Phàm
Nhân
Tu
Tiên

Phàm Nhân Tu Tiên

Tác giả: Vong Ngữ

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.Net

Giới thiệu:

Phàm Nhân Tu Tiên là một câu chuyện Tiên Hiệp kể về Hàn Lập - Một người bình thường nhưng lại gặp vô vàn cơ duyên để bước đi trên con đường tu tiên, không phải anh hùng - cũng chẳng phải tiểu nhân, Hàn Lập từng bước khẳng định mình... Liệu Hàn Lập và người yêu có thể cùng bước trên con đường tu tiên và có một cái kết hoàn mỹ? Những thử thách nào đang chờ đợi bọn họ?

- Truyện kết cấu khá hợp lý, tình tiết không quá chậm, không quá nhanh, diễn tả khá đặc biệt, lời văn trôi chảy, nhân vật tính cách đặc thù. Nhân vật chính, Hàn Lập, mang hơi hướng khá cô độc. Bạn nào thích đọc Tru Tiên hoặc Thương Thiên chắc sẽ thích Phàm Nhân Tu Tiên Truyện. Mời bạn đọc cùng thưởng thức và dõi theo bước chân của Hàn Lập!

- Tags: pham nhan tu tien prc full, truyen tien hiep

Mục lục:

Chương 1: Sơn biên tiểu thôn

Chương 2: Thanh ngưu trấn

Chương 3: Thất huyền môn

Chương 4: Luyện cốt nhai

Chương 5: Mặc đại phu

Chương 6: Vô danh khẩu quyết

Chương 7: Tu luyện nan

Chương 8: Nhập môn đệ tử

Chương 9: Tượng giáp công
Chương 10: Thần bí bình tử
Chương 11: Bình nan khai (Cái bình khó mở)
Chương 12: Đập bình tử
Chương 13: Dị tượng khởi
Chương 14: Thần bí dịch
Chương 15: Tứ niên hậu
Chương 16: Tiểu toán bàn
Chương 17: Lệ sư huynh(1)
Chương 18: Lệ sư huynh(2)
Chương 19: Giang hồ đấu
Chương 20: Trừu tủy hoàn
Chương 21: Chỉ thống dược
Chương 22: Tâm ma sanh
Chương 23: Thí dược thỏ
Chương 24: Kinh hồn định
Chương 25: Sáp liễu thành
Chương 26: thôi dược sanh
Chương 27: Phối linh dược
Chương 28: Mặc lão hồi cốc
Chương 29: Xung đột khởi
Chương 30: Kiêu hùng mạt lộ
Chương 31: Thi Trùng Hoàn
Chương 32: Hào khí sinh
Chương 33: Tư hạ giao dịch
Chương 34: Trát nhãn kiếm pháp
Chương 35: Thâu bí tịch
Chương 36: Giật mình

Chương 37: Tam bất luyện

Chương 38: Đêm gặp gian tế

Chương 39: Điều kiện biến thái

Chương 40: Bí kỹ uyên nguyên

Chương 41: Lưu ngôn dạ xuất

Chương 42: Vân sí điểu

Chương 43: Vạn sự cụ bị

Chương 44: Vô nhan đề

Chương 45: Ám toán dữ lão nha

Chương 46: Phá thang nhất kiếm

Chương 47: Ma Ngân thủ đối La Yên bộ

Chương 48: Trá ngữ

Chương 49: Sáo trung sáo

Chương 50: Triền hương ti

Chương 51: Cự hán hiển uy

Chương 52: Thất quỷ phệ hồn

Chương 53: Mỹ nam tử

Chương 54: Định thần phù

Chương 55: Đệ tam nhân

Chương 56: Quang cầu chi chiến

Chương 57: Thân tỉnh địch vong

Chương 58: Tu tiên giả

Chương 59: Tam đại thiết tắc

Chương 60: Thí độc

Chương 61: Thần diệt

Chương 62: Giao dịch

Chương 63: Chân dung

Chương 64: Khúc hồn

Chương 65: Hàn thần y
Chương 66: Cổ quái quy định
Chương 67: Hỏa đạn thuật
Chương 68: Trúng độc
Chương 69: Lệ Phi Vũ dữ thiếu nữ
Chương 70: Thiêu bát
Chương 71: Thanh linh tán
Chương 72: Bạt độc
Chương 73: Lệ phi Vũ đích tâm tư
Chương 74: Ngự phong quyết
Chương 75: Pháp vũ tịnh dụng
Chương 76: Đàm phán dữ hoả khởi
Chương 77: Đối sách
Chương 78: Lâm trung sát lục
Chương 79: Vô đề
Chương 80: Ngộ địch
Chương 81: Cổ Thiên Long
Chương 82: Kim Quang thượng nhân
Chương 83: Đại hãm tịnh
Chương 84: Địa động sơn diêu
Chương 85: Tử khế huyết đấu
Chương 86: Đột biến
Chương 87: Lược hiển thân thủ
Chương 88: Kim quang tráo
Chương 89: Mâu dữ thuẫn
Chương 90: Phi kiếm?
Chương 91: Thưởng bảo
Chương 92: Kiếm phù

Chương 93: Liệt hỏa phần địch
Chương 94: Hoàn thắng
Chương 95: Ma danh hách khởi
Chương 96: Khuyết hãm
Chương 97: Bối hậu giao dịch
Chương 98: Hồi thôn
Chương 99: Ly khai
Chương 100: Gia Nguyên thành
Chương 101: Tiền tài nhạ hoạ
Chương 102: Cách sát
Chương 103: Thu phục
Chương 104: Tình báo
Chương 105: Kinh tín
Chương 106: Lam y nhân
Chương 107: Mặc Ngọc Châu
Chương 108: Dạ nhập Mặc phủ
Chương 109: Đăng môn
Chương 110: Hồ mị
Chương 111: Mỹ phụ
Chương 112: Ám tín
Chương 113: Oanh hương hoàn
Chương 114: Yến Ca si tình
Chương 115: Kinh biến
Chương 116: Phiên kiểm (Trở mặt)
Chương 117: Ngôn hòa
Chương 118: Nhị tuyển nhất
Chương 119: Ý ngoại tiêu tức
Chương 120: Định kế đoạt bang

Chương 121: Tiêu Tương viện
Chương 122: Độc sát
Chương 123: Giao dịch
Chương 124: Mặc Phượng Vũ
Chương 125: An bài
Chương 126: Thái Nam sơn, Thái Nam cốc, thiếu niên
Chương 127: Linh căn chi thuyết
Chương 128: Thái Nam tiểu hội
Chương 129: Thanh Nhan chân nhân
Chương 130: Nhập hỏa
Chương 131: Linh thạch dữ linh phù
Chương 132: Thu hoạch
Chương 133: Thâu kỹ
Chương 134: Thăng tiên đại hội
Chương 135: Kinh văn
Chương 136: Yến gia
Chương 137: Kim trúc bút
Chương 138: Chế phù chi đạo
Chương 139: Pháp bảo Tàn Phiến
Chương 140: Thế tại tất đắc
Chương 141: Thăng tiên lệnh
Chương 142: Tập sát
Chương 143: Trảm sát
Chương 144: Trúc cơ đan chi tranh
Chương 145: Bất tốc chi khách
Chương 146: Thành giao
Chương 147: Cốc nội tường tình
Chương 148: Hôi y lão giả

Chương 149: Tạp vụ
Chương 150: Hối nặc
Chương 151: Bách dược viên
Chương 152: Lưỡng niên hậu
Chương 153: Nhạc Lộc điện
Chương 154: Hứa lão dữ tàng thất
Chương 155: Úc muộn
Chương 156: Địa phế chi hỏa
Chương 157: Mộ Dung huynh đệ
Chương 158: Lam y nữ tử
Chương 159: Thiên địa linh dược
Chương 160: Huyết cấm thí luyện
Chương 161: Phường thị
Chương 162: Vạn Bảo lâu
Chương 163: Cẩm hạp chi bảo (Bảo vật trong hộp gấm)
Chương 164: Phù bảo chi bí
Chương 165: Dạ ngộ
Chương 166: Ngoan độc
Chương 167: Ác đấu (thượng)
Chương 168: Ác đấu (trung)
Chương 169: Ác đấu (hạ)
Chương 170: Chiến lợi phẩm và hương diễm
Chương 171: Phản hồi
Chương 172: Tuyển trạch
Chương 173: Tụ tập
Chương 174: Lý sư tổ
Chương 175: Thanh Hư môn
Chương 176: Đổ ước

Chương 177: Tu tiên giới dữ chánh tà
Chương 178: Yểm Nguyệt tông
Chương 179: Phá cấm
Chương 180: Ô Long đàm
Chương 181: Thải điệp dữ tử chiến
Chương 182: Thiểu nữ dữ ti tuyến
Chương 183: Dung linh phù
Chương 184: Kim quang chuyên chi uy
Chương 185: Cường giả
Chương 186: Xuất thủ
Chương 187: Hoàng tước "Phong Nhạc"
Chương 188: Ác danh
Chương 189: Lôi diệt
Chương 190: Ô ngoa
Chương 191: Dị tâm dữ cô linh
Chương 192: Phi Xà
Chương 193: Địch hữu chi phân
Chương 194: Trung tâm khu bí văn
Chương 195: "Nguyệt dương bảo châu" chi uy
Chương 196: Kế hoạch của Hàn Lập
Chương 197: Yêu thú cự ngô công
Chương 198: Xung đột
Chương 199: Trần thị huynh muội
Chương 200: Thiểu nữ dữ thiểu nữ
Chương 201: Vũ si
Chương 202: Diệt khẩu
Chương 203: Vô ưu châm dữ Vong trần đan
Chương 204: Thạch điện dữ địa đạo

Chương 205: Quan chiến
Chương 206: Ý ngoại
Chương 207: Đồ giao dữ chiến lợi phẩm
Chương 208: Hợp hoan
Chương 209: Hồi quy
Chương 210: Đổ cục
Chương 211: Doanh gia
Chương 212: Hoảng nhiên
Chương 213: Chuẩn bị
Chương 214: Địa hỏa chi ốc
Chương 215: Luyện đan dữ Trúc Cơ
Chương 216: Dược lực
Chương 217: Kiếm quyết
Chương 218: Khuyết hãm dữ ưu thế
Chương 219: Hội đàm
Chương 220: Linh nhãn chi tuyền
Chương 221: Thiên tinh tông dữ pháp trận
Chương 222: Luyện khí cao thủ
Chương 223: Bí điếm, cạnh mại hội
Chương 224: Khôi lỗi ky quan thú
Chương 225: Thiết tinh, linh dược
Chương 226: Điên Đảo Ngũ Hành Trận
Chương 227: Kết Giao Chi Tâm
Chương 228: Khôi lỗi và tu sĩ
Chương 229: Cự hổ
Chương 230: Khuyên Sáo
Chương 231: Nhạ họa thượng môn
Chương 232: Đại diễn quyết

Chương 233: Lôi Vạn Hạc
Chương 234: Cấm chế, linh dược
Chương 235: Hàn Lập đích tâm tư
Chương 236: Cổ phương
Chương 237: Tham kiến
Chương 238: Vu Khôn đích khả phạ
Chương 239: Quyết trạch
Chương 240: Thư hiệt
Chương 241: Tam chuyển trọng nguyên công
Chương 242: Chế phù
Chương 243: Dược hiệu
Chương 244: Song tu
Chương 245: Viễn hành dữ ý ngoại
Chương 246: Đổng Huyên Nhi
Chương 247: Yến thị huynh muội
Chương 248: Tranh phong
Chương 249: Bỉ thí
Chương 250: Cố nhân ngộ
Chương 251: Hủy diệt
Chương 252: Phân ly
Chương 253: Quỷ linh môn
Chương 254: Yến gia Lão tổ
Chương 255: Mật hội
Chương 256: Mưu hoa
Chương 257: Huyết tế dữ diễm lệ nam tử
Chương 258: Mê hồn
Chương 259: Phong động
Chương 260: Quyển sáo

Chương 261: Huyết Linh Đại Pháp
Chương 262: Thoát thân
Chương 263: Thực lực
Chương 264: Cơ Quan Khôi Lỗi và Đại Diễn Quyết
Chương 265: Chiến huống
Chương 266: Kích đấu
Chương 267: Ma hỏa sính uy
Chương 268: Bạch tri thù
Chương 269: Huyết sắc
Chương 270: Trảm sát
Chương 271: Đại na di lệnh hòa cổ truyện tống trận
Chương 272: Một năm
Chương 273: Xảo ngộ
Chương 274: Phó ước
Chương 275: Trà hương
Chương 276: Xuất thủ
Chương 277: Tân Như Âm
Chương 278: Bán niên chi ước
Chương 279: Đại phú Tần trạch
Chương 280: Tiếp kiến
Chương 281: Tần trạch chúng nhân, Biểu tiểu thư
Chương 282: Cải biến
Chương 283: Cựu tình
Chương 284: Tư ngữ
Chương 285: Lãnh mạc dữ dao ngôn
Chương 286: Vương phủ
Chương 287: Tiên sư
Chương 288: Mê hồn giao phong

Chương 289: Tiên thuật

Chương 290: Tiểu Vương gia

Chương 291: Tiêu gia

Chương 292: Cường thế

Chương 293: Tiềm nhập

Chương 294: Lộng diễm quyết

Chương 295: Phó ước

Chương 296: Bái sư

Chương 297: Liệt ngân hung tấn

Chương 298: Sanh cầm

Chương 299: Các hoài tâm tư

Chương 300: Huyết chú

Chương 301: Khu độc, giải chú

Chương 302: Đối sách

Chương 303: Khiếp sợ

Chương 304: Nội ứng

Chương 305: Hậu thủ

Chương 306: Nguy cơ

Chương 307: Huyết thị

Chương 308: Đại triển thân thủ

Chương 309: Yêu hóa

Chương 310: Hoàng thất

Chương 311: Huyết tế bí ẩn

Chương 312: Bình tĩnh dữ viện binh

Chương 313: Quyết định

Chương 314: Hội hòa

Chương 315: Hậu thủ, hoài nghi

Chương 316: Thất tung

Chương 317: Tứ tượng trận
Chương 318: Thanh Văn trọng hiện
Chương 319: Tứ đại huyết thị
Chương 320: Phá kiển
Chương 321: Ẩn đấu
Chương 322: Lưu Tĩnh dữ “Chân bảo”
Chương 323: Trảm Yêu
Chương 324: Hắc Sát Giáo Chủ
Chương 325: Quỷ dị
Chương 326: Huyết Linh Toản
Chương 327: Nhập Trận
Chương 328: Hắc huyết đao
Chương 329: Diệt Địch
Chương 330: Sát Đan
Chương 331: Mệnh lệnh
Chương 332: Cựu địa
Chương 333: Tôn bang chủ
Chương 334: Dị biến
Chương 335: Kinh ngạc
Chương 336: Anh Trữ
Chương 337: Ám thủ, Khúc Hồn
Chương 338: Bức cung
Chương 339: Khiếp sợ
Chương 340: Quyển sáo
Chương 341: Chật vật
Chương 342: Kinh nghi
Chương 343: Lục Hoàng Kiếm
Chương 344: Đại trận diệt yêu

Chương 345: Tiểu lão đầu dữ chung thanh
Chương 346: Lệnh Hồ lão tổ
Chương 347: Triệt ly
Chương 348: Thiên Hỏa thuật
Chương 349: Độn tẩu Nguyên Vũ
Chương 350: Thuấn sát
Chương 351: Tề Vân Tiêu chi tử
Chương 352: Hứa hẹn
Chương 353: Tinh Trần các
Chương 354: Lam phu nhân
Chương 355: Hồng tuyến độn quang châm
Chương 356: Họa phúc tương y
Chương 357: Bạch Trì sơn
Chương 358: Vô biên hải, Mộ Lan nhân
Chương 359: Kinh ngộ cựu nhân
Chương 360: Bán lộ kiếp nhân nhân
Chương 361: Ô Long
Chương 362: Nam Cung Bình
Chương 363: Truyền tống
Chương 364: Cô đảo, cự chu
Chương 365: Vương Trường Thanh
Chương 366: Sinh ý của Cố đông chủ
Chương 367: Bảo nhân dữ định cư
Chương 368: Trang viên
Chương 369: Khiêu chiến (Thượng)
Chương 370: Khiêu chiến (Hạ)
Chương 371: Đăng Tiên Các
Chương 372: Tiểu Hoàn Đảo

Chương 373: Thân Ngoại Hóa Thân
Chương 374: Tu luyện vô tuế nguyệt
Chương 375: Song Kiều
Chương 376: Tuyết Linh Thủy và Thiên Hỏa Dịch
Chương 377: Đan Phương và Yêu Đan
Chương 378: Xuất hải (Thượng)
Chương 379: Xuất hải (Hạ)
Chương 380: Anh Lý Thú
Chương 381: Dị bảo phục yêu
Chương 382: Ô Sửu
Chương 383: Đấu Kết đan
Chương 384: Trảm sát cao giai
Chương 385: Hải Viên đảo
Chương 386: Tứ niên kết đan
Chương 387: Phệ kim trùng
Chương 388: Khúc Hồn ma uy
Chương 389: Thiên Tinh thành dữ Tinh cung
Chương 390: Cự thành
Chương 391: Tân cư
Chương 392: Dục trùng
Chương 393: Ngưng Thúy Đảo
Chương 394: Tu sĩ, yêu thú, tiểu đảo
Chương 395: Nghê Thường Thảo
Chương 396: Sát yêu thủ đan
Chương 397: Bế phủ khổ tu
Chương 398: Kết đan dữ pháp bảo
Chương 399: Diệu Âm Môn
Chương 400: Đạo mạo ngạn nhiên

Chương 401: Thiên lôi trúc
Chương 402: Tả hữu song sứ
Chương 403: Xích Hỏa lão quái
Chương 404: Quỷ cục
Chương 405: Phụ thân đại pháp
Chương 406: Thiên đô thi hỏa
Chương 407: Đảo qua
Chương 408: Yêu Thi
Chương 409: Chân dung
Chương 410: Trưởng lão
Chương 411: Bồi trúc
Chương 412: Thanh Trúc tiểu hiên
Chương 413: Luyện hóa
Chương 414: Thành hình
Chương 415: Châu trung
Chương 416: Thổ Sơn
Chương 417: Dĩ trận phá trận
Chương 418: Phá Trận
Chương 419: Hồng hoang cổ bảo
Chương 420: Phệ Kim Trùng đích uy lực
Chương 421: Phong Linh Trụ
Chương 422: Thất Hà Liên
Chương 423: Kịch độc
Chương 424: Yêu Xà
Chương 425: Chi Dương Điểu
Chương 426: Quỷ trá
Chương 427: Huyền hồn luyện yêu
Chương 428: Tiêu Sá

Chương 429: Tàn đồ tái hiện
Chương 430: Văn Tư Nguyệt
Chương 431: Hư Thiên điện
Chương 432: Cực Âm tổ sư
Chương 433: Cửu khúc linh tham
Chương 434: Tụ tập
Chương 435: Hư Thiên đỉnh, Bổ Thiên đan
Chương 436: Tử Linh tái ngộ
Chương 437: Đề Hồn
Chương 438: Quỷ vụ di hài
Chương 439: Quỷ vương (1)
Chương 440: Quỷ vương (2)
Chương 441: Quỷ Vương (3)
Chương 442: Quỷ Vương (4)
Chương 443: Quỷ vương (5)
Chương 444: Hắc bào
Chương 445: Nguyên Dao
Chương 446: Tề tụ
Chương 447: Không gian
Chương 448: Tiểu thạch sơn
Chương 449: Ám kế
Chương 450: Hiện hình
Chương 451: Phiên kiểm
Chương 452: Lôi đình chi kích
Chương 453: Cực Âm lai tập
Chương 454: Dụ hoặc
Chương 455: Ý ngoại tần sinh
Chương 456: Cực Âm môn đồ

Chương 457: Băng Hỏa đạo, Bộ bộ duy gian
Chương 458: Sinh Tử lộ
Chương 459: Hắc sa mạc
Chương 460: Thiết Hoả Kiến
Chương 461: Xảo ngộ
Chương 462: Minh Hồn Châu
Chương 463: Ám lưu hung dũng
Chương 464: Luyện tinh
Chương 465: Trọng bảo ở lầu các
Chương 466: Bảo Quang Các
Chương 467: Được bảo vật
Chương 468: Hắc giáp quỷ dị
Chương 469: Yêu dị cổ bảo
Chương 470: Huyễn cảnh hắc điện
Chương 471: Nội điện khai khải
Chương 472: Đường lang, Hoàng tước
Chương 473: Lang thủ Khôi Lỗi
Chương 474: Nhị tầng
Chương 475: Ý ngoại
Chương 476: Kim Tằm thủ bảo
Chương 477: Kim Ti Tằm dữ Thiên Thanh Hoa
Chương 478: Thủ bảo
Chương 479: Khứ nhi phục phản
Chương 480: Đại chiến khởi
Chương 481: Hóa hình chi bảo
Chương 482: Cổ bảo chi tranh
Chương 483: Băng phong
Chương 484: Hóa Thân phù dữ Bổ Thiên đan

Chương 485: Nguyên Anh hiện
Chương 486: Đan dược chi tranh
Chương 487: Ô Sửu chi tử
Chương 488: Bảo đỉnh tái hiện
Chương 489: Thu đỉnh
Chương 490: Ích Tà Thần Lôi và Tu La thánh hỏa
Chương 491: Huyền Cốt chi tử
Chương 492: Kiền lam châu
Chương 493: Họa trục chi mê
Chương 494: Diễm nữ và linh tuyền
Chương 495: Linh nhũ và Dưỡng Hồn mộc
Chương 496: Chân giả nan biện
Chương 497: Lang hình khí linh
Chương 498: Nghịch Tinh minh
Chương 499: Nam Minh đảo
Chương 500: Bàn tra
Chương 501: Trùng đột tái khởi
Chương 502: Cổ bảo chi uy
Chương 503: Lăng Ngọc Linh
Chương 504: Truyện tống dữ điều kiện
Chương 505: Liễu Ám Hoa Minh
Chương 506: Định kế
Chương 507: Hỗn nhập
Chương 508: Yếu hiệp
Chương 509: Tái lâm ngoại hải
Chương 510: Hắc Thạch thành
Chương 511: Hải uyên yêu thú
Chương 512: Nữ tu lô đỉnh

Chương 513: Thốn Kim các
Chương 514: Bạn Yêu Thảo
Chương 515: Vụ trung đảo
Chương 516: Huyễn Diễm Nga
Chương 517: Huyền Âm Kinh
Chương 518: Hóa hình chi kiếp
Chương 519: Độc Giao
Chương 520: Ngũ sắc châu dữ tân Phệ Kim Trùng
Chương 521: Trừu hồn thủ đan
Chương 522: Thâu khuy
Chương 523: Hung danh thao thiên
Chương 524: Bàn vấn
Chương 525: Chân giả Trùng Ma
Chương 526: Ám lưu dũng động
Chương 527: Bất tốc chi khách
Chương 528: Thanh Linh Môn
Chương 529: Lãnh mạc dữ khổ cầu
Chương 530: Trĩ nữ lô đỉnh
Chương 531: Tặng Bảo
Chương 532: Viện thủ diệt yêu
Chương 533: Giao hoán hội
Chương 534: Thân cận nữ sắc
Chương 535: Tiêu tức
Chương 536: Kiếm uy sơ hiện
Chương 537: Chấn nhiếp quần tu
Chương 538: Thị thiếp chi ngôn
Chương 539: Ba đầu sáu tay
Chương 540: Cửu cấp yêu tộc

Chương 541: Bích Diễm tửu
Chương 542: Hậu kỳ đại thành
Chương 543: Phong Lôi Sí
Chương 544: Phạm Thánh Chân Phiến
Chương 545: Lôi bằng chi cốt
Chương 546: Phong lôi hợp
Chương 547: Ám toán
Chương 548: Thúc thủ vô sách
Chương 549: Phệ Giao
Chương 550: Đào nặc dữ truy sát
Chương 551: Lôi độn thuật
Chương 552: Tái sấm Diệu Âm Môn
Chương 553: Thức phá
Chương 554: Cầu trợ dữ giao dịch
Chương 555: Xuất thủ dữ Truyền Tống trận
Chương 556: Dụ phục
Chương 557: Ý ngoại sậu khởi
Chương 558: Liệt phong tái hiện
Chương 559: Quỷ dị thác nhận
Chương 560: Nguyên Dao dữ Thanh Dương Môn
Chương 561: Mượn cái đầu
Chương 562: Tặng vật
Chương 563: Bí tân
Chương 564: Hoàn hồn thuật
Chương 565: Thiên triệu
Chương 566: Kinh thối
Chương 567: Tiềm nhập
Chương 568: Cường địch

Chương 569: Lục Đạo truyền nhân
Chương 570: Khổ đấu
Chương 571: Âm Ma Trảm dữ Lục Cực Chân Ma
Chương 572: Bát môn kim quang kính
Chương 573: Kim quang thần diễm
Chương 574: Quỷ vụ hiện
Chương 575: Mạc danh hung hiểm
Chương 576: Hắc ám kỳ ngộ
Chương 577: Vô danh chi địa
Chương 578: Cao tường thôn lạc
Chương 579: Cự thú lai tập
Chương 580: Âm minh chi địa
Chương 581: La Hầu dữ Đại Tấn hoàng triều
Chương 582: Thạch phù dữ thú tinh, yêu văn tái hiện
Chương 583: Dĩ nha hoàn nha
Chương 584: Thông linh chi khí
Chương 585: Hương vẫn tiêu hồn
Chương 586: Lai khách
Chương 587: Cốt hạp
Chương 588: Hàng Linh Phù
Chương 589: Đạm hồn
Chương 590: Bạo Phong Sơn
Chương 591: Âm dương luân hồi quyết
Chương 592: Thoát ly
Chương 593: Ủy thân chi cử
Chương 594: Lạc Vân Tông
Chương 595: Bốn thế lực lớn
Chương 596: Nhập môn (Thượng)

[Chương 597: Nhập môn (Trung)](#)

[Chương 598: Nhập môn (Hạ)](#)

[Chương 599: Đoán kim chi thể](#)

[Chương 600: Quy chúc](#)

[Chương 601: Giải trừ hậu hoạn](#)

[Chương 602: Huyết Ảnh Độn](#)

[Chương 603: Tuyết Vân Hồ](#)

[Chương 604: Lục Tung Chiểu Trạch](#)

[Chương 605: Hồ hiện](#)

[Chương 606: Truy nặc](#)

[Chương 607: Hắc y thiếu phụ](#)

[Chương 608: Biến hóa](#)

[Chương 609: Thi tiêu](#)

[Chương 610: Hồ biến](#)

[Chương 611: Lang hiện](#)

[Chương 612: Ngân Nguyệt lang tộc](#)

[Chương 613: Chủ phó dữ khí linh](#)

[Chương 614: Khứ nhi phục phản](#)

[Chương 615: Thí Kiếm Đại Hội](#)

[Chương 616: Minh Thanh Linh Thuỷ](#)

[Chương 617: Bán lộ lai khách](#)

[Chương 618: Đỗ Đông hòa cận kiến](#)

[Chương 619: Tông nội sơ thí](#)

[Chương 620: Ngưu đao sát kê](#)

[Chương 621: Lầu các chi nghị](#)

[Chương 622: Quỷ ảnh Đề Hồn](#)

[Chương 623: Thông Minh Linh Tê](#)

[Chương 624: Tam phái thí kiếm (thượng)](#)

Chương 625: Tam phái thí kiếm (hạ)

Chương 626: Tam phái cấm địa

Chương 627: Đồng tử

Chương 628: Linh Nhãn chi thụ

Chương 629: Ngụy biến

Chương 630: Đại La Thiên Huyễn Quyết và Thiên Hồ Mê Linh Đại Pháp

Chương 631: Toán Kế

Chương 632: Đắc Linh Căn

Chương 633: Phản Hồi

Chương 634: Kết anh (thượng)

Chương 635: Kết anh (trung)

Chương 636: Kết anh (hạ)

Chương 637: Lời mời

Chương 638: Hư Thiên Đỉnh,bình nhỏ,Thông Thiên linh bảo

Chương 639: Nhất phái trưởng lão

Chương 640: Biến giả thành thật!

Chương 641: Ước hẹn ba mươi năm

Chương 642: Điên Phượng Bồi Nguyên Công

Chương 643: Đại Canh Kiếm Trận

Chương 644: Nặc Ngôn Hòa Khải Trình

Chương 645: Ba người đồng hành

Chương 646: Tâm hoài quỷ thai

Chương 647: Yêu Anh

Chương 648: Mộc Linh Anh

Chương 649: Dự triệu

Chương 650: Diệt tộc (thượng)

Chương 651: Diệt tộc (hạ)

Chương 652: Cựu nhân
Chương 653: Di ngôn và tặng vật
Chương 654: Huyền Mẫu Hóa Anh Đại Pháp
Chương 655: Cố cư linh tuyền
Chương 656: Toái hồn môn nhân
Chương 657: Trấn nhỏ ngày xưa
Chương 658: Hàn gia từ
Chương 659: Tứ thúc tổ
Chương 660: Phệ Linh Kiếm
Chương 661: Hành tích bại lộ
Chương 662: Văn phong nhi đào
Chương 663: Tung hoành phi mỹ
Chương 664: Lục Dực Sương Công
Chương 665: Ngũ Hành Linh Anh
Chương 666: Liễu Ngọc
Chương 667: Sương hoa dữ Lam diễm
Chương 668: Trùng Giáp Thuật
Chương 669: Nguyên Anh thứ hai
Chương 670: Giao dịch hội
Chương 671: Nam Lũng Hầu
Chương 672: Cường hành giao dịch
Chương 673: Thần thức biến hóa
Chương 674: Gặp lại đồng tử
Chương 675: Nguyên Anh tụ
Chương 676: Xích Tinh Chi
Chương 677: Trụy Ma Cốc
Chương 678: Hồn thạch
Chương 679: Tàn phù

Chương 680: Thệ ngôn dữ tuyển trạch
Chương 681: Hồn thạch và Thượng Cổ Khôi Lỗi thuật
Chương 682: Gặp lại Nam Lũng
Chương 683: Mật hội
Chương 684: Thương khôn di bảo
Chương 685: Hoang địa hung hiểm
Chương 686: Pháp Sĩ Cơ Hiện
Chương 687: Đại Thượng Sư
Chương 688: Ngự Phong Xa
Chương 689: Sơ Thí Thần Thông
Chương 690: Băng Tinh Cùng Hắc Phong
Chương 691: Đóng Băng
Chương 692: Tái tụ
Chương 693: Kinh sợ thối lui
Chương 694: Lôi Hỏa Trùy
Chương 695: Ra tay
Chương 696: Phá cấm quyển trục
Chương 697: Chia cắt
Chương 698: Tính kế
Chương 699: Họa thủy đông di
Chương 700: Tiên thủ
Chương 701: Vạn xích nhất tuyến
Chương 702: Luyện anh
Chương 703: Bảo vật trong hộp
Chương 704: Lộ phùng cựu nhân
Chương 705: Câu Linh Thổ Long
Chương 706: Lôi Vạn Hạc đích chấn kinh
Chương 707: Nam Cung chi tấn

Chương 708: Hàn Lập đích quyết tâm
Chương 709: Hóa hình nhập sơn
Chương 710: Nam Cung Uyển
Chương 711: Tích nhật chi tâm
Chương 712: Khốn Tâm thuật
Chương 713: Thiết phục
Chương 714: Thức phá dữ phục kích
Chương 715: Ngưng Quang Bảo Kính dữ Luân Hồi Thần Quang
Chương 716: Huyết Ma kiếm
Chương 717: Chỉ Hoàn
Chương 718: Trọng phản Điền Thiên thành
Chương 719: Thiên Cực Môn
Chương 720: Điện nghị
Chương 721: Lệnh Hồ chi yêu
Chương 722: Sơ kiến ngọc phù
Chương 723: Lưỡng Nghi hoàn
Chương 724: Hỏa Thiềm cổ thú
Chương 725: Chi viện
Chương 726: Hoàng Long Sơn
Chương 727: Tích nhật anh trữ
Chương 728: Tử La cực hỏa,
Chương 729: Hỏa linh hóa giao
Chương 730: Thái Huyền Bát Quái Đồ
Chương 731: Thiên Sát Chân Ma Công
Chương 732: Song vỹ xà
Chương 733: Bại lộ
Chương 734: Phụ linh xà quái
Chương 735: Tương kế tựu kế

Chương 736: Phá trận đại chiến (phần 1)
Chương 737: Phá trận đại chiến (phần 2)
Chương 738: Phá trận đại chiến (phần 3)
Chương 739: Phá trận đại chiến (phần 4)
Chương 740: Phá trận đại chiến (phần 5)
Chương 741: Phá trận đại chiến (phần 6)
Chương 742: Phá trận đại chiến (phần 7)
Chương 743: Phá trận đại chiến (phần 8)
Chương 744: Danh thanh tiệm khởi
Chương 745: Hồi quy
Chương 746: Nghĩa muội
Chương 747: Điều kiện
Chương 748: Ý ngoại chi ước
Chương 749: Linh Chúc quả và Tạo Hóa đan
Chương 750: Định nghị
Chương 751: Hóa diễm
Chương 752: Lôi châu
Chương 753: Vân Lộ lão ma
Chương 754: Lão quái tề tụ
Chương 755: Sinh tử đổ chiến
Chương 756: Lợi dụ
Chương 757: Canh Tinh
Chương 758: Huyền Thiên Tiên Đằng
Chương 759: Linh phù và Giao hồn
Chương 760: Đại chiến tướng chí
Chương 761: Tiêu sư diệt khải
Chương 762: Địch mưu khải
Chương 763: Ám thủ khải

Chương 764: Cuộc chiến biên giới (1)
Chương 765: Cuộc chiến biên giới (2)
Chương 766: Cuộc chiến biên giới (3)
Chương 767: Cuộc chiến biên giới (4)
Chương 768: Cuộc chiến biên giới (5)
Chương 769: Cuộc chiến biên giới (6)
Chương 770: Cuộc chiến biên giới (7)
Chương 771: Cuộc chiến biên giới (8)
Chương 772: Thái chân thất tu sĩ và thánh cầm
Chương 773: Hàng linh chi uy
Chương 774: Âm dương ma thi
Chương 775: Cự viên xuất hiện
Chương 776: Lạt thủ vô tình
Chương 777: Huyết quỷ và thạch nhân
Chương 778: Đoạt đăng
Chương 779: Viễn tín
Chương 780: Sau đại chiến
Chương 781: Nam Cung kinh biến
Chương 782: Mật thất luyện kiếm
Chương 783: Kiếm trận sơ thành
Chương 784: Hắc bào thanh niên
Chương 785: Kiếm trận sơ triển
Chương 786: Quỷ la phiên
Chương 787: Thôn ma đạm quỷ
Chương 788: Trên đường gặp mặt
Chương 789: Chỗ cực Tây
Chương 790: Xâm chiếm
Chương 791: Thiên tuyệt ma thi

[Chương 792: Trước lúc đi xa](#)

Chương 793: Trụy ma chi địa

Chương 794: Hàn Lập Trở Về

Chương 795: Đại Diễn Thần Quân

Chương 796: Ký thần thuật

Chương 797: Thượng cổ ma giới

Chương 798: Trần Xảo Thiên

Chương 799: Khôi Lỗi Cấp bậc Kết Đan Kỳ

Chương 800: Tìm Kiếm

Chương 801: Cốc hiện

Chương 802: Quần tu ngoại cốc

Chương 803: Truyền Tống Trận 1 Hướng

Chương 804: Nhập Cốc

Chương 805: Sát khí trong cốc

Chương 806: Các hành kỳ sự

Chương 807: Đường vào nội cốc

Chương 808: Sương mù

Chương 809: Cự mãng cổ thú

Chương 810: Chém giết mãng thú

Chương 811: Cương Ngân Sa

Chương 812: Bắc Cực Nguyên Quang

Chương 813: Nội cốc chi địa

Chương 814: Thập Tuyệt độc

Chương 815: Dung nham chi địa

Chương 816: Dụ phục

Chương 817: Trảm thú

Chương 818: Cổ tu di hài

Chương 819: Thất diễm phiến

Chương 820: Huyết chú chi môn
Chương 821: Thủy đàm cùng Huyết chú chi môn
Chương 822: Linh Miểu Viên
Chương 823: Huyết chú giải cấm
Chương 824: Tiểu Tu Di Kim Cương Trận
Chương 825: Hội hợp
Chương 826: Họa trục
Chương 827: Thân thức hóa ngàn
Chương 828: Huyễn hóa chi phong
Chương 829: Ma Động
Chương 830: Thôn Anh
Chương 831: Dị thú
Chương 832: Đắc quả
Chương 833: Tế đàn
Chương 834: Thông đạo
Chương 835: Ma khu
Chương 836: Giải Thể Hóa Hình
Chương 837: Kinh Biến
Chương 838: Ma Ảnh sơ hiện
Chương 839: Đánh Lén, Hiện Thân
Chương 840: Sơ Đấu Ma Hồn
Chương 841: Liên Thủ Kháng Ma
Chương 842: Hai Đầu Bốn Tay
Chương 843: Phi Nga Phác Hỏa
Chương 844: Song ma hội
Chương 845: Ma Mạc
Chương 846: Tái Chiến Ma Hồn
Chương 847: Ma Kiếm Tái Hiện

Chương 848: Hắc Nhận
Chương 849: Ma uy bạo ngược
Chương 850: Khốn ma
Chương 851: Ý Ngoại Kinh Biến
Chương 852: Ngân diễm
Chương 853: Giáng Vân Đan và Tuyết Phách Hoàn
Chương 854: Trệ lưu
Chương 855: Thoát thân
Chương 856: Thiên Nam ma ảnh
Chương 857: Xoáy nước
Chương 858: Trở về Lạc Vân Tông
Chương 859: Uy đan
Chương 860: Thản ngôn
Chương 861: Thư mời
Chương 862: Phi kiếm cùng khôi lỗi
Chương 863: Càn Khôn Tháp
Chương 864: Xem lễ
Chương 865: Khách không mời
Chương 866: Yêu cầu của Chí Dương
Chương 867: Thắng bại
Chương 868: Luyện hóa
Chương 869: Luyện hoá
Chương 870: Vô biên ma khí
Chương 871: Thăm dù đại tuyền qua
Chương 872: Ma khí chi uyên
Chương 873: Đắc Linh đảo
Chương 874: Thạch bi tàn phiến
Chương 875: Tu phiến

Chương 876: Rời xa

Chương 877: Thương lộ bộ

Chương 878: Ngũ quỷ tỏa thần đại pháp

Chương 879: Vô vọng chi tai

Chương 880: Lòng mang tâm sự

Chương 881: Ma trùng yêu thi

Chương 882: Viên thứu

Chương 883: Lãnh mạc

Chương 884: Trú địa

Chương 885: Khổ độc

Chương 886: Hạo Nguyên đan

Chương 887: Phùng gia mật quật

Chương 888: Nguy cơ

Chương 889: Cự phúc

Chương 890: Kim Diễm Thạch

Chương 891: Thiên Lan thánh nữ

Chương 892: Thánh Thú chú thân

Chương 893: Thánh Thú chú thân (tiếp)

Chương 894: Dụ địch

Chương 895: Cấm mạt ngân tàm

Chương 896: Song Đỉnh

Chương 897: Kinh chuyến

Chương 898: Trên thuyền

Chương 899: Tào Mộng Dung

Chương 900: Ác khách

Chương 901: Đại hội Tham Vương

Chương 902: Quan trung nhân

Chương 903: Thiên Cơ ốc

Chương 904: Thượng cổ cự mộ
Chương 905: Tam thi
Chương 906: (không có tên)
Chương 907: Hỏa dong tinh
Chương 908: Tinh hóa yêu đan cùng phi châm
Chương 909: Khách điếm
Chương 910: Sát khí
Chương 911: Vào mật quật
Chương 912: Minh Vương quyết
Chương 913: Nhất xúc tức phát (chạm vào là bắn ra)
Chương 914: Tham chiến
Chương 915: Nhất chiến kinh ma
Chương 916: Kinh sợ thối lui
Chương 917: Song châu
Chương 918: Thu bảo
Chương 919: Cam gia
Chương 920: Bạch Lộ thư viện
Chương 921: Đạo cô và Hoàng Thanh Quan
Chương 922: Phệ Chân Hợp Nguyên quyết
Chương 923: Luyện khí điện
Chương 924: Lục Tú quận chúa
Chương 925: Hoàng tộc Đại Tấn
Chương 926: Ô Phong linh
Chương 927: Phong khởi sạ khởi
Chương 928: Nhạc Dương cung
Chương 929: Hạo Dương điểu
Chương 930: Đắc Linh
Chương 931: Ám Lưu

[Chương 932: Bất ngờ gặp cố nhân]
[Chương 933: Kiếm Minh]
[Chương 934: Khiêu lương tiểu sửu]
[Chương 935: Ra Oai]
[Chương 936: Thiên Cơ các]
[Chương 937: Thiên Cơ Phủ]
[Chương 938: Giao dịch hội dưới lòng đất]
[Chương 939: Giới tử không gian]
[Chương 940: Không hẹn mà gặp]
[Chương 941: Uy Hiếp]
[Chương 942: Ngọc Bội]
[Chương 943: Xảo Trá]
[Chương 944: Hàn Tuỷ]
[Chương 945: Hồi Dương Thuỷ và Thái Dương Tinh Hoả]
[Chương 946: Hàn Trưởng Lão]
[Chương 947: Đấu Giá Đại Hội]
[Chương 948: Mặc Kim]
[Chương 949: Diệu Âm Bảo Kính]
[Chương 950: Cửu U Tông]
[Chương 951: Lá Bùa và Trận Pháp]
[Chương 952: Xôn Xao]
[Chương 953: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn]
[Chương 954: Bình Sơn Ấn]
[Chương 955: Tái Ngộ Cổ Ma]
[Chương 956: Ma Diễm Cuồn Cuộn]
[Chương 957: Thiên Phù Môn]
[Chương 958: Lý Sư Điệt]
[Chương 959: Chuyện Hóa Thần]

Chương 960: Mật Phù Cùng Bát Cấp Ác Giao
Chương 961: Ác Giao
Chương 962: Đấu Giao
Chương 963: Diệt Giao
Chương 964: Liệt Hồn
Chương 965: Khôi Lỗi Đại Thành
Chương 966: Khô Trúc Đảo
Chương 967: Khô Trúc Đảo Lão Nhân
Chương 968: Lôi Hỏa Cung
Chương 969: Hàng thú
Chương 970: Song hạt sơn
Chương 971: Khách tới
Chương 972: Bồi anh đan và âm chi mã
Chương 973: Minh hà chi hiệt
Chương 974: Quái nhân
Chương 975: Nửa năm
Chương 976: Linh Sơn Côn Ngô
Chương 977: Phân công hành sự
Chương 978: Nghiệt viên
Chương 979: Ngũ tử đồng tâm ma
Chương 980: Hắc Tinh
Chương 981: Ma trùng yêu thi
Chương 982: Sát hồn ti
Chương 983: Ngân sí dạ xoa
Chương 984: Ngân đồng huyễn thuật
Chương 985: Tà nguyệt huyễn kính - Một kích phá pháp
Chương 986: Theo gió ẩn hình
Chương 987: Kim độn và băng diễm tinh

Chương 988: Linh phiến chi uy

Chương 989: Thiên tượng cự biến

Chương 990: Kình thiên cự sơn

Chương 991: Tử vụ

Chương 992: Độc thánh môn

Chương 993: Chia phần đan

Chương 994: Tấm bia đá

Chương 995: Tinh bi

Chương 996: Huyễn Diệu thiên tượng

Chương 997: Tứ Tán Chân Nhân

Chương 998: Bất kỳ nhi ngộ

Chương 999: Sát Tâm Đại Khởi

Chương 1000: Thạch Khôi Lỗi

Chương 1001: Côn Ngô Điện, Linh Bảo các, Trấn Ma tháp

Chương 1002: Phụ Nhân

Chương 1003: Quần Ma Ẩn Hiện

Chương 1004: Huyền Thanh Tử

Chương 1005: Cự vật

Chương 1006: Chú Linh đường

Chương 1007

Chương 1008: Thái Âm Chân Hỏa

Chương 1009: Âm phách ngưng hình

Chương 1010: Tu Di Ngũ Hành Bích

Chương 1011: Nhất phiến kinh địch

Chương 1012: Thanh đồng sư

Chương 1013: Vạn cân áp thân

Chương 1014: Hoá tiên nhị nữ

Chương 1015: Kim từ linh mộc

Chương 1016: Nguyên Sát Thánh Tổ
Chương 1017: Dung hồn
Chương 1018: Gặp lại Nguyên Quang
Chương 1019: Đánh lén
Chương 1020: Đoạt bảo
Chương 1021: Dương Hoàn chi oai
Chương 1022: Hàng phục
Chương 1023: Kiếp sát lão ma
Chương 1024: Ngũ ma hợp thể
Chương 1025: Huyết ma châu
Chương 1026: Phá châu
Chương 1027: Phản phệ
Chương 1028: Linh bảo xuất thế
Chương 1029: Ma nhận nghi vấn
Chương 1030: Huyết Đao
Chương 1031: Bát linh thước
Chương 1032: Liên thủ
Chương 1033: Phá trận cùng thoát khốn
Chương 1034: Cấm ma hoàn, băng hồn cốc
Chương 1035: Hóa thần tu sĩ
Chương 1036: Ngân nguyệt, tuyết linh, lung mộng
Chương 1037: Cửu Chân Phục Ma Trận
Chương 1038: Ma hiện
Chương 1039: Hắc phing kỳ
Chương 1040: Thoát thân
Chương 1041: Đánh lén
Chương 1042: Trảm ma
Chương 1043: Thu hồi bảo vật

Chương 1044: Phản bội
Chương 1045: Thôn anh
Chương 1046: Huyết nhận tái hiện
Chương 1047: Đột Ngột phá chướng bích
Chương 1048: Điều Kiện
Chương 1049: Linh Cầm cùng Nguyên Anh
Chương 1050: Thánh thú chi ấn
Chương 1051: Sất niệm chân lôi
Chương 1052: Không gian toái liệt
Chương 1053: Đệ cửu tầng
Chương 1054: Cấm ma
Chương 1055: Xích Minh cổ
Chương 1056: Chân ma chi khí
Chương 1057: Tam bảo liên thủ
Chương 1058: Ma tượng
Chương 1059: Ma uy vô song
Chương 1060: Ngao Khiếu Lão Tổ
Chương 1061: Đại chiến tái khởi
Chương 1062: Già luân chiến ma
Chương 1063: Lốc xoáy
Chương 1064: Hắc động
Chương 1065: Đào thoát
Chương 1066: Nghịch Linh thông đạo
Chương 1067: Phong Linh đại pháp
Chương 1068: Phong ấn
Chương 1069: Linh hồn cắn nuốt
Chương 1070: Thoát khốn
Chương 1071: Băng hàn chi địa

Chương 1072: Hóa đan
Chương 1073: Mật thất luyện bảo
Chương 1074: Thu ma
Chương 1075: Bắc Minh đảo
Chương 1076: Băng thành
Chương 1077: Tuyết vượn, băng bích, cung điện
Chương 1078: Băng linh quả
Chương 1079: Kim Phong Ly Thú
Chương 1080: Hàn Ly thượng nhân
Chương 1081: Tam đại hàn diễm
Chương 1082: Băng hải yêu thú
Chương 1083: Băng nanh thú
Chương 1084: Nhị yêu
Chương 1085: Băng Hải yêu ảnh
Chương 1086: Hàn diễm tu sĩ
Chương 1087: Hư linh điện
Chương 1088: Băng Phách Hàn Liệt Trận
Chương 1089: Huyền ngọc động
Chương 1090: Âm linh thủy, thái dương tinh thạch
Chương 1091: Quần yêu tiếp cận
Chương 1092: Tam đại yêu tu
Chương 1093: Trấn hải chung (chuông)
Chương 1094: Hàn diễm tẩy tủy
Chương 1095: Nghi ky
Chương 1096: Yêu hồn
Chương 1097: Ma cao một trượng
Chương 1098: Trùng giai hóa thần
Chương 1099: Phản bội

Chương 1100: Chiến khởi

Chương 1101: Chiến đấu kịch liệt

Chương 1102: Song vĩ nhân diện hạt (Bọ cạp hai đuôi mặt người)

Chương 1103: lực áp song tu

Chương 1104: Khôi lỗi khắc địch

Chương 1105: Cấm Anh

Chương 1106: Thu diễm

Chương 1107: Kiếm trận tái hiện

Chương 1108: Đoạt Bảo

Chương 1109: Trầm thủy và Huyền ngọc

Chương 1110: Tái ngộ yêu thú

Chương 1111: Yêu thú xâm nhập

Chương 1112: Tam nhãn yêu thú

Chương 1113: Yêu khí trùng thiên

Chương 1114: Xa lão cùng vạn yêu phiên

Chương 1115: Thể hiện thần thông

Chương 1116: Lực lượng tương đương

Chương 1117: Oai lực của Băng Phượng

Chương 1118: Không gian thần thông

Chương 1119: Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu

Chương 1120: Truyền tống chi chiến

Chương 1121: Trọng phản cố địa Hư thiên điện

Chương 1122: Liên thủ

Chương 1123: Khốn địa tiềm tu

Chương 1124: Thiên triệu

Chương 1125: Hậu kỳ sơ thành

Chương 1126: Hoàng sa môn

Chương 1127: Lời đồn

Chương 1128: Mật ngữ
Chương 1129: Nguyên từ thần quang
Chương 1130: Chặn lại
Chương 1131: Kiêng ky
Chương 1132: Viện thủ
Chương 1133: Đã từng quen biết
Chương 1134: Luân hồi chi hoặc
Chương 1135: Ước định
Chương 1136: Cự cầm
Chương 1137: Thanh Vũ
Chương 1138: Lôi Không Đảo
Chương 1139: Thần niệm phụ linh
Chương 1140: Ôm cây đợi thỏ
Chương 1141: Chặn giết
Chương 1142: Tin tức của Cực Âm
Chương 1143: Âm Sát huyết thi
Chương 1144: Tái kiến Cực Âm
Chương 1145: Cầm Ma
Chương 1146: Trao Đổi
Chương 1147: Loạn Khởi
Chương 1148: Kim Giao Vương
Chương 1149: Kim Giao Hung Diễm
Chương 1150: Đoạt bảo
Chương 1151: Cực phẩm linh thạch
Chương 1152: Trở về Ngân Sa đảo
Chương 1153: Song tu chi sự
Chương 1154: Điều kiện của Song Thánh
Chương 1155: Yêu thú chi loạn

[Chương 1156: Ma Hồ đảo]
[Chương 1157: Kim Hoa lão tổ]
[Chương 1158: Kim Hoa, Quỷ Cưu]
[Chương 1159: Diệt sát]
[Chương 1160: Ngân Khoa văn tự]
[Chương 1161: Côn Bằng chi vũ]
[Chương 1162: Kim Khuyết Ngọc Thư]
[Chương 1163: Trọng Lâm Cố Địa]
[Chương 1164: Trở về Thiên Nam]
[Chương 1165: Gặng hỏi]
[Chương 1166: Hóa vũ môn]
[Chương 1167: Kiếp trước, kiếp này?]
[Chương 1168: Hồi Tông (Trở về tông môn)]
[Chương 1169: Trụy ma dị biến]
[Chương 1170: An bài]
[Chương 1171: Áp Phục Lưỡng Tông]
[Chương 1172: Bị bắt]
[Chương 1173: Nguyên Anh và Thiên Sát ma thi]
[Chương 1174: Uy Chấn Thiên Nam]
[Chương 1175: Luyện Sí]
[Chương 1176: Hoả linh ti và phá diệt pháp mục]
[Chương 1177: Tung tích]
[Chương 1178: Trở lại Trụy Ma Cốc]
[Chương 1179: Huyết Nguyệt Mịch Linh bí thuật]
[Chương 1180: Giải cứu]
[Chương 1181: Tái Ngộ Thất Linh Đảo]
[Chương 1182: Tiến Nhập Vạn Trượng Ma Uyên]
[Chương 1183: Ma Hóa]

Chương 1184: Thu Anh
Chương 1185: Trong phủ (An bài môn sự)
Chương 1186: Đồng Hóa
Chương 1187: Độ Kiếp
Chương 1188: Liên Hoàn Thiên Lôi
Chương 1189: Quái Dị Kim Giác
Chương 1190: Thủ Dịch
Chương 1191: Hóa giới châu cùng Tật phong cửu biến
Chương 1192: Chung thành quyến chúc
Chương 1193: Tụ linh châu
Chương 1194: Ám mưu
Chương 1195: Mộc Sinh Châu
Chương 1196: Nhị nữ
Chương 1197: Bế quan
Chương 1198: Tinh cung lai tấn
Chương 1199: Loạn Tinh Hải
Chương 1200: Tinh cung chi chiến (phần 1)
Chương 1201: Tinh cung chi chiến (phần 2)
Chương 1202: Tinh cung chi chiến (phần 3)
Chương 1203: Tinh cung chi chiến (phần 4)
Chương 1204: Tinh Cung Chi Chiến (phần 5)
Chương 1205: Tinh Cung Chi Chiến (phần 6)
Chương 1206: Tinh Cung Chi Chiến (phần 7)
Chương 1207: Tinh Cung Chi Chiến (phần 8)
Chương 1208: Tinh Cung Chi Chiến (phần 9)
Chương 1209: Tinh Cung Chi Chiến (phần 10)
Chương 1210: Tinh Cung Chi Chiến (phần 11)
Chương 1211: Tinh Cung Chi Chiến (phần 12)

Chương 1212: Tinh Cung Chi Chiến (phần 13)
Chương 1213: Tinh Cung Chi Chiến (phần 14)
Chương 1214: Linh căn và ngũ hành hợp nhất
Chương 1215: Phá trận
Chương 1216: Nguyên từ thần sơn
Chương 1217: Ngũ hành chi lực
Chương 1218: Xích Hồn Phiên
Chương 1219: Đánh sâu vào Hóa thần kỳ
Chương 1220: Một lần nữa đi xa
Chương 1221: Thiên Cơ Điện
Chương 1222: Khách ngoài ý muốn
Chương 1223: Phật Tông Cao Nhân
Chương 1224: Giao Thủ
Chương 1225: Kim Cương
Chương 1226: Vô đề
Chương 1227: Nửa Đường Chặn Giết
Chương 1228: Trảm Sát Đại Tu Sĩ
Chương 1229: Mưu Đồ Với Âm La Tông
Chương 1230: Lôi Chấn Tử
Chương 1231: Lôi Chấn Tử (tiếp theo)
Chương 1232: Ngoài ý muốn
Chương 1233: Gặp lại Hướng Chi Lễ
Chương 1234: Hợp tác
Chương 1235: Ma Đà Sơn
Chương 1236: Khách tới ma cung
Chương 1237: Thị thiếp
Chương 1238: Giúp đỡ
Chương 1239: Hàn Lập trao đổi

Chương 1240: Một kích
Chương 1241: Núi Thúy Phong
Chương 1242: Bát Linh Xích cùng Đề Hồn Thú
Chương 1243: Hoả Ngục
Chương 1244: Pháp Trận,Tế Đàn Và Cự Đỉnh
Chương 1245: Hoả Tinh Xuất Hiện
Chương 1246: Bắt Giữ Thái Dương Tinh Hoả
Chương 1247: Tiên Đằng sống lại
Chương 1248: Huyền Thiên Chi Bảo
Chương 1249: Mai Phục Tại Hoang Đảo
Chương 1250: Long Lân Quả
Chương 1251: Lực áp nhị yêu
Chương 1252: Thối Cốt Quyết
Chương 1253: Tiến giai Hóa Thần Kỳ
Chương 1254: Ngũ Long Hải
Chương 1255: Hải vụ
Chương 1256: Không gian tiết điểm
Chương 1257: Kế hoạch liên thủ
Chương 1258: Thao túng thiên hạ
Chương 1259: Hồi đảo
Chương 1260: Lục đinh thiên giáp Phù
Chương 1261: Tiến vào không gian tiết điểm
Chương 1262: Bến bờ xa lạ
Chương 1263: Huyết Chú Văn và Linh cụ
Chương 1264: Thiên đông Thương Hào
Chương 1265: Nam Kỳ Tử và Phù lão
Chương 1266: Sa Trùng Thú
Chương 1267: Cự trùng đột kích

Chương 1268: Xà Yêu
Chương 1269: Thành An Viễn
Chương 1270: Tạm biệt
Chương 1271: Địa Giao Cân
Chương 1272: Thú triều
Chương 1273: Thiên kiếp chi nguy
Chương 1274: Kim Ngọc Tông
Chương 1275: Thanh lang, xích mãng, báo cầm
Chương 1276: Cuồng thú chi triều (một)
Chương 1277: Cuồng thú chi triều (hai)
Chương 1278: Cuồng thú chi triều (3)
Chương 1279: Cuồng thú chi triều (4)
Chương 1280: Cuồng thú chi triều (5)
Chương 1281: Cuồng thú chi triều (6)
Chương 1282: Nữ Đồng
Chương 1283: Đuổi Giết
Chương 1284: Hắc Phượng Tộc
Chương 1285: Cữu Huyền Minh Ngọc Đầm
Chương 1286: Trảm sát tam yêu
Chương 1287: Truyền Thừa châu
Chương 1288: Ngu Dương thành
Chương 1289: Phi hạt
Chương 1290: Trọng đắc bảo vật
Chương 1291: Thiên Nguyên
Chương 1292: Hoàng Lương Linh Quân
Chương 1293: Ngân Tâm thạch và Thiên Tâm đan
Chương 1294: Linh tộc hiện lên
Chương 1295: Bươm bướm

Chương 1296: Quái xà, thuỷ tiễn, ngân thủ
Chương 1297: Linh tộc viện quân
Chương 1298: Tạm biệt
Chương 1299: Phệ viêm
Chương 1300: Tam tộc tề tụ
Chương 1301: Các hiện thần thông
Chương 1302: Thái Nhất Hóa Thanh Phù
Chương 1303: Chích Quang đầm
Chương 1304: Thượng cổ cự nhân
Chương 1305: Cự nhân chi chiến
Chương 1306: Thần huyết chi tranh
Chương 1307: Sơ chiến Luyện Hư
Chương 1308: Phệ Linh chi uy
Chương 1309: Thiên kiếp phủ xuống
Chương 1310: Lưỡng sắc lôi kiếp
Chương 1311: Kim Đình Chu cùng Thiên Uyên Vệ
Chương 1312: Thanh Minh Vệ
Chương 1313: Tu sĩ phi thăng cùng Thiên Uyên
Chương 1314: Triệu Vô Quy
Chương 1315: Ngọc Khuyết Các
Chương 1316: Tranh giành linh địa
Chương 1317: Phiền phức không đâu
Chương 1318: Báo Lân Thú
Chương 1319: Thiên Hồn Linh
Chương 1320: Luyện thể oai
Chương 1321: Đoạt được linh địa
Chương 1322: Động phủ
Chương 1323: Huyền Thiên Quả Thực

Chương 1324: Hỗn độn vạn linh bảng
Chương 1325: Thủ hạ
Chương 1326: Phù Lê Chiểu
Chương 1327: Cự thú, quái nhân
Chương 1328: Man Thú Nhân
Chương 1329: Thiên Uyên Phường Thị
Chương 1330: Chân Thiềm dịch và Ngọc Thanh đan
Chương 1331: Thiên lôi thần mộc
Chương 1332: Thần bí lôi văn
Chương 1333: Ác
Chương 1334: Tâm hàn nhập thể
Chương 1335: Vật đấu giá ngoài tưởng tượng
Chương 1336: Đấu Giá
Chương 1337: Chân Linh Lân Phiến
Chương 1338: Mua Được
Chương 1339: Chân Linh Thế Gia
Chương 1340: Thiên Bảo Thượng Nhân Và Vạn Lung Châu
Chương 1341: Lôi bào hiện thế
Chương 1342: Tra xét
Chương 1343: Không gian không hiểu
Chương 1344: Ngọc cốt nhân ma
Chương 1345: Không gian gió lốc
Chương 1346: Cốt thủ
Chương 1347: Bách mạch luyện bảo quyết
Chương 1348: Lục ảnh
Chương 1349: Sự nghi ngờ dị tộc
Chương 1350: Thiên quảng điện
Chương 1351: Tụ hội

Chương 1352: Phi thăng tu sĩ

Chương 1353: Linh trùng đại thành

Chương 1354: Nhiệm vụ

Chương 1355: Ám lưu

Chương 1356: Tử ảnh, Thánh hoàng

Chương 1357: Sá linh tỳ bà

Chương 1358: Lôi Quy

Chương 1359: Song Hoàng hiện

Chương 1360: Chi Long Quả

Chương 1361: Châm ngòi

Chương 1362: Thưởng quả

Chương 1363: Chia quả

Chương 1364: Thành nhỏ

Chương 1365: Ma ảnh tái hiện

Chương 1366: Thận thú

Chương 1367: Ác chiến sa mạc

Chương 1368: Trùng uy

Chương 1369: Hội Hợp

Chương 1370: Linh thụ mộng la

Chương 1371: Hắc Diệp Sâm Lâm

Chương 1372: Mộc Tộc

Chương 1373: Sáu tay sơ hiện

Chương 1374: Lui địch

Chương 1375: Mộc phượng

Chương 1376: Hoàn thành nhiệm vụ

Chương 1377: Chân linh chi phách

Chương 1378: Huyết Tinh Ma Ha Kiếm

Chương 1379: Xích quỷ

Chương 1380: Lực áp Hắc Phượng
Chương 1381: Đề hồn biến thân
Chương 1382: Kiếm trận vs Huyết kiếm
Chương 1383: Thiên phượng chi linh
Chương 1384: Ám thủ
Chương 1385: Mộc linh
Chương 1386: Người, cây hợp nhất
Chương 1387: Thoát thân
Chương 1388: Luyện lại phong lôi sí
Chương 1389: Tụ tập
Chương 1390: Mưu đồ chân thiềm
Chương 1391: Đàn Hạc Hương và Hắc Tuyết Nghĩ
Chương 1392: Huyền Qua Thú
Chương 1393: Kinh biến
Chương 1394: Trảm sơn chi uy
Chương 1395: Dạ Xoa Vương
Chương 1396: Xương nô
Chương 1397: Bố trí mai phục
Chương 1398: Quang trận
Chương 1399: Trư yêu cùng ấu thú
Chương 1400: Cạnh biển
Chương 1401: Hắc sắc hải vụ
Chương 1402: Khổ tu
Chương 1403: Thiên Bằng tộc và Cung phụng
Chương 1404: Kim Tủy Tinh Trùng và Kim Mẫu San Hô Sa
Chương 1405: Thạch đôn
Chương 1406: Biến dị
Chương 1407: Kim tủy luyện thể

Chương 1408: Thiên Bằng nhân
Chương 1409: Xích Dung tộc
Chương 1410: Lộ diện
Chương 1411: Đẩy lùi Xích Dung
Chương 1412: Thiên Bằng thánh địa
Chương 1413: Phong Linh tháp
Chương 1414: Thiên Bằng Thánh Tử cùng Côn Bằng Chân Huyết
Chương 1415: Đại trưởng lão
Chương 1416: Đại diện giao dịch
Chương 1417: Thanh La quả
Chương 1418: Ba lựa chọn
Chương 1419: Côn Bằng xá lợi và Thiên Bằng chi thệ
Chương 1420: Chân huyết nhập thể
Chương 1421: Kinh chập thập nhị biến
Chương 1422: Tu di động thiên
Chương 1423: Lôi thú
Chương 1424: Ngũ sắc thiên lôi
Chương 1425: Hàng thú
Chương 1426: Dẫn lôi châu
Chương 1427: Kiêng ky
Chương 1428: Thiên Bằng Thánh tử
Chương 1429: Phi linh chư tộc
Chương 1430: Ngọc Hoàng Đỉnh
Chương 1431: Chúc Âm Tử
Chương 1432: Giác kỹ tràng
Chương 1433: Thử dò xét
Chương 1434: Uyên thủ vệ
Chương 1435: Tứ Sát hóa giáp thuật

Chương 1436: Nội dung thí luyện
Chương 1437: Địa Uyên nhất tầng
Chương 1438: Âm chu phong
Chương 1439: Cự linh hoa
Chương 1440: Yêu viên
Chương 1441: Thần bí sơn mạch
Chương 1442: Lục ảnh
Chương 1443: Địa Uyên thâm tằng
Chương 1444: Địa Uyên thâm tằng (tiếp)
Chương 1445: Phích lịch diệt địch
Chương 1446: Băng sát chi địa và lời của Vạn Đằng
Chương 1447: Tiểu thú và băng sát
Chương 1448: Băng sát yêu vương
Chương 1449: Tiến giai
Chương 1450: Bích Mộc Yêu
Chương 1451: Huyết khôi lỗi
Chương 1452: Mộc Thanh cùng huyết giao
Chương 1453: Thiên cương huyết lôi, kim ô linh hỏa
Chương 1454: Hủ Diệp lâm cùng Minh Diễm quả
Chương 1455: Huyết Hà minh châm
Chương 1456: Thiên cương huyết lôi
Chương 1457: Bỏ chạy
Chương 1458: Mưu đồ
Chương 1459: Thần lôi chi mê
Chương 1460: Gặp lại nguyên dao
Chương 1461: Tứ đại yêu vương
Chương 1462: Tà Long Tộc
Chương 1463: Mộc Tinh Động

Chương 1464: Thu lôi

Chương 1465: Huyết Diễm Sơn

Chương 1466: Linh Thị, Tử huyết khôi lỗi

Chương 1467: Hai loại phù lục

Chương 1468: Tế lôi chi thuật

Chương 1469: Minh Hà Chi Địa

Chương 1470: Hắc Mộc cùng Kim Viên

Chương 1471: Tâm cơ khó dò

Chương 1472: Nhị nữ tới chơi

Chương 1473: Huyết thực

Chương 1474: Kinh Không Ma

Chương 1475: Minh Hà cấp chế cùng bát môn dẫn lôi trận

Chương 1476: Liên thủ phá cấm chế!

Chương 1477: Minh Linh chi tinh!

Chương 1478: Tao ngộ kịch chiến

Chương 1479: Cơ hội chạy trốn

Chương 1480: Bạch ảnh

Chương 1481: Quỷ Nữ

Chương 1482: Phù Du Tộc

Chương 1483: Trọng tụ

Chương 1484: Trùng ảnh

Chương 1485: Phù Du tộc và trùng hải

Chương 1486: Âm thủy quỳ tinh và ngũ long trát

Chương 1487: Khống chế

Chương 1488: Càn Khôn phiên cùng Minh Lôi thú

Chương 1489: Mồi

Chương 1490: Ngũ Long Trát

Chương 1491: Kế thoát thân

Chương 1492: Đại chiến Minh Lôi Thú
Chương 1493: Cửu Cung Thiên Càn Phù
Chương 1494: Giáp Nguyên Phù
Chương 1495: Minh Hà thần nhũ
Chương 1496: Cơ hội
Chương 1497: Hoàng tước
Chương 1498: Ra tay
Chương 1499: Hỗn chiến
Chương 1500: Bất ngờ nối tiếp bất ngờ
Chương 1501: Vây địch thoát thân
Chương 1502: Chuyển Luân Tụ Âm Trận
Chương 1503: Thi pháp trừ hoạn
Chương 1504: Thối Tinh Chuyên
Chương 1505: Thực lực của Hàn Lập
Chương 1506: Tử Ngọ Thạch
Chương 1507: Phong vân tái khởi
Chương 1508: Mộc chi lĩnh vực
Chương 1509: Quỷ vụ tái hiện
Chương 1510: La hầu chi mê
Chương 1511: Ngọc trai
Chương 1512: Thanh nguyên tử
Chương 1513: Thiên âm chi thể
Chương 1514: Ý kiến trái chiều
Chương 1515: Tân Thanh Nguyên Kiếm Quyết
Chương 1516: Trúc diệp
Chương 1517: Ly khai
Chương 1518: Vụ trung
Chương 1519: Xuân Lê, Thanh Bàn

Chương 1520: Hồi phủ
Chương 1521: Trọng luyện thần sơn
Chương 1522: Chủng kiếm
Chương 1523: Tiến giai Luyện Hư
Chương 1524: Tế luyện
Chương 1525: Huyết Hạnh và Nô Ngân
Chương 1526: Đằng Long đan
Chương 1527: Giác Xi Tộc và Hải Vương Tộc
Chương 1528: Cửu U Minh Thi
Chương 1529: Ly ý
Chương 1530: Tân phi kiếm
Chương 1531: Huyết vân
Chương 1532: Huyền thiên chi tranh
Chương 1533: Linh kiếm hiện thế
Chương 1534: Đại nan đào thoát
Chương 1535: Xà nhân
Chương 1536: Hỏa Dương Tộc
Chương 1537: Đại tế ti
Chương 1538: Liệt Dương Thần Đan
Chương 1539: Châu nhi cùng Ô La Tộc
Chương 1540: Huyền kiếm phụ tí
Chương 1541: Dùng hỏa hóa đan
Chương 1542: Ô giáp thú
Chương 1543: Địch hiện
Chương 1544: Linh tuyền tà quang
Chương 1545: Trảm sát
Chương 1546: Hắc sa
Chương 1547: Không Vân Tinh

Chương 1548: Lam Hồ Đảo
Chương 1549: Quái Nga
Chương 1550: Chiến đấu kịch liệt (phần 2)
Chương 1551: Kỳ Độc
Chương 1552: Biển Sâu Cổ Đăng
Chương 1553: Hàn Tinh Tộc
Chương 1554: Nhị Thú
Chương 1555: Chữa trị pháp trận
Chương 1556: Khốn cảnh
Chương 1557: Chiến thuyền
Chương 1558: Truy binh
Chương 1559: Vật trong hộp
Chương 1560: Ảo thuật
Chương 1561: Đại địch
Chương 1562: Thiên huyền la ban
Chương 1563: Hóa huyết
Chương 1564: Truy đuổi
Chương 1565: Lực áp hợp thể
Chương 1566: Hỏa Mộc Tương Khắc
Chương 1567: Hỗn thiên địa cùng hồ lô
Chương 1568: Nguyên khí chi kiếm
Chương 1569: Rút đi
Chương 1570: Gặp trên đường
Chương 1571: Tai bay vạ gió
Chương 1572: Đích ảnh tái hiện
Chương 1573: Bằng biến
Chương 1574: Liên tiếp diệt đồng giai – Uẩn
Chương 1575: Yêu cầu

Chương 1576: Vân Thành
Chương 1577: Thiên Vân chư tộc
Chương 1578: Gặp lại người quen
Chương 1579: Tinh tộc
Chương 1580: Thiên ngoại ma giáp
Chương 1581: Ma Kim Sơn Mạch
Chương 1582: Thông Linh khôi lỗi
Chương 1583: Khôi lỗi bội nguyệt
Chương 1584: Oa Oa
Chương 1585: Nghiễm Hàn Lệnh
Chương 1586: Thiên cơ tử
Chương 1587: Nghiễm Hàn Giới
Chương 1588: Yêu Cầu
Chương 1589: Trao đổi cùng hậu thủ
Chương 1590: Tứ tộc đấu giá
Chương 1591: Gặp nhau
Chương 1592: Quái nhân
Chương 1593: Cửu Hương Linh Tửu
Chương 1594: Nguyên Từ Chi Thể
Chương 1595: Thải Lưu Anh
Chương 1596: Giám Định
Chương 1597: Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch
Chương 1598: Hà tỳ phẩm
Chương 1599: Dị thú
Chương 1600: Kinh biến
Chương 1601: Nhân Diện Giao
Chương 1602: Hiểu lầm
Chương 1603: Địa linh tộc cùng Địa U chiến xa

Chương 1604: Phệ Linh hỏa điểu cùng Lưu Ly Thiên hỏa dịch
Chương 1605: Việt Tông
Chương 1606: Kỳ Lân
Chương 1607: Kỳ ảnh
Chương 1608: Chi tiên
Chương 1609: Châm ngòi
Chương 1610: Ra tay
Chương 1611: Sơ nhập Ma Kim Sơn Mạch
Chương 1612: Quạ Ma Xuất Hiện
Chương 1613: Đa nhãn ma
Chương 1614: Ma ảnh tàn sát bừa bãi
Chương 1615: Ngân giao, quái trùng
Chương 1616: Nhân diện thứu
Chương 1617: Kim ô chân hỏa
Chương 1618: Kỳ độc tái hiện
Chương 1619: Giết chóc
Chương 1620: Khách tới ngoài ý muốn
Chương 1621: Các trình tâm cơ
Chương 1622: Đánh lén
Chương 1623: Tam Nguyên Trảm và Tàn nhận
Chương 1624: Huyệt linh
Chương 1625: Hồn thể phân nguyên đại pháp
Chương 1626: Yêu viên linh mục
Chương 1627: Kiếm trận vây ma
Chương 1628: Sơn nhạc chân linh
Chương 1629: Tái hiện Huyền thiên
Chương 1630: Diệt Viên
Chương 1631: Huyền thiên luyện khí thuật

Chương 1632: Sơn băng (núi lở)
Chương 1633: Chân lân bản nguyên
Chương 1634: Linh chủng ma uy
Chương 1635: Huyễn hóa bách thiên
Chương 1636: Hình thú
Chương 1637: Đồ lao vô công
Chương 1638: Phát hiện
Chương 1639: Chặn đường
Chương 1640: Đoạt lộ
Chương 1641: Thiên Phong
Chương 1642: Thuấn sát
Chương 1643: Đắc kính
Chương 1644: Xảo hoạch
Chương 1645: Vung tay đánh lớn
Chương 1646: Đánh chết Lục Phát
Chương 1647: Đại địch truy tới
Chương 1648: Nguyên khí tái hiện
Chương 1649: Tam ma
Chương 1650: Hoa Thụ cùng Thánh Tổ
Chương 1651: Huyền Thiên Như Ý nhận
Chương 1652: Ly sơn
Chương 1653: Thi thể cùng chân huyết
Chương 1654: Pháp tướng cùng tàn nhận
Chương 1655: Ly thủy châu cùng Nguyên hợp ngũ cực sơn
Chương 1656: Bỏ lỡ cơ duyên
Chương 1657: Hứa lão quái
Chương 1658: Áp chế
Chương 1659: Thỏa hiệp

Chương 1660: Phá giới ma niệm
Chương 1661: Phá giới ma niệm
Chương 1662: Vân tộc
Chương 1663: Đổi lấy
Chương 1664: Viêm kim chi tinh
Chương 1665: Sa lão phu nhân
Chương 1666: Lai khách
Chương 1667: Hợp kích bí thuật
Chương 1668: Ma anh và linh khu
Chương 1669: Thiên Cương Ấn
Chương 1670: Nghiễm Hàn Nghi
Chương 1671: Nhập giới
Chương 1672: Tiểu đảo hải thú
Chương 1673: Các hiện thần thông
Chương 1674: Luận bàn
Chương 1675: Trấn Hải Viên
Chương 1676: Ám thú rừng rậm
Chương 1677: Chư tộc trong tộc
Chương 1678: Ám thú sơ hiện
Chương 1679: Thiên Biến Huyễn Diện
Chương 1680: Săn thú
Chương 1681: Ám Thú Chi Vương
Chương 1682: Hai con
Chương 1683: Tân Nguyên Từ Sơn
Chương 1684: Sơ hiện thần thông
Chương 1685: Hợp kích bí thuật
Chương 1686: Truy sát
Chương 1687: Không hẹn mà gặp

Chương 1688: Huyền thiên thánh khí
Chương 1689: Hung hiểm
Chương 1690: Hung trùng chi chiến
Chương 1691: Lôi bằng khôi lỗi
Chương 1692: Ảnh tinh
Chương 1693: Thái ất thanh quang
Chương 1694: Tuyết Hống tộc
Chương 1695: Phá cấm
Chương 1696: Thu sơn
Chương 1697: Sơn phong, cung điện, thạch giai
Chương 1698: Lên núi khó khăn
Chương 1699: Tân thần thông
Chương 1700: Tử điện
Chương 1701: Bồ đoàn, đàn hương, thần tượng
Chương 1702: Kim Kiếm đồ
Chương 1703: Dược viên
Chương 1704: Trịch sơn
Chương 1705: Hồng La tiên tửu, Thực Độc Thảo
Chương 1706: Thúc thủ vô sách
Chương 1707: Ngân sắc đài sen
Chương 1708: Cân bằng cùng phá cửa
Chương 1709: Bình phong, kim đỉnh
Chương 1710: Đỉnh trung thủ bảo
Chương 1711: Kim hồ cùng hóa hình linh dược
Chương 1712: Bình trung động thiên
Chương 1713: Đắc đan
Chương 1714: Giáp sĩ
Chương 1715: Tinh không đồ cùng pháp quyết

Chương 1716: Quang trụ
Chương 1717: Tiến giai
Chương 1718: Bạo thể và Hoàng kim bàn
Chương 1719: Thu hoạch
Chương 1720: Sụp đổ
Chương 1721: Đuổi kịp
Chương 1722: Ngân thước và kim thân
Chương 1723: Điên đảo càn khôn
Chương 1724: Cự viên hung uy
Chương 1725: Giác Xi mưu đồ
Chương 1726: Phi hồng ngư
Chương 1727: Linh hỏa khắc địch
Chương 1728: Hỗn Nguyên Xích
Chương 1729: Nhung tộc
Chương 1730: Động tuyền kim quang
Chương 1731: Cửu diễm thảo
Chương 1732: Luyện thần thuật
Chương 1733: Mật động Nhung Tộc
Chương 1734: Thạch bích linh văn
Chương 1735: Kịch chiến
Chương 1736: Quần tảo chúng địch
Chương 1737: Đoạt linh văn
Chương 1738: Tái ngộ Ám thú vương
Chương 1739: Phản hồi Vân thành
Chương 1740: Vân thành chi loạn
Chương 1741: Hư Linh Bảo Đỉnh
Chương 1742: Ngẫu Ngộ
Chương 1743: Linh dược cùng trao đổi

Chương 1744: Sắp Xếp Ổn Thỏa
Chương 1745: Cự Linh Phù Cùng Huyết Ảnh
Chương 1746: Ly Khai Lôi Minh
Chương 1747: Lôi Trận
Chương 1748: Lôi Vân Tử và Lôi Quang Pháp Trận
Chương 1749: Trở Về Thiên Uyên Thành
Chương 1750: Nhập Thành
Chương 1751: Đuổi Đi
Chương 1752: Luyện thần tầng 1
Chương 1753: Cốc gia
Chương 1754: Tiên vực cùng Cấm thuật
Chương 1755: Niệm Kiếm quyết
Chương 1756: Tiến giai Hợp Thể (thượng)
Chương 1757: Tiến giai Hợp Thể (Hạ)
Chương 1758: Lai khách
Chương 1759: Yêu cầu cùng Linh Hoàng Đại Bỉ
Chương 1760: Chân Huyết Ẩn Ưu
Chương 1761: Người Quen Cũ
Chương 1762: Vô đề
Chương 1763: Ma ảnh tái hiện
Chương 1764: Kim Việt thiền sư
Chương 1765: Hứa Gia (Thượng)
Chương 1766: Lưỡng Tộc Đại Thừa
Chương 1767: Hứa Gia (hạ)
Chương 1768: Mê Thận Ảo Cảnh
Chương 1769: Hàn Diễm Cùng Kim Phù
Chương 1770: Huyết Hồn
Chương 1771: Hứa Gia Tông Miếu

Chương 1772: Nghi thức

Chương 1773: Thức Tỉnh

Chương 1774: Huyết Linh

Chương 1775: Hoàn Đỉnh

Chương 1776: Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử

Chương 1777: Cửu Tiên sơn

Chương 1778: Bạch Quả Nhi

Chương 1779: Ba Đấu Ba

Chương 1780: Hàn Độc

Chương 1781: Thiên Nguyên Thánh Hoàng

Chương 1782: Tửu Hoàng

Chương 1783: Khô nhãn đại pháp và Vọng khí chi thuật

Chương 1784: Băng tủy thân thể

Chương 1785: Ký Danh Đệ Tử

Chương 1786: Nghênh Tiên Cung

Chương 1787: Vạn Cốt Chân Nhân

Chương 1788: Hắc Vực Trao Đổi Hội

Chương 1789: Thiên Hồ Yêu Nữ

Chương 1790: Tiên Tửu Cùng Động Thiên Thử Vương

Chương 1791: Tham Linh

Chương 1792: Khuyến giới

Chương 1793: Thảo Hồn Đan Cùng Niết Bàn Thánh Linh Đại Pháp

Chương 1794: Lo Lắng

Chương 1795: Ẩn Linh Căn

Chương 1796: Tử sam nữ tử

Chương 1797: Đại Nhi

Chương 1798: Khấp linh Huyết mộc

Chương 1799: Lang vương hóa thân
Chương 1800: Vạn Sâm pháp bàn cùng Kình Thiên cự thuyền
Chương 1801: Lời mời của Vạn Cốt
Chương 1802: Phụ Tâm Ti
Chương 1803: Truy địch
Chương 1804: Xâm nhập
Chương 1805: Một trảo, một quyền, một chưởng
Chương 1806: Cự viên chiến lão tổ
Chương 1807: Thánh đảo
Chương 1808: Mê Thiên Lâu
Chương 1809: Tần thị tỷ muội
Chương 1810: Ngỡ gặp người xưa
Chương 1811: Khiên Dẫn sứ giả cùng vào cửa
Chương 1812: Hắc sa thị nữ
Chương 1813: Hắc la
Chương 1814: Tề Thiên La
Chương 1815: Âm Phượng Thảo
Chương 1816: Vật phẩm trong túi
Chương 1817: Lại thấy Ô Kim
Chương 1818: Nghiệt Vân cùng Tịnh Minh Đan
Chương 1819: Ba đổi một
Chương 1820: Hội cố nhân
Chương 1821: Tụ Linh Thung
Chương 1822: Ước hẹn gặp mặt
Chương 1823: Yêu ảnh nơi hoang nguyên
Chương 1824: Nghịch Linh Chân Âm đại pháp
Chương 1825: Vạn Linh Đài
Chương 1826: Tính toán

Chương 1827: Vạn Linh Thú
Chương 1828: Tỷ thí (thượng)
Chương 1829: Tỷ thí (trung)
Chương 1830: Tỷ thí (hạ)
Chương 1831: Lao gia khiêu chiến
Chương 1832: Kim Thân sính uy
Chương 1833: Thương nghị lúc đêm tối
Chương 1834: Vô đề
Chương 1835: Tẩy Linh Trì cùng Tịnh Linh Liên
Chương 1836: Ma giới chi ước
Chương 1837: Trăm năm trôi qua
Chương 1838: Bạch Quả Nhi cùng giao dịch
Chương 1839: Tiểu thế giới trong lòng núi
Chương 1840: Vạn Độc Hỗn Nguyên Thân
Chương 1841: Tân Phệ Kim Trùng biến dị
Chương 1842: Ma ảnh tới gần
Chương 1843: Lại trở về Phi Linh
Chương 1844: Giật mình
Chương 1845: Nửa bộ pháp quyết
Chương 1846: Trở lại Địa Uyên (Thượng)
Chương 1847: Kinh biến trong Địa Uyên
Chương 1848: Tái hồi đệ nhị tầng
Chương 1849: Ngân sắc lôi quang cùng truyền tống
Chương 1850: Gặp gỡ ngoài ý muốn
Chương 1851: Hoá Linh Chi Chiến (thượng)
Chương 1852: Hoá Linh Chi Chiến (Hạ)
Chương 1853: Phá không dị biến
Chương 1854: Lôi thú chi lực

Chương 1855: Hình thú tái xuất
Chương 1856: Diệt địch
Chương 1857: Cự nhãn
Chương 1858: Biến hoá
Chương 1859: Bái phỏng
Chương 1860: Kim Diễm Hậu
Chương 1861: Khách đến
Chương 1862: Hỉ Nộ Vô Thường
Chương 1863: Thực Tiên Đan
Chương 1864: Lại gặp lại Huyền thiên chi bảo tàn phiến
Chương 1865: Phệ kim trùng cùng "Phệ kim trùng"
Chương 1866: Phệ Kim Trùng Vương
Chương 1867: Dục Trùng Bí Thuật
Chương 1868: Môn Nhân
Chương 1869: Ma Ban hàng thế
Chương 1870: Hậu tuyển Trùng Vương
Chương 1871: Mê Ảnh nơi biển sâu
Chương 1872: Mộc tộc Đại Thừa
Chương 1873: Nương tựa
Chương 1874: Thế gia cứ điểm
Chương 1875: Trao đổi
Chương 1876: Ma bức
Chương 1877: Thiếu niên cùng cự hán
Chương 1878: Thiếu niên cùng cự hán (tiếp)
Chương 1879: Quần ma sơ hiện
Chương 1880: Ma triều mãnh liệt
Chương 1881: Ma tới dưới thành
Chương 1882: Nhân Ma chi chiến (1)

Chương 1883: Nhân Ma chi chiến (2)
Chương 1884: Nhân Ma chi chiến (3)
Chương 1885: Nhân Ma Chi Chiến (4)
Chương 1886: Nhân Ma Chi Chiến (5)
Chương 1887: Nhân Ma Chi Chiến (6)
Chương 1888: Nhân Ma chi chiến (7)
Chương 1889: Lần đầu gặp Ma Tôn
Chương 1890: Kịch chiến tam ma (Thượng)
Chương 1891: Kịch chiến tam ma (Trung)
Chương 1892: Kịch chiến tam ma (Hạ)
Chương 1893: Tử Mẫu Chân Ma cùng Tu La Quỷ Vương
Chương 1894: Kinh ma
Chương 1895: Ma Trận
Chương 1896: Mẫu Ma
Chương 1897: Tru ma
Chương 1898: Nổi Giận
Chương 1899: Vạn Trượng Ma Kỵ
Chương 1900: Giằng Co
Chương 1901: Đại Địch
Chương 1902: Hội Hợp
Chương 1903: Cửu Dương Cương Nhật Tuyệt Trận
Chương 1904: Hậu nhân của Thánh Tổ
Chương 1905: Hộp Gỗ Thần Bí
Chương 1906: Trấn Ma Tỏa (Khóa)
Chương 1907: Trấn ma tỏa cùng Xa kỵ cung
Chương 1908: Hỗn độn nhị khí
Chương 1909: Đại chiến tái khởi
Chương 1910: Ỷ Thiên chi chiến (1)

Chương 1911: Ỷ Thiên chi chiến (2)
Chương 1912: Ỷ Thiên chi chiến (3)
Chương 1913: Ỷ Thiên chi chiến (4)
Chương 1914: Ỷ Thiên chi chiến (5)
Chương 1915: Ỷ Thiên chi chiến (6)
Chương 1916: Ỷ Thiên chi chiến (7)
Chương 1917: Ỷ Thiên chi chiến (8)
Chương 1918: Ỷ Thiên chi chiến (9)
Chương 1919: Ỷ Thiên chi chiến (10)
Chương 1920: Thánh tổ ma âm - Ỷ Thiên chi chiến
Chương 1921: Băng hàn cửu thiên
Chương 1922: Thanh bàn
Chương 1923: Huyết Tinh Ma Ảnh
Chương 1924: Sa lão
Chương 1925: Ngăn Địch
Chương 1926: Hỏi Kế
Chương 1927: Đối sách
Chương 1928: Phân Nguyên Trảm Thi đại pháp
Chương 1929: Dẫn niệm
Chương 1930: Biển Máu
Chương 1931: Kịch Chiến
Chương 1932: Khốn địch
Chương 1933: Nghịch Chuyển
Chương 1934: Lui địch
Chương 1935: Phế Thành
Chương 1936: Gặp Cũ
Chương 1937: Hư Hoàng Đỉnh
Chương 1938: Hắc Vũ Thượng Nhân

Chương 1939: Hoàng Tuyền Địa Hoả
Chương 1940: Bẫy Rập
Chương 1941: Hoàng Lương Thạch Linh
Chương 1942: Vây công thạch linh
Chương 1943: Chia tay
Chương 1944: Phong Tà và Khiên Cơ đại pháp
Chương 1945: Ma nữ hiện
Chương 1946: Tân đại địch
Chương 1947: Thạch điện
Chương 1948: Đại địch liên thủ
Chương 1949: Chặn lại
Chương 1950: Chật vật
Chương 1951: Thoát xác
Chương 1952: Giương đông kích tây
Chương 1953: Truy Anh
Chương 1954: Độn xa
Chương 1955: Hắc quan
Chương 1956: Ngẫu ngộ Man Hoang
Chương 1957: Hoa thụ tái hiện
Chương 1958: Bại lộ
Chương 1959: Huyễn Nhật thần thông
Chương 1960: Cung thần đả thương địch thủ
Chương 1961: Thoát thân
Chương 1962: Luyện hóa thuật
Chương 1963: Công thành
Chương 1964: Lại xâm nhập Mộc tộc
Chương 1965: Lẻn vào
Chương 1966: Băng hà dưới đất

Chương 1967: Hành trình trở về và Ma tộc chi mê
Chương 1968: Ngao Khiếu hiện thân
Chương 1969: Điện nghị
Chương 1970: Ngân Nguyệt và Thất Tinh Nguyệt Thể
Chương 1971: Lão Ảnh
Chương 1972: Hoả Ly Tông
Chương 1973: Xuất thủ
Chương 1974: Vào thành
Chương 1975: Phiền toái ngoài ý muốn
Chương 1976: Uy bức
Chương 1977: Tức giận
Chương 1978: Ba kích
Chương 1979: Hỗn Thiên Lưỡng Nghi trận
Chương 1980: Lực áp Thanh Long
Chương 1981: Bức ly
Chương 1982: Trảm thảo trừ căn
Chương 1983: Thanh Long vẫn lạc
Chương 1984: Dư ba
Chương 1985: Hợp Thể hậu kỳ (1)
Chương 1986: Hợp Thể hậu kỳ (2)
Chương 1987: Hợp Thể hậu kỳ (3)
Chương 1988: Hợp Thể hậu kỳ (4)
Chương 1989: Đệ Nhất Ma Tôn
Chương 1990: Lời mời
Chương 1991: Thiên Qua phù
Chương 1992: Thiên Uyên thành đại chiến (1)
Chương 1993: Thiên Uyên thành đại chiến (2)
Chương 1994: Thiên Uyên thành đại chiến (3)

Chương 1995: Thiên Uyên đại chiến (4)
Chương 1996: Thiên Uyên đại chiến (5)
Chương 1997: Thất Diễm phiến cùng Đồng Tâm hoàn
Chương 1998: Kinh thiên nhất kích
Chương 1999: Hắc nhật
Chương 2000: Niết Bàn Thánh thể
Chương 2001: Thiên Qua diệt địch
Chương 2002: Thái cực đồ
Chương 2003: Trùng Uy
Chương 2004: Đại Thắng
Chương 2005: Khách đến ngoài ý muốn
Chương 2006: Ước định sớm
Chương 2007: Nhiếp Linh thiên võng
Chương 2008: Hoàng Cân khôi lỗi
Chương 2009: Thỉnh cầu
Chương 2010: Hai tộc gặp nhau
Chương 2011: Thiên Mệnh Đồng Tiễn (đồng tiền)
Chương 2012: Luyện đỉnh
Chương 2013: Thiên Bặc
Chương 2014: Diệt khẩu
Chương 2015: Xông vào
Chương 2016: Bảo Hoàng Thánh Hoa
Chương 2017: Thiên Khấp và Hạc Nhan
Chương 2018: Ma Nguyên Hải
Chương 2019: Bát Túc Ma Tích và Tiên Hồn Đan
Chương 2020: Tích Huyết Phục Linh Hoa và Huyễn Quang Thiên Tinh Tháp
Chương 2021: Huyền Hóa Phong Linh PhùThiên Tinh Tháp

Chương 2022: Thảo nguyên thú triều

Chương 2023: Cứu nạn

Chương 2024: Điệp Vĩ thú

Chương 2025: Phong Hồn

Chương 2026: Huyết Nha Thành

Chương 2027: Dị Ma Kim

Chương 2028: Quang Cầu và Lục Khí

Chương 2029: Hội đấu giá của Ma tộc

Chương 2030: Ám Huyết Ngũ Sắc Linh

Chương 2031: Thánh chuyên và Huyết nha thành chủ

Chương 2032: Chân Linh di cốt

Chương 2033: Thông Huyền dược linh

Chương 2034: Bán Dạ Ma Ảnh

Chương 2035: Khấp Linh Bí Tàng

Chương 2036: Thất Sát huyết sát cùng Hắc Cốt ma trùng

Chương 2037: Đoạt vật

Chương 2038: Thú triều cùng Trùng triều

Chương 2039: Hấp Ma Nghĩ

Chương 2040: Thôn phệ chi uy

Chương 2041: Ma Giới hoang địa

Chương 2042: Trùng tu linh quyết

Chương 2043: Huyễn Dạ Bạch gia

Chương 2044: Bạch Vân Hinh

Chương 2045: Kim Hi Thử

Chương 2046: Huyễn Dạ thành

Chương 2047: Vạn nô tháp

Chương 2048: Nữ nô

Chương 2049: Tố Nữ công

Chương 2050: Tiểu Linh Thiên
Chương 2051: Phúc Thiên cư sĩ
Chương 2052: Phiền toái
Chương 2053: Quảng Âm bảo kính
Chương 2054: Nhất tiến Huyễn Khiếu
Chương 2055: Vô đề
Chương 2056: Huyết Nha Mễ
Chương 2057: Ti Hồn Bội
Chương 2058: Hài cốt cùng hồ dung nham
Chương 2059: Ma thú
Chương 2060: Khoáng Mạch Kịch Chiến (Thượng)
Chương 2061: Khoáng Mạch Kịch Chiến (Trung)
Chương 2062: Khoáng Mạch Kịch Chiến (Hạ)
Chương 2063: Giải quyết
Chương 2064: Tái Kiến Dị Ma Kim
Chương 2065: Kim Kình Châu
Chương 2066: Vô Đề
Chương 2067: Tính kế
Chương 2068: Phản Toán
Chương 2069: Ngăn Cản
Chương 2070: Nhị Tiến Huyễn Khiếu
Chương 2071: Thú Tôn điện
Chương 2072: Thanh Loan chân huyết
Chương 2073: Đối thủ ngoài ý muốn
Chương 2074: Chặn lại
Chương 2075: Tranh đấu
Chương 2076: Thiết Sa Lĩnh
Chương 2077: Huân Hương trại

Chương 2078: Đột Nhập
Chương 2079: Triền Đấu
Chương 2080: Đắc thủ
Chương 2081: Ma Nguyên Hải
Chương 2082: Lôi Hải
Chương 2083: Hoàng Kim Giải
Chương 2084: Tam Đại Thủy Tổ
Chương 2085: Linh Đảo
Chương 2086: Linh Khí Tinh Hoá
Chương 2087: Nguyên Yểm Thủy Tổ
Chương 2088: Ngụy Tiên Khôi Lỗi
Chương 2089: Huyền Thiên Hắc Chủy
Chương 2090: Trùng Trùng Nguy Cơ
Chương 2091: Linh Vương Cùng Vẫn Giới Thạch
Chương 2092: Niết Bàn châu
Chương 2093: Tham Thiên Tạo Hóa Lộ
Chương 2094: May Mắn Thoát Thân
Chương 2095: Bảo Hoa hiện thân
Chương 2096: Niết Bàn Thánh Thể Cung Huyền Thiên Kiếm
Chương 2097: Thiên Âm Lôi Hạch
Chương 2098: Ngân Bồng Tái Hiện
Chương 2099: Thái Hư Diệu Linh Đan
Chương 2100: Thánh Giới Đại Kiếp Nạn
Chương 2101: Dò xét hồ
Chương 2102: Tịnh Linh Liên
Chương 2103: Thoát thai hoán cốt
Chương 2104: Thôn Phệ
Chương 2105: Song bình

Chương 2106: Thoát thân
Chương 2107: Lại thấy Ngụy Tiên Lộ
Chương 2108: Thánh Giải chi uy
Chương 2109: Quay giáo
Chương 2110: Giải Đạo Nhân
Chương 2111: Nán Lại
Chương 2112: Huyết Quang Vẫn Lạc
Chương 2113: Huyền Thiên Thánh Thụ
Chương 2114: Lam Bộc hồ
Chương 2115: Nhập Hồ
Chương 2116: Hắc Sa Nữ Tử
Chương 2117: Thu Mua
Chương 2118: Vô Ưu
Chương 2119: Quảng Nguyên Trai
Chương 2120: Thiếu Nữ Áo Gai
Chương 2121: Gặp Lại Hồng Nhan
Chương 2122: Môn Hạ Của Lục Cực
Chương 2123: Kiếp Nạn Của Tử Linh
Chương 2124: Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Quang
Chương 2125: Minh Trùng Mẫu
Chương 2126: Trộm Mỏ
Chương 2127: Tin Tức
Chương 2128: Người Đào Quặng Thuê
Chương 2129: Từ Quang Thú
Chương 2130: Đấu Thú
Chương 2131: Thu Lấy Tinh Thể
Chương 2132: Âm Mưu Bí Mật
Chương 2133: Nước Chảy Ngầm

Chương 2134: Lục Tuyệt Thanh Lôi Trận
Chương 2135: Đại Chiến Trong Tuyệt Trận (thượng)
Chương 2136: Đại Chiến Trong Tuyệt Trận (hạ)
Chương 2137: Linh Vực Lại Xuất Hiện
Chương 2138: Kinh Sợ Thối Lui
Chương 2139: Dị Biến Trong Thông Đạo
Chương 2140: Xâm Nhập
Chương 2141: Thuyền Lớn Trong Thông Đạo
Chương 2142: Về Đến Mộc Tộc
Chương 2143: Mộc Tộc Kinh Biến
Chương 2144: Lại Đấu Với Nguyên Sát
Chương 2145: Khách Đến Bất Ngờ
Chương 2146: Ngao Khiếu và Ngân Nguyệt
Chương 2147: Vong Tình Quyết
Chương 2148: Chuyện Trò
Chương 2149: Thành Mộc Miên
Chương 2150: Mạc Giản Ly
Chương 2151: Ma Ảnh Lại Xuất Hiện
Chương 2152: Mộc Giới Ba Mươi Sáu Thiên Tuyệt Trận
Chương 2153: Nhiệm Vụ
Chương 2154: Trận Nhãn
Chương 2155: Tuyệt Trận Hoàn Thành
Chương 2156: Tám Vị Mộc Linh
Chương 2157: Đại Chiến Ở Mộc Tộc
Chương 2158: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (2)
Chương 2159: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (3)
Chương 2160: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (4)
Chương 2161: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (5)

Chương 2162: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (6)
Chương 2163: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (7)
Chương 2164: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (8)
Chương 2165: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (9)
Chương 2166: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (10)
Chương 2167: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (11)
Chương 2168: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (12)
Chương 2169: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (13)
Chương 2170: Kinh Biến
Chương 2171: Bế Quan
Chương 2172: Bảo Quyết Đại Thành
Chương 2173: Tòa Cực Sơn Thứ Ba
Chương 2174: Chuẩn Bị
Chương 2175: Linh Triều
Chương 2176: Thiên Kiếp Ngũ Hành
Chương 2177: Uy Phong Của Thiên Kiếp
Chương 2178: Chân Lôi Kiếp
Chương 2179: Gặp Người Quen Cũ
Chương 2180: Hắc Bạch Lôi Cầu
Chương 2181: Trùng Biến
Chương 2182: Thần Lôi Dọa Lui Ma
Chương 2183: Tâm Ma Kiếp
Chương 2184: Hai Yêu Vương Đến
Chương 2185: Chém Tâm Ma
Chương 2186: Tiến Cấp Đại Thừa
Chương 2187: Người quen cũ thần bí
Chương 2188: Tin tức của Sương Công
Chương 2189: Thần du vạn dặm

Chương 2190: Phàn Bào Tử và Đạo quả đại hội
Chương 2191: Trở về
Chương 2192: Sứ giả của Thánh đảo
Chương 2193: Đỗ Vũ
Chương 2194: Trở mặt
Chương 2195: Lấy Lớn Hiếp Nhỏ
Chương 2196: Bại trong một chiêu
Chương 2197: Đoàn Tụ
Chương 2198: Xôn Xao Hai Tộc
Chương 2199: Đại Lễ Bắt Đầu
Chương 2200: Vạn người bái lạy
Chương 2201: Sứ giả và lễ vật
Chương 2202: Hắc Kiêu Vương
Chương 2203: Dao Mổ Trâu Giết Gà
Chương 2204: Chém Đại Thừa
Chương 2205: Tin tức của Huyết Hồn
Chương 2206: Huyết Cổ Trùng
Chương 2207: Bảo đỉnh chi mật
Chương 2208: Thiên Thư Các
Chương 2209: Trở Lại Ma Giới
Chương 2210: Minh Trùng
Chương 2211: Thành Hắc Hồ
Chương 2212: Uy Chấn Hắc Hồ
Chương 2213: Thánh Tổ Tà Liên
Chương 2214: Bạch Quang Giới
Chương 2215: Chân Tướng
Chương 2216: Tụ hội
Chương 2217: Đồng Nha lão nhân

Chương 2218: Lạc Tinh Phiên và Tiểu Huyên Thiên Kính
Chương 2219: Phong ấn thượng cổ
Chương 2220: Xuất Phát
Chương 2221: Kịch Chiến Trong Biển Trùng (thượng)
Chương 2222: Kịch Chiến Trong Biển Trùng (hạ)
Chương 2223: Cung Điện Ngầm
Chương 2224: Trùng Mặt Người
Chương 2225: Tế Lôi Thuật Tái Xuất
Chương 2226: Đánh chết hung trùng
Chương 2227: Rừng Đá Trong Lòng Đất
Chương 2228: Phượng Linh Bảo Bàn
Chương 2229: Thổ Hoàng Đinh
Chương 2230: Một Đòn Phối Hợp
Chương 2231: Bé gái
Chương 2232: Cuộc Chiến Với Minh Trùng Mẫu (thượng)
Chương 2233: Cuộc Chiến Với Minh Trùng Mẫu (trung)
Chương 2234: Cuộc Chiến Với Minh Trùng Mẫu (hạ)
Chương 2235: Hài cốt quỷ ảnh
Chương 2236: Mối nghi ngờ
Chương 2237: Tranh đấu về Linh Vực
Chương 2238: Ác Chiến
Chương 2239: Thực Lực Của Chi Khu
Chương 2240: Huyền Tiên
Chương 2241: Kiên Cường Chiến Đấu
Chương 2242: Thần Niệm Liên Và Hình Phạt Chi Lôi
Chương 2243: Cấm Thuật Của Tiên Giới
Chương 2244: Chuyện Của Tiên
Chương 2245: Trợ Giúp

Chương 2246: Quay Lại Quảng Nguyên Trai
Chương 2247: Quay Lại Quảng Nguyên Trai (Tiếp)
Chương 2248: Bước tiến hóa cuối cùng
Chương 2249: Kẻ Thù Cũ
Chương 2250: Bảo Tàng Hiện Ra
Chương 2251: Con Rối Khổng Lồ
Chương 2252: Đại quân con rối
Chương 2253: Trở Về
Chương 2254: Tam Thanh Lôi Tiêu Phù
Chương 2255: Nhắm Về Linh Tộc
Chương 2256: Cố Nhân Ở Man Hoang
Chương 2257: Hạo Âm Chi Thạch
Chương 2258: Trùng Vương Xuất Thế
Chương 2259: Yêu Tu Hoa Thạch
Chương 2260: Đài Tế Thượng Cổ
Chương 2261: Đi Linh Tộc
Chương 2262: Cứ điểm Linh Thiên
Chương 2263: Núi Phục Linh
Chương 2264: Nhầm lẫn
Chương 2265: Linh Vương
Chương 2266: Huyết Nhiên và Hắc Lân
Chương 2267: Tiểu Tu La Giới
Chương 2268: Núi Băng
Chương 2269: Kim Hàn Tiên Cung
Chương 2270: Cửu Nguyên Quan
Chương 2271: Mã Lương
Chương 2272: Bầy dơi
Chương 2273: Quái Ngư

Chương 2274: Theo đuôi
Chương 2275: Thần niệm chi chiến
Chương 2276: Bí ẩn
Chương 2277: Huyền Vũ chân huyết
Chương 2278: Xa Khấp Tử
Chương 2279: Hợp Tác
Chương 2280: Đưa Tin
Chương 2281: Trước khi chiến đấu
Chương 2282: Cuộc chiến với Tu La Thù (1)
Chương 2283: Cuộc chiến với Tu La Thù (2)
Chương 2284: Cuộc chiến với Tu La Thù (3)
Chương 2285: Cuộc chiến với Tu La Thù (4)
Chương 2286: Cuộc chiến với Tu La Thù (5)
Chương 2287: Cuộc chiến với Tu La Thù (6)
Chương 2288: Cuộc chiến với Tu La Thù (7)
Chương 2289: Cuộc chiến với Tu La Thù (8)
Chương 2290: Cuộc chiến với Tu La Thù (9)
Chương 2291: Thời Không chi lực
Chương 2292: Thánh vật của Không Ngư Tộc
Chương 2293: Hàn Đàm
Chương 2294: Vớt
Chương 2295: Bảo vật bên trong Hàn Đàm
Chương 2296: Trở lại
Chương 2297: Kiện thánh vật thứ hai
Chương 2298: Không Ngư Tộc Trưởng
Chương 2299: Sơn Hải Châu
Chương 2300: Tộc Thệ
Chương 2301: Gặp lại Linh Vương

Chương 2302: Nguyên hồn đăng
Chương 2303: Tâm đắc về Pháp Tắc
Chương 2304: Ngao Khiếu Qua Đời
Chương 2305: Vô Nhai Hải Cùng Nguyên Hợp Đảo
Chương 2306: Hoàng Nguyên Tử
Chương 2307: Việt Long
Chương 2308: Cực Nguyên Tinh và Trọng Nguyên Tố Linh
Chương 2309: Gặp lại Kim Duyệt
Chương 2310: Kim Canh Phong Ma Trận
Chương 2311: Lực Lượng Thiên Địa
Chương 2312: Kiếp nạn của Thanh Nguyên Tử
Chương 2313: Đại địch xuất hiện
Chương 2314: Địch Bạn cùng tới
Chương 2315: Nhìn xem
Chương 2316: Đại Chiến bên ngoài Cốc (Thượng)
Chương 2317: Đại Chiến bên ngoài Cốc (Trung)
Chương 2318: Đại Chiến bên ngoài Cốc (Hạ)
Chương 2319: Trảm sát cường địch
Chương 2320: Lấy người
Chương 2321: Sơn Mạch Xích Dung
Chương 2322: Hắc Tiêu Phong
Chương 2323: Hương Nữ
Chương 2324: Tin Tức Bất ngờ
Chương 2325: Bích Ảnh
Chương 2326: Hồ Ngọc Song
Chương 2327: Hoàng Kim cốt tủy
Chương 2328: Thương Minh tứ lão
Chương 2329: Phiên Thiên Kỳ

Chương 2330: Ngọc Thư lại hiện
Chương 2331: Máu của Tổ Long
Chương 2332: Cướp bảo
Chương 2333: Treo Thưởng Lớn
Chương 2334: Ngũ Tạng Đoàn Nguyên Công
Chương 2335: Yểm Long và Điền Phi Nhi
Chương 2336: Tiến vào Huyết Thiên
Chương 2337: Bát Quỷ Phệ Phật Đồ
Chương 2338: Mười Âm Ti Vương
Chương 2339: Thành Huyết Hạc
Chương 2340: Huyết Cốt Môn
Chương 2341: Nam tử đeo mặt nạ
Chương 2342: Thanh Bình đạo nhân và Vạn Hoa phu nhân
Chương 2343: Cửu Mục Huyết Thiềm
Chương 2344: Trận Đồ
Chương 2345: Thiên Đỉnh cung
Chương 2346: Chìa khóa
Chương 2347: Hiện thế
Chương 2348: Cánh cửa lớn
Chương 2349: Hai cái Đỉnh
Chương 2350: Tiến vào
Chương 2351: Mặt quỷ, cự hoa, khôi lỗi
Chương 2352: Huyết Ảnh cùng Xích Lôi
Chương 2353: Huyết Mang Xà
Chương 2354: Phệ Linh Chi Uy
Chương 2355: Tụ tập cùng trùng hợp
Chương 2356: Huyết ngục
Chương 2357: Thần Thông Vu Đạo

Chương 2358: Tấm bia lớn

Chương 2359: Lồng sắt

Chương 2360: Hài cốt

Chương 2361: Huyết Sát Thi

Chương 2362: Tam Thánh vẫn lạc

Chương 2363: Băng Phách hiện thân

Chương 2364: Đoạt bảo

Chương 2365: Liên thủ

Chương 2366: Chiến Ngũ Tổ

Chương 2367: Hàn Vũ Huyền Quy

Chương 2368: Đại Chiến

Chương 2369: Rút đi

Chương 2370: Trở về

Chương 2371: Vạn Linh Huyết Tỷ

Chương 2372: Lục Dực lại xuất hiện

Chương 2373: Thiên Cơ Toái

Chương 2374: Đại Chiến Sắp Bắt Đầu

Chương 2375: Âm Ty Ngũ Vương

Chương 2376: Hung Ty Vương

Chương 2377: Ngũ Ma

Chương 2378: Quỷ Khí Cuồn Cuộn

Chương 2379: Thiên Quỷ Lực Lượng

Chương 2380: Liên Thai Huyết Cốt

Chương 2381: Chuyển Luân Vương

Chương 2382: Thắng Bại

Chương 2383: Thảo Ma

Chương 2384: Mai phục

Chương 2385: Thiên Địa Lưỡng Trận

Chương 2386: Tuyệt Thế Hung Uy
Chương 2387: Tình cờ gặp trên biển
Chương 2388: Trấn Hải Cung
Chương 2389: Tiểu Linh Thiên
Chương 2390: Lục Linh Tộc
Chương 2391: Cổ Thụ Tổ Linh
Chương 2392: Chấn động Nhân Tộc
Chương 2393: Gặp mặt (Thượng)
Chương 2394: Gặp mặt (Hạ)
Chương 2395: Uy trấn Chư Tộc
Chương 2396: Huyết Thiên biến đổi
Chương 2397: Họa Thủy Đông Di
Chương 2398: Mất tích
Chương 2399: Đề nghị của Minh Tôn
Chương 2400: Xiềng Xích Pháp Tắc
Chương 2401: Tiểu Bình tái hiện
Chương 2402: Nhân Tộc lại đoàn tụ
Chương 2403: Lập kế hoạch
Chương 2404: Phòng ngừa chu đáo
Chương 2405: Đại Kiếp Nạn Buông Xuống
Chương 2406: Giáp Đồn cường giả
Chương 2407: Nguy cơ của Thương minh
Chương 2408: Minh Sát chi địa
Chương 2409: Thiên Ngoại Thiên
Chương 2410: Quần Hùng Tụ Hội
Chương 2411: Hiên Cửu Linh
Chương 2412: Trận Nhãn
Chương 2413: Đánh Cược

Chương 2414: Hắc Nghê Thú
Chương 2415: Kịch Chiến Bắt Đầu
Chương 2416: Thần Hồn Ấn Ký
Chương 2417: Trảm Lộc (thượng)
Chương 2418: Trảm Lộc (hạ)
Chương 2419: Chân Tiên Chi Thân
Chương 2420: Chân Tiên Chi Thân (hạ)
Chương 2421: Uy lực của tỷ ấn
Chương 2422: Cửu Kiếp Hiện
Chương 2423: Quần cường vẫn lạc
Chương 2424: Huyết Tế
Chương 2425: Chưởng Thiên Bình
Chương 2426: Trảm Tiên (Thượng)
Chương 2427: Trảm Tiên (Trung)
Chương 2428: Trảm Tiên (Hạ)
Chương 2429: Thiên Ma Khế Ước
Chương 2430: Bổn Mệnh Bài
Chương 2431: Đệ Nhất Đại Thừa
Chương 2432: Gặp Lại Linh Vương
Chương 2433: Tung Tích
Chương 2434: Trở Lại Ma Nguyên
Chương 2435: Bình Linh Trở Về
Chương 2436: Sứ Giả Long Đảo
Chương 2437: Long Đảo
Chương 2438: Thu hoạch
Chương 2439: Trao Đổi, Hội Nghị
Chương 2440: Đắc quả (lấy được quả)
Chương 2441: Biến đổi của Nhân tộc

Chương 2442: Trở lại Nhân giới

Chương 2443: Nhân giới đa dạng

Chương 2444: Bắc Cực Nguyên Tinh

Chương 2445: Phi Thăng Chi Kiếp

Chương 2446: Phi thăng Tiên Giới (cuối)

Chương 2447: Ngoại truyện

Chương 2448: Tiên giới

------oOo------

Chương 1: Sơn biên tiểu thôn

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Anh ngố" trợn trừng hai mắt, nhìn chằm chằm vào nóc nhà được tạo thành từ cỏ dại và bùn trộn lẫn. Toàn thân hắn được trùm bởi một cái áo bông đã cũ, ố vàng, nhìn không còn ra hình dạng ban đâu, phảng phất tán phát ra một ít mùi ẩm mốc.

Bên cạnh hắn còn có một người nữa, là nhị ca Hàn Chú, đang ngủ rất say sưa. Thỉnh thoảng có tiếng ngáy nhè nhẹ phát ra từ đó.

Cách giường chừng nửa trượng, là một vách tường đất đổ nát, vì thời gian đã quá lâu, trên vách tường đã xuất hiện vài vết nứt dài. Từ những vết nứt đó, loáng thoáng truyền đến thanh âm oán thán của Hàn mẫu, ngoài ra còn có thanh âm Hàn phụ đang hút thuốc rất là hấp dẫn.

'Anh ngố' từ từ nhắm đôi mắt có chút bức bối lại. Muốn thật nhanh chìm vào giấc ngủ sâu. Trong lòng hắn biết rõ ràng, nếu bây giờ mà còn không ngủ ngay, ngày mai không thể nào dậy sớm được, cũng không thể cùng đám bạn cùng đi đốn củi được.

"Anh ngố" họ Hàn tên Lập, loại danh tự có ý nghĩa như thế này cha mẹ hắn không có khả năng đưa ra. Cái này là do phụ thân hắn dùng rượu oa đầu chế bởi thô lương, cầu lão Trương trong thôn đặt cho.

Lão Trương khi còn trẻ, đã từng làm thư đồng mấy năm cho một nhà có tiền trong thành. Là người duy nhất trong thôn nhận biết được vài chữ. Tên gọi của hầu hết tiểu hài tử trong thôn, đều là do lão Trương đặt cho.

Hàn Lập bị người trong thôn gọi là *"Anh ngố"* không phải là do hắn ngố hay đần thật sự, ngược lại, hắn còn là đứa trẻ thông minh nhất làng, ngoài ra trông hắn so với những đứa trẻ khác trong làng không có gì khác biệt. Trừ những người trong nhà ra, hắn rất ít khi nghe thấy người ta gọi tên chính thức Hàn Lập của hắn, mà hầu như chỉ là *"Anh ngố"*, và cái tên *"Anh ngố"* này vẫn được sử dụng cho đến tận bây giờ.

Sở dĩ Hàn Lập bị mọi người ban cho hỗn danh *"anh ngố"* là vì trong thôn vốn đã có một *"anh ngốc"* rồi.

Điều này cũng không có gì to tát cả, tất cả những đứa trẻ khác trong thôn đều có hỗn danh như *"cẩu oa"* hay *"nhị đản"*, so với danh tự *"anh ngố"* thì còn khó nghe hơn.

Cũng bởi vậy, Hàn Lập mặc dù không thích cách xưng hô này nhưng cũng chỉ có thể tự an ủi mình mà thôi.

Hàn Lập bề ngoài trông không được vừa mắt, da tay thì đen đúa, đích thực là một đứa trẻ bình thường chốn làng quê. Tuy nhiên, nội tâm của cậu bé thì không hề nông nổi, so với những đứa bé cùng lứa tuổi thì chín chắn hơn nhiều. Hắn từ nhỏ đã hướng tới thế giới phồn hoa bên ngoài, mơ rằng có một ngày, hắn có thể ra khỏi thôn làng, đi xem xem cái thế giới phù hoa mà lão Trương thường nói đến.

Khi Hàn Lập nghĩ đến ý tưởng này, hắn không dám đề cập ra cho người khác biết. Nếu không, nhất định làm cho mọi người trong thôn cảm thấy ngạc nhiên, một tiểu hài tử miệng còn chưa khô mùi sữa, thế mà dám mơ tưởng đến những ý nghĩ xa vời mà ngay cả một người lớn cũng chưa dám nghĩ đến. Cần phải biết rằng, những đưa trẻ khác cùng tuổi với Hàn Lập thì tầm tuổi này chỉ biết đuổi gà, bắt chó, tất nhiên là ở đây sẽ không nói đến những kẻ có ý nghĩ tha hương cầu thực.

Gia đình Hàn Lập có bảy miệng ăn, trên hắn có hai vị huynh trưởng, một tỷ tỷ, hắn trong nhà đứng thứ tư, ngoài ra hắn còn có một tiểu muội muội nữa. Năm nay hắn vừa mới mười tuổi, gia cảnh bần hàn, cả năm cũng không có mấy bữa được ăn no. Mọi người trong nhà đều chỉ mong được ăn đủ no, mặc đủ ấm.

Hàn Lập lúc này, đang mơ mơ màng màng, tuy ngủ mà chưa ngủ, trong đầu vẫn còn phảng phất ý niệm: Ngày mai lên núi, nhất định sẽ mang về cho tiểu muội muội mà hắn yêu thương nhất thật nhiều hồng tương quả*, loại quả mà muội muội hắn thích nhất.

Vào giữa trưa ngày thứ hai, Hàn Lập dưới ánh nắng chói trang, lưng gùi bó củi cao bằng nửa người hắn, trước ngực thì ôm một nắm đầy hồng tương quả, đang từ ngọn núi trở về nhà. Lúc này, hắn không hề biết rằng trong nhà đang có một vị khách đến chơi, mà vị khách này, chính là người cải biến vận mệnh của hắn.

Vị quí khách này, cùng hắn có mối quan hệ huyết thống rất gần, ông ta chính là tam thúc ruột của hắn.

Nghe nói, trong vùng, tại tửu lâu ở tiểu thành phụ cận, được người ta tín nhiệm đề bạt làm đại chưởng quĩ, chính là người mà cha mẹ hắn thường nói. Hàn gia trong vòng trăm năm trở lại đây, mới lại có thể xuất hiện một người như tam thúc của Hàn Lập.

Hàn Lập từ nhỏ cho đến giờ, gặp mặt vị tam thúc này cũng chỉ vài lần. Đại ca của hắn được đi theo một lão thợ rèn trong thành để học việc cũng là do vị tam thúc này giới thiệu cho. Vị tam thúc này còn thường xuyên giấu mọi người cấp cho cha mẹ hắn đồ ăn thức uống, chiếu cố tận tình gia đình hắn. Cũng chính vì vậy, ấn tượng của Hàn Lập đối với vị tam thúc này rất là tốt, hắn cũng biết rằng tuy cha mẹ hắn không nói ra miệng nhưng trong tâm cũng rất cảm kích.

Đại ca hắn chính là niềm kiêu hãnh của cả nhà, nghe nói làm thợ rèn học đồ, không kể ăn ở, mỗi tháng còn nhận được ba mươi đồng bạc trắng, đợi đến lúc xuất sư, có người thuê thì tiền kiếm được còn nhiều hơn nữa.

Mỗi khi cha mẹ đề cập đến đại ca, thần thái đều bay bổng, trông khác hẳn so với thường ngày. Hàn Lập tuổi tuy nhỏ, nhưng cũng hâm mộ không thôi, công việc vừa lòng sớm đã có rồi, đó chính là theo một vị thủ nghệ sư phó trong tiểu thành học tập nấu ăn, sau đó sẽ trở thành một người nấu ăn có tay nghề.

Ngay khi Hàn Lập nhìn thấy một người toàn thân diện y phục mới, khuôn mặt béo tròn, thì biết ngay đó là tam thúc của mình, tâm lý vô cùng hưng phấn.

Bỏ lại đám củi ra sau nhà xong, liền tiến lên nhà làm lễ tham kiến tam thúc, ngoan ngoãn cất tiếng chào: *"tam thúc hảo"*, rồi sau đó đứng yên một bên, nghe phụ mẫu và tam thúc trò chuyện phiếm.

Tam thúc cười cười nhìn Hàn Lập, đánh giá hắn một hồi, luôn miệng khen hắn những lời như là *"nghe lời"* với *"hiểu việc"*, sau đó lại quay đầu lại, tiếp tục trò chuyện với phụ mẫu hắn về mục đích chuyến đi lần này của lão.

Hàn Lập tuổi còn chưa lớn hẳn, nên khi nghe tam thúc nói hắn cũng không hiểu hết, chỉ là hiểu được đại khái mà thôi.

Nguyên lai là tam thúc của hắn làm việc ở một tiểu lâu, mà tiểu lâu này lại thuộc về một bang phái giang hồ có tên là *"Thất huyền môn"*. Môn phái này chia ra làm ngoại môn và nội môn. Cách đây không lâu, tam thúc của hắn cũng đã chính thức trở thành đệ tử ngoại môn của môn phái đó, và có thể đứng ra đề cử hài đồng nhỏ tuổi (từ bảy đến mười hai tuổi) tham gia khảo nghiệm chiêu thu đệ tử của Thất huyền môn.

Cứ năm năm một lần, Thất huyền môn lại tổ chức kỳ thi chiêu lãm đệ tử, mà cuộc thi này sẽ được tổ chức trong tháng tới. Với một người không khéo, nhanh nhạy lại không có con cái, tự nhiên phải nghĩ đến đứa cháu Hàn Lập có độ tuổi thích hợp rồi.

Cha của Hàn Lập vốn thận trọng, nghe đến những từ như *"giang hồ" "môn phái"*, trong lòng có chút do dự, không đưa ra được chủ ý, liền vớ ngay lấy điếu cày, rít lên mấy tiếng *"ba tháp" "ba tháp"*, sau đó ngồi yên tại chỗ, không nói câu gì nữa.

Theo lời tam thúc nói, thì trong phương viên mấy trăm dặm, Thất huyền môn là môn phái xếp thứ nhất, thứ hai gì đó.

Chỉ cần trở thành đệ tử nội môn, chẳng những sau này, vừa miễn phí tập võ, vừa không phải lo lắng chuyện ăn uống, mà mỗi tháng còn kiếm được một hai lượng bạc lẻ nữa. Hơn nữa cho dù không trúng tuyển trở thành đệ tử nội môn, thì cũng có hi vọng trở thành đệ tử ngoại môn giống như tam thúc của hắn, chuyên lo việc làm sinh ý cho Thất huyền môn.

Nghe đến có khả năng mỗi tháng kiếm được một hai lượng bạc trắng, lại còn có thể có cơ hội trở thành người như tam thúc, Hàn phụ cuối cùng cũng đưa ra chủ ý, đáp ứng lời đề nghị của tam thúc.

Tam thúc thấy Hàn phụ đáp ứng rồi, trong lòng rất cao hứng. Liền lưu lại vài lượng bạc, nói tháng sau sẽ đến dẫn Hàn Lập đi, trong khoảng thời gian này, cho hắn ăn uống tốt hơn một chút, bồi bổ thân thể để còn có thể tham gia ứng thí. Cuối cùng, tam thúc cùng cha mẹ hắn chào tạm biệt nhau, xoa xoa đầu hắn rồi ra khỏi cửa đi về.

Hàn Lập mặc dù nghe không hoàn toàn hiểu những gì tam thúc vừa nói, nhưng có khả năng vào thành, có thể kiếm tiền thì hắn nghe là hiểu được.

Nguyện vọng của hắn từ trước đến nay, mắt thấy có thể thực hiện được, hắn trong mấy buổi tối liên tiếp, hưng phấn nên ngủ không yên.

Một tháng sau, tam thúc của hắn theo đúng thời gian ước định quay lại thôn để dẫn Hàn Lập đi. Trước khi đi, Hàn phụ dặn dò, động viên, chúc phúc Hàn Lập: Làm người phải thành thật, gặp chuyện thì nên nhẫn nhịn, không nên cùng người khác tranh chấp, mà Hàn mẫu dặn hắn cần phải chú ý thân thể, ăn ngủ cho tốt.

Ngồi trên xe ngựa, nhìn thân ảnh cha mẹ xa dần, Hàn Lập cắn chặt hàm răng, cố gắng kìm nén không cho nước mắt chảy ra ngoài.

Tuy hắn so với những đứa trẻ cùng trang lứa thì chín chắn hơn, nhưng dù sao thì hắn vẫn còn là một đứa trẻ mới mười tuổi, lần đầu tiên xa nhà làm cho hắn cảm thấy có chút bàng hoàng, thương cảm. Trong tâm lý còn non dại của hắn đã hạ quyết tâm, đợi đến khi kiếm được tiền rồi sẽ ngay lập tức rong ngựa trở về với cha mẹ, không xa rời nhau nữa.

Hàn Lập từ trước không có nghĩ đến, chỉ là sau khi rời khỏi thôn làng hắn mới nhận ra, tiền đã không còn ý nghĩa với hắn như lúc xưa nữa rồi. Mà hắn mặc nhiên không biết rằng, con đường vận mệnh của hắn không giống như những người bình thường. Con đường tu tiên của hắn bắt đầu từ đây.

* hồng tương quả: Hình như là quả trứng cá

------oOo------

Chương 2: Thanh ngưu trấn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đây là một thị thành nhỏ, tuy nói là một tòa tiểu thành, nhưng thực ra nó chỉ to hơn thị trấn bình thường một ít thôi, mà tên của nó cũng được gọi là Thanh Ngưu trấn, chỉ những kẻ sơn dã phụ cận ít kiến thức mới gọi Thanh Ngưu trấn thành Thanh Ngưu thanh mà thôi. Cách gọi này cũng đã thành thói quen mấy chục năm ở đây mất rồi.

Thanh ngưu trấn đích xác không lớn lắm, con đường chủ đạo Thanh ngưu chạy dọc trấn theo hướng Đông-Tây. Mà khách sạn ở đây thì cũng chỉ có đúng một cái Thanh ngưu khách sạn. Khách sạn nằm tít cuối trấn về phía tây. Khách vãng lai qua đây, nếu không muốn phải nằm ngoài đường thì không còn cách nào khác là phải làm khách tại khách sạn này.

Vào lúc này, nếu chú ý ra ngoài, từ phía Tây thị trấn có một đoàn xe ngựa đang tiến vào Thanh ngưu trấn. Rất nhanh đoàn xe đi tới trước cửa Thanh ngưu khách sạn, đoàn xe cũng không dừng lại mà tiếp tục đi sau vào trong trấn, đến khi đi tới trước cửa Xuân Hương tửu lâu thì mới dừng lại.

Xuân Hương tửu lâu cũng không tính là lớn, thậm chí nó còn có dáng vẻ hơi cũ cũ, tuy vậy người ta vẫn cảm nhận được từ nó nét gì đó cổ kính. Cũng bởi vì bây giờ đang là chính ngọ, khách nhân dùng bữa tại tửu lầu vẫn còn khá đông đúc, cho nên bên trong tửu lâu hầu như không còn chỗ trống nữa.

Từ trên xe xuống là một lão béo mặt tròn có bộ râu quai nón dắt theo một đứa trẻ đen đúa tầm mười tuổi. Người đàn ông này khệnh khạng dẫn tiểu hài tử trực tiếp bước vào tửu lâu. Khách hàng trong tửu lâu cũng có người nhận ra lão béo, biết rằng lão là chưởng quĩ *"Hàn béo mập"* của tửu lâu, còn tiểu hài tử kia thì không một ai nhận biết ra.

"Lão Hàn, tên hắc tiểu tử này mà lớn lên thì trông giống lão lắm đây, không phải là lão lén sau lưng vợ ra ngoài trăng gió đấy chứ?" Đột nhiên có người trêu ghẹo nói.

Một lời vừa nói ra, chúng nhân bên cạnh lập tức cười to một trận.

"Phi (Ta nhổ)! Hắn là cháu ruột của ta, đương nhiên là phải có vài phần giống ta rồi." Lão béo chẳng những không tức giận, mà còn có vài phần đắc ý.

Hai người này chính là nhân vật chính Hàn Lập của chúng ta và tam thúc của hắn, được mọi người trong trấn gọi là *"lão Hàn béo"* vừa đi liên tục ba ngày đường mới tới được Thanh ngưu trấn.

Lão Hàn mập sau khi nói chuyện phiếm dăm ba câu với đám khách nhân liền dẫn Hàn Lập đi vào phía sau tửu lâu, tới một tòa tiểu viện vắng vẻ.

"Tiểu Lập, cháu ở trong phòng này nghỉ ngơi chút đi nhé, đợi đến khi quản sự nội môn tới, ta sẽ gọi cháu tới. Ta bây giờ phải đi tiếp đãi mấy vị khách kia một chút" Lão Hàn mập chỉ vào một căn phòng trong nội viện, nói một cách hòa ái với hắn.

Nói xong, liền quay người đi ra ngoài.

Vừa ra tới cửa, lão cảm thấy có chút gì đó không được yên tâm, liền dặn dò thêm vài câu.

"Đừng nghịch ngợm đấy, trong trấn có rất nhiều người, tốt nhất là đừng ra khỏi tiểu viện."

"Vâng!"

Nhìn thấy Hàn Lập ngoan ngoãn đáp ứng, lão mới yên tâm đi ra.

Hàn Lập nhìn tam thúc đi ra khỏi ngoài, cảm thấy mệt mỏi, liền nằm lăn ra giường đánh luôn một giấc, cư nhiên không có lấy một điểm sợ hãi thường thấy của một đứa trẻ phải xa nhà.

Cho đến tận buổi tối thì có một người phục vụ mang cơm đến, tuy không phải là thịt ngon cá béo gì cả, nhưng cũng tính là vừa miệng. Sau khi ăn xong thì người phục vụ lại đến bưng chén bát ra ngoài. Lúc này tam thúc của hắn mới đỉnh đương đi đến.

"Thế nào? Thức ăn có vừa miệng hay không? Cháu có nhớ nhà không?"

"Dạ, có chút chút ạ" Hàn Lập ngoan ngoãn trả lời.

Lão Hàn nghe Hàn Lập trả lời xong cảm thấy rất vừa lòng, sau đó liền cùng hắn nói chút chuyện phiếm, rồi hãnh diện kể lại những kinh nghiệm của lão đã trải qua cho Hàn Lập nghe. Dần dần, Hàn Lập không còn cảm thấy gò bó, hắn bắt đầu cùng tam thúc cười nói với nhau đủ chuyện.

Cứ như vậy, hai ngày tiếp theo từ từ trôi qua.

Đến ngày thứ ba, ngay lúc Hàn Lập vừa ăn cơm chiều xong, đang đợi tam thúc đến nói chuyện về giang hồ cố sự thì lại có một cỗ xe ngựa dừng lại trước cửa tửu lâu.

Chiếc xe ngựa này toàn thân đen tuyền, loại xe như thế này không phải là thường thấy, đặc biệt, gây chú ý nhất chính là trước xe có gắn một lá cờ nhỏ màu đen. Trên lá cờ có thêu chữ *"Huyền"* màu trắng, viền hồng. Nó mang lại cho người ta một cảm giác thần bí khó nói.

Nhìn thấy lá cờ nhỏ này, phàm là các tay giang hồ trong phương viên trăm dặm thì đều biết, tại địa phương này có nhân vật trọng yếu của môn phái đứng nhất nhì trong vùng *"Thất huyền môn"* giá lâm.

"Thất huyền môn" còn được gọi là *"Thất tuyệt môn"*, môn phái này được *"thất tuyệt thượng nhân"* danh tiếng lẫy lừng sáng lập ra cách đây hơn hai trăm năm. Môn phái này đã từng đứng đầu Kính Châu hơn mười năm, thậm chí còn lan tới Sổ Châu bên cạnh, thanh danh trong nước cũng lên cao chót vót. Tuy nhiên, từ khi *"Thất tuyệt chân nhân"* bệnh chết, thế lực *"thất huyền môn"* tựa như rớt xuống ngàn trượng, bị mấy môn phái khác liên thủ đẩy ra khỏi thủ phủ Kính Châu thành. Hơn trăm năm trước, tông môn đã

bị bức bách di chuyển đến địa điểm vắng vẻ tiêu điều nhất của Kính Châu – Thái Hà sơn, từ đó về sau *"thất huyền môn"* đã bám rễ tại chỗ này, rớt xuống tam lưu tiểu thế lực ở địa phương.

Có một câu nói rất đúng, lạc đà gầy thì vẫn còn hơn con ngựa to béo, Thất huyền môn dù sao thì cũng đã từng là một đại môn phái, tiềm lực bên trong thì không thể xem nhỏ được. Ngay lập tức đã không chế hơn chục tiểu trấn xung quanh Thanh ngưu trấn, có hơn ba bốn ngàn đệ tử, là một trong những bá chủ ở đây.

Tại đây, bang phái duy nhất có khả năng đối kháng lại Thất huyền môn là Dã lang bang.

Dã lang bang tiền thân vốn là đám mã tặc chuyên đốt phá, cướp bóc trong địa phận Kính châu, sau này do bị quan binh đuổi giết, một bộ phận theo hàng quan phủ, bộ phận còn lại hình thành lên Dã lang bang ngày nay. Nhưng, sự hung hăng tàn ác của mã tặc đã thấm vào máu, bọn chúng liều lĩnh cướp phá, giết người không gì là không dám. Cho nên, khi Thất huyền môn và Dã lang bang có xung đột thì Thất huyền môn cũng chỉ nằm ở thế hạ phong mà thôi.

Dã lang bang khống chế hương trấn nhiều hơn hẳn, nhưng những trấn này lại không thể kinh doanh, cho nên khi luận về phú túc thì còn xa mới theo kịp những thành trấn thuộc về Thất huyền môn. Dã lang bang thập phần thèm muốn địa bàn mầu mỡ của Thất huyền môn, cho nên thương xuyên khơi mào cuộc chiến giữa hai bên. Việc này đã làm cho Thất huyền môn môn chủ hiện hành đau đầu không ít, và nó cũng chính là nguyên nhân khiến cho gần mười năm nay, Thất huyền môn liên tục chiêu thu nội đệ tử.

Từ trên xe ngựa nhảy xuống một hán tử cao gầy tầm bốn mươi tuổi, động tác của hán tử này rất nhanh nhẹn, thể hiện bản lĩnh không hề yếu kém, tựa hồ đối với chỗ này rất quen thuộc. Trực tiếp đi thẳng vào căn phòng bên trong.

Hàn Lập tam thúc vừa nhìn thấy người mới đến, lập tức cung kính làm lễ.

"Vương hộ pháp, lão nhân gia ngài thế nào lại tự thân dẫn người tới vậy?"

"Hừ!" Vương hộ pháp hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt rất ngạo mạn.

"Trong khoảng thời gian không yên ổn này, cần phải gia tăng phòng vệ, trưởng lão lệnh cho ta tự thân thống lĩnh nhân lực, bớt nói linh tinh đi, tiểu hài tử này có phải là người mà ngươi tiến cử?"

"Đúng vậy, đúng vậy, hắn vốn là cháu ruột của ta, mong rằng trên đường đi Vương hộ pháp chiếu cố tới hắn một chút."

Lão Hàn mập thấy thần sắc hán tử có vẻ bất mãn, liền nhanh nhẹn lấy từ trong người ra một cái túi nặng nặng, kín đáo đặt vào tay.

Vương hộ pháp nâng nâng cái túi, thần sắc có chút hòa hoãn xuống.

"Lão Hàn mập, ngươi biết cách làm người đấy! Ta nhất định sẽ chiếu cố cháu ngươi trên đường rồi. Thời gian không còn sớm nữa, khẩn trương lên đường thôi."

------oOo------

Chương 3: Thất huyền môn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không khí trong xe không được trong lành cho lắm, điều này cũng phải thôi, hơn ba chục tiểu hài tử chen chúc trong một chiếc xe. Tuy nói là tiểu hài tử nhỏ hơn nhiều so với người trưởng thành, nhưng với số lương thế này, cũng đủ để làm bầu không khí trong xe trở nên khó thở.

Hàn Lập tinh ranh đã chui ngay vào một góc nằm sâu trong xe, len lén đánh giá mấy tiểu hài đồng còn lại trong xe.

Tới tham gia kỳ khảo thí nhập môn lần này, từ cách ăn mặc, ăn nói dễ dàng nhận thấy có ba dạng người.

Loại người thứ nhất ngồi ở giữa xe, đang bị đám trẻ con vây quanh ủng hộ. Thiếu niên mặc cẩm y chính là thuộc dạng người thứ nhất này.

Thiếu niên này tên gọi là Vũ Nham, năm nay mới mười ba tuổi, là đứa trẻ lớn tuổi nhất ở trong xe lúc này. Vốn tuổi của hắn đã vượt quá qui định, nhưng hắn có một vị biểu tỷ được gả cho một nhân vật có đại quyền trong Thất huyền môn, nên cho dù vượt quá tuổi qui định thì cũng không phải là vấn đề gì to tát. Gia đình Vũ Nham mở một võ quán, gia trung có chút giàu có, tuổi tuy còn nhỏ nhưng cũng đã có tập võ qua. Công phu tuy không lấy làm cao minh cho lắm, nhưng để đối phó lại với những đứa bé một điểm khí lực cũng không có như Hàn Lập thì có lẽ là dư sức.

Rất hiển nhiên, loại người như Vũ Nham có tiền, có thế, tự nhiên sẽ trở thành *"đại ca"* của đại bộ phận đám tiểu hài tử trong xe.

Một loại người khác tựu là những hài đồng ủng hộ Vũ Nham. Những hài đồng này xuất thân từ đủ loại gia cảnh như có người trong nhà có cửa hàng, có người thì phải đi làm công… nói chung những hài tử này đều có điểm chung: đều lớn lên trong thành trấn, có cơ hội ít nhiều quan sát cách xử sự những người có học vấn, trục lợi nhi hành (có lợi thì làm) đã thành bản sự rồi. Do đó mà những đứa trẻ này dốc sức ủng hộ Vũ Nham, cứ một điều *"Vũ thiếu gia"* hai điều *"Vũ thiếu gia"* mà gọi. Vũ Nham trước sự tôn vinh của bọn trẻ như vậy cũng coi như bình thường, hắn còn có cảm giác hưởng thụ sự tôn vinh đó.

Còn loại người cuối cùng, tất nhiên là dạng người giống như Hàn Lập. Loại người này đến từ vùng đất hoang vu hẻo lánh, gia cảnh hầu như đều bần hàn, có gì ăn đó. Loại người như vậy trong xe rất là ít, chỉ có tầm năm sáu đứa trẻ mà thôi. Thần thái của bọn chúng đa phần là e dè, không dám nói năng với ai cái gì, chỉ ngồi mà nhìn người khác nói cười mà thôi. Những tiểu hài tử này cùng với những đứa trẻ đang huyên náo còn lại tạo thành một khung cảnh đối lập.

Xe ngựa xuất phát từ Thanh ngưu trấn theo hướng Tây mà thẳng tiến, trên lộ trình còn đi qua thêm vài địa phương nữa, cũng tiếp thêm vài tiểu hài đồng nữa. Cuối cùng đến chiều ngày thứ năm thì cũng đi tới được Thái Hà sơn – tổng môn của Thất huyền môn.

Hầu hết tiểu hài tử khi xuống xe đều bị cảnh quan tươi đẹp của Thái Hà sơn làm cho mê mẩn. Chỉ đến khi Vương hộ pháp lên tiếng thúc giục, mọi người mới thanh tỉnh trở lại rồi tiếp tục đi tới.

Thái Hà sơn nguyên danh gọi là Lạc Phượng sơn, tương truyền rằng nơi đây từng có một con phượng hoàng ngũ sắc rớt xuống đây rồi hóa thành ngọn núi này. Sau này, người ta phát hiện cảnh sắc ngọn núi này vào lúc mặt trời xuống thì trông đẹp vô cùng, như là có đám mây hồng bao phủ trên đỉnh núi, do vậy mà ngọn núi bị người ta đổi tên thành Thái Hà sơn. Đương nhiên, ngọn núi này từ sau khi bị Thất huyền môn chiếm cứ, người ngoài đã không còn cơ hội thưởng ngoạn cảnh đẹp ở đây.

Thái Hà sơn là một trong những ngọn núi lớn của Kính châu, ngoài trừ tòa Bách mãng sơn, thì ngọn núi này chiếm diện tích lớn nhất, phương viên mười dặm quanh ngọn núi này đều là núi non chập trùng. Tính ra trên núi này có hơn mười sơn phong (đỉnh núi) to nhỏ. Hầu hết chúng đều chiếm vị trí vô cùng hiểm yếu, do đó đều bị người của các phân đường Thất huyền môn chiếm cứ. Đỉnh núi chính của Thái Hà sơn là *"Lạc Nhật phong"* càng hiểm ác vô cùng, chẳng những nó là đỉnh cao nhất, mà ở đó cũng chỉ có duy nhất một con đường độc dạo dẫn lên núi, do vậy mà Thất huyền môn đem tổng đàn đặt lên đỉnh núi này. Còn đường này không những hiểm trở, mà dọc theo con đường Thất huyền môn còn thiết lập mười ba trạm gác cả minh cả ám, có thể nói là vạn vô nhất thất (ngàn vạn cái cũng không để lọt mất cái nào), không có gì để phải lo lắng.

Hàn Lập đang nhìn ngó bốn xung quanh, bỗng nhiên thấy phía trước mọi người đều dừng lại, tiếp đó một âm thanh hào sảng truyền đến.

"Vương lão đệ, có chuyện gì mà đến bây giờ mới đến nơi? So với dự định thì trễ mất hai ngày thời gian rồi."

"Nhạc đường chủ, trên đường đi có chút chậm trễ, phiền ngài để tâm rồi." Vương hộ pháp đứng đầu đám người, cung kính hướng tới một vị lão giả mặt mũi hồng hào thi lễ. Bộ mặt ngang tàng khi đi đường của hắn đã được thay bằng một bộ mặt trông rất siểm nịnh.

"Đây là nhóm đệ tử thứ mấy được đưa đến vậy?"

"Là nhóm thứ mười bảy."

"Ân!" vị Nhạc đường chủ này khinh khỉnh nhìn xuống đám tiểu hài tử Hàn Lập.

"Đưa đến Thanh khách viện, để bọn chúng nghỉ ngơi một đêm cho tốt, sáng mai bắt đầu chọn lựa đệ tử rồi. Một khi bị loại, phải sớm đưa bọn chúng xuống núi, đừng để phạm vào qui định của bản môn.

"Tuân mệnh, Nhạc đường chủ!"

Được đi trên con đường đá dẫn lên núi, đám tiểu hài tử đều hưng phấn mãi không thôi, nhưng cũng chưa có ai dám lớn tiếng nói chuyện. Tuy bọn chúng đều chưa trưởng thành, nhưng cũng nhận biết được nơi này sẽ quyết định vận mệnh tương lai của mình.

Vương hộ pháp vừa đi trước dẫn đường, vừa tươi cười chào hỏi những người gặp trên đường. Có thể nhìn ra hắn tại môn nội quen biết khá nhiều người, cho nên con đường sau này của hắn cũng khá lạc quan.

Dọc đường chỉ thấy mọi người ở đây đều mặc áo bó ngắn màu xanh, trên thân hoặc đeo đao, hoặc dắt kiếm, cũng thỉnh thoảng có người đi tay không nhưng ở thắt lưng phồng phồng lên, khó mà đoán biết được ở đó là cái gì. Từ cử chỉ hành vi, có thể nhìn ra người đó thân thủ mạnh mẽ, chắc hẳn phải mang trong mình một thân công phu không sai.

Hàn Lập được người ta dẫn đến một đỉnh núi thấp nhỏ, trên đỉnh núi có sẵn một căn thổ phòng. Hàn Lập được cho ngủ qua đêm ở đây để đến ngày mai chờ người dẫn đi. Trong giấc mộng, Hàn Lập mơ thấy mình mặc cẩm y, tay cầm kim kiếm, thân hoài tuyệt kỹ võ công, đánh cho con lão thợ rèn trong làng mà ngày trước hắn không đánh nổi một trận no nê, hết cả uy phong, đến tận ngày thứ hai vẫn chưa đứng lên nổi.

Khi trời vừa sáng, Vương hộ pháp cũng không để mọi người được ăn bữa sáng, trực tiếp đem chúng nhân dẫn xuống núi, tới trước một khu rừng trúc rậm rạp. Tại đây, ngoài vị đường chủ họ Nhạc đã gặp ngày hôm qua còn có mấy người thanh niên lạ khác đã đứng chờ sẵn.

------oOo------

Chương 4: Luyện cốt nhai

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhạc đường chủ đứng trước mọi người lớn tiếng nói: *"Mọi người nghe cho kỹ, đi theo con đường nhỏ trong rừng trúc phía trước là có thể đi tới luyện cốt nhai của Thất huyền môn. Đoạn đường đầu tiên là trúc lâm đoạn lộ, đi qua đó sẽ là giải đất bích nhai, và cuối cùng sẽ đến một cái sơn nhai. Ai có thể lên được đến đỉnh sơn nhai thì có thể tiến vào được Thất huyền môn. Trước chính ngọ không thể tới đích, tuy không thể chính thức trở thành đệ tử nhưng nếu biểu hiện khá thì cũng có thể trở thành ký danh đệ tử.*

*Hàn Lập tự nhiên không rõ hàm nghĩa của "*ký danh đệ tử*", chỉ biết rằng trước khi hết thời gian phải đi được đến đích mới là đạt kết quả. Hắn nhìn về phía trước nhìn thoáng qua, đó là một sườn núi không tính nổi độ dốc, khá nhiều thân trúc thô tế bất đồng mọc trên đó, tựa hồ sẽ không có gì khó khăn a.*

Hàn Lập nhìn sang những người khác, hắn không muốn phải thua dưới những người đồng lứa tuổi, mà những hài đồng khác trong lúc đó, khí chất cũng tựu thay đổi, phút chốc bỗng trở lên khẩn trương.

Nhạc đường chủ nhìn mặt trời ló lên, nói: " Thời gian cũng đến rồi, chuẩn bị xuất phát ba! Không phải sợ hãi, các sư huynh sẽ ở phía sau bảo trụ mọi người, sẽ không để các ngươi phải gặp nguy hiểm."

Hàn Lập quay đầu lại nhìn người thanh niên đứng gần hắn, nguyên lai người này được gọi là sư huynh, đại khái là đệ tử được thu vào trước đó, nếu như mình được gia nhập, có phải không sẽ được mặc bộ quần áo oai phong thế này!

Chính tại đang suy nghĩ vẩn vơ, Hàn Lập phát hiện các hài đồng khác đều đã chạy ào về phía rừng trúc, nhìn thấy vậy, hắn liền khẩn trương chạy theo.

Trúc lâm hiển nhiên vô cùng to lớn, hơn ba mươi hài đồng, ngay vừa khi tiến vào trúc lâm tựu tản ra. Đi sát sau Hàn Lập là vị sư huynh cao gầy, người này mặt mũi lạnh lùng, nhất ngôn bất phát. Hàn Lập có điểm sợ hãi, không dám cùng vị sư huỳnh này lên tiếng, chỉ từ từ nhấc chân cắm đầu đi về phía trước.

Phiến trúc lâm này nhìn thì không có gì, nhưng đến khi đi một thời gian dài mới cảm thấy khó khăn, bước chân càng lúc càng nặng, Hàn Lập phải với tay vào thân trúc phía trước để tranh thủ tiến lên, cũng giảm bớt được ít nhiều sức lực.

Kiên trì được một đoạn thời gian dài, Hàn Lập thật sự không thể chịu nổi nữa liền tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, sau đó không ngừng hổn hển thở dốc.

Hàn Lập hít một hơi sâu, quay đầu nhìn lại vị sư huynh cao gầy, mặc dù đường đi rất khó khăn nhưng vị sư huynh này cư nhiên đứng bất động, trên thân không có lấy một giọt mồ hôi, đĩnh đạc thẳng đứng như những cây trúc ở đây, chính đang từ phía dưới không xa nhìn về phía hắn

Hàn Lập nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của vị sư huynh, trong lòng lại nổi lên sợ hãi, vội vàng quay đầu lại, lúc này hắn liền nghe thấy từ tiền diện vọng lại trận trận suyễn thanh không dừng. Biết được phía trước còn có ba người đi nhanh hơn mình đang nghỉ ngơi, Hàn Lập liền không dám ngồi nghỉ nữa, liền vội vàng nhằm phía trước đi tới.

Đoạn dốc phía trước lại càng lợi hại, sức lực của Hàn Lập càng lúc càng yếu, do không còn đủ sức mà đi nữa, Hàn Lập chỉ còn có thể hạ người xuống, dùng sức cả tay và chân để tiến về phía trước. Do y phục gọn ghẽ, cho nên việc di chuyển cũng bớt khó khăn, chứ nếu không ngón tay ngón chân chắc sẽ bị ma phá.

Cuối cùng cũng ra khỏi được phiến trúc lâm, Hàn Lập giờ này chỉ cảm thấy càng đi càng khó khăn. Mặt đất nham thạch càng lúc càng xuất hiện nhiều, tương phản với điều đó thì lượng trúc cũng càng lúc càng ít.

Hàn Lập lúc nãy cũng không còn có thể lợi dụng những cây trúc để tiến lên nữa rồi, lộ trình tối hậu này chỉ có vài chục mét nữa thôi.

Vừa khi ra khỏi trúc lâm, trước mắt là một khoảng không rộng lớn, ngay trước mặt là một khối cự đại vô bỉ thạch sơn, phía trên đã có mấy bóng gầy nhỏ chính tại đang trèo lên. Ngay phía sau bọn họ là các sư huynh với trang phục giống nhau. Hàn Lập liền không do dự nữa, liền nhanh chóng hướng tới phía thạch bích tiến tới.

Khối cự thạch này là một phiến đá rộng, trên bề mặt bao phủ tầng tầng điệp tích nham, bị gió gọt rũa biến thành vô cùng sắc bén. Có chỗ thì ngay khi đụng vào liền vỡ vụn, nhưng có những chỗ thì khá chắc chắn, thập phần lợi hại. Chỉ có trong vòng thời gian ngắn, hai tay Hàn Lập đã nham nhở vết thương, quần áo cũng rách ra nhiều chỗ, da thịt bên trong cũng lộ ra không ít vết thương. Cho dù vết thương khá nhỏ, nhưng bị đá núi kứa vào cũng khiến cho cảm giác đau xót tăng lên vài phần.

Phía trước vài tên càng treo càng xa. Hàn Lập trong lòng tựu nhớ đến lời chúc phúc của cha mẹ và tam thúc, liền cắn chặt răng, lại tiếp tục trèo lên phía trước.

Trước khi xuất phát, phụ thân Hàn Lập và tam thúc cũng đã đề tỉnh quá Hàn Lập, nhập môn trắc thi sẽ rất gian nan, nếu không kiên trì thì sẽ không có khả năng gia nhập Thất huyền môn. Vào lúc này, Hàn Lập trong lòng đã sớm không để ý đến được nhập môn hay không nữa rồi, trong đầu chỉ có một ý niệm, nhất định phải bắt kịp những người khác.

Hàn Lập ngẩng đầu lên nhìn. Bây giờ trèo cao nhất là Vũ Nham. Vũ Nham không chỉ lớn hơn Hàn Lập một tuổi mà hắn còn từng tập quá võ công, thân thể so với những đứa trẻ cùng lứa tuổi thì cường tráng hơn nhiều. Treo lên cao như vậy cũng không khiến người khác ngạc nhiên.

Hàn Lập lại quay đầu nhìn lại phía sau, phía sau còn có vài thân ảnh đang chuyển động. Hàn Lập liền hít một hơi thở thật sâu, rồi lại tiếp tục gia tốc tiến về phía trước.

Cho dù đã dùng hết khí lực nhưng Hàn Lập ngay cả đến gần người gần nhất cũng không được, mà thân thể càng trèo lên càng nặng, mắt thấy vầng thái dương càng lúc càng lên cao sát đỉnh đầu, mà Vũ Nham cũng đã trèo lên tới đỉnh cự thạch.

Ở nơi đó có một vách đá thẳng đứng, cao hơn ba mươi trượng dư, từ đỉnh nhai xuống tới đỉnh cự thạch có hơn mười cái dây thừng được thả xuống, trên dây thừng còn được kết nút. Vũ Nham hiện tại chính đang đu trên một dây, từ từ hướng tới đỉnh nhai trèo lên.

Hàn Lập nhìn Vũ Nham phía trước, trong tâm có chút thối chí, hắn biết rằng mình không thể đuổi theo mấy người phía trước, mà thời gian cũng không còn đủ nữa.

Ý niệm vừa khởi, đột nhiên Hàn Lập thấy cảm giác đau nhức từ các vết thương đồng thời truyền lại, tứ chi vô lực, tay bám vào nham thạch run lên, toàn thân trùng xuống. Hàn Lập tâm lý nhảy lên liên tục, liền đem toàn thân bám chặt vào núi đá, ngay cả động đậy cũng không dám.

Sau một lúc, tâm lý bình tĩnh lại, liền bám tay vào một mỏm đá, thở vài cái, lúc này mới yên tâm xuống được.

Hàn Lập sau khi hạ ý thức liền quay đầu nhìn lại, thấy vị sư huynh phía sau đang mở rộng hai tay, tư thế như sẵn sàng đối phó với sơ sẩy của hắn. Sau khi thấy Hàn Lập an toàn rồi, mới chậm rãi đứng thẳng lên.

Hàn Lập trong lòng nổi lên một trận cảm kích, nếu mình mà té xuống lúc này, những khổ cực lúc trước chính là uổng phí mất rồi. Vì vậy trong chốc lát, liền chậm rãi di động về phía trước, hướng về phía đỉnh thạch nhai mà trèo lên.

Cuối cùng thì hắn cũng đi tới một cái dây thừng chưa có người dùng, mặt trời lúc này cơ hồ gần lên đỉnh rồi, chỉ còn chưa đến nửa canh giờ nữa là đến chính ngọ. Lúc này Vũ Nham đã leo lên đỉnh nhai, chính đang quay đầu nhìn xuống. Hàn Lập lên tới chỗ để dây thừng là lúc vừa nhìn thấy Vũ Nham, chỉ thấy hắn dơ cánh tay lên, ngón cái quay xuống làm động tác với những người còn chưa leo lên tới nơi, sau đó cuồng tiếu rời đi.

Hàn Lập trong lòng tức giận, vội vàng hướng đỉnh mà trèo tới.

Nhưng chính là Hàn Lập lúc này toàn thân đã không còn chút lực, bây giờ ngay cả nắm lấy dây hắn cũng nắm không nổi.

Sau khi dốc hết sức lực còn lại, hắn cũng bò tới được nơi thả dây, ngồi tại đó, liền cảm thấy toàn thân mềm nhũn, đến cả ngón tay cũng cử động không nổi. Hắn quay đầu lại nhìn ra xa xa, thấy mặt sau thạch bích cũng còn một hài đồng nữa, chính đang ngồi thở dốc, xem ra cũng giống như hắn, một điểm khí lực cũng đã không còn.

Hàn Lập trong đầu chỉ còn có thể cười khổ, tự mình đã quá coi thường lần kiểm tra này, may mà còn chưa có rớt xuống cuối cùng, quay đầu nhìn lại thấy vị sư huynh lạnh lùng kia, Hàn Lập do dự một lúc, lại quyết định cố gắng cố thử một lần nữa leo lên, tuy rằng trước chính ngọ không thể lên tới đỉnh nhưng cũng còn hơn là bỏ cuộc vào lúc này.

Hàn Lập co duỗi hai tay có điểm cứng ngắc, một lúc mới khôi phục được ít điểm khí lực, từ từ hướng đến dây thừng tiến đến. Nhưng vào lúc này, hai tay Hàn Lập đã không còn cảm giác gì nữa rồi, ngay cả nắm lấy sợi dây thừng cũng không nổi.

------oOo------

Chương 5: Mặc đại phu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Qua một lúc sau, Hàn Lập cảm thấy một bên hông rúm lại, thân thể nhẹ bẫng, cả người đột nhiên tự động dâng lên trên.

Hàn Lập quay đầu nhìn lại, cũng chính là vị lạnh lùng sư huynh đang một tay ôm mình, tay kia cùng hai chân nhanh nhẹn trèo lên trên. Hàn Lập lúc này chú ý thấy mặt trời đã vào chính ngọ.

Nguyên lai cuối cùng là do mình không thể hoàn thành lộ trình trước thời gian. Hàn Lập trong lòng có chút khổ sở, chính mình đã dùng hết sức rồi mà sao cũng vẫn kém với những người kia.

Chuyển mắt quan sát toàn đỉnh sơn nhai, trước mắt có sáu tiểu hài tử đang ngồi nghỉ ngơi, mà Vũ Nham chính đang cùng một vị lão giả ngoài năm mươi tuổi thân mặc áo bào xanh thẫm, hai tay bối sau lưng nói chuyện. Nhạc đường chủ và Vương hộ pháp đều đang đứng bên cạnh lão giả. Quanh hai người đó còn vài người nữa đang đứng chờ một số đồng môn khác đưa các đồng tử thượng sơn.

Đợi một lúc đến khi thêm hai hài đồng nữa được đưa đến, Nhạc đường chủ lúc này tiến về phía trước, nghiêm nghị đối mặt với chúng đồng tử.

"Lần này hợp cách giả tổng cộng bảy người, trong đó sáu người tiến nhập bản đường Bách đoán đường, chính thức trở thành bản môn nội đệ tử." Hắn chậm rãi nói.

"Còn lại Vũ Nham, người đầu tiên treo lên tới sơn nhai, biểu hiện kiệt xuất, trực tiếp đưa vào Thất tuyệt đường học tập bản môn tuyệt kỹ." Nhạc đường chủ quay lại nhìn lão giả mặc áo bào, lão giả vuốt vuốt chòm râu, hài lòng gật đầu với hắn.

"Về phần những người khác…," Nhạc đường chủ đánh giá những

hài đồng còn lại, dùng tay phải nhẹ nhàng niết niết áo mình, trầm ngâm một lúc rồi nói:

"Trương Thiết, Hàn Lập, hai ngươi mặc dù không thể lên đến nhai đỉnh trước thời hạn, tuy nhiên biểu hiện tốt, có thể chịu được gian khổ trong tập võ, trước tiên các ngươi theo giáo tập bản môn học tập căn cơ. Sau nửa năm nếu vượt qua khảo hạch thì sẽ được thu làm nội đệ tử, còn nếu không sẽ được đưa ra ngoại môn làm ngoại đệ tử."

Hàn Lập liếc mắt một gã tiểu đồng đứng cạnh hắn, gã này được gọi là Trương Thiết, hắn chính đang đứng sát sau mình, cũng chính là người giống mình lúc trước trèo lên tới sợi dây nhưng không có hoàn thành nổi trắc thí.

"Vương hộ pháp, những người còn lại, mỗi người nhận một ít bạc trắng rồi đưa hết xuống núi." Nhạc đường chủ lạnh lùng nhìn những hài tử cuối cùng nói.

"Tuân mệnh!"

Vương hộ pháp bước ra, khom người lĩnh mệnh, đem những đồng tử không vượt qua kỳ trắc thi hạ sơn.

"Trương Quân, Ngô Minh Thụy, hai người đem những người quá quan đến bản đường, phân biệt giao cho Cố phó đường chủ và Lý giáo tập."

Lại có thêm hai gã thanh niên đi ra lĩnh mệnh, đem bọn họ chia làm hai tổ, từ sơn nhai đi xuống, mà một vị trong đó chính là vị sư huynh lãnh diện bảo hộ hắn. Sau khi xuống sơn nhai, Hàn Lập nhịn không được đưa mắt ra nhìn Vũ Nham, phát hiện hắn đang cùng vị lam bào lão giả nói chuyện mà không hề có chút động thân bộ dạng.

"Hắn và các ngươi không cùng một dạng người, là được đưa đến Thất tuyệt đường làm hạch tâm đệ tử, một khi học thành tài, ít nhất cũng có thân phận hộ pháp." Vị sư huynh có bộ mặt gầy gầy còn lại tựa hồ nhìn ra mối nghi vấn của Hàn Lập, chủ động giải thích, nhưng tại lời nói của hắn, tựa hồ mang theo không ít mùi vị

ghen ghét và hâm mộ.

"Còn không phải ỷ vào có biểu tỷ phu là phó môn chú sao? Nếu như hắn không phải có biểu tỷ gả cho Mã phó bang chủ làm Huyền phu nhân. Nếu không bằng vào hắn, tuổi vượt quá nhập môn yêu cầu, còn có thể tiến vào Thất tuyệt đường sao?" lãnh sư huynh nói một cách lạnh lùng, làm cho người khác cảm thấy một cỗ khí lạnh tràn ra ở sau lưng.

"Trương Quân, người không còn muốn mạng nữa sao? Phó môn chủ cũng có thể để chúng ta loạn bàn? Nếu như bị đồng môn nghe thấy, ta ngươi đều không thoát khỏi diện bích trừng phạt!" Mặt gầy sư huynh nghe vị lãnh sư huynh kia nói, lấy làm kinh hãi, vội vàng ngó xung quanh, nhìn quanh chỉ thấy vài tiểu hài đồng, ngoài ra không còn ai mới thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Lãnh sư huynh hừ một tiếng, tâm lý tựa hồ có chút cố kỵ, liền không dám nói gì nữa. Hàn Lập lúc này mới biết vị lãnh sư huynh được gọi là Trương Quân. Đối với cuộc trò chuyện của bọn họ, Hàn Lập tự hiểu mà không hiểu, ẩn ước hiểu được cái gì đó. Vũ Nham không phải là dựa vào chân tài thực học mà tiến vào được Thất tuyệt đường, mà nguyên nhân chủ yếu là do Mã phó môn chủ ra tay tương trợ, cho nên mới có thể tiến vào được.

Trên đường đi lên núi, do tâm lý có chút uể oải, hai vị sư huynh đều không còn tâm tình để nói chuyện nữa, chỉ lặng lẽ dẫn mấy hài đồng đi về phía trước. Mà đám Hàn Lập càng không dám nói chuyện lung tung, cả đám đều ẩn ước tại Thất huyền môn so với trong nhà không thể giống nhau được.

Đang khi đi quá một phiến rừng rậm, từ trong rừng một lão giả đang từ từ bước ra. Lão giả vừa cao vừa gầy tầm hơn sáu mươi tuổi, da mặt đã nhăn nheo, trên đầu tóc bạc trắng. Lão giả này vừa đi, vừa ho khan liên tục, trông bộ dạng của lão, có thể ngã xuống bất cứ lúc nào, làm cho người nhìn thấy phải thương cảm.

Trương Quân hai người nhìn thấy người này, không có lấy một lo lắng bộ dáng mà ngược lại vội vàng tiến lên phía trước, đối với lão giả cung kính thi lễ.

"Mặc đại phu, lão nhân gia ngài hảo, có chuyện gì xin ngài cứ phân phó đệ tử." Trương Quân so với bộ dạng lạnh nhạt lúc trước giờ được thay bằng khuôn mặt đầy kính ý so với đường chủ, môn chủ còn kính ý hơn, đối với lão nói.

"Nga, đây là tân lai đệ tử?" Lão giả ho một cái, dùng thanh âm khàn khàn chậm rãi hỏi.

"Đúng vậy. Trong những người này có sáu gã đệ tử chính thức và hai gã ký danh đệ tử." Trương Quân lễ phép hồi đáp.

"Ta bây giờ nhân thủ không đủ, còn thiếu một gã đồng tử chế thuốc và một gã hái thuốc đệ tử, hai người này theo ta đi nào." Mặc đại phu tùy tiện chỉ tay vào Hàn Lập hai người ký danh đệ tử, ngôn từ trung mang đầy hơi hướng mệnh lệnh.

"Tuân mệnh, hai người này là ký danh đệ tử, năng được Mặc phu ngài xem trúng là phúc khí của bọn họ. Còn chưa ra bái kiến Mặc lão? Cần phải chăm chỉ theo học y thuật của lão nhân gia, đó là phúc phận của các ngươi đó!" Hai vị sư huynh không có tơ hào một chút phản đối ý tứ. Vị cao gầy sư huynh Ngô Minh thậm chí còn bợ đỡ lão giả này.

Hàn Lập và Trương Thiết thấy hai vị sư huynh không có ý kiến gì, tự nhiên cũng không dám phản đối, liền đi theo vị lão giả tiến vào khu rừng.

Vị lão giả này dẫn hai người từ từ theo con đường nhỏ trong rừng đi vào trong. Lúc chuyển Đông, lúc vãng Tây, một lúc sau, đột nhiên phía trước sáng ngời, một tiểu sơn cốc xanh biếc ngập tràn sinh khí hiện ra trước mắt hai người.

Bên trái sơn cốc là một khu dược vườn lớn, tỏa ra mùi dược liệu nồng nặc. Trong vườn này có rất nhiều loại dược thảo mà Hàn Lập không biết tên. Đồng thời ở bên phải có mấy căn nhà nhỏ, nhìn bốn phía, ngoài con đường dẫn vào thì không còn thông đạo nào dùng để đi ra ngoài nữa.

"Đây là thần thủ cốc, ngoại trừ cốc nội đệ tử, ngoại nhân ngoài những người bị bệnh, hai ngươi sau này tựu ở nơi đây. Trước tiên

đi nghỉ ngơi đi đã, đến tối trở lại tìm ta, ta có chuyện muốn nói với các ngươi." Lão giả đứng ở trước mấy căn phòng, sau đó chỉ vào một căn phòng nhỏ nói.

"Các ngươi sau này có thể gọi ta là Mặc lão." Lão giả nói xong dừng một chút, lại nói:

"Gọi ta là Mặc đại phu là được rồi."

Nói xong Mặc đại phu không để ý đến hai người nữa, vừa đi vừa ho khan tiến vào căn phòng lớn.

Hàn Lập sớm đã thấy mệt mỏi không chịu nổi rồi, cũng bất quản đồng tử Trương Thiết còn lại, tự mình tiến tới giường gỗ trong phòng, nhanh chóng mơ màng ngủ đi. Đối với hắn mà nói, mặc kệ chuyện thế nào thì hắn cũng đã được coi như là một nửa đệ tử Thất huyền môn rồi.

------oOo------

Chương 6: Vô danh khẩu quyết

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Dậy" "Dậy nhanh"

Một loạt thanh âm từ bên cạnh giường truyền tới làm Hàn Lập tỉnh lại từ trong mộng. Vừa mở mắt đã thấy khuôn mặt lớn của Trương Thiết ở ngay trước mặt, Hàn Lập giật mình một cái, vội lùi người ra sau. Lúc này hắn mới nhìn rõ chủ nhân của khuôn mặt vừa dọa hắn chính là hài đồng Trương Thiết.

"Mau ăn một chút gì đi, ăn xong cơm chiều còn phải đi gặp Mặc lão nữa." Trương Thiết đưa cho Hàn Lập hai cái bánh bao vẫn còn nghi ngút khói.

"Ngươi từ nơi nào tìm được đồ ăn vậy?" Hàn Lập ngây người ra một lúc mới tiếp lấy đồ ăn.

"Sơn cốc phụ cận có một căn trù phòng, ta thấy có người tại đó lĩnh đồ ăn, liền đi đến đó lấy. Ăn xong mới nhớ ra là ngươi chưa có ăn, liền giúp ngươi mang về hai cái bánh bao." Trương Thiết nhìn Hàn Lập cười cười nói.

"Đa tạ rồi, Trương ca." Hàn Lập trong lòng có chút cảm động, cảm thấy Trương Thiết so với mình trưởng thành hơn, một tiếng *"Trương ca"* không nhịn được thốt lên.

"Không… không sao, ta ở nhà cũng thường vậy mà, nhà ta cũng bán quán mà, nhất thời có điểm chưa quen, trong lòng có chút. có chút không thoải mái. Sau này có gì cần ta giúp đỡ cứ nói, ta sẽ cố giúp cho." Trương Thiết tựa hồ có chút ngượng ngập, giọng nói có chút nhỏ dần.

Hàn Lập cơm trưa vốn chưa ăn, giờ cảm thấy rất đói, chỉ mấy miếng đã nuốt xong cái bánh bao. Chỉ trong chốc lát, cái bánh còn lại cũng đã nằm yên trong bụng hắn rồi.

"Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi gặp Mặc lão thôi." Hàn Lập tay xoa xoa bụng, mắt liếc ra ngoài trời, trong lòng áng áng thời gian, nghĩ đến giờ phải đi gặp Mặc lão rồi.

Trương Thiết không có ý kiến gì, đi theo Hàn Lập đến phòng của Mặc lão.

Tại Mặc đại phu phòng nội, bốn vách xung quanh chất đầy giá sách, trên mỗi giá sách lại chất đầy các chủng loại sách.

"Mặc lão!"

"Mặc lão!"

Mặc đại phu đang dựa lưng vào ghế thái sư, trong tay đang cầm một cuốn sách, tựa hồ không chú ý đến hai người vừa đến, cũng không nghe thấy tiếng chào. Hàn Lập hai người vẫn còn là tiểu hài đồng, thấy Mặc đại phu không để ý gì đến bọn hắn nên cũng không biết làm sao, chỉ dám đứng một bên chờ.

Cho đến tận khi Hàn Lập cảm giác tê tê ở chân, Mặc đại phu mới từ từ đóng sách, để lên bàn, lạnh nhạt nhìn hai người một loạt, sau đó bưng tách trà lên, uống một ngụm nhỏ, rồi mới mở miệng nói với bọn hắn:

"Hai ngươi từ hôm qua đã trở thành đệ tử ký danh của ta, ta sẽ dạy các ngươi kiến thức thường thức về hái thuốc, luyện thuốc. Cũng có thể dạy các ngươi một ít y thuật cứu người, nhưng sẽ nhất quyết không dạy các ngươi võ công." Mặc đại phu mặt vô biểu cảm nói, đưa tách trà trong tay từ từ hạ xuống.

"Ta có một bộ tu thân dưỡng tính khẩu quyết có thể dạy các ngươi, nhưng nó sẽ không giúp các ngươi khắc địch chế thắng, nhưng cũng giúp các ngươi cường thân kiện thể. Các ngươi quả thật muốn đi học võ, thì có thể đi tìm giáo tập để xin học, ta cũng không phản đối, nhưng sau nửa năm ta sẽ chỉ tra khảo tình hình tu luyện khẩu quyết này mà thôi, nếu như không hợp cách, sẽ

giống như những người kia, đưa ra ngoài làm ngoại đệ tử. Hai ngươi nghe rõ rồi chứ? Mặc đại phu khẩu khí đột nhiên trở lên trịnh trọng, xem ra đối với khẩu quyết này vô cùng xem trọng.

*"*Đã nghe rõ rồi*" hai người bọn Hàn Lập đồng thanh trả lời.*

*"*Hai người đi ra ngoài đi, sáng mai trở lại." Mặc đại phu hướng hai ngươi khoát tay, ý bảo hai người ra ngoài, rồi lại cầm cuốn sách nọ đọc tiếp.

Hàn Lập trước khi đi, nhịn không được tò mò, nhìn qua giá sách của Mặc đại phu, đáng tiếc là hắn không nhận biết nổi ký tự nào. Chỉ biết ngoài bìa cuốn sách Mặc đại phu đọc có ba ký tự đen to, đáng tiếc là chúng nhận thức được hắn nhưng hắn thì không.

Đi ra khỏi phòng Mặc đại phu, Hàn Lập không nhịn nổi thở dài ra một tiếng, cũng không biết vì sao vừa rồi trong phòng hắn lại cảm thấy căng thẳng, ngay cả thở to cũng không dám, não tử cũng căng căng thẳng thẳng. Bây giờ ra ngoài rồi, cảm giác nhẹ nhàng hẳn, tự nhiên cũng khôi phục lại bình thường.

Hàn Lập hưng phấn đến sau đó mấy ngày, cuối cùng hắn cũng được coi là đệ tử Thất huyền môn, cho dù chỉ là ký danh đệ tử nhưng tính ra so với nhưng người khác bị cho tiền rồi tống về nhà thì vẫn còn tốt hơn nhiều. Cho dù chính mình tại nửa năm sau có không vượt qua được kỳ kiểm tra thì cũng có thể giống như tam thúc, trở thành Thất huyền môn ngoại đệ tử. Tại trong lòng Hàn Lập, tam thúc của hắn là một người phi thường có thân phận và địa vị, thậm chí tại trong lòng Hàn Lập, hắn còn muốn không vượt qua kỳ trắc thí tới, nếu vậy thì hắn có thể hạ sơn, sớm được cùng cha mẹ và tiểu muội muội hắn rất thương yêu gặp lại rồi.

Trong những ngày tiếp theo, buổi sáng Mặc đại phụ truyền thụ bọn hắn tri thức y dược, buổi chiều để cho bọn hắn đến thư phòng cùng với những hài đồng khác để học văn tự, thập nhị chính kinh, kỳ kinh bát mạch, huyệt đạo toàn thân và những tri thức cơ bản khác về võ học, cùng nhau tập mã bộ, đánh thảo nhân cơ bản công phu.

Sau một tháng, hai người Hàn Lập và những hài đồng khác phân khai, cũng không còn thời gian để đi học những thứ đó nữa. Nhân vi Mặc lão đã bắt đầu truyền thụ cho hai ngươi bộ vô danh khẩu quyết đó. Luyện tập bộ khẩu quyết này cũng đã gần như chiếm toàn bộ thời gian của bọn hắn. Mặc đại phu nghiêm lệnh cấm hai người không được đem bộ khẩu quyết đó truyền ra ngoài, nếu như để tiết lộ ra, lão sẽ đem hai người trục xuất khỏi sư môn.

Trong thời gian này, thông qua những người khác, Hàn Lập đã có những hiểu biết sơ bộ về Thất huyền môn. Thất huyền môn có một vị truyền nhân của Thất tuyệt thương nhân gọi là Vương môn chủ, ngoài ra còn có ba vị phó môn chủ. Môn phái phân ra làm nội môn và ngoại môn. Ngoại môn có Phi Điểu đường, Tụ bảo đường, Tứ hải đường, Ngoại nhận đường bốn phân đường. Nội môn có Bách đoán đường, thất tuyệt đường, cung phụng đường, huyết nhận đường bốn phân đường. Ngoài những phân đường này ra còn một phân đường khác, quyền lực chỉ dưới Môn chủ và phó môn chủ được gọi là Trưởng lão hội.

Mà Mặc đại phu vốn không phải là Thất huyền môn đệ tử. Chỉ là tại vài năm trước, có một lần Vương môn chủ xuất môn, bị địch nhân tập kích, thân thụ trọng thương, sinh mệnh bị đe dọa, những người bên cạnh khi đó thúc thủ vô sách. Ngay tại lúc đó xuất hiện vị Mặc đại phu này, kết quả, Mặc đại phu diệu thủ hồi xuân đã cứu được tính mệnh cho Vương đại môn chủ. Vương môn chủ tự nhiên đối với Mặc đại phu cảm kích không thôi, sau biết Mặc đại phu không chỉ có một thân y thuật siêu việt, mà còn có một thân công phu không kém, liền thỉnh lão nhập môn. Vừa trong môn có một sơn cốc nhỏ, liền cấp cho lão làm trạch phủ, làm cho Mặc đại phu an tâm ở lại Thất huyền môn. Đến giờ trở thành một Thất huyền môn Cung phụng trong Cung phụng đường. Trong thời gian Mặc đại phu ở lại Thất huyền môn, chúng đệ tử chưa một lần chứng kiến thân thủ của Mặc đại phu, không biết được võ công của lão cao thấp thế nào, nhưng y thuật cao minh của lão thì ai ai cũng biết. Cho nên cho dù lão luôn lạnh lùng, ít nói nhưng chúng đệ tử trong cốc vẫn luôn kính trọng lão.

------oOo------

Chương 7: Tu luyện nan

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập đưa toàn bộ năng lượng trong cơ thể theo kinh mạch trở về đan điền, vậy là hôm nay hắn đã vận hành được bảy chu thiên tuần hoàn, hắn cũng tự biết rằng đây đã là giới hạn của bản thân hắn tại thời điểm này. Nếu còn tái vận hành một chu thiên tuần hoàn nữa, thì tám đến chín phần kinh mạch của hắn sẽ phân liệt phá khai, hắn cũng không hề muốn phải nếm trải tư vị kinh mạch phân khai chút nào. Hàn Lập liên tưởng đến cảm giác đau đớn khi kinh mạch bị phá vỡ, vốn vô cùng to gan lớn mật như hắn, cũng cảm thấy toát lạnh sống lưng.

Hiện tại Hàn Lập đã nhập môn được nửa năm thời gian rồi, kỳ khảo tra ký danh đệ tử cũng đã trải qua cách đây hai tháng.

Có thể chính thức gia nhập nội môn trong đám ký danh đệ tử tỉ lệ rất thấp, đại bộ phận đều không vượt qua được khảo hạch, bọn họ không thể làm gì được hơn nữa là hạ sơn làm ngoại môn đệ tử.

Những hài tử không vượt qua kỳ thi đó đại bộ phận đều gia nhập Tụ bảo đường và Phi điểu đường. Nếu có chút điểm nổi bật nào đó, sẽ được đưa ra huấn luyện một thời gian, nếu đáp ứng được yêu cầu sẽ được gia nhập Ngoại nhận đường. Đương nhiên môn ngoại đãi ngộ tốt nhất là Tứ hải đường, nhưng Tứ hải đường chỉ chiêu thu những nhân vật đã thành danh trên giang hồ, không có thu những kẻ chỉ có một chút ít công phu mèo cào, càng không nói đến những đồng tử này.

Hàn Lập vừa nghĩ lại nội dung ký danh đệ tử trắc thí tại hai tháng trước, tâm lý không nhịn khỏi có chút sợ hãi.

Trong phương viên mười dặm Thái Hà sơn, tại nơi ít mây mù, kỳ trắc thì được diễn ra ở đây. Các hài đồng được phân ra cách đấu trong nhiều tổ đội. Cuối cùng còn có một số sư huynh võ nghệ cao cường tiến tới tấn công, những hài đồng tham gia trắc thí phải chống đỡ quá một số chiêu thức mới có thể gọi là thông qua. Hàn Lập đứng một bên theo dõi kỳ trắc thí này, trong tâm mang một chút hả hê cảm giác.

Hàn Lập và Trương Thiết không có cùng những kẻ khác tham gia kỳ thi kinh khủng đó, mà theo như Mặc đại phu đã nói lúc đầu chỉ là kiểm tra hai người tiến trình tu luyện bộ khẩu quyết vô danh kia mà thôi. Mà vượt qua kỳ trắc thí này, Hàn Lập cũng không dám nghĩ là dễ dàng. Cho đến tận bây giờ, Hàn Lập đối với tình hình tu luyện lúc đó còn nhớ rõ ràng.

Án chiếu theo những gì Mặc đại phu nói, bộ vô danh khẩu quyết này phân làm mấy tầng, hai người Hàn Lập chỉ cần tu luyện được pháp quyết tầng đâu tiên là đạt yêu cầu rồi. Cũng có thể nói rằng, trong khoảng thời gian nửa năm, nếu tu thành đệ nhất tầng, Mặc đại phu tính là đã vượt qua kỳ trắc thí, cũng sẽ trở thành đệ tử chính thức của Mặc đại phu, cùng những đệ tử khác trong Thất huyền môn hưởng đãi ngộ giống nhau.

Mà Hàn Lập sau khi từ những người khác mà biết được, nội môn đệ tử và ngoại môn đệ tử ưu đãi cách nhau một trời một vực, hắn liền đem những ý nghĩa lúc trước trở thành ngoại môn đệ tử ném đi mất tích. Đối với tình cảnh của hắn lúc đó mà nói, có thể từ thất huyền môn kiếm chút bạc mang về nhà là hết sức quan trọng. Căn bản gia cảnh của hắn quá bần hàn, chỉ biết rằng một ít bạc mình kiếm về cũng sẽ xan xẻ được một chút gánh nặng trong gia đình cho cha mẹ hắn.

Sau khi Mặc đại phu truyền thụ bộ khẩu quyết, Hàn Lập liền ở lại trong căn phòng nhỏ mà không ra ngoài nữa, ngày đêm không ngừng nghỉ tu luyện, mọi thời gian hắn có đều dành cho việc tu luyện bộ khẩu quyết này. Bởi vì Mặc đại phu không hề chỉ điểm cho bọn hắn phương pháp luyện tập, Hàn Lập chỉ có thể dò hỏi phương pháp luyện tập *"Chính dương kính"* của các đồng môn khác, sau đó tự mình lĩnh ngộ phương pháp tu luyện.

Chiếu theo phương pháp tu luyện này, trải qua ba tháng gian khổ tu luyện đã làm Hàn Lập cảm thấy thất kinh: tốc độ tu luyện bộ khẩu quyết này của hắn chậm kinh người, bản thân phải mất rất nhiều sức lực mới có thể làm cho trong nội thể phát sinh một tia lãnh chân khí lưu chuyển. Tia chân khí này lúc có lúc không, nếu không cẩn thận tiến hành nội thị, căn bản hắn không thể phát hiện ra.

Cái này đại khái theo các vị giáo tập nói là nội gia chân khí sao? Hàn Lập tự nhiên cho là như vậy.

Nhưng nghe các đồng môn khác tu luyện Thất huyền môn *"Chính dương kinh"* nói, thể nội bọn họ sinh ra một cỗ chân khí nhiệt lưu phi thường rõ ràng, vậy mà thể nội hắn lại sinh ra một cỗ lương khí. Mà hiệu quả của cỗ chân khí này còn kém xem so với cỗ chân khí của các đồng tử kia.

Những đồng tử khác vận dụng *"chính dương kinh"* chân khí trong cơ thể xong có thể một quyền đánh vỡ một khúc gỗ nhỏ, rướn người nhảy lên cũng cao đến một trượng. Vậy mà Hàn Lập sau khi vận dụng chân khí kỳ quái so với không vận dụng chân khí đó thì hầu như không có sự thay đổi đáng kể nào. Có chăng là tinh thần của hắn so với trước đây vượng thịnh hơn rất nhiều, sức ăn và khả năng trèo núi của hắn cũng được tăng cường đáng kể, nhưng những cái đó thì có tác dụng gì cơ chứ. Nhìn những hài đồng khác vận dụng chân khí đại triển thần uy trước mặt, Hàn Lập có chút uể oải.

Sau khi phát hiện vấn đề này, thiếu chút nữa Hàn Lập vất bỏ mấy tháng cố gắng của hắn. Hắn cho rằng tư chất của mình quá kém, không có khả năng vượt qua nổi kỳ trắc thí của Mặc đại phu. Thậm chí hắn còn chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để xuống núi rồi.

Ngẫu nhiên một ngày, Hàn Lập trong lúc cùng tu luyện với Trương Thiết biết được: Trương Thiết từ ngày tu luyện bộ vô danh khẩu quyết này, thể nội của hắn không hề có một điểm biến hóa nào, cũng không hề thấy chân khí được sinh ra.

Nhờ ngẫu nhiên biết được chuyện này đã làm Hàn Lập vất bỏ những phiền muộn khi tu luyện gần đây, làm hắn lại bắt đầu tiếp tục tiến hành khổ cực tu luyện.

Không, hắn không chỉ là khổ tu như trước mà có phần còn điên cuồng hơn.

Hàn Lập bây giờ mỗi giờ mỗi khắc thời gian đều dành cho đả tọa tu luyện. Tại buổi tối nghỉ ngơi, Hàn Lập thậm chí cố bảo trì tư thế luyện tập, hi vọng đối với tu luyện có chút điểm hiệu quả. Đương nhiên cách thức tu luyện điên cuồng này cũng chỉ kéo dài một vài ngày. Nguyên nhân là do trong lúc hắn ngủ, vô pháp bảo trì hiệu suất tu luyện vào ban ngày.

Làm cho Hàn Lập cảm thấy buồn bực là Mặc đại phu từ ngày truyền bộ khẩu quyết cho hai người tựu đối với bọn hắn không có hỏi quá. Đối với tiến độ tu luyện của bọn hắn, những vấn đề xuất hiện trong quá trình tu luyện lão cũng không có hỏi. Mà hình như sự tồn tại của hai người Mặc lão có khi đã quên mất từ lâu.

Ngày nào cũng vậy, Mặc đại phu chỉ ôm khư khư đúng một cuốn sách mà ngoài bìa có ba chữ màu đen to đùng, cứ như trong sách có phủ vàng lầu ngọc. Lúc mới đầu, Hàn Lập và Trương Thiết còn thấy Mặc lão không giống những thầy thuốc cứu thế độ nhân, mà tưởng lão là một anh tú tài suốt ngày đọc sách. Sau này, hai người sau khi được học biết văn tự cũng nhận thức được ba chữ đó gọi là *" Trường sinh kinh"*, là một bản sách nói về tu thân dưỡng tính, kéo dài tuổi thọ.

Lúc này, hai người mới nhận ra, Mặc đại phu không phải là muốn thi tú tài, mà là lão muốn giống như lão rùa đen bất tử, sống quá ngàn năm.

------oOo------

Chương 8: Nhập môn đệ tử

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trải qua nửa năm điên cuồng tu luyện, rốt cuộc Hàn Lập cũng đứng trước mặt Mặc đại phu tiếp nhận trắc thí.

Trương Thiết tay chân có chút thất thố nhìn Hàn Lập, điều này cũng không có gì quái lạ, Hàn Lập từ hắn mà biết được trong suốt nửa năm tu tập bộ khẩu quyết vô danh này, Trương Thiết không đạt được hiệu quả như mong đợi.

Hàn Lập biết rằng Trương Thiết bỏ sức tu luyện đối với bộ khẩu quyết vô danh này tuyệt đối không kém hắn, có khi còn điên cuồng hơn cả Hàn Lập. Chính là trên phương diên chăm chỉ luyện tập này, Trương Thiết có thể nói là vô cùng tập trung sức lực và trí lực.

Nhưng điểm kỳ quái ở đây là, bộ khẩu quyết vô danh này đối với Trương Thiết hầu như không sinh ra bất kỳ một tí ti phản ứng nào cả, vô luận hắn miệt mài khổ tu đến đâu cũng không sinh ra một điểm hiệu quả. Xem ra, bộ khẩu quyết này cùng hắn không có duyên phận.

Tâm lý Hàn Lập cũng có chút bất an, cũng không biết nguyên cớ do đâu. Hắn biết rằng, Trương Thiết tám đến chín phần là không qua nổi kỳ khảo hạch lần này, mà đối với mình trên phương diện tu luyện, cũng không tốt hơn hắn là bao nhiêu.

Chính mình đã liều mạng tu luyện vậy mà hiệu quả cũng chỉ làm cho luồng năng lượng kỳ quái trong nội thể tăng thêm một chút điểm. Nếu như nói luồng năng lượng trước đây có kích thước tầm sợi tóc, thì bây giờ cũng chỉ to lên một chút, như sợi chỉ mà thôi. Với thành quả như vậy, có thể vượt qua trắc thí của Mặc đại phu hay không, hắn cũng không nắm chắc. Do vậy, Hàn Lập không thoát khỏi tâm trạng căng thẳng, trái tim nhảy nhót loạn lên trong lồng ngực, cảm thấy vô cùng bất an.

"Tất cả đều chuẩn bị tốt chứ? Đem thành quả tu hành của hai ngươi triển hiện cho ta xem nào." Mặc đại phu nheo nheo hai mắt, ngồi tại thái sư ỷ lạnh nhạt quan sát hai người.

"Đã chuẩn bị tốt rồi." Hai người Hàn Lập gật đầu nói.

Mặc đại phu từ từ ngồi thẳng dậy trên ghế, bỏ cuốn sách mà từ trước đến giờ lão không dời một bước xuống bàn.

"Đưa tay ra đây."

"Vận công cho ta xem nào."

Mặc đại phu một tay bắt lấy mạch môn trên tay phải của Trương Thiết, một tay áp vào đan điền của hắn.

Qua một thời gian uống một chén trà lão mới thu hai tay về, mặt không biểu tình đánh giá Trương Thiết một lúc.

Trương Thiết đỏ hết cả mặt lên, hai tay bối rối nắm lấy nhau sau lưng, cúi gằm đầu xuống, không dám nhìn Mặc đại phu. Hắn biết rằng Mặc đại phu đã phát giác hắn không có một chút nào luyện thành bộ khẩu quyết này. Có lẽ tới đây Mặc lão sẽ không có thoải mái nhìn mình rồi.

"Tới phiên ngươi."

Làm người khác phải kinh ngạc, Mặc đại phu không có một chút biểu lộ trách mắng Trương Thiết, có chăng là trong mắt chỉ lộ ra một tia thất vọng thần sắc. Lão chuyển mắt, nhìn tới Hàn Lập.

Mặc đại phu y theo như cũ, bắt lấy mạch môn trên tay phải Hàn Lập.

"Lạnh thật a, lạnh như băng vậy, không một chút điểm giống tay người sống vậy." Hàn Lập trong lòng có chút sợ hãi.

Da tay Mặc đại phu có chút khô lão, nhăn nheo, khi nắm lấy tay Hàn Lập thì làm hắn có điểm đau đớn, đây là lần đầu tiên hắn bị

Mặc đại phu bắt lấy tay.

Có lẽ do bị từ bên ngoài kích thích, luồng năng lượng trong cơ thể không chờ Hàn Lập điều khiển mà đã tự vận hành rồi, thuận theo kỳ kinh bát mạch, thông qua các huyệt đạo trên toàn thân, từ đan điền đến bách hội, lại quay lại tứ chi, nhanh chóng vận hành hết vòng thứ nhất rồi sau đó quay trở lại đan điền. Luồng năng lượng này vừa vận hành, nơi đau đơn ở bàn tay tự nhiên biến mất, như là chưa hề xuất hiện qua.

"Di!" Mặc đại phu không kiềm được xúc động phát ra âm thanh, xem ra là đã phát hiện được cỗ năng lượng kỳ lạ trong nội thể Hàn Lập.

"Nhanh, nhanh vận hành khẩu quyết thêm một lần nữa." Mặc đại phu cho dù rất kiềm chế, trên mặt không biểu lộ một chút cảm giác nào, thế nhưng trong mắt lão xuất hiện một tia cuồng nhiệt thần sắc, để cho Hàn Lập có chút ngạc nhiên.

"Từ từ thôi, để ta cẩn thận quan sát xem." Mặc đại phu vội vàng sửa lại, ngữ khí lạnh lùng bình thường đã được thay thế bằng ngữ khí có phần nóng vội, tay kia đồng thời cũng đặt lên trên đan điền của Hàn Lập.

Hàn Lập cảm giác song thủ Mặc đại phu có điểm run rẩy, xem ra tâm lý lão vô cùng kích động, liền y theo lời lão vận hành luồng năng lượng kia thêm một chu thiên nữa.

"Không sai! Không sai! Đúng là loại cảm giác này, đúng là thứ ta muốn rồi. Không thể sai. Chắc chắn không sai! Hahaha… "

Mặc đại phu sau khi trải qua một hồi kiểm tra tỉ mỉ không thể nào kìm được cười lớn mấy tiếng, hai tay nắm chặt lấy bả vai Hàn Lập, hai mắt vốn luôn khép hờ cũng đã mở to ra, khẩn khẩn nhìn Hàn Lập, giống như là vừa phát hiện ra kỳ trân dị bảo hi hãn trong thế gian. Trong mắt lão còn toát ra vài tia điên cuồng.

Bên tai Hàn Lập không ngừng truyền đến tiếng cười của Mặc đại phu, cảm thấy hai vai bị nắm có điểm đau đau. Giờ nhìn lại thần sắc có phần điên cuồng của Mặc lão, trong lòng hắn không nhịn khỏi có chút bất an.

"Tốt, rất tốt." Mặc đại phu nhìn biểu tình của Hàn Lập, xem ra có chút sợ hãi, lão mới ý thức được tự mình có chút thất thố, lập tức ngừng cười to.

"Sau này cũng phải giống như bây giờ, phải liên tục nỗ lực. Kể từ hôm nay, ngươi chính thức trở thành thân truyền đệ tử của ta." Lão phóng khai song thủ, rồi vỗ vỗ lên đầu Hàn Lập cổ vũ.

Mặc đại phu khuôn mặt đã khôi phục lại dáng vẻ thường ngày, tựa hồ như hết thảy những cử động thái quá vừa rồi chưa hề xảy ra, chỉ là trong ánh mắt của lão, vẫn ẩn ẩn hưng phấn không sao che dấu được.

"Về phần ngươi… " Mặc đại phu cuối cùng đưa mắt nhìn lại Trương Thiết.

Trương Thiết sớm vì sự việc mới phát sinh mà trở lên phát ngốc, thấy Mặc đại phu chuyển hướng nói đến mình, lúc này mới tỉnh táo trở lại.

Nghĩ đến hiện thực không vượt quá kỳ khảo hạch, sẽ bị đuổi xuống núi, Trương Thiết nhìn về hướng Mặc đại phu, không nhịn được mà xuất hiện thần sắc cầu khẩn.

"Ngươi tư chất không được a, thời gian dài như vậy, mà một điểm thành quả cũng không có, muốn làm đệ tử của ta thật có chút miễn cưỡng rồi." Mặc đại phu không ngừng lắc lắc cái đầu.

Tâm lý Trương Thiết, cũng theo cái lắc đầu của lão mà trầm xuống.

Nghe Mặc đại phu nói, cả hai người đều nghe ra ý tứ không muốn nhận Trương Thiết của lão.

Đột nhiên, Mặc đại phu tựa hồ vừa nghĩ ra chuyện gì đó, bỗng lộ ra ánh mắt kỳ quái nhìn về phía Trương Thiết.

"Nhưng là vừa rồi ta kiểm tra căn cốt của ngươi, có một loại tâm

pháp dường như khá thích hợp với ngươi, không biết ngươi có nguyện ý học hay không?" Mặc đại phu đột nhiên nói, dĩ nhiên lộ ra ý tứ cho Trương Thiết quá quan.

Trương Thiết vừa nghe, không hề có ý tứ từ chối, liền lập tức đáp ứng tại chỗ.

"Tốt, rất tốt. Hai ngươi đi đi, ngày mai ta sẽ bắt đầu truyền cho các ngươi tâm pháp mới." Có thể thấy tâm tình của Mặc đại phu bây giờ rất tốt, mỗi câu thốt ra đều có *"Tốt, rất tốt."* đi kèm.

Hàn Lập, Trương Thiết hai người liếc mắt nhìn đối phương, đều cảm giác được hôm nay quá quan có phần may mắn, đúng là phong hồi lộ chuyển. Mà hai người đều quá quan, điều này làm cả hai đều thấy vui mừng.

------oOo------

Chương 9: Tượng giáp công

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập hồi tưởng đến đây, trên mặt khẽ lộ ra nét cười.

Hắn và Trương Thiết ở đây hơn nửa năm, nhân vì tính khí tương đồng và có hoàn cảnh xuất thân giống nhau, cho nên rất tự nhiên, hai người trở nên thân mật với nhau một cách rất tự nhiên.

Hàn Lập từ từ duỗi thẳng hai chân ra, dùng tay xoa bóp bàn chân. Ngồi đả tọa lâu như vậy, chân hắn có chút tê rần, huyết mạch cũng không thể lưu thông tốt được.

Xoa bóp một lúc, cảm thấy chân mình đã hoàn toàn khôi phục lại tri giác, Hàn Lập mới từ từ đứng dậy. Theo thói quen, hắn đưa tay lên người phủi phủi tro bụi, sau đó đẩy cửa thạch môn đi ra ngoài.

Quay đầu lại nhìn một chút căn phòng luyện công của mình, Hàn Lập trên mặt thoáng hiện ra một tia cười mỉm.

Gian phòng này hoàn toàn được dựng nên từ đá hoa cương Bích đào không. Cửa phòng sử dụng một phiến đá màu xanh lớn chế thành, người bình thương chớ có nghĩ có thể tiến vào căn phòng này từ bên ngoài, bởi nếu không phải sử dụng khai sơn cự phủ bổ vào một thời gian thì đừng có mơ tưởng tiến vào trong.

Loại căn phòng yên tĩnh như vậy để luyện công tại Thất huyền môn chỉ dành cho những người có thân phận, địa vị như môn chủ, trưởng lão, đường chủ sử dụng mà thôi, ngoài ra, ngay cả đến hạch tâm đệ tử Thất tuyệt đường cũng không thể tùy tiện có được. Loại phòng thạch thất chuyên dụng này được thiết kế dành cho những người tu tập nội công thâm hậu, phòng ngừa bọn họ trong quá trình luyện công bị ngoại nhân quấy nhiễu, trách bị tẩu hỏa nhập ma. Cũng không biết Mặc đại phu dùng phương pháp gì mà bức được mấy vị trưởng lão đồng ý làm ra một gian luyện công như vậy trên vách núi trong thần thủ cốc.

Gian thạch thất này vừa hoàn thành, Mặc đại phu liền chỉ định giao cho Hàn Lập một mình sử dụng, quyết định này vừa được đưa ra, đã cấp cho Hàn Lập không ít kinh hãi, có chút cảm giác thụ sủng nhược kinh.

Mặc đại phu đối đãi với đồ đệ thật sự là quá tốt, từ ngày hắn trở thành đồ đệ của lão, Mặc đại phu mỗi ngày đều cấp cho hắn một số loại dược vật bất đồng để phục dụng, trong đó có một số loại mà Hàn Lập không rõ tên. Tuy hắn không hề nhận thức được công dụng của những loại dược vật này, nhưng mỗi khi thấy Mặc đại phu đưa hắn phục dụng những loại dược vật này, trên khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng của lão xuất hiện một cỗ tiếc nuối thần thái, điều này làm cho hắn biết rằng những thứ thuốc này vô cùng trân quí.

Hiển nhiên loại ngoại lực này rất có tác dụng, tốc độ tu luyện của Hàn Lập được đề thăng lên mấy lần. Tại cách đây không lâu, hắn cuối cùng cũng đã quá quan thành công, luyện thành đệ nhị tầng của bộ khẩu quyết vô danh này.

Tại đúng lúc trùng quan, có mấy kinh mạch xuất hiện điểm phá liệt, làm cho hắn bị một ít nội thương, không nặng cũng không nhẹ. May mà Mặc đại phu y thuật cao minh, với lại chỗ nội thương không mấy nghiêm trọng, chỉ cần chịu khó uống thuốc, sau này mới không bị di chứng gì nữa.

Sau khi biết Hàn Lập thụ thương, Mặc đại phu biểu hiện khẩn trương còn lớn hơn cả hắn. Trong quá trình y trị cho hắn đến ngồi cũng không yên. Cho đến khi nhìn ra vết thương có chuyển biến tốt, lão mới thở một hơi thật dài.

Loại biểu hiện này của Mặc đại phu, có phần vượt quá tình cảm thầy trò thông thường, làm cho Hàn Lập trong lòng ẩn ước xuất hiện một vài tia cảm giác bất an. Nếu không phải Hàn gia chỉ có Tam thúc đi ra ngoài, mà còn có người khác nữa, Hàn Lập không chừng sẽ tưởng rằng Mặc đại phu và mình có quan hệ thân thích cũng nên.

Hàn Lập bước ra khỏi thạch thất, xoay người vặn người mấy cái rồi mới chậm rãi quay về chỗ ở của mình. Từ sau khi trở thành đệ tử chính thức, Hàn Lập và Trương Thiết đã trao trả căn phòng lúc đầu hai người ở, sau đó cả hai đều được phân một căn phòng nhỏ của riêng mình.

Khi đi vào căn phòng của Trương Thiết, Hàn Lập tùy ý liếc mắt khắp phòng.

Quả nhiên hiện giờ Trương Thiết không có trong phòng, phỏng chừng đã đến dưới thác nước luyện công rồi.

Sau khi trở thành chính thức đệ tử của Mặc đại phu thế nhưng lão không hề có ý tứ sẽ truyền cho hắn công phu mà vẫn bắt hắn tu luyện bộ khẩu quyết vô danh nọ. Mà cũng để cho hắn an tâm, Mặc đại phu truyền hết y bát của lão về y thuật cho Hàn Lập, tịnh không bảo lưu chút gì. Đối với những nghi vấn về y thuật của Hàn Lập, Mặc đại phu cũng nhất nhất trả lời, làm cho hắn hài lòng mãn ý, ngoài ra còn cho hắn thoải mái tới y phòng đọc sách.

Nhưng đối với Trương Thiết, Mặc đại phu theo lời đã nói từ trước, truyền thụ cho hắn một bộ công phu rất thực dụng và lợi hại.

Môn công phu Trương Thiết luyện tập rất kỳ lạ, theo những lời Mặc đại phu nói thì đó là môn công phu rất hiếm gặp trên giang hồ, có tên là *"Tượng giáp công"*. Môn võ công này theo lão nói thì vô cùng hiếm gặp, thậm chí có nhiều người còn chưa nghe đến tên nó bao giờ, chứ đừng nói đến có người tu luyện nó.

Bộ võ công này cùng những bộ võ công khác lưu truyền trong giang hồ có nhiều điểm bất đồng. Những môn võ công bình thường tu luyện đều là từ dễ mới đến khó, càng luyện đến tầng cao thì càng khó luyện, mà phải hao phí rất nhiều sức lực mới có thể tiếp bước được trên con đường tu luyện. Nhưng môn võ công này, phân làm chín tầng, ba tầng đầu rất dễ luyện, cùng những môn công phu phổ thông khác không có gì khác biệt lắm. Bắt đầu đặt đến tầng thứ tư, thì đột nhiên trở lên vô cùng khó khăn, nó còn làm cho người luyện chịu đựng những thống khổ không thể tưởng tượng nổi. Có rất nhiều người không thể chịu được sự dày vò, chịu đựng những nỗi khổ phi nhân như vậy, liền ngừng luyện tập, tu vi do đó cũng ngừng trệ, không thể tiến triển được. Càng không muốn nói đến tầng thứ năm, thứ sáu nỗi thống khổ còn tăng lên gấp bội.

Nhưng là môn võ công này, chỉ sau khi đột phá tầng thứ sáu thì còn đường tiếp theo vô cùng thoải mái, dễ dàng. Chỉ là mỗi tháng vẫn còn một vài ngày chịu đựng những đau khổ sống đi chết lại mà thôi.

Nhưng chuyện này làm cho những người muốn tu luyện môn công phu này phải dừng bước. Và đó cũng chính là nguyên nhân chủ yếu khiến môn công phu này gần như thất truyền.

Một công phu này đúng là rất kỳ lạ, đạt tới cao tầng thì uy lực thực sự kinh nhân. Nghe nói, luyện đến tầng thứ chín, người luyện môn công phu này giống như mặc bảo giáp, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất cận chứ đừng nói đến chưởng kình hay quyền kình có thể đả thương được hắn.

Càng để làm người ta nóng mắt chính là, sau khi luyện môn công phu này, người bình thường sẽ từ từ có được sức lực khỏe như voi, luyện đến những tầng sau thì sức lực càng lớn, có thể bắt sống ác lang, xé xác hổ báo, lợi hại vô bỉ.

Môn võ công này đúng là làm người ta vừa sợ vừa thích, trừ ra vị cao nhân đã sáng tạo lên bộ công pháp này, cho đến nay không có người nào luyện bộ võ công này lên đến tầng thứ chín. Truyền thuyết nói rằng vị cao nhân đó bẩm sinh đã không biết đến cảm giác đau đớn, mà có thể sinh tạo ra một bộ biến thái võ công như vậy, cho nên đã mang bộ võ công này phát huy đến tận cùng uy lực của nó.

Mặc đại phu lúc đầu mặc dù định nói cho Trương Thiết biết lợi hại của bộ võ công này, nhưng Trương Thiết đối với những điểm lợi, hại đến thân thể cũng không coi vào đâu, chỉ là khi nghe đến chỗ lợi hại của *"Tượng giáp công"* liền không do dự đáp ứng tu luyện. Mà bộ võ công này cũng rất thích hợp với hắn, chỉ sau hai tháng ngắn ngủi, hắn đã luyện tầng thứ nhất đạt tới đỉnh phong.

Trương Thiết thời gian gần đây, vì để đột phá bình cảnh tầng thứ nhất *"Tượng giáp công"* đã theo lời đề nghị của Mặc đại phu, chiều nào cũng vậy, hắn đều ngồi tại chân thác nước cao mấy chục thước, chịu đựng sự trùng kích của thác nước nhằm tăng cường hiệu quả luyện công.

Theo những lời Trương Thiết nói, phương pháp này mang lại cho hắn hiệu quả rất lớn, hắn hiện giờ cách đệ nhị tầng một chút mà thôi, chỉ cần gia tăng tốc độ tu luyện thì sẽ có thể đột phá được bình cảnh.

------oOo------

Chương 10: Thần bí bình tử

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập chậm rãi bước ra khỏi thần thủ cốc, dọc theo con đường nhỏ trong núi, theo thói quen, bước thẳng về phía trước, lúc này thác nước từ xa đã mờ ảo hiện ra.

Hắn hiện tại cũng không có việc gì trọng yếu phải làm cả, mấy ngày hôm nay, cứ đến giờ này là hắn đi xuống chỗ Trương Thiết, chỉ là muốn xem xem Trương Thiết trong lúc luyện công, hắn nhe răng, nhếch miệng trông thật buồn cười, quái dị.

"Tượng giáp công" không phải là môn công phu mà người bình thường có thể luyện tập và chịu đựng được. Chỉ là mới luyện tầng thứ nhất mà đã phải chịu đựng hành hạ thế này, sau đến mấy tầng cao hơn, người luyện nó còn phải bị lột da mấy lần nữa.

"Phỏng chừng Trương Thiết bây giờ sợ rằng đã có chút hối hận rồi. Sự bá đạo của *"Tượng giáp công"* còn vượt quá mức tưởng tượng của đám tiểu hài đồng." Hàn Lập vừa đi vừa suy tưởng, tuy nhiên hắn không chú ý đến đường đi lắm, tùy ý đạp lên lá khô và cành mục trên đường.

"Đợi thêm mấy ngày nữa, hai người sẽ hướng Mặc đại phu cầu tình, cho Trương Thiết có thể thay đổi tu luyện môn công phu kia, để khỏi phải chịu đựng những đau khổ như bây giờ." Hàn Lập nghĩ đến đây, hắn tự mình thấy có thể giúp bằng hữu tìm ra con đường thoát khỏi khổ ải, tự mình cũng cảm thấy có chút phấn chấn.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn cây cối ven đường, vào lúc này, tiết trời đã vào cuối thu, hầu hết cây cối đã trở nên úa tàn, trên con đường nhỏ trải đầy một tầng lá rụng và những nhánh cây khô. Đi trên đường này cảm thấy xốp xốp, vô cùng không thoải mái.

Lúc này, từ một đỉnh một ngọn núi cách đó không xa mơ hồ truyền lại tiếng binh khí va chạm, thỉnh thoảng còn lẫn vào một vài tiếng hoan hô cùng cổ vũ.

Nghe thấy những thanh âm đó, Hàn Lập liền vọng đầu quan sát tòa đỉnh núi kia, tâm tình vừa mới tốt lên một chút giờ lại trở lên tồi tệ đi.

Đó là các sư huynh giáo tập của Bách đoán đường, đang huấn luyện các sư đệ mới nhập môn cách chiến đấu có sử dụng vũ khí.

Mỗi khi Hàn Lập chứng kiến những đồng môn của hắn tụ tập một chỗ, tiến hành luyện tập thực chiến, trong lòng có chút bất hảo tư vị, chính hắn cũng muốn được cầm lấy thanh đao, chân thật múa lấy một vài cái. Đáng tiếc chính là, cũng không biết vì sao, từ khi chính thức bái nhập Mặc đại phu môn hạ, Mặc đại phu liền cấm hắn tiếp xúc với những thứ này, càng không đồng ý hắn cho hắn đi theo các vị giáo tập học nhưng môn võ công khác. Lão nói những việc đó sẽ cản trở tiến độ luyện bộ khẩu quyết kia của hắn.

Do vậy, Hàn Lập chỉ có thể đứng đó mà đố kỵ, thỉnh thoảng ở những chỗ kín đáo, từ những đồng môn hắn giao hảo tốt mà mượn được vài kiện binh khí, múa qua múa lại một lúc để giải tỏa cơn thèm khát.

Thật là, mình tu luyện bộ khẩu quyết này thì có tác dụng gì tốt cơ chứ? Cho đến giờ, đến chính mình cũng không nhìn ra nó tốt ở điểm nào. Nhưng đệ tử nhập môn khác đều là thân thủ càng ngày càng trở nên lợi hại, võ công một ngày đi ngàn dặm, mà mình thì so với trước dậm chân tại chỗ, căn bản nhìn chẳng thấy có một chút biến hóa nào cả.

Đến ngay cả Trương Thiết mới tu luyện *"Tượng giáp công"* mới hai tháng mà da thịt trở nên dày chắc không ai đánh nổi, mà lực khí cũng trở nên bền bỉ so với trước rất nhiều.

Nhưng chính là, nếu không được Mặc đại phu thu làm môn hạ, căn bản chính hắn không có khả năng vượt qua kỳ trắc thí ký danh đệ tử hai tháng trước chứ đừng nói là được ở lại trên núi, có thể kiếm thêm ít tiền cho cha mẹ hắn. Vậy khỏi học vậy.

Không thể học được những thứ khác, vậy thì không học vậy.

Hàn Lập một bên thì ôm đầy bụng bão oán, một bên thì tự an ủi lấy chính mình.

Hàn Lập thu hồi lại ánh mắt đang nhìn về phía xa, trong đầu thì tự nhủ thầm, nhưng tinh thần hắn càng uể oải hơn, hắn nhìn hai bên đường với ánh mắt vô thần. Chính hắn cũng không biết là lúc này hắn đang nhìn cái gì nữa.

Đột nhiên, Hàn Lập vội hít lấy một ngụm lương khí, thần tình đột nhiên trở lên quái lạ, gần như ngay lập tức, cái miệng của hắn ngoác ra đến tận mang tai. Theo phản xạ, hắn gập người xuống, dùng song thủ ôm chặt lấy ngón cái bàn chân phải, sau đó đau đớn ngã vật ra trên cỏ, loại đau đớn đột khởi như vậy, chỉ một lần đã làm Hàn Lập đau đến không chịu nổi, sắc mặt hắn trở lên trắng bệch, một cỗ đau đớn kịch liệt từng cơn từng cơn từ ngón cái truyền lên đầu hắn.

Xem ra có lẽ ở đây có một cái gì đó phi thường cứng bị lá cây phủ kín bên trên.

Hàn Lập cong người đứng dậy, dùng hai tay ôm lấy cổ chân, một mặt hạ ý thức, vết thương nằm dưới lớp vải của chiếc giày, hắn lấy sức thổi thổi mấy hơi lên bề mặt vết thương. Một mặt trong lòng hắn đang âm thầm lo lắng, không biết có phải ngón chân cái của mình đã thụ thương rất nặng không? Ngón chân cái bây giờ huyết ứ lại, khiến cho hắn đi lại khó khăn.

Qua một lúc lâu, Hàn Lập mới nhịn được cơn đau. Hắn giơ cao cổ chân lên, ánh mắt dò xét khu vực đầy lá cây phía dưới, tưởng muốn tìm ra đầu xỏ gây ra vết thương của mình.

Trên mặt đất bốn phía đều là lá cây mang sắc thái tiêu điều – màu vàng héo úa, hắn căn bản là không tìm ra được mục tiêu trong đám lá cây loạn thất bát tao này.

Hàn Lập nhíu nhíu mày, lấy tay quờ quạng trên mặt đất, vớ lấy được một cành cây tương đối thô lớn, liền chống chân cẩn thận đứng lên.

Sau đó do không cam lòng, dùng nhánh cây trong tay, phẩy phẩy lá cây ra xung quanh.

Di! Một vật to bằng đầu nắm tay bị nhánh cây khều ra.

Hàn Lập cẩn thận đánh giá nguyên hung gây ra thương tích ở chân mình. Là một vật phẩm dài hình dạng cái bình, trên bề mặt cái bình này bám đầy bùn đất, hoàn toàn biến thành mầu đất xám, không nhìn ra nổi màu xanh ban đầu của nó.

Lúc đầu Hàn Lập cho rằng đây chỉ là một cái bình nho nhỏ, thế nhưng khi hắn cầm cái bình lên thì phát hiện trọng lượng của nó không tương xứng mà nặng hơn so với hình dạng của nó.

Do kim chúc chế thành sao? Chẳng trách cái đồ vật nhỏ thế này làm có thể làm cho chân mình trở nên đau nhức như vậy, bất quá, loại kim chúc cấu thành cái bình này thật sự hiếm gặp.

Hàn Lập bây giờ đối với cái bình có chút hứng thú, liền quên mất cảm giác đau đớn ở chân đi.

Hắn lấy tay bóc dần lớp bùn đất bên ngoài, dần dần sắc thái nguyên trạng của cái bình lộ ra, xanh biếc, vô cùng dễ nhìn, trên bề mặt bình còn có rất nhiều hoa văn trang trí đẹp đẽ, được tô điểm bằng màu xanh lá cây, ở cổ bình còn có một cái quai trông vô cùng tinh vi, xảo diệu.

Bên trong không biết chứa đựng cái gì nữa, dùng tay đưa vật đó lên gần tai, nhẹ nhàng lắc nhẹ cái bình, cảm giác trong đó có cái gì sóng sánh trong đó.

Hắn cho tay đặt lên lắp bình, dùng sức vặn vặn, nhưng không thấy cái lắp động đậy.

Hàn Lập trong lòng càng cảm thấy hiếu kỳ hơn, đang định làm lại thì đột nhiên, từ dưới chân truyền lên cảm giác đau kịch liệt.

Hỏng rồi! Mình thế nào lại quên mất, lúc nãy chân mình đá phải vật đó, giờ tạo thành hậu quả vô cùng tệ.

Xem lại vết thương của mình, xem ra không thể tới chỗ Trương Thiết được rồi, xem ra nên về trước chỗ ở, tìm kiếm ít thương dược, sau đó tìm hiểu cái bình ngoài ý muốn nhặt được này.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập vì đề phòng bị người khác nhìn thấy, cũng không hiềm vật ấy quá bụi bẩn liền bỏ ngay cái bình vào trong ngực, đảo mắt nhìn xung quanh một vòng sau đó hắn chậm rãi quay về.

------oOo------

Chương 11: Bình nan khai (Cái bình khó mở)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập trên đường trở về không có chạm trán bao nhiêu người, chỉ có mấy sư huynh qua đường thấy hắn đi khập khà khập khễnh thì có chút kinh ngạc nhưng cũng không nói gì với hắn, xem ra không ai chú ý nhiều lắm đến một tên tiểu sư đệ như hắn cả.

Trở lại nơi ở của chính mình, đau đớn trên chân trở nên dữ hơn. Hàn Lập nhanh chóng ngồi lên trên mép giường, nhẹ nhành tháo giày và vớ kiểm tra thương thế. Chỗ sưng lên thật là khó chịu a. Ngón chân cái đã sưng vù, da ở vết thương sưng vừa hồng vừa sáng, giống như quả ớt cay lớn đỏ bừng. Hàn Lập vội vàng đưa tay đến cái gối gỗ trên giường, từ dưới gối gỗ móc ra một cái bình thuốc nhỏ, đây chính là thuốc trị ngoại thương do Mặc đại phu tỉ mỉ điều chế, đối với việc máu không lưu thông, sưng nề, thậm chí chảy máu đều có hiệu quả kì diệu. Cái này là hắn không dễ dàng lấy được từ Mặc đại phu nọ, vốn chuẩn bị cấp cho Trương Thiết phòng bị sẵn khi tu luyện *"Tượng giáp công"* cực khổ bị ngoại thương dùng, không nghĩ tới ngược lại chính mình lại dùng trước.

Nắp bình vừa mở ra, một làn hương thơm của thuốc tràn ngập cả căn phòng, nhẹ nhàng bôi thuốc lên trên ngón chân bị sưng vù, một loại cảm giác thanh lương lập tức xuất hiện, không hổ là bí chế thuốc trị thương của Mặc đại phu, lập tức thấy hiệu quả. Y thuật của Mặc đại phục thật không cần bàn cãi. Hàn Lập lại tìm kiếm một tấm vải sạch sẽ, bó lại ngón chân bị thương, lúc này mới mặc giày và vớ vào. Ân! Hoàn hảo, đau đớn đã giảm bớt rất nhiều. Hắn trở lại đi vài bước nhỏ một cách chậm rãi, bản thân khá hài lòng với phương pháp xử lý vết thương nhanh chóng của mình.

Hiện tại là lúc nên tìm hiểu cái bình thần bí kia, nó là nguyên hung làm chính mình bị thương. Hàn Lập từ trong lòng lấy ra cái bình kia, lại tìm cái giẻ rách đem chà xát sạch sẽ, lúc này hình dạng của cái bình mới hiện ra trước mắt hắn. Thể tích của cái bình này không lớn, dùng một bàn tay là có thể cầm toàn bộ nó, so với bình thuốc của mình ở trên còn nhỏ hơn mấy phân. Bình toàn thân đều là một loại màu xanh nhàn nhạt, tại trên bề mặt bình có khắc mấy cái hoa văn màu xanh biếc, hoa văn hình dạng như phiến lá, nhìn rất sống động, sờ vào có một loại cảm giác giống như trực tiếp sờ vào phiến lá thực sự.

Dùng tay ước đoán trọng lượng của nó, rất nhanh trầm xuống, Hàn Lập biết vật này rõ ràng không phải là kim chúc chế thành, đổi lại cũng không phải là một loại đồ sứ mà hắn biết. Lấy tay sờ tới, không có cảm giác lạnh lẽo của kim chúc, cũng không có kiểu mặt ngoài bóng loáng của đồ sứ. Hàn Lập cẩn thận quan sát kĩ một hồi mới nhận định rằng bình này là do một loại tài chất nào đó tạo thành, loại này thoạt nhìn cũng là một loại màu sắc thiên nhiên, nhưng màu sắc đồng nhất, không giống như sau này đã bị nhuộm qua.

Thấy nắp bình được niêm phong rất chắc chắn, Hàn Lập quyết định thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình, lập tức cầm lấy bình để mở ra, xem bên trong rút cuộc có cái gì. Lại một lần nữa cánh tay cầm lấy nắp bình, dùng sức vặn ra. Một, hai, ba….nắp bình cùng thân bình giống như cùng một thể đúc thành, vẫn như cũ, nắp bình không mảy may có dấu hiệu khai thông. Hàn Lập lấy làm kinh hãi, lúc nhặt được bình tử, tự mình không có khả năng vặn ra. Nhưng lúc ấy thương thế đã lấy hết khí lực, cũng không để tâm tới. Vốn tưởng rằng bây giờ có thể dùng toàn bộ lực đạo mở nó ra là một việc dễ dàng. Không tưởng rằng vẫn không được. Hàn Lập liên tiếp thử vài lần, cánh tay đã đau ê ẩm nhưng vẫn không có thành công, liền ngừng lại. Hắn vung cánh tay của mình, hoạt động cổ tay, vừa rồi cố gắng quá mức đã có chút tác động vết thương.

Cầm cái bình lấy được, lại một lần nữa soi xét, kiểm tra tỉ mỉ. Đáng tiếc! Không có phát hiện cơ quan nhỏ nào ẩn mật tại trên mặt bình. Điều này làm Hàn Lập buồn bã, không mở nắp bình làm sao biết bên trong bình có cái gì? Lại nói cái bình này kỳ lạ như thế, dấu niêm phong rất chặt, dám chắc là một đồ vật rất quý. Hàn

Lập lấy tay nắm chặt cái bình một cách tham lam, nhìn nó ngẩn người một trận, cuối cùng quyết định Trương Thiết với khí lực lớn hơn mình thử xem. Phải biết rằng Trương Thiết bây giờ hai tay có khả năng nhấc tới hơn mười thùng nước mà vẫn bước nhanh như bay lên xuống núi. Hiện tại trong cốc có một cái chum đựng nước to, Trương Thiết mỗi ngày đều dùng nó để tập luyện.

Quyết định nghiêm túc, Hàn Lập đi tới phòng của Trương Thiết, trong lòng hi vọng hắn nhanh trở về một chút. Tư vị chờ đợi thật không dễ chịu chút nào, Hàn Lập cảm giác được thời gian trôi qua quá chậm, qua một đoạn thời gian dài hắn mới nghe được thanh âm *"Dát chi"* của Trương Thiết khi đẩy cửa vào nhà. Ngẩng đầu lên, Hàn Lập thấy Trương Thiết mặc áo bố sam mỏng, cả người từ trên xuống dưới ẩn ẩn ước ước luồng nhiệt khí bốc lên, đầu đầy mồ hôi đi đến. Hàn Lập biết là hắn vừa mới luyện công xong, cũng không cảm thấy kỳ quái. Trương Thiết vừa thấy Hàn Lập ở trong phòng mình, hắn sửng sốt, không đợi hắn kịp mở miệng nói chuyện, Hàn Lập đích thị đã suốt ruột, lập tức cầm cái bình tới trước mặt hắn.

"Trương Ca, giúp ta mở gấp cái bình này được không?"

"Cái này ở đâu tới? Hình dáng rất đẹp mắt!" Trương Thiết sửng sốt một chút rồi tiếp nhận cái bình.

"Tư! Tư! Tư!"

"Quái! Đồ vật này cũng thật sự đủ cứng, khá khó để vặn nó ra! Rút cuộc là từ cái gì chế thành?" Trương Thiết cũng không nói nhảm, hai tay lại dụng lực nhưng vẫn không thể mở được nắp bình.

"Không được, ta vặn không ra, ngươi tìm sư huynh khác thử xem sao?" Trương Thiết nhìn Hàn Lập lắc đầu có ý xin lỗi, ném cái bình trở lại cho hắn và đưa ra đề nghị trên.

"Ngươi cũng không được sao?" Hàn Lập có điểm nóng nảy, không thể kiềm chế đi lại xung quanh trong phòng.

"Ai da! Chân ngươi thế nào vậy?" Trương Thiết đã phát hiện ra

Hàn Lập đi lại có chút không thuận tiện.

"Mọi thứ ổn cả, chỉ là đang đi thì vấp phải hòn đá" Hàn Lập cũng không biết tại sao lại không muốn nói cho Trương Thiết biết sự thật về chuyện cái bình. Có lẽ chỉ là tiềm thức, chuyện có liên quan đến cái bình trở thành một bí mật nhỏ của chính mình. Hàn Lập bây giờ trong lòng rất thất vọng, cũng không có tinh thần để nói chuyện với Trương Thiết, hỏi tiến độ luyện công của Trương Thiết sau đó liền rời đi khỏi phòng, chuẩn bị quay trở về chính tự mình nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề về cái bình.

Trở về phòng nhỏ của mình, Hàn Lập đặt cái bình lên trên mặt bàn, tự mình ngồi một bên rồi dùng hai mắt nhìn chằm chằm vào nó, đồng thời đại não chuyển động rất nhanh, cố gắng nghĩ ra một biện phát tốt có thể giải quyết vấn đề.

------oOo------

Chương 12: Đập bình tử

Nguồn: EbookTruyen.Net

"bang!"

Hàn Lập nắm chặt hai tay, đem một quyền hung hăng đánh vào mặt bàn. *"Dùng công cụ đem cái bình đập bể ra."* Đây là Hàn Lập sau khi suy đi nghĩ lại mới đưa ra quyết định này. Sử dụng phương pháp bạo lực để mở cái bình đã được hắn nghĩ đến từ sớm, nhưng đây không phải là biện pháp tốt nhất. Cách làm này, mặc dù đơn giản và rõ ràng, lại trực tiếp tiện lợi sử dụng. Nhưng vừa nghĩ đến, cái bình xinh đẹp kỳ lạ như thế, cũng sẽ không có phương pháp nào có thể bảo trì nguyên trạng, hoàn toàn không tổn hại, Hàn Lập cảm thấy trong lòng thương tiếc, thập phần không tình nguyện. Nếu như còn có biện pháp khác mở nó ra, Hàn Lập dù nói cái gì đi nữa cũng sẽ không sử dụng phương pháp thô bạo như thế. Nếu hắn kêu sư huynh giúp đỡ, có lẽ có khả năng mở bình tử, nhưng tận đáy lòng Hàn Lập sớm đã bất tri bất giác đem nó trở thành bảo vật của chính mình, vạn phần không muốn để cho ngoại nhân biết. Hơn nữa, trên núi mỗi người đều có khả năng là chủ nhân của vật bị mất này, nếu biết bình tử ở tại chỗ mình, không phải là muốn thu hồi sao? Cái bình nhỏ đúng là xinh đẹp, thú vị, hắn bây giờ vạn lần không nỡ trả nó về. Hàn Lập bây giờ đã bị thần bí vật phẩm trong bình làm nổi lên lòng hiếu kỳ. Hắn mặc dù biết, có lẽ đây chỉ là cái bình không, nhưng hắn vẫn nguyện ý đánh bạc một phen, đánh bạc với đồ vật bên trong, chắc chắn so với thân bình sẽ thú vị hơn. Càng nghĩ như vậy, Hàn Lập trong lòng càng ngứa ngáy khó chịu. Hắn nếu như không giải khai được sự nghi ngờ chứa trong bình, thì hắn buổi tối không thể ngủ ngon được. Chủ ý đã định, Hàn Lập len lén chuồn tới phòng chứa tạp vật ở trong cốc, từ trong đống công cụ lấy ra một cái tiểu thiết chùy tương đối nặng, mang nó trở về phòng mình. Trở về phòng mình, hắn từ trong góc phòng tìm ra một nửa viên gạch (thanh chuyên) cứng rắn bị bỏ đi, lại hay bên trong phòng có một chỗ đất trũng tương đối bằng phẳng, đem viên gạch đặt ngay ngắn tại chỗ này, lại đem bình tử gác nằm ngang một cách vững vàng trên viên gạch. Tay phải Hàn Lập giơ tiểu thiết chùy lên hơi cao, tại không trung dừng lại một chút, sau đó quyết đoán đập vào bộ phận lồi ra của bình – bụng bình.

"Băng!"

Bởi vì sợ dùng lực quá mạnh sẽ phá hư vật chứa trong bình cho nên lần đầu tiên đích thị chỉ đập nhẹ nhẹ vào mặt trên, dò xét một chút độ cứng rắn của nó. Chứng kiến không có một vết xước nào xuất hiện, Hàn Lập trong lòng yên tâm, xem ra có thể dụng khí lực lớn một chút để đập bể bình.

"Băng!" Năm phần công lực

"Băng!" Bảy phần công lực

"Băng!" Mười phần công lực

"Băng" Mười hai phần công lực

Hàn Lập sử dụng khí lực càng lúc càng mạnh hơn, cánh tay vung lên càng lúc càng quá mức, thiết chùy hạ xuống với tốc độ càng lúc càng nhanh hơn. Thậm chí cú đập cuối cùng, làm cho nửa thân bình ngập vào trong viên gạch, nhưng toàn thân bình vẫn bảo trì hoàn chỉnh, một chút mảy may dấu hiệu bị đập bể cũng không có. Hàn Lập sợ ngây người, vẫn không dám tin, lấy tay sờ sờ chỗ bị thiết chùy đập, không có một vết xước nào lưu lại trên bề mặt, vẫn óng ánh xanh biếc, khắp mặt bình vẫn sáng bóng. Việc này đúng là ngoài ý liệu của Hàn Lập. Hàn Lập lúc này mới chính thức khẳng định chắc chắn, tiểu bình tử này tuyệt đối không phải là đồ vật tầm thường, quyết không phải là bị người cố ý bỏ đi, tám chín phần là người chủ không cẩn thận làm mất. Hiện tại nói không chừng người mất tại trên núi tìm kiếm vật này, nếu muốn giữ nó nhất định phải cất giấu kỹ, không thể cho ngoại nhân nhìn thấy cái bình này. Trong mắt Hàn Lập, chỉ cần chính mình không phải chủ động lén trộm đi, từ trên mặt đất nhặt được đương nhiên là sở hữu của chính mình. Nếu là một vật bình thường, có lẽ hắn sẽ trả lại cho người chủ, nhưng bình tử này thần bí như thế, có thể là của phú gia đệ tử hoặc giả là người có địa vị, thân phận ở trên núi, mà Hàn Lập đối với hai loại người này đều không có ấn tượng tốt. Hàn Lập từ nhỏ đã rất cực khổ, mọi người trong nhà cả ngày đều rất bận rộn, cũng thường thường không đủ cơm để ăn. Tại trong Thất Huyền môn, hắn thường thấy một loại người phung phí tiền bạc, ăn uống xa xỉ, (Thất Huyên môn đệ tử nếu không thích ăn thức ăn bình thường, mặt khác có thể bỏ tiền, thức ăn sẽ được cung cấp đặc biệt hơn.) dùng tiền không sợ hao tốn. Mỗi lúc như thế này, Hàn Lập thấy tâm lý không thể nào thoải mái. Hơn nữa các phú gia đệ tử này thường bài xích, xem thường các đệ tử đến từ những địa phương nghèo đói, thường xuyên dùng ngôn ngữ chế nhạo, vũ nhục kẻ khác, thậm chí giữa hai bên còn có mấy lần xung đột nho nhỏ, khi đó giữa bọn hài đồng cũng vài lần đánh nhau hội đồng. Hàn Lập cũng tham gia đánh nhau một lần, chỉ tiếc chính là hắn bị bọn phú gia đệ tử võ công khá hơn đánh cho mặt mày méo mó tội nghiệp, không thể xuất môn gặp người. Sau khi nghỉ ngơi mấy ngày mới khôi phục bình thường. Về phần những người trên núi có chút thân phận cũng không để lại cho Hàn Lập ấn tượng tốt. Từ Vương hộ pháp bỏ túi tiền bạc hối lộ của Tam thúc, đến Vũ Nham dựa hơi quyền thế của Mã phó môn chủ mà trực tiếp tiến nhập Thất Tuyệt đường. Mặc dù không thấy bao nhiêu đại nhân vật trên núi, nhưng hình tượng cái loại đại nhân vật trong mắt của tiểu hài tử lúc trước đích vĩ đại, giờ cũng đã vỡ tan không sai biệt lắm. Đối với hai loại người bỏ đi này, Hàn Lập hoàn toàn không muốn nghĩ tới, còn muốn chơi khăm chúng. Nghĩ tới đây, Hàn Lập lập tức từ trên cổ chính mình lấy ra một cái túi da. Cái túi da này khi hắn rời nhà đi, Hàn mẫu cố ý dụng một tấm da thú may cho hắn, có khả năng không bị thấm nước, lại cấp cho hắn một cái bùa bình an dùng răng dã trư chế thành, hi vọng có thể bảo hữu hắn bình bình an an, vô bệnh vô tai. Hàn Lập mở cái túi da ra một ít, đem cái bình cùng bùa bình an để cùng nhau rồi buộc chặt lại, tiếp theo lại đem túi đeo trở lại trên cổ. Sau khi làm xong hết thảy việc này, hắn hướng xung quanh nhìn một chút, không có ai. Hắn mới ưỡn thẳng ngực lên, vỗ vỗ một chút lên chỗ nhô ra của cái túi trên ngực mình, hiểu được chỗ này sẽ không làm người khác chú ý. Lúc này hắn mới tự mình cảm giác được tâm lý tin tưởng hơn nhiều, sợ lại xuất hiện điều gì ngoài ý muốn, cái bình sẽ bị người chủ tìm được, thu hồi về. Hàn Lập bí mật đem thiết chùy để trở về chỗ cũ, làm bộ dáng như không có chuyện gì, tại thần thủ cốc chậm rãi, nhàn nhã đi dạo trong chốc lát, cho đến khi sắc trời hoàn toàn tối đen, mới đem theo cái chân bị thương trở về bên trong phòng.

------oOo------

Chương 13: Dị tượng khởi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bởi vì biết Hàn Lập trên chân bị thương, Trương Thiết tự mình đem thức ăn tới tận phòng hắn, chuẩn bị cùng hắn dùng cơm.

Hàn Lập nhìn căn phòng bề bộn của hắn, một hồi đem một cái ghế đến, một hồi lại đêm thêm cái bàn, loay hoay hồi lâu, cuối cùng cũng đã có thể ăn cơm được, trong lòng không khỏi có chút buồn cười, nhưng càng thêm vài phần cảm động.

Hai người ngồi bên bàn, vừa cùng trò chuyện với nhau, vừa nhai thức ăn trong miệng, thỉnh thoảng lại trao đổi tâm đắc luyện công với đối phương.

Vừa nói về *"Tượng giáp công"*, Trương Thiết bực đến trợn trắng cả mắt.

Trương Thiết hiện tại đối với *"Tượng giáp công"*, quả thực có chút căm ghét, hắn mặc dù chỉ mới tu luyện tầng thứ nhất, nhưng đã bị Mặc đại phu hành hạ kêu trời không thấu. Chẳng những suốt ngày xoa thuốc rất khó ngửi, còn phải thỉnh thoảng lại bị Mặc đại phu dùng gậy gỗ đánh, nói là muốn rèn luyện gân cốt của hắn.

Phương pháp luyện công thô bạo này, làm cho hắn vào thời gian này, mỗi ngày ban đêm đều không thể bình yên mà ngủ. Bởi vì cả người từ trên xuống dưới sưng vù, mỗi khi đụng vào giường gỗ, đau đến nỗi hắn nhe răng nhếch miệng.

Đối với hắn mà nói, quả thật đúng là một cơn ác mộng.

Mà đối với Hàn Lập luyện vô danh khẩu quyết, Trương Thiết lại trong lòng rất hâm mộ.

Thấy mỗi ngày, chỉ cần giống như hòa thượng, ngồi xếp bằng niệm kinh là được, những lời này làm cho Hàn Lập nghe xong, cũng chỉ có thể không có lời gì để nói.

Trương Thiết đối với *"Tượng giáp công"* mấy tầng sau này cực kỳ sợ hãi, Hàn Lập cũng có thể lý giải được. Cho dù ai biết, sau này sẽ còn bị hành hạ hơn gấp mấy lần nữa, hắn cũng sẽ không thể ăn ngon ngủ yên được.

Trương Thiết có thể kiên trì đến bây giờ, không có bỏ trốn, đã làm cho Hàn Lập rất là sùng bái.

Nếu như đổi lại là hắn, hắn nói cái gì cũng sẽ không luyện cái loại võ công tự ngược đãi mình này, cho dù có thể làm cho hắn một đêm trở thành cao thủ nhất lưu, cũng có cái nhìn như vậy.

Hai người nói chuyện, thời gian cơm chiều đã qua từ lâu, Trương Thiết vội vã thu thập các thứ trên bàn, đứng dậy cáo từ, đi trước để hắn sớm đi nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng vết thương ở chân.

Hàn Lập đứng ở cửa, đưa mắt nhìn đối phương rời đi, sau đó vội vàng trở lại trong phòng, nhanh chóng đóng cửa sổ lại, chỉ để lại cái giếng trời để thở. Lúc này mới lấy cái bình từ trong túi ra, lại tiếp tục nghiên cứu.

Hàn Lập dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ hơn mười tuổi, lật qua lại một hồi, xem tới xem lui cũng không ra đầu mối gì, thì có chút phiền muộn. Hơn nữa trên chân còn có thương tích, tinh thần cũng có chút mệt mỏi, trong bất tri bất giác, tay cầm cái bình nằm ở trên giường, mơ màng ngủ lúc nào không hay.

Cũng không biết là qua bao lâu, Hàn Lập đang say ngủ, đột nhiên cảm thấy một cảm giác lành lạnh, từ trên tay truyền tới.

Hàn Lập rùng mình một cái, miễn cưỡng mở đội mắt đang díp lại, mơ mơ màng màng nhìn lại trên tay mình xem có cái gì đang tác quái.

Đột nhiên, hắn lập tức ngồi dậy, miệng mở thật to, ngay cả nước miếng cũng từ khóe miệng mà chảy ra, cũng không chú ý tới. Hắn cũng không còn chút buồn ngủ nào nữa, bị cảnh tượng trước mắt thu hút lấy.

Một chùm ánh sáng trắng li ti mắt thường có thể thấy được, thông qua cái giếng trời trong phòng mà chiếu vào, tất cả đều tụ tập vào cái bình ở trong tay hắn, hình thành một chấm trắng nhỏ bằng hạt gạo, làm cho toàn bộ cái bình bị từng tầng tầng ánh sáng trắng bao quanh lấy.

Ánh sáng trắng này phi thường nhu hòa, không chút chói mắt, mà cái loại cảm giác lạnh lẽo này, chính là từ ánh sáng trắng nhàn nhạt này truyền đến.

Hàn Lập nuốt một ngụm nước miếng lạnh lẽo, mới từ sự kinh ngạc mà tỉnh lại, bỏ cái bình trong tay ra, bản thân lăn qua một bên lẩn trốn.

Cảnh giác quan sát một hồi, phát hiện hình như không có gì nguy hiểm, mới cẩn thận tiến lên lại

íAnh sáng trắng bao vây quanh cái bình, có vẻ xinh đẹp mê người vô song, lại có vài phần sắc thái thần bí.

Hàn Lập do dự một chút, dụng ngón tay khe khẽ đụng vào cái bình vài cái, thấy không có phản ứng gì, mới cẩn thận cầm lấy cái bình. Đem nó đặt lên trên bàn, bản thân cũng ngồi ở bên cạnh, hưng phấn quan sát kỳ cảnh mà mình trước giờ chưa bao giờ thấy.

Hàn Lập mắt cũng không chớp, tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào luồng ánh sáng trắng bao quanh cái bình, rốt cục hắn cũng phát hiện trong đó có vài chỗ huyền bí.

Cái bình này đang xuyên thấu qua bề mặt, đang không ngừng hấp thu ánh sáng trắng ở xung quanh. Không, không phải hấp thu, mà đang liều mạng tìm đường chui vào trong bình, cả đám đang tranh nhau, cứ như là vật thể sống vậy.

Hàn Lập có chút tò mò, dùng ngón tay nhẹ nhàng sờ soạng.

Lành lạnh! Ngoại trừ cái này, cũng không có chỗ nào đặc biệt.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn lại.

Từng đạo tia sáng trắng, đang không ngừng từ trên giếng trời đi xuống, không có chút nào muốn dừng lại.

Hàn Lập nhìn cửa xung quanh đều đóng kín, lại nhìn lên giếng trời.

Hắn linh cơ vừa động, liền nheènhẹ đẩy cửa ra, đưa đầu ra ngoài xem xét xung quanh.

Hoàn hảo, hiện tại đêm đã khuya, ngoại trừ tiếng côn trùng, bên ngoài rất tĩnh lặng, xung quanh không có một ai.

Hàn Lập rụt đầu trở về, xoay người cầm lấy cái bình, bỏ nó vào giỏ, sau đó chạy nhanh ra ngoài.

Chạy đến một nơi tĩnh lặng, trống trải không người, lúc này mới ngừng lại.

Dùng hai mắt nhìn ra bốn phía một phen, xác định thật sự không có những người khác ở chỗ này. Mới cẩn thận đem cái bình ra ngoài, rồi nhẹ nhàng để ở trên mặt đất.

Nguyên xung quanh cái bình có ánh sáng, sau khi bị nó bỏ vào trong giỏ, đã biến mất vô ảnh vô tung.

Nhưng Hàn Lập cũng không lo lắng.

Quả nhiên, qua một lúc, từng đạo tia sáng còn nhiều hơn lúc trong phòng nhiều, từ bốn phương tám hướng mà tụ tập lại. Tiếp theo, hằng hà sa số điểm sáng trắng, dày đặc hiện lên chung quanh cái bình, hình thành một cái bồn ánh sáng thật lớn.

------oOo------

Chương 14: Thần bí dịch

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ngao!" Hàn Lập giơ cao một cánh tay, nắm tay nắm chặt lại, hưng phấn kêu lên một tiếng.

Lúc này, tính cách tiểu hài đồng trong hắn bộc lộ rõ ràng.

Xem ra, giả thuyết của hắn là chính xác: Đóng chặt cửa sổ lại thì sẽ làm trở ngại cái bình hấp thụ bạch quang, chỉ tại nơi thoáng đãng rộng rãi không bị che phủ, khả năng hấp thụ năng lượng ánh sáng của cái bình mới trở lên rõ rệt, vòng sáng quanh chiếc bình trở lên to và rực rỡ hơn.

Tuy vậy hắn không biết những tia sáng này từ đâu mà đến. Cái bình hấp thu quang điểm thì có tác dụng gì? Nhưng cự ly để khai mở mê đề này, xem chừng còn phải mất một thời gian dài.

Hàn Lập biết rằng, mình càng mong muốn giải khai bí mật chiếc bình bí ẩn này thì trong lòng hắn càng trở lên hưng phấn.

Cho đến tận khi hừng đông xuất hiện, quang mang vây quanh cái bình mới dần dần biến mất, khôi phục lại vẻ tĩnh lặng vốn có của nó.

Trong khoảng thời gian này, Hàn Lập một bên thì quan sát những biến hóa của cái bình, một bên thì lưu tâm quan sát, xem có bị người khác bắt gặp hay không.

Hắn cúi người xuống nhặt chiếc bình lên, kiểm tra lại một chút.

Vẫn như trước, không có một cái gì bất đồng cả, nắp bình vẫn đậy chặt cái bình, đánh cũng không mở ra được.

Hàn Lập thất vọng, nhưng nhìn sắc trời không còn sớm nữa, chỉ có thể bất tình nguyện thu chiếc bình lại.

Hắn còn phải quay lại thạch thất, đả tọa luyện công.

Trong mấy ngày kế tiếp, vào ban đêm trong tại một thời điểm cố định cái bình đều phát sinh dị tượng. Vô số quang ti giống như phi nga phác hỏa bị cái bình hấp dẫn mà bay đến, sau đó biến thành một lượng lớn quang điểm, bị chiếc bình tham lam thôn phệ.

Đến khi Hàn Lập tưởng rằng, loại hiện tượng này mỗi ngày đều phát sinh thì đến ngày thứ tám, chiếc bình đã xuất hiện biến hóa.

Khi Hàn Lập đi tới chỗ cũ, mang chiếc bình ra để nó hấp thụ quang điểm, nhưng là hiện tượng này chỉ duy trì trong nửa khắc thì ngưng lại. Tiếp theo, hoa văn màu xanh trên thân bình đột nhiên phát ra quang mang xanh biếc, cũng tại mặt ngoài thân bình hiện ra một số văn tự hay phù hào gì đó màu vàng kim. Kỳ quái văn tự, phù hào này có kết cấu vô cùng mềm mại, bút họa kỳ lạ, hàm chứa trong đó một ít phong vị cổ xưa, tại bề mặt bình du động không ngừng.

Loại hiện tượng này khác với lúc trước, chỉ hiện ra trong một sát na ngắn ngủi rồi biến mất. Chỉ là trên thân bình lúc này vẫn còn lưu giữ lại mấy ký tự, phù hào màu vàng kim mà thôi, tựa hồ chưa có chuyện gì phát sinh cả.

Trải qua mấy ngày gần đây, chiếc bình luôn xuất hiện những hiện tượng kỳ bí, Hàn Lập đối với những quái tượng này đã không còn có nhiều kinh hãi như lúc đầu nữa rồi. Cho nên khi trên chiếc bình lại xuất hiện hiện tượng kỳ lạ này cũng không làm hắn trở nên quá ngạc nhiên nữa.

Hắn cẩn thận cầm lấy cái bình, trong lòng hạ ý thức, thử mở cái nắp bình ra.

Rất nhẹ nhàng, không hề mất tí lực nào, cái bình cuối cùng cũng đã bị mở nắp.

Không dám tin! Hàn Lập giật mình nhìn lại cái nắp bình ở trong tay mình.

Cứ như vậy mà không mất tí lực nào, một điểm kỹ xảo cũng không cần tìm, tựu dễ dàng đem cái mê đề mà mấy ngày nay hắn không thể giải quyết được nhẹ nhàng hóa giải ba.

Đến khi Hàn Lập xác nhận, sự kiện diễn ra trước mắt là thật, bí mật của cái bình cuối cùng đã được giải khai ngay trước mắt mình, hắn cũng không nhẫn nhịn được kích động trong lòng nữa, cúi đầu ghé mắt nhìn vào trong bình.

Bên trong bình, một giọt chất lỏng màu xanh biếc to bằng hạt đậu đang chậm rãi cổn động, làm cho thành bình biến thành một mảng xanh biếc.

Đây là cái gì?

Hàn Lập có chút thất vọng, chính mình mất rất nhiều sức lực vậy mà chỉ được một thứ vô dụng.

Hắn chán nản đậy cái nắp bình lại, cho cái bình vào trong túi, chuyển thân quay về chỗ ở. Cảm giác hưng phấn, kích động vừa mới xuất hiện bây giờ đã bay lên chín tầng mây mất rồi.

Tuy rằng nắp bình đã được hắn mở ra, nhưng kết quả đã không làm cho hắn hài lòng.

Hàn Lập chủ trương, sau này nếu không có việc gì cần làm thì sẽ nghiên cứu bí mật lục dịch này sau. Nói không chừng, nó sẽ cấp cho hắn một cái kinh hỉ nho nhỏ.

Bây giờ việc hắn muốn làm nhất chính là về đánh một giấc ngon lành. Mấy ngày nay, hắn mỗi tối đề không có được ngủ yên lành. Cũng chính vì vậy mà hiệu suất luyện công của hắn bắt đầu chậm hẳn lại, hơn nữa, tinh thần hắn cũng có chút uể oải, làm cho Mặc đại phu phải hỏi thăm.

Từ lúc trở thành Mặc đại phu thân truyền đệ tử, hay sau khi đột phá tầng thứ nhất của bộ khẩu quyết, hắn cảm thấy chính mình đã không còn động lực để tu luyện tiếp. Huống chi, hiệu quả đem lại của việc tu luyện bộ khẩu quyết này không quá rõ ràng, làm cho hắn không hài lòng cho lắm cho nên khó có thể khiến hắn dốc lòng tu luyện.

Vi vậy, Mặc đại phu đã nghiêm khắc giáo huấn hắn một chập.

Nhưng chính là vào thời gian tu luyện, hắn vẫn mơ mơ màng màng, một chút tinh thần cũng không có.

Tình hình này đã khiến Mặc đại phu điên lên, cảm thấy có hay không mình đã thu nhầm người.

Vừa nghĩ đến đây, Hàn Lập trong lòng cảm thấy có chút ủy khuất, chính mình vốn không muốn như vậy nhưng thân thể hắn thật sự không có chịu nổi.

Làm cho Hàn Lập không tưởng được chính là, ngày thứ hai sau khi giác tỉnh, hắn một lần nữa đã chú tâm, toàn tâm toàn ý tu luyện, đầu nhập vào trạng thái tu luyện điên cuồng.

Nguyên nhân để hắn có những hành động như vậy, chính là do một câu nói của Mặc đại phu.

"Mỗi khi đề thăng tu luyện bộ khẩu quyết lên một tầng, ta tựu mỗi tháng cấp thêm cho ngươi bạc trắng một lượng gấp đôi lượng cũ." Mặc đại phu rốt cuộc nhìn ra khát vọng tiền tài của Hàn Lập. Từ điểm chết đó mà tìm ra biện pháp giải quyết. Một câu nói đơn giản đã đem hắn buộc vào điên cuồng tu luyện.

Trong những ngày kế tiếp, Hàn Lập vì muốn đột phá tầng tiếp theo của bộ khẩu quyết này nên đã tu luyện liều mạng.

Ngày nào cũng vậy, từ buổi sang đến giữa trưa, từ sau trưa đến tối muộn, ngày hai lần hắn tiến nhập thạch thất, đả tọa tu luyện. Những ngày tiếp theo cứ thế diễn ra, khô khan, đơn điệu, mọi thứ khác đều bị hắn gạt ra sau hết cả.

Mặc đại phu vì để hắn chuyên tâm tu hành đã không cho những sự tình bên ngoài ảnh hưởng đến hắn liền đem thần thủ cốc phong tỏa lại. Ngay cả việc khám chữa bệnh cũng tiến hành ở ngoài cốc. Việc ăn uống thương ngày thì phục vụ chu đáo, không để hắn phải bận tâm.

Sự việc của cái bình, cứ như vậy dần dần bị Hàn Lập quăng vào một góc nào đó trong não.

Thu đi, đông lại, xuân qua, hạ tới.

Thoáng cái đã bốn năm thời gian trôi qua, Hàn Lập lúc này đã mười bốn tuổi rồi.

Hắn trưởng thành một thiếu niên trầm mặc, kiên nghị với làn da ngăm đen đặc trưng của những thiếu niên xuất thân từ thôn dã. Nếu chỉ nhìn bề ngoài mà nhận xét, giờ đây hắn so với những thiếu niên nông gia trong nông vụ không có gì khác nhau cả, hình dáng không gây sự chú ý, không anh tuấn tiêu sái cũng không mang chút gì phong lưu.

Chỉ là ngày nào cũng vậy, khi ở thạch thất, khi ở phòng của hắn, chỉ thỉnh thoảng hắn tới chỗ Mặc đại phu tham tầm chút y tịch về y thuật, sau đó quay lại phòng của mình lần lượt xem các loại bất đồng thư tịch này. Cứ như vậy, toàn bộ sơn cốc như trở thành giang sơn của hắn. Đến lúc này, hắn cũng đã đạt tới tầng thứ ba của bộ khẩu quyết vô danh.

------oOo------

Chương 15: Tứ niên hậu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mặc đại phu đối với việc Hàn Lập đem toàn bộ thời gian để tu luyện cảm thấy rất vừa lòng.

Nhưng đối với tiến độ tu luyện bộ khẩu quyết đó lão cho rằng vẫn còn chậm.

Những năm gần đây, bệnh của Mặc đại phu tựa hồ càng lúc càng trở lên nghiêm trọng. Ngày nào lão cũng ho, càng lúc càng nhiều, thời gian ho khan cũng trở lên dài hơn.

Theo đó mà thân thể lão càng lúc càng lão hóa. Đối với tiến độ tu luyện của Hàn Lập thì lão càng lúc càng quan tâm. Từ cách lão đôn đốc thúc giục có thể nhìn ra tâm trạng lo lắng của lão.

Mặc đại phu hẳn là vô cùng trọng thị Hàn Lập. Chẳng những án theo ước định lượng bạc phát cho hắn mỗi tháng có phần nhiều hơn, mà ánh mắt bình thường của lão nhìn Hàn Lập, cũng thập phần kỳ lạ, giống như là đang nhìn một kiện hi thế trân bảo, ái hộ vạn phần.

Nhưng khi đặt đến tầng thứ ba của bộ khẩu quyết, cảm quan của Hàn Lập trở nên vô cùng mẫn duệ. Hắn là trong lúc vô ý phát giác ra, phía sau ánh mắt quan hoài còn ẩn chứa một tia tham lam, làm cho Hàn Lập biết được chính ánh mắt này đã làm cho hắn cảm thấy bất an.

Loại ánh mắt đó làm cho Hàn Lập thiếu điều dựng ngược tóc gáy. Hắn cảm thấy loại ánh mắt này của Mặc đại phu dường như không phải là nhìn một cá thể sống, mà là đang quan sát một kiện đồ vật.

Điều này làm cho hắn cảm thấy khó hiểu, bản thân mình thì có cái gì mà để Mặc đại phu thèm khát cơ chứ?

Đương nhiên là không có gì rồi, hắn tự cấp cho mình một câu trả lời chắc chắn.

Hàn Lập nhiều lúc còn cho rằng chính mình vì luyện công quá độ mà dẫn tới quá mẫn cảm, ngấm ngầm nghĩ xấu cho Mặc đại phu, thật sự là có điểm vong ân phụ nghĩa.

Nhưng là, chính bản thân hắn cũng không hiểu tại sao, tại đáy lòng hắn, vẫn còn tồn tại một tia đề phòng đối với Mặc đại phu, hơn nữa, lòng đề phòng của hắn cứ theo thời gian mà tăng mạnh.

Hiện tại xuất hiện một đại vấn đề trước mắt Hàn Lập, hắn lâm vào bình cảnh trong tu luyện, ngoài ra còn hơn thế nữa, trong những năm Hàn Lập tu luyện, một lượng lớn kỳ trân dược vật của Mặc đại phu đã tiêu hao, đãng nhiên vô tồn.

Rất rõ ràng, Hàn Lập cũng không phải cái gì đáng gọi là kỳ tài ngút trời, nếu không có dược vật hỗ trợ, sợ rằng tiến độ tu luyện của hắn đã sớm đình trệ.

Điều này làm cho Hàn Lập mỗi khi đối diện với Mặc đại phu, cảm thấy rất xấu hổ.

Mặc đại phu, cơ hồ đem toàn bộ tâm huyết cùng gia sản đặt lên mình, để cho mình có điều kiện tu luyện tốt nhất, vậy mà chính mình lại không cách nào thỏa mãn được yêu cầu của lão.

Điều này làm cho Hàn Lập hiểu được hắn rất khó đối mặt với Mặc đại phu, đối mặt với những câu hỏi đầy quan tâm.

Mà rất kỳ quái, cũng không biết tại sao, dù Mặc đại phu võ công rất cao cường nhưng cũng không cách nào biết được một cách rõ ràng tình huống tu luyện của Hán Lập, chỉ có thể từ mạch trung mà biết được một ít mà thôi. Cho nên trong mấy ngày gần đây, không biết được Hàn Lập đang lâm vào khốn cảnh.

Cách đây không lâu, nội tâm Hàn Lập thấy bất an, rốt cuộc không nhịn được mà hướng Mặc đại phu thành thật tường thuật lại tình hình tu luyện của chính mình.

Mặc đại phu nghe được Hàn Lập hơn một năm nay không có tiến triển gì, da mặt già lão trở nên trắng bệch, khuôn mặt vốn luôn điềm tĩnh, không bao giờ lộ ra biểu tình gì thì nay đã trở nên thập phần khó coi.

Mặc đại phu không chút trách mắng hắn, chỉ nói cho hắn biết lão cần hạ sơn một đoạn thời gian, đi tìm kiếm một số dược tài mang về. Lão cũng để Hàn Lập ở lại trên núi để tu luyện, dặn hắn không nên buông lỏng tu luyện khẩu quyết.

Hai ngày sau, Mặc đại phu mang theo hành lý cũng một ít công cụ hái thuốc một mình rời khỏi Thất huyền môn.

Sau khi lão đi, cả thần thủ cốc chỉ còn lại mình Hàn Lập.

Một người khác là sư huynh kiêm hảo hữu Trương Thiết, tại hai năm trước, sau khi luyện thành *"Tượng giáp công"* tầng thứ ba thi đột nhiên biến mất. Chỉ để lại một phong thư cáo từ, nói muốn đi lịch lãm giang hồ, điều này khiến Thất huyền môn nổi lên một trận sóng lớn. Sau lại nghe nói, là do Mặc đại phu cầu tình, lúc này mới không làm liên lụy đến người tiến cử và gia đình Trương Thiết. Điều này làm Hàn Lập cảm thấy đột ngột, khó chịu trong mấy ngày tiếp theo. Sau ngẫm lại, ẩn ẩn phát hiện có cái gì đó rất không đúng, nhưng tuổi nhỏ nói ra không ai nghe, và cũng không một ai chất vấn hắn, sự kiện này sau lắng dần xuống. Sau này, Hàn Lập lại suy đoán, có lẽ do Trương Thiết sợ những đau đớn khi tu luyện tầng thứ tư *"Tượng giáp công"* nên mới len lén chốn đi.

Tu luyện trong cốc mấy ngày, thấy hiệu quả đến một điểm cũng không có thêm. Mà sẵn tính hiếu động của trẻ con, hắn liền ra khỏi thần thủ cốc, nhàn nhã dạo trong Thải Hà sơn.

Đi trên con đường sơn đạo vừa có phần quen thuộc, vừa có phần xa lạ này, Hàn Lập trong lòng bỗng nhiên có chút cảm khái.

Mấy năm gần đây, vì luyện công, Hàn Lập gần như chỉ đả tọa tại thạch thất, không có ra khỏi sơn cốc lần nào.

Xem chừng, những đồng môn khác bên ngoài đã sớm đem Hàn Lập vị huynh đệ này quên biệt luôn.

Trên đường đi, gặp một số tuần sơn đệ tử, nhìn thấy hắn tuy mặc trang phục nội đệ tử nhưng khuôn mặt lại xa lạ, nên đều cảnh giác tiến lại hỏi hắn. Làm cho Hàn Lập phải mất một phen khổ khổ giải thích mới có thể thoát thân.

Vì để tránh những phiền phức không đáng có này, Hàn Lập liền chỉ theo con đường nhỏ mà đi, hướng đến nơi tĩnh lặng, tránh cho bị nhiều người *"ân cần"* hỏi thăm.

Quả nhiên, dọc đường đi, cũng không có lấy một người làm phiền hắn, làm cho hắn càng đi càng xa, tiêu dao thoải mái.

Nhìn những cảnh đẹp khác nhau trong sơn cốc, nghe tiếng hót líu ríu của các loài chim, trong nhất thời, những phiền lão của Hàn Lập tức khắc tiêu tan, biến mất không để lại một tí dấu vết nào.

Đột nhiên, một trận binh khí đánh nhau, đông đảo thanh âm cổ vũ, mắng chửi, trợ uy từ một chỗ kín đáo, bí mật nằm trên vách núi loáng thoáng truyền tới.

Một chỗ hẻo lánh như vậy mà sao lại có nhiều người tụ tập? Lại còn có tiếng vang?

Lòng hiếu kỳ của Hàn Lập nổi lên, cũng không hề sợ hãi có người hỏi, liên lần theo tiếng đanh nhau, đi tới vách núi phụ cận.

Trường đấu thật to lớn! Hắn không khỏi có chút ngạc nhiên, kinh hãi.

Tại phía dưới sơn nhai bị cây cối che khuất hoàn toàn, ước chừng có hơn một trăm người đang tụ tập tại nơi đó, nơi này không phải là một nơi rộng lớn, làm cho Hàn Lập cảm thấy nơi đây rất đông đúc, thậm chí tại phụ cận mấy cây đại thụ, cũng có mấy người đang trèo trên cây, đưa mắt vọng lại bên này quan sát.

Ở giữa vòng người đông đảo, có hai, ba người đang giằng co, thần thái tràn ngập địch ý.

Bên trái nhiều người hơn, tầm mười một, mười hai người. Bên phải ít hơn, chỉ có khoảng sáu bảy người.

Hàn Lập phát hiện, trong những kẻ đứng đó, bất quản là đứng ngoài vòng vây hay đang bị vây, niên kỷ của bọn họ là tương đối tương đồng, đều chỉ tầm mười mấy tuổi mà thôi.

Trên mặt Hàn Lập khẽ lộ ra nét cười, thật là xảo hợp a!

Trong đám đông đó, hắn dễ dàng nhận ra một vài khuôn mặt quen thuộc.

"Vạn Kim Bảo, Trương Đại Lỗ, Mã Vân, Tôn Lập Tùng…, di! Vương đại bàn so với trước còn béo hơn, không hổ là con nhà đầu bếp, ăn nghỉ đều khỏe a! Còn người kia, là Lưu thiết đầu. Hắc hắc! Trước kia cái trán vốn đen sì, vậy mà bây giờ cánh nhiên đã biến thành bạch kiểm!" Hàn Lập tiến tới gần một thân cây, đối diện với những gương mặt quen thuộc kia, bắt đầu tiến hành điểm danh.

------oOo------

Chương 16: Tiểu toán bàn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ở giữa hai phe, đang có hai gã tay không đang tỷ thí quyền cước. Một người thân hình mập mạp, nhưng hạ bàn bình ổn, quyền đấm, cước đá vô cùng có lực, đó chính là hảo hữu Vương đại bàn của Hàn Lập. Vương đại bàn tuy có béo phì nhưng thân thủ lại không yếu, theo sau mỗi tiếng quát là một quyền đánh ra, kèm theo đó là âm thanh quyền phong, phải nói là trông rất uy phong lẫm lẫm. Người còn lại là một tên lùn, động tác mẫn tiệp như một con linh thử, hắn không có ngạnh tiếp nắm đấm của Vương đại bàn, chỉ tránh né xa xa, xem ra là hắn đang muốn đợi đến khi Vương đại bàn tổn hao khí lực, lúc đó mới tiến hành phản kích.

Nhìn thấy hảo hữu ở phía trước động thủ tỉ thí võ công với người khác, Hàn Lập tâm lý tự nhiên phải đứng về phía bằng hữu.

Xem một lúc, thấy Vương đại bàn vẫn bảo trì thế tấn công mãnh liệt như lúc đầu, Hàn Lập tuy không có võ công gì cả nhưng hắn cũng biết trong nhất thời Vương đại bàn không thể bại vong, liền phóng tâm mà quan sát.

Hắn đi quanh quanh xem xét, muốn tìm người nào đó để hỏi rõ việc gì đang xảy ra ở đây.

Nhìn thấy một cây lớn không xa, bên cạnh có một khối đá lớn, còn có một thiếu niên đứng ngoài quan sát đang hoa tay múa chân, miệng thì luôn mồm hô: *" Đánh vào đầu nó, đá vào mông nó đi, ai nha! Thiếu chút chút điểm! Đúng, đúng, tóm lấy cổ hắn đi, mạnh nữa nào…"*

Tên thiếu niên này một bên mặt mày căng thẳng quan sát trận đấu, một mặt thì luôn miệng nói.

Nghe khẩu khí của hắn, hình như là người bên phe của Vương đại bàn.

Hàn Lập hiểu được người này có chút điểm hiểu biết, chậm rãi từ trên cây leo xuống dưới, đi tới bên cạnh hắn.

"Vị sư huynh này, những người trong trường đấu này huynh đều nhận biết hết chứ? Bọn họ vì sao lại đánh nhau vậy?" Hàn Lập làm ra bộ dạng trung hậu nói.

"Còn phải hỏi sao, ta tiểu toán bàn mà lại không biết ai sao, bọn họ đánh nhau đương nhiên là vì … Di! Ngươi là ai? Ta thế nào mà chưa từng gặp qua ngươi? Mới nhập môn? Không đúng, còn hơn nửa năm nữa tân đệ tử mới nhập môn, ngươi rốt cục là ai?" Người này có chút mê hồ trả lời hắn, nhưng đột nhiên lại phát hiện ra chính mình chưa từng gặp qua Hàn Lập, lập tức tỉnh táo ngay trở lại.

"Tại hạ Hàn Lập, là bạn tốt của vị Vương đại bàn đang đánh nhau ở kia." Hàn Lập nghiêm trang trả lời.

"Là bạn tốt của Vương đại bàn? Bằng hữu của hắn ta đều biết, nhưng không hề biết ngươi a!" Người này vẫn rất cảnh giác.

"Nga, ta tại nhiều năm trước đã bế quan tu luyện, một thời gian dài không có ra ngoài tiếp xúc, ngươi không nhận ra ta cũng là điều bình thường." Hàn Lập nửa giả nửa thật nói.

"Thật sao? Ngươi cũng là đệ tử nhập môn từ bốn năm trước? Thật không thể tin được, sơn nội còn có người mà ta, vạn sự thông, không nhận thức được." Người này liếc nhìn quần áo của Hàn Lập, thoạt nhìn đã có vẻ tin tưởng những lời Hàn Lập nói.

Người này cùng Hàn Lập sau khi nói chuyện qua lại vài câu, không nhịn được đã tự mình chủ động nói cho Hàn Lập biết nguyên do của tràng tỷ thí này.

"Vị sư đệ này, ngươi là không biết, chuyện này cũng vốn là từ hồng nhan họa thủy mà ra, lúc đầu là …" tên tiểu toán bàn này, thật không hổ tự xưng là vạn sự thông, hắn đem đầy đủ toàn bộ sự việc kể lại cho Hàn Lập nghe.

Nguyên lai chuyện này phải bắt đầu từ hai người mà nói. Một người được gọi là Vương Dạng, là đường đệ của Vương đại bàn, người còn lại được gọi là Trương Trường Quý, là con một lão bản của một tiền trang. Cả hai đều là đệ tử Thất huyền môn, bất quá một người là ngoại môn đệ tử, còn kẻ kia là nội môn đệ tử.

Hai người này vốn ở trong cùng trấn. Nguyên hai người vốn không có bất đồng gì mà hết thảy đều là do một cô gái gây nên. Cô gái này là đến từ một trấn khác, từ nhỏ đã được hứa gả cho Vương Dạng. Nhưng cách đây một đoạn thời gian, cô gái một lần xuất ngoại, trên đường về nhà bị Trương công tử nhìn trúng, kết quả là Trương công tử dùng sức nặng của đồng tiền, chèn ép cô gái cùng cha mẹ nàng, cho nên sính lễ của Vương Dạng đã bị đem trả lại. Người con gái kia hiềm bần ái phú, đã cải hôn, làm cho gia đình Vương Dạng chịu đả kích rất lớn. Mà Vương Dạng đã sớm mê luyến cô gái kia, sau khi biết tin tức đã không còn thiết sống nữa, cuối cùng do không có lối thoát, đã nhảy sông tự tử.

Chuyện vốn chỉ đến đó, cũng coi là một tấn bi kịch đã rồi, hoàn toàn kết thúc.

Nhưng là, Vương đại bàn từ nhỏ đã cùng đường đệ của hắn chơi thân thiết, nghe được chuyện này, đương nhiên sẽ không chịu bỏ qua, liền tìm tới Trương Trường Quý, muốn cùng hắn quyết đấu, người thua sẽ phải hướng kẻ thắng châm trà thi lễ, nhận tội.

Trương Trường Quý mặc dù tâm cao khí ngạo, nhưng cũng tự biết võ nghệ bản thân còn kém Vương đại bàn một chút, liền yêu cầu phải có bằng hữu của hắn tham gia, trường đấu sẽ chia làm mấy trận, lấy tổng kết quả mà phân định thắng thua, Vương đại bàn đáp ứng ngay lập tức. Tiếp theo, Trương Trường Quý ỉ vào nhiều tiền bạc, dùng một lượng lớn bạc, tìm kiếm hảo trợ thủ trong đám đồng môn phú gia đệ tử. Tuy Vương đại bàn không có tiền nhưng trong môn phái hắn có rất nhiều mối quan hệ tốt, kết giao với rất nhiều người ở tầng lớp trung hạ tầng, cho nên cũng có rất nhiều người võ công không tệ tự nguyện hỗ trợ.

Kết quả là, có rất nhiều đồng môn nghe được tin tức bọn tỷ thí, liền kéo đến theo dõi, trợ uy, hình thành liên minh, hai phía bây giờ tràn ngập địch ý, hỏa bạo cục diện.

Từ trong khẩu khí của thiếu niên này, Hàn Lập nghe ra bây giờ phú gia đệ tử và trung, hạ tầng đệ tử mâu thuẫn bắt đầu mở rộng.

Tỷ thí một thời gian, lượng người kéo đến quan sát trợ uy bỗng nhiều lên hẳn.

"Ngươi cũng là người ủng hộ Vương đại bàn ba? Nếu bọn họ không tuân thủ qui củ, chúng ta sẽ đồng loạt lên, đánh cho bọn thiếu gia này tè ra quần. Phải làm cho bọn chúng không còn dám coi thường chúng ta nữa." Tên này từ đầu đến giờ, cái miệng luôn mồm nói, chưa ngừng lại một lúc nào.

Hàn Lập cười khổ một cái, mâu thuẫn của hai bên cùng hắn thì có cái gì quan hệ cơ chứ. Chuyện này cũng rất khó nói ai không phải với ai. Bản thân mình sau mấy năm đả tọa luyện khí, những xúc động, nhiệt huyết lúc trước không biết vì sao đã biến mất không còn. Còn nữa, bản thân mình cũng không có luyện qua quyền cước võ công, hiện tại ngay cả một gã đồng môn phổ thông cũng không đánh nổi. Xem ra, xem xong vụ luận võ này, nên thành thật mà quay về sơn cốc thôi.

"Hảo a!" Đột nhiên, tên này mặt mũi trở nên vui mừng, quát to một tiếng.

Hàn Lập vừa nghe xong, vội vàng quay đầu nhìn vào tràng đấu. Nguyên lai, tên đối thủ của Vương đại bàn cuối cùng cũng không thể tránh né được nắm đấm của Vương đại bàn, bị một quyền đánh trúng gáy, liền ngã xuống ngất đi.

Liền đó, một bộ phận đám đông liền lớn tiếng kêu to *"Hảo"*, còn bộ phận còn lại, mặt mũi trở lên rất khó nhìn.

Vương đại bàn vẻ mặt đắc ý, tay nắm chặt lại, chạy quanh bốn hướng, sau đó lúc lắc cái mông, thoải mái quay trở về phía đồng bọn, lúc này hoàn toàn không nhìn ra dáng vẻ ngoan kính của hắn lúc tỷ thí.

Bên Trương Trường Quý liền đi ra hai gã, đem người ngất xỉu mang về phía bọn họ.

Tiếp theo, song phương cử tiếp ra mỗi bên một người. Một người cầm đao, còn người kia cầm kiếm.

Hai người này xem ra cũng là dạng người tính nóng, không cần nói một câu, liền múa vũ khí trong tay, đinh đinh đang đang xông vào nhau mà đánh chém.

------oOo------

Chương 17: Lệ sư huynh(1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chỉ thấy xung quanh hai người, đao quang kiếm ảnh loạn vũ, hai thanh binh khí biến thành hai luồng hàn quang, thỉnh thoảng va chạm vào nhau, khó lòng phân cao thấp.

Hàn Lập nhìn một hồi lâu, hắn không thể nhìn rõ được đường đao mũi kiếm nhưng cũng cảm giác được hai người đó đánh nhau phi thường đẹp mắt, cũng không nhìn ra đâu là cao chiêu, đâu là bại chiêu. Về phần ai chiếm thượng phong thì hắn càng không có khả năng nhìn ra được.

"Hàn sư đệ, không biết ngươi là theo vị sư thúc nào tu luyện, hiện nay đã xuất quan, công lực chắc đại tiến đúng không?" Tiểu toán bàn rốt cuộc đã không nhịn được nữa, mở miệng cung kính hỏi sư thừa Hàn Lập.

Cần phải biết, mỗi một nội môn đệ tử Thất huyền môn đều giống nhau, phải trải qua hai năm huấn luyện ở Bách Đoán đường sau đó được phân chia đầu nhập các vị trưởng bối khác trong môn phái để bái sư, học tập những môn võ công cao thâm hơn. Sau khi xuất sư, nhưng đệ tử này mới có thể nhậm chức vụ cụ thể trong bản môn.

Đương nhiên đây chỉ là con đường xuất sư của những đệ tử bình thường, nếu như trong kỳ thi nhập môn có những biểu hiện kiệt xuất, thì cũng không cần qua hai năm cơ sở huấn luyện mà trực tiếp tiến nhập Thất tuyệt đường, có thể được vị môn chủ nào đó thu làm nhập thất đệ tử, truyền thụ môn nội tuyệt kỹ, có thể nói là ngư khiêu long môn, một bước lên trời.

Tại hai năm huấn luyện cơ sở, những người có biểu hiện đột xuất, cũng có hi vọng được một số vị trưởng lão, đường chủ, cung phụng xem trọng, được thu làm môn hạ thân truyền đệ tử, những đệ tử này tiền đồ thì không thể so sánh với đệ tử của môn chủ, nhưng so với những đệ tử phổ thông thì được trọng dụng hơn rất nhiều.

Tiểu toán bàn nghe Hàn Lập vừa mới xuất quan, hơn nữa từ trước đến giờ chưa bao giờ gặp mặt qua người này, tự nhiên nghĩ tới có thể là đệ tử của một vi đại nhân nào đó trong môn nội, do đó mà cung kính hỏi thăm Hàn Lập, nghĩ muốn tiến tới làm thân.

"Ta vài năm trước bị một vị cung phụng nhìn trúng, được thu làm đệ tử, còn cụ thể danh húy vị cung phung kia, ta không thể nhắc tới danh húy của lão nhân gia." Hàn Lập nói rất rõ ràng ý tứ của hắn, nhưng trên mặt giả bộ ngại ngùng, chỉ là trong ánh mắt có mang theo vài phần kiêu ngạo.

"Thật sao, Hàn sư huynh thật là may mắn a, sau này địa vị của huynh trong nội môn nhất định sẽ rất cao a, tiền đồ viễn đại, hi vọng nếu có cơ hội, sư huynh có thể đề cử đệ được không." Tiểu toán bàn nghe được Hàn Lập không muốn thổ lộ tên sư phụ, cũng không để ý, dù sao thì bất cứ vị cung phụng nào cũng cường hơn sư phụ hắn, cho nên giọng nói lập tức thay đổi.

"Hàn sư huynh, vừa nhìn tựu không phải là loại chịu tù túng trong ao, sớm sẽ có ngày thành đạt, tiền đồ vô lượng." Hắn tiếp tục nịnh nọt.

"Người này bộ dạng cao, đen, vẻ mặt bình thường, thế nào mà lại được cung phụng thu làm môn hạ đệ tử, bản thân mình lanh lợi, thế nào mà không có một vị đại nhân nào muốn a?" Tiểu toán bàn trong lòng âm thầm nghĩ, nhưng ánh mắt trên mặt lại trở nên cung kính đối với Hàn Lập.

Hàn Lập nghe khẩu khí của hắn bỗng nhiên đại biến. Mình đang từ Hàn sư đệ bỗng nhiên biến thành Hàn sư huynh. Tâm lý bỗng thấy có chút buồn cười.

Bất quá, trong lòng Hàn Lập cũng không có chút ý tứ xem thường hắn, phải biết rằng xu viêm phụ thế* vốn là bản năng của con người, ai mà chẳng muốn có thêm một chút điểm tốt, càng không muốn nói người này, từ tên gọi đã có thể biết được hắn là người tính toán, biết lấy phần hơn từ người khác.

Bất quá hắn sẽ thất vọng thôi, mình mặc dù là nói thật nhưng đệ tử cung phụng lại chỉ là cái hoa danh mà thôi, trong môn nội Thất huyền môn, tùy tùy tiện tiện cũng có thể chỉ ra một đệ tử bất kỳ có thể đánh ngã mình. Hắn đem mình ra xem như là một cây đại thụ để nương tựa, xem ra là đã tìm nhầm người mất rồi.

Hàn Lập một mặt âm thầm cười khổ, một mặt thản nhiên nghe tiểu toán bàn nịnh nọt, trong miệng thỉnh thoảng tung hứng một vài câu cùng hắn.

"Hàn sư huynh võ công cao cường, nếu như có thể xuất tràng mà nói, nhất định có thể đánh cho địch nhân lạc hoa lưu thủy, nhất định có thể…" Tiểu toán bàn một mặt nói không dứt lời, một mặt vẫn chú tâm quan sát nhất cử nhất động của Hàn Lập.

"Di! Thật kỳ quái, đệ tử của cung phụng đáng ra thân thủ, nội công phải không kém, nhưng sao chính mình lại không nhìn ra nông cạn của người này, huyệt Thái Dương của người này một chút cũng không hề nhô ra, trong mắt không có tinh quang hiển lộ, nhìn thế nào cũng giống một người không có võ công a." Tiểu toán bàn càng quan sát, càng cảm thấy buồn bực.

"Đã phân thắng bại rồi." một câu nói của Hàn Lập loáng thoáng truyền tới, liền cắt đứt mạch suy nghĩ của hắn.

Tiểu toán bàn lấy làm kinh hãi, vội vàng chuyển ánh mắt trở lại trường đấu.

Quả nhiên, người sử đao bỏ đao qua một bên, một cánh tay thì vết máu loang lổ, tay còn lại thì đang ôm lấy vết thương, khuôn mặt thì xanh mét, xem ra hắn thua mà không tâm phục khẩu phục. Việc này cũng không lấy làm quái lạ, hai người này võ công không chênh lệch, nhưng là vừa rồi là vì trúng kế đối thủ, nên mới sai một bước, để đối phương kích bại.

Tiểu toán bàn xem đến đây, sắc mặt hiện lên vẻ tiếc hận, trong miệng cứ luôn mồm kêu *"đáng tiếc"*.

"Cuối cùng là làm sao? Có cái gì đáng tiếc?" Hàn Lập không nhìn

ra cái gì đang diễn ra, nhưng bên cạnh có người sẵn sàng giải thích, nếu không hỏi thì có vẻ có lỗi với chính mình quá.

"Tràng tỷ thí này, nếu người bên phe Vương đại bàn thắng, thì là thắng luôn ba tràng, tràng đấu cuối cùng tựu không cần đấu nữa, đáng tiếc là không có thắng a."

"Nga!"

"Bất quá không sao, hiện tại đã đến tràng đấu cuối cùng rồi, người phe Vương đại bàn lần này là người được mệnh danh võ nghệ tối cao trong đám đệ tử, Bôn lôi đao pháp trong tay cường mãnh vô bì, có thể toái thạch đoạn kim. Cáp cáp! Có thể được xem Lệ sư huynh đao pháp, xem ra ta cũng không uổng phí khi đến đây, bất luận phe Trương Trường Quý phái ai ra ứng chiến trận này, chúng ta cũng nhất định chiến thắng." Tiểu toán bàn lúc đầu có chút uể oải, nhưng sau bỗng hưng phấn hẳn lên, thoạt nhìn có thể thấy hắn đối với Lệ sư huynh kia tràn đầy tin tưởng.

"Đến tràng đấu cuối cùng rồi sao?" Hàn Lập thuận miệng đáp lời, trong lòng thì đang suy nghĩ vị Lệ sư huynh là ai a? Là người mình không biết ư?

Lúc này, từ bên phía phe Vương đại bàn đi ra một thiếu niên thần sắc lãnh khốc, thiếu niên này cầm trên tay một thanh đao hàn quang xạ ra tứ phía, từng bước, từng bước tiến vào trung tâm tràng đấu, sau đó một lời cũng không nói, hai mắt nhắm nghiền lại.

"Lệ sư huynh! Lệ sư huynh! Lệ sư huynh!"

Nhìn thấy vị thiếu niên này xuất tràng, mọi người bên ngoài trường đấu vẻ mặt đều hưng phấn, không hẹn mà đồng thời cùng nhau gọi tên người thiếu niên này, tiếng gọi này nối tiếp tiếng gọi kia, âm sau cao hơn âm trước, tiếng hô chấn động tứ phương, mà lúc này thì cũng không còn phân biệt là phú gia đệ tử hay cùng gia đệ tử, lúc này cả hai bên đều cùng phát ra duy nhất âm thanh cổ vũ cho thiếu niên này mà thôi.

------oOo------

Chương 18: Lệ sư huynh(2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Vị Lệ sư huynh này rất nổi danh phải không? Có lai lịch như thế nào?" Hàn Lập có chút kinh ngạc.

"Ngươi ngay cả Lệ sư huynh cũng không biết?"

"Ta không phải là đã bế quan nhiều năm sao?"

"Đúng, đúng, ta sẽ sao lại quên việc này nhỉ? Trí nhớ của ta thật là không tốt lắm, biết được trong môn phái vẫn có người không nhận ra Lệ sư huynh, vậy mà ta đem sự việc Hàn Lập sư huynh bế quan quên mất." Tiểu toán bàn chợt nhớ ra, vội vàng bồi tiếp.

"Giảng cho ta những chuyện tốt của vị Lệ sư huynh này được không?"

"Hàn sư huynh, đương nhiên là có thể rồi. Sự tích của Lệ sư huynh, chúng ta những thanh niên đệ tử đều biết rất rõ ràng." Tiểu toán bàn nhìn thấy bên Trương Trường Quý đã phái ra đối thủ của Lệ sư huynh, liền cùng Hàn Lập giảng giải về các truyền thuyết của vị Lệ sư huynh này.

"Hàn sư huynh, không phải là tiểu toán bàn ta thổi phồng a, chuyện của Lệ sư huynh, chẳng những chúng ta những đệ tử ở đây đều biết rõ ràng, mà tất cả các đệ tử đồng trang lứa khác trong bản môn cũng đều biết. Lúc đầu… " hắn tinh thần trở nên tỉnh táo, bắt đầu nói cho Hàn Lập biết chuyện xưa của Lệ sư huynh. Thần thái của hắn bắt đầu bay lên, giống như là thổ mạt hoành phi*, nhìn giống như là đang kể lại sự tình của chủ nhân.

Nghe tiểu toán bàn kể lại toàn bộ sự tích của Lệ sư huynh, thật đúng là có vài phân truyền kỳ sắc thái.

Vị Lệ sư huynh này cũng thượng sơn từ bốn năm trước. Đương nhiên hắn và Hàn Lập không cùng một nhóm khảo hạch. Hắn lúc đó cũng không thể vượt qua nổi khảo hạch, cũng trở thành một gã ký danh đệ tử. Nhưng là tại nữa năm sau, trong kỳ trắc thí ký danh đệ tử, hắn chẳng những hoàn thành những hạng mục được đề ra ở vị trí hạng nhất, mà lúc tối hậu, hắn còn cùng mấy vị sư huynh đối kháng, miễn cưỡng vượt qua ba mươi chiêu, kỷ lục này đã phá vỡ những kỷ lục trước của trong các kỳ thi dành cho ký danh đệ tử, khiêu dẫn tới sự chú ý của các đại nhân vật ở tầng lớp thượng tầng. Trải qua kiểm tra, kết quả khiến cho người ta phải kinh ngạc, căn cốt Lệ sư huynh cũng chỉ như những người bình thường, tiềm lực hữu hạn. Kết quả làm cho người ta cảm thấy đáng tiếc, cho nên cũng không có vị cao tầng đại nhân nào thu nhận hắn làm đệ tử. Sau khi trải qua hai năm huấn luyện cơ sở, hắn chỉ được bái một vị hộ pháp bình thường làm sư phụ, học một bộ võ công Phong Lôi đao pháp, là một môn võ công phổ thông, xếp vào trung tầng võ học của Thất huyền môn.

Nếu chỉ như vậy thôi, Lệ sư huynh cũng không thể coi là truyền kỳ trong đám tân đệ tử được, chỉ có thể coi là đâu voi đuôi chuột. Nhưng sau đó không lâu, hắn tựu bằng bộ Phong Lôi đao pháp vốn không được coi trọng, cánh nhiên tại cuộc tranh đua hàng năm dành cho nội môn đệ tử mà triển hiện năng lực, được bài danh trong mười sáu đệ tử hàng đầu, trở thành tân môn đệ tử duy nhất được liệt vào hàng ngũ này. Sự kiện này lại một lần nữa biến hắn trở thành tiêu điểm của môn phái.

Trong các cuộc tỷ thí tiếp theo, Lệ sư huynh lần nào cũng đều dũng mãnh vô cùng, duệ bất khả đương*, đều dành được thứ hạng cao, vi thế mà bọn tân niên đệ tử đều nhận biết hắn. Trong cuộc tỉ thí so tài trong năm tiếp theo, hắn một mạch leo lên vị trí thứ ba, cần phải biết rằng, bài danh vị trí thứ nhất, thứ hai đều là những đệ tử đã nhập môn hơn mười năm rồi, tuy chỉ nói là hàng đệ tử nhưng cũng đã hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi rồi, thậm chí có khi còn hơn. Đa phần lũ đệ tử đều cho rằng, nếu Lệ sư huynh có nội công cường mãnh như họ, bài danh ở vị trí đệ nhất không ai khác ngoài hắn.

Cứ như vậy, Lệ sư huynh lại một lần nữa gây ra sự chú ý. Được chỉ định xuất sơn, tham gia không ít những hành động trọng đại của môn phái bên ngoài. Trong khi những tân đệ tử khác đang khổ khổ tu luyện võ công, hắn đã bắt đầu thế Thất huyền môn lập ra không ít công lao, trên giang hồ cũng có chút ít danh tiếng *"Lệ hổ"*, nghe nói sắp tới hắn sẽ được đặc cách thu nhập vào Thất tuyệt đường, học các môn võ công cao thâm hơn.

Hàn Lập nghe đến đó, trong lòng cũng không khỏi run lên, nếu những chuyện đó là thật, gã Lệ sư huynh này thật sự không đơn giản. Dựa vào thân phận một gã ký danh đệ tử, mà lại có thể tạo ra thành tựu như vậy, chính mình cũng có chút khâm phục.

Bên phía Trương Trường Quý, trải qua một thời gian dài thương nghị, rốt cuộc cũng có một gã đệ tử mặt dày đi ra.

Tên này thoạt nhìn võ nghệ cũng không kém. Từ bên hông rút ra một thanh nhuyễn kiếm, thanh nhuyễn kiếm này khá mỏng, mềm mại vô lực, vừa nhìn có thể thấy được một người bình thường khó có thể sử dụng được nó.

Lệ sư huynh cảm giác có người đến trước mặt, chậm rãi mở hai mắt ra, trong mắt tràn đầy thần quang.

Hắn đột nhiên hét lớn một tiếng, như tiếng sấm nổ vang vọng giữa trời, chấn đắc toàn trường làm lỗ tai mọi người cảm thấy lùng bùng. Người đối diện cũng bị chấn động, run lên một cái, trên mặt lộ vẻ sợ hãi.

Tiếng thét vừa rời khỏi miệng, trường đao đã phát động, một đường đao quang chớp động, liên hoàn đao thức vận chuyển, tức khắc hóa thành hơn mười phiến đao ảnh, đem đối thủ vây vào trong vòng đao ảnh.

Người này xem chừng cũng cơ trí, mặc dù có chút bối rối, nhưng nhuyễn kiếm phiêu hốt bất định, âm độc gian xảo, phòng thủ rất chắc chắn, đến giọt nước cũng không lọt qua.

"Người kia là ai?" Hàn Lập không nhịn được hỏi một câu.

"Là Triệu Tử Linh, đệ tử của ngũ trưởng lão, một tay thi triển kiếm pháp, rất khó đối phó."

"So với Lệ sư huynh thì thế nào?"

"Đương nhiên không phải là đối thủ của Lệ sư huynh rồi." Tiểu toán bàn tự hào nói.

"Vậy sao tên Trương Trường Quý kia không tìm một gã khác lợi hại hơn xuất tràng?"

"A a! Triệu Tử Linh chính là tên lợi hại nhất trong bọn chúng rồi, còn nữa, trong đám tân đệ tử, ai có thể đánh thắng nổi Lệ sư huynh cơ chứ? Cho dù có hoán đổi ai đi chăng nữa, thì cũng chỉ lãng phí thời gian thôi." Hắn cười có chút hả hê.

Quả nhiên, Triệu Tử Linh kiếm pháp còn chưa loạn, nhưng khí thế đã không còn, bị trường đao của Lệ sư huynh gắt gao bám riết. Người sáng suốt vừa nhìn sẽ biết ngay hắn sẽ thất bại, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Hàn Lập nhìn một lúc, trong lòng bỗng nổi lên một nghi vấn.

"Ta phát hiện một sự kiện khá kỳ quái, vì sao mà không có một vị sư huynh nào ở trong tràng đấu này, cho dù không cho bọn họ xuất tràng tỷ đấu, nhưng xem nào nhiệt thì cũng phải có ba. Vậy mà nơi này, đến một vị sư huynh cũng không có, tất cả đều là chúng ta tân đệ tử mười mấy tuổi đến xem náo nhiệt, chuyện này là thế nào?" Hàn Lập không khách khí liền đề xuất mấy cái nghi vấn.

Tiểu toán bàn nghe xong nghi vấn của Hàn Lập, thần sắc biến đổi, liền dùng một ánh mắt cổ quái để nhìn Hàn Lập. Làm cho Hàn Lập cảm thấy bối rối, lẽ nào mình hỏi đến vấn đề kiêng kỵ nào đó?

*thổ mạt hoành phi: Bụi đất bay đầy trời.

*duệ bất khả đương: không thể cưỡng lại khí thế.

------oOo------

Chương 19: Giang hồ đấu

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hàn sư huynh, người thật đúng là hai tai không để ngoài cửa sổ nghe sự tình a, chuyện lớn như vậy mà ngươi cũng không biết? Cho dù là bế quan, sư phó ngươi cũng hẳn là nhắc qua với người mới đúng." Tiểu toán bàn khẩu khí hình như lại nổi lên nghi ngờ. Hàn Lập nghe xong cũng không nói hai lời, từ trên người nhanh lấy ra một cái lệnh bài giắt ở lưng, tay đưa cho tiểu toán bàn.

"Hàn sư huynh, đây là của ngươi sao? Ta còn có thể không tin ngươi sao chứ! Ta vừa thấy ngươi thì cảm giác được ngươi là người tốt, khẳng định trước kia đã thấy qua, haha! Hắn dụng khóe mắt nhanh chóng liếc qua cái lệnh bài, thấy là thật liền vội vàng bồi theo môt tiếng cười.

"Bây giờ có thể nói cho ta biết chứ?" *Hàn Lập cũng chính là vẫn còn quan tâm đến vấn đề chính mình đã đưa ra.*

"Đương nhiên, đương nhiên rồi."

"Không xong, sợ rằng mình sẽ đắc tội với người trước mặt này." *Tiểu toán bàn trong lòng nghĩ thầm, nhưng ngoài miệng lại đem hết thảy sự thật hưng phấn nói ra.*

Nguyên lai mấy năm trước Thất Huyền Môn cùng Dã Lang Bang xung đột càng thêm dữ dội, song phương vì mấy thành trấn giàu có phân chia không rõ ràng, đánh hơn mười trận to nhỏ, đều tổn thất không ít người. Bởi vì Dã Lang Bang huấn luyện đám bang chúng để làm mã tặc nên khi chém giết toàn loại liều, không muốn sống, sau khi thấy máu càng thêm điên cuồng, mà Thất Huyền Môn đệ tử mặc dù võ nghệ cao cường nhưng không có sự tàn nhẫn đó, trong tràng chiến sát lại e dè, cứ như vậy sau này song phương chết càng nhiều, liên tiếp thêm mấy tràng chiến đấu thì các vị đại nhân vật của Thất Huyền Môn cũng đứng ngồi không yên, phái đại bộ phận nội môn đệ tử đi tham gia một loạt trận đấu *sinh tử liên tiếp giữa song phương, một phương diện là tuyệt không thể để mất địa bàn, phương diện khác là tập cho đệ tử hiểu được sự tàn khốc của giang hồ, đi luyện tập kinh nghiệm chiến đấu thực tế một phen.*

Kết quả là sau đó không lâu trong chém giết Thất huyền Môn lại chiếm thượng phong, nhưng nội môn đệ tử cũng chết nhiều lắm, không ít sư huynh lớn tuổi một chút sau khi rời khỏi đây cũng không có thể quay về. Nói tới đây tiểu toán bàn thở dài không thôi.

Sau đó mấy vị môn chủ lại thay đổi sách lược, trước để cho nội môn đệ tử chấp hành chấp hành một ít nhiệm vụ không trọng yếu, cho hắn đi lịch lãm một phen, sau khi có kinh nghiệm giang hồ, sẽ tham gia đánh giết với Dã Lang bang chúng, cứ như vậy quả nhiên thương vong giảm bớt rất nhiều. Vì vậy sách lược này hai năm nay được đưa vào môn quy chính thức, yêu cầu các đệ tử sau khi xuất sư, trước hết phải xuống núi lịch lãm một phen, sau khi trở về mới có thể trao cho chức phận nội môn.

Cứ như vậy các sư huynh trên núi tuổi lớn một chút đều bị phái xuống núi, hoặc là đang cùng đánh nhau với bọn Dã Lang bang, hoặc đi lịch lãm giang hồ, Trong núi ngoại trừ đệ tử bảo vệ, chỉ còn lại các đệ tử nhỏ tuổi còn chưa xuất sư. Nghe đến đó Hàn Lập mới hiểu ra, mới biết được trên núi so với trước kia thật sự không giống nhau.

"Đương!" *Một tiếng nổ, một thanh nhuyễn kiếm bay trong không trung.*

Triệu Tử Linh tay trái cầm lấy hổ khẩu bị chấn thương của tay phải, sắc mặt trắng bệch lui lại mấy bước, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm. Hắn vừa rồi dưới sự tấn công mạnh mẽ bởi liên hoàn đao của Lệ sư huynh, tránh né không kịp, dùng nhuyễn kiếm đối chiêu lại, kết quả là một cỗ áp lực trên đao truyền tới, đánh bay binh khí trong tay.

"Lệ sư huynh quả nhiên lợi hại, tiểu đệ cam bái hạ phong." *Triệu Tử Linh mỉm cười miễn cưỡng thi lễ.*

Bốn phía nhất thời phát ra trận trận tiếng hoan hô.

"Lệ sư huynh, hảo công phu!"

"Lệ sư huynh, hảo đao pháp!"

"Lệ sư huynh, chỉ điểm tiểu đệ nhé!"

Âm thanh không cam lòng ở phía sau tạo thành một tràng ầm ỹ hướng về người họ sùng bái, vang vọng khắp nơi. Lệ sư huynh đem thanh đao thu lại, trên mặt thoáng đỏ ửng, mới vừa định nói gì đó, đột nhiên hắn sắc mặt biến đổi, nhíu mày tựa hồ nhớ ra cái gì đó. Hắn ôm quyền ăn năn nói:

"Tại hạ còn có việc gấp muốn làm, trước xin cáo từ."

Quay người lại, hắn nhẹ nhàng phiêu phiêu đi ra ngoài tràng, lộ ra là một tay khinh công tài giỏi, biến mất bên cạnh vách núi trong tùng lâm.

"Ai da! Lệ sư huynh chẳng những đao pháp hảo, khinh công cũng rất cao minh a."

"Chính thế!"

"Chính thế!"

Một tràng khen ngợi lại vang lên. Hàn Lập nhíu mày, vị Lệ sư huynh này công phu quả không tệ. Bất quá hình như có chút phô trương, đại khái có điểm tuổi trẻ khí thịnh. Hắn lại nghĩ đến chính mình, không nhịn được nở nụ cười khổ, tự mình tuổi hình như cũng không lớn hơn những người này, như thế nào mà lại có những suy nghĩ cứ như một tiểu lão đầu. Xem ra việc mình tu luyện bộ khẩu quyết đã làm cho tâm ý trở lên già lão đi mất rồi.

"Vị sư đệ này, ta đến bây giờ còn không biết người tên là gì?" *Hàn Lập nhìn thoáng qua tiểu toán bàn đứng ở một bên, đột nhiên hỏi tục danh của hắn.*

"Ta gọi là Kim Đông Bảo, nhưng Hàn sư huynh cứ gọi ta là tiểu toán bàn là được." *Tiểu toán bàn nghe Hàn Lập hỏi tên hắn, lập tức hưng phấn nổi lên, xem ra chính mình đúng là giành được hảo cảm trước đại nhân vật này.*

"Sau này ngã bệnh hay bị thương, tìm ta là được, ta chữa miễn phí cho ngươi." Hàn Lập vỗ vỗ bờ vai của hắn, nhìn giữa sân lại nổi lên một đám tranh chấp, cũng không quay đầu lại, đi vào tùng lâm bên cạnh. Kim Đông Bảo vẫn lưu lại tại chỗ, đang phát ngốc không hiểu, nhất thời không biết lời của Hàn Lập nói chính là có ý nghĩa gì.

------oOo------

Chương 20: Trừu tủy hoàn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Rời khỏi vách núi một khoảng xa, vẫn nghe loáng thoáng âm thanh ầm ỹ trong hỗn loạn của bọn họ, những người này cuối cùng sẽ xử lý tranh chấp giữa Vương Đại Bàn và Trương Trường Quý như thế nào, Hàn Lập sẽ không quan tâm nữa. Vừa lúc hắn nghĩ đến Kim Đông Bảo đứng tại chỗ, bộ dáng sửng sốt ngơ ngác, tựu trong lòng không nhịn được muốn cười to. Lúc này hắn cảm giác được tâm tình của mình trở nên thư thái, không có cảm giác buồn bực như lúc ở trong sơn cốc nữa. Hắn xuyên qua rừng tùng, hướng đi đến địa phương xa hơn, sau khi đi được một đoạn, bỗng trước mắt xuất hiện một dòng suối nhỏ tinh tế. Hàn Lập ngẩng đầu lên nhìn bầu trời cảm nhận mặt trời nóng bỏng, lại cúi đầu liếc mắt xem xét dòng nước trong vắt đang chậm rãi chảy, cảm giác được nếu gột tẩy trong đó đúng là một chủ ý không tệ. Lúc thân thể hắn cúi xuống, chỉ vừa mới chạm hai tay vào trong dòng nước mát lạnh, thì một loạt âm thanh rên rỉ đau đớn từ thượng lưu dòng suối truyền tới. Hàn Lập rất kinh ngạc, ở địa phương vắng vẻ, hẻo lánh này cũng có người sao. Hắn theo âm thanh rên rỉ hướng thượng lưu dòng suối tìm qua, đích xác có một người mặc phục sức của đệ tử, nằm sấp, không ngừng động thân thể trườn về gần dòng suối, tứ chi run rẩy không thôi. Hàn Lập liếc mắt một cái nhìn ra được tên đệ tử này bị bệnh cấp tính, lại không có sự giúp đỡ, sợ rằng tính mạng sẽ nguy hiểm. Hắn vội bước tiến tới, từ trong người xuất ra một cái hộp gỗ, mở ra lấy một cây ngân châm sáng lấp lánh, hướng huyệt vị sau lưng của người này đâm tới. Hắn rất nhanh điểm hết các huyệt vị sau lưng, đem thân thể người này đảo ngược lại, chuẩn bị điểm các huyệt đạo trước ngực. Khi xoay người nọ lại thì bộ mặt của hắn cũng hiện ra, Hàn Lập đảo hít một ngụm lương khí, người có tính mạng bị đe dọa này, không phải vừa mới ở trên vách núi đại triển thần uy, chính là Lệ sư huynh sao. Hàn Lập sửng sốt một chút, cẩn thận quan sát khuôn mặt mới thấy qua không lâu trước đó. Lệ sư huynh vừa rồi còn đả bại đối thủ, võ lực vô địch, bộ dáng tiêu sái, ban đầu khuôn mặt lộ ra vẻ lãnh khốc, bây giờ ở khóe miệng bọt mép không ngừng chảy ra, rõ ràng là vị Lệ sư huynh này đã đau đớn đến mức thần trí mơ hồ. Hàn Lập khôi phục tĩnh táo, ngập ngừng một chút, đột nhiên dụng ngân châm trong tay không ngừng châm lên người Lệ sư huynh hơn mười châm, khi lần châm cuối cùng kết thúc là lúc Hàn Lập cũng lau mồ hôi hột chảy trên trán, thở phào một cái, đích thị phương pháp ngân châm cấp cứu này đối với hắn mà nói cũng là một gánh nặng không nhỏ. Lúc mà toàn thân Lệ sư huynh cũng đều có tiểu châm ánh lên ngân quang thì Lệ sư huynh cuối cùng cũng khôi phục thần trí.

"Ngươi là…" Hắn cố sức muốn nói nhưng khí lực không đủ, nói không ra mấy chữ tiếp theo.

"Ta là người thần thủ cốc, ngươi không cần nói nữa, trước tiên cần khôi phục thể lực cho tốt, ta chỉ có thể cứu tỉnh ngươi nhất thời, bệnh của ngươi rất kỳ quái, phỏng chừng Mặc đại phu có thể cứu ngươi, đáng tiếc bây giờ ông ấy không ở trên núi." Hàn Lập bắt mạch Lệ sư huynh, nhíu mày.

"Thuốc ở…" Sắc mặt Lệ sư huynh trở nên lo lắng, môi động đậy vài cái, muốn giơ cánh tay nói cái gì đó nhưng không thành công.

"Ngươi trên người có thuốc trị bệnh?" Hàn Lập lập tức hiểu được ý tứ của hắn, suy đoán hỏi ngược lại.

"Ừh" Lệ sư huynh thấy Hàn Lập hiểu được ý tứ của mình vẻ mặt mới giãn ra, cố hết sức gật đầu. Hàn Lập cũng không khách khí, tìm tòi trên người hắn, tìm ra rất nhiều tạp vật, trong đó có một cái bình ngọc nhỏ màu trắng, cái bình quý như vậy, dấu niêm phong còn tốt, nhất định là vật hắn muốn tìm. Hàn Lập cầm lấy cái bình, quay đầu lại nhìn vẻ mặt của Lệ sư huynh, quả nhiên sắc mặt Lệ sư huynh hiện ra vẻ vui mừng, gắng sức nháy mắt ra hiệu. Hàn Lập cầm lấy cái bình mở ra, ngoài dự đoán, không có mùi thơm của thuốc bay ra, ngược lại một cỗ nồng đậm mùi hôi từ trong bình đập vào mũi. Hàn Lập vừa nghe được mùi này, sắc mặt lập tức trở nên khó coi một chút, từ bên trong lấy ra một dược hoàn màu phấn hồng rất đẹp mắt, không ngờ nó lại tỏa ra mùi khó chịu như vậy thật khiến cho người ta khó có thể tin được.

"Đúng là dược hoàn này không?" Hàn Lập săc mặt khôi phục bình

tĩnh. Lệ sư huynh lúc này đã gấp đến độ nói không ra lời, chỉ có thể nháy mắt mấy cái biểu hiện.

"Trừu tủy hoàn, từ hợp lan, hạt vĩ hoa, bách niên lam nghĩ noãn, …thêm hai mươi ba loại vật phẩm hiếm thấy luyện thành, thuốc sau khi làm xong, bề ngoài có màu sắc phấn hồng, có mùi hôi kỳ dị, sau khi phục dùng thì kích phát năng lực thân thể rất lớn, làm năng lực của người phục dùng tăng lên, những điều ta nói ra đúng chứ?" Hàn Lập lạnh lùng nhìn Lệ sư huynh, từng chữ từng chữ nói ra trước mặt, mang theo một loại khẩu khí không thể bác bỏ. Lệ sư huynh vừa nghe Hàn Lập nói ra, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt không có chút máu, ánh mắt lộ ra tia bối rối.

"Thuốc này sau khi uống, cách một đoạn thời gian phải uống tiếp, hơn nữa người dùng phải chịu đựng sự đau đớn như rút gân, hút tủy (trừu cân, hấp tủy). Nếu không ăn, nhẹ thì toàn thân tê liệt, nặng thì mất tính mạng, hơn nữa, cho dù uống thuốc đúng thời gian thì sau mười năm đầu tiên vẫn không tránh được mất tính mạng." Hàn Lập không có dừng, vẫn tiếp tục nói. *"Đừng nói với ta là dược hoàn trong tay ta đích xác không phải là trừu tủy hoàn."* Hàn Lập đang khi nói chuyện, dừng lại một chút. Lệ sư huynh nghe đến đó, trên mặt đã hiện ra một loại ánh mắt tuyệt vọng bị người vạch trần, nhưng trong ánh mắt vẫn còn toát ra một loại cảm giác vạn phần kinh ngạc, khó có thể nghĩ đến.

"Người có phải rất kinh ngạc ta như thế nào nhận ra được loại dược hoàn phi thường hiếm thấy này?" Hàn Lập nhìn ra nghi vấn trong lòng của hắn, lời nói biến đổi, tự chính mình lên tiếng.

"Kỳ thật rất đơn giản, ta cũng đã dùng một hoàn thuốc loại này." Lời Hàn Lập kinh thiên, một câu nói làm Lệ sư huynh hoàn toàn sợ ngây người, nhưng sau đó lại lộ ra ánh mắt không tin.

"Ta dùng thuốc này phương pháp bất đồng so với ngươi, ta tổng cộng dùng một viên nhưng đem chia nó thành mười phần, mỗi lần cũng đều bắt nó trở thành dược dẫn cho nên không có nguy hại gì cho thân thể. Bởi vì dược hoàn này hình dạng cũng mùi nó tỏa ra quá tương phản, cho nên ta đối với vật này phi thường khắc sâu, ta trước kia vẫn tưởng rằng, trừ ta ra đã phục dụng loại dược hoàn này, trên đời không có ai thật sự dùng loại bí dược này,

không nghĩ tới trong bổn môn lại có một người." Nói xong những lời này, Hàn Lập ánh mắt làm như vừa bội phục, lại vừa thương cảm nhìn về phía Lệ sư huynh. Lệ sư huynh không muốn cùng ánh mặt của Hàn Lập đối thị, hai mắt nhẹ nhàng khép lại, chỉ là ngực phập phồng, không chừng bây giờ tâm tình hắn rõ ràng rất hỗn loạn.

"Ngươi dùng loại dược hoàn này đã nhiều năm, nếu ngươi không muốn dùng nó nữa, ta có thể cầu Mặc đại phu phối một loại bí dược khác giúp ngươi, tuy không thể vãn hồi toàn bộ cuộc sống nhưng cho ngươi sống thêm hai mươi, ba mươi năm nữa là có thể, bất quá võ công của ngươi không thể duy trì, nếu ngươi tiếp tục dùng loại dược hoàn này, từ tình trạng phát tác của ngươi hôm nay, nhìn ngươi nhiều lắm có thể sống thêm năm, sáu năm nữa, tuy nhiên trong mấy năm đó võ công ngươi tiến bộ càng lúc càng nhanh, so với tốc độ tinh tiến bây giờ của ngươi vẫn nhanh hơn nhiều lắm. Nếu ngươi đã dám dùng loại dược hoàn này thì là người kiên nghị, quyết đoán, thân thể ngươi do ngươi tự quyết định, được rồi, dược hoàn này ngươi dùng hay là từ bỏ?"

------oOo------

Chương 21: Chỉ thống dược

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mí mắt Lệ sư huynh khẽ run rẩy, có thể thấy được trong tâm lý hắn đang đấu tranh tư tưởng dị thường kịch liệt.

Qua một lúc sau, hai mắt đóng chặt của hắn mở ra, gắt gao nhìn chằm chằm vào viên thuốc trong tay Hàn Lập, trong mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

Hàn Lập không nói cái gì nữa, đem thuốc bỏ vào trong miệng hắn, nhìn hắn cố gắng nuốt thuốc xuống cổ họng, lúc này mới nhẹ nhàng rút từng cây ngân châm trên người hắn ra.

Khi gỡ xuống tất cả những cây ngân châm xong, dược lực đã bắt đầu phát tác, Lệ sư huynh trên sắc mặt tái nhợt xuất hiện vài tia đỏ ửng bất thường, cả hai gò má cũng dần đỏ ửng lên. Thân thể hắn lúc này bị co giật, tay chân bắt đầu run rẩy, trong miệng liên tục phát ra những thanh âm rên rỉ trầm thấp.

Có thể thấy được, hắn không muốn lộ cái xấu trước mặt Hàn Lập, tận lực áp chế thanh âm của mình, nhưng loại thống khổ phi nhân này làm cho hắn phải hét to.

Tiếng hô của Lệ sư huynh càng lúc càng lớn, thân thể co giật cũng càng lúc càng đáng sợ, qua một thời gian dài, tiếng hô của hắn mới chậm rãi nhỏ xuống, cho đến khi rống lên một tiếng lớn xong rồi hoàn toàn biến mất.

Sắc mặt hắn bắt đầu khôi phục như bình thường, thân thể cũng ngừng co giật, xem ra hắn đã trải qua giai đoạn thống khổ nhất rồi.

Lệ sư huynh chậm rãi chỉnh lại thân thể, hai chân khoanh lại, ngồi xuống bất động tại chỗ điều tức. Hàn Lập thì tìm một tảng đá sạch sẽ, tùy ý ngồi ở một bên, nhìn hắn vận công hồi phục nguyên khí.

Qua khoảng thời gian chừng một bữa ăn, Lệ sư huynh đang ngồi đột nhiên mở mắt, một tay rút ra trường đao ở bên thân rồi nhảy dựng lên, dùng sức vung cánh tay lên. Chỉ thấy đao mang chợt lóe, lưỡi đao sáng bóng đã gác trên cổ Hàn Lập.

"Cho ta một cái lý do để không giết ngươi." Lệ sư huynh trong mắt phóng hàn quang, tràn ngập sát khí.

"Vừa rồi ta cứu ngươi một mạng, có hay không tính là một cái lý do?" Sắc mặt Hàn Lập không thay đổi, chỉ là mi mắt có chút giật giật, không cẩn thận quan sát căn bản là không phát hiện được.

Khuôn mặt Lệ sư huynh hơi giãn ra một chút, nhưng vẫn dùng ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm Hàn Lập.

"Trước khi cứu ngươi ta đã biết, ngươi rất có thể vì bảo vệ bí mật không bị tiết lộ, mà giết ta diệt khẩu, chỉ là không nghĩ tới ngươi động thủ nhanh như vậy." Hàn Lập rốt cục cười khổ một chút, trên mặt có phài phần tự giễu.

"Khái! Cho dù biết cứu ngươi chính là tự mình tìm lấy phiền toái, nhưng ta học y thuật, không thể thấy chết mà không cứu được." Hàn Lập thở dài một hơi.

Lệ sư huynh nghe xong, trên mặt lộ ra vài phần thần sắc xấu hổ, lưỡi đao cũng nhích một chút ra xa cổ Hàn Lập, nhưng không có hoàn toàn thu đao từ trên cổ hắn về.

Hàn Lập âm thầm thở một hơi dài, giọng nói phát ra cũng trấn định hơn.

"Ngươi không cần lo lắng ta sẽ đem bí mật của ngươi nói cho người khác, ngươi vừa nhìn sẽ biết ta không phải là một người lắm miệng, nếu thật sự vẫn còn lo lắng, ta sẽ thề độc, ngươi hẳn sẽ nhìn ra ta không có võ công. Ngươi nếu phát hiện ta làm trái lời thề, ngươi có thể dễ dàng chém giết ta." Hàn Lập tỉnh táo đưa ra đề nghị.

"Ngươi phát độc thề đi." Lệ sư huynh nói chuyện cũng rất dứt

khoát.

Lúc này trái tim Hàn Lập mới hoàn toàn thả lỏng. Mặc dù trước khi cứu trị Lệ sư huynh hắn đã quan sát tướng người của người này, cảm giác được hắn không phải là người vong ân phụ nghĩa, tàn nhẫn ác độc, nhưng cũng không thể hoàn toàn tin tưởng. Vạn nhất hắn là kẻ tiểu nhân lấy cừu báo ân, chính mình chỉ có thể vận dụng thủ đoạn hộ thân duy nhất.

Hàn Lập nghĩ tới đây, lén lút dùng tay thủ sẵn thiết đồng* ở trong ống tay áo.

Sau khi Hàn Lập trịnh trọng phát ra độc thề, Lệ sư huynh rốt cục cũng thu trường đao về, đút vào vỏ đao.

Hàn Lập sờ sờ cổ của mình, trên đó bị lưỡi đao cứa tạo thành một vệt máu mờ mờ, sờ tới thấy hơi rát rát. Sau lưng lại cảm thấy lạnh lạnh, kiểu này chắc là đã ra không ít mồ hôi lạnh.

"Lần này quả thật quá hiểm a! Chính mình vẫn còn suy nghĩ chưa đủ chu toàn, nhất định phải nhớ kỹ lần giáo huấn này, nói cái gì cũng không thể làm ra cái loại xuẩn sự không thể kiếm được chỗ tốt này lần nữa. Người khác muốn chết muốn sống là chuyện của bọn họ, liên quan gì đến mình" Hàn Lập có chút sợ hãi nghĩ lại.

" Không có đủ chỗ tốt và nắm chắc mười phần, lần sau mình quyết không ra tay cứu người" Trong tâm lý hắn hung hăng hạ quyết tâm.

Hàn Lập lần đầu tiên ra tay cứu người nhận được hậu quả không tốt, trực tiếp định đoạt thói quen sau này của hắn: không có lợi không làm. Vốn có chút bản tính thuần phát cũng hoàn toàn bị từ bỏ, mặc dù không biến thành ác nhân, nhưng cũng kém trung hậu thiện lương nhiều lắm.

"Các hạ đã cứu tính mạng ta, lại đáp ứng thay tại hạ bảo thủ bí mật, Lệ Phi Vũ ta coi như thiếu ngươi một món nợ lớn. Chỉ cần ta không chết, ngươi có chuyện gì cần ta hỗ trợ, cứ việc tới tìm ta. Chỉ cần ta có thể làm, ta nhất định sẽ giúp ngươi." Lệ sư huynh đã hoàn toàn khôi phục thần thái như lúc ở dưới vách núi, sau khi

đem những đồ linh tinh bị Hàn Lập lúc lục lọi vứt trên mặt đất thu vào, mới đến trước mặt Hàn Lập thành khẩn nói ra hứu hẹn của chính mình.

"Ta sợ rằng không có việc gì phải làm phiền ngươi, nhưng thật ra ngươi cũng có không ít phiền toái đúng không?" Hàn Lập mỉm cười, hỏi lại hắn một câu.

"Ngươi sao lại biết?" Lệ Phi Vũ sửng sốt, có chút kinh ngạc.

"Ai cũng có thể nhìn ra, ngươi chỉ là đệ tử của một hộ pháp bình thường, nhưng là lại đứng trên ái đồ của đường chủ, trưởng lão thậm chí môn chủ. Cuộc sống của ngươi như thế nào lại tốt được!" Hàn Lập nhất châm kiến huyết (nói chính xác hạch tâm vấn đề) nói ra.

Sắc mặt Lệ Phi Vũ bắt đầu âm trầm, một lúc lâu không nói gì.

"Chuyện của ngươi ta muốn tham dự vào cũng không tham dự được, nhưng đối với thống khổ trừu tủy hoàn gây ra cho ngươi, ta co thể giúp ngươi giảm bớt vài phần."

"Thật vậy chăng?" Lệ Phi Vũ tinh thần chấn động, vẻ âm trầm trên khuôn mặt không biết bay đi đâu, sắc mặt vui mừng, xem ra trừu tủy hoàn hành hạ hắn không nhẹ nhàng gì.

"Ta rỗi hơi mà đi lừa ngươi sao." Hàn Lập trợn mắt nhìn Lệ Phi Vũ một cái, hắn đương nhiên có phương thuốc có thể giúp người ta giảm bớt thống khổ. Cái này là lúc hắn rảnh, đặc biệt vì Trương Thiết mà nghiên cứu ra, có thể làm giảm bớt cảm giác thống khổ của cơ thể con người, phi thường hữu hiệu.

*"Thật sự là tốt quá! Thật tốt quá!"*Lệ Phi Vũ hưng phấn xoa xoa hai tay, mở to mắt nhìn chằm chằm Hàn Lập.

"Ngươi dùng loại ánh mắt này nhìn ta làm gì, ta bây giờ không có loại thuốc này, phải về thần thủ cốc phối chế mới có được thuốc."

Lệ Phi Vũ nghe xong có chút xấu hổ, chính mình vừa rồi còn đem đao ra uy hiếp đối phương, bây giờ lại muốn nhờ người ta chế thuốc.

"Buổi trưa ngày mai, ngươi tới cốc khẩu của thần thủ cốc chờ ta, ta đem thuốc đã chế xong cho ngươi mang đi. Bây giờ Mặc đại phu không ở nhà, ta không tiên để ngoại nhân vào cốc." Hàn Lập chậm rãi nói.

"Được, ta sẽ đến đúng hẹn, thật sự cám ơn huynh đệ." Lệ Phi Vũ cấp tốc đáp ứng, như sợ hắn đổi ý.

"Ta gọi là Hàn Lập, là thân truyền đệ tử của Mặc đại phu, võ công ngươi cao như vậy, gọi ta là Hàn sư đệ là được."

Hàn Lập nghe hắn ngay cả từ *" huynh đệ"* thân nhiệt vậy cũng nói ra khỏi miệng, vội vàng nói tên mình ra, sợ hắn lại nói thêm vài từ xưng hô *" ngọt ngào"* nữa.

*thiết đồng: ống nhỏ bằng sắt (ám khí).

------oOo------

Chương 22: Tâm ma sanh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nhìn bóng lưng Lệ Phi Vũ dần dần đi xa, lẳng lặng đứng ở tại chỗ, trầm mặc không nói.

Vừa rồi sau khi hẹn giữa trưa ngày thứ hai đến lấy thuốc, hắn liền chủ động từ biệt Hàn Lập, nói là phải đi về điều dưỡng một phen.

Trong thời gian dài vừa rồi, Hàn Lập cũng không hỏi tới nguyên nhân Lệ Phi Vũ phục dụng loại bí dược này. Hàn Lập biết, cho dù hỏi cũng không thay đổi được chuyện đã xảy ra.

Nếu hắn thật sự không muốn tương lai của chính mình, chỉ nguyện ý đổi lấy *"Lệ sư huynh"* phong quang vinh diệu bây giờ, cho thấy rõ rằng khẳng định hắn có nỗi khổ mà không làm như vậy không được, không ai lại tự nguyện tự sát, cho dù có được trả một cái giá rất cao cũng không ai tình nguyện đi làm như vậy. Nếu đem sự khó xử của hắn nói ra, tức là sẽ một lần nữa vạch vết sẹo đang nhanh chóng khép lại của hắn để cho máu chảy đầm đìa.

Rất rõ ràng, Hàn Lập làm như vậy là đúng. Trước khi đi, Lệ Phi Vũ thấy hắn không hỏi cụ thể nguyên nhân mình phục dụng *" Trừu tủy hoàn"*, thấy hắn là kẻ hiểu lòng người nên rất cảm kích, ngoài miệng mặc dù chưa nói, nhưng Hàn Lập biết đối phương lại thiếu chính mình một món nợ nhân tình không nhỏ.

Hàn Lập chuẩn bị tuân thủ ước định của hắn, chẳng những sẽ không đem bí mật của Lệ Phi Vũ truyền ra ngoài, còn quyết định một lúc sau về sơn cốc phối chế cho hắn bí dược giảm bớt thống khổ.

Nguyên nhân để làm như vậy rất đơn giản, nếu đối phương không phải là kẻ tiểu nhân, sẽ không thật sự xuống tay hạ sát chiêu đối với mình. Vậy chính mình sẽ để cho đối phương thiếu mình một món nợ nhân tình lớn hơn nữa, để cho hắn sẽ không thể cự tuyệt yêu cầu của mình.

Lệ Phi Vũ võ công tại vài năm cuối cùng này càng ngày càng cao, võ công đối phương càng cao, sự trợ giúp của hắn đối với mình càng có tác dụng. Cho dù trong vài năm sau này không cần hắn hỗ trợ, cái này cũng không sao cả. Nhẹ nhàng giúp đỡ một kẻ cũng không gọi là người xấu, đối với chính mình coi như là một chuyện để thâm tâm khoái trá.Mặc dù Lệ Phi Vũ không nhất định là người tốt, nhưng kinh nghiệm quá chuyện hôm nay, hắn đối với chính mình cũng không có gì nguy hại.

Hàn Lập đem mọi sự ra suy nghĩ trước sau một lần nữa, cảm giác được cũng không có chỗ nào không tốt, lúc này mới chậm rãi về thần thủ cốc.

Không lâu sau khi về trong cốc, Hàn Lập bắt đầu chuẩn bị bí dược cho Lệ Phi Vũ. Loại thuốc có thể làm giảm đau đớn cho người này cũng không khó để chế ra, dược tài cần có toàn bộ đều có trong dược viên, chỉ là quá trình điều chế có chút phức tạp, cần phải cẩn thận một tí.

Trải qua một biểu chiều bận rộn, Hàn Lập đã chế xong 5 phần thuốc để Lệ Phi Vũ dùng. Không phải không thể phối thêm một ít, hắn chỉ là hy vọng sau này hàng năm Lệ Phi Vũ đều đến lấy thuốc, để cho hắn sẽ không nhanh chóng quên đi món nợ với chính mình.

Tới đêm, Hàn Lập đột nhiên không theo thói quen bình thường của mình, ngồi ở một chiếc ghế trước cửa phòng mình, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đen kịt, nhìn ánh trăng sáng, tự hỏi cái gì đó.

Hàn Lập là đang hoài niệm thân nhân trong nhà.

Hắn rời đi cha mẹ mình đã hơn bốn năm, từ khi hắn lên núi đến này cơ hồ mỗi ngày đều khổ khổ tu luyện khẩu quyết, căn bản là không có biết việc của gia đình, cũng chưa bao giờ xuống núi về nhà, chỉ là mỗi tháng nhờ người khác đem đại bộ phận bạc mình nhận được về nhà, mà hàng năm hắn cũng chỉ thu được một phong thư báo bình an do Trương thúc thay cha mẹ viết, nội dung thư rất ít, ngoại trừ nói cho hắn biết mọi người trong nhà đều mạnh khỏe, các chuyện khác cũng rất ít nhắc tới với hắn. Chỉ là biết cuộc sống trong nhà so với trước tốt hơn nhiều lắm. Đại ca đã thành gia lập nghiệp, nhị ca cũng cưới được một tân nương, phỏng chừng sang năm sẽ có tin vui, tất cả tiến triển đều do vì bạc hắn gửi về nhà mà thành. Nhưng Hàn Lập từ vài phong thư ân cần thăm hỏi cảm thấy được, khẩu khí của người trong nhà đối với hắn càng ngày càng khách khí, thậm chí khách khí đến một loại như là đối với người xa lạ. Loại cảm giác này ngay từ đầu để cho tâm lý Hàn Lập rất sợ hãi, không biết phải làm như thế nào mới phải. Nhưng theo thời gian trôi qua, không biết tại sao loại cảm giác này cũng rất tự nhiên mờ nhạt đi. Mà hình tượng thân nhân trong nhà trong tâm trí hắn cũng từ từ mơ hồ.

Hắn cũng chỉ trong một đêm như hôm này, tại tình huống xúc cảnh sinh tình mới có thể hoài niệm thân nhân trong nhà, hồi tưởng loại cảm giác ấm áp trước kia ở nhà, loại cảm thụ bây giờ rất khó được nhấm nháp, để cho Hàn Lập cảm giác vừa thoải mái vừa trân quý, hắn sẽ chậm rãi thưởng thức loại tư vị này.

Tay Hàn Lập sờ vào ngực, dùng ngón tay vuốt ve cái túi có chứa bình an phù.

Trước kia hắn chỉ cần vuốt ve vài cái, tâm hồn có thể nhàn nhạt thỏa mãn. Nhưng đêm nay không biết chuyện gì xảy ra, càng vuốt ve tâm lý càng sao động, thật lâu cũng không thể bình tĩnh lại.

Tâm lý Hàn Lập bây giờ có một loại cảm giác buồn bực không nói nên lời, không có cách nào khống chế tâm tình của chính mình, thân thể trên dưới cũng không thoải mái, khí huyết trong cơ thể quay cuồng không ngừng, năng lượng cổ quái do tu luyện ra cũng xuẩn xuẩn dục động.

" Tẩu hỏa nhập ma", mấy chữ đáng sợ này đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn, Hàn Lập đứng lên, hít sâu một hơi, bắt buộc chính mình tỉnh táo lại. Bây giờ Mặc đại phu không ở đây, hắn chỉ có thể tự mình xử lý nguy cơ.

Chính mình vô duyên vô cớ, tại sao lại tẩu hỏa nhập ma, Hàn Lập cảm giác được có điểm buồn bực, mặc dù bây giờ không phải lúc tìm căn nguyên vấn đề, nhưng từ căn nguyên vấn đề tìm được nguyên nhân tẩu hỏa nhập ma, mới là phương pháp giải quyết phiền toái tốt nhất.

Hàn Lập ngẩng đầu, ánh mắt tìm kiếm xung quanh một phen, không có cái gì đáng chú ý.

Hắn dùng tay phải sờ sờ trên người mình,tay chạm vào một thứ gì đó, hắn hạ ý thức nhìn vào vật này.

"Cái túi ", *"Bình an phù"* tên mấy đồ vật này lóe lên trong đầu Hàn Lập

"Chẳng lẽ nó gây ra phiền toái?" Hàn Lập không dám khẳng định, nhưng bây giò không cách nào tiếp tục do dự, trạng thái cơ thể không ổn, tùy lúc đều có thể mất đi quyền khống chế cơ thể.

Hàn Lập quyết đoán đưa cầm cái túi vứt đi thật xa.

" Không đúng, trong đầu càng khó chịu, khí huyết quay cuồng càng thêm mãnh liệt"

Hàn Lập miễn cưỡng trấn áp dị động trong cơ thể, dùng con mắt tràn ngập tơ máu nhìn chầm chầm cái túi, hy vọng có thể tìm ra nguyên nhân làm mọi chuyện trở nên không ổn.

------oOo------

Chương 23: Thí dược thỏ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Có lẽ là thần may mắn phù hộ, trong giây lát, một đạo linh quang trong đầu Hàn Lập chợt lóe.

Hắn chạy nhanh nhằm phía mấy cái túi phía xa xa, chỉ vài bước chân là bước tơi, hắn cúi người lục lọi, một lúc sau hắn lấy ra cái bình an phù mà cha mẹ cho hắn từ trong đó.

Khi lòng bàn tay hắn chạm vào cái bình an phù, một luồng cảm giác thanh tâm thấu nhập thâm tâm từ lòng bàn tay hắn truyền lại. Nội tâm phiền loạn của Hàn Lập lập tức bình lặng lại, những cảm giác khó chịu buồn bực đều biến mất vô ảnh vô tung, đủ loại hiện tượng dị thường trong cơ thể đều tự động tiêu trừ, hết thảy đều khôi phục bình thường.

Bây giờ Hàn Lập đối với những biến hóa phát sinh trên người hết thảy đều không để ý tới, chỉ là dùng một bàn tay nhẹ nhàng nâng cái bình an phù, dùng tay còn lại nhẹ nhàng chậm rãi vuốt ve nó, toàn tâm trí dùng để nhìn nó.

Qua một hồi lâu, Hàn Lập mới thở dài một hơi, đình chỉ động tác vuốt ve, dời ánh mắt khỏi bình an phù.

Hàn Lập cũng không biết lần này hắn thiếu chút nữa mất mạng, cũng không phải là tẩu hỏa nhập ma, mà là tâm ma xâm lấn người tu đạo. Nếu không phải hắn phát hiện sớm, nhanh chóng mượn ngoại lực khu trừ tâm ma, chỉ sợ không bao lâu hắn sẽ bị tâm ma xâm nhập nguyên thần, sau đó bị khống chế rơi vào huyễn cảnh, thân thể bị thao túng điên loạn cho đến khi mệt mà chết. Đương nhiên, những thứ này là hắn sau khi bước trên đường tu đạo mà biết được.

Hàn Lập vận công dò xét toàn thân trên dưới, cảm giác được hết thảy chưa từng có chuyện, hơn nữa để hắn vui mừng lẫn sợ hãi chính là công lực của hắn tăng trưởng không ít, mặc dù còn không có đột phá tầng thứ ba tới tâng thứ tư nhưng cũng đạt tới đỉnh phong tầng thứ ba, khoảng cách đến tầng thứ tư cũng không còn xa.

Hàn Lập vừa vui mừng lẫn sợ hãi đạt tới thu hoạch ngoài ý muốn, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, nhưng hắn sau đó vội thu liễm nội tâm kích động. Sợ tâm tình không yên định, lại bị tẩu hỏa nhập ma. Hắn cũng không có nắm chắc có thể một lần nữa hữu kinh vô hiểm mà vượt qua, hắn cầm lấy cái bình an phù, chuẩn bị đem cái bình an phù vừa lập công lớn này bỏ lại túi.

"Di" Hàn Lập ngoài ý muốn phát hiện một vật phẩm đã bị hắn lãng quên từ lâu trong túi.Một vật phẩm đã bị hắn cất dấu nhiều năm-cái bình nhỏ thần bí.

Chuyện cái bình nhỏ sớm được Hàn Lập quên sạch sẽ, nếu không phải bây giờ lại thấy nó, hắn còn vẫn không nhớ đến có một chuyện như thế.

Bây giờ Hàn Lập so với bốn năm trước, kiến thức và nhãn lực bất đồng rất lớn, hắn thông qua các loại sách trong phòng Mặc đại phu mà tăng trưởng kiến thức rất nhiều,mà tu luyện khẩu quyết làm cho ý nghĩ của hắn so với trước kia thông tuệ rất nhiều. Hắn lúc này có thể từ đủ loại dị tượng phát sinh từ cái bình này, phán đoán được bình nhỏ này là một kỳ vật thế gian ít có, có công dụng không phải tầm thường.

Việc hắn bây giờ phải làm chính là: đem những giá trị của cái bình này tìm hiểu hết, nhìn xem có cái gì đối với mình hữu dụng hay không, không cứ để nó trong cái túi này suốt, thật lãng phí tác dụng thần bí của nó.

Hàn Lập lấy ra cái bình nhỏ, cũng không có vội vàng mở nó, mà dùng ánh mắt một lần nữa nhìn kĩ sau 4 năm,xem chính mình trước kia có từng bỏ quên chỗ nào khả nghi không.

Nhưng rất đáng tiếc, trải qua mấy lần hắn lật đi lật lại cẩn thận quan sát, cũng không có phát hiện gì mới.

Hàn Lập không hề có ý lãng phí thời gian, hắn đem bình nhỏ cẩn thận mở ra, trong bình vẫn là giọt chất lỏng xanh biếc như cũ ở đáy bình, so với bốn năm trước không có cái gì bất đồng.

Hàn Lập rất rõ ràng, tất cả bí mật của bình có thể đều tồn tại trong giọt chất lỏng màu lục nho nhỏ này. Giọt lục dịch này nhất định có chút tác dụng đặc thù hắn còn chưa phát hiện, vì để hiểu rõ bí mật của giọt chất lỏng này, xem ra hắn phải tìm một ít tiểu động vật, làm một chút tàn nhẫn thí nghiệm trên cơ thể sống.

Lúc này là ban đêm, bên ngoài rất đen, thật sự không tiện đi ra ngoài tìm động vật sống, hơn nữa trải qua một phen hành hạ từ lúc xế chiều đến tận trước nửa đêm, Hàn Lập cảm giác được mình rất uể oải. Cho dù có tìm được, trong ngọn đèn hôn ám lúc buổi đêm, nếu thấy không rõ biến hóa cụ thể của thí nghiệm, chẳng phải là một phen công cốc sao!

Trải qua một phen nghĩ ngợi chu toàn, Hàn Lập quyết định đi ngủ, nghỉ ngơi thật tốt một đêm. Chờ cho đêm nay tinh thần hồi phục, ngày mai làm thí nghiệm cũng không trễ. Đêm nay trôi qua có lẽ sẽ có rất lớn sợ hãi lẫn vui mừng đang chờ mình, trước khi ngủ hắn nghĩ như vậy.

Buổi sáng ngày thứ 2, Hàn Lập rửa mặt xong, liền đi ra ngoài cốc,chỗ phòng bếp ăn điểm tâm như bình thường. Trước kia luc Mặc đại phu ở trên núi, đều là do Mặc đại phu pân phó người của phòng bếp tự mình đưa thức ăn lên thần thủ cốc. Hàn Lập nương nhờ theo oai phong của Mặc đại phu, cũng không cần ra ngoài sơn cốc dùng cơm, đầu bếp của phòng bếp cũng đem thức ăn tới cho hắn. Bây giờ Mặc đại phu không có ở tại Thất huyền môn, người của phòng bếp tự nhiên sẽ không đưa thức ăn tới cửa nữa. Điều này làm cho Hàn Lập trong tâm lý một phen cảm khái, than thở, quyền lực thật tốt.

Ăn xong điểm tâm, Hàn Lập không có lập tức rời phòng bếp, mà là tìm quản sự phòng bếp, lấy vài mẩu bạc vụn, từ chỗ hắn đổi lấy 2 con thỏ hoang lông xám còn sống, mang về thần thủ cốc.

Trở lại trong cốc, Hàn Lập dùng sợi dây buộc thỏ hoang vào một khu đất tương đối rộng rãi trong dược viên, để cho mấy con thỏ chơi đùa dưới ánh mặt trời.

Đợi cho mấy con thỏ chơi đùa mệt mỏi, miệng lưỡi khô cong, mới đi tìm một cái chén nhỏ, cẩn thận từ từ nhỏ lục dịch trong bình vào chén, sau đó cho thêm vào một chút nước thường.

Lục dịch nhỏ như hạt đậu này, rất dễ dàng tan vào trong nước, làm cho cả chén nước biến thành xanh biếc. Loại nước màu xanh biếc này làm cho người ta khi vừa nhìn vào, từ đáy lòng không tự chủ được nổi lên một luồng khí lạnh lẽo.

Hàn Làm cầm lấy chén nước, đi tới phía trước mấy con thỏ đang khát, câm chén đặt tại bên người chúng nó.

Lũ thỏ vì đùa nghịch sớm đã miệng lưỡi khô cong, vội vàng xông lên, vây quanh cái chén, từng ngụm từng ngụm uống nước ở bên trong. Hàn Lập không muốn để chúng nó uống quá nhiều trong một lần, khi nước vừa mới hết một phần nhỏ thì đem chén dời đi.

Sau đó cầm cái chén đứng một bên, kiên nhẫn chờ đợi phản ứng của lũ thỏ, xem bọn nó có biến hóa thú vị gì không.

Thời gian trôi qua cũng không dài, chỉ khoảng một nén nhang cháy hết, lũ thỏ bắt đầu nhảy dựng lên, sau đó động tác càng ngày càng xúc động, càng ngày càng mãnh liệt. Tiếp theo trên người chúng cũng có những biến hóa kinh người, Da chúng nó nổi lên những vết phồng lớn như quả trứng gà, hơn nữa càng ngày càng nhiều, dần dần che kín toàn thân, cuối cùng không chỗ nào không bị phồng lên, làm cho thân thể của lũ thỏ nhìn qua như lớn thêm một vòng, thân to đùng so với cái đầu bé tí, có vẻ rất buồn cười.

Thân thể béo phì bủa lũ thỏ tiếp tục duy trì trong một thời gian ngắn, sau đó lại chậm rãi to lên, sau một khoảng thời gian nữa trôi qua, tốc độ bành trướng cũng trở nên nhanh hơn, trong cơ thể chúng nó như là không ngừng bị bơm vào không khí, làm cho thân thể càng lúc càng lớn, tới cuối cùng, thân thể chúng nó giống như là quả dưa hấu lớn, trướng lên thành hai quả cầu tròn tròn.

Nhìn thân thể quỷ dị của lũ thỏ trước mắt, nghe thanh âm thống khổ chúng nó kêu rên, Hàn Lập có chút giật mình.

Hết thảy phát sinh trước mắt nằm ngoài dự liệu của Hàn Lập, nếu nói chất lỏng không biết tên này là một kịch độc trí mạng, hoặc là linh dược có thể gia tăng công lực, mấy cái này đều không có gì, đều nằm trong tưởng tượng của hắn. Nhưng mà hắn vạn lần không nghĩ tới là gặp phải cảnh tượng làm da đầu người ta tê dại trước mắt. Thân thể lũ thỏ giống như bị người ta bơm lên giống nhau, kinh khủng vô cùng.

------oOo------

Chương 24: Kinh hồn định

Nguồn: EbookTruyen.Net

Con thỏ trước mắt đang không ngừng lớn, tiếp tục bành trướng.

Hàn Lập ý thức được một tia không đúng, trong giây lát nhớ tới cái gì, đột nhiên hắn ném cái chén trong tay xuống một bên của dược viên, sau đó xoay người bỏ chạy, chạy đến lúc cách mấy con thỏ vài chục trượng mới dừng cước bộ.

Ngay khi hắn tưởng quay đầu nhìn lại,hai tiếng nổ mạnh một trước một sau cơ hồ đồng loạt truyền tới. Hàn Lập rùng mình một cái, quay đầu lại nhìn, quả nhiên là hai con thỏ đã bị nổ banh thân thể, bị tạc thành nhiều mảnh, huyết nhục bay tán loạn rơi xuống mặt đất. Ở chỗ hai con thỏ vừa rồi xuất hiện một cái hố, chung quanh cái hố là tán loan hài cốt của thỏ, máu và thịt rải đầy một mảnh đất, có thể nói là thảm không đành lòng nhìn.

Hàn Lập thở dài một hơi, đặt mông ngồi trên mặt đất. Lần này nếu không phản ứng nhanh, sợ rằng sẽ bị nổ mạnh ảnh hưởng. Tuy không nhất định sẽ bị trọng thương, nhưng nếu cả người dính toàn máu và thịt thỏ cũng không phải là một chuyện thoải mái.

Đợi cho nội tâm bình tĩnh lại, Hàn Lập mới đứng lên, đi đến bên cạnh cái hố.

Hắn nhìn một chút hiện trường huyết nhục mơ hồ, lại xem xét cái chén nát bấy một bên dược viên, hắn không nói được gì.

Hàn Lập vốn tưởng rằng có thể phát hiện từ trong lục dịch linh đan diệu dược gì đó, lại không nghĩ rằng cái thứ đó lại kinh khủng như vậy, độc dược thì cũng được, nhưng để cho mấy con thỏ chết bi thảm như vậy. Hắn bây giờ có nói cái gì cũng không sờ vào cái bình này nữa. Quá dọa người! Hàn Lập không phải chưa bao giờ tiếp xúc với độc dược chí mạng, dưới vài năm dạy dỗ của Mặc đại phu, hắn đã kiến thức qua nhiều loại độc vật, nhưng không có loại nào có thể làm cho người ta chết kinh khủng như loại này.

Cuối cùng thì năng lực kiềm chế của Hàn Lập cũng mạnh, trong hoàn cảnh loại này vẫn có thể áp chế được tức giận, ngây người trong chốc lát mới định rời đi.

Bởi vì buổi trưa tới rồi, hắn phải đem bí dược đã được phối chế cho Lệ sư huynh, tất cả sự việc nơi này, chờ hắn đem dược đưa đi đã rồi mới xử lý sau.

Ôm ý nghĩ này, Hàn Lập không liếc mắt thêm hiện trường vụ nổ, đem tất cả phiền toái vứt về phía sau, chính mình trở lại chỗ ở nghỉ ngơi một chút, sau đó mang theo dược vật ra cửa cốc thần thủ.

Hàn Lập ra đến cốc khẩu thì cũng đã là buổi trưa, lệ phi vũ thoạt nhìn đã sớm đến, đang lo lắng chờ ở đó.

Hắn chỉ có một mình đứng ở cốc khẩu, trên người đã thay một bộ cẩm bào màu trắng, trên lưng vẫn mang theo cái thanh trường đao lưu lại cho Hàn Lập thật sâu ấn tượng. Lúc Hàn Lập vừa đến, trên mặt hắn mang theo một tia lo lắng nhìn về phía sơn cốc.

Đến lúc thấy được Hàn Lập đến, mới thu hồi ánh mắt lo lắng, khóe miệng có chút nhếch lên, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

"Hàn sư đệ, ngươi cũng thật thủ tín a! Nói là buổi trưa đến, thì đúng giữa trưa mới đến, ta đợi đã nửa canh giờ." Lệ phi vũ nửa giỡn nửa oán giận nói.

"Thật xấu hổ, ngày hôm qua phối dược tốn nhiều thời gian, mãi cho đến khuya mới ngủ, chờ đến khi ta xử lý xong những chuyện cần thiết thì đã đến buổi trưa rồi." Hàn Lập nửa thật nửa giả nói.

"Hàn sư đệ, loại thuốc kia….có hay không chế được?" Lệ sư huynh bởi vì nóng lòng mà có điểm bối rối, nói chuyện cũng có chút lắp bắp.

Hàn Lập không có trả lời Lệ sư huynh, thong dong cười, từ trong ngực chậm rãi lấy ra từ trong ngực một gói thuốc lớn, đưa cho Lệ Phi Vũ.

"Mỗi lần trước khi ăn trừu tủy hoàn, dùng trước hỗn hợp của nước và dược phấn trong gói thuốc, có thể giảm bớt cho ngươi một ít thống khổ."

"Cám ơn Hàn sư đệ! Cám ơn Hàn sư đệ." Lệ sư huynh mừng rỡ như điên, chỉ cần có thể giảm bớt một chút thống khổ, đối với hắn mà nói chính là hạnh phúc lớn lao. Thống khổ sau khi ăn trừu tủy hoàn thật sự để cho hắn không lạnh mà run. Trước kia hắn ăn rất nhiều loại thuốc giảm đau, nhưng chưa từng có tác dụng gì. Vị Hàn sư đệ này biết hết thảy đặc thù sau khi phục dụng trừu tủy hoàn, cũng từng uống qua, nói không chừng dược hoàn này thật sự có tác dụng.

"Ngươi đừng vội cảm ơn ta, chờ thuốc này có hữu hiệu rồi mới cảm ơn ta cũng không trễ. Mặt khác đây chỉ là năm phân thuốc, hiện nay dược tài của ta đều đã dùng hết, chờ ta tìm đủ được dược tài, sẽ giúp ngươi làm thêm vài phần nữa."

"Không có việc gì, đây không phải là năm phân dung lượng sao, tạm thời cũng đủ dùng, mặc kệ thuốc này có công hiệu hay không, phân tâm ý này của Hàn sư đệ, Lệ Phi Vũ ta tâm lĩnh." Lễ sư huynh có được thứ mình muốn, thần sắc lại khôi phục như bình thương, cũng không dám làm quá, rất dứt khoát tỏ vẻ lại thiếu Hàn Lập một phần đại nhân tình.

Hàn Lập mỉm cười, không nói gì nữa, chủ động hướng Lệ sư huynh cáo từ trở về.

Lệ Phi Vũ trong tay cầm bí dược, cũng muốn trở về nhanh để thử công hiệu như thế nào, cũng không giữ lại Hàn Lập, hai người từ biệt nhau.

Sau khi trở về cốc, Hàn Lập đi trước về dược viên thu thập một phen. Đem hài cốt của thỏ và đất đã nhiễm máu thịt đều đẩy vào trong 2 cái hố, sau đó dùng bùn đất lấp bằng, thoạt nhìn chỗ này so với lúc trước làm thí nghiệm không có gì khác nhau.

Hàn Lập hài lòng vỗ vỗ bụi đất trên tay, đánh giá chung quanh một phen, nhìn xem có địa phương nào còn có sơ hở không.

Khi ánh mắt rơi vào nơi cái chén bị vỡ, hắn không khỏi bắt đầu trầm ngâm.

Hắn nhớ rất rõ ràng, lúc hắn vứt cái chén, nước trong chén đều rơi vào một khu đất này, làm ướt vài cọng dược thảo. Điều này làm hắn không khỏi có chút do dự, không biết dược thảo hấp thu nước này có hay không trở nên có độc? Mà người nếu ăn vào dược thảo có độc này có hay không gặp phải kết cục giống mấy con thỏ vừa nãy? Chính mình có phải diệt trừ mấy cọng dược thảo này hay không? Một dãy liên tiếp những vấn đề từ trong đầu Hàn Lập hiện ra.

Hàn Lập suy nghĩ cả nửa ngày, chính nhưng là vẫn quyết định chờ một chút rồi hãy làm, quan sát chúng nó một đoạn thời gian, làm lại một lần thí nghiệm nho nhỏ nữa. Nếu trong mấy ngày này nếu dược thảo trở nên có độc, chính mình diệt trừ chúng nó cũng không muộn.

Định xong chủ ý, hắn nhìn thấy không có chuyện gì có thể đi làm, lại đến thạch thất luyện công. Hắn hy vọng chính mình có thể trên phương diện tu luyện lại có đột phá.

Hàn Lập bây giờ đã sớm không hề trông cậy vào tác dụng cụ thể của khẩu quyết. Hắn tu luyện khẩu quyết đã trở thành 1 loại phản ứng bản năng, nếu không tu luyện nó, Hàn Lập cũng không biết mình ở trên núi để làm cái gì.Tu luyện khẩu quyết đến tầng cao hơn thành hắn toàn bộ mục tiêu trong cuộc sống trước mắt.

Trải qua một buổi chiều chuyên tâm tu luyên, Hàn Lập uể oải phát hiện, chính mình thực sự không phải là một thiên tài. Mặc dù hắn cũng cảm giác được khoảng cách đến tầng thứ tư chỉ cách một cái ngón tay là có thể đột phá, nhưng vẫn không chút tiến thêm, làm lãng phí mấy canh giờ khổ luyện.

Nếu không mượn ngoại lực từ dược vật thì không được, nếu không chính mình chỉ có thể đứng ở tầng thứ 3, không có cách nào đi thêm một bước nữa.

Tâm lý Hàn Lập bắt đầu chờ đợi Mặc đại phu có thể sớm đi trở về, cũng may mắn tìm được đủ dược tài, giúp chính mình đột phá khốn cảnh trước mắt.

------oOo------

Chương 25: Sáp liễu thành

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lại qua một đêm, sáng sớm Hàn Lập vừa mới thức dậy đã hướng dược viên đi đến, muốn quan sát một chút xem mấy cọng dược thảo có biến hóa gì không.

Còn chưa đi đến dược viên, hắn đột nhiên ngửi thấy vài loại hương thơm nồng nặc của dược thảo.

Hàn Lập có chút sửng sốt, trong lòng vừa động *"chẳng lẽ là."*

Cước bộ của hắn không khỏi nhanh hơn, rốt cục cũng đã đi tới phía trước mấy cọng dược thảo toát ra mùi thơm mãnh liệt.

Đây chính là vài cọng thảo dược ngày hôm qua? Hàn Lập không dám tin tưởng con mắt của chính mình, lấy tay vỗ mạnh vào vào cái mặt vẫn còn mang theo vài phần ngái ngủ của mình, đến khi cảm thấy chút đau đớn mới đình chỉ hành vi tự ngược chính mình.

" Lá cây của hoàng long thảo có chút phát tử, khổ liên hoa cũng mở ra tận chín cánh hoa, vỏ của vong ưu quả biến thành sắc đen, ha ha! Ha ha!" Hàn Lập cung không nhịn được, cho dù bình thường hắn có tâm tĩnh như nước nhưng lúc này cũng không nhịn được ngửa mặt lên trời cười ha hả.

" Ta gặp đại may mắn, trong một đêm thảo dược chỉ có 1, 2 năm dược tính, tất cả đều biến thành vài chục năm dược tính. Nhìn sắc thái của lá cây này, của quả này, của cánh hoa, của mùi thơm chính là trân quý dược tài đã hoàn toàn thành thục lâu năm.

Nếu theo loại phương thức này nuôi dưỡng thảo dược, chính mình chẳng phải muốn có bao nhiêu trân quý dược tài cũng được sao! Hơn nữa nếu dược tài chính mình không dùng được cũng có thể bán cho người khác, cứ như vậy có bao nhiêu bạc có thể thu *về."* Hàn Lập cũng đè nén không được tâm lý hưng phấn kích động, bắt đầu miên man suy nghĩ.

Hàn Lập càng nghĩ càng hưng phấn, càng nghĩ càng xa, cảm giác mình đã kiếm được bảo vật thật sự. Hắn đột nhiên té ngã mấy lần, lúc này hắn cũng không có bộ dáng tỉnh táo thường ngày, phương thức biểu đạt kích động giống như một thiếu niên mười bốn tuổi.

Một lúc lâu sau, Hàn Lập mới bắt đầu thanh tỉnh, ý nghĩ khôi phục cơ cảnh như ngày xưa, bắt đầu lo lắng cách giải quyết một ít nan đề từ cái đại may mắn từ trên trời rơi xuống này.

Đầu tiên dược thảo này từ bề ngoài mà nhìn tựa hồ không có vấn đề gì, nhưng thực chất dược chất còn phải kiểm nghiệm lại, chúng nó dù sao là hấp thu cái chất lỏng kì quái này mới biến thành như vậy, ai biết chúng nó có biến dị thành phần bên trong hay không, ngày hôm qua hạ tràng thê lương của con thỏ, chính mắt mình nhìn thấy, chính mình phải cẩn thận vẫn tốt hơn.

Tiếp theo lục dịch trong bình nhỏ thần bí đã dùng hết, không biết dị tượng còn có tiếp tục phát sinh hay không, tốt nhất đừng là đồ dùng một lần, để tối mịt phải xác nhận một chút.

Nếu hai phương diện trên không có vấn đề gì, mình còn phải nắm giữ cụ thể chi tiết, bước làm của loại thôi sanh dược này, để hoàn toàn có thể khống chế loại phương pháp không thể tưởng tượng này.

Hàn Lập suy nghĩ khá lâu, đã đặt ra mấy cái vấn đề cần phải giải quyết, không giải quyết mấy cái nan đề này, cái đại may mắn này đối với mình chỉ là trăng trong bóng nước mà thôi.

Sau khi toàn bộ đều lo lắng xong rồi, Hàn Lập bắt đàu hành động.

Hắn đi ra ngoài cốc, vào phòng bếp, hỏi quản sự mua hai con thỏ về, cử động này của Hàn Lập làm cho quản sự bếp vừa cao hứng lại vừa buồn bực, thiếu niên này, tại sao lại mua thỏ về, chẳng lẽ hắn muốn chính mình tự tay giết thỏ để luyện tập trù nghệ sao?

Hàn Lập cũng mặc kệ người khác nghĩ thế nào thì nghĩ, lần này hắn không đem thỏ nhốt ở trong dược viên, mà đem thỏ nhốt trong phòng mình, để tiện quan sát chúng nó biến hóa.

Sau đó hắn ra dược viên, đem vài cọng dược thảo được thôi sanh cẩn thận hái trở về, làm thành vài cân thuốc bổ xương, sau đó trộn lẫn vào những loại thức ăn thỏ thích ăn nhất, một ngày ba lần đút cho lũ thỏ ăn, để xem thảo dược này có độc hay không có độc.

Làm xong tất cả, Hàn Lập lo lắng đợi ban đêm tối, lúc mà hắn cảm giác thời gian quả thật dài đằng đẵng, ban đêm y như hắn chờ đợi cũng đã đến.

Trời vừa mới đen lại, Hàn Lập đã chạy ra ngoài phòng đem bình nhỏ từ túi đặt trên mặt đất, chính mình thì tập trung tinh thần chờ đợi biến hóa của bình nhỏ.

Một khắc đã trôi qua, không có động tĩnh gì.

Hai khắc đã trôi qua, bình nhỏ còn không có động tĩnh.

Đến canh 3….

Theo thời gian trôi qua, lòng Hàn Lập càng ngày càng trầm xuống, đợi đến tận hửng đông mà bình nhỏ còn không có dị động gì.

Hắn uể oải hoàn toàn, bình này chẳng lẽ là đồ dùng một lần? Chẳng lẽ chính mình không có làm đúng cái gì?

Hàn Lập cố gắng lên tinh thần, nhìn một chút hoàn cảnh bốn phía.

" Không có chỗ nào khả nghi, ngoại trừ trời có chút đen". Hàn Lập tự nhủ.

Hắn đột nhiên bất động, ngẩng đầu lên nhìn trời, bầu trời đen mờ mịt, nhìn không thấy được cái gì, *" trời có chút đen"* những lời này điểm tỉnh Hàn Lập.

" Chẳng lẽ bởi vì là ngày trời âm u, không có ánh trăng chăng?". Hàn Lập nhớ lại, trước kia khi bình nhỏ phát sinh dị biến đều là tình huống trời quang mây tạnh, có thể nhìn rõ ánh sao và ánh trăng. Mà hôm nay lại là ngày khí trời âm u, mây đen đầy trời.

Hàn Lập so sánh một chút, tinh thần thoáng rung lên, lại chứng kiên sắc trời, biết đêm nay sẽ không có gì xảy ra, liền đem bình thu lại, chuẩn bị đợi đến ngày có trăng đem ra thử lại lần nữa.

Chính là ngoài ý liệu của Hàn Lập, nửa tháng sau bầu trời chẳng những không quang mây mà còn liên tục mưa phùn, loại khí trời này vẫn tiếp tục cho đến hôm nay.

Hàn Lập nhìn bên ngoài mưa phùn, tâm lý nóng nảy phiền muộn, chính mình càng cần khí trời quang đãng, nó lại càng mưa không ngừng, không có chút ý tứ muốn đình chỉ.

Hắn quay đầu lại nhìn trong phòng hai con thỏ đang trú mưa. Bộ dáng nghịch ngợm nhanh nhạy của chúng nó càng để cho Hàn Lập buồn bực, từ ngày hai con thỏ này ăn dược vật trộn lẫn thức ăn, chẳng những không có vấn đề gì, còn so với trước kia tinh ranh hơn. Hơn mười ngày nay, Hàn Lập mỗi ngày đều cẩn thận quan sát chúng nó một phen, xác định lũ thỏ không có dấu hiệu trúng độc, ngược lại bởi vì ăn thuốc bồi cân tráng cốt mà càng thêm kiện tráng.

Kết quả tốt này chẳng những không để cho Hàn Lập cao hứng lại, mà để cho tâm lý của hắn có chút mất mát. Không có chút biện pháp để cho chính mình bình tĩnh trở lại, đối với hắn mà nói, bình tử có thể tái sinh ra lục dịch nữa hay không, đã thành mấu chốt của hết thảy. Mà cái khí trời khốn kiếp này triền miên hồi lâu làm cho mê đề này không cách nào tháo gỡ, làm cho tâm lý Hàn Lập buồn bực cực kì!

------oOo------

Chương 26: thôi dược sanh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngay khi Hàn Lập cho rằng loại thời tiết âm u này sẽ kéo dài nữa, mặt trời rốt cục cũng chịu ló ra trên bầu trời.

Lúc này cách khoảng thời gian Hàn Lập phát hiện bí mật của lục dịch cũng đã hơn nửa tháng, hắn sớm đã không chờ nổi. Vào đêm hôm ấy, hắn rốt cuốc cũng thấy kỳ quan bốn năm trước thấy được lại phát sinh lần nữa. Một đám dày đặc quang điểm vây quanh bình nhỏ, hình thành một quả cầu sáng lớn.

Khi Hàn Lập vừa nhìn đến tình cảnh này, khối đá nặng trĩu trong lòng hắn cuối cùng cũng được cởi bỏ, cơ bản có thể khẳng định bình nhỏ cũng không phải đồ chỉ dùng được một lần, mà là một kì vật có thể sử dụng nhiều lần.

Tiếp tục chờ đợi bảy ngày sau, bình nhỏ này rốt cục lại xuất hiện một giọt lục dịch. Khi Hàn Lập chứng kiến bên trong bình xuất hiện lục dịch, tuy trong lòng đã sớm có tám,chín phần nắm chắc, nhưng vẫn cao hứng dị thường. Cái này cho thấy tương lai mình sẽ có cuồn cuộn không ngừng trân quý dược tài, sẽ không vì thiếu dược vật mà rầu rĩ.

Phải biết rằng độ trân quý của dược tài đa số đều là xem số năm sinh trưởng của nó, thời gian sinh trưởng càng lâu, dược tính lại càng mạnh. Đồng dạng, dược tài có số năm tồn tại càng lâu càng khó kiếm, hơn nữa đều sinh trưởng tại thâm sơn cùng cốc. Không gặp một chút nguy hiểm, đừng mong có thể tìm được.

Mặc dù bây giờ có một ít dược điếm, đại phu tự mình chuyên môn bồi dưỡng một ít dược thảo, nhưng đều là những thứ thường dùng, số năm sống cũng rất ngắn nhưng là có thể sử dụng được. Đại bộ phận mọi người sẽ không ngốc mà nuôi dưỡng loại dược tài vài chục năm hay thậm chí khoảng mười năm mới có thể sử dụng.

Nhưng cũng có một chút đại phú thế gia vì đề phòng vạn nhất sẽ cho người chuyên môn nuôi dưỡng vài cọng thảo dược phi thường trân quý, để lúc nguy cơ dùng bảo vệ tính mạng, mấy loại dược tài này nếu không qua một thời gia tương đối dài thì không có dược hiệu, bởi vì những thứ bình thường. bằng tài phú những người này có thể dễ dàng mua được, cần gì phải tốn rất nhiều công phu, chuyên môn để bồi dưỡng chứ! Hơn nữa những thế gia với gia tài thật lớn được truyền thừa, cũng không thèm quan tâm tiền bạc tốn hao để bồi thực các loại thảo dược này. Ai cũng không biết mình ngày nào phải sử dụng, cho nên dược thảo này bình thường đều phải trải qua khoảng trăm năm bồi dưỡng. Người bình thường thì không có tài lực và vật lực để làm như vậy.

Ngẫu nhiên có một chút dược tài ở ngoài hoang dã xuất hiện, cũng đều bị những thế gia này thu mua. Cái này cũng tạo nên giá tiền của các loại dược tài này cứ thế bị đội lên, còn thường xuyên có cục diện có tiền mà không có hàng.

Hàn Lập cũng không xem trọng lần ra ngoài này của Mặc đại phu, phỏng chừng hắn cũng không có quá lớn thu hoạch, nhưng chính mình bây giờ không cần vì thiếu dược tài mà rầu rĩ. Sau khi có cái bình này, bao nhiêu dược tài tốt cũng có thể trong một thời gian ngắn thôi sanh ra.

Hàn Lập mang một tâm tình khác thường, trong mười ngày sau, lại phân biệt làm vài lần thí nghiệm thôi sanh thảo dược.

Nếu đem lục dịch hòa tan vào nước tưới vào rất nhiều thảo dược, kết quả ngày thứ hai chỉ thu được số dược tài như đã được nuôi dưỡng thêm một, hai năm. Kém rất nhiều so với thảo dược thu được lần đầu tiên. Từ thí nghiệm này, Hàn Lập mơ hồ lĩnh ngộ được một ít quy luật.

Tại các thí nghiệm tiếp theo, Hàn Lập dứt khoát tỉnh lược bước hòa tan lục dịch, trực tiếp đem lục dịch nhỏ trên một gốc cây nhân sâm, kết quả ngày thứ hai sau khi tỉnh dậy, Hàn Lập được một cây trăm năm nhân sâm. Thí nghiệm lần này để cho Hàn Lập rất mừng rỡ, không phải bởi vì đã được một loại hi hữu dược tài, mà là bởi vì hắn đã đại khái nắm giữ phương pháp sử dụng lục dịch.

Tiếp theo Hàn Lập lại làm vài lần thí nghiệm để bảo tồn lục dịch, đem lục dịch từ trong bình để vào các vật phẩm có thể đựng được như bình sắt, bình ngọc, hồ lô, bình bạc. Phát hiện ra rằng vô luận là loại vật phẩm nào cũng không thể bảo tồn lục dịch quá một khắc, chỉ cần đem lục dịch từ bình nhỏ đi ra, thì trong một khắc phải đem nó dùng hết, nếu không nó sẽ chậm rãi biến mất vô ảnh vô tung. Mà nếu hòa tan với các chất lỏng khác cũng giống giống như vậy, mặc dù có thể để một thời gian hơi dài một chút, nhưng chỉ cần qua nhất định thời gian, ở lại bình đựng chỉ còn lại các chất lỏng khác đã rót vào, thành phần lục dịch vẫn cứ biến mất.

Sau khi làm vài lần loại thí nghiệm này, Hàn Lập đối với việc đựng lục dịch bởi các loại vật phẩm khác mất đi hoàn toàn tin tưởng, xem ra không có cách nào đại lượng chứa đụng chất lỏng thần bí này, không thể làm gì khác hơn là đi làm một loại thí nghiệm kiểm tra dược tính.

Hàn Lập nhỏ một giọt lục dịch trên một gốc cây tam ô thảo xanh biếc, đem nó biến thành một gốc cây tam ô thảo màu vàng trăm năm tuổi, vài ngày tiếp theo lại nhỏ cho nó thêm một giọt lục dịch, tuổi thọ của nó lại cũng tăng lên thêm một trăm năm.

Chứng kiến làm như vây quả thật là có hiệu quả, Hàn Lập trong hai tháng tiếp theo tiếp tục lặp lại cách làm như vậy, mỗi khi có một giọt lục dịch mới từ bình nhỏ sinh ra thì hắn lại đem nó nhỏ vào gốc cây tam ô thảo. Mà gốc cây tam ô thảo cũng không phụ hy vọng, lá cây dần dần từ sắc vàng chuyển sang vàng đen, từ vàng đen chuyển sang đen hẳn, rốt cục sau khi nó biến thành đen bóng. Nó trở thành một gốc cây thế gian hiếm có ngàn năm tam ô thảo.

Kiểm tra lần này rất thành công, xem bộ dáng này nếu kiên nhẫn có thể đem tuổi thọ của gốc tam ô thảo tiếp tục tăng lên, nhưng mà việc này đối với Hàn Lập hoàn toàn không cần thiết. Chỉ cần biết cách làm này là hoàn toàn có thể. Bây giờ hắn cũng không cần loại dược tài có tuổi thọ quá lớn, chỉ cần khoảng vài trăm năm dược tài cũng đủ cho hắn phục dụng.

Sau khi trải qua hàng loạt các thí nghiệm nhàm chán, Hàn Lập rốt cục có thể rảnh rỗi nghỉ tạm một chút, hảo hảo một phen tính kế, lúc này cách khoảng thời gian từ khi Mặc đại phu xuống núi cũng không ngắn rồi.

Bây giờ Hàn Lập cầm trong tay gốc ngàn năm tam ô thảo, nằm tại phòng của chính mình, trên giường gỗ, phát ngốc.

Hai mắt hắn thẳng tắp nhìn chằm chằm dược thảo đen thùi, tựa hồ như đang nghiên cứu nó. Nhưng chỉ cần có một người ở trong phòng, từ ánh mắt tán loạn của hắn nhìn ra, tâm tư hắn căn bản không có đặt trên gốc tam ô thảo, mà là đang thần du thiên ngoại, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bây giờ hắn hoàn toàn không đắm chìm trong vui sướng vì cây tam ô thảo, mà là đang tinh tế nghĩ đến chỗ tốt cùng nguy hiểm mà bình nhỏ mang đến, vì đường lui của chính mình mà suy nghĩ.

Hàn Lập từ các loại sách trong phòng Mặc đại phu chứng kiến không ít các ví dụ*" hoài bích kỳ tội"*, cái bình trong tay hắn có thể xưng là bảo vật vô giá, nếu bị người ngoài biết được hắn có một bảo bối như vậy trong tay, hắn tuyệt đối không sống được đến buổi sáng ngày thứ hai. Hắn cùng rất nhiều người *" có ngọc"* trước kia giống nhau, bị bao phủ bởi rất nhiều đồ phu tham lam mà tới. Người ở xa không nói, nói về những người ở gần, nếu mấy vị môn chủ của bổn môn biết bí mật của cái bình, họ nhất định sẽ không buông tha chính mình, sẽ nghĩ mọi phương pháp giết người đoạt bảo, mà chính mình sẽ rơi vào thê lương hạ tràng *" Bảo đoạt nhân diệt"*.

Chính mình tuyệt không thể đem bí mật của bình tử nói cho bất luận kẻ nào, trên núi này cũng cần phải cẩn thận sử dụng, bình nhỏ hấp thu quang điểm gây ra động tĩnh quá lớn, rất có thể sẽ bị ngoại nhân phát hiện bí mật. Hàn Lập hạ quyết tâm thủ khẩu như bình, không tiết lộ ngoại nhân một chữ.

" Nhưng mà chính mình bây giờ cần dược tài để tu luyện, không dùng bình nhỏ này quá đáng tiếc, chính mình còn cần phải nghĩ ra một biện pháp vẹn toàn cả đôi đường" Hắn nhớ tới chính mình không thể tiến bước tu luyện, lại có chút buồn bã. Mặc kệ thế nào

tiến độ tu luyện khẩu quyết không được chậm trễ, không phải vì sự đốc xúc của Mặc đại phu mà tu luyện, mà là hắn mơ hồ đã nhận thấy được một ít biến hóa bất đồng do tu luyện vô danh khẩu quyết trên người mình.

------oOo------

Chương 27: Phối linh dược

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tại thời điểm trước khi Mặc đại phu trở về sơn cốc, Hàn Lập biết sử dụng cái bình này trong thần thủ cốc tạm thời an toàn, bởi vì cả sơn cốc cũng chỉ có mình hắn, bình thường cũng không có ngoại nhân tùy tiện xông vào trong cốc, cam đoan ở đoạn thời gian này cũng không gặp cái gì ngoài ý muốn, có thể yên tâm lớn mật sử dụng bình nhỏ.

Hàn Lập bắt đầu đoán thời gian Mặc đại phu trở về sơn cốc, cảm giác được nếu hắn tại những địa phương phụ cận tìm thì không có khả năng tìm được dược tài tốt, hắn sợ rằng phải đi những địa phương khá xa mà tìm, rất có thể là phải đi sâu vào những nơi vắng vẻ không người, hoặc vào sâu trong rừng rậm tìm kiếm. Chỉ có những nơi hẻo lánh như vậy mới có hy vọng hái được một ít hi hữu dược tài. Nhưng thời gian trên đường đi là thứ nhất, hơn nữa còn thời gian tốn hao để sưu tầm dược tài, ít nhất cũng phải gần một năm mới có thể trở về cốc.

Bây giờ cách thời gian Mặc đại phu rời cốc khoảng nửa năm, phỏng chừng hắn có khoảng sáu đến bảy tháng nữa mới về được Thất huyền môn. Trước khi hắn trở vè, Hàn Lâpk chỉ có thể cố gắng nuôi dưỡng một số thảo dược hữu dụng với chính mình, phải có kế hoạch dựa theo mấy cách điều chế dược tài trân quý mà hắn biết được, không thể lãng phí thứ lục dịch này.

Hàn Lập sắp chế tác những dược vật có thể tăng trưởng công lực, giúp mình đột phá bình cảnh. Đây đều là những loại mà Mặc đại phu trước đây muốn phối chế, nhưng lại không tìm đủ dược tài cần thiết, mấy loại dược tài này đều là những loại để người bình thường táng gia bại sản, là bảo vật người giang hồ liều mạng tranh đoạt.

Chính như là y thuật cao minh như Mặc đại phu, cũng chưa bao giờ ra mắt một trong những loại dược tài này, chứ đừng nói là thân thủ phối chế. Phải biết rằng Mặc đại phu mặc dù nắm giữ phương pháp phối chế thánh dược, nhưng trong tay không có dược tài, cũng chỉ có thể ngửa mặt lên trời thở dài.

Hàn Lập lúc trước theo Mặc đại phu học y thuật, đối với cách điều chế hi hữu này cảm thấy hứng thú, hắn mặc dù không hy vọng xa vời chính mình có thể phối chế được dược vật này, nhưng cũng đem cách điều chế ghi nhớ không ít. Mặc đại phu đối với việc học tập cách điều chế này của hắn mang một thái độ bình thường. Chỉ cần Hàn Lập hỏi, hắn sẽ trả lời đầy đủ cho Hàn Lập, không có chút dấu diếm. Đại khái Mặc đại phu cho rằng cách điều chế này thuộc về loại trân quý nhưng không thể sử dụng được.

Bây giờ cách điều chế đã trở thành máu thịt của Hàn Lập. Hắn chiếu theo đúng phương pháp để nuôi dưỡng 5 loại thảo dược, không dám có một chút buông lỏng. Phải biết rằng thời gian của hắn cũng không nhiều, hắn phải điều chế tốt dược vật này trước khi Mặc đại phu trở về, sau đó thì đem cái bình giấu đi, quyết không sử dụng trên ngọn núi này lần nữa.

Hàn Lập cũng không có chút tin tưởng có thể ở trước mặt Mặc đại phu sử dụng bình nhỏ mà không lộ ra dấu vết. Trong lòng hắn rất rõ ràng Mặc đại phu là người khôn khéo cẩn thận cỡ nào. Hắn cũng không có ý định đem bí mật về bình nhỏ nói cho Mặc đại phu.

Hàn Lập cảm giác được chính mình và Mặc đại phu có quan hệ rất kì lạ, không phải như quan hệ thầy trò bình thường.

Mặc đại phu thường xuyên dùng một loại ánh mắt kì lạ nhìn hắn, điều này làm cho Hàn Lập có cảm giác đối phương đang ẩn giấu một bí mật có hại cho mình. Đặc biệt là một, hai năm gần đây, loại cảm giác này của Hàn Lập càng thêm mãnh liệt. Điều này làm cho Hàn Lập và Mặc đại phu không có cách nào giống như thầy trò bình thường thân mật không khoảng cách, không có chuyện gì sẽ nói.

Mặc đại phu lúc ngày thường kì thật đối với hắn phi thường tốt. Không có đấm đá, không bao giờ mở miệng mắng to, trên phương diện tu luyện khẩu quyết cũng không tiếc sức lực tạo cho hắn điều kiện tốt nhất, nhưng giữa hai thầy trò như tồn tại một tầng bình chướng, luôn có một loại không khí miễn cưỡng chung quanh hai người phiêu đãng.

Mặc đại phu rất rõ ràng ý thức được sự tồn tại của vết rách này, nhưng mà hắn không có một chút ý định nào để bổ cứu tình thầy trò này, vẫn làm y như trước, chỉ một mặt đốc xúc tiến độ khẩu quyết Hàn Lập tu luyện. Nhưng mà khi nhìn về phía Hàn Lập, loại cổ quái ánh mắt này tựa hồ dần dần mất đi, thậm chí đã một thời gian dài rồi không có ánh mắt này nữa.

Nhưng giác quan thứ sáu của Hàn Lập mơ hồ nói cho chính mình biết, đối phương cũng không thật sự buông tha ý đồ với chính mình, mà là rất xảo diệu đem dục vọng của hắn che dấu. Cứ như vậy làm Hàn Lập đối với Mặc đại phu tăng thêm vài tầng đề phòng. Dưới tình huống như thế này, hắn sao dám đem bí mật của bình nhỏ cho đối phương biết chứ!

Hàn Lập từ không ít sử thư học được một cái giáo huấn thép, đó chính là*" suy nghĩ hại người không thể có, nhưng suy nghĩ đề phòng người không thể không có"*

Mặc kệ Mặc đại phu đối với mình có gây ra bất lợi, hay chính là cảm giác của mình sai lầm, hắn đối với Mặc đại phu tăng mạnh cảnh giác nói chung không phải là một chuyện xấu. Nếu Mặc đại phu thật là đối với hắn có chủ tâm bất lương, hắn tăng mạnh đề phòng để tránh cho mình bị thương tổn. Nếu giác quan thứ sáu của mình sai lầm, hắn đề cao cảnh giác cũng không có chỗ nào là không đúng. Hắn sẽ không chủ động làm chuyện khi sư diệt tổ, Hàn Lập hắn vẫn là hảo đồ đệ của Mặc đại phu, sẽ cố gắng làm hết chức trách của một người đồ đệ phải có.

Hàn Lập nghĩ tới đây tâm lý còn có chút không quá thoải mái, loại thầy trò kì quái như chính mình và Mặc đại phu trong Thất huyền môn chỉ sợ có một, hắn không khỏi thở dài một chút.

Bình nhỏ quyết không thể sử dụng khi Mặc đại phu đã trở về, đây là nhất định. Phải biết rằng trên đời không có chuyện nào là kín bưng, cứ cho là hắn may mắn không bị Mặc đại phu phát hiện, cũng có thể bị những người Thất huyền môn phát hiện. Bảo hiểm nhất chính là đem nó thu hồi, coi như không có phát sinh loại chuyện này.

Hàn Lập đã nghĩ tốt lắm hết thảy, cũng hạ quyết tâm cất giấu bình nhỏ không dễ dàng đem ra dùng, trong lòng nhẹ nhàng, mơ mơ màng màng trên giường ngủ mất.

Tại mấy tháng sau, Hàn Lập len lén dùng dịch thể màu lục trong bình nhỏ, nuôi dưỡng các loại dược tài trân quý, dựa theo cách điều chế điều phối không ít trân quý dược tài. Nhưng trong quá trình phối chế cũng xảy ra không ít lần thất bại để cho Hàn Lập đau lòng hồi lâu, phải biết rằng dược tài để chế tác dược vật, không loại nào là không trân quý, không phải là cực phẩm tài liệu. Thất bại một lần đại biểu cho không biết bao nhiêu bạc vàng đổ xuống sông xuống biển. Nhưng mà cái này cũng không thể trách hắn, với cách điều chế này đối với những người lần đầu tien phôi chế, thất bại vài lần là khó tránh khỏi. Chính là nếu Mặc đại phu tự mình phối chế cũng sẽ thất bại một, hai lần. Hàn Lập cũng chỉ có thể tự an ủi như vậy.

" Hoàng long đan", *"Thanh linh tán"*, *" Kim tủy hoàn"*, *" Dưỡng tinh đan"*, những loại thuốc hi hãn khó có thể gặp ở bên ngoài đều được đặt bên trong hơn mười bình nhỏ. Từng cái bình được xếp trước mặt Hàn Lập.Hàn Lập nhìn những dược bình này, trên mặt cũng không thể dấu nổi vui mừng. Có linh đan diệu dược, đừng nói là luyện thành khẩu quyết tầng thứ tư, đến ngay cả tầng thứ năm, thứ sáu cũng sẽ tốn không quá nhiều khí lực là có thể luyện thành.

Trong có các loại thuốc này, *" Hoàng long đan"* và *" Kim tủy hoàn"* đối với việc luyện công của hắn trợ giúp lớn nhất, đều có diệu dụng thoát thai hoán cốt, gia tăng công lực. Mà *"Thanh linh tán"* là thánh dược giải độc thế gian ít có, có thể giải được trăm ngàn loại kịch độc, cuối cùng *"dưỡng tinh đan"* là một loại linh dược đối với nội ngoại thương đều có tác dụng thần kỳ. Chỉ cần ăn một viên thuốc, cho dù không thể khởi tử hồi sanh, không làm cho thương thế lập tức khỏi hẳn, cũng làm cho thương thế giảm bớt, có thể bảo trụ tính mạng.

------oOo------

Chương 28: Mặc lão hồi cốc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vốn Hàn Lập cũng không định phối chế 2 loại dược vật không có quan hệ với luyện công này, nhưng trải qua cẩn thận tự định giá, cảm giác chính mình dù sao vẫn là một nửa người giang hồ, có trời mới biết, vào một ngày nào đó hắn có hay không sẽ gặp phải tai họa? Có thể hay không bị cuốn vào một ít đánh đánh giết giết trên giang hồ? Chính là nên chuẩn bị trước một chút giải độc chữa thương vẫn tốt hơn, vạn nhất nếu mình trúng độc bị thương, bởi vì không có thuốc tốt mà nghẻo, chẳng phải quá oan khuất!

Nghĩ vậy, Hàn Lập điều chế 2 loại dược vật, chuẩn bị mang bên người đề phòng ngoài ý muốn, dù sao tánh mạng mỗi người chỉ có 1 cái mà thôi, Hàn Lập còn không muốn chết sớm.

Mặc dù làm vậy sẽ ảnh hưởng đến số lượng của 2 loại linh dược, từ đó mà tốc độ tu luyện khẩu quyết có chậm đi một ít, nhưng đây cũng là chuyện không thể tránh được. Dù sao trên đời không có cái gì thập toàn thập mĩ, làm người có đôi lúc phải có chút cam chịu.

Hàn Lập phối chế hoàn thành, bắt đầu dựa theo phương pháp dùng thuốc, phân biệt ăn một viên *" Hoàng long đan"* và *" Kim tủy hoàn"*. 2 loại dược vật này không hổ là thánh dược trong truyền thuyết, dưới tác dụng kinh hãi của dược lực, không uổng phí công sức, ngay đêm đó hắn phá tan bình cảnh, luyện thành tầng thứ tư khẩu quyết.

Vừa đạt đến tầng thứ tư, Hàn Lập lập tức cảm thấy hoàn toàn bất đồng với quá khứ, ngũ cảm của hắn *"oanh"* một cái tăng lên một cảnh giới không thể tưởng tượng, hết thảy sự vật trước mắt trở nên sáng ngời, rõ ràng. Trước kia chính mình không thể thấy được một số thứ rất nhỏ, một chút trở nên bị phóng lớn, có thể thấy được bằng mắt. Đến ngay cả một sợi tơ nhện ở góc phòng cũng thấy rõ mồn một, thính giác cũng trở nên linh mẫn nhạy bén vô cùng. Vô số các tiếng vang trước kia chưa bao giờ nghe thấy đều dũng mãnh đập vào trong tai, ví dụ như một con giun ở cách xa vài chục trượng đào đất phát ra âm thanh *" sa sa"*, một con côn trùng không biết tên bay qua trước cửa phát ra thanh âm *" ông ông"*, những tiếng vang này như ghé sát tai hắn mà vang lên, nghe vô cùng rõ ràng. Ngoài ra còn đột nhiên toát ra một số mùi kì quái, làm cho Hàn Lập biết được khứu giác của mình so với trước kia bất đồng thật lớn.

Hàn Lập vừa mừng vừa sợ, đây là lần đầu tiên từ khi hắn tu luyện khẩu quyết này cảm thấy chính mình không có lãng phí thời gian, cảm thụ cùng người khác bất đồng như vậy, rõ ràng khẩu quyết này không phải là không có tác dụng, mà là nó có chỗ độc đáo của nó.

Mấy tầng tu luyện trước mặc dù đều cho hắn ngũ cảm có tăng lên nhất định, nhưng đều không thay đổi rõ ràng giống như tầng thứ tư này, thay đổi này thật lớn, đây căn bản chính là tính chất tăng lên, giống như thay đổi thành một người hoàn toàn mới.

Trừ cái này ra, hắn còn cảm thấy thân thể chính mình so với trước đây nhẹ nhàng hơn rất nhiều, trên phương diện tinh thần cũng có bước tiến dài, nếu bây giờ Hàn Lập ba ngày không ngủ cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Hàn Lập tinh tế thưởng thức những điều bất đồng chưa từng có trước đây trên thân thể. Hắn đứng một chỗ bất động một chút, là có thể cảm nhận hết thảy mọi chuyện sảy ra trong phạm vi mười trượng xung quanh, làm Hàn Lập phi thường si mê cảm giác này.

Hôm nay hắn mới hiểu được, khẩu quyết này tu luyện đến tầng thứ tư mới là chính thức có chút thành tựu.

Hắn không khỏi nghĩ đến tầng thứ tư có tư vị làm kẻ khác khó có thể quên, vậy tâng thứ 5, thứ 6 sẽ có bao nhiêu những cảm thụ tuyệt vời nữa đây.

Ngay khi Hàn Lập vừa mới lĩnh ngộ đến sự ảo diệu của công pháp hắn tu luyện không bao lâu, sư phó trên danh nghĩa của hắn- Mặc đại phu trở về sơn cốc. Hắn chẳng những chính mình trở về, còn mang theo một nhân vật thần bí.

Mặc đại phu mới vào thần thủ cốc thì Hàn Lập từ xa đã nghe thấy tiếng ho khan quen thuộc, lúc ấy hắn đang ở trong thạch thất ngồi tu luyện, tranh thủ có thể sớm tiến được thêm một tầng. Sau khi nhận thấy thanh âm của Mặc đại phu, liền tức tốc vận khí thu công, đi ra ngoài thạch thất, phàm hướng cốc khẩu mà đi đến, bái kiến vị sư phó đã một năm không thấy mặt. Kết quả là cách cốc khẩu không xa thấy Mặc đại phu.

Vừa thấy Mặc đại phu, Hàn Lập thất kinh, người vẫn chính là người trước kia, nhưng đập vào mắt là khuôn mặt hôi bại không có vài phần sinh khí. Hắn trước kia mặc dù sắc mặt có vàng vọt bệnh hoạn nhưng cũng không có như bây giờ khí sắc kém đến cực điểm, bộ dạng giống như là đại hạn sắp đến vậy.

Càng làm Hàn Lập kinh hãi nữa là phía sau hắn còn đi theo một người mang khăn che màu đen, trên dưới toàn thân đều bị một kiện lục bào thùng thình che kín, không lộ ra nửa phần da thịt ra bên ngoài. Người này có vóc người cao lớn dị thường, so với Hàn Lập còn cao hơn tận 2 cái đầu. Có thân hình to lớn rắn chắc nhưng người lại mang theo khăn che mặt, Hàn Lập không cách nào nhìn rõ dung mạo người này, chỉ loáng thoáng cảm giác được người này có khuông mặt khẳng định là dữ tợn đáng sợ, dị thường sửu lậu.

Hàn Lập đè nén nghi vấn trong lòng xuống, vội vàng tiến lên thi lễ với Mặc đại phu, sau đó cung kính đứng một bên, chờ Mặc đại phu đặt câu hỏi.

Tâm lý hắn rất rõ ràng, đối phương căn bản không để ý đồ đệ này có đối với hắn lễ phép cung kính không, nhưng thân làm đệ tử, thầy trò lễ tiết vẫn cần phải làm đủ, không thể tùy tiện quên đi, làm cho đối phương có cảm giác mình là loại kiệt ngạo không tuần, sẽ làm cho chính mình càng bị rơi vào một hoàn cảnh bất lợi hơn.

Y theo sự hiểu biết của Hàn Lập với Mặc đại phu, theo như ngày thường sự quan tâm của hắn đối với tiến độ tu luyện khẩu quyết của chính mình, một đoạn thời gian dài như vậy không thấy mặt, phỏng chừng vừa thấy mình, hắn trước tiên sẽ mở miệng gỏi tình trạng tu luyện khẩu quyết để xác định tiến độ tu luyện khẩu quyết của Hàn Lập như thế nào.

Quả nhiên, Mặc đại phu thấy Hàn Lập chủ động từ bên trong sơn cốc đi ra, hơi chút sủng sốt, ho khan 2 tiếng liền hữu khí vô lực mở miệng:

------oOo------

Chương 29: Xung đột khởi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mặc đại phu mặt không chút thay đổi, hai mắt nửa mở nửa khép, một tay vững vàng đặt trên cổ tay Hàn Lập.

Toàn bộ tâm thần hắn đều tập trung vào sự cường nhược của chân khí trên người Hàn Lập, một hồi lâu không nói chuyện.

Sau khoảng thời gian uống một chén trà nhỏ, hắn mới thật sau thở ra một hơi, tựa hồ đem tất cả ảo não trong lòng đều thể ra, con mắt đột nhiên mở, một lũ tinh quang từ đôi mắt hòn trọc của hắn bắn ra, làm cho người ta không dám đối thị.

Hắn sắc mặt âm trầm, rất rõ ràng, đối với Hàn Lập không hài lòng, tuy vậy vẫn không có chửi mắng.

Hắn lạnh lùng khoát tay, ý bảo Hàn Lập đi theo hắn.

Hàn Lập ngoan ngoãn đi theo phía sau hắn, mặc dù đối với thần bí nhân đi bên cạnh cảm thấy hứng thú, nhưng biết trước mắt không phải lúc để mình tùy ý hỏi.

Sau khi vào phòng, Mặc đại phu có chút mệt mỏi ngồi vào ghế, lưng dán vào thành ghế, nửa ngồi nửa nằm. Trong mắt tinh quang đã tán đi, khôi phục bộ dạng người mang bệnh nặng.

Thần bí nhân vẫn theo sát hắn phía sau, nửa bước không rời, sau khi hắn ngồi xuống, đứng thẳng tắp ở phía sau cái ghế, vẫn không nhúc nhích.

Hàn Lập biết Mặc đại phu tâm lý không thoải mái, cũng không muốn chủ động mở miệng, lại cùng thần bí nhân giống nhau, đi tới chính giữa phòng, hướng về phía Mặc đại phu cúi đầu, ngoan ngoãn không hề lộn xộn, đợi đối phương mở miệng hỏi.

Qua nửa ngày, chính là không ai nói, Hàn Lập có chút kì quái, trầm không được, lén lút định ngẩng đầu lên liếc mắt Mặc đại phu một cái.

Muốn nhìn thì nhìn, sao phải làm lén lút? Vừa mới ngẩng cổ lên được nửa đường, thanh âm lãnh lệ của Mặc đại phu truyền tới.

Hàn Lập run lên một chút, tiếp theo liền nghe lời ngẩn hẳn đầu lên, hướng ánh mắt trên mặt Mặc đại phu vòng vo vài lần rồi lập tức rụt trở về.

Hàn Lập trên mặt thần sắc không thay đổi, nhưng tâm lý giống như kinh đào hải lãng, quay cuồng không ngừng.

Mặc đại phu khuôn mặt tại sao lại quỷ dị như vậy, khuôn mặt có chút hôi bại mang thêm nhàn nhạt hắc khí, hắc khí này như có tính mạng, vươn vô số xúc giác thật nhỏ, giương nanh múa vuốt trên mặt hắn. Càng làm Hàn Lập kinh hãi chính là, cái ánh mắt như đã chết của Mặc đại phu từ xưa, hiện ra vẻ ngoan lệ quyết đoán, đang dùng một loại không có hảo ý nhìn kĩ Hàn Lập, khóe miệng còn lộ ra vài phần cười nhạo ý tứ.

Hàn Lập cảm giác được tình huống không quá đúng, vài phần bất an tâm tình nhiễu loạn trong lòng, một tia nguy hiểm hơi thở cũng bắt đầu từ trong phòng chậm rãi duy động.

Hắn cảnh giác, cẩn thận lui về phía sau nửa bước, lấy tay cầm một cục sắt vừa nhặt ở nơi nào đó, thần kinh mới buông lỏng một chút, lúc này bên tai bỗng vang lên thanh âm trào phúng của Mặc đại phu.

Một điểm tiểu thông minh, cũng dám lấy ra sao?

Mặc đại phu thân thể vừa động, quỷ dị từ nửa ngồi nửa nằm biến thành thế đứng thẳng, âm thầm cười rồi thân hình nhoáng lên một cái, cả người phảng phất như u linh tới bên cạnh Hàn Lập, nhìn Hàn Lập*" hắc hắc"* cười lạnh.

Hàn Lập sắc mặt đại biến, biết không hay, vội vàng giơ cánh tay lên, nhưng trên người tê rần, không thể động đậy.

Lúc này hắn mới nhìn đến, ngón tay đối phương từ huyệt đạo trên ngực mình rời ra.

Thật sự là quá nhanh, chính mình cũng không nhận thấy được đối phương lúc nào ra tay.

Mặc lão, ngài muốn làm cái gì? Đệ tử có cái gì không đúng, ngài cứ mở miệng, cần gì phải điểm huyệt đệ tử chứ? Hàn Lập lúc này cũng không cách nào bảo trì trấn định như lúc trước, hắn cố cười với Mặc đại phu nói.

Mặc đại phu cũng không nói gì, chỉ là một tay vỗ vỗ vài cái sau lưng chính mình, nhẹ ho khan một chút, một bộ hình dạng già cả không thể ra trước gió.

Nhưng mà Hàn Lập vừa mới gặp qua bộ dáng mạnh mẽ nhanh nhẹn khi hắn chế trụ mình, nơi nào còn dám tưởng hắn thật là một vị lão nhân bệnh nặng bình thường, đối với động tác này của hắn lại thêm vài phần trọng thị.

Mặc đại phu, ngài có thân phận gì, cần gì phải cùng đệ tử so đo, ngài giải đệ tử huyệt đạo, có cái gì trừng phạt, đệ tử tự mình gánh chịu là được.

Hàn Lập lại liên tiếp nói vài câu dễ nghe,ngữ khí cung kính

Nhưng Mặc đại phu căn bản không thèm để ý tới, đưa cục sắt từ trong tay áo của hắn ra, cầm ở trong tay, sau đó dùng một loại ánh mắt cười nhạo, miệt thị nhìn hắn biểu diễn.

Hàn Lập nhìn thấy tình hình này, tâm liền như bị chìm xuống chỗ sâu nhất, nguyên tưởng rằng chỉ dùng lời nói đả động ý niệm trong đầu đối phương, cũng hoàn toàn cắt đứt.

Nhìn bộ dáng đối phương, sẽ không cấp cho mình một cơ hội nào để lợi dụng.

Hàn Lập dần dần im miệng, trên mặt trở nên an tường, dùng ánh mắt không mang một chút nào cảm tình nhin Mặc đại phu.

Nhất thời tất cả mọi thứ trong phòng trong chớp mắt đều dừng lại, không có một tiếng động, giống như sự tĩnh lặng trước khi giông bão.

Hảo! Hảo! Hảo! Ba tiếng hảo từ trong mồm Mặc đại phu đột ngột thoát ra.

Không hổ là người Mặc Cư Nhân ta nhìn trúng, bây giờ còn có thể mặt không đổi sắc, không uổng công ta đầu tư thật lớn tiền vốn vào ngươi. Hắn tán dương Hàn Lập.

Ngươi rốt cuộc muốn xử trí ta như thế nào? Hàn Lập không có trả lời tiếp Mặc đại phu, mà lại hỏi ngược lại.

A a! Xử trí ngươi thế nào? Mặc đại phu không thèm để ý nhắc lại một lần nữa câu hỏi của Hàn Lập.

Xử trí ngươi như thế nào? Sẽ nhìn xem biểu hiện của chính ngươi.

Vậy là ý gì? Hàn Lập nhíu mày, mơ hồ đoán được một ít ý định của đối phương.

Ta không nói, bằng vào sự thông tuệ của ngươi, hẳn là cũng rõ ràng được vài phần?

Chỉ đoán được tiểu bộ phận, nhưng chính là còn không rõ đầu đuôi sự việc. Hàn Lập không phủ nhận, rất thản nhiên thừa nhận.

Tốt lắm, như vậy là được rồi. Có nghi vấn gì trực tiếp hỏi ta, không nên giấu tại trong bụng. Mặc đại phu âm hiểm cười một chút, trên mặt hắc khí tựa hồ nồng hậu thêm mấy tầng, làm khuông mặt hắn càng thêm dữ tợn.

Ta biết ngươi vẫn đề phòng ta, không chân thật xem ta như sư phó. Nhưng mà cái này không sao cả, ta cũng không thật sự xem ngươi là đồ đệ. Mặc đại phu hừ nhẹ một tiếng.

------oOo------

Chương 30: Kiêu hùng mạt lộ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngươi cảm giác ta bao nhiêu tuổi? Cơ thịt trên hai gò má của hắn chợt nhảy lên vài cái, cứng ngắc hỏi ra một vấn đề không đầu không cuối.

Từ bề ngoài mà nhìn, đại khái khoảng sáu mươi tuổi, nhưng mà ngươi đã hỏi như vậy, đoán chắc tuổi không phải như vậy, chẳng lẽ còn lớn tuổi hơn, hay trẻ tuổi hơn nhiều? Hàn Lập tâm lý có chút kinh ngạc, nhưng vẫn dùng ngữ khí bình thản trả lời.

Sách sách, không hổ là người luyện trường xuân công, từ một tiểu hài tử từ quê lên, biến thành một người minh mẫn thông tuệ. Mặc đại phu không ngừng lấy làm kì lạ, bắt đầu dùng nhiệt thiết ánh mắt nhìn hắn.

Ngươi đoán đúng, ta năm nay mới 30 tuổi. Một câu nói làm cho Hàn Lập không cách nào tin từ trong miệng Mặc đại phu nói ra.

Không có khả năng. Vẫn luôn duy trì trấn định, Hàn lập lần đầu tiên giật mình.

Không có khả năng! Thật là không có khả năng! Người nhìn thấy ta, đừng nói sẽ nhận định ta 60 tuổi, chính là cho dù có tuyên bố với bên ngoài ta trên 70 tuổi, sợ rằng cũng không người nào sẽ hoài nghi. Mặc đại phu thanh âm đột nhiên trở nên vừa cao vừa nhọn, lỗ tai Hàn Lập nghe rất chói tai, khó chịu. Hình như đã xúc động tới nội tâm của hắn chỗ đau nhất rồi.

Ta Mặc Cư Nhân, sớm từ trước trong võ lâm lam châu đã hách hách nổi danh, lập ra một mảnh lãnh địa không nhỏ thuộc về chính mình. Hắc hắc! Lúc ấy lam châu, có ai không biết uy danh " *quỷ thủ"* của ta, vô luận hắc bạch lưỡng đạo, thuận theo ta thì sống, nghịch ta thì chết. Mặc đại phu khôi phục khí thế ngày xưa, dùng trầm thấp khẩu khí, châm rãi tự thuật chuyện xưa của mình.

Hắn theo chính mình lời miêu tả, trong mắt bắn ra thần thái sắc bén như đao kiếm, hình như lại nhớ đến lúc đầu ý khí phong phát, thời gian quyền to nắm trong tay.

Nghe xong Mặc đại phu nói, Hàn Lập âm thầm kinh ngạc, không nghĩ tới rằng kẻ trên danh nghĩa là sư phó này, còn có đại địa vị như vậy.

Đáng tiếc, hảo cảnh không dài. Tại ta mới vừa vào trung niên, đang muốn tiến một bước đại triển quyền cước, lại bị tiểu nhân ám toán, bị người thân tín dùng thủ đoạn âm độc, mặc dù nhờ vào một thân y đạo cao minh, không chế được thời gian thương thế phát tác, nhưng không cách nào làm cho chính mình khỏi hẳn, một thân võ nghệ cũng giảm đi, không còn cách nào tại chỗ cũ đặt chân, Vì sợ cừu gia ám toán, không thể làm gì khác hơn là bỏ đi cơ nghiệp và người nhà, biệt tăm biệt tích, tại các quốc gia các tìm phương thuốc tốt, huy vọng có thể có biện pháp khôi phục công lực như cũ. Hắn lúc nói đến chính mình chuyện cũ thì người đã hoàn toàn đầu nhập vào trong tự thuật, hai tay hung hăng nắm chặt, trên tay hằn thật sâu vết móng tay, máu tươi chảy ròng ròng, nhưng hắn đối với điều này tựa hồ không biết,chỉ là ở trên mặt lộ ra thần sắc hung tàn ngoan độc làm người ta không lạnh mà run, xem ra hắn đối với tiểu nhân hạ độc thủ lúc ấy hận thấu xương.

Nghe ra trong giọng nói liên miên hận ý, Hàn Lập cũng nhịn không được toàn thân sợ hãi, tâm lý cũng không tránh khỏi một trận phát lạnh.

Trời cao có mắt, rốt cục tại một chỗ thần bí, lại để cho ta vô tình được một quyển kỳ thư. Quyển sách này thâm ảo vô cùng, ta mất rất nhiều công sức mới hiểu được một hai, cũng từ trên đó tìm được cách khôi phục công lực, ta dựa theo phương pháp đó mà làm, kết quả … Mặc đại phu dừng lại một chút, không có lập tức nói xong hết, nhưng xem ánh mắt lại thấy một chút tiếc hận ý tứ ở trong đó.

Kết quả ngươi bị biến thành bộ dáng của mọt con quỷ như bây giờ. Hàn Lập lạnh lùng đem những lời hắn muốn nói nhưng không có nói hết thay hắn nói ra.

Không sai, không có nghĩ đến sau khi dựa theo trên quyển sách mà làm, công lực của ta có khôi phục, nhưng người lại rất nhanh già yếu, biến thành một lão già, mang bộ dáng nửa người nửa quỷ. Mặc đại phu buồn bã gật đầu, không có vì Hàn Lập ki phúng mà tức giận.

Ngươi hôm nay hẳn là đã tìm được nguyên nhân tại sao.

Cốt cách của ta có điều không ổn, bị tà khí xâm nhập mà thương tổn. Bây giờ ta sống một ngày tương đương với người bình thường sống mười ngày, tinh lực tiêu hao, mỗi thời mỗi khắc đều hao tốn đại lượng tánh mạng. May mắn ta tinh thông điều dưỡng thuật, lại phối chế một loại bí dược theo nhu quyển sách viết, có thể chậm lại tốc độ lão hóa, chống đỡ đến bay giờ.

Khẩu quyết mà ta luyện, cùng ngươi phiền toái có quan hệ gì? Hàn Lập lập tức đi thẳng vào hạch tâm vấn đề.

Tại ta biến thành bộ dạng này không lậu, từ trên quyển sách nghiên cứu ra phương pháp phá giải: chính là người tu luyện *" Trường xuân công"*, chỉ cần có người tu luyện đến tầng thứ tư, giúp ta vận công, dùng trường xuân khí kích thích bí huyệt,ta sẽ thoát khỏi khốn cảnh hiện tại, một lần nữa tìm về được tinh nguyên đã mất đi.

Tại sao lại phải tìm ta, tùy tiện tìm người khác tu luyện này khẩu quyết không được sao? Hàn Lập trầm ngâm một hồi, hỏi lại một câu về nghi vấn đã chôn ở tâm lý đã lâu.

Ngươi cho rằng *"trường xuân công"* có thể cho cả chó mèo cũng có thể học sao? Khẩu quyết này chẳng những yêu cầu khi người còn trẻ bắt đầu tu luyện, còn yêu cầu tu luyện giả phải có *"linh căn"*, mặc dù ta không biết cái gì là *" linh căn"*, nhưng trước khi ta gặp được ngươi, đã đi tìm mấy trăm đồng tử, đều không thể tu luyện trường xuân công. Mặc đại phu vẻ mặt bực bội.

Có cả việc như vậy? Hàn Lập có chút ngẩn ra, không nghĩ khẩu quyết tu luyên còn như vậy hà khắc.

Lúc còn lại chỉ có năm năm cuộc sống, ta tưởng rằng không có khả năng tìm được người có thể tu luyện khẩu quyết, liền tức giận làm một tay giang hồ lang trung, bắt đầu khắp nơi lưu lãng. Không nghĩ tới ngẫu nhiên chứng kiến Thất huyền môn vương môn chủ đồng dạng bị ám toán, tại tình huống đồng bệnh tương liên ấy, liền ra tay cứu hắn mạng nhỏ. Sau đó nương theo lời mời của hắn, thuận nước đẩy thuyền thành cung phụng của môn phái, chuẩn bị ẩn tính mai danh, trên ngọn núi này vượt qua thời khắc cuối cùng của cuộc sống. Hắc hắc! kì tích chính là vẫn xảy ra, mới đầu là sợ hãi chính mình một thân y thuật võ công toàn bộ thất truyền, liền đem các ngươi thu vào trong cốc.Quả thật là muốn thu hai ngươi làm đồ đệ, nhưng mà lúc ấy không biết làm sao, thần sai quỷ khiến cho các ngươi thử luyện trường xuân công. Đại khái là còn ôm tâm lý may mắn. Kỳ thật cho dù không tu luyện được khẩu quyết này, cũng se nhận các ngươi, đem tàn thân sở học truyền xuống. Nhưng mà cực không nghĩ tới chính là, ngươi dĩ nhiên cũng đối với công pháp này có phản ứng. Ha ha! Thật sự trời không tuyệt đường sống của người.

Mặc đại phu một hơi đem mê đề này toàn bộ đều nói ra, trên mặt bệnh dạng che kín cũng đỏ ửng, xem ra đối với may mắn của chính mình rất là đắc ý.

Ta còn không luyện thành tầng thứ tư trường xuân công, tại sao lúc này lại chế trụ ta, cùng ta nói những thứ này? Hàn Lập rốt cục cũng hỏi ra vấn đề trước mắt hắn quan tâm nhất.

Cái này chỉ trách ngươi, ta mất nhiều như vậy công phu và tâm huyết tại ngươi trên người, nhung ngươi không thể để cho ta hài lòng, vẫn như cũ cùng ta ngoạn hoa dạng. Hôm nay còn kém một bước cuối cùng, nhưng chậm chạp không chiu tiến thêm một tầng cuối cùng, vốn ta còn có thể chờ ngươi thêm 2 năm, nhưng lần này xuống núi bị một cái cừ gia nhận ra. Trải qua khổ chiến, mặc dù đánh bại đối phương, nhưng cũng hao hết tinh lực vốn không nhiều lắm của ta, tuổi thọ bị ngắn lại rất nhiều, cho dù ta đem hết toàn lực cũng chỉ có thể sống lâu mọt năm nữa, ngươi bảo ta như thế nào đợi thêm được? Mặc đại phu đắc ý thần sắc đã biến mất vô ảnh vô tung, thay vào đó vẻ mặt hung quang, cuối cùng quay về phía Hàn Lập rít gào.

Hàn Lập nghe xong thần sắc vẫn như thường, trên mặt không có chút nào dấu hiệu xúc động.

Nhưng tâm lý lại nổi sóng mãnh liệt, hoàn toàn không như ở vẻ ngoài nhìn qua không một tia sợ hãi.

Hắn mặc dù sớm đã dự liệu tới Mặc đại phu đối với chính mình có rất sâu ý đồ, nhưng cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ có như vậy đại lý do, thân thế của đối phương, kinh nghiệm, tu luyện khẩu quyết, không một cái nào không vượt ra phạm vi tưởng tượng của hắn.

------oOo------

Chương 31: Thi Trùng Hoàn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập tâm loạn như ma, có điểm sợ hãi, có điểm hối hận, còn có cả chút mơ hồ. Mặc dù trì hoãn cho tới bây giờ nhưng vẫn chưa nghĩ ra biện pháp thoát thân, việc này làm cho hắn có chút luống cuống.

Dù sao hắn cũng còn rất nhỏ tuổi, không thể nào cùng so sánh với Mặc đại phu, một kẻ đã lão luyện giang hồ. Miễn cưỡng sử dụng thủ đoạn trấn tĩnh, vờ như không có việc gì xảy ra, đã bị Mạc đại phu khám phá ra sơ hở. Mồ hôi lạnh trên trán khẽ toát ra, vạch trần hắn chỉ là *"cọp giấy"*.

Mặc đại phu không bỏ qua một biến hóa nào trên khuôn mặt của Hàn Lập, đối với áp lực cường đại mình gây ra rất hài lòng, lão luôn cho rằng, chỉ khi làm cho tâm lý đối phương thất thủ mới có thể khiến cho đối phương nói ra những lời chân thật.

"Có phải ngươi đã nghi ngờ ta nên cố ý lười biếng, làm trì hoàn tiến độ luyện công?" Hàn Lập bị một đòn này của Mặc lão làm cho choáng váng.

"Đương nhiên, thời gian hai năm không thể luyện tới tầng thứ tư, ngươi thật sự nghĩ rằng ta nhìn không thấu trò tiểu xảo của ngươi sao? Ba tầng trước, chỉ trong thời gian ba năm đã có thể hoàn thành, cho dù tầng thứ tư khó luyện, không có dược vật hỗ trợ, cũng không thể nào trong hai năm mà không có một điểm tiến bộ." Mặc đại phu âm trầm nói, hai hàng lông mày dựng đứng lên, tràn ngập sát khí, tựa hồ đã sớm bất mãn với Hàn Lập, hôm nay mới phát tác ra.

"Xem ra ta giải thích như thế nào Mặc lão cũng sẽ không tin." Hàn Lập âm thầm cười khổ, không nghĩ rằng vừa mới dấu diếm tiến độ, lại tạo thành cục diện tội khôi họa thủ (*lỗi lầm do chính mình gây ra) trước mắt. Hắn như dẫm lên phải tảng đá, tự mình đạp

chân mình, không biết rằng việc này làm Mặc đại phu bạo phát. Vạch trần hết thảy mê đề này, đến tột cùng là sai hay đúng.

"Không cần nói nhiều nữa, ta cũng không muốn biết những hành vi trước kia của ngươi là thật hay giả, hiện tại ta chỉ hỏi ngươi một câu: "Ta cho ngươi một năm thời gian, ngươi có khả năng luyện Trường Xuân Công đến tầng thứ tư không?*" Mặc đại phu cười lạnh một tiếng, từ từ nói ra một câu hỏi trọng yếu nhất, ngăn cả mí mắt cũng không chớp, gắt gao nhìn Hàn Lập, thận trọng chờ hắn trả lời.*

Hàn Lập rất tỉnh táo, hắn biết vấn đề này chẳng những liên quan đến tính mạng của đối phương sau một năm, cũng là mấu chốt để mình có thể sống sót.

"Ngươi hẳn là trong lòng đã rất rõ ràng, ta không có khả năng cho ngươi đáp án. Trước tiên… ngươi hãy khai giải huyệt đạo cho ta đã.*" Toàn thân Hàn Lập liền buông lỏng xuống, khẩu khí cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.*

Mặc đại phu nghe được lời hắn nói, thần sắc cũng trở nên hòa hoãn, ánh mắt lộ ra một chút ý tán thưởng, nhưng hắn cũng không vội vàng tiến lên giải huyệt mà cẩn thận lấy từ trong ngực ra một cái hộp gỗ hình tứ giác, điêu khắc rất tinh xảo.

"Chỉ bằng những lời ngươi nói, ta vẫn lo lắng, vạn nhất ngươi lại *"treo đầu dê bán thịt chó"*(* quải dương đầu mại cẩu nhục), không chịu dụng tâm tu luyện, như vậy so với trước kia có khác gì nhau đâu. Vì cái mạng nhỏ của ngươi và ta, cần phải gia trì thêm một tầng bảo hiểm nữa. *". Hắn âm âm nói.*

Cẩn thận mở nắp hộp ra, một viên dược hoàn màu trắng nằm ngay giữa hộp.

Mặc đại phu vung tay trên người Hàn Lập một lúc, giải khai huyệt đạo, không đợi hắn kịp nhúc nhích đã đưa cái hộp đến trước mặt hắn.

"Ngươi là người thông minh, không cần ta phải nói lời thừa nữa, ngươi biết nên làm thế nào rồi chứ?*" Mặc đại phu nheo hai mắt* *lại, không có một chút hảo ý.*

*Hàn Lập vừa mới hoạt động được một chút thì tay chân liền cứng lại, không nói hai lời, đưa tay nhẹ nhàng đón lấy mộc hạp(*hộp gỗ), dùng hai ngón tay nhè nhẹ gỡ viên dược hoàn ra. Đang đứng đối diện với đối phương nhưng hắn không thèm nhìn một cái, trực tiếp bỏ vào trong miệng, nuốt xuống.*

"Ha ha! Tốt lắm, kẻ thức thới mới là trang tuấn kiệt, nếu ngươi giúp ta khôi phục bình thường, ta sẽ trọng thưởng ngươi hậu hĩnh. Ta không hề nói dối ngươi đâu, ta sẽ không bạc đãi ngươi, cũng có khả năng ta sẽ thu ngươi làm đồ đệ, đảm bảo ngươi sẽ được vinh hoa phú quý cả đời." *Mặc đại phu vỗ tay xuống bàn, rất sốt sắng hứa hẹn trọng đãi với Hàn Lập.*

"Bây giờ ta sẽ nói cho ngươi biết công dụng của dược hoàn, đề tỉnh ngươi bất tri bất giác phạm vào những kiêng kỵ, mất đi tính mạng."

Sắc mặt Hàn Lập không đổi, cũng không có chút bộ dáng bị đả động.

"Khà khà, đây được gọi là *"Thi Trùng Hoàn"*, không phải là một loại dược vật, mà là bí pháp điều chế trùng noãn (*trứng trùng), khi ngươi ăn nó vào, nó sẽ tiềm phục trong nội thể của ngươi một năm, ngươi yên tâm, trong vòng một năm này tuyệt đối an toàn, sẽ không có bất kì ảnh hưởng nào đối với ngươi. Sau một năm, ngươi chỉ cần phục dụng giải dược đặc chế, nó sẽ tự động tan rã, không hề lưu lại ẩn hoạn."

"Nhưng nếu sau một năm, nếu ngươi không ăn giải dược thì, hắc hắc.! Trùng noãn sẽ hấp thu dưỡng chất, phá vỏ chui ra, đem toàn bộ nội tạng của ngươi ăn sạch sẽ, sẽ làm cho ngươi sống không bằng chết, thống khổ suốt ba ngày ba đêm rồi mới chậm rãi chết đi." *Mặc đại phu thản nhiên nói về sự lợi hại của dược hoàn, ngầm cảnh cáo Hàn Lập.*

Hàn Lập nghe được sự đáng sợ của dược hoàn, thân thể có chút run ẩy, sắc mặt trở nên cực kì khó coi, cơ hồ không thể khống chế được lửa giận trong lòng. Đây chính là "đòn sát thủ" *của Mặc đại* *phu, lúc này mới đem ra sử dụng.*

"Được rồi, ta nghe nói cha mẹ, thân nhân của ngươi không ít, mỗi tháng ngươi đều gửi bạc về nhà có đúng không? Không cần phải nói, ngươi cứ hướng ta mà trả lời, ta biết ngươi đối với thân nhân rất quải niệm a." *Mặc đại phu thâm hiểm nói một câu trúng ngay trọng tâm. Lúc này, hắn mới chính thức lộ ra chân tướng, một chút hung hăng đưa Hàn Lập vào chỗ khó xử trí mệnh.*

Sắc mặt Hàn Lập đã trở nên khó coi, căn bản không có cách nào bảo trì trang thái tinh thần như trong sách, cảnh giới tâm tĩnh lặng như nước.

Hắn dùng hết sức lực tinh thần, mím chặt môi, sợ rằng chính mình sẽ mở miệng mắng chửi, hoặc bật ra những câu khốn khổ cầu xin. Hắn hiểu rất rõ rằng, mặc cho dù có cầu khẩn, uy hiếp, đối phương cũng sẽ không buông thả điểm yếu trí mạng này.

"Ngươi yên tâm đi, trong vòng một năm, ta nhất định sẽ luyện công đến tầng thứ tư." *Hàn Lập từ từ nói, một chữ nói ra cũng không hề che dấu sự thống hận đối với Mặc đại phu.*

Trước sự uy hiếp rõ ràng này, hắm chỉ có thể tạm thời khuất phục. Hắn không thể làm một người "lục thân bất nhận"*, không thể nhìn phụ mẫu của mình đi vào chỗ chết.*

Hôm nay, đã bị đối phương nắm được tử huyệt, hắn muốn cùng với đối phương "ngư tử võng phá, đồng quy vu tận" *tuy nhiên hắn liền từ bỏ ý nghĩ này ngay. Lần này cùng Mặc đại phu giao phong, hắn xem như hoàn toàn thất bại.*

Mặc đại phu nghe ngữ khí khuất phục của Hàn Lập, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm. Hắn khẩn trương cũng không kém gì Hàn Lập, bất quá vẻ mặt quỷ dị đa biến đã được che dấu được chân tướng của hắn.

"Trường Xuân Công này thật là tà môn, tiểu tử thúi này tuổi còn trẻ mà đã khó đối phó như vậy." *Trong tâm Mặc đại phu không biết là đang hâm mộ, hay là đang đố kị, hung hăng mắng một câu.*

Kỳ thật môn Trương Xuân Công này, đối cới người tu luyện có tác dụng "tẩy tủy khai trí" *nhưng công hiệu thì cũng phải tùy người. Hàn Lập trời sinh tâm tình đã thành thục hơn những đứa trẻ cùng trang lứa, hắn tu luyện môn Trường Xuân Công này đã trở thành một thiếu niên có tâm kế, trí tuệ siêu việt hơn bình thường.*

"ngư tử võng phá, đồng quy vu tận": cá chết thì lưới tan, cùng chết với đối phương.

------oOo------

Chương 32: Hào khí sinh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập xoay người hướng về phía cánh cửa đi tới, đi tới gần cánh cửa đột nhiên quay đầu lại, hỏi một câu:

"Mặc lão, vị huynh đài đứng sau lưng ông, nãy giờ vẫn không nói một lời, không biết có địa vị như thế nào?"

Mặc đại phu nghe xong câu hỏi bất chợt của Hàn Lập, thoáng cười, xảo trá không trả lời ngay vấn đề mà nói:

"Xem ngươi cơ trí như thế, hãy thử đoán đi, nhất định sẽ đoán được đấy."

Hàn Lập lắc lắc đầu, nhanh chóng đi ra khỏi phòng của Mặc đại phu, không biết là hắn đoán không ra, hay căn bản là hắn không muốn đoán.

Hàn Lập đi ra khỏi cửa, sắc mặt liền âm trầm lại.

*"Lần này cùng với mặc đại phu xung đột, mình không hề có khả năng phản kích, đã bị đối phương chế trụ dễ dáng, rõ ràng là mình còn quá ngây thơ, tưởng rằng chỉ bằng vào một chút thông minh có thể đối phó đối phương một cách chu toàn. Kết quả là hao tâm tổn trí chế xuất ra một ống "*Ngũ Độc Thủy*" căn bản không có một chút tác dụng, đã vậy còn bị cướp mất. Tự mình bây giờ phải trở về mà rèn luyện cho tốt, như thế mới có thể nâng cao thực lực của bản thân."*

Nghĩ tới đây, hắn hướng đến chỗ ở của mình, bước chân bước đi một cách nặng nề. Xem ra hắn tịnh không cam lòng để Mặc đại phu khống chế mình như thế.

Trong phòng, Mặc đại phu trợn mắt há hốc mồm nhìn vào bề mặt sàn nhà trên mặt đất, trên bề mặt xuất hiện một cái lỗ thật lớn.

Ngay vừa rồi, hắn cũng không chú ý dùng cái ống sắt gì đó để bắn thử, kết quả từ trong ống phun ra độc dịch, dễ dàng ăn mòn tới tận mặt đất. Chứng kiến độc dịch có độc tính quỷ dị này, Mặc đại phu nhịn không được hoảng sợ trong lòng, vội nhảy lên mở miệng chửi to:

*"Thằng rùa con, lúc nào đã học được cách điều chế độc dược vậy, ta chưa bao giờ dạy hắn tí gì về phương diện này mà, ta còn tưởng đây chỉ là loại mê dược tầm thường "*Thần Tiên Đảo*". Tên tiểu tử thúi này thật sự là "*tâm ngoan thủ lạt*" mà, trở mặt không nhận người thân.*

Hàn Lập không hề hay biết mình đã làm cho Mặc đại phu phải kinh sợ, sau khi trở lại phòng ngủ của mình, vừa ngả đầu xuống gối hắn liền ngủ say ngay, hôm nay hắn đã trải qua nhiều biến đổi lớn, cả thân thể lẫn tinh thần đều đã tiêu hao rất nhiều, cần phải nghỉ ngơi để khôi phục lại thể lực.

Sau khi Hàn Lập đã dưỡng túc tinh thần, từ trong giấc mơ từ từ tỉnh dậy, hắn liền vận động thân mình, nhìn một chút lên sắc trời, phương Đông lúc này đã sáng trắng, xem ra đã đến buổi sáng thứ hai rồi, lần này mình ngủ quả thật không ít.

Hàn Lập duỗi thẳng người nhưng không xuống giường, hai tay nâng cằm lên, cánh tay đặt trên đùi, tính toán phương pháp để thoát khỏi sự không chế của Mặc đại phu.

Rất hiển nhiên, ở đây trong vòng một năm hắn tuyệt đối rất an toàn, đối phương vì nghĩ đến cái mạng nhỏ của mình nên sẽ không xuống tay với hắn, ngược lại còn ra sức đảm bảo an toàn cho hắn, nhưng một năm sau thì có thể an toàn không, thật sự là khó nói.

*Vấn đề "*Trường Xuân Công*" Hàn Lập không quá để tâm, hôm trước ắn đã luyện đến tầng thứ tư, một năm sau cho dù là luyện đến tầng thứ năm cũng dễ như trở bàn tay, không cần hắn phải quá quan tâm.*

"Thi Trùng Hoàn" *cũng đã có cách để giải quyết, đến lúc đó chỉ cần thể hiện tiến độ luyện công cho đối phương xem, sau đó yêu* *cầu đối phương trước hết phải cấp giải dược cho mình, nói không chừng đối phương không thể vì thế mà đắc tội với hắn.*

*Trong giây lát, đột nhiên Hàn Lập nhớ ra cái gì đó, hắn liền lấy ra trong người một cái dược bình (*bình thuốc), trong đó lấy ra một viên dược hoàn màu xanh biếc, sau đó hắn ngửa đầu nuốt viên dược hoàn vào, qua một lúc sau, xem chừng dược hiệu bắt đầu phát tác, hắn lẳng lặng xem xét trong người mình.*

"Khái! Loại *"Thi Trùng Hoàn"* của Mặc lão quỷ thật sự là không có lừa dối mình, ngay cả *"Thanh Linh Tán"* có khả năng giải bách độc trong thiên hạ cũng hoàn toàn vô dụng, xem ra thật sự phải đợi một năm sau mới có khả năng lấy được giải dược." *Hàn Lập có chút ảo não, nhỏ giọng nói thầm.*

Sau khi bỏ dược bình vào trong ngực, hắn từ trên giường ngồi dậy rồi đi xuống giường.

Hắn đi đến cái bàn duy nhất trong phòng, bắt đầu đi vòng quanh.

Hắn một mặt khoanh tay chậm rãi đi tới đi lui, một mặt tiếp tục lo lắng suy nghĩ về các vấn đề.

Nghĩ đi nghĩ lại, những lời Mặc đại phu nói với hắn, Hàn Lập cũng không hoàn toàn tin tưởng, hắn biết rằng trong lời nói của đối phương khẳng định có nhiều điểm không thật. Đáng tiếc biết rõ như thế, nhưng lại bị đối phương dùng thân nhân up hiếp, hắn cũng không có biện pháp phản kháng.

Hàn Lập đối với việc Mặc đại phu một năm sau có làm đúng theo lời hứa hay không, thật sự rất hoài nghi, nếu thật sự đơn giản như lời đối phương nói thì thật tốt, hắn không cần phải đối kháng lại. Nhưng chỉ sợ đối phương che giấu nhiều điều bất lợi đối với hắn, đến lúc đó trở mặt hạ độc thủ, hắn lúc đó lại không có chút chuẩn bị, chẳng phải ngay cả khả năng phản kháng để tìm đường sống cũng không có sao.

Hàn Lập suy đi tính lại rất nhiều lần, nghĩ mãi cũng không có biện pháp nào hoàn hảo.

Hiện tại cả hắn và Mặc đại phu đều có điểm sợ hãi. Đối phương sợ hắn không chuyên tâm tu luyện làm trở ngại cho sinh mệnh của mình, còn hắn cũng lo lắng đối phương vì không muốn để lại mối lo về sau, sẽ ra tay hạ độc thủ với hắn.

*Hắn vốn định dùng điều này để một hai uy hiếp đối phương, làm cho đối phương phải đầu thử kỵ khí (*cân nhắc khi làm gì đó), thế nhưng hôm nay đối phương lại nắm giữ mạng sống của thân nhân mình, làm cho hắn có chỗ luống cuống chân tay, bất đắc dĩ phải thỏa hiệp.*

"Chẳng lẽ thật sự mình phải đem cái mạng nhỏ này ký thác vào trong tay của đối phương, hi vọng lúc đó đối phương đại phát từ bi, hạ thủ lưu tình với mình?" *Hàn Lập có chút nổi giận.*

"Không được, quyết không thể làm thế được, vận mệnh của chính mình quyết không thể để người khác nắm giữ, đem bản thân mình hết thảy để người khác thao túng, đó là suy nghĩ ngu xuẩn nhất." *Ngay lập tức hắn loại bỏ ngay ý niệm ngu xuẩn này trong đầu.*

Suy nghĩ nát óc ra, Hàn Lập cũng nghĩ ra một biện pháp, tuy không phải là biện pháp tốt nhất.

Hắn tính toán đến một biện pháp khác là gia tăng thực lực của bản thân, tìm mọi cách để gia tăng căn cơ của mình, có thể không chế đối phương, cho dù đối phương có thật sự muốn xuống tay, tự mình cũng có thể tìm được đường sống.

Tuy nhiên chủ ý theo chủ ý này, chỉ có thể bị động phòng thủ, nhường cho đối phương "tiên phát chế nhân"*. Hiện tại, cũng chỉ có thể làm theo phương pháp này, cũng tương đối chu toàn thỏa đáng.*

Cuối cùng, Hàn Lập quyết định đi ra ngoài một chút, hắn đầy cửa phòng, bước ra ngoài sân, lười biếng duỗi thân mình, ngáp dài một cái.

Hắn đón làn gió buổi sớm, có chút lạnh thấu sương, nhìn thấy mặt trời đỏ rực đã mọc lên một nửa, hào khí đại phát:

"Vận mệnh của ta chỉ có thể do ta nắm giữ, tuyệt đối sẽ không để kẻ khác thao túng."

------oOo------

Chương 33: Tư hạ giao dịch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập cầm lấy dây thừng, ném gầu xuống thủy đàm, sau đó từ từ kéo gầu nước lên.

Nước suối tràn cả ra ngoài.

Hàn Lập không tốn sức giơ cao gầu nước, đưa lên quá đỉnh đầu, cổ tay xoay nhẹ, *"hoa"* tiếng dội nước vang lên, từ đỉnh đấu xuống đến gót chân hắn ướt đẫm nước.

"Thật mát a!"

"Thật thoải mái!"

Hàn Lập cùng một gã thiếu niên khác đồng thời kêu lên.

Này cũng khó trách, bây giờ đang là tiết hè, nắng chói chang, nóng bức không chịu được, hai người ở trần, dùng nước suối mát trên núi dội xuống từ đỉnh đầu, thật sự là toàn thân đều cảm thấy rất thoải mái.

"Hắc hắc! Hàn sư đệ, ngươi tìm được một nơi thật tốt, một tiểu thủy đàm nằm ở nơi bí mật thế này, ngươi cũng tìm ra." Thiếu niên bề ngoài lãnh khốc bỗng đột nhiên mở miệng ra nói chuyện.

"Này không tính là gì cả, nhưng địa phương khó tìm hơn ta cũng còn tìm được không ít, đáng tiếc những chỗ đó không có nước mát." Một gã thiếu niên còn lại, không khách khí đem những lời khen tặng của đối phương trả lại hết.

Tên thiếu niên này là Hàn Lập, còn gã còn lại là Lệ Phi Vũ, hắn đến để lấy thuốc.

Lệ Phi Vũ từ Hàn Lập lấy được chỉ thống dược, lần đầu tiên dùng thử một chút, thấy phi thường hiệu quả, thống khổ do *"trừu tủy hoàn"* mang lại đã giảm bớt không ít.

Từ đó về sau, Lệ Phi Vũ không còn tự chủ, mỗi khi không sử dụng dược phẩm của Hàn Lập, thì không có cách nào chịu được thống khổ do trừu tủy hoàn mang lại, kết quả, lượng dược phẩm vốn để dùng trong một năm thì chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, Lệ Phi Vũ đã sử dụng hết.

Do phải chịu sự hành hạ đến cực điểm như vậy, Lệ Phi Vũ không còn cách nào khác là dày mặt, chủ động đến tìm Hàn Lập xin dược phẩm.

Mà vào lúc này, Hàn Lập cũng đang muốn gia tăng thực lực của bản thân. Lại biết được đối phương đã tiến Thất tuyệt đường tu luyện, liền trực tiếp đưa ra yêu cầu đề nghị trao đổi, bắt hắn truyền thụ Thất tuyệt đường tuyệt học.

Lệ Phi Vũ vốn đã va chạm nhiều năm, đối với lời đề nghị này, hắn phi thường sảng khoái mà chấp nhận, luôn miệng đáp ứng yêu cầu của Hàn Lập.

Hàn Lập vì đề phòng ngoại nhân phát hiện ra bí mật của họ, đã ra sức tìm kiếm phương vi mười dặm quanh Thải Hà sơn nhằm tìm ra những nơi bí mật, dùng để tiến hành giao dịch với đối phương.

Hai người, vào một thời gian nhất định, sẽ len lén đến đây gặp mặt một lần, Hàn Lập sẽ mang dược vật đưa cho đối phương, mà ngược lại đối phương cũng truyền lại cho hắn một ít võ công học được tại Thất tuyệt đường.

Cứ như vậy, hai người đối với cách trao đổi này vô cùng hài lòng. Mà loại trao đổi này cũng đã kéo dài hơn nửa năm.

Tiếp xúc hơn nửa năm, Lệ Phi Vũ và Hàn Lập đều cảm thấy đối phương tương đối thuận mắt, bất tri bất giác, mối quan hệ đó bỗng trở thành mới quan hệ hảo hữu.

Lệ Phi Vũ đối với địa phương Hàn Lập tìm ra vô cùng hài lòng, đặc biệt đây lại có hồ nước, bốn phía đều là vách núi, ghềnh đá cao bao quanh, ở giữa có một khối bồn địa nhỏ, thông lộ duy nhất dẫn ra ngoài là một tiểu sơn động, sơn động này rất hẹp, để có thể chui qua bắt buộc phải bò, cửa động càng không có gì phải nói, ngay sát nó có một cây hòe cổ lão mọc ở đó.

Quan trọng nhất là, trong cuộc sống có nhiều điều muộn phiền, nơi này có một cái hồ nước mát như vậy thật là thoải mái.

Sau khi hoạt động gân cốt, ở đây dội vài gáo nước mát lạnh, thật sự là sảng khoái vô cùng.

Dội hết nước mát, Hàn Lập ngẩng đầu nhìn mặt trời, nói:

"Ngươi lần trước dạy ta Cuồng mãnh kình, thật cương mãnh quá, ta cảm thấy nó không thích hợp với ta, còn có công pháp nào khác mềm dẻo, khéo léo không?"

"Hàn sư đệ, ngươi cho rằng Thất tuyệt đường dành cho mình ta sao? Muốn học võ công gì là có thể học sao? Ta cũng chỉ có thể từ trong đó tuyển lấy một ít ra học, công pháp của ta thiên về cương dương, đương nhiên phải tìm loại võ công có tính cương dương rồi." Lệ Phi Vũ trừng mắt nhìn Hàn Lập, nhưng không có chút tức giận trả lời Hàn Lập.

"Lệ sư huynh là ai a, thủ lĩnh của đám đệ tử chúng ta, làm sao có thể so sánh với những đệ tử tầm thường trong thất tuyệt đường cớ chứ?"

Hàn Lập ngượng ngùng cười cười, nhìn thấy hắn có chút tức giận, liền bước lên phía trước nói tốt vài câu.

"Thật không dễ dàng để có thể được Hàn đại thiên tài của chúng ta vỗ mông ngựa vài câu a." Lệ Phi Vũ cười cười trêu đểu Hàn Lập.

"Cái gì mà thiên tài, không phải ta mỗi lần đấu với ngươi sau mấy chiêu thì bị đánh ngã sao?"

"Hừ! Đó là ta dùng tới chân khí, dĩ chuyết phá xảo, cái đó không tính là bản lĩnh, nếu không sử dụng chân khí, sợ rằng trong ngoài

trăm chiêu, ta cũng không thể chắc có đánh ngã ngươi được không."

"Có ai luận võ mà không dùng chân khí đâu? Lệ sư huynh thật khiêm tốn quá."

"Khiêm tốn? Ta đến một điểm khiêm tốn cũng không có. Ngươi từ trước đến giờ không có học quá võ công, cũng chưa bao giờ cùng người khác tranh đấu. Thứ duy nhất được học qua là cái tâm pháp chó má kia, vậy mà trong một khoảng thời gian ngắn, ngươi có thể lý giải chiêu thức một cách thấu triệt như vậy, ngươi không phải thiên tài thì là cái gì? Được rồi, cái khẩu quyết kia đến một điểm uy lực cũng không có, ngươi mỗi ngày đều vẫn luyện tập là làm sao?"

Hàn Lập âm thầm cười khổ một cái, nghĩ thầm:

"Ngươi nghĩ rằng ta muốn học sao? Ta bây giờ như đang cưỡi hổ, không học không được."

"Hàn sư đệ, không phải ta dài dòng, chỉ bằng vào thiên phú võ học của ngươi, đem khẩu quyết kia phá bỏ hoàn toàn, chăm chỉ theo ta học chân công phu, ta dám khẳng định, không quá hai năm ngươi có thể lộ diện, sau đó hai người chúng ta có thể xưng bá Thất huyền môn, không phải hơn sao!" Lệ Phi Vũ khuyên hắn một lần nữa.

Hàn Lập trong lòng có chút cảm động, mặc dù đối phương hứa nhiều lần, để hắn có chút bực tức, nhưng đây là thể hiện thành ý của hắn,

Hàn Lập nhẹ nhàng lắc đầu, tỏ vẻ cự tuyệt, liền mở miệng chuyển đề tài.

"Tại thất tuyệt nội đường, có kiếm pháp không cần chân khí vẫn có thể khắc chế địch được không?"

Lệ Phi Vũ thấy Hàn Lập chuyển đề tài, không muốn dây dưa với đề tài trước đó nữa, cũng liền không miễn cưỡng đối phương, biết đối phương cũng giống mình, sợ rằng trong lòng cũng có nan ngôn khó nói ra.

Hắn cúi đầu, cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, rồi ngẩng đầu lên nói:

"Thật sự là có một môn kiếm pháp kỳ quái như vậy, không cần chân khí cũng có thể sử dụng, bất quá…"

"Bất quá cái gì?" Hàn Lập vừa nghe thấy là có võ công phù hợp với mình, không khỏi mừng rỡ, vội vàng hỏi.

"Bất quá, kiếm pháp này nằm ở thất tuyệt nội đường hơn trăm năm rồi, cho đến giờ vẫn chưa có ai tu luyện thành công. Nghe nói, ngay cả vị trưởng lão sáng tạo ra bộ kiếm pháp này cũng chưa kịp luyện thành thì đã qua đời, mà tên bộ kiếm pháp này cũng cổ quái, gọi là Trát nhãn kiếm pháp. Ngươi nói cái tên đó có kỳ quái không?" Lệ Phi Vũ tới kiếm pháp này, luôn miệng kêu kỳ quái.

------oOo------

Chương 34: Trát nhãn kiếm pháp

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Trát nhãn kiếm pháp?" Hàn Lập lầm bầm đọc qua một lần tên của kiếm pháp.

"Đúng vậy, ngươi nói kiếm pháp và chớt mắt có quan hệ gì? Cái tên này thật buồn cười".

"Ngươi luyện qua kiếm pháp này chưa?" Hàn Lập quan tâm hỏi.

"Đương nhiên là chưa, ai mà cần cái thứ võ công mà không cần chân khí, chẳng phải là điên rồ sao? Đừng nói là ta, từ khi nó được sáng lập ra tới nay, chưa ai từng tu luyện qua".

"Nghe nói, nếu không phải vị trưởng lão lúc đầu sáng lập ra nó, từng cứu Thất Huyền môn mấy lần nguy cơ, trước khi lâm chung đã lập di chúc, nhất định phải đem kiếm pháp này vào Thất tuyệt đường, Trát nhãn kiếm pháp này căn bản là không có khả năng là tuyệt học được đưa vào Thất tuyệt đường".

Lệ Phi Vũ này, mồm miệng của hắn hoàn toàn bất đồng với bề ngoài lãnh khốc của hắn, Hàn Lập còn chưa mở miệng hỏi, hắn đã đem nguyên bổn của kiếm pháp này kể tuốt ra. Đương nhiên, mồm miệng của hắn chỉ thể hiện ra trước mặt Hàn Lập một hai lần. Ra bên ngoài, hắn trước mặt các sư huynh đệ khác, hắn lại trở thành *"Lệ sư huynh"* lạnh lùng.

Hàn Lập sau khi nghe Lệ Phi Vũ kể lại xong, giác quan thứ năm của hắn như báo với hắn, đây chính là thứ hắn đang tìm kiếm.

"Lệ sư huynh, kiếm pháp này người có thể sao cho ta một bản, đem ra khỏi Thất tuyệt đường được không?"

"Hì hì! Không thành vấn đề, nếu nói về võ công đó, ta cũng khó mà sao lục cho ngươi một bản, bởi vì mỗi ngày đều có nhiều người đến xem, Trát nhãn kiếm pháp này lại quăng vào một góc căn bản không người nào chú ý đến. Bất quá sao lục đúng là rất phiền phức, chi bằng ta đem nguyên cả kiếm phổ cho ngươi lặng lẽ đem ra ngoài, chờ ngươi ghi chép lại xong, ta sẽ lén trả trở về, tuyệt đối không có người chú ý tới" Lệ Phi Vũ đưa ra đề nghị khá táo bạo.

Hàn Lập thấy bộ dáng của hắn tựa hồ rất chắc chắn, liền đồng ý cách này.

Hắn vốn đang có chút lo lắng người trước mắt vạn nhất hắn trong khi sao lục kiếm pháp thì viết sai mấy chỗ, hắn chẳng phải là oan uổng sao.

Bây giờ có thể có được kiếm phổ nguyên gốc đương nhiên là tốt hoen rồi.

"Được rồi, bây giờ đã không còn sớm, ta nên trở về luyện công. Nếu không, lại bị Tổng quản Thất tuyệt đường phát hiện ta lén ra ngoài" Lệ Phi Vũ lau khô thân thể, mặc lại áo, chuẩn bị rời đi.

Hàn Lập không nói cái gì nữa, chỉ là dặn dò hắn, khi trộm kiếm phổ ra ngoài thì cẩn thận một chút, đừng để bị lộ.

Lệ Phi Vũ không xoay người, lấy tay phẩy phẩy ra sau, rồi từ từ đi từ sơn động bên cạnh đi ra ngoài.

Hàn Lập nhìn bóng lưng của hắn dần dần biến mất ngoài cửa động, vẻ tươi cười trên mặt cũng dần dần biến mất, lộ ra vẻ u ám.

Lệ Phi Vũ đi không bao lâu, Hàn Lập cũng về lại Thần thủ cốc.

Sau một hồi trở về Thần thủ cốc, Hàn Lập từ xa xa đã thấy nam tử thần bí cao lớn kia.

Hắn vẫn không nhúc nhích đứng ở bên ngoài cửa phòng Mặc đại phu, choàng áo khoác, tựa hồ không chút quan tâm đến trời đang nắng chang chang.

Hàn Lập đi tới trước cửa phòng mình, dừng bước lại, ngắm nhìn nam nhân không nói một lời này.

Từ khi bị Mặc đại phu bắt buộc, Hàn Lập vẫn đối với hình dáng của nam tử này cảm thấy rất hứng thú, người này tựa hồ trời sanh đã câm điếc, đi tới sơn cốc này, cũng chưa từng mở miệng nói chuyện.

Kỳ lạ hơn chính là, người này thể lực thật sự là kinh người, cứ đứng thẳng bất động như vậy, đứng ở đó cả ngày, vẫn chưa bao giờ thấy hắn mỏi mệt. Hàn Lập trong lòng sớm đã gọi hắn là *"quái vật"*.

Hắn cũng từng thử qua cùng người này trao đổi một chút, nhưng người này không khác gì một khúc gỗ, không hề phản ứng, bất kể Hàn Lập nói đến thế nào, hắn vẫn không để ý tới.

Hàn Lập xem như hoàn toàn phục Mặc đại phu, có thể đem một người bằng xương bằng thịt sống sờ sờ, huấn luyện như là một con rối, không hề có nhược điểm.

Tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh, thể lực kinh người, không mở miệng nói chuyện, không có chút cảm tình, mặc dù chưa biết võ công của hắn như thế nào, nhưng tuyệt sẽ không quá yếu, đó là phán đoán cuối cùng của hắn đối tên nam tử này.

Hàn Lập biết, người này rất có thể có khả năng trở thành một sát thủ của Mặc đại phu, nhưng hắn không hề có biện pháp, hắn tìm không ra bất cứ sơ hở nào của người này.

Điều duy nhất làm cho Hàn Lập có chút nghi hoặc chính là, ngẫu nhiên nhìn từ phía sau lưng của người này, hắn lại có một cảm giác rất quen thuộc, tựa hồ đã gặp qua ở đâu đó rồi. Nhưng hắn nghĩ lại thì nhớ không nổi có người nào mà hắn quen lại giống với cái bóng lưng kia.

Nhìn một hồi, Hàn Lập thở dài, đóng cửa phòng lại, trở vào bên trong phòng, hắn biết không có mệnh mệnh của Mặc đại phu, người này sẽ không đi nghỉ ngơi.

Hắn có chút rối loạn, vội tiến tới giường của mình, thân thể lăn ra, nằm ở đó, sau đó hai tay gác ra sau đầu, nhắm hai mắt lại.

Hắn đem mấy chiêu hôm nay học được từ Lệ Phi Vũ, trong đầu duyệt qua một lần, âm thầm mô tả lại trong đầu, đem mỗi một chiêu tỉ mĩ chia làm từng đoạn một, rồi lại suy nghĩ từng đoạn một, cẩn thận phân tích.

Đây là Hàn Lập luyện tới tầng thứ năm của Trường Xuân công, mới có được năng lực này, đã gặp qua là không thể quên được.

Hắn dựa vào ưu thế này, cứ tháy bất cứ võ công này thì dùng đầu óc cẩn thận ghi nhớ một lần, rồi lại duyệt qua duyệt lại vô số lần trong đầu, cs thế mà luyện cho đến thăng hoa, cũng vì nguyên nhân này mà Lệ Phi Vũ cho hắn là một thiên tài.

Vào hai tháng trước, Hàn Lập ỷ vào hiệu lực của hai loại thánh dược, trực tiếp đột phá tầng thứ tư của Trường Xuân công, đạt đến tầng thứ năm.

Dược hiệu của *"Hoàng long đan"* và *"Kim tủy hoàn"* to lớn như thế, vượt xa sự dự đoán của Hàn Lập, hắn vẫn còn coi thường uy lực lớn lao của các côn thức điều chế này, các công thức điều thế này thật sự là kỳ bảo vô giá.

Bất quá hai loại linh dược tẩy tủy này, cũng chỉ dùng được một lần thôi, còn lại tất nhiên là bản thân phải tự luyện thành tầng thứ sáu Trường Xuân công, thật có chút chờ mong, Trường Xuân công tầng thứ sáu này sẽ cho bản thân điều ngoài ý muốn gì nữa.

Khoảng cách đến khi Mặc đại phu hạ thông điệp cuối cùng chỉ còn lại có nửa năm, bản thân mặc dù từ Lệ Phi Vũ học được một ít chiêu thức, nhưng bởi vì không có nội gia chân khí tương xứng phối hợp, chỉ có thể xem như là một vài công phu quyền pháp bên ngoài mà thôi.

Vỗ công này dùng để đối phó người bình thường thì còn có công dụng, nhưng sử dụng để đối phó Mặc đại phu, thật sự là như bánh bao thịt đem ném chó, có đi mà không có về.

Hàn Lập nghĩ tới đây có chút ưu tư, lại có chút phiền não, đã biết Trường Xuân công cái gì cũng tốt, nhưng không cách nào áp dụng vaà thực chiến, chém giết.

Hắn bây giờ chỉ có kỳ vọng vào Trát nhãn kiếm pháp kia mà thôi, hy vọng nó sẽ cho mang đến cho hắn sự bất ngờ.

------oOo------

Chương 35: Thâu bí tịch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mười mấy ngày sau, vào một buổi trưa, Hàn Lập lại lén lút trốn ra ngoài thần thủ cốc, ra ngoài tìm Lệ Phi Vũ để gặp mặt.

Kỳ thật cũng không thể nói là hắn lén lút đi ra ngoài, Mặc đại phu đối với việc hắn thường xuyên xuất cốc sớm đã sớm nắm trong lòng bàn tay, nhưng đối với việc này tựu không hề can thiệp, tùy ý Hàn Lập tiến xuất tự do.

Kiểu làm bất quản bất vấn ngay từ đầu làm cho Hàn Lập trong lòng có chút sợ hãi. Chẳng biết đối phương có chuẩn bị, tính toán gì. Quan sát động tĩnh phía sau vài lần, hắn phát hiện thật sự không ai theo dõi mình, hắn cũng tựu yên lòng, phía sau không có nguy hiểm, tự mình di chuyển nhanh hơn.

Sau một thời gian dài di chuyển,bỏ lại phía sau cả quãng đường dài Hàn Lập cũng dần dần có chút sáng tỏ, đối phương để mình tự do như thế ắt có nguyên nhân.

Mặc đại phu đối hàn lập nhẫn lại như vậy, chính là bởi hắn cũng có nỗi khổ bên trong.

Hắn mặc dù ép Hàn Lập dùng *"Thi trùng hoàn"* và sử dụng tính mạng thân nhân Hàn Lập ra đe dọa, đem Hàn Lập ép tới tử lộ, nhưng cũng biết nếu dung phương pháp thô bạo này để áp chế đối phương, đối phương trong lòng nhất định đầy oán khí, tu luyện sau này không thể nào cam tâm tình nguyện. Nếu như lại hạn chế sự tự do của hắn, như vậy, khẳng định rằng sẽ có sự phản kháng của hắn. Dù sao Mặc đại phu đúng là muốn cho hắn chủ động tích cực tu luyện trường xuân công, mà không thể trói tay, buộc hắn đi tu luyện.

Hàn lập rõ ràng biết trước việc này hậu quả ra sao, lá gan hắn càng trở lên lớn hơn. Lúc trước khi li khai còn cẩn thận trách khỏi ánh mắt theo dõi của Mặc đại phu. Bây giờ, không cần phải nói, nghênh ngang đi qua trước mặt hắn.

Hàn lập mặt ngoài thoạt nhìn tựa hồ rất đỉnh đạc, bộ dáng rất bất cần, nhưng trong lòng kỳ thật vẫn rất cẩn thận.

Vừa rời khỏi cốc, hắn đã vận khởi trường xuân công, khiến cho tai mắt xúc giác tăng lên đến cảnh giới bất khả tư nghị. Đưa những sự vật trong vòng mười trượng vào trong tầm kiểm soát.

Hàn lập tin tưởng, kể cả Mặc đại phu đích thân theo dõi, cũng không tránh thoát được con mắt của hắn.

Chánh diện giao phong hắn có lẽ không có khả năng, nhưng nếu như vận dụng ngũ quan thì hắn tuyệt đối có mười phần tin tưởng.

Đoạn đường phía trước, Hàn Lập cẩn thận tránh né gặp phải tuần sơn đệ tử, thông qua thông đạo bí mật nằm sau cây Hòe cổ thụ, bò vào bên trong, nơi có tiểu thủy đàm ở phụ cận.

Vừa vào đến bên trong, đã thấy Lệ Phi Vũ xích lỏa hai chân, ngồi ở bên bờ thủy đàm.

Hắn cúi đầu, nhìn đôi chân trần ngâm trong nước băng lạnh của thủy đàm,*"Phác thông" "Phác thông"* tiếng dùng sức khuấy, đạp mặt nước vang lên, bắn ra những giọt nước đủ màu sắc, hắn đang nghịch nước.

Nghe được tiếng Hàn Lập đi vào, hắn cũng không ngẩng đầu lên, trực tiếp oán thán nói:

"Hàn sư đệ, ngươi tới càng ngày càng chậm, mỗi lần đều muốn ta phải đợi hơn nửa ngày, ngươi không thể tới sớm hơn một chút sao?"

"Ngại quá, ta ……" Hàn Lập lấy tay phẩy phẩy lớp bùn đất còn dính trên quần áo, vừa định giải thích vài câu.

"Tiếp lấy."

Lệ phi vũ cũng không đợi hàn lập mở miệng nói xong, ném cái túi lớn mang theo sau người hướng về phía Hàn Lập.

"Đây là cái gì? Món ngon gì sao?" Hàn lập có chút mạc danh kỳ diệu*, nhưng sau đó, lại cảm thấy trong cái túi có cái gì cứng cứng, lại còn khá nặng, không giống thứ gì có thể ăn được.

"Ngươi chỉ có biết ăn thôi a! Chẳng phải ngươi kêu ta đem Trát nhãn kiếm pháp kiếm phổ cho ngươi sao?" Lệ phi vũ trừng mắt nhìn hắn, khuôn mặt nghiêm lại nói.

" đây là kiếm phổ? không lầm chứ! Không phải là đem đá mài trong sân nhà bỏ vào túi chứ" Hàn Lập cổ tay lắc mạnh cái túi, vẻ mặt rất không tin tưởng.

"Nặng ghê a!" Hắn dùng hai tay nâng nâng thử, kết quả thiếu chút nữa thì hắn chúi người ngã xuống.

"Ha ha!" Lệ Phi Vũ cũng không nhịn được cười, mở cái miệng rộn cười rộ lên, cuối cùng ngã lăn ra đất mà cười, cả người cũng dính toàn bùn đất với cỏ.

Hàn lập hoài nghi nhìn cử chỉ hơi quái dị của đối phương, vừa quay ra nhìn lại cái túi khá to này.

"Bính!"

Hắn đá nhẹ một cái, hình như có chút cảm giác lạ lạ.

Không để ý đến biểu tình quái dị của tên kia, Hàn Lập lấy tay sờ sờ, bỏ cái túi xuống, sau đó ngồi xuống bên cạnh cái túi.

Đối hắn mà nói, đi chơi cái trò đoán đoán tìm xem nó là vật gì là một việc hết sức ngu ngốc, phí sức mà thôi.

Đôi bàn tay trắng sạch đặt tại nút thắt của cái túi, mười ngón tay hắn khẽ múa lên, một phiến mơ hồ chỉ ảnh hiện ra, nút thắt liền được giải khai.

"Ba ba!"

Một tràng vỗ tay vang lên.

Hàn lập đang muốn cho tay vào bên trong, quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh rất không đúng lúc này.

Chẳng biết lúc nào, lệ phi vũ sớm đã đình chỉ tiếng cười, cũng đã đi giày vào.

Hai tay hắn đang vỗ vỗ, cổ vũ cho mình, như hết sức cổ vũ mình vậy, tựa hồ lòng bàn tay hắn đã đỏ bừng hết lên.

*"Sách sách! Mỗi lần chứng kiến ngươi đem "*triền ti thủ*" môn võ công này sử dụng xuất thần nhập hóa như thế, ta đều có cảm giác bất khả tư nghị, chẳng biết là do tư chất ngươi tốt hay la do theo ta mà có tiến bộ lớn chỉ trong thời gian hai tháng a."* Lệ Phi Vũ tay tiếp tục vỗ, miệng thì vẫn khen ngợi không ngừng.

"Ngươi sẽ không phải vì để cho ta biểu diễn mới đặc biệt đem một quyển sách biến thành một cái túi to như vậy chứ?" Hàn Lập không tức giận nói.

"Đương nhiên không phải, chẳng phải người sẽ rõ ràng khi mở nó ra coi sao." Lệ Phi Vũ thu hồi khuôn mặt cười cợt, sắc mặt nghiêm túc trở lại.

Hàn Lập thấy hắn dùng loại ánh mắt này để nói, trong lòng hiếu kỳ nổi lên, tầm mắt quay lại dừng trên cái túi.

Nghiêng đầu thoáng suy nghĩ một chút, vươn ngón trỏ cùng ngón giữa, khe khẽ mở miệng túi ra, đem vật bên trong từ từ lộ ra.

"Đây, đó là ……" Hàn lập trên trán *"bá"* đích một cái toát ra mồ hôi lạnh liễu rậm rạp, hai con người thiếu điều muốn trợn chừng lên

"Thế nào? Giật mình không ít chứ?" Lệ Phi Vũ lo lắng đi lên, lấy tay vỗ nhẹ bờ vai của hắn.

Hàn lập tự nhiên xoay người nhìn chằm chằm vào đối phương, nửa lời không nói.

"Sao ngươi dùng ánh mắt đó nhìn ta, ta không có hứa sẽ lấy thân báo đáp a?" Lệ Phi Vũ cười hì hì đích trêu Hàn Lập một chút.

Hắn nghe xong câu trêu đùa này, Hàn Lập tựa hồ mới thanh tỉnh lại.

"Ta muốn cùng ngươi vạch rõ giới tuyến, từ nay về sau coi như ta không nhận ra ngươi, ngươi cũng chưa bao giờ gặp qua mắt ta." Hàn lập tức giận lớn tiếng hơn.

"Không biết là ta hoa mắt, hay là ngươi điên rồi, ngươi dĩ nhiên đem một đống lớn sách của thất tuyệt đường tàng thư lại đây, nếu như bị tuần đường hộ pháp phát hiện, ngươi ta hai người muốn chết cũng khó." Hàn Lập dùng ngón tay chỉ đống bí tịch, mặt hướng về phía Lệ Phi Vũ gào lên.

Trên góc trái những cuốn sách đó, tất cả đều được thống nhất viết mấy chữ màu vàng đẹp mắt *"Thất tuyệt đường tàng thư"* bằng bút lông.

------oOo------

Chương 36: Giật mình

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhìn thấy Hàn Lập nổi giận, Lệ Phi Vũ cũng không bực mình nữa, nhưng trên khuôn mặt vẫn bất cần.

Hắn cúi đầu xuống, đem ngón tay út chọc chọc vào trong lỗ tai, chuyên tâm ngoáy ngoáy, thần tình đã sẵn sàng đối mặt với mọi thứ.

Hàn Lập sau khi tính tình loạn phát, thấy da mặt Lệ Phi Vũ dày như thành tường, tựa hồ cái gì cũng không có nghe thấy, trở lại trạng thái lãnh tĩnh, cảm giác được chuyện này có cái gì đó kỳ quặc.

"Ngươi không phải là người thiếu suy nghĩ, cũng không phải là người hoang tưởng tự đại, làm ra việc không muốn sống như vậy, chắc chắn là có lý do trong đó." Sau khi thanh tỉnh Hàn Lập hỏi.

Lệ Phi Vũ thấy đối phương tức giận biến mất nhanh như vậy, lại lần nữa khôi phục tính tình trước kia, trong lòng có chút tiếc nuối, nhưng trên mặt lại giả bộ ủy khuất đáng thương, luôn miệng kêu réo:

"Trời ơi, ta thật đúng là oan uổng a! Vừa rồi thật ra ta muốn giải thích cho ngươi một chút, nhưng ngươi không cho ta cơ hội mở miệng a! Bây giờ lại còn oán trách ta, ta đâu phải là loại người không nói lý a!"

Loại giọng điệu kêu réo với bộ dáng ủy khuất này rất là giả dối, làm cho người ta liếc mắt một cái là có thể thấy rõ bản chất, có một loại cảm giác lừa bịp.

Hàn Lập cũng có chút không nhịn được, muốn đi lên trước, đá mạnh hắn một cái như đá con chó đang nằm gặm xương.

"Định đùa với ta sao, mau giải thích cho ta đi. Ngươi bộ dáng vô lại thế này, cũng không sợ bị các sư đệ sùng bái ngươi nhìn thấy, muốn cho bọn hắn thấy bộ dáng này sao, trước kia ngươi cố tạo hình tượng tiêu sái, lãnh khốc sát thủ, bây giờ không phải đều sẽ tan biến không còn một mống sao." Hàn Lập chưa cấp cho hắn mặt mũi, đã chế nhạo hắn một chút.

Hàn Lập hiện tại không có tâm tình cũng đối phương đùa giỡn, chuyện này nếu xử lý không tốt, hai người bọn hắn đều sẽ gặp phiền phức lớn.

Lệ Phi Vũ hình như cũng hiểu rõ ràng Hàn Lập lúc này suy nghĩ gì đó, đối với hắn không nhạo báng nữa, rồi uể oải đi tới cái bọc trước mặt, thân mình cúi xuống, nhặt lên một quyển bí tịch.

Sau khi nghiêm túc lại, trên mặt Lệ Phi Vũ mang một tia thần bí đặc biệt, tự tiếu phi tiếu, đem quyển sách trao cho Hàn Lập, sau đó dụng ánh mắt ý bảo hắn mở bìa sách ra liếc mắt qua một chút.

Hàn Lập thuận tay nhận lấy quyển bí tịch mỏng này, nghi hoặc liếc mắt nhìn đối phương một cái.

Hắn có điểm không thể hiểu được, Lệ Phi Vũ sẽ lại có chủ ý quỷ quái gì nữa

"Mở ra nhìn xem một chút, ngươi sẽ hoàn toàn hiểu rõ ràng." Lệ Phi Vũ dùng một loại giọng điệu làm như trọng yếu lắm nhưng đích xác giả dối, dẫn dụ hắn nói:

"Trực tiếp nói được mà, lại làm ra vẻ thần thần bí bí sao?"

Hàn Lập mặc dù trên mặt có ý không vui, nhưng vẫn đưa tay giở bí tịch ra.

Trang bìa vừa được mở ra, lộ ra một tờ giấy trắng, trên mặt có bốn chữ màu đen lớn, rõ rõ ràng ràng viết *"Trát nhãn kiếm phổ"*

"Ái dà!" Hàn Lập thoáng có chút kinh ngạc.

Lệ Phi Vũ tiện tay đưa cho hắn một quyển bí tịch,chính xác là Lệ

Phi Vũ muốn làm cho Hàn Lập kinh ngạc.

"Đừng giật mình, lại xem thêm mấy quyển bí tịch này nữa." Lệ Phi Vũ ngay sau đó liên tiếp vứt thêm bốn cuốn cho Hàn Lập.

Hàn Lập nhất nhất nhận lấy, sau đó nhanh chóng mở ra xem một lần, cả người kinh ngạc đến ngây dại.

Các quyển bí tịch này, mặt trước mỗi quyển đều viết rõ ràng, minh bạch mấy chữ to màu đen *"Trát nhãn kiếm phổ."*

Ngẩn người trong chốc lát, Hàn Lập mới đem ánh mắt từ trong mấy quyển bí tịch rời đi.

Hắn ngẩng đầu, dùng ngón tay chỉ đống bí tịch trên mặt đất, lắp bắp đứt quãng hỏi:

"Ngươi…ngươi ngàn vạn lần đừng nói cho ta biết toàn bộ đống này đều là *"Trát nhãn kiếm phổ"*!"

"Thật đáng tiếc, Hàn sư đệ, ngươi đã đoán trúng rồi." Đối phương nhún vai, hai tay giang ra thất vọng, thể hiện một bộ dáng không thể tránh khỏi.

Chỉ là hắn khóe miệng có chút khẽ nhếch lên, trong giọng nói có chút hả hê, hoàn toàn cùng bộ dáng hắn không phù hợp.

"Không có khả năng này, nơi này ước chừng có khoảng trăm quyển bí tịch, tại sao đều là *"Trát nhãn kiếm phổ"* được?" Hàn Lập căn bản bất chấp lời của đối phương, liền đem những điều khó tin ra chất vấn.

"Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây?"

"Tại trong góc thư khố, ta đột nhiên nhìn thấy một đống bí tịch cùng tên như thế này, ta còn giật mình không nhỏ đấy chứ!" Lệ Phi Vũ nhướng mắt lên, trong miệng lầm bầm nói với mình, biểu hiện ra bộ dáng trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Sau đó hắn thấy được Hàn Lập ngốc ngốc ngơ ngác không nói gì, cũng không nhịn được cười ha hả.

Đối với Lệ Phi Vũ mà nói, loại khuôn mặt của Hàn Lập bị hù dọa đến giật mình như thế này thật đúng là kỳ quan khó gặp.

Bình thường Hàn Lập ở trước mặt hắn biểu hiện một bộ dáng thong dong, không vội vàng, có trí tuệ, phảng phất *"giật mình"* hai chữ này tựu sẽ không xuất hiện trên người hắn.

Mà lúc này Hàn Lập lại ngây ngốc biểu hiện ra, làm cho Lệ Phi Vũ hiểu được rằng sự khổ cực mấy ngày này không có uổng phí, hoàn toàn xứng đáng.

Sau một lúc lâu, Hàn Lập cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Hắn trong tay nhanh chóng cầm lấy mấy quyển bí tịch nọ, cúi đầu suy nghĩ chốc lát, sau đó mặt ngẩng lên, không nhanh không chậm mở miệng nói:

"Ngươi đã kiểm tra qua mấy quyển bí tịch này chưa?"

"Tổng cộng có bao nhiêu?"

"Ta đương nhiên đã kiểm tra qua hết, không chỉ một lần, tổng cộng có bảy mươi bốn quyển có cùng tên." Lệ Phi Vũ lập tức tiếp lời nói, không chậm trễ nói ra chuẩn xác từng chữ.

"Không biết rõ số lượng những quyển bí tịch này, nếu trở về, bỏ sót một, hai quyển thì có vấn đề lớn đó." Hắn vừa đi theo, vừa thoáng giải thích qua một chút.

Ngón tay nhẹ nhàng mở những trang sách đã ố vàng, Hàn Lập chậm rãi, cẩn thận xem quyển bí tịch cầm trên tay.

------oOo------

Chương 37: Tam bất luyện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Âm thanh lật các trang giấy *"xoạt xoạt"* thanh thúy mà lại dễ nghe.

Nhưng Lệ Phi Vũ đối với loại âm thanh này cực kỳ chán ghét.

Hắn không để ý tới Hàn Lập đang cắm cúi đầu óc nghiên cứu, tự mình chạy trở lại bên bờ đầm nước, rút ra trường đao cắm trong bùn đất, tự mình bắt đầu ngắm nghía nó.

Hàn Lập liếc mắt nhìn Lệ Phi Vũ một cái, nhìn hắn tràn đầy tinh lực, liền không để ý đến cử động của hắn nữa, đem tâm thần quay trở lại bí tịch trong tay.

"Nhất mục thập hành " sợ rằng chỉ có Hàn Lập là người đọc loại sách này với tốc độ kinh nhân, một quyển sách dày rất nhanh đã được hắn xem xong, hắn cúi đầu xuống, cũng không thèm nhìn tới, tiện tay lấy một quyển khác, lật xem không ngừng.

Hai mắt Hàn Lập nhíu nhíu lại, trong quá trình đọc sách, thỉnh thoảng lộ ra vẻ mặt đang suy nghĩ điều gì đó, ánh mắt nhìn chòng chọc vào cuốn bí tịch, một khắc cũng không muốn rời đi, đầu theo ánh mắt di động qua lại nhịp nhàng, rất có phong thái của người đọc sách gật gù khi hài lòng.

Thời gian trôi đi rất nhanh, một quyển *"Trát nhãn kiếm phổ"* cũng bị Hàn Lập nhanh chóng xem qua một lần.

Lúc Hàn Lập xem quyển bí tịch thứ mười một, đột nhiên tự mình dừng không đọc nữa, bí tịch mới vừa rồi xem xong, cũng bị hắn lôi ra lại từ trong đống đồ.

Hắn nhắm hai mắt lại, dưỡng thần một chút.

Chờ sau khi tinh thần hồi phục một chút, hắn ngồi xuống khoanh chân tại chỗ, vận dụng Trường xuân công, đem những điều vừa đọc được trong mười quyển bí tịch, tại trong đầu diễn luyện lại.

Chỉ chốc lát sau, trên mặt Hàn Lập trở nên biến hóa phong phú, khi thì hưng phấn không thôi, khi thì trầm tư cau mày, khi thì hoàn toàn uể oải, đau đớn.

Chẳng biết qua bao lâu, Hàn Lập cuối cùng hai mắt cũng mở ra, trước mắt bị cái gì đó rất to làm cho giật mình.

Đầu của Lệ Phi Vũ, không biết khi nào đã đưa tới dưới mắt hắn, cơ hồ xảy ra tình huống hai chóp mũi đụng nhau.

"Ngươi đang làm gì đó? Người không phải đang luyện tập đao pháp sao?"

"Hàn sư đệ, đây là lúc nào rồi? Ngươi còn hỏi vấn đề ngớ ngẩn như vậy." Lệ Phi Vũ đem thân thể rụt về bĩu môi.

Hàn Lập lúc này mới phát hiện ánh sáng bốn phía xung quanh đã trở nên hôn ám.

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút, sắc trời đã biến thành mờ mờ tối, đêm đã đến rồi.

"Ai da! Thời gian qua thật là nhanh, ta một điểm cũng không chú ý rằng thời gian đã lâu như vậy."

Hàn Lập đứng lên, hoạt động tay chân mình.

"Thế nào, từ trên bí tịch tìm ra được cái gì thú vị sao?" Lệ Phi Vũ ánh mắt sốt sắng nhìn kỹ hắn, hy vọng từ trong miệng của hắn sẽ biết được kết quả cuối cùng.

"Ừ, cũng không tệ lắm, rất thích hợp với ta."

"Cái gì kêu là không tệ lắm? Nói ra điểm gì đó thực tế một chút." Lệ Phi Vũ có chút bất mãn nói.

"Cụ thể mà nói, cái bí tịch này đúng là một mớ hỗn tạp, không có

cái gì là hoàn chỉnh, đông cóp tây nhặt tập hợp mà thành." Hàn Lập chậm rãi nói.

"Vậy Trát nhãn kiếm pháp đúng là có sự thú vị, thật sự có loại kiếm pháp này sao? Tại sao lại kêu bằng cái tên quái dị như vậy." Lệ Phi Vũ vẫn chưa hài lòng, tiếp tục hỏi tới.

"Trát nhãn kiếm pháp thật sự là có tồn tại, chỉ bất quá nó là một phần hỗn tạp, những bí tịch ở đây chỉ là một chút nhỏ trong tổng thể." Hàn Lập nhẫn nại nói

"Về phần tại sao có cái tên này cũng có đạo lý của nó."

"Có đạo lý gì? Ngươi không thể một hơi nói tất cả ra sao, đừng có từng câu từng câu nói ra như vậy, học đòi theo bộ dáng như lão phu tử nói chuyện vậy." Lệ Phi Vũ trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, đối với cái kiểu thong thả của Hàn Lập thật sự là không quen nhìn.

Hàn Lập thật sự là không thể có cách nào với đối phương, không thể nào làm khác hơn là giải thích nhanh hơn.

*"Loại kiếm pháp này theo như trên bí tịch nói đúng là lợi dụng các loại ánh sáng cùng sự sai lầm của thị giác khắc địch chế thắng, thường thường làm cho địch nhân trong nháy mắt tựu mất đi tính mạng, cho nên mới kêu là "*Trát nhãn kiếm pháp*"."*

"Cũng có một loại kiếm pháp quái dị như vậy sao? Trên đời kỳ nhân thật đúng là không ít a!" Lệ Phi Vũ sau khi nghe xong, cảm thấy hứng thú nhưng lập tức bởi vì một câu nói cuối cùng của Hàn Lập mà ngừng ồn ào.

"Loại kiếm pháp này có ba điều không thể luyện, chân khí nếu có chút thành tựu – không thể luyện, không có nghị lực lớn – không thể luyện, không có thiên phú – không thể luyện."

Lệ Phi Vũ sau khi nghe điều thứ nhất, lập tức bỏ đi sự quan tâm đối với nó, nội gia chân khí của hắn đã có hỏa hậu không ít, không thể phế đi công lực của chính mình, đi học cái loại kiếm pháp mà uy lực còn không biết ra sao này.

Theo đó Lệ Phi Vũ đối với cái bí tịch này hoàn toàn mất đi hứng thú, hắn không muốn tiếp tục ở tại đây nữa.

Hắn đứng dậy chuẩn bị cáo từ trở về, trước khi đi hắn dặn dò Hàn Lập: Mau mau đem bí tịch này sao lục lại, lần sau gặp nhau, hắn phải đem tất cả mang về, phải biết rằng bí tịch này mặc dù người khác không trọng thị nhưng nếu một đống này bị mất trong thời gian dài cũng sẽ khiến cho người khác chú ý.

Lệ Phi Vũ rời đi không lâu, Hàn Lập cũng ly biệt nơi này.

Khắp núi non khoác một tầng sương mù bàng bạc, có chút ảm đạm, tại hai bên sơn đạo chật hẹp này sinh trưởng tạo thành một rừng tùng bách, sau khi một trận gió núi thổi qua, phát ra tiếng vang *"Hoa lạp lạp"*, những nhánh cây hai bên cũng theo đó mà trở nên yêu dị, giương nanh múa vuốt.

Hàn Lập ở trên sơn đạo có chút quỷ dị này, lập tức vội vã hướng phương hướng thần thủ cốc chạy tới.

Bởi vì thời gian trở về có chút quá muộn nên tại nửa đường thì sắc trời đã trở nên hoàn toàn tối đen.

Nếu không có Trường xuân công trong người, ban đêm làm cho hai mắt càng thêm nhạy cảm, Hàn Lập tuyệt sẽ không trong hoàn cảnh hôn ám như vậy mà chạy, phải biết rằng đường nhỏ này không dễ đi, trên đoạn đường này khi thì quẹo trái, khi thì rẽ phải, đích xác là một chỗ hiểm yếu, nếu không để tâm sẽ phát sinh sự việc ngoài ý muốn, theo đó mà đi tong cái mạng nhỏ.

Nhất mục thập hành: ý nói người đọc rất nhanh

------oOo------

Chương 38: Đêm gặp gian tế

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đi ở trong rừng tăm tối, Hàn Lập cảnh giác nên mở hết giác quan của mình, trong mắt người bình thường thì sơn đạo này mơ hồ, không rõ nhưng đối với hắn mà nói lại giống như ban ngày vậy, có thể nhìn một cách rõ ràng được.

Hắn cẩn thận như thế, không phải đề phòng dã thú trong rừng, mà là một loại phản ứng bản năng đã luyện thành.

Phải biết rằng từ khi Thất Huyền môn chuyển đến Thải Hà sơn, trong núi rừng vốn không nhiều động vật lắm, sớm đã dần dần bị thanh tảo không còn nữa, đừng nói là mãnh thú, ngay cả các loại độc xà cũng đều ở trong bụng của đông đảo đệ tử.

Sự cẩn thận hết sức này, trong hoàn cảnh không rõ, tùy thời bảo trì tai thính mắt sáng chính là không phải hắn trời sanh mà có, mà là lần trước sau khi từ trong tay Mặc đại phu thoát thân, trải qua quá nhiều lo lắng, nên sau này cố ý hình thành tập tính tốt này. Chính nó giúp cho hắn sau này trong nhiều hành động tránh khỏi không ít phiền phức phát sinh ngoài ý muốn, đem nguy hiểm giảm xuống mức thấp nhất.

Gió núi tựa hồ càng thổi càng lớn, từng trận liên tiếp *"ô ô"* vang lên, làm cho người ta có chút sởn tóc gáy.

Hàn Lập xa xa cảm thấy, chính mình đã nhanh đi ra khỏi bờ rừng.

Hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi, ở trong rừng rậm đen thui hành tẩu một mình, làm cho hắn có không ít áp lực trong lòng.

Hàn Lập bước chân so với lúc trước càng lớn hơn, tựa hồ muốn phải đi ra khỏi rừng cây này nhanh hơn một chút.

Đột nhiên, một trận gió núi mãnh liệt thổi thốc ngược tới.

Khi gió núi đã đi qua, Hàn Lập đột nhiên cước bộ ngừng lại, tựa hồ phát hiện một điều gì đó dị thường, hắn nhăn mặt nhíu mày, sau đó lắng nghe.

Một lát sau, thần sắc Hàn Lập tư từ trở nên ngưng trọng, bên tai loáng thoáng truyền đến tiếng bước chân, mặc dù tiếng cước bộ của chủ nhân rất nhẹ, cách Hàn Lập cũng rất xa nhưng chính xác là hai người đang hướng về phía hắn đi tới, hơn nữa cách hắn càng ngày càng gần.

Thân thể nhẹ nhàng chợt lóe, Hàn Lập như linh miêu ẩn vào trong rừng rậm hai bên đường, nhanh nhẹn mà lặng yên không tiếng động.

Khi cách đường nhỏ vài chục trượng, sau một cây đại thụ, thân ảnh hắn ngừng lại, cả thân thể co nhỏ lại, che dấu phía sau thân cây, từ phía trước đại thụ nhìn lại cũng không thấy được thân hình hắn.

Sau khi tìm được chỗ ẩn thân tốt, Hàn Lập mới an tâm một chút.

Không phải hắn mẫn cảm quá mức, mà là ở địa phương hẻo lánh này, cộng thêm đêm đen gió lớn, có hai người đi đến nơi đây, thật có chút không hợp với lẽ thường, tám chín phần là có sự tình không thể lộ ra.

Hắn cũng không hy vọng, vì biết được ẩn tình của người khác mà phát sinh sát khí, bị người đuổi giết diệt khẩu.

Bất quá nếu như tự thân bình an, không việc gì, dưới tình huống không có nguy hiểm thì đi nghe một chút bí mật của người khác Hàn Lập cũng rất thích. Hắn không phải là loại ngụy quân tử cứng nhắc, loại chuyện tốt này tống tiễn tới trước cửa nhà, tất sẽ không đóng cửa lại rồi.

"…xuống núi…an bài tốt…thời gian…bang chủ…người…"

Từng đoạn từng đoạn lời nói yếu đi, đứt quãng từ chỗ xa xa truyền tới, lúc này trên núi gió thổi rất lớn, đại bộ phận lời nói đều bị cuồng phong cuốn đi thất tán, chỉ có một ít truyền vào trong tai hắn.

Hàn Lập ngạc nhiên, không nghĩ tới đúng là nghe được bí mật to lớn, trong phương viên mấy trăm dặm tại địa phương này, có thể được xưng là bang chủ đích xác cũng chỉ có Dã Lang bang bang chủ *"Kim lang"* Cổ Thiên Long, là một đại địch của bổn môn, ở chỗ này nghe được, thật sự có chút làm người ta suy nghĩ.

Cổ Thiên Long người này, trong mắt Thất Huyền môn đệ tử, hoàn toàn là một đại ma đầu tắm máu. Nghe đồn hắn cao to và vạm vỡ, dữ tợn như ác quỷ, tính tình bạo ngược, một ngày ba bữa phải ăn thịt, uống huyết người sống, thật không phải là một người bình thường, thật sự là một hung thần hù dọa không ít nội môn đệ tử tuổi còn trẻ.

Bất quá theo Lệ Phi Vũ nói, thực tế tình huống cũng không phải là như thế. Cổ Thiên Long người này, chẳng những không cao lớn dọa người, thêm nữa còn gầy yếu tuấn tú, tuổi cũng không lớn, mới khoảng ba mươi, hoàn toàn trái ngược với lời đồn. Nhưng hắn động cái là giết người, đáng sợ giống như truyền thuyết, nếu không với tướng mạo của hắn, như thế nào mới trấn áp được bọn bang chúng xuất thân từ mã tặc.

Hàn Lập hồi tưởng một chút ký ức có liên quan đến Cổ Thiên Long, trong lòng đảo một ngụm lương khí, vội vàng đem thân thể cuộn súc lại thêm một chút, hô hấp cũng trở nên trì hoãn.

"…lần này đây…lén trộm…danh sách phải…xuống tay…"

Lại một trận âm thanh nói nhỏ, loáng thoáng truyền tới, so với vừa rồi rõ ràng hơn rất nhiều, lúc này hai người hẳn là cách Hàn Lập gần hơn nhiều.

Hàn Lập không dám phát ra tiếng động lớn, tự biết nếu mình bị phát giác, chỉ có một đường chết, hai người này khẳng định là do Dã Lang bang phái tới làm gian tế, tuyệt sẽ không để cho người thứ ba còn sống biết bí mật của bọn họ.

"…kế hoạch… phải… không. mau chóng…"

Thanh âm hai người nói chuyện với nhau một cách chậm rãi, càng ngày càng nhỏ hơn, xem bộ dáng đã nói tới hạch tâm của sự tình.

Qua thêm một chút, thanh âm lại phát ra lớn hơn một ít, nhưng những điều tiếp theo cũng nghe không rõ ràng lắm, chỉ có mơ hồ theo tiếng gió bay ngang qua tai, bọn họ dĩ nhiên đã đi qua sơn đạo trước mặt Hàn Lập, thân ảnh dần dần cách xa.

Nhất thời nửa khắc, Hàn Lập vẫn ở phía sau cây đại thụ, không dám lộn xộn, dùng Trường xuân công xác định đích xác trong vòng mười trượng không có người thứ hai, mới chậm rãi đứng lên.

Lần này hắn xem như là lượm được trở về cái mạng nhỏ, may mắn là đã phát hiện động tĩnh của hai gã gian tế trước, nếu không sẽ đâm đầu đụng tới chúng. Nếu đối phương hỏi tới thân phận, chính tự mình khẳng định kết quả sau cùng sẽ bị diệt khẩu, đáng buồn hơn nữa chính là với thân thủ của mình mà nói ngay cả một tia hy vọng chạy đi cũng không có.

Hàn Lập đứng tại chỗ không động tĩnh, dùng ngón tay nhẹ nhàng khe khẽ xoa cằm, ngưng ánh mắt nhìn phương hướng hai người kia biến mất, ánh mắt có điều suy tư.

Từ nội dung nói chuyện không hoàn chỉnh của bọn họ mà phán đoán, đối phương hình như trong thời gian gần tới đây, muốn ra tay hành động bất lợi đối với Thất Huyền môn, mà hành động này cùng với danh sách kia có quan hệ không nhỏ.

Còn có một việc ngoài ý muốn của Hàn Lập, cho dù không có chứng kiến hình dáng cụ thể của hai người nọ, nhưng thanh âm của một người trong đó bị hắn nhận ra.

Mặc dù chỉ nói chuyện với nhau một hai lần, nhưng bằng vào trí nhớ vượt xa người thường, hắn đem người nói chuyện kia với vị đại quản sự phòng bếp tầm thường ở trên núi liên hệ với nhau.

Vị quản sự trù phòng này khi bán con thỏ cho hắn, để lại ấn tượng tốt trong lòng hắn, ông ta có bộ râu chữ bát, vẻ mặt đích thị là loại người buôn bán, nhưng lại là gian tế Dã Lang bang phái tới, thật đúng là làm cho thần kinh Hàn Lập có đợt khảo nghiệm thật lớn.

Bất quá suy nghĩ ngược lại một chút cũng không phải có cái gì ngoài dự đoán của mọi người, chỉ có thân phận như vậy, mới có thể thường xuyên lên xuống núi truyền tin tức thì sẽ không khiến cho người khác chú ý.

------oOo------

Chương 39: Điều kiện biến thái

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thanh âm của gã gian tế còn lại kia, Hàn Lập cảm thấy rất xa lạ, hẳn là chưa bao giờ gặp qua người này, bất quá từ âm thanh phán đoán thì gã này tương đối trẻ, ước chừng khoảng hai mươi mấy tuổi.

Đáng tiếc Hàn Lập vì muốn tự bảo, không đủ dũng cảm len lén trộm nhìn một cái, sợ hai người này công lực tinh thuần, có thể cảm ứng được ánh mắt giám sát của mình, nếu bị bọn họ phát giác có ngoại nhân đang ở phụ cận thì không phải là hỏng mất hay sao.

Sau khi kinh lịch qua chuyện này, sau này khi đi đường cần phải rất yên lặng.

Sau khi cơm chiều đã qua rất lâu, Hàn Lập rút cuộc mới trở về chỗ ở.

Giống như lúc trước, Mặc đại phu đối với việc Hàn Lập thần bí trở về, ngay cả liếc mắt nhìn cũng không có hứng thú, bình thường trừ khi đưa cho hắn dược vật tốt, Mặc đại phu đối với hết thảy cử chỉ, hành vi của Hàn Lập đều hoàn toàn để cho hắn tự do.

Hàn Lập nếu không phải nhìn thấy Mặc đại phu đưa tới dược vật, được phối chế từ những dược liệu quý thu thập được khi ông ta xuống núi, còn tưởng rằng đối phương đã bỏ quên hy vọng đối với hắn, thêm nữa còn chuẩn bị quỷ kế độc ác gì đó.

Hàn Lập bây giờ đối với việc Mặc đại phu đưa tới dược vật trân quý, hoàn toàn ghét cay ghét đắng nhưng vì không thể để cho đối phương nghi ngờ, hắn phải bịt mũi mà ăn.

Hắn không sợ dược vật đưa tới có chứa chất độc, đối phương bây giờ hại hắn, cũng giống như tự hại chính mình.

Đối với việc nửa đường gặp được đám gian tế của Dã Lang bang, Hàn Lập trên đường trở về nghĩ tới một biện pháp ứng phó cho thật tốt.

Hắn tự mình đối với Thất Huyền môn không có cảm tình quá sâu, nhưng cuối cùng cũng là bán nội môn đệ tử, như thế nào lại trơ mắt nhìn sự việc nguy hại đến Thất Huyền môn phát sinh mà mặc kệ không hỏi.

Huống chi hắn sớm tự mình đã chọn được người có thể xử lý chuyện này tốt nhất – Lệ Phi Vũ – Lệ đại sư huynh.

Theo Hàn Lập quan sát, có lẽ duyên cớ ăn *"Trừu tủy hoàn"* của Lệ Phi Vũ chính là trong lòng hắn danh lợi so với người bình thường được xem trọng hơn rất nhiều, hắn có dã tâm không nhỏ, hắn vẫn mộng tưởng tiến vào cao tầng của Thất Huyền môn, trở thành tiêu điểm được chú ý của mọi người.

Hàn Lập từng nghĩ rằng, đối phương đại khái muốn trong thời gian cuối cùng, làm cho mình càng thêm điên cuồng, càng thêm huy hoàng.

Hôm nay chính tự mình tống tiễn tới cửa nhà hắn một đại công lao như vậy, tất sẽ làm hắn nhảy nhót vui sướng không thôi, coi như là báo đáp lại ân tình về kiếm phổ mà Hàn Lập đã nhận lấy.

Vừa nghĩ đến *"Trát nhãn kiếm pháp"*, Hàn Lập trong lòng lại kích động một trận không thôi.

Đối với sự việc có liên quan đến *"Trát nhãn kiếm pháp"*, hắn đối với bạn tốt cũng không có nói xạo, kiếm phổ này đích xác là không thích hợp cho đối phương tu luyện, nhưng có không ít chi tiết liên quan mà Hàn Lập không có thổ lộ.

Đối với Hàn Lập mà nói, bất luận trước mặt kẻ nào cũng phải giữ lại một chút ít bí mật, chính là cách duy nhất để hắn sinh tồn.

Cho dù đối phương thoạt nhìn cùng với chính mình thân thiết, không có gian dối, nhưng cũng không phải là ngoại lệ.

Bất quá những gì trên bí tịch ghi lại cùng với võ học bình thường thật đúng là khác xa nhau.

Theo ý Hàn Lập, gọi là kiếm pháp không bằng gọi là kiếm kỹ dường như thích hợp hơn, bí tịch này hoàn toàn là một loại tổng hợp thiên thời, địa lợi, nhân hòa cùng các loại nhân tố ám sát bí thuật, đúng là hết sức hiếm thấy, kiếm xuất ra thuần túy là kỹ thuật giết người.

Trong những bí tịch này miêu tả dưới những hoàn cảnh khác nhau, những thời điểm khác nhau, lợi dụng sự tự thân khổ luyện quỷ bí kiếm kỹ, khi đối địch một kiếm tất sát phải dùng đủ loại kỹ xảo.

Bí tịch dạy cho người học kiếm kỹ này, mượn vị trí địa thế của mỗi nhành cây ngọn cỏ cùng các góc độ khác nhau của ánh sáng mạnh yếu, làm cho thị giác đối thủ bị sai lầm, trong nháy mắt chộp lấy nhược điểm, sơ hở, trong giây lát giết chết địch nhân.

Đây là một loại bí kỹ với các kĩ xảo phi thường khó khăn, không có một điểm thiên phú đúng là không có khả năng lĩnh ngộ, hiểu thấu nó.

Cho nên người luyện bí kỹ này phải là một người có ngũ quan, thị lực, thính giác đều phải hơn người bình thường rất nhiều, mới có hi vọng luyện thành.

Nếu chỉ đơn thuần vượt qua những điều kiện kia, thì ít nhất cũng đã có một số đệ tử vì tham lam uy lực của nó mà tập luyện rồi.

Nhưng quá đáng chính là có thêm một điều kiện càng hà khắc, yêu cầu người tu luyện bí kỹ không thể có nội lực tinh thuần ở trong người, nếu không người tập cùng với kỹ xảo vận kình phát lực sẽ mâu thuẫn nhau, muốn tu luyện được thì khó khăn vạn phần.

Cho dù may mắn thành công vượt qua, trong thực chiến cùng với chân khí tràn đầy trong cơ thể, kiếm chiêu đột nhiên bất tri bất giác sinh ra biến đổi thì sẽ giúp cho đối thủ thấy được sơ hở không nhỏ, từ đó sẽ đem lại đại họa sát thân.

Một cái điều kiện như vậy cơ bản đã đoạn tuyệt đại bộ phận người có ý đồ tu luyện, phải biết rằng trên giang hồ có câu tục ngữ *"Luyện quyền không luyện công, cuối cùng cũng như không"*.

Đối với bọn họ mà nói, không tu luyện nội công đúng là một điều kiêng kỵ rất lớn, nếu luyện kiếm pháp mà tự mình từ bỏ tu hành chân khí, vậy thật sự trở thành trò cười lớn trên giang hồ rồi.

Cứ như vậy, có thể còn lại bao nhiêu người tiếp tục tu luyện đây.

Những người này cho dù có thiên phú đi nữa, về phương diện chân khí cũng không thành vấn đề, còn có thêm một cửa ải cuối cùng khó khăn, phức tạp nữa, hoàn toàn làm bọn họ bỏ đi ý niệm trong đầu dây dưa với nó.

Đó chính là loại kiếm kỹ này có chiêu thức vô cùng phức tạp, điều kiện áp dụng vô cùng chi tiết,tỉ mỉ.

Nhìn xem một chút trong cái bọc đồ với một đống bí tịch, người bình thường đã bị sợ hãi rồi.

Trên cơ bản, mỗi kiếm phổ đều đại biểu cho một chiêu kiếm, mà từng chiêu kiếm này lại phân chia thành hàng trăm phân thức kiếm, mỗi một phân thức kiếm giảng giải dưới hoàn cảnh, thiên thời khác nhau, khi thi triển đúng là đủ loại kỹ xảo bất đồng.

Số lượng kiếm kỹ khổng lồ như thế, không nói là tu luyện, chính là nhìn xem cũng sẽ làm cho người ta đau đầu không thôi, càng không muốn nói phải đem toàn bộ nhớ kỹ, lại thêm phải tự hành lĩnh ngộ thực tế.

Ngoài điều kiện tu tập biến thái, đệ tử có lòng học bộ kiếm pháp này không biết còn gặp bao nhiêu trở ngại nên bọn họ đối với trưởng lão sáng tạo ra tuyệt kỹ này, trong lòng thầm mắng không thôi.

Theo thời gian trôi qua, cao thấp, trên dưới Thất Huyền môn đối với loại kiếm pháp này mất đi hứng thú, cho rằng không có khả năng ai đó sẽ luyện thành môn võ công này, đại khái là vị trưởng lão kia trước khi chết, suy nghĩ lung tung tạo thành, nếu không tại sao lại có những điều kiện tu luyện kỳ cục như vậy chứ? Rõ ràng là làm khó dễ đệ tử tham thấu nó, vì vậy bí tịch đã bị quẳng sang một bên, không ai dòm ngó, hỏi han tới nữa.

------oOo------

Chương 40: Bí kỹ uyên nguyên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Những người hay oán trách cũng không biết rằng vị trưởng lão sáng lập kiếm kỹ này, kỳ thực có một thân công lực cao thâm, khi còn tráng niên trong một lần chém giết trên giang hồ, trong lúc vô ý bị đối thủ phế bỏ võ công, sau này cũng vô pháp tu luyện lại nội gia chân khí.

Vì sợ hãi địa vị của mình tại môn nội bị sụp đổ tan tành nên vị trưởng lão kia cũng không hướng người khác thổ lộ chuyện này, ngược lại từ đó trở đi hoàn thành một bộ võ công với cử động cao thâm khó lường, giấu giếm tất cả trên dưới mọi người.

Nhưng công lực của hắn từ nay về sau đã không còn, đó là một sự thật không thể thay đổi, từ đó trở đi, hắn vẫn luôn luôn cẩn thận, dựa vào cơ trí hơn người, dĩ nhiên không bị người khác phát hiện.

Thời kỳ đó chính là lúc mà Thất Huyền môn toàn thịnh, xưng bá Kính Châu.

Vị trưởng lão này khi phát giác công lực xác thật là không có cách nào khôi phục, dưới hoàn cảnh tuyệt vọng, lợi dụng quyền lợi trong tay, lặng lẽ giấu giếm tin tức, không nói cho người ở trên biết, phái kẻ dưới tay đánh lén rất nhiều người của các môn phái nhỏ biết được bí ẩn này.

Từ trong môn phái hắn tham lam cưỡng đoạt rất nhiều bí tịch võ học quý hiếm, cố gắng tìm ra một loại không dùng nội lực, lại có khả năng xuất ra võ công tuyệt đỉnh.

Kết quả, trải qua hơn một năm lục soát, hắn đích xác tìm ra rất nhiều bí kỹ tuyệt đỉnh, nhưng trong đó không có loại nào thích hợp có thể sử dụng.

Hắn thất vọng.

Vị trưởng lão này cũng là một người tài cao thiên phú, là hạng người tâm trí tuyệt đỉnh. Khi tâm tàn ý lạnh, nghĩ đến việc có thể lợi dụng nhiều loại bí kỹ có trong tay, về sau tự mình sáng tạo ra một loại tuyệt học.

Cái ý niệm gợi lên trong đầu đã làm cho hắn kích động không thôi, có thể sáng lập một môn võ học độc đáo, đúng là giấc mộng cả đời của mỗi một võ giả, từ đó về sau hắn một lòng một dạ tập trung giải quyết nan đề này, tự mình nghiên cứu thực tế các loại ý nghĩ. Cuối cùng, vì sợ vướng bận vào chuyện thế tục, hắn thậm chí hoàn toàn bế quan, tranh chấp của môn phái với ngoại giới cũng không có hỏi qua.

Sáng tạo một môn võ học đích thực là một việc phi thường khó khăn. Huống chi hắn còn muốn tạo nên môn võ học có giới hạn lớn như vậy, vừa phải là loại không có chân khí có thể sử dụng, vừa phải hàm chứa nhiều bí kỹ, trở thành một môn võ công cao thâm tuyệt đỉnh.

Quá trình sáng tạo nên vũ kỹ, trước đó chưa từng có bao giờ, thật khó khăn, vượt xa sự tưởng tượng của hắn, nhưng hắn cũng là một người có nghị lực rất lớn, trải qua nửa đời người làm việc toàn tâm toàn ý, sau quá trình hơn mười năm dài thu thập kinh nghiệm, cuối cùng *"Trát Nhãn kiếm pháp"* đã xuất thế.

Vị trưởng lão này hưng phấn vạn phần, vội vàng hướng đến những người khác bên trong môn phái báo tin mừng về võ công mới đại thành của hắn, thì phát hiện việc ngoài ý muốn, Thất Huyền môn đã hoàn toàn suy bại. Cả môn phái đang bị đông đảo các bang phái lớn nhỏ trên giang hồ vây công, tùy thời đều có thể phát sinh nguy hiểm toàn môn bị diệt vong.

Năm đó, vị trưởng lão đã hoa giáp (sáu mươi tuổi), vừa sợ vừa giận, tại thời khác nguy cấp, lợi dụng kiếm kỹ quỷ dị mà mình vừa mới luyện thành, đại triển thần uy, liên tiếp giết chết nhiều cường địch, chấp nhiếp đông đảo các cao thủ còn lại, giúp Thất Huyền môn từ trong vòng vây trùng trùng, mở một đường máu xông ra ngoài, giúp Thất Huyền môn tiếp tục duy trì sau này, lập được đại công di thiên*

Đáng tiếc chính là, sau khi vừa mới thoát được nguy hiểm, vị trưởng lão này lại gặp đại hạn, chỉ kịp để lại di chúc đem kiếm phổ tâm huyết của mình để vào Thất Tuyệt đường, liền nhắm mắt xuôi tay.

Càng làm cho người khác tiếc nuối thêm nữa là trong những năm tháng sau đó, hậu bối đệ tử trước thời Hàn Lập, chưa có người nào thử tu luyện công pháp này, làm cho minh châu nhuốm bụi, bất kiến thiên nhật**.

Hàn Lập đối với những việc quá khứ phát sinh, hoàn toàn không biết gì cả, nhưng thật ra cho dù biết, hắn cũng sẽ không có động tâm. Đối với hắn mà nói, cái môn kiếm kỹ này thích hợp dành cho hắn tu luyện, có khả năng giúp hắn bảo trụ tiểu mệnh đang nằm trong tay Mặc đại phu, vậy là được rồi. Về phần nó lai lịch ra sao? Là ai sáng tạo? Hàn Lập một điểm hứng thú cũng không có, hắn là người rất chú trọng thực tế, không có chút lợi ích nào, hắn sẽ không phí tâm đi tìm hiểu rõ.

Trong phòng của mình, Hàn Lập thắp lên ngọn đèn, nằm bò trên mặt bàn gỗ, dưới ánh đèn hôn ám, tiếp tục đọc bí tịch.

Hắn thực chất không có ý định sao chép bí tịch, mà chuẩn bị bằng vào trí nhớ vượt xa người thường của mình, kiên quyết đem hết toàn bộ ghi tạc trong đầu, cứ như vậy vừa an toàn, không sợ thất lạc, cũng không cần lo lắng lộ ra điều bí mật rất nguy hiểm này.

Phải biết rằng, đối với Mặc đại phu, hắn vẫn bảo trì sự cảnh giác cực cao, sẽ không phải ngu xuẩn cho rằng đối phương một điểm cũng không giám thị mình, nếu trong phòng xuất hiện nhiều bản sao bí tịch như vậy, chẳng phải là tất cả đều lộ liễu ra hết ư, làm cho Mặc đại phu đối với mình sẽ có đề phòng.

Ánh lửa đèn màu vàng, *"Phốc"* một tiếng, bạo phát ra một cái hoa lửa nhỏ nhỏ, nhắc nhở Hàn Lập thời gian đã qua thật lâu, tất nhiên phải sớm đi nghỉ ngơi.

Nhưng Hàn Lập hoàn toàn không thèm để ý đến, cả người đều chìm ngập vào thế giới trong bí tịch, vào các kỹ xảo kỳ dị trong sách, tâm thần hắn hoàn toàn bị hấp dẫn không thể dứt ra được.

Hoa lửa từng cái từng cái nổ lách tách, thân ảnh bị phản chiếu trên vách tường cũng tùy thời theo đó mà chớp lên không thôi, lớn nhỏ bất định. Mà bản thân Hàn Hập vẫn ngồi tại chỗ, một chút cũng không động, nhất động nhất tĩnh, một người một bóng, hình thành nên một sự tương phản yêu dị, làm cho người bên ngoài có cảm giác khác lạ nhưng hài hòa vô cùng.

Thời gian từng khắc, từng khắc trôi qua, bóng dáng sau lưng Hàn Lập từ rõ ràng từ từ biến thành mơ hồ, lại từ mơ hồ từ từ biến thành không, sắc trời bên ngoài đã sáng rồi.

Hàn Lập đã bất tri bất giác si mê đọc cả buổi tối.

"Ba" một tiếng, một cái hoa lửa cuối cùng bạo nổ, ngọn đèn cũng tùy thời hoàn toàn phụt tắt, Hàn Lập rút cuộc từ trong bí tịch bị đánh thức.

Hắn ngẩng đầu nhìn xuống ngọn đèn, lại đưa mắt xem xét ánh sáng ngoài cửa sổ, trong lòng cười khổ một trận.

Không nghĩ tới chính mình cũng có một ngày nghiên cứu kỹ xảo giết người một cách si mê như thế. Tự bản thân hiện nay và trước kia thật khác xa nhau.

Hàn Lập cảm khái một trận, mới đứng dậy, quay quay cổ, hoạt động tay chân, khiến cho các khớp toàn thân phát ra *"ba ba"* tiếng động. Sau đó chuyển thân, đẩy cửa đi ra ngoài, lấy một chậu nước lạnh từ trong giếng phụ cận, cẩn thận rửa mặt, chấn chỉnh tinh thần của mình, vận dụng Trường Xuân công tuần hoàn một vòng trong cơ thể, ủ rũ cả đêm tựu đều biến mất vô ảnh vô tung.

Trải qua một đêm đọc và nghiên cứu, Hàn Lập đã biết rằng nếu muốn đem loại võ học này thấu hiểu một cách triệt để, không mất tám năm, mười năm khổ luyện thì cũng đừng có nghĩ đến, cho dù mình ở phương diện thiên phú hơn người, thì cũng phải mất hai, ba năm thời gian mới có thể có chút thành tựu.

Nhưng thời gian không đợi người a!

*di thiên: ý nói công đức rộng lớn như trời biển.

**bất kiến thiên nhật: không thấy mặt trời

------oOo------

Chương 41: Lưu ngôn dạ xuất

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập lại không có nhiều thời gian để có thể chờ đợi, nhiều nhất là qua thêm bốn, năm tháng nữa, Mặc đại phu sẽ cùng gã triệt để ngả bài (đặt bài xuống quyết một phen thắng bại), trước lúc đó gã nhất định phải có năng lực bảo vệ bản thân.

Cho nên cuối cùng hắn đã quyết định, chỉ tu luyện một trong chín loại đơn giản và dễ luyện thành nhất, ngay lập tức có thể sử dụng bí kỹ đó, các loại khác thì để sang một bên, đợi khi nào đào thoát khỏi miệng hổ, mới lại tiếp tục luyện tập cũng không muộn.

Cứ như vậy trôi qua, thời gian tu luyện ngày một rút ngắn, khiến cho bản thân sớm đã học thành mật kỹ trong chín loại dễ học và chóng thành công nhất.

Kỳ thật trong lòng Hàn Lập cũng rất rành mạch, cho dù bản thân có đem bí kỹ đó luyện thành toàn bộ, cũng không phải là đối thủ của đối phương.

Giả sử lần trước Mặc đại phu không nói dối, hiển lộ thân phận bá chủ một phương trước đối phương, không biết có bao nhiêu thủ đoạn lợi hại và độc ác mà tại lần xung đột trước chưa hiển lộ ra. Đối phương hiển lộ thân thủ từ lần trước sợ rằng chỉ là một chút xíu của thực lực chân chính.

Cho dù như thế, Hàn Lập cứ nghĩ tới thân thủ như quỷ mị đó, trong lòng vẫn phát rét từng trận, đối với Mặc đại phu vẫn cực kỳ kiêng kị.

Gã tự mình hiểu rõ, cái thứ mà bản thân trong thời gian ngắn ngủi học thành là có hạn, có thể hình thành sự uy hiếp với Mặc đại phu là rất nhỏ, cho dù là đối phương có coi nhẹ mình cũng không tạo thành uy hiếp, nhưng thúc thủ chịu trói, mặc cho đối phương an bài mọi việc, Hàn Lập ngàn vạn lần cũng không làm thế.

Hàn Lập biết, nếu như thêm một lần cùng đối phương động thủ, thuận lợi duy nhất để thủ thắng, đó chính là lợi dụng sự coi thường của đối phương dành cho gã. Chỉ vào lúc đối phương đang coi thường, đối với bản thân có điều sơ hốt, lần nữa xuất kỳ bất ý ra tay, mới có khả năng giành được một con đường sống.

Trong những ngày tiếp theo, Hàn Lập ngấm ngầm đem tất cả kiếm phổ ghi nhớ lại, chọn từ trong đó ra vài loại bí kỹ mà trước mắt có thể hữu dụng đối với gã, bắt đầu gia tăng nghiên cứu, muốn đẽo gọt ra một con đường tu luyện có hiệu quả nhanh chóng.

Trải qua mấy ngày vắt óc suy nghĩ, một pháp môn tu luyện hoàn chỉnh đã được gã từ trong sách chỉnh lý lại, trong thời gian ngắn như vậy, có thể hoàn thành bao nhiêu công việc vụn vặt như thế, gã đối với hiệu suất của bản thân cũng rất đắc ý.

Trong nửa tháng sau đó, Hàn Lập đem một chút sự tình vụn vặt nhất loạt xử lý thoả đáng, khiến cho bản thân có sự chuẩn bị đầy đủ, ko lưu lại những việc ưu phiền.

Đầu tiên gã đem nguyên bản của bí tịch, để nguyên cả phong bì chưa đụng vào, đem trả cho Lệ Phi Vũ, tiện thể đem cả việc gặp phải gian tế của Dã Lang bang nói cho đối phương biết, đương nhiên việc biết thừa hắn là trù phòng quản sự cũng nói luôn ra.

Lệ Phi Vũ nghe xong, quả nhiên biến thành vừa mừng vừa sợ, vỗ vào đầu vai của gã, liên thanh kêu *" hảo huynh đệ "*

đối với việc Hàn Lập đem lại cho hắn đại công to lớn như vậy, thực sự làm hắn cảm động.

Bất quá hắn lại không biết, hiện tại Hàn Lập còn đang bận rộn với cái mạng nhỏ của bản thân, làm gì có tâm tư đi bắt gian tế, vừa không phí công phí sức, lại có thể chiếm được cảm tình của người khác, gã làm sao mà ko làm chứ!

Bận rộn xong với công việc của Lệ Phi Vũ, Hàn Lập lại tiếp tục tự mình thượng môn, đi tìm mấy vị sư phó thợ rèn có kỹ thuật tốt.

Tại chỗ của bọn họ, đặt làm vài chiếc vỏ kiếm có hình dạng không đồng nhất, tiện thể yêu cầu bí mật làm chút cải tiến ở trên bề mặt. Ngoại trừ những thứ đó ra, vẫn còn một ít phụ kiện vô danh, và mấy cái chuông sắt lung linh tinh xảo, cũng được yêu cầu hoàn thành trong thời gian nhanh nhất, vì thế Hàn Lập đã tiêu phí rất nhiều ngân lượng, khiến gã cảm thấy có chút đau lòng.

Vài ngày sau, Hàn Lập nhận được từ chỗ thợ rèn những vật phẩm mà mình tự đặt làm, nhìn thấy bao kiếm sáng loáng cùng với chuông lấp lánh tinh xảo, gã cực kì thoả mãn, luôn miệng tán dương không ngớt tay nghề của mấy vị thợ rèn, cảm thấy ngân lượng của bản thân đúng là không phí phạm.

Ngay đêm hôm đó, Hàn Lập từ chỗ ở của mình, biến mất một cách vô ảnh vô tung, chỉ lưu lại trên giường ngủ một trang giấy, trên đó viết:

"Mặc lão người ko cần phải lo lắng, ta ko phải là đào tẩu chạy trốn, chỉ là cảm thấy cùng người ở trong cùng một sơn cốc, áp lực quá lớn, ko có lợi cho việc tu hành Trường xuân công. Vì thế, đệ tử quyết định tìm một chỗ an tĩnh khác ở trên núi, bế quan tu hành. Người cứ an tâm, vào đúng ngày này bốn tháng sau, ta sẽ đúng giờ hội ngộ cùng người."

Hàn Lập bái thượng.

Lưng dựa vào chiếc ghế thái sư, Mặc đại phu tay trái cầm tờ giấy, tinh tế nhìn, trên mặt mây đen dày đặc. Mặt bên kia của bàn hãy còn để thêm một trang giấy khác, trên đó ghi lại mục lục các loại vật phẩm mà trước đó không lâu Hàn Lập đặt làm ở chỗ thợ rèn.

Bên trong phòng lúc này, ngoại trừ âm thanh *" cạch cạch "* do Mặc đại phu đang dùng ngón tay của tay phải nhẹ gõ lên mặt bàn, còn lại không còn bất kì một âm thanh nào khác.

Đột nhiên, hắn hừ lạnh một tiếng, tấm giấy trong tay tan thành những mảnh vụn, khẽ rơi trên mặt đất.

Hắn ta sốt ruột đứng dậy, đi lại vài bước bên trong phòng, cau mày như đang đánh giá cái gì đó, sau khi đi đi lại lại vài bước hắn dừng lại, mở miệng tự nói:

"Con thỏ nhóc, mặc dù không biết ngươi đang nghĩ ra chủ ý quái quỷ gì, nhưng bất luận muốn chơi đùa như thế nào, ngươi cũng không chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta đâu, người như ngươi ta đã nhất định muốn rồi"

Nói xong, Mặc đại phu đột nhiên quay người, đi tới trước cửa sổ, một âm thanh trầm dài như tiếng còi phát ra từ miệng hắn, lập tức một con con chim nhỏ vô danh lông màu vàng từ ngoài cửa sổ bay vào, lượn vài vòng trong phòng rồi đậu xuống đầu vai hắn.

Con chim nhỏ này vừa ổn định thân hình, liền thân thiết dùng chiếc mỏ cọ xát vào mặt hắn, còn phát ra những tiếng kêu thanh thoát *" cô lỗ lỗ "*.

"Tốt rồi, ta biết ngươi đói rồi. Đây, đây chính là" Hoàng lật hoàn*" mà ngươi thích ăn nhất.*

Mặc đại phu vừa nhìn thấy chú chim, khuôn mặt âm trầm hiện lên vài tia vui vẻ, ánh mắt lộ ra vẻ sủng ái chiều chuộng, hắn lấy từ trong túi áo ra một ít thức ăn của chim, nhét vào miệng của con chim nhỏ.

"Đi đi, cũng giống như lúc trước, theo dõi cẩn thận người đó, hắn ta chỉ cần hơi rời khỏi sơn mạch này một chút, lập tức bay về báo lại cho ta." *Mặc đại phu giống như đang dặn dò một người.*

Con chim nhỏ ăn xong thức ăn, hưng phấn kêu "cô lỗ lỗ"*, bay lượn trong phòng, nghe lời của hắn ta xong, lượn một vòng, trong nháy mắt từ cửa sổ bay ra ngoài, biến mất tại ko trung.*

"Hừ! Có *"Vân sí điểu"*- loài chim được xưng là mạnh hơn cả mũi tên nhọn được bắn ra khỏi cây cung cứng, bay cực nhanh, theo dôi; ta xem ngươi sẽ chơi đùa như thế nào." *Mặt hắn hiện lên vẻ âm u đáng sợ lẩm bẩm nói.*

"Bốn tháng ah? Ta đợi ngày ngươi đến, nhìn tình hình này, kế hoạch có lẽ thành công rồi! Hiện tại ai dám trước mặt ta làm trở ngại kế hoạch, ta liền giết chết kẻ đó, thần cản sát thần, phật cản sát phật.″

″Ha ha! Ha Ha!" Mặc đại phu trong giây lát cười rộ lên như quên cả bản thân, trong mắt tràn đầy vẻ phong cuồng.

------oOo------

Chương 42: Vân sí điểu

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ngươi thật quá đắc ý rồi, tiểu tử này rất tinh minh, ko giống như ngọn đèn sắp hết dầu đâu. Ngươi cẩn thận ko thì mắt thấy đại công cáo thành mà lại thành thất bại trong gang tấc, bại trong tay gã tiểu tử này. " đột nhiên âm thanh của một thanh niên nam tử vang lên trong đầu của Mặc đại phu.

Mặc đại phu biến đổi sắc mặt, trên mặt giống như tràn đầy sương lạnh, lạnh lùng khiển trách:

"Dư Tử Đồng, việc của ta ngươi đừng xen miệng vào, ta chưa cần ngươi phải giáo huấn, nếu như ta thành công, tự nhiên cũng có chỗ tốt cho ngươi, nhưng thật ra công pháp ngươi đưa cho ta hình như có chỗ không ổn, phải chăng ngươi hy vọng ta đến lúc đó xuất hiện việc ngoài ý muốn!" giọng của Mặc đại phu mang vẻ nghi hoặc.

Thanh âm này tựa hồ như rất sợ Mặc đại phu, nghe lời doạ dẫm của hắn xong, vội vàng lên tiếng giải thích:

"Sao có thể sai được, ngươi không phải đều dùng động vật thử qua rồi sao? Một con cũng không chết, cũng có khi do ngươi chưa quen với công pháp, nhưng con kia chết đi, hẳn là ko trở ngại gì tới kế hoạch của ngươi ah."

"Hừ! Tốt nhất là đúng như vậy, đáng tiếc ta không thể luyện tập nhiều hơn nữa, nếu không ta càng nắm chắc được thêm vài phần rồi." Mặc đại phu nghe xong lời thanh âm nói, liền nghĩ tới việc thí nghiệm công pháp lần trước, những nghi hoặc cuối cùng trong lòng, liền lập tức biến mất.

Hắn nói xong câu đó, thanh âm kia dường như đã rút ra được lời giáo huấn lúc nãy, không dám mở miệng tiếp lời, chỉ còn lại Mặc đại phu lẩm bẩm lầu bầu một mình như thần kinh, toàn bộ căn phòng toát lên sự yêu dị quái đản.

Lúc này thì Hàn Lập đang ở trong một khe núi hoang vu, nơi này so với địa phương gặp gỡ Lệ Phi Vũ hãy còn hẻo lánh và bí ẩn hơn.

Địa thế của nơi này bị đỉnh hai ngọn núi cao chót vót kẹp giữa tạo thành hình chữ nhất, hai đầu của khe núi bị các bụi cây rậm rạp bít kín hết, căn bản là không cách nào đi ra đi vào được. Ngoại trừ từ phía đỉnh của ngọn núi thấp hơn một chút thả một sợi dây thừng xuống làm lối đi, không còn con đường nào khác.

Hơn nữa nơi này chính là nơi sinh trưởng của cây bụi gai, chúng mọc chi chit khắp nơi, chiếm một địa bàn khá lớn ở đây, chỉ lưu lại một khoảng nhỏ để cho Hàn Lập có thể chen chân vào. Trên đỉnh của khe núi, có vô số dây leo mọc lan rộng đan dệt vào với nhau, hình thành lên một tấm màn nhung màu xanh của thiên nhiên, khiến cho Hàn Lập không phải mất công lo lắng là có người vô ý đi qua nhìn thấy gã đang ở phía dưới.

Hàn lập đem những vật phẩm mình mang trên người đặt lên một khối đá cực lớn, rồi đi tới khu đất trống ở trung ương, nhắm hai mắt lại tự đánh giá một chút, lát sau bỗng mở hai mắt, lộ rõ vẻ kiên nghị, khẽ nói: *" Bắt đầu luyện từ môn khó luyện nhất - nhuyễn cốt công ah. "*

Cứ như vậy, Hàn Lập bắt đầu con đường tu luyện riêng của mình.

Gã tịnh không hề biết, cách gã không xa, có một con chim nhỏ lông vàng đậu ở đầu cành, không quản ngày đêm quan sát gã, thấy gã không có biểu hiện của việc chạy trốn, nó mới không cần quay về để báo cáo với chủ nhân của nó.

Thời gian trôi qua thật nhanh, thời gian bốn tháng, nháy mắt đã trôi qua một nửa.

Cùng lúc này trong khe núi, liếc mắt trông ra xa chỉ là một khoảng không trống vắng không người, không thấy chút bóng dáng của Hàn Lập, chỉ thấy con chim nhỏ lông vàng kia, không lo lắng không xao động đậu nguyên tại chỗ, dung cái mỏ từ tốn chải bộ lông, đối với việc không nhìn thấy mục tiêu cần giám thị, nó coi như không có gì, tựa hồ như đã đem nhiệm vụ của nó vứt lên tận chín tầng mây rồi.

Đột nhiên, lại có thêm một con chim nhỏ lông xám, xuyên qua tấm màn xanh ở phía trên, bay vào trong khe núi, sau khi lượn vài vòng, hạ xuống một cái cọc màu vàng ở bãi đất trống, nhìn bộ dáng như định nghỉ ngơi một chút, sau đó sẽ bay đi.

Con chim nhỏ lông vàng lúc này hất hất đầu, dùng ánh mắt cao ngạo nhìn đồng loại vừa bay tới, sau đó lộ ra thần tình mỉa mai y hệt như con người, đối với con chim nhỏ lông xám tựa như rất khinh thường.

Con chim nhỏ mới đến, đứng thẳng trên một chân, nhìn bốn phía chung quanh, cuối cùng phát hiện ra đồng loại của nó, nó giang cánh như muốn bay qua bên đó.

Đột nhiên, thật bất ngờ, một bàn tay màu vàng khô héo, từ trên trời hạ xuống, một phát túm được ngay con chim lông xám còn đang không biết gì.

Biến cố này, khiến cho nó hoảng sợ vạn phần, nó liều mạng dãy dụa, đáng tiếc căn bản có dãy cũng ko thoát khỏi sự khống chế của chủ nhân bàn tay.

Lúc này con chim nhỏ mới phát hiện, cái cọc gỗ dưới chân mình, ko biết từ lúc nào đã biến thánh một thiếu niên toàn thân choàng tấm vải màu vàng, thiếu niên này toàn thân da ngăm đen, trông như người bình thường, mắt thô mày rậm, ngoại trừ nhãn thần có chút trong suốt ra, không còn chỗ nào hấp dẫn cả.

Thiếu niên mỉm cười, nhìn con chim nhỏ trong tay đang không ngừng giãy dụa, đợi đến khi nó hoàn toàn mệt mỏi, mới thả tay, ôn tồn nói:

"Đi đi, lần sau đừng ngốc như thế! Phải nhìn địa điểm cho rõ ràng rồi mới đặt chân ah."

Trong nháy mắt con chim nhỏ đã đạt được tự do, không ngoảnh lại nhìn con chim đồng loại kia, hoảng loạn phiến động đôi cánh, đầu ko quay lại bay ra khỏi đáy khe.

Đưa mắt nhìn con chim bay đi mất, thiếu niên ko động đậy đứng tại chỗ đó một lúc, mới châmk rãi lẩm bẩm:

"Xem ra Liễm tức công và Nguỵ nặc thuật đều có hoả hầu nhất định, sau này nên luyện tập ám sát trong mật thất."

Nói xong Hàn Lập di động thân hình, đi về hướng về căn nhà gỗ nhỏ mới xây ở gần đó, đi qua cái cây có con chim nhỏ màu vàng đang đậu, không nén được ngẩng đầu lên nhìn một cái.

Con chim này hành động rất cổ quái, vào nửa tháng trước Hàn Lập đã phát hiện ra. Con chim này một mực đậu ở cành cây gần đó, lúc nào cũng chăm chú nhìn hắn, tựa hồ như có linh tính.

Khi nhìn thấy nó vào lần đầu tiên, Hàn Lập liền bị linh tính của nó thu hút, đối với con chim nhỏ màu vàng này cực kỳ yêu thích

Gã đã thử qua mọi cách dụ dỗ, bất luận sử dụng phương pháp nào, *"dụ dỗ" "câu dẫn" "bẫy rập"* đều dùng không được, con chim nhỏ này một chút mắc lừa cũng không có, lại còn dùng một loại ánh mắt giống như đang nhìn một đứa ngốc để miệt thị gã, khiến cho Hàn Lập bất đắc dĩ có chút cười khổ.

Sau đó một lần tức giận, gã ta định dùng tới sức mạnh, nhưng không đợi gã tới gần, con chim đã giang cánh bay lên trên trời; Hàn Lập vừa rời khỏi một cái, con chim ngay lập tức bay về đậu vào chỗ cũ, khiến cho Hàn Lập chỉ có thể đứng tại chỗ trừng mắt nhìn.

Nghĩ tới đấy, Hàn Lập có chút cáu giận chịu không nổi, không thèm quan tâm đến con chim đó nữa, kì thực trong tâm gã đã loáng thoáng ý thức được lai lịch của con chim này, sợ rằng nó có quan hệ với vị Mặc đại phu kia, rất có khả năng là tai mắt của hắn ta phái đến giám thị gã.

Bất quá Hàn Lập khôngo quan tâm, chỉ cần không phải là đích thân Mặc đại phu đến giám thị, một con chim nhỏ có thể nói cho hắn ta được cái gì, huống hồ gã thực sự là yêu thích tiểu gia hoả thông linh này, không nhẫn tâm dùng độc kế thủ đoạn để đối phó với nó.

Còn Mặc đại phu lúc này đang ở trong một thạch thất, dùng bột phấn làm từ xương cốt của dã thú rải thành một trận pháp kỳ quái; hắn vừa rải, vừa cùng một người khác ở trong đầu, thảo luận cái gì đó, hoàn toàn không biết rằng, Hàn Lập đã khám phá ra thủ đoạn giám thị của hắn.

------oOo------

Chương 43: Vạn sự cụ bị

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thất Huyền môn trong giai đoạn này cũng xảy ra một đại sự rất quan trọng.

Thần tượng của bọn tân đệ tử - Lệ sư huynh – cơ cảnh hơn người, đương trường phá tan âm mưu trộm lấy danh sách đệ tử xuống núi lịch lãm của hai gã gian tế mà Dã Lang bang phái tới nằm vùng, cùng vài tên đồng môn nhất cử bắt bọn chúng, lập được công lao không nhỏ.

Sau đó vài ngày, Vương môn chủ trước mặt đông đảo đệ tử, thụ phong Lệ Phi Vũ chức vị hộ pháp, khiến cho hắn chính thức tiến nhập vào trung tầng Thất Huyền môn, gây ra không ít xôn xao, danh tiếng Lệ Phi Vũ cũng trở nên ngày càng vang dội.

Hàn Lập đối với việc này thật không hay biết gì cả, hắn đang phong bế bên trong một căn mộc ốc, tiến hành huấn luyện đặc biệt, ngoài việc thỉnh thoảng đảo qua phòng bếp lấy chút thực vật, hắn mấy ngày nay không có cùng người khác tiếp xúc qua, tự nhiên không biết bạn tốt hiện nay phong quang vô hạn.

Hạ qua thu đến, thời gian như thoi đưa, cuối cùng cũng chỉ còn cách ngày ước định có một hôm.

Trong rừng đầy bụi gai, dưới những nhánh cây đã trưởng thành đầy gai nhọn lợi hại, có một thân ảnh vô cùng quỷ dị, lúc ẩn lúc hiện, vậy mà các gai nhọn cực kỳ nguy hiểm kia không cách nào sinh ra chút trở ngại đối với hắn, hắn tựu như là làn khói xanh bình thường, từng bước từng bước từ trong lưới gai được kết dày đặc, quỷ mị hiện ra, một hồi thì xuất hiện tại vùng lân cận, một hồi lại từ xa xa thoát ra, cả quá trình lặng yên không tiếng động, phảng phất dường như không phải là thân thể thực sự, mà là vô hình.

Cuối cùng, bóng nhân ảnh này hạ xuống một cành cây, đứng ở đầu ngọn cây nhìn thẳng ra xa xa, đích xác là Hàn Lập tu luyện đã có chút thành công.

Lúc này quần áo trên người hắn sớm đã rách rưới tả tơi, da thịt thông qua đó cũng đều lộ ra, tóc tai thì bù xù, rối bời, trên mặt đen đen trắng trắng, nhìn không ra chân diện mục nhưng làm kẻ khác kinh ngạc nhất là tại cổ, bên hông, cánh tay, bắp đùi, cổ chân, phân biệt giắt một cái chuông nhỏ bằng sắt (thiết linh) tinh xảo.

Nhìn những thiết linh này, tưởng tượng lại di động như u linh của Hàn Lập trong rừng, không khó nhận ra rằng thân pháp vừa rồi yêu dị đến mức nào.

Hắn vẫn không nhúc nhích, nhìn về phía Thần thủ cốc, thì thào, lẩm bẩm:

"Thời gian qua thật tốt, rút cuộc tại ngày tập luyện cuối cùng đã luyện thành La Yên bộ, có nó tựu có thêm điểm nắm chắc khi tự bảo vệ mình."

Mặc dù không cách nào thấy rõ dáng vẻ trên mặt nhưng trong mắt hiện lên sự vui sướng, chính là không hề kìm nén mà lộ ra.

Trải qua nhiều tháng nghiên cứu, Hàn Lập đã nắm giữ được vài bí kỹ có uy lực không nhỏ, hắn đối với những loại bí kỹ này có vài phần tự tin, tin tưởng cho dù không thể đối kháng cùng Mặc đại phu với thân thủ cao thâm khó lường, nhưng có vài phần tín tâm để tự bảo vệ.

Một trận gió nhẹ thổi tới, Hàn Lập cảm thấy trên người có chút lạnh giá, hắn cúi đầu xuống, nhìn bộ quần áo với những lỗ thủng, suy nghĩ đến bộ dạng chính mình bây giờ, trong lòng không khỏi nhịn được có chút cười khổ.

Hồi tưởng tình hình lúc luyện tập La Yên bộ, hắn vẫn còn bảo lưu vài phần sợ hãi còn rơi rớt lại, trong rừng gai tu luyện thân pháp, thật đúng là muốn tìm chết. Bởi vì lúc đầu thân pháp còn sơ sài, không thể tránh khỏi bị các đầu cành cây đâm mạnh, làm cho khắp người thâm tím, bị thương, máu chảy ròng ròng.

May mắn trong người có mang theo *"Dưỡng tinh đan"*, nó chẳng những có khả năng trị nội thương, đối với ngoại thương cũng hiệu quả vô cùng, sau khi ăn một viên, chẳng những lập tức cầm máu liền sẹo, đến ngày thứ hai ngay cả vết sẹo cũng có thể tiêu trừ, một tia dấu vết cũng không có.

Để ý đến nó, Hàn Lập *"sách sách"* lấy làm kỳ lạ một hồi lâu, loại thuốc này mạnh hơn nhiều so với thuốc trị thương bình thường, chỉ là không biết tại sao lại gọi là *"Dưỡng tinh đan"*, theo ý hắn nên gọi là *"Khứ ba"*, *"Chỉ huyết"* hoặc gì gì đó xem ra thích hợp hơn.

Nếu như vị cao nhân sáng chế ra *"Dưỡng tinh đan"* biết ý nghĩ này của Hàn Lập, sợ rằng sẽ tức giận đến hộc máu, hắn tỉ mỉ bí chế thánh dược trị thương, dĩ nhiên không thể ở cùng một vị trí so với *"Kim sang dược"* phổ thông mà lang trung giang hồ quê mùa chế ra, cao thấp có sự phân biệt. Có thể nào không làm cho vị cao nhân này nổi điên cơ chứ.

Bất quá cũng chính bởi vì luyện tập trong hoàn cảnh nguy hiểm như thế, Hàn Lập mới có thể kích phát toàn bộ tiềm lực, trong thời gian ngắn ngủi làm cho *"La Yên bộ"* có vài phần hỏa hầu, có thể lập tức sử dụng.

Hơn nữa, không có gì bất ngờ, tại mấy ngày trước, Trường xuân công của Hàn Lập đã luyện đến tầng thứ sáu, đây là khẩu quyết cao tầng nhất mà Mặc đại phu cấp cho hắn, nếu không có hơn mười bình linh dược phụ trợ, hắn dù có xuất ra toàn bộ khí lực, cũng không thể tại thời gian còn lại này luyện được.

Sau mấy năm luyện tập, Hàn Lập đối với Trường xuân công cũng thấu hiểu không ít, cảm giác được công pháp này phi thường kì lạ, bất luận là phương pháp tu luyện hay công hiệu so với võ công bình thường hoàn toàn bất đồng.

Đầu tiên Hàn Lập biết rõ rằng bộ công pháp này tu luyện thành công hay không, tốc độ tu hành nhanh chậm, chủ yếu là nhìn người mà quyết định, xem tu luyện giả tư chất ra sao, có hay không cùng với nó thích hợp.

Giả dụ tư chất tốt tự nhiên có thể thuận lợi tu hành không có trở ngại. Phỏng chừng cho dù không có ngoại lực trợ giúp cũng có khả năng dựa vào sự khổ luyện đạt tới cao tầng.

Hơn nữa giả dụ tư chất không tốt, luyện tới một tầng nào đó, không có linh dược hỗ trợ, sẽ khó khăn tiến bước. Hàn Lập phỏng đoán rằng có khi cả đời cũng chỉ có thể đạt đến đó mà thôi, không tiến tới được nữa. Chính hắn cũng cùng một dạng như vậy, ba tầng đầu tu luyện phi thường thuận lợi, đến tầng thứ tư đột nhiên vô cùng gian nan, không hề tiến bộ thêm.

Nhưng nếu có linh đan diệu dược, như vậy cho dù không có khả năng cũng biến thành có khả năng, có thể đột phá hạn chế về mặt tư chất, đột phá tiến lên tầng khác. Bởi vậy mới biết dược lực đối với công pháp này có sự giúp đỡ lớn đến mức nào.

Tuy nhiên đem linh dược làm linh thực, một ngày ăn một hai viên như hắn, phỏng chừng khắp thiên hạ cũng không có mấy người, cho nên theo lý thuyết tầng thứ năm, thứ sáu càng khó luyện thì hắn không uổng tí sức lực nào đã hoàn thành, hoàn toàn không gặp lại sự khó khăn, gian nan như ở tầng thứ tư.

Mà tầng thứ sáu của Trường xuân công hoàn thành, ngoài việc Hàn Lập cảm giác được tinh lực càng thêm tràn đầy, thì đầu óc càng thêm linh hoạt. Tạm thời còn chưa có phát hiện diệu dụng khác. Nói cũng kỳ quái, từ khi tu luyện Trường xuân công đến nay, chỉ là tại tinh thần, ý nghĩ, ngũ cảm, mỗi tầng đối với hắn đều tăng mạnh, nhưng tác dụng đối với thân thể thì rất ít, chỉ làm thân thể hắn cường kiện, cước bộ nhanh nhẹn. Nó hình thành một dòng chảy năng lượng – Hàn Lập gọi nó là *"ngụy chân khí"*, mặc dù cũng có khả năng giống như chân khí bình thường tại trong kinh mạch tự ý vận hành, nhưng trừ việc làm cho xúc giác mình trở nên càng thêm linh mẫn, bén nhạy tựu cũng không có hiệu quả gì thực dụng, không thể như chân khí uy lực kinh người.

Mặt khác, hắn luyện đến đó, cảm giác được phía sau tầng thứ sáu nhất định còn có khẩu quyết, có lẽ diệu dụng của nó đều tại mấy tầng tối hậu này.

Nghĩ đến đây, hắn có chút bất đắc dĩ lắc đầu, bằng vào quan hệ giữa hắn với Mặc đại phu bây giờ, công pháp mấy tầng sau, muốn cũng đừng có mơ.

Chấm dứt suy nghĩ miên man của chính mình, Hàn Lập tung thân nhảy lên, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, một chút tiếng động cũng không phát ra, sau đó hướng tiểu mộc ốc đi đến.

Ngày mai sẽ chạm mặt Mặc đại phu, trước thời điểm đó, hắn muốn lợi dụng tất cả thiên phú của mình, vạch ra trong đầu từng bước gặp mặt, cân nhắc cẩn thận những tình tiết nhỏ có thể phát sinh, đối với mỗi loại nguy hiểm, đưa ra phương án ứng đối tốt nhất.

------oOo------

Chương 44: Vô nhan đề

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mặt trời ban ngày ở trên cao cao, cho dù đã chớm thu nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy nóng như thiêu như đốt.

Mặc đại phu trong phòng của mình, có chút đứng ngồi không yên, tuy hắn đối với thủ pháp ép buộc Hàn Lập rất có tự tin, nhưng cho tới bây giờ vẫn là có chút cân nhắc lợi hại.

Đột nhiên, một trận bước chân, từ xa xa truyền tới, đang dần dần tới gần ốc phòng này.

Âm thanh tiếng bước chân nghe rất quen thuộc, Mặc đại phu mừng rỡ, vội vàng cất bước, chạy đến trước cửa, đưa tay đem cửa phòng đẩy ra.

Cách đó không xa một bóng người đang chậm rãi đi tới, chính là mục tiêu mà Mặc đại phu chờ đợi – Hàn Lập.

Nhìn đối phương tự mình từ từ đến gần, Mặc đại phu ngăn chặn hưng phấn trong lòng, trên mặt miễn cưỡng xuất ra vẻ tươi cười.

"Tốt, ngươi rất đúng hẹn, chứng kiến ngươi không có chủ ý chạy trốn, ta thật cao hứng, ngươi đúng là sáng suốt. Hiện vào nhà đi, chúng ta phải hảo hảo nói chuyện."

Lúc này vẻ mặt Mặc đại phu hiền lành giống như trưởng bối láng giềng, trên mặt sáng lạn như một đóa hoa nở rộ.

"Ngươi yên tâm, bên trong phòng không có che dấu cái gì, không phải là đầm rồng hang hổ." Mặc đại phu chứng kiến ánh mắt Hàn Lập hướng ốc phòng có chút cảnh giác, vội vàng mở miệng giải thích một chút, sử dụng tiểu thủ đoạn khích tướng.

"Hừ! Ta nếu đã tới, sao có thể sợ mà không tiến vào trong ốc

phòng của ngươi chứ?" Hàn Lập hừ khinh một tiếng, tựa hồ thật sự bị kích động, mở miệng nói.

Sau đó hắn tiên phong cất bước đi tới.

Mặc đại phu vội vàng cười hớn hở, thân thể mau tránh ra tạo thành một đường thông đạo vào nhà, thấy Hàn Lập đi đến, hắn đã nghĩ tiện tay đem cửa đóng lại, nhưng đột nhiên Hàn Lập không quay đầu lại nói:

"Ngươi nếu như dám đóng cửa, ta sẽ tin rằng ngươi muốn giở thủ đoạn bỉ ổi bắt rùa trong rọ, ta sẽ không cùng người bàn bạc nữa."

Mặc đại phu vừa nghe xong liền sửng sốt, trù trừ trong chốc lát nhưng sau đó cũng rời cửa, lãnh đạm nói:

"Ta thật tâm muốn cùng người thương lượng sự tình, không phải gây bất lợi với ngươi, ngươi nói không đóng cửa thì sẽ không đóng."

Lập tức Mặc đại phu như thường lệ tới nằm thẳng trên ghế thái sư, Hàn Lập cũng không khách khí, lôi tới một cái ghế đẩu, hắn nghênh nghênh ngang ngang ngồi xuống đối diện, hai người đã nửa năm không gặp nhau, đánh giá đối phương lẫn nhau trong chốc lát.

Hàn Lập thấy Mặc đại phu so với trước kia rõ ràng già hơn rất nhiều, cùng với ông lão bảy mươi hoàn toàn không có cái gì bất đồng, trong lòng không nhịn được âm thầm tự nói: *"Chẳng lẽ lời nói trước kia của đối phương là thật, thật sự chỉ muốn mình giúp lão khôi phục tinh nguyên, không có chủ ý ma quỷ nào khác? Là tự mình tưởng tượng quá nhiều thứ sao?"*

Hàn Lập đảo mắt bốn phía một cái, trong giây lát đồng tử co rút lại một chút, gã thần bí nam tử cao lớn kia, vô thanh vô tức đứng ở trong góc, lặng yên không tiếng động, giống như một người chết, nếu không phải cố tình để ý, khẳng định không cách nào biết được sự tồn tại của hắn.

Lúc này Mặc đại phu cũng đã quan sát xong Hàn Lập, phảng phất đối với trạng thái của hắn rất hài lòng, ôn hòa mở miệng nói:

"Chứng kiến bộ dáng ngươi bây giờ, làm cho ta nhớ ra tình hình lúc ngươi mới tiến môn, khi đó ngươi chỉ là một hài đồng hơn mười tuổi, chỉ cao có như vầy, hiện tại ngươi đều cao to hơn, thật sự là năm mọi người đều hiểu mà(tháng không có buông tha con người a!

Đối phương lại nói chuyện thân thiết như vậy, làm cho Hàn Lập có chút không hiểu, chẳng biết dụng ý của lão, nhưng trong lòng lập tức đề cao cảnh giác, đối chính mình tự nhắc nhở, đối phương chính là một lão hồ ly, hắn ăn muối còn nhiều hơn mình ăn cơm, đừng khinh suất, không thì rơi vào bẫy của lão.

"Mặc lão, ngươi đích thị chiếu cố ta, ta vẫn ghi nhớ trong lòng, không dám quên, nếu có cái gì sai phái, thỉnh lão cứ việc mở miệng phân phó." *Hàn Lập thần sắc trở nên hòa hoãn, xưng hô lễ phép, tựa hồ cũng biến trở thành gã đồ đệ thông minh trước kia.*

"Hảo, hảo! Có những lời này của ngươi, ta cũng không minh bạch đã bỏ nhiều tâm huyết tại trên người ngươi. Tới đây, để ta trước tiên xem tiến độ Trường Xuân công." *Mặc đại phu dường như thực sự hóa thân thành vị sư phụ nhân từ, thân thể đứng lên đi tới, trực tiếp bắt mạch Hàn Lập.*

"Lão hồ ly! Vẫn còn thật sự cậy già, da mặt thật dày." *Hàn Lập trong lòng thầm mắng một câu, vội vàng nghiêng người tránh thoát một trảo của đối phương.*

"Mặc lão đừng nóng vội, ta có thể nói rõ ràng cho ngươi, Trường Xuân công của ta đích xác đã luyện thành tầng thứ tư, bất quá người có phải hay không trước tiên đem giải dược *"Thi trùng hoàn"* ban cho? Để cho ta giải trừ sự lo âu, sẽ an tâm cho ngươi xem công lực." *Hàn Lập mỉm cười, dùng giọng điệu rất thành khẩn nói với đối phương.*

"Oh! Thật là, ngươi coi coi xem đầu óc của ta, người biến già, trí nhớ cũng không tốt, ta vốn định đưa giải dược cho ngươi khi ngươi vừa vào phòng." Mặc đại phu đột nhiên nhận ra, dường như vừa mới tự mình nhớ ra.

Lão từ trong tay áo của mình lục lọi xuất ra một cái bình bạc, từ trong dốc ra đan dược màu đen, ném tới Hàn Lập.

Hàn Lập làm bộ dáng như luống cuống tay chân, khó khó khăn khăn mới tiếp được đan dược, đem đến dưới mũi ngửi, một mùi cay nồng bốc lên, hắn ngẩng đầu nhìn Mặc đại phu một chút, đối phương cũng đang nhìn hắn cười gượng gạo.

Hắn thoáng do dự, có chút hoài nghi sự thật giả của dược hoàn này.

Nhưng không ăn lại không được, bởi vì Thi trùng hoàn sắp đến ngày phát tác, giả sử không ăn, có lẽ mạng mình thật muốn ô hô ai tai! Hắn từ vị trí đối phương nghĩ rằng mình hoàn toàn vẫn còn có chỗ hữu dụng, lẽ tất nhiên không phải là giải dược giả rồi, liền thần sắc ngưng trọng đem dược hoàn nuốt xuống, sau đó tĩnh lặng đợi chờ dược lực phát tác.

Mặc đại phu lúc này trái lại không vội đứng lên, lại từ từ nằm xuống chỗ cũ, luyên thuyên cùng hắn nói chuyện phiếm, tựa hồ quên mục đích cuối cùng tìm Hàn Lập tới.

Không bao lâu Hàn Lập cảm thấy trong bao tử có một sát na đau đớn, nhưng lập tức trôi qua, hắn vội vàng kiểm tra thân thể, phát hiện *"Thi trùng hoàn"* nọ đã biến mất, một điểm cũng không còn, trong lòng không nhịn được mừng rỡ, trên mặt cũng lộ ra một tia dấu vết.

Biến hóa này tự nhiên không thể tránh được sự chú ý của Mặc đại phu đang đối diện hắn, lão sau khi chờ Hàn Lập kiểm tra dược tính giải dược, hướng Hàn Lập cười hớn hở nói:

"Hàn Lập à, nói rằng ta cho ngươi phục dùng Thi trùng hoàn cũng là sự bất đắc dĩ, nếu không có nó ở sau đốc thúc, sợ ngươi cũng không phải dễ dàng mà luyện thành tầng thứ tư a!"

"Đa tạ ý tốt của Mặc lão, bất quá loại mỹ sự này lần sau không cần dùng trên người tại hạ." *Hàn Lập giải trừ một cái họa tâm phúc, tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều, thoáng có chút tin tưởng* *thành ý lão, cũng không đối với điều dối trá kia châm chích.*

"Bây giờ, có thể cho lão phu xem mạch của ngươi không?"

Mặc đại phu vẫn còn nói thành tâm câu này làm cho Hàn Lập khó mở miệng, ai biết đối phương có hay không nhân cơ hội này chế trụ chính mình.

------oOo------

Chương 45: Ám toán dữ lão nha

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập cúi đầu tự cân nhắc, xem ra không cho đối phương kiểm tra công lực của mình thì thật là không được rồi.

Đối phương không chút do dự đem giải dược *"Thi Trùng hoàn"* cho hắn, đã hướng hắn biểu thị rõ ràng chút thành ý, nếu như mình lại từ chối, ngược lại sẽ làm cho đối phương tự dưng nổi lên sự nghi ngờ, tưởng rằng trên thực tế mình không có luyện thành tầng thứ tư Trường Xuân công, mà chỉ dùng để nói dối lão. Cứ như vậy, sự tình sẽ phát triển theo hướng bất hảo, nói không chừng sẽ phát xuất sóng gió gì đó ngoài ý muốn.

Thêm nữa, chính mình đã đoán trước được bước này, trước tiên phải có chút chuẩn bị, cho dù đối phương khi bắt mạch lập tức trở mặt, tự mình nhất định cũng có kế sách thoát thân.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập ngẩng đầu nhìn thẳng song nhãn Mặc đại phu, chậm rãi mở miệng nói: *"Mặc lão, xem ngươi sảng khoái cấp giải dược, ta cuối cùng tín nhiệm ngươi một lần, hi vọng ngươi sẽ không để cho ta thất vọng."*

Nói xong, hắn đưa cổ tay phải của mình ra, cẩn thận chú ý phản ứng của đối phương, vạn nhất có cái gì không đúng, hắn sẽ lập tức rút lại

Đáng tiếc, Mặc đại phu vẫn duy trì khuôn mặt với nụ cười giả vờ, căn bản nhìn không ra biến hóa gì, chỉ là sau khi nghe được hắn nói câu đồng ý, lông mi thoáng chớp động giật mình, nhưng lập tức khôi phục nguyên dạng, xem ra đối với câu trả lời của Hàn Lập sớm đã tin chắc chắn.

Lão cũng không nói thêm điều gì nữa, vươn tay trái khô héo, nhẹ nhàng đưa tới trên cổ tay Hàn Lập, nụ cười dần dần thu liễm, trở nên trang trọng, nghiêm nghị, tựa hồ đang làm một việc vô cùng thần thánh.

Hàn Lập âm thầm khiến cho công lực của mình duy trì ở tầng thứ tư, nhìn thấy vẻ mặt loại này của Mặc đại phu, trong lòng có chút tự nhủ, sự cảnh giác lập tức nâng đến mức cao nhất, tay trái lặng lẽ dừng lại bên hông, nơi đó có đeo một đoản kiếm đã được đặt làm theo yêu cầu.

Từ từ trên mặt Mặc đại phu hiện ra thần tình vui mừng lẫn sợ hãi, lão nhận thấy được trong kinh mạch Hàn Lập có năng lượng kỳ dị chảy liên tục, cường độ của nó vượt quá yêu cầu thấp nhất của lão.

Thậm chí khiến cho lão, một con người khôn ngoan sắc sảo, tâm cơ thâm trầm, thấy đại sự mưu tính đã lâu, nay rút cuộc có chút hi vọng thành công, trên mặt cũng không ngừng được, một lần nữa *"nở hoa"*, chỉ bất quá vừa rồi là miễn cưỡng giả cười, bây giờ là sắc cười vui vẻ từ trong tâm biểu lộ ra ngoài.

"Thật tốt quá, thật đúng là Trường Xuân công tầng thứ tư, Ha ha! Thật sự tốt quá! Ha ha! Ha ha!" Mặc đại phu không chút nào che dấu, trước mặt Hàn Lập cất lên tiếng cười rộ sung sướng, tiếng cười rung động khắp phòng, ông ông vang lên nhưng tay lão thủy chung chưa có buôn cổ tay Hàn Lập ra, vẫn cầm lấy không tha.

"Mặc lão, ngươi làm cái gì vậy, có phải hay không nên buông tay?" Hàn Lập sắc mặt trở nên u ám, hắn đã biết chuyện không ổn, muốn dùng sức rút tay phải của mình, lại bị đối phương nắm chặt lấy, căn bản không thể động đậy nổi.

"Buông tay? Tốt, ta buông!" Mặc đại phu lúc này tiếng cười đã dứt, thay đổi vẻ mặt dữ tợn.

Lão trong giây lát hét lớn một tiếng: *"Thắt!"*

Hàn Lập cảm giác hai tai *"Oanh"* một cái, hai mắt biến thành màu đen, thiên hôn địa ám, thân thể mất đi cân bằng, sau đó không thể chống cự, đương trường bị kiệt sức, tay trái đặt ở chuôi kiếm cũng thoát lực, buông xuống.

"Hỏng rồi!" Thân thể Hàn Lập mặc dù không nghe sai sử, nhưng đầu óc vẫn rất thanh tỉnh, biết mình có chút sơ suất, dĩ nhiên bị đối phương đoạt lấy tiên cơ, hạ độc thủ, trong khoảng thời gian ngắn chỉ có thể bó tay chờ chết.

"Tiểu tử, ngươi vẫn còn not nớt lắm, hiện tại mấy trò của ngươi cũng không cách nào xuất ra được nữa!" Mặc đại phu thấy sự việc như mình tính, nhất cử đắc thủ, không nhịn được có vài phần đắc ý.

"Ngươi đến đây đi!" Mặc đại phu tay trái dụng lực lôi kéo, đem Hàn Lập từ trên mặt đất trực tiếp tới bên chân lão, tiếp theo thân thể cúi xuống, vươn ngón trỏ tay phải điểm thẳng tới ma huyệt trước ngực Hàn Lập.

"Phanh!" một tiếng, ngón tay Mặc đại phu phảng phất như đâm tới trên thiết bản (tấm sắt), phát ra âm thanh trầm đục, nửa đoạn ngón tay trước bị bắn ngược trở lại, mơ hồ đau đớn, điểm huyệt tự nhiên cũng không thành công

"Chuyện gì xảy ra đây!" Mặc đại phu bị chuyện ngoài ý muốn làm cho sửng sốt, trong lòng lấy làm kinh hãi.

"Chẳng lẽ dưới quần áo, hắn còn mặc thêm một tầng thiết giáp!" Lão không khỏi kinh ngạc thầm nghĩ.

Ánh mắt Mặc đại phu không tự chủ được, liếc mắt qua quần áo của Hàn Lập một lần, nhưng trong bộ dáng đơn bạc này, thật sự không giống bên trong có ám giáp, điều này làm cho lão có chút hồ đồ.

Trong sát na Mặc đại phu sơ ý này, Hàn Lập lại khôi phục khống chế đối với thân thể, năng lực phục hồi như cũ của hắn, so với Mặc đại phu dự tính mạnh hơn nhiều lắm.

Hàn Lập tu luyện đến tầng thứ sáu Trường Xuân công, hiển nhiên không có lãng phí công sức hắn tu luyện, năng lực khôi phục dị thường, vượt xa tưởng tượng của người bình thường, đây cũng là việc mà Hàn Lập chính mình cũng không có nghĩ đến.

Lúc này Mặc đại phu quyết đoán bỏ đi ý nghĩ nghi vấn, muốn thay đổi loại thủ đoạn chế trụ Hàn Lập, lại đột nhiên cảm giác rõ ràng, nguyên bản cổ tay bị nắm chặt, nhất thời trở nên mềm dẻo, linh hoạt vô cùng, căn bản không cách nào nắm lại được chắc chắn.

Dưới tình huống kinh ngạc, lão lại dùng một chút sức lực cơ bắp cánh tay, nhưng *"Sưu đích"* một cái, tay đối phương giống như cá chạch, từ trong ngón tay lão uyển chuyển tuột ra, cái này làm Mặc đại phuc có chút ngạc nhiên.

Hàn Lập mặc kệ đối phương kinh ngạc như thế nào, hắn xuất kỳ bất ý lăn tròn một cái, từ bên người đối phương nhanh lẹ lăn đến góc phòng, đợi khi rời xa Mặc đại phu mới dám từ từ đứng dậy.

Mặt Hàn Lập lúc này không chút biểu tình, hai mắt lạnh lùng nhìn về phía Mặc đại phu.

Hắn không nói lời thừa, mặc dù không biết nguyên nhân đối phương muốn bắt mình, nhưng tuyệt đối không có hảo tâm, đó là điều chắc chắn.

Xem ra theo như lời đối phương trước kia nói cái gì gì, nào là dựa vào Trường Xuân công của mình kích thích bí huyệt, cũng là lời nói dối trắng trợn, căn bản không thể tin.

Vì chính mình, cũng vì an nguy của thân nhân trong gia đình mình, tay trái Hàn Lập từ bên hông chậm rãi rút đoản kiếm ra, thanh kiếm này chỉ dài có một thước, thanh quang lòe lòe, làm cho người ta vừa nhìn đã cảm giác được nó sắc bén vô cùng, đúng là một thanh lợi kiếm hạng nhất.

"Hôm nay không phải ngươi chết thì ta mất mạng, chúng ta hai người chỉ có thể còn sống một người đi ra khỏi gian phòng này." Lời nói Hàn Lập lạnh như băng, lần đầu trước mặt Mặc đại phu, lộ ra nanh vuốt.

------oOo------

Chương 46: Phá thang nhất kiếm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mặc đại phu thoáng có chút kinh ngạc nhìn về phía dưới bàn tay trái của mình, sau đó mới chuyển ánh mắt hướng Hàn Lập mở miệng nói với giọng khinh miệt:

"Có ý tứ, xem ra một năm nay ngươi cũng không có nhàn rỗi, dĩ nhiên cũng có thể luyện ra một công phu cổ quái như vậy? Bất quá ngươi đừng tưởng rằng bằng vào ba miếng võ mèo cào của ngươi thì có thể là đối thủ của ta sao?"

"Xem ra, cũng tốt thôi đã một thời gian rồi ta chưa động thủ, hôm nay tự mình ra tay hoạt động giãn gân cốt cũng không tệ, ta cho ngươi ra tay trước!"

Hàn lập không để ý tới đối phương dùng ngôn ngữ đả kích mình, hắn quyết định ra tay trước để chiếm tiên cơ.

Tay trái Hàn Lập cầm đoản kiếm giơ ngang mặt làm cho đối phương chú ý, đồng thời tay phải cho vào miệng túi trắng nhỏ treo ở bên hông, thọc tay vào trong vốc một vốc bột trắng, sau đó hắn phất tay ra, một màn bụi trắng xuất hiện, che khuất hoàn toàn Hàn Lập khỏi tầm nhìn của Mặc đại phu, hơn nữa, rất nhanh sau đó, làn khói trắng này lan ra khắp căn phòng, khiến cho cả căn phòng mù mịt bụi trắng, ngay cả đưa tay ra cũng không thể nhìn rõ được năm đầu ngón tay. Thân ảnh Hàn Lập dần dần biến mất sau lớp bụi trắng.

Mặc đại phu cau mày, đối với nhất cử nhất động này của Hàn Lập có chút ngoài ý liệu, bất quá nội tâm lão cũng không có gì biến động, với kinh nghiệm của lão, để đối phó với loại thủ đoạn này có quá nhiều biện pháp. Lão chỉ sợ trong làn vụ khói này đã bị đối phương động thủ cước vào mà thôi, lão chỉ cần ngừng hô hấp, với công lực thâm hậu của lão, trong thời gian năm ba khắc không cần hít thở, hẳn không là vấn đề gì cả.

"Hừ, chút tài mọn, mà cũng dám ở trước mặt ta hý lộng!" Mặc đại phu hừ lạnh một tiếng tay phải đánh vào làn sương khói phía trước một chưởng phách không, làn sương trắng trước mặt như bị một cây gậy lớn khuấy động, lập tức tản ra, hiển lộ ra một khoảng trống.

Không nhìn thấy thân ảnh Hàn Lập, Mặc đại phu cũng không có dừng tay mà liên tiếp đồng thời cả hai tay đều phát ra phách không chưởng đánh ra bốn hướng xung quanh, chỉ một lúc sau, làn khói biến mất, gian phòng khôi phục lại như lúc đầu, nhưng bóng dáng Hàn Lập thì không còn thấy đâu cả.

"Kỳ quái, tên tiểu tử này cũng có vài phần tà môn, cánh nhiên ngay tại trước mặt mình mà biến mất." Mặc đại phu có chút kinh hãi, nhưng lão không hốt hoảng, cần biết rằng, lão ngay từ đầu đã đứng thủ hộ gần cửa ra vào, ngay cả một con trùng nhỏ bay ra hay bay vào cũng đều nằm trong tầm kiểm soát của lão.

Lão cẩn thận nhìn ngó khắp phòng, xung quanh bốn vách đều có giá sách, một cái bàn viết, một cái ghế thái sư, hết thảy đều bình thường, nhưng tên Hàn Lập này, thế nào lại biến mất trong không gian nhỏ hẹp như vậy?

Mặc đại phu thần sắc mặc dù không đổi, nhưng trong lòng đã bắt đầu có chút nghi hoặc. Nhưng lão vốn gan to, ho khan một tiếng, liền đi tới chỗ Hàn Lập biến mất, cẩn thận nhìn ngó, xem đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì.

Khi lão chỉ còn cách chỗ Hàn Lập đã đứng chừng một trượng, thân hình lão liền dừng lại, mở to hai mắt, lão cảm giác thấy có một tia sát khí mỏng manh, liền chậm rãi di động vùng lân cận, cẩn thận đề phòng, chuẩn bị xuất thủ.

Trong mắt Mặc đại phu, tinh quang lóe lên, cẩn thận nhìn khắp xung quanh, nhưng không phát hiện được có cái gì khác thường, trong lòng lão bắt đầu cảm thấy phiền muộn, bốn phía xung quanh không có bóng người, lẽ nào lên trời, xuống đất cũng không tìm ra?

"Lên trời, xuống đất" một ý nghĩ chợt xuất hiện trong đầu lão, cảm giác như đã tìm ra được manh mối gì đó. Chính khi lão đang suy nghĩ, muốn tìm ra vấn đề thì đột nhiên từ trên đâu lão, thanh âm *"đinh đang"* vang lên.

"Không tốt" Mặc đại phu đột nhiên hiểu ra, đến lúc này lão mới biết đối phương ẩn nấp dưới mái nhà, lão cố ngẩng đầu lên, *"hô"* một tiếng, cánh tay lão đánh ngược lên trên một chưởng phách không với hi vọng đem kẻ ẩn nấp trên đầu mình một chưởng ngất luôn.

"oanh long long" thanh âm theo sát chưởng kình đánh ra truyền tới, đồng thời phảng phất có cả tiếng vang *"đing đang"*.

Mặc đại phu có chút buồn bực, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn kỹ trần nhà, lão ngẩn người ra, chỉ thấy trên đầu trống không, đến một cái quỷ ảnh cũng không có, trên đó chỉ có một cái chuông sắt nhỏ treo ở đó, bị chưởng phong của lão đánh vào, đang lung lay không ngừng. Vậy ra tiếng chuông *"đinh đang"* phát ra từ đó, chứ trên đó làm gì có bóng dáng Hàn Lập đâu.

Chính vào lúc Mặc đại phu đang ngẩng đầu lên, một luồng hàn quang hiện ra, với khí thế không gì ngăn cản nổi, từ phía dưới xuất ra, nhanh chóng hướng vào bụng Mặc lão tấn công tới, tốc độ cực nhanh, dùng tốc độ ánh sáng để đem ra so sánh cũng không có gì là nói quá, cho đến khi quang mang sắp chạm đến y sam, Mặc đại phu mới phát giác ra.

Mặc đại phu đại kinh thất sắc, trong lúc hoảng sợ lão đột nhiên nghĩ ra, sử dụng thế 'Thiết bản kiều', cả thân thể bỗng giống như không có xương, hướng ngược về phía sau ngã ra, gian nan tránh được một chiêu kiếm, làm cho đường kiếm của Hàn Lập chỉ lướt qua da bụng lão mà thôi, làm cho bộ y sam trước bụng lão khoét thành một mảnh lớn, chiêu kiếm này thiếu chút nữa là có thể làm cho lão thủng bụng rồi.

Một kiếm vừa qua, nhưng Mặc đại phu không dám coi thường, bàn chân dẫm mạnh xuống đất, thân lão không động mà cả người lao ngược về phía sau mấy trượng, đến lúc này lão mới đứng thẳng người lại, vừa kinh vừa giận, nhìn về phía kiếm quang xuất hiện.

Chỉ thấy trên mặt đất chỗ lão vừa đứng, một thân hình từ từ đứng lên, càng lúc càng cao hơn, cuối cùng biến thành một hình người hoàn chỉnh, đó chính là Hàn Lập, vừa rồi đã thi triển Nhuyễn cốt công, liễm tức công cùng ngụy nặc thuật kết hợp.

Hàn Lập vào lúc này, trên thân hắn là một bộ quần áo màu đất, tay trái cầm thanh đoản kiếm, trong mắt lộ ra thần sắc ảo não, xem ra một kiếm vừa rồi thất thủ, Hàn Lập trong lòng cảm thấy rất đáng tiếc.

Khuôn mặt già lão của Mặc đại phu lúc này có chút xanh lét, vừa rồi lão bị một kiếm hiểm hóc làm cho trong lòng run rẩy không thôi, vội tránh ra xa, lão không phải là kẻ mới gia nhập giang hồ, gặp nguy hiểm là sợ hãi, nhưng khoảng cách gần với tử thần như lần này, trong nửa đời tung hoành giang hồ của lão, cũng chưa lần nào khiến lão khiếp sợ thế này, mà kẻ gây ra nỗi khiếp sợ cho lão lại là Hàn Lập, kẻ mà lão vốn coi thường.

Lão hít sâu một hơi, ánh mắt rốt cuộc khôi phục lại sự bình tĩnh, thanh âm khô khốc nói:

"Xem ra, ta đã coi nhẹ ngươi rồi, đồ đệ thân ái của ta! Thủ đoạn của ngươi vừa rồi tốt lắm, đáng cho ta nghiêm túc rồi."

Sau khi nói một câu thị uy, Mặc đại phu chậm rãi giơ hai tay lên, đưa ra trước mặt, chăm chú nhìn vào hai tay của mình, một lời không nói, trông lão lúc này giống như đang nhìn ngắm tình nhân, tựa hồ như đã quên mất mình đang đối phó với Hàn Lập.

Hàn Lập hai hàng lông mày nhăn lại, cười lạnh một cái, tay hắn nắm chặt lấy đoản kiếm, nhấc chân lên, chậm rãi hướng Mặc đại phu tiến tới.

------oOo------

Chương 47: Ma Ngân thủ đối La Yên bộ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ma Ngân thủ"

Ba chữ này từ trong miệng Mặc đại phu chậm rãi thốt ra, thanh âm trầm thấp, phảng phất xa xa như từ trên trời truyền đến, mang theo ma lực không thể tư nghị, làm Hàn Lập cũng không khỏi nhịn được sợ run lên, cước bộ đang hướng về phía trước liền dừng lại.

Theo lời vừa dứt, trên người Mặc đại phu đột nhiên bạo phát ra một cổ sát khí trùng thiên, khí thế này giống như cuồng phong sậu vũ, càng thổi càng lớn, hơn nữa hướng bốn phía không ngừng khuếch tán, tràn ngập cả căn tiểu ốc.

Mà Hàn Lập đang tiến tới, bất thình lình bị khí thế cuồng bạo táp lên trên mặt, bị bức bách đảo lui liên tiếp vài bước mới có thể ổn định thân hình, đứng vững được.

Hàn Lập sắc mặt không khỏi đại biến, trong lòng một trận hoảng sợ, biết đối phương đã xuất ra tuyệt chiêu chân chính đối phó mình, xem ra một kiếm vừa rồi làm cho lão kích thích không ít.

"Hắc hắc! Tiểu tử, có thể kiến thức tuyệt kỹ thành danh Ma Ngân thủ của lão phu, coi như ngươi may mắn đi."

Âm thanh cuồng ngạo của Mặc đại phu điếc tai nhức óc, tại bên tai Hàn Lập vang lên ông ông, nhưng may mắn không có ẩn chứa nội lực, cho nên ảnh hưởng không lớn, xem ra đối phương không thèm dùng thủ pháp đã thất bại để đối phó hắn thêm lần nữa, điều này làm cho hắn an tâm không ít.

Hai lần liên tiếp nghe được Mặc đại phu ngạo nghễ nói tới cái tên

"Ma Ngân thủ" này, Hàn Lập cũng không khỏi kích thích, nhìn về phía hai tay của đối phương.

Vừa nhìn đã làm cho Hàn Lập trong mắt tràn ngập vẻ khiếp sợ, môi lúc đầu mím chặt nay không nhịn được thoáng hé ra.

Chỉ thấy từ khuỷu tay của Mặc đại phu đi lên, lúc đầu là cánh tay khô gầy, đột nhiên giống như bị bơm khí vào, bỗng bành trướng lên, so với độ lớn của ống tay ban đầu thì lớn hơn rất nhiều. Càng làm cho kẻ khác giật mình chính là da tay nguyên bổn màu vàng, giờ phút này biến thành màu trắng bạc, dưới ánh dương quang chiếu rọi, phản xạ sự sáng bóng của kim chúc lạnh như băng, tựa hồ rất chắc chắn, không gì có thể bẻ gãy được (kiên bất khả tồi), giống như luyện từ bạc chân thật vậy.

"Đây là thực lực chân chính của Mặc đại phu?"

Nhìn đến đây, lòng Hàn Lập trầm xuống, tay cầm chuôi kiếm tịnh không tự kìm hãm được xuất ra không ít mồ hôi lạnh, làm cho lòng bàn tay trở nên vô cùng ướt át, dù sao kinh nghiệm giao thủ cùng người của hắn quá ít, chỉ dựa vào khí thế đại biến cùng hai tay tà dị của đối phương, hắn tựu cảm giác được tựa hồ đến hít thở cũng trầm trọng đi không ít.

Bất quá trên mặt Hàn Lập khôi phục lại bộ dáng dường như không có chuyện gì xảy ra, khuôn mặt hắn bình tĩnh, không có lộ ra sợ hãi chút nào cả, tựa hồ đối với vẻ mặt ngạo nghễ của Mặc đại phu không có thấy.

Mặc đại phu có chút khó chịu, lão mặc dù đối với Hàn Lập có sự trọng thị nhưng vẫn còn nghĩ rằng xuất ra tuyệt kỹ độc nhất vô nhị này đối với thiếu niên mười mấy tuổi thật sự có chút đại tài tiểu dụng, cảm giác dùng dao mổ trâu để giết gà, bởi vậy lão càng hy vọng có thể chứng kiến bộ dáng Hàn Lập sợ vỡ mật, tay chân thất thố khi lão ra oai.

"Ngươi có biết hay không, cái loại ánh mắt này của ngươi làm cho ta rất chán ghét, một tiểu mao hài miệng còn hơi sữa, hết lần này tới lần khác cả ngày làm bộ như đã có kế hoạch chắc chắn, bộ dáng như mọi chuyện đều đã nằm trong lòng bàn tay của ngươi."

Mặc đại phu lãnh lệ nói, không chút nào che dấu sự ghét cay ghét đắng đối với Hàn Lập.

"Nga, thực sao? Có thể làm cho Mặc lão cảm thấy ghét bỏ, đó là vinh hạnh của ta, ta muốn về sau đem ưu điểm này tiếp tục phát dương quang đại." Hàn Lập cũng không hề trầm mặc không nói, dùng lời nói nhạo báng phản kích, hi vọng có thể từ trong lời nói làm cho đối phương lộ ra chút sơ hở.

Hiển nhiên rằng cái ý đồ này của Hàn Lập không có thể thực hiện được, Mặc đại phu không tiếp tục mở miệng nói chuyện nữa, mà hai tay *"Phanh"* một chút, đối kích một chưởng, âm thanh ồn ào phát ra do kim chúc ma sát làm cho tâm thần con người không cách nào yên bình.

Sau đó, thân hình lão thoáng lên một cái, người đã ở giữa không trung, huy động cự chưởng màu bạc, cả người hóa thành một cỗ cuồng phong, với thế thái sơn áp đỉnh, hướng Hàn Lập đánh tới.

Xem ra lão không định lãng phí thời gian nữa, mà muốn ỷ vào thần công, bằng một cú đánh đem Hàn Lập bắt giữ.

Hàn Lập thần sắc cũng trở nên ngưng trọng, tập trung toàn bộ tinh thần chăm chú nhìn thế đánh tới của đối phương, mắt thấy đối phương đánh tới đỉnh đầu hắn, mới đem đoản kiếm giơ lên, đâm vào vị trí đối phương tất phải cứu nguy – yết hầu.

Mặc đại phu thấy Hàn Lập ngạo mạn như thế, không thu hồi thế công cường ngạnh của mình, trong lòng không khỏi nhịn được vui vẻ, cười hiểm độc nói: *"Đi tìm chết đi!"* sau đó phân ra một tay không bắt lấy đoản kiếm của Hàn Lập, tay kia nhắm vào vị trí vai của Hàn Lập, mãnh liệt bổ xuống.

Bất quá một chưởng của Mặc đại phu hướng Hàn Lập thoạt nhìn khí thế hùng hổ, kỳ thật lại chỉ dùng nửa thành công lực, so sánh với lời nói tàn nhẫn từ trong miệng lão phát ra một điểm cũng không tương xứng, ngược lại sợ làm trọng thương Hàn Lập, không biết trong đó có ảo diệu gì.

Hàn Lập tự nhiên không biết hư thật trong đó, nhưng chính là nếu biết chân tướng, hắn cũng không dám dùng thân thể huyết nhục chính mình đi kiểm tra độ cứng rắn của bàn tay đối phương, chỉ thấy cổ tay cầm kiếm của hắn nhẹ nhàng rung lên, đoản kiếm trong tay đột nhiên quay ngang ra, bề ngoài biến đổi thành một hình tròn bạc cỡ bằng bánh xe, bảo vệ nửa người trên của mình.

Khóe miệng Mặc đại phu lộ ra vẻ trào phúng, nhưng hai bàn tay vẫn cứ thế không thay đổi, lần lượt mạnh mẽ nhập vào trong kiếm quang, trong đầu không có một chút ý niệm tránh né.

"Đang" một âm thanh thanh thúy vang lên, đoản kiếm Hàn Lập chém lên cự chưởng màu bạc, chớp lóe lên vài tia lửa, chẳng những không làm tổn thương da tóc đối phương mà còn bị phản chấn trở lại.

Mặc đại phu nhân cơ hội này, đem bàn tay lật lại, trong lúc mũi kiếm không kịp lùi về vươn một ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, Hàn Lập cảm giác được hổ khẩu nóng ran, vật trong tay *"sưu đích"* một tiếng, bay xéo ra ngoài, cũng không có một chút ý nghĩ lưu luyến, cắm thật sâu trên vách tường.

Ngay sau đó cánh tay ngân thủ khác cũng đột nhiên đổi chưởng thành trảo, chụp vào xương tỳ bà của Hàn Lập, muốn phong bế hành động và bắt sống hắn.

Mắt thấy tình huống nhanh chóng thay đổi, hãm sâu trong hiểm cảnh, nhưng Hàn Lập vẫn không lộ ra ý bối rối, đầu vai hắn khẽ nhoáng lên một cái, cả người trở nên mơ hồ một chút, dưới ánh mắt của Mặc đại phu, huyễn hóa thành một làn khói nhẹ, hướng phía trước vọt qua.

Mặc đại phu nhìn thấy loại thân pháp quỷ mị này, cũng giật mình không nhỏ, nhưng lão nương theo thế hạ xuống, đem hai tay hóa thành một màn chắn bạc dày đặc, đem bao phủ tất cả làn khói nhẹ trong đó, không có một tia ý tứ buông tha Hàn Lập.

Nhưng làn bụi mù này thật sự tà môn vô cùng, nó thoáng một chút hướng đi khắp bốn phía, góc độ quỷ dị khó có thể tưởng tượng được, từ dưới màn chắn bạc sống sờ sờ thoát ra ngoài, sau đó nhanh chóng chuyển hướng, chạy tới góc phòng bên trái của Mặc đại phu, mới ngừng lại và cũng từ từ trở nên rõ ràng, lộ ra diện mục của Hàn Lập.

cuồng phong sậu vũ: gió lớn và mưa dông thình lình – mưa dông gió giật

------oOo------

Chương 48: Trá ngữ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mặc đại phu nhẹ nhàng hạ xuống vị trí ban đầu của Hàn Lập, không chút dừng lại, tựa như u linh đảo xoay thân người, khuôn mặt hướng đến hắn, vẻ ngạo nghễ ban đầu đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại vẻ mặt u mê, nhưng trong mắt lại lộ ra một tia khác thường khó mà nhận ra.

Tình huống Hàn Lập lúc này cũng không quá tốt, hắn không ngừng thở hổn hển, sắc mặt có chút tái nhợt, trên trán chảy ra mồ hôi lạnh, trên hai gò má ửng đỏ không bình thường.

Hết thảy việc này cũng đã nói rõ ràng rằng thủ đoạn bảo vệ tính mạng vừa rồi của Hàn Lập đã rút hết đại bộ phận thể lực của hắn, tiếp theo rất có thể không cách nào sử dụng lại kỹ xảo giống như vầy.

Thở ra một hơi thật sâu, Hàn Lập tận lực buông lỏng thân thể, giảm bớt sử dụng *"La Yên bộ"* vừa rồi, nó là gánh nặng không nhỏ đối với cơ thể, hôm nay hắn chỉ có thể nắm chắc hết thảy cơ hội để cho mình khôi phục một chút sức lực thì trong vòng đấu tới sẽ có vài phần hi vọng chiến thắng.

Hàn Lập cúi đầu liếc mắt nhìn tay trái đang còn run nhè nhẹ, cánh tay này đã hoàn toàn tê liệt, đến bây giờ vẫn chưa có cảm giác, căn bản không cách nào nâng kiếm tiếp, xem ra việc cố ý khổ luyện kiếm bằng cánh tay trái của mình, tạm thời bị phế bỏ, chỉ có thể dùng tay phải còn lại để chiến đấu.

Nghĩ đến đây trong lòng hắn cười khổ một chút, hiện tại hắn thể lực mất hơn phân nửa, không cách nào tiếp tục sử dụng *"La Yên bộ"* ảo diệu, càng không xong chính là chỉ có thể chiến đấu bằng một tay, tình cảnh thật xấu đến mức không thể nào xấu hơn nữa, xem ra chỉ có vận dụng một chiêu cất giấu cuối cùng.

Hàn Lập nhìn mặt trời bên ngoài phòng, ước lượng một chút, nghĩ rằng thật ra thời điểm cũng không sai biệt lắm chính là thích hợp cho việc thi triển chiêu thức này.

Hắn lại liếc mắt xem xét đoản kiếm cắm ở trên tường, thanh vũ khí này xem ra là không có cơ hội thu hồi, đối phương sẽ không để cho mình một cách đường hoàng thoải mái đi qua rút đoản kiếm ra.

Hàn Lập trầm ngâm một chút, từ trước ngực lấy ra một kiện vũ khí khác, đồng dạng là một thanh đoản kiếm dài hơn nửa thước, bởi vì thước tấc quá ngắn nên nói nó là chủy thủ thì thích hợp hơn một chút, sau khi thanh kiếm được tuốt ra khỏi vỏ, thoạt nhìn so với chủy thủ bình thường thì rộng hơn nhiều, cũng sáng ngời vô cùng, bộ dáng rất sắc bén.

Hàn Lập vẫn để vỏ kiếm một bên, đổi sang cầm kiếm ở tay phải, giơ cánh tay ra, dùng mũi kiếm chỉ xéo hướng đối phương, làm ra vẻ giả bộ tư thế tấn công.

Mặc đại phu đem hết thảy mọi việc nhìn trong mắt, nhưng không có vội vàng tiến lên tấn công, hắn thu hai tay lại sau lưng, thần sắc trở nên hòa ái, dùng thanh âm ôn hòa, ấm áp khuyên nhủ:

"Hàn Lập, ngươi lần này đến lần khác đều tránh né, đích xác ngoài ý liệu của ta, bất quá ngươi cho rằng còn có khả năng may mắn như lần trước, có thể thoát ra từ dưới chưởng của ta một lần nữa? Ngươi vừa rồi sử dụng bộ pháp đích thực rất thần kỳ nhưng thoạt nhìn có hạn chế không nhỏ, từ góc độ thể lực nhìn ra ngươi không cách nào có thể thi triển thuận lợi thêm lần nữa. Ngoan ngoãn đầu hàng đi! Ngươi tất nhiên nhìn ra được, ta không có ý tổn thương ngươi, làm theo ta nói, có lẽ sẽ không xấu giống như ngươi tưởng tượng đâu."

Thái độ Mặc đại phu thay đổi nhanh chóng như tắc kè hoa, làm cho thân thể Hàn Lập nổi da gà, đối phương một hồi thì giả làm một vị sư phụ tốt bụng, một hồi thì lãnh khốc vô tình, bây giờ lại nói năng thành thật khuyên mình nên bó tay chịu trói, thật làm cho Hàn Lập không biết nói cái gì cho phải, lão cho rằng mình là thằng ngốc, có thể tùy ý trách mắng mình?

Bất quá đối phương nói những lời như vậy, ngược lại làm cho Hàn Lập thêm vài phần tự tin, nếu như không phải có lòng kiêng kỵ đối với hắn, sao lại dùng loại thủ đoạn ngây thơ này để lừa gạt hắn chứ.

Hàn Lập trong nháy mắt đem những ý nghĩ này thấu triệt hết, hắn thở dài, khe khẽ lắc đầu, không nói một câu, dùng đoản kiếm trong tay hướng đối phương khoa tay múa chân vài cái, tựu đem hết thảy ý tứ biểu thị sáng tỏ.

Gân xanh trên trán Mặc đại phu nhảy thình thịch vài cái, thấy Hàn Lập căn bản không để ý tới lời khuyên bảo của mình, ngược lại vũ khí trong tay khiêu khích, tựu cũng không áp chế được lửa giận trong lòng.

"Không biết tốt xấu!"

Lão đột nhiên bước một bước lớn về phía trước, trong miệng lại hung hăng tiếp tục nói: *"Chỉ xích thiên nhai"*

Sau đó cả người chợt thoáng một cái, nhẹ nhàng tiến tới cách chỗ của Hàn Lập chỉ có mấy bước, giống như là súc địa đại pháp, làm cho người ta ngạc nhiên không thôi.

Hàn Lập phảng phất cũng sợ hãi không nhỏ, vẻ mặt kinh hoàng, vội vàng đảo lui hai bước, để cách xa đối phương hơn, đoản kiếm cầm trong tay hoành ngang trước người, lại biến thành một đạo hàn quang nhỏ, ngăn cản đường đi của Mặc đại phu, tựa hồ hoàn toàn quên mất lần giao thủ trước đã nếm đau khổ.

Mặc đại phu âm thầm cười lạnh một tiếng, tự nhiên sẽ không hảo tâm đi nhắc nhở đối thủ, lão đem song chưởng phân chia làm hai đường hướng Hàn Lập tấn công, đối với hàn quang nọ không để trong mắt.

Mắt thấy hai cánh tay màu bạc sắp nhập vào trong kiếm quang, lại thoáng từ đối diện truyền đến một tiếng cười khẻ, tiếng cười này rất sướng khoái lâm li, tựa như thợ săn nhìn thấy con mồi tiến vào bẫy rập, tự cười đắc ý.

Mặc đại phu trong lòng rùng mình, bất giác thế công chậm đi, thân hình ngây ngốc dừng lại vài phần, tiếp theo nghe thấy một câu nói lạnh như băng:

"Ngươi bây giờ mới thật là bị lừa gạt, ngươi nhìn xem đoản kiếm trong tay ta!"

Nghe được tiếng nói này, Mặc đại phu không tự chủ được, hướng nhìn thanh đoản kiếm, chỉ thấy đối phương không biết khi nào đã ngưng vũ động cánh tay, mà xuất ra một tư thế rất kỳ quái, nửa trên có chút ngửa ra phía sau, đơn thủ cầm đoản kiếm nằm ngang bên hông, nửa người còn lại uốn cong hết mức, bộ dáng cả người quái lạ như mô phỏng thành một bộ cung tên kéo căng.

Mà trong lời nói đề cập đến thân đoản kiếm, trừ việc ở ngoài có chút thanh quang lòe lòe, không có chỗ nào dị thường cả, điều này làm cho Mặc đại phu có chút ngạc nhiên, chẳng lẽ đối phương bày ra một cái tư thế quái dị như vậy, hơn nữa nói dối lừa gạt chính là muốn nhiễu loạn tâm thần của mình, chớp thời cơ sao?

Nghĩ tới đây trong lòng Mặc đại phu có chút buồn cười, không khỏi muốn mở miệng cười nhạo đối phương vài câu, nhưng chợt thấy cả người Hàn Lập vụt bay về phía trước, giống như bị cây cung mạnh mẽ bắn ra, hóa thành một mũi tên nhọn, từ đối diện bắn lại, thế tới cực nhanh, làm cho vẻ mặt Mặc đại phu cũng không nhịn được mà biến đổi.

Mặc đại phu vội vàng đem hai tay đã tách ra, hướng giữa hợp lại, định dùng bàn tay kẹp chặt mũi kiếm đối phương, đã thấy đoản kiếm đối diện nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, huyễn hóa tạo thành hơn mười lưỡi kiếm sắc nhọn, từ các phương vị bất đồng, thật giả khó phân biệt đâm thẳng tới.

Mặc đại phu hừ một tiếng, trong lòng đánh giá Hàn Lập thấp vài phần, trước mặt cao thủ như lão, sử dụng chiêu thức lòe loẹt và không thực chất (hoa hòe hoa sói) như vậy, không phải là đi tìm chết sao? Lão liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được vị trí mũi kiếm chân thật.

Vì vậy lão trừng lớn hai mắt, nhìn thật chuẩn vị trí đó, đồng thời chiêu thức hai tay không đổi, ngược lại còn nhanh hơn vài phần với ý đồ một chiêu đánh nát lưỡi kiếm sắc bén này, làm cho đối phương tay không chịu trói.

súc địa đại pháp: ý nói như có ma lực kỳ diệu làm cho khoảng cách ngắn đi nhanh chóng.

------oOo------

Chương 49: Sáo trung sáo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mắt thấy song phương sẽ nhanh chóng va chạm, mũi kiếm trong tay Hàn Lập thoáng vặn vẹo, uốn lượn, góc độ nghiêng đi một chút, chỉ là thay đổi một chút nhưng rơi vào trong mắt Mặc đại phu lại xảy ra biến đổi long trời lở đất.

Mặc đại phu chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, đột nhiên hơn mười đoàn bạch quang cực kỳ chói mắt xuất hiện, quang mang này mãnh liệt vô cùng, không có một chút giấu diếm, trực tiếp ánh xạ vào trong mắt lão.

Trong lòng thâm kêu *"Không tốt"*, lão vội vàng thối lui, mắt lập tức nhắm lại, nhưng đã muộn, bạch quang trong phút chốc đã tiến vào trong mắt, không cấp cho lão một cơ hội phản ứng nào.

Mặc đại phu nhất thời cảm thấy trong mắt nóng lên, lập tức đau nhức không thôi, nước mắt liên miên chảy ra ngoài không ngừng, lão không kịp lau khô nước mắt, cố nén đau mở hai mắt nhìn ra ngoài, nhưng chỉ thấy một mảnh màu trắng mịt mờ, không muốn nói rằng việc nhìn rõ ràng vật thể, ngay cả sự vật khuếch đại cũng trở nên ảo ảnh trùng trùng, mơ hồ không rõ.

Lúc này lão trong lòng vừa sợ vừa giận, tự mình lại không nghĩ qua lại thêm lần nữa trúng quỷ kế của đối phương, lão rất là hối hận.

Bất quá Mặc đại phu dù sao hành tẩu giang hồ đã lâu, kinh nghiệm xử lý các tình huống nguy hiểm vẫn rất phong phú. Lão một mặt thối lui phía sau, cùng đối phương cách xa ra, muốn kéo dài một chút thời gian, mặt khác đem song chưởng thu hồi, dựa vào ma ngân thủ đao thương bất nhập không ngừng huy vũ trước thân mình, bảo vệ nhưng chỗ yếu hại ở thân trên.

Trong lòng lão đã quyết định, trước lúc hai mắt khôi phục, tuyệt không chủ động tấn công, hết thảy tất cả thế công cũng phải đợi nhìn cho rõ ràng mới phát động lại, tỉnh táo không lại rơi vào quỷ kế xảo trá của tiểu quỷ.

Bây giờ Mặc đại phu đã sớm đem sự khinh thị lúc đầu vứt bỏ đi hết, lần tranh đấu cùng Hàn Lập này sự nguy hiểm cũng không dưới so với mấy lần chiến đấu sanh tử cùng kình địch lúc trước.

Mặc dù nhìn không rõ cử động của đối phương, nhưng hai tai Mặc đại phu dựng lên, ngưng thần lắng nghe, muốn từ âm thanh phán đoán từng bước hành động của đối phương.

Lão mơ hồ chứng kiến một bóng nhân ảnh thoáng đến trước người, ngay sau đó một âm thanh bén nhọn vang lên, mang theo một cổ gió lạnh từ phía trước hướng lão công kích tới.

Đối với sự ám sát của Hàn Lập, trong lòng Mặc đại phu chẳng những không hoảng hốt, ngược lại còn vui mừng.

Thủ đoạn của đối phương quả nhiên còn có chút ngây thơ, nếu như ẩn trốn ở một bên đánh lén âm thầm, sợ rằng lão sẽ hoàn toàn phát sầu, nhưng nghênh ngang từ mặt trước tấn công, vậy có cái gì đáng sợ đây, phải biết rằng công phu nghe tiếng gió xác định vị trí, lão đã sớm luyện đến mức lô hỏa thuần thanh, đừng nói là đoản kiếm đâm thẳng, mà chính là tú hoa châm mỏng manh bay tới, lão cũng có thể nghe được rõ ràng.

Mặc đại phu nghe rõ ràng nhưng tay lại cố ý trì hoãn một chút, để lộ ra một chút sơ hở trước người, quả nhiên âm thanh tập kích nọ lập tức chuyển hướng, từ chỗ hổng kia tiến nhập vào, sau đó trực tiếp vọt đến cổ họng hắn.

Mặc đại phu nhe răng cười một cái, chờ đến một lúc sau đột nhiên tay phải xuất thủ, nhanh như chớp bắt được mũi kiếm, khóa chặt, không úy kỵ sự sắc bén của đoản kiếm.

Đối phương biết rõ ràng là không tốt, mạnh mẽ dùng sức đem đoản kiếm giật lui, nhưng dưới sự không chế của Ma ngân thủ, không có khả năng nhúc nhích chút nào, chỉ là uổng phí sức lực mà thôi.

Trong lòng Mặc đại phu có vài phần đắc ý, nhưng một chút cũng không dám khinh thường, vì sợ đối phương tỉnh ngộ, buông tay chạy mất. Lão bất chấp hai mắt còn chưa khôi phục bình thường, đơn thủ đột nhiên sử ra mười phần công lực, đem đoản kiếm lôi tới bên người, muốn đem Hàn Lập từ đối diện kéo lại, sau đó sẽ chế trụ hắn thêm lần nữa, nhưng lại cảm giác thấy trong tay nhẹ tênh, như là không có vật gì.

Lão thất kinh, rõ ràng trong tay mình vẫn còn giữ mũi kiếm, sao đột nhiên lại trở nên nhẹ bẫng như vậy, thậm chí nếu Hàn Lập buông tay cũng không nhẹ như thế a.

Mặc đại phu vẫn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra, tựu cảm giác được trước yết hầu vài tấc, đột nhiên bạo phát một âm thanh bén nhọn tê liệt không khí, tựa hồ có một vật thể gì nhọn hoắt, tốc độ rất nhanh hướng lão đâm tới, vật thể kia còn chưa tới nhưng khí lưu phá kích nọ cũng làm cho lão cổ họng lão đau lên nho nhỏ.

Lão không kịp suy nghĩ nhiều, động tác phản xạ của thân thể chính là trước tiên né tránh, đầu của lão đột nhiên đảo sang một bên, liều mạng nghiêng đầu đi, tạo thành góc độ không thể tư nghị, ý đồ tránh khỏi một kích trí mạng này.

Nhiều năm khổ luyện kĩ xảo căn bản, rút cuộc tại thời khắc này phát huy tác dụng, Mặc đại phu chỉ cảm thấy trên cổ một chút lạnh, vật thể tấn công đi qua gáy, chỉ làm trầy chút da, không tạo thành thương tổn đối với lão.

Sau khi tránh thoát chiêu này, Mặc đại phu e sợ cho rằng đối phương còn có hậu chiêu, bất chấp suy nghĩ nhiều, dĩ nhiên học theo chiêu số đào mệnh mới rồi của Hàn Lập, thân thể tại mặt đất xoay một cái, lăn người về sau, cách xa Hàn Lập mới dám đứng dậy.

Sau khi Mặc đại phu đứng thẳng, cảm thấy trên cổ đau đớn mãnh liệt, lão không khỏi phải sờ sờ vị trí vết thương, cảm thấy sền sệt ở tay, xem chừng đã ra không ít máu tươi.

Lão vội vàng dùng hai ngón tay phong trụ lại huyết mạch phụ cận, sau đó máu mới ngừng chảy.

Sau lúc sợ sệt, lúc này lão mới hiểu cảm giác vừa rồi một chút, vốn không có khả năng tránh thoát, không nghĩ tới bản năng của thân thể vượt xa người thường đã phát huy, ma xui quỷ khiến thoát khỏi tai kiếp.

Nghĩ tới đây Mặc đại phu không khỏi nhịn được ngẩng đầu nhìn thoáng qua Hàn Lập, lúc này mới phát giác ra rằng có thể nhìn thấy sự vật rõ ràng, thị giác không biết khi nào đã khôi phục bình thường.

Chỉ thấy Hàn Lập, trừng mắt nhìn Mặc đại phu với vẻ mặt bất cam, hiển nhiên đối với việc tránh thoát của đối phương, rất không cam lòng.

Trong tay hắn chính đang cầm một cái binh khí sắc nhọn dài hơn một tấc, từ hình dạng nhìn xem thì nó giống như một cái trùy tử ngắn vô cùng, tay cầm lại chính là chuôi kiếm lúc đầu, nhìn chỉnh thể có chút cổ quái, mặt trước vẫn còn dính chút máu, chính là binh khí quái dị vừa rồi đả thương Mặc đại phu.

Thần sắc Mặc đại phu âm lãnh, trong mắt tràn ngập lửa giận, lão suýt nữa đã tống tiễn đi vận mạng của mình, không thể nhịn được nữa, muốn bộc phát ra nhưng chợt thấy được tay phải mình tựa hồ vẫn còn nắm lấy cái gì đó.

Lão vừa cúi đầu nhìn, đúng là một cái mũi kiếm không chuôi, nhẹ bẫng, cầm lấy cẩn thận quan sát mới hiểu ra, nguyên lai cái mũi kiếm này rỗng ruột, hình dáng trống không, giấu ở trong đó đúng là cái tiêm trùy kia, mũi kiếm này bất quá vỏ bọc trùy tử để che mắt ngoại nhân mà thôi.

Nhất thời lão tràn ngập lửa giận, nhưng phát hiện được một việc ngoài ý muốn nên tức giận hoàn toàn bị dập tắt.

------oOo------

Chương 50: Triền hương ti

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc này Mặc đại phu nghĩ tới ngay từ đầu khi vào nhà, Hàn Lập cố ý không chịu để cho lão đóng cửa phòng, xem ra khi đó đối phương cũng đã ẩn giấu việc mượn sự phản xạ của ánh sáng mặt trời, đối phương tuổi còn nhỏ mà có thể nghĩ chu toàn như thế, sắp đặt, chuẩn bị cẩn thận một cái liên hoàn sáo (1) độc ác như vậy làm cho một lão đầu lăn lộn trong giang hồ cơ hồ không cách nào xoay xở được, mưu kế người này thật thâm trầm, thật sự sự lịch duyệt so với tuổi của hắn không tương xứng, chẳng lẽ người này trời sinh kỳ tài, thần đồng chuyển thế sao?

Lão trầm tư, càng ngẫm nghĩ càng cảm giác sợ hãi không thôi, cả người trên dưới mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra.

Sau lần vấp ngã này, sự đề phòng của Mặc đại phu đối với Hàn Lập càng tăng lên, lão cẩn thận đối mặt Hàn Lập, trong thời gian ngắn sẽ không dám hấp tấp ra tay nữa.

Mà không rõ vì sao Hàn Lập cũng chỉ trừng mắt nhìn Mặc đại phu mà thôi, không có chút ý đồ tấn công, song phương nhất thời *"yển kỳ tức cổ"* (2), mắt to trừng mắt nhỏ.

Sau một lúc lâu, trong không khí lúng túng khó xử, Hàn Lập đột nhiên mở miệng nói một câu làm cho Mặc đại phu trợn mắt há mồm, kinh ngạc đứng im tại chỗ.

"Mặc lão, chúng ta giảng hòa chứ, nếu không ta đầu hàng, ngươi xem thế nào?"

Sau khi nói xong, Hàn Lập vung tay dứt khoát buông bỏ vũ khí đang cầm xuống dưới chân, lộ ra hàm răng trắng bóc, nhìn Mặc đại phu nhoẻn miệng cười, đích xác là bộ dáng của một thiếu niên nhà quê.

"Đầu hàng?"

Lúc đầu Mặc đại phu tưởng rằng lỗ tai mình nghe sai, hiểu lầm câu nói của đối phương, nhưng lập tức phản ứng lại, lão nhìn thiết trùy bị Hàn Lập vứt bỏ, trong lòng không tin chút nào, hung hăng dữ dằn hỏi ngược lại:

"Ngươi có chủ ý quái quỷ gì, đừng tưởng rằng ta sẽ tin lời nói xảo quyệt của ngươi. Muốn đầu hàng, ngươi ngay từ đầu có thể làm, cần gì đợi sau khi liều mạng, ta sống ngươi chết mới làm như vậy?"

Hàn Lập mỉm cười nhìn Mặc đại phu không nói, đối với sự chỉ trích của lão tựa hồ âm thầm thừa nhận, hai người nhất thời lại rơi vào cục diện giằng co.

Trải qua một thời gian ngắn, Mặc đại phu tựa hồ nghĩ đến chuyện gì cực kỳ vui vẻ, thân thể lão đột nhiên gồng lên, hai tay ôm chặt bụng, lên tiếng cười ha hả, tiếng cười thập phần sung sướng, ngay cả nước mắt cũng tuôn trào ra.

"Ha ha! Cáp! Ha ha! Thật là…thật là có ý tứ, ta dĩ nhiên cũng quên đi chuyện trọng yếu như vậy, thật sự không ngờ cùng ngươi…cùng ngươi minh đao minh thương đấu với nhau." Mặc đại phu trong tiếng cười đứt quãng, nói mơ hồ.

Hàn Lập nhăn mày, nhưng sau đó giãn ra tựa như không có gì cả, hắn liếc mắt một cái nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe miệng tràn đầy vui vẻ, không hoảng hốt, không vội vàng mở miệng nói:

"Mặc lão, ngươi không cảm thấy thời gian trì hoãn của chúng ta đã qúa lâu rồi sao? Đã đến lúc nên chấm dứt rồi."

Mặc đại phu có chút sửng sốt, dừng cười.

Thân thể lão chậm rãi đứng thẳng lên, khuôn mặt vẫn đờ đẫn, mặt không chút thay đổi nhìn Hàn Lập, một lúc sau, mới lạnh băng băng hồi đáp:

"Ta cũng hiểu được là nên chấm dứt hết thảy việc này."

Hai người đột nhiên tin tưởng chắc chắn đã nắm chặt phần thắng, phảng phất trong nháy mắt đều tìm được cách chế trụ đối phương, làm cho đối phương khuất phục chịu trói.

Lúng túng im lặng một hồi, chính Hàn Lập mở miệng trước, hắn tràn ngập tự tin đối với những gì mình nắm giữ, tin chắc sẽ làm cho Mặc đại phu nhượng bộ, sẽ không hề có ý nghĩ đó nữa.

"Mặc lão, ngươi có biết hay không, tánh mạng của ngươi nằm ở trong tay ta." Hàn Lập mở miệng ra khiến cho người thất kinh.

"Tánh mạng của ta trong tay ngươi?" Mặc đại phu cười lạnh không thôi, vẻ mặt tràn đầy không tin.

"Ngươi không cảm thấy miệng vết thương của ngươi có chút khác thường sao chứ?"

"Nói bậy, ta rõ ràng xem xét cẩn thận, căn bản là trên thân đoản kiếm của ngươi không có…" Mặc đại phu mở miệng phản bác, nhưng nói được một nửa, sắc mặt trở nên đại biến, nhớ ra làm bị thương mình không phải là đoản kiếm mà là tiêm trùy được giấu giếm nọ.

"Xem ra không cần ta nói nhiều lời, Mặc lão đã hiểu rõ ý tứ của ta." Hàn Lập cười hì hì nhìn đối phương.

"Cho dù vậy thì phải làm như thế nào đây, ngươi đừng quên, dược tề thuật của ngươi là do ta dạy, độc gì mà ta sẽ không giải được." Mặc đại phu trên mặt lập tức khôi phục vẻ bình thường, trấn định nói:

"A a! Ta quên nói, ta bôi lên binh khí chính là Triền hương ti."

"Triền hương ti?" Mặc đại phu cả kinh hô lên, hiển nhiên việc này ngoài ý liệu của hắn rất lớn.

"Không sai, Mặc lão cũng biết sự lợi hại của dược vật này!" Hàn Lập chậm rãi từ từ chế nhạo nói.

"Nói bậy, ngươi như thế nào phối chế được loại độc dược này? Ta rõ ràng không tiết lộ một phân một hào nào về phương diện điều chế." Mặt ngoài Mặc đại phu vẫn mạnh mẽ chống lại, tựa hồ còn chưa tin lời Hàn Lập nói, nhưng từ cảm giác khác thường ở miệng vết thương, lão trong lòng đã xác nhận tám chín phần.

Chứng kiến Mặc đại phu ngoài miệng còn không chịu phục, Hàn Lập thở dài một hơi, không thể làm gì khác hơn là giải thích cặn kẽ:

"Lão đừng quên, lúc đầu y thư của lão hoàn toàn không cấm chế đối với ta, cách điều chế này được ghi trong một quyển dược thư bị bỏ mặc, nếu không phải ta xem xét cẩn thận, sợ rằng thật sự đã bỏ lỡ."

Mặc đại phu lúc này mới hồi tưởng lại lúc ban đầu lấy được phương thuốc này, bởi vì phối xứng cần nhiều loại dược tài, bước thực hiện cũng rất nhiều, sợ sau này sẽ quên, liền đem phương pháp chế tác, dược tài cần thiết, đều sao chép rõ ràng ra một tờ giấy, tiện tay kẹp vào một quyển sách, sau lại xảy ra nhiều việc, liền không nhớ gì về tớ giấy này, không nghĩ tới bây giờ tiện nghi cho Hàn Lập, còn cấp cho mình sự phiền phức lớn như vậy.

"Chúng ta hay là ngồi xuống cẩn thận bàn bạc một chút, hòa giải đi!" Hàn Lập tự tin nói.

Hừ một tiếng, Mặc đại phu không để ý tới Hàn Lập, trong đầu cố gắng hồi tưởng phương pháp chế tác và dược hiệu của *"Triền hương ti"*

Cái tên *"Triền hương ti"* này nghe ra một điểm cũng không có gì đáng sợ, thậm chí còn làm cho người ta liên tưởng đến sự thanh nhã, lãng mạn. Nhưng dược lực của nó giống như người con gái si tình tương tư, làm cho người ta khó có thể trụ vững, từ từ nhập cốt.

(1) liên hoàn sáo: Kế liên hoàn.

(2) yển kỳ tức cổ: trống yên cờ xếp – ý nói về sự đình chỉ việc nào đó

------oOo------

Chương 51: Cự hán hiển uy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một khi trúng phải loại độc *"Triền Hương Ti"* này, độc tính của nó sẽ thông qua mạch máu, từ từ lan rộng khắp toàn thân.

Trong vòng một thời thần, nếu người trúng độc là thường nhân, vậy thì vẫn còn may, cũng không có bị nguy hiểm gì quá lớn. Nhưng đối với người luyện võ lại là uy hiếp trí mạng, người trúng độc trong lúc này không được vọng động nội gia chân khí bên trong, nếu không sẽ làm cho độc tính phát tác còn nhanh hơn, làm cho huyết dịch trong thân thể nghịch lưu, thống khổ không thể chịu nổi.

Mà sau khi trúng độc một khoảng thời gian dài, độc tính xâm nhập vào trong cơ thể lại càng phiền toái hơn.

Mặc dù có thể sử dụng chân khí để khống chế, nhưng mỗi ngày đều phải phục dụng giải dược, chế trụ độc tính, nếu không xương cốt toàn thân sẽ dần dần phát sinh dị biến, làm cho toàn thân từ từ co rút lại, cuối cùng giống như khối bùn khô cong lại chỉ còn một mảng, nằm bất động trên mặt đất.

Hơn nữa điều càng làm cho người khác chỉ nhìn thôi mà đã sợ chính là một khi độc tính đã xâm nhập vào xương cốt, không có cách nào hoàn toàn loại trừ, chỉ có thể phục dụng giải dược tương ứng để làm cho độc tính chậm phát tác, lúc này độc tính trở thành một phần của cơ thể, không thể nào giải trừ được nó nữa.

Mà tài liệu để phối chế ra loại độc dược này rất phong phú, đa dạng, có nhiều dược tài thành phần có thể thay thế được, mặc dù đều gây ra hậu quả như nhau nhưng độc tính cụ thể sẽ do người phối chế khác nhau mà khác đi, trở nên quỷ dị khó lường. Thuốc giải độc tự nhiên cũng không giống nhau, chỉ có người chế ra độc dược mới có khả năng đối chứng mà chế ra giải dược, kiềm chế độc tính. Những người khác, cho dù là biết phương pháp điều chế *"Triền Hương Ti"* cũng vô pháp điều chế giải dược.

Cứ như vậy, cái mạng nhỏ của người trúng độc là nằm trong tay của người hạ độc, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lệnh, không dám phản kháng.

Mặc đại phu đem những ký ức trong đầu liên quan đến *"Triền Hương Ti"* lướt qua một lần, trong lòng dĩ nhiên đã minh bạch tại sao Hàn Lập lại có dáng vẻ vô lo như vậy.

Lão trong lòng liền cười lạnh một chút, sắc mặt không có một điểm biến hóa, miệng lạnh nhạt nói:

"Đây là thủ đoạn cuối cùng của ngươi ư?"

"Tiểu tử, nếu ngươi không lưu lại hậu chiêu nào nữa, vậy trái lại hãy thúc thủ chịu trói đi!"

Tim Hàn Lập đột nhiên trầm xuống, chứng kiến thần sắc của Mặc đại phu không hề thay đổi, đối với những uy hiếp của hắn phảng phất như một điểm cũng không để trong lòng, như vậy hắn có thể khẳng định đối phương đã có chỗ dựa nào đó.

Hắn nhìn kĩ lại, quả thật Mặc đại phu không để loại độc này vào trong lòng. Trên người đối phương đang trúng chất độc *"Triền Hương Ti"*, tự nhiên cũng không thèm để ý, đối phương ngay cả một chút xúc động cũng không có.

Bởi vậy, Hàn Lập rất rõ ràng, chính mình tuyệt đối đang ở thế hạ phong bất lợi, đối phương hình như đã có điểm nắm chắc, có thể bắt được hắn.

Chứng kiền Hàn Lập im lặng không nói, Mặc đại phu cười hắc hắc, trong mắt ánh lên vẻ gian trá, trên miệng liền tùy tiện hét lớn một tiếng:

"Thiết Nô, bắt nó lại cho ta."

Vừa nghe đến đó Hàn Lập liền giật mình nhớ ra, tự chính mình sau khi vào trong nhà, tựa hồ đã hoàn toàn quên mất một nhân vật trọng yếu, hắn không kịp nghĩ, dùng mũi chân câu binh khí bên cạnh, thanh thiết trùy dễ dàng nhảy vào trong tay hắn.

Chỉ trong một sát na, một hắc ảnh to lớn kèm theo một cỗ liệt phong từ trong góc phòng chạy ra, chỉ một chút đã đến trước mặt hắn, tốc độ cực nhanh, làm cho Hàn Lập căn bản không có cách nào trốn thoát.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ còn cách dùng tiêm trùy trong tay đâm vào tiểu phúc của bóng đen, hi vọng có thể ngăn cản đối phương một chút, để mình còn có sơ hội mà thở dốc.

Dùng thanh trùy vừa nhỏ vừa ngắn, nhắm vào những bộ vị khác thật không thể nào khả thi. Nhưng Hàn Lập hiện giờ không có cách nào khác, đối phương thật sự rất cao lớn, mà binh khí trong tay chỉ dài nửa thốn, chỉ có thể đâm tới nơi này thôi.

Hàn Lập chợt cảm thấy mình tựa hồ như va chạm với một quái vật chứ không phải con người, cổ tay như bị một thanh gỗ lớn mãnh liệt đánh vào, lập tức mất đi cảm giác, thân thể liên tiếp bị trùng kích lui về sau vào bước, mà thiết trùy trong tay như đâm vào một tảng đá, bị đánh văng ra ngoài, mất tung mất tích.

Hàn Lập trong lòng kinh sợ không thôi, vừa mới miễn cưỡng ổn định thân hình, liền cảm thấy trước mặt tối sầm lại, thân ảnh to lớn tùy chi nhi lai(0), ngay sau đó hai vai liền dấy lên một trận đau nhức, hai bài tay khổng lồ gắt gao bóp chặt xương vai của hắn, làm cho hắn có cảm giác bị ép nát.

Hàn Lập liều mạng lắc lắc vài cái nhưng thân thể cứ như bị một ngọn núi lớn đè xuống, căn bản không thể động đậy.

Dưới tình thế cấp bách, hắn bất chấp tất cả, lên gối, hung hăng đá lên chỗ yếu hại giữa hai chân đối phương.

"Ai u" một tiếng, Hàn Lập đau đến mức mồ hôi chảy ròng ròng, chỗ trí mạng của đối phương không ngờ cũng cứng rắn vô cùng, hắn cảm giác như xương đầu gối giống như trứng gà chọi vào tảng đá, phảng phất như đã vỡ thành mấy mảnh.

Bất quá hành động này của hắn dường như đã làm đối phương nổi giận, bàn tay không lồ trên vai hắn đột nhiên phát ra thêm vài phân man lực, làm cho Hàn Lập đau đớn đến mức cơ hồ ngất đi, cả người cụng mềm nhũn nằm trên mặt đất.

"Thiết Nô, điểm nhẹ thôi. Tên này đối với ta có điểm đại dụng." Đúng vào lúc nguy cấp này, thanh âm mắng nhiếc của Mặc đại phu truyền đến.

Khi lời nói vừa dứt, Hàn Lập cảm thấy hai vai nhẹ đi, cảm giác đau đớn đại giảm. Trong lòng hắn không khỏi thở dài một hơi, lần đầu hắn cảm thấy thanh âm của Mặc đại phu lại dễ nghe như vậy, bất quá sau khi may mắn đi qua, những nghi hoặc quanh quẩn đã lâu trong lòng hắn, lại vừa tăng thêm vài phần.

Ngay từ đầu, Hàn Lập đã phát giác Mặc đại phu không hiểu vì sao, vừa đến chỗ mấu chốt đều hạ thủ lưu tình với hắn, sợ làm thương tổn mình. Hắn đương nhiên không tin là đối phương thiện tâm đại phát, cố ý hạ thủ lưu tình. Như vậy nhất định trong đó có điều gì đó mà hắn chưa biết. Không cho đối phương nhìn rõ thủ đoạn của mình, như vậy mới khiến cho đối phương phải kiêng dè, không dám tự tin thi triển toàn bộ sức mạnh ra tấn công, nếu không cũng sẽ không cùng hắn dây dưa mãi đến tận bây giờ.

Hắn âm thầm nắm bắt chủ ý này, muốn lợi dụng điểm này để mặc cả (1) với đối phương, tìm cách thoát ra khỏi ma chưởng của đối phương.

Mặc đại phu đi đến trước mặt hắn, tựa hồ đã nhìn ra những suy nghĩ trong lòng hắn, thần sắc giễu cợt trên mặt chợt thoáng qua, trước tiên lão sờ soạng trước ngực Hàn Lập một lúc, trong tay liền lôi ra một tấm hộ tâm kính, không khỏi nhịn được có chút buồn cười, nguyên lai là vật đó đã ngăn cản lão điểm huyệt.

Lão nhẹ nhàng lắc đầu không nói gì, từ trong tay áo lấy ra một cái hộp gỗ dài màu vàng, cái hộp gỗ này tinh xảo vô cùng, trên mặt *"điêu long họa phượng"* (2) vừa nhìn đã biết ngay là vật quý, người bình thường khó mà thấy được.

Mặc đại phu đem đến trước mặt Hàn Lập, trịnh trọng mở nắp hộp ra, bên trong có mấy thanh ngân nhận (3) giống hệt nhau. Ngân nhận này hình dáng cổ quái, thoạt nhìn giống đao nhưng không phải đao, giống kiếm nhưng không phải kiếm, thân nhận uốn khúc, giống như hình bán nguyệt, kích thước lớn nhỏ lại giống như trủy thủ.

Trong lúc Mặc đại phu lấp từ trong hộp ra một thanh ngân nhận thì Hàn Lập phát hiện ra, thanh quái nhận này mỏng vô cùng, giống như một miếng giấy bạc, trên lưỡi nhận hàn quang lóe ra, làm người ta cảm nhận được sự sắc bén vô cùng, vật này mà dùng để cắt lên thân thể người, nhất định giống như người ta cắt quần áo dễ dàng. Càng quỷ dị hơn, chính là tại đoạn chuôi của ngân nhận, còn có khảm một quỷ đầu nhắm chặt cả hai mắt, quỷ đầu này mặt xanh nanh dài, trên đầu có hai sừng, cực kỳ dữ tợn.

Mặc đại phu cầm thanh quái nhận này, dùng ánh mắt ý vị sâu xa tà ác liếc Hàn Lập một cái.

Cử động này làm cho Hàn Lập không khỏi dựng tóc gáy, lẽ nào hắn thật sự bị cái mõm quạ đen kia lừa dối, đối phương sử dụng thanh quái nhận kia để cắt lên người mình phải không?

(0): bám sát, theo sát.

(1): nguyên văn *"thảo giá hoàn giá"*

(2): khắc rồng vẽ phượng

(3): lưỡi dao ngắn bằng bạc

------oOo------

Chương 52: Thất quỷ phệ hồn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khuôn mặt của Hàn Lập bắt đầu tái xanh, mắt mở trừng trừng nhìn Mặc đại phu đang giơ cao lưỡi dao kì dị.

Dưới ánh mắt trời, lưỡi dao như loé lên quang mang, thể hiện rõ sự lợi hại vô bì của nó.

Trong lòng gã không khỏi có vài phần hoảng sợ, nhưng lý trí nói cho gã biết, đối phương đã phí công như vậy, chính là để bắt giữ gã, tuyệt đối sẽ không hai lời mà lấy đi tính mạng của gã, đối phương chỉ là đang đe doạ gã mà thôi.

Vì thế khi nhìn thấy lưỡi dao sắc bén chậm rãi từ trên cao bổ xuống, nhắm thẳng phần thân trên của gã mà lao tới, gã vẫn không kêu tiếng nào, miễn cưỡng bảo trì vững vẻ mặt trấn tĩnh.

Cho tới khi miệng của lưỡi dao quái dị kia cách chỏm đầu của gã chỉ nữa tấc, các sợi tóc cũng đều cảm thấy từng trận hàn ý, gã mới từ từ nhắm hai mắt lại, trong lòng thoáng loé lên một chút hối hận.

"Đối phương thật sự muốn hạ độc thủ sao? Sớm biết như vậy, chi bằng mở miệng xin tha rồi, có lẽ còn có một đường sinh cơ để bảo mệnh. Bản thân mình còn trẻ, thật sự là không muốn chết như thế này. Cha mẹ ở nhà biết được tin mình chết, không biết có đau lòng không, có hối hận khi cho gã đến Thất huyền môn không…"

Gặp phải lúc sinh tử quan đầu thế này, tạp niệm trong lòng Hàn Lập trỗi dậy, các luồng suy nghĩ đều hiện lên trong đầu, tựa hồ như trong nháy mắt đã trải qua bi hoan ly hợp của cuộc đời, đối với sinh tử đã có hiểu được nhiều.

"Phác xích" âm thanh do lưỡi dao nhọn chọc vào người truyền tới

Thân thể Hàn Lập khẽ run lên, nhưng lập tức kinh ngạc, gã vẫn chưa cảm thấy có gì đau đớn cả.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy?" Gã ngạc nhiên giương đôi mắt ra nhìn.

Vừa mở mắt, Hàn Lập liền sợ ngây người.

Nhìn thấy một việc không ngờ tới, lưỡi dao nhọn đang cắm vào phía trên đầu vai của chính Mặc đại phu, sâu tận vào trong nội thể, chỉ lưu lại đầu báng dao ở bên ngoài, đang hơi rung rung. Có lẽ do quá sắc bén, nên chưa hề thấy có giọt máu nào chảy ra ngoài, lộ rõ vẻ quỷ dị vô cùng.

Hàn Lập nhìn đến nỗi trợn mắt há mồm, Mặc đại phu thì giống bình thường, mở miệng khen ngợi gã.

"Sách sách! Tiểu tử, ngươi hãy còn vài phân can đảm, cho dù đao sắc đã kề đến cổ rồi mà vẫn không mở miệng xin tha, ngươi thật khá!"

"Khi xưa lúc lão phu hành tẩu giang hồ, gặp qua rất nhiều người trước mặt mọi người thì đều tự xưng là anh hùng hảo hán không sợ chết, nhưng một khi lọt vào tay ta, thêm chút uy hiếp, còn không nhanh biến thành loài chó, quỳ xuống đất xin tha mạng, bộ dáng đúng là tham sống sợ chết."

Hàn Lập nghe đến nỗi ngây cả người, há mồm cứng lưỡi, không biết đối phó với đối phương thế nào cho đúng.

Gã vừa rồi kì thực chút nữa thì lộ ra cái xấu, chỉ là ngoài mặt thì tỏ ra ngang ngạnh thôi, thực chất sâu trong lòng vẫn mang một tia hy vọng rằng mình may mắn, cho rằng đối phương không thể hạ thủ đối với gã, thế mới giả vờ để thoát. Hơn nữa da mặt của hắn quá mỏng để mà chuyển biến mở miệng xin tha mạng.

Lúc này đối mặt với lời khen ngợi liên tục của Mặc đại phu, Hàn Lập không dại gì mà cố ý đi giải thích, nhưng trong lòng dâng lên trăm ngàn tư vị, không biết nên cao hứng hay là buồn chán?

Trong lúc Hàn Lập còn đang suy nghĩ, Mặc đại phu đã nhanh nhẹn đem mấy cái cán dao, phân biệt cắm đầy vào người, tất cả đều chỉ lưu lại cái tua cán hình đầu quỷ ở phía ngoài.

Đến khi Hàn Lập phục hồi lại tinh thần, mới kinh hãi phát hiện tất cả là bảy thanh dao nhọn, phân biệt cắm vào hai vai, hai chân, vùng bụng và phía trước ngực của Mặc đại phu, từ xa nhìn lại, giống như bị loạn dao phân thây.

Hàn Lập nhìn xong, trong lòng thấy vừa buồn cười vừa giật mình, biết rằng đối phương tự làm mình tàn tật như thế sợ rằng là đang thi triển một kỹ thuật cực kỳ lợi hại, không biết có phải mang ra để đối phó với mình không?

Mặc đại phu cắm các thanh dao xong, không hề thấy mở miệng nói chuyện, ngược lại cúi xuống, ngồi trước mặt Hàn Lập, sau đó nhắm hai mắt, tiến vào trạng thái nhập định, đối với sự vật phía bên ngoài không hề có sự quan tâm nào nữa.

Hàn Lập liền động tâm, cảm thấy đây chính là cơ hội thoát thân hiếm có, gã thử động tay động chân, nào ngờ vừa động thử một cái, đột nhiên cảm thấy đầu vai chấn động, lập tức không thể động đậy được.

Hàn Lập cười khổ, tại sao lại quên mất cự hán này, có hắn bên cạnh nhìn chằm chằm, nửa bước không rời, gã làm sao có cơ hội kia chứ.

Xem ra trước khi tiến vào trạng thái nhập định, Mặc đại phu đã sớm lo nghĩ trước, căn bản là không sợ hắn gây ra trò gì. Gã cự hán này kêu là *"thiết nô"*, cũng ko biết là quái vật phương nào, giống hệt như *"Ma ngân thủ"* của Mặc đại phu, trên dưới toàn thân đều là đao thương bất nhập, ngay cả đến những chiếc xương sườn cũng cứng rắn như thế. Ngày hôm nay gã xem như đã thua trên tay đối phương.

Đang chửi thầm cự hán ở trong long, người Mặc lão trước mặt Hàn Lập bỗng phát sinh những biến hoá yêu dị.

Cơ mặt của Mặc đại phu bắt đầu co giật, trên dưới toàn thân run rẩy không ngừng, khuôn mặt cũng vì cơ nhục co giật mà biến hoá theo, tựa như đang phải chịu đựng nỗi đau đớn thống khổ to lớn, nó phối hợp với những thanh dao nhọn cắm trên người, khiến cho người nhìn cảm thấy sự âm trầm đáng sợ, phảng phất như có một luồng khí lạnh chậm rãi dâng lên trong phòng.

Đột nhiên Mặc đại phu ngừng co giật và run rẩy, nhưng từ sâu trong yết hầu của hắn truyền lại một tràng hô hấp trầm thấp, trong tiếng hô hấp tràn đầy vẻ thú tính nguyên thuỷ, trong nháy mắt, Mặc đại phu phảng phất ko còn là một lão già nữa, mà như một con mãnh thú mới từ chốn núi rừng thoát ra.

Tiếp đó, sự việc còn khủng khiếp hơn xảy ra, một năm trước trên mặt Mặc đại phu từng xuất hiện quỷ vụ, hôm nay lại hiện ra nữa.

Quỷ vụ lần này so với lần trước hoàn toàn bất đồng, nhiều hơn hẳn so với lần đầu, cũng đen hơn hẳn, nó gắn chặt vào mặt Mặc đại phu giống hệt đang đeo một cái mặt nạ đen, che kín khuôn mặt cũ của Mặc đại phu.

Từ trong quỷ vụ thỉnh thoảng lại huyễn hoá ra xúc tu, những cái xúc tu cũng có những biến đổi to lớn, trên xúc tu ẩn ước có những luồng sáng màu đen bóng loáng lưu động, đem theo cảm giác mười phần giống thật, giống như có thân thể thật sự, co duỗi, nhảy múa không ngừng trên mặt Mặc đại phu.

Ngón tay trên hai tay Mặc đại phu tạo thành hình dáng hoa sen, ngón trỏ và ngón cái nhón lại thành hình dạng kì quái, môi khẽ động đậy, tựa hồ đang niệm từ, chỉ vì thanh âm quá bé, Hàn Lập không thể nghe rõ.

Tuỳ theo những động tác vô danh của Mặc đại phu, quỷ vụ trên mặt hắn tựa như bị chọc giận, giống như dầu nóng bỏng trong nồi đổ ngay vào trong nước lạnh, bắt đầu cuồn cuộn bốc lên, từ bên trong xuất hiện ra ngày càng nhiều những xúc tu nhỏ, giương nanh múa vuốt thị uy, như muốn ngăn trở hành động tiếp theo của Mặc đại phu.

Lúc hắc vụ biến thành đậm nhất, Mặc đại phu mở to hai mắt, nhìn xuyên qua hắc vụ trùng trùng, Hàn Lập vẫn có thể nhìn thấy rõ thần quang trong mắt hắn.

"Thất quỷ phệ hồn đại pháp "

Mặc đại phu hét to một tiếng, kêu ra tên của bí thuật mà hắn sử dụng.

------oOo------

Chương 53: Mỹ nam tử

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập vừa nghe, không khỏi rùng mình trong lòng, nhưng màn phát sinh tiếp theo, khiến cho tinh thần của gã nhận được sự kích động to lớn, khiến cho hắn nhận thức được rằng trên đời những việc hắn chưa biết còn rất nhiều, rất nhiều.

Tuỳ theo tiếng hét của Mặc đại phu, bảy thanh dao nhọn đang cắm trên người lão đều rung lên, từ bên trong hình đầu quỷ ở cán dao phát ra âm thanh *"ông ông "* như tiếng chim kêu, hơn nữa âm thành ngày càng vang, ngày càng thêm bén nhọn, tựa hồ như muốn sống dậy, muốn thoát ra khỏi người hắn.

Mặc đại phu nhìn thấy mấy thanh dao nhọn tựa như không ngừng rung động, có chút tức giận, lão hạ giọng lầm rầm một câu, bởi vì thanh âm quá bé, tốc độ lại nhanh, Hàn Lập không nghe rõ lão nói cái gì, nhưng khả năng không phải là những lời dễ nghe.

Mặc đại phu đứng dậy, quay một vòng quanh căn phòng, cuối cùng dậm dậm chân, như không còn cách nào khác lão đành lấy một ngón tay nhét vào trong miệng của một cái đầu quỷ.

Sự việc không thể ngờ tới đã phát sinh, cái đầu quỷ vốn tưởng là vật chết kia tự nhiên cũng biết khép miệng lại, dùng những chiếc răng thô trong miệng hung hăng cắn chặt lấy món ngon được dâng đến tận miệng, rồi bắt đầu nhẹ nhàng mút.

Mặc đại phu khẽ run rẩy toàn thân, giống như đang nhẫn nại chịu đựng sự đau đớn to lớn, vì hắc vụ đã che lấp mất khuôn mặt, Hàn Lập nhìn ko rõ những biểu tình khi đó của đối phương, nhưng nhất định khuôn mặt đó rất khó nhìn.

Trải qua một tuần trà, đầu quỷ cuối cùng đã hút no, nó mãn ý mở rộng cái miệng, âm thanh *"ông ông "*đã biến mất.

Tiếp theo đó, Mặc đại phu cũng dùng cách như trên, đều cho mỗi cái đầu quỷ được hút một lần, mới cam long thu ngón tay về.

Làm xong việc đó, Mặc đại phu lại xuất ra những thủ quyết như trước, miệng lại niệm, thêm một lần hét to *" Thất quỷ phệ hồn đại pháp "*

Lần này, mấy thanh dao nhọn kia không hề dao động, cũng không phát ra âm thanh nào, mà đồng thời trợn cả hai mắt, lộ ra nhãn châu đỏ như máu, cái miệng đồng thời trương to ra, hai bên quai hàm phình ra, hướng về không trung hớp lấy từng ngụm từng ngụm.

Quỷ vụ trên mặt Mặc đại phu, như biết đại nạn sắp đến, bọn chúng như vùng vẫy như ba đào, các xúc tu từng cái từng cái một cũng được huy động cuồng bạo, nhưng không làm được gì cả.

Từ phía mặt ngoài của quỷ vụ, bảy đạo hắc tuyến nhỏ bị cuộn lại, vẽ lên không trung những hình cánh cung đẹp đẽ, sau đó với một sự chuẩn xác cực kì bay vào trong bảy cái miệng quỷ đang chờ đã lâu, rồi bị đầu quỷ thôn phệ từng chút từng chút.

Hàn Lập có chút si ngốc. Do Mặc đại phu ngồi ngay trước mặt gã, nên những sự việc phát sinh, đều lọt vào trong mắt gã, ngay cả mỗi cái răng của đầu quỷ, đều được gã nhìn thấy rõ.

Hàn Lập lần đầu tiên được tiếp xúc với thế giới khác, bị lực lượng thần kì này chấn động như bị sét đánh, những thanh dao nhọn kì quái kia, những cái đầu quỷ cổ quái, lại thêm hắc vụ yêu dị đang hiện lên trên mặt Mặc đại phu, đủ các loại hiện tượng không thể dùng lẽ thường để giải thích, không thể không làm chấn động đến những nhận thức trước đây của gã. Nên biết Hàn Lập trước kia đối với chuyện về thần quỷ chỉ là bán tín bán nghi, đối với gã mà nói nếu không tận mắt chứng kiến thì không bao giờ tin tưởng.

Bây giờ, những cảnh tượng quỷ quái chỉ có trong những câu truyện truyền thuyết đã xuất hiện trước mắt, đã sờ sờ trước mặt gã, làm sao mà không khiến Hàn Lập kinh hãi.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong đầu của Hàn Lập hỗn loạn như tơ vò, đối mặt với lực lượng không thuộc về con người, lại bị cầm tù trong tay nó, thực sự là không biết phải đối phó như thế nào mới đúng.

Dần dần, quỷ vụ trên mặt Mặc đại phu từ dày đặc chuyển sang mỏng, từ đậm chuyển thành loãng, đã bị đầu quỷ thôn phệ khá nhiều, chỉ còn cách ngoan ngoãn chuyển về màu thanh đạm nhất, bao phủ mơ hồ trên mặt.

Lúc này, khuôn mặt Mặc đại phu đã mơ hồ nhìn thấy, nhưng Hàn Lập vừa nhìn thấy chân dung mà đối phương mới lộ ra, ngay lập tức giật mình đến há hốc mồm, mãi không ngậm được miệng lại.

Hôm nay, những việc làm cho Hàn Lập giật mình có quá nhiều, tất cả những việc không bao giờ tưởng tượng được đều xuất hiện, khiến cho gã ngất ngây như quên cả bản thân.

Lúc này, từ trong quỷ vụ hiện ra một khuôn mặt, chỉ khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt của nam tử hán đang vào hồi sung sức nhất, nếu nhìn vào hang lông mày cực kì quen thuộc kia, rõ ràng chính là Mặc đại phu, chỉ là tuổi tác thì đã giảm đi vài chục năm tuổi tác mà thôi.

Trên khuôn mặt kiên nghị kia, nhãn thần không giận mà uy, khoé miệng thì treo nụ cười lạnh, có nhìn kiểu gì cũng là một khuôn mặt đầy mị lực của mỹ nam tử. Khuôn mặt tràn đầy vẻ nam tính thành thục, đối với nữ nhân chính là có sức sát thương trí mạng, bất luận là thiếu nữ đang lớn, hay là goá phụ ở chốn cao trạch hậu viện, đều không thể ngăn nổi những mị lực của loại đàn ông này, chỉ cần hơi vẫy tay một cái, các nàng sẽ tự động chui vào lòng, rồi chìm đắm trong đó, không cách nào mà kìm chế được.

Thấy được một khuôn mặt như vậy, trong lòng Hàn Lập chỉ muốn một quyền đập cho nó nát nhừ, nhìn thấy hình dáng mỹ nam tử của nó, thật chả khác gì đang trêu chọc vào tính đố kị của những người đàn ông khác.

Mắt thấy trên mặt còn sót lại chút tàn dư cuối cùng của quỷ vụ, cũng bị hấp thu vào trong miệng của đầu quỷ, Hàn Lập mới nghĩ đến, Mặc đại phu đã từng đề cập qua với gã, nguyên bản hắn chỉ khoảng ngoài ba mươi tuổi, chỉ là trong lúc trị thương có xuất hiện việc ngoài ý muốn, bị tà ma quỷ đói hút mất tinh nguyên trong một thời gian dài, mới biến thành già lão đến như vậy.

Như vậy có thể dựa vào điểm này mà nói, đối phương tựa hồ như không lừa dối gã. Hình dáng lúc này mới chính là chân dung của Mặc đại phu, chỉ là thủ đoạn hồi phục của hắn quá ư là bất khả tư nghị.

Lúc này, Hàn Lập mới phát giác, Mặc đại phu không chỉ trẻ lại ở khuôn mặt, ngay cả cơ thể, tóc của hắn cũng đều cải biến theo, tóc đen cứng, thân hình cao lớn, biểu hiện rõ hắn đang trong giai đoạn hoàng kim của đời người, thể lực tinh thần đạt đến trạng thái đỉnh cao.

"Mặc đại phu đã có biện pháp hồi phục lại như cũ, vậy tại sao lại còn động đến mình nữa nhỉ?"

Hàn Lập có chút nghi hoặc, gã thanh tỉnh lại từ trong khiếp sợ, ý thức được bản thân mình vẫn ở trong nguy hiểm, vì vậy bắt đầu động não thật nhanh, không ngừng phân tích tất cả, cố gắng từ trong cục diện trước mắt, tìm ra một cách để thoát thân.

Hàn Lập nhìn thấy, Mặc đại phu sau khi trẻ lại, thần trí phảng phất có chút hoảng hốt, hắn ngơ ngác đứng yên tại chỗ, ko nói lời nào.

Hồi lâu sau, hắn mới giơ một bàn tay lên, dùng ánh mắt như nhìn bảo bối đã đánh mất từ lâu, cẩn thận đánh giá làn da bóng loáng trên bàn tay, sau đó nhắm chặt hai mắt, đem bàn tay dí sát lên mặt, nhẹ nhàng cọ xát, tựa như đang thưởng thức sức sống của sự thanh xuân.

Biểu tình tự luyến này của Mặc đại phu, khiến cho Hàn Lập ở bên cạnh có chút khó tiêu, gã không thể nào hiểu được Mặc đại phu lúc này, muôn vàn cảm xúc khi cái đã đánh mất nay đã lấy lại được.

"Mặc lão, xem ra người đã hồi phục lại như bình thường rồi, phải chăng ko cần dung đến đệ tử nữa, vậy có thể tha cho đệ tử ko? Để cho đệ tử sau này vì người mà ra sức."

Hàn Lập không thể nào kìm chế được nữa, đến bây giờ gã vẫn không biết, đối phương muốn xử lý gã như thế nào. Bởi vì tuy biết rõ đối phương không thể nào cứ như vậy mà buông tha cho gã, nhưng giả bộ ngốc nghếch mà buông ra một câu thử dò xét, hy vọng có thể sớm một chút biết được kết quả của bản thân, còn hơn là tìm ra cách khác.

------oOo------

Chương 54: Định thần phù

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hàn Lập, ngươi thật đúng là có thể thích nghi với hoàn cảnh. Bất quá, thả ngươi ra, ngươi thấy có thể không?" Mặc đại phu khuôn mặt trẻ trung mỉm cười, cái loại cảm giác sán lạn như ánh mặt trời này, đủ để làm cho nữ tính điên cuồng, bất quá thanh âm khi mở miệng, lại làm cho Hàn Lập hoảng sợ.

Thanh âm của hắn khi nói chuyện, giống như có một loại từ tính, làm cho người ta nghe xong vô cùng thích thú, đồng thời lại có cảm giác khổ sở, hoàn toàn bất đồng, xem ra so với tướng mạo bên ngoài của hắn, giọng nói của hắn thật không bằng.

Mặc đại phu lần đầu trực tiếp gọi tên của Hàn Lập, mặc dù cũng không phải tin tức tốt gì, nhưng cũng làm cho Hàn Lập có [một loại cảm giác vừa lòng, so với một câu *"tiểu tử"* hai câu *"tiểu tử"* thì tốt hơn nhiều, bởi vậy buồn bực trong lòng cũng giảm bớt phân nửa.

Theo ánh sáng bên ngoài chiếu vào thấy, Mặc đại phu hôm nay thật đúng là không có chút tỳ vết nào, ngay cả nhất cử nhất động cũng đầy vẻ ưu nhã vô cùng, thật sự mười phần là mỹ nam tử, đâu còn chút nào bộ dáng lão đầu trước kia, nói vậy năm đó bằng khuôn mặt này, đã làm điên đảo không biết bao nhiêu giang hồ hiệp nữ.

"Ngươi rốt cuộc muốn ta thế nào, cứ nói rõ ra đi" Hàn Lập không phải là đàn bà, tự nhiên sẽ không vì đối phương tuấn mỹ hơn người, mà khách khí đối với người trước mặt, huống chi đối phương nói không có ý gì là bỏ qua cho hắn, như vậy càng không cần phải cho đối phương thể diện.

"Thế nào? Hắc hắc!" Mặc đại phu một lần nữa hoạt động tứ chi có lực, co duỗi mấy ngón tay thon dài, cười mà không nói, không trả lời câu hỏi của Hàn Lập, ngược lại lấy trong áo ra một vật.

Vật này là một túi lụa nhỏ, cái túi này tỏa màu sắc chói mắt như lửa, ánh sáng chiếu sáng người ta, mặt trên trông rất tinh sảo, xem ra cũng không phải vật bình thường.

Bên trong cái túi này có cái gì chứ? Có phải lại giống như con dao bạc cổ quái nọ hay không? Hàn Lập trong lúc nhất thời, cũng quên hỏi đối phương, lòng hiếu kỳ nổi lên.

Mặc đại phu không để cho Hàn Lập đoán lâu lắm, hắn mở những lớp bao bọc bên ngoài ra, cẩn thận coi chừng từ từ lấy ra một tờ giấy màu vàng.

Hàn Lập tựa hồ có chút thất vọng, bất quá trong lòng lại rùng mình, lập tức tập trung tinh thần, bởi vì hắn biết rõ càng là nhìn không ra vật gì, càng có thể có tác dụng không thể tưởng tượng được, đối phương lúc này lấy ra một tờ giấy, tự nhiên sẽ không có tác dụng bình thường, liên tưởng đến các chuyện quỷ quái phát sinh trước đây, sợ rằng có bí mật không nhỏ bên trong.

Mặc đại phu dùng hai ngón tay nhẹ nhàng cầm lấy tờ giấy, thận trọng vuốt thẳng nó ra, Hàn Lập mới nhìn cẩn thận hơn, trang giấy nọ không lớn, chỉ cỡ bằng bàn tay, được cắt gọt cân đối, màu sắc có vẻ cũ kỹ, tựa hồ đa qua không ít năm tháng.

Điều làm người ta chú ý nhất chính là, mặt trước ngân quang sáng lòe, dùng sơn bạc vẽ lên mấy ký hiệu rất kỳ quái, những ký hiệu kỳ quái này, Hàn Lập chưa bao giờ gặp qua.

Nhưng vừa mới nhìn vào, trong lòng hắn lại có xúc động cảm thụ được một loại lực lượng thần bí nào đó, ngay cả Trường Xuân công trong cơ thể cũng không thể khống chế bắt đầu kích động, phảng phất như bị các ký hiệu này đánh thức, làm cho Hàn Lập vạn phần kinh ngạc.

Hàn Lập biết có chỗ không đúng, vội vàng dùng toàn bộ tinh thần chăm chú nhìn chằm chằm vào những ký hiệu kỳ quái này, muốn từ trong đó tìm ra một ít ảo diệu.

Chỉ thấy ký hiệu này, quanh co khúc khuỷu, bảy cua tám quẹo, nhưng lại hàm chứa một quy tắc nào đó, theo thứ tự các hình sắp xếp, đều ẩn chứa thâm ảo gì đó, chỉ tiếc thời gian quá ngắn, Hàn Lập nhất thời căn bản là không cách nào phân biệt được.

Bởi vì trong nháy mắt, Mặc đại phu đã đi tới trước mặt Hàn Lập, hắn thấy Hàn Lập thần sắc cổ quái nhìn chằm chằm vào tờ giấy trên tay mình, bộ dáng si mê, không khỏi trong mắt lộ ra vẻ thương tiếc, nhưng loại ánh mắt này chỉ là chợt lóe qua, rồi lại khôi phục thái độ bình thường.

Hắn nhẹ nhàng cúi đầu xuống, miệng kề bên tai Hàn Lập, dùng thanh âm cực nhỏ chậm rãi nói:

"Hàn Lập, chớ có trách ta, ta cũng là không có cách nào khác, ngươi sớm ngày đầu thai chuyển thế đi! Thân thể này, ta phải tiếp thu".

"Ngươi nói cái gì, lời này của ngươi là có ý gì?" Hàn Lập nghe những lời này của Mặc đại phu, giật mình thức tỉnh, hồn vía lên mây, hắn mơ hồ hiểu được, một loại vận mệnh tồi tệ, đang muốn đổ lên đầu hắn.

Hắn bất chấp nam tử cao to phía sau uy hiếp, bắt đầu hoảng hốt nhích người, liều mạng giãy dụa đứng lên, trên người còn có mấy món đồ, nếu như có thể lấy ra, có lẽ còn có thể tạo nên hỗn loạn, có cơ hội chạy trốn.

"Thiết nô, đè hắn xuống, đừng cho hắn gây lộn xộn".

Mặc đại phu mặt lạnh như băng ra lệnh, những phản kháng của Hàn Lập cuối cùng cũng bị khống chế, hai bàn tay to lớn, giống như hai tòa núi nhỏ, gia tăng lực lượng, đè chặt lên vai của hắn, làm cho hắn không thể động đậy.

Trên mặt Hàn Lập, mồ hôi hột như hạt đậu, từng giọt từng giọt từ trên trán chảy xuống, hắn mở to hai mắt, cắn chặt môi, trơ mắt nhìn đối phương đang lẩm bẩm trước mặt mình.

Mặc đại phu ngón tay mang theo theo giấy vàng, theo chú ngữ, bắt đầu không gió mà lay động.

Những ký hiệu màu bạc ở trên đó, cũng chậm rãi từng chữ một phóng ra ánh sáng bạc.

Hàn Lập thân mình mặc dù không cách nào nhúc nhích, nhưng trong lòng lại hiểu rất rõ ràng, xem ra lúc mà toàn bộ các ký hiệu đều tỏa sáng, cũng chính là lúc xuống tay với mình.

Mặc đại phu thần sắc nghiêm nghị, nhìn chằm chằm vào tờ giấy, đợi tới khi ký hiệu cuối cùng tỏa ra ánh sáng bạc, thần sắc không khỏi vui mừng, tiếp theo cứ dựa theo những thủ thế đặc thù, mà mang theo tờ giấy vẩy trên không mấy cái.

Sau đó một chữ *"Định"*, bật thốt lên, giống như tiếng sấm.

Đồng thời, tờ giấy cũng bị áp mạnh lên ót của Hàn Lập, dán chặt lên đó.

Tờ giấy vừa chạm đến sau đầu, Hàn Lập cảm giác thấy mất đi quyền khống chế thân thể, ngay cả mắt cũng không nháy được, đối với thân thể hoàn toàn mất đi tri giác, nhưng mắt vẫn có thể thấy được, tai vẫn có thể nghe được, chỉ là ý thức giống như người xa lạ, không cách nào điều khiển được thân thể, cứ như là một cái xác.

Loại cảm giác này, cảm thụ hoàn toàn không giống với khi bị điểm huyệt, sau khi bị điểm huyệt, mặc dù cũng không cách nào nhúc nhích, nhưng tri giác bị tê liệt, thân thể vẫn có thể nhận thức được.

Hàn Lập trong lòng kinh hoảng, hắn không biết đối phương làm thế nào khống chế hắn, cướp đoạt thân thể hắn, chẳng lẻ như vậy là đã thành công sao?

"Đừng gấp, thân thể này của ngươi, còn có thể giữ lại chốc lát nữa" Mặc đại phu phảng phất như cố ý nói cho hắn nghe, lại như đang lẩm bẩm.

------oOo------

Chương 55: Đệ tam nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tâm tư của ngươi thật sự là quá sống động, nếu như có thể tự do hoạt động, thật làm cho ta đau đầu" Mặc đại phu không nóng vội nói. Sau đó, đưa tay nhẹ nhàng đỡ lấy Hàn Lập, rồi đưa vào trong phòng.

Hiện tại, bên ngoài phòng trời vẫn rất nóng, Hàn Lập cảm giác đi vào bên trong phòng đã rất lâu, nhưng thật ra chỉ mới được một lúc mà thôi.

Mặc đại phu mang theo Hàn Lập, tựa như mang theo một món đồ, chậm rãi đi băng qua phòng thuốc, đi tới một chỗ bức tương đá, tên nam tử to cao kia cũng im lặng theo sát ở sau, giống như là cái bóng, nửa bước không rời.

Hàn Lập thông qua hai mắt, rõ ràng thấy, trước mặt hắn, không biết từ khi nào có một gian nhà đá trước kia chưa bao giờ nhìn thấy qua, căn nhà đá này và thạch thất trước kia Hàn Lập sử dụng rất giống nhau, hoàn toàn đều dùng đá mà xây thành, duy nhất khác nhau chính là trên vách tường bên ngoài, được quét một lớp bột nước màu xám.

Theo vật liệu của căn nhà đá mà phán đoán, mặc dù tương đối thô sơ, nhưng rất rõ ràng là vừa mới làm xong cách đây không lâu, nếu như hắn còn có khứu giác, thì sẽ có thể ngửi thấy mùi bột nước cay cay.

"Thiết nô, ở bên ngoài, bất cứ người nào tới gần phòng, giết không tha" Mặc đại phu hạ mệnh lệnh sặc mùi máu tanh, rất hiển nhiên là sợ có việc ngoài ý muốn xuất hiện, phá hoại việc của hắn.

Cửa đá được dễ dàng đẩy ra, hắn suy tư đi vào, sau đó thuận tay đóng cửa lại, xem ra gian phòng này đối với Mặc đại phu cũng không xa lạ, tám chín phần mười là do tự hắn xây nên.

Căn nhà đá kín mít, không có một cánh cửa sổ nào, sau khi đóng cửa, Hàn Lập vốn tưởng rằng, bên trong hẳn là phải tối đen như mực, cái gì cũng không rõ, nhưng lại thấy, bên trong phòng có rất nhiều ngọn đèn các kiểu, và cũng có rất nhiều đèn cầy, không tính một khối rất lớn, tỏa sáng huy hoàng, sáp chảy thành dòng, chiếu sáng ngời giông như ban ngày.

Tình hình bên trong phòng làm cho Hàn Lập á khẩu không biết nói gì, đương nhiên, hắn bây giờ hỏi vấn đề gì, muốn mở miệng lên tiếng, cũng không thể làm được.

Nhưng tất cả việc này cũng không quan hệ khẩn yếu, làm cho Hàn Lập cảm thấy bất an chính là, một đồ án kỳ quái phương viên mấy trượng, được họa tại ở giữa ngôi nhà đá, đồ án hình như là dùng một loại bột nào đó vẽ thành, cụ thể là cái gì, Hàn Lập không cách nào phân biệt được, đương nhiên cũng không cách nào để biết được.

Xung quanh đồ án, có nhiều viên ngọc xanh to bằng nắm tay vây quanh, ngọc thạch này dưới ánh đèn, trong suốt nhìn thấu qua, vừa nhìn đã biết là vật hiếm thấy, nếu được những tay yêu thích ngọc nhìn thấy, ngọc tốt như vậy, lại bị xem như là đá lăn lóc trên mặt đất như vậy, sợ rằng đau lòng mấy đêm ngủ không được.

Hàn Lập đang ở trong cơ thể nhìn ra, lại nghe *"Phịch"* một tiếng, thân thể bị quăng ra ở giữa đồ án, nằm ở trên mặt đất, chỉ có thể nhìn thấy nóc nhà.

Hàn Lập có vài phần lo lắng, sự việc khẩn yếu trước mắt, hắn lại không cách nào thấy được nhất cử nhất động của Mặc đại phu, làm sao mà hắn an tâm được. Nhưng bởi vì không thể làm gì được, không thể làm gì khác hơn là tự an ủi một phen, may mắn còn không phải là sấp mặt xuống đất, nếu không ngay cả nóc nhà cũng không có mà xem.

"Phụp" "Phụp" "Phụp"…

Liên tiếp từng chuỗi thanh âm kỳ quái vang lên, Hàn Lập có chút kỳ quái, nhưng lập tức phát giác ánh sáng lờ mờ đi rất nhiều, lúc này mới hiểu được, Mặc đại phu đang tắt bớt đèn đi.

Cũng không biết hắn làm như vậy, có thâm ý gì bên trong.

Một lát sau, Mặc đại phu đột nhiên mở miệng.

"Ngươi nói phương pháp này, thật sự có thực hiện được không? Phải biết rằng, ta cũng là đánh cuộc một phen" Thanh âm của hắn trong trẻo nhưng lạnh lùng vô cùng.

Hàn Lập có chút khó hiểu, rất là buồn bực, hắn đang nói cái gì vậy? Giọng điệu có vẻ nghe không giống! Nhưng bên trong phòng này trừ hai người bọn họ ra, không có bất kỳ ai khác. Không lẽ là Mặc đại phu quên nhanh như vậy, hắn đã bị tờ giấy chết tiệt dán lên, căn bản là không cách nào mở miệng.

"Tuyệt đối không có vấn đề, ta trước đây truyền cho ngươi 'Thất Quỷ Phệ Hồn Đại Pháp' 'Định Thần Phù' chưa từng giả dối phải không?" Một thanh âm nam tử xa lạ, đột nhiên xuất hiện bên trong phòng, nghe qua tựa hồ tuổi còn trẻ, chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi mà thôi.

Hàn Lập chết lặng trong người, hôm nay hắn đã gặp nhiều việc lạ, so với những gì hắn mấy năm trước biết được cũng muốn nhiều hơn, lúc này, lại đột ngột xuất hiện một thanh âm, hình như không có gì là không thể.

"Hừ! Trước đây sử dụng, có tác dụng cái rắm gì đâu"

Mặc đại phu miệng phun lời thô tục, làm cho Hàn Lập giật mình, nếu là trước kia, cũng không có cái gì phải nghĩ, nhưng Mặc đại phu hôm nay bộ dáng là mỹ nam tử, nhưng há mồm ra lại phun ra những lời thô tục, thật không thể không làm cho Hàn Lập rùng mình.

"Ngươi đang ở cửa ải cuối cùng, cố ý giữ lại, để ta thất bại, ta lại đi tìm người khác sao?"

Không đợi tên thanh niên kia trả lời, Mặc đại phu lại tự nói tiếp:

"Đừng có nói là ngươi đảm bảo. Phải biết rằng, ngươi vốn là người chết, hơn nữa giết chết thân thể của ngươi chính là ta. Ngươi có thể không óan hận trong lòng sao? Không âm thầm tìm cách lừa gạt ta sao?"

Mặc đại phu luôn miệng chất vấn, không cho đối phương đường để phản bác, tựa hồ muốn đem sự bất an trong lòng, tất cả đều phát tiết ra ngoài.

Tiếp theo, ngoại trừ tiếng Mặc đại phu thở dốc ra, thì trong thời gian ngắn không có tiếng động nào khác.

Một hồi lâu sau, cũng không nghe được tiếng của tên thanh niên kia đáp lại.

Hàn Lập nghe xong những lời này, trong lòng không khỏi phát lạnh, tên thanh niên đột nhiên xuất hiện này, đsung là người đã chết rồi, chẳng lẽ là quỷ hồn sao? Nghe từ lời bọn họ nói ra, kỳ thuật Mặc đại phu vừa rồi sử dụng, chính là từ người kia ra.

"Vậy ngươi muốn ta thế nào, ta dùng tổ tiên, cha mẹ, cả nhà, thậm chí người toàn tộc ra phát thề độc, như vậy vẫn không thể làm cho ngươi hài lòng sao?" Tên thanh niên kia, rốt cục đã tức giận mở miệng.

Hàn Lập trong lòng cũng *"thình thịch"* một chút, tên thanh niên này thật điên cuồng, đem nhiều người chí thân như vậy ra thề, chỉ là vì thấy lòng tin của Mặc đại phu, có thể thấy được cũng là một gã thiên tính bạc bẽo. Lúc đầu còn vì đồng bệnh tương liên, trong lòng sinh ra sự hảo cảm, nhất thời không còn gì nữa.

"Không sai, ta không thể trở thành giống như ngươi, ngươi thân xác bị hủy, hiện chỉ còn nguyên thần ở đây, cả ngày không thấy được ánh mặt trời, so với hồn phi thần diệt, cũng không có chỗ nào tốt hơn ở đây" Mặc đại phu khẩu khí đã dịu xuống, xem ra không muốn thể hiện ra ngoài mặt.

------oOo------

Chương 56: Quang cầu chi chiến

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Dư Tử Đồng, ta chỉ là muốn nhắc nhở ngươi một lần cuối, giả sử ta có xảy ra việc gì, thì ngươi cũng không có nơi nào để đi".

"Phải biết rằng ngươi lúc này chỉ là hình thái nguyên thần, cũng không thể duy trì được bao lâu, nếu như không có ta giúp ngươi tìm kiếm thân thể thích hợp, sợ rằng sẽ thật sự tiêu tán. Cho nên mới nói, nếu công pháp có chỗ nào giả dối, bây giờ cứ nói cho ta biết, vẫn còn chưa muộn, ta tuyệt sẽ không hận thù gì với ngươi. Ta có thể cho ngươi mặt mũi, cũng có thể hạ độc chú".

Mặc đại phu vẫn không chịu bỏ qua, vẫn tiếp tục tra hỏi thanh niên kia.

Hàn Lập nghe cuối cùng đã hiểu rõ. Mặc đại phu khổ tâm nói với người này, chỉ là sợ hãi cái người gọi là Dư Tử Đồng này, khi truyền công pháp đã động tay động chân, làm cho hắn sử dụng bị sai, tự gây họa cho bản thân. Cho nên hắn mới vào lúc khẩn yếu, thận trọng do dự, muốn từ miệng đối phương làm cho rõ ràng, mới có thể yên tâm.

"Ta truyền cho ngươi phương pháp đoạt xá, tuyệt đối không có chỗ nào sửa đổi, nếu là có gì dấu diếm ngươi, làm cho toàn tộc của ta, cũng sẽ bị trời phạt, không chết tử tế được, từ nay về sau tộc diệt toàn vong" Dư Tử Đồng không chút dừng lại, như đinh đóng cột hạ lời thề độc, xem ra hắn rất rõ sự băn khoăn của Mặc đại phu.

"Hơn nữa, sau khi ngươi sử dụng Thất quỷ phệ hồn đại pháp, mặc dù cho ngươi trong khoảng thời gian ngắn, giữ lại pháp lực nhất định, có thể làm cho xuất một ít pháp thuật đơn giản, nhưng cái này dù sao cũng là lấy thân nuôi quỷ, lấy tinh nguyên trả giá. Mà

tinh nguyên còn lại trong thân thể ngươi, còn có thể cho ngươi lần sau dùng được pháp thuật này sao?" Dư Tử Đồng sau khi phát lời thề độc, lại nói lời chặn đường lui của Mặc đại phu.

Lời này sau khi ra khỏi miệng, bên trong phòng lần nữa lại chìm vào yên tĩnh, bên trong phòng chỉ có tiếng hô hấp của Mặc đại phu.

Hàn Lập trong lòng âm thầm cầu khẩn, hắn trước giờ không tin vào thần thánh, lần đầu tiên hướng tới thần tiên mà cầu nguyện, hy vọng đối phương sợ hãi, bỏ đi ý đồ bất lương của hắn. Cho dù biết rõ là rất hoang đường, có chút dối gạt mình, nhưng đây cũng là việc duy nhất hắn có thể làm lúc này.

"Tốt, dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người, nếu mưu cầu việc lớn, có mạo hiểm một chút, cũng là lẽ tất nhiên" Mặc đại phu rốt cục kiên quyết hạ quyết tâm.

Lời này vừa nói ra, Hàn Lập tuyệt vọng, nếu là trên mặt có cảm giác, khẳng đinh là mặt mày tái nhợt, vẻ mặt biến sắc.

Dư Tử Đồng có vẻ thật cao hứng, trong giọng nói cũng lộ ra sự hưng phấn.

"Vốn nên như thế, ngươi ngẫm lại, ngươi lúc đầu vốn là người thường không có linh căn, căn bản là không cách nào tu tiên được. Nhưng sau khi cách này thành công, nói cách khác, ngươi có được thân xác của người mang linh căn, ngươi có thể tìm một gia tộc hoặc môn phái tu tiên, gia nhập vào đó, từ nay về sau thì có thể thoát khỏi sanh lão bệnh tử, ngũ hành luân hồi, tối thiểu thì cũng sống lâu hơn nhiều so với con người".

"Ha ha, ta nhân được những lời tốt lành này của ngươi. Ngươi yên tâm đi, chỉ cần ta thành công, lập tức tìm giúp ngươi một thân thể có linh căn, sẽ không bạc đãi Dư lão đệ đâu" Mặc đại phu được Dư Tử Đồng thuyết phục một phen, rất là bay bổng, nghĩ đến viễn cảnh tốt đẹp sau khi làm phép, hắn không khỏi nóng ruột, đối với Dư Tử Đồng khách khí hơn rất nhiều, lời nói đã có ý lung lạc.

"Đa tạ Mặc đại ca, sau khi thành công, ta tuyệt không giữ lại, sẽ

đem toàn bộ pháp quyết tu luyện, nhất nhất giao cho đại ca" Dư Tử Đồng cũng giảo hoạt dị thường, theo đó mà rút ngắn khoảng cách, cùng đối phương tăng cường mối quan hệ.

Hàn Lập ở một bên nghe được, tức giận thất khiếu xịt khói, hai người này thật đúng là cùng một giuộc, không biết xấu hổ, xem thân thể hắn như là đồ vật, một chút cũng không để ý tới ý kiến của chủ nhân nó, nhưng hắn hôm nay, quả thật cũng là vô kế khả thi.

Mặc đại phu bỏ được sự nghi ngờ trong lòng, đã quyết định chủ ý, cũng không trì hoãn nữa.

Hắn không biết từ nơi nào lấy ra mấy cây kim châm, cắm vào mấy bí huyệt trên đầu, làm cho bản thân hồng quang đầy mặt, tinh thần tăng cao, có đủ tinh lực để thi triển pháp thuật, sẽ không để xảy ra sai sót.

Tiếp theo đi tới trước mặt Hàn Lập, nâng thân thể của hắn dậy, sửa lại lại tư thế cho ngồi trên mặt đất. Bản thân ngồi ở đối diện, hai tay ôm chặt hai vai, ngồi xuống.

Mặc đại phu tay nắm pháp quyết, vung tay, một đạo hồng quang từ trong tay bắn ra, bắn tới đồ án ở bên dưới Hàn Lập, nhất thời mấy viên ngọc thạch ở bốn phía sáng lên.

Tiếp theo, tiếng chú ngữ trầm thấp, từ trong miệng Mặc đại phu chậm rãi phát ra, giống như ma chú, làm cho người ta nghe được cảm thấy mơ màng buồn ngủ. Ý thức của Hàn Lập, theo âm thanh chú ngữ lọt vào tai, từ từ mơ hồ đi, trở nên hết sức buồn ngủ.

"Không hay" Hàn Lập trong lòng biết không ổn, rất rõ ràng đây là do đối phương cố ý gây nên, đang chuẩn bị chiếm lấy thân thể của hắn, hắn rất không cam lòng, không muốn bó tay chờ chết, vì vậy đem hết toàn lực kháng cự âm thanh này.

Nhưng không thể làm chuyện gì được, nếu như còn có thể khống chế thân thể, hắn còn có thể dùng cách cắn lưỡi, nhéo vào da thịt để kích thích, làm cho bản thân bảo trì sự tỉnh tao, nhưng hiện tại chỉ có thể bị động mà thừa nhận.

Dưới sự thôi miên mạnh mẽ của chú ngữ, Hàn Lập rất nhanh không còn biết gì nữa, trước khi hôn mê, hắn mơ hồ nhìn thấy, khuôn mặt của Mặc đại phu dưới ngọn đèn u ám, trông rất dữ tợn đáng sợ, không còn phong thái của mỹ nam tử.

"Ngươi thành trâu đi!" Đây là câu nói cuối cùng Hàn Lập trước mê đi muốn nói, cũng là lời nguyền rủa bất đắc dĩ.

Trong bóng tối vô tận, Hàn Lập như lâm vào một giấc mộng kỳ lạ.

Trong mộng, hắn là một quang cầu xanh biếc lớn bằng nắm tay, có thế giới của riêng mình, ở nơi này nó tự do ngao du, vui sướng vô cùng.

Nhưng không lâu sau, đột nhiên xông tới một quang cầu màu vàng, quang cầu này chỉ cỡ ngón tay cái, so với Hàn Lập nhỏ hơn mấy lần, nhưng khí thế hung hăng, không có ý tốt, nó vừa thấy Hàn Lập, liền hung ác vọt tới, mở cái miệng đầy răng nhọn cắn Hàn Lập, Hàn Lập đương nhiên cũng không yếu thế, cũng mở miệng, hung hăng phản kích.

Được mấy cái, quang cầu màu vàng đã bị Hàn Lập ỷ vào thể tích lớn hơn, dễ dàng nuốt mất, cuộc chiến kết thúc khá nhẹ nhàng.

Hàn Lập sau khi chiến thắng, hân hoan cổ vũ, trở về chỗ cũ thưởng thức mỹ vị của chiến lợi phẩm. Lúc này, từ bên ngoài lại có kẻ xâm lấn, lần này cũng là một quang cầu màu xanh, nhưng thể tích lớn hơn Hàn Lập, chỉ là ánh sáng có vẻ ảm đạm suy yếu, không chói mắt như Hàn Lập.

Địch nhân lần này, vừa thấy quang cầu do Hàn Lập biến thành, rõ ràng lấy làm kinh hãi, dừng lại một chút, tựa hồ có chút do dự.

Nhưng Hàn Lập vừa mới thưởng thức tư vị tuyệt vời của việc ăn quang cầu khác, nên không muốn bỏ qua đối phương, cũng không lo lắng thực lực hai bên khác biệt, liền vọt tới. Đối phương thấy vậy, cũng xông lên cắn xé nhau.

Thể tích đối phương tuy lớn hơn Hàn Lập, nhưng suy yếu vô lực, rõ ràng chỉ là có cái mã, so với quang cầu màu vàng chống đỡ còn yếu hơn, cũng không đợi bị đánh bại, bắt đầu hướng ra phía ngoài chạy trốn.

Hàn Lập không chịu buông tha đối phương, mau chóng đuổi theo, nhưng đối phương thật sự giảo hoạt, mỗi khi bị bắt được, lại đem bộ phận bị bắt lấy đó tách ra, bản thân lại tiếp tục chạy trối chết, cứ như vậy, nó cũng có thể chạy thoát được, bất quá thể tích của nó lúc này, cũng chỉ còn một phần ba so với trước đây.

Trải qua hai cuộc chiến đấu, chỗ này lại được Hàn Lập tiếp tục độc chiếm, quang cầu mà hắn hóa thân, lại tiếp tục người khác tới, nhưng đáng tiếc, đợi mãi mà cũng không có ai tới nữa.

Một lúc sau, nó cũng không thèm để ý, vẫn một thân một mình khoan khoái phiêu đãng, cũng đã qua thật lâu, tựa hồ sẽ vĩnh viễn như vậy.

------oOo------

Chương 57: Thân tỉnh địch vong

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một cảm giác lạnh lẽo, từ nơi bí ẩn nhất trong lòng, chậm rãi bừng lên, rất nhanh chạy khắp toàn thân Hàn Lập, đem Hàn Lập từ trong cơn mê man tỉnh dậy.

Hàn Lập vừa tỉnh lại, đã cảm thấy đầu nặng vô cùng, mơ hồ rất đau, toàn thân thân thể đều mềm nhũn, suy yếu vô lực, như là bệnh nặng mới khỏi, cố gắng mở hai mắt ra, mí mắt cũng nặng vô cùng, không cách nào nhúc nhích.

Trong mơ hồ, Hàn Lập nhớ lại tất cả sự tình phát sinh trước lúc hôn mê.

Hắn giật thót, rùng mình một cái, ý nghĩ lập tức thanh tỉnh lại vài phần, vội vàng bắt đầu kiểm tra tình trạng của cơ thể.

"Ồ!" Hình như không bị chiếm cứ thân thể, mặc dù không mở được hai mắt, nhưng toàn thân trên dưới không thoải mái khác thường, xác thật nói cho hắn biết, cả thân thể lại lần nữa trở về với hắn.

"Chẳng lẻ Mặc đại phu đã thất bại?"

Hàn Lập bị đả kích bởi sự ngạc nhiên ngoài ý muốn, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không thể giải thích được.

Đè nén sự hưng phấn trong lòng, Hàn Lập cố gắng hồi phục lại khí lực của bản thân, cố gắng mở mí mắt lên để thấy rõ sự vật xung quanh.

Mới vừa mở mắt ra, chỉ thấy một gương mặt đầy tóc bạc, khô gầy tiều tụy, cực kỳ già nua, đúng là khuôn mặt của Mặc đại phu hóa lão năm đó, chỉ là nhìn qua, tựa hồ so với trước kia còn muốn già hơn mười tuổi, già đến mức không thể già hơn nữa.

Lúc này, hai mắt hắn trợn tròn, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập lấy làm kinh hãi, cả cơ thể trên dưới lập tức căng thẳng, cảm giác suy yếu bay lên chín tầng mây, trong lòng hắn chỉ có một ý niệm duy nhất, chính là phải ra tay trước, tiên hạ thủ vi cường.

Đã trải qua sự giáo huấn lần trước, Hàn Lập nói cái gì, cũng sẽ không lại để bản thân dễ dàng bị người ta chế ngự.

Nhưng sau đó, Hàn Lập phát hiện sự khác thường, ánh mắt đối phương ngưng trệ, vẫn không nhúc nhích, cũng không có tiếng hô hấp, phảng phất đã sớm chết từ lâu rồi.

Hàn Lập hạ chân mày, nhưng trong lòng vẫn không dám không đề phòng, vẫn chưa giải trừ sự cảnh giác của bản thân, toàn bộ tinh thần của hắn chăm chú nhìn vài khuôn mặt của đối phương, muốn từ trong đó tìm ra một ít sơ hở.

Chừng nửa khắc cẩn thận quan sát, Hàn Lập không thể không thừa nhận, đối phương xác thật không giống người sống.

Sau khi do dự, hắn vẫn cẩn thận tới gần đối phương, vươn tay nắm lấy cổ tay của đối phương, mặt khác đưa ngón tay áp lên lỗ mũi của đối phương, sau khi kiểm tra một hồi, cũng không hề có động tĩnh.

Lúc này Hàn Lập mới hoàn toàn an tâm, trong lòng trở nên thoải mái vô cùng, gánh nặng áp bức đè nặng sâu trong nội tâm cuối cùng đã được vứt bỏ.

Cho tới bây giờ, Hàn Lập vẫn không dám tin, đại địch trước mắt mình, lão già Mặc đại phu gian xảo, thủ đoạn độc ác, cứ như vậy vô thanh vô tức mà chết đi, chết không minh bạch như vậy, dễ dàng như vậy.

Hắn đưa tay lên ót sờ sờ, *"Định thần phù"* nọ đã biến mất vô ảnh vô tung, không biết đã bay đi đâu rồi, phụ cận cũng không thấy bóng dáng của nó, điều này làm cho Hàn Lập có chút kỳ quái. Sau này học tới phương pháp phù chú hắn nghĩ lại chuyện này, mới hiểu được, miếng giấy vàng nọ hẳn là đã hao hết pháp lực, biến thành tro bụi, cho nên hắn mới tìm không được.

Hàn Lập tinh thần đã thư thái, bắt đầu đưa ánh mắt nhìn ra xung quanh thi thể của Mặc đại phu, muốn tìm một vài đầu mối đã làm cho đối phương một mạng ô hô.

Ngọn đèn bốn phía vẫn đang sáng, chứng tỏ rằng hắn cũng chưa hôn mê quá lâu, mà cách đó không xa mấy viên thanh ngọc, đã trở nên mờ đục đi, tựa hồ phẩm chất đã giảm xuống mấy tầng, trở nên không đánh xem.

Tầm mắt vừa chuyển, trong góc của căn nhà đá, một đốm sáng lập lòe, đang tận lực né tránh tầm mắt Hàn Lập, đã lọt vào mắt hắn.

Vật thể này, Hàn Lập cũng không xa lạ, đúng là trong lúc ngủ mơ, hắn lúc cuối cùng đã chém giết qua, cũng là địch nhân bại trong tay hắn, là quang cầu bị hắn ăn mất hai phần ba.

Nó lúc này, đang liều mạng trốn trong góc tường, tựa hồ rất sợ Hàn Lập, cố gắng ẩn nấp.

Hàn Lập lúc đầu có chút kinh ngạc, nhưng sau đó nắm bàn tay lại, cúi đầu trầm ngâm trong chốc lát.

Một lát sau, Hàn Lập đứng lên, hướng tới đốm sáng nọ mà đi đến.

Khi đến cách nó nửa trượng, hắn mới ngừng lại, thong thả mở miệng nói:

"Ta nghĩ, chúng ta hẳn là phải biết một chút, nói vậy ngươi chắc là Dư Tử Đồng rồi".

Quang cầu màu xanh biếc có chút run rẩy, ánh sáng trên người lóe ra bất định, nghe Hàn Lập gọi ra tên của nó, nó ảm đạm đi trong chốc lát, rồi lại lóe sáng lên.

"Ngươi đoán được, các hạ thật đúng là đệ tử không chịu khuất phục của Mặc cư nhân, cùng hắn chống đối" Đốm sáng phảng phất có chút chấp nhận số mệnh, cũng mở miệng nói tiếng người, nghe giọng nói, đúng là tên thanh niên kia.

Nó không có nói sạo, trực tiếp thừa nhận suy đoán của Hàn Lập.

"Vậy các hạ nên cho ta một chút giao phó, đem toàn bộ sự tình nói rõ ra cho ta" Nghe được đối phương thật sự là một trong nguyên hung mưu hại mình, Hàn Lập vẫn không có bộ dáng tức giận, vẫn thong thả dò hỏi.

Nhưng Dư Tử Đồng thấy bộ dáng không nóng không lạnh của đối phương, không hiểu tại sao, cảm giác được trong lòng hàn khí nổi lên, có cảm giác đại họa trước mắt.

Trước đó không lâu trong thần thức đại chiến, hắn vừa mới lĩnh giáo lợi hại của sát tinh này, bị cắn nuốt một bộ phận nguyên thần, pháp lực tổn thất hơn phân nửa. Giờ phút này pháp lực còn sót lại, chỉ có thể làm cho hắn thi triển mấy ảo thuật nho nhỏ, không có chút lực sát thương. Bây giờ đối mặt người ta, lại không có chút lực tự bảo vệ, trong lòng tự nhiên có nỗi sợ hãi nói không ra.

"Ngươi muốn biết cái gì?"

Hắn biết, đối phương vừa mới từ cõi chết về, tâm tình hẳn là rất không ổn định, có sự nguy hiểm rất lớn. Đừng thấy đối phương mặt ngoài tựa hồ rất bình tĩnh, nhưng trong lòng nói không chừng, đang giống như núi lửa bộc phát, nổi lên lửa giận bất cứ lúc nào.

Hôm nay nếu đã bị phát hiện, cách tốt nhất chính là phối hợp, không nên trong lời nói khiêu chiến tính nhẫn nại của đối phương, hắn cũng không muốn cứ như vậy, trong lúc hồ đồ làm cho đối phương xúc động.

"Trước tiên là nói về, ngươi rốt cuộc là ai? Quá trình ngươi biết Mặc đại phu, cùng với kế hoạch của các ngươi, cứ rõ ràng mà nói

ra, ta bây giờ thời gian rất nhiều, có thể từ từ nghe ngươi nói chuyện" Hàn Lập giống như đang mang mặt nạ, nói mà mặt không chút thay đổi, nhìn không ra chút nào tâm tình dao động.

------oOo------

Chương 58: Tu tiên giả

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Khụ! Nói đến, ta cũng là người bị hại".

Dư Tử Đồng mở miệng muốn tìm sự đồng tình của Hàn Lập, đem mối quan hệ của hắn và Mặc đại phu, cố gắng gạt bỏ qua một bên, nhưng thấy Hàn Lập không có biểu hiện gì, không thể làm gì khác hơn là nói tiếp:

"Ta vốn lúc đầu là một người tu tiên…"

Dư Tử Đồng thành thật đem lai lịch của bản thân, những chuyện đã trải qua, chi tiết kể qua một lần, đương nhiên trong khi kẻ lại, hắn cũng đem bản thân nói thành kẻ bị Mặc đại phu bắt buộc, cho nên mới bức phải đồng mưu, đem tất cả trách nhiệm bỏ hết lên Mặc đại phu đã chết đi.

Hàn Lập tự nhiên sẽ không hoàn toàn tin tưởng lời nói của hắn, nhưng kết hợp với những gì Mặc đại phu đã nói, cũng đã có thể suy ra bảy tám phần chân tướng, cũng có thể hiểu được sự việc.

Bỏ đi những gì mà đối phương có thể giả dối, Hàn Lập đối với chuyện đã trải qua, cũng đại khái hiểu rõ.

Những chuyện của Mặc đại phu trước đây nói với hắn, là hắn đã bị ám toán, đi ra ngoài tìm phương pháp khôi phục công lực, hẳn là sự thật, cũng không có gì phải lừa gạt hắn.

Nhưng theo lời kể lại trước đó thì tại một nơi thần bí, đã tìm được một quyển kỳ thư, theo đó tìm được phương pháp khôi phục công lực, là chuyện giả tạo, hoàn toàn đều là do Dư Tử Đồng, Mặc đại phu mới khôi phục được công lực, nhưng cũng là bởi vì Dư Tử Đồng, hắn mới bị trớ chú vào thân.

Nguyên do, Dư Tử Đồng vốn là thành viên của một gia tộc tu sĩ, tu luyện Trường Xuân công đến tầng thứ bảy, có hỏa hầu nhất định, nhưng do sau này tư chất có hạn, Trường Xuân công cũng không có tiến bộ, không cách nào chính thức đạt tới Trúc Cơ.

Người tu tiên mà không có Trúc Cơ, không thể xem như là thành viên của tu sĩ, cũng không thể chính thức giao thiệp với tu tiên giới, cho nên Dư Tử Đồng dưới sự bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là rời khỏi nơi ẩn cư, chuẩn bị đến thế tục nâng cao lịch duyệt, xem thử có khả năng nâng cao tâm cảnh, đột phá bình cảnh trước mắt.

Đương nhiên là có thể nói, có thể tìm được một số dược liệu trân quý, đem về luyện linh đan, như vậy càng tốt hơn, bất quá hắn cũng biết hy vọng này rất mong manh, nhưng bất kể nói như thế nào, cũng là chuyện vận khí, nói không chừng, khiến cho hắn bộc phát một bước lên mây!

Hoài bão ý đồ mê người, Dư Tử Đồng mới hai mươi mấy tuổi đã rời khỏi giới tu sĩ tiến vào thế tục.

Thế giới bên ngoài, thật làm cho người ta hoa cả mắt, rất nhanh đã che mờ hai mắt của Dư Tử Đồng, tâm cảnh của hắn vốn đã không mạnh mẽ, mới mấy năm đã hoàn toàn thoái hóa, làm thượng khách của các gia đình quyền quý, bắt đầu hưởng thụ vinh hoa xa xỉ của thế gian, tâm tu tiên đã dần dần phai nhạt đi.

Đối với loại đệ tử nửa đường đứt gánh như Dư Tử Đồng, gia tộc bọn họ tự nhiên trăm năm sau, sẽ gạch tên hắn khỏi sổ, từ nay về sau hắn được coi như là người thế tục, không được lui tới gia tộc, trừ phi hậu nhân của hắn, lại xuất hiện người tu tiên tư chất xuất chúng, mới đồng ý cho lần nữa nhận tổ quy tông.

Cứ như vậy mà nói, con đường của Dư Tử Đồng đã là vô vọng, không cách nào tu tiên được, nhưng sống thọ trăm tuổi, phú quý cả đời cũng là kỳ vọng được, loại người tu tiên tiên trước khi đạt Trúc Cơ, cũng là rất bình thường, cũng không tính là đại sự gì.

Nhưng không biết là ông Trời có mắt, hay là Dư Tử Đồng chuyển vận, vài năm sau đó, hắn trong lúc vô ý trên đường đi dạo, thuận tiện theo thói quen đi một vòng dược điếm, tại một cửa hiệu hắn phát hiện một quả Huyết linh thảo rất hiếm thấy, linh thảo này cùng với hồng du hoa bình thường rất giống nhau, cho nên bị đặt ở cạnh nhau.

Dư Tử Đồng vừa thấy, tự nhiên mừng rỡ, có linh thảo này, hắn có hy vọng đột phá bình cảnh, lòng tu tiên lại một lần nữa nổi lên, lúc ấy hắn liền bỏ tiền mua vật ấy.

Không ngờ lúc này lại có chuyện xảy ra, lại có một gã tu tiên tiến vào trong tiệm, cũng phát hiện thuốc này, đương nhiên cũng không chịu bỏ qua, hai người liền nảy sinh ra tranh chấp.

Chủ nhân dược điếm thấy vậy, lập tức nhân cơ hội bảo hai người ai xuất ra nhiều ngân lượng hơn, thảo dược này sẽ thuộc về người đó, kết quả trên người Dư Tử Đồng tiền tài nhiều hơn một chút, tự nhiên mua được linh dược này.

Bất quá hắn cũng không ngu ngốc, biết đối phương sẽ không từ bỏ ý đồ, ngay trong đêm trốn đi, hướng về gia tộc mà chạy trốn, nhưng mới đi được nửa đường, đã bị người nọ đuổi theo, kết quả tự nhiên là một hồi đại chiến.

Pháp lực của đối phương cao hơn hắn một bậc, Dư Tử Đồng bị hộc máu mà bại, nhưng lại không nỡ mất đi linh dược. Hắn cắn răng phát động Bảo mệnh phù của gia tộc, dùng bí pháp đồng quy vu tận, dọa lui đối phương, lúc này mới chạy thoát được.

Nhưng lúc này, hắn đã bị thương không nhẹ, lại ở dưới tình cảnh đó, hắn đụng phải Mặc đại phu cũng đanh đi tìm thuốc.

Cũng là do Dư Tử Đồng xui xẻo, hắn tuy nói là đã hành tẩu mấy năm tại thế gian, nhưng kinh nghiệm đối với người trong giang hồ một chút cũng không có, sau khi nhìn ra tình huống của thân thể Mặc đại phu, lại đi nói ra, trong lúc vô ý lại tiết lộ mình có mang thuốc để trị bên người.

Do đó, hắn đã rước lấy đại họa sát thân, phải biết rằng Mặc đại phu giờ phút này đang nóng lòng tìm thuốc, đang tìm thuốc lại nghe được đối phương có thuốc có thể chữa trị cho mình, lập tức dùng tất cả các thủ đoạn, khẩn khoản cầu khẩn.

Nhưng thuốc mà Dư Tử Đồng nói, tuy không phải là kỳ trân như Huyết linh thảo, nhưng cũng cần mười mấy loại thảo dược trân quý, dùng phương thức của người tu tiên, hao phí nguyên khí lớn mới luyện chế thành, mà trên người hắn cũng còn không nhiều lắm. Dưới tình huống ngày nay hắn đang trọng thương, hắn càng quý trọng vô song, làm sao mà có thể đem tặng cho một con người như là một con kiến hôi như vậy được.

Mặc đại phu thấy bản thân ba lần bốn lượt, cũng không thể xin được thuốc, trong lòng thẹn quá thành giận, liền nổi lên sát tâm, len lén đi theo đến chỗ không người, liền ở sau lưng Dư Tử Đồng hạ độc dược bí chế.

Theo lý thuyết, một độc dược tầm thường vốn không có tác dụng đối với Dư Tử Đồng, nhưng loại độc dược mà Mặc đại phu sử dụng là dùng dược vật đặc chế, ngay cả hắn cũng không hiểu hết uy lực của nó, dĩ nhiên trong lúc vô tình, làm cho Mặc đại phu đắc thủ.

Dư Tử Đồng vốn đã trọng thương, hơn nữa độc tính công tâm, trở nên bị nghẹt thở, lúc này Mặc đại phu mới xuất hiện, nghênh ngang lục soát trên người hắn.

Dư Tử Đồng thấy vậy, cũng không hoàn toàn hiểu rõ tiền nhân hậu quả, trong lúc lửa giận công tâm, không suy tính đã xuất ra *"huyết tiến âm hồn chú"*, đem máu huyết toàn thân hóa thành một huyết chú, phún tới trên đầu Mặc đại phu, sau đó nguyên thần rời khỏi thân thể, lặng lẽ phiêu xuất ở bên ngoài cơ thể.

Nguyên thần sau khi xuất khiếu, Dư Tử Đồng mới phát hiện bản thân chưa có chuẩn bị trước, không có chuẩn bị pháp khí để dung thân, dưới tình thế bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là chui vào trong cơ thể Mặc đại phu, tạm thời tránh cho nguyên thần sự nguy hiểm tiêu vong.

Mà Mặc đại phu bị máu tươi bắn lên đầu, lúc đầu có kinh hãi, nhưng sau đó phát hiện không gì khác thường, cũng không để ở trong lòng.

Hắn ỷ vào sự thông hiểu đan dược, lấy từ thi thể của đối phương ra các loại dược hoàn, hân hoan mà uống vào, quả nhiên thuốc vào bệnh trừ, công lực của Mặc đại phu khôi phục.

Mặc đại phu mừng như điên, mang theo những đồ vật lục soát được trên người đối phương, cùng với một quyển Trường Xuân công khẩu quyết xem không hiểu, dự định quay lại Lam châu, đi báo thù tuyết hận, trọng chấn hùng phong.

------oOo------

Chương 59: Tam đại thiết tắc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mặc đại phu không cao hứng được mấy ngày, uy lực của Âm hồn chú đã bộc lộ ra, hắn cơ hồ mỗi ngày già yếu đi với một tốc độ kinh khủng bằng một năm, nhanh chóng biến thành một lão già.

Hắn rất sợ hãi, nghĩ biện pháp khống chế hiện tượng quỷ dị phát sinh trên người, nhưng không chút hiệu quả.

Nếu như cứ như vậy, không bao lâu mạng hắn tự nhiên sẽ ô hô, như một ông lão vậy, suy kiệt mà chết. Nhưng may mắn chính là, lúc này nguyên thần của Dư Tử Đồng càng tồi tệ hơn.

Nguyên ban đầu khi Dư Tử Đồng tiến vào trong cơ thể Mặc đại phu, một lúc sau, xảy ra hiện tượng bị nguyên thần của đối phương đồng hóa.

"Đồng hóa" là một loại hành động đoạt xá (đoạt thân xác), là do nguyên thần ở thời gian dài trong cơ thể của người khác, bị nguyên thần của chủ nhân cơ thể trong vô thức tạo ảnh hưởng, ảnh hưởng lẫn nhau, nhưng hiện tượng nguy hiểm chính là cuối cùng chỉ có một ý thức có thể tồn tại.

Dư Tử Đồng thấy vậy, dưới tình thế bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là nổi lên chủ ý chủ động đoạt xá.

Hắn sở dĩ không tình nguyện như thế, không phải bởi vì hắn lương thiện, mà là sợ hãi tam đại quy tắc đoạt xá của tu tiên giới trong truyền thuyết:

Thứ nhất, người tu tiên không thể tiến hành đoạt xá đối với con người, nếu không thân thể đoạt xá, sẽ không chịu nổi hành động đoạt xá mà hỏng mất.

Thứ hai, chỉ có người có pháp lực cao tiến hoàn đoạt xá với người có pháp lực thấp, mới có thể thành công, mới có thể không bị đối phương phản ngược lại, sự chênh lệch pháp lực càng lớn, càng an toàn.

Thứ ba, trong cuộc đời một người tu tiên, bất luận pháp lực cao hay thấp, đều chỉ có thể tiến hành một lần đoạt xá, nếu cố tiến hành thần thứ hai, nguyên thần sẽ vô duyên vô cớ mà iêu vong.

Ba quy tắc này trải qua không biết bao nhiêu sóng gió cũng chưa từng bị phá vỡ, không biết đã hạn chế bao nhiêu người cố gắng nhờ đoạt xá để gây sóng gió hoặc cố gắng dùng thuật này để trốn tránh tại kiếp. Trời cao đối với loại hành vi nghịch thiên này, đã có quy định, không để cho người tu tiên dùng thuật này làm cho thiên hạ trở nên đại loạn, dùng biện pháp cứng rắn này để hạn chế.

Bởi vậy nếu Mặc đại phu là người tu tiên, Dư Tử Đồng ngược lại không có gì sợ hãi, thoải mái mà cùng với đối phương tranh đoạt thân thể này, nhưng Mặc đại phu chỉ là người phàm, không có chút pháp lực nào trong người, căn bản không cách nào chịu nổi hành vi đoạt xá, chỉ sợ hắn chỉ mới tiến hành được nửa chừng, thân thể bị tranh đoạt sẽ hoàn toàn bị hỏng mất.

Hơn nữa cứ xem như là ẩn thân tỏng cơ thể người khác, vậy sẽ không tránh khỏi vận mệnh bị đồng hóa, sẽ lại lần nữa gặp khốn cảnh đáng xấu hổ, càng ngày càng tệ hơn. Bởi vì pháp lực của hắn sẽ theo nguyên thần mỗi lần xuất nhập mà trở nên giảm bớt đi nhiều, rất nhanh sẽ tổn thất hầu như không còn gì nữa, không cách nào ra vào nữa, sẽ phải sống trong cơ thể của người khác cuối cùng cũng bị đồng hóa.

Phải biết rằng sau khi biến thành nguyên thần, hắn không có thân thể để bổ sung pháp lực, pháp lực mang theo dùng một lần là hụt đi một lần, cũng sắp theo thời gian mà dần dần tiêu giảm, hắn cũng không biết còn có thể chống đở bao lâu nữa.

Cho nên Dư Tử Đồng trừ phi có thể tìm được một người có pháp lực thấp kém, có thể chịu nổi hành vi đoạt xá của người tu tiên, nếu không hắn tuyệt sẽ không đưa nguyên thần ra ngoài thân thể, đi mạo hiểm thử một lần nữa.

Dưới tình hình thân thể của đối phương sắp bị Huyết chú phá hỏng mất làm cho nguyên thần của bản thân không còn chỗ ẩn thân, và nguyên thần của bản thân cũng gặp nguy hiểm bị đồng hóa, dưới hai áp lực quá lớn này, Dư Tử Đồng với tư tưởng tham sống, không thể làm gì khác hơn là tạm thời vứt bỏ cừu oán giữa hai người, bất đắc dĩ liên hệ với Mặc đại phu, đem tình hình cũng sự lợi hại trong đó, nói rõ cho đối phương biết.

Mặc đại phu sau khi nghe xong, mới đầu có chút phẫn nộ, nhưng rất nhanh ý thức được cơ duyên trong đó, hắn suy nghĩ và ước định ba điều với Dư Tử Đồng, đạt thành hiệp nghị, hiển lộ bản sắc kiêu hùng.

Đầu tiên, Mặc đại phu muốn Dư Tử Đồng day cho phương pháp khống chế được ý thức của bản thân, tận lực tránh bị nguyên thần của đối phương đồng hóa. Mà Dư Tử Đồng cũng dạy cho đối phương một ít bí thuật, làm cho đối phương có thể làm chậm lại tốc độ già yếu, nhưng pháp lực cũng chỉ có thể duy trì trong thời gian ngắn.

Tiếp theo, Mặc đại phu phải tìm kiếm một người có linh căn, là đồng tử có khả năng tu luyện Trường xuân công, dạy cho hắn tu luyện, sau đó đợi đến lúc thời cơ chín mùi, Mặc đại phu tạm thời thu lại pháp lực, tiến hành đoạt xá, tái sinh trở lại.

Đối với việc này Mặc đại phu cũng từng có nghi vấn, muốn đích thân tu luyện môn này, kết quả tự nhiên không chỗ nào thành, còn bị Dư Tử Đồng cười nhạo một phen, thế mới biết người không có linh căn, đúng là không cách nào tu luyện được pháp lực, mà hắn chính là người tu tiên không có linh căn.

Điểm cuối cùng, sau khi Mặc đại phu đoạt xá thành công, đã có thời gian lâu dài sau này, sẽ giúp đối phương tìm một thân thể thích hợp, cũng hiệp trợ đoạt xá.

Với các điều khoản như thế, thoạt nhìn đối với Mặc đại phu tương đối có lợi, nhưng cũng là việc không thể hiểu rõ ràng được, Dư Tử Đồng nguy cơ bị đồng hóa đã ngay trước mắt. Hắn ở địa vị bất lợi, đương nhiên chỉ có thể chịu thiệt, bất quá có chịu thiệt hay không, cũng chỉ có hắn mới biết được.

Trong quá trình thương lượng, Dư Tử Đồng từng muốn Mặc đại phu đưa hắn về nơi ẩn cư của gia tộc để xin trợ giúp, nhưng Mặc đại phu inh nghiệm lão luyện làm sao chịu như vậy được, cự tuyệt ngay không hề thương lượng, điều này làm cho cuộc sống của Dư Tử Đồng sau này phải hận mà cắn răng chịu đựng.

Chuyện đã xảy ra sau đó, cũng không có cái gì để nói, Mặc đại phu mấy năm trước không thể tìm được người thích hợp, nản chí tiến vào Thất huyền môn, sau đó vô tình thu nhận Hàn Lập, truyền thụ Trường xuân công, sau đó lại không thua kém gì Mặc đại phu, thậm chí Hàn Lập tự bản thân còn có nhiều kinh nghiệm hơn.

Sau khi Hàn Lập nghe xong những lời này, thở dài một hơi, phần lớn nghi vấn trong lòng đều đã được giải khai.

Bất quá hắn thấy Dư Tử Đồng ngừng lại, không tiếp tục kể chuyện, sắc mặt liền trầm xuống, lạnh lùng nói:

"Ngươi hình như còn chưa nói cho ta biết, nguyên nhân làm cho Mặc đại phu chết!"

"Cái này cũng không có gì để giải thích, bất quá là do Mặc đại phu đoán sai tiến độ Trường xuân công của các hạ, pháp lực không bằng ngươi, làm cho đoạt xá không được, lại bị ngươi cắn lại" Thanh âm Dư Tử Đồng sau khi do dự, cũng mở miệng nói thật ra sự tình.

"Nói như vậy, quang cầu màu vàng lần đầu tiến vào trong cơ thể ta, chính là nguyên thần của Mặc đại phu, quang cầu thứ hai màu xanh biếc chính là ngươi" Hàn Lập hời hợt nói.

"Cái này… cái này, ta lúc ấy tưởng rằng, các hạ và Mặc đại phu đồng quy vu tận! Vì không muốn lãng phí thân thể này, ta muốn mượn một chút" Hắn có chút xấu hổ.

"Hừ! Sợ là không phải tưởng rằng như thế, mà là ngươi cố ý xếp đặt".

"Dư Tử Đồng, ngươi lúc đầu truyền cho Mặc đại phu đoạt xá đại pháp, sợ là sẽ không có hảo tâm gì, cố ý không nhắc tới thành công cùng thất bại, có liên quan đến pháp lực cao thâm đến đâu".

"Vốn ngươi đã có xếp đặt từ trước, Mặc đại phu dùng Phệ hồn đại pháp tự tàn cùng tầng thứ tư Trường xuân công của ta, pháp lực lớn nhỏ cũng không sai biệt lắm, một khi đoạt xá, là lúc hai người tự giết lẫn nhau, đồng quy vu tận. Sau đó ngươi làm ngư ông đắc lợi chiếm tiện nghi, nhân cơ hội chiếm thân thể của ta, đoạt xá thành công. Ta đoán không sai chứ, Dư đại tu tiên giả của ta!" Hàn Lập một hơi, tỉnh táo nói ra phán đoán của bản thân.

Dư Tử Đồng sau khi nghe xong, một hồi lâu cũng không nói gì, hồi lâu sau mới thở dài một hơi, có chút uể oải không có phản bác.

"Nguyên trước ta khen ngươi, chỉ là thuận miệng nói một chút, nhưng bây giờ là thật tâm khen ngợi ngươi, ngươi thật sự rất thông minh, trò mà thắng cả thầy, còn vượt cả tên Mặc cư nhân hồ ly kia".

"Ngươi đoán rất đúng, cái này tất cả thật là do ta xếp đặt, nhưng không nghĩ tới, tư chất tu tiên của ngươi lại tốt như thế, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, đã luyện đến tầng thứ sáu Trường xuân công, chỉ thấp hơn một tầng so với ta, chẳng những dễ dàng thôn phệ nguyên thần của Mặc đại phu, ngay cả nguyên thần nguyên khí đại thương của người tu tiên ta, cũng không phải là đối thủ của ngươi, ngược lại tổn thất đi không ít nguyên khí".

Bất quá hắn đang nói chợt chuyển, khẩu khí đột nhiên trở nên ngạo nghễ hẳn lên:

"Mặc cư nhân, bất quá chỉ là một kẻ phàm tục, lại muốn cùng với ngang hàng với người tu tiên chúng ta, xưng huynh gọi đệ, hắn xứng sao?"

"Càng không thể dễ dàng tha thứ, hắn đã dùng thủ đoạn ti tiện, hủy đi pháp thân của ta, còn muốn đặt chân vào tiên đạo, thật sự là nằm mơ giữa ban ngày!" Dư Tử Đồng vừa nói vừa nghiến răng,

xem ra trong lòng đối với Mặc đại phu thống hận đã lâu, bây giờ mới lộ ra không hề cố kỵ.

"Bất quá ngươi lại không giống, các hạ trời sanh linh căn, tư chất hơn người, tại thế tục thật sự là quá đáng tiếc, nếu chịu giúp ta tìm được thân thể thích hợp, hỗ trợ ta đoạt xá, ta nguyện làm người dẫn đường cho ngươi, giúp ngươi gặp trưởng lão gia tộc của ta, thu ngươi làm đồ đệ, ngươi thấy thế nào?"

------oOo------

Chương 60: Thí độc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dư Tử Đồng đối với lời nói dối của mình rất tự tin, hắn không tin có người có thể thoát dẫn dụ được đắc đạo thành tiên, vĩnh sinh bất tử.

Nhớ lúc trước, Mặc đại phu hận hắn đến tận xương tủy, nhưng dưới những thoại ngữ đồng dạng như vậy liền ngoan ngoãn mà hợp tác với hắn. Tin rằng, chỉ cần lại đưa ra một ít điểm tốt, tin rằng đối phương sẽ ngoan ngoãn mà hợp tác với mình.

Nhưng Dư Tử Đồng đã thất vọng, nghe lời dụ hoặc của hắn xong, biểu hiện của Hàn Lập không lộ ra một chút hưng phấn nào cả, mà khuôn mặt hắn hết sức bình tĩnh, tựa hồ những lời nói của đối phương không lọt vào tai hắn, chỉ giống như gió thổi qua mà thôi.

"Việc hợp tác, ta sẽ suy nghĩ sau, nhưng hiện tại ta còn một ít nghi vấn, hi vọng ngươi có thể giảng giải rõ ràng." Hàn Lập dùng ánh mắt tỉnh táo nhìn quang cầu, nhẹ nhàng nói.

"Trả lời hết mấy vấn đề của ngươi, ngươi sẽ hợp tác chứ?"

"Cái này còn phải xem vào câu trả lời của ngươi có làm ta hài lòng hay không?"

"Hảo, ngươi hỏi đi!" Dư Tử Đồng rất nhanh đồng ý, xem ra hắn đối với câu thành ngữ *"nhân tại ốc diêm hạ, bất đắc bất đê đầu"** rất là thấu triệt.

Hàn Lập không có hỏi ngay, mà hắn ngẩng đầu lên nhìn mái nhà một lúc, xem ra hắn đang suy nghĩ xem những vấn đề gì cần phải hỏi.

Dư Tử Đồng bị bộ dạng trịnh trọng của đối phương dọa cho sợ hãi, trong đầu không ngừng nghĩ ngợi, không biết Hàn Lập có hỏi những vấn đề làm hắn đau đầu hay không?

"Ta muốn biết, ta cắn nuốt xong nguyên thần của Mặc đại phu và một bộ phận nguyên thần của ngươi xong sẽ có hậu quả xấu gì không? Tại sao ý nghĩ của ta có chút khác lạ, biết nhiều đồ vật hơn nhưng không tài nào xác định rõ. Không biết có chuyện gì không phải hay không?" Hàn Lập rốt cục mang những vấn đề hắn sau khi tỉnh dậy lo lắng ra hỏi.

Dư Tử Đồng nghe xong, nguyên lai đối phương lo lắng vấn đề nhỏ này, lập tức trong lòng nhẹ xuống, thanh âm nói chuyện cũng thoải mái hơn.

"A a! Nguyên lai là chuyện này. Lão đệ, ngươi lo lắng quá rồi, hoàn toàn không cần phải để tâm chuyện này. Phải biết rằng, những thứ được nhồi nhét vào đầu ngươi cần phải trong vòng một hai năm mới tự động tản mát, ngươi hoàn toàn không cần quan tâm."

"Nói như vậy, ta thôn phệ cái đó là hoàn toàn vô dụng sao? Một điểm lưu lại cũng không có a? Ta có chút không tin." Hàn Lập dùng ánh mắt hoài nghi nhìn đối phương, lộ ra bộ dáng không tín nhiệm.

"Nói một điểm cũng không giữ lại chỉ là nói quá thôi. Nhưng có thể lưu lại, đích xác không nhiều lắm." Dư Tử Đồng vội vàng lên tiếng giải thích, hắn sợ đối phương có cái gì hiểu lầm.

"Trong đó bao hàm ký ức, kinh nghiệm, tình tiết một số thứ, đến một điểm cũng không đạt được. Nếu như hấp thụ nó, nhẹ thì biến thành ngu ngốc, nhân cách phân liệt, nặng thì tinh thần bạo trướng, não tử bị phá hư mà dẫn đến tử vong."

"Cần biết rằng, nguyên thần là thứ quý giá nhất, sao có thể cùng những thứ khác tùy tiện dung hợp được. Thôn phệ nguyên thần người khác tạm thời không có vấn đề gì, nhưng nếu muốn biến nó thành của mình, đó chính là vọng tưởng. Nếu không, tùy tiện đoạt xá có thể thu được kinh nghiệm, trí nhớ, công pháp của đối phương, vậy không phải thiên hạ đại loạn sao? Sẽ còn ai chăm chỉ mà tự luyện công, đột phá cảnh giới, tu luyện tâm pháp nữa?

Tùy tiện đoạt xá chẳng phải là sẽ có sao?"

"Nguyên thần bị thôn phệ, có thể lợi dụng duy nhất ở một điểm mà thôi, đó chính là bản nguyên chi lực. Nó giúp nguyên thần của mình trở nên tráng kiện hơn, bất quá cũng chỉ một chút mà thôi, bởi vì nguyên thần bị thôn phệ rất nhanh biến mất, hầu như không còn, không cách nào lợi dụng tiếp được nữa."

Hàn Lập vừa nghe Dư Tử Đổng giải thích, trong lòng cuối cùng cũng cảm thấy dễ dàng hơn.

Hắn nghe ra đối phương không có nói láo, Dư Tử Đồng lúc này sợ rằng đang muốn cùng hắn hợp tắc giống như đã hợp tác với Mặc đại phu, tự nhiên sẽ không dối gạt hắn.

Dư Tử Đồng giải thích xong, nhìn Hàn Lập gật gật đầu, trông như có vẻ đã tin lời hắn nói, trong lòng không khỏi vui mừng, quang cầu do nguyên thân hóa thành cũng sáng lên vài phần, hắn khẩn trương hỏi:

"Hàn lão đệ, xem ra đối với lời giải thích của ta rất hài lòng. Vậy tiếp theo chúng ta có nên thương lượng việc hợp tác không?"

"Đương nhiên rồi, có thể cùng một vị tu tiên hợp tác, việc tốt đẹp đó còn gì có thể sánh bằng?" Hàn Lập đột nhiên nhoẻn cười, lộ ra hàm răng trắng, tỏ vẻ có thành ý vô cùng.

"Thật sao?" Dư Tử Đổng phấn khích, không nghĩ tới mình chưa khuyên bảo đối phương đã dễ dàng đồng ý nên hắn vội vàng mở miệng, muốn xác nhận một chút.

"Đương nhiên" Hàn Lập trả lời rất nhanh.

Sau đó hắn mỉm cười, lấy từ trong tay áo ra một đồ vật, dùng giọng nói thân thiết nói với Dư Tử Đồng.

"Chúng ta đã là hợp tác với nhau rồi, vậy trước khi thương thảo một cách cụ thể, các hạ sẽ không cự tuyệt ta, phối hợp làm một cái thí nghiệm nho nhỏ chứ?"

"Thí nghiệm?" Dư Tử Đồng sửng sốt, hắn nhìn ống đồng trong tay đối phương, cảm thấy rất quen mắt, hình như đã thấy qua ở đâu rồi, trong lòng liền có dự cảm không tốt.

"Không sai, thí độc thí nghiệm."

Lời nói của Hàn Lập còn chưa dứt, ngón tay cái nắm ống đồng bỗng giật một cái, tiếp theo một dòng chất lỏng đen, quánh đặc bắn ra, mang theo mùi hủ xú nồng nặc, hướng thẳng tới mục tiêu đối diện.

"A!"

Từ quang cầu phát ra tiếng kêu thảm thiết của Dư Tử Đồng, nguyên thần của hắn bị chất lỏng màu đen tưới vào, trên bề mặt quang cầu, ánh lục quang bỗng nhiên ảm đạm đi, xem ra hắn bị thụ thương không nhẹ.

"Ngươi, ngươi dĩ nhiên cũng dám lén hạ độc ta?" Dư Tử Đồng kêu lên, khản cả giọng, tựa hồ đến giờ hắn vẫn chưa chấp nhận nổi những việc đã phát sinh.

Hàn Lập không để ý tới sự giận dữ của đối phương, hắn đưa tay lên thắt lưng, *"ba"* một tiếng, từ trên thắt lưng hắn rút ra một thanh bảo kiếm sáng loáng.

Thanh kiếm này chỉ rộng chừng một ngón tay, chiều dài tầm thước rưỡi, lưỡi kiếm mềm dẻo vô cùng, đúng là một thanh kiếm hiếm có *"Ngọc đái đoản kiếm."*

Thanh kiếm này là do Hàn Lập sử dụng trọng kim nhờ thợ rèn tạo cho một thanh đoản kiếm, cũng là thanh kiếm đắt nhất. Bất quá hắn không có am hiểu cách sử dụng loại vũ khí này, cho nên, đến tận giờ hắn vẫn chưa dùng đến.

Hàn Lập lấy ra thanh kiếm vốn vẫn được giấu trên người này, trông có vẻ như đây là cơ hội sử dụng thanh kiếm, sắc mặt hắn trở nên âm trầm, khuôn mặt tươi cười lúc trước của hắn bây giờ đến một phần cũng không còn thấy.

Hắn dùng ánh mắt hung hăng nhìn nguyên thần vẫn còn đang run rẩy, không nói một lời, cả người phí tới, chém thẳng xuống quang cầu, lúc này hắn sử dụng nhuyễn kiếm cứ như là đang sử dụng một thanh sài đao vậy.

------oOo------

Chương 61: Thần diệt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nguyên thần của Dư Tử Đồng bị ép vào trong góc hẹp, giống như một con ruồi mất một cánh, bay loạn lên. Mỗi khi nó muốn lao ra ngoài, cứ được nửa đường thì bị một cỗ hắc dịch ngăn lại, theo ngay sau đó là một luồng hàn quang đoạt mệnh, thỉnh thoảng luồng hàn quang này chém trúng vào quang cầu làm cho lục sắc quang cầu thêm ảm đạm.

Hắn trong lòng tuyệt vọng, lợi kiếm của đối phương tuy chém trúng, làm nguyên thần hắn suy yếu không ít, nhưng cái ngoài ý muốn của hắn là chất dịch màu đen kia không ngừng xâm thực nguyên thần hắn.

Từ lúc nguyên thần hắn bị dính vào chất dịch đen, hắn cảm thấy khó chịu, mềm nhũn vô lực, pháp lực không còn lấy một ít làm cho Dư Tử Đồng không còn làm phép được, mỗi khi hắn thi triển phép thuật thì đều thất linh, giống như bị giam cầm vậy.

"Ngươi cuối cùng là vì cái gì mà giết ta? Vì cái gì?"

Đối diên với Hàn Lập xuất thủ lãnh khốc vô tình, từ quang cầu truyền ra tiếng rên của Dư Tử Đồng, trong thanh âm tràn ngập bất cam, song Hàn Lập không hề run tay, mà lưỡi kiếm trong tay lại được gia tốc nhanh hơn, coi như đó là một câu trả lời của hắn.

Một lúc lâu sau, thanh âm Dư Tử Đồng dần dần nhỏ xuống, càng lúc càng yếu ớt, cuối chùng chỉ còn tiếng *"hừ hừ"*, sau đó đến một điểm động tĩnh cũng không có.

Hàn Lập cũng không có dừng tay ngay mà đứng ngay tại đó, nhìn quang cầu phát ra ánh sáng leo lét hắn bổ thêm mười mấy kiếm nữa. Nhìn thấy không thể nào tiêu diệt nốt phần còn lại của lục sắc quang cầu, lúc này mới thu hồi nhuyễn kiếm, nhét nó vào trong thắt lưng.

Lúc này, Hàn Lập mới lạnh lùng nói:

"Ta trước đây đã từng thề với song thân, chưa bao giờ làm trái. Hơn nữa, từ những chuyện của Mặc đại phu, ngươi nghĩ ta sẽ tin lời hứa của bọn tiểu nhân các ngươi sao?"

Dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn phần nguyên thần chi hỏa còn lại của Dư Tử Đồng, Hàn Lập không chút do dự xoay người bước tới cửa đá phía trước, đẩy mạnh cửa ra.

Cùng với cửa đá được mở rộng, vài đạo ánh sáng rực rỡ từ bên ngoài chiếu vào trong, chiếu tới phần nguyên thần còn sót lại, nhất thời *"phốc"* một tiếng nhỏ, lục sắc quang cầu chợt biến mất, hóa thành vài đạo khói xanh, rồi biến mất trong không khí.

Cứ như vậy, dấu vết duy nhất của Dư Tử Đồng lưu lại trên thế gian đã bị Hàn Lập thanh trừ sạch sẽ, sẽ không còn khả năng bám theo một ai khác nữa.

Lại nói tại sao Hàn Lập biết nguyên thần sợ ánh sáng cũng do Mặc đại phu vừa tiến vào trong phòng liền tắt hết ánh sáng, cử chỉ này đã đề tỉnh hắn, nếu không, để lại ẩn hoạn mà đao thương đánh không chết này thì hắn không thể nào yên tâm được.

Bất quá, Hàn Lập dễ dàng tiêu diệt nguyên thần đối phương cũng là do đã chuẩn bị sẵn thất độc thủy, cái này không thể không tính vào.

Độc thủy này chính là từ ngũ độc thủy trước đây từng bị Mặc đại phu thu đi được cải tiến mà thành. Độc thủy này có thêm một loại dược liệu nữa là *"Thổ cô hoa"*, loại độc thảo này không chỉ có độc tính cực mạnh, mà nó còn có khả năng gây hại lên nguyên thần của người tu tiên. Bởi vậy mới khiến cho Dư Tử Đồng không có cách nào khai triển pháp thuật, nhờ vậy mà dễ dàng tiêu diệt nguyên thần của hắn.

Mà Hàn Lập sử dụng thất độc thủy để hắt vào nguyên thần của đối phương cũng chỉ là do liên tưởng đến truyền thuyết mà thôi, trong truyền thuyết nói, cơ hồ hầu hết các loại yêu ma đều sợ máu gà, máu chó. Hàn Lập nhớ đến đó, liền coi nguyên thần của đối phương giống như ma, quỷ mà thôi.

Việc ngộ nhận trùng hợp như vậy, nếu như Dư Tử Đồng mà biết được, chắc lại hộc máu mà chết lần nữa quá.

Hàn Lập tự nhiên là không biết sự trùng hợp này, hắn chỉ biết là cho dù độc dược này không có tác dụng thì khi hắn mở cửa phòng cho ánh sang tràn vào, nguyên thần bị diệt là điều không cần nghi ngờ. Chỉ khi mọi việc được sắp xếp chu toàn, hắn mới không lãnh lệ ra tay, không chút lưu tình.

Đến bây giờ, hắn rốt cuộc cũng đã được giải thoát, sẽ không còn bị người khác thao túng cuộc sống, không phải lo lắng cuộc sống sẽ bị chết bất cứ khi nào.

Hàn Lập chậm rãi quay lại giữa phòng, lẳng lặng ngây người đứng trong chốc lát. Đột nhiên, hắn nhảy dựng lên, miệng hét to lên vài tiếng, phát tiết cảm giác vui sướng. Lúc này hắn mới quay lại được bản tính nam hài tuổi mười sáu.

"Cuối cùng ta đã tự do rồi!"

"Cuối cùng ta đã tự do rồi!"

"Ta." thanh âm Hàn Lập khựng lại, giống như bị một đao cắt đứt, sự vui sướng đột nhiên biến mất.

Một thân ảnh thật lớn đứng không xa cửa đá lọt vào tầm mắt hắn. Đúng là tên cự hán *"thiết nô"*.

Ánh mắt Hàn Lập bỗng nhiên trở nên khó coi. Vừa nhìn thấy thân ảnh đó, Hàn Lập đột nhiên cảm thấy bả vai đau đau. Hắn đã phạm phải một sai lầm lớn là quên mất sự tồn tại của người này, quên mất từ Dư Tử Đồng mà dò hỏi ra lai lịch và nhược điểm của tên cự hán.

Bất quá, để làm cho Hàn Lập an tâm một chút chính là, tên cự hán này hình như đối với mọi việc phát sinh trong thạch phòng đều không có hứng thú, hắn vẫn ngoan ngoãn đứng gác ngoài cửa đá, ngay cả khi cánh cửa được mở ra, hắn cũng không hề liếc mắt.

Hàn Lập nhíu mày, trong lòng cảm thấy có chuyện gì không bình thường. Cự hán này rõ ràng có chút ngốc nghếch, chỉ làm theo mệnh lệnh mà thôi. Nhưng đối với Hàn Lập mà nói, thì việc này vô cùng phiền toái, bởi hắn không thể nào khuyên dụ đối phương, làm cho đối phương đối với mình ngừng tranh đấu, chấm dứt đánh nhau. Nếu như mà thực sự động thủ, Hàn Lập hiển nhiên không phải là đối thủ của hắn, duy nhất có thể uy hiếp cự hắn vào lúc này, may ra chỉ có thất độc thủy mà thôi.

Hàn Lập bước từng bước, cứ lòng vòng mấy lần, hắn vắt óc mà tìm cách khống chế đối phương, nhưng vào lúc này, đầu óc hắn hoàn toàn trống rỗng, không nghĩ ra nổi một đầu mối nào.

Trong lúc vô ý, ánh mắt Hàn Lập dừng lại trên thi thể Mặc đại phu.

Đúng rồi, cơ trí hắn chớp động.

"Có lẽ từ trên thi thể có thể tìm được phương pháp khắc chế cự hán." Hàn Lập không khỏi nghĩ như vậy.

Hắn quay đầu nhìn ra cửa, cự hán vẫn đứng ở đó, không một chút có dấu hiệu mỏi mệt.

Nhìn thấy vậy, Hàn Lập mới an tâm một chút. Hắn tiến lên vài bước tới trước thi thể Mặc đại phu, không ngần ngại vươn tay ra, bắt đầu lục lọi trên thi thể.

------oOo------

Chương 62: Giao dịch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một vật hình dạng kỳ lạ, vừa quen thuộc, vừa xa lạ bị Hàn Lập lôi ra, án theo sự khả nghi của hắn mà được phân bố thành từng nhóm.

Hắn dần dần có chút kinh thán, tạp vật trên người Mặc đại phu quả không ít, trong đó có rất nhiều vật có thể dễ dàng lấy đi mạng người.

Một bộ Kiến huyết phong hầu tụ tiễn.

Một túi độc sa tẩm qua lọc rắn độc.

Hơn mười thanh Hồi toàn phiêu vô cùng sắc bén.

Theo đà tăng của số lượng vật phẩm, nhịp hô hấp của Hàn Lập cũng tăng theo, hắn càng cẩn thận dò tìm, càng cảm thấy kinh hãi.

Lúc này hắn mới hiểu rõ, lúc đầu cùng Mặc đại phu động thủ, hắn đã vô cùng may mắn. Nếu như không phải Mặc đại phu muốn bắt sống hắn thì e rằng cái mạng hắn đã ô hô ai tai rồi.

Lau mồ hôi lạnh trên trán đi, Hàn Lập tự cười nhạo một phen: *"Mình còn sống sờ sờ ra, thế mà bị một kẻ đã chết dọa cho đến mức này."*

Sau khi lôi hết ra, Hàn Lập bắt đầu nghiên cứu. Trong đám này, có ba vật phẩm hắn nghi ngờ nhất.

"Cái bình nhỏ có nhiều hoa văn lạ này, tựa hồ là giải dược, hẳn nhiên là không có quan hệ."

"Cái binh khí kỳ quái này, như thế nào mà trông giống cái bánh xe

nhỏ nhỉ, tuy không biết cách sử dụng thế nào nhưng đại khái có lẽ không quan hệ đến tên cự hán kia, ném qua một bên trước vậy."

"Về phần túi hương này…"

Hàn Lập vừa phân loại vật phẩm, vừa lầm bầm một mình, có vẻ rất hăng hái. Giờ phút này, trên tay hắn đang cầm một túi hương tẩm hương hoa Bạch Quyên.

Trên lý thuyết, một cái túi hương như vậy thì chẳng có gì để đáng ngờ. Có điều, Hàn Lập lại cho rằng, nếu đặt túi hương này trên một người bình thường thì đúng là không sao, tuy nhiên, cái túi hương này lại đặt trên người Mặc đại phu, một tay kiêu hùng, thì điều này lại không bình thường nữa rồi.

Hàn Lập giơ tay cầm túi hương lên, nâng nâng thử cái túi, cảm thấy nó khá nhẹ, hẳn là không thể dấu vật phẩm gì khác trong này rồi, sau đó hắn xiết nhẹ một cái, ngón tay hắn cảm giác trong cái túi có gì khác lạ, chắc hẳn trong này có ẩn chứa cái gì đây.

Hàn Lập chấn chỉnh tinh thần, hắn mở túi hương ra, không có điều gì bất thường xảy ra, chỉ có vài trang giấy trong đó hiện ra.

Hàn Lập thoáng liếc mắt, là bút tích của Mặc đại phu lưu lại, trong lòng hắn có vài phần nghi hoặc. Nhìn kỹ lại lần nữa, Hàn Lập liền ngạc nhiên, không ngờ đây lại là di thư của Mặc đại phu viết cho hắn.

Hàn Lập trong lòng có chút buồn bực, lòng hiếu kỳ nổi lên. Hắn cầm lấy mấy trang tín thư này, đọc kỹ một lần.

Sau khi xem xong, Hàn Lập ngửa mặt lên trời thở dài một hơi, sau đó nhăn mày nhíu mắt, tâm sự trở nên nặng nề.

Hắn đưa hai tay ra sau lưng, trông bộ dạng như lão đầu tử, bắt đầu đi đi lại lại một cách vô thức. Mỗi khi đi được hai bước, hắn lại ngừng lại suy tư một lúc, sau đó, xem chừng không có nghĩ ra được chủ ý nào, hắn lại bước tiếp, cứ như vậy, hắn chìm vào suy tư.

Cứ như vậy, trong tình trạng vô thức, Hàn Lập cứ như một con lừa, vòng quanh thi thể Mặc đại phu mà đi lại, mà trên mặt hắn, vẻ mặt biến đổi liên tục, một hồi hưng phấn, một hồi thất vọng, lúc lại kích động, cảm xúc của hắn không còn khống chế như thường ngày nữa.

Bộ dáng tâm thần bất định này không ngờ cũng phát sinh nơi Hàn Lập, nếu như để Lệ Phi Vũ biết được, sợ rằng sẽ lập tức lớn tiếng cười nhạo không thôi.

Hàn Lập sở dĩ biến thành bộ dạng đó cũng đều là do trên di thư nói cho hắn một cái tin tức rất xấu và một con đường rất khó khăn, buộc hắn phải lựa chọn. Viên giải dược *"thi trung hoàn"* chính là có độc, mà còn là loại độc vô cùng hiếm thấy, theo như lời trên di thư để lại, có thể giải loại độc này thì cũng chỉ có *"noãn dương bảo ngọc"* mà thôi. Ngoài nó ra, không còn biện pháp nào có thể giải được nó, cho dù là những thánh dược trị độc trong truyền thuyết cũng là vô pháp giải độc này.

Bởi vì thông qua mấy trang giấy này, Mặc đại phu nói cho Hàn Lập biết một cách rõ ràng. Di thư này cùng thuốc độc lão sử dụng trước đây chính là chiêu bài cuối cùng của lão, vạn nhất nếu lão đoạt xá thất bại, xảy ra cái gì đó ngoài ý muốn, vậy thì kẻ sống sót, tám đến chín phần sẽ là Hàn Lập. Vì để chuyện sau này của mình không bị bỏ rơi, trong thư lão nói muốn cùng Hàn Lập hợp tác làm một cái giao dịch đơn giản có thể khiến song phương đều vui mừng, chẳng những có thể giải tỏa được những lo lắng của lão mà cũng là làm cho Hàn Lập đạt được một cơ hội tốt và nhiều tiền của.

Chỉ là Dư Tử Đồng tồn tại đến sau cùng Mặc đại phu cơ bản chưa có nghĩ đến, trong thư, hắn đàm luận về Dư Tử Đồng với khẩu khí hết sức khinh miệt, cho rằng đó là một kẻ khắc bạc, ham sống sợ chết, chỉ có một điểm thông minh nho nhỏ mà thôi. Cho dù là người tu tiên, nhưng cũng không thể làm được cái gì to tát cả. Kẻ hưởng thụ tất cả, tuyệt sẽ không phải là kẻ này.

Hàn Lập xem đến đây, trong lòng liền cười khổ, Mặc đại phu tâm kế đến mức đó nhưng cũng không thể lường được rằng, cuối cùng lão cũng chỉ là một kẻ phàm nhân, nếu không phải là do mình ẩn dấu thực lực, tám chín phần là sẽ cùng Mặc lão đồng quy vu tận, lãng phí công sức để tên Dư Tử Đồng kia chiếm tiện nghi rồi. Đương nhiên cái này cũng là do Mặc đại phu bị giấc mộng tu tiên làm cho mụ mị đầu óc mất rồi, làm cho lão quên mất những việc liên quan. Xem ra, bất luận kẻ tu tiên trong ra sao, cũng không thể coi thường được.

Trong phong thư, Mặc đề phu đề xuất giao dịch rất đơn giản, lão muốn Hàn Lập trong vòng một, hai năm phải đi đến nhà hắn một chuyến. Thứ nhất, độc tố trong người hắn trong vòng hai năm sẽ phát tác, thứ hai, trong nhà lão còn thê thiếp, con cái và một cơ nghiệp không nhỏ, tuy rằng Mặc đại phu trước khi rời đi đã có bố trí, tung hỏa mù, nhưng nếu đi một thời gian dài mà không về, chỉ sợ những kẻ dưới tay lão kiêu ngạo khó thuần hoặc cừu gia nổi lên sự nghi ngờ, sẽ ra tay bất lợi cho thân nhân lão. Bởi vậy Hàn Lập phải tới trước khi có chuyện xấu xảy ra, đem các nàng an bài thỏa trí, tốt nhất là đưa họ rời xa giang hồ, sống cuộc sống bình thường mà cũng không cần lo lắng đến những vấn đề mưu sinh khác.

Mà cái giá hắn đưa ra để đền bù hành vi ám toán Hàn Lập, và cũng là để Hàn Lập không vì hiềm khích khi xưa mà ra tay viện thủ cho lão, lão tình nguyện đem một cô con gái cho Hàn Lập làm vợ, của hồi môn là một nửa gia sản của hắn cùng với viên *"Noãn dương bảo ngọc."*

Mặc đại phu trước khi ly khai đã đưa bảo ngọc cho vợ lão, nói rõ bảo ngọc được sử dụng làm của hồi môn của con gái, do vậy, nếu Hàn Lập còn muốn cái mạng của mình, cho dù hắn không muốn cưới cũng phải cưới.

Đương nhiên lão cũng nói luôn cừu gia, địch nhận của lão rất cường đại, thủ hạ dưới tay bọn chúng cũng không dễ đối phó, với bản lãnh bây giờ của Hàn Lập mà trực tiếp đối phó, sợ rằng không thể nào làm được. Vì thế lão đã an bài, cấp cho Hàn Lập hai cái thân phận giả và tín vật, chứng thơ kèm theo để làm rõ thân phận hắn, để cho Hàn Lập tự lựa chọn một trong hai thân phận đó, đồng thời, trong thư lão cũng chỉ cho Hàn Lập biết những người thân cận của lão mà Hàn Lập có thể tin dùng, những kẻ thù mà Hàn Lập phải tránh.

Cuối cùng, để chứng tỏ đây là di thư của lão, lão đã đưa ra phương pháp không chế, sử dụng *"Cự hán thiết nô"* và *"Vân sí điểu"* cho Hàn Lập.

Để cho Hàn Lập có chút mạc danh kỳ diệu là, Mặc lão mơ hồ chỉ ra thiết nô đúng là một tên thi nhân không có hồn phách, chỉ là một cái thi thể có thể cử động được mà thôi, hồn của gã thiết nô này thực sự đã sớm đầu thai chuyển thế rồi. Cái này làm cho Hàn Lập có chút ảo não. Chuyện này hắn không có nghĩ tới, chẳng lẽ mình trông giống kẻ có tình cảm sao.

Bất quá, chưa nói đến trong mình mang kỳ độc, có cơ hội trở nên giàu có, bảo rằng hắn không động tâm thì chỉ là nói dối. Hắn vốn luôn luôn mẫn cảm với tiền bạc, thật sự là đối với giao dịch của Mặc đại phu đề ra, hắn rất hứng thú. Về mặt cưới con gái Mặc đại phu làm vợ, với tuổi thanh niên của Hàn Lập, trong lòng hắn cũng có tư vị khác thường, dù sao, căn cứ vào khuôn mặt Mặc đại phu, có thể chắc chắn rằng con gái lão không thể xấu xí được.

Nhưng những hiểm nguy phải đối mặt trong đó cũng không hề ít, nếu không cẩn thận, ngay cả mạng nhỏ của mình cũng không giữ được. Có thể làm kẻ địch của Mặc đại phu, hẳn không thể là kẻ dễ đối phó được.

Mặc đại phu đem hậu sự an bài một cách chu toàn, dùng tính mạng, mỹ nữ cùng một khoản tài phú lớn cùng một lúc, lão đã buộc sự an nguy của gia đình lão vào thân Hàn Lập. Xem ra, Hàn Lập phải nhắm mắt nhắm mũi mà ăn viên độc dược tẩm mật này rồi.

------oOo------

Chương 63: Chân dung

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau một hồi lâu vòng quanh đi lại, cuối cùng hắn cũng dừng cước bộ.

"Có hay không làm vụ giao dịch này? Có lẽ để sau khi giải độc đã, để lần sau quyết định vậy." Hắn cuối cùng bất đắc dĩ, nghĩ thầm như vậy.

Sau đó, hắn nhìn cự hán phía ngoài căn phòng, nhớ đến những lời kỳ lạ trong di thư, trong lòng hắn nổi lên vài phần tò mò. Hắn đang nghĩ tới việc thử tới phương pháp khống chế tên cự hán kia.

Hàn Lập cúi thấp người xuống, từ trong đám vật phẩm bừa bộn lấy ra một cái chuông nhỏ bằng đồng, cái chuông này không lớn lắm, chỉ cần dùng một bàn tay là có thể vừa vặn cầm lên, cái chuông này được chế tác rất tinh sảo, các họa tiết trang trí thập phần hài hòa, vừa nhìn là biết vật này là do nghệ nhân tài cao đúc thành. Có một điểm bất đồng duy nhất đó là trên thành chuông, mờ mờ ẩn hiện vết máu nhạt, trông rất bắt mắt.

Hàn Lập quan sát cẩn thận pháp khí được gọi là *"Dẫn hồn chung"* này, hắn thật sự không có nhìn ra chỗ lợi hại của nó. Theo những gì nói trong di thư, vật này có thể chế trụ được cự hán, thật là không thể tư nghị.

Tay trái Hàn Lập giơ cao chuông nhỏ, tay phải tùy tiện cầm thanh trủy thủ, cẩn thận đi ra ngoài cửa đá, chậm dãi hướng tới cự hán.

Khi còn cách cự hán khoảng hai trượng, Hàn Lập liền dừng bước, hắn không muốn tới quá gần vì muốn đề phòng bất chắc.

Lúc này cự hán đang đứng thẳng, đưa lưng về phía Hàn Lập.

"Đương!" một tiếng trong trẻo vang lên từ chiếc chuông. Đúng là

do Hàn Lập dụng trủy thủ gõ nhẹ vào chuông đồng, làm cái chuông phát ra thanh âm.

Hàn Lập nhíu mắt, thanh âm tựa hồ không khác gì tiếng chuông bình thường, sao lại có thể không chế được cự hán?

Hắn trong lòng đã có vài tia dao động, thân thể khẽ dùn xuống, chuẩn bị sẵn sàng nếu có việc bất thường gì xảy ra, hắn sẽ bỏ chạy về phía căn phòng bằng đá.

Nghe được tiếng chuông, đầu vai cự hán khẽ động, tựa hồ có phản ứng, Hàn Lập trong lòng vui mừng, vội tiếp tục xao động cái chuông.

"Đương! Đương!" hai ba tiếng chuông vang lên, mà thân thể cự hán cũng run rẩy theo tiếng chuông, cuối cùng thân thể hắn không còn đứng vững được nữa, rốt cuộc ngã xuống đất, như người ngất đi không biết việc gì nữa.

Khi thân thể cự hán ngã xuống mặt đất, tro bụi bay lên, làm cho Hàn Lập ở bên cạnh, vốn chưa phòng bị liền ho mấy cái, trông có vẻ chật vật.

Bất quá vào lúc này, Hàn Lập đối với việc đó không có để tâm, hắn nhanh chóng nhào tới bên người tên cự hán, đưa tay lên kéo cái nón đội đầu của tên cự hán xuống. Bộ mặt khủng khiếp của tên cự hán hiện ra làm cho Hàn Lập cảm thấy sởn hết gai ốc.

Hàn Lập cố nén cảm giác không thoải mái, cẩn thận ngồi xuống, hắn vội vàng dùng trủy thủ cắt nhẹ lên cổ tay mình, làm cho máu tuôn ra, chảy đầy mặt tên cự hán. Cho đến khi trên mặt tên cự hán tràn đầy vết máu, hắn mới bóp chặt miệng vết thương, tìm mảnh vải sạch buộc lại làm cho máu ngừng chảy ra. Sau đó tỉnh táo ngồi một bên, chăm chú quan sát phản ứng của gã cự hán.

Sự tình kỳ dị đã phát sinh, nhiều máu như vậy đã từ từ thấm qua lớp da mặt gã cự hán vào bên trong, ngay cả một giọt cũng không lưu lại. Làm cho Hàn Lập ngồi một bên xem phải trợn mắt há mồm, ngay cả một tay đang giữ miệng vết thương cũng vung lên, làm cho vết thương lại vỡ ra mà hắn cũng không biết.

Sau khi máu tươi bị hấp thụ không còn một giọt, cự hán mở lớn hai mắt, chậm rãi đứng lên, ánh mắt hắn có vẻ u ám, hai mắt vô thần, không biểu lộ một chút cảm xúc.

Nhưng ngay khi cự hán quay đầu, ánh mắt tiếp xúc với ánh mắt của Hàn Lập thì trong lòng Hàn Lập đột nhiên cảm thấy một cảm giác quái lạ xuất hiện, hình như sâu trong nội tâm xuất hiện thêm một vật mới lạ gì đó, giống như chính mình dưỡng dục ra, nó quyến luyến, vòng quanh Hàn Lập vẫy gọi không ngừng.

Hàn Lập lấy làm kinh hãi, nhưng ngay lập tức hắn trấn định lại. Bởi vì sau khi chứng kiến khuôn mặt cự hán, lúc này vẻ mặt hắn tràn ngập sắc mặt qui thuận, làm cho Hàn Lập có cảm giác nắm trong tay sinh tử của đối phương, cảm giác này phi thường kỳ diệu.

Hàn Lập vội kiềm chế cảm giác vui mừng lẫn sợ hãi đang tràn ngập nội tâm, trầm giọng nói với cự hán một đạo mệnh lệnh.

"Đi hủy cửa đá kia đi cho ta."

Cự hán một lời không nói, sau mấy bước đã đứng trước cửa đá, giơ hai nắm tay lên cao rồi đập vào cửa đá, tên quái vật này dùng hai tay cứ như là thiết chùy vậy, sau mấy lần đập xuống, cửa đá vỡ nát ra. Sau đó hắn chuyển thân quay về đứng cạnh Hàn Lập, lẳng lặng đứng yên, đợi mệnh lệnh của hắn.

Một kẻ luôn lạnh nhạt, không vui không buồn như Hàn Lập, lúc này cũng đã mừng đến nỗi không khép miệng lại được. Có một kẻ mạnh như vậy mặc cho mình sai khiến sau này có cái gì nguy hiểm cũng có gì đáng lo đây?

Hàn Lập một mặt thì hưng phấn nghĩ tới cuộc sống tươi đẹp sau này, một mặt không ngừng dùng ánh mắt cẩn thận đánh giá cự hán.

Lúc này, càng nhìn kỹ cự hán hắn càng hài lòng, lúc đầu nhìn khuôn mặt cự hán vô cùng thô và xấu, nhưng càng nhìn càng thấy thuận mắt, thậm chí còn có chút quen thuộc.

"Quen thuộc?" Hàn Lập đột nhiên kinh ngạc, trong lòng có chút hoảng sợ.

Khuôn mặt xấu xí này mới nhìn lần đầu, vậy sao lại cảm thấy quen thuộc cơ chứ?

Nghi vấn cứ quanh quẩn trong đầu Hàn Lập. Hắn bắt đầu cẩn thận quan sát, cố gắng tìm ra nguyên nhân.

Dần dần hắn phát hiện, nếu như đem ngũ quan có chút sưng phù của cự hán khôi phục nguyên dạng, toàn bộ rút nhỏ lại một chút, kỳ thật thì khuôn mặt sẽ không còn khó coi nữa, thậm chí khuôn mặt này còn tạo cho Hàn Lập có cảm giác quen thuộc.

Sắc mặt Hàn Lập có chút trắng bệch, im lặng không nói một hồi lâu mới khẽ vươn hai bàn tay lên, vuốt ve nhẹ nhàng khuôn mặt cự hán.

"Trương ca, là ngươi sao?" thanh âm của hắn phi thường nhỏ.

Người này nếu như phục hồi lại khuôn mặt, cùng với bạn tốt *"Trương Thiết"* mất tích đã lâu của Hàn Lập có khuôn mặt thập phần tương tự. Tiếp tục liên hệ với những lời khó hiểu lưu lại của Mặc đại phu, Hàn Lập trong lòng có đến mười phần nắm chắc có thể khẳng định cự hán cùng Trương Thiết có quan hệ rất mật thiết. Chẳng lẽ đúng như trong thư viết, cụ hán chính là do thể xác Trương Thiết tạo thành, chỉ là hồn phách Trương Thiết sớm đã không còn. Nhưng thân thể hắn, vì sao lại trở nên cao lớn thế này?

------oOo------

Chương 64: Khúc hồn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập dùng ngón tay để cảm nhận thân thể lạnh lẽo của cự hán, nhìn đôi mắt vô thần ngây ngốc của cự hán, trong lòng hắn nghĩ tới những sở ngộ của Trương Thiết.

Tám, chín phần khẳng định là Mặc đại phu cùng Dư Tử Đồng bắt cóc Trương Thiết, sau đó ngụy tạo hiện trường giả nhằm qua mắt Thất huyền môn. Sau đó bí mật dùng pháp thuật phá hủy hồn phách Trương Thiết, sau đó tiếp tục cải tạo thi thể Trương Thiết trở lên cổ quái, giống như là đã luyện thành công *"Tượng giáp công"*.

Sự suy đoán của Hàn Lập rất chính xác, tình huống thật sự xảy ra cũng không khác là bao.

Năm đó, Mặc đại phu đột nhiên nghĩ ra ý nghĩ quái dị, muốn kết hợp *"Tượng giáp công"* với luyện thi thuật do Dư Tử Đồng cung cấp, tạo ra một thi nhân ngoan ngoãn nghe lệnh, mạnh mẽ quét ngang dọc giang hồ. Trong một khoảng thời gian ngắn đã tạo ra được tên cự hán này, được Mặc đại phu coi là chí bảo, bình thường thì dấu ở dưới núi tại một nơi bí mật, lần này hồi sơn, lão tiện tay đưa về theo.

Nhưng Dư Tử Đồng đối với loại yêu thi nửa mùa không hề có chút hứng thú. Thậm chí hắn còn khinh khỉnh, bởi vì khi hắn vẫn còn pháp thân (thân thể của người tu tiên), hắn có rất nhiều phương pháp chế ra loại yêu thi nửa mùa thế này, đem so sánh loại yêu thi này với những pháp khí phòng ngự của tu tiên giả thì kém hơn rất nhiều. Loại yêu thi này cũng chỉ có thể hoành hành tại thế tục mà thôi. Mà loại yêu thi này luyện chế rất dễ dàng, chỉ cần có chút điểm pháp lực là có thể luyện chế ra.

Một lúc lâu sau, Hàn Lập đột nhiên rút ngón tay về, cũng dừng ánh mắt đang nhìn cự hán, chuyển qua nhìn cánh cửa đá đổ nát, trong mắt hắn hiện ra một tia kinh ngạc đến xuất thần.

Trong sát na, hắn tự nhiên thấy lạnh cả người, không phải hắn lạnh người vì tao ngộ của Trương Thiết, mà hắn lạnh người vì hắn cảm thấy bản thân quá lạnh lùng, không có tình cảm.

Hắn vốn tưởng rằng, khi biết những tao ngộ bi thảm của người bạn tốt Trương Thiết, sẽ vô cùng phẫn nộ, lớn giọng gào to *"Mặc đại phu" "Dử Tử Đồng"* với điệu bộ giận dữ và thống hận.

Nhưng trên thực tế, trừ cảm giác thương cảm thoáng lướt qua, hắn cũng không có gì gọi là quá xúc động hay giận dữ. Cứ như đó là một người nào đó không liên quan đến hắn, không phải người bạn tốt Trương Thiết vậy.

Chẳng lẽ là do mình biết trước mặt mình chỉ là thân xác của Trương Thiết chứ không phải bản thân hắn? Hay là do mình đã trở lên lạnh lùng, tàn nhẫn?

Loại biểu hiện tự tư, lạnh lùng của chính mình đã làm hắn sợ hãi. Lúc này hắn mới phát hiện, không biết từ lúc nào, hắn đã thay đổi quá nhiều như vậy.

Hàn Lập cuối cùng tỉnh táo trở lại, hắn nhìn cự hán một cách phức tạp, không biết nên xưng hô với đối phương như thế nào cho tốt.

Nhớ tới những lời Mặc đại phu từng nói *"hồn phách đã mất" "tử thi biết đi"*, Hàn Lập ngửa đầu lên trời, khe khẽ tự nói:

"Trương ca, có lẽ giờ này ngươi đã đầu thai chuyển thế, di thể ngươi lưu lại cũng không còn tác dụng gì, vậy cho ta mượn sử dụng, ta nhất định sẽ trân trọng, hi vọng ngươi sẽ không trách cứ ta."

Nói xong những lời cầu khấn này, Hàn Lập trong lòng mới an tĩnh lại một chút, sau đó quay mặt về phía cự hán nói:

"Ngươi nếu đúng là thi thể của Trương ca, đã không còn hồn phách tự chủ nữa, vậy ta gọi ngươi là Khúc Hồn đi. Hi vọng cuộc

sống sau này, ngươi giúp đỡ cho ta một chút."

Nghe Hàn Lập nói xong, cự hán vẫn ngơ ngác đứng tại chỗ, bảo trì vẻ mặt như cũ, không có một chút phản ứng. Xem ra hắn thật sự đã không còn thần trí, chỉ có thể bị động tiếp nhận mệnh lệnh mà thôi.

"Ta dĩ nhiên cũng đi nói chuyện với kẻ không có thần trí a, thật là ngốc quá." Hàn Lập lắc đầu tự giễu, tiếp theo hắn cất bước đi vào trong căn phòng được làm bằng đá.

"Khúc Hồn, theo ta."

Hàn Lập đã hoàn toàn khôi phục lại, thần sắc giống như chưa có chuyện gì đã phát sinh. Xem ra, có lẽ hắn đã trở thành người đúng như hắn nghĩ lạnh lùng và lý trí, không bị tình cảm quấy nhiễu.

Loại biến hóa kinh người này, chẳng biết đối với Hàn Lập, kẻ sắp bước lên con đường tu tiên, là phúc hay họa!

Sau một khoảng thời gian khá dài, Hàn Lập làm tất cả những việc cần thiết chuẩn bị cho sau này một cách thỏa đáng. Việc này cũng mất hơn nửa ngày.

Hắn chẳng những đem thi thể Mặc đại phu chôn dưới một gốc đại thụ mà còn đem tất cả những vật dùng khác trong thạch ốc toàn bộ tiêu hủy, thậm chí còn ra lệnh cho Khúc Hồn phá hủy luôn căn nhà đá đó đi, san bằng luôn mặt đất đến khi không còn có dấu hiệu nhận ra đã từng có căn nhà tại đây hắn mới bằng lòng.

Sau khi thông suốt mọi thứ, sắc trời đã trở nên tối đen, mặt trời cũng đã xuống núi rồi.

Hàn Lập đứng tại chỗ từng có căn nhà đá, hiện chỉ còn là một bãi đất trống, đánh giá bốn xung quanh một cách cẩn thận, thấy không còn chỗ nào khả nghi, hắn mới hài lòng.

"Khúc Hồn, chúng ta đi nào!"

"Ngày mai còn có chút việc cần phải đi xử lý. Đáng tiếc người không có thần trí, cũng không mở miệng nói chuyện cùng ta được, nếu không, có người cùng thương lượng, có lẽ sẽ dễ dàng hơn một chút."

Dưới ánh mặt trời chiều đỏ hồng chiếu xuống, Hàn Lập lững thững bước đi, trong miệng không ngừng nói thầm với Khúc Hồn, tựa hồ cuối cùng hắn cũng tìm ra được người để tâm sự, cuối cùng cũng không phải nói chuyện một mình, không phải kể khổ một mình. Xem ra, hắn cũng không phải là đã không còn tình cảm, đã hoàn toàn trở nên lạnh lùng. Giờ phút này, trông hắn cũng giống như bao đứa trẻ khác.

"Sau khi đem Khúc Hồn an bài tốt, Hàn Lập quay về chỗ ở của mình. Ở trong phòng mình, hắn giống như đã lâu lắm rồi không có trở về, nhìn khắp nơi, bên này một chút, bên kia một chút, trong miệng vẫn tự nói:

*"*Hôm nay thật dài a! Cứ như là đã trải qua hơn mười năm vậy, thật sự là quá dài!*"*

Đột nhiên sau đó, hắn ngã lăn ra giường, muốn đánh một giấc thật say.

Hắn cảm thấy rất mệt. Bất luận là nói về mặt tinh thần hay thân thể, hắn đều cảm giác mệt mỏi, uể oải không chịu nổi.

*"*Bất quá, có thể còn sống mà quay về thật tốt a!" Hắn khẽ nhếch môi mỉm cười, trước khi tiến vào giấc mộng nói.

------oOo------

Chương 65: Hàn thần y

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập ngồi tại ghế thái sư, nơi trước đây Mặc đại phu thường ngồi, cầm trong tay cuốn *"Trường sinh kinh"*, thực chất đây là cuốn khẩu quyết Trường Xuân công, hắn xem thấy có rất nhiều điều mới lạ nên rất chăm chú.

Cuốn sách này trước đây rất hay được Mặc đại phu cầm trong tay xem không chán, loại sự việc khác thường này từng gợi lên sự tò mò, kỳ quái trong Hàn Lập. Hôm nay phát hiện được bí mật trong đó, hắn mới hiểu được trong này chẳng có gì gọi là dưỡng sinh thuật cả, mà chỉ có khẩu quyết tâm pháp của Trường Xuân công mà thôi. Xem ra Mặc đại phu đối với việc mình không thể luyện được Trường Xuân công chính là không chấp nhận, vẫn luôn nuôi hi vọng. Lão vẫn luôn nghi ngờ Dư Tử Đồng, vẫn một mực yên lặng nghiên cứu Trường Xuân công.

Cuốn bí tịch này là vật phẩm hắn phát hiện được tại nơi bí mật nhất. Trong cuốn sách, chẳng những có khẩu quyết sáu tầng trước mà Hàn Lập đã tu luyện, mà còn ghi chép hai tầng công pháp tiếp theo. Phát hiện ngoài ý muốn này đã làm cho hắn hưng phấn một khoảng thời gian dài.

Hàn Lập biết được công pháp hắn đang tu luyện, chính là thu được pháp lực hô phong hoán vũ trong truyền thuyết. Do đó, khát vọng của Hàn Lập với sự gia tăng tầng thứ tu luyện Trường Xuân công càng thêm mãnh liệt.

Dù sao chăng nữa ai mà chẳng muốn có được cuộc sống trường sinh bất tử của thần tiên cơ chứ.

Lúc này, mặt trời đã lên cao, ánh sáng theo song cửa chiếu vào trong phòng, tiến dần lên trên người Hàn Lập, làm cho hắn đang thoải mái xem sách phải nheo mắt lại.

Hàn Lập khẽ ngẩng đầu, nhìn qua song cửa, cảm thấy vô cùng chói mắt.

Hắn tiện tay mở rộng cuốn sách trong tay, giơ cao chắn trước mặt, che khuất khỏi ánh nắng chói chang.

Liền sau đó, hắn đột nhiên cảm thấy tối sầm lại, điều này không khỏi làm cho Hàn Lập có chút thoải mái, hắn lại tiếp tục đêm tâm pháp khẩu quyết tầng thứ bảy ra yên lặng nghiền ngẫm tiếp.

Gần đây nhất hắn cảm giác được, dưới sự không ngừng phục dụng lượng lớn linh dược, lại lần nữa hắn cảm thấy xuất hiện dấu hiệu đột phá Trường Xuân công. Trước khi tiến vào tầng thứ bảy Trương Xuân công, hắn muốn tìm hiểu trước một chút toàn cảnh công pháp, đối với sự đột phá tu luyện của hắn có lẽ sẽ có ích.

Lúc này, đã hơn nửa năm trôi qua tính từ ngày Mặc đại phu đoạt xá thất bại.

Tại ngay ngày thứ hai, Hàn Lập vì che dấu cái chết của Mặc đại phu, hắn liền bắt chước Mặc đại phu bút tích, viết một phong thư giao cho tuần tra trưởng lão trong môn phái. Trong thư có nói lão muốn trở về cố hương thăm thân nhân.

Trong thư, hắn không khách khí mượn khẩu khí của Mặc đại phu, tự xưng hắn kế thừa toàn bộ y thuật của Mặc đại phu, khả dĩ có thể thay thế sư phụ xem bệnh trị thương, mà Mặc đại phu chẳng biết khi nào trở về vì đường xá xa xôi, nên trong tín thư có đề nghị mấy vị môn chủ tạm thời cho Hàn Lập đảm nhiệm chức trách của lão, cho đến khi lão quay lại mới thôi.

Sau khi nhận được tín thư, mấy vị trưởng lão quản sự rõ ràng không có chút hoài nghi. Bởi vì Mặc đại phu rất hay đi thu thập dược tài, hằng năm có đến mấy tháng không ở trong môn nội. Mặc khác, tại Thất huyền môn tuy rằng nói Mặc đại phu là cung phụng, nhưng lão đã cứu tính mạng của Vương môn chủ, cho nên thực chất lão có thân phận khách khanh, phi thường tự do.

Nhưng mấy vị trưởng lão thấy trong thư có đề cập Hàn Lập đã kế thừa toàn bộ y thuật của Mặc đại phu thì xuất hiện thái độ bán tín bán nghi.

Mặc đại phu trước đây tuy rằng vẫn thỉnh thoảng xem bệnh cho đám đệ tử một số loại bệnh nhỏ nhặt như thương hàn cảm cúm, nhưng kỳ thật y thuật của lão thật sự cao mình, đối tượng chủ yếu được xem bệnh của lão lại là tầng lớp cao tầng trong môn nội, chủ yếu là đường chủ, trưởng lão. Còn lại lượng lớn đệ tử trên núi là tìm các đại phu khác để xem bệnh.

Bởi vậy ngay từ đầu, mấy vị trưởng lão cũng không để Hàn Lập ngay lập tức tiếp nhận vị trí của Mặc đại phu. Mà cho hắn chuẩn, trị bệnh cho các đệ tử cấp thấp trước, định kiểm tra khả năng thực sự của Hàn Lập thế nào.

Hàn Lập cũng không thèm để ý đến sự hoài nghi của tầng lớp cao tầng trong môn phái dành cho hắn, hắn cũng không tỏ thái độ gì cả. Sở dĩ hắn muốn tiếp nhận công việc của Mặc đại phu là do hắn vốn coi trọng sự tĩnh lặng của Thần thủ cốc và dược viên trong cốc.

Nếu như có thể tiếp tục sống trong cốc, nắm trong tay quyền khống chế cả sơn cốc thì hắn có thể thoải mái sử dụng cái bình thần bí, tạo ra một lượng lớn dược tài mà không sợ người ngoài nhòm ngó, để ý dẫn tới bị bại lộ bí mật.

Tạm thời cho đến hôm nay, thần thủ cốc vẫn chỉ có mình hắn sử dụng. Nhưng là, thời gian dài Mặc đại phu không có trở lại, ai biết môn chủ hay các vị trưởng lão có hay không có ý định thu hồi lại Thần thủ cốc.

Bởi vậy, để thể hiện y thuật cao minh của mình, khi xem bệnh cho đám đệ tử, Hàn Lập phá lệ ra sức, không tiếc lượng lớn dược tài quý giá mang ra sử dụng. Vì vậy, với y thuật không kém của hắn cộng với tác dụng của dược tài quý hiếm, hắn cơ hồ tạo ra một kỳ tích trong giới y sư.

Cứ thế, theo sự tính toán của hắn, danh tiếng diệu thủ hồi xuân của hắn giống như tiếng sấm ngang trời, nhanh chóng vang động cả Thất huyền môn, mọi người trong môn phái đều biết trong cốc vừa mới xuất hiện thêm một vị thần y trẻ tuổi. Vị thần y này y thuật cao thâm khó lường, cũng có thể nói là thần kỳ. Dưới sự chữa trị của hắn, vô luận là nội thương hay ngoại thương hay là các chứng bệnh nan y khó chữa, nhiều nhất là ba đến năm ngày là đã hoàn toàn khang phục. So với Mặc đại phu trước đây, y thuật của hắn chỉ có thể nói là cao hơn, chứ không thấp hơn được.

Kỳ thật, y thuật của Hàn Lập còn kém Mặc đại phu rất nhiều. Nhưng là Mặc đại phu không thể có lượng lớn dược tài trân quý mà mang ra sử dụng tùy ý. Cho nên từ hiệu quả trị bệnh mà nói, đương nhiên còn xa mới theo kịp Hàn Lập.

Cứ như vậy, Hàn Lập liên tục trị thương cho các đệ tử, mà thời gian khang phục lại rất ngắn. Các nhân vật thượng tầng lúc này đã không còn ngồi yên được nữa, chỉ sau mấy ngày đã sai người tới mời Hàn Lập.

Lần gặp mặt này, chính là Mã phó môn chủ đứng ra thực hiện, là người mà Hàn Lập đã từng có duyên gặp mặt tại luyện cốt nhai khi hắn mới nhập môn.

Vị Mã phó môn chủ này hiển nhiên đã sớm quên mất Hàn Lập, một tên đệ tử ký danh. Bởi vậy, khi hắn tỏ vẻ nguyện ý đồng ý để Hàn Lập kế thừa công việc của Mặc đại phu nhưng cũng không có cho Hàn Lập hưởng hết những đặc quyền mà trước đây Mặc đại phu được hưởng. Đương nhiên cung phụng danh hiệu cũng không thể đem cho hắn được, bởi vì Hàn Lập lúc này thực sự còn quá trẻ, mới chỉ mười sáu, mười bảy tuổi mà thôi. Thật sự nếu cho hắn danh hiệu đó, các cung phụng khác sẽ không thoải mái được. Bất quá, bổng lộc hàng tháng của hắn vẫn dựa theo cung phụng tiêu chí mà nhận được.

Cuối cùng Mã phó môn chủ còn nói, nếu Hàn Lập còn chỗ nào chưa hài lòng thì cứ đưa ra, bọn họ sẽ cố gắng xử lý tốt cho Hàn Lập.

------oOo------

Chương 66: Cổ quái quy định

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đối phương đã đưa ra thái độ đại lượng hào phóng như vậy làm cho Hàn Lập hiểu rằng, chỉ cần điều kiện của mình không quá phận, đối phương đến tám, chín phần là sẽ thỏa mãn. Xem ra, mục tiêu ban đầu của hắn đã đạt được.

Bất quá loại đãi ngộ trọng hậu thế này, ở Thất huyền môn cũng là hiếm có rồi. Có thể thấy được, tầng lớp cao tầng trong môn nội rất hiểu rõ một gã thần y trong giang hồ có ý nghĩa như thế nào.

Hàn Lập cũng không khách khí lập tức đưa ra yêu cầu đem Thần thủ cốc cho hắn quản lý, hắn hi vọng không có ngoại nhân vào quấy rầy khi hắn nghiên cứu y thuật trong cốc.

Một cái điều kiện căn bản không phải là điều kiện như vậy, Mã phó môn chủ tự nhiên đồng ý ngay. Đối phương có lẽ vì muốn giúp sức Hàn Lập đã chủ động đưa ra đề nghị cấp cho Hàn Lập một thị nữ, hầu hạ hắn những sinh hoạt thường ngày.

Hàn Lập bị ý kiến ngoại dự định này làm cho tâm động, cơ hồ gần như đáp ứng. Nhưng sau đó, tỉnh táo xem lại, trên người mình còn có bí mật, cho nên hắn đã đau lòng mà cự tuyệt.

Cử động này của Hàn Lập làm cho vị Mã phó môn chủ kia có chút khâm phục. Ngoài miệng hắn luôn mồm nói hắn tuổi còn trẻ mà không trầm mê vào nữ sắc, nếu có con gái chắc chắn sẽ gã cho hắn.

Hàn Lập nghe xong những lời này cảm thấy dở khóc dở cười. Hắn không phải là không ham mê nữ sắc, chỉ là tình cảnh hắn không cho phép mà thôi.

Cứ như vậy, cuối cùng Thần thủ cốc trở thành tư gia của hắn, ngoại nhân không được tự ý xông vào.

Vì vậy, Hàn Lập đã an bài tại cửa ra vào cốc một cái chuông thật lớn, vô luận ai đến muốn gặp Hàn Lập, chỉ cần gõ vào cái chuông này, Hàn Lập sẽ hiện thân ra gặp mặt. Cổ quái quy định do Hàn Lập đưa ra này, ngay cả cao tầng trong môn phái cũng phải tuân thủ.

Hàn Lập sở dĩ thiết hạ một cái quy định quái gở như vậy, hoàn toàn là do hắn muốn phòng ngừa bị lộ bí mật. Chỉ khi không có người chạy loạn vào sơn cốc Hàn Lập mới có thể yên tâm mà sử dụng chiếc bình thần bí mà không lo bị người thứ hai biết đến.

Ngay từ đầu khi quy định này được đưa ra, đối với những đệ tử cấp thấp mà nói đều không có gì cả, nhưng một số người trong tầng lớp cao tầng rất là bất mãn, cho rằng Hàn Lập kiêu ngạo, chẳng biết trời cao đất rộng. Ngay cả Mặc đại phu cũng chưa từng làm như vậy, hắn mới chỉ là kẻ vừa xuất sư mà đã dám làm càn.

Nhưng khi Hàn Lập đem một vị hộ pháp thân thụ trọng thương, sinh mạng nguy cấp, từ bên bờ vực tử vọng mà kéo về, trị khỏi hoàn toàn đã làm cho những bất mãn kia vô ảnh vô tung biến mất. Mà sau này cũng không còn ai dám đề cập về vấn đề này nữa.

Không ai dám vì một việc cỏn con mà đắc tội với một vị thần y có thể cứu tính mạng của mình. Quy định quái dị này cuối cùng cũng bị mọi người trong môn phái quy thành tính tình quái dị của Hàn thần y mà thôi.

Dần theo cuộc sống, đến ngay cả mấy vị phó môn chủ cũng dần dần cam chịu quy định này. Bọn họ khi muốn được chữa trị thì sẽ phái người tới gõ chuông, sau đó cung kính mời Hàn Lập tới chữa bệnh.

Cứ như vậy, Hàn Lập dần trở thành một kẻ kỳ dị trong Thất huyền môn.

Nói hắn là nhân vật thuộc tầng lớp cao cấp nhưng hắn chẳng có chức vụ, cũng không nắm giữ quyền lực. Nói hắn là đệ tử cấp thấp, nhưng có ai đã gặp qua một tên đệ tử nào mà ngay cả môn chủ khi gặp hắn cũng phải xưng tôn một tiếng Hàn đại phu chưa? Đến giờ, tên họ của Hàn Lập, đã không còn ai dùng để gọi nữa rồi.

Đương nhiên trong đó có một ngoại lệ, đó chính là Lệ Phi Vũ, Lệ đại sư huynh.

Lệ Phi Vũ trước mặt những người khác vẫn bảo trì khuôn mặt lãnh khốc vô tình, nhưng tại trước mặt Hàn Lập tức thì biến đổi thành bộ dạng nhếch nhác, tinh nghịch, không khách khí gọi trực tiếp tên Hàn Lập, cũng không vì thân phận Hàn Lập thay đổi, giống bọn Vương đại bàn, mà biến thành cung kính.

Bất quá, điều này cũng làm cho Hàn Lập có chút vui mừng, dù sao tư vị của một kẻ cô đơn cũng không dễ chịu cho lắm.

Vừa nghĩ đến nét mặt tươi cười của Lệ Phi Vũ, Hàn Lập không khỏi thoải mái, khuôn mặt lạnh lùng mệt mỏi cũng dãn ra.

Cách đây không lâu, hắn bất ngờ gặp lại người quen ngày trước cùng hắn ngồi xe lên núi gia nhập Thất huyền môn, hiện hôm nay trở thành Thất tuyệt đường hạch tâm đệ tử - Vũ Nham, hắn nhiễm một loại bệnh vốn không nặng cũng chẳng nhẹ, nhưng hắn sau khi chữa trị qua mấy vị đại phu khác mà không khỏi, bị hành hạ đau đớn, liền nhờ vào mặt mũi Mã phó môn chủ, tìm đến Hàn thần y cầu trị bệnh.

Không thể không nói Vũ Nham này trí nhớ rất tốt, vừa nhìn thấy Hàn đại phu thanh danh hách hách một cái, liền nhớ ngay ra đồng bạn Hàn Lập ngày xưa cùng ngồi chung xe với hắn. Hắn trên mặt giật mình, lộ ra nét mặt cổ quái. Dù sao năm đó thái độ của hắn đối với Hàn Lập cũng không có tốt lắm, thậm chí có thể nói là tệ nữa.

Hàn Lập chứng kiến vẻ mặt xấu hổ của Vũ Nham, trong lòng thật có chút buồn cười, mà tự nhiên cũng không vì vậy mà không xem bệnh cho hắn. Nhưng Hàn Lập vì không muốn phá hủy chiêu bài của mình, đã cố ý gia tăng liều lượng thuốc sử dụng, làm cho Vũ Nham trong khoảng hai ngày thời gian tựu khỏi bệnh. Nhưng là trong quá trình trị bệnh, do lượng dược vật phục dụng quá nhiều, dẫn tới đau đớn cho Vũ Nham. Cái này coi như là Hàn Lập đáp lại thái độ năm đó của Vũ Nham.

Xem ra Hàn Lập cũng không tự xem mình là đại lượng, hắn vẫn rất nhớ rõ những kẻ gây thù chuốc oán với mình.

Cứ như vậy, Hàn Lập từ từ lấp dần địa vị của Mặc đại phu, thậm chí còn leo lên một tầng cao hơn.

Hắn bây giờ, ngày nào cũng bỏ chiếc bình ra sử dụng, để tại nơi thoáng nhất trong cốc, để nó cứ sau sáu, bảy ngày lại tạo ra lục dịch thần kỳ, lại có thể thôi sinh ra một lượng lớn dược tài trân quí, sau đó tỉ mỉ phối chế ra các loại dược vật.

Dược vật được chế tạo này, một bộ phận nhỏ dùng để trị bệnh cho những kẻ tới cầu y. Đại bộ phận được Hàn Lập tự mình sử dụng, dùng để bồi nguyên luyện khí, thúc động tiến trình tu luyện Trường Xuân công.

Hàn Lập nằm trên ghế thái sư, khẽ xoay người một cái, làm cho chính mình cảm thấy dễ chịu, thoải mái hơn.

Hắn ngồi trên ghế thái sư của Mặc đại phu, bất quá nơi này lại không phải là căn phòng lúc trước của Mặc đại phu, mà chính là căn phòng của Hàn Lập, chỉ bất quá, hắn từ căn phòng của Mặc đại phu, lấy tất thảy vật dụng dùng được mang về phòng mình. Lấy địa vị hôm nay của hắn, cho dù có thấy được hắn chiếm dụng những vật dụng trước đây của Mặc đại phu cũng không dám nói gì. Tầm quan trọng của Hàn Lập hôm nay đã vượt quá Mặc đại phu ngày trước. Mọi người chính ra vẫn còn rất thực dụng.

Kỳ thật chỗ ở của Mặc đại phu so với chỗ ở của hắn rộng lớn hơn rất nhiều. Khi hắn di chuyển tới chỗ đó, cảm giác thích nghi cũng rất nhanh.

Đáng tiếc, ở chỗ này Hàn Lập cảm giác là lạ. Dù sao cái chết của Mặc đại phu cùng hắn có quan hệ rất lớn. Tự nhiên ở tại chỗ của người bị mình giết, trong lòng cũng có chút điểm sợ hãi, không thoải mái. Ở trong căn phòng tồi tàn của mình, xem ra còn thoải mái hơn.

Bất quá, vừa nghĩ đến Mặc đại phu, Hàn Lập tự nhiên không quên được nhưng chuyện của hắn bị buộc vào.

Cũng trong khoảng thời gian này, hắn cẩn thận tra xét trong thân thể mình mấy lần. Thật sự là có một vật âm hàn nằm tại đan điền hắn, gây cho hắn cảm giác không yên tâm. Hàn Lập đã thử phục dụng *"Thanh Linh tán"* và những phương pháp giải độc khác, đáng tiếc không có hiệu quả. Xem ra, việc một năm sau không đi là không được rồi.

------oOo------

Chương 67: Hỏa đạn thuật

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập ngồi yên phải đến nửa ngày, không động đậy, đột nhiên hắn giơ cánh tay phải lên, một ngón tay dựng đứng lên, chỉ thẳng lên trời. Làm cho người khác nếu nhìn thấy sẽ cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Không lâu sau, nửa thước trên đầu ngón tay đang được duỗi ra đột nhiên xuất hiện một tia không gian ba động, từ hư không xuất hiện ra vài tia lửa, tia lửa vừa mới xuất hiện lập tức *"chi lạp"* một tiếng, trong không gian đang vặn vẹo tia lửa đó liền biến thành một hỏa cầu đỏ rực to bằng hạt đào. Hỏa cầu này mặc dù không lớn nhưng nhiệt độ của nó khá cao, tiểu hỏa cầu này vừa xuất hiện, cả gian phòng liền nóng cả lên.

Hàn Lập trên mặt vẫn còn cuốn sách, nằm bất động trên ghế, chỉ là tiểu hỏa cầu tiểu hỏa cầu trên ngón tay hắn vẫn không ngừng phát ra âm thanh lửa cháy *"chi lạp! chi lạp"*. Cùng với ngón tay bất động, hỏa cầu trông rất bắt mắt.

Hơn một phân thời gian trôi qua, hỏa cầu vẫn duy trì, không có bộ dạng suy tàn, nhưng cũng có chút nhiều bộ dạng bất đồng với lúc nó mới xuất hiện rồi. Ngón tay dưới hỏa cầu bắt đầu rung động, dần dần theo thời gian, cổ tay, cánh tay thậm chí toàn thân cũng bắt đầu rung động theo.

Trong giây lát, Hàn Lập đang nằm trên ghế thái sư bật đứng dậy, ngay cả cuốn sách để trên mặt cũng rơi xuống mà hắn không để ý.

Hai mắt hắn chăm chú nhìn chầm chầm vào tiểu hỏa cầu phía trên đầu ngón tay hắn, khuôn mặt hắn cũng trở nên đỏ bừng. Trên cái trán hắn, cũng bắt đầu xuất hiện nhiều mồ hôi, phảng phất vừa mới làm việc gì đó vô cùng tốn sức, kịch liệt vận động khiến cho thân nhiệt tăng cao.

Chỉ một lát sau, hỏa cầu bắt đầu rung động, một lúc biến lớn, một lúc lại nhỏ đi, không cách giữ vững hình dạng được. Cuối cùng, không bao lâu sau, hỏa cầu nhỏ dần nhỏ dần rồi tiêu thất.

Đợi cho đến khi hỏa cầu biến mất, Hàn Lập giống như bị hút cạn sức lực, lập tức ngã lăn xuống ghế, vẻ mặt cực kỳ mệt mỏi uể oải, tựa hồ vừa làm một chuyện cực kỳ hao phí thể lực.

"Hỏa đan thuật này thật khó luyện a! Chính mình mất đến hơn nửa năm để luyện tập cũng không hoàn toàn lĩnh ngộ nó, chỉ có thể đem thời gian duy trì tăng lên mà thôi." Hàn Lập nhìn nóc nhà, tự nhủ.

Nguyên lai, tại mấy trang cuối cùng của cuốn bí tịch Trường Xuân công, có ghi lại vài loại pháp thuật thô thiển, vừa nhìn đã biết là những môn pháp thuật nhập môn dành cho tu tiên giả. Nhưng với Hàn Lập, đó như là chí bảo, hắn liên tiếp mấy tối không ngủ, nghiền ngẫm mà xem.

Cũng khó trách sao hắn lại hưng phấn như vậy, từ sau khi gặp qua Mặc đại phu thi triển một vài loại pháp thuật, Hàn Lập đối với pháp thuật nảy sinh hứng thú, với những pháp thuật cao thâm khó lường lại càng muốn học được.

Đáng thương là, hôm nay tuy rằng Hàn Lập tu luyện tới đỉnh phong tầng thứ sáu Trường Xuân công nhưng hắn lại chỉ giống như tên khất cái ăn xin lộc phật, không biết kỷ xảo làm phép. Ngay cả nguyên lý pháp thuật cơ bản nhất cũng không biết. Lúc này lại tìm được vài loại pháp thuật vừa tầm tay, như thế nào mà hắn không mừng rỡ cho được.

Phía cuối bí tịch có ghi rõ nhưng loại pháp thuật *"hỏa đan thuật" "định thần phù" "ngự phong quyết" "khống vật thuật" "thiên nhãn thuật"* năm loại khẩu quyết. Năm loại khẩu quyết pháp thuật này đối với Hàn Lập mà nói, loại nào cũng vô cùng cao thâm, rất khó để lĩnh ngộ.

Cũng khó trách được, những khẩu quyết này đều sử dụng cổ ngữ để giải thích, hắn tuy đọc không ít sách nhưng đối với phương diện nghiên cứu chữ nghĩa khả năng của hắn rất nông cạn. Đối với hàm nghĩa ẩn trong đó tự nhiên cũng khó lĩnh hội được.

Bất đắc dĩ, Hàn Lập buộc phải bỏ cuốn sách Trương Xuân công mà hắn đang điên cuồng học xuống, cắm đầu tìm những cổ thư có sử dụng loại chữ cổ kia, bắt đầu ngày đêm nghiên cứu ý nghĩa chân thật ẩn sau các cổ tự. Đối với mỗi một câu, một chữ hắn đều cẩn thận tra dò, suy diễn ý nghĩa của nó hơn mười lần mới thôi, cần phải nghiềm ngẫm thật kỹ mới không bỏ xót ý chính của khẩu quyết mới được.

Hắn mặc dù trước kia không được học qua pháp thuật, nhưng cũng biết rõ, loại lực lượng có uy lực vô cùng, một khi bị sai lạc trong luyện tập, cũng tạo ra hiện tượng so với chân khí bị tẩu hỏa nhập ma còn kinh khủng hơn nhiều, rất có thể dẫn tới việc hắn sẽ mất cái mạng nhỏ của mình. Vì an toàn của chính mình Hàn Lập mới phải cẩn thận xem xét, không dám làm liều.

Trải qua ba tháng nghiên cứu, Hàn Lập rốt cuộc đem bộ khẩu quyết xem thấu, quán triệt. Sau đó hắn bắt đầu luyện tập pháp thuật.

Nhưng thực tế khi hắn bắt đầu luyện tập đã làm cho Hàn Lập chịu những đả kích không nhỏ.

Hắn vốn tưởng rằng bằng vào khả năng thông tuệ của mình khi học *"Trát nhãn kiếm pháp"* thì học tập pháp thuật hẳn là cũng sẽ không quá khó khăn. Nhưng ai biết tại phương diện này lại biến thành ngu ngốc, biết rõ ràng nguyên lý rồi, nhưng khi chính thức động thủ thì lại không sao làm được, khi thì thủ pháp không đạt, khi thì khẩu quyết niệm sai, có lúc lại là do pháp lực không đủ, cả người nhiều lúc bỗng trở nên ức chế, đần độn.

Hàn Lập tuy vậy cũng không có biện pháp nào cả. Nếu là pháp lực không đủ thì hắn vẫn còn biện pháp giải quyết, cùng lắm là ăn thêm vài khỏa linh dược là có thể giải quyết được vấn đề.

Nhưng là do hắn không nắm rõ được vấn đề một cách hoàn toàn, xem ra thiên phú pháp thuật của hắn không được tốt lắm, sau một phen khổ cựu, cuối cùng Hàn Lập tự kết luận.

Hàn Lập trải qua một khoảng thời gian dài luyện tập, hắn cuối cùng tại các môn pháp thuật *"Hỏa đan thuật" "Thiên nhãn thuật"* cũng có chút thành tựu. Nhưng ba loại pháp thuật còn lại kia, hắn ngay cả nhập môn cũng không đạt tới chứ đừng nói là có hiệu quả tu luyện gì không.

Uể oải một thời gian, không còn cách nào khác là hắn đem toàn bộ tinh thần vào chuyên chú luyện tập *"Hỏa đan thuật" "Thiên nhãn thuật"*. Hàn Lập ôm không ít hi vọng có thể nắm rõ nhưng pháp thuật này.

Trong đó uy lực của *"Hỏa đan thuật"* không có làm Hàn Lập thất vọng, mà nó còn đáng sợ hơn so với tưởng tượng của Hàn Lập.

Đừng xem tiểu hỏa cầu sinh ra bởi *"Hỏa cầu thuật"* thể tích nhỏ mà coi thường, kỳ thật bên trong đó ẩn chứa nhiệt độ vô cùng lớn, cơ hồ cho dù gặp vật cứng rắn đến đâu, nó cũng đều dễ dàng đốt cháy.

Cho dù là binh khí được rèn từ tinh cương, sau khi bị hỏa cầu đánh tới, tại nơi tiếp xúc, trong chớp mắt liền bị nung nóng, chảy ra như sắt bị nung nóng.

Sau khi chứng kiến loại uy lực kinh nhân đáng sợ này, Hàn Lập thậm chí còn thử đem hỏa cầu ném vào nước để thử nghiệm. Kết quả một mảng nước bị hỏa cầu làm cho bốc hơi, một điểm lộ ra là bị nước khắc chế cũng không có.

Sau khi hoàn toàn hiểu rõ uy lực của *"Hỏa đạn thuật"* Hàn Lập cuối cùng cũng hiểu rõ tại sao Dư Tử Đồng lại có thái độ ngạo nghễ hãnh diện, coi thường con người như vậy.

Nghĩ xem, một gã tu tiên giả có chút pháp thuật, đều có khả năng sử dụng *"Hỏa đạn thuật"* tiểu pháp thuật, dễ dàng đánh chết nhân sĩ võ lâm, danh gia cao thủ. Vậy nếu đổi vào đó là một vị tu tiên giả có pháp lực cao thâm, hẳn phải quét sạch giang hồ, thiên hạ vô địch rồi.

Thực lực chênh lệch như vậy, cũng khó trách được, Dư Tử Đồng cũng như tu tiên giả lại dùng ánh mắt nhìn con người như những con kiến hôi.

------oOo------

Chương 68: Trúng độc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Về phần môn *"Thiên nhãn thuật"* Hàn Lập sau khi chứng kiến uy lực của *"Hỏa đan thuật"* đã rất trông chờ vào nó.

Nhưng sau khi chân chính sử dụng, Hàn Lập mới hiểu rằng loại pháp thuật này bất quá chỉ là một loại kỹ xảo nho nhỏ sử dụng pháp thuật trên mắt mà thôi, căn bản không có cái gì khó khăn, rất đơn giản, chỉ thử cái là đã sử dụng được rồi.

Cho nên, tác dụng của nó cũng tương ứng với độ khó khi luyện nó. Loại này chỉ dùng để quan sát trên thân thể đối phương có pháp lực hay không, pháp lực có thâm hậu hay không, và đối phương có sử dụng pháp thuật phụ trợ gì trên người không.

Hàn Lập lúc đầu đối với nó rất hứng thú, không ngừng đưa *"thiên nhãn thuật"* vào hai mắt mình mà sử dụng. Sau đó làm phép, quan sát tình huống trên thân thể mình, kết quả hắn nhìn thấy một tầng nhàn nhạt bạch quang bao phủ trên cơ thể hắn, hơn nữa, càng tới gần khu vực đan điền, nồng độ bạch quang càng dầy đặc.

Xem ra đây là pháp lực rồi. Hàn Lập sau khi nhìn thấy, không khỏi đưa tay sờ vào luồng bạch quang, nhưng không cảm giác được gì. Xem ra pháp lực và chân khí giống nhau, đều là vô hình vật chất, chỉ có thể dưới *"thiên nhãn thuật"* mới có thể quan sát được mà thôi.

Bất quá, sau mấy lần sử dụng, Hàn Lập liền mất đi hứng thú với nó.

Cũng vì cả Thất huyền môn, cũng chỉ có hắn được coi như là bán tu tiên giả, hắn dùng *"thiên nhãn thuật"* để nhìn ai đây? Chẳng lẻ suốt ngày nhìn vào thân thể mình à?

Vì vậy, Hàn Lập ngoài việc tiếp tục tu luyện *"Hỏa đan thuật"* với hi vọng có thể thành thục vận dụng nó khi lâm vào thực chiến. Ngoài ra, hắn cũng chú ý vào nhưng môn pháp thuật còn lại, bắt đầu từng chút từng chút luyện tập, hi vọng chính mình sẽ có đột phá.

Vừa nghĩ đến vài loại pháp thuật tu luyện gian nan, Hàn Lập vừa mới khôi phục lại chút thể lực không khỏi thở dài, hắn phát hiện ra chính mình từ ngày luyện tập pháp thuật đến nay, cảm giác tức giận có lẽ nhiều hơn so với trước rất nhiều.

"Đương… đương."

Tiếng chuông trầm thấp, vang vọng từ ngoài cốc truyền vào.

Hàn Lập nhíu mày, gần đây nhất, cũng không hiểu vì sao, số lượng người cầu y trị bệnh bỗng nhiên tăng đột biến, mà phần lớn đều là quyền cước, đao thương, kiếm thương các loại ngoại thương.

Hắn không dám chậm trễ, phải biết rằng cứu người như cứu hỏa, cầm lấy túi y dược của mình, liền ra khỏi phòng, hướng cốc khẩu đi tới.

Vừa ra đến cốc khẩu, Hàn Lập đã thấy một gã mặc cẩm y cao cấp đệ tử đứng phía ngoài rừng cây, chính đang lo lắng đi tới đi lui, giống như con kiến trên chảo lửa vậy.

Hắn vừa nhìn thấy Hàn Lập, liền vui mừng, vội vàng tiến tới.

"Hàn đại phu, người đã tới, sư phụ ta trúng phải kịch độc, xem ra không chịu nổi nữa, phiền ngươi mau đi xem, xem có hay không giải được loại độc này?"

Người này vừa tới gần, Hàn Lập phát hiện người này có chút quen mắt, là đệ tử thứ năm, đệ tử đắc ý Mã Vinh của Lý trưởng lão. Hắn cũng từng theo sư phụ đến thần thủ cốc vài lần ra mắt Hàn Lập, xem ra cũng có thể coi là người quen.

"Trúng độc?" Hàn Lập một mặt vội vã đi theo đối phương, một mặt trong lòng thầm than *"xui xẻo"*, phải biết rằng chính bản thân

hắn còn có độc đã giải được đâu.

"Đúng vậy, sư phụ ta khi xuống núi hành sự, đã cùng một tên cao thủ của Dã Lang bang đánh nhau, kết quả do không cẩn thận mà trúng ám toán của đối phương, lúc mới trúng còn không có để ý, thậm chí còn đánh bại đối phương. Ai ngờ, chưa về tới núi, độc phát liền lâm hôn mê."

"Đã nhờ đại phu khác xem qua chưa?"

"Đương nhiền là đã tìm, nếu là loại độc bình thường, ta cũng không dám tới làm phiền Hàn thần y rồi. Nhưng mấy người kia ngoại trừ biết sư phụ ta trúng độc, ngoài ra thì đều không biết là loại độc gì, ngay cả phương thuốc cũng không dám kê khai." Mã Vinh nói tới đây, nét mặt rất tức giận, xem ra đối với những tên đại phu kia hết sức bất mãn.

Hàn Lập nghe xong, ánh mắt không biến đổi, chỉ *"Ừ!"* một tiếng, rồi cùng đối phương đi tiếp, nhưng trong lòng hắn thầm tính toán.

Nói thật, hắn đối với giải độc không có tự tin lắm. Nói chữa trị nội, ngoại thương hắn có thể ỷ vào mấy loại hảo dược, nên vẫn có vài phần nắm chắc. Nhưng để hắn đi giải loại độc hiếm thấy nào đó, hắn trong lòng không có chắc chắn.

Phải biết rằng hắn co loại thánh dược *"Thanh linh tán"* có thể giải được hơn trăm thứ độc, nhưng trên đời này, các loại độc dược có nhiều vô số, ai biết *"Thanh linh tán"* có tác dụng hay không? Có thể giải loại độc dược này? Hơn nữa nhưng tên đại phu khác trên núi, cũng không phải phương giá áo túi cơm, đối với chữa trị nhưng loại vết thương, độc dược trên giang hồ vẫn có những thủ đoạn độc môn nào đó, nếu không thì bọn họ sớm đã bị mấy vị đại nhân vật trong môn phái đuổi ra khỏi Thất huyền môn rồi, bọn họ đều là những kẻ biết quý tính mạng, đâu thể nuôi dưỡng bọn vô dụng ăn bám được.

Nhưng bây giờ, đến ngay cả phương thuốc cũng không dám kê khai, xem ra loại độc này rất khó giải quyết, không phải là loại độc vật tầm thường. Mình hiện giờ chỉ có thể đến đâu hay đến đó thôi, cho dù không cứu được thì cũng không có ảnh hưởng đến chiêu bài của mình. Dù sao cũng không có thần y nào mà bách bệnh đều trị được, cho dù mình có không chữa được thì vị trí của mình trong môn nội có lẽ cũng chẳng ảnh hưởng là bao.

Trong lúc Hàn Lập cẩn thận xem xét đối sách, Mã Vinh cơ hồ là toàn tâm một mạch dẫn Hàn Lập đi, hướng thẳng đến chỗ Lý trưởng lão.

Nhìn hắn vội vàng như vậy, Hàn Lập cũng biết tình thầy trò giữa bọn họ thật không tệ.

Hàn Lập trong lòng có chút buồn bã, bởi hắn và Mặc đại phu tuy danh nghĩa là sư phụ đệ tử, nhưng quan hệ thực chất lại là đối đầu sinh tử. Hắn có chút hâm mộ quan hệ hòa thuận của Mã Vinh và Lý trưởng lão.

Tại sâu trong lòng hắn, kỳ thật hắn đối với Mặc đại phu vẫn còn chút kính ý, dù sao một thân y thuật cao minh cùng Trường xuân công của hắn đều là do Mặc đại phu truyền dạy.

Chỉ tiếc tạo hóa trêu ngươi, thiên định bọn hắn hai người chỉ có thể một người sống xót mà thôi, để cho bọn họ liều mạng với nhau, cuối cùng là Mặc đại phu chết ngoài ý muốn trong tay mình.

Hàn Lập tức cảnh sinh tình, oán thán mãi không thôi. Đến khi Mã Vinh dẫn hắn tới chỗ Lý trưởng lão hắn mới thanh tỉnh lại.

------oOo------

Chương 69: Lệ Phi Vũ dữ thiếu nữ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chỗ ở của Lý trưởng lão cũng không xa hoa, không gian không lớn lắm, chỉ giống như một tòa nhà của những người bình thường, bao quanh mấy gian sương phòng là tường đất cao nửa thước, tạo thành một tiểu viện đơn giản. Dãy tường phía trước mở ra một lối vào hình bán nguyệt, nhìn qua khung của gỗ, có thể nhìn thấy bên trong nội viện hiện giờ có rất nhiều người đến thăm hỏi.

Vào bên trong nội viện, Hàn Lập mới phát hiện ra, kỳ thật số lượng người thực tế nhiều hơn hẳn so với lúc trước hắn nhìn vào. Bọn họ túm năm tụm ba từng nhóm một, nhỏ giọng đàm luận về thương thế của Lý trưởng lão.

Hàn Lập sớm nghe nói, biết rằng Lý trưởng lão là một trong số ít người tốt trong tầng lớp cao tầng của Thất huyền môn, bất luận là đối với đệ tử cấp thấp hay với đồng môn đều rất ít khi xảy ra xung đột, trong môn nội cũng không tham gia tranh quyền đoạt thế. Một vị lão nhân tốt như vậy tự nhiên là sẽ được cả Thất huyền môn, từ trên xuống dưới khen ngợi rồi, cũng nhờ đó mà mối quan hệ của lão với mọi người rất tốt. Bây giờ Lý trưởng lão gặp chuyện không may, do vậy nhưng người có quan hệ với lão đều tự mình đến hoặc phái người đến hỏi thăm. Cho nên mới tạo ra cảnh tượng như vậy.

Hàn Lập vừa tiến đến đã bị nhưng người bên trong nội viện nhận ra, nhất thời nhưng người có thân phận thấp, như hộ pháp, lập tức chạy tới vây quanh Hàn Lập, tranh nhau hướng về phía hắn chào hỏi.

"Hàn thần y hảo a!"

"Hàn đại phu tới rồi a!"

Một loạt âm thanh nổi lên, không ngừng tràn vào trong đầu hắn, ngay cả việc nghe rõ những lời này xem ra cũng khó.

Nhìn những khuôn mặt nhiệt tình, Hàn Lập nét mặt đồng dạng cũng rạng rỡ lên, hắn mỉm cười đáp lễ với mọi người, tỏ vẻ cực kỳ lễ phép, nhưng trong đáy lòng hừ lạnh trước những lời chào hỏi giả dối này.

Những kẻ có thân phận cao hơn, như là Phó đường chủ hay cung phụng, cũng có chút tự bảo trì thân phận, chỉ hướng về Hàn Lập gật đầu, tỏ ý chào một chút, chứ không có tới gần hắn.

Cử động này của họ đã làm cho Hàn Lập sinh vài phần hảo cảm, cuối cùng cũng không cần chào hỏi mấy vị đại gia nữa.

Mã Vinh vì thân phận quá thấp, không dám nói chen, chỉ có thể ở một bên nhìn Hàn Lập và những người khác chào hỏi nhau, hắn trên mặt lo lắng vạn phần, hai tay nắm chặt.

Cuối cùng hắn cũng đợi được Hàn Lập và những người kia chào hỏi nhau xong, ngay lập tức liền phóng lên trước, nắm lấy tay Hàn Lập kéo đi. Cử chỉ lỗ mãng này làm không ít người bất mãn vì đây là cơ hội làm thân với Hàn thần y của họ.

Hàn Lập mặt ngoài tựa hồ có chút cười khổ, nhưng trong nội tâm lại rất cao hứng, cuối cùng không cần phải đắc tội ai mà cũng có thể thoát ra được.

Cứ như vậy, Hàn Lập bị Mã Vinh trực tiếp kéo thẳng vào phòng khách.

Người ở bên trong không nhiều lắm, trừ mấy vị thân nhân trong gia đình ra, còn có hai vị trưởng lão và Mã phó môn chủ cũng ở đây. Nhưng để cho Hàn Lập cảm thấy ngạc nhiên chính là Lệ Phi Vũ cũng có mặt tại nơi này.

Việc này làm cho Hàn Lập giật mình một chút, theo hắn biết, Lệ Phi Vũ và Lý trưởng lão không có quan hệ gì, tại sao hắn lại có mặt ở nơi này cơ chứ?

Vào lúc nghi vấn dâng cao, Hàn Lập chợt nhìn thấy Lệ Phi Vũ đứng cạnh một thiếu nữ, trên mặt vẫn còn ngấn lệ, chính là đang không ngừng an ủi nàng ta. Bộ dáng ân cần này, cùng bộ dáng của hắn trước các huynh đệ trước đây thật sự là khác nhau quá xa, là bộ mặt của kẻ bị vướng vào lưới tình.

Nhìn bộ dáng Lệ Phi Vũ mắc trong lưới tình, Hàn Lập chợp hiểu ra, trong lòng không khỏi có chút giật mình và buồn cười.

Hắn vội vàng quan sát cẩn thận bộ dáng của thiếu nữ này, muốn xem xem thiếu nữ này rốt cuộc có nhan sắc thiên kiều bá mị như thế nào mà có thể bắt sống, tóm gọn Lệ Phi Vũ vốn là một kẻ liều mạng, vô thiên vô pháp.

Thiếu nữ này ước chừng mười năm, mười sáu tuổi, trên đầu cài một chiếc bích ngọc trâm, trên người mặc một bộ y phục xanh biếc phối hợp cùng với thân hình của nàng trông vô cùng vừa mắt, mái tóc đen tuyền được túm lên cao, làm cho bộ mặt trở nên đáng yêu, tinh nghịch. Nhưng vào lúc này, hai mắt nàng ta sưng mộng lên, làm người thoạt nhìn đều thấy thương cảm, làm cho người ta có cảm giác muốn ôm nàng vào lòng để an ủi.

"Hắc hắc! Thật đúng là một tiểu mĩ nhân tiền thật giá thật." Hàn Lập trong lòng thở dài một cái, hiểu được Lệ Phi Vũ rơi vào lưới tình của thiếu nữ này cũng không phải là chuyện lạ, nhưng hắn cũng có một chút hâm mộ và đố kỵ, cũng không biết đến khi nào mình mới có hồng nhan tri kỷ đây.

Có lẽ thấy Hàn Lập chú ý tới thiếu nữ, Mã Vinh liền bước lên phía trước giới thiệu mọi người trong phòng cho Hàn Lập nhận thức một lượt.

Mã phó môn chủ và một vị trưởng lão bạch diện Hàn Lập đã từng có gặp qua, tự nhiên không cần nói, hắn liền chủ động tiến tới thi lễ.

"Mã phó môn chủ, Tiễn trưởng lão mạnh khỏe!"

"A a! Hàn tiểu đại phu tới rồi a!" Mã phó môn chủ hiển nhiên tỏ vẻ thân thiết, không tỏ vẻ phó môn chủ gì cả trước mặt Hàn Lập.

"Hàn đại phu thì Hàn đại phu đi cho rồi, còn thêm chữ tiểu vào làm gì?" Hàn Lập trong lòng âm thầm chửi rủa đối phương một câu.

Tiền trưởng lão chỉ lạnh lùng gật đầu, thái độ trái ngược với Mã phó môn chủ. Nhưng Hàn Lập cũng không có để trong lòng, hắn biết đối phương luyện một môn đặc thù nội công, phải tuyệt tình đoạn dục, đối với ai cũng tỏ vẻ lãnh đạm.

Một vị trưởng lão có khuôn mặt hồng hào còn lại, Hàn Lập cảm thấy rất xa lạ, hẳn là chưa gặp mặt bao giờ. Nhưng vừa nhìn bàn tay to lớn, mười ngón tay căng phồng, đã biết ngay người này luyện một loại võ công đặc thù.

"Vị này là Triệu trưởng lão, là bạn chí giao của gia sư. Trước đây có nhiệm vụ đốc thúc Tụ bảo đường, hai ngày trước mới trở về núi." Mã Vinh ở bên cạnh giới thiệu.

Triệu trưởng lão không lạnh, không nóng, chỉ *"Ân"* một tiếng rồi khoanh tay không nói gì nữa. Nhưng trong mắt hắn chứa đầy hoài nghi, hiển nhiên đối với vị Hàn thần y tuổi còn rất trẻ này, đối với y thuật của hắn có chút không tin tưởng.

Nếu vị Triệu trưởng lão này không xem trọng mình, Hàn Lập cũng không muốn chủ động kiếm chuyện làm quà, hắn cũng chỉ dùng khẩu khí bình thản mà hỏi thăm một chút rồi cũng muốn bỏ qua.

------oOo------

Chương 70: Thiêu bát

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mã phó môn chủ tựa hồ cảm giác được giữa hai người có cái gì đó không ổn, hắn chẳng những không lo lắng mà ngược lại, trên mặt mơ hồ lộ ra thần sắc vui mừng.

"Hàn tiểu đại phu tuổi tuy còn nhỏ nhưng y thuật tuyệt đối có thể xứng với danh gọi xuất thần nhập hóa, tin rằng Lý trưởng lão nhất định cải tử hồi sinh." Hắn đột nhiên mở lời xưng tán y thuật của Hàn Lập.

"Phải không? Tuổi nhỏ như vậy, thật sự y thuật cao minh? Ta cũng không dám quá tin tưởng, lẽ nào so với y thuật của Mặc đại phu còn cao hơn?" Vị trưởng lão này xem chừng tính tình bộc trực, bị đối phương khiêu khích liền nổi nóng, ngay trước mặt Hàn Lập nói thẳng ra những lời không tín nhiệm hắn.

Những lời này vừa nói ra làm cho thân nhân của Lý trưởng lão ở một bên không biết phải làm thế nào cho phải.

Tán đồng đương nhiên là không thể vì vẫn phải trông vào vị tiểu thần y này cứu mạng cho Lý trưởng lão!

Mà mở miệng bài xích thì cũng không được, dù sao đó cũng là bằng hữu chí cốt của Lý trưởng lão, vẫn có thân phận trưởng bối của lượng lớn người ở đây.

"A a! Triệu trưởng lão cũng không rõ rồi, Hàn tiểu đại phu chính là đệ tử đắc ý của Mặc đại phu, nói về y thuật có thể gọi là thanh xuất vu lam, đã vượt qua sư phụ rồi." Mã phó môn chủ mừng thầm, lại tiếp tục châm chọc đối phương.

"Mới mười mấy tuổi tiểu oa đầu, cho dù có học y thuật từ trong bụng mẹ thì y thuật có thể cao đến đâu? Ta không có tin tưởng, trừ khi trực tiếp chứng kiến." Triệu trưởng lão lắc đầu, đến lúc này

lão vẫn chưa ý thức ra được đã trúng mưu đối phương, đi đắc tội với người không nên đắc tội. Xem ra lão củng chỉ là loại người lỗ mãng, chỉ là, không biết lão làm như thế nào mà vẫn giữ được chức trưởng lão mà không có bị vùi dập.

Hàn Lập đứng ở một bên trừng mắt, y thuật của ta thế nào cũng cần ngươi phải kiểm chứng sao? Hắn biết đây rõ ràng là chủ ý của Mã phó môn chủ cố ý dẫn dụ đối phương, nhưng chính là hắn vẫn bực mình.

Rất hiển nhiên, vị Triệu trưởng lão và Mã phó môn chủ không phải là cùng hệ phái, hình như giữa họ còn có ý đối địch.

"Hỗn viên thủ của Triệu trưởng lão chắc là đã luyện tới mức xuất thần nhập hóa, uy lực vô cùng!" Mã phó môn chủ nhìn thấy sự biến hóa trên nét mặt Hàn Lập, trong lòng càng vui vẻ, đột nhiên chuyển khẩu khí, nói ra một câu không đầu không đũa, mạc danh kỳ diệu.

"Hừ! Đâu có bằng Huyền âm chỉ của Mã phó môn chủ đã luyện tới tinh thuần." Triệu trưởng lão hình như cũng chẳng coi thân phận phó môn chủ của đối phương ra gì, không chút khách khí phản kích luôn một câu.

"Ha ha! Triệu trưởng lão quá khen."

Mã phó môn chủ hiển nhiên là loại người tiếu lý tàng đao, đối với châm chọc của Triệu trưởng lão không chút để ý, thản nhiên cười cười thừa nhận ý tứ của đối phương.

Triệu trưởng lão cũng không phải lần đầu tiên đối mặt với loại tình huống thế này, hắn biết tình huống này là không thể tránh được, nhưng cũng không muốn cùng dây dưa với loại đối thủ dày mặt này, nên cũng không mở miệng nữa, chỉ suy nghĩ tại sao đối phương đột nhiên lại nói những lời này tại đây, trong thời điểm này. Lão cảm thấy đầu óc có chút trương lên.

Phải biết rằng Mã phó môn chủ và lão tuy không cùng một hệ phái nhưng trước mặt tiểu bối mà chủ động lộ ra mâu thuẫn của thượng tầng, xem ra bên trong nhất định có quỷ kế gì đây.

Hàn Lập nghe được hai người châm biếm nhau, thần sắc không thay đổi, vẫn làm bộ không hiểu. Nhưng kỳ thật trong lòng hắn đã biết rõ, Mã phó môn chủ chính là đang chia rẽ quan hệ giữa mình và những người khác trong tầng lớp cao tầng của Thất huyền môn.

Mã phó môn chủ từ lần đầu tiếp xúc với Hàn Lập đã không ngừng lôi kéo, muốn vị thần y này gia nhập hệ phái của hắn, mở rộng ảnh hưởng của mình.

Nhưng Hàn Lập căn bản là không có nghĩ tới tham dự tranh quyền đoạt lợi trong Thất huyền môn.

Không phải hắn cố ý thanh cao, kiêu ngạo mà là từ khi tiếp xúc cao nhân như Mặc đại phu, Dư Tử Đồng xong, đặc biệt sau khi học xong hai loại pháp thuật, tầm mắt của hắn bất tri bất giác đã cao lên rất nhiều, đối với những tranh giành quyền lợi trong môn phái nhỏ như Thất huyền môn hắn căn bản không để tâm tới. Cho dù thân làm nam nhi, một ngày không thể không có quyền thế thì hắn cũng không muốn bị loại người như Mã phó môn chủ sai khiến.

Thực lực của Hàn Lập bây giờ tuy không kém đối phương nhưng hắn cũng chưa muốn đắc tội. Vì thế hắn vẫn hoãn binh trước Mã phó môn chủ, tuy rằng không có đáp ứng yêu cầu của đối phương nhưng cũng không hoàn toàn cự tuyệt, chỉ là không có đưa ra một lời chấp nhận chính thức.

Cứ như vậy đến lượt Mã phó môn chủ phải đau đầu.

Vì Hàn Lập không trả lời hắn một cách thuyết phục, mà với y thuật của Hàn Lập lại không thể thiếu trong Thất huyền môn, do đó hắn không dám cường hoành áp bức, cho nên việc gia nhập vào hệ phái bị trì hoãn cho tới nay, vẫn chưa có câu trả lời chính thức nào.

Nhưng Mã phó môn chủ vì đề phòng Hàn Lập tham gia vào các hệ phái khác, cho nên cứ có cơ hội là hắn lại tận lực phá hoại mối quan hệ của Hàn Lập với những người khác trong tầng lớp thượng tầng. Thủ pháp ngây thơ đó, có hiệu quả hay không thì Hàn Lập không biết, nhưng cho đến giờ, vẫn không có hệ phái nào khác đến làm phiền hắn, loại thu hoạch ngoài ý muốn này, làm Hàn Lập vui mừng không ít.

Hiện tại, Mã phó môn chủ cũng đồng dạng làm loại việc này, mong muốn Hàn Lập sẽ lưu lại ấn tượng không tốt về vị Triệu trưởng lão này.

Mã Vinh thấy tình hình ám đấu chi tranh không ổn này, trong lòng hoảng hốt, vội vàng tiếp tục giới thiệu.

"Đây là sư nương Lý thị." Hắn chỉ tay vào một thiếu phụ tầm tuổi trung niên nói.

"Đây là…."

"Đây là…"

Thiếu nữ kia vì tuổi nhỏ nhất nên được giới thiệu cuối cùng, tên là Trương Tụ Nhi, là cháu ngoại của Lý trưởng lão. Việc này có chút ngoài ý liệu của Hàn Lập.

Khi giới thiệu đến Lệ Phi Vũ, hắn cố ý làm bộ như không biết Hàn Lập, lộ ra vẻ ta đây vốn lãnh khốc bộ dáng, làm cho Mã Vinh đang chủ động giới thiệu có chút xấu hổ, vội vàng nhỏ giọng giải thích với Hàn Lập:

"Lệ hộ pháp vốn vậy, bình thường tính tình đã thế, hắn không phải vì nhắm vào Hàn đại phu, xin Hàn thần y không nên để tâm."

Hàn Lập mỉm cười, biết Lệ Phi Vũ không muốn trước mặt nhiều người thế này mà bại lộ mối quan hệ của hai người.

"Không có gì, ta cũng không vì một kẻ tầm thường như vậy mà để tâm. Trước hết đi xem tình hình của Lý trưởng lão trước đã." Hàn Lập cố ý nói móc Lệ Phi Vũ một câu.

Mã Vinh vừa nghe xong cũng yên tâm, vội vàng dẫn mọi người đi vào phòng bệnh.

Lệ Phi Vũ nghe xong khóe miệng nhếch lên, tựa hồ không có chuyện gì, nhưng thừa dịp mọi người xoay người đi, liền lập tức làm mặt quỷ trêu Hàn Lập, ngay sau đó liền khôi phục nguyên dạng, giống như là chưa có chuyện gì xảy ra.

Hàn Lập cố nén phì cười trong lòng, không để ý tới đối phương nữa mà theo sát bước chân của Lý thị, đi tới giường của Lý trưởng lão.

Vừa thấy khuôn mặt của người nằm trên giường, kẻ bạo gan như Hàn Lập cũng vội hít một ngụm lương khí, đến lúc này hắn mới hiểu tại sao những tên đại phu khác không dám kê đơn thuốc.

Nguyên bản lúc đầu vốn từ mi mục thiên Lý trưởng lão, giờ phút này đã hôn mê bất tỉnh. Nhưng từ mặt lên tới đỉnh đầu, từ hai tay xuống tới hai chân đều xuất hiện độc ban. Những vết độc ban lớn nhỏ này có đủ loại màu sắc, làm cho người khác vừa nhìn đã thấy sợ. Mà làm cho Hàn Lập cảm giác khó khăn hơn chính là, mỗi khi thở ra, trên mặt người bệnh đều bị bao phủ bởi một tầng hắc khí nhàn nhạt. Rõ ràng đây là triệu chứng của người trúng độc nặng, muốn cứu cái mạng nhỏ của hắn, xem ra đã khó nay còn khó hơn.

------oOo------

Chương 71: Thanh linh tán

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nhăn mặt nhíu mày, không nói lời nào.

Hắn vừa mới bắt mạch, xem qua lưỡi và đồng tử, cũng sơ bộ phán đoán được loại độc này và loại độc *"Triền hương ti"* lúc trước hắn sử dụng tương tự nhau, đều là hỗn hợp độc dược. Muốn khu trừ từng loại độc tố bên trong một cách hoàn toàn, Hàn Lập vẫn chưa có bản sự đó, hắn hiện giờ chỉ có *"thanh linh tán"* và một số phương pháp giải độc đặc biệt mà thôi.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập âm thầm mắng chửi đám đại phu kia, không dám giải độc, mà bỏ nan đề này lại cho hắn. Tuy vậy, bề ngoài, khuôn mặt hắn vẫn lộ ra dáng vẻ trầm tư nghiên cứu.

Một lát sau, Triệu trưởng lão không nhịn được mở lời nói:

"Tiểu oa tử ngươi! Ngươi rốt cục có hay không cứu được Lý trưởng lão? Nói xem nào!"

"Triệu trưởng lão, ngươi cũng nóng nảy quá rồi, không thấy Hàn tiểu đại phu đang nghĩ biện pháp sao? Kiên nhẫn chút đi!" Hàn Lập chưa trả lời, Mã phó môn chủ đứng một bên đã làm vẻ người tốt, nhạo báng luôn Triệu trưởng lão.

Triệu trưởng lão trợn trừng mắt, đang định há mồm ra nói cái gì, nhưng Hàn Lập không có đợi lão kịp mở miệng, đã kho khan nhẹ một tiếng, cắt đứt ý đồ phản kích của lão.

Hắn vừa ho khan một tiếng đã khiến cho tất cả mọi người trong phòng đều kinh ngạc nhìn, lúc này Hàn Lập mới nghĩ ra, tuổi mình mới chỉ hơn mười tuổi đầu, nhưng lại học bộ dáng lão nhân ho khan, hình như có chút buồn cười a! Bất quá, mục địch đạt được rồi, hắn cũng không muốn nghĩ tới việc phải nghe tranh chấp giữa hai bên.

"Loại độc này là loại độc hỗn hợp, giải độc nó hết sức phiền toái, ta không dám cam đoan chắc chắn mười phần có thể giải được loại độc này, nhưng cũng có thể thử một lần. Trong quá trình giải độc có chút nguy hiểm, có thể nguy cấp tới tính mạng của Lý trưởng lão, chẳng biết mấy vị ở đây có muốn ta động thủ?" Hàn Lập ra vẻ khó khăn, nói ra mấy câu.

Đối với Hàn Lập mà nói, không phải đi giải độc thì tốt hơn bởi vì hắn không thực sự nắm chắc.

Những lời này của Hàn Lập, làm cho mọi người phải nhìn nhau, ai cũng không dám để Hàn Lập động thủ giải độc, nhưng ngoại trừ Hàn Lập ra, những tên đại phu khác tựa hồ càng không được.

Một lúc lâu sau, vị Lý thị, phu nhân của Lý trưởng lão đột nhiên mở miệng nói:

"Chẳng biết Hàn đại phu đối với cứu trị gia phu ta có mấy phần nắm chắc?"

"Năm thành" Hàn Lập không chút do dự nói.

"Vậy được rồi, Hàn thần y cứ việc ra tay cứu người. Nếu phu quân ta xảy ra bất trắc, ta tuyệt không oán hận Hàn đại phu, có lẽ đó là thiên ý." Lý thị lộ ra thần sắc dứt khoát, hạ quyết tâm. Điều này nằm ngoài ý liệu của Hàn Lập.

"Đệ muội, ngươi sao không suy nghĩ kỹ? Tên tiểu tử này tuổi còn nhỏ a, ta xem không đáng tin cậy!" Triệu trưởng lão có chút nóng nảy, vội vàng khuyên can Lý thị đang nhất thời xúc động.

"Ta nghĩ kỹ rồi, nếu không để Hàn đại phu giải độc, phu quân ta sợ rằng không sống nổi qua đêm nay, đổi lại, không bằng mạo hiểm một lần, còn có nửa phần hi vọng có thể cứu được." Lý thị có chút thương cảm, cúi đầu nhẹ giọng nói.

"Vậy…" Triệu trưởng lão á khẩu không nói được gì.

Hàn Lập nhìn mấy người còn lại, hình như cũng không có phản đối quyết định của Lý thị, liền nhanh chóng lấy từ trong túi thuốc đem theo một cái bình nhỏ màu xanh, từ bên trong lấy ra một viên dược hoàn màu đỏ.

"Ai đó lấy cho ta một cốc nước ấm, hòa viên dược hoàn này vào trong rồi cho Lý trưởng lão uống vào."

"Để ta" Hàn Lập còn chưa dứt lời, một thanh âm thanh thúy, rõ ràng truyền tới.

Trương Tụ Nhi mắt sưng đỏ, vốn đang đứng ở gần đó bỗng lên tiếng, liền sau đó đi ra khỏi phòng.

Lệ Phi Vũ bỗng ngẩn người ra một lúc, sau đó liền theo ra ngoài. Hàn Lập thấy vậy trong lòng không nhịn được xỉ vả Lệ Phi Vũ một phen.

Chỉ một lát sau, Trương Tụ Nhi vẻ mặt bất đắc dĩ đi vào, hai tay trống trơn, mà Lệ Phi Vũ đang cẩn thận bê một cốc nước, đi sát theo sau.

Mọi người trong phòng nhìn thấy cảnh tượng tốt này, đều không nhịn được vui vẻ lên chút, trong ánh mắt lộ ra vẻ cười cười, điều này làm cho Trương Tụ Nhi mặt đỏ ửng, tay chân thất thố, lộ ra thần thái thiếu nữ trong chốn khuê phòng.

Bất quá việc này làm cho không khí khẩn trương trong phòng giảm đi không ít, làm cho tâm tình mọi người cũng giảm bớt, nhẹ nhàng đi rất nhiều.

Lệ Phi Vũ ngoan ngoãn cầm chén bưng đến cho Lý thị.

"Hàn đại phu, ngươi xem chén nước đã được đun sôi này có dùng được không?" Lý thị chuyển ánh mắt sáng hỏi ý kiến Hàn Lập.

"Có thể được."

Hàn Lập sớm đã nhìn qua cốc nước, gật đầu rồi tiếp lấy quai cốc. Hắn bỏ viên dược hoàn kia vào trong nước, cả chén nước trong chớp mắt bỗng hóa thành màu hồng.

"Cho Lý trưởng lão uống hết là được, nữ nhân các ngươi vốn tinh tế cẩn thận, ngươi tới làm việc này đi." Hàn Lập lấy tay đưa chén thuốc cho đối phương.

Lý thị vội vàng đáp ứng, không có từ chối.

Đối với nàng mà nói, mỗi câu nói của Hàn Lập đều liên quan đến tính mạng của phu quân, như thế nào mà không nghe cho được.

"Đây rốt cuộc là thuốc gì?" Lý thị nhìn vào chén thuốc, sau đó cẩn thận đem chén thuốc màu đỏ này bón vào miệng Lý trưởng lão, Triệu trưởng lão có chút không nhẫn lại được, liền hỏi ngay vấn đề mà mọi người trong phòng đều muốn biết.

"Là một loại thuốc giải độc ta tự chế, hi vọng sẽ có chút hiệu quả." Hàn Lập lãnh đạm trả lời.

Hắn không muốn mọi người biết đến *"Thanh linh tán"*, ai biết loại thánh dược giải độc này có đem lại phiền toái cho hắn hay không, dù sao cẩn thận vẫn tốt.

Một lúc lâu sau khi cho Lý trưởng lão uống thuốc, nét mặt già nua đầy hắc khí của Lý trưởng lão bắt đầu trở lên nhạt dần, độc ban trên người cung từ từ chuyển biến, bắt đầu thu nhỏ lại.

Loại biến hóa có thể quan sát này, cho dù là kẻ chẳng hiểu biết gì cũng biết được độc trên thân Lý trưởng lão đang được khu trừ dần dần. Sự tình đang theo chiều hướng tốt mà phát triển.

Chứng kiến hết thảy sự tình, mọi người trong phòng không nhịn được đã bắt đầu vui vẻ ra mặt, ánh mắt nhìn Hàn Lập đã không còn như lúc đầu. Chỉ có Triệu trưởng lão mặt mũi vẫn như cũ, dùng cái mũi hừ nhẹ một tiếng, bất quá, thần sắc lão cũng hòa hoãn đi không ít.

Thấy mình còn chưa thi triển thủ pháp giải độc mà độc tố bắt đầu biến mất, Hàn Lập cũng có chút giật mình.

"Thanh linh tán" lại có hiệu quả như vậy, đúng là nằm ngoài dự

liệu của hắn. Có lẽ loại độc này cũng không có cái gì quá lợi hại, trong lòng hắn không khỏi nghĩ như vậy.

Mắt thấy sự tình đang phát triển theo chiều hướng có lợi, Hàn Lập đã có chút buồn bực. Nguyên nhân căn bản có hai nguyên nhân: Thứ nhất, là vừa rồi khi giải độc hắn có nói qua, quá trình giải độc có chút nguy hiểm, nhưng nếu độc tính cứ thế này mà dễ dàng bị khu trừ, chẳng phải chính hắn đã nói dối sao, làm cho người khác nghĩ rằng hắn cố ý dấu diếm, không muốn giải độc?

Thứ hai, *"Thanh linh tán"* đối với độc của kẻ khác thì lại có tác dụng như vậy, tại sao lại không có tác dụng với loại độc trên cơ thể mình cơ chứ? Loại độc tiềm tàng trong cơ thể này đã làm cho Hàn Lập vẫn luôn lo lắng cho tới nay.

------oOo------

Chương 72: Bạt độc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập âm thầm ấm ức, nhưng vì để bảo trì hình tượng thần y của mình, hắn phải làm ra vẻ mọi việc đều nằm trong dự liệu, bộ dạng mỉm cười, không nói.

Ánh mắt Hàn Lập trấn tĩnh, đã lừa phỉnh mọi người nơi đây tưởng rằng công hiệu của dược hoàn là đã nằm trong dự liệu của hắn, cho nên đối với hắn càng khâm phục hơn.

Mã phó môn chủ cười rất khoan khoái, mà trên nét mặt còn vương một tia đắc ý, tựa hồ Hàn Lập như đã là người của phe hắn. Có lẽ hắn cho rằng, hiện giờ hắn chính là người duy nhất có thể thu nạp được Hàn Lập, nên mới sảng khoái mà cười như vậy.

Nhưng không bao lâu, tình huống đột nhiên phát sinh biến hóa.

"Bất hảo!" Trương Tụ Nhi kêu lên một tiếng.

"Di phụ trên mặt hắc khí hình như lại nổi lên."

Lời này làm cho mọi người trở nên kinh hãi, mấy người không bình tĩnh vội vàng tiến tới xem, trong đó có cả vị Triệu trưởng lão.

Hàn Lập nghe xong, trong lòng có chút sửng sốt, nhưng cũng không có chen vào trong ngay vẫn mà đứng ngoài.

Nhưng Lý thị cũng là người có tâm cơ, có tầm nhìn, nàng vội vàng ngăn hai tên tiểu bối lại, để cho bọn họ xuống giường lấy chỗ trống cho Hàn thần y tới chuẩn đoán.

Hàn Lập thấy phía trước có khoảng trống, mới từ từ đi tới, cẩn thận mà quan sát.

Ước chừng sau nửa tuần hương, Hàn Lập cuối cùng khẳng định, đó không phải là hắc khí phát triển thêm, mà chỉ là do độc tính không hoàn toàn bị khu trừ sạch sẽ, cho nên trên mặt mới còn xót lại vài tia hắc khí như vậy thôi.

Hàn Lập sau khi kết luận xong, khẽ liếc mắt về phía Trương Tụ Nhi, hiểu rằng nàng ta có chút lo lắng thái quá.

Ánh mắt Hàn Lập có chứa ít trách móc thần sắc nhưng không bị mọi người phát giác, chỉ có Lê Phi Vũ vốn luôn ở cạnh Trương Tụ Nhi nhìn thấy mà thôi, hắn trừng mắt nhìn Hàn Lập một cái, hiển nhiên là vì Hàn Lập dám mạo phạm nữ thần trong lòng hắn.

Hàn Lập á khẩu luôn, xem ra Lệ Phi Vũ sau khi rơi vào võng tình, đã biến thành trọng sắc khinh bạn mất rồi.

Hắn không muốn cùng tên bị nữ sắc làm cho hôn ám đầu óc kia dây dưa, mà phục hồi tinh thần lại, tiếp tục suy nghĩ về tình trạng của Lý trưởng lão.

Lý trưởng lão ngoại trừ hắc khí không có tan hết trên mặt, độc ban trên người cũng không có tiêu thất đi, mà lúc này nhỏ như hạt đậu. Xem ra thân thể không có tỉnh lại là do dư độc vẫn còn tồn lại trên người.

Xem đến đây, Hàn Lập biết rằng, thủ pháp giải độc mà mình đã chuẩn bị trước, xem ra phải đem ra dùng rồi. Cũng không cần phải rầu rĩ vì những chuyện mình đã suy nghĩ, biểu hiện vừa rồi xem như đúng trong dự liệu của mình.

"Đi tìm một chậu nước tới đây, nhớ đổ đầy nước vào trong đó." Hàn Lập không khách khí lên giọng sai bảo.

Lần này không có phiền đến Trương Tụ Nhi làm, Mã Vinh ứng thanh một tiếng rồi chạy ra ngoài.

Hàn Lập quay đầu lại, trịnh trọng nói với Tiễn trưởng lão và Mã phó môn chủ:

"Sau đây cần hai vị giúp một tay, dùng nội lực đem độc dược còn nằm lại trong người Lý trưởng lão bức ra ngoài qua mấy huyệt

đạo, sau đó ta sẽ dùng kim châm phóng huyệt để giải độc, đem huyết độc giải khai, không biết hai vị có làm được không?"

Mã phó môn chủ ánh mắt lóe lên không ngừng, nhưng vẫn đáp ứng. Tiễn trưởng lão thì chỉ lạnh lùng gật đầu, đáp ứng một cách dứt khoát.

"Tại sao phải tìm bọn họ hai người, chẳng lẽ ta không làm được sao?" Triệu trưởng lão có ý không vui, cảm giác Hàn Lập xem nhẹ hắn.

Hàn Lập âm thầm thở dài, xem ra cần phải giải thích rõ ràng cho lão gia hỏa cố chấp này mới được.

"Triệu trưởng lão luyện Hỗn viên chưởng, vốn là ngoại công. Bàn về nội lực tinh thuần, ta nghĩ bọn hai người Mã phó môn chủ thích hợp hơn." Hàn Lập không gắt gỏng hay tức giận, nhẹ nhàng nói.

"Này…"

Đối phương bị Hàn Lập nói cho lời này liền không còn nói được gì nữa.

Hàn Lập không có để ý tới lão hồ đồ cao ngạo này nữa, quay ra nhìn những người khác trong phòng ra lệnh:

"Trừ Mã phó môn chủ hai người ra, tất cả những người khác đều đi ra ngoài, tiếp theo ta dùng thủ pháp giải độc, không muốn cho mọi người quan sát, hơn nữa trong quá trình giải độc, tuyệt đối cần thanh tĩnh, kiêng kỵ bị người khác quấy rầy."

Hàn Lập vừa nói xong, mọi người trong phòng có chút ngẩn ra, nhưng rất nhanh Lý thị đã tiếp nhận, nàng cung kính thi lễ nói: *"Phu quân ta làm phiền mấy vị rồi."* Sau đó rất nhanh đi ra khỏi phòng trước.

Có Lý thị dẫn đầu đi ra, những người khác mặc kệ có nguyện ý hay vui vẻ không, đều không làm gì được hơn là theo chân Lý thị đi ra phòng khách.

Đợi sau khi Mã Vinh bê chậu nước vào, Hàn Lập liền lập tức đuổi ra, sau đó đóng chặt cửa phòng ngủ, chỉ để lại mọi người bên ngoài đang ngơ ngác nhìn nhau.

Thời gian trôi qua một cách chậm chạp, từng phút, từng phút một. Cũng không biết đã trải qua bao lâu, cách cửa phòng ngủ vẫn chưa mở ra, mà từ trong phòng ngủ, cũng không có tiếng động nào truyền ra cả.

Loại yên lặng đến khác thường này làm cho mọi người đang đợi tin tức trở nên bất an, một bóng ma vô thanh vô tức hiện lên trong lòng mọi người, mà ngay Lý thị sắc mặt vốn bình tĩnh cũng đã bắt đầu đứng ngồi không yên, chứ chưa nói tới vị Triệu trưởng lão nóng tính kia, sớm đã đi lại lòng vòng trong phòng khách không biết bao nhiêu vòng rồi.

Cho đến lúc mọi người trong phòng khách gần như mất hết kiên nhẫn thì *"cạch"* một tiếng, cánh cửa phòng ngủ được mở ra từ bên trong.

Mọi người đều hướng ánh mắt về nơi âm thanh phát ra, trên nét mặt mọi người phảng phất đều rất hồi hộp, ngưng trọng.

Hàn Lập vẻ mặt mệt mỏi từ trong phòng bước ra, hắn thấy vẻ mặt ngưng trọng của mọi người liền mỉm cười nói:

"Không có việc gì nữa rồi, dư độc đã hoàn toàn bị khu trừ sạch sẽ, Lý trưởng lão chỉ cần nghỉ ngơi nốt đêm nay, sáng mai sẽ tự động tỉnh lại."

Hàn Lập nói những lời này rất tự tin, trên thực tế, hắn cũng không có nghĩ tới lần thanh trừ dư độc này lại tiến hành thuận lợi như thế, một điểm bất trắc cũng không có xảy ra.

Lý thị nghe xong những lời đó liền mừng ra mặt, nguyên tâm tình buồn bực trước đó bỗng biến mất. Mà mấy vị tính tình khẩn trương vội vàng sấn tới xem, Hàn Lập liền đưa một tay lên cản bọn họ lại.

"Lý trưởng lão hiện thân thể rất yếu, cần tránh bị làm phiền, mà

Mã phó môn chủ hai người vì khu độc mà nguyên khí đại thương, đang điều tức trong đó. Ta xem, càng ít người vào càng tốt, mà tốt nhất thì chỉ nên để một mình Lý phu nhân vào là được." Hàn Lập trịnh trọng nói với Lý phu nhân.

Lý thị nghe được tin tốt như vậy, làm sao còn có ý kiến gì khác, vội vàng gật đầu đáp ứng, mà cũng quên cảm tạ Hàn Lập, liền vội vàng đi vào phòng ngủ.

------oOo------

Chương 73: Lệ phi Vũ đích tâm tư

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lý thị vừa vào đến trong phòng thì ngửi thấy một cỗ xú khí chi vị bốc ra, sau đó chỉ thấy Mã phó môn chủ cùng Tiễn trưởng lão đang ngồi khoanh chân trước giường, nhắm mắt điều tức.

Trên mặt đất, nằm giữa hai người bọn họ có một chậu máu đen ngòm, cỗ xú khí tinh huyết là từ đó mà ra.

Bọn họ hai người sắc mặt tái nhợt, xem ra những lời Hàn Lập vừa nói không sai, bọn họ đã hao phí không ít công lực.

Lý thị nhất thời trong lòng xuất hiện vài phần cảm kích đối với bọn họ.

Nàng tuy không biết võ công, những do tiếp xúc với giới giang hồ lâu năm nên cũng biết rằng, vào lúc này không nên quấy rầy hai người bọn họ, nên vội vàng đi chậm lại, nhẹ nhàng đi tới trước giường, chăm chú nhìn người đang nằm trên đó.

Chỉ thấy Lý trưởng lão đang nằm ngủ một cách ngon lành, những thống khổ ban đầu đã vô ảnh vô tung biến mất. Tuy nói sắc mặt vẫn còn tái xanh, vàng vọt nhưng hắc khí trên mặt đã hoàn toàn biến mất, độc ban trên người cũng chỉ còn là vết mờ mờ, làm cho người nhìn lướt qua sẽ không nhận ra được.

Xem ra độc tính đã hoàn toàn được giải trừ, Lý thị nhịn không được vui sướng vô cùng.

Qua một lúc lâu sau, nàng khẽ lấy tay lau đi ngấn lệ trên mắt, lúc này nàng mới nghĩ ra mình còn cần phải cảm tạ Hàn Lập mới đúng. Vì vậy, nhẹ nhàng quay người trở về phòng khách, nhưng vừa ra đến cửa, liền bị mọi người vây lấy, hỏi thăm không ngừng, và cũng không thấy Hàn Lập còn ở đó.

Nàng có chút kinh ngạc, vội hỏi bọn Mã Vinh vẫn đứng ngoài vài câu.

Nghe bọn họ trả lời xong, Lý thị mới biết được, Hàn Lập sau khi kê một phương thuốc dưỡng thân bồi khí xong, liền cáo từ ra về, mà cũng không có ở lại thêm nửa khắc.

Lý thị nghe xong, hồi lâu không nói được câu gì, nhưng trong lòng đã có quyết định, đợi sau khi Lý trưởng lão thân thể khang phục, vợ chồng hai người nhất định sẽ tìm tới đáp tạ ơn cứu mạng của Hàn Lập.

Lý thị cũng không có phát giác, trong phòng không chỉ có Hàn thần y biến mất mà còn có thêm một người nữa, đó chính là kẻ vốn không rời Trương Tụ Nhi một bước, Lệ Phi Vũ.

Bên cạnh một con đường nhỏ heo hút, dưới bóng cây đại thụ rậm rạp, có một người đang nằm trên thảm cỏ, đang nhàm chán đếm số lượng lá xanh phía trên đầu, đó chính là Hàn Lập mới từ chỗ Lý trưởng lão đi ra.

Khi hắn đếm lá xanh gần tới con số hàng nghìn, một bóng đen từ trên không bỗng xuất hiện, tư thế như lão ưng tróc kê (chim ưng vồ gà) đánh tới, thoạt nhìn khí thế vô cùng hung hẫn, phảng phất như có thầm cừu đại hận vậy.

"Uy! Đừng làm loạn, mỗi lần thấy mặt ta, người như thế nào lại muốn động thủ cước, mà ta cũng đâu phải cô nương Trương Tụ Nhi kia đâu chứ!"

Hàn Lập vừa nói những lời này, bóng đen kia tại không trung linh động xoay người lại, nhẹ nhàng phiêu phù xuống bên cạnh Hàn Lập, tư thế cực kỳ mĩ diệu, đúng là Lệ Phi Vũ vừa đuổi theo tới.

"Hàn Lập, bộ dáng đen xì của ngươi mà cũng đòi so với Trương Tụ Nhi cô nương sao? Này không phải là hạ thấp giá trị con nhà người ta sao?"

Lệ Phi Vũ vừa nghe thấy thế, không có tức giận mà nhẹ nhàng dùng chân đá thẳng vào mông Hàn Lập, coi như là trừng trị.

Hàn Lập nghe xong, liền trợn tròn mắt, sau đó giống như con cá quẫy nước, bật đứng dậy.

"Xem ra, Lệ đại sư huynh của chúng ta đúng là trọng sắc khinh bạn rồi, ta thật sự là chọn bạn không cẩn thận!"

"Đừng nhiều lời lung tung, ngươi rốt cục bảo ta tới đây làm gì? Phải biết rằng, ta thật vất vả mới tìm được cơ hội đến gần Trương cô nương, sao có thể lãng phí như vậy, nếu không nói rõ nguyên nhân, ngươi đừng mơ tưởng thoát đi." Lệ Phi Vũ hiển nhiên rất bực tức, đối với lần ước hẹn không rõ nguyên nhân này, thật sự là thâm ác đến cùng cực.

"Ta có ước hẹn ngươi ra đây sao? Ta thế nào lại không biết nhỉ, chính miệng ta nói ra à?" Hàn Lập cố ý làm ra vẻ thất kinh, phi thường khoa trương.

"Lúc ngươi đi ra, đã nháy mắt với ta, trừ phi người mù không thấy gì, chứ không mọi người đều biết là ngươi ra hiệu. Đừng nháo nữa, có chuyện gì thì nói mau, không ta trở về đây." Lệ Phi Vũ xoay người như muốn đi, làm Hàn Lập nhìn không ra hắn là đùa hay là thật.

Hàn Lập không muốn tiếp tục trêu đùa đối phương, thần sắc đột nhiên biến đổi, nghiêm nghị nói với Lệ Phi Vũ:

"Đừng trách ta lắm miệng, lấy thân phận bằng hữu ta muốn hỏi ngươi một câu, Trương Tụ Nhi kia có biết ngươi uống Trừu tủy hoàn, chỉ còn sống được mấy năm?"

Lệ Phi Vũ vừa nghe thấy thế, thoắt một cái, khuôn mặt hắn trở nên nhợt nhạt vô cùng, không một tia huyết sắc, một hồi lâu không nói câu gì.

Hàn Lập khẽ thở dài, chẳng cần phải hỏi nữa, vẻ mặt đối phương đã làm sáng tỏ mọi việc rồi.

"Ngươi cần gì phải kéo ta ra khỏi giấc mộng đẹp cơ chứ!" Lệ Phi Vũ ánh mắt đau xót, một hồi lâu mới nói được một câu.

Hàn Lập không có trả lời chất vấn của Lệ Phi Vũ mà vỗ vỗ nhẹ lên đối phương, an ủi.

"Ngươi hẳn là đã nghe qua, tình cảm là thứ gì đó, ngươi vì nó càng nhiều, nó càng làm cho ngươi thống khổ." Hàn Lập rốt cục thấy tâm tình đối phương đã hơi có chút vững vàng, liền nói ra một câu triết lý, làm cho Lệ Phi Vũ nghe thấy phải sửng sốt.

"Nhân dịp ngươi còn chưa bị vùi lấp trong đó, ta đem ngươi cứu ra, cũng là vì để sau này người bớt thống khổ đi một ít." Hàn Lập chậm rãi bổ sung thêm một câu.

Lệ Phi Vũ ngơ ngác nhìn Hàn Lập, thần sắc có chút kỳ quái.

"Sao nào? Có vấn đề gì sao?" Hàn Lập bị ánh mắt của Lệ Phi Vũ dọa cho sợ hãi, vội vàng nhìn lại toàn thân mình.

"Tên tiểu tử ngươi giỏi lắm nhỉ? Được nhiêu tuổi rồi mà nhìn trần thế như những lão già giống nhau, chẳng lẽ ngươi cũng đã trải qua nam hoan nữ ái?" Lệ Phi Vũ đột nhiên mở miệng hỏi.

"Đương nhiên là chưa, nhưng lời này là ta hiểu được từ khi xem sách, nó rất có đạo lý, ta mượn những lời này để giải khai cho ngươi thôi."

"Nga! Nguyên lai là như vậy, ta nói cho nghe này, bằng vào bộ dáng tiêu sái ngọc thụ lâm phong của ta, như thế nào lại có thể kém ngươi ở phương diện này, mà ngươi nói to tát như vậy, hóa ra chỉ là nói trên sách vở mà thôi!" Lệ Phi Vũ thở dài một cái, vỗ vỗ ngực mình, phảng phất như hắn vừa bị dọa không ít.

Hàn Lập á khẩu luôn, tên tiểu tử này khôi phục cũng nhanh quá, vừa rồi bộ dáng còn giống như không muốn sống, chớp mắt cái lại biến thành tươi cười, thật là một tên tâm tình biến hóa.

Bất quá, Hàn Lập vẫn làm bộ dạng nhất định phải làm rõ, truy hỏi đến cùng, tiếp tục hỏi:*" Người thực sự nhẫn tâm với Trương Tụ*

Nhi cô nương sao? Nhìn thấy người ta lao vào vòng tay người khác ngươi cũng không có động tâm?"

Lệ Phi Vũ khuôn mặt vốn đang cười cười, lập tức trở nên lãnh khốc vô tình, tràn ngập sát khí lạnh lùng nói: *"Ai dám động vào Trương Tụ Nhi, ta tựu chặt hết tay chân của hắn."*

"Sau khi ta chết, ta có muốn quản cũng không thể, nhưng trong lúc ta con sống, Trương Tụ Nhi cô nương sẽ chỉ là của riêng mình ta." Lời nói của hắn như thể làm cho người nghe lạnh cả người.

------oOo------

Chương 74: Ngự phong quyết

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nhìn khuôn mặt Lệ Phi Vũ trở nên có chút tức giận, một lời bất phát, hắn cũng không biết nên nói thế nào thì tốt.

Đột nhiên, khí thế trên người Lệ Phi Vũ thu lại, bộ mặt cười cợt lại xuất hiện, hắn nháy nháy hai mắt, hắc hắc cười lớn nói:

"Thế nào, khí thế vừa rồi của ta rất khá đúng không! Có đúng không rất có khí phách, có bản sắc kiều hùng, làm cho người đối với ta sinh ra bội phục, muốn ngay lập tức đầu phục."

Hàn Lập bị những lời lung tung này làm cho cười khổ, mới nói được mấy câu cảm động, nhưng ngay sau đó đã lại lộ ngay bản chất.

Hàn Lập hung hăng từng mắt nhìn hắn một hồi lâu, cắn răng nghiến lợi nói: *"Kiêu hùng? Ta thấy giống cẩu hùng thì đúng hơn!"*

Lệ Phi Vũ *"ha ha"* cười một cách bất cần, hắn cười phi thường sảng khoái, tựa hồ hắn vì có thể nhất thời trấn áp Hàn Lập mà cảm thấy cao hứng.

Hàn Lập dần dần khôi phục lại bình tĩnh, yên lặng. Trong lúc đối phương đang cười, đột nhiên thản nhiên nói:

"Lúc trước ta đã nhắc ngươi rồi, ngươi nắm rõ ràng tình cảnh của ngươi, ta hôm nay nói thêm một lần nữa, nếu như ngươi tán công, ta còn có thể giúp ngươi sống lâu hơn, cứ như vậy ngươi có thể cùng Trương cô nương sống với nhau lâu hơn, mà ngươi cũng sẽ không cần phải lo lắng thêm gì nữa."

Lệ Phi Vũ ngừng cười đùa, sắc mặt hắn trầm xuống, trong mắt bạo phát vài tia tinh quang bắn thẳng về phía Hàn Lập, cũng không có đáp lời.

Nhưng Hàn Lập sắc mặt như thường, một chút biến đổi cũng không có, chỉ dùng ánh mắt bình thản nhìn đối phương.

Một khoảng thời gian ngắn sau, Lệ Phi Vũ mới đem thần quang trong mắt thu liễm lại, sắc mặt cũng dễ coi hơn chút.

"Hàn Lập ngươi không phải là không biết, ta tuyệt sẽ không nghĩ đến việc tán công. Ta biết ngươi là tốt với ta, nhưng từ nay về sau đừng nhắc tới việc này nữa, có được không?" Hắn miễn cưỡng cười nói, trong thanh âm hắn có chứa vài phần khẩn cầu.

"Hơn nữa, ngươi cho rằng khi ta trở thành một kẻ bình thường, trói gà không chặt thì Trương cô nương còn có thể để ý tới ta sao?" Nhưng lời này của Lệ Phi Vũ mang theo chút âm hưởng tự giễu.

Hàn Lập im lặng, quay đầu qua một bên, dọc theo hướng mà Lệ Phi Vũ đã đi tới, lặng lặng một lúc, sau đó mới trầm giọng nói:

"Nếu ngươi đã có quyết định rồi, ta sau này cũng không khuyên can nữa, ngươi trở về đi, hi vọng ngươi cùng Trương Tụ Nhi cô nương thật sự có thể đến với nhau."

Lệ Phi Vũ nghe được Hàn Lập nói thế, lập tức vui vẻ ra mặt, hắn dùng sức vỗ vào bả vai Hàn Lập mấy cái.

"Hảo huynh đệ, hôm nay nghe được mấy câu đó, thật sự là rất cao hứng, vậy ta đi trước nhé."

Thân hình hình trồi lên sụp xuống mấy lần đã biến mất tại cuối con đường, không còn thấy tăm hơi.

"Đau thật a!" Đầu vai Hàn Lập đột nhiên đau nhói, vừa rồi Lệ Phi Vũ vỗ vỗ mấy cái, xem ra đã lén sử dụng nội kình, để làm cho bây giờ bả vai hắn lồi lên, u một cục như cái bánh bao nhỏ, thật sự là rất đau.

"Tên tiểu tử thối này, để trả thù ta vì đã bới lỗi đau của hắn ra, dĩ nhiên dùng phương pháp này trả thù ta." Hàn Lập một bên nghĩ

tới, một bên luống cuống móc bình thuốc chữa thương trong ngực ra, cởi áo ra, lộ ra bờ vai.

"Khái, vất vả lắm mới làm việc thiện một lần, vậy mà lại có kết quả như vậy, xem ra mình không hợp để làm việc tốt cho lắm! Tốt hơn là về lĩnh ngộ pháp thuật thôi! Lần ám toán này, lần gặp mặt tới đòi lại sau vậy!" Hàn Lập có chút không cam lòng, nghĩ thầm như vậy.

Thời gian dần trôi qua, lại thêm một quãng thời gian dài nữa, lúc này Hàn Lập đã mười tám tuổi rồi.

Trong lúc này, Thất huyền môn và Dã Lang bang không ngừng ám đấu, rốt cuộc chính thức tuyên chiến.

Từ đó về sau, hai cỗ thế lực liên tục pháp ra những cuộc xung đột lớn nhỏ. Làm không ít những kẻ cùng tiến sơn với Hàn Lập phải táng thân, làm cho Hàn Lập cảm khái không thôi.

Chuông lớn ngoài cốc khẩu, cũng bởi vì số lượng thương vong tăng lên mà bị gõ nhiều hơn, việc này làm cho Hàn Lập có không ít cơ hội luyện tập các loại kỹ xảo cứu trị, làm cho y thuật của hắn có những bước tiến bộ thật lớn.

Bất quá, mặc dù Hàn Lập đúng là diệu thủ hồi xuân, nhưng vẫn có không ít người, ngay cả các nhân vật thuộc trung, cao tầng phải chết, bọn họ hoặc là chết tại tràng đấu, hoặc là do thương thế quá nặng mà chết trên đường về, ngay cả cho Hàn Lập cơ hội cứu trị cũng không có.

Nhưng cũng vì thế, song phương đều bắt đầu lộ ra không ít thanh niên cao thủ, ngồi vào vị trí của những kẻ đã vẫn lạc.

Tỷ như, Ngũ sát Tam ưng Nhị báo của Dã lang bang, hay Thất kiệt Song hùng của Thất huyền môn. Mà trong đám đó, nổi danh nhất lại là Lệ Phi Vũ, một trong Song hùng của Thất huyền môn. Hắn giết chết một tên tử y chưởng kỳ sứ, đạt được ngôi vị phó đường chủ Ngoại nhận đường, có thể nói trên thì quyền cao chức trọng, mà cảm tình của hắn và Trương Tụ Nhi cũng phát triển rất nhanh, có lẽ đã tới bước đàm hôn luận giá rồi.

Hàn Lập sau khi biết việc này, chỉ có thể khẽ thở dài. Hắn không biết Lệ Phi Vũ làm thế là đúng hay sai. Dù sao hắn cũng không phải là Lệ Phi Vũ, không có rơi vào hoàn cảnh đó, cũng không thể nào phán đoán được sự việc đúng sai.

Bất quá, nếu như đổi lại là hắn, để hắn phải trơ mắt nhìn người yêu đầu hoài tống bão trong tay kẻ khác, Hàn Lập tự hỏi chắc hắn không làm nổi. Nhưng biết rõ mình sẽ chết đi, mà còn muốn lấy đối phương, hắn không đủ can đảm để làm vậy.

Bởi vậy, Hàn Lập cũng chỉ có thể giả câm giả điếc, dù sao hắn cũng là kẻ gần gũi mình nhất. Lệ Phi Vũ đúng là hảo hữu của mình, đương nhiên phải thiên lệch về hắn một chút, Hàn Lập lúc này tâm lý cũng an tĩnh xuống một chút.

Mặt khác, gần đây xảy ra một sự kiện trọng yếu khác, làm hắn mất nhiều tâm lực, nhưng cũng làm cho hắn không thể phân tâm được.

Trải qua vố số lần thất bại, cuối cùng Hàn Lập đã học được cách sử dụng môn pháp thuật *"Ngự phong quyết"*.

"Ngự phong quyết" cũng giống như *"Thiên nhãn thuật"*, đều là môn pháp thuật phụ trợ, chỉ có thể sử dụng trên thần mình, không thể làm phép lên thân người khác. Bất quá, công dụng của nó so với *"Thiên nhãn thuật"* thì lớn hơn nhiều.

Sau khi thi triển *"Ngự Phong Quyết"* Hàn Lập cảm thấy thân mình nhẹ bẫng, mũi chân nhẹ nhàng khẽ điểm một cái, liền dễ dàng có thể bay ra xa mấy trượng mà không uổng tí lực nào, tư vị chạy trên đất bằng với tốc độc cao như thế thật tuyệt vời, cảm giác như vất bỏ hết thảy mọi thứ ở phía sau. Làm cho Hàn Lập mỗi ngày phải chạy trong cốc như điên hơn năm, sáu lần mới bỏ qua. Làm cho hắn trở thành kẻ cuồng khinh công cao thủ.

Đương nhiên loại hiệu quả gia tốc này và *"La yên bộ"* khác xa nhau. *"La yên bộ"* là môn bí thuật rất khó luyện được, nó có thể biến cái không thể thành có thể, trong cự ly ngắn, hao phí một lượng lớn thể lực dùng để gia tốc. Bộ pháp này mà được thi triển trong địa phương nhỏ hẹp thì vô cùng kỳ diệu.

Mà *"Ngự phong quyết"* khi thi triển thì bất đồng, ngoại trừ không ngừng tiêu hao pháp lực thì không mất một ít thể lực nào cả, có thể mặc ý chạy như điên, tuyệt sẽ không xuất hiện hiện tượng mất sức. Loại gia tốc hiệu quả này vẫn phải dùng pháp lực để duy trì, một khi không còn phép lực thì *"Ngự phong quyết"* mới ngừng lại mà thôi. Bởi vậy, *"Ngự phong quyết"* thường được tu tiên giả cấp thấp sử dụng để đi đường dài hoặc chạy khi cần thiết. Có thể nói đây là một môn pháp thuật bắt buộc phải học của hầu hết tu tiên giả cấp thấp.

------oOo------

Chương 75: Pháp vũ tịnh dụng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập từ sau khi học được *"Ngự phong quyết"*, hứng thú đối với hai loại pháp thuật *"Định thần phù"* và *"Khu vật thuật"* càng gia tăng nhiều, gã tổn hao một lượng lớn thời gian và tinh lực lên trên chúng, hi vọng có một ngày giống như *"Ngự phong thuật"* kia đột nhiên có thể triệt để lĩnh ngộ được.

Nhưng trải qua rất nhiều lần nghiên cứu sâu, Hàn Lập vô tình phát hiện, không cách nào thi triển được hai loại pháp thuật này, có lẽ không hẳn nguyên nhân là do bản thân gã, mà khả năng là do điều kiện bên ngoài khi thi triển không đầy đủ.

Theo như sách nói *"Định thần phù"* là một loại phù chú, điều kiện cần khi sử dụng là phải chuẩn bị trước pháp phù. Do trước kia Hàn Lập vẫn hay dùng giấy vàng mua từ thị trấn gần đó, rồi chiếu theo đồ hình phù hiệu ghi trên sách, dùng bút vẽ ra cái gọi là pháp phù.

Mặc dù trong sách tịnh không có nói muốn chế tạo pháp phù thì cần dùng loại sơn nào, nhưng gã nhớ lại tấm pháp phù có màu bạc của Mặc đại phu, tự nhiên sử dụng loại xa xỉ phẩm - bột bạc. Loại nguyên liệu này có hiệu quả hay không, Hàn Lập không hề biết, nhưng ít nhất xét từ bề ngoài mà nói, mấy tấm pháp phù tự tạo này cùng với thí dụ mẫu ở trong sách hoàn toàn giống nhau.

Đáng tiếc, chỉ là bề ngoài giống nhau thì vẫn chưa được.

Khi Hàn Lập dùng chú ngữ để thôi động pháp phù, phù hiệu trên mặt pháp phù tịnh không giống như lúc Mặc đại phu sử dụng, phát ra ngân quang chói mắt, cũng không có hiện tượng kì dị nào khác phát sinh, có thể nói cách thi triển của hắn đã triệt để thất bại, khiến cho hắn hãm vào quẫn cảnh, tiến thối đều khó. Bởi vì gã không biết, thất bại của cách thi triển là do chú ngữ hoặc nhầm lẫn tư thế khi bấm quyết, hay là do chế tạo pháp phù không thành công.

Nhưng trải qua lần nghiên cứu này, sự việc đã khác.

Thông qua tra cứu sâu các loại tư liệu có liên quan và các loai thư tịch có nói tới truyền thuyết pháp thuật, Hàn Lập cuối cùng đã phát hiện, pháp phù mà các tu tiên giả sử dụng, chắc chắn không phải dùng loại giấy bình thường và loại sơn tuỳ tiện mà mấy người phàm vẫn dùng để chế tạo ra, mà chính là do những vật liệu có ở chỗ các tu tiên giả chế ra, nói không chừng trong lúc chế tác còn cần những phương pháp đặc biệt. Chính vậy nên gã có tận lực thủ thế, đọc chú ngữ, nhưng thi triển vẫn là không thể thành công.

Về phần *"Khu vật thuật"* cũng là đạo lí đồng dạng.

Trước kia Hàn Lập cho rằng, thi triển *"Khu vật thuật"* thì tuỳ tiện lấy một vật bất kì ra làm bia, cho nên đối tượng để bấm quyết niệm chú khu sử đều là vật dụng gia đình hoặc là các loại đao kiếm thường thấy, đương nhiên không có tí hiệu quả nào cả.

Nhưng hôm nay bị chuyện về lá bùa đề tỉnh, gã mới hiểu rõ, vật để khu sử của *"Khu vật thuật"* khẳng định không phải là đồ vật bình thường, mà nên là vật phẩm đặc biệt được các tu tiên giả sử dụng.

Do đó Hàn Lập đem những đồ vật hi kỳ cổ quái lấy được từ chỗ Mặc đại phu, bao gồm cả *"Dẫn hồn chung"* và bảy thanh dao nhọn dùng khi thi triển *"Thất quỷ phệ hồn đại pháp"*, tất cả đem làm đối tượng khu sử của *" Khu vật thuật"*, thử nghiệm một chuyến, đáng tiếc vẫn là không giống đồ vật có thể thi triển thành công. Việc này khiến cho Hàn Lập thất vọng ghê gớm, xem ra đồ khu sử của *"Khu vật thuật"* cũng không phải là những pháp khí này, chính xác là cần loại đồ vật khác.

Do đã biết căn nguyên vấn đề nằm ở đâu, hiểu rõ không có vật phẩm tương ứng thì không thể thi triển *"Định thân phù"* và *"Khu vật thuật"*, Hàn Lập liền đem sự chú ý chuyển sang việc khác, nảy ra chủ ý mới đó là đem võ học bí thuật và vài loại pháp thuật tương ứng kết hợp lại, dự định dựa vào đó nhanh chóng đề cao thực lực của bản thân, trong một thời gian ngắn làm cho bản thân tăng thêm một tầng.

Có được suy nghĩ hêt sức kì cục này xong, Hàn Lập liền bắt đầu quá trình rèn luyện một cách gian khổ, rất nhanh liền có được chút thành tựu.

Trải qua một chuyến thử nghiệm, gã cuối cùng đã đem *"La yên bộ"* và *"Ngự phong quyết"* dung hợp lại với nhau.

Nói là dung hợp, kì thực chẳng qua chỉ là trước tiên thi triển *"Ngự phong quyết"*, sau đó là vận dụng *"La yên bộ"* mà thôi, nhưng sự nhịp nhàng và phối hợp của hai loại đó đòi hỏi cần biết khống chế tốt, nếu không rất dễ dàng gây ra lỗi, chính thế đã làm cho Hàn Lập phải phí không ít tinh thần và công phu.

Nhưng cứ như vậy, gã đem những khuyết điểm như lúc trước khi thi triển *"Ngự phong quyết"* không hề biết xê dịch xoay chuyển và *"La yên bộ"* – khi vận dụng phải hao phí rất nhiều sức lực, dần dần hoàn thiện, hơn nữa khiến gã trong lúc di động hoán đổi vị trí không khác gì điện quang lôi hoả, chỉ kiến kỳ ảnh bất kiến kỳ nhân, thân pháp càng thêm phần xuất quỷ nhập thần.

Không lâu sau đó, đối với sử dụng *"Hoả đạn thuật"* Hàn Lập cũng có sáng tạo độc đáo của bản thân.

Nguyên bản là sau khi tiểu hoả cầu của *"Hoả đạn thuật"* xuất hiện, người thi triển thuật phải dựa vào pháp lực của mình thôi động hoả cầu bắn về phía mục tiêu, để sát tử địch nhân, đây chính là phương pháp sử dụng nguyên bản, nhưng Hàn Lập cảm thấy đây chưa đúng.

Hàn Lập cho rằng tốc độ của tiểu hoả cầu khi dựa vào pháp lực để bắn là quá chậm, cao thủ về khinh công rất dễ dàng tránh được, điều này khiến cho khi nó chém giết tại giang hồ nhận được không ít hạn chế, thể hiện sự phung phí. Bởi vậy khi sử dụng *"Hoả đạn thuật"* gã dứt khoát chỉ thi triển một nửa, khi hoả cầu xuất hiện liền không đem nó bắn ra, mà là lợi dụng đặc tính khó huỷ của nó, đem nó biến thành một thanh thần binh lợi khí ngắn, khống chế trên tay, tăng thêm phần sử dụng.

Cứ như vậy, dựa vào việc gã cải tiến cực hạn thân pháp và hoả cầu nóng bỏng trong tay gã, Hàn Lập hiện tại tự tin, gã có thể dễ dàng kích sát bất kì cao thủ nào.

Có được những thứ ỷ trượng này xong, Hàn Lập cuối cùng có thể thở phào một hơi, không cần lại vì thực lực bản thân mà phát rầu, hiện tại gã có thể mười phần an tâm đi Lam châu giải độc rồi.

Lúc này *"Trường xuân công"* của Hàn Lập, do mỗi ngày đều đem linh dược làm lương thực để ăn, cũng lặng lẽ tiến nhập vào đệ bát tầng, khiến cho pháp lực của gã lại tiến dài một đoạn.

Nói về độ thâm sâu nông cạn của pháp lực, Hàn Lập lúc này đã vượt qua nhục thân ban đầu khi còn sống của Dư Tử Đồng, nhưng nói về ít nhiều nắm vững pháp thuật và kĩ xão chiến đấu thực tế, gã vẫn còn chưa theo kịp được đuôi Dư Tử Đồng của lúc trước. Dù sao lúc Dư Tử Đồng tu luyện pháp thuật tại gia tộc, trên thì có trưởng bối chỉ điểm, dưới thì có đồng môn cùng nhau bàn luận, mạnh hơn nhiều so với loại chỉ biết nửa vời như Hàn Lập.

Hàn Lập thì không biết hết thảy tình huống như vậy, cho dù có biết cũng không để trong lòng, gã vốn dĩ cũng không tự đại đến nỗi cho rằng học được một hai loại pháp thuật thô thiển liền có thể đối kháng với những tu tiên giả chân chính, địch nhân hiện tại của gã vẫn chủ yếu là người trong giang hồ thế tục.

Bởi vậy, tâm tình của Hàn Lập đích thực không tồi, trong lúc gã đang nghênh ngang đắc ý, chuẩn bị tìm cái cớ để hạ sơn ly khai Thất huyền môn, thì Dã lang bang đột nhiên đề xuất yêu cầu hoà đàm cùng Thất huyền môn.

Tin tức này vừa truyền đến một cái, khiến cho bên Thất huyền môn ngạc nhiên, nên biết rằng trong thời gian ngắn gần đây, trong mối xung đột của hai bên đều là Dã lang bang đang chiếm thế thượng phong, một mực áp chế Thất huyền môn, tại tình huống có lợi như vậy, đối phương tại sao lại muốn hoà đàm đây? Phải chăng là có quỷ kế gì trong đó? Nó khiến cho rất nhiều người hoài nghi.

Trong thời gian ngắn, các ý kiến đồng ý hoà đàm cho đến không đồng ý hoà đàm đều vang lên ở trong Thất huyền môn, tầng lớp thượng tầng cũng đều có các cách nhìn riêng của mình. Lệ Phi Vũ là một trong số những người kiên quyết phản đối.

Do thanh thế của những người đồng ý và phản đối không sai biệt nhiều lắm, không cách nào bàn luận được, cuối cùng vẫn do Vương môn chủ đập bàn quyết định, đầu tiên cùng đối phương bàn luận rồi mới quyết, nếu như điều kiện không quá đáng thì bắt tay làm hoà, còn như quá hà khắc thì tiếp tục tranh đấu.

Cái loại phương án nước đôi này tuy không làm cho đôi bên hài lòng, nhưng cũng là phương pháp duy nhất trong lúc này, mà cũng chỉ có thể như thế.

------oOo------

Chương 76: Đàm phán dữ hoả khởi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trải qua mấy phen hiệp thương giữa Thất huyền môn và Dã lang bang, một nơi gọi là *"Lạc sa pha"* vốn là vùng đất giao giữa hai bên, được cả hai bên đồng thời chấp nhận làm nơi đàm phán

Về phần người tham gia đàm phán, Dã lang bang đề xuất vô cùng cường ngạnh, phải do một nhân vật đầu não của hai bên tham gia, mới có thể biểu hiện thành ý của cả hai, nếu không căn bản không cần cử hành lần đàm phán này.

Điều kiện này vừa đề xuất, không hề gây nên sự tranh luận ầm ĩ bên phía Thất huyền môn, bởi vì đây là điều kiện hết sức bình thường khi giao thiệp.

Đương nhiên, điều đầu tiên cần nắm chắc đó là tuyệt đối không hãm thân vào hiểm cảnh, bên phía Thất huyền môn nhiều nhất là phái Phó môn chủ đi, còn đối phương cũng phái một người tương đương, đó là Phó môn chủ, cho nên điều kiện này không có vấn đề gì.

Ngay sau đó song phương ước định cụ thể ngày đàm phán, đến ngày đó mỗi bên phái một đội hơn trăm người đi trước để tham gia cuộc gặp mặt lần này.

Vì sợ đối phương trong lúc đàm phán có mai phục, bên phía Thất huyền môn đối với việc cử người đi đàm phán và người ở sau đều an bài hết sức cẩn thận.

Đội ngũ đi đàm phán không những do bản môn đệ nhị cao thủ Phó môn chủ dẫn đầu, mà gần trăm thành viên trong đội ngũ đều là nhất đẳng cao thủ của nội môn, đám người này đa phần đều là hộ pháp, nội môn cung phụng, còn có mấy vị trưởng lão, các loại đường chủ đi theo áp trận, có thể nói là quá phô trương thanh thế.

Đội ngũ do nhiều cao thủ như thế tạo thành, cho dù Dã lang bang có xuất ra hết toàn thể tinh duệ, có muốn cũng không ngăn cản được bọn họ, trên dưới Thất huyền môn đối với lần này đều tràn đầy tự tin.

Cứ vậy mà đến, vạn nhất có chỗ bất hảo, những người đàm phán có thể dựa vào võ công cao cường nhanh chống phá vỡ vòng vây, trở về địa giới của mình, ở đó còn có vô số đội ngũ tinh nhuệ của đệ tử Huyết nhận đường phụ trách tiếp ứng, đây có thể coi là con đường rút lui an toàn của bọn họ.

Lệ Phi Vũ cũng dũng cảm tham gia vào đội ngũ đàm phán, đối với tính mệnh không kéo dài lâu của hắn mà nói, địa phương càng nguy hiểm, hắn càng khát vọng muốn đi.

Cứ như vậy, cuối cùng đã gần tới ngày đàm phán mà đội ngũ cơ hồ đã chiếm gần nửa cao thủ của Thất huyền môn sẽ phải đi, từ trên núi xuất phát, lần đi về này của bọn họ, tối thiểu cũng mất nửa tháng công phu, đây đúng là đoạn thời gian dài dòng và buồn chán ah!

Đối với việc này Hàn Lập không để tâm, với hắn mà nói, hoà đàm có thành công cũng tốt, tan vỡ cũng tốt, đều không sao cả. Bởi vì gã sắp rời nơi đây, muốn ra thế giới bên ngoài xông xáo một chuyến, hưng thịnh tồn vong của Thất huyền môn đối với gã thì có quan hệ lớn gì cơ chứ.

Chỉ cần không ảnh hưởng tới bản thân gã, gã hiện tại rất lười quan tâm đến sự việc này.

Cho nên, vào ngày đội ngũ đàm phán ly khai, gã không hoảng hốt không vội vàng, vẫn điều chế dược liệu mà mình cần, ngoài ra còn bắt đầu thu tập một ít hạt giống của thảo dược trân quý, để chuẩn bị cho sau này dùng.

Hàn Lập đã quyết định, đợi tới ngày đội ngũ đàm phán hồi sơn, gã liền chính thức nói lời từ biệt đối với mấy vị môn chủ, nếu như bọn họ biết tốt xấu không buông tha gã, gã cũng không ngần ngại khi ở trước mặt đối phương, hiển lộ một chút thực lực chân chính để đối phương nhìn, cũng là cách để đối phương triệt để thất vọng.

Thực ra, nếu ly khai một cách thần không biết quỷ không hay, là đỡ rách việc nhất. Nhưng Hàn Lập lo rằng đối phương không tìm được mình, liền tới làm phiền gia đình gã, cho nên đàng hoàng hướng về những môn chủ nói lời cáo biệt, hơn nữa ra tay chấn nhiếp bọn họ, cũng là việc cần thiết.

Về phần lý do để rời đi, Hàn Lập cũng đã sớm nghĩ qua, nói là nhớ Mặc đại phu, muốn đi tìm sư phụ. Còn về việc đối phương có tin hay không, Hàn Lập căn bản không quan tâm, có thực lực tuyệt đối làm hậu thuẫn, gã còn sợ đối phương có phương pháp khác sao?

Mỗi khi Hàn Lập nghĩ tới đây, khoé miệng không khỏi lộ ra một tia cười lạnh. Gã lúc này, nếu như muốn lấy đi tính mệnh của mấy vị môn chủ, thật dễ như trở bàn tay.

Đương nhiên gã cũng chỉ nghĩ như vậy, tịnh không muốn phải làm thật.

Nhưng Hàn Lập ngàn vạn lần không nghĩ đến, chính vào tối ngày thứ tư sau khi đội ngũ đàm phán rời đi, một người y phục lam lũ, toàn thân tro bụi, tóc tai rối loạn, đột nhiên xông vào phòng của gã, hắn trừng đôi nhãn châu tràn đầy tia máu, dùng đôi môi trắng dã rách nát, khàn khàn nói với gã một câu

"Đội ngũ đàm phán xong hết rồi, Ngô phó môn chủ chết rồi, hộ pháp, cung phụng chết rồi, mấy vị trưởng lão cũng chết rồi, cơ hồ đều chết sạch rồi"

Hàn Lập vừa nghe nói thế, có chút ngây người, không đợi tới lúc gã mở miệng hỏi.

"Đô ……"

Đột nhiên vài chỗ trên núi vang lên tràng âm thanh bén nhọn của tiếng còi báo động.

"Bang bang ……"

Tiếp đó là một trận âm thanh buồn bực của tiếng mõ vang lên.

"Đương, đương ……"

"Đinh đinh ……"

"Phanh phanh ……"

Các cách các dạng của âm thanh cảnh báo, không hẹn mà đồng thời vang lên, ngay sau đó là vô số tiếng hò hét chém giết ầm ầm vang lên. Trong đó mơ hồ truyền lại tiếng va chạm của binh khí, tựa như trong một sát na, toàn thể Thải hà sơn biến thành một chiến trường giết chóc to lớn.

Hàn Lập biến sắc, gã không cố nghe tiếp những lời của người đang đứng trước mắt, thân hình nhoáng một cái, người đã ra tới bên ngoài phòng, gã nhìn bốn phía, tìm một gian phòng cao nhất, khẽ dậm chân, người đã lên tới đỉnh căn phòng, sau đó hướng ra ngoài cốc mà nhìn.

Thần sắc của gã rất không tốt, lộ ra vẻ âm trầm. Bởi vì nhập vào trong mắt gã không xa toàn là ánh lửa cao ngút trời, bóng người khó phân, lại thêm ánh đao quang kiếm ánh không ngừng lấp lóe, hơn nữa khắp nơi là tiếng chém giết, tiếng báo động, tiếng giận dữ, tất cả tạo thành một vùng âm thanh hoảng loạn.

Gã nghe được tiếng gió phía sau vang lên, đầu không cần quay lại, cất tiếng hỏi: *"Lệ Phi Vũ, là Dã lang bang sao?"*

"Đúng vậy, không nghĩ tới kế hoạch của bọn chúng lại chu mật đến vậy, cơ hồ tiêu diệt toàn bộ đội ngũ đàm phán của chúng ta, rồi theo đuôi của những người may mắn còn sống, đuổi giết tận lên trên núi." Người báo tin kia chính là Lệ Phi Vũ, người vốn đã ly khai vào bốn ngày trước.Thanh âm của hắn lúc đó, tràn đầy sự phẫn nộ bất cam.

------oOo------

Chương 77: Đối sách

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nhưng, bọn chúng làm thế nào để đột phá được trạm canh gác bên sườn núi ở bên ngoài, lúc bọn ta trở về, rõ ràng đã kêu cảnh vệ bên đường phải tăng cường cảnh giới rồi." Lệ Phi Vũ nghi hoặc tự nhủ.

"Cái này không có gì kỳ quái cả, Dã lang bang đối với hành động tấn công lần này, nhất định đã sớm lập mưu từ lâu, gài vài gian tế ở ngoại vi là việc cực kì dễ dàng, có đám nội gian này dẫn đường, đám cảnh vệ bên ngoài kia liền bị hạ một cách vô thanh vô tức, cũng là việc hết sức bình thường." Hàn Lập thản nhiên nói.

"Nhưng Dã lang bang muốn dễ dàng hạ gục tất cả các phân đường, đó là việc không thể. Ta phỏng chừng bọn chúng muốn vây chặt từng phân đường ở trên đỉnh núi mà không công kích, sau đó tập trung tất cả các cao thủ, chuyên tâm công kích tổng đường ở Lạc Nhật phong. Chỉ cần bắt giữ hoặc giết chết toàn bộ đầu não của chúng ta, thì các phân đường kia liền thành không công mà tự phá rồi."

"Vậy hiện tại chúng ta nên làm gì? Nên đi Lạc Nhật phong sao?" Lệ Phi Vũ có chút vội vã lo lắng hỏi dồn tới.

Hàn Lập im lặng không nói, một hồi sau, đột nhiên xoay người, đối diện Lệ Phi Vũ, trầm giọng nói:

"Ngươi còn chưa nói cho ta biết, trong đội ngũ đàm phán có nhiều cao thủ như vậy, tại sao lại bị tiêu diệt hết? Theo lý mà nói, Dã lang bang tuyệt đối không có thực lực lớn như vậy."

Lệ Phi Vũ vừa nghe những lời đó, cơ nhục trên mặt co rút một hồi, hắn không thể kìm chế được, thè đầu lưỡi ra liếm đôi môi khô khốc, thần sắc lộ ra một tia cười khổ nói:

"Bọn chúng sử dụng lượng lớn nỏ liên châu, mà đều là loại sử dụng trong quân đội"

"Nỏ liên châu dùng trong quân đội?"

"Không sai"

"Khi đó, bọn ta mới rời núi đi được hai ngày, đang đi trên một vùng đồng cỏ, bởi vì vẫn còn đang trong địa giới của bản môn, cho nên mọi người đều buông lơi. Chính vào khi đó, đột nhiên từ dưới đất chui lên vô số bang chúng Dã lang bang, trong tay bọn chúng là nỏ cứng, sau đó là vô cùng vô tận nỏ tiễn bắn tới, khiến cho những đệ tử võ công kém một chút, chết ngay tại đương trường dưới loạn tiễn. Chỉ có số ít người võ công cao cường hoặc là người có vận khí cực tốt, mới may mắn thoát được chuyến công kích đó, nhưng người người đều bị thương, võ công bị yếu đi rất nhiều. Ta là một trong số những người có vận khí tốt, nếu không đã không quay trở lại được."

Lệ Phi Vũ nói tới đây, trong lòng vẫn tràn đầy sợ hãi, bên trong ánh mắt bất giác lộ ra vài tia kinh hãi, xem ra cảnh tượng khủng bố của lần nỏ tiễn tề xạ kia, sự đả kích của nó đối với hắn thật sự là không nhỏ.

"Nỏ tiễn bắn xong, cao thủ của đối phương liền xông tới, sau đó mọi người lâm vào một trận khổ chiến, những người còn lại của bọn ta vì muốn gia tăng cơ hội sống sót, dứt khoát phân khai tự hành động, tự mình đột phá."

"Cũng may ta mệnh tốt, trong mắt của đối phương ta không được xem là mục tiêu kích sát trọng yếu, cho nên đám người đuổi theo tương đối ít, võ công cũng không tính là mạnh, dĩ nhiên ta giết được chúng. Nhưng đợi tới khi ta theo quay ngược lại hướng truy đuổi mới phát hiện, nguyên lai trên đường đi tại các điểm mà bọn ta nghỉ lại, không biết từ lúc nào bị đối phương nhổ sạch, biến thành nơi mà bọn Dã lang bang chiếm giữ, đợi chúng ta như cá lọt lưới tự chui đầu vào rọ. Ta thám thính một hai lần xong, liền không dám đi tìm viện trợ nữa."

"Vì muốn biết tình huống của những người khác, ta đã quyết tâm,

dứt khoát phải phục kích một tên lam y chấp pháp của Dã lang bang, từ miệng hắn ta biết được Ngô phó môn chủ và mấy vị trưởng lão, do bị quá nhiều cao thủ của đối phương vây công, đều đã chiến tử rồi, chỉ có vài vị giống như ta do không được coi trọng, mà đều là người võ công không yếu mới có thể đào thoát."

"Biết được tin tức này xong, ta căn bản không dám trì hoãn nhiều nữa, liền liều mạng chạy thẳng về núi, nửa đường, trong lúc vô ý gặp được hai vị cung phụng khác, giống như ta ngày đó thoát được. Thế là cùng nhau chạy trốn một ngày một đêm, cuối cùng cũng về đến núi."

"Về tới đây được một lúc, hai vị cung phụng kia liền đi tới Lạc nhật phong, để thông tri tin tức đội ngũ đàm phán đã bị diệt hết cho Vương môn chủ. Ta bịa ra cái cớ trị liệu vết thương, lén đến chỗ của ngươi, thương lượng một chút xem có cách gì ứng phó."

"Nên biết Ngô phó môn chủ và bao nhiêu người đều bỏ mình vì phục kích, còn chúng ta chỉ có vài người, thân phận không cao không thấp lại chạy thoát về. Lấy cớ trốn tránh trách nhiệm, ai mà biết được bọn họ ngoài mặt có đem lửa giận trút hết lên đầu chúng ta, biến chúng ta thành những con dê thế tội hay không."

"Hiện tại ngược lại mới tốt, tạm thời chưa cần cùng ngươi nói rõ việc đó, người của Dã lang bang đã chém giết lên tận đây rồi. Ngươi nói, bây giờ chúng ta nên làm thế nào mới tốt!"

Lệ Phi Vũ một hơi nói ra cả đống, thần sắc lại chuyển thành có chút bất đắc dĩ.

Hàn Lập nghe xong, nhíu mày, nghẹo đầu suy nghĩ.

Tiếng hò hét chém giết trên núi lúc này ngày càng kịch liệt, thỉnh thoảng truyền tới vài tiếng kêu thê lương của người chết, làm cho người ta không rét mà run.

"Hiện tại trên núi ngươi có còn thuộc hạ không?" Âm thanh của Hàn Lập biến thành thập phần trầm thấp.

"Có, ta còn hơn hai mươi thuộc hạ, đều an bài ở mấy căn phòng

gần nhà Lý trưởng lão, ban đầu dự định đợi đàm phán xong quay về, sẽ đem bọn họ xuất sơn làm việc."

"Tốt lắm, chúng ta tới chỗ ở của Lý trưởng lão trước, cùng đám người đó tập hợp lại trước, thêm nữa thuận tiện cùng Trương Tụ Nhi cô nương và Lý trưởng lão tụ họp, còn bước tiếp theo, đợi tới khi biết rõ tình hình cụ thể, rồi mới quyết định." Hàn Lập tỉnh táo nói, thể hiện thập phần lý trí.

"Tốt, ta nghe lời ngươi."

"Hiện tại, bên ngoài loạn như thế, ta thực sự lo lắng cho Tụ Nhi!" Lệ Phi Vũ có chút khẩn trương nói.

Hàn Lập liếc nhìn Lệ Phi Vũ một cái, thật sự không biết gã gia hoả này nghĩ cái gì, một mặt thì vô cùng lo lắng cho Trương Tụ Nhi, quan tâm cực kỳ, mặt khác biết rõ thọ mệnh của mình không dài, mà còn đòi kết hôn với con nhà người ta, rõ ràng muốn đối phương cô quả thủ tiết sao?

"Đúng là một gã gia hoả đầy mâu thuẫn!" Hàn Lập khẽ hạ một câu đánh giá không dễ nghe dành cho người bạn tốt của mình.

Hàn Lập khẽ nhảy xuống trước, rời khỏi nóc nhà, Lệ Phi Vũ cũng theo sau nhảy xuống.

"Ta đi thu thập một ít đồ vật, sau đó chúng ta lập tức đi ngay."

"Tốt, ngươi phải nhanh đấy, ta thực sự đang rất lo cho an toàn của Tụ Nhi."

Hàn Lập vừa nghe những lời đó, chỉ còn cách im lặng.

Đối phương mở miệng ra là *"Tụ Nhi"*, nói đến gai gai hết cả người, khiến cho Hàn Lập có vài phần khinh bỉ, lại có vài phần đố kỵ.

Hàn Lập không thèm để ý đến dạng đột nhiên hoá thân thành tình si là Lệ Phi Vũ, tự quay vào trong phòng, bắt đầu hoả tốc thu thập mấy loại vật phẩm cần chuẩn bị.

------oOo------

Chương 78: Lâm trung sát lục

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Xong rồi hả?" Vừa nhìn thấy Hàn Lập từ trong phòng đi ra, Lệ Phi Vũ lập tức thúc giục.

Hàn Lập cũng không cho Lệ Phi Vũ chút thể diện, trừng mắt nhìn đối phương một cái, sau đó đi tới một gian phòng tương đối nhỏ ở trước mặt, đứng cách cửa phòng đang đóng chặt, lạnh lùng nói:

"Khúc Hồn, ra đi, tối nay có việc dung đến ngươi rồi."

Lời Hàn Lập còn chưa dứt, *"soạt"* một tiếng, cửa phòng làm bằng gỗ tựa như làm bằng giấy hồ, bị người ta đụng cho nát bấy, sau đó trong đám vụn gỗ đang bay khắp nơi, một thân hình to lớn chậm rãi bước ra.

Hai mắt Lệ Phi Vũ có chút đăm đăm, hắn nhìn người có khí thế như yêu ma ở trước mắt, cự hán đầu lại đội mũ che kín hết cả diện mục, sợ run cả người.

Cự hán lặng yên không lên tiếng, tự mình bước đến phía sau lưng Hàn Lập.

"Đi thôi!" Hàn Lập mỉm cười nói, lần này tới phiên gã thúc giục Lệ Phi Vũ đang đứng như thằng ngốc.

"Nga!" Lệ Phi Vũ rốt cuộc cũng tỉnh táo lại.

Hắn dùng một loại ánh mắt kỳ dị nhìn Hàn Lập, rồi lại nhìn cự hán, sau đó ngậm chặt miệng, một tiếng cũng không phát, dẫn đầu hướng ra ngoài cốc mà đi.

Hàn Lập nhìn theo bóng lưng của Lệ Phi Vũ, khẽ mỉm cười, sau đó đi nhanh vài bước, đuổi theo đối phương. Cự hán Khúc Hồn bắt chước cũng gấp rút theo sau gã, nửa bước không rời.

Hàn Lập đối với sự hiểu biết của Lệ Phi Vũ rất là hài lòng, chính nhờ hai người cùng tôn trọng việc riêng tư của nhau, bọn họ mới có thể kết thành quan hệ bạn tốt đến như thế.

Tốc độ đi của mấy người đều rất nhanh, nháy mắt liền đến gần cốc khẩu, lúc Lệ Phi Vũ nhấc chân định tiến vào rừng cây, Hàn Lập đột nhiên vươn tay phải, tóm lấy đầu vai của hắn, khiến cho hắn không thể tiến vào trong.

"Làm gì thế?" Lệ Phi Vũ không hiểu gì lên tiếng hỏi, còn hàm chứa vài phần bất mãn. Nên biết, hắn hiện tại đang rất nóng lòng.

"Có người đang tới, mà không chỉ là một người." Hàn Lập thản nhiên nói.

Lệ Phi Vũ có chút kinh ngạc, lập tức ngưng thần lắng nghe, nhưng qua một lúc lâu, không nghe thấy được gì cả.

Hắn dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Hàn Lập một cái, nhưng đối phương vẫn mang bộ dáng thong dong không vội, không hề giải thích gì cho hắn cả.

"Ngươi ……" Lệ Phi Vũ vừa mới mở miệng một cái, Hàn Lập đột nhiên lấy một ngón tay, đặt lên trên miệng, ý bảo hắn ngừng nói.

Lệ Phi Vũ nhíu mày, tuy có chút không tình nguyện, nhưng vẫn theo thói quen, nghe theo ý của đối phương, không tiếp tục nói nữa.

Lần này không quá lâu, thần sắc Lệ Phi Vũ cũng trở nên ngưng trọng, hắn quay đầu lại, có chút ngạc nhiên nhìn về phía Hàn Lập, bởi vì hắn cuối cùng nghe thấy có rất nhiều tiếng bước chân đồng thời vang lên phía ngoài cốc, còn thấy bóng dáng của rất nhiều người.

"Tôn chấp pháp! Khu rừng này có một cái chuông to, còn có một con đường, xem ra đây chính là Thần thủ cốc mà phó lệnh chủ đã nói." Một thanh âm thô tráng từ bên trong rừng truyền tới.

"Ân, dựa theo những gì bản đồ nói, và dựa vào cái chuông to, nơi này không sai rồi. Các ngươi phải nhớ kĩ cho ta, lệnh chủ đã hạ tử lệnh, chỉ được phép bắt sống thần y trong cốc, ai cũng không được làm hại đối phương, không thì sẽ theo bang quy xử lý. Hiểu rõ chưa?" Một giọng nói khác có chút bén nhọn, tựa như tiếng gà trống gáy hạ lệnh.

"Vâng"

"Vâng"

Một loạt âm thanh tuân mệnh lien tiếp vang lên, từ giọng nói kia mà phán đoán, xem chừng có hơn mười mấy người, hơn nữa mỗi người trung khí không yếu, tựa hồ trong người đều có công phu không tệ.

"Trừ một vị Lam y chấp pháp ra, còn lại đều là tinh anh bang chúng của Dã lang bang. Lam y chấp pháp tương đương với hộ pháp bản môn, tinh anh bang chúng giống với đệ tử nội đường của chúng ta." Lệ Phi Vũ hạ thấp giọng, gần tới bên cạnh người Hàn Lập, khe khẽ giải thích.

Lệ Phi Vũ biết, người bạn tốt này của mình luôn không quan tâm tới tình huống đối đầu của bản môn, cho nên cũng không cần hỏi gã vì sao có thể sớm nghe thấy tiếng bước chân, ngược lại trực tiếp giảng giải thân phận của địch nhân, muốn cho đối phương biết được mà tính toán, đừng ngơ ngáo vô ý.

Hàn Lập vừa nghe, liền hiểu rõ dụng ý của Lệ Phi Vũ, gã cười nhẹ một lát, không nói gì, nhưng nhìn vào ánh mắt, tựa như không them để ý.

Lệ Phi Vũ có chút nóng nảy.

"Dựa vào thể lực lúc này của ta, một mình vẫn đối phó được với Lam y chấp pháp kia, nhưng nếu có thêm địch nhân khác, thì chắc chắn không phải là đối thủ. Ta biết ngươi có nhiều chủ ý xấu xa, có phương pháp nào rồi thì nhanh nói ra! Bằng không, không còn kịp nữa rồi." Lần nói chuyện này của Lệ Phi Vũ vừa nhẹ vừa nhanh, cực kì dồn dập. Bởi vì đám người kia đã đi vào trong

rừng, bắt đầu đi tới chỗ dừng chân của mấy người bọn Hàn Lập.

"Hay là chúng ta tránh né một chút, tạm lánh xa mũi nhọn của đối phương?"

Lệ Phi Vũ nói ra một chủ ý không tệ, nhưng đáng tiếc là Hàn Lập không sử dụng chủ ý đó.

"Khúc Hồn, ngoại trừ người mặc y phục màu lam kia sống sót, đem tất cả những người khác ở trong rừng, đều giết hết." Hàn Lập đột nhiên quay đầu, lạnh như băng ra lệnh cho cự hán.

"Cái gì?" Lệ Phi Vũ nghe câu đó xong, có chút ngạc nhiên.

Nhưng không chờ hắn có phản ứng, cự hán sau lưng Hàn Lập đã hóa thành một cỗ cuồng phong, mãnh liệt xông vào trong rừng, sau đó trong đám cây đen sì, lập tức truyền lại những tiếng kinh hô và thảm thiết của bọn người Dã lang bang.

"ai da!"

"A!"

"Là ai?"

"Không tốt, có người đánh lén."

"Đây …… đây là quái vật gì vậy! A …… "

"Chạy mau! A!"

Nhừng tiếng kêu kinh ngạc và thảm thiết ở trong rừng, trong nháy mắt vang lên, nhưng tiếng kêu dần dần thưa thớt, thậm chí không quá lâu, liền yên tĩnh hoàn toàn.

Lệ Phi Vũ nhìn chằm chằm về phía rừng cây, hắn lúc này, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ khó tin.

------oOo------

Chương 79: Vô đề

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cự hán giống như đang nhấc một chú gà con, một tay cầm Lam y hán tử đang bất tỉnh nhân sự, từ trong rừng cây vững vàng đi ra, trên người hắn dính không ít vết máu, những điểm tinh huyết lốm đốm dính trên áo vải xanh, trông giống như hoa đào tươi đẹp chói mắt.

Lệ Phi Vũ thở ra một hơi lạnh.

Cự hán bước vài bước tới trước mặt hai người, ném lam y nhân xuống đất, lập tức Lệ Phi Vũ cảm thấy một cỗ máu tươi đến gắt cả mũi, trực diện bay đến.

Sắc mặt hắn đại biến, bất giác lùi lại nửa bước, thực hiện tư thế cảnh giới.

Cự hán không để ý đến động tác của Lệ Phi Vũ, mà bước thêm một bước, trở về đứng sau lưng của Hàn Lập, im lặng không chút nhúc nhích, tựa như từ đầu đến cuối chưa hề rời khỏi đó.

Lệ Phi Vũ lúc này mới thở phào một hơi, thu lại tư thế phòng bị, hắn nhìn lam y nhân đang nằm dưới đất, nhòm nhòm vào Hàn Lập từ nãy tới giờ vẫn giữ thần tình thản nhiên, rồi đột nhiên cười.

"Ta nói ngươi tại sao lại trấn tĩnh được đến như thế? Hoá ra ẩn dấu một vị đại cao thủ ở bên cạnh ah! Sao không sớm nói với ta? Làm cho ta căng thẳng bao nhiêu lâu." Ngoài mặt thì Lệ Phi Vũ nói rất nhẹ nhàng, những bên trong lòng đang thầm thì, bắt đầu đoán về quan hệ của Hàn Lập với vị cự hán áo xanh.

Hàn Lập nhìn ra được tâm tư của đối phương, nhưng không có ý giải thích, mặt gã hiện lên vẻ như cười mà không cười, chậm rãi nói:

"Tên lam y chấp pháp này chắc biết được không ít tin tức, hai người bọn ta ai tra khảo đây? Ta thấy Lệ đại đường chủ người tốt hơn nhiều so với ta, giao cho ngươi nhé!"

Lệ Phi Vũ thấy Hàn Lập chặn đầu, không có ý muốn giới thiệu cho hắn làm quen với cự hán, trong lòng có chút bất cam.

Nhưng, hắn đối với việc tra khảo tên chấp pháp cũng có chút hứng thú, nghe Hàn Lập nói thế, cũng thuận nước đẩy thuyền, đáp ứng luôn.

Lệ Phi Vũ dựng lam y nhân đang hôn mê dậy, nhẹ nhàng tiến vào trong rừng cây, bắt đầu sự nghiệp bức cung của hắn, Hàn Lập thì đặt mông ngồi xuống bãi cỏ, bắt đầu chờ đợi.

Không quá lâu, Lệ Phi Vũ với vẻ mặt âm trầm từ trong rừng bước ra.

"Sao nhanh thế? Có tin tức nào hữu dụng không?" Hàn Lập không đứng dậy, nhíu mày, trực tiếp mở miệng hỏi.

"Hừ! Là một gã gia hoả tham sinh uý tử, ta vẫn chưa cần động thủ, đã khai ra toàn bộ rồi. Tin tức có hai loại, một tin tốt, một tin xấu. Ngươi muốn nghe tin nào trước?" Lệ Phi Vũ buồn bực nói.

"Nói tin tốt trước đi! Nghe xong có thể cao hứng một chút." Hàn Lập lộ rõ vẻ không quan trọng

"Tin tốt chính là, ngươi đã đoán đúng về kế hoạch của Dã lang bang. Đối phương quả nhiên đều vây khốn tất cả các ngọn núi, không hề chủ động tấn công, mà đem hết chủ lực điều tới Lạc nhật phong, liều chết tiến công, nghe nói đã hạ được mấy cửa quan rồi." Những lời này, Lệ Phi Vũ nói một cách bình thản, xem ra hắn không hề quan tâm đến an nguy của tầng lớp cao cấp.

"Tin tốt là như vậy, không cần hỏi, còn tin xấu kia chắc là xấu đến tột đỉnh rồi." Hàn Lập dùng tay sờ sờ mũi, tự nhủ.

"Cái miệng quạ đen của ngươi nói thật sự chính xác, tin xấu chính là, địch nhân tấn công lên núi lần này ngoại trừ Dã lang bang, còn

có một số bang phái nhỏ Thiết thương hội, Đoạn thuỷ môn, xem ra môn phái chúng ta thực sự là đại nạn lâm đầu rồi."

Hàn Lập nghe xong liền sửng sốt, xem ra tin này cũng nằm ngoài dự liệu của gã.

"Đừng quan tâm tới số người tiến công là bao nhiêu, trước hết hãy nhanh cùng tiểu tình nhân và thuộc hạ của ngươi hội họp, thừa dịp bên ngoài đang hỗn loạn, đi nhanh lên!" Hàn Lập không sửng sốt quá lâu, ngay lập tức đưa ra quyết định.

Lệ Phi Vũ vội vàng gật đầu đồng ý, kiến nghị này chính là đúng với ý của hắn.

"Tên gia hoả kia, ngươi giải quyết thế nào?" Hàn Lập đột nhiên hỏi một câu.

"Diệt khẩu rồi, còn mang theo hắn làm gì?" Lệ Phi Vũ đầy vẻ không quan tâm nói.

Hàn Lập nghe xong liền mỉm cười, một tay chống xuống đất, người liền từ bãi cỏ nhẹ nhàng đứng dậy.

"Đi thôi! Tận lực mà tránh địch nhân. Nếu như thực sự tránh không được, liền đem những người phát hiện ra chúng ta, giết cho sạch, không cần thủ hạ lưu tình, không thì người của chúng sẽ càng ngày càng tới đông." Lời nói của Hàn Lập rất nhẹ nhàng đơn giản, những hàm ý bên trong thì đằng đằng sát khí, tràn ngập mùi máu tươi.

Tại địa phương cách Thần thủ cốc khoảng mấy dặm đường. Bên trong sân nhà của Lý trưởng lão, lúc này tụ tập rất đông người. Đám người này có nam có nữ, già có trẻ có, xem ra bọn họ không hề biết chút nào về võ công, nhưng đều đang thấp giọng bàn luận cái gì đó, ngoài ra trên mặt ai cũng mang vẻ âu sầu lo lắng.

Gần trong sân, có hai mươi vị thanh niên, thân mặc hắc y, tay cầm đao kiếm, đang cảnh giới bốn phía, cùng với mấy người tay không tấc sắt ở trong sân tạo thành cảnh tượng thật bắt mắt.

Bên trong phòng khách của khu nhà, có hai người đang tranh luận vấn đề gì đó.

"Ta không đồng ý với việc phái người ra bên ngoài, phòng vệ của chúng ta tại nơi này không mạnh, lại phái thêm người ra ngoài, càng khiến cho yếu đi. Không được, tuyệt đối không được!" Một trung niên bụng to mập mạp, phun cả nước miếng ra ngoài, đồng thời đầu lắc nguầy nguậy, đang kiên quyết phản đối vấn đề gì đó.

"Nhưng chúng ta không biết là cuối cùng ngoài kia đang phát sinh chuyện gì, không phái người đi tìm hiểu một chút, khác gì bôi đen hai mắt, một chút tình huống cũng không biết, thật quá là bị động." Cùng với người kia tiến hành tranh luận, chính là ái đồ của Lý trưởng lão – Mã Vinh.

"Bị động thì bị động, ngoài kia phát sinh chuyện gì có quan hệ tới ta sao, đối với ta mà nói, an toàn của nơi đây là quan trọng nhất. Lẽ nào ngươi dám kháng mệnh?" Trung niên mập mạp nháy đôi mắt nhỏ vài cái, đột nhiên từ trong ngực rút ra một kim sắc yêu bài, ở trước mặt của Mã Vinh loá lên một lúc, rồi sau đó trên khuôn mặt hiện lên đầy vẻ kiêu ngạo ngang ngược.

Mã Vinh đưa mắt nhìn gã mập ở trước mặt, lại nhìn nhìn yêu bài, thở dài một hơi, chắp tay xá: *"Không dám, tại hạ khẩn tuân thượng mệnh."*

------oOo------

Chương 80: Ngộ địch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cái lệnh bài này chính là tín vật thiếp thân của Vương môn chủ, có nó tựu có khả năng tạm thời hiệu lệnh các đệ tử dưới trưởng lão, mà kẻ mập mạp này chính là thân tín bên người của Vương môn chủ, nghe nói hắn là con cô con cậu khá gần, cho nên nếu Vương môn chủ có khẩu tín, mệnh lệnh gì đều là thông qua người này truyền đạt đến.

Trước đó không lâu, người này được Vương môn chủ ban cho lệnh bài này, tới nơi đây thỉnh Lý trưởng lão lên núi nghị sự, nhưng sau khi truyền xong mệnh lệnh, nghĩ đến việc lập tức chạy trở về khi mặt trời lặn xuống sau núi, có điểm quá khổ cực, liền dựa vào sủng tín của mình, khăng khăng đòi ở lại Lý trạch nghỉ ngơi một hồi, sau sẽ trở về trên núi.

Lý trưởng lão dưới tình huống bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn chính là đáp ứng hắn, mà chính mình không dám chậm trễ, mang theo Trương Tụ Nhi cũng vài tên đệ tử khác, vội vã chạy tới Lạc Nhật Phong.

Kết quả không bao lâu, trên núi xảy ra đại biến, tên mập này nhát gan vô cùng, tự nhiên càng không muốn trở về một mình.

Những người trong viện tử, hầu hết đều là thành viên gia đình của bang chúng thì ở tại phụ cận của Thất Huyền môn, bọn họ phần lớn không biết võ công, bởi vậy khi hỗn loạn xảy ra đồng thời, những người này đều trở nên kinh hoảng, thất thố, không biết làm thế nào cho tốt?

May mắn Mã Vinh có chủ ý, hắn vội vàng thỉnh cầu Lệ Phi Vũ lưu lại hơn hai mươi thủ hạ để hỗ trợ, đem những người này tập trung lại với nhau, để ngừa chạy loạn trong đêm tối sẽ gặp cái gì bất trắc.

Bởi vì nơi này tương đối vắng vẻ, chính là ở tại phòng ốc đang được xây dựng trên vùng bằng phẳng ở trong núi, cho nên mặc dù nghe được âm thanh báo động và tiếng *"giết, giết"*, nhưng đối với chuyện cụ thể phát sinh bên ngoài, những người nơi này lại không biết.

Cho nên sau khi Mã Vinh hoàn thành hết thảy việc này, định phái những người này đi ra ngoài hỏi thăm tin tức. Tại thời điểm đó tên mập không biết chút nào võ công này lại xông ra, hắn chẳng những ngăn trở việc dò xét cử động, tình hình của địch, mà còn ỷ vào lệnh bài tước đoạt luôn quyền chỉ huy đối với ngoại đường đệ tử, sau đó định co rụt ở chỗ này, bịt tai nhắm mắt, chuyện gì cũng không làm.

Mã Vinh biết rõ tầm quan trọng của việc hiểu rõ tình hình địch, hắn mấy lần cùng đối phương tranh chấp, nhưng đều bị tên mập nhát chết đến cực điểm này dùng lệnh bài mà Vương môn chủ cấp cho, đè ép xuống, thậm chí ngay cả Mã Vinh tự mình đi dò xét cũng không cho, xem ra hắn cũng đem Mã Vinh trở thành một công cụ hộ thân bảo vệ tính mạng của mình.

Cứ như vậy, ở trong phòng khách Mã Vinh gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo lửa, di chuyển loạn lên, nhưng lại không có biện pháp nào đối với tên mập cái gì cũng không hiểu này, phải biết rằng tại Thất Huyền môn không nghe thượng lênh, tự tiện hành động, tội danh là rất lớn, nhẹ thì phế đi võ công, đuổi khỏi sơn môn, nặng thì tính mạng khó mà bảo toàn, bị hình phạt đao trảm. Bởi vì hắn biết rõ đại sự kinh thiên động địa xảy ra bên ngoài, rất có thể bổn môn đã đến lúc sinh tử, nhưng chỉ ở đây không thể làm gì.

Trong lúc Mã Vinh hận không thể một chưởng đánh chết tên thượng cấp trước mặt này, thì Hàn Lập cùng Lệ Phi Vũ lại không biết một chút nào hết thảy sự việc phát sinh nơi đây, vẫn còn hướng tới nơi này cấp tốc chạy tới.

Dọc đường đi, bọn họ thấy dấu vết của địch, có khả năng tránh được thì tránh, trốn được thì trốn, tận lực che dấu hành tích của mình, cho đến khi cách chỗ ở của Lý trưởng lão hơn một dặm thì bị một nhóm người áo xanh chặn đầu, không có cách nào ẩn thân thêm nữa, rút cuộc cùng địch nhân lần đầu tiên tiếp xúc chính diện.

Hiện tại có mười tên cầm cương đao, từ bốn phương tám hướng xông tới bao vây, đem bọn họ vây ở giữa.

Từ trên bộ pháp hành tẩu nhìn ra, trong đó đại bộ phận mấy tên trên ống tay tay áo có một đạo bạch tuyến võ công kém cỏi nhất, mà hai gã trên ống tay áo có hai đạo bạch tuyến thì võ công cao hơn rất nhiều, nhưng cao nhất chính là tên có ba đạo bạch tuyến, trên mặt có vết sẹo, hắn hiển nhiên chính là đầu mục của đám người này.

Tên cầm đầu có vết sẹo này cũng cẩn thận đánh giá mấy người bị vây khốn dưới tay của mình, hắn trong lòng đã cảm thấy có chút kỳ quái.

Điều này cũng khó trách, trong mấy người này, Lệ Phi Vũ bây giờ đầu tóc rối bời, dơ dáy nhếch nhác, thoạt nhìn giống như đầu bếp trên núi, mà Hàn Lập hai mắt vô thần, da tay ngăm đen, không giống kẻ có võ công, duy nhất có thể mang đến áp lực cho bọn hắn chính là kẻ có thân hình cao lớn, đầu đội nón tre, chính là Khúc Hồn trên người vẫn còn vết máu loang lỗ.

Ba người bất luận bất loại (1) đứng chung một chỗ, làm cho tên đầu mục danh tiếng tự nhận là giang hồ lão luyện này cũng có chút buồn bực.

Hắn đem ánh mắt đề phòng hướng tới mấy kẻ dưới tay, sau đó cao giọng hướng về phía đối diện hô: *"Bất kể các ngươi là ai, Thất Huyền môn bây giờ đã hết rồi, các ngươi đầu hàng đi, có khả năng tha chết cho các ngươi."*

Hàn Lập cười một cái, xoay mặt nói với Lệ Phi Vũ: *"Ai động thủ? Ngươi hay là Khúc Hồn?"*

Lệ Phi Vũ vừa nghe, hai tròng mắt hung quang chợt lóe, lớn tiếng nói: *"Từ phục sức mấy tên này xem ra, đúng là đệ tử sơ đẳng của Đoạn Thủy môn, ta đã bị bọn Dã Lang bang truy sát một thời gian dài, trước tiên để cho ta phát xuất sự phẫn hận trên người bọn họ* *đi! Thêm nữa vũ khí của bọn họ, vừa lúc ta dùng hợp."*

Nói xong, người kia như cầu vòng vọt ra ngoài, trong nháy mắt đã tới trước mặt tên áo xanh cách hắn gần nhất.

Tên nọ thất kinh, vừa định vũ động cương đạo, nhưng chợt thấy trong tay nhẹ bẫng, đao đã ở trong tay địch nhân đối diện rồi, hắn hoảng loạn vội vàng lùi lại, song đã muộn, một đạo bạch quang xẹt qua trước mắt, thân thể hắn đã tách rời làm hai.

Chuỗi động tác liên tiếp của Lệ Phi Vũ, khéo léo hoàn hảo, nhanh như thiểm điện, làm cho đám đệ tử Đoạn Thủy môn còn lại chưa kịp phản ứng, đã bị Lệ Phi Vũ đoạt đao, giết người.

Đám người còn lại sắc mặt đại biến, đặc biệt là tên cầm đầu mặt sẹo, bởi vì hắn võ công cao hơn nhiều so với những người khác, nên tâm tư hắn cũng lợi hại nhất. Hắn rất rõ ràng, biết mình đã gặp phải cao thủ, căn bản là bọn hắn không có khả năng chống lại, bởi vậy hắn rất quyết đoán ra lệnh:

"Toàn bộ lui lại, có thể chạy một người thì chạy một người, mau phát tín hiệu, kêu cao thủ tăng viện!"

Những lời này nhắc nhở những tên áo xanh khác, bọn chúng ầm ầm một chút, từ tư thế vây bắt lúc đầu, chuyển qua chạy trốn tứ tán, hướng bốn phương tám hướng đào thoát, có vài người một bên thì chạy, một bên thì đem tay sờ vào lòng ngực, xem chừng phải lấy ra tín hiệu cấp báo.

Tên áo xanh có hai đạo bạch tuyến chạy nhanh nhất, nhô lên hụp xuống vài cái đã trốn ra xa ngoài mấy trượng.

Hắn trong lòng mừng thầm, nghĩ rằng mình có hi vọng chạy thoát, nhưng chợt thấy lạnh sau gáy, một đoạn kiếm bén nhọn dài nửa tấc từ yết hầu đâm ra, sau đó lập tức lại biến mất vô ảnh vô tung, hắn không nhịn được hoảng sợ, muốn lên tiếng kêu to, nhưng cảm giác được toàn thân giống như bị rút hết sức lực, trở nên mềm nhũn, không có chút khí lực nào, tiếp theo trơ mắt nhìn thân thể chính mình từ từ ngã xuống, mặt ngửa xụi lơ trên mặt đất, đã không thể động đậy nữa.

Lúc này hắn mới hiểu được, mình cũng bị người từ sau phía sau thân đâm một kiếm xuyên qua yết hầu.

Tên áo xanh này rất không cam lòng, hắn rõ ràng đã chạy thoát xa rồi, như thế nào lại chết nhanh như vậy?

Hắn cố sức đem đầu quay hướng một bên, rút cuộc thấy được một màn cuối cùng trước khi chết: một cái bóng đen, thoắt ẩn thoắt hiện sau lưng một tên áo xanh thoát ra xa nhất, sau một kiếm phiêu phiêu, bóng đen có chút nhoáng lên rồi biến mất, sau đó lập tức xuất hiện phía sau một gã đồng môn khác, lại cùng một dạng bạch quang hiện lên, lúc này một kiếm lại xuyên qua yết hầu từ phía sau, thân thể hắn giống như mình ngã xuống trên cỏ, từ cuống họng máu tươi phun ra ngoài.

Sau khi nhìn xem hết thảy điều này, tên áo xanh mới mỉm cười nhắm mắt xuôi tay, bởi vì hắn biết tự mình cũng sẽ không cô đơn, rất nhanh sẽ có nhiều người xuống bồi tiếp hắn, bóng đen kia quỷ mị sẽ không tha một người nào trong bọn họ.

(1) bất luân bất loại: không giống như thường, không ra cái loại gì cả.

------oOo------

Chương 81: Cổ Thiên Long

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kim lang Cổ Thiên Long lúc này rất tự mãn, khuôn mặt bình thường tái nhợt thảm đạm, bởi vì quá hưng phấn, mà hiện ra vài nét hồng hào.

Cũng khó trách hắn có bộ dáng như vậy, dù sao đại địch của Dã Lang bang là Thất huyền môn, dưới sự tính tóan tỉ mĩ của hắn, đã trực tiếp bại dưới tay hắn, điều này làm cho kẻ đứng đầu Dã Lang bang như hắn, làm sao mà không đắc ý cho được!

Hắn hiện tại đứng ở sườn núi Lạc Nhật Phong, xung quanh có rất nhiều Hồng y thiết vệ của Dã Lang, gần sáu mươi thiết vệ này, đều là do hắn tốn hao tâm huyết tỉ mỉ bồi dưỡng trong số các binh sĩ, chẳng những mỗi người võ công đều tinh thuần mà còn trung tâm, đối với hắn tuyệt không hai lòng.

Nhóm người này đều được tự hắn chí bảo, bình thường cũng không sử dụng khi tranh đấu, nhưng lúc này hắn lại đem toàn bộ theo bên người, chính là để trấn áp, nếu không Thiết Thương hội, Đoạn Thủy môn mấy bang phái nhỏ kia, làm sao có thể cúi đầu nghe lệnh.

Dù sao các bang phái này cũng không muốn Dã Lang bang lớn mạnh nhất, mà hy vọng hai thế lực lớn luôn luôn tranh đấu hoặc cân bằng nhau, như vậy bọn họ mới có thể có đường mà sinh tồn.

Nếu không phải Cổ Thiên Long dùng thế sấm không kịp bưng tai, đột nhiên đem gia đình của các đầu mục bang phái này không chế trong tay, ngoài là còn dùng lợi ích lớn hứa hẹn, thì các bang phái nhỏ này sự là sớm đã nổi loạn.

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi quay đầu nhìn lại, mười mấy tên thủ lĩnh các bang phái nhỏ đang đứng ở phía sau hắn cách đó không xa.

Những người này đều cúi đầu ủ rũ, vừa thấy Cổ Thiên Long nhìn lại, không trợn mắt nhìn lại, thì cũng lẩn tránh không dám nhìn lại.

Nhìn thấy tình hình như vậy, Cổ Thiên Long trong lòng cũng lạnh lùng cười, quay đầu lại, trong đầu không khỏi bắt đầu lo lắng sau khi bắt được Thất huyền môn, lên kế hoạch làm sao gồm thâu các bang phái nhỏ này.

Phía trước Cổ Thiên Long, có gần ngàn người mặc đồ nhiều màu tay cầm vũ khí, đang như bầy ong tấn công vào Thất huyền môn, những người này đội hình tán loạn, cũng không có bất cứ sự phối hợp nào, do đó thương vong cũng không ít.

Nhưng Cổ Thiên Long cũng không cần, người đang tiến công cũng không phải là người của Dã Lang bang, mà là bang chúng của các bang như Thiết Thương hội, Đoạn Thủy Lưu, hắn vốn cũng không trông cậy vào những người này có thể dánh thủng tuyến phòng thủ của Lạc Nhật Phong, là một cứ điểm rất hiểm ác, chỉ là muốn dùng đám người này để làm hao phí tinh lực của những người thủ quan, sau đó mới dùng lực lượng tinh nhuệ của bang mà tấn công một kích chí mạng.

Vừa nghĩ đến Liên châu nõ, khuôn mặt thanh tú của Cổ Thiên Long, cũng lộ ra vẻ vui sướng.

Nhắc tới Dã Lang bang có thể dễ dàng chiếm thế thượng phong như thế, cũng là nhờ vũ khí giết người lợi hai này.

Nếu không làm sao có thể bắn sách đội ngũ đàm phán của đối phương, ngay cả những cứ điểm tại Lạc Nhật Phong này, cũng sẽ làm cho Dã Lang bang tổn thất không ít nguyên khí, đối với kế hoạch gồm thâu các bang phái nhỏ sau này cũng hết sức bất lợi.

Mà loại vũ khí này Cổ Thiên Long cũng không tốn chút sức lực nào để có được, là hắn có được khi ở trong nhà cứ như là từ trên trời rơi xuống.

Mỗi khi Cổ Thiên Long nhớ tới việc này, trong lòng cũng cực kỳ vui sướng.

Đó là chuyện ba tháng trước, lúc ấy hắn đang ở Tổng bộ lên kế hoạch hành động lần này, đột nhiên có một người lính tự xưng là thân thích của hắn xin gặp, hắn cũng có chút kinh ngạc, cũng gặp người đó, kết quả đúng là một người anh họ của hắn. Nguyên mười mấy năm trước, đời trước của Dã Lang bang khi vẫn còn là mã tặc, có một nhóm người bị quan phủ chiêu an, người anh họ này cũng ở trong đó, kết quả đã nhiều năm qua, người anh họ này cũng lên được tới chức phó tướng. Ngày nay người anh họ là phó tướng này, trùng hợp vận chuyển một số vật tư đi Kính Châu, vừa lúc đi ngang qua nơi này, nghe nói Cổ Thiên Long là bang chủ của Dã Lang bang, tự nhiên muốn ghé thăm người em họ này một chút.

Hai người vừa thấy mặt tự nhiên cảm khái ân cần thăm hỏi, sau đó kể cho nhau nghe kinh nghiệm bao năm nay, nghe đến Cổ Thiên Long nhắc tới gần đây phát sinh xung đột với Thất huyền môn, mới nói cho dù đối phương có ngạo nghễ đến đâu thì chỉ cần hơn trăm cây Liên châu nỗ của hắn, là có thể đem Thất huyền môn từ trên xuống dưới giết sạch.

Người nói thì vô tâm, nhưng người nghe thì có ý, Cổ Thiên Long trong lòng vừa động, liền thử thăm dò hỏi người anh họ này có thể cho hắn một ít Liên châu nỗ hay không? Đối phương nghe xong mỉm cười, cũng rất thẳng thắn nói với Cổ Thiên Long, trong số vật tư hắn vận chuyển cxung có khá nhiều Liên châu nỗ, cũng không phải là không thể cho hắn, chỉ là cần phải có một số ngân lượng để bịt miệng mọi người, hơn nữa cũng không thể cho nhiều được.

Cổ Thiên Long nghe vậy mừng rỡ, lập tức xuất ra hai vạn lượng bạc, đổi lấy ba trăm Liên châu nỗ từ người anh họ này, rồi giao cho kẻ tâm phúc bảo quản cẩn thận để sử dụng, do đó mới có thắng lợi liên tiếp như ngày hôm nay.

"Phá rồi!"

"Đã phá được rồi!"

Những tiếng hô kinh thiên động địa là cho Cổ đại bang chủ từ trong trầm tư sực tỉnh lại.

Hắn hơi giật mình, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên núi, chỉ thấy trên đó vốn cắm cờ của Thất huyền môn, nay đã đầy người của các bang phái nhỏ, thật sự đã bị công phá.

Cổ Thiên Long hơi cau mày, hắn cảm thấy có chút kỳ quái, dựa theo lực phòng thủ của các cứ điểm trước đó, cửa ải cuối cùng này đáng lý ra là phải khó công mới đúng, làm sao mà chỉ trong chốc lát đã bị đám quân tạp nhạp này công phá, chẳng lẻ là có âm mưu gì đây?

Thần sắc của hắn trở nên âm trầm, phàm là người quen thuộc Cổ đại bang đều biết, đó là biểu hiện khi trong lòng hắn không vui, nếu như lúc này mà chọc giận hắn, sợ rằng muốn không chết cũng khó.

"Ồ, nếu đã phá, tại sao không đi lên?" Một thanh âm khó nghe vang lên, trong giọng nói cũng không có ý tôn kính Cổ đại bang chủ chút nào.

Theo lý thuyết Cổ Thiên Long hẳn là sẽ giận dữ, nhưng lúc này Cổ bang chủ lại quay người, rất cung kính hồi đáp:

"Trương tiên sư, ta thấy lần phá quan này có chút kỳ quái, sợ rằng có âm mưu gì đó ở trong, cho nên cẩn thận một chút vẫn là tốt nhất!."

"Sợ cái gì, có ta ở bên cạnh ngươi, chỉ bằng những người này có thể làm bị thương ngươi sao? Mau đi, mau đi! Ta đã ở đây cả đêm rồi, buồn muốn chết được, giải quyết bọn người Thất huyền môn kia sớm một chút, lão nhân gia ta cũng sớm được nghỉ ngơi" Thanh âm này cũng không già nua, nhưng lại có giọng điệu rất kẻ cả, nghe xong khiến người ta cực kỳ chán ghét.

------oOo------

Chương 82: Kim Quang thượng nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Người nói chuyện dang đứng bên cạnh Cổ Thiên Long, là một người cao ba thước (chưa tới 1m) tên Chu Nho.

Chu Nho này mới hơn bốn mươi tuổi, trông tướng gầy ốm, hắn mặc hồng bào thêu chỉ vàng, ngón tay, trên cổ đeo đầy nhẫn và dây chuyền vàng, bên hông còn đeo mấy cái chuông vàng, trong khi nói chuyện trong miệng kim quang lập lòe, xem ra trong đó cũng không ít răng vàng, từ bề ngoài cho thấy, mười phần là khoe khoang.

Giờ phút này vẻ mặt của hắn không kiên nhẫn, hiển nhiên đối với sự sợ trước sợ sau của Cổ Thiên Long rất là bất mãn.

Chu Nho này trông có vẻ hèn mọn như vậy, trang phục lại như một gã chủ đất, mà lại đối với Cổ Thiên Long bất kính như thế, làm cho các thiết vệ xung quanh không khỏi trợn mắt nhìn người này.

Chu Nho này cũng thấy được sự bất mãn của thiết vệ, nhưng hắn hắc hắc cười lạnh một tiếng, căn bản không đáng để ý tới, ngược lại ngạo nghễ nói với Cổ Thiên Long:

"Cổ bang chủ, ngươi đem ba ngàn lượng hoàng kim, mời bổn thượng nhân từ xa đến đấy, không phải là chỉ để đi chơi một đêm chứ! Muốn ta ra tay đối phó với người nào, bây giờ có thể nói rõ ra. Không phải là nhờ ta đối phó với Môn chủ Thất huyền môn chứ, đối thủ yếu như vậy ngươi có thể tự giải quyết, cần gì phải đem hậu lễ mời ta ra tay?"

"Nếu chỉ một môn chủ Thất huyền môn thì cũng không nhọc tiên sư ra tay, ta mời tiên sư đối phó chính là ba vị sư thúc của Môn

chủ Thất huyền môn. Ba người mặc dù đã sớm tuyên bố quy ẩn, nhưng kỳ thật vẫn ẩn cư trong mật thất của Lạc Nhật Phong, vượt qua sinh tử quan, bây giờ công lực sợ rằng sớm đã tiến vào hóa cảnh, không phải là cao thủ bình thường có thể ngăn cản được, chính là choõ dựa lứon nhất của Thất huyền môn lúc này, cũng là mời tiên sư đối phó với những người này" Cổ Thiên Long rất khiêm nhường, không có một chút sao lãng nào.

Phải biết rằng Chu Nho này, trong lúc vô ý hắn được người trong đạo quan giới thiệu, người này tự xưng Kim Quang thượng nhân, pháp lực vô cùng, cũng đã tự mình biểu diễn cho hắn xem thuật phi kiếm và kim cương bất hoại công.

Hắn đã chính mắt thấy uy lực của hai loại pháp thuật này làm cho chấn động, biết đối phương chính là người tu tiên trong truyền thuyết, trong lòng xuất hiện ý muốn làm quen.

Khi biết người này rất mê vàng, hắn lập tức cho người đem đến một lượng vàng lớn, cũng có ý nịnh nọt, rốt cục đã đánh động được đối phương, hứa là sẽ ra tay giúp đỡ hắn một lần.

Bởi vậy Cổ Thiên Long đối với Chu Nho này lúc nàu cũng giữ lễ vãn bối, đối với vẻ tự cao tự đại tuyệt không dám có ý chán ghét, hắn cũng rất rõ ràng, Kim Quang thượng nhân này cũng không phải một Dã Lang bang nho nhỏ của hắn có thể đối kháng được.

Kim Quang thượng nhân sau khi nghe xong, ha ha cười một trận, đợi tiếng cười ngừng lại, hắn mới ngạo mạn nói: *"Mấy người tục nhân mà thôi, cứ giao cho ta đi! Cho dù bọn họ công lực cao tới đâu, võ nghệ tới mức nào, cũng không phải là đối thủ phi kiếm của ta, ngươi cứ việc yên tâm!"*

"Đã có tiên sư người, thù lao của tiên sư ta cũng không dám thất lời, sau khi việc thành, ta tình nguyện đem hai ngàn lượng hoàng kim làm lễ" Cổ Thiên Long mừng rỡ, vội vàng tăng thù lao lên không ít, hắn cũng biết đối phương cũng không phải hạng người thiện lương gì, dùng vàng nói chuyện vào tốt nhất.

Kim Quang thượng nhân nghe xong, trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười, hắn hài lòng gật gật đầu, hiển nhiên đối với Cổ đại bang] chủ rất là hài lòng.

Đã có sự cam đoan của Kim Quang thượng nhân, Cổ Thiên Long cũng không chần chờ, lập tức ra lệnh người của Dã Lang bang tất cả đều tiến lên đỉnh Lạc Nhật Phong, chuẩn bị tấn công Tổng đường Thất huyền môn - Thất huyền điện.

Bởi vì có rất nhiều người xông lên núi, cho nên Cổ Thiên Long cùng với thiết vệ của hắn cũng phải mất một khoảng thời gian mới lên được tới đỉnh núi.

Cổ bang chủ lần đầu tiên thấy được tổng điện của kẻ đối đầu, nhưng vẫn bị sự to lớn của Thất huyền điện làm cho kinh hãi, hắn bây giờ cảm giác thấy Tổng đàn của Dã Lang bang so với Tổng đàn của người ta, quả thực như là một cái ổ chó, thật sự là thảm không chịu được.

Chỉ thấy trên đỉnh Lạc Nhật Phong có một khoảng đất rộng mấy mẫu, trên đó có mấy tòa thạch điện được dựng lên từ những phiến đá xanh cực lớn, một lớn sáu nhỏ.

Mặc dù đang đêm, bởi vì ánh đuốc nhìn không rõ toàn cảnh, nhưng cái khí thế thuần túy là cao lớn, hùng vĩ tráng lệ này, cũng làm người của Dã Lang bang cùng với các bang phái nhỏ mới tới cũng ngẩn người ra, trong khoảng thời gian ngắn cũng không lập tức tiến công, mà chỉ vây quanh mấy tòa thạch điện này, đến một giọt nước cũng không thông.

"Đối phương dù sao cũng là môn phaá đã truyền thừa hơn hai trăm năm, tài lực cũng không phải một bang phái mới quật khởi hơn mười năm nay có thể so sánh được, thật sự là xa xỉ hào hoa!" Cổ Thiên Long không khỏi thầm nghĩ.

Hắn lập tức ra chủ ý, chỉ cần diệt được Thất huyền môn, hắn sẽ lập tức dời Tổng đàn đến đây, chỉ có kiến trúc hùng vĩ như vậy mới có thể phù hợp với thân phận bá chủ một phương như hắn.

Cổ Thiên Long nhìn một chút lối vào tối đen của chủ điện, rồi lại nhìn thuộc hạ ở bốn phía xung quanh, rốt cục tay phải cũng chậm rãi đưa lên.

Trong phút chốc, cả tòa Lạc Nhật Phong thượng trở nên im lặng không tiếng động, ánh mắt mọi người đều chăm chú vào tay của hắn, bọn họ đều biết, chỉ cần bàn tay này hạ xuống, cuộc chiến tiêu diệt phòng tuyến cuối cùng Tổng đường Thất huyền môn sẽ bắt đầu.

"Khoan đã".

Nhưng vào lúc này, đột nhiên từ trong lối vào tối đen truyền đến một thanh âm lạnh như băng.

Sau đó có tiếng bước chân, từ bên trong truyền ra, càng ngày càng rõ ràng.

Cuối cùng, một trung niên quần áo màu trắng xuất hiện ở lối vào, trên đầu có cắm một thanh mộc trâm, toàn thân trên dưới chỉ có một thanh trường kiếm vỏ màu trắng, sắc mặt tái nhợt, song hai tròng mắt lại lấp lánh có thần, ánh mắt giống như lợi kiếm đâm thẳng vào lòng người khác, làm cho người ta không lạnh mà run.

Hắn đi ra chừng mười trượng, rồi ngừng lại, chậm rãi đánh giá đám người đang vây xung quanh, trên mặt không chút sợ hãi.

Cuối cùng tầm mắt của hắn, rơi vào cánh tay đang giơ lên cao của Cổ Thiên Long, sau đó ánh mắt lại từ bàn tay di chuyển sang mặt của Cổ Thiên Long.

"Cổ Thiên Long" Người trung niên này gọi thẳng ra tên của Cổ đại bang chủ.

"Vương Tuyệt Sở" Cổ Thiên Long cũng không yếu thế gọi ra thân phận của đối phương.

"Nói đến, hai người chúng ta thân là chúa tể một phương, nhưng thật ra lần đầu tiên mặt đối mặt gặp nhau, có phải hay không, Vương đại môn chủ!" Cổ Thiên Long dùng một loại giọng điệu đặc biệt, trên khóe miệng nổi lên vẻ trào phúng, sau đó từ từ đưa bàn tay phải rụt trở về.

Vương Tuyệt Sở không chút biểu tình nhìn Cổ Thiên Long, không nói lời nào, không khí tựa hồ bắt đầu khẩn trương.

"Vương môn chủ một mình ra đây, chẳng lẽ là định đầu hàng sao?" Cổ Thiên Long thanh âm có vẻ cười cợt, cười nói.

"Không sai, ta vốn định cùng ngươi thương lượng về việc đầu hàng" Thất huyền môn Môn chủ Vương Tuyệt Sở, giống như người băng lạnh lùng hồi đáp.

------oOo------

Chương 83: Đại hãm tịnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ngươi thật định đầu hàng?" Cổ Thiên Long cảm thấy có chút bất ngờ.

"Đầu hàng là đầu hàng, bất quá chúng ta hai phương ai đầu hàng ai, thì vẫn chưa biết!" Vương Môn chủ hai tròng mắt híp lại một chút, tay tùy ý đặt lên trên chuôi kiếm, chậm rãi nói.

"Lời này của ngươi có ý tứ gì?" Cổ Thiên Long sắc mặt trầm xuống, hắn lại vung tay lên, ra dấu.

Nhất thời thiết vệ phía sau hắn xông lên, tạo thành nửa vòng tròn vây quanh Vương Tuyệt Sở, đồng thời lấy từ sau lưng ra Liên châu nõ, trên đầy những tên lóe thanh quang chĩa thẳng vào người này.

Xem ra chỉ cần Cổ Thiên Long ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ không chút do dự mà phóng tên ra, lập tức giết chết Vương Tuyệt Sở tại chỗ.

"Ngươi cho là bổn môn sau khi đem Tổng đường lên Lạc Nhật Phong, cho tới bây giờ chưa từng lo lắng có ngoại địch xâm lấn, mà không có cách nào ngăn cản sao?" Vương Môn chủ đối với các tên nõ này đều không xem ra gì, trong khẩu khí còn có vài phần âm trầm uy hiếp.

Nghe nói như thế, Cổ Thiên Long trong lòng khẽ trầm xuống, trong đầu có một dự cảm không rõ lắm, hắn cũng không có ngắt lời đối phương, tiếp tục âm trầm nghiêm mặt, muốn nghe đối phương rốt cuộc muốn nói cái gì.

"Đem bổn môn dời đến đây chính là đệ thất đại môn chủ Lý môn chủ, bản thân chửng những hùng tài đại lược, hơn nữa am hiểu thổ mộc cơ quan thuật, cũng được xưng là một đời kỳ tài" Nói tới

đây, Vương Môn chủ dừng lại một chút, trên mặt hiển ra vẻ mặt vài phần khâm phục.

Tiếp theo, hắn lại tiếp tục mở miệng nói:

"Lý môn chủ chọn Lạc Nhật Phong làm Tổng đường của bổn môn là có hai nguyên nhân: một là ngọn núi này địa thế hiểm ác, dễ thủ khó công, là nơi phòng thủ cực tốt; hai là bởi vì trong lòng núi, lại có càn khôn, đó chính là một động nhũ đá cực lớn thiên nhiên hình thành. Động này vô cùng lớn, cơ hồ chiếm cứ cả hai phần ba trong lòng của Lạc Nhật Phong này. Thấy kỳ cảnh này, Lý môn chủ liền sinh ra một kế, hắn lợi dụng thổ mộc thuật của mình, kết hợp với địa thế của thạch nhũ động, đem cả ngọn núi biến thành một cái bẫy cực lớn của thiên nhiên. Bây giờ, chỉ cần có người thúc đẩy cơ quan, cả tòa núi này sẽ lập tức sụp đổ, chôn vùi tất cả những người có mặt tại đây".

Vương Môn chủ sau khi nói xong những lời này, liền ngậm miệng không nói nữa, chỉ là dùng ánh mắt lạnh lùng như xem người chết mà nhìn đám người đang vây xung quanh hắn.

Cổ Thiên Long sau khi nghe xong, có chút ngây ngẩn cả người. Hắn tự nhiên không tin lời của đối phương, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, cũng không biết nên làm thế nào để phản bác lời uy hiếp này của đối phương.

Mà những người khác nghe được những lời này, cũng không tự chủ được xao động hẳn lên, bọn họ thấp giọng nghị luận, nhiều người có chút cơ trí thậm chí bắt đầu hướng tới lối xuống núi duy nhất mà di chuyển tới, chuẩn bị nếu có chuyện gì xảy ra, lập sẽ chạy như điên xuống núi.

"Toàn bộ im lặng! Ai lộn xộn, ồn ào, giết không tha!"

Cổ Thiên Long rất nhanh khôi phục tỉnh táo, nhìn thấy đã biết đám người ở ngoài, cũng chỉ dựa vào lời nói một mặt của đối phương, đã xảy ra náo loạn, trong lòng không khỏi nổi giận. Hắn biết nếu như không lập tức khống chế, cục diện sẽ lập tức trở nên khó có thể khống chế, lập tức không suy nghĩ nữa, cao giọng hạ lệnh.

Lệnh của Cổ Thiên Long đưa ra, được kẻ dưới tay thân tín của hắn lập tức chấp hành, liên tiếp chém giết mấy tên nhát gan đang cố gắng thoát đi khỏi nơi này, những người khác tất cả đều bị đe dọa mà đứng lại, xao động lập tức bình ổn trở lại.

Bất quá trong lòng Cổ Thiên Long hiểu rất rõ, loại bình ổn này chỉ bất quá là bề ngoài, tạm thời mà thôi. Nếu như hắn không thể nhanh chóng chứng thực lời của đối phương là nói dối, như vậy bất luận là người của bang hắn hay là của các bang phái khác, cũng sẽ không an tâm mà ở đây, sợ rằng chỉ cần một ngọn gió thổi qua, tất cả cũng sẽ bỏ chạy.

"Ngươi không phải chỉ dựa vào một lời nói của ngươi, mà khiến cho chúng ta tin lời ngươi nói chứ!" Cổ Thiên Long ngăn chặn sự tức giận trong lòng, chuẩn bị tự mình vạch trần lời dối trá của đối phương.

"Đương nhiên là không phải, ta có chứng cớ cho các ngươi chính mắt thấy một chút, bất quá các ngươi nghe cho rõ, nếu có người sau khi thấy ra chứng minh xong, chuẩn bị thoát khỏi nơi đây hoặc là tiếp tục tiến công, ta sẽ cho người đem toàn bộ cơ quan mở ra, để cho tất cả mọi người chúng ta đồng quy vu tận" Vương Tuyệt Sở trong lời nói tràn ngập sát khí, ý uy hiếp lộ ra không thể nghi ngờ.

Cổ Thiên Long cẩn thận quan sát vẻ mặt của đối phương, cố gắng từ trên mặt của đối phương tìm ra một chút sơ hở. Đáng tiếc người đối diện khuôn mặt vẫn lạnh như băng, dấu hiệu gì cũng nhìn không được, càng không có chút biểu hiện sợ hãi nào.

Điều này làm cho hắn không khỏi nghĩ thầm, chẳng lẻ đối phương nói là sự thật, thật sự là có hậu chước như vậy sao?

"Khởi động cơ quan thứ hai!" Vương Tuyệt Sở đột nhiên quay đầu lại về chủ điện, lớn tiếng ra lệnh.

Sau đó, hắn quay đầu sang một bên, bắt đầu nhìn chằm chằm vào một gian thạch điện nhỏ, không hề để ý tới Cổ Thiên Long nữa.

Cổ Thiên Long thấy đối phương coi rẻ mình như thế, không nhịn được sự giận dữ, hắn cố nén sự trứ tức giận trong lòng, âm thầm hạ quyết tâm, chỉ cần chứng cớ của đối phương không thể làm mình hài lòng, hắn sẽ lập tức hạ lệnh, đem Vương Môn chủ này bắn thành người nhím.

Bất quá, Vương Tuyệt Sở vừa nhìn chằm chằm vào tòa thạch điện vừa có những cử động kỳ quái, cũng khiến cho đám người Dã Lang bang chú ý, bọn họ không tự kìm hãm được đem ánh mắt tụ lại nơi đó, muốn nhìn một chút rốt cuộc sẽ có chuyện dị thường gì phát sinh.

Trong lúc đám người Dã Lang bang đều thấp thỏm bất an. Ai cũng không chú ý tới phía bên ngoài vòng vây, có hai người mặc trang phục của Đoạn Thủy Lưu, đang cúi đầu nhỏ giọng thì thầm.

"Hàn Lập, ngươi nói Môn chủ chúng ta nói là thật hay là giả? Chẳng lẻ Lạc Nhật Phong thật sự thật sự trống rỗng bên trong? Ta trước kia đã tới mấy lần, tại sao cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy có chỗ nào như vậy!"

"Chẳng lẽ là, Vương Môn chủ đang nói dối bọn họ, muốn trì hoãn thời gia]?"

"Có thể…"

Một thanh niên trong đó đang hướng tới một thanh niên đang trầm mặc, đang cố gắng nói không ngớt, tựa hồ hắn phi thường muốn cho đối phương giải thích một chút nghi hoặc trong lòng.

Hai người này không phải là người bên ngoài, đúng là Hàn Lập và Lệ Phi Vũ lúc đầu chạy đến chỗ của Lý Trưởng lão.

------oOo------

Chương 84: Địa động sơn diêu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc đầu vì sợ đệ tử Đoạn Thủy môn này chạy trốn làm kinh động đến địch nhân, Hàn Lập không thể không tự mình ra tay, đồng thời sử dụng La Yên bộ cùng Ngự Phong quyết, dễ dàng trong nháy mắt, giết sạch địch nhân, làm cho Lệ Phi Vũ lúc đầu còn muốn tiếp tục ra tay cả kinh trợn mắt há hốc mồm, lúc này hắn mới biết được thực lực chân chính của Hàn Lập.

Lệ Phi Vũ Tỉnh sực tỉnh, tưởng rằng Hàn Lập có thể có thân thủ kinh người như thế, tất cả đều là nhờ tu luyện Trát Nhãn kiếm pháp.

Loại ý nghĩ này làm cho hắn cơ hồ muốn phát cuồng tại chỗ, lập tức ý niệm trong đầu muốn tự phế công lực, chuyển sang tu luyện Trát Nhãn kiếm pháp. Bất quá may mắn là lý trí còn tỉnh táo, bất luận là thời gian hay là tư chất, việc này đối với hắn mà nói cũng đã không thể nào.

Vì vậy, trên đường đi Lệ Phi Vũ không ngừng nói những lời ghen tuôn trong lòng với Hàn Lập, ca thán Hàn Lập số đỏ, lại học được một môn tuyệt học như vậy.

Hàn Lập cũng không để ý tới người bạn tốt đang trở nên ghen tỵ, mà bắt đầu đối với địch nhân trên đường đi gặp mà hạ sát thủ, không hề che dấu thực lực của mình nữa.

Địch nhân trước thân pháp quỷ dị của Hàn Lập, đều có vẻ không chịu nổi một kích, ngay cả một chiêu đều không thể đỡ được, liền một mạng ô hô, ngay cả mấy vị cao thủ thân phận không thấp trong đó cũng không ngoại lệ.

Cứ như vậy, dưới sự đại triển thần uy của Hàn Lập, hai người dễ dàng tới được chỗ của Lý trưởng lão, gặp được Mã Vinh. Cũng từ chỗ của hắn mới biết được Lý trưởng lão cùng Trương Tụ Nhi đã lên Lạc Nhật Phong.

Sau khi biết được tin xấu này, mặt cảu Lệ Phi Vũ cũng chuyển xanh.

Hắn cũng biết hiện tại Lạc Nhật Phong, nói là đầm rồng hang hổ cũng không sai chút nào. Trương Tụ Nhi đi tới đó, cũng giống như là một bước đi vào Quỷ môn quan.

Dưới sự bất đắc dĩ, hai người hợp kế một phen, liền từ chỗ ở của Lý trưởng lão, lại chạy về Lạc Nhật Phong, trước khi đi còn xảy ra một chút phong ba nho nhỏ.

Kẻ thân tín của Vương môn chủ kia, tên mập kinh tởm, lại vào lúc hai người muốn rời đi, lại lấy ra lệnh bài, muốn uy hiếp hai người lưu lại, nếu không sẽ lấy môn quy xử lý.

Lệ Phi Vũ trong lòng nóng như lửa đốt, chỉ nghĩ đến an nguy của Trương Tụ Nhi, còn quan tâm gì đến cái gì môn quy với chẳng môn quy, một chưởng đánh cho tên mập này té xỉu trên mặt đất, sau đó lệnh cho kẻ dưới tay hắn tiếp tục ở đây bảo vệ mọi người, hắn cùng với Hàn Lập bỏ đi.

Vừa tới phụ cận Lạc Nhật Phong, hai người đã bị số lượng của địch nhân mà hoảng sợ. Biết xông vào chỗ này khẳng định là không được, sau khi hai người thương lượng đã nghĩ ra một diệu kế.

Bọn họ đánh hôn mê hai đệ tử của Đoạn Thủy môn, thay quần áo của chúng, sau đó thừa dịp trời tối người loạn mà lén xen lẫn vào trong đám người lên núi, theo dòng người dễ dàng đi tới Lạc Nhật Phong, cũng nghe được những lời của Vương Môn chủ vừa nói. Về phần Khúc Hồn, bởi vì thân hình thu hút sự chú ý của mọi người, nên tìm một chỗ bí mật, ở lại dưới chân núi.

Nghe được Lạc Nhật Phong có thể trở thành một chiêu sát thủ cuối cùng, Lệ Phi Vũ trong lòng không ngừng nghi hoặc, bắt đầu không ngừng hỏi Hàn Lập, hy vọng bạn tốt có thể cho mình một viên Định tâm hoàn.

"Không cần lo lời này là thật hay là giả, hiện tại quan trọng nhất là nhanh chóng đi vào chủ điện, đi tìm tiểu tình nhân của ngươi, sau đó lại lặng lẽ xuống núi. Phải biết rằng, bất luận thật hay giả, lưu lại ở đây đều là vô cùng nguy hiểm!" Hàn Lập rốt cục thấp giọng đáp.

"Lời này cũng đúng, nhưng dưới con mắt của nhiều người như vậy, làm sao mà đi vào được?" Lệ Phi Vũ cúi đầu, mặt đầy sầu muộn nói.

"Khụ! Cũng chỉ có thể chờ đợi, xem có cơ hội hay không?" Hàn Lập cũng thúc thủ vô sách mà thôi.

Trongkhi hai người đang buồn bực trốn ở sau đám đông, mặt đất dưới chân đột nhiên bắt đầu rung động, mới đầu còn rất nhẹ, nhưng sao đo kịch liệt hẳn lên, có rất nhiều người cũng đứng thẳng không được, đều ngã xuống mặt đất, còn có không ít đá núi cũng theo sự chấn động của ngọn núi là lăn xuống.

"Không hay rồi, ngọn núi muốn sập rồi, họ Vương này muốn cùng chúng ta đồng quy vu tận!" Cũng không biết kẻ chết nhát nào, trong đám người đang kinh hoảng, đột nhiên hét lên.

Vừa nghe lời này, đại bộ phận của đám người càng thêm khủng hoảng, có người thậm chí không để ý đến lời cảnh cáo của Vương Tuyệt Sở, lập tức chạy đến lối xuống núi, muốn thóat khỏi ngọn núi mà bọn họ cho rằng sắp sập đến nơi rồi.

"Oành đùng đùng!" Có tiếng sụp đổ rất lớn truyền tới, mặt đất cũng càng thêm kịch liệt chấn động.

Nghe tiếng nổ như thế, tất cả mọi người đều bắt đầu cho rằng ngọn núi sẽ sụp đổ, đều không khỏi tuyệt vọng. Những người cho dù muốn thoát đi khỏi nơi này, sợ cũng không còn kịp rồi.

Mà Cổ Thiên Long lúc này, vừa sợ vừa giận. Hắn hiện tại mặc dù vẫn được thiết vệ bao lấy xung quanh, bất quá trong lòng cũng mờ mịt, không biết như thế nào cho phải.

Hắn không khỏi đưa ánh mắt chuyển sang chỗ dựa của hắn là Kim Quang thượng nhân, sau khi nhìn thấy sắc mặt kinh hoảng của đối phương, hắn cũng nở nụ cười khổ.

Thì ra vị thượng nhân này cũng khó bảo toàn thân mình!

Cổ Thiên Long lập tức thu lại sự kính ngưỡng đối với đôi phương đi vài phần.

"Hắc hắc! Ta còn tưởng rằng người của Dã Lang bang đều là hảo hán không sợ chết, thì ra cũng là một đám ô hợp mà thôi!" Lúc này, đột nhiên truyền đến lời nói trào phúng của Vương Tuyệt Sở, mặc dù ngọn núi đang hỗn loạn như thế, nhưng vẫn rất rõ ràng truyền đến tai của mỗi người, có thể thấy được công lực rất tinh thuần.

Theo lời của hắn nói ra, mặt đất đang rung động đột nhiên ngừng lại, tựa hồ cả tòa núi chỉ trong tích tắc bình ổn được lửa giận, khôi phục lại sự bình lặng.

Giờ phút này mọi người mới phát hiện, thì ra ngôi thạc điện lúc nãy được mọi người chú ý, đã biến mất không thấy bóng dáng, tại đó chỉ còn lại một hang động lớn kinh người. Người lớn gan một chút, đi tới phía trước hai bước để xem, đứng ở bên bờ nhìn thoáng qua, không khỏi hít sâu một hơi, chỉ thấy một cái hố tối đen sâu hun hút, căn bản không thấy được đáy, chỉ biết là sâu không lường được.

"Cổ bang chủ, không biết chứng cớ này, có thể chứng minh được lời tại hạ nói hay không?" Vương Tuyệt Sở lạnh lùng hỏi.

Cổ Thiên Long sắc mặt có chút xám đi, hắn cũng không lập tức đáp lời, mà là nhìn quanh bốn phía một chút.

Chỉ thấy đám người ở ngoài, người nào cũng là bộ dáng kinh hồn khiếp vía, không nói bang chúng bình thường cùng với người của các bang hội khác, ngay cả thiết vệ bên người, thần sắc cũng khó coi vô cùng.

Xem đến đây, Cổ Thiên Long trong lòng hiểu rõ, mục đích đêm nay muốn tiêu diệt Thất huyền môn, đã không cách nào hoàn thành rồi. Xem ra chỉ có cách rút lui, sau nãy sẽ tính kế lâu dài sau.

"Ngươi có điều kiện gì, có thể nói ra. Bất quá ngươi trong lòng hẳn cũng đều biết, cho dù như vậy, tại đây chúng ta bất quá cũng chỉ ngang tay mà thôi, không nên quá đáng!" Hắn quay đầu lại, rất không cam lòng mà nói, còn nghe được sự nghiến răng tức giận trong đó.

------oOo------

Chương 85: Tử khế huyết đấu

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Điều kiện không nhiều lắm, rất đơn giản, chỉ có hai" Vương Tuyệt Sở mặt không chút thay đổi nói.

"Đầu tiên, các ngươi phải rút lui khỏi phạm vi thế lực của bổn môn, sự rút lui này phải có trật tự, dưới sự giám thị của đệ tử bổn môn" Khẩu khí của hắn rất cứng rắn.

"Có thể, không thành vấn đề" Cổ Thiên Long đáp ứng không ngần ngừ.

Thấy đối phương sảng khoái đáp ứng như vậy, Vương Tuyệt Sở cười lạnh một cái, tiếp theo nói ra điều kiện khiến cho Cổ Thiên Long cảm thấy ngạc nhiên.

"Thứ hai chính là, ngươi và ta hai bên phải ở đây tiến hành tử khế huyết đấu, sau đó các ngươi mới có thể rời đi".

"Tử khế đấu!"

"Thật hay giả đây?"

"Đối phương không nổi điên đấy chứ!"

Lời nói của Vương Tuyệt Sở vừa thốt ra, lập tức đám người đối diện ồn ào hẳn lên, những người nghe thấy những lời này, vẻ mặt đều không giống nhau. Có người như thấy độc vật mà hoảng sợ thất sắc, có người lại hưng phấn không thôi, có vẻ có chút hăm hở muốn thử.

Cổ Thiên Long sau khi nghe xong, sắc mặt cũng biến đổi, nhưng hắn liền khôi phục lại bình thường.

"Ta không nghe lầm đấy chứ? Đúng là hai bên chỉ có quyết đấu

đến chết mới được rời đi?" Hắn cười ha ha, tựa hồ rất tùy ý hỏi một câu.

"Một chút cũng không sai! Đây là nợ máu của Ngô môn chủ, phải tiến hành tử đấu, ngươi và ta hai người phải tham gia" Vương Tuyệt Sở tay án lên chuôi kiếm, nhìn chằm chằm vào Cổ Thiên Long, lạnh giọng nói.

Cổ Thiên Long cười hắc hắc, cũng không có tiếp lời, mà ánh mắt chớp động tự định giá, xem ra hắn đối với trận quyết đấu này cũng không dám chậm trễ, cũng phải tự thân suy nghĩ qua một lượt, rồi mới trả lời.

Nhìn thấy người ở phụ cận đều nghị luận về trận quyết đấu này, Hàn Lập đối với việc này mờ mịt không biết, có chút nhẫn nại không được, mở miệng hỏi Lệ Phi Vũ.

"Cái gì là tử khế đấu? Hình như là một việc rất đặc biệt!"

"Không thể nào! Ngươi ngay cả tử khế đấu cũng không biết? Thật làm cho người ta khó hiểu! Đây chính là cách giải quyết phân tranh của người giang hồ, là phương thức nổi danh tanh máu nhất!" Lệ Phi Vũ vừa nghe những lời này, trên mặt giống như thấy quỷ đặc sắc vạn phần, vẻ ngạc nhiên đầy mặt.

"Nói thừa! Ngươi vẫn biết, ta đối với chuyện trên giang hồ cũng không hiểu nhiều lắm, không biết việc này có gì ngạc nhiên?" Hàn Lập không tức giận thấp giọng nói.

"Ồ! Điều này cũng đúng, ta thiếu chút nữa quên mất điểm này" Lệ Phi Vũ ngượng ngùng gãi gãi đầu.

"Tử khế đấu, chính là hai bên có thâm cừu đại hận, trước khi quyết đấu phải lập sinh tử thư, tuyên bố sau khi tiến hành quyết đấu, hai bên chỉ có một bên có thể còn sống mà gời khỏi. Nếu có người đang quyết đấu mà rời đi, như vậy chẳng những danh dự bị mất, bị người khinh bỉ, mà còn bị toàn giang hồ truy nã và đuổi giết. Bởi vì người giang hồ đều cho rằng tử khế đấu là một loại quyết đấu thần thánh vô cùng, người làm ô nhục quyết đấu này, tất nhiên là phải bị xử tử".

"Loại quyết đấu này bình thường cũng chỉ dùng để cho những người muốn đấu đến chết, bởi vậy có vẻ tanh máu và tàn nhẫn vô song, mấy năm gần đây, cũng đã rất ít khi nghe nói có người sử dụng phương thức quyết đấu này".

Lệ Phi Vũ từ từ nói, hắn giảng giải rất rõ từng chi tiết.

Sau khi nghe xong, Hàn Lập khẽ cau mày, sau khi hiểu rõ tính chất của tử khế đấu, hắn đối với Vương môn chủ đột nhiên đưa ra cuộc tử đấu này, có chút không cho là đúng. Hắn thấy, loại quyết đấu này rõ ràng là một loại kết quả lưỡng bại câu thương, hà tất phải dấn vào! Chi bằng để địch nhân sớm rời khỏi, để tránh đêm dài lắm mộng.

"Được, ta đáp ứng, có thể tiến hành tử khế đấu" Cổ Thiên Long sau một hồi suy nghĩ, sau khi đưa ánh mắt nhìn qua Kim Quang thượng nhân một hồi, rốt cục đã hạ quyết tâm.

Phải biết rằng, đối phương muốn mượn cơ hội này để giết chết mình, bản thân làm sao lại không muốn nhân cơ hội này, nhất cử dọn sạch tinh duệ còn sót lại của Thất huyền môn!

Vương Tuyệt Sở đánh ra nước cờ này, Cổ Thiên Long rất rõ ràng, đối phương không phải là muốn ỷ vào ba vị sư thúc không muốn ai biết làm chỗ dựa sao! Đáng tiếc, hắn đã sớm thông qua gian tế biết được điều này, sớm đã có đề phòng.

Hôm nay bên hắn có phi kiếm thuật của người tu tiên làm sát thủ giản, hơn nữa có cố ý mà tính như là vô ý, hắn cơ hội chiến thắng trong tử khế đấu, tuyệt đối có chín phần nắm chắc.

Chỉ cần tại tử đấu đem Vương Tuyệt Sở cùng các cao thủ còn lại của Thất huyền môn diệt trừ đi, như vậy cho dù lần này đây mưu tính không thành công, cũng không có quan hệ. Bởi vì chỉ cần lần sau trở lại tiến công, đối phương tuyệt đối không có lực phản kháng. Phải biết rằng bồi dưỡng cao thủ, cũng không phải là một vài năm là có thể có được.

Bởi vậy Cổ Thiên Long luôn luôn nói nghĩ kỹ rồi mới làm, lần này mới có thể cam mạo hiểm, dứt khoát đáp ứng lập sinh tử thư.

"Vương môn chủ! Dựa theo quy củ tử khế đấu, nếu là do các hạ đưa ra thời gian và địa điểm quyết đấu, tại hạ không có phản đối, như vậy nhân số cùng phương thức tử đấu có phải do ta quyết định không?" Cổ Thiên Long vẻ như cười mà không cười nói.

"Hừ! Không sai" Vương Tuyệt Sở có chút không tình nguyện đáp ứng.

"Tốt lắm, tại hạ yêu cầu nhân số quyết đấu là một trăm người, hai bên mỗi bên xuất ra năm mươi người, dùng phương thức hỗn chiến" Cổ Thiên Long không chút khách khí đưa ra yêu cầu của hắn.

"Năm mươi người? Hỗn chiến?" Vương môn chủ trên gương lạnh như băng, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Phải biết rằng tử đấu bình thường, hai bên vì không muốn nguyên khí của mình đại thương, bình thường chỉ cử ra hai ba chục người là cùng, phương thức hỗ chiến càng ít khi sử dụng, phương thức một chọi một đơn giản được sử dụng nhiều nhất.

Bất quá nếu là hắn đưa ra tử đấu trước, tự nhiên không thể đổi ý, hơn nữa hắn đối với ba vị sư thúc của mình mười phần tin tưởng, tin tưởng cho dù là hỗn chiến, cũng tuyệt đối là giành phần thắng.

Hơn nữa, chỉ cần có thể giết chết Cổ Thiên Long, cái giá phải trả có nhiều hơn cũng là đáng giá. Chỉ cần vị bang chủ tâm kế hơn người này chết đi, bộ hạ của hắn sẽ lập tức phân ba xẻ bảy, sẽ vì tranh đoạt vị trí bang chủ mà nội bộ lục đục, không bận tâm đến Thất huyền môn thực lực đại giảm, để có thời gian hồi phục.

Nghĩ tới đây, Vương môn chủ gật đầu, đồng ý yêu cầu của đối phương.

"Người đâu! Tập trung tại tử đấu trường! Chuẩn bị Sinh tử thư!" Vương Tuyệt Sở quay ra phía sau, lớn tiếng nói.

------oOo------

Chương 86: Đột biến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Theo lệnh của hắn, từ trong chủ điện chạy ra hơn ba mươi cẩm y đệ tử.

Những người này tất cả đều không nói lời nào, chỉ im lặng tiến tới khoảng đất trống, dùng cây gỗ và dây thừng dựng lên tử đấu trường, từ động tác của bọn họ mà thấy, những người này đều đã được huấn luyện, không phải đệ tử bình thường của Thất huyền môn.

Nhìn khu vực quyết đấu ở giữa sân, Lệ Phi Vũ tâm thần có chút mất bình tĩnh hướng tới Hàn Lập hỏi: *"Chúng ta chẳng lẻ cứ trốn ở chỗ này, chuyện gì cũng không làm, chỉ xem bọn hắn quyết đấu sao? Như vậy tựa hồ không ổn!"*

"Có cái gì không ổn? Tiểu tình nhân của ngươi hiện tại không có gì nguy hiểm, rất an toàn. Chờ hai bên quyết đấu xong, chúng ta thừa dịp hỗn loạn lúc Dã lang bang rút lui, đem Trương cô nương lén rời đi. Sau đó hai người các ngươi cao chạy xa bay, tìm một chỗ nào đó mà bọn họ tìm không được mà trốn, còn hơn là ở đây làm người thế tội, để ngươi mang lấy tai tiếng cùng sự bất công" Hàn Lập thản nhiên nói, xem ra hắn đối với Thất huyền môn đã có thành kiến rất sâu đậm.

"Cái này không phải là bỏ trốn sao? Không được, Tụ nhi sẽ không đáp ứng!" Lệ Phi Vũ lắc đầu lia lịa.

"Vậy ngươi đánh cho nàng hôn mê đi, rồi đem nàng mang đi, sau đó đem gạo nấu thành cơm là được rồi" Hàn Lập bình thản hồi đáp.

"Ngươi…" Lệ Phi Vũ bị Hàn Lập nói như thế, tức giận trừng mắt nhìn, hết chỗ nói nổi.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Vương môn chủ từ một gã đệ tử, trịnh trọng nhận lấy hai tấm văn thư màu đỏ, đúng là Sinh tử khế. Hắn giữ lại một phần, phần còn lại bảo người đem đưa cho Cổ Thiên Long ở đối diện.

Cổ Thiên Long nhận lấy vật ấy, ánh mắt cũng trở nên nghiêm nghị hẳn lên. Hắn cẩn thận mở văn thư ra, cẩn thận xem qua một lần, xác nhận không có vấn đề, mới gật đầu, rồi đem văn thư khép lại, sau đó bắt đầu chọn lựa tử sĩ xuất chiến.

Sau một hồi tuyển chọn, hắn từ trong Dã Lang bang lựa ra mười ba gã tinh anh cao thủ. Để giảm bớt tổn thất, hắn từ trong các tiểu bang phái tuyển ra vài chục tên thân thủ không tệ lắm, dù sao bất luận những người này có cam tâm xuất lực hay không, chỉ cần ký vào tử khế, bọn họ cũng vì cái mạng nhỏ của mình, không liều mạng cũng phải liều mạng. Về phần tuyển chọn những người còn lại, là những người thân cận với hắn, đương nhiên Kim Quang thượng nhân khẳng định phải trong số này, hắn hoàn toàn trông cậy vào phi kiếm thuật của người này đại phát thần uy!

Trong lúc Cổ Thiên Long vội vàng sắp xếp, Vương Tuyệt Sở ở đối diện không biết từ khi nào đã đi vào thạch điện, đến nay vẫn không thấy hắn đi ra, nói vậy cũng là vì lựa chọn người tham gia tử đấu mà vắt hết óc.

Khi tử đấu trường hoàn toàn làm xong, Vương môn chủ rốt cục dẫn theo ba bốn trăm người, từ trong điện đi ra.

Những người này già có trẻ có, nam có nữ có, nhưng mỗi người trong mắt thần quang mười phần, tiếng bước chân ổn định, hiển nhiên đều là tinh duệ của Thất huyền môn, trong đó làm cho Cổ Thiên Long để ý nhất, là ba người theo sát phía sau Vương Tuyệt Sở.

Ba người này, một người nho sam phiêu diêu, ra vẻ người đọc sách, trang phục thư sinh; một người vóc dáng khôi ngô cao lớn, ngực phanh ra, trên mặt tua tủa những râu, có vẻ hung hãn vô cùng; người cuối cùng mặc áo xám, lưng đeo trường kiếm mặt lạnh lùng.

Mấy người này vừa nhìn đã thấy mạnh, hình như đều khoảng trung niên ba bốn mươi tuổi, nhưng nhìn kỹ trên khuôn mặt của bọn họ sẽ phát hiện, tại mi tâm của bọn họ, có một loại cảm giác tang thương của những lão giả bảy tám mươi tuổi mới có, làm cho người ta cảm giác được tuổi của bọn họ cũng không giống như bề ngoài.

Cổ Thiên Long trong lòng hiểu rõ, ba người này khẳng định là ba vị sư thúc của Vương Tuyệt Sở, xem ra đối phương thật sự đã xuất ra tất cả, muốn hạ mình ngay tại nơi này.

Nghĩ tới đây, hắn chuyển thân, ngón tay chỉ vào ba người nọ, quay sang Kim Quang thượng nhân Chu Nho nói: *"Thượng nhân, không biết người cảm thấy ba người kia như thế nào, có hạ được không?"*

"Chỉ là mấy tên phàm phu tục tử mà thôi, phi kiếm của ta vừa ra, cái mạng nhỏ của bọn họ sẽ xong hết! Có cái gì đáng lo lắng đâu, có phải tin ta sao?" Kim Quang thượng nhân trừng mắt, bất mãn, khẩu khí cũng có chút bực dọc.

"Không dám, không dám! Tại hạ chỉ là thuận miệng hỏi thôi, tiên sư ngàn vạn lần đừng để trong lòng" Cổ Thiên Long vội vàng cười theo, sợ đắc tội với chỗ dựa lớn nhất lúc này.

"Hừ!" Chu Nho nghe xong những lời này, mới hết tức giận.

Cổ Thiên Long thấy vậy, mới yên tâm, vị đại tiên này thật sự là khó hầu hạ!

Hắn thầm cười khổ một chút, vội vàng xoay người lớn tiếng quát: *"Chuẩn bị xong chưa? Bắt đầu ký Sinh tử thư!"*

Theo thanh âm này, những người tham gia tử đấu của Dã Lang bang, bắt đầu nghiêm nghị ký tên vào Sinh tử thư, biểu thị đấu chí của mình.

Cùng lúc đó, Vương Tuyệt Sở cũng không cam lòng yếu thế thanh âm lạnh lùng nói: *"Ký Sinh tử thư!"*

Nhất thời, từ trong đám người của Thất huyền môn, đi ra mười mấy tử sĩ, cũng chuẩn bị ký tên vào tử khế.

Những người bước ra này, Hàn Lập tự nhiên nhìn qua một lượt, muốn tìm thử xem trong đám người này có người quen hay không. Hắn cũng nhìn thấy ba vị sư thúc của Vương môn chủ, nhưng hắn cũng không để ý, vội vã nhìn lướt qua, đem ánh mắt dừng lại ở một vị lão giả mặc áo xanh.

Vừa nhìn rõ mặt của vị lão giả này, Hàn Lập không tự kìm hãm được hô lên một tiếng: *"Lý trưởng lão!"*

Người này đã được Hàn Lập cứu một mạng, sự phụ Mã Vinh - Lý trưởng lão, lão cũng tham gia tử đấu, thật là bất ngờ.

Hàn Lậpớau khi phục hồi lại tinh thần, vội vàng quay mặt lại, dùng sức vỗ vai của Lệ Phi Vũ nói: *"Ngươi có thấy không? Lý trưởng lão cũng ở nơi này, lão cũng muốn ký Sinh tử khế!"*

Lệ Phi Vũ không hề tỏ vẻ gì vẫn đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, hắn nhìn về phía xa xa, giống như cái gì cũng không nghe thấy, thần sắc cực kỳ ngây ngốc.

"Ồ! Chuyện gì xảy ra vậy?" Hàn Lập có chút kinh ngạc.

"Cho dù Lý trưởng lão muốn ký Sinh tử thư, cũng không cần như vậy chứ!" Hắn kỳ quái hỏi.

Lệ Phi Vũ nghe nói như thế, rốt cục thu ánh mắt trở về, hắn ngơ ngác nhìn Hàn Lập, nói một câu làm cho Hàn Lập trong phút chốc cũng thất thần.

"Tụ nhi… Tụ nhi, nàng cũng ở nơi này, nàng cũng tham gia tử khế đấu!"

Sau khi nói xong, gương mặt của Lệ Phi Vũ lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

------oOo------

Chương 87: Lược hiển thân thủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ở chỗ nào?" Hàn Lập quay người ra sau, vội vàng hỏi.

"Ở bên kia!"

Theo ánh mắt của Lệ Phi Vũ, Hàn Lập rốt cục ở tại một góc trong đám người, đã thấy được sắc mặt tái nhợt của Trương Tụ Nhi, lúc này nàng đang cùng hai người nữ khác tham gia tử đấu đứng chung một chỗ. Nàng mặc quần áo trắng, đang cắn chặt môi, cả người giống như một đóa hoa nhỏ màu trắng, trông đầy vẻ thương cảm.

"Trương cô nương loại nữ lưu nhu nhược này, sao lại tham gia cái loại quyết đấu tanh máu này, họ Vương có lầm hay không?" Hàn Lập cũng không dám tin tưởng vào hai mắt của mình, nói đầy vẻ khó tin.

"Tụ Nhi cũng là đệ tử hạch tâm của Thất tuyệt đường, ta chưa nói qua cho ngươi sao?" Lệ Phi Vũ sau khi nghe vậy, cười khổ nói ra một tin tức làm cho Hàn Lập cảm thấy ngạc nhiên.

Hàn Lập trầm mặc không nói.

Hiển nhiên cao thủ còn sót lại của Thất huyền môn tại nơi đây cũng không nhiều, hơn nữa Vương môn chủ của bọn họ cũng không có ý thương hương tiếc ngọc, vì có thể ở tại tử đấu thủ thắng, mà ngay cả nữ nhi như Trương Tụ Nhi cũng phải tham gia, xem ra là muốn chơi một ván.

"Huynh đệ, đừng nói thừa nữa. Ta muốn cùng Tụ Nhi ở một chỗ, ngươi tự mình bảo trọng đi!" Lệ Phi Vũ vỗ vỗ vai Hàn Lập, khe khẽ nói, tiếp theo xoay người đi đến đám đông.

Hắn còn chưa đi được mấy bước, thì nghe sau lưng truyền đến một tiếng than nhẹ, sau đó có tiếng gió thổi nhẹ đến, có một bóng người đi tới, đúng là Hàn Lập.

"Có cái đại sự gì, chẳng phải chỉ là tử khế đấu thôi sao? Chỉ với một chút mày vẫn không làm khó được ta. Chúng ta coi như là bằng hữu, chút chuyện nhỏ này ta sẽ giúp cho" Hàn Lập cười nói.

Lệ Phi Vũ sau khi nghe xong, không nói hai lời, dùng sức đánh vào ngực đối phương một cái, thấp giọng nói: *"Huynh đệ tốt! Đa tạ!"*

Hàn Lập mỉm cười không nói. Chính như là lời hắn nói, hắn sở dĩ theo tới đây, bởi vì hắn và Lệ Phi Vũ tiếp xúc nhau đã lâu rồi, cảm tình rất sâu đậm, không muốn trơ mắt nhìn hắn một mình mạo hiểm, về phương diện còn lại là hắn tài cao gan lớn, cũng không nghĩ cao thủ của Dã Lang bang, có thể đối phó với Hỏa đạn thuật và Ngự phong quyết mà bản thân đã đạt thành, với lại bản thân hắn cũng có chút muốn thử sức, muốn kiểm tra xem thực lực của bản thân hiện nay đến đâu.

Hai người bước tới đám người, trực tiếp đi tới chỗ của Vương Tuyệt Sở, đi được nửa đường, hai người đã xé rách trang phục của Đoạn thủy môn, lộ ra y phục của Thất huyền môn.

Hàn Lập cùng Lệ Phi Vũ xuất hiện trước đám người, đột nhiên chuyển đổi thân phận, làm cho người của hai bên đều cả kinh trợn mắt há hốc mồm, trong khoảng thời gian ngắn không ai ngăn cản cử động của bọn họ, để cho bọn họ dễ dàng đi tới trước mặt Vương Tuyệt Sở.

"Lệ Đường chủ".

"Hàn đại phu".

Giờ phút này, bên Thất huyền môn, có rất nhiều đệ tử nhận ra hai người này, không khỏi ngạc nhiên kêu lên.

Trương Tụ Nhi thấy Lệ Phi Vũ càng mừng rỡ, gương mặt kiều mỵ tràn đầy vẻ vui mừng lẫn sợ hãi, nếu không phải ở đây có nhiều người, sợ là sớm đã đã lao vào lòng người nọ, nói ra những lời trong tim.

Vương môn chủ tự nhiên cũng nhận ra hai người, trong mắt hắn lóe lên vẻ kinh ngạc, đối với việc bọn họ đột ngột xuất hiện, rất là bất ngờ.

"Ngoại nhận đường phó Đường chủ Lệ Phi Vũ, tham kiến môn chủ" Lệ Phi Vũ cao giọng nói.

"Hai người chúng ta nguyện ý ký tử khế, tham gia huyết đấu, mong rằng Môn chủ thành toàn" Hắn không đợi đối phương hỏi, liền trực tiếp nói ra thỉnh cầu. Mà Hàn Lập đứng ở một bên không lên tiếng, bộ dáng như đều theo ý của Lệ Phi Vũ.

Vương môn chủ sau khi nghe Lệ Phi Vũ nói xong, những lời trách mắng đang muốn nói ra tự động nuốt xuống, gương mặt lạnh như băng lộ ra vài phần vui vẻ, hắn ôn tồn nói:

"Tốt! Không hổ là đệ tử trung trinh của Thất huyền môn chúng ta, có Lệ Đường chủ gia nhập quyết đấu, nói vậy bổn môn lại có thêm phần thắng. Bất quá Hàn đại phu cũng không nên tham gia, dù sao y thuật của hắn đối với bổn môn vẫn có chỗ hữu dụng, vạn nhất trong tử đấu xảy ra việc ngoài ý muốn, thì sẽ hỏng mất".

Nghe những lời này Hàn Lập cười cười, hắn không đợi Lệ Phi Vũ giải thích, đem thân thể lay động nhoáng lên một cái, con người mà Vương môn chủ không coi vào đâu, đột nhiên biến mất.

Vương môn chủ lấy làm kinh hãi, vừa định nhìn chung quanh tìm, bỗng nghe ở phía sau truyền đến thanh âm của Hàn Lập.

"Không biết với thân thủ của tại hạ, có lọt vào pháp nhãn của Môn chủ hay không! Ta nghĩ cho dù tham gia tử đấu, bản thân vẫn có khả năng tự bảo vệ, mong Môn chủ thành toàn cho sự trung tâm của tại hạ".

Vương môn chủ trong lòng lấy làm kinh ngạc. hắn vạn phàn không nghĩ đến, Hàn Lập lấy y thuật để nổi tiếng trong môn phái lại có thân pháp kinh khủng như thế, hắn bị vô thanh vô tức xâm nhập tới sau lưng, mà vẫn khong có chút cảm giác.

"Thân thủ thật đáng sợ! Người này rốt cuộc là ai? Ẩn nấp tại bổn môn, rốt cuộc là có ý đồ gì?" Liên tiếp những ý nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu của Vương Tuyệt Sở.

Hắn xoay người, nhìn một chút Hàn Lập vẫn là bộ dáng vô hại như thế, không khỏi đem ánh mắt hướng về phía ba vị sư thúc của mình.

Chỉ thấy ba vị sư thúc của hắn, thần sắc khẽ biến, trong mắt cũng lộ ra vẻ kinh hãi, hiển nhiên là vì thân thủ của vị Hàn đại phu này, làm cho bọn họ cũng rất kiêng kỵ.

Những ý niệm bất đồng liên tiếp xuất hiện trong đầu, trong lòng Vương môn chủ sau khi chuyển mấy lần, cuối cùng hạ quyết tâm.

Hắn đột nhiên ha ha cười to vài tiếng, sau đó thân thiết nói:

"Hàn đại phu nếu đối với bổn môn có lòng trung thành, tại hạ thân là Môn chủ, làm sao có thể cự tuyệt chứ?"

Hắn tiếp theo lấy một ngón tay, ra dấu cho hai đệ tử có thân thủ yếu nhất tham gia tử đấu thối lui ra khỏi đội ngũ, để cho Hàn Lập và Lệ Phi Vũ bổ sung vào, gạch tên hai người kia ra khỏi Sinh tử thư, rồi dùng chữ đen viết tên vào tử khế để cho bọn họ trở thành thành viên tham gia tử đấu.

Huyên náo bên phía Thất huyền môn, tự nhiên Cổ Thiên Long nhìn thấy rõ ràng, hắn mặc dù thấy bên phía đối diện có thêm hai cao thủ, cũng có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không có để ở trong lòng, dù sao hắn tin tưởng con người huyết nhục, cũng không cách nào ngăn cản được phi kiếm thuật của Kim quang thượng nhân.

Vì vậy, cả hai bên cũng đã ký tử khế xong, sau khi trao đổi văn thư tử khế, thì cuộc huyết đấu chỉ có một bên có thể còn sống mà đi ra, cuối cùng đã bắt đầu.

------oOo------

Chương 88: Kim quang tráo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kim quang thượng nhân vẻ mặt ngạo nghễ đứng ở giữa, phía sau là người của Dã Lang bang.

Hắn đã nhận lời của Cổ Thiên Long, chỉ cần hắn có thể giải quyết tất cả những người tham gia quyết đấu của Thất huyền môn, đương nhiên toàn bộ thù lao là của hắn, nguyên trước đây hứa là năm ngàn lượng vàng, bây giờ đã là tám ngàn lượng vàng.

Vừa nghĩ đến sau khi xong việc có thể được nhiều vàng như thế, Kim quang thượng nhân không khỏi nóng lòng, hắn khinh miệt nhìn đám người đối diện, dwofng như muốn giết sạch tất cả những người trước mặt.

Hàn Lập cũng không có đứng cùng một chỗ với Lệ Phi Vũ, mà là đứng ở phía bên kia.

Bởi vì Lệ Phi Vũ và Trương Tụ Nhi đang cùng nhau, nói những lời thân mật của nam nữ. Hàn Lập tự nhiên cũng không tiện nghe, đi nơi khác để hai người có được thế giới riêng của họ.

"Thật không biết hắn nghĩ gì đối với tiểu tình nhân của hắn? Có thể ở tại cái nơi người chết ta sống này, vẫn có thể nói chuyện yêu đương!" Hàn Lập cảm giác được trong miệng, tựa hồ phát ra những lời ghen tỵ.

Sau khi phục hồi lại tinh thần, Hàn Lập cùng những người khác, có chút kỳ quái nhìn Chu Nho ở đối diện.

"Ngời của Dã Lang bang bên kia đều trốn ở phía sau, chỉ để cho cái gã ăn mặc thô tục này đánh trận đầu, cái này cũng quá sức khó hiểu! Chẳng lẻ Chu Nho này có kỳ công gì đây?" Hàn Lập tậm trung nhìn, trong lòng nghĩ như vậy.

Vương môn chủ hiển nhiên cũng có ý nghĩ như Hàn Lập, hắn cũng không để mọi người cùng lên, mà là để cho một vị hộ pháp cầm đao đi ra ngoài nghênh chiến với người này, trước tiên phải thăm dò người này đã, để tránh những tổn thất ngoài ý muốn.

Tuy nói phương thức quyết đấu là hỗn chiến, nhưng nếu như hai bên đều chỉ phái ra một người giao chiến, thì để hai người đấu với nhau cxung không sao. Vương môn chủ nghĩ và cũng làm như vậy.

Kim quang thượng nhân nhìn thấy phía đám người đối diện chỉ có một người đi về phía mình, trong lòng hiểu rõ ý của đối phương.

Hắn *"hắc hắc"* phát ra một tràng cười quái dị, thanh âm chói tai, làm cho mọi người nghe được đều cảm thấy trong lòng có vài phần khó chịu.

Tên hộ pháp được phái đi, là một gã lực lưỡng cỡ ba mươi tuổi, vẻ mặt hung hãn, tay cầm đao ngực phanh ra, vừa nhìn đã biết là đao khách am hiểu cận chiến, hắn sau khi nghe tiếng cười quái dị ánh mắt vẫn trầm ổn không loạn, hiển nhiên kinh nghiệm ứng chiến cũng rất phong phú.

Mắt thấy đao khách kia tới gần mình, Kim quang thượng nhân ngưng cười quái dị, hắn không hoảng hốt không vội vàng từ trong lòng lấy ra một lá bùa màu vàng, lá bùa này kim quang lập lòe, mặt trên đầy những họa phù màu vàng, vừa thấy đã biết giá trị không nhỏ.

Chu Nho không để ý tới đến đao khách kia, bàn tay nắm lấy lá bùa, miệng bắt đầu niệm chú ngữ.

Tên hộ pháp của Thất huyền môn, mặc dù không biết đối phương lại phát cái thần kinh gì, nhưng hắn có kinh nghiệm chém giết phong phú vô cùng, biết được vô luận là Chu Nho này đang làm cái gì, tốt nhất đừng cho đối phương hoàn thành, nếu không đối với bản thân khẳng định là bất lợi.

Vì vậy, hắn không hề nghĩ ngợi, vọt thân thể về phía trước, tiến lên mấy bước đến trước mặt Kim quang thượng nhân, hắn vung cương đao trong tay, hàn quang chợt lóe, một đao ngay đầu, đao thế dũng mãnh trầm trọng, nhìn qua cũng thấy khí lực rất mạnh.

Mắt thấy đao vừa đến tới đầu của Kim quang thượng nhân, chú ngữ cũng đã hoàn thành, cương đao vừa chạm đến thân thể của hắn, đột nhiên đập mạnh lá bùa vào thân thể, nhất thời ánh sáng vàng chói mắt từ trong tay hắn đột nhiên phát ra.

Ánh sáng vàng này cực kỳ chói mắt, đao khách nọ hai mắt cơ hồ không thấy gì cả, nhưng trong lòng vẫn không bối rối, cương đao nọ vẫn hung hãn chém xuống.

"Cảng", một tiếng kia loại va chạm vang vọng cả toàn trường.

Đao khách nọ chỉ cảm thấy hổ khẩu đau đớn, binh khí trong tay cơ hồ muốn rời khỏi tay, hắn lấy làm kinh hãi, mặc dù hai mắt vẫn không cách nào thấy rõ, nhưng cũng biết tình hình không ổn. Hắn điểm mũi chân xuống đất, thân thể bay ra sau mấy trượng, mới dừng bước lại, hoành đao tập trung chờ đợi.

Lúc này, hắn đột nhiên nghe được trong ngoài có rất nhiều người phát ra tiếng hô hoán kinh ngạc lẫn sợ hãi.

Sau khi nghe thế loại thanh âm như thế, đao khách trong lòng càng nóng nảy, hắn nóng lòng muốn biết đối phương rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tại sao lại quỷ dị như thế. May là hai mắt của hắn rốt cục đã khôi phục lại bình thường, hắn vội vàng nhìn lại.

Chỉ thấy cách hắn vài trượng xa, Chu Nho kia vẫn đứng ở đó không nhúc nhích, nhưng cả người trên dưới lại phát ra một quầng ánh sáng vàng, quầng ánh sáng vàng này giống như khôi giáp, đem bọc Chu Nho vào bên trong, bảo vệ mưa gió không lọt, xem ra một đao vừa rồi, chỉ là bổ vào liễu kim tráo kia, cũng không thật sự chém tới Chu Nho. Kim tráo này cũng không biết là vật gì, lại chắc chắn như là sắt thép, làm cho một đao vừa rồi không có tác dụng.

Vị hộ pháp này mặc dù kiến thức rộng rãi, nhưng vẫn chưa bao giờ nghe nói tói cảnh tượng kỳ quái này, sợ ngây người ra.

Hắn tay cầm cương đao, trong lòng mờ mịt, không biết nên tiến hay là nên lui.

Không chỉ là hắn, mà tất cả mọi người có mặt tại đây đều hết sức ngạc nhiên.

Phải biết rằng lời đồn có liên quan đến người tu tiên, trong chốn giang hồ người có thể biết được rất là ít, đặc biệt là nơi vắng vẻ hẻo lánh này, người biết được càng là không bao nhiêu. Bởi vậy đối với loại phù chú này, đại bộ phận người ở đây đều cảm thấy cực kỳ thần bí, có loại cảm giác cao thâm khó lường.

Trong lúc Cổ Thiên Long âm thầm vui mừng, mà Hàn Lập đứng ở trong đám người Thất huyền môn, so với những người khác còn muốn giật mình hơn.

Hàn Lập sợ là cả tòa ngọn núi này, ngoại trừ Chu Nho, người duy nhất đối với pháp thuật có chút hiểu rõ chính là hắn. Rất rõ ràng đối phương sử dụng một loại phù chú giống như là Định thần phù, hơn nữa tựa hồ còn muốn cao hơn một bậc.

Hàn Lập thừa dịp người khác không chú ý, âm thầm niệm khẩu quyết thiên nhãn thuật, len lén thi triển thiên nhãn thuật, sau đó vội vàng nhìn về phía Chu Nho kia.

Chỉ thấy dưới kim quang, trên người Chu Nho phiêu động một chút bạch quang như có như không, bạch quang này so với kim quang, thật sự là quá nhạt. Nếu không phải có chủ tâm tìm, sợ rằng nhất thời sẽ không chú ý đến.

Chu Nho này, đúng là một người người tu tiên có pháp lực tháp hơn Hàn Lập, phát hiện này làm cho Hàn Lập vừa vui lại vừa buồn.

Vui chính là, hắn là người mớ bắt đầu, pháp lực đều thâm hậu hơn đối phương, rõ ràng rằng Chu Nho này cũng là người tu tiên nửa vời. Buồn chính là, không biết pháp thuật của đối phương nhiều ít thế nào, pháp thuật lợi hại ra sao, không biết mình có ứng phó được không?

------oOo------

Chương 89: Mâu dữ thuẫn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập quay đầu liếc mắt nhìn Vương môn chủ, chỉ thấy Vương Tuyệt Sở thần sắc âm trầm, đang cùng ba người giữa mi tâm có loại thần sắc tang thương kia thương lượng cái gì đó, tựa hồ đối với kim quang trên người Chu Nho cũng cảm thấy khó giải quyết.

Kim quang thượng nhân cười quái dị, trong khi đang cười hứan cươờ cười vừa ngẩng cao đầu, lổ mũi hướng tận trời, sau đó hống hách mà kêu lên: *"Bổn thượng nhân đứng bất động tại đây, cho các ngươi tùy tiện công kích, nếu có người có thể kim cương bất hoại công của bổn tiên sư, như vậy bổn thượng nhân sẽ tha cho các ngươi một mạng"* Nói xong lại kiêu ngạo cười rộ lên.

Những lời này của Kim quang thượng nhân, đem các đệ tử của Tthất huyền đang có ý sợ hãi vầng hào quang màu vàng kia chọc cho nổi giận, lập tức có mấy người võ công cao cường, muốn xông khỏi đám người, phóng về phía Chu Nho, nhưng bị Vương môn chủ ngăn lại.

Vương Tuyệt Sở vung tay lên, ra dấu người hộ pháp còn đang đứng ở đó trở về, tiếp theo thấp giọng nói mấy câu với ba hán tử khôi ngô ở bên cạnh, mấy hán tử kia gật đầu, lập tức ngang nhiên, từng bước từng bước một đi đến trước mặt Chu Nho.

Chu Nho nhìn hán tử có râu mép trước mặt, trong mắt hiện lên vẻ ác độc.

Phải biết rằng hắn bởi vì trời sinh vóc người không trọn vẹn, từ nhỏ đã bị người ta nhạo báng, đối với những người có thân hình cao lớn uy mãnh, đặc biệt căm hận, tên hán tử trước mắt cũng nằm trong phạm vi những người mà hắn hận. Hắn đang ngẫm nghĩ, dùng loại thủ đoạn tàn bạo nào để hành hạ đối phương.

Người hán tử hung hãn này là một trong ba vị sư thúc của Vương

Tuyệt Sở, đừng xem dánh vẻ đầy râu ria của hắn mà cho hán là một kẻ thô lỗ, thật ra hắn thực tế tuổi đã hơn sáu mươi. Trước đây nổi danh là mãnh tướng của Tthất huyền môn, từng giết địch vô số, đối mặt với kim tráo kỳ quái này, tự nhiên sẽ không tùy tiện ra tay.

Chỉ thấy người này cẩn thận đánh giá một chút, lại nhìn thoáng qua Kim quang thượng nhân, hắn nhếch mép cười, đột nhiên đưa ngón tay khẽ gõ nhẹ lên trên kim tráo một chút, phát ra những âm thanh *"cảng cảng"*.

Hành động phù phiếm này của hán tử, làm cho Kim quang thượng nhân nổi giận, hắn âm trầm nói: *"Tên kia có phải muốn bổn tiên sư sớm cho ngươi đi đầu thai hay không!"*

Hán tử nghe những lời này, thần sắc không động, ngược lại cất bước đến bên cạnh Chu Nho, rồi lại đi vòng ra sau lưng Chu Nho.

Cứ như vậy, hán tử này lấy Kim quang thượng nhân làm trung tâm, cứ thế mà đi vòng vòng, hơn nữa bước chân càng lúc càng lớn, tốc độ càng lúc càng nhanh, trong chớp mắt thân hình hắn mơ hồ không cách nào thấy rõ thân ảnh.

Kim quang thượng nhân bị đối phương không ngừng đảo quanh, làm cho choáng váng đầu óc, lửa giận trong lòng càng tăng lên, hắn không suy nghĩ nữa mà đưa tay vào áo, tựa hồ muốn lấy ra vật gì đó.

Hán tử râu ria đang đi vòng quanh, tự nhiên thấy được cử động của đối phương.

Hắn đột nhiên há mồm gầm thật to lên, thanh âm tựa như long ngâm, lại như hổ gầm, hùng hậu mà lâu dài, chấn động cả hai tai của những người đưng đứng trên Lạc Nhật Phong, ngay cả cành lá của các cây xung quanh cũng rung lên nhè nhẹ.

Kim quang thượng nhân nghe thấy tiếng gầm, bị chấn động làm cho tay chân vô lực, bàn tay đưa vào trong lòng, nhất thời rút trở lại.

Đột nhiên, trên người hán tử truyền đến những tiếng nổ lách cách, thanh âm thanh thúy này vang lên cũng càng ngày càng nhanh, cuối cùng như cuồng phong bạo vũ liên tiếp vang lớn lên, thậm chí át cả tiếng gầm thét.

Hán tử lại một lần nữa chuyển tới trước mặt Chu Nho, thân hình ngừng lại, tiếng hú, tiếng nổ vang đồng thời dừng lại.

Lúc này, mọi người từ trong mơ màng tỉnh táo lại mới phát hiện, thân hình hán tử kia không biết từ khi nào tăng vọt lên so vói ban đầu, cơ bắp trên cơ thể nở ra cuồn cuộn, thoạt nhìn giống như là một tòa thiết tháp. Bây giờ hắn so với Chu Nho giống như là một người khổng lồ.

Kim quang thượng nhân sau khi thở dốc, rốt cục cũng lấy từ trong áo ra một cái hộp gỗ dài dài, hộp gỗ này toàn thân ngăm đen, bên trên dán một lá bùa, tựa hồ phong ấn vật phẩm chứa ở bên trong hộp.

Không đợi Chu Nho xé bỏ lá bùa, hán tử lập tức vung bàn tay to lớn lên, không chút khách khí hung hãn đập một quyền lên trên kim tráo, đánh cho kim quang chớp lóe biến hình, làm cho thân hình của Chu Nho không ngừng lay động, không cách nào an ổn bỏ lá bùa đi.

Kim quang thượng nhân trong lòng có chút hoảng sợ, nhưng hắn biết rõ uy lực của kim tráo trên người, hán tử này có thể đánh cho kim tráo biến hình, thì phải cần bao nhiêu thần lực? Sự khinh thị trong lòng hắn cũng thu lại, động tác phá bỏ lá bùa trên tay cũng nhanh hơn mấy phần.

"Cụp" một tiếng, lá bùa rốt cục đã bị hắn bóc xuống.

Trên mặt Kim quang thượng nhân liền lộ ra thần sắc vui mừng. Liền nghe thấy tiếng đánh *"Phành" "Phành"*, liên tiếp không ngừng vang lên từ trên kim tráo, thân thể của hắn cũng rung chuyển không thôi, cuối cùng cũng không thể đứng vững được, té ngồi trên mặt đất.

Lúc này hắn mới phát hiện, hán tử nọ đã dù cả tay lẫn chân, dồn dập tiến công như cuồng phong lên trên kim tráo. Màn hào quang trên người hắn, hòan toàn bị co ép, dưới quyền đấm cước đá của đối phương, không ngừng bị lõm vào phình ra, phát sinh ra đủ loại biến hình, tầng kim quang dưới sự tấn công cuồng bao của đối phương, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể bị phá tan.

Thấy như vậy, kim quang thượng nhân sắc mặt đại biến, hắn cũng không bảo trì phong độ tiên sư, tay chân luống cuống bắt đầu niệm pháp quyết. Đáng tiếc là, trong lúc bối rối niệm sai rất nhiều, một chút hiệu quả cũng không có, cái hộp gỗ màu đen kia cũng không nhúc nhích.

Cổ Thiên Long ở phía sau chứng kiến tất cả, có chút ngạc nhiên.

Hắn về phương diện hành vi ngu ngốc của Kim quang thượng nhân cũng không nói gì, về phương diện khác là vì võ công của vị sư thúc của Vương Tuyệt Sở mà khiếp sợ, hắn trước kia cũng muốn tự mình kiểm tra qua uy lực kim tráo của Kim quang thượng nhân, có thật được xưng là đao thương bất nhập, nước lửa bất tẩm, phòng hộ cứng rắn giống như kim cương hay không. Nhưng bây giờ, màn hào quang này dưới quyền đấm cước đá của người ta đang rung chuyển, tùy ý mà biến hình.

Cái này thật không thể hiểu được, thân thủ của hán tử này thật cao thâm khó lường!

Nghĩ đến ở phía đối diện còn có hai cao thủ nữa như vậy tồn tại. Cổ Thiên Long lần đầu đối với bản thân tùy tiện đáp ứng đối phương tử đấu, đã có sự hối tiếc. Lúc này hắn mới hiểu rõ, tại sao đối phương lại tin tưởng mười phần chắc thắng như vậy. Có ba cao thủ quái vật như vậy làm chõo chống lưng, nếu đổi là bản thân mình, sợ rằng cũng sẽ gấp rút yêu cầu huyết đấu.

Nghĩ tới đây, Cổ Thiên Long nhìn một chút vào Chu Nho đang lâm vào thế hạ phong, hắn lo lắng có nên cử người trợ giúp vị tiên sư này hay không. Để cho người này khỏi bị cảnh ngay cả phi kiếm thuật của mình còn chưa xuất ra, cứ như vậy mà một mạng ô hô.

------oOo------

Chương 90: Phi kiếm?

Nguồn: EbookTruyen.Net

Theo cục diện cho thấy, hán tử đang cuồng bạo công kích kia, chiếm ưu thế tuyệt đối. Những không có ai biết được, người thoạt nhìn uy mãnh vô cùng này, hiện tại cũng đang âm thầm kêu khổ không thôi.

Mặc dù hắn mỗi một quyền hạ xuống, đều làm cho kim quang này rung chuyển, làm cho cả kim tráo chấn động, tựa hồ phá tung tầng phòng hộ của đối phương chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Nhưng có ai biết được, mỗi khi tay chân hắn đụng chạm vào kim quang, đều phải chịu một phản lực rất lớn, nương theo lực đạo của hắn mà gia tăng, loại phản ngược này càng lúc càng lợi hại, hai tay cung hai chân của hắn đau đớn phi thường nghiêm trọng, phỏng chừng khi tán công, sẽ lập tức sưng vù lên.

Hơn nữa tầng kim quang này cũng mười phần dẻo dai, bị hắn đánh cho méo mó đi, sau khi hắn thu tay về, lập tức khôi phục lại nguyên hình, giống như chưa bao giờ bị đả kích. Cứ tiếp tục đánh không ngừng như vậy, bất quả cũng chỉ chôn chân ở đó mà thôi, không cách nào xâm nhập vào được dù chỉ một chút.

Cứ như vậy, hán tử khôi ngô đấm đá một hồi lâu, kim tráo vẫn là cái hình dáng run rẩy không ngừng, cứ như sắp bị phá vỡ đến nơi.

Nhưng lúc này, ý nghĩ của mọi người đã quay ngoắt một trăm tám mươi độ, bọn họ đều sáng tỏ, hán tử này không thể công phá được vòng bảo hộ, với sức lực của [hắn nhiều lắm cũng chỉ có thể làm rung chuyển méo mó vòng bảo hộ của đối phương mà thôi, cũng không cách nào hoàn toàn phá hủy được nó.

Bởi vậy chẳng những Cổ Thiên Long bỏ đi ý định phái người tiến lên, mà ngay cả Chu Nho cũng trở nên bình tĩnh lại.

Bất quá bởi vì lúc trước mắc sai lầm ngớ ngẩn quá, Kim quang thượng nhân thần sắc vẫn có vẻ xấu hổ, ánh mắt nhìn về phía hán tử trở nên càng thêm ác độc. Nhưng bởi vì liên tiếp bị đối phương công kích, thân hình không cách nào đứng vững, hắn trong khoảng thời gian này cũng làm phép không thành. Vì vậy, lúc này hắn đình chỉ thi triển pháp quyết, mà dùng hai mắt nhìn chằm chằm vào đối phương, trong miệng sử dụng một thứ ngôn ngữ không ai hiểu được, thấp giọng nguyền rủa.

Mà hán tử đối với tất cả điều này, đều như không nghe thấy, vẫn điên cuồng công kích vào kim tráo, làm mọi người đều tưởng rằng hán tử này không biết mệt mỏi, toàn thân vẫn liên tục công kích cho đến khi không còn chút sức lực mới thôi.

"Phành phành…!" Đang xuất toàn lực, đột nhiên sau khi xuất ra hai quyền một cước, hán tử đột nhiên xoay người về phía sau nhanh chân bỏ chạy, thân thể cao lớn như vậy, tốc độ dĩ nhiên cũng không chậm chút nào.

Cử động của hán tử này, làm cho mọi người đang xem lấy làm kinh hãi, sau đó là những tiếng ồn ào.

Kim quang thượng nhân cũng sửng sốt, nhưng lập tức hét lên như sấm. Hắn vội vàng khoanh chân ngồi xuống, đem cái hộp đen đặt ở trên đùi, trong miệng bắt đầu nói lẩm bẩm. Hai ngón tay cũng khép lại trước ngực, tạo nên một tư thế kỳ quái, cố hết sức rung động. Xem bộ dáng tận lực rung động, phảng phất như mỗi ngón tay phải chịu lực cả ngàn cân.

Hán tử lúc này chỉ còn cách Thất huyền môn chỉ vài bước, mắt thấy sẽ chạy vào trong đám người. Đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng *"Khởi"* thật lớn, tiếp theo hắn thấy đám người Vương Tuyệt Sở ở đối diện sắc mặt đột nhiên đại biến, bọn họ cơ hồ đồng thời hô to một tiếng *"Cẩn thận"*.

Hán tử trong lòng cả kinh, hắn vội vàng đem thân thể né sang bên trái, đồng thời nghiêng người nhìn lại.

Chỉ thấy một đạo ánh sáng mờ mờ, nhanh như điện, từ chỗ hắn vừa đứng đang phóng qua đây.

Hán tử trong lòng rùng mình, nhưng lập tức yên lòng, nếu tránh thoát mũi ám khí này, bản thân có thể cùng hai vị đồng môn sư huynh tập trung lại một chỗ, cũng sẽ không có gì đáng lo nữa.

Hắn còn chưa nghĩ xong, đột nhiên cảm thấy cánh tay phải đau nhức, hắn không khỏi cúi đầu nhìn lại, còn chưa đợi hắn thấy rõ, lại có những tiếng hô hoán truyền đến, trong đó có cả thanh âm của hai vị sư huynh, cũng tràn ngập sự lo âu.

Hán tử có chút ngẩn ngơ, có chút kinh ngạc, lúc này trước mắt nổ đom đóm, một đạo ánh sáng lờ mờ trổ ra trước ngực hắn, xem lại thì hình như là mũi ám khí vừa mới tránh thoát kia.

Hán tử vừa sợ vừa giận, muốn há mồm nói cái gì đó, nhưng thân thể lại *"Phịch"* một cái, ngã xuống trên mặt đất. Lúc này hán tử mới phát hiện, tay phải của hắn không biết từ khi nào đã bị chặt cụt, máu tươi đang chảy ròng ròng.

"Là chuyện gì xảy ra?" Hán tử này vẫn mang một bụng đầy sự nghi vấn và không cam lòng, hai mắt tối sầm, người không còn biết gì nữa.

Hán tử này đến khi sắp chết cũng không hiểu rõ vừa rồi chuyện gì đã phát sinh, nhưng người của Dã Lang bang và Thất huyền môn đứng ngoài nhìn lại thì thấy rất rõ ràng.

Bọn họ nhìn thấy, sau khi Chu Nho bắt quyết niệm chú xong hét một tiếng *"Khởi"*, một đạo ánh sáng mờ mờ nho nhỏ từ trong cái hộp đen bay ra, sau khi bay vài vòng trên đầu Chu Nho, liền theo tay của hắn điều khiển mà phóng về hướng hán tử nọ.

Hán tử nọ mặc dù cơ trí đem thân thể né đi, tránh thoát một kích lần đầu, nhưng đạo ánh sáng vẫn bay sát người, nhẹ nhàng lặng lẽ mà chém rụng cánh tay xuống, theo tình hình cho thấy luồng sáng lờ mờ này rất sắc bén, cho nên hán tử này không hề cảm giác được chút nào sự việc phát sinh.

Tiếp theo, chuyện xảy ra càng làm cho lòng người kinh sợ. Luồng sáng lờ mờ sau khi bị tránh thoát, liền theo sự dẫn động của ngón tay Chu Nho, sau khi lướt qua khỏi hán tử nọ, đột nhiên nhanh chóng quay ngược trở lại, hướng về hán tử mà phóng tới, kết quả là hắn đang lúc không để ý mà phòng bị, dễ dàng kết liễu tính mạng.

Tất cả mọi người đều thấy một màn như vậy, đều kinh sợ trợn mắt há hốc mồm, không hẹn mà cùng đem tầm mắt tụ tập vào đạo ánh sáng đang quay trở lại ở trên đầu Chu Nho, không ngừng xoay vòng vòng.

"Phi kiếm" cái chữ này không tự chủ được xuất hiện trong lòng đa số người có mặt ở đó. Những người này mặc dù không biết có sự tồn tại của người tu tiên, nhưng các loại truyền kỳ chuyện xưa đều có kể về phi kiếm, không ít thì nhiều cũng đã từng nghe nói qua.

Luồng sáng lờ mờ này, so với kiếm tiên sử dụng phi kiếm trong truyền thuyết cũng rất tương tự, quả thực là giống nhau như đúc.

Chẳng lẻ tên Chu Nho nhìn không ra gì này, chính là kiếm tiên trong truyền thuyết sao? Đa số mọi người, giờ phút này ánh mắt nhìn về phía Kim quang thượng nhân, tràn ngập vẻ kính sợ, dù sao chỉ với danh tiếng của kiếm tiên, cũng đã dọa chết khiếp không ít người.

Kim quang thượng nhân lúc này đầu ngẩng cao, kiêu căng ngạo mạn, hắn thao túng luồng sáng lờ mờ nọ bay vòng vòng trên đỉnh đầu vẽ nên một con mãng xà màu xám thật dài, khiến cho bên Dã Lang bang để sợ hãi mà than thở, còn bên Thất huyền môn thì không có một tiếng động nào vang lên, chỉ là một sự im lặng chết chóc.

Nếu như nói Cổ Thiên Long này có sự giúp đỡ của kiếm tiên, người của Thất huyền môn tất cả đều bị chìm lấp trong sự bàng hoàng tuyệt vọng, đấu chí tiêu đi không ít. Duy chỉ có mình Hàn Lập, nhìn thấy luồng sáng lờ mờ này mà trong lòng lại mừng như điên.

Bởi vì hắn phát hiện, Kim quang thượng nhân này, khẩu quyết và thủ thế sử dụng để điều động luồng sáng lờ mờ này, so với *"Khu vật thuật"* của mình hoàn toàn giống nhau, mặc dù không biết luồng sáng lờ mờ nọ có phải là phi kiếm hay không, nhưng Khu vật thuật dùng để điều khiển vật ấy, tuyệt đối là không sai.

Hôm nay, trong đầu Hàn Lập đều là có ý muốn giết người đoạt bảo, xem ra sự hứng thú của hắn đối với người tu tiên, đúng là càng lúc càng lớn.

------oOo------

Chương 91: Thưởng bảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong lúc Chu Nho đang đắc ý dương dương, thì Hàn Lập trong lòng đã có kế hoạch.

Bên phía Thất huyền môn phi thân nhảy ra hai người, bọn họ sau khi nhảy ra khỏi đám người, không nói hai lời, nhanh như điện chớp vọt thẳng tới Chu Nho, đúng là hai vị sư thúc còn lại của Vương Tuyệt Sở.

Hai người trên mặt đầy vẻ bi thống, hiển nhiên đối với việc hán tử khôi ngô chết, cực kỳ khổ sở. Mà đối với Kim quang thượng nhân càng thống hận không thôi, cũng không để ý tới Chu Nho là kiếm tiên gì đó, một lòng nhất định phải giết chết đối phương, để báo thù tuyết hận cho hán tử kia.

Vương môn chủ vốn muốn ngăn cản hành vi lỗ mãng của hai người, nhưng sau khi nghĩ lại, đằng nào cũng phải đối mặt với yêu pháp của Chu Nho, mà hai vị sư thúc của hắn lại là người duy nhất có thể tạo nên sự uy hiếp. Thay vì ngăn cản, chi bằng thừa dịp các sư thúc đang hừng hức khí thế báo thù, để cho bọn họ một trận phân thắng bại.

Nghĩ tới đây, Vương Tuyệt Sở vốn cất tiếng muốn gọi trở về, lại đem tiếng nói đang ở ngang cổ nuốt vào bụng.

Kim quang thượng nhân đã trải qua sự giáo huấn trước đó không lâu, lần này cũng không dám coi thường đối phương. Hắn điều động luồng sáng lờ mờ, ngón tay hướng về phía hai người, luồng sáng lờ mờ kia liền lập tức hóa thành một đạo cầu vồng, bay thẳng tới.

Một trong hai người là nho sinh đang xông tới, mắt thấy luồng sáng lờ mờ như là phi kiếm bay tới. Hắn cau mày lại, vung tay lên, một luồng dây bạc từ trong tay áo phóng ra ngoài, nghênh tiếp luồng sáng lờ mờ, làm cho luồng sáng lờ mờ kia hơi dừng một chút, nhưng lập tức luồng sáng lờ mờ kia vẫn như không có chuyện gì vẫn tiếp tục vọt tới, xem ra luồng dây bạc nọ không có tác dụng gì.

Người khác không thấy rõ luồng dây bạc là cái gì, nhưng Hàn Lập bằng siêu cấp nhãn lực của Trường xuân công, lại có thể thấy rất rõ ràng. Vật kia là do hơn chục cây ngân châm hợp lại thành, cũng không biết nho sinh dùng thủ đoạn gì, có thể đem ngân châm nhẹ như thế, lại có thể bắn ra một cách mạnh mẽ như vậy, điều này làm cho Hàn Lập cảm thấy rất hứng thú.

Nho sinh thấy dây bạc không có tác dụng, cũng không có kinh hoảng. Hắn co thân thể lại như một cây cung, đột nhiên phóng vọt tới, theo chuyển động là từ trong thân thể bắn ra vô số luồng sáng lớn nhỏ, được chia làm hai đường, một đường hóa thành hóa thành một luồng sáng bạc đánh vào luồng sáng lờ mờ để ngăn cản, phát ra những tiếng leng keng liên tục, đem luồng sáng lờ mờ ngăn lại ở không trung; còn một đường khác thì bay thẳng tới Chu Nho, đánh vào trên kim tráo, phát ra những tiếng đinh đinh đang đang liên tục.

Luồng sáng lờ mờ đối kháng với luồng sáng bạc, không ngừng bắn ra những mảnh vụn không toàn vẹn nên không thể thấy rõ đợc hình dáng ban đầu. Nhưng những luồng sáng bạc đánh vào kim tráo bị dội ngược về, đều không tổn hao gì, đều là phi đao, bồ đề tử, thiết liên tử, kim tiễn,… đủ các dạng các loại ám khí, thậm chí có một số trông rất lạ không biết gọi là gì.

Kim quang thượng nhân thoáng sửng sốt, nhưng lập tức bĩu môi, hắn căn bản không cho rằng mớ sắt vụn này, có thể ngăn được bảo bối của hắn.

"Đùng" một tiếng như tiếng sấm sét, vang vọng cả toàn trường, làm tất cả mọi người giật mình.

Lúc này mọi người mới phát hiện, người áo xám lúc đầu xông lên cùng với người nho sinh, không biết từ khi nào đã rút bảo kiếm từ sau lưng ra, bước từng bước một thấy rõ dấu chân xông đến luồng sáng lờ mờ kia, mà trên mũi kiếm của bảo kiếm hắn đang cầm, toát ra một luồng sáng trắng dài cỡ hai tấc, luồng sáng trắng không ngừng chớp lóe, hàn khí bức người.

"Kiếm quang", không biết là ai đầu tiên hô lên tên của chiêu kiếm này, là vô thượng kiếm kỹ mà người ta mong muốn đạt đến.

Tiếng nổ vang lên, toàn bộ khu vực đều sôi trào!

Nếu như nói phi kiếm chỉ là truyền thuyết nghe đồn đãi, thì kiếm quang lại là thần thoại trong chốn giang hồ, là mục tiêu của những người sử dụng kiếm hướng tới.

Bây giờ, chẳng những phi kiếm và kiếm quang liên tiếp xuất hiện, mà lại còn đối đầu nhau, cái này làm cho người nhiệt huyết không thể không sôi trào, có cảm giác cuộc đời này cũng không uổng công!

Cổ Thiên Long lúc này, chẳng những không có sôi trào, ngược lại cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Hắn hôm nay mới biết được, cái gì gọi là biết sau người ta, cảm thấy sợ hãi không thôi!

Hắn trước kia mặc dù biết, Thất huyền môn có ẩn nấp ba đại cao thủ. Nhưng vạn lần chưa nghĩ đến, cao thủ này lại có thể có trình độ xuất ra kiếm mang. Hắn lần này nếu không mời Kim quang thượng nhân ra tay, sợ rằng chỉ với một mình người áo xám đang xuất kiếm kia, cũng có thể giết sạch người của hắn.

Trong khi Cổ Thiên Long bị dọa cho sắc mặt tái nhợt, người áo xám đã vọt tới phía dưới luồng sáng lờ mờ nọ.

Lúc này, cũng không biết là do nho sinh cố ý, hay là ám khí trên người thật sự đã phóng ra hết, thân hình nho sinh đột nhiên đình chỉ chuyển động, luồng sáng bạc đang ngăn trở luồng sáng lờ mờ cũng bị ngưng đi, không có lực ngăn cản luồng sáng lờ mờ kia tự nhiên không chút khách khí hướng về đỉnh đầu người áo xám mà hạ xuống.

Người áo xám hai tay cầm kiếm, mặt không biến sắc tung người vọt lên. Hắn vung kiếm quang, hung hăng hướng về phía luồng sáng lờ mờ mà đánh xuống.

"Cảng" một thanh âm vang lên, người áo xám từ giữa không trung ngã xuống mặt đất, cũng không đứng thẳng được mà liên tiếp lui mấy bước, sau đó phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc trở nên xám xịt lại. Mà trường kiếm trong tay, mũi kiếm chừng ba tấc đã không cánh mà bay, trở nên không còn bén nhọn nữa.

Luồng sáng lờ mờ đã trúng một kích, cũng giống như chim bị trúng tên, từ không trung rớt xuống đất. Nhưng cho dù vậy, luồng sáng lờ mờ vẫn không bị ảm đạm đi, trên mặt đất vẫn nảy lên liên tục không thôi, có vẻ mười phần linh tính.

Thấy một màn như vậy, Cổ Thiên Long bên này và người của Thất huyền môn, đồng thời giật mình hô hoán lên. Bất quá người của Thất huyền môn, tiếng hô tràn đầy sự vui sướng, mà bên phía Cổ Thiên Long lại tràn ngập sự lo lắng.

Nho sinh cũng đang vui mừng, hắn quan sát người áo xám một chút, rồi lại nhìn Chu Nho, sau một chút do dự, thì tung người lên, bay vọt về phía Chu Nho, hắn chuẩn bị giải quyết đại địch trước rồi tính sau.

Nhưng nho sinh mới vọt tới được mấy bước, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng kêu lớn của người áo xám *"Tránh mau"*.

Nho sinh trong lòng cả kinh, muốn có hành động, nhưng đột nhiên cảm thấy sau gáy lành lạnh, luồng sáng lờ mờ bay vọt qua trước mắt, sau đó lại thấy một thân thể không có đầu đang chạy về phía trước mấy bước, sau đó ngã lăn ra trên mặt đất, tấm lưng kia thoạt nhìn rất là quen thuộc. Nho sinh mới vừa nghĩ vậy, đã hoàn toàn mất đi tri giác.

Kim quang thượng nhân lúc này mười phần ngạo khí, hắn chỉ huy luồng sáng lờ mờ một lần nữa từ trên mặt đất vọt lên, hướng tới người áo xám còn lại trong ba người mà bay tới. Hắn vừa thi triển một kế nhỏ, đã giết chết nho sinh mà đắc ý dương dương.

Hắn đang tính sau khi kết liễu người áo xám thì sẽ lập tức giết sạch người của Thất huyền môn, đột nhiên nghe được trong đám người đối diện truyền đến một câu nói: *"Cái đồ đang bay tới bay* *lui của ngươi, ta rất thích. Tặng cho ta nhé, được không?"* Lời còn chưa dứt, hắn đã cảm thấy một cổ linh lực cường đại áp lên trên luồng sáng lờ mờ, mạnh mẽ cắt đứt sự liên hệ của hắn cùng với vật ấy, cướp đi đi quyền khống chế.

Mà luồng sáng lờ mờ vốn đang bay về phía người áo xám, lại trên không trung xoay chuyển, bay xéo về phía đám người đang đứng đối diện.

Luồng sáng lờ mờ bay đến đó, mọi người đều kinh hoảng thất thố, tản ra tránh né, chỉ có một thanh niên bình thường, trông cỡ mười bảy mười tám tuổi vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, thanh niên này hướng về phía Kim quang thượng nhân cười một cái, lộ ra hàm răng trắng bóc trái ngược hoàn toàn với da tay đen thui, tiếp theo hắn hướng ngón tay về phía luồng sáng lờ mờ nọ, luồng sáng lờ mờ liền hạ xuống tay của hắn.

"Người tu tiên!" Chu Nho trong lòng phát lạnh, sắc mặt đột nhiên trở nên vô cùng tái nhợt.

------oOo------

Chương 92: Kiếm phù

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mọi người chứng kiến một màn như vậy, đều có cảm giác mình có phải bị hoa mắt hay không.

Lúc đầu mọi người thấy luồng sáng lờ mờ kia quay đầu bay về phía đám người Thất huyền môn, còn tưởng rằng Chu Nho thay đổi ý nghĩ, định giết hết những đệ tử có võ công yếu kém trước, [sau đó mới trở về đối phó với người áo xám.

Vậy mà luồng sáng lờ mờ nọ vừa bay đến trước đám người, đã bị một gã đệ tử thoạt nhìn rất bình thường, đưa tay lên dễ dàng thu hồi, diều này thật làm cho người ta khó có thể tin được!

Bên phía Thất huyền môn, kể cả Vương môn chủ và người áo xám, đều chưa từng thấy chuyện như vậy xảy ra, vừa vui mừng vừa sợ hãi.

Vương Tuyệt Sở mừng như điên, cảm thấy bản thân đáp ứng để cho Hàn Lập tham gia tử đấu là cực kỳ sáng suốt, hết sức may mắn. Hắn biết, hôm nay mọi người có sống sót được hay không, Thất huyền môn sau này có tồn tại hay không, tất cả đều trông cậy vào Hàn đại phu đột nhiên trở nên cao thâm khó lường như vậy.

Mà ngay cả Lệ Phi Vũ đối với Hàn Lập cũng rất là thân thiết, giờ phút này cũng há hốc miệng, hồi lâu cũng không khép lại được. Hắn mặc dù biết người bạn tốt này không giống với mọi người, nhưng có thể thu đi phi kiếm của kiếm tiên như vậy, thật là cho hắn cảm thấy u u mê mê như là nằm mở giữa ban ngày.

Về phần Trương Tụ Nhi, Lý trưởng lão cùng đám người Cổ Thiên Long đối diện, càng là trợn mắt cứng lưỡi, vẻ mặt vạn phần đặc sắc khó mà diễn tả nổi.

Trong ánh mắt bao hàm sự e ngại, nghi vấn, vui mừng và sợ hãi, tất cả đều dồn hết về phía Hàn Lập, mà Hàn Lập ánh mắt vẫn tự nhiên, thủy chung vẫn mỉm cười, tựa hồ đối việc việc bị nhiều người nhìn như vậy, một chút cũng không để ở trong lòng.

Nhưng không ai biết được, bề ngoài Hàn Lập trông thong dong thoải mái như vậy, nhưng thật ra nội tâm giờ phút này đang lo lắng không thôi.

Có trời mới hiểu được, Hàn Lập căn bản không muốn ra tay và lúc này! Hắn vốn định đợi khi Chu Nho sơ suất khinh thường bỏ đi vầng kim tráo, thì mới ra tay đánh lén đối phương. Khi đó, hắn chỉ cần âm thầm lẻn ra sau lưng, dùng một quả *"Hỏa đạn"* nho nhỏ, là có thể dễ dàng kết liễu đối phương.

Nhưng ai biết người tính không bằng trời tính, Hàn Lập chỉ là bởi vì thấy luồng sáng lờ mờ bay tới bay lui, cũng cảm thấy khó chịu, bất tri bất giác, xử ra *"Khu vật thuật"* mà hắn đã luyện qua vô số lần, kết quả là dễ dàng đoạt lấy vật kia.

Thủ đoạn cướp đoạt quá dể dàng, quá sức ngoài dự tính. Hắn chỉ là đem pháp lực áp lên luồng sáng lờ mờ, là dễ dàng bỏ đi linh lực của Chu Nho trên đó, thành lập mối liên hệ mới giữa bản thân và luồng sáng lờ mờ kia. Luồng sáng lờ mờ nọ dưới sự chỉ huy của hắn, giống như đứa trẻ vừa mới tập đi, nhảy tưng tưng nay đến bên cạnh, để hắn thuận lợi nhận lấy.

Hàn Lập hôm nay, dể dàng đoạt được bảo vật trước mặt đối phương, trong lòng cũng rất vui. Về phương diện khác, vì phải không thể không đối mặt với Chu Nho, cũng có chút lo lắng.

Hắn rất rõ ràng, bản thân cxung không nắm chắc được bao nhiêu phần có thể mạnh mẽ kích phá được cái mai rùa này của đối phương, điều duy nhất khiến cho hắn có vài phần tự tin, đó là pháp lực của mình thâm hậu hơn mấy lần so với đối phương.

Đương nhiên theo vẻ mặt của Hàn Lập, cũng nhìn không ra bất kỳ dấu hiệu lo lắng nào. Bởi vì hắn biết rõ, nếu chiếm được thế thượng phong về mặt tâm lý, như vậy khi thực tế giao phong cũng sẽ chiếm được không ít ưu thế, như vậy phần thắng cũng sẽ thêm được mấy phần, điều này hắn đã học được trong Trát nhãn kiếm phổ.

Bởi vậy, khi thấy Chu Nho có bộ dáng như lâm đại địch, Hàn Lập ngược lại, lộ ra vẻ mặt hết sức tự tin.

Hắn hiện tại đang chú ý vào bảo vật ở trong tay. Luồng sáng lờ mờ ở trong tay, vẫn mười phần linh tính nhảy nhót bất định, hàn quang bắn ra, làm cho người ta nhìn không rõ hình dáng thật.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn thoáng qua Chu Nho sắc mặt hơi trắng bệch, cười mỉm, hắn vận pháp lực bao lấy hai tay, đem luồng sáng lờ mờ nhẹ nhàng kẹp ở giữa hai tay, các tia sáng ở trên luồng sáng lờ mờ lập tức tiêu tán hết, lộ ra rõ ràng. Thì ra lại là một đạo phù lục, đạo phù lục khá kỳ lạ có vẽ một thanh tiểu kiếm màu xám ở trên.

Thanh tiểu kiếm màu xám ở trên tấm phù, được khắc họa trông rất sống động, giống như thật vậy, cho dù không có pháp lực thúc dục, trên tiểu kiếm vẫn tự tản ra lưu quang nhàn nhạt, hình như thật sự giống như là một thanh tuyệt thế lợi kiếm, hàn khí bức người.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng có chút thất vọng, cái này rõ ràng cũng không phải là pháp bảo phi kiếm gì, tuy có cổ quái một chút, nhưng vẫn chỉ là một đạo bùa.

Bất quá hắn nghĩ lại lúc đạo phù lục này đại triển thần uy, lại cảm giác có chút vui mừng, dù sao sự lợi hại của nó bản than đã chính mắt thấy, đối với hắn sau này khẳng định là có chỗ hữu dụng.

Hàn Lập thuận tay đem lá bùa nhét vào trong ngực, hắn cũng không dám trước mặt nguyên chủ nhân của nó, mà nghênh ngang sử dụng vật này, ai mà biết được đối phương trên phù lục cũng không có động tay động chân gì, hơn nữa *"Khu vật thuật"* cũng chỉ mới lần đầu sử dụng ở thực tế, do đó có sử dụng vật này, cũng rất khó mà đả thương được đối phương.

Kim quang thượng nhân ở phía đối diện trơ mắt nhìn Hàn Lập đem bảo vật của hắn thu vào trong áo, không nhịn được lửa giận đùng đùng, nhưng lại không có dũng khí tiến lên đánh, phải biết rằng đối phương nếu có thể dễ dàng xóa đi linh lực của hắn trên phù lục, cũng đã nói lên pháp lực của đối phương thâm hậu hơn hắn nhiều, hắn thật sự không có can đảm tranh đấu.

Hàn Lập thấy Chu Nho co tay rút chân, bộ dáng giận mà không dám nói gì, biết đối phương đã bị mình hoàn toàn trấn áp, cũng rõ ràng chi tiết về mình, lá gan của hắn không khỏi càng lớn hơn.

Hàn Lập quyết định giả quỷ giả thần, hắn liền thi triển Ngự Phong quyết, thân hình xẹt qua mấy cái, đã tới trước mặt Chu Nho.

Kim quang thượng nhân thấy Hàn Lập xuất quỷ nhập thần như thế, ý sợ hãi trong lòng càng tăng lên, hắn cũng không tự kìm hãm được lui ra sau mấy bước, sợ sệt thấp giọng nói:

"Ngươi muốn làm gì? Ta cũng không có xâm chiếm quáng sản nơi đây, cũng không có hái linh thảo linh dược, chỉ là kiếm một chút tiền vàng của tục nhân mà thôi, cũng không có xâm phạm lợi ích của gia tộc các người, ngươi không có lý do gì để giết ta".

Hàn Lập vừa nghe những lời này, trong lòng vui mừng, biết đối phương hiểu lầm mình là người trong gia tộc tu tiên, nhất thời sự tin tưởng lại tăng thêm vài phần, hắn cố ý thản nhiên cười, sau đó làm bộ như thần bí nhỏ giọng hỏi: *"Không biết các hạ là ai? Tại sao lại chủ động tham dự việc của tục nhân, nhiễu loạn trật tự của thế tục, điều này làm cho gia tộc của ta rất khó chịu!"*

Chu Nho vừa nghe giọng điệu của đối phương rất ôn hòa, tựa hồ không ý muốn ra tay với hắn, hắn nhất thời tinh thần chấn chỉnh lại, hai con mắt nhỏ sau khi xoay chuyển vài vòng vội vàng nói:

"Ta là Tần Diệp Lĩnh đệ tử của Diệp gia, tới nơi này chỉ là đi ngang qua mà thôi, chỉ vì có chút quen biết với Bang chủ Dã Lang bang, cho nên bất quá do đối phương khẩn cầu, nên đã ra tay giúp một chút. Tuyệt không có cố ý xúc phạm gia tộc các người, mong rằng huynh đài thứ lỗi. Không biết quý gia tộc xưng hô như thế nào? Tại hạ sau này nhất định đến để tạ tội!"

------oOo------

Chương 93: Liệt hỏa phần địch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nói mình là người của Diệp gia, Chu Nho này không tự kìm hãm được ưỡn ngực ra, tựa hồ đã có chỗ chóng lưng, khi nói chuyện sự lo lắng cũng giảm đi vài phần, xem ra hắn đối với danh khí của Tần Diệp lĩnh Diệp gia rất có tự tin.

Chứng kiến Chu Nho trong nháy mắt phảng phất như can đảm hơn không ít, Hàn Lập biết, Tần Diệp lĩnh Diệp gia này nhất định là gia tộc tu tiên thanh danh hiển hách.

Chỉ là đối phương đã có gia tộc như vậy chống lưng, tại sao ngay từ đầu còn kinh hoảng thất thố như thế, cái này hoặc là tên này nói láo, hoặc là ở tại gia tộc cũng chỉ là tiểu tốt vô danh, chuyện sinh tử căn bản không người nào hỏi đến.

Hàn Lập trong thời gian ngắn đã phán đoán ra, trong lòng quyết phải xử lý đối phương, cũng sẽ không có hậu hoạn gì xảy ra.

Suy đoán này, khiến cho sự băn khoăn còn lại của Hàn cũng đã hoàn toàn bỏ đi, trong lòng hắn sát khí lại càng mạnh hơn.

Dù sao người tu tiên mà pháp lực kém hơn mình, hành vi cử chỉ lại tương đối ngu ngốc, cũng là khó gặp! Cho dù không có cuộc tử đấu này, Hàn Lập cũng tuyệt sẽ không tha con mồi tốt như thế này được dâng tới tận miệng. Hơn nữa xem lời nói cử chỉ của đối phương, cũng không phải là hạng người thiện lương gì, Hàn Lập ra tay cũng không có gì phải do dự.

"Tần Lĩnh Diệp gia, là Diệp gia thanh danh vang dội sao?" Hàn Lập vẻ mặt kinh ngạc, hình như bộ dáng không dám tin tưởng.

Nếu đối phương dám đưa ra cái tên để ỷ lại, chắc là trong giới tu tiên uy danh cũng không nhỏ, Hàn Lập thầm nghĩ.

"Không sai, chính là Diệp gia đó. Huynh đài nếu biết cái tên của Diệp gia, nói vậy sẽ không cố ý làm khó dễ tại hạ chứ!" Chu Nho thấy quân cờ mình đưa ra rất có hiệu quả, lập tức ngay cả thanh âm nói chuyện cũng lớn lên không ít.

"Diệp gia?……" Hàn Lập làm ra bộ dáng như trù trừ, lấy tay gãi gãi đầu, ra vẻ khó tìmỷa chủ ý.

Chu Nho thấy tình hình như vậy, trong lòng vui mừng, lập tức sử dụng thủ đoạn vừa cầu khẩn vừa uy hiếp, nếu đem chuyện này mà truyền ra ngoài, sợ rằng sẽ bất lợi cho mình.

"Như vậy đi, ta theo ngươi đi gặp trưởng bối trong tộc, tùy người ở trên quyết định xử lý huynh đài thế nào, được không?" Hàn Lập tựa hồ có chút khó nói.

"Không cần phải phiền phức như vậy! Đây chỉ là chút việc nhỏ, nếu như các hạ ngay cả chút việc nhỏ như vậy mà phải phiền tới trưởng bối làm chủ, sợ rằng sẽ lưu lại ấn tượng không tốt, đối với sự phát triển của ngươi sau này rất là bất lợi!" Chu Nho vừa nghe nói thế liền hoảng sợ, vội vàng làm ra bộ dáng quan tâm đến đối phương, vội vàng khuyên can.

Kim quang thượng nhân lúc này, hoàn toàn xem Hàn Lập là một tiểu tử không có kinh nghiệm giang hồ. Hắn tưởng rằng, đối phương từ nhỏ chỉ ở trong gia tộc khổ tu, gần đây mới được cho đi ra ngoài thế tục để tôi luyện, cái này cũng làm rõ đối phương vì sao tuổi còn nhỏ, mà đã có pháp lực thâm hậu như thế.

"Đa tạ huynh đài nhắc nhở!" Hàn Lập tựa hồ rất cảm động, sau khi cúi đầu suy nghĩ một chút, liền đưa tay ra, lấy từ trong ngực ra tấm phù lục có vẽ thanh tiểu kiếm.

"Ta và các hạ lần đầu gặp mặt, huynh đài lại quan tâm đối vói tại hạ như thế, bảo vật này cũng nên trả lại nguyên ngủ!" Hàn Lập nói rất thành khẩn, thần sắc cũng có một chút luyến tiếc.

Chu Nho mừng rỡ, không nghĩ tới thanh niên trước mắt lại khờ khạo như thế, bảo bối đã tới tay lại còn mang ra trả lại cho mình.

Hắn không kịp suy nghĩ nhiều, sợ đối phương thay đổi chủ ý, vội vàng tay vung pháp quyết, kim tráo trên người lập tức biến mất không còn một chút nào. Tiếp theo vươn tay ra, vội vàng nhận lấy tấm phù lục, trong miệng vẫn làm mặt dày nói: *"Nếu các hạ đã thành tâm như thế, vậy tại hạ cũng không khách khí!"*

Mắt thấy Chu Nho vươn tay phải ra cầm lấy tấm phù lục, Hàn Lập sắc mặt đột nhiên đại biến, ánh mắt ngạc nhiên hướng về phía sau lưng Chu Nho, thất thanh kêu lên: *"Tộc trưởng, lão nhân gia người tại sao lại tự mình tới đây!"*

Chu Nho vừa nghe nói thế, lập tức run rẩy, bị dọa đến bất chấp bảo vật, vội vàng quay đầu nhìn về phía sau.

Hắn ngây ngẩn cả người, phía sau đều tĩnh lặng, không có một bóng người.

"Không hay!" Chu Nho cũng không quá ngu dốt, hiện tại cũng biết nên rút lui. Hắn chưa kịp quay đầu lại, đã cảm thấy trước ngực nóng lên, tiếp theo trong mắt thấy ánh lửa đỏ hồng, thân thể bị ngọn lửa hung hãn thiêu cháy, trong chớp mắt Chu Nho đã biến thành tro bụi trong ngọn lửa.

Lúc này, Hàn Lập mới thở ra một hơi, đem cánh tay mới vừa bắn ra hỏa cầu rụt trở về. Có thể dùng *"Hỏa đạn thuật"* nho nhỏ một đòn đánh chết đối phương, cả quá trình trông như đơn giản, nhưng thật ra tốn hao của hắn không ít tâm tư, hơn nữa áp lực tâm lý cũng không nhẹ. Hôm nay đánh lén thành công thuận lợi như thế, làm cho Hàn Lập cũng âm thầm cho là may mắn, trên mặt có vài phần vui mừng.

Đám người Cổ Thiên Long và Vương Tuyệt Sở đối với sự việc phát sinh vừa rồi, thấy rất rõ ràng, nhưng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, một chút cũng không hiểu. Bởi vì Hàn Lập và Chu Nho không muốn để cho người khác nghe được nội dung cuộc nói chuyện, cho nên bọn họ khi nói chuyện vẫn là đè nén thanh âm xuống, những người xung quanh bởi vì ở quá xa, căn bản nghe không rõ thanh âm của hai người.

Chỉ biết là Chu Nho vừa thấy Hàn Lập, tựa hồ có chút sợ hãi, sau đó nói chuyện với nhau vài câu, Chu Nho không ngừng khẩn cầu đối phương cái gì đó, cuối cùng thấy Hàn Lập thừa dịp Chu Nho sơ hở quay đầu lại, từ không trung hóa ra một hỏa cầu, đem trấn sơn của Dã Lang bang - Kim quang thượng nhân, dễ dàng đốt thành một đống tro trắng.

Cổ Thiên Long trong miệng bây giờ, phi thường khổ sở, hơn nữa là khổ sở tận trong tâm phế. Đây là chuyện gì xảy ra? Tình thế vốn đang rất tốt, ở tại trong đám đệ tử không ra gì của Thất huyền môn lại xuất hiện đột phá, xuất hiện một người mà ngay cả Kim quang thượng nhân tiên sư, cũng bị hắn đốt chết đi.

Mà Vương Tuyệt Sở, tự nhiên trong tử đấu lại cảm thụ hoàn toàn trái ngược. Hắn cầm chắc trường kiếm bên hông, dùng ánh mắt hưng phấn nhìn, đang dùng tư thế rất cuồng nhiệt, ôm chặt lấy Hàn Lập, trên mặt hiện ra vẻ vui mừng khôn cùng.

Hàn Lập lúc này cũng rất kích động, bất quá hắn cũng không phải là hưng phấn, chỉ vì trong đống tro tàn của Chu Nho, lấy ra vài món vật phẩm không bị thiêu hủy mà cao hứng.

Đồ không nhiều lắm, tổng cộng có một đạo phù, một khối lệnh bài và một quyển sách.

Đạo phù nọ, chính là Chu Nho sử dụng để tạo ra kim quang, là phù lục hình thành kim tráo, mặc dù còn không biết khẩu quyết chú ngữ, nhưng cũng làm cho Hàn Lập mừng như điên, phải biết rằng vật này đối với hắn, chính là thủ đoạn để hộ thân.

Lệnh bài là một khối đen nhánh hình tam giác, một mặt có hai chữ cổ *"Thăng tiên"*, mặt khác có một chữ *"Lệnh"* bằng bạc, cả khối lệnh bài thoạt nhìn không giống kim loại, đến khi cầm lên lại thấy khá nặng, cũng không biết để làm cái gì.

Về phần quyển sách kia, Hàn Lập vốn tưởng rằng có thể tồn tại dưới *"Hỏa đạn thuật"*, khẳng định cũng không phải là vật tầm thường, ai ngờ sau khi lật vài tờ mới phát hiện, sách này là một quyển tộc phổ, ghi tên họ người trong tộc, cũng không biết cso quan hệ gì với Kim quang thượng nhân, lại đem bên người như vậy.

"Chu Nho này tự xưng là người của Diệp gia, lại đem theo một quyển Tần thị tộc phổ, chẳng lẽ là con tư sinh của Diệp gia sao?" Hàn Lập sau khi thất vọng, có chút ác ý mà đoán như vậy.

------oOo------

Chương 94: Hoàn thắng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mặc dù được ba món đồ, tuy cũng không thể lập tức sử dụng, nhưng Hàn Lập cũng không chút khách khí gom tất cả vào.

Sau đó hắn đứng lên, phủi tro bụi trên người, dùng ánh mắt như cười mà không cười, nhìn về phía đám người Dã Lang bang của Cổ Thiên Long.

"Các ngươi định tự mình động thủ tự đoạn kinh mạch, hay là để tự tay ta ra tay tiễn các ngươi lên đường?" Hàn Lập nói vẫn rất là khách khí, nhưng ý tứ trong lời nói, cũng không để cho đám người Dã Lang bang con đường sống nào cả.

Cổ Thiên Long nghe những lời này, chỉ cảm thấy trên người phát lạnh, lạnh đến nỗi cả người như cứng lại.

Hắn không ngừng thầm bảo bản thân phải tỉnh táo, để nghĩ ra biện pháp đối phó với người này, nhưng cũng không tự kềm chế được phải lau mặt một cái, thấy mồ hôi lạnh tuôn đầy trán. Cổ Thiên Long cười khổ, biết không cần soi gương, sắc mặt của mình lúc này khẳng định là khó coi cực kỳ.

Hắn cố sức quáy cổ lại, nhìn mọi người chung quanh một chút, chỉ thấy những người khác sắc mặt cũng trắng bệch, tất cả đều kinh khủng hoảng loạn, đại nạn trước mắt, những người này tay chân rũ rượi, nhìn không ra một chút đấu chí nào.

Cổ Thiên Long trong lòng mệt mỏi, lại nhìn về phía Thất huyền môn. Chỉ thấy Vương Tuyệt Sở ở phái đối diện, đang dùng một loại ánh mắt như xem người chết, lạnh lùng nhìn hắn, những người khác, đều có vẻ mặt như đại cừu sắp được báo.

Cổ Thiên Long trong lòng mờ mịt, ánh mắt của hắn vô thức nhìn ra bên ngoài Tử đấu trường, những người bên ngoài vốn là những kẻ dưới tay của hắn. Những người này vẻ mặt đều không giống nhau, có lo lắng, có yên lặng, nhưng có một số đông người sắc mặt rất vui mừng, đang tụ cùng một chỗ xì xầm, đều có có chút hả hê.

"Không được, bản thân quyết không thể chết ở chỗ này như vậy! Mình nhất định có thể sống sót, có thể tiếp tục hoàn thành bá nghiệp của mình" Thần sắc rất khó hiểu, thần kinh của Cổ Thiên Long dưới sự xúc động, trong mắt đột nhiên hiện ra vẻ điên cuồng.

"Người đâu! Thiết vệ tiến lên, liên nỏ chuẩn bị! Những người khác, chuẩn bị tử đấu!" Cổ Thiên Long đột nhiên vận hết nội lực, lớn tiếng giận dữ hét lên.

Cổ Thiên Long không hổ là người đứng đầu một bang, tiếng hô ẩn chứa đầy nội lực này, làm cho mọi người bên trong Tử đấu trường giật mình, như đang mộng mới tỉnh lại. Bất kể là người của Dã Lang bang, hay là cao thủ các bang phái nhỏ, lúc này tất cả đều lấy lại đấu chí, đều nắm chặt lấy vũ khí, quyết một trận tử chiến.

Hàn Lập hơi nhíu mày một chút, khẽ hừ nhẹ một cái, sau đó chắp tai ra sau lưng, chậm rãi hướng về Cổ Thiên Long mà đi đến.

"Xem ra cũng phải động chân động tay một chút mới được!" Hàn Lập tự nghĩ.

"Bắn tên!" Vừa nhìn thấy đối phương đi vào trong tầm bắn, Cổ Thiên Long liền liếm môi mấy cái, không nhanh không chậm hạ lệnh.

Nhất thời mấy trăm mũi tên dày đặc nhắm về phía Hàn Lập mà phóng nhanh tới, làm cho không gian trước mặt hắn đến mưa gió cũng không lọt qua nổi.

Cục diện kinh người xuất hiện, Cổ Thiên Long nhìn thấy, thanh niên nọ đối mặt với mưa tên bay tới mặt cũng không hề đổi sắc, ngược lại hắn còn cười một cách quỷ dị, tiếp theo đó thân hình bắt đầu mơ hồ không thấy rõ, các mũi tên đều không chút trở ngại xuyên qua người nà], bay vút ra xa, trong nháy mắt thân thể hắn tựa hồ như không có thực. Sau đó người này giữa ban ngày ban mặt, lay động mấy cái, rồi biến mất không hình không bóng.

Cổ Thiên Long sắc mặt xanh mét, vừa định phân phó kẻ dưới tay cẩn thận một chút, Hàn Lập đã đột nhiên xuất hiện cách bọn họ chừng vài chục bước.

Lần này không đợi Cổ Thiên Long hạ lệnh, cung nỏ trong tay thiết vệ lại lập tức đồng loạt phát ra, đồng thời còn kèm theo phi phiêu, tụ tiến các loại ám khí của những người khác, toàn bộ như bầy ong bắn về phía Hàn Lập. Kết quả làm cho những người này nhìn nhau, đối phương lại lần nữa dưới mắt mọi người biết mất không tăm tích.

Cổ Thiên Long còn đang sợ hãi cảnh giác, phía sau đã truyền đến hai tiếng kêu kêu thảm thiết thê lương, hắn kinh hãi vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy cách đó không xa hai gã thiết vệ đột nhiên biến thành hai bó đuốc, mà người tuổi trẻ vừa mới biến mất kia, đang rút hai bàn tay từ sau lưng hai người nọ lại, trong phút chốc sau khi hai bàn tay rụt lại, hai gã thiết vệ đã bị thiêu cháy, hóa thành tro bụi. Trên hai lòng bàn tay của người thanh niên nọ, Cổ Thiên Long mơ hồ thấy có hồng quang lóe ra, cũng không biết là kỳ công mật thuật gì.

Cổ Thiên Long chứng kiến một màn như vậy, là Hàn Lập đem pháp thuật và võ công cùng sử dụng rất là hoàn mỹ, hồng quang trong lòng bàn tay của hắn chính là hỏa cầu *"Hỏa đạn thuật"*.

Pháp lực trong cơ thể Hàn Lập chậm rãi lưu động, đem hỏa cầu bị tiêu hao mà thu lại, sau khi bổ sung cho lớn lại như ban đầu, thì thân hình lại lần nữa ẩn đi không thấy, nhưng hắn lập tức lại xuất hiện ở trong một đám người khác, lại đem mấy người nữa thiêu cháy.

Cứ như vậy, Hàn Lập thoắt ẩn thoắt hiện trong đám người, mỗi một lần hiện thân, đều có người chết, hơn nữa vô luận là tay hắn đụng vào bất cứ chỗ nào của đối phương, người đó cũng sẽ lập tức bị thiêu cháy, cứ như vậy mà hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

Cổ Thiên Long ngơ ngác nhìn phía trước, trong mắt không còn chút thần thái nào, sắc mặt cũng biến thành màu xám trắng như người chết.

Trong nháy mắt, người của hắn đã chết hơn phân nửa, những người còn lại đều tự biến nguy hiểm, bắt đầu tránh né. Nhưng dưới thân pháp như u linh của đối phương, những người này cuối cùng đều bị biến thành tro bụi.

Khi kẻ dưới tay cuối cùng, cũng bị thiêu cháy trong ngọn lửa, Cổ Thiên Long đã hoàn toàn chết lặng.

Hắn biết, bản thân đến bây giờ vẫn bình yên vô sự, là đối phương cố ý gây nên, nhưng hiện tại cũng chỉ còn một mình hắn, cũng chỉ còn đợi ngọn lửa tử thần ấy phủ xuống đầu hắn mà thôi.

Hàn Lập cũng không để cho Cổ Thiên Long đợi lâu, sau khi xử lý xong người cuối cùng dưới tay hắn, Hàn Lập cũng không chần chờ, lập tức tiến tới ưu đãi dụng một quả *"Hỏa đạn thuật"* đầy đủ, tiễn Cổ đại bang chủ lên đường.

Sau khi xử lý Cổ Thiên Long xong, Hàn Lập phủi phủi hai tay, nhẹ giọng lẩm bẩm: *"Thoạt nhìn thì giết nhiều người, nhưng cũng không phải là chuyện khó khăn lắm. Đã sớm bảo các ngươi tự kết thúc đi, thì tốt rồi! Không có đau đớn gì. Bây giờ để tự ta động thủ, mùi vị bị lửa thiêu cũng không phải là thích thú gì!"*

------oOo------

Chương 95: Ma danh hách khởi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập ngẩng đầu, nhìn lại phía bên ngoài, chỉ thấy bất luận là người của Thất huyền môn, Dã Lang bang hay là các bang phái khác, mỗi người đều mặt không còn chút máu, dùng ánh mắt hàm chứa sự sợ hãi nhìn mình.

Biết không điềm nhiên thu lấy *"phi kiếm"*, đánh chết Kim Quang thượng nhân, chỉ chốc lát đem Cổ Thiên Long cùng mười mấy tên cao thủ hóa thành tro bụi, mỗi một cử động đều cho thấy, Hàn Lập chẳng những là tiên gia cao nhân giống như Chu Nho, nhưng lại thủ đoạn lãnh khốc, cũng không phải là hạng người thiện lương nhân từ gì.

Bởi vậy ánh mắt của hắn nhìn đến chỗ nào, tất cả mọi người đều cúi đầu tránh né, không ai dám nhìn lại, Hàn Lập lúc này thật sự có thể gọi là ai thấy cũng phải sợ.

"Còn không cút đi, chẳng lẻ còn muốn đứng ở trên núi, hay để cho ta tiễn các ngươi một đoạn đường sao?" Hàn Lập đột nhiên hướng về phía Dã Lang bang, lạnh lùng nói.

Thanh âm của hắn cũng không to gì lắm, nhưng lọt vào tai của mấy ngàn người đang ở trên núi lại giống như sấm sét, làm cho bọn họ lập tức khủng hoảng.

"Chạy mau! Còn không chạy, hắn thiêu chết bây giờ!" Không biết là ai lên tiếng hô lên đầu tiên.

Nhất thời, người của Dã Lang bang cùng các bang phái nhỏ khác, đùng một phát thành một đám hỗn loạn, bọn họ tất cả đều tranh nhau chạy xuống núi, cả một đám người đông đen chen nhau chạy trên một con đường nhỏ xuống núi, làm cho đến nước cũng không lọt qua được, dọc theo đường đi cũng không biết đạp chết cùng bị thương bao nhiêu người.

Chỉ chốc lát sau, cả tòa Lạc Nhật Phong trở nên trống trải, ngoại trừ đệ tử của Thất huyền môn ra, cũng không thấy bất kỳ người nào khác.

Vương Tuyệt Sở lúc này vừa mừng vừa sợ. Không nghĩ tới nguy cơ của bổn môn cứ như vậy mà giải trừ, lại còn tiêu diệt được Cổ Thiên Long, điều này làm cho hắn ngoại trừ sự mừng như điên ra, còn có vài phần thắc thỏm bất an.

Hắn biết, nếu đối phương có thể không tốn chút sức lực giúp Thất huyền môn vượt qua tai kiếp này, như vậy bằng vào thân thủ đó, đối phương cũng dễ dàng chèn ép Thất huyền môn, thậm chí có thể cho tình cảnh của Thất huyền môn, trở nên còn tệ hơn cả Dã Lang bang lúc này.

Vương Môn chủ nghĩ tới đây, tâm trạng vốn mới được thả lỏng xuống lại lập tức bắt đầu lo lắng, ánh mắt cũng không khỏi nhìn vào giữa sân.

"Ồ! Hàn thần y đi đâu rồi?" " Vương Môn chủ vừa nhìn, giật mình không ít!

Hiện tại trong tầm mắt hắn cao nhân Hàn Lập kia sớm đã không còn ở tại chỗ cũ.

*"*Có ai nhìn thấy Hàn đại phu không?*" Vương Tuyệt Sở gấp rút quay sang hai bên hỏi.*

*"*Không biết!*"*

*"*Không chú ý*".*

Cơ hồ tất cả mọi người đều lắc đầu không biết. Cái này cũng khó trách, những người khác tất cả đều bị thủ đoạn thiêu chết người của Hàn Lập làm cho đứng tại chỗ, làm gì có ai dám nhìn chằm chằm vào vị sát tinh kia, hơn nữa dựa vào thân pháp xuất quỷ nhập thần kia, đối phương có muốn mất tích, cũng là một chuyện *hết sức dể dàng.*

"Không cần tìm, ta vừa rồi nhìn người nọ, đã xen lẫn trong đám người đã xuống khỏi Lạc Nhật Phong rồi" *Lúc này, người áo xám khí sắc đã tốt hơn nhiều, đột nhiên mở miệng nói.*

"Xuống núi, hắn sẽ đi đâu?" *Vương Môn chủ ánh mắt phức tạp cười khổ một cái, thì thào tự nói.*

Khi hắn nhìn ra bốn phía, tầm mắt vô tình rơi vào trên thân một người.

Vương Tuyệt Sở hai mắt đột nhiên lóe lên, khóe miệng cũng có chút nhếch lên, lộ ra vẻ mặt một lão cáo già giảo hoạt.

Giờ phút này, Lệ Phi Vũ vì bạn tốt đột nhiên biến thành thế ngoại cao nhân mà dị thường hưng phấn, đang cùng Trương Tụ Nhi nói chuyện, cũng không biết có người đã chú ý đến hắn.

Cứ như vậy, người của Dã Lang bang và các bang phaá nhỏ khác, chạy như bay rút lui khỏi núi, giục ngựa không ngừng cả ngày cả đêm tháo chạy khỏi địa giới Thất huyền môn. Mà Vương Tuyệt Sở cũng không phái người đuổi giết vì thực lực cảu môn phái cũng đã bị tổn hao khá nhiều.

Sau đó là cả một khoảng thời gian dài, Dã Lang bang cùng Thất huyền môn hai bên đều ngừng mọi tranh chấp, cố gắng tu dưỡng.

Lần này Thất huyền môn cùng Dã Lang bang một hồi đại chiến sóng gió, không lâu sau đã truyền ra cả ngàn dặm, đã thành một câu chuyện mang sắc thái tiên ma truyền thuyết, không chỉ có người của hắc bạch lưỡng đạo bàn tán tới, ngay cả người bình thường cũng thích nói đến, trở thành một câu chuyện xưa, tồn tại một thời gian dài không mất.

Trong câu chuyện, cuộc đại chiến này ngay từ đầu là kiếm mang của tuyệt thế kiếm khách tranh cao thấp với phi kiếm của kiếm tiên. Kết quả phi kiếm của kiếm tiên thần diệu khó lường, so với kiếm mang của kiếm khách cao hơn một bậc, tuyệt thế kiếm khách đại bại. Mà lúc này, nhân vật hỏa ma đột nhiên hiện thân, *hắn chẳng những thừa dịp hai bên nguyên khí đại thương, giết chết kiếm tiên đang có ý đồ trừ ma, sau đó ma tính đại phát, một ngọn lửa đốt chết gần ngàn người các bang phái, mà Bang chủ Dã Lang đã bất hạnh bỏ mình trong đó. Cuối cùng hỏa ma nhân sát kiếp quá nặng, phạm vào thiên uy, bị thần tiên trên trời dùng tiên lôi đánh chết tại chỗ, xương cốt cũng không còn, cho nên cuối cùng cũng không thấy tung tích.*

Khi Hàn Lập trở lại nơi ở, từ miệng Lệ Phi Vũ nghe được bản thân bị đồn đãi thành yêu ma, hắn ngạc nhiên đứng ngây ra tại chỗ, một hồi lâu không nói gì. Mà Lệ Phi Vũ sớm đã ôm bụng cười to, hồi lâu cũng đứng dậy không nổi.

Giữa trưa năm ngày sau khi tử đấu chấm dứt.

Đêm hôm ấy, Hàn Lập thừa dịp hỗn loạn lặng lẽ theo dòng người, đi xuống Lạc Nhật Phong, sau khi tìm được Khúc Hồn, cùng nhau trở về trong cốc.

Hàn Lập quay lại, vào trong cốc đóng cửa không tiếp khách, không muốn gặp bất luận kẻ nào, đang cả ngày cả đêm túc trực ngoài cốc vì muốn bái kiến hắn.

Đương nhiên dựa vào uy danh của Hàn Lập lúc này, mấy người này cũng không dám có bất cứ sự bất mãn nào, càng không dám tự tiện vào cốc, không thể làm gì khác hơn là sau khi đợi một thời gian, thì cũng phải quay trở về.

Mấy ngày sau đó, Hàn Lập dùng đạo phù lục vũ hình thanh tiểu kiếm, bắt đầu luyện tập khu vật thuật.

Bởi vì hắn biết, thời gian của bản thân cũng không nhiều. Cho nên mấy ngày qua, mỗi ngày Hàn Lập đều dùng "Khu vật thuật" đem đạo phù lục nọ hóa thành một đạo ánh sáng nờ không ngừng xoay chuyển bay múa trong cốc, cho đến khi pháp lực toàn thân hao hết mới thôi. Sau đó lẳng lặng nhắm mắt điều tức, để cho pháp lực chậm rãi khôi phục, đợi pháp lực hồi lại như bình thường, Hàn Lập lại tiếp tục khu động phù lục, tiếp tục luyện tập.

Cứ như vậy, Hàn Lập không ngừng cần mẫn luyện tập, loại huấn *luyện gian khổ này liên tục trong ba ngày, cho đến khi hắn cho rằng bước đầu đã nắm giữ cách vận dụng* "khu vật thuật" vào thực tế một cách nhuần nhuyễn, mới chính thức chấm dứt.

------oOo------

Chương 96: Khuyết hãm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập tại thực tế thao túng luồng sáng xám kia bay múa thì phát hiện, dùng *"Khu vật thuật"* khu động phù lục nọ biến thành luồng sáng xám, mặc dù sắc bén vô cùng, cơ hồ không có vật gì là không cắt được, cũng tùy theo tay hắn mà bay lượn tấn công địch, nhưng thi triển vẫn có những hạn chế không nhỏ.

Đầu tiên, khu động luồng sáng xám này thực sự quá hao phí pháp lực!

Như Hàn Lập tu luyện Trường Xuân công tới tầng thứ tám, sử dụng đầy đủ hỏa đạn thuật, có thể liên tục thi triển không ngừng hơn trăm lần. Nhưng khi sử dụng luồng sáng xám, pháp lực chỉ có thể duy trì trong một khắc, hơn nữa cũng không thể.

Hiện cũng suy nghĩ ra, lúc đầu Kim Quang thượng nhân cũng không phải không muốn ngay từ đầu sử dụng luồng sáng xám, mà chỉ là pháp lực của hắn rất có hạn, thời gian có thể khu sử phù lục này sợ là ngắn đến đáng thương.

Điều này cũng giải thích lúc đầu khi Hàn Lập cướp lấy vật này, tại sao sự chống cự lại yếu ớt đến như thế. Đối phương rất có thể vì khu động luồng sáng xám, pháp lực đã hao phí quá nửa, lại gặp Hàn Lập vốn pháp lực đã vượt xa hắn, Chu Nho tự nhiên là đã quá yếu, do đó càng dễ dàng đắc thủ.

Trừ việc đó ra, một khuyết điểm của luồng sáng xám này là, khoảng cách phi hành đả thương người có sự hạn chế nhất định. Luồng sáng xám chỉ có thể lấy Hàn Lập làm trung tâm nội trong hai mươi trượng, có thể thao túng tự nhiên. Ra khỏi phạm vi này, nó sẽ trở nên nặng nề, thỉnh thoảng mất linh. Nếu bay ra ngoài ba mươi trượng thì luồng sáng xám sẽ hoàn toàn biến nguyên hình thành phù lục, mà rớt xuống đất.

Nếu như nói chỉ với hai khuyết điểm trên, Hàn Lập cho rằng cùng với sự tinh tiến của pháp lực bản thân, hẳn là sẽ dần dần cải thiện. Nhưng vấn đề cuối cùng, lại là nhược điểm trí mạng của phù lục.

Hàn Lập sau khi sử dụng phù lục vài lần thì phát giác, những bùa chú trên ngọn tiểu kiếm màu xám này, hàn quang phát ra theo số lần sử dụng phù lục mà từ từ yếu đi, tựa hồ thời gian giíong dần dần ngắn lại. Nói cách khác, phù lục này có thời gian sử dụng nhất định, khi sử dụng hết, đó cũng là lúc phù lục này mất hết linh tính, cũng là ngày kết thúc.

Điều này cũng là một trong những nguyên nhân làm cho Hàn Lập sau khi thành thạo cách khu sử luồng sáng xám, lập tức đình chỉ luyện tập. Dù sao hắn còn muốn đem vật lợi hại như vậy, vào thời khắc mấu chốt thì sẽ sử dụng. Nói không chừng vật này, sau này ở trong nguy cơ, sẽ cứu lại cho hắn một cái mạng nhỏ.

Cũng như vậy, Hàn Lập cho rằng kim phù hóa ra vòng hộ thân màu vàng kia, hẳn là cũng có hạn chế như vậy, chỉ là hắn tạm thời không biết khẩu quyết sử dụng, không thể làm gì khác hơn là đem nó cất đi, sau này có dịp sẽ sử dụng.

Mà cái lệnh bài hình tam giác kia cùng với cuốn Tần thị tộc phổ, Hàn Lập khi nghỉ ngơi cũng lấy ra nghiên cứu, đáng tiếc cũng không có thu hoạch gì.

Cứ như vậy tới ngày thứ năm, Hàn Lập mới đem chiêu bài không tiếp khách hạ xuống, Lệ Phi Vũ tập tức điên cuồng xông vào, vừa gặp Hàn Lập, liền đem lời đồn đãi đối phương trở thành yêu ma, kể cho hắn nghe.

Lời đồn đãi này, làm cho Hàn Lập dở khóc dở cười. Hắn chỉ có thể nghiêm mặt, bình thản nhìn Lệ Phi Vũ, nhìn đối phương cứ như vậy mà giễu cợt mình.

Lệ Phi Vũ rốt cục cũng ngưng cười, hắn từ từ thu liễm vẻ tươi cười, bắt đầu dùng giọng điệu trịnh trọng nói với Hàn Lập: *"Nói vậy nguyên nhân ta đến nơi đây, ngươi hẳn là có thể đoán được vài phần rồi chứ!"*

"Ừm! Không phải là mấy vị đại nhân vật kia không yên lòng với ta, nên cho ngươi tới xem thử giọng điệu của ta như thế nào chứ!" Hàn Lập thản nhiên nói.

"Hắc hắc! Ngươi biết là tốt rồi" Lệ Phi Vũ như hạ được gánh nặng thở ra một hơi.

"Bất quá, ngươi định để cho người bạn tốt này, có sự giao nộp thế nào đây? Phải biết rằng, bọn họ vì mua chuộc ta, dĩ hứa cho ta chức Phó Đường chủ Ngoại nhận đường, để ta nhận lời" Lệ Phi Vũ lập tức lại đưa ra khuôn mặt tươi cười.

Hàn Lập cau mày, sau khi suy nghĩ một chút, khe khẽ lẩm bẩm: *"Xem ra không gặp mấy người Vương đại môn chủ này một lần, đem sự tình nói cho rõ ràng, bọn họ đúng là sẽ không an tâm"*.

"Như vậy đi! Ngươi trở về nói với Vương Môn chủ, giữa trưa ngày mai, ta sẽ tự mình đi lên Lạc Nhật Phong gặp hắn, để cho hắn khỏi nóng lòng" Hàn Lập mỉm cười nói.

"Tốt! Có những lời này của ngươi, ta có thể giao nộp rồi" Lệ Phi Vũ nhún vai, một bộ dáng không quan tâm.

Kế tiếp, Hàn Lập cùng] Lệ Phi Vũ chuyện trò một hồi, thậm chí Hàn Lập còn tỏng khoảng cách gần biểu diễn *"Hỏa đạn thuật"* để cho người bạn tốt này một lần mở rộng tầm mắt, làm cho hắn hâm mộ một hồi lâu.

Tiếp theo không bao lâu, Lệ Phi Vũ cáo từ rời khỏi sơn cốc, đi về gặp mấy người Vương Tuyệt Sở để báo cáo.

Hàn Lập đứng ở cửa phòng, nhìn bóng lưng Lệ Phi Vũ đi xa xa, xuất thần hồi lâu, đột nhiên hắn cười một cách thần bí, sau đó thoạt nhìn hết sức cao hứng đi vào nhà đóng cửa lại.

Sáng sớm ngày thứ hai, trời còn mông lung, Hàn Lập thần không biết quỷ không hay lẻ lên Lạc Nhật Phong, tiếp theo lặng lẽ lẻn vào bên trong phòng của Vương Môn chủ.

Khi Vương Tuyệt Sở tỉnh lại, nhìn thấy trước giường mignh có một bóng người đứng thẳng ở đó, sắc mặt trở nên không thể khó coi hơn nữa. Nhưng hắn cố gắng nở ra một nụ cười, có chút mất tự nhiên hỏi:

"Hàn đại phu sao lại tới đây, cũng không kịp tiếp đón từ xa! Bất quá, không phải nói là buổi trưa mới tới sao, các hạ sao lại đến sớm như vậy?"

Hàn Lập lạnh lùng liếc mắt nhìn Vương Môn chủ, mới liếc mắt mà đã làm cho Vương Tuyệt Sở cả người nổi da gà, trên mặt giống như bị dao cắt rất khó chịu.

Hàn Lập thấy đối phương toát ra vẻ hoảng sợ, trong lòng không khỏi có chút đắc ý. Hắn vừa rồi liếc nhìn Vương Môn chủ là đã thêm vào *"Thiên nhãn thuật"* trong đó, mới có hiệu quả đặc thù như vậy, cái này là hắn mấy ngày trước nghiên cứu mới phát hiện tác dụng mới của *"Thiên nhãn thuật"*, có thể dùng thiên nhãn đối với người bình thường tạo thành tác dụng chấn nhiếp về mặt tinh thần, khiến cho tâm hoảng ý loạn, cùng với kỳ công *"Nhiếp hồn thuật"* truyền lưu trên giang hồ cũng có chút giống.

"Không có gì, ta chỉ là đột nhiên cảm giác được, sớm tới tìm để nói, có thể ý nghĩ cũng giống với mọi người, dường như thanh tỉnh một chút, sẽ không làm ra cái chuyện gì làm cho đối phương không vui" Hàn Lập trên mặt nhìn không ra chút biểu tình nào, khẩu khí lại tựa hồ có chút bất thiện.

------oOo------

Chương 97: Bối hậu giao dịch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vương Môn chủ vừa nghe lời này, trong lòng không khỏi hồi hộp, tim âm thầm đập mạnh.

Ngày hôm qua hắn cùng với các nhân vật cao cấp khác, sau khi nghe Lệ Phi Vũ nói Hàn Lập trưa ngày mai sẽ lên Lạc Nhật Phong, trong đó có những người nói bởi vì đối phương quá nguy hiểm, cũng không thể khống chế được, đã đề xuất bí mật động thủ, đề nghị nhân cơ hội giết chết Hàn Lập.

Nhưng đề nghị này, bị một bộ phận khác cực lực phản đối. Bọn họ nhận thấy như vậy quá mức nguy hiểm, nếu thất bại sẽ dễ dàng bị đối phương tận lực đánh trả, cho rằng trước tiên phải đám phán với đối phương, rồi mới đưa ra quyết định cuối cùng.

Những người có ý đồ lập tức xuống tay, lập tức lấy lý do để lâu sẽ lộ bí mật, cùng với đêm dài lắm mộng, để kịch liệt bài xích.

Nhưng thật ra tất cả mọi người trong lòng đều biết rõ, nói Hàn Lập quá mức nguy hiểm, chỉ bất quá là lấy cớ mà thôi, nhưng thật ra chính là những người này muốn mưu đồ pháp môn tu luyện của người ta, định từ trên người vị Hàn đại phu này mà tìm ít đồ tốt. Cho dù những người phản đối xuống tay, sợ cũng có ý niệm như vậy trong đầu, chỉ bất quá bọn họ thích dùng thủ pháp tương đối ôn hòa, bí mật mà thôi.

Hai này trước mặt Vương Môn, cãi nhau đến mặt đỏ tới mang tai, ai cũng muốn dành phần hơn, ai cũng không chịu phục đối phương, vẫn còn tiếp tục tranh chấp.

Cuối cùng, chính là vị sư thúc áo xám nhịn không nổi nữa, lạnh lùng nói một câu nói, làm cho mọi người lập tức tĩnh lặng xuống.

"Các ngươi muốn giết vị Hàn đại phu này, chẳng lẻ không sợ

trưởng bối của hắn tìm tới tận cửa sao?" Những lời này của người áo xám, như gáo nước lạnh, lập tức làm nguội lạnh đi cái đầu nóng của bọn họ.

"Đúng vậy! Đối phương còn trẻ như thế, mà đã lợi hại như vậy! Khẳng định còn có trưởng bối ở phía sau, nếu như mạo hiểm hại chết đối phương, đến khi trưởng bối tìm tới tận cửa, chẳng phải là tất cả mọi người chết không có chỗ chôn sao!"

Khi hiểu được hại vị Hàn đại phu này, cũng chính là hại chết chính mình, đám người trước đây chủ trương hạ độc thủ lập tức đổi chiều, mặc dù vẫn còn một hai người vì lòng thèm khát vẫn cố gắng kiên trì, nhưng ý kiến lấy phương thức ôn hòa đối đãi với Hàn Lập vẫn được thống nhất.

Hiện tại Vương Môn chủ thấy Hàn Lập đột nhiên nói một câu ý vị thâm trường như vậy, tự nhiên có chút sợ hãi, tưởng rằng đối phương thần thông quảng đại, không biết từ chỗ nào biết được nội dung cuộc tranh chấp ngày hôm qua, cho nên mới cảnh báo với hắn như vậy.

Bất quá, Vương Tuyệt Sở cũng đã làm Môn chủ nhiều năm nay, sự lịch duyệt cũng không phải là tầm thường. Hắn rất nhanh thoát khỏi ảnh hưởng của Thiên nhãn thuật tạo thành, thần sắc khôi phục lại bình thường.

"Hàn thần y sao lại nói như vậy? Bổn môn từ trên xuống dưới cũng là cảm kích các hạ vô cùng" Vương Tuyệt Sở sau khi trong lòng lập định kế hoạch, thì quyết định xem thử xem ý tứ của đối phương thế nào rồi hãy nói.

"Nhưng sao ta nghe nói, hình như có người muốn tạo bất lợi đối với ta!" Hàn Lập cười lạnh một chút, thản nhiên nói.

Vương Môn chủ vừa nghe, đầu tiên là cả kinh, nhưng thấy Hàn Lập cũng không có dấu hiệu tức giận, cũng hơi yên tâm một chút. Đối phương nếu không dùng giọng phẫn nộ mà nói như thế, hơn nữa một mình đến gặp hắn, rõ ràng rằng đối phương có thể chỉ là nghe được chút lời đồn đãi, cũng không phải là biết rõ nội dung của hội nghị, xem ra còn có đường để vãn hồi quan hệ giữa hai bên.

"Hàn thần y đừng có hiểu lầm, bổn môn đích xác có mấy người bại hoại, ý đồ vong ân phụ nghĩa. Nhưng các hạ cứ yên tâm, mấy người này sớm đã bị bắt giam cẩn thận, phải biết rằng đại đa số người của bổn môn đối với Hàn đại phu chính là cảm kích tận đáy lòng, tuyệt sẽ không làm ra cái chuyện lấy oán báo ơn, tuyệt đối không có chuyện đó" Vương Tuyệt Sở sau khi âm thầm suy nghĩ, lập tức nói ra một hồi những lời đại nghĩa tận trời.

Hàn Lập sau khi nghe xong những lời này, trong lòng cười lạnh không ngừng. Hắn từ khi bại lộ thực lực, trợ giúp Thất huyền môn vượt qua tai kiếp này, liền dùng tích xưa: *"Điểu tận cung tàng"*, *"Quá hà sách kiều"* để nhắc nhở bản thân phải cẩn thận coi chừng. Đừng tưởng rằng đối với người khác có ân, đối phương nhất định là sẽ cảm kích mình, phải biết rằng lòng người rất khó đoán. Đối với những đại nhân vật này mà nói, chỉ cần có đủ ích lợi, vong ân phụ nghĩa, lục thân bất nhận chỉ là chuyện cơm bữa mà thôi, nhiều khi hiển nhiên như ăn cơm xong thì phải uống nước vậy.

Cái này cũng là một trong những lý do Hàn Lập sau khi về cốc, đã đóng cửa không gặp bất kỳ ai. Hắn cố ý làm cho những người này tỉnh táo một chút, đừng vì ngọn đuốc tham lam mà để cháy sách đi lý trí.

Sau lại nói với Lệ Phi Vũ, truyền thư gặp mặt với những người này, Hàn Lập cũng không định đi gặp họ.

Phải biết rằng, mặc dù thực lực của hắn hiện tại cao hơn nhiều so với người giang hồ bình thường, nhưng nếu đối phương quyết tâm dùng thủ đoạn, thì vẫn có nhiều phương pháp có thể dồn hắn vào chỗ chết.

Bởi vậy, vì an toàn hắn đã cố ý tới trước nửa ngày, lén một mình gặp vị Vương đại môn chủ này.

Mà vừa rồi hắn chỉ bất quá hơi dò xét đối phương một chút mà thôi, vị Vương đại môn chủ đã lộ ra chút đuôi cáo, xem ra các đại nhân vật của Thất huyền môn này thật sự đã lo lắng, sẽ động thủ đối với mình.

Bất quá như vậy cũng không sao cả! Bất kể đối phương là thật động thủ, hay là chỉ mới một chút suy nghĩ, hắn cũng sẽ không vì thế mà nổi giận. Bởi vì sau khi tiến hành giao dịch với người đứng đầu Thất huyền môn này xong, hắn sẽ cao chạy xa bay, cũng sẽ không có bất kỳ giao thiệp gì với bọn họ nữa.

"Lời nói thừa ta cũng không nói! Không dối gạt Vương Môn chủ, ta cùng các hạ sau khi gặp mặt lần này, sẽ rời khỏi nơi đây, đi tới phương xa, rất có thể vĩnh viễn không về lại đây nữa. Mà trước ra đi, ta muốn cùng Môn chủ làm một cuộc giao dịch đều có lợi cho cả hai bên" Hàn Lập sau khi nhìn thẳng vào Vương Tuyệt Sở một hồi, đột nhiên thần bí nói ra.

"Giao dịch?" Vương Môn chủ nghe được đối phương phải rời khỏi, đầu tiên là sửng sốt, nhưng sau đó nghe đối phương muốn cùng hắn giao dịch, trong lòng lại buồn phiền.

"Bản thân cùng vị Hàn thần y này, có cái gì có thể giao dịch đây?" Hắn trong lòng cũng không khỏi nhịn được có chút xao xuyến.

Vào giữa trưa, tới thời gian hẹn ước, Hàn Lập cũng không có xuất hiện tại Chủ điện Lạc Nhật Phong, ngược lại là Vương Môn chủ tinh thần phấn chấn đi vào giữa hội trường.

Vương đại môn tuyên bố tại chỗ, không cần đợi đối phương nữa, bởi vì Hàn Lập đã rời khỏi Thải Hà sơn, không biết tung tích. Phỏng chừng đối phương sẽ rời khỏi Kính Châu, thậm chí là đi nước khác, cho nên tất cả phiền phức cũng đã biến mất.

Những người ở đây sau khi nghe những lời này, tất cả đều trợn tròn hai mắt, nhìn nhau, cả hội trường không nghe một tiếng động.

"Người cũng đã đi, thì còn có cái chủ ý chó má gì nữa! Tại sao vậy, tại sao lại đi!" Những người này bất đắc dĩ thầm nghĩ.

------oOo------

Chương 98: Hồi thôn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không lau sau khi Hàn Lập rời khỏi Thải Hà sơn, Vương Môn chủ tuyên bố thu Lệ Phi Vũ làm đệ tử, còn cho hắn chính thức làm Đường chủ Ngoại nhận đường, từ đó về sau đối với hắn rất sủng tín. Hơn nữa mấy năm sau đó, tam thúc của Hàn Lập không ngờ phạm sai lầm, động đến bang quy, vốn là nguy đến tính mạng, cũng được Vương Môn tận lực che chở, mà thoát nạn.

Mà Vương Môn chủ, sau này tại bang phái tranh đấu, cũng gặp nhiều kình địch, từng mấy lần bị thương nặng, muốn mất mạng. Mỗi khi tất cả mọi người tưởng rằng mạng hắb khó mà cứu được nữa, hắn đều dựa vào thuốc trong một cái bình ngọc, kỳ tích liền phát sinh, rất nhanh bình phục tiếp tục chiến đấu. Chuyện này khiến cho người khác thèm muốn, cũng hỏi hắn tên cùng lai lịch của thuốc này, nhưng Vương Tuyệt Sở vẫn ấp úng, không chịu nói rõ. Đương nhiên muốn tìm được người chế ra thuốc này, tự nhiên là không thể.

Cho đến nhiều năm sau, khi Vương Tuyệt Sở qua đời, hắn mới để lại cái tên của thuốc này - *"Dưỡng tinh đan"*, lúc này trong bình ngọc chỉ còn lại có ba viên. Nhưng ba viên thuốc này, cũng khiến cho một phen huyết vũ tinh phong, mang đến cho hậu nhâncủa Vương Tuyệt Sở không ít phiền phức! Bất quá đó là chuyện sau này, hiện tại cũng không đề cập tới.

Mà Lệ Phi Vũ lúc này, đang cầm mấy cái bình nhỏ, và một tờ giấy ngơ ngác xuất thần, hắn buổi sáng khi mới từ chỗ Trương Tụ Nhi quay lại về, bên trong phòng đã có thêm nhiều món đồ.

Tờ giấy là do Hàn Lập lưu lại, mặt trên rất đơn giản, chỉ là chào Lệ Phi Vũ, hắn đã rời khỏi Thất huyền môn, có thể vĩnh viễn cũng sẽ không trở lại. Mà thuốc ở trong bình, đã được tỉ mỉ điều phối, hẳn là có thể kéo dài tuổi thọ của Lệ Phi Vũ, hy vọng Lệ Phi Vũ không cự tuyệt.

Cuối cùng thay vì ký tên, mà đã vẽ khuôn mặt tươi cười của Hàn Lập. Bên cạnh khuôn mặt tươi cười, có một câu chúc Lệ Phi Vũ cùng Trương Tụ Nhi sớm ngày thành thân, sinh nhiều quý tử.

Lệ Phi Vũ sau khi ngơ ngẩn cả người, đột nhiên chạy ra khỏi phòng, xông lên một ngọn núi nhỏ gần hắn nhất.

Trên đỉnh núi, Lệ Phi Vũ vội vàng nhìn về phía cổng lớn của Thất huyền môn, chỉ thấy nơi đó, một mảng màu xanh, không thấy một bóng người nào. Sau khi đứng không nhúc nhích đợi hồi lâu, Lệ Phi Vũ thở dài một hơi, rốt cục ánh mắt cùng vẻ mặt tịch liêu thấp giọng nói: *"Hy vọng ngươi bảo trọng! Thượng lộ bình an!"*

Sau đó Lệ Phi Vũ từ từ xuống núi, bóng lưng chậm rãi mà đi, có vẻ phi thường cô đơn cùng u buồn!

Lúc này, một chiếc xe ngựa đang đi trên đường, nhắm hướng Đông mà đi tới.

Hàn Lập cùng Khúc Hồn đang ngồi ở trên xe, mặc dù bên trong xe không gian cũng không nhỏ, nhưng hiện tại chỉ có hai người bọn họ ngồi mà thôi. Bởi vì Hàn Lập dùng ba lượng bạc vụn, tạm thời bao cả chiếc xe ngựa này.

Chiếc xe ngựa này bề ngoài nhìn qua có chút rách nát, có vẻ phi thường cũ kỹ, nhưng bên trong đã được thu dọn sạch sẽ, hơn nữa hai con ngựa kéo xe cũng khá khỏe, chạy rất mạnh mẽ, kéo cỗ xe chạy nhanh như bay.

Hàn Lập chính là vì hai điểm này, mới bằng lòng dùng ba lượng bạc vụn bao cả xe. Phải biết rằng, xe ngựa bình thường như vậy đi liên tiếp mấy ngày, cũng chỉ có thể được một hai lượng mà thôi.

Xa phu của xe ngựa, là một người trung niên nhân da cháy nắng rất bình thường, cũng rất ít nói. Trừ phi Hàn Lập chủ động hỏi, nếu không hắn sẽ không mở miệng nói chuyện. Điểm này cũng làm cho Hàn Lập rất hài lòng.

Phải biết rằng, bên cạnh hắn dẫn theo Khúc Hồn, thân hình cao lớn dị thường, lại mang một bộ áo giáp khe khuất cả mặt mày, thoạt nhìn thần thần bí bí. Nếu đổi là người lắm miệng mà hỏi tới, cũng phải một phen ứng phó, cũng rất phiền phức.

Trên đầu Hàn Lập, còn có một con chim lông vàng *"Vân sí điểu"*, con chim này mười phần linh tính, cũng đang nhắm hờ hai mắt lại, xem ra cũng đang nghỉ ngơi.

Khúc Hồn ngồi ở một góc khác, trên vai vác một cái bao to, bên trong ngoại ttrừ một chút quần áo, tất cả đều là rất nhiều vàng bạc cùng các loại vật phẩm có giá trị không ít.

Về phần pháp khi cùng sách vở đồ vật lấy được từ Mặc đại phu, bởi vì quan hệ trọng đại, Hàn Lập sợ bị mất, cho nên đem theo người.

Hiện tại Hàn Lập an tĩnh ngồi ở bên trong xe, nghe tiếng bánh xe phát ra những tiếng lộc cọc, thần sắc bình lặng không có xao động gì, cũng không có bởi vì rời khỏi Thất huyền môn mà có cái gì thương cảm.

Muốn nói có điểm duy nhất làm cho Hàn Lập có cảm giác nhớ tới, cũng chỉ có người bằng hữu tri giao Lệ Phi Vũ. Bất quá nói vậy đối phương cũng đã nhận được lời nhắn của mình, thấy được bí dược điều chế riêng cho hắn. Hy vọng thuốc này có công hiệu, cũng để cho bạn tốt hưởng thụ một chút nhân sinh vui sướng dài một chút.

Hàn Lập nghĩ tới đây, vương thân thể ra, dựa lưng vào trên vách, bắt đầu lim dim ngủ. Điểm đến của chuyến xe này, hắn đã báo cho xa phu, chính là cái thôn nhỏ nơi mà hắn sinh ra.

Mặc dù biết không có khả năng, nhưng hắn vẫn hy vọng bản thân khi mở mắt ra, là có thể thấy khuôn mặt của song thân cùng huynh đệ tỷ muội.

Đã rời khỏi cha mẹ nhiều năm như vậy! Ngay cả khuôn mặt của họ, trong trí nhớ cũng có chút mơ hồ. Cho nên Hàn Lập ghé về lại quê hương trước, nhất định phải chính mắt thấy được song thân mạnh khỏe, nếu không hắn vĩnh viễn không cách nào mà an tâm rời đi.

"Không biết tiểu muội thế nào rồi, bây giờ hẳn là đã mười sáu mười bảy tuổi, đã là đại cô nương rồi! Lần trước gởi nhận thư của nhà, hình như nhắc tới nó đã được gả vào gia đình tốt, đã thu sính lễ" Hàn Lập ở trong mông mông lung lung mà ngủ đi, trong đầu hiện ra một thân ảnh gầy yếu, chủ nhân của thân ảnh này vẫn đi theo sau hắn, thanh âm tức giận *"Tứ ca ca" "Tứ ca ca"* mà kêu không ngừng.

"Thời gian quả thật trôi qua quá mau!"

Hàn Lập rốt cục trong không khí ấm áp đó, mà ngủ say đi. Hắn ngủ lần này phi thường an ổn, phi thường ổn định, giống như khi còn bé được cha mẹ bảo vệ, xua đuổi muỗi mòng, ngủ trong hương vị ngọt ngào như vậy.

Năm ngày sau, Hàn Lập dọc theo đường đi, rốt cục đã trông thấy thôn nhỏ vô cùng quen thuộc ở xa xa.

Bức tường bùn nhỏ, mấy đống cỏ khô, còn có mấy cái ngõ nhỏ kia, tất cả đều làm cho Hàn Lập như trong giấc mộng, hôm nay đều chân thật xuất hiện trước mắt.

Hàn Lập trấn áp kích động trong lòng, hắn cho xa phu đưa ngựa dừng ở xa xa bên ngoài thôn, Khúc Hồn cũng ở lại trên xe không cho xuống. Bản thân hắn bước nhanh vào thôn, càng đến gần thôn, tim hắn càng lúc càng đập nhanh.

Loại cảm giác không tự kìm hãm được này, Hàn Lập đã lâu cũng không cảm thụ qua!

------oOo------

Chương 99: Ly khai

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cuối cùng, Hàn Lập cũng từng bước từng bước đi vào thôn.

Một bước vào thôn, hắn đã nghe được âm thanh nhạc khí vui vẻ vang trời, cũng dọc theo đường nhỏ trong thôn mà đi tới, một bóng thôn dân cũng không nhìn thấy.

Hàn Lập trong lòng chợt động, loại khung cảnh cùng âm thanh này, hắn khi còn bé rất quen thuộc, cái này rõ ràng là một hộ thôn dân nhà có hôn sự, người trong thôn đều tới chúc mừng hoặc xem náo nhiệt.

Hàn Lập lấy lại tinh thần, đem linh thức chậm rãi phóng ra ngoài. Kết quả phát hiện già trẻ trong thôn, quả nhiên đều tụ tập tại một chỗ. Vị trí mà bọn họ tụ tập, Hàn Lập cảm thấy nhìn rất là quen mắt, cái này không phải chính là chỗ gia đình mình sống sao?

Hàn Lập giật mình.

"Chẳng lẽ là…?" Hàn Lập mơ hồ đoán được cái gì đó.

Hắn bước nhanh tới, nhanh chóng băng quá các căn nhà, cua qua lại mấy lần, trước mắt đột nhiên sáng ngời.

Chỉ thấy mấy trăm thôn dân, đều vây quanh trước sân của một căn nhà.

Căn nhà lợp ngói khang trang có vẻ khá hơn các căn xung quanh, trước cửa có gắn một chữ Hỉ thật lớn. Trước sân còn có một đội chơi nhạc, đang ở đó chơi trông rất náo nhiệt.

Mà các thôn dân hoặc đứng, hoặc có người ngồi thẳng xuống đất. Bọn họ tụm năm tụm ba, có người thì thầm, có người lớn tiếng tranh luận cái gì đó, cũng có người dùng ánh mắt hâm mộ không ngừng nhìn vào phía bên trong nhà.

bên cạnh thôn dân có rất nhiều trẻ nhỏ, bọn chúng đang tung tăng huyên náo chơi đuổi bắt.

Chứng kiến một màn quen thuộc này, Hàn Lập trong lòng suy nghĩ. Tựa hồ trong nháy mắt, hắn lại nhớ tới quá khứ, lại hóa thân thành một đứa trẻ, cùng bọn chúng đang chơi đuổi bắt.

"Ha ha! Hàn gia tứ nha đầu thật có phúc khí, nghe nói là một vị tú tài ở thành thị phía nam, đó là một gia đình có học vấn".

"Cũng đúng, là chính thất lại có thân phận tú tài phu nhân!"

"Nghe nói Hàn gia thách cưới cũng rất dọa người, tới hơn hai mươi lượng bạc trắng!"

"Thật là có tiền!"

Âm thanh bàn tán của thôn dân, làm cho Hàn Lập thấy giật mình.

"Hàn gia tứ nha đầu, vậy không phải là tiểu muội sao! Chẳng lẻ thật là ngày tiểu muội xuất giá sao?" Hàn Lập tình cảm dâng lên nghẹn ngào nói không nên lời.

Cũng không biết trong lòng ra sao, Hàn Lập bước vài bước trốn ở đằng sau một cây đại thụ ở gần đó, nhìn chằm chằm vào trong nhà.

Đột nhiên, từ xa xa vọng tới một tiếng hô to: *"Kiệu hoa tới! Chú rễ tới đón tân nương tử!"*

Nghe những lời này, thôn dân lập tức xao động! Trong phút chốc tiếng của mọi người ồn ào hẳn lên!

"Tân nương tử đi ra đi!"

"Tân nương tử đi ra đi! Mau đến xem!"

Không đứa nhỏ nào cam lòng yếu thế la hét. Hàn Lập tinh thần chấn chỉnh, ánh mắt chăm chú nhìn về phía cửa nhà.

"Kẹt…", Cánh cửa gỗ mở ra, từ bên trong đi ra hơn mười người nam nữ. Ở giữa bọn họ, có một người mặc áo hồng đang cõng một cô gái.

Cô gái này cằm chẻ, tướng mạo thanh tú, ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, vẻ mặt lúc này có vẻ ngượng ngùng.

Hàn Lập mở to hai mắt, cẩn thận quan sát khuôn mặt cô gái, muốn từ trong đó tìm ra một ít bóng dáng của tiểu muội trong trí nhớ.

Trừ chân mày và khóe mắt của cô gái ra, cũng còn tìm được một chút cảm giác quen thuộc, còn những chỗ khác cũng không thể làm cho Hàn Lập liên tưởng đến người tiểu muội trong trí nhớ.

"Khụ! Nữ mười tám thay đổi lớn, những lời này cũng thật có đạo lý!" Hàn Lập cười khổ một chút, sau đó bắt đầu đem ánh mắt hướng về những người bên cạnh nàng.

"[cái.này] [mập mạp] [thị,dạ,đúng,là] [Tam thúc], [liếc mắt, một cái] tựu [đã nhìn ra], [hoàn,vẫn,còn] [và,cùng] [trước kia] [giống nhau] đích bàn!"

"Bên này là Hắc đại ca, là đại ca Hàn Thiết, người phụ nữ bên cạnh hắn, có lẽ là đại tẩu!"

Hàn Lập một bên nhìn qua, một bên nói thầm trong miệng, tựa hồ như vậy có thể làm cho hắn nhẹ nhàng đi một chút.

Khi ánh mắt của hắn, rơi vào hai vị lão nhân một nam một nữ tóc bạc, Hàn Lập liền ngưng lời.

Hắn ngơ ngác đứng ở sau gốc cây, vẫn không nhúc nhích, thần sắc trở nên cực kỳ phức tạp.

Trong đó có cao hứng, có e dè, còn có một chút mờ mịt.

Sự già nua của cha mẹ, vượt xa sự dự doán của Hàn Lập. Hắn nhớ lúc bản thân lên núi, tóc của mẫu thân vẫn đen nhánh, nhưng hôm nay đã hai màu xám trắng, mà lưng của phụ thân vốn thẳng tắp, bây giờ cũng đã còng xuống.

Hàn Lập im lặng không nói gì, ý nghĩ như hồ hồ đi, giống như một mớ hồ bột. Tất cả việc phát sinh phía dưới, hắn đều không biết.

Đợi khi hắn tỉnh táo lại, tiểu muội đã ngồi lên trên chiếc xe đầy vải hồng, đã đi xa xa. Bên cạnh xe, là một vị thư sinh đội mão màu xanh cưỡi ngựa theo sát.

Hàn Lập dùng sức nhìn thoáng qua chiếc xe ở xa xa, rồi lại quay đầu lại nhìn kỹ song thân trong đám người, sau đó nhắm hai mắt lại.

Đem tất cả khuôn mặt của cha mẹ cùng mấy người chí thân, sau khi khắc sâu vào tận đáy lòng, Hàn Lập quay người lại, trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ kiên nghị, tiếp theo cất bước đi về phía cửa thôn.

Hàn Lập biết, khi hắn một lần nữa đi ra khỏi cửa thôn, quan hệ giữa hắn cùng với những người này đã chấm dứt, kiếp nầy chỉ có thể đến đó mà thôi.

Hắn rất rõ ràng, từ khi học Trường Xuân công và biết được sự tồn tại của người tu tiên, con đường của hắn đi so với người bình thường đã hoàn toàn không giống nhau.

Bất kể sau này là họa hay phúc, là hung hay lành, hắn cũng sẽ không hối hận sự lựa chọn của mình!

------oOo------

Chương 100: Gia Nguyên thành

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lam Châu là châu phủ có diện tích lớn thứ tám trong số mười ba châu của Việt quốc, nhưng nói về sự sung túc thì đứng hàng thứ hai chỉ sau Tân Châu. Nó nằm ở phía nam của Việt quốc, đất đai phì nhiêu, bên trong phạm vi cai quản có rất nhiều thuỷ đạo, bến thuyền và các tuyến vận chuyển đường sông, lại thêm mưa thuận gió hoà, cho nên cực kỳ thích hợp với các loại thực vật, là khu vực sản xuất ra lương thực đứng đầu toàn quốc.

Còn về Gia nguyên thành ở trung bộ của Lam Châu, tuy không phải là phủ thành của Lam Châu, nhưng đúng là đệ nhất đại thành của Lam Châu. Hương Lỗ đại vận hà* thông từ Nam tới Bắc của Việt quốc chính là đi qua trung tâm của thành này, lại thêm một vài con đường thuỷ và bộ khác cũng đi ngang qua đây, cho nên giao thông cực kỳ phát đạt, có thể xưng là nút giao thông vận chuyển đường thuỷ, nơi quan trọng cho việc buôn bán. Hàng năm số thương hộ, lữ khách qua đây tính không nổi, kéo theo sự phát triển của các hoạt động buôn bán làm ăn ở đây, cho nên Gia Nguyên thành trở thành toàn châu đệ nhất đại thành cũng không phải là sự kiện ngạc nhiên.

Tại Gia Nguyên thành, các loại xe, bến đò, thuyền cực kỳ nhiều, trải khắp toàn thành. Từ đó dạng như xa phu, cửu vạn, thuyền công lại càng nhiều như trâu ngựa, có hơn vài vạn người, Tôn nhị cẩu chính là một trong những người dựa vào bến đò mà sống.

Tôn nhị cẩu, người cũng như tên, mắt lé mi lệch, bộ dáng rách rưới như lê hỏng táo thối, nhưng do giỏi việc nắm bắt lòng người, nịnh nọt tốt, trái lại khiến cho hắn thành một tiểu đầu mục của một bang phái ở bến đò, thủ hạ dưới tay có khoảng chục tên cửu vạn lao động chân tay, dựa vào việc vận chuyển hàng hoá và hành lý cho các thương khách qua lại mà sống.

Bởi vậy vào buổi sáng hôm nay, khi Tôn nhị cẩu đến bến đò, mấy tên thuộc hạ của hắn vội vàng đi lại gần, cung kính xưng hô:

" Chào buổi sáng, Nhị gia! "

" Nhị gia đã đến! "

Tôn nhị cẩu nghe được những lời xưng hô như vậy, người không khỏi có chút lâng lâng, dù sao cũng đã có thể được người ta xưng hô một tiếng *" gia "*, điều này nói rõ ở đây hắn cũng được xem như một nhân vật có thân phận. Cho nên hắn phải ra vẻ một chút, từ mũi hừ ra vài cái, coi như là đáp lại sự ân cần thăm hỏi của đám thuộc hạ.

" Nhị gia cái gì, không phải là Nhị cẩu đó sao? "

" Chính xác, cũng là một con chó có hai chân, con chó bắt chiếc dáng người! "

" Ha ha! Ha ha! …… "

Một trận cười mang ý trào phúng, không hề có ý che dấu truyền vào trong tại Tôn nhị cẩu.

Tôn nhị cẩu nghe xong, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, tâm tình đang vui trong phút chốc biến thành xấu.

Hắn từ từ quay đầu lại, mắt nhìn về phía hơn chục người đang đứng ở một bên của bến đò, đem mục quang rọi vào một vị hắc đại hán vai to lưng rộng, trong mắt loé lên vài phần đố kị và hận thù.

Nhắc tới người mà Tôn nhị cẩu thống hận nhất ở Gia Nguyên thành, hắc đại hán này tuyệt đối có thể xếp trong ba người hắn thống hận nhất. Nếu như có người nói với hắn, dùng toàn bộ gia tài của hắn để đổi lại sự biến mất hoàn toàn của hắc đại hán trên thế gian này, Tôn nhị cẩu có lẽ còn chút do dự, nhưng nếu đổi thành chỉ cần một nửa tài sản của hắn, hắn lập tức đồng ý không chút do dự, đương nhiên do hắn ăn chơi trác tang, cho nên toàn bộ gia tài thực sự là chả còn bao nhiêu.

Tên thật của hắc đại hán này là gì, mọi người sớm đã quên mất, người ở bến đò hoặc gọi là *"Hắc gia"*, hoặc gọi thẳng một cách thoải mái là *"Hắc Hùng"*. Hắn là một tiểu đầu mục của *"Thiết chưởng hội"*, địa vị của hắn cùng Tôn nhị cẩu ở bang hội *"Tứ bình bang"* không khác nhau là mấy, do vậy hắn cũng bị phái đến bến đò này quản lý một nhóm cửu vạn khác.

Một núi không thể có hai hổ, nói chi đến một bến đò nho nhỏ này. Bởi vậy người của hai bang từ lúc bắt đầu đã đối đầu nhau, lại thêm trải qua vài lần xung đột tranh giành thương khách, quan hệ của bọn họ càng thêm ác liệt. Bây giờ mỗi khi bọn họ gặp nhau, người của hai bang nếu không cười đểu mắng nhiếc nhau, thì cũng là xô đẩy gạt bỏ tranh giành lẫn nhau, nói chung là chỉ còn thiếu mỗi nước đánh nhau to mà thôi.

Thủ hạ mà đã như thế, vậy không cần nói đến những người kiếm được lợi ích nhiều nhất ở đây, Tôn nhị cẩu và Hắc hùng. Hai người cùng coi đối phương cực kỳ không vừa mắt. Nhưng là tiểu đầu mục của bang hội, có chút địa vị và thân phận, bọn họ đều biết hai bang phái *"Thiết chưởng hội"* và *"Tứ bình bang"* vốn là bang phái đồng minh, đang liên kết để đối kháng với một bang phái khác mạnh hơn, đó là *"Độc long bang"*. Do đó hai người tuy muốn trục xuất đối phương rời khỏi nơi đây, độc chiếm bến đò, nhưng cũng chỉ còn cách nhẫn nại chịu đựng mà thôi. Nhưng những bất mãn và lửa giận dồn nén trong lòng của bọn họ, lại thông qua xung đột giữa bọn thủ hạ mà phát tiết ra ngoài, điều này đã thành thói quen phải làm vào buổi sáng hàng ngày của hai người.

Lần này cũng vậy, thủ hạ của Tôn nhị cẩu không cần đợi chỉ thị của hắn, mấy gã nhanh mồm nhanh miệng, không chút khách khí phản kích ngay lại.

"Ngươi có biết ngu ngốc nhất trong đám súc vật là loại nào không?"

"Gấu a!"

"Trong các loài gấu, ngu ngốc nhất là loài gấu nào?"

"Đương nhiên là gấu đen (Hắc hùng)!"

"Haha ……"

Lúc đầu nghe thủ hạ của mình trào phúng đối phương, khuôn mặt Hắc hùng lộ rõ vẻ đắc ý, nghe xong mấy câu này, chỉ một lát mặt mũi tối sầm lại. Còn Tôn nhị cẩu thì nở nụ cười, hắn hài lòng vỗ vỗ bả vai của mấy tên thủ hạ, như biểu thị ý cỗ vũ.

Thủ hạ của Hắc hùng không can tâm chịu yếu thế, các loại ngôn từ dơ bẩn không chịu nổi thành chuỗi phát ra. Tôn nhị cẩu bên kia cũng không khách khí, tất cả đều là đại lão gia, ai sợ ai ah! Tự nhiên những gì nghe không tốt, những gì khó nghe, liền được chọn lựa ra để phản kích.

Tôn nhị cẩu và Hắc hùng hai lão đại của bọn họ thì đứng một bên lạnh nhạt quan sát, bọn họ là những người có địa vị, tự nhiên không thể gia nhập vào cái đám chửi nhau như đàn bà này.

Đang lúc hai đám người nói đến nỗi mồm miệng khô khốc, nước bọt bay tung toé, đột nhiên một thủ hạ của Tôn nhị cẩu kinh hô một tiếng *"Có thuyền đang tới!"*

Câu nói này lập tức khiến cho gần trăm đại hán đang mắng chửi một cách cao hứng, kêu a một cái, toàn bộ đều ngừng nói, đồng thời quay đầu nhìn ra phía bờ sông. Dù sao thì bạc trắng tinh cũng có sức dụ hoặc hơn nhiều so với sự thống khoái nhất thời của miệng lưỡi.

Nhưng khi đám đại hán nhìn cho rõ chiếc thuyền ghé vào bến đò, thì lại có chút thất vọng nổi lên, đó chỉ là một con thuyền lá nhỏ dẹp, xem tình hình nhiều lắm chỉ có thể ngồi đủ cho ba tới năm vị khách thương, chắc chắn không phải vụ làm ăn lớn.

Điều này cũng không lạ, bến đò này vừa rách nát vừa bé, hơn nữa vị trí rất hẻo lánh, bình thường không mấy khi có thuyền lớn đến đây. Chỉ khi nào việc làm ăn buôn bán hưng vượng, mới có những thuyền lớn do không đậu được ở các bến đò khác, mới bất đắc dĩ lên bờ ở chỗ này.

Chiếc thuyền nhỏ này, sau khi dừng lại tại bến đò, từ trên thuyền bước xuống chỉ có hai người. Một người xem ra chừng mười bảy mười tám tuổi, tướng mạo bình thường, còn người kia là một cự hán cao hơn hẳn hai cái đầu so với người bình thường.

Người trẻ tuổi mặc chiếc áo xanh bình thường, đậu trên vai là một chú chim nhỏ màu vàng, vừa mới xuống thuyền đã nhìn lung tung khắp nơi, đúng là bộ dạng của một hạ nhân vừa mới vào thành. Còn cự hán kia đầu đội nón che, thân mặc lục bào, không nhìn rõ được diện mục, trang phục có chút quỷ dị. Cự hán luôn theo sát sau lưng thiếu niên nhân, nửa bước không rời, bộ dáng như là hạ nhân.

Thiếu niên nhân và cự hán chính là Hàn Lập và Khúc Hồn, mất ba tháng liên tục mới tới được cố hương của Mặc đại phu.

* đại vận hà: con sông lớn thường được dùng để vận chuyển hàng hóa.

------oOo------

Chương 101: Tiền tài nhạ hoạ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập xuất phát từ quê nhà, hướng Đông Nam mà đi thẳng đến Lam Châu.

Trên đường đi, có lúc hắn cùng người khác kết thành bạn đường cùng vượt qua các thành thị đông đúc, cũng có khi vì muốn rút ngắn quãng đường, một mình đi qua nơi hoang sơn dã địa. Nửa đường, cũng chưa có việc nguy hiểm gì phát sinh, chỉ duy nhất một lần ngoài ý muốn, khi trú đêm ở một nơi hoang dã, gặp phải mấy con sói hoang đói đến đỏ mắt, kết quả chúng biến thành bữa cơm tối trong bụng Hàn Lập.

Lần đi đường này, hắn ngàn dặm phong trần, liên tiếp đi qua hai châu khác mới khổ cực vạn phần tới được Lam Châu.

Vừa vào tới địa giới của Lam Châu, Hàn Lập rất kinh ngạc với sự phát đạt của giao thông đường thuỷ ở đây. Nên biết rằng, gã vốn ở Việt Châu, nơi mà hơn phân nửa đều là hoang sơn dã lĩnh, đa phần sống trên Khâu Lăng sơn, chưa cần nói đến kênh đào lớn, ngay cả những con sông nhỏ cũng chẳng có bao nhiêu, nước ăn đa phần là nước giếng và nước suối là chính.

Cho nên, Hàn Lập rất hứng thú với việc nhiều loại thuyền đi lại như con thoi trên mặt nước, cuối cùng không nhịn được hiếu kỳ, gã đã bao luôn con thuyền nhỏ này, lần đầu tiên thưởng thức hương vị của việc đi thuyền.

Kết quả sau mười mấy ngày, Hàn Lập thuận buồm xuôi gió đến được thành Gia Nguyên, nơi mà Mặc đại phu nhắc đến trong thư, đặt chân lên một bến đò nhìn không ra sao này.

Ấn tượng đầu tiên của Hàn Lập đối với bến đò này là nó quá cũ nát.

Toàn bộ bến đò đều là dùng loại gỗ tạp để dựng lên, địa phương này không những nhỏ bé thô lậu, mà nhìn đông nhìn tây trông nó như một cái giỏ rách nát, như một cái túi thủng, rõ vẻ hỗn loạn và bẩn thỉu. Hơn nữa bên trong hai toà nhà dựng bằng trúc ở trên bến đò có khoảng chục gã đại hán khoẻ mạnh đang đứng, tay trần, trên mình chỉ khoác một chiếc áo cộc, tất cả đều để lộ ra một vẻ khoẻ mạnh hung hãn.

Lúc này đám đại hán đang nhìn chằm chằm vào gã và Khúc Hồn, có người trong ánh mắt lộ rõ nhãn tình khẩn trương.

Hàn Lập sửng sốt một lúc, nhưng lập tức mỉm cười.

Trước lúc rời thuyền để lên bến, thuyền phu chèo thuyền đã nhiệt tình cảnh báo gã, ở bến đò của thành Gia Nguyên có một quy định bất thành văn, không cần biết khách thương khi lên bờ mang theo bao nhiêu vật phẩm, đều phải dùng tiền thuê một gã khổ lực mang vác đồ giùm. Nếu không làm như thế, liền gặp phải sự đối xử dã man của khổ lực và kiệu phu, có khi còn bị đánh cho một trận không chừng.

Hàn Lập lần đầu tới đây, gã không hề có ý nghĩ phá hỏng các quy định đã có ở đây, cho nên hiền lành nói một câu:

"Ta muốn thuê kiệu phu, có người đến không!"

Lúc này Tôn nhị cẩu đã thu ánh mắt của mình lại. Thông qua một phen vừa thẩm tra, trong lòng hắn đã nhận định thiếu niên nhân vừa lên bờ, quá nửa là một thiếu gia của một địa chủ, còn gã cự hán kia chắc chắn là bảo tiêu. Tổ hợp như thế này, hàng năm tại Gia Nguyên thành xuất hiện rất nhiều, bọn họ đến đây để đại khai nhãn giới, xài chút tiền, sau đó oai phong rực rỡ đi về, cho nên không cần phải để ý.

Bất quá dạng người này rất thích oai phong, là con mồi ngon lành! Chỉ cần hơi cung kính nói với bọn họ vài câu dễ nghe, mấy lão già nhà quê này ngoài việc trả tiền vận chuyển đã nói từ trước ra, thông thường còn không hạn chế số tiền thưởng thêm. Cho nên đối với những người được thuê mà nói, cũng là việc làm ăn rất tốt đẹp.

Nhưng, lần làm ăn này, lại không đến được bên hắn. Do hắn và Hắc Hùng đã ước định trước, song phương luân phiên tiếp nhận việc làm ăn, ai cũng không được phép tranh đoạt, việc làm ăn cho dù là tốt xấu hay lớn nhỏ, đều dựa vào vận khí của hai bên mà quyết định, mà hôm qua bọn hắn mới tiếp nhận một chuyến xong, cho nên lần này nên do người bên Hắc Hùng tiếp nhận.

Nghĩ tới đây, Tôn nhị cẩu nhìn sang phía bên kia một cái, chỉ thấy Hắc Hùng đang đối mặt với thủ hạ vây bốn phía xung quanh, thấp giọng nói vài câu, sau đó một đại hán hưng phấn chạy ra khỏi đám người đang đứng, phóng về phía thanh niên nhân kia.

"Không được, một mình ngươi không chuyển được đồ đâu, tốt nhất là tìm thêm một người nữa" Hàn Lập nhìn đại hán thập phần cường tráng ở phía trước mặt mình, rồi nhìn bao đồ quá to ở trên người Khúc Hồn, nhẹ nhàng lắc đầu.

"Vị thiếu gia này, ít đồ như vậy, ta chỉ cần một tay cũng nhấc lên được, không cần gọi thêm người đâu" Đại hán không muốn có thêm người đến để phải chia số tiền công của mình, hơn nữa hắn cũng không cho rằng cái bao đồ kia quá nặng tới mức bản thân mình vác không được, trừ phi trong đó toàn là đá tảng.

Nói xong, đại hán đi tới trước mặt Khúc Hồn, không nói năng gì liền giật lấy bao đồ.

Hàn Lập thở dài một hơi, trong bao đồ này có mấy ngàn lượng bạc trắng, hãy còn vài món đồ linh tinh khác, cũng khá nặng, người bình thường căn bản không thể chịu đựng được.

Nhưng gã nhìn người nọ nhiệt tình như vậy, bất đắc dĩ chỉ còn cách thầm bảo Khúc Hồn đem bao đồ đưa cho người đó, đừng có tranh đoạt với hắn.

Quả nhiên, đại hán vừa tiếp nhận bao đồ, lập tức sắc mặt đại biến, hắn cố sức cõng bao đồ trên lưng đi chưa được vài bước, mặt đã đỏ tới mang tai, thở hồng hộc, chỉ còn cách xấu hổ đặt bao đồ xuống đất, chạy về gọi thêm một người nữa.

Hàn Lập nhìn thấy hai người rốt cục cũng có thể nhấc bao đồ lên, mới hài lòng gật đầu, bước nhanh rời khỏi bến đò, dọc theo con đường mà đi vào trong thành.

Hàn Lập tịnh không biết, gã vì kinh nghiệm gian hồ chưa đủ, đã khiến cho hai ánh mắt tham lam chú ý tới mình, sắp gặp phải những phiền phức không đáng gặp.

Tôn nhị cẩu nhìn bóng lưng của người tuổi trẻ nọ dần dần đi xa, cuối cùng cũng đã thu lại ánh mắt đang thèm thuồng, hắn giữ chặn sự vui mừng và sợ hãi ở trong lòng, không nhịn được quay sang đầu liếc nhìn Hắc Hùng đang đứng đối diện bên kia. Hắn biết rõ, trong bao đồ chứa một lượng tài phú cực lớn, chắc chắn cũng không qua được mắt của đối phương.

Quả nhiên, gương mặt của Hắc Hùng cũng có sự vui mừng và sợ hãi, lúc này hắn do dự một lúc, sắc mặt giống như Tôn nhị cẩu. Tôn nhị cẩu lập tức lĩnh hội được, liền đi tới phía sau một đống rác gần đó. Đứng trước một đống tiền tài to như vậy, khác gì có thù sát phụ đoạt thê, Tôn nhị cẩu tự nhiên biết nên cùng hợp tác với đối phương, nói cho cùng là *"Người chết vì tài, chim chết vì ăn "*.

"Năm năm! " Tôn nhị cẩu thấp giọng vào thẳng chủ đề.

"Ba bảy, đây vốn dĩ là vụ làm ăn của bên ta" Hắc Hùng cự tuyệt không chút khách khí.

" Bốn sáu, không thể ít hơn được nữa, ngươi nên biết, lý do ngươi vừa mới nói không hề vững" Tôn nhị cẩu nghiêm mặt, lời nói phảng phất mùi máu.

"Vậy…" Hắc Hùng bắt đầu do dự, hiển nhiên hắn vẫn còn tham không muốn chia mất một phần lợi ích.

"Hừ! Ngươi cứ nghĩ một lúc đi, chỉ sợ người của bang phái khác, lại trợn mắt nhìn dê béo này" Hừ lên một tiếng, Tôn nhị cẩu lạnh lùng nói.

"Được rồi! Quyết định như vậy đi, chúng ta vỗ tay để thề" Hắc

Hùng rõ ràng đã bị những lời nói kia làm rung động, cuối cùng đã đáp ứng.

"Bốp" "Bốp" "Bốp" Tôn nhị cẩu và Hắc Hùng cùng nhổ một ngụm nước bọt vào lòng bàn tay, cũng nhau vỗ ba cái, tạm thời kết thành minh ước.

"Tốt lắm, chúng ta nhanh đuổi theo đối phương, không tiểu tử này lại đi vào chỗ đông người mất" Tôn nhị cẩu vội vàng thúc giục.

"Hắc hắc! Ngươi cứ yên tâm, ta đã cho hai tên thủ hạ, dẫn bọn chúng tới hẻm Hắc Thuỷ rồi, hiện giờ đuổi theo, vừa lúc tóm được bọn chúng" Hắc Hùng đột nhiên lộ ra nụ cười gian xảo không hề tương xứng với tướng mạo của hắn.

"Thật tốt rồi, kế hoạch tốt, lão đệ! " Mặt ngoài Tôn nhị cẩu lộ ra sự kinh hỉ, trong lòng thì lại rùng mình, càng gia tăng thêm sự đề phòng đối với Hắc Hùng.

------oOo------

Chương 102: Cách sát

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vừa ra khỏi bến đò, Hàn Lập liền cho hai tên kiệu phu đi đằng trước, để bọn chúng dẫn mình tới khách sạn gần đó, dự định nghỉ ngơi một lát, rồi mới lo lắng tới các việc khác.

Hai gã đại hán lớn giọng đáp ứng, dẫn bọn Hàn Lập đi vào trong thành, nhưng trên đường đi đổi hướng liên tục, mãi vẫn chưa thấy bóng dáng của khách sạn nào cả.

Hàn Lập tuy vẫn đi theo sau hai tên kiệu phu, nhưng nhìn thấy trên đường đi, càng ngày càng vắng vẻ, người qua lại cũng càng ngày càng ít, cũng khẽ nhíu mày.

Cho dù gã chưa có kinh nghiệm dừng chân nghỉ ngơi ở những đại thành trấn, nhưng cũng biết, một khách sạn không thể nào xây ở khu vực yên tĩnh, ở nơi này làm gì có khách nào đến.

Bởi vậy khi bị dẫn tới một chỗ cái hẻm hết sức dơ bẩn, bên trong đen đúa, Hàn Lập cười khổ, cảm thấy bản thân mình nên lập tức bắt giữ hai người kia lại, đánh đập tra khảo một phen, xem chúng rốt cuộc là có ý đồ gì.

Đúng lúc Hàn Lập định ra tay, sâu bên trong hẻm ở phía trước, bỗng xuất hiện mười mấy đại hán, đám người này trông rất quen mắt, hình như đã nhìn thấy chúng tại bến đò.

Đám đại hán này, cầm trong tay đủ các loại đao nhọn, gậy sắt, lúc này đang nhìn Hàn Lập và Khúc Hồn với ý đồ xấu xa, còn hai tên kiệu phu đang vác bao đồ, trong nháy mắt đã chạy vọt vào trong đám người đó, quay đầu hướng về phía Hàn Lập cười hắc hắc gian tà.

Hàn Lập thở dài, xem ra không cần tra khảo đánh đập cũng đã biết mục đích của đối phương rồi, không nghĩ tới vừa đến cố hương của Mặc đại phu, đã gặp phải vở kịch *"mưu tài hại mệnh"*.

"Tiểu tử, đừng trách chúng ta độc ác, ai bảo ngươi mang theo nhiều bạc trắng đến thế, muốn trách thì trách số ngươi không tốt!" Một âm thanh thô hào từ phía sau truyền lại.

Hàn Lập xoay người nhìn, đằng sau cũng xuất hiện bảy tám tên tráng hán, cầm đầu bởi hai tên, một tên vai to lưng rộng da đen xanh, một tên đầu méo mắt chuột dáng gày gò, đó chính là Hắc Hùng và Tôn nhi cẩu.

Cái việc mưu tài đoạt mệnh, sát nhân đoạt tài này, hai người bọn chúng cũng không phải lần đầu làm. Nên bọn chúng đều biết, chỉ cần đem việc này làm cho gọn gàng sạch sẽ, không lưu lại một người nào, nó sẽ giống như việc một người không ở nơi này mất tích, cho dù có người đi báo án, quan phủ chắc chắn sẽ không để ý tới. Dù sao ở đây, số người mất tích hàng năm rất nhiều, không thể nào ai ai cũng đi tìm cả.

Vì vậy sau khi Hắc Hùng nói xong, cũng không chần chừ, đưa ánh mắt về phía mười mấy tên đại hán kia, đám người kia liền huy động hung khí trong tay, hung hăng vọt lên vây quanh Hàn Lập và Khúc Hồn.

Hàn Lập nhìn bộ dáng hung ác muốn giết người của bọn chúng, trong mắt không khỏi loé lên một tia sát khí, gã nhìn ra rằng đây không phải là lần đầu đám người này làm như vậy, không thì người của bọn chúng đã không toát ra mùi máu tươi như vậy.

"Giết bọn chúng, không cần lưu tay! " Hàn Lập lạnh lùng ra lệnh cho Khúc Hồn.

Khúc Hồn vừa nghe xong lời của Hàn Lập, thấp giọng rống lên vài tiếng, trong tiếng rống có mang theo vài tia hưng phấn, đâm đầu xông vào đám người đang đến.

"Hô" một tiếng, hắn xuất ra một quyền, nhanh như thiểm điện, đánh vào đầu của một tên đại hán, tên đại hán đó lập tức giống như một bao cát, bay thẳng vào tường đá, máu tươi và não tương chảy xuống đất, cái đầu chỉ còn dư lại một bên não.

Mà lúc này, một thanh đao nhọn và một cây thiết bổng, thừa dịp giáng vào sau lưng Khúc Hồn.

Khúc Hồn không thèm quay đầu, một tay vung về phía sau, hoa lên nửa vòng, *"phành" "phành"* hai tiếng, binh khí của hai tên đại hán kia vừa tiếp xúc với tay hắn liền bay lên không trung, hổ khẩu của hai tên liền chảy máu.

Ngay sau đó một chân Khúc Hồn chống đất, chân kia như liêm đao, hướng ra sau quét nhanh một cái, hai tên đại hán kia lập tức bị đá ngay vào bụng, bay ra xa hơn một trượng, nằm bất động trên mặt đất.

Một màn này, khiến cho người ngoài chứng kiến đều hít vào một ngụm khí lạnh, còn những tên đại hán đang vây quanh hắn thì càng lộ vẻ sợ hãi, có chút chần chừ không dám tiến lên.

Nhưng cho dù bọn chúng đã dừng tay, Khúc Hồn vẫn không khách khí, lại đánh nát đầu của hai tên bên cạnh, không có mệnh lệnh của Hàn Lập, hắn sẽ không chủ động dừng tay.

Mặt của Tôn nhị cẩu và Hắc Hùng rất khó coi, rõ ràng là bọn chúng đã nhìn nhầm, tên này không phải là bảo tiêu bình thường, dĩ nhiên rất khó nhúng tay vào.

"Giết cự hán này, mỗi người được thưởng hai mươi lượng!" Trong lòng Tôn nhị cẩu chợt có dự cảm bất thường, vội vàng xông đến bên cạnh mấy vị *"cao thủ"*, ban ra trọng thưởng.

Người bên cạnh hắn và Hắc Hùng vừa nghe những lời ấy, trên mặt đều lộ vẻ vui mừng. Những người này đều mới biết một chút công phu thô thiển bên ngoài, tự nhiên không nhận ra được cách biệt như trời và đất giữa bọn chúng và Khúc Hồn, lại cho rằng đối phương chẳng qua là khí lực hơn người, thân thủ chỉ hơn mình một chút mà thôi, cho nên tịnh không hề sợ hãi gì cả, bây giờ dưới sự kích thích của trọng kim, đều xông về phía Khúc Hồn.

Hắc Hùng nghe mấy lời của Tôn nhị cẩu xong, cơ nhục trên mặt co rút một lúc, liền trầm mặt không nói năng gì, chỉ là mục quang phiêu hốt bất định lườm đi lườm lại trên người Hàn Lập.

Hắc Hùng lúc này, chính là đang không ngớt kêu khổ trong lòng.

Hắn và Tôn nhị cẩu không giống nhau, để có thể đạt đến địa vị ngày hôm nay, hắn toàn dựa vào sự dám liều dám giết của mình, đao thật thương thật để đổi lấy, cho nên hắn không những thân thủ không tồi, công phu của bản thân miễn cưỡng có thể gia nhập hàng cao thủ hạng ba, mà nhãn lực cũng cực kỳ tốt.

Bởi vậy khi hắn nhìn thấy Khúc Hồn xuất thủ, tim liền lặng đi một lúc, lặng đến tận cùng. Hắn nhìn một cái liền nhận ra thân thủ Khúc Hồn rất cao, cho dù bang chủ của hắn có tới, cũng không nhất định có thể giành được phần thắng, càng không cần nói đến đám tiểu miêu tiểu cẩu bọn hắn. Nhưng hắn cũng không dám quay người bỏ chạy, bởi vì biết rõ cự hán này vẫn chưa xuất hết toàn lực, nếu như hắn nhìn ra được ý muốn chạy trốn của mình, sợ là cái chết lại đến sớm hơn.

Vì để giữ lại cái mạng mình, xem ra chỉ còn cách đánh thanh niên dáng vẻ nhà quê kia thôi, rất hiển nhiên là thân phận của thiếu niên nhân này cao hơn nhiều so với cự hán, chỉ đem người này ra uy hiếp, mới có khả năng chạy trốn. Còn về đám bạc trắng kia, có nói gì đi nữa hắn cũng không dám cướp nữa, có bảo tiêu lợi hại như vậy ở bên cạnh, sao có thể là một vị thiếu gia con nhà địa chủ gì đó, rõ ràng là công tử của một thế gia đại tộc, nhàn rỗi giả trang ra ngoài đi dạo. Ngày hôm nay có thể chạy trốn, coi như dựa vào thần phật phù hộ, nếu như còn đem theo bao đồ nặng như thế đi, vậy thì đừng có nghĩ gì nữa.

Hắc Hùng nghĩ đến đây, liền nhân cơ hội mấy tên thủ hạ đang xông lên, hướng về Tôn nhị cẩu nháy mắt xong, nhẹ nhàng tới sát giữa sân.

------oOo------

Chương 103: Thu phục

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập đứng thẳng quay lưng về phía Hăc Hùng, mặt hướng về phía đám người đang đánh nhau, Hắc Hùng mặc dù cước bộ rất nhẹ, nhưng làm sao có thể qua được tai mắt của Hàn Lập.

Cho nên khi Hắc Hùng chỉ còn cách Hàn Lập vài bước chân, bắt đầu với bộ dáng hung thần mãnh liệt xông tới, thân Hàn Lập khẽ động một cái, toàn thân người đột nhiên biến thành quỷ dị đứng đối mặt với Hắc Hùng, nhìn Hắc Hùng đang xông tới mà cười.

Hắc Hùng thất kinh, nhưng người đã nhào tới, căn bản không cách nào quay lại, chỉ còn cách hét lớn một tiếng, vươn đôi tay dài đầy lông đen, hung hăng chụp lấy đối phương, trong lòng hắn cầu khẩn thanh niên này tốt nhất là không có kinh nghiệm gì về việc đánh nhau, sẽ bị bộ dáng hung ác của hắn chế trụ, để hắn đắc thủ trong nháy mắt.

Hàn Lập nhìn tên đại hán không biết sống chết dám ra tay với mình, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, *"bụp"* một cái, người đang trước mặt Hắc Hùng đột nhiên biến mất.

Hắc Hùng thầm kêu không hay, vội vàng dừng bước, muốn quay đầu lại để bỏ chạy, nhưng đột nhiên thấy sau cổ lạnh toát, một mũi kiếm sáng như tuyết từ trong yết hầu của hắn lòi ra, rồi đột nhiên không thấy đâu, Hắc Hùng vội vàng lấy tay che kín yết hầu đang phun máu phì phì, muốn nói điều gì đó, nhưng từ trong cổ họng chỉ phát ra vài tiếng khô khốc, rồi chân tay tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

Sắc mặt Tôn nhị cẩu cũng biến thành vàng như sáp, hắn tận mắt thấy thanh niên kia, như u linh chuyển tới phía sau Hắc Hùng, sau đó rút từ hông ra một thanh nhuyễn kiếm, thanh kiếm dễ dàng đâm xuyên qua yết hầu của Hắc Hùng, lúc này đối phương đang rút ra một mảnh vải trắng, lau chùi thanh lợi kiếm sáng loá mắt kia.

Thanh niên này tựa hồ như cảm thấy sự chú ý của Tôn nhị cẩu, hắn ngẩng đầu, hướng về phía Tôn nhị cẩu cười một cái.

Tôn nhị cẩu lập tức giống như nhìn thấy rắn độc, vội vàng thu ánh mắt lại, hôm nay hắn đối với cái chết của Hắc Hùng, không những không có chút cao hứng, mà ngược lại trong lòng tràn ngập cái cảm giác *"thỏ tử hồ bi"* (thỏ chết cáo buồn).

Hắn hiện tại cũng đã hoàn toàn tỉnh ngộ, thanh niên nhân này đâu phải là con dê béo, rõ ràng là đoạt mệnh diêm vương. Mà đám tiểu quỷ bọn hắn, tự nhiên lại tự mình hồ đồ đâm đầu vào tay của Diêm vương gia này, thật đúng là tự đi tìm chết.

Lúc này cái duy nhất mà Tôn nhị cẩu trông chờ vào đó là đám thủ hạ kia có thể chế phục được cự hán, như thế thì còn có đường mà liều mạng, có thể đàm phán điều kiện với đối phương, bảo trụ được tiểu mệnh của mình.

Nhưng khi Tôn nhị cẩu chú ý đến tình hình bên phía cự hán, liền ngây người như con gà gỗ.

Hơn hai mươi đại hán, toàn thân đầy máu đang nằm bất động trên mặt đất, còn cự hán đang khoanh tay đứng thẳng ở đó, thấy Tôn nhị cẩu nhìn mình, liền lạnh lùng cùng hắn đối nhãn.

Tuy đã có nón che mất không thể nhìn rõ diện mục của cự hán, nhưng Tôn nhị cẩu vẫn cảm nhận một cỗ ý nghĩ đầy máu tươi của dã thú nọ đang xông đến, khiến cho khuôn mặt hắn đang từ vàng như sáp chuyển thành tái nhợt.

Hàn Lập vẫn lạnh lùng theo dõi thần tình biến hoá của Tôn nhị cẩu, gã nhìn ra đám người này không biết một chút võ công, hơn nữa hiện tại đang cực kỳ sợ hãi, nên không có chút hứng thú với việc tự mình ra tay đối phó với đám người này.

"Khúc Hồn, giết hắn đi!" Cuối cùng Hàn Lập đã quay đầu nói.

"Đừng! Ta đầu hàng, ta tình nguyện hiến dâng toàn bộ gia tài cho

công tử, ta nguyện làm trâu ngựa cho công tử, ta biết hết thảy tin tức lớn nhỏ tại Gia Nguyên thành, có thê vì công tử mà ra sức khuyển mã…" Tôn nhị cẩu thấy cự hán giống hệt ác ma đang từng bước tiến tới gần mình, sợ đến nỗi bủn rủn ngã lăn xuống đất, mồm miệng vì hoảng sợ quá mà nói ra đủ lời cần xin.

"Ồ!" Hàn Lập vốn dĩ không để ý tới mấy lời của Tôn nhị cẩu, nhưng khi nghe thấy đối phương thông hiểu tin tức lớn nhỏ của Gia Nguyên thành, trong lòng chợt động, có vài phần hứng thú.

"Tạm thời dừng tay" Hàn Lập hô lên để ngăn Khúc Hồn không bẻ gãy cổ Tôn nhị cẩu, tiến lên vài bước, đến trước mặt người này.

"Ngươi rất quen thuộc Gia Nguyên thành sao? " Hàn Lập cười hỏi, bộ dạng rất chi là lương thiện.

Vừa mới nhìn thấy sự lạt thủ vô tình của Hàn Lập, Tôn nhị cẩu nào dám có chút chậm trễ, hắn run rẩy nói liên tục: *"Rất quen, cực kỳ quen, tiểu nhân vốn lớn lên ở Gia Nguyên thành, đối với mỗi ngọn cây ngọn cỏ ở đây, đều như trong lòng bàn tay!"*

Giờ phút này hắn như túm được cành cây cứu mạng, hận không thể đem những lời vừa nói khoa trương thêm mười phần, để đối phương thấy mình hữu dụng.

Hàn Lập nghe câu trả lời xong, sờ sờ mũi mình, rồi nghiêng đầu suy nghĩ, tiếp theo rút từ trong ngực ra một cái bình sứ.

Từ trong bình, gã lấy ra một dược hoàn màu trắng to như long nhãn, đưa cho Tôn nhị cẩu.

"Hoặc uống nó, hoặc là chết!" Hàn Lập nói rất dứt khoát.

Tôn nhị cẩu tay cầm dược hoàn, có chút run rẩy. Hắn nhìn vật trong tay, có chút do dự không quyết, nhưng khi mục quang tiếp xúc với nhãn thần lạnh như băng phía đối diện, run rẩy vài cái, rồi ngửa đầu nuốt trôi dược hoàn.

"Tốt, có vậy ta mới tin tưởng ngươi" Hàn Lập hài lòng gật gật đầu.

"Viên thuốc này gọi là Hủ tâm hoàn, là độc môn bí dược của ta, một tháng phải dùng giải dược một lần, không thì lục phủ ngũ tạng nát nhừ mà chết. Tin rằng ngươi là người sáng suốt, không hai ý ba lòng " Hàn Lập âm trầm nói.

Tuy Tôn nhị cẩu đã sớm có chuẩn bị trong lòng, nhưng nghe xong dược tính sau khi sử dụng dược hoàn, mặt như có tang, cúi đầu ủ rũ.

"Ngươi yên tâm, chỉ cần giúp ta hoàn thành việc ở Gia Nguyên thành, ta sẽ giải độc, trả lại tự do cho ngươi. Dựa vào thân thủ của ngươi, ở nơi khác ta không thèm dùng " Hàn Lập quá biết tác dụng của cây gậy và củ cà rốt, mới có thể khiến cho người khác dốc lòng làm việc cho mình, nên cho Tôn nhị cẩu một hi vọng có thể giải thoát.

"Thật sao, công tử!" Tôn nhị cẩu vừa nghe lời ấy, tinh thần chấn chỉnh lên một ít.

"Số bạc trắng này để lại cho ngươi đi làm việc, trước tiên giải quyết việc ở đây một chút, ta không muốn người khác biết hết thảy những gì phát sinh tai đây, hiểu chưa?" Hàn Lập ném cho Tôn nhị cẩu một túi bạc vụn, nhẹ nhàng ra lệnh.

Tôn nhị cẩu tiếp lấy túi bạc, nhấc nhẹ xem cân nặng, hơi nặng nặng, sợ rằng trong đó có hơn trăm lạng bạc vụn.

Hắn lộ rõ vẻ mặt vui sướng, đột nhiên cảm thấy làm việc cho vị thanh niên nhân cực kỳ hào phóng này, cũng không hẳn là một việc xấu.

"Công tử gia yên tâm, ta tuyệt đối đem sự việc việc ở đây xử lý thoả đáng, sẽ không mang lại phiền phức cho người đâu!" Hắn ta cười nịnh nọt, vỗ ngực nói.

"Tốt lắm, ta đi trước, tìm khách sạn nghỉ ngơi một chút. Sáng mai, ngươi lại tìm ta, chắc hẳn thân là địa đầu xà ở đây, ngươi sẽ dễ dàng tìm ra" Hàn Lập không chút khách khí phân phó.

"Vâng! Vâng! Sáng mai, ta nhất định tới đúng giờ, nghe theo sai

khiến của công tử!" Tôn nhị cẩu đi đến bước thế này, cũng rất thông minh mà tiến vào làm thủ hạ dưới trướng Hàn Lập.

Hàn Lập cười một cái, gọi Khúc Hồn cõng bao đồ, chậm rãi rời khỏi, đi được một đoạn dài, Hàn Lập quay đầu nhìn Tôn nhị cẩu một cái, thấy hắn vẫn ngoan ngoãn đứng tại chỗ, dung mắt đưa tiễn mình, bộ dáng rất là trung tâm xích đảm.

"Có ý tứ! " Hàn Lập đột nhiên cảm thấy người này thập phần thú vị, rất có mắt nhìn, không biết chừng có thể dùng được vào nhiều việc.

------oOo------

Chương 104: Tình báo

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Kinh Giao hội mà ta sáng lập, bang chúng phổ thông có sáu vạn bốn nghìn người, hạch tâm bang chúng có hơn bảy nghìn, đứng đầu trong số ba vị bá chủ ở Lam Châu, tổng đà đặt tại Gia Nguyên thành, phân đà có …"

"Cả đời cưới năm bà vợ, sinh được hai nữ, thu đồ đệ…"

"Đại phu nhân Kim thị, tính cách ôn thuận, con duy nhất của Kim sư tiêu cục Tổng tiêu đầu Kim Xán, đã bị hại mà chết, để lại một con gái tên là Mặc Ngọc Châu".

"Nhị phu nhân Lý thị, thông tình đạt lý, con gái một nhà đại hộ, chưa sinh con cái".

"Tam phu nhân Lưu thị, tính cách mạnh mẽ, nhưng hơi có dã tâm, thân muội của Khúc Lăng thành Trường Phong môn môn chủ, chưa sinh con cái, cần chú ý nhiều đến".

"Tứ phu nhân Nghiêm thị, biểu muội của ta, tính cách trầm ổn, tâm kế hơn người, có phong phạm đại gia, sinh dưỡng một con gái Mặc Thải Hoàn, lúc ta sắp đi đại bộ phận quyền lợi của Kinh Giao hội đã chuyển sang tay Nghiêm thị, có thể tín nhiệm".

"Ngũ phu nhân Vương thị, trầm mặc ít nói, đối với ta một mảnh si tâm, vốn là nha hoàn của đại phu nhân Kim thị, chưa sinh con cái, âm thầm có lực lượng bí mật, nhưng tuyệt đối tín nhiệm".

"Nghĩa nữ Mặc Phượng Vũ, nguyên là con gái của thủ hạ tâm phúc, vì cha mẹ đã chết, thu nhận làm nghĩa nữ, lúc ta vừa đi được bảy tuổi, sáng sủa thông minh".

"Yến Ca, đại đồ đệ, tư chất bình thường, đã truyền cho tuyệt học Ma ngân thủ, lúc sắp đi, mười hai tuổi, tâm tính chưa ổn định".

"Triệu Khôn, nhị đồ đệ, tư chất hơn người, đã truyền cho tuyệt học Khốn long công, lúc sắp đi, mười tuổi, tâm tính chưa ổn định".

"Mã Không Thiên, huynh đệ kết bái, đảm nhiệm chức vụ hộ pháp Kinh Giao hội, tính tình… "

Trong tay Hàn Lập là di thư chứa đầy bút tích của Mặc đại phu, đang ở trong một căn phòng tại một khách sạn có tên là Hồi Nguyên, không ngừng đi đi lại lại, đang suy nghĩ cái gì đó.

Di thư viết rất tỉ mỉ, không những đem cơ nghiệp mà Mặc đại phu sáng lập - Kinh Giao hôi, tả lại rõ ràng, mà còn đem tính tình thê thất của hắn ra kể lại một lần, khiến cho Hàn Lập có chút trầm ngâm.

Bất quá những thứ viết trong di thư, đều là những việc gần mười năm trước, hiện tại chắc chắn có những biến hoá long trời lở đất.

Cụ thể là phải làm những gì đây? Phải chăng là phải tiếp cận thê thất của Mặc đại phu, hay là ăn trộm bảo ngọc rồi chạy trốn? Những việc này đều cần Hàn Lập phải tường tận tỉ mỉ hiểu rõ tình hình đã, rồi mới có thể đưa ra quyết định.

Cứ như vậy đi, hôm qua thu phục được địa đầu xà Tôn nhị cẩu, hẳn có nhiều tác dụng, chắc hẳn từ miệng hắn lôi ra được nhiều tin tức hữu dụng.

Hàn Lập đọc kĩ di thư một lần nữa, rồi đem bỏ vào trong ngực, gã ngẩng đầu suy nghĩ, liền đi tới bên cạnh giường, ngồi xuống.

Gã xếp hai chân, hai lòng bàn tay hướng lên trời, đặt lên trên hai đầu gối, sau đó nhắm hai mắt, bắt đầu xem xét tình hình bên trong cơ thể.

Âm hàn chi độc trong đan điền, từ một tháng trước đã khuếch tán ra ngoài, ban đầu nó chỉ là một tia lúc có lúc không, nhưng hiện tại đã ngưng kết thành một hạt đậu màu đen, hơn nữa còn không ngừng to thêm.

Theo dự đoán của Hàn Lập, nhiều lắm là hai tháng nữa, cỗ âm độc này sẽ hoàn toàn bộc phát ra ngoài. Đến lúc đó, gã sợ là khó mà qua khỏi.

Hàn Lập đang lo lắng trong lòng, thầm quyết tâm đoạt *"Noãn dương bảo ngọc"* về tay, thì bên ngoài có tiếng gõ cửa.

"Vào đi!" Hàn Lập mở mắt, lạnh lùng nói.

Cửa phòng khe khẽ được mở ra, Tôn nhị cẩu cúi đầu bước vào, vừa nhìn thấy Hàn Lập liền thi lễ, sau đó cung kính nói:

"Công tử khỏe không! Tôn nhị cẩu đến xin nghe theo sự điều khiển của lão nhân gia người".

"Không tồi, nhanh như vậy đã tìm được ta, thật là có chút bản lãnh!" Hàn Lập hài lòng nói, tiếp theo gã đứng dậy, chắp tay sau lưng đi tới trước mặt Tôn nhị cẩu.

"Công tử gia quá khen, nếu việc nhỏ như thế này mà không làm được, thì công tử gia lưu lại tính mệnh của tiểu nhân có tác dụng gì? " Trên mặt Tôn nhị cẩu hiện lên vẻ trung thành tuyệt đối.

Hôm đó lúc đi về, Tôn nhị cẩu không phải không nghĩ qua sẽ đem sự việc của Hàn Lập báo lên cấp trên, sau đó dẫn theo cao thủ đến báo thù. Nhưng nghĩ đến việc mình đã nuốt *"Hủ tâm hoàn"*, toàn bộ dũng khí liền biến mất không còn một tẹo.

Trải qua cả một đêm suy nghĩ thấu đáo, hắn vẫn không có cách nào, chỉ còn cách ngoan ngoãn đến gặp Hàn Lập, hy vọng sau khi giúp đỡ đối phương, đối phương sẽ thật sự cấp cho giải dược, giải trừ được *"Hủ tâm hoàn"*.

"Hãy nói về thân phận của ngươi trước! Nhìn bộ dáng hôm đó của ngươi, tựa hồ như là một tiểu đầu mục" Hàn Lập thản nhiên nói.

"Tại hạ là quản sự ở bến đò của Tây thành Tứ bình bang, thuộc hạ có khoảng bốn năm mươi tên, cũng có thể coi là một đầu mục" Tôn nhị cẩu cung kính trả lời.

"Tứ bình bang?" Hàn Lập lãnh đạm hỏi.

"Đúng vậy, Tứ bình bang đứng đầu trong ba mươi ba tiểu bang ở phía tây Gia Nguyên thành, có gần một nghìn bang chúng, quá nửa là kiệu phu khổ lực ở bến đò, bang chủ là Viên tí Trầm Trọng Sơn, thủ hạ có ba vị đại hộ pháp" Tôn nhị cẩu lập tức nói hết những gì mình hiểu biết, mặc dù khai báo với người ngoài về tình hình của bang phái, nhưng trên mặt hắn không có chút gì là xấu hổ cả.

"Gã đen đen cùng ta động thủ ngày hôm qua, cũng là người của Tứ bình bang sao?"

" Không phải, người đó gọi là Hắc Hùng, là đầu mục của Thiết chưởng hội - một trong ba mươi ba bang phái ở tây thành, là đối thủ của ta" Tôn nhị cẩu cười nịnh trả lời.

"Chỉ mỗi Tây thành mà đã có nhiều bang phái đến thế, vậy toàn bộ Gia Nguyên thành, số lượng bang phái khẳng định là không ít?" Hàn Lập chắp tay ra sau lưng, từ từ quay về bên giường.

"Đúng vậy, cả Gia Nguyên thành, tiểu bang phái từ hơn một ngàn người trở xuống có bốn mươi mấy bang, trung đẳng bang phái hai ba ngàn người có bảy tám bang, còn đại bang từ vạn người trở lên có hơn ba bang" Tôn nhị cẩu đứng tại chỗ, thật thà nói.

"Vậy nghe nói cho ta nghe về tình hình của đại bang, trung đẳng bang phái, tiểu bang thì không cần nói!" Hàn Lập vén vạt áo, ngồi xuống mép giường, sau đó yên lặng đợi Tôn nhị cẩu giảng giải.

------oOo------

Chương 105: Kinh tín

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Gia Nguyên thành tam đại bang hội bao gồm Huynh đệ minh, Kinh Giao hội, Thiên Phách môn, những bang phái nhỏ hơn một chút thì có Thiết Thương hội, Kết nghĩa xã, Thanh Y bang, Xuân Vũ lâu, Kim Kiếm môn, Thương hà thuyền bang, Kim Cương môn, Lạc Nhật phái các phương thế lực."

Tôn nhị cẩu một hơi đem tất cả tên các bang phái nói ra, sau đó thở hổn hển, lại tiếp tục nói:

"Trong ba đại môn phái thì Thiên Phách môn thế lực cực mạnh, cùng với Kim Kiếm môn, Thanh Y bang liên thủ với nhau, chiếm cứ khu vực Đông thành giàu có, đứng thứ hai là Huynh đệ minh, kết nghĩa liên minh với Thiết thương hội, thương hà bang thuyền, chiếm lấy khu Bắc thành, yếu nhất là Kinh giao hội chiếm lấy khu Nam thành, nhưng là cùng chia phần với Xuân Vũ lâu, Kim Cương môn cùng Lạc Nhật phái. Còn lại cuối cùng là khu hỗn loạn tây thành, do đa số các tiểu bang chiếm cứ. Những tiểu bang phái đó tuy nội đấu liên miên, những trước sự lăm le chiếm đoạt của các bang phái khác vào khu Tây thành liền lập tức đình chỉ can qua, cùng nhau đoàn kết chống lại các bang phái bên ngoài. Chính vì vậy mà Gia Nguyên thành mới hình thành thế đỉnh bốn chân như hiện nay." Tôn nhị cẩu lưu loát đem tình huống Gia Nguyên thành nói rõ ràng lại cho Hàn Lập nghe.

Hàn Lập sau khi nghe xong những điều này, trầm ngâm một lúc, sau đó như có điều gì nghĩ đến, liền mở miệng hỏi:

"Ta từng nghe nói Kinh giao hội là một trong ba đại bá chủ của Lam Châu, mà Gia Nguyên thành còn là nơi đặt tổng đà, như thế nào lại biến thành bang phái yếu nhất vậy?"

"Công tử, những điều người nói đều là chuyện cũ rồi. Mấy năm trước, Kinh Giao hội thật sự rất lợi hại, thế lực cơ hồ trải rộng

khắp Lam Châu. Khi đó Kinh Giao hội là một siêu cấp thế lực, tổng đà tại Gia Nguyên thành không hề cho phép những thế lực khác vào đây chiếm cứ mà một mình độc chiếm Gia Nguyên thành, tại Gia Nguyên thành độc bá. Mà khi đó, những bang phái khác, dưới uy áp của Kinh Giao hội, ngay cả bóng dáng cũng không dám xuất hiện. Sau này, không biết tại sao, Kinh Giao hội chỉ sau một đêm đột ngột suy yếu, chẳng những vất bỏ những địa phương khác mà ngay cả đại bản doanh tại Gia Nguyên thành cũng co rút lại. Vì vậy những bang phái nhỏ yếu khác mới nhân cơ hội này mà vùng lên. Sau khi trải qua nhiều phen huyết chiến mới hình thành lên cục diện tạm thời như ngày hôm nay." Tôn nhị cẩu cẩn thận giải thích.

"Ngươi biết nguyên nhân Kinh Giao hội đột nhiên biến thành yếu kém sao?" Hàn Lập nhíu mày, chậm rãi nhìn Tôn nhị cẩu hỏi.

"Cái này…, nói thật ra, tiểu nhân trong bang phái không có chức phận gì to tát cả, cho nên những việc này không biết rõ ràng cho lắm, chỉ là nghe nói từ người khác mà thôi. Hình như là do Kinh giao hội phân liệt từ bên trong, tranh đấu nội bộ, ngoài ra, bên ngoài còn có những thế lực lớn khác chèn ép nữa." Tôn nhị cẩu lộ ra vài phần khó khăn, chỉ nói ra được đáp án mơ hồ.

"A, ra là vậy!" Hàn Lập cười cười, tựa hồ đối với điều này đã sớm biết.

"Bây giờ Kinh Giao hội do ai chủ trì, ngươi hẳn là biết rõ chứ?" Hàn Lập hỏi.

"Cái này ta biết, chủ trì Kinh Giao hội bây giờ đúng là góa phụ của Mặc hội chủ, Nghiêm phu nhân." Tôn nhị cẩu vội vàng đáp lời.

"Góa phụ?" Hàn Lập cảm thấy kinh ngạc.

"Đúng vậy! Nguyên người sáng lập Kinh Giao hội là Mặc hội chủ đã chết rồi, phu nhân của lão không phải là góa phụ sao?" Tôn nhị cẩu mở to mắt, có chút chần chừ, không biết vừa rồi mình có nói sai gì không.

"Ai nói Mặc hội chủ đã chết rồi?" Hàn Lập cảm thấy dường như

có chuyện gì không đúng, sắc mặt trở lên lạnh lẽo.

"Mọi người trong Gia Nguyên thành đều biết a. Một năm trước, quan môn đệ tử của Quỷ thủ Mặc cư nhân mang theo di thư cùng tín vật của hội chủ đến Mặc phủ báo tang!" Tôn nhị cẩu thấy sắc mặt âm trầm của Hàn Lập, trong lòng không khỏi run rẩy, có chút sợ hãi.

"Quan môn đệ tử? Tên hắn là gì?" Hàn Lập mở to mắt, tỉnh táo hỏi.

"Gọi là Ngô Kiếm Minh, là một tên bạch diện tầm hai mươi tuổi, nghe nói đã học được chân truyền của Mặc cư nhân, có một thân võ công cao cường vô cùng." Tôn nhị cẩu cẩn thận nói, hắn giờ phút này đoán được người trước mắt này cùng với Kinh Giao hội chắc chắn có nhiều mối liên hệ, và cũng rất để ý đến vị Ngô công tử kia.

"Hơn nữa …" Tôn nhị cẩu lộ ra vẻ muốn nói nhưng lại không dám nói.

"Có cái gì thì cứ nói thẳng đi, không cần phải ấp a ấp úng như thế! Nếu tin tức có giá trị, ta sẽ trọng thưởng!" Hàn Lập lạnh lùng nhìn đối phương, nhạt nhẽo nói:

"Ta nghe người ta nói, vị Ngô công tử này hình như cùng với thiên kim tiểu thư Mặc Ngọc Châu của Mặc phủ đã có đính ước rồi, nghe nói sắp tới sẽ thành hôn." Tôn nhị cẩu nghe thấy có tiền, lập tức mặt nở hoa, tươi cười nói rõ.

"Thành hôn!" Hàn Lập hắc hắc cười, đột nhiên đứng phắt dậy.

Hắn bước vài bước trong phòng, sau đó ngửa đầu lên nhìn nóc nhà, vẫn lặng yên đứng, tựa hồ như đang suy nghĩ gì đó.

"Ngươi hãy nghe cho kỹ đây, nhiệm vụ của ngươi rất đơn giản, từ hôm nay trở đi, ngươi lặng lẽ đi thu thập tin tức tình báo về Mặc phủ cho ta, đặc biệt là tin tức của vị Ngô công tử kia, càng rõ ràng càng tốt." Hàn Lập rốt cuộc cũng mở miệng, phân phó Tôn nhị cẩu.

"Số bạc này đưa cho ngươi trước, nếu như làm tốt, sẽ có trọng thưởng! Đi làm việc đi." Hàn Lập rất hào phóng, đưa cho đối phương một túi bạc nhỏ.

"Tuân mệnh, công tử ngài yên tâm, ta nhất định sẽ làm tốt việc này! Tiểu nhân xin lui trước." Tôn nhị cẩu tay cầm bạc, mặt mũi hớn hở lùi ra ngoài, trước khi đi vẫn cung kính đóng cửa lại.

"Vị công tử này thật hào phóng, mà việc chỉ là thu thập ít tin tức tình báo mà thôi. Xem ra đi theo người này, thật đúng là không có lựa chọn sai lầm." Tôn nhị cẩu hưng phấn nghĩ thầm, trong khoảng thời gian này, mối đe dọa từ *"Hủ tâm hoàn"* cũng bị hắn quên mất rồi.

Hàn Lập nhìn đối phương vẻ mặt vui mừng rời đi, thở dài một hơi. Đột nhiên hắn cảm thấy đau lòng, mới tới đây có hai ngày, mà đã mất nhiều ngân lượng như vậy, làm cho Hàn Lập có chút cảm giác phung phí.

Mặc kệ vậy, dù sao số bạc này cũng là do lấy từ trên người Mặc đại phu, cũng phải làm sao để thu về lợi tức, Hàn Lập trong lòng khổ sở nghĩ ngợi như vậy.

"Bất quá vị Ngô Kiếm Minh Ngô công tử kia thật là khôn ngoan, lại dám dùng thân phận của mình trà trộn vào Mặc phủ, xem ra là vừa muốn tiền tài vừa muốn sắc đẹp rồi, lá gan thật là không nhỏ a!" Hàn Lập sờ sờ mũi, cười lạnh một tiếng.

"Xem ra, không thể không tới Mặc phủ một chuyến rồi, nếu không Noãn dương bảo ngọc sẽ bị làm đồ bồi giá, rơi vào tay kẻ khác mất." Hắn có chút ức chế khi nghĩ tới.

------oOo------

Chương 106: Lam y nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phía Nam Gia Nguyên thành đường Nam Lăng là nơi phồn hoa nhất, có một tòa nhà chiếm một diện tích khá lớn. Tòa nhà này có một cánh của lớon màu đen, trên có tấm biển viết hai chữ *"Mặc phủ"*, phía dưới tấm biển trái phải có tám gã đại hán mặc đồng phục đứng canh, cả đám đều thẳng người cao đầu, mắt không nhìn lung tung, bộ dáng hẳn là đã được huấn luyện, làm cho người ta vừa thấy cũng không dám coi thường.

Đối diện cách Mặc phủ không xa, có một tòa nhà ba tầng là Hương Gia tửu lâu. Cái này tại Gia Nguyên thành cũng là tửu lâu lớn, đặc biệt chiêu bài của nó là rượu *"Bách lý hương"*, càng là rượu ngon có tiếng, vì nó mà không ít khách thương tới đây.

Lúc này là lúc dùng cơm trưa, cho nên Hương Gia tửu lâu người rất đông, từ lầu một cho đến lầu ba các bàn đều có người ngồi chận kín dùng cơm.

Người đi đường trên đường cái phái ngoài tửu lâu, đều có thể nghe thấy trên tửu lâu phát ra mùi rượu thịt nồng đậm, làm cho người ta thèm thuồng chay nước miếng, thật là mê người.

Trên một cái màn nhìn ra đường tại lầu hai có một gã thanh niên đang ngồi, trên bàn cũn có chút đồ ăn cùng một bình rượu nổi tiếng *"Bách lý hương"*. Sau lưng thanh niên này có một gã cự hán đang đứng, người này chính là Hàn Lập vừa ra ngoài tìm hiểu tin tức.

Hàn Lập lúc này từ cửa sổ nhìn xuống, trong tay vẫn đang cầm một chén rượu nhỏ, thức ăn trên bàn cũng không động đến, bộ dáng cho thấy rất không yên tâm.

Hàn Lập liếc mắt nhìn Mặc phủ cách đó không xa, lại thu hồi ánh mắt nhìn về con đường trước mắt, trên mặt không hề biến hóa, lại ngửa đầu, uống cạn chén rượu kia, rồi lại xuất thần nhìn ra bên ngoài lầu.

Trải qua một phen hỏi thăm Hàn Lập biết, Mặc đại phu có hai cô con gái cùng một nghĩa nữ, tất cả đều lớn lên như hoa như ngọc, thiên kiều bá mị, đúng là tam đại mỹ nữ của Gia Nguyên thành, người ta gọi là Mặc phủ tam kiều.

Bởi vì diễm danh viễn dương, cho nên các công tử, thiếu hiệp tuấn kiệt theo đuổi các nàng đúng là không thể đếm xuể.

Mà trong đó Mặc Ngọc Châu càng xinh đẹp tuyệt luân, là người được theo đuổi nhiều nhất. Lần đính hôn này của nàng càng làm nổi lên một trận sóng gió, làm cho những người theo đuổi khác thương tâm muốn chết, có chút người có võ công đều đi kiếm vị Ngô công tử khiêu chiến, kết quả là bị vị Ngô Kiếm Minh này liên tiếp đánh bại mười sáu gã tình địch, ngược lại đã tạo nên danh tiếng võ công tuyệt đỉnh cho hắn, làm cho hắn và Mặc Ngọc Châu kia càng như trời sinh một cặp, tình chàng ý thiếp.

Hàn Lập càng nghĩ tới càng có cảm giác chuyện này thật có chút thấy tức cười, người khác không biết vị Ngô công tử này là cái gì, Hàn Lập lại hết sức rõ ràng.

Vị Ngô Kiếm Minh này tám chín phần mười là do các môn phái đối đầu với Mặc đại phu phái tới, xem ra nhiều năm như vậy Mặc đại phu không có lộ diện, đã khiến cho các môn phái đối đầu hoài nghi, mà vị Ngô công tử này đến phỏng chừng chính là một lần thử dò xét hành vi. Cũng không biết hắn dùng phương pháp gì mà làm cho Mặc phủ tin tưởng, nói vậy chỉ với lá thư và tín vật bình thường hẳn là sẽ không làm cho mấy vị phu nhân của Mặc đại phu dễ dàng tin tưởng như vậy chứ.

Hàn Lập một bên dùng ngón tay gõ gõ lên bàn, một bên suy nghĩ các nghi vấn trong lòng.

"Vị công tử này mời ngài ngồi bên này! Các món ăn mà người chọn sẽ lập tức được đem lên" Một tiểu nhị mặc áo ngắn màu trắng, dẫn một vị thanh niên áo lam cỡ hai bảy hai tám tuổi đi lên lầu hai, cũng đưa hắn tới ngồi xuống tại một cái bàn cách Hàn

Lập một tấm vách, sau đó vội vàng đi xuống trả lời một vị khách nhân khác.

Thanh niên áo lam này cao lớn ngũ quan đoan chánh, mày rậm mắt to, giữa hai mi có vài phần anh khí.

Sau khi hắn ngồi xuống thì đưa mắt nhìn quanh bốn phía, vừa vặn gặp phải ánh mắt của Hàn Lập.

Hàn Lập cảm thấy trong ánh mắt của đối phương có loại cảm giác thâm thúy khó hiểu, tựa hồ có loại hấp lực kỳ quái như muốn cuốn cả bản thân vào trong đó, Hàn Lập lấy làm kinh hãi, vội vàng quay đầu đi phía khác, sắc mặt cũng hơi đổi.

Người này cũng kinh ngạc ngoài ý muốn một chút, nhưng lập tức sau khi lạnh lẽo liếc mắt nhìn Hàn Lập, cũng quay đầu đi, không để ý tới bên này nữa.

Hàn Lập sắc mặt có chút trắng bệch ra, vừa rồi đối phương liếc mắt nhìn qua làm cho hắn có loại cảm giác tất cả đều bị nhìn thấu, làm cho hắn phi thường hoảng sợ.

Loại tư vị chỉ liếc mắt đã bị người ta nhìn thấu, Hàn Lập cũng chính là lần đầu tiên gặp.

Người áo lam sau khi rượu và thức ăn đã đưa lên đầy bàn, đã bắt đầu ăn uống, hơn nữa đồ ăn hương vị cũng hết sức ngọt ngào, bộ dáng cũng không chú ý đến ai cả.

Hàn Lập giờ phút này đã đứng ngồi không yên, cảm thấy bất an.

Hắn đa dùng Thiên nhãn thuật quan sát đối phương, nhưng trên người của người áo lam này mơ hồ tản mát ra một loại linh lực cường đại, ngược lại còn làm cho hắn khiếp sợ. Hắn rất rõ ràng, đối phương tuyệt đối là người tu tiên pháp lực thâm hậu so với chính mình nhiều.

Hàn Lập trước nay tổng cộng chỉ thấy qua Dư Tử Đồng và Kim Quang thượng nhân hai người tu tiên, hai người này một người nguyên thần thân thể pháp lực hoàn toàn biến mất, người kia thì pháp lực thấp kém đến đáng thương, vừa thấy mặt đã bị hắn giết chết. Bởi vậy Hàn Lập đối với người tu tiên cũng không có nhiều hiểu biết, trong tâm hắn vẫn tràn ngập sắc thái thần bí, hắn thật sự không biết nên ứng đối với tình hình gặp phải đối phương mạnh hơn mình nhiều như thế nào.

"Người áo lam này sẽ không giống như mình đối với Kim Quang thượng nhân chứ, không chút khách khí đem chính mình ra một nhát tiêu diệt đi?" Hàn Lập không nhịn được chỉ muốn phá tung chỗ này mà chạy đi.

Kết quả trong khi Hàn Lập tâm phiền ý loạn lo lắng đề phòng, người áo lam này đã ăn xong rồi thức ăn của mình. Hắn lấy ra một cái khăn lau miệng, rồi lấy ra một thỏi bạc, rồi phiêu nhiên rời đi. Từ đầu tới đuôi cũng không thèm liếc mắt nhìn qua chỗ của Hàn Lập cái nào nữa, tựa hồ quên hẳn đi sự tồn tại của Hàn Lập.

Hàn Lập đợi đến khi người đó hoàn toàn rời khỏi tửu lâu, mới thở phào một cái, dựa vào ghế của mình, thời gian người áo lam ăn cơm mặc dù rất ngắn, nhưng hắn lại cảm giác giống như là dài cả ngày rồi, tạo cho hắn áp bức về mặt tinh thần quá lớn, giống như mới cùng với ai một hồi sinh tử đại chiến.

Lúc này, người áo lam kia xuất hiện tại một góc đường khác, nơi đó có một gã nam tử áo vàng khoảng ba mươi tuổi đang đợi.

"Lão Tam, tại sao lại đến chậm? Chúng ta còn phải gặp mặt với đại ca nữa!" Nam tử áo vàng có chút bất mãn nói.

"Hắc hắc! Nhị ca, đừng nóng giận! Ta chỉ là mấy năm rồi không được ăn thức ăn cảu thế gian, vừa rồi đi thưởng thức một phen!" Người áo lam cười nói.

"Ngươi thật ham ăn! Đã nói với ngươi bao nhiêu lần, người tu tiên chúng ta phải thanh tâm quả dục, kiêng kỵ cái loại ăn to nói lớn này. Nhưng ngươi vẫn không nghe, ngươi ăn uống một lần như vậy, lại làm cho tâm tính lại thấp đi không ít" Người áo vàng trừng mắt nhìn người áo lam, tức giận giáo huấn.

"Ha ha! Biết rồi, biết rồi, cũng không có tìen lệ đâu! Được rồi, ta

tại nơi ăn cơm đã gặp một người tu tiên khác" Người áo lam vội nói sang chuyện khác, đem chuyện gặp Hàn Lập nói lại.

"Ồ! Phải không? Pháp lực của đối phương có thâm hậu không?" Người áo vàng quả nhiên lập tức chú ý đến việc này.

"Pháp lực rất thấp, xem bộ dáng chỉ mới tới được bảy tám tầng của công pháp cơ sở, miễn cưỡng cũng có tư cách tham gia Thăng tiên hội. Thật không hiểu? Pháp lực thấp như vậy clại đến Lam châu xem náo nhiệt, chẳng lẻ thật muốn tìm cái vận rắm chó gì sao, tưởng có thể thắng tại Thăng tiên hội sao?" Người áo lam trề môi nói.

"Đối phương tuổi có lớn không?"

"Cỡ mười bảy mười tám tuổi gì đó".

"Cái này cũng đúng, đối phương tám chín phần mười là theo trưởng bối mà tới, hẳn là chỉ muốn tăng cường lịch duyệt đại khai nhãn giới mà thôi. Phỏng chừng mười năm nữa đối với Thăng tiên hội, mới chính thức tham gia" Người áo vàng cười nói.

"Chắc vậy! Kể ra tư chất của đối phương cũng có thể. Nếu như mười năm nữa, người này có lẽ thật có thể đạt tới tiêu chuẩn như ta" Người áo lam đắc ý dương dương nói.

"Ngươi đừng có tự khoa trương nữa! Dạng như ngươi vừa mới luyện thành mười tầng công pháp, tiêu chuẩn như vậy, hàng năm tại Thăng tiên đại hội có quá nhiều. Nếu luyện đến tầng mười một, mười hai rồi nói cũng không muộn" Người áo vàng vừa bực mình vừa buồn cười nói, sau đó cũng không nói nữa, xoay người rời đi.

"Thật là, nếu không uống Trúc cơ đan mà có thể luyện thành hơn mười tầng, vậy ta còn tới tham gia Thăng tiên hội này làm cái gì! Trực tiếp đi bái sư cho rồi" Người áo lam lầm bầm đi theo sau, cũng rời khỏi nơi này.

------oOo------

Chương 107: Mặc Ngọc Châu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập đương nhiên không biết người áo lam và người áo vàng nói chuyện với nhau, hắn cũng cảm thấy may mắn vì đã tránh được một kiếp nạn này, mặc dù đối với người áo lam nọ cũng có chút tức giận, nhưng rất rõ ràng thực lực của hai người cách xa Hàn Lập, thật có cảm giác đào thoát lên trời được, cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Sau một hồi bị người áo lam quấy rối, Hàn Lập tâm cũng không cách nào tĩnh lại, tâm cảnh ban đầu bình thản cũng không cách nào bình phục lại. Hắn thở dài, đứng lên, chuẩn bị tính tiền rời khỏi tửu lâu.

Lúc này trên đường cái bên ngoài, đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa như có như không, hơn nữa cũng là từ xa vọng đến, càng ngày càng rõ ràng.

Hàn Lập tinh thần chấn chỉnh lại, thân hình đang đứng lên lại ngồi trở về, cũng đưa mắt một lần nữa nhìn ra đường.

Căn cứ vào tin tình báo của Tôn nhị cẩu, tiếng vó ngựa này hẳn là của đại tiểu thư Mặc Ngọc Châu của Mặc phủ từ ngoại thành trở về.

Nghe nói vị thiên kim của Mặc phủ này từ nhỏ đã không thích những gì của con gái, chỉ thích võ nghệ, cũng từ các cao thủ của Kinh Giao hội học được một thân bản lĩnh không tệ.

Làm cho người ta trợn mắt cứng lưỡi chính là, vị tiểu thư Mặc phủ lại đam mê săn bắn như là cánh đàn ông, cứ ba ngày lại cỡi ngựa ra rừng cây ngoại thành làm một vòng. Bởi vậy rất nhiều công tử theo đuổi cô gái này, cũng mỗi ngày đem ưng gọi khuyển đuổi cáo ở đây, hy vọng có thể có thể thân cận một thời gian dài có thể thu được hảo cảm từ cô gái này.

Đương nhiên, vị Ngô công tử kia tới đây, tự nhiên cũng không ngoài dự liệu đã gia nhập vào hoạt động này.

Sau khi Hàn Lập nghe được tin tức này, đối với vị Mặc Ngọc Châu tiểu thư này cũng hiếu kỳ, một nữ nhi mà có tính cách như vậy cũng rất hiếm thấy, hy vọng cô gái này sẽ không làm cho hắn thất vọng.

Hiện tại mười mấy người cỡi tuấn mã đủ màu sắc, đang theo đường cái mà phi nước đại đến. Dẫn đầu là hai người một nam một nữ, người nam mày kiếm mặt lạnh, thanh niên anh tuấn vóc người thon dài, người nữ mặc một bộ đồ đi săn đỏ chói, đầu đôi mũ màu tím, không cách nào thấy rõ mặt mũi.

Trong chớp mắt, những người cỡi ngựa đã đi qua trước cửa Hương gia tửu lâu, xẹt qua trước tầm mắt của Hàn Lập, cuối cùng ngừng lại trước cửa Mặc phủ.

Vốn có hai gã đại hán đứng hai bên cửa, lập tức một tên mặt mày sần sùi tiến lên nghênh đón, hắn hướng về phía nam nữ cầm đầu cung kính nói:

"Đại tiểu thư, Ngô công tử, các người đã trở về, hôm nay thu hoạch thế nào?"

"Cũng không tệ lắm! Thang Nhị, đưa ngựa đi, rồi đem mấy thứ này đi xử lý" Cô gái mặc đồ thợ săn lên tiếng, đưa tay lấy cái mũ trên đầu xuống, lộ ra khuôn mặt diễm lệ kinh tâm động phách, sau đó lập tức từ trên ngựa nhẹ nhàng nhảy xuống.

"Rõ, tiểu thư!" Hán tử tên là Thang Nhị tựa hồ không dám nhìn lâu khuôn mặt của cô gái này, vội vàng nhận lấy dây cương mà đi vào cửa.

Mặc dù cách cửa lớn của Mặc phủ có chút khoảng cách, nhưng Hàn Lập ở trên lầu vẫn thấy rõ bảy tám phần khuôn mặt của cô gái này, hắn không nhịn được hít sâu một hơi, da thịt trong suốt như tuyết, cánh mũi thẳng tắp thanh tú, hai mắt đen nhánh sáng ngời, đôi môi đỏ hồng mê người, chim sa cá lặn, tu hoa bế nguyệt đại khái chỉ đến thế mà thôi.

"Cô gái này chính là Mặc Ngọc Châu sao! Trách không được có thể làm cho tất cả công tử của Gia Nguyên thành trở nên điên cuồng, quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành chính là lời mô tả thích hợp nhất đối với nàng" Hàn Lập trong lòng không khỏi thầm nghĩ.

Thanh niên anh tuấn kia và nam nữ phía sau lúc này cũng đều xuống ngựa, trong đó tự nhiên cũng có người dẫn ngựa đi qua.

Thanh niên nọ mỉm cười đi tới trước mặt Mặc Ngọc Châu, thấp giọng nói vài câu gì đó, làm cho vị Mặc tiểu thư này trên mặt ửng đỏ, đánh trên vai thanh niên này vài cái, tiếp theo ngượng ngùng liếc người thanh niên này vài lần, sau đó chân ngọc chạy thẳng vào cửa. Thanh niên nọ sau khi ha ha cười, cũng phong độ cất bước đi vào.

"Người này chắc là Ngô Kiếm Minh? Thật có thể làm cho cô gái này cười, cũng rất có tương lai đây!" Hàn Lập chua chát thầm nghĩ, hắn rất biết rõ bản thân, nếu nói về tướng mạo, bản thân sợ rằng cỡi ngựa cũng không rượt kịp đối phương.

"Hơn nữa nhìn qua, Mặc Ngọc Châu kia và vị Ngô công tử này tiếp xúc cũng không tệ, cảm tình cũng khá sâu!" Hắn lại cau mày, cảm giác được chuyện này có thể khó mà xử lý như mình nghĩ được.

"Mặc kệ nói thế nào, Noãn dương bảo ngọc nhất định phải lấy được, hơn nữa phải nắm chắc. Dù sao âm độc trên người không phải là nhỏ, nói không chừng nó sẽ bộc phát sớm hơn thời hạn!" Hàn Lập có chút ưu tư.

Hắn sau khi liếc nhìn Mặc phủ qua một lần nữa, rồi vén màn rời tửu lâu, về lại khách sạn nơi mình ở.

Hàn Lập sau khi về khách sạn trải qua một phen suy nghĩ, vẫn quyết định sử dụng phương pháp trực tiếp nhất hữu hiệu nhất, chuẩn bị đơn đao trực tiếp đột nhập vào.

Hắn định ban đêm lặng lẽ đi gặp vị Nghiêm phu nhân chủ trì Kinh Giao hội, sau đó dùng tín vật mà Mặc đại phu lưu lại cho hắn, trực tiếp vạch trần tên giả mạo thư kia với Mặc phủ, về phần làm sao lấy được bảo ngọc kia, chỉ có thể đến đâu thì hay đến đó.

Nếu đã quyết định rồi, Hàn Lập cũng không hề ngại trước sợ sau nữa, hắn ở bên trong phòng nhắm mắt dưỡng thần, chuẩn bị cho tối nay hành động.

Bất quá trong lúc này, khuôn mặt diễm lệ của Mặc Ngọc Châu kia lại thỉnh thoảng hiện lên trong đầu hắn, có đuổi thế nào cũng không xua đi được.

"Chẳng lẻ mình đã thích cô gái này sao?" Hàn Lập có chút mất tự nhiên thầm nghĩ.

Nhưng sau đó hắn lại tự an ủi một chút: *"Một cô gái xih đẹp như thế, mình có bị hấp dẫn cũng là chuyện thường, cũng không nhất định là thích"*.

Làm một người đã đặt nửa chân vào con đường tu tiên, Hàn Lập mặc dù đối với chuyện nam nữ hoàn toàn trống rỗng, nhưng trong ý thức cũng tránh không được phát sinh việc nam hoan nữ ái.

Tới canh ba, Hàn Lập thay quần áo đen, len lén ra khỏi khách sạn.

Hắn theo nóc nhà mà nhẹ nhàng lướt qua, không có làm kinh động những người tuần canh, đi tới bên ngoài Mặc phủ.

Hắn sau khi đi một vòng quanh phủ, cười khẻ một tiếng, biến thành một làn khói nhẹ, trước mắt mấy tên thủ vệ, tiến vào hậu viện Mặc phủ, mà đám cảnh vệ này cũng không phát giác ra có gì dị thường.

------oOo------

Chương 108: Dạ nhập Mặc phủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hậu viện Mặc phủ là một hoa viên không nhỏ, bên trong có rất nhiều hoa cỏ hiếm thấy, mặc dù sắc trời hôn ám nhìn không rõ, nhưng dựa vào mùi hoa nồng đậm này, cũng thấm vào trong tâm phế của người ta, làm cho Hàn Lập không khỏi hít sâu một hơi.

"Ồ! Hàn Lập đột nhiên hô nhẹ một tiếng, mặc dù mùi hoa nồng nặc nhưng hắn vẫn nhận mùi thảo dược quen thuộc.

"Có người ở chỗ này trồng thảo dược" *Hàn Lập nở nụ cười, loại mùi cực kỳ quen thuộc này, làm cho hắn đối với người trồng cảm thấy tò mò, xem ra trong Mặc phủ có người kế thừa y thuật của Mặc đại phu.*

Hàn Lập không dám trì hoãn nữa, theo con đường nhỏ trong vườn, hướng vào trong mà từ từ đi.

Trên đoạn đường, Hàn Lập phát hiện có che dấu rất nhiều ám tiễn, nếu không phải hắn cảnh giác hơn người, thật đúng là không thể phát giác được. Xem ra Mặc phủ đề phòng rất nghiêm mật.

Bất quá nếu hắn muốn đi qua, những thứ này đối với hắn mà nói, rất là dễ dàng.

Hàn Lập tới trước một ngôi lầu nhỏ hai tầng thì ngừng lại.

Sở dĩ chọn nơi này, bởi vì hắn phát giác cảnh vệ xung quanh ngôi lầu này canh gác nghiêm ngặt hơn các chỗ khác, xung quanh cũng phải tới hai ba chục tên thủ vệ.

Hàn Lập nhìn ngôi lầu nhỏ hai tầng trông có vẻ rất sáng sủa này, biết bên trong hẳn là có nhân vật quan trọng Mặc phủ vẫn chưa *ngủ, vừa lúc thích hợp bản thân điều tra một phen.*

Vì vậy, hắn men theo bóng đêm thân hình nhanh như thiểm điện, nhoáng một cái người đã bay nhanh tới dưới lầu, sau đó hai chân dùng một chút sức, nhẹ nhàng phóng lên tầng hai, cả quá trình chỉ hoàn thành trong nháy mắt, bốn phía canh phòng bẫy rập, cũng không thể phát hiện ra sự xâm nhập của Hàn Lập.

Hàn Lập dán sát vào vách tường của lầu hai, thân hình như bóng ma ẩn vào trong bóng đêm, sau đó cẩn thận lắng nghe tình hình bên trong phòng.

Theo thính giác siêu cấp của bản thân, Hàn Lập nghe được bên trong phòng có giọng con gái đang nói chuyện, xem ra cũng không phải chỉ có một người ở bên trong phòng.

*"*Trường Bình Trấn bí đà, đưa tới 7.300 lượng bạc*".*

*"*Lạc Cốc Trấn bí đà, đưa tới 5.800 lượng bạc*".*

*"*Lam Nguyệt Trấn bí đà, đưa tới 10.500 lượng bạc*".*

*"*Ngũ Lĩnh Trấn…*"*

*"*Cái này là tháng trước, Ám Đà môn đưa bạc tới, cơ bản so với năm trước ít hơn một phần tư*".*

Thanh âm dể nghe của con gái truyền vào trong tai Hàn Lập, thanh âm này rất có sức sống, vừa nghe đã biết đó là giọng của một cô gái trẻ, chỉ là câu nói cuối cùng của nàng chứa đầy ý bất mãn.

*"*Mẹ, người phụ trách Ám Đà lá gan cũng càng lúc càng lớn! Đưa bạc tới càng lúc càng thiếu*" Cô gái này tức giận nói.*

*"*Ta biết rồi, trong lòng cũng có tính toán!*" Một giọng nữ trầm thấp rất có sức hút vang lên.*

*"*Chẳng lẽ là một trong Mặc thị tam kiều?*" Hàn Lập tinh thần chấn chỉnh, cảm giác được vận khí bản thân cũng không tệ, bên trong*

phòng xem ra chính là phu nhân của Mặc đại phu.

"Mẹ nói biết rồi, chẳng lẻ không muốn có biện pháp chỉnh đốn sao? Cứ như vậy mà làm, Ám Đà này sớm muộn gì cũng sẽ không xem Tổng đà chúng ta ra gì!" *Cô gái trẻ ôm oán giận nói.*

"Ta hôm nay [cũng không có biện pháp gì tốt! Phải biết rằng lực lượng của Ám đà, luôn luôn là do Ngũ nương một mình trông coi! Những người khác trong Mặc phủ căn bản không thể động tay vào!" *Người phụ nữ nhẫn nại đáp.*

Những lời này vừa ra, bên trong phòng nhất thời trở nên im lặng.

Qua một hồi sau, mới lại truyền đến thanh âm không cam lòng của cô gái trẻ: "Mẹ, chẳng lẻ thật sự để cho Ngũ nương độc chiếm lực lượng của Ám Đà này sao? Phải biết rằng, từ mấy năm trước mấy người Mã thúc đã phân ra, hơn nữa sau khi bị các thế lực khác chèn ép, lực lượng của Ám Đà cũng đã thành trụ cột lứon nhất của Kinh Giao hội chúng ta. Mẹ là người đại diện cho Kinh Giao hội, vậy lực lượng lớn nhất đó đương nhiên cũng do mẹ khống chế chứ!"

"Nói thì nói như vậy. Nhưng năm đó khi cha của con rời đi, đã đem Ám Đà này giao cho Ngũ nương, ta thật sự không có cớ gì để nhúng tay vào. Hơn nữa Ngũ nương hiện tại mỗi tháng đều đem đại bộ phận tiền bạc của Ám Đà giao cho Tổng đà, ta cũng không thể hỏi tới!" *Người phụ nữ thản nhiên nói.*

"Đối với Kinh Giao hội chúng ta vốn đã rất yếu, nếu như còn không đem tất cả các lực lượng hợp lại, làm sao còn có hy vọng đông sơn tái khởi chứ? Cha cũng thiệt là! Nếu đã đem chuyện của Kinh Giao hội giao cho mẹ xử lý, tại sao còn đem Ám Đà đặc biệt giao cho Ngũ nương!" *Cô gái trẻ thanh âm mười phần oán khí, hiển nhiên nàng đang rất bất mãn đối với cha.*

"Đừng nói bậy! Cha con làm như vậy, tự nhiên có thâm ý của hắn. Con là con gái cũng không nên nói lung tung về chuyện của gia đình!" *Người phụ nữ nghiêm giọng giáo huấn cô gái.*

"Biết rồi, con nhận lỗi được chưa? Xem ra mẹ đối với cha thật đúng là si tâm không thay đổi!" *Cô gái tựa hồ đối với việc này đã quen, bộ dáng không quan tâm, ngược lại mở miệng giễu cợt lại mẫu thân của nàng.*

"Đứa nhỏ này…" *Người phụ nữ đối với cô con gái này rất thương yêu, chỉ có thể cười khổ không nói gì.*

Hàn Lập lúc này đã khẳng định, người phụ nữ bên trong phòng chính là Nghiêm thị hắn muốn tìm, cô gái chắc cũng là con gái của Mặc đại phu - Mặc Thải Hoàn, xem ra hắn thật sự rất may mắn, lại có thể tìm được đúng chỗ như vậy.

Hàn Lập đưa tay sờ sờ lá thư cùng tín vật của Mặc đại phu bên người, cũng chuẩn bị hiện thân gặp mặt hai người này.

"Mẹ, tên giả mạo đáng ghét kia! Hôm nay ở phía sau hoa viên đã đụng vào con, lại đối với con ra vẻ ân cần, cực lực đưa ra mấy câu văn thơ mà hắn đã chuẩn bị, bộ dáng tự nhận là văn võ toàn tài, thật làm cho người ta chán ghét!" *Cô gái đột nhiên từ làm nũng lại nói ra một câu như vậy, làm cho Hàn Lập kinh ngạc, khiến cho chân đang muốn bước ra, lại bất giác rụt trở về.*

"Con đối với tên họ Ngô kia khách khí một chút, dù sao hắn hiện tại trên danh nghĩa là tỷ phu tương lai của con, đừng làm cho hắn nhìn ra sơ hở!" *Nghiêm thị nghe vậy trịnh trọng hẳn lên, có chút nghiêm túc mà nói.*

"Khụ! Đại tỷ cả ngày đều bị người này bám chặt, còn phải giả bộ ra bộ dáng động tâm hoài xuân nữa chứ, thật sự là làm khó cho Đại tỷ! Nếu đổi lại là con, đã sớm một kiếm chém hắn ra làm đôi" *Cô gái cảm thán nói.*

"Cái này cũng là không có biện pháp nào khác, mặc dù chúng ta biết họ Ngô kia là giả mạo, cũng sắp điều tra sáng tỏ chi tiết của hắn, nhưng vì tranh thủ một chút thời gian, cũng chỉ có cách hy sinh danh dự của Đại tỷ con, cùng với người này dối trá trì hoãn. Dù sao kẻ địch thanh thế quá lớn, nếu như biết không có thể lừa gạt chúng ta, sợ rằng sẽ lập tức phát động cường công, chúng ta quyết không có phần thắng!" Thanh âm của Nghiêm thị tràn ngập sự ủ rũ, trong lời nói lộ ra vẻ mệt mỏi.

------oOo------

Chương 109: Đăng môn

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Gã họ Ngô này thật ghê tởm, giả mạo thư lấy danh nghĩa cầu cha để gả đại tỷ cho hắn, thật sự là tức chết người đi được" Mặc Thải Hoàn hận hận nói, xem ra đối với tên Ngô Kiếm Minh kia cực kỳ thống hận.

"Bất quá cũng may là chọn đại tỷ của con, nếu như hắn yêu cầu là con hoặc Phượng Vũ, ta thật không biết nên làm cái gì bây giờ mới tốt! Phải biết rằng với tính tình của con và Phượng Vũ, làm sao có thể nhẫn nại dối trá ứng phó cùng người này! Chỉ là khổ cho Ngọc Châu, không biết khi phu quân trở về, có trách cứ mẹ không đây?" Nghiêm thị thở dài, nhẹ nhàng nói.

"Mẹ, cha làm sao lại đi trách mẹ chứ? Để chu toàn chuyện gã họ Ngô này, không phải là do đại tỷ chủ động nói ra sao?" Mặc Thải Hoàn vội vàng an ủi Nghiêm thị.

"Đứa nhỏ ngốc này, đây là Ngọc Châu vì Mặc phủ cùng Kinh Giao hội chúng, mà không thể không làm! Bất quá, mẹ cũng chỉ để đại tỷ và gã giả mạo đó đến cỡ này thôi, tuyệt sẽ không thật sự đem đại tỷ của con gả cho hắn. Thật sự trì hoãn không được, cũng chỉ có cách trở mặt bắt giữ hắn!" Nghiêm thị nói xong lời cuối cùng này, thanh âm trở nên lạnh lẽo hẳn.

Nghiêm thị sau khi nói xong câu này, bên trong phòng lại yên tĩnh, hiển nhiên hai mẹ con cũng biết sau khi trở mặt sẽ có chuyện gì xảy ra.

"Phụ thân rốt cuộc khi nào mới có thể trở về?" Mặc Thải Hoàn một hồi lâu sau, mới thì thầm hỏi.

"Cha con khi đi có nói qua, nhanh thì hai ba năm, lâu thì năm sáu năm sẽ trở về" Nghiêm thị buồn bả nói.

"Nhưng hiện tại cũng gần mười năm rồi, con ngay cả bộ dáng của phụ thân cũng nhớ không rõ nữa!" Mặc Thải Hoàn chậm rãi nói.

"Yên tâm đi! Phụ thân con là một đời kỳ tài, lại mang tuyệt kỷ trong người, tuyệt không có việc gì! Khẳng định là có việc gì quan trọng làn cho trì hoãn, rất nhanh sẽ về lại Mặc phủ" Nghiêm thị hình như là nói cho nữ nhi nghe, vừa hình như là tự an ủi mình.

"Được rồi, nhị tỷ Phượng Vũ đã điều chế được linh dược dùng để an thần dưỡng nhan, để con lấy lên cho mẹ, mẹ nên dùng một ít, nghe nói hiệu quả rất tốt!" Cô gái vì phá tan không khí trầm muộn bên trong phòng, đột nhiên thay đổi đề tài, nói sang chuyện khác.

"Đứa nhỏ này…"

Kế tiếp hai mẹ con chỉ là nhỏ to tâm sự, Hàn Lập cũng không nghe được tin tức gì hữu dụng nữa.

Hàn Lập từ hai mẹ con này nói chuyện với nhau, đã nghe ra Nghiêm thị cùng Mặc đại phu cảm tình rất sâu, xem ra có thể tín nhiệm. Sau khi cân nhắc trong lòng, hiểu được người của Mặc phủ mặc dù biết vị Ngô công tử này là giả mạo, nhưng ra mặt trực tiếp tiếp xúc với các nàng cũng tương đối tốt, dù sao âm độc trên người mình lúc nào cũng có thể phát tác, vẫn phải tìm cách lấy cho được Noãn dương bảo ngọc.

Hàn Lập nghĩ tới đây, đưa tay vào trong áo lấy ra tín vật của Mặc đại phu - một cái nhẫn hình rồng, sau đó nhẹ nhàng đi tới ngoài cửa sổ phòng, vung tay đem cái nhẫn quăng vào bên trong phòng.

"Cảng" thanh âm của cái nhẫn rơi xuống đất vang lên, bên trong phòng lập tức có tiếng hô lên.

Chỉ chốc lát sau, bên trong phòng vang lên thanh âm của Nghiêm thị.

"Là vị cao nhân nào quang lâm hàn xá, Nghiêm thị không kịp nghênh đón, xin hãy lượng thứ!"

Hàn Lập mỉm cười, chưa kịp mở miệng trả lời, đã nghe được tiếng kêu sợ hãi của cô gái.

"Thật kỳ quái! Là một cái nhẫn! Cái nhẫn này nhìn thật quen mắt, rất giống cái nhẫn mà mẹ đang đeo!"

"Mẹ! Đến xem này!" Hiển nhiên Mặc Thải Hoàn đã đi nhặt cái nhẫn lên, đưa nó cho Nghiêm thị.

"Văn long giới!" Nghiêm thị kinh ngạc hô lên.

Hàn Lập nghe thấy đối phương nhận ra tín vật, lúc này mới đi tới trước cửa gõ hai tiếng, rồi cất cao giọng nói: *"Đệ tử Hàn Lập, phụng lệnh của Mặc sư, đến đây bái kiến sư mẫu!"*

Bên trong phòng sau khi nghe Hàn Lập nói, nhất thời không một tiếng động! Hiển nhiên lời Hàn Lập nói, làm cho người ở trong phòng nhất thời kinh sợ.

"Vào đây đi!" Sau một hồi, bên trong mới truyền đến thanh âm của Nghiêm thị.

Hàn Lập lúc này mới đẩy nhẹ cửa phòng, cất bước đi vào.

Vừa vào phòng, Hàn Lập thấy một vị phu nhân xinh đẹp cỡ ba mươi tuổi, ngồi trên ghế, sau lưng có một cô gái xinh đẹp cỡ mười lăm mười sáu tuổi đang đứng, cô gái dung mạo bảy tám phần giống với mỹ phụ, vừa nhìn đã biết các nàng có quan hệ huyết thống rất gần gũi.

Lúc này mỹ phụ nhân Nghiêm thị, trong tay đang cầm cái nhẫn hình rồng mà hắn mới quăng vào, trên mặt vẫn bình thản, cũng không có hiển lộ ra vẻ trước mặt Hàn Lập.

Mà cô gái Mặc Thải Hoàn đang đứng ở phía sau, tò mò đánh giá Hàn Lập, khóe miệng nàng khẽ nhếch lên, có vẻ cười mà không cười, cả người trên dưới tản mát ra mùi vị tinh linh cổ quái.

Hàn Lập sau khi đánh giá, mới đi tới trước thi lễ với Nghiêm thị.

"Tứ sư mẫu khỏe chứ!"

Nghiêm thị trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, đối với dáng vẻ không sợ ai của Hàn Lập, có vẻ rất bất ngờ.

Bất quá nàng cũng không có phản ứng với sự ân cần thăm hỏi của Hàn Lập, mà là đưa tay trái lên, lộ ra trên ngón tay một cái long văn giới chỉ khác.

Nghiêm thị đem cái nhẫn của Hàn Lập và của mình, nhẹ nhàng khớp lại cùng một chỗ, kết quả hai hoa văn hình rồng trên nhẫn khớp chặt lại với nhau, kết hợp hoàn mỹ không sứt mẻ, ở giữa cũng không có kẽ hở nào.

"Không sai, tín vật là thật! Bất quá, ngươi có mang theo thư của phu quân hay không?" Nghiêm thị lúc này mới lộ ra vài tia vui vẻ, ôn hòa hỏi.

Hàn Lập nghe vậy không nói hai lời, lấy ra lá thư sớm đã chuẩn bị, hai tay đưa cho đối phương.

Nghiêm thị thấy Hàn Lập đối với nàng cung kính như thế, hài lòng gật đầu, nhận lấy lá thư cẩn thận đọc qua.

Hàn Lập lui sang một bên, bất động thanh sắc quan sát ánh mắt của vị sư mẫu này, muốn từ trong đó nhìn ra một chút tâm tính biến hóa của đối phương khi biết người đồ đệ mới tới chính là con rể tương lai.

------oOo------

Chương 110: Hồ mị

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nội dung trong thư Hàn Lập sớm đã xem qua không biết bao nhiêu lần, nói cũng không phức tạp, chính là đưa tin về Hàn Lập là đệ tử của Mặc đại phu, có thể hoàn toàn tín nhiệm, mà lúc này Mặc phủ nếu gặp phải phiền phức gì có thể cho Hàn Lập đi giải quyết, chỉ cần Hàn Lập có thể bảo vệ Mặc phủ trên dưới bình an, thì Nghiêm thị sẽ từ ba vị thiên kim tuyển ra một vị gả cho Hàn Lập làm vợ, mà của hồi môn chính là khối *"Noãn dương bảo ngọc"* kia, về phần Mặc đại phu bản thân có chuyện quan trọng phải làm, vẫn chưa thể trở về đoàn tụ với vợ con, nên báo cho Nghiêm thị các nàng đừng quá lo âu.

Hàn Lập mặc dù từ trong thư cũng không có phát hiện cái gì đối với mình bất lợi, nhưng cũng biết lá thư này khẳng định bị Mặc đại phu động tay động chân vào rồi, sẽ không đơn giản như bề ngoài thấy vậy.

Nhưng hắn nếu không tìm ra được điều gì đáng ngờ trên bức thư, thì cũng hy vọng sớm đưa tới Mặc phủ, cũng chỉ có thể đưa lá thư này cho Nghiêm thị, bởi vậy đối với Nghiêm thị lúc này nhất cử nhất động đều hết sức chú ý, hắn cũng không hy vọng vị tứ phu nhân này đột nhiên từ trong thư nhìn ra điều gì đó, sau đó liền lập tức trở mặt, bắt hắn vì Mặc đại phu báo thù.

Cũng may tình huống mà Hàn Lập nghĩ cũng không xuất hiện,ứau khi mỹ phụ nhân Nghiêm xem xong lá thư, chỉ là hơi cau mày, tiếp theo ánh mắt trên mặt đầy vẻ ưu tư, tựa hồ có nhiều việc khó có thể quyết định được.

"Hoàn nhi, con đi gọi Nhị nương, Tam nương, cùng Ngũ nương lại đây, nói là có tin tức của lão gia!" Nghiêm thị quay đầu lại, dùng không khẩu khí cương quyết phân phó Mặc Thải Hoàn.

"Dạ biết, mẫu thân! Con đi đây" Mặc Thải Hoàn cũng biết chuyện

nghiêm trọng, nhu thuận nghe lệnh đi ra ngoài, chỉ là trước khi ra khỏi phòng lại hướng về phía Hàn Lập hé miệng cười, tựa hồ đối vói Hàn Lập có chút hứng thú.

"Ngươi gọi là Hàn Lập?" Nghiêm thị ngẩng đầu lên, thần sắc trở lại ung dung thanh nhã.

"Đúng vậy, sư mẫu!" Hàn Lập thành thật đáp.

"Có thể nói cho ta biết, phu quân tại sao lại thu ngươi làm đồ đệ không?" Nghiêm thị cười nói.

"Tuân mệnh!" Hàn Lập do dự một chút, nhưng sau lại thấy quá trình Mặc đại phu thu mình làm đồ đệ, cũng không có gì cần phải giấu diếm, nên hướng về Nghiêm thị chậm rãi tóm lược kể lại.

"Tám năm trước, Mặc sư bởi vì vết thương cũ chưa lành, ẩn cư tại Việt châu Thất huyền môn Thải Hà sơn, khi đó vừa lúc gặp ta lần đầu lên núi…" Hàn Lập rất tự nhiên đem quá trình Mặc đại phu thu hắn làm đồ đệ nói ra có bảy phần thật ba phần giả, có những cái cũng không thể tiết lộ ra với Nghiêm thị, đều cải biên hoặc nhẹ nhàng lướt qua, nhưng cứ như vậy cũng làm cho Nghiêm thị cũng tập trung mà nghe, có vẻ rất thú vị.

"… cứ như vậy, ba tháng trước Mặc sư có chuyện quan trọng phải ra ngoài, không cách nào phân thân, nhưng lại sợ rời Mặc phủ quá lâu, những kẻ đối đầu sẽ tìm sư mẫu làm phiền, nên gọi ta hạ sơn, đến Mặc phủ tìm mấy vị sư mẫu, thính theo sự điều khiển của các sư nương".

"Phu quân ta có chuyện gì quan trọng? Mà ngay cả nhà cũng không ghé qua một chút?" Nghiêm thị nghe xong Hàn Lập thuật lại quá trình bái sư, thở dài một hơi, đột nhiên u oán hỏi, trong lời nói đầy sự ai oán.

"Cái gì mà về nhà! Mặc đại phu đã chết cũng gần hai năm rồi, thi thể chôn dưới tàng cây cũng chỉ còn lại xơng mà thôi!" Hàn Lập vừa nghe, có vài phần tự giễu, nhưng trên mặt vẫn là cung kính hồi đáp:

"Là chuyện gì? Mặc sư cũng không có nói cho vãn bối biết, bất quá khẳng định là việc hết sức quan trọng!" Hàn Lập nói có chút nước đôi.

"Hừ! Có phải là sư phụ của ngươi bảo ngươi đối với chúng ta giữ bí mật hay không?" Nghiêm thị như cười mà không cười nói, nhưng ý tứ trong lời nói cũng đã có chút bất mãn.

"Tuyệt không có chuyện như vậy!" Hàn Lập mở miệng nói, trong lòng lại âm thầm cười khổ, vị Nghiêm thị này thật sự là rất đa nghi!

Nghiêm thị bộ dáng không cam lòng, mở miệng tựa hồ còn muốn hỏi điều gì nữa.

Mà ngay lúc này, ngoài phòng vang lên tiếng bước chân hỗn loạn, tiếp theo người còn chưa vào nhà, đã truyền đến một tiếng nũng nịu quyến rũ tới cực điểm.

"Tứ muội, nghe nói có tin tức của phu quân, có thật vậy chăng? Tên chết tiệt này, chạy một chút mà đã mười năm rồi, muốn cho tỷ muội chúng ta sống như là góa phụ hay sao vậy!"

Hàn Lập bắt đầu bị thanh âm này, khiến cho sửng sốt, nhưng nghe nội dung phía sau, bj dọa đến nhảy dựng.

"Bà cô này, cũng quá xấc xược!" Hàn Lập ngạc nhiên thầm nghĩ.

"Tam muội, nói chuyện chú ý một chút, còn có những người khác bên trong phòng nữa!" Một giọng nữ trầm trầm, thoáng giận nói.

"Biết rồi! Bất quá nghe nói người đưa tin, lại là đệ tử của phu quân! Sẽ không lại là giả mạo nữa chứ! Ngươi nói đi, Ngũ muội!" Thanh âm kiều mỵ kia khẽ cười nói.

"Không phải đâu, nếu Tứ tỷ bảo chúng ta đến, vậy đã nói lên người này bảy tám phần có thể tin dược" Một thanh âm lạnh như băng nói.

"Cũng được. Nhãn lực của Tứ muội, ta cũng rất khâm phục!"

Thanh âm kiều mỵ cười nói, không biết là đang chân chọc, hay là thật tâm khen ngợi Nghiêm thị.

Hàn Lập sau khi được nghe lời ấy, liếc mắt nhìn lén Nghiêm thị, chỉ thấy Nghiêm thị một tay bóp bóp trán, vẻ mặt bất đắc dĩ, xem ra nàng đối với chủ nhân của thanh âm quyến rũ kia, cũng cảm thấy đau đầu.

Cửa phòng rốt cục bị đẩy ra, từ bên ngoài liên tiếp đi vào mấy phụ nhân xinh đẹp, mà Mặc Thải Hoàn là đi cuối cùng, cũng đi đến, chỉ là nàng đang mím chặt cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng, tựa hồ đang rất bực bội.

Người đi đầu là một phụ nhân ước chừng ba mốt ba hai tuổi, dáng người cao tú lệ đoan trang, mi thanh mục tú, giữa chân mày ẩn chứa một luồng cổ thư quyển chi khí (đại khái là dáng vẻ đọc sách nhiều là con mọt sách chắc ^^), xem ra khi tuổi trẻ cxung là một tài nữ.

Hàn Lập âm thầm cúi đầu, lại đem ánh mắt hướng vào người thiếu phụ chừng hai ba hai bốn tuổi ở giữa.

Hàn Lập mới vừa thấy rõ khuôn mặt của người phụ nữ này, lập tức cảm giác trong đầu ông lên một cái, trong phút chốc thất thần, cả người đều chìm đắm vào sự diễm lệ kia mà không cách nào tự kềm chế được, người nữ này quá sức kiều diễm động lòng người, so với Mặc Ngọc Châu mà Hàn Lập đã thấy, còn muốn xinh đẹp hơn ba phần, hơn nữa cái loại vạn phần phong lưu của thiếu phụ phong tình này, càng làm cho Mặc Ngọc Châu không cách nào so sánh được. Nếu như nói trên đời này thật có hồ ly tinh, vậy Hàn Lập tuyệt đối tin tưởng chính là đã biến thành nữ nhân này.

Hàn Lập đang ngơ ngơ ngẩn ngẩn, không biết từ khi nào, một luồng khí lạnh từ đan điền đột nhiên thoát ra, dọc theo kinh mạch mà di chuyển một vòng, làm cho Hàn Lập tỉnh lại.

Sau khi Hàn Lập khôi phục lại thần trí, thất kinh, không dám nhìn người phụ nữ này nữa, vội vàng cúi đầu tránh ánh mắt của đối phương.

"Thiếu phụ này quả thật là họa quốc ương dân, có thể làm cho người nhìn thấy nàng thần hồn điên đảo! Cũng không biết là do dung mạo tuyệt thế sở hữu ma lực, hay là đã luyện phương pháp mê hồn nào đó" Hàn Lập hoảng sợ thầm nghĩ.

Thiếu phụ kia thấy Hàn Lập nhìn mình, trừ lúc vừa mới bắt đầu có chút si mê, nhưng sau đó lập tức tỉnh lại, cũng có thể chủ động tránh né mình, trong mắt không khỏi lóe lên một tia dị sắc.

------oOo------

Chương 111: Mỹ phụ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập thầm vận Trường Xuân công, ổn định lại tâm thần, mới dám ngẩng đầu, bỏ qua người nữ này mà tiếp tục đánh giá vị thiếu phụ tiếp theo.

Người phụ nhân cuối cùng tiến vào phòng ước chừng hai sáu hai bảy tuổi, mặc dù dáng người cao ráo tú lệ động lòng người, nhưng vẻ mặt lại lạnh như sương làm cho người ta không dám đến gần, khi nàng vừa vào phòng, liền lạnh lùng nhìn thẳng vào Hàn Lập, trong ánh mắt hàn quang chớp động, đúng là một cao thủ nội lực tinh thuần.

Nghiêm thị vừa thấy mấy người này tiến vào, liền lập tức từ trên ghế đứng dậy, hướng về phía các nàng thi lễ.

"Nhị tỷ, Tam tỷ khỏe chứ! Ngũ muội cũng tới sao!"

"Tứ muội, quá khách khí rồi, đều là người nhà, cần gì khách khí như vậy!" Không đợi phụ nhân cầm đầu nói, thiếu phụ cực kỳ hồ mị kia khẽ che miệng nở nụ cười, trong tiếng cười đầy vẻ hồ mị, làm cho Hàn Lập lại cảm thấy tâm động thần di, âm thầm dè dặt không thôi.

"Tiểu muội không dám, mời mấy vị tỷ tỷ ngồi" Nghiêm thị mỉm cười, đẩy ra mấy cái ghế, để cho phụ nhân cầm đầu ngồi xuống, bản thân ngồi ở bên tay phải thiếu phụ diễm lệ kia.

Mà phụ nhân lạnh lùng được gọi là *"Ngũ muội"*, im lặng không nói tiếng nào ngồi vào vị trí đối diện Nghiêm thị.

Mặc Thải Hoàn theo sát mọi người vào phòng, hết sức nhu thuận đóng cửa phòng lại, đến đứng sau lưng mẹ, chỉ là hai con mắt sáng trông suốt của nàng cứ di chuyển liên tục, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

"Người tuổi trẻ này chính là người đưa tin?" Phụ nhân hơn ba mươi tuổi nhìn Hàn Lập một chút, thản nhiên hỏi.

"Đúng vậy, theo như lời trong thư nói, là đệ tử của phu quân" Nghiêm thị hào phóng hồi đáp, sau đó quay về phía Hàn Lập nghiêm nghị nói: *"Đây là nhị sư nương của ngươi, còn không chịu tới bái kiến!"*

"Tham kiến nhị sư mẫu!" Hàn Lập cơ trí tiến lên xá phụ nhân một cái.

"Đứng lên đi! Nếu là đồ đệ của phu quân, vậy không cần đa lễ" Phụ nhân trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, mỉm cười nói.

"Đây là tam sư mẫu, ngũ sư mẫu của ngươi" Nghiêm thị lại chỉ vào thiếu phụ diễm lệ dị thường cùng phụ nhân lạnh lùng giới thiệu với Hàn Lập.

"Tam sư nương, ngũ sư nương khỏe chứ!" Hàn Lập nhìn thiếu phụ nọ tựa hồ so với chính mình cùng lắm thì hơn vài tuổi, sau khi hơi chần chờ một chút, cũng khom người thi lễ.

Vẻ hồ nghi trên mặt Hàn Lập bị Nghiêm thị nhìn ra, nàng cười ôn tồn nói: *"Tam sư mẫu của ngươi có thuật trú nhan, đừng xem bộ dáng chỉ có hai mươi mấy tuổi, trên thực tế cùng với nhị sư mẫu ngươi tuổi cũng không sai biệt lắm"*.

Hàn Lập sau khi nghe xong, gật nhẹ đầu, hiểu được so với suy nghĩ của mình cũng không sai, thiếu phụ diễm lệ này khẳng định đã luyện bí công đặc thù, nếu không bằng vào dung mạo của nàng, quyết không thể làm cho mình thần hồn điên đảo, không cách nào tự khống chế.

"Nhị tỷ, đây là thư của phu quân, mời xem qua!" Nghiêm thị đem lá thư của Hàn Lập đưa cho nhị phu nhân xem, sau khi người này xem xong, thì truyền cho hai người còn lại.

Khi người thiếu phụ lạnh lùng cuối cùng xem qua lá thư, mấy vị phụ nhân bên trong phòng đều im lặng không nói gì.

Cho dù là thiếu phụ diễm lệ nọ thoạt nhìn nhẹ dạ nhất, thần sắc cũng nghiêm nghị hẳn lên, hoàn toàn không có vẻ hồ mị mạnh mẻ như vừa rồi, lại có vẻ vô cùng đoan trang.

Hàn Lập chứng kiến bộ dáng của mấy vị phu nhân của Mặc đại phu, trong lòng không khỏi thấy bất an, hắn không biết trên lá thư nọ rốt cuộc dã tiết lộ cho các vị phụ nhân này tin tức trọng đại gì, làm cho khuôn mặt các nàng lại trầm trọng như thế.

Bất quá bề ngoài của Hàn Lập ánh mắt vẫn không biến, thủy chung vẫn đứng thẳng, làm cho mấy vị phụ nhân cảm giác được sự trầm ổn chắc chắn của hắn, rất có phong độ của một vị đại tướng.

"Hàn Lập! Lá thư này của sư phụ ngươi, làm cho ta cùng mấy vị sư nương kinh hãi quá lớn, cho nên chúng ta muốn thương lượng một chút. Mà ngươi đường xa đến đây, nói vậy cũng rất mệt mỏi, hãy đến Mặc phủ nghỉ ngơi một đêm đi! Đợi ngày mai, chúng ta sẽ trở lại nói chuyện" Nghiêm thị dù sao cxung đã nắm đại quyền của Kinh Giao hội nhiều năm, nhất cử nhất động đều tự có sự uy nghiêm nói không ra được, cuối cùng cũng là nàng mở miệng trước tiên phân phó cho Hàn Lập.

"Vãn bối tuân mệnh!" Hàn Lập ứng tiếng hết sức nghe lời, bộ dáng tất cả đều là theo sự phân phó của trưởng bối.

Mấy vị phụ nhân khác cũng không có ngăn cản Nghiêm thị, xem ra các nàng cũng muốn cho người ngoài là Hàn Lập về trước, để cho tỷ muội các nàng thương lượng một số chuyện quan trọng.

"Hoàn nhi! Ngươi đưa Hàn sư huynh ra sau tìm một gian phòng sạch sẽ, để cho sư huynh nghỉ ngơi một chút" Nghiêm thị nói với Mặc Thải Hoàn.

"Hì! Con biết rồi, Hàn sư huynh! Theo ta đến đây đi" Mặc Thải Hoàn hai tròng mắt nháy vài cái, mũi cũng khẽ nhíu lại, bắt đầu có chút ý không vui, nhưng lập tức suy nghĩ lại, vừa cười vừa đáp ứng.

"Không cho phép chọc phá sư huynh của con! Nếu không, xử theo gia pháp!" Nghiêm thị đối với tâm tư của nữ nhi bảo bối này rõ như lòng bàn tay, bởi vậy trước tiên ra cảnh cáo cho nàng ta trước.

"Được rồi, người ta biết rồi!" Cô gái bĩu môi, không tình nguyện nói.

Hàn Lập trong lòng muốn toát mồ hôi! Nếu như Nghiêm thị không nói, chẳng lẻ vị tiểu thư xinh đẹp này sẽ vô cớ giăng bẫy chọc phá mình sao?

Hàn Lập dùng ánh mắt khác thường nhìn Mặc Thải Hoàn, cảm giác đầu tiên đối với cô gái này tựa hồ cũng không phải tinh linh đáng yêu như vậy.

Vì vậy, Mặc Thải Hoàn thờ ơ đi ra khỏi cửa, mà Hàn Lập thần sắc bất động đi theo phía sau.

Đợi Hàn Lập đi ra khỏi phòng hồi lâu, bên trong phòng đang im lặng đột nhiên vang lên thanh âm trịnh trọng của Nghiêm thị.

"Ngũ muội, làm phiền người ra quan sát thử bốn phía, có phải tiểu tử kia thật sự đã rời khỏi nơi đây hay không, đừng để hắn lặng lẽ quay lại, chúng ta cũng không biết!"

Vương thị lạnh lùng sau khi nghe vậy, không nói một lời đi ra khỏi phòng, sau đó biến mất trong bóng tối.

"Tứ muội, người không phải là quá đề cao tiểu tử kia đấy chứ! Hắn có thể có bản lãnh lớn như vậy sao?" Tam phu nhân trong mắt lưu quang chớp động, có chút khó hiểu.

"Tam tỷ, người nhìn lầm rồi. Đồ đệ này của phu quân chúng ta thu nhận cũng không phải là tầm thường!"

"Nghĩ tới Mặc phủ ta vốn đề phòng nghiêm ngặt, không nói tới căn lầu này là trọng địa nơi ta xử lsy công việc, bên cạnh có cạm bẫy, cảnh vệ càng đông đúc, có hơn hai ba chục người, cứ như vậy hắn lại có thể lén lẻn vào nơi đây, mà ta cùng Thải Hoàn không hề

phát hiện, người cảm thấy cái này cao thủ bình thường có thể làm được sao?" Nghiêm thị nhẹ giọng nói.

------oOo------

Chương 112: Ám tín

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Như Tứ muội vừa nói, gã mao đầu tiểu tử họ Hàn kia, đúng thật có vài phần đáng ngại!" Nhị phu nhân Lý thị khẽ cau mày, từ từ nói.

"Thật ra không nói đến những thứ khác, định lực của hắn so với tên giả mạo lần trước mạnh hơn rất nhiều, ta nhớ kỹ công tử họ Ngô kia, sau khi gặp ta, đã bị Thiên Hồ đại pháp của ta làm cho si mê cả ngày mới khôi phục lại bình thường. Mà họ Hàn này, chỉ lúc bắt đầu thì có chút thần mê, nhưng lập tức tỉnh táo lại, có thể thấy tinh thần lực hơn người, không phải là hạng tầm thường!" Tam phu nhân do dự một chút, rồi thở dài, rồi nói ra lời trong lòng mình.

Những lời này vừa ra, ba người lại yên tĩnh lại, mỗi người đều có tâm tư, tựa hồ nói cái gì bây giờ cũng không tốt.

Một lát sau, Nghiêm thị cười khổ một chút, rốt cục chủ động lên tiếng trước nói: *"Người này lợi hại như thế, không biết đối với Mặc phủ chúng ta mà nói, là họa hay phúc?"*

"Lấy ra ám thư, mọi người xem là rõ ràng!" Nghiêm thị lời còn chưa dứt, thanh âm của thiếu phụ lạnh lùng Ngũ phu nhân, từ bên ngoài phòng lạnh lùng nói, cũng đang chậm rãi tiến vào.

"Ta đã xem qua, trong phương viên hai trăm thước tuyệt không có người ngoài, cũng đã tăng số cảnh vệ lên gấp đôi!" Ngũ phu nhân không chút biểu tình nói.

Nghiêm thị cúi đầu suy nghĩ một chút, rốt cục mở miệng.

"Các người nói vậy cũng đều nhớ lời phu quân nói trước khi đi. Sau khi hắn rời đi, nếu là cho người đem thư về mà chỉ có minh thư (thư rõ ràng) chứ không có ám thư (thư có ẩn dấu nội dung

khác), thì nói rõ rằng hắn bình yên vô sự, chúng ta cũng yên tâm. Nếu trong thư có ẩn dấu ám thư, thì tám chín phần mười là báo về có chuyện không ổn, để cho chúng ta chuẩn bị tâm lý. Về phần lá thư này…"

"Chúng ta cũng thấy rõ, trên lá thư này đích xác là có dấu ám thư. Bất kể là tin tức tốt hay không, cái này chúng ta sớm muộn gì cũng phải đối mặt, cũng phải xem rõ nội dung bên trong là gì" Thanh âm của Tam phu nhân cũng không hề kiều mỵ nữa, mà ngược lại tràn ngập đau xót.

"Được rồi! Mọi người nếu đã chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta hãy là cho ám thư hiện hình lên đi!" Nghiêm thị quyết đoán nói.

Nàng không chần chờ nữa, đem một chén trà trên bàn đặt đến trước mặt, rồi đổ vào đó nửa chén nước. Tiếp theo lại đem chiến nhẫn hình rồng trên tay mình, xoay mấy vòng, đem chiếc nhẫn tách thành hai nửa, lộ ra bên trong có chứa một chút bột phấn màu trắng.

Nghiêm thị cẩn thận đem số bột này đổ vào chén nước, sau đó ánh mắt hướng về mấy người còn lại.

Nhị phu nhân Lý thị dưới cái nhìn của Nghiêm thị, đứng dậy đầu tiên.

Nàng đi tới trước bàn, khoát nhẹ tay, trên ngón tay trắng nõn cũng có một chiếc nhẫn tương tự như vậy.

Lý thị từ bên trong nhẫn cũng lấy ra một ít bột phấn, đổ vào bên trong chén trà. Chỉ là số bột của nàng có màu hồng, thoạt nhìn không giống của Nghiêm.

Tiếp theo Tam phu nhân, Ngũ phu nhân, đều có cử động tương tự, các nàng cũng đều có một cái nhẫn hình rồng, bên trong dấu một phấn phân biệt màu vàng và màu đen.

Nghiêm thị đợi tất cả mọi người làm xong chuyện của mình, mới cầm lấy chén trà khe khẽ lay động, kết quả chất lỏng nguyên đủ màu sắc bên trong, trước sự nhẹ nhàng lay động đó đó trở nên trong suốt.

"Được rồi, nước hiện hình đã điều chế xong. Nhị tỷ, người tay linh động nhất! Việc xử lý lá thư này do tỷ tỷ làm đi!" Nghiêm thị khiêm nhường nói với Nhị phu nhân.

Lý thị nghe Nghiêm thị nói, mỉm cười, cũng không chối từ, ưu [tiếp nhận lấy chén nước và thư, chăm chú xử lý.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, trừ Lý thị đang xử lý lá thư ra, những người khác đều trầm mặc không lên tiếng, làm cho không khí bên trong phòng có vẻ càng trở nên khẩn trương.

"Hoàn thành, trên lá thư tất cả đều đã được lau qua một lần. Kế tiếp hẳn là Ngũ muội hỗ trợ, dùng nội công hong khô nó!" Lý thị đứng lên, lau mồ hôi đổ trên trán, cười nói với Ngũ phu nhân.

Thiếu phụ mặt lạnh gật đầu, cẩn thận nhận lấy lá thư.

Nàng đưa tay ra, vận công làm cho bàn tay phát ra độ nóng nhè nhẹ, sau đó lại đưa bàn tay để cách trên lá thư hai ba tấc rồi dừng lại bất động, cứ như vậy khuôn mặt từ từ hồng lên.

Không bao lâu sau, lá thư đã hoàn toàn khô, chữ viết bằng mực đen trên lá thư đã không còn nữa, ngược lại hiện ra một vài chữ viết màu đỏ nhàn nhạt, đây là thứ mà Mặc đại phu hao phí tâm cơ muốn cho Hàn Lập đưa về cho vợ con - ám thư.

Hàn Lập cũng không biết những chuyện phát sinh trong phòng sau khi mình đi, hắn lúc này nhìn tiểu yêu tinh trước mắt, mà cảm thấy đau đầu!

Vị Mặc tam tiểu thư này đang đi nửa đường, đã nhằn chằm chằm vào hắn, đòi lễ ra mắt sư huynh.

"Sư muội muốn lễ vật gì?" Hàn Lập bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là sờ sờ mũi, chuẩn bị thỏa mãn yêu cầu của đối phương.

"Có châu bảo trang sức gì, thấy đẹp hoặc thú vị gì đó đều được,

ta cũng không có kén chọn lắm! Thật sự không thể không nói, đưa ta bảy tám ngàn lượng bạc cũng được, cxung tính là vượt qua kiểm tra!" Mặc Thải Hoàn mở đôi mắt to đen láy, thiện chân vô tà nói.

"Bảy tám ngàn lượng bạc?" Hàn Lập vừa nghe thiếu chút nữa té ngửa trên mặt đất. *"Vị tiểu yêu tinh này thật đúng là sư tử to mồm, một chút cũng không biết xấu hổ!"*

"Đem toàn bộ số tiền trên người, cũng không có nhiều bạc như vậy. Hơn nữa cho dù có, cũng không thể nào đưa cho nàng ta như vậy, nàng thật đúng là muốn biến mình thành tên ngốc hay sao!" Hàn Lập trong lòng nghĩ như vậy, ánh mắt trên mặt mặc dù không biến đổi, nhưng ánh mắt nhìn cô gái đã xuất hiện một chút ý tứ.

Mặc Thải Hoàn cũng thông minh cơ trí, xem qua đã hiểu vài phần tâm tư của Hàn Lập.

Nàng đem cái miệng nhỏ nhắn trề ra, cố ý cả kinh kêu lên: *"Hàn sư huynh, người không phải là không có lễ vật gì khi lần đầu gặp sư muội đáng yêu như vậy chứ! Phải biết rằng, Ngô công tử kia, mới gặp mặt đã cho người ta một vạn lượng ngân phiếu để tiêu vặt!"*

Hàn Lập vừa nghe, cái này thật quá ngu ngốc! Đó là họ Ngô muốn thu thấy gia tài của các ngươi! Ta chưa từng có loại ý nghĩ này, hơn nữa hiện tại còn âm độc chưa trừ, bất cứ lúc nào cũng có thể khó giữ được cái mạng nhỏ này!

Hàn Lập bực mình, dứt khoát bất động thanh sắc nhìn lên bầu trời, vẫn không nhúc nhích. Hắn muốn nhìn một chút vị tiểu yêu tinh này, làm sao có thể từ trên người hắn chiếm được tiện nghi!

Mặc Thải Hoàn thấy Hàn Lập này có vẻ tức giận, cũng giả ngốc làm bộ không nói lời nào, một chút cũng không để ý tới mình, trong lòng không nhịn được có chút nóng nảy!

Từ một năm trước, nàng từ trên người trên giả mạo kia, lừa lấy được không ít tiền, hàng đêm nằm mơ cũng mong muốn có nhiều người như vậy đem tiền tới tận nhà cho mình xài.

Hôm nay thật vất vả mới có cơ hội lần nữa, nhưng cái tên thoạt nhìn đúng là đệ tử của cha lại rất khó nhá, hơn nữa da mặt cũng so với tường còn muốn dầy hơn, đối với một cô gái đánh yêu như mình một chút động tâm cũng không có! Còn không thèm nhìn bản thân mình diễn nước mắt muốn chảy ra rồi đây! Vậy mà vẫn không chút động tĩnh nào, thật tức chết người đi được!

------oOo------

Chương 113: Oanh hương hoàn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tối nay trăng cũng không tính là quá lạnh, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Mặc Thải Hoàn lại có chút phát xanh, hai mắt nàng hận hận nhìn Hàn Lập, trong lòng đối với vị sư huynh da mặt dày này không ngừng nghiến răng.

Hiện tại hai người đang đứng tại một con đường nhỏ ở hậu viện, lạnh lùng cứ thế mà đứng đó, cũng không bước tới trước một bước nào.

Nguyên Mặc Thải Hoàn thấy Hàn Lập dám không để ý tới tam đại tuyệt chiêu của mình - giả bộ đáng yêu, làm nũng, nước mắt công kích, dưới sự bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là nghiến răng, không có dẫn đường đi tiếp nữa, nàng định dùng tới chiêu ép Hàn Lập, không cam lòng mà dùng ánh mắt đánh thương nhìn Hàn Lập, hy vọng sau khi dùng tới chiêu cuối này, có thể làm cho đối phương khuất phục.

Nhưng Hàn Lập vừa thấy Mặc Thải Hoàn làm ra bộ dáng đánh thương này, không khỏi cười.

Thì ra cái vẻ mặt này của nàng, làm cho Hàn Lập nhớ lại người bạn tốt Lệ Phi Vũ. Trước kia, mỗi khi Lệ Phi Vũ có chuyện phiền toái gì muốn nhờ Hàn Lập hỗ trợ, cũng sẽ dùng vẻ mặt như vậy đối với Hàn Lập, dần dần, Hàn Lập đối với loại vẻ mặt này đã hoàn toàn miễn dịch.

Cho nên khi Mặc Thải Hoàn dùng ánh mắt giống như một con chó nhỏ đánh thương nhìn Hàn Lập, Hàn Lập đã có tư vị đứng tại chỗ tận tình thưởng thức sự biểu diễn của đối phương, thỉnh thoảng lại lắc lư đầu lẩm bẩm vài câu thơ.

Dưới sự phản kích ác độc như thế của Hàn Lập, Mặc Thải Hoàn rất nhanh thay đổi, bộ dáng thương cảm hoàn toàn thu lại, thay vào đó là vẻ mặt giận dữ trợn mắt nhìn, duy trì cho đến bây giờ.

Nhưng thật ra Mặc Thải Hoàn cũng đang hối hận, tình hình hiện tại nếu bị mẫu thân biết, sợ rằng chỗ tốt chẳng những không được, trước tiên lại phải thưởng thức tư vị gia pháp cái đã.

Nghĩ tới đây, nàng lại đối với Hàn Lập sự căm tức càng thêm vài phần, tên tiểu tử đầu đất này, không thể tùy tiện đưa ra vật gì đó cho mình sao? Chẳng lẽ không biết con gái thì hay như vậy sao? Thật sự là kẻ quê mùa mà!

Cô gái lúc này, đã phải mở miệng nói với đối phương.

Hàn Lập mặc dù không có kinh nghiệm đối với các cô gái, nhưng cũng biết bản thân cũng phải ở lại Mặc phủ, cũng không thể thật sự đắc tội với đối phương, cho nên cũng cảm thấy không nên tuyệt tình quá, nên cũng lo lắng lục lọi trong túi, tìm xem có vật phẩm gì thích hợp hay không, để đưa cho tiểu yêu tinh này.

Hàn Lập rốt cục lấy ra một cái bình nhỏ màu xanh biếc, trong bình có mấy viên thuốc mà đỏ rực tỏa ra hương thơm.

Thuốc này được gọi là *"Oanh hương hoàn"*, nghe nói là thuốc của Hoàng phi trong cung đình. Công hiệu của thuốc này cũng không có gì, tác dụng duy nhất chính là phát ra mùi hương làm mê lòng người, loại kỳ hương này chẳng những lâu dài dễ ngửi, lại có thể thanh trừ ruồi muỗi quấy nhiễu, thật sự được các mỹ nữ trong hậu cung yêu thích.

Đáng tiếc chính là, muốn chế được thuốc này cũng cần một số loại dược liệu, đều là thứ hiếm thấy, cho dù là Hoàng cung cũng khôgn có thường xuyên có được, không cách nào hoàn toàn thỏa mãn nhu cầu của hậu cung, bởi vậy trong dân gian càng khó mà thấy được bóng dáng của nó.

Hàn Lập lúc đầu cũng không có khả năng chế tạo nên thứ thuốc không có tác dụng gì đối với mình như vậy, nhưng tại Thất huyền môn, hắn cũng là nể tình Lệ Phi Vũ mà giúp hắn điều chế một vài viên, để cho hắn làm quà cho Trương Tụ Nhi.

Một bình nhỏ này chính là soó thuốc còn lại, nguyên lúc đầu Hàn Lập chỉ dùng để xua đuổi côn trùng khi qua đêm ở ngoài trời, nhưng hôm nay cũng nhân tiện lấy ra để ứng phó.

Hàn Lập đem cái bình nhỏ tung về phía cô gái đối diện, Mặc Thải Hoàn không kịp đề phòng, có chút luống cuống tay chân chụp lấy.

"Đây là cái gì?" Mặc Thải Hoàn mỉm cười, nàng cuối cùng cũng từ cái người cực kỳ hẹp hòi này lấy ra được lễ vật, mặc dù vẫn không biết là cái gì, nhưng cũng làm cho Mặc Thải Hoàn rất là hưng phấn.

"Đó là Oanh hương hoàn, nó đặc biệt kỳ diệu, có thể…" Hàn Lập đem các công hiệu của thuốc này giảng giải tỉ mỏ cho cô gái nghe, còn tưởng rằng đối phương sẽ rất là hài lòng và cao hứng.

Ai ngờ cô gái mở cái bình ra sau khi ngửi thấy mùi thơm, liền lập tức vọt nhanh ra xa, dùng ánh mắt phòng bị sắc lang mà nhìn Hàn Lập, trong miệng vẫn cẩn thận đề phòng nói:

"Thuốc này không phải là mê dược hay là xuân dược gì đó chứ! Ta cũng đã nghe hai vị tỷ tỷ nói mùi thơm cũng tương tự như thế này, ngươi không phải là muốn có mưu đồ gì với ta chứ?"

Hàn Lập nghe vậy sửng sốt hồi lâu, sau đó cũng không nói gì, hắn bây giờ đột nhiên có loại cảm giác tức muốn hộc máu. Cô gái này tâm tư cũng thật khó mà nắm được! Lại có thể đem Oanh hương hoàn liên tưởng đến xuân dược!

Hiện tại Hàn Lập cũng không biết là nên bội phục sự cẩn thận của đối phương, hay là vì sự oan uổng của mình mà hô to lên ba tiếng!

"Xem bộ dáng, ngươi nói hình như là sự thật. Bất quá ta phải đưa cho Nhị tỷ kiểm nghiệm mới có thể dùng được, dù sao nữ nhi chúng ta cũng phải cẩn thận là trên hết!" Mặc Thải Hoàn nghiêm trang nói với Hàn Lập.

"Khụ! Khụ…, ngươi cứ tùy tiện".

Hàn Lập không nói gì, chỉ có thể ho khan vài tiếng, che dấu sự nhăn nhó trên mặt mình, hắn hiện tại cảm giác thấy nên cách xa tiểu yêu tinh này một chút thì tốt, nếu không cũng không biết lúc nào sẽ làm cho phát bực mà chết.

"Bất quá, nếu như thuốc sử dụng tốt theo như lời ngươi nói, vậy xem như ngươi vượt qua kiểm tra! Sau này sư huynh tại Mặc phủ có việc gì khó khăn, cứ việc tìm Thải Hoàn ta sẽ hỗ trợ, ta chỉ cần thu chút thù lao nho nhỏ, khẳng định có thể giúp ngươi hoàn toàn giải quyết" Mặc Thải Hoàn đem cái bình nhỏ nơi tay rung lên vài cái, cười nói.

"Được rồi, sư muội! Sư huynh có việc nhất định tìm ngươi hỗ trợ" Hàn Lập lúc này cũng khôi phục lại thái độ bình thường, bình thản mà đáp lại, trong lòng lại hung hăng thầm nghĩ: *"Tìm cái loại mê tiền như ngươi, có mà điên!"*

Mặc Thải Hoàn tự nhiên nghe không được lời trong lòng của Hàn Lập, nàng vì đối phương trở nên thuận theo mình mà rất là cao hứng, đột nhiên cảm giác được vị Hàn sư huynh này cũng khá là thú vị, thoạt nhìn cũng có vài phần thuận mắt.

"Chúng ta đi thôi, Hàn sư huynh! Ta sẽ chọn cho ngươi một căn phòng lớn, sẽ không để ngươi thiệt đâu!" Mặc Thải Hoàn mặt mày hớn hở cuối cùng đã tiếp tục dẫn đường, nàng ngẩng cao đầu đi ở phía trước Hàn Lập.

Mà Hàn Lập ở phía sau thở dài một hơi, rồi từ từ đi theo sau.

"Cô gái tinh linh cổ quái như vậy, hắn tuyệt đối là vô phúc tiêu thụ! Đừng nói tới đại tiểu thư cũng không có khả năng coi trọng người có tướng mạo bình thường như mình, coi như là coi trọng, hắn cũng sẽ không chút do dự mà cự tuyệt, nếu không bằng vào thủ đoạn của đối phương, cũng khiến cho hắn cảm thấy ăn không tiêu" Hàn Lập trong lòng nghĩ như vậy, đưa Mặc Thải Hoàn từ trong danh sách ái mộ của mình, không chút do dự mà một bút xóa đi.

------oOo------

Chương 114: Yến Ca si tình

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập cuối cùng tại một gian phòng trong Mặc phủ mà an giấc, Mặc Thải Hoàn cũng không có hứng thú gì mà lưu lại, cũng rất nhanh cáo từ trở về, nàng đột nhiên trở ra bộ dáng hết sức thục nữ, làm cho Hàn Lập có chút ngoài ý muốn.

Cũng không rõ người của Mặc phủ đối với mình có thái độ gì, không biết là còn có nguy hiểm gì? Cho nên Hàn Lập cả đêm cũng không có chính thức ngủ, chỉ là chợp mắt một chút trên giường mà thôi.

Tới sáng ngày thứ hai, Hàn Lập đang mông mông lung lung thì ngoài phòng truyền đến tiếng đập cửa *"Phành! Phành!"*.

"Chẳng lẽ là tiểu yêu tinh tới?" Hàn Lập cau mày, nhưng sau đó lập tức lắc đầu. *"Tiếng đập cửa vững vàng như vậy, quyết không giống phong cách của Mặc Thải Hoàn. Nhưng người biết mình ở chỗ này, hẳn là cũng không có mấy người"*.

Hàn Lập mang theo một chút nghi hoặc, rửa sơ mặt, rồi mở cửa phòng ra, bên ngoài có một thanh niên mày rậm mắt to cỡ hơn hai mươi tuổi đang đứng.

Thanh niên này vừa thấy Hàn Lập đi ra, trên dưới xem xét Hàn Lập từ trước ra sau, rồi ôm quyền phi thường nhiệt tình nói: *"Là Hàn sư đệ phải không! Tại hạ Yến Ca, cũng tính là đại sư huynh của các hạ!"*

"Yến Ca!" Hàn Lập trong đầu nhớ ra tin tức của người này, người nọ là đại đệ tử của Mặc đại phu.

"Ha ha! Huynh mặc dù là đệ tử đầu tiên của sư phụ, bất quá tư chất cũng không được tốt, cũng không nhận được bao nhiêu chân truyền của sư phụ, làm cho lão nhân gia lấy làm xấu hổ!" Yến Ca

phi thường hào sảng trực tiếp nói với Hàn Lập.

Hàn Lập vừa thấy thanh niên thản nhiên như thế, trong lòng không khỏi đối với người này có hảo cảm, vì vậy vội vàng đáp lễ nói: *"Yến sư huynh sớm vậy! Mời vào phòng nói chuyện!"*

"Không cần, mấy vị sư mẫu bảo ta tới đây, mấy lão nhân gia có việc tìm Hàn sư đệ, muốn sư đệ đi qua đó gặp" Yến Ca khoát tay áo, cười nói.

Hàn Lập vừa nghe, sửng sốt một chút, nhưng lập tức gật đầu đáp ứng, cũng đóng cửa phòng lại cùng Yến Ca sóng vai mà đi.

Yến Ca đối với Hàn Lập cảm thấy rất hứng thú, dọc theo đường đi cũng không ngớt miệng hỏi cái này hỏi cái kia, đối với phong thổ nhân tình của Việt châu cũng rất tò mò, hỏi tới không ít.

Khi hai người đi qua hoa viên của hậu viện, lại ngoài ý muốn gặp một đôi thanh niên nam nữ - đúng là Mặc Ngọc Châu và Ngô Kiếm Minh mà Hàn Lập hôm qua trông thấy ở xa xa. Hai người bọn họ đang đi dạo ở trong vườn, bộ dáng tình chàng ý thiếp, loại cảm giác này làm cho Hàn Lập rất khó chịu, phảng phất cảm giác như bản thân bị người ta đoạt đi một cái gì đó.

Hai người đối diện hiển nhiên cũng phát hiện hai người Hàn Lập, cũng chủ động hướng tới bọn họ mà đi tới. Đợi khi hai bên đến gần, Mặc Ngọc Châu đối với gương mặt không có gì đặc biệt của Hàn Lập chỉ là đảo qua, cũng không nói cái gì. Mà Ngô công tử kia lại nghi hoặc đánh giá Hàn Lập.

"Yến sư huynh sớm vậy! Vị tiểu huynh đệ này thoạt nhìn rất không quen, không biết là đệ tử của vị cao nhân nào?" Ngô Kiếm Minh cười hỏi.

Hàn Lập vốn tưởng rằng Yến đại sư huynh bên cạnh sẽ chủ động thế mình, mà trả lời cho đối phương. Ai ngờ đợi hồi lâu, cũng không nghe thấy thanh âm của người bên cạnh, điều này làm cho Hàn Lập ngạc nhiên, hắn không khỏi quay đầu qua nhìn Yến Ca.

Kết quả, Hàn Lập thấy tức giận không nói nổi.

Yến sư huynh lúc này vẻ mặt lại si mê, đang ngơ ngác nhìn Mặc Ngọc Châu Mặc đại tiểu thư đến xuất thần, hoàn toàn tiến vào cảnh giới vong ngã, làm sao còn có thể phản ứng trả lời cho Ngô Kiếm Minh!

"Tiểu đệ là cháu của Tam phu nhân, phụng mệnh cha mẹ đến thăm Tam phu nhân, thuận tiện muốn báo cho phu nhân một số việc!" Hàn Lập dưới sự bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là quay đầu tự thân mình xung trận, hắn cố ý giả ra bộ dáng ngượng ngùng, lắp ba lắp bắp ba bốn lần.

"Ồ, như vậy à!" Ngô Kiếm Minh chỉ nghe Hàn Lập nói một câu, đã hoàn toàn đối với hắn mất đi hứng thú. Cái này cũng khó trách, Hàn Lập bề ngoài cũng quá không có gì vừa mắt, cũng không ra dáng vẻ của người luyện võ, cái này làm sao mà để cho Ngô đại công tử để vào mắt được.

Giờ phút này Ngô công tử quay đầu lại, đối với loại vẻ mặt si ngốc của Yến Ca đối với Mặc Ngọc Châu rất là mất hứng, sắc mặt trầm xuống, dù sao mỹ nhân bên cạnh hắn trên danh nghĩa chính là vị hôn thê của hắn.

Hôm nay Hàn Lập cách Mặc Ngọc Châu tương đối gần, vẻ mặt của đối phương đều được thu vào trong mắt. Nàng khẽ cau mày, trên mặt có chút vẻ không vui, hiển nhiên đối với loại ái mộ mà trợn mắt ngó chăm chăm như Yến Ca rất là không kiên nhẫn.

"Yến sư huynh, nếu không có chuyện gì, tiểu muội cùng Ngô công tử xin cáo từ trước" Mặc Ngọc Châu miệng khẻ nhếch lên, lạnh lùng hướng tới Yến Ca thi lễ, rồi di động thân thể mềm mại rời khỏi nơi đây, mà Ngô Kiếm Minh kia cũng quay về phía Yến Ca hừ một tiếng, cũng không nói gì nữa, lập tức đuổi theo.

Hàn Lập nhìn theo bóng lưng hai người dần dần đi xa, khóe miệng lộ ra một vẻ cười cổ quái, sau đó hắn quay đầu nhìn vị Yến sư huynh kia, kết quả phát hiện đối phương vẫn nhìn theo hướng mà hai người vừa đi mà ngây ngốc đứng ngẩn người ra.

Hàn Lập thở dài, vị này đúng là kẻ khùng si tình! Chỉ là trông thế nào, vị Mặc đại tiểu thư kia bộ dáng cũng không giống đối với hắn có thể có hảo cảm, sợ rằng đối phương cũng đã bị cột vào sợi tơ si tình khó dứt.

Hàn Lập dùng sức vỗ lên vai của Yến Ca một chưởng, làm cho thân thể hắn chấn động, vẻ mờ mịt trên mặt nhất thời biến mất, cuối cùng từ trong si ngốc mà tỉnh lại.

"Thật ngượng, để cho Hàn sư đệ thấy mà chê cười!" Yến Ca khôi phục lại lý trí, trên mặt đỏ bừng, đối với sự ngu ngốc của mình rất là xấu hổ.

"Không có gì, yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu, đó là bản tính của nam nhân, có cái gì mà ngượng ngùng" Hàn Lập mỉm cười nói.

Yến Ca nghe Hàn Lập nói xong, cũng không cảm thấy thư giãn, ngược lại cười khổ một cái, rồi chậm rãi nói:

"Không dối gạt Hàn sư đệ, từ nhỏ ta và Ngọc Châu cùng lớn lên với nhau, cũng không thể nói cái gì là thanh mai trúc mã, nhưng cũng không sai biệt gì mấy, cũng có cảm tình rất sâu. Nhưng đáng tiếc chính là, [Ngọc Châu sau khi lớn lên tựa hồ đối với ta chỉ có tình huynh muội, mà không có ý tứ gì khác, bởi vậy sau khi dã bị nàng mấy lần cự tuyệt, ta cũng đã hiểu suy nghĩ của nàng, chỉ là hy vọng nàng tìm được một phu quân tốt, có thể làm cho nàng cả đời hạnh phúc! Nhưng hôm nay vừa thấy Ngọc Châu, ta vẫn không cách nào tự kềm chế, bất tri bất giác mà trở nên ngu ngốc như vậy!" Yến Ca nói xong lời cuối cùng thì có vài phần tự giễu trong đó.

Hàn Lập sau khi nghe xong đối phương nói, không hề mở miệng nữa, ngược lại dùng một loại ánh mắt giống như là trông thấy một món đồ cổ trân quý một lần nữa đánh giá Yến Ca, hắn trước kia cũng chỉ là từ trong sách vở và các loại chuyện xưa mà nghe nói qua loại tình cảm này, nhưng cũng không nghĩ tới một ngày nào đó mình có thể tận mắt thấy được.

Nếu như đối phương nói là lời thật tâm, vậy hắn không biết là là nên khâm phục sự si tình của đối phương, hay là cần phải thầm mắng đối phương quá sức ngu ngốc!

Sau đó trên đường đi, Hàn Lập cố ý nói tới đề tài khác để đổi hướng suy nghĩ của đối phương, để cho tâm tình của Yến Ca khôi phục lại bình thường. Hai người còn đang cười cười nói nói thì đã đi tới ngôi lầu mà đêm qua Hàn Lập đã tới, ở nơi này mấy vị phu nhân của Mặc đại phu đang long trọng chờ đợi Hàn Lập đến, chuẩn bị cấp cho Hàn Lập một sự việc làm cho hắn vừa vui mừng vừa kinh hãi.

------oOo------

Chương 115: Kinh biến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vừa đi tới lầu hai, Yến Ca còn chưa gõ cửa, bên trong phòng đã truyền ra thanh âm của Nghiêm Thị.

"Là Hàn Lập và Yến Ca sao?"

"Dạ đúng, Tứ sư nương!" Yến Ca vội vàng dừng bước, trả lời cung kính.

"Yến Ca, ngươi về trước đi, để cho một mình Hàn Lập vào phòng." Thanh âm thản nhiên của Nghiêm Thị truyền đến, loại mùi vị trong trẻo nhưng lạnh lùng đó làm cho Hàn Lập trong lòng không nhịn được máy động.

"Tuân mệnh" Yến Ca hiển nhiên rất tôn kính Nghiêm Thị, đối với mệnh lệnh của nàng một chút chần chừ cũng không có, sau khi hướng về Hàn Lập cười một cái, liền lặng lẽ đi xuống lầu hai, trên lầu chỉ còn lại một mình Hàn Lập đợi bên ngoài phòng.

Hàn Lập lạnh lùng nhìn cửa phòng, cũng không lập tức đẩy cửa bước vào, mà phóng linh thức của mình ra, cảm ứng tình huống bên trong phòng, hắn cũng không hy vọng mình vừa bước vào đã bị phục binh đầy phòng dùng loạn đao chém chết, tốt nhất là vẫn phải cẩn thận một chút!

Bên trong phòng rất yên tĩnh, nhân số cũng không nhiều lắm, chỉ có tiếng hô hấp cùng nhịp tim của lác đác đám mấy người Nghiêm Thị, xem ra cũng không có kẻ không nên có ở bên trong, điều này khiến cho Hàn Lập yên tâm rất nhiều.

Vì vậy hắn tiến lên gõ nhẹ hai cái vào cánh cửa, rồi đẩy cửa phòng ra ngó vào trong một cái, liền quyết định đi vào. Kết quả tình cảnh bên trong phòng làm cho Hàn Lập sắc mặt đại biến, vốn bước chân đầu tiên đã dừng lại ở giữa không trung.

Đó chính là căn phòng hắn đã tới đêm qua, bàn ghế cùng trang trí bên trong tất cả đều giống như lúc đầu, duy nhất không giống, chính là cách trang phục của mấy vị mỹ phụ. Đám Nghiêm Thị mấy vị phu nhân diễm lệ lúc này tất cả đều mặc đồ tơ trắng, toàn thân mặc tang phục đơn sơ, ngồi ở trên mấy cái ghế, mắt đều lạnh lùng chằm chằm nhìn hắn không rời.

Sắc mặt của Hàn Lập có chút trắng bệch, có điều hắn tuyệt không phải sợ hãi, mà là bị Mặc đại phu đã chết làm cho tức giận.

Thật rõ ràng hắn lại để cho lão hồ ly Mặc đại phu kia dẫn dắt vào một đại lộ, phong thư đó xem ra thực sự giống với suy đoán của hắn, bên trong có huyền cơ khác, mà đám cọp cái từ trong đó đã biết tin tức cái chết của Mặc đại phu rồi, xem ra đang ở chỗ này đợi hung thủ giết chồng tự động dâng mình tới cửa đây!

Hàn Lập hít sâu một hơi, sắc mặt liền khôi phục bình thường, tiếp theo sải bước tiến vào trong phòng không chút khách khí tìm một một chiếc ghế, nghênh ngang ngồi đối diện đám phu nhân, sau đó nhìn các nàng không nói lời nào, định xem đám nữ lưu này rốt cuộc như thế nào xử trí mình.

Hiển nhiên cái loại không kiêng kị như Hàn Lập này, chuẩn bị bằng cách kéo căng da mặt, đã vượt ra ngoài dự kiến của đám người Nghiêm Thị, khiến cho các nàng rối loạn thế trận, vẻ mặt mỗi người đều không giống nhau.

Nhị phu nhân Lý Thị sắc mặt xanh lè, hiển nhiên là bị cái tên Hàn Lập này hôm qua vẫn còn mở miệng một mực *"Sư mẫu"*, hôm nay bị kẻ hậu bối dám trâng tráo trợn mắt nhìn thẳng đám người mình làm cho nổi giận, phải biết rằng nàng xuất thân dòng dõi thư hương, xem trọng nhất là quan hệ thân phận, nhưng hôm nay đụng chạm với tên Hàn Lập không tôn sư trọng đạo này, làm sao không tức giận đến phát run.

Tam phu nhân Lưu Thị thì lại khác xa Lý Thị, nàng chẳng những không có tức giận, trái lại dường như có hứng thú nhìn Hàn Lập bước tới, có điều bằng vào mị lực kinh người đó của nàng, ngược lại làm cho Hàn Lập không dám nhìn về phía nàng, chỉ dám lướt qua mặt nàng một cái.

Nghiêm Thị trái lại cùng Vương Thị xinh đẹp lạnh lùng biểu hiện không khác biệt lắm, nàng lặng yên lạnh lùng đánh giá Hàn Lập, trong ánh mắt hàn ý tràn ngập toàn bộ đông kết lại.

"Ngươi thật lớn mật, đệ tử bí mật của phu quân ta!" Song phương nhìn nhau công phu chừng một chén trà nhỏ, Nghiêm Thị cuối cùng đã mở miệng, chỉ là ý bóng gió trong lời nói của nàng mỗi người đều có thể nghe rõ ràng rành mạch.

"Các vị sư mẫu, các ngươi muốn biết những gì hoặc muốn nói gì thì hãy nói thẳng ra đi, ta không muốn nghe nói thừa, cũng không muốn nói thừa!" Hàn Lập nói mặt không đổi sắc.

Hàn Lập rất rõ ràng, nếu như so đo cãi nhau cùng một vị phụ nhân chuyện càng tồi tệ, đó chính là đồng thời phải cùng mấy vị phụ nhân tiến hành đấu lưỡi, cùng với việc phí sức đi phân bua sự thật, ngược lại còn không bằng là đi thẳng vào điểm cốt lõi của vấn đề, Hàn Lập cho là như vậy.

Hơn nữa đối phương không có đao quang kiếm ảnh mai phục cao thủ bên trong phòng, vậy đã nói lên những phu nhân này bây giờ còn chưa có ý định ra tay với mình, xem ra là còn có e ngại gì đó, còn có yêu cầu gì đó với mình. Nếu đã như vậy, càng không cần quá khách khí cùng các nàng, dù sao cái chết của Mặc đại phu, cũng chỉ đổ lỗi được cho chính mình, nhưng hắn cũng không có gì để hổ thẹn cả.

"Ngươi…" Cho dù Nghiêm Thị là người đã thấy qua các loại trận chiến như vậy, cũng bị câu này của Hàn Lập với giọng nói ngang ngạnh khiến cho nấc lên thiếu chút nữa nói không ra lời.

"Được, ta hỏi ngươi! Phu quân ta có phải chết trên tay nghịch đồ nhà ngươi hay không!" Nhị phu nhân không nhịn được nữa, hai mắt xinh đẹp tuyệt trần cơ hồ muốn phun ra lửa, khí thế hùng hồn trên người toàn bộ mất hết, chỉ còn lại vẻ mặt đầy oán hận.

"Nhị tỷ" Nghiêm Thị cau mày, khẽ hô lên một tiếng, tựa hồ muốn ngăn cản kiểu tra hỏi này của Nhị phu nhân sẽ làm cho song

phương lập tức trở mặt.

"Vị Lý Thị này trái lại rất thẳng thắn, trực tiếp đem vấn đề mấu chốt nhất đưa lên trên mặt." Hàn Lập âm thầm cười lạnh một cái thầm nghĩ.

"Có thể nói chết ở trên tay ta, cũng có thể nói là tự sát!" Hàn Lập thản nhiên nói.

Lời này vừa ra khỏi miệng, làm cho đám phu nhân đối diện bao gồm cả Nghiêm Thị bên trong sửng sốt, các nàng tưởng rằng Hàn Lập sẽ một mực phủ nhận, đâu sẽ thừa nhận một cách không kiêng kỵ, tại sao trái lại nói ra một câu không thể hiểu nổi.

Nhị phu nhân Lý Thị sửng sốt một chút, nhưng lập tức liền đột nhiên giận dữ, hiển nhiên là cho rằng Hàn Lập lại bỡn cợt các nàng.

"Ngươi nói bậy bạ gì đó, rõ ràng là ngươi xuống tay làm hại." Lý Thị nói cả người run rẩy.

"Ngươi làm sao biết nhất định là ta hại chết được, ngươi chính mắt nhìn thấy ư?" Hàn Lập hỏi ngược lại không hề khách khí nữa. Nhưng hắn rất rõ ràng, lá thư đó là do Mặc đại phu viết trước khi bản thân ngộ hại, tự nhiên không thể khẳng định chắc chắn hắn chính là chết ở trên tay mình, phỏng chừng trong thư để lại cho những thê tử này của hắn cũng chỉ là những lời phỏng đoán, bởi vậy Hàn Lập có thể bắt bẻ không hề e ngại.

"Nếu ngươi đã nói như thế, vậy hãy đem việc phu quân ta ngộ hại giảng giải một lượt cho đám phụ nhân chúng ta đi. Nếu quả thực không quan hệ cùng ngươi, chúng ta cũng sẽ không để cho ngươi oan uổng đâu." Ngũ phu nhân Vương Thị xinh đẹp lạnh lùng vẫn một mực không nói gì, giữa lúc này đột nhiên mở miệng nói chuyện.

------oOo------

Chương 116: Phiên kiểm (Trở mặt)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập vừa nghe lời ấy, ngửa đầu ngáp một cái, sau đó cười lạnh nói: *"Oan uổng cho ta? Khẩu khí thật lớn, nàng cho rằng ta thực sự sợ Mặc phủ các nàng sao?"*

"Nếu không phải Mặc sư quả thực đã làm sư phụ của ta mấy ngày, truyền thụ cho ta không ít y thuật, hơn nữa tiếng tăm khi dễ mọi người của các nàng nghe cũng không tốt đẹp gì. Hừ! Chỉ bằng vào các nàng? Ta một tay có thể đem toàn phủ các nàng dưới chân núi giết sạch kể cả gà chó!" Lời này của Hàn Lập đúng là lạnh lẽo đến tận xương, ánh mắt cũng trở nên âm trầm.

Hàn Lập chủ ý đã quyết, nếu đã không cách nào gạt được bảo ngọc từ Mặc phủ, vậy thì vì âm độc trên người, cũng chỉ có thủ đoạn cứng rắn không khoan nhượng. Hắn định biểu lộ chút thân thủ, để cho đám người Nghiêm thị biết lợi hại, rồi sẽ dùng vũ lực đòi *"Noãn dương bảo ngọc"* tới.

Đám người Nghiêm thị khi mới nghe thấy lời nói hung ác của Hàn Lập, sắc mặt lúc đầu là ngạc nhiên, nhưng tiếp theo sau đó đột nhiên cười rộ lên, Tam phu nhân Lưu thị lại càng cười nghiêng cười ngả, cúi gập cả lưng lại.

Hiển nhiên những phu nhân này vốn không tin lời Hàn Lập. Nhưng chẳng bao lâu, vẻ tươi cười trên mặt các nàng hoàn toàn ngưng trệ.

Bởi vì Hàn Lập lúc này duỗi một ngón tay, cùng lúc trên đầu ngón tay đó bỗng nhiên xuất hiện một quầng lửa, quả cầu lửa lớn nhỏ cỡ miệng chén rượu này vừa hiện ra, độ ấm trong phòng bất chợt cao lên, làm cho đám phu nhân giống như rơi vào mùa hè oi bức.

Sau đó Hàn Lập ánh mắt lạnh lùng nhìn phía đối diện, định kiếm một vật làm mục tiêu cho *"Hỏa đạn thuật"* của mình, để cho những phu nhân này biết chút lợi hại. Nhưng không ngờ rằng, chưa chờ hắn hành động, Lý thị không tự kìm hãm được đã kêu lên một tiếng *"Tu tiên giả!"*, nét mặt đầy vẻ sợ hãi.

Những người khác, ai ai mặt mày cũng thất sắc, ngay cả Ngũ phu nhân thần sắc lạnh như băng, cũng động dung đứng lên, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập tràn ngập kinh ngạc.

Những nữ nhân này biết tu tiên giả, điều này ngược lại làm cho Hàn Lập lấy làm kinh hãi, nhưng sắc mặt lại có vẻ càng thêm âm trầm.

"Ngươi thật sự là tu tiên giả?" Tam phu nhân Lưu thị đôi mắt đẹp trừng lớn, hỏi với vẻ bán tín bán nghi.

Hàn Lập hừ một cái, không nói hai lời, dứt khoát khẽ búng ngón tay một cái, hỏa cầu kia *"phần phật"* một chút, đánh vào trên cái bàn bên cạnh Lưu thị, kết quả cái bàn kia trong chớp mắt biến thành tro bụi.

Cử động này, dọa cho Lưu thị mặt cắt không còn chút máu. Nàng vội vàng đứng dậy, lùi về sau đống tro tàn vài bước, lúc đó mới dừng lại vẫn chưa hết kinh hoàng, giờ phút này vẻ mặt nhu nhược khổ sở động lòng người kia, nếu để cho nam nhân khác thấy được, sợ rằng vì thế lập tức không điên cuồng không xong.

Đáng tiếc Hàn Lập căn bản không có ý thưởng thức cảnh này, hắn bây giờ đang nhìn chằm chằm vào người đã kêu ra danh tự *"tu tiên giả"* là Lý thị, giọng âm u hỏi: *"Nhị phu nhân, ngươi thế nào lại biết tu tiên giả? Chẳng lẽ ngươi đã gặp qua tu tiên giả khác?"*

"Ta…" Lý thị bắt đầu sợ hãi, nàng đối với thân phận tu tiên giả của Hàn Lập rất kiêng kỵ.

"Không nên hỏi Nhị tỷ nữa, chuyện có liên quan đến tu tiên giả, ta nói cho ngươi là được!" Nghiêm thị một bên ngả về phía sau, nhắm hai mắt lại sắc mặt mệt mỏi, sau đó lên tiếng cắt đứt sự tra

hỏi của Hàn Lập,

"Ồ! Có thể nói cho ta nghe một chút không?" Hàn Lập xoa xoa mũi, thần sắc hơi trở nên thong thả.

"Chuyện này cũng không có gì phải giấu diếm, thành Gia Nguyên có không ít người, đều sự tồn tại của biết tu tiên giả." Nghiêm thị sau khi mở mắt ra, cười khổ nói.

"Thậm chí một số người ở ngoài thành, còn chính mắt thấy qua tranh đấu của tu tiên giả, nghe nói bọn họ cũng hô mưa gọi gió, đùa lửa phun sương, ai cũng giống như thần tiên sống vậy." Nghiêm thị nói tới đây, cũng dùng ánh mắt khác thường liếc Hàn Lập một cái.

"Thì ra là như vậy!" Hàn Lập vỗ vào sau đầu một cái, hắn hoàn toàn đã quên mất thành Gia Nguyên cũng không phải là địa phương bé nhỏ như núi Thải Hà, có tu tiên giả lộ diện ở nơi này tựa hồ cũng không phải một chuyện ngạc nhiên, ngày hôm qua hắn không phải cũng mới thấy qua một vị mặc áo lam sao!

"Vậy Mặc sư cũng biết sự tồn tại của tu tiên giả sao?" Hàn Lập giữa lúc đó đột nhiên nghĩ tới gì đó, không khỏi mở miệng hỏi.

"Đương nhiên biết, phu quân cũng được chính mắt thấy qua một trong những người của tu tiên giả tranh đấu." Nghiêm thị cảm thấy không có gì cần phải giấu diếm, tùy tiện trả lời.

"Ta tự hỏi Mặc đại phu thế nào mà lại si mê đối với tu tiên như vậy, thì ra sớm đã thấy qua tu tiên giả chân chính rồi! Đáng tiếc hắn không có linh căn, uổng phí tâm cơ nhiều như vậy, cuối cùng lại tiện nghi cho chính mình." Hàn Lập không nhịn được thở dài.

Có điều, Hàn Lập đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, Nghiêm thị này thế nào mà nghe lời như vậy? Mình hỏi cái gì, nàng đều thành thực đáp cái đó, một chút khó chịu cũng không có. Nếu nói chỉ dựa vào mình là tu tiên giả, đối phương sẽ hoàn toàn khuất phục, Hàn Lập cũng sẽ không tin.

Hàn Lập cẩn thận quan sát tới vẻ mặt của Nghiêm thị, rốt cục phát hiện dưới vẻ mặt nhìn như an nhàn của đối phương, mơ hồ có thần sắc nôn nóng.

"Chẳng lẽ đối phương đang trì hoãn thời gian?" Hàn Lập nhíu mày, phóng linh thức ra, nhưng khu phụ cận tiểu lâu cũng không có dấu hiệu ngoại nhân xông vào.

Hàn Lập đảo mắt một cái, đột nhiên đứng dậy, bắt đầu đi vòng quanh phòng, từ bên này sang bên kia đánh giá bốn phía.

Thoạt nhìn tựa hồ địa phương không có gì khả nghi, bên trong phòng cái gì cũng rất đơn giản, ngoài cái bàn thì là cái ghế, cái gì cũng đều giống như hôm qua, ngoại trừ nhiều hơn một đôi nến nhỏ màu trắng còn một nửa.

"Nến?" Ánh mắt Hàn Lập rơi vào bên trên, từ đầu Hàn Lập tưởng rằng đối phương ban ngày đốt nến là để cúng tế Mặc đại phu, bởi vậy đã không để ý. Nhưng hiện giờ nghĩ lại đối phương nếu muốn cúng tế phu quân, như thế nào mà ngay cả một nén nhang cũng không có, vậy có thể có chút bất thường rồi.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập dùng mũi chú tâm ngửi một chút, rốt cục ngửi thấy trong không khí một loại mùi cùng loại với đàn hương. Hương vị này quá thoang thoảng, nếu không phải có chủ tâm chú ý, căn bản không có khả năng bị người phát giác.

Đám người Nghiêm thị khi thấy Hàn Lập đưa mắt nhìn về phía cây nến thì có chút không tự nhiên, sau khi Hàn Lập làm cử động hít ngửi trong không khí, sắc mặt lại càng đại biến. Mà lúc này Hàn Lập lại nở nụ cười, còn cười thích thú khác thường.

"Có cái gì buồn cười sao? Cho dù phát hiện được cơ quan trên cây nến, ngươi bây giờ cũng đã chậm. Đó là Mê dược thiên nhân túy, người bình thường ngửi vào sẽ cốt gân cốt nhũn ra tứ chi vô lực, người học võ ngửi phải cũng sẽ mất hết chân khí, võ công tạm thời mất, cho dù ngươi là tu tiên giả, cũng không có khả năng đợi lâu ở bên trong phòng này mà vô sự." Nghiêm thị có chút không trầm tĩnh được, thử buông lời dò xét.

"Không có gì, ta chỉ là cảm thấy vận khí của mình cũng không tệ

lắm!" Hàn Lập mỉm cười.

"Khi ta ở Thất Huyền môn, từng hay nghe người ta nói về sự âm hiểm xảo trá trên giang hồ, trong đó ấn tượng về độc dược, mê hương đối với ta khắc sâu nhất. Bởi vì ta chẳng những thân từng chịu đau khổ, hơn nữa món này khó lòng phòng bị, cho dù là người bình thường nhưng dùng cái này cũng dễ dàng giết chết đại cao thủ, vì thế ta vắt hết óc, cuối cùng nghĩ ra một phương pháp vụng về để đề phòng mê dược và độc dược." Hàn Lập có chút tự đắc nói.

Mà đám người Nghiêm thị mặt nhìn nhau, còn có loại phương pháp này sao? Điều này sao có thể, nhưng đối phương đến bây giờ vẫn chưa có ngã xuống, vậy cũng là sự thật. Hôm nay sắc mặt các nàng đã trắng bệch rồi.

"Về phần phương pháp gì…" Hàn Lập thấy tình trạng tất cả mấy phu nhân đều không chịu được lắng tai nghe mình nói, không nhịn được cười hắc hắc: *"Ta không định nói cho các ngươi! Bởi vì ta không có thói quen để lộ bí mật cho kẻ thù!"* Thần sắc của Hàn Lập trở nên nghiêm túc.

Gỗ có mùi thơm, làm nhang

------oOo------

Chương 117: Ngôn hòa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mấy phu nhân này nghe thấy Hàn Lập nói thế, sắc mặt nhanh chóng từ trắng chuyển hồng, trái lại khiến cho các nàng tăng thêm vài phần kiều diễm!

Nghiêm thị từ trong giận dữ khôi phục thái độ bình thường trước tiên, nàng khẽ nâng cây thoa dưới búi tóc, một lần nữa bình tĩnh nói: *"Cho dù các hạ thật sự là tu tiên giả, cũng không e ngại mê hương này, nhưng khó nói rằng không cố kỵ âm độc trên người chứ?"* Nàng vẫn đưa ra quân bài cuối cùng.

Hàn Lập vẻ mặt vốn đang mỉm cười, vừa nghe lời ấy, lập tức trở nên rét lạnh. Mặc đại phu quả nhiên đem vũ khí duy nhất có thể uy hiếp chính mình, trao cho những phu nhân đặc biệt này.

"Không sai, ta đích thật là có hàn độc trong người, thế nhưng là trước khi độc phát, ta cũng không ngại đem các ngươi toàn phủ trên dưới giết sạch!" Hàn Lập nói lời này rất bình thản, nhưng tính tàn nhẫn trong lời nói này, lại làm cho đám phu nhân nghe được rõ ràng.

Nghiêm thị trầm mặc trong chốc lát, không có mở miệng. Mấy vị khác cũng im lặng theo, xem ra thực sự tới lúc đại sự sinh tử, trong Mặc phủ người có thể làm chủ chính là Tứ phu nhân Nghiêm thị.

"Nếu chúng ta cố kỵ lẫn nhau, lại không muốn lưỡng bại câu thương, xem ra chỉ có đàm phán thật kỹ." Nghiêm thị sau khi yên lặng một lát, tỉnh táo nói.

"Đương nhiên, ta cũng không muốn tuổi còn trẻ mà cứ như vậy uất ức chết đi!" Về phần mạng nhỏ của mình, Hàn Lập không có ra vẻ gì, vui vẻ đồng ý đề nghị của đối phương.

Vì vậy, hắn quay về đối diện Nghiêm thị, ngồi xuống.

"Có điều, trước khi chúng ta đàm phán, bọn thiếp vẫn muốn xin các hạ đem câu chuyện phu quân ta ngộ hại kể lại một lượt. Dù sao chúng ta vợ chồng một lần, vẫn là phải biết được nguyên nhân chính thức cái chết của hắn, bọn thiếp mới có thể yên tâm. Có điều xin yên tâm, cho dù phu quân thực sự chết ở trên tay các hạ, chúng ta cũng sẽ không có ý nghĩ gì khác, dù sao chúng ta cô nhi quả mẫu, không có khả năng lấy trứng chọi đá, tự đi tìm đường chết!" Câu nói cuối cùng của Nghiêm thị rất thê lương, phảng phất Hàn Lập chính là ác bá ức hiếp đám phụ nữ trẻ em các nàng vậy.

Hàn Lập vừa nhìn nét mặt của đối phương, không khỏi có chút đau đầu. Hắn mặc dù biết đối phương là đang đóng kịch, nhưng nhìn thấy bộ dạng đau khổ thê lương của Nghiêm thị, vẫn có chút mềm lòng.

Chẳng phải là nói cho các nàng chuyện Mặc đại phu ngộ hại sao, chuyện này cũng không có gì phải dấu diếm, dù sao Hàn Lập tự thừa nhận cái chết của Mặc đại phu, lỗi lầm trong đó cũng không do bản thân, mà là Dư Tử Đồng và tự chuốc vạ vào thân.

"Được rồi! Nguyên nhân cái chết của Mặc sư ta có thể kể lại chi tiết cho các nàng, nếu như các nàng sau khi nghe xong, vẫn kiên trì nói phải tìm ta báo thù, ta sẽ bồi tiếp bất cứ lúc nào!" Hàn Lập trầm ngâm một chút, rồi vẫn đáp ứng.

"Đa tạ công tử!" Nghiêm thị nghe được Hàn Lập nguyện ý nói ra sự thực, lập tức khuôn mặt giãn ra, trên mặt lộ ra nét vui mừng.

"Chuyện là như thế này, sau khi ta bị Mặc sư gạt luyện Trường xuân công hơn bốn năm, mới phát hiện…"

Hàn Lập không nhanh không chậm đem chuyện mình bị gạt, bị Mặc đại phu hạ độc, ép buộc luyện Trường xuân công từ từ nói ra.

Kể về Mặc đại phu muốn chiếm thân thể của mình, ý đồ mượn thể sống lại nhưng bị chiếm đoạt mất nguyên thần, đương nhiên sự xuất hiện của Dư Tử Đồng và âm mưu do hắn sắp đặt, cũng đều trình bày tường tận chi tiết. Cuối cùng phát hiện thân trúng âm độc, việc không thể không đến Lam Châu lấy Noãn Dương bảo ngọc giải độc, toàn bộ cũng đều kể ra. Hàn Lập muốn cho những phu nhân này biết rằng, trong sự kiện cái chết của Mặc đại phu, hắn mới là thực sự là người bị hại, bản thân cũng không có thiếu nợ Mặc phủ chút nào.

Đám người Nghiêm thị sau khi nghe xong chuyện cũ kinh tâm động phách của Hàn Lập, đều không nhịn được quay ra nhìn nhau.

Nếu quả đúng theo như lời Hàn Lập nói, vậy cái chết của phu quân các nàng, thật đúng là không đổ được lên đầu đối phương. Hơn nữa nghe về thủ đoạn, tâm kế của Mặc đại phu sử dụng với hắn theo như lời Hàn Lập nói, với ấn tượng về tập tính, tác phong của người đó trong các nàng đúng là thực sự phi thường phù hợp, dường như cùng một chút tin tức lộ ra trong phong mật thư để lại kia, cũng không có chút mâu thuẫn nào, phỏng chừng vậy những lời này của đối phương chắc là đại khái không giả.

"Nếu quả tất cả đều là sự thật theo như lời các hạ nói, cái chết của phu quân ta đích xác không nên trách các hạ, toàn bộ việc này nên trách quỷ kế của Dư Tử Đồng, nếu không phu quân ta làm sao bỏ mình?" Nghiêm thị khẽ thở dài một hơi, những lời nói ra khiến cho Hàn Lập vì thế để mắt tới.

"Nghiêm thị này cũng quá thiên vị phu quân rồi, một câu nói nhẹ như lông hồng đem toàn bộ lỗi của Mặc đại phu đẩy lên xác chết của Dư Tử Đồng đó, đem phu quân mình lau chùi sạch sẽ, làm như hắn cũng một dạng giống với người bị hại." Hàn Lập mở to hai mắt nhìn Nghiêm thị, ngoài miệng mặc dù chưa nói, nhưng trong ánh mắt toát ra thần tình kỳ quái, đem ý tứ tất cả đều biểu lộ sáng tỏ.

Nghiêm thị dưới cái nhìn săm soi của Hàn Lập, mặt không đỏ tâm không nhảy, như là không nhìn thấy vậy.

Hàn Lập có chút âm thầm cười khổ, nữ nhân này da mặt trở thành dày tựa hồ một chút cũng không kém so với nam nhân!

Hắn không nhịn được quay đầu nhìn thần sắc của mấy nàng kia.

Tam phu nhân Lưu thị vẫn là bộ dạng cười hì hì, cũng không có chút biến hóa nào, chứng kiến Hàn Lập nhìn lại, còn đáp lại hắn bằng một cái liếc mắt khêu gợi, Hàn Lập đối về cái này không nói gì.

Nhị phu nhân Lý thị, thấy Hàn Lập nhìn về phía nàng, có chút bứt rứt không yên, hơi cúi đầu xuống, không hổ trước kia là con gái gia đình quyền quý, hiểu biết lý lẽ, hiển nhiên đối với lời nói vừa mới rồi của Nghiêm thị có chút xấu hổ.

Về phần Ngũ phu nhân Vương thị, vị thiếu phụ lạnh lùng xinh đẹp này mặc dù mặt không chút thay đổi, nhưng nàng dùng sức vặn vẹo các ngón tay, thì lại bại lộ dị thường trong lòng nàng. Còn về nàng rốt cuộc tâm tính ra sao, Hàn Lập cũng không biết.

"Có điều, theo những lời công tử vừa nói, giữa chúng ta đã không có thâm cừu đại hận, như vậy thì việc bàn bạc sẽ càng tiến hành thuận lợi rồi." Lúc này đôi môi căng mọng của Nghiêm thị hé mở, nói xa xôi.

Hàn Lập nghe thấy Nghiêm thị nói thế, quay đầu lại thản nhiên nói: *"Có gì mà phải bàn bạc kỹ nữa, các ngươi đem Noãn Dương bảo ngọc cho ta, ta sẽ ra đi, quyết không quấy nhiễu Mặc phủ nữa!"*

"Điều này không thể được!" Nghiêm thị mỉm cười, lập tức một mực cự tuyệt.

"Tại sao lại không được?" Hàn Lập cũng không tức giận, hỏi.

"Công tử hôm qua ở ngoài phòng bọn thiếp, chắc đã nghe được không ít lời về tình cảnh ác liệt liên quan tới Mặc phủ chứ! Các hạ chắc hiểu rất rõ, nếu không có ngoại lực trợ giúp, trên dưới Mặc phủ ta sẽ bị người diệt môn, cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn. Nếu là như thế, vậy không bằng là để cho công tử động thủ, giết sạch tỷ muội chúng ta, vậy thì sẽ giải quyết được mọi vấn đề rồi!" Nghiêm thị hai mắt đỏ hồng, nói vẻ đau khổ đáng thương.

Hàn Lập nghe được lời ấy, kỳ quái nhìn chằm chằm Nghiêm thị không nói gì, nhìn cho tới khi Nghiêm thị hai tai ửng đỏ, nhưng nàng vẫn quật cường không chịu né tránh ánh mắt của Hàn Lập.

Hàn Lập thở phào một cái, bây giờ hắn biết bản lĩnh xảo trá của tiểu yêu tinh Mặc Thải Hoàn kia là theo ai học rồi, rõ ràng đúng là phiên bản của vị yêu tinh Nghiêm thị trước mắt này.

------oOo------

Chương 118: Nhị tuyển nhất

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Các ngươi rốt cuộc nghĩ thế nào đây, hãy thành thực nói ra đi, ta không muốn vòng vo cùng các ngươi nữa!" Hàn Lập lãnh đạm nói, ra vẻ không chịu chút ảnh hưởng nào của Nghiêm thị.

Nghiêm thị hơi nhíu mày, thanh niên trước mắt này, trình độ nhũng nhiễu của hắn vượt xa dự liệu của nàng, cứng mềm với hắn đều không dễ sử dụng chút nào, đúng hơn là cảm giác không có chỗ xuống tay.

"Chẳng lẽ thực sự phải trực tiếp giao ra phòng tuyến cuối cùng của mình, cùng đối phương đem sự việc bới rõ ra sao?" Nghiêm thị có chút không cam lòng, nàng nắm giữ quyền cao chức trọng của Kinh Giao hội bao năm nay, có lúc đàm phán nào mà không chiếm được một chút tiện nghi, dù trực tiếp nói rõ đầu đuôi!

Nàng quay đầu lại nhìn Ngũ phu nhân Vương thị một cái, trong những tỷ muội này cũng chỉ có Vương thị là có năng lực phản đối quyết định của nàng, cho nên nàng xem xem đối phương có kiến nghị gì tốt hơn hay không.

"Việc bàn bạc cùng người này, do Tứ tỷ một mực làm chủ được rồi, ta không có bất cứ ý kiến gì!" Vương thị đã nhìn ra ý tứ của Nghiêm thị, nói lạnh như băng.

Nghiêm thị được lời như vậy, tâm lý mừng rỡ, hơi có chút yên tâm trở lại.

"Tốt, nếu các hạ đã không định vòng vo, vậy tỷ muội chúng ta cũng đi thẳng vào điểm chính cùng ngươi nói ra điều kiện." Lời này của Nghiêm thị vừa nói ra miệng, người đã hoàn toàn khôi phục lại phong phạm thủ lĩnh của Tam đại bang thành Gia Nguyên, cảm giác loại tiểu phụ nhân nhu nhược vô lực vừa rồi kia đã hoàn toàn biến mất, trên người tản mát ra uy nghiêm của bậc

bề trên già dặn.

"Được, đây mới là đối thủ ta muốn đàm phán!" Hàn Lập khẽ mỉm cười.

"Ngươi chỉ cần tiêu diệt bọn đáng chết đối đầu với Kinh Giao hội là Ngũ Sắc môn và Độc Phách sơn trang, để cho Mặc phủ ta không còn bận tâm về sau, ta liền lập tức đem Noãn Dương bảo ngọc hai tay dâng lên, bao gồm cả để cho ngươi chọn trong đám người Thải Hoàn một người làm vợ."

"Nhưng nếu định trì hoãn dùng sức mạnh chiếm đoạt, hoặc trì hoãn ép buộc tỷ muội chúng ta nói ra, vậy các hạ đã làm ra chủ ý sai lầm rồi, ta sớm đã đem bảo ngọc đưa cho người tâm phúc rồi, nếu chỉ cần có một ngọn gió thổi động cỏ, sẽ lập tức hủy diệt bảo ngọc, để cho chúng ta đồng quy vu tận." Nghiêm thị thần sắc hiên ngang nói.

"Nghiêm phu nhân cũng không sợ gió lớn xẹt qua đầu lưỡi sao! Để cho một mình ta diệt Ngũ Sắc môn và Độc Phách sơn trang? Các ngươi còn thiếu chân thực mà muốn đạt được ư!" Hàn Lập tựa hồ đối với sự uy hiếp của Nghiêm thị sớm đã có tính toán, không hề kinh hoảng.

Hắn sớm biết Noãn Dương bảo ngọc kia, khẳng định không phải cậy mạnh là có thể vào tay được, đối phương ngoài miệng nói uy hiếp ra, còn không biết che dấu bao nhiêu chiêu phía sau. Bởi vậy bắt đám người đối phương cưỡng ép hỏi nơi dấu bảo ngọc, đó chỉ là hạ sách, tốt nhất chính là làm cho đối phương tự mình cam tâm tình lấy ra mới hay.

"Hàn công tử chẳng phải là tu tiên giả sao? Những người trong giang hồ này sao lại là đối thủ của các hạ được, huống chi chúng ta cũng không khiến ngươi giết sạch tất cả bang chúng của đối phương, chỉ là muốn làm cho một số đại đầu mục của đối phương biến mất là được." Lần này là thiếu phụ diễm lệ Tam phu nhân, sau khi cho Hàn Lập một nụ cười khêu gợi động lòng người, miệng phả ra hương thơm của hoa lan tiếp lời nói.

"Tu tiên giả thì sao? Tu tiên giả khác ta không biết, nhưng bản

thân ta có bao bản lĩnh thì ta rõ mồn một, cũng sẽ không ngu đến mức một người đi đối kháng với đại bang hội mấy vạn người. Hơn nữa, các ngươi thực tưởng rằng tu tiên giả là có thể sát hại người bình thường không kiêng kỵ gì, mà không hậu họa gì sao?"

Hàn Lập mắt lạnh lùng liếc Tam phu nhân một cái, trong mắt hàn ý lạnh lẽo làm cho nụ cười của đối phương tắt hẳn, Hàn Lập đã vận Trường xuân công lên, tóm lại dưới tình huống trong lòng đã có đề phòng, ngay cả cho nàng thi triển loại mị thuật mê hồn, làm sao có thể có hiệu quả được!

"Làm sao vậy, nghe ý tứ của công tử, tu tiên giả đối với người bình thường chúng ta còn hạn chế gì mà không được?" Nghiêm thị hỏi có chút kinh ngạc.

"Tình huống cụ thể ta cũng không quá rõ, dù sao ta mới trở thành tu tiên giả không lâu, chưa có thể chân chính tiếp xúc những quy tắc này" Hàn Lập nói nhẹ nhàng, sau đó thấy Nghiêm thị tựa hồ lại muốn mở mồm nói gì đó, liền vung tay lên, ngăn đối phương mở miệng, lạnh lùng nói tiếp:

"Nhưng chỉ cần đầu óc không có khiếm khuyết, suy nghĩ một chút sẽ hiểu được, nếu tu tiên giả có thể tùy ý ra tay đối với người bình thường mà nói, những người mà các ngươi gọi là tam đại bá chủ này, thành Gia Nguyên tam đại bang hội, còn có thể tồn tại đến hôm nay? Sớm đã bị tu tiên giả tâm thuật bất chánh tiêu diệt vô số lần rồi, nói không chừng những mỹ nữ các ngươi này cũng đã sớm thành trò chơi của bọn họ."

Câu nói cuối cùng của Hàn Lập nói một chút cũng không khách khí, khiến cho đám phu nhân đối diện sắc mặt ửng đỏ, nhưng mắt lại lộ ra chút kinh hoàng.

"Nhưng đó chỉ là phỏng đoán của công tử mà thôi, cũng không nhất định là sự thực!" Nghiêm thị còn có chút chưa từ bỏ ý định, vẫn cố gắng thuyết phục Hàn Lập.

"Chỉ cần có một phần trăm có thể, bản thân cũng sẽ không đi làm cái việc tự tìm lấy đường chết." Hàn Lập căn bản không để cho Nghiêm thị một điểm ảo tưởng đường sống nào, nói không chút

khách khí.

"Chẳng lẽ các hạ là định tay không bắt giặc, đem giá trang (của hồi môn) của nữ nhi chúng ta, lấy sạch sao?" Nghiêm thị sắc mặt có chút khó coi, đặc biệt nhấn mạnh hai chữ *"giá trang"*.

Hàn Lập nghe đối phương vừa nói như thế, mặc dù thần sắc không động, nhưng trong lòng lại không khỏi trở nên có chút buồn bực.

"Âm độc trên người ta, vốn chính là phu quân các ngươi ban cho, bây giờ không tìm các ngươi quấy rầy đã là tốt lắm rồi, còn muốn thế nào?" Hàn Lập căm hận nghĩ thầm.

Nhưng Hàn Lập cũng hiểu được, lời nói như vậy lúc này nói ra khỏi miệng cũng không có chút ý tứ nào, những phu nhân này xem bộ dạng nếu không nắm được điểm có lợi trên người mình, nhất định sẽ không đưa cho *"Noãn Dương bảo ngọc"*.

Vì vậy Hàn Lập cúi đầu trầm ngâm một chút, sau đó ngẩng đầu hắng giọng một chút, nói sang sảng:

"Ta cho các ngươi hai con đường để lựa chọn, các ngươi phải chọn lấy một."

"Một là trên dưới Mặc phủ các ngươi lập tức sắp xếp hành trang lên đường, chuẩn bị rời khỏi Lam Châu, đi tìm một địa phương thế lực thù địch không đến được ẩn cư tại đó, làm một hộ phú quý bình thường, mọi người giàu sang, yên ổn nửa đời sau của các ngươi, hoàn toàn thoát ly khỏi sự chém giết của các bang phái trong giang hồ. Mà sự an toàn suốt đường đi, ta có thể hoàn toàn cam đoan, sẽ không để cho truy binh của kẻ thù xúc phạm tới các ngươi."

Hàn Lập nói tới đây ngừng lại một chút, quan sát biến hóa trên nét mặt của đám phu nhân.

Chỉ thấy ngoại trừ Nhị phu nhân Lý thị có chút máy động tâm ý ra, Nghiêm thị và Tam phu nhân Lưu thị đều trầm mặc không nói, hiển nhiên là không đồng ý đề nghị này. Mà Ngũ phu nhân Vương thị, Hàn Lập lại phải tới nhìn, bằng vào bộ mặt như núi băng đó của nàng, không thể tìm thấy điều gì hữu ích.

Hàn Lập thấy tình hình này, âm thầm cười lạnh mấy cái, Nghiêm thị và Lưu thị đều là người rất có dã tâm, bắt các nàng buông xuống quyền lực của Kinh Giao hội, đi làm nữ nhân chốn thôn dã, các nàng khẳng định sẽ không nguyện ý, vậy là hắn đưa ra đề nghị này thì việc đã sáng tỏ rồi.

"Vẫn còn một lựa chọn chứ?" Tam phu nhân thấy Hàn Lập không nói tiếp, không nhịn được hỏi một câu.

"Còn một đường…"

Hàn Lập rời khỏi ghế, đứng lên, nhìn trần nhà chậm rãi nói ra một con đường khác khẳng định đám người Nghiêm thị chắc chắn sẽ chọn.

------oOo------

Chương 119: Ý ngoại tiêu tức

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ta có thể phá lệ ra tay một lần, khiến cho hai thủ lĩnh đầu mục của hai bang hội kia biến mất, nhưng điều này chỉ giới hạn một trong hai bang hội. Bởi vì nếu như hai đại bá chủ đồng thời gặp chuyện không may mà nói, rất dễ khiến cho người ta chú ý, nguy hiểm sẽ gia tăng thành mấy lần, không đáng cho ta phải mạo hiểm. Hơn nữa ngoài hai cách này ra, ta sẽ không nhượng bộ chút nào nữa!" Hàn Lập nói xong lời này, khuôn mặt trở nên đanh lại, không mở miệng nữa, hắn lạnh lùng chờ đám phu nhân đưa ra câu trả lời.

Đám người Nghiêm thị sau khi nghe thấy Hàn Lập nói ra cách lựa chọn thứ hai, trên mặt không che giấu được vẻ vui mừng lẫn sợ hãi, nhưng các nàng sau khi nhìn nhau, vẫn không quyết định ngay.

"Các hạ có thể để cho tỷ muội bọn thiếp thương lượng một chút, rồi trả lời lại cho công tử được không, dù sao đây không phải là chuyện nhỏ, đám bọn thiếp chính phải lo lắng chu toàn một chút mới được!" Nghiêm thị thận trọng nói.

"Đương nhiên có thể, ta không phải người không thông tình đạt lý. Nhưng chậm nhất là sáng mai, phải có câu trả lời, để cho các ngươi thời gian cả ngày, cũng đủ để các ngươi thương lượng kỹ lưỡng rồi." Hàn Lập sau khi nói xong lời này, liền không để ý tới chúng nữ nữa, nghênh ngang bỏ đi.

Hàn Lập xuống lầu nhỏ, cũng không có về căn phòng đầu hồi, mà dưới ánh mắt kỳ quái của đám đại hán, vênh váo ra khỏi Mặc phủ, dọc theo đường đi sau khi xác định không có người nào theo dõi, Hàn Lập rốt cục về tới khách sạn mà mình trọ.

Vừa bước tới cửa lớn của khách sạn, Tôn Nhị Cẩu vội vội vàng vàng tiến lên nghênh đón.

"Định nói gì, tới trong phòng ta rồi hãy nói!" Không đợi cho Tôn Nhị Cẩu mở miệng nói chuyện, Hàn Lập thản nhiên căn dặn.

"Dạ, công tử gia!" Tôn Nhị Cẩu cung kính đi theo phía sau Hàn Lập.

Vào tới trong phòng, Hàn Lập đi tới bên cạnh giường, vươn vai một cái, mới thờ ơ hỏi: *"Xem ngươi trở thành bộ dạng thế này, chẳng lẽ có việc gì rất quan trọng cần nói cho ta biết sao?"*

"Công tử, đích xác có chút đại sự không xong, cần phải bẩm báo với lão nhân gia ngài." Tôn Nhị Cẩu hơi tiến lên trước nửa bước, nói có chút thần bí.

"Định nói cái gì cứ việc nói thẳng, không cần phải ra vẻ." Hàn Lập liếc xéo Tôn Nhị Cẩu một cái.

*"Hắc hắc! Không phải tiểu nhân cố tỏ ra thần bí, mà đúng là có việc không xong đã phát sinh! Tiểu nhân thu được tin tức xác thực, gần đây nhất có một nhóm đông thần tiên ước hẹn tụ tập tại phụ cận thành Gia Nguyên, mở cái gì "*Thần tiên đại hội*", nghe nói chỉ cần có thể tham gia hội này, phàm phu tục tử cũng có thể lập tức thành tiên, trở thành một vị tiên gia."* Tôn Nhị Cẩu nói phun cả nước miếng.

"Thần tiên?" Hàn Lập có chút sửng sốt.

"Đúng vậy, đã có người chính mắt nhìn thấy qua, những loại thần tiên này có thể đằng vân giá vũ, còn có thể phóng điện phun lửa! Công tử ngươi nói xem, nếu như không phải người có phúc lớn, làm sao có thể tùy tiện chứng kiến thần tiên đó được." Tôn Nhị Cẩu nói có chút đố kỵ, xem bộ dạng đó của hắn, trước đó những người hận không thể nhìn thấy thần tiên, tất cả đều đổi thành bản thân hắn.

Hàn Lập lúc này đã sáng tỏ, thần tiên theo như lời Tôn Nhị Cẩu chính là tu tiên giả, chỉ là người trong bang phái bọn họ làm sao có thể biết chuyện đụng chạm của tu tiên giả được? Hàn Lập có chút giật mình.

"Ngươi là thế nào mà biết việc này? Người biết được tin tức này rất nhiều à?" Hàn Lập thấy hứng thú.

*"Tin tức này tuyệt đối đáng tin cậy, là huynh đệ trong bang ta chính tai nghe thấy, nhưng bởi vì bang chủ sợ thần tiên trách tội, cho nên hạ lệnh cấm truyền ra, chỉ có cấp cao của "*Tứ bình bang*" chúng ta mới biết được tin tức này. Mà ta lấy được tin mật này cũng là từ một vị cấp cao ở đó say rượu. Ta thiết nghĩ cao nhân như công tử đối với cái này nhất định cảm thấy hứng thú, cho nên liền vội vàng chạy tới, vừa đúng lúc công tử trở về."* Tôn Nhị Cẩu tranh công ân cần nói.

"Ồ! Khổ cực cho ngươi quá, ta sẽ không quên! Nhưng trước tiên hãy nói cụ thể bang chúng kia làm sao có thể tránh được tai mắt của thần tiên, nghe được tin tức đó?" Hàn Lập chỉnh lại thần sắc, bắt đầu truy hỏi nghiêm chỉnh, điều này có thể liên quan quan tới độ tin cậy của tin tức, vì thế Hàn Lập không dám bất cẩn chút nào.

"Ta cũng là nghe bề trên say rượu kia nói thôi, sự việc là như vậy…" Tôn Nhị Cẩu không dám nói láo, đem chuyện mà hắn đã nghe được thành thực nói cho Hàn Lập.

Thì ra tên bang chúng lấy được tin tức này cũng là một đầu mục nhỏ của Tứ bình bang, vốn mấy ngày trước hắn đến ngoài thành phía Tây làm cuộc mua bán lớn, nhưng ai ngờ tình báo có lầm lẫn, đối phương quá khó giải quyết, ngược lại bị chém giết tơi bời, phải chạy trốn vào rừng.

Vì trốn tránh sự truy sát của đối phương, hắn trốn đến một cánh rừng gần đó lánh vào bên trong một cái cây rỗng, nhưng ai ngờ địch nhân còn chưa tìm tới cửa, thì đột nhiên có một con quái ưng hai đầu vô cùng to lớn từ trên trời hạ xuống, chính cái bề ngoài kinh khủng của con ưng khổng lồ đó đã làm cho bang chúng sợ đến hồn phi phách tán.

Người này trước nguy cơ trái lại cũng cơ trí, không ngờ đột nhiên nghĩ ra cách sử dụng *"Quy tức công"* lưu truyền rất rộng rãi trên giang hồ, làm cho khí tức, nhịp tim chậm lại cực điểm, chuẩn bị tiến nhập vào trong trạng thái giả chết, tránh được sự phát hiện của quái ưng.

Đúng lúc hắn sắp mất đi tri giác thì trên lưng chim ưng lại truyền đến cuộc đối thoại của một đối thanh niên nam nữ, thì ra trên lưng con ưng khổng lồ không ngờ còn có mang người, chỉ là thân hình con ưng kia quá lớn mà hắn lúc ấy vừa hốt hoảng lại khẩn trương, cho nên đã không thể kịp thời phát giác người trên lưng chim ưng.

Cứ như vậy, hắn trong mơ mơ hồ hồ nghe được đầu đuôi việc thần tiên đại hội, khi đó hắn mới biết được đôi nam nữ này nguyên lai là thần tiên, nhưng lúc này Quy tức công đã hoàn toàn phát tác, hắn trong hối tiếc liền mất đi tri giác.

Khi hắn lần nữa tỉnh lại thì đã là buổi sáng ngày thứ hai. Đôi nam nữ kia cùng quái ưng sớm đã không còn bóng dáng, vì vậy sau khi đấm ngực dậm chân hắn buộc lòng phải cúi đầu ủ rũ quay lại trong bang.

Vừa về tới nơi, hắn mau mồm mau miệng, đã không tự kìm hãm được đem việc này nói cho thượng cấp của mình, mà thượng cấp của hắn nghe được không dám giấu diếm, lại báo với bang chủ *"Viên tí"* Trầm Trọng Sơn, tiếp theo thì phát sinh việc có lệnh cấm truyền ra.

Hàn Lập sau khi nghe xong giảng giải của Tôn Nhị Cẩu, trên mặt không có biến hóa gì, nhưng trong lòng lại khó có thể kiềm chế được kích động.

Tụ hội của hàng loạt tu tiên giả! Đây thực sự là một cơ hội trăm năm không gặp, nếu như hắn có thể tham gia mà nói, vậy có thể chân chính tiếp xúc với thế giới của tu tiên giả rồi, mà không cần phải giống như bây giờ, giống như kẻ mù mò mẫm, ở trên con đường tu luyện đâm đầu loạn khắp nơi.

Hàn Lập hết sức dằn hưng phấn trong lòng xuống, suy nghĩ một chút, sau đó cố gắng trấn tĩnh hỏi:

"Người đó có nghe được, nam nữ thần tiên nói lúc nào, ở đâu sẽ cử hành thần tiên tụ hội hay không?"

------oOo------

Chương 120: Định kế đoạt bang

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thời điểm nào thì không có nói đến, chỉ là nghe khẩu khí phảng phất là ngày gần đây nhất. Về phần địa điểm mở hội hình như cũng không có nói qua." Tôn Nhị Cẩu gãi gãi đầu, có chút xấu hổ nói.

Hàn Lập lông mày nhíu chặt, xem ra tin tức mà Tôn Nhị Cẩu biết cũng không xác thực, khẳng định có rất nhiều chỗ thiếu sót.

Vì vậy hắn cúi đầu trầm ngâm một lát, trong đầu đột nhiên chợt lóe lên một tia sáng, có một chủ ý rất thần kỳ.

Hàn Lập bắt đầu cẩn thận đánh giá Tôn Nhị Cẩu, đột nhiên mỉm cười nói với hắn:

"Tôn Nhị Cẩu, mấy ngày nay ngươi làm việc khiến ta rất hài lòng, đặc biệt là tin tức cuối cùng công lao càng không nhỏ, cho nên ta chuẩn bị trọng thưởng cho ngươi!"

Tôn Nhị Cẩu vừa nghe, trong lòng mừng rỡ, trên mặt cũng không khỏi vui như nở hoa.

Không ngờ rằng chỉ cung cấp mấy tin tức nhỏ mà thôi, là có thể thu được thưởng thức của vị đại gia này, chuẩn bị muốn đền đáp xứng đáng mình. Xem ra vị này làm việc thật đúng là rất sảng khoái, không hiểu đối phương trọng thưởng thế nào cho mình, chẳng lẽ định ban cho một đống vàng bạc châu báu sao?

Tôn Nhị Cẩu không khỏi mơ mộng viển vông.

"Ngươi có hứng thú làm bang chủ Tứ bình bang hay không đây!" Hàn Lập một từ choáng váng trời đất, làm cho Tôn Nhị Cẩu sợ

đến sắc mặt đại biến, mất hồn mất vía.

"Công tử gia chòng ghẹo cái gì, chớ nên bỡn cợt tiểu nhân! Tiểu nhân bao nhiêu tài đức, như thế nào có tư cách làm người đứng đầu một bang được!" Tôn Nhị Cẩu mặt thộn ra, thì thầm nói.

"Tại sao không được? Có ta ở phía sau chống đỡ cho ngươi, một cái Tứ bình bang nho nhỏ, còn không phải dễ như trở bàn tay! Hơn nữa ngươi cam nguyện làm một đầu mục bé nhỏ trông kho như vậy cả đời sao?" Hàn Lập cười nhẹ dụ dỗ nói.

Tôn Nhị Cẩu nghe thấy lời này, trên mặt không ngừng biến đổi, vừa có vui mừng, cũng có sợ hãi, kích động thì lại càng nhiều.

Chỉ cần là một nam nhân, có ai mà không muốn có một ngày có thể ngồi ôm mỹ nhân, tay nắm quyền lớn, có thể nắm trong tay sinh tử của người khác.

Dã tâm chôn dấu ở nơi sâu nhất tại đáy lòng Tôn Nhị Cẩu, bị Hàn Lập nói mấy câu nhẹ nhàng làm bùng lên, có điều hắn còn có chỗ hơi cố kỵ, bởi vậy cũng không có lập tức mở miệng đáp ứng Hàn Lập.

"Bang chủ chúng ta và tam đại hộ pháp dưới tay võ công cũng không hề kém, công tử có thể khẳng định chế phục được bọn họ sao?" Tôn Nhị Cẩu thử dò xét thấp giọng hỏi.

"Chế phục bọn họ? Ha ha, điều này có cần thiết không! Giết sạch là được!" Hàn Lập cười lạnh nói, bộ dạng như là bọn chúng là chuyện vặt vậy.

Tôn Nhị Cẩu thấy vậy, không khỏi rùng mình một cái. Sát tính của vị công tử này thực là lớn! Nếu như không đáp ứng, e rằng bản thân cũng sẽ lập tức bị xử lý mất?

"Nếu công tử đã coi trọng tiểu nhân như thế, tiểu nhân lập tức đem cái mạng này bán cho công tử, hết thảy đều nghe theo sự phân phó của công tử gia." Tôn Nhị Cẩu dưới sự thi triển cả cứng lẫn mềm của Hàn Lập, rốt cục nguyện ý mạo hiểm một phen.

"Tốt, vậy được rồi!" Hàn Lập khẽ gật đầu hài lòng.

"Cho ta thời gian ra ngoài gần nhất của bang chủ các ngươi." Hàn Lập tùy tiện hỏi.

"Có thì có, hắn mấy ngày nay chiều nào giờ ngọ cũng đều muốn đi thanh lâu đông khách nhất Tây thành - Tiêu Tương viện, hắn gần đây nhất si mê Tiểu Kim Chi đứng đầu bảng hiệu nơi đó. Chỉ là tam đại hộ pháp kia cũng sẽ hộ tống hắn cùng đi, sợ rằng có chút khó ra tay. Không thì phải đợi mấy ngày nữa, tìm thời cơ tốt hơn!" Tôn Nhị Cẩu từ lúc đã đáp ứng, liền lập tức vì mạng nhỏ của mình và vinh hoa phú quý mà dốc hết toàn lực.

"Không cần, nếu đã biết thời gian địa điểm, vậy lấy đi cái mạng nhỏ của bọn đúng là việc dễ như trở bàn tay." Hàn Lập nói vẻ hời hợt.

"Có điều, sau khi bọn chúng chết, ngươi sợ rằng vẫn không có năng lực tiếp quản Tứ bình bang sao!"

"Đúng vậy, tiểu nhân ở trong bang chỉ là một đầu mục tầm thường, so với tiểu nhân người có thân phận cao, tư cách lão luyện hơn còn có một lượng lớn." Tôn Nhị Cẩu xấu hổ nói.

"Không quan hệ, ta đã nói cho ngươi làm bang chủ Tứ bình bang, thì nhất định sẽ làm cho ngươi trở thành. Ta sẽ đem Khúc Hồn cấp cho ngươi, đem những kẻ phản đối ngươi đều xử lý hết, cũng sẽ tạm thời theo sát để bảo vệ ngươi một khoảng thời gian." Hàn Lập tự tin nói.

Sau đó Hàn Lập vọt về phía vách phòng gõ nhẹ ba cái không nhanh không chậm, kết quả chỉ một lát sau, Khúc Hồn đã xuất hiện ở trước mặt hai người.

Đem cái này cầm dấu kỹ vào người, chỉ cần có vật ấy trong người, Khúc Hồn sẽ nghe theo mệnh lệnh của ngươi, sẽ xử lý hết địch nhân địch nhân của ngươi, giúp ngươi lên ngôi bang chủ."

*Hàn Lập từ trong áo đem ra "*Dẫn hồn chung*" kia, sau khi lấy tay vuốt nhẹ một cái, trịnh trọng giao cho Tôn Nhị Cẩu.*

Người cầm "Dẫn hồn chung*", cho dù không phải chủ nhân của Khúc Hồn, cũng có thể sai khiến Khúc Hồn, đó là một loại phương pháp khác Mặc đại phu dạy cho Hàn Lập chế ngự Khúc Hồn. Ngoài ra chỉ cần chủ nhân cũ đã nhỏ máu huyết trên* "Dẫn hồn chung*" không chết, vậy những người khác động tay chân lại trên pháp khí, cũng không mảy may tác dụng, bởi vậy Hàn Lập cũng không sợ Tôn Nhị Cẩu lòng mang nổi loạn, có chủ ý khác.*

Tôn Nhị Cẩu đã chính mắt thấy qua Khúc Hồn đại triển thần uy, bởi vậy sau khi tiếp nhận lấy tiểu chung, vui mừng lẫn sợ hãi vô song, sự can đảm lập tức liền tăng lên rất nhiều.

"Đa tạ công tử ưu ái, tiểu nhân nhất định đối với công tử sẵn sàng chết không từ nan!*" Dù sao hắn cũng rất cơ trí, biết rằng mình cho dù thực sự làm bang chủ Tứ bình bang, cũng chỉ là con rối của vị đại gia này, bởi vậy khi có cơ hội, vẫn không ngừng bày tỏ lòng trung thành.*

"Ngươi trở về chuẩn bị một chút đi! Chỉ cần vị bang chủ kia vừa chết, ngươi tức khắc thừa dịp hỗn loạn tiếp quản Tứ bình bang. Nhưng có một điểm ngươi phải nhớ kỹ, đem tên gia hỏa nhìn thấy nam nữ thần tiên đó, không hao tổn gì đem tới cho ta, ta có điều muốn hỏi hắn, nhớ kỹ chưa?*" Câu cuối cùng Hàn Lập nói nghiêm khắc vô cùng, hiển nhiên trọng thị phi thường với điều này.*

"Xin yên tâm, công tử gia! Tiểu nhân nhất định sẽ đem hắn hoàn toàn nguyên vẹn đưa tới, quyết sẽ không làm cho công tử thất vọng!*" Tôn Nhị Cẩu lập tức tay vỗ vào ngực, lập lời thề, nhìn qua bộ dạng vẻ mặt rất trung thành.*

"Biết là tốt rồi! Mang cho Khúc Hồn xuống đi. Tới lần sau khi gặp ta, ngươi chính là người đứng đầu một bang rồi!*" Hàn Lập sắc mặt không đổi dặn dò.*

"Tiểu nhân cáo lui!*" Tôn Nhị Cẩu thấy Hàn Lập ra lệnh đuổi khách, ngay lập tức cảm giác được lui ra ngoài phòng, mà Khúc Hồn thì theo sát sau đó.*

Đợi cho Tôn Nhị Cẩu vừa rời khỏi phòng, Hàn Lập liền đứng dậy, *sau khi hắn đi vòng quanh nửa vòng trong phòng, đột nhiên hé môi, khẽ thổi một tiếng sáo uyển chuyển kéo dài, kết quả một con Vân sí điểu kia từ ngoài cửa sổ lao vào, đậu ở trên vai Hàn Lập.*

*Hàn Lập từ,theo trong áo lấy ra một cái hũ nhỏ, đổ ra một viên "*Hoàng lật hoàn*" mà Vân sí điểu thích ăn nhất, khẽ nhét vào trong miệng chim, sau đó ôn nhu nói: "*Tiểu gia hỏa, đuổi theo người mới vừa ra khỏi phòng kia, nếu như hắn vừa rời phạm vi thành này muốn chạy trốn, hãy lập tức tới báo cho ta biết."

Vân sí điểu, sau nghe xong Hàn Lập nói vậy, kêu lên mấy tiếng vô cùng thông minh sáng suốt, liền lại bay ra cửa sổ, biến mất trong không trung.

------oOo------

Chương 121: Tiêu Tương viện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tâm tình của Trầm Trọng Sơn lúc này rất tốt, vì hắn đang ngồi trong một phòng ở Tiêu Tương viện, ôm lấy một người con gái cực kì kiều diễm, dùng bàn tay to lớn không ngừng sờ soạng thô lỗ trên thân hình mềm mại ấy.

Có lẽ vì Trầm Trọng Sơn có chút nóng nảy, nên người con gái diễm mị này *"hì hì"* cười duyên một hồi.

"Kim cô nương, ta thấy ngươi nên đi theo Bang chủ của chúng ta đi! Lần đầu tiên Bang chủ của chúng ta đối với đàn bà si mê như vậy, ngay cả công việc trong bang còn chưa kịp xử lý, đã vội vàng kéo chúng ta đến đây" Vừa lên tiếng là một người đen đúa mập mạp, mặc áo màu xám, người này eo như thùng đựng nước, to gấp hai lần người thường, vừa nói xong liền thở hắt ra một hơi.

"Đúng đấy, Kim Chi cô nương! Bang chủ chúng ta trong năm ngày liên tiếp, mỗi buổi chiều đều thưởng cho ngươi không ít ngân lượng. Ngươi chỉ để cho bang chủ của chúng ta ôm một lúc, ngay cả ngủ qua đêm cũng chưa một lần. Cái này cũng có vẻ không được!" Người nói chuyện lần này là một trung niên nho sinh trên mặt có một nốt ruồi đen, người này hai mắt lộ ra vẻ âm hiểm, nhìn thấy ngay là một kẻ xảo trá.

Trong phòng này, ngoại trừ Trầm Trọng Sơn còn có ba người khác, đó là Tứ Bình bang - Tam đại hộ pháp.

Tên đen đúa mập mạp là *"Cuồng quyền"* Tiễn Tiến, trông rất béo tốt, nhưng một tay *"Phong cuồng thập bát đả"* đã luyện cực kì thành thục, đánh bại không ít cao thủ danh tiếng.

Nho sinh đó là *"Độc tú tài"* Phạm Tự, mặc dù đã luyện thành một bộ *"Tuyết Phong kiếm pháp"* cực kì sắc bén, nhưng hắn thành danh bên ngoài là một kẻ tâm địa độc ác.

Mà người áo đen đứng bên cạnh nãy giờ không mở miệng, chính là kẻ có võ công cao cường nhất trong tam đại hộ pháp - *"Phi đao"* Trầm Tam. Người này có tuyệt kỹ phóng ra liên tục mười tám thanh phi đao, đã thay Trầm Trọng Sơn trừ đi không ít những cao thủ đến báo thù, hơn nữa bản thân hắn là họ hàng xa của Trầm Trọng Sơn, bởi vậy trong bang hắn là người được Trầm Trọng Sơn coi trọng nhất.

Ba người này cũng giống như Trầm Trọng Sơn, bên cạnh mỗi người đều có một người con giá xinh đẹp bồi tiếp, chỉ là những cô gái này không bằng được cô gái đang ngồi trong lòng Trầm Trọng Sơn, nàng không những kiều diễm, thân hình đầy đặn, mà còn có một loại phong tình vạn chủng.

Vị cô nương Kim Chi đang cười khúc khích, vừa nghe *"Cuồng quyền"* cùng *"Độc tú tài"* nói như vậy hai mắt lập tức đã rơm rớm, tựa hồ như lúc nào nước mắt cũng có thể rơi xuống.

"Phạm gia cùng Tiễn gia nói Kim Chi như vậy, thật là oan uổng cho Kim Chi quá. Kim Chi vừa nhìn thấy Trầm gia liền biết ngay là một anh hùng hảo hán, có thể sớm tối kề cận Trầm gia, đó là chuyện mà Kim Chi cầu còn không được".

"Chắc nhị vị không phải không biết, thân thể của ta là thuộc về Tiêu Tương viện, nếu không có sự đồng ý của Vương ma ma, Kim Chi nếu tự tiện tiếp khách sẽ bị họ hung hăng đánh chết. Không bằng, Trầm gia đi hỏi Vương ma ma đi, nếu đồng ý để cho Kim Chi tiếp khách, thì đêm nay Kim Chi nhất định sẽ hầu hạ Trầm gia thật tốt" Vị cô nương Tiêu Tương viện nói chuyện ngọt ngào như diễn kịch, khéo léo bày tỏ mỗi lòng, ra vẻ tình cảm sâu nặng với Trầm Trọng Sơn.

Nàng ta nói vừa thật vừa giả làm cho Tiễn Tiến và Phạm Tự hai người đưa mắt nhìn nhau, trong một lúc không thể nói nên lời.

Bọn họ đương nhiên không phải không hỏi qua giá qua đêm của vị Kim Chi cô nương này, chỉ là Vương ma ma nọ đưa ra một cái giá cắt cổ, viện cớ rằng tiểu Kim Chi này trước giờ chưa từng từng tiếp khách qua đêm, làm cho Trầm Trọng Sơn là người đứng đầu một bang phái cũng cảm thấy choáng váng với cái giá này, bởi vậy đến giờ vẫn chưa thỏa thuận được.

Dĩ nhiên nếu ỷ mạnh mà nói cứng cũng không ổn! Tiêu Tương viện này là sản nghiệp của một trong ba đại bang tại Gia Nguyên thành - Thiên Bá môn, làm náo loạn ở đây không phải là đi tìm chết sao!

Hai người đối với vị cô nương này cứng cũng không được mà mềm cũng không xong, đành phải chuyển sang trên người các cô nương Tiêu Tương viện, hung hăng sờ mó trên người các nàng một hồi mới chịu thôi.

"Ha ha! Đa tạ hai vị hiền đệ vì chuyện Trầm mỗ mà quan tâm! Nhưng mà không sao, hai hôm nay Trầm mỗ có được món hời, chút tiền bạc cỏn con ấy tính toán làm gì. Nhưng mĩ nhân, nàng không được nuốt lời đấy! Đến lúc đó nàng phải ngoan ngoãn mà hầu hạ đại gia ta!" Trầm Trọng Sơn đang ôm tiểu Kim Chi trong lòng, đột nhiên hướng đến hai bên má mĩ nữ mà cắn một cái, sau đó có chút tự đắc nói.

Trầm Trọng Sơn là một đại hán trước ngực lông đen tua tủa, hai cánh tay lực lưỡng so với người thường dài hơn nhiều, bởi vậy nhìn cả người giống như dã thú mặc xiêm y, thật sự xấu xí kinh người.

Nhưng một kẻ trông xấu xí, thô lỗ khó coi như vậy trong vài năm trước đã dùng một thân lô hỏa thuần thanh *"Thông Tí quyền"*, phân biệt đánh chết Tứ Bình bang tiền nhiệm đương gia *"Kim Bút"* Cẩu Thiên cùng tâm phúc *"Tứ đại kim cương"* của hắn, đoạt được vị trí bang chủ. Cho nên trong giới giang hồ tại Gia Nguyên thành, tuyệt đối thuộc vào hàng nhất lưu cao thủ có danh tiếng, không dung tha cho bất cứ kẻ nào coi thường.

"Trầm gia!" Tiểu Kim Chi bị đòn *"đánh lén"* này của Trầm Trọng Sơn, ra vẻ e thẹn vô cùng, dấu mặt vào trong áo, làm cho Trầm Trọng Sơn đắc ý cười to một trận.

"Cộc cộc! cộc cộc!" Đúng lúc này, có người đang gõ cửa phòng.

"Ai đó?" Gã mập *"Cuồng quyền"* Tiễn Tiến lúc này đang có chút khó chịu, tức giận quát hỏi.

"Thưa mấy vị đại gia, tiểu nhân mang rượu đến" Bên ngoài phòng truyền đến thanh âm của một nam tử trẻ tuổi.

"Vậy còn không mau mang đến đây, Tiễn gia ta đang lo rượu quá ít đây" Hắc bàn tử nghe vậy, không suy nghĩ liền nói.

Lời Tiễn Tiến vừa nói xong thì một gã thanh niên mặc y phục sai vặt đi đến, gã thanh niên này tướng mạo bình thường, hai tay đang bưng một cái mâm, trên mâm là một ít thức ăn cùng hai bầu rượu.

"Nhanh mang rượu đến đây, đại gia muốn nếm thử trước mùi vị thế nào!" Tên mập Tiễn Tiến là một tên nghiện rượu điển hình, bởi thế vừa mới thấy hai bình rượu hai mắt hắn liền sáng lên, không ngừng nhốn nháo đứng dậy.

"Vâng, tiểu nhân mang lên cho ngài đây!" Gã sai vặt này đi lên vài bước, mang rượn đặt lên bàn.

Gã mập vừa thấy bầu rượu, lập tức đưa tay chộp lấy, liếm môi một cái uống thử xem mùi vị thế nào.

"Chậm đã, tên mập!" Tên mặc áo đen Trầm Tam nãy giờ vẫn im hơi lặng tiếng đột nhiên mở miệng quát lên, ngăn cản Tiễn Tiến uống rượu.

------oOo------

Chương 122: Độc sát

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Sao thế?" Tiến Tiễn cảm thấy kì quái liền hỏi, nhưng hắn rất tính nhiệm Trầm Tam, liền vô ý thức dừng lại.

"Vừa rồi kẻ bưng thức ăn lên không phải là ngươi, hắn đâu rồi?" Trầm Tam không để ý đến sự nghi hoặc của gã mập, ngược lại còn từ từ đặt tay lên túi đựng đao bên hông, nhìn chằm chằm vào gã sai vặt lạnh lùng hỏi.

"Bởi vì khách nhân đông quá, Lí Nhị vừa mới chạy ra ngoài, tiểu nhân đến đây thay thế hắn. Đại gia, có việc gì không?" Gã sai vặt bị Trầm Tam nhìn chằm chằm, sắc mặt trắng bệch không còn chút máu, kinh hoàng thất thố trả lời.

Nhìn thấy biểu hiện của người này thần sắc của Trầm Tam có phần hòa hoãn lại, bất quá dường như hắn vẫn chưa yên tâm, quay đầu sang tiểu Kim Chi đang ngồi trong lòng Trầm Trọng Sơn hỏi:

"Kim cô nương, cô biết người này không? Hắn là người của Tiêu Tương viện sao?"

"Người này.?" Vị cô nương Kim Chi này, vẻ mặt lộ ra nét khó xử, cuối cùng có chút xấu hổ nói:

"Không dám dối gạt Trầm gia, người này thoạt nhìn rất quen mắt, nhưng mà Tiêu Tương viện chúng ta, từ trên xuống dưới mấy trăm nhân khẩu ta cũng chưa thấy qua người này, nhưng đó cũng không phải chuyện gì lạ".

"Ha ha! Tiểu Tam, ngươi làm thế không phải là làm khó Kim Chi cô nương sao? Làm thế nào một đại mĩ nhân lại nhận biết được một tên hạ nhân đây? Chẳng lẽ ngươi cho rằng đây là sát thủ bên ngoài trà trộn vào sao?" Trầm Trọng Sơn cúi đầu xuống ngực

diễm nữ hít một hơi dài, dửng dưng nói.

"Đại ca, chúng ta kiếm cơm bằng ngọn đao, cẩn thận một chút vẫn hơn!" Sắc mặt Trầm Tam không có biểu tình gì, nhưng ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chằm chằm vào gã sai vặt.

"Hắc hắc, người này cước bộ yếu ớt, hai mắt vô thần, vừa nhìn đã biết ngay là người không có võ công. Nếu như vẫn còn lo lắng, ta có một biện pháp để kiểm tra thật giả cho mọi người cùng yên tâm" Độc tú tài Phạm Tự đột nhiên cười lạnh vài tiếng, âm âm nói.

Hắn luôn bất mãn với việc Trầm Tam gia nhập Tứ Bình bang sau mình nhưng lại được Trầm Trọng Sơn tín nhiệm, luôn tự cho rằng mình là người túc trí đa mưu nhất Tứ Bình bang, lần này hắn muốn cho Trầm Tam mất mặt một chút.

"Hả, có phương pháp? Phạm lão đệ thử một lần xem" Trầm Trọng Sơn mặc dù mặt ngoài nói hào khí vạn phần nhưng kỳ thật lại rất quý cái mạng nhỏ của mình, bởi vậy lập tức đổi giọng, đồng ý để cho Phạm Tự thử một lần.

"Người này đương nhiên không biết võ công, không thể gây khó khăn cho chúng ta, có chăng đã động thủ động cước vào rượu và thức ăn. Cho nên chúng ta bắt hắn ăn uống thử rượu thịt, mỗi thứ một miếng, như vậy chẳng phải rõ ràng sao!" Độc tú tài tin tưởng nói.

"Phạm huynh! Ý kiến hay! Tiểu tử, trước tiên ngươi hãy uống ngụm rượu này cho đại gia, rồi cũng nếm thử chút rau này đi. Nếu ngươi có chút chần chừ, đại gia lập tức cắt đầu ngươi xuống." Hắc bàn tử Tiễn Tiến vỗ tay mừng rỡ, sau đó trừng mắt nhìn gã sai vặt, lớn tiếng quát tháo.

Gã áo đen Trầm Tam vừa nghe Phạm Tự nói như vậy, biết rằng đó là phương pháp chính xác, cũng không mở miệng biện bác, thờ ở lạnh nhạt đứng lên.

Về phần Trầm Trọng Sơn và tiểu Kim Chi trong lòng cũng không có ý kiến gì cả.

Vì thế gã sai vặt dưới sự giám sát của mấy người, vẻ mặt nghiêm trọng, phân biệt uống một chén rượu, nuốt vài miếng rau vào bụng.

Chứng kiến người này sau khi uống rượu, ăn thức ăn vẫn bình yên vô sự, trên mặt Phạm Tự lộ ra vẻ đắc ý, hắn quay quay về phái Trầm Tam thâm ý nói: *"Xem ra Trầm lão đệ cẩn thận thái quá rồi, người này thật sự là một gã hạ nhân mà thôi, lần sau ngàn vạn lần đừng để mọi người mất tửu hứng!"* Nói xong, hắn gắp rau bỏ vào miệng, thản nhiên nhai nuốt.

"Hừ" Trầm Tam hừ một tiếng, cũng không để ý đến những lời chỉ dâu mắng hòe của Phạm Tự, nhưng cả người cũng buông lỏng về lại chỗ ngồi.

"Ha ha! Không có việc gì cả! Thì ra là hiểu lầm thôi!" Trầm Trọng Sơn đương nhiên biết hai thuộc hạ của mình bất hòa, bất quá lúc này hắn đang vui vẻ, nên ra vẻ hào sảng *"Ha ha"* cười nói.

"Nếu chỉ là hiểu lầm, ngươi có thể lui xuống, ít bạc này xem như thưởng cho ngươi!" Trầm Trọng Sơn đưa ra hai lượng bạc thưởng cho gã sai vặt.

"Tạ… tạ đại gia, vậy tiểu nhân xin phép cáo lui!" Gã sai vặt vừa thấy bạc liền mừng rỡ, hoan hỉ lui ra ngoài, cũng thuật tay đóng cửa phòng lại.

"Ai da! Trầm gia ra tay thật là hào phóng, sau này đối với Kim Chi cũng không được hẹp hòi đấy!" Trong phòng truyền ra tiếng nũng nịu của tiểu Kim Chi.

"Đương nhiên tiểu mĩ nhân, ngươi chính là bảo bối trong lòng ta mà! Chỉ cần ngươi đối tốt với đại gia, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi! Nào, các huynh đệ! Cùng ta cạn một chén, hôm nay không say không về!" Thanh âm của Trầm Trọng Sơn vang ra khỏi phòng, ngoài cửa phòng gã thanh niên nghe được rất rõ ràng.

Gã thanh niên ngoài cửa đột nhiên cười lạnh, cũng không lập tức rời đi, mà lặng lẽ vòng ra mái hiên biên cạnh, giống như u linh mà đứng bất động, tựa hồ như đang đợi gì đó.

Ước chừng thời gian khoảng một chén trà, trong phòng đột nhiên truyền đến một tiếng kêu hoảng sợ: *"Có độc! Trong rượu và thức ăn này có độc, ta trúng độc rồi!"* Vừa dứt lời, người này quỷ dị cười to hai tiếng, rồi thanh âm im bặt. Nghe giọng nói đúng là gã hắc bàn tử Tiễn Tiến.

"Lũ khốn khiếp! Các ngươi dám âm mưu hại bổn bang chủ, ta sẽ lấy mạng các ngươi!" Trầm Trọng Sơn hoảng sợ thét lên, nhưng cũng đã quá muộn, không tự chủ được cười khan hai tiếng, sau đó cũng mất mạng ngã lăn ra đất.

"Độc tú tài" Phạm Tự cùng Trầm Tam sợ hãi nhìn nhau, cả hai đồng thanh nói:

"Gã sai vặt kia, là hắn hạ độc".

"Vậy chắc chắn hắn có giải dược!"

Hai người lập tức như bị lửa đốt, đẩy hai người con gái bên cạnh ra, hướng ra ngoài cửa vọt tới.

Nhưng đáng tiếc là vừa đến cửa phòng, bọn họ đột nhiên *"ha ha"* hai tiếng, từ từ ngã xuống đất.

*"Xem ra tên hắc bàn tử ăn nhiều nhất, cho nên độc tính phát tác sớm nhất! Về phần Trầm Trọng Sơn ăn cũng không ít nên là người thứ hai. Về phần gã áo đen và tên nho sinh ăn ít hơn nhiều, nhưng "*Tiêu Hồn Tán*" của ta độc tính vô cùng mãnh liệt, cho dù chỉ nuốt một giọt, sẽ chết chắc không thể nghi ngờ"* Gã thanh niên thản nhiên suy tính, sau khi đợi một hồi mới đẩy cửa phòng đi vào.

Chỉ thấy trong phòng không còn một ai sống sót, ngay cả tiểu Kim Chi cùng ba nữ tử bồi rượu cũng đã khí tuyệt thân vong.

Hàn Lập cẩn thận dò xét một hồi, xác định trong phòng không còn ai sống sót, mới nhẹ nhàng rời khỏi.

"Sau khi tin tức Trầm Trọng Sơn bị đầu độc chết truyền ra ngoài,

mọi người sẽ nghĩ rằng là do kẻ thù trong giang hồ giết, không có bất cứ phiền toái gì cho ta" Hàn Lập ung dung đi trên đường, thầm nghĩ.

"Thanh Linh tán này thật sự hữu dụng, chỉ cần ban đầu nuốt vào một viên, chẳng những có thể phòng được bách độc, mà ngay cả các loại mê hương cũng có tác dụng, lần trước cũng dựa vào cái này mà trêu chọc đám người Nghiêm thị" Hắn có cười cười có chút cổ quái, không nhịn được sờ vào bình chứa *"Thanh Linh tán"* trong áo.

Hàn Lập đi trên con đường vắng vẻ về khách sạn, vừa về đến phòng liền nằm ngay lên giường, liền chìm vào giấc ngủ.

Đây là một thói quen vô thức của Hàn Lập, mỗi lần liên quan đến một sự việc quan trọng, hắn đặc biệt phải ngủ, có thể trong giấc ngủ mà thả lỏng một cách tốt nhất tinh thần và thân thể đang mệt mỏi.

Khi Hàn Lập ngủ được một lúc, người của Tiêu Tương viên rốt cục cũng phát hiện ra Trầm Trọng Sơn và ba vị hộ pháp đã chết, bởi vậy tin tức nhanh chóng truyền đến Tứ Bình bang, ngay lập tức khiến cho rất nhiều người động tâm.

Không một ai muốn tra xét nguyên nhân cái chết của Trầm Trọng Sơn, bởi vì tại Gia Nguyên thành, cá lớn nuốt cá bé là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Trầm Trọng Sơn cũng sát hại bang chủ tiền nhiệm mà lên được vị trí này. Bởi vậy, các đầu mục lớn nhỏ trong Tứ Bình bang, chỉ quan tâm cái ghế bang chủ sẽ do ai đứng ra đảm nhiệm.

Vì tại đây không có người đứng ra ứng cử, lại trong tình huống không ai phục ai, một hồi tranh đoạt địa vị bang chủ diễn ra, rốt cuộc trong nội bộ Tứ Bình bang cũng bạo loạn.

Kết quả buổi sáng ngày thứ hai, một nhân vật tầng dưới, từ đám bang chúng phổ thông mà nổi lên, kinh ngạc phát hiện, cả Tứ Bình bang dĩ nhiên ngạc nhiên nhìn không chớp mắt tiểu đầu mục Tôn Nhị cẩu này.

Gả Tôn Nhị Cẩu này trong một buổi tối đã giết sạch các nhân vật cao tầng phản đối hắn, dưới tình huống không ai dám đứng ra ngăn cản, thuận lợi leo lên vị trí bang chủ Tứ Bình bang, hơn nữa trong ngày thứ hai hắn phát thiếp mời cho các bang hội khác phía Tây thành, xác nhận hắn thực sự kế thừa vị trí bang chủ.

Mà người đứng sau tạo nên sự kiện này là Hàn Lập, sau khi ăn no ngủ kĩ, giờ đã có mặt tại Mặc phủ, nhưng là ở trong một tiểu lâu khác, trước mặt vẫn là Nghiêm thị cùng các vị phu nhân xinh đẹp. Chỉ là phía sau các nàng, còn có ba vị mĩ nữ tiếng lành đồn xa tại Gia Nguyên thành - Mặc thị tam kiều.

Mặc Ngọc Châu cùng Mặc Thải Hoàn, Hàn Lập đã từng gặp qua, bởi vậy ánh mắt hắn tập trung về phía nghĩa nữ của Mặc đại phu - Mặc Phượng Vũ.

Mặc Phượng Vũ là một mỹ nữ mặc áo vàng có khuôn mặt trái xoan, nhìn qua khoảng 16-17 tuổi, cả người tú khí phi thường, làm cho Hàn Lập có cảm giác nàng rất xinh xắn đáng yêu.

Lúc này Mặc Phượng Vũ bị Hàn Lập nhìn chằm chằm, có chút ngượng ngùng cúi đầu xuống, lộ ra cái cổ thon thả trắng muốt nhẵn nhụi, làm cho Hàn Lập không khỏi âm thầm nuốt nước bọt vài cái.

"Hàn công tử, không nên sau mê ngắm Phương Vũ nhà ta như thế chứ! Phượng Vũ nhà ta da mặt rất mỏng! Chúng ta có tiếp tục chủ đề hôm qua không nào!" Tam phu nhân cười hồ mị, õng ẹo nói với Hàn Lập

------oOo------

Chương 123: Giao dịch

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đề tài? Đề tài gì, ta hỏi tới quyết định cuối cùng của các nàng! Rời nơi đây hay là ẩn cư? Hay là để ta ra tay đánh chết đối thủ của các nàng?" Hàn Lập đem ánh mắt từ trên người mĩ nữ áo vàng thu hồi lại, không hề khách khí nghiêm túc nói.

Nghiêm thị nghe Hàn Lập nói vậy, hơi nhíu mày, hướng Hàn Lập chậm rãi nói:

"Hàn công tử, đừng nóng vội! Tỷ muội bọn ta hôm qua sau khi suy đi nghĩ lại, vẫn chọn cách thứ hai. Bất quá thế này đi! Chúng ta hi vọng thay đổi một chút.

"Ta hình như đã nói qua, không hi vọng mấy vị phu nhân mặc cả. Chuyện này không thay đổi được, hoặc là hoàn toàn đáp ứng điều kiện của ta, hoặc là chọn cách thứ hai*" Hàn Lập đột nhiên biến sắc nói.*

"Công tử thấy dung mạo của mấy đứa con gái ta thế nào?*" Nghiêm thị không để ý tới Hàn Lập không vui, đột nhiên đổi đề tài, chuyển sang trên người ba tỷ muội Mặc thị vào.*

"Quốc sắc thiên hương, trời sanh tú lệ có thể dùng để khen ngợi mấy vị tiểu thử, tuyệt không phóng đại!*" Hàn Lập lặng người, nhưng lập tức khẽ cười nói, hắn mơ hồ có chút minh bạch chủ ý của Nghiêm thị khi nhắc tới vấn đề này rồi.*

"Yêu cầu của chúng ta cũng không quá đáng, chỉ cần các hạ có thể tiêu diệt đầu lĩnh của Ngũ Sắc môn và Độc Bá sơn trang, chúng ta không chỉ đưa bảo ngọc cho các hạ giải độc, mà còn có thể đem tỷ muội bọn nó ba người gả cho các hạ làm thê thiếp, các hạ vừa rồi không phải là luôn luôn ngắm nhìn Phượng Vũ sao! Chỉ cần các hạ đáp ứng, nàng ta sẽ là người của Hàn gia rồi!*" Nghiêm thị chỉ mấy người Ngọc Châu ở sau lưng, nghiêm túc* *nói.*

"Tứ nương!"

"Mẹ*".*

Mặc Ngọc Châu và Mặc Thái Hoàn vẻ mặt đại biến, không kềm nổi mà kêu lên, hiển nhiên hai người trước đó chưa từng nhận được tin tức gì liên quan, bây giờ lại bị Nghiêm thị dễ dàng đồng ý, làm cho kinh ngạc tới mặt mày thất sắc.

Mà Mặc Phượng Vũ ngoại trừ sắc mặt có chút tái nhợt ra thì vẫn còn có thể trấn tĩnh.

Cũng không trách bọn họ kinh hoàng như vậy, Hàn Lập tướng mạo bình thường, với như ý lang quân trong lòng hai người, kém một trời một vực, không xứng đáng chút nào, việc này khiến cho bọn họ làm sao mà cam tâm gả cho Hàn Lập.

"Im miệng! Việc này ta cùng di nương các ngươi đã quyết định rồi, không cho các ngươi phản đối, nếu không lập tức bị đuổi khỏi Mặc phủ" *Nghiêm Thị trầm mặt lại, lạnh giọng nói.*

Lời vừa nói ra, làm cho ba tỷ muội Mặc thị sợ ngây người.

Mặc Ngọc Châu khẽ cắn môi, sắc mặt xanh lét, mà Mặc Thái Hoàn thì thất hồn lạc phách nhìn Nhị nương và Ngũ nương bình thường yêu thương nàng nhất, ánh mắt lộ ra vẻ khẩn cầu. Chỉ có Mặc Phượng Vũ vẫn còn tốt hơn một chút, nhưng thân thể đã hơi run, dựa vào bức tường phía sau không hề động đậy.

"Đừng ép mấy vị tiểu thư! Điều kiện của các người ta không thể đáp ứng. Vẫn là câu nói cũ, bất luận là điều kiện gì, ta cũng không mạo hiểm vô ích, mạng nhỏ của ta, vẫn còn rất đáng quý!" *Hàn Lập trầm mặc một lúc, trầm giọng đáp, thẳng thửng cự tuyệt đề nghị của Nghiêm thị.*

Muốn nói Hàn Lập đối diện với ba tỷ muội Mặc thị xinh đẹp như hoa mà không động tâm, đó là thuần túy là nói dối. Nhưng Hàn Lập tử tế cân nhắc, muốn thực sự nói tru sát hai vị bá chủ khác *của Lam Châu, đây khẳng định không thể che dấu được người hiểu biết, muốn gây ra họa sát thân.*

Chỉ cần suy nghĩ một chút, sau khi Ngũ Sắc môn và Độc Bá sơn trang hạ đài, Nghiêm thị khẳng định sẽ khiến Kinh Giao hội quật khởi, thành người thu hoạch được lợi ích lớn nhất.

Hơn nữa một tên xa lạ như bản thân mình tự nhiên xuất hiện ở Mặc gia phủ, lại bỗng chốc lấy cả Mặc thị tam kiều, đây không phải là công bố cho người khác, bản thân chính là công thần lớn nhất và hung thủ sát nhân trong việc này sao!

Nếu như bởi vì vậy mà dẫn dụ lực lượng thần bí có liên quan tới tu tiên giả tới, tên tu tiên giả nửa vời như hắn tuyết đối không được tốt lành gì, mạng nhỏ cũng không bảo vệ nổi, vậy thì lấy ba tỷ muội Mặc thị thiên kiều bá mị cũng có tác dụng gì?

Cho nên Hàn Lập mới âm thầm cười khổ, từ chối ba vị đại mỹ nữ hoạt sắc sanh hương.

Còn ba tỷ muội Mặc thì có thích hắn hay không, Hàn Lập ngược lại không quan tâm, chỉ cần có thể đoạt được thân thể của đám mỹ nữ này, vậy đoạt được tim bọn họ, còn không phải là việc sớm muộn hay sao! Bất quá hiện tại nói ra thì hết thảy đã không có tác dụng, ba tỷ muội Mặc thị này đối với Hàn Lập mà nói, là củ khoai lang cầm bỏng tay, đó tuyệt đối không thể trêu vào! Hắn hôm nay chỉ muốn diệt trừ tận gốc hàn độc trên người một cách nhanh nhất, sau đó rời khỏi cái nơi thị phi này, còn sau đó Mặc phủ là họa hay là phúc, cũng chẳng có liên quan gì tới hắn.

Lời từ chối của Hàn Lập vừa nói ra, mặc dù làm cho đám người Nghiêm thị sắc mặt rất khó coi, nhưng lại tăng hảo cảm của Mặc thị tỷ muội lên rất cao, Mặc Thải Hoàn nhỏ nhất, thậm chí cười ra nước mắt, hướng Hàn Lập làm mặt quỷ.

Ngay cả ánh mắt của Mặc Ngọc Châu và Mặc Phượng Vũ nhìn Hàn Lập cũng đã nhu hòa lại rất nhiều, nhìn hắn với một con mắt khác.

Nghiêm thị thở dài, cùng với đám người Lí thị đưa mắt ra hiệu một *lúc, liền chuyển người, bộ dáng không thể tránh được nói:*

*"*Hàn công tử nếu không đồng ý, vậy thì thôi! Chúng ta sẽ làm theo điều kiện của công tử, chỉ cần Hàn công tử có thể giết được trang chủ Độc Bá sơn trang *"Nộ sư"* Âu Dương Phi Thiên, chúng ta sẽ giao Noãn Dương bảo ngọc, để cho các hạ giải độc.

"Ha ha! Mấy vị phu nhân tâm kế thật tốt! Ta nghe nói Âu Dương Phi Thiên người này đang tuổi tráng niên, hơn nữa không có con cái, nếu sau khi ông ta chết, chắc chắn Độc Bá sơn trang sẽ lập tức sụp đổ, thuộc hạ sẽ chia năm sẻ bẩy, chẳng rỗi rãi mà băn khoăn tới Kinh Giao hội" Hàn Lập vuốt mũi, khẽ cười nói.

Nghiêm thị nghe Hàn Lập nói vậy, lườm Hàn Lập một cái.

"Không chỉ ngươi nói vậy, ngươi biết vị Ngô Kiếm Minh kia là ai phái tới không? Chính là vị Âu Dương bá chủ này sai tới, hơn nữa hắn còn là đệ tử thứ bảy của Âu Dương Phi Thiên, rất được sủng ái".

"Vị trang chủ Độc Bá sơn trang này là đồng lứa với phu quân bọn ta, kém không nhiều tuổi, luôn nung nấu hùng tâm muốn xưng bá toàn bộ Lam Châu. Cho nên hắn mới dùng tới sách lược trước yếu sau mạnh, mưu cầm trước tiền diệt Kinh Giao môn chúng ta, sau đó mới đối phó với Ngũ Sắc môn".

"Hắn mấy năm trước từng cổ động nghĩa đệ Mã Không Thiên của phu quân ta, cùng với nhị đệ tử Triệu Khôn của phu quân, định chia rẽ Kinh Giao môn, kết quả tỷ muộ ta biết rõ, giết hai tên đó và đồng đảng trước. Nhưng Kinh Giao môn cũng vì vậy mà tổn hại lớn tới thực lực, bị đại quân của Độc Bá sơn trang đánh lui liên tiếp, Kim Giao hội bất đăc dĩ chỉ đành co cụm lại, cố thủ Gia Nguyên thành".

Nghiêm thị tiết lộ một ít bí ẩn có liên quan tới Kinh Giao môn.

"Nhưng thế lực các người tại Gia Nguyên thành hôm nay, dường như cũng chả to lớn gì, Độc Bá sơn trang sẽ không thêm phần hăng hái, tiêu diệt các ngươi chứ?" Hản Lập suy nghĩ một lúc, có chút không hiểu hỏi.

"Hì hì! Tên cuồng đồ Âu Dương Phi Thiên đó không dám tấn công nơi này, tự nhiên là có đạo lí của hắn. Nếu như muốn biết, chỉ cần đáp ứng điều kiện cũ đầu tiên của tỷ muội ta, ta sẽ nói cho công tử" Tam phu nhân cười khanh khách, nửa thật nửa giả dịu giọng nói.

"Ha ha! Vậy thì nói làm gì, ta chỉ có chút tò mò mà thôi!" Hàn Lập vẫn tỉnh bơ.

"Thiệt là! Một điểm cũng không giống nam tử hán, ra một chút sức như vậy, cũng không nguyện ý!" Tam phu nhân bĩu môi, giống như đang liếc mắt đưa tình với Hàn Lập.

Đám người Nghiêm thị đối với cử động của Tam phu nhân ngoảnh mặt làm ngơ, nhưng ba tỷ muội Mặc thị lại có chút mặt hồng tai đỏ. Dẫu sao thì trưởng bối của mình và tên gia hỏa vốn muốn đem bọn mình gả cho đang trêu ghẹo nhau trước mặt, điểm này cũng thật là không thể nào nói nổi.

Mặc Thái Hoàn bĩu môi, hung hăng lườm Hàn Lập một cái.

Nhưng Hàn Lập tựa như không phát hiện, vẫn cứ ta theo ý ta giảng đạo: *"Tam phu nhân nói thật là quá dễ dàng, một điểm lực này có thể liên lụy tới cái mạng nhỏ của tại hạ, không làm nam tử hán cũng được! Chỉ cần vẫn còn là một nam nhân là được rồi"*.

Có lẽ câu nói cuối cùng của Hàn Lập đã lộ ra mấu chốt, chẳng những làm cho Tam phu nhân ngồi đối diện sững sờ, hé miệng cười rộ lên, ngay cả Nhị phu nhân Lý thị và Nghiêm thị cũng hơi không vui.

"Công tử định lấy mạng Âu Dương Phi Thiên như thế nào? Tên này cả ngày đều ở trong sơn trang, rất ít ra ngoài. Hơn nữa hắn võ công tuyệt đỉnh, tâm kế hơn người, rất khó đối phó" Nghiêm thị nghiêm mặt nói.

"Việc này không cần phu nhân quan tâm, chỉ cần phu nhân chuẩn bị cho tại hạ một con ngựa tốt, cùng với một bức họa của tên này, tại hạ tự nhiên sẽ khiến cho hắn biến mất khỏi thế gian" Hàn Lập

không nói gì thêm nữa.

"Hy vọng như vậy!" Nghiêm thị khẽ nói.

"Bất quá trước tiên, mấy vị cũng phải nên cho ta một cái cam đoan! Để khi tại hạ hoàn thành nhiệm vụ trở về, các phu nhân không trở mặt không thèm giữ lời hứa chứ!" Hàn Lập thoải mái nói.

"Các hạ cần cam đoan thế nào?" Nghiêm thị lại không tỏ vẻ bất mãn gì, xem ra sớm đã dự liệu rồi.

"Dược hoàn trong bình này, xin các vị mội người uống một viên, còn nó là thuốc gì, tại hạ không nói được. Dẫu sao cũng đợi tới khi ta giết Âu Dương Phi Thiên trở về, ta sẽ dùng thuốc giản trao đổi bảo ngọc trong tay các người" Hàn Lập lấy một cái bình sứ, đặt lên bàn, sau đó lạnh lùng nhìn đám người Nghiêm thị.

Nghiêm thị không nói hai lời, đưa bàn tay mảnh khảnh cầm lấy cái bình, lấy ra một viên thuốc màu xanh biếc, sau đó nhìn đám người Lý thị một cái, liền ngửa đầu nuốt vào.

"Can đảm lắm! Quyết đoán lắm! thật không hổ là đương gia của Kim Giao hội" Hàn Lập không nhịn được vỗ tay khen ngợi, sau đó ánh mắt lại hướng sang mấy người còn lại.

------oOo------

Chương 124: Mặc Phượng Vũ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Mấy vị tỷ muội của ta không cần phải uống thuốc này! Một mình tính mạng của ta còn chưa đủ sao?" Nghiêm thị sau khi uống thuốc vào, ngăn trở cử động của Nhị phu nhân Lý thị cũng muốn uống thuốc.

Hàn Lập vừa nghe Nghiêm thị nói thế, có chút sửng sốt, lộ ra chút vẻ kinh ngạc.

Nhưng lập tức sau khi trầm ngâm một chút, gật nhẹ đầu, nói: *"Nếu Tứ phu nhân tỷ muội tình thâm, đã nói như vậy, Hàn Lập ta cũng không phải người bất thông tình lý! Cứ vậy đi, Nhị phu nhân các nàng không cần uống thuốc"*.

Hàn Lập nói xong, đem bình thuốc từ trong tay Nghiêm thị thu trở về, một lần nữa cất vào trong lòng.

"Nếu chuyện đã xong, tại hạ trước hết cáo từ. Chờ lúc này ngày mai, tại hạ trở lại Mặc phủ lấy bức họa, sau đó trực tiếp đi Độc Bá sơn trang".

"Vậy thì phiền công tử!" Đám người Nghiêm thị đứng dậy đưa tiễn Hàn Lập.

Hàn Lập cười nhạt, tiêu sái xoay người, rời khỏi phòng.

Hàn Lập mới vừa xuống tiểu lâu, phía sau có tiếng bước chân vội vàng truyền đến.

"Hàn sư huynh, chờ một chút, Nhị tỷ ta tìm ngươi có việc!" Thanh âm tiểu nha đầu Mặc Thải Hoàn hô to gọi nhỏ truyền tới, Hàn Lập nghe tiếng gọi này, thở dài, bất đắc dĩ xoay người lại.

Chỉ thấy tiểu yêu tinh nọ xông thẳng tới trước mặt, mà Mặc

Phượng Vũ cùng Mặc Ngọc Châu đi theo sau, đang đi tới.

Mặc Thải Hoàn vài bước đuổi theo Hàn Lập, sau đó trừng lớn hai mắt, không ngừng xoay chuyển, miệng thì vẫn *"mấp máy"* không ngừng, tựa hồ đang nhìn vật nuôi trong nhà!

"Được đó! Hàn sư huynh, lừa gạtlàm ta thật khổ! Không nghĩ tới, ngươi cũng là giả mạo! Lại dùng một chút đồ vật, làm cho nhà ta xoay vòng vòng cả lên".

Hàn Lập vừa nghe, lừ mắt nhìn tiểu nha đầu, cái gì gọi là một chút đồ vật? Rõ ràng là ngươi muốn lễ vật, bản thân muốn đi!

"Tam muội, không được vô lễ, đừng gây phiền toái cho Hàn công tử".

Hàn Lập lần đầu nghe được thanh âm của Mặc Phượng Vũ, mềm mại, hết sức ôn nhu, làm cho người ta nghe xong thật là thoải mái.

"Cái gì! Người ta không phải là trút giận thay mẹ sao, sao lại để hắn có thái độ như vậy trước mặt mẹ!" Mặc Thải Hoàn phẫn uất nói.

Hàn Lập vừa nghe, quả nhiên mình đoán, nha đầu kia thuần túy là vội tới gây rối với mình, liền không hề để ý tới tiểu yêu tinh nữa, mà quay đầu nói với Mặc Phượng Vũ:

"Nhị tiểu thư, có việc tìm tại hạ sao?"

Mặc Phượng Vũ thấy Hàn Lập nói với mình, sắc mặt khẽ đỏ lên, nhưng vẫn nhẹ giọng nói: Phượng Vũ tìm công tử chỉ là muốn biết, Oanh hương hoàn trên người Tam muội, có thật sự là do công tử tặng cho không? Công tử được gia phụ chân truyền về y thuật sao?*"*

Hàn Lập mới gặp gỡ Mặc Phượng Vũ, đối với người này rất có hảo cảm, hôm nay gặp lại người ngọc nói ôn nhu ngượng ngùng như thế, trong lòng không khỏi đối với cô gái này sinh ra không ít tình cảm.

Vì vậy rất hòa nhã, nói: "Nhị tiểu thư muốn biết chuyện này, Hàn mỗ tự nhiên biết sẽ trả lời".

"Oanh hương hoàn của Thải Hoàn cô nương, đích thật là tại hạ tặng. Tại hạ cũng đích xác từ Mặc sư học không ít y thuật cùng phương thuốc, Oanh hương hoàn này mà một trong số đó. Chẳng lẻ Phượng Vũ cô nương có hứng thú?"

Hàn Lập từ khi nhìn thấy các thảo dược bên trong hậu viện Mặc phủ, đã biết nơi đây khẳng định có tồn tại một người học y thuật của Mặc đại phu, hôm nay thấy Mặc Phượng Vũ hỏi như thế, trong lòng biết hơn phân nửa người ngọc trước mắt chính là người đó.

Quả nhiên, Hàn Lập vừa thốt lên xong, cô gái nguyên đang cực kỳ trầm tĩnh, trong mắt toát ra sự vui mừng, nói:

"Không dối gạt công tử, Phượng Vũ từ nhỏ đối với y đạo của gia phụ cảm thấy rất hứng thú, cũng đã đọc không ít y thư của gia phụ. Đáng tiếc chính là, khi gia phụ rời khỏi Mặc phủ, Phượng Vũ tuổi còn nhỏ, bởi vậy những gì học được thật sự là có hạn".

Sau khi nói xong những lời này, Mặc Phượng Vũ có chút do dự, sau một hồi trù trừ lại tiếp tục nói:

"Cho nên Phượng Vũ có thỉnh cầu, mong rằng công tử có thể thành toàn. Các hạ có thể đem tâm đắc về y đạo của gia phụ cấp cho Phượng Vũ một phần, để cho Phượng Vũ có thể học thêm, nâng cao y thuật của bản thân".

Sau khi nói xong, vị Nhị tiểu thư Mặc phủ trên mặt có chút đỏ bừng, hiển nhiên đối với việc bản thân thỉnh cầu như thế, rất ngượng ngùng.

Mà Hàn Lập sau khi nghe xong thỉnh cầu của người ngọc, ngay cả nghĩ cũng không nghĩ, lập tức đáp ứng.

"Không thành vấn đề, ngày mai ta đến Mặc phủ, sẽ đem một ít di cảo của Mặc sư cùng các phương thuốc mang đến cho Nhị tiểu thư. Cái này nguyên lúc đầu là vật của Mặc phủ, ta vốn định giao cho Tứ phu nhân, nếu Nhị tiểu thư muốn, giao cho tiểu thư cũng giống nhau" *Hàn Lập cười một cái, nói.*

"Đa tạ công tử thành toàn! Phượng Vũ rất cảm kích!" *Mặc Phượng Vũ trên mặt có vẻ cảm kích.*

"Nhị tỷ, tạ ơn hắn làm gì? Không nghe hắn nói sao, vật này vốn là của chúng ta, hắn đưa cho người cũng là lẽ tất nhiên" *Mặc Thải Hoàn ở một bên, nháy mắt một cái, đột nhiên ngắt lời nói.*

Hàn Lập nghe xong lời của tiểu nha đầu, đưa mắt nhìn, trong lòng nói: "Nếu không phải Nhị tỷ ngươi, mỹ nữ ôn nhu động lòng người như vậy cầu ta, cái này đã rơi vào trong tay ta, còn có thể trả lại cho Mặc phủ? Nghĩ cũng đừng nghĩ!"

"Tam muội đừng nói bậy, Hàn công tử có thể không chút do dự đem di vật của phụ thân giao lại cho chúng ta, đủ để nói rõ rằng công tử không có quan tâm đến"*.*

Có lẽ thấy Hàn Lập và Mặc Thải Hoàn muốn đối đầu, Mặc Phượng Vũ vội vàng la tiểu nha đầu một tiếng. Sau đó kéo nàng, sau khi đối với Hàn Lập nhẹ nhàng thi lễ, cáo từ trở về.

Mà từ đầu đến giờ, vị Đại tiểu thư Mặc phủ Mặc Ngọc Châu, vẫn không hề mở miệng nói một câu, sau khi thấy hai tỷ muội Mặc Phượng Vũ rời đi, nhìn thoáng qua Hàn Lập, rồi đi theo.

"Vị Mặc Đại tiểu thư này, liếc mắt nhìn mình như vậy có ý tứ gì đây? Cảm kích ta, ghét ta, hay là cả hai đều có?" *Hàn Lập bị một cái liếc mắt của Mặc Ngọc Châu trước khi rời đi, làm cho có chút suy nghĩ.*

Nhưng đó Hàn Lập nhún nhún vai, cũng không muốn nghĩ tới việc này, rời khỏi Mặc phủ.

Khi Hàn Lập trở lại khách sạn, Tân bang chủ Tứ bình bang Tôn Nhị cẩu, cùng một tên khác đang đợi ở ngoài phòng Hàn Lập đã lâu, đương nhiên là có Khúc Hồn ở đó.

Hàn Lập sau khi thấy Tôn Nhị cẩu, gật đầu với hắn, đẩy ra cửa vào phòng, đám người Tôn Nhị cẩu theo sát đi vào, sau đó cùng tên còn lại cung kính đứng ở hai bên.

Hàn Lập sau khi ngồi xuống, mới cẩn thận đánh giá người xa lạ đi cùng với Tôn Nhị cẩu, khoảng ba mươi tuổi, tráng hán trên mặt có thịt, có vẻ hung ác.

"Xem bộ dáng của ngươi hồng quang đầy mặt, vị trí bang chủ Tứ Bình bang này đã sẵn sàng ngồi lên rồi sao!" *Hàn Lập hướng về phía Tôn Nhị cẩu thản nhiên nói.*

"Ngồi lên rồi! Ngồi lên rồi! Cái này cũng nhờ công tử ủng hộ, nếu không tiểu nhân làm sao có thể có ngày hôm nay!" *Tôn Nhị cẩu mặt mày hớn hở vội vàng ứng tiếng nói.*

"Ngươi biết là tốt rồi! Tứ Bình bang chuyện lớn nhỏ, ta sẽ không nhúng tay vào, nhưng ngươi phải dùng lực lượng của Tứ Bình bang, đem chuyện ta giao phó làm cho thỏa đáng, nếu không ta sẽ không để ý lại sẽ đổi một vị bang chủ khác" *Hàn Lập lạnh lùng nói.*

Nghe nói thế, làm cho Tôn Nhị cẩu đang có chút đắc ý, lập tức rùng mình một cái, thanh tỉnh rất nhiều.

"Tại hạ đối với chuyện của công tử, tuyệt đối toàn lực ứng phó, nếu cần phải liều cái mạng này, cũng sẽ hoàn thành!" *Tôn Nhị cẩu cuống quít thể hiện ra bộ dáng trung tâm.*

Hàn Lập "Ừm" *một cái, cũng không hề để ý tới Tôn Nhị cẩu, mà là quay đầu nhìn về phía tên còn lại.*

"Ngươi chính là người đã nghe được thần tiên nói chuyện với nhau?" *Hàn Lập có chút hứng thú hỏi.*

"Đúng vậy, tiểu nhân Tịch Thiết Ngưu, đích xác từng nghe được!" *Tráng hán cung kính đáp.*

Đừng xem người này lớn lên thô lỗ, nhưng cũng không ngu ngốc. Hắn rất rõ ràng, thanh niên trước mắt có vẻ không ra gì, mới là *chỗ chống lưng cho Tôn Nhị cẩu có được địa vị Bang chủ như ngày hôm nay, bởi vậy cũng không dám chậm trễ chút nào.*

Hàn Lập rất hài lòng, chỉ cần là người thông minh, vậy vấn đề cũng dể dàng hơn nhiều.

"Ngươi đem chuyện ngày ấy nhìn thấy nam nữ thần tiên, kể lại từ đầu tới đuôi cho ta một lần, nếu như làm cho ta hài lòng, ta cho ngươi làm phó của Tôn Nhị cẩu, trở thành Phó Bang chủ Tứ Bình bang!*" Hàn Lập biết rõ, chỉ có trọng thưởng, mới có thể làm cho người ta làm việc cho mình tích cực, bởi vậy không chút khách khí hứa.*

Tịch Thiết Ngưu nghe vậy quả nhiên mừng rỡ, kích động vội vàng tỏ vẻ hiểu rõ, nhất định làm cho Hàn Lập hài lòng.

Tôn Nhị cẩu ở một bên nghe đến đó, trong lòng đã có chút không vui, nhưng trên mặt cũng không dám có chút biểu lộ.

Vì vậy, sau khi Tịch Thiết Ngưu hơi chút tỉnh táo lại, đem chuyện ngày ấy gặp được người tu tiên, rành mạch kể ra một lần.

Tịch Thiết Ngưu kể lại lần này, cùng với lời kể của Tôn Nhị cẩu, có rất nhiều chỗ không giống, nhưng đại ý cả quá trình cũng giống nhau, không có gì khác biệt nhiều.

"Nam nữ thần tiên nọ, có nhắc tới địa danh hoặc là thời gian nào không?" Hàn Lập sau khi nghe đối phương kể lại xong, liền hỏi ra vấn đề mà hắn quan tâm nhất.

------oOo------

Chương 125: An bài

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thời gian? Địa điểm?" Tịch Thiết Ngưu nghe vậy sửng sốt, tựa hồ như không có ấn tượng gì, nhưng nhìn thấy Hàn Lập trước mặt mình trịnh trọng như thế, biết rằng đây có thể là mấu chốt để mình lập công, liền cúi đầu cố gắng nhớ lại.

Khoảng nửa khắc sau ……

"Nhớ rồi!" Tịch thiết ngưu đột nhiên ngẩng đầu la lớn, sắc mặt hết sức vui mừng.

"Ta nhớ nữ thần tiên đó có nói qua, trước khi tham gia đại hội thần tiên, sẽ đi cùng với nam thần tiên đến một địa phương gọi là Thái Nam cốc, tựa hồ nơi đó cũng có những vị thần tiên khác."

"Thái Nam cốc?" Hàn Lập khẽ nhẩm lại hai lần, không có chút ấn tượng nào trong đầu, xem ra trước giờ gã chưa từng nghe qua về địa phương đó.

Hàn Lập đưa ánh mắt về phía Tôn nhị cẩu, nếu như ở đây có địa danh đó, vị địa đầu xà này chắc phải biết qua.

"Gia Nguyên thành, không có địa phương như vậy! Nếu thật sự có sơn cốc đó, ta nhất định biết rõ." Tôn nhị cẩu nhíu mày, đầu lắc trái lắc phải không ngừng.

"Không nhớ nhầm chứ?" Hàn Lập lại đưa ánh mắt quay về phía Tịch thiết ngưu, khẩu khí đã có chút lạnh lẽo.

"Tuyệt đối không nhầm, nữ thần tiên đó còn nói, chỉ cần đuổi theo nửa ngày đường, là có thể chạm trán với bằng hữu của cô ta ở Thái Nam cốc." Tịch thiết ngưu vội vàng nhìn lên trời thề thốt.

"Nửa ngày đường!" Nếu như là người thường đi, thì chưa có ra

khỏi vùng phụ cận của Gia Nguyên thành, nhưng hai người này cưỡi chim đuổi theo, vậy thì phạm vi quá lớn rồi, nhưng chưa qua khỏi địa giới của Lam Châu mới đúng chứ. " *Hàn Lập âm thầm tự đánh giá.*

"Hai người có biết, cả Lam Châu này có địa phương nào gọi là Thái Nam cốc hoặc Thái Nam không?" *Thần sắc của Hàn Lập hoà hoãn lại đôi chút, hướng về hai người hỏi.*

Tôn nhị cẩu và Tịch thiết ngưu hướng mắt nhìn nhau một cái, cơ hồ cùng lúc kêu lên:

"Thái Nam tự"

"Thái Nam sơn"

"Có hai địa phương được gọi là Thái Nam?" *Hàn Lập sửng sốt, có chút đau đầu.*

"Công tử! Không phải thế, chỉ là một nơi mà thôi!" *Tôn nhị cẩu cướp lời đáp.*

"Thái Nam tự đó được xây dựng trên Thái Nam sơn." *Tịch thiết ngưu cũng không chịu kém, nói theo một câu.*

"Chà! Thật quá tốt, xem ra Thái Nam cốc kia chắc chắn ở nơi đó rồi." *Hàn Lập nhẹ nhõm nói.*

"Nhưng thưa công tử, bọn tôi trước giờ chưa nghe qua phụ cận Thái Nam sơn, có cái gì là Thái Nam cốc cả! Hay là nghĩ sai rồi." *Tôn nhị cẩu nghi hoặc đề tỉnh.*

Hàn Lập vừa nghe, "Hắc hắc" *cười một cái:*"Sai sao được, chính là địa phương này rồi!"

"Các ngươi không phải là tu tiên giả, đương nhiên không biết địa phương đó, xem chừng nơi đó hẳn có tu tiên giả sinh sống từ lâu rồi." *Hàn Lập hưng phấn thầm nghĩ.*

"Thái Nam sơn này, rốt cuộc là nằm ở đâu?" *Sau khi qua cơn* *hưng phấn, Hàn Lập mới nghĩ đến địa phương đó ở đâu, vẫn còn chưa biết rõ, liền thuận miệng hỏi.*

"Công tử, Thái Nam sơn ở cực Nam của Lam Châu, cách Nghiễm Quý thành bốn mươi dặm." *Tôn nhị cẩu cung kính trả lời.*

"Phía nam của Lam Châu?" *Hàn Lập nhíu mày, cùng với nơi mà gã phải tới để ám sát - Độc phách sơn trang, vừa vặn là một Bắc một Nam, căn bản là không thuận tiện, xem ra chỉ còn cách chạy đi chạy lại vài chuyến.*

"Tôn nhị cẩu, sau khi quay về, để Tịch thiết ngưu làm phó bang chủ Tứ bình bang. Ta biết ngươi không quá vui lòng, nhưng ta đã đáp ứng với người ta, thì nhất định phải thực hiện lời hứa." *Hàn Lập hướng về Tôn nhị cẩu phân phó.*

"Không dám, công tử nói sao, tại hạ cứ như vậy mà làm, tuyệt đối không có nửa câu oán hận!" *Tôn nhị cẩu vừa nghe, giật mình hoảng sợ, nhớ đến những lời Hàn Lập nói lúc bắt đầu, sắc mặt càng thêm trắng bệch.*

"Yên tâm, ngươi có trung thành hay không, trong lòng ta có tính toán. Bình này có giải độc đan, có thể triệt để giải độc mà ngươi đang mang trong người, để cho ngươi sau này khỏi phải lo lắng ưu phiền, đây cũng là việc mà ta đã hứa với ngươi lúc đầu, ta là người đối đãi rất bình đẳng, sẽ không lừa gạt ngươi." *Hàn Lập móc ra một bình đan dược, đưa cho Tôn nhị cẩu.*

Tôn nhị cẩu thấy vậy, mừng rỡ ra mặt. "Hủ tâm hoàn" *trong người hắn, trước giờ khiến hắn ăn không ngon ngủ không yên, hôm nay có thể hoàn toàn giải trừ, sao không khiến hắn thấy kích động.*

"Tạ ơn công tử! Tạ ơn công tử, tiểu nhân nhất định vì công tử gan óc lầy đất, chết không hối hận!" *Tôn nhị cẩu nhận chiếc bình xong, nói ra những lời hết sức thành khẩn.*

Hàn Lập bất giác cũng gật gật đầu.

Gã sở dĩ có thể sảng khoái như vậy mà cấp thuốc giải độc cho Tôn nhị cẩu, chủ yếu là vì gã thấy mỗi tháng giải độc cho Tôn nhị *cẩu một lần, thật sự quá là phiền phức! Hơn nữa gã phải rời Gia Nguyên thành một đoạn thời gian, đã như vậy rồi, cách tốt nhất là triệt để giải độc cho xong, đương nhiên nếu như sau này, hai người này có ý phản bội, Hàn Lập cũng tuyệt nhiên không ngại, lập tức đem hai người ra giết chết, rồi đưa người khác lên thay.*

Hơn nữa tạm thời Hàn Lập đã chuẩn bị biến Tứ Bình bang thành một trong những đường lui của mình, con thỏ đào hang còn đào ba hang nữa là.

Hàn Lập biết rõ, trên thế giới này không có sự vô duyên vô cớ trung thành, cũng không có sự vô duyên vô cớ đi phản bội. Còn dùng bạo lực để khống chế đối phương, chính là thủ đoạn dễ có hiệu quả nhất, nhưng cũng là phương pháp hạ đẳng nhất, đồng thời cũng có khả năng gặp phải sự cắn trả của đối phương. Cho nên nếu như muốn cho đối phương trung thành lâu dài một chút, biện pháp ân uy chính là phương thức tốt nhất.

Cho nên Hàn Lập cấp cho đối phương giải dược, một mặt có thể khiến cho lòng trung thành của Tôn nhị cẩu được đề cao trong một thời gian dài, mặt khác trước mặt Tịch thiết ngưu cho hắn thấy được sự nhất ngôn cửu đỉnh của mình, ấn tượng với việc có công tất thưởng, có sai tất phạt, rất có lợi cho Hàn Lập trong việc khống chế lâu dài hai người.

Đoạn trên chính là phương pháp do Hàn Lập cân nhắc hồi lâu suy nghĩ ra.

Hàn Lập nhìn Tôn nhị cẩu nuốt giải dược xong, mới đột nhiên nói ra một vài câu khiến cho hắn vừa mừng vừa lo.

*"*Sau này ta để Khúc Hồn ở chỗ các ngươi một thời gian dài, nhưng tuyệt đối không cho ngươi dùng hắn vào việc gây chuyện thị phi, nên biết Khúc Hồn tuy rất lợi hại, nhưng kỳ nhân dị sĩ trên đời còn nhiều hơn, nói không chừng ngược lại đem đến hoạ sát thân cho ngươi. Ngươi phải nhớ cho kỹ!*" Hàn Lập trầm giọng nói.*

*"*Vâng, tiểu nhân đã nhớ kỹ rồi, tuyệt đối sẽ an bài thoả đáng cho Khúc Hồn đại nhân, công tử gia cứ yên tâm.*" Tôn nhị cẩu như gà con mổ thóc, gật đầu liên tục không ngừng.*

"Không phải là đã không cần Khúc Hồn cạnh mình để bảo vệ, mà bộ dáng của hắn quá thu hút sự chú ý của người khác, không thuận tiện cho việc đi xa của mình, lại phải gửi Khúc Hồn lại cho mấy người này thay gã chăm sóc!*" Hàn Lập thở dài, âm thầm cúi đầu, có chút không nỡ rời bỏ.*

"Hai ngươi cũng tự bảo trọng. lui xuống ah! Gần đây cũng không cần phải tới gặp ta, ta muốn đi xa một đoạn thời gian, không biết khi nào mới quay lại.*" Hàn Lập khe khẽ vẫy tay, bảo hai người ra ngoài.*

Tôn nhị cẩu và Tịch thiết ngưu nghe xong mấy lời, cung kính thối lui, trong phòng chỉ còn lại một mình Hàn Lập, đang trầm tư gì đó.

"Thái Nam cốc này, rốt cuộc tu tiên giả như thế nào? Ta tìm được rồi, có gặp gì không ổn không, có tao ngộ phải nguy hiểm gì không?" Hàn Lập ngơ ngẩn thầm nghĩ, gã lúc này, không khỏi thần du thiên ngoại, tiến nhập vào cảnh giới vong ngã.

Nhật nguyệt như thoi đưa, thời gian trôi nhanh, chớp mắt đã qua hai tháng, trong Gia Nguyên thành lúc này, không thể tìm thấy Hàn Lập, hơn nữa sau này trải qua vô vàn tuế nguyệt, cũng không thấy xuất hiện bóng dáng của Hàn Lập.

------oOo------

Chương 126: Thái Nam sơn, Thái Nam cốc, thiếu niên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghiễm Quý thành nằm ở cực nam của Lam Châu, thành không quá lớn, chỉ có vài chục vạn nhân khẩu, chỉ bằng một phần năm của Đệ nhất đại thành Gia Nguyên thành, nhưng nơi này ba mặt là núi, một mặt dựa vào hồ, môi trường ưu mỹ, ngược lại chính là nơi những người giàu có lúc hưu nhàn lui về nghỉ, lại thêm nơi này sản sinh ra vài loại hoa quả đặc sản hiếm thấy, mà nơi khác không thể nhìn thấy, cho nên tiểu thành cũng hơi có chút danh khí.

Thái Nam sơn nằm cách phía tây Nghiễm Quý thành không xa, cả ngọn núi cao hơn ba nghìn mét, quanh năm bị sơn vụ bao phủ, là ngọn núi cao thứ tư ở Lam Châu. Trên đỉnh ngọn núi còn xây một ngôi chùa miếu không lớn – Thái Nam tự, do xem bói bốc que ở đây vô cùng linh nghiệm, cho nên hàng năm có không ít đại quan quý nhân không ngại gian khổ đến đây dâng hương cầu nguyện,quyên tặng rất nhiều tiền bạc, khiến cho hương hoả nơi đây không bao giờ đứt đoạn, thanh danh ngày càng vang xa.

Còn lúc này, trong khu rừng ở dưới chân núi của Thái Nam sơn, một người đang ngồi dưới một tán một cây đại thụ cực rậm rạp, hai tay đang cầm một vật thể có ánh sáng đỏ rực, áp sát vào đan điền đang không ngừng sôi sục.

Đột nhiên thân thể của người này run lên, bực tức hừ lên một tiếng, tiếp đó ánh sáng của vật thể trong tay đại giảm, lộ ra diện mục nguyên bản của nó, là một khối thanh sắc mỹ ngọc thượng hạng. Khối ngọc đó không những tinh thuần vô cùng, hơn nữa ở sâu bên trong còn mơ hồ chảy ra vài tia hồng quang, khiến cho người nhìn thấy liền biết ngay khối ngọc đó cực kỳ giá trị, không phải là vật thường.

Người này chậm rãi cầm viên khối ngọc từ vùng bụng của mình lên, sau đó ngẩng đầu nhìn trời, lộ ra khuôn mặt trông rất bình thường của một thanh niên nam tử, người đó chính là Hàn Lập, đã biến mất ở Gia Nguyên thành.

Hàn Lập cúi đầu, ngắm nhìn vật ở trong tay, khuôn mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

Từ lúc đoạt được Noãn dương bảo ngọc đến nay, trên đường đi gã không ngừng giải trừ hàn độc trong người, kết quả là sau hơn nửa tháng, mãi tới ngày hôm nay mới hoàn toàn giải trừ sạch sẽ, thực sự không dễ dàng chút nào cả. Hơn nữa trong lúc giải độc, cảm giác đau ngứa đến tận xương tuỷ, càng làm cho Hàn Lập chịu nhiều đau khổ, lúc này nhớ lại trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Nhưng Noãn dương bảo ngọc này đúng là dị bảo, nó có thể tự dung nạp linh khí của mình, khiến cho việc giải độc tăng lên nửa phần, dễ dàng đi rất nhiều. Nếu không có phát hiện này, gã sợ rằng phải mười ngày nữa, mới hoàn toàn giải trừ hàn độc trong người.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập đem khối bảo ngọc bỏ vào trong một cái mộc hạp mang theo bên cạnh, sau đó đem nó giấu kỹ vào trong người.

Xong xuôi, Hàn Lập đứng lên, hoạt động chân tay đang có chút cứng ngắc, hồi tưởng lại kinh nghiệm của mình trong hai tháng vừa qua.

Ngày đó, Hàn Lập an bài tốt tất cả mọi việc xong, tới ngày thứ hai liền tới Mặc phủ, từ Nghiêm thị mà biết được tình báo về Độc phách sơn trang và Âu Dương Phi Thiên, sau đó cưỡi một con bảo mã do Mặc phủ cung cấp, đi đường không kể ngày đêm, cuối cùng trong vào mười ngày đã tới được Độc phách sơn trang.

Trải qua mấy ngày không ngừng dò hỏi và tiềm nhập, Hàn Lập đã tìm được một cơ hội Âu Dương Phi Thiên một mình ngắm trăng, liền thừa dịp hắn không phòng bị, xuất ra kiếm phù chém đứt đầu, đoạt lấy tính mạng của hắn.

Cả quá trình đều thuận lợi và dễ dàng, một chút khó khăn cũng không có, cơ hồ khiến Hàn Lập nghi ngờ người bị giết là kẻ khác hoá trang. Sau đó kiểm nghiệm mấy chỗ vết thương và thai ký trên người Âu Dương Phi Thiên, mới khẳng định rằng mình không giết nhầm, lúc đó Hàn Lập mới cảm khái đưa suy nghĩ của mình nhớ lại Gia Nguyên thành.

Lúc về tới Mặc phủ, giao thủ cấp của Âu Dương Phi Thiên cho Nghiêm thị kiểm nghiệm xong, Hàn Lập mới từ miệng của Nghiêm thị được biết, Âu Dương Phi Thiên khổ luyện ngạnh công đứng đầu trong giang hồ *" Phách vương giáp "*, toàn thân sớm đã đao thương bất nhập, ngay cả thần binh lợi khí chém sắt như chém bùn, cũng khó mà đả thương được, nên không ngờ rằng cuối cùng lại bị Hàn Lập trong nháy mắt cắt mất thủ cấp.

Lúc này Hàn Lập mới rõ, Âu Dương Phi Thiên quá nửa là coi kiếm phù của mình giống như ám khí thông thường, cho nên không tránh, mình mới dễ dàng đắc thủ như vậy.

Những chuyện còn lại thì đơn giản rồi, Nghiêm thị xác nhận thủ cấp xong, ngay lập tức lấy bảo ngọc ra, cùng Hàn Lập trao đổi giải dược. Hàn Lập lấy được bảo ngọc, cự tuyệt sự lưu giữ nhiệt tình của Nghiêm thị, không còn lòng dạ nào cùng người của Mặc phủ chén thù chén tạc, lập tức rời khỏi Gia Nguyên thành, nhắm hướng Thái Nam sơn mà tiến.

Trên đường đi, Hàn Lập vừa giải độc vừa nghĩ cách làm sao có thể quen biết và kết giao với tu tiên giả ở Thái Nam sơn.

Do không biết đối phương là tà hay chính, Hàn Lập cũng không dự định mạo hiểm tìm đến tận cửa, vạn nhất tu tiên giả ở bên trong đều là tà ma ngoại đạo, gã tự động dâng đến cửa, lại còn không bị biến thành đĩa thức ăn nuốt cho một cái mới là lạ!

Vì vậy, lúc mới đến Thái Nam sơn, Hàn Lập liền bắt đầu tìm người trong mấy thôn ở vùng phụ cận nghe ngóng ít việc li kỳ cổ quái ở Thái Nam sơn, kết quả thực khiến gã nghe ra được nhiều điều.

Nghe người dân trong thôn nói, phía Bắc Thái Nam sơn, có một sườn núi được coi là cực kì thần bí, sườn núi đó quanh năm bị mây mù nồng đậm bao phủ, có giơ tay cũng không nhìn thấy năm ngón.

Theo lý thuyết, Thái Nam sơn có mây mù là việc hết sức bình thường, nhưng nồng đậm như vậy, bốn mùa quanh năm đều có mây mù bao phủ, quả có chút bất thường.

Bởi vậy những thôn dân có chút đảm lược, từng mạo hiểm tiến vào mấy lần. Nhưng kỳ quái là, mỗi lần có người tiến vào, đều bất tri bất giác lạc phương hướng, một lúc sau lai bất tri bất giác đi ra khỏi đám mây mù, quay về điểm xuất phát ban đầu, khiến mọi người kinh ngạc không thôi.

Do sườn núi cổ quái như vậy, sau khi ra vào đều không việc gì, vì vậy càng nhiều thân dân không biết mệt mỏi xông vào trong, với ý nghĩ muốn giải khai sự việc lạ lùng này. Nhưng tựa hồ các hành động của thôn dân đã chọc giận đám mê vụ trên sường núi, cũng không biết từ bao giờ, tất cả những thôn dân đi vào trong đều không thể như trước có thể quay ra ngoài ngay lập tức, mà bị giam ở trong hai hay ba ngày, đến khi đói đến mất hết sức lực, mới có thể thoát ra ngoài đám mê vụ.

Cứ như vậy, không còn ai dám xông lên sường núi kỳ quái đó. Đến cuối cùng, thôn dân cũng coi đó là việc bình thường, ngoảnh mặt làm ngơ.

Hàn Lập biết những việc này xong, trong lòng đại hỉ.

Biết rằng sườn núi kì quái này, quá nửa chính là nơi mình cần tìm, hơn nữa chỗ đó cho dù không phải là Thái Nam cốc, cũng chắc chắn là nơi ở của tu tiên giả nào đó.

Làm Hàn Lập cao hứng nhất là, xem ra từ miệng của thôn dân kể lại, tính tình chủ nhân nơi đó tịnh không quá ác độc, tất nhiên sẽ không là dạng người vừa gặp liền xuống tay hạ sát, điều này chứng tỏ cũng có khả năng có dư địa.

Cho dù như thế, Hàn Lập vẫn không có dự định cứ vậy mà lên bái phỏng, mà cứ ẩn ở trong rừng cây, chuẩn bị đem ẩn hoạn trong người khu trừ sạch sẽ, đạt tới trạng thái tốt nhất mới đăng môn bái phỏng, vạn nhất có chuyện gì xảy ra, bản thân cũng nắm chắc vài phần cơ hội đào tẩu.

Hàn Lập nghĩ tới đây, định bụng đến nhà mấy thôn dân, xin một bữa cơm, nghỉ ngơi một đêm, ngày mai sẽ chính thức đi bái phỏng sườn núi quái dị kia.

Vì vậy Hàn Lập đi ra khỏi rừng, nhằm hướng tiểu thôn ở gần đó mà đi.

Vừa vào tới đầu thôn, Hàn Lập liền nhìn thấy một vị thiếu niên chừng mười lăm mười sáu tuổi, thân mặc bạch y, đang đứng ở đầu thôn cùng mấy vị thôn dân hoa chân múa tay nói điều gì đó.

Hàn Lập nao nao, lúc này ở đây xuất hiện ngoại nhân, có nhiều khả năng không phải người bình thường, liền tự nhiên dùng Thiên nhãn thuật dò xét đối phương một cái.

Vừa nhìn một lúc, trong lòng Hàn Lập liền cuồng hỉ, quả nhiên trên than của bạch y thiếu niên có bao phủ linh quang nhàn nhạt, độ sang chỉ kém bản thân gã một chút mà thôi, thiếu niên này cũng là một tu tiên giả.

Thiếu niên ở phía kia, tựa hồ như cũng cảm giác được có người đang nhìn gã, hắn quay người nhìn về phía Hàn Lập, vừa nhìn Hàn Lập một cái, mặt hắn cũng lộ ra hỉ sắc, như một làn khói vội vàng chạy đến.

"Vị huynh đài này cũng tới Thái Nam cốc phải không? Tại hạ Khô Nhai sơn Vạn gia Vạn Tiểu Sơn đã gặp qua huynh đài rồi! Chúng ta cùng nhau đi bái phỏng được không?" Thiếu niên thở hồn hển, không đợi cho hơi thở của mình ổn định, đã cấp bách hướng về Hàn Lập nói.

Lúc này Hàn Lập đã nhìn rõ tướng mạo của thiếu niên, đối phương mi thanh mục tú, da thịt trắng mềm, đúng là bộ dáng của một thế gia công tử.

"Đương nhiên có thể, bất quá ngươi có biết Thái Nam cốc ở đâu

không?" Hàn Lập nghe lời thỉnh cầu của đối phương xong, thanh sắc bất động nói.

"Hắc hắc! Ta chỉ nghe người trong nhà nói, Thái nam cốc ở phía bắc Thái Nam sơn, cửa vào quanh năm bị mê vụ khoá chặt, cụ thể ở đâu thì ta không biết, hỏi mấy vị thôn dân đó, Thái Nam cốc ở đâu? Bọn họ cũng không biết! Nhưng huynh đài chắc chắn là biết phải không?" Thiếu niên ngượng ngùng vò vò đầu, cuối cùng lại dung ánh mắt chờ đợi nhìn Hàn Lập.

"Tiểu huynh đệ là lần đầu tiên ra khỏi nhà phải không?" Hàn Lập nghe đối phương nói, cố nén buồn cười trong lòng, mỉm cười hỏi.

"Đại ca nhìn ra rồi! Tại hạ đúng là lần đầu đi xa nhà như vậy." Thiếu niên có chút thẹn thùng, gật gật đầu.

"Tốt thôi, đi cùng ta nào! Ta dẫn ngươi đi." Hàn Lập vốn không mười phần dám chắc, sường núi cổ quái đó là Thái Nam cốc mà mình muốn tìm, nhưng hiện tại nghe thiếu niên này nói, đã đủ mười phần chắc chắn.

"Thật tốt rồi, như vậy có thể một lần được mở rộng kiến văn rồi!" Thiếu niên vừa nghe những lời của Hàn Lập, không nhịn được sự hưng phấn, hoan hô ầm lên.

Hàn Lập thấy thiếu niên như vậy, nhẹ nhàng mỉm cười, bản thân cũng may mắn có thể lấy được chút tin tức tình báo từ miệng đối phương, đối với tu tiên giả cũng có thêm chút hiểu biết.

"Ngươi muốn đi Thái Nam cốc để mở rộng kiến văn về cái gì?" Hàn Lập chậm rãi dẫn thiếu niên đi về phía sường núi quái dị kia, địa phương đó sớm đã bị gã âm thầm thám sát mấy lần, gã đã cực kì nhớ đường đi.

"Cái đó thì rất nhiều, vừa muốn xem pháp thuật, bi pháp của các gia tộc và lưu phái khác, vừa muốn cùng với những người khác trao đổi những món đồ mà mình thích." Thiếu niên tiện miệng nói.

"Nga!" Hàn Lập khẽ hô ứng lời. Nhưng trong lòng lại nổi lên mối nghi ngờ, tại sao nghe khẩu khí của đối phương, Thái Nam cốc

chính là nơi tụ tập của tu tiên giả, lẽ nào vẫn còn đại sự nào đó chưa diễn ra?

Hàn Lập có chút lo lắng bất an.

------oOo------

Chương 127: Linh căn chi thuyết

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cứ như vậy, hai người vừa đi vừa tán gẫu, kì thực nói là tán gẫu, nhưng mà phải nói là là Hàn Lập hỏi, thiếu niên thì trả lời mới đúng.

Hàn Lập từ miệng của thiếu niên, khiến cho đối phương không chút cảnh giác nói ra tin tức của tu tiên giới, biết được không ít những tính chất thường thấy của các đồ vật mà các tu tiên giả cần phải biết.

Ví dụ như: tu tiên giả dựa vào cảnh giới để phân chia, phân thành ba giai đoạn lớn: hạ cảnh giới, trung cảnh giới cho đến thượng cảnh giới.

Hạ cảnh giới bao gồm năm tầng: luyện khí, trúc cơ, kết đan, nguyên anh, hoá thần; trung cảnh giới thì có ba tầng: luyện hư, hợp thể, đại thừa; đến thượng cảnh giới, nhưng kì thực ở cảnh giới này chỉ có một cửa quan là độ kiếp mà thôi, qua được tầng này thì có thể phi thăng tiên giới, thọ ngang trời đất.

Nhưng nói thì dễ, nhưng đến lúc tu luyện thực sự thì lại là chuyện khác.

Không cần nói đề thăng tam đại cảnh giới, chỉ cần nói về cảnh giới cơ bản nhất - hạ cảnh giới, luyện đến tầng cao nhất – hoá thần, dựa vào thiếu niên đó nói, toàn bộ Việt quốc cũng chưa có nổi một người. Còn đang dừng lại ở thời kì nguyên anh, cũng là ít trong ít, mà cũng là mấy lão quái vật có phúc duyên thâm hậu mà thôi.

Theo như thiếu niên nói, thọ mệnh của tu tiên giả cùng với cảnh giới tu luyện có sự tương quan. Mỗi khi đề thăng một cảnh giới, đều đại biểu thọ mệnh của ngươi tăng trưởng thêm một lần.

Phàm nhân ở thế tục, có thể sống đến hơn trăm tuổi, là sự trường thọ hiếm thấy.

Nhưng tu tiên giả thành công ở giai đoạn trúc cơ, thọ đến hơn hai trăm tuổi, đó là việc hết sức bình thường. Nếu như có người may mắn kết thành kim đan, sống tới bốn năm trăm tuổi, là việc có thể làm được. Giả dụ có kì tích phát sinh, khiến ngươi đi vào con đường nghịch thiên, ngưng thành nguyên anh, vậy thì cần chúc mừng ngươi rồi, cho dù muốn sống đến một nghìn tuổi, đó cũng không phải là việc không thể được!

Lúc bạch y thiếu niên nói tới đó, không ngừng chép miệng, đối với mấy lão quái vật sống tám trăm, một nghìn tuổi rất là hâm mộ, đây đúng là việc sống thọ gấp mười lần so với người bình thường ah.

Hàn Lập nghe đến trợn mắt há hốc miệng, gã mặc dù đã thầm đoán được, thọ mệnh của tu tiên giả khẳng định dài lâu hơn so với người thường một chút, nhưng cũng không nghĩ đến là cách xa nhau đến vậy! Có thể thọ đến nghìn năm, vậy không phải là thành con rùa nghìn năm sao? Hàn Lập không khỏi có chút ác ý thầm nghĩ.

Nhưng nguyên anh kỳ đã có thể sống lâu đến thê, vậy hoá thần cho đến các cảnh giới khác, thậm chí người ở thượng cảnh giới, chẳng phải càng thọ lâu hơn nữa sao?

Hàn Lập rốt cuộc vẫn không nhịn nổi, cạnh khoé nói tới vấn đề này một chút.

"Ai mà biết được? Có thể sống càng lâu hơn, có thể là trường thọ không chết?" Thiếu niên đĩnh đạc nói.

"Theo đồn đãi, phàm là tu tiên giả thực sự luyện đến hoá thần kỳ, muốn luyện đến cảnh giới đại viên mãn, vậy thì người đó phải thoát ly khỏi thế giới của chúng ta, đi đến một không gian khác cao hơn, cụ thể là không gian và thế giới như thế nào, ai cũng không biết, cũng không gặp người quay trở lại."

"Không có người quay lại, vậy cảnh giới bắt đầu từ hoá thần kỳ trở lên, phân chia như thế nào?" Hàn Lập có chút buồn bực thầm nghĩ, nhưng vấn đề này có đem ra hỏi vị thiếu gia đứng trước mắt, phỏng chừng hắn cũng không thể giải thích rõ rang, thà rằng cố nén mà không hỏi cho xong.

Ngoại trừ cách phân chia cảnh giới của tu tiên giả, Hàn Lập cũng đã đại khái hiểu rõ về tu tiên môn phái và tu tiên gia tộc của Việt quốc.

Địa phương khác thì thiếu niên nhân này không rõ, nhưng toàn bộ sự tình các tu tiên phái tại Việt quốc, thiếu niên nói tới nỗi đầu gật lia lịa.

Từ miệng hắn, Hàn Lập được biết, tại Việt quốc, tổng cộng có bảy môn phái tu tiên lớn nhỏ, phân thành Yểm nguyệt tông, Hoàng phong cốc, Linh thú sơn, Thanh hư môn, Hoá đao ổ, Thiên khuyết bảo, Cự kiếm môn, trong các môn phái đó thực lực của Yểm nguyệt tông là mạnh nhất, Linh thú sơn xếp ngay sau, các môn phái còn lại thực lực không xa nhau lắm.

Nếu như nói các tu tiên môn phái này như đại thụ chống trời chống đỡ cho toàn bộ Việt quốc tu tiên cảnh, vậy tu chân gia tộc cho dù là to hay là nhỏ, đều vòng vo bám quanh thân bọn họ một cách rối rắm lộn xộn, nhờ cậy sự giúp đỡ của bọn họ mới có thể sinh tồn tại tu tiên cảnh.

Theo như thiếu niên này thần bí nói, chỉ cần là tu tiên gia tộc hơi có chút tiếng tăm, tổ tiên đều là đệ tử của các môn phái, bọn họ là huyết mạch của đám đệ tử đó.

Sở dĩ đến được như ngày này, điểm này cần phải nói đến, tất cả tu tiên giả đều cùng chung có *"linh căn"*.

"Linh căn" là cái gì, đại bộ phận tu tiên giả đều không rõ ràng lắm. Nhưng bọn họ đều biết, một người nếu như không có *"linh căn"*, vậy muốn tu tiên cũng không thể được, bởi vì ngươi căn bản là không cách nào cảm ứng được linh khí, càng không cần nói đến việc tu luyện được pháp lực.

Nhưng người sinh ra đã có *"linh căn"*, ở trong đám người bình thường thực sự là quá ít, thậm chí có thể nói vạn người có một, đếm vạn người mới có một. Nhưng cả khi như thế, có linh căn rồi, có thể bước đi trên con đường tu tiên, vẫn là chiếm một phần rất rất nhỏ, tuyệt đại bộ phận đều là bình bình thường thường mà đi qua hết một đời. Cho nên người có linh căn, thực sự là rất khó tìm ra, bọn họ phân bố quá tản mát, khiến cho hy vọng thu đệ tử của tu tiên môn phái, thực sự là rất đau đầu.

Hơn nữa tịnh không phải chỉ cần *"linh căn"*, còn cần phù hợp với yêu cầu của tu tiên môn phái. Bởi vì *"linh căn"* với *"linh căn"* không giống nhau, cũng có sự khác biệt.

Bình thường mà nói, *"linh căn"* chia thành ngũ hành kim, mộc, thuỷ, hoả, thổ; linh căn của đại bộ phận con người đều là bốn hoặc năm loại thuộc tính hỗn tạp, đám người này tuy cũng có thể cảm nhận được thiên địa linh khí, nhưng hiệu quả tu luyện có thể nói là thảm không thể chịu được, trên cơ bản chỉ có thể đem ngũ hành cơ bản công pháp của giai đoạn luyện khí, luyện đến tầng thứ ba, thứ tư, tiếp theo đó thì nửa bước cũng khó tiến, thông thường cả một đời đều vô vọng vượt qua trúc cơ kỳ.

Cho nên có năm loại thậm chí bốn loại thuộc tính của linh căn, đều bị tu tiên giới gọi là *"Ngụy linh căn"*,để biểu thị sự khác biệt với loại chỉ có hai, ba loại thuộc tính, khi tu luyện mới có hiệu quả nhanh chóng – *"Chân linh căn"*.

Về phần linh căn chỉ có một loại thuộc tính đơn nhất, thường được tu tiên giới gọi là *"Thiên căn"*, ý nghĩa là sủng nhi của ông trời. Bởi vì có loại linh căn này, bất luận là người có thuộc tính nào, tốc độ tu luyện của hắn đều gấp hai gấp ba lần so với người bình thường. Hơn nữa khi tu luyện đến giai đoạn đính phong của trúc cơ kỳ, không cần đối mặt với bình cảnh mà người ở trúc cơ kỳ phải gặp, có thể dễ dàng bắt đầu kết đan.

Nếu như nói tốc độ tu luyện nhanh kinh người, khiến cho các tu tiên giả khác hâm mộ dị thường, vậy thì người có *"Thiên căn"* không cần bình cảnh đã có thể kết đan, khiến tu tiên giả khác ghen ghét đến hộc máu.

Nên biết, nếu như nói trong mười luyện khí kỳ tu tiên giả, chỉ có một người có thể dựa vào trúc cơ đan để tiến nhập vào trúc cơ kỳ. Nhưng một trăm người ở trúc cơ kỳ, không nhất định có một người có thể kết đan thành công, tiến nhập vào kết đan kỳ.

Tỉ lệ kết đan cách xa nhau như vậy, sao không khiến cho tu tiên giả khác đỏ mắt ghen ghét người có *"Thiên căn"*.

Bởi vậy mỗi khi xuất hiện người có thiên căn, thường bị các tu tiên môn phái điên cuồng tranh đoạt, dù sao nó cũng tương đương với việc tự dưng môn phái sẽ có được một đại cao thủ kết đan kỳ, có thể làm tăng thực lực của bản môn lên rất nhiều.

Nhưng giống như *"Thiên căn"*, sự xuất hiện của nghịch thiên linh căn này, tỉ lệ cơ hồ quá ít, trên cơ bản phải mỗi vài trăm năm tu tiên môn phái mới có thể phát hiện ra một người. Nhưng thật ra còn một loại khác tuy không phải là *"Thiên căn"*, nhưng cũng không thuộc ngũ hành linh căn – *"biến dị linh căn"*, tỉ lệ xuất hiện lớn hơn một chút; mỗi hai, ba mươi năm liền xuất hiện một người.

Cái gọi là *"biến dị linh căn"*, chỉ việc hai loại hoặc ba loại ngũ hành thuộc tính cùng hỗn loạn một chỗ với nhau, bị dị biến và thăng hoa.

Giống như *"Kim linh căn"* và *"Thuỷ linh căn"* dị biến sản sinh ra *"Lôi linh căn"*, *"Thổ linh căn"* và *"Thuỷ linh căn"* dị biến sinh ra *"Băng linh căn"*,đương nhiên vẫn còn các loại linh căn biến dị khác như *"Ám linh căn"*……

Tu tiên giả *"Biến dị linh căn"*, mặc dù không có thiên phú thoát khỏi bình cảnh của trúc cơ kỳ, nhưng tốc độ tu luyện của hắn cũng không kém là bao nhiêu so với người có *"Thiên căn"*, hơn nữa nếu như có thể tìm thấy công pháp thích hợp với thuộc tính, đám người này quá nửa đều là những cao thủ không thể coi thường, thường có thể chọi lại ba, bốn tu tiên giả phổ thông đồng cấp.

Cho nên người có biến dị linh căn, cũng được các đại tu tiên môn phái cực kỳ hoan nghênh.

Nhưng lúc trước, đừng nói là kỳ tài có *"Thiên căn"* và *"Biến dị linh căn"*, tu tiên môn phái tìm kiếm không dễ dàng gì, mà ngay cả người có *"Chân linh căn"*, các môn phái cũng khó mà tìm được.

Bởi vì người trong các tu tiên môn phái. đều không thể đem tiểu hài tử trong mỗi hộ gia đình ở thế tục ra để thử nghiệm một phen! Nên biết trong một vạn người mới có khả năng có một người sinh ra có linh căn, hơn nữa trong năm, sáu người có linh căn, chỉ có thể tìm ra một người có chân linh căn.

Vì vậy, dưới điều kiện tìm kiếm hà khắc như thế, trong lịch sử tu tiên giới đã từng xuất hiện qua, có một vài tiểu môn phái phải thêm cả chó mèo vào mới có đủ vài người, thiếu chút nữa thì cả môn phái đã bị đoạn tuyệt mất truyền thừa.

Đối diện với tình huống xấu hổ như vậy, vài người có lòng hảo tâm đã khổ tâm nghiên cứu cuối cùng đã phát hiện, *"linh căn"* cực kỳ dễ dàng xuất hiện trên người kế thừa có huyết mạch tương đồng.

Ví dụ như, hai người nam nữa nếu một người có linh căn, vậy thì hài tử do họ sinh ra, thường có một phần tư cơ hội cũng có linh căn. Đương nhiên là, nếu như phụ mẫu đều là người có linh căn, vậy tỉ lệ xuất hiện linh căn ở người đời sau càng lớn hơn, thậm chí tất cả những người con sinh ra đều có linh căn cũng không phải là việc ngạc nhiên.

Phát hiện ra chuyện này, khiến mấy người hảo tâm kia rất là kích động.

Dưới sự thôi động của bọn họ, đương thời không ít thanh niên đệ tử của các môn phái, đều bị sư môn trưởng bối thúc giục, thành gia lập thất tại thế tục, đợi đến khi bọn họ có con cái, mới quay lại sư môn tiếp tục tu luyện.

Cứ như vậy, cứ khi vài tu tiên môn phái lại thiếu đệ tử, bọn họ liền trực tiếp từ gia quyến của môn hộ đệ tử tuyển chọn hài tử có linh căn, cứ vậy tỉ lệ có chân linh căn ngày một tăng thêm.

Kể từ đó, vấn đề thiếu đệ tử của các tu tiên môn phái coi như hoàn toàn giải quyết xong.

Mặc dù, tỉ lệ sinh ra con cái có linh căn của người bình thường vẫn thấp như lúc ban đầu, nhưng có thể nói rằng, người có linh căn ngày càng nhiều, xuất thân của một số người có truyền thừa linh căn huyết mạch, linh căn đệ tử đều không nghèo. Đợi trải qua một thời gian dài, từ từ khai hoa kết trái, hình thành nên tu chân gia tộc như ngày nay.

Đám tu chân gia tộc này có lẽ không có công pháp cao cấp, nhưng pháp quyết hơi thiếu một chút thì ngược lại không hề thiếu, dần dà trở thành ngoại vi môn hộ của các tu tiên môn phái, cũng có chút độc lập nhất định.

Cho nên nói, đằng sau mỗi một tu chân gia tộc, thường có một tu tiên môn phái chống lưng cho, không dễ bị người khác coi rẻ.

Bạch y thiếu niên này, đã rất lâu trước mặt người khác nói đến thống khoái như vậy

Cái cảm giác được người khác tập trung hết tinh thần và chú ý để nghe tất cả những gì mình nói, khiến cho hắn rơi vào tình thế không nói thì không sướng, hảo cảm đối với Hàn Lập cũng tăng thêm không ít, liền không cần suy tư giả vờ đem một số sự tình của tu tiên giới ra kể hết, trước mặt Hàn Lập có bộ dáng hết sức khoe khoang.

Hàn Lập tự nhiên cũng ở một bên lắng nghe rất cao hứng, thỉnh thoảng lại ngắt lời thêm vào vài câu, khiến cho thiếu niên kia càng vui sướng thêm. Nhưng đáng tiếc, cái sườn núi bị mê vụ bao phủ cả ngày, cách tiểu thôn tịnh không xa, đại khái đi được vài thời thần, hai người đã đến trước sườn núi.

Đoạn đường ngắn như vậy, khiến cho Hàn Lập thật sự khó chịu, đối với sự tình của tu tiên giới gã nghe vẫn chưa thấy đủ, hận không thể quay đầu đi lại thêm một lần nữa. Nhưng gã đương nhiên biết đó là điều không thể, cho nên cũng chỉ còn cách chăm chú nhìn vào cái miệng thao thao bất tuyệt của thiếu niên, hai con mắt phát quang như xuyên qua cả mê vụ.

------oOo------

Chương 128: Thái Nam tiểu hội

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Huynh đài là đệ tử gia tộc nào?" Thiếu niên hưng phấn nhìn mê vụ trước mắt, tựa hồ nhớ ra điều gì đó, quay đầu hỏi một câu.

Hàn Lập cùng thiếu niên vừa rồi nói chuyện thì cũng biết, tu tiên giới ngoại trừ các môn phái tu tiên và các gia tộc tu chân ra, còn có không ít tán tu tồn tại.

Gọi là tán tu, đại bộ phận người trong đó đều không thuộc người của các gia tộc, chỉ là những người giống như Hàn Lập trong lúc vô ý có được công pháp tu tiên, chỉ là người bình thường tự học mà bước vào thế giới tu tiên, còn có một số nhỏ là truyền thừa của các môn phái nhỏ không có lai lịch. Các tán tu này tu vi đều không cao, bình thường cũng chỉ có thể đạt tới Luyện khí kỳ mà thôi, cho nên tán tu luôn luôn bị người của các gia tộc tu tiên không coi trọng, có chút ý xem thường, cũng giống như phú hộ ở thế gian coi thường những người nghèo khó.

"Tại hạ cũng không phải là người của gia tộc, mà là tự tu hành!" Hàn Lập sau khi suy nghĩ một chút, thì quyết định nói thật. Dù sao giả mạo người của các gia tộc, rất dễ bị vạch trần.

"Các hạ là tán tu!" Thiếu niên có chút ngoài ý muốn, bất quá trên mặt cũng không có ánh mắt kỳ thị, ngược lại có chút vui mừng lẫn sợ hãi.

Hắn kích động đi một vòng quanh Hàn Lập, giống như xem một vật nuôi mà đánh giá Hàn Lập.

"Tiểu huynh đệ không phải mới vừa nói, gia tộc tu tiên thì xem thường tán tu sao? Sao lại còn cao hứng như thế?" Hàn Lập có chút kinh ngạc hỏi.

"Bọn họ là bọn họ, không nên đem Vạn gia chúng ta mà nói như các gia tộc tu tiên khác? Người của gia tộc chúng ta luôn luôn có mối quan hệ tốt với tán tu!" Thiếu niên bĩu môi, kiêu hãnh hồi đáp. Xem ra rất tự hào với gia tộc của mình!

"Tổ tiên của Vạn gia chúng ta, nguyên trước đây cũng là một tán tu, nhưng sau lại may mắn vào tu tiên phái, thành đệ tử chính thức của Cự kiếm môn, sau này mới có được Vạn gia chúng ta. Cho nên Vạn gia chúng ta có tộc quy, tổ huấn không cho phép kỳ thị tán tu" Thiếu niên cười hì hì nói.

"Nhưng thật ra không chỉ Vạn gia chúng ta, còn có tổ tiên của một vài gia tộc khác cũng là tán tu, cho nên bọn họ đối với tán tu cũng không có ác cảm gì, chỉ là các gia tộc này chiếm số lượng quá ít trong số các gia tộc tu tiên, cho nên mới có chuyện các gia tộc tu tiên kỳ thị tán tu" Thiếu niên lắc đầu ảo não nói.

"Như vậy! Xem ra ta cũng khaámay mắn, lần đầu tiên đi đã gặp ngay tiểu huynh đệ người nhà Vạn gia" Hàn Lập sau khi nghe hiểu rõ lời đối phương nói, đang tính sau khi nói ra thân phận tán tu, thì đối với thiếu niên sẽ tăng cường tâm tư đề phòng, cũng phai nhạt đi không ít.

"Bất quá huynh đài, người dọc đường hỏi nhiều về chuyện của tu tiên giới như vậy, chẳng lẻ cũng là người mới vừa xuất sơn?" Thiếu niên con ngươi vừa chuyển, không biết thế nào đột nhiên sáng lên, có chút chợt hiểu ra mà nói.

Hàn Lập vừa nghe, trên mặt mỉm cười, lấy tay vỗ vỗ trên vai thiếu niên, có ý xin lỗi nói: *"Tại hạ không có chủ tâm dấu diếm tiểu huynh đệ, chỉ là mới vừa vào tu tiên giới không lâu, không khỏi có chút băn khoăn!"*

"Không sao, ta không ngại! Bất quá vị đại ca này, nói tên của người cho ta biết đi! Sau này cứ gọi ta là Tiểu Sơn là được rồi" Vạn Tiểu Sơn rõ ràng cũng là người trưởng thành, cũng không cần nói nhiều.

"Ha ha! Tại hạ là Hàn Lập, đích thực là mới vừa tiếp xúc tu tiên

giới không lâu, mong rằng Tiểu Sơn huynh đệ chiếu cố nhiều một chút!" Hàn Lập đối với Vạn Tiểu Sơn hảo cảm càng tăng lên, khẩu khí nói chuyện, cũng hòa nhã hơn nhiều.

"Không thành vấn đề, Hàn đại ca có gì không hiểu cứ việc hỏi, hắc hắc! Không nghĩ tới Vạn Tiểu Sơn ta còn có lúc dạy được người khác?" Vạn Tiểu Sơn bộ dáng trào phúng nói.

"Tại hạ có vấn đề gì nhất định sẽ lãnh giáo Tiểu Sơn người. Bất quá, chúng ta có phải là nên vào cốc hay không!" Hàn Lập đưa tay chỉ sắc trời, cười cười nói.

"Ái dà! Ta thiếu chút nữa quên mất chính sự" Vạn Tiểu Sơn sau khi theo ngón tay của Hàn Lập mà nhìn lên bầu trời, lập tức luống cuống tay chân hô to gọi nhỏ.

Thiếu niên vội vàng lục ở trên người hồi lâu, rốt cục từ trong áo moi ra một lá bùa.

Hắn cầm trong tay hoa lên vài cái, trong miệng lẩm bậm niệm vài câu, sau đó đem lá bùa ném vào không trung, biến thành một đạo hỏa quang chạy vọt vào màn sương mù, biến mất không thấy nữa.

"Hàn đại ca chờ một chút, Trương thông âm phù của ta trong chốc lát sẽ truyền vào trong cốc, người trong cốc sẽ tự mở trận pháp cho chúng ta vào" Thiếu niên thấy Hàn Lập nhìn về phía phương hướng hỏa quang biến mất có chút xuất thần, liền giải thích nói.

"Ừm!" Hàn Lập gật đầu, tỏ vẻ hiểu được.

"Hàn đại ca lần này đến Thái Nam cốc, nói vậy trên người đem theo không ít vật phẩm để trao đổi chứ? Có thể nói cho tiểu đệ nghe một chút. Đừng ngại, để tiểu đệ nói ra đồ của mình trước!"

"Ta đem theo một cái sơ cấp Không bạch phù chỉ cấp thấp, sơ cấp Ẩn thân phù cấp thấp, Độn địa phù mỗi thứ hai cái, một tờ sơ cấp Liên châu lôi phù cấp trung, một tờ sơ cấp Băng đạn phù cấp thấp, Thiết tinh một khối, sơ cấp chu sa một bình, một chòm râu của yêu thú Tam vĩ miêu, thảo dược…" Vạn Tiểu Sơn căn bản

không chú ý tới vẻ mặt ngây ra của Hàn Lập, cứ đếm ngón tay mà liệt kê ra các món đồ vật.

"Được rồi! Còn Hàn đại ca nói đi! Ồ, sắc mặt của đại ca sao lại trắng như vậy, người…" Thiếu niên trợn mắt nhìn, có chút khó hiểu mà nhìn Hàn Lập.

"Chẳng lẻ tới Thái Nam cốc, nhất định phải chuẩn bị đồ vật sao?" Hàn Lập sắc mặt rất khó coi.

"Cái này cũng không phải là quy định!" Vạn Tiểu Sơn trả lời rất dứt khoát.

Vừa nghe lời này, Hàn Lập nhất thời sắc mặt tốt hơn rất nhiều.

"Bất quá nếu lúc này đến Thái Nam cốc, khẳng định là tới tham gia Thái Nam tiểu hội, ai lại không mang theo đồ vật? Đây chính là sự kiện năm năm một lần, là thịnh hội chuyên để cho bọn tiểu bối tại Lam châu chúng ta giao dịch mua bán với nhau! Đặc biệt là Thăng Tiên đại hội lần này, một tháng sau sẽ mở tại Lam châu chúng ta, cho nên người ta càng thuận tiện tham gia Thái Nam tiểu hội đông hơn nhiều. Chẳng lẻ đại ca không phải là chỉ đến xem Thái Nam tiểu hội thôi chứ?" Thiếu niên kinh ngạc vừa nói những lời trên, vừa dùng ánh mắt khó mà tin được nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập nở nụ cười khổ.

"Tiểu Sơn huynh đệ, tại hạ đích xác là không biết nơi này mở cái gì là Thái Nam tiểu hội, chỉ là vô tình biết được nơi đây có nhiều người tu tiên khác, cho nên muốn đến kết giao một phen mà thôi, chưa từng đặc biệt chuẩn bị vật gì cả?" Hàn Lập hai tay giang ra, bất đắc dĩ nói.

"Thì ra là như vậy! Vậy thì quá đáng tiếc, Hàn đại ca chỉ có thể lãng phí cơ hội lần này. Phải biết rằng, cơ hội để tìm ra những vật phẩm tài liệu mà mình thiếu cũng không nhiều" Vạn Tiểu Sơn vẻ mặt đầy nuối tiếc, luôn miệng thở dài vì Hàn Lập.

"Bất quá, cũng không thể nói trên người không có chút gì để trao đổi, tối thiểu cũng có hai lá phù mà?" Hàn Lập tự giễu thầm nghĩ.

Lúc này trước mặt hai người Hàn Lập sương mù đột nhiên quay cuồng, sau đó giống như bị người dùng đao bổ ra, phân thành một con đường nhỏ đủ để hai người sóng vai đi vào, con đường nhỏ này nhìn qua không thấy được điểm cuối, tựa hồ rất xa xôi.

"Được rồi, chúng ta đi thôi!" Thiếu niên cao hứng làm mặt quỷ đối với Hàn Lập, hứng thú vội vàng vọt vào trước, biến mất vào con đường.

Mà Hàn Lập sau khi lạnh lùng quan sát con đường một hồi, rồi mới cất bước đi vào, bước đi vững vàng đường hoàn, không hoảng hốt không vội vàng.

Con đường này thoạt nhìn rất dài, nhưng chỉ mới đi một lát, đã tới cuối đường.

Khi Hàn Lập đi tới cuối đường, đột nhiên cảm thấy trước mắt sáng ngời, một sơn cốc đầy kỳ hoa dị thảo màu xanh biếc xuất hiện trước mắt. Sơn cốc ba mặt là núi, ngõ ra vào duy nhất là ở phía sườn núi bị sường mù phong tỏa mà Hàn Lập vừa tiến vào.

Chỗ này diện tích rất lớn, sơ sơ nhìn qua cũng phải trên trăm mẫu, ở giữa có một cung điện lầu các rất hoa lệ xa xỉ, đang có rất nhiều người với kỳ trang dị phục ra vào nườm nượp.

Mà phía trước lầu các có một cái sân rất rộng, bên trong có rất nhiều quầy hàng giống như tiểu thương, vây xung quanh bốn phía của cái sân như một khu vực buôn bán nhỏ. Ở phía trước các quầy hàng này, thỉnh thoảng lại có vài người đi tới trước, nhìn xem một hồi, hoặc là thấp giọng hỏi đôi câu, những cảnh tượng như thế Hàn Lập cũng chưa từng thấy qua nhiều.

Thấy tình cảnh này, Hàn Lập không khỏi hít sâu một hơi. Đây là tu tiên giới, tất cả những người nơi này đều là người tu tiên, có thể một lần nhìn thấy nhiều người tu tiên như thế, cũng là làm cho tinh thần của Hàn Lập có chút hoảng hốt.

Hàn Lập cúi nhẹ đầu, để cho bản thân thanh tỉnh lại một chút. Hắn không ngừng nhắc nhở bản thân, nơi hắn muốn đi vào chính là một thế giới trước kia không cách nào tưởng tượng ra, người ở chỗ này, ai cũng có thể dễ dàng tiêu diệt hắn, hắn nhất định phải cẩn thận.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập quay đầu lại nhìn con đường đã hoàn toàn biến mất, rồi cất bước đi vào bên trong.

------oOo------

Chương 129: Thanh Nhan chân nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập mới vừa đi dược vài bước, đã nghe ở xa xa có người đang gọi hắn.

"Bên này, Hàn đại ca!"

Hàn Lập nghe vậy nhìn lại về phía âm thanh hô hoán, chỉ thấy Vạn Tiểu Sơn đứng ở bên cạnh một lão giả mặc áo xanh, hướng về phía hắn không ngừng vẫy gọi.

Hàn Lập mỉm cười, bước nhanh tới. khi đến bên cạnh lão nhân áo xanh, Vạn Tiểu Sơn hướng về Hàn Lập giới thiệu:

"Vị này là Thanh Nhan chân nhân của Thái Nam cốc, là chí giao với gia phụ, Thái Nam tiểu hội lần này chính là do người cùng một số các vị tiền bối khác cùng chủ trì".

Hàn Lập vừa nghe lời của thiếu niên, không khỏi nhìn kỹ Thanh Nhan chân nhân.

Chỉ thấy lão giả này vóc người cao gầy, vai rộng tay dài, mặc nho sam màu xanh, có chút thần thái thần tiên trong loài người. Chỉ là khuôn mặt của hắn xanh lè, thật sự có chút dọa người!

Tiếp theo, thiếu niên lại đối với lão giả nói: *"Hàn huynh là ta ở ngoài cốc vừa mới quen biết, mặc dù là tán tu, nhưng mà chúng ta cũng đã thảo luận qua, thế bá hãy chiếu cố vài phần!"*

Lão giả lúc này cũng đem Hàn Lập đánh giá một phen, đột nhiên hắn nheo hai mắt lại, nói với Hàn Lập:

"Hàn tiểu hữu công pháp luyện tthuộc tính mộc cũng không tệ!

Tuổi còn nhỏ đã luyện tới tầng thứ tám, như vậy cũng đạt tiêu chuẩn, cho dù là ở các gia tộc tu tiên cũng không thể thấy nhiều được!"

Hàn Lập vừa nghe lời khen của Thanh Nhan chân nhân, trong lòng cũng cười khổ. Nếu không có uông một lượng lớn linh đan thảo dược, hắn làm sao có thể luyện đến tầng thứ tám? Phỏng chừng còn đang ở tầng thứ ba, bốn gì đó là cùng!

Bất quá mặt ngoài hắn vẫn rất cung kính khiêm nhường: *"Thanh lão quá khen, tại hạ chỉ là may mắn mà thôi"*.

Thanh Nhan chân nhân thản nhiên gật đầu, không hề nói với hắn điều gì nữa, ngược lại xoay mặt nói với Vạn Tiểu Sơn:

"Tiểu tử kia, người trong nhà của ngươi đã tới mấy người, bọn họ cũng đang lo lắng cho ngươi, có dặn ta là hễ thấy ngươi là lập tức đưa đến gặp bọn họ, bây giờ theo ta đi thôi!"

Vạn Tiểu Sơn nghe những lời này, không khỏi đưa ra khuôn mặt buồn hiu.

"Không phải là Thất tỷ cùng Cửu ca cũng tới chứ? Ta sợ nhất là nói chuyện với bọn họ, không đi có được không?" Vạn Tiểu Sơn đầy hy vọng nhìn Thanh Nhan chân nhân.

Thanh Nhan chân nhân nghiêm mặt nói: *"Ngươi nói đi?"*

"Đương nhiên là không được rồi!" Vạn Tiểu Sơn cúi đầu ủ rũ tự mình đáp.

"Hừ! Ngươi thật là to gan, dám gạt người trong nhà, bản thân lén chạy đến đây. Nếu nửa đường gặp phải những người tu tiên tâm thuật bất chánh, ngươi có mấy cái mạng nhỏ cũng phải giao ra!" Thanh Nhan chân nhân sau khi nói vậy, khẽ liếc nhìn Hàn Lập một cái.

"Lão nhân này cũng không vừa, nói thế rõ ràng là ám chỉ mình chính là người tu tiên tâm thuật bất chánh, cố ý đến gần Vạn tiểu tử này" Hàn Lập ở một bên lạnh lùng nhìn, tự nhiên nghe ra ý tứ

của Thanh Nhan chân nhân.

"Hài! Khó mà tìm được một vị tiểu thiếu gia hết lòng như vậy, xem ra phải tạm thời chia tay! Nếu không Thanh Nhan chân nhân này tùy tiện chụp cho một cái mũ, mình cũng khó mà đội được!" Hàn Lập bất đắc dĩ thầm nghĩ.

"Nếu Vạn huynh đệ phải đi gặp người nhà, vậy tại hạ trước hết đi xem một vòng trước, sau này có cơ hội, lại cùng Tiểu Sơn huynh đệ uống rượu chuyện trò" Hàn Lập liền ôm quyền, hướng tới Vạn Tiểu Sơn cùng Thanh Nhan chân nhân nói.

"Ái dà! Đừng đi nhanh vậy chứ, ta còn muốn đưa ngươi đi giới thiệu cho…"

"Hàn tiểu hữu bản thân còn có chuyện quan trọng phả][xử lý, ngươi cũng đừng làm cho người ta thêm rối loạn!"

Vạn Tiểu Sơn thấy Hàn Lập phải đi, vội vàng muốn nói cái gì đó, lại bị Thanh Nhan chân nhân kéo lại, đem những lời đó chặn lại.

Hàn Lập thấy vậy, hướng về phía Vạn Tiểu Sơn cười sáng lạn một cái, rồi xoay người tiếp tục hướng về phía cái sân rộng mà đi tới.

Mà thiếu niên, giống như tù nhân bị áp giải, gương mặt khổ sở, đi theo sau Thanh Nhan chân nhân, từ từ hướng về phía lầu các mà đi tới.

Hàn Lập bị Thanh Nhan chân nhân đối đãi như thế, cũng không có gì tức giận!

Dù sao bất cứ một người trưởng bối nào, nhìn thấy bên cạnh con cháu trong nhà xuất hiện một bằng hữu lai lịch không rõ, đều sẽ dùng ánh mắt hoài nghi xem trước đã, huống chi nhà của Vạn Tiểu Sơn cũng là một đại gia tộc tu tiên.

Bất quá, Hàn Lập bản thân đối với Vạn Tiểu Sơn cũng không có gì ác ý, chỉ là thuần túy muốn từ miệng người này hiểu rõ thêm một ít chuyện trong tu tiên giới mà thôi, nhưng không ngờ lại bị

Thanh Nhan chân nhân lại xem như một gã lừa đảo, đang tìm người để hành sự!

Hàn Lập nghĩ như vậy, bản thân lại dần dần tới gần cái sân rộng đầy những quầy hàng nhỏ.

Các quầy hàng của người tu tiên, nằm trong cái sân rộng, có bố trí một con đường nhỏ hình chữ *"Hồi - 回"* để ra vào. Mà những người lựa chọn giao dịch vật phẩm, đều đang tụm hai tụm ba tai các quầy hàng ở khu đất trống mà lui tới, cũng có khí tức sinh ý buôn bán như ở thế tục vậy.

Lúc này sắc trời đã có chút tối tăm, ngoài sân rộng lại sáng hẳn lên, đại bộ phận các quầy hàng phía trước đều có một cái đèn thật lớn, ngọn đèn này là được làm từ đồng mà chế thành, toàn thân cổ kính, cao chừng một thước.

Nhưng ở trên những ngọn đèn này, cũng không có bỏ vào bất kỳ nhiên liệu nào để đốt sáng, ngược lại chỉ có một khối nhỏ đá trắng to bằng nắm tay, toàn thân đều phát ra ánh sáng trắng dìu dịu.

Hòn đá này phát ra ánh sáng, còn sáng hơn các ngọn đèn thông thường nhiều, chẳng những có thể chiếu sáng quầy hàng ở bên dưới, mà ngay cả con đường phụ cận, cũng được ánh sáng chiếu sáng rõ, thật sự là diệu vật! Hàn Lập thấy tình cảnh này, không khỏi âm thầm tặc lưỡi không thôi.

Sắc trời mặc dù đã tối, nhưng người trên sân rộng vẫn rất nhiều, chẳng những còn tăng thêm một ít quầy hàng, mà người đi dạo cũng rất đông đúc, làm cho chỗ này trong nhất thời náo nhiệt phi phàm.

Hàn Lập chậm rãi đến gần sân rộng, nhưng cũng không lập tức đi vào, mà là đứng ở phụ cận, quan sát những người tu tiên đang tới lui.

Bởi vì khoảng cách cũng tương đối gần, cho nên hình dạng cùng trang phục của những người tu tiên này, thật sự làm cho Hàn Lập mở rộng tầm mắt.

Có người tu tiên mặc quần áo rất đơn sơ, chỉ che những chỗ quan trọng, những chỗ khác đều để trống. Mà cũng có những người mặc trang phục từ trên xuống dưới kín mít, một chút da thịt cũng không lộ ra ngoài, lại có những người kỳ quái trái ngược hơn, đó là còn nhin thấy một người, rõ ràng là tướng mạo nam nhân, nhưng lại mặc trang phục như là phụ nữ, điều này làm cho Hàn Lập cảm thấy muốn ói. Bất quá may mắn là người như vậy cũng không thấy nhiều, đại bộ phận trang phục mặc dù có ít nhiều cổ quái, nhưng Hàn Lập vẫn có thể chịu được.

Sau khi cứ quan sát như vậy một hồi, Hàn Lập thần sắc đột nhiên chợt động, trong mắt thần quang chợt hiện!

Hắn phát hiện, bất kể là bên trong sân rộng hay là quầy hàng, đều có người tu tiên đi dạo quanh, tất cả đều là người tuổi trẻ khoảng mười mấy hai mươi tuổi, ngay cả một người tuổi cỡ chừng ba mươi cũng không nhìn thấy.

Vạn Tiểu Sơn cũng đã từng nói qua, *"Thái Nam tiểu hội"* là năm năm một lần chuyên dành cho bọn tiểu bối, trong đầu hắn lại xuất hiện. Như thế xem ra, lứa tuổi này sẽ là rất nhiều, các người tu tiên có thân phận cao cũng sẽ không xuất hiện ở đây, mà Thanh Nhan chân nhân kia cũng chỉ sợ thân phận cũng khá cao, mới có thể lộ diện ở nơi này!

Hàn Lập nghĩ tới đây, trong lòng không khỏi chùng xuống. Dù sao cửa của lão gia này thật sự không dễ ứng phó, hơn nữa bọn họ mà muốn đối phó mình mà nói, sợ rằng so với một con kiến cũng không có gì phiền phức hơn.

Bất quá, cho dù trước mắt cũng chỉ là các người tu tiên tiêu bối, thực lực của bọn họ cũng đều không kém. Người giống như Hàn Lập, trong đám người kia xem ra cũng chỉ thuộc hàng trung đẳng, mà người tu tiên đẳng cấp cao như người áo lam, ở chỗ này cũng rất không thiếu. Trong thời gian ngắn ngủn Hàn Lập cũng đã thấy năm sáu cao thủ như vậy, điều này làm cho Hàn Lập rất là xấu hổ.

------oOo------

Chương 130: Nhập hỏa

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Huynh đài tại sao lại đứng ở chỗ này một mình, đang đợi bằng hữu hay sao?" Một thanh âm đột nhiên từ phía sau Hàn Lập truyền đến, làm cho Hàn Lập trong lòng cả kinh.

Hàn Lập chậm rãi xoay người lại, chỉ thấy phía sau cách đó không xa có sáu, bảy người đang đứng, người bắt chuyện chính là một người tu tiên trang phục đạo sĩ chừng hai bảy hai tám tuổi, người này mặt trắng không râu, ngũ quan đoan chánh, trên cánh tay cầm phất trần, đang mỉm cười nhìn Hàn Lập.

"Đạo trưởng tìm tại hạ có việc chi?" Hàn Lập không để ý đến câu hỏi của đối phương, ngược lại mặt không chút thay đổi hỏi lại một câu.

"Ha ha! Không nên hiểu lầm, ta tìm huynh đài cũng không có gì ác ý. Chỉ là thấy huynh đài đứng một mình ở chỗ này, đối với nơi này bộ dáng rất là tò mò, cho nên đoán các hạ là tán tu một mình phó hội, nên muốn kết giao một chút mà thôi, mấy người chúng ta tất cả cũng đều là tán tu, giống nhau các hạ vậy" Đạo sĩ vẻ mặt đầy thiện ý giải thích.

"Các người tất cả đều là tán tu?" Hàn Lập có chút sửng sốt.

"Không sai, các hạ nếu là tán tu, tốt nhất là kết bạn với chúng ta mà cùng đi, như vậy ở tại nơi này mọi người cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau" Lần này nói chuyện chính là thiếu phụ diện mục thanh tú, trên mặt có vết sẹo, bên cạnh nàng còn có một đại hán to lớn đeo đao, tựa hồ hai người là vợ chồng.

"Không sai, năm trước một tán tu một mình tham gia giao dịch, bởi vì thế đơn lực cô, thường xuyên bị người của các đại gia tộc khi nhục!" Đạo sĩ ánh mắt nghiêm nghị nói.

Vừa nghe hai người nói thế, Hàn Lập liền hiểu rõ ý tứ của đối phương.

Tán tu phó hội, sợ nhất là bị người của các đại gia tộc tu tiên khi dễ, bởi vậy liền tự động tụ tập lại cùng một chỗ, tạo thành một nhóm nhỏ, với ý đồ hình thành năng lực tự bảo vệ nhất định, cho nên tại nơi này mới tìm những tán tu giống như mình.

Nếu đã hiểu rõ dụng ý của đối phương, Hàn Lập tự nhiên sẽ không cự tuyệt chuyện tốt như vậy, dù sao hiện nay hắn đích xác cũng cần có một chỗ dựa như vậy, coi như là tạm thời cũng được.

Bất quá trước đó, hắn cũng phải cẩn thận hỏi rõ đối phương mấy vấn đề, mới có thể yên tâm gia nhập.

"Nếu mấy vị đã nhìn ra, vậy tại hạ cũng không có gì giấu diếm, tại hạ đích thật là tán tu. Bất quá mấy vị muốn cho ta gia nhập vào đoàn, cũng nên giới thiệu về mình trước chứ nhỉ? Và cũng nên nói thật với nhau rõ ràng trước sau, cần phải làm những cái gì?" Hàn Lập thản nhiên thừa nhận thân phận tán tu, nhưng thấy mấy người trước mặt vừa lộ ra sắc mặt vui mừng, liền đưa ra yêu cầu.

"Xem ra huynh đài còn có chút băn khoăn! Ha ha! Cái này cũng không có gì, mấy người mới vào, đều cũng nói như là các hạ vậy!" Đạo sĩ cùng mấy người kia khi nghe Hàn Lập nói ra những lời ấy, đều không có lộ ra vẻ gì không vui, mà ngược lại đều nhìn thoáng qua nhau, đột nhiên đều cười ha hả, sau đó đạo sĩ mới nói rõ ra.

"Ta giới thiệu với các hạ mấy vị bằng hữu này!" Đạo sĩ chỉ vào mấy người tu tiên nọ, đối với Hàn Lập cười nói.

"Hai vị này là huynh đệ song sinh, Thương Lang lĩnh Hắc Mộc và Hắc Kim hai huynh đệ" Đạo sĩ dẫn Hàn Lập tới trước mặt hai thanh niên gương mặt giống hệt nhau, thoải mái giới thiệu.

Hai người này liền ôm quyền hướng về phía Hàn Lập, Hàn Lập cũng đáp lễ lại.

"Đây là Phi Liên động Hồng Liên tán nhân cùng Bồ Lộ sơn Khổ Tang đại sư" Lần này dẫn đến ra mắt chính là một cô gái tướng

mạo bình thường cùng một tiểu hòa thượng vẻ mặt đau khổ.

"Về phần hai người này…"

"Vợ chồng ta là người của Thiên thủy trại, Hồ Bình Cô và Hùng Đại Lực" Đạo sĩ chỉ vào thiếu phụ và đại hán nhiều râu vừa nói chuyện với Hàn Lập, lời còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, liền bị thiếu phụ kia cười khúc khích, giành nói mất.

Đạo sĩ bị cướp lời, cũng không tức giận, chỉ lạnh nhạt cười cười.

"Bần đạo là Ngọa Ngưu sơn Thanh Ngưu quan Quải Đan đạo sĩ, đạo hiệu Tùng Văn. Ha ha, bần đạo chính là người khởi phát ra cái nhóm nhỏ này, tạm thời được mọi người bầu là người đứng đầu, bất quá bần đạo bình thường sẽ không ra lệnh gì với mọi người, chỉ là khi xử lý đối ngoài, mới do bần đạo đại diện ra nói chuyện mà thôi!" Đạo sĩ cuối cùng cũng khiêm nhường giới thiệu bản thân một chút, cũng đem tính chất của nhóm này đại khái nói qua.

Đạo sĩ này cũng hơi có chút khí độ, tựa hồ con người cũng không tệ lắm!

Hơn nữa những người khác pháp lực phần lớn cũng không kém, cơ hồ bộ dáng đều có pháp lực Trường Xuân công bảy tám tầng! Tùng Văn đạo trưởng này càng lợi hại, mặc dù chưa có đạt tới trình độ như người áo lam, nhưng so với mình cũng mạnh hơn nhiều.

Hàn Lập trong lòng tính toán một chút, cảm giác được cùng một chỗ với những người này, đích thật là có trăm lợi mà không một hại, liền nói:

"Nếu mọi người đều là tán tu, hơn nữa ở cùng một chỗ đích xác là việc tốt, vậy tại hạ Hàn Lập, tạm thời sẽ gia nhập với mọi người!"

"Thật tốt quá, có Hàn huynh gia nhập, đoàn người của chúng ta thực lực cũng mạnh hơn một phần!" Tùng Văn đạo sĩ vừa nghe lời này của Hàn Lập, lập tức cao hứng nói.

Mà mấy người khác, mặt cũng đều lộ vẻ vui mừng, dù sao Hàn Lập thoạt nhìn pháp lực cũng không kém, có thể trợ giúp bọn họ không nhỏ.

"Nhóm chúng ta đều ở mơi này sao?" Hàn Lập lúc này nhìn sang hai bên một chút, rồi mở miệng hỏi.

"Còn có hai người nữa, bọn họ một người còn đang ở trong phòng ngủ, người kia thì đang đi dạo quanh đây" Hồ Bình Cô bĩu môi, tựa hồ đối với hai người kia không thế nào thuận mắt.

"Cũng không có tệ như Hồ phu nhân nói đâu, chỉ là một người thì thích ngủ một chút, người kia thì ham chơi một chút mà thôi!" Lần này là tiểu hòa thượng kia nói, thế cho hai người mà giải thích.

"[ngươi] ……" Hồ Bình Cô nghe Khổ Tang hòa thượng nói như vậy, có chút không vui, lại muốn nói cái gì đó.

"Được rồi! Mọi người không nên tranh chấp. Dù sao lúc đầu mọi người đều nói tốt đẹp mà, ngoại trừ [tranh đấu với các thế lực bên ngoài thì mọi người cũng phải thống nhất hành động, nghe theo chỉ huy, sau đó, tất cả mọi người đều tự do, muốn hành động thế nào cxung được!" Tùng Văn đạo sĩ bước nhanh lên phía trước nói.

Vị Hồ phu nhân này thấy vậy, ngoài trừ có chút mất hứng ra, cũng không có nói gì nữa, dù sao Tùng Văn đạo sĩ thực lực cũng vượt hơn mình, không thể không cấp cho vài phần thể diện.

"Đợi buổi tối tụ họp, Hàn huynh đệ sẽ thấy hai người kia, đến lúc đó sẽ giới thiệu sau, hai người nọ đích thật là có chút khác biệt với người khác!" Đạo sĩ bộ dáng không thể tránh được, tựa hồ đối với hai người nọ có chút đau đầu.

Hàn Lập thấy vậy, mặc dù trong lòng rất hiếu kỳ, nhưng cũng không tiện hỏi lại.

Kế tiếp, Tùng Văn đạo sĩ hỏi Hàn Lập, có định cùng bọn họ hành động? Hay là vẫn muốn đi dạo một mình?

Hàn Lập tự nhiên là lựa chọn vế sau, Tùng Văn đạo sĩ cũng không có kinh ngạc. Bởi vì người mới vừa vào Thá Nam cốc, tự nhiên đối với nơi này tương đối tò mò, đại đa số đều thích một mình hành động, bất quá sau khi xem xong, cũng sẽ cùng với mấy người bọn họ, tụ lại cùng một chỗ mà hoạt động.

Đạo sĩ cũng rất ra dáng phụ trách, sau khi giảng giải cho Hàn Lập một vài điều kiêng kỵ cùng một chút tập quán thường thức, để cho hắn đối với Thái Nam tiểu hội có sự hiểu rõ nhất định. Tiếp theo, đạo sĩ lại đưa cho Hàn Lập một đạo phù.

Hắn chỉ vào một căn tiểu lâu, nói với Hàn Lập, đó chính là noiư bọn họ tạm trú, để cho Hàn Lập khi mệt mỏi có thể đi đến đó nghỉ ngơi, mà lá phù này chính là chìa khóa phá vỡ cấm pháp của căn tiểu lâu.

Sau đó mấy người này cùng với Hàn Lập cáo từ, biến mất trong bóng đêm, không biết là có phải đi tìm những tán tu khác nữa hay không.

Hàn Lập nhìn bóng lưng mấy người này, đợi cho họ thật sự đi xa nhìn không thấy nữa, mới cúi đầu xem xét lá phù ở trên tay. Trên als phù ngân quang lập lòe, mặt trên có họa một ít phù chú mà hắn xem không hiểu, thoạt nhìn thật có chút diệu dụng.

Hàn Lập trầm ngâm một chút, sau đó nở nụ cười.

Hắn đem lá bùa gấp lại, bỏ vào trong áo, tiếp theo hướng về phía Tùng Văn đạo sĩ biến mất mà nhìn thoáng qua, sau đó không chút do dự xoay người đi đến sân rộng.

Sau khi vào sân rộng, Hàn Lập liền hòa vào những người tu tiên khác, một bên từ từ đi tới, một bên xem xét các vật phẩm được bày bán ở trên các quầy hàng.

Theo lời của Tùng Văn đạo sĩ vừa rồi nói, những người tu tiên khi giao dịch, bình thường là dùng hai phương thức.

Một là phương thức nguyên thủy lấy vật đổi vật, một số người tu tiên hy vọng dùng những vật mà mình không cần, đổi lấy vật phẩm mà mình cần, cho nên những người này thường thường cho dù liên tiếp bày ra vật phẩm, cũng không giao dịch thành công một lần nào, thì cũng là chuyện bình thường.

------oOo------

Chương 131: Linh thạch dữ linh phù

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phương thức còn lại thì thông dụng hơn, đó là sử dụng một loại gọi là *"linh thạch"* gì đó để làm tiền tệ giao dịch, người tu tiên hjay sử dụng để mua bán vật phẩm.

"Linh thạch" tên cũng là nghĩa, là một loại đá tràn ngập thiên địa linh khí, linh khí mà nó sở hữu đối với người tu tiên mà nói, là một thứ cực kỳ bổ dưỡng.

Bình thường ngồi xuống luyện công nếu như thu nạp linh khí của linh thạch, sẽ khiến cho người tu tiên tốc độ tu luyện trở nên kinh người, dù sao bản thân người tu tiên thu nạp luyện hóa linh khí tán loạn trong trời đất, so với linh khí tinh thuần bên người, có thể tùy ý thu nạp, chính là hai chuyện khác nhau hoàn toàn.

Nhưng công hiệu lớn nhất của linh thạch, cũng không phải ở chỗ này. Công dụng chủ yếu nhất của nó, chính là khi bố trí trận pháp cùng sự thi triển pháp thuật.

Một trận pháp cao cấp thành công hay không? Hiệu lực như thế nào? Thường thường là xem nó sử dụng hiệu lực của linh thạch, linh thạch tốt chẳng những có khả năng bảo đảm sự thành công của trận pháp, hơn nữa uy lực cũng sẽ gia tăng rất lớn.

Mà số lượng linh thạch tiêu hao khi thi triển pháp thuật, cũng vượt xa khi ứng dụng trên trận pháp. Bởi vì một người tu tiên có thể thi triển cấp bậc cùng hiệu quả của pháp thuật, bình thường đều căn cứ vào tu vi pháp lực của bản thân hắn mà định, không thể dựa vào khả năng của bản thân mà có thể xuất ra các pháp thuật siêu đẳng cấp, vì vậy linh thạch trở thành vật tốt nhất để tăng cường pháp thuật.

Nếu như khi người tu tiên thi triển pháp thuật lợi hai, trong tay có thể có một khối linh thạch, linh khí trong linh thạch sẽ cuồn cuộn không ngừng bổ sung cho người tu tiên đang hao tổn pháp lực để làm phép, chứ người làm phép căn bản không thể nào mà cứ liên tục mà mạnh mẽ thi triển pháp thuật ra.

Cho nên linh thạch trở thành thứ mà người tu tiên khi tranh đấu, là lựa chọn để lấy yếu thắng mạnh, hơn nữa sau khi pháp lực bị tổn hao, có vật này để lập tức khôi phục thực lực như trước, có thể gia tăng cơ hội rất lớn để cho bọn họ sinh tồn trong tranh đấu.

Linh thạch có nhiều công dụng như vậy, tự nhiên giá trị của nó rất cao.

Nhưng với nhu cầu sử dụng linh thạch quá lớn, các quáng mạch linh thạch bị khai thác quá độ ngày càng thưa thớt, ngày nay tại tu tiên giới, linh thạch dần dần trở thành xa xỉ phẩm trân quý, trở thành vật bảo chứng tốt nhất của người tu tiên khi giao dịch, trở thành một loại tiền tệ lưu thông của người tu tiên, cũng sắp được cộng đồng định ra quy cách, cùng các chi tiết cấp bậc của linh thạch.

Linh thạch ẩn chứa linh lực bao nhiêu, được chia làm bốn bậc, đó là linh thạch bậc thấp, linh thạch bậc trung, linh thạch bậc cao, linh thạch bậc siêu, đều dựa theo linh lực thuộc tính ẩn chứa không giống nhau ở bên trong, linh thạch cũng chia làm kim linh thạch, mộc linh thạch, thủy linh thạch, thổ linh thạch, hỏa linh thạch là ngũ hành linh thạch, mặt khác cũng có một chút rất hiếm thấy phong linh thạch, lôi linh thạch là linh thạch có thuộc tính, đương nhiên loại linh thạch này rất hiếm.

Linh thạch là đồ tốt như vậy, Hàn Lập nửa khối cũng không có.

Hắn tự nhận trên người cũng không có vật phẩm gì có thể trao đổi, cho nên ngay từ đầu chỉ có ý niệm trong đầu là mở rộng tầm mắt, nên chỉ một đường đông nhìn một chút tây nhìn một cái, cứ thế mà đi.

Mặc dù Hàn Lập bộ dáng lạnh nhạt, thong dong không bức bách, nhưng các quầy hàng này, thật sự có rất nhiều thứ làm cho hắn mắt cũng hồng lên cùng trong lòng cực kỳ xao động.

Không nói cái gì khác, chỉ cần nói đến một lá Không bạch phù chỉ thôi! Món đồ này mặc dù rất bình thường, nhưng là một trong những món đồ mà Hàn Lập trước mắt hết sức cần.

Mặc dù Hàn Lập chưa biết, lá bùa cấp bao nhiêu bậc bao nhiêu, có những tính năng gì khác biệt, nhưng cũng biế với công lực trước mắt của mình, lá bùa sơ cấp bậc thấp này khẳng định cũng đủ để hắn thi triển *"Định thần thuật"*.

Cho nên nếu như có thể có được một vài lá bùa này, hắn lập tức có thể vận dụng một vài pháp thuật, làm cho thực lực của bản thân lập tức tăng cường thêm một phần.

Đương nhiên ngoại trừ lá bùa này ra, cái gì là *"Lôi hỏa phù" "Hỏa long phù" "Cự lực phù"* đủ loại linh phù, cũng làm cho Hàn Lập có chút động tâm.

Thậm chí Hàn Lập còn ở trước một quầy hàng, thấy một lá linh phù giống hệt như lá phù lục có thể xuất ra kim tráo của mình, bên cạnh có chú thích rất rõ ràng: Kim cương phù, linh phù thuộc tính kim sơ cấp bậc trung có công dụng phòng ngự, giá trị chín khối linh thạch bậc thấp.

Hàn Lập sau khi đi dạo qua rất nhiều quầy hàng, đối với giá tiền của các phù lục, cũng có sự hiểu rõ nhất định. Một lá Không bạch phù chỉ sơ cấp bậc thấp chỉ cần một khối linh thạch bậc thấp là mua được, mà luyện chế hoàn thành phù lục sơ cấp bậc thấp, cho dù là bất kỳ loại pháp thuật gì, cũng có thể bán được hai khối linh thạch bậc thấp.

Về phần linh phù sơ cấp bậc trung, chỉ cần xuất ra là được bán với giá sáu đến mười khối linh thạch, hơn nữa linh phù thuộc tính phòng ngự so với tiến công thì giá cao hơn một ít.

Nếu bản thân cũng có vật phẩm giống như vậy, Hàn Lập tự nhiên phải lưu ý một chút.

Sau khi cẩn thận quan sát quầy hàng có Kim cương phù, hắn phát hiện phù lục của người ta linh khí so với phù lục của hắn sung túc hơn nhiều, hiển nhiên là vật mới chưa từng sử dụng qua, mà phỏng chừng đồ cũ của hắn, nhiều lắm cũng chỉ có thể bán được cho người ta với giá chỉ bằng một phần ba.

Sau khi kết luận như vậy, Hàn Lập cười khổ một chút, xem ra so với người tu tiên ở nơi này, hắn thật đúng là cùng quỷ, hắn không khỏi sờ sờ các vật phẩm ở trên người, đột nhiên trong lòng chợt động, nghĩ tới linh phù có họa hình thanh kiếm trong áo của mình.

Mặc dù còn chưa biết tên của lá phù này, nhưng Hàn Lập tin tưởng, giá trị của nó nhất định phải hơn Kim cương phù.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập bắt đầu chú ý các quầy hàng, để ý có bán phù lục có họa hình thanh kiếm giống như vậy hay không.

Nhưng đáng tiếc chính là, sau khi hắn vòng vo rất nhiều quầy hàng, vẫn không có nhìn thấy vật phẩm cùng loại. Nhưng thật ra tại một chỗ có năm sáu người tu tiên vây quanh, phát hiện có người đang bán một lá linh phù sơ cấp bậc cao.

Bên cạnh linh phù có viết: *"Phi thiên phù"* là loại linh phù phi hành phong thuộc tính sơ cấp bậc cao, giá trị ba mươi khối linh thạch bậc thấp, hoặc đổi các loại đan dược có giá trị tương đương.

Hàn Lập vừa thấy lời giới thiệu này, trong lòng liền ngẩn ra.

Phải biết rằng, vòng vo qua nhiều quầy hàng như vậy, lúc này hắn mới nhìn thấy bán một lá linh phù sơ cấp bậc cao, không khỏi dụng tâm quan sát, quả nhiên trên phù lục linh khí nồng nặc kinh người, không thể không thấy sự chênh lệch với linh phù bậc thấp và bậc trung.

"Hai mươi khối linh thạch, có đổi không?" Trong số người vây xem có một vị hán tử đi chân không mặt như ngựa, không nhịn được mở miệng nói.

Chủ nhân của quầy hàng là một thanh niên đầu đội mũ cỏ, hắn lấy tay chỉ chỉ vào giá, không để ý đến lời của người nọ.

"Chỉ là Phi hành phù mà thôi, cũng không phải linh phù công kích hoặc phòng ngự, hai mươi khối đã là không ít rồi!" Người mặt ngựa ra giá không cam lòng nói.

"Hừ! Thật sự là linh phù công kích hoặc phòng ngự, ta sẽ bán với giá ba mươi khối sao? Không có năm mươi khối, thì đừng có mà nhìn vào! Muốn chiếm tiện nghi, thì đi tìm chỗ khác đi! Ta không chào đón" Thanh niên nọ rốt cục lạnh như băng cất tiếng nói, nhưng hắn một khi mở miệng, làm cho hán tử kia tức giận trên mặt cũng đỏ bừng.

"Hảo tiểu tử! Tần diệp lĩnh Diệp Báo ta nhớ kỹ ngươi, sau khi đại hội chấm dứt, chúng ta hãy luận bàn một chút" Hán tử mặt ngựa tức giận nói.

"Tần diệp lĩnh" Hàn Lập nguyên lúc đầu đang đứng ngoài cao hứng cười xem, chợt nghe địa danh này, trong lòng cả kinh.

"Đó không phải là chỗ xuất thân theo lời của Chu Nho đã bị hắn giết chết sao? Mặc dù không biết lời của Chu Nho nọ là thật hay giả, nhưng hán tử này nếu tự xưng là người của Diệp gia, bản thân mình vẫn phải cẩn thận một chút!"

Nghĩ tới đây, Hàn Lập lui lại mấy bước, lặng lẽ rời khỏi nơi đây, đi tới trước một quầy hàng khác. Bất quá trên lời giới thiệu có nói là đồng ý đổi lấy đan dược có giá trị tương đương, đã được hắn ghi vào trong lòng.

Hắn nhớ kỹ bản thân còn có không ít *"Hoàng long đan"* cùng *"Kim tủy hoàn"* chưa dùng, không biết là có phù hợp với yêu cầu của thanh niên nọ không, đợi đến khi vắng người hãy tới hỏi cũng không muộn! Nếu thật có thể thành công, thì bản thân đã có thể có được chút vốn, có thể đổi lấy những vật phẩm cần thiết rồi.

Hàn Lập sau khi đã tự định ý nghĩ, quay đầu nhìn lại quầy hàng của thanh niên nọ, lại phát hiện Diệp Báo đã không còn ở nơi này, không biết đã đi nơi nào. Mà trong mấy người còn lại, lại có một người lấy ra một cái bình đưa cho thanh niên nọ.

Thanh niên mở cái bình ra, ngửi một chút, rồi khe khẽ lắc đầu, đem cái bình trả lại cho chủ nhân. Chủ nhân của cái bình không thể làm gì khác hơn là vẻ mặt tiếc nuối mà rời đi, mà mấy người khác tựa hồ cùng đi với người này, cũng ngay sau đó cùng rời đi, hiện tại trước quầy hàng không có một bóng người.

Hàn Lập vừa thấy, trong lòng mừng thầm, cũng chầm chậm bước đến phía trước quầy hàng của thanh niên. Mà thanh niên nọ thấy Hàn Lập, có chút sửng sốt, hiển nhiên nhận ra hắn là người vừa mới tới lúc nãy.

Hàn Lập tới trước mặt người thanh niên cười cười, nói:

"Ta có hai loại dược vật, xem một chút thử có hợp với yêu cầu của ngươi không?"

Nói xong, hắn lấy ra hai cái bình nhỏ một xanh một lam, đặt ở trước mặt người này.

Người thanh niên cũng không nói lời thừa, đưa tay đem hai cái bình cầm trong tay, bậ nắp ra. Sau đó đưa mũi tới gần miệng bình, phân biệt ngửi thử, trên mặt lộ ra ánh mắt suy tư.

Thanh niên Sau khi trầm ngâm một lát, cũng không có lập tức hồi phục, mà đem cái bình nhẹ nhàng đưa trở về trước mặt Hàn Lập.

"Thế nào?" Hàn Lập không hiểu rõ nên hỏi.

"Nói thật, đan dược trong hai cái bình của ngươi, so với mấy người trước đưa cho ta xem tốt hơn một chút, nhưng đối với ta mà nói cũng không có nhiều tác dụng" Thanh niên sau khi do dự một chút, thì vẫn lắc đầu cự tuyệt.

------oOo------

Chương 132: Thu hoạch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập vừa nghe, trong lòng rất là thất vọng, bất quá cũng không có quá kinh ngạc. Dù sao *"Hoàng long đan"* và *"Kim tủy hoàn"* chỉ là thánh dược ở thế tục, đối với người bình thường có lẽ là linh đan diệu dược, nhưng] đối với người tu tiên mà nói quả thật là kém một bậc.

Đối phương nếu đã không đồng ý, Hàn Lập cũng không định ở lâu nữa, hắn đưa tay ra, muốn thu hồi lại hai cái bình.

"Bất quá cho dù đan dược này kém một chút, nhưng nếu như có thêm vài bình nữa, ta cũng sẽ trao đổi với ngươi!" Thanh niên đột nhiên mở miệng bộ dáng tiếc hận.

Hàn Lập vốn vươn tay ra, sau khi nghe được thanh niên nói thế, nhất thời rụt trở về, nở nhẹ nụ cười.

"Ta có nói là chỉ có hai bình này đâu?" Hàn Lập hai mắt mở to, nhìn chằm chằm vào thanh niên chậm rãi nói.

"Ngươi còn sao?" Thanh niên hơi kinh hãi, nhưng lập tức lộ ra sắc mặt vui mừng.

"Đương nhiên, bất quá nếu như muốn nhiều, ta cũng không rõ là đủ để giao dịch hay không?" Hàn Lập lập tức nói nước đôi, sợ đối phương hét giá quá cao.

"Thật tốt quá! Không cần nhiều lắm, chỉ cần ba bình nữa là đủ rồi, có thể giúp ta trong khoảng thời gian ngắn, đột phá bình cảnh" Thanh niên hưng phấn hẳn lên, có vẻ nhiệt tình vô cùng, so với thái độ lạnh như băng trước đây hoàn toàn trái ngược.

Cái này cũng khó trách, phàm là đan dược có khả năng xúc tiến công pháp tiến bộ, ai mà bỏ ra trao đổi, bản thân mình dùng còn chưa đủ nữa là! Thanh niên này trong mấy ngày nay, không thể đem *"Phi hành phù"* kia trao đổi chủ yếu là do nguyên nhân này.

Cho dù *"Hoàng long đan"* cùng *"Kim tủy hoàn"* của Hàn Lập đối với người tu tiên mà nói, cũng không tính là là linh dược, nhưng bằng vào ưu thế của số lượng, cũng đủ làm cho người đang giậm chân tại tầng thứ chín này, đột phá lên tầng thứ mười, làm cho công lực của người thanh niên này đại tiến.

Nhưng cũng chỉ có người giống như Hàn Lập, uống thuốc như ăn cơm, mới có thể bỏ ra đan dược để trao đổi. Bất quá Hàn Lập biết rõ đạo lý của không được lộ ra ngoài, hắn không muốn lưu lại cho đối phương loại ý nghĩ bản thân có thể dễ dàng xuất ra số lượng lớn đan dược mà chút cảm giác đau lòng nào.

Vì vậy hắn sờ sờ cằm, làm ra bộ dáng đau lòng không thôi.

"Như vậy! Có phải hơi bị nhiều không? Phải đem toàn bộ đan dược trên người ra đổi sao!" Hàn Lập cố ý nhỏ giọng nói thầm.

"Cái này cũng không tính là nhiều! Dù sao cũng là linh phù bậc cao! Ngẫm lại mà xem, chỉ cần trong người có linh phù này, vạn nhất gặp phải nguy hiểm gì, lập tức có thể bay lên không mà đi xa, so với chim bay còn nhanh hơn nhiều, tương đương với việc thêm một tính mạng! Chỉ cần linh khí của phù không tiêu tan, cũng có thể sử dụng nhiều lần, là linh phù rất thực dụng!" Thanh niên thấy Hàn Lập hình như thật có thể xuất ra số đan dược mà mình cần, nụ cười trên mặt càng tươi hơn nhiều, ra sức giới thiệu diệu dụng Phi hành phù của mình, sợ Hàn Lập đổi ý không muốn giao dịch nữa.

"Muốn trao đổi, cũng được. Phải thêm cho ta lá bùa cùng cuốn sách kia nữa!" Hàn Lập thấy đối phương thật muốn đổi lấy đan dược của mình, liền không khách khí chỉ vào một lá Đả Không bạch phù chỉ, cùng với một quyển *"Cơ sở chú quyết tàn bổn"* rách nát, mà nói với người thanh niên.

Người thanh niên sửng sốt một chút, nhưng thấy Hàn Lập chỉ là một phù chỉ bậc thấp, cùng một quyển chú thư căn bản không ai động đến, trong lòng nhất thời mừng rỡ, ngay lập tức đáp ứng.

Cứ như vậy, *"Phi hành phù"* đã trở thành vật trong túi Hàn Lập, đồng thời còn có thêm một lá phù chỉ cùng một quyển chú thư mà hắn đã muốn có từ lâu.

Hàn Lập đem cuốn sách nọ mở ra, bên trong đều là các chú quyết sơ cấp căn bản, có bảy tám pháp thuật bậc thấp, cùng một *"Địa thứ thuật"* sơ cấp bậc trung, được ghi lại trong sách.

Cuốn sách này, đối với người tu tiên khác mà nói, căn bản là không đáng giá một đồng, nhưng làm cho Hàn Lập rất là hài lòng.

Bởi vì hắn hiện tại khiếm khuyết chính là loại chú pháp căn bản này, mà các quầy hàng khác tuy cũng có bán loại sách này, cũng rất mới và tốt, nhưng giá tiền lại đắt kinh người.

Một quyển *"Ngũ hành sơ cấp chú quyết đại toàn"* có giá chín mươi khối linh thạch bậc thấp, mà một quyển *"Thủy chú phù pháp cơ sở"* khác giá cũng tới sáu mươi khối linh thạch bậc thấp, cuốn sách này mặc dù khá mỏng, pháp quyết bên trong cũng không nhiều, nhưng hiện tại Hàn Lập cũng chỉ có thể mua được nó mà thôi.

Sau khi được những vật phẩm này, Hàn Lập cảm giác có chút mệt mỏi, cũng không muốn tiếp tục đi dạo nữa, trực tiếp ra khỏi sân, hướng về phía mấy tòa lầu các mà đi đến.

Cách sân rộng không xa, Hàn Lập quay đầu nhìn lại, phát hiện số người bên trong tựa hồ nhiều hơn không ít, xem ra người tu tiên thích ra ngoài vào ban đêm, thật đúng là không ít.

Vừa đi đến gần các tòa lâu các này, Hàn Lập mới phát hiện, những tòa lầu này sử dụng đồng mộc rất đắt tiền xa hoa cùng các khối đá lớn mà thành. Chẳng những mỗi tòa đều được chạm rồng họa phượng, kiến trúc cực kỳ tinh mỹ, hơn nữa trên mỗi tầng lầu mơ hồ đều có biểu hiện của linh lực xao động, xem ra chính là cấm pháp theo như lời Tùng Văn đạo sĩ nói.

Hàn Lập vòng vo một vòng, rốt cùng cũng tìm được lầu các muốn tìm, liền đi tới trước.

Nhưng cách mục tiêu mấy trượng, Hàn Lập đột nhiên cảm giác được đụng phải một cái gì đó, sau đó bị một lực lượng vô hình đẩy ra trong giây lát, làm cho phải lảo đảo lui lại mấy bước.

Hàn Lập có chút kinh ngạc cũng có chút hưng phấn, xem ra tu tiên giới điều mà hắn không biết có rất nhiều, hắn thật muốn được học hết tất cả những điều này.

Hàn Lập nghĩ như vậy, trong lòng chợt động, liền thi triển Thiên nhãn thuật, hướng về tiểu lâu mà nhìn lại.

Kết quả cách đó không xa, Hàn Lập thấy được một tầng thanh quang nhàn nhạt chắn trước mắt, cả tòa lầu các đều bị thanh quang này bao bọc, giống như bị một cái chén thật lớn chụp lấy.

Hàn Lập lần nữa tiến lên, vươn một ngón tay khe khẽ động vào thanh quang, kết quả có một loại cảm giác mềm mềm mười phần co dãn. Dùng sức nhấn xuống một chút, lập tức có một cỗ lực lượng phản ngược lại xuất hiện, xem ra lực phòng ngự của thanh quang này quả thật không tệ.

Hàn Lập đã hiểu rõ tác dụng của thanh quang, cũng không nghiên cứu nữa, mà là lấy ra đạo phù mà Tùng Văn đạo sĩ đã giao cho hắn, hướng tới màn sáng mà dán lên, kết quả trên quầng sáng màu xanh đó xuất hiện một tầng sóng gợn, sau đó xuất hiện một cái vòng tròn, để cho Hàn Lập có thể đi vào.

Hàn Lập cũng không khách khí, đem phù lục thu lại, rồi cất bước đi vào, hướng tói tòa lầu mà đi đến. Lúc này vòng tròn lại từ từ nhỏ đi, cuối cùng hoàn toàn khép lại, lớp màng sáng lại khôi phục nguyên dạng.

Ngôi lầu trước mắt cũng không tính là lớn, chỉ có hai tầng, cao cỡ mười trượng, bất quá diện tích xem ra, chứ đựng mấy chục người vẫn có thừa.

Hàn Lập mỉm cười, nhấc chân đi vào bên trong, tiến vào đại sảnh lầu một, chỉ thấy bên trong ngoại trừ hai csi bàn bát tiên ra, cũng chỉ có hơn mười cái ghế, được bố trí đơn giản, trông qua thật đúng là có vài phần thanh đạm tu tiên.

Mà tiểu hòa thượng gọi là Khổ Tang kia, đang cúi đầu ngồi ở trên mặt đất ở trong góc, nhắm mắt niệm thiện, một bộ dáng cao tăng đắc đạo. Về phần những người khác, Hàn Lập cũng chưa từng thấy.

"Khổ Tang đại sư, Tùng Văn đạo trưởng đã trở về chưa?" Hàn Lập bước vài bước tới trước mặt hòa thượng, đầy hòa khí hỏi.

Tiểu hòa thượng cũng không để ý tới Hàn Lập, mà là trong miệng tiếp tục lẩm bẩm niệm, cho đến khi Hàn Lập chịu không nổi nữa, thì hòa thượng mới mở mắt ra, vẻ mặt xin lỗi nói với hắn: *"Hàn thí chủ chớ trách! Tiểu tăng vừa rồi đang tụng Kim cương kinh đến chỗ mấu chốt, không cách nào lập tức dừng lại mà đáp lời được, xin đừng trách tội!"*

Hàn Lập nghe hòa thượng nói những lời ấy, cười khan một chút: *"Sao có thể! Tại hạ bội phục nhất là người tâm không có tạp niệm!"*

Tiểu hòa thượng nghe Hàn Lập nói như vậy, cười một chút, lại không nhanh không chậm nói: *"Mấy người Tùng Văn đạo trưởng đang ở lầu hai đợi Hàn thí chủ. Dặn dò ta khi thấy thí chủ lập tức gọi người lên đó, tựa hồ đối với thí chủ có chút việc"*.

Hàn Lập vừa nghe hòa thượng nói lời này, trong lòng có chút buồn bực.

Tiểu hòa thượng này cũng thật là, đã có người đang chờ ta, vậy mà còn không lập tức nói cho ta biết, mà còn người người ta ta nãy giờ sao, xem ra sau này nên cách hòa thượng xa xa một chút!

Hàn Lập trong lòng nghĩ vậy, trên mặt lại không chút biến hóa gật đầu, rồi theo cầu thang ở gần đó lên lầu, *"Thình thịch"* lên lầu hai.

Vừa lên lầu hai, chỉ thấy hai huynh đệ Hắc Mộc cùng Hắc Kim, đang ở tại đầu cầu thang nói cái gì đó. Thấy Hàn Lập vừa lên, lập tức ngừng nói chuyện với nhau, tiến lên đón.

"Hàn huynh, Tùng Văn đạo trưởng đang ở bên trong phòng chờ người, đi theo huynh đệ chúng ta đi!" Hàn Lập ánh mắt lạnh nhạt, cũng không nói lời nào, đi theo bọn họ dọc theo hành lang đi vào trong một gian phòng.

Người trong phòng rất nhiều, ngoại trừ hòa thượng ra, những người khác đều ở tại đây, nhưng lại có thêm hai người lạ không nhận ra.

Một người là thiếu niên cỡ mười sáu mười bảy tuổi cười hì hì, một người thì mập mạp trắng trẻo cỡ hai mốt hai hai tuổi. Xem ra hai người này chính là người mà ngay cả Tùng Văn cũng có chút đau đầu.

"Hàn huynh đệ tới rồi! Nhanh ngồi đi" Tùng Văn đạo sĩ rất khách khí chỉ vào một cái ghế bên cạnh, nói với Hàn Lập.

Hàn Lập gật đầu, liền ngồi ở tại đó.

"Hai vị này là Ngô Cửu Chỉ của Vân Môn giản cùng Hoàng Hiếu Thiên của Thạch Thác cốc" Tùng Văn phân biệt chỉ vào thiếu niên và người mập mạp mà giuói thiệu với Hàn Lập.

------oOo------

Chương 133: Thâu kỹ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ai da! Tại hạ Ngô Cửu Chỉ. Ta vừa thấy huynh đài đã có cảm giác đặc biệt thân thiết, chẳng lẻ chúng ta kiếp trước có duyên, nào! Chúng ta hãy bái lạy cắt máu ăn thề, làm huynh đệ đi!"

Tùng Văn đạo sĩ vừa dứt lời, cái tên đang cười hì hì kia, đột nhiên chạy tới trước mặt Hàn Lập, đưa một tay kéo kéo cánh tay Hàn Lập, sau đó vẻ mặt đầy tình thâm]nghĩa trọng mà nói.

Hàn Lập lúc đầu thì cả kinh, nhưng sau đó thì nở nụ cười nhẹ.

"Làm huynh đệ không phải là không thể được, nhưng tay của các hạ, không nên rờ mó lung tung trên người ta có được không? Tại hạ sở thích cũng rất bình thường, đối với nam giới cũng không có gì hứng thú!"

Hàn Lập khóe miệng cười cười nói, cánh tay đột nhiên vung ra, nhanh như thiểm điện bắt được cổ tay của người kia, không cho tiến thêm chút nào vào trong vạt áo của Hàn Lập.

"Khụ! Khụ! Cũng thật là kỳ quái, tay của ta sao lại chạy vào trong áo của huynh đài, khẳng định là nó cũng thấy huynh đài như thấy người quen cũ, không kịp đợi đã muốn đến bắt chuyện!" Thiếu niên bị Hàn Lập bắt quả tang tại chỗ, đầu tiên là cả kinh sắc mặt chuyển hồng, nhưng sau khi ho khan vài cái đưa đẩy vài câu, cũng làm như không có chuyện gì từ từ rút cổ tay trở về.

Hàn Lập cũng không có ý nắm chắc không buông, thiếu niên dùng một chút lực, hắn đã buông tay ra.

Lúc này Hàn Lập, đối với cái người gọi là Ngô Cửu Chỉ này nổi lên sự hứng thú, rõ ràng là người tu tiên, nhưng lại dùng thâu kỹ (kỹ năng ăn trộm) của người giang hồ, để trộm đồ của hắn, thật là có chút ý tứ.

Bất quá thủ pháp của hắn có chút cao siêu thuần thục, nếu không phải bản thân cũng tu luyện qua cùng loại bí thuật, sợ rằng cũng không phát giác ra động tác đó của hắn. Nói vậy trong phòng này cũng không ít người đã phải chịu khổ với hắn ta!

Hàn Lập mới vừa nghĩ tới đây, quả nhiên nghe thấy thanh âm có vẻ hả hê của Hồ Bình Cô.

"Ngô tiểu tử, động vào chỗ khó gặm rồi sao? Lại bị Hàn huynh bắt tại trận, xem còn tự nhận là thâu kỹ nhất lưu gì đó nữa không, chỉ là trò ăn cắp vặt mà thôi!"

"Tiểu gia chỉ đùa vui, thì sao? Ngươi có muốn ta trộm một lần nữa, ta cũng không thèm làm, cả người trên dưới một chút tiền cũng không có, lại còn tới tham gia Thái Nam hội làm gì?" Ngô Cửu Chỉ bĩu môi, khinh bỉ nói.

"Ngươi nói cái gì, thằng nhỏ kia! Lần trước trộm đồ của bổn phu nhân, còn chưa tính sổ với ngươi?" Hồ Bình Cô xô ghế đứng lên, sắc mặt xanh mét nói.

Mà trượng phu của nàng, mặc dù không nói lời gì, nhưng đưa tay ra thanh đại đao ở sau lưng, trợn mắt nhìn trừng trừng vào thiếu niên. Sau này, Hàn Lập mới biết được, vị Hùng Đại Lực này bị câm bẩm sinh, cho nên tất cả mọi chuyện đều lấy phu nhân làm chủ.

"Được rồi! Chúng ta đều là người tu tiên, nên lấy hòa khí làm trọng, hai bên cxung nhượng bộ một bước đi, không nên tranh chấp nữa" Tùng Văn đạo sĩ thấy như vậy cau màu, nhưng vẫn đứng ra khuyên giải, sau đó đặc biệt trịnh trọng nói với Ngô Cửu Chỉ:

"Ngô huynh đệ, ta biết ngươi trộm đồ chỉ là đùa vui mà thôi, hơn nữa mỗi lần đều đem trả lại cho chủ nhân, cũng không có ác ý. Nhưng ngươi làm như vậy, sớm muộn cũng sẽ gây ra đại họa, cũng không phải mỗi lần mất đồ chủ nhân đều nói chuyện hòa nhã, vạn nhất người của gia tộc tu tiên trách tội ngươi, chẳng phải là làm cho chúng ta có muốn giúp ngươi, căn bản là cũng không

thể ra mặt được? Cho nên không nên đối với các đồng đạo khác mà chơi mấy cái trò này!"

Thiếu niên nghe được Tùng Văn đạo sĩ khuyên bảo như thế, cũng có chút ngượng ngùng đứng lên, hắn gãi gãi đầu, có chút thành khẩn nói:

"Thật ra là khi ta trên đường đến Thái Nam cốc, trong lúc vô ý có được thâu kỹ này, chỉ vì cảm thấy rất vui, nên bất tri bất giác mà luyện nó, rồi trên người mọi ngoời mà thử nghiệm một chút, thật sự là mọi người đều không biết! Bất quá nếu vị Hàn huynh này có thể làm cho tiểu đệ thất thủ, vậy nói rõ rằng đại hội lần này người lợi hại sẽ có rất nhiều, cho nên mọi người cứ yên tâm, tiểu đệ sẽ không dám đem cái mạng nhỏ ra mà đùa giỡn nữa, tại đại hội lần này sẽ không sử dụng thâu kỹ nữa".

Đạo sĩ nghe thiếu niên nói thế, trên mặt cũng đầy vẻ vui mừng.

"Ngô huynh đệ tư chất hơn người, tuổi còn trẻ mà đã luyện tới tầng thứ tám cảnh giới đại viên mãn, thật sự là kỳ tài trong tán tu chúng ta, chính là muốn phải trân trọng hơn mới đúng!"

"Tiểu đệ sẽ không phụ sự kỳ vọng của đạo trưởng, xin mọi người sau này chiếu cố nhiều hơn!" Ngô Cửu Chỉ cũng thi lễ ra bốn phía, xem như muốn giảng hòa với mọi người.

Hồ Bình Cô mặc dù trên mặt còn có chút bực bội, nhưng sắc mặt so với vừa rồi tốt hơn nhiều, xem ra cũng miễn cưỡng nhận lấy thiện ý của đối phương.

Tùng Văn đạo sĩ lúc này mới quay đầu lại, cười cười nói với Hàn Lập:

"Nghĩ cũng không thể không nói, Hàn huynh đệ vừa mới gia nhập, đã lập công lớn, bần đạo cũng phải đa tạ!"

Hàn Lập cười, trầm giọng chối từ: *"Cái đó cùng với tại hạ nào có quan hệ, tất cả đều là do đạo trưởng có công hóa giải!"*

Đạo sĩ lắc đầu cười cười, cũng không nói gì nữa. Nhưng lúc này một thanh âm ông ông hàm hồ vang lên.

"Đạo sĩ, người tập trung chúng ta lại đây, là vì sao? Hòa thượng sao lại không tham gia?"

Thì ra là người mập mạp da trắng nõn, không chút khách khí hỏi một câu.

Bất quá người này, cũng có tư cách có thái độ như thế đối với Tùng Văn đạo sĩ!

Bởi vì Hàn Lập sớm đã phát giác, trong số mọi người tập trung ở đây thì người mập mạp này pháp lực cường đại nhất, tựa hồ so với Tùng Văn còn muốn thâm hậu hơn một phần. Cho nên cũng không ai dám dám cười nhạo thanh âm khó nghe như thế của người mập mạp này, ngay cả Ngô Cửu Chỉ nọ, bộ dáng cũng nghiêm trang, không dám có chút khác thường.

"Xem ra tu tiên giới này cùng với thế tục giang hồ cũng không sai biệt lắm, người chỉ cần có thực lực cường đại, mới được người khác tôn kính!" Hàn Lập thấy vậy có chút trào phúng thầm nghĩ.

"Ha ha! Hoàng huynh tính tình vẫn nóng nảy như vậy! Được rồi, bần đạo sẽ nói nguyên nhân mời mọi người tập trung tại đây" Tùng Văn vung phất trần lên, không chút nóng giận nói.

"Thái Nam hội đã qua một nửa thời gian, còn có mười mấy ngày nữa sẽ chấm dứt, mọi người có phải cũng nên ra tay rồi hay không? Nếu như phải bày bán, tốt nhất là nên cùng hành động, bởi vậy ta mới tập trung mọi người để thương lượng một chút. Về phần Khổ Tang đại sư, những gì hắn mang đến đây đều đã được trao đổi, cho nên sẽ không tham gia thương nghị!"

"Như vậy, đích thật là phải ra tay đem đồ vật đổi lấy linh thạch còn có thể mua thêm một chút đồ khác nữa!" Nhất thời, mọi người đều lên tiếng.

Sau khi trải qua một hồi nghị luận, những người này đều đồng ý ngày mai đồng loạt bán đồ, ngoại trừ Hàn Lập ra.

"Hàn huynh không muốn cùng hành động sao?" Ngô Cửu Chỉ có chút ngạc nhiên hỏi.

Những người khác cũng đều nghi hoặc nhìn về phía Hàn Lập.

"Tại hạ đem theo vốn rất ít, lại tối hôm qua vừa lúc gặp mấy người cần mua, nên tất cả đều đã trao đổi hết! Cho nên cũng không càn phải hành động cùng với mọi người" Hàn Lập ánh mắt thản nhiên giải thích.

"Như vậy! Đích xác là không nên cùng với chúng ta chịu tội! Hàn huynh đệ thật đúng là vận tốt, vừa tới đã bán được hết" Hồ Bình Cô có chút hâm mộ nói.

Những người khác, cũng đều lộ ra ánh mắt *"Người nầy vận thật sự tốt!"*

Hàn Lập nghe vậy, chỉ cười mà không nói gì.

Tùng Văn đạo sĩ thấy chuyện đã thương nghị xong, cũng cao hứng đứng dậy nói: *"Vậy đêm nay mọi người hãy nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai lấy tinh thần mà làm việc, hy vọng đều có thu hoạch tốt!"*

Mấy người vừa nghe vậy, cũng đều đứng lên, mỉm cười chuẩn bị rời đi.

Ngay lúc này, Tùng Văn đạo sĩ tựa hồ nhớ ra cái gì đó, đột nhiên ánh mắt trở nên trịnh trọng nói với mọi người.

"Được rồi, đợi sau khi Thái Nam hội chấm dứt, mọi người cũng đừng hoảng hốt mà rời đi! Ta nghe nói mấy lần trước sau khi Thái Nam hội chấm dứt, có một số tán tu giống như chúng ta, đều bị mất tích một cách khó hiểu. Mọi người cũng nên cẩn thận một chút! Sau khi Thiên vụ dài Thăng tiên đại hội kết thúc! Mọi người nên cùng nhau rời đi, như vậy sẽ an toàn hơn nhiều!"

Nghe đạo sĩ nói có những tán tu mất tích, trong số những người ở đây thì Hắc Mộc huynh đệ cùng vợ chồng Hồ Bình Cô nghe vậy biến sắc, Ngô Cửu Chỉ cùng vị Hồng Liên tán nhân kia vẻ mặt lại mờ mịt, mà người mập mạp Hoàng Hiếu Thiên lại hừ lạnh một tiếng, nhưng ánh mắt cũng âm trầm hẳn lên.

"Đúng, Tùng Văn đạo trưởng nói vậy, huynh đệ chúng ta cũng đồng ý, sau này nên cùng nhau rời khỏi đây".

"Vợ chồng chúng ta cũng không phản đối!"

Hắc Mộc huynh đệ cùng vợ chồng Hồ Bình Cô đều luôn miệng đồng ý, xem ra đối với việc này rất là kiêng kỵ.

------oOo------

Chương 134: Thăng tiên đại hội

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Cái gì là Thiên vụ đài Thăng tiên đại hội?" Ngô Cửu Chỉ đột nhiên hỏi vấn đề mà Hàn Lập đang nghi hoặc.

Cái tên *"Thăng tiên đại hội"*, Hàn Lập đã nghe từ Vạn Tiểu Sơn, và cxung đã nghe người ta nói mấy lần, nhưng vẫn chưa có cơ hội hiểu rõ chi tiết nội dung *"Chẳng lẻ cũng là hội giao dịch như Thái Nam hội sao?"* Hàn Lập âm thầm tự nghĩ.

"Không thể nào! Ngay cả Thăng tiên hội cũng không biết? Đây chính là mười năm một lần tại Việt quốc, là cơ hội tốt nhất để các người tu tiên trẻ tuổi bái nhập vào các đại phái tu tiên" Hắc Mộc có chút ngạc nhiên, còn có chút hưng phấn nói.

"Ngô huynh đệ tuổi còn trẻ như vậy, khẳng định là vẫn ở tại một chỗ tiềm tu, không biết Thăng tiên đại hội cũng không phải là chuyện lạ" Tùng Văn đạo sĩ không có gì ngạc nhiên.

"Ồ! Có chuyện như vậy sao? Có thể gia nhập thất đại phái, đây chính là một bước lên trời!" Ngô Cửu Chỉ nhất thời hứng thú hẳn lên, hướng tới Hắc Mộc hỏi.

"Hiện tại chưa phải là lúc nói về Thăng tiên hội, vấn đề về tán tu chúng ta mất tích, mới là chuyện chúng ta hiện tại cần thảo luận" Hồ Bình Cô cũng không biết là có phải nhằm vào thiếu niên, có chút bất mãn nói.

"Không có sao cả, nói cho Ngô huynh đệ biết một chút cũng tốt, có lẽ còn có những người khác, cũng không rõ ràng lắm về việc Thăng tiên hội" Tùng Văn đạo sĩ mỉm cười nói, nhưng Hàn Lập lại cảm thấy đối phương cố ý vô tình nhìn về phía mình một cái.

Hàn Lập trong lòng rùng mình, Tùng Văn đạo sĩ này chẳng lẻ nhìn ra cái gì? Hắn chính là vẫn tận lực dấu chuyện là người mới tu tiên, cũng có thể tránh được con mắt của người khác, nhưng hôm nay xem ra vẫn không thể qua mắt được người này. Nhãn quang của Tùng Văn đạo sĩ quả thật độc đáo!

"Nếu Tùng Văn đạo trưởng đã nói như vậy, ta cũng nói qua cho Ngô huynh đệ một chút" Hắc Mộc thấy như vậy, cũng hăng hái hẳn lên, lập tức nói ra.

Vì vậy mọi người lại trở về chỗ, ngoại trừ tên mập Hoàng Hiếu Thiên ra.

"Ta đối với chuyện Thăng tiên đại hội rất rõ ràng, nên về trước ngủ, các ngươi cứ tiếp tục đi".

Gã mập mạp thần tình lạnh lùng nói, sau đó không đợi những người khác nói gì, liền rời khỏi phòng, để những người trong phòng hai mắt nhìn nhau.

"Mọi người không cần để ý, Hoàng huynh công pháp tu luyện tương đối kỳ lạ, cần phải ngủ, cũng không phải là cố ý chậm trễ!" Tùng Văn vẻ mặt bình thản vội vàng giải thích hộ cho Hoàng Hiếu Thiên.

Mọi người trong phòng nghe được những lời này, đại bộ phận đều nở nụ cười gượng gạo. Để ý sao? Ai dám để ý? Người này pháp lực so với đạo sĩ ngươi còn muốn mạnh hơn!

Không khi bên trong phòng, có chút xấu hổ.

"Hắc Mộc huynh, cũng nên tiếp tục đi!" Cũng chính là Ngô Cửu Chỉ phá tan cục diện này, thúc giục nói.

Hắc Mộc vừa nghe, cười cười, liền mở miệng nói tiếp.

"Nhắc tới Thăng tiên đại hội này, cũng không thể không nói đến Trúc cơ đan, là đan dược mà người tu tiên Luyện khí kỳ điên cuồng muốn sở hữu nhất…"

Vốn người tu tiên đang ở Luyện khí kỳ nếu như nhớ tiến nhập Trúc cơ kỳ, trở thành một thành viên chính thức của tu tiên giới, ngoại trừ công pháp cơ sở luyện đến tầng thứ bảy trở lên ra, còn phải dùng linh dược *"Trúc cơ đan"* mà chỉ có các đại môn phái mới có thể luyện chế ra được, mới có hy vọng đột phá bình cảnh, thành công trúc cơ.

Cái này cũng tạo ra một mỹ danh cho Trúc cơ đan là *"Thăng tiên hoàn"*, điều này làm cho người tu tiên càng thêm điên cuồng.

Mà tại đại phái tu tiên, Trúc cơ đan cũng vô cùng hiếm.

Bởi vì nguyên liệu của Trúc cơ đan thật sự vô cùng khó tìm, cho dù tất cả các môn phái tu tiên của Việt quốc cùng liên thủ, xuất vật xuất lực, cũng phải cứ mười năm, mới hy vọng có được mấy đỉnh đan dược, chính là chỉ hơn ngàn viên mà thôi.

Mà đan dược này cho dù được các môn phái phân chia sạch sẽ, cũng không cách nào thỏa mãn nhu cầu của bọn họ, cho nên căn bản không có khả năng Trúc cơ đan xuất hiện ở bên ngoài.

Chính là, cả tu tiên giới của Việt quốc, cũng có rất nhiều người tu tiên công pháp tu luyện cơ sở luyện đến hơn tầng thứ bảy tồn tại, những người này cũng có nhu cầu bách thiết uống Trúc cơ đan để đột phá bình cảnh.

Cứ như vậy, một bên là Trúc cơ đan cực kỳ thiếu, đều bị các đại môn phái nắm giữ, về phương diện khác, nhu cầu *"Trúc cơ đan"* của người tu tiên càng ngày càng nhiều, mà ở bên ngoài không thể tìm được một viên nào. Điều này đã sớm tạo nên mâu thuẫn gay gắt giữa hai bên, thậm chí đã từng làm cho người tu tiên cấp thấp không kềm được lửa giận, đã gây thù óan với các môn phái.

Người của các đại phái tu tiên này, tự nhiên cũng nhận thấy được tình thế không ổn này, nhưng trong thời gian ngắn cũng không có cách nào khả thi. Dù sao *"Trúc cơ đan"* của bọn họ bản thân dùng còn không đủ, làm sao có thể xuất ra cho người của các môn phái khác!

Nhưng thiên hạ không có vấn đề nào là không giải quyết được, cuối cùng nguy cơ này, đã được môn thiên tài trong môn phái đưa ra cách giải quyết.

Hắn đột nhiên nghĩ ra một vấn đề, đó là mỗi khi Trúc cơ đan xuất lò, thì ở bên ngoài cũng có rất nhiều người tu tiên có tư chất hơn người, để cho bọn họ gia nhập các đại môn phái này, rồi sẽ cho bọn hắn dùng Trúc cơ đan.

Làm như vậy, vừa có thể làm cho Trúc cơ đan không lưu truyền ra ngoài, lại có thể tiêu trừ được sự bất mãn của các người tu tiên cấp thấp khác, dù sao có thể gia nhập đại phái tu tiên, người tu tiên này sao có thể không vui. Lại có thể chọn ra được đệ tử có tư chất ưu tú, thật sự là một cách tốt tam toàn kỳ mỹ.

Bất quá phương pháp chọn lựa này, tự nhiên phải công chính nghiêm minh, không thể để cho người ta bàn tán, nếu không sẽ lại có hiệu quả trái ngược lại.

Vì vậy các môn phái này dùng phương pháp kinh điển nhất, làm cho người ta tín phục nhất, đó chính là phương thức đả lôi đài, để cho người có thực lực hơn người có thể cướp lấy tư cách gia nhập môn phái bọn họ.

Mà thất đại môn phái, đều tự đưa ra mười đệ tử đem mười khối Trúc cơ đan, thưởng cho người chiến thắng cuối cùng.

Đương nhiên, bọn họ cũng sẽ có sự hạn chế về độ tuổi, sẽ không thu nạp ngời trên bốn mươi tuổi nhập môn, những người này cho dù tư chất tốt, cũng không có tiền đồ để bồi dưỡng.

Cứ như vậy mà *"Thăng tiên đại hội"* đã được sản sinh!

Mà người có thể ở trên lôi đài thắng được người khác, quả nhiên đều là pháp lực cao nhất, tư chất hơn người, làm cho các đại môn phái rất vui vẻ khi thu làm đệ tử.

Mà oán khí của các người tu tiên khác, cũng theo sự cử hành của đại hội này mà tan thành mây khói, sự chú ý của bọn họ tất cả đều đặt ở cơ hội mười năm một lần cá vượt long môn này.

Thăng tiên đại hội cứ như vậy mà mỗi lần là có bảy mươi người tu tiên may mắn trở thành đệ tử của các đại môn phái, làm cho các người tu tiên khác càng thêm điên cuồng.

Đến cuối cùng, cơ hồ tất cả những người tu tiên Luyện khí kỳ trong độ tuổi đó, tự nhận thực lực không kém đều sẽ liều chết xông pha vài lần, hy vọng có thể cải vận, từ cá hóa rồng!

Nhưng lôi đài này cũng không phải là tốt như vậy, người tu tiên cấp thấp bọn họ dù sao pháp thuật cũng không phải là nói khống chế là có thể khống chế, mỗi lần đả lôi đài như vậy cũng sẽ có không ít người chết và bị thương, cũng tạo nên không ít thâm cừu đại hận!

Hắc Mộc này vừa nói, cũng phải mất một thời gian, mà Ngô Cửu Chỉ chăm chú lắng nghe cũng có thu hoạch lớn! Mà Hàn Lập ở một bên mà nghe, cũng thu hoạch không ít, đối với chuyện của tu tiên giới, càng hiểu rõ thêm.

"Ta nếu xông pha lôi đài thành công, chẳng phải là cũng có thể trở thành đệ tử nhập môn của các đại môn phái" Ngô Cửu Chỉ sau khi nghe xong, vẻ mặt rất hào hứng.

"Nằm mơ đi, ngươi cứ như vậy mà muốn đi đả lôi đài, không phải bị thương thì cũng chết!" Hồ Bình Cô nghe Ngô Cửu Chỉ đang nói chuyện nằm mộng giữa ban ngày, không nhịn được châm chọc vài câu.

"Ồ, tại sao, ta không được sao? Công pháp tầng thứ tám còn không có tư cách lên lôi đài sao?" Ngô Cửu Chỉ lần này cũng không tức giận, ngược lại nghiêm trang hướng về phía Hồ Bình Cô mà thỉnh giáo.

Hồ Bình Cô có chút kinh ngạc, nhưng sau khi do dự một chút, thì vẫn nói:

"Ngô tiểu tử, ngươi có biết bảy mươi người năm ngoái đoạt khôi, đều là dạng người gì không? Tại lôi đài đã chết bao nhiêu người tu tiên sàng sàng như ngươi không?"

"Mong Hồ phu nhân chỉ giáo!" Ngô Cửu Chỉ có chút thành khẩn nói.

"Toàn bộ quá trình chiến lôi đài Thăng tiên đại hội lần trước, ta chính mắt xem cả quá trình, hiện nghĩ lại cũng sợ hãi không thôi" Hồ Bình Cô tựa hồ nhớ ra chuyện gì rất đáng sợ, sắc mặt có chút trắng bệch ra.

Mà trượng phu của nàng thấy vậy, vội vàng đưa tay vòng qua vai của nàng mà an ủi. Hồ Bình Cô quay đầu lại nhìn trượng phu, sắc mặt cũng hòa hoãn đi rất nhiều.

"Hai vợ chồng chúng ta vốn không định tham gia lôi đài, chỉ là đi xem một chút mà thôi, dự tính là sẽ ở tại Luyện khí kỳ cả đời. Mà các ngươi nếu còn có hùng tâm tráng chí, ta cũng kể cho các ngươi một ít sự lợi hại của lôi đài, để tránh cho các ngươi chết không minh bạch" Hồ Bình Cô thản nhiên nói.

------oOo------

Chương 135: Kinh văn

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đầu tiên, người báo danh tham gia, ngũ hành cơ sở công pháp phải cảnh giới từ tầng thứ bảy trở lên, đây cũng là yêu cầu tối thiểu để uống Trúc cơ đan. Tiếp theo người báo danh tuổi phải dưới bốn mươi, người vượt qua tuổi này cũng không cần phải nghĩ đến cách che dấu mà vượt qua kiểm tra, bởi vì người phụ trách báo danh của đại hội, sẽ dùng Quan cốt thuật để xem tuổi thật của người báo danh".

"Chỉ cần người phù hợp hai điều kiện trên, đều có thể đi báo danh, không có bất kỳ hạn chế nào khác! Nhưng cũng bởi vậy, cũng làm cho lôi đài càng trở nên thảm thiết!"

"Các ngươi có cảm giác được tại sao Thái Nam cốc hiện tại rất nhiều người không? Nơi này đại bộ phận người ta thật ra đều là hướng tới Thăng tiên hội. Phải biết rằng Thái Nam hội của chúng ta vốn lúc đầu chỉ là hội giao dịch của các người tu tiên trẻ tại Lam châu, mấy năm trước khi hội này triển khai, tổng cộng chỉ có mấy trăm người mà thôi! Mà hôm nay các ngươi xem, trong cốc này ít nhất cũng phải hơn ngàn người, mà mấy ngày sau cùng, nhân tài ở các nơi xa xôi sẽ lục tục đến, đến lúc đó mới là đỉnh điểm của Thái Nam hội giao dịch".

"Những người này sở dĩ đến Thái Nam cốc tham gia Thái Nam hội trước, một mặt là muốn đổi lấy những vật phẩm cần thiết, mặt khác là không thể không nhân cơ hội này, quan sát trước một chút những đối thủ sẽ gặp tại Thăng tiên hội, tri kỷ tri bỉ vẫn là tốt hơn!"

Hồ Bình Cô vẻ mặt cười khổ nói.

Ngô Cửu Chỉ vừa nghe sắc mặt đại biến, hoảng sợ nói: *"Chiếu theo lời Hồ phu nhân nói, trong cốc ta thấy các cao thủ công pháp đã đạt đến mười tầng, cũng tới tham gia Thăng tiên hội sao? Như vậy thì những người tầng thấp không phải là đi tìm chết sao?"*

"Cái này cũng không nhất định, ai nói người tầng cao nhất định có thể thắng tầng thấp, nếu người có pháp lực yếu hơn sử dụng pháp phù có uy lực lớn, hoặc có pháp khí cực kỳ lợi hại tùy thân, cũng có thể đánh chết người có pháp lực cao hơn" Hắc Kim vốn từ lúc vào phòng tới giờ vẫn không nói gì, đột nhiên nói ra một câu, làm cho mọi người đều quay lại nhìn!

"Không sai, Hắc Kim huynh đệ nói rất có đạo lý, như là người tu tiên tranh đấu, pháp lực cao hơn hay thấp hơn cũng không phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất cũng chính là phải xem pháp thuật đang nắm giữ có uy lực lớn nhỏ thế nào và có vận dụng được linh hoạt hay không, cùng với có khả năng mượn uy lực của vật tùy thân!" Tùng Văn đạo sĩ cũng hết sức đồng ý nói.

"Hắc Kim huynh cùng Tùng Văn đạo trưởng nói, đích thật là đã nói đến điểm chết người, nếu không Thăng tiên đại hội này căn bản không cần triển khai, chỉ cần người tham gia cứ đứng sắp hàng, so pháp lực thâm hậu từ trên xuống dưới mà lấy là xong" Hồ Bình Cô nở nụ cười nói.

Nghe mọi người nói xong, Ngô Cửu Chỉ cũng không cao hứng nữa, mà chỉ mặt mày sầu muộn không ngừng lẩm bẩm trọng miệng.

"Pháp khí lợi hại… phù lục uy lực lớn…"

Hồ Bình Cô lần này không để ý đến Ngô Cửu Chỉ, mà tiếp tục nói:

"Bởi vì người tham gia lôi đài rất nhiều, cho nên Thăng tiên hội đồng thời sẽ dựng bảy tòa lôi đài, đại biểu cho thất đại tiên phái của Việt quốc, ai muốn trở thành đệ tử của phái nào, thì lên lôi đài đó mà tiến hành tỷ thí. Trên lôi đòi cự lựa chọn ra hai người tiến lên một lần, hai người tỷ thí, người thắng có thể vào vào vòng trong, người bại lập tức bị đào thái, sau đó lại đổi hai người khác tỷ thí. Cứ như vậy cho đến khi toàn trường thông cáo, cũng không còn ai tham gia tỷ thí lôi đài này mới thôi, sau đó bắt đââ vòng tiến để những người thắng tỷ thí. Cứ tiếp tục như thế, cuối cùng còn lại mười người, chính là đệ tử nhập môn mới của tiên phái này, có thể không cần đụng phải sự cạnh tranh kịch liệt trong nội bộ bổn

môn, cũng có thể có tư cách uống Trúc cơ đan. Có thể nói một bước lên trời! Thăng tiên đại hội quy trình lôi đài tỷ thí cũng đơn giản như vậy mà thôi. Bất quá cũng không phải đơn giản như ta vừa nói, mà cảnh tượng thảm khốc ở trên thực tế của lôi đài, căn bản không cách nào hình dung!"

Hồ Bình Cô vừa nói, vừa cảm khái.

"Ta nhớ lôi đài chiến lần trước, người tu tiên đạt tầng thứ mười chết cũng phải mười mấy người, thậm chí còn có đại cao thủ mười một tầng cũng đụng nhau, Kết quả cùng đồng quy vu tận! Về phần người tu tiên chín tầng và tám tầng, chết ở trên lôi đài cũng phải hơn trăm người, dù sao đến những người cuối cùng, không người nào chịu dễ dàng buông tha cho cơ hội hóa rồng, nên số lượng chết càng thảm khốc hơn nữa!"

Hồ Bình Cô nói đến đây, trên mặt đầy vẻ bi thảm!

"Công pháp cơ sở luyện đến mười một tầng, còn phải lên đài tỷ thí sao? Ta nghe người ta nói, tu tiên phái không phải là tự động thu nhập những kỳ tài có tư chất hơn người sao? Vậy hai người nọ cần gì phải lên đài liều mạng!"

Một giọng nữ đột nhiên vang lên, đúng là cô gái Hồng Liên tán nhân vốn trầm mặc ít nói, đã chịu mở miệng.

Hồ Bình Cô nghe thấy lời ấy, nở nụ cười.

"Nghi vấn của Hồng Liên muội tử, năm đó ta cũng vậy, cũng suy nghĩ mà không giải thích được. Sau đó gặp gỡ một vị lão tiền bối tán tu, được chỉ điểm mới chợt hiểu ra!"

"Ngô huynh đệ cùng Hàn huynh đệ, sợ rằng cũng đều có nghi vấn này!"

"Không riêng bọn họ không rõ, ngay cả hai huynh đệ chúng ta cũng không hiểu nổi, kỳ tài mười một tầng có đường lớn không đi, sao lại phải đi cây cầu chỉ đủ chỗ một người, không cẩn thận sẽ ngã chết!" Hắc Mộc cũng cau mày, vẻ mặt không giải thích được.

"Ta thấy Tùng Văn đạo trưởng, khí định thần nhàn, nói vậy đối với vấn đề này đã sớm có lời giải, cũng là đạo trưởng nên giải thích cho bọn hắn một chút đi!" Hồ Bình Cô cười khanh khách vài tiếng, nhẹ nhàng đem chuyện này đẩy sang cho đạo sĩ.

Tùng Văn đạo sĩ có chút ngoài ý muốn, nhưng lập tức im lặng thừa nhận, sau khi hắn trầm ngâm một chút, mở miệng nói:

"Thật ra hai người nọ đều là người của gia tộc tu tiên, cảnh giới mười một tầng của bọn họ sợ là đã tốn không ít đan dược, mới có được như vậy" Hắn lắc đầu, tựa hồ đối với cách làm của hai người này không cho là đúng*".*

*"*Dùng đan dược để thăng cảnh giới không phải là chuyện rất bình thường sao? Bọn họ vẫn có thể gia nhập môn phái tu tiên khác mà!*" Ngô Cửu Chỉ mở to hai mắt, có chút nghi hoặc.*

*"*Ngô huynh đệ đã quên một việc, người có thể ở trước bốn mươi luyện thành mười một tầng công pháp, đối với chúng ta mà nói có lẽ là kỳ tài không giả, nhưng trong mắt các đại môn phái đã truyền thừa vô số năm, những người này cũng chỉ là tư chất bình thường, mới vừa đạt tới yêu cầu nhập phái mà thôi, nếu không những người này khi còn bé, đã sớm được các đại phái tu tiên thu làm đệ tử chính thức rồi. Chính là người của gia tộc bọn hắn cảm thấy được, người của bọn họ như vậy miễn cưỡng tiến vào tu tiên phái cũng không có tiền đồ gì, căn bản là không có hy vọng trong số đông các đệ tử so với bọn hắn tư chất còn tốt hơn nữa, đoạt được tư cách uống Trúc cơ đan, lúc này mới dứt khoát đem bọn họ lưu lại, đặc biệt bồi dưỡng. Tiềm phục hơn mười năm, cũng chỉ là vì ở tại Thăng tiên hội này thể hiện kinh người, trực tiếp đoạt được tư cách uống Trúc cơ đan, cũng có thể xem như con đường tắt. Chỉ là gia tộc bọn hắn cũng không nghĩ tới, lại đúng dịp để cho hai người có hoài bão giôống nhau cùng đụng nhay, kết quả là đồng quy vu tận, nếu không khẳng định bọn họ sẽ đạt được như ý nguyện!*"*

Tùng Văn đạo sĩ vừa nói, vừa không ngừng thở dài! Mà đám người Ngô Cửu Chỉ cũng đang nghe không chớp mắt.

*"*Ta nói Thăng tiên đại hội thế nào cũng càng ngày càng kịch liệt,

cao nhân mười tầng mười một tầng ngày xưa nghe cũng chưa từng nghe qua, vậy mà tất cả đều đã xuất hiện*" Hắc Mộc lẩm bẩm nói.*

Cô gái cùng Ngô Cửu Chỉ cũng im lặng không nói gì, hiển nhiên chuyện này đã ngoài ý muốn của bọn họ.

*"*Ngẫm lại xem, một bên là đại cao thủ của các gia tộc tu tiên tỉ mỉ bồi dưỡng cùng võ trang, bên kia là tán tu chúng ta cái gì cũng thiếu, các ngươi thấy tán tu chúng ta, có thể có mấy người đoạt lôi đài thành công?*"*

Hồ Bình Cô thần sắc lạnh lùng, lại có vài phần tự giễu!

*"*Chiếu theo lời nói như vậy, lúc trước các tu tiên phái này thông qua Thăng tiên đại hội để có đệ tử như ý, chỉ là chuyện không thể, chỉ là chuyện lừa gạt?*" Hàn Lập sờ sờ mũi, có vẻ không thông.*

*"*Hàn huynh đệ nói không sai, trên đời làm gì có chuyện tam toàn tề mỹ, có thể lưỡng toàn tề mỹ đã là không tệ rồi!" Hồ Bình Cô liếc mắt nhìn Hắc Mộc, làm cho Hắc Mộc sắc mặt hơi đỏ lên*".*

*"*Chẳng lẻ tán tu chúng ta, thật không bằng đệ tử của các gia tộc tu tiên sao? Bọn họ không lẽ mạnh hơn tán tu bình thường chúng ta rất nhiều sao?" Hồng Liên tán nhân không phục tức giận hỏi.

"Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng trong tán tu chúng ta tỷ lệ xuất hiện cao thủ, đích xác là thua xa đối phương, càng huống chi chúng ta một thân một mình, nhân lực cùng vật lực càng không thể so sánh với cả một gia tộc của người ta, chỉ so về điều kiện bên ngoài, cũng đã thua xa lắc đối phương!" Tùng Văn đạo sĩ thanh âm có chút chua chát.

"Ta cũng nghe bằng hữu nói qua, cho dù tán tu chúng ta có may mắn trở thành đệ tử của tiên phái, nhưng sau khi uống Trúc cơ đan, có thể thành công Trúc cơ cũng rất là ít!" Hắc Mộc cũng uể oải nói.

"Được rồi, mọi người không cần phải cúi đầu ủ rũ! Chúng ta đều

còn trẻ, lần này không được, còn có mười năm lần sau! Nói không chừng thân phận đệ tử tiên phái kia, đang chờ mọi người trong tương lai! Hiện tại là nói một chút về việc sau đại hội sẽ cùng nhau rời khỏi đây!"

Tùng Văn đạo sĩ sau khi để mọi người trong phòng hồi khí xong, lại đem đề tài khác nói.

"Không có gì để nói, ta cùng đến với mọi người thì cùng đi là được rồi, sau khi nghe thấy tại tu tiên giới có nhiều người lợi hại như vậy, ta thật là có chút không dám lên đường một mình!" Ngô Cửu Chỉ có chút ra vẻ thờ ơ.

Tùng Văn đạo sĩ không thể tránh được lắc đầu, lại nhìn về phía Hồng Liên tán nhân.

------oOo------

Chương 136: Yến gia

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ta cũng tiếp tục cùng với mấy vị" Hồng Liên tán nhân rất dứt khoát.

"Tốt, tốt! Hàn huynh cso phải cũng vậy hay không" Đạo sĩ bộ dáng thật cao hứng, lại hướng tới Hàn Lập hỏi.

Hàn Lập nghe nói thế, cũng do dự.

Trên lý thuyết, hắn cũng là người mới, tiếp tục đi theo nhóm này cũng là lựa chọn tốt nhất, nhưng trong lòng lại không biết tại sao, có cảm giác có chỗ không ổn, tựa hồ thật sự nếu mà làm như vậy, khẳng định là sẽ hối hận.

"Tại hạ cũng đợi sau khi giao dịch chấm dứt, thì mới quyết định! Nhất thời cũng không vội!" Hàn Lập cười nói, hắn quyết định né trước rồi hãy nói.

"Ồ!" Những lời này của Hàn Lập hiển nhiên ngoài dự liệu của những người khác, làm cho đám người Tùng Văn có chút ngạc nhiên.

"Hàn huynh có do dự gì? Tán tu chúng ta tạo thành một khối mới có thể không bị người ta khi dễ, huống chi đối với việc có thể phá thâu kỹ của huynh đài, tiểu đệ cũng rất có hứng thú, đối với cuộc sống sau này cũng muốn bàn luận một chút!" Ngô Cửu Chỉ có chút bất mãn.

Hàn Lập nghe giọng điệu của thiếu niên này nói, cũng không mất lòng, chỉ là cười cười mà không nói gì.

"Ha ha, Hàn huynh cũng không nói, khẳng định không cùng một đường với chúng ta, chỉ là phải nói một chút, cái này cũng là nhân chi thường tình mà thôi!" Tùng Văn đạo sĩ vội vàng khuyên giải.

"Đúng vậy, lời của Tùng Văn đạo trưởng, nói đúng việc trong lòng của tại hạ, tại hạ đích xác có chút việc khó nói, cho nên mới phải thận trọng một chút!" Hàn Lập tựa hồ đối với Tùng Văn đạo sĩ rất là cảm kích, lộ ra bộ dáng trong lòng có việc khó nói.

"Như vậy đi, cứ cho là ta nhiều chuyện đi!" Thiếu niên cảm giác được bản thân hình như trở nên hơi ép người, cũng không bực bội nữa.

Tùng Văn đạo sĩ bất đắc dĩ cười cười, dùng một loại ánh mắt huynh trưởng bao dung, âm thầm hướng về Hàn Lập tỏ ý xin lỗi.

Hàn Lập tự nhiên sẽ không đem việc này để ở trong lòng.

Bất quá nếu việc này cũng đã giải quyết, tất cả mọi người đều đứng dậy, cáo từ đi trở về. Hàn Lập cũng tại lầu hai tìm gian phòng trống mà an giấc.

Tới ngày thứ hai, trừ hòa thượng và Hàn Lập ra, những người khác đều đi ra khỏi căn lầu, đồng loạt kết bạn mà đi.

Lúc này, hòa thượng tại lầu một vẫn tiếp tục niệm thiện, mà Hàn Lập ở bên trong phòng dùng ngón tay khẽ vẽ vời trên một lá bùa, chìm lấp trong trầm tư.

"Cái này lá bùa sơ cấp, mặt trên có linh quang khẽ chớp động, quả nhiên là không giống với lá bùa ở tại thế tục, xem ra không phải chỉ là nguyên liệu có chỗ đặc thù khác nhau, mà chính là cần phải có pháp thuật để duy trì" Hàn Lập thầm nghĩ.

Hàn Lập xuất ra lá bùa này, nguyên tính thật tiễn một chút sở học trước kia *"Định thần thuật"*. Nhưng hắn đột nhiên nghĩ đến, tựa hồ chế ra Định thần phù này cũng không được, tuy cũng phải cần bút mực để vẽ nên. Mà sự khác biệt, những thứ này trong thế giới của người tu tiên cũng có bán, cũng không thể dùng đồ của thế tục, phải chăng là do người tu tiên đặc chế ra sao?

Nghĩ tới đây, Hàn Lập ở bên trong phòng ngồi không yên. Hắn quyết định đi tìm hòa thượng, dù sao hắn cũng là người mới tu tiên cũng có rất nhiều chuyện cũng không dấu diếm được, còn không bằng cứ thoải mái trực tiếp đi hỏi.

"Thí chủ suy nghĩ không sai, muốn thành công chế ra một đạo linh phù, trừ việc phải dùng nguyên liệu đặc thù luyện chế lá bùa ra, còn phải dùng máu có chứa linh khí của yêu thú làm đan sa thì mới được, về phần bút thì tùy tình huống mà định!" Khổ Tang hòa thượng sau khi nghe nghi vấn của Hàn Lập xong, thì bình tĩnh nói.

"Khổ Tang đại sư, cái gì gọi là theo tình huống mà định?" Hàn Lập ngồi đối diện với hòa thượng, cứ thế mà hỏi, không một chút ngượng ngùng nào.

"Người tu tiên chúng ta bút sử dụng để chế linh phù, ngoại trừ có thể dùng lông trên người yêu thú mà chế thành bút lông ra, còn có thể dùng bút than có chút thiên tài địa bảo, cái này cũng có thể gia tăng khả năng chế phù thành công cùng uy lực của phù lục. Nhưng nếu như không có điều kiện, thậm chí dùng bút thường tại thế tục cũng được, chỉ là khả năng chế phù thành công thật sự là thấp đến đáng thương" Hòa thượng lắc lư cái đầu, xem ra là không tán thành Hàn Lập dùng phương pháp này để luyện phù.

"Đa tạ đại sư chỉ điểm? Ta cũng đi xem một chút, xem thử còn có khả năng nào để chế phù hay không!" Hàn Lập đứng dậy, hướng về phía hòa thượng mà ôm quyền.

"Thí chủ đi thong thả!" Hòa thượng lại nhắm mắt lại, tiếp tục tham thiện đại nghiệp.

Xem ra hôm nay không muốn ra ngoài cũng không được! Bản thân nhớ kỹ bút cùng đan sa đều rẻ, đại khái cũng phải sáu bảy khối linh thạch. Chẳng lẽ phải đem bán *"Phi hành phù"* trong tay sao?

Hàn Lập một bên muốn đi, một bên nghĩ lại, người bước ra khỏi lầu, hướng về phía khu vực giao dịch mà tới.

Bây giờ là buổi sáng, cho nên trên đường người tu tiên cũng tụm hai tụm ba, cũng không tính là vắng, nhưng nhìn phương hướng của bọn họ tựa hồ đều hướng về phía khu vực giao dịch, xem ra đại bộ phận đều là đến bán hàng.

"Mau nhìn, con chim thật lớn!" Một người tu tiên nam đột nhiên kinh hãi hô lên.

Tiếp theo, một bóng đen thật lớn, lướt trên đầu Hàn Lập mà qua.

Hàn Lập thất kinh, vội vàng ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một con quái điểu hai đầu lớn bằng con trâu nhỏ, đang bay qua đỉnh đầu bọn họ.

Con này vừa giống như là không phải là ưng, thân đầy lông mao màu xám dài, hai cánh rọng mấy trượng, dưới thân còn có một đôi móng vuốt giống như liêm đao sắc bén, mà bên trên là hai cái đầu chim hung ác, có bốn con mắt ẩn chứa lục quang.

Một con yêu cầm thật hung ác!

"Lớn thật!"

"Thật sự là lớn!"

"Mau bắt nó, thay cho ngựa cỡi!"

Người tu tiên phía dưới đều dừng chân, bàn tán nghị luận, còn có chút người thậm chí còn muốn thử bắt nó.

*"Các ngươi không muốn sống nữa sao! Đó là linh cầm của đệ nhất tu tiên đại tộc Yến gia Cô vũ sơn nuôi dưỡng "*Song thủ vụ*", trên đó đoan chắc là người của Yến gia, muốn tự tìm đường chết sao?"*

Chỉ vài câu nói lạnh như băng, đã đem những người này từ trong mộng đẹp mà thức dậy.

"Yến gia? Là gia tộc tu tiên duy nhất trong các tu tiên đại phái, có tu sĩ Kết đan kỳ sao?" Có người thất thanh nói.

*"Không phải Yến gia đó thì còn có Yến gia nào nửa? Ta tới sớm hơn các người, cho nên đã gặp qua "*Song thủ vụ*" này một lần. Còn biết lần này Yến gia phái hai người huynh muội, tham gia lôi đài của Thăng tiên đại hội!"* Lại là gã tu tiên đó đắc ý dương dương nói.

"Cũng không chắc! Yến gia phái người tham gia Thăng tiên hội, năm trước bọn họ cũng không có phái người mà! Cứ như vậy, cũng không dám chắc là chỉ có hai người!"

"Chính vậy, vạn nhất trên lôi đài đụng phải hai người Yến gia, cũng thật sự là kém may mắn!"

Những người tu tiên này, sắc mặt cũng có chút không tốt, có người thậm chí còn thở dài cảm thán!

Hàn Lập lại lạnh lùng nhìn quái cầm đang đi xa xa không nói gì, xem bộ dáng của yêu điểu này, rõ ràng là quái ưng đã gặp Thiết Ngưu, vậy đối thần tiên nam nữ đúng là huynh muội Yến gia!

Hàn Lập đang suy nghĩ, mà các người tu tiên ở phụ cận cũng đang trải qua cơn phong ba thì thì to nhỏ, đều nói về chuyện này.

Cuối cùng, hắn cười nhạt, cứ đơn giản mà đi tới.

Bên trong sân rộng hiện tại người đã không ít, mặc dù cũng không náo nhiệt bằng tối hôm qua, nhưng cũng xem như là mười phần nhân khí.

Hàn Lập sờ sờ mấy bình đan dược trong áo, quyết định đem một chút đan dược đổi lấy một số đồ đạc cần thiết.

Vì vậy, hắn lần này không đi từ từ lối lần trước, mà từ ngõ khác mà đi vào trong sân rộng, hắn định bắt đầu từ bên này.

Dọc theo đường đi, ánh mắt của Hàn Lập thỉnh thoảng lại nhìn sang hai bên đánh giá, nhìn các loại tài liệu cùng phù lục, cùng một số pháp khí có chút cổ quái, cũng không có gì lọt vào trong mắt hắn.

Đột nhiên, Hàn Lập dừng bước trước một quầy hàng. Hắn nhìn một cuốn sách không dày lắm, có chút xuất thần.

Quyển sách này phía trước có đề mấy chữ: *"Trường Xuân công"*, mộc thuộc tính tu tiên công pháp cơ bản, giá trị hai linh thạch bậc thấp.

"Quyển sách này, ta muốn mua!" Hàn Lập chậm rãi cúi xuống, cầm lấy lật sơ qua một lần, rồi ngẩng đầu bình tĩnh nhìn chủ quầy mà nói.

------oOo------

Chương 137: Kim trúc bút

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hai khối linh thạch!" Một tiếng nữ thanh thúy truyền vào trong tai Hàn Lập.

Hàn Lập sửng sốt, lúc này mới phát hiện chủ nhân của quầy hàng ở đối diện vẫn đang cúi đầu đọc sách, đúng là cô gái ngọt ngào động lòng người.

"Quyển sách này không có gì khiếm khuyết chứ?" Hàn Lập sau khi phục hồi tinh thần, hỏi.

"Không có, từ một đến tầng mười ba pháp quyết Trường Xuân công, một câu không thiếu" Cô gái hào phóng nói.

Hàn Lập gật đầu, vừa lật vài tờ, lúc này mới đem sách gấp lại.

"Có chấp nhận đổi bằng đan dược không?" Hàn Lập thẳng thắn hỏi.

"Đan dược?" Cô gái có chút ngạc nhiên, đôi mắt đẹp mở thật to.

"Cái này phải xem là thuốc gì? Nếu là loại thuốc chữa thương chữa bệnh, thì cũng không đáng tiền!" Cô gái ôn nhu vuôt lại mái tóc đang rối bời.

Vừa nghe cô gái nói như thế, Hàn Lập biết chuyện này có thể thành, liền không khách khí lấy ra một bình *"Hoàng long đan"*, đặt ở trước mặt cô gái.

"Có mấy loại, đều là thuốc làm tinh tiến pháp lực!" Hàn Lập cũng không khiêm nhường.

"Có mấy loại?"

Cô gái ánh mắt vốn thong dong không bức bách, có chút khẩn trương. Nàng di chuyển thân thể đến trước mặt Hàn Lập, nhẹ nhàng nâng bình ngọc lên, lấy ra một viên đan dược, sau đó cúi đầu kiểm tra dược tính.

Hàn Lập đang đứng ở vị trí cao hơn, cô gái làm lộ ra một phần cổ ngọc đều thấy rất rõ ràng, hơn nữa bởi vì cô gái cách hắn quá gần, một mùi thơm của cơ thể nữ nhi thanh nhã xông vào mũi, làm cho Hàn Lập nhịp tim không khỏi gia tốc, sắc mặt cũng đỏ lên.

"Thật là đan dược tinh tiến pháp lực!" Cô gái sau một hồi quan sát, vui mừng lẫn sợ hãi kêu lên.

Nàng ngẩng đầu, vẻ mặt vui mừng nhìn Hàn Lập, nói: *"Các hạ còn có đan dược như vậy không? Nếu có cứ nói, có bao nhiêu đổi bấy nhiêu, trong quầy hàng của ta muốn đổi bất cứ thứ gì cũng được. Thật sự không thể không nói, ta cũng không có nhu cầu dùng linh thạch!"*

Nói xong, cô gái nắm chặt lấy lọ đan dược, mắt cũng không chớp nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, sợ từ miệng của đối phương nghe được chữ *"không"*.

Hàn Lập thấy cô gái lúc đầu ôn nhu động lòng người, đột nhiên trở nên khẩn trương như vậy, cũng buồn cười. Nhưng cũng không khỏi thầm nghĩ, xem ra hắn đối với giá trị cảu loại đan dược này cũng là có chút hạ thấp, sau này còn phải càng thêm cẩn thận mới phải!

"Vị cô nương này đừng nóng vội, chúng ta trước tiên đem vụ giao dịch trước mắt làm cho xong, rồi mới tính tiếp có được không?" Hàn Lập vốn muốn cự tuyệt đối phương, nhưng trông thấy ánh mắt trong suốt của đối phương, không biết thế nào đột nhiên nhớ tới tiểu muội ở nhà, mềm lòng một chút, liền bật ra những lời này*".*

*"*Thật sự là ngượng ngùng! Ta có chút thất thố*" Cô gái phảng phất cũng nhận thấy được mình thất lễ, sắc mặt đỏ lên.*

"Quyển sách này, chỉ cần hai viên đan dược này là được rồi" *Thiếu nữ sau khi thần sắc bình tĩnh trở lại, nói.*

Hàn Lập vừa nghe, cảm giác được giá tiền của đối phương coi như công đạo, liền đáp ứng, sau đó bắt đầu quan sát các vật phẩm khác trong quầy hàng.

"Đây là cái gì?"

Một cái túi xám trông cũng không vừa mắt lại khiến cho Hàn Lập hứng thú. Đặc biệt là cái túi này, còn được một sợi dây màu đỏ buộc chặt lại, bên trong cộm lên! Hàn Lập đưa tay cầm nó lên.

"Cái này là mầm của thất tinh thảo, mười năm nữa thất tinh thảo này là nguyên liệu tốt nhất chế tác bùa chú" *Cô gái thanh thúy giải thích.*

Hàn Lập trong lòng vừa động, đồ vật như vậy cũng có chỗ hữu dụng, liền không chút do dự lấy cái túi này.

"Vật này, đối với ta không có tác dụng gì?" *Hàn Lập đại khái sau khi nhìn lại một lần, chậm rãi nói.*

"Thật sự không chọn cái gì khác sao? Hàn băng phù này rất lợi hại, còn có Hồi xuân phù, có thể cho thể lực của ngươi khôi phục cực nhanh…" *Cô gái có chút không cam lòng, chủ động tiến lên, đề cử cho Hàn Lập một sóo thứ.*

Hàn Lập thấy cô gái một bộ dáng ngươi không nhìn ra được hàng, không khỏi có chút cười khẽ.

"Có cái gì buồn cười?" *Cô gái lần nữa mặt đỏ lên.*

"Ta thật ra chỉ là muốn mua một chút đan sa và một số bút để họa phù, đáng tiếc nơi này lại không có!" *Hàn Lập khó khăn nói thật ra.*

"Đan sa cùng bút họa phù!" *Cô gái cau mày lại, có chút trù trừ đứng lên.*

Nàng cúi đầu trầm ngâm chốc lát, hình như hạ quyết tâm, đột nhiên ngẩng đầu nói với Hàn Lập:

"Đan sa ta không có, nhưng ta có lông của yêu thú Kim Tình Viên có thể chế thành phù bút cực tốt, chỉ là nó có giá trị rất cao, ta không biết ngươi có đủ đan dược để đổi không?"

Hàn Lập vừa nghe, có chút kinh ngạc, nhưng vẫn cười dài nói: "Chỉ cần đồ tốt, về mặt đan dược, ta sẽ làm cô nương hài lòng?"

Cô gái nghe lời này, mới yên tâm đứng lên.

Nàng lấy ra một tờ linh phù, lấy tay huơ lên không vài cái, sau đó tung đạo phù lên không trung, hóa thành một luồng hỏa quang rồi biến mất.

"Các hạ chờ chốc lát, huynh trưởng ta trong chốc lát sẽ đem đồ mang đến!" *Cô gái có chút ngượng ngùng.*

"Không thành vấn đề, chỉ cần là đồ thật, có đợi một chút, cũng không sao!" *Hàn Lập thản nhiên nói.*

Sau đó, Hàn Lập cùng cô gái trong một thời gian ngắn cũng không có gì để nói, ngược lại làm cho hai người có chút cảm giác mập mờ.

Hàn Lập lại có chút cảm thụ loại mê luyến khác thường, trong lúc hít thở, mơ hồ ngửi thấy mùi thơm từ đối diện. Mà cô gái cúi đầu, nhìn mũi bàn chân, không biết suy nghĩ cái gì, nhưng Hàn Lập cũng thấy cái cổ trắng nõn của đối phương, cũng hơi ửng đỏ lên.

"Muội muội!" *Một giọng nói lớn, đột nhiên phá vỡ loại không khí vi diệu này, làm cho Hàn Lập không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn đối phương. Nhưng khi Hàn Lập xoay người lại, xem rõ ràng người phía sau, hắn không khỏi nhảy dựng lên.*

Một người vóc người hoàn toàn khôi ngô tương tự Khúc Hồn, đang hướng về bên này chạy vội đến, dọc theo đường đi đụng phải một vài người tu tiên ngã trái ngã phải, những người tu tiên này vốn giận dữ, nhưng khi sau khi nhìn rõ ràng cự hán này vóc *người vượt xa thường nhân, tất cả đều mặt lộ vẻ hoảng sợ, do dự một chút, cũng chỉ vuốt vuốt mũi một cái mà thôi.*

Cô gái thấy cử động của cự hán, có chút đau đầu. Vị huynh trưởng này làm việc quá lỗ mãng, cái này không phải là vô duyên vô cớ cùng với các người tu tiên khác kết oán như vậy?

"Này, muội muội! Ta đem đồ đến đây" *Cự hán như cổ cuồng phong, vọt tới bên cạnh Hàn Lập, vươn bàn tay to đùng đưa ra một cái hộp gỗ, đưa cho cô gái.*

Cô gái bất chấp oán giận huynh trưởng lỗ mãng, mà đem hộp gỗ giao cho Hàn Lập, ý bảo Hàn Lập xem thử.

Hàn Lập tiếp nhận cái hộp, sau khi liếc mắt nhìn cô gái, mới đem cái hộp mở ra, lộ ra một cái bút lông màu vàng tỏa ra ánh sáng vàng rực.

"Bút này gọi là kim trúc, ngòi bút dùng lông của yêu thú cấp hai Kim Tình Viên mà chế thành, thân bút dùng hỗn hợp kim tinh cùng ô thiết mà thành, sau đó tu sĩ trúc cơ kỳ dùng văn vũ hỏa tế luyện ba ngày ba đêm, mới đại công cáo thành" *Cô gái nhẹ nhàng nói, nhưng vẻ mặt lưu luyến nhìn chằm chằm vào vật ấy, trên nét mặt rất có ý không cam tâm.*

Hắn mặc dù đối với lời nói của cô gái cũng không hoàn toàn biết, nhưng cũng biết bút này không tầm thường, có lai lịch rất lớn. Không khỏi không ngờ đối phương nguyện ý dứt bỏ vật ấy, mà cảm thấy kinh ngạc, chẳng lẻ chính là vì đan dược này?

"Cô nương thật muốn đem bút này đổi cho tại hạ? Đây chính là một món dị bảo!" *Hàn Lập dùng ngón tay nhẹ vỗ về than bút, đánh giá hai chữ* "Kim trúc" *màu vàng trên thân bút, trầm giọng xác nhận.*

Cô gái thấy nghi vấn của Hàn Lập, sau khi do dự một chút, rồi quyết định nói thật tình, tránh cho đối phương nghĩ vật này lai lịch bất chính, không dám thu lấy.

"Bút này là di vật của tộc ta lưu lại, là cho cao thủ chế phù sử dụng. Nhưng đáng tiếc chính là, hai người huynh muội ta đối với chế phù không có thiên phú, quá lãng phí vật này, mà huynh trưởng ta muốn tham gia Thăng tiên đại hội lần này, công pháp đã đến giới hạn, không thể không nhờ dược lực mới có đột phá, cho nên mới nguyện ý dùng vật này đổi lấy đan dược của các hạ*" Cô gái buồn bả nói, thần sắc có chút bất đắc dĩ.*

*"*Tại sao lại gặp một tên công pháp đã đến bình cảnh! Cái này cũng quá xảo hợp?" Hàn Lập nghi hoặc nghĩ.

Nhưng thật ra Hàn Lập nghĩ cũng có chút không hiểu!

Phàm là người chuẩn bị tham gia lôi đài tỷ thí Thăng tiên hội, mười người thì đã có bảy tám người đều là dậm chân tại bình cảnh, không cách nào đột phá được. Bởi vì phàm là người tự nhận thấy còn có tiềm lực còn có thể thăng lên một tầng nữa, cũng sẽ không lập tức tham gia lôi đài của Thăng tiên hội, mà là sẽ tiếp tục khổ tu, hy vọng có thể tiến thêm một tầng. Như vậy tham gia đại hội lần sau, bọn họ sẽ nắm chắc cơ hội nhiều thêm nữa. Cái này làm cho trước khi Thăng tiên hội triển khai, cũng khó mà tìm được đan dược có tác dụng làm tinh tiến pháp lực.

------oOo------

Chương 138: Chế phù chi đạo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập mừng rỡ dị thường cầm lấy hộp gỗ chứa *"Kim trúc bút"*, quay lại khách sạn.

Hắn dùng ba bình *"Hoàng long đan"* và bốn bình *"Kim tủy hoàn"*, từ cô gái đổi được bảo vật này cùng mầm của Thất tinh thảo. Sau đó, hắn lại tùy tiện mua thêm đan sa, hứng thú vội vàng chạy trở về, chuẩn bị tiến hành sự nghiệp họa phù của hắn.

Sau khi phá vỡ cấm pháp vào tiểu lâu, Hàn Lập nhìn thấy tiểu hòa thượng còn đang ngồi ở đó, cũng không kinh động đến hắn, chạy lên lầu hai, về phòng của mình.

Đem lá bùa cùng đan sa phân biệt để ra trên bàn, Hàn Lập lấy Kim trúc bút ra, bắt đầu chế tác *"Định thần phù"*.

Hắn dựa theo phương pháp chế phù Định thần thuật, đem linh lực trên người thông qua tay phải cầm bút, chậm rãi rót vào trong thân bút, lại dùng ngòi bút chấm lấy đan sa, lấy ra một lá bùa, rồi họa phù chú lên đó.

Một khắc sau, Hàn Lập sắc mặt vui mừng đứng lên, trên thân có chút mỏi mệt, nhìn linh phù trên bàn ngân quang lập lòe, không khỏi tâm hoa nộ phóng.

Từ bề ngoài cho thấy, linh phù này cùng lá của Mặc đại phu sử dụng giống nhau như đúc, mặt trên ẩn chứa linh khí mặc dù có hơi nhạt, nhưng bất kể nói như thế nào, cũng so với Hàn Lập trước kia luyện tập thì mạnh hơn nhiều. Dù sao thì những cái thứ trước kia luyện tập thì chỉ có giống bề ngoài mà thôi, một chút linh lực cũng không có.

Hàn Lập cầm lá linh phù mới ra lò, hưng phấn quan sát, sau khi hài lòng, đang chuẩn bị thử Định thần] thuật. Ai ngờ không đợi hắn làm phép niệm quyết, linh lực trên lá bùa nọ đột nhiên hỗn loạn, có dấu hiệu muốn nổ tung.

Hàn Lập cả kinh, không suy nghĩ gì vội vàng đem lá phù này vứt ra ngoài.

"Phụp" một tiếng, Định thần phù nọ trong không trung tự bùng cháy, biến thành một hỏa cầu, cháy sạch không còn một mảnh.

Hàn Lập ngơ ngác nhìn giữa không trung, không nói gì! Một hồi lâu sau mới thở dài, xem ra thì đã thất bại.

Hàn Lập có chút uể oải, nhưng niềm tin cũng không mất đi, dù sao hắn cảm giác được lá bùa vừa rồi đã gần đến thành công rồi, tin tưởng nếu nỗ lực nữa, chế tạo thêm vài lần nữa, khẳng định sẽ thành công.

Cứ như vậy, trong nửa ngày kế tiếp, Hàn Lập chế ra một tờ rồi lại một tờ Định thần phù, nhưng cũng liên tục thất bại.

Những lá linh phù này, không phải tự bốc cháy, thì cũng đột nhiên nổ tung, còn có một lần, linh phù vừa mới xong thì linh lực đã nhanh chóng biến mất hầu như không còn gì, thành một tờ giấy bỏ đi.

Khi Hàn Lập nhìn đạo phù cuối cùng làm xong, cũng *"Bốp"* một cái, nổ tung bắn ra bốn phía, hắn luôn luôn tĩnh táo, cũng nhịn không được, ngẩng đầu nhìn nóc nhà, đột nhiên mở miệng mắng to:

"Lão Thiên chết tiệt, ngươi chơi ta! Mười hai lá bùa, tại sao lại không một lần thành công. Cái này chỉ bất quá là Định thần phù sơ cấp! Chẳng lẻ cuộc sống hôm nay không chọn lựa?"

Sau khi lời nói ra khỏi miệng, Hàn Lập cảm thấy buồn bực trong lòng nhẹ đi rất nhiều, tâm tình cũng thoải mái hơn nhiều.

Sau đó, hắn nghiêng đầu suy nghĩ một chút, ghé mắt nhìn thoáng qua trên bàn chỉ còn một chút đan sa, cùng với Kim trúc bút, cảm giác được nguyên nhân không phải là do đó. Bởi vì linh lực của hắn rót vào bút này phi thường thuận lợi, mà đan sa nọ khi họa lên lá bùa cũng linh khí ngang nhiên, không giống là giả.

Trong khoảng thời gian ngắn Hàn Lập nghĩ không ra nguyên nhân, sau một hồi suy nghĩ, cũng vẫn quyết định đi hỏi tiểu hòa thượng, xem thử có thể giải đáp nghị hoặc của hắn hay không. Lúc này, Hàn Lập,mới cảm giác được trên con đường tu tiên, có thể có người chỉ điểm cho, thật sự là rất quan trọng, trong lòng đã có ý niệm bái sư trong đầu.

Tiểu hòa thượng sau khi nghe xong Hàn Lập kể lại chuyện họa phù thất bại, dùng một loại ánh mắt dị thường cổ quái nhìn chằm chằm vào hắn, như là trên mặt Hàn Lập đột nhiên nở ra một đóa Tiểu Bạch đẹp mắt.

Hàn Lập thấy bộ dáng hòa thượng như thế, trong lòng cũng có chút sợ hãi, không biết mình vừa rồi nói có cái gì không đúng, để cho đối phương nhìn chằm chằm vào mình như vậy.

"Hàn thí chủ sợ rằng đối với đạo chế phù hiểu rất ít!" Tiểu hòa thượng rốt cục mở miệng.

"Khổ Tang đại sư nói không sai, tại hạ đúng là lần đầu tiên chế phù" Hàn Lập thành thật thừa nhận.

"Trong người tu tiên chúng ta, thật ra không có bao nhiêu người tự mình chế phù, có nhu cầu dùng linh phù, bình thường cũng sẽ đi tới các khu vực giao dịch để trao đổi mua bán. Cho dù là người trong các đại gia tộc, cũng vậy mà thôi".

"Tại sao?" Hàn Lập kinh ngạc.

Rất đơn giản, các phù sư chuyên chế phù kinh nghiệm phong phú quá ít, mà bồi dưỡng ra một gã chế phù sư hợp cách tốn hao rất lớn, thạt sự là rất lớn, chỉ có mấy đại phái tu tiên, mới có thực lực bồi dưỡng được*" Hòa thượng cười nói.*

*"*Hàn thí chủ cảm giác bản thân liên tiếp thất bại mười mấy lần, rất là uất ức, đúng không?*" Hòa thượng hỏi.*

"Đúng vậy, tiền mua vật liệu, cũng đủ để ta mua Định thần phù rồi!" *Hàn Lập ảo não nói.*

"Chính là vậy, thí chủ biết không? Ngay từ đầu người mới muốn học chế phù, khi chế phù liên tiếp thất bại hơn trăm lần là bình thường. Nếu gặp phải người không đủ tư chất, thì thất bại vài trăm lần, cũng không có gì ngạc nhiên! Chỉ có sau khi chế phù hơn ngàn lần, tỉ lệ thành công mới có thể từ từ gia tăng, cái này cũng mới chỉ là chế một loại linh phù. Nếu thay đổi loại phù lục khác, mặc dù cũng không giống như người mới học, nhưng ngay từ đầu tỉ lệ thất bại, cũng vẫn cao kinh người, mới được một lần thành công. Cho nên một chế phù sư hợp cách, cũng không ít hơn hàng vạn lần luyện tập chế phù, căn bản không có khả năng bồi dưỡng ra. Nhưng Hàn thí chủ ngẫm lại, vật liệu hao tổn như vậy thì có mấy người có thể chịu được? Không phải là chế phù sư do gia tộc tu tiên, hoặc là đại phái tu tiên bồi dưỡng ra, cũng chỉ có thể là chế phù sơ cấp, muốn để cho bọn họ luyện tập chế tác trung cấp phù lục, sợ rằng đại phái này cũng muốn táng gia bại sản, không cách nào chịu nổi gánh nặng. Dù sao càng là phù lục cấp cao, vật liệu sử dụng để chế phù càng trân quý thần kỳ".

Hòa thượng nói ra những điều này, làm cho Hàn Lập trợn mắt há hốc mồm.

"Vậy tại sao trên các quày hàng, vẫn có người bán đan sa cùng lá bùa!" *Hàn Lập suy nghĩ lại, cũng cảm giác được không đúng.*

"Ha ha! Đan sa cùng lá bùa này, là bán cho người tu luyện phù thuật sử dụng" *Tiểu hòa thượng cười nói.*

"Phù thuật?" *Hàn Lập không giải thích được.*

"Cũng giống như các hạ tập làm Định thần thuật, phải sử dụng chế phù lục cho tốt, mới có thể sử dụng tốt pháp thuật! Đem pháp thuật này tồn trữ bên trong lá bùa, ý đồ làm cho người ta sử dụng các phù lục khác nhau dễ dàng hơn. Linh phù mà phù thuật sử dụng không cách nào đơn giản mà dùng linh lực kích phát, còn cần phải có sự niệm chú làm phép nhất định mới dùng được, bất quá bình thường cũng không phức tạp lắm, rất dễ dàng bắt đầu".

"Phù thuật bởi vì thường xuyên phải sử dụng cùng một loại phù lục, cho nên những người này mới mua, cũng không có nhiều lắm. Vì vậy cũng giống như thí chủ, tự mình đi luyện tập chế tạo phù lục, bởi vì phẩm loại tương đối đơn giản, tốn hao mặc dù không nhỏ, nhưng cuối cùng có thể thừa nhận được. Cho nên thí chủ thật muốn tu tập Định thần thuật, nếu nói về lâu dài, tự mình chế tác phù lục là tốt nhất, nhưng nếu như không thường dùng thuật này, thì nên dùng tiền mua về là hay nhất" *Tiểu hòa thượng tinh tế nói, cuối cùng đưa ra cho Hàn Lập một vài đề nghị.*

"Đa tạ Khổ Tang đại sư chỉ điểm!" *Hàn Lập rất có thành ý thi lễ.*

"Thí chủ đa lễ rồi!" *Hòa thượng vội vàng hồi lễ.*

"Tiểu hòa thượng này nói chuyện thật tốt, sau này nếu còn có chuyện gì khó khăn, cũng không ngại tiếp tục thỉnh giáo hắn " *Hàn Lập trên đường về phòng, âm thầm suy nghĩ.*

Hiện tại việc luyện tập chế phù, là không có khả năng,! Sau này cũng nên đi mua Định thần phù về dùng thì hay hơn! Nhưng thật ra Trường Xuân công trên người sớm đã luyện tới đỉnh điểm của tầng thứ tám, hôm nay sau khi được mấy tầng tâm pháp, xem ra phải đột phá bình cảnh, tiến vào tầng thứ chín. Mặt khác có vài loại pháp thuật mới cũng muốn luyện tập một phen, sớm hiểu thấu được chúng, cũng là gia tăng vài phần thực lực".

Hàn Lập trong tích tắc đẩy cửa phòng ra, trong đầu đã nghĩ an bài xong việc sau này.

Cứ như vậy, Hàn Lập những ngày sau đó, ban ngày thì ở bên trong phòng uống thuốc, rồi ngồi luyện khí tu luyện Trường Xuân công. Buổi tối tìm nơi không người, luyện tập vài loại pháp thuật mới học được.

Phân biệt là *"Lưu sa thuật"*, *"Băng đống thuật"*, *"Thăng không thuật"*, *"Triền nhiễu thuật"*, *"Truyền âm thuật"*, *"Nặc thân thuật"*, *"Hỏa hoa thuật"*, cùng với khó luyện nhất *"Địa thứ thuật"*.

Trải qua hơn mười ngày khổ tu, Hàn Lập rốt cục trước khi Thái Nam hội kết thúc vài ngày, Trường Xuân công đã đột phá tới tầng thứ chín, làm cho đám người Ngô Cửu Chỉ trợn mắt há hốc mồm, Thanh Văn đạo sĩ càng ca ngợi Hàn Lập là kỳ tài trong số tán tu!

Nhưng Hàn Lập trong lòng biết cũng biết rõ, nếu không có mấy bình đan dược kia, hắn làm sao mà dễ dàng phá quan như vậy! Bất quá nhắc tới, đan dược trên người hắn cũng còn không nhiều lắm, xem ra là phải điều chế thêm rồi!

------oOo------

Chương 139: Pháp bảo Tàn Phiến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Về phần vài loại thuật pháp khác, *"Nặc thân thuật"* và *"Truyền âm thuật"* đều cùng với *"Thiên nhãn thuật"* là loại pháp thuật phụ trợ, chỉ cần ai có pháp lực là có thể học được, cho nên Hàn Lập rất dễ dàng xử dụng.

Trong đó Truyền âm thuật, chính là Hàn Lập đã phải sử dụng mấy lần *"Truyền âm phù"* mới vận dụng được phù thuật này.

"Nặc thân thuật" chỉ thuần túy là pháp thuật bình thường, là để cho linh lực bao vây toàn thân, làm cho thân thể biến thành lớp màu sắc bảo vệ giống như hoàn cảnh chung quanh, làm cho người ta không phát giác ra. Pháp thuật này có chút tính chất chơi cho vui, bởi vì *"Thiên nhãn thuật"* có thể dễ dàng phá nó, căn bản không thể dấu diếm được dưới tai mắt của người tu tiên khác.

"Lưu sa thuật" và *"Băng đông thuật"* đều là pháp thuật, một cái thì có thể dùng pháp lực làm cho một khu vực đất trở thành cát, một cái thì làm cho một chỗ có nước ngưng kết thành băng.

Hai pháp thuật này uy lực lớn hay nhỏ, hoàn toàn là do người làm phép pháp lực thâm hậu đến đâu. Nếu là người có thần thông cao thi triển, có thể hóa ngàn dặm ruộng tốt thành sa mạc, ngưng sông Trường Giang thành băng, cũng không phải là không thể.

Những cái này sở dĩ bị liệt vào hàng pháp thuật sơ cấp, chỉ là bởi vì hai loại pháp thuật này tương đối dể học, chính là người tu tiên cấp thấp cỡ Luyện khí kỳ cũng có thể dễ dàng hội được, chỉ là pháp lực có hạn, phạm vi ảnh hưởng chỉ là nhỏ đến đáng thương mà thôi.

Hàn Lập lúc đầu học hai loại pháp thuật này rất cố sức, nhưng sau khi hắn đột nhiên đột phá tầng thứ chín pháp lực so với trước kia tăng lên gấp đôi, hai pháp thuật này cũng thực hiện thuận tay hẳn lên, đối với một khu vực lớn nhỏ, tùy tâm biến cát hoặc ngưng băng, làm cho Hàn Lập kích động không thôi.

Mà mấy loại pháp thuật còn lại, Hàn Lập nhất thời không cách nào lĩnh hội, dưới sự bất đắc dĩ chỉ có thể đợi sau này từ từ thúc đẩy và nghiên cứu. Bởi vì Thái Nam hội sẽ kết thúc, những người tu tiên tuổi trẻ tới tham gia giao dịch, rốt cục tại Thái Nam hội hai ngày cuối cùng đạt tới đỉnh điểm.

Lúc này, trong sân rộng giao dịch tại vị trí Hàn Lập, đã đầy hơn hai ngàn người tu tiên, sô người bán hàng càng nhiều hơn trước gấp mấy lần, bọn họ đa số đều muốn nắm bắt cơ hội cuối cùng này, đem những vật phẩm đưa đổi được, tất cả đều đưa ra ngoài. Mà rất nhiều người tu tiên cấp cao, cũng đều xuất hiện, bọn họ cũng muốn thừa dịp này, quan sát các đồng đạo có thể trở thành kình địch.

Hàn Lập nở nụ cười khổ, hắn phát hiện cho dù mình đã tiến vào tầng thứ chín, nhưng trong số người tu tiên nhiều như vậy, cũng chỉ có thể xếp hạng trung lưu, người trên tầng thứ chín vẫn rất nhiều!

Hàn Lập hiện tại không có linh thạch, đan dược cũng không còn mấy, cho nên không có ý niệm kiếm bảo vật trong đầu, chỉ là theo dòng người đi xem qua các quầy hàng. ĐI đến đâu, cũng chỉ nghe tiếng người tu tiên bàn luận cùng giải thích về việc mua bán vật phẩm, để tăng thêm kiến thức.

Đừng nói chỉ là một đoạn đường nghe ngóng, thật đúng là làm cho Hàn Lập mở rộng tầm mắt, đối với một vài pháp khí cùng vật liệu hiểu rõ hơn không ít. Ví dụ như nói: pháp khí phi tiêu có thể tự động truy theo địch, hồ lô có thể phun lửa ra ngoài, trường đao có thể chém vào người làm cho người ta đông kết, trứng của kiến cánh bạc có thể chế thuốc, xảy của Thiết tuyến xà trăm năm có thể đúc đồ, vân vân.

Hàn Lập càng nghe càng cảm thấy thú vị, bất tri bất giác đã đi tới giữa sân.

"Không được, vật này của ngươi ta không cần, đưa ra vật khác mà đổi!"

"Đây chính là pháp bảo Tàn Phiến! Dựa vào vật liệu cũng dư sức đổi với ngươi!"

"Ta lấy Tàn Phiến này có ích lợi gì? Còn có thể tìm được tu sĩ kết đan kỳ đem nó luyện hóa không được! Mơ tưởng đến lượt ta kiếm ăn!"

Một trận cải vả kịch liệt, truyền đến từ quầy hàng phía trước.

"Pháp bảo Tàn Phiến?" Thanh âm này làm cho mọi người thất kinh, lập tức làm cho người tu tiên ở phụ cận ồn ào vậy lại đến giọt nước cũng không thông.

Phải biết rằng, pháp bảo là thứ người tu tiên cấp thấp nằm mơ ban ngày cũng không dám tưởng tượng, hôm nay lại xuất hiện tại Thái Nam cốc này, cho dù chỉ là Tàn Phiến, cũng tính là kỳ tích, làm cho những người tu tiên này giống như mèo ngửi thấy mùi cá rán, khó mà nhịn được.

"Ở nơi nào?"

"Để ta xem!"

"Đây là pháp bảo sao?"

"Hắc hắc! Thật đẹp!"

"Cái miếng ghẻ này sao!"

Hàn Lập bởi vì cách quầy hàng này tương đối gần, hơn nữa thân thủ vốn so với người tu tiên bình thường nhanh nhẹn hơn nhiều, cho nên hắn nhanh chóng đã đoạt được vị trí tốt, tất cả những gì xảy ra trước mặt đều thấy rất rõ ràng.

Chỉ thấy ở quầy hàng phía trước, một vị hán tử cỡ hai bảy hai tám tuổi đang đứng, hán tử này da tay ngăm đen, tay chân thô to, vừa nhìn cứ tưởng một nông phu nào vừa mới vào Thái Nam cốc, nhưng phàm là người chỉ dùng Thiên nhãn thuật xem qua pháp lực của hán tử này đều không khỏi hít vào một hơi. Hán tử đen đúa này, lại là đại cao thủ tầng thứ mười.

"Cạnh tranh cùng người này, không phải là tìm chết sao?" Có vài người tu tiên âm thầm lấy làm kỳ, đem ánh mắt rơi vào trên người chủ quầy kia. Người áo xanh chủ quầy trông rất bình thường, pháp lực bộ dáng chỉ có bảy tám tầng, nhưng đối mặt với hán tử trước mắt, trên mặt vẫn không chút sợ sệt.

Có người chú ý tới trên áo của chủ quầy có gắn một đồ án hình lá cây, lúc này các người tu tiên môn mới chợt hiểu ra. Thì ra vị này là đệ tử của gia tộc tu tiên Diệp gia Tần Diệp lĩnh, trách không được khong chút sợ hãi.

Ở tại quầy hàng của hai người này, có một cái bát màu vàng có hoa văn kỳ quái cùng một vật phẩm như là tấm vải có vẻ trong suốt.

Vật phẩm như tấm vải này, đầy nếp nhăn, xung quanh lại còn rát nát, cứ như là bị chó gặm. Điểm duy nhất làm người ta chú ý, chính mặt trên thỉnh thoảng lại lóe ra ánh sáng trắng, có chút kỳ lạ.

Đây là pháp bảo Tàn Phiến? Sau khi thấy vật này, đám người vây xem thất vọng không ít, vật trước mắt họ hoàn toàn khác so với tưởng tượng.

"Tàn Phiến này rất kỳ diệu! Chỉ cần dùng nó bao quanh vật thể, sẽ lập tức ẩn hình, hơn nữa một tia linh khí cũng không thể tiết ra ngoài, cũng không sợ linh khí từ bên ngoài tiến vào" Người da đen nghiêm mặt, lớn tiếng giải thích.

Nói xong hắn đột nhiên rũ tay áo xuống, từ bên trong]lấy ra một con chuột màu bạc.

"Yêu thú bậc một Cật kim thử!" Đám người tu tiên vây xem, có người kêu lên tên của con chuột này, lại khiến cho một trận xao

động nhỏ.

"Thật không hỗ là cao thủ mười tầng! Ngay cả yêu thú bậc một cũng chế ngự được!" Rất nhiều người không nhịn được âm thầm nghĩ.

Lúc này, hán tử da đen cầm lấy miếng *"vải"* kia trùm lên người của con chuột!

Kết quả, kỳ tích xuất hiện! con chuột cùng miếng *"vải"* lập tức biến mất không thấy. Cho dù rất nhiều người dùng Thiên nhãn để xem, cũng khôgn thấy đâu cả.

Hán tử chứng kiến vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, có chút hài lòng. Sau đó đột nhiên vung tay lên, trong tay lại xuất hiện mảnh *"vải"*, mà con chuột nọ cũng lập tức hiện ra.

"Hơn nữa không chỉ có vật còn sống, ngay cả vật chết cũng có hiệu quả như vậy".

Nói xong, hán tử lại vung tay lên, một ngọn tiểu đao linh khí bức người phóng trên mặt đất, cũng lần nữa đem mảnh *"cải"* trùm lên trên, kết quả cũng là biến mất không tung tích, hơn nữa một tia linh khí cũng không lộ ra ngoài.

"Thật kỳ diệu!"

"Có thể ẩn hình!"

"Hắc hắc! Không thể nói gì!"

Đám người vây xem đều xôn xao bàn luận.

"Thế nào, đổi lấy cái bát của ngươi cũng là tương xứng chứ!" Hán tử lần nữa gở xuống miếng *"vải"*, sau khi đem ngọn tiểu đao thu lại, hướng tới chủ quầy nói.

"Không đổi! Muốn ẩn hình, mua Độn hình phù sơ cấp bậc trung là được, hơn nữa nhỏ như vậy, có thể để ta ẩn đầu cái chân của ta sao?" Chủ quầy lắc đầu, trào phúng nói.

"Không phải nói cho ngươi sao? Đây là pháp bảo Tàn Phiến, không phải tu sĩ Kết đan kỳ hoặc là tu sĩ Nguyên Anh kỳ luyện chế ra, không phải tu sĩ ngang cấp, ai có thể xem hoặc phá công hiệu ẩn giấu của nó? Độn hình phù làm sao có thể so với nó!" Người da đen tức giận nói.

"Ngươi có nói thế nào! Ta căn bản cũng không cần vật ấy, muốn có nó! Ngươi cứ đưa ra ba mươi khối linh thạch, hoặc vật phẩm khác trao đổi!" Quầy chủ lạnh lùng nói.

------oOo------

Chương 140: Thế tại tất đắc

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ngươi…" Hán tử xem ra cực kỳ căm tức, hai tay nắm chặt, tiến lên một bước.

"Thì sao? Ngươi còn muốn ép bán sao! Người của Diệp gia chúng ta cũng không phải là là dể bị khi dễ!" Chủ quầy con mắt xoay chuyển, không chút khách khí nói.

"Hừ! Diệp gia được lắm!" Người da đen mặc dù ngoài miệng không phục, nhưng vẫn đem nắm tay buông lỏng ra, hiển nhiên đối với Diệp gia rất là kiêng kỵ.

Hán tử đối với quầy chủ dùng Diệp gia đàn áp mình, trong lòng tức giận dị thường. Hắn thân là cao thủ mười tầng, vốn được người khác trọng vọng, bây giờ lại chịu nhục, bổn ý sớm đã muốn phất tay đi, nhưng trong lòng lại không nỡ đối với *"Hồi phong bát"*. Phải biết rằng pháp khí này cùng với công pháp của hắn cực kỳ xứng đôi, nếu có thể hoán đổi được, tuyệt đối có thể làm cho thực lực của hắn tăng lên không ít. Nhưng lúc này trên người hắn trừ pháp bảo Tàn Phiến ra, các vật phẩm khác đều hữu dụng, linh thạch mấy ngày trước toàn bộ đã tiêu hết, làm cho hắn hôm nay tiến thối lưỡng nan.

"Vị huynh đài, Tàn Phiến này bán cho tại hạ đi! Ta xuất mười khối linh thạch" Từ trong đám người đang xem, đi một người mập mạp mặc áo bào màu tro, hắn đi tới trúoc mặt hán tử liền ôm quyền, rất thành khẩn nói.

"Không bán! Muốn mua bỏ ra ba mươi khối linh thạch." Người da đen lắc đầu, cái giá tiền này hắn căn bản không cách nào tiếp nhận.

"Khụ! Pháp bảo Tàn Phiến này của các hạ nếu lớn hơn vài phần, cũng đáng giá tiền. Đáng tiếc nó thật sự là nhỏ, có thể bao phủ

quá ít vật phẩm!" Người áo xám thấy hán tử không chịu đáp ứng, trên mặt lộ vẻ tiếc nuối, cũng không dây dưa nữa quay về trong đám người.

"Mười hai khối, bán không?"

"Ta xuất mười ba?"

Người tu tiên đang xem bốn phía đối với pháp bảo Tàn Phiến này động tâm cũng rất nhiều. Cho dù đem về không dùng được, nhưng cứ từ từ nghiên cứu cũng tốt! Nói không chừng có thể giúp bọn họ tìm hiểu ra cái gì đó!

Cứ như vậy, một hồi sau giá đã lên tới hai mươi, người ra giá là một thanh niên mặt tròn.

Đối mặt với sự ra giá cao như vậy, những người khác cũng không lên tiếng nữa, bọn họ cũng cảm giác được giá tiền này đã rất cao, nếu như ra giá cao hơn nữa, thì cũng có chút trở thành bại gia tử! Dù sao trên người tu tiên cấp thấp như bọn họ, có thể có hơn mười khối linh thạch, đã tính là không tệ rồi. Mà vừa rồi người vừa hô giá, cũng là đệ tử của các gia tộc, chỉ có bọn họ mới có thể giàu có hơn!

"Hai mươi?" Người da đen thần sắc chợt động, cái giá tiền này đã chạm đến giới hạn của hắn! Nếu như hắn thêm vào một món đồ trên người hắn nữa, có lẽ có thể từ chủ quầy này đổi lấy *"Hồi phong bát"*.

"Ngươi nguyện ý xuất ra hai mươi khối linh thạch?" Hán tử hướng về phía thanh niên mặt tròn, ôn hòa hỏi.

Mà thanh niên mặt tròn này không biết vì sao, trên mặt một hồi hồng, một lát lại trắng, cực kỳ bối rối.

"Ta… không… có nhiều linh thạch như vậy!" Một câu lắp bắp nói ra, từ trong miệng thanh niên mặt tròn nói ra, làm cho toàn bộ người vây xem đều ngạc nhiên.

"Không có! Vậy ngươi vừa rồi hô cái gì? Chẳng lẽ có chủ tâm chơi

ta!" Hán tử da đen nghe vậy giận dữ, nguyên một bụng tức giận nãy giờ, lập tức bạo phát ra, từ trên người thoát ra khí thế cường đại áp lên thanh niên nọ!

"Ta chỉ là thấy người xem hô tên có cảm giác như là đùa chơi! Nên bản thân cũng thuận miệng hô một tiếng như vậy! Xin huynh đài thứ!" Thanh niên mặt tròn vội vàng giải vây cho mình. Hắn đầu đầy mồ hôi, từng giọt mồ hôi hột bằng hạt đậu không ngừng rơi xuống. Hắn chỉ là một người tu tiên tầng năm, làm sao có thể chống cự được loại linh áp này!

"Vừa rồi hô mười chín khối là vị nào? Ta nguyện ý tặng một khối linh thạch, để cho các hạ mua vật ấy!" Thanh niên sáng ý, vội vàng hô.

Đáng tiếc, bốn phía tĩnh lặng, không người nào trả lời. Xem ra vị kia cũng đã đổi ý không muốn mua nữa!

"Vậy huynh đài nào hô mười tám khối!" Thanh niên nhìn khuôn mặt người da đen càng ngày càng bất thiện, cơ hồ muốn khóc lên. Hắn chỉ là một tiểu tán tu, trên người cũng chỉ có hai khối linh thạch mà thôi, cái này cũng là khổ cực cả năm mới đổi lấy được.

Trong lúc tất cả mọi người đều nghĩ sẽ có màn hay để xem, *"chậm đã!"* Một thanh âm không nhanh không chậm đột nhiên vang lên, từ bên ngoài đi vào một người, gọi người da đen lại.

"Ngươi muốn làm gì?" Người da đen âm trầm nghiêm mặt, nhìn người đang tới. Tính tình cẩu hắn đang rất tệ, nếu là người này cũng chơi hắn, hắn cũng không ngại đem người này đồng thời thu thập luôn, mặc dù người này cũng không kém, cảnh giới cũng đến tầng thứ chín!

"Tại hạ đối với vật này rất có hứng thú, muốn mua nó!" Người này chỉ chỉ vào mảnh *"vải"*, mỉm cười nói với hắn.

Người tu tiên bị người da đen hiểu lầm là muốn chơi hắn, không phải là người bên ngoài, mà là Hàn Lập.

Vốn Hàn Lập ngay từ đầu nghe người này nói, pháp bảo Tàn

Phiến này có thể ẩn hình cùng giấu đi linh khí, trong lòng liền chợt động, một ý nghĩ mơ mơ hồ hồ xuất hiện trong đầu hắn!

Đợi đến khi người da đen biểu diễn ẩn dấu ngọn tiểu đao, Hàn Lập ý nghĩ trong đầu càng rõ ràng, đối với pháp bảo Tàn Phiến này lập tức trở nên tình thế bắt buộc! Bởi vậy cho dù thanh niên mặt tròn thật sự có hai mươi khối linh thạch, mua lấy vật này, Hàn Lập cũng sẽ tìm cách lấy cho được vật này.

"Ngươi xuất bao nhiêu để mua?" Người da đen sửng sốt, nhưng ánh mắt đã hòa hoãn xuống, mở miệng hỏi.

"Tại hạ không định mua, mà chỉ dùng vật để đổi" Hàn Lập thong dong lấy từ trong tay áo ra một tờ phù, đặt ở trên quầy hàng, để cho tất cả mọi người có thể thấy rõ ràng.

"Phi hành phù!" Có người biết, lập tức kinh hô lên!

"Là linh phù sơ cấp bậc cao!" Người tu tiên nào, cũng đều kinh ngạc. Dù sao linh phù sơ cấp bậc cao, từ khi Thái Nam hội bắt đầu đến bây giờ, cũng chỉ xuất hiện năm sáu cái mà thôi, hơn nữa mỗi cái đều bán ra với gía tiền kinh người!

------oOo------

Chương 141: Thăng tiên lệnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vừa thấy *"Phi hành phù"* người da đen cùng vị quầy chủ kia đều đổi sắc, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập cũng trịnh trọng rất nhiều, dù sao người có phù chú cấp cao như vậy cũng không phải là hạng người bình thường.

"Được, ta đổi!" Người da đen rất dứt khoát, loại mua bán rõ ràng chiếm tiện nghi này, làm sao có thể không làm được chứ?

"Bất quá trước đó, ta muốn thử một chút lời các hạ từng nói, Tàn Phiến này không ngại bất cứ vật gì bên ngoài đều thu hút tất cả linh khí phải không? Nếu là thật, tại hạ lập tức trao đổi. Nếu có điều không thật, tại hạ sẽ không thể bỏ vốn đổi lấy vật này!" Hàn Lập bình tĩnh nói.

Người da đen mới đầu nghe Hàn Lập nói như vậy thì sửng sốt, nhưng khi nghe rõ ràng nội dung lời nói, liền nở nụ cười.

"Ta nói về công hiệu của vật ấy, đều là thật. Các hạ cứ việc thử một lần!" Người da đen mười phần tin tưởng nói.

Hàn Lập nghe vậy cũng không khách khí, từ trên người lấy ra một vật như cái chén rượu để ra trên mặt đất, sau đó cầm lấy mảnh *"vải"* kia phủ lên trên, sau khi cái chén rượu biến mất, Hàn Lập vươn một ngón tay, trên đầu ngón tay ngưng tụ một đạo linh khí màu trắng, cũng hướng về phía dưới nhẹ nhàng điểm một cái. Kết quả, điểm linh khí màu trắng kia cũng biến mất không thấy, tựa hồ như là bị thôn phệ mất.

Hàn Lập thấy tình cảnh này, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng. Hắn nhẹ nhàng vugn tay, đem mảnh *"vải"* về lại trong tay, chén rượu lại xuất hiện, bên trong cũng xuất hiện luồng linh khí màu trắng vừa mới biến mất đang phiêu đãng.

"Không sai! Lời huynh đài nói đích xác không giả. Pháp bảo Tàn Phiến này ta mua, Phi hành phù kia thuộc về các hạ!" Hàn Lập đem mảnh *"vải"* bỏ vào trong tay áo, đứng lên, hướng tới người da đen ôm quyền, nói.

"Tốt! Các hạ thật sảng khoái" Người da đen vừa nghe mừng rỡ, cúi người đem Phi hành phù nọ cầm vào trong tay, vội vàng lăn qua lộn lại nhìn mấy lần, sau khi xác định không phải đồ giả, mới cười nói.

Hàn Lập mỉm cười, không nói cái gì nữa, quay người lại ra khỏi đám người, nhưng chưa đi được vài bước, chợt nghe trong đám người phía sau truyền đến đông đảo thanh âm nghị luận.

"Người này thật ngốc! Lại dùng phù bậc cao, đổi lấy một thứ không có tác dụng như vậy!"

"Đúng vậy, Tàn Phiến này nhỏ như vậy, có thể có tác dụng gì lớn? Đổi như thế, căn bản là không đáng giá!"

"Cũng đừng nói như vậy, người ta nói không chừng có diệu dụng gì khác!"

Hàn Lập nghe như vậy, âm thầm cười lạnh vài tiếng *"Những người tu tiên này làm sao biết, vật ấy đối với mình có tầm quan trọng như thế nào?"*

"Vị huynh đài này, thong thả một chút! Chờ tại hạ một chút!" Hàn Lập chưa đi được bao xa, một thanh âm đột nhiên từ phía sau truyền đến, ngay sau đó có tiếng bước chân chạy vội đến.

Hàn Lập có chút ngạc nhiên, chẳng lẽ là gọi mình? Hắn không khỏi quay đầu lại.

Chỉ thấy cách đó không xa có một người, đầu đầy mồ hôi đang chạy tới bên này, vừa chạy vừa hô, đúng là thanh niên mặt tròn khi nãy thiếu chút nữa bị vạ miệng.

Hàn Lập trừng mắt nhìn, tốt nhất là dừng ở tại chỗ. Hắn muốn biết, cái tên giống như là làm hề này rốt cuộc có chuyện gì, mà phải liều mạng đuổi theo mình như vậy?

"Huynh đài, cuối cùng đuổi theo được người!" Thanh niên đuổi theo tới, thở hỗn hển nói.

"Vị huynh đệ này, có việc gì không?" Hàn Lập liếc mắt xem xét đối phương, nghi hoặc nói.

"Vật này tặng người! Xem như cảm ơn đại ca giải vây" Thanh niên không nói hai lời, một tay đưa một quyển sách nhỏ tới tay Hàn Lập, sau đó có chút ngượng ngùng chạy đi.

Hàn Lập có chút sửng sốt, nhưng lập tức cười cười. Trong số người tu tiên còn có người thuần phác như thế, thật là ngoài ý nghĩ của hắn. Hắn cũng không đuổi theo, mà là cúi đầu nhìn vật trong tay.

Tên quyển sách là *"Thanh Khê bút lục"*, thoạt nhìn không giống pháp quyết gì, Hàn Lập cũng hứng thú lật xem vài trang.

Thì ra tiền bối tu tiên *"Thanh khê chân nhân"* của Việt quốc không thích tu luyện nữa, chỉ thích rong chơi khắp nơi, đem các loại truyền thuyết bí mật mà mình từng nghe thấy, ghi rõ chi tiết trong một quyển tạp ký, còn có chút hình vẽ liên quan rất sống động. Hàn Lập mặc dù xem qua không nhiều lắm, nhưng cũng có hứng thú với vật ấy, đem sách này bỏ vào trong áo.

Kế tiếp, Hàn Lập cũng không muốn gặp chuyện gì đặc biệt nữa, không còn gì hứng thú, liền đi về chỗ ở. Trong phòng mình, Hàn Lập nằm ở trên giường, lật xem *"Thanh khê bút lục"*.

Chuyện kể trong sách này, có chút là của Thanh Khê thượng nhân tự thân trải qua, có cái thì chỉ nghe thấy, nhưng không có cái nào là không cổ quái, chuyện hiếm thấy. Thậm chí có chút truyện bí mật không truyền ra ngoài của các gia tộc tu tiên, cũng không biết Thanh Khê thượng nhân này làm thế nào biết được.

Hàn Lập thấy thú vị, nhưng khi lật cuốn sách tới vài tờ cuối cùng, thì trước mắt xuất hiện bảy loại lệnh bài có đồ họa giống nhau, mà phía dưới đồ họa đều có khắc mấy chữ:

"Thăng tiên lệnh", là do bảy đại tiên phái Việt quốc chế ra. Là các phái tu tiên cấp cho gia tộc tu tiên lập được công lớn, chỉ cần có người cầm lệnh bài tìm tới môn phái tu tiên phát ra lệnh bài, hiệu quả cũng như là người thắng trận cuối cùng lại Thăng Tiên hội, cũng được đãi ngộ như vậy! Được ban cho Trúc cơ đan cùng tư cách nhập môn. Chỉ là vật ấy vẫn chỉ truyền lưu bên trong các gia tộc tu tiên, người tu tiên bình thường cũng là vô duyên thấy được, bởi vậy chỉ dựa theo hình dáng nghe đồn, mới đưa ra các hình dạng này.

Cuối cùng, Thanh Khê thượng nhân còn dùng vài chữ, viết ra một câu nói: Lệnh này cũng được các gia tộc tu tiên dùng để chuyển nhượng và giao dịch, hơn nữa thời hạn phát lệnh cxung được duy trì rất lâu, cho nên phái tu tiên phát lệnh, nhận lệnh chứ không nhận người! Chỉ cần có người cầm lệnh tới, cũng là một bước thăng thiên, có thể nói là vật nghịch thiên đối với người tu tiên cấp thấp!

Hàn Lập nhìn các văn tự phía dưới nói ràng, lại nhìn một chút bảy đồ hình nọ, cảm thấy trong miệng khô khốc, tim đập thình thịch.

Lúc đầu Hàn Lập vừa nghe đến mấy chữ *"Thăng tiên đại hội"* này, đã mơ hồ nghĩ tới lệnh bài kỳ quái lấy được từ chỗ Chu Nho, lệnh bài nọ có một mặt khắc hai chữ *"Thăng tiên"*, làm cho Hàn Lập cảm giác được hai chữ này có chút gì ẩn ý trong đó?

Nhưng sau lại nghe người khác nói rõ về Thăng tiên đại hội, cũng không có chút gì nhắc tới chữ Thăng tiên lệnh, cũng nghĩ chỉ là trùng hợp mà thôi, cũng không có nghĩ đến nữa. Nhưng không nghĩ tới, trong lúc vô ý được cuốn sách nhỏ này, lại hiểu được lai lịch của vật này cùng ý nghĩa chân chính của nó! Hơn nữa Thăng tiên lệnh này lại có tác dụng to lớn như thế!

Hàn Lập càng nghĩ càng kích động, vội vàng từ trên người lấy ra cái lệnh bài đen đen kia, sau đó vội vàng so sánh với đồ họa, tìm ra được một bức không sai biệt lắm với nó.

"Hoàng phong cốc" đúnglà Hoàng phong cốc phát ra Thăng tiên lệnh này!*" Hàn Lập tay cầm lệnh bài, thì thào lẩm bẩm.*

"Bất quá vật quý trọng như thế, tại sao lại lạc đến tay Kim Quang thượng nhân một người tu tiên thấp kém như thế?" Hàn Lập sau khi tỉnh táo lại, nghi hoặc khó hiểu.

Nhưng thật ra nhắc tới, Chu Nho kia thật đúng là chủ nhân của lệnh bài đó!

Nguyên lúc đầu Tần diệp lĩnh nổi danh hiển hách nhất hiện nay, năm đó ngoài trừ Diệp gia ra, còn có gia tộc tu tiên Tần gia uy danh cũng không kém cũng ở nơi này, hai nhà bởi vì có quan hệ nhân thân, cho nên ở chung cũng không tệ lắm!

Thăng tiên lệnh này chính là vật Tần gia tổ thượng thay mặt truyền xuống. Sở dĩ không có đem nó dùng, chỉ là bởi vì Tần gia vẫn tìm không ra, kỳ tại tu tiên có thể xứng với lệnh này! Cho nên tình nguyện đem nó tiếp tục truyền xuống, cũng không muốn làm hỏng vật này!

Nhưng trải qua nhiều đời, Tần gia bởi vì nam ngày càng thưa thớt, dần dần suy bại xuống. Mà Diệp gia ngược lại ngày càng hưng vượng, càng thêm phát đạt, làm cho người của tu tiên giới chỉ biết là Tần diệp lĩnh có Diệp gia, mà đối với Tần gia không hề hay biết!

Tới đời của Kim Quang thượng nhân, Tần gia chỉ còn lại có hắn là nam, mà tư chất của hắn lại thấp vô cùng, căn bản vô vọng có thể có Trúc Cơ. Cứ như vậy, Tần Diệp hai nhà thực lực cách xa như thế, hơn nữa quan hệ nhân thân của hai bên sớm đã là chuyện của quá khứ. Vì vậy, người của Diệp gia rốt cục đem chủ ý đánh chiếm Tần gia để kiếm vài món kỳ bảo gia truyền, mà Thăng tiên lệnh nọ là vật bọn họ càng muốn được!

Mà Kim Quang thượng nhân tư chất tu tiên không ra sao, nhưng bản lĩnh quan sát cũng không nhỏ, hơn nữa hắn nhát gan như chuột, bởi vậy Diệp gia vừa muốn có hành động, Chu Nho vừa nghe phong phanh tiếng gió đã vội vàng đem Thăng tiên lệnh cùng phù lục họa tiểu kiếm, mà trốn đi. Về phần vài món bảo bối còn lại, bởi vì có kết giới phong cấm trụ, Kim Quang thượng nhân nhất thời lấy không được, cũng chỉ đau lòng để lại cho Diệp gia.

Kết quả Kim Quang thượng nhân, chạy trốn đã mười mấy năm, vẫn ẩn cư tại một đạo quan trong thế giới người thường, dựa vào pháp lực thấp kém hết ăn lại uống, cũng tiêu diêu tự tại. Lúc sau này, tâm tư muốn sử dụng Thăng tiên lệnh của hắn, cũng dần dần phai nhạt, hắn tự hỏi cho dù uống Trúc cơ đan, cũng không có khả năng tiến vào Trúc cơ kỳ. Nếu như vậy, cần gì phải đến đại phái tu tiên đó làm đệ tử chịu khổ chứ!

Cứ như vậy, sau lại phát sinh chuyện vây công Thất huyền môn, Thăng tiên lệnh này lại tiện nghi cho Hàn Lập.

------oOo------

Chương 142: Tập sát

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập đối với việc của Tân gia đều không hay biết, nhưng việc này cũng ảnh hưởng tới tâm tình mừng muốn điên lên của hắn! Hắn hưng phấn vừa đi đi lại lại trong phòng, vừa cầm cái Thăng tiên lệnh kia ở trong tay không ngừng hí hoáy, đồng thời càng nhìn cái lệnh bài này càng đặc biệt cảm thấy thuận mắt.

Sau thời gian một nén nhang, Hàn Lập cuối cùng cũng đã tỉnh táo lại, hắn bình ổn lại sự kích động trong lòng, bắt đầu suy tính những an bài sau này và tính khả thi của việc đi tới Hoàng Phong cốc bái sư.

Hàn Lập trải qua một đên trằn trọc không ngủ, Thái Nam tiểu hội cuối cùng đã tới lúc kết thúc, bắt đầu từ sáng sớm ngày thứ hai, rất nhiều tu tiên giả bắt đầu ùn ùn rời cốc mà đi, người trong cốc bỗng chốc ít đi một nửa.

Tới buổi chiều, có mấy vị tiền bối cao nhân tuổi đã cao xuất hiện trên quảng trường, sau khi nói vài lời khen nghợi khích lệ, liền tuyên bố Thái Nam tiểu hội chính thức kết thúc, mà Thanh Nhan chân nhân kia cũng ở trong đó.

Nhất thời, nhưng người tu tiên còn lại hoặc túm năm tụm ba, hoặc phiêu nhiên mà bay đi. Mà lúc này, Tùng Văn đạo sĩ và mấy người khác lại tìm tới Hàn Lập, liền một lần nữa mời Hàn Lập cùng đi.

Sau khi Hàn Lập trầm mặc một lúc, vẫn cứ lắc đầu cự tuyệt lời mời của đám người Tùng Văn, dẫn tới Ngô Cửu Chỉ và huynh đệ Mặc thị cực kỳ bất mãn đối với Hàn Lập, ngay cả sắc mặt của Tùng Vân đạo sĩ cũng có chút khó coi.

"Nếu Hàn huynh không muốn cùng chúng ta đồng hành, Tùng Văn cũng không miễn cưỡng nữa. Huynh đài lên đường một mình

phải bảo trọng đấy!" Cuối cùng, Tùng Văn than một tiếng, dùng ngữ khí tiếc nuối nói.

Sau đó, hắn vỗ vỗ vai Hàn Lập, rồi cùng với những người còn lại rời khỏi sơn cốc.

Hàn Lập chưa phát hiện, trong nháy mắt khi Tùng Văn đạo sĩ vỗ vai, dùng một loại phấn không mầu không sắc dấu trong tay áo rắc trên áo hắn, mà những nơi bị rắc vào, cũng không nhìn ra chút khác thường nào.

Khi đám người Ngô Cửu Chỉ vừa mới ra khỏi đám sương mù trước cửa cốc, Tùng Văn đạo sĩ không biết từ khi nào rót lại phía sau, hắn thừa lúc mọi người không chú ý, lộ ra một vẻ hung ác. Đột nhiên giơ cao tay áo, một đảo hỏa quang bay nghiêng ra, biến mất trong bụi cây bên cạnh. Sau đó vẻ mặt lại khôi phục lại bình thường, chiếu theo chính khí lẫm nhiên như vậy, tựa hồ vừa rồi hết thảy đều như chưa từng phát sinh.

Hàn Lập cũng không biết những việc Tùng Văn đạo sĩ vừa làm, nhưng khi đi ra lại theo tập quán cẩn thận, hắn không lập tức từ Thái Nam cốc xuất phát, mà lại nghỉ lại trong cốc một đêm, đợi tới khi trời hửng sáng, mới thần không biết quỷ không hay lặng lẽ ra khỏi sơn cốc.

Đợi tới khi vừa ra khỏi Thái Nam cốc, Hàn Lập liền nhận rõ phương hướng, thi triển Ngự phong quyết khẽ nhún chân, người liền bay xa mấy trượng. Cứ như vậy, quần áo tung bay dần dần đi xa.

Khi Hàn Lập rời đi chưa lâu, lại có hai người vội vã chạy tới. Trước bọn có một viên ngọc mầu xanh to bằng ngón cái dẫn đường, dừng ngay tại nơi Hàn Lập vừa mới dừng lại chuyển phương hướng, nhằm theo hướng mà Hàn Lập vừa bay đi, hai người kia cũng đuổi theo sát phía sau.

Hàn Lập đi đường không hề ngừng lại, đi liên tiếp hơn trăm dặm mà không hề nghỉ ngơi, tới khi tới được một ngọn núi nhỏ, mới chịu ngừng chân, ngồi lại ăn chút gì đó, khôi phục lại thể lực và pháp lực.

Hàn Lập không hề biết, chuỗi hành động không bình thường của hắn, khiến cho hai tên truy đuổi phía sau mắng chửi không ngừng!

Việc này cũng khó trách, có người trời còn chưa sáng đã lên đường, nếu không phải là trước đó động thủ cước trên người Hàn Lập, bọn chúng nói không chừng đã để người chạy thoát rồi. Nhưng cứ như vậy, kế hoạch của bọn chúng trước đó, đầu tiên là kế hoạch đặt bẫy ở phía trước, chuẩn bị mai phục Hàn Lập, cũng phá sản.

Càng làm cho hai bọn chúng tức giận vô cùng chính là, Hàn Lập vừa nhấc chân là đi hơn trăm dặm, khiến cho bọn chúng ở phía sau hít khói, mệt không chịu nổi! Dù sao hai người bọn chúng là người tu tiên cũng chưa lâu, xem ra việc dựa vào hai chân đi đường dài như vậy, hai bọn chúng đã lâu chưa có trải qua.

Không biết đã bao lâu, Hàn Lập khoanh chân ngồi tại một cái ao dưới gò núi, nhắm hai mắt, không hề động đậy, tựa hồ đã chìm đắm vào cảnh giới vong ngã. Mà xung quanh trừ tiếng kêu của sâu bọ ra, cũng không có âm thanh nào khác.

Đúng lúc này, ở trong vũng bùn gần đấy, đột nhiên hơn chục đạo bạch quang phá đất chui lên, đâm thẳng hướng Hàn Lập.

Hàn Lập vốn không nhúc nhích, bỗng nhiên mở to mắt, lộ ra hàn quang, cơ thể đột nhiên tự dưng bay lên trời, sau đó hai chân khẽ chạm đất, đáp xuống một chỗ đất trống bên cạnh.

Cứ như vậy, những vầng bạch quang đó tự nhiên bị hẫng, phập phập! Từ trong vũng bùn mà bạch quang tới tấp chém hướng Hàn Lập, lộ ra nửa mặt lóng lánh trong suốt, chính là hơn mười cây băng trùy sắc bén vô cùng.

Hàn Lập thấy vậy, thần sắc trở nên âm trầm.

Hắn duỗi tay phải, năm ngón xòe ra, một tiếng vang lắc rắc bùng lên, trên năm ngón tay xuất hiện một quả cầu lửa nhỏ, chỉ là quả cầu lửa này so với cầu lửa của Hỏa đạn thuật thông thường thì nhỏ hơn một nửa.

"Các hạ mời nếm thử Ngũ đạn liên phát của tại hạ!" Hàn Lập nhìn chằm chằm vào nơi lộ ra băng trùy, nói một cách uy nghi đáng sợ. Sau đó, nắm năm ngón tay lại, lại bỗng nhiên búng ra, năm quả hỏa cầu dàn thành một đường thẳng, bắn ra ngoài.

Mắt thấy hỏa cầu sắp đánh tới mặt đất, một nhân ảnh màu vàng đột nhiên vô cớ xuất hiện, sau đó thân hình lóe lên, nhân ảnh liền tới một chỗ khác, vừa đúng vượt qua phạm vi công kích của hỏa cầu.

"Bùm" một tiếng, địa phương đó bị mấy quả hỏa cầu của Hàn Lập bắn thủng một hố, trong cái hố toàn là hơi nóng và khói, có mấy nơi còn lộ ra dấu vết bị nung chảy, khiến cho tên gia hỏa tí nữa thăng thiên, toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Hàn Lập lúc này cũng không để ý tới cái hố đó, mà là dán mắt vào tên áo vàng vửa mới nhảy ra, một hạn tử gầy gò vẻ mặt giảo trá khoảng hơn ba mươi tuổi.

"Sao lại đánh lén ta?" Hàn Lập lạnh giọng hỏi.

Tên áo vàng vừa nghe lời này, chuyển mắt, cười gian mấy tiếng, nói:

"Muốn biết hả, chờ kiếp sau đi!"

Sau đó, hắn đột nhiên lớn tiếng hét.

"Động thủ".

Hàn Lập cả kinh, vừa định hành động, lại đột nhiên nghe thấy dưới chân có hai tiếng phá đất vang lên, sau đó là hai bàn tay lấp lóe quang mang màu vang, như chớp phân làm trái phải, liều chết nắm lấy hai chân của Hàn Lập, khiến cho Hàn Lập không thể dịch chuyển.

"Tiểu tử ngươi chết chắc rồi, hai chân không động được, xem ngươi làm sao tránh khỏi băng trùy của ta! " Hán tử áo vàng đắc ý

cười gian nói, tiếp đó nhấc hai tay lên, hướng tới Hàn Lập, trong miệng bắt đầu lẩm bẩm.

Kết quả, phía trước hai tay hắn hàn khí bức người, dần dần ngưng tụ lại thành một tinh thể màu trắng, và dần dần hình thành một cây băng trùy sắc nhọn.

Sắc mặt Hàn Lập đại biến, tay hắn đặt lên eo, keng một tiếng, hàn quang lóe lên, một thanh trường kiếm sáng chói xuất ra, tiếp sau là một đường kiếm chém xuống không chút chần chờ.

"Cảng", thanh kiếm này như chém vào tảng đá, tia lửa lấp lóe, mà cái bàn tay màu vang kia vẫn bình yên vô sự.

Hàn Lập vừa sợ vừa giận, đang muốn tìm cách khác, đối diện lại vang lên tiếng cười điên cuồng của tên áo vàng.

"Ha ha! Tiểu tử, đi chết đi!"

Tâm lý Hàn Lập trùng xuống, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn.

Nhìn thấy hai mươi cái băng trùy sắc nhọn, đã từ phía tên áo vàng đánh tới, bao trùm lên thân hắn, không thể trốn chạy.

Hàn Lập thấy vậy, thần sắc vô cùng ngưng trọng. Hắn hít sâu một hơi, nghiến răng một cái, lắc mình, thân thể lại đột nhiên như quỷ dị cong sang hai bên, nhưng cái băng trùy đó không ngờ lại bị cách uốn éo này khiến cho bay sạt qua đại bộ phận, chỉ có vai và chân trái là không thể tránh khỏi, đều bị một cây băng trùy xuyên qua, máu tươi từ trong vết thương phun ra, ướt đẫm y phục của Hàn Lập.

"Bốp" một cái, Hàn Lập ném kiếm trong tay, mười ngón vung lên, nhanh chóng phogn bế mạch máu ở phụ cận, khiến cho máu tươi ngừng chảy. Mà tên áo vàng vốn đang dương dương tự đắc, lại mở to hai mắt, không thể tin nhìn tất cả sự việc vừa mới phát sinh lúc nãy.

Ánh mắt Hàn Lập nghiêm lại, hai chân dùng lực, chợt uốn lại như không xương, hai chân sau một trận rắc rắc, hai chân rõ ràng co lại một chút, tiếp đó toàn thân bỗng nhiên hướng lên trên mà chạy, hai chân trơn như cá chạch rút ra khỏi hai bàn tay, sau đó toàn thân ở lưng chừng trời bắn vọt đi, ở một nơi cách hơn mười trượng mới ngừng lại, lạnh lùng nhìn bàn tay lớn kia.

"Không thể nào! Sao có thể dưới sự gia cố của Cự lực thuật, mà vẫn có thể rút chân ra được?" Từ vũng bùn bên dưới bàn tay, phát ra tiếng ông ông tức giận.

Sau đó, hai bàn tay vung ra bên ngoài, một thân ảnh khôi ngô toàn thân phát ra hoàng quang, từ trong bùn đất chui ra.

------oOo------

Chương 143: Trảm sát

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đại hán mới từ dưới đất chui lên và tên áo vàng lúc nãy, chính là hai tên truy đuổi sau lưng Hàn Lập.

Bọn chúng đuổi theo phía sau, sợ Hàn Lập lại chuẩn bị lên đường, sau khi khôi phục lại pháp lực, lập tức lén lút tìm tới, sặp đặt lần tập kích này.

Lúc này, Hàn Lập cảm thấy chân thụ thương đau rát, xem ra cử động vừa rồi, khiến cho vết thương ở đó nghiêm trọng thêm một chút.

Bất quá, hiện tại không phải là lúc để lo lắng về vấn đề này! Bởi vì tên đại hán vừa rối trốn trong đất kia, từ sau lưng rút ra một thanh trường đao hắc khí vây quanh, hung hăng hướng Hàn Lập chém tới.

Hàn Lập nhìn thân hình đối phương, mặc dù tốc độ rất nhanh, nhưng động tác lại cứng nhắc, rõ ràng tên này chỉ ỷ vào pháp thuật gia trì mà thôi. Tâm lí không khỏi nhẹ nhõm một chút, phải biết rằng nói riêng về sự linh động quỷ dị của thân thể, Hàn Lập tự hỏi đối phương có cưỡi ngựa cũng không đuổi kịp mình.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập không thèm để mắt tới tên đại hán khí thế to lớn ở trước mặt nữa, mà chú tới tên áo vàng, bởi vì tên này lấy ra một cái hồ lô màu xanh đen, đang hướng miệng hồ lô vào mình, tựa hồ muốn thi pháp.

"Ngươi nhìn đi đâu đây? Đi chết đi!"

Đại hán đã tới gần Hàn Lập, hoàng quang trên thân đại thịnh, vung thanh đao quái dị lên, hướng Hàn Lập hung hăng bổ tới.

Hàn Lập hừ một tiếng, toàn thân chói lòa, thân hình đã ra khỏi phạm vi của thế đao.

"Tiểu tử, ngươi bị lừa rồi!" đại hán đột nhiên cười điên cuồng nói.

Hắc quang từ thanh trường đao trong tay lóe lên, hóa thành mộ sợi roi màu đen, như thể một con rắt lớn, đuổi theo quấn lấy thân Hàn Lập, thế như thể không trói được thì không ngừng.

Hàn Lập lấy làm kinh hãi, thân hình lập tức trở nên mơ hồ quỷ dị, lúc thì sang trái, lúc lại sang phải, lúc thì ở phía trước, lúc lại ở phía sau, phảng phất như đồng thới có mấy Hàn Lập, vây quanh đại hán.

Đại hán thấy vậy, bắt đầu sợ hãi kêu to, nhưng lập tức lại ỷ vào toàn thân có *"Thổ giáp thuật"* bảo vệ, liền không thèm để ý tới. Mà tiếp tục thúc dục sợi roi màu đen, liều mạng truy đuổi chân thân của Hàn Lập.

"Ầm ầm! Ầm ầm!" Hàn Lập từ bên cạnh đại hán vút tới. Nhưng trong chớp mắt này, tay hắn lại mang theo hỏa cầu, liên tục bắn lên thân tên đại hán, đánh tới hoàng quang trên người hắn chói chang, nhưng đáng tiếc lập tực lại khôi phục lại bình thường.

"Đại gia ta có thuật hộ thể trên người, mấy viên hỏa đạn bé tí này há có thể phá được!" Khuôn mặt đại hán điên cuồng ngang ngược, pháp quyết trên tay càng thêm nhanh chóng, không chút buông lỏng khu động sợi roi màu đen.

Tâm lý Hàn Lập có chút nóng vội! Mặc dù sợi roi của đại hán so với mình thì chậm hơn một chút, không làm gì được bản thân. Nhưng thân pháp của hắn cũng không dám chậm lại chút nào, bằng không nhất định sẽ bị trói lại. Mặc dù không biết cái sợi roi này rốt cuộc là pháp khí gì? Tránh né khó khăn như vậy! Nhưng cũng không dám tùy tiện để nó quấn lại!

Hắn trong lúc đang bận bịu nhìn tên áo vàng một cái, liền nhìn thấy đối phương thần tình nghiêm túc, pháp khí hồ lô trong tay cũng bắt đầu từ miệng hồ lô mà bắn ra ngoài mấy đạo thanh quang, không biết sắp có vật gì từ trong đó xuất ra.

"Không ổn, tiếp tục như vậy, mạng nhỏ của mình khẳng định không xong! Không mạo hiểm một chút thì không được!" Hàn Lập mắt thấy tình huống nguy cấp, thầm nghĩ.

Vì vậy, Hàn Lập trong lúc đang bay với tốc độ cao, tay mở ra Kim Cương phù lấy được từ Kim Quang thượng nhân, Kim Cương phù này cũng là một loại phù thuật, mà khẩu quyết thì Hàn Lập từ miệng Khẩu Tang hòa thường đã biết được, cuối cùng hôm nay cũng có công dụng.

Hàn Lập hạ giọng niêm vài câu chú quyết, bởi vì đang lắc lư, cho nên nghe thì có chút hàm hồ không rõ, nhưng chữ viết màu vàng trên lá bùa lại phát sáng. Đợi tới khi chữ hoàn toàn sáng lên, Hàn Lập bỗng nhiên cầm lá bùa đó vỗ lên trên mình, lập tực kim quang chói lòa trên thân, một tầng kim tráo bỗng nhiên suất hiện, nhưng thân hình hắn cũng đột ngột ngừng lại, bị sợi roi đuổi tới từ phía sau trói lại.

Sử dụng Kim Cương phù sẽ khiến cho thân pháp trở nên chậm chạp, Hàn Lập sớm đã thử qua, lòng biết rõ. Đợi thấy sợi roi mặc dù đã quấn được mấy vòng, nhưng hoàn toàn đều bị chặn ở bên ngoài Kim Cương, tâm lý lại càng không hoảng hốt! Biết bản thân đã thắng cược, kim tráo quả nhiên có thể phòng vệ khỏi sự tấn công của pháp khí đối phương.

Mà đại hán thấy vậy lại gào to một tiếng, bước nhanh, nắm chặt hai tay lại đám tới, hoàng quang trên tay chói mắt, giống như là thật vậy, cũng không biết là gia trì công pháp gì.

Trải qua lần giáo huấn trước, Hàn Lập không để đại hán tới gần nữa. Hắn đột nhiên ngồi xuống, hai tay đặt lên đất, sau đó vang lên tiếng chú ngữ từ miệng Hàn Lập phát ra, tiếp đó hai tay cũng tỏa ra hoàng quang.

Đại hán thấy vậy, hơi kinh hãi, vội vàng muốn dừng bước, ngưng đã muội rồi. Mặt đất bên dưới, toàn bộ biến thành cát, khiến hai chân hắn chìm vào, tới tận đùi, toàn thân luống cuống.

"Đánh!" Một đạo âm thanh sắc bén vang bên tai Hàn Lập.

Lòng Hàn Lập trùng xuống, nhìn sang tên áo vàng.

Chỉ thấy, từ trong miệng cái hồ lô xanh đen đó, liên tục phun ra mười tám quả cầu tròn màu đen, to cỡ trứng gà, bay thẳng hướng Hàn Lập.

Sắc mặt Hàn Lập rất khó coi, nhưng hoàng quang trên tay bỗng nhiên tan đi, tiếp đó vung tay lung loạn trong ngực, lấy ra một cái hộp gỗ.

Mà lúc này, mấy quả cầu đã tới gần, ra sức đánh lên quang tráo của Hàn Lập, kim tráo bị đánh không ngừng biến dạng, tựa hồ lúc nào cũng có khả năng vỡ tan.

Nhìn thấy nguy cơ Hàn Lập không còn để ý gì nữa, lại xếp bằng ngồi xuống, đặt cái hộp gỗ lên trên đất, đọc chú quyết.

Chát chát! Chát chát! Chát chát! Thế công của mấy viên cầu càng lúc càng mạnh, công kích lên kim tráo không ngừng nghỉ, khiến cho kim quang trên thân Hàn Lập từ từ nhạt dần, xem ra việc tráo phá người chết ở ngay trước mắt.

Lúc này, Hàn Lập gầm to một tiếng:

"Lên".

Theo sau tiếng gầm, từ trong hộp gỗ của Hàn Lập bắn ra một đạo ánh sáng tro, đạo ánh sáng này như giao long xuất thủy, vờn xung quanh thành một vòng, mấy viên cầu đó như thể gặp phải khắc tinh, toàn bộ đều bị chẻ làm hai, rơi xuống đất liền hóa thành bụi.

"Phù Bảo!" Tên áo vàng như gặp phải quỷ kêu to lên.

Hàn Lập vừa nghe, liền giật mình. Bất qua cũng không nghĩ ngợi gì nhiều được, bởi vì cảm thấy tên đại hán ở gần kia, đã thoát khỏi vây khốn rồi, bất quá tên này sau khi nhìn thấy kiếm quang lờ mờ của Hàn Lập, khuôn mặt trở nên trắng bệch! Không có hướng Hàn Lập mà xông đến nữa, ngược lại quay đầu chạy như điên.

Nhưng lúc này Hàn Lập đã động sát tâm, sao có khả năng để cho hắn chạy. Hắn búng tay hướng tới tên đại hán, kiếm quang đó lập tức theo đuôi bắn ra, chớp mắt đã tới phía sau đại hán.

Quấn lấy cổ tên đại hán, cái đầu tên đại hán đó liên dễ dàng lăn trên mặt đất, còn hoàng quang hộ thể trên thân thì như thể không hề tồn tại, tựa như vô tác dụng.

Tên áo vàng thấy cảnh này, nào còn giám chần chừ thêm nữa, từ trên thân lấy ra một đạo phù lực vỗ lên trên người, tiếp đó liền biến dài thành đôi cánh màu vàng to lớn, khẽ đập, người liền bay lên không, nhám ra xa mà bay đi.

Mà Hàn Lập lại thu kiếm quang đuổi tới, theo sát tên áo vàng không tha, tên áo vàng càng bay càng nhanh, luồng sáng tro nhất thời không đuổi theo được hắn.

Hàn lập có chút sốt ruột, tâm lí sinh ra ác độc, pháp lực toàn thân không có giữ lại nữa mà lấy ra dùng bằng sạch, hôi mang đó lập tức như ăn phải đồ bổ, bông tăng tốc, xuyên qua ngực tên áo vàng, đâm thủng tim hắn mà ra.

Tên áo vàng la thảm một tiếng, từ lưng chừng trời rơi xuống.

Hàn Lập mừng rỡ, thu lại luồng sáng, phi người bay tới, muốn tìm một tên còn sống, tra hỏi một phen.

Đáng tiếc đợi tới khi Hàn Lập tới, tên áo vàng đã chết rồi, y như bị té chết! Việc này khiến cho Hàn Lập buồn bực không thôi.

Nếu không có nhân chứng, vậy chỉ có thể lục người tên này thôi, xem xem có thể tìm ra đầu mối hữu dụng nào không.

Đợi sau khi Hàn Lập không khách khí lục hế đồ đạc trên người hai tên này, chả tìm thấy vật gì liên quan, ngược lại phát hiện ra một số lượng tiền bất chính đáng kể! Bởi vì linh thạch loại kém trên thân bọn chúng có hơn năm mươi viên, càng không thể không nói còn có một phù lục và pháp khí!

Mặc dù Hàn Lập đối với việc bị người đánh lén không hiểu ra sao cả, có chút buồn bực. Nhưng cũng không biết việc tán tu mất tích có phải có liên quan tới hai tên này không, nhưng cũng không dám nán lại đây lâu, sau khi ăn một ít đan dược, liền tiếp lục lên đường.

------oOo------

Chương 144: Trúc cơ đan chi tranh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kiến Châu nằm ở phía bắc Việt Quốc, diện tích lớn thứ 2 trong 13 châu, có rất nhiều núi non, sông suối, dân cư thưa thớt, có đường biên giới với Nguyên Vũ quốc.

Còn Thái Nhạc Sơn trải dài tới tận phía tây Kiến Châu, phạm vi liên miên ngàn dặm, chẳng những có vô vàn các loại dã thú, ác điểu mà còn có cả người nguyên thủy. Thậm chí thỉnh thoảng có kẻ tiều phu hoặc thợ săn kể lại rằng đã nhìn thấy thần tiên, yêu quái xuất hiện. Điều này khiến cho nơi đây càng thêm vẻ thần bí.

Người thế tục đương nhiên không thể ngờ được rằng Hoàng Phong Cốc ở giữa tòa núi non trung bộ này đã sớm bị một trong thất đại tiên phái chiếm cứ đã mấy ngàn năm.

Từ trên nhìn xuống, nơi này và những dãy núi khác cũng không khác gì nhau, cũng có sơn lĩnh hiểm trở, cây cối um tùm rậm rạp, nhưng trên thực tế, nó được một tòa kỳ môn đại trận siêu lớn bao trùm, tất cả đều là ảo ảnh mà thôi. Phía dưới thực ra đã sớm mọc lên vô số lâu đài, đại điện, lại còn có cả một số người tu tiên chân đạp pháp khí hình lá cây bay qua bay lại không ngừng.

Chưởng môn hiện tại của Hoàng Phong Cốc là Chung Linh Đạo, tuổi đã hơn trăm nhưng trông vẫn có dáng vẻ của một trung niên khoảng ba mươi, thân mang tu vi hậu kỳ của Trúc cơ kỳ, trời sinh tính trầm ổn, có tài tổ chức, có uy vọng rất cao trong bổn môn, các trưởng bối và sư huynh đệ của hắn đều cực kỳ tin phục.

Nhưng hôm nay, vị chưởng môn luôn thong dong tự tại, tràn ngập tự tin này lại đang mày ngồi trên chủ vị ở đại điện, nhìn cuộc cãi nhau kịch liệt giữa một vị người trung niên và một vị lão giả có vẻ thiếu nhẫn nại. Còn ở hai bên đang có hơn mười tu sĩ khác cũng đang nhìn, những người này đều là nhân viên quản sự của Hoàng Phong Cốc.

"Mộ Dung sư huynh! Rõ ràng mấy tháng trước đã được phân chia đủ Trúc Cơ Đan để dùng, sao hôm nay lại cứ đòi không cấp cho cháu ta mà cấp cho một vị tán tu, như vậy là không công bằng!" Lão giả giận tím mặt, xông tới quát lên với một trung niên.

Điều khiến người ta kinh ngạc chính là vị lão giả rõ ràng già hơn so với người trung niên rất nhiều, nhưng lại luôn mồm gọi đối phương là sư huynh!

"Diệp sư đệ, việc này chỉ ngẫu nhiên xảy ra thôi! Cả trăm năm mới có một người cầm Thăng Tiên Lệnh tới bổn môn, làm sao chúng ta có thể mặc kệ không hỏi tới, phải cấp cho người ta một viên Trúc Cơ Đan chứ!" Người trung niên thần tình không đổi, nhẹ nhàng nói.

"Nhưng người này căn bản không phải là người của gia tộc tu tiên, chỉ là một gã tán tu, vậy mà cũng phải cho hắn một viên Trúc Cơ Đan? Ta thấy chỉ cần cho hắn nhập môn đã coi như hắn có phúc đức lắm rồi!" Lão giả mặt đỏ tới mang tai cãi.

"Diệp sư đệ, không thể nói như vậy được! Làm sao ngươi có thể biết được tổ thượng của người ta có phải người gia tộc tu tiên hay không? Nói không chừng chỉ là do gia tộc suy yếu mới trở thành tán tu! Hơn nữa, ai có thể cam đoan rằng gia tộc của mình sẽ mãi mãi không suy yếu. Nói không chừng Diệp gia của Diệp sư đệ một ngày nào đó cũng suy thoái. Đến lúc đó, hậu nhân của Diệp gia cầm Thăng Tiên Lệnh tìm tới, người Hoàng Phong Cốc chúng ta cũng không cho hắn Trúc Cơ Đan mà chỉ cho hắn nhập môn thì sao? Nếu sư đệ có thể phát lời thề độc trước mặt mọi người ở đây, Mộ Dung Sam ta sẽ quay đầu, tuyệt không hề nhắc đến chuyện Trúc Cơ Đan nữa".

Người trung niên nói thẳng vào vấn đề, khiến lão giả mặt trắng bệch, không nói được tiếng nào.

Lão giả làm sao dám phát ra lời thề có hậu hoạn vô cùng như vậy? Hơn nữa, nếu hắn làm thật cũng chỉ có kẻ trước mặt này bỏ qua mà thôi, ai biết liệu có kẻ nào khác tiếp tục nhảy ra phá bĩnh không đây?

"Nhưng tại sao lại phải lấy của cháu ta? Lấy của người khác không được sao?" Lão giả không cam lòng, lớn tiếng hỏi.

"Việc này là do cháu của sư đệ đã không thực sự nỗ lực. Không ngờ lại đạt thấp như vậy khi kiểm tra". Người trung niên lắc đầu, vẻ mặt đầy tiếc nuối.

Thấy bộ dạng của người đối diện như thế, lão giả căm hận cắn chặt hàm răng. Nhưng vì lợi ích quan trọng của cháu mình, vẫn cố gắng nói: *"Cháu ta đúng là thấp thật, nhưng cũng không phải là người cuối cùng được dùng Trúc Cơ Đan! Chẳng phải là còn hai người thấp hơn nữa sao?"*

"Sư đệ nói không sai, đúng là còn hai người khác đứng sau cháu của đệ, nhưng tình huống của hai người này thực sự có chút đặc thù! Cũng chỉ còn cách ủy khuất cho cháu của Diệp sư đệ mà thôi!" Người trung niên nói với vẻ rất tiếc nuối.

"Có gì đặc thù? Nếu không cho ta một lý do tâm phục khẩu phục, ta sẽ không nuốt nổi giọng điệu này!" Lão giả nổi nóng, nói năng một cách thô lỗ.

"Làm loạn sao! Cái gì mà không nuốt được? Hai người này quả thật là đặc thù nên phải chọn bọn họ mà bỏ qua cháu của sư đệ, cũng là đã được ta gật đầu đồng ý. Còn lý do! Sư đệ không hỏi, ta cũng sẽ giải thích cho ngươi nghe".

Chung Linh Đạo thấy lão giả ăn nói không suy nghĩ, liền trầm giọng mắng.

Lão giả thấy Chung Linh Đạo như vậy, trong lòng rùng mình! Hắn chỉ biết là khi kiểm tra thì đứng sau cháu mình có 2 người nữa. Nhưng đó là ai thì hắn thực sự không biết. Điều này làm hắn thực sự bất bình! Chẳng lẽ còn có ngoại lệ nào đó, khiến cho Chưởng môn luôn luôn công chính, nghiêm minh cũng phải thiên vị sao?

Chung Linh Đạo phẩy tay, ý bảo trung niên thư sinh ngồi nguyên vị, rồi thở dài nói:

"Diệp sư đệ, lần này sợ rằng thực sự phải ủy khuất cháu của đệ một chút! Một trong hai người kia chính là hậu nhân duy nhất còn lại của Hồng Phất sư thúc tại thế tục. Cho nên mặc dù tiểu cô nương lúc đầu kiểm tra không hợp cách nhưng ngay từ đầu ta đã chọn để nàng dùng Trúc Cơ Đan. Nói vậy, DIệp sư đệ sẽ không đòi hủy Trúc Cơ Đan của người này chứ?"

Lão giả vừa nghe thấy tên Hồng Phất lập tức hoảng sợ, sắc mặt đại biến, đứng bật dậy.

"Nếu đúng là hậu nhân của Hồng Phất sư thúc, đương nhiên là phải nghe lời, tiểu đệ làm sao mà không kính trưởng bối! Đối với an bài của người, tiểu đệ tâm phục khẩu phục". Lão giả sắc mặt hơi trắng bệnh ra nói.

Chung đại chưởng thấy ánh mắt lão giả như vậy cũng không ngạc nhiên, dù sao cũng là nữ nhân duy nhất đạt tới Kết Đan Kỳ của Hoàng Phong Cốc, vị Hồng Phất sư thúc này tính khí hẹp hòi, ai mà chẳng biết! Nếu thật sự cho rằng tiểu cô nương kia không đủ tư cách, chẳng những lão giả phải gặp xui xẻo, mà sợ rằng ngay cả chưởng môn nhân sau này cũng chẳng sung sướng gì.

"Vẫn còn một người nữa đâu?" Lão giả vẫn chưa từ bỏ ý định, mặc dù biết những người như vậy thì có đầy đủ lý do nhưng vẫn muốn hỏi cho rõ.

"Người còn lại là một kẻ thân mang dị linh căn phong thuộc tính. Lý do của người này như vậy đã đủ chưa?" Chung Linh Đạo vuốt râu, chậm rãi nói.

Lão giả vừa nghe vậy, im lặng không nói được gì. Môn quy Hoàng Phong Cốc đã quy định: Người có Thiên căn và Dị linh căn được ưu tiên Trúc Cơ. Như vậy còn có thể phàn nàn được gì nữa!

Nhưng cháu trai của hắn, mặc dù không phải là cháu ruột nhưng ngay từ khi nó nhập môn, hắn đã tận mắt nhìn thấy nó lớn lên hàng ngày, còn thân thiết hơn cả cháu ruột, như vậy làm sao nhẫn tâm nói cho nó rằng nó bị hủy tư cách được Trúc Cơ?

"Cháu của ta thực sự vô vọng sao? Phải biết rằng sẽ phải đợi thêm mười năm nữa, cháu ta sẽ bỏ lỡ Trúc Cơ Kỳ tốt nhất, trong đời này căn bản là vô vọng tiến vào Trúc Cơ Kỳ lần nữa!" Giọng lão giả có vài phần thê lương, khiến không ít những người ngồi đó phải trầm ngâm.

"Diệp sư đệ, thật ra không phải là đã hết cách!" Một lão giả có diện mục hơi âm trầm với chiếc mũi ưng dài đứng dậy, an ủi DIệp lão giả.

"Cái gì? Ngô sư huynh vẫn có biện pháp sao?" Diệp lão giả vừa nghe, tinh thần tươi tỉnh hẳn lên, trong môn phái thì vị Ngô sư huynh này vốn nổi danh túc trí đa mưu, nói không chừng đúng là có biện pháp thật.

Ngô lão giả mỉm cười, vẫn không đáp mà quay ngược lại, cao giọng hỏi Chung Linh Đạo: *"Xin hỏi chưởng môn, người mang Thăng Tiên Lệnh có thuộc tính linh căn gì? Đã kiểm tra chưa? Tư chất thế nào?"*

"Hình như không tốt lắm! Vương sư đệ, ngươi đã tự mình mang người đến kiểm tra, ngươi nói đi!" Chung Linh Đạo nói với một người ở phía bên trái.

"Vâng, chưởng môn sư huynh!" Một vị người trung niên dáng vẻ hơi xanh xao đứng lên, thản nhiên nói.

"Người này tuổi không lớn, bộ dáng khoảng mười tám mười chín tuổi, công pháp trụ cột là mộc thuộc tính sơ kỳ tầng thứ chín, thiếu mất tính kim của linh căn thuộc tính, thuộc về ngụy linh căn. Theo tổng thể phán đoán, người này tư chất tầm thường, nhưng chắc hẳn đã từng có kỳ ngộ, và cũng có thể đã chăm chỉ khổ luyện, nếu không thì căn bản không thể nào đạt tới được cảnh giới ngày hôm nay. Nếu hắn không gặp kỳ ngộ nào nữa thì cơ bản đời này nhiều lắm chỉ luyện tới tầng mười một, mười hai của công pháp trụ cột, không cách nào tiến tới được Trúc Cơ Kỳ. Cho dù có dùng một viên Trúc Cơ Đan thì khả năng tiến nhập vào Trúc Cơ Kỳ cũng chỉ là một phần trăm…"

"Tốt!" Ngô lão giả còn chưa chờ vị Vương sư đệ nói xong đã lớn tiếng cắt lời.

"Tốt cái gì?" Diệp lão giả không nhẫn nại được liền hỏi.

Những người khác cũng đều vẻ mặt nghi hoặc nhìn lão giả họ Ngô, chỉ có Chung Linh Đạo hơi nhíu mày, trong lòng đoán được vài phần.

"Xin hỏi Chưởng môn sư huynh, nếu là người ta chủ động không dùng Trúc Cơ Đan thì có tính là chúng ta vi phạm lời hứa không?" Lão giả họ Ngô hỏi.

"Đương nhiên, nhưng bất luận kẻ nào cũng đều không được phép dùng thủ đoạn uy hiếp và bắt buộc, nếu không thì danh tiếng của Hoàng Phong Cốc chúng ta sẽ bị hủy!" Chung Chưởng môn nhẹ nhàng nhắc nhở.

"Ha ha! Xin Chưởng môn yên tâm, việc này là đương nhiên!" Lão giả họ Ngô mỉm cười, sau đó quay đầu nói với DIệp lão giả.

"DIệp sư đệ, ngươi không ngại hao tốn một ít đồ, mua Trúc Cơ Đan của hắn chứ? Phải biết rằng tư chất hắn thấp như vậy, xác suất sử dụng Trúc Cơ thành công thấp đến đáng thương, hẳn là sẽ muốn đổi Trúc Cơ Đan lấy thứ gì đó hữu dụng hơn!" Ngô lão giả bộ dạng tràn đầy tự tin.

------oOo------

Chương 145: Bất tốc chi khách

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đúng vậy, Ngô sư huynh, thật sự là ý kiến hay!" Diệp lão giả hai mắt sáng ngời, hưng phấn hẳn lên.

Sau đó hắn quay đầu, giọng đầy hy vọng nói với Chung Linh Đạo: *"Chưởng môn sư huynh, có thể cho ta gặp người mang Thăng Tiên Lệnh được không? Ta muốn giao dịch cùng hắn, tiến hành trao đổi để hắn chủ động buông Trúc Cơ Đan!"*

Chung Linh Đạo nghe vậy, trầm ngâm một chút rồi gật đầu đáp ứng. Nhưng lại dặn dò lão giả thêm lần nữa, không được dùng các thủ đoạn mua bán cường hành, rồi mới cho vị Vương sư đệ kia đưa hắn đi gặp vị khách không mời đó.

Lão giả và Vương sư đệ ra khỏi đại điện, lập tức dùng pháp khí hình chiếc lá bay lên trời, hướng thẳng tới Nghênh Tân lâu của Hoàng Phong Cốc.

Còn trong một căn phòng của Nghênh tân lâu Hoàng Phong Cốc, một thanh niên đang nằm trên giường, nhìn nóc nhà đến xuất thần, hắn đúng là Hàn Lập theo những người thắng ở Thăng Tiên đại hội cùng tới Hoàng Phong Cốc

Lúc đầu, sau khi Hàn Lập giết chết hai người tu tiên đánh lén hắn, rồi vô tình đi thẳng tới Lam Châu Mỗ sơn lĩnh bí ẩn, tham gia Thăng Tiên đại hội, chính mắt thấy lôi đài tranh đấu so với lời của Hồ Bình Cô còn thảm thiết hơn ba phần.

Sau khi trải qua một phen sinh tử, các lôi đài đều có được người chiến thắng, lúc này người dẫn đường của bảy đại tiên phái rốt cuộc cũng hiện thân, mà người dẫn đường của Hoàng Phong Cốc chính là vị Vương sư đệ kia.

Hàn Lập sau khi thấy người dẫn đường của Hoàng Phong Cốc, cũng đã suy nghĩ rất kỹ xem có nên quyết tâm mạo hiểm thử một lần, cầm Thăng Tiên Lệnh nộp cho vị dẫn đường này xem, khiến cho đối phương rất cực kỳ kinh ngạc.

Đối phương lúc đó tỏ vẻ có thể đưa được Hàn Lập về môn phái, nhưng cụ thể sẽ xử lý hắn và Thăng Tiên Lệnh thế nào thì phải do Chưởng môn của bọn họ quyết định. Dù sao việc thu hồi Thăng Tiên Lệnh cũng là việc đã xảy ra từ bốn năm trăm năm trước!

Hàn Lập đương nhiên sẽ không phản đối, nếu không cứ để hắn tự mình đi tìm Hoàng Phong Cốc sơn môn thì quả là khổ cực.

Cứ như vậy, dưới ánh mắt kinh ngạc của các người tu tiên, Hàn Lập và mười tên thắng trận ngồi trên một pháp khí to lớn hình một chiếc thuyền, cùng được vị dẫn đường Vương sư đệ này mang trở về Hoàng Phong Cốc, an bài hắn ở đây, để hắn chờ đợi câu trả lời. Về phần mười người bọn hắn cũng bị tách nhau ra, chẳng biết đã được đưa tới những đâu.

Hàn Lập đợi ở đây cũng đã ba, bốn ngày, chẳng hề bước ra khỏi cửa phòng, chỉ có một gã sai vặt khoảng mười một, mười hai tuổi mỗi ngày đưa cơm tới, còn lại thì không hề gặp ai khác.

Đó không phải vì sợ Hàn Lập không thành thật mà chỉ là do người dẫn đường họ Vương kia an bài hắn tại đây để kiểm tra xác định thuộc tính của hắn cho chính xác, bởi vì hắn không phải đệ tử Hoàng Phong Cốc cho nên cũng phải chịu một chút cấm pháp, tạm thời không thể ra khỏi phòng, nếu xúc động cấm pháp sẽ bị cấm pháp vây khốn.

Nghe người dẫn đường họ Vương nói như vậy, Hàn Lập tự nhiên không khỏi hồi hộp về trường hợp của mình, hơn nữa, sau khi biết mình là tứ chúc thuộc tính nguỵ linh căn thì tâm tình của hắn lập tức cũng trở nên bất an.

Mặc dù Hàn Lập đã sớm biết tư chất tu tiên của mình thấp kém, nhưng khi chính tai mình nghe được như vậy thì cũng buồn bả, uể oải suốt một ngày. Xem ra, nếu hắn muốn có thu hoạch trên con đường tu tiên thì chỉ có cách lợi dụng các loại đan dược từ bên ngoài trợ giúp.

Chỉ là sau khi Trường Xuân Công của hắn tới tầng thứ chin, cảm thấy hiệu quả của *"Hoàng long đan"* và *"Kim tủy hoàn"* giảm bớt rất nhiều, tác dụng trợ giúp giảm bớt rất nhiều so với trước kia. Xem ra phải tìm những loại kỳ hoa, dị thảo, điều chế những loại linh dược khác phù hợp với người tu tiên chân chính, lúc đó mới không làm chậm tiến độ tu hành của mình được.

Hàn Lập đang có những suy nghĩ kỳ quái thì ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, nhưng lại không phải là của một người. Hàn Lập chấn chỉnh tinh thần, xem ra chờ đợi khổ sở đã nhiều ngày, rốt cuộc tin tức cũng tới.

"Tiểu hữu, ở chỗ này đã quen chưa?"

Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, tiếp theo truyền đến thanh âm của người dẫn đường họ Vương, theo sau người này từ bên ngoài phòng đi vào còn có một vị lão giả mặt đỏ.

"Vương tiên sư, khỏe chứ!" Hàn Lập bật người nhảy từ trên giường xuống, cung kính thi lễ, nói. Hắn hiểu rõ nhiều người dù không trách nhưng có thái độ cung kính một chút cũng chỉ tốt thêm cho hắn mà thôi.

"Vị này là…?" Hàn Lập nhìn lão giả, có chút nghi hoặc hỏi.

"Đây là sư huynh ta, họ Diệp". Vương sư đệ cười cười, giải thích.

Họ Diệp? Hàn Lập lấy làm kinh hãi, chẳng lẽ việc hắn theo Kim Quang thượng nhân giết người đoạt lệnh đã bị bại lộ nên người Diệp gia tìm tới sao? Nhìn sắc mặt lão giả này dù không được tốt nhưng cũng không có dáng vẻ nghiến răng. Hàn Lập âm thầm suy tính nhưng ngoài mặt lại không hề lộ ra vẻ gì khác thường, lập tức nghiêm giọng nói:

"Thì ra là Diệp tiên sư!"

Lão giả đánh giá Hàn Lập từ trên xuống dưới một lần, thấy Hàn

Lập cực kỳ bình thường, không có chỗ nào bất phàm, càng cảm thấy khả năng thành công của cuộc gặp gỡ này tăng thêm vài phần.

Vì vậy, nghe Hàn Lập ân cần thăm hỏi thì cũng tươi cười nói: *"Ha ha, Hàn tiểu hữu không nên đa lễ! Nếu tiểu hữu đã cầm Thăng Tiên Lệnh tới Hoàng Phong Cốc chúng ta, vậy tiểu hữu chính là đệ tử bổn môn rồi. Cho nên cứ gọi ta là Diệp sư thúc, không nên khách khí như vậy!"*

Hàn Lập vừa nghe lão giả nói xong, tâm tư trong lòng cũng thả lỏng rất nhiều, nhưng lại nổi lên vài phần nghi hoặc.

Đối phương nói chuyện khách khí như vậy, xem ra không phải là muốn trả thù. Nhưng khách khí tới mức đó thì đúng là có chút quá đáng. Cái gì mà nói không phải là người ngoài? Hàn Lập cảm thấy đau cả đầu.

"Hàn tiểu hữu, DIệp sư huynh nói không sai! Chưởng môn bổn phái đã đồng ý cho tiểu hữu gia nhập bổn cốc, trở thành bổn môn đệ tử, cũng sắp cấp Trúc Cơ Đan cho tiểu hữu sử dụng rồi!" Vương sư đệ cười hì hì nói.

"Thật chứ?" Cho dù Hàn Lập luôn trầm ổn, tỉnh táo nhưng nghe được tin này cũng không khỏi hưng phấn hẳn lên, hận không thể hoa tay múa chân vài cái để phát tiết kích động trong lòng.

Thấy bộ dáng Hàn Lập như vậy, Vương sư đệ mỉm cười, cũng không thể hiện gì, tựa hồ như đã sớm đoán trước được biểu hiện của Hàn Lập.

"Vương sư đệ, ta muốn cùng Hàn sư điệt nói chuyện riêng một chút, ngươi đi nghỉ một chút được không?" Lão giả có chút không thể bình tĩnh được nữa, rốt cuộc cũng nói ra điều mà lão muốn nói ngay từ khi vừa bước vào trong phòng.

"Đương nhiên có thể, vậy sư đệ về trước, sư huynh và Hàn sư điệt nói chuyện xong thì cũng về nhé!" Vương sư đệ âm thầm thở dài một hơi, liếc Hàn Lập một cái rồi đi ra khỏi phòng.

Lúc này, trong phòng chỉ còn hai người là lão giả họ Diệp và Hàn Lập.

Hàn Lập ngạc nhiên nhìn sự việc phát sinh trước mắt. Tại sao vị họ Vương đó nói đi là đi? Lại còn có một vị tự xưng là sư thúc muốn nói chuyện với mình! Mặc dù không biết vị Diệp sư thúc này muốn gì nhưng Hàn Lập vẫn mơ hồ dự cảm thấy một tia bất ổn.

Lão giả cũng thấy Hàn Lập bất an, nhưng hắn không quan tâm. Hắn tin tưởng rằng mình có thể đề xuất ra cái gì đó, chắc chắn là sẽ làm cho người trẻ tuổi còn chưa mấy kinh nghiệm đời này mở rộng tầm mắt, khiến cho giao dịch của mình được hoàn thành thuận lợi.

"Hàn sư điệt, sư thúc ta tính tình thẳng thắn, cũng không muốn quanh co, ta nói thẳng luôn! Ta muốn mua Trúc Cơ Đan của sư điệt, chẳng biết ý sư điệt thế nào?" Lão giả nói thẳng vào vấn đề.

Không ngờ lại muốn mua Trúc Cơ Đan của mình, mình không nghe nhầm đấy chứ? Ai lại đem Trúc Cơ Đan cho người khác bao giờ cơ chứ! Hàn Lập vừa nghe thấy vậy, bắt đầu sửng sốt nhưng tiếp đó thì sắc mặt đại biến, trở nên rất khó coi.

"Hàn sư điệt cứ yên tâm, ta sẽ không để Trúc Cơ Đan của sư điệt phải thiệt thòi đâu. Ta đang có bảy, tám khối linh thạch bậc trung, một ít sơ cấp linh phù bậc trung và vài pháp khí thượng hảo hạng. Sư thúc còn có một ít đan dược tinh tiến pháp lực, mặc dù không thể so sánh được với Trúc Cơ Đan nhưng cũng là linh dược khó kiếm trong môn phái. Chỉ cần Hàn sư điệt đồng ý, tất cả đều có thể dùng để đổi lấy Trúc Cơ Đan". Lão giả đương nhiên thấy ánh mắt Hàn Lập biến hóa, vội vàng giải thích.

Hàn Lập nghe nói vậy, sắc mặt khá lên rất nhiều. Hắn cảm thấy trong lời nói đối phương có thành ý, tựa hồ như vị sư thúc này cũng không có ý định dùng sức mạnh chiếm đoạt, mà thực sự muốn mua Trúc Cơ Đan của mình.

------oOo------

Chương 146: Thành giao

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Bất quá, Trúc cơ đan tuy chưa chính mắt gặp qua nhưng giá trị và tầm quan trọng của nó thì Hàn Lập cũng đã được biết tới, ngẫm lại trong Thăng Tiên đại hội, có gần ngàn người tu tiên tại lôi đài tranh đấu đến sống chết cũng là vì cái gì? Chẳng phải là hơn phân nửa đều do sự hấp dẫn của Trúc cơ đan sao! Mà lúc này vị Diệp sư thúc lại định dùng một chút linh thạch và pháp khí để hoán đổi, chẳng lẽ còn tưởng mình là một đứa trẻ vừa xuất sơn sao?" Hàn Lập âm thầm cười lạnh thầm nghĩ tất cả, nhưng ánh mắt lại măng vẻ cung kính tựa hồ đang chăm chú nghe đối phương nói chuyện

Diệp lão giả đối với biểu hiện của Hàn Lập rất hài lòng, dù sao thì vái vị sư chất tương lai này khi nghe tới việc hoán đổi Trúc cơ đan thì cũng không có cự tuyệt ra mặt xem ra thật sự còn có hy vọng trao đổi được

Ngay từ đầu, hắn cũng không định nói ngay việc trao đổi Trúc cơ đan, bởi chỉ cần là người có chút tâm cơ cũng sẽ không thể đem vật trân quý như thế ra trao đổi được, hắn cũng chỉ là mới ném đá dò đường thôi

Nhưng nhìn thấy thái độ của đối phương cũng không hẳn là không có thể thương lượng được làm cho hắn cực kỳ vui vẻ.

Chỉ cần đối phương có ý định hoán đổi, lão tuyệt đối tự tin có thể thỏa mãn các yêu cầu của đối phương để đổi lấy viên Trúc cơ đan, nghĩ tới đây nét cười trên mặt Diệp lão giả lại càng đậm, lại như thấy bộ dáng của Hàn Lập trông thuận mắt hơn rất nhiều

"Hàn sư điệt, nói vậy sư điệt chắc cũng biết bản thân linh căn là tứ linh căn chúc tính như vậy bằng tư chất của sư điệt dù có phục dụng Trúc cơ đan thì hi vọng Trúc cơ thành công cũng rất nhỏ! Nếu thật sự phục dụng Trúc cơ đan thì tối đa sư chất cũng chỉ có

thể làm pháp lực tinh tiến, công pháp tăng lên hai, ba tầng mà thôi, như vậy thật quá lãng phí. Sư điệt không bằng ngươi đem vật ấy đổi lấy thật nhiều các thứ hữu dụng cho ngươi đó chẳng phải là tuyệt vời sao, hơn nữa…" Diệp lão giả bắt đầu nói thao thao bất tuyệt để dụ dỗ Hàn Lập

Mà Hàn Lập mặt ngoài tựa như đang chăm chú nghe vị Diệp sư thúc trường thiên đại luận (nói trời nói biển) nhưng trong lòng bắt đầu có sự tính toán không ngừng so sánh sự lợi hại trong vấn đề này.

Nói thật ra, hắn cũng biết đối phương nói là sự thật, nếu chỉ là phục dụng một viên Trúc cơ đan thì tỷ lệ thành công của mình thật sự là vô cùng nhỏ, nhưng là bắt Hàn Lập đem một viên Trúc cơ đan này đi cho thì thật khiến hắn có chút không cam lòng, dù sao cơ hội không đến lần nữa, bất quá vẫn còn có thể có một chút hi vọng Trúc Cơ thành công hay không?

Nhưng nếu không cấp Trúc cơ đan cho vị Diệp sư thúc này thì cuộc sống sau này sau này tại Hoàng Phong cốc khẳng định sẽ không có kết quả tốt, chín phần mười sẽ vô cớ kết oán với người này, hơn nữa nhìn đối phương dường như trong Hoàng Phong cốc cũng có một ít thực quyền, như vậy nếu đắc tội sẽ càng khó khăn hơn.

"Diệp sư thúc, tại hạ có thể hỏi người muốn đổi viên Trúc cơ đan này làm gì không? Với tu vi của sư thúc thì cũng không cần dùng vật ấy nữa mà!" Hàn Lập suy nghĩ hồi lâu vẫn còn không hiểu được tại sao đối phương lại muốn trao đổi.

Diệp lão giả tuy bị Hàn Lập cắt đứt chuyện đang nói nhưng trên mặt lại không lộ ra vẻ bất mãn, nghe Hàn Lập hỏi tuy có trù trừ một chút nhưng vẫn còn trả lời Hàn Lập

"Nếu Hàn sư điệt đã hỏi, sư thúc cũng không muốn giấu diếm, viên Trúc cơ đan này là để cho cháu của Diệp mỗ phục dụng, mong sư chất có thể thành toàn cho hắn được không?"

Hàn Lập vừa nghe trong lòng không khỏi cười khổ, thầm nghĩ:

Cháu, vậy là quan hệ vô cùng thân cận, hơn nữa có thể làm cho vị sư thúc này hao tổn khí lực, không tiếc danh mà cúi đầu hướng một vị vãn bối mà xin hoán đổi Trúc cơ đan, khẳng định là một vị chất tôn rất được sủng ái! Xem ra nếu không đổi thì chắc chắn sẽ chọc giận vị sư thúc này, vậy mình sống tại Hoàng Phong Cốc cũng đừng nghĩ tới việc an ổn mà sống, chỉ đành nhẫn nhịn đáp ứng đối phương, về phần phục dụng Trúc cơ đan đành để về sau nghĩ biện pháp khác, hơn nữa bản thần còn sở hữu cái bình nhỏ thần kì chỉ cần có thời gian thì đan dược gì mà không thể phối chế ra được.

Hàn Lập hiểu rõ lợi hại trong lòng liền có chủ ý, bất quá lại muốn làm cho đối phương phải xuất ra một cái giá lớn để trao đổi bởi vậy liền trên mặt liền làm ra vẻ u sầu, chán nản.

"Sư thúc không phải là vãn bối bất kính với trưởng bối! Nhưng Trúc cơ đan đối với sư chất cũng là trọng yếu vô cùng, cho dù vãn bối tư chất kém một chút nhưng cũng không phải là không có cơ hội thành công sao? Nếu lần này buôn bỏ cơ hội Trúc Cơ thì vãn bối cả đời chắc sẽ khó lòng tiến thêm trên con đường tu chân!"

Lão giả nghe Hàn Lập nói xong, tâm lý không nhịn được có chút khinh thường thầm nghĩ: *"Chỉ bằng tư chất của ngươi mà cũng muốn lo lắng về con đường tu chân, thật là không biết tự lượng sức"*.

Nhưng ngoài mặt lào giả vẫn nhớ tới việc chính nên vừa khuyên giải lại vừa hứa hẹn rất nhiều, nhằm làm cho Hàn Lập hạ quyết tâm trao đổi Trúc cơ đan với hắn.

Hàn Lập nghe xong trong lòng không ngừng cười lớn, nhưng ngoài miệng lại lại nói ra nhưng lời mềm yếu, làm cho lão giả càng thêm hưng phấn không ngừng đưa ra ngày càng nhiều các điều kiện.

Sư điệt! Nếu ngươi có thể trao đổi Trúc cơ đan với với ta, thì các công việc tạp vụ của đệ tử làm trong cốc sư thúc có thể cho người tùy ý lựa chọn!" *Lão giả mắt thấy Hàn Lập sắp sửa đáp ứng liền tung ra một chiêu sát thủ cuối cùng.*

"Tạp vụ?" *Hàn Lập ngây người nhìn hắn.*

"Đúng vậy, phải biết rằng đệ tử cấp thấp của Hoàng Phong cốc mỗi tháng đều phải hoàng thành nhất định một loại công tác được giao, ví dụ như đi giam đốc quáng công tại quáng tràng ở phường thị của bổn môn, nếu làm tốt sẽ được làm chấp sự đệ tử trong cốc trông coi một ít linh cầm dị thú, hay một ít linh căn kì dược bẩy tám loại công tác khác nhau. Sau đó khi hoàn thành công tác cụ thể sẽ được môn nội cấp cho một ít linh thạch để thưởng công. Sư thúc ta chính là quản sự phụ trách các loại công tác trong cốc, cho nên nếu sư điệt thích loại công tác nào có thể nói với ta một câu ta sẽ thành toàn cho" *Diệp lão giả tại nơi này cũng là có vài phần đại quyền.*

Mà Hàn Lập nghe được nhưng lời này thì không thể thốt lên được nữa, xem ra vô luận tại nơi đâu đều sẽ có những người có quyền có chức mưu lợi tư, dù là một tu tiên đại phái như Hoàng Phong cốc cũng không ngoại lệ.

Bất quá đối phương vừa rồi đã nhắc tới công tác kỳ dược đã làm cho Hàn Lập rung động không thôi, cái công tác này chẳng phải đã cấp cho mình một cơ hội sao, hơn nữa đối phương lại cho mình không ít chỗ tốt, nếu như vẫn tiếp tục trì hoãn không đáp ứng sẽ làm đối phương có cảm giác mình quá tham lam, cũng chính là làm mất hình tượng tốt về mình trong mắt hắn.

Nghĩ thông suốt, Hàn Lập làm bộ cuối cùng cũng đã chấp nhận, liền ủy khuất nói với lão giả:

"Nếu Diệp sư thúc đã nói thế nếu vãn bối vẫn không đáp ứng thì có vẻ không cho sư thúc chút thể diện nào, chỉ cần sư thúc thật sự có thể tín thủ điều kiện vừa nói vậy sư điệp liền đem Trúc cơ đan được cấp dâng tặng cho vị cháu kia của sư thúc, hy vọng có thể Trúc Cơ thành công!"

Lão giả vừa nghe lời ấy vô cùng mừng rỡ, luôn miệng không ngừng nói:

"Sư điệt cứ yên tâm, sư thúc đã nói qua tuyệt đối sẽ giữ lời, nhưng chốc lát nữa khi gặp Chưởng môn sư thúc thì những vật phẩm đã giao dịch có thể nói nhưng chuyện ta ngầm giúp ngươi làm việc thì tuyệt đối không nên đề cập tới!"

Hàn Lập nghe xong, liền cười cười, thích thú hồi đáp: "Về điểm ấy xin sư thúc yên tâm, vãn bối hiểu rõ sẽ không làm việc gì ngu ngốc!"

Lão giả nghe xong, mặt mày vô cùng hớn hở, rất hài lòng với thái độ nhu thuận của Hàn Lập.

------oOo------

Chương 147: Cốc nội tường tình

Nguồn: EbookTruyen.Net

Diệp Tính lão giả cùng Hàn Lập sau khi giao dịch xong, liền dùng pháp khí đưa hắn về Nghị sự đại điện, hồi báo lại với Chưởng môn Chung Linh Đạo của Hoàng Phong cốc.

Không lâu sau, Hàn Lập đã đứng trước một thạch điện lớn cao mấy chục thước, tò mò đánh giá mấy đệ tử Hoàng Phong cốc canh giữ ở trước cửa. Những người này pháp lực đều thâm hậu hơn Hàn Lập nhiều, thấp nhất cũng đã có công pháp cơ sở tầng thứ mười. Làm cho Hàn Lập không khỏi âm thầm than thở, đối với thực lực của môn phái tu tiên này càng có cái nhìn cao hơn hẳn.

Diệp Tính lão giả cùng hắn đến đó thì để Hàn Lập đứng ở ngoài điện, đợi Chung Chưởng môn triệu kiến, mà bản thân hắn thì đi vào trong. Điều này tạo nên tình cảnh xấu hổ Hàn Lập đứng đơn độc ở ngoài điện, làm cho Hàn Lập chửi thầm trong bụng một trận.

May mà một lát sau, từ bên trong đi ra một người trung niên áo trắng, người này trực tiếp đi tới trước mặt Hàn Lập, lạnh lùng nói: *"Theo ta vào, Chưởng môn triệu kiến ngươi"*.

Sau đó, tựa như không để ý tới phản ứng của Hàn Lập, liền quay người trở về. Hàn Lập âm thầm cười khổ một chút, xem ra người tu tiên Luyện khí kỳ tầng chín, căn bản đối phương không xem ra gì, ngay cả noó cũng không nói thêm một câu!

Mặc dù trong lòng đối với người này rất là bất mãn, nhưng bản thân Hàn Lập rất rõ ràng cân lượng của mình tại đây, cho nên lập tức đi theo sát phía sau, đi vào đại điện.

Liên tiếp đi qua ba cánh cửa lớn đều có đệ tử thủ vệ, Hàn Lập mới tới chỗ của Chưởng môn Chung Linh Đạo Hoàng Phong cốc, một vị trung niên trông như mới hơn ba mươi tuổi.

Mà hai bên đại sảnh, còn có hơn mười người phục sức khác nhau đang ngồi. Khi Hàn Lập tiến vào, những người này hơi đánh giá Hàn Lập một chút, nhưng thấy Hàn Lập tướng mạo bình thường cũng không có chỗ nào hấp dẫn, cũng không có hứng thú đều dời tầm mắt đi chỗ khác. Mà Diệp Tính lão giả cùng vị Vương sư đệ kia, cũng ngồi ở trong đó.

"Tiểu hữu gọi là Hàn Lập phải không?" Chung Chưởng môn nhàn nhã mở miệng hỏi.

"Đúng vậy, đệ tử Hàn Lập, ra mắt Chưởng môn!" Hàn Lập thoạt nhìn rất thành khẩn tiến lên làm đại lễ tham bái.

"Không cần đa lễ! Nếu tiểu hữu có thể đưa Thăng tiên lệnh tới đây, vậy bổn Chưởng môn nhất định sẽ tuân thủ quy củ trước đây, đem tiểu hữu thu nhập môn hạ" Chung Linh nói, nụ cười hòa ái như luồng gió xuân, nhẹ nhàng phất ống tay áo một cái.

Mà Hàn Lập lại cảm thấy thân hình đang muốn cúi xuống, bị một luồng lực nhu hòa vô hình, nhẹ nhàng nâng lên, không cách nào tiếp tục tham bái nữa. Làm cho trong lòng hắn cả kinh, đối với vị Chưởng môn này càng có thêm vài phần kính sợ.

"Theo lý thuyết, tiểu hữu ngoại trừ gia nhập bổn môn ra, còn có tư cách uống Trúc cơ đan. Bất quá trước đó, ta nghe Diệp sư đệ nói, tiểu hữu bỏ qua viên Trúc cơ đan này, mà để lại nó cho người khác, có thật vậy chăng?" Chung Chưởng môn cũng không có nhiều lời thừa, mà nói thẳng ra mục đích triệu hắn lên điện.

"Đúng vậy, Chưởng môn! Đệ tử cảm thấy tư chất thấp kém, có uống Trúc cơ đan này thật sự là quá xa xỉ, vật trân quý như thế, nên để cho vị sư huynh khác cần thiết hơn!"

Hàn Lập sau khi nói xong những lời này, trong lòng vẫn cảm thấy đau như cắt, đây chính là Trúc cơ đan! Không phải là loại đan dược mà mình vẫn hay uống thay ăn cơm!

Nếu như một viên Trúc cơ đan này lạc ra ngoài đáo tu tiên giới, không tạo nên một phen huyết vũ tinh phong mới là lạ! Mà hắn mặc dù ỷ vào có cái bình thần bí, nhưng linh đan giống như Trúc cơ đan, Hàn Lập đúng là không có bao nhiêu tin tưởng có thể hoàn toàn chế ra được! Làm cho những lời này của hắn hết sức không thật lòng.

Hàn Lập trong lòng rất là không nỡ, nhưng mặt ngoài vẫn thể hiện ra bộ dáng hết sức cung kính nghe lời, làm cho đại đa số người trong điện đều có chút hài lòng.

"Tốt! Hàn tiểu hữu có thể nghĩ được như thế, bổn Chưởng môn cũng cảm thấy vui mừng. Bất quá tiểu hữu cứ yên tâm, bổn Chưởng môn cũng sẽ không để cho tiểu hữu hy sinh như vậy!" Sau khi nói xong, Chung Linh Đạo quay đầu về phía Diệp Tính lão giả nói.

"Diệp sư đệ! Hàn tiểu hữu đã nhượng lại Trúc cơ đan, sẽ cho cháu của sư đệ dùng, nhưng sư đệ cũng phải bồi thường tổn thất cho tiểu hữu cho tốt, nhất định phải làm cho người ta hài lòng mới được!" Chung Linh Đạo nghiêm nghị nói.

"Ha ha! Chưởng môn xin cứ yên tâm, ta nhất định làm cho Hàn sư điệt hài lòng!" Lão giả thấy chuyện này thật sự thuận lợi thành công như trong tưởng tượng, không khỏi vui mừng, luôn miệng đáp lại.

Chung Linh Đạo thấy bộ dáng của lão giả như vậy, trong lòng khẽ cười thầm. Khó xử lần này, có thể dễ dàng giải quyết lưỡng toàn kỳ mỹ như thế, cũng làm cho Chung đại Chưởng môn thở ra một hơi.

"Chuyện Trúc cơ đan cứ như vậy mà định, mà Hàn tiểu hữu từ hôm nay trở đi, chính là đệ tử bổn môn. Vương sư đệ, ngươi hãy an bài chõo ở của Hàn sư điệt, thuận tiện nói một chút môn quy của bổn cốc, để cho hắn làm đệ tử truyền công tu hành trước, nếu có biểu hiện kiệt xuất sẽ có đề bạt!" Chung Linh Đạo phân phó cho Vương sư đệ.

"Tuân mệnh, Chưởng môn!" Vương sư đệ đứng lên, nghe lệnh nói.

Vị Vương sư thúc này lập tức dẫn Hàn Lập hướng ra ngoài điện, cũng bắt đầu nói cho hắn biết quy củ trên dưới tại Hoàng Phong cốc cùng giới thiệu một vài thường thức. Hàn Lập dọc theo đường đi tập trung tinh thần lắng nghe, đối với hoàn cảnh tại Hoàng Phong cốc cũng đã có ít nhiều sơ bộ hiểu rõ.

Hoàng Phong cốc từ trên xuống dưới tổng cộng có hơn một vạn đệ tử, trong đó đệ tử Luyện khí kỳ chiếm hơn chín mươi phần trăm, đệ tử Trúc cơ kỳ chỉ có mấy trăm người mà thôi, những người này mới là lực lượng trung kiên của Hoàng Phong cốc.

Mà các đại cao thủ Kết đan kỳ, cũng chỉ có mấy người, bọn họ cơ bản đều là bế quan trường niên, không hề hỏi đến chuyện trong cốc. Trừ phi có đại sự liên quan đến sinh tử tồn vong của Hoàng Phong cốc, nếu không ngay cả bản thân Chung Chưởng môn, bình thường cũng không thấy mặt những người này.

Về phần tu sĩ cấp nguyên anh duy nhất trong cốc, chỉ có một vị sư thúc tổ của mấy người Chung Chưởng môn, nghe nói tuổi đã hơn chính trăm, chẳng những một thân pháp lực sâu không lường được, đạo thuật thông huyền, lại có thể nguyên anh xuất khiếu, thần du vạn lý, quả thực là một vị thần tiến sống. Bất quá, lão đã sớm không có mặt ở trong cốc, mà cũng không có ở trong nước, mà là chu du các nước khác, ai cũng không biết khi nào mới có thể hồi cốc.

Mà đệ tử Luyện khí kỳ trong cốc đông đảo như thế, đương nhiên không có khả năng mỗi người đều có cơ hội uống Trúc cơ đan! Chỉ có đệ tử ưu tú nhất, tư chất tốt nhất mới có thể có được vinh dự này.

Cho nên cứ mỗi mười năm, đệ tử trong cốc dưới ba mươi tuổi, đều sẽ tiến hành một lần chọn lựa, độ cạnh tranh kịch liệt cũng không dưới Thăng tiên đại hội ở bên ngoài. Trên cơ bản chỉ có kỳ tài tu tiên đạt tới công pháp cơ bản luyện đến tầng mười một thậm chí là tầng mười hai, mới có thể nổi trội lên trên cả, đạt được tư cách uống Trúc cơ đan.

Cứ như vậy nghiêm khắc tuyển ra mấy trăm đệ tử tốt nhất, sau khi uống Trúc cơ đan, có thể thông qua Trúc Cơ tiến vào Trúc cơ kỳ, cũng chỉ có hai ba chục người mà thôi. Còn số khác pháp lực chỉ tiến thêm một bước, đạt được công pháp cơ sở tinh tiến đến tột đỉnh mà thôi, cũng vẫn dừng lại tại Luyện khí kỳ.

Vì vậy rất tự nhiên, đệ tử trong cốc được phân ra làm ba tầng.

Cấp thấp nhất chính là các đệ tử chưa từng được uống qua Trúc cơ đan, những người này trong cốc là nhiều nhất, cũng là nhóm người có pháp lực thấp nhất. Những người này chẳng những bình thường phải làm tạp vụ nhiều nhất, thời gian tu luyện là ít nhất, hơn nữa là người có địa vị thấp nhất ở trong cốc, mặc dù bọn họ cũng có một cái tên gọi rất là khí thế: *"Chấp sự đệ tử"*.

Địa vị so với bọn họ tốt hơn một chút là những đệ tử đã được dùng Trúc cơ đan nhưng chưa tiến vào Trúc cơ kỳ. Những người này công pháp cơ sở cơ bản đã tiến tới đỉnh điểm, pháp lực so với các Chấp sự đệ tử mạnh hơn rất nhiều, thậm chí có một vài công pháp trung cấp đơn giản bọn họ cũng có thể sử dụng, có chức trách trông coi các Chấp sự đệ tử, bình thường được gọi là *"Lĩnh sự đệ tử"*.

Mà địa vị tối cao nhất, được đãi ngộ tốt nhất chính là các đệ tử có thể tiến vào Trúc cơ kỳ. Bọn họ được trời phú, mới có thể tính là người tu tiên chân chính, là tu sĩ chân chính bước trên con đường tu tiên.

Những người này sau khi Trúc Cơ thành công, sẽ được cho phép tìm nơi linh khí sung túc tại Thái Nhạc sơn mạch, để một mình tu luyện, có thể không cần chịu bất cứ tạp vụ gì, chỉ chuyên tâm tu luyện, hơn nữa hàng năm còn có thể được phát cho các loại vật liệu hi hữu cùng một lượng lớn linh thạch, để trợ giúp tốc độ tu luyện của bọn họ. Nghĩa vụ duy nhất của bọn họ chính là khi bổn môn gặp đại địch thì mới ra tay, không được kháng lệnh.

Hoàng Phong cốc ngoại trừ những đệ tử này ra, còn có các quản sự có thực quyền chân chính thao túng trong phái.

Các quản sự này đều sau khi tiến vào Trúc cơ kỳ, trải qua một thời gian tu luyện, tự biết vô vọng tiến vào Kết đan kỳ. Bọn họ tự nguyện không tiếp tục tu luyện, mà nguyện ý phụ trách các sự việc trong cốc. Diệp Tính lão giả cùng mười mấy người trong đại điện kia đều là quản sự như vậy.

Nhưng thật ra nghiêm khắc mà nói, Chung Linh Đạo vị Chưởng môn này cũng là một gã quản sự cao cấp, chỉ là hắn phụ trách tổng thể các việc trong môn phái, là quản sự của các quản sự khác mà thôi.

Chân chính quyết định đến sinh tử tồn vong của môn phái, chính là các tu sĩ Kết đan kỳ không để ý tới các sự việc bên ngoài. Chính là có sự tồn tại của bọn hắn, mà tà ma ngoại đạo mới không dám tới tận cửa nhà, Hoàng Phong cốc mới có thể trở thành một trong Thất đại tiên phái cho đến nay. Nếu không Hoàng Phong cốc ở trong Thất đại tiên phái sớm đã bị các yêu nhân pháp lực cao thâm, diệt môn vô số lần rồi.

Đương nhiên ngoài những nội dung đã nói, cũng không phải là nguyên từ lời của vị Vương sư thúc nói ra, mà là Hàn Lập từ lời kể của đối phương cũng những suy đoán mà tổng kết ra.

Điều này làm cho Hàn Lập đối với hoàn cảnh vị trí cùng địa vị của bản thân càng có nhận thức rõ ràng hơn, đối với cuộc sống của hắn sau này cùng với các đồng môn khác cũng có sự trợ giúp không nhỏ.

------oOo------

Chương 148: Hôi y lão giả

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vương sư thúc dẫn Hàn Lập đạp pháp khí hình lá, sau khi bay một thơi gian thì tới một rặng núi xanh tốt rậm rạp, tới trước một quần thể phòng ốc đông đúc. Các căn phòng này được xây dựng bằng đá trông rất đơn sơ, hơn nữa bên trong lại không có một bóng người, tựa hồ tất cả đều là phòng trống, điều này làm cho Hàn Lập có chút buồn bực!

"Không cần giật mình, các phòng này đích xác đều bỏ không. Nơi này lúc đầu vốn dành cho các đệ tử mới nhập môn ở, đợi khi pháp lực của bọn họ đã có thành tựu, mới có thể ra ngoài tìm nơi khác ở. Mà hiện tại đsung vào thời kỳ mười năm luân chuyển, đệ tử mới cũng còn chưa nhập môn, cho nên tạm thời bỏ không" Vương sư thúc thấy sự nghi hoặc của Hàn Lập, thản nhiên nói. Lúc này Hàn Lập mới hiểu ra.

Vương sư thúc dẫn Hàn Lập đi lòng vòng một hồilàm cho Hàn Lập cảm thấy muốn choáng váng lên, thì mới dừng lại trước một căn nhà đá lớn hơn bình thường, rồi ngừng lại. Sau đó không cần giải thích gì với Hàn Lập, cao giọng hô lên:

"Lâm sư đệ, mở cửa phòng. Ta đưa đệ tử mới tới, ra mà nhận đi!"

Vị Vương sư thúc này vừa dứt lời, cửa phòng kẽo kẹt một chút, tự động mở ra. Vương sư thúc thấy vậy, không chút do dự dẫn đầu đi vào, Hàn Lập sau khi hơi trù trừ một chút, thì cũng đi theo vào phòng.

Chỉ thấy bên trong phòng khá rộng, so với hắn thấy từ bên ngoài, tựa hồ còn muốn lớn hơn vài phần, điều này làm cho Hàn Lập ngầm lấy làm kỳ, không biết là cái phòng này có động tay động chân gì vào hay không.

Mà tình hình cụ thể bên trong phòng, chỉ cho Hàn Lập một cảm giác, đó chính là một chữ *"Loạn"*.

Đồ đạc tùm lum, đông một cái tây một cái, được quăng mỗi nơi một chút. Có chút quần áo, có chút binh khí đao kiếm, bất quá theo linh lực dao động ở trên binh khí xem ra, bọn chúng thật ra đều là các pháp khí được chế tác cũng không tệ.

Trừ những vật này ra, bên trong phòng còn có một vài cái búa, xẻng công cụ thường ngày, trên đó cũng ánh lên linh khí, cũng là một loại pháp khí được luyện thành, làm cho Hàn Lập được một phen mở rộng tầm mắt, không biết những công cụ này khi sử dụng thì có công dụng thần kỳ gì?

Chính giữa phòng, có một cái bàn bát tiên, mặt quay ra cửa phòng có một lão giả áo xám nhàu nát đang ngồi. Lão giả này không để ý tới hai người Hàn Lập bước vào, mà đang chuyên tâm sử dụng một thanh tiểu đao tinh quang lập lòe, đang điêu khắc một khối Hoàng Mộc lớn.

Vương sư thúc thấy như vậy, hơi cau mày, nhưng lập tức sắc mặt khôi phục lại bình thường, cũng không có tiến lên quấy rầy công việc của lão giả, mà trong phòng lấy ra một cái ghế, ngồi xuống đối diện lão giả, im lặng ngồi xem lão giả điêu khắc khối gỗ.

Hàn Lập thấy tình hình như vậy, trợn mắt mà nhìn, cũng không nói lời nào mà đến đứng sau lưng Vương sư thúc mà chờ đợi.

Lão giả áo xám tay động như bay, vụn gỗ từ ngón tay của hắn mà bay tung lên. Sau thời gian gần một chén trà, một con khỉ nhỏ trông rất sống động, đã xuất hiện trong tay của hắn.

"Lâm sư đệ điêu công (công phu điêu khắc) mấy ngày không gặp, lại tăng tiến không ít!" Vương sư thúc lúc này mới mỉm cười tán dương.

"Không có gì, chỉ là nhàn rỗi vô sự, dùng để giết thời gian mà thôi! Nhưng thật ra Vương sư huynh sao lại đến hàn xá?" Lão giả áo xám không thèm để ý nói, nhưng hai mắt cũng đã hướng về Hàn Lập, xem ra đã đoán ra ý định của hai người.

"Cũng không có đại sự gì, chỉ là dẫn đệ tử mới nhập cốc đến gặp sư đệ để nhận vật phẩm tùy thân, chính là vị Hàn sư điệt này mà thôi" Hắn cười dài nói.

"Đệ tử mới của Thăng Tiên hội lần này không phải đã đến nhận rồi sao? Tại sao lại thêm một người nữa? Hơn nữa tư chất cũng quá kém! Chẳng lẻ Chung chưởng môn của chúng ta tầm mắt lại trở nên thấp kém như thế, ngay cả những người xoàng xĩnh như vậy cũng nhận vào cốc!" Lão giả áo xám không chút khách khí Hàn Lập đang đứng trước mặt mà nói thẳng ra, hơn nữa nghe ra khẩu khí đối với vị Chung Chưởng môn kia cũng không có cung kính.

Hàn Lập nghe nói thế, tự nhiên xấu hổ vô cùng, mà Vương sư thúc cũng cười khổ không thôi.

Hắn biết bởi vì chuyện năm đó, vị Lâm sư đệ này đối với đương kim Chưởng môn sư huynh không mấy thiện cảm. Nhưng trước mặt vãn bối như Hàn Lập, hắn cxung không tiện nói qua lại với vị sư đệ này!

Vì vậy, hắn không thể làm gì khác hơn là ho khan vài tiếng, rồi chuyển vấn đề.

"Sư đệ, vị Hàn sư điệt này đã mang Thăng tiên lệnh đến, bái nhập Hoàng phong cốc chúng ta! Xem như phá lệ thu nhập môn hạ, cho nên về vấn đề tư chất cũng không quan trọng, mấu chốt là bổn môn phải giữ lời hứa".

"Thăng tiên lệnh!" Lão giả áo xám cảm thấy ngoài ý muốn, kinh ngạc đánh giá một lần nữa Hàn Lập.

"Hắc hắc! Nói như vậy, tiểu tử này có cơ duyên lớn, còn có thể uống Trúc cơ đan?" Lão giả lộ ra bộ dáng, tiểu tử ngươi vận khí thật sự là quá tốt!

"Ha ha, theo lý thuyết là như vậy. Nhưng Hàn sư điệt cùng Diệp sư huynh có giao dịch, tự động bỏ qua Trúc cơ đan" Vương sư thúc mỉm cười nói.

"Bỏ qua Trúc cơ đan?" Lão giả bắt đầu sửng sốt, nhưng không biết vì sao thần sắc lập tức trở nên buồn bả, trầm mặc một hồi, sau đó lại mở miệng nói ra một câu làm cho Hàn Lập hết sức bất ngờ.

"Có thể bỏ qua cũng tốt! Làm người nặng nhất chính là tự hiểu rõ bản thân. Tuổi còn nhỏ đã có thể hiểu được đạo lý này, về điểm này có thể hơn ta nhiều!" Ánh mắt lão giả áo xám vô cùng tịch liêu, ánh mắt lúc đầu nhìn Hàn Lập rất lạnh lùng, nay cũng thân thiết hơn một chút.

Nhưng Hàn Lập sau khi nghe xong lão giả nói những lời này, có chút khó hiểu, trong lòng hết sức phản đối!

"Cái gì bảo là phải tự hiểu rõ bản thân? Đó là mình bị bức bất đắc dĩ, mới nhỏ máu trong lòng mà đem Trúc cơ đan nhường cho người khác! Nếu không như thế, ai mà chịu buông bỏ!"

Hàn Lập không nói gì trong nội tâm thì ôm oán, lão giả nọ đột nhiên nghiêm mặt lại đứng lên. Lão dùng hai tay, hướng ra bốn phái mà chộp mấy cái, trong tay bỗng nhiên xuất hiện mấy vật phẩm, hơn nữa càng ngày càng nhiều, cả quá trình làm cho Hàn Lập trợn mắt há hốc mồm.

"Hoàng ti sam một cái, thanh diệp pháp khí một cái, công cụ tinh luyện thường ngày một bộ, Liệt dương kiếm Lãnh nguyệt đao mỗi thứ một cái, Thập bội trữ vật lớn một cái" Lão giả lạnh lùng đem các món đồ trong tay niệm qua một lần, rồi đem tất cả để lên trên bàn.

"Vật đều ở đây, tiểu tử kia nhận đi! Về phần Vương sư huynh, nếu ngươi vội ta cũng không giữ lại. Thứ không thể tiễn xa!" Nói xong, lão giả lại từ trong lòng lấy ra một khối gỗ, lại tiếp tục điêu khắc, không thèm để ý tới hai người.

Vương sư thúc thấy vậy thở dài, không nói gì nữa, để cho Hàn Lập ôm lấy vật phẩm lui ra khỏi phòng. Khi hai người mới vừa ra khỏi nhà, cánh cửa đã lập tức rầm một tiếng, tự động đóng lại!

Vương sư thúc nhìn cửa phòng đóng chặt, khe khẽ lắc đầu, chuẩn bị dẫn Hàn Lập rời khỏi nơi này.

"Ồ! Ngươi không cần đem nhiều đồ như vậy ôm vào trong lòng, đưa chúng thu vào trong Trữ vật lớn đi!" Vương sư thúc mới vừa quay người lại, thấy Hàn Lập ôm một đống lớn đồ vật, ngơ ngác đứng ở bên cạnh mình, bộ dáng ngây ngốc, làm cho hắn không nhịn được có chút buồn cười, liền lên tiếng nhắc nhỏ.

Hàn Lập sau khi nghe đối phương nói xong, mới ngơ ngơ ngác ngác đem mớ đồ trong lòng để xuống đất, từ trong đó tìm ra một cái túi lớn màu đen. *"Cái này chính là Thập bội trữ vật lớn hay sao?"* Hàn Lập trong lòng có chút nghi hoặc!

Hắn cầm lấy túi này, nhìn cái miệng nhỏ hẹp, lại nhìn so sánh với một đống vật phẩm ở bên dưới, trong lúc nhất thời trù trừ không biết làm sao đem những thứ này nhét vào trong túi.

"Ngươi lần đầu tiên sử dụng túi trữ vật? Ta sẽ làm trước một lần cho xem!" Vương sư thúc cũng rất thân thiện, xem thấy Hàn Lập gãi đầu gãi tai, liền đưa tay cầm lấy cái túi.

"Chỉ cần miệng túi hướng về phía vật phẩm mà muốn thu vào, sau đó nhập linh lực vào bên trong, khóa vào vật phẩm, có thể tự động hút vào!" Vương sư thúc vừa nói, vừa làm thử một lần.

Chỉ thấy hắn đem cái miệng túi hướng xuống phía dưới, bạch quang trong tay lóe lên một chút. Kết quả từ bên trong túi phun ra một luồng bạch quang lờ mờ, đem tất cả vật phẩm nằm trên mặt đất thu vào bên trong, cái đồ vật này khi lọt vào trong bạch quang liền cấp tốc thu nhỏ lại, đến một độ nhất định, liền bị hút vào trong túi. Làm cho Hàn Lập ở một bên xem vừa mừng vừa sợ!

"Phương pháp muốn lấy vật phẩm ra cũng giống nhau, quan trọng chỉ là tập trung linh lực muốn lấy vật phẩm ra là được" Vương sư thúc nói, rồi đem cái túi trả lại cho Hàn Lập.

"Nhưng khi sử dụng túi trữ vật có mấy điều kiêng kỵ, Hàn sư điệt nhất định phải nhớ kỹ!" Vương sư thúc khoanh tay lại, trịnh trọng nói.

Hàn Lập vừa nghe, tự nhiên gật đầu lia lịa giống như gà con môt thóc.

"Thứ nhất, túi trữ vật đều có dung lượng cùng tần số thu nhỏ vật phẩm nhất định, vật phẩm quá lớn hoặc thu vào trong túi quá nhiều vật phẩm, túi trữ vật sẽ mất đi hiệu lực, không cách nào có thể bỏ đồ vào nữa".

"Thứ hai, túi trữ vật không thể thu vật còn sống, nếu như đem sinh linh còn sống bỏ vào, thì chúng nó phải chết không thể nghi ngờ!"

"Còn một điều nhỏ cần phải nhớ, đó là túi trữ vật cấp thấp không có công hiệu nhận chủ, ai cướp được túi trữ vật của ngươi, người đó sẽ có thể chiếm hữu tất cả những thứ ở trong đó! Cho nên không nên đem túi trữ vật theo bên người, trước mặt người tu tiên khác mà hiển lộ ra, mà bản thân phải cất giấu cho tốt, nếu không sẽ gánh lấy họa sát thân".

------oOo------

Chương 149: Tạp vụ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập sau khi nghe xong những lời này, tự nhiên là ghi tạc trong lòng.

"Đồ vật nếu đã lĩnh xong, thì theo ta đi gặp truyền công đệ tử!" Vương sư thúc sau khi nói xong, lại lần nữa dẫn Hàn Lập bay đi.

Lần này khoảng cách bay đi gần hơn, trong chớp mắt đã hạ xuống chân núi phụ cận. Nơi này có một tòa lầu bằng đá lớn dựa vào núi, phía trước có tấm bảng đá viết ba chữ vàng *"Truyền công các"*. Mà ở phụ cận có mấy đệ tử còn trẻ, ra ra vào vào, có chút náo nhiệt.

Vương sư thúc lần này không nói gì, một đường đi thẳng vào, Hàn Lập theo sát ở sau. Có vài đệ tử hiển nhiên biết vị Vương sư thúc này, không ngừng hướng tới thi lễ hỏi thăm, Vương sư thúc cũng mỉm cười gật đầu chào. Xem ra hắn tại Hoàng phong cốc nhân duyên quả thật không tệ.

Vào thạch lâu, Hàn Lập mới có phát hiện ngoài ý muốn, Truyền công các này phần phía sau lại kéo dài sâu vào trong bụng núi, bên trong cực kỳ rộng lớn. Sau khi đi vào thì thấy một loạt mấy cánh cửa đá mà đệ tử đi lại ra vào bên trong không ngớt.

Hàn Lập đang muốn nhìn kỹ lại, thì Vương sư thúc đã đẩy cánh cửa phòng thứ ba, tự đi vào. Điều này làm cho Hàn Lập có chút do dự, không biết là có nên theo vào hay không.

"Tiến vào đây đi!" Vương sư thúc không để cho Hàn Lập đợi lâu, chỉ một chốc đã xuất hiện ở cửa, gọi Hàn Lập vào.

Người trong phòng cũng không nhiều lắm, chỉ có một vị đệ tử áo xanh cỡ ba mươi tuổi, cung kính đứng ở một bên Vương sư thúc. Sau khi nhìn thấy Hàn Lập tiến vào, thiện ý nhìn hắn cười cười.

"Đây là Ngô Phong chuyên phụ trách đệ tử công pháp mới. Sau này ngươi có nghi vấn gì về công pháp, cứ thỉnh giáo hắn. Về mặt nắm giữ sơ cấp công pháp, Ngô Phong có thể nói là xếp hạng trong đồng lứa thuộc mười người đứng đầu!" Vương sư thúc trong lời nói, đối với người này cực kỳ khen ngợi.

"Xin Ngô sư huynh sau này chỉ giáo nhiều một chút!" Hàn Lập cung kính nói. Hắn rất rõ ràng, vị này chính là sư phụ công pháp thời gian tới trong tương lai của mình, cũng không thể chậm trễ!

"Ha ha! Sư thúc quá khen, thật ra ta cũng chỉ là hiểu chút bề ngoài của công pháp cấp thấp mà thôi, ta có thể cùng Hàn sư đệ cùng luận bàn lĩnh ngộ là được rồi!" Vị Ngô sư huynh này rất khách khí nói.

"Ngô sư điệt, công pháp của ngươi thế nào ta rất rõ ràng, không cần quá khiêm nhường! Vị Hàn sư điệt về mặt công pháp cứ giao cho ngươi, ta hiện tại chỉ là dẫn hắn đến làm quen với ngươi thôi, sau đó phải dẫn hắn đi đến mấy chỗ khác nữa, cũng không thể ở đây với ngươi lâu!"

Vương sư thúc cũng rất dứt khoát, sau khi nói xong những lời này, liền cùng Hàn Lập chào vị Ngô sư huynh này rồi rời khỏi phòng.

Trong thời gian kế tiếp, vị Vương sư thúc này làm tận chức trách đưa Hàn Lập đi tới mấy chỗ khác, cũng giới thiệu với mấy vị chấp sự đệ tử khác cho hắn biết, cũng kể cho hắn biết một số sự việc hàng ngày. Lúc này mới dẫn hắn về lại khu nhà đá của lão giả áo xám, cũng để cho hắn tùy ý chọn một căn phòng, lúc này mới để hắn lại một mình rồi trở về.

Hàn Lập đứng ở trước căn nhà đá mình chọn, cười khổ đánh giá nơi đơn sơ này.

Lúc này hắn biết, chỉ cần đệ tử có công pháp cơ sở luyện đến tầng thứ mười, là có thể rời khỏi nơi này, đến một nơi gọi là Huyền Khôn sơn. Ở nơi này, các đệ tử cũng tự do hơn nhiều! Chẳng những có thể tùy ý tự tạo chỗ ở của mình, mà đối với loại hình của phòng ở lớn bé thế nào cũng không hề hạn chế, làm cho Hàn Lập không khỏi mong mỏi.

Bất quá, mặc dù công pháp còn chưa tới tầng mười, nhưng Hàn Lập cũng không có ý định ở lại nơi này lâu.

Hắn đột nhiên cười nhẹ một chút, liền từ trong túi trữ vật lấy ra pháp khí Thanh Diệp dùng để phi hành. Sau đó truyền linh lực vào pháp khí, hướng lên không trung mà ném lên.

Lúc đầu, Hàn Lập bởi vì không quen với vật này, cho nên bay nghiêng bay ngửa, lúc cao lúc thấp, cực kỳ không ổn. Nhưng không sau, hắn đã dễ dàng thuận tay, cũng có thể giống như vị Vương sư thúc kia, chắp tay sau lưng, tiêu sái bay tới bay lui.

Pháp khí này tuy nói sử dụng dễ dàng, điều khiển cũng đơn giản, nhưng rất rõ ràng tốc độ cũng không phải là nhanh, so với tuấn mã bình thường thì nhanh hơn một chút mà thôi. Cái này cũng khó trách, đệ tử trong cốc nhiều như vậy. Tuy nói pháp khí Thanh Diệp kém một chút, nhưng dù sao Hàn Lập cũng là lần đầu tiên phi hành trên không trung, cho nên cũng rất hăng hái bừng bừng hồi lâu.

"Ha ha!" Trong tiếng cười lớn, Hàn Lập cuối cũng đã có thể khu động pháp khí bay đi các nơi khác.

Dọc theo đường đi, cũng gặp mấy vị đệ tử khác cũng đang phi hành. Có lẽ do khuôn mặt của Hàn Lập quá xa lạ, cho nên mấy người đều tò mò nhìn Hàn Lập, nhưng khi nhìn ra cảnh giới công pháp của hắn chỉ là tầng thứ chín, bọn họ đều khinh thường cách xa ra.

Hàn Lập đều thấy cử động của những người này, trên mặt cũng không tỏ vẻ gì, trong lòng không khỏi cười lạnh vài tiếng. Xem ra đệ tử của đại phái tu tiên so với con người thế tục cũng không có gì khác nhau!

Hàn Lập đang nghĩ ngợi thì đã tới trước một quần thể kiến trúc khá lớn, sau đó tới trước đại điện *"Bách ky đường"* mà hạ xuống đi vào.

Trong điện một vị trung niên chấp sự sau khi nhìn thấy Hàn Lập tiến vào có chút kinh ngạc, không khỏi mở miệng hỏi: *"Hàn sư đệ, ngươi sao lại quay trở lại nhanh như vậy, Vương sư thúc đâu rồi?"*

Đó là nơi mà khi nãy vị Vương sư thúc đã dẫn Hàn Lập tới ra mắt, vị chấp sự này cũng là mới vừa gặp mặt Hàn Lập, cho nên khi thấy hắn quay lại nơi đây, cũng rất kinh ngạc.

"Vu sư huynh, vừa rồi ta tới nơi đây, nghe nói nơi này là là nơi nhận công tác tạp vụ phải không?" Hàn Lập không trả lời ngay câu hỏi của đối phương, mà cười hỏi ngược lại.

"Không sai, đúng vậy! Chẳng lẻ sư đệ muốn nhận nhiệm vụ nhanh như vậy sao? Hàn sư đệ là đệ tử mới nhập môn, theo quy định có thể có một tháng để làm quen với nội tình trong cốc, sau đó mới nhận công tác cũng không muộn? Không cần phải gấp như thế!" Chấp sự kinh ngạc nói.

"Ha ha, không sao đâu! Ta hiện tại cũng muốn tìm việc để làm, không biết công tác trồng trọt có thiếu người hay không?" Hàn Lập mỉm cười.

"Cái này cũng khó? Các đệ tử khi nhận nhiệm vụ, đều được phân phối công tác, muốn làm cái gì, cũng không đơn giản! Trừ khi có thể chứng minh bản thân có kinh nghiệm về mặt đó, mới có thể được chiếu cố!" Người chấp sự này hơi khó khăn nói.

Hàn Lập vừa nghe, đã cau mày xuống, chẳng lẻ thật phải đi tìm vị Diệp sư thúc kia mới được sao?

"Không sao, công tác trồng trọt kia, cứ để cho vị Hàn sư điệt này tùy ý chọn lựa là được!" Một thanh âm Hàn Lập có chút quen tai từ phía sau truyền tới, làm cho Hàn Lập giật mình quay đầu lại nhìn, là vị Diệp Tính lão giả kia không biết từ khi nào đã đứng ở phía sau. Đang mỉm cười nhìn Hàn Lập.

"Đường chủ, đã trở về!" Trung niên chấp sự vừa thấy lão giả, lập tức cung kính thi lễ.

"Ừm, đã trở về!" Lão giả nói.

"Diệp sư thúc!" Hàn Lập cũng vội vàng cung kính thi lễ.

"Ha ha, Hàn sư điệt tới cũng thật mau! Ta cũng chuẩn bị đến nơi đây, để giao phó cho người dưới tay để cho sư điệt tùy ý chọn lựa công tác!" Vị Diệp sư thúc này thoạt nhìn tâm tình rất tốt, vừa cười vừa nói.

"Làm phiền sư thúc quá! Ta cũng là tùy ý chạy đến đây xem qua một chút mà thôi, xem thử có thể không phiền tới sư thúc mà có thể tìm được một nhiệm vụ thích hợp hay không?" Hàn Lập tựa hồ rất xấu hổ nói.

"Nơi này chính là do ta định đoạt, có cái gì phiền đâu! Vu chấp sự, đưa các loại công tác trồng trọt ra, để cho Hàn sư điệt chọn cho hài lòng mới thôi!" Lão giả rất hào phóng vung tay lên, ý bảo vị thuộc hạ này cứ theo lệnh mà làm việc.

Vị Vu chấp sự này bị những lời này làm cho trợn mắt há hốc mồm, sau khi nhìn thật kỹ Hàn Lập, mới vội vàng đi tìm trúc giản ghi lại các loại công tác tạp vụ. Trong lòng không khỏi thầm đoán Hàn Lập cùng cấp trên của mình có quan hệ gì.

"Từ trên xuống dưới là các loại công tác trồng trọt, đều ở chỗ này. Hàn sư đệ cứ xem qua đi!" Vu chấp sự môtị khối trúc giản màu xanh rất nhanh đã trở lại.

Hàn Lập sau khi cảm tạ, tiếp nhận lấy trúc giản mà chăm chú xem.

"Chăm sóc Ngũ hoa thụ mười ba cây, hàng năm giao nộp hai trăm quả".

"Chăm sóc một gốc Hỏa Vân sâm ba trăm năm, cam đoan không mất linh tính".

"Chăm sóc Thực nguyệt Mai thảo một mẫu, mỗi kỳ giao nộp một trăm cân".

"Chăm sóc rừng Hoàng Ngọc trúc…"

Công tác trồng trọt trên trúc giản rất nhiều, quả thật không ít! Nhưng hầu hết đều không lọt vào mắt của Hàn Lập. Đến khoảng giữa trúc giản, một công tác làm cho Hàn Lập rất hài lòng, mới xuất hiện.

------oOo------

Chương 150: Hối nặc

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tiếp quản một tòa Bách dược viên tại Thanh Thạch lĩnh, hàng năm giao đủ số lượng dược thảo quy định".

Vừa thấy mấy chữ trên trúc giản, Hàn Lập trong lòng mừng rỡ. Vì vậy đưa tay chỉ lên trúc giản, ngẩng đầu nói với chấp sự: *"Công tác này khá đúng ý ta, Vu sư huynh có thể giao cho ta không?"*

Sau khi nghe Hàn Lập nói xong, Vu chấp sự cười nhìn lại. Nhưng sau khi thấy rõ công việc mà Hàn Lập lựa chọn, vẻ vui vẻ trên mặt lập tức biến thành vẻ cười khổ.

"Sư đệ, nên đổi hạng mục công việc khác đi, nhiệm vụ tiếp quản vườn thúôc này rất là khó, không thích hợp cho sư đệ làm đâu!" Vu chấp sự rất thành khẩn nói, nhưng thấy Hàn Lập bộ dáng có chút khó hiểu, liền giải thích:

"Nhiệm vụ này từ mấy năm trước đã nằm ở chỗ này, cũng đã có rất nhiều người tiếp nhận, nhưng cuối cùng đều phải trả lại. Bọn họ chẳng những không được thưởng, ngược lại còn bị phạt không ít linh thạch, có thể nói là một trong những nhiệm vụ khó khăn nhất. Mặt khác không sợ Hàn sư đệ chê cười, hàng năm ta cũng phải hỗ trợ cho sư huynh đệ rất nhiều, mới có thể tạm hoàn thành công tác này!"

Hàn Lập sau khi nghe xong những lời này, trong lòng có chút buồn cười, nhưng cũng chỉ là thầm trong bụng. Cũng không định bỏ qua, cho nên rất quan tâm mở miệng thỉnh giáo:

"Sư huynh có thể nói công tác này rốt cuộc là khó ở chỗ nào, làm sao mà nhiều sư huynh như vậy cũng không thể hoàn thành hay không? Không phải chỉ là quản lý vườn dược thảo thôi sao! Có gì khó khăn đâu?"

"Chẳng lẽ sư điệt chọn chính là nhiệm vụ dược viên của Mã sư huynh?" Diệp Tính lão giả ở một bên, sau khi nghe hai người nói chuyện với nhau, không đợi trung niên chấp sự trả lời, đã nhíu mày thốt lên nói.

"Cũng không hẳn! Hàn sư đệ đang muốn tìm hiểu cái nhiệm vụ siêu khó của Mã sư bá" Trung niên chấp sự bộ dáng cười mà không phải là cười.

Lão giả sau khi nghe vậy ánh mắt cũng biến thành như cười mà không phải cười.

"Ha ha! Hàn sư điệt thật sự có thể chọn! Dĩ nhiên xem qua thì cũng là công tác phiền phức nhất ở đây. Bất quá, công tác thật sự là rất đau đầu, đã có mấy người bị bức tiếp nhận nhiệm vụ này, đã gặp ta mà kêu khổ. Nhưng bởi vì Mã sư huynh không chịu dễ dàng sửa đổi điều kiện thưởng phạt, ta cũng không có biện pháp! Nếu như Hàn sư điệt muốn biết rõ chi tiết tình huống của công việc này, có thể theo ta vào bên trong điện để xem số ghi chép, cái này tốt hơn là dùng miệng để nói nhiều!" Vị Diệp Đường chủ Bách ky đường này không biết tại sao, đối với Hàn Lập bộ dáng rất hào sảng, mở cửa dẫn hắn vào điện.

Hàn Lập âm thầm hơi cau mày lại, vị Diệp sư thúc này cũng có chút quá nhiệt tình! Tuy nói mình đem Trúc cơ đan nhượng cho đối phương, nhưng bề ngoài xem ra cũng là giao dịch ngang hàng, không thể vì vậy mà đối với mình thân thiết như vậy?

Trong lòng đè nén sự nghi hoặc lại, Hàn Lập làm ra bộ dáng ngơ ngác, đi theo lão giả mà vào một căn phòng ở trong điện, bên trong phòng này chứa đầy các hình các dạng quyển trục.

Lão giả ở bên trong phòng lấy trúc giản khe khẽ vung lên, sau đó thanh quang chợt lóe, một quyển trục tự động bay đến trong tay, tiếp theo lão chuyển tay đưa quyển trục này cho Hàn Lập.

Nếu chuyện cũng đã đến bước này, Hàn Lập cũng không khách khí tiếp nhận lấy quyển trục, giở ra mà xem.

Nội dung của quyển trục cũng không nhiều, chỉ ghi lại kinh nghiệm của các đệ tử đã từng trông coi dược viên, cùng giải thích nguyên nhân thất bại với bọn họ. Cho nên Hàn Lập xem qua rất nhanh, chỉ trong thời gian ngắn đã đem nội dung cùng sự khó khăn của hạng mục này hiểu rõ bảy tám phần.

"Thế nào? Có muốn đổi nhiệm vụ khác khong! Công việc này tuy là thưởng rất nhiều, nhưng đích xác là không phải đệ tử bình thường có thể hoàn thành được" Vị Diệp sư thúc này ra vẻ rất quan tâm nói.

Hàn Lập sau khi nghe xong trầm ngâm hồi lâu, rồi quyết đoán lắc đầu nói: *"Đa tạ Diệp sư thúc! Bất quá công tác rất đúng với khẩu vị của ta, không cần đổi nhiệm vụ nào khác nữa, cứ chọn nó đi!"*

Lão giả sau khi nghe Hàn Lập nói rất kiên quyết, cảm thấy có chút ngạc nhiên, nhưng cũng không nói gì nữa, chỉ gật đầu đáp ứng. Nhưng hắn cũng không lập tức đưa Hàn Lập rời khỏi phòng, mà sau khi do dự một hồi, có chút mất tự nhiên nói ra một câu.

"Hàn sư điệt, lần trước chúng ta giao dịch Trúc cơ đan, một phần vật phẩm giao dịch có thể tạm hoãn lại hay không, sư thúc ta gần đây đang muốn luyện một lô Hợp khí đan, nên thật sự có chút thiếu thốn, sợ rằng không đủ. Bất quá sư điệt cứ yên tâm, chỉ cần trong vòng một năm, sư thúc sẽ giao đủ toàn bộ các vật phẩm".

Hàn Lập vừa nghe lời ấy, mới đầu sửng sốt một chút, nhưng lập tức nở nụ cười.

"Diệp sư thúc nói làm gì đâu? Nếu sư thúc không tiện, như vậy có thể đưa bao nhiêu thì đưa, cần gì phải nói chuyện sau này trả lại, cái này coi như là vãn bối hiếu kính đối với sư thúc!"

Hàn Lập cảm giác mình hiện tại, thật sự là dối trá tới cực điểm. Rõ ràng trong lòng rất buồn bực, vạn phần thống hận đối phương hủy ước, nhưng trên mặt vẫn phải tươi cười, nói để cho đối phương cao hứng. cái này thật sự là bi ai cho thân phân của kẻ yếu! Hắn khổ sở thầm nghĩ.

"Sư điệt nói lời này có ý tứ gì vậy! Chẳng lẻ tưởng rằng lão phu là cái loại hối ước không thủ tín đó sao? Lão phu đã đáp ứng cái gì

vói sư điệt tuyệt sẽ không thiếu một chút" Diệp tính lão giả sau khi nghe xong Hàn Lập nói, chẳng những không cao hứng, ngược lại nghiêm mặt lại, lộ ra bộ dáng ta là chính nhân quân tử, tuyệt sẽ không phải loại người tiểu nhân.

Hàn Lập vốn lúc đầu miễn cưỡng duy trì sự tươi cười, nay nghe đến đó tức giận cơ hồ sẽ bùng nổ ra!

Vị trưởng bối này da mặt thật quá dày, rõ ràng bổn ý chính là muốn đổi ý bớt lại vật phẩm, nhưng lại làm ra vẻ mặt thủ tín giả dối, thật sự là ngụy quân tử điển hình!

Hàn Lập trong lòng không ngừng nhẫn nại, không ngừng thầm mắng chửi. Nhưng vẻ tươi cười trên mặt sau một thoáng kềm hãm, đã trở lại ánh mắt tự nhiên thành khẩn, dùng một kiểu nói mà chính bản thân mình ghe tớm tiếp tục nói:

"Diệp sư thúc hiểu lầm vãn bối rồi! Thật ra sư điệt cũng cảm giác được, bản thân mới vào bổn môn, có nhiều đồ như vậy đối với vãn bối là quá xa xỉ. Cho nên đại đa số các vật phẩm này, cứ tạm để ở chỗ của sư thúc là được rồi, vãn bối căn bản tạm thời không cần dùng".

Sau khi nghe được Hàn Lập nói ra những lời khẩu thị tâm phi này, Diệp Tính lão giả thần sắc mới hòa hoãn xuống, khẽ vuốt cằm nói: *"Hàn sư điệt những lời này cũng có chút đạo lý! Đệ tử mới nếu như quá nhờ vả vào vật ngoài thân, đích xác đối với việc tu hành của ngươi sẽ không hay! Cứ làm theo như lời ngươi nói đi, đem một phần vật phẩm để ở nơi ta, nếu sau này cần thì cứ việc tới lấy!"*

"Vậy thì cực cho Diệp sư thúc rồi!" Hàn Lập cố gắng cười, trong lòng lại một lần nữa cố gắng an ủi bản thân. Đây chỉ là vật ngoài thân, hiện tại không nên đắc tội với lão giả trước mặt! Đợi sau này có cơ hội, sẽ thu hồi cả vốn lẫn lời.

"Ha ha, cái này không tính là gì! Chúng ta cũng nên ra ngoài thôi!" Lão giả tâm tình tựa hồ đã tốt hơn nhiều.

Mà chuyện kế tiếp, cũng dễ dàng xử lý. Dưới sự hỗ trợ của vị

Diệp sư thúc, Hàn Lập cực kỳ thuận lợi hoàn tất thủ tục, nhận lấy ngọc bài tượng trưng cho công tác đã tiếp nhận. Sau đó dưới sự nhiệt tình dẫn dắt của Chấp sự, đã đi tới Bách dược viên tại Kim Phù lĩnh.

Diệp tính lão giả đứng ở trước điện Bách ky đường, nhìn thân ảnh Hàn Lập dần dần bay đi xa, sắc mặt âm trầm, trầm mặc không nói, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì đó.

"Diệp sư đệ tâm địa hình như có chút mềm yếu?" Một thanh âm trầm thấp đột nhiên từ phía sau hắn truyền đến.

"Không phải vấn đề tâm địa mềm hay không mềm, mà là cảm giác thấy dùng thủ đoạn như vậy để đối phó một đệ tử mới nhập môn, tựa hồ cảm thấy có chút không ổn. Hơn nữa vị Hàn sư điệt này có nói ra ngoài hay không, hay là ngầm tố cáo với Chưởng môn!" Lão giả cũng không quay đầu lại nói, nhưng trong lời nói mơ hồ có ý lo lắng.

"Hắc hắc, tố cáo?" Người phía sau nở nụ cười lạnh.

"Thì sao, Ngô sư huynh không lo lắng sao?" Diệp tính lão giả rốt cục cũng xoay người lại, nói với vị Ngô sư huynh mặt mày âm trầm ở phía sau.

"Có cái gì mà phải lo lắng! Tiểu tử này không phải rất tự giác làm theo những gì chúng ta an bài sao, còn nói đem những vật phẩm đó gởi ở chỗ ngươi nữa. Cũng không phải đã nói là không trả cho hắn, mà chỉ là tạm thời giữ cho hắn mà thôi! Hắn có gì để đi tố cáo?" Ngô sư huynh điềm nhiên nói.

"Bất quá, đối với tiểu tử này ta cũng có chút thích thú! Tuổi còn trẻ mà đã hiểu được đạo tiến thối như thế, thật không đơn giản! Nếu không phải tư chất ngụy linh căn thân quá kém, ta còn thật có ý nghĩ muốn thu hắn làm môn hạ!" Ngô sư huynh nói tiếp, trên mặt lộ ra vẻ tiếc hận.

"Cũng may là người này không phải là người có đầu óc thiển cận, nếu không phải dùng thủ pháp khác, như vậy thì phiền phức hơn nhiều!" Diệp tính lão giả chậm rãi nói.

"Được rồi, tiểu tử này cũng không có gì phải lo lắng! Ngươi và ta có muốn bóp chết hắn cũng chỉ như là bóp chết một con kiến mà thôi. Nhưng thật ra Diệp sư đệ lần này không cần đại phá tiền tài, cũng đừng quên việc đã nói trước đây nhé!" Ngô sư huynh đột nhiên chuyển sang đề tài khác.

"Ta sẽ không quên đâu, Hợp khí đan này khi xuất lò sẽ phân cho ngươi một nửa. Khụ! Nói thật, nếu không phải để hỗ trợ cho quá trình Trúc Cơ của cháu ta, cũng cần phải có một lượng đan dược trân quý để hỗ trợ, ta còn thật sẽ không làm mặt dày đi làm trò đó với hậu bối như vậy đâu!" Diệp tính lão giả khẽ lắc lắc đầu, bộ dáng khó giữ được sự chính trực.

Ngô Tính lão giả nghe nói thế, lại mỉm cười không nói, trong lòng vạn phần đắc ý thầm nghĩ:

"Vị Diệp sư đệ này nếu đã làm ra chuyện này, vậy coi như là đã rơi vào sự khống chế của mình, sau này trong khi nghị sự, không phải là phải nghiêng về phía mình sao".

------oOo------

Chương 151: Bách dược viên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập mặc dù không biết khi mình vừa đi, vị Diệp sư thúc kia cùng Ngô Tính lão giả nói chuyện với nhau như vậy, nhưng cũng cảm thấy bực mình vô cùng!

Từ khi hắn trải qua chuyện Mặc đại phu, giống như biết rõ phía trước là một cái hố to mà bản thân không thể nhảy qua được, thật đúng là đi đâu cũng gặp. Điều này làm cho Hàn Lập ảo não vô cùng, bất quá hắn càng khẳng định thêm quan điểm tu tiên giới là nơi cá lớn nuốt cá bé.

"Sau này cần phải quay lại nơi này!" Nghĩ tới đây, Hàn Lập cười lạnh một chút, hắn sau này nhất định sẽ làm cho vị Diệp sư thúc biết, bản thân mình không dễ dàng bị nuốt trôi như vậy!

Hắn đứng trên mặt đất nhìn ra xa xa. Lúc này Vu chấp sự đã quay trở về Bách ky đường, bởi vì phía trước cách đó không xa chính là Bách dược viên, đó là một khu vựa nằm giữa hai ngọn núi, còn bị chủ nhân dược viên (vườn thuốc) hạ một vài cấm chế, để ngừa người ngoài xông vào.

Hàn Lập đi một đoạn ngắn, liền đụng vào một cấm chế, bị một mảng bạch quang ngăn trở.

Bất quá hắn cũng không kinh hoảng, giơ lên một khối ngọc bài, nhất thời từ trên ngọc bài phóng ra một đạo lục quang, phóng vào cấm chế, sau đó Hàn Lập kiên nhẫn chờ đợi.

"Tiến vào đây đi!" Một thanh âm khô khan từ bên trong truyền đến, vang lên như là ngay ở bên tai Hàn Lập. Tiếp theo đó cấm chế trước mắt, như băng tuyết tan rã tất cả đều biến mất.

Thấy như vậy, Hàn Lập không dám chậm trễ, bước nhanh vào.

Đi theo một lối đi nhỏ, Hàn Lập ngừng lại trước một khu nhà khá lớn trên có có tấm biển *"Bách dược viên"*. Người còn chưa tiến vào bên trong, một mùi thuốc nồng đậm đã từ bên trong truyền ra, làm cho Hàn Lập tinh thần phấn chấn.

"Đứng ngốc ra ở bên ngoài để làm chi? Nhanh nhanh tiến vào đây, ta còn có việc phải ra ngoài!" Hàn Lập ngẩn ra, nhưng lập tức nghe theo lời mà đi vào.

Vào bên trong, Hàn Lập mới chính thức thấy rõ tình hình bên trong vườn.

Có một ngôi nhà cỏ được dựng bằng cây trúc cùng cỏ khô nằm ở giữa vườn, bốn phía được phân chia thành từng khối vuông vắn bố trí chỉnh tề. Mỗi khối bên trong đều trồng đủ loại, rất nhiều loại thảo dược Hàn Lập quen thuộc hoặc xa lạ, cũng có một ít thực vật cực kỳ quái lạ, làm cho cả bên trong vườn linh khí lan tỏa, cho dù Hàn Lập là người tu tiên khi hít sâu một hơi cũng cảm thấy sảng khoái vô cùng.

"Vào trong phòng đi!" Chủ nhân của thanh âm nọ thấy hắn cứ đứng ở ngoài đó, có chút không nhẫn nại.

Hàn Lập thản nhiên cười, không thèm để ý đi vào bên trong phòng.

Trong phòng có một lão đầu gầy gò đang đứng, bất mãn nhìn Hàn Lập mới vừa vào, lão nhân này từ bề ngoài xem ra ước chừng cỡ năm mươi tuổi, để hai chòm râu nhỏ, đôi mắt nhỏ có chút mờ mờ đang xoay chuyển. Thoạt nhìn đã thấy đây là người linh hoạt, nhanh nhẹn.

"Ngươi chính là đệ tử trông coi vườn mới do Bách ky đường phái tới sao? Cũng có chút hơi trẻ, công lực lại kém như vậy! Tên họ Diệp có phải muốn chọc tức ta sao? Sao lại lần nào phái người tới cũng như vậy?" Lão đầu gầy gò vừa thấy bộ dáng của Hàn Lập, sắc mặt trầm xuống, muốn phát hỏa.

"Đệ tử Hàn Lập, ra mắt Mã sư bá!" Hàn Lập sớm đã từ trong quyển trục biết rõ tính tình cổ quái của lão đầu, bởi vậy cũng

không có giật mình, tiến lên thi lễ.

"Hừ! Ngươi biết hoàn thành không được nhiệm vụ, sẽ bị phạt nặng không? Ngươi bây giờ trở về, bảo vị Diệp sư đệ kia phái người khác tới, vẫn còn kịp!" Lão đầu có vẻ xem thường, hầm hừ nói.

"Có phải là quy mô của dược viên phải duy trì không đổi, không thể để dược thảo chết, mỗi tháng phải giao nộp một số lượng thảo dược nhất định! Nếu là như vậy, vãn bối cũng có chút tin tưởng!" Hàn Lập bình tĩnh nói.

Nghe xong Hàn Lập nói, lão đầu có chút ngoài ý muốn. Xem ra Hàn Lập nói tràn đầy sự tự tin, hắn cũng là lần đầu gặp được. Hắn không khỏi đánh giá lại Hàn Lập, nhưng trong mắt vẻ hoài nghi vẫn không có giảm bớt.

"Ngươi theo ta tới đây!" Lão đầu đột nhiên lạnh lùng nói, sau đó đi ra khỏi phòng, Hàn Lập điềm nhiên đi theo phía sau.

"Số thảo dược này ngươi có thể nhận ra bao nhiêu?" Lão đầu chỉ vào khu vườn đầy hoa cỏ, liếc nhìn Hàn Lập nói.

"Một phần mười" Hàn Lập sau khi nhìn lướt qua, nhẹ nhàng nói.

Sau khi nghe xong những lời này của Hàn Lập, lão đầu sửng sốt một chút, nhưng lập tức cười lạnh nói:

"Tiểu tử kia, ngươi thật có thể nhận biết một phần mười số dược thảo này, ta sẽ đem vườn giao cho ngươi quản lý, không nói gì nữa!"

Sau khi nghe đối phương nói những lời này, Hàn Lập mỉm cười, bước tới bên cạnh lão đầu.

"Tử dạ hoa, Hoàng cầu thảo, Bạch hạc chi, Vọng nguyệt thảo…" Hàn Lập vừa bước từ từ trong vườn, vừa tùy ý đem những dược thảo mà mình biết gọi tên ra.

Lão đầu lúc đầu ánh mắt còn có vẻ cười cợt, nhưng sau khi nghe trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, bởi vì Hàn Lập kể ra được rất nhiều tên dược thảo phi thường hiếm, có số thậm chí bản thân hắn cũng mất rất nhiều công sức mới có thể hiểu rõ ràng công hiệu, điều này làm cho hắn càng cảm thấy ngoài ý muốn.

"Đủ rồi!" Sau khi Hàn Lập vừa mới nói được một số nhỏ, lão đầu đã lên tiếng.

"Quá tốt, xem ra cũng không phải hoàn toàn ngu ngốc! Dược viên này tạm thời giao cho ngươi quản lý, đây là lệnh bài cấm chế nơi này, cẩn thận nhận lấy!" Trên nét mặt già nua lộ ra vẻ hài lòng, từ trên người lấy ra một khối mộc bài màu xanh biếc, ném cho Hàn Lập.

"Bên trong phòng có thảo dược năm rồi ta tâm đắc bồi dưỡng, ngươi cũng phải chăm sóc cho tốt, dù sao đại đa số dược thảo ngươi cũng chưa rành lắm, đừng để cho chúng nó chết!" Lão giả sờ sờ chòm râu, dặn dò.

"Đa tạ sư bá nhắc nhở, đệ tử sẽ nhớ rõ!" Hàn Lập cung kính nói.

"Khụ! Hy vọng năng lực của ngươi có thể tốt như là miệng của ngươi,[như vậy ta cũng có thể được giải thóat khỏi các dược viên này, không cần làm chậm trễ việc tu hành của lão phu nữa. Dược viên này là khu vực riêng của lão phu, cho nên thật có thể đảm nhiệm công tác này mà nói, lão phu tuyệt sẽ không bạc đãi ngươi. Nhưng cũng phải nói trước, nếu như không không làm được như lời vừa nói thì sớm lo mà cút đi, để đổi người khác, hiểu chưa?" Lão đầu nghiêm khắc nói.

Hàn Lập nghe xong lời nói không khách khí của đối phương, chẳng những không tức giận, ngược lại còn thấy hảo cảm. Cảm giác được lão đầu này so với vị Diệp sư thúc kia mạnh hơn nhiều, tối thiểu đối phương cũng không phải là loại tiểu nhân ngụy quân tử. Vì vậy, vội vàng gật đầu.

Sau khi giao phó một số điều cần chú ý trong khi quản lý vườn, lão đầu mới trở lại bên trong phòng vội vã thu thập một chút, rồi không quay đầu lại mà rời khỏi dược viên, bay thẳng lên trời mà đi.

Hàn Lập sau khi nhìn vị Mã sư bá này đi xa, rồi vào trong phòng sắp xếp lại, biến nó thành nơi ở của mình.

Bởi vì lục đục cả ngày không nghỉ, cho nên cho dù Hàn Lập là người tu tiên, cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, liền bò lên trên giường mà lăn ra ngủ.

Đối với hắn mà nói, cho dù bên ngoài có chuyện gì sắp phát sinh, cũng phải chờ hắn sau khi tinh thần đầy đủ rồi mới đi giải quyết cũng không muộn, mà lúc này sắc trời cũng đã tối rồi.

Ngày đầu tiên Hàn Lập làm đệ tử mới tại Hoàng Phong cốc, cứ như vậy mà trôi qua. Vào ngày thứ hai, Hàn Lập tinh thần tỉnh táo tỉnh giấc, sự tính toán mới trên con đường tu tiên sắp tới mới chính thức bắt đầu.

Trong cuộc sống kế tiếp, Hàn Lập ban ngày nghiên cứu kinh nghiệm và bút ký lão giả lưu lại, ban đêm len lén đem cái bình thần bí kia chôn ở trong một góc của dược viên, mặt trên còn lấy pháp bảo Tàn Phiến đã mua với giá khá cao che lên trên để che dấu những dấu hiệu thu nạp linh khí kinh người của nó.

Cứ như vậy, linh khí ở đây ngoại từ đậm đặc hơn các nới khác một chút, quả nhiên cũng không có ảnh hưởng gì đến người khác, làm cho Hàn Lập âm thầm thở phào cũng yên tâm về chuyện này.

Mà vị Diệp sư thúc kia, mấy ngày sau mang theo vật trao đổi lấy Trúc cơ đan, tìm đến Hàn Lập. Cũng chỉ đưa có một phần năm số linh thạch cùng pháp khí đã hứa hẹn giao cho Hàn Lập, về phần việc đan dược đã hứa, vị Diệp đường chủ này tựa hồ sớm đã quên rồi, mà Hàn Lập làm bộ như không biết.

Bất quá cho dù như thế, Hàn Lập vẫn là qua một đêm đã trở thành người giù. Được hai khối linh thạch bậc trung, hơn mười khối linh thạc bậc thấp, còn có ba món pháp khí luyện chế tinh xảo, cùng một số phù lục khác.

------oOo------

Chương 152: Lưỡng niên hậu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Linh thạch bậc trung Hàn Lập lần đầu tiên nhìn thấy. Một khối linh thạch hỏa thuộc tính hồng quang lập lòe, một khối linh thạch khác thuộc tính thổ có màu vàng sậm, đều là linh thạch bậc trung thường hay thấy nhất.

Những linh thạch này xem ra hoàn toàn khác với linh thạch cấp thấp sắc thái thuộc tính chỉ nhàn nhạt, độ sáng bóng của chúng không cần phải nói sự khác biệt, chính là sóng linh lực cường đại ở bên trong chúng, cũng sẽ không phát sinh ra điều gì làm người ta xáo trộn.

Mà ba món pháp khí kia cũng không tệ, cũng phải là do cao thủ Trúc cơ kỳ luyện chế ra, so với mấy thứ mà Hàn Lập thấy ở Thái Nam hội thì khác nhau rất nhiều.

Một chiếc nhẫn nhìn như bằng tinh cương chế thành, khi thi pháp khu động liền có thể tự động bay ra khóa địch, có khả năng tự nhiên biến hóa to nhỏ trong phạm vi nhất định. Hàn Lập nhất thời hưng phấn, đem pháp lực toàn thân rót vào, kết quả chiếc nhẫn kia tản ra hoàng quang nhàn nhạt, mở rộng tới mức có thể bao trọn cả căn nhà hắn đang ở, làm Hàn Lập không khỏi kinh ngạc.

Một món đồ khác là một ngọn cờ nhỏ hình tam giác màu đen, pháp khí này sử dụng rất đơn giản. Chỉ cần rót linh lực vào bên trong, sau đó vung lên, thì khu vực xung quanh sẽ huyễn hóa ra tầng tầng hắc vụ, che mắt khỏi sự công kích của kẻ địch, có khả năng che dấu tung tích bản thân, là pháp khí phòng ngự khá tốt.

Hai món pháp khí này đều là thượng phẩm bên ngoài khó gặp, nhưng ngay từ đầu làm cho Hàn Lập hoan hỉ chính là món pháp khí Hoàng Đồng bình, có khả năng cất giữ vật phẩm mà không để cho linh lực phát tán ra ngoài.

Cầm cái bình pháp khí này lên tay, Hàn Lập liền lập tức nghĩ tới phương pháp có thể cất giữ được lục dịch thần bí mà hắn suy nghĩ lâu nay chưa ra.

Phải biết rằng, từ khi Hàn Lập biết sự tồn tại của linh lực, hắn đã sớm hoài nghi cái bình nhỏ kia, hằng đêm vẫn hấp nạp ngưng kết chính là linh khí tự nhiên trong thiên địa, chỉ là lâu nay hắn không có điều kiện chứng thực, cho nên ý tưởng này cũng chỉ có thể chôn sâu trong lòng mà thôi.

Hôm nay Hoàng Bình pháp khí xuất hiện, làm cho hắn có phương pháp có thể chứng thực suy nghĩ này. Vì thế, hắn đêm đó liền đem lục dịch ngưng kết được kia bỏ vào trong Hoàng Đồng bình, để xem thử pháp khí này có thể giữ lại lục dịch hay không.

Nhưng kêt quả cuối cùng, vẫn làm cho hắn thất vọng.

Hoàng Đồng bình kia cũng chỉ có thể bảo tồn được lục dịch một thời gian, cùng lắm là chỉ được một ngày, quá thời hạn này lục dịch kia lập tức biến mất vô ảnh vô tung. Như vậy xem ra, chất lỏng này thực không chỉ đơn giản là thiên địa linh khí ngưng tụ, khẳng định còn có nhiều điều phức tạp khác bên trong.

Sau khi hoàn thành thí nghiệm này Hàn Lập cũng hiểu rất rõ, vấn đề này trong giai đoạn hiện tại hắn không thể dễ dàng giải đáp được. Vì thế, hắn rõ ràng không thể phí tâm vào vấn đề này nữa, mà để sau hãy tính, thuận theo tự nhiên. Dù sao cái bình này công dụng hiện tại, cũng đã giúp cho Hàn Lập rất nhiều rồi.

Hàn Lập sau khi cởi bỏ được khúc mắc, lại bắt đầu lợi dụng công hiệu của lục dịch, chế xuất ra thêm một lô *"Hoàng long đan"* cùng *"Kim tủy hoàn"* nữa, chuẩn bị trước khi đan dược này có công hiệu giảm đi, thì tìm hiểu trong cốc xem có phương pháp điều chế đan dược nào khác linh diệu hơn không.

Chẳng qua Hàn Lập rất rõ ràng, chuyện này không thể gấp rút được.

Bởi vì làm một gã đệ tử mới nhập môn, hắn lại đi hỏi cái vấn đề điều chế đan dược lớn như vậy, còn không phải là nói rõ cho người khác biết, ở đây có cái gì hay sao! Không thể khiến cho người khác hoài nghi cùng suy đoán, từ đó mà rước lấy họa sát thân!

Cho nên Hàn Lập chuẩn bị tiềm tu vài năm tại dược viên này, đợi khi hoàn toàn thăm dò rõ hết sự tình trong bổn môn, bản thân cũng đã trở thành *"ma cũ"* tại Hoàng Phong cốc, sau khi không còn khiến cho người khác chú ý nữa, thì mới thực hiện vấn đề đó.

Cho nên mỗi khi tới kỳ Hàn Lập phải giao dược liệu, hắn cũng không có gì lo lắng. Có sự trợ giúp của lục dịch, có loại dược thảo nào mà hắn không thể trong một đêm khiến nó phát triển đâu, tất cả đều chỉ là chuyện nhỏ. Hắn đã chuẩn bị để ở tại dược viên này trong thời gian dài, nghĩ rằng vị Mã sư bá kia sẽ không có ý kiến gì.

Vì thế, Hàn Lập mỗi ngày đều thực hiện công việc của mình rất có quy luật.

Ban ngày sau khi xem xong những ghi chép của lão nhân, hắn lại bắt đầu không ngừng tới gặp vị truyền công sư huynh Ngô Phong kia, ở đó học không ít sơ cấp pháp thuật cùng khẩu quyết sử dụng, sau đó trở về lại dược viên tự mình nghiên cứu lĩnh ngộ.

Hơn nữa Hàn Lập mỗi ngày đem *"Hoàng long đan"* cùng *"Kim tủy hoàn"* như là đường đậu mà dùng, dựa theo ý tưởng của Hàn Lập, một khi về mặt chất lượng không được, thì hắn có thể dùng số lượng để bù đắp! Số đan dược này hiện quả tích tiểu thành đại, cũng sẽ có hiệu quả như nhau.

Cứ như vậy, thời gian như thoi đưa! Bất tri bất giác, Hàn Lập gia nhập Hoàng Phong cốc thuộc thất đại tiên phái, đã hơn hai năm.

Trong hai năm này, đã xảy ra khá nhiều chuyện. Không lâu sau khi Hàn Lập tiềm tu, lại có một cuộc sơn môn mở cửa chiêu mộ đệ tử mới mười năm một lần, từ trong các gia tộc tu tiên lớn nhỏ, lại có hơn một ngàn thiếu niên từ tất cả các thuộc tính, bái nhập làm môn hạ Hoàng Phong cốc. Thậm chí trong đó còn xuất hiện hai huynh đệ sinh đôi thuộc tính *"Dị linh căn"*, hơn nữa từ dị linh căn, lấy lực phá hoại mà trở thành *"Lôi linh căn"*.

Hai huynh đệ này xuất hiện, hoàn toàn hấp dẫn các ánh mắt cao cấp của cốc. Thậm chí ngay cả một vị trưởng lão Kết đan kỳ bế quan đã lâu, cũng vì thế mà phá lệ xuất quan một chuyến, sau khi quan sát căn cốt của hai người, công khai nói rõ: chỉ cần hai người này có thể Trúc Cơ thành công, lão sẽ thu bọn họ thành môn hạ, tự mình chỉ dạy hai huynh đệ này.

Lời này vừa ra, tự nhiên là dập tắt sự mong mỏi của các sư huynh đệ khác. Nhưng ngoại trừ hai huynh đệ này ra, trong hàng đệ tử cũng xuất hiện vài nhân vật thiên tài tư chất bất phàm.

Ví dụ như, một thiếu niên Lý Tính thuộc một gia tộc nhỏ, thế nhưng mới mười một tuổi, công pháp sơ sở đã luyện đến đỉnh điểm của tầng thứ chín, mà vẫn chưa từng phục dùng đan dược gì, có thể gọi là tiến bộ thần tốc, tựa hồ có chút không thua kém gì người có dị linh căn.

Một đồng tử khác chỉ mới bảy tám tuổi, lại càng thêm đặc biệt, hắn chẳng những là trực hệ huyết mạch tu tiên đại tộc vương gia, mà còn có *"Huyền Âm chi nhãn"* trời sinh, có thể tu luyện *"Sát mục thần quang"* sớm đã thất truyền mấy trăm năm, có thể khắc chế âm hồn quỷ quái trong thiên hạ.

Đương nhiên ngoại trừ hai người này ra, còn có một số lớn nhân tài kiệt xuất khác. So với các đệ tử thu nhập vào lần trước, lần này có thể nói là một mùa thu hoạch lớn, làm cho Chung Chưởng môn vui cười mấy ngày không dứt. Thậm chí còn có một lần nghĩ đến, có phải là trời cao mở mắt, có ý đồ để cho Hoàng Phong cốc vượt lên trên các phía khác!

Nhưng từ ngoài cốc ngoại đã truyền đến, *"Yểm Nguyệt tông"* có thực lực cực mạnh trong thất đại phái trong hàng đệ tử mới thu vào, phát hiện một tiểu cô nương có *"Thiên linh căn"*, thì vị Chung đại chưởng môn đang hùng tâm tráng chỉ bừng bừng, mới im lặng hồi lâu không nói nên lời.

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, số đệ tử mới này hoàn toàn thu hút ánh mắt trên dưới của Hoàng Phong cốc. Ngay cả các đệ tử đệ tử cấp thấp nhập môn sớm hơn, cũng mỗi ngày đều nghị luận về vị sư đệ thiên tài này, hôm nay công pháp cơ sở lại tiến bộ nhiều ít, hoặc là lại làm ra hành động kinh người gì!

Vì thế dưới hào quang chói mắt của các vì sao mới này, vị đệ tử phải cần có Thăng tiên lệnh mới được nhập môn như Hàn Lập, hoàn toàn bị Chung chưởng môn cùng các quản sự trong cốc có thể nói là hoàn toàn quên mất.

Hơn nữa Hàn Lập cả ngày cũng chỉ ở trong dược viên, cũng ít khi ra ngoài gặp người khác, cho nên số người biết đến hắn ít đến đáng thương, có lẽ chỉ có vị truyền công sư huynh Ngô Phong kia cùng Vu chấp sự Bách cơ đường thì ngẫu nhiên mới nhớ tới Hàn Lập. Dù sao đối với hai người này, khi thỉnh giáo công pháp cùng mỗi tháng nhận linh thạch, thì mới thấy mặt hắn.

Mặc kệ người khác xem mình như thế nào, Hàn Lập đối với việc ẩn cư tu hành trước mắt phi thường vừa lòng, mà vị lão nhân mỗi kỳ đến thu lấy số dược liệu nhất định, đối với hắn rất vừa lòng! Dù sao trông Hàn Lập như vậy, mỗi lần đều có thể giao đủ số vật phẩm quy định, hơn nữa không cần có thêm đệ tử quản lý vườn, hắn làm sao còn có thể tìm được?

Vì thế lão nhân giữ lại vị kỳ tài quản lý vườn Hàn Lập này, mỗi lần thưởng linh thạch cho hắn càng ngày càng nhiều, mức trước đây là mỗi tháng hai khối linh thạc cấp thấp, cho đến hôm nay mỗi tháng là năm khối. Làm cho Hàn Lập trở thành người có thu nhập cao nhất trong hàng đệ tử cấp thấp, phải biết rằng bình quân thu nhập của các đệ tử bình thường khác, cũng chỉ có mỗi tháng ba khối linh thạch mà thôi. Điều này làm cho Hàn Lập đối với vị Mã sư bá này hảo cảm càng tăng thêm không ít.

Còn vị Diệp đại đường chủ đổi ý nuốt hết hơn phân nửa vật phẩm của hắn, nghe nói cháu của hắn sau khi phục dùng Trúc Cơ đan không có khả năng Trúc Cơ thành công, bất đắc dĩ dừng lại tại đỉnh điểm của Luyện khí kỳ, làm cho hắn ảo não không ít. Mà Hàn Lập sau khi nghe nói việc này, thầm cười hắc hắc, cảm thấy tâm tình lập tức sảng khoái đi rất nhiều.

Mặt khác, dưới sự hỗ trợ của vô số đan dược, Trường xuân công của Hàn Lập rốt cục liên tiếp đột phá hai tầng, tiến vào cảnh giới tầng mười một, làm cho hắn đạt tới trình độ trung đẳng trong số đệ tử cấp thấp trong cốc. Mà lúc này *"Hoàng long đan"* cùng *"Kim tủy hoàn"* cũng hoàn toàn mất đi công hiệu, cho dù uống nhiều cách mấy đi nữa, một chút hiệu quả cũng không có!

Kể từ đó, Hàn Lập liền không thể không đem kế hoạch trước đó, chuẩn bị tìm hiểu về các loại đan dược khác.

May mắn chính là, trong cốc lúc này không có người nào đối với vô danh tiểu tốt như hắn mà cảm thấy hứng thú, cho nên chỉ cần ăn nói cẩn thận một chút, hành vi hành động của hắn sẽ không khiến cho người nào khác chú ý.

------oOo------

Chương 153: Nhạc Lộc điện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập đứng tại một thạch đài trên sườn núi Vu Quân sơn, mà ở cuối cái đài rộng hơn mời trượng đó, có một cái động phủ hoàn toàn được trận pháp che dấu - *"Nhạc Lộc điện"*.

"Nhạc Lộc điện" này chính là nơi cất dấu các bộ sách, phương pháp điều chế cùng với các mật thuật liên quan đến việc luyện chế đan dược, pháp khí của Hoàng Phong cốc, cũng là nơi cung cấp các loại công cụ phụ trợ luyện đan, luyện khí cùng một vài nguyên liệu thường dùng, có thể nói là một trong những nơi quan trọng nhất của sơn môn. Bởi vậy nơi này chẳng những cấm chế rất nhiều, trận pháp tầng tầng bao phủ, lại thường xuyên có hơn trăm đệ tử tuần tra đề phòng ở phụ cận, để ngừa ngoại địch xâm lấn. Thậm chí còn có người nói rằng, có một vị sư thúc tổ Kết đan kỳ cũng ở trong điện điện nay quanh năm bế quan tọa trấn, để tránh các đại cao thủ khác xâm nhập nơi đây.

Hàn Lập sau khi đã thu thập hết tất cả các tư liệu liên quan hết vào đầu, thì thản nhiên bước về phía trước.

Hắn mới vừa tới noiư này, đã cảm thấy nhiều ánh mắt cảnh giác từ một nơi bí mật gần đó đánh giá hắn mấy lần, nhưng có thể do thấy Hàn Lập pháp lực tầm thường, cho nên rất nhanh thu liễm lại. Nhưng cho dù như thế, cũng làm cho Hàn Lập thầm giật mình.

Những người này nếu có thể làm cho hắn không cách nào cảm ứng được vị trí, điều này đã nói lên đối phương hoặc là có pháp khí ẩn dấu thân hình cực tốt, hoặc là pháp lực hơn xa hắn, đều là đệ tử tinh anh từ tầng mười hai trở lên. Điều này làm cho Hàn Lập không thể không càng thêm cẩn thận!

Sau khi tiến lên vài bước, hắn ngừng lại. Sau đó thấp giọng niệm vài câu khẩu quyết, rồi đưa tay lên, một đạo hồng quang từ trong tay hắn bay ra, đập vào phía trước có vẻ như trống không.

Kết quả sau khi một trận không gian xao động xảy ra, trước mặt đột nhiên xuất hiện một bức tường ánh sáng lóe hồng quang, ngay sau đó có hai đệ tử mặc đồ đỏ cũng xuất hiện phía sau bức tường ánh sáng.

"Là ngươi phá cấm pháp?" Một gã hồng y đệ tử lạnh lùng nói.

"Tại hạ Hàn Lập, là…"

"Chúng ta không quan tâm ngươi là ai? Nếu chưa đạt đến Trúc Cơ kỳ, vậy khẳng định là có người đảm bảo, đưa tín vật của người bảo đảm ra đi!" Tên đệ tử này không nhịn được cắt ngang lời Hàn Lập giải thích.

Hàn Lập nghe thấy người này nói cũng không chút khách khí, cũng không tức giận, thần sắc tự nhiên từ trong áo lấy ra một cái ngọc phù, sau đó quăng ra trên mặt đất trước mặt.

Lúc này, người hồng y đệ tử lạnh lùng đưa tay điểm lên trên bức tường ánh sáng một cái, một cái lỗ nhỏ xuất hiện.

Mà một gã hồng y đệ tử khác chưa từng mở miệng, đưa tay nhẹ nhàng vẫy một cái, kết quả ngọc phù của Hàn Lập giống như là có cánh, tự động thông qua cái lỗ nhỏ trên bức tường ánh sáng mà bay vào tay hắn.

"Mã sư huynh là người đảm bảo cho ngươi?" Vừa xem miếng ngọc phù người hồng y có chút kinh ngạc mở miệng nói.

"Đích thật là Mã sư bá đã cấp cho tại hạ tín vật này" Hàn Lập thành thật hồi đáp. Nhưng trong lòng lại thấy hoảng sợ, hai gã hồng y này tuổi chưa cao, mà đã là Trúc cơ kỳ cao thủ, điều này làm cho hắn kinh hãi không nhỏ!

Phải biết rằng tại tu tiên phái, không phải lấy nhập môn sớm hay muộn để nói về tư cách, mà đều là xem cảnh giới nông sâu đến đâu mà phân thân phận. Dù sao con đường tu tiên thì ai cũng có thể trở thành thầy!

"Là vị Mã sư huynh cả ngày si mê luyện đan sao?" Vị hồng y đệ tử ở bên cạnh, cũng cảm thấy ngạc nhiên.

"Cũng không phải là không thể, hắn có thể đảm bảo cho người này? Thật khiến cho người ta giật mình! Ngươi không phải là thân truyền đệ tử hoặc là con cháu gì của hắn đấy chứ?" Người hồng y sau khi cầm ngọc phù xác nhận mấy lần, nổi lên chút ít hiếu kỳ.

"Không phải, vãn bối chỉ là thay thế cho Mã sư bá trông coi dược viên mà thôi, nhưng vì cái tín vật này, đệ tử cũng đã phải đáp ứng trông coi miễn phí dược viên một năm!" Hàn Lập lúc này không dám chậm trễ, vội vàng cung kính đáp, nhưng trên mặt cũng thể hiện ra bộ dáng cười khổ.

Những lời này của hắn nói là hết sức chính xác.

Nhưng thật ra ngay từ đầu, Hàn Lập khi có chủ ý về cách điều chế, liền nghĩ ngay đến vị Mã sư bá này. Bởi vì lão đầu này có nhiều dược thảo như vậy, khẳng định là đối với luyện đan rất thích nghiên cứu, cách điều chế đan dược trong tay nhất định là không thiếu! Cho nên Hàn Lập mấy tháng trước, thừa dịp lúc lão đầu tới nhận dược liệu, đã làm như vô tình thoáng hỏi một câu.

Kết quả làm cho Hàn Lập mắt choáng váng chính là, lão đầu vừa nghe nói thế, lập tức lắc đầu quầy quậy, nói cái gì cũng không đồng ý. Dựa theo vị Mã sư bá này nói, cách điều chế trong tay hắn đều là do vị đại sư luyện đan như hắn kinh nghiệm qua vô số lần thất bại mới có được, làm sao có thể tùy tiện đưa cho người khác, chuyện này tuyệt đối là không thể!

Nhưng khi Hàn Lập cố gắng giải thích, hắn chỉ cần tìm hiểu cách điều chế nguyên thủy chưa bị thay đổi, thì lão đầu trợn mắt, không kiên nhẫn dứt khoát bảo Hàn Lập tự đi tới Nhạc Lộc điện mà tìm, cần gì phải làm phiền hắn như vậy! Cứ như vậy, Hàn Lập không thể làm gì khác hơn là lấy một năm tiền lương, đổi lấy tín vật bảo đảm của lão đầu, mới có chuyến đi đến Nhạc Lộc điện hôm nay.

"Ha ha! Thì ra là như vậy, ta còn tưởng rằng Mã sư huynh đột nhiên sửa lại tính tình!" Hai gã hồng y sau khi nghe nói nhìn nhau

cười, vị cầm trong tay ngọc phù vừa cười hì hì vừa nói.

"Được rồi, ngươi vào đi!"

Hai gã hồng y đồng thời đánh ra một đạo pháp quyết lên trên vách, kết quả trên vách mở ra một thông đạo, vừa đủ để cho một người đi vào.

Hàn Lập thấy vậy không chút chần chờ, lập tức thân hình chợt lóe, người đã tiến vào bên trong.

Bất quá tình hình phía sau bức vách, làm cho hắn rất là kinh ngạc.

Do ở bên ngoài vị bức vách ánh sáng màu đỏ ngăn cản, cho nên Hàn Lập nhìn không rõ cảnh tượng bên trong, nhưng hiện giờ sau khi tiến vào, trước mắt xuất hiện một cái vách núi, ngoại trừ có một cái trận pháp nho nhỏ ra, thì cái gì cũng không có! Làm cho Hàn Lập buồn bực vô cùng.

"Ngọc phù này cầm lại đi, sau này mỗi lần tới đây vẫn phải kiểm tra theo lệ, đây là quy củ nơi này" Sau khi thu hồi pháp quyết ở trên quách, người kiểm tra tín vật đưa ngọc phù trả lại cho Hàn Lập.

"Đa tạ hai vị sư thúc!" Hàn Lập thu lại ánh mắt đánh giá chung quanh, tận lực làm ra vẻ cung kính hữu lễ, hy vọng lưu lại ấn tượng tốt cho hai người này, dù sao sau này cũng phải thường lui tới nới đây.

"Ừm, theo ta đến đây!"

Hiển nhiên tâm tư của Hàn Lập cũng không uổng phí, hai người thần sắc ôn hòa đi không ít. Dù sao người có thể tới nơi này, đại bộ phận đều là đệ tử ngang hàng với họ, tự nhiên sẽ không đa lễ giống như Hàn Lập, làm cho hai người bọn hắn đối với Hàn Lập có không ít hảo cảm.

"Bất quá, Hàn sư điệt! Ngươi sao lại muốn đến Nhạc Lộc điện này chứ! Phải biết rằng, bất luận khai lô luyện đan hay là khai đỉnh

luyện khí, đều ít nhất là phải tới Trúc Cơ kỳ thì mới được, hiện tại cũng còn quá sớm!" Một gã hồng y tùy ý hỏi, lúc này bọn họ đang dẫn Hàn Lập đi hướng tới trận pháp hình tròn.

"Vãn bối chỉ là từ chỗ Mã sư bá nghe thấy rất nhiều chuyện về luyện đan, hơn nữa trông coi dược viên cũng có không ít nguyên liệu, cho nên muốn tới đây tìm vận khí, xem thử có cách điều chế nào thích hợp, luyện một chút đan dược tinh tiến công lực, dù sao tư chất của sư điệt thật sự không tốt, cho nên cần có sự hỗ trợ của ngoại lực" Hàn Lập nội dung trả lời nửa thật nửa giả, cố ý đi chậm hơn nửa bước so với hai người.

"Như vậy sao! Bất quá sư điệt hy vọng cũng không phải quá lớn, sau khi đi vào đây ngươi sẽ rõ ràng ý tứ của ta" Một vị khác lắc nhẹ đầu, cũng không xem trọng mục đích chuyến đi này của Hàn Lập.

Lúc này ba người đã đi tới trước trận pháp hình tròn, sau đó một vị hồng y ra dấu bảo Hàn Lập đứng ở giữa trận pháp, mà hai người hắn phân biệt đứng ở hai bên trái phải của trận pháp.

"Vốn muốn sử dụng Truyền tống trận, phải thu một khối linh thạch cấp thấp, bất quá chúng ta xem ra sư điệt cũng là lần đầu tiên đến, cho nên lần này miễn thu. Nhưng lần sau, sẽ hoàn toàn sự vào quy củ" Một người cười nói.

Mới vừa nói xong, hai người rất thuần thục phân biệt hướng trên trận pháp đánh ra một đạo hồng quang, sau đó mấy khối linh thạch vây quanh tòa trận pháp sáng lên.

Không đợi Hàn Lập nói lợi tạ ơn tới hai người, đột nhiên cảm giác được một trận thiên toàn địa chuyển, cảnh vật chung quanh cũng mơ hồ hẳn đi. Tiếp theo trước mắt tia sáng chợt lóe, Hàn Lập đã đi tới một đại sảnh xa lạ, dưới chân cũng đang đứng trên một tòa Truyền tống trận giống như vừa rồi như đúc.

Đây là Truyền tống trận hay nghe nói tới, thật sự là kỳ diệu! Hàn Lập trong lòng sợ hãi than không thôi, sau khi đợi người đưa mình tới đây biến mất, mới đánh giá đại sảnh chung quanh.

------oOo------

Chương 154: Hứa lão dữ tàng thất

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập thấy đại sảnh này thực sự là kỳ lạ, chính xác đây là một căn phòng hình trụ lớn, đường kính khoảng ba mươi trượng, cao đến bốn năm trượng, vách tường hai bên là thủy tinh có màu đỏ nhạt, trên mặt đất có một lớp cát trắng màu bạc, làm cho người ta có cảm giác đại sảnh này rất sạch sẽ.

Nhưng nếu ngước đầu nhìn lên thì sẽ rất ngạc nhiên phát hiện ra nóc đại sảnh lại có một cây nhũ trụ màu trắng, hơn nữa xung quanh còn rất nhiều thạch nhũ, trông y hệt một nhũ thạch động được con người cải tạo thành một đại sảnh.

Chung quanh đại sảnh được phân bố thành ba thông đạo, vách bên trong hai thông đạo đầu tiên đều khắc lên văn tự cổ, thông đạo đầu tiên khắc chữ *"Khí"*, cái thứ hai thì khắc chữ *"Đan"*. Thông đạo cuối thì trống không, bên vách cũng chẳng có tiêu ký gì.

Lúc này bên trong đại sảnh không có một bóng người, Hần Lập hơi trù trừ một chút cuối cùng quyết định đi vào bên trong thông đạo khắc chữ *"Đan"*.

Thông đạo này cũng không dài lắm, sau khi đi vài chục bước là đến cuối thông đạo thì xuất hiện một căn phòng. Bên trong phòng này chỉ có một cái bàn thật dài, ngoài ra còn một lão giả mặt đầy hồng quang đứng bên cạnh đang cười hì hì nhìn Hàn Lập.

Phía sau mấy cái bàn là một chiếc giá được gắn lên tường, trên chiếc giá bày la liệt các loại đỉnh lô nguyên liệu. Thậm chí có vài loại Hàn Lập chưa bao giờ nhìn thấy.

Không đợi Hàn Lập mở mồn nói, lão giả kia đã vui vẻ nói trước:

""Vị tiểu hữu này chưa nhìn thấy bao giờ, chắc đây là lần đầu tiên tới nơi này! Cái địa phương quỷ quái này đích thực càng ngày càng ít người đến! Lão phu quen mặt tất cả những người hay đến đây, ngươi tuổi trẻ như vậy mà đã tới nơi này thật sự là tốt quá!" *Lão giả lắc đầu nói, trên mặt không khỏi hiện ra vài tia quái quỷ.*

Về phần Hần Lập cũng phát hiện ra Thiên nhãn thuật của mình đối với người này vô dụng, không thể nhìn ra tu vi của đối phương, khẳng định lão giả này ít nhất là cao thủ Trúc Cơ kỳ, hắn cũng không dám chậm trễ!

Vì vậy, vội vàng thi lễ nói: "Vãn bối ra mắt sư bá, sư điệt đúng là lần đầu tiên đến Nhạc Lộc điện, nhất định còn phải thỉnh giáo nhiều điều ở sư bá!" *Hàn Lập cúi người thi lễ nói.*

"Anh bạn nhỏ có gì không hiểu thì cứ hỏi ta. Mặt khác ta họ Hứa, cứ gọi là Hứa bá, hoặc Hứa lão là được, cũng đừng gọi là sư bá gì đó. Lão phu chẳng muốn nghe cái từ này!" *Lão giả vội vàng cải chính, dường như rất để ý chuyện xưng hô thì phải.*

"Vậy. vãn bối xin tuân mệnh!" *Hàn Lập do dự một chút rồi đáp ứng, trong lòng cũng thấy có đôi chút cổ quái.*

"Ừm, ngươi nói mục đích đến đây đi" *Lão giả họ Hứa hài lòng nói.*

"Vãn bối muốn tìm một ít sách vở liên quan đến cách điều chế đan dược, vãn bối rất muốn nghiên cứu cách luyện đan" *Hàn Lập lời nói rất uyển chuyển, hẳn không muốn người ta phải chú ý đến mình làm gì.*

"Luyện đan, các điều chế và sách vở? Thế thì đi theo cầu thang này mà lên" *Điều Hàn Lập lấy làm kinh ngạc chính là lão giả này dường như không quan tâm đến mục đích của hắn, mà lập tức lấy ra một lệnh bài sau đó vận pháp quyết. Trên mặt đất lập tức xuất hiện một thông đạo hướng lên nóc.*

Hàn Lập mừng rỡ, vội bước nhanh tới thông đạo, đang định đi lên lầu thì vị Hứa lão kia đột nhiên lộ vẻ xảo trá.

"Trên lầu hai muốn xem sách vở, thì thu phí một linh thạch một canh giờ, ngoài ra không được mang sách vở ra ngoài, muốn mang đi thì phải sao chép một cái khác rồi mang đi, muốn sao chép thu phí mỗi làn mười linh thạch".

Không đợi Hàn Lập kịp bước chân lên lầu hai thì vị Hứa lão sau lưng đã đọc ra điều kiện làm cho Hàn lập suýt chút nữa muốn mắng to mấy câu.

Thu phí như thế không phải quá cao sao. Không cần phải nói đến mười linh thạch một lần sao chép, chỉ tính đến đoạn canh giờ một linh thạch quả thật đủ cho các đệ tử phải dừng lại từ ngoài.

Phải biết rằng, một gã đệ tử năm thứ nhất phải thông qua các loại công tác, một năm giỏi lắm kiếm được hai ba mươi khối linh thạch mà thôi! Chưa kể tính đến việc mỗi ngày tu luyện đều tiêu hao một số lượng linh thạch nhất định, trên thực tế mỗi người giỏi lắm cũng chỉ còn vài khối linh thạch.

Thật sự khó mà chống đỡ nổi kiểu thu phí này của đối phương, tuyệt đối là bắt chẹt mà! Hàn Lập đối với lão già thái độ lập tức quay ngược một trăm tám mươi độ, không khỏi cảm thấy lão già này đúng là loại gian thương điển hình.

Hàn Lập mặc dù ánh mắt xuất hiện vài tia khác thường, nhưng cũng không thèm nói gì thêm với lão già, mà ngược lại cũng không quay đầu ném một khối linh thạch cho lão già, rồi đi nhanh lên lầu.

"Thú vi! Không bị tiền thu phí hù dọa cho sợ, xem ra đây đúng là tiểu tài chủ. Ha ha, xem bộ dáng phen này có thể giàu to rồi!" *Vị Hứa bá này thấy Hàn lập hào sảng thể, không khỏi cao hứng, hai mắt như đèn pha nhìn khỏa linh thạch trong tay, bất giác dùng sức lau vài cái, rồi lại nhìn lại, sắc mặt đầy vẻ ham tiền không thể nghi ngờ, so với bộ dáng lúc ban đầu khác nhau một trời một vực.*

Còn Hàn Lập lúc này nén nỗi buồn bực lấy lại tâm trạng bình tĩnh, sau đó mới cẩn thận đánh giá các vật phẩm tại lầu hai.

Trên này so với tưởng tượng hoàn toàn khác nhau, căn bản hắn vốn nghĩ trên này sẽ có vô sớ sách vở, hoặc các loại vật phẩm, *nhưng xem ra ngược loại hoàn toàn. Căn phòng này tuy không nhỏ nhưng đồ vật trong đó thực sự quá ít.*

Phía trên có hai cái giá sách, ngoài ra còn một cái bàn và một cái ghế, toàn bộ gia sản của căn phòng này chỉ có thế. Mà trên giá sách cũng chỉ có hai ba chục quyển sách cũ kỹ, trên bàn lưa thưa vài trúc giản rách nát, cùng với hai khối ngọc đồng nhìn không ra màu sắc.

"Sao lại nghèo nàn như vậy? Chẳng lẽ ta tới nhầm chỗ, nơi đây đâu đáng gọi là tàng thư bí các của tu tiên đại phái! Rõ ràng là một cái thư phòng rách nát của tú tài nghèo" *Hàn Lập bị cảng tượng trong phòng đả kích không nhẹ, nếu không phải úy kị Hứa lão kia pháp lực cao cường thì chắ đã nhẩy xuống lầu một chất vấn hắn một phen.*

Hít một hơi thật sâu, sau khi lấy lại bình tĩnh Hàn Lập tỉnh táo lại rồi đi tới giá sách phía trước tùy ý rút ra một quyển sách cẩn thận đứng xem.

"Thiên địa ngũ hành, Ngũ tạng đối ứng, Kim Châm thứ vị, còn có Hóa Tinh Sanh Nguyên…" *Quyển sách này hắn mới đọc vài câu lập tức thấy kinh ngạc, không khỏi chú ý đến tên sách bên ngoài.*

"Hoa thị kim châm bí thuật" *Năm chữ lớn hiện ra trong mắt Hàn Lập.*

Hàn Lập sắc mặt đúng là có chút khó coi, không phải sách này không ra gì, mà quyển sách này ghi loại bí pháp chữa bênh bằng kim châm thế gian hiếm có, thậm chí có thể nói là khởi tử hồi sinh, kích phát tiềm lực của người bệnh một cách kỳ diệu. Nhưng kim châm thuật và luyện đan có quan hệ gì? Điều làm hắn căm tức hơn chính là hắn sớm được xem qua quyển sách này ở chỗ Mặc đại phu, thậm chí có thể đọc thuộc lòng cả quyển. Đây rõ ràng là y thư nơi thế tục mà thôi, chẳng hiểu tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Liên tiếp các nghi vấn xuất hiện trong đầu Hàn Lập, làm cho hắn cảm thấy có một chút không giải thích được. Nhưng khi nhìn lướt qua tên của các quyển sách còn lại trên giá không khỏi cảm thấy *càng thêm không hay.*

Hàn Lập vội vàng đọc sơ qua một lượt các quyển sách trên giá, mỗi lần đọc thêm một quyển thì ánh mắt lại trở nên thâm trầm hơn một chút. Cuối cùng khi tất cả quyển sách trên kia đều đã xem qua, ánh mắt của Hàn Lập bây giờ như báo táp trong đêm tối vậy.

Hai mươi quyển sách kia khẳng định là không hề là luyện đan chi thư, tuyệt đối là y thuật cứu người. Đúng là các loại y thuật chữa trị đủ các chứng nan phương, ngoài ra còn có một quyển là tự thuật của cao thủ dùng độc, tất cả sách vở ở đây đúng là chỉ dùng trong thế tục mà thôi.

"Một canh giờ qua rồi, một là đi xuống hai là thêm một khối linh thạch nữa" *Hứa lão đột nhiên đứng dưới lầu lên tiếng.*

Hàn Lập nghe xong không khỏi thấy khó chịu, chỉ dựa vào đống sách vở này mà thu lịnh thạch sao? Bất quá lúc ánh mắt nhìn lên số vật phẩm trên bàn thì ngay lập tức lấy trong người ra một khỏa linh thạch rồi ra cầu thang đưa xuống.

"Lịnh thạch đã được thu, tiểu hữu cứ tiếp tục xem đi. Lão phu không quấy rầy nữa!" *Hứa lão dưới lầu cười hì hì nói.*

Hàn Lập không thèm để ý tới lão già, bởi vì hắn rất rõ ràng với dục vọng không che dấu của đối phương, hắn tự biết mình phải cung kính, mà trọng yếu nhất là tự mình phải móc ra linh thạch mang đến cho lão già kia.

Tuy nhiên Hàn Lập cũng không định tiêu phí thêm nữa, cho nên động tác lần này hắn lật xem trúc giản, ro ràng so với vừa rồi nhanh hơn rất nhiều, cũng chỉ xem lướt qua nội dung, chứ không hề đọc kỹ chi tiết.

Nóc nhà có một khỏa Thạc Đại nguyệt quang thạch tỏa ra ánh sáng màu trắng nhu hòa. Hàn Lập thần sắc khẩn trương lầm nhẩm đọc bên trong trúc giản. Sau khi đọc xong bên trong Hàn Lập trả trúc giản lại chỗ cũ thở một hơi dài.

Lần này trúc giản này quả thật có ghi lại một số cách điều chế đan *dược, cùng cách phối xứng đan dược tâm đắc. Nhưng đáng tiếc đây cũng chỉ có cách hướng dẫn một vài loại mà Hàn Lập thường ăn thay cơm như "*Hoàng Long Đan*" hay "*Kim Tủy Hoàn" thôi. Mà công hiệu của đám linh dược này đối với tầng mười một của Trường Xuân công đã mất đi tác dụng hoàn toàn rồi.

Cứ như vậy, Hàn Lập còn còn hy vọng duy nhất vào hai khối ngọc đồng, hy vọng bên trong có cái gì đó, để hắn hôm nay không đi tay không mà về.

------oOo------

Chương 155: Úc muộn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập cầm lấy một quả ngọc đồng khe khẽ vung lên, lộ ra bề mặt xanh mướt.

Hắn ngọc đồng áp vào trên trán, tâm thần chậm rãi chìm vào trong đó, một phương pháp luyện chế đan dược đột nhiên xuất hiện trước mắt, dĩ nhiên là phương pháp luyện chế Trúc Cơ đan mà Hàn Lập hằng mơ tưởng, từ nguyên liệu đến quá trình ngưng luyện thành đan như thế nào đều không thiếu, làm cho hắn vừa mừng vừa sợ.

Hắn trong khoảng thời gian ngắn cũng không xem các ngọc đồng khác, mà vội vàng dụng tâm thần xem qua một lần toàn bộ nội dung. Nhưng vừa xem lướt qua câu *"phải dùng tiên thiên chân hỏa để rèn luyện mới có thể thành đan"*, Hàn Lập ngây ngẩn cả người, có loại cảm giác hoàn toàn choáng váng.

Tiên thiên chân hỏa là đạo gia cương hỏa mà Trúc Cơ kỳ tu sĩ mới có, là người tu tiên sau khi Trúc Cơ trời sinh sẽ có một loại pháp năng cơ bản. Nó sẽ làm cho tu sĩ khi luyện khí uy lực sẽ tăng vọt, thậm chí sau này đến Kết đan kỳ, chân hỏa này sẽ biến thành tam vị chi hỏa trong truyền thuyết, có thể đốt sạch thiên hạ vạn vật.

Nhưng loại tiên thiên chân hỏa này, thì loại Luyện khí kỳ như Hàn Lập làm sao có thể xuất ra! Chỉ có sau khi Trúc Cơ hắn mới có thể vận dụng được.

Nhưng nếu như Trúc Cơ mới luyện thành Trúc cơ đan, mà luyện thành Trúc cơ đan lại không thể thiếu tiên thiên chân hỏa mà sau khi Trúc Cơ mới có, cứ như vậy là liên kết với nhau, không cách nào hóa giải đoợc thì làm sao mà hình thành.

Làm cho Hàn Lập buồn bực chính là loại suy nghĩ như đâm đầu vào tường này!

Tìm tu sĩ Trúc cơ kỳ để hỗ trợ luyện đan, cái này càng không được. Cái này chẳng khác nào là đem bí mật nói rõ cho đối phương biết, đến lúc đó chỉ sợ rằng ngoời mà mình mời đến trợ giúp, sau khi thành sẽ tiện tay lấy luôn cái mạng nhỏ của mình.

Hàn Lập đứng ở trước bàn tâm phiền ý loạn một hồi, mới đem ngọc đồng này rời khỏi trán, để lại chỗ cũ. Sau đó không yên lòng lại cầm một ngọc đồng khác, chà sát vài cái, lộ ra màu đỏ rực.

"Chuyện Trúc cơ đan, để sau này hãy tính! Trước tiên xem thử trong đây có nội dung gì cái đã, nói không chừng bên trong sẽ có đan dược linh diệu khác!" Hàn Lập cũng là người quyết đoán, lập tức đem chuyện Trúc cơ đan gạt sang một bên, lại đưa cái ngọc đồng màu đỏ lên, hy vọng có thể tìm được một sự bất ngờ nào khác.

"Định nhan đan", Hàn Lập tâm thần mới vừa nhập vào bên trong, thì ba chữ này đã hiện ra trong óc. Làm cho hắn nhất thời cảm thấy không ổn, nhưng Hàn Lập vẫn tự an ủi một phen *"Cái tên mặc dù như thế, nhưng hiệu quả của đan dược cũng không nhất định là như mình suy nghĩ, nói không chừng còn có hiệu quả gì khác!"*

Nhưng mấy câu kế tiếp, hoàn toàn đã đánh nát những hy vọng của Hàn Lập, *"có thể làm cho thanh xuân vĩnh trú, dung mạo trường tồn"* đây là miêu tả công hiệu của đan dược này, cũng không có bất kỳ tác dụng gì khác!

Hàn Lập giống như bị đóng đinh tại chỗ, đứng ở nơi đó không nhúc nhích, một câu cũng không nói. Nhưng trong lòng rốt cuộc cũng không áp chế được lửa giận, âm thầm mắng.

"Cái này rốt cuộc là tàng thư kiểu gì vậy, sao lại một chút cách điều chế cũng không có, chỉ toàn là những thứ tào lao, lại đi cất dấu ở đây! Cái gì mà Kim châm bí thuật, Định nhan đan gì gì đó, đối với người tu tiên làm gì có cái tác dụng quỷ quái gì, mà lại được trang trọng cất dấu tại chỗ này…"

Trong lúc Hàn Lập đang cảm giác được sự vô ích hão huyền, thì cái thanh âm đáng ghét kia lại truyền tới.

"Thời gian đã hết, nếu muốn tiếp tục nữa…"

"Xuống ngay!"

Hàn Lập lần này cũng không tính sẽ cho đối phương một khối linh thạch nữa, nên cầm lấy ngọc đồng có chứa phương pháp luyện chế Trúc cơ đan chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Nhưng mới vừa đi tới cửa cầu thang, hắn do dự một chút. Cảm giác được *"Định nhan đan"* kia mặc dù đối với việc trợ giúp tinh tiến pháp lực thì không có chút ảnh hưởng nào, nhưng tựa hồ cũng có thể đem cho các người tu tiên khác. Hơn nữa chủ yếu nhất chính là, Định nhan đan này cũng không cần đến tiên thiên chân hỏa, hắn có thể điều chế được.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập quay đầu chạy lại cái bàn, lấy chộp lấy ngọc đồng màu đỏ vào tay, lúc này mới bước nhanh về phía cầu thang lầu, đi xuống lầu.

"Thế nào, tiểu hữu! Có thu hoạch gì không?" Lão giả vừa thấy Hàn Lập xuống tới, lập tức trên mặt tươi cười hỏi, nhưng Hàn Lập nghe như thế lại có cảm giác rất là dối trá.

"Hứa lão, trên lầu thật sự là là nơi bổn môn cất giữ các bí phương điều chế đan dược sao? Sao lại toàn những thứ phế thải như vậy, không phải là còn có chỗ cất dấu khác chứ?" Hàn Lập đối với câu hỏi của lão giả cũng không để ý, ngược lại hỏi về nghi vấn từ nãy đến giờ, vẻ mặt buồn bực.

Lão giả thấy ánh mắt của Hàn Lập như thế, không khỏi hắc hắc cười gian.

"Từ khi lão phu ở nơi này tới nay, tiểu hữu cũng không phải là người đầu tiên có nghi vấn này. Cơ hồ người mới tới Nhạc Lộc điện, đến lầu này xem, đều sẽ hướng tới lão phu hỏi thăm về chuyện này. Bất quá phải biết được nguyên gốc của chuyện này…" Vị Hứa lão này cố ý nói dông dài, nhưng trong lời nói cũng

có ý làm rõ ràng việc này.

Đối phương làm ra vẻ mặt đòi tiền, thật sự làm cho Hàn Lập không biết nói gì. Người trước mắt đây đâu phải là một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, rõ ràng là một gian thương ở thế tục giá lâm nơi đây, làm ra bộ dáng hút máu người khác.

Lúc này, Hàn Lập cuối cùng hiểu rõ đối phương lúc đầu không cho gọi là sư bá, mà xưng hô tôn lão là có dụng ý. Cái này rõ ràng là nếu là trưởng bối sư môn, sẽ không tiện bắt chẹt, cho nên mới bày ra cái trò này.

Hàn Lập chân mày cau lại một chút, không nói hai lời, *"Bộp" "Bộp"* hai tiếng, đem hai ngọc đồng đặt ở trước bàn lão giả.

"Vãn bối nguyên là muốn đem hai ngọc đồng này phục chế, nhưng hôm nay linh thạch tựa hồ không đủ! Nói như vậy, vãn bối cũng chỉ tạm thời phục chế một cái, còn cái kia sẽ quay lại sau" Hàn Lập cũng đã lăn lộn tại thế tục khá lâu, cũng hơi phản kích một chút, để ngừa đối phương được nước lấn tới.

"Tiểu hữu muốn phục chế cả hai?" Hứa lão mừng rỡ, mở lớn hai mắt.

"Nguyên lúc đầu là vậy, nhưng vãn bối vẫn muốn biết đáp án của vấn đề vừa rồi, tựa hồ cũng chưa đủ!"

"Ha ha, tiểu hữu đã sảng khoái như vầy, vấn đề vừa rồi đương nhiên là miễn phí. Lão phu trước tiên phục chế cho tiểu hữu đã!" Lão giả cuống quít đem hai khối ngọc đồng cầm nơi tay, rồi lấy từ trên giá ở phía sau ra hai cái bạch ngọc đồng, vội vàng phục chế, bộ dáng sợ Hàn Lập đổi ý.

"Phục chế hoàn thành, cầm lấy đi!" Lão giả động tác nhanh nhẹn vô cùng, trong khi Hàn Lập trợn mắt há hốc mồm, đã đem ngọc đồng phục chế xong, sau đó đưa phục chế phẩm đến trước mặt Hàn Lập. Tiếp dùn một loại ánh mắt ngowi còn không nhanh đưa linh thạch, nhìn thẳng vào Hàn Lập.

Hàn Lập khóe miệng giật giật, muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng vẫn không nói ra khỏi miệng. Sau khi hơi trầm mặc một chút, liền lấy từ trong túi trữ vật ra hai mươi khối linh thạch cấp thấp, không nói tiếng nào đưa cho lão giả.

Lão giả vui vẻ ra mặt tiếp nhận lấy linh thạch này, nhất thời mừng rỡ không kịp ngậm miệng. Sau khi lão đem linh thạch kiểm qua kiểm lại ba bốn lần, mới chú ý tới Hàn Lập vẫn đang đứng ở một bên đợi câu trả lời của lão.

Lúc này, Hứa lão mới hai lòng đem linh thạch cất vào, dùng một loại ánh mắt như nhìn thấy đại tài chủ một lần nữa đánh giá Hàn Lập.

"Thật làm người không thể xem tướng mạo! Tiểu hữu thân gia có thể thâm hậu như thế, thật đúng là làm cho lão phu. Bất quá, lão phu mặc dù yêu tài, nhưng cũng là một lời ngàn vàng. Hôm nay tiểu hữu có vấn đề gì cứ nói ra, lão phu tuyệt đối sẽ làm cho tiểu hữu hài lòng mà về!" Lão giả sau khi đem ánh mắt thu hồi lại, lộ ra bộ dáng trịnh trọng nghiêm nghị nói.

Hàn Lập thoáng có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không chút khách khí yêu cầu trả lời vấn đề vừa rồi.

"Thật ra đáp án rất đơn giản, đại bộ phận cách điều chế đan dược sớm đã bị mất. Không chỉ có Hoàng Phong cốc chúng ta như thế, mà cả mấy môn phái khác, thậm chí cả tu tiên giới đều là tình cảnh như vậy!" Lão giả chậm rãi nói.

Hàn Lập nghe vậy giật mình, có chút khó hiểu nhìn lão giả.

"Thật ra tiểu hữu cứ tĩnh tâm suy nghĩ một chút sẽ hiểu rõ. Cách điều chế đan dược giá trị là gì? Đương nhiên là bởi vì có thể đem các loại thiên tài địa bảo tương ứng hóa thành đan dược để cho người tu tiên chúng ta dùng".

"Nhưng tiểu hữu không có nghĩ tới, thiên tài địa bảo trên đời này rất có hạn, hơn nữa mỗi loại cần phải có một thời gian rất dài cả trăm năm thậm chí cả ngàn năm mới thành. Mà số lượng người tu tiên không hề giảm bớt, thậm chí ngày càng gia tăng. Vì vậy, việc ghi lại cách điều chế cùng các loại nguyên liệu ngày càng thưa

thớt đi, thậm chí còn từ từ hoàn toàn diệt tuyệt. Đợi đến khi người của tu tiên giới chú ý đến vấn đề nghiêm trọng này, thì thiên tài địa bảo trên đời này sớm đã bị người ta đào bới không còn, chỉ có một số chỗ có chút đặc thù là còn lưu lại một chút, nhưng những chỗ này cho dù đối với người tu tiên mà nói, cũng là hung hiểm vô cùng, cực kỳ nguy hiểm".

"Cứ như vậy, các cách điều chế hoàn toàn không còn nguyên liệu, đã trở nên không còn giá trị, còn có ai coi trọng nữa? Lại trải qua một đoạn thời gian dài cùng với mấy lần tu tiên giới đại kiếp, các cách điều chế đan dược này cũng dần dần biến mất trong lịch sử, chỉ còn lại có vài loại. Mà Trúc Cơ đan chính là một trong số ít những loại may mắn còn tồn tại".

------oOo------

Chương 156: Địa phế chi hỏa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nghe lão giả nói nguyên do xong, ánh mắt trên mặt không thay đổi, đối với những lời này ra bộ dáng không thể phủ nhận. Sau khi nghe xong, khe khẽ gật đầu, cái gì cũng không nói, đưa tay cầm lấy ngọc đồng đã phục chế, xoay người đi về thông đạo.

"Tiểu hữu nếu muốn luyện đan, cần đan lô loại gì, ta sẽ tính rẻ cho?" Lão giả thấy Hàn Lập muốn rời đi, vội vàng ra bộ dáng muốn bán được hàng.

"Không cần, tạm thời không cần!" Hàn Lập không có quay đầu lại, chỉ khoát khoát tay, thản nhiên nói.

"Vậy thật sự là đáng tiếc. Đan lô của ta, chính là có thể nhiệt độ cao nhất của địa hỏa!" Hứa lão thấy sinh ý không thành, có chút tiếc nuối nói.

"Địa hỏa?" Hàn Lập vốn đang muốn đi tới thông đạo thân hình chợt ngừng lại.

"Địa phế chi hỏa chính là so với tiên thiên chân hỏa còn muốn lợi hại hơn vài phần" Lão giả thong thả nói.

"Luyện đan không phải nói cần tiên thiên chân hỏa sao! Địa hỏa này có thể thay thế để luyện đan không?" Hàn Lập tận lực bảo trì thanh âm tĩnh táo, nhưng trong lòng lại hết sức ksich động. Hắn biết, lối ra có thể giải quyết khốn cảnh luyện chế Trúc Cơ đan có lẽ đã tìm được rồi.

"Ha ha! Xem ra tiểu hữu đối với việc tu tiên giới sớm đã dùng địa hỏa thay thế cho tiên thiên chân hỏa để luyện đan, đúng là không hề hay biết! Bất quá, cái này cũng không có gì lớn, cơ bản về luyện đan ngươi cũng đã biết. Ta sẽ miễn phí cho tiểu hữu mà nói

một chút!" Lão giả thấy Hàn Lập tựa hồ đối với việc này rất chú ý, tinh thần chấn chỉnh, nhưng cố ý đem hai chữ miễn phí nhấn mạnh.

Hàn Lập làm sao mà nghe không hiểu ý tứ của đối phương, không khỏi cười khổ. Đối phương muốn nói rõ cho hắn, mặc dù nói là miễn phí cho hắn, nhưng nói một câu là miễn phí, nói bảy tám có còn miễn phí hay không, đó lại là chuyện khác.

Nhưng đây là vấn đề trọng đại, Hàn Lập cũng không muốn dây dưa.

Bởi vậy trực tiếp trở lại, không nghĩ ngợi gì nói: *"Chỉ cần Hứa lão nói rõ chuyện địa hỏa, ta sẽ lựa chọn mua cho lão một đan lô!"*

"Hắc hắc! Đan lô của ta tuyệt đối là thượng phẩm, nhất định sẽ làm tiểu hữu vừa lòng!" Hứa lão thấy mục đích đã thuận lợi mà đạt thành, không khỏi híp mắt nở nụ cười.

"Thật ra dùng tiên thiên chân hỏa để luyện đan, đã lâu rồi không còn dùng nữa! Tu tiên giới ngày nay luyện đan, đều là mượn địa phế chi hỏa tại chỗ huyền dương để rèn luyện đan dược. Bởi vì trước kia, tiền bối của chúng ta đã phát hiện, địa hỏa chẳng những có nhiệt đô cao hơn chân hỏa tinh thuần của tu sĩ, đặc biệt lại có thể kéo dài ổn định, so với cách dùng chân hỏa để luyện đan trước đây tỷ lệ thành công đề cao hơn rất nhiều, đồng thời đối với luyện khí mà nói cũng có hiệu quả tương tự. Cho nên chỉ cần môn phái tu tiên thậm chí các gia tộc tu tiên lớn có điều kiện, đều có huyền dương hỏa địa riêng của mình, để cho đệ tử của mình luyện đan, luyện khí. Cũng chỉ có những người thế cô sức yếu, không cách nào có được địa hỏa, mới dùng cái loại chân hỏa luyện đan có tỷ lệ thất bại rất cao đó" Lão giả lắc đầu nói.

"Vậy bổn môn ta có địa hỏa hay không? Hứa lão có biết ở nơi nào?" Hàn Lập tâm trạng vui mừng, cố nén sự hưng phấn trong lòng, tiếp tục hỏi tiếp vấn đề mấu chốt.

"Ha ha!

Lão giả vừa nghe Hàn Lập hỏi, không nhịn được cười ha hả, làm *cho Hàn Lập nhấp nháy hai mắt, có chút buồn bực!*

"Tiểu hữu lúc mới vừa vào Nhạc Lộc điện, có phải thấy có một thông đạo không có bất cứ dấu hiệu chỉ dẫn nào không, thông đạo đó chính là dẫn đến chỗ huyền dương hỏa địa, ở nơi này nộp ra linh thạch, là có thể mượn địa hỏa!" *Lão giả sau khi cười to, rốt cục nói rõ cho cho Hàn Lập biết.*

"Quả thật như thế?" *Hàn Lập không nhịn được lộ ra sắc mặt vui mừng, khóe miệng khẽ nhếch lên nói.*

"Lão phu chừng này tuổi, có thể lừa bịp vãn bối như ngươi sao?" *Hứa lão có chút bực bội nói.*

"Là vãn bối lỡ lời! Xin Hứa lão thứ lỗi!" *Hàn Lập cũng hiểu được đối phương cho dù tham tài, cũng không có khả năng tạo ra chuyện như vậy để dối gạt mình, rất thành khẩn mà nói.*

"Hừ, xem tiểu hữu tuổi còn trẻ, lão phu cũng tha thứ cho ngươi lần này!" *Lão giả thần sắc hòa hoãn lại, nhưng lập tức lại nghiêm mặt nói:* "Nhưng về giá cả mua đan lô, lão phu cũng sẽ không ưu đãi nữa".

Hàn Lập nghe vậy, nhất thời không khỏi có chút cười khổ, lão này thật đúng là thời khắc nào cũng không quên chiếm tiện nghi!

"Có phải là đan lô này hay không?" *Hàn Lập chỉ các đỉnh lô lớn nhỏ ở trên cái giá phía sau hỏi.*

"Đương nhiên là không phải, cái này cũng chỉ là những thứ bình thường, chỉ có thể luyện những đan dược cấp thấp mà thôi, làm sao có thể chịu nổi nhiệt độ của địa hỏa? Đan lô tinh phẩm chân chính, tất cả đều ở chỗ này!" *Lão giả khôi phục bản sắc gian thương, cười hì hì vỗ vỗ lên cái túi lớn ở bên hông của mình.*

Chỉ thấy lão hướng cái túi lên mặt đất rồi vỗ nhẹ một cái, lập tức một luồng thanh quang bắn ra, một loạt đan đỉnh cổ sắc cổ hương, hình dạng kỳ lạ xuất hiện trên mặt đất.

"Thế nào? Cái này đều là thượng phẩm đan lô lão phu cất dấu, mỗi một cái đều là tinh phẩm, tuyệt đối không phải hàng bình thường!" *Lão giả cầm lấy một cái đỉnh lô gần nhất, gõ nhẹ một cái, có chút đắc ý nói.*

"Đích xác không tệ!" *Đỉnh lô này vừa hiện ra, Hàn Lập đã cảm nhận được bản thân chúng phát ra linh khí nhè nhẹ, không khỏi ồ lên một tiếng.*

Nhưng thật ra làm cho hắn để ý, chính là cái túi vải trông không ra gì của đối phương, tuyệt đối là một món trữ vật cao cấp có dung lượng cực lớn, nếu không cũng không có khả năng chứa được một số lượng vật phẩm nhiều như vậy.

"Hắc hắc! Không phải lão phu tự khoa trương, đỉnh lô mà đại cao thủ luyện chế pháp khí, đến đệ tử cấp thấp của bổn môn đại bộ phận đều xuất ra từ tay của lão phu, những thứ này đều là tinh phẩm trong tinh phẩm!" *Lão giả thấy Hàn Lập có chút động dung, càng vui vẻ nói.*

Hàn Lập mỉm cười, cũng không mở miệng phản bác, chậm rãi đi tới bên cạnh cái đỉnh lô, cúi người bắt đầu lựa chọn.

"Đây là La Hầu đỉnh, có thể thu nạp ngọn lửa nhiệt độ cao, lại gia tăng khả năng thành đan dược, còn có thể…"

Mỗi khi Hàn Lập cầm lấy một cái đỉnh lô lên nhìn, vị Hứa lão này ở bên cạnh không ngừng khoa trương giới thiệu, hận không thể đem mỗi cái nói lên thành bảo vật trên trời dưới đất hiếm có, tựa hồ hắn mà không lập tức mua nó, thì chính là phí phạm với trời đất! Làm cho Hàn Lập cười khổ không thôi.

"Cái này đi!" *Hàn Lập sau khi kiểm tra qua một lần, trầm ngâm một hồi, chỉ vào một cái đỉnh lô màu bạc nhỏ nhắn, nói với lão giả.*

"Ha ha! Tiểu hữu nhãn quang thật là tốt, cái Ngân Ti đỉnh này tuyệt đối là tinh phẩm trong đan lô, là thượng phẩm pháp khí không có nhiều. Trong số đỉnh lô ta sở hữu, chính là bảo bối hạng nhất!" *Hứa lão thấy Hàn Lập chọn món nhỏ nhất này, thoáng có chút kinh ngạc, nhưng lập tức lấy lại thần sắc như thường, đem ngân đỉnh này hóa thành một đóa hoa, miệng khen ngợi không* *ngớt.*

"Cái này cùng với nhãn quan có quan hệ gì? Chỉ bất quá lo không gian túi trữ vật của mình có hạn, chỉ có thể chọn cái đỉnh này mà thôi!" *Hàn Lập nghe lão giả nói như vậy, lầm bầm thầm nói.*

Cuối cùng, sau khi một phen mặc cả với lão giả, Hàn Lập với giá ba mươi hai khối linh thạch cấp thấp, đã mua được vật này. Sau đó không chút do dự rời khỏi nơi này.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn tiếp xúc với Hứa lão, Hàn Lập đã hao phí năm mươi khối linh thạch, cho dù hắn cũng không phải là nghèo gì, những cũng rất là đau xót. Bởi vậy thật sự không muốn ở lại noiư này một giây phút nào nữa, cho dù đối phương rất nhiệt tình muốn tiếp tục giữ hắn lại.

Ra khỏi phòng của Hứa lão, Hàn Lập về lại đại sảnh có Truyền tống trận, nhưng cũng không có lập tức ra khỏi điện, mà là sau khi lưỡng lự một chút, đi dọc theo thông đạo không có biển báo gì mà vào.

Kết quả, ở cuối thông đạo xuất hiện một cái cửa đá thật lớn, trên cửa đá có hào quang ngũ sắc lưu động không ngừng, vừa nhìn đã biết được thi triển cấm pháp cực kỳ lợi hại, làm cho người ta không dám xem thường vọng động!

Mà bên cạnh cửa đá có một căn nhà đá nhỏ, bên có một người đang ngồi ngáp dài. Người này công pháp cơ sở cũng chỉ tới đỉnh tầng mà thôi, nhưng đối với Hàn Lập lộ ra bộ dáng ngạo nghễ không để ý tới, làm cho Hàn Lập trong lòng rất là khó chịu!

Nhưng Hàn Lập là người ra sao? Mặc dù trong lòng rất bực, nhưng mặt ngoài ánh mắt vẫn tự nhiên. Cho dù hỏi ba câu, đối phương cũng chỉ không tình nguyện trả lời một câu, nhưng cũng đã làm cho Hàn Lập hiểu rõ ràng tình hình nơi đây!

Sau đó, Hàn Lập tựa hồ không thèm để ý sự vô lễ của đối phương, rất lễ phép hướng tới đối phương cáo từ, rời khỏi nơi này. Nhưng không đợi hắn đi ra khỏi vài bước, đã nghe được thanh âm của người này.

"Một tên đệ tử cùng quỷ cấp thấp, cũng muốn học người ta luyện đan? Có phải đầu óc có vấn đề hay không, có nói cũng chỉ tổ đại gia ta tốn nước bọt!"

Hàn Lập sau khi nghe những lời này của đối phương, không chút khác thường, nhưng vẻ mặt khi quay lưng lại với người này lại lạnh lẽo như băng sương, trong mắt chợt lóe lên sát khí.

------oOo------

Chương 157: Mộ Dung huynh đệ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hần Lập ra khỏi Nhạc Lộc Điện hướng hai vị hồng y nhân cáo từ, sau đó sử dụng pháp khí nhắm hướng Bách Dược Viên bay đi.

Phi hành trên không trung, Hàn Lập vừa đi vừa nghĩ đến cách chế luyện Trúc Cơ Đan, mặt khác cúi đầu xuống dưới nhìn cảnh vật rừng núi vụt vụt trôi qua. Đột nhiên một tiếng nổ lớn từ dưới truyền đến làm cho hắn kinh hãi, không khỏi chú ý nhìn kỹ.

Chỉ thấy bên đỉnh một ngọn núi nhỏ phía dưới có mấy luồng điện quang chớp động, và mơ hồ như có tiếng hò reo truyền đến. Hàn Lập không nén nổi hiếu kỳ liền hạ pháp khí bay xuống chỗ phụ cận có tiếng hò reo vừa nãy.

"Mộ Dung huynh đệ, làm lại lần nữa cho chúng ta thưởng thức một chút đi!"

"Ta cũng là lần đầu tiên được chứng kiến lôi điện kinh người như thế!"

Vừa đi gần đến đỉnh núi, Hàn Lập đã nghe thấy thanh âm truyền đến, mà cái danh xưng Mộ Dung huynh đệ càng làm hắn giật mình.

"Dường như là đệ tử mới nhập môn hai huynh đệ thiên tài họ Mô Dung có lôi linh căn thì phải! Hơn nữa vừa nãy lại có tiếng nổ, chẳng lẽ đúng là huynh đệ bọn họ hiển lộ thân thủ?"

Lúc này hắn cũng đã nhìn rõ trên đỉnh núi có khoảng ba bốn mươi đệ tử đang đứng thành một vòng lớn, ở giữa thì có hai gã thiếu niên chừng hai mốt, hai hai tuổi đang hưng phấn nói cái gì đó.

Trên mặt đất lúc này có một cái lỗ đen thỉnh thoảng còn bốc lên một luồng khói xanh nhàn nhạt, một luồng gió thổi qua đưa khói đi phiêu tán khắp nơi.

Nhìn thấy tràng cảnh vừa rồi, Hàn Lập cũng liếc mắt nhìn đánh giá hai gã thiếu niên này. Chỉ thấy hai người này mi thanh mục tú, da dẻ trắng nõn, thập phần trẻ trung, nhưng trong ánh mắt cũng đầy vẻ nghịch ngợm.

Lúc này mọi người vây quanh đang khen ngợi hết lời, cho nên hai khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn đỏ bừng. Hai người cũng liếc nhìn nhau một cái rồi đồng thời niệm chú, trong tay từng trận điện quang chớp động rồi tận lực phát ra hai đạo thiểm điện đánh vào mặt đất. Lập tức trên mặt đất phát ra tiếng nổ đồng thời bạch mang chói mắt bay ra, trên mặt đất lại xuất hiện thêm hai lỗ sâu hoắm.

"Đây là Chưởng tâm lôi của Lôi thuộc tính? Bất luận là tiếng nổ hay uy lực đều không kém gì Hỏa đạn thuật, Băng Trùy thuật so với pháp lực của ta hơn nhiều lắm, Lôi hệ pháp thuật thật sự đáng được xưng là tối cường thực lực của pháp thuật" Hàn Lập trong lòng âm thầm sợ hãi than, đối với hai huynh đệ có dị linh căn này không khỏi cảm thấy hâm mộ.

Hiển nhiên không phải riêng Hàn Lập có tâm trạng này mà tất cả mọi người vây quanh đều nhìn hai người kia với ánh mắt hâm mộ, tự hận sao mình không được trời cao chiếu cố có được loại cực phẩm linh căn như thế.

Hai huynh đệ này nghe mọi người kêu gào được xem lần nữa, thì cũng cố gắng thi triển thêm vài lần lôi kích thuật, nhưng mà có vẻ lực bất tòng tâm rồi, dù sao tuổi bọn họ cũng còn quá nhỏ.

"Chỉ được thế thôi! Lôi linh căn uy lực bất quá chỉ như thế, ta xem ra cũng chẳng bằng Phong linh căn quả ta" Vào lúc này có một tiếng nói to từ đám người phía đối diện Hàn Lập vang lên, mọi người xung quanh không khỏi quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy một đôi thanh niên nam nửa sóng vai đứng cùng một chỗ. Nam thì anh tuấn ngời ngời, nữ thì đẹp như hoa như mộng.

Hẳn nhiên đây là một đôi tình lữ điển hình. Nam nhân kia vẻ mặt kiêu ngạo, dường như đối với Chương tâm Lôi của hai huynh đệ Mộ Dung có chút khinh thường. Còn nữ nhân bị mọi người nhìn chằm chằm như vậy không khỏi đỏ mặt ngượng ngùng, nhìn càng thêm kiều diễm.

"Nam nhân kia là ai? Thật cuồng ngạo!"

"Phong linh căn? Đây cũng là một loại dị linh căn mà! Chẳng lẽ nam tử kia cũng có dị linh căn?"

"Người này ta biết, hắn chính là Lục sư huynh, hắn cũng có phong linh căn, cũng là hảo thủ trong phong hệ pháp thuật, rất lợi hại".

"Cho dù hắn cũng có dị linh căn đi nữa, tại sao lại nói như vậy?"

"Có thể là ghen ghét chứ sao! Dù sao trước kia trong hàng đệ tử cũng chỉ có hắn là người có dị linh căn, nhưng hôm nay đột nhiên xuất hiện hai người so với hắn tư chất còn tốt hơn, đương nhiên là trong lòng thấy khó chịu rồi!"

"Cái gì? Như thế quả là nhỏ nhặt mà!"

"Hừm! Nói nhỏ thôi, đừng để hắn nghe thấy, hắn mà nghe thấy thì ngươi hẳn không xong rồi!"

Bởi vì thanh niên này xuất hiện, cho nên mọi người xung quanh cũng lập tức bàn luận, tựa hồ như ai cũng muốn biết người thanh niên này là loại gì.

"Hừ tiểu tử kia, ta cho các ngươi một chút kiến thức xem cái gì mới là dị linh căn!" Thanh niên nam tử thấy mọi người nghị luận như vậy, sắc mặt trầm xuống rồi bước lên vài bước ngạo nghễ nói:

"Hai ngươi cứ tự nhiên dùng lôi hệ phát thuật công kích, nếu ta lùi nửa bước, tự khắc ta sẽ dập đầu trước hai ngươi nhận tội.

Mộ Dung huynh đệ thấy vị Lục sư huynh này vô cớ khinh rẻ hai người bọn họ như thế, khuôn mặt tự nhiên cùng tức giận đến *trắng bệch.*

"Ngươi không tránh né?"

"Đương nhiên!"

"Cũng không sử dụng pháp khí?"

"Có thể?"

Hai huynh đệ không hổ là đồng bào huynh đệ, mỗi người một câu,câu nào cũng mang lại lợi ích cho mình, mà thanh niên kia căn bản cũng không để hai người vào mắt cho nên đối với điều kiện cũng không chút dị nghị.

"Tốt, hai huynh đệ ta sẽ cùng thỉnh giáo sư huynh rồi!" *Hai thiếu niên tức giận đồng thanh nói:*

"Lục sư huynh, ngươi làm như thế không việc gì chứ?" *Nữ nhân đứng bên cạnh cũng lấy làm lo lắng.*

"Hắc hắc! Đối phó với hai hài tử nhỏ bé này thì có gì phải lo lắng. Trần sư muội cứ yên tâm!" *Thanh niên kia cũng không thèm để ý dứt khoát nói. Sau đó quay ra đứng đối diện với hai huynh đệ Mộ Dung*

Hai thiếu niên liếc nhau một cái rồi đột nhiên cùng đồng thời ra tay, hai người cũng vung tay ra, một nắm tay nắm thành một khối, sau đó tay kia hướng lên trời, đồng thời cùng niệm một pháp chú giống nhau.

Thanh niên thấy tình cảnh như vậy cười lạnh một cái, rồi tiện tay thi triển một pháp thuật phòng ngự trên người, xung quanh người hắn xuất hiện một vùng hào quang màu xanh bảo vệ chắc chắn bên ngoài.

"Thiên lôi liên hoàn kích!"

Đồng bào huynh đệ rốt cục cũng niệm xong chú ngữ, sau đó hướng ngón tay về phía thanh niên kia. Trên bầu trời lập tức xuất hiện một đám mây đen lớn, giữa không trung một luồng bạch quang lóe lên. Một đạo thiểm điện thô tế theo hướng ngón tay phóng xuống, đánh thẳng vào vòng bảo hộ màu xanh kia. Một màn hào quang rung chuyển không thôi, làm cho thanh niên kia sắc mặt phải biến đổi, hiển nhiên đạo thiểm điện này uy lực vượt quá suy tính của hắn.

Nhưng luồng điện quang kia mới chỉ là bắt đầu thôi, đám mây đen to lớn trên không trung liên tục đánh xuống không ngừng, lam cho vòng bảo hộ không kịp hồi phục, phảng phất như sắp bị nghiền nát tới nơi.

Nam nhân kia thần sắc trở nên thâm trầm, đột nhiên hai tay hoa lên, sau đó gầm nhẹ một tiếng, đôi tay đặt lên vòng bảo hộ. Màn hào quang lập tức lóe lên thanh quang, chẳng những khôi phục lại như cũ mà dường như còn dầy hơn vài phần.

Mộ Dung huynh đệ tự nhiên cũng không chịu buông tha ưu thế vừa chiếm được. Lập tức hướng lên không trung niệm tất cả cá pháp quyết, làm cho đám mây đen mở rộng ra không ngừng. Đường kính của đám mây đen lập tức to ra thêm vài trượng nữa, các đạo thiểm điện cũng càng thêm dầy đặc, mãnh mẽ.

Đối mặt với thế công sắc bén của hai huynh đệ này, vị Lục sư huynh cũng nảy ra kinh sợ, có cảm giác đối phó không kịp. Hắn vạn phần không ngờ đối phương tuổi còn nhỏ mà nắm được liên hoàn Lôi thuật trung cấp, trong khoảng thời gian ngắn bị công kích liên tuc không cách nào chống đỡ, đành phải phản kích chính diện lại để giảm bớt uy lực của lôi điện.

Cứ như vậy, một mặt thanh niên kia chống lại luồng lôi điện, mặt khác thì gia cố vòng bảo hộ màu xanh. Tràng tỷ thí này đã trở nên ngoài dự đoán của mấy người tham chiến.

Theo lý thuyết mà nói, người chuyên công kích so với người chuyên phòng thủ thì đương nhiên người công kích sẽ chiếm tiện nghi hơn, tốn ít pháp lực hơn. Tuy nhiên Mộ Dung huynh đệ vừa rồi biểu diễn đã tiêu hao không ít pháp lực, mà thứ hai là vị Lục sư huynh này cũng có nhiều năm tu luyện hơn, cho nên pháp lực cũng tinh thuần, thâm hậu hơn nhiều so với hai kẻ mới nhập môn như bọn họ. Cho nên sau một hồi công kích liên tục hai huynh đệ Mộ Dung kia cũng rơi vào thế hạ phong.

Cuối cùng đám mây đen cũng chỉ phát ra thêm vài đạo lôi điện rồi tan biến mất. Hai thiếu niên kia cũng tiêu hao hết pháp lực đành dừng lôi kích lại.

------oOo------

Chương 158: Lam y nữ tử

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thanh niên thấy như vậy, bắt đầu hắc hắc cười lạnh.

"Nếu ta đã tiếp nhận công kích của các ngươi, vậy cũng phải nhận một lần công kích của ta chứ?" Đang nói chuyện, hắn đã đem vòng bảo hộ thu hồi, rồi chập hai tay lại, đột nhiên vung ra hai bên, một đạo loan đao ánh sáng xuất hiện ở hai tay.

"Thử Thanh Hồ trảm của ta đi!" Thanh niên âm trầm nói, tiếp theo hai đạo ánh sáng gào thét bay vụt về phía hai người.

Công kích của người này, làm cho những người vây xem kinh sợ hô lên. Vô luận là ai cũng nhìn ra, hiện tại Mộ Dung huynh đệ căn bản là không thể thi triển pháp thuật, càng không nói tới tiến hành phòng ngự.

Hai thiếu niên kinh hoảng, sau khi thất thố nhìn chung quanh, dứt khoát chia làm hai bên mà bỏ chạy, hướng vào đám đông mà chạy tới.

"Khai!" Thanh niên miệng đột nhiên quát.

Thanh Hồ đang phi hành đột nhiên theo tiếng quát, ở giữa không trung chia làm hai đoạn, được mỗi thanh niên dùng mỗi tay điều khiển một đoạn, chia làm hai đường tiếp tục đuổi đánh hai thiếu niên.

Nói đến cũng khéo, một gã thiếu niên trong đó nhìn ra Hàn Lập trong số những người vây xem có pháp lực xem như là thâm hậu nhất, cho nên không chút do dự chạy vội tới, làm cho Hàn Lập lúc này bị dọa đến giật mình.

Hàn Lập cũng không có chú ý định nào nhúng tay vào, hắn trong lòng biết thanh niên kia cho dù kiêu ngạo càn rỡ, cũng tuyệt không dám cả gan công khai thương tổn đến Mộ Dung huynh đệ, nhiều lắm là hù dọa bọn họ một phen mà thôi, bởi vậy cũng không nên xuất đầu lộ diện.

Huống chi thiếu niên này cũng xảo trá dị thường, rõ ràng là muốn đem hắn làm cái khiên đây mà! Hắn sao lại để cho đối phương được như ý, cho nên thân thể nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, người đã biến mất tại chỗ, làm cho thiếu niên kia nhảy dựng lên, tức giận oang oang mắng chửi, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục chạy trốn.

"Oành đùng đùng" một tiếng, hướng của một thiếu niên khác chạy trốn mặt đất run rẩy, sau đó tro bụi nổi lên bốn phía, cũng truyền đến tiếng mắng chửi của một vị nam tử, hiển nhiên có người không sáng suốt như Hàn Lập, không thoát khỏi bị làm tấm chắn sống.

Chỉ thấy sau khi tro bụi tiêu tán, trên bức tường cao dày ở đối diện, xuất hiện một vết bán nguyệt cao vài thước, mà mà sau bức tường có đứng một vị thanh niên thấp lùn cỡ hai mươi tuổi, sau lưng mang một thanh mộc quải kỳ quái, đang đỡ lấy bức tường mà mở miệng mắng to. Mà ở sau đó, có tên Mộ Dung thiếu niên đang đứng cười hì hì.

"Họ Lục kia, có ý tứ gì? Không phát hiện có những người khác ở chỗ này sao là lại còn công kích như vậy! Có phải định ngay cả ta cũng chém hay sao?" Thanh niên thấp lùn kinh sợ luôn miệng chất vấn.

Lục sư huynh hừ một tiếng, không để ý tới sự chất vấn của thanh niên thấp lùn, ngược lại âm trầm nghiêm mặt, toàn lực thao túng Thanh Hồ nhận, đột nhiên gia tốc truy kích thiếu niên ở phía bên Hàn Lập, cũng sắp thấy Thanh Hồ đến đúng là định lưu lại chút dấu vết trên người thiếu niên kia.

"Dừng tay!" Một thanh âm của con gái từ trên trời truyền đến, ngay sau đó một ngọn lửa hực hỡ thiêu đốt từ trên trời giáng xuống, đem Thanh Hồ đang đuổi sau lưng thiếu niên kia mà nuốt trọn đi, sau đó mới hóa thành một ngọn lửa, biến mất không thấy.

"Người nào? Là ai phá pháp thuật của ta?" Lục Tính thanh niên giận dữ, ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Chỉ thấy trên đầu mọi người, không biết từ khi nào một vị nữ tử áo lam dung nhan diễm lệ như tiên thiên, nữ tử này vóc người thon thả, mặc cung trang màu lam, tóc búi cao, khiến người ta nhìn thấy có cảm giác phiêu phiêu xuất trần.

"Thì ra là Niếp sư muội! Ta còn tworng là ai có pháp lực cao như vậy chứ!" Lục Tính thanh niên vốn đang bừng bừng tức giận, sau khi thấy lam y nữ tử, lập tức ánh mắt biến đổi, lễ độ hẳn lên, trở nên rất có phong độ.

"Lục sư huynh nể mặt tiểu muội, cuộc tỷ thí này chấm dứt được không?" Nữ tử cung trang chân đạp pháp khí, lãnh đạm nói.

"Ha ha, nếu là Niếp sư muội có ý như vậy, vi huynh đương nhiên là làm theo" Thanh niên mặt tươi cười nói.

Nữ tử cung trang gật đầu, cũng không nói gì nữa, trực tiếp từ trên bầu trời hạ xuống, hướng tới Mộ Dung huynh đệ mà đi đến.

"Niếp sư tỷ, người tới cũng thật kịp thời, nếu không chúng ta còn phải chịu khổ nhiều!" Thiếu niên vừa mới tránh được một kiếp, vừa thấy nữ tử áo lam lập tức vui vẻ ra mặt chạy tới. Mà một người khác cũng chỗ tường đất sụp đổ chạy tới.

"Sau khi trở về diện bích hối lỗi, không luyện thành công pháp tầng thứ chín, không cho phép ra ngoài" Nữ tử lãnh đạm nói, không mang theo một chút hỏa khí nào, cũng nhìn không ra một chút tâm tình dao động.

Mộ Dung huynh đệ nghe vậy, lập tức trở nên cúi đầu ủ rũ, đều gật đầu đáp ứng.

Nữ tử áo lam sau khi xử trí hai huynh đệ, quay đầu hướng tới vị thanh niên thấp lùn kia, đột nhiên cười nhẹ, làm cho vạn vật phụ cận trong phút chốc buồn bả thất sắc. Nàng khẻ nhếch đôi môi nói: *"Đa tạ sư huynh viện thủ, nếu không Mộ Dung sư đệ đã xảy ra việc ngoài ý muốn, tiểu muội sẽ phải thẹn với sư môn!"*

"Không, không có gì…"

Thanh niên thấp lùn được đối phương cười diễm lệ như vậy, liền cười *"hắc hắc"* một cách ngây ngốc mà trả lời.

Nam tử ở bốn phía sau khi thấy hắn được đãi ngộ đặc thù như vậy, đều không khỏi thầm chửi người này gặp may, rất hối hận mới vừa rồi người ra tay tại sao không phải là mình, bởi vậy ánh mắt ghen ghét cơ hồ như muốn băm người này thành trăm ngàn mảnh.

Lục Tính thanh niên thấy vậy, trong mắt lại càng lóe lên tia ác độc, chỉ là rất nhanh đã che dấu đi, vẫn bảo trì bộ dáng văn nhã, ngoại trừ nữ tử ở bên cạnh hắn, cùng với Hàn Lập ở một bên lạnh lùng quan sát ra, những người khác cũng chưa từng phát giác sự khác thường của hắn.

Mặc dù vị Trần sư muội kia cũng tính là thiên kiều bá mị, kiều diễm như hoa, nhưng so với nữ tử họ Niếp kia, thì có vẻ không bằng, bởi vậy vị Trần sư muội này khi nữ tử áo lam kia vừa hiện thân, như sợ vị Lục sư huynh kia bị mê hoặc, liền lập tức chạy tới bên cạnh Lục sư huynh, quàng lấy cánh tay của hắn, sau đó dùng ánh mắt thù địch nhìn đối phương.

Nữ tử áo lam tự nhiên cảm giác được đối phương bất thiện, nhưng cũng không thèm để ý, ngược lại khi dẫn Mộ Dung huynh đệ rời đi, như có như không liếc mắt nhìn Hàn Lập, sau đó bên tai Hàn Lập lập tức truyền đến thanh âm dễ nghe của nàng.

"Các hạ mặc dù pháp lực không kém, nhưng loại hành động này, tiểu nữ tử thật sự không cách nào tán đồng! Hy vọng lần sau khi gặp lại, sư đệ có thể có thay đổi".

Hàn Lập sau khi nghe xong lời nói của nữ tử áo lam, hơi nhíu mày. Xem ra cử động né tránh rất nhanh của hắn, đã bị đối phương hoàn toàn nhìn thấy, nên không lưu lại hảo cảm gì đối với nữ tử này, thậm chí có khi là phá hỏng ấn tượng ban đầu.

Bất quá, hắn cũng không phải là thánh nhân gì, biết rõ bị người lợi dụng mà không né xa, thì không phải là quá ngu ngốc sao? Thanh niên thấp lùn kia thật ra không có thiện tâm gì, chỉ là hôm nay bị gã họ Lục để ý tới, nói không chừng rớt gậy lúc nào không hay. Đến lúc đó, vị đại mỹ nữ này chẳng lẻ có thể vì hắn mà báo thù. Hàn Lập thầm nghĩ.

Không biết tại sao, Hàn Lập đối với loại đại mỹ nhân phong hoa tuyệt đại hết sức không có cảm tình, nhưng thật ra đối với những cô gái dễ chịu thì thuận mắt hơn nhiều. Bởi vậy vị niếp sư tỷ trong mắt có ấn tượng như thế nào, hắn cũng không chút nào cần, chỉ hy vọng đối phương càng ít chú ý đến mình càng tốt.

Lúc này, mấy người mỹ nữ áo lam đã không thấy tung tích, mà Lục sư huynh sau khi hung hăng trừng mắt nhìn thanh niên thấp lùn một cái, cũng với người nữ bên cạnh rời khỏi đỉnh núi. Vì vậy nhxng người còn lại thấy không còn náo nhiệt gì nữa, cũng tản mát đi.

Hàn Lập cũng rời khỏi nơi đây, một đường bay về Bách dược viên.

Vào trong phòng của mình, Hàn Lập lập tức gấp rút đem hai khối ngọc đồng ra, đem khối có phương pháp luyện chế Trúc Cơ đan ra, bắt đầu đọc từng chữ một.

Hàn Lập tâm thần mặc dù hoạt động, nhưng thần sắc vẫn bất động, cho đến mấy canh giờ sau, mới thở phào đem ngọc đồng thả xuống. Nhưng ngay sau đó lại lập tức chìm vào trong suy nghĩ.

Cả hồi lâu sau, hắn mới thở phào một tiếng, cau chân mày lại đi vào dược viên, bắt đầu đi vòng vòng xem hoa cỏ trong vườn, trong miệng lẩm bẩm thì thào:

"Thiên kết hoa, Hắc thược thảo, Kim tinh tham ba mươi mốt loại phụ dược cũng không tính là gì, những cái này trong dược viên tất cả đều có, chỉ là yêu cầu thời gian dài một chút, hỏa hậu cỡ vài trăm năm. Nhưng các loại thuốc chính Ngọc tủy chi, Tử hầu hoa, Thiên linh quả thì có chút phiền phức! Nơi này một gốc cũng không có, hơn nữa cũng chưa bao giờ nghe nói qua".

Hàn Lập trù trừ hồi lâu, cuối cùng quyết định tìm người để hỏi, người này tự nhiên không phải ai khác chính là lão đầu tinh thông dược lý!

------oOo------

Chương 159: Thiên địa linh dược

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập sau khi đã định chủ ý, thì bỏ ngọc đồng này xuống, cầm cái kia lên.

"Định nhan đan" chế tác thì đơn giản hơn Trúc Cơ đan nhiều, không cần dùng chân hỏa để luyện chế, nguyên liệu dược liệu cũng dễ tìm, đều là loại thường thấy.

Điều duy nhất làm cho hắn ngạc nhiên chính là, các dược liệu này dược tính đều phải ngoài ngàn năm, mới có thể làm ra Định nhan đan, cái này cũng khó trách chưa bao giờ nghe nói qua đan dược này. Dù sao đối với người tu tiên linh thảo ngàn năm, còn không không phải bảo bối hay sao, làm sao mà lãng phí chế tạo ra Định nhan đan không có chút tác dụng gì đối với tu vi, cái này cũng chẳng trách tại tu tiên giới chẳng mấy người biết về Định nhan đan.

Bất quá cái này đối với Hàn Lập mà nói căn bản không phải vấn đề gì, chỉ là thơi gian lâu hơn một chút mà thôi. Bởi vậy hắn quyết định, để đối phó về chuyện Trúc Cơ đan sau này, thì thử luyện chế một lô Định nhan đan để xem cách điều chế có chính xác hay không, có thể làm cho dung nhan của người ta thủy chung duy trì như tại thời điểm uống đan dược vào hay không.

Mà sáu bảy ngày sau đo khi lão đầu tới Bách dược viên lấy thuốc, Hàn Lập cũng không có che dấu, mà trực tiếp hỏi về chuyện ba loại kỳ dược trên.

"Ngọc tủy chi, Tử hầu thoại, Thiên linh quả?" Lão đầu chớp chớp mắt, hai con mắt nheo lại thành một đường.

"Hắc hắc! Xem ra sư điệt đã tìm hiểu cách điều chế Trúc Cơ đan,

cho nên mới hỏi thăm về ba loại chủ dược này! Bất quá, sư điệt! Chẳng lẻ ngươi vẫn thật muốn tự mình luyện đan sao?" Vị Mã sư bá này liếm liếm môi, dùng một loại ánh mắt ngươi thật không biết trời cao đất rộng mà nhìn Hàn Lập.

"Đương nhiên là không phải, không nhắc tới ba loại chủ dược vãn bối vẫn không hề hay biết, mà ngay cả mấy loại phụ dược mấy trăm năm, vãn bối làm sao tìm ra ở nơi này chứ? Trong vườn này, lâu năm nhất cũng chỉ có một cây Hóa long thảo trăm năm mà thôi! Dưới tình huống đó, sư điệt làm sao mà nghĩ đến việc luyện đan?" Hàn Lập làm sao mà có thể nói thật, chỉ lựa lời mà ứng phó.

"Nếu không định luyện đan, ngươi hỏi về ba loại kỳ dược để làm gì? Lão phu rất vội, cũng không rảnh để chuyện trò với ngươi!" Lão đầu nghiêm mặt, không quan tâm nói thẳng.

Đối với tính tình cổ quái của vị Mã sư bá này, Hàn Lập sớm đã đoán trước, cho nên cũng không gấp rút, ngược lại cười nói:

"Vãn bối chỉ là thấy ba loại chủ dược này, tên rất là kỳ lạ, hơn nữa cũng chưa bao giờ nghe người ta nói tới hình dáng cùng dược tính của nó, cho nên rất lấy làm kỳ, thuận miệng hỏi mà thôi. Mà càng khó hiểu hơn chính là, trong dược viên của sư bá sao lại một gốc của ba loại kỳ dược này cũng không có. Phải biết rằng loại dược phẩm trân quý như vậy, theo tính của sư bá, hẳn là cũng phải nghĩ tới gây giống mà trồng trong vườn mới đúng, chẳng lẻ những kỳ dược này rất khó trồng, ngay cả sư bá cũng không thể nuôi sống được?"

"Nói bậy, chẳng lẻ ngươi hoài nghi kỹ thuật của sư bá hay sao? Trong dược viên sở dĩ không có những loại đó, căn bản là không quan hệ đến kỹ thuật của Mã mỗ, mà là chúng nó đều là thiên địa linh khí biến ảo nên, là loại trời sinh mà tự lớn lên, ở đâu mà đi tìm được mầm mống? Hơn nữa cho dù tìm được, cũng bởi vì nơi mà chúng nó sinh trưởng vô cùng kỳ lạ, trong điều kiện bình thường không thể nào sinh trưởng được, cho dù cố công cũng là vô dụng, nếu không ngươi nghĩ rằng ta sẽ bỏ qua cho chúng sao?" Lão đầu bị Hàn Lập khích, không khỏi tức giận nói.

"Không có hạt giống? Điều này sao có thể!" Hàn Lập không khỏi ngạc nhiên nói.

"Hừ, sao lại không thể? Phải biết rằng loại này bên ngoài cơ hồ đã tuyệt tích, nhưng đối với người tu tiên có tác dụng lớn như vậy, nếu có thể nuôi trồng, các đại tiên phái chẳng phải đã sớm làm rồi sao, làm sao có thể để Trúc Cơ đan cứ mỗi năm lại giảm bớt như vậy?" Lão đầu trợn mắt liếc nhìn Hàn Lập, bực tức nói.

Hàn Lập bị đối phương nói một hồi, làm cho đáy lòng lạnh lẻo. Lục dịch có hiệu quả thúc dục sinh trưởng, nhưng nếu ngay cả mầm móng cơ bản nhất cũng không có, vậy làm sao mà sinh trưởng được? Chẳng lẽ không có cách nào sao!

"Nếu không có chuyện gì, ta đi trước! Hai tháng sau ta lại tới lấy thuốc" Vị Mã sư bá này không lưu ý đến vẻ mặt khác thường của Hàn Lập, xoay người chuẩn bị rời đi.

"Nhưng cứ mỗi mười năm là có thể có chủ dược xuất ra một lô Trúc Cơ đan, là từ đâu mà có, nếu như theo lời sư bá nói, chúng nó sinh trưởng trong hoàn cảnh kỳ lạ như vậy, thì làm sao mà biết được địa điểm sinh trưởng cố định!" Hàn Lập trong đầu chợt suy nghĩ xẹt qua, lại nghĩ tới vấn đề khác, nếu không có hạt giống, thì chẳng phải là vẫn có cây con sao! Vậy thì vẫn có thể nuôi dưỡng cho sinh trưởng được, vì vậy vội vàng hỏi tới.

"Xem ra sự tò mò của ngươi thật đúng là không nhỏ! Bất quá, ta khuyên ngươi dẹp bỏ cái ý nghĩ đó đi! ĐI đến những nơi quỷ quái đó để tìm ba loại kỳ dược, cái đó cùng với tự sát cũng không kém là bao nhiêu" Lão đầu đi cũng không quay đầu lại, sau khi lạnh lùng nói một câu như vậy, cũng không để ý tới mà bay đi.

Mà Hàn Lập bị bỏ lại đó ngơ ngác đứng tại chỗ, hồi lâu cũng không nhúc nhích một chút.

"Ba loại kỳ dược này, ta nhất định phải tìm được! Cho dù không nói cho ta biết, ta cũng không biết hỏi thăm từ người khác sao?" Hàn Lập ngửa mặt lên trời thở ra một hơi, chậm rãi lẩm bẩm.

Hàn Lập ở tại Hoàng Phong cốc cũng đã hai năm, ngoại trừ vị Mã sư bá này ra, những người khác mà hắn biết cũng chỉ có Vu chấp sự và Truyền công đệ tử Ngô Phong.

Vu chấp sự này lòng người quá thâm trầm, hơn nữa phi thường vì lợi, Hàn Lập cũng không thích có giao du với người này, cho nên người đầu tiên hắn tìm đến là vị Ngô Phong sư huynh kia. Nếu như từ nơi này mà không tìm được đầu mối gì, thì cũng chỉ có cách đến Nhạc Lộc điện tìm lão giả tham tài kia một chuyến, nói vậy hắn khẳng định là sẽ biết, bất quá cũng chỉ sợ là tránh không được hao tài!

Khi Hàn Lập đi tới Truyền công các dành cho các đệ tử cấp tháp, Ngô Phong vừa lúc đang giảng giải một số pháp thuật cấp thấp cho vài tên thiếu niên. Sau khi nhìn thấy Hàn Lập, chỉ khẽ có ý chào một chút, rồi vẫn tiếp tục công việc của mình.

Hàn Lập đối với cái này cũng không thèm để ý, hắn biết đối phương chỉ là đang chú tâm với trách nhiệm của mình, cũng không phải đối với hắn như thế.

Nhắc tới vị Ngô sư huynh này, Hàn Lập thật có vài phần kính nể. Mặc dù vị truyền công sư huynh này sau khi dùng Trúc Cơ đan, vẫn chỉ dừng lại ở đỉnh điểm của Luyện khí kỳ, không thể tiến vào Trúc Cơ kỳ, nhưng lĩnh ngộ đối với pháp thuật cấp thấp, thật sự là xuất thần nhập hóa, từ một suy ba, làm cho Hàn Lập than thở không thôi, cũng từ người này mà thu được lợi ích không nhỏ.

Nếu như chỉ là như thế, Hàn Lập cũng chỉ bất quá chỉ để tâm đến mà thôi, cũng sẽ không kính trọng như thế. Làm cho hắn kinh ngạc chính là, vị Ngô sư huynh này khi tiếp nhận chức trách truyền công, đối với các sư huynh đệ đến đây thỉnh giáo pháp thuật, tất cả đều tận tâm truyền thụ những gì mà mình lĩnh hội được, tựa hồ không có chút tàng tư nào, điều này cũng thật làm cho Hàn Lập giật mình không nhỏ.

Nói thật, ngay từ đầu Hàn Lập căn bản cũng không tin đối phương là người có phẩm chất như thế, còn tưởng rằng lại đụng phải một tên ngụy quân tử điển hình, chỉ là công phu biểu hiện đặc biệt tốt mà thôi, bởi vậy đối với người này cũng không lạnh không nhạt, kính nhi viễn chi.

Nhưng sau khi chân chính tiếp xúc hơn một năm, Hàn Lập từ cách người này đối xử với người ngoài, mới chính thức xác nhận đối phương không phải làm bộ, mà là thật tâm trợ giúp sư huynh đệ. Điều này làm cho Hàn Lập thực sự không biết nói gì.

Hắn mặc dù đối với cách làm của Ngô sư huynh cũng không biết nói gì, nhưng đối với nhân phẩm như vậy, quả thật không thể chê trách chỗ nào được. Bởi vậy cũng để tâm làm quen, hôm nay mặc dù cũng chưa tới bước chi giao, nhưng so với các đệ tử bình thường quan hệ cũng tốt hơn rất nhiều.

Bởi vậy, cũng ở một bên kiên nhẫn đợi.

Vị Ngô sư huynh này giảng giải thật cẩn thận, một *"Hỏa xà thuật"* sơ cấp bậc trung mà nói đi nói lại với hai người thật lâu, đồng thời làm thử mấy lần, để cho mấy người nọ có thể hiểu rõ.

Nói tới, ngũ hành pháp thuật của Hàn Lập, ngoại trừ mấy cái bắt đầu, các pháp thuật khác cũng chưa từng học qua, hai năm qua bất quá cũng chỉ là đem tất cả xâu chuỗi lại với nhau mà thôi!

Điều này làm cho Hàn Lập đối với tư chất của bản thân hoàn toàn thất vọng, đối với Trúc Cơ đan càng thêm cần thiết.

Mấy vị thiếu niên nọ rốt cục đã thỉnh giáo xong, cáo từ rời khỏi phòng, Ngô Phong lúc này mới hướng tới Hàn Lập mà cười hỏi:

"Hàn sư đệ, đã lâu không tới nơi này! Có phải quyết định bắt đầu học pháp thuật bậc trung rồi không?"

Hàn Lập nghe vậy cười khổ một chút, không có tinh thần nói:

"Sư huynh cũng không phải không biết tư chất của ta, học tập pháp thuật sươ cấp bậc thấp đã hao phí thời gian hai năm, còn học tới pháp thuật bậc trung, chẳng phải cũng phải mất bảy tám năm mới có thành tựu sao, ta thấy cứ từ từ mà tính!"

Ngô Phong nghe xong, thì cau mày lại có chút trách cứ nói:

"Sư đệ sao lại có thể chán nản như thế! Phải biết rằng tư chất kém một chút, nhưng cần cù có thể bổ khuyết, chỉ cần khổ tâm tu hành, cũng có thể có thành tích tốt".

------oOo------

Chương 160: Huyết cấm thí luyện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nghe xong biết đối phương xuất phát từ thiện ý mà khuyên bảo, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ đáp đại vài tiếng, sau một hồi nói chuyện, rốt cục mở miệng hỏi đến việc chủ dược của Trúc Cơ đan.

"Hàn sư đệ muốn biết xuất xứ của các linh dược như Ngọc tủy?" Ngô Phong kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy, sư huynh đã ở tại bổn môn nhiều năm như vậy, hẳn là biết được nhiều việc!" Hàn Lập rất kỳ vọng hỏi.

Ngô Phong nghe vậy, sau một hồi trầm ngâm, mới nói:

"Biết thì đương nhiên là biết, nhưng ta khuyên sư đệ hãy bỏ cái suy nghĩ đó đi! Nơi đó chẳng những nguy hiểm vô cùng, hơn nữa bình thường căn bản là không cách nào tới gần, chỉ tại thời gian đặc biệt, địa điểm đặc biệt mới có thể được trưởng bối sư môn trợ giúp mà tiến vào bên trong".

Mới đầu nghe đối phương nói biết được, Hàn Lập trong lòng vui mừng, nhưng những lời sau đó làm cho hắn lấy làm kinh hãi, vội vàng hỏi tới.

Mấy loại linh dược này, trước đây trong tu tiên giới vốn đã rất thưa thớt, những địa phương bình thường căn bản là không thấy tăm tích. Hiện tại chỗ duy nhất còn có thể tìm được chúng, cũng chỉ có cấm địa.

Nếu có thể bị người tu tiên gọi là cấm địa, chỗ này đương nhiên đều là cực độ nguy hiểm, phổ biến đều là những nơi hẻo lánh có hoàn cảnh ác liệt. Có một số là sào huyệt của yêu ma, phải một đường chém giết mới có thể tới được, cũng có nơi tồn tại một số thượng cổ cấm pháp, phải cố sức phá cấm, mới có hy vọng tiến vào bên trong.

Mà Hoàng Phong cốc tu tiên phái tại Việt quốc, chủ dược Trúc Cơ đan của những năm qua chính là xuất phát từ một cấm địa ở phía sau, đó đó bị phong chúc thuộc tính cổ cấm phong bế.

Cấm pháp nơi đó phi thường lợi hại, vốn lúc đầu với lực lượng của tu tiên phái bọn họ không có hy vọng mở ra. Nhưng sau không biết như thế nào lại bị người phát hiện, cấm pháp này cứ mỗi thời gian năm năm sẽ có năm ngày suy yếu, trong lúc này nếu có vài người tu sĩ Kết đan kỳ đồng loạt làm phép mạnh mẽ phá cấm, có thể tạm thời mở ra một thông lộ, nhưng số lượng người đi vào cũng hạn chế.

Nhưng lúc ấy khi thông lộ xuất hiện, các người tu tiên đều cố gắng đi vào, thì một việc ngoài ý muốn xuất hiện.

Những người tu tiên đạt Trúc Cơ đều bị một tầng cấm chế cổ quái chắn ở bên ngoài, mà người Luyện khí kỳ lại không hề trở ngại tiến vào bên trong, có thể thu thập được một số lượng lớn linh dược đem trở ra.

Phát hiện này lập tức chấn động cả tu tiên giới Việt quốc, vì vậy bảy đại tu tiên phái cứ mỗi năm năm, lại phái một nhóm đệ tử dưới Trúc cơ kỳ tiến vào cấm địa, để thu thập linh dược, đương nhiên chủ dược Trúc Cơ đan là quan trọng nhất.

Lúc đầu, các đệ tử tu tiên phái còn có thể thu nhặt không ai phạm ai, đều tự làm việc, đối với các đệ tử này mà nói, thực sự là chuyện tốt. Nhưng theo năm tháng không ngừng thu thập lục soát, linh dược bên trong cấm địa dần dần rất thưa thớt, các môn phái vì thế mà bắt đầu tranh chấp nhau, những va chạm lớn dần dần bắt đầu phát sinh. Tới mấy trăm năm trước, thậm chí có đệ tử vì tranh đấu mà mất mạng.

Đã động chạm đến nhân mạng, làm cho các đại phái đều hoàn toàn lộ mặt, dứt khoát là cá lớn nuốt cá bé, thiên địa bất nhân, cổ võ môn hạ đệ tử đi cướp đoạt của người khác, làm cho cấm địa nhuộm máu.

Kể từ đó, linh dược từ từ giảm bớt, mà tranh đoạt trong cấm địa càng ngày càng kịch liệt, càng tanh máu.

Tới gần trăm năm trước, bởi vì chém giết quá thảm khốc, đệ tử có thể từ trong cấm địa còn sống đi ra ba phần chỉ còn một, làm cho tinh nhuệ trong hàng đệ tử cấp thấp của các môn phái tổn thất không ít! Càng làm cho các đệ tử các phái gọi đi tới cấm địa là *"Huyết cấm thí luyện"*, đều bắt đầu tránh né không đi, thậm chí có lần xuất hiện một lần xấu hổ là không một người nào nguyện ý đi vào.

Về phần cưỡng ép bắt đi, đương nhiên là càng không được.

Bởi vì nếu đệ tử không thật tâm muốn tiến vào cấm địa tìm thuốc, hắn sẽ làm qua loa cho xong việc, tám chín phần mười là sẽ tìm một chỗ để trốn, đợi thời gian đến sẽ bình yên đi ra.

Chuyện như vậy không phải là chưa từng xuất hiện qua, làm cho thượng tầng trong phái của bọn họ tức giận thất khiếu bốc khói, nhưng cũng không thể tránh được. Dù sao người ta vốn không muốn đi, là ngươi bắt người ta đi vào chỗ nguy hiểm, thì làm sao có thể chỉ trích cái gì!

Vì vậy, tại Việt quốc các phái đối với linh dược càng thêm cần, nhưng đệ tử tự nguyện mạo hiểm cũng không có mấy, các môn phái cũng bắt đầu dùng trọng thưởng để chiêu mộ đệ tử đi vào cấm địa, có thể từ trong cấm địa đem linh dược ra thì trọng thưởng càng hậu hĩnh.

Các môn phái khác không nói, chỉ nói tới bản thân Hoàng Phong cốc!

Từ mấy lần đầu, trong môn phái đã quy định rõ, chỉ cần đệ tử tham gia báo danh, sẽ được ban thưởng một khối linh thạch bậc trung cùng một món linh khí để cổ vũ.

Nhưng thật có thể từ trong cấm địa thật có thể đem được linh dược ra, trong môn phái sẽ tùy theo số lượng và chất lượng mà trọng tưởng! Từ linh thạch đến pháp khí, linh đan cái gì cần có đều có, thậm chí còn có thể thưởng Trúc Cơ đan cực kỳ quý hiếm của bổn môn, cái này đủ để làm cho các đệ tử cấp thấp liều mạng.

Trọng thưởng như vậy, quả nhiên đã tạo nên một lần báo danh mãnh liệt trong tu tiên phái, nhưng tình hình như vậy cũng chỉ bất quá duy trì trong hai ba lần ngắn ngủn, rồi lại hoàn toàn ít ỏi trở lại.

Thực tế tanh máu làm cho chúng đệ tử thanh tỉnh ra, có trọng thưởng cũng không có mạng mà hưởng!

Bởi vì dưới sự kích thích của trọng thưởng, có thể sinh tồn trong sự tranh đoạt tại cấm địa ba phần chỉ còn một, nhưng được trọng thưởng sau khi có thể ra khỏi Huyết cấm thí luyện thì một phần bốn cũng không tới, trong số đệ tử còn sống, có thể được linh dược thì càng ít hơn nữa, đại bộ phận ngoại trừ một thân trọng thương ra, căn bản là không có thu hoạch gì, chứ đừng nói gì đến chuyện được Trúc Cơ đan.

Mà Hàn Lập chính là ở dưới tình hình đó, hướng tới Ngô Phong mà hỏi về xuất xứ của linh dược.

Sau khi nghe xong những lời đối phương nói, Hàn Lập trong lòng chỉ có sự buồn bực!

Không nghĩ tới, thu thập dược liệu lại phải đi tới cấm địa gì đó, phải cùng với các đệ tử môn phái khác mà tiến hành chém giết, phải thắng đến cuối cùng mới có thể thoát thân đi ra. Hơn nữa tỉ lệ may mắn còn sinh tồn là thấp đến kinh người, chỉ có chưa tới một phần bốn số nhân tài là có thể ra khỏi *"Huyết cấm thí luyện"* này.

Sự nguy hiểm là quá lớn! Hắn cũng không phải là cao thủ gì, trong hàng đệ tử cấp thấp tại Hoàng Phong cốc, cũng chỉ xếp hạng trung đẳng mà thôi.

Cho nên không có pháp lực cao thâm, cũng không nắm giữ pháp thuật cực mạnh, chỉ dựa vào vài món pháp khí coi như không tệ này thì chẳng phải là đầu óc có vấn đề sao.

Cho nên dù thế nào, thì Hàn Lập cũng sẽ không cho rằng mình có thể trở thành người trong số một phần tư còn sống sót đó.

Vì vậy dưới sự tức giận, hắn không khỏi hỏi Ngô Phong: Tại sao các tiên phái không thể ước thúc đệ tử cùng phân chia linh dược công bằng? Phải biết rằng dù sao cũng là cùng luyện chế Trúc Cơ đan, vậy cần gì phải trở mặt kết oán cừu như vậy?

Kết quả Ngô Phong nghe xong, lập tức cười khổ hồi đáp:

"Sư đệ không biết, cho dù cùng luyện chế Trúc Cơ đan, nhưng khi phân phối đan dược thì lại phân chia có các phái như thế nào đây. Dưới tình hình này, có thể nào ngăn cản được các môn phái liều mạng tranh đoạt linh dược được đây?"

Hàn Lập nghe xong hồi lâu không nói gì.

Cuối cùng, hắn tâm sự đầy mình, sau khi hỏi biết *"Huyết cấm thí luyện"* nửa năm sau, thì sau khi Ngô sư huynh dặn dò đã rời khỏi Truyền công các, về lại Bách dược viên.

Trong mấy ngày kế tiếp, Hàn Lập cả ngày cũng chỉ nghĩ tới việc này, phân tích lợi hại cùng hung hiểm trong đó, cố gắng để cho bản thân đưa ra một lựa chọn sáng suốt.

Rất hiển nhiên tại Việt quốc này, ngoại trừ tại cấm địa này, thì cũng không còn nơi nào có thể tìm được ba loại linh dược này, nếu không thì thất đại tiên phái cũng không cần cứ mỗi năm năm lại một lần đổ máu, để cho bản thân tự mình yếu đi.

Hàn Lập nếu như không muốn mạo hiểm, thì cũng chỉ có hy vọng tại Việt quốc ngoại trừ chỗ này thì còn có thể có nơi khác tìm được linh dược, nếu không Trúc Cơ đã hoàn toàn vô vọng, trăm năm sau cũng sẽ trở thành một đống xương trắng. Bất quá cẩn thận nghĩ lại, đối với việc đi tìm linh dược càng thêm mong manh vô cùng, căn bản một chút hy vọng cũng không có.

Nhưng nếu như thật tham gia *"Huyết cấm thí luyện"*, bốn phần thì hết ba phần tử vong tỷ lệ quả thật quá lớn! Khả năng hắn mất mạng cũng là cao vô cùng! Cái này quả thật làm cho Hàn Lập thực sự là khó nghĩ!

------oOo------

Chương 161: Phường thị

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trải qua mấy đêm mất ngủ, Hàn Lập đối với việc bảo vệ bản thân nhưng từ bỏ con đường tiên đạo cùng mạo hiểm để Trúc Cơ thành công, cũng dần dần có xu hướng nghiêng về lựa chọn sau, dù sao hắn cũng không cam lòng cứ như thế này cả đời!

Nhưng hắn trời sinh tính cẩn thận, trước khi quyết tâm vẫn đến Nhạc Lộc điện một chuyến. Từ miệng lão giả tham tài nọ, một lần nữa xác nhận sự việc ngoài cấm địa ra không còn nơi nào có thiên địa linh dược cùng với sự thảm thiết của Huyết sắc thí luyện là sự thật, điều này làm cho hắn hoàn toàn từ bỏ hy vọng vào sự may mắn.

Nếu đã hiểu rõ căn bản không có đường lui, Hàn Lập rốt hạ quyết tâm phải đánh cuộc tham gia Huyết cấm thí luyện một phen. Không phải thành công tìm được linh dược để Trúc Cơ thành công, thì sẽ bỏ mình tại nơi đây!

Sau khi đã xác định rõ ràng cửa ải sinh tử này, Hàn Lập nửa năm sau đó bắt đầu chuẩn bị để đi vào cấm địa. Hắn muốn trong khoảng thời gian ngắn này, làm cho thực lực bản thân cao hơn một tầng, để cho cơ hội sinh tồn cao hơn một chút.

Trường Xuân công tầng mười một không có đan dược phụ trợ, đúng là không có khả năng đột phá. Nếu muốn tăng cường thực lực, hắn có chủ ý tăng cường thêm vài loại pháp thuật mới cùng với phù lục, pháp khí có uy lực mạnh.

Pháp thuật mới hoàn hảo mà nói, Ngô sư huynh sẽ không cự tuyệt truyền thụ. Bất quá bằng với tư chất của hắn, chỉ với nửa năm như vậy cũng chỉ học thêm được hai loại sơ cấp pháp thuật bậc thấp, hoặc miễn cưỡng nắm giữ một loại pháp thuật sơ cấp bậc trung, về phần pháp thuật bậc cao thì đó là chuyện cũng không nên nghĩ tới. Bởi vậy cách để tăng thực lực lên nhanh nhất, chính là phù lục cùng pháp khí.

Nhắc tới pháp khí, Hàn Lập hôm nay thật cũng có một chút. Nhưng trong đó có tác dụng lớn, ngoại trừ đích viên hoàn cùng tiểu kỳ do vị Diệp sư thúc kia cấp cho, cũng chỉ có hai món thu hoạch được trên người của hai người áo vàng đuổi giết hắn nhưng cũng chưa từng sử dụng qua, nhưng chỉ có trường đao hóa dây thừng, cùng với hồ lô phun ra cầu lửa là có thể tự động công kích.

Về phần Liệt Dương kiếm Lãnh Nguyệt đao nhận khi nhập môn, cũng chỉ là đao kiếm pháp khí cấp thấp nhất có mang theo chút lửa cùng hàn khí công kích, căn bản không cách nào đem ra dùng được.

Mà tại phù lục, Hàn Lập vốn lúc đầu rất là thiếu. Nhưng may mắn vị Diệp sư thúc kia cũng cho hắn khá nhiều, nhưng ngoại trừ về số lượng ra thì chất lượng cũng là một vấn đề, thật đúng là chỉ có hơn mười lá phù lục sơ cấp bậc trung cùng hai phù lục bậc cao, làm cho hắn cũng lo lắng không ít.

Mặt khác Hàn Lập cho đến nay vẫn chưa hiểu rõ được cái phù lục có vẽ hình thanh kiếm nhỏ. Cái này được người áo vàng bị hắn chém chết gọi là phù bảo gì đó, hẳn là vật phẩm có lai lịch rất lớn. Chỉ là đây là tang vật, hắn cũng không dám để cho người khác biết phù lục này, chỉ là âm thầm để tâm đối với hai chữ phù bảo, tìm cơ hội thích hợp, thì hỏi thăm người khác.

Đương nhiên đối với *"Huyết cấm thí luyện"* mà nói, những vật như vậy khẳng đinh là không thể thiếu, cho nên Hàn Lập lên kế hoạch rời sơn môn một chuyến, đến phường thị ở sơn mạch phụ cận, để tìm mua một ít pháp khí cùng phù lục cao cấp.

Bất quá, không có một lượng lớn linh thạch làm hậu thuẫn, thì khẳng định là khong thể mua bán như ý được.

Mặc dù linh thạch này, hiện tại đối với Hàn Lập thì cũng có thể bỏ ra được, nhưng ngày sau đối với việc đi đến cấm địa, linh thạch này cũng là vật trọng yếu để bảo vệ tính mạng, nên hắn không muốn phí phạm.

Hàn Lập nghĩ đi nghĩ lại, quyết định đem đi một số dược thảo trân quý ngàn năm, dùng để đổi lấy linh thạch hoặc là giao dịch.

Nhưng thật ra điều phối Định nhan đan, hẳn là một lựa chọn tốt, giá trị nói không chừng còn lớn hơn nữa, nhưng dược liệu cần thiết để điều chế ra thật sự là nhiều, cũng không đủ thời gian để điều chế, cho nên cũng chỉ có thể trực tiếp đem dược liệu đi đổi mà thôi.

Nhưng vì không muốn để cho những người khác trong phái biết, Hàn Lập cũng chỉ là âm thầm quyết định chỉ bán cho người bên ngoài, quyết không giao dịch với người trong phái, để tránh không gây ra những sự chú ý bất lợi không cần thiết.

Vì vậy, Hàn Lập trong lòng đã có chủ trương, bắt đầu vào việc.

Hắn trước tiên từ Ngô Phong, trong số cáo pháp thuật sơ cấp bậc trung chọn ra *"Liễm khí thuật"* thực dụng nhất. Đây là một loại pháp thuật phụ trợ bậc trung hoàn toàn kháng lại Thiên nhãn thuật, chỉ cần sau khi thi triển thuật này sẽ không bị đối phương dùng mắt thường thấy được, cũng hoàn toàn có thể thu liễm linh khí của bản thân, với mục đích ẩn thân.

Đương nhiên, pháp thuật này đối với tu sĩ Trúc Cơ kỳ khẳng định không có tác dụng gì, nhưng lại là một thủ đoạn đối phó với người tu tiên Luyện khí kỳ, có thể nói là thực dung hơn Ẩn nặc thuật nhiều.

Bất quá Hàn Lập sở dĩ không chọn pháp thuật công kích hay phòng ngự gì khác, tất cả đều là do hắn rút ra từ thực chiến của bản thân mà đưa ra quyết định.

Bởi vì lần trước chém giết với người tu tiên, khiến cho hắn phát hiện, người tu tiên khi chiến đấu có thể có cơ hội chính thức niệm quyết thi triển pháp thuật bậc trung thực sự là quá ít, mà các loại pháp thuật bậc thấp cùng với pháp khí, phù lục có thời gian làm phép ngắn nhất lại là thủ đoạn có thể nhanh chóng triển khai thế công hoặc phòng ngự nhất, cho nên muốn khi tranh đấu sử dụng pháp thuật bậc trung, dùng phù lục là tương đối thực tế nhất.

Đương nhiên, nếu có đồng bọn giúp để tranh thủ thời gian làm phép, thì đó lại là chuyện khác.

Hàn Lập đối với kỹ thuật cùng khẩu quyết tu luyện, sau khi từ Ngô Phong đã hỏi rõ ràng chi tiết, thì bắt đầu toàn tâm luyện tập. Bất quá pháp thuật bậc trung Liễm khí thuật này tuyệt đối là hoàn toàn khác với các pháp thuật phụ trợ như *"Ngự phong quyết" "Ẩn nặc thuật"* trước đây, tu luyện nó hết sức khó khăn, xem ra trong nửa năm có thể hoàn toàn nắm giữ được thuật này cũng là một sự khiêu chiến không nhỏ.

Cứ như vậy, Hàn Lập ban ngày khổ tu *"Liễm khí thuật"*, ban đêm dùng lục dịch chuyên tâm nuôi dưỡng các loại linh thảo. Hơn nữa vì phòng ngừa vị Mã sư bá kia phát hiện các thảo dược này, hắn đợi sau khi kỳ đối phương đã tới lấy thuốc mới tiến hành nuôi dưỡng, lúc này thuốc trong vườn cũng rất ít. Dù sao thảo dược ngàn năm, mùi hương tỏa ra cũng rất khác biệt.

Nhưng may mắn chính là, vị Mã sư bá mỗi khi đến thu dược liệu cũng không có ở lâu, mỗi lần đều là vội vã đến rồi lại vội vã đi, tựa hồ thủy chung lúc nào cũng vội vã, cũng không biết rốt cuộc là vội vã là vì cái gì?

Đối phương đang làm những gì, Hàn Lập cũng không có hứng thú biết, đối với hắn mà nói Mã sư bá có thể cứ vội vã đi như vậy là tốt nhất, như vậy mới không can thiệp vào việc của hắn, để cho hắn hoàn thành đại kế của bản thân.

Khi Hàn Lập đã sơ bộ nắm được *"Liễm khí thuật"*, thì đã hơn bốn tháng.

Mà hắn rốt cục đã nuôi dưỡng được linh dược hai ngàn năm, tin tưởng đối với tu tiên giới hiện tại linh dược trăm năm còn khó kiếm, thì bọn chúng sẽ mang đến cho phường thị của Hoàng Phong cốc một sự ngạc nhiên nho nhỏ.

Hàn Lập báo với Vu chấp sự có chút quen biết của Bách ky đường, để xin lênh bài được phép ra ngoài sơn môn.

Đệ tử của Hoàng phong cốc thật ra hàng năm đều có thể có cơ hội một lần ra ngoài một lần, chỉ là người tu tiên ai cũng không muốn lãng phí thời gian để ra ngoài, cho nên đệ tử chính thức xin ra ngoài cũng không có mấy.

Nói đến Hàn Lập sau khi ra khỏi cấm chế đại trận của sơn môn, thì lập tức thẳng hướng Đông Bắc mà bay thẳng đến phường thị.

Nói đến, phường thị của Hoàng Phong cốc cũng có danh tiếng, có thể sánh bằng không ít phường thị hưng vượng của các môn phái khác.

Đó là bởi vì Thái Nhạc sơn vị trí tại Kiến châu phía bắc diện rất gần Nguyên Vũ quốc, hơn nữa tu tiên giới của Nguyên Vũ quốc cùng tu tiên giới Việt quốc cũng không có đối địch, cho nên tại phường thị của Hoàng Phong cốc vẫn thường xuyên xuất hiện người tu tiên của Nguyên Vũ quốc tới đây giao dịch vật phẩm, làm cho nơi này có rất nhiều vật phẩm đặc thù mà Việt quốc không có. Cái này cũng không thể không nói là một sự hấp dẫn, làm cho rất nhiều tán tu cùng người của gia tộc tu tiên nghe danh mà đến.

Phường thị này ở phía Đông Bắc của Thái Nhạc sơn, cho nên Hàn Lập bay khá lâu mới tới được.

Sau lúc hạ xuống tại phụ cận, Hàn Lập cũng không có lập tức đi tới, mà thay một cái áo màu xám, rồi đem cất dấu hết tất cả những vật phẩm có thể nhận ra là người của Hoàng Phong cốc, làm cho hắn thoạt nhìn chỉ là một người tu tiên bình thường, lúc này mới đi vào phường thị.

Dựa theo thường quy của tu tiên giới, trong vòng năm dặm tại phường thị người tu tiên không được bay trên bầu trời, cho nên Hàn Lập trên đường đi cũng gặp không ít người cũng đang vội vã đi tới, trong đó có mấy người trang phục rất kỳ lạ, làm cho Hàn Lập không khỏi hoài nghi bọn họ chính là người tu tiên của Nguyên Vũ quốc. Như thế xem ra, phường thị này nhân khí thật đúng là không tệ.

Hàn Lập trong lòng còn đang suy tư, thì đã đến trước lối vào của phường thị.

------oOo------

Chương 162: Vạn Bảo lâu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phường thị của Hoàng phong cốc thoạt nhìn rất giống Thanh Ngưu trấn quê hương của Hàn Lập, cả khu cũng chỉ có một con đường mà thôi, đường phố theo hướng Nam Bắc, đoạn phía nam có xây mấy chục căn nhà lớn nhỏ, những công trình này hoặc cao hoặc thấp, có khi là nhà lầu, có khi chỉ là căn nhà nhỏ mà thôi, thật là nhấp nhô không đều.

Đây đều là sản nghiệp của Hoàng phong cốc, nhưng chỉ có chưa tới một nửa là còn do đệ tử Hoàng phong cốc tự mình trông nom, hơn phân nửa kia thì cho các gia tộc tu tiên và tán tu thuê buôn bán hàng năm ở đây. Trong đó đại bộ phận đều là cửa hàng mua bán nguyên liệu, phù lục, cùng với pháp khí, cũng có một gian Ngũ hành thư điếm chuyên môn bán pháp quyết sơ cấp, với hai gian tửu lầu và khách sạn làm nơi mọi người ăn uống sinh hoạt hàng ngày.

Cả khu chợ ngoại trừ một số ít chấp sự đệ tử cấp thấp này ra, còn có một số lượng cao thủ Trúc cơ kỳ nhất định trú quanh năm ở đây, để duy trì trật tự của phố phường này, phòng ngừa có người làm loạn.

Mà cuối con đường phía bắc, thì lại trống trơn, là đặc biệt để lại cho người tu tiên tạm thời bày hàng bán. Chỉ cần giao cho đệ tử Hoàng phong cốc quản lý nơi này một khối linh thạch cấp thấp, người ngoài đã có thể bày hàng bán tại chỗ trống hai bên cả ngày mà không chịu bất cứ quấy nhiễu gì, thậm chí trong lúc bán hàng còn có thể được sự bảo vệ của những đệ tử này, không cần sợ có kẻ thù nhân cơ hội trả thù.

Có những biện pháp này hỗ trợ người tu tiên bên ngoài tới đây buôn bán, hơn nữa hoàn cảnh phố xá đặc thù, điều này làm cho khu buôn bán của Hoàng phong cốc quanh năm thịnh vượng, hơn nữa có một ít vật quý hiếm từ trong khu chợ thỉnh thoảng truyền ra, điều này đã hấp dẫn càng nhiều người tu tiên tới đây vơ vét bảo vật.

Bất quá, Hàn Lập vì tránh bị nghi ngờ, cũng không phải từ cửa khẩu phía Nam thuận lợi nhất tiến vào nơi đây, mà là sau khi vòng một vòng lớn, từ mặt phía Bắc mới tiến vào bên trong, hơn nữa trước khi bước vào cửa khẩu, hắn lại thêm vào trên đầu một cái nón lá màu xanh che giấu khuôn mặt, để phòng ngừa nơi này còn có người nhận biết mình.

Lúc này đã là thời khắc xế chiều, trên đường của phường thị nhìn lại tựa hồ cũng lác đác không có bao nhiêu người. Bất quá, đây cũng là một việc rất bình thường, dù sao khu buôn bán này cũng không phải là nơi náo nhiệt đời thường, náo nhiệt cả ngày rộn ràng nhộn nhịp không ngừng, đã có thể tới đây đều là người tu tiên trong một vạn tuyển một! Có thể có nhiều người như vậy đã xem như rất không tệ rồi.

Hàn Lập nghĩ thông suốt điểm ấy tự giễu mình một chút, rồi hướng chỗ bán hàng nhỏ ở hai bên đường đi tới, hắn quyết định trước tiên xem trên những sạp hàng nhỏ này một chút xem có gì đáng chú ý hay không, sau đó sẽ lại tới những cửa hàng lớn.

Sau khi xem xét một vòng, Hàn Lập trong lòng có chút thất vọng. Những món đồ trên những sạp hàng nhỏ này, ngoại trừ ba, bốn kiện miễn cưỡng còn xứng là có năng lực ra, những pháp khí phù lục khác, căn bản là đối với hắn không có tác dụng, mua cũng chỉ lãng phí linh thạch mà thôi, rồi không hề lãng phí thời gian nữa, xoay người trực tiếp chạy về phía những cửa hàng lớn kia.

"Thất xảo các"

"Dẫn phong trai"

"Thiên công lâu"

Hàn Lập lần này cũng không tùy ý lỗ mãng tìm cửa hàng để đi vào, mà là đi chầm chậm dọc theo con phố, sau khi lưu tâm nhớ kỹ tên và quy mô, kích thước của những cửa hàng này, mới chọn một căn nhà lầu thoạt nhìn khí thế lớn nhất hơn nữa thường xuyên có tu tiên giả khác ra vào - Vạn Bảo lâu, rồi tiến vào.

Chỉ cần nghe tên cửa hàng này, đã biết chủ nhân của cửa hàng đối với hàng hóa của mình rất có tự tin, mà Hàn Lập cũng hy vọng vật phẩm quý giá nơi này thực sẽ có chút khó gặp, sẽ không phải để cho hắn tay không mà về.

Vừa vào bên trong, Hàn Lập đã nao nao.

Đại sảnh sáng ngời có thể dung nạp hơn mấy chục người vẫn không có cảm giác đông đúc, dùng gỗ hồng đồng có tiếng quý giá kiến tạo một dãy quầy hàng rất dài, cùng với bảy tám tên người hầu mặc quần áo xanh thống nhất, toàn bộ điều này cũng làm cho người ta tuyệt đối có một loại cảm giác sức ép chấn động.

Mà ở bên trong sảnh có hai tên người hầu áo xanh, đang chia nhau giảng giải gì đó cho mấy vị khách nhìn bộ dạng như người tu tiên.

Ở bên trong quầy thì bày biện rất nhiều vật phẩm đủ loại, từ trên kiểu cách mà nhìn chắc hẳn cũng là một số món đồ gì đó là người tu tiên mới có thể dùng được, từ các loại nguyên liệu cấp thấp nhất đến phù lục pháp khí thường dùng nhất cần có tất cả đều có.

Hàn Lập mỉm cười, xem ra hắn cũng đã tìm được đúng chỗ.

Đúng lúc đó, một người mặc quần áo dáng vẻ người hầu tiến lên nghênh đón, trên mặt tươi cười nói: *"Khách quan này muốn xem gì vậy, có cần tiểu nhân giới thiệu giúp một chút hay không! Món gì của bản điếm tuyệt đối sẽ làm toàn bộ khách nhân hài lòng mà về!"*

"Ta muốn xem một vài pháp khí và phù lục, có điều ta chỉ cần đồ tốt nhất, những đồ thứ phẩm này thì chớ nên lấy ra cho ta xem nữa!" Hàn Lập sửa nón lá thản nhiên buông lời.

Người hầu áo xanh nghe thấy lời ấy hơi có chút nao nao, nhưng cẩn thận đánh giá khí thế của Hàn Lập, sau khi xác định đối phương không phải đang nói đùa, trên mặt vẻ tươi cười lại càng hiện rõ hơn nữa, hắn biết chắc là đã gặp được khách hàng lớn, bởi vậy vội vàng đưa Hàn Lập tiến vào bên trong phòng, cũng tự mình dẫn lên phòng khách quý trên lầu hai.

Bài biện trên lầu lại khác với đại sảnh bên dưới, chẳng những diện tích nhỏ đi rất nhiều, nhưng lại bày thêm một ít bàn ghế cổ, bố trí thanh nhã khoáng đạt, ấm cúng an nhàn. Khiến cho người ngạc nhiên chính là trong góc phòng còn có một cái lư hương quý, bên trong lư đang có một bó hương đang cháy chậm, làm cho bên trong phòng tràn ngập mùi đàn hương thơm nhàn nhạt.

Một người đàn ông trung niên thanh cao nho nhã, đang cầm trong tay một quyển cổ thư, đứng ở trong phòng đọc văng vẳng, nhìn qua không có chút pháp lực nào, hoàn toàn là một người bình thường mà thôi.

Hàn Lập có chút tức cười, nơi này không giống địa điểm buôn bán chút nào, ngược lại giống hệt như phòng ở nhà phú hộ.

Người đọc sách nhìn thấy Hàn Lập lên tới nơi, không hoảng hốt không vội vàng đem sách gập lại, mà người hầu đi cùng Hàn Lập thì bước nhanh tiến lên, ghé tai nói nhỏ mấy câu.

Người đàn ông trung niên sau khi nghe xong, liền chắp tay nghênh đón, mặt mỉm cười nói:

"Tại hạ Vạn Bảo các Chưởng quỹ Điền Bặc Ly, không biết các hạ như xưng hô thế nào!"

"Lệ Phi Vũ" Hàn Lập không chút khách khí lấy tên của bạn tốt mượn dùng một chút.

"Là Lệ huynh sao, huynh đài mời ngồi!"

"Đi, pha bình Bích Vân trà thượng hạng tới đây!" Người trung niên dẫn Hàn Lập ngồi xuống, sau đó hướng gã sai vặt dặn dò.

"Lệ huynh là lần đầu tiên tới bản lầu sao!" Người trung niên sau khi đợi Hàn Lập ngồi yên ổn, bắt đầu hỏi khách khí.

"Hắc hắc! Nhãn lực của Điền chưởng quỹ thật sự là tinh tường, ta

đích thật là lần đầu tiên tới quý lầu" Hàn Lập cố ý cải biến giọng nói, khiến người nghe thấy tựa hồ là một hán tử giọng nói ồm ồm.

"Có phải lần đầu tiên tới bản lầu hay không cũng không sao! Chỉ cần các hạ chịu tới nơi này, điều này đã là vinh dự đối với Vạn Bảo lâu chúng ta, bản lầu nhất định sẽ làm huynh đài hài lòng!" Điền chưởng quỹ nói rất tự tin.

"Có thể tại một nhà tìm được món đồ cần thiết, tại hạ cũng không muốn tự tìm phiền toái đi nhiều hơn hai nhà! Hy vọng món đồ của quý lầu thực sự không tệ" Hàn Lập nói có vẻ nửa tin nửa ngờ.

"Ha ha! Điểm ấy xin Lệ huynh cứ yên tâm, danh tiếng của bản lầu trên con đường này tuyệt đối chính là số một số hai, nếu như bản điếm cũng không thể làm cho huynh đài hài lòng, như vậy cửa hàng khác thì càng không cần đi xem nữa!" Vị chưởng quỹ này nói không nhanh không chậm, bộ dạng có vẻ đã định liệu trước.

Lúc này, có một người mặc trang phục tỳ nữ bưng một ấm trà và mấy cái chén uống trà đi lên lầu. Còn chưa đợi tới gần hai người, một mùi hương trà thanh nhã đã lan khắp phòng.

"Đây là trà thơm bản lầu đặc chế, địa phương khác cũng không dễ dàng thấy được, chẳng những mới ngửi mùi thơm ngát vô cùng, mà công dụng còn có thể khiến cho người uống sảng khoái tinh thần gấp trăm lần, Lệ huynh có thể thưởng thức trước một chút" Điền chưởng quỹ đợi sau khi tỳ nữ đem dụng cụ uống trà dọn xong đã xuống lầu, trước hết khẽ nhếch mép tự đắc, mỉm cười nói.

Hàn Lập nhìn trà thơm trước mắt một chút, khẽ lắc đầu, nói hơi có chút không kiên nhẫn:

"Điền chưởng quỹ, trà có thể từ từ rồi uống, còn bây giờ làm việc chính đi!"

"Không nghĩ tới huynh đài còn là một người nóng vội! Được thôi, xin chờ một lát, tại hạ đi một chút sẽ quay lại!" Điền chưởng quỹ đứng dậy mang theo tiếc nuối, hướng về Hàn Lập chắp tay, rồi để lại hắn một mình trước tiên đi xuống lầu.

Ước chừng sau khoảng một chén trà nhỏ, Điền chưởng quỹ lại xuất hiện trước mặt Hàn Lập lần nữa, chỉ là trong lòng hắn nhiều hơn mấy cái hộp gấm lớn nhỏ không không đồng nhất.

"Nghe gã sai vặt bên dưới nói, Lệ huynh muốn pháp khí và phù lục tốt nhất, cho nên tại hạ đặc biệt đi xuống tàng thất bên dưới, đem vài món bảo vật trân quý lâu năm, cầm tới cho huynh đài xem thử, hy vọng có thể lọt vào mắt thần của Lệ huynh!" Điền chưởng quỹ vỗ vỗ mấy cái hộp gấm, cười hì hì nói.

Hàn Lập vừa nghe xong mắt sáng ngời, lòng hiếu kỳ với những món bên trong những hộp gấm này nổi lên, không biết có thể được đối phương gọi là bảo vật rốt cuộc sẽ là cái gì vật gì hiếm có, có khả năng ở trên kỳ vọng của hắn hay không.

Điền chưởng quỹ đã đem mấy cái hộp gấm nhất nhất bày lên trên bàn, cũng lần lượt mở ra để cho hắn tiến lên quan sát. Nhưng Hàn Lập phát giác được, theo sự mở ra của hộp gấm, không biết từ đâu toát ra hai luồng pháp lực tuyệt đối áp trên linh hồn hắn, sít sao khóa chặt nhất cử nhất động của hắn.

Hàn Lập đầu tiên là cả kinh, nhưng ngay sau đó đã hiểu ra đây là biện pháp bảo vệ an toàn của Vạn Bảo lâu, là ngón dự phòng làm ra vì những bảo vật này, để phòng ngừa hắn bất chợt đột nhiên cướp đi món đồ bên trong hộp, vì vậy người lại thả lỏng, nhưng đối với thực lực của Vạn Bảo lâu lại có thêm một chút hiểu biết.

------oOo------

Chương 163: Cẩm hạp chi bảo (Bảo vật trong hộp gấm)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc này, Điền chưởng quỹ bắt đầu đưa ra giới thiệu những món đồ bên trong các hộp gấm cho Hàn Lập,

"Một bộ Kim phù tử mẫu đao, mẫu đao một thanh, tử đao tám thanh, dùng vàng và sắt nguyên chất làm nguyên liệu, do cao thủ Trúc cơ kỳ luyện chế ba ngày ba đêm mà thành, chỉ cần cầm mẫu đao trong tay thì có thể đồng thời khống chế tám thanh tử đao công kích địch nhân, làm cho đối thủ khó lòng phòng bị, sắc bén vô cùng." Hắn chỉ vào một bộ quái đao màu vàng nhạt bên trong một cái hộp giới thiệu nói.

Hàn Lập không nói gì, đưa tay cầm lấy một thanh tử đao tỉ mỉ nhìn một lát, sau đó khẽ gật đầu nhưng lại đặt nó xuống.

"Huyền thiết phi thiên thuẫn, pháp khí tính phòng ngự phi thường hiếm thấy, dùng khối lớn huyền thiết nơi âm hàn tinh luyện mà thành, chẳng những vô cùng kiên cố, vững chắc không thể phá, hơn nữa một khi khởi động làm phép, thì có thể bao quanh bốn phía tự động phòng ngự." Điền chưởng quỹ lại cầm lấy một cái thiết thuẫn hình dạng nhỏ bé cỡ như bàn tay, nói. Sau đó tiện tay đưa cho Hàn Lập, để cho hắn xem kỹ một chút.

Hàn Lập cầm thuẫn bài trong tay, khẽ chạm xuống hoa văn mặt trên, sau khi trầm ngâm một chút, hỏi một câu:

"Có thể thử làm phép một chút chứ!"

"Đương nhiên có thể rồi, Lệ huynh cứ việc xin mời dùng thoải mái!" Điền chưởng quỹ nói rất hào phóng.

Nếu đối phương cũng đã nói như thế, Hàn Lập cũng không khách khí, đem linh lực chậm rãi truyền vào vật trong tay.

Kết quả thiết thuẫn trong nháy mắt hiện lên ánh sáng đen, trong chớp mắt đã phóng đại lên mấy lần, rồi bay khỏi bàn tay, lơ lửng trong không trung, liền bắt đầu chậm rãi chuyển động vòng quanh vây lấy hắn, nhìn kích cỡ nó nhỏ bé mà vẫn vừa vặn đủ che chắn những bộ vị yếu hại trên người.

Hàn Lập trong lòng hân hoan, hơi phân thần thao túng một chút, quả nhiên vật ấy có thể theo tâm tự động bay múa trên dưới, khéo léo linh hoạt phi thường.

Sau khi thử nghiệm, Hàn Lập đối với kiện pháp khí này phi thường hài lòng, hắn bây giờ thiếu nhất chính là loại pháp khí có thể bảo vệ tính mạng này, có tấm thuẫn bài này, hẳn là trong thí nghiệm Huyết cấm, xác suất sinh tồn có thể tăng thêm không ít.

Có điều Hàn Lập cũng không hề lập tức tỏ vẻ gì, hắn chỉ yên lặng cầm thiết thuẫn bỏ lại vào trong hộp, sau đó tiếp tục đợi đối phương giới thiệu tiếp.

Điền chưởng quỹ cũng không vì cách làm này của Hàn Lập mà có gì bất mãn, vẫn đề cử rất nhiệt tình vật phẩm kế tiếp, một hạt châu màu lam bé như một viên thuốc.

"Thiên lôi tử, mấy trăm năm trước, có một tu sĩ thần bí trong lúc vô ý sau khi lấy lôi điện của trời đất ngưng luyện mà thành, mỗi một hạt đều có uy lực rất lớn, nghe nói cho dù tu sĩ Trúc cơ kỳ chính diện đối kháng sét này cũng sẽ tan thành tro bụi. Nguyên là lúc đầu tổng cộng có bảy mươi ba hạt, nhưng về sau này không còn lại mấy nữa, một viên này cũng là bản lầu hao tốn lượng lớn tài lực mới lấy được về tay đó."

Điền chưởng quỹ sau khi nói xong lời này, vẻ mặt không nhịn được lộ ra vài phần đắc ý, có thể thấy được sự quý hiếm thế nào của lôi châu này.

Hàn Lập nghe vậy trở nên động dung, có thể đánh chết tu sĩ Trúc cơ kỳ, món đồ uy lực lớn như thế thật sự là có thể gặp mà không thể cầu rồi! Có thể thu vào trong túi mà nói, vậy đi lại trên cấm địa đã tương đương với có sát thủ giản. Chỉ là giá của nó sợ rằng đắt đến dọa người mất, nếu không cũng sẽ không còn cho tới hôm nay mà không thể bán được.

Điền chưởng quỹ sau khi giới thiệu viên lôi châu màu lam thì không hề mở miệng nói chuyện nữa, ngược lại nhìn Hàn Lập một cái rất có thâm ý, sau đó bưng một chén trà thơm lên, bắt đầu chậm rãi thưởng thức, mặc dù trên bàn vẫn còn một cái hộp gấm chắc hẳn là chưa từng giới thiệu, nhưng hắn một từ cũng không đề cập tới.

Hàn Lập mỉm cười, biết rõ dụng ý của vị Điền chưởng quỹ này, hiểu rằng đã đến lúc mình nên cho đối phương thấy một chút thực lực rồi, nếu không bảo vật trong cái hộp gấm cuối cùng kia đúng là sẽ không dễ dàng để cho hắn nhìn thấy được.

Lần này đến đây, vì để phòng ngừa vạn nhất, Hàn Lập ngoài hai gốc linh thảo ngàn năm ra, còn đem toàn bộ linh thạch mang theo trên người, kể cả hai khối linh thạch bậc trung và gần trăm khối linh thạch bậc thấp.

Có điều một ít linh thạch này, Hàn Lập sẽ không dễ dàng sử dụng, đơn giản là hắn ỷ vào chính hai gốc linh thảo kia mà thôi.

Thành thực mà nói, Hàn Lập mặc dù biết dược thảo đã ngoài ngàn năm tuyệt đối ở tu tiên giới hôm nay đúng là vật cực kỳ hiếm thấy, lẽ tất nhiên giá trị không ít, nhưng cụ thể có thể đáng giá bao nhiêu linh thạch và đổi lấy pháp khí dạng gì, trong lòng hắn thật đúng là không có bao nhiêu quy củ.

Nhưng là hắn thừa nhận dùng để đổi cái thuẫn bài nhỏ kia và Kim phù tử mẫu đao lúc đầu vẫn thừa sức. Về phần cái Thiên lôi tử càng muốn đến tay kia, Hàn Lập trong lòng chưa có nắm chắc.

Hắn cũng không có cùng một lần đem hai gốc linh thảo tất cả đều vô vị lấy ra, mà là trước tiên từ trong túi đựng đồ lấy ra một cái hộp gỗ nhỏ thoạt nhìn quý giá khác thường, một gốc cây để ở bên trong cái hộp đó.

Hàn Lập sở dĩ phải làm như vậy, cũng vì biết rõ đạo lý *"người cần* *vỏ bọc, phật cần giả bộ"*, hiểu rằng nếu khéo giả bộ, có thể cho khiến cho giá trị của dược thảo sẽ lên cao như vậy ba phần nữa, sẽ không làm cho mình thiệt hại.

Hàn Lập cũng không có mở nắp hộp ra, mà là trực tiếp chuyển toàn bộ cái hộp tới trước mặt đối phương.

Điền chưởng quỹ vẫn một mực âm thầm để ý cử động của Hàn Lập, thấy tình cảnh này cũng không nói thêm lời, sau khi nhận lấy cái hộp quan sát một chút, rồi không hoảng hốt không vội vàng mở nắp.

"Ồ"

Đợi sau khi nhìn rõ ràng vật bên trong hộp, Điền chưởng quỹ có chút ngạc nhiên, nhưng theo sau thần sắc trở nên không thích thú.

"Lệ huynh định dùng Hoàng linh chi này đổi bảo vật của bản lầu sao? Đây cũng không phải là vật trân quý gì, trừ phi là cực phẩm đã ngoài hai ba trăm năm, nếu không căn bản không đáng tiền gì cả." Điền chưởng quỹ lạnh nhạt nói.

Hàn Lập hắc hắc cười lạnh vài tiếng, không có giải thích cũng không có nói gì, bản thân tự học bộ dạng vừa rồi của đối phương, rót cho mình một chén trà thơm, lấy làm thích thú bắt đầu uống.

Điền chưởng quỹ sau khi thấy Hàn Lập có cử động giữ vững không e ngại này, bắt đầu có chút hồ nghi. Hắn tập trung hết tinh thần, lại cúi đầu, bắt đầu lần nữa xem xét tỉ mỉ linh thảo trong hộp.

"Ực"

Điền chưởng quỹ xem đi xem lại, đột nhiên nuốt ực một cái, lập tức kích động từ trên ghế đứng lên, bao gồm cả cầm cái hộp tới chỗ ánh sáng sáng nhất bên trong phòng, xem xét tỉ mỉ lật qua lộn lại không ngừng, trong miệng còn lẩm bẩm thì thầm: *"Không thể nào, chẳng lẽ thật sự là đã ngoài ngàn năm sao? Hay chỉ là thoạt nhìn tương tự mà thôi?"*

Hàn Lập thấy rõ vẻ mặt của đối phương, lại nghe được dạng lời nói này, cuối cùng yên lòng. Lúc này hắn mới khẳng định, giá trị của linh thảo ngàn năm so với dự liệu trước đó phỏng chừng chỉ cao hơn chứ không thấp, xem ra lấy được lôi châu kia tới tay rất có hy vọng rồi.

Điền chưởng quỹ sau khi kiểm tra một hồi, mới đột nhiên ý thức được sự thất thố của mình, để cho đối phương thấy được thực hư không ít.

Có điều, lúc này hắn cũng bất chấp những cái này rồi, vật trước mắt sớm đã đem tâm thần của hắn tất cả đều hấp dẫn rồi, chỉ cần vật ấy thực là loại cực phẩm ngàn năm như hắn tưởng tượng, vậy hắn chính là có tốn bao nhiêu chi phí nữa cũng phải đem linh thảo ngàn năm lưu lại Vạn bảo lâu, điều này sẽ đem đến cho hắn và Vạn bảo lâu mối lợi bất tận.

Nhưng hôm nay duy nhất hơi làm khó hắn chính là, linh thảo ngàn năm này hắn cũng chỉ là nghe tiếng, nhưng chưa bao giờ gặp qua vật thật, thật sự không cách nào tuyệt đối khẳng định chắc chắn niên đại chính xác của vật bên trong. Có điều cho dù Hoàng tinh chi trước mắt không phải thực là linh dược có ngoài ngàn năm, nhưng hỏa hầu cũng tuyệt đối có ngoài bảy tám trăm năm, đó cũng là vật trân quý vạn phần, điểm này ngược lại hắn có thể khẳng định.

"Người đâu!"

Sau khi kiểm tra nửa ngày, Điền chưởng quỹ cũng hô một tiếng, gọi một gã sai vặt từ dưới lầu lên.

"Đi mời Đinh lão tới, hãy nói nơi này có kiện trân phẩm cần lão nhân gia hắn xem xét một chút." Hắn trịnh trọng ra lệnh.

Sau đó thừa dịp thời gian trống này, Điền chưởng quỹ cùng Hàn Lập bắt đầu tán gẫu hết sức ăn ý, nhưng cũng tránh mà không nói việc thảo dược, tựa hồ trong lúc nhất thời, vật trong hộp đều đã bị hai người hắn quên mất trong đầu.

Nhưng thời gian không lâu, một lão già tóc xám trắng được gã sai vặt dẫn tới, cũng lên lầu chậm chạp.

Điền chưởng quỹ vừa thấy, bật người cung kính tiến lên nghênh đón, cũng đem chỗ ngồi nhường cho lão này, mà hắn thì đứng ở một bên, xem ra vị Đinh lão này thực sự là đức cao vọng trọng.

Có điều Hàn Lập cũng đã nhìn ra, vị này và Điền chưởng quỹ giống nhau, cũng là một lão già bình thường, tuyệt không có chút khí tức của tu tiên giả.

"Điền chưởng quỹ, ngươi gọi lão già sắp xuống lỗ như ta tới, chẳng lẽ còn có vật gì, có thể khiến cho ngươi cũng không cách nào đánh giá phân biệt sao?" Lão già hơi cúi người thở hổn hển mấy hơi, mới lập cập cao ngạo nói.

------oOo------

Chương 164: Phù bảo chi bí

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đinh lão, làm phiền lão xem xem vật này được không? Vãn bối mặc dù cảm thấy hình như là linh dược ngàn năm, nhưng thâm tâm rất không chắc chắn, cũng hy vọng Đinh lão thẩm định niên đại một chút." Điền chưởng quỹ, dùng ngôn từ khiêm tốn nói, sau đó đem hộp gấm đưa qua.

"Linh thảo ngàn năm?" Đinh lão nghe nói, có chút khó tin, nhưng vẫn nhận lấy hộp gấm.

"Mời lão xem kỹ xem! Có phải thật sự là Hoàng tinh chi ngàn năm hay không?" Điền chưởng quỹ cố gắng áp chế hưng phấn trong lòng, lời nói có chút dồn dập.

Lão già cũng không nói gì thêm, mà là nheo mắt, thần tình chăm chú nhìn hình dạng, màu sắc thậm chí từng đường gân của vật trong hộp, kể cả thỉnh thoảng đem cái hộp đưa lên mũi, khẽ ngửi như vậy vài lần.

Dược thảo này chính là Hàn Lập một tay chăm bón mà ra, cho nên có phải linh dược ngàn năm hay không, hắn trong lòng tự nhiên có tính đến, bởi vậy từ đầu chí cuối ngồi ở một bên ánh mắt tự nhiên như thường, đối với cử động của lão già như không nhìn thấy. Điều hắn lo lắng, chỉ là vấn đề mặc cả như thế nào với Vạn Bảo lâu.

Điền chưởng quỹ thì lại trái ngược với Hàn Lập, hắn nhìn không chớp mắt vào nhất cử nhất động của lão già, kiểu đó cùng với phong độ vạn sự không rung động lúc đầu gặp mặt Hàn Lập đã hoàn toàn biến mất, lúc này trên mặt tràn ngập sự mong ngóng, thần tình phức tạp hồi hộp lo lắng cái được cái mất.

Cuối cùng, Đinh lão đem cái hộp nhẹ nhàng đặt lên trên bàn, sau đó tay mân mê chòm râu nhắm mắt trầm tư một lát, mới mở hai mắt ra, dùng ngữ khí hết sức chắc chắn tỉnh táo nói:

"Chúc mừng chưởng quỹ, đây đích xác là Hoàng tinh chi đã ngoài ngàn năm không giả, mà còn là mới ra khỏi đất không bao lâu, cực phẩm thiên niên thảo dược tính chưa hao tổn chút nào, điểm ấy lão phu có thể cam đoan!"

Điền chưởng quỹ vừa nghe trên mặt mừng rỡ, theo sau cung kính tiễn lão này xuống thang lầu, tiếp theo cầm lấy cái hộp đựng linh thảo vui mừng khôn tả, nhìn đi nhìn lại mấy lần.

"Điền chưởng quỹ, ngươi ta hai người có phải nên nói về việc giao dịch hay không!" Hàn Lập thấy việc đối phương tựa hồ đã quên mất chủ nhân linh thảo còn ngồi ở một bên, không nhịn được buông lời nhắc nhở một câu.

"Ồ… ồ! … Tại hạ thật hồ đồ, mong rằng Lệ huynh thứ lỗi!" Điền chưởng quỹ sau khi hơi sững sờ, lúc này mới nhớ ra gốc linh thảo này còn chưa thuộc về Vạn Bảo lâu, không nhịn được da mặt hơi đỏ lên.

"Ha ha, việc này không có gì! Có điều các hạ định giao dịch như thế nào, thấy Điền chưởng quỹ đối với vật ấy yêu thích như thế, chắc hẳn sẽ không để cho tại hạ thất vọng chứ!" Hàn Lập khẽ cười rồi nói, có chút lấn ép đối phương.

Lúc này, thần sắc của Điền chưởng quỹ đã khôi phục bình thường, cũng cầm vật trong tay đặt lại trên bàn, rồi mới nói:

"Lệ huynh đã có thể lấy ra linh thảo ngàn năm, nói vậy cũng không phải tu tiên giả bình thường. Ta đây cũng không cần dùng thói buôn bán lừa bịp huynh đài nữa, mà nói cho các hạ một giá công bằng!"

Hắn nói tới đây, hơi suy nghĩ một chút, rồi dùng ngữ khí rất thành khẩn nói tiếp: *"Gốc linh thảo này có thể tùy ý đổi lại hai kiện bảo vật trong hộp gấm ta đã cho Lệ huynh xem qua, hoặc là một mình đổi lại món đồ bên trong hộp cuối cùng. Nếu vẫn còn chưa thấy xác đáng, vậy bản lầu cũng có thể đưa ra linh thạch làm cho các hạ tuyệt đối hài lòng, để đem linh thảo mua lại. Lệ huynh, ý tứ thế* *nào?"*

Hàn Lập cảm giác được sự thành ý trong lời nói của đối phương, sau khi trong lòng suy đi tính lại vài lần, cũng hiểu được giá này coi như hợp lý, không vượt quá đáy giới hạn của mình, thì ý tứ âm thầm đã có bảy tám phần đáp ứng. Có điều trước tiên tại đây, hắn vẫn muốn xem xem rốt cuộc chứa đựng bên trong hộp gấm cuối cùng là vật gì?

Nhưng Điền chưởng quỹ chưa chờ cho Hàn Lập mở miệng, đã rảo bước tới mở nắp hộp gấm cuối cùng, rồi đẩy đến trước mặt Hàn Lập, mỉm cười nói: *"Chứa đựng bên trong cái hộp này, chính là trấn lâu chi bảo (bảo vật trấn lâu) của bản lầu. Có điều, chính là xem huynh đài có nhận biết là gì hay không thôi!"*

Hàn Lập lòng hiếu kỳ nổi lên, ánh mắt hướng vào bên trong hộp nhìn lại, nhất thời trở nên trợn mắt há hốc mồm, bên trong hộp gấm không ngờ đặt độc một tấm phù lục, mặt trên còn vẽ một khối đồ án màu vàng dài loằng ngoằng, kim quang lập lòe, trông rất sống động.

Sau khi nhìn rõ vật ấy, Hàn Lập tâm tư chuyển động không ngừng, lập tức liên tưởng tới tấm phù lục có vẽ tiểu kiếm màu xám kia của mình, chẳng lẽ là đồ vật đồng dạng?

"Phù bảo?" Hàn Lập hít một hơi thật sâu, không dám chắc mở miệng hỏi.

Điền chưởng quỹ vẻ mặt thoáng ngạc nhiên, theo sau kinh ngạc nói:

"Thực không nghĩ tới, Lệ huynh có thể nhận ra vật ấy! Theo lý mà nói, bảo vật này hẳn là có rất ít người tu tiên biết mới phải. Huynh đài kiến thức thực sâu rộng, tại hạ bội phục!"

Hàn Lập sau khi nghe xong, cười khổ vài tiếng, tiếp đó lắc đầu, thở dài nói:

"Các hạ quá xem trọng Lệ mỗ rồi, phù bảo này tại hạ cũng chỉ nghe tiếng mà thôi, hiểu biết về nó thực sự quá ít. Có điều Điền

chưởng quỹ đã có thể đưa ra vật ấy, vậy chắc hẳn đối với phù bảo có lẽ hiểu rõ đầu đuôi, mong được chỉ giáo!"

Những lời này của Hàn Lập toàn bộ là lời nói thực tâm, hắn đích xác muốn nhân cơ hội, hoàn toàn hiểu rõ một chút về nguyên nhân và hiệu quả của *"Phù bảo"*, cũng tỉnh ngộ ra mà bỏ xuống được sự mờ mịt trong đầu.

Điền chưởng quỹ nhìn Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, cảm thấy chuyện này không phải cần giữ bí mật gì, chỉ là ít người biết mà thôi, cũng không đáng vì thế mà phải đắc tội vị khách hàng lớn trước mắt, liền đáp ứng phi thường sảng khoái, cũng nhất nhất nói ra hết thảy những gì có liên quan đến *"Phù bảo"*.

"Phù bảo" vật ấy thật đúng là có lai lịch lớn, lại là một loại vật phẩm kỳ lạ do tu sĩ Kết đan kỳ trở lên mới có thể chế tạo.

Nó là do cao giai tu sĩ luyện ra pháp bảo, đem bộ phận uy lực của pháp bảo gói vào trong lá bùa đặc chế, để cho tu tiên giả khác cũng có thể tạm thời sử ra một loại đặc chế phù lục có pháp bảo uy năng, khiến cho đồng thời có cả hai đặc tính phù lục và pháp bảo, được tu tiên giả biết được sự tồn tại đó đồn là *"Ngụy pháp bảo"*, rất được bọn họ theo đuổi tán tụng.

Loại *"Ngụy pháp bảo"* này phi thường đặc thù, làm ra nó cần phải tu sĩ Kết đan kỳ trở lên mới được, nhưng tu tiên giả bất kỳ cấp bậc nào cũng sử dụng nó được. Cho dù là dạng tu tiên giả ba bốn tầng công pháp giống như Kim quang thượng nhân đó bị Hàn Lập giết chết, như mô phỏng như hình dạng cũng có thể sử dụng.

Chỉ có điều, tu tiên giả chưa tiến vào Trúc cơ kỳ pháp thuật sẽ chưa ngưng tụ, sử dụng phù bảo chỉ có thể phát huy ra một hai phần mười uy lực của phù bảo, so sánh với pháp khí đứng đầu, tựa hồ không cao hơn bao nhiêu.

Mà tu tiên giả sau khi Trúc cơ thì lại có thể vận dụng phương pháp ngưng luyện tâm thần, có thể đem uy lực *"Phù bảo"* toàn bộ phát huy ra không thiếu chút nào, uy lực đó mặc dù không thể giống như pháp bảo chân chính kinh thiên động địa, long trời lở đất, nhưng cũng đủ để miệt thị toàn bộ những loại pháp khí khác.

Bởi vậy tu sĩ sau Trúc cơ kỳ, ai ai cũng hy vọng có được một kiện *"Phù bảo"*, điều này sẽ khiến cho bọn họ trong tranh đấu đại chiếm thượng phong, có thể ngạo thị người khác.

Uy lực của *"Phù bảo"* mặc dù kinh người, nhưng bắt đầu sử dụng sẽ phải tiêu hao pháp bảo uy năng tồn tại bên trong nó, nếu như uy năng tiêu hao hầu như không còn, vậy phù bảo đó cũng đã hoàn toàn coi là hỏng rồi. Bởi vậy khống chế uy lực của pháp bảo sử dụng như thế nào, điều này cũng là một vấn đề không thể coi thường.

Mặt khác chế tạo *"Phù bảo"*, cũng không phải là một việc đơn giản.

Bởi vì pháp bảo nguyên bản chính là vật Kết đan kỳ tu sĩ mới có thể luyện chế, chẳng những số lượng rất khan hiếm, hơn nữa từ đầu chí cuối phải tôi luyện đêm ngày trong chân nguyên của tu sĩ để gia tăng uy lực của nó, sẽ không dễ dàng lấy ra cho người khác, cho nên càng đừng nói dùng nó để chế tạo *"Phù bảo"* gì.

Phải biết rằng chế tác *"Phù bảo"*, chính là tương đương với hành vi tự hủy hoại đem pháp bảo uy năng chia ra một bộ phận, mỗi một tấm *"Phù bảo"* làm ra, chủ nhân pháp bảo đều phải tôi luyện lại từ đầu rất lâu nữa mới có thể đem uy năng luyện trở lại lần nữa, đây chính là điển hình của hành vi lợi người hại mình. Bởi vậy, dưới tình huống thông thường đúng là không có vị tu sĩ Kết đan kỳ trở lên nào sẽ làm kiểu việc ngớ ngẩn này.

Nhưng dân gian có câu rất hay *"Thế sự vô thường"*. Loại hành động luyện chế *"Phù bảo"* xem như ngu xuẩn này, phần lớn cao giai tu sĩ trước khi lâm đại hạn, cũng sẽ điên cuồng đi làm. Chỉ là vì có thể để cho hậu nhân hoặc vãn bối, lưu lại một món tiền trợ giúp không nhỏ.

Phải biết rằng pháp bảo người trước lưu lại, sau khi trải qua thời gian dài ngưng luyện lại một lần nữa được người của họ kế thừa, chủ nhân mới đúng là không cách nào làm được tâm thần cùng pháp bảo hoàn toàn hợp nhất, uy lực vốn có trong pháp bảo sẽ tổn thất hơn phân nửa, vậy vẫn còn yêu cầu người này cũng phải đạt tới Kết đan kỳ mới được. Nếu không chỉ có thể trợn mắt gắng gượng thu lấy pháp bảo, mà không cách nào vận dụng mảy may. Bởi thế, so với đem pháp bảo lưu lại đầy đủ, chính là luyện chế *"Phù bảo"* đối với hậu bối của bọn họ thích hợp hơn.

Nhưng luyện chế *"Phù bảo"*, hạn chế của nó cũng rất nhiều.

Đầu tiên uy lực của pháp bảo mà mỗi tấm *"Phù bảo"* có thể phong ấn, nhiều nhất chỉ có thể là một phần mười pháp bảo uy năng mà thôi, chỉ có thể giảm bớt chứ không thể tăng thêm. Bởi vậy, cho dù căn cứ cùng một kiện pháp bảo mà phong ấn *"Phù bảo"*, uy lực của nó cũng không đều, mỗi cái một khác.

Tiếp theo, luyện chế phù bảo, chẳng những sẽ làm uy lực của pháp bảo giảm xuống, mà còn sẽ làm nguyên khí của chủ nhân pháp bảo tổn thất rất nhiều, cho nên tình cảnh luyện chế *"Phù bảo"* kéo dài đúng là không có khả năng xuất hiện được. Mỗi một lần luyện chế phù bảo, chủ nhân pháp bảo đều phải nghỉ ngơi năm ba năm mới có thể khôi phục nguyên khí, điều này còn tùy thuộc có lãng phí chân nguyên hay không, nếu không dưới tình huống lại lần nữa định tôi luyện pháp bảo, thời gian còn có thể càng thêm lâu dài.

Bởi vậy tu tiên giới thường thường sẽ xuất hiện tình cảnh như thế này.

Cao giai tu sĩ trước khi lâm đại hạn, sau khi chuẩn bị trước lúc thông qua tọa hóa (ngồi hóa), lưu lại những món đồ giá trị nhất sau khi họ qua đời, thường thường chính là một món pháp bảo uy lực đại giảm, và mấy tấm *"phù bảo"* phong ấn đồng dạng uy năng, việc này không thể không nói là một việc rất bất đắc dĩ!

------oOo------

Chương 165: Dạ ngộ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập sau khi nghe xong lời của Điền chưởng quỹ, lúc này mới có hiểu biết nhất định đối với phù bảo, không khỏi đánh giá lại tấm phù bảo này trong hộp gấm lần nữa.

"Tấm Kim quang chuyên phù bảo này, là bản lầu không tiếc rất nhiều tiền mua lại từ trong một tiểu gia tộc, là phù bảo mới tinh chưa từng vận dụng qua một chút nào, thừa sức đổi với gốc linh thảo ngàn năm này của Lệ huynh!" Điền chưởng quỹ cuối cùng dùng một giọng điệu chịu nhiều thiệt thòi, nói luôn miệng.

Hàn Lập khẽ âm thầm cười, một điểm cũng không tin những lời nói có ngôn ngữ bất lợi của đối phương, nhiều lắm cũng chỉ là mỗi bên đều có nhu cầu mà thôi, linh thảo của mình ở trong mắt đối phương, khẳng định so với tấm phù bảo này chỉ có cao hơn chứ không thấp.

"Thế nào, Lệ huynh chuẩn bị đổi vật phẩm tương đương chưa?" Điền chưởng quỹ cuối cùng cười hỏi.

Hàn Lập nghe vậy, do dự một chút, tư tưởng có điểm không nắm chắc. Hắn vốn định lại chạy thêm mấy cửa hàng nữa, xem xem có còn pháp khí tốt hơn hay không, nhưng mấy món đồ trước mắt này đích xác đều rất không tệ, rất hợp tâm ý của hắn, làm cho hắn bỏ qua một phần, nhưng trong lòng thì vạn phần không thôi. Đặc biệt là kiện Kim quang chuyên phù bảo kia, về sau hỗ trợ đối với hắn càng lớn hơn nữa, hắn nhất định là phải lấy được.

"Mấy kiểu đồ vật này, tại hạ đều tương đối thích, dự định đều cần!" Sau một hồi suy nghĩ, Hàn Lập hạ quyết tâm.

Hắn cảm giác nếu ở Vạn bảo lâu một nhà này mua hết mấy món đồ, có lẽ cũng không phải là một chuyện xấu, tối thiểu sẽ giảm bớt sự chú ý của người khác đối với hắn, đem ảnh hưởng của linh thảo ngàn năm giới hạn vào Vạn bảo lâu mà thôi.

"Đều muốn hết, Lệ huynh chẳng lẽ còn nói giỡn!" Điền chưởng quỹ nghe xong lời của Hàn Lập, sắc mặt trở nên âm trầm, hắn cho rằng Hàn Lập sư tử ngoạc mồm, định dùng một gốc linh thảo này mơ mộng cuồng vọng đổi hết bảo vật trong hộp gấm.

Hàn Lập thấy thế, sau khi khẽ mỉm cười, không có phân bua, nhưng lại từ trong trữ vật đại (túi đựng đồ) móc ra một cái hộp giống cái hộp trước như đúc đặt lên trên bàn.

"Dùng hai gốc linh thảo ngàn năm, đổi lấy tất cả bảo vật trong hộp gấm của ngươi!" Hàn Lập chậm rãi nói, điệu bộ việc chắc chắn phải được.

Điền chưởng quỹ vừa mừng vừa sợ, bất chấp trả lời điều kiện của Hàn Lập, trước tiên vội vàng kiểm tra linh dược mới xuất hiện một lần, chờ sau khi xác định linh thảo mới đúng thật cũng cùng là linh dược ngàn năm giống với gốc đầu tiên, mới dùng một loại ánh mắt khác thường bắt đầu đánh giá Hàn Lập lại lần nữa. Dù sao người một cái nhấc tay có thể đưa ra hai gốc linh dược hãn hữu, như thế nào cũng đáng giá để Vạn bảo lâu hắn tôn trọng.

Mà Hàn Lập đội nón lá, Điền chưởng quỹ không cách nào thấy rõ vẻ mặt của đối phương, lại càng sinh ra cảm giác đối phương thần bí, bởi vậy sau một lúc trù trừ, liền quyết định:

"Được, nếu Lệ huynh đã nói như thế, vậy tại hạ có thể lùi một bước, đồng ý đáp ứng. Nhưng Điền mỗ có kèm theo một thỉnh cầu nho nhỏ với huynh đài, nếu như sau này Lệ huynh còn có loại linh dược gì đó, tại hạ hy vọng huynh đài cũng có thể ưu tiên nhớ tới bản lầu, Điền mỗ ra giá tuyệt đối sẽ làm các hạ hài lòng."

Hàn Lập hắc hắc cười khan vài cái, khẽ gật đầu chẳng nói thêm gì. Nhưng trong lòng cũng đã than thở, biết đối phương chính là đã nổi lên lòng nghi ngờ, xem ra dùng linh thảo loại này đi mua bán trao đổi bảo vật, sau này chính là tận lực làm thật ít mới được, nếu không sẽ rước lấy họa sát thân.

Điền chưởng quỹ cũng không biết ý nghĩ chân thực của Hàn Lập, sau khi thấy hắn gật đầu đáp ứng, trong lòng mừng rỡ. Nếu như tên họ Lệ trước mắt thực sự còn có thể cho hắn mua được linh dược ngàn năm, vậy hắn hôm nay thả chút máu, nhân nhượng một chút phí tổn nhỏ này hoàn toàn có giá trị!

Vì vậy, Điền chưởng quỹ và Hàn Lập phân biệt trao đổi vật phẩm, sau khi mỗi bên đã thu được món đồ rồi, hai bên đều rất vui mừng.

Mà Hàn Lập, đến đây cáo từ rời đi Vạn bảo lâu, ngay cả khu chợ cũng không dám đợi một giây phút nào nữa, tức khắc nhanh chóng ra khỏi phạm vi giới hạn của khu chợ, lập tức bay khỏi nơi đây.

Bởi vì sợ Vạn bảo lâu phái cao thủ gì đó âm thầm theo dõi mình, hắn cũng không có nghênh ngang trực tiếp hướng Hoàng phong cốc bay đi, mà là trực tiếp bay ra khỏi rặng núi Thái nhạc, sau khi xem xét lộ trình rời đi chừng ba bốn ngày, mới yên tâm vòng một vòng lớn, lại hướng về Hoàng phong cốc bay đi.

Chập tối ba hôm sau, Hàn Lập đã tiến vào bên ngoài rặng núi Thái nhạc. Bởi vì sắc trời sắp tối, hắn vì lý do an toàn, liền tìm một tòa thạch động kín đáo định nghỉ tạm một đêm, sau đó ngày mai lại chạy về Hoàng phong cốc.

Tòa thạch động này, nằm ở giữa sườn núi, phía trước còn có lác đác mấy đống đá chặn cửa động, từ bên ngoài không cách nào dễ dàng phát hiện, Hàn Lập cũng là vừa may mới có thể chui vào bên trong.

Sau khi ăn chút gì đó, hắn liền khoác áo tựa lên vách đá bắt đầu vận công dưỡng thần, thời gian bất tri bất giác đã đến quá nửa đêm, vào giữa lúc Hàn Lập buồn ngủ sắp ngủ, đột nhiên nghe thấy thanh âm của tà áo chạm gió vang lên, tiếp theo một tiếng *"bịch"*, tựa hồ có người hai chân rơi xuống đất, từ không trung bay hạ xuống ngoài động, Hàn Lập trong lòng cả kinh, nhất thời buồn ngủ hoàn toàn biến mất.

"Chẳng lẽ là người của Vạn bảo lâu truy sát mình sao?" Hàn Lập không khỏi định đi về phía địa phương tồi tệ nhất.

"Sư muội, hoàn cảnh nơi này không tệ, hơn nữa hẻo lánh không người, ta thấy là chỗ này đi!" Một giọng nam có chút quen thuộc vang lên bên ngoài động.

Hàn Lập có chút ngạc nhiên, nhưng cuối cùng thở dài một hơi, nếu không phải người của Vạn bảo lâu đến giết người đoạt bảo, vậy đã nói lên đối phương chỉ là đi ngang qua mà thôi, cũng đã không có gì phải lo lắng nữa.

"Sư muội, cần gì dùng loại ánh mắt này nhìn ta chứ, dù sao ngươi cũng chưa bao giờ hưởng thụ qua sướng khoái của nam nữ, hôm nay sư huynh thương yêu ngươi hoàn hảo một phen, cũng tốt để cho sư muội cuộc đời này không uổng phí làm nữ nhân, nếu không một lát nữa sẽ phải hương tiêu ngọc tổn (toi mạng), chẳng phải quá lãng phí bộ túi da tuyệt vời này sao." Thanh âm của nam tử thủy chung không nhanh không chậm, ôn nhu cực kỳ, nhưng nội dung trong lời nói lại thực sự dâm uế vô tình.

Hàn Lập hít một hơi, cúi mình trước vị huynh đài bên ngoài kia, không ngờ có thể xử dụng loại giọng điệu như vậy, nói ra loại tồi tệ xấu xa tiền dâm hậu sát này, thật sự là bội phục cực kỳ! Hơn nữa bên ngoài chỉ có tiếng nói người nam vang lên, không có tiếng nói người nữ, vậy đã nói rõ *"sư muội"* này sớm đã bị hắn chế trụ, bây giờ sợ rằng ngay cả miệng cũng không thể mở ra.

Có điều, thanh âm của nam tử này quen tai như thế, hẳn là người hắn đã gặp qua. Nghĩ tới đây, lòng hiếu kỳ của Hàn Lập dâng lên, không nhịn được vô thanh vô tức ngầm đi về phía cửa động.

"Roạc!" Tiếng quần áo nữ tử bị xé rách vang lên, theo đó cũng vang lên tiếng cười dâm đãng của tên nam tử này.

"Đây, trước tiên ăn viên Hợp hoan hoàn đi! Nếu không lát nữa không có gì thú vị cả!"

"Khụ, sư muội! Không nên dùng loại ánh mắt này nhìn vi huynh chứ? Thực ra trước kia nàng không phải rất muốn sau khi Trúc cơ cùng ta song tu sao! Vậy cũng xem như thành toàn tâm nguyện cho nàng rồi! Ha ha…" Nam tử có chút quên hết tất cả bởi vậy

cười rộ lên điên cuồng.

Lúc này, Hàn Lập đã mò tới sau một khối đá nơi cửa động, bắt đầu nhìn trộm về chỗ đất trống bên ngoài động.

Chỉ thấy một nam tử áo trắng, nửa quỳ ở bên thân mình một nữ tử trẻ tuổi, đang sờ mó vuốt ve lung tung trên thân thể mềm mại của nàng, cũng thỉnh thoảng xé quần áo ra từng mảnh nhỏ.

Nữ tử đó đầu tóc rối bời, Hàn Lập không nhìn rõ khuôn mặt nàng. Nhưng thân thể thì mềm mại như một con dê non, đã trần trụi hơn nửa người, lộ ra da thịt đàn hồi trắng nõn nà, đặc biệt là với bộ ngực căng tròn mềm mại trắng bóc nửa kín nửa hở, đúng là khiến cho người ta khí huyết sôi lên, thật sâu câu dẫn lên thú tính của nam giới.

"Thì ra là hắn!"

Sau khi nhìn rõ khuôn mặt nam tử, Hàn Lập vừa có chút kinh ngạc cũng có chút sáng tỏ.

Nam tử chính là vị *"Lục sư huynh"* tính tình nhỏ mọn đánh nhau một hồi cùng Mộ Dung huynh đệ, quả nhiên là tên mặt người dạ thú, chỉ không biết con dê non mà hắn bắt tới kia là vị sư tỷ xui xẻo nào trong cốc!

Không biết là có phải vị *"Lục sư huynh"* này nghe được tiếng lòng của Hàn Lập hay không, mà trong lúc vô ý dùng một tay vuốt mái tóc rối bời trước mặt của nữ tử, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp nhưng oán độc vô cùng.

"Tại sao lại là nàng?" Hàn Lập sau khi đã thấy rõ hình dáng của nữ tử, thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi mình.

Đây chả phải là vị *"Trần sư muội"* kia ở trên đồi, từ đầu chí cuối mình mình ta ta cùng *"Lục sư huynh"* sao! Bản thân nàng chính là người yêu của *"Lục sư huynh"* mà, vị *"Lục sư huynh"* này thần kinh rồi sao, như thế nào nhất định phải đùa giỡn đem người yêu của mình diễn trò cái gì cưỡng gian giết người? Chỉ là nhìn bộ dạng hai mắt phun lửa của *"Trần sư muội"*, cũng không giống là đùa bỡn diễn trò giữa tình nhân thôi!

Hàn Lập mắt trợn tròn, trong lòng có chút hơi ngơ ngẩn.

"Tìm được rồi"

Đột nhiên, *"Lục sư huynh"* đình chỉ cử động trên người nữ tử, kêu lên vui mừng xen lẫn sợ hãi. Trên tay của hắn đã xuất hiện một cái trữ vật đại xinh xắn tinh vi.

"Lục sư huynh" không hề để ý tới *"Trần sư muội"* nữa, mà là dốc trữ vật đại xuống, vật phẩm từ trong túi đổ ra một đống tướng, vừa có loại đồ vật như pháp khí, phù lục, cũng có những vật riêng tư như quần áo nội y của đám nữ tử.

"Lục sư huynh " đối với những đồ vật khác giống như không nhìn thấy, ngược lại ở trong đám vật phẩm cùng loại như chai lọ, hộp, bình tìm tòi không ngừng, tựa như đang tìm kiếm gì đó.

------oOo------

Chương 166: Ngoan độc

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ha ha! Đây rồi, tìm được rồi! Ta biết sư muội nhất định sẽ mang theo bên mình, quả nhiên không sai!" Lục sư huynh mừng như điên từ trong đống đồ lôi ra một cái hộp gỗ nhỏ màu đỏ.

Nắp hộp đã mở ra, nhưng Hàn Lập bởi vì khuất góc nên nhìn không rõ đồ vật bên trong hộp, lòng hiếu kỳ càng tăng lên, nhưng cũng không dám coi thường vọng động.

Phải biết rằng, tên gia hỏa đối diện ác độc như thế, ngay cả bạn nữ của mình cũng có thể xuống tay, nếu như tên *"sư đệ"* này bị hắn phát hiện rồi, vậy thì càng muốn giết người diệt khẩu, không chết không thôi.

Hơn nữa uy lực pháp thuật Phong thuộc tính của đối phương, hắn cũng chính mắt thấy qua, bất luận là công kích hay phòng ngự đều sắc bén vô cùng, cũng không phải là người chỉ biết ba miếng pháp thuật mèo cào như hắn có thể so sánh với. Càng huống chi đối phương pháp lực cũng thâm hậu hơn nhiều so với hắn, đã ở vào dạng trung giai tầng thứ mười hai. Cứ như vậy, vô luận là pháp thuật hay pháp lực, hắn đều tuyệt đối ở vào hạ phong, tựa hồ không có gì phần thắng.

Nhưng Hàn Lập tự cho là, nếu thực sự đánh hết sức mà nói, hắn vẫn có thể chống lại đối phương, dù sao pháp khí vốn có lại thêm những pháp khí mới cũng không phải là ăn chay, đến lúc đó phát sinh động thủ ai giết ai vẫn còn chưa khẳng định được?

Có điều, Hàn Lập cũng không có hứng thú, đem mạng nhỏ của mình chơi đùa kiểu diễn tuồng anh hùng cứu mỹ nhân này. Dù sao *"Trần sư muội"* kia và hắn không thân không thích, là nàng tự mình có mắt không tròng, ương bướng chọn một vị độc ác đáng khinh làm bạn tình, tự động dâng tới cửa, vậy có thể oán ai? Muốn Hàn Lập vô duyên vô cớ vì thế mà liều mạng, hắn cũng không có giác ngộ cao như vậy.

Cho nên hắn chuẩn bị xác thật xem hết màn kịch này, sau đó cùng vị *"Lục sư huynh"* kia mỗi người một đường, không ai liên quan tới ai. Đương nhiên, đối với vị *"Lục sư huynh"* này, Hàn Lập về sau này khẳng định càng phải thêm chú ý rồi, dù sao người có thể tàn nhẫn độc ác tới mức như vậy, hắn thật đúng là lần đầu tiên thấy được, đối trình độ vô tình của người này, hắn cam bái hạ phong.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập đem liễm khí thuật mới học được không lâu lặng lẽ thi triển ra, sợ đối phương trong lúc vô ý cảm ứng được sự tồn tại của hắn, khiến cho hắn không đánh một trận sống mái không được.

Lúc này, *"Lục sư huynh"* đã đem hộp gỗ bỏ vào bên trong Trữ vật đại của mình, sau đó cười dâm đãng vài tiếng, lần nữa nhích gần đến bên người *"Trần sư muội"*.

Một mặt hắn hưng phấn tiếp tục xé rách quần áo nhà gái, một bên lầm bầm thổ lộ toàn bộ tiếng lòng, khiến cho Hàn Lập trốn ở một bên, nghe được lạnh cả người.

"Sư muội ơi, nàng cũng chớ có trách ta! Chuyện này vi huynh cũng là không có biện pháp, phải biết rằng cô gái họ Đổng điêu ngoa kia cũng chính miệng nói, chỉ cần ta và nàng hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ, sau khi chuyển sang Trúc cơ cùng nàng ta song tu, nàng ta sẽ xin vị bà cô tổ trong nhà - Hồng Phất sư thúc tổ, đích thân thu nhận ta làm môn hạ, truyền thụ cho ta đại thần thông kinh thiên động địa. Đó là cơ hội nhảy một bước lên trời! Sư huynh ta thật sự không muốn bỏ qua điều này, cho nên cũng không thể làm gì khác hơn là oan ức cho sư muội rồi."

Nằm trên mặt đất, *"Trần sư muội"* đang phun lửa trong mắt, sau khi nghe xong lời táng tận lương tâm này của đối phương, tức giận cả người run rẩy không thôi, hận không thể lập tức ngồi dậy được, xông tới hung ác cắn xé con người nhẫn tâm này mấy miếng, để phát tiết oán hận trong lòng.

Nhưng đáng tiếc chính là, vị bạc tình lang này sớm đã dùng

"Phong phược thuật", đem trói chặt toàn thân nàng lại, căn bản không cách nào nhúc nhích một phân, ngay cả muốn há mồm mắng chửi cũng không làm được, chỉ có thể mặc cho đối phương sắp đặt mà thôi.

Nhưng những lời kế tiếp của vị, càng khiến cho nàng tay chân lạnh toát, thiếu chút nữa tắc thở.

"Khụ! Nếu như sư muội không phải con gái duy nhất của Trần gia gia chủ, kỳ thật thả cho sư muội một con đường sống cũng không phải không thể. Ta thật sự sợ sư muội từ yêu chuyển hận, sẽ nhờ lực lượng của Trần gia tới trả thù vi huynh, cũng sẽ truyền bá việc này khắp nơi, làm cho thanh danh của vi huynh mất hết. Mà ta có nghe người ta nói, Hồng Phất sư thúc tổ lại thù hận nhất nam tử phụ tình bạc nghĩa. Cho nên vì chuyện tốt của sư huynh, cũng vì danh tiếng của sư huynh, sư muội nên là từ thế gian biến mất đi! Chắc hẳn cũng sẽ không có ai hoài nghi tới vi huynh, dù sao trước kia chúng ta chính là yêu thương như vậy mà!" Lục sư huynh nói giả bộ, nhưng trên tay thật là không dừng lại chút nào, *"Trần sư muội"* trong nháy mắt quần áo đã tan hết, đã hoàn toàn trần truồng.

"Lục sư huynh" chứng kiến cảnh đẹp trước mắt, hai mắt sáng rực phát ra ánh dâm tà, ngón tay bắt đầu chậm rãi hoạt động trên da thịt mỡ màng bóng loáng, biểu lộ một bộ mặt thèm muốn thưởng thức, rồi nói tiếp:

"Nhưng để cho ta động tâm chính là, không ngờ sư muội và ta giống nhau, đều vẫn còn giữ lại Trúc cơ đan chưa dùng, nói vậy cũng là muốn đợi cho sau khi trụ cột công pháp đại thành sẽ dùng sao! Dù sao làm như vậy mà nói, tỷ lệ Trúc cơ thành công sẽ lớn hơn một chút nữa." Hắn trong miệng vừa *"chậc chậc"* vừa nói.

"Có điều, nếu sư muội thân thể trong sạch cũng đã phải giao cho vi huynh rồi, nghĩ tới càng sẽ không nỡ không giao Trúc cơ đan này chứ! Ta vốn còn có chút lo lắng, uống một viên Trúc cơ đan thật sự có chút không chắc chắn, sợ Trúc cơ sẽ thất bại, dù sao cho dù là dị linh căn giả, Trúc cơ thất bại cũng là việc thường. Nhưng hôm nay có một viên đan dược này của sư muội, vậy Trúc cơ đã tuyệt đối không thành vấn đề rồi."

Nói tới đây, *"Lục sư huynh"* rút hai tay lại, từ trong trữ vật đại móc ra hộp gỗ cùng với một mới vừa bỏ vào không bao lâu đích hộp gỗ cùng với một cái bình sứ màu xanh khác, nhìn trái ngó phải, mặt đầy vẻ đắc ý.

Ẩn sau đống đá, Hàn Lập nghe lén xong hết thảy, tâm tư lại trở nên động đậy.

Trước mắt có *"Trúc cơ đan"* xuất hiện, mà một lần lại xuất hiện những hai viên, hấp dẫn này với đối hắn là quá lớn rồi.

Dù sao hắn kế hoạch tham gia Huyết sắc thí luyện không phải là vì Trúc cơ đan sao! Nếu như có thể không cần phải mạo hiểm ấy, mà có thể đạt được Trúc cơ đan, hắn đương nhiên nhất định muốn thử rồi.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập tập trung tinh thần bắt đầu quan sát nhất cử nhất động của *"Lục sư huynh"*, nếu như đối phương lộ ra sơ hở, hắn sẽ lập tức ra tay tuyệt đối không chút do dự, tiêu diệt người này, cướp lấy hai viên Trúc cơ đan.

Giờ phút này, vị *"Trần sư muội"* kia đã xuất hiện triệu chứng khác thường, vẻ oán độc trên mặt đã dần dần biến mất, thay vào đó là một loại ánh mắt mê say, da thịt lõa lồ cũng hiện lên sắc hồng, vả lại môi thơm run nhè nhẹ nhưng lại không phát ra bất cứ thanh âm nào.

"Hắc hắc! Xem ra Hợp hoan đan bắt đầu có tác dụng rồi. Bây giờ sư muội nói vậy khó chịu cực kỳ, vì báo đáp đại ân của sư muội, vi huynh đành khổ cực một chút, để cho sư muội nếm thử chút mùi vị muốn sống muốn chết, như vậy cũng xem như tình nghĩa đối với dĩ vãng cùng sư muội rồi."

"Lục sư huynh" tự nói một mình vô sỉ cực kỳ, rồi cầm vật trong tay thu lại, bắt đầu đưa tay sờ về phía đai lưng, tựa hồ định muốn cởi quần áo, gian dâm tận tình một phen.

Xem tới chỗ này, Hàn Lập trong lòng máy động, nếu như thừa dịp sau khi vị *"Lục sư huynh"* này cởi sạch quần áo, hắn lại tiến hành tập kích, nói vậy đối phương sẽ tâm thần đại loạn, có thể một chiêu đắc thủ.

Hàn Lập càng nghĩ, lại càng cảm thấy làm như vậy nắm chắc thành công rất lớn, liền càng thêm chú ý tới *"Lục sư huynh"*, còn dưới ý thức hướng về mặt đối phương xem xét như vậy vài lần.

"Không đúng"

Hàn Lập sau vài cái liếc mắt, lập tức đã phát hiện vấn đề.

Vị *"Lục sư huynh"* này mặc dù đang cở̉ bỏ đai lưng luống cuống tay chân, nhưng thời gian trì hoãn cũng có phần hơi lâu một chút, đến giờ đai lưng kia vẫn buộc chặt tại nơi đó, không chút nới lỏng. Càng thêm quỷ dị chính là, Lục sư huynh này trên mặt làm ra vẻ bộ dạng háo sắc, nhưng ánh mắt thì lại trấn tĩnh, không loạn chút nào, còn ẩn chứa một vẻ cười lạnh.

Hàn Lập trong lòng *"hồi hộp"* một chút, cảm thấy quá bất bình thường rồi, lòng đề phòng nổi lên, cũng vội vàng đem thần thức toàn bộ mở rộng ra, còn đưa tay móc ra một tờ *"Thủy tráo"* phù, kẹp vào bàn tay.

Vừa mới làm xong toàn bộ những điều này, Hàn Lập lại đột nhiên cảm thấy bên trái có một kiện đồ vật đang vô thanh vô tức hướng về hắn bay tới, nếu không phải bây giờ hắn đã khai triển thần thức, sợ rằng căn bản không phát giác được, điều này làm cho hắn vừa sợ vừa giận.

Hàn Lập không có suy nghĩ nhiều, vội vàng đem phù lục hướng về trên người vỗ xuống, một vầng hào quang màu lam mênh mông lập tức đem hắn bao vào bên trong, mà lúc này một đồ vật màu xanh hình dạng như dây thừng, cũng bay vụt tới quấn quanh, chỉ có điều bị lam quang kịp thời chặn lại bên ngoài.

"Ồ"

"Hừ"

"Lục sư huynh" và Hàn Lập đồng thời phát ra thanh âm, chỉ bất

quá *"Lục sư huynh"* là bởi vì đánh lén không thành mà có chút kinh ngạc, mà Hàn Lập thì lại bởi vì âm hiểm xảo trá của đối phương, thiếu chút nữa trúng kế mà trở nên vừa giận vừa sợ.

"Hay! Hay! Phản ứng nhanh như vậy, xem ra các hạ thật đúng là không đơn giản! Có điều, ông bạn đã đứng xem lâu như vậy, có phải nên đi ra nói với Lục mỗ một tiếng hay không." "Lục sư huynh" khoát tay một cái, dây thừng màu xanh kia đã phi về tới trên tay, tiếp theo không hoảng hốt không vội vàng hướng về chỗ Hàn Lập ẩn thân lạnh lùng nói, xem ra thật sự sớm đã phát hiện tung tích của hắn.

------oOo------

Chương 167: Ác đấu (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nếu đã bại lộ rồi, vậy có trốn ở chỗ này không ra cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Hàn Lập hít sâu một hơi, đội vòng bảo hộ chói mắt, hai tay mỗi bên thủ sẵn một kiện pháp khí, đi ra từ phía sau đống đá.

"Là ngươi"

Sau khi nhìn rõ diện mạo Hàn Lập, *"Lục sư huynh"* kêu lên có chút kinh ngạc, không ngờ hắn vẫn nhận ra Hàn Lập.

Tâm tình của Hàn Lập lại theo tiếng kinh hô của đối phương hơi trầm xuống một chút.

Vị *"Lục sư huynh"* này ngày đó tại trên ngọn đồi nhỏ đã từng gặp mặt hắn, hơn nữa là đang ở trong lúc đánh nhau hỗn loạn, nhưng hôm nay mấy tháng cũng đã trôi qua, không ngờ còn có thể chỉ liếc mắt đã nhận ra hắn, điều này chứng tỏ rằng người này không chỉ là trí nhớ kinh người, có thể đã gặp qua là không quên được, điều đó còn chứng tỏ tâm tư cẩn thận kín đáo, tâm kế hơn người.

Nhưng vô luận là loại tình huống nào, đối với Hàn Lập mà nói đều không thể coi như một tin tốt được.

Thật ra hắn đã mơ hồ cảm thấy, vị *"Lục sư huynh"* trước mắt này ở vào một một phương diện nào đó mà nói, có thể xem như là cùng một loại người như hắn, cũng quen dùng tâm kế, cùng ra tay vô tình.

Đặc biệt là cái loại biểu hiện kiêu ngạo trước mặt người khác này, tuyệt đối cùng sự cúi đầu thấp kém của Hàn Lập đồng dạng là một loại che mắt, chỉ là Hàn Lập không muốn khơi lên sự chú ý của người khác, mà *"Lục sư huynh"* thì lại là cố ý gây cho người khác lòng khinh thường, để che dấu bộ mặt thật của hắn mà thôi.

Có điều, Hàn Lập tự nhận là không cách nào vô sỉ giống như đối phương, cũng không cách nào vô tình cùng ác độc giống như đối phương vậy, hắn chỉ là luôn luôn đeo đuổi con đường trung dung chỉ để ý đạo đức của bản thân mà không cần quan tâm người khác nghĩ gì mà thôi.

Trong lúc Hàn Lập trong lòng suy tư, thần sắc *"Lục sư huynh"* cũng trở nên trịnh trọng, tựa hồ cũng liên tưởng đến gì đó, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập lộ ra hung quang, không hề che dấu chút sát khí nào của hắn.

Hàn Lập thở dài một hơi, vốn còn định phí chút miệng lưỡi, xem xem có thể đánh lừa mà thoát thân, nhưng hôm nay thấy thần thái của đối phương và bằng vào tâm kế của đối phương, đúng là đường sống một điểm vòng vo cũng không có nữa rồi, hắn và mình khẳng định chỉ có thể còn một người có khả năng sống trên đời, vì vậy không cần uổng phí miệng lưỡi, coi như tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước là thượng sách).

Nghĩ tới đây, Hàn Lập không nói hai lời, tay trái giơ lên một cái tinh cương hoàn (vòng thép luyện) liền phát ra thanh âm kỳ quái, phóng thẳng về hướng *"Lục sư huynh"*, theo sau tay phải lại sáng ngời, hồ lô màu xanh đen đã xuất hiện trong tay, từ trong miệng hồ lô phun ra năm sáu quả cầu đen sì sì, theo sát phía sau cương hoàn đi tới.

Làm xong tất cả những điều này Hàn Lập cũng không dừng tay, hắn mở tray trái trống rỗng nhắm không trung khua một cái, trong phút chốc đã hiện lên mấy hỏa cầu màu đỏ, tay áo thoáng rung một cái, đem những hỏa cầu này cuốn vào bên trong, ngay sau đó đột nhiên hướng *"Lục sư huynh"* vung lên, trong miệng gằn giọng một tiếng *"đi"*.

Nhất thời, theo một luồng nhiệt khí nóng bỏng, đám hỏa cầu như bầy ong tản ra bốn phía, không cùng góc độ đập về phía Lục sư huynh.

Một lần ra tay này, Hàn Lập cơ hồ đã vận dụng hết những gì trước khi chưa có được pháp khí mới, tuy không sử dụng toàn bộ thủ đoạn tiến công bằng phù bảo, nhưng đặc biệt là thủ pháp cuối cùng trong nháy mắt tay đồng thời phát ra đám đạn này, càng là Hàn Lập đã mất rất nhiều công phu mới từ nơi Ngô Phong học được tới tay, chính là vì muốn đánh cho đối phương không kịp trở tay, một kích như tia chớp đánh gục đối thủ.

Thật ra nếu không phải cảm thấy đối với pháp khí mới vẫn còn chưa thuần thục, nếu sử dụng đến không nhất định mới đầu có thể rất nhanh, Hàn Lập sớm đã không khách khí tất cả đều sử ra như bầy ong rồi, dù sao uy lực của pháp khí mới cũng lớn hơn rất nhiều pháp khí cũ.

Thế nhưng cơ hồ đồng thời khi Hàn Lập ra tay, *"Lục sư huynh"* cũng không có nhàn rỗi, hai tay hắn vừa đảo một cái, trong tay đã hiện ra một lá cờ lớn màu xanh lục dài chừng một trượng, trên cờ ánh sáng xanh mênh mang, còn có thêu một con giao long màu xanh hung ác đang nhe nanh múa vuốt.

Lúc này, *"Lục sư huynh"* mới thấy rõ chuỗi thế công liên tiếp của Hàn Lập, dưới sự bất ngờ, không nhịn được cực kỳ buồn bực.

Phải biết rằng, hắn sở dĩ đem pháp khí uy lực lớn nhất của bản thân - Thanh giao kỳ lần đầu tiên để lộ ra, vì ý định chính là giống với Hàn Lập, ra sát chiêu tức thì, giết người diệt khẩu.

Nhưng vạn vạn lần không nghĩ tới, sau khi Hàn Lập hiện thân, không ngờ ngay cả một lời cũng cũng không nói, đã lập tức công tới với khí thế hung bạo, hơn nữa ra tay độc ác, có vẻ không chết không thôi.

Dưới sự bất đắc dĩ, *"Lục sư huynh"* không để ý phát động công kích nữa, hắn chuyển Thanh giao kỳ sang tay phải, tay trái thì như cũ hướng bên hông, từ trong trữ vật đại móc ra một tấm phù vàng.

Hắn đưa mắt nhìn tấm cao giai phù lục này một cái có chút không nỡ buông, rồi cắn răng khẽ quăng ra phía trước, bắt đầu cấp tốc nói lẩm bẩm.

Mà trong phút chốc, cương hoàn của Hàn Lập đã phát ra ánh sáng vàng nhàn nhạt, vọt tới cách đó không xa trước người *"Lục sư huynh"* đầu tiên, mắt thấy đã sắp đánh tới.

"Lục sư huynh" lúc này một tay chỉ tấm phù vàng một cái, trong miệng hét lớn một tiếng:

"Phong tường thuật, lên!"

Tấm phù vàng theo tiếng quát, trong giây lát ánh sáng trắng phóng rộng ra, bất chợt hóa thành một cơn lốc màu trắng, cao chừng vài chục trượng, nằm ngang ở trước người *"Lục sư huynh"*, chặn đường đi của cương hoàn lại.

Một tiếng *"phụp"*, cương hoàn không chút khách khí đâm vào bên trong cơn lốc, nhưng lập tức bị thổi cho đổ trái ngã phải, trước sau đảo lộn mấy cái thì bị ném thẳng trở về.

Về phần những quả cầu theo sau càng chẳng được tích sự gì, chỉ có thể đảo quanh bên ngoài cơn lốc không ngừng, ngay cả năng lực xông vào cuồng phong cũng không có.

Thấy tình cảnh đó, Hàn Lập hơi biến sắc mặt, vội vàng vươn ngón tay ra, nhẹ nhàng dẫn dắt những hỏa cầu chạy tới cuối, chúng lập tức vẽ ra hai vòng cung thật lớn, linh hoạt bay về hai bên, cố gắng vòng qua tường gió, tiếp tục công kích *"Lục sư huynh"*.

"Hắc hắc! Dự định thật hay!"

"Lục sư huynh" cười lạnh một tiếng, một tay cực kỳ thuần thục bấm quyết một cái, sau đó hướng vị trí chính giữa bức tường gió chỉ tay, cơn lốc đó lập tức từ chính giữa chia thành hai đoạn, cực nhanh phân biệt chạy ra, chặn đứng hỏa cầu lại một lần nữa.

"Bùm bùm"

Mấy tiếng nổ vang lên, hỏa cầu không cách nào tránh được nữa, đâm thẳng vào.

Cơn lốc chỉ run rẩy vài cái, đám hỏa cầu đã bị nuốt xuống, ở bên trong cơn lốc biến mất không thấy bóng dáng, Hàn Lập cảm thấy trong lòng hoảng sợ.

Lúc này, bức tường gió dưới sự thao túng của *"Lục sư huynh"*, lại đồng thời hợp lại, rồi khôi phục nguyên trạng.

"Tài nghệ hèn mọn mà cũng dám lấy ra khoe khoang! Vị sư đệ này, mặc dù không biết danh tính của ngươi, cũng không biết lai lịch của ngươi? Nhưng đêm nay, ngươi chết chắc rồi!" Lục sư huynh điên cuồng cười nói.

Tiếp theo chỉ thấy hắn hai tay hợp lại, lần nữa cầm cây Thanh giao kỳ kia, bắt đầu múa hết tốc lực.

Hàn Lập đã có chút khẩn trương, trình độ quấy rầy của đối phương đã vượt ra ngoài dự liệu của hắn, thế công liên hoàn sắc bén như thế không ngờ dễ dàng đã bị phá giải như vậy. Mặc dù cây cờ lớn đối phương đang huy động kia, đến bây giờ còn chưa có phát sinh tình trạng gì kì lạ, nhưng xem bộ dạng nghiêm trang của đối phương có thể biết được, phản kích của vị *"Lục sư huynh"* này tuyệt đối không thể đùa được.

Xem ra không sử dụng *"Phù bảo"* đúng là không xong. Hàn Lập lạnh lùng thầm nghĩ.

Thế nhưng hắn hôm nay, bởi vì chưa có năng lực tiến hành luyện hóa *"Phù bảo"*, cho nên mỗi lần vận dụng *"Phù bảo"*, đều phải tranh thủ được thời gian làm phép nhất định, lúc đó mới có thể xua *"Phù bảo"* để khắc địch chế thắng. Vì thế, phòng ngự của bản thân nhất định phải tuyệt đối chặt chẽ mới được.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập liền nhìn phía đối diện một chút, chỉ thấy cây cờ xanh mà *"Lục sư huynh"* đang huy động, đã dần dần trở nên sáng ngời, bên trên nó đã phát ra ánh sáng xanh chói lòa, khiến cho con giao long xanh kia càng thêm dữ tợn đáng sợ, xem ra thế công của đối phương đã sắp phát động rồi.

Hàn Lập không hề do dự nữa, vung tay một cái, cương hoàn đó *"vù"* một tiếng đã bay trở lại, dừng lại trên đỉnh đầu hắn vài thước, rồi bắt đầu xoay quanh không ngừng.

"Dài ra", theo một tiếng quát khẽ, cương hoàn kia ánh sáng vàng bắn vọt ra, nhanh chóng mở rộng, sau khi lớn lên bằng cái mặt bàn, mới đình chỉ biến hóa.

"Xuống", cương hoàn đó lại nghe lời rơi thẳng xuống, bao phủ Hàn Lập vào bên trong, rồi bắt đầu từ từ chuyển động, hình thành một tầng vòng bảo vệ thật lớn.

Hàn Lập cũng không có vì vậy mà dừng tay, sau khi thu hồi hồ lô, mặt khác thuẫn bài vừa đến tay cũng đã được đưa ra ngoài, ở bên ngoài màn hào quang màu lam bị phóng đại lên mấy lần, tỏa ra ánh sáng đen trước người hắn, nhẹ nhàng lơ lửng.

Kể từ đó, bên ngoài thân mình Hàn Lập đã hình thành ba tầng phòng ngự, tầng thứ nhất bên ngoài chính là Tinh cương cự hoàn, tầng giữa là Huyền thiết phi thiên thuẫn, tận cùng bên trong thì lại là màn hào quang màu lam mà ngay từ đầu hắn đã sử dụng.

------oOo------

Chương 168: Ác đấu (trung)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi làm xong hết thảy những việc này, Hàn Lập mới yên lòng, lấy ra phù bảo tiểu kiếm màu xám, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu làm phép, ý đồ trong thời gian ngắn nhất phát động phù bảo bay lên công địch.

Đúng lúc này, *"Lục sư huynh"* ở đối diện rốt cục đã tụ tập linh khí đầy đủ trên Thanh giao kỳ, phát khởi công kích như mưa sa lốc giật.

Chỉ thấy hắn đã dừng múa cờ, rồi đem mũi cây cờ đột nhiên chỉ về phía Hàn Lập, nhất thời, mấy chục luồng đao phong xanh lè hình bán nguyệt đua nhau toát ra từ ngọn cờ, vù vù nhằm về phía Hàn Lập.

Tốc độ của đao phong đó nhanh không thể tả, vừa rồi còn đang ở phía *"Lục sư huynh"*, nhưng trong chớp mắt đã đến đầu đằng này bên Hàn Lập. Thực không hổ là phong hệ pháp thuật, tốc độ công kích so với những pháp thuật thuộc tính khác, còn nhanh hơn một nửa.

Nếu không phải lúc trước đã chuẩn bị phòng thủ kỹ lưỡng, Hàn Lập sợ rằng ngay cả thời gian phản ứng chưa kịp thì đã bị đao phong này chém thành mười đoạn.

Khi Hàn Lập trong lòng còn đang giật mình, đao phong đã phát sinh va chạm kịch liệt với Tinh cương hoàn ở tầng ngoài cùng, ánh sáng xanh và ánh sáng vàng rực sáng không ngừng, còn phát ra tiếng va chạm cắt vào *"phụp phụp!"*.

Đợi khi tất cả ánh sáng đều biến mất, trên bề mặt bên ngoài cương hoàn vốn bóng nhoáng vô cùng, đã ngang dọc hơn mấy chục cái rãnh sâu hoắm dài cả thước, toàn bộ pháp khí đã lộ rõ vẻ vẹo vọ. Có điều may mắn pháp khí này khi bị công kích đã chuyển động không ngừng, mới không để cho những đao phong đó công kích tới cùng một vị trí, nếu không sớm đã phá vòng mà vào.

Loại kết quả này, Hàn Lập và *"Lục sư huynh"* đều cảm thấy bất ngờ.

Hàn Lập là cảm thấy, vốn công dụng của cương hoàn pháp khí này mặc dù cũng không phải chuyên môn để phòng ngự, thế nhưng nó chính là thượng phẩm pháp khí, vậy chất liệu là không thể nói gì được. Thế nhưng không nghĩ tới chỉ là chút đao phong tầm thường, đã có thể cắt rời nó ra, cơ hồ gần như hoàn toàn hủy diệt, điều này không khỏi làm hắn nặng trĩu phiền muộn trong lòng, không biết có thể tiếp nổi thế công kế tiếp của đối phương hay không.

"Lục sư huynh" thì lại ngạc nhiên hơn. Thanh giao kỳ này trong đỉnh cấp pháp khí chính là có danh tiếng lừng lẫy, là hắn vì phối hợp thuộc tính linh căn của bản thân, chẳng biết đã hao tổn biết bao nhiêu tâm huyết, biết bao nhiêu tiền của mới lấy được tới tay.

Pháp khí này, chẳng những có thể nháy mắt phát ra bực pháp thuật đơn giản như đao phong không phí chút sức lực nào, hơn nữa bởi vì đã thu nạp linh khí nhất định, khiến cho toàn bộ công kích phong thuộc tính đã trải qua gia tăng biên độ. Cho nên đao phong vừa rồi, thoạt nhìn chỉ là sơ cấp hạ giai pháp thuật đơn giản nhất, nhưng chúng trên thực tế uy lực của mỗi một lưỡi, đều có thể so sánh tương đương với pháp thuật trung giai.

Chính là nói, công kích vừa rồi nhìn như đơn giản, nhưng trên thực tế, là một lần tập trung đánh phá điên cuồng bằng mấy chục trung giai pháp thuật, thế nhưng như vậy, không ngờ ngay cả cái vòng lớn bên ngoài cùng kia cũng không thể phá tan, điều này làm cho trong lòng *"Lục sư huynh"* có thể nào không rét lạnh, đối với Hàn Lập trở nên càng thêm kiêng kỵ!

Hàn Lập và *"Lục sư huynh"* mặc dù đều đã cảm giác được thủ đoạn độc ác của đối phương, nhưng cử động tiếp theo của song phương lại rất khác biệt.

Hàn Lập bởi vì còn đang làm phép huy động phù bảo, không muốn nửa đường bị phá hỏng, cho nên biết rõ tiến công tiếp theo của đối phương khẳng định sẽ trầm trọng sắc bén vô cùng, nhưng cũng chỉ có thể gắng chống chọi tiếp.

Mà *"Lục sư huynh"* càng là tâm tư hơn người, từ khi thấy Hàn Lập vừa rồi bố trí tình trạng phòng ngự, công kích kết thúc cho tới bây giờ, cả người vẫn ngồi ở đó không nhúc nhích, liền biết đối phương nhất định đang chuẩn bị đòn sát thủ, nếu không phải thi triển một loại pháp thuật công kích bậc cao, thì là đang phát động một loại pháp khí lợi hại rồi.

Bởi vậy hắn không hề do dự, lần nữa đem linh lực điên cuồng rót vào lá cờ lớn trong tay, đưa đầu cờ hướng về phía Hàn Lập điểm mạnh một cái, hướng đối diện mãnh liệt bắn ra từng chuỗi đao phong màu xanh liên tiếp.

Đao phong lần này hình thể nhỏ hơn, nhưng là chiếm ưu thế ở chỗ bắn ra không ngừng, liên miên bất tuyệt, hình thành một luồng công kích thật dài màu xanh. Mãnh liệt vọt tới khí thế kinh người, làm cho ánh sáng xanh và ánh sáng vàng lần nữa sinh ra va chạm kịch liệt.

Lần này, cương hoàn trước người Hàn Lập chỉ duy trì được thời gian một thoáng ngắn ngủi, liền đột nhiên phát ra một tiếng nổ trầm đục, ánh sáng vàng tan biến, kiện tinh cương hoàn thượng phẩm đó rốt cục tự nhiên tan vỡ, bị đao phong dày đặc đánh cho nát bấy.

Luồng đao phong đánh tới không có trở ngại, xuyên thẳng vào không chút khách khí, lại bị một kiện đỉnh cấp pháp khí Huyền thiết thuẫn đã sớm đợi sẵn, chặn lại đường đi, tiếp theo lại lần nữa bùng phát va chạm giữa ánh sáng đen và ánh sáng xanh.

Huyền thiết thuẫn và pháp khí cương hoàn kia hoàn toàn khác biệt.

Đầu tiên, phẩm giai của hai cái kém nhau một bậc, tấm thuẫn bài này chính là đỉnh cấp pháp khí cùng một đẳng cấp với Thanh giao kỳ, tại tu tiên giới cũng không phải là ai cũng có thể sở hữu được, là vật rất hiếm thấy. Mà cương hoàn lại chỉ là thượng phẩm pháp khí, tuy không thể nói là hàng hóa thông dụng, mỗi người đều có, nhưng là tu tiên giả hơi có chút địa vị vẫn có cơ hội có một hai kiện như vậy, bởi vậy chỉ là có chút hơi ít mà thôi.

Tiếp theo, tấm thiết thuẫn này mặc dù không có một tia lực công kích, nhưng là phòng ngự pháp khí đặc biệt, phòng ngự lực của nó cũng không phải là vật không rõ thuộc tính như cương hoàn có thể nhập nhằng, chẳng những vững chắc kiên cố, hơn nữa trên mặt thuẫn còn có thêm vài loại pháp thuật chuyên môn phòng ngự, làm cho phòng ngự tính của nó uy lực tăng rất nhiều.

Cho nên, nhìn như trên mấy chục mấy trăm đao phong tạo thành luồng công kích điên cuồng cực kỳ, lại bị thiết thuẫn lơ lửng trước mặt Hàn Lập không phí chút sức lực nào khiến cho rơi xuống, giống như núi đá sừng sững ở trong luồng công kích, tỏa ra ánh sáng màu đen lạnh như băng, bất động như tượng, bộ dạng an nhàn dư dật.

"Lục sư huynh" thấy vậy, trong lòng giận dữ, nhưng ngoài mặt lại chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, hắn rung hai tay, đao phong nơi ngọn cờ không hề phóng ra ngoài nữa, nhưng hai tay cầm cờ đột nhiên tỏa ra ánh sáng trắng, làm cho linh lực trong cơ thể hắn giống như dòng thác, dũng mãnh đua nhau nhập vào trong cây cờ.

Thanh giao kỳ sau khi được linh lực khổng lồ như thế làm hậu thuẫn, ánh sáng xanh trên bề mặt lá cờ càng thêm chói mắt, giống như đang trong đêm tối, mọc lên một mặt trời màu xanh, làm cho người ta không dám nhìn vào trực diện.

Còn *"Lục sư huynh"*, bởi vì tổn thất pháp lực quá lớn, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, nhưng thần sắc trên mặt đầy vẻ tàn nhẫn. Xem bộ dạng, hắn biết rõ đêm dài lắm mộng, chuẩn bị ra tuyệt chiêu liều mạng rồi.

Theo một tiếng gầm nhẹ của *"Lục sư huynh"*, hắn dùng sức hai tay, ném Thanh giao kỳ *"vù"* một cái lên giữa không trung, sau đó uốn ngón tay bấm quyết vùn vụt như bay, tiếp theo dùng một ngón tay chỉ vào lá cờ, hét lớn một tiếng.

"Hóa giao"

Chỉ thấy Thanh giao kỳ ánh sáng bắn ra bốn phía, ánh sáng xanh tràn ngập, cuối cùng trong nháy mắt hóa thành một con cự giao dài chừng mấy chục trượng, trông rất sống động, giương nanh múa vuốt, giống như đúc với hình thêu trên cờ.

"Đi", *"Lục sư huynh"* không chần chừ chút nào, ngón tay vung lên, Thanh giao đó lập tức há cái miệng khổng lồ, hung hăng dữ tợn đớp về phía trước mặt Hàn Lập, chỉ nghe một tiếng *"keng"* đinh tai nhức óc, đầu con giao long đó đã đâm lên Huyền thiết thuẫn một cái.

Ánh sáng xanh và ánh sáng đen, khí thế hai luồng sáng đồng thời chói lòa, tựa hồ trong lúc nhất thời cờ trống tương đương. Nhưng không bao lâu, ánh sáng đen trên tấm thuẫn bài nhanh chóng trở nên yếu đi, tốc độ bằng mắt thường có thể thấy được, tối tăm ảm đạm.

Mắt thấy tấm thuẫn bài này, kết quả có vẻ muốn giống như kiện pháp khí trước đó, nhưng từ mặt sau nó lại phát ra một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng.

"Thu"

Tấm thiết thuẫn theo thanh âm này, lập tức biến nhỏ lại, cũng bay lùi nhanh về phía sau. Cứ như vậy, khí thế của Thanh giao tăng lớn, mãnh liệt truy đuổi theo sát sau đuôi, có vẻ như muốn đem Hàn Lập và tấm thuẫn bài ấy nuốt vào cùng một lúc.

Nhưng vào lúc này, Hàn Lập vốn ngồi khoanh chân lúc đầu đứng dậy, đột nhiên bay lên một luồng sáng chói mắt màu xám dài mấy trượng, lộ ra hình dạng một thanh cự kiếm, mà một kiếm không yếu thế chút nào chống cự chặn đứng đầu giao long, bắt đầu quấn chặt lấy nó.

Giữa không trung, một hồi ánh sáng xanh áp chế ánh sáng xám, một hồi ánh sáng xám lại khắc chế ánh sáng xanh, nhất thời trong nửa khắc, không phân biệt được cao thấp.

Mà tấm thiết thuẫn, sau khi khôi phục lại nguyên hình lớn bằng bàn tay, rơi vào trong tay Hàn Lập, bị hắn đảo tay thu vào trữ vật đại, lúc này pháp lực toàn thân của hắn đều phải dùng để chỉ huy phù bảo tiến hành công kích, đã không có thừa lực để sử dụng tấm thuẫn bài này nữa.

Lần này phù bảo biến thành ánh sáng xám, rõ ràng so với lúc đánh chết hoàng y nhân lần trước, không thể cho là giống nhau nữa, độ sáng trong kiếm quang do nó biến thành đã có thể thấy được, uy lực ít nhất lớn hơn gấp ba bốn lần.

Phải biết rằng, phù bảo này khi ở trong tay Kim quang thượng nhân, chỉ có thể hóa thành ánh sáng xám dài cỡ chừng một thước, tới khi vào tay Hàn Lập luyện tập khu vật thuật, ánh sáng của phù bảo này lại đã trở nên lớn hơn vài thước, nhưng vào lúc Hàn Lập đem công lực xâm nhập đánh chết hoàng y nhân, phù bảo được huy động một lần nữa biến thành bộ dạng chừng một trượng.

Cho tới hôm nay, pháp lực của Hàn Lập đã là mười một tầng rồi, khi lại huy động phù bảo này, thì chẳng những chiều dài đại biến, dài cỡ hai ba trượng, hơn nữa ngay cả hình thái cũng đã mơ hồ hiện ra hình cự kiếm, sáng lóa rực rỡ, chuyển động sắc bén long lanh, trở nên khí thế kinh người, làm cho người ta hé mắt mà nhìn. Nếu không phải như vậy, phù bảo này thật đúng là không chắc có thể ngăn cản được công kích mãnh liệt của Thanh giao kỳ biến thành ác giao.

Bởi vậy có thể thấy được, uy lực của phù bảo chẳng những dựa vào uy năng lớn nhỏ của pháp bảo đem áp dụng phong ấn ở bên trong, nhưng lại cùng trình độ tinh thâm pháp lực của tu tiên giả có quan hệ rất lớn, càng là người pháp lực cao thâm, càng có thể đem uy lực của phù bảo phát huy đến mức tột cùng.

"Thật không hiểu, sau khi mình Trúc cơ thành công, khi đó sử dụng phù bảo này, thì phù bảo này sẽ hiện ra hình thái gì." Lúc Hàn Lập đang chỉ huy ánh sáng xám cùng Thanh giao hỗn chiến, không biết vì sao, đột nhiên lại phân thần bột phát ý tưởng đó.

------oOo------

Chương 169: Ác đấu (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập và *"Lục sư huynh"* truyền pháp lực cuồn cuộn không ngừng lên *"Kiếm phù"* cùng *"Thanh giao kỳ"*, toàn bộ tinh thần và thân thể đều sử dụng vào điều khiển chúng tranh đấu với nhau, không dám chậm trễ và sơ xuất chút nào.

Nhưng cứ như vậy, bọn họ đồng dạng cũng không có tâm lực và pháp lực nhiều hơn, để thi triển thủ đoạn khác khắc địch chế thắng. Bọn họ rất rõ ràng, chỉ cần một bên hơi có lơ là, sẽ lập tức bảo hủy người mất, cũng sẽ không tìm lại được đường sống nữa.

Vì vậy, ở dưới sự giao tranh qua lại của Thanh giao và cự kiếm, cuộc chiến của Hàn Lập và *"Lục sư huynh"* không ngờ lại biến thành một hồi xem duy trì chiến đấu lâu pháp lực của ai sẽ tiêu hao hết trước.

Chờ tới lúc hai người hắn ý thức được còn bao nhiêu pháp lực sót lại, khi đó mới là mấu chốt tranh đấu lần này, đều không hẹn mà cùng đưa phương pháp vào gia tăng linh lực của mình, phân biệt móc ra một khối linh thạch, mỗi người đều cầm vào trong tay, để bổ sung linh lực đã tổn thất của bản thân.

Chỉ có điều, Lục sư huynh chính là một khối đê giai linh thạch phong thuộc tính, mà Hàn Lập thì lại là một khối trung giai linh thạch thổ thuộc tính. Phát hiện điều này, khiến cho sắc mặt của Lục sư huynh đối diện Hàn Lập rất khó nhìn, kinh sợ dị thường.

Bộ dạng luyện khí kỳ đệ tử giống như Hàn Lập như thế, không ngờ lại sở hữu trung giai linh thạch chỉ có tu tiên giả đã lên Trúc cơ kỳ trong môn phái mới có thể lấy được vào tay, đây chính là hắn vạn vạn lần không nghĩ đến, bởi vì ai cũng biết, trung giai linh thạch có thể bổ sung linh lực nhanh hơn nhiều so với đê giai linh thạch. Cứ như vậy, trên phương diện bổ sung linh lực, hắn chính là thua kém rất nhiều.

Có điều, *"Lục sư huynh"* xoay chuyển ý niệm, vốn pháp lực hắn đã thâm hậu hơn so với đối phương, cho dù linh thạch của đối phương bổ sung linh lực nhanh hơn một chút, vậy cũng tuyệt đối kiên trì không được bao lâu, dù sao pháp lực bổ sung từng chút một so với sự hao tổn pháp lực từng giây từng phút, thật sự là quá nhỏ bé không đáng nói rồi.

Nghĩ tới đây, *"Lục sư huynh"* lần nữa tỉnh táo trở lại, mặt khác ổn định tâm thần.

Nhưng khi cử động kế tiếp của Hàn Lập xuất hiện trong mắt hắn, sắc mặt Lục sư huynh lần nữa lại trở nên thay đổi, mang theo một tia ngạc nhiên và vẻ khó tin.

Hàn Lập trước mặt *"Lục sư huynh"*, đem vòng bảo hộ màu lam trên người, tự động triệt tiêu, đem thân hình hiển lộ quang minh chính đại trước mặt *"Lục sư huynh"*.

"Lục sư huynh" cho dù là có thông minh hơn người chăng nữa, cũng bị cử động của đối phương làm cho trong lòng một trận hồ đồ, chẳng biết Hàn Lập rốt cuộc có chú ý gì.

Chẳng lẽ hắn sẽ không sợ đao phong của mình đánh qua, dễ dàng lấy đi tính mạng của hắn hay sao?

Ý nghĩ của Lục sư huynh quanh quẩn trong đầu mấy vòng, không hề chần chừ quá lâu, vươn tay trái quyết đoán hướng vào không trung khua một cái, một luồng đao phong màu xanh nhàn nhạt đã bắt đầu thành hình.

Nhưng còn chưa đợi cho *"Lục sư huynh"* đem đao phong ấy hoàn toàn ngưng tụ ra, để ném về phía đối diện, cự kiếm đang tử chiến cùng Thanh giao cùng một chỗ trong không trung đột nhiên ánh sáng bùng lên, trực tiếp thừa dịp giữa lúc hắn phân tâm sử dụng đao phong, đột nhiên bỏ rơi Thanh giao, bay vụt thẳng đến thân mình *"Lục sư huynh"*.

Điều bất ngờ này khiến Lục sư huynh trong lòng cả kinh, bị dọa không nhẹ. Nếu như hắn kiên trì muốn đem đao phong thành hình cùng bắn ra ngoài, có lẽ hành động này có thể lấy được tính mạng Hàn Lập, nhưng đồng dạng, dưới sự công kích của cự kiếm, vậy hắn khẳng định cũng khó giữ được mạng sống, song phương sẽ rơi vào thế đồng quy vu tận.

Mặc dù hắn trước người vẫn còn có một bức tường gió thủy chung chưa có tiêu tan, nhưng cự kiếm này nếu đã có thể cùng Thanh giao do Thanh giao kỳ biến thành giao tranh đối kháng, vậy cơn lốc này nếu bị cự kiếm dí nhẹ một cái, tuyệt đối sẽ dễ dàng bị đánh tan, khẳng định không cản được nó chút thời gian nào.

Kết quả như vậy, cũng quyết không phải là điều mà *"Lục sư huynh"* muốn. Hắn còn có tiền đồ rộng lớn, tương lai tươi sáng, quyết không muốn ở nơi rừng núi hoang vu này, cùng một tên gia hỏa ngay cả lai lịch cụ thể cũng không biết, cùng chôn thây nơi đây.

Nghĩ tới đây, hắn không kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng tay trái run lên, đem phong nhận rút lui về, lại đem toàn thân pháp lực mãnh liệt hướng lên Thanh giao kỳ điên cuồng thu lại, triệu hồi Thanh giao trở về.

Thanh giao kia thật không hổ là hình phách do Phong thuộc tính pháp khí biến thành, không ngờ dưới toàn lực thúc dục của Lục sư huynh, xuất phát sau mà tới trước, trên nửa đường đã hãm cự kiếm của Hàn Lập lại, bắt đầu tranh đấu một lần nữa.

Thấy được cảnh đó, *"Lục sư huynh"* thở ra một hơi, mồ hôi lạnh đổ ra khắp người.

Do đó, trong khoảng thời gian tiếp theo, Lục sư huynh mấy lần làm phép khác, định đánh lén Hàn Lập.

Nhưng lần nào cũng đều bị Hàn Lập dùng thủ pháp đồng dạng, làm cho bức lui trở về không nhân nhượng, vẫn không có biện pháp nào chạm đến Hàn Lập không có vòng bảo hộ, điều này làm cho *"Lục sư huynh"* bực mình oan ức vô cùng, không thể làm gì khác hơn là chỉ biết tự mình duy trì pháp lực thâm hậu, cùng đối phương tiêu hao dần từng chút một.

Mà Hàn Lập lúc này, lại bắt đầu từ bên trong trữ vật đại, móc ra mấy cây cỏ nhỏ hình dạng khác nhau, hình dạng kiểu cây bụi gì đó, hướng trong miệng nhét vào không ngừng, rồi há mồm bắt đầu nhai, khiến cho Lục sư huynh thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, chẳng biết đối phương lại đang làm cái quỷ gì.

Loại tình hình đoán không ra ý đồ của đối thủ mà một đầu mờ mịt này, làm cho Lục sư huynh cảm thấy không ổn, một phần có dự cảm không hay. Nhưng hắn quá mức yêu thương luyến tiếc mạng nhỏ, cho dù tâm kế vượt xa thường nhân hơn nữa, trong khoảng thời gian ngắn, cũng vô kế khả thi.

Theo thời gian trôi qua từng chút một, tinh thần của Lục sư huynh dần dần càng thêm nặng nề hơn.

Đến cuối cùng, ánh sáng trên người Thanh giao bắt đầu trở nên ảm đạm, mà ánh sáng xám của cự kiếm vẫn chói mắt như lúc đầu, Lục sư huynh trong lòng hoảng sợ cũng không nhịn được nữa, khàn cả giọng hô to lên:

"Không thể nào? Rõ ràng pháp lực của ta vượt xa ngươi, cho dù có trung giai linh thạch tiến hành bổ sung, ngươi cũng không thể nào tới bây giờ còn thừa sức, hẳn là phải sớm hơn hao hết pháp lực so với ta mới phải!"

Mắt thấy Thanh giao lảo đảo muốn ngã, *"Lục sư huynh"* hô to, tựa như con chó điên bị rơi vào trong hố phát ra tiếng sủa cuối cùng, tràn ngập không cam lòng.

Mà Hàn Lập thấy mưu đồ của mình, toàn bộ từng chút một được thực hiện, không nhịn được nhoẻn miệng cười. Nhưng sau khi nghe xong lời của đối phương, khóe miệng khẽ nhếch lên, mỉm cười lại biến thành cười lạnh.

Hắn cũng không có thời gian nhàn nhã đi giải thích hết thẩy những điều này cho một tên gia hỏa phải chết, vẫn phải sớm giết chết đối phương, đây mới là việc quan trọng nhất. Phải biết rằng pháp lực của hắn kỳ thật cũng không còn lại mấy nữa, làm sao sẽ nguyện ba hoa gì đó cùng đối phương.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập căn bản không để ý tới nghi vấn đối phương, chỉ ngón tay một cái, cự kiếm kia ánh sáng càng thịnh, đem Thanh giao nọ bào mòn nhỏ lại từng chút một, đến cuối cùng chỉ còn dài có chừng một trượng, ánh sáng xanh trên người nó lại càng nhạt cơ hồ không nhìn thấy nữa.

"Lục sư huynh" thấy vậy, đã tuyệt vọng hoàn toàn, theo đó lòng liều chết nổi lên, trong mắt từ từ toát ra ý điên cuồng.

Hắn không một tiếng động, đột nhiên đem một chút pháp lực này còn tồn lại trên Thanh giao kỳ thu hồi lại, làm cho Thanh giao kỳ trong phút chốc khôi phục nguyên hình, trực tiếp từ không trung rụng xuống, sau đó không để ý cự kiếm chém thẳng tới phía hắn chút nào, lại dùng một chút pháp lực này nhanh chóng ngưng kết thành một luồng đao phong thật lớn, ác độc ném về phía Hàn Lập không chút do dự.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng rùng mình, vội vàng cùng lúc đối phương ném ra đao phong, thao túng cự kiếm hướng đỉnh đầu của đối phương chém thẳng xuống, sau đó cũng không thèm nhìn hậu quả ra sao, thân thể đột nhiên biến mất, người đã chạy ra xa mấy trượng.

Sau khi trải qua mấy phen giao thủ, Hàn Lập cũng biết rõ tốc độ của đao phong thật là kinh người, nếu không vội vàng thi triển *"La yên bộ"* để né tránh, hắn lại không có chút phòng hộ nào, quả thực có thể bị chém làm hai đoạn ứng phó không kịp, vậy thì thật đúng là chết không nhắm mắt rồi.

Đao phong đích xác phi thường mau lẹ, Hàn Lập bên này vừa mới thoát ra, nó đã đến chỗ lúc đầu Hàn Lập đứng, thế nhưng không ngờ lại bẻ ngoặt theo đuôi hướng Hàn Lập vừa chạy thoát, lại bắn nhanh lần nữa.

Hàn Lập không kịp suy nghĩ nhiều, đem *"La yên bộ"* phát huy đến cực hạn, ở trên một địa phương nhỏ hẹp trái ngoặt phải chuyển không ngừng, mà mơ hồ đã hóa ra mấy cái bóng ảo, làm cho đao phong đó giống như cái đuôi theo sát sau đó, rồi lại bẻ ngoặt đuổi theo không kịp.

Hàn Lập rất rõ ràng, nếu là chạy trốn thẳng tắp khẳng định không thoát được trảm kích mau chóng của đao phong, chỉ có dùng công phu tiểu xảo di chuyển, mới có thể tạm thời bảo toàn, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà ngay từ đầu hắn đã dám bỏ qua pháp thuật phòng ngự.

Một tiếng *"xì xì"*, đao phong kia đột nhiên mất đi khống chế, bay xéo thẳng tắp tới chỗ bùn đất, sau khi cắt ra một cái rãnh thật sâu, biến mất không thấy đâu nữa.

Hàn Lập thở phào một cái, lúc này mới đem quả tim đã nhấc tới tiếng cổ họng thả xuống, dùng khinh công thân pháp của thế tục giới để tránh né pháp thuật công kích của tu tiên giả, thật đúng là một việc vô cùng liều mạng.

Hàn Lập đặt mông ngồi lên mặt đất, sau đó ngẩng đầu nhìn lại phía đối diện.

Chỉ thấy bức tường gió kia đã biến mất không thấy đâu nữa, *"Lục sư huynh"* vốn lúc đầu trốn ở sau đó đã bửa ra làm đôi, nằm chình ình thẳng cẳng ở đó không nhúc nhích, phía trên hai mảnh thi thể, cự kiếm đang lơ lửng tản ra ánh sáng xám nhàn nhạt, chỉ là ánh sáng ảm đạm vô cùng.

------oOo------

Chương 170: Chiến lợi phẩm và hương diễm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập giơ tay, hướng lên không trung vẫy một cái. Cự kiếm kia lập tức quay đầu lại, vụt bay trở về tới trước mặt Hàn Lập, rồi lại trở về hình dáng phù lục như cũ, nhẹ nhàng rơi xuống tay.

Hàn Lập vừa định đưa tay tiếp lấy lá phù bảo thì chỉ nghe *"bụp"* một tiếng, phù bảo đã bị biến thành tro tàn, bị một cơn gió núi cuốn bay mất vô ảnh vô tung.

Thấy tình cảnh như vậy, Hàn Lập ngây người ngẩn ngơ, nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười khổ.

Phù bảo này xem như đã hoàn toàn bị hỏng rồi. Nó không còn bao nhiêu năng lượng, sau trận chiến này rốt cuộc cũng tiêu hao hết. Việc này khiến cho Hàn Lập, là kẻ biết rất rõ giá trị của phù bảo, cảm thấy hết sức đau lòng nhưng cũng không còn cách nào khác.

Dù sao có thể giết chết một cường địch như *"Lục sư huynh"*, không bỏ ra một cái giá đắt sao được! Tuy nhiên, Thanh Giao Kỳ của đối phương cũng là một chiến lợi phẩm không tệ, có thể đền bù cho việc mất mát phù bảo này. Hơn nữa, vẫn còn hai viên Trúc Cơ Đan vẫn đang chờ hắn tới thu hoạch mà.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập không khỏi phấn khởi trong lòng, nghĩ rằng trận ác chiến này đúng là vẫn có giá trị.

Nếu như có thể dùng Trúc Cơ Đan này là có thể thành công Trúc Cơ. Vậy, hắn sẽ không cần phải mạo hiểm tham gia *"Huyết sắc thí luyện"* nữa. Dù sao, ở đó cũng có không ít tu tiên cường giả như *"Lục sư huynh"*! Thậm chí còn mạnh hơn hắn nhiều.

Một lúc sau, thông qua linh thạch thu nạp trong tay, Hàn Lập cảm thấy pháp lực đã khôi phục lại vài phần, liền đứng dậy, định nhặt lấy Thanh Giao Kỳ ở cách hắn không xa.

Nhưng vừa mới đứng thẳng dậy, từ đan điền liền truyền đến một cơn đau kịch liệt, giống như có vô số cương châm đâm vào. Hàn Lập đau quá ngồi thụp xuống ôm bụng, sắc mặt tái nhợt, cắn răng nhăn nhó

Hàn Lập không nhúc nhích nổi, sau một thời gian chừng pha chén trà mới hít sâu một hơi, thấy cảm giác đau đớn đã bớt đi chút ít.

Hàn Lập vẻ mặt buồn bực, nhếch mép vài cái.

Tại sao lại như vậy? Hắn biết rõ là vì vừa rồi đã nuốt một lượng lớn dược thảo lâu năm. Mặc dù linh lực bên trong đã bị hắn kịp thời hấp thu một ít nhưng do có quá nhiều đan dược tụ tập ở đan điền, trở thành dị vật, trong đó vẫn còn nhiều tạp chất của hắn. Nếu như không kịp thời giải trừ thì chắc chắn sẽ hậu hoạn vô cùng.

Hàn Lập mặc dù biết rất rõ phương pháp dùng linh thảo này không được phép làm như như vậy, chắc chắn bản thân sẽ bị phản phệ. Nhưng lúc ấy vì bảo vệ tính mạng, cũng đành phải mạo hiểm thử một lần. Quả nhiên thủ đoạn mạnh mẽ hấp thu linh khí này đã khiến hắn giữ lại được mạng mình trong cuộc chiến.

Nhưng chỉ dựa vào việc nuốt thảo dược vẫn không đủ để Hàn Lập duy trì đến tận lúc cuối, may nhờ có tốc độ cung cấp linh lực rất mau chóng của linh thạch bậc trung, hắn mới có thể thủ thắng trong thời khắc mấu chốt, nhờ vào việc dám tự hủy pháp thuật phòng ngự *"Thủy tráo thuật"* của mình.

Hai năm học tập, nghiên cứu các tiểu kỹ xảo trước đây, Hàn Lập trong lúc vô ý đã được Ngô Phong cho biết, bây giờ đại bộ phận các đệ tử cấp thấp khi sử dụng phù lục đều bị một lỗi. Đó chính là đều tưởng rằng trừ khi kích phát phù lục phải mất linh lực ra thì phù lục sẽ không làm tiêu hao bất cứ pháp lực nào của người sử dụng. Kỳ thật, đó chính là một nhận thức sai lầm.

Trên thực tế, khi kích phát phù lục, thi triển pháp thuật cũng đều phải thông qua linh lực của người sử dụng, vì đó chính là phương tiện để người đó khống chế, vận dụng pháp thuật. Nếu như pháp thuật vẫn chưa biến mất thì người sử dụng sẽ tiếp tục tự động hao tổng pháp lực để duy trì linh tuyến đó.

Vì có loại linh tuyến này, đệ tử Luyện Khí kỳ không thể nào thấy được hay cảm ứng được mà chỉ có thể duy trì pháp lực tồn tại trong một khoảng thời gian ngắn, cho nên đại bộ phận đệ tử đều quên mất. Vì vậy mới có nhận thức sai lầm đó.

Cho dù chỉ có vài đệ tử thực tình biết được điều này thì cũng không hiểu rõ lắm, cho nên cũng không tuyên truyền rộng rãi trong hang ngũ đệ tử cấp thấp, mà Ngô Phong chính là một trong những người biết điều này. Hắn thuận miệng nói ra trong lúc đang tán gẫu với Hàn Lập, nhưng lại được Hàn Lập cố tình ghi nhớ, thậm chí còn tự mình kiểm tra vài lần, quả nhiên đúng như vậy.

Kết quả là trong lúc ác đấu vừa rồi, khi Hàn Lập phát hiện rằng sẽ phải đánh nhau lâu, lập tức nghĩ tới điều đó. Vì vậy quyết đoán thủ tiêu pháp thuật phòng ngự, nhằm giảm thiểu việc tiêu hao pháp lực. Mặc dù đã thực hiện khá sớm nhưng sau một thời gian thì pháp lực cũng đã tiêu hao không ít. Nhưng hiển nhiên vị *"Lục sư huynh"* kia không hề biết việc này, thủy chung vẫn duy trù cái *"Phong tường thuật"* đáng chết kia, mà không biết rằng chính *"Phong tường thuật"* đó đã khiến hắn tiến dần từng bước vào chỗ chết.

Cứ như vậy, cuối cùng Hà Lập dựa vào một chút pháp lực kiên trì hơn đối phương đó để thủ thắng. Nếu cứ đánh thẳng tay thì hắn chắc chắn không thể thắng nổi đối phương.

Mặc dù vậy, Hàn Lập cũng biết rằng lần thắng này cực kỳ hung hiểm, sử dụng tất cả các tiểu xảo, khó khăn lắm mới bảo vệ được cái mạng nhỏ của mình. Thực lực của đối phương thực sự hơn hẳn hắn!

Tuy nhiên, bất kể nói thế nào thì hắn mới là kẻ sống sót.

Hàn Lập thấy cảm giác đau đớn giảm dần, từ từ lần tới chỗ

Thanh Giao Kỳ rơi xuống, gắng gượng cúi người, nhặt pháp khí đó lên, sau đó hoan hỉ kiểm tra lại vài lượt rồi thu tất cả vào túi trữ vật.

Tiếp đó, hắn tới bên người *"Lục sư huynh"*, nhìn thoáng qua khuôn mặt đầy máu rồi lảo đảo lục tìm các chiến lợi phẩm.

Rất dễ dàng tìm thấy túi trữ vật ở nửa trên thi thể của đối phương.

Hàn Lập không khách khí dốc toàn bộ đồ vật trong túi trữ vật đổ ra, hắn thấy ngay một chiếc bình màu xanh chứa Trúc Cơ Đan và một cái hộp.

Trong lòng mừng rỡ, hắn vội vàng nhặt cái hộp và cái bình rồi mở ra kiểm tra. Quả nhiên trong đó đều có mùi đan dược, mặc dù mùi có chút gay mũi nhưng hắn cũng có thể cảm nhận được trong đan dược ẩn chứa linh lực cường đại.

Nét mặt Hàn Lập càng vui vẻ, hiển nhiên xác định Trúc Cơ Đan đó là thật. Hắn cũng không còn tâm trí để xác định vật phẩm khác nữa. Dù sao ở đây vừa phát sinh đại chiến, không phải chỗ có thể ở lâu, vì vậy nên đi sớm là hơn.

Hàn Lập thu thập toàn bộ đồ đạc trong túi trữ vật của Lục sư huynh lại, lúc đó mới hơi yên tâm một chút, đang định đứng lên thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc đó, phía sau đột nhiên vang lên tiếng gió tựa hồ như có cái gì đó mạnh mẽ đánh tới. Hàn Lập thất kinh định nghiêng người tránh né, nhưng đan điền đột nhiên kịch liệt đau đớn, thân hình nhất thời ngưng lại. Tiếp theo, cả người đã bị một thân hình nữ tử mạnh mẽ ôm lấy.

Hàn Lập kinh ngạc, định tránh ra nhưng vì đan điền đau đớn, hơn nữa vừa mới đại chiến xong, tứ chi vô lực, thực sự tranh không thoát.

Thấy tình cảnh như vậy, Hàn Lập mặc dù mơ hồ đoán được người ở phía sau nhưng vẫn nhịn không được quay đầu liếc nhìn một cái. Nhưng vừa mới quay được nửa mặt thì đã bị một khuôn mặt kiều diễm tú lệ đè lên, không ngừng cuồng loạn hôn Hàn Lập. Quả nhiên chính là vị *"Trần sư muội"* không thể động đậy nổi lúc đầu.

Lúc này, Trần sư muội trên mặt đỏ bừng, đôi mắt phun ra ngọn lửa tình dục, tứ chi lại càng giống bạch tuộc, ôm chặt lấy Hàn Lập từ phía sau không chịu buông ra, thân thể mềm mại, đầy đặn kinh người không ngừng cọ xát sau lưng Hàn Lập, vì dục hỏa thiêu thân mà trong miệng phát ra tiếng rên rỉ *"ư… a…"*

Thì ra không lâu trước đó, vị *"Trần sư muội"* này mặc dù bị *"Phong phược thuật"* không thể động đậy, nhưng do Hàn Lập đại chiến với *"Lục sư huynh"* không hề ảnh hưởng tới nàng nên cả trận chiến trôi qua, nàng cũng không hề bị thương.

Trước khi trận chiến bắt đầu thì dược lực của Hợp Hoan Đan thực ra đã phát tác, *"Trần sư muội"* đã bị tình hỏa thiêu đốt, thần chí mơ hồ, mắt thấy toàn ảo giác, một lòng mong mỏi cùng người cầu hoan. Nhưng lúc đó vì nàng bị pháp thuật trói buộc, không thể nào nhúc nhích nên bề ngoài không lộ gì, chỉ có điều sâu trong nội tâm đã bị tình dục hành hạ khao khát.

Nhưng vừa rồi hiêu lực của *"Phong phược thuật"* rốt cuộc cũng hết, Trần sư muội vừa mới được tự do, lại đang bị tình dục kích thích, căn bản không ngần ngại lao tới nam nhân duy nhất ở đây – Hàn Lập, ôm chặt lấy hắn. Vì vậy mới xuất hiện màn cực kỳ hương diễm này.

Nhưng Hàn Lập thực sự vẫn còn là đồng nam, bị Trần sư muội ôm hôn, liền thấy trong lòng rung động, một loại cảm giác khác thường nổi lên. Hơn nữa, hắn vốn cũng chẳng phải là chính nhân quân tử gì, cho nên có chút động tình, liền không chút khách khí lấy tay hoạt động trên thân thể xích lõa của Trần sư muội, ngón tay di chuyển trên da thịt bóng loáng như tơ của nàng.

Gặp phản ứng của Hàn Lập như vậy, Trần sư muội càng thêm cực kỳ khó chịu. Mặc dù nàng chưa từng có kinh nghiệm chuyện nam nữ, nhưng bản năng cầu hoan trời sinh đã khiến nàng bắt đầu xé bỏ quần áo Hàn Lập.

Nhưng hành động này của Trần sư muội lại khiến Hàn Lập đang có chút thần hồn điên đảo trở nên thanh tỉnh lại vài phần. Hắn không dám tiếp tục dây dưa, chơi đùa nữa, vội vàng vung tay phải lộ ra một tờ *"Định thần phù"*, sau đó miễn cưỡng dùng chút pháp lực vừa mới khôi phục được, thi triển Định Thần thuật, ngăn cản Trần sư muội lại.

Tiếp theo, hắn nhẹ nhàng thoát ra khỏi vòng tay *"Trần sư muội"*, đặt nhẹ nàng xuống đất.

------oOo------

Chương 171: Phản hồi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập thuận thế đứng sang bên cạnh *"Trần sư muội"*, cúi đầu nhìn thật kỹ dung mạo xuân tình bột phát mê người này, ánh mắt đảo qua đảo lại, không khỏi dừng lại vài nơi trên thân thể xích lõa mềm mại.

Hai vú vồng lên căng tròn, cái rốn xinh xắn, thậm chí cả khu vực thần bí, tất cả đều làm cho Hàn Lập miệng lưỡi khô khốc, có chút mê muội.

Hắn rất rõ, chỉ cần hắn nguyện ý, vưu vật trước mặt lập tức có thể cho hắn thưởng thức tư vị tiêu hồn nhập cốt, hắn sẽ trở thành một nam nhân chân chính. Nhưng nhìn mãi rồi Hàn Lập cũng phải miễn cưỡng di chuyển ánh mắt quyến luyến của mình ra chỗ khác, trở lại trên khuôn mặt của nàng.

Hắn nhíu mày, đột nhiên giơ một ngọn trỏ, chạm khẽ vào môi nàng, cảm nhận được cảm giác ướt át, mềm mại, rồi thu lại rất nhanh, tiếp tục nghe hơi thở phát ra từ mũi nàng.

"Đúng là Hợp Hoan Đan, xenm ra kẻ đó cũng không nói láo!" Chỉ trong chốc lát, Hàn Lập lại hạ ngọn tay xuống, lầu bầu nói, tựa hồ đã hoàn toàn khôi phục được sự tỉnh táo.

"Đại mỹ nữ, xem ra vận khí của nàng cũng không tệ. Nếu không phải đã ăn xuân dược của hắn, sợ rằng sẽ bị ta bịt miệng. Nhưng nếu đúng là Hợp Hoan Đan thì không lo, trước khi nhìn thấy ta, ngươi đã bị ảo giác, căn bản sẽ không nhớ nổi khuôn mặt ta!" Hàn Lập nâng cằm nàng lên, nhìn đôi mắt đẹp mê say của nàng, khe khẽ nói.

"Thực ra, phương pháp an toàn nhất chính là để cho nàng biến mất khỏi thế gian. Mặc dù là ảo giác nhưng vẫn còn có thể lưu lại một chút ấn tượng, cho dù tỷ lệ này phi thường thấp! Nhưng nàng

hẳn là rất may mắn! Ta dù không phải là người tốt nhưng cũng không phải hạng người độc ác sát nhân, lại càng ưu ái phụ nữ. Nếu nàng là nam thì ta đã sớm bổ cho một đao, không hề do dự như vậy đâu" Hàn Lập tiếp tục tự nhủ, trên mặt có chút bất đắc dĩ cười khổ.

Sau khi nói xong, Hàn Lập im lặng, nhìn chằm chặp vào khuôn mặt xinh đẹp trong chốc lát, đột nhiên cúi đầu hôn lên đôi môi kiều diễm ướt át của nàng, tự cho phép làm trò ngu ngốc một chút, mà nữ tử cũng nhiệt tình như lửa đáp lại. Sau một hồi tiêu hồn khá lâu, Hàn Lập mới quyến luyến rời khỏi đôi môi thơm mọng của nữ tử.

"Chuyện nam nữ quả thực là kỳ diệu! Cho dù không thực sự tiêu hồn, nhưng hôn một cái cũng coi như là thù lao của ân cứu mạng chứ!" Hàn Lập thì thào nói, bộ dáng không chịu thua thiệt cái gì.

Hơn nữa, Trúc Cơ Đan của nữ tử do đoạt được từ tay Lục sư huynh, đương nhiên Hàn Lập sẽ không trả lại.

"Ừm! Bộ dạng của nàng bây giờ đúng thật là làm người ta phải động tâm. Nếu không phải đã được nghe Mã lão đầu nói, nam nữ có nguyên âm, nguyên dương chi thể thì khả năng thành công Trúc Cơ Kỳ càng cao, thì sao ta có thể cự tuyệt chuyện tốt như thế này được!" Sắc mặt Hàn Lập vẫn rất bình tĩnh, nhưng lời nói lộ vẻ tiếc nuối.

Dù sao một lần giao hoan so với đại nghiệp tu tiên, cái nào nặng, cái nào nhẹ, Hàn Lập dù dục hỏa trên người bốc cao nhưng vẫn phân định được rất rõ ràng.

Về phần vị *"Lục sư huynh"* kia, tại sao có thể bỏ qua việc đó mà vẫn muốn mê gian nữ tử này, Hàn Lập không cần suy nghĩ cũng có thể đoán được. Gã mặt trắng kia bộ dạng phong lưu, thân thể nguyên dương sợ rằng đã sớm bị phá rồi, cho nên mới không hề cố kỵ. Hơn nữa có lẽ một phần do không đủ tự tin về Trúc Cơ của mình nên chần chừ đến giờ vẫn chưa dùng Trúc Cơ Đan, thực ra hôm nay lại thành tiện nghi cho Hàn Lập.

Hàn Lạp trong lòng đã có chủ ý, nên cũng không định lãng phí thêm thời gian nữa.

Hắn dùng Hỏa đạn thuật đào một cái hố to cách đó không xa, ném thi thể Lục sư huynh vào đó. Sau đó dùng lửa đốt thành tro bụi, đem bùn đất lấp lại, hoàn toàn hủy thi diệt tích.

Tiếp theo, Hàn Lập quay trở lại địa phương đánh nhau, đem các dấu vết, dùng một tranh trường đao trong túi trữ vật mà xóa sách đi, làm cho người ta nhìn không ra một chút đầu mối nào, sau khi cho *"Trần sư muội"* mặc lại quần áo, thì ẵm nàng ta vội vàng bay khỏi nơi đây.

Hắn bay về phía Tây liên tiếp hơn trăm dặm mới tìm một cái hang bí mật, hạ xuống.

Bố trí nữ tử ở trong hang, Hàn Lập vốn định đi ngay lập tức, nhưng khi quay đầu thoáng nhìn qua khuôn mặt đỏ bừng của nàng, không khỏi có chút mềm lòng, lại quay người tới trước mặt Trần sư muội lần nữa.

Hắn láy từ trong áo ra một cái bình màu trắng, lấy ra một chút phấn trắng vào tay, cho vào trong miệng nữ tử, nhưng vẫn tự lẩm bẩm:

"Hợp Hoan Đan này là dâm độc, mặc dù không thể lấy mạng người nhưng trong thời gian dài nếu không giải được sẽ vẫn làm nguyên khí đại thương. Ta lại phải làm việc thiện thêm lần nữa, giúp ngươi giải trừ độc. Thanh Linh Tán này, vừa may có thể giải được độc này!"

Hàn Lập vừa nói, vừa nhìn thấy nữ tử liếm ngón tay hắn, bộ dạng quyến rũ như vậy khiến Hàn Lập lại một trận thất thần.

Hàn Lập cũng không dám dây dưa, vội vàng thu bình lại, đạp lên pháp khí bay đi. Hắn biết, không lâu nữa, nữ tử sẽ tỉnh táo lại, lúc đó khó tránh khỏi phiền phức lớn.

Lần này hắn bay trong bóng đêm, tới nửa đêm thì chỉ còn cách Hoàng Phong Cốc vài canh giờ, lúc đó mới nghỉ ngơi chốc lát, chờ cho trời sáng lên mới đi vào cốc, trở về Bách Dược viên.

Vừa vào trong vườn, Hàn Lập liền bế quan, ba ngày sau hắn mới có thể khu trừ đi tuyệt đại bộ phận dị vật trong đan điền, còn lại chút ít cũng không có gì quan ngại, sẽ bị chân nguyên tự động từ từ luyện hóa sau.

Mặc dù vậy, lần đại chiến này vẫn để lại di chứng, chính là làm cho nguyên khí của Hàn Lập đại thương, phỏng chừng không ít hơn một tháng mới có thể khôi phục lại trạng thái đỉnh cao. Nhưng Hàn Lập vẫn cảm thấy lần này cực kỳ có giá trị.

Bởi vậy mà lúc này, hắn đang ngồi trước bàn, thưởng thức những chiến lợi phẩm của mình, một đống đồ vật và hai khối Trúc Cơ Đan màu lam. Sau khi quan sát một canh giờ, hắn mới đem cất Trúc Cơ Đan vào trong cái bình đồng phụ trợ pháp khí. Như vậy, linh khí sẽ không bị thất thoát.

Về phần cái bình xanh và chiếc hộp gỗ, đương nhiên phải hủy đi, tránh bị lộ sau này.

Nói vậy nhưng trong trận đấu đó, hắn cũng tổn thất không ít. Chẳng những phi kiếm phù bảo bị phế đi, ngay cả thượng phẩm pháp khí Tinh Cương Hoàn cũng tan nát, vì vậy mà Hàn Lập có chút tiếc hận.

Bất quá, thu hoạch cũng không tồi. Trừ Thanh Giao Kỳ ra, Hàn Lập còn lấy được trong túi trữ vật của Lục sư huynh hai kiện pháp khí không tệ, Một kiện chính là Thanh sắc thằng tác (cái dây thừng màu xanh) đã từng đánh lén hắn khi đó. Một kiện còn lại là một cái ngân câu, thoạt nhìn cũng biết là thượng phẩm pháp khí, như vậy cũng đủ đề đền bù cho pháp khí bị hư tổn của hắn.

Hơn nữa, hắn còn tìm được thêm hơn mười phù lục thuộc tính khác nhau từ bậc thấp tới bậc trung, và hơn hai mươi khối linh thạch cấp thấp nữa.

Nhưng đáng tiếc là không hề có một cái sơ cấp phù lục bậc cao nào, chỉ có duy nhất một cái Phong Tường Thuật là bậc cao thì đã vì đánh nhau với Hàn Lập mà mất hết linh lực, đã sớm trở thành tờ giấy lộn.

Hàn Lập nhân cơ hội này, đem tất cả những chiến lợi phẩm sửa sang lại một lần, trừ những đồ cực kỳ trân quý hoặc đồ có thể dùng được như linh thạch thì hắn hủy tất, để tránh hậu hoạn.

Sau đó hắn lại nghiên cứu đến việc Trúc Cơ Đan.

Lại phải nói, Hàn Lập vốn không hề biết gì về phương pháp phục dụng Trúc Cơ Đan, đúng thực sự là không hề biết gì.

Liệu có phải đơn giản chỉ cần nuốt Trúc Cơ Đan không? Hay còn cần loại dược vật nào làm thuốc dẫn không? Hay thậm chí có cần phải nhờ ngoại lực hỗ trợ không? Theo lẽ thường mà nói, đan dược trân quý như vậy, đương nhiên phải có chút đặc biệt khác thường.

Bởi vì trước kia Hàn Lập không có Trúc Cơ Đan nên cũng không lưu tâm chuyện này lắm. Vốn hắn định thông qua Huyết sắc thí luyện rồi mới hỏi han về vấn đề này. Dù sao nếu thí luyện thất bại thì tất thảy đều là vô dụng đối với hắn. Không ngờ bây giờ lại có tới những hai khối Trúc Cơ Đan.

Đây quả thực là việc cần phải nghiên cứu sớm.

Sau nửa ngày, Hàn Lập quay trở lại từ Truyền Công các.

Khi hắn quay lại, ngơ ngác ghé lại trước bàn, một trận xuất thần, sau hồi lâu mới đột nhiên nện một quyền đập vỡ tan một góc bàn, nhưng chẳng hề cảm thấy đau đớn gì cả.

Không lâu trước đó, Hàn Lập lấy cớ học tập pháp thuật mới, theo Ngô Phong học quấy quá nửa ngày, mới moi được cách dùng Trúc Cơ Đan. Nhưng cái chính là kết quả đối với hắn thực sự lại không phải là tin tức gì tốt lành.

Thì ra dùng Trúc Cơ Đan không cần thuốc dẫn, cũng không cần mượn ngoại lực mà chỉ cần trực tiếp nuốt chửng cũng có hiệu quả.

Theo lý thuyết này mặc dù tốt đối với Hàn Lập, nhưng câu kế tiếp của Ngô Phong lại khiến Hàn Lập đau đầu. Vấn đề phát sinh sau khi dùng thuốc lại làm cho Hàn Lập khó xử.

------oOo------

Chương 172: Tuyển trạch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bắc bộ Kiến châu, có mười mấy người áo vàng cao thấp khác nhau đứng trên hoang sơn nào đó tại biên giới giữa Việt quốc và Nguyên Vũ quốc, quần áo bọn họ đón gió phiêu động, tuổi tác hoàn toàn không giống nhau. Phần lớn tóc đã hoa râm, có nếp nhăn trên mặt, đã đến tuổi tri thiên mệnh, số ít khác da dẻ mềm mại, môi hồng răng trắng, tính cách trẻ con vẫn chưa dứt, nhưng tất cả đều im lặng không nói gì, đang đứng xếp hàng một cách trật tự.

Đứng đầu tiên chính là một vị lão giả không giận mà uy, hai tay đặt sau lưng, thản nhiên nhìn bầu trời không nhúc nhích, hiện tại xuất thần. Phía sau lão có bốn nam, một nữ, thần thái kính cẩn, lễ phép mà trong đó có một người chính là vị Vương sư thúc đã dẫn Hàn Lập nhập môn, giờ phút này vẻ mặt hắn cũng trịnh trọng.

Phía sau năm người đó là hai hàng đệ tử áo vàng đứng thẳng chỉnh tề, những người này vẻ mặt khác nhau, có vẻ mặt khẩn trương, cục súc bất an, có vẻ mặt bất cần, nhìn trái trông phải, còn có vẻ mặt mỉm cười không nói, không lộ cảm giác.

Mà ở một góc của hàng cuối cùng có một người bộ mặt ngăm đen, là một thanh niên tướng mạo bình thường, mặt mày cúi xuống, thủy chung chỉ nhìn thấy mũi chân của mình, ánh mắt không dám liếc ngang liếc dọc, tựa hồ rất là xấu hổ.

Nhưng không một ai biết, người này xem ra giống như một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa, nhưng trong lòng chứa một bụng oán khí không thôi.

Thanh niên này không phải người ngoài, đúng là Hàn Lập, mà một hàng người áo vàng này chính là chúng đệ tử Hoàng Phong cốc tham gia *"Huyết sắc thí luyện"*.

Cuối cùng Hàn Lập đã gia nhập chuyến đi chịu chết này, hơn nữa lại sau khi có hai viên Trúc Cơ đan, không thể không nói là một việc buồn cười và bất đắc dĩ.

Trước đó hơn một tháng, sau khi Hàn Lập từ Ngô Phong biết được phương pháp phục dùng Trúc Cơ đan thì bị đả kích không nhẹ.

Thì ra sau khi ăn Trúc Cơ đan, người muốn tiến hành lên Trúc Cơ phải bế quan ba tháng, đem dược lực chuyển hóa hết mới có thể xuất quan, nếu không dược lực đại tán, công hiệu sẽ giảm bớt rất nhiều. Cho nên Trúc Cơ có thành công hay không, tối thiểu cũng phải vài tháng sau mới biết được.

Với thời gian dài như vậy, đối với Hàn Lập mà nói, thật sự rất không ổn.

Ý tưởng ban đầu của hắn khi tìm được hai viên Trúc Cơ đan này chính là trước tiên ăn vào hai viên đan dược này, xem xem có tiến lên Trúc Cơ thành công hay không, rồi mới quyết định nên hay không nên tham gia thí luyện. Nếu may mắn có khả năng thàng công, vậy thì địa phương cấm địa nguy hiểm như vậy, hắn khẳng định sẽ không đi, dù sao xác suất sinh tồn chỉ là một phần tư thật sự rất dọa người.

Nếu sau khi ăn vào, không có hiệu quả, vậy tất phải đi đến cấm địa. Một viên, hai viên Trúc Cơ đan không được, hắn sẽ luyện ra ba viên, bốn viên, thậm chí nhiều hơn, hắn tin tưởng rằng tư chất tuy rất kém nhưng sau khi phục dùng nhiều Trúc Cơ đan, là có thể tiến nhập Trúc Cơ kỳ.

Nhưng hạn chế sau khi uống thuốc phải bế quan ba tháng đã làm cho kế hoạch của Hàn Lập rối loạn, làm hắn gặp phải cục diện khó xử, không thể đạt được cả hai mục đích.

Hôm nay hoặc là ăn vào Trúc Cơ đan, hoàn toàn không đi cấm địa; hoặc là đem Trúc Cơ đan tạm thời thu hồi, đợi Huyết sắc thí luyện qua đi rồi phục dùng thêm. Không có chuyện tốt đẹp cả đôi đường.

Trải qua gần nửa tháng suy nghĩ, cân nhắc, Hàn Lập nhận ra rằng bằng vào tư chất kém cỏi như vậy của hắn, cho dù liên tiếp ăn vào hai viên Trúc Cơ đang, hy vọng thành công tiến lên Trúc Cơ kỳ thực sự xa vời, Huyết sắc thí luyện quyết không thể bỏ qua.

Kỳ thật Hàn Lập cũng không phải không nghĩ tới sẽ tham gia Huyết sắc thí luyện sau năm năm nữa, khi đó cho dù hắn chưa đạt được Trúc Cơ kỳ, nhưng Trường Xuân công tuyệt đối luyện đến đỉnh tầng, như vậy năng lực tự bảo vệ sẽ tăng lên rất nhiều.

Nhưng ý tưởng này của Hàn Lập nảy ra không lâu thì thượng tầng Hoàng Phong cốc liền tuyên bố một đại sự làm rúng động cả tu tiên giới Việt quốc, làm cho ý niệm trong đầu này của hắn tan thành mây khói.

Nội dung chính là: cấm địa Huyết sắc thí luyện, sau năm năm tới sẽ tạm thời phong bế sáu mươi năm, trong thời kỳ đó cộng đồng bảy đại phái sẽ phái người giám sát, bất luận kẻ nào cũng không được phép đi vào hái thảo dược.

Phương pháp tạm thời ngăn cách cấm địa này thực không phải là việc ngạc nhiên, cơ hồ cách ba, bốn trăm năm, bảy đại phái đều làm như vậy một thời gian.

Bởi vì việc mở ra cấm địa thường xuyên, sẽ làm cho phần lớn linh khí bên trong tiêu hao, tốc độ sinh trưởng cùng sinh ra của linh dược đều trở nên chậm lại. Hành động tạm thời phong bế này, sẽ thay đổi mật độ linh khí, làm khôi phục lại tiêu chuẩn bình thường thêm lần nữa.

Nhưng cho dù bảy đại phái thực hiện biện pháp này thì linh dược trong cấm địa vẫn thưa thớt dần theo từng năm, làm cho việc tìm kiếm càng trở nên khó khăn hơn, đặc biệt là linh dược thành phẩm phù hợp với luyện đan, ít lại càng ít.

Dựa theo suy đoán của một vài người có cái nhìn sâu rộng của thất đại tiên phái, nếu muốn chân chính khôi phục bình thường số lượng linh dược bên trong cấm địa, phải đem thời gian phong bế kéo dài tới khoảng ngàn năm mới được. Mặt khác loại phong bế tạm thời này cũng chỉ trì hoãn thời gian khô kiệt cấm địa linh dược mà thôi, dù sao thì môi trường sống và sinh trưởng của linh dược không phải là sự việc một ngày, hai ngày.

Mặc dù loại đạo lý này cùng với tình hình thực tế trong cấm địa, làm ai cũng không thể phủ nhận tính chính xác, nhưng người cầm quyền bảy đại phái không thể hạ quyết định đau đớn như vậy.

Số lượng Trúc Cơ đan chính là liên quan mật thiết đến sự hưng vong của bảy đại phái bọn họ.

Nếu là trong năm mươi, sáu mươi năm khuyết thiếu một chút đan dược, bảy đại phái chính là tổn thất một chút bên ngoài, không có thương tích gân cốt. Nhưng nếu thực sự mấy trăm năm, hơn một ngàn năm thời gian không có Trúc Cơ đan, như vậy không cần nói chỉ có bảy đại phái, chỉ sợ cả tu tiên giới Việt quốc cũng gặp phải sinh tử tồn vong.

Dù sao một địa phương rốt cuộc không thể làm cho người tu tiên đạt Trúc Cơ, còn có thể giữ lại tu tiên giới sao chứ? Chỉ sợ đến lúc đó tu tiên gia tộc cùng các tán tu cũng ly khai Việt quốc, đi qua địa phương khác để sinh tồn. Thất đại phái đến lúc đó cũng sẽ không ngoại lệ.

Cho nên biết rõ hành động thường xuyên mở ra cấm địa là một việc ngu ngốc, sát kê thủ noãn (1), nhưng người của thất đại phái phải gắng hết sức làm.

Bọn họ chỉ hi vọng trước khi linh dược cấm địa chân chính mất đi, có khả năng tìm được một nơi khác xuất sản linh dược để thay thế.

Điều này làm các lão quái vật Kết Đan kỳ, thậm chí Nguyên Anh kỳ trong mấy trăm năm gần đây, bắt đầu xuất ngoại đều đều một cách bất thường, chính là tìm một nơi khác sản sinh ra linh dược, hoặc tìm một lối thoát khác cho bổn môn, quyết không thể để cho bổn môn *"đường đường"* suy sụp đi xuống.

Hàn Lập đối mặt với sự tình trên, tự nhiên không thể biết rõ ràng, nhưng tin tức này vừa ra, Hàn Lập đánh chết cũng không dám đợi lần Huyết sắc thí luyện năm năm sau.

Cho dù là người đần độn cũng sẽ hiểu được việc mở ra cấm địa năm năm sau tuyệt đối cực độ huyết vũ tinh phong, các đại môn phái cũng sẽ xuất ra đệ tử tinh anh, trước khi phong bế, sẽ thu hoạch thêm linh dược, Hàn Lập gia nhập thí luyện như vậy, không phải tự tìm tử lộ sao chứ!

Tuy nhiên sau khi tin tức được công bố, lần tới cấm địa này đồng dạng khó khăn cũng sẽ tăng lên, chém giết thảm thiết hơn, nhưng mặc kệ nói thế nào thì nói cũng khẳng định so với lần tiếp theo cũng không bằng.

Cho nên năm mươi năm sau tham gia Huyết sắc thí luyện thêm lần nữa là một việc xuẩn ngốc, Hàn Lập cũng không nghĩ tới.

Quá tuổi tốt nhất đối với Trúc Cơ, cho dù về sau miễn cưỡng tiến vào Trúc Cơ cũng khẳng định sẽ không có khả năng tiến xa trên con đường tu tiên, đây cũng không phải là kết quả mà Hàn Lập muốn.

Hàn Lập chính là ôm loại tâm tính này, mà báo danh tham gia vào nhóm hái thảo dược cấm địa. Mà phụ trách báo danh chính là vị Vương sư thúc kia, điều này làm cho Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn, cũng có chút hối hận.

Mà Vương sư thúc nhìn thấy Hàn Lập lại ngạc nhiên.

Một mặt lão vì một người mới như Hàn Lập tới tham gia Huyết sắc thí luyện, rất là kinh ngạc. Mặt khác vì tu vi Hàn Lập đột nhiên tăng mạnh, có chút không dám tin. Theo tư chất Hàn Lập, tại một khoảng thời gian ngắn nội công pháp tinh tiến như thế, từ tầng thứ chín tiến vào tầng thứ mười một, làm cho kẻ khác ngạc nhiên.

Nếu nói Hàn Lập là một đệ tử có thiên tư hơn người, cũng không có gì ngạc nhiên, công pháp tinh tiến nhanh hơn hắn cũng không phải không có, nhưng thân phận Hàn Lập là ngụy linh căn, chính mình tự thân thí nghiệm qua, sao tu luyện nhanh chóng như vây?

Theo ngụy linh căn mà nói, công pháp tầng thứ chính của Hàn Lập lúc mới nhập môn, cũng đã cao một cách thần kỳ.

Bình thường phải các trưởng bối truyền cho pháp lực, hoặc thường xuyên uống linh dược, hơn nữa cần cù khổ tu, mới có thành tựu này. Nhưng hiện tại Hàn Lập với công pháp tầng thứ mười một, đứng sờ sờ trước mặt lão, làm cho lão vô cùng kinh ngạc.

Vương sư thúc một khi trong lòng đã nghi hoặc, liền không khách khí đem Hàn Lập để qua một bên, lại thí nghiệm thuộc tính hắn một phen, kết quả là cùng với kết luận trước kia giống nhau, thực không có sinh ra linh căn biến dị.

Điều này làm cho Vương sư thúc càng suy nghĩ không ra.

(1) – sát kê thủ noãn: giết gà lấy trứng, ám chỉ một việc làm ngu xuẩn.

------oOo------

Chương 173: Tụ tập

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập khi bị hỏi tới một mực bảo không biết, khăng khăng khẳng định rằng tu vi ngày nay tất cả đều là do khổ tu mà thành, tại sao tốc độ tu luyện kinh người thì Hàn Lập bắt chước đem kỳ ngộ đã được chuẩn bị trước, chính là khi xưa lúc còn thơ ấu từng ăn nhầm một quả lạ, giảng thuật cho Vương sư thúc nghe, đem hết thảy trút lên đầu dị quả. Bởi vì xuất hiện tình hình này nên hắn đặc biệt tìm cớ để bào chữa.

Hàn Lập biết lời nói dối khi có bảy phần thực, ba phần giả mới có thể làm cho người ta tin, cho nên hắn miêu tả dị quả thực không phải là tưởng tượng không có cơ sở, mà là một loại tiên gia chi quả gọi là *"Long Lân quả"* thế gian truyền lưu trăm ngàn năm nay, nghe nói người phục dùng có thể thoát thai hoán cốt, bạch nhật phi thăng, thật sự có hay không có quả đó, Hàn Lập cũng không biết, dù sao cũng không ai chân chính phục dùng qua.

Vị Vương sư thúc này đã đọc nhiều thi thư, sau khi nghe Hàn Lập kể chuyện dị quả, hai mắt tỏa sáng, đích thực từ một nơi nào đó đem ra một quyển cổ thư gọi là *"Kỳ vật dị chí"* và từ trong đó tìm được *"Long Lân quả"* như lời Hàn Lập nói, đã làm cho lão chấp nhận.

Sự tình đến bước này, Hàn Lập đương nhiên là thuận thủy thôi chu (xuôi nước đẩy thuyền) thừa nhận, làm Vương sư thúc *"híc híc"* cảm thán không thôi.

Hàn Lập còn nói cho đối phương biết, khi quả này bị hái xuống, thì cây lá đều khô héo mà chết ngay lập tức, cho dù tại nơi ban đầu tìm lại lần nữa, cũng tuyệt không có quả thứ hai. Cứ như vậy liền hoàn toàn cắt đứt ý niệm trong đầu của đối phương sau khi nghe được muốn đi tìm, hoàn toàn ngăn chặn lời lẽ tiếp theo của đối phương.

Liên quan đến điều này, có thể có lòng tham nổi lên hay không, tin tưởng là thực, ước muốn đi tìm tiên quả thứ hai ở địa phương khác, vậy mặc kệ việc của lão, để đối phương tự mình bận rộn đi tìm đi.

Hơn nữa Hàn Lập rất rõ ràng, đừng xem vị Vương sư thúc ở trước mặt hắn, hoàn toàn là bộ dáng thực sự, đột nhiên hiểu ra. Trên thực tế, những lời này có làm cho đối phương tin tưởng vài phần hay không, trong lòng Hàn Lập thực không để ý bao nhiêu.

Phỏng chừng đối phương trong lúc đó cũng bán tín bán nghi, nửa tin nửa ngờ. Vì thế đối với vị Vương sư thúc này, Hàn Lập về sau có thể tránh được liền tránh, có thể trốn được liền trốn, để tâm chú ý một chút, tránh bị đối phương nhìn ra cái gì.

Nhưng Hàn Lập tin tưởng rằng, chỉ cần Trúc Cơ thành công, tiến vào Trúc Cơ kỳ thì thân phận của hắn liền khác đi. Cho dù trong tâm của Vương sư thúc có nghi hoặc, cũng sẽ không dễ dàng chọc tới mình, tu tiên giới dù sao cũng lấy thực lực để nói chuyện.

Vì thế Hàn Lập thật vất vả đem vấn đề công pháp chính mình đánh lừa cho qua, mà Vương sư thúc cũng không biết là có hay không bởi vì vừa rồi gây sức ép một phen đối với Hàn Lập nên quay lại xin lỗi, không có chút ý tứ làm khó Hàn Lập báo danh, dễ dàng hoàn thành mọi thủ tục cho hắn, còn dặn dò một ít điều cần chú ý trong chuyến đi tham gia cấm địa này, để hắn sớm có chút chuẩn bị.

Hàn Lập cảm ơn luôn miệng, sau đó cáo từ ly khai.

Sau khi hắn trở về, lên tiếng kêu gọi tiểu lão đầu, đem công tác dược viên tạm thời tống khứ, để toàn tâm toàn ý chuẩn bị Huyết sắc thí luyện.

Tiểu lão đầu sau khi nghe xong việc này, nửa ngày không nói gì, dùng một loại ánh mắt khác thường *"ngươi nhất định chết"*, nhìn thẳng Hàn Lập làm hắn trong lòng sợ hãi rất lâu.

Nhưng có việc ngoài ý muốn của hắn, vị Mã sư bá đột nhiên trước khi ly khai, không nói hai lời, ném cho Hàn Lập hai bình đan dược, lạnh lùng nói một câu: *"Một bình uống vào, một bình xoa ngoài da"* Xong vẻ mặt vẫn lãnh đạm, ngự khí bay đi.

Hành động này làm cho Hàn Lập trong lòng có chút ấm áp.

Trải qua hai năm ở chung, hắn đã hiểu rằng tiểu lão đầu này, tuy tính tình có chút cổ quái, những là người diện lãnh tâm nhiệt (mặt lạnh tim nóng), chỉ có chút trầm mê vào thuật luyện đan. Hiện tại đối đãi với hắn như thế, rõ ràng là vị Mã sư bá cũng đã xem hắn như con cháu, Hàn Lập có chút cảm động.

Trước ba ngày chuyến đi cấm địa diễn ra, Vương sư thúc rút cuộc cấp phát cho Hàn Lập tín phù, thúc giục hắn tiến đến tập hợp tại nghị sự đại điện, chuẩn bị xuất phát.

Hàn Lập đến nơi đây, đệ tử báo danh tham gia Huyết sắc thí luyện, cũng tập hợp tại nơi này, đánh giá, dò xét lẫn nhau.

Đệ tử Luyện Khí kỳ cả Hoàng Phong cốc vượt qua vạn người, Hàn Lập tự nhiên sẽ không biết hết. Nhưng trong đó xuất hiện một nữ nhân mà Hàn Lập quen thuộc đến mức không thể nào quen thuộc hơn nữa, Hàn Lập không chỉ biết người con gái này, hơn nữa toàn thân cũng bị hắn nhìn qua và cũng đã chiếm tiện nghi qua, chính là vị Trần sư muội suýt chút nữa bị tên Lục sư huynh mê gian.

Lại nói tiếp, sau khi *"Lục sư huynh"* bị Hàn Lập xử lý, thật đúng là khiến cho Hoàng Phong cốc một hồi ồn ào nho nhỏ. Người này tuy chưa tiến vào Trúc Cơ, nhưng chung quy là một người sở hữu dị linh căn, tại Hoàng Phong cốc là đệ tử cấp thấp được thượng tầng cực kỳ chú ý.

Mà Trần sư muội sau khi trở về, chẳng biết bắt nguồn từ tâm lý sao đó, vẫn chưa hướng người khác nhắc tới chuyện trải qua đêm đó, không nói gì cả.

Cứ như vậy, Lục sư huynh trong thời gian dài biến mất không thấy, bị liệt vào những người bị mất tích được xử lý. Trải qua liên hệ xung quanh trong môn phái, sau khi tìm kiếm, không đạt được kết quả gì, dần dần cho qua.

Sự tình người trong cốc tự nhiên mất tích như vậy, trước kia không phải không có phát sinh, Lục sư huynh không phải là người ngộ nạn đầu tiên, cũng tuyệt không phải là người cuối cùng.

Đợi khi sóng gió qua đi, trong Hoàng Phong cốc không ai nhắc tới vị Lục sư huynh này nữa, căn bản giống như không có tồn tại. Tình hình này làm Hàn Lập thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng cảm nhận được một luồng hàn ý lạnh băng.

Người tu tiên quả nhiên là người hoàn toàn đoạn tình tuyệt dục, nếu có một ngày hắn mất tích, tình cảnh phản ứng trong môn phái còn không bằng lần này đâu! Hơn phân nửa là trong chớp mắt đem hắn vứt bỏ khỏi não bộ, tuyệt sẽ không cố sức nghe xem nơi hạ lạc của hắn.

Xem ra từ khi tiến nhập môn phái đến nay, vẫn là thuộc hàng cấp thấp, thái độ cẩn thận tuyệt không có sai.

Dù sao con đường tu tiên dài như vậy, sự việc ngoài ý muốn phát sinh rất lớn, nếu bản thân lại rước lấy sự chú ý của người khác, làm ra trò ngu ngốc nổi bật, đối với loại người tu tiên cấp thấp không có bối cảnh cùng người chống lưng như hắn, tùy thời trên con đường tu tiên bị những thế lực cường đại không thể chống cự bóp chết. Mà kiếp sau lại đi trên con đường tu tiên, có thể tính là thấp cơ hồ như không có.

Vốn đối với việc chuyển thế trọng sinh này Hàn Lập ban đầu cũng không tin, nhưng từ khi tiếp xúc với tu tiên giới, cũng bắt đầu trở nên bán tín bán nghi.

Thần thái của Trần sư muội cùng trước kia rõ ràng bất đồng, không biết có phải do việc tình lữ phản bội đả kích, cả người không tô điểm, trở nên lãnh diễm, cả người toát ra hơi thở người lạ không nên lại gần, làm vài thanh niên bị hấp dẫn bởi dung mạo, ý đồ muốn tiến lên nói chuyện, thất vọng mà trở về.

Cũng không có nam nhân nào thể hiện sự khinh rẻ, biểu tình lãnh ngạo này chẳng những không làm giảm vẻ đẹp của nàng, ngược lại càng tăng thêm vài phần mị lực thần bí, làm cho các nam đệ tử xung quanh tất cả đều liên tục lén trộm nhìn. Loại mị lực này so với hình tượng như một con chim nhỏ trước mặt Lục sư huynh lúc trước của nàng, hấp dẫn hơn rất nhiều.

Nhưng Hàn Lập sau khi nhìn qua, trong lòng không ngừng cười khổ.

Không cần hỏi, trên thế gian cũng có rất nhiều nữ tử bị nam nhân hại, nếu đã trải qua lần trước bị tình lữ phản bội, chỉ sợ rằng người con gái này sẽ không dễ dàng sử dụng nhan sắc đối với nam nhân, thậm chí cả đời cô độc cũng nói không chừng.

Vị Trần sư muội này vẫn chưa nhận ra Hàn Lập đến, Hàn Lập cố ý tại trước mặt nàng đi lại vài vòng, kết quả tìm đước ánh mắt lạnh như băng của đối phương, hiển nhiên nàng cho Hàn Lập cố ý tại trước mặt nàng phô trương.

Hàn Lập thở phào nhẹ nhõm, mê huyễn lực của Hợp Hoan đan quả nhiên lợi hại, nàng đối với hắn không lưu lại một điểm ấn tượng nào, cứ như vậy, điểm lo lắng cuối cùng cũng hoàn toàn bị tiêu trừ.

Tuy nhiên, ngẫm lại đêm nọ nàng ta nóng rực như lửa cùng với bộ dáng mê người của thân thể xích lõa, lại nhìn xem Trần sư muội lãnh nhược băng sương hôm nay, trong lòng Hàn Lập hơi có chút hỏa nhiệt cùng tiếc nuối.

Lại nói tiếp, đối phương tham gia lần Huyết sắc thí luyện này, hơn phân nửa chính là do mình ban tặng. Sau khi mất Trúc Cơ đan nàng nếu muốn Trúc Cơ cũng chỉ có tự mình ra tay tự tìm lấy. Dù sao chuyến đi cấm địa lần này chính là một con đường có thể tìm được Trúc Cơ đan.

Mà đệ tử Hoàng Phong cốc tham gia chuyến đi cấm địa lần này được xưng thực sự là nhân cường mã tráng, tinh duệ đại xuất chính là các đệ tử đỉnh phong tầng mười ba, có hơn năm, sáu người.

Còn lại các đệ tử khác đa số cũng là tầng mười hai, Trần sư muội chính là người có trình độ bậc trung tầng mười hai.

Cuối cùng, đệ tử tầng mười một chỉ có ba người. Trừ Hàn Lập là ngoại lệ, còn có một vị lão giả đầu tóc hoa râm khác cùng một tiểu tử khoảng mười sáu, mười bảy tuổi làm cho Hàn Lập trong lòng một trận ớn lạnh. Bọn họ ba người đại khái theo như truyền thuyết chính là vật hy sinh.

Dựa theo lệ thường lúc trước, đệ tử cấp thấp bảy đại phái có thể đi vào cấm địa không thể vượt quá hai mươi lăm người, chỉ có thể ít hơn chứ không thể nhiều hơn. Vài lần trước, căn bản là gom không đủ nhân số, thường thường chỉ có mười mấy người tham gia Huyết sắc thí luyện.

Nhưng lần này chẳng những nhân số đạt tới giới hạn lớn nhất, lại có những đệ tử tinh nhuệ xuất hiện, hết thảy đều biểu hiện rõ ràng rằng lần đi hái thảo dược này tuyệt đối vượt qua tiêu chuẩn bình thường của mấy lần trước đó, khả năng nhân số sống sót, khẳng định ít hơn một phần tư.

Thấy được tình cảnh đã được đoán trước này, Hàn Lập ngoại trừ trong lòng mắng to, cũng không thể làm gì! Không cần hỏi cũng khẳng định rằng mấy đệ tử tinh nhuệ này được cao tầng trong môn phái hứa tưởng thưởng rất hậu, nếu không cũng sẽ không xuất hiện tại nơi đây.

------oOo------

Chương 174: Lý sư tổ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi nghe Chưởng môn Chung Linh Đạo phát biểu cổ vũ xong, hai gã chấp sự đệ tử đem hai cái khay vào trong điện.

Một cái bên trên có túi trữ vật bằng tơ vàng, cái còn lại chứa linh thạch bậc trung đủ loại màu sắc, xem ra là thực hiện lời hứa trước, xem như là ủng hộ trước khi ra trận! Hàn Lập có chút ác ý thầm nghĩ.

Một lượng lớn linh thạch bậc trung để cho mọi người tự do lựa chọn. Hàn Lập đã có một khối linh thạch thuộc tính thổ, nên lấy thêm một khối linh thạch thuộc tính thủy, cũng không ai tranh giành cùng với hắn.

Nhưng đến thời điểm lấy mẫu linh khí trong túi trữ vật, các đệ tử thần sắc cũng thận trọng hẳn lên.

Túi trữ vật này so với các túi trữ vật bình thường không giống nhau, các túi trữ vật khác, thì chỉ cần đưa thần thức vào, sau đó dùng linh lực để lấy vật ra, mà cái túi này người tu tiên không thể đưa thần thức vào được, cũng không thể đưa linh lực vào, mà chỉ đưa tay vào, rồi xuất ra một lượng linh khí rất nhỏ, rốt cuộc là thu được vật gì, thì tùy thuộc vào cảm giác cùng phán đoán của bản thân.

Xem ra túi trữ vật này chuyên dùng để lấy mẫu linh khí mà đặc biệt luyện chế ra, chứ không thì túi trữ vật này có công dụng thua xa các túi trữ vật bình thường, ai mà thèm dùng đến nó!

Tuy nhiên bên trong đều là thượng phẩm pháp khí, nhưng pháp khí phòng ngự rõ ràng là rất hiếm so với pháp khí tấn công, hơn nữa đều là thượng phẩm pháp khí, hiệu quả cũng có không ít sự đặc thù.

Có thể ngẫu nhiên có được một món pháp khí thích hợp, cho tăng thêm cơ hội sinh tồn cho bản thân tại Huyết sắc thí luyện, những người này, đặc biệt là các đệ tử đang thiếu pháp khí, cũng đặc biệt quan tâm.

Hàn Lập đối với cái này cũng không quá để ý.

Lần trước hắn đi đến phường thị, Tại Vạn Bảo các bảo vật trân quý nhiều năm toàn bộ đã trở thành hư không, pháp khí hàng đầu cũng có thêm hai món, càng không nói đến sau lại có được Thanh Giao kỳ cùng với một số món thượng phẩm pháp khí khác.

Thêm một món thượng phẩm pháp khí, đối với hắn mà nói, cũng không đến nỗi kích động.

Đợi đến khi Hàn Lập tiến lên, thì đại đa số đã lựa chọn, cũng đã tìm được pháp khí gì đó, tất cả mọi người cũng không nói gì, càng không cho người khác biết.

Hàn Lập một tay tiến vào trong túi, ở bên trong sờ soạn lung tung, chợt một vật có hình dáng kỳ lạ xuất hiện trong tay. Hắn trong lòng vừa động, đem vật lấy từ trong túi trữ vật lén nhìn sơ qua, sau khi có chút ngẩn ra, liền lập tức thu vào.

Lúc này, người sau cũng đang muốn tiến lên, Hàn Lập thấy vậy, thì cũng lui lại chỗ cũ, trả lại vị trí.

Lựa chọn pháp khí đã chấm dứt, ngoài điện tiến vào thêm một số người, có rất nhiều người Hàn Lập lúc mới tiến vào Hoàng Phong cốc đã từng gặp qua như các quản sự, Vương sư thúc cùng với Diệp Tính lão giả mà Hàn Lập cực kỳ khinh bỉ.

Những người này thần khí khác với ngày thường, vẻ mặt đều cung kính đứng xung quanh một lão giả, không một người nào dám tùy ý lên tiếng.

Lão giả này cỡ năm sáu mươi tuổi, tóc hơi bạc, nhưng tinh thần tràn trề, khí sắc hồng kiện, một đôi mắt hổ không giận mà có uy, vừa thấy đã biết là người có tính cách cương liệt.

Sau khi đưa ánh mắt nhìn qua một lượt các đệ tử bên này, Hàn Lập có cảm giác như ngũ tạng lục phủ đều bị người này xem qua rõ ràng, làm cho Hàn Lập trong lòng hoảng sợ.

Lúc này Chung đại chưởng môn vừa thấy lão giả tiến đến, vội vàng tiến lên nghênh đón, không ngớt xưng *"Lý sư thúc"*, không dám một chút xao lãng, làm cho các đệ tử vạn phần ngạc nhiên.

Nhưng các quản sự khác lại thần sắc như thường, chẳng những không có vẻ xem thường, ngược lại khi thấy lão tùy ý đáp lại Chung Linh Đạo vài câu, lại có ý hâm mộ cùng với đố kỵ, phảng phất như có thể nói với lão này vài lời, cùng với một câu sư thúc, chính là một loại vinh dự khó được.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mấy người Hàn Lập, Chung chưởng môn giới thiệu với các đệ tử. Thì ra *"Lý sư thúc"* mà hắn luôn miệng gọi, chính là một vị sư tổ Kết đan kỳ mà bọn người Hàn Lập lâu nay chỉ nghe danh mà chưa từng thấy - Lý sư tổ.

Chuyến đi đến cấm địa lần này, là do Lý sư tổ dẫn đường, còn có Vương sư thúc cùng với năm vị quản sự nữa đi cùng.

Chung chưởng môn giới thiệu xong, Lý sư tổ chỉ lạnh nhạt một câu *"xuất phát"*, liền dẫn nhóm vãn bối lần đầu tiên gặp mặt Hàn Lập rời khỏi đại điện.

Đám người Hàn Lập trợn mắt ngạc nhiên, nhưng dưới sự thúc giục của các quản sự khác, mới cuống quít cùng đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi đại điện, các đệ tử cũng đều hít vào một hơi.

Chỉ thấy ngoài cửa đại điện ở giữa không trung, có một con quái vật dài hơn hai mươi trượng, có những vằn bạc lấp lánh, đang lơ lửng tại đó, thân hình không lồ mang đến khí thế cùng áp lực, làm mọi người không khỏi sinh ra cảm giác nghẹt thở, mà vị Lý sư tổ lại đứng ở trên đỉnh đầu của quái vật, mắt lạnh nhìn chăm chú vào bọn họ.

Hàn Lập ánh mắt tò mò, tim đập thình thịch nhìn kỹ không chớp mắt, lúc này mới thấy rõ, đây là một con rắn cực lớn hiếm thấy, mà con rắn lớn này thật sự thần kỳ, trên đỉnh đầu còn có một cái sừng lớn màu đen, có vẻ càng thêm dữ tợn đáng sợ.

"Đây là thực lực của tu sĩ Kết đan kỳ, yêu thú như vậy cũng có thể tùy ý hàng phục điều khiển, quả thật khó mà tin được!" Hàn Lập bị thủ đoạn của vị sư tổ này làm cho thán phục.

Tưởng tượng khi mình đến Kết đan kỳ, cũng sẽ có pháp lực lớn như vậy, Hàn Lập liền cảm thấy máu trong thân tựa hồ đều nghịch lưu, cả người trên dưới đều thấy hưng phấn.

Trước khi nhìn thấy Lý sư tổ, Hàn Lập cho đến bây giờ con đường tu tiên của mình vẫn mơ mơ hồ hồ, không có nhận thức rõ ràng.

Nhưng sau lần kinh hãi này, thấy được đại uy của vị sư tổ cao thâm khó lường này, đã trở thành mục đích của hắn trên con đường tu tiên, đối với việc tu tiên đắc đạo càng thêm tin tưởng như bàn thạch.

"Toàn bộ lên đi, cố mà đứng! Ngân giáp giác mãng này của ta tốc độ phi hành, có thể còn nhanh hơn các ngươi ngự khí, chỉ cần hai ngày là có thể tới!"

Lý sư tổ đối việc mọi người xôn xao, cũng làm như không thấy, sau khi khẽ vuốt cái sừng của ngân mãng (con rắn lớn màu bạc), thần sắc bình tĩnh mà phân phó.

Cứ như vậy, Hàn Lập cố gắng đứng ở trên lưng rắn, liên tiếp đi hai ngày hai đêm, rốt cục đã bay đến một ngọn núi hoang vô danh.

Vị sư tổ này thật đúng là nói không sai, quái vật này tốc độ phi hành đích xác là nhanh kinh người, vượt xa tốc độ ngự khí của đệ tử cấp thấp như Hàn Lập, đương nhiên, cái này cũng có quan hệ lớn với pháp khí phi hành của bọn họ.

Đến nơi đây, các đệ tử mới từ miệng vài vị quản sự biết được, nơi này là chỗ ước định gặp nhau với các phái tu tiên khác, chỉ khi người của thất đại phái tụ tập đủ, mới có thể cùng xuất phát mở ra cấm địa. Nếu không chỉ với lực của một môn phái, thì cũng không thể tiến vào cấm địa.

Thời gian ước định, là sáng ngày mai. Nhưng bởi vì cấm địa thuộc Kiến châu, Hoàng Phong cốc coi như là một nửa của chủ nhà, cho nên tới trước một ngày, ở tại đây đợi các phái khác.

Hiện tại các đệ tử có thể tự do hành động, chờ đợi đến ngày mai.

Một khi các quản sự đã nói như vậy, đám người Hàn Lập tự nhiên tản ra, tìm hiểu sơ qua khu vực sắp xảy ra đại chiến, để có những sự chuẩn bị cuối cùng.

Vì thế, hơn hai mươi đệ tử áo vàng, có người khoanh chân ngồi, duy trì sức khỏe; có người không ngừng lấy pháp khí ra lau chùi; còn có người ngơ ngác xuất thần, bộ dáng suy tư.

Nhưng cũng có mấy người, thần sắc tự nhiên, cười nói như thường, thoải mái giống như ra ngoài dạo chơi, Hàn Lập đối với những người này cũng có sự chú ý.

Vào lúc này, phía sau truyền đến tiếng bước chân, Hàn Lập cau mày lại. Hắn không muốn có sự chú ý, đã cố ý chọn một góc ít người chú ý đến, sao lại còn có người đến đây.

"Hàn sư đệ! Tại hạ Hướng Chi Lễ, muốn cùng sư đệ bàn việc vào cấm địa ngày mai! Việc này liên quan đến sinh tử tồn vong của sư đệ, chẳng biết có thể nói chuyện hay không?"

Một thanh âm già nua, nhưng tràn đầy sự linh hoạt truyền đến, làm cho Hàn Lập chân mày càng cau lại hơn.

Hư trương thanh thế như vậy, tuy nhiên khuôn mặt của chủ nhân thanh âm, Hàn Lập cũng không thể tìm được một dấu hiện gì, có thể tạo nên chuyện gì không hay đối với mình!

Nhưng Hàn Lập hiểu được, đắc tối với quân tử, không thể đắc tội với tiểu nhân, tuy nhiên lòng tràn đầy sự không tình nguyện, nhưng vẫn miễn cưỡng xoay người lại, nhìn hai người một già một trẻ ở phía sau.

------oOo------

Chương 175: Thanh Hư môn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhưng sau khi xem rõ khuôn mặt của hai người, Hàn Lập trong lòng thầm thở phào, hai người kia cũng chỉ là đệ tử công pháp tầng mười một như hắn. Một người khuôn mặt già nua, nhưng trong mắt lộ ra vẻ giảo hoạt, một người khác thì hàm hàm hồ hồ, rõ ràng là tiểu tử miệng còn hôi sữa.

Một tổ hợp kỳ quái như vậy, tìm tới mình, thực làm cho Hàn Lập có chút ngoài ý muốn. Chẳng qua, đầu óc vừa chuyển, Hàn Lập đã thầm đoán được vài phần ý định của bọn họ.

"Hai vị sư huynh, có việc gì?" Hàn Lập vẫn lễ phép, mở miệng lãnh đạm nói, nhưng giọng điệu không muốn thân cận, biểu lộ không thể nghi ngờ. Ý đồ làm cho hai người này thấy khó mà đi.

Hiển nhiên, vị Hướng sư huynh này da mặt so với sự tưởng tượng của Hàn Lập còn dày hơn, chẳng những không để ý tới ngữ khí không thích gặp người khác của Hàn Lập, ngược lại nhiệt tình nói:

"Ha ha, chẳng biết Hàn sư đệ đối với việc đi vào cấm địa ngày mai, có đối sách gì không? Phải biết rằng, ba người chúng ta có pháp lực thấp kém nhất, nếu mà đụng độ với các phái khác, chắc chắn là tiêu đầu tiên! Không bằng mọi người cùng nhau thương nghị một chút, đưa ra đối sách được không?"

Hàn Lập nghe xong, ánh mắt chớp chớp, không có mở miệng nói, lại hoàn toàn khẳng định dụng ý của đối phương, đối với ý của người này muốn nói, cũng đoán ra được tám chín phần mười.

Xem ra vị lão hoạt đầu này, định mượn sức của các đệ tử pháp lực thấp kém, cùng nhau hành động cùng nhau tác chiến, như vậy sẽ an toàn hơn nhiều, khả năng sinh tồn cũng tăng lên không ít.

Nhưng Hàn Lập rất rõ ràng, hậu quả của việc làm như vậy, lợi ích cũng rất thấp.

Bởi vì mọi người tập trung cùng nhau, diện tích có thể tìm kiếm sẽ ít đi rất nhiều, số lượng linh dược tìm được cũng ít đến đáng thương. Hơn nữa cho dù tìm được một ít linh dược, những linh dược này cuối cùng thuộc về ai, cũng rất khó nói! Hơn phân nửa là cũng phải lấy thực lực để quyết định.

Hàn Lập tự nhiên đối với dạng liên minh như vậy cũng không có chút hứng thú, đến lúc đó chẳng những một chút ưu đãi cũng không có, mà khẳ năng bị người khác sử dụng làm vật hy sinh cũng rất lớn.

Cho nên vị lão hoạt đầu này, chỉ sợ cũng không có ý tốt gì, khẳng định là muốn đục nước béo cò.

Lão giả sau khi nói xong, thấy Hàn Lập vẫn im lặng không nói, trong lòng không khỏi có chút gấp rút, liền nhịn không được nói tiếp:

"Ta cũng có chủ ý, chẳng biết sư đệ có muốn nghe không? Tuyệt đối có thể làm mọi người cùng an toàn vượt qua việc này!"

Lão giả làm ra vẻ cao thâm khó lường, bộ dáng thần bí, các nếp nhăn trên trán cũng nhíu lại thành một khối, làm cho Hàn Lập thấy vừa tức giận vừa buồn cười.

Mà người bên cạnh, tựa hồ đối với lão hoạt đầu này rất là khâm phục, tuy nhiên không nói được một lời, cũng làm ra vẻ mặt giống như là lão này.

Một khi đã không muốn tham gia liên minh của đối phương, Hàn Lập cũng không muốn dây dưa nữa, vì thế nói thẳng cự tuyệt:

"Thật có lỗi! Tại hạ không có thói quen cùng hành động với người khác, lần này cũng không có tính như vậy, sư huynh nếu muốn liên thủ, hay là tìm sư huynh đệ khác vậy!"

Hàn Lập nói rất là thẳng thắn.

Hắn biết, chỉ có thể hiện rõ mình không phải là tay mơ, mới có thể hoàn toàn làm cho đối phương bỏ ý định, sẽ không tiếp tục dây dưa với mình. Nếu không cứ để vị Hướng sư huynh này nghĩ là còn có thể, chăc hẳn là sẽ còn tiếp tục lôi kéo. Hàn Lập cũng không muốn bị làm phiền nữa.

Hướng Tính lão giả sau khi nghe xong, ý thức được tìm sai mục tiêu, người trước mắt tuy tuổi còn trẻ, lời nói lại thuần thục lão luyện, rõ ràng là người đã trải qua mưa gió, nên cũng không nói lời thừa nữa, lộ ra vẻ xấu hổ mà cáo từ.

Xem phương hướng bọn họ rời đi, là một vị đệ tử đang ngồi trên một tảng đá.

Hàn Lập mỉm cười, liền quay trở về, tiếp tục chú ý quan sát đáng giá mấy vị đồng môn. Nhưng lúc này đây lại thấy được *"Trần sư muội"* cùng với một nữ tử khác tướng mạo bình thường đang ở cùng một chỗ, bên cạnh cũng đang tụ tập một số nam tử đang bắt chuyện.

Hàn Lập khóe miệng động vài cái, chẳng biết vì sao thấy mấy người nọ, lại cảm thấy không vừa mắt. Cuối cùng nhận thấy mắt không thấy là tốt nhất, nên tìm một chỗ không ai mà nhắm mắt dưỡng thần.

Cứ như vậy, đến sáng hôm sau, các đệ tử lại tụ tập trên đỉnh núi, sắp xếp lại thành hàng, chờ các tiên phái khác đến.

Mà đợi đã mấy canh giờ, một bóng người cũng không thấy, điều này làm cho Hàn Lập trong lòng mắng to không thôi, cơ hồ hoài nghi các phái khác, đang bày trò để tiêu hao thể lực của những người Hoàng Phong cốc.

Càng làm cho Hàn Lập tâm phiền ý loạn chính là, không biết là do vô tình, mà lại được an bài đứng ngay bên cạnh *"Trần sư muội"*, mùi thơm của cơ thể của nữ nhân quen thuộc thỉnh thoảng lại chui vào mũi hắn, làm cho hắn có chút nhớ nhung mơ màng, tựa hồ lại nhớ tới một đêm cực kỳ hương diễm kia.

Vi che dấu sự mất tự nhiên trên mặt, dưới bất đắc dĩ, Hàn Lập cúi thấp đầu, giả bộ ra bộ dáng sốt ruột bất an, nhưng trong lòng lại hết sức bực bội bản thân, chỉ là một nữ nhân xinh đẹp mà thôi, lại có thể làm cho hắn thất thố như thế.

Bất quá, Hàn Lập rất bội phục vị Lý sư tổ đứng phía trước kia, tư thế của lão nhìn bầu trời, thế nhưng có thể duy trì lâu như vậy mà một chút nhúc nhíich cũng không có, cũng không biết là thần du thiên ngoại, hay là đang suy nghĩ cái gì!

Đột nhiên, Hàn Lập cảm thấy chung quanh có một trận xao động, tựa hồ có sự tình gì đó đã xảy ra!

Hắn nhịn không được, ngẩng đầu lên.

Các đồng môn xung quanh tất cả đều ngẩng cổ, hướng tới chân trời mà nhìn lại, Hàn Lập cũng theo ánh mắt mà nhìn về phía đó.

Chỉ thấy trên bầu trời, xuất hiện mấy điểm ánh sáng chợt lóe lên, rồi càng ngày càng to lên, một lúc sau, lại liên tiếp xuất hiện những điểm màu đen.

Phía dưới những chùm điểm đen này, ngân quang chớp động, tựa hồ những điểm đen này đang ngồi trên tinh quang, từ trên trời mà đến.

Thấy kỳ cảnh như vậy, mọi người càng thêm xao động.

"Im lặng! Các ngươi thành ra bộ dáng gì vậy! Đó là pháp khí phi hành của Thanh Hư môn - Tuyết Hồng Lăng, không cần kinh hãi kỳ quái, đánh mất thể diện của Hoàng Phong cốc chúng ta" Một vị trung niên quản sự tứ chi thô đoản ở phía trước sắc mặt trầm xuống, quay đầu lại mắng vài câu.

Lời này quả nhiên có tác dụng, sự xao động lập tức bình lặng, đương nhiên những tiếng thì thầm nhỏ giọng vẫn có.

Lúc này, điểm đen đã rõ ràng, đó là một đám người tu tiên mặc đạo bào màu xám, trong đó đại bộ phận đều là đạo sĩ chân chính, tay cầm phất trần, đầu đội đạo kế. Nhưng cũng chỉ có vài vị đạo bào khác, còn lại tất cả đều có hình dáng như thế tục, xem ra là tục gia đệ tử.

Mà mấy người Hàn Lập thấy rõ ràng, dưới chân của bọn họ là một cái hồng kiều, trên hồng kiều cso rất nhiều điểm ngân quang, rất là chói mắt, chẳng biết là được khảm vật gì.

Hàn Lập đang cẩn thận quan sát, thì cái hồng kiều chở mấy người của Thanh Hư môn kia, đã hạ xuống trên núi, đang dừng ở đối diện mấy người Hoàng Phong cốc.

Cầm đầu là một vị trung niên đạo sĩ, lấy tay nhẹ nhàng phất lên, sau đó bạch quang chợt lóe, Tuyết Hồng Lăng hóa thành hồng kiều đã biến mất không thấy, chỉ là trong tay đối phương, đã có thêm một món đồ như là bằng gấm.

"Không ngờ lại là Lý thí chủ dẫn đội, bần đạo Phù Vân Tử hữu lễ!" Đạo sĩ này, vài bước đi đến trước mặt Lý sư tổ, đầy mặt xuân phong mà nói, nghe giọng điệu, tựa hồ là có quen biết.

"Hừ! Lỗ mũi trâu ngươi có thể đến, Lý mỗ lại không thể tới sao?" Lý sư tổ hai tay chắp lại, không khách khí nói.

"Hắc hắc, đều là vì môn phái thôi, ngươi và ta đều tiến vào Kết đan kỳ lại phải làm cái công tác này, chúng ta không làm thì cũng không có ai làm" Đạo sĩ cũng không thèm để ý, phất trần vung lên, trên mặt nụ cười không đổi.

"Lỗ mũi trâu ngươi quỷ kế đa đoan, lần trước dã lập kế lừa ta, lần này đừng tưởng được như vậy nữa!"

"Lý thí chủ nói gì vậy, đánh cuộc chịu thua cũng đâu phải là chuyện gì kinh thiên động địa, nào cso chuyện ai lừa ai?" Đạo sĩ cười cười.

Lý sư tổ nghe vậy, hai mắt hàn quang chợt lóe, tựa hồ muốn nổi giận, nhưng lập tức nghĩ tới cái gì, khí thế lại hạ xuống, tràn đầy không cam lòng nói:

"Khối thiết tinh của ta, đã luyện nhập vào Thanh Quân kiếm của ngươi, làm cho uy lực của nó tăng lên nhiều! Lý mỗ vất vả hơn mười năm, mới luyện ra một khối như vậy, lại tiện nghi cho lỗ mũi trâu nhà ngươi!"

Lời nói của hắn, mười phần cay đắng, hiển nhiên đối với cái gọi là thiết tinh kia, cảm thấy đau lòng.

"Ha ha, thì ra đỉnh đỉnh đại danh Lý tiên sư, lại đối với một chút thiết tinh lại để tâm như thế! Được rồi, lần này ta mang đến một món đồ, tuyệt đối là hơn hẳn thiết tinh kia, chỉ cần lần này đánh cuộc thắng, có thể bù lại tổn thất lần trước của ngươi" Đạo sĩ vuốt râu, cười nói.

------oOo------

Chương 176: Đổ ước

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Không đánh cuộc! Tuyệt không đánh cuộc, ngươi nghĩ rằng ta sẽ bị lừa hai lần sao?" Lý sư tổ lắc đầu quầy quậy, một lời cự tuyệt.

"Không đánh cuộc? Lý thí chủ tầm mắt sao lại cao như vậy, ngay cả nội đan yêu thú Huyết Tuyến Giao cũng không lọt vào mắt?" Đạo sĩ làm ra bộ dáng kinh ngạc, khó tin.

Chẳng qua Hàn Lập thấy thế nào cũng ra bộ dáng phi thường giả dối.

"Nội đan Huyết Tuyến Giao!" Lý sư tổ vốn định cự tuyệt không có quan hệ gì với đạo sĩ, vừa nghe tới vật ấy, vẻ mặt đột ngột đại biến, thanh âm có chút run rẩy.

"Đúng vậy! Nghe nói Lý thí chủ vì vật ấy, từng tại Bàn Long giang hiểm thác tại Nguyên Vũ quốc, cũng đã ở đó hơn ba mươi năm, nhưng cũng là tiếc nuối mà đi. Cho nên lần này bần đạo bỏ ra cái giá tiền rất cao, đặc ý vì thí chủ mà đem đến đây!"

Đạo sĩ không hoảng không vội nói, bộ dáng như là vì đối phương.

"Không có khả năng! Huyết Tuyến Giao khó bắt như vậy, càng đừng nói tới có thể đem nội đan bảo tồn trở về. Không phải muốn nói bậy lừa bịp ta đó chứ?" Lý sư tổ từ trong kích động thanh tỉnh lại, lộ ra vẻ hoài nghi.

"Bần đạo là người xuất gia, không dám nói bậy? Thí chủ có thể tự bản thân mà xem".

Đạo sĩ không muốn giải thích nhiều, vừa lật tay, một viên cầu màu trắng đầy những tơ máu, xuất hiện trước mắt Lý sư tổ, làm cho lão hai mắt tỏa ánh sáng, hận không thể chộp lấy ngay.

"Ngân giáp giác mãng của thí chủ nếu ăn nội đan này vào, tiềm tu một hai chục năm, nói vậy nhất định là từ Trúc Cơ trung kỳ nhảy sang hậu kỳ, khổ tu trăm năm nữa, chính là tiến vào Kết đan kỳ, cũng không phải là không thể" Lời của đạo sĩ tràn ngập sự hấp dẫn.

Lý sư tổ nghe vậy hừ lạnh một tiếng, trên mặt tựa hồ không có gì thay đổi, nhưng ánh mắt lại lóe lên không chừng, lộ ra nội tâm xao động.

"Đánh cuộc khó được như vậy, thí chủ lại còn do dự, chẳng lẻ thực sự lại không xem trong thực lực của đệ tử quý cốc như vậy?" Đạo sĩ chép miệng, sử dụng phép khích tướng.

"Đệ tử Hoàng Phong cốc chúng ta, không đến lượt Thanh Hư môn các ngươi bình luận" Lý sư tổ mặt có vẻ không vui.

Tiếp theo hắn hướng tới những đệ tử sau lưng đạo sĩ, nhìn qua vài lần, lập tức đối với thực lực của đệ tử Thanh Hư môn, cũng đã có sự hiểu biết đại khái. So với thực lực của đệ tử Hoàng Phong cốc cũng không sai biệt lắm.

"Được, ta đánh cuộc! Chẳng qua, ngươi lại muốn bảo bối gì của ta?

Lý sư tổ sau một phen suy nghĩ, thấy thắng bại cũng là năm - năm, hơn nữa đối với nội đan kia khát vọng cực độ, rốt cục gật đầu đáp ứng, nhưng vẫn cẩn thận, tùy ý hỏi một câu.

*"*Ha ha, bần đạo đối với các bảo vật của thí chủ thực không có hứng thú, thầm nghĩ nếu mà may mắn thắng được, hy vọng thí chủ sau hai mươi năm, lại luyện cho cho bần đạo hai khối thiết tinh nữa mà thôi. Lý thí chủ chân hỏa tinh thuần, nổi danh trong thất đại phái, nói vậy đây cũng là việc nhỏ!*" Đạo sĩ ánh mắt chớp chớp, cười nói, trong lời lại ẩn chứa ý gian trá.*

*"*Lại muốn hai khối thiết tinh?*" Lý sư tổ sắc mặt rất khó coi, cơ hồ muốn nổi giận.*

*"*Lỗ mũi trâu, ngươi định làm cho ta phải khổ lực sao!*"*

"Sao lại như vậy? Chỉ cần thắng, ngươi cũng sẽ như vậy, được nội đan của yêu thú! Tương đương với tu sĩ Kết đan so kù, giá trị tuyệt đối là không kém!" *Đạo sĩ lắc đầu nói.*

Lý tổ sư sắc mặt âm trầm bất định, sau một hồi rốt cục từ từ đưa một tay lên, lạnh lùng nói một câu.

"Quy củ vẫn như lần trước? Thứ nhất là xem bên nào đưa ra linh dược nhiều nhất, tiếp theo là xem chất lượng tốt xấu, cuối cùng là xem nhân số còn sống đi ra cấm địa!"

"Đương nhiên, tất cả cứ như cũ mà làm!"

Đạo sĩ mừng rỡ, vội vàng cũng đưa một tay lên, cùng với đối phương vỗ một cái, thành lập ra ước định đánh cuộc.

"Bộp!" *Một thanh âm truyền đến.*

Đạo sĩ đích xác tay vẫn để ở đó, nhưng vẻ mặt của hắn không có cao hứng, ngược lại rất khó coi.

Bàn tay mà hẫn vỗ không phải là tay của Lý tổ sư, mà đột nhiên xuất hiện một bàn tay dơ bẩn, bàn tay này quỷ dị đột nhiên xuất hiện giữa hai người, cực kỳ dơ bẩn, không biết là đã bao lâu rồi chưa rửa tay!

Đệ tử hai phái đang chú ý sư tổ của bổn môn đối thoại, đối với tình cảnh mười phần quỷ khí này, trợn mắt há hốc mồm.

"Khung tiền bối!"

Đạo sĩ cùng Lý sư tổ, sắc mặt xanh lè đồng thời hô lên.

"Cái gì tiền bối? Ta cũng không dám làm, ta cùng các ngươi đều là cảnh giới Kết đan kỳ, chỉ có điều sớm tiến vào trước vài năm mà thôi!" *Một thanh âm dương dương vang lên ở giữa hai người, tiếp theo một thân hình giả dạng cổ quái dần dần xuất hiện.*

Người này mặc một cái áo lam, tóc cắt ngắn, bên hông một cái *bao vải xanh giặt đến trắng bệch ra, tựa hồ là người rất sạch sẽ. Nhưng trên mặt lại đầy dầu mỡ, đen đúa, ngay cả hình dáng cũng xem không được.*

"Vài năm? Phải là mấy trăm năm mới đúng!"

*Sau khi thấy rõ tướng mạo của người mới tới, Lý sư tổ cùng đạo sĩ trong lòng cười khổ, cùng cảm khái "*quả nhiên là người này*", cũng không dám lộ ra chút ý bất kính.*

Quái nhân này không chỉ tuổi cao đến dọa người, chân đã đạp đến Nguyên Anh kỳ, hơn nữa Vô hình độn pháp Kỳ độc sang danh chấn tu tiên giới, ngay cả các phái tu tiên ở các nước phụ cận, cũng nghe tiếng.

Không biết là là bởi vì đại hạn sắp đến, hay là có thể hoàn toàn tiến vào Nguyên Anh kỳ, mà khoảng gần trăm năm đổ lại đây, càng ngày càng cổ quái, phi thường thích trêu cợt tu sĩ Kết đan kỳ, cơ hồ mười mấy tu sĩ bậc cao của thất đại phái đều bị đùa cợt đến chật vật.

Nhưng bình thường trong môn phái, ngay cả các tu sĩ tổ sư, cũng không có biện pháp với hắn.

*Nói về pháp lực thâm hậu, người này trong số tu sĩ Kết đan kỳ cũng là số một; nói về bối cảnh ở sau, ngay cả người của Yểm Nguyệt tông thực lực cực mạnh trong thất đại phái; tìm các "*cao nhân*" Nguyên Anh kỳ của bổn môn đến giáo huấn hắn một phen, nhưng các "*cao nhân*" này quá nửa đều nhận thức, cũng không muốn vì việc nhỏ này mà tự tìm phiền toái!*

*Kể từ đó, tại cao tầng trong tại tu tiên giới, hoàn toàn thành một hình tượng "*Ác bá*" kiêm "*vô lại*", trên cơ bản, ai gặp ai cũng cầu phúc! Hy vọng hắn ngày đó tâm tình tốt, nếu không thì sẽ gặp một phen đau khổ!*

*Một vị "*tiền bối*" như vậy đột nhiên giá lâm, làm sao mà Lý sư tổ cùng đạo sĩ không chấn động cho được, đầy cảm giác bất an! Hai người hắn cũng đã từng chịu qua đau khổ rồi!*

″Một khi đã đánh cuộc rồi, chỉ có hai người các ngươi cũng quá lẻ loi, ctính thêm lão nhân ta nữa!*″ Vị Khung tiền bối này tựa hồ tâm tình cũng không tệ, lời nói ra làm cho hai người không ngừng kêu khổ.*

″Tiền bối cứ nói đùa, đệ tử của hai nhà chúng ta làm sao có thể so với cao đồ của Yểm Nguyệt tông, khẳng định là chỉ có thua không có thắng, không cần đánh cuộc, chúng ta cam bái hạ phong!*″ Đạo sĩ cố gắng cười nói.*

Lý tổ sư môi mím chặt, nhưng vẻ mặt cũng biểu lộ vẻ hết sức đồng ý như vậy.

Khung lão nhân nghe vậy, hắc hắc cười lạnh vài tiếng, hai mắt vừa chuyển, quái ngôn nói:

″Ta lại là loại người khinh người mà ép làm sao? Yên tâm đi, chỉ cần thành tích của hai nhà các ngươi hợp lại, vượt qua bổn tông, thì tính là bổn nhân thua, sau đó hai người các ngươi lại phân thắng bại là được*″.*

″Thực vậy?*″*

Đạo sĩ vừa nghe xong không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vị này tuy hỉ nộ vô thường, cười mắng tùy tâm, nhưng theo như lời thì lời nói rất đáng tin, chưa từng thất hứa. Kể từ đó, việc đánh cuộc đã trở nên công bằng, thậm chí hai người bọn hắn còn chiếm chút tiện nghi.

″Ba khối phù bảo Vô hình châm, là ta luyện chế ra lúc nhàn rỗi, dù sao ta cũng không có hậu nhân gì, đem làm vật đánh cuộc lần này đi!" Lão khoát tay, lập tức xuất hiện ba cái phù lục họa thất sắc châm, nhoáng lên lại thu vào.

Lý tổ sư cùng đạo sĩ thấy vậy, che dấu không được vẻ kinh hãi trên mặt, không khỏi nhìn nhau, đều thấy được trong mắt đối phương, nhìn ra vẻ tham lam.

------oOo------

Chương 177: Tu tiên giới dữ chánh tà

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nói lên *"Vô hình châm"* này, hai người cũng đã nghe danh từ lâu!

Bảo vật này phải dùng Ngũ kim chi tinh, dung hợp với Vô hình độn pháp độc sang của người này, luyện chế mà thành. Có thể nói đến vô ảnh, đi vô tung, đả thương người trong vô hình, thật sự là cực kỳ lợi hại.

Nghe nói, ngay cả tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng cực kỳ đau đầu, đây cũng chính là một trong những chỗ chống lưng để cho lão có thể hoành hoành bá đạo.

Nếu được phù bảo Vô hình châm này, ngoài hiệu quả thần kỳ ẩn hình ra, thì còn là một kỳ bảo cứu mạng. Tối thiểu tu sĩ Kết đan kỳ, cũng sẽ không thể ứng phó với kỳ vật này.

"Được, theo như lời của Khung tiền bối nói, tại hạ đánh cuộc!" Đạo sĩ sau khi suy nghĩ, thấy không có chỗ nào là không ổn, liền lên tiếng đồng ý.

Mà Lý sư tổ, thấy sự ưu đãi quá lớn nếu thắng ván bài này, cắn răng một cái, cũng chấp nhận.

"Bộp".

"Bộp".

Ba người vỗ tay vào nhau, chính thức đánh cuộc.

"Tiền bối, sao lại đến nơi này, chẳng lẻ dẫn dắt Yểm Nguyệt tông đến đây chính là ngài sao?" Ba người đang muốn tản ra, thì đạo sĩ bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, hỏi một câu.

"Ta dẫn đầu? Các ngươi cứ yên tâm? Bổn tông lần này dẫn đầu chính là Nghê Thường nha đầu, ta chỉ là chạy đến xem. Xem thử các phái có xuất hiện người mới nào lợi hai không?" Khung tiền bối, trợn mắt nhìn hắn, có vẻ tức giận nói.

"Hiện tại xem ra, thực sự là bình thường! Phỏng chừng đệ tử thực sự có thiên tư quá ít, các sư điệt của ta, cũng là bất đắc dĩ không đưa đi! Khẳng định là nắm bảo vật ở trong tay không dám rời. Nhưng cũng không nghĩ tới! Không trải qua những trận lớn, thiên tư cho dù có tốt đến đâu, một khi đụng phải tà ma ngoại đạo, khẳng định cũng chỉ là con dê non mặc cho người ta tùng xẻo!"

Lão này, tựa hồ đối với cách làm của các phái, ra vẻ mặt *"các ngươi tất cả đều sai lầm"*.

Lý sư tổ hai người nghe xong, trên mặt một chút khác thường cũng không có, nhưng trong lòng lại chửi thầm không thôi.

"Lão quái vật ngươi nói thì hay lắm, các phái chúng ta thu được đệ tử có thiên tư dễ dàng vậy sao chứ? Đưa đến cái loại thí luyện cơ hồ là phải chết này, chẳng phải là ngu ngốc sao! Thiếu gì nơi để đi tăng thêm kiến thức, cần gì phải tới huyết sắc cấm địa này?"

Đương nhiên, những lời này hai người cũng chỉ có thể nói trong lòng, vạn lần không dám nói ra với người này. Nếu không, chẳng phải là tự tìm phiền toái sao? Hai người rất là biết điều này.

Đương nhiên, cái này cũng nghiệm chứng lại tu tiên giới, ai có nắm tay lớn, thì lời người đó là chân lý.

Đệ tử hai phái, thấy ba người này đem việc bọn họ vào cấm địa mà đánh cuộc, tất cả đều nghe thấy rõ ràng. Không khỏi một trận xao động, vẻ mặt không giống nhau, có vẻ cực kỳ cổ quái.

Tự nhiên cũng không ai ngu ngốc mà đi chỉ trích ba người này, cho dù có, cũng chỉ có thể là chửi thầm trong bụng. Nếu không người ta chỉ cần động ngón tay út, là lập tức lấy cái mạng nhỏ của bọn họ ngay.

Lý sư tổ thấy hai người kia rời đi, lại quay về phía các đệ tử của Hoàng Phong cốc mà nhìn lướt qua, sau đó lạnh lùng nói một phen làm cho mấy người Hàn Lập rất là ngạc nhiên.

"Ta biết, các ngươi thấy chúng ta lấy việc sinh tử của các ngươi ra mà đánh cuộc, tựa hồ rất không tôn trọng các ngươi. Nếu là người khác, có lẽ sẽ tìm cớ để lý giải điều này. Nhưng Lý mỗ ta luôn luôn xem thường không làm như vậy! Ta cũng nói cho các ngươi hiểu, bộ mặt chân thật cực kỳ tàn khốc của tu tiên giới, coi như là lời khuyên của ta".

"Các ngươi đã nghe được, trong tu tiên giới, bất luận là danh môn chính phái hay là tà ma ngoại đạo, theo đuổi đều là việc nghịch thiên, khôn thì sống dại thì chết. Chỉ có điều, chính phái mà nói chính là từ từ mà tiến, chậm nhưng chắc, công pháp ôn hòa, nhưng thường xuyên được lũ tiêu nhân trương lên ngọn cờ trừ ma vệ đạo, đa phần là giả nhân giả nghĩa, ngụy quân tử; mà tà phái ma đạo chỉ cầu pháp lực tăng mạnh, một mặt theo đuổi công pháp uy lực cường đại, quá trình tu luyện rất ác độc, ra chiêu hiểm độc, tuy nhiên được gọi là tùy tâm sở dục, biểu hiện chân tính, nhưng trên thực tế do theo công pháp tinh tiến, càng ngày càng xa rời bản tính, thậm chí trở nên cực kỳ tàn nhẫn".

"Nhưng vô luận chính tà hai phe của tu tiên phái, cho dù nói thế nào thì trên thực tế cũng chỉ là cá lớn nuốt cá bé. Người tu tiên chúng ta cũng không phải là tục nhân! tu sĩ có cảnh giới công pháp cao xem tu sĩ cảnh giới thấp như con kiến, một lời không lọt tai, liền một kích diệt sát, đây đều là việc thường có".

[Trong lời nói, Lý sư tổ khẩu khí tựa hồ đối với cái gọi là chính tà hai phái đều không cho là đúng. Loại thái độ này, làm cho các đệ tử trước mắt có chút hồ đồ, có đệ tử lớn gan, nhịn không được mở miệng hỏi:

"Sư tổ, Hoàng Phong cốc chúng ta là chính phái, hay là tà phái?"

"Hắc hắc! Không phải là chính phái, cũng không phải là tà phái, mà ngay cả sáu phái còn lại của Việt quốc cũng như thế" Hắn trề môi cười lạnh nói.

"Các ngươi tuổi còn trẻ, thời gian nhập môn còn ngắn, cho nên chưa biết về lai lịch của tiên giới Việt quốc!"

"Ngàn năm trước, Việt quốc chúng ta cũng như vậy, chính tà đối lập, mà khi đó thất đại phái đều chỉ là các môn phái nhỏ. Vì sinh tồn, đành phải làm ngọn cỏ ở góc tường của chính tà hai phía, đợi khi thực lực lớn mạnh, các tiểu phái chúng ta chỉ ở trong một góc. Căn bản bị các đại phái chính tà lúc bấy giờ đều xem thường! Nhưng sau đó, chính tà hai bên đã xảy ra một hồi đại chiến cực kỳ thảm thiết, bọn họ đều tung hết cao thủ ra, kết quả cuối cùng là thực lực tổn hao rất nhiều, rốt cuộc không thể áp chế các môn phái nhỏ như Hoàng Phong cốc chúng ta, một thời gian sau, bị bảy phái liên thủ hạ gục bọn họ, sau đó diệt cỏ tận gốc phòng đông sơn tái khởi".

"Rất nhiều công pháp ngày nay các ngươi học, thật ra chính là chiến lợi phẩm có được từ hai phía chính tà. Lúc này đã trở thành cục diện thất đại phái chúng ta độc chiếm Việt quốc, một khi còn có chính tà phái nào muốn xâm nhập nơi đây, bảy phái sẽ lập tức liên thủ tiêu diệt, tuyệt không để cho bọn họ có cơ hội sống sót. Cho nên, công pháp mà thất đại phái chúng ta truyền thụ, có chính cũng có tà, còn có một sóo độc nữa! Có thể nói là môn phái trung lập".

Lý sư tổ nói xong, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ tự đắc.

"Ngươi trước nay chỉ ở trong cốc khổ tu, có ra khỏi sơn môn, cũng chỉ là quanh quẩn tại Việt quốc mà thôi, chưa từng tiếp xúc với tu tiên giới chân chính, càng cũng từng thấy qua một mặt hắc ám tanh máu của tu tiên giới. Nhưng trên thực tế tại đây, chính tà hai phía, phật đạo nho ma yêu năm đại tu tiên phái, đều đã từng tồn tại, sự hỗn loạn vượt xa khỏi sự tưởng tượng của các ngươi. Chuyện giết người đoạt bảo, diệt tộc diệt môn, căn bản là như cơm bữa, hơn nữa phần lớn là tà ma chiếm thế thượng phong, động chút là giết người lập uy, huyết tinh mười phần".

Nói đến đây, thần sắc của lão vừa tỏ ra tôn kính, lại có vẻ mười phần trịnh trọng, nhưng sau đó sắc mặt dịu lại, lãnh đạm nói:

"Được rồi, ta vừa mới cảnh tỉnh các ngươi một chút, để các ngươi

khỏi tự tôn tự đại. Nhớ kỹ, trong tu tiên giới nếu thực lực không bằng người, thì đừng có nói tới cái chuyện tôn kính ngu xuẩn đó, cái gọi là tôn kính, cũng chỉ có thể có ở những tu sĩ có thực lực, nếu không thì chẳng khác nào tự mình tìm chết! Hắc hắc, mấy lời này, chẳng biết mấy ngày sau, trong số những người sống sót trở về, có bao nhiêu người có thể chân chính lĩnh ngộ?"

Đám người Hàn Lập nghe đến há mồm cứng lưỡi, rung động dị thường, tất cả đối với các đệ tử này mà nói, thật sự rất ngoài ý muốn.

"Nói tới chuyện đánh cuộc. Các ngươi nên nghe, lần này đánh cuộc đối với Lý mỗ rất trọng yếu! Nếu như có thể thắng, ta tuyệt sẽ không bạc đãi các ngươi. Lần này đệ tử nào giúp ta thắng cuộc, ngoài việc trọng thưởng, quan trọng nhất là nếu Trúc Cơ thành công thì ta sẽ thu nhận làm môn hạ".

Các đệ tử Hoàng Phong cốc chưa kịp tiêu hóa những lời cảnh tỉnh trước đó, lại lập tức bị những lời hứa hẹn này, làm cho kích thích hưng phấn hẳn lên.

Có thể được một vị tu sĩ Kết đan kỳ thu làm môn hạ, là khái niệm gì? Cả Hoàng Phong cốc có thể có được vận tốt như vậy, cũng chỉ có mười mấy người mà thôi, cơ hội này tuyệt đối là ngàn năm khó gặp!

Thấy được ánh mắt kích động của các đệ tử, bị thứ kích thích này mà mong chờ, Lý sư tổ mỉm cười, rất là vừa lòng.

Chỉ cần thắng được trận đánh cuộc này, chỉ là thu thêm ba bốn ký danh đệ tử, cũng chỉ là việc nhỏ, nhiều lắm là tùy ý tìm một chỗ an trí, truyền cho một ít công pháp, là có thể thoải mái rồi.

------oOo------

Chương 178: Yểm Nguyệt tông

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nghe xong cũng động tâm. Hắn rất rõ ràng, trên tu tiên lộ, nếu có một vị minh sư chỉ điểm, tuyệt đối là có thể tránh được nhiều đường vòng, đối với tu luyện vô cùng hữu ích.

Nhưng vị Lý sư tổ này cũng không phải là lừa gạt người. Chỉ là bản thân bí mật trên người không ít, nếu tiếp xúc lâu, chỉ sợ sẽ bị phát hiện có chỗ không ổn. Truy vấn đến, bản thân tuyệt đối là chỉ có đường chết.

Hơn nữa sau khi nghe những lời *"Trung ngôn"* vừa rồi, người này khẳng định là sẽ không nói gì tới tình thầy trò gì. Quá nửa là cũng sẽ tiến hành đoạt bảo diệt khẩu.

Hàn Lập có chút hoạt động tâm tư, sau khi suy nghĩ như vậy, lập tức không còn hào hứng nữa.

Mấy đệ tử khác của Hoàng Phong cốc lại không có gánh nặng này, mỗi người đều hoa chân múa tay, sĩ khí dâng cao. Hôm nay không chỉ chiến đấu vì sinh tồn, mà còn là vì tiền đồ của bản thân sau này.

Hàn Lập theo bản năng liếc nhìn Trần sư muội, phát hiện nàng hai má ửng hồng, nắm chặt tú quyền, trong mắt tia sáng chớp động, bộ dáng đầy quyết tâm.

Ngầm hít một hơi, Hàn Lập lại chú ý tới những người khác của Hoàng Phong cốc, rồi lại nhìn về phía Thanh Hư môn.

Đạo sĩ kia, cũng đang nói cái gì đó nước miếng bay tứ tung đối với các môn hạ. Thỉnh thoảng còn làm ra bộ dáng kích động, làm cho nhóm đạo sĩ trẻ tuổi này từng trận hoan hô, mỗi người vẻ mặt đều dâng trào, xem ra tất cả đều đã bị tẩy não thành công. Đương nhiên cũng có một ít đạo sĩ lâu năm, thần sắc thủy chung vẫn bình tĩnh.

Hàn Lập thật sự thấy có ý tứ, đang xem đến xuất thần, bỗng nhiên không biết là giọng ai hô lên.

"Xem kia, người của Yểm Nguyệt tông đến, đó là Thiên Nguyệt thần chu!"

Hàn Lập nghe vậy cả kinh, ánh mắt nhìn về phía bầu trời.

Một quầng bạch quang, từ phía chân trời lóe lên, dần dần tới gần.

Tốc độ cực nhanh, không lâu đã đi tới bầu trời của hoang sơn, thành hình một cái thuyền lớn, trên thân thuyền dùng vàng bạc tả long họa phượng, xa xỉ vô cùng, còn có một vầng hào quang màu trắng bao quanh cả thuyền.

Ở trên thuyền, có một đám đông nam nữ áo trắng, cầm đầu là một nữ tử cách ăn mặc như thiếu phụ mê người, nhất cử nhất động đều là phong tình vạn chủng, cực kỳ động lòng người.

Nữ tử này, sau khi hạ xuống, triệt tiêu màn hào quang, liền khẽ nhếch môi nói: *"Hai vị sư huynh, Khung sư thúc, Nghê Thường hữu lễ!"*

Lý sư tổ cùng đạo sĩ không dám chậm trễ, vội vàng hoàn lễ. Nhưng Khung tiền bối này, chỉ khẽ nhếch miệng cười, bỗng nhiên thân hình mơ hồ rồi biến mất trong không trung, chỉ để lại một câu nói cùng tiếng cười quái dị.

"Bảy ngày sau, ta lại đến nơi đây, lo mà chuẩn bị cho tốt đi! Lần này ta thắng chắc!"

Đạo sĩ cùng Lý sư tổ nhìn nhau, chẳng biết lão này vì sao lại tin tưởng mười phần như thế! Đệ tử Yểm Nguyệt tông, bọn họ đã dò xét qua, tuy nói so với môn hạ hai phái bọn họ thì mạnh hơn rất nhiều, nhưng cũng không đến nỗi khoa trương như thế!

Thiếu phụ, đôi mắt đẹp lưu động, tò mò hỏi qua. Sau khi nghe rõ nội dung đánh cuộc của bọn họ, không khỏi nở nụ cười, cười như đóa hoa run rẩy, câu hồn người khác.

Cái loại thiếu phụ phong tình này, làm cho nhiều nam đệ tử trẻ của ba phái, hai mắt nhìn đăm đăm, cơ hồ chảy nước miếng.

Nhưng hai người Lý sư tổ, lại hoàn toàn không quan tâm gì đến cảnh đẹp, đến bộ dáng của nữ tử trước mắt, trong lòng hai người trầm xuống, đều có cảm giác bị lừa, không khỏi sắc mặt phát khổ.

Chẳng lẻ Yểm Nguyệt tông đối với việc này, thực có đòn sát thủ gì, có thể đồng thời áp chế hai phái bọn họ?

Hai người duy trì thân phận, tuy rất buồn bực, nhưng vẫn ngượng ngùng hướng tới thiếu phụ đối diện mà thăm hỏi, mà mỹ thiếu phụ - Nghê Thường tiên tử, tự nhiên càng mừng rỡ làm bộ như không biết, cùng bọn họ nói chuyện đủ mọi điều.

Hàn Lập trong số nam đệ tử Hoàng Phong, sớm đã đem ánh mắt hướng các nữ đệ tử mới đến.

Bọn họ sớm đã nghe nói, môn hạ Yểm Nguyệt tông đề xướng Song tu thuật, thu nhận đệ tử tối thiểu một nửa phải là nữ, hơn nữa dung mạo tuyệt đối là thượng đẳng.

Hôm nay thấy quả nhiên danh bất hư truyền, những nữ tử này mỗi người đều thiên kiều bá mị, hoa dung nguyệt mạo. Làm cho nước miệng của bọn họ cứ gọi là chảy ròng ròng.

Hàn Lập cũng vây, tuy nhiên cũng không nhìn lâu, dựa vào nghị lực hơn người đã có thể rất nhanh thu liễm tâm thần, tĩnh tâm lại.

Lúc này hắn mới phát hiện, nữ đệ tử Yểm Nguyệt tông tựa hồ đã quen bị nhiều người như vậy đồng thời nhìn chăm chú, nhưng mặt vẫn không đổi sắc nói cười tự nhiên, thậm chí còn nhìn lại liếc mắt đưa tình làm người nọ chân muốn nhũn cả ra, không biết gì nữa.

Nhưng biểu hiện của nam đệ tử, lại hoàn toàn tương phản, bọn họ trợn mắt nhìn. Đặc biệt đối với các cô gái bên người rất quan tâm, hận không thể dẹp bỏ hết những ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào họ.

Hàn Lập mỉm cười, xem ra việc ham nữ đứng thành cặp của đối phương đã hiểu rõ, mấy nam nữ này cho dù không thật sự là tình lữ, thì cũng khẳng định đã là một đôi luyện công đã an bài trước. Cho nên nam đệ tử mới có thể phẫn nộ như thế! Bọn họ chỉ sợ sớm đã sớm xem người bên cạnh là của riêng, cho dù các nữ đệ tử này thực sự không thể động đến.

Hàn Lập chú ý tới, người mà mấy nam đệ tử này trừng mắt nhìn, không chỉ có phía Hoàng Phong cốc, mà còn có cả phía bên Thanh Hư môn.

Dưới sự tò mò, hắn xoay người nhìn lại, quả nhiên các tiểu đạo sĩ khí huyết phương cương, đang thỉnh thoảng lén nhìn các thiếu nữ này, sau đó lại nhanh chóng thu hồi ánh mắt, sợ người khác thấy, có vẻ cực kỳ lén lút.

Hàn Lập cố nén sự buồn cười trong lòng, sợ cười ra tiếng!

Không biết là là bản thân bị ảo giác, Hàn Lập cảm thấy động tác của các nữ đệ tử Yểm Nguyệt tông đối với các tiểu đạo sĩ, so với phía Hoàng Phong cốc còn muốn nhiều hơn không ít.

Điều này làm cho hắn hồi lâu không biết nói gì.

Chẳng qua là sau khi nghĩ lại, Hàn Lập trong lòng chợt rùng mình, những người này đến đây, cũng không phải là cười nói đưa tình, mà sinh tử chi chiến trong cấm địa. Nếu đệ tử tuổi trẻ của các phái, gặp gỡ nữ đệ tử của Yểm Nguyệt tông, chỉ sợ còn chưa đánh, thì đã thua trước ba phần rồi, dù sao người có thể trực tiếp hạ độc thủ với các nữ tử kiều mỵ này, thật sự là không phải người bình thường nào cũng có thể làm được.

Càng làm cho Hàn Lập buồn bực chính là, các đệ tử của Yểm Nguyệt tông đến lần này, vô luận nam nữ đều là tuổi trẻ, ngay cả một người lớn tuổi một chút cũng không có, cái này thật sự cũng không hợp với lẽ thường. Nhắc tới các lão quái vật có thuật trú nhan, Hàn Lập tuyệt không tin, xem hành động của những người này, nhiều lắm cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi, nào cso chút hình dáng lão luyện.

Nhưng huyết sắc thí luyện này, nôi danh là đất chết, không có khả năng có nhiều người trẻ tuổi như vậy chủ động chịu chết. Cho dù có, cũng không có khả năng đều là một đôi, tình cảm của những người này, đều thâm hậu đến mức đồng sinh cộng tử, cái này có đánh chết Hàn Lập cũng không tin.

Hoàng Phong cốc cùng Thanh Hư môn, đều có một số lão giả đi theo.

Bọn họ bởi vì đại hạn sắp đến, cho dù không tham gia lần đến cấm địa này, cũng sống không được bao lâu nữa, bởi vậy đánh cược một ván cuối cùng. Nếu có thể thành công được Trúc Cơ đan, may mắn tiến vào Trúc Cơ kỳ, còn không thì bỏ mình. Tuy nói, có tu luyện đến Kết đan kỳ được hay không, những cũng có thể sống thêm được vài trăm năm, cũng là được rồi.

Tuy nói các lão giả có loại ý tưởng này tham gia huyết sắc thí luyện cũng không nhiều lắm, nhưng hai phái tổng cộng cũng có bảy tám vị mà Yểm Nguyệt tông một người cũng không có, các này trong mắt Hàn Lập, đích xác có điểm quỷ dị.

Lý sư tổ cùng đạo sĩ, tựa hồ cũng phát giác có chỗ không ổn, hai người sắc mặt càng thêm âm trầm, tuy nhiên ngoài miệng vẫn chuyện trò với Nghê Thường tiên tử của Yểm Nguyệt tông, nhưng vẻ mặt không yên lòng này, là ai cũng đều nhìn ra.

Không lâu sau, bốn môn phái còn lại đã lục tục đến, làm cho Hàn Lập có ấn tượng khắc sâu, chính là người của Cự kiếm môn cùng Linh thú sơn.

Cự kiếm môn toàn bộ đều là nam tử, mỗi người một thân hắc y, phía sau lưng đều có một thanh cự kiếm, thần sắc lãnh khốc vô cùng, mỗi người sát khí tận trời.

Mà người của Linh thú sơn, quần áo màu mè, kiểu cọ, hơn nữa trên người mang đầy các loại túi da, có động vật cựa quậy bên trong không thôi, làm cho các đệ tử của các môn phái khác trong lòng sợ hãi không thôi.

Những người của Hóa đao ổ cùng Thiên khuyết bảo, ngoại trừ phục sức khác lạ ra, thì trong mắt Hàn Lập cũng như là người bình thường mà thôi, giống như là các đệ tử của Hoàng Phong cốc, cũng đang thầm thầm thì thì, vẻ mặt khẩn trương.

------oOo------

Chương 179: Phá cấm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong khi người dẫn đầu của các phái cùng nhau thương lượng các bước mở ra cấm địa, Hàn Lập vẫn tiếp tục dò xét các nhân vật nổi trội của các phái.

Đối với một ít cao thủ công pháp đã tới đỉnh điểm tầng mười ba, Hàn Lập có thể trốn được thì phải trốn, thật sự không trốn được thì đánh lén. Hắn tuyệt không hy vọng lại giống như lần đại chiến với *"Lục sư huynh"*, đem mình biến thành một giọt pháp lực cũng không còn.

Phải biết rằng, trong đây hoàn toàn không giống lần trước, lần này đối mặt không phải là một đối thủ, mà là một số lớn người tu tiên. Nếu không giữ sức lực, lúc nào cũng bảo trì lực phản kích, thì người đầu tiên bị đào thải ra, khẳng định sẽ có hắn trong đó.

Đang đứng ở một bên suy nghĩ, Hàn Lập đột nhiên cảm thấy, tựa hồ có người đang nhìn chăm chú hắn, trong lòng hơi kinh hãi, không khỏi hướng ánh mắt nhìn lại nơi cảm ứng được.

Một nữ đệ tử của Linh thú môn, có chút trốn tránh nhìn Hàn Lập, xem khuôn mặt tú lệ lại có chút quen thuộc.

Hàn Lập trong lòng ngạc nhiên, đối với nữ tử này suy nghĩ qua một lần, một thân ảnh đột nhiên hiện lên.

"Là nàng, là cô gái tại Tháo Nam hội đã bán Kim trúc bút cho mình, nàng sao lại nhập làm môn hạ Linh thú sơn, lại còn tới tham gia huyết sắc thí luyện này!" Hàn Lập rốt cục nhận ra cô gái so với lần trước có phần xinh đẹp hơn, trong lòng cũng có chút nghi hoặc.

Nhưng hình dáng bất động mặt đỏ bừng của đối phương, hắn cho đến nay vẫn nhớ kỹ, có sự hảo cảm rất lớn!

Nghĩ như vậy, hắn không khỏi hướng về phía cô gái cười cười.

Cô gái hiển nhiên nhìn rất rõ ràng, hai gò má chợt đỏ ửng, vẫn là bộ dáng thẹn thùng dễ thương giống như trước đây!

Một gã nam tử râu quai nón, đứng ở phía sau cô gái, tựa hồ chú ý tới hành động của cô gái cùng Hàn Lập, sắc mặt trầm xuống, bỗng nhiên lớn tiếng nói gì đó với cô gái, cô gái lập tức vẻ mặt tái nhợt, cúi đầu không nói, rốt cuộc không dám tùy ý nhìn sang phía Hàn Lập nữa!

Nam tử này vẫn không chịu bỏ qua, dùng ánh mắt ác độc, hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Lập, ý cảnh cáo hết sức rõ ràng.

Hàn Lập hơi cau mày, xem ra cô gái này tại Linh thú sơn hàng ngày cũng không tốt đẹp gì, gã râu quai nón này mà một trong những kẻ có công lực tầng mười ba hồi nãy đã chú ý qua. Cô gái bị chú ý như vậy, khẳng định là đã chịu đau khổ không ít.

Chẳng qua, Hàn Lập đề phòng cũng không phải là người Linh thú sơn, huống hồ tiến vào cấm địa, không phải địch cũng là địch, tự nhiên cũng không e ngại đối phương, đang không thèm để ý đột nhiên làm mặt quỷ với đối phương.

Hành động này của Hàn Lập, làm cho gã râu quai nón tức giận đến đỏ bừng mặt, nhưng cũng không có biện pháp gì với Hàn Lập, đành phải quay đầu về phía cô gái gầm nhẹ vài câu, làm cho các đệ tử Linh thú sơn ở phụ cận, cũng đều ghé mắt nhìn qua, đại bộ phận đều lộ ra vẻ khinh bỉ cô gái.

Hàn Lập trong lòng uất giận, sự quan tâm đối với cô gái cũng tăng cao, chẳng qua bởi vì khoảng cách quá xa, gã râu quai nón cụ thể nói cái gì, hắn cũng nghe không rõ.

Vì không để cho cô gái chịu ủy khuất, Hàn Lập cũng không châm chọc tên không biết thương hương tiếc ngọc này nữa, nếu không Hàn Lập tự tin, hắn cũng đủ thủ đoạn, làm cho tên này đứng ngồi không yên.

Lúc này, tổ sư các phái đã thương lượng xong, phân biệt trở về bổn môn, sau đó dẫn theo tiểu bối bay lên trời, hướng tới cấm địa trong truyền thuyết mà bay tới.

Lần này thời gian rất ngắn, nhắ, hướng giao giới với Nguyên Vũ quốc, chỉ ngắn ngủn phi hành trong mấy canh giờ, một vùng đất rộng lớn khôn cùng xuất hiện, nơi đây trừ một vài tảng đá ra, thì ngay cả một cây cỏ nhỏ cũng không thấy, đưa mắt nhìn ra, nơi nơi đều là một màu đất vàng.

"Chẳng lẻ chính là nơi này?"

Hàn Lập cũng như những người khác, cảm thấy ngoài ý muốn, nơi này thật sự không giống chỗ có thể sản sinh ra thiên địa linh vật.

Vài vị cao nhân Kết đan kỳ, lại tập trung lại nói vài câu, sau đó vị cao nhân dáng người khôi ngô Cự kiếm môn, đột nhiên một mình đi ra, bước tới phía trước vài chục bước, mới dừng lại.

Hắn đưa tay trái ra, trên đó hoàng quang xuất hiện, nhằm tới phía trước xuất ra một trảo, một luồng bùn đất màu vàng bị hút lên, ngưng kết lại trên tay hắn thành một thanh cự kiếm bằng bùn.

Đưa ra một ngón tay, khẽ vuốt nhẹ lên thân kiếm, một đạo bạch quang theo ngón tay mà tỏa ra, thanh kiếm bùn trong phút chốc đã biến thành một thanh kiếm đá lớn màu tro.

Chiêu thức trung cấp pháp thuật hóa bùn thành đá ấy, làm cho đệ tử bảy phái khâm phục, được một phen mở rộng tầm mắt.

Nhưng cao nhân của Cự kiếm môn này vẫn chưa dừng tay, mà là hai tay cầm kiếm, thân mình trụ lại, hét lớn một tiếng, đem thạch kiếm nhanh như lưu tinh mà phóng thẳng tới phía trước.

Một màn tiếp theo thực sự làm rung động lòng người, thạch kiếm vừa bay tới được hơn mười bước, giống như chạm phải cái gì, đột nhiên chấn động, biến thành bột phấn. Tiếp theo trong hư không một mảng lớn thanh quang xuất hiện, ngập trời ngập đất mà đến, làm cho da thịt mọi người đều hóa thành màu xanh.

Dưới sự kinh ngạc của các đệ tử, thanh quang đột nhiên kịch liệt bốc lên, gào thét biến thành vô số phong nhận (lưỡi đao gió), không ngừng điên cuồng càn quét, tạo thành một bức tường mưa gió không lọt qua được, dọc theo bức tường này mà nhìn lại, tất cả đều khôn cùng bát ngát, không biết kéo dài đến nơi nào, nơi nơi đều là một màu xanh mênh mông.

Tin tưởng rằng nếu có người tiến vào bức tường này, lập tức sẽ bị ngàn vạn lưỡi đạo lăng trì mà chết.

Đây là cấm chế nơi này, quả nhiên là kinh người, không biết là loại tu sĩ thượng cổ thần thông nào, mới có thể thành lập trận pháp khổng lồ lợi hại như thế. Đại trận hộ môn của Hoàng phong cốc mà so với nó cũng chỉ là đứa trẻ ranh, không đáng nhắc tới. Hàn Lập thầm cảm thán.

Giờ phút này, cao thủ Cự kiếm môn, lắc lắc đầu, liền quay đầu đi trở về. Mà những người còn lại cũng tuyên bố thời điểm chưa đến, bảo các đệ tử cứ nghỉ tạm một lát, đợi lát nữa lại mở cấm địa.

Cứ như vậy mỗi canh giờ, cao thủ của Cự kiếm môn kia, lại một lần thử nghiệm cấm chế mạnh yếu ra sao, cho đến lầm thứ tư phóng ra thạc kiếm, thanh quang tại cấm địa mới rõ ràng giảm đi.

Vừa thấy cảnh này, sáu tu sĩ Kết đan kỳ khác, không hẹn mà cùng phi thân ra ngoài, sóng vai cùng nhau đứng.

Lý sư tổ từ bàn tay chậm rãi xuất ra một thanh Giới thước, tiếp theo phát ra hào quang màu bạc bắn nhanh ra ngoài, đạo sĩ vỗ vỗ ót của mình, miệng mở hé ra, một đạo thanh quang từ trong miệng phun ra, đón gió mà lớn lên biến thành một thanh phi kiếm.

Năm người còn lại đều xuất ra những món đồ cực kỳ chói mắt: Đoạn đái màu phấn hồng, quải trượng hình rồng, cự kiếm màu đen, trường đao lập lòe hồng quang, đại ấn lóe lên hồng quang.

Bảy người, bảy vật phẩm kết hợp với nhau tạo thành hình cầu, trực tiếp nhằm về phía phong nhận đại trận mà phóng tới.

Đây chính là pháp bảo của những người này sau khi tiến vào Kết đan kỳ, trải qua năm tháng khổ tu rèn luyện lâu dài, mới tạo thành.

Đệ tử các phái không dám chậm trễ, dưới sự phân phó của các trưởng bối Trúc Cơ kỳ khác, tất cả đều đứng ở phía sau bảy người này, chia làm bảy nhóm, chuẩn bị tiến vào cấm địa.

"Oành oành đùng" một trận nổ, bảy món pháp bảo va chạm với phong nhận, các sắc hào quang tung tóe khắp nơi, thỉnh thoảng lại phát ra âm thanh hu hu kỳ quái, làm cho các đệ tử đang nhìn vạn phần khẩn trương.

Giới thước của Lý sư tổ quay cuồng chuyển động không ngừng, hào quang màu bạc lúc lớn lúc nhỏ, giống như có linh tính, đem vô số phong nhận mà đập nát.

Phi kiếm màu xanh, huyễn hóa thành giao long dài vài chục trượng, mỗi một kiếm bổ ra, mang theo tiếng hú kinh hồn, làm kinh động lòng người.

Năm món pháp bảo còn lại, cũng thể hiện thần thông. Đặc biệt là pháp bảo đại ấn màu vàng của cao thủ Thiên khuuết bảo, thanh thế to lớn nhất, mỗi một lần nện xuống, đều có uy lực như một tòa núi nhỏ, bạo phát ra tiếng nổ mạnh như sấm, nhưng khi bay trở về lại co lại nguyên hình, nhưng khi di chuyển tựa hồ thời gian trở lại hình dáng có chút chậm.

Bảy món pháp bảo uy lực tuy kinh người, nhưng so với phong nhận đại trận đã yếu đi rất nhiều, cũng là cố hết sức, mỗi một bước đẩy lùi phong tường (bức tường gió), đều phải tiêu phí công phu không nhỏ, không bao lâu cả bảy người đều toát cả mồ hôi.

Kích đấu sau ba bốn canh giờ, bảy người mồ hôi đã đổ như mưa, nhưng pháp bảo rốt cục đã chiếm thế thượng phong, trên phong tường đánh thủng ra một thông đạo hình tròn cao cỡ một trượng, bên trong thông đạo là một mảng tối đen, cái gì cũng thấy không rõ.

"Mau tiến vào, chúng ta không duy trì được lâu đâu!" Đạo sĩ lên tiếng trước tiên, bởi vì trong bảy người pháp lực của hắn là kém nhất, mồ hôi cũng đổ ra nhiều nhất.

Đệ tử bảy phái nghe vậy, cũng không dám chậm trễ, tất cả đều cùng nhau một đám bay vào bên trong thông đạo.

Lúc này, mỗi người đều im lặng không nói gì, thần sắc âm trầm. Ai cũng biết, một khi tiến vào cấm địa, lập tức đèu trở thành sinh tử đại địch, cho dù là đồng môn sư huynh đệ, cũng không thể tin tưởng.

Hàn Lập thuộc nhóm người ở giữa, phía trước là đệ tử của Cự kiếm môn, phía sau là người của Hóa đao ổ.

Thông đạo cũng không dài, khoảng cách chỉ khoảng hai mươi trượng, thoáng cái là qua, Hàn Lập vừa mới bay ra, còn đang xem rõ tình hình trước mắt, một nhiên thấy trời đất xoay chuyển hoa cả mắt, nơi mà mọi người vừa mới bước ra chợt biến mất vô ảnh vô tung.

------oOo------

Chương 180: Ô Long đàm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cả một vùng xám xịt, trên mặt đất đầy những vũng bùn lầy lội, cây cối hình thù kỳ lạ vặn vẹo quái dị, dưới chân là những cây cỏ nhỏ mà đỏ không biết tên, trong không khí tràn ngập mùi vị khó chịu, đây chính là những gì mà Hàn Lập cảm nhận được sau khi tỉnh lại.

Bất chấp hoàn cảnh kỳ dị này, Hàn Lập trước tiên là nhìn quanh bốn phía, nhìn xem có người nào khác hay không, dù sao nguy hiểm lớn nhất chính là từ đệ tử của các phái khác.

Xem ra cũng có chút may mắn, xung quanh trong phạm vu hơn mười trượng ngoại trừ Hàn Lập ra thì không có bất kỳ người nào khác, hắn cũng thở phào một hơi.

Chẳng qua, hắn vẫn chưa để lỏng đề phòng, mà một tay cầm sẵn phù lục, một tay xuất ra bộ *"Kim phù tử mẫu nhận"*, sẵn sàng đề phòng.

Lúc này, Hàn Lập mới có thể yên tĩnh cẩn thận quan sát địa phương cổ quái này.

Đối với việc bản thân đột nhiên đến một chỗ lạ lẫm, Hàn Lập cũng không có gì giật mình. Trước lúc bắt đầu vào cấm địa, quản sự đã phản cho mỗi đệ tử một phần tư liệu nói về cấm địa.

Trong tư liệu, có nhắc tới bất kỳ người nào khi bước vào cấm địa, đều bị na di trận pháp ở bên trong đó trong khoảnh khắc đưa đến một góc bất kỳ nào đó của cấm địa, cho nên rốt cuộc là đến nơi nào, thì phải dựa vào vận khí của người đó.

Có thể được truyền đến khu trung tâm, đó là nơi có thể thu thập được linh thảo nhiều nhất, thì sẽ là người có vận khí cực lớn; cũng có người có thể vừa truyền tống xong, trước mặt đã có một sổ yêu thú đang nhìn chăm chú, không trải qua một phen huyết chiến, căn bản là không thể thoát thân bình yên; mà tồi tệ nhất, là trực tiếp bị đưa đến một tuyệt địa nào đó, tính mạng lập tức ô hô, đương nhiên loại tình huống này rất ít xuất hiện.

Xuất hiện nhiều nhất, chính là giống như Hàn Lập, được truyền đến một góc sáng sủa của cấm địa, chỉ có thể tự lần mò mà đi tới.

Mà dĩ nhiên cũng sẽ có những điều ngoài ý muốn, theo các tiền bối cao nhân suy đoán, bởi vì bọn họ phá cấm mà vào, cũng không phải là phương pháp chính xác mà tiến vào, đương nhiên là động chạm đến cấm chế, do đó có xuất hiện tình huống ngoài ý muốn cũng không có gì ngạc nhiên.

Hàn Lập sau khi cẩn thận quan sát một vòng, đem tài liệu ghi nhớ trong đầu cùng cảnh vật đối chiếu một phen, rốt cục hắn cũng tìm ra được một tin tức phi thường hữu dụng, đây là nơi các đệ tử trước đây thường đi nhất, đối với những người mới rất là hữu dụng.

"Ô Long đàm ở phía Đông Bắc cấm địa, lấy một cái hồ sâu hơn mười trượng làm trung tâm, phạm vi hơn mười dặm, có nhiều loại cỏ như Hủ cốt hoa, Xà diên thụ, có thể dùng để chế tác độc dược, nhưng giá trị không lớn".

*"Tại trung tâm Ô Long đàm, bên bờ hồ, cứ cách mười mấy năm thì sẽ xuất hiện một ít "*Hàn yên thảo*", cũng là một loại kỳ thảo, nếu có thể đem về nhất định sẽ được trọng thưởng. Nhưng phải chú ý chính là, ở sâu trong thủy đàm, có ẩn nấp một đám loại yêu thú cấp thấp bậc một Hàn băng thiềm, chẳng qua chúng tính tình ôn thuận, chỉ cần không chủ động trêu chọc, thì không có nguy hiểm gì"*.

Hàn Lập sau khi đem tài liệu nhớ lại vài lần, trong lòng cũng có nhận thức nhất định.

Theo lẽ thường, nơi càng tiếp cận với trung tâm cấm địa, thì càng xuất hiện linh vật trân quý cùng yêu thú mạnh bảo hộ, mà tại Ô Long đàm này, tuy có ở bên ngoài một chút, nhưng cũng không tính là quá xa bên ngoài, nếu đi gấp rút, thì nội trong ngày sẽ có thể đến khu trung tâm.

Nghĩ nhe vậy, Hàn Lập không dám ngự khí, mà nhảy lên một cây đại thụ cành lá rậm rạp, quan sát chung quanh nhắm chuẩn phương hướng một chút, rồi mới nhảy xuống đi tới.

Hàn Lập đang ở phía Nam thủy đàm, cũng là trên con đường đi tới khu vực trung tâm, xem ra cũng có thể xem là thuận đường.

Hàn Lập thi triển Ẩn hình thuật trên người, sau đó lên đường, dọc theo đường đi rất cẩn thận. Không biết là có phải Hàn Lập quá khẩn trương hay không, sau khi đi được vài dặm mà vẫn chưa có cái gì ngoài ý muốn phát sinh, tựa hồ cả Ô Long đàm chỉ có một mình hắn.

Nghe được thanh âm nước chảy, Hàn Lập mới đem thần kinh khẩn trương thả lỏng một ít.

Rẽ vài nhánh cây phía trước ra, một hồ nước sâu màu xanh biếc hiện ra, người vừa tới gần, một luồng hơi lạnh tràn tới làm cho Hàn Lập rùng mình.

Đây là Ô Long đàm? Hàn Lập tò mò dò xét.

Thủy đàm diện tích không tính là lớn, xung quanh có những cây có tàn lá lớn vây quanh, trên mặt nước dùng mắt thường cũng có thể thấy được hàn khí, thậm chí bên bờ hồ, còn kết một tầng băng sương trong suốt, có thể thấy được độ lạnh của hồ này.

Hàn Lập đối với mấy cái này cũng không thèm để ý, làm cho hắn quan tâm chính là, ở một chỗ trũng trên bờ hồ, có hơn mười bụi cỏ nhỏ trắng mềm, mỗi cây có năm lá, toàn thân trắng tuyền, tản ra bạch khí nhè nhẹ, tựa hồ bị sương khói bao phủ, thực có vài phần linh căn.

"Không sai, cái này đích thật là Hàn yên thảo, so với tài liệu miêu tả thì không có gì sai biệt!" Hàn Lập nhẹ giọng thì thầm, trong lòng có vài phần mừng thầm.

Tuy nói cỏ này cùng với Trúc Cơ đan cũng không có quan hệ gì, nhưng ngay từ đầu có thể dễ dàng vào tay như thế, cái này thật đúng là motọ dấu hiệu tốt.

Hàn Lập theo thói quen quan sát xung quanh, đang muốn bước ra, bỗng nhiên sắc mặt hơi đổi, thân mình cúi xuống, nhẹ nhàng lui lại mấy bước, ẩn nấp sau những cành lá, sau đó mặt không chút thay đổi nhìn về phía bên trái khu rừng rậm.

Không bao lâu sau, có bóng người lấp ló, một người áo lam thăm dò cẩn thận đi ra, theo trang phục mà xem ra, người này thuộc Thiên Khuyết bảo. Người này cực kỳ cẩn thận, một bước ba lần quay đầu lại, không ngừng quan sát chung quanh. Theo nắm tay đang nắm chặt lại mà thấy, hẳn đang chuẩn bị ứng phó với tập kích, phương hướng hành động chính là mấy đóa *"Hàn yên thảo"* kia.

Hàn Lập thở dài một chút, xem ra cũng khó vô công mà được.

Đối phương cẩn thận như thế, tuyệt không có khả năng đánh lén thành công, mà hắn cũng không định cùng người này mặt đối mặt đại chiến một hồi, như vậy rất là mạo hiểm, rất không đáng!

"Xuất hiện đi! Ta thấy ngươi rồi, không cần trốn nữa!" Cách Hàn yên thảo chỉ vài chục bước, người áo lam nọ đột nhiên dừng bước, xoay người lại hô lên.

Hàn Lập cả kinh, nghĩ đến không cẩn thận lộ ra dấu vết, bị nhìn ra tung tích. Nhưng lập tức, thầm cười khổ vài tiếng, bởi vì người áo lam này tuy lớn tiếng như vậy, nhưng hai mắt lại không ngừng xoay chuyển, căn bản không có hướng về phía Hàn Lập ẩn thân, mà là nói đại mà thôi.

Hàn Lập vừa tức giận vừa buồn cười, thấy người áo lam hô to gọi nhỏ một hồi, mới chân chính yên tâm tới hái *"Hàn yên thảo"*. Người áo lam này cách làm tự cho là thông minh, Hàn Lập cũng đang do dự, có nên thừa dịp đối phương buôn lỏng mà tập kích sau lưng hay không.

Chủ ý còn chưa định, người áo lam động tác cực nhanh liên tiếp hái ba bốn cụm bạch thảo, xem ra người này cũng biết rõ đạo lý đêm dài lắm mộng, trong chớp mắt những bụi cỏ này trở thành hư không.

Hàn Lập thầm nhủ quyết định thối lui, mục tiêu chủ yếu của hắn là ba vị chủ dược của Trúc Cơ đan, lúc này ở phía trước, tận lực bảo trì thực lực mới là cách làm tốt nhất!

Nghĩ như vậy, Hàn Lập lặng lẽ chuyển thân đi, rời khỏi vài chục trượng mới yên tâm đang định đi nhanh, để cho người nọ sau khi hái xong khỏi bám theo.

Nhưng thân hình của hắn vừa mới triển khai, từ phía thủy đàm truyền đến một tiếng hét thảm, nghe thanh âm, đúng là của người áo lam kia.

Hàn Lập rùng mình, sau khi trù trừ một chút, cắn răng lặng lẽ quay trở lại, hắn phải hiểu rõ ràng là thế nào, để miễn cho bản thân khỏi nhận lấy kết cục tương tự.

Khi Hàn Lập trở lại bên cạnh thủy đàm, thì bên bờ hồ xuất hiện thêm hai gã bộ mặt hung ác. Xem qua quần áo ăn mặc thì là người của Linh thú sơn.

Lúc này, bọn họ đang cao hứng phấn chấn xem túi trữ vật của gã đệ tử Thiên khuyết bảo, bên người còn có hơn mười con đại thiềm thừ màu lam. Mà người áo lam, cả người trên dưới có trên mười mấy lỗ thủng, đã chết từ đời nào rồi.

"Vu sư huynh, chủ ý này rất hay, khi phát hiện tên ngu xuẩn này, cũng không trực tiếp xuống tay, mà là trước tiên đuổi tới Ô Long đàm, theo nước thả xuống một chút Khu thú phấn, tạm thời khống chế được một đám Hàn băng thiềm. Hắc hắc! Sau đó thi pháp phân tán sự chú ý của hắn, dưới sự hỗ trợ của lực lượng yêu thú, từ sau lưng cấp cho tiểu tử này một đôi Băng trùy thuật, lập tức xử lý hắn. Người này chỉ sợ đến chết cũng không nghĩ tới, lại bắt được một đám yêu thú cấp thấp trong tay. Chẳng qua, người nầy của cải thật đúng là phong phú! Sư huynh, không bằng chúng ta đem số thảo dược này cứ để ở đây, để câu những người khác tới, số Hàn yên thảo này để làm mồi!" Tên tuổi còn trẻ, hung hăng đá

một cước vào thi thể của đệ tử Thiên khuyết bảo, có chút tham lam nói.

------oOo------

Chương 181: Thải điệp dữ tử chiến

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hừ! Tưởng hay lắm sao!"

"Cũng không cần đầu óc nghĩ lại! Lần này sư huynh đệ hai người chúng ta, có thể cùng được truyền đến đây, đã là may mắn lắm rồi, tối thiểu cơ hội giữ được mạng so với những người khác cao hơn nhiều, có thể may mắn xử lý người này cũng là may mắn mà thôi, lại ngu ngốc đến nỗi đem cái việc ôm cây đợi thỏ này diễn lại nữa sao? Không sợ gặp phải người mạnh, đem cái mạng nhỏ của ngươi và ta ra đùa vui sao? Càng huống chi, loại địa phương quỷ quái này đâu có thể nào có người khác đến, nhanh chóng đến khu trung tâm để đục nước béo cò, đây mới là thượng sách!"

Tên đệ tử tuổi cao hơn của Linh thú sơn, rõ ràng so với tên tuổi trẻ mạnh hơn cùng gian trá hơn nhiều, một mặt giáo huấn đối phương, một mặt vẫn không ngừng quan sát khu rừng xung quanh.

Thấy vậy, Hàn Lập lại càng cẩn thận, đem Liễm khí thuật tăng lên đến cực hạn, khí tức hoàn toàn thu lại, không dám lộ ra chút nào. Cái loại ý niệm ngu ngốc *"một đánh hai"*, Hàn Lập chưa bao giờ nghĩ tới, càng sẽ không ngu ngốc đi làm.

Hai người này, một người có pháp lực tầng mười hai, người kia còn muốn cao hơn, nếu liên thủ lại, hắn quyết không có một chút phần thắng nào, hắn chắc chắn không có thần thông lớn như vậy.

Bởi vậy, Hàn Lập chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương đem toàn bộ Hàn yên thảo đi, cho một mồi lửa hỏa thiêu thi thể của đệ tử Thiên khuyết bảo. Cuối cùng, hai người này đem Hàn băng thiềm thu vào một cái túi da màu đỏ, biến mất trong khu rừng đối diện.

Hai người vừa rời đi, Hàn Lập cũng không có lập tức đứng dậy, mà một lúc sau mới phủi lá rụng trên người đứng lên, có chút đăm chiêu nhìn về phía hai người biến mất.

Xem ra so với ý tưởng của mình cũng không sai biệt lắm, người như vậy cũng không thiếu.

Cái này cũng khó trách, người một khi đã dám mạo hiểm tham gia Huyết sắc thí luyện, có mấy ai mà không nghĩ tới khu trung tâm chứa thiên địa linh vật chứ? Cũng không khỏi va chạm lớn ở đây! Dù sao thiên địa linh dược sinh ra và lớn lên, thật sự là rất có hạn, căn bản không đủ phân cho các phái.

Hàn Lập âm trầm nghiêm mặt, đứng tại chỗ một hồi phát khổ mà suy nghĩ.

Chính mắt nhìn thấy, người áo lam cẩn thận như vậy không thua gì mình, mà cứ như vậy vô thanh vô tức biến mất khỏi thế gian. Mà sự tình giống vậy, tại cấm địa này diễn ra không biết bao nhiêu lần, điều này làm cho niềm tin đạt thành mục tiêu của Hàn Lập, lại dao động không ít!

Thật không hiểu chuyến đi đến cấm địa lần này, là đúng hay là sai? Có lẽ, chỉ cần ăn vào hai viên Trúc Cơ đan kia, là có thể Trúc Cơ thành công, căn bản không cần mạo hiểm.

Hàn Lập chán nản thầm nghĩ, đã có chút ý niệm thối lui trong đầu, dù sao nói miệng vẫn dễ dàng hơn, nhưng đến khi bóng ma tử vong bao phủ trong lòng thì lập tức tâm phiền ý loạn.

Mấy canh giờ sau, Hàn Lập mới rời khỏi nơi này, tìm hướng khác mà đi, nhưng vẫn phải hướng về phía trung tâm cấm địa.

Sau một phen suy nghĩ, lý trí của Hàn Lập vẫn chiếm thượng phong, biết sự tình vừa rồi, chính là sự yếu đuối của bản thân tìm cớ mà rút lui. Bởi vậy sau khi chấn chỉnh lại tinh thần, lại tiếp tục lên đường.

Hàn Lập cũng không đi theo sau hai người nọ, mà là đi vòng tìm đường khác, tuy nhiên lộ tuyến của hai người Linh thú sơn mới là gần nhất, nhanh nhất.

Hàn Lập không phải lo là đối phương bằng năng lực bản thân có thể phát hiện ra mình, mà là đối với thủ pháp khu thú cổ quái của Linh thú sơn, cảm thấy rất kiêng kị. Không biết đối phương có thủ đoạn gì đặc thù hay không, có khả năng phát hiện sự theo đuôi của mình, nên kính nhi viễn chi là tốt nhất.

Phải biết rằng, lúc trước hắn có một con Vân sí điểu rất có linh tính, có thể từ khoảng cách xa mà theo dõi giám thị người được chỉ định, nghĩ đến cũng giống như thủ pháp khu sử của Linh thú sơn, khẳng định càng thêm bí mật cùng quỷ dị, dù sao bọn họ đều là người tu tiên, thủ đoạn người trong giang hồ làm sao có thể sánh bằng!

Nói lên Vân sí điểu, Hàn Lập có chút ảo não. Lúc trước khi tiến vào Hoàng Phong cốc, vì để không khiến cho người khác chú ý, hắn đem Vân sí điểu nuôi dưỡng trong Thái Nhạc sơn mạch, để cho tự do hoạt động.

Kết quả lúc đầu thì con chim này thường xuyên trở về tìm Hàn Lập, chủ yếu là để ăn *"Hoàng lật hoàn"* yêu thích.

Nhưng theo thời gian lâu dần, số lần bay đến dần dần rất thưa thớt, đến khi Hàn Lập ý thức được sai lầm của mình thì con chim này đã hoàn toàn trở nên hoang dã, một đi không trở lại, àm cho Hàn Lập cực kỳ đau lòng. Nếu không, lần đi đến cấm địa này, hắn có thể sử dụng không ít.

Hàn Lập thực không biết, quyết định đi vòng đã giúp hắn tránh được một tai kiếp.

Hai người Linh thú sơn kia, từ lúc rời khỏi Ô long đàm, đã lấy từ trong túi thả ra một số lượng bươm bướm nhiều màu.

Những con côn trùng này bay ra, liền lập tức tản ra bốn phía, bố trí dày đặc trong khuôn viên trăm trượng, màu sắc trên người cũng dần dần biến ảo cho phù hợp với cảnh vật xung quanh, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không phát giác ra được.

Hơn nữa cho dù có để ý phát hiện ra, quá nửa cũng sẽ tưởng là sinh vật ở trong cấm địa này, sẽ không có gì nghi ngờ.

Cứ như vậy, những con côn trùng này trở thành vật cảnh giới cho hai người kia, chỉ cần có người tiếp cận phạm vi cảnh giới của chúng, thì hai người sẽ lập tức biết được, có thể đưa ra đối sách trước.

Cách dùng côn trùng để tạo thành một lưới cảnh giới sống, có thể nói là cực kỳ vững chắc, chính là kiệt tác của đệ tử Linh thú sơn. Cho dù đệ tử các phái khác biết được điều này, cũng không có biện pháp gì đối với lũ côn trùng này, không có khả năng lướt qua chúng mà lặng lẽ đánh lén.

Kỳ thật lại nói tiếp, Hàn Lập dừng tại Ô long đàm rồi mới đi là rất may mắn. Hai người Linh thú sơn này, cũng không thả côn trùng tại thủy đàm, mà là sau khi rời đi mới bắt đầu thả, nếu không Hàn Lập tuyệt trốn không khỏi sự lùng sục của chúng.

Cũng không phải là hai người này nhất thời sơ sẩy, quên việc này, mà loại bươm bướm này trời sinh sợ lạnh, nhiệt độ mà thấp một chút là sẽ đông cứng lại mà chết, không thể không nói là tiếc nuối.

Mà nước tại Ô long đàm lại trời sinh dị chất, lạnh vô cùng, làm cho xung quanh thủy đàm đều trở nên như là mùa đông, với loại tình cảnh này, bọn họ sao dám thả lũ bươm bướm này ra chịu chết?

Hàn Lập đối với việc bản thân tránh được một kiếp nạn, cũng không hề hay biết, đang đứng dưới một vách núi cổ quái, nhìn thấy hai thi thể thê thảm dưới chân, im lặng không nói.

Một thi thể, mặc đồ màu đen bó sát người, dáng người khôi ngô, bàn tay thô lớn, trên cổ có một lằn máu gọn gàng, trên đầu hai mắt trợn lên, thần tình không cam lòng, tựa hồ bị chết không minh bạch, xem hình dáng thì là đệ tử của Cự kiếm môn.

Thi thể kia, dáng người trung bình, trên người huyết nhục mơ hồ, nặng nhất chính là khuôn mặt không còn thấy rõ được ngũ quan, bị một thanh cự kiếm đâm thẳng vào đầu gim xuống đất, não tương huyết dịch chảy đầy đất. Nhưng trên ngón tay vô danh, lại quấn một sợi ti tuyến kỳ quái trong suốt, dưới ánh mặt trời, khẽ lập lòe như có như không.

Hàn Lập, nhìn kỹ thi thể của đệ tử Cự kiếm môn, suy nghĩ trong chốc lát. Đột nhiên nhấc chân nhằm cái cổ có đường chỉ máu đá nhẹ một cái, cái đầu lập tức lăn long lóc sang một bên, một chút sức cũng không cần sử ra.

Thi thể người này sớm đã phân làm hai.

Hàn Lập thở dài, lại nhìn thi thể kia không cần suy nghĩ cũng đã biết thân phận, gương mặt tuy không thể nhận ra, nhưng y phục lại giống Hàn Lập như đúc, cũng đã chứng minh người chết chính là một vị sư huynh đệ nào đó của Hoàng Phong cốc!

Rất rõ ràng, hai người là đồng quy vu tận mà chết!

Hàn Lập ngẩng đầu, nhìn lên đỉnh núi hồi lâu, trong lòng đã có kết luận, trong đầu đã đem tình cảnh hai người này gặp nhau ra tay thế nào đã sơ lược tưởng tượng ra được.

Theo các dấu hiệu mà phán đoán, ngời của Cự kiếm môn so với vị sư huynh của Hàn Lập này, thực lực cao hơn một bậc.

Trên thi thể của người áo vàng huyết nhục mơ hồ, vết thương khá nhiều, vẻ mặt của người áo đen có vẻ không cam lòng, đều biểu minh cho việc này.

Vị sư huynh đồng môn không biết tên này, tuy ở vào thế hạ phong, nhưng hiển nhiên cũng là người có tâm kế, cố gắng sử dụng pháp khí ti tuyến trong suốt này. Hắn khẳng định lợi dụng khi đối phương đại thắng tâm tính buông lỏng, vào thời điểm cuối cùng dùng vật này đánh lén, cắt ngọt đầu của đối phương, lấy mạng của người Cự kiếm môn này.

Nhưng hắn hiển nhiên không nghĩ tới, chẳng biết nguyên nhân gì, vị áo đen này trước khi chết, vẫn còn thừa lực xuất cự kiếm trong tay, một kiếm đâm xuống, vị đồng môn này hoặc là do thương tích quá nặng không thể di chuyển, hoặc bởi vì thắng lợi tới tay mà phạm sai lầm tương tự, đã bị đóng đinh trên mặt đất. Tạo thành một hồi tử chiến thảm thiết không có người chiến thắng.

------oOo------

Chương 182: Thiểu nữ dữ ti tuyến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một khi đã hiểu được cái chết của hai người, Hàn Lập chỉ có thể chúc vị sư huynh này đường xuống hoàng tuyền thuận lợi, sớm ngày đầu thai, rồi không khách khí lục tìm trên người hai người này.

Dù sao thì cũng đã chết, hai túi trữ vật kia, Hàn Lập tự nhiên thu lấy.

Một lần tìm qua, cũng không thấy gì!

Thần sắc bắt đầu ngưng trọng, lại cẩn thận tra xét lần nữa, vẫn không có gì!

Hàn Lập chợt thấy lạnh cả người, căng thẳng hẳn lên, tim bắt đầu đập thình thịch.

Nơi này còn có người thứ tư tồn tại, chính là người đã lấy đi túi trữ vật! Tuy nhiên người này tám chín phần mười, đã sớm rời khỏi nơi đây, nhưng cũng không thể cam đoan là ở phụ cận quan sát, lấy hai thi thể này làm mồi dụ, đang tìm sơ hở của hắn.

Đối diện là vách núi, trên đó có một vùng cỏ mọc cao, rất tốt để người ta che dấu hành tích, mà Hàn Lập vừa lúc đối mặt với đám cỏ này, [đang ngồi xổm bên cạnh thi thể. Cái này càng làm cho hắn bất an! Có lẽ người nọ đang tránh ở sau lưng mình.

Hàn Lập thân hình không chuyển động, vẫn bảo trì tư thế như cũ, từ sau nhìn lại, tựa hồ vẫn chuyên tâm với hai thi thể trước mặt.

Nhưng trên thực tế, hắn đã vận dụng mười hai phần tinh thần, lặng lẽ lấy ra pháp khí cùng phù lục, thần niệm cũng vô thanh vô tức mở ra, ý đồ tìm ra người tập kích có thể tồn tại.

Kết quả của việc dùng thần niệm tìm kiếm, không làm cho Hàn Lập ngoài ý muốn, tất cả ở phụ cận đều bình thường, không có linh khí dị thường dao động.

Cái này cũng không có gì kỳ quái, chính là nếu thực có người trốn ở chung quanh, khẳng định cũng dùng *"Liễm tức thuật"* thu liễm pháp lực của bản thân, tự nhiên tìm không ra. Mà dụng ý của Hàn Lập khi dùng thần niệm tìm tòi, chính là để đả thảo kinh xà mà thôi!

Tối thiểu, đối thủ tồn tại trong tưởng tượng, không dám coi thường vọng động.

Mà kết quả cũng đúng như hắn dự tính, hoặc là hắn tự mình dọa mình, căn bản là không có ai ở nơi này; hoặc là người ẩn nấp không có cơ hội, vẫn thu liễm khí tức, không định ra tay.

Một lúc sau, Hàn Lập đứng lên, xoay người hướng tới bãi cỏ, sau khi dùng mắt lạnh lùng dò xét nhiều lần, tiếp theo không nói một lời mà đột nhiên vọt đi, chỉ cất thân mấy lần, đã biến thành một điểm đen, dần dần rời xa.

Khi thân ảnh của Hàn Lập hoàn toàn biến mất vô ảnh vô tung, trong bui cỏ vốn vô cùng an tĩnh, một thanh âm xột xoạt đột nhiên vang lên! Tiếp theo một bóng người mảnh dẻ đi ra, là một cô gái áo trắng phiêu phiêu.

Nữ tử này nhìn như còn trẻ, chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, nhưng tướng mạo thanh thuần, vẻ mặt trong sáng đáng yêu. Tại nơi sinh sát này, lại xuất hiện một cô gái như vậy! Thật sự là khó có thể tin được.

Theo phục sức xem ra, cô gái này là môn hạ của Yểm nguyệt tông!

Cô gái nhìn về phía Hàn Lập biến mất, hé miệng cười, lẩm bẩm như một ông già nói:

"Sự can đảm, tâm trí, coi như cũng được, chính là pháp lực kém một chút, tư chất xem ra cũng là vấn đề lớn, không có bao nhiêu tiềm lực. Nếu có thể còn sống rời khỏi đây, cũng có thể xem là có tài!"

"Chẳng qua, xem thân pháp khi hắn chạy trốn, tựa hồ là khinh công của thế tục, nhưng cũng không tệ, thật đúng là thú vị!" Cô gái rờ rờ cằm, trong ánh mắt, lộ ra vẻ hứng thú.

Nếu Hàn Lập nghe được những lời này, chỉ có thể cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Đối phương nói rất khẳng định, chỉ vài lời đã đem hết những chỗ tốt xấu của hắn nói hết ra, tựa hồ so với bản thân hắn còn muốn rõ hơn.

"Trước tiên cứ buông tha ngươi một lần, ta có chính sự phải đi làm! Chẳng qua lần sau gặp mặt, tiểu tử kia! Ngươi cũng không thể dể dàng đi như vậy được đâu" Cô gái nheo nheo cái mũi của mình, có chút không buông tha nói.

Tựa hồ Hàn Lập hắn đã trở thành một món đồ chơi mới trên tay của người ta, đối với nàng có sức hấp dẫn lớn, cũng không muốn bỏ đi.

Cuối cùng, cô gái tặc lưỡi, đưa tay lấy ra tấm phù lục, vung tay lên, cả người chìm trong một màn lục quang chói mắt, biến mất không thấy nữa.

Nếu có người ở đây thấy cảnh này, chỉ sợ lập tức đau lòng mà mắng to đây là nữ bại gia, có thê đem *"Mộc độn thuật"* phù lục khó thấy trong tu tiên giới, mà tùy ý sử dụng như vậy.

Đây chính là phù lục trung cấp bậc thấp!

Phải biết rằng, người bình thường có Mộc độn phù này, còn không lo lấy làm bảo vật gia truyền, vào lúc sinh tử mới có thể dùng, nó chính là lợi khí chạy trốn tốt nhất.

Tất cả điều này, Hàn Lập không biết, đương nhiên sẽ không quan tâm. Càng không biết, có một nữ tử như vậy đã để ý đến hắn. Bản thân hắn chỉ thấy thoải mái thoát khỏi khốn cảnh, đã là may mắn lắm rồi.

Mặc kệ nơi đây có người ẩn nấp hay không, Hàn Lập cũng không định tìm hiểu, dù sao càng gần vùng trung tâm, địch nhân cũng càng ngày càng nhiều. Kiểu như dùng xảo kế mai phục, việc tập kích người khác, trở nên như cơm bữa, thường xuyên phát sinh.

Bảo toàn cái mạng nhỏ của mình, phải né tránh tất cả tranh đấu không cần thiết, đây mới là tiêu chuẩn của Hàn Lập trước khi hành động.

Càng huống chi, Hàn Lập trên hai thi thể kia cũng không phải là không thu hoạch được cái gì.

Nghĩ như vậy, Hàn Lập đưa tay ra, một sợi ti tuyến trong suốt xuất hiện trong lòng bàn tay, cái này chính là lúc hắn gần đi, thuận tay lấy được!

Hàn Lập rót chút pháp lực vào, ti tuyến này càng ngày càng duỗi dần ra, cuối cùng trở thành một sợi dây dài hơn mười trượng, Hàn Lập tùy tâm khu động múa may ti tuyến chốc lát, lập tức cảm giác được sự diệu dụng của vật này!

Vật này sử dụng, thật sự là vũ khí ám toán rất tốt.

Bằng đặc tính tự ẩn hình của nó, cùng tính chất mười phần co dãn lại vô cùng sắc bén, Hàn Lập tự tin có thể lấy đầu cảu địch nhân mà đối phương không kịp cảm thấy gì.

Thật không hiểu, ti tuyến này rốt cuộc dùng vật gì mà luyện chế thành, nếu là chiều dài có thể dài hơn nữa, có thể nói là vô cùng diệu dụng!

Hàn Lập hứng chí khu sử ti tuyến này đen mười cây đại thụ ở phụ cận, tất cả đều cắt làm đôi, không tốn chút sức. Điều này làm cho hắn hoan hỉ không thôi, so với tưởng tượng còn muốn tốt hơn nhiều.

Hàn Lập không biết, nhưng vào lúc này, trên một bãi cỏ cách trung tâm cấm địa không xa, hai nóm đệ tử Hóa đao ổ cùng Thanh Hư môn đụng độ nhau, đang chém giết không thể tách ra được.

Bởi vì mỗi bên đều có năm sáu người, thực lực cũng tương đương nhau, kỳ phùng địch thủ.

Đây là lần đầu tiên tử đấu tại huyết sắc thí luyện lần này mang tính chất quần đấu, chính là bên nào cũng muốn tiến vào trung tâm cấm địa trước để hái linh dược. Nếu có thể đem đối thủ bên cạnh tiêu diệt tại đây, đương nhiên càng muốn thừa dịp mà thực hiện!

Kết quả cuối cùng, nhóm đạo sĩ Thanh Hư môn cao hơn một bậc, sau khi đánh chết đại bộ phận đối thủ, đã xông vào khu trung tâm trước.

Tại nơi đây không chỉ có các loại kỳ hoa dị quả thiên địa linh vật, nhưng lại có một số yêu thú bậc một thực lực cường đại bảo hộ, có thể ganh đua cao thấp với đệ tử đỉnh cao Trúc Cơ kỳ.

Mỗi lần đánh chết yêu thú, đem thuốc đi, chỉ cần nơi đây lại sinh ra linh dược, yêu thú kia cũng sẽ khó hiểu mà xuất hiện, tuy nhiên không nhất định là cùng loại. Cao nhân các phái đối với việc này cũng rất khó hiểu

Hơn nữa, đệ tử các phái hằng năm đến đây chỉ có thể ở bên rìa khu trung tâm mà thu thập linh dược, mà không dám đi vào bên trong, sẽ bị một số cấm chế vây khốn hoặc giết chết. Hơn nữa yêu thú bên trong cũng càng thêm khó chơi. Bằng tiểu tốt như bọn họ không có khả năng đánh lui, bởi vậy chỉ có thể ở bên ngoài rìa!

Mặc kệ đệ tử Thanh Hư môn tiên hạ thủ vi cường, đã chắc gì hái được linh dược?

Hàn Lập lúc này, lại gặp nguy cơ lớn nhất trong chuyến đi vào cấm địa, tại một ngã đường đã bị một gã Cự kiếm môn cùng một gã Thiên khuyết bảo, trước sau chặn lối.

Đại hán Cự kiếm môn này, Hàn Lập rất quen thuộc, đúng là tên râu quai nón đã trừng mắt với hắn, hiện tại hắn đang nhe răng cười nhìn Hàn Lập, bộ dáng muốn báo thù tuyết hận.

------oOo------

Chương 183: Dung linh phù

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập cảm thấy trong miệng khô khốc, không nghĩ tới bản thân ngàn vạn lần cẩn thận, lại bị người khác phục kích, mà lại gặp phải tình huống ác liệt nhất, lấy một địch hai!

Lúc này, vị trí của hắn, trong tài liệu gọi là *"Nhất tuyến thiên"*, hoàn cảnh cực kỳ hiểm ác, nếu không ngự khí phi hành, cả đoạn đường chỉ có một con đường nhỏ này, là có thể thông tới khu trung tâm.

Mà hai bên đường nhỏ, đều là vách núi cao vòi vọi, cho dù Hàn Lập có công phu võ công tuyệt thế khinh công của thế tục, cũng không dám xem thường mà trèo lên!

Cho nên ngự khí phi hành trực tiếp bay qua, càng không cần phải nói tuyệt đối là hành vi tự sát, rõ ràng là làm bia cho người khác tập kích. Không đến lúc tất yếu, đệ tử các phái ai cũng sẽ không đi làm cái chuyện ngu ngốc này! Hơn nữa với kinh nghiệm của các vị tiền bối đã trải qua, cũng nói cho bọn họ biết điểm này, ngự khí phi hành là hành vi tuyệt đối nghiêm cấm trong cấm địa, nếu không chỉ có kết cục bỏ xác.

Hàn Lập khi tiến vào nơi đây, do dự một hồi, nhưng cũng không dám dùng con đường ngắn nhất mà bay qua, cho nên đành phải thành thật đi theo con đường nhỏ này, chậm rãi mà đi.

Đương nhiên, đã biết nơi này hung hiểm, Hàn Lập đã mười hai phần cẩn thận, dọc theo đường đi, thời khắc nào thần kinh cũng tập trung căng thẳng. Nhưng hắn vừa mới bước tới chỗ giao nhau của con đường, con chưa kịp thở ra, không có chút dấu hiệu nào, đã bị hai người này ngăn chặn đường lui trước sau.

Hàn Lập thấy biểu tình hung ác của gã râu quai nón, đã biết có nói gì thì cũng vô dụng! Trước hết tung một cái phòng ngự thủy tráo trên người, tiếp theo phóng ra Phi thiên thuẫn, trong tay cầm sẵn pháp khí *"Kim phù tử mẫu nhận"* cùng một tấm phù lục *"Thổ lao thuật"* sơ cấp bậc cao.

Tên râu quai nón cùng người phía sau, lạnh nhạt nhìn nhất cử nhất động của Hàn Lập, không có chút ý muốn ngăn cản cùng tấn công, xem ra hai người đều tràn đầy tin tưởng mười phần nắm chắc có thể thu thập Hàn Lập, lúc này mới có vẻ thong dong như thế.

Cái này cũng khó trách! Người phía sau trông bộ dáng cũng là tới đỉnh điểm của tầng mười hai, càng không nói tới tên râu quai nón công pháp phải đến tầng mười ba. Bọn họ đối mặt với Hàn Lập chỉ tới tầng mười một, tự nhiên thấy mười phần thì hết chín là đã ổn, chỉ là chuyện nhỏ!

Hàn Lập thấy vậy, khẽ liếm liếm môi, thầm cười lạnh. Đối phương một khi đã như vậy, hắn tự nhiên phải lợi dụng điểm này.

Vì thế, trong khi bất động thanh sắc, Hàn Lập hơi di động thân hình, đưa bản thân với hai người thành thế hai góc, đở phải hai đầu thụ địch. Quả nhiên hai người này cũng không có thừa dịp cơ hội này công tới.

Từ khi bước vào tu tiên giới tới nay, đây là lần gặp kình địch mạnh nhất, Hàn Lập cũng không thể không cảm thấy sợ hãi.

Tuy bị ép buộc phải đánh với người khác, nhưng cũng không đại biểu cho việc đối với bản thân cũng không có chút tin tưởng. Hàn Lập tự biết tuy pháp lực thua xa, đánh lâu sẽ bất lợi, nhưng pháp khí cùng phù bảo trên người cũng đủ để bù lại tất cả chênh lệch này.

Hơn nữa nếu thật sự không được, hắn đem *"Thiên lôi tử"* xuất ra, tiêu diệt một người trong đó, cũng không phải là chuyện khó khăn.

Chính là hắn có nỡ lấy ra dùng hay không, đó lại là chuyện khác.

Chẳng qua, Hàn Lập cũng có chút nghi hoặc, vì sao tên râu quai nón cùng với người của Thiên khuyết bảo không có chém giết lẫn nhau, ngược lại liên thủ, cái này đối với sư huynh đệ cùng môn phái mà nói, cũng là chuyện bình thường. Nhưng hai người này, rõ ràng không phải là người cùng một môn phái!

"Tiểu tử, lá gan của ngươi cũng không nhỏ! Bên ngoài cấm địa, dám chọc tức ta, còn liếc mắt với con tiện nhân kia, hiện tại phải lấy cái mạng nhỏ của ngươi ra mà bồi tội!" Tên râu quai nón như hung thần ác sát nói.

Sau đó người này quay đầu lại, nói với người của Thiên khuyết bảo:

"Nghiêm huynh đệ, tiểu tử này cùng ta có thù oán, cứ giao cho mình ta đối phó là được rồi, ta muốn đích thân chiêu đãi người này. Phải cho hắn biết, tu tiên giới không phải hỗn xược như vậy! Muốn không đắc tội với người khác, trước tiên ánh mắt phải lịch sự rồi hãy nói!"

Người của Thiên khuyết bảo nghe xong, nhún vai không thèm để ý nói:

"Tùy ngươi thôi, ta ở một bên hỗ trợ là được rồi. Chẳng qua, cũng đừng giống như lần trước vậy, lật thuyền trong cống rãnh! Nếu không, lại thiếu ta một lần ân tình cứu mạng!"

"Ha ha, lần đó tuyệt đối là việc ngoài ý muốn! Hiện tại đối phó với tên lính mới này, ta xuất ra một nửa thực lực đã là quá dư thừa rồi!" Tên râu quai nón đầu tiên là đỏ mặt lên, nhưng sau đó bĩu môi khinh miệt nói.

"Khụ, ngươi cứ tự lo thân đi! Ta cũng không hy vọng, có một ngày vì thế mà nghe tin xấu của ngươi. Dù sao cũng là bằng hữu rượu thịt nhiều năm, tìm được một người hợp tính cũng không dễ!"

Người của Thiên khuyết bảo, lắc lắc đầu, tựa hồ đối với sự tự đại của tên râu quai nón, cảm thấy đau đầu! Chẳng qua, hắn cũng không cho rằng đối thủ trước mắt, có thể tạo thành uy hiếp gì đối với lão hữu của mình. Sau khi nói xong, hắn ở một bên nhìn chăm chú!

Hàn Lập ở một bên, nghe rõ ràng lời đối thoại của hai người. Từ trong đó cũng rút ra một số điều làm rõ ràng sự nghi hoặc trong lòng.

Hai người này thì ra vốn là bằng hữu, quan hệ trông ra cũng không tệ.

Hai người này khẳng định là liên thủ đối địch khá ăn ý, so với người bình thường lâm thời liên thủ thì khó ứng phó hơn nhiều. Nghe khẩu khí của đối phương, tựa hồ phối hợp cũng không phải chỉ mới một lần!

Hàn Lập không khỏi rất là buồn bực!

"Xem ra chỉ có xuất thủ đoạn lôi đình, trước tiên giải quyết một tên, tên còn lại sẽ dể dàng hơn nhiều! Chẳng qua, cái này cũng thật là tà môn! Vốn đệ tử các phái tùy cơ mà truyền tống đi, lại còn có thể để cho bọn họ tới cùng một chỗ. Thật sự là không có thiên lý!" Hàn Lập hận hận thầm nghĩ, đối với hai người này có vận khí như thế, rất là hoài nghi cùng với bất bình!

Hàn Lập không biết, trong lòng của người thuộc Thiên khuyết bảo kia, cũng đang dương dương tự đắc về việc này.

Người này, thấy gã râu quai nón, đi về phía Hàn Lập, liền không khỏi tự suy nghĩ lẩm bẩm, nghĩ tới cùng bạn tốt có thể tụ tập lại cùng một chỗ công thần lớn nhất chính là *"Dung linh phù"*.

"Dung linh phù bậc cao này thật sự hữu dụng, chỉ cần một khắc trước khi vào cấm địa, hai người đồng thời sử dụng phù lục này, liền có thể đem linh khí hai người tạm thời liên kết với nhau, được cấm chế truyền tới cùng một chỗ. Tuy nhiên nghe người ta nói, khả năng thành công cũng chỉ là năm - năm, hơn nữa giá tiền rất lớn, vượt xa các phù lục sơ cấp bậc cao khác. Nhưng bọn họ dù sao cũng đã thành công, có thể mai phục tại nơi đây, liên thủ xử lý đệ tử các phái khác, có thể nói là đại thu hoạch!"

"Nói lại, hắn ta cũng không phải là ngốc! Bỏ ra số tiền lớn mạo hiểm đến cấm địa này, cũng không phải vì linh dược kia mà đa số

mọi người như hổ rình mồi, chỉ là vì có thể quang minh chính đại giết người đoạt bảo, kiếm tiền mà thôi, lại không hề có hậu hoạn gì. Tin tưởng rằng chỉ cần hai người bọn họ liên thủ, chỉ cần không động đến các cao thủ, nói vậy có thể dễ dàng hoàn thành mục đích này. Tiếp theo là tìm một chỗ mà trốn vào, đợi cho đến khi hết thời gian, liền có thể an toàn đi ra ngoài! Cái này thật sự là kế hoạch cực kỳ hoàn mỹ, cũng chỉ có bản thân mới có thể tưởng tượng ra thôi!" Người của Thiên khuyết bảo tưởng tượng tới tiền đồ tốt đẹp sau khi rời khỏi đây, không khỏi cảm thấy lâng lâng, tâm thần tự nhiên không để ý tới đại chiến sắp phát sinh.

Lúc này, gã râu quai nón hạ cái túi màu xanh xuống, nhe nanh cười hướng về phía Hàn Lập mà đi tới, tựa hồ muốn ra tay.

Chẳng qua, không biết là do vị bạn tốt kia nhắc nhở có tác dụng, hắn nửa đường lại sử dụng phù lục, làm cho quanh mình khởi lên một màn hào quang màu xanh biếc, gia tăng phòng hộ.

Gặp tình cảnh này, Hàn Lập hơi cau mày, có chút đau đầu!

Hắn vốn đối với thủ đoạn của Linh thú sơn có chút kiêng kị, chuẩn bị lợi dụng người này sơ sẩy, trước tiên xử lý người này. Nhưng hiện tại đối phương đã xuất ra phòng hộ pháp thuật, cái này không thể trong nhất thời có thể hoàn thành được.

Đương nhiên nếu xuất ra *"Thiên lôi tử"*, người này có nhiều thủ đoạn hơn nữa cũng vô dụng, nhưng cái này cũng chỉ có một lần là tiêu hao hết, không đến nước sống chết trước mắt, thời điểm mấu chốt, Hàn Lập cũng không định dùng đến!

Một khi người này đã không được, Hàn Lập tự nhiên đem chủ ý chuyển sang trên người đệ tử của Thiên khuyết bảo.

Thấy người nọ đang chắp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, bộ dáng đang suy tư cái gì đó, một chút cũng không lưu ý đến tất cả tình tiết đang phát sinh, Hàn Lập trong lòng mừng rỡ, biết cơ hội đã tới!

Tiếp theo, cũng không suy nghĩ nữa mà đem *"Thổ lao thuật"* phù lục cầm trong tay, đột nhiên hướng về phía gã râu quai nón.

Kết quả, phù lục ở giữa không trung biến thành một đạo hoàng quang, bắn tới trên người đối phương, bao quanh lớp phòng ngự trên người gã râu quai nón, hình thành một lớp vỏ lớn hơn màu vàng, bao chặt lại ở trong, không thể đi tới chút nào nữa.

------oOo------

Chương 184: Kim quang chuyên chi uy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tên râu quai nón thấy phù lục của Hàn Lập tới, cũng không có gì lo lắng, trên người hắn là vòng bảo hộ mộc thuộc tính, lực phòng hộ kinh người, công kích bình thường căn bản là không để vào mắt.

Hơn nữa bằng với một tay lính mới mười một tầng công pháp như đối phương, hắn cũng không tin trên người lại có phù lục uy lực lớn gì, nhiều lắm thì cũng chỉ là sơ cấp bậc trung.

Bởi vậy vẫn không thèm để ý tiếp tục tiến tới, mở rộng cái túi ra, tựa hồ muốn phóng cái gì ra ngoài.

Mà khi hắn ngoài ý muốn bị màn hào quang màu vàng vây khốn tại chỗ, sau khi nhận ra là *"Thổ lao thuật"*, vẻ mặt tên râu quai nón mới khẽ biến, cảm thấy sự tình có chút không ổn.

Lúc này, trong túi của hắn, xuất ra một con rắn màu xanh biếc có một đôi cánh thịt màu tím. Cặp rắn này vừa hiện, liền lập tức *"Oa oa"* kêu lên vài tiếng quái dị, mạnh bạo không ngừng công phá màn hào quang màu vàng, làm cho màn hào quang bị công kích làm cho không ngừng run rẩy, khí lực phảng phất cũng không nhỏ.

Tên râu quai nón thấy vậy, trong lòng vui mừng, lại lấy ra một cái túi nữa, tiếp tục thả ra một con linh thú nữa, hợp lực đánh nát thổ lao. Hắn tin tưởng rằng không cần tốn nhiều thời gian, hắn liền có thể thoát ra!

Đến lúc đó, nhất định đem xương sườn của đối phương mà moi ra, mới tiết được mối hận trong lòng.

Hàn Lập căn bản không để ý đến địch nhân bị vây khốn, mà thân hình chợt lóe, nhằm về phía người của Thiên khuyết bảo. Thân pháp cực nhanh, dọc theo đường đi hắn như ẩn như hiện, thậm chí còn xuất ra ảo ảnh nối nhau, có vẻ cực kỳ quỷ mị.

Đồng thời, tay của hắn vỗ nhẹ xuống túi trữ vật ở bên hông, *"Kim phù tử mẫu nhận"* đột nhiên đổi thành pháp khí khác không lớn bằng, được nắm chặt trong tay của hắn.

Lúc này, người của Thiên khuyết bảo rốt cục từ trong mộng đẹp tỉnh lại, liếc mắt thấy cảnh tượng quỷ dị như thế, sắc mặt không khỏi đại biến, vội vàng lui về phía sau, lập tức lật bàn tay ra, một đạo phù chỉ liền xuất hiện trên tay của hắn.

Lúc này, Hàn Lập còn cách hắn ít nhất tám chín trượng nữa, điều này làm cho trong lòng hắn cũng không lo lắng mấy, bởi vì vẫn còn đủ thời gian thi triển phù lục.

Nhưng còn không chờ hắn dùng linh lực kích phát phù lục, đã kinh ngạc thấy, Hàn Lập đang xông tới, đột nhiên nhìn về phía hắn mà cười một cách thần bí, tiếp theo một tay hướng về phía hắn nhẹ nhàng vung lên, động tác giống như người thường ở nhân gian chào hỏi lẫn nhau. Cùng lúc đó, hắn cũng cảm thấy trên cổ hơi ngứa, tựa hồ có con muỗi cắn một cái.

Người của Thiên khuyết bảo rùng mình, còn chưa kịp hiểu được dụng ý của đối phương, liền cảm thấy thiên toàn địa chuyển, tiếp theo hai mắt tối sầm, không còn biết gì nữa.

"Nghiêm huynh đệ!"

Tên râu quai nón Linh thú sơn đứng ở bên kia, hai mắt trợn lên, tất cả đều thấy rõ ràng, không khỏi thất thanh kêu lên.

Hắn chính mắt nhìn thấy, Hàn Lập vọt tới còn cách bạn tốt của hắn vài trượng, thì tay nhẹ nhàng vung lên, thì người bạn lâu năm của hắn đã mất đầu, đầu người rơi xuống lăn lông lốc trên mặt đất, người chia làm hai. Thân mình không đầu lại tiếp tục lui lại mấy bước, rồi mới ngã xuống đất, một luồng máu bắn vọt lên cao mấy thước.

Tên râu quai nón, cảm thấy tay chân lạnh lẻo, sau lưng mồ hôi lạnh chảy ra.

Thủ đoạn đối phương giết chết bạn tốt của hắn, rất yêu dị! Thế nào mà lại cách không giết chết, hắn có thể thấy rất rõ ràng, đối phương thật sự một chút pháp thuật cũng vô dụng.

"Tiểu tử, chờ ta ra ngoài, ta phải đem ngươi thiên đao vạn quả!" Tuy cảm thấy mồ hôi lạnh trên trán chảy ra, tràn ngập cảm giác thương tiếc cho bạn, tên râu quai nón cấp cho mình thêm can đảm, giả ra hình dáng hung thần ác sát, cố gắng hù dọa.

Nhưng trên thực tế, nội tâm của hắn đã sớm quyết định, chỉ cần thoát khỏi thổ lao thuật, liền lập tức chạy thật xa, quân tử báo thù, mười năm không muộn!

Tiểu tử trước mắt rất tà môn, chẳng những có thổ lao thuật phù lục bậc cao, còn có thể giết người vô hình, thật sự không dễ đối phó! Vì bạn tốt báo thù tất nhiên là trọng yếu, nhưng cái mạng nhỏ của bản thân tựa hồ càng quan trọng hơn!

Tên râu quai nón nhìn như hung ác, nhưng lại nhát gan như chuột nhắt, khi yếu sợ mạnh! Cái này thật đúng là làm cho người ta ngạc nhiên!

Hàn Lập đương nhiên không biết được ý nghĩ của đối phương, hắn chỉ thấy được, đối phương lại thả ra một con dã thú giống như là Xuyên sơn giáp, cùng con rắn kia tấn công màn hào quang màu vàng. Mà bản thân hắn cũng xuất ra một đôi pháp khí thiết bổng, hỗ trợ hai con quái thú đang phá màn hào quang, làm cho màn hào quang lóe lên lúc sáng lúc tối không ngừng.

Xem ra Thổ lao thuật cũng không duy trì được bao lâu nữa!

Ý thức được điều này Hàn Lập lúc này lấy ra phù bảo *"Kim quang chuyên"* đưa đến trước mắt, dùng hai mắt nìn thẳng vào, ngưng thần khu động. Cách dùng khác với pháp khí bình thường, Hàn Lập thật sự lo lắng! Đối phương dù sao cũng là cao thủ tầng mười ba, nếu một đòn không thể đánh chết, chờ hắn thoát khốn thì sẽ gặp phiền toái rất lớn! Hắn đến nay vẫn nhớ rõ trận chiến vất vả với *"Lục sư huynh"*, *"Lục sư huynh"* lúc ấy cũng chỉ tới tầng mười hai!

Tuy nói, hắn hiện tại xuất kỳ bất ý dùng ti tuyến trong suốt xử lý một người cũng là tầng mười hai, nhưng cái này cũng không đại biểu cho việc gã râu quai nón đã có phòng bị, cũng sẽ dễ dàng để cho hắn đắc thủ như thế!

Dưới Thổ lao thuật gã râu quai nón thấy Hàn Lập có hành động kỳ quái với phù bảo trong tay, trong lòng rất khẩn trương, một đôi thiết bổng màu đen vung đập càng thêm gấp! Nhưng màn hào quang màu vàng của *"Thổ lao thuật"*, thật sự lợi hại! Cho dù biến hình thành ảm đạm cực kỳ yếu ớt, nhưng vẫn kiên cường bảo trì hoàn chỉnh! Làm cho tên râu quai nón, cơ hồ tức muốn hộc máu!

Lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy một cổ linh khí kinh người, theo phía Hàn Lập mà phóng lên cao, không khỏi động tác chậm lại, dừng tay nhìn lại.

Chỉ thấy, trên tay Hàn Lập kim quang đại phóng, một vật thể hình chữ nhật kim quang sáng rực chậm rãi bay lên, lơ lửng ở giữa không trung. Mà linh khí tận trời chính là từ trên vật này truyền đến!

"Phù bảo"!

Tên râu quai nón, sắc mặt đại biến, sợ hãi kêu lên. Hắn lại nhìn ra được lai lịch của Kim quang chuyên này.

Nhưng hắn không biết, Hàn Lập lúc này sắc mặt cũng tái nhợt, vẻ mặt hoảng sợ. Bởi vì vật thể đang lơ lửng kia, đang liều mạng hút lấy pháp lực trong cơ thể hắn, cuồn cuộn không ngừng, liên miên không dứt, căn bản là không thể dừng lại, không hề vì Hàn Lập muốn thở không nổi mà bỏ qua.

Hàn Lập âm thầm kêu khổ, một bên than khổ, một bên mắng Vạn bảo các đã bán vật này cho hắn, *"Phù bảo này là cái gì, rõ ràng là quỷ hút máu chết người!"*

Chẳng qua, khi đã hấp thụ ba phần pháp lực của hắn, phù bảo rốt cục đình chỉ hành động điên cuồng đó, trở nên bình tĩnh lại, quyền khống chế lại về tay Hàn Lập.

Lúc này, Hàn Lập một chút cũng không do dự, lấy tay vung ra, Kim quang chuyên phù bảo lập tức bắn nhanh ra, thẳng hướng đến tên râu quai nón còn khốn trong Thổ lao thuật, lúc này sắc mặt vàng như nghệ, hồn vía lên mây.

Kim chuyên đón gió mà lớn lên, trong chớp mắt biến lớn như một gian phòng, mặt trên linh khí vờn quanh, kim quang bắn ra bốn phía, thanh thế thật là kinh người. Khi đến trên đỉnh đầu của tên râu quai nón, kim chuyên đã giống như một ngọn núi nhỏ, không khách khí mà vỗ thẳng xuống.

"Ầm"!

"A"!

Một tiếng nổ cùng tiếng hét thảm thiết của tên râu quai nón vang lên, sau đó đất cũng kịch liệt chấn động.

Hàn Lập vừa mừng vừa sợ, vẻ mặt còn có điểm kỳ quái.

Chẳng lẻ cứ như vậy đã tiêu diệt được tên tầng mười ba kia rồi sao, Hàn Lập có chút khó có thể tin được.

Hắn đem phù bảo thu lại, Kim quang chuyên kia lập tức khôi phục nguyên hình, bay về trong tay Hàn Lập, mà chỗ Kim chuyên nện xuống, một cái hố siêu to sâu cả trượng rộng vài chục trượng xuất hiện! Mà tên râu quai nón cùng linh thú của hắn sớm đã thành đám bùn, không còn phân biệt được đâu là đâu.

Đối mặt với kim chuyên, bất luận là màn hào quang màu vàng của Thổ lao thuật, hay là màn phòng hộ của tên râu quai nón, cũng không thể tồn tại được, không thể cản trở một chút nào, đều bị đập nát.

Đây là sự thật! Hàn Lập có chút mờ mịt. Giống như một quyền đánh ra, lại như đánh vào hư không.

Rốt cuộc là tên râu quai nón này quá tệ, hay là *"Kim quang chuyên"* này uy lực quá lớn? Hàn Lập nhất thời không thể phán đoán ra. Chẳng qua, làm ra tiếng động lớn như vậy, nơi này không nên ở lâu, đó mới là thực tế!

Hàn Lập sau khi mơ hồ một chút, liền thanh tỉnh lại. Hắn đem hai thi thể kia hủy đi, rồi mang theo mớ túi trữ vật có được ngoài ý muốn, rời khỏi nơi đây, rời khỏi Nhất tuyến thiên này.

Sau khi đi một hồi, tới một khu rừng rậm, đây cũng là nơi phục kích giết người rất tốt, Hàn Lập trước khi tiến vào, quyết định tìm một chỗ trước tiên nghỉ tạm một chút, khôi phục lại hạ pháp lực đã tổn thất. Nâng cao khả năng tự bảo vệ bản thân!

------oOo------

Chương 185: Cường giả

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khi Hàn Lập ở ngoài rìa khu rừng rậm, tìm được rồi một cây đại thụ rậm rạp, bắt đầu khôi phục nguyên khí, thì cả cấm địa đã bắt đầu tới đợt cao trào giết chóc đầu tiên trong lần huyết sắc thí luyện này.

Các vai diễn lợi hại đều đã lộ ra, bắt đầu đối với bộ phận nhỏ yếu hơn tiến hành đại thanh tẩy, càng gần tới khu vực trung tâm, giết chóc càng xảy ra thường xuyên hơn và đẫm máu hơn.

Đương nhiên, ngẫu nhiên cũng có *"cao thủ"* thực lực tương đương đụng nhau, cũng sẽ phi thường ăn ý không đụng độ nhau, mà tìm người khác mà giết, hiện tại vẫn chưa tới thời điểm bọn họ đụng nhau.

Lại nói tiếp, đệ tử các phái trong cấm địa, có thể chia làm ba loại người!

Một loại thực lực cực thấp, công pháp chỉ mới có tầng mười một thậm chí tầng mười.

Bọn họ tiến vào cấm địa nguyên nhân không giống nhau, hoặc là có nỗi khổ bất đắc dĩ, bị buộc mà đến đây, hoặc là có hy vọng tìm kiếm sự may mắn, đục nước béo cò, nhưng mặc kệ mục đích của bọn họ là gì, cũng đều là thuộc tầng dưới chót của huyết sắc thí luyện, chỉ có thể nhận lấy vai diễn bị người khác giết chóc.

Thường thường sau một ngày tại cấm địa, trừ khi là những người thông minh nhất có thủ đoạn đặc thù tự bảo vệ, loại người thực lực quá yếu sẽ bị người khác thanh trừ rất nhiều.

Đương nhiên loại giống như Hàn Lập, có thể dựa vào dị bảo trực tiếp va chạm với các vai diễn khác, có thể xem như là ngoại lệ!

Loại người thứ hai, là giống như tên râu quai nón vừa rồi, pháp lực không kém, nhưng lại tự biết mình thực lực còn kém xa các cao thủ khác, tự biết vô vọng tìm được linh vật. Bọn họ không muốn liều mạng với các cao thủ hàng đầu tại cấm địa, cũng không muốn tìm linh dược gì, lại đem sự chú ý tới những người khác vừa sức, ý đồ nhân cơ hội giết người đoạt bảo, tranh thủ đại phát tài.

Những người này tại huyết sắc thí luyện có thể sống được hai ngày, nhưng tới ngày thứ ba, sẽ tự động biến mất khỏi khu vực trung tâm, không hề hiện thân.

Bởi vì bọn họ rất rõ ràng, ngày thứ ba là ngày mà các *"cao thủ"* điên cuồng quyết đấu, lúc này mà nói, đám người có thực lực bậc trung như họ mà gặp phải, tuyệt đối là tử lộ.

Đương nhiên, trong đó cũng có một số người tự nhân thức rõ được thực lực của bản thân, không có đâm đầu vào cơn lốc xoáy tranh đoạt linh dược, mà rơi vào kết cục tan xương nát thịt.

Chẳng qua đại bộ phận những người này, thì đã sớm tìm chỗ trốn đi, thường thường lại là loại người tại huyết sắc thí luyện còn sống nhiều nhất. Mà loại người thực lực cường đại, lại đều chết thảm, cái này không thể không nói là sự trào phúng.

Loại người cuối cùng là ít nhất.

Bọn họ là đỉnh cao nhất của Kim tự tháp, là đệ tử tinh nhuệ nhất của các phái tiến vào cấm địa, là những người được thượng tầng của các phái ký thác sự hy vọng, cho nên các đồng môn khác, cũng chỉ để làm vật hi sinh mà thôi!

Bộ phận tinh nhuệ này, pháp lực thâm hậu, còn có pháp khí đỉnh cao có uy lực kinh người! Mục đích của bọn họ chỉ có một, chính là đánh chết người của các phái khác, cướp lấy càng nhiều linh dược càng tốt!

Mà lần đầu giết chóc đại quy mô này bắt đầu, chính là bọn họ ăn ý không hẹn mà cùng tiến hành, rõ ràng chính là muốn loại bỏ đi hết các vai diễn chỉ muốn đục nước béo cò, miễn cho bị những người này làm vướng bận tay chân, đỡ bớt rắc rối.

Hơn nữa, bọn họ thật sự đối với những người đã tiến vào khu trung tâm, thực cũng không vội kinh hoảng. Dù sao tiến vào thì dễ dàng, nhưng muốn mang theo linh dược đi ra, thì lại là chuyện khác!

Giết chóc thì cứ tiến hành, nhưng bởi vì Hàn Lập còn cách khu trung tâm một đoạn, đang tiến hành khôi phục pháp lực.

Nhưng các kẻ yếu khác, lại không có sự may mắn như Hàn Lập, có rất nhiều người bị cuốn vào vòng giết chóc, đang khổ sở muốn tránh ra, cố gắng bảo trì cái mạng nhỏ!

Mà Tiêu Nhị của Hóa đao ổ là một trong số đó.

Tiêu Nhị hôm nay, sắc mặt tái nhợt, đang sợ hãi nhìn người đối diện, là một vị đại hán chân trần lưng mang một thanh cự kiếm màu bạc.

Chính là người này, trước mặt Tiêu Nhị, đã liên tiếp đánh chết hai người đồng môn Hóa đao ổ khác, dưới cự kiếm màu bạc của đại hán, bất luận là thượng phẩm pháp khí cùng vòng bảo hộ phòng ngự gì, tựa hồ đều không chịu nổi một kích, giống như là cắt một tờ giấy mỏng, cuối cùng, thậm chí ngay cả người cũng bị chém thành hai nửa.

Chẳng qua, cũng bởi vì có các đồng môn khác ngăn bước, thấy tình thế không ổn Tiêu Nhị mới có thể nhân cơ hội chạy trốn, một đường chạy trốn lạc đến đây.

Nhưng đáng tiếc chính là, đại hán tựa hồ không có ý muốn buông tha hắn, đã đuổi theo hắn mấy canh giờ, rốt cục đã dồn hắn vào nơi này. Điều này làm cho hắn hoàn toàn tuyệt vọng!

"Nếu tự sát đi, ta có thể để cho ngươi toàn thây!" Đại hán ánh mắt lạnh lùng, không chút biểu tình nói.

"Ngươi… ngươi chết đi!"

Tiêu Nhị tự biết mạng đã khó giữ rồi, trong tuyệt vọng, bạo phát ra sự liều mạng, trên người có hai kiện thượng phẩm pháp khí, tất cả đều xuất ra ngoài.

"Ngu xuẩn!"

Đại hán lạnh lùng nói, tiếp theo cự kiếm màu bạc trên lưng phóng lên trời, không tốn chút sức đem hai kiện pháp khí đánh nát ra, sau đó thuận thế đem Tiêu Nhị trảm thành hai đoạn.

Sau khi làm tất cả những chuyện này, đại hán cũng không thèm nhìn tới thi thể của Tiêu Nhị mà lập tức quay đầu bước đi, một chút cũng không có ý động tới túi trữ vật của đối phương. Đối với hắn mà nói, chỉ cần có cự kiếm màu bạc này thì một món pháp khí cũng không cần! Các pháp khí bảo vật khác ngược lại chỉ làm cho hắn phân tâm, đối với việc tu hành của hắn rất bất lợi!

Cùng lúc đó, bên cạnh một dòng suối nhỏ khu vực phụ cận trung tâm, một nữ đệ tử của Yểm nguyệt tông, đầy mồ hôi chỉ huy kiện pháp khí như mảnh lụa, đang khổ sở ngăn cản hai kiện phi đao hồng quang lập lòe, mắt thấy không lâu sau là đã không thể chống đỡ được nữa.

"Vị sư huynh Hóa đao ổ này, không thể buông tha tiểu muội một lần sao chứ? Tiểu muội nguyện ý lấy thân hầu hạ sư huynh một đêm!"

Người nữ này tại thời điểm sống chết trước mắt, rốt cục bất chấp tu sỉ, xuất vốn liếng lớn nhất của nữ nhân, dẫn dụ đối phương. Nhưng có thành công hay không? Sau khi đã chứng kiến thủ đoạn của đối phương, nữ tử trong lòng một chút cũng không tin tưởng.

"Được, ngươi đem pháp khí thu hồi lại, ta đáp ứng ngươi!" Người nói chuyện là một nam tử áo xanh cỡ mười tám mười chín tuổi, mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, bộ dáng là mỹ nam tử.

Sau khi nói nói thế, người này liền đem hai thanh phi đao dừng ở giữa không trung, trên mặt mỉm cười nhìn nữ tử.

Nữ tử Yểm nguyệt tông mừng rỡ, gấp rút liếc mắt đưa tình với nam tử, sau khi hơi chút do dự, liền chậm rãi thu pháp khí về trong tay, sau đó bộ ngực sữa vươn cao, như muốn nói cái gì đó.

Đáng tiếc cũng không đợi đôi môi anh đào mở ra nói cái gì, mỹ nam tử trên mặt đột nhiên lộ vẻ sát khí, ngón tay đột nhiên chỉ tới, hai thanh phi đao màu đỏ lập tức nhanh như sấm sét lần lượt bắn xuống, nữ tử không kịp la một tiếng đã té nằm ra trên mặt đất, máu tươi chảy đầy đất.

"Tiện nhân! Bằng cái thứ như ngươi, lại muốn mê hoặc Hàn Thiên Nhai ta!"

Mỹ nam tử mặt mang vẻ chán ghét, thanh âm đột nhiên trở nên sắc nhọn. Tiếp theo, từ bên hông lấy ra một cái khăn tay, lau đi tro bụi ở trên mặt, động tác phi thường âm nhu dịu dàng, giống như là một quý bà vậy.

"Nhanh đi thôi, nói không chừng trên đường còn có thể gặp nhiều người có thể giải buồn được!"

Sau khi lầm bầm lầu bầu nói, nam tử tiện tay quăng cái khăn tay lên trên mặt cảu nữ tử, xoay hông rời khỏi đây.

Trong núi rừng, một thi thể đệ tử Linh thú sơn nằm trên mặt đất, ở bên cạnh có một trung niên đang đứng, hắn đang lắc đầu ảo não nhìn lên bầu trời thì thầm tự nói cái gì đó, phía sau có vài con quái thú cực kỳ hung ác đang nằm trên mặt đất, không còn hơi thở!

Trên núi hoang, một người áo lục bộ mặt xấu xí, đang điên cuồng khu sử một bầy ong lớn, vây công mấy người ăn mặc đạo trang.

Cứ như vậy, trong cấm địa chuyện kẻ mạnh giết kẻ yếu, xảy ra ở khắp nơi, Hàn Lập tuy không có gặp những chuyện này, cũng có thể cảm nhận được mùi máu tươi đang lưu động trong không trung.

Nhưng Hàn Lập bất chấp mấy cái này, hắn hiện đang chuyên tâm khôi phục pháp lực, sợ sẽ có kình địch phát hiện ra hắn vào lúc pháp lực đang tổn hao như thế này.

Giờ phút này, trong cấm địa một đêm đã trôi qua. Làm cho Hàn Lập có chút kinh ngạc chính là, đêm tố itrong này cũng không hoàn toàn là tối đen, mà cả bầu trời mênh mông thủy chung vẫn có ánh sáng lờ mờ, làm cho người ta thấy có chút không thoải mái.

Đang lúc Hàn Lập trong lòng mừng thầm vì pháp lực đã khôi phục, đột nhiên có tiếng bước chân dồn dập cùng với tiếng hơi thở trầm trọng, từ xa xa đi lại, tựa hồ có người đang nhằm hướng cây đại thụ Hàn Lập đang ngồi mà chạy đến.

------oOo------

Chương 186: Xuất thủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập khóe miệng nhích động một chút, trong lòng không khỏi mắng to, nhưng hai mắt đang nhắm chặt bất đắc dĩ phải mở ra.

Pháp lực tuy nhiên còn kém một chút mới có thể hoàn toàn đầy đủ, nhưng hiện tại có người đang đến đây, hắn cũng không dám cứ thế mà tiếp tục ngồi ở đó, đặc biệt là không biết tình huống của người đang tới như thế nào!

"Vị sư huynh nào đang ở trong này? Mau cứu tiểu muội!"

Một nữ tử áo vàng từ khu vực phụ cận rừng cây, vừa té vừa chạy đến dưới tàng cây chỗ Hàn Lập, vẻ mặt kinh hoảng vẫy tay hướng lên trên cây lớn tiếng hô cứu, tựa hồ nhận định trên đó nhất định có cứu tinh của mình. Mà cách sau nàng ta không xa, một bóng người màu trắng đang chậm rãi ung dung đi tới, cùng với vẻ kinh hãi của nữ tử hoàn toàn tương phản, tựa hồ phi thường thong thả!

Thấy tất cả những điều này, Hàn Lập bĩu môi xem thường, đối với hành vi của vị nữ đồng môn chiêu tai dẫn họa này rất là bất mãn, việc đối phương có thể tìm được nơi mình ẩn thân cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Bởi vì trước khi đệ tử Hoàng Phong cốc xuất phát, thì Chưởng môn Chung Linh Đạo thi triển một loại Khiên dẫn thuật, có thể làm cho các đệ tử trong phạm vi nhất định, có thể cảm ứng được vị trí của đồng môn, đương nhiên đây có hạn chế thời gian nhất định, chỉ có hiệu lực trong phạm vi mười ngày. Mục đích chính là để cho đệ tử đồng môn có thể giúp đỡ cho nhau, nhằm tăng thêm khả năng chiến thắng.

Nghe nói, các đệ tử các phái cũng đều được hỗ trợ các loại pháp thuật tương tự.

Hàn Lập dưới sự bất đắc dĩ, cũng giống như nữ tử này.

Hắn cũng nhận thức được, đó là nữ đồng môn đã ở cùng một chỗ với Trần sư muội, trừ dáng người tạm được ra, thì tướng mạo thật sự cực kỳ bình thường.

Hàn Lập thấy vẻ mặt khổ sở cầu khẩn của nữ tử này, thực cũng không có xúc động đến mức lập tức nhảy xuống dưới, mà là khẽ vạch lá cây ra, cẩn thận dò xét bóng người màu trắng đang đi đến.

Mặc kệ cứu hay không cứu, hắn cũng muốn trước tiên nhìn xem người tới pháp lực nông sâu đến đâu, hắn cũng không muốn chỉ vì nữ tử không thân thích này mà liều cái mạng nhỏ của mình.

Nếu bóng trắng pháp lực bình thường, Hàn Lập tự nhiên sẽ không khách khí ra tay đánh chết, làm cái *"anh hùng cứu mỹ nhân"*. Nhưng nếu là người pháp lực thâm hậu kinh người, Hàn Lập sẽ liệu đường liên thủ với nữ đồng môn mà đánh lại kẻ địch, hoặc là lập tức trốn đi!

Nhưng để đề phòng vạn nhất, hắn đưa tay lấy từ túi trữ vật ra pháp khí *"Kim phù tử mẫu nhận"* cùng phù lục phòng ngự, rồi đem sợi ti tuyến quấn lên trên ngón tay vô danh.

"Hắc hắc, chạy cũng thật khó coi! Nữ đệ tử của Hoàng phong cốc đều [vô dụng như vậy sao? Chạy một đoạn đường dài như vậy, lại phải tìm đến một tên xú nam nhân nào mà cầu cứu, trên cây chẳng lẽ là tình lang không thành của ngươi?"

Bóng trắng dần dần đến gần, lộ ra là một nữ tử áo trắng phiêu nhiên, xem ra khuôn mặt cũng có vài phần tư sắc, chỉ là hai chân mày hướng lên, vẻ mặt đầy sát khí.

Lời này, hắn tuy nhiên hướng về phía nữ tử áo vàng dưới tàng cây, nhưng hai mắt biểu lộ sát khí lại không ngừng hướng lên trên cây, hiển nhiên cũng không hề tự đại như lời bản thân nói, sự che dấu này không lọt khỏi mắt Hàn Lập, chính là có vài phần cố kỵ!

"Mười hai tầng công pháp".

Sau khi dễ dàng nhìn ra nống sâu của đối phương, Hàn Lập trong lòng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Chẳng qua, hắn có chút nghi hoặc, vị nữ đồng môn dưới tàng cây này, cũng là mười hai tầng công pháp, sao lại bị đuổi giết thê thảm như vậy! Chẳng lẻ đối phương có thủ đoạn đặc biệt gì, hoặc là có pháp khí lợi hai gì?

Hàn Lập đang buồn bực suy nghĩ, nữ tử áo trắng hừ lạnh một tiếng, đột nhiên hai tay áo vung ra, hai đạo bạch quang liền từ trong tay áo bay ra, bay thẳng đến nữ tử áo vàng.

"Sư huynh cứu ta, pháp khí của ta đã bị hủy, không thể ngăn cản!" Nữ tử áo vàng khuôn mặt thất sắc, vội vàng mở miệng kêu.

Lời vừa nói ra, hai đạo kim quang đã phóng nhanh ra, nhằm hướng bạch quang đang bay giữa đường mà đón đầu. Thì ra Hàn Lập đã khu động *"Kim phù tử mẫu nhận"* cầm trong tay, hai đạo kim quang chính là hai đạo tử nhận trong số đó.

Nữ tử áo vàng mặt lộ vẻ vui mừng, lúc này mới trấn định trở lại.

Hàn Lập sở dĩ ra tay. Một mặt là nghĩ nữ tử áo trắng không có gì đáng sợ, hắn có thể ứng phó được, về phương diện khác là tìm thêm trợ thủ trên đường đi, để khi đối địch đỡ phải đơn độc. Dù sao một đồng môn mười hai tầng công pháp, thế nào thì trong tranh đấu sau này cũng có tác dụng!

"Cuối cùng đã nguyện ý ra tay! Ta còn tưởng rằng các hạ sẽ tiếp tục giả câm vờ điếc nữa chứ!" Nữ tử áo trắng cười nói, trên mặt không hề giật mình, nhưng đưa tay lên, một ngọn lửa thật lớn đánh thẳng đến cây cổ thụ.

"Oành đùng đùng" một tiếng nổ vang lên, cây đại thụ nửa trên hồng quang bùng lên, trong nháy mắt đã biến thành tro bụi. Nhưng vẫn không có dấu hiệu của bất luận kẻ nào hiện thân, điều này làm cho nữ tử áo trắng ngẩn ra.

"Đại hỏa cầu phù lục thật là lợi hại, cô nương thật đúng là chịu chơi!" Đằng sau gốc cây bỗng nhiên xuất hiện thân ảnh của Hàn Lập, hắn tựa như cười mà không cười nói.

"Mười một tầng?"

Nữ tử áo trắng trước thì ngẩn ra, sau lập tức lộ ra vẻ khinh miệt.

Mà nữ tử áo vàng vẻ mặt thoải mái, lập tức lại chuyển sang kinh hoảng, trong lòng không ngừng âm thầm kêu khổ, nguyên còn tưởng là cao thủ sư huynh nào trong môn, không nghĩ tới lại là sư đệ lính mới pháp lực còn không bằng mình.

"Vừa rồi nếu thành thành thật thật tránh ở một bên xem náo nhiệt, có lẽ bổn cô nương tâm tình tốt sẽ tha cho ngươi một lần. Nhưng một khi đã xuất thủ, vậy hai người cùng làm đồng mệnh uyên ương đi!" Nữ tử áo trắng hai hàng lông mày càng cong lên, dùng khẩu khí âm trầm nói. Làm cho khuôn mặt vốn còn có chút tú lệ, trở nên dữ tợn hẳn lên.

Hàn Lập mỉm cười, không nói được một lời chỉ điều khiển kim nhận ở trên đầu, thân mình tùy ý đi về phía nữ tử này.

"Đứng lại, ngươi muốn làm gì?"

Nữ tử áo trắng khẽ quát, khoát tay vỗ lên trên người xuất ra màn hào quang phòng ngự pháp thuật.

Lúc này, Hàn Lập chỉ còn cách khoảng vài chục trượng! Điều này làm cho hắn cảm thấy đáng tiếc!

Vốn lần trước lợi dụng ti tuyến trong suốt, dễ dàng đánh chết đệ tử của Thiên khuyết bảo, Hàn Lập đối với loại chiến thuật này cảm thấy rất hứng thú. Vừa rồi ở trên cây, thấy nữ tử áo trắng không có phóng ra phòng ngự pháp thuật, linh cơ vừa động hắn tự nhiên nghĩ tới tái hiện lại màn đó.

Nhưng đáng tiếc chính là, đối phương thật sự là cẩn thận, sớm ý thức được có chỗ không đúng, đã lấp đi lỗ hổng này. Làm cho Hàn Lập không khỏi ngửa đầu cảm thán, nữ tử thực sự là cẩn thân hơn so với nam tử nhiều!

Một khi đã chơi tiểu xảo không được, tự nhiên chỉ có thể cường công.

Hàn Lập sau khi thất vọng thì nói gì cũng vô nghĩa. Phòng ngự pháp thuật sau khi được phóng ra, mẫu nhận cầm trong tay nhẹ nhàng rung lên, từ trong túi trữ vật lại bay ra sáu thanh kim nhận giống nhau như đúc, hung hăng đánh về phía đối phương.

Nữ tử áo vàng vừa thấy Hàn Lập pháp khí tựa hồ bất phàm, tâm tư vốn đã chết đi lại sống lại, lập tức cũng ném ra một lá phù lục, biến thành một đạo hỏa xà thật dài, bắn tới.

Nữ tử áo trắng cười lạnh, ngọc thủ nhẹ nhàng lật ra, một cái gương nhỏ xuất hiện ở trong tay.

Nàng ta đem gương nhẹ nhàng chiếu lên, một luồng thanh quang phun ra, bao lấy kim nhận cùng hỏa xà đang đánh tới, làm cho chúng đứng ở giữa không trung mà quần đảo, rốt cuộc không thể hạ xuống, giống như là bị người thi pháp cấm chế trụ.

Hàn Lập mắt cũng trợn lên! Đây là pháp khí gì? Sao lại có thể nghịch thiên như vậy]? Có thể chế ngự pháp khí cùng pháp thuật của người khác như vậy, thế này làm sao đánh?

"Sư đệ đừng lo lắng, pháp khí này của nàng ta một lần chỉ có thể chế ngự không vùng mà thôi, hơn nữa mỗi lần chỉ có thể chế ngự nửa khắc thời gian, đến lúc đó phải thu hồi không còn hiệu nghiệm!" Nữ tử áo vàng nhìn ra sự kinh hãi của Hàn Lập, lập tức nói lời an ủi.

Hàn Lập nghe vậy, lúc này mới an tâm trở lại, chẳng qua nữ đồng môn lại nói một câu, lập tức lại làm cho Hàn Lập tâm trạng căng thẳng.

"Chẳng qua, ác nữ này là hậu nhân của Trưởng lão nào đó của Yểm nguyệt tông, được cho rất nhiều pháp khí cổ quái, sư đệ hãy cẩn thận thì tốt hơn!"

Hàn Lập thấy hết chỗ nói.

"Không chỉ là nữ đệ tử mười hai tầng công pháp, thảo nào nữ đồng môn này lại bại một cách chật vật như vậy. Thì ra đối phương là người có nhiều bảo vật! Sớm biết như vậy, thì cũng không đi làm cái trò anh hùng!" Hàn Lập cảm thấy hối hận, thấy tám chín phần mười là phải liều mạng rồi!

------oOo------

Chương 187: Hoàng tước “Phong Nhạc”

Nguồn: EbookTruyen.Net

Người nữ áo trắng thấy pháp khí của mình có hiệu quả, ngăn trở được kim nhận của Hàn Lập, trên mặt lộ ra vẻ tự đắc.

"Ta đã nói không biết tự lượng sức mình mà ra đây rồi! Đây là kiện pháp khí cao cấp nhất rồi sao?" Nàng ta cười nói, nhưng trên tay lại không chần chờ chút nào, lật tay lấy ra một thủy tinh cầu màu hồng, bắt nó tung nó lên, dừng ở trên đầu của bản thân.

"Không hay, thủy tinh cầu này có thể ăn mòn pháp khí của người khác, sư đệ mau ngăn cản nàng ta lại, pháp khí của ta cũng bị hủy như vậy đó" Nữ tử áo vàng sắc mặt đại biến, cuống quít nhắc nhở.

Hàn Lập trong lòng trầm xuống, không do dự vung tay, đem một thanh ngân câu từ trong tay tung ra, biến thành một đạo ngân quang, hướng thủy tinh cầu của nữ tử mà bay đi.

nữ tử áo trắng khóe miệng khẽ nhếch lên, mười ngón chắp lại thành một thủ ấn kỳ quái, thủy tinh cầu trên đỉnh đầu lập tức xuất ra một đạo hồng quang.

Thủy tinh cầu vừa thu vào pháp quyết lập tức hồng quang đại thịnh, tự động xoay chuyển, phun ra những dòng chất lỏng màu hồng phấn, hình thành một khối dịch thể lấy quả cầu làm trung tâm, tuy chỉ lớn cỡ một trượng, nhưng cũng che bầu trời trên đầu của nữ tử nọ thành một mảng màu hồng.

Hàn Lập do dự, không dám để ngân câu trực tiếp bắn vào dịch thể đó, mà là hao túng nó cắm xuống, trực tiếp nhắm thẳng vào nữ tử áo trắng.

Đồng thời hắn lại lấy ra một thượng phẩm pháp khí khác - Thanh Tác (sợi roi màu xanh), cũng lặng lẽ tung ra ngoài, quỷ dị như là linh xà, vô thanh vô tức lén di chuyển qua đó.

"Nhanh!"

Nữ tử áo trắng đột nhiên chỉ tay vào thủy tinh cầu, dung dịch nọ bỗng tách ra một khối nhỏ, bay xuống phía dưới, đem luồng bạch quang nọ bao lại bên trong, làm cho lập tức giảm tốc lại mà hiện nguyên hình ngân câu!

Thấy một màn này, Hàn Lập trong lòng khẩn trương, mặc kệ ngân câu mà đem Thanh Tác đã đuổi tới sau đó, đem nữ tử áo trắng nọ trói chặt lại, tạm thời bao cả cái vòng bảo hộ nọ lại thành một cái kén. Nữ tử áo trắng tuy pháp bảo nhiều, nhưng nhất thời cũng luống cuống tay chân, không thể lập tức tránh thoát.

Mà lúc này Hàn Lập, cũng không chần chờ đem phù bảo *"Kim quang chuyên"* ra!

Tuy đối với việc Thanh Tác có thể vây khốn được đối phương bao lâu, trong lòng cũng không biết, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể mạo hiểm thử một lần, hy vọng có thể trước khi đối phương phá ra được, thì có thể dùng phù bảo đánh chết đối phương.

Vị nữ tử áo vàng kia, cũng có vài phần thông minh! Cho dù không có pháp khí cùng phù lục có uy lực lớn, nhưng cũng không ngừng dùng một ít các loại tiểu pháp thuật như hỏa cầu hoặc băng trùy, không ngừng đánh vào dung dịch đang vây khốn ngân câu, cùng tấm gương nhỏ kia, hy vọng Hàn Lập có thể lo giải cứu mấy món pháp khi kia, gia tăng cơ hội thủ thắng.

Nhưng đáng tiếc chính là, mấy loại công kích này căn bản giống như là gãi gnứa vậy, không có hiệu quả gì.

"Hừ, chỉ là thượng phẩm pháp khí, có thể vây khốn ta sao chứ? Ta lập tức sẽ khiến cho ngươi có biết sự ngu xuẩn của bản thân!" Tuy bị nhốt trong vòng vây của Thanh Tác, nữ tử áo trắng vẫn vô cùng kiêu căng nói.

Hàn Lập mặc kệ lời nói của đối phương, hắn nâng phù bảo *"Kim quang chuyên"* lên, chuẩn bị cho việc bị điên cuồng hấp thu pháp lực.

Nhưng ngay lúc này, tại từng rậm phía sau nữ tử áo trắng, một đạo linh khí khổng lồ làm cho người ta sợ hãi đột nhiên bạo phát bắn ra.

Hàn Lập rùng mình, còn chưa kịp phản ứng, thì một luồng hoàng quang (tia sáng màu vàng) chói mắt như tia chớp từ trong rừng bắn đến, đem Thanh Tác của Hàn Lập, vòng bảo hộ của nữ tử, ngay cả bản thân nữ tử áo trắng nữ cũng đều bị bắn xuyên qua, làm cho nữ tử áo trắng kêu thảm thiết ngã vật ra tại chỗ.

Hàn Lập gặp cảnh tượng này cả kinh, nhưng lập tức nghĩ tới cái gì, thân hình lập tức muốn rút lui, nhưng đã muộn.

Một thân ảnh màu lam như lưu tinh cản nguyệt|tháng, chỉ xẹt qua vài cái, đã đến bên cạnh thi thể nữ tử áo trắng nọ, chụp lấy túi trữ vật bên hông nàng ta, sau đó ha hả cười, lộ ra thần tình vui mừng.

Thấy bản thân đã chậm một bước, Hàn Lập ảo não hít một hơi, nhưng nghĩ đến cái mạng nhỏ của mình, cũng cố gắng đề tỉnh lại tinh thần, mắt lạnh nhìn chăm chú nhất cử nhất động của người này.

Người vừa đến là một trung niên trên mặt có vết sẹo, hai mắt hẹp dài, mũi ưng, toàn thân đầy sát khí, làm cho người ta vừa thấy đã không khỏi rùng mình, đã muốn kính nhi viễn chi, xem ra công pháp đã tới đỉnh điểm của tầng mười ba, làm cho Hàn Lập càng cảm thấy trầm trọng!

"Phong Nhạc, Ngươi là cuồng nhân Phong Nhạc của Thiên Khuyết Bảo!"

Không nghĩ tới, người áo lam còn chưa mở miệng, nữ tử áo vàng đã hoảng sợ kêu lên, vẻ mặt tựa như gặp yêu ma gì cực kỳ đáng sợ! Nỗi sợ hãi vượt xa khi bị nữ tử áo trắng đuổi giết.

"Hắc hắc! Không nghĩ tới, tiểu nha đầu lại nhận ra bổn đại gia, thành thành thật thật đứng ở nơi đây, sau khi đợi đại gia ta xem thu hoạch như thế nào, rồi mới xử trí các ngươi!" Người áo lam tà dị liếc nhìn nữ tử áo vàng, xem gương mặt của hai người này, rồi lại cúi đầu xem xét túi trữ vật ở trên tay.

Hàn Lập sờ sờ mũi, thản nhiên nhìn người này, ánh mắt lóe lên bất định. Tuy không biết người đến là có nguồn gốc thế nào? Nhưng đối với sự kinh hãi của vị sư tỷ này, hắn rất là bất mãn!

Đối với Hàn Lập mà nói, mặc kệ người đến là ai, bước chân của mình cũng không thể loạn, địch nhân càng mạnh, thì càng phải bảo trì sự bình tĩnh!

Hắn nhìn thấy pháp khí đã thoát khốn, liền vung tay, đem kim nhận cùng ngân câu trở về.

Kim nhận thì hoàn hảo, còn nguyên như mới, nhưng bộ dáng của ngân câu lại làm cho Hàn Lập hoảng sợ! Vốn pháp khí ngân quang lập lòe, đã trở nên đổi màu thủng lỗ chỗ, giống như đã bị hỏng, linh khí không còn, không thể sử dụng được nữa!

Lúc này Hàn Lập mới biết được, câu hủy diệt pháp khí của nữ tử áo vàng là có ý tứ gì, thủy tinh cầu kia phun ra chất lỏng màu hồng thật là độc địa! Pháp khí mà gặp phải, chỉ sợ đều phải tránh xa ba thước!

Hắn sau khi cảm khái, lại bị luồng hoàng quang chói mắt phía trước của người áo lam hấp dẫn.

Đây là một thanh tiểu đao hình dạng cổ quái, chuôi đao dài cỡ một thước, lưỡi đao dài cỡ ba bốn tấc, thân thể trong suốt, tỏa ra hoàng quang chói mắt.

Một món đồ kỳ lạ như vậy, vừa mới đánh chết nữ tử áo trắng.

Hàn Lập giương mắt nhin chằm chằm vào vật ấy, thần sắc dần dần trở nên âm trầm, thần tình như mây đen áp đỉnh, miệng mím chặt lại. Nhưng hai chữ *"phù bảo"* vẫn không ngừng hiện lên trong lòng.

Từ uy lực của thanh tiểu đao, đến hào quang bên ngoài, linh khí bạo phát kinh người kia, không thể không chứng thực vật này cùng với *"Kim quang chuyên"* của hắn là giống nhau, là một phù bảo có đầy đủ uy năng của một pháp bảo.

Phát hiện này, làm cho miệng của Hàn Lập trở nên chua lét!

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời vàng vọt, tuy nhìn không ra hiện tại là canh giờ gì, nhưng khẳng định đã là buổi sáng của ngày thứ hai. Hắn hoài nghi, vận khí của bản thân có phải là hôm qua đã quá tốt, cho nên mới sớm ngày thứ hai đã bị đổi vận như vậy!

Trước tiên là gặp phải sư tỷ bổn môn, mà phải đối đầu với một nữ nhân nhiều bảo vật của Yểm nguyệt tông, kết quả là pháp khí của người ta lợi hại vô cùng, thiếu chút nữa làm cho hắn ứng phó không nổi!

Hiện tại lại gặp cuồng nhân Phong Nhạc gì đó, chẳng những pháp lực vượt xa mình, lại cũng có phù bảo bên thân, do đó so với nữ tử kia còn lợi hại hơn ba phần! Thế này thì làm sao hắn có khả năng thoát thân?

Hắn cũng không nghĩ vị cuồng nhân này bởi vì tâm tình vui vẻ, mà buông tha cho hai người mình một lần, xem ra chỉ có thể liều mạng một trận!

Hàn Lập còn đang nghĩ ngợi, Phong Nhạc ở phía đối diện rốt cục đã kiểm tra xong rồi túi trữ vật, sắc mặt có chút vui mừng ngẩng lên, xem ra thu hoạch cũng không ít!

Hắn nhe răng cười một chút, đang muống hướng về phía hai người Hàn Lập nói cái gì đó, lại liếc mắt trông thấy cái gương nhỏ cùng thủy tinh cầu đang nằm ở trên mặt đất, trong mắt vẻ tham lam chợt lóe, lấy tay chuyển tới, muốn đem hai kiện pháp khí nọ hút vào trên tay.

Nhưng đáng tiếc chính là, khi hai kiện pháp khí nọ vừa bay lên, một quả hỏa cầu nho nhỏ từ xa xa bay tới, phá vỡ hành động thu lấy pháp khí, bức hắn không thể không lui về phía sau mấy bước, vung tay lên, thả ra mấy quả hỏa cầu tương tự đánh hủy đi. Điều này làm cho Phong Nhạc trong lòng giận dữ, trên mặt vẻ hung hãn lộ ra!

Hỏa cầu này đúng là do Hàn Lập phóng ra, sau khi thấy được uy lực của cái gương nhỏ cùng thủy tinh cầu, hắn làm sao để chúng nó rơi vào tay của kẻ đối đầu. Mà nữ tử áo vàng bị hành động của Hàn Lập làm cho hoảng sợ, cơ hồ muốn kêu lên thất thanh!

Phong Nhạc chậm rãi nhìn về phía Hàn Lập, vết sẹo trên mặt bắt đầu nhăn nhúm, giống như là một con giun đang hoạt động, làm cho người ta không rét mà run. Hắn sau một hồi dữ tợn đánh giá Hàn Lập, đột nhiên mở miệng nói:

"Các ngươi muốn chết như thế nào! Muốn ta một đao chém chết, hay là trở thành một cây đuốc thịt từ từ bị nướng chín?"

Nữ tử áo vàng nghe xong, thân mình rung lên, sắc mặt tái nhợt vô cùng, rốt cuộc không thể ức chế nỗi sợ hãi trong lòng, không khỏi lén nhìn sang hai bên, chuẩn bị cho chủ ý khác.

"Ta muốn ngươi chết!" Hàn Lập mỉm cười trả lời, vẻ cười phi thường tự nhiên, sáng sủa!

------oOo------

Chương 188: Ác danh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Gương mặt xấu xí của Phong Nhạc cực kỳ khó coi, hắn vạn vạn lần không nghĩ tới đối phương dám chọc ghẹo hắn, trong lòng lửa giận đùng đùng, lên đến cực điểm.

Hắn năm đó tuy Trúc Cơ không thành, nhưng dựa vào vài món pháp khí không tệ cùng thủ đoạn hung độc, trong hàng đệ tử cấp thấp tại các phái hung danh lan xa!

Phải biết rằng, hắn bởi vì kết thù, từng đem người tu tiên khác nhốt trong phòng tối, liên tiếp tra tấn ba ngày ba đêm, tiếng kêu la không ngừng, được xem là kẻ giết người hung tàn.

Trong hàng đệ tử bình thường, không cần nói đến việc nhìn thấy hắn, mà chỉ nghe được danh hiệu của hắn, thì sắc mặt đa trắng bệch, lập tức chuồn ra xa rồi.

Ác danh như thế, các tu sĩ Trúc Cơ kỳ vốn sớm xem hắn không vừa mắt, tìm cách xử lý. Nhưng hắn cũng rất giảo hoạt, tuy đối với người tu tiên cấp thấp hung ác vô cùng, nhưng vừa thấy người có thực lực vượt trên hắn, lập tức bỏ chạy, trốn trở lại Thiên khuyết bảo để tị nạn, mà Thiên khuyết bảo bởi vì uy danh của mình, tự nhiên sẽ không đem hắn giao ra.

Vì thế những người đuổi giết hắn cũng chỉ có thể trợn mắt, mà để hắn tiêu diêu tự tại.

Mà sau khi đã qua cơn đuổi giết, Phong Nhạc lại nghênh ngang xuất bảo, tiếp tục tàn độc với người tu tiên khác, cứ như thế liên tiếp vài lần, các cao nhân này cũng đành phải nhắm mắt mà cho qua việc này! Dù sao Phong Nhạc cũng biết nặng nhẹ, không ra tay với người có bối cảnh chống lưng, không có khả năng thương tổn người thân cận của bọn họ.

Kể từ đó, Phong Nhạc trong thất đại phái, càng thêm hung hãn điên cuồng, ác danh lan xa! Cũng khiến cho hắn càng ngày càng không kiêng kị, dần dần tạo thành duy ngã độc tôn, tâm tính điên cuồng có một không hai! Trừ các đệ tử trong phái thanh danh không dưới hắn, căn bản là không xem các tu sĩ cấp thấp khác ra gì!

Mà hiện tại, Hàn Lập chỉ là một tay lính mới mười một tầng, lại dám nói ra lời muốn giết hắn, một kẻ tự đại như Phong Nhạc làm sao mà không giận dữ cho được!

"Muốn chết!"

Phong Nhạc hít nhanh một hơi, rốt cuộc không thể để Hàn Lập sống lâu thêm một giây nào nữa, thanh tiểu đao trước người lại tỏa hoàng mang nhắm thẳng vào đầu của Hàn Lập mà bắn tới, định một đao chém bay đầu đối phương. Hắn [tự tin, cái vòng bảo hộ màu lam thuộc tính thủy của đối phương, tuyệt đối là không chịu nổi một kích của phù bảo của mình.

Hàn Lập, cũng sẽ không để cho đối phương như ý. Hắn bình tĩnh khoát tay, một mặt đem tiểu thuẫn màu đen rời khỏi tay mà biến lớn lên, bay ra ngoài, trong khoảng cách hai trơnựg xung quanh, giữ cho hoàng mang ở bên ngoài.

Ngọn tiểu đao hoàng mang va chạm với hắc quang của cái thuẫn màu đen này, liền phát ra tiếng ma sát *"xẹt xẹt"*, tuy nói hoàng mang lập tức chiếm thế thượng phong, đem hắc quang áp ép lui về phía sau, nhưng tiểu thuẫn cũng không cam lòng yếu thế tỏa ra hắc quang, tiếp tục chống cự.

Kể từ đó, hoàng mang nhất thời bị chặn lại, không thể phá thuẫn mà vào.

Gặp tình cảnh này, Phong Nhạc vẻ mặt ngoài ý muốn, mà Hàn Lập cũng khẽ thở dài một hơi.

Phong Nhạc cũng không dự đoán được Hàn Lập lại có pháp khí phòng ngự cao như vậy, Hàn Lập cxung vì phỏng đoán của bản thân chính xác mà yên tâm.

Hắn dùng Phi thiên thuẫn đối kháng vói phù bảo của đối phương, thật ra cũng mạo hiểm không ít, nếu phù bảo của đối phương uy năng vượt xa với dự tính, thì đầu của hắn sớm đã rơi xuống đất rồi.

Ngày ấy khi cùng với *"Lục sư huynh"* đối kháng, chỉ với một kiện thượng phẩm pháp khí Thanh giao kỳ có có thể cùng với phù bảo phi kiếm của hắn giằng co cả nửa ngày, tiểu đao của Phong Nhạc uy lực cho dù lớn hơn một ít, thì Phi thiên thuẫn của mình cũng có thể ngăn cản được một lúc.

Sau khi đã cân nhắc, Hàn Lập mới dám mạo hiểm thử một lần.

Thấy bản thân tạm thời đã không sao, Hàn Lập lập tức đem phù bảo *"Kim quang chuyên"* nắm trong tay, chuẩn bị xuất ra, để đánh đối phương!

Nhưng hắn còn chưa kịp điều động linh lực trên người, bắt đầu thi pháp khu sử, Phong Nhạc ở đối diện đột nhiên hét lớn một tiếng:

"Tiện nhân! Ngươi muốn chạy sao?"

Tiếp theo, thân hình chợt lóe, người đã xuất hiện tại bìa rừng, ngăn giữ một người lại.

Người đang lén tìm cách chạy vào rừng kia, chính là nữ tử áo vàng.

Thì ra, nữ tử này thấy bên mình không có phần thắng, hơn nữa Phong Nhạc hung danh vang xa, trong lòng cực kỳ sợ hãi, liền thừa dịp Hàn Lập cùng Phong Nhạc tranh đấu, đanh tính chạy trốn.

Hàn Lập đối với hành vi của người này sớm đã thấy, trong lòng có chút tức giận, nhưng cũng mặc kệ.

Một khi đối phương đã không có khả năng trợ giúp, thì đi hay ở cũng không có liên quan!

Chẳng qua, đối phương là người đầu tiên liên thủ cũng là người đã phản bội hắn, cho nên hắn sẽ không ngăn trở việc chạy trốn của nàng ta, nhưng cũng sẽ không trợ giúp cho việc này, để cho tự sinh tự diệt!

Hàn Lập lạnh lùng không để ý đến việc này, nhưng Phong Nhạc lửa giận đang thiêu đốt thì làm sao mà chịu.

Hắn sớm vì những lời vừa rồi của Hàn Lập mà đã gộp chung cả nữ tử áo vàng này vào, nên khi thấy người này trốn chạy, tự nhiên không thể để như ý! Cho nên mới phi thân chặn đường của nữ tử áo vàng này.

Vị sư tỷ này của Hàn Lập vừa thấy như vậy, bị dọa giống như người thường quay đầu bỏ chạy, mọi pháp thuật đều quên sạch.

Phong Nhạc thấy như vậy, săc mặt sau khi chuyển vài cái, thân hình vừa chuyển, người đã quỷ dị xuất hiện trước mặt nữ tử này, hơn nữa không chút do dự vung tay ta, thu hoàng mang về tay, sau đó chọc thẳng vào ngực của nàng ta xuyên thủng ra tận sau lưng, lộ ra một bàn tay đầy máu chảy ròng ròng.

Nữ tử áo vàng thân thể đổ gục xuống đất, mắt vẫn mở to, nhưng đã không còn thần thái. Nàng ta trước khi chết, có lẽ hối hận với hành động chạy trốn mặc kệ Hàn Lập, nhưng trên đời này quả thật không thể đem sự hối hận ra ăn được!

Sớm biết đối phương không có pháp khí cùng phù lục có uy lực lớn, mà Phong Nhạc sau khi đánh chết nữ tử áo vàng, sau khi rút tay ra, cố ý liếm liếm máu còn đọng trên ngón tay, sau đó mới nhe răng cười nhìn về phía Hàn Lập.

Chỉ thấy Hàn Lập ở trong vòng bảo hộ, sắc mặt chuyển xanh, môi mím chặt, tuy nhiên cũng không có lớn tiếng kêu lên, nhưng khẳng đinh là đã bị dọa đến mức hồn phách bay mất rồi. Phong Nhạc đắc ý thầm nghĩ.

Hắn trước kia đối địch có thể dễ dàng thủ thắng, thật ra hơn phân nửa là do ác danh của hắn ban tặng. Những người cùng hắn tranh đấu chỉ cần ghĩ đến hậu quả sống không bằng chết khi rơi vào tay hắn, thì chưa chiến đã có ba phần sợ hãi, tự nhiên chưa đánh đã thấy bại rồi.

Hôm nay Phong Nhạc gặp Hàn Lập công pháp tuy không cao, nhưng pháp khí trên người không tệ, liền tính dùng đến bộ dáng dọa nạt đối phương, để cho không thể toàn lực đối địch, làm cho hắn chiếm lấy phần thắng.

Hiện tại xem vẻ mặt của Hàn Lập, thủ đoạn vừa rồi tựa hồ có hiệu quả. Phong Nhạc trong lòng mừng thầm, bước chân giậm mạnh đi tới trước mặt Hàn Lập.

Hàn Lập sắc mặt đích xác khó coi, trong lòng cũng là tư vị nói không được. Chẳng qua, hắn cũng không phải bởi vì thủ đoạn đẫm máu của đối phương mà như thế, mà là vì thân pháp như tia chớp kia cảm thấy đau đầu.

Hàn Lập lần trước sử dụng phù bảo *"Kim quang chuyên"* liền phát hiện, phù bảo này uy lực nhìn có vẻ vượt xa phi kiếm, nhưng khi chân chính đối địch thì lại xuất hiện một khuyết điểm rất lớn.

Lực phá hoại của nó đích xác là kinh người, trên cơ bản chỉ cần bị nó đánh trúng, người tu tiên cấp thấp tuyệt không có đường sống, cho dù trên người có nhiều pháp khí cùng vòng bảo hộ, cũng không thể thay đổi. Nhưng nhược điểm của phù bảo này cũng rất rõ ràng, nó chẳng những phải hấp thủ một lượng lớn pháp thuật của người sử dụng mới có thể thao túng khu sử được, hơn nữa tốc độ cùng sự linh hoạt thật sự làm cho người ta không biết nói gì.

Nếu trước tiên có thể đem đối thủ trói lấy hoặc là vây khốn, phù bảo này tự nhiên sẽ thể hiện được toàn bộ công hiệu, đem giết người tuyệt đối là lợi khí tốt nhất. Nhưng nếu chỉ dựa vào tự bản thân của Kim quang chuyên này mà giết địch, đó là chuyện nghĩ cũng không cần nghĩ tới. Trừ phi đối thủ pháp lực bị hao hết, nếu không tùy tiện lúc nào cũng có thể né tránh đươck sự công kích của phù lục này.

Cho nên phù bảo *"Kim quang chuyên"* này, căn bản không phải là pháp bảo để chiến đấu như phù bảo phi kiếm trước đây, hay là như phù bảo tiểu đao của Phong Nhạc, mà thuần túy túy là bảo vật theo đuổi uy lực lớn, cũng là một loại giống như là Đại ấn của cao thủ Kết đan kỳ Thiên khuyết bảo.

Hàn Lập bởi vì không có pháp khí cùng phù lục có khả năng vây khốn, cho nên trước tiên định định dùng số kim nhận bao vây lấy địch nhân, thu hút sự chú ý sau đó lại dùng Kim chuyên xuất kỳ bất ý đánh lén. Ý tưởng này tuy không thể khẳng định là thành công, nhưng dù sao cũng là có cơ hội!

Nhưng hiện tại sau khi thấy thân pháp của Phong Nhạc, Hàn Lập biết việc này căn bản là vọng tưởng, bằng tốc độ đối phương thể hiện không dưới La yên bộ, việc đối phương né tránh được phù bảo Kim chuyên khi giao đấu là chuyện hết sức dễ dàng.

Hàn Lập trong lòng hết sức tức giận, nhưng cũng có chút buồn bực. Chẳng lẻ Phong Nhạc này cũng giống như mình, cũng là người mang võ công của giang hồ.

------oOo------

Chương 189: Lôi diệt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tuy Hàn Lập đối với thân pháp thần tốc của Phong Nhạc rất lấy làm khó hiểu, trong lòng đầy nghi vấn.

Nhưng bây giờ cũng phải là lúc tìm hiểu nguyên nhân, đành bất đắc dĩ xuất ra phù bảo *"Kim Quang Chuyên "* trước,sau đó mới tung *"Kim phù tử mẫu nhận"* lên. Một luồng gió bắn ra ngoài, biến thành tám đạo kinh quang, khí thế hung hãn bắn về phía Phong Nhạc, tận dụng số lượng mà thủ thắng.

Nếu đối phương hoang mang thu hồi tự bảo thì càng tốt, còn không ít ra cũng có thể duy trì được cục diện bất bại. Chẳng qua Hàn Lập cũng chẳng tin tưởng khả năng đối phương thu hồi pháp bảo, một kẻ có thanh danh như vậy, hẳn thực lực không chỉ có thế, cho nên đợt tấn công này cũng chỉ để thử nghiệm xem sao.

Quả nhiên Phong Nhạc thấy Hàn Lập phóng kim nhận tới, cũng không chút bối rối.

Hắn hắc hắc cười lạnh mấy tiếng, sau đó rút một kiện pháp khí màu vàng ra.

Phong Nhạc chưa lập tức động thủ, cũng không vội vàng chống đỡ tám đạo kim quang ở trước mặt, xuất ra một vòng hào quang màu xanh bao vây xung quanh người. Kim nhận lao tới quang cầu thì nổ liên tiếp phát ra những thanh âm lập bộp, sau đó bắn ngược trở lại.

Cái này chính là kiện pháp khí có khả năng phòng ngự cao nhất, hơn nữa uy lực tuyệt đối vượt qua Phi thiên thuẫn của Hàn Lập.

Hàn Lập sắc mặt đại biến, khuôn mặt phút chốc biến thành tái nhợt, bên kia Phong Nhạc cười rộ lên ra vẻ đắc ý.

Cũng khó trách hắn từ lúc tìm được Hoàn La tán tới nay cũng chưa gặp được tu tiên giả cấp thấp làm bị thương, mà hiện tại thấy Hàn Lập ngạc nhiên như vậy, trong lòng cũng hết sức thoải mái.

Với Hoàng La Tán này, Phong Nhạc còn coi trọng hơn phù bảo tiểu đao kia nhiều. Dù sao phù bảo cũng chỉ có thể sử dụng được vài lần rồi biến thành hàng phế thải, còn Hoàng La tán này còn trợ giúp được hắn vô số lần nữa.

Hàn Lập thở dài, tay bắt quyết ngón tay đưa lên chỉ về phía kim nhận, tất cả kim nhận đều quay trở lại nguyên hình.

Phong Nhạc chẳng hiểu Hàn Lập có ý định gì, nhưng tự tin hoàn toàn vào phòng ngự của mình, bắt đầu toàn lực chỉ huy hoàng mang, phát khởi thế công vô cùng sắc bén, sử dụng tiểu đao nhanh như thiểm điện, liên tục vây quanh bốn phía Hàn Lập không ngừng tìm chỗ sơ hở mà công kích.

Có điều Phong Nhạc không biết chính là, nếu nói về lực phòng ngự thì Phi thiên thuật tuyệt đối còn xa mới bằng Hoàng La tán, nhưng mà về mặt linh hoạt thì Phi Thiên Thuẫn lại hơn xa các loại pháp khí phòng ngự khác.

Kết quả là bất luận Phong Nhạc sử dụng đao phong thần diệu đến đâu cũng bị thuẫn của Hàn Lập chống đỡ hết. Lúc này hắn mới hiểu nếu không hủy đi Phi Thiên thuật thì cơ bản chẳng thể chạm vào người Hàn Lập.

Trên mặt Phong Nhạc như bị phủ một lớp sương mỏng, đành phải dùng tiểu đao công phá phòng ngự của Phi Thiên Thuẫn. Có điều hắc quang trên bề mặt thuẫn bị công phá nhưng vẫn ngăn cản công kích của hắn một đoạn thời gian.

Lúc này Hàn Lập thật sự không thể thủ thắng, đành cắn răng ra một quyết định rất đau lòng.

Hắn đem kim nhận thu vào trữ vật đại, sau đó xuất ra một tiểu hồ lô màu đen dơ lên cao. Từ trong hồ lô phun ra bảy tám khỏa viên cầu màu đen phiêu hốt bay về phía Phong Nhạc.

Phong Nhạc tự nhiên nhìn thấy hành động của Hàn Lập, lập tức cảm thấy ngạc nhiên. Là vì cái hồ lô này trông rất tầm thường, phàm là người tu tiên kể cả bậc thấp ai cũng biết đến vật đấy, hầu như đều dùng qua pháp khí này.

Mặc kệ là viên cầu bên trong hồ lô phóng ra là gì, thì pháp khí này đều có tên *" Hỗn Nguyên Châu"* uy lực so với các loại pháp khí cao nhất mà nói thì thật sự quá nhỏ, miễn cưỡng được bài danh là trung phẩm pháp khí.

Cũng bởi vậy mà Phong Nhạc cảm thấy có chút nghi hoặc.

Hắn không đợi viên cầu kia bắn vào người, lập tức lấy phù lục Băng Mâu Thuật cầm trong tay, sao đó dơ lên hóa thành một cái mâu bằng băng trong suốt nghênh đón khỏa cầu kia.

"Phành" một tiếng nổ rền rĩ vang lên, băng mâu liên tiếp chấn bay ba bốn khỏa viên cầu. Mấy quả cầu vỡ nát văng ra tứ phía lập tức bị đóng băng lại ở không trung, cảnh tượng như tiên nữ tán hóa, hình thành một cơn mưa băng nho nhỏ.

Nhìn thấy cảnh này Phong Nhạc mới cảm thấy yên lòng, chú ý đến người Hàn Lập. Bởi vì lúc này trong tay Hàn Lập đã xuất hiện một lá cờ màu xanh, trên lá cờ có hình một Thanh giao dơ nanh múa vuốt chực bay ra.

Kinh nghiệm của Phong Nhạc cực kì phong phú, vừa thấy đã biết ngay là loại pháp khí tinh phẩm bậc trung, uy lực tuyệt đối không nhỏ.

Hai tay Hàn Lập huy động lá cờ này, xung quanh lá cờ từ từ tụ tập các linh quang màu xanh lại, thanh thế không nhỏ.

Phong Nhạc tuy đối với Hoàng La Tán tin tưởng mười phần, nhưng trời sinh tính giảo hoạn cẩn thận, cho nên khẩn trương nhìn không chớp mắt, sợ pháp khí này vượt qua dự liệu phá được phòng ngự của hắn.

Còn về mấy khỏa Hỗn nguyên châu kia sớm bị hắn chấn bay đi cho nên trong lòng Phong Nhạc nhận định đối phương chỉ dùng mấy khỏa viên cầu làm mình rối mắt mà thôi, không cần quan tâm đến nữa. Còn nói về uy lực thì Hỗn nguyên châu nếu có oanh tạc liên tục thì cxung sẽ không ảnh hưởng mảy may đến phòng ngự của hắn.

Chẳng qua Phong Nhạc thấy Hàn lập xuất ra một món pháp khí cao cấp cho nên mới lấy làm kiêng kị và buồn bực.

Hắn đoán Hàn Lập cũng giống như nữ tử nhiều pháp khí kia đều là hậu bối của cao thủ nào đó, cho nên càng hạ quyết tâm hạ sát Hàn Lập.

Hắn sợ rằng đối phương còn sống rời khỏi đây thì hậu quả vô cùng, huống chi đối phương còn chính mắt thấy mình giết người đoạt bảo, đến lúc đó sẽ khiến trưởng bối của nữ tử kia đến tìm hắn, đến lúc đó hắn sẽ gặp phiền toái lớn.

Ánh mắt Phong Nhạc bây giờ đang bị Thanh giao kì hấp dẫn, sát tâm càng tăng lên, mấy khỏa Hỗn Nguyên Châu rốt cuộc bay đến người hắn chạm vào Hoàng La Tán phát ra mấy tiếng nổ rền rĩ, cuối cùng là bay ngược ra ngoài.

Phong Nhạc sau khi nghe thấy thanh âm, theo bản năng cúi đầu nhìn thoáng qua.

"Dựa vào mấy cái Hỗn Nguyên Châu này cũng mơ tưởng đến việc công kích ta, đúng là không tự lượng sức mình, đừng nói là…"

"Ồ? Khỏa này sao lại có màu lam…"

Phong Nhạc trên môi nụ cười chưa dứt, liền phát hiện ra một viên Hỗn Nguyên Châu lúc bị văng ra bỗng nhiên lộ ra một vật giấu trong đó. Viên cầu này thể tích nhỏ bé còn xa mới bằng Hỗn nguyên châu bình thường.

Phong Nhạc trong lòng nao nao, không kịp nghĩ gì thì viên châu màu lam đó đã đụng vào vòng bảo hộ rồi.

"Một luồng sáng trắng, một mảng huyễn lệ, ánh sáng chói lòa

mắt!"

Đây chính là hình ảnh cuối cùng của Phong Nhạc đối với thế gian này, sau đó tất cả đều biến mất.

Về phía Hàn Lập đang đứng đối diện, trong mắt cũng chỉ nhìn thấy viên châu tử màu xanh chạm vào vòng bảo hộ của Phong Nhạc rồi lập tức bạo phát ra một luồng ánh sáng trắng vô thanh vô tức bao phủ cả người Phong Nhạc, cuối cùng lặng lẽ biến mất để lại một Phong Nhạc trên mặt vẫn còn y nguyên vẻ kinh ngạc, tựa hồ chưa xảy ra chuyện gì.

Hàn Lập trong lòng trầm xuống, đứng một lúc vẫn chưa có hành động gì. Một làn gió nhẹ thổi quả, thân hình Phong Nhạc theo gió cũng từ từ biến thành cát bụi.

Mà tại chỗ cũng chỉ còn hai nửa chân đi giày, trành cảnh này quả thật quỷ dị nói không lên lời.

Hàn Lập chứng kiến cảnh này chẳng những không sợ hãi mà ngược lại bình tĩnh ngồi xuống, thở ra một hơi dài, cuối cùng thì cũng yên tâm.

Trong khi vận dụng đòn sát thủ tối cường Thiên Lôi Tử, đồng thời tiến hành làm nhiễu loạn tư tưởng đối phương, rốt cuộc cũng làm cho Phong Nhạc biến mất khỏi thế gian.

Trên mặt Hàn Lập chẳng hiện ra tia vui mừng nào, thậm chí còn tự cười khổ diễu mình.

Cái này cũng khó trách, lần này đến cấm địa mới có hai ngày, toàn bộ pháp bảo của hắn đã phải xuất ra hết, ngay cả đòn sát thủ cuối cùng cũng phải dùng đến, thử hỏi làm sao hắn cao hứng đây.

Tưởng tượng nếu ba ngày nữa còn gặp vài cường giả cỡ Phong Nhạc này, tâm trạng Hàn Lập đang thoải mái lại cảm thấy trầm trọng vô cùng.

Tuy nhiên lần này không dùng đến Thiên Lôi Tử, hắn khẳng định không tránh khỏi kiếp nạn, Phi thiên thuẫn cũng hết khả năng chống đỡ. Hơn nữa giết chết thằng nhãi kia rồi còn thu được pháp bảo của nữ tử kia, hắn tuyệt đối không có hại ngược lại còn chiếm được không ít tiện nghi.

Hàn Lập trong lòng xoay chuyển, tinh thần rung lên, liền quay về phía đối diện nhìn lại. Nhưng theo ánh mắt của mình miệng Hàn Lập mở to hồi lâu không nói nên lời.

------oOo------

Chương 190: Ô ngoa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bởi vì tại chỗ đứng lúc đầu của Phong Nhạc, ngoại trừ cặp chân mang giày ra, trên đất cũng không có cái gì, chiến lợi phẩm túi trữ vật trong trí nhớ của Hàn Lập lại vô ảnh vô tung.

Hàn Lập dùng thế *"Lý ngư đả đỉnh"* nhảy lên, tiếp theo giống như là lửa cháy đến mông, vội vàng vọt qua, kết quả tại địa phương mà Phong Nhạc biến mất, cúi đầu tìm hơn nửa ngày, vẫn không thấy bóng dáng túi trữ vật.

Chẳng lẽ uy lực của Thiên lôi tử lớn như vậy? Cả người lẫn túi trữ vật đều hóa thành tro bụi? Hàn Lập sau khi liên tiếp đi vòng quanh mấy lần ở địa phương đến mức thuộc như trong lòng bàn tay này, rút cuộc nhận được một đáp án làm cho hắn buồn bực.

Hàn Lập không cam lòng đem phạm vi tìm tòi mở rộng thêm mấy lần, nhưng kết quả vẫn giống như vậy. Tuy nhiên, trên thực tế đem cái gương nhỏ nữ tử kia cùng với Thủy tinh cầu nhặt lên, hơn nữa bởi vì chủ nhân đã chết, phù lục khôi phục lại thành phù bảo hình tiểu đao.

Hàn Lập nhìn nhìn ba thứ này, lại nghĩ đến chính mình tổn thất Thiên lôi tử cùng hai kiện thượng phẩm pháp khí: Ngân câu và Thanh tác, còn túi trữ vật lại bị Thiên lôi tử phá hủy, hắn ngửa mặt lên trời không nói gì!

Tuy nhiên, nói thế nào thì nói, trường đại chiến này qua đi, hắn rút cuộc được tính là người thắng, so với tên Phong Nhạc kia hóa thành tro bụi thì tốt hơn nhiều.

Không biết chuyến buôn bán này chính mình xem như lời hay lỗ, Hàn Lập chỉ có thể tự giễu nghĩ như vậy.

Nghĩ đến Phong Nhạc, Hàn Lập theo bản năng liếc mắt mấy thứ của người này còn tồn tại ở thế gian, chỉ có nửa cặp chân còn đầy đủ, không khỏi lắc lắc đầu, sau đó khoát tay, thả ra hai hỏa cầu to bằng nắm tay, bay thẳng đến chúng. Một khi đã giết người thì tự nhiên cũng muốn hủy thi diệt tích hoàn toàn, để khỏi bị những người khác phát hiện, sẽ gặp phiền toái!

"Bùng" "bùng" hai tiếng vang lên, ngọn lửa lập tức bao phủ cặp chân, trong chớp mắt ngoại trừ đôi giày màu đen ra, mọi bộ phận đều hóa thành tro bụi!

Hàn Lập gật gật đầu vừa lòng, quay đầu tính rời khỏi nơi đây.

"Giày? Không đúng!"

"Giày bình thường như thế nào có thể còn tồn tại bình yên không việc gì dưới Hỏa đạn thuật?"

Hàn Lập vừa mới nhấc chân đi, lập tức phát hiện sai lầm của chính mình, vội vàng xoay người lại, mặt mang dáng vẻ cổ quái nhìn về phía đôi giày trông như tầm thường kia.

Nhìn kỹ như vậy, phát hiện ra một điểm khả nghỉ, đôi giày này chẳng những dưới sự công kích của Hỏa đạn thuật không có bị hủy hoại, ngay cả một chút dấu vết đã bị hỏa thiêu qua cũng đều không có lưu lại, hơn nửa còn ẩn ẩn phát ra linh động nhàn nhạt.

"Pháp khí?"

Hàn Lập có chút kinh nghi bất định.

Hắn chần chờ một chút, bước tới vài bước, cúi đầu nhặt lên đôi giày đen này.

"Nhẹ, mềm nhưng rất dẻo dai! Nên không phải là giày vải hay giày tơ tằm, dường như là loại giày da được làm từ da của một loài động vật nào đó!" Hàn Lập sờ mó hồi lâu, đưa ra kết luận.

Bởi vì ở trên đó Hàn Lập càng cảm ứng được rõ ràng linh khí nhàn nhạt trên đôi giày.

Đây đích thật là một kiện pháp khí! Ngoài ra phải hơn phân nửa là một loại pháp khí chế từ da yêu thú.

Khi nhìn thấy đôi giày da này, Hàn Lập lờ mờ nghĩ tới cái gì đó. Hắn có chút nôn nóng không kịp cởi giày chính mình ra, đã thay đôi giày pháp khí bằng da này vào.

Thực sự thoải mãi, thực sự mềm mại, giống như không có vật gì vậy! Đây là cảm giác đầu tiên khi Hàn Lập mang vào.

Hắn cẩn thận dò xét xuyên qua đôi giày trên chân trong chốc lát, đến lúc này vẫn không có việc kỳ dị nào phát sinh.

Nhăn mày một chút, Hàn Lập nhẹ nhàng bước một bước nhỏ.

"Xịch" một cái, thân hình Hàn Lập bỗng nhiên chợt lóe, cả người liền nhẹ nhàng phiêu phiêu ở ngoài một trượng.

"Ngự phong quyết! Không, so với Ngự phong quyết còn muốn mau hơn nhiều!" Hàn Lập thầm vừa mừng vừa sợ.

Lúc này bí mật thân pháp mau lẹ vô cùng của Phong Nhạc kia rút cuộc Hàn Lập đã biết. Có thể đoán được tên kia chính là nhờ vào đôi giày này mới có được động tác quỷ dị, nhanh như lôi điện vậy.

Mang đôi giày này, Hàn Lập bắt đầu tại trên một vùng đất trống không lớn, chậm rãi đi lại, bắt đầu làm quen tính năng của nó, dần dần càng đi càng nhanh, cuối cùng hắn thậm chí thi triển La Yên bộ để tiến hành gia tốc.

Nếu nói Hàn Lập trước kia thân pháp nhanh đến cực hạn thì thân hình có thể mơ hồ không rõ, thậm chí để lại tàn ảnh. Còn sau khi mặc vào đôi giày này, thân hình Hàn Lập nhanh đến mức có mấy ảo ảnh giống nhau như đúng ẩn ẩn, đồng loạt xuất hiện, động tác đồng dạng, vẻ mỉm cười cũng vậy, nhưng khi mọi ảo ảnh dần dần tụ lại thì hợp thành một Hàn Lập đứng tại trung tâm của vùng đất.

Hàn Lập ngơ ngác đứng không nhúc nhích tại chỗ, tựa hồ đang tự hỏi cái gì. Nhưng hắn bỗng nhiên ha hả cười điên cuồng, cười đến mức thân mình gập xuống, nước mắt cơ hồ cũng chảy ra.

Sau khi cười lớn trong chốc lát, đang lúc Hàn Lập đang gập lưng, trên người thanh quang chợt lóe, cả người bỗng nhiễn biến thành một trận gió, đột nhiên biến mất không tăm tích trong không khí.

Lúc này cả khu đất rất vắng lặng, trừ âm thanh xào xạc của gió thổi trên mặt đất truyền đến, thì không có âm thanh nào khác.

"Oành đùng đùng" liên tiếp tiếng nổ đột nhiên truyền đến, cây cối phụ cận từng cây từng cây bắt đầu từ giữa quỷ dị tách ra, chỗ đứt gãy trơn bóng như mặt gương, nhưng bốn phía rõ ràng không có một bóng người.

Tốc độ cây cối gãy đổ vô cớ càng lúc càng nhanh, sau một khoảng thời gian, cây cối trong hơn mười trượng cũng chỉ còn lại có gốc cây trơ trụi.

Hàn Lập trên người bao phủ nhàn nhạt thanh quang lúc này mới lộ xuất thân hình đầy đủ, nhưng khóe miệng có chút nhếch lên, cả khuôn mặt không giấu được vẻ vui sướng.

La Yên bộ, đôi giày pháp khí, thêm vào Ngự Phong quyết, làm cho Hàn Lập nhanh chóng tăng tốc, có khả năng tạm thời thoát khỏi sự truy tung của mắt thường, giống như là biến mất vô tăm vô tích.

Theo Hàn Lập phỏng chừng, cho dù là nhãn lực hơn người của người tu tiên cùng với dùng Thiên Nhãn thuật thêm vào, khi hắn toàn lực thi triển, trong mắt bọn họ cũng chỉ có thể là một cái bóng nhàn nhạt, có thể tại lúc mà bọn họ chưa thi triển pháp thuật phòng hộ, tao thành một uy hiếp thật lớn.

Hôm nay Hàn Lập chỉ cần tâm niệm vừa động, người liền lập tức bay ra ngoài một trượng, cho dù là khoảng cách vài chục trượng, Hàn Lập nhiều lắm cũng chỉ cần thời gian một hơi hô hấp liền có khả năng đạt được.

Đương nhiên loại tốc độ thân thể cực hạn siêu việt này, Hàn Lâp cũng chỉ có thể duy trì trong thời gian rất ngắn, thời gian quá dài thì cả người sẽ hoàn toàn ngã quỵ xuống, dù sao với thân thể

Hàn Lập hôm nay, loại vận động tốc độ cao này vẫn còn rất miễn cưỡng.

Chẳng qua đối với hắn mà nói, chừng ấy thời gian cũng đủ để hắn trong nháy mắt giết chết đối thủ mấy chục lần, đặc biệt là dưới tình hình sử dụng pháp khí ti tuyến, uy lực càng gấp bội.

Hàn Lập cúi đầu cảm khái, nhẹ vỗ về đôi giày da trên chân trong chốc lát, nhận ra rằng vật này đối với hắn mà nói thật sự là rất thích hợp, cho dù có người đem phù bảo đến đổi, hắn cũng tuyệt sẽ không quan tâm đến!

Sự tin tưởng của Hàn Lập tăng lên nhiều, hắn hưng phấn dò xét bốn phía một lần.

Khi gặp lại thi thể nữ tử mặc áo vàng kia, hắn khẽ thở dài một hơi, dùng tiểu hỏa cầu đánh ra một cái hố to, đem thi thể kia mai táng sơ qua, điều này cũng là điều lớn nhất mà Hàn Lập tự nhận có khả năng làm được.

Sau khi hoàn thành hết thảy, thân hình Hàn Lập chợt lóe, biến mất tại trong rừng rậm, hắn hiện phải tranh thủ thời gian chạy đến khu trung tâm.

Chẳng qua Hàn Lập không biết, trải qua một ngày giết chóc tại cấm địa, đệ tử các phái chỉ còn lại có hơn bảy mươi người, ước chừng so với nhân số vừa mới tiến nhập cấm địa ít hơn phân nửa. Mà đại bộ phận tinh anh đệ tử của các phái cũng không chậm trễ đến vùng phụ cận của khu trung tâm, chuẩn bị bắt đầu đợt đại thanh tẩy ngày thứ hai.

Tất cả bọn họ đều cho rằng kẻ yếu sẽ bị diệt trừ từng người không lưu tình.

Đương nhiên cái chết của nữ tử nhiều bảo vật cùng với tên Thiên Khuyết bảo – Phong Nhạc đã bị Hàn Lập xử lý kia, vốn cũng là một thành phần của tuộc tàn sát kia. Nay hiện tại người cũng đã trở thành mây khói.

------oOo------

Chương 191: Dị tâm dữ cô linh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phía tây khu trung tâm, trong một cái hố đất nào đó sản sanh ra kỳ trân dị thảo. Ba gã tu tiên giả đang ra sức đấu với một đầu hỏa lang ba mắt. Một gã trung niên Cự Kiếm môn dùng thanh cự kiếm màu xanh ngăn trở đại bộ phận thế công của hỏa lang, còn có một lão giả mặc áo vàng cùng một gã thanh niên đạo bào màu xám, một tả một hữu ở bên cạnh phụ trợ công kích.

Không bao lâu, sau khi gã đệ tử Cự Kiếm môn liều mạng tiếp một cái hỏa cầu lớn, một kiếm chém xuống đầu của yêu thú, sau đó thu hồi cự kiếm, ngửa mặt lên trời cười ha hả.

"Mông huynh pháp lực thật sự cao thâm, có thể một kiếm giết chết cả Hỏa lang ba mắt này! Không hổ là cao đồ của Cự Kiếm môn…" Lão giả mặc áo vàng gặp tình cảnh này, mừng rỡ lập tức chạy tới, lời a dua tâng bốc tuôn ra liên miên không ngừng, không có một chút đỏ mặt nào.

Nếu là Hàn Lập lúc này sẽ nhận ra, lão giả đúng là Hướng Chi Lễ, kẻ lúc trước muốn mời hắn tham gia tạo thành liên minh của kẻ yếu gì gì đó, nhưng thiếu niên lúc trước ở cùng một chỗ với lão bây giờ không có, xem ra là bị tách rời khi truyền tống.

"Hắc hắc! Nếu không có Hướng huynh cùng Lý đạo trưởng ở một bên hiệp trợ, tại hạ như thế nào đắc thủ dễ dàng như vậy!" Gã trung niên mặc áo đen cầm trong tay cự kiếm cũng rất khiêm tốn nói.

"Mông huynh cần gì phải khách khí! Có thể diệt trừ yêu thú này, công sức của Mông huynh là lớn nhất, đây là điều không thể bác bỏ được!" Thanh niên đạo sĩ còn lại nói, hắn tuổi tuy không lớn, nhưng khẩu khí không kiêu không hèn, thật sự cực kỳ lão luyện.

Gã trung niên mặc áo đen nghe vậy, trên mặt chợt lóe lên nụ cười, nhưng lập tức lại khiêm tốn nói vài câu.

"Lại nói tiếp, những kẻ khác cũng là kẻ giết người nhưng thật đúng là ngốc! Nếu biết chúng ta ba người bất đồng môn phái, trên thực tế có khả năng chung lòng hợp sức trừ yêu thú, hái thảo dược, chẳng biết có làm cho bọn họ cả kinh há hốc mồm không!" Hắc y nhân đột nhiên chuyển đề tài, nói ra một câu như vậy.

"Cũng không đúng! Điều này hoàn toàn nhờ vào Hướng huynh ra sức khuyên nhủ! Nếu không có Hướng huynh phân tích minh bạch thấu triệt cho chúng ta, sợ rằng ta cùng Mông huynh hai người vẫn còn ở đây đấu nhau ngươi chết ta sống!" Đạo sĩ cũng liên tục gật đầu khen phải.

"Không dám, không dám! Hai vị đều là người tuyệt đỉnh thông minh, tại hạ chỉ là nói lời chân thật! Mọi người vốn không cần thiết vì một thứ căn bản không có khả năng rơi vào tay chúng ta mà hi sinh mạng sống của chính mình một cách vô ích. Có thời gian hỗ trợ nhau giết chết những gã khác, mọi người sẽ đem tất cả dược tài trân quí ở vùng ngoài khu trung tâm vơ vét hết! Hơn nữa mọi người hợp sức ra tay, đối phó mấy con yêu thú này, không phải là một chuyện nhỏ sao!" Hướng Chi Lễ cười hì hì, lên tiếng liến thoắng chối từ.

Mặt khác hai người vừa nghe những lời ấy, lại thêm một loạt lời tâng bốc lẫn nhau lên tới trên mây.

*"Tốt lắm, chúng ta nhanh động thủ hái "*Hỏa Long thảo*" đi! Chúng ta một người một phần đem chúng nó phân chia đều!"* Tuy nhiên Hắc y nhân trước hết ẩn nhẫn không được nói, trong thanh âm để lộ ra ý tứ vội vàng, nói xong người liền hướng đến vài gốc cây cỏ nhỏ màu đỏ phía sau thi thể hỏa lang đi tới.

Hướng Chi Lễ cùng đạo sĩ vừa nghe, cười cười liếc mắt nhau đầy thâm ý, miệng liền tán thành rồi đi qua.

Mà hai người cũng không phát hiện, trên mặt Hắc y nhân quay mặt với bọn họ đột nhiên lộ ra một tia âm lệ, nhưng lập tức biến mất đi.

Phía Nam khu trung tâm, một địa phương nơi nơi đều là cát vàng, có một nam một nữ đệ tử Yểm Nguyệt tông, đang ở tại một địa phương không lớn lắm, không ngừng sử dụng Băng Trùy thuật đâm vào đất cát, tựa hồ tìm cái gì đó.

Nhưng là sau nửa ngày vẫn không có thu hoạch.

"Tiện nhân này, rút cuộc ẩn giấu ở nơi nào! Sau khi tìm được ả, ta nhất định đem con mắt ả móc ra!" Nữ đệ tử với nhan sắc thiên kiêu bá mị, dung mạo đẹp như hoa, nhưng lại nói ra những lời cực kỳ độc ác như thế, làm nam nhân nghe xong cũng lạnh sống lưng.

"Sư muội, hay là bỏ đi! Thời gian ước định gặp nhau với sư môn cũng không sai biệt lắm, nếu không đi thì sẽ muộn!" Nam đệ tử nói có chút yếu đuối, tựa hồ rất sợ hãi vị sư muội này.

"Hừ! Đều tại tên phế vật ngươi, ngay cả tiểu nha đầu công pháp tầng thứ mười cũng giữ không được, làm cho ả tẩu thoát trước mắt chúng ta! Chuyện mà đồn ra ngoài, còn không làm cho người ta cười, làm mất hết thanh danh Yểm Nguyệt song kiều của ta cùng tỷ tỷ! Thật sự sư môn sao có thể cho tên vô dụng như ngươi đi theo làm đạo lữ tu luyện với ta chứ!" Nữ tử không nghe hết lời nói của nam tử, sau khi vừa nghe, lập tức mặt đầy tức giận, chỉ vào mũi của nam đệ tử giáo huấn một hồi, thần tình nam đệ tử kia đỏ bừng, nhưng bộ dáng lại không biết làm sao.

Tuy nhiên nói tới nói lui, nữ đệ tử nhìn nhìn bầu trời sáng tối, không dám đi tìm tiếp nữa, dù sao chậm trễ đại sự của sư môn, tuy thân phận của nàng đặc thù, có núi chống lưng, nhưng đây cũng sự tình không phải là nhỏ.

Nhưng mà rời khỏi nơi này như vậy, nữ tử có chút không cam lòng, sau vài lần trù trừ, ả cắn răng, lấy ra một phù lục màu lam.

Nhìn thấy phù lục này, ả cười âm hiểm, đột nhiên đem phù lục ném ra phía sau, sau đó liền bay đi đến chỗ cách hơn mười trường, mới dừng cước bộ và quay đầu lại xem.

Mà tên nam đệ tử kia thấy vậy, âm thầm kêu khổ không ngừng, nhưng cũng không dám chậm trễ theo sát phía sau.

Lúc này phù lục đã biến thành một đám mây đen to lớn hơn mười trượng, đem bầu trời nơi đây che khuất hoàn toàn, tiếp theo thời tiết phụ cận chợt thay đổi, trở nên lạnh vô cùng.

Không bao lâu sau, từ trong đám mây đen, vô số băng trùy rất lớn phóng xuống từ chậm đến nhanh dần, chỉ trong chốc lát cắm dày đặc địa phương nhỏ bé này, giống như xương rồng đầy gai.

Sau thời gian một chén trà nhỏ, mây đen mới dần dần tan đi. Lúc này cả vùng đất cát đã trở thành một mảng trong suốt.

Nữ đệ tử mở to mắt, quét mắt lướt qua vùng đất cát này, nhưng không phát hiện điều gì khác thường.

Ả sắc mặt oán giận trầm xuống, tức giận hét một tiếng với nam đệ tử, liền tức giận ly khai nơi này. Mà người gọi là đạo lữ tu luyện với ả, tự nhiên cũng đi theo sát sau.

Khi ly khai nữ tử Yểm Nguyệt tông không chú ý tới, tại một góc của vùng cát này đâu đâu cũng là băng trùy, nhè nhẹ chảy ra một ít chất lỏng màu đỏ, đích thị rất lờ mờ, cho nên tránh được ánh mắt của nữ đệ tử kia.

Sau nửa khắc, khi mà màu đỏ thẫm có xu hướng mở rộng, bỗng nhiên trong cát vàng nổi lên một cái bao nhỏ hình tròn, hơn nữa nó càng ngày càng to, càng ngày càng rõ ràng.

Đến cuối cùng, một trận bao cát mãnh liệt bốc lên, từ bên trong bất ngờ xuất hiện một nữ tử áo lục, trên vai cắm một băng trùy dài và mỏng, máu tươi chảy ròng ròng, thấm nửa thân mình. Trên tay cầm chặt một cái khăn lụa màu vàng, mặt trên hào quang chớp động, tựa hồ không phải vật phàm.

Nữ tử chậm rãi đứng dậy, nhìn nhìn thương thế ở đầu vai, đôi mi thanh tú nhắm chặt.

Nàng giơ cánh tay khác lên, nhẹ nhàng nắm nửa bộ phận phía sau của băng trùy, cắn chặt răng, đem băng trùy nhanh chóng rút ra, đau làm nữ tử kêu lên một tiếng, đôi mắt đẹp chảy ra nước mắt, hơn nữa ở miệng vết thương máu tươi phun ra ngoài ồng ộc.

Nàng không thể lau nước mắt trên mặt, không dám trì hoãn chút nào, sau một hồi luống cuống tay chân, từ trong trữ vật đại lấy ra cái bình sứ, dốc ra một chút dược phấn màu vàng lên miệng vết thương, máu tươi lập tức ngừng chảy.

Hoàn thành hết thảy những điều này, nữ tử áo lục mới khụy đầu gối ngồi trên đất cát không nhúc nhích. Một lúc sau, nàng đột nhiên hai tay bưng mặt khóc hu hu, nhưng bởi vì sợ lôi kéo những người khác đến, âm thanh khóc lóc của nữ tử rất nhỏ.

Sau thời gian một bữa cơm qua đi, nữ đệ tử Linh Thú sơn rốt cuộc ngừng khóc, nàng ngẩng đầu nhìn vùng đất cát không có một bóng người, không thể tự kìm hãm được rùng mình một cái.

Nàng cắn cắn môi, lại gian nan đứng lên, sau hồi lâu do dự mới nhận biết chính xác phương hướng, xiêu xiêu vẹo vẹo hướng khu trung tâm đi đến. Lúc này vẫn còn có nước mắt nhàn nhạt trên khuôn mặt tú lệ động lòng người, nhưng đồng thời lại có cả vẻ mặt quật cường không tương xứng.

Nữ tử này chính là cô gái bán *"Kim Trúc bút"* cho Hàn Lập. Nàng sau khi bị thương, một mình lặng lẽ đi trên đất cát, càng xinh đẹp đáng thương, làm cho người ta thương cảm.

Một lúc sau, cô gái ôm vết thương, thân ảnh dần dần biến mất trong vùng cát vàng.

------oOo------

Chương 192: Phi Xà

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập trải qua nửa ngày lộ trình, rốt cuộc cũng chạy tới bên ngoài khu vực trung tâm.

Điều làm Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn chính là dọc theo toàn bộ quãng đường đều bình yên vô sự, rốt cục cũng không có gặp phải sự phục kích của những người khác!

Hắn tự nhiên không biết được tại phương hướng này, những người đến sớm hơn so với hắn đã bị giết sạch bởi những người được gọi là *"tinh anh"*. Mà những người phía sau hắn lại bị Phong Nhạc cùng nữ tử lắm bảo vật kia dọn dẹp sạch sẽ.

Cứ như vậy, cho dù còn có vài con cá lọt lưới nhưng cũng tự biết không có hy vọng đoạt bảo, đều tự tìm một địa phương bí mật, ẩn dấu hành tung, làm con rùa rút đầu. Đây là Huyết sắc thí luyện, những kẻ yếu muốn bảo tồn tính mạng cũng không có bí quyết thứ hai!

Hàn Lập muốn tìm được ba vị thuốc chính để luyện Trúc Cơ đan, tất nhiên sẽ không học theo bọn họ. Cho nên lúc này hắn đang đứng trước một bức tường đá cao vài trượng, vẻ mặt cổ quái nhìn chăm chú bức tường trước mặt.

Bức tường này hơi nghiêng, cách đó không xa là một cánh cửa bằng đồng. Ở trên cánh cửa bằng đồng có rất nhiều minh ấn mà Hàn Lập không thể hiểu được. Loại hoa văn này giống như một loại cổ văn.

Cánh cửa bằng đồng này đã được mở ra, điều này cho thấy đã có người tiến vào bên trong.

Căn cứ vào tư liệu trong đầu Hàn Lập, cánh cửa đồng này phải có bốn tấm, phân biệt với bốn phương hướng khác nhau, cũng có thể đi vào khu vực trung tâm bằng một lối vào duy nhất. Các địa phương còn lại dường như đều bị những bức tường đá không cao lắm bao vòng quanh.

Nếu ai đó không muốn tiến vào theo cánh cửa đồng mà muốn nhân cơ hội nhảy vào khu vực trung tâm từ bức tường đá, thì người này hoàn toàn kém may mắn, sẽ bị phong hệ cấm pháp trên bức tường cắt thành mảnh nhỏ.

Hàn Lập đương nhiên biết điều này, tất nhiên sẽ không ngu xuẩn vượt tường mà vào. Hắn đưa mắt nhìn bức tường kỳ quái. Bởi vì bức tường này thật sự có chút khác thường, trên đó có một vài thứ mà các bức tường bình thường không có.

Trên bức tường này có ba người ăn mặc khác nhau, bị một đại băng trùy đâm xuyên qua tứ chi, hình thành một hàng chữ đại (大). Không có một chút hơi thở, chắc chắn đã chết rất lâu rồi.

Máu tươi theo tứ chi chảy xuống ngưng lại thành vết đen, từ trên vách tường chảy xuống đất. Khắp nơi đều có máu. Hàn Lập phỏng đoán những người này khi bị đóng đinh trên tường, chắc chắn còn chưa có tuyệt khí, nhưng sau vì mất máu quá nhiều mà chết thảm trên tường.

Bên cạnh ba tử thi không có lưu lại manh mối nào. Nhưng chỉ cần nghĩ một chút có thể hiểu được những người này bị giết nhằm giết gà dọa khỉ, nhằm lập uy, dọa những người khác không được tiến vào cổng này!

Hàn Lập thấy được biểu tình thống khổ của ba người trước khi chết, sau đó nhẹ liếm môi, không chút biểu tình đi đến cánh cửa đồng, tựa hồ kết cục thê thảm của ba người này không có sinh ra ảnh hưởng gì đối với hắn.

Trên thực tế Hàn Lập tự mình rõ ràng, nhìn tình cảnh vừa rồi khiến trong lòng hắn cũng thực sự phát lạnh! Có thể từ cách chết của ba người kia nhìn ra người sử dụng thủ pháp này tám chín phần mười là có tâm lý biến thái, muốn thể hiện sức mạnh. Nếu có thể nhanh chóng được giết đi, cũng đã là một điều hạnh phúc.

Tuy nhiên Hàn Lập đã đến nơi này, tự nhiên không vì một chút đe dọa đó mà chạy trốn. Hiện tại phía trước dù có là núi đao biển lửa hắn cũng phải dũng cảm mà vượt qua.

Cứ như vậy, tâm tình Hàn Lập rất bất an, bước vào cánh cửa này, nhưng biểu hiện ra bên ngoài vẫn duy trì sự bình tĩnh. Bộ dạng nhàn nhã giống như đang đi trong hậu viện.

Vừa tiến vào, trước mặt liền hiện ra một mảng hoa thơm như tiên cảnh, các loại kỳ hoa dị thảo cùng với rất nhiều cây quái thụ không biết tên, tất cả đập vào mắt. Cúc hoa to lớn màu bạc, những quái thụ màu đỏ như màu, tỏa ra mùi hương quyến rũ, những thứ này đều là những thứ hiếm thấy ở ngoại giới. Nhưng những thảo mộc quý giá này đột nhiên uốn lượn theo gió làm lộ ra một con đường nhỏ bằng đá vụn. Hàn Lập thẳng tiến đi tới, khoảng cách phía xa bị cành lá che khuất, đưa mắt nhìn tựa hồ không thấy điểm cuối.

Gặp tình cảnh này Hàn Lập có chút ngẩn ngơ, nhưng lập tức hít một hơi thật sâu. Linh khí nồng đậm từ các loại thảo mộc trực tiếp thấm vào phế phủ, khiến cho tinh thần Hàn Lập phấn chấn hơn.

Nơi này giống như động thiên phúc địa, không cần lo lắng cũng có thể kiếm được linh dược. Hàn Lập rất là cảm khái.

"Tiểu tử, xem đã đủ chưa?"

"Ai?"

Một thanh âm khàn khàn đột ngột truyền đến làm Hàn Lập trong lòng rùng mình, không khỏi cất giọng hỏi.

"Hắc hắc, một khi đã xem qua, vậy hiện tại ngươi hãy an tâm đi chết đi!" Người này căn bản không để Hàn Lập chất vấn, ngược lại một âm thanh quái dị giống như lầm bầm lầu bầu vang lên.

Cùng lúc đó có hai bóng xanh từ bên cạnh bụi cây hoa tùng quỷ dị thoát ra, vô thanh vô tức từ phía sau Hàn Lập đánh tới.

Mặc dù bóng xanh tấn công phía sau nhưng vẫn không dấu giếm được, sớm đã có đề phòng.

Thần thức Hàn Lập sớm đã phát hiện, sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, nửa người trên vẫn bất động, thân hình kéo dài ra vài thước khiến cho hai bóng xanh một trước một sau xẹt qua một bên.

Hàn Lập vội vàng đưa mắt nhìn bóng xanh, thấy thân dài thẳng tắp giống nhau, trên thân ngoài màu xanh biếc còn có một ít hắc văn nhàn nhạt, hình dạng thật sự có chút kỳ quái.

Dù bối rối nhưng Hàn Lập không có nghĩ nhiều. Cho dù dễ dàng hóa giải thế công của đối phương, nhưng vẻ mặt hắn vẫn nghiêm trọng, không dám có chút lơ là. Ngoài cửa kia đã có thảm trạng của ba người, hắn đã tận mắt nhìn thấy, hắn không muốn có kết cục giống như vậy.

Vì thế sắc mặt Hàn Lập âm trầm, hai mắt không ngừng lóe lên bất định, hướng ra bốn phía, ý đồ phát hiện ra khí tức ẩn giấu của địch nhân. Nhưng lúc này đột nhiệt trong miệng người nọ đột nhiên phát ra âm thanh ti ti quái dị, khiến cho người ta nghe xong cảm thấy trong lòng cực kỳ khó chịu.

Hàn Lập nghe xong thấy nao nao, đang nghĩ tới ý đồ của đối phương. Nhưng bỗng nhiên sắc mặt đại biến, cả người đột nhiên bắn ra ngoài, thân hình Hàn Lập bay ra cách đó vài chục trượng mới dừng lại.

Hàn Lập hành động như thế làm cho thân hình Hàn Lập cách hai bóng xanh một khoảng xa! Thân hình chúng cách phía trước Hàn Lập không xa, thân mình đột nhiên chuyển động tiến lên, đồng thời còn triển khai một đôi cánh màu xanh biếc trong suốt.

Hai con phi xà bay lên, vừa rồi chính là chúng tấn công Hàn Lập, thân hình thẳng đơ khiến Hàn Lập tưởng nhầm là vật chết. Hiện tại thân hình chúng nhẹ nhàng như một chiếc lá, thân hình đột nhiên chuyển biến 180 độ, với tốc độ mau chóng, nhanh như một tia chớp lao đến, nhìn không kém hơn so với La yên bộ của Hàn Lập.

Hiện tại hai con phi xà này ngửa hai đầu với bốn con mắt lạnh lẽo nhìn Hàn Lập, nhe răng chuẩn bị tiếp tục tấn công Hàn Lập.

"Tiểu tử, chạy rất nhanh! Nhưng ngươi có chạy nhanh hơn nữa cũng có thể nhanh hơn hai con phi xà hoang dã này sao? Hãy thành thật để để rắn yêu của ta cắn một miếng, không có chút thống khổ nào đâu!" Giọng khàn khàn nọ đối với thân hình nhanh như vậy của Hàn Lập không khỏi có chút kinh ngạc. Nhưng hiển nhiên hắn rất tin vào phi xà của mình, cho nên mới trào phúng nói những lời trên.

"Thúi lắm!"

Hàn Lập mắng thầm trong lòng, nhưng cũng không có nói ra mồm! Cũng không phải hắn kiêng kị gì đối phương mà không dám nói ra, mà là hai con quái xà kia đã biến thành hai đạo lục mang, mang theo vài đạo tàn ảnh lao tới.

Được nửa đường, chúng đột nhiên lại chia ra làm hai, không hẹn mà cùng phân làm hai hình vòng cung, theo hai bên tả hữu lao đến.

Hàn Lập nhìn thấy vậy, cũng không để ý nhiều, trong lòng thầm mắng vài tiếng, thân hình nhanh chóng lùi lại phía sau, tốc độ so với bóng xanh cũng không chậm hơn, trong chớp mắt cùng với bóng xanh tới một nơi không lớn lắm, nhanh chóng bay lộn được vài vòng, cũng không dám dừng chân lại một một khắc nào.

Lúc này hắn thuần túy dựa vào cước lực đôi chân để chạy, La yên bộ cùng Ngự phong quyết đều không có thi triển.

Không phải Hàn Lập tự phụ, có ý coi thường đối phương. Mà do phải liên tiếp trải qua hai trận ác đấu, hơn nữa đã đến cực hạn diễn luyện, khiến cho thể lực hắn cho tới bây giờ còn chưa có khôi phục lại. Vì vậy chưa đến lúc sanh tử quan đầu, Hàn Lập cũng không muốn tái thi triển La yên bộ vốn rất hao phí thể lực. Do đó Ngự phong quyết cũng là đạo lý như vậy, đã có linh ngoa thêm vào, nếu lại thêm Ngự phong quyết gia tốc sẽ làm thân thể Hàn Lập chịu gánh nặng quá lớn, không có lợi đối với việc khôi phục thể lực.

Đương nhiên Hàn Lập cũng sẽ không để cho hai con phi xà này dây dưa với mình.

Hắn mặc dù không dám tùy ý gia trì vòng bảo hộ, khiến thân hình chậm lại, thí nghiệm thử vòng bảo hộ cùng quái xà so xem ai lợi hại hơn, nhưng phương xử lý hai con tiểu xà này thì hắn có rất nhiều! Chỉ có điều vừa rồi hắn phải đem phân nửa tâm tư đặt ở những nơi bí ẩn bên cạnh, nhưng thủy chung vẫn không có phát hiện ra tung tích của chủ nhân phi xà. Vì vậy mới cùng hai con phi xà dây dưa đến bây giờ. Hiện tại Hàn Lập đã quyết định chủ ý mang hai con phi xà này đánh chết. Do đó hắn tự nhiên sẽ không khách khí nữa.

Hàn Lập chủ ý đã định, lập tức lật tay, phù lục Hỏa xà thuật liền xuất hiện trong tay hắn. Hai ngón tay hắn giữ chặt phù lục này, đang muốn kích phát rồi ném ra, hỏa thiêu hai con rắn!

"Đạp vân ngoa?"

"Dừng tay, ta có chuyện muốn nói!"

Giọng khàn khàn bỗng nhiên nhận ra trên chân Hàn Lập chính là Linh ngoa, thanh âm tràn ngập sự ngạc nhiên, lập tức kêu to lên yêu cầu dừng tay. Chẳng biết dùng phương pháp này chế trụ hai bóng xanh, làm cho hai thân ảnh lục xà theo đường cũ bay trở về, tiến vào trong thảo mộc, không còn thấy bóng dáng.

Hàn Lạp vừa nghe thấy vậy liền nhíu mày, chần trừ trong chốc lát xem có nên ném phù lục đang cầm trong tay ra hay không, nhưng một tay vẫn cẩn thận đặt tại túi trữ vật.

------oOo------

Chương 193: Địch hữu chi phân

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đôi giày bảo bối của lão Phong sao lại ở trong tay ngươi? Các ngươi có quan hệ gì, Đạp vân ngoa này chính là bảo bối của tên kia, căn bản sẽ không đưa cho người khác dùng!"

Liền theo mấy câu nói đó, một bóng người chẳng biết từ nơi nào xông ra, đứng cách Hàn Lập khoảng hai mươi trượng, dưới một tàng cây thật lớn. Thân hình người này tầm thước, không lớn không nhỏ, khuôn mặt lốm đốm vết đen, tuổi ước chừng bốn mươi tuổi, trên người còn có bảy, tám cái túi lớn nhỏ bất đồng.

Tuy nhiên trên gương mặt xấu xí không tưởng lúc này là vẻ mặt kinh ngạc! Hai mắt hắn chầm chầm nhìn lên Linh ngoa tại chân Hàn Lập, tựa hồ đối với *"Đạp vân ngoa"* này vẫn còn chưa dám chắc chắn tin tưởng.

"Các hạ là ai, vì sao lại đánh lén ta?" Hàn Lập không có trả lời vấn đề của đối phương, ngược lại không khách khí hỏi lại một câu. Hắn không muốn bị đối phương dắt mũi, khí thế đột nhiên bị ngăn lại.

Hán tử xấu xí vừa nghe thấy vậy, trước tiên hơi dừng lại, nhưng lập tức liền giận dữ, khuôn mặt xấu xí hiện lên vẻ hung ác. Hắn đưa tay, muốn lập tức giáo huấn cho tên tiểu tử trước mắt không người này, nhưng sau đó nhớ ra cái gì đó, không ngờ lại kìm chế sự tức giận, hạ tay xuống. Nhưng ngoài miệng hung hăng nói:

"Tiểu tử, đừng tưởng rằng đi Linh ngoa của lão Phong là ta không dám giáo huấn ngươi! Phong Nhạc lão tiểu tử cho ngươi đôi giày này, chẳng lẽ không nhắc tới tên của ta, Linh thú sơn Chung Ngô? Tuy nhiên cũng có chút kỳ quái, ngươi rõ ràng là người của Hoàng Phong cốc, hắn như thế nào lại đem đôi giày này cấp cho ngươi.

Chẳng lẽ lão Phong sống chết không xong rồi? Bất quá nhìn bộ dáng thì kết quả chắc cũng không giống như vậy!"

Hán tử xấu xí nói xong liền dùng ánh mắt dò xét nhìn Hàn Lập đang đứng.

Lúc này đến phiên Hàn Lập tức giận, sắc mặt hắn khó coi, hừ một tiếng, lãnh đạm nói:

"Các hạ, đừng có tùy tiện nhận có quan hệ! Phong Nhạc kia đã sớm chết, đôi giày này được lấy từ chân của hắn!"

"Chết? Cuồng nhân Phong Nhạc?"

Hán tử xấu xí vốn đang hung hăng, nghe xong như vậy lập tức nhẩy lên cao ba thước, ngạc nhiên không thể diễn tả! Sau đó hắn không tự chủ được lùi lại mấy bước, đưa mắt dò xét, nhìn Hàn Lập.

"Là ngươi giết?" Ác hán hít vào một hơi, con mắt xoay chuyển một vòng, giọng lo lắng hỏi. Thần sắc rốt cuộc không nhịn được bắt đầu trở nên bạo ngược, hung ác.

"Tốt thôi, ngươi muốn báo thù cho hắn?" Hàn Lập đưa hay tay ra phía sau, bất động thanh sắc nhìn chằm chú vào đối phương.

Nhưng trong khi đó vẫn đưa tay vào trong túi trữ vật, thầm bí mật lấy ra ti tuyến, lặng lẽ mang vào ngón vô danh.

Hắn thản nhiên thừa nhận trước mặt người này, thừa nhận hắn ra tay sát hại. Nhưng thật ra có hơn phân nửa là lập uy cho mình, hy vọng người này thấy khó mà lui, không trêu chọc đến mình. Hắn không hy vọng vừa mới tiến vào nơi này lại lập tức cùng người đánh nhau đến lưỡng bại câu thương, làm chậm trễ đại kế kiếm thuốc.

Mặc dù nghe khẩu khí người này tựa hồ cùng Phong Nhạc kia có chút giao tình, nhưng Hàn Lập tin tưởng rằng khả năng đối phương vì Phong Nhạc mà báo thù hoàn toàn không cao! Dù sao hầu hết người tu tiên đều vì bản thân mình, phần lớn là người hay thay đổi, huống chi đối phương cũng không phải loại người ngu ngốc.

Đương nhiên, nếu đối phương cố chấp muốn động thủ báo thù cho Phong Nhạc thì Hàn Lập cũng chỉ còn cách ra tay trước. Hắn sẽ liều mạng hao tốn thể lực, sử dụng thân pháp ly khai, sau đó xuất kỳ bất ý dùng ti tuyến trên ngón tay lặng lẽ tròng lên đầu đối phương, khiến cho đối phương thần không biết quỷ không hay mà mất mạng.

Nhưng Hàn Lập cũng rất rõ ràng. Cho dù tấn công bất ngờ, có thể thành công hay không thì khả năng sẽ không cao! Chỉ có khả năng khoảng ba, bốn phần thành công.

Bởi vì hán tử xấu xí này cùng hắn cách nhau quá xa. Khoảng cách hai mươi trượng này cho dù thân pháp Hàn Lập có nhanh thế nào đi nữa cũng không có chắc chắn một kích tất sát! Mà đối phương chỉ cần tùy ý xuất ra pháp thuật phòng ngự ở trên người, thì ti tuyến của hắn sẽ trở nên vô dụng.

"Báo thù? Thật là buồn cười. Ta sao lại vì loại người nhàm chán đó chứ?" Quả nhiên sự tình đúng như Hàn Lập nghĩ. Hán tử xấu xí vừa nghe xong lời Hàn Lập nói, đã cười ha ha, khinh thường nói.

"Trước kia chính xác là ta cùng người này có chút giao tình. Tuy nhiên cũng không có gì là thâm giao! Hiện tại người cũng đã chết, giao tình tự nhiên cũng không còn!" Hán tử xấu xí vô sỉ nói. Nhưng lời nói lại để lộ ra lập trường của hắn, bộ dạng không có chút ngượng ngùng nào.

Hàn Lập im lặng không nói, tuy vẫn còn cảm thấy căng thẳng đề phòng nhưng cũng hơi an tâm một chút. Giống như vừa mới vào khu trung tâm này đã phải lập tức đại chiến một hồi.

"Nhưng tiểu huynh đệ! Ngươi cũng thật lợi hại! Tên Phong Nhạc kia cũng không phải là loại dễ đối phó. Đặc biệt trên người hắn còn vài món đỉnh cấp pháp khí, sách sách! Đều là những món tinh phẩm!"

Hán tử xấu xí xoa mũi mình, đột nhiên đối đãi với Hàn Lập rất thân thiết, ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi! Mặc dù nhìn giống như tùy ý mà hỏi, nhưng thân hình hắn lại lui ra phía sau mấy bước, kéo dài khoảng cách với Hàn Lập.

Hàn Lập nhìn thấy như vậy không khỏi cười khổ không thôi!

Phỏng chừng cho dù hiện tại Hàn Lập lập tức trở mặt hướng đối phương ra tay, xác suất thành công cũng giảm xuống không còn tới một thành. Cái này *"cao thủ"* quả nhiên là những lão cáo già, kinh nghiệm phong phú, cũng không phải là tay mơ!

Tuy nhiên hắn đoán phân nửa là đối phương nghĩ mình sở hữu pháp khí của Phong Nhạc, cho nên mới tự có biểu hiện như vậy.

Trong lòng sau khi đã thông suốt hết thảy, Hàn Lập mỉm cười không nói gì. Không nói mình tìm được pháp khí, cũng không nói mình không tìm được pháp khí, khiến cho kẻ vô lại này khó chịu, càng thêm kiêng kị.

"Kiệt tác trên bức tường trước cửa kia, có phải là do các hạ làm nên không?" Hàn Lập nhớ tới hình ảnh ở trước cửa kia, nhẹ giọng mở miệng hỏi.

"Chó má! Đó là do Hàn Thiên Nhai làm. Ta không phải là loại người nhàn rỗi mà làm chuyện loại này! Nhiều máu thịt như vậy thật lãng phí. Đáng tiếc! Nếu là ta ra tay thì đã khác, nghe nói máu thịt của người tu tiên chính là bổ dược".

Hàn Lập ngay từ đầu còn có thể mỉm cười nghe lời đối phương nói. Nhưng khi nghe đến những lời sau đó của hán tử xấu xí này, đưa tay ra sau lưng lấy ra một cái túi vải lớn, sau đó sờ vào trong lấy ra một khối thịt ném về phía sau. Nụ cười trên mặt Hàn Lập trở nên miễn cưỡng, thậm chí còn có dấu hiệu uể oải.

Kẻ vô lại này lén nhìn vẻ mặt Hàn Lập lúc này, không khỏi lộ ra vẻ đắc ý.

Tên tiểu tử Hoàng Phong cốc này dù sao còn quá trẻ, rất nhạy cảm!

Mình chỉ nói mấy câu đã khiến cho hắn tâm thần bất định. Nếu là chính thức đánh nhau, điều đó tuyệt đối sẽ không phải là một sơ hở nhỏ.

Nhưng mà đối phương có khả năng giết chết tên Phong Nhạc kia, thật sự là việc ngoài ý muốn! Hắn như thế nào cũng thấy người này cực kỳ bình thường, thật sự không giống loại người có năng lực lợi hại.

Theo lý thuyết người này còn trẻ tuổi, pháp lực lại nông cạn, cho dù có được vài món pháp khí cũng không thể so được với Phong Nhạc có Hoàng la tán, Đạp vân ngoa và vô số đỉnh cấp pháp khí! Như vậy tên Phong Nhạc kia sao lại có thể chết trong tay tiểu tử này. Việc này quả thật có chút ám muội. Nhưng Đạp vân ngoa lại ở chân đối phương, điều này cũng hoàn toàn là sự thật.

Có thể nào không phải do hắn sát hại mà do may mắn nhặt được hoặc do một nguyên nhân nào đó?

Chung Ngô nghĩ đến nỗi đầu óc có chút hồ đò, không thể phán đoán chuẩn xác thực lực của Hàn Lập. Nhưng để hắn chủ động thử động thủ trước thì có đánh chết hắn cũng sẽ không đem thân ra thử sự nguy hiểm. Điều này là do hắn là loại người thông minh nên có cách hành xử như vậy!

Hán tử xấu xí không thể hiểu được, thu hồi suy nghĩ, sau đó đưa ánh mắt nhìn, mỉm cười nói với Hàn Lập:

"Đúng rồi, còn chưa hỏi tiểu huynh đệ tên gì, có thể cho Chung mỗ biết được không?"

"Hoàng Phong cốc Hàn Lập".

Điều này không có gì phải che dấu, Hàn Lập sắc mặt bình tình trả lời.

"Thì ra là Hàn huynh đệ! Ta trước kia chưa bao giờ nghe qua đại danh tiểu huynh đệ. Nói vậy các hạ chẳng phải là tân đệ tử của Hoàng Phong cốc sao! Chẳng biết Hàn huynh đệ đối với khu vực

trung tâm này có kiến giải gì?" Chung Ngô giống như thấy bạn cũ lâu ngày không gặp, có vẻ rất nhiệt tình.

"Cũng biết không nhiều lắm, nhưng Chung huynh ở đây đã lâu năm, ắt hẳn biết được nhiều thứ hơn so với Hàn mỗ!" Hàn Lập chẳng biết ý đồ của đối phương nên lập tức cảnh giác.

"Hắc hắc! Hàn huynh đệ nếu tin lời Chung mỗ, chúng ta không bằng trao đổi thông tin về khu vực trung tâm. Như thế nào? Đây chính là sự tình đối với ta và ngươi đều có lợi!" Chung Ngô do dự một chút, rốt cuộc cũng thấp giọng nói ra ý đồ chân chính của hắn.

Hàn Lập nghe xong liền rùng mình, thầm suy nghĩ cân nhắc. Được sự cho phép của sư môn, cùng với tư liệu cá nhân môn phái, mặc dù các phái đều không có đồng ý rõ ràng nhưng trên thực tế đa số đệ tử lại làm việc này! Vì thế một lát sau hắn liền mỉm cười nói:

"Có thể, sau khi trao đổi thông tin hai chúng ta đều thu được không ít lợi ích".

"Ha ha! Thật là quá tốt. Ta đã biết Hàn huynh đệ không phải các bà mẹ già. Đến đây! Chúng ta đem thông tin lưu vào ngọc giản, rồi trao đổi cho nhau!" Chung Ngô thần tình hưng phấn, kích động, hai tay không có dừng lại, xem ra hắn đối với thông tin của Hàn Lập rất là chờ mong.

Hàn Lập thấy vậy, thầm cười lạnh trong lòng vài tiếng. Nhưng biểu hiện tự nhiên cũng đồng ý.

Chế tạo thông tin rất đơn giản! Hàn Lập cùng đối phương chỉ trong thời gian một chung trà đã luyện chế xong, liền đem ngọc giản ném cho đối phương.

Khi đối phương tiếp lấy ngọc giản trên tay, Chung Ngô cùng Hàn Lập đều điều tra đại khái nội dung. Quả thực đều là tư liệu về khu vực trung tâm, hai người trong lòng có quỷ, đưa mắt nhìn nhau cười.

Trong thời gian ngắn nhau vậy, tự nhiên không có khả năng ngụy tạo thông tin! Nhưng lúc lưu lại thông tin, cố ý quên đi một số chỗ quan trọng, đây đương nhiên là điều chắc chắn ngầm hiểu!

Trải qua việc này, Chung Ngô cùng Hàn Lập tựa hồ quan hệ gần gũi hơn rất nhiều! Cùng Hàn Lập tán gẫu về một số câu chuyện kỳ lạ của tu tiên giới! Xem hai người trong lúc đó nói cười, không ai có thể tin rằng không lâu trước đó hai người bọn họ thiếu chút nữa thì ngươi sống ta chết. Xem bộ dạng hai người đều là biết rõ tiến thối chi đạo của cao nhân!

Hàn Lập mỉm cười, nhìn như cùng đối phương tán gẫu mà hứng khởi! Nhưng trong lòng thực sự không ngừng phỉ nhổ.

Ngươi nói tán gẫu là tán gẫu sao! Dù sao cũng còn bảo trì khoảng cách xa như vậy! chỉ cần hắn hơi tiến lên một bước, đối phương khẳng định mỉm cười lui về phía sau hai bước nhỏ. Tuy nhiên Hàn Lập hiện tại thực sự không muốn giết người này, nhưng đối phương cẩn thận tới trình độ như vậy khiến Hàn Lập cười khổ không thôi.

------oOo------

Chương 194: Trung tâm khu bí văn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tuy nhiên Hàn Lập cũng không nóng vội! Bởi vì trung tâm khu vực cấm địa này thật sự không giống khu vực bên ngoài.

Bên ngoài khu trung tâm là các khu vực khác, bên trong có linh thảo kỳ quả, phần lớn sinh trưởng không theo quy luật. Tại mỗi góc ở khu vực bên trong đều có thể phát hiện tung tích chúng. Trước tiên phải dành được, sau đó khi đắc thủ thì phải lập tức chạy trốn. Bởi vì ở những nơi này do có rất nhiều linh dược nên xung đột cũng không nhiều. Vì vậy hành động sát nhân đoạt bảo cũng cần làm sạch sẽ hơn một chút.

Nhưng đối với khu vực trung tâm lại không giống như vậy! Theo như lời những đệ tử trước đây may mắn sống sót trở về, thì diện tích khu vực trung tâm này rất lớn, cơ hồ chiếm hơn 1/3 diện tích cả cấm địa, bốn phía bị tường đá quây thành vòng tròn lớn, nhưng có thể theo bốn cánh cửa bằng đồng đi ra ngoài. Cả khu vực chia thành ba tầng, giống như là vỏ, thịt và hạt của quả vậy, tầng thứ rõ ràng, rất kỳ lạ!

Hàn Lập hiện tại đang ở một nơi đẹp như trong tranh. Đó chính là khu vực ngoài cùng của khu trung tâm.

Theo tư liệu, từ nơi này đi tới tầng tiếp theo cần phải đi một quãng đường dài. Trong phạm vi này có hoa thảo, thụ mộc. Tuy nhiên những loại kỳ trân thế gian hiếm thấy thì rất thưa thớt. Nhưng cũng có thể lấy để làm linh dược, chỉ là những thứ có tác dụng đối với người tu tiên lại rất ít, hầu hết chỉ có thể xem chơi chứ không thể sử dụng.

Không ít người của thất đại phái đều phỏng đoán khu vực này trở thành cấm địa do chủ nhân của khu vực này cố ý như thế, đem tầng này làm giống như hoa viên, là nơi đặc biệt ganh đua, vô số hoa thảo và quả mộc đem mắt, vốn là để chủ nhân cấm địa thư giãn. Nếu muốn tìm những thứ hữu dụng, chi bằng nên đi nơi khác mà tìm.

Thứ chân chính hữu dụng đối với người tu tiên là thượng phẩm linh dược, được trồng ở tầng thứ hai. Đệ tử các phái tiến vào nơi này phần lớn là hướng tầng thứ hai mà đi tới. Trong đó có ba vị chủ dược để luyện chế Trúc Cơ đan, đương nhiên đó là mục tiêu lớn nhất của bọn họ. Hàn Lập đối với mấy linh dược này cũng giống như bọn họ, là tình thế bắt buộc!

Nói tới khu vực tầng thứ hai, vừa xem tư liệu liên quan, Hàn Lập ngạc nhiên cả một lúc.

Bởi vì khu vực tầng thứ hai này tất cả đều là một sơn mạch thật lớn, quanh năm đều bị sương mù bao phủ dày đặc. Mà trong sơn mạch này có sơn động, thung lũng rậm rạp, linh địa thiên nhiên, các loại thạch ốc, thạch điện do thiên nhiên tạo thành, các loại thiên địa linh dược đều sinh trưởng ở nơi này.

Hán tử xấu xí kia cùng Hàn Lập trao đổi thông tin, chủ yếu cũng là tìm địa đồ phân bố mấy loại linh dược này. Bởi vì ai cũng không thể chắc chắn sau khi tiến vào nơi đây. Hiện tại có tư liệu liền khẳng định được khu vực mà mình đang ở. Cho nên bản đồ phân bố loại này càng nhiều càng tốt. Như vậy mới có thể dễ dàng nắm chắc tìm kiếm theo đồ án.

Tuy nhiên tại sơn mạch này sương mù quá nhiều, quá dày đặc! Người tu tiên bình thường tiến vào sơn mạch, căn bản chỉ đi vài bước sẽ hoàn toàn bị lạc trong sương mù, chỉ có thể bước từng bước một, chậm rãi sờ soạng tiến tới. Cho nên muốn đi ra ngoài hoàn toàn dứ vào vận khí của bản thân.

Nhưng điều làm cho đau đầu hơn chính là tại sơn mạch còn có vô số yêu thú sinh sống, Hỏa diễm thử nhất cấp bậc thấp, Truy phong thỏ nhất cấp, Kim quang mãng đỉnh cấp, Băng hỏa lang, cơ hồ người của thất đại phái đều nghe nói qua về các chủng loại nhất cấp yêu thú này.

Thực lực của chúng không cao, người tu tiên tầng thứ sáu, thứ bảy có thể một người đối phó dễ dàng với bảy, tám con yêu thú cũng không hề có vấn đề. Nhưng nếu là yêu thú bậc cao thì cho dù đệ tử tinh anh của thất đại phái mà gặp cũng chỉ có chạy trốn mà thôi.

Nhưng may mắn là loại yêu thú này ở trong sơn mạch lại rất ít. Hơn nữa đại bộ phận đều trở thành thủ hộ thú chuyên bảo vệ linh dược nào đó, sẽ không dễ dàng gặp phải bên ngoài!

Bởi vậy phần lớn yêu thú đều là nhất cấp. Vài tên tinh anh đệ tử liên thủ liền dễ dàng giải quyết chúng. Tuy nhiên nếu chỉ có một người bắt gặp thì một hồi hồi huyết chiến là không thể tránh khỏi.

Bất luận ở sơn mạch là sương mù dày đặc, hay là yêu thú chiếm cứ trong núi, nếu chỉ bắt gặp một con thì có lẽ những đệ tử tinh anh tâm cao khí ngạo này còn có thể miễn cưỡng thử một lần, mạo hiểm xâm nhập vào trong sơn mạch hái thảo dược. Nhưng nếu như gặp phải một đàn, các đệ tử này chỉ có thể đưa mắt nhìn nhau. Dưới tình huống này mà lên núi, hoàn toàn chắc chắn không có đường quay về!

Cho nên năm đó tiến vào cấm địa, các nhóm đệ tử đầu tiên đều tìm các loại linh dược phổ thông ở bên ngoài khu vực trung tâm. Căn bản không có tiến vào trong núi.

Nhưng vài lần sau, có một gã tu sĩ Yểm nguyệt tông phí hết tâm cơ luyện chế một khỏa pháp bảo *"Nguyệt dương bảo châu"*. Vật đó không thể tấn công địch, cũng không thể phòng ngự, tác dụng duy nhất chính là có thể phóng ra kỳ quang, có thể khắc chế các loại sương mù độc chướng. Người này chuẩn bị để có thể tiến vào cấm địa một cách dễ dàng hơn!

Quả nhiên, đệ tử Yểm nguyệt tông có được bảo vật này, tiếp theo đó xuất ra quang mang chiếu rọi!

Sau khi bọn họ khu trừ phần lớn sương mù, tại trên núi đã có thu hoạch lớn mang về. Dựa vào thu hoạch lần này luyện chế được rất nhiều Trúc Cơ đan. Sau đó thu nhận đệ tử, làm cho thực lực môn phái một bước lên trời. Từ đó về sau Yểm nguyệt tông trở thành Việt quốc đệ nhất tu tiên phái.

Tuy nhiên tục ngữ đã nói, trên đời không có chuyện gì không lọt ra ngoài tường! Tin tức Yểm nguyệt tông lợi dụng *"Nguyệt dương bảo châu"* thu hoạch được nhiều thiên địa linh dược tại cấm địa truyền ra ngoài. Không lâu sau đó khiến cho lục đại phái tìm tới cửa.

Không muốn khiến cho chúng nhân phẫn nộ, nhưng lại không cam lòng giao ra bảo châu, Yểm Nguyệt tông cùng lục phái trải qua một phen mặc cả cò kè. Sau cùng đưa ra bảo châu, trở thành vật chung của thất đại phái.

Sau đó bảo vật này do thất đại phái thay phiên nhau sở hữu. Mỗi lần tiến vào cấm địa, môn phái giữ bảo châu này liền đưa bảo vật này ra, giao ra cho môn phái khác nắm giữ.

Nhưng bất luận môn phái nào có bảo châu hay không có bảo châu, vừa đến bên trong cấm địa, đệ tử môn phái đó phải chịu sự giám sát của đệ tử các môn phái khác, trong thời gian quy định sử dụng bảo vật này, không được cố ý kéo dài thời cơ khu trừ sương mù.

Cứ như vậy đệ tử các phái đi tới khu trung tâm, có thể đồng thời tiến vào sơn mạch tìm linh dược, có vẻ rất công bình.

Thỏa thuận như vậy khiến cho Yểm nguyệt tông giảm thu hoạch, không thể độc chiếm linh dược trong cấm địa. Nhưng trên thực tế cũng khiến cho Yểm nguyệt tông tránh khỏi họa diệt môn, dần dần có cơ hội cường đại hơn.

Đến nay, Yểm nguyệt tông dẫn đầu trong thất đại phái, thực lực có thể nói thâm bất khả trắc! Các phái còn lại nếu như không liên thủ, căn bản không thể đối kháng lại!

Nhưng Hàn Lập không có lo lắng, nguyên nhân là trước mắt một hán tử xấu xí khẩu thị tâm phi, không thể sai sót!

Lần này thất đại phái đã sớm tiến vào, thời gian thích hợp để khu trừ sương mù, lúc này đã là buổi sáng ngày thứ ba.

Hàn Lập đi thẳng tới phía trước không nghỉ ngơi, vội vã chạy tới khu vực trung tâm. Bởi vì sợ trên đường có người ngăn cản, làm chậm trễ thời gian tiến vào trong sơn mạch. Hiện tại một khi đã tiến vào khu vực trung tâm, không cần nóng vội! Bây giờ tới tầng thứ hai, cũng chỉ trợn mắt nhìn sương mù mà thôi!

Cho nên tầng thứ ba khu trung tâm cấm địa rất là thần bí!

Chỉ cần đứng ở trên đỉnh núi cũng có thể nhìn thấy xung quanh khu vực tầng thứ hai là các tảng đá lớn, có một tòa bảo tháp to lớn gần 100 trượng ở trung tâm, chung quanh bảo tháp là các tảng đá lớn cùng với rừng rậm xanh biếc. Đây chính là tầng thứ ba, cũng chính là trung tâm của cấm địa!

Cao nhân của thất đại phái sau khi nghe đệ tử bổn môn miêu tả, lập tức biết được cấm địa này chính là nơi ở của chủ nhân cấm địa. Bảo tháp này thật sự vô song không gì sánh bằng!

Nhưng ở giao giới giữa tầng thứ hai và tầng thứ ba có một cấm chế cường đại vận hành, ngăn cản ý đồ xâm nhập của đệ tử các phái. Cấm chế này căn bản không phải là thứ mà đệ tử Luyện khí kỳ có khả năng khai phá. Nhưng tu sĩ đạt tới Trúc Cơ kỳ lại không thể tiến vào cấm địa cho nên bảo tháp này rốt cuộc có cái gì, đến nay vẫn là một điều bí ẩn!

Hàn Lập đối với cự tháp tầng thứ ba này một chút hứng thú cũng không có! Đối với hắn mà nó, có thể tìm đủ linh dược ở tầng thứ hai, sau đó an toàn trở ra, đã phải cám ơn thiên địa, thần phật phù hộ rồi.

Hàn Lập trước mắt kiên nhẫn ứng phó với hán tử xấu xí. Sau đó mới thoát khỏi sự dây dưa của người này, đi vào bên trong thảo mộc, biến mất không bóng dáng! Khi đang định biến mất, hắn quay đầu lại liếc mắt nhìn đối phương thì thấy Chung Ngô kia vẫn đang đứng tại chỗ, không có ý muốn rời đi!

Xem ra mấy *"cao thủ"* này, không giống những tên đệ tử khác muốn đục nước béo cò, không chắc chắn tám chín phần mười thì sẽ không động thủ! Phỏng chừng còn có nhiều người như vậy nữa!

Hàn Lập một mặt cân nhắc, một mặt rời xa địa phương này, tìm kiếm thứ gì đó.

Dưới một cây đại thụ trọc trời, Hàn Lập phát hiện một một hốc cây cũ, điều này khiến cho hắn vui vẻ trong lòng.

Sau khi tiến vào động khẩu này, hắn động tay chân tạo một vòng phòng hộ, sau đó không nghĩ gì cả, bắt đầu nghỉ ngơi.

Hàn Lập cần phải được nghỉ ngơi một chút. Ngày mai sau khi sương mù được khu trừ, có trời mới biết có sự tình gì phát sinh! Hắn trước tiên muốn khôi phục trạng thái tốt nhất, đó mới là kế hoạch hoàn hảo.

Tuy nhiên hắn tin rằng, ngày mai có thể đứng trước núi, chờ đệ tử các phái phá bỏ sương mù, sẽ không có nhiều người! Hơn nữa mỗi người so với Phong Nhạc kia cũng không dễ đối phó hơn bao nhiêu!

Nghĩ tới điều này, Hàn Lập rơi vào giấc ngủ, thẳng một mạch đến rạng sáng ngày hôm sau hắn mới chậm rãi tỉnh dậy đi tới. Cấm địa quan trọng nhất cuối cùng đã gần tới!

------oOo------

Chương 195: “Nguyệt dương bảo châu” chi uy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập tỉnh lại, không có lập tức đi ra khỏi hốc cây, mà lại khoanh chân ngồi xuống.

Trong cơ thể linh lực mênh mông, pháp lực đã khôi phục đến đỉnh điểm để tiến vào cấm địa.

Cảm giác mệt mỏi đã biến mất, thể lực cực kỳ sung mãn.

Khôi phục lại thực lực xong, Hàn Lập mới chậm rãi mở hai mắt ra, trong lòng cực kỳ vừa ý!

Hắn lúc này mới đứng dậy, kiểm tra xem xét phù lục cùng pháp khí trong túi trữ vật, chuẩn bị cẩn thận thật tốt lần cuối cùng.

Ngày đó từ trên người đồng đảng của tên râu quai nón, tìm được mấy cái túi trữ vật, Hàn Lập trước kia căn bản cũng chưa có nhìn kỹ. Hiện tại cũng muốn nhìn qua một lần, xem xem có thứ pháp khí nào có thể dùng được hay không.

Nói thật ra, bất luận là túi trữ vật nào của hai người đại hán râu quai nón hẳn đại đa số là pháp khí bậc thấp. Sau khi xem một lúc, Hàn Lập liền không nói lời nào!

Tổng cổng năm túi trữ vật chỉ có hai mươi ba món pháp khí, trong đó hạ phẩm pháp khí năm món, trung phẩm pháp khí bảy món, chỉ có mười một kiện thượng phẩm pháp khí.

Có một túi trữ vật có hai kiện hạ phẩm pháp khí cùng hai kiện trung phẩm pháp khí, thượng phẩm pháp khí căn bản không có món. Điều này làm Hàn Lập không khỏi cảm khái.

Đệ tử phổ thông cùng với đệ tửu tinh duệ của thế gia thật sự là khác biệt!

Như một cái túi trữ vật lớn mà ngay cả một kiện đính cấp pháp khí cũng không có. Không trách ngày đó gã râu quai nón bị mình dùng *"Thổ lao thuật"* vây khốn mà một biện pháp để thoát thân cũng không có, chỉ có thể trở mắt nhìn mình dùng *"Kim quang chuyên"* lấy mạng.

Hàn Lập nghĩ tới nữ tử có nhiều bảo vật cùng đỉnh cấp pháp khí của Phong Nhạc, không khỏi cảm thán đối với đệ tử bình thường!

Không nghi ngờ, người khác vừa thấy hắn công pháp nông cạn, liền theo bản năng cho rằng thực lực hắn rất yếu. Không có lo lắng chút nào về việc hắn có pháp khí lợi hại. Thì ra đệ tử bình thường lại có ít pháp tốt như vậy!

Hiện tại Hàn Lập có thể hiểu được. Ngày đó tại đại điện Hoàng phong cốc, vì sao có rất nhiều đệ tử vừa thấy thượng phẩm pháp khí lại kích động như thế! Xem ra Hoàng phong cốc đối đãi với đệ tử xem ra cũng không tệ! Dù sao còn có thể bỏ ra hơn mười kiện thượng phẩm pháp khí để ủng hộ sĩ khí bọn họ!

Thật ra Hàn Lập đã nhầm lẫn về việc này! Cho dù các phái có xuất ra đệ tử tinh anh đi vào cấm địa, nhưng số đệ tử trên người có được đính cấp pháp khí cũng rất là ít.

Giống như nữ nhân lắm bảo vật nọ có một kiện đính cấp pháp khí, bản thân cũng là tinh anh trong hàng đệ tử, cũng chỉ có một vài người mà thôi. Hơn nữa phần lớn đều là có gia tộc cường đại. Những đệ tử tinh anh bình thường không thể so sánh cùng!

Như vậy Hàn Lập có được ba, bốn kiện đính cấp pháp khí đã có thể khiến những người gọi là đệ tử tinh anh chảy nước miếng vì thèm! Dù sao tiến vào Kết đan kỳ, ngoại trừ *"phù bảo"*, đỉnh cáp pháp khí là lợi hại nhất mà mọi người ỷ vào lúc tranh đấu. Mỗi một kiện đính cấp pháp khí đều có thể làm cho thực lực bản thân tăng lên!

Hàn Lập khi ở tại Hoàng phong cốc, bởi vì ít cùng sư huynh đệ tiếp xúc, cho nên mới không hiểu rõ mấy sự tình này của tu tiên giới. Hắn còn nghĩ mỗi tinh anh đệ tử đều có đỉnh cấp pháp khí!

Điều này cũng khó trách, ai bảo từ khi hắn cùng vị *"Lục sư huynh"* kia đại chiến tới nay, mấy lần đều gặp phải địch nhân có đỉnh cấp pháp khí. Chính điều này làm hắn đối với đỉnh cấp pháp khí không khỏi sinh ra ảo giác, khiến hắn có hiểu lầm lớn như vậy.

Mặc dù hiện nay hắn biết đệ tử bình thườngúât thiếu hụt pháp khí, nhưng có đỉnh cấp pháp khí có giá trị, điều này đối với Hàn Lập mà nói không biết là họa hay phúc?

Trung phẩm pháp khí Hàn Lập tự nhiên xem nhẹ, sẽ không quan tâm đem ra sử dụng. Hắn đem mười một món thượng phẩm pháp khí ra dùng thử một phen, cuối cùng phát hiện ba kiện có uy lực lớn nhất.

Một thanh phi đao, một kim bạt, một cái bình ngọc! Những thứ này đều là thứ Hàn Lập cần.

Phi đao cùng kim bạt đều là pháp khí tấn công, không có gì để nói nhiều. Nhưng cái bình ngọc này thật là hiếm thấy, dường như là pháp khí có tính chất phụ trợ.

Từ cái bình kia có thể phun ra độc vụ mênh mông, làm nhiễu loạn địch nhân, còn làm cho người ta trúng độc mà chết! Nghe chừng công hiệu của cái bình ngọc này cũng không tệ lắm. Nhưng kỳ thật lại là một pháp khí uy lực yếu. Bởi vì có ngũ hành hộ tráo có thể ngăn cản độc vụ bên ngoài, căn bản không thể làm người tu tiên chân chính bị trúng độc!

Nếu không phải Hàn Lập thấy độc vụ màu xanh biếc này tạm thời có thể che mắt địch nhân, khiến cho đối phương phiền toái vì không nhìn được thì hắn nhất định sẽ không chọn pháp khí này.

Xem xét lại hết thảy mọi thứ trên người xong, Hàn Lập liền lặng lẽ rời khỏi hốc cây. Sau đó xác định phương hướng, chậm rãi đi tới.

Sau khi sương mù bị xua tan, trực tiếp tiến tới ngọn núi kia tuyệt đối là không được! Sẽ bị vô số yêu thú chú ý tới, bị vây công mà chết. Qua bao năm đến nay, đã tìm ra con đường nhỏ có thể an toàn tiến vào ngọn núi. Hàn Lập liền thẳng tiến đi tới.

Thông đạo.

Lối vào thông đạo không xa. Hàn Lập trong chốc lát đã chạy đến địa phương mà tư liệu đã nói tới.

Sau khi ẩn nấp ở sau một vài cây đại thụ, nhìn thấy trước mắt dầy đặc sương mù thì Hàn Lập thật sự chấn động!

Sương trắng mù mịt cơ hồ che lấp cả bầu trời! Không cần nói không thấy lối vào, ngay cả khoảng cách một trượng, Hàn Lập cũng không thể nhìn thấy rõ!

Không nghi ngờ, trước kia không có *"Nguyệt dương bảo châu"* thì cơ hồ không ai dám tới gần núi này! Cứ nghĩ sương mù dầy đặc như vậy, phải chịu công kích bất ngờ không biết của các loại yêu thú, Hàn Lập cũng không có lời nào để nói nữa!

Sương mù rộng như vậy, xem ra đệ tử đang giữ bảo châu còn chưa có bắt đầu thi pháp khu trừ sương mù!

Hàn Lập nghĩ như vậy, liền đứng ở phía sau cây đại thụ, bắt đầu yên lặng chờ đợi!

Nơi Hàn Lập đứng chính là một địa phương có nhiều sương mù, khắp nơi đều là bụi rậm cùng hoang thảo, cho dù có ẩn dấu mười mấy người cũng không có vấn đề gì.

Hàn Lập mặc dù không phát hiện sự tồn tại của những người khác nhưng cũng biết ở đây khẳng định còn có người khác. Dù sao có thể trèo lên núi cũng chỉ có con đường này mà thôi. Chỉ là hiện tại là lúc lên núi, cho nên mới không có ai quan tâm tới người khác.

Thời gian, từng khắc, từng khắc trôi đi!

Hàn Lập chịu khổ đợi khoảng ba, bốn canh giờ. Bỗng nhiên cảm thấy phía tây nam truyền đến một cỗ linh lực kinh người, tiếp theo một cột sáng màu trắng cao tới tận trời hiện ra! Từ sương mù mờ mịt trên không, ngưng tụ thành một quang cầu thật lớn.

Mặc dù quang cầu hình thành, nhưng cột sáng không có dừng lại, không ngừng rót năng lượng vào trong quang cầu. Vì thế quang cầu càng lúc càng lớn, ngày càng chói mắt. Cuối cùng giống như một vầng thái dương, khiến cho người ta không dám nhìn chăm chú!

Một lát sau, cột sáng đột nhiên biến mất, chỉ để lại hai quang cầu thật lớn nổi trên không trung.

Nhưng quang cầu tồn tại cũng không lâu, trong chớp mắt liền vặn vẹo, biến đổi hình dạng, biểu hiện giống như đột nhiên bị nén lại. Điều này làm cho Hàn Lập sợ ngây người, miệng há hốc ra quên cả khép lại!

"Phành" một tiếng nổ kinh thiên động địa, quang cầu to lớn rốt cục cũng nổ tung trong không trung, biến thành vô số ánh sáng nhỏ cỡ nắm tay hạ xuống, tiến tới gần những mảng sương mù lớn. Trông thật diễm lệ, giống như một trận mưa ánh sáng!

Mỗi một quang cầu màu trắng rơi vào bên trong sương mù, lập tức khiến cho sương mù dầy đặc lập tức sống động như giao long, liều mạng tấn công trung tâm quang cầu. Nhưng vừa tiếp xúc sương mù ngay lập tức bị quang cầu làm cho tiêu tan, nhưng quang cầu cũng ảm đạm không ít.

Khi mà càng nhiều quang cầu cùng sương mù tiếp xúc, sương mù dày đặc dường như trở thành sóng thần, vụ khí không ngừng quay cuồng, sôi trào! Giống như cự hình yêu thú đang đánh nhau, cuối cùng đang giãy dụa.

Hàn Lập hai mắt không chớp, giương mắt nhìn tất cả. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy uy lực chân chính của pháp bảo cao cấp! Hắn rung động trong lòng, ở sâu trong nội tâm tràn ngập sự hâm mộ cùng sự khát vọng!

Sương mù sau khi cùng quang cầu đả đấu một phen, rốt cục bắt đầu tan ra, làm xuất hiện hình dáng to lớn của ngọn núi, lần đầu tiên xuất hiện trước mặt bọn người Hàn Lập.

"Thật là lớn!"

Nhìn thấy như vậy những người này không khỏi sợ hãi kêu lên. Hàn Lập cũng không có ngoại lệ, ở trong số đó!

Phía trước Hàn Lập mà một ngọn núi cao đến dọa người!

Nhìn lại, thấy núi cao ngàn trượng, ngọn núi cao ngất trong mây, nhìn không thấy đỉnh núi. Trên đỉnh núi đầy những quái thạch cùng gờ đá, cùng vô số cây đại thụ mấy người ôm không hết. Điều khiến người ta kinh hãi chính là hai bên sườn núi kéo dài liên miên không dứt, địa thế nguy hiểm, kéo dài rất xa, chẳng biết đến đâu mới là cuối.

Sườn núi đối diện bọn người Hàn Lập, khá là dễ chịu, phương hướng phía xa xem ra là con đường lên núi.

Lúc này từ trong sơn trung ẩn ẩn truyền đến vài tiếng yêu thú gầm nhẹ, thanh âm dữ tợn thê lương làm cho người ta nghe xong không rét mà run!

Hàn Lập có chút ngẩn người!

"Vù" một tiếng, một bóng người màu vàng từ trong bụi cỏ dầy nhảy ra, tiến vào trong đại sơn, biến mất không dấu vết.

Hành động này tựa hồ như kích động thần kinh những người đang ẩn nấp. Lập tức lại có mấy người đồng thời đi ra, đồng loạt hướng phía trước chạy đi. Chỉ là sau khi nhanh chóng tiến vào trong sơn lâm thì mấy người lập tức kéo dãn khoảng cách, theo các đia phương khác nhau tiến vào trong núi.

Hàn Lập không có đi ra. Hắn chủ định quan sát một lúc xem rốt cuộc có người nào chọn đường giống mình đi lên núi!

------oOo------

Chương 196: Kế hoạch của Hàn Lập

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong chốc lát, một gã thanh niên áo lam thần tình lạnh lùng, một vị lão giả đầy râu tóc, một thiếu phụ áo xanh diễm lệ trước sau đi ra. Bọn họ cực kỳ ăn ý lựa chọn địa điểm bất đồng, tiến về phía trước của rừng núi.

Hàn Lập lại chờ thêm gần một khắc thời gian, thấy rút cuộc không có ai xuất hiện, cuối cùng liền sửa sang lại một chút vật phẩm trên người, học theo hình dáng mấy người lúc trước, tìm phương hương chưa từng có người tiến đến, lặng lẽ vụt biến mất.

Hàn Lập thực sự không biết, sau khi hắn vừa mới tiến vào không lâu, tên Chung Ngô xấu xí mới gặp hôm qua liền xuất hiện ở trước thông đạo. Hắn nhìn con đường lên núi mờ mờ tối, cười lạnh *"hắc hắc"* vài tiếng, sau đó thả ra mười mấy con bướm vàng bay vào rừng núi, sau đó mới không sợ không vội mà đi theo.

Lúc này ở ngoài cấm địa, lối vào ở chỗ phá cấm, người giữ cửa của bảy đại phái có chút lo lắng, mong chờ nhìn về phương hướng của cấm địa, trong đó có vị Lý sư tổ của Hàn Lập.

Không biết là lão lo lắng việc hoàn thành nhiệm vụ của đệ tử Hoàng Phong cốc, hay là lo lắng cho việc đánh cược của mình nhiều hơn.

Mà vị đạo sĩ Kết Đan kỳ khác của Thanh Hư cốc, tình huống cũng không hơn! Lại nói tiếp, từ sau khi Khung lão quái của Yểm Nguyệt tông nhúng tay vào việc đánh cược, thì lão không còn có tự tin như lúc trước, đã có vẻ lo lắng được mất.

Việc này cũng khó trách, viên nội đan Huyết Tuyến giao thật sự khó mà có, cơ hồ tiêu tốn toàn bộ tiền tài của hắn mới được. Nếu mà dễ dàng bại dưới tay người khác, lão đạo sĩ này dù là tâm cảnh tu dưỡng cao tới đâu, cũng chỉ sợ đau lòng ngủ không yên mấy năm.

Đạo sĩ trộm liếc mắt dò xét vẻ mặt bình tĩnh duy nhất trong đám người này, chính là thiếu phụ dẫn dắt đệ tử Yểm Nguyệt tông – Nghê Thường tiên tử.

Trong bảy vị cao thủ Kết Đan kỳ duy nhất chỉ có một phụ nữ, sau khi đệ tử thất đại phái tiến vào cấm địa, liền chưa bao giờ lộ ra một chút lo lắng. Liên tiếp người này người khác đàm tiếu, đồn đại, tựa hồ đối với đệ tử xuất ra lần này của Yểm Nguyệt tông tin tưởng mười phần, căn bản không cần bà ta phí công phí tâm.

Đạo sĩ càng nhìn thấy bộ dạng tươi cười của nữ tử này, càng lo lắng hơn nữa. Liên tưởng thêm lần nữa đến vẻ mặt tin tưởng của Khung lão quái khi đánh cược, lão liền cảm thấy nội đan Huyết Tuyến giao tựa hồ bay khỏi túi của mình, thành vật trong bàn tay của người ta.

Càng nghĩ sự lo lắng trên mặt lão càng thể hiện ra trầm trọng hơn. Người không biết, thật cho là hắn lo lắng cho đệ tử của bổn môn trong cấm địa!

Một lát sau, đạo sĩ rút cuộc nhẫn nhịn không nổi. Hắn thừa dịp người khác không chú ý, lặng lẽ tiến đến đứng ở một chỗ khác trước mặt Lý sư tổ, vẻ mặt lo lắng hỏi:

"Lý thí chủ, Hoàng Phong cốc các ngươi lần này phái xuất đệ tử nên thân thủ không kém đúng không! Chúng ta hai phái, đến lúc đó thực sự bại dưới tay Khung lão quái kia! Bần đạo đối với đệ tử Thanh Hư môn tiến vào cấm địa, vẫn còn có chút tin tưởng!"

"Nghĩa là sao? Đạo huynh xem thường Hoàng Phong cốc chúng ta sao chứ?" Lý sư tổ vừa nghe, trên mặt trở nên bực tức.

"Ha ha! Đương nhiên không phải, bần đạo chính là đối với đệ tử phái xuất lần này của Yểm Nguyệt tông cảm thấy có chút cổ quái, thật sự không yên lòng!" Đạo sĩ cười ha hả, cố cười giải thích.

"Điều này thực sự như vậy! Lỹ mỗ cũng cảm thấy không đúng. Vài lần trước Yểm Nguyệt tông khi nào lại phái xuất đệ tử đều là tuổi trẻ như vậy, lại là nam nữ đệ tử một đôi! Chẳng lẽ nghĩ đến chuyến đi cấm địa này là cuộc dạo chơi của con nít?" Lý sư tổ trầm mặt nói, xem ra hắn đối với lần đánh cuộc này cũng không yên lòng.

Đạo sĩ nghe Lý sư tổ nói như vậy, liên tục gật đầu không thôi, xem ra đối với lời nói vừa rồi cực kỳ đồng ý.

"Tuy nhiên đạo huynh yên tâm, Lý mỗ một khi đã dám đánh cuộc, khẳng định đối với đệ tử bổn môn có vài phần tin tưởng, kỳ thật thực lực không dưới đệ tử quý môn" Lý sư tổ sau khi liếc mắt nhìn đạo sĩ, chậm rãi nói với thâm ý sâu sắc, trong thanh âm tràn ngập vài phần hào khí.

"Ha ha! Thí chủ nói như vậy, bần đạo liền an tâm rất nhiếu! Tại hạ cũng sẽ không quấy rầy nữa" Đạo sĩ tìm được đáp án muốn hỏi trong lòng, nhất thời thần sắc mong mỏi, sau đó cười hì hì cáo từ ly khai. Lão trở lại địa phương lúc trước bắt đầu ngồi xuống dưỡng thần, yên lặng chuẩn bị đợi kết quả vài ngày sau.

Mà Lý sư tổ nhìn chằm chằm đạo sĩ rời khỏi, đột nhiên hừ nhẹ một tiếng, sau đó dùng thanh âm mà chỉ có chính mình mới có thể nghe được, nhè nhẹ lẩm bẩm:

"Phù Vân Tử, lão mũi trâu nhà ngươi có chủ ý gì, đừng cho là ta không biết! Không phải là hi vọng chúng ta hai nhà liên thủ có thể thắng được Yểm Nguyệt tông, sau đó Thanh Hư môn các ngươi lại ngồi trên đầu Hoàng Phong cốc chúng ta sao. Hắc hắc! Tuy không biết Thanh Hư môn phái đệ tử có gì đặc biệt tiến vào cấm địa, nhưng mà lần này bổn cốc ngay cả đệ tử đứng đầu Luyện Khí kỳ, tất cả đều phái cả đám đi, nếu không ngươi nghĩ rằng ta sẽ cùng các ngươi đánh cuộc hay sao chứ?"

Lý sư tổ nói xong, trên mặt lộ ra vẻ giảo trá, sự lo lắng lúc trước đã không còn một chút bóng dáng, rõ ràng cũng là một hồ ly thâm tàng bất lộ.

Hàn Lập tự nhiên không biết, bên ngoài cấm địa hai vị Kết Đan kỳ tu sĩ đang cạnh khóe nhau, hắn hiện tại đang bị một con Heo rừng to lớn màu rám nắng ngăn chặn đường đi.

Heo rừng này trừ màu sắc da cùng hình thể đặc biệt thật lớn, cao hơn một trượng, còn các mặt khác cũng giống như Heo rừng bình thường.

Nhưng khi Hàn Lập nhìn thấy yêu thú này, lập tức nhận ra nó là một loại yêu thú cấp thấp *"Thôi sơn thú"* thường gặp trên núi lửa, yêu thú này trừ da dày thịt béo, ngoài có điểm khí lực lớn, chỉ biết một cái *"Thạch Phu thuật"* trời sinh, hơn nữa trí lực cực thấp, cũng không khó đối phó!

Sau khi *"Thôi Sơn thú"* trong mũi hừ hừ vài tiếng thô thiển, lúc này hoàng quang chợt lóe, toàn thân trên dưới đều phủ một tầng hộ giáp nham thạch trắng sáng chói lọi, tiếp theo khí thế hung hãn hướng Hàn Lập mạnh mẽ lao tới.

Hàn Lập thần sắc không thay đổi, đứng tại chỗ đợi con yêu thú này đánh đến, cho đến khi nó cách hắn khoảng cách khoảng bảy, tám trượng mới tay phải vung lên, tiếp theo thân hình chợt lóe, người chuyển dịch ra phía sau yêu thú.

Sau đó Thôi Sơn trư mới rít lên một tiếng, từ trước tới sau cả thân hình chỉnh tề chia làm hai nửa, màu sắc nội tạng đủ loại chảy ra. Nó bất ngờ bị Hàn Lập dùng pháp khí ti tuyến, hoàn toàn chẻ đôi.

Hàn Lập đem ti tuyến vô hình thu lại, nhìn nhìn Thôi Sơn trư đã chết, nhè nhẹ lắc lắc đầu, sau liền lập tức nhảy lên cây đi, ly khai nơi này. Bởi vì hắn biết múi máu tươi trên thi thể yêu thú này, không lâu sau sẽ đưa tới một số lớn yêu thú khác có khứu giác linh mẫn, hắn thừa dịp chuồn nhanh là tốt nhất.

Hàn Lập tiến vào rừng rậm của miệng núi lửa đã vài canh giờ, nhưng ở trong thời gian ngắn như vậy, hắn liền đụng độ bốn con yêu thú.

Trong đó ba con yêu thú cấp thấp hắn tự nhiên không khách khí một cú đánh chết. Nhưng con trung giai yêu thú Phi Linh khổng tước, lông vũ dài nhiều màu sắc có khả năng thoát ly thân thể tự động truy kích đả thương người cùng phòng ngự, làm Hàn Lập khá đau đầu. May mắn tuy là chim nhưng tốc độ không nhanh. Vì thế sau đó hắn tăng tốc thân pháp, sau một hơi đem nó cách xa vô ảnh vô tung, lúc này mới thoát khỏi sự chiến đầu vô vị lần này.

Hiện giờ, Hàn Lập một mặt thì nhảy như bay trên cây, mặt khác lại thở dài không ngừng.

Hiện tại hắn cuối cùng cũng đã biết, yêu thú ở núi lửa nhiều loại đến mức nào.

Lúc này hắn đang ở khu vực bên ngoài, bình thường gặp phải phần đông đều là yêu thú cấp thấp, nhưng qua một đoạn thời gian xâm nhập đến đoạn giữa của núi lửa, chỉ sợ xuất hiện một đống yêu thú cấp trung, cấp cao, đến lúc đó trừ việc bỏ chạy, Hàn Lập thật sự không suy nghĩ ra biện pháp có khả năng thoát thân khác.

Không lấy làm ngạc nhiên tại sao tin tức nơi ẩn giấu linh dược trong tư liệu lại ít như vậy! Chỉ sợ đệ tử trước khi tiến vào núi này, chỉ tránh né mấy loại yêu thú này liền tổn hao hơn phân nửa tinh lực, thời gian còn lại cũng chỉ có thể đi lại bảy, tám nơi để xem xét một chút. Còn không nói rằng mỗi lần tham tra đều có thu hoạch.

"Xem ra hi vọng chính mình có thể hái được nhiều thảo dược thực sự không quá lớn a!" Hàn Lập buồn bực thầm nghĩ.

Hàn Lập hiện tại chạy nhanh theo phương hướng, chính là một sơn động bí mật thường sản sinh ra *"Tử Hầu hoa"*.

Địa phương này theo như tư liệu nói, sẽ không có cái gì giá trị lớn. Bởi vì sơn động này trăm năm trước mới bị người hái qua một lần, hiện tại đều là cây con còn lâu mới trưởng thành mà thôi, chúng nó không thể mang ra sử dụng làm thuốc.

"Cây con?" Hàn Lập nghĩ đến đây, không khỏi cười khẽ một chút.

Hàn Lập cần chính là mấy cái cây con mà người bên ngoài sẽ không cần.

Lý do hắn mạo hiểm tiến vào cấm địa, khẳng định thực sự không phải là đoạt đồ trong tay nhiều cao thủ, thu thập thiên địa linh dược! Nguyên nhân chủ yếu là ngay từ đầu đem mục tiêu đặt ở tên cây con còn chưa trưởng thành. Chỉ có như vậy hắn mới có thể tận lực tránh được xung đột với đệ tử các phái khác, mới có thể tận lực chạy đến nhiều địa điểm, chọn thêm thứ mà trong mắt người khác là vô dụng.

Đợi cho sau khi hắn đem mấy cái cây con linh dược này hái đi, có thể dùng cái bình nhỏ thần bí ban đêm tiến hành nuôi dưỡng. Cứ như vậy cùng với việc trực tiếp hái linh dược trưởng thành không có gì khác biệt.

Tuy nghe vị Mã sư bá nói mấy loại cây con linh dược tại ngoài cấm địa có khả năng sống sót trong thời gian không quá lâu, chỉ có thể sống một, hai năm, nhưng thời gian này cũng đủ đem chúng nó trưởng thành vài lần, dù sao làm Trúc Cơ đan thực không cần loại sinh trưởng lâu năm, chính là khoảng bốn, năm trăm năm liền có thể sử dụng.

Hiện tại phiền toái duy nhất chính là không biết trong thời gian ba ngày còn lại có đủ để hắn hái đủ số lượng linh dược. Bởi vì cây con linh dược sống ở đông một chỗ, tây một chỗ, hơn nữa trên đường còn có thể bị yêu thú ngăn chận, mặt khác còn có thể phát sinh ra xung đột với đệ tử phái khác, hết thảy Hàn Lập trong lòng đều không biết.

------oOo------

Chương 197: Yêu thú cự ngô công

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đến rồi, đây là cái sơn động đó?" Sau hai canh giờ, Hàn Lập đứng ở trên một vách đá đen cao nửa người, đánh giá một cái động khẩu cao mấy trượng cách đó không xa, lẩm bẩm.

"Xem ra, thực không có gì đặc thù cả!" Hàn Lập không có lỗ mãng xông vào, mà là tại phụ cận cẩn thận quan sát một lát. Tuy rằng thời gian thực sự gấp gáp nhưng cũng không thể bởi vì thế mà chuốc lấy nguy hiểm.

Bí động này theo như lời trên tư liệu, từ bên ngoài nhìn qua đích xác rất bình thường, cùng với mấy sơn động hoang dã trên đường mà Hàn Lập nhìn thấy quả thực giống nhau như đúc, thực là nơi không có chút gì đáng chú ý. Cũng không biết lúc trước người nọ như thế nào tìm tới nơi đây, điều này thật sự là làm cho Hàn Lập có vài phần khâm phục.

Sau thời gian một chén trà nhỏ, Hàn Lập mới xác nhận chắc chắn phụ cận thực không có yêu thú và người mai phục, lúc này mới cẩn thận đi vào trong động.

Động khẩu hoàn toàn là do nhiên nhiên tạo thành, khắp nơi đều là đá núi màu xanh nhạt, không có một tia dấu vết nhân công đục đẽo. Hàn Lập tiến vào động khẩu, sau khi liếc mắt nhìn vách đá hai bên, liền đưa ra kết luận như vậy.

Sau đó thân hình Hàn Lập chợt lóe, người lặng lẽ biến mất trong động, nhưng sau khi đi vài chục bước, thân hình Hàn Lập dừng lại, bởi vì trải qua một, hai cái góc rẽ, phụ cận là một mảng tối mờ.

Hàn Lập nhăn mày, đưa tay vào trong túi trữ vật tìm tòi, một viên Nguyệt Quang thạch to bằng quả trứng gà xuất hiện trong tay.

Sau khi vật ấy vừa hiện, ánh sáng màu trắng hòa nhã lập tức đem phụ cận chiếu rõ ràng có thể thấy được. Hàn Lập thấy điều này cũng là bất đắc dĩ lắc đầu.

Ý định lúc đầu của hắn là vô thanh vô tức tiến vào sâu trong động, nhìn xem có hay không yêu thú bảo vệ nơi đây, nếu là có hắn sẽ bí mật cho một kích trí mạng, giảm bớt nhiều hao phí sức lực. Nhưng hiện tại Nguyệt Quang thạch xuất hiện, chính mình lại biến thành một cái đích ngắm rõ ràng, làm sao mà còn đánh lén được.

Hàn Lập nhẹ nhàng cầm Nguyệt Quang thạch với ánh sáng mờ mờ, sau khi do dự một chút, dùng cánh tay kia vỗ nhẹ tạo thành một cái vòng bảo hộ thổ thuộc tính xung quanh người, lúc này mới bước thấp bước cao tiếp tục đi tới.

Trong sơn động không thể so với bên ngoài, thân pháp nhanh nhẹn nhất định không đạt được cực hạn, vì có tầng phòng hộ trên người nên có điều an tâm. Tuy nhiên cứ như vậy, sự nhanh nhẹn của thân thể liền giảm xuống rất nhiều, nhưng không thể vẹn cả đôi đường. Hàn Lập rất rõ ràng cho nên cũng không có gì phàn nàn.

Sơn động này phi thường hẹp và dài, sau khi Hàn Lập đi được nửa khắc vẫn không thấy dấu hiện gì là kết thúc. Điều này làm cho hắn trong lòng bắt đầu lầm bầm lầu bầu, không khỏi hoài nghi chính mình có phải là tìm nhầm chỗ, đâm đầu vào trúng sào huyệt của yêu thú đỉnh cấp!

May mắn thay, sau khi đi thêm hơn mười trượng, trước mắt hiện ra một cái ngã rẽ lớn, lo lắng này của Hàn Lập rút cuộc được giải trừ. Bởi vì từ ngã rẽ kia, ẩn ẩn lộ ra vài dải bạch quang, điều này nói rõ rằng mục tiêu ở trước mắt.

Hàn Lập thấy điều này, trong lòng vui vẻ, vội vàng thu lại Nguyệt Quang thạch cầm trong tay, người nhẹ nhàng, lặng lẽ lần mò qua. Một khi ở trong này đã có ánh sáng, thêm nữa ở chỗ góc, xem ra kế hoạch lúc đầu có thể tiếp tục tiến hành.

Hàn Lập lén lút, đầu dần dần ló ra từ sau ngã rẽ, một màn trước mắt làm hắn vui vẻ, nhưng sau đó lại âm thầm kêu khổ.

Phía trước đích xác là điểm cuối của sơn động. Hơn nữa là một cái sảnh đá thiên nhiên diện tích không nhỏ, chẳng những có rất nhiều vách đá chung nhũ sáng lấp lánh, nhưng là trên một khối đá nhỏ màu tím ở trong cùng, có ba, bốn gốc cây có lá và hoa nhỏ màu xanh nhạt.

Mấy cái hoa này lớn nhỏ khoảng một tấc, vài cánh hoa đều uốn quăn kỳ quái theo cùng một phương hướng, hợp lực hình thành một hình dáng độc đáo, xa xa nhìn lại thấy ngồ ngộ, khôi hài giống như mấy tiểu hầu tử treo ở đây, thật sự là rất ấn tượng.

*"Không cần hỏi, mấy cái này khẳng định chính là "*Tử hầu hoa*",* *xem màu sắc lá tuy là màu xanh, nhưng là do hỏa hậu còn rất kém!"* Hàn Lập sau khi vừa thấy hoa, lập tức vui mừng thầm nghĩ.

Nhưng khi hắn xoay chuyển ánh mắt, rơi xuống trên mặt thạch bích màu tím thì sắc mặt trở nên khó coi, nơi đây có một con rết dài vài thước đang nằm. Xem trên thân nó có da đen bóng loáng, xúc tu dài vài thước, hình dáng dữ tợn, đáng sợ, Hàn Lập còn chưa động thủ, tâm lý đã vạn phần sợ hãi.

Mặc dù hắn chưa bao giờ giết yêu thú độc trùng, nhưng ác danh của bọn chúng đã sớm nghe thấy nhiều lắm.

Theo như lời người ta nói, loại yêu thú độc trùng cùng cấp bậc với yêu thú phi cầm, mãnh thú khó chơi hơn rất nhiều, hơn nữa rất hung hãn, độc thuật với lực sát thương cực lớn, thường xuyên có khả năng làm người trúng độc một mạng ô hô ai tai, cho nên không cần nói, tốt hơn là hoàn toàn đừng trêu chọc loại yêu thú này.

Con rết trước mắt to lớn như vậy, tối thiểu cũng là yêu thú bậc trung, cũng không phải không có khả năng là yêu thú bậc cao.

Hàn Lập thấy vậy không thể không hít một hơi lạnh, cắn răng há miệng cả nửa ngày.

Hiện tại không phải là hắn muốn trêu chọc đối phương, mà là con rết này chính là yêu thú bảo vệ *"Tử Hầu hoa"*. Nếu như không giải quyết con đại độc trùng này, việc hái linh dược trên thạch bích, thuần túy là mơ tưởng.

Hàn Lập thu liễm hơi thở của bản thân, đem đầu chậm rãi rụt trở về, động tác nhẹ nhàng hết sức, không đánh thức con rết to nhìn như đang ngủ say.

Hắn tựa vào thạch bích, nhăn trán cúi đầu nghĩ cách toàn vẹn đối phó yêu thú này.

Dựa vào uy lực của vài món pháp khí đỉnh cấp, mạnh mẽ đối đầu cũng không phải là không được, dùng phù bảo Kim Quang chuyên, hắn mười phần nắm chắc có khả năng một cú liền đem yêu thú kia đập dẹp lép. Nhưng sau lần chém giết này, pháp lực hắn chỉ sợ phải tiêu hao không ít, không thể bảo trì trạng thái tốt nhất của chính mình.

Đường đi tiếp theo sau còn dài. Đối mặt với nguy hiểm khẳng định cũng sẽ càng ngày càng nhiều, mà hắn bởi vì muốn đuổi theo thời gian, lại không có khả năng tiêu phí nửa ngày ngồi xuống khôi phục pháp lực. Cho nên lấy sự tiêu hao đại lượng pháp lực để đổi cơ hội thắng lợi lần này, Hàn Lập như thế nào cũng không tình nguyện.

Sau khi suy nghĩ nát óc trong chốc lát, Hàn Lập trong lòng sáng ngời, đã có một chủ ý tốt.

Trước khi hành động, hắn trước tiên cẩn thận ló đầu, nhìn thoáng qua con rết kia, thấy nó vẫn không nhúc nhích, lúc này mới yên lòng. Vì thế Hàn Lập sau khi mỉm cười, liền biến mất trong bóng đêm trên con đường phía sau.

Sau một thời gian không lâu, Hàn Lập mặt đầy vui mừng đã trở lại.

Lần này không thấy vòng bảo hộ trên người hắn, hơn nữa không có hành động lén lén lút lút nữa, mà là nghênh ngang trực tiếp rẽ bước đi vào trong đại sảnh đối phó với con rết.

Động tĩnh của Hàn Lập lớn như vậy, con rết yêu thú kia nếu không có phát hiện, chỉ sợ không phải là yêu thú, mà là *"Xuẩn thú"*. Cho nên con cự trùng dài hơn một trượng lập tức cảnh giác hướng về phía Hàn Lập ngẩng cao đầu lên, hai xúc tu thô, dài múa may không ngừng, phát ra âm thanh xuy xuy quái lạ, làm cho người ta nhìn thấy rất là sợ hãi.

Hàn Lập thấy thế cũng không nói gì, giương tay lên, vài quả hỏa cầu nhỏ bay ra cực nhanh, khi đập vào phần đầu, phát ra âm thanh bạo liệt liên tiếp.

Ánh lửa qua đi, Hàn Lập rõ ràng thấy rằng đầu yêu thú bị hỏa cầu đánh trúng vẫn đen bóng loáng, không có dấu vết lưu lại bên ngoài da, điều này làm cho hắn kinh ngạc không thôi, xem ra người ta nói không sai, loại yêu thú độc trùng này quả nhiên cực kỳ khó chơi.

Mặc dù con rết to bự không có bị thương, nhưng vừa rồi đã bị Hàn Lập châm ngòi, hoàn toàn bị chọc giận.

Hai răng cửa sắc bén gần miệng nó chìa ra, một cổ độc vụ màu đỏ từ trong miệng mạnh mẽ bắn tới, khí thế hung hăng, long trời lở đất hướng Hàn Lập vọt đến, ý tứ xem ra muốn đem Hàn Lập hóa thành độc thủy.

Hàn Lập tự nhiên sẽ không ngây ngốc đứng tại chỗ, mấy cái này mà dính vào một chút thì vừa nhìn đã biết kỳ độc vô cùng. Hắn không có vòng bảo hộ xung quanh, mủi chân điểm một chút, lập tức bay ra đại sảnh với tốc độ so với độc vụ kia mau hơn vài phần, sau đó liền xoay người hướng con đường lúc trước chạy như điên, tựa hồ e ngại độc vụ của yêu thú này, mà phải chạy bán sống bán chết.

Con rết tự nhiên không chịu để cho Hàn Lập rời đi dễ dàng, vô số chân tay trái phải của nó cử động cực nhanh, thân hình như gió đuổi theo, xem ra tốc độ hoàn toàn không dưới tốc độ Hàn Lập đang chạy như điên kia. Hàn Lập quay đầu lại nhìn như vậy liền chấn động, thân hình vội vàng gia tăng vài phần, mới đem con rết bỏ xa một khoảng cách nhất định, biến mất tại trong thông đạo.

Con rết thấp giọng kêu một trận xùy xùy, không chậm trễ theo sát sau. Thông đạo này yêu thú đã đi vô số lần, tự nhiên quen thuộc hơn nhiều so với Hàn Lập, cho nên sau thời gian không lâu đã đuổi đến, thấy rõ ràng bóng dáng Hàn Lập.

Con rết yêu thú mừng rỡ, tay chân huy động càng thêm cấp tốc, ác độc hung hăng vọt mạnh đến.

Mà lúc này, Hàn Lập phía đối diện đột nhiên dừng cước bộ, quay đầu cười hì hì nhìn yêu thú, không hề đào tẩu về phía trước. Tựa hồ hoàn toàn buông tha ý niệm chạy trốn trong đầu.

Sau đó, con rết to trong chớp mắt nhảy đến một nơi cách Hàn Lập chỉ có ba, bốn trượng. Nó mừng rỡ đang muốn dùng răng đem tên tiểu nhân trước mắt xé tan thành từng mảnh thì bụng bỗng truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, thân hình nó đình trệ, lập tức sự đau đớn thống khổ khó mà chịu được xuất hiện trên toàn thân, tiếp theo một lượng độc huyết màu đen từ dưới thân nhanh chóng tuôn ra, chảy ra khắp mặt đất.

Thì ra chẳng biết khi nào, bụng – bộ phận yếu nhất của con rết bị lưỡi dao cực kỳ sắc bén bất tri bất giác đột nhiên xẻ ra, làm ngực và ổ bụng của yêu thú mở banh ra, khó trách con rết này thống khổ như vậy.

Mà Hàn Lập đứng ở một bên đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua cơ hội đánh gục đối thủ. Hắn khoát tay, một đạo kim quang hình tròn cùng một thanh phi đao màu xanh sáng chói liền rời tay xuất ra, trực tiếp cắt về phía hai xúc tu thô, dài của con rết.

------oOo------

Chương 198: Xung đột

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Phành" một tiếng, hai kiện thượng phẩm pháp khíúau khi bổ ra hai lỗ nhỏ trên xúc tu, đã bị bật ra, làm Hàn Lập có chút ngạc nhiên.

"Thật cứng rắn! Cơ hồ chất lượng vật liệu có thể so sánh với trung phẩm pháp khí!" Hàn Lập ngầm hô may mắn, nếu không phải thi triển một chút thủ đoạn, thì thu thập con rết này thật đúng là phải phí nhiều sức lực.

Hàn Lập thấy phi đao kim bát tạo ra hiệu quả không lớn, liền thuận tay thu trở về.

Độc trùng này tuy bị vết thương trí mệnh nhưng sinh mệnh lực vẫn rất mạnh mẽ, vẫn ở nơi đây quay cuồng không ngừng, xem ra trong một thì nửa khắc sẽ không gục xuống. Vì thế hắn nhăn trán một chút, thân pháp thi triển, lóe lên vượt qua cực nhanh trên đầu yêu thú, không hề bận tâm tới sinh tử của nó, trực tiếp dọc theo thông đạo của sơn động mà về sảnh đá.

Trong sảnh đá, vài cây con *"Tử Hầu hoa"* màu xanh kia vẫn ở nơi đây, vẫn còn tốt, không có việc gì, điều này làm Hàn Lập lòng tràn đầy vui mừng.

Hắn từ trong túi trữ vật lấy ra vài hộp ngọc bích lớn nhỏ giống nhau đặt trên mặt đất, lúc này mới cầm phi đao lên, cực kỳ cẩn thận đem *"Tử Hầu hoa"* kia và cả khối đá nhỏ màu tím bên dưới đồng loạt khoét lên, sau đó dùng phi đao nâng lên đặt vào tay, hắn bỏ vào trong hộp ngọc, cẩn thận đóng kín lại.

Khi tất cả linh dược đều bị hắn nhất nhất hái xong. Sau khi thu vào, hắn mới thoải mái, nhẹ nhõm thở phào một hơi, tâm thần trở nên bình ổn.

Hắn lười biếng duỗi duỗi lưng, lại tùy ý quét mắt một phen quanh sảnh đá, tin tưởng xác nhận trong này đích xác không có bỏ sót thứ gì, mới bình thản đi ra khỏi nơi đây.

Khi Hàn Lập trên đường đi qua nơi con rết bị thương nặng, con yêu thú kia đã không nhúc nhích, nằm im trên mặt đất, hoàn toàn đã chết, dưới thân chảy ra một vũng lớn độc huyết, làm cho khu vực này của sơn động tràn ngập một mùi vị cổ quái làm cho người ta nôn mửa, Hàn Lập sau khi ngửi thấy, cảm thấy có chút choáng váng đầu óc.

Hàn Lập cả kinh, biết đây là kết quả của việc độc tính của độc huyết lan ra trong không khí. Cho nên nhanh chóng phục dùng một ít *"Thanh Linh tán"*, lúc này cảm giác khó chịu mới tiêu trừ.

Hắn đi đến chỗ cách thi thể con rết bảy, tám trượng liền ngừng lại, tiếp theo xuất ra phi đao đâm loạn bảy, tám cái, thấy con rết thực sự không nhúc nhích tí nào, lúc này mới yên lòng tiếp tục đi tới.

Nhưng mới đi vài bước, thân hình Hàn Lập dừng lại. Cúi người rút từ trên mặt đất ra một mũi nhọn ngắn màu đen. Hắn dùng hai ngón tay cầm mũi nhọn nhẹ nhàng lau sạch bùn đen, mũi nhọn lập tức tỏa ra kim quang lập lòe, đích thị là kim nhận.

Thì ra Hàn Lập có khả năng dễ dàng chọc thủng bụng con rết yêu thú, chính là ở trong đoạn thời gian hắn biến mất kia, đem kim nhận, trên đoạn đường ra vào sơn động cắm xuống một nửa lộ phần sắc bén lên trên.

Bởi vì sợ hãi hào quang của kim nhận rất sáng, sẽ bị yêu thú sớm phát hiện, Hàn Lập còn dùng bùn đen đem mũi nhọn biến thành màu đen, hòa cùng một thể với sơn động tối đen, cứ như vậy rút cuộc làm cho yêu thú khó có thể phát hiện.

Bởi vậy con rết khẩn cấp bám chặt mặt đất, đuổi theo Hàn Lập đi vào đoạn sơn động này thì đã bị kim nhận cắm ngược mổ banh bụng mà thần chẳng biết, quỷ chẳng hay, kết cục táng thân tại nơi đây. Đáng thương thân là yêu thú độc trùng cấp cao, một thân độc thuật cực kỳ lợi hại còn chưa kịp thi triển, trong lúc hồ đồ liền bị Hàn Lập ám toán, cái chết thực sự là cực kỳ oan uổng!

Tuy Hàn Lập Lập còn chưa biết mình đã giết chết một con rết yêu thú cấp cao, nhưng cũng biết con độc trùng này cho dù không phải, thì cũng khẳng định là yêu thú cấp trung mạnh nhất. Đối với việc thu thập nó một cách nhẹ nhàng như vậy, rất là hài lòng.

Hiện tại hắn liên tiếp đi bảy, tám bước, mỗi bước đều cúi người, rút cuộc đem kim nhận lau sạch sẽ thu hồi. Sau đó liền muốn nhấc chân rời khỏi nơi này, nhưng trong lúc vô ý nhìn thoáng qua thi thể con rết, hắn do dự một lát rồi tiếp tục đi tới.

Vừa đến trước thi thể con rết, Hàn Lập không khách khí dùng kim nhận trong tay lướt trên thi thể từ đầu đến lưng, còn có đuôi một chút. Kết quả phát hiện vỏ ngoài ở lưng là cứng rắn nhất. Kim nhận chỉ có thể tiến vào nửa tấc, chỉ có tiếp tục dùng sức mới có thể từ từ cắt vào.

Hàn Lập thấy vậy, không hề chần chờ, lập tức đem tám kim nhận vừa mới thu hồi mà cố sức cắt đứt vỏ ngoài trên lưng con rết.

Không bao lâu sau, một vài khối vỏ cứng dài vài thước đã bị Hàn Lập cắt xuống, hắn cẩn thận thu vào trong túi trữ vật. Mấy cái này có thể ngăn cản một kích toàn lực của pháp khí đỉnh cấp, thì quả là đồ tốt. Nếu đơn giản chế thành một cái nội giáp khẳng định đối với chính mình có nhiều chỗ hữu dụng.

Thật ra dựa theo bổn ý của Hàn Lập, đúng là hận không có khả năng đem cả vỏ ngoài của con rết cắt mang đi. Nhưng sẽ rất tốn thời gian, mà thời gian hiện tại đối với hắn mà nói thực sự là khan hiếm.

Cho nên hắn mang theo sự tiếc nuối ra khỏi sơn động, lập tức tiến hành thực hiện ý nghĩ lúc trước đó là ở tại đây cũng có thể còn có một ít *"Thiên Linh quả"* chưa thành thục có thể hái được.

Khi Hàn Lập không ngừng thực thi theo kế hoạch, sưu tập linh dược còn chưa thành thục, mặt khác mấy chỗ mà mọi người biết có linh dược thành thục lại bùng nổ xung đột lớn giữa các đệ tử tinh nhuệ. Dù sao có khả năng biết trước được địa điểm có linh dược thành thục, cũng chỉ có một vài chỗ mà thôi, cao thủ các phái đối đầu va chạm với nhau thật không thể tránh khỏi được.

Trong một sơn cốc u tĩnh cách Hàn Lập ở phía đông nam, có ba người vì hai cây *"Tử Hầu hoa"* giống như Hàn Lập vừa mới hái, đang giằng co không thôi.

Chính là hai đóa Tử Hầu hoa, màu sắc không phải là màu xanh nhạt, mà là màu tím cực kỳ diễm lệ, thực sự tỏa ra một mùi hương lạ nồng đậm. Phía trước hai đóa kỳ hoa màu tím này còn có một đầu quái lộc với độc giác màu đỏ lửa dài, thân thể chia đôi nằm trong vũng máu, đã chết lâu rồi.

Mà cách không xa thi thể quái thú, có ba người quần áo khác nhau đứng ở các vị trí tạo thành hình tam giác, nhưng ai cũng không có ra tay, tựa hồ đều rất kiêng kị đối với hai người khác.

"Hai người bọn ngươi rút cộc là ý gì? Chích giác lộc này chính là ta một mình giết chết, linh dược nên thuộc về ta mới đúng!" Rút cuộc một người với thần tình tức giận mở miệng nói.

Nói chuyện chính là một thanh niên áo lam hai mươi tuổi, bộ mặt anh tuấn, dáng người thon dài. Hắn một tay cầm phi xoa màu xanh, tay khác nâng một hạt châu tử màu vàng, trên mặt hai vật linh quang chói mắt, vừa thấy đã biết là pháp khí đỉnh cấp, khó trách người này có khả năng một mình đánh chết yêu thú cấp cao nhìn như bất phàm kia.

"Đạo huynh, không nghĩ tới năm nay lại gặp mặt, ta và người thật đúng là có nhiều duyên phận!" Nói chuyện lần này chính là một vị phàm nhân lão giả áo xanh tay cầm quải trượng, sắc mặt nhìn như hòa ái, nhân từ, nhưng đối với sự chất vấn kia của thanh niên không chú ý, ngược lại cùng một vị trung niên đạo sĩ khác nói chuyện.

"Đúng đó, ta cũng không nghĩ tới năm nay còn có thể cùng Lý thí chủ một lần nữa gặp nhau!" Đạo sĩ lưng mang một thanh trường kiếm mộc mạc, vẻ mặt tự nhiên nói, đồng dạng cũng không đưa mắt nhìn gã thanh niên.

Thanh niên Thiên Khuyết bảo giận dữ, hắn tự nhiên có chút tư chất bất phàm, gia thế hiển hách, người lại anh tuấn tiêu sái số một, cho tới bây giờ đều là tiêu điểm làm mọi người ngắm nhìn, nhưng hiện tại lại bị hai tên này làm nhục, có thể nào không làm hắn sinh ra oán giận.

Nhưng còn không chờ hắn mở miệng nói tiếp cái gì, lão giả cùng đạo sĩ nói mấy câu, lập tức làm hắn sắc mặt đại biến, trở nên kinh hoảng, thất thố.

"Chuyện xưa không cần đề cập, hôm nay trong này có hai gốc linh dược, ngươi và ta hai người vừa lúc phân chia bình đẳng, một người một gốc cây được không?" Lão giả không nói lời vô nghĩa, hướng đạo sĩ Thanh Hư cốc đối diện đưa ra lời mời liên thủ phân chia linh dược.

Trung niên đạo sĩ nghe vậy, trên mặt không có vẻ kinh ngạc, sau khi hơi trầm ngâm, liền gật đầu đáp ứng nói:

"Cũng tốt, chúng ta thực lực không sai biệt lắm, đánh nhau chết sống cũng là kết quả lưỡng bại câu thương, như vậy đi, ta không có ý kiến!"

Thanh niên đem đối thoại của hai người đối diện nghe xong rõ ràng, trong lòng vừa sợ vừa giận.

Đối phương hai người liên thủ, tuy hắn tự phụ pháp khí uy lực vô cùng lớn, nhưng cũng biết tuyệt không phải là đối thủ. Nhưng muốn bỏ linh dược sắp tới tay này, hắn nói cái gì cũng không cam lòng.

Vì thế sau khi trong đầu xoay chuyển, thân hình thanh niên bỗng nhiên bắn nhanh về phía sau, tiến thẳng đến hai gốc cây linh dược, hắn muốn một cú nắm lấy linh dược, liền lập tức trốn chạy.

"Muốn chết!"

Thanh niên vừa mới di chuyển, lão giả áo xanh kia sắc mặt trầm xuống, giương quải trượng cầm trong tay phóng ra, biến thành một đạo thanh quang thẳng đến thanh niên bay vút đi. Quải trượng này hóa thành thanh quang quá nhanh, chỉ lóe lên, tuy xuất phát sau mà đến trước mặt của thanh niên, ngăn đường đi của hắn

Thanh niên kinh hãi, đây là pháp khí gì, như thế nào lại nhanh như vậy? Bất quá sự việc đến vậy, hắn cũng không kịp suy nghĩ, nhấc tay, phi xoa màu xanh bay ra nghênh đón, thân hình không chút ngừng lại, tiếp tục chạy về phía trước, xem ra không lấy được linh dược, hắn sẽ không bỏ qua.

"Tiểu hữu, đã muộn! Tốt nhất là nên nhanh chóng rời đi, không nên bức bách bần đạo hôm nay đại khai sát giới!" Thanh niên còn chưa bước hai bước, phía sau liền truyền đến thanh âm không nóng không lạnh, giống như bám sát phía sau thân hắn, dọa cho thanh niên hồn bay lên mây.

Thanh niên sắc mặt trắng bệch lên đến đầu, quả nhiên đạo sĩ kia cách hắn chỉ có ngoài một trượng, đang cười cười nhìn hắn.

Thanh niên sắc mặt tái nhợt không hề nói một từ, lập tức chuyển hướng chạy như điên ra ngoài cốc, ngay cả đầu cũng không dám ngoái lại nhìn một chút. Hắn trong lòng biết thực lực mình cùng hai người này chênh lệch nhau quá lớn, chủ ý hái linh dược chính là muốn tìm chết mà thôi, đối phương có khả năng phóng thích hắn một mạng là sự việc đã khó có thể tin.

"Hắc hắc, Linh Hồ bộ của đạo huynh so với trước kia càng lợi hại, thật sự là xuất thần nhập hóa!" Lão giả thấy đạo sĩ buông tha thanh niên một mạng, cảm thấy kỳ quái nhưng cũng không ra tay ngăn trở, ngược lại còn khen ngợi đối phương.

"Không có gì, chút tài mọn mà thôi!" Đạo sĩ thản nhiên liếc mắt nhìn bóng dáng thanh niên biến mất, chậm rãi ung dung nói.

------oOo------

Chương 199: Trần thị huynh muội

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Lý thí chủ có phải là thấy bần đạo phóng thích người này, có chút kỳ quái chăng?" Trung niên đạo sĩ sau một lát trầm mặc, đột nhiên mở miệng hỏi.

"Ha ha! Chính là có điểm như vậy. Pháp khí của tiểu tử kia cũng được, ta thấy cũng có chút động tâm!" Lão giả cũng không che giấu tâm tư của mình, trực tiếp nói.

"Thí chủ thừa dịp sớm bỏ đi chủ ý kia là tốt nhất, người này không thể giết được!" Đạo sĩ nhíu mày một chút, nhẹ nhàng cảnh cáo nói.

Lão giả áo xanh nghe vậy, trên mặt hiện lên thần sắc kinh ngạc, nhưng vẫn chưa mở miệng hỏi gì cả. Hắn biết một khi lời đã nói đến đây, bằng vào thói quen của đối phương, sau đó khẳng định sẽ giải thích rõ ràng cho mình.

Quả nhiên đạo sĩ mộc mạc tiếp tục nói:

"Người này cùng Mã Vân Long của Thiên Khuyết bảo có quan hệ lớn, không trêu vào là tốt nhất.

Lão giả vừa nghe trở nên động dung, không khỏi kinh ngạc nói:

*"*Chính là Mã Vân Long của Thiên Khuyết bảo, trăm năm tới có hy vọng bước vào Kết Đan kỳ nhất?*"*

Đạo sĩ cười khổ một tiếng, thở dài nói:

*"*Không phải người này, còn có thể là ai? Ta từng gặp qua mặt người này. Thanh niên kia trong tay cầm Lạc Trần châu, chính là

pháp khí thành danh của người kia, điều này tuyệt không sai! Cho nên thanh niên này cùng Mã Vân Long ắt có quan hệ lớn, không động vào là tốt hơn!"

"Tốt quá, thật may đạo hữu đã nhắc nhở! Nếu không ta thực phạm phải một sai lầm lớn! Khụ, hay là sớm đem linh dược hái đi. Không lại có khách không mời mà đến!" *Lão giả rút cuộc từ trong kinh ngạc khôi phục trạng thái bình thường, lập tức đề nghị nói.*

Đạo sĩ tự nhiên vui vẻ đồng ý, sau đó hai người một trái một phải đều hái một gốc Tử Hầu hoa, lập tức chia đường mà đi.

Sự tình tại mấy chỗ khác diễn ra đồng thời cũng như vậy, chỉ có điều xung đột của bọn họ, không có bình yên như vậy, mà là cực kỳ kịch liệt đất đá lửa khói tưng bừng.

Bên cạnh một thạch ốc ở trên đỉnh núi, bốn người chia làm hai phe, điều khiển các loại pháp khí đang tranh đấu.

Trong đó một nam một nữ mặc phục sức màu vàng, là đệ tử của Hoàng Phong cốc.

Nam chừng bốn mươi tuổi, vẻ mặt có khí chất thư sinh, trong tay có một cái bút lớn bằng gỗ ngân quang lập lòe cùng một quyển kim thư kim quang rực rỡ, trong khi thi triển ngân phù kim quang khắp cả trời đất, đem hai người đối diện đánh cho đến mức mồ hôi thấm đẫm lưng, sắc mặt chuyển xanh.

Mặc dù nữ tử xinh đẹp, trẻ tuổi cũng chỉ huy hai kiện pháp khí phi kiếm một lam một vàng ở một bên giúp sức, nhưng người sáng suốt liếc mắt lập tức có thể thấy được, nữ tử này đừng nói có thể so sánh với đồng bọn của nàng, chính là so với hai gã đối diện cũng là một trời một vực, căn bản là không có tác dụng gì, ngược lại thỉnh thoảng cần đồng bọn cực kỳ lợi hai kia cứu giúp vài lần.

Mà nhóm đối thủ của hắn lại không phải là hai người cùng môn phái.

Một hán tử xấu xí trên đỉnh đầu có vòng hào quang màu xanh biếc, sử dụng một phi xà miệng thô to như cái bát cùng một đám *ong vàng to lớn, điên cuồng ngăn cản sự tấn công của luồng kim quang của nam tử Hoàng Phong cốc, chính là vị Linh Thú sơn Chung Ngô đã trao đổi tư liệu với Hàn Lập.*

Một người khác là một nam thanh niên tướng mạo âm nhu tuấn mỹ, thân mặc áo xanh, chính là đệ tử Hóa Đao ổ.

Hai đạo phi đao màu đỏ bay múa trước mặt hắn, hào quang bắn ra bốn phía, vừa thấy đã biết không phải pháp khí bình phàm. Mà nguyên pháp khí phi đao có tính chất tấn công này, nay lại biến thành hai màn chắn sáng rực rỡ cỡ như hai cái bánh xe, cật lực ngăn cản vô số điểm ngân phù như sao đầy trời.

″Dừng tay, không đánh nữa, hai người bọn ta nhận thua! Họ Trần kia, tính là ngươi giỏi, linh thảo trong thạch ốc này thuộc về ngươi″ *Thanh niên Hóa Đao ổ thật sự chống đỡ không nổi, rút cuộc mở miệng nhận thua trước tiên.*

Hán tử xấu xí Chung Ngô ở bên nghe xong, ngoại trừ một chút không cam lòng, không có mở miệng ngăn cản. Xem như thuận theo lời nói của nam thanh niên, đem phi xà cùng bầy ong thu về bên người.

″Hừ! Các ngươi nói nhận thua liên nhận thua sao, nào có việc tiện nghi như vậy!″ *Nữ tử Hoàng Phong cốc thực lực yếu nhất, vén tóc trên trán không cam lòng nói. Vừa rồi nàng trực tiếp bị bỏ mặc, không khỏi có một bụng buồn bực, ngữ khí trở nên rất bất thiện.*

″Ngươi muốn thế nào, chẳng lẽ còn muốn chém tận giết tuyệt? Sợ các ngươi không có bản lĩnh này!″ *Nam tử Hóa Đao ổ vừa nghe, tức giận thét to, thanh âm giống như nữ tử sợ hãi, làm ba người còn lại không khỏi nổi da gà.*

″Đương nhiên không. Thất muội của ta chính là nói lời có chút tức giận mà thôi! Hai vị cứ đi là xong, Trần mỗ quyết sẽ không làm khó!″ *Trung niên nam tử Hoàng Phong cốc kia nhíu mày, lập tức dùng ánh mắt chấm dứt ngôn ngữ bất thiện của nữ tử, sau đó thần sắc bình thản nói với bọn người Chung Ngô.*

″Hắc hắc! Trần huynh thực không hổ là đại công tử của Trần thị gia tộc, khí độ không giống với tiểu nha đầu này, chúng ta cáo từ!" *Thanh niên Hóa Đao ổ bỗng nhiên trở lại bình tĩnh, thanh âm cũng khôi phục thành bình thường.*

Âm thanh lập tức lại có vẻ giống như mỹ công tử. Trước sau làm người cảm thấy kinh ngạc.

Nói xong lời này, thanh niên cùng Chung Ngô hai người thêm lần nữa quyến luyến không buông tha, liếc mắt thạch ốc kia, sau đó đau lòng ly khai khỏi nơi đây, bóng dáng biến mất sau núi đá.

"Đại ca, vì cái gì không giết hai người kia, chỉ cần gắng sức thêm nữa, lập tức có thể tiêu diệt bọn họ!" *Nữ tử xinh đẹp sau khi thấy tận mắt hai người đi khỏi, rút cuộc nhịn không được quay đầu, hướng trung niên nam tử hỏi.*

"Thất muội, ta phát hiện từ sau khi xảy ra chuyện đó, muội liền trở nên quá khích! Muốn động thủ lấy mạng người, muội có biết hai người kia là người nào không? Gia tộc bọn họ xuất thân cũng là đại gia tộc khá danh tiếng, tuy còn lâu mới đuổi kịp siêu cấp gia tộc họ Trần của chúng ta, nhưng cũng không thể coi thường. Tốt hơn là không nên dễ dàng kết thù!"

"Huống hồ chính thực muốn giết nhóm bọn họ, cũng hơn phân nửa là sẽ không thành công! Phải biết rằng, dựa vào uy lực của Kim thư và Ngân bút, nhìn như gây ra cho hai người bọn hắn nguy hiểm trùng trùng! Nhưng trên thực tế, đó là dưới tình huống hai người bọn hắn không có ý niệm trốn thoát mới có thể làm như thế. Nếu là thực sự hạ sát thủ, bọn họ lại không phải là kẻ khờ dại, đương nhiên sẽ nhanh chân bỏ chạy, kể từ lúc đó uy lực kim thư, ngân bút của ta dù lớn thêm nữa, như thế nào cũng không có khả năng lấy mạng bọn họ! Chính là rước lấy cừu gia mà thôi!"

Người trung niên Hoàng Phong cốc trước tiên dùng khẩu khí sủng ái, thoáng chút trách cứ nữ tử tuổi trẻ, tiếp theo cẩn thận giảng giải một phen nguyên nhân không chịu hạ sát thủ, làm nàng kia giật mình hiểu ra.

"Đúng rồi, thất muội! Sau khi tiểu tử Lục gia kia mưu hại muội, rút cuộc không lộ mặt tại địa phương khác, xem ra thật sự là bị người cứu muội giết chết. Nhưng nếu quả thực như thế, xem ra tiểu tử này thật may mắn, nếu không nhất định phải bắt hắn sống không bằng chết, để hắn biết sự đáng sợ khi dám đối với người nhà Trần gia chúng ta hạ độc thủ. Nhưng thật ra thân phận người cứu muội kia, thực rất khó tìm! Ta đã tốn rất nhiều khí lực, tra tìm đệ tử bổn cốc không có mặt trong mấy ngày đó, kết quả thực không phát hiện người đi ra ngoài mà có khả năng tạo thành uy hiếp đối với Lục gia tiểu tử. Phải biết rằng, mặc dù pháp lực tên hỗn đản kia không đáng nhắc tới, nhưng Thanh Giao kỳ của hắn thật sự là một kiện pháp khí đỉnh cấp! Có khả năng cứu muội từ trong tay hắn, rõ ràng thực lực người này không kém mới đúng, chẳng lẽ là người bên ngoài bổn môn đi qua đường?" *Đại ca nữ tử bỗng nhiên thay đổi ngữ khí thương tiếc, đối với thất muội của hắn mà nói.*

Thì ra vị "thất muội" *này là* "Trần sư muội" *đã trở nên lãnh nhược băng sương, chính ở trước mặt trung niên nhân đại ca của nàng, hiển nhiên khôi phục lại vài phần bản tính, bởi vậy sau khi vừa nghe xong những lời ấy, lập tức trên mặt đỏ bừng, làm nũng nói:*

"Phì! Đề cập tên gia hỏa kia làm gì chứ? Cứu thì cứu đi! Còn đem người ta một mình vứt tại nơi hoang vu, chính mình lại lấy Trúc Cơ đan người ta rồi lủi đi, ta xem tám chín phần cũng không là người tốt!"

Trong miêng Trần sư muội có hận ý bất bình rất lớn.

Kỳ thật làm cho nàng nổi giận như thế thực không phải việc này, mà là tưởng tượng đến người này, khiến cho nàng hồi tưởng đến cái đêm bị nạn kia, lúc cả người trần trụi nóng bỏng, thần trí không rõ.

Mà hai tên đó đã từng đem hai tay thô thiển tùy ý vuốt ve toàn thân trên dưới, cùng hơi thở nồng đậm mùi vị nam tử trên người đối phương, đến nay còn làm nàng in sâu trong lòng.

Chính là thẹn quá hóa giận, Trần sư muội tận lực không muốn nhớ đến việc này, mà đem bọn họ chôn sâu trong nội tâm, hôm nay nghe đại ca mình nhắc tới như vậy, không thể kiềm chế trong lòng, làm nàng lâm vào trầm tư, trên mặt một trận trắng hồng liên *tục thay đổi.*

Đợi khi Trần sư muội hoảng hoảng hốt hốt phục hồi lại tinh thần, lại phát hiện đại ca của mình đang dùng ánh mắt cười mà không cười, thâm ý sâu sắc nhìn chính mình, tựa hồ toàn bộ bí mật của nàng đều bị đối phương nhìn thấu hết. Điều này làm cho mặt nàng đỏ ửng, càng trở nên kiều diễm.

Trần sư muội cảm thấy ngượng ngùng, rõ ràng giậm chân nói: "Muội đi hái thuốc!" Rồi thẳng một đường đi vào thạch ốc, ý đồ che giấu sự ngượng ngùng khác thường ở sâu trong nội tâm.

Người trung niên nhìn nhìn bóng dáng tiểu muội yêu thương nhất, không khỏi mỉm cười, trong lòng đã có xếp đặt kế sách.

Sau đó, hắn liền đi theo.

Trong một chỗ nào đó của rừng rậm, một cô gái áo lục, cắn chặt đôi môi, chỉ huy một tiểu điêu màu trắng, đang gian nan cùng một quái xà hai đầu tranh đấu, xem tình hình trong nhất thời khó phân cao thấp, mà phía sau quái xà có một cây đại thụ toàn thân màu đỏ như lửa, trên các cành cây của nó có vài trái màu đỏ to bằng nắm đấm.

Trong một sơn động hẹp, dài dưới đất, một hàng nam nữ áo trắng lặng lẽ, không gây tiếng động đi tới, xem nhân số ước chừng có mười lăm, mười sáu người hai bên trái phải, là đệ tử Yểm Nguyệt tông sống sót tại cấm địa cũng đều có mặt tại đây, mà đi ở đằng trước chính là một cô gái trẻ từng xa xa thấy qua Hàn Lập.

------oOo------

Chương 200: Thiểu nữ dữ thiểu nữ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mặc dù cô gái áo trắng vẻ mặt tựa như thanh thuần, lúc này vẻ mặt lại nghiêm nghị, toàn thân trên dưới bao phủ một tầng sáng bạc rực rỡ kỳ dị, làm cho người càng thêm thần bí quỷ dị.

Làm cho người ta kinh ngạc chính là tất cả nam nữ áo trắng đi theo phía sau cô gái đều có bộ dáng nơm nớp sợ hãi, ngay cả một âm thanh to nhỏ riêng tư đều không có, ánh mắt lại tràn ngập vẻ kính sợ nhìn về phía bóng dáng cô gái.

Mà nữ tử điêu ngoa cùng đạo lữ tu luyện của nàng từng xuất hiện tại vùng đất cát cũng ở trong đó, vẻ mặt kiêu căng đã biến mất vô ảnh vô tung, hơi thở giống như người bên cạnh, cũng không dám thở mau một chút, có vẻ trở nên nhu thuận thành thật vô cùng.

Đột nhiên, cô gái đầu lĩnh dừng bước, cả đội ngũ phía sau tự nhiên cũng dừng lại.

Bởi vì phía trước cách đó không xa trở nên sáng sủa, xuất hiện một đầm nước sâu màu xanh biếc, mà tại trung tâm đầm nước có vài khối đá ngầm màu đen đột nhiên hiện ra trên mặt nước,

"Là ở trong này sao?" Sau khi cô gái rất hứng thú nhìn xem đầm nước trong chốc lát, không quay đầu lại, thanh thúy hỏi, thanh âm nghe mềm mại vô cùng.

"Đúng vậy! Sư tổ, yêu thú đỉnh cấp Bích Thủy ngạc ở trong đầm nước. Lần hái thảo dược ở cấm địa trước đó, một vị đệ tử bổn môn đã táng thân trong bụng của súc sinh này. Tuy nhiên người còn lại đã thoát được" Trong các nữ đệ tử của Yểm Nguyệt tông phía sau có một nữ tử tuổi lớn hơn một chút đi ra, cực kỳ cung kính hướng cô gái khom người đáp lời.

Dựa theo lệ thường của tu tiên giới lấy cảnh giới nông sâu để phân chia bối phận, cô gái này phải là tu sĩ Kết Đan kỳ của Yểm Nguyệt tông mới có thể được xưng hô tương xứng như vậy. Mà cấm địa này không phải là không có khả năng để cho tu sĩ cao hơn Trúc Cơ kỳ tiến nhập hay sao! Điều này là như thế nào? Mà xem vẻ mặt của các đệ tử Yểm Nguyệt tông khác, đối với điều này không giật mình, xem ra sớm đã biết huyền bí trong đó.

" Ừm! Biết rồi, lui xuống đi!"

Lúc này cô gái nghênh nghênh ngang ngang phân phó, trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ lịch duyệt không tương xứng với tuổi.

Tiếp theo lại hướng những người phía sau nói:

*"Chuẩn bị một chút! Trong khi ta đem Bích Thủy ngạc dẫn dụ ra khỏi mặt nước, các người dùng bí pháp hợp kích mới luyện thành "*Âm Dương Khiên Dẫn thuật*", từng đôi đồng loạt ra tay. Lực sát thương bằng với đệ tử Trúc Cơ kỳ toàn lực tấn công một kích, trừ khử nó tuyệt đối không thành vấn đề. Sau đó chúng ta đi xuống sào huyệt của yêu thú đỉnh cấp, tiếp tục quét sạch những linh dược mà trước kia không người nào dám hái!"*

Thanh âm cô gái không lớn nhưng trong lời nói có mười phần tin tưởng, các nam nữ đệ tử nghe xong, không ai lộ ra vẻ hoài nghi, tất cả đều đồng ý.

Thấy cô gái tinh linh này vừa chuyển thân, miệng hoa hé mở, một cái viên hoàn màu phấn hồng to bằng ngón cái, từ trong miệng chậm rãi phun ra. Tiếp theo đón gió trương lên, đảo mắt kích cỡ đã biến thành như cái đầu, phát ra âm thanh trầm trầm ông ông. Ánh sáng rực rỡ chói mắt, cực kỳ thông linh!

Theo phương thức xuất hiện của viên hoàn này, phóng ra hào quang ẩn chứa linh lực khổng lồ, cũng có thể khẳng định tuyệt đối đây là pháp bảo hàng thật giá thật.

Chẳng lẽ cô gái này thực sự là tu sĩ Kết Đan kỳ?

Không bao lâu sau trong một bí quật sâu nằm sâu vài chục trượng dưới mặt đất, trước tiên truyền đến một tiếng nổ, ngay sau đó mấy tiếng gầm rống phát ra như tiếng trâu nước trầm thấp, trong tiếng gầm tràn ngập nộ ý, nhưng lập tức lại vang lên liên tiếp một loạt tiếng sấm nổ *"Oành đùng đùng"*, làm thanh âm gầm nhẹ sau vài cái kích động, lập tức trở nên yếu ớt, tiếp theo các loại thanh âm tiếng nổ, bạo liệt không ngừng truyền đến, rút cuộc bao phủ hoàn toàn tiếng gầm rống, làm nó không bao giờ vang lên nữa.

Sau mấy canh giờ, cô gái dẫn theo nam nữ đệ tử Yểm Nguyệt tông, từ cái động khẩu bí ẩn nào đó đi ra, nam nữ đệ tử phía sau, mỗi người đều mang vẻ mặt hưng phấn đầy niềm vui.

Điều này cũng khó trách, có cơ hội giết chết một con yêu thú đỉnh cấp, cũng không phải là lính mới Luyện Khí kỳ như bọn họ dễ dàng gặp được. Hôm nay không có phí nhiều khí lực, liền đánh chết con Bích Thủy ngạc cực kỳ hung dữ, đáng sợ kia, có thể nào không làm bọn họ kích động.

Đương nhiên nếu không phải cô gái kia dùng pháp bảo viên hoàn ngăn cản hơn phân nửa lực công kích của yêu thú. Bọn họ cũng không có khả năng không tổn thương một người mà chấm dứt chiến đấu một cách hoàn mỹ, cho nên càng lộ ra vẻ kính sợ nhìn về phía bóng dáng của cô gái.

Mà cô gái đối với ánh mắt nam nữ đệ tử phía sau không thèm để ý, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt đi ở đằng trước, tựa hồ giết chết một yêu thủ đỉnh cấp cũng không là việc to tát gì.

Một lát sau nhóm đệ tử Yểm Nguyệt tông liền biến mất trong rừng rậm phụ cận, không thấy bóng dáng nữa.

Cũng như vậy, tại các địa phương khác, đệ tử các phái đánh chết yêu thú đoạt linh dược không ngừng diễn ra, ngẫu nhiên cũng xuất hiện xung đột vì tranh đoạt linh dược.

Bình thường tự biết không địch lại đối phương liền rút lui, người chiếm thương phong cũng sẽ không quá bức bách, mà là vội vàng hái linh dược rồi biến, sau đó đi đến địa điểm tiếp theo.

Đối với loại tình huống này, đại bộ phận mọi người trong lòng đều biết rõ. Chủ yếu là bởi vì thời gian còn lại của mọi người đều không quá nhiều, cuốn vào trường tranh đấu đổ máu còn không bằng xem xét địa phương khác xem coi có thu hoạch khác không. Chân chính thời cơ mà mọi người liều chết giết rồi cướp đoạt linh dược trên người đối phương chính là ngày cuối cùng lúc mà người thành công quay trở về, ngày đó khẳng định là huyết sắc, tuyệt đối sẽ không giống như hai ngày trước có thể dễ dàng phóng thích đối phương.

Hàn Lập đối với sự tình này cũng có phần hiểu biết, cho nên lợi dụng thời cơ đệ tử các phái trong hai ngày này còn khắc chế nhau, liều mạng chạy từ chỗ này đến chỗ khác, nửa đường ngoài việc gặp một yêu thú trung cấp, liền lập tức thi triển thân pháp vòng qua mà đi, không bị chúng nó giữ lại một khắc nào.

Cũng không biết có phải Hàn Lập đang có vận đỏ, trừ việc hái thảo dược trong sơn động đầu tiên gặp phải con rết yêu thú độc trùng hiếm thấy, bốn chỗ sau đó không có xuất hiện yêu thú bảo hộ, làm hắn dễ dàng hái linh dược vào trong tay, không cần tiêu phí một chút khí lực nào, điều này làm cho Hàn Lập hoan hỉ phát cuồng! Nếu tiếp theo có thể thuận lợi như thế, việc hắn thu thập đủ linh dược tuyệt không thành vấn đề.

Lúc này, ngày thứ ba ở cấm địa đã qua gần hết, hai yêu thú hạ cấp Thiết tí viên gặp ven đường bị hắn nhẹ nhàng nhấc tay hạ thủ, thân thể lập tức tứ phân ngũ liệt, triệt để bị chia cắt banh ra.

Hiện tại Hàn Lập chính là đi đến địa điểm cuối cùng trong mục đích của ngày hôm nay, nhanh chóng tiếp cận một tòa thạch điện nhỏ ở phụ cận đỉnh núi. Nghe nói nơi đây gieo trồng linh dược kỳ thảo, mà Thiên Linh quả mà hắn cần nhất lại ở trong đó.

Tuy nhiên Thiên Linh quả thành thục còn chưa có, nhưng có một vài loại khác đã trưởng thành để chờ hái. Bởi vậy Hàn Lập phỏng chừng linh thú bảo hộ phải có, thậm chí đệ tử môn phái khác đã đến trước rồi cũng không phải là không có khả năng.

Nhưng Hàn Lập không quan tâm, thậm chí còn mong người khác tiến tới trước để giúp hắn dọn dẹp sạch sẽ đường đi, xem ra chính mình không phải tốn nhiều sức lực. Dù sao người này khẳng định đối với linh dược chưa thành thục sẽ không cảm thấy hứng thú.

Đang lúc Hàn Lập suy nghĩ và tâm tình cực tốt, rút cuộc xa xa trông thấy bóng dáng thạch điện, quả nhiên cũng không tính là to lớn.

Nhưng còn chưa đợi Hàn Lập tới gần sát, một trận âm thanh đánh nhau kịch liệt liền truyền tới.

Hàn Lập trong lòng vui vẻ, xem ra thực sự có người giúp mình mở đường, vì thế thân hình lập tức trở nên quỷ dị, sau vài cái chớp lóe, vô thanh vô tức tiếp cận thạch điện.

Trên khoảng đất trống trước thạch điện thực không có diễn ra một màn nam tử dũng mãnh đại chiến yêu thú như trong suy nghĩ, mà là một hán tử áo đen chân đất đang thao túng một thanh cự kiếm màu bạc đem một nữ tử áo lục dáng người mảnh khảnh áp bức đến mức nghẹt thở.

Thủ đoạn phòng hộ duy nhất của nữ tử này chính là một cái khăn lụa lấp lóe hoàng quang, chỉ là mặt trên ảm đạm vô sắc, hoàn toàn bị thanh cự kiếm màu bạc kia áp đảo, chỉ có thể khó khăn chống đỡ.

Mà trên mặt đất ở một bên vẫn còn có một con cự lang màu đỏ bị chia làm hai đoạn cùng một con chim điêu nhỏ màu trắng thân thể phân đôi, dưới thân máu tươi chảy đầy đất, mùi máu tươi tràn ngập xộc lên mũi, xem ra cũng mới chết không bao lâu.

Nhìn thấy hết thảy việc này, Hàn Lập tự nhiên không khỏi há hốc mồm, không phải bởi vì hai người đánh nhau ở đây mà kỳ quái, mà là cô gái áo lục này chính là cô gái từng xấu hổ khi bán cho hắn Kim Trúc bút.

Bởi vì khi đệ tử các phái tụ tập ở bên ngoài cấm địa, Hàn Lập phát hiện công pháp cô gái này cực kỳ nông cạn, chính là tầng thứ mười mà thôi. Cho nên trong mắt hắn, sau khi cô gái này tiến vào cấm địa không phải là sớm hương tiêu ngọc tổn, thì là nên lặng lẽ ẩn nấp ở chỗ nào đó.

Nhưng bây giờ, ở tại nơi này lại thấy nàng dùng một món pháp khí đỉnh cấp liều chết tranh đấu với một gã Cự Kiếm môn vừa thấy là biết không dễ chọc, điều này có thể nào không làm cho Hàn Lập cảm thấy giật mình.

"Tiểu nha đầu! Hiện tại thu tay rời đi vẫn còn kịp. Ngươi nên biết ta hạ thủ lưu tình, nhưng ta nói ta không muốn giết nữ nhân là thực sự sẽ không giết nữ nhân. Nếu còn dây dưa thì người cùng con bạch điêu kia sẽ có cùng một kết cục" Hán tử chân trần có chút không kiên nhẫn, lời nói ra lạnh lẽo phát run, trên mặt tràn ngập sát khí.

Phải biết rằng hắn bị cô gái Linh Thú sơn không biết từ đâu nhảy ra, kéo dài dây dưa hơn nửa canh giờ, một tia kiên nhẫn cuối cùng đã sớm tiêu hao hầu như không còn. Nếu đối phương còn tiếp tục không phân tốt xấu, hắn thật sự phải ra tay thâm độc.

Cô gái trên mặt tái nhợt, nhưng sau khi cắn răng vẫn cực kỳ quật cường nói:

"Nếu không chịu đem vài hạt Liệt Dương hoa bên trong cho ta, ta chết cũng không tránh ra!"

------oOo------

Chương 201: Vũ si

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đại hán chân trần nghe vậy, trong lòng thốt nhiên giận dữ! Nữ tử này bản thân đã khó bảo toàn, lại còn dám khiêu khích mình!

"Tốt! Tốt! Tốt!"

Hắn bực quá sinh cười lên liên tiếp nói ba chữ tốt.

"Hôm nay, ngươi sẽ chết tại chỗ này!"

Nói xong, hắn xuất cự kiếm màu bạc ra, cự kiếm lập tức hào quang sáng lóa, phát ra kiếm quang cực kỳ chói mắt, tiếp theo lấy thế thái sơn áp đỉnh, không chút lưu tình mà nhắm thẳng đầu cô gái mà hung hăng chém tới.

Cô gái thấy vậy, cắn chặt răng, vội vàng chỉ huy khăn lụa hóa thành một cái bánh xe mà đón lấy.

"Rắc" một tiếng, pháp khí lập tức bị cự kiếm màu bạc một kiếm chém nát thành những mảnh nhỏ, bay tứ tung. Mà ngân kiếm quang hoa chợt lóe, dưới sự thao túng của đại hán tiếp tục chém về phía cô gái đang cười thảm.

"Cảng" một tiếng vang lên, ngân kiếm còn cách đỉnh đầu cô gái cỡ một trượng, bị một thanh phi nhận màu vàng phóng tới ngăn cản lại, trên đỉnh đầu cô gái tạo thành một màn kim quang, ngăn cản không cho ngân kiếm hạ xuống.

"Ai? Ra đây cho ta!" Đại hán chân trần sắc mặt trầm xuống, thu ngân kiếm trở về. Sau đó hai mắt như điện quét về trong góc, nơi đó có một tảng đá lớn che khuất, bởi vì hắn rõ ràng thấy, kim nhận kia chính là từ phía sau đó bay ra.

"Ha ha! Thời tiết hôm nay cũng không tệ! Mọi người cần gì phải

chém chém giết giết, cứ ngồi xuống nói chuyện chẳng phải tốt hơn sao!" Sau tảng đá bóng người chợt lóe. Một vị thanh niên tướng mạo bình thường mặc áo vàng, người này gãi gãi đầu, lại ngửa đầu nhìn bầu trời, vừa ha hả cười nói.

Nhưng trên khuôn mặt của thanh niên, đầy vẻ bất đắc dĩ! Đúng là bởi vì Hàn Lập lo lắng cho tính mạng của cô gái, mà không khỏi phải ra tay, cứu cô gái áo lục.

Hàn Lập bản thân thấy cô gái sắp bị chém chết, cũng không suy nghĩ mà ra tay hành động, chỉ có thể ngửa mặt lên trời không nói gì! Cái này thật sự là đi ngược lại nguyên tắc của bản thân, cứ thế mà tự rước lấy phiêgn toái, thật sự là hồng nhan họa thủy!

Chẳng qua Hàn Lập cũng biết, chủ yếu là cô gái này đã để lại cho mình ấn tượng quá sâu sắc. Mà hắn cũng không thể đứng nhìn một nữ tử mà mình rất có hảo cảm, cứ thế mà chết trước mắt mà mình không làm gì! Xem ra tâm địa của hắn cũng không thể làm dạng người kiêu hùng tâm ngoan thủ lạt, lục thân bất nhận được. Do vậy mới cười khổ, miên man suy nghĩ cho thông suốt.

Nhưng phiền toái đã gặp phải, hắn đành phải cố gắng phấn khởi tinh thần, để mà ứng phó. Dù sao đi nữa, trải qua quá trình tranh đấu với nữ tử nhiều bảo vật cùng Phong Nhạc. Hàn Lập đối với việc giao đấu với các đệ tử tinh anh khác, cũng đã có vài phần tin tưởng. Bởi vậy trong lòng cũng không kinh hoảng. Sớm đã đem vài thứ nắm sẵn trong tay.

"Là ngươi?" cô gái áo lục lúc này mới thấy rõ khuôn mặt của Hàn Lập, không khỏi hô lên, vẻ mặt ngạc nhiên khó có thể tin được!

Hàn Lập thấy cô gái, lúc này mới nhận ra thân phận của ân nhân cứu mạng mình, vẻ mặt biểu hiện đầy vẻ mơ hồ, không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười!

Nhưng trên mặt, hắn vẫn chỉ hướng về phía cô gái thản nhiên gật đầu, sau đó quay đầu tiếp tục nói với hán tử chân trần:

"Không biết huynh đài đối với đề nghị của tại hạ, thấy thế nào? Các hạ chi bằng tha cho cô nương này một lần, sau đó ngươi đi

đằng ngươi, ta đi đằng ta, hai người chúng ta nước sông không phạm nước giếng, không cần phải tổn thương đến hòa khí!"

Hàn Lập vẫn hy vọng không cần động thủ, nên vẫn nói ra phương pháp hòa bình! Dù sao vô duyên vô cớ động thủ với một vị *"cao thủ"*, cũng không nắm chắc về tính mạng của mình, rõ ràng là việc không nên làm!

Nhưng Hàn Lập vạn vạn lần không nghĩ tới. Hán tử chân trần ở đối diện đối với lời nói của hắn cxung không bận tâm, ngược lại rất hứng thú nhìn chầm chầm vào kim nhận trong tay của hắn, càng nhìn càng cảm thấy hứng thú.

Loại hành động này của đối phương, làm cho Hàn Lập thầm thấy có chút tức giận! Hắn cố nén sự khó chịu trong lòng, đang muốn nói cái gì đó, thì hán tử đối diện bỗng nhiên mở miệng, hơn nữa lại khiến cho Hàn Lập thất thần.

"Kim nhận trong tay ngươi, cùng với cái trên không trung hồi nãy có phải cùng một bộ không? Hơn nữa có thể ngăn trở ngân kiếm ta công kích, mà không bị hủy, ta đóan nhất định phải là đỉnh cấp pháp khí?" Hán tử chân trần Cự kiếm môn, trong mắt tinh quang đại thịnh, chậm rãi mở miệng hỏi, khí thế bỗng nhiên tăng lên kinh người!

Hàn Lập ngó thấy vậy, có chút hồ đồ, không biết đối phương có ý gì! Nhưng vẫn thuận miệng đáp:

"Các hạ nói cũng đúng, chúng đích thật là một bộ đỉnh cấp pháp khí, hơn nữa…"

"Đủ liễu! Biết chừng đó là được rồi. Các hạ ra tay đi! Nếu có thể đánh thắng ta, chẳng những tính mạng nữ tử này ta có thể không cần, mà linh dược trong thạch phòng kia, cũng toàn bộ do hai người các ngươi sở hữu!" Người này không đợi Hàn Lập nói xong, liền lập tức lên tiếng cắt ngang lời của hắn, sau đó vẻ mặt đầy sự cuồng nhiệt nói ra làm cho Hàn Lập trợn mắt há hốc mồm!

Người này đích thị là *"Vũ si!"* trong tu chân giới, lúc này Hàn Lập mới giật mình hiểu ra điều này, nhất thời càng nghĩ càng buồn bực, một câu cũng nói không nên lời!

"Xem chiêu".

Đại hán không đợi Hàn Lập hồi phục, mà ngay cả vòng bảo hộ cũng không phóng ra, lập tức vung ngân kiếm từ chỗ của cô gái khí thế hung hãn đánh tới Hàn Lập.

Sau khi hiểu rõ đối phương, Hàn Lập biết có nói cái gì cũng uổng công, liền lập tức đem mẫu nhận trên tay rung lên, bảy thanh tử nhận còn lại liền từ trong túi trữ vật bay ra, biến thành bảy đạo kim mang, không chút yếu thế đón lấy cự kiếm màu bạc của đối phương.

Bất quá, Hàn Lập cũng không có xuất ra phòng ngự phù lục, để tăng cường cho bản thân vòng bảo hộ.

Đấy là bởi vì, sau khi đã thấy ngân kiếm kích phá pháp bảo của cô gái, Hàn Lập trong lòng rất rõ ràng, ngân kiếm này uy lực thật sự làm cho người ta sợ hãi, một nhát chém xuống vòng bảo hộ bình thường, tuyệt đối là tráo phá nhân vong, không chịu nổi một kích. Do đó, không cần thiết phải thi triển phòng ngự thuật, như vậy bản thân ngược lại bằng vào thân pháp biến ảo khó lường, để ứng phó với sự tấn công của đối phương!

Hàn Lập trong khi đang suy nghĩ, trừ kim nhận đang bảo hộ bên chỗ cô gái, thì bảy thanh tử nhận còn lại đang cùng với cự kiếm màu bạc so kè với nhau, giống như là bảy con kim xà cùng với một con cự mãng không ngừng quay cuồng cắn xé, không chút yếu thế!

------oOo------

Chương 202: Diệt khẩu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập chỉ huy bảy thanh tử nhận cùng ngân kiếm giao đấu, lập tức cảm thấy cự kiếm của đối phương

Hàn Lập chỉ huy bảy thanh tử nhận cùng ngân kiếm giao đấu, lập tức cảm thấy cự kiếm của đối phương chính là một món pháp khí, liền đem kim nhận gắt gao áp chặt tới, bảy đạo kim mang liên thủ tạo thành một lưới phòng ngự, công phá mạnh mẽ cự kiếm màu bạc, nhưng cũng không thể vây khốn được chút nào. Ngược lại, dưới sự tấn công của kiếm quang màu bạc, hào quang trên thân kim nhận nhanh chóng ảm đạm, rõ ràng là dấu hiệu kim nhận sắp hỏng, xem ra cũng chỉ là việc sớm muộn!

Hàn Lập đã từng thấy qua uy lực của ngân kiếm nên cũng không lấy làm kinh ngạc. Kim nhận của hắn lấy uy lực mà nói trong số đỉnh cấp pháp khí cũng chỉ là bình thường, không địch nổi ngân kiếm của đối phương cũng là chuyện trong dự kiến, cũng không có gì kinh hãi. Vì thế, Hàn Lập huy động hai thanh kim nhận trong số đó phân ra nhằm về hướng đại hán mà bắn tới, kiểm tra thủ đoạn phòng ngự của đối phương cái đã, thử xem có cươ hội gì không! Dù sao người nếu chết đi, pháp khí cho dù uy lực co lớn, thì cũng không dùng được!

Hai đạo kim mang dưới sự thao túng của Hàn Lập, vừa mới quay đầu, muốn bay về phía hán tử chân trần. Ai ngờ cự kiếm của đối phương đột nhiên ngân quang rực sáng, lấy chuôi kiếm làm trung tâm mà cấp tốc xoay vòng, trong chốc lát đã biến thành một vùng sáng bạc, hơn nữa từ trong trung tâm xuất hiện vô số đạo hấp lực nhè nhẹ, làm cho các kim nhận ở phụ cận tất cả đều chịu ngàn cân đè nén, không thể nhúc nhích được, mà hai thanh kim nhận muốn rời đi đương nhiên cũng không may mắn thoát khỏi.

Gặp phải một màn này, làm cho Hàn Lập cả kinh trợn mắt há hốc mồm. Đợi hắn tỉnh táo lại, cấp tốc nhìn lại về phía đại hán, thì quả nhiên đối phương đang sử dụng một pháp quyết kỳ quái, hai tay đang bay múa xoay vòng!

Hàn Lập không nghĩ nhiều, vội vàng vỗ vào túi trữ vật. Từ bên trong bay ra một thanh phi đao màu lam, cùng một cái phi bạt màu vàng. Hai vật này cũng không dừng lại chút nào, mà trực tiếp hướng về phía đại hán mà bắn nhanh tới.

Hán tử chân trần Cự kiếm môn tay tuy không nhàn rỗi, nhưng hành động của Hàn Lập cũng thấy rõ ràng. Hắn cười lạnh một chút, đột nhiên pháp quyết trên tay biến đổi, một tay nhằm vào trên phi đao cùng phi bạt mà điểm hai cái.

Kết quả Hàn Lập cảm ứng được. Hai kiện pháp khí vốn do mình thao túng nhất thời cùng lúc mất đi sự liên hệ, hơn nữa *"vù" "vù"* hai tiếng, hai kiện thượng phẩm pháp khí này còn cách bảy tám trượng, đã bị quần sáng màu bạc do cự kiếm tạo ra kia hút vào trung tâm.

"Phụp" "Phụp" hai tiếng, hai kiện thượng phẩm pháp khí vừa mới tiến vào bên trong, đã bị cự kiếm màu bạc cấp tốc luân chuyển, cuốn vào cơn lốc xoáy, còn chưa chống đỡ được bao lâu, đã bị nghiền nát. Các mảnh vụn của pháp khí văng tung tóe tạo thành những đóa sao băng xinh đẹp dị thường.

Hàn Lập hiện tại miệng khô khốc. Hắn vạn vạn lần không nghĩ tới công pháp của đối phương cùng ngân kiếm lại kỳ diệu như thế, chẳng những kim nhận mà các món đỉnh cấp pháp khí khác, ngay cả một chút tác dụng cũng chưa phát huy, đã bị đối phương phá hủy không còn một mảnh. Cái này thực sự làm cho hắn kinh ngạc.

"Bùng" lại một tiếng nổ truyền đến, Hàn Lập chấn động, cuống quít, sắc mặt đại biến nhận định lại tình hình. Quả nhiên vốn có bảy thanh kim tử nhận, hiện tại chỉ còn lại có sáu thanh, mà ở trung tâm ngân quang lại xuất hiện một cơn mưa màu vàng cực kỳ diễm lệ. Quầng sách bạc dưới sự thao túng của đại hán, bắt đầu hút lấy kim nhận mà phá hủy.

Nếu nói, vừa mới rồi thượng phẩm pháp khí bị ngân kiếm phá hủy, Hàn Lập chỉ là kinh ngạc mà thôi. Nhưng hiện tại một thanh kim nhận mất đi, thực làm cho Hàn Lập lòng đau như cắt. Đây chính là đỉnh cấp pháp khí! Hơn nữa bởi vì nguyên do phải thành bộ, nên thiếu đi một thanh sẽ làm cho uy lực giảm đi không ít.

Hàn Lập đau lòng không thể chần chờ, tay phải vừa lật, cái gương nhỏ lấy được trong tay nữ nhân nhiều bảo vật kia, đã xuất hiện. Hàn Lập cấp tốc rót linh lực vào kính. Sau đó nhắm vào không trung chiếu lên, nhất thời một luồng ánh sáng màu xanh mờ mờ chiếu ra, lập tức đem ngân quang do cự kiếm màu bạc kia hóa thành vây lại, đem kiếm này cùng các kim nhận còn lại vây khốn trong thanh quang, dừng ở giữa không trung không thể nhúc nhích.

Hán tử chân trần, ánh mắt vốn đang đắc ý cuồng nhiệt, vừa nhìn thấy cái kính nhỏ của Hàn Lập, lập tức biến mất vô ảnh vô tung, thần sắc đại biến thất thanh hét lớn:

"Thanh Ngưng kính! Vật ấy sao lại ở trên tay ngươi, cái này chẳng phải là hộ thân pháp khí của Yểm Nguyệt song kiều sao! Chẳng lẻ ngươi đã giết một người trong các nàng?"

Đại hán sau khi nói xong, thì dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn Hàn Lập, tựa hồ hắn đã làm ra cái gì đại nghịch bất đạo hay nghịch thiên gì đó, làm cho Hàn Lập trong lòng cảm thấy sợ hãi!

Nghe giọng điệu của đối phương, tựa hồ hắn giữ đỉnh cấp pháp khí này, thì sẽ gặp phải phiền toái lớn gì đó, hắn không khỏi tạm thời dừng tay, muốn nghe đối phương nói cái gì đó.

"Có ý gì? Người kia đâu phải là do ta giết, là ta lấy được từ trong tay tên Phong Nhạc! Chẳng lẻ có gì không đúng?" Hàn Lập cau mày, sắc mặt rất khó coi mà nói.

"Hắc hắc, mấy lời này của các hạ, đi mà nói với tổ mẫu của Yểm Nguyệt song kiều! Nhìn xem người ta là một tu sĩ Kết đan kỳ, Trưởng lão Yểm Nguyệt tông, chịu nghe lời giải thích của một đệ tử Luyện khí kỳ như ngươi sao chứ?" Đại hán chân trần cười lạnh vài tiếng, trào phúng nói.

Trong lòng đột nhiên trầm xuống, biết nếu lời của đối phương là thật, như vậy không thể giải thích rõ ràng! Hắn một chút chứng cớ người không phải do hắn giết cũng không có, ngược lại pháp khí lại ở trên tay hắn. Do đó, vị Trưởng lão Yểm Nguyệt tông kia, quá nửa là sẽ không buông tha *"hung thủ"* là hắn.

"Phiền toái này thật lớn!" Tưởng tượng đến việc sẽ có một vị cao thủ Kết đan kỳ tới lấy cái mạng nhỏ của mình, Hàn Lập chẳng những mồm miệng khô khốc, thậm chí buồn bực muốn hộc cả máu ra.

Lại nói tiếp, hắn thật đúng là cực kỳ oan uổng! Chẳng những người thực không phải do hắn giết, hơn nữa hắn giết Phong Nhạc còn xem như giúp ác nữ kia báo cừu! Mà nếu thật sự kết quả thật bị tu sĩ Kết đan kỳ kia đuổi giết, cái này thật đúng là không có cách nào nói lý được!

Dù sao ngoời chết cũng chỉ là một tên đệ tử Luyện khí kỳ, so với giết một con kiến cũng không có gì khác nhau, làm sao mà phí công nghe nghe mình phân biện cái gì! Mà sư môn Hoàng phong cốc của mình, quá nửa cũng sẽ không vì một kẻ vô danh tiểu tốt như mình, mà đắc tội với Trưởng lão của Yểm Nguyệt tông!

Hàn Lập càng nghĩ, càng thấy tiền đồ càng thảm, hậu quả rất lớn! Chẳng lẻ thực sau khi vừa ra khỏi cấm địa, liền phải lập tức cao chạy xa bay, ẩn tính mai danh trốn khỏi nước sao? Hàn Lập thật không muốn như vậy!

Đại hán đối với biểu tình âm trầm của Hàn Lập thấy rõ, không khỏi ha hả cười to lên.

Tiếng cười của hán tử chân trần càng lớn, Hàn Lập thần sắc càng lo lắng! Đột nhiên một thanh âm nho nhỏ truyền đến.

"Tất cả chúng ta giữ bí mật, không nói cho người khác, không phải là tốt hơn sao?"

Cô gái áo lục ở một bên nghe được rõ ràng, do do dự dự nói lên một câu.

"Giữ bí mật?"

Hàn Lập cùng đại hán đều không tự kìm hãm được rùng mình, sau đó lập tức dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nhau, bỗng nhiên đều không nói gì nữa.

Cô gái còn đang muốn nói nữa, bị biểu hiện kỳ quái của hai người, lập tức làm cho sợ tới mức phải nuốt trở lại, đành phải chỉ dám nhìn, không dám mở miệng nói nữa.

Trong sự trầm mặc, Hàn Lập bỗng nhiên để hai tay xuống, chậm rãi bước tới phụ cận, từng bước một mà đi tới. Mà đại hán nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Hàn Lập, trong ánh mắt thần sắc đầy vẻ thận trọng.

Loại trầm tĩnh này làm cho tim của người ta chậm rãi gia tốc, sau khi duy trì thời gian một chén trà nhỏ, đã bị đại hán chân trần thần sắc trịnh trọng mở miệng phá tan.

"Thực không nghĩ tới, hai người chúng ta bị tiểu nha đầu này nhắc nhở! Xem ra người trong cuộc thường mê muội, người ngoài cuộc thì sáng suốt hơn, thật đúng là không sai! Hiện tại, các hạ nhất định là tính giết người diệt khẩu!"

"Không sai, nếu có con đường khác, ta thực cũng không nghĩ đối với huynh đài lại khởi sát tâm! Kiếm thuật của huynh đài, có thể nói là thần diệu tuyệt luân! Tại hạ vốn thức sự kính nể!" Hàn Lập thở dài, bước chân rốt cục ngừng lại, bất đắc dĩ đối mặt với đại hán mà nói.

"Xem ra cho dù thề độc, các hạ cũng không tin!" Đại hán lại im lặng một hồi, đột nhiên trong mắt tinh quang bắn ra bốn phía, bức người mà nói.

"Đúng vậy, ta luôn tin tưởng rằng người chết sẽ không tiết lộ bí mật!" Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, lấy thanh âm lạnh thấu xương đáp lại.

"Tốt! Một khi đã như vậy, cũng không cần phải nói những lời vô nghĩa, ngươi và ta nhất quyết sinh tử đi thôi!" Hán tử chân trần hai

hàng lông mày cau lại, hào khí dâng trào nói.

"Nhất quyết sinh tử? Không đúng, phải nói là các hạ chết chắc!" Hàn Lập sau khi nghe xong lời đại hán nói, cười cười quỷ dị, lắc lắc đầu nhẹ nhàng nói.

"Thúi lắm, ngươi nghĩ tạm thời vây khốn được ngân kiếm của ta, thì có thể thắng được ta sao! Thủ đoạn của ta ngươi còn chưa biết hết được đâu!" Đại hán nghe vậy giận dữ, lập tức mắng to, hơn nữa khoát tay, trên tay đột nhiên ngân quang lập lòe, xuất hiện kiếm quang như là ngân kiếm ở trên không trung.

"Các hạ vẫn không có chú ý, khoảng cách giữa chúng ta, đã trong vòng mười trượng!" Hàn Lập thần sắc khác thường nhìn đại hán, thở dài nói, sau đó thân hình đột nhiên mơ hồ, cả người biến mất vào trong không khí.

"Chỉ cần cùng ta trong vòng mười trượng, lại không thi triển thuật phòng hộ, thì việc sinh tử của ngươi cơ bản là nằm trong suy nghĩ của ta!" Thanh âm của Hàn Lập vẫn còn đang quanh quẩn trong hư không, khi hắn đột nhiên xuất hiện sau lưng của đại hán còn đang kinh hoảng thất thố, thì chữ cuối cùng mới chấm dứt.

"Mà ngươi, hiện tại đã là người chết!" Hàn Lập đem ti tuyến vừa mới huy động chậm rãi thu hồi, thấp giọng lẩm bẩm nói.

Đại hán vẻ mặt ngây ngốc vẫn không nhúc nhích nhìn thẳng về phía trước, đột nhiên trên cổ xuất hiện một lằn máu đỏ, sau đó đầu rời khỏi cổ lăn về phía trước, thực sự là đã chết rồi.

Hàn Lập chuyển thân nhìn thi thể của đại hán, một tia suy nghĩ chợt lóe lên. Đại hán này thực lực tuyệt đối không dưới Phong Nhạc kia, nhưng hắn vẫn sơ sót, để cho mình tiến tới với khoảng cách gần như thế. Hắn chết cũng không oan uổng tí nào!

"Ngươi có phải cũng muốn giết ta diệt khẩu?"

Hàn Lập bỗng nhiên nghe một câu nói như thế, thanh âm yếu ớt tràn ngập sự kinh hãi, hoài nghi cùng sợ hãi bất an.

------oOo------

Chương 203: Vô ưu châm dữ Vong trần đan

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập cười khổ. Tuy đã đem tên gia hỏa Cự kiếm môn giải quyết xong, nhưng còn có một phiền toái lớn vẫn còn đang đợi xử lý!

Cô gái áo lục thân mình mảnh mai, khuôn mặt tái nhợt gầy yếu, cùng vẻ kinh hoảng trong mắt, trong phút chốc Hàn Lập liếc mắt nhìn qua, thấy rõ ràng là nàng đã chịu sự kinh hoàng không nhỏ.

Hắn vẫn không trả lời nghi vấn của cô gái, mà cúi người thu lấy túi trữ vật trên thi thể của đại hán, tiếp theo từ đầu ngón tay bắn ra một đạo hỏa cầu nhỏ đánh vào thi thể, trong khoảnh khắc đã biến thành tro bụi. Sau đó, thu lại thanh quang của Thanh ngưng kính đang vây khốn ngân kiếm cùng kim nhận lại, rồi thu tất cả vào túi trữ vật.

Lúc này Hàn Lập mới ngẩng đầu lên, mặt không chút thay đổi hướng tới cô gái đi đến.

Cô gái vừa thấy Hàn Lập đi về phía mình, khuôn mặt vốn tái nhợt không chút huyết sắc, không khỏi sợ hãi co rút thân mình lại, lui về phía sau mấy bước.

"Ngươi muốn gì? Còn đi tới nữa, ta sẽ không khách khí!" Cô gái áo lục rốt cục lấy hết can đảm, lấy từ trong túi trữ vật ra một ngọn tiểu kiếm màu đen nhắm về phía Hàn Lập đang tiến tới. Nhưng Hàn Lập liếc mắt qua, đã nhìn ra kiếm này chỉ là một kiện trung phẩm pháp khí rác rưởi mà thôi, xem ra chiếc khăn lụa khi nãy chính là món pháp khí cao cấp nhất của nữ nhân này!

"Cô nương đối đãi như vậy với ân nhân cứu mạng sao?" Hàn Lập bỗng nhiên nhăn nhăn cái mũi, nhoẻn miệng cười nói.

"Đại ân cứu mạng?" Cô gái sửng sốt một chút. Bị vẻ mặt trước sau khác biệt của Hàn Lập làm cho trở nên có chút hồ đồ. Tựa hồ vẫn chưa kịp phản ứng lại.

"Cô nương thật đúng là người mau quên! Nếu không phải vừa rồi phải ra tay, dưới kiếm của người nọ mà cứu cô nương ra, tại hạ cần gì phải làm ra loại thủ đoạn giết người diệt khẩu này!" Hàn Lập dở khóc dở cười nói.

"Ồ… thực thực xin lỗi, ta… ta vừa rồi sợ hãi nên quên mất!" Cô gái lúc này mới giật mình nhớ lại việc này, vội vàng đỏ bừng mặt giải thích. Tạo nên bộ dáng tay chân không biết để đâu, làm cho người ta thấy mà động lòng.

"Không có gì! Nhưng thật ra hai người chúng ta cũng có duyên, ở trong này còn có thể gặp mặt, thật có chút kỳ lạ!" Hàn Lập thân thiết nói, chẳng biết vì sao, vừa thấy bộ dáng thẹn thùng của cô gái, Hàn Lập đã cảm thấy đặc biệt yêu mến, cứ giống như là thấy tiểu muội ở nhà vậy.

"Tại hạ Hàn Lập, không biết cô nương xưng hô thế nào?" Hàn Lập phi thường tùy ý mở miệng hỏi.

"Ta… ta gọi là Hạm Vân Chi" Cô gái sau khi do dự một chút, gương mặt ửng đỏ mà nói ra, nghĩ thấy trước mặt một thanh niêm nam tử mà chủ động nói ra phương danh của mình, cảm thấy cực kỳ ngượng ngùng.

"Hạm Vân Chi? Cái tên rất hay, rất xứng với cô nương!" Hàn Lập lặp lại tên của cô gái, khẽ cười nói.

"Vậy sao!" Hạm Vân Chi trên mặt lại đỏ ửng lên.

"Chẳng qua, Hạm cô nương sao lại gia nhập Linh thú sơn, lại tới tham gia Huyết sắc thí luyện này?" Hàn Lập tò mò hỏi.

"Cái này…" Hạm Vân Chi trên mặt đầy vẻ khó xử, trù trừ cũng không nói ra.

"Ha ha! Một khi đã có chút không tiện, thì cũng không cần nói với tại hạ, tại hạ cũng chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi!" Hàn Lập không quan tâm nói ra, làm cho Hạm Vân Chi rất là cảm kích.

"Đúng rồi, hay là vào trong thạch ốc lấy linh dược đi! Đỡ phải đêm dài lắm mộng, lại có những người khác đến!" Hàn Lập sau khi cùng cô gái tùy ý tán gẫu vài câu, đột nhiên nói.

Hạm Vân Chi vừa nghe, liên tục gật đầu, nhưng sau đó lại có chút ngượng ngùng nhỏ giọng nói:

"Hàn đại ca, có thể cho ta vài đóa Liệt dương hoa kia được không, ta chỉ cần mấy đóa hoa này, những thứ khác ta đều không cần!"

"Đương nhiên là không thành vấn đề, cho dù Hạm cô nương không nói, ta cũng định làm như vậy!" Hàn Lập vừa nghe, mỉm cười đáp ứng.

"Đa tạ Hàn đại ca!" Cô gái vừa nghe, sắc mặt lập tức lộ vẻ vui mừng liên tục cảm ơn, đối với Hàn Lập sự cảm kích càng sâu hơn.

"Một khi đã như vậy, hay là Hạm cô nương cứ lấy Liệt dương hoa trước đi! Để ta lấy sau!" Hàn Lập khẽ cười, vẻ mặt thoải mái đề nghị.

"Vậy cũng được!" Cô gái nghe xong, nghĩ thấy có chút đạo lý, liền cúi đầu hướng tới Hàn Lập thi lễ, rồi xoay người đi vào thạch ốc.

Nhưng khi cô gái vừa mới quay người, lại nghe Hàn Lập thở dài một tiếng, tiếp theo thấy sau đầu nhói lên, trước mắt tối sầm lại, liền bất tỉnh nhân sự ngã ra đất. Nhưng người còn cách mặt đất thì đã được người ở sau đỡ ôm lấy.

Thì ra Hàn Lập thừa dịp cô gái xoay người lại, bỗng nhiên vọt tới phía sau Hạm Vân Chi, nhẹ nhàng một chưởng đánh hôn mê bất tỉnh, sau đó đưa tay đỡ lấy thân hình mềm mại đó.

Hàn Lập ôm lấy thân thể mềm mại của cô gái, nghe mùi thơm thanh nhã của cơ thể cô gái, tâm thần không khỏi rung động!

Không tự kìm hãm được cúi đầu hôn lên má cô gái một cái. Nhưng lập tức lý trí tỉnh lại, cắn đầu lưỡi người liền lập tức tỉnh táo lại, sau đó nhìn khuôn mặt của cô gái, cười khổ không thôi!

Hắn trước tiên đem cô gái dựa vào vách tường thạch ốc, sau đó thân hình chợt lóe tiến vào phòng. Một lát sau, Hàn Lập sau khi đã thu thập hết linh dwocj trong phòng đi ra, lại ôm lấy cô gái, thân hình nhoáng cái đã biến mất khỏi đỉnh núi.

Trong một sơn động thiên nhiên ở trên đỉnh núi phụ cận, Hàn Lập đặt cô gái nằm xuống, sau đó ngồi xếp bằng ở một bên, nhắm mắt dưỡng thần.

Hàn Lập rốt cục mở hai mắt ra, trong mắt thần quang chợt lóe lên, thân thể thi triển thân pháp cực nhanh, cuối cùng đã khôi phục lại thể lực. Lúc này mới từ trong túi trữ vật lấy ra một cái hộp bạc lớn bằng bàn tay.

Hàn Lập nhìn cái hộp này, có chút ngơ ngác xuất thần.

Một lát sau, mới im lặng mở cái hộp ra, lộ ra bên trong một bộ ngân châm! Đúng là vật mà hắn trước kia tại Thất huyền môn thường xuyên dùng để châm cứu.

Hàn Lập đưa ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve ngân châm. Hình ảnh của mấy người Mặc đại phu, Lịch Phi Vũ không khỏi xuất hiện trước mắt, cuộc sống tại Thải hà sơn, Thần thủ cốc, cứ tựa hồ như chỉ là chuyện hôm qua mà thôi. Cái này không khỏi làm cho hắn vạn phần cảm khái!

Hàn Lập suy nghĩ, rốt cục sau một hồi thần du thiên ngoại, đã trở về lại. Hắn ổn định lại tâm thần, dùng hai ngón tay linh xảo thuần thục rút ra một cây ngân châm.

Sau đó, Hàn Lập nhìn cô gái, lại nhìn ngân châm trên tay, ánh mắt đầy vẻ bất đắc dĩ.

"Hạm cô nương, nếu không có bộ Vô ưu châm pháp này, có thể xóa đi trí nhớ của người ta trong một khoảng thời gian, nếu không ta thật không biết nên làm thế nào để ứng phó với việc bảo vệ bí

mật! Tuy ta tin tưởng rằng, nàng sẽ thành tâm giữ bí mật cho ta. Nhưng thế gian này, có rất nhiều việc ngoài ý muốn phát sinh, nói không chừng nàng trong lúc vô ý lộ ra, hoặc là bị người khác dùng bí pháp mà làm lộ ra việc này mà không biết, ta không thể không phòng!" Hàn Lập thì thào lẩm bẩm.

Lập tức hắn lại từ trong túi trữ vật, lấy ra một cái bình hồng, từ trong đó lấy ra một viên thuốc sắc đỏ như lẳ, không nhanh không chậm nhét vào miệng cô gái.

"May mắn còn mang theo Vong Trần hoàn mà trước đây tiện tay chế ra bên người, như vậy mới có thể thi triển Vô ưu châm pháp tới mức hoàn mỹ. Tuy nhiên có thể còn có chút nguy hiểm, nhưng cũng không có vấn đề gì lớn, nàng chỉ quên đi tất cả mọi chuyện đã phát sinh trong nửa ngày vừa qua. Thực không nghĩ tới, lúc trước từ trong di vật của Mặc đại phu học được bộ châm pháp này, tại tu tiên giới lại có một ngày dùng tới" Hàn Lập vúôt vuốt mái tóc của cô gái, yếu mến nói.

Mấy canh giờ sau, Hàn Lập sắc mặt tái nhợt từ trong sơn động đi ra, nhanh chóng nấp ở sau mấy cây đại thụ ở phụ cận, sau đó tập trung tinh thần nhìn chăm chú về cửa động.

Một khắc sau, Hạm Vân Chi tay cầm mấy đóa Liệt dương hoa, vẻ mặt mờ mịt đi ra. Nàng nhìn vào trong động mấy lần, trán nhăn lại, trong mắt dần dần lộ ra thần sắc kỳ quái.

Bỗng nhiên, nàng tựa hồ nhớ tới sự tình trọng yếu gì đó, vội vàng đem Liệt dương hoa bỏ vào túi trữ vật, rồi vội vàng rời khỏi nơi đây, nhằm về phía dưới núi mà chạy đi.

Sau khi nàng ta rời đi không lâu, Hàn Lập mới từ trên cây nhảy xuống, nhìn về phía cô gái biến mất, thở dài một hơi, rồi hướng về trong rừng rậm mà chậm rãi đi vào.

Ngày thứ ba trong cấm địa rốt cục đã qua, mà ngày thứ tư đã đến, đối với Hàn Lập mà nói, không được thuận lợi như ngày hôm qua.

Không phải là trên đường gặp phải yêu thú lợi hại truy đuổi, mà là tư liệu có chỗ sai, những địa điểm ghi là có linh dược thì lại không phải loại mà Hàn Lập cần. Mà yêu thú bảo hộ linh dược, cũng đột nhiên nhiều hẳn lên, ngắn ngủi chỉ trong nửa ngày, Hàn Lập trước sau đã đánh chết ba yêu thú bậc trung, hai yêu thú bậc cao, làm cho Hàn Lập vô luận là thể lực hay là pháp lực, đều cảm thấy khó mà nuốt trôi nổi!

Hiện tại Hàn Lập đang đứng ở dưới một khối đá lớn, đang tính toán lại thu hoạch. Tuy số lượng ba loại linh dược, vẫn chưa đạt tới mục tiêu dự tính, nhưng cũng miễn cưỡng đủ dùng, cho dù hiện tại rời khỏi cấm địa, cũng không phải là chuyện không thể được.

Hơn nữa trong tư liệu của Hoàng phong cốc, đã rõ ràng ghi lại các địa điểm còn có linh dược chưa trưởng thành, cũng không còn chỗ nào. Những nơi còn có thể tìm được, đều là theo tư liệu của tên Chung Ngô lúc trước, hơn nữa cũng khá nhiều!

Chẳng qua, trước đó Hàn Lập cũng sợ tin tức của đối phương không thật, không dám đến mấy chỗ này, sợ lại chậm trễ thời gian của mình. Nhưng hiện tại Hàn Lập trở lại đảo qua mấy chỗ này, thì lập tức phát hiện cách vị trí hiện tại của hắn không xa, thật đúng là còn có chỗ bí mật còn có không ít linh dược.

Nơi đây chẳng những có linh dược chưa trưởng thành, mà ngay cả linh dược đã trưởng thành cũng khá nhiều. Điều này làm cho Hàn Lập không khỏi có chút động tâm. Dựa theo tính toán của hắn, linh dược đã trưởng thành tại chỗ đó cho dù không bị Chung Ngô lấy đi rồi, thì cũng có thể sớm đã bị những người khác đã xuống tay trước. Nhưng những linh dược chưa trưởng thành, phải còn lại mới đúng!

Một khi thời gian còn sớm, bản thân cũng không có rõ ràng địa điểm, chi bằng tới xem một chuyến, cho dù tình báo không thật, hắn cũng không có tổn thất gì!

Hàn Lập sau khi suy nghĩ xong, rốt cuộc cũng không nhẫn nai nữa, sau khi nghỉ ngơi một lát, liền chuyển thân đi tới nơi đó.

Quyển 3 - Quyển 4: Phong khởi hải ngoại

------oOo------

Chương 204: Thạch điện dữ địa đạo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chỗ mà Hàn Lập muốn đi tới, là một vùng lòng chảo, bốn phía bị những quái thạch cao lớn hình thù kỳ lạ vây quanh mưa gió không vào, mà ở chính giữa có một tòa thạch điện cổ kính thật lớn, thạch điện tuy lớn, nhưng cửa vào lại nhỏ đến đáng thương, chỉ đủ để hai người vào mà thôi. Điều này làm cho Hàn Lập đang đứng ở trên một tảng đá nhìn tới, cảm thấy có một cảm giác rất là cổ quái.

Hàn Lập cau mày, nhảy xuống khỏi tảng đá, sau đó chậm rãi đi đến phụ cận thạch điện, ngẩng đầu quan sát thạch điện này.

Sau khi nhìn một hồi, vẻ nghi ngờ trên mặt của Hàn Lập càng đậm hơn.

Không biết là có phải ảo giác, mà hắn lái thấy trên bề mặt thạch điện này, ngẫu nhiên có thanh quang lờ mờ lưu động, nhưng đến khi hắn nhìn kỹ lại thì lại nhìn không ra chút kỳ quái nào. Liên tiếp mấy lần như vậy, hắn thầm nhủ chẳng lẻ trong này đã bị người nào thi triển cấm pháp gì đó mà không thành?

Hàn Lập cúi đầu, nhìn nhanh xung quanh một chút, cũng không thấy dấu vết có người đã đến qua, điều này làm cho hắn nheo nheo hai mắt lại.

"Tuyệt đối là cổ quái! Nơi này tui hơi hoang vắng, nhưng thạch điện lớn như vậy, cũng không nên không có người nào phát hiện ra chứ. Càng huống chi, tư liệu là do Chung Ngô kia đưa cho, hắn sao lại không có đến đây!" Hàn Lập trong lòng trong phút chốc vô số ý niệm chuyển động trong đầu, theo bản năng cảm thấy nơi đây không ổn.

Nhưng cứ như vậy mà rời khỏi nơi đây, hắn cũng có chút không cam lòng.

Vì thế hắn lui ra phía sau vài bước, đưa tay sờ vào túi trữ vật, một thanh kim nhận xuất hiện trong tay. Sau đó ném vào không trung, biến thành một đạo kim quang, hung hăng đánh vào một khối đá ở trên thạch điện. *"Phụp"* một tiếng, trên tảng đá thanh quang lóe lên, vẫn bình yên không việc gì, mà kim nhận lại bị xoay lộn bắn xa ra ngoài mấy trượng.

Hàn Lập lắc lắc đầu, vừa chuyển thân muốn rời khỏi nơi đây.

"Tránh nguy hiểm vô vị, còn sống mà ra khỏi cấm địa mới là mục đích lớn nhất của hắn, tòa thạch điện này quỷ dị như thế, không nên đi vào là tốt nhất" Hàn Lập thần sắc bất động thầm nghĩ.

Nhưng mới vừa đi được hai bước, Hàn Lập đột nhiên sắc mặt đại biến, thân hình chợt lóe, biến mất vào trong không khí, tiếp theo trong cửa điện xuất hiện thân ảnh của Hàn Lập, nhưng lập tức lại biến mất ở trong thạch điện.

Lúc này ở phụ cận, đột nhiên xuất hiện một đám đông đệ tử Yểm Nguyệt tông. Đầu lĩnh lại chính là cô gái nhìn như còn rất trẻ, mà thực tế lại là sư tổ của Yểm Nguyệt tông.

Lúc này, cô gái mang theo ánh mắt nghi hoặc, nhìn về phía cửa điện nơi mà Hàn Lập vừa biến mất. Nàng tựa hồ cảm ứng được có người mới ở đó, nhưng hiện tại lại không một bóng người. Chẳng lẻ là nàng cảm ứng sai lầm chăng?

Cô gái có chút không tin đứng tại chỗ, nàng khẽ nhắm hai mắt lại, đem thần thức khổng lồ phóng ra ngoài. Kết quả tại khu vực phụ cận, ngoại trừ nhóm người của họ ra, đích xác là không cảm ứng được sự tồn tại của người tu tiên khác. Nhưng khi thần thức đảo qua thạch điện, thì bị một lực lượng nào đó bài xích ra bên ngoài, điều này làm cho cô gái trong lòng cả kinh, nhưng lập tức mừng rỡ, trên mặt lộ vẻ tươi cười.

Vừa rồi nhìn qua, nàng đã phát hiện thạch điện này bị người thi cấm chế, điều này thực không làm cho nàng kinh ngạc. Bởi vì trước đó cũng đã có mười mấy chỗ sào huyệt bí mật của yêu thú, cũng đều bị thi pháp cấm chế, cái này cũng không tính là gì! Nhưng cấm chế trong này ngay cả thần thức của nàng cũng không thể xuyên qua, đây chính là lần đầu tiên nàng gặp được. Tuyệt không phải các cấm pháp thô thiển khác có thể sánh bằng được.

Cô gái nhất thời hưng phấn, cũng không truy cứu tiếp chuyện vừa rồi, nàng tin tưởng rằng cho dù thực sự có một vài đệ tử các phái khác rình coi, cũng tuyệt sẽ không dám đối đầu với nhiều người của Yểm Nguyệt tông như vậy! Vì thế cứ tiến vào thạch điện trước cái đã.

Hàn Lập lúc này, đang đứng ở trong đại sảnh của thạch điện, gấp đến độ đầu óc loạn cả lên!

Hắn vừa rồi vốn đã muốn rời đi! Theo thói quen trước tiên buông ra thần thức, cảm ứng tình hình bốn phía, rồi sau đó mới rời đi.

Nhưng vạn vạn lần không nghĩ tới, thần thức của hắn vừa mới buông ra, liền lập tức cảm ứng được rất nhiều người tu tiên, đang rất gần mình, lập tức cả kinh máu trong người như muốn đông lại, không hề suy nghĩ mà chạy thẳng vào trong thạch điện. Mặc kệ bên ngoài người đến là môn phái nào trong sáu phái còn lại, nếu nhìn thấy mình lúc này, kết cục không cần suy nghĩ nhiều cũng có thể biết được.

Thật ra nếu không phải hai ngày nay thể lực tiêu hao quá nhiều, hắn hoàn toàn có thể dùng thân pháp thần tốc, cứ thế hiên ngang mà rời đi. Nhưng đáng tiếc, với trạng thái của hắn hiện tại, loại thân pháp này căn bản dùng chỉ được vài lần, muốn chạy cũng tuyệt đối chạy không xa được.

Hiện tại hắn tránh ở trong thạch điện, nhưng thật ra chỉ tạm thời an toàn mà thôi! Đồng thời hắn cũng bị đám người tu tiên vây tại nơi đây, không thể rời đi.

Hơn nữa thạch điện này cũng rất đơn giản! Tiến vào cửa điện, đi qua một hành lang uốn lượn, thì trước mắt đã là một đại sảnh trống không, ngay cả một chỗ để ẩn nấp cũng không có. Mà xem thái độ của đám người bên ngoài kia, khẳng định là vì thạch điện này mà đến, muốn hy vọng người ta không tiến vào nơi này, thuần túy là vọng tưởng!

Có thể nói là không còn chỗ nào có thể đi được nữa.

Trước mắt Hàn Lập, tại trung ương đại sảnh, còn có một cái lan can ngọc thạch bên dưới có một cái địa đạo tối đen, có bậc thang đi xuống dưới, tại cửa địa đạo không ngừng có gió nóng thổi ra, thật sự khó có thể tưởng tượng rốt cuộc là thông tới nơi nào.

Chẳng qua Hàn Lập không cần nghĩ cũng có thể đoán được, nơi mà địa đạo này thông tới tuyệt không phải là chỗ tốt lành gì, bên trong khẳng định là vạn phần hung hiểm, cho nên mới do dự không dám đi xuống. Nhưng cái đại điện này, thật sự không có bất kỳ chỗ nào có thể trốn được! Điều này làm cho Hàn Lập trán đổ mồ hôi lạnh, từng giọt chảy ròng ròng.

Mà lúc này, đã có tiếng bước chân lôn xộn từ bên ngoài truyền đến, xem ra đám người tu tiên kia đã tiến vào trong thạch điện, trong nháy mắt sẽ tiến vào nơi này.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng thầm kêu khổ, cắn răng một cái, nhẹ nhàng lướt qua lan can, chui vào địa đạo.

Sau khi tiến vào địa đạo, Hàn Lập trước mắt mà một mảng tối đen, lấy tay rờ vào túi trữ vật, lấy Nguyệt quang thạch ra, chung quanh mới bừng sáng lên.

Cả thông đạo không tính là lớn, toàn bộ được làm bằng đá, chiều rộng chỉ đủ cho một người miễn cưỡng đi vào mà thôi.

Hắn cũng không dám trì hoãn, sợ người ở sau đuổi tới, liền cẩn thận đi xuống phía dưới.

Sau khi đi xuống mấy trăm bậc đá, thông đạo vốn nhỏ hẹp dần dần rộng lớn ra, hai người sóng vai mà đi cũng không thành vấn đề. Nhưng gió nóng thổi ra càng thêm khốc liệt, làm cho Hàn Lập trong chốc lát mồ hôi lại đổ ra, cả người trên dưới lại ướt đẫm.

Sau khi đi xuống gần trăm bậc nữa, Hàn Lập phỏng chừng xuống dưới lòng đất cả trăm mét, thông đạo đá rốt cục đã chấm dứt. Khi hắn ra khỏi miệng thông đạo, thì trước mắt xuất hiện một thế giới đầm lầy rất kỳ dị.

Khu vực này trên dưới cao cỡ ba mươi trượng, phạm vi rộng tới vài dặm, nhìn qua khắp nơi đều là bùn đen sủi bọt. Mà các cơn gió nóng kia từ trên khoảng không đầm lầy mà thành, theo thông đạo sau lưng Hàn Lập cấp tốc thổi ra, sau đó không khí mới lại theo thông đạo mà tràn vào, hình thành thế cân bằng đối lưu.

Bốn phía đầm lầy đều là những đống đất đen, dọc theo biên có các loài kỳ hoa linh thảo, mấy loại thiên địa linh dược mà Hàn Lập cần cũng ở trong đó, hơn nữa số lượng cũng không ít.

Nhưng tất cả chỗ này, đều không hấp dẫn tâm thần Hàn Lập bằng một tòa tiểu đình bạch ngọc ở trung gian đầm lầy. Bởi vì trên không trung của cái đình có lơ lửng một cái hộp vàng, dài chừng một hai trượng, rộng cỡ nửa trượng, đang đóng chặt, bên ngoài có kim quang lưu động, vừa thấy đã biết nhất định không phải là vật phàm.

Hàn Lập dò xét vài lần, liền lập tức đem ánh mắt rời đi, cũng không phải Hàn Lập đối với bảo vật kia không động tâm, mà là ở phía sau còn có rất nhiều sát tinh đang đến. Tốt nhất là nhanh chóng tìm chỗ ẩn thân, cái này mới là việc quan trọng nhất! Nếu không cái mạng nhỏ này không giữ được, còn muốn bảo vật thì có ích lợi gì!

Hàn Lập tung người lên, vọt đến sau một mô đất cách xa cửa thông đạo, sau đó thu liễm khí tức, Nặc hình thuật toàn lực thi triển ra, tiếp theo ép sát vào sau đống đất không nhúc nhích, Hàn Lập sau khi ẩn thân đã cùng với mặt đất hòa thành một thể, xa xa nhìn lại không có khả năng phát hiện được tung tích.

Hàn Lập mới xong không được bao lâu, tại cửa thông đạo đã xuất hiện thân hình của cô gái.

Nàng vừa hiện thân, liền thản nhiên đưa mắt dò xét tình hình nơi này, khi bắt gặp cái hộp vàng trên đỉnh bạch ngọc đình, vẻ thong dong không bức bách trên mặt rốt cục đã biến đổi, trong mắt dần dần toát ra ánh mắt nóng bỏng. Nàng tuy đã nghe qua môn hạ đệ tử miêu tả cái hộp vàng ở nơi này, nhưng cũng không thể bằng tự mình thấy rõ, như vậy thật làm cho người ta chấn động.

Cô gái tiến tới trước đầm lầy, sau đó nam nữ đệ tử Yểm Nguyệt tông cũng ùn ùn đi tới, tụ tập phía sau lưng cô gái.

Hàn Lập ở cách đó không xa, tất cả đều thấy rõ ràng, không khỏi âm thầm kinh ngạc, đồng thời đối với thân phận của nữ tử cầm đầu trông rất trẻ kia, cảm thấy hết sức tò mò.

"Trong này có ẩn nấp Hắc lân mãng sao?" Thanh âm mềm mại của cô gái vang lên, tràn ngập sự uy nghiêm nói không nên lời.

"Bẩm sư tổ, cự mãng kia nấp ở trong đầm lầy, trước sau đã nuốt mười mấy đệ tử các phái muốn tới lấy bảo vật, có thể nói hung danh vang xa, làm cho nơi đây trở thành nơi trong cấm địa đệ tử không dám đến. Chẳng qua yêu thú này mạnh hơn nhiều các yêu thú đỉnh cấp thông thường, mong sư tổ cẩn thận!" Một nữ đệ tử cúi đầu cung kính đáp.

"Hừ! Ngươi cho rằng, ta ngay cả một con yêu thú bậc một cũng không đối phó được sao?" Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô gái trầm xuống, xuất ra hình dáng khí thế già dặn trông rất buồn cười, nhưng nữ tử áo trắng vừa mới nói, sắc mặt đại biến, lập tức nói *"Không dám!"*

*"Ngươi đi xuống đi! Tất cả mọi người, đều theo kế hoạch mà thực hiện, mặc kệ Hắc lân mãng này có bao nhiêu lợi hại, cũng tuyệt sẽ không phải là đối thủ của "*Âm dương khiên dẫn thuật*" của ta! Nó cho dù lợi hại, dù sao cũng chỉ là yêu thú bậc một!"* Cô gái dùng khẩu khí không để cho nghi ngờ nói, làm cho các đệ tử phía sau tinh thần vì vậy mà rung lên.

Quyển 3 - Quyển 4: Phong khởi hải ngoại

------oOo------

Chương 205: Quan chiến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cô gái sau khi phân phó các đệ tử xong, mới quay đầu nhìn lại đầm lầy trước mắt thì thào lẩm bẩm: *"Vật kia xem ra, là ở bên trong cái hộp này! Những chỗ trước đây xem ra chỉ là những thứ rác rưởi!"*

Thanh âm của cô gái thấp đến không thể nghe thấy được, ngoại trừ bản thân nàng ra, các đệ tử khác đều nghe không được, tất cả đều vì cuộc đại chiến sắp đến, mà hưng phấn không thôi.

Nam nữ đệ tử Yểm Nguyệt tông dưới mệnh lệnh của cô gái truyền xuống, lập tức cùng đạo lữ cùng tu luyện sóng vai đứng cùng nhau, đều phi thường thuần thục xuất ra một tay nắm chắc lấy nhau.

Nhất thời hai bàn tay áp vào nhau, phân biệt phát ra hào quang lam hồng hai sắc kỳ dị, sau đó theo cánh tay mà truyền khắp toàn thân trên dưới của họ, đối với đệ tử song tu Yểm Nguyệt tông, nam toàn bộ được màn hào quang màu hồng hộ thể, nữ tỏa ra lam quang bắn ra bốn phía, hình thành cảnh tượng lam hồng lần lượt thay đổi kỳ dị. chỉ còn lại ba đệ tử hai nữ một nam đã mất đi đạo lữ cùng tu luyện, cho nên chỉ có thể lấy ra vài món pháp khí, chuẩn bị một cách bình thường.

Hàn Lập đang áp sát vào đống đất, tuy không nghe thấy thanh âm thì thào tự nói của cô gái, nhưng ngôn ngữ mà các nữ đệ tử xưng hô *"sư tổ"*, hắn cũng đều nghe rõ ràng trong tai, nhất thời làm cho hắn cả kinh, thiếu chút nữa thì cắn phải đầu lưỡi!

"Sư tổ Yểm Nguyệt tông", đây là khái niệm gì? Hàn Lập cũng không phải là kẻ mới bước vào tu tiên giới, trong lòng đối với việc này hiểu rất rõ. Người kia cũng giống như cao thủ Kết đan kỳ Lý sư tổ của bổn môn! Nhưng tu sĩ Trúc cơ kỳ chẳng phải không thể xâm nhập cấm địa sao, sao lại xuất hiện một vị cao nhân như vậy,

điều này làm cho Hàn Lập trong đầu hỗn loạn!

Lúc này, cô gái trẻ thấy các môn hạ đệ tử đều đã chuẩn bị thỏa đáng. Liền vừa lòng bắt đầu hành động!

Chỉ thấy cô gái miệng khẻ nhếch, phun ra pháp bảo Chu tước hoàn của mình. Vật ấy sau khi thoát khỏi miệng, lập tức bay đến trên bầu trời của đầm lầy, bắt đầu luân chuyển, biến lớn thành như cái phòng. Trong phút chốc cái vòng nhanh chóng xoay chuyển, màu hồng đã biến thành ngọn lửa đỏ rực. Trong cái vòng rất nhiều đốm lửa hiện ra, tụ lại càng ngày càng nhiều, càng tụ càng sáng, không bao lâu sau vòng tròn lớn đã hình thành mấy trăm hỏa cầu to bằng nắm tay, làm nhiệt độ nơi đây tăng cao lên vài phần.

Hàn Lập ở sau đống đất, thấy vậy trợn mắt há hốc mồm. Thanh thế như thế, uy năng như thế. Nếu nói đây không phải là pháp bảo, đánh chết hắn cũng không tin.

Cô gái trẻ một khi đã có thể khu sử pháp bảo. Xem ra phải là tu sĩ Kết đan kỳ không thể nghi ngờ được. Nhưng nàng làm sao có thể tiến vào cấm địa, mà pháp lực trên người vì sao cũng chỉ tới đỉnh điểm của Luyện khí kỳ, các nghi vấn này liên tiếp khuấy động trong đầu của Hàn Lập, thật không thể giải đáp được.

Cô gái còn chưa bảo thủ hạ từng bước hành động, thì phía dưới đầm lầy đã bắt đầu có động tĩnh. Lấy đầm lầy làm trung tâm, bùn đất ở khu vực phụ cận quay cuồng lên. Hơn nữa phạm vi càng lúc càng lớn, tốc độ quay cuồng càng ngày càng cao, dần dần hình thành một cái cột cao lớn, thanh thế xem ra hết sức kinh người.

Cô gái thấy vậy, trên mặt vẻ nghi hoặc chợt lóe lên, trong trí nhớ của nàng, Hắc lân mãng tựa hồ không có khí thế lớn như vậy!

Chẳng qua mắt thấy yêu thú sắp hiện hình, cô gái cũng không dám chần chờ, hai tay bắt Lan hoa pháp quyết, cùng tâm thần tương liên với Chu tước hoàn đang bắt đầu ở giữa không trung luân chuyển, một lát sau tốc độ chuyển động cao đến mức đã mơ hồ nhìn không rõ. Mấy trăm hỏa cầu bên trong, cũng đã biến thành một biển lửa hừng hực, đã nhập lại thành một thể.

"Đi".

Pháp quyết trên tay cô gái đột nhiên dừng lại, trong miệng quát.

Chỉ một thoáng, vòng tròn luân chuyển sinh sôi dừng lại, mà biển lửa bên trong trong giây lát biến thành một cột lửa rất lớn, khí thế hung hãn mà bắn ra, nhằm thẳng vào cái cột đang xuất hiện ở trên đầm lầy.

Nhưng khi hỏa trụ vừa tới gần, thì *"Phụp"* một tiếng, thì từ trong cái cột bùn đó xuất hiện một cái miệng lớn bắn ra một cột nước màu đen, nhanh chóng bắn thẳng vào cột lửa.

Nhất thời hai bên chạm nhau phát ra thanh âm *"Bùng" "Bùng"*, cột nước lập tức biến thành sương mù, tất cả đều trở nên mơ hồ.

"Đây không phải là Hắc lân mãng!"

Cô gái vốn có chút nghi hoặc, sau khi thấy cột nước đen thui kia, lập tức sắc mặt đại biến nói.

Tựa hồ đáp lại lời của cô gái, trong màn sương mù phát ra một tiếng *"Ngao"*, một đạo thanh âm quái dị cực kỳ bén nhọn vang lên tận trời. Ngay sau đó *"Ùm"* một cái, một luồng gió nóng chợt sinh ra, đem sương mù quét sạch đi, hiển lộ ra gương mặt thật của yêu thú.

Một con yêu vật hình rắn toàn thân đầy lân giáp màu xanh đen cực lớn, xuất hiện trước mắt mọi người.

Yêu thú nhìn như rắn mà không phải rắn này, thể tích cũng không quá lớn, chỉ cỡ ba bốn trượng, nhưng cả người được một tầng hắc vụ nhàn nhạt bao phủ, có vẻ cực kỳ yêu dị. Mà ngoại trừ bộ phận đầu đều giống như một con hắc mãng, thì toàn thân còn lại đầy những lân giáp màu đen lấp lánh tỏa sáng.

"Mặc Giao!"

Cô gái vừa thấy rõ yêu thú, lập tức thất thanh kêu lên, trên mặt toát ra thần sắc vừa lo vừa mừng.

Mà số đệ tử đứng ở phía sau, đã có chút hiểu không ra, đây không phải là *"Hắc lân mãng"* thôi sao, saolại thành *"Mặc Giao"* gì đó?

Cô gái cũng không giải thích rõ ràng với các đệ tử, bởi vì yêu thú đang lơ lửng cách mặt đất mấy trượng, đã tìm được thủ phạm đã quấy rầy không cho nó nghỉ ngơi, đôi mắt nhỏ xanh biếc ở hai bên đầu, hung quang chợt lóe, hé miệng ra, lại là một cột nước màu đen, đánh thẳng về phía đám người Yểm Nguyệt tông.

"Súc sinh! Muốn chết!"

Cô gái biết rõ Mặc Giao lợi hại, tuy nhiên yêu thú này nhìn như còn chưa phát triển, nhưng cũng không dám chậm trễ! Vội vàng chỉ tay lên Chu tước hoàn trên không trung, nhất thời vòng tròn hồng quang đại phóng, đột nhiên chợt lóe áng phía trước người của cô gái, sau đó liên tiếp hỏa cầu từ trong vòng bay ra, đem cột nước đen kia cản lại

"Thu, tốc, câu, cấm, tỏa!"

Cô gái hai tay ôm tròn, thần sắc nghiêm túc trong miệng xuất ra ngũ tự ngôn quyết.

Chu tước hoàn to lớn, sau khi năm chữ này vừa ra khỏi miệng, ở giữa không trung cấp tốc chuyển động, sau đó phát ra âm thanh trầm trầm, liền biến mất trong không khí, làm cho Mặc Giao mới sơ khai linh trí chớp chớp đôi mắt nhỏ, vì thế mà ngẩn ra.

Nhưng một khắc sau, vòn tròn trực tiếp mang theo âm thanh ong ong, hiện thân tại đỉnh đầu của yêu thú. Thừa dịp yêu thú còn chưa kịp phản ứng, đã đột nhiên hạ xuống, cấp tốc biến nhỏ. Trong chớp mắt, Chu tước hoàn đã chụp lấy toàn bộ thân mình của Mặc Giao, sau đó hỏa quang rực lên, nhất thời đem thân hình của yêu thú bao vây ở trong lửa đỏ.

"Mau động thủ! Ta không giữ được Mặc Giao lâu đâu".

Tuy Chu tước hoàn đã giữ chặt được yêu thú, nhưng vẻ mặt của cô gái cũng không có thoải mái, ngược lại đầy vẻ lo lắng phân phó với những người ở sau.

Đệ tử Yểm Nguyệt tông ở phía sau, tuy không biết Hắc lân mãng trước mắt sao lại đột nhiên thành Mặc Giao như sư tổ nói, nhưng cũng không làm cho bọn họ chậm trễ thế công đã được phân phó.

"Đánh".

Dưới sự dẫn dắt của một vị nữ tử mặc áo dài trắng, mười mấy đạo cột sáng hồng lam lần lượt thay đổi, phát ra tiếng xé gió *"xẹt xẹt"* làm cho người ta sợ hãi, từ trên người các nam nữ đệ tử phát ra, không chút sai sot đánh thẳng vào thân thể đang không thể di động của yêu thú.

"Oành oành" tiếng nổ liên tiếp truyền đến, mấy cột sáng này vừa đến bên người yêu thú, liền bị đám sương màu đen nhàn nhạt trên người yêu thú sinh ra cản lại, phát ra những tiếng nổ kịch liệt.

"Duy trì công kích, mặc vân hộ thể của Mặc Giao chống đở không được lâu đâu!" Cô gái cau mày vội vàng ra lệnh. Đồng thời nàng tiếp tục thúc dục Hồng viêm thuật trên Chu tước hoàn, làm cho ngọn lửa bao vây yêu thú bùng nổ càng thêm mãnh liệt.

Dưới mệnh lệnh tiếp tục tấn công của cô gái, các đệ tử Yểm Nguyệt tông không ngừng đem các cột sáng hồng lam ở giữa không trung đánh vào người yêu thú. Tuy chưa kích phá được tầng hắc vụ kia, nhưng cũng đã làm cho yêu thú ngao ngao phát cuồng lên, nó không ngừng nhe răng cố gắng hoạt động phần đuôi còn cử động được, liều mạng muốn từ trong vòng mà thoát ra. Nhưng cũng không thể được, dưới sự toàn lực cấm chế của cô gái, cái vòng vẫn bất động giữa không trung giữ chặt lấy thân thể của nó.

Hàn Lập ở một bên thấy màn kinh tâm động phách này, đối với trường hợp sô lượng lứon người tu tiên cùng ta tay tấn công thế này, hắn cũng chưa bao giờ gặp qua, đặc biệt còn có pháp bảo xuất hiện, mà đối mặt lại là một yêu thú thực lực không kém, cái này càng làm cho hắn mở rộng tầm mắt.

Chẳng qua Hàn Lập cũng đã hạ quyết tâm, mặc kệ là yêu thú đánh bại địch nhân, hay là người của Yểm Nguyệt tông đánh bại yêu thú, hắn cũng sẽ sau khi đại chiến kết thúc mới lặng lẽ rời đi, lúc này tuyệt không phải là thời điểm bại lộ hành tung!

"Ô…"

Trong lúc Hàn Lập đang miên man suy nghĩ, Mặc Giao đột nhiên rít lên một tiếng dài, thanh âm lớn lên mấy lần, đồng thời tràn ngập vẻ đau đớn.

Hàn Lập cả kinh, vội vàng định thần nhìn lại.

Chỉ thấy hắc vụ trên người yêu thú kia, đã tiêu tán không còn nữa, trên hắc lân giáp che kín cả thân hình đã xuất hiện một lỗ máu to bằng cái bát, hiển nhiên đã bị cột sáng hồng lam đánh cho bị thương. Điều này cũng làm cho yêu thú thống khổ mà giãy dụa càng thêm điên cuồng!

"Xem ra, người của Yểm Nguyệt tông cao hơn một bậc rồi!" Hàn Lập thấy vậy, không khỏi thầm nghĩ.

"Không xong, các ngươi cẩn thận! Ta giữ không được Mặc Giao rồi!"

Nhưng ngay lúc này, thanh âm của cô gái truyền đến, điều này làm cho Hàn Lập hơi ngẩn ra. Xem ra hươu chết vào tay ai vẫn còn khó nói!

Quyển 3 - Quyển 4: Phong khởi hải ngoại

------oOo------

Chương 206: Ý ngoại

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cô gái nói vậy, hiển nhiên làm cho các đệ tử Yểm Nguyệt tông rùng mình, dựa theo kinh nghiệm hai ngày trước, đỉnh cấp yêu thú chỉ cần bị vị sư tổ này vây khốn, không thể nào nhất thời mà thoát khỏi cấm chế của pháp bảo, lần này yêu thú sao lại thoát ra nhanh đến như vậy?

Bọn họ tuy trong lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng cũng không dám bỏ qua lời cảnh cáo của cô gái, lập tức mười hai phần cẩn thận quan sát, đương nhiên cột sáng hồng lam trong tay công kích càng hung hiểm hơn, trong nháy mắt đã khiến cho trên thân hình Mặc Giao có thêm mười mấy lỗ thủng nữa, máu chảy đỏ cả một vùng đầm lầy bên dưới.

Đương nhiên điều này cũng càng chọc giận thêm Mặc Giao này, nó mở miệng ra, thê lương rít lên liên miên không dứt, chấn cả một vùng ông ông cả lên.

"Rẹt", một tiếng xé rách quái dị vang lên trong không trung! Khi mọi người thần trí thanh tỉnh lại, định thần nhìn lại thì tất cả đều sắc mặt biến đổi.

Pháp bảo viên hoàn vẫn ở giữa không trung không nhúc nhích, nhưng yêu thú Mặc Giao ở bên trong đã biến mất, chỉ còn để lại một bộ da, ở trong viên hoàn rung động không ngừng, yêu thú đã lột da đào thoát!

Không chỉ riêng các đệ tử Yểm Nguyệt tông kinh ngạc, mà ngay cả cô gái trẻ gặp một màn này, trong lòng cũng vạn phần kinh ngạc!

Nàng vừa hô to các môn hạ đệ tử cẩn thận, cũng không phải là vì dự đoán được hành động lột da chạy trốn này.

Mà là vì lực lượng vùng vẫy của Mặc Giao quá lớn, pháp lực của nàng thật sự không đủ để tiếp tục duy trì vây khốn nó. Yêu thú này theo sự yếu dần đi của cấm chế Chu tước, cũng phải biết mới đúng, tại sao lại làm cái hành động đại thương nguyên khí này? Chẳng lẽ là…!

Cô gái trong lòng vừa động, nghĩ tới một nguyên nhân đáng sợ, sắc mặt chợt trắng nhợt ra, vội vàng tìm kiếm Mặc Giao ở chung quanh, để ấn chứng suy đoán của mình!

"Ở nơi này!"

Một gã đệ tử tinh mắt của Yểm Nguyệt tông, phát hiện đầu tiên yêu thú đang bò sát dưới đất di chuyển không ngừng, lúc này nó đã biến đổi, hình thái cũng lớn hơn trước nhiều.

Thân hình đen đúa trở nên trắng như tuyết không có vảy, thân dài ba bốn trượng đã thành năm sáu trượng, những nơi bị thương chỉ còn để lại những vết sẹo nhàn nhạt làm cho người ta cơ hồ nhìn không ra. Làm cho người ta giật mình chính là, trên cái đầu hình tam giác đã mọc lên một cái sừng màu đen, trên đó ẩn hiện ánh sáng, thân mình cũng xuất hiện thêm một đôi móng vuốt màu trắng, sắc bén vô cùng. Yêu thú này đã hóa xà thành giao, hình thái giống giao long trong truyền thuyết như đúc.

Người của Yểm Nguyệt tông thấy hình thái của Mặc Giao lúc này. Tự nhiên vạn phần thay đổi. Nhưng còn chưa đợi bọn họ có hành động, thì cô gái đang đứng ở phía trước thần sắc chuyển xanh hạ một mệnh lệnh làm cho mọi người ngạc nhiên.

"Tất cả mọi người lập tức lui ra ngoài, Mặc Giao đã tiến hóa thành bậc hai! Thực lực đã có thể so với tu sĩ Trúc cơ bậc trung, chúng ta tuyệt không phải là đối thủ của nó, lập tức thoát khỏi nơi đây, ta có thể cầm chân nó một khoảng thời gian ngắn".

Sau khi cô gái trịnh trọng nói xong, lập tức vung tay lên, đưa Chu tước hoàn kia bay về trước người, xuất ra một bức tường phòng ngự.

Các nam nữ đệ tử phía sau vừa nghe vậy, có chút chần chờ, tuy nói cái gọi là Mặc Giao kia lột một lớp da, hình thái thay đổi lớn, nhưng bọn họ vừa mới đánh nó trọng thương, thật sự khó có thể tin rằng yêu thú này chỉ trong nháy mắt, thực lực đã có thể biến đổi đến như vậy.

Nhưng chỉ trong một khoảnh khắc do dự, cũng đủ để cho một số người hối hận cả đời! Bởi vì Mặc Giao màu trắng kia, đột nhiên thân mình vừa động, đã tựa như tia chớp vọt tới trên khoảng không của mấy người Yểm Nguyệt tông. Sau đó mở cái miệng lớn ra, một chất lỏng màu tím cuồn cuộn phun ra không dứt.

"Mau trốn đi. Không thể tiếp!"

Cô gái vội vàng hô lớn, mặt lộ vẻ lo âu, đồng thời Chu tước hoàn lập tức biến lớn lên mấy lần, bay lên đỡ lấy luồng chất lỏng màu tím kia.

Các đệ tử có chút thông minh nghe vậy, hoặc là vội vàng chạy trở lại thông đạo đá, hoặc lập tức trốn vào trong phạm vi che chở của pháp bảo viên hoàn, còn lại năm sáu đệ tử ỷ lại có pháp khí cường đại, chẳng những không trốn mà ngược lại còn thả ra một số kiện pháp khí ánh sáng lập lòe, bảo vệ đỉnh đầu của mình, xem ra muốn đón đở!

"Ngu xuẩn!"

Cô gái thấy có đệ tử không nghe lời mình nói, trên mặt thanh quang chợt lóe, lộ ra vẻ tức giận. Nhưng pháp lực của nàng có hạn, cũng không thể đem pháp bảo che trong phạm vi lớn hơn, chỉ có thể tùy ý để bọn họ tự sinh tự diệt!

Quả nhiên sau đó phát sinh một màn chứng thực lời nói của cô gái không phải là giả. Luồng nước màu tím không được pháp bảo viên hoàn che chở, khí thế hung hãn phun tới đỉnh đầu mấy tên đệ tử kia, mà mấy món pháp khí cũng không phải vật phàm kia, ánh sáng chợt lập lòe mấy cái, liền bốc ra mấy cổ khói xanh, biến mất trong luồng nước màu tím, bị hòa tan không còn chút gì.

Mà mấy tên đệ tử Yểm Nguyệt tông kia, chỉ kịp la lên một tiếng thì đã bị luồng nước tím đó ập xuống mà biến mất vô ảnh vô tung khỏi thế gian, nới mà bọn họ đứng chỉ còn lại một cái số sâu mấy trượng, làm cho các đệ tử Yểm Nguyệt tông còn sống, sắc mặt tái nhợt hẳn đi.

Lúc này, yêu thú Mặc Giao thấy tiêu diệt được mấy tên đệ tử kia, sự bạo ngược cũng giảm bớt, rốt cục đã ngậm miệng đình chỉ phun ra, dùng ánh mắt lạnh như băng chăm chú nhìn cô gái. Nó tựa hồ rất rõ ràng, vị sư tổ Yểm Nguyệt tông này mới là kình địch của mình.

"Các ngươi còn ở đó làm gì? Còn không chạy nhanh ra ngoài đi! Súc sinh này cương hóa xà thành giao, đan dịch cũng không nhiều lắm, sẽ không dễ dàng phun ra nữa đâu!" Cô gái không để ý tới Mặc Giao đang như hổ rình mồi, ngược lại khuôn mặt lạnh lẽo lên tiếng phân phó.

Sau đó, lại hận hận lẩm bẩm: *"Chỉ là con rắn nhỏ vừa mới tiến nhập vào cấp hai, dám khoa trương ở trước mặt ta, nếu mà ta khôi phục pháp lực nguyên có, thì đã sớm đem ngươi bắt về giữ động phủ rồi!"*

Không làm cho cô gái thấy thêm không cam lòng, các đệ tử khác của Yểm Nguyệt tông sau khi thấy thảm trạng của mấy người kia, dám chần chờ nữa, lập tức gọi nhau ngoan ngoãn chạy vào thông đạo, sau đó chạy như điên ra ngoài.

Không lâu sau, phía sau lại truyền đến tiếng gầm rít của yêu thú, tiếng hô của cô gái cùng với tiếng đánh nhau nổ vang trời. Các đệ tử sau khi đã leo lên khỏi địa đạo, đứng ở một bên lo lắng đề phòng không thôi.

Sư tổ bọn họ đã nói rất rõ ràng, chỉ có thể giữ chân được một lát, nếu chậm trễ mà bị truy đuổi, chất lỏng màu tím cực kỳ đáng sợ kia mà phun tới, trong thông đạo một chỗ né tránh cũng không có, chẳng phải là sẽ gặp tai họa sao!

Cô gái lúc này, đang đổ mồ hôi đầm đìa bay qua bay lại trong không trung, không ngừng du đấu với Mặc Giao. Kiện pháp bảo Chu tước hoàn kia được nàng sử dụng đến xuất thần nhập hóa, khiêu khích yêu thú không ngừng rống giận, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, cũng không làm gì được thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn của cô gái.

Cô gái hiển nhiên đã xuất toàn lực, một tay điều khiển Chu tước hoàn, trên tay kia đang cầm một viên hỏa linh thạch màu đỏ, đang không ngừng hấp nạp linh khí, ý đồ khôi phục pháp lực của mình.

Một lát sau, cô gái thấy thời gian cũng đã không sai biệt, đem hỏa linh thạch thu lại, lấy ra một phù lục kim quang lập lòe.

Nàng cũn không nói gì, thừa dịp sự chú ý của Mặc Giao đều bị Chu tước hoàn hấp dẫn, vung tay lên, phù lục kia liền biến thành một đạo kim quang. Hướng tới yêu thú mà vọt tới. Khi đến trước người, kim quang đột nhiên phân ra thành vô số sợi tơ vàng. Trong chốc lát đã quấn chặt lấy yêu thú, rốt cuộc không thể nhúc nhích chút nào, yêu thú tức giận lại một trận điên cuồng gầm lên.

Cô gái thấy vậy, trong mắt ý cười chợt lóe lên, tiếp theo quyến luyến đưa mắt nhìn cái hộp vàng đang lo lửng ở trên bạch ngọc, rồi mới cắn răng một cái phi thân hướng tới thông đạo mà rời đi. Nàng rất rõ ràng. Kim ti phù trung cấp bậc trung giữ yêu thú không được bao lâu, tốt nhất là sớm rời khỏi nơi đây, cho nên bảo vật kia, để sau này hãy tính!

Cô gái hạ xuống, đang muốn bước chân vào thông đạo đá, thì ở trong thông đạo lại truyền đến tiếng sấm động đinh tai nhức óc, thanh âm này càng lúc càng gần, càng lúc càng lớn, làm cho cô gái có chút ngạc nhiên, nhấc chân lên nhất thời không dám bước trên thông đạo.

Một cổ thần quang màu xanh đẹp mắt, đột nhiên xuất hiện bên trong thông đạo. Một cơn chấn động mãnh liệt như sóng triều từ trong thông đạo truyền tới, hai bên thông đạo đá như sống lại, liều mạng ép lại với nhau, trong chớp mắt đã khiến cho thông đạo đá rộng mấy trượng, đã hợp lại một khe hở cũng không có. Mà cô gái thấy vậy, giống như là thấy quỷ hoảng hốt gấp rút lui về phía sau mấy bước, thất thanh kêu lên:

"Tiểu ngũ hành tu di cấm pháp!"

Sau đó nàng sắc mặt tái nhợt, nhìn thông đạo biến mất mà ngây dại, vẻ mặt tự tin vẫn bảo trì cho đến bây giờ, trong khoảnh khắc đã biến mất vô ảnh vô tung.

Lúc này, ở không trung phía sau cô gái, kim ti trên người Mặc Giao đã bắt đầu đứt ra, yêu thú trong nháy mắt đã phá cấm mà ra. Sau khi cô gái phục hồi lại tinh thần quay đầu lại xem, thì trong lòng chợt trầm xuống, giống như rơi vào vực sâu không đáy.

Tại đại sảnh thạch điện bên ngoài thông đạo, mười mấy đệ tử Yểm Nguyệt tông, tất cả đều giương mắt nhìn chằm chằm vào một nữ tử áo trắng, nữ tử này chính là kẻ điêu ngoa tự xưng là Yểm Nguyệt song kiều, chẳng qua lúc này nàng ta sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt không biết phải làm sao!

"Triệu sư muội, ngươi vừa rồi rốt cuộc làm chuyện gì vậy? Sao lại vừa đem phù lục kỳ quái kia ném về phía sau, thông đạo đã biến mất. Chẳng lẻ muốn mưu hại Nam Cung sư tổ sao chứ?" Mấy nam nữ đệ tử Yểm Nguyệt tông, mặt mang vẻ kinh hoảng lớn tiếng truy vấn.

Đây cũng không phải là chuyện đùa! Nếu vị tổ sư này thực bởi vậy rốt cuộc không ra được, cả bọn sẽ rất thảm! Sau khi quay về, nhẹ thì tu vi toàn phế, trục xuất sư môn, nặng thì tính mạng khó bảo toàn, còn phải chịu khổ sở. Tổn thất một tu sĩ Kết đan kỳ, đối với một môn phái có ý nghĩa gì, mọi người đều rất rõ ràng, bởi vậy mới khẩn trương như vậy.

*"Ta đâu có làm cái gì! Chỉ là đem "*Tiểu ngũ hành phù*" trung cấp bậc thấp này dán tại lối vào, muốn cho yêu thú có đuổi theo, thì sẽ phát động làm cho nó chịu một ít khổ sở mà thôi!"* Cô gái áo trắng hoảng sợ xua tay nói.

Nàng rất rõ ràng, gặp chuyện như thế này, cho dù mình công lao có lớn thế nào, cũng không thể cứu vãn! Cô gái vừa nghĩ đến hậu quả đáng sợ, liền cảm thấy tay chân lạnh lẻo!

"Bớt sàm ngôn đi! Chúng ta nên thử xem có thể đả thông địa đạo, đem Nam Cung sư tổ cứu ra hay không!" Một gã nam đệ tử tuổi hơi cao tức giận nói.

Những lời này vừa ra khỏi miệng, lập tức nhắc nhở các đệ tử của Yểm Nguyệt tông, mọi người vội vàng tung ra các loại pháp khí đủ mọi màu sắc, vây quanh chỗ vốn là cửa thông đạo, không ngừng đánh xuống, ý đồ phá cấm chế, cứu cô gái ra.

Mấy canh giờ sau, hơn mười trượng dưới lòng đất, cô gái hai mắt mở lớn, không thể hiểu được nhìn trước mắt bỗng nhiên xuất hiện thêm một người, người này một tay chỉ huy bảy thanh kim nhận công kích Mặc Giao, tay kia phóng ra thiết thuẫn màu đen ở trước hai người phòng ngừa Mặc Giao phun độc.

Tiểu tử Hoàng phong cốc kia nàng đã từng gặp qua một lần, cũng thấy khá thú vị. Người khi nàng phi hành tránh né công kích của Mặc Giao đã mấy canh giờ, pháp lực sắp hao hết, không biết từ nơi nào đột nhiên đi ra, cứu lấy nàng trong lúc đang vạn phần nguy cơ.

Hàn Lập một mặt miễn cưỡng cản thế tiến công của Mặc Giao, một mặt liếc mắt nhìn vẻ giật mình của cô gái, trong lòng cười khổ.

Hàn Lập vốn chỉ muốn nhàn nhã tự tại xem vẻ kịch Yểm Nguyệt tông đại chiến Mặc Giao mà thôi, thậm chí khi Mặc Giao thay đổi hình thái tiến cấp. Trừ việc cảm thấy ngạc nhiên ra, cũng không có gì kinh hoảng. Nhưng sau khi cô gái muốn rút lui, thông đạo đá đột nhiên biến mất không thấy nữa, Hàn Lập rốt cuộc đã ngồi không yên.

Thông đạo đã không thấy, đồng nghĩa với việc cô gái cùng yêu thú ai thắng ai thua đi nữa, thì hắn cũng không thể rời khỏi nơi đây! Điều này làm cho Hàn Lập cảm thấy kinh hoảng.

Lúc này, Mặc Giao đã thoát khốn đang cùng cô gái tranh đấu, hiển nhiên vị tổ sư Yểm Nguyệt tông này đã hoàn toàn ở vào thế hạ phong.

Tuy nàng vẫn không ngừng thúc dục kiện pháp bảo viên hoàn công kích Mặc Giao, nhưng yêu thú đã đã biến đổi, lực phòng ngự đã mạnh đến khó có thể được, bất luận pháp bảo viên hoàn có phun liệt hỏa thiêu chỗ nào, hay là trực tiếp dùng bản thể pháp bảo công kích, đều không thể tạo thành thương tổn gì quá lớn. Nhiều lắm là làm cho nơi công kích bầm tím đi một chút, ngược lại càng làm cho yêu thú càng thêm cuồng bạo. Truy đuổi cô gái cũng càng thêm điên cuồng, thậm chí có mấy lần đã muốn bức cô gái đến tuyệt cảnh.

Nhưng vị tổ sư Yểm Nguyệt tông này, trên người mang trung cấp phù lục thạt nhiều, cũng làm cho Hàn Lập mở rộng tầm mắt, cái gì là *"Thổ độn phù" "Thủy lao phù" "Hỏa điểu phù"* đều là phù lục khó gặp được liên tiếp xuất ra. Làm cho Hàn Lập nhất nhất kiến thức qua một lần.

Mỗi khi cô gái bị yêu thú muốn làm cho bị thương, thì lại xuất ra phù lục tạo hiệu ứng đặc biệt, chuyển nguy thành an. Nhưng đáng tiếc chính là, cô gái rõ ràng không có phù lục có lực sát thương lớn, cho nên mỗi lần cũng chỉ có thể miễn cưỡng bảo toàn bản thân mà thôi.

Dùng phù lục có thể kích thương Mặc Giao, không phải là không có khả năng!

Hàn Lập mắt thấy cô gái bị Mặc Giao làm cho chật vật không chịu nổi, trong lòng cũng đấu tranh kịch liệt!

Nếu thông đạo phía trước còn tồn tại, thì Hàn Lập tự nhiên sẽ không quan tâm đến sự chết sống của vị sư tổ Yểm Nguyệt tông này, nhưng trơ mắt thấy thông đạo biến mất một cách khó hiểu, nơi đây đã trở thành tuyệt địa, tâm tính của Hàn Lập tự nhiên là thay đổi.

Dù sao, hắn có thể chính tai nghe thấy vị su tổ Yểm Nguyệt tông nói *"Tiểu ngũ hành tu di cấm pháp"* gì đó, xem ra đối với cấm chế làm cho thông đạo biến mất, cũng biết cách giải. Cho nên hy vọng thoát khỏi nơi này đều ký thác ở trên trên người cô gái này, chứ hắn đối với cấm pháp một chút cũng không thông. Cô gái này hiện tại là *"cao nhân"* duy nhất ở đây!

Chẳng qua, Hàn Lập cũng không tùy tiện ra tay, hắn sợ cô gái còn lưu lại hậu thủ sát thủ gì đó, cho nên cho đến khi cô gái đã kiệt sức, phù lục trên người đã không còn bao nhiêu, mắt thấy trên mặt lộ vẻ tuyệt vọng vô kế khả thi, thì mới bỗng nhiên ra tay cứu cô gái.

Cô gái đối với việc Hàn Lập đột nhiên xuất hiện, vừa kinh hãi mừng rỡ, lại còn có chút áo não! Đối với việc Hàn Lập bây giờ mới ra tay tranh đấu với Mặc Giao, tâm tư có thể thấy rất rõ.

Chẳng qua mặc kệ như thế nào, đối phó với Mặc Giao trước mắt mới là việc chính, cho nên cô gái sau khi nghỉ ngơi một chút, cũng không nói một lời thúc dục pháp bảo tiếp tục tấn công.

Mà Hàn Lập sau khi giao thủ với Mặc Giao, liền âm thầm kêu khổ. Vừa rồi thấy cô gái cùng yêu thú này đánh nhau, một chút cũng không thấy chỗ lợi hại của yêu thú này, đến khi tự bản thân giao đấu, mới thể nghiệm được sự khủng bố đáng sợ của nó!

Kim nhận của hắn khi tiếp cận Mặc Giao, bị nó dùng hai móng vuốt cùng với đuôi, tùy ý hất một cái liền lập tức bắn ra ngoài vài chục trượng, một chút lực duy trì cũng không có.

Cho dù Hàn Lập ỷ vào số lượng, đem toàn bộ kim nhận cùng tiến lên, có thể một hai thanh kim nhận may mắn đánh trúng trên người Mặc Giao, nhưng chỉ có thể lưu lại một vệt trắng, ngoài ra không còn hiệu quả gì khác, cái này làm cho Hàn Lập hoàn toàn hết chỗ nói.

Hơn nữa đối với công kích của Mặc Giao, Hàn Lập càng không dám một chút sơ ý, không cần nói đến móng vuốt cùng cái đuôi của đối phương đụng tới, ngay cả đối phương ngẫu nhiên phun ra hắc thủy, Hàn Lập một giọt cũng không dám động vào mà dùng thiết thuẫn toàn bộ cản lại.

Cứ như thế, trên bề mặt của pháp khí đã cứu Hàn Lập mấy lần này, cũng bị hắc thủy dần dần ăn mòn, thật sự không biết còn có thể kiên trì được bao lâu.

Mấy hắc thủy này uy lực đáng sợ như thế, thì cái thứ nước màu tím kia càng thêm ghê rợn! Cái này trách không được các đệ tử Yểm Nguyệt tông kia bị chết như vậy, pháp khí một chút tác dụng cũng không có.

Hàn Lập cùng Mặc Giao càng đánh càng kinh ngạc, cơ hồ toàn dùng thân pháp để thoát khỏi công kích của yêu thú, kim nhận này căn bản ngăn đỡ không được chút nào công kích của đối phương.

Trong số các đệ tử của cô gái đã rời khỏi nơi đây! Trừ bản thân có thân pháp hơn người ra, Hàn Lập thật đúng tìm không ra đệ tử Luyện khí kỳ có thể giằng co được với yêu thú.

Vào lúc này, khi Chu tước hoàn của cô gái lên, nhất thời áp lực của Hàn Lập giảm đi. Dù sao pháp bảo viên hoàn này mới có khả năng tạo thành một ít thống khổ cho Mặc Giao, ít nhiều cũng phải kiêng kị một phần.

"Tiểu tử kia, tránh ở nơi đây lâu như vậy, vì sao còn không sớm ra tay? Nếu ra tay sớm một chút, nói không chừng ta còn có cơ hội đánh trọng thương con súc sinh này!" Cô gái ở một bên thao túng pháp bảo công kích, một bên tức giận chất vấn.

"Ta sợ ngươi giết người đoạt bảo!" Hàn Lập phi thường thành thật trả lời, nhất thời làm cho cô gái tức giận đến mức hồi lâu nói không nên lời.

Hàn Lập thực hiểu được, đừng xem người này tựa hồ còn trẻ, nhưng nói về tuổi thật sự, tuyệt đối làm tổ mẫu mình có thừa, cho nên tốt nhất là không nên nói dối! Tốt nhất là trực tiếp đem tâm tư nói rõ ra, mới có thể làm cho hai bên liên thủ đối địch được, không chừa lại đường lui.

Cho nên đối phương với thân phận cao thủ KếT đan kỳ, đối với thân phận của bản thân có sự khác biệt xa, Hàn Lập cũng ra vẻ hàm hồ không biết. Dù sao với thực lực của đối phương lúc này, cũng không làm gì được mình! Đối với pháp lực đang rất giảm sút của cô gái, Hàn Lập hiện tại cũng không có gì phải sợ hãi.

"Tiểu tử kia tuổi còn trẻ, tâm tư đã như vậy, không sợ về sau sống không thọ sao!" Cô gái buồn bực một lát, rồi mới bực bội nói.

Hàn Lập nghe xong cười một chút, cũng không dám phản bác, nhưng trong lòng lại âm thầm nói: *"Tâm tư của ta nếu thiếu một chút, chỉ sợ sớm đã toi mạng rồi, còn nói gì tới về sau!"*

Cô gái thấy Hàn Lập không hề noó gì, tùy ý để mình nói như thế, tức giận trong lòng cũng tiêu đi một chút, bắt đầu lo lắng tới phương sách đối địch.

"Ngươi có phương pháp gì có thể đánh trọng thương yêu thú này không? Có thì cứ nhanh nói ra đi!" Cô gái sau khi cùng Hàn Lập liên thủ một hồi, nhưng vẫn bị Mặc Giao này đánh chạy khắp nơi, một chút lực hoàn thủ cũng không có, rốt cục nhịn không được hỏi.

"Thật ra là có, nhưng cần phải vây khốn đối phương trong thời gian ngắn, không thể di động!" Hàn Lập một mặt dùng thiết thuẫn đỡ lấy phún xuất của Mặc Giao, một mặt thân hình không ngừng biến hóa, cực lực giữ khoảng cách với Mặc Giao, vội vàng đáp lại.

"Được, ta còn một chút pháp lực cuối cùng, có thể vây khốn được một lát, hy vọng ngươi tận dụng được! Chẳng qua ngươi có thể nói sơ qua phương pháp của ngươi được không?" Cô gái nghe xong trong mắt sáng ngời, theo sát phía sau Mặc Giao đang truy đuổi Hàn Lập, dùng Chu tước hoàn giao thủ một chút, rồi vội vàng nói.

"Ta có một phù bảo có uy lực lớn, uy lực rất lớn, tuyệt đối có thể phá phòng ngự của yêu thú này!" Hàn Lập tràn đầy tự tin nói, hắn không tin yêu thú này có thể ngăn trở được một kích toàn lực của Kim quang chuyên phù bảo.

"Phù bảo?"

Cô gái nghe vậy trong lòng vui vẻ, vạn vạn lần không nghĩ tới, tiểu tử Hoàng phong cốc trước mắt, lại có thể có được thứ hy hữu này, trên người nàng tuy cũng có một hai kiện phù bảo, nhưng nói về uy lực thì không bằng Chu tước hoàn của nàng! Một khi đối phương đã tự tin như thế, xem ra phù bảo thuộc về loại thuần túy là có lực phá hủy cực lớn, cái này tuyệt đối là vật hy hữu!

Một khi đã hiểu được phương pháp của Hàn Lập có thể thực hiện được, cô gái liền lập tức dừng ở giữa không trung, thi triển ngôn quyết đã từng vây khốn Mặc Giao này, đem Chu tước hoàn lại giữ chặt lấy thân thể của yêu thú, làm cho nó kinh sợ giãy dụa.

Hàn Lập thấy cơ hội này, liền thu Phi thiên thuẫn về trước người, đưa tay lấy ra Kim quang chuyên phù bảo, sau đó khoanh chân ngồi xuống!

------oOo------

Chương 207: Đồ giao dữ chiến lợi phẩm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kim quang chuyên phù bảo dưới sự khu sử của Hàn Lập, một lát sau hiển xuất thực thể pháp bảo, biến lớn bay ra giữa không trung, hào quang tỏa ra bốn phía.

Mà linh lực trong cơ thể Hàn Lập liền giống như nước sông tràn ra, cuồn cuộn không dứt chảy vào trong kim chuyên, không lâu sau một phần ba pháp lực đã bị hấp thu đi. Điều này làm cho kim quang càng thêm chói mắt, quả thực làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào!

Cô gái ở một bên toàn lực giữ chặt Mặc Giao, một bên nhìn chăm chú nhất cử nhất động của Hàn Lập, khi thấy kim chuyên hiện ra, thì trong lòng cũng yên tâm được bảy tám phần, biết Hàn Lập không có nói sai, phù bảo này đích xác có thể phá được phòng ngự của yêu thú.

Mặc Giao tựa hồ cũng nhận ra sự tình không ổn, hai móng vuốt quắp chặt lấy hai bên viên hoàn, càng ra sức tránh thoát, làm cho Chu tước hoàn của cô gái khẽ run rẩy! Làm cho cô gái sắc mặt biến đổi, vội vàng hô lớn với Hàn Lập:

"Nhanh lên, nó sắp vùng ra được rồi!"

Hàn Lập nghe vậy, không dám chần chờ, lấy tay chỉ vào phù bảo, nhất thời kim chuyên *"Vù vù"* lên, hướng tới Mặc Giao mà bay tới, bay được nửa đường thì đột nhiên hóa lớn lên, trở nên giống như một tòa núi nhỏ, hung hăng nahừm về đỉnh đầu Mặc Giao mà vỗ xuống.

Mặc Giao còn đang giãy dụa, biết đại thế không ổn, hai con mắt màu lục đột nhiên hung quang chợt lóe, mở miệng ra, dung dịch màu tím mà Hàn Lập rất là kiêng kị, liền phun ra, vừa lúc bắn thẳng vào kim chuyên làm cho nó nhất thời không thể hạ xuống.

Cô gái cùng Hàn Lập thấy vậy, đều cả kinh, Hàn Lập bởi vì phải thao túng kim chuyên cho nên chỉ có thể trợn mắt nhìn mà không thể làm gì, cô gái liền mím môi, từ trong áo lấy ra một viên châu màu vàng rồi vung tay về phía yêu thú đang giằng co với kim chuyên.

"Phành" một tiếng, viên châu vừa chạm vào đầu của Mặc Giao. Lập tức nổ tung ra, nhất thời một vùng khói vàng bao phủ lấy đầu của yêu thú, làm cho Mặc Giao kinh hoảng gầm nhẹ lên, cái miệng đang phu ra dung dịch màu tím tự nhiên liền ngừng lại.

Không có dung dịch màu tím ngăn cản, kim chuyên vốn hào quang đang bị yếu đi một ít lúc này hạ xuống, nên thẳng vào trên đầu của Mặc Giao bạo phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, kim quang chói mắt trong khoảnh khắc chiếu sáng cả thế giới dưới lòng đất này, nhưng lập tức liền ảm đạm, khôi phục trở lại bình thường.

Tiếp theo kim chuyên đã biến nhỏ trở lại, lại hóa thành một đạo kim quang, bay về bên cạnh Hàn Lập.

Mà ở giữa không trung, chỉ còn lại có yêu thú đang giãy dụa.

Đầu của Mặc Giao lúc này, một nửa đã bị đánh nát, một con mắt đã bị đánh bay ra khỏi hốc mắt, chẳng biết đã bị đánh bay đi đâu. Mắt còn lại tuy còn, nhưng máu cũng không ngừng chảy ra. Cả gnười Mặc Giao xem ra không thể thê thảm hơn được!

Xem ra yêu thú này giờ chết cũng không còn xa.

Cô gái thấy vậy, trong lòng mừng rỡ, vội vàng từ trong túi trữ vật lấy ra một cái bình thủy tinh nhỏ, tiếp theo niệm mấy câu, sau đó chỉ vào Mặc Giao. Kết quả từ trong bình bắn ra mấy cổ hắc khí tinh tế, âm trầm quấn quanh thân thể của Mặc Giao.

Trong chốc lát sau, thì thấy một hình ảnh Mặc Giao nhỏ màu xanh, bị hắc khí kéo ra khỏi cơ thể Mặc Giao, tuy giương nanh múa vuốt liều mạng giãy dụa, nhưng dần dần vẫn bị kéo vào cái bình nhỏ.

Cô gái đậy cái bình lại, sau khi cẩn thận dò xét tiểu Mặc Giao trong bình vài lần, cũng dấu không được vẻ tươi cười trên mặt, cả người mặt mày hớn hở. Sau đó đôi mắt nhìn thoáng qua thân thể Mặc Giao đã không còn hơi thở mà trầm ngâm.

Mà Hàn Lập thấy hành động của cô gái, lập tức hiểu được đối phương đem nguyên thần của Mặc Giao mà thu đi. Tuy nhiên không biết nguyên thần của Mặc Giao này rốt cuộc là dùng vào việc gì, nhưng thông qua vẻ cao hứng phấn chấn của nữ tử này, cũng biết tuyệt đối có giá trị xa xỉ.

Lúc này, cô gái đưa tay thu Chu tước hoàn thu trở về, thi thể Mặc Giao lập tức từ giữa không trung rớt xuống, vừa lúc ở ngay trước mặt Hàn Lập.

"Một khi ta đã thu đi nguyên thần của Mặc Giao, vậy thân thể kia lưu lại cho ngươi đi, dù sao cũng là do hai người chúng ta hợp lực giết chết!" Cô gái phi thân dừng ở bên người Hàn Lập, hào phóng nói.

Hàn Lập vừa nghe, liếc mắt nhìn cô gái đang rất mãn ý, lại cúi đầu nhìn nhìn thân thể Mặc Giao, trong lòng buồn bực nói:

"Đúng, dù sao xác của Mặc Giao này rất rắn chắc, chúng ta cũng rất rõ ràng! Xem ra là muốn nhìn xem mình ra sức trâu đây mà!"

Hàn Lập nghĩ vậy, trong tay hàn quang chợt lóe, một thanh cự kiếm màu bạc xuất hiện trong tay, đúng là pháp khí cực kỳ lợi hại lúc trước của đại hán chân trần kia.

Hàn Lập không nói một lời đem cự kiếm dùng sức chém xuống. *"Phập"* một tiếng, ngân kiếm này chỉ vào được thân thể Mặc Giao ba tấc, tuy chém vào không nhiều lắm, nhưng cuối cùng cũng phá được phòng ngự của nó, điều này làm cho cô gái ở một bên, kinh ngạc miệng khẻ nhếch lên, nhất thời không thể khép lại.

Hàn Lập thấy biểu tình của cô gái, trong lòng buồn cười, lại tiếp tục múa may thanh kiếm, đang muốn tiếp tục.

"Chậm đã, thanh kiếm] này cho ta nhìn xem!" Cô gái sau khi phục hồi lại tinh thần, dùng ánh mắt kinh ngạc giương mắt nhìn vào ngân kiếm này chậm rãi nói, làm cho Hàn Lập rùng mình.

"Sợ cái gì, ta đường đường là tu sĩ Kết đan kỳ, dạng bảo bối gì mà chưa thấy qua, chỉ là thanh kiếm này của ngươi có điểm rất là cổ quái, ta chỉ muốn xem qua mà thôi!" Cô gái thấy Hàn Lập có chút chần chờ, nhất thời liếc mắt nhìn Hàn Lập xem thường, tức giận nói.

Cô gái tuy bề ngoài còn trẻ, nhưng trong cái liếc mắt này đầy vẻ vũ mị phong tình, làm cho Hàn Lập trống ngực tăng tốc, không thể tự chủ!

"Thanh kiếm này đích xác có chút vấn đề, ta sau khi có được cũng không biết vì sao, không thể khu động được kiếm này, nếu không đối phó với Mặc Giao, cũng không cần chật vật như thế!" Một khi cô gái đã nói như thế, Hàn Lập đành phải đem kiếm này đưa cho cô gái, ngoài miệng chậm rãi giải thích.

Hắn hiện tại cũng không muốn gây chuyện cùng cô gái, dù sao hai bên cũng cùng nhau trải qua tuyệt cảnh, nên đối với từ nay về sau ra ngoài, cũng không đối địch với nhau mới đúng. Mà cô gái đối với hắn cũng không có đề phòng gì, xem ra đối với tâm tư của hắn cũng rất rõ ràng, không sợ hắn ra tay đánh lén.

"Hắc hắc! Quả nhiên không sai, thật sự là quá xa xỉ!" Cô gái sau khi tiếp nhận ngân kiếm, cẩn thận vuốt ve phân tích một phen, trên mặt lộ ra vẻ muốn thu lấy vật này, rất là tiếc hận nói.

"Rốt cuộc sao lại thế này?" Hàn Lập thấy cô gái tựa hồ thực sự nhìn ra cái gì đó, không khỏi hỏi.

"Không có gì! Ngân kiếm này sắc bén như vậy, chính là khi chế luyện pháp bảo đã dùng ngân tinh mà làm, hơn nữa phân lượng cũng không ít, đủ để vật này vượt hơn các pháp bảo bình thường!" Cô gái bình thản đem kiếm trả lại cho Hàn Lập, thản nhiên nói.

"Ngân tinh?" Hàn Lập hơi ngẩn ra.

"Có nói cho ngươi, ngươi cũng sẽ không hiểu được đâu! Chỉ có chân hỏa của tu sĩ Kết đan kỳ, mới có thể đem số lượng lớn thuần ngân mà chế luyện ra nguyên liệu pháp bảo, phi thường trân quý. Trong Chu tước hoàn của ta cũng có loại này" Cô gái có chút không kiên nhẫn nói.

Hàn Lập nghe xong, trong lòng lại chửi thầm: *"Không biết ta mới hỏi ngươi! Ta mà biết thì còn hỏi làm gì nửa chứ?"*

Tuy nhiên rõ ràng thấy cô gái bộ dáng không muốn nói nhiều, Hàn Lập lại giả lơ tiếp tục hỏi:

"Vì sao người khác có thể sử kiếm này bay lên nghênh địch, ta căn bản lại không thể khu sử?"

Cô gái thấy Hàn Lập bộ dáng muốn hỏi đến cùng, trong lòng thoáng có chút bực mình, nhưng vẫn lãnh đạm trả lời:

"Nguyên chủ nhân của kiếm này, dụng tâm dùng phương pháp tế luyện qua, loại phương pháp này cực kỳ tà môn, người ngoài đương nhiên không thể sử dụng! Trừ phi đem kiếm này luyện lại, nếu không đối với người khác mà nói, chỉ có thể xem là phế vật!"

Hàn Lập sắc mặt có chút khó coi, vốn hắn còn đối với kiếm này ôm kỳ vọng rất cao, nếu theo như lời của đối phương là thật, cái này chỉ là đồ bỏ đi!

"Phế vật, không thấy sao! Hiện tại không phải là dùng được sao?" Hàn Lập sau khi trầm mặc một lát, đột nhiên lạnh lùng nói. Tiếp theo không chút khách khí huy động ngân kiếm, nhắm trên mình Mặc Giao mà chém mạnh xuống, trong nháy mắt đã xẻ Mặc Giao ra lỗ chỗ.

Cô gái thấy Hàn Lập thô lỗ như kẻ đồ tể như thế không chịu nổi, không khỏi cau mày, lui về phía sau mấy bước, tạo khoảng cách với Hàn Lập. Sau đó, lại lạnh nhạt nói:

"Mặc Giao này tuy chỉ vừa mới tiến hóa thành bậc hai, nhưng toàn thân đều là tài liệu quý giá! Da có thể luyện chế thành hộ giáp, sừng cùng móng vuốt là nguyên liệu tốt nhất để luyện chế đỉnh cấp pháp khí, đan dịch còn sót lại, cũng là vật dùng để luyện chế đan dược trân quý!"

Không biết vì sao, cô gái lại rất rõ ràng giải thích cho Hàn Lập, làm cho Hàn Lập kinh ngạc, cũng có chút bất an, không biết đối phương có chủ ý gì!

"Đáng tiếc! Nếu Mặc Giao này tiến hóa đến bậc ba, nội giao đan trong đầu kia, tuyệt đối sẽ làm cho đa số tu sĩ Kết đan tranh dành, mặc kệ là luyện dược hay là luyện khí, đều cực kỳ hữu dụng!" Cô gái đột nhiên cảm khái nói.

"Giao đan? Có màu gì, phải cái này không?" Hàn Lập đột nhiên từ trong bụng của Mặc Giao, lấy ra một viên cầu màu đỏ lớn bằng nắm tay, cầm trong tay, nói với cô gái vẻ mặt đang kinh ngạc.

"Ồ! Đây là cái gì? Đúng là lấy từ trên người Mặc Giao ra sao chứ?" Cô gái cảm thấy ngoài ý muốn, không khỏi đi tới bên cạnh Hàn Lập, cẩn thận nhìn vật đó.

"Thật đúng là có chút giống! Nhưng Mặc Giao này rõ ràng mới tiến hóa đến bậc hai, không có khả năng sinh ra giao đan, hơn nữa Mặc Giao là ác giao thủy thuộc tính, nội đan nên có màu lam mới đúng! Đưa ta sờ thử xem rốt cuộc sao lại thế này?" Cô gái nhìn chốc lát, rốt cục nhịn không được, từ trong tay Hàn Lập tiếp nhận lấy viên cầu mềm nhũn, đưa tay vuốt nhẹ vài cái.

Ngay lúc này, *" phụp"* một cái, viên cầu vô cớ tự nổ tung ra, một mảng lớn sương khói màu hồng, bao trùm lấy cô gái cùng với Hàn Lập vào trong đó.

------oOo------

Chương 208: Hợp hoan

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập thấy mình như trong một giấc xuân mộng phi thường kỳ diệu, phi thường lãng mạn, vừa nhiệt tình như lửa, lại thấy không rõ dung nhan của tuyệt đại giai nhân, cùng điên long đảo phượng hồi lâu, hắn lần đầu nếm được cảm giác nữ nhân mỹ miều cùng mềm mại này, mà nữ nhân kia cũng muốn một lần lại một lần, tựa hồ vẫn chưa thỏa mãn, làm cho hắn vùi sâu vào trong sự ôn nhu, rốt cuộc không thể tự kềm chế được.

Bất quá xuân mộng có đẹp rồi cũng phải đến lúc tỉnh lại. Hàn Lập chẳng biết đã qua bao lâu, rốt cục từ trong mộng đẹp đã tỉnh lại.

Mà khi hắn mở mắt ra, thì đã thấy một gương mặt diễm lệ vo song cùng với cặp mắt như băng tuyết. Gương mặt này vừa lạ lẫm lại vừa quen thuộc, làm cho Hàn Lập trong lòng trầm xuống.

"Ngươi đã tỉnh!" Nữ tử này ước chừng mười tám mười chín tuổi, lời nói lạnh nhạt không có chút cảm tình, làm cho Hàn Lập nghe xong không khỏi thấy lạnh cả sống lưng.

Nói đến cảm giác lạnh lẽo, Hàn Lập mới phát hiện toàn thân mình trần trụi, đang ôm chặt lấy giai nhân kia cũng đang không mặc gì. Bộ ngực sữa đầy đặn đang ép vào ngực hắn mang lại cảm giác mềm mại dị thường, làm cho hắn không khỏi tâm thần rung động, hạ thân lại có cảm giác khởi lên, vừa lúc chạm vào hạ thân của nữ tử kia.

Nữ tử kia hiển nhiên cảm ứng được sự khác thường của Hàn Lập, trên mặt lập tức ửng đỏ, nhưng lập tức mày liễu cong lên, mặt ngọc chỉ một thoáng đã sơnưg lạnh giăng kín, lạnh như băng nói:

"Ngươi còn chưa đủ sao! Thu hồi cái tay chó của ngươi lại, lập tức buông ta ra!"

Hàn Lập lúc này mới cả kinh, theo bản năng thu hai tay trở về, buông ngouiừ nữ này ra.

Đại mỹ nữ này, vừa thấy Hàn Lập buông mình ra, vội vàng chống tay đưa thân thể mềm mại từ trong lòng của Hàn Lập đứng lên.

Nhưng nữ tử tuyệt sắc vừa mới cử động, liền lập tức *"ái ui"* một tiếng, mặt mày đau đớn thất sắc, thân mình nhoáng lên, lại ngã vào trong lòng Hàn Lập, làm cho Hàn Lập lại một lần nữa thưởng thức tư vị mềm mại cả cõi lòng.

Hàn Lập tự nhận không phải là tiểu nhân, nhưng cũng quyết không cho rằng bản thân là quân tử.

Cho nên lại có cơ hội ôm lấy giai nhân. Hắn đã tỉnh táo lại, lập tức không hề khách khí hai tay đưa ra, ôm chặt lấy nữ tử nọ vào lòng, rồi nhẹ nhàng hôn lên đôi môi ướt át kiều diễm của nữ tử nọ, làm cho nữ tử vốn đang định nói gì với Hàn Lập, lại cứng người ra, dưới cái hôn nồng nhiệt của Hàn Lập, dần dần mày liễu giãn ra, lại bắt đầu thần mê lòng say.

Tất cả sau đó lại bắt đầu!

Hàn Lập cùng nữ tử không nói gì, lại tiếp tục hưởng thụ tư vị nam nữ tiêu hồn. Lần này hơn hẳn sự thể nghiệm nửa tỉnh nửa mê lúc nãy, càng làm cho họ chìm đắm, càng làm cho họ điên cuồng!

Chẳng qua, nữ tử vừa mới bị phá thân, trong chốc lát cũng chịu không nổi sự dũng mãnh tiến công của Hàn Lập, khổ khổ cầu xin. Nhưng dục hỏa trên thân Hàn Lập làm sao có thể thương hương tiếc ngọc, cứ tận tình phóng thích trên thân thể của nữ tử một phen. Sau đó mới vừa lòng dừng cơn mưa gió!

Hiện tại, tuyệt sắc giai nhân hai mắt nhắm chặt nằm trong lòng Hàn Lập, hai má đỏ bừng, bộ ngực sữa phập phồng không chừng, hiển nhiên còn chưa từ trong cơ kích tình lớn lao tỉnh táo lại. Mà Hàn Lập một tay ôm giai nhân, một tay tại cái chỗ đầy đặn mượt mà của nữ tử vẫn không ngừng di chuyển, như cố ý cho tận hết hương vị.

Không biết qua bao lâu, nữ tử diễm lệ hơi thở rốt cục bình ổn lại, sắc mặt cũng khôi phục lại bình thường, nhẹ nhàng mở hai mắt ra.

Lần này nàng không nói với Hàn Lập câu nào, liền lập tức chặn bàn tay quái quỷ của Hàn Lập đang hoành hành trên người nàng, vẻ mặt lạnh lùng đứng lên, đi đến túi trữ vật cách đó không xa. Hàn Lập nao nao,[do dự một chút, cũng không có ngăn trở.

Nữ tử từ trogn túi trữ vật lấy ra một bộ quần áo trắng như tuyết, nhẹ nhàng mặc vào, trong chốc lát đã mặc xong, làm cho cả khí chất cũng vì đó mà biến đổi, có vẻ ung dung cao quý hẳn lên. Lúc này, nàng mới quay đầu nhìn Hàn Lập, kết quả là hơi sửng sốt!

Bởi vì, Hàn Lập đã sớm quần áo chỉnh tề đứng ở phía sau nàng cách đó không xa, đang dùng một loại ánh mắt thưởng thức, ôn nhu mà nhìn nàng, làm cho nữ tử này tâm thần vừa động, trong lòng lại có một loại cảm giác khác thường.

"Ta là ai, nói vậy ngươi cũng rất rõ ràng! Chuyện chúng ta lúc nãy phát sinh, chỉ là một sai lầm mà thôi! Hãy coi như một giấc mộng!" Nữ tử vuốt nhẹ mái tóc, thản nhiên nói.

"Ta biết!" Sau khi trầm mặc một lát, Hàn Lập nhăn nhăn cái mũi, bình tĩnh nói.

"Chuyện phát sinh hôm nay, nếu có người thứ ba biết, ta sẽ giết ngươi!" Nữ tử tuyệt sắc bỗng nhiên lạnh lùng nói.

"Ta sẽ kín miệng, nếu bên ngoài có lời đồn đãi truyền ra, nàng cứ việc giết ta là xong!" Hàn Lập cười nhạt một chút, ôn tồn nói.

"Hừ! Ngươi cũng biết điều đó!" Nữ tử thấy Hàn Lập cái gì cũng đáp ứng, trong lòng chẳng những không có cao hứng, ngược lại có chút ão não, khẩu khí càng trở nên bất thiện.

Sau khi nói hết lời, nữ tử cùng Hàn Lập trong lúc nhất thời cứ đứng như vậy không nói gì, ai cũng không nói một câu nào nữa.

Nữ tử tuy là tu sĩ Kết đan kỳ, nhưng nàng từ nhỏ vẫn một mực tu hành, đối với chuyện nam nữ này, thật sự so với các cô gái bình thường cũng không có gì khác biệt, cho nên cũng chỉ theo bản năng không cho Hàn Lập tiết lộ việc này ra ngoài, nhưng nội tâm lại là tâm phiền ý loạn, không biết phải làm thế nào

Mà Hàn Lập cũng không tốt gì hơn nữ tử, hắn cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến mình lại có lần đầu tiên thân mật quan hệ với nữ tử như vậy, mà lại là một nữ tu sĩ Kết đan kỳ, còn là một mỹ nhân phong hoa tuyệt đại, so với nữ tử dịu dàng trong trí tưởng tượng của hắn, thật sự chỉ có hơn chứ không kém, làm cho hắn thầm cười khổ không thôi. Không biết lần diễm ngộ này, đối với hắn là họa hay là phúc?

Chẳng qua mặc kệ như thế nào, Hàn Lập nhìn ra nữ tử cuối cùng cũng không có sinh ra ác tâm giết người diệt khẩu, điều này làm cho hắn thở phào một hơi nhẹ nhõm, đối với này đại mỹ nữ này đã có duyên phu thê, nảy sinh không ít hảo cảm. Nhưng cũng chỉ là hảo cảm mà thôi, nếu đối phương còn muốn trở mặt xuống tay, Hàn Lập phỏng chừng mình cũng tuyệt sẽ không thúc thủ đợi chết!

"Cái viên cầu kia rốt cuộc là cái gì vậy, sao lại làm cho nàng và ta…" Hàn Lập lên tiếng trước tiên, nhưng nói được một nửa liền không tiện nói tiếp, chẳng qua hắn tin rằng đối phương cũng có thể hiểu được ý của mình.

"Cái đó là túi dâm nang của Mặc Giao, không ngờ súc sinh này lại là Hùng Giao hiếm thấy, mà ta nhất thời sơ sẩy mới để xảy ra việc này! Trong túi này đều là thôi tình vụ khí, giống cái mà tiếp xúc sẽ lập tức nổ tung ra" Giai nhân vừa nói, mặt lại đỏ lên, nhớ tới chính mình đã lấy tay tiếp xúc với vật ấy, mới làm cho cái túi đó nổ ra.

"Là như thế!"

Hàn Lập nghe xong, lúc này mới giật mình hiểu ra! Bí ẩn trong lòng được cởi bỏ.

"Mà hình dáng hiện tại của nàng, sao lại so với trước kia…"

"Ta luyện chính là độc môn công pháp Tố nữ luân hồi công. Công pháp này tuy kỳ diệu, hơn nữa có thể làm cho người ta xuân nhan vĩnh trú, nhưng cứ cách mười năm công pháp này sẽ luân hồi một lần. Pháp lực luân hồi, người tự nhiên sẽ biến trở về lúc nhỏ. Khi ta và ngươi gặp chuyện, công pháp tạm thời bị phá đi một ít, người mới biến lớn lên một chút!" Nữ tử im lặng trong chốc lát, rồi giải thích sơ qua với Hàn Lập.

"Vậy nàng sẽ không sao chứ?" Hàn Lập cũng không hiểu tại sao lại không tự kìm hãm được mà hỏi ra như thế.

"Không có việc gì, công pháp của ta đã đại thành, cho dù bị phá thân xử nữ, cũng chỉ là tổn thất năm sáu năm pháp lực mà thôi, đối với ta mà nói không tính là gì!" Nữ tử đầy vẻ phức tạp liếc nhìn Hàn Lập, lạnh lùng nói.

Hàn Lập vừa nghe, yên lặng trở lại, biết đối phương đối với việc thất thân với mình, trong tâm chứa không ít oán khí, hắn chỉ có thể im lặng không nói gì!

Nữ tử này đích xác nghĩ thấy mình phi thường ủy khuất!

Nàng vừa rồi dã lén dò xét đối phương vài lần, lại xác định vị đệ tử Hoàng phong cốc này, vô luận tướng mạo hay là tư chất đều thật sự cực kỳ bình thường, không có chõo nào thần kỳ, mà chính mình lại cùng người này có duyên phu thê, cái này làm cho nàng luôn luôn tâm cao khí ngạo, không khỏi vạn phần buồn khổ!

Nhưng nếu nói nàng ra tay giết người này, để tiết mối hận trong lòng, tựa hồ lại có chút không nỡ, dù sao đối phương cũng là nam nhân lấy đi tấm thân xử nữ của nàng, đối với người này cũng có chút cảm giác khác thường. Điều này làm cho nàng đối với Hàn Lập vừa tức vừa hận!

"Hiện tại là lúc nào rồi, sẽ không phải đã qua kỳ hạn năm ngày để trở về rồi chứ?" Hàn Lập đột nhiên nhớ tới cái gì đó, không khỏi thất thanh nói ra.

Nữ tử tâm thần vốn đang bất định sau khi nghe nói thế, trong lòng cũng đột nhiên cả kinh, nhưng lập tức liền trấn định lại, bình tĩnh nói:

"Sẽ không quá lâu như vậy đâu. Thôi tình khí thể của Mặc Giao, có chứa thành phân mê dược rất ít! Chúng ta nhiều lắm chỉ hôn mê cỡ năm sáu canh giờ thôi".

"Nhưng nếu muốn ra ngoài, chúng ta cũng phải lập tức chuẩn bị, tuyệt địa này cũng không phải cứ thế mà ra ngoài" Nữ tử cau mày nói.

"Bất quá, ở phía trước, cái hộp vàng kia ta sẽ lấy, ngươi không có ý kiến gì chứ!" Nữ tử lạnh lùng liếc mắt nhìn Hàn Lập, đôi môi khẽ nhếch lên nói.

Hàn Lập nghe xong cười khổ, tuy hắn hiện tại cảm thụ được nữ tử này pháp lực hụt khá nhiều, nhưng pháp lực tuyệt đối trên Trúc cơ kỳ, có thể khẳng định hắn làm sao dám cùng đối phương dành bảo vật được!

Nữ tử thấy Hàn Lập một câu cũng không nói, cười lạnh một chút, rồi bay về phía bạch ngọc đình, kết quả phi thường thuận lợi thu hộp vàng kia vào túi trữ vật, sau đó bay trở về bên cạnh Hàn Lập.

"Linh dược này…!" Hàn Lập thấy nữ tử này không có hái linh dược, có chút kỳ quái hỏi.

"Ta căn bản không cần, ngươi nếu thích, cứ việc hái đi!" Nữ tử nghe vậy liếc mắt nhìn Hàn Lập, tức giận nói.

Hàn Lập nghe nói thế, trong lòng mừng rỡ, hắn còn lo bản thân sau khi ra khỏi cấm địa, thì không có bao nhiêu linh dược giao cho bổn môn, sợ khiến cho người khác hoài nghi mà phát sầu! Liền không khách khí lập tức chạy vội đến, trong nháy mắt liền đem hơn mười gốc linh dược thu vào.

Nữ tử đứng ở tại chỗ lạnh lùng quan sát hành động của Hàn Lập, không nói một lời. Đợi sau khi Hàn Lập hái linh dược trở về, mới chậm rãi nói:

"Muốn phá cấm rời đi, chuyện này cần sự hợp lực của hai người

chúng ta mới được, thiếu một người cũng không thể rời khỏi nơi đây…"

------oOo------

Chương 209: Hồi quy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trên mặt đất trong đại sảnh của thạch điện, từng tiếng nổ vang lên thanh âm cộng hưởng không ngừng, các đệ tử Yểm Nguyệt tông dùng pháp khí không ngừng đánh xuống mặt đá. Nhưng mặc kệ là pháp khí gì đánh xuống mặt đá, cũng chỉ có thể đánh văng lên một ít đá vụn mà thôi, điều này làm cho mọi người càng thêm tâm tro ý lạnh.

Mấy canh giờ sau, các nam nữ đệ tử ngơ ngác ngồi dưới đất, nhìn cái hố to không nói được một lời, tất cả đều đã mệt mỏi. Lúc này mọi người đối với việc cứu vị sư tổ kia ra, rốt cuộc không còn chút tin tưởng nào! Tất cả mọi người, đều bắt đầu lo lắng đến hậu quả đáng sợ sau này, bắt đầu tìm ngõ rút cho bản thân mình.

Ngay lúc này, một tiếng nổ từ bên ngoài thạch điện truyền đến, tiếp theo cả mặt đất rúng động, tựa hồ bên ngoài đã xảy ra sự tình đất rung núi chuyển gì đó, điều này làm cho các đệ tử có chút ngẩn ra!

"Sao lại thế này?" Các đệ tử nhìn nhau, có hai gã nam đệ tử lập tức bước nhanh ra ngoài thạch điện, xem đến tột cùng là chuyện gì.

"Sư tổ!"

Không lâu sau, ngoài điện truyền đến tiếng hô vui mừng điên cuồng của hai gã đệ tử nọ. Thanh âm cực lớn, cho dù các đệ tử còn ở trong đại sảnh thạch điện cũng đều nghe được rõ ràng, làm cho mọi người không khỏi kinh ngạc nhìn nhau, sau đó lập tức như bầy ong túa xông ra bên ngoài.

Trước cửa điện chừng mười trượng, xuất hiện một cái hố lớn đường kính hơn trượng, mà bên cạnh miệng hố có một nữ tử tuyệt sắc áo trắng phiêu phiêu đang đứng, xem dung mạo đúng là sư tổ đã lớn hơn một chút! Lúc này, vị tổ sư Yểm Nguyệt tông đang lạnh lùng nhìn ra xa xa, thần tình hờ hững. Đối với hai gã nam đệ tử đứng ở phía sau, cũng không chút để ý tới.

Điều này làm cho các đệ tử sau khi mừng như điên, lập tức giống như bị nước lạnh dội vào đầu, sực tỉnh lại.

"Chẳng lẻ vị tổ sư này, định truy cứu việc cấm chế sao chứ?"

Vừa nghĩ vậy, các đệ tử đều không khỏi liếc mắt nhìn nữ đệ tử Yểm Nguyệt song kiều, mặt đang trắng bệch run sợ!

Nữ tử áo trắng sau khi nhìn ra xa ước chừng một khắc mới chậm rãi quay đầu, nhìn thoáng qua các đệ tử ở phía sau, lạnh như băng ra lệnh:

"Xuất phát!"

Hàn Lập đang từ một cây đại thụ nhanh như bay nhảy sang một cây khác, thân mình nhẹ nhàng như một con khỉ, tốc độ không thua gì ngự khí phi hành, nhằm phía dưới chân núi mà chạy tới.

Hắn hiện tại, toàn thân linh lực mênh mông, một thân pháp lực tầng mười ba. Loại cảm thụ kỳ diệu pháp lực tăng đột biến thế này, làm cho Hàn Lập có chút say mê luyến tiếc. Chẳng qua, linh lực này cũng sẽ không kéo dài lâu được, phỏng chừng chỉ mấy canh giờ nữa là biến mất.

Vì có thể từ đầm lầy trong lòng đất ra ngoài. Nữ tử đã cùng mình có duyên hợp thể kia, đã sử dụng bí pháp nào đó, đem một bộ phận tương pháp lực bị cấm chế tạm thời truyền cho Hàn Lập, làm cho Hàn Lập vừa mới từ thực lực mười một tầng đã lên tới đỉnh didểm của Luyện khí kỳ.

Sau đó hai người một người sử dụng Chu tước hoàn, một người sử dụng Kim quang chuyên phù bảo, cứ thế mà đánh thông một đường hầm, nối thẳng lên mặt đất.

Trong suốt quá trình, mỗi khi Hàn Lập pháp lực hao hết, nữ tử lại yên lặng đem pháp lực chuyển sang cho Hàn Lập, kết quả khi hai người từ trong lòng đất đi ra, thì Kim quang chuyên phù bảo của Hàn Lập uy năng đã hao hết, trở thành phế vật, mà cô gái cũng tiêu hao hai ba chục năm công lực, không thể nói là không tổn thất thảm trọng!

Lại nói tiếp, Tố nữ luân hồi công của nữ tử này thật đúng là kỳ lạ!

Trong thời kỳ luân hồi, có thể đem pháp lực bị cấm chế truyền cho một nam tử khác. Nhưng lại không thể bản thân giải cấm hoặc truyền cho nữ tử sử dụng, hơn nữa pháp lực truyền đi còn chịu hạn chế bởi cảnh giới của nam tử. Như Hàn Lập chỉ là Luyện khí kỳ, cho nên pháp lực truyền qua, nhiều nhất cũng chỉ giới hạn trong công pháp cơ bản tầng mười ba mà thôi, không có khả năng tiến vào Trúc cơ kỳ.

Bởi vì tại thời điểm mở ra tầng đất ngăn trở cuối cùng, Hàn Lập vừa mới nhận pháp lực của nữ tử, cho nên hiện tại hắn còn có thể bảo trì được pháp lực tầng mười ba, làm cho hắn có thể thể nghiệm loại cảm thụ kỳ lạ này thêm được một lúc nữa.

"Nam Cung Uyển".

Hàn Lập trong lòng khẽ lẩm bẩm. Cái tên này là lúc Hàn Lập rời khỏi nữ tử, đã hướng tới đối phương mà hỏi phương danh.

Chẳng qua Hàn Lập nghĩ đến bộ dáng không tình nguyện của nữ tử khi nói tên cho mình, trong lòng cũng có chút ảm đạm!

Hắn rõ ràng bản thân đừng nói là Luyện khí kỳ, ngay cả khi tiến vào Trúc cơ kỳ, đối phương cũng tuyệt không có khả năng có quan hệ gì với hắn. Dù sao thời gian sống cùng địa vị của hai người tại tu tiên giới, thật sự là một trời một vực, cho nên bộ dáng vô tình của nữ tử khi chia tay, hắn cũng chỉ có thể chua sót mà tiếp nhận.

Hàn Lập bản thân tự biết rõ, việc tiến vào Trúc cơ kỳ, còn có chút nắm chắc, nhưng đối với Kết đan kỳ, hắn hiện tại cũng chỉ có thể nhìn lên mà thôi! Một Hoàng phong cốc lớn như vậy, có hơn vạn người tu tiên, nhưng có thể đạt đến Kết đan kỳ cũng chỉ có mấy người mà thôi, Hàn Lập tự biết tư chất không tốt, một chút tin tưởng cũng không có.

Hàn Lập đang nghĩ ngợi, đột nhiên sắc mặt trầm xuống, thân hình đột nhiên *"Vù"* một cái, biến mất trong không khí. Nhưng một lát sau thân hình lại xuất hiện tại chỗ cũ, chỉ là trong tay có thêm một túi trữ vật. Mà lúc này, tại một cây đại thụ ở phụ cận, lại có thêm một thi thể không đầu của đệ tử Linh thú sơn.

Hàn Lập nhìn thoáng bên trong túi trữ vật, lắc lắc nhẹ đầu, rồi tung người vọt đi.

Chiều ngày thứ năm kể từ khi tiến vào cấm địa, người của các phái bên ngoài cấm địa, rốt cục đã có hành động. Bảy tu sĩ Kết đan kỳ, lại công kích mở ra cửa vào, sau đó nhìn vào thông đạo tối đen, thần sắc bình tĩnh chờ người đi ra.

Rất rõ ràng, lần này thi pháp phá cấm so với năm ngày trước đây thoải mái hơn nhiều, hơn nữa khi thông đạo xuất hiện, bảy người sau khi thu hồi pháp bảo, thì thông đạo kia vẫn không có biến mất, vẫn vững vàng nối thẳng vào cấm địa.

Hơn người người đội trưởng Trúc cơ kỳ ở phía sau bảy người này, mỗi người vẻ mặt đều hiện vẻ khẩn trương. Dù sao, việc này có quan hệ đến việc phân phối trúc cơ đan lần sau, việc đó đối với các quản sự bọn họ có quan hệ không nhỏ.

Mà vị *"Khung lão quái"* của Yểm Nguyệt tông kia, không biết từ khi nào đã xuất hiện treê một tảng đá ở phụ cận, cười hì hì nhìn mọi người. Xem ra lão đối với lần đánh cuộc này, cũng rất nắm chắc.

Rốt cục nửa canh giờ sau khi thông đạo mở ra, một trung niên đạo sĩ thần sắc trấn định đi ra, Đạo trang trên người đầy tro bụi, còn có mấy chỗ rách rưới cùng vết máu không nhỏ, xem ra đã phải trải qua một phen khổ chiến, mới đi ra được.

Trung niên đạo sĩ sau khi đi ra, hướng tới đạo sĩ Kết đan kỳ của Thanh Hư môn, sau khi thi lễ, liền ở một bên im lặng khoanh chân ngồi xuống.

Đạo sĩ Kết đan kỳ thấy vậy, mặt mày vui vẻ liếc mắt nhìn trung niên đạo sĩ, khẽ vuốt cằm không thôi.

Lý sư tổ sắc mặt bình tĩnh, không có biểu tình gì. Nhưng Khung lão quái lại tỏ vẻ xem thường, bất mãn hừ một cái!

Tiếp sau đó, nam tử âm nhu của Hóa đao ổ, Chung Ngô của Linh thú sơn, thanh niên áo lam của Thiên khuyết bảo, huynh muội Trần thị của Hoàng phong cốc, đều hoặc nhiều hoặc ít mang theo vết thương trước sau ra khỏi thông đạo. Mỗi người vẻ mặt đều mỏi mệt đi tới chỗ trưởng bối bổn môn, sau đó khoanh chân nghỉ ngơi.

Lại qua thời gian chừng bữa cơm nữa, lại có rất nhiều đệ tử đi ra. Nhóm người này khác với nhóm trước, đều một lần hai người, ba người kết bạn mà đi, hơn nữa mỗi người vẻ mặt đều không giống nhau, có cao hứng phấn chấn, có đầy mặt uể oải, còn có vẻ mặt cảm thấy may mắn.

Nhóm này cũng đông hơn nhóm trước, đệ tử bảy phái trước sau đi ra hơn hai mươi người. Mà vẫn chưa thấy một người nào của Yểm Nguyệt tông xuất hiện, điều này làm cho người của sáu phái khác lộ ra vẻ ngạc nhiên. Nhưng Khung lão quái, Nghê Thường tiên tử của Yểm Nguyệt tông, thần sắc vẫn không biến đổi, bộ dáng điềm tĩnh tin tưởng.

Lại sau nửa canh giờ nữa, bên trong thông đạo ngoài trừ đi ra hai gã đệ tử của phái khác, người của Yểm Nguyệt tông vẫn không thấy tung tích, mà thời gian thông đạo đóng cửa, cũng chỉ còn lại có một canh giờ. Lúc này, Khung lão quái cùng Nghê Thường tiên tử liếc mắt nhìn nhau, mới có chút lộ ra vẻ bất an.

Trong thông đạo lại có bóng người nhoáng lên, một thanh niên Hoàng phong cốc đi ra, người này mặt mày bình thường, quần áo chỉnh tề, chính là Hàn Lập một đường lấy thế sét đánh không kịp bưng tai liên tiếp giết mấy người, mới ra tới đây.

Người của Yểm Nguyệt tông, vốn thấy ở cửa thông đạo có bóng người chớp lên, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, nhưng sau khi thấy rõ ràng là người của Hoàng phong cốc, lập tức thất vọng.

Lúc này, Hàn Lập nhìn nhìn tình hình bên ngoài thông đạo, cũng chậm rãi đi đến vị trí của bổn môn, học theo những người khác, đi ra phía sau theo thứ tự mà ngồi xuống. Nói đến cũng vừa khéo, vừa lúc ngồi bên cạnh hai huynh muội Trần thị.

Đệ tử Hoàng phong cốc còn sống ra khỏi cấm địa, xem như nhiều hơn sáu phái khác!

Ngoài trừ huynh muội Trần thị, còn có một vị lão giả cùng một vị thanh niên khác, thêm vào Hàn Lập tổng cộng là có năm người, so với ba bốn người của các phái khác, thậm chí Cự kiếm môn chỉ có hai người, có thể xem như là rất nhiều rồi! Điều này cũng làm cho Lý sư tổ, dấu không được sự vui mừng trong lòng, trên mặt đầy nét xuân phong.

Huynh muội Trần thị cùng còn lại hai người, thấy Hàn Lập này là đệ tử tầng mười một, thế nhưng có thể đầy đủ không tổn hao gì từ trong cấm địa đi ra, đều không khỏi lộ vẻ ngạc nhiên! Nhưng lập tức tựa hồ nghĩ tới cái gì, lập tức thay bằng thần sắc khinh bỉ mà nhìn Hàn Lập, không xem hắn ra gì.

Hiển nhiên, bọn họ đều cho rằng Hàn Lập nhát gan như thỏ, căn bản không tham gia tranh đấu mà kiếm chỗ trốn, trên người khẳng định cũng không có thu hoạch gì!

Thời điểm thông đạo đóng cửa càng lúc càng gần, người của Yểm Nguyệt tông một người vẫn chưa xuất hiện, điều này làm cho Khung lão quái cùng Nghê Thường tiên tử rốt cuộc ngồi không yên, trên mặt vẻ lo lắng, hiển lộ ra không thể nghi ngờ! Điều này lại làm cho Lý sư tổ cùng đạo sĩ ngồi ở bên cạnh âm thầm vui mừng, xem ra người của Yểm Nguyệt tông, đích thật là đã xảy ra chuyện.

Hàn Lập thấy tất cả những việc này, hơi cau mày một chút, thấy thấy có chút ngoài ý muốn. Hắn rõ ràng đã cùng Nam Cung Uyển thoát ra khỏi đầm lầy trong lòng đất, sao lại người của Yểm Nguyệt tông còn chưa tới? Trong lòng hắn không khỏi có chút lo lắng cho nữ tử này!

------oOo------

Chương 210: Đổ cục

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập bỗng nhiên nhớ tới một cô gái khác đã tiếp xúc trong cấm địa, không khỏi nhìn qua phía Linh thú sơn, kết quả phát hiện Hạm Vân Chi phi thường nhu thuận ngồi dưới đất, sắc mặt khá bình thản, cũng không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, điều này cũng làm cho Hàn Lập thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Thời điểm thông đạo đóng cửa đã tới gần, người của Yểm Nguyệt tông sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Mà người của các phái còn lại, tuy biểu hiện trên mặt cũng ra vẻ lo lắng cho đệ tử của Yểm Nguyệt tông, nhưng thật ra trong lòng lại như nở hoa. Dù sao Yểm Nguyệt tông thân là đại phái đệ nhất của Việt quốc, việc làm cho người khác ghen tị cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, có thể có cơ hội là cho thực lực yếu bớt đi, những người này tự nhiên là vui mừng.

Không biết có phải do tâm tư của những người này mà đã làm ra phản tác dụng hay không, mà ngay một khắc trước khi thông đạo đóng cửa, bỗng nhiên bên trong thông đạo bóng trắng chợt lóe, một đội mười mấy người đệ tử của Yểm Nguyệt tông chỉnh tề đi ra, cầm đầu chính là Nam Cung Uyển khuôn mặt kiều diễm mê hồn.

Vừa thấy cả đoàn đi ra, Khung lão quái thở ra một hơi thật dài. Nghê Thường tiên tử cũng không tự kìm hãm được mà tiến lên, nắm lấy canh tay của Nam Cung Uyển, vô cùng quan tâm hỏi thăm, trên mặt vẻ lo lắng biểu lộ không thể nghi ngờ.

Một màn này lọt vào trong mắt những người khác, làm cho tạo nên một hồi nghi hoặc!

Cái này cũng khó trách, Nam Cung Uyển trước kia tuy cũng đã cùng vài người tu sĩ Kết đan kỳ gặp qua vài lần, nhưng khi đó

Nam Cung Uyển quanh năm đầu đội khăn che mặt, căn bản không có lộ ra hình dáng, cho nên những người này thực không biết nữ tử trẻ tuổi đẹp như hoa trước mắt, lại là *"Nam Cung tiên tử"* mà bọn họ đã từng có duyên gặp qua.

Hàn Lập thấy nữ tử này có thể an toàn đi ra, cũng vui mừng vô cùng. Dù sao đối phương cùng hắn cũng có duyên hợp thể. Cho dù biết rõ không có khả năng lại tái hợp lương duyên, nhưng trong lòng cũng không nhịn được sự quan tâm.

Chẳng qua, Lý sư tổ cùng đạo sĩ trên mặt vẻ tươi cười cũng có chút miễn cưỡng. Cái này cũng khó trách, không nói đến việc Yểm Nguyệt tông rốt cuộc hái được bao nhiêu linh dược, chỉ nhìn sơ qua số người còn sống ra khỏi cấm địa, cũng đã vượt qua người của hai phái bọn họ. Cái này không thể không làm cho hai người vô cùng buồn bực!

"Tốt lắm xem ra các đệ tử đều đã đi ra hết, còn không có đi ra…" Người của Linh thú sơn đột nhiên mở miệng nói.

Còn không chờ hắn nói xong, từ trong thông đạo đang muốn đóng cửa lại có bóng người ba chân bốn cẳng chạy ra, mà lại là lão hoạt đầu Hướng Chi Lễ của Hoàng phong cốc, còn đạo sĩ tuổi trẻ cùng hán tử Cự kiếm môn vốn cùng hắn phối hợp hái thuốc, lại không thấy tung tích.

Lão nhân này vừa ra khỏi thông đạo, cấm địa liền truyền đến một trận chấn động, tiếp theo thanh quang chợt lóe, thông đạo liền vỡ vụn ra, cuối cùng biến mất vô ảnh vô tung.

Lúc này, bên trong cấm địa cho dù còn có người chưa đi ra, cũng chỉ có tử lộ mà thôi. Bởi vì phàm đệ tử không đi ra được, thì cho tới bây giờ cũng không có ai vào lần mở cấm địa sau lại có thể thoát ra được, hoàn toàn bởi vì nguyên nhân không rõ mà biến mất, cái này cũng là nguyên nhân những người khác đều không dám trì hoãn thời gian.

Chẳng qua, lão hoạt đầu chỉ là một đệ tử mười tầng công lực của Hoàng phong cốc, lại có thể cuối cùng thoát được tính mạng. Điều này thật đúng là vượt ra ngoài dự kiến của các cao nhân này, làm cho không khỏi dò xét Hướng Chi Lễ vài lần.

"Lý huynh, không thể tưởng được quý cốc thật đúng là nhân tài thật nhiều! Chẳng những đệ tử tầng mười một có thể ra khỏi cấm địa, mà ngay cả tầng mười cũng có thể bảo toàn tính mạng mà đi ra, quý phái thật sự là có phương pháp dạy dỗ, tại hạ bội phục!" Tu sĩ Cự kiếm môn thấy môn hạ bên mình chỉ có hai người ra khỏi cấm địa, hơn nữa đại hán chân trần được kỳ vọng nhất cũng không thể đi ra, mà Hoàng phong cốc ngay cả hai gã đệ tử cấp thấp cũng trốn ra được, bảo vệ được cái mạng nhỏ, không khỏi trong lòng khí uất dâng lên, trào phúng đôi câu.

Lý sư tổ nghe vậy, sắc mặt trầm xuống. Lão cũng cho rằng Hàn Lập cùng Hướng Chi Lễ đều là người tìm chỗ trốn không dám ló mặt ra, không khỏi hận hận trừng mắt liếc nhìn lão hoạt đầu, nhưng ngoài miệng cũng không thể không biện hộ giúp hai người:

"Mấy tiểu bối này công pháp nông cạn, có thể bảo toàn được tính mạng coi như là tạo hóa của bọn họ rồi, cho nên dùng loại phương pháp nào, ta làm trưởng bối cũng không làm khó gì bọn chúng!"

"Hừ!"

Cao nhân Cự kiếm môn thấy Lý sư tổ lại làm trò như thế, xem rất không vừa mắt, còn muốn nói cái gì đó, thì Khung lão quái đã có chút không kiên nhẫn mà mở miệng.

"Hai người các ngươi tranh cái gì, một khi đã có thể sống mà thoát ra, đây cũng là bổn sự của một tiểu bối, chẳng lẻ biết rõ không được mà vẫn đâm đầu vào chết sao! Chẳng qua, Lý tiểu tử! Nhanh chóng xem xét kết quả đánh cuộc đi. Biết sớm rồi muốn làm gì thì làm, chẳng lẻ muốn lão già như ta chờ đợi lâu như vậy?"

Lão này rõ ràng ỷ già làm càn, nhưng người của Cự kiếm môn cùng Lý sư tổ, cũng thật không dám làm cho người này mất hứng, đành phải liếc mắt nhiền nhau, ha hả một chút cho qua chuyện này. Nếu không bị lão quái vật này ghi hận, thật cũng là một chuyện tồi tệ!

Vì thế, đạo sĩ Phù Vân Tử của Thanh Hư môn cùng Lý sư tổ đành phải theo lời của Khung lão quái. Sau đó đệ tử ba phái từ trong cấm địa đi ra cùng đem vật thu hoạch được ra, để phân thắng thua ván đánh cuộc này!

Đạo sĩ Thanh Hư cốc ra khỏi cấm địa lần này chỉ có bốn người. Nhưng số lượng linh dược mà vị trung niên đạo sĩ ra khỏi cấm địa đầu tiên, làm cho sắc mặt mọi người đều hơi đổi.

"Huyết lan trăm năm trưởng thành ba gốc, Thiên linh quả ba trăm năm hai quả, Ngọc tủy chi bốn trăm năm ba gốc…"

Đạo sĩ liên tục không ngừng chừng mười một gốc linh dược, nhất nhất bày ra trên mặt đất, số lượng khá nhiều, làm cho số người vây xem đều vạn phần kinh ngạc, chỉ có Phù Vân Tử tham gia đánh cuộc mới mỉm cười tự đắc không thôi, tựa hồ đối với vẻ mặt ngạc nhiên của người khác rất là vừa lòng.

Mà lão giả của Hoàng phong cốc ngay từ đầu đi lên, nam đệ tử của Yểm Nguyệt tông, số lượng xuất ra cũng chỉ có vài gốc mà thôi.

Tiếp sao đó, vị đạo sĩ thứ hai của Thanh Hư môn cũng không khoa trương như vậy, nhưng cũng được bảy tám gốc linh dược, so với tình huống bình thường thu hoạch cũng tính là không ít! Làm cho Lý sư tổ có chút bất an, Khung lão quái vẻ mặt cười cợt cũng thu lại, lần đầu tiên trở nên nghiêm túc hẳn lên.

Cao nhân bốn phái còn lại nghe nói đến việc đánh cuộc, tự nhiên đều đến xem. Thấy tình cảnh này, cũng đều âm thầm khấm phục!

Nhưng tiếp sau đó linh dược của huynh muội Trần thị, cuối cùng cũng làm cho Lý sư tổ vui mừng một chút, bởi vì tổng thu hoạch của hai người cũng gần hai mươi gốc, so với hai gã đạo sĩ kia cũng không sai biệt lắm. Mà thu hoạch của người tiếp theo của Thanh Hư môn biểu hiện cũng bình thường, chỉ có bốn gốc.

Còn người của Yểm Nguyệt tông, vẫn duy trì tiêu chuẩn bình thường, liên tiếp ba người đều là năm gốc trở xuống, làm cho đạo sĩ cùng Lý sư tổ đều ngầm thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng khi vị thanh niên Hoàng phong cốc đi lên giao linh dược, sau khi chần chờ một chút, xấu hổ lấy ra ba gốc linh dược, điều này làm cho Lý sư tổ cái mũi thiếu chút nữa là xì khói, muốn mở miệng mắng to. Bởi vì lão căn bản sẽ không trông cậy vào Hàn Lập cùng lão hoạt đầu kai có thể cống hiến ra cái gì!

Thuận theo thứ tự thì tới phiên Hàn Lập tiến lên, nhưng không ngờ Hướng hoạt đầu, lại tiến lên dành lên trước Hàn Lập, sau đó cung kính lấy ra hai gốc Tử hầu hoa, điều này làm cho Lý sư tổ cảm thấy ngoài ý muốn, sắc mặt nhất thời đỡ hơn một chút, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi! Bởi vì số lượng linh dược trước mắt lão tuy so với Thanh Hư môn nhiều hơn một hai gốc, chỉ cần người cuối cùng của đối phương, xuất ra số lượng đủ theo tiêu chuẩn bình thường, lão chắc chắn là sẽ thua, lão căn bản không trông cậy vào Hàn Lập có thể thu hoạch nhiều hơn, cho rằng Hàn Lập nhiều lắm thì cũng như lão hoạt đầu, được hai ba gốc linh dược là cũng được rồi, đối với đệ tử cấp thấp bọn họ cũng là làm tận chức trách rồi.

Nghĩ vậy, Lý sư tổ không khỏi nhìn qua Phù Vân Tử, chỉ thấy đối phương cũng vừa lúc nhìn về phía lão, hai người sau khi khẽ ngẩn ra, liền lập tức dời ánh mắt đi, tiếp tục chú ý vào trận đánh cuộc.

Vị đạo sĩ cuối cùng tiến lên, là một vị lão giả tóc bạc phơ, sau khi đi ra phía trước, cũng không vội vàng lấy tức gốc linh dược ra, cái vẻ chậm rãi kia làm cho tất cả mọi người đang xem đều xem thường.

Nhưng sau khi liên tiếp lấy ra năm gốc linh dược, thì vẫn còn lục lọi trong túi trữ vật, thì Lý sư tổ sắc mặt nhất thời âm trầm, mà Phù Vân Tử mặt mày hớn hở hẳn lên. Cho nên người của Yểm Nguyệt tông, hai người trong lúc nhất thời cũng không qua hỏi!

Đạo sĩ đầu bạc này cuối cùng, vượt xa ngoài dự kiến liên tiếp cống hiến ra bảy gốc linh dược, điều này làm cho người xung quanh vây xem cảm thấy ngoài ý muốn.

Lý sư tổ thấy vậy, sắc mặt đã chuyển xanh vô cùng, mà đạo sĩ lại hưng phấn xoay chuyển ánh mắt, bắt đầu chú ý tới đệ tử của Yểm Nguyệt tông, cho rằng đối với Hoàng phong cốc phần thắng đã định.

Lúc này, Hàn Lập đi tới. Những người khác chỉ là thản nhiên nhìn qua, rồi đều hướng về phía Yểm Nguyệt tông, đem hắn hoàn toàn bỏ qua.

Lý sư tổ cũng thấy được một màn này, chẳng qua lão cũng không có hy vọng gì với Hàn Lập, cho rằng bản thân đã không còn cơ hội xoay chuyển, vị đệ tử mười một tầng công pháp này, cũng chỉ là làm xấu mà thôi, tự nhiên sẽ không sẽ không nể mặt gì Hàn Lập.

Hàn Lập cũng không để ý đến hành động của người khác, càng không có khấu trừ linh dược trưởng thành, không có chút ý niệm này trong đầu.

Bởi vì mỗi một môn phái đều có mang theo hai vị quản sự, bên người đều dẫn theo một hai linh thú ngửi mùi. Loại kỳ thú này, có thể trong phạm vi ba trượng có thể ngửi ra bất kỳ loại linh dược ngoài trăm năm nào, cho dù là ở trong túi trữ vật cũng vậy, không thể may mắn thoát khỏi.

Cho nên, mỗi lần đệ tử từ trong cấm địa đi ra, đều sau khi chủ động đem toàn bộ linh dược ra, còn phải bị mấy tiểu thú này ngửi qua một lần, mới có thể thoát thân rời đi. Đệ tử cho dù có tâm cũng không có cơ hội giữ lại linh dược!

Hàn Lập đi ra liền đã sớm chuẩn bị cần túi trữ vật trong tay, sau đó không khách khí đổ xuống, một luồng bạch quang xẹt qua, một đống lớn chừng hơn hai mươi gốc linh dược đủ màu, phủ khắp mặt đất.

------oOo------

Chương 211: Doanh gia

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Mau xem kia!"

"Gì vậy?"

"Thật không dám tin!"

Trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một lượng lớn linh dược nưh vậy, có vài người lanh mắt kinh hô lên!

Vài tiếng này lập tức thu hút ánh mắt của người khác tới, Lý sư tổ cùng Phù Vân Tử đương nhiên cũng ở trong số đó.

Chỉ có điều, hai người sau khi xem rõ ràng linh dược dưới chân Hàn Lập, vẻ mặt hớn hở của đạo sĩ lập tức ngẩn ra, mà Lý sư tổ sau khi ngây người một chút, lập tức hoan hỉ cười *"ha hả"* lên, mếng thịt lớn thế này từ trên trời giáng xuống, làm sao hắn không vui đến xuất thần cho được.

Đợi khi Lý sư tổ ý thức được sự thất thố của mình, ngừng tiếng cười lại, rồi dùng ánh mắt vui vẻ cẩn thận không ngừng dò xét Hàn Lập, nhìn Hàn Lập thế nào cũng thấy thuận mắt. Mà đạo sĩ sắc mặt chuyển xanh, đến giờ vẫn khó có thể tin được bản thân lại cứ như vậy mà thua, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập tự nhiên rất bất thiện.

"Đạo huynh, cái này là gì vậy! Chẳng lẻ muốn gây khó xử cho một vãn bối hay sao?" Lý sư tổ sau khi thấy được biểu tình của Phù Vân Tử, hừ một tiếng! Liền tiến bước đứng phía trước Hàn Lập, nghiêm mặt nói.

Hiện tại Hàn Lập vừa mới vì hắn mà lập công lớn, hắn tự nhiên không thể để cho vãn bối này, trước mặt nhiều người như vậy mà bị Phù Vân Tử đe dọa. Nếu không, thể diện của hắn sao mà còn

được.

Đạo sĩ bị Lý sư tổ nói như vậy, mới phát hiện với thân phận của mình mà nhìn một vị đệ tử Luyện khí kỳ như vậy, rất là không ổn, sẽ bị người ta nghĩ muốn gây tư thù với vãn bối này, liền cuống quít xoay chuyển ánh mắt. Hướng tới Lý sư tổ miễn cưỡng cười nói:

"Lý thí chủ hiểu lầm rồi, bần đạo chỉ nghĩ thấy với công lực của tiểu thí chủ này, có thể hái được nhiều linh dược như vậy, thật sự là không ngờ tới, nên mới nhìn lâu như vậy!"

Đạo sĩ cực lực làm ra biểu tình không có chuyện gì, nhưng khi nghĩ đến viên nội đan Huyết tuyến giao kia, liền cảm thấy nội tâm như nhỏ máu không ngừng, sắc mặt thế nào cũng không thể khôi phục lại bình thường.

Lý sư tổ *"hắc hắc"* cười lạnh hai tiếng, điềm nhiên không tiếp tục nói nữa. Dù sao hắn hôm nay đại thắng đánh cuộc, thực cũng không muốn dùng lời nói để đả kích đối phương.

Chẳng qua, hắn đối với việc Hàn Lập có thể tìm được nhiều linh dược như vậy, trong lòng cũng nghi hoặc. Nhưng trước mặt nhiều người các môn phái khác như vậy, Lý sư tổ không muốn tiện hỏi Hàn Lập, đành phải để sau hãy tính. Càng huống chi, hắn lúc này trong lòng cũng nóng như lửa đốt. Chỉ cần lại thắng người của Yểm Nguyệt tông kia, thì hắn lần này đi đến cấm địa cũng thật phát đạt, tự nhiên cũng bất chấp mấy cái việc lặt vặt kia. Chỉ cần hắn có thể thắng trận đánh cuộc này, hắn cũng không quản Hàn Lập làm thế nào mà có được chỗ linh dược này.

Đạo sĩ thấy biểu tình của Lý sư tổ như vậy. Đương nhiên hiểu được tâm tư của đối phương. Dưới sự ảo ãno đau lòng, đành phải làm người đứng ngoài, tiếp tục xem đối phương cùng Khung lão quái ai thắng ai thua?

Nhưng biểu tình của Khung lão quái, cũng không hơn gì đạo sĩ, mấy đệ tử Yểm Nguyệt tông giao ra linh dược trước đó tất cả đều bình thường, thật sự làm cho hắn cười không nổi.

Trong khi Lý sư tổ đang ý khí phong phát, thì sự tình lại đột nhiên đổi chiều, mấy đệ tử của Yểm Nguyệt tông giao linh dược sau đó, bỗng nhiên đều nhiều hơn mười gốc. Lập tức liền so với tổng số của Thanh Hư môn cùng Hoàng phong cốc còn muốn nhiều hơn năm sáu gốc, cuối cùng đã nắm phần thắng trong trận đánh cuộc này.

Nhát roi này lập tức đem Lý sư tổ đánh ra khỏi giấc mộng, mà Khung lão quái lại thở phào nhẹ nhõm một hơi, hì hì cười quái dị.

"Đến đây, đến đây, đem nội đan Huyết tuyến giao giao ra đây! Ta vừa lúc đang muốn luyện một lô đan dược. Nội đan này bất quá làm thuốc dẫn thôi!" Khung lão quái không chút khách khí hướng tới Phù Vân Tử mà đòi phần thắng cuộc.

Đạo sĩ Phù Vân Tử nghe vậy, miễn cưỡng cười cười, miệng mở ra, tựa hồ muốn nói cái gì đó, nhưng rồi lại không nói gì.

Khung lão quái thấy vậy, trợn mắt lên, có ý không vui.

"Thế nào, đại danh đỉnh đỉnh Phù Vân Tử Thanh Hư môn, lại muốn quịt nợ sao?"

"Quịt nợ? Ta sao dám quịt của Khung lão quái?"

Phù Vân Tử tự nhiên không phải muốn đổi ý, mà chỉ là khi nghĩ tới nội đan này, là vật trân quý như thế, hắn lòng đau vạn phần, chỉ là theo bản năng không nỡ mà thôi.

Nhưng hiện tại bị Khung lão quái nói như vậy, hắn trên mặt chuyển hồng rồi lại trắng, sau khi dậm mạnh chân một cái, liền đem một viên cầu sáng trắng vứt qua cho đối phương, sau đó thần tình đầy vẻ lòng đau như cắt quay đầu không dám xem. Viên cầu kia đúng là nội đan Huyết tuyến giao.

Khung lão quái khoát tay liền bắt lấy nội đan, sau khi cẩn thận xem xét một phen, liền mặt mày hớn hở hẳn lên, chẳng qua miệng lại còn nói:

"Tựa hồ chất lượng không được tốt lắm, linh khí cũng không được

đầy đủ, xem ra chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng mà thôi!"

Những lời này đạo sĩ ở đối diện vừa nghe, trên mặt đỏ rực một mảng, thiếu chút nữa hộc máu thân vong, tức giận nhanh chóng rời xa khỏi nơi này, đã khỏi vì buồn bực mà đạo tâm hoàn toàn biến mất!

"Lý đạo hữu, ngươi…"

"Trong vòng hai mươi năm, sẽ cho người đem hai khối thiết tinh tới!" Lý sư tổ cũng không đợi Khung lão quái nói cho hết lời, liền chủ động mở miệng đáp ứng.

"Hắc hắc! Cũng là Lý đạo hữu sảng khoái, ta cũng không có gì để nói!" Khung lão quái vừa lòng gật gật đầu, sau đó lắc lắc đầu quay lại phía bên Yểm Nguyệt tông.

Kết cục của trận đánh cuộc này, thực làm người của các phái xem mà cảm thán, cuối cùng đối với kết cục trộm gà không được mất cả thóc của Lý sư tổ cùng Phù Vân Tử, đều âm thầm mừng tai qua nạn khỏi. Ai bảo bọn họ cùng với lão quái vật này đánh cuộc làm chi!

Mặc kệ như thế nào, lần đi tới cấm địa này đến như vậy cũng đã xong.

Đội trưởng của các phái thu hết linh dược của các đệ tử, sau khi cho linh thú đánh hơi kiểm tra qua một lần, đều cáo từ lục tục dẫn đội bắt đầu ly khai.

Người của Yểm Nguyệt tông rời đi trước tiên, sau khi bọn họ chào người của các phái khác, đều lần lượt lên Thiên nguyệt thần chu, Hàn Lập không khỏi nhìn về phía Nam Cung Uyển trong đó, nhưng nữ tử này cho đến khi lên Thần chu rời đi, từ đầu đến cuối cũng không liếc mắt nhìn về phía hắn một lần nào, làm cho Hàn Lập trong lòng cũng rất không thoải mái.

Chẳng qua Hàn Lập cũng xem như là người có thần chí kiên cường, trong chốc lát lại khôi phục như bình thường, tiếp tục nhìn chăm chú người của các môn phái khác rời đi.

Khi Hạm Vân Chi cùng người của Linh thú sơn đồng loạt rời đi, cũng liếc mắt nhìn Hàn Lập, có thiện ý cười một chút, điều này lại làm cho Hàn Lập trong lòng có chút lo lắng.

Hoàng phong cốc cũng một nửa là chủ, tự nhiên là ra về cuối cùng. Cho nên sau khi đợi bảy phái khác đều đã rời đi, bên ngoài cấm địa chỉ còn lại người của Hoàng phong cốc.

Nhưng Lý sư tổ vẫn không lập tức dẫn mọi người rời đi, mà là ngửa đầu nhìn cấm địa im lặng không nói gì. Chẳng qua những người khác đều biết, vị sư tổ này đánh cuộc thua, tâm tình khẳng định là không tốt, bởi vậy cũng không ai không biết tốt xấu mà đi thúc giục lão nhân gia, đành phải cùng đứng đó mà chờ đợi.

Sau hồi lâu, Lý sư tổ tâm tình tựa hồ đã tốt hơn một ít, tuy vẫn chưa xoay người lại, nhưng cuối cùng cũng mở miệng, hơn nữa lại là hướng về phía Hàn Lập mà nói.

"Đệ tử đã giao được linh dược nhiều nhất, tên gọi là gì, nhập cốc đã mấy năm?"

Những người khác vừa nghe lời ấy, không khỏi lộ ra vẻ hâm mộ, có thể được vị sư tổ đại nhân này biết tên tuổi, về sau khẳng định là vô cùng hữu ích. Hàn Lập hơi kinh hãi, không dám chần chờ lập tức cung kính đáp:

"Đệ tử Hàn Lập, nhập cốc đã gần ba năm!"

"Hàn Lập?"

Lý sư tổ miệng chậm rãi lặp lại tên của Hàn Lập, tựa hồ đang lo lắng cái gì đó, cũng không lập tức đáp lại, nhưng làm cho những người phía sau nhìn nhau, không biết vị sư tổ này có ý tứ gì! Nhưng một câu sau đó của Lý sư tổ, lại làm cho Hàn Lập trong lòng rùng mình, khởi mười hai phần tinh thần để trả lời.

"Hàn Lập, hãy kể lại cho ta quá trình tìm thuốc đi, ta muốn nghe!" Lý sư tổ nhìn như tùy ý hỏi.

Hàn Lập tuy trong lòng đề phòng, nhưng đối với việc người khác sẽ hỏi hắn, sớm đã có chuẩn bị, bởi vậy cũng không bối rối, liền lấy vẻ mặt bình tĩnh nói:

"Vâng, sư tổ!"

"Việc này nói đến, thực sự cũng là may mắn! Đệ tử ngày đó tuy lén tiến vào núi, nhưng cũng rất xấu hổ, đến lúc đó cũng chưa có thu hoạch gì. Nhưng vào chiều ngày thứ tư, đệ tử một sơn cốc khá xa, phát hiện hai người đang tranh đấu, một người chân trần cầm ngân kiếm là đệ tử của Cự kiếm môn, người còn lại mặt đầy sẹo của Thiên khuyết bảo, đệ tử liền nấp ở gần đó…"

Cứ như vậy, Hàn Lập có thanh có sắc mà kể ra câu chuyện trai cò tương tranh, ngư ông đắc lợi, để đem việc bản thân gặp vận may mà tận lực phóng đại lên, làm cho huynh muội Trần thị cùng các đệ tử nghe xong, tất cả đều vạn phần ghen tị, ý hâm mộ biểu lộ không thể nghi ngờ.

Lý sư tổ sau khi nghe Hàn Lập kể lại xong, âm thầm gật gật đầu, nghĩ thấy nói như vậy mới thông. Nếu không bằng vào đệ tử công pháp thấp như Hàn Lập, làm sao có thể hái được nhiều linh dược như vậy, xem ra đối phương thật sự là phúc tinh cao chiếu, hoàn toàn trùng hợp mà thôi.

Tự thấy đã hiểu được nguyên do của việc này, Lý sư tổ liền không để tâm đến việc truy hỏi nữa, sau khi trầm ngâm trong chốc lát, hắn đột nhiên vẻ mặt bình thản nói với Hàn Lập:

"Hàn Lập, ngươi lần này vì bổn môn lập công không nhỏ! Ta tuy không thắng được đánh cuộc lần này, nhưng vẫn muốn trọng thưởng cho ngươi, ta định thu ngươi làm môn hạ, làm ký danh đệ tử, không biết ngươi có nguyện ý không?"

Hàn Lập vừa nghe, nhất thời ngây người ra, nhất thời không biết ứng đối như thế nào mới được!

Mà những người khác của Hoàng phong cốc sau khi nghe nói như thế, trước tiên là chấn động, nhưng sau đó đều nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, toát ra biểu tình khó có thể tin được!

Cực kỳ không thể ngờ được, bọn họ không có nghe lầm! Vị tổ sư gia này, lại nhẹ nhàng như vậy mà muốn thu người này làm đệ tử? Mà người này vô luận là công pháp hay là tư chất đều cực kỳ bình thường, thật sự nhìn không ra có chỗ nào xuất chúng, có thể lọt vào pháp nhãn của tổ sư gia.

------oOo------

Chương 212: Hoảng nhiên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Theo lý thuyết, có thể được một vị tu sĩ Kết đan kỳ thu làm đệ tử, đối với người tu tiên cấp thấp mà nói, tuyệt đối là nằm mơ cũng không mơ được chuyện tốt như thế này. Nhưng Hàn Lập sau khi nghe xong lời ấy, lại vưa kinh ngạc, lại vừa theo bản năng nhận thấy được có chuyện không ổn.

Với tư chất cùng công pháp của hắn, như thế nào cũng không thể có loại chuyện tốt thế này rơi vào đầu hắn, cho nên theo lời vì Hoàng phong cốc lập công lớn, mà muốn trọng thưởng cho hắn, Hàn Lập một chút cũng không tin. Nếu là vị tổ sư này thắng cuộc, nhất thời hưng phấn, mà thu vị công thần như hắn, thì còn có vài phần thật tình. Nhưng rõ ràng đã thua một trận, lại còn muốn thu hắn làm đồ đệ, cái này thật khó mà nghĩ thông suốt cho được!

Hàn Lập trong đầu đang chuyển động vô số ý niệm, thì Lý sư tổ đang bắt đầu khó chịu.

Hắn sau khi nói ra việc thu Hàn Lập làm đệ tử, nguyên tưởng rằng đối phương khẳng định sẽ mừng như điên, lập tức đáp ứng. Ai có thể ngờ Hàn Lập ngơ ngác đứng ở tại chỗ, mặt đầy vẻ kinh ngạc mà không có bất kỳ biểu hiện gì, điều này làm cho lão có chút tức giận.

Chẳng qua về mặt biểu hiện, Lý sư tổ tự nhiên vẫn phải duy trì phong độ của sư tổ, liền lại thản nhiên nói:

"Hàn Lập, ngươi nếu không muốn bái ta làm sư, thì cứ nói rõ ra, ta cũng sẽ không miễn cưỡng ngươi! Ta có thể đem một số kiện pháp khí cho ngươi, xem như là bồi thường!"

Hàn Lập vừa nghe nói thế, đã biết đối phương lời nói tuy có vẻ rộng rãi, nhưng trong lòng khẳng định bất mãn. Đắc tội với vị tổ sư này sẽ có hậu quả gì, Hàn Lập không cần nghĩ cũng hiểu được! Hơn nữa bản thân mình là một đệ tử Luyện khí kỳ như thế lại cự tuyệt một vị tu sĩ Kết đan kỳ thu làm đồ đệ, cái này cũng rất không hợp với lẽ thường. Chỉ sợ sau khi cự tuyệt, sẽ còn gặp phiền tóai còn lớn hơn nữa.

Nghĩ như vậy, hắn cắn răng, mặc kệ đối phương rốt cuộc đối với mình có ý đồ gì, trước tiên cứ phải ứng phó cho qua ải này rồi hãy nói. Dù sao xem ra thế này mà không đáp ứng. Bản thân mình tuyệt sẽ không có kết quả gì tốt.

"Có thể bái sư tổ làm môn hạ, đệ tử đương nhiên là rất vui, đó là vinh hạnh của đệ tử! Vừa rồi đệ tử bản thân quá cao hứng, mà quên mất trả lời, xin sư tổ lượng thứ!" Hàn Lập mặt đỏ lên, làm bộ như mới từ trong hưng phấn mà lấy lại tinh thần mà nói không kịp thở.

Sau đó, Hàn Lập bước tới hướng về phía Lý sư tổ mà làm lễ bái mấy cái, lập tức hành đại lễ bái sư.

"Tốt lắm! Từ hôm nay trở đi ngươi chính là đệ tử của Lý Hoa Nguyên ta, pháp khí Bích quang đao này coi như là lễ gặp mặt của vi sư" Lý Hoa Nguyên trên mặt cười mỉm, đưa tay nâng Hàn Lập dậy, cấp cho một thanh trường đao, xem linh quang lập lòe, tuyệt đối là một kiện đỉnh cấp pháp khí.

Hàn Lập trịnh trọng hai tay tiếp nhận lấy trường đao, rồi lại lễ bái một cái cực kỳ tôn kính. Rồi mới tựa hồ vô cùng vui mừng đứng lên.

Mà các đệ tử khác ở chung quanh thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, hai mắt như bốc hỏa. Ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập đều vô cùng khác thường, hận không được là người nhận lấy pháp khí kia, mà lại là Hàn Lập sớm trông rất không vừa mắt kia.

Hàn Lập tuy không rõ ràng lắm người khác suy nghĩ gì, nhưng theo từng đạo ánh mắt nóng bỏng dừng lại trên người mình kia, thì hắn cũng đoán dược bảy tám phần, trong lòng không khỏi dở khóc dở cười!

Nếu có thể nói, hắn cũng nguyện để người mà vị sư tổ chọn là người khác, mà không phải là chính mình! Phải biết rằng, trước đó sự giáo huấn của một vị sư phụ Mặc đại phu, hắn vẫn còn ghi nhớ trong lòng! Hôm nay lại có một vị sư phụ còn lớn hơn nữa, điều này thực làm cho Hàn Lập hết chỗ nói!

"Qua một thời gian nữa nếu Trúc cơ thành công, ta sẽ đưa ngươi đến chỗ của ta, thu ngươi làm đệ tử chính thức. Nếu Trúc cơ không được cũng không sao, ta cũng sẽ đem công pháp chỉ điểm cho ngươi một phần" Lý sư tổ hướng tới Hàn Lập mà phân phó.

"Vâng, sư phụ!" Hàn Lập tự nhiên không có ý kiến gì khác, cứ thành thật mà đáp ứng nói.

"Tốt lắm, thời gian cũng không còn sớm. Về lại Hoàng phong cốc thôi!" Lý sư tổ nhìn sắc trời rồi nói.

Tiếp sau đó, mọi người lại leo lên Ngân giáp giác mãng của Lý sư tổ, sau khi phi hành mấy ngày, đã về tới Hoàng phong cốc.

Khi vào trong cốc, Lý sư tổ Lý Hóa Nguyên liền dẫn theo hai gã quản sự, tiến vào Nghị sự điện. Mà những người khác đều tản đi, trở về chỗ của mình, đợi mấy ngày sau nhận thưởng.

Bên trong một gian nhà cỏ trong Bách thảo viên Hoàng phong cốc, vị Mã sư bá đang trợn hai mắt, giống như thấy quỷ nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm nói:

"Cái này không có khả năng, ngươi chẳng những không chết, còn ở trong cấm địa tìm được hơn hai mươi gốc linh dược, lại được Lý sư thúc thu làm ký danh đệ tử!"

"Đúng rồi, Mã sư bá! Con có thể tính là phúc nguyên thâm hậu, tạo hóa kinh người!" Hàn Lập ngồi ở đối diện lão nhân, cười cười nói, phảng phất như rất là đắc ý.

Lão nhân sau khi nghe xong lời ấy của Hàn Lập, sắc mặt khôi phục lại bình thường, lại thay bằng một loại ánh mắt cổ quái nhìn vào Hàn Lập, làm cho Hàn Lập trong lòng nao nao, không biết đối phương có dụng ý gì.

"Hàn tiểu tử, ngươi lần này đi cấm địa, đích xác thu hoạch không ít, vượt xa ra ngoài dự kiến của ta!" Lão nhân thở dài một hơi nói.

"Bản thân con cũng không nghĩ tới!" Hàn Lập thuận miệng ứng phó nói.

"Nhưng ngươi cũng không biết, Lý sư thúc thu ngươi làm ký danh đệ tử thực có dụng ý gì?"

Lão nhân hơi lộ ra vẻ tiếc hận nói một câu, làm cho Hàn Lập ngẩn ra.

Sau đó liền mừng rỡ, nhưng hắn vẫn cố nén nội tâm xúc động, ra vẻ bình thản nói:

"Mã sư bá, chẳng lẻ Lý sư tổ thu đệ tử lại còn có nguyên nhân nào khác sao chứ?"

"Sư bá? Hắc hắc! Hàn sư đệ một khi đã bái Lý sư thúc làm môn hạ, về sau cứ gọi ta một tiếng Mã sư huynh là được rồi, tiếng sư bá tại hạ cũng không dám nhận đâu!" Lão nhân lắc lắc nhẹ đầu, chậm rãi nói.

"Khụ! Mã sư bá làm gì mà giễu cợt sư điệt vậy, ai mà không biết tu tiên giới phải lấy công pháp mà nói về bổn phận. Tại hạ chỉ cần một ngày còn chưa tới Trúc cơ kỳ, Mã sư bá tự nhiên vẫn là trưởng bối của tại hạ" Hàn Lập phi thường thành khẩn nói, rồi lập tức rót cho lão nhân này một ly dược hoa trà, mang đến cho đối phương.

"Không tệ, không tệ! Có thể dạy được! Xem ra ngươi vẫn chưa bị trùng chui vào đầu, ta sẽ giảng cho ngươi một lần. Thật ra ta không nói ra, qua ba bốn ngày nữa ngươi cũng sẽ biết" Lão nhân vừa lòng gật gật đầu, thản nhiên nói.

Hàn Lập nghe xong nao nao, nhưng cũng tập trung tinh thần nghe đối phương nói. Phải biết rằng, đối với việc Lý sư tổ đột nhiên thu hắn làm đồ đệ, hắn cho đến này vẫn bị vây trong sự lo lắng đề phòng, có thể sớm biết được tin tức, tự nhiên sẽ không buông tha.

"Ngươi nghĩ thấy lần này có thể giao ra nhiều linh dược như vậy, thì có thể sẽ được thưởng cái gì?" Lão nhân lời vừa chuyển, đột nhiên hỏi.

"Có thể được hai viên Trúc cơ đan sao! Con trước đó có nghe qua, phàm là người giao ra được cỡ mười gốc linh dược, sẽ được thưởng một viên Trúc cơ đan" Hàn Lập biết, đối phương một khi đã hỏi như vậy, khẳng định là có mục đích, liền thành thật trả lời.

"Hừ! Đợi sau vài ngày nữa tặng thưởng, ngươi chỉ có phúc phận nhận được một viên Trúc cơ đan, việc hai viên, cũng không cần nằm mơ nữa!" Lão nhân thoáng trào phúng nói.

"Cái gì? Sao lại như vậy! Chẳng lẻ còn có người ăn bớt đi phần thưởng?" Hàn Lập thiếu chút nữa nhảy dựng lên, vẻ mặt khó có thể tin được.

"Ăn bớt thì không có, cũng không ai dám làm như vậy! Phần thưởng biến ít đi, chính là chỉ do một mình ngươi mà thôi, những người khác đều không dám động đến. Nếu không, lần sau ai còn dám tham gia huyết sắc thí luyện!" Lão nhân bĩu môi nói.

"Chẳng lẽ là nguyên do bởi vì Lý sư tổ?" Hàn Lập sau khi cúi đầu một chút, vẻ mặt như hiểu ra nói.

"Ngươi cũng không tính là ngốc, nhanh như vậy đã tìm ra điểm mấu chốt. Đích thật là bởi vì Lý sư thúc thu ngươi làm đồ đệ, mới có thể như vậy!" Lão nhân trong mắt vẻ tán thưởng chợt lóe qua, gật gật đầu nói.

"Bổn môn có quy củ bất thành văn, phàm để xác đinh rõ quan hệ thầy trò, làm sư phụ có quyền lấy một nửa cống phẩm của đệ tử đối với sư môn, làm lễ tạ sư, đương nhiên việc này chỉ giới hạn trong một lần mà thôi, không có ngoại lệ. Mà linh dược ngươi hái được trong cấm địa, xem như là cống phẩm đối với sư môn. Cho nên ta phỏng chừng, Lý sư thúc bằng vào việc nhiệt tâm như vậy thu ngươi làm đồ đệ, tám phần xem ra cũng vì mười gốc linh dược làm lễ tạ sư. Linh dược còn lại chỉ có một nửa, phần thưởng của ngươi tự nhiên cũng chỉ còn một nửa, cho nên Trúc cơ đan ngươi

không cần nghĩ đến việc có hai viên" Lão nhân cẩn thận giải thích cho Hàn Lập.

Hàn Lập cau mày một chút, nhưng thực cũng không có gì vẻ gì bực bội hoặc bất mãn biểu lộ trên mặt, chỉ cúi đầu im lặng không nói gì, việc này làm cho lão nhân có chút giật mình, cùng với cảm thấy ngoài ý muốn. Hắn tự nhiên không biết, Hàn Lập hôm nay ngwocj lại không phải là không còn sinh khí, ngược lại là thở phào một hơi, hoàn toàn cảm thấy yên tâm.

Vị sư phụ mới này, thì ra xem trọng linh dược của hắn, điều này thực sự là vượt ra khỏi dự kiến của hắn, nhưng cũng làm cho Hàn Lập an tâm hẳn lên. Một viên Trúc cơ đan, đối với việc hắn sắp khai lò luyện đan mà nói, thật sự không tính là cái gì! Chỉ cần hắn có thể luyện đan thành công, thì một hai viên tự nhiên không để vào mắt.

Lão nhân không biết tâm tình của Hàn Lập, hắn thấy Hàn Lập vẫn không nói một tiếng nào, còn tưởng rằng Hàn Lập một bụng oán khí, chỉ là đang khống chế không để thoát ra mà thôi. Liền cười khẽ hai tiếng, an ủi Hàn Lập:

"Tuy thiếu đi một viên Trúc cơ đan, nhưng đổi lại được Lý sư thúc thu làm ký danh đệ tử, việc này cũng không tệ, cũng không tính là có hại. Phải biết rằng, với tư chất của ngươi thật sự là không thể nào được như vậy, cho dù phục dùng hai viên Trúc cơ đan, hy vọng có thể Trúc cơ thành công cũng là xa vời. Ngược lại không bằng dùng một viên đổi lấy chỗ chống lưng lớn nư Lý sư thúc, như vậy cho dù về sau vẫn ở Luyện khí kỳ, nhưng trên dưới bổn môn cơ bản cũng không có người nào dám khi nhục ngươi, phải biết rằng tuy Lý sư thúc thực cũng không phải thật tình thu ngươi làm đồ đệ, nhưng ngươi dù sao cũng là người của hắn, đệ tử bình thường, quản sự cũng không dám gây phiền toái với ngươi. Hơn nữa theo ta được biết, tầm che chở của Lý sư thúc cũng không ít đâu!"

Hàn Lập nghe xong trong lòng có chút cảm động, lão nhân này trước khi hắn đi cấm địa đã tặng hai bình đan dược, hắn đã nhìn ra đối phương là loại người ngoài lạnh trong nóng, là ngoời không tệ! Những lời nói hiện tại, Hàn Lập lại càng ghi tạc trong lòng, đối phương tựa hồ rất đáng để thâm giao!

Hàn Lập trong lòng nghĩ như vậy, nhưng biểu hiện vẫn làm ra bộ dáng miễn cưỡng bị lão nhân nói mà động lòng, cười khổ vài tiếng rốt cục mở miệng nói chuyện, thực ra cũng là tùy ý nói vài câu.

Vị Mã sư bá này thấy Hàn Lập tựa hồ đã khôi phục lại sau sự đả kích, trong lòng rất là cao hứng, không lâu sau liền cáo từ rời khỏi. Bách dược viên tự nhiên giao trở lại cho Hàn Lập.

------oOo------

Chương 213: Chuẩn bị

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyến đi cấm địa chỉ mới hơn mười ngày, nhưng là Hàn Lập lại thấy giống như đã mấy năm, bởi vậy khi nằm trên giường của Bách dược viên thì phi thường ấm áp cùng lưu luyến.

Chuyến đánh bạc với tính mạng này, hắn cuối cùng đã bảo trụ được mạng nhỏ mà trở lại, hơn nữa hoàn mỹ đã đạt thành mục tiêu. Hôm nay hắn an tâm nằm ngủ, giấc ngủ phi thường đầy hương vị ngọt ngào, chân thực! Tựa hồ tất cả tranh đấu trong cuộc sống, trong khoảnh khắc này đều rời xa khỏi giấc ngủ của Hàn Lập.

Thoáng một cái, Hàn Lập đã ngủ thẳng đến giữa trưa ngày thứ hai mới tỉnh lại.

Hàn Lập sau khi tỉnh lại, tinh thần tràn trề, lập tức bắt đầu an bài kế hoạch sau này!

Việc hắn muốn làm trước tiên tự nhiên là muốn đem ba vị chủ dược trong tay mau chóng trồng lớn, được bảo tồn tốt, cho nên việc an bài các dưoc tài phụ trợ khác, tự nhiên phải để ở sau cùng. Chẳng qua phải chuẩn bị tất cả mọi thứ, đây cũng không phải là là việc mười ngày nửa tháng, dưới sự phỏng chừng của Hàn Lập, tối thiểu cũng phải tiêu phí mấy năm mới có thể chuẩn bị thỏa đáng tất cả được, mới chính thức bắt đầu luyện đan.

Cho nên Hàn Lập đối với linh dược trong tay cũng không vội, ngược lại các thu hoạch khác của mình tại cấm địa cũng phải sắp xếp lại một phen.

[Kết quả, linh thạch bậc trung có hơn mười khối, linh thạch bậc thấp mấy trăm khối, mặt khác còn có một số lớn các bậc linh khí, một số lượng lứon tài liệu lấy từ trên người của yêu thú rết với lại Mặc Giao, cùng một thanh phế vật ngân kiếm.

Chẳng qua, ngoại trừ mấy thứ này, còn có hai vật phẩm khác rất hấp dẫn sự chú ý của Hàn Lập.

Một con rối tay cầm tiên cung phát ra ngân quang lập lòe.

Con rối này chủ yếu là do gỗ điêu khắc mà thành, mắt mũi miệng đầy đủ, rốt sống động. Hơn nữa cả người trên dưới mặc đầy thiết giáp thiết khôi. Ngay cả trường cung trong tay, cũng là do thanh đồng chế thành. Thứ này, chính là thượng phẩm pháp khí Hàn Lập lúc trước đã thấy trong sư môn *"Khôi lỗi (con rối) cung thủ"*.

Sau khi pháp khí này tới tay, Hàn Lập chưa bao giờ lấy ra thử dùng qua. Bởi vì pháp khí yêu cầu phân thân thần bí thuật, đem một tia thần thức rót vào trong khôi lỗi, mới có thể khu sử vận dụng.

Nhưng này phương pháp phân thần này. Không đến Trúc cơ kỳ thì sao mà tu luyện được! Phải biết rằng, chỉ có tu sĩ Trúc cơ kỳ trở lên, mới có thể thần thức sung túc, có thể chống đở được sự thống khổ của việc phân thần. Nếu không chỉ với một chút thần thức của Luyện khí kỳ, chỉ sợ còn chưa phân thần thành công, thì người đã tiêu mất rồi.

Mà người tu tiên thường xuyên nói dùng thần thức xem xét bốn phía cùng dùng thần thức quét qua sự vật, nhưng thực ý nghĩa chân chính không phải là phân thần, chỉ là một loại kỹ xảo nhỏ đem thần thức lộ ra ngoài mà thôi. Nhưng sau khi tu luyện bí thuật phân thần, tương đương với việc thêm một thậm chí nhiều phân thân thần thức, chủ yếu dùng để ngự khí càng nhiều. Phân thần càng nhiều, thì có thể đồng thời thao túng pháp khí càng nhiều.

Phải biết rằng đệ tử Luyện khí kỳ, bọn họ bình thường khi đối địch, nhiều lắm chỉ có thể đồng thời vận dụng hai kiện pháp khí mà thôi, nếu dùng hơn nữa, bọn họ liền không thể tự nhiên thao túng. Nếu không, trên người ai mà không có năm sáu kiện pháp khí, chỉ cần gặp địch nhân thì tất cả đều xuất ra, chính là cho dù không có hiệu quả, cũng có thể làm cho đối thủ luống cuống tay chân một phen!

Hàn Lập đem con rối này cầm nơi tay xem xét một hồi, mới cất đi, lại cầm lấy một tờ giấy màu bạc lên xem.

Tờ giấy này là chiến lợi phẩm Hàn Lập tìm được từ đại hán chân trần của Cự kiếm môn, mặt trên lồi lồi lõm lõm, có rất nhiều hoa văn kỳ lạ, xem thấy rất là thần bí! Hàn Lập cân nhắc cả nửa ngày, nhưng một chút rõ ràng cũng không có, đành phải tạm thời bỏ qua.

Cứ như vậy, mấy ngày sau đó, Hàn Lập một mắt nghiên cứu tờ giấy màu bạc kia một mặt chờ đợi tin tức ở trên, nhìn xem có thực như là lời lão nhân nói không. Phần thưởng cảu mình đã bị chiết khấu đi!

Vào buổi chiều ngày thứ tư, Vương sư thúc cùng một gã quản sự lạ mắt khác tìm đến Hàn Lập, thực sự là mang đến một viên Trúc cơ đan làm phần thưởng. Hơn nữa lời giải thích trên cơ bản cũng không khác gì lời của lão nhân nói! Chỉ có điều, đem việc Lý sư tổ lấy đi linh dược của hắn, cải đi thành việc đệ tử phải tận hiếu kính với sư phụ.

Hàn Lập nghe xong, thầm cười lạnh vài cái. Nhưng trên biểu hiện lại tỏ vẻ một chút ý kiến cũng không có, làm cho hai vị quản sự vốn tưởng rằng phải phí công võ mồm mới có thể giải thích rõ ràng được, đều thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó cười cười cáo từ rời đi.

Hàn Lập sau khi thấy hai người bọn họ rời đi, tự giễu cười một chút, liền đem viên Trúc cơ đan mới cất đi. Hiện tại cũng chưa cần phải phục đan dược tiến hành trùng quan, để sau khi mình luyện ra được Trúc cơ đan, đồng loạt phục dùng thì tốt hơn. Dù sao một ngày chưa luyện chế được đan dược, Hàn Lập một ngày cũng không thể an tâm bế quan!

Cứ như vậy, thời gian một tháng rồi lại một tháng trôi qua. Thời gian ba năm thoáng cái đã qua, Hàn Lập công việc chuẩn bị để luyện đan, rốt cục toàn bộ đã thỏa đáng. Trong khoảng thời gian không tính là ngắn này, cũng đã xảy ra vài chuyện.

Trong lúc này, Trần sư muội sau khi phục dùng một viên Trúc cơ đan phần thưởng, trải qua suốt một năm khổ tu, rốt cục hai năm sau đã Trúc cơ thành công, tiến vào Trúc cơ kỳ. Mà vị huynh trưởng kia của nàng vận khí lại không đọc như vậy, cho dù ăn vào hai viên Trúc cơ đan, nhưng lại trùng quan thất bại, bồi hồi đứng ngoài Trúc cơ kỳ. Là đại công tử của gia tộc, hoàn toàn mất đi lòng tin đối với tiên đạo, nên đã từ biệt sư môn, về lại gia tộc để tính dường khác.

Còn có chuyện, chính là Hàn Lập tại Hoàng phong cốc đột nhiên thanh danh bay cao, coi như là đã có danh tiếng!

Có quan hệ đến đại vận của hắn tại cấm địa, tìm được linh dược nhiều nhất, lại được Lý sư tổ thu làm ký danh đệ tử, sau khi trở về từ cấm địa được một năm, cả sư môn đều đã lan truyền, thiếu chút nữa làm cho các đệ tử cấp thấp khác đố hỏa phần thân (lửa đố kỵ thiêu cháy cả người). Đến hai năm sau, chuyện này mới tính là dần dần lắng xuống.

Chẳng qua, trong lúc này còn có một chuyện nhỏ khác. Chính là vị Diệp Tính lão giả đã từng ăn bớt của hắn phân nửa đồ kia, đột nhiên phái người đem tất cả những thứ trước kia còn thiếu, tất cả đều đem tới, hơn nữa còn nhiều hơn một chút! Điều này làm cho Hàn Lập cảm thấy cái lợi của việc núp dưới bóng mát của cây đại thụ, không khỏi có chút âm thầm tự đắc! Xem ra hắn với thân phận là ký danh đệ tử của vị Lý sư tổ kia, có khi thật đúng là có tác dụng không nhỏ!

Nhưng nói đến vị sư phụ mới bái kia, Hàn Lập cũng cũng không có nói chuyện qua! Ngoại trừ việc phái một tên gia hỏa cũng là ký danh đệ tử, đưa tới cho hắn một quyển công pháp *"Thanh nguyên kiếm quyết"*, thì trong vòng ba năm cũng không còn có tin tức gì, tựa hồ sớm đã quên mất Hàn Lập!

Hàn Lập trừ thầm mắng vài câu ra, kỳ thật đối với loại tình huống này cũng rất vừa ý, hắn hiện tại một lòng vào việc luyện chế Trúc cơ đan, tự nhiên không hy vọng có ai đến quấy rầy hắn.

Nhưng loại cuộc sống gần như là ẩn cư này, rốt cục ngày hom nay đã xong. Vào ba ngày trước, Hàn Lập đã thu xong linh dược phụ trợ tốt nhất, vạn sự đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu gió đông!

Sau vài ngày sắp xếp, Hàn Lập đem các loại linh dược đã chuẩn bị xong, thẳng hướng Nhạc lộc điện mà đến!

Nhạc lộc điện vẫn như là Hàn Lập mấy năm trước đã tới, đương nhiên người bảo hộ Truyền tống trận, đã thay đổi hai gã tu sĩ Trúc cơ kỳ khác. Nhưng thủ tục vẫn vậy, vẫn là vẻ mặt không kiên nhẫn, làm Hàn Lập thầm buồn cười không thôi, nhưng mặc kệ thế nào, hắn vẫn thuận lợi tiến vào bên trong Nhạc lộc điện.

Mà dọc theo thông đạo không có tiêu kỳ, Hàn Lập nhìn thấy tên đại hán ngốc nghếch mà hắn rất không thích, vẫn đang ở trong thạch phòng ngủ gà ngủ gật!

Hàn Lập cau mày, sau khi trầm ngâm một lát, trong tay lấy ra pháp khí linh đang. Sau đó bước đến bên cạnh hắn mà dùng cái chuông này khua lên vài cái.

Tiếng chuông vang lên, trong tai Hàn Lập không tính là gì. Nhưng làm cho tên đại hán ngốc nghếch này giống như là lửa ở dưới mông, lập tức bật dậy, hơn nữa miệng còn hàm hồ không rõ hô lên:

"Có chuyện gì xảy ra! Ai? Ồ, ngươi muốn làm gì?"

Đại hán này rõ ràng còn nửa tỉnh nửa mê, trong lúc nhất thời không có nói gì thô lỗ với Hàn Lập! Hàn Lập thấy vậy cũng không khách khí, lập tức danh hiệu của vị sư phụ mà mình mới bái nói ra.

"Tại hạ, là môn hạ của Lý Hoa Nguyên sư tổ, muốn mượn địa hỏa dùng một chút, các hạ hãy mở cửa ra!"

"Lý sư tổ?"

Tên đai hán rõ ràng đã nghe nói qua đại danh của vị tổ sư gia này, lập tức như bị cú sốc, nhanh chóng thay đổi cách xưng hô, rồi quay đầu đi đến trước cửa đá. Nhưng hắn mới vừa đi được hai bước, lập tức như nghĩ tới cái gì, sau đó quay đầu lại dùng ánh mắt hoài nghi dò xét Hàn Lập.

Hàn Lập vừa thấy cảnh này, lập tức hiểu được tâm tư của đối phương. Sau khi do dự một chút, liền đem *"Thanh nguyên kiếm quyết"* mà Lý Hóa Nguyên đã cho người đem tới ra, đại hán liền thấy chữ ký của Lý sư tổ ở trên sách.

Không nghĩ tới, đại hán này chẳng những biết danh hiệu của Lý sư tổ, tựa hồ ngay cả bút tích cũng nhận ra một phần, sau khi tiếp nhận sách này xem qua, liền cung kính trả lại cho Hàn Lập, rồi lập tức thay bằng bộ mặt tươi cười nói:

"Không biết, vị sư đệ này định luyện khí hay là luyện đan? Ta nhất định vì sư đệ mà an bài cho!"

Hàn Lập nguyên muốn ỷ vào danh hiệu của Lý sư tổ, để xem có tìm được một ít chiếu cố đặc thù về phương diện địa hỏa hay không, nay thấy đối phương lại chủ động nói ra như thế, liền dùng thần sắc hòa hoãn nói:

"Tại hạ định luyện chút đan dược, cho nên hy vọng có thể an bài một gian địa hỏa, hỏa lực vừa ổn định vừa ôn hòa, xin các hạ phí tâm!"

Trước khi đến đây, Hàn Lập đã từ lão nhân nghe qua tình hình đại khái địa hỏa nơi đây, biết trong này phải có người an bài sử dụng địa hỏa, cho nên mới nói như vậy.

"Phòng này rất tốt, tại hạ lập tức cấp cho sư đệ an bài! Nhưng, phí thủ tục này…" Đại hán tựa hồ có chút khó xử nói.

Hàn Lập nghe xong mỉm cười, lật tay lấy ra một khối linh thạch bậc trung, rồi đưa cho đại hán, miệng chậm rãi nói:

"Nên giao bao nhiêu linh thạch, tại hạ đương nhiên cứ đúng theo tiêu chuẩn mà giao phó! Bởi vìthời gian luyện đan tương đối dài, cho nên khối linh thạch bậc trung này xem như tiền đưa trước, đến lúc đó nhiều thì thối ít thì thôi là được rồi!"

------oOo------

Chương 214: Địa hỏa chi ốc

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hì hì! Được, được! Ta sẽ giúp sư đệ an bài một chút!" Đại hán ngốc nghếch thấy Hàn Lập đưa ra là một khối linh thạch bậc trung, nhất thời tâm trạng vui vẻ.

Phải biết rằng, tuy nói một trăm khối linh thạch bậc thấp đổi được một khối linh thạch bậc trung, đó là tỷ lệ mà tu tiên giới công nhận. Nhưng trên thực tế, hầu như không có ai nguyện ý dùng linh thạch bậc trung đổi lấy linh thạch bậc thấp.

Bởi vì ai cũng biết, dưới cùng một tình huống linh thạch bậc trung tốc độ hấp nạp linh khí, có thể nói là nhanh hơn nhiều linh thạch bậc thấp. Chỉ bằng điểm này, ai cũng muốn có linh thạch bậc trung, đối vói linh thạch bậc thấp tự nhiên không xem ra gì.

Đương nhiên, linh thạch bậc cao đối với linh thạch bậc trung tình huống hoán đổi cũng như thế.

Đại hán mặt mày hớn hở sau khi tiếp nhận khối linh thạch hỏa thuộc tính này, đối với Hàn Lập liền càng thêm ân cần. Hắn lập tức dẫn Hàn Lập đi đến trước mấy cánh cửa đá nhiều màu, từ trong áo lấy ra một khối lệnh tiễn màu tím, nhắm ngay cửa đá mà hoa lên.

Trên lệnh tiễn màu tím hồng quang chợt lóe, bắn ra một tia sáng lờ mờ, chuẩn xác bắn lên cửa nhất thời làm cho lưu quang nhiều màu cấp tốc chuyển động. Kết quả sau khi *"Kèn kẹt" "Kèn kẹt"* vài tiếng, cánh cửa đá chậm rãi mở ra, lộ ra một thông đạo đen ngòm, thông đạo này cao hơn trượng khá vuông vắn.

"Sư đệ, đó là ổ thạch đạo, chính là có phòng địa hỏa, chúng ta hãy đi qua đó đi!" Đại hán sau khi niềm nở cười lấy lòng Hàn Lập thì nói.

"Ừm!" Hàn Lập không biểu hiện gì gật gật đầu, rồi tiến tới thông đạo.

"Ô thạch này tuy không tính là vật hy hữu gì, nhưng cũng không phải là vật bình thường tại thế tục. Có thể tìm được nhiều như vậy. Có thể dùng để làm đá để xây dựng thông đạo cùng phòng ốc, cái này cũng là các vị tổ sư đại thần thông, đã hao hết tâm cơ mới đại công cáo thành. Chẳng qua, cũng bằng vào khả năng chịu nhiệt cao của ổ thạch, không sợ đặc tính cổ quái của địa hỏa dong luyện, địa hỏa nơi này từ khi mở ra tới nay, cũng chưa từng gặp qua sự cố gì lớn!" Đại hán một mặt đi trước dẫn đường, một mặt giới thiệu giải thích.

Hàn Lập nghe xong cảm thấy rất hứng thú, không khỏi lấy tay sờ soạng lên vách đá, kết quả cảm thấy khá lạnh!

"Ô thạch này, sinh ra ở nơi nào? Mà có thể kháng cự được địa hỏa so với chân hỏa còn muốn lợi hại hơn ba phần, thật đúng là kỳ lạ" Hàn Lập mở miệng tán đồng, như là thuận miệng hỏi một câu.

"Cái này à? Nghe nói tuy cũng không phải là rất hy hữu, nhưng Việt quốc chúng ta cũng không sinh ra được thứ này, đều là các sư tổ từ các nước ở phía cực tây mà đem về, rất là phiền toái!" Đại hán giải thích.

Cứ như vậy, Hàn Lập đi theo sau đại hán ngốc nghếch, trong nháy mắt đã đi qua hai cánh cửa đá cao lớn. Rốt cục ra khỏi thông đạo ổ thạch, xuất hiện tại một gian đại sảnh hình tròn siêu lớn.

Đại sảnh này cũng thiết kế từ ổ thạch mà thành, nhưng đường kính bốn năm mươi trượng, cao hơn mười trượng, thật sự rất lớn làm cho người ta khiếp sợ! Bốn phía đại sảnh, có nhiều gian phòng cửa đá màu trắng phân bố khắp nơi, nhìn qua có khoảng hơn ba mươi gian.

Trong đại sảnh lúc này một bóng người cũng không có, chỉ có đại hán cùng Hàn Lập hai người mới đến.

Hàn Lập sau khi tò mò dò xét một phen. Liền nghe thấy đại hán cười hì hì nói:

"Phía dưới đại sảnh này là nơi tụ tập địa hỏa thịnh vượng nhất, cho nên bổn môn tổng cộng dựng nên ba mươi sáu gian địa hỏa để luyện khí luyện đan, mà phòng luyện đan tốt nhất chính là gian thứ mười tám cùng mười chín.

Chẳng qua gian mười tám đã bị một vị sư bá chiếm dùng, cho nên sư đệ chỉ có thể sử dụng gian mười chín! Tuy so với gian mười tám có kém một chút, nhưng hỏa lực cùng sự ổn định cũng cực kỳ xuất sắc" Đại hán ở bên cạnh hướng dẫn Hàn Lập, đi đến trước một cánh cửa có ghi hai chữ màu vàng *"mười chín"*, rồi mở miệng nói.

Hàn Lập nghe xong không nói gì, yên lặng gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Đại hán thấy vậy, lập tức xuất ra một ngọc bài màu trắng áp vào cửa. Cửa đá màu trắng liền tự động mở ra. Tiếp theo, đại hán cùng Hàn Lập tiến vào trong phòng.

Căn phòng này kiến trúc vuông vắn, diện tích bình thường, chỉ cỡ bảy tám trượng, nhưng ở giữa phòng có một cái bếp lò hình tròn, bốn phía trên vách tường có treo các loại hồ lô to cỡ nắm tay, cách đó không xa còn có một cái bồ đoàn màu xanh biếc.

Cái bếp lò cũng được chế thành từ ô thạch, rất là bằng phẳng, chỉ cao cỡ nửa thước. Nhưng hai bên sườn, lại được khảm tám cái đầu rồng màu đỏ rực như lửa, rất sống động. Hơn nữa miệng rồng đều nhắm về phía khỏang không ở giữa bếp, làm ra thế chuẩn bị phun ra, rất giống thực.

Sau khi nhìn qua rõ ràng tình hình trong phòng, Hàn Lập cũng hơi cảm thấy kinh ngạc, nhưng còn không chờ hắn mở miệng hỏi, đại hán đã đi đến bên cạnh bếp lò, chủ động giảng giải cho Hàn Lập.

"Sư đệ, đây chính là địa hỏa khẩu của phòng, địa hỏa cần để luyện đan chính là theo tám cái miệng rồng này mà phun ra. Hơn nữa căn cứ theo sự cần thiết, mà có thể tự điều tiết độ lớn nhỏ

cùng nhiệt độ của ngọn lửa, phương pháp sử dụng cụ thể, được khắc ở trên vách lò" Đại hán chỉ chỉ trên bếp lò giải thích.

Nhưng tiếp theo hắn lại chỉ vào mấy cái hồ lô ở trên vách tường nói:

"Trong mấy cái hồ lô này, có chứa hỏa tinh, có thể gia tăng uy lực của địa hỏa, nếu sư đệ thấy nhiệt độ của địa hỏa còn không đủ, thì tăng thêm uy lực, chỉ là thời gian kéo dài sẽ không lâu. Mặt khác, ngọc bài này sư đệ tự thu lấy. Cửa phòng một khi đóng lại, thì cùng với ngoại giới đoạn tuyệt tất cả liên hệ. Trừ phi là vài tu sĩ Kết đan kỳ hợp lực, nếu không ai cũng không thể từ bên ngoài tiến vào, cho nên sư đệ cứ yên tâm, tuyệt sẽ không có người nào quấy rầy!"

Hàn Lập nghe xong lời ấy, trong lòng mừng thầm, hoàn cảnh hoàn toàn phong bế như thế, vừa lúc là thứ hắn cần, trên mặt không khỏi lộ ra nét vui mừng!

Lúc này, đại hán ngốc nghếch sau khi thấy đã giảng giải xong, liền cáo từ rời đi.

Hàn Lập sau khi thấy đại hán đã rời khỏi phòng, liền lập tức khu động ngọc bài, đem cửa đá phong bế lại. Sau đó hứng thú đi lại phía bếp lò, rồi hắn đi quanh vài vòng, cẩn thận dò xét tám cái miệng rồng kia.

Hàn Lập sau mấy năm chuẩn bị, vì lần luyện chế Trúc cơ đan này, đã đặc biệt bỏ một khoảng thời gian lớn để nghiên cứu thuật luyện đan. Bởi vậy đối với thuật luyện đan, cũng không xem như lạ lẫm. Biết khả năng thành công của đan dược, chủ yếu là ở việc khống chế lửa khi luyện đan, cùng với việc nắm chắc thời gian khai lò luyện đan.

Cho nên thành phần nguyên liêu cùng số lượng nhiều ít, trước đó đã trải qua vô số lần làm thử, nên về mặt này đã sớm rõ ràng, cũng không lo lắng lắm. Đương nhiên việc gia giảm một số thành phần cũng là việc có thể. Chỉ cần cố định tỷ lệ, thì việc tăng hay giảm số lượng nguyên liệu cũng có thể kiểm soát được.

Chẳng qua nói thì đơn giản, nhưng khi làm thì muôn vàn khó khăn!

Chuẩn xác khống chế nhiệt độ đan lô, nắm chắc được thời gian khai lô, hai vấn đề này khó khăn không nhỏ chẳng biết đã làm khó bao nhiêu luyện đan đại sư rồi.

Cho dù một vài vị luyện đan tông sư đương thời nổi danh nhất cũng không thể không thừa nhận, bản thân mình tự tay ra tay, hiệu suất có thể thành đan cũng sẽ không quá cao, ước chừng chỉ hơn một nửa mà thôi, mà đây là luyện chế những loại đan dược mà họ thuận tay nhất. Bởi vậy càng không nói tới các Luyện đan sư bình thường khác!

Cho nên nói, đan dược có thành công luyện thành hay không, hoàn toàn xem kinh nghiệm của Luyện đan sư có phong phú hay không. Càng là luyện đan sư luyện đan nhiều lần, thì tỷ lệ luyện thành đan càng lớn. Bởi vậy, Luyện đan sư cùng Chế phù sư đều là hai chức nghiệp tốn kém nhất trong tu tiên giới, đương nhiên cũng là hai chức nghiệp được trọng vọng nhất.

Hàn Lập đối với việc này, hỏi thăm cũng đã rõ ràng, biết chỉ với một tay mơ như mình, muốn có thể một lần liền luyện ra Trúc cơ đan, cái này thuần túy là nằm mơ. Cho nên hắn ngay từ đầu đã lên kế hoạch, cứ một lần chỉ luyện chế một viên Trúc cơ đan!

Cứ như vậy, cho dù có thất bại nhiều lần, hắn cũng sẽ không quá đau lòng về việc tốn kém linh dược. Mà hắn cũng đã chuẩn bị phân lượng linh dược, để có thể luyện chế cả trăm lần, tin tưởng rằng với nhiều nguyên liêu như vậy, cũng đủ để cho hắn tích lũy kinh nghiệm.

Hàn Lập sau khi đã định ra chủ ý, đem phương pháp khu sử đầu rồng ghi lại. Tiếp theo liền theo pháp quyết, liên tiếp đánh ra tám đạo hồng quang vào trên đầu rồng, đầu rồng lập tức hấp nạp hồng quang, sau đó lần lượt phun ra từng đợt lửa thô dày màu tím. Nhất thời, không khí trong phòng tràn ngập sự nóng bức, làm cho Hàn Lập thầm giật mình.

Sau đó, Hàn Lập lại luyện tập thay đổi sự dày mỏng của ngọn lửa, cùng với các thao tác để điều khiển lửa từ đầu rồng phun ra từ cao nhất đến thấp nhất, cho đến khi tự nhiên thao túng, mới địa hỏa trong đầu rồng dập đi. Tiếp theo, hắn đi đến bồ đoàn khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tập trung lại tinh thần lẫn sức khỏe.

Hàn Lập sau khi ngồi xuống hơn nửa ngày, tự cảm thấy tinh thần thể lực tất cả đều đạt đến trạng thái tốt nhất, lúc này mới mở mắt đứng lên, chuẩn bị bắt đầu luyện đan. Chẳng qua, Hàn Lập cũng may mắn công pháp đã quá mười tầng, cho nên cũng không cần phải ăn uống gì để phục hồi thể lực.

Hiện tại, Hàn Lập từ trong túi trữ vật trước tiêm đem ra Ngân ti đỉnh ngày đó đã mua, bản thân cũng đánh ra một đạo Phiêu phù thuật, để giữ cho nó lơ lửng trên khoảng không của cái bếp lò. Pháp thuật này cũng là Hàn Lập vì việc hôm nay, đã đặc biệt tu luyện, cũng đã hao tổn thời gian không ít.

Hàn Lập lại nhắm về trên đầu rồng đánh ra hồng quang, để xuất ra địa hỏa màu tím.

Bởi vì trong đỉnh nội vẫn chưa bỏ nguyên liêu vào, cho nên Hàn Lập khống chế địa hỏa thật nhỏ, chỉ mảnh như sợi chỉ. Sau đó đem Ngân ti đỉnh ở trên tám ngọn lửa mỏng mảnh đó, bắt đầu chậm rãi luân chuyển.

Một khắc sau, Ngân ti đỉnh đã bắt đầu nóng lên, tản ra nhiệt độ kinh người.

Hàn Lập thấy vậy, chỉ tay vào đỉnh, kết quả nắp của Ngân ti đỉnh lập tức bay lên, lộ ra miệng đỉnh. Tay phải xuất ra, một cái bình ngọc màu trắng xuất hiện trong tay, trong bình đã chuẩn bị chính xác phân lượng bột linh dược.

Khống chế cái bình, Hàn Lập đem toàn bộ dược phấn trong bình đổ vào trong Ngân ti đỉnh, sau đó lập tức bỏ cất cái bình này đi, lại từ trong túi trữ vật lấy ra một cái bình khác, tiếp tục lặp lại động tác như vậy.

Cứ như vậy, Hàn Lập đem hơn mười loại bột linh dược, tòan bộ đổ vào trong Ngân ti đỉnh, cuối cùng đem nắp đóng lại. Bước đầu tiên cuối cùng đã hoàn thành, tựa hồ phi thường hoàn mỹ, cũng không có gì sai sót.

------oOo------

Chương 215: Luyện đan dữ Trúc Cơ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Miệng rồng phun ra từng đạo lửa màu tím, dưới sự thao túng của Hàn Lập đã trở nên dày lên, vung tay, tốc độ luân chuyển của Ngân ti đỉnh dần dần chậm lại, ở trên ngọn lửa bắt đầu rung nhè nhẹ.

Theo từng chút thời gian trôi qua, trong cái đỉnh nhỏ phát tán ra mùi thuốc nhè nhẹ, làm cho tinh thần người ta phấn chấn. Nhưng Hàn Lập rất rõ ràng, lúc này thành đan còn quá sớm, tối thiểu còn phải dùng địa hỏa mãnh liệt hơn, tiến hành ngưng đan mới được, như vậy mới có thể hình thành đan hoàn.

Nghĩ vậy, Hàn Lập khống chế cho lửa tím càng phát ra chói mắt, thậm chí đạt tới trùm cả miệng lò, đem cả Ngân ti đỉnh bao vào trong. Bởi vậy xa xa nhìn lại, cái đỉnh nhỏ đã thành một hỏa cầu cực lớn, mà mùi thuốc càng phát ra nồng đậm.

Không cần đoán Hàn Lập cũng biết, đây là bột thuốc bắt đầu ngưng đan, bởi vậy càng chú ý.

Ngay lúc này, trong đỉnh truyền ra một tiếng nổ nhỏ, tuy thanh âm không lớn, nhưng làm cho Hàn Lập trong lòng trầm xuống, sắc mặt có chút khó coi.

Do dự một chút, Hàn Lập thở dài, đem địa hỏa ngừng lại. Sau đó lấy tay đem cái đỉnh nhỏ còn nóng bỏng mở nắp ra, rồi nhìn vào trong.

Trong đỉnh có vô số vụn bể nát màu lam nhạt, xem ra chính là phế đan chưa ngưng đan!

Lắc lắc đầu, Hàn Lập lấy ra cái hộp ngọc để ra trên mặt đất, sau đó khống chế Ngân ti đỉnh lật xuống, đem mấy phế đan này đổ vào trong hộp. Mấy thứ này cho dù là phế đan, nhưng cũng là từ các loại bột phấn linh dược ngưng tụ thành, Hàn Lập cũng không bỏ đi, nói không chừng về sau còn có thể có công dụng khác!

Sau khi làm xong, Hàn Lập lại đến bồ đoàn ngồi xuống, đợi Ngân ti đỉnh hoàn toàn nguội lại, mới lại bắt đầu luyện đan.

Các bước sau đó, cũng nguyên liêu bột phấn đó, cũng thủ pháp không chế lửa đó, nhưng bất hạnh là, lần này tạu bước ngưng đan lại thất bại.

Lần này Hàn Lập trên mặt không chút thay đổi, sau khi đợi trạng thái điều chỉnh lại, lại yên lặng làm lại một lần nữa…

Một tháng trôi qua, đại hán ngốc nghếch thấy Hàn Lập vẫn chưa từ phòng địa hỏa đi ra. Cũng cảm thấy kinh ngạc, nhưng lại càng hưng phấn hơn, bởi vì cứ như vậy, hắn lại có tehẻ thu được phí sử dụng nhiều hơn.

Hai tháng sau, vẫn không thấy cửa đá mở ra một chút nào, đại hán trong lòng vui thích, cũng cảm thấy kinh ngạc.

Ba tháng…

Sáu tháng sau, Hàn Lập vẫn không có dấu hiệu đi ra. Đại hán lúc này, sự cao hứng lúc trước đã sớm biến mất vô ảnh vô tung, còn lại chỉ có thần tình buồn bực cùng một bụng bất an.

Đã gần nửa năm. Đối với luyện đan hoặc là luyện khí mà nói, thực không phải là việc hy hữu. Thời gian lâu hơn hắn cũng đã gặp qua nhiều rồi!

Nhưng người tiêu phí thời gian dài như vậy vào địa hỏa, tối thiểu đều là đệ tử đã ngoài Trúc cơ kỳ! Còn Luyện khí kỳ như Hàn Lập, lại chết dí trong phòng luyện đan lâu như vậy, hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Hơn nữa đệ tử Luyện khí kỳ nhịn ăn, cũng chỉ có thể duy trì một tháng mà thôi, chẳng lẻ vị đệ tử Lý sư tổ này, còn mang theo đồ ăn uống hay sao, cho nên mới có thể kiên trì đến nay! Đại hán đầy bụng nghi hoặc thầm nghĩ.

Trong phòng địa hỏa, Hàn Lập ngồi ở trên bồ đoàn, nhìn hơn hai chục viên Trúc cơ đan màu lam lấp lánh trước mặt, vẻ mặt trầm tư.

Mấy đan dược này, chính là Hàn Lập trong nửa năm này, bỏ ra vô số tâm huyết mà thu hoạch được. Làm được chúng, thật sự là vô cùng gian nan!

Trong khoảng hai mươi lần luyện chế đầu, Hàn Lập ngay cả một lần ngưng đan cũng không thể được. Nhìn thấy phế đan lần lượt ra, hắn đau lòng vô cùng. Thiếu chút nữa là muốn bỏ qua đi, để sau này tìm được một Luyện đan sư chính thức học Luyện đan thuật, rồi hãy trở lại luyện chế Trúc cơ đan. Tuy nhiên thời gian chậm trễ như vậy khẳng định là lâu vô cùng, nhưng so với việc thuần túy là hao phí linh dược này cũng đỡ hơn nhiều!

Nhưng hắn trước khi buông bỏ, thì quỷ thần mách bảo thế nào lại khai đỉnh luyện một lần nữa. Mà lần này như được thần trợ giúp lại có thể ngưng đan, hơn nữa khi khai lò lấy đan, thì kỳ tích lại xuất hiện lấy đan thành công, và thế là hắn đã có một viên Trúc cơ đan đầu tiên do chính tay mình luyện chế.

Viên Trúc cơ đan này, trừ việc hơi nhỏ một chút, thì về các phương diện khác đều giống như ba viên đã có sẵ kia như đúc. Điều này làm cho Hàn Lập tinh thần rất là phấn chấn!

Có lần này cổ vũ, Hàn Lập cắn răng bỏ đi ý niệm trở về trong đầu, lại hạ quyết tâm tiếp tục.

Không nói tới, sau khi có kinh nghiệm lần thành công này, Hàn Lập hiệu suất ngưng đan sau đó tăng hẳn lên, ba lượt luyện chế lại có một lần ngưng đan thành công. Đối với việc khai lò, Hàn Lập càng cảm thấy có thiên phú, thế nhưng đan dược mới dùng một nửa đã có thể lấy đan thành công, việc này cũng là bản thân hắn vạn vạn lần không nghĩ tới!

Trong lúc này, Hàn Lập khi thấy trong bụng bắt đầu đói khát, liền đem bình Ích cốc đan mà lão nhân nơi đây cho, nếu ăn thứ này thì có thể kiên trì được một tháng! Mà bình Ích cốc đan này, chính là hắn dùng cớ ra ngoài thu thập thảo dược trăm năm, mới đổi được! Hôm nay, vừa lúc phi thường hữu dụng.

Cứ như vậy, khi nguyên liệu trong tay Hàn Lập đã tiêu hao hết không còn gì, thì đã được một số lượng Trúc cơ đan kinh người, số đan dược này vượt xa dự tính của hắn.

Lúc trước hắn nghe nói luyện đan rất gian nan, cho rằng mình có thể luyện được bảy tám viên đã là không tệ rồi! Mà hôm nay xem ra, khai lò luyện đan tựa hồ cũng không khó đến mức khoa trương như là trong tu tiên giới đồn đãi! Chẳng lẻ Luyện đan sư ngộ đạo khác vói người tu tiên sao? Hay mình thực sự là luyện đan thiên phú?

Hàn Lập cũng rất nghi hoặc!

Thật ra, Hàn Lập nghĩ cũng không sai, Luyện đan thuật kỳ thật so với bên ngoài truyền tụng còn muốn khó hơn ba phần. Một Luyện đan sư trình độ bình thường, không có thời gian hai ba mươi năm cùng với việc tiêu phí một lượng tài phú cực lớn, thì không thể bồi dưỡng ra.

Như trình độ Hàn Lập hôm nay luyện chế Trúc cơ đan, thì đã xếp trên các Luyện đan sư bình thường! Để phát sinh ra sự tình không thể tưởng như vậy, cũng là do Hàn Lập gần nửa năm qua không gián đoạn luyện chế cùng một loại đan dược.

Phải biết rằng, cho dù là các môn phái tài khí có lớn thế nào, cũng không có khả năng để cho Luyện đan sư, mỗi ngày đều có tài liệu hy hữu sung túc như vậy để luyện chế đan dược, hơn nữa còn kéo dài đến nửa năm.

Loại sự tình này, trừ phi phát sinh tại đan dược đẳng cấp thấp, thì còn có vài phần có thể! Chẳng qua, nếu là đan dược đẳng cấp thấp mà nói, thì làm sao mà tích lũy được kinh nghiệm, dù sao nguyên liệu không quý, luyện sai cũng có thể luyện lại.

Hàn Lập đối với việc này, tự nhiên sẽ không hiểu rõ được, chẳng qua thoáng lo lắng một chút, hắn cũng bỏ qua. Bởi vì hắn hiện tại đột nhiên xuất hiện ý niệm trong muốn dùng Trúc cơ đan, để phá ải Trúc Cơ.

Loại ý tưởng này mãnh liệt như thế, làm cho Hàn Lập không khỏi thật sự lo lắng, tại phòng địa hỏa này bế quan cũng khả thi lắm.

Mười một tháng sau, phòng địa hỏa chỗ Hàn Lập, cửa đá vẫn đang đóng chặt, không có chút dấu hiệu mở ra.

Hiện tại, đại hán đang ngơ ngác nhìn mười tám tấm cửa đá, mặt mày sầu muộn! Lúc này, hắn khẳng định Hàn Lập tuyệt đối bên trong đã xảy ra chuyện. Nếu không, tu sĩ Trúc cơ kỳ cũng có thể đi ra.

Hắn cũng không phải vì Hàn Lập mà lo lắng, chỉ là sợ Lý sư tổ vì đệ tử xảy ra việc ngoài ý muốn, mà trút giận lên hắn. Hắn tuy cũng là một vị cận thân của Chung chưởng môn, có vậy mới có thể quản lý nơi đây, nhưng đại hán rất rõ ràng, Lý sư tổ nếu vì thế mà tức giận, vị chống lưng này tuyệt sẽ không vì mình mà xuất đầu.

Đang lúc đại hán sầu suy nghĩ, bỗng nhiên cửa đá trước mặt bạch quang chợt lóe, tiếp theo cánh cửa vô thanh vô tức mở ra, sau đó một người mặt đầy xuân phong từ trong đi ra, chính là Hàn Lập đã ở trong này gần một năm.

Đại hán trong chốc lát mới phản ứng lại, nhất thời vừa mừng vừa sợ, bước gấp lên phía trước vài bước, lớn miệng oán hận nói:

"Sư đệ, sao lại bây giờ mới đi ra, phải biết rằng nếu mà không thấy ra nữa, ta phải…, ồ! Ngươi…!"

Đại han mới mở miệng nói vài câu, đột nhiên hai mắt trợn tròn lên, giống như thấy quỷ vậy, chỉ thẳng vào Hàn Lập mà há mồm cứng lưỡi, lời gì cũng nói không ra khỏi miệng!

"Sao vậy, tại hạ có cái gì không ổn sao?" Hàn Lập nhìn nhìn đại hán, trên mặt oánh quang chợt lóe, cười nhẹ nói.

"Ngươi… công pháp của ngươi! Ta sao lại…? Khác… Chẳng lẻ, ngươi là Trúc cơ kỳ?" Đại hán sau hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, vẻ mặt mê mang hoảng sợ, rốt cục lắp bắp hỏi.

"Ừm! Sau khi ta luyện đan xong, nghĩ thấy ở trong này hoàn cảnh cũng được, liền dùng một viên Trúc cơ đan, bế quan một chút. Kết quả liền trùng quan thành công, hiện tại đích xác đã là tu sĩ Trúc cơ kỳ!" Hàn Lập thấy đối phương hỏi như thế, lơ lơ lãng lãng trả lời.

"Ở trong này Trúc Cơ?"

Đại hán nhìn Hàn Lập rồi nhìn phòng địa hỏa, lại nhìn Hàn Lập, đúng là không thể tin được! Tại phòng địa hỏa chuyên môn luyện đan luyện khí, tiến hành Trúc Cơ, hắn thật đúng là lần đầu tiên nghe nói qua!

Nhưng hắn động môi vài cái, vẫn không đem nghi vấn bên miệng nói ra. Đối phương chẳng những là đệ tử Lý sư tổ, hơn nữa là thân phận tu sĩ Trúc cơ kỳ, không phải đệ tử Luyện khí kỳ như hắn có thể trêu chọc được.

"Thế nào, không được sao?" Hàn Lập nhẹ nhàng bâng quơ liếc mắt nhìn đối phương, không khách khí nói. Nhất thời loại uy áp chỉ tu sĩ Trúc cơ kỳ mới có, lập tức phát ra. Làm cho đại hán chỉ cách hắn mấy thước, lập tức bị buộc lui về phía sau vài bước, đổ mồ hôi đầy đầu.

"Đương nhiên không phải, cũng không có quy định nào về việc này, chúc mừng sư thúc bế quan đại thành!" Đại hán cũng nhu thuận lập tức gật đầu cúi người cười nói, ngay cả xưng hô *"sư đệ"* trước kia, lập tức cải thành *"sư thúc"*.

Đối phương hôm nay một khi đã Trúc Cơ thành công, từ nay về sau sẽ là trưởng bối của hắn, cung thuận một chút mà nói, cũng là điều nên làm.

Đại hán cũng phi thường hiểu rõ! Đối với tu tiên giới thực lực là tối thượng, lĩnh ngộ thực sự thấu triệt.

------oOo------

Chương 216: Dược lực

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập thấy đối phương cẩn thận trả lời như thế, làm cho hắn ngượng ngùng đem ý nghĩ giáo huấn đối phương một chút trong đầu hủy bỏ! Dù sao đại hán này trừ việc trước kia đối với mình vô lễ một chút, ngoài ra cũng không làm điều gì sai trái.

Hàn Lập nghĩ vậy, sắc mặt hòa hoãn lại, thản nhiên nói:

"Một khi đã không có chuyện gì, ta đi trước đây!" Nói xong, Hàn Lập liền bay lên, rời khỏi nơi này!

Đại hán nhìn theo đến khi mất hẳn bóng dáng Hàn Lập được một lúc, cuối cùng mới thở dài một hơi, miệng khẽ than:

"Thật là không có thiên lý mà! Người khác trong phòng địa hỏa, tùy tiện liền có thể bế quan Trúc Cơ thành công, thế mà ta chuyên tìm gian tĩnh thất, còn tìm một số lượng lớn đan dược phụ trợ, ngược lại còn không trùng quan thành công! Mà cũng phải, người này được Lý sư tổ thu làm đệ tử, xem ra tư chất khác người thường".

Đại hán đem Hàn Lập trở thành thiên tài tư chất vượt xa người thường! Nếu Hàn Lập nghe thấy được, chỉ sợ muốn cười khổ cũng không được.

Mà Hàn Lập lúc này ra khỏi Nhạc Lộc điện, hai người bảo vệ Truyền tống trận đã đổi thành hai người khác,nếu không, thấy Hàn Lập đột nhiên từ Luyện khí kỳ tiến vào Trúc cơ kỳ, chỉ sợ lại kinh ngạc một phen.

Hàn Lập giá ngự pháp khí phi hành ở trên trời chậm rãi mà đi, tâm trạng thư sướng vô cùng, đồng thời hồi tưởng những đã trải qua lúc tiến vào Trúc cơ kỳ!

Năm tháng trước, lúc Hàn Lập luyện chế Trúc cơ đan, sau khi trải qua một phen suy nghĩ, thấy tại phòng địa hỏa tiến hành Trúc Cơ, thật cũng là chủ ý rất tốt. Tối thiểu không cần lo lắng có người đột nhiên xuất hiện phá rối, khiến cho mình nửa đường mà thất bại.

Vì thế Hàn Lập hạ quyết tâm, trước hết có ba viên Trúc cơ đan ăn vào một viên, sau đó vận công bắt đầu khai hóa dược lực.

Trúc Cơ dược lực phát tác rất nhanh, sau mấy canh giờ ngắn ngủi, Hàn Lập cảm thấy đan điền có một luồng liệt hỏa thiêu đốt, mặt khác tứ chi lại lạnh lẽo vô cùng, hình thành sự cảm thụ nóng lạnh rất rõ ràng.

Nhưng loại cảm giác này không kéo dài, một lúc sau cỗ liệt hỏa trong đan điền lại đột nhiên biến mất vô ảnh vô tung, tứ chi cũng khôi phục nhiệt độ bình thường, điều này làm cho Hàn Lập có điểm ngạc nhiên.

Hàn Lập chợt lóe lên vẻ nghi hoặc, sắc mặt đột nhiên đại biến, hai tay ôm đan điền rốt cuộc không buông ra nửa tấc.

Bởi vì ở nơi ấy, bỗng nhiên truyền đến một sự đau đớn kịch liệt giống như bảy, tám thanh dao nhọn đồng thời giao động. Điều này làm cho Hàn Lập không kịp phòng bị, khuôn mặt tái nhợt đi, mồ hôi theo từng dòng không ngừng rơi xuống, cả thân hình co quắp gập lại.

Hàn Lập thống khổ nằm cuộn trên mặt đất, trong lòng không ngừng mắng to, như thế nào cho tới bây giờ không ai nhắc qua, phục dụng Trúc cơ đan lại đau đớn như vậy!

Hắn còn chưa mắng xong hai câu, sự đau nhức trong đan điền đột nhiên bạo phát lan ra. Loại bạo phát này biến thành vô số dòng nhiệt lưu, lập tức xâm chiếm toàn thân, thậm chí xâm nhập vào tận bên trong cốt tủy, nhưng tiếp theo nhiệt lưu lập tức biến thành ngứa ngáy vô cùng, toàn thân tựa hồ có vô số con kiến không ngừng bò qua bò lại, làm hắn hận không thể đập đầu vào tường cho giảm bớt sự thống khổ này.

Loại tra tấn này thiếu chút nữa làm cho hắn phát điên, kéo dài khoảng một bữa cơm mới dần dần tiêu đi, lúc này, Hàn Lập mới có thể dựa vào tường, miễn cưỡng đứng thẳng lên! Lúc này hắn mồ hôi ròng ròng, toàn thân bao trùm một tầng chất màu xám, hơn nữa bốc lên một mùi vị khó có thể diễn tả.

Nhưng tất cả việc này Hàn Lập đều không thèm để ý! Hắn để ý hơn là công pháp trong một chút liền tinh tiến đã tiến vào tầng thứ mười hai. Hơn nữa cả người ấm áp, không chỗ nào không thoải mái.

Hiển nhiên vừa rồi viên Trúc cơ đan kia đã cải thiện thân thể, làm cho hắn tẩy tủy dịch cân. Đối với cơ thể hình thành cảm giác ấm áp, nên dược lực Trúc Cơ đan không có tan hết, sau này phải hấp thu để gia tăng pháp lực. Đó cũng là nguyên nhân sau khi dùng Trúc cơ đan phải bế quan ba tháng, nếu không dược lực này sẽ theo thời gian trôi qua mà dần dần mất hết.

Mới đầu, Hàn Lập cũng dựa theo quá trình Trúc Cơ của người khác, cũng thành thành thật thật ngồi xuống hấp thụ những dược lực còn sót lại của Trúc cơ đan.

Nhưng rất nhanh Hàn Lập phát hiện, mấy cái dược lực này ẩn sâu trong cơ thể, công hiệu cũng chỉ có thể làm pháp lực gia tăng một ít mà thôi, thực không cải thiện thân thể một lần nữa.

Nếu nói chỉ có một viên Trúc cơ đan, tự nhiên vô luận ai sau khi tẩy tủy dịch cân, đều sẽ không buông tha cơ hội gia tăng pháp lực khó có được này, thật sự sẽ bế quan ba tháng, đem dược lực còn lại hấp thu sạch sẽ, đương nhiên không dễ dàng bỏ qua.

Nhưng Hàn Lập không giống như vậy, trên tay hắn còn có một số lớn Trúc cơ đan, đối với một ít dược lực sót lại không cần quan tâm! Hắn quan tâm chính là, còn phải qua vài lần cải thiện thể chất như thế này, mình mới có thể tiến vào Trúc cơ kỳ. Dù sao tẩy tủy dịch cân mới là trùng quan, mấu chốt để Trúc Cơ thành công.

Sau khi trải qua mười mấy ngày ngồi thiền, Hàn Lập mới hoàn toàn hiểu được điểm này, tự nhiên không có thêm kiên nhẫn.

Lần uống Trúc cơ đan thứ hai. Hắn tự hỏi liên tiếp dùng Trúc cơ đan không có vấn đề gì lớn không, dược lực còn sót lại cũng không có gì! Sau khi suy nghĩ qua, Hàn Lập rốt cuộc không đợi thêm mấy ngày, liền ăn vào viên Trúc cơ đan thứ hai.

Cũng đau nhức như vậy, cũng như bị kiến bò, làm Hàn Lập sớm đã chuẩn bị nhưng vẫn thống khổ một hồi! Nhưng Hàn Lập cảm giác được, lần này so với lần trước nhẹ nhàng hơn một ít. Do tạp chất trên người đã bớt đi không ít, xem ra tư chất hắn thực sự tốt hơn.

Sau hai lần liên tiếp dùng Trúc cơ đan, Hàn Lập không cảm thấy dược lực còn sót lại trong cơ thể có cái gì không ổn, đương nhiên còn một ít hơi ấm, nhưng cũng không đáng ngại! Hơn nữa pháp lực còn tăng mạnh lên tầng thứ mười ba, đỉnh điểm của Luyện khí kỳ.

Đến lúc đó Hàn Lập mới yên lòng. Không thể dùng hai, ba viên Trúc cơ đan một lúc, mỗi lần phải dùng một viên. Mỗi một viên đan dược đều có tác dụng tẩy tủy, đẩy ra khỏi cơ thể Hàn Lập một đám tạp chất màu xám.

Nhưng bắt đầu viên thứ ba, Hàn Lập rõ ràng cảm nhận được tác dụng tẩy tủy của Trúc cơ đan, tạp chất xuất ra càng ngày càng ít. Nhưng đồng thời, pháp lực chân nguyên trong cơ thể cũng phát sinh ra biến hóa kỳ dị.

Vốn chân nguyên là trạng thái khí, sau khi trải qua vài lần phục dụng Trúc cơ đan, từng bước gắn kết vào nhau, có xu hướng chuyển hóa sang dịch thể, thậm chí ăn vào viên Trúc cơ đan thứ bảy, chân nguyên Hàn Lập trừ trung tâm đan điền hình thành một khối nhỏ, còn lại so với chất lỏng không có gì khác nhau.

Sau khi ăn vào viên thứ thứ bảy, dược liệu còn sót lại trong cơ thể Hàn Lập rốt cuộc đạt tới trạng thái tiếp cận bão hòa, toàn thân đang vốn ấm áp, bây giờ gần như đã nóng rực lên. Cảm giác nóng bỏng đã làm cho Hàn Lập trù trừ không chắc chắn.

Hắn thật sự chẳng biết, nếu nuốt vào viên đan dược thứ tám, chính mình có thể bị dược lực đại phát mà nổ tung hay không! Nhưng Hàn Lập cũng cảm giác được, hắn rất gần với Trúc cơ kỳ cảnh giới, có lẽ cũng chỉ cần dùng thêm một, hai viên đan dược nữa mà thôi.

Thoáng lưỡng lự một chút, cuối cùng khát vọng Trúc Cơ của Hàn Lập đã chiếm thượng phong. Cắn răng một cái, hắn ăn vào viên Trúc cơ đan thứ tám.

Nhưng sau khi viên đan dược kia vào tới bụng, dược lực còn sót lại kia vốn còn có thể miễn cưỡng khống chế được, phụp một tiếng đột nhiên bùng nổ ra. Làm kinh mạch toàn thân Hàn Lập nóng lên, lập tức thần trí quay quồng chìm vào hôn mê.

Khi Hàn Lập cả người nóng bỏng tỉnh lại liền kinh hỉ phát hiện, hắn trong lúc hôn mê đã trùng quan thành công, tiến nhập vào Trúc cơ kỳ.

Hàn Lập vừa mừng vừa sợ, lập tức chồm dậy, phát tiết hưng phấn trong lòng! Nhưng vừa mới động thân, cả người lại nóng lên lại ngã ra đất, dọa cho hắn sợ muốn nhảy dựng lên.

Thì ra tuy hắn Trúc Cơ thành công, nhưng trên người dược tính còn sót lại của tám viên Trúc cơ đan một chút cũng chưa giảm bớt, tràn ngập toàn thân, phi thường nguy hiểm!

Dưới tình huống này, hắn phải lập tức vận công hấp thu dược lực mới được, nếu không, lúc nào cũng có thể bạo phát lần nữa.

Tuy Hàn Lập hiểu được biện pháp để giải quyết nguy cơ, nhưng trong lòng vẫn âm thầm kêu khổ không ngừng, không thể cao hứng được.

Bởi vì trên người Hàn Lập ngoài quyển Thanh nguyên kiếm quyết kia nào có công pháp gì dành cho Trúc cơ kỳ! Mà quyển kiếm quyết này, chỉ cần xem vị tân sư phó kia tùy tiện cấp cho mình thì cũng biết công pháp này là đồ rác rưởi!

Hơn nữa Hàn Lập lúc trước cũng đã xem qua vài chương, và nghe qua người khác một hai lần.

Kiếm quyết này đích thực bình thường, đệ tử Trúc cơ kỳ Hoàng phong cốc, cơ hồ mỗi người đều luyện hai, ba tầng, nhưng cho tới bây giờ không ai tiếp tục thâm tu lên trên tầng thứ ba. Nguyên nhân cụ thể, Hàn Lập không rõ ràng, nhưng sự kém cỏi của kiếm quyết này, bởi vậy có thể thấy được.

Nhưng dưới tình huống này, Hàn Lập dù không muốn tu luyện, cũng không còn biện pháp khác.

Bất đắc dĩ, Hàn Lập đành phải lấy quyển Thanh nguyên kiếm quyết ra, đặt lên mặt đất trước mặt, rồi khoanh chân bắt đầu tu luyện.

Thanh nguyên kiếm quyết này tổng cộng chín tầng, ba tầng đầu Luyện khí kỳ đệ tử cũng có thể tu luyện, ba tầng giữa và ba tầng cuối chỉ có đệ tử Trúc cơ kỳ cùng tu sĩ Kết đan kỳ mới có thể luyện. Hơn nữa mỗi khi luyện thành ba tầng, có thể sử dụng một thần thông của kiếm quyết này.

Sau khi luyện thành ba tầng đầu, có thể không cần pháp khí, dùng tay có thể phát ra kiếm khí, uy lực có thể tương đương cùng với thượng phẩm pháp khí bình thường.

Sau khi tu thành ba tầng giữa, có thể trong khoảnh khắc phát ra hộ thể kiếm thuẫn, lực phòng ngự cùng sơ cấp pháp thuật bậc trung bình thường không sai biệt lắm, nhưng hộ thuẫn này còn có chứa một số kiếm khí phản kích, nếu công kích vào hộ thuẫn này, sẽ bị kiếm thuẫn tự động phóng ra kiếm khí công kích.

------oOo------

Chương 217: Kiếm quyết

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thần thông của ba tầng kiếm quyết cuối là pháp quyết được gọi là *"Kiếm ảnh phân quang thuật"*, điều kiện đầu tiên để tu luyện trước hết phải có một pháp bảo phi kiếm mới được, đương nhiên nếu là phi đao cũng có thể!

Sau khi tu thành, thần thông này khi đối địch, có thể từ kiếm quang của phi kiếm, huyễn hóa ra một đạo kiếm ảnh cùng phi kiếm giống nhau như đúc, có khả năng đi theo bản thể đang công kích làm mê huyễn tầm mắt địch nhân. Tuy nhiên kiếm ảnh sơ thành chỉ có một phần mười uy lực của bản thể, nhưng tăng lên theo tầng của kiếm quyết, ở tầng thứ chín thì có thể có một phần ba uy lực.

Hơn nữa kiếm ảnh theo sự tu luyện thì có khả năng biến ảo không chỉ một đạo, bắt đầu từ tầng thứ bảy, theo đó thì mỗi khi tăng lên một tầng liền có khả năng luyện hóa xuất thêm một đạo kiếm ảnh. Từ đó, Thanh nguyên kiếm quyết luyện tới cực hạn liền khả năng đồng thời xuất ra ba đạo kiếm ảnh giống phi kiếm, nhưng uy lực chỉ bằng một phần ba.

Như vậy xem ra, thần thông *"Kiếm ảnh phân quang thuật"* này tựa hồ không tồi, nên tu luyện.

Nhưng Hàn Lập cũng biết, Hoàng phong cốc tu sĩ Trúc cơ kỳ nhiều như vậy, thực không có ai trước đây thâm luyện cái này, trong đó khẳng định có nguyên nhân không nhỏ! Bởi vậy, hắn rất hối hận, vì sao lúc trước không có nghe cho rõ nguyên do trong đó, còn nghĩ đến khẳng định sẽ không tu luyện Thanh nguyên kiếm quyết này, cho nên liền oai oai phong phong mà nhận lấy.

Cho nên bây giờ, Hàn Lập tuy biết rõ pháp quyết này có vấn đề, cũng không thể không liều mình luyện một chút, chỉ hy vong pháp quyết này đừng có để lại hậu hoạn như tẩu hỏa nhập ma là được rồi.

Tuy nhiên hắn cũng nghĩ lại, những người khác tuy không tu luyện lên cao, nhưng cũng có người luyện hai, ba tầng. Như vậy xem ra luyện một chút cũng không có vấn đề gì lớn.

Ôm loại ý tưởng tự an ủi này, Hàn Lập bất đắc dĩ dựa theo pháp môn Thanh nguyên kiếm quyết, bắt đầu hấp thụ dược lực đang muốn phát tác trong cơ thể.

Công pháp này vận hành khá đơn giản, sau một vòng tuần hoàn, Hàn Lập thấy đã thành một chút, cảm giác loại hấp thu dược lực này làm cho pháp lực tăng vọt, làm hắn thư sướng thiếu chút nữa kêu ra tiếng.

Hàn Lập đắm chìm trong loại tư vị tuyệt vời này, không khỏi làm pháp quyết một lần nữa tiếp tục tuần hoàn, mà thần trí lại dần dần thần du thiên ngoại.

Chẳng biết đã ngồi bao lâu, khi chút dược lực cuối cùng trong cơ thể Hàn Lập đã bị hấp thu sạch sẽ, rốt cuộc từ trong loại thể nghiệm tuyệt vời này tỉnh lại.

Hàn Lập tỉnh lại, hơi ngây ngốc một chút, nhưng sau đó không nói lời nào đứng dậy. Ánh mắt nheo lại cúi đầu một chút, đột nhiên nâng cánh tay lên trước người, nhất thời theo ngón tay thoát ra một đạo kiếm quang dài một thước, hàn khí bức người, bộ dáng vô cùng sắc bén.

Nhìn thấy hàn quang này, Hàn Lập chẳng những không cao hứng, ngược lại còn cười khổ, sau đó cánh tay đột nhiên vung lên, thanh quang đột nhiên tăng vọt, biến thành dài hơn một trượng, cơ hồ đụng phải vách đá đối diện.

"Thật tệ, không nghĩ tới dược lực còn sót lại mạnh như vậy, một chút đã luyện thành tầng kiếm quyết thứ tư, không biết có gặp phải vấn đề gì lớn không đây!" Hàn Lập trên mặt cũng không đổi nói một mình.

"Mặc kệ, cùng lắm là về sau không tu luyện kiếm quyết này là

được!" Hàn Lập lẩm bẩm nói, tiếp đó đem cánh tay phóng ra một cái, thanh sắc kiếm quang liền biến mất.

Bất quá, lòng hiếu kỳ của Hàn Lập đại khởi, quay lại nhặt cuốn Thanh nguyên kiếm quyết kia lên, lật xem pháp quyết có quan hệ với hộ thể kiễm thuẫn, im lặng ghi nhớ.

Tiếp theo, Hàn Lập cúi đầu trầm tư, một lát sau nhắm hai mắt. Ngay sau đó, lại mở bừng mắt ra, trên người bỗng nhiên xuất hiện một cái hộ thuẫn kỳ lạ.

Cái hộ thuẫn này màu xanh nước biển, cùng với địa vòng phòng ngự bình thường không sai biệt lắm về kích cỡ, nhưng biểu hiện không hề trơn nhẵn như trạng thái thông thường, mà nhô ra những mũi nhọn giống con nhím, nhìn qua ẩn chứa loại sát khí lộ ra ngoài.

"Đây là hộ thể kiếm thuẫn?" Hàn Lập cẩn thận quan sát thứ thuẫn trên người, có chút kinh ngạc.

"Trên kiếm quyết nói, thuẫn này có thể tự động phóng thích kiếm quang, phản kích địch nhân. Đáng tiếc hiện tại không thể thí nghiệm một chút!" Hàn Lập tiếc nuối nghĩ thầm.

Tiếp theo, Hàn Lập hoạt động tay chân, lại tra xét chân nguyên trong cơ thể một lần nữa, sau khi phát hiện thực không có chỗ nào không ổn, mới yên tâm thu thập vật phẩm rời khỏi phòng địa hỏa, vừa lúc gặp đại hán ngốc nghếch.

Nghĩ lại biểu tình kinh ngạc của đại hán khi thấy mình, Hàn Lập đứng ở không trung không khỏi cười thầm trong bụng.

Lúc này, trời vừa mới sáng, Hàn Lập trên đường về Bách dược viên một người cũng không gặp.

Hắn lúc trước lấy cớ tìm địa phương bế quan Trúc Cơ, dược viên tự nhiên trả lại cho lão nhân, làm đối phương lòng tràn đầy ý không vui, đối với hắn một trận phùng râu trợn mắt.

Hàn Lập tiến vào trong vườn thì lão nhân đang ở trong căn nhà cỏ nhắm mắt hấp thu thiên linh địa khí. Tuy không có mở mắt, nhưng vẫn chuẩn xác gọi ra tên Hàn Lập, cũng khó trách, cấm chế của Bách dược viên trừ lão nhân ra, chỉ có Hàn Lập có thể ra vào.

Bất quá, vị Mã sư bá này trong khoảnh khắc gọi tên Hàn Lập, liền bỗng nhiên cảm ứng được cái gì.

Mở hai mắt, không thể tin nhìn về phía Hàn Lập.

"Thật sự Trúc Cơ thành công?"

"Mã sư bá, đệ tử đích xác may mắn, tiến vào Trúc cơ kỳ!" Hàn Lập khom người thi lễ, cười nhẹ nói.

Lão nhân tuy kinh ngạc trong chốc lát, nhưng dần dần hồi phục thái độ bình thường, nhưng ngoài miệng vẫn lẩm bẩm nói:

"Thật khó tin, thực sự tiến nhập được vào Trúc cơ kỳ!"

Sau khi nói ra hai câu đó, sắc mặt hắn bỗng nhiên nghiêm lại, nghiêm túc nói:

"Một khi đã đồng dạng là tu sĩ Trúc cơ kỳ, hai chữ sư bá này đừng nhắc tới, sau này người với ta xưng hô sư huynh đệ là được! Tại hạ đã sống nhiều năm, nếu sư đệ không chê, hãy gọi một tiếng Mã sư huynh là được rồi!"

Hàn Lập nghe vậy, mỉm cười gật gật đầu, thực không phản đối, loại lấy sự việc lấy cảnh giới phân bối phận này ở tu tiên giới cũng là lệ thường, không có gì phải khiêm tốn!

Tiếp theo, lão nhân cũng chính là sư huynh của Hàn Lập cùng với Hàn Lập vào phòng. Sau đó phân biệt ngồi xuống bên bàn, trên đặt một ấm trà ngon.

Vừa ngồi xuống không lâu, lão nhân khẩn trương không kịp đợi đã hỏi quá trình Trúc Cơ của Hàn Lập.

Hàn Lập tự nhiên sẽ không nói cho đối phương sự thật, nhưng việc Trúc Cơ tai phòng địa hỏa lại không có giấu giếm, thành thành thật thật nói ra cho đối phương. Bởi vì chỉ cần hơi truy ra một chút, đối phương có thể dễ dàng thám thính việc này.

Hắn chính là nói, đã thuê một gian địa hỏa tại Nhạc lộc điện sau đó liền uống vào Trúc cơ đan mà sư môn thưởng cho rồi bế quan ở trong đó gần một năm, chẳng biết như thế nào liền may mắn thành công.

Tiêu lão nhân một bên nhập thần nghe Hàn Lập nói, một bên chép miệng kỳ quái không ngừng.

Sau khi nghe xong Hàn Lập kể lại cố sự của hắn, liền trừng mắt nhìn hắn nói:

"Hàn sư đệ! Theo như lời ngươi nói, quá trình Trúc Cơ của ngươi so với người khác cũng không sai biệt lắm! Bằng vào tư chất như vậy cũng có thể Trúc Cơ thành công, ta chỉ có thể nói sư đệ gặp đại vận, ngay cả một phần trăm xác suất cũng rơi vào ngươi!" Tiểu lão nhân vì vài năm trước cùng Hàn Lập sớm vô cùng quen thuộc, cho lên nói lời này đều thật lòng, không che dấu sự hâm mộ đôi với Hàn Lập, thậm chí trên mặt còn trực tiếp hiện lên biểu tình đố kỵ.

"Ha, ha! Việc này chỉ có thể nói sư đệ ta được phúc tinh chiếu trúng, chính bản thân ta cũng không nghĩ tới, thực sự dễ dàng tiến vào Trúc cơ kỳ như vậy!" Hàn Lập ha hả cười nói.

"Bất quá, Hàn sư đệ một khi đã Trúc Cơ thành công, vậy nên đến gặp Chưởng môn, nói Chung chưởng môn đem tên ngươi viết lên sách, về sau đãi ngộ của sư đệ, cứ dựa theo đệ tử bậc cao để xử lý, hàng năm lĩnh thu cxung không ít linh thạch!" Tiểu lão nhân cười đùa.

"Đa tạ sư huynh chỉ điểm!" Hàn Lập nghe xong, thần sắc trên mặt động một cái, thật tâm nói.

"Không có gì! Mặc kệ nói như thế nào, người và ta cũng ở chung nhiều năm như vậy, nên việc nhắc nhở cho ngươi, ta sẽ tận lực nói cho ngươi một chút" Tiểu lão nhân khoát tay áo ra vẻ không

sao cả mà nói.

"Thật ra sau khi Trúc Cơ, ưu đãi lớn nhất được bổn môn cấp cho, là cho phép đệ tử Trúc cơ kỳ tại Thái nhạc sơn mạch một chỗ, tự khai động phủ mà tu hành! Hơn nữa, còn…"

Tiếp theo, lão đầu giảng giải cho Hàn Lập rất nhiều sự việc nên lưu tâm, chú ý, làm cho Hàn Lập sau khi nghe xong không ngừng gật gù.

Khi đối phương hoàn tất việc giảng giải này, lại cùng Hàn Lập thuận miệng tán gẫu, sau vài câu, Hàn Lập không nhịn được, hướng tới đối phương hỏi về việc *"Thanh nguyên kiếm quyết"*.

"Thanh nguyên kiếm quyết" Lão nhân trên mặt hiện vẻ nghi ngờ.

Nhưng hắn sau khi liếc nhìn Hàn Lập, cũng không truy vấn gì, liền ngẫm nghĩ nói:

"Sự tình của Thanh nguyên kiếm quyết này, ta đích xác có nghe người ta nói qua một ít, hơn nữa cũng luyện qua ba tầng. Bộ kiếm quyết này thực không phải là bổn môn pháp quyết của Hoàn phong cốc chúng ta, mà là tuyệt học trấn phái của Huyền kiếm môn bị bổn môn tiêu diệt từ rất nhiều năm trước. Hơn nữa cũng không phải có chín tầng, mà là mười ba tầng mới đúng. Nghe nói lúc ấy Huyền kiếm môn Môn chủ mắt thấy sắp diệt môn, tại đương trường hủy kiếm quyết, nhưng lúc ấy vài vị sư tổ bổn môn ra tay rất nhanh, từ trong tay đối phương cướp lấy nửa bộ công pháp, mà nửa bộ bị hủy nên đã thất truyền. Cho nên bổn môn hiện tại lưu truyền chính là Thanh nguyên kiếm quyết bản thiếu mà thôi! Nhiều lắm có thể tu luyện hết Kết đan kỳ, sau đó không còn có hậu tục công pháp. Mà toàn quyển kiếm quyết, nghe nói ngay cả Phân thần kỳ công pháp đều có, chẳng biết là thật hay giả?"

Tiểu lão nhân lắc đầu nói tới đây, đưa tay cầm chén trà lên nhấp một cái, lại tiếp tục nói:

"Công pháp thiếu hậu tục của Thanh nguyên kiếm quyết, tuy so với các nhất lưu công pháp khác khi xuất ra kém cỏi một chút,

nhưng uy lực kỳ thật cũng rất mạnh! Đặc biệt chính là kiếm quang cùng hộ thể kiếm thuẫn đặc tính thuần phát, được không ít đồng môn Trúc cơ kỳ tìm hiểu, bởi vậy nếu tu luyện dễ dàng như lời nói, bổn môn trên dưới có không ít người nguyện ý đem kiếm quyết này làm chủ công pháp để tu luyện! Dù sao, Nguyên anh kỳ công pháp đối với chúng ta rất xa xôi, căn bản là không có khả năng dùng tới".

------oOo------

Chương 218: Khuyết hãm dữ ưu thế

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mã sư huynh nói tới đây, dừng một chút, trên mặt còn hiện ra vẻ tiếc nuối, tiếp theo còn nói:

"Nhưng đáng tiếc chính là, kiếm quyết này sau khi tu luyện lên tầng cao, có khuyết điểm không thể chịu đựng được. Theo tầng thứ tư bắt đầu, lấy Thanh nguyên kiếm quyết làm công pháp, về sau khi thổ nạp thiên địa linh khí thì cách vài ngày sẽ xuất hiện hiện tượng tán công kỳ quái, pháp lực lấy pháp quyết luyện hóa mấy ngày trước, sẽ không hiểu vì sao tự động tiêu tán một bộ phận. Điều này làm cho người ta thật sự mơ hồ không nghĩ ra".

"Tầng thứ tư kiếm quyết, tốc độ mất đi còn không tính là đáng sợ, chỉ có một phần mười trong pháp lực mới luyện được. Nói vậy thì dù vất vả một chút, bình thường các tu sĩ cũng có thể bù vào! Nhưng nói tới, nếu tiến vào tầng thứ năm, thứ sáu, tốc độ linh lực bị mất trở nên khủng bố, cứ mỗi tầng gia tăng một phần mười tốc độ làm pháp lực mới vất vả khổ luyện ra tiếp tục bị mất nhiều thêm. Nói cách khác, tầng thứ năm của kiếm quyết, pháp lực mới luyện mười phần có hai phần mất đi, tầng thứ sáu mười phần mất ba. Cứ như vậy, còn ai dám tu luyện Thanh nguyên kiếm quyết!"

"Hơn nữa đệ tử bổn môn chuyên tu luyện Thanh nguyên kiếm quyết, trước kia cao nhất cũng bất quá mới tầng thứ sáu. Trên sáu tầng, yêu cầu phải là Kết đan kỳ tu sĩ mới có thể tu luyện. Nhưng xem loại công pháp này, vào tầng thứ sáu liền mất một phần ba linh lực, các cao nhân của chúng ta ai dám mạo hiểm như vậy! Vạn nhất tầng thứ bảy về sau của Thanh nguyên kiếm quyết, linh lực còn tiếp tục bị mất nhiều hơn. Bọn họ, các cao nhân không khỏi quá oan uổng!"

"Phải biết rằng, công pháp sau này của Kết đan kỳ. Mỗi một tầng

muốn tinh tiến cũng gặp muôn vàn khó khăn! Mà Thanh nguyên kiếm quyết này lại cực kỳ khó tu luyện, làm cho bon họ tiêu phí mười mất năm, thậm chí là vài chục năm, sự mạo hiểm ngu xuẩn này, ai cũng sẽ không làm! Càng huống chi, Thanh nguyên kiếm quyết này cũng bị hư hại, không được đầy đủ. Lại không phải tiên gia diệu pháp gì! Cũng không có đủ động lực lớn làm cho bọn họ thực hiện việc mạo hiểm này".

"Nhưng kiếm quang thằng thông của kiếm quyết này đích xác rất thực dụng, buông tha như vậy lại đáng tiếc. Vì thế, người ta liền tu luyện ba tầng đầu tiên của kiếm quyết, hoàn toàn trở thành công phu trợ pháp môn phái ta hay dùng. Cứ như vậy, chẳng những không cần sợ hãi tán công, còn có thể tiếp tục sử dụng thần thông kiếm quang. Đương nhiên, cho dù chỉ tu luyện thần thông xuất kiếm quang, mấy đệ tử này cũng cần tiêu phí bốn, năm năm thời gian một mình tu luyện kiếm quyết này mới có thể sử dụng được".

Hàn Lập sau khi nghe xong lão nhân trường thiên đại luôn một phen, vừa nghe vừa há hốc mồm. Đợi sau khi phục hồi tinh thần lại, chỉ cảm thấy đầy mình tư vị khó chịu.

Không thể như vậy, hắn hiện tại đã tu thành tầng thứ tư kiếm quyết! Nói như vậy, nếu về sau còn tiếp tục tu luyện Thanh nguyên kiếm quyết, như vậy pháp lực có được do vất vả tu luyện, vô duyên vô cớ mất đi một phần mười. Hơn nữa nếu tu luyên lên tầng cao, pháp lực còn có thể lại bị mất nhiều hơn nữa!

Như vậy hắn làm thế nào mà tu luyện?

Chẳng qua, một khi đã hiểu được những lời như thế! Hắn thế nào đi nữa cũng sẽ không ngốc đến nỗi còn nghĩ đến chuyện tiếp tục tu luyện kiếm quyết này. Việc tu luyện Thanh nguyên kiếm quyết này dừng tại đây thôi.

Hàn Lập vừa mới hạ quyết tâm không lâu, lời tiếp theo của tiểu lão nhân,lại làm tâm ý Hàn Lập nhất động, có điểm ngoài ý muốn!

"Thanh nguyên kiếm quyết này có khuyến điểm to lớn như thế, nhưng nó lại có chỗ độc đáo. Nếu không, năm đó cũng sẽ không trở thành pháp quyết trấn phái của một phái" Lão nhân cắn cắn

môi đột nhiên cảm khái tự nói.

"Ta nghe người ta nói qua, kiếm quyết này tuy tu luyện vô cùng chậm, nhưng kiếm quyết này sau khi luyện thành một tầng, đều có công hiêu phát triển kinh mạc kỳ diệu, làm cho đan điền thâm thúy. Làm cho tu sĩ tu luyện kiếm quyết, pháp lực so với các tu sĩ cùng cấp tu luyện pháp quyết khác thâm hậu hơn một ít".

"Chẳng qua cụ thể thậm hậu hơn được bao nhiêu? Cái này phụ thuộc vào đã tu luyện thành tầng kiếm quyết thứ mấy".

"Nhưng những người lúc trước, tiền bối duy nhất đem Thanh nguyên kiếm quyết tu luyện đến tầng thứ sáu có nói qua cho các đệ tử. Khi luyện thành tầng thứ sáu kiếm quyết, hắn là Trúc cơ hậu kỳ, pháp lực so với các tu sĩ khác hơn gần một phần ba. Số pháp lực hơn này, vừa lúc cùng với số pháp lực bị mất do tu luyện Thanh nguyên kiếm quyết tỷ lệ giống nhau. Trùng hợp như thế, không thể không nói, kiếm quyết này thật đúng là có vài phần ảo diệu!"

Tiểu lão nhân tựa hồ đối với Thanh nguyên kiếm quyết này nghiên cứu không ít, càng nói càng hưng phấn hẳn lên. Sau một lúc, thậm chí nước miếng bay tứ tung, hoa chân múa tay, cuống quýt cả lên! Làm Hàn Lập phải vội vàng đề cập đến việc khác, đem sự tình Thanh nguyên kiếm quyết tránh đi, lúc này mới làm vị Mã sư huynh này khôi phục trạng thái bình thường.

Đối với Hàn Lập mà nói, kiếm quyết này dù có mặt thần diệu nào khác, hắn cũng sẽ không tiếp tục tu luyên.

Phải biết rằng, tư chất hắn vốn không cao, nếu cố ý tu luyện pháp quyết không trọn vẹn rất chậm kia, trừ phi hắn căn bản không nghĩ đến việc Kết Đan, nếu không đầu óc thật sự là có nước vào!

Nếu là công pháp bình thường,

Hàn Lập phỏng chừng, nếu có thể lại tìm được một ít linh đan phối xứng, có lẽ việc sinh Kết Đan, cũng không phải một điểm nhỏ cũng không thể.

Tiếp theo, Hàn Lập sau khi cùng lão nhân tán gẫu, liền cáo từ rời đi.

Hắn hiện tại đã Trúc Cơ thành công, tự nhiên không thể ở lại trong coi dược viên cho đối phương. Cho nên, sau khi trở lại phòng thu thập một chút đồ, liền phiêu nhiên rời đi

Bởi ngay hôm nay, vừa lúc hắn phải đến Nghị sự điện bàn việc.

Hàn Lập Trúc Cơ thành công, trong lòng cỗ kích động lớn kia còn chưa biến mất sạch sẽ. Một lòng thầm nghĩ,sau khi đem sự tình kia bàn xong, liền lập tức mở cho chính mình một động phủ.

Về điều này, Hàn Lập đã chờ đợi rất lâu rồi! Dù sao sau khi chính mình có một địa bàn, làm việc gì cũng không cần lại phải lén lén lút lút, có thể quang minh chính đại tại địa phương của chính mình làm làm bất cứ điều gì.

Hàn Lập càng nghĩ càng hưng phấn, bất tri bất giác đã ngự khí bay đến Nghị sự điện.

Bảo vệ đại môn là hai gã đệ tử trẻ tuổi, hiển nhiên không biết Hàn Lập, nhưng thân phận Trúc cơ kỳ của Hàn Lập, hai người này thực sự rõ ràng. Từ đó, tự nhiên không dám bởi vì thấy Hàn Lập tuổi trẻ mà lười biếng, khinh nhờn hắn.

Cho nên, hai người này đồng lọat tiến lên một bước, khom người thi lễ nói:

"Vị sư thúc này, có chuyện gì cần nhóm vãn bối hỗ trợ không?"

"Sư thúc?"

Hàn Lập vừa nghe lời ấy, trong lòng có chút buồn cười. Một năm trước nếu gặp hai vị này, chỉ sợ hắn còn phải xưng hô đối phương một tiếng sư huynh! Hôm nay, Trúc Cơ xong thân phận tăng lên, lập tức thành trưởng bối! Việc này thật đúng là làm Hàn Lập không quen.

Chẳng qua, lại được những người tuổi so với chính mình không sai biệt lắm hướng chính mình ân cần hỏi thăm, thi lễ, cảm giác thật sự rất tốt.

"Chung chưởng môn có trong kia chứ? Ta có việc muốn gặp một chút!" Hàn Lập nghênh ngang nói.

Hai gã đệ tử Luyện khí kỳ này vừa nghe xong lời Hàn Lập, không khỏi liếc mắt nhìn nhau, sau đó người bên phải đáp:

"Chưởng môn đến Bách cơ đường nghị sự, bất quá rất nhanh sau sẽ trở lại! Nếu sư thúc không ngại, trước tiên vào trong chờ một lát?"

Hàn Lập cau mày lại, nhưng lập tức liền khôi phục bình thường, lấy giọng không biểu cảm nói:

"Được rồi, nếu đã như vậy, ta chờ một lúc là được!"

"Vậy mời sư thúc qua bên này!"

Tên còn lại cũng rất thông minh, lui về sau hai bước, chỉ cho Hàn Lập thấy một con đường.

Hàn Lập đi theo người này, xuyên qua đại sảnh, tiến vào trong một gian phòng khách. Phòng này không chỉ sạch sẽ như mới, mà tại bốn phia trên vách tường treo một ít bút mặc thư họa, hiển xuất khí tức văn nhã thư hương của một phái.

"Sư thúc trước tiên ở trong này nghỉ tạm một lát, đợi sau khi Chưởng môn về, đệ tử sẽ lập tức bẩm báo Chưởng môn!" Thanh niên sau khi thuần thục cấp cho Hàn Lập một tách hương trà, liền lui ra ngoài.

Hàn Lập nhìn theo thân ảnh thanh niên lui ra ngoài, gật gật đầu, nhưng lại lắc lắc đầu.

Sở dĩ đầu tiên hắn gật đầu, vì thấy thanh niên này vô luận ánh mắt, cử chỉ, không một chỗ nào không khiến hắn rất là vừa lòng, một lỗi nhỏ cũng không có, xem ra đã phải trải qua một phen huấn luyện chuyên môn mới có loại biểu hiện xuất sắc như thế này!

Mà hắn lại lắc đầu, là vì có chút bi ai cho đệ tử cấp thấp này!

Một người tu tiên không được đóng cửa để khổ tu công pháp, lại giống như phàm nhân ở đâu canh cửa, bưng trà đưa nước, thật sự là làm cho người ta phải thở dài!

Hiện tại nghĩ lại, lúc trước nếu không dùng một viên Trúc cơ đan mua chuộc Diệp Tính lão giả, chỉ sợ hắn cũng sẽ giống với người này. Cũng phải giống như nhau luôn khom người, ăn nói phải nhún nhường từng lời, nói không chừng còn không bằng.

Vào lúc Hàn Lập đang ở trong phòng nhấm nháp hương trà, trong lòng suy nghĩ miên man, thì Chung đại chưởng môn đã trở lại.

Khi hắn nghe đệ tử giữ cửa nơi đây nói có một vị tu sĩ Trúc cơ kỳ trẻ tuổi tìm hắn thì không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Bởi vì theo đệ tử giữ cửa miêu tả lại, hắn đối với người này đích thực lạ lẫm, thực không có trong mấy trăm đệ tử Trúc cơ kỳ tìm được người tương tự.

"Hai lăm, hai sáu tuổi, làn da có chút đen, diện mạo bình thường, ai vậy nhỉ?" Chung Linh Đạo mang theo ba phần kinh ngạc, hai phần tò mò vội vào hướng phòng khách nơi Hàn Lập đợi mà đi đến.

Tiến vào trong phòng, liền thấy một thanh niên dáng người trung đẳng, mặc phục sức Hoàng phong cốc, hắn đang hướng về phía đối diện xem một bộ vạn hoa đồ trên tường, đang ngắm rất hứng thú.

Bất quá, hiển nhiên Chung đại chưởng môn tiến vào phòng gây ra động tĩnh, làm cho đối phương nghe thấy được. Cho nên người này lập tức xoay người lại, khom người thi lễ một cái nói:

"Chưởng môn sư huynh! Sư đệ Hàn Lập xin yết kiến Chưởng môn!"

"Hàn Lập?"

Chung chưởng môn vừa nghe thấy cái tên này, nghĩ thấy có chút quen tai, tựa hồ từng nghe qua! Sau khi liếc mắt nhìn kĩ đối phương, trừ có điểm quen mặt, vẫn chưa nhớ ra đối phương rốt cuộc là ai. Điều này làm cho trong lòng hắn mất tự nhiên, trên mặt không khỏi lộ ra một tia xấu hổ.

"Hàn… Hàn sư đệ, mau ngồi đi, không cần khách khí! Sư huynh thân là Chưởng môn, có một số việc, đến chậm một lát, sư đệ không cần lấy làm lạ!"

Chung Linh Đạo, cũng là lão hồ ly đã trải qua không biết bao nhiêu là sóng gió, miệng tùy tiện hàm hồ vài câu, liền làm như nhận ra đối phương, dễ dàng hóa giải không khí xấu hổ này.

Hàn Lập đối với việc vị Chung chưởng môn này không nhận ra xuất xứ của mình, thực cũng không kinh ngạc!

Phải biết rằng, lúc trước Hàn Lập gặp người này thì là việc của năm năm về trước. Khi đó hăn là một vị đệ tử Luyện khí kỳ tư chất thấp kém. Đối phương tự nhiên sẽ không để trong lòng, càng đừng nói đối với hắn có lưu lại ấn tượng khắc sâu, Nếu là đối phương thực liếc mắt liền nhận ra hắn, Hàn Lập mới phải chấn động.

------oOo------

Chương 219: Hội đàm

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Chưởng môn sư huynh, sư đệ mấy ngày trước may mắn Trúc Cơ thành công, bởi vậy đến đây hy vọng Chưởng môn làm chủ, cấp cho quyền lợi khai mở động phủ" Hàn Lập cũng không dông dài, trực tiếp đem mục đích đến đây nói ra.

"Vừa Trúc Cơ thành công?" Chung Linh Đạo trước tiên ngẩn ra một lát, nhưng sau đó liền giật mình hiểu ra.

Trước kia cũng có không ít người giống như vậy, nhận xong Trúc cơ đan vẫn chưa lập tức phục dùng mà là đợi đến khi tự thấy thời cơ chín muồi mới ăn vào đan dược mà Trúc Cơ thành công! Vị Chung chưởng môn này đem Hàn Lập trở thành một người trong đó.

"Ha ha, chúc mừng Hàn sư đệ tiến vào trúc cơ kỳ! Đệ tử bậc cao của bổn môn lại tăng thêm một người, thật sự là một việc đáng mừng!" Chung Linh Đạo vuốt ba chòm râu dài, cười nói.

"Hàn mỗ chính là măy mắn mà thôi, có được như vậy cũng là nhờ sư môn ban thưởng Trúc cơ đan cho!" Hàn Lập trên mặt tràn đầy xuân phong trả lời.

Chung Linh Đạo sau khi nghe xong Hàn Lập khách khí trả lời, cười nhạt, vừa cẩn thận dò xét Hàn Lập một lần nữa. Lúc này, hắn càng nhìn Hàn Lập càng thấy quen mắt, tuyệt đối trước kia đã gặp qua, nhưng rốt cuộc là ở chỗ nào, thì nhất thời như thế nào cũng nghĩ không ra.

Từ đó, Chung Linh Đạo không khỏi tự vuốt cằm lâm vào trầm ngâm, suy nghĩ.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng buồn cười, cũng không quấy rầy đối phương, liền tự nâng chung trà lên, chậm rãi thưởng thức vị ngon của trà.

Một lát sau, Chung Linh Đạo trong não linh quang vụt lóe, nhớ tới việc Thăng tiên lệnh. Người trẻ tuổi lúc trước đứng ở Nghị sự điện, cùng với vị sư đệ vẻ mặt bình tĩnh trước mắt này rất giống nhau!

Chung Linh Đạo vừa hồi tưởng chi tiết về Hàn Lập, không khỏi ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngạc nhiên kinh hô:

"Chính là ngươi, đệ tử lúc trước nhờ vào Thăng tiên lệnh mới có thể nhập cốc! Ngươi có thể Trúc Cơ thành công?"

"Chưởng môn sư huynh, đó chính là Hàn mỗ! Lúc trước việc bái nhập Hoàng phong cốc, thật đúng là phải cảm tạ tình cảm cầu Chưởng môn đã thành toàn cho!" Hàn Lập thấy đối phương nhận ra mình, cũng không kinh hoảng, cười nhẹ hướng về Chung Linh Đạo tỏ vẻ cảm ơn.

Chung Linh Đạo nghe thấy đối phương nói một câu Chưởng môn sư huynh, lúc này mới ý thức được đối phương bây giờ không phải là tán tu đệ tử lúc trước bái môn, mà là có thân phận tu sĩ Trúc cơ kỳ giống như hắn! Vì thế vẻ kinh ngạc trên mặt lập tức biến mất, khôi phục lại vẻ mặt thong dong không bức bách, ôn hòa nói:

"Cũng không có gì, bổn môn chủ mấy năm trước chính là chiếu theo quy củ mà làm việc! Nhưng thật ra Hàn sư đệ có thể lấy tư chất ngụy linh căn để Trúc Cơ thành công, đây mới là việc không thể ngờ tới! Nếu truyền ra ngoài, sư đệ chỉ sợ lập tức dương danh trong tu tiên giới!"

Cho dù Chung Linh Đạo biểu hiện như đã khôi phục bình thường, nhưng lời nói vẫn để lộ ra sự kinh ngạc trong lòng!

Như vậy cũng khó trách, tình huống của Hàn Lập lúc trước, vị Chung chưởng môn này cũng rất rõ ràng. Một ngụy linh căn cả bốn thuộc tính như vậy mà cũng có thể Trúc Cơ thành công, đích xác khó có thể thừa nhận được.

Hàn Lập thấy vậy, cười cười, dùng giọng điệu nửa đùa nửa thật nói:

"Tại hạ cũng không nghĩ tới, ăn vào một viên Trúc cơ đan lại thực sự Trúc Cơ thành công. Chỉ có thể nói đây là ông trời hỗ trợ, xem ra Hàn mỗ cũng là người có phúc lớn!"

Hàn Lập tùy tiện nói một câu, cũng chỉ là nói cho vui.

"Chẳng qua, Hàn sư đệ! Lúc trước Trúc cơ đan không phải đã tặng cho cháu của Diệp sư đệ sao chứ! Vậy từ đâu lại có được Trúc cơ đan khác?" Chung chương môn vừa cười hai tiếng, liền chuyển ý niệm nhớ tới điều khó hiểu này, liền mở miệng hỏi.

"Hắc hắc! Chưởng môn sư huynh, nói về viên Trúc cơ đan này, cũng là ngươi cho ta đấy!" Hàn Lập trong lòng vui vẻ, cười ha hả nói.

"Ta?" Chung Linh Đạo không thể nào nghĩ đến, hắn như thế nào với việc này không có ấn tượng?

"Chưởng môn chẳng lẽ đã quên, trong mấy người còn sống từ cấm địa đi ra, có ba người đều được thưởng Trúc cơ đan, mà ta chính là một trong ba người đó!" Hàn Lập rốt cuộc thu hồi nụ cười, thật sự nói ra.

"Ngươi chính là vị ký danh đệ tử của Lý sư thúc kia?" Chung Linh Đạo rốt cuộc không thể bảo trì bộ dáng trấn tĩnh, bắt đầu đổi sắc.

"Không sai, ta chính là vị đệ tử mà Lý sư tổ lần đó tại cấm địa thu nhận!" Hàn Lập không phủ nhận, một lời liền thừa nhận.

"Thì ra là thế, ta nói tên Hàn Lập này như thế nào quen tai như vậy? Thì ra sư đệ chính là đệ tử vào hai năm trước, trong cốc phi thường nổi tiếng!" Chung Linh Đạo trong mắt vẻ ngạc nhiên càng đậm, nhưng khẩu khí nói chuyện lại càng thân thiện hơn một ít.

Chung Linh Đạo ý tứ rất rõ ràng. Hàn Lập một khi đã Trúc Cơ thành công, sau này sẽ trở thành đệ tử chính thức của Lý sư thúc, hắn cơ bản chín phần mười không muốn cùng Hàn Lập kết oán. Hơn nữa, hắn trong lòng thầm nhủ:

"Như vậy xem ra, vị Hàn sư đệ này hết sức may mắn mới có thể Trúc Cơ thành công, bằng không dựa vào tư chất của đối phương, Trúc Cơ thành công tuyệt đối một trăm không được một!"

Chung Linh Đạo tuy trong lòng thầm nhủ như vậy, nhưng biểu hiện ngoài mặt rất tự nhiên, hướng Hàn Lập khách khí vài câu rồi mới để Hàn Lập chờ một lát, hắn đi lấy danh sách.

Hàn Lập tự nhiên đáp ứng, sau đó yên lặng đợi đối phương quay trở lại.

Quá thời gian chừng một chung trà nhỏ, Chung Linh Đạo rốt cuộc tay mang một món ngọc điệp màu trắng đi đến. Tiếp theo đối diện Hàn Lập, dùng một cây bút cán bằng vàng, tại phía dưới cùng của ngọc điệp điền tên Hàn Lập vào.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng vui vẻ, biết như vậy là có thể danh chính ngôn thuận có được động phủ.

Chung Linh Đạo thường xuyên xử lý việc này cho đệ tử Trúc Cơ mới, vừa thấy ý cười trên mặt Hàn Lập, tự nhiên liền đoán ra vài phần suy nghĩ trong lòng Hàn Lập. Vì thế sau khi mỉm cười, từ trong túi trữ vật lấy ra ba khối linh thạch bậc trung và lá cờ nhỏ trên vẽ năm đỉnh núi sương mù che phủ giao cho Hàn Lập.

"Đây là cái gì?"

Hàn Lập đối với linh thạch bậc trung, còn có thể lý giải vài phần, cái này có thể là phần thưởng môn phái dành cho đệ tử Trúc Cơ! Nhưng lá cờ lớn cỡ bàn tay có năm hình này dùng để làm gì? Theo bộ dáng và linh khí quỷ dị của chúng cho thấy, tựa hồ không phải pháp khí bình thường, rất là cổ quái!

Còn không đợi Hàn Lập mở miệng hỏi, Chung Linh Đạo lật tay, lại lấy ra một khối ngọc giản cấp cho Hàn Lập, sau đó giải thích:

"Mấy cái linh thạch này, cứ mỗi người vừa thành đệ tử Trúc Cơ cũng đều được tưởng thưởng một lần. Về sau hàng năm, còn sẽ

có một khối linh thạch bậc trung phát miễn phí mà không cần các ngươi làm tạp vụ gì!"

"Còn Mê tung kỳ này là vật chuẩn bị cho việc khai mở động phủ. Tuy Mê tung pháp trận bày ra là trận pháp kích thước nhỏ đơn giản nhất, nhưng đủ để ngăn cản phàm nhân hoặc dã thú xâm nhiễm! Đương nhiên nếu sư đệ trên thân tinh thông trận pháp, tự nhiên có thể không cần mấy cái tiểu kỳ này. Mặt khác, khối ngọc giản này có thủ pháp bày trận và thao túng trận ở trong. Đương nhiên, về một số sự tình cần chú ý sau khi Trúc Cơ, ta cũng để ở bên trong. Sau này, sư đệ nên đọc kỹ một phen.

"Nhọc công Chưởng môn sư huynh rồi!" *Hàn Lập hai tay tiếp nhận, trong miệng liên tiếp cảm tạ không thôi.*

Mấy cái này đích xác đều là thứ Hàn Lập trước mắt tối cần nhất, làm hắn không khỏi vui mừng!

Sự tình sau đó cũng không có gì, Hàn Lập sau khi cùng vị Chung chưởng môn này lại tán gẫu chừng một nén hương, mới cáo từ ly khai khỏi Nghị sự điện.

Sau khi rời đi khỏi thạch điện, Hàn Lập vốn định lập tức bay ra Hoàng phong cốc, tự mình đi tìm một nơi tĩnh mịch để khai mở động phủ.

Nhưng là tại nửa đường, sau một lần lật xem ngọc giản Chung Linh đạo cấp cho, Hàn Lập liền lập tức thay đổi chủ ý, ngự khí chuyển hướng, bay về phía địa phương khác.

"Kỳ lân các" *tên này rất có khí thế, rất có khí phách! Đó cũng là một trong mấy chỗ trọng yếu nhất của Hoàng phong cốc!*

Bởi vì nơi này là nơi chuyên môn nuôi dưỡng, thuần hóa linh thú.

"Linh thú" *kỳ thật chính là yêu thú. Yêu thú bị người tu tiên thuần phục, tự nhiên liền biến thành cái gọi là linh thú.*

Linh thú trong Kỳ lân các này, đại đa số cũng là linh thú cấp một mà thôi, cho dù có vài linh thú cấp hai cá biệt, cũng là của những *người khác gởi tại nơi này, mà không thể tùy ý sử dụng được.*

Chẳng qua, cho dù là linh thú cấp một, cũng cung cấp rất nhiều tiện lợi cho chúng đệ tử trong cốc. Tỷ như nói, làm phương tiện đi lại, bảo vệ môn hộ, tìm kiếm linh dược, hiệp trợ tấn công địch… Mà Hàn Lập chính là hướng về một trong số này, yêu thú "Song đồng thử" *mà đến.*

Loại này ngoại hình như lão thử bình thường, nhưng là linh thú có mắt thần trời sinh, đúng là loài được tiến cử trong ngọc giản Chung Linh Đạo cấp cho Hàn Lấp. Chính là trợ thủ tốt nhất cho việc tìm kiếm động phủ.

Loại này là yêu thú cấp một bậc trung, Song đồng thử có khả năng dễ dàng nhìn thấu những trở ngại bình thường che khuất tầm mắt của người tu tiên như sương mù, sông, cây cối… Hơn nữa thiên tính còn thích đến những địa phương có nhiều linh khí nhất mà đào động làm tổ.

Bởi vậy sau khi được huấn luyện thêm, Song đồng thử này chính là loài truy tìm tốt nhất để tìm ra địa phương tập trung linh khí! Được đệ tử trong cốc phi thường yêu thích!

Hàn Lập thực không phải lần đầu tiên đến Kỳ lân các này. Trước kia, có vài lần có việc, phải theo đường cửa trước vội vàng mà qua nơi đây. Bởi vậy đối với nơi này không hoàn toàn lạ lẫm.

Khi hắn từ trên trời hạ xuống, dừng ở tòa tiểu sơn xanh biếc là Nghênh khách đài của Kỳ lân các thì lập tức có một nữ đệ tử đi tới, thi lễ với Hàn Lập nói:

"Vị sư thúc này, đến để thuê linh thú phải không?" *Nữ đệ tử này mới mười sáu, mười bảy tuổi, thanh thúy nói xong, không khỏi lộ ra vẻ hy vọng.*

Hàn Lập thấy vậy, cười nhẹ mở miệng hỏi:

Hiện tại trên núi, còn có Song đồng thử nhàn rỗi không? Ta muốn thuê một con, dùng hai ngày!"

"Có, đương nhiên có! Ta đưa đến cho sư thúc một con!" Nữ đệ tử này nghe thấy vậy, trên mặt vui vẻ, cao hứng nói.

------oOo------

Chương 220: Linh nhãn chi tuyền

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi đệ tử giữ linh thú đi khỏi, Hàn Lập ở Nghênh khách đài lẳng lặng chờ đợi, chỉ ngắm nhìn mấy cấm chế chung quanh.

Ngoại trừ đỉnh núi chỗ Hàn Lập ra, những địa phương khác ở Linh thú sơn đều bị những cấm chế trận pháp đủ mọi màu sắc chia cắt thành những khối lớn nhỏ không đồng nhất.

Mỗi một khối địa phương bị cấm chế phong bế đều là một nơi tuần dưỡng một loại linh thú riêng. Ngoại trừ những đệ tử thay phiên nhau của Kỳ lân các, những người khác không được phép tiến vào. Vì chính là sợ có người đến quấy nhiễu linh thú, hoặc là sợ linh thú còn chưa thuần phục thương tổn đến người ngoài.

Cho nên cả tòa Linh thú sơn tuy xem rất tĩnh lặng, kỳ thật trong đó sống tối thiểu gần ngàn con linh thú khác nhau, quy mô không thể không kinh người!

Nữ đệ tử kia không có làm Hàn Lập chờ lâu, sau thời gian một bữa cơm, đã ôm một con thú nhỏ, từ trong cấm chế nào đó đi ra, đến thẳng chỗ Hàn Lập.

"Đây là Song đồng thử, giá thuê mỗi ngày một khối linh thạch cấp thấp!" Nữ đệ tử lấy tay vuốt nhẹ lớp lông mềm mại của con thú nhỏ một chút, cung kính nói với Hàn Lập.

"Được, đây là ba khối linh thạch, ta dùng ba ngày sẽ trả!" Hàn Lập lạnh nhạt nói với nữ tử này.

"Ba ngày sau, sư thúc chỉ cần buông ra, Song đồng thử sẽ tự động quay về Kỳ lân các. Trong lúc này, mong rằng sư thúc hãy đối xử tử tế với con thú này, trong túi này chứa quả thổ lê nó thích

ăn nhất, sư thúc thỉnh thoảng hãy cho nó vài quả" Cô gái tiếp nhận linh thạch, đem linh thú đưa cho Hàn Lập, lại xuất ra một cái túi nhỏ màu trắng, nói với Hàn Lập.

Hàn Lập gật đầu, thần sắc tự nhiên tiếp lấy. Tiếp theo, hắn lúc này dưới ánh mắt tiễn đưa của nữ tử, ngự khí rời đi.

Hàn Lập trong không trung, một đường nhằm hướng Tây Bắc bay đi.

Hàn Lập một mặt vừa phi hành, mặt khác không tự kìm hãm được đánh giá Song đồng thủ nhu thuận trong lòng.

Vừa thấy con thú nhỏ màu vàng này, thật sự nghĩ là con thổ thử. cũng hình thể khéo léo, cũng bộ lông màu vàng cùng cái đuôi dài.

Điểm khác duy nhất, chính là trên mặt Song đồng thử có đôi mắt to hoàn toàn khác với thổ thử. Đừng tưởng chỉ khác nhau một điểm ấy, nhưng lập tức khiến cho con thú này trở nên cực kỳ đáng yêu.

Đặc biệt trong ánh mắt của nó, còn ẩn ẩn ngũ sắc lưu quang chớp động, càng khiến cho con thú này thêm thần bí bất phàm.

Cho dù Hàn Lập là người quen lạnh lùng như vậy, gặp con thú hình dáng nhu thuận đến vậy, cũng không khỏi vỗ về, ngắm ngía nó vài lần. Trong đầu mọc lên ý niệm là cũng phải nuôi một con.

Chẳng qua Hàn Lập cũng rõ ràng, đừng thấy tiểu thú này hôm nay ôn thuận như vậy. Trên thực tế chính là hàng thật giá thật yêu thú cấp một bậc trung.

Con thú này trừ một đôi song đồng thần kỳ ra, trong miệng còn có được bộ răng thép cứng như đồng thiết, cùng một đôi tiền trảo có thể động kim xuyên thạch. Thật sự không phải vô hại như biểu hiện bây giờ.

Nghĩ đến đây, Hàn Lập lại đùa nghịch cái tai nhỏ của con thú này một chút, sau khi kích thích vài cái không khỏi thú vị cười hi hi, tựa hồ tính con nít chôn dấu ở đáy lòng đã lâu kia lại dâng lên.

Hàn Lập mang theo con thú này phi hành liên tiếp hết một ngày, rốt cuộc tại vị trí phía Tây Bắc bên ngoài Thái nhạc sơn mạch mới dừng lại.

Từ nơi này tiếp tục hướng về phía bắc trăm dặm, sẽ tiến vào địa giới của Nguyên Vũ quốc. Nơi đây là địa bàn của Nguyên vũ quốc tu tiên đại phái Thiên tinh tông, hơn nữa cũng thiết lập một chỗ phường thị,cùng Hoàng phong cốc phường thị giằng co nhau.

Mà hai trăm dặm về hướng tây lại là chỗ giao giới của Kiến châu và châu quận nhỏ nhất của Việt quốc - Khê châu.

Châu này cũng là châu quận duy nhất thất đại phái không ai trú chân. Bới vì châu này ngoài đất cát và đồi núi ra, còn lại chính là đại địa sa mạc bát ngát, chiếm hơn ba phần tư Khê châu. Mà toàn châu dân cư cũng chỉ có hơn một vạn dân, cho nên căn bản không có vật lực cùng nhân lực đủ dùng. Như vậy, tư nhiên sẽ không lọt vào pháp nhãn của thất đại phái.

Nguyên nhân mà Hàn Lập tại phụ cần nơi này khai mở động phủ, là có hai nguyên nhân.

Đầu tiên, nơi này là nơi hoang lương trong Thái nhạc sơn mạch, một mặt cùng Nguyên vũ quốc giao giới, một mặt tiếp cận Khê châu, đều là địa phương có rất ít đồng môn hay người tu tiên khác. Từ đó, sẽ không có người nào quấy rầy việc tu hành của hắn.

Thứ hai, nơi này cách phường thị của Thiên tinh tông không xa. Nếu hắn cần bán dược tài hoặc cần mua cái gì, lúc này rất dễ dàng thực hiện, mà không sợ bị người ta nhận ra.

Ôm hai loại ý tưởng này,Hàn Lập mới lựa chọn nơi linh khí không phải tốt nhất này. Mà không giống như như động phủ của các đệ tử Trúc Cơ khác, đều tập trung tại mấy nơi linh khí nồng đậm nhất.

Hàn Lập sau khi hạ xuống, việc đầu tiên làm là chuẩn bị một cái dây thừng, buộc lên cổ Song đồn thử, phòng nó chạy nhanh quá, chính mình sẽ không theo kịp. Sau đó, từ trong bao vải lấy ra một quả vàng vàng, cấp cho tiểu thú gặm.

Một lát sau, Song đồng thử đã ăn xong quả thổ lê không còn một mảnh, tinh thần hưng phấn. Sau khi *"Hư hư"* kêu nhẹ hai tiếng, *"Vù"* một tiếng, tiến vào bụi cỏ một bên, biến mất không thấy bóng dáng.

Hàn Lập không hốt hoảng, chậm rãi lần đi dọc theo dây thừng.

Hàn Lập đứng ở một nơi hiểm trở dưới ngọn núi, nhìn vách cự núi đối diện cao đạt hơn trăm trượng, sững sờ một trận.

Bởi vì dây thừng trên tay hắn, thông qua một khe hở vô cùng hẹp hòi, trực tiếp kéo dài tiến vào trong vách núi đối diện.

Lúc này đã là buổi chiều ngày thứ hai. Sau khi trải qua gần hai ngày vất vả tìm kiếm, con Song đồng thử này đến phụ cận ngọn núi thì đột nhiên đột ngột điên cuồng lên. Sau khi một đường đưa hắn đến nơi đây, liền theo khe hở trực tiếp khoan vào.

Hàn Lập nhìn nhìn sợi dây được buộc chặt trên tay, trong lòng hiếu kì đại khởi, suy nghĩ một chút lập tức vỗ vào túi trữ vật một cái, trên tay Hàn Lập đã xuất hiện một cự kiếm màu bạc.

Hàn Lập một tay nắm lấy dây thừng, một tay múa máy ngân kiếm như gió, vách đá có khe hở cứng như đồng thiết liền giống như đậu hũ, khe hở bị hắn khoét thành một lỗ có thể cho một người vào được.

Hắn sau khi tiến vào lập tức phóng ra một cái hộ tráo tại thân, sau đó liền dọc theo dây thừng từng bước phá đá núi, chậm rãi mà đi tới. Mà đá vụn cùng bụi bặm đều bị hộ tráo thủy thuộc tính của hắn ngăn tại bên ngoài, làm hắn vẫn bảo trì sự sạch sẽ trên người.

Loại hoạt động thể lực này sau khi kéo dài hơn một canh giờ, một con đường đá dài mười trượng dần dần thành hình. Khi Hàn Lập lại đánh xuống một kiếm, thì bỗng nhiên *"rắc rắc"* một tiếng, vách đá rốt cuộc bị khai mở.

Hàn Lập thấy vậy mừng rỡ, sử dụng khí lực chém loạn vài cái, liền đem vách đá hoàn toàn bổ ra, sau đó bước vào.

Một cái động nham thạch thiên nhiên lớn hơn mười trượng xuất hiện ngay trước mắt Hàn Lập, Hàn Lập vừa tiến vào nơi đây, một cỗ linh khí nồng đậm liền đập vào mặt hắn, làm hắn cảm thấy nhạc nhiên!

Bất quá ánh mắt hắn, không khỏi nhìn dọc theo dây thừng trong tay, chỉ là thấy kéo dài thẳng đến chính giữa nham động, ở đó có một nguồn suối nhỏ xíu không ngừng phun ra nước, mà Song đồng thử lại ở giữa chỗ nước nông nơi này, đang thích ý bơi đi bơi lại.

"Đây là gì?"

Hàn Lập lúc này thực sự giật mình, bởi vì linh khí nồng đậm trong thạch động này, cơ hồ đều là theo con suối này mà ra.

Hắn vội vàng bước tới vài bước, hốt một miếng đất ven suối lên, cẩn thận quan sát.

"Đây là Linh nhãn chi tuyền, tuyệt đối là vậy!" Hàn Lập không phí nhiều khí lực liền khẳng định suy đoán trong lòng.

"Trong nước ẩn chứa linh khí, tuy nhiên không khoa trương như nghe đồn, đường vào của con suối này cũng phi thường khéo léo, nhưng đích xác là Linh nhãn chi tuyền thế gian hiếm thấy" Hàn Lập cho hai tay vào trong nước, không thể tin thì thào lẩm bẩm.

Sau đó hắn nhắm hai mắt lại, cảm thụ linh khí nhè nhẹ trong nước, trên mặt không khỏi vừa mừng vừa sợ.

Nói đến linh tuyền, liền không thể không nhắc tới linh nhãn, linh mạch của tu tiên giới.

Thiên địa linh khí đều không phải là đều đều phân bố tại thế gian, mà là có địa phương nồng đậm hơn một ít, có địa phương đạm bạc hơn một chút. Vì thế sau một thời gian dài, tại nơi linh khí nồng đậm, bình thường đều hình thành linh mạch lớn hoặc nhỏ.

Linh mạch lớn, có thể liên miên vài ngàn dặm mà chưa dứt, mà linh mạch nhỏ cũng có thể chỉ lớn có vài dặm, nhỏ hẹp thực sự đáng thương. Nhưng vô luận thực tế lớn hay nhỏ, mấy linh mạch này một khi thành hình, sẽ tự động tản mát ra linh khí nhàn nhạt, tuần hoàn không dứt, không có ngày khô kiệt.

Nhưng đồng dạng linh mạch này tại những địa phương khác nhau, linh khí sinh ra cũng đều không phải là như nhau. Địa điểm linh khí kết lại nồng đậm nhất, đương nhiên thích hợp nhất cho người tu tiên đả tọa tu luyện, cho nên đã bị tu tiên giới xưng là *"Linh nhãn"*.

Mà cái gọi là *"Linh nhãn"* bình thường đều là vô hình vô sắc, chỉ có thể bằng cảm xúc của người tu tiên để nhận biết sự tồn tại của nó. Nhưng phàm địa phương được xưng là Linh nhãn, cái này đại biểu cho việc là chỗ linh khí tập trung hơn là linh mạch phụ cận, đây là vấn đề không thể nghi ngờ.

Tuy nhiên dưới tình huống bình thường, Linh nhãn phải vô hình, chỉ một số nơi được thay thế bằng tên. Nhưng nếu linh khí của lĩnh nhãn quá nồng đậm và duy trì trong thời gian dài, sẽ dần dần sinh ra thực thể, hình thành linh nhãn chi vật. Tỷ như Linh nhãn chi thụ, Linh nhãn chi thạch, Linh nhãn chi tuyền… Thậm chí trong truyền thuyết còn có cao cấp nhất là Linh nhãn chi châu.

Linh nhãn xuất hiện thực thể hóa chính là việc phi thường hiếm thấy. Phải trải qua hơn vạn năm, thậm chí mười vạn năm tiến hóa, mới có thể hình thành.

Vì vậy mấy cái Linh nhãn có thực thể này, phát ra linh khí nồng đậm hơn nhiều so với Linh nhãn bình thường. Ở bên cạnh đả tọa luyện công, tuyệt đối có kỳ hiệu tốc độ tu luyện nhanh hơn so với nơi khác.

Linh nhãn chi vật tốt nhất, thậm chí có khả năng làm tốc độ tu luyện của người tu luyện tăng nhanh hơn gần hai, ba thành. Hơn nữa mấy cái này một khi hình thành thực thể, chính là loại như

Linh nhãn chi thụ, Linh nhãn chi tuyền đều có thể dùng để di chuyển pháp lực, mà sẽ không hao tổn công hiệu.

------oOo------

Chương 221: Thiên tinh tông dữ pháp trận

Nguồn: EbookTruyen.Net

Linh nhãn chi vật thần kỳ như thế, đương nhiên sẽ làm cho các môn phái tu luyện theo đuổi thiên đạo, hơi bị điên cuồng! Mỗi khi Linh nhãn chi vật xuất hiện, đều sẽ làm cho tu tiên giới một phen gió tanh mưa máu.

Bất quá hôm nay tại tu tiên giới Việt quốc, linh nhãn chi vật này sớm đã rơi vào tay thất đại phái.

Như Hoàng Phong Côc cũng có được hai khối linh nhãn chi thạch, ba khối linh nhãn chi thụ, và bảy linh nhãn chi tuyền, ngoài ra còn hơn mười linh nhãn chi vật đều bị mấy vị tu sĩ Kết đan kỳ phân chia sạch sẽ không chút khách khí, ngay cả Chung đại chưởng môn cũng vô duyên chẳng có được một món.

Đương nhiên là vị lão tổ sư gia Nguyên Anh kỳ kia phải chiếm được nhiều nhất.

Hàn Lập giờ đây vạn lần không nghĩ tới, mình chỉ dẫn theo một con Song Đồng Thử tầm thường trong vòng một ngày đã dễ dàng kiếm được một linh nhãn chi vật ở phụ cận.

Mặc dù Linh nhãn chi vật chỉ là nhất cấp linh tuyền, mà tuyền nhãn này thật sự là nhỏ đến đáng thương, công hiệu phỏng chừng chẳng đáng bao nhiêu. Nhưng ít ra có được linh nhãn chi vật, tối thiểu so với tu luyện bình thường nhanh hơn nửa thành cũng đã là chuyện tốt rồi.

Nhưng mà Hàn Lập ngoài vài ý vui mừng ra cũng vẫn cảm thấy có chút buồn bực.

Không cần nói đến Linh nhãn chi vật chỉ sản sinh ở nơi có nhiều linh khí! Những ở đỉnh núi phụ cận cũng chẳng thể nào hình thành nhiều linh khí nồng đậm như vậy. Vậy sao có thể hình thành? Hơn nữa lại có thể hình thành linh tuyền hình dáng mê người thế này, làm cho Hàn Lập vừa mừng vừa sợ, cùng không khỏi có chút tiếc nuối.

Nhưng nếu từ trên trời rớt xuống một miếng thịt to, thì Hàn Lập tự nhiên sẽ không buông tha.

Bởi vì Linh nhãn chi tuyền mặc dù có thể di chuyển. Bất quá chỉ có tu sĩ Kết đan kỳ mới có thủ đoạn này. Bản lãnh của Hàn Lập cũng không lớn như vậy. Cho nên đương nhiên hắn quyết định đến đây kiến tạo động phủ, tức là biến Linh tuyền nham động này thành mật thất luyện công của mình, bí mật che dấu thật cẩn thận.

Hàn Lập lúc này lợi dụng thông đạo kia, tiến hành mở rộng.

Một tay huy động ngân kiếm, một tay điều khiển kim nhận, Hàn Lập hành đại nghiệp mở rộng động phủ. Con Song Đồng Thử tiến vào bên trong Linh tuyền cũng chưa chịu đi ra, thậm chí còn ngủ hẳn bên trong đó.

Hàn Lập ỷ vào ngân kiếm sắc bén cùng với số lượng của kim nhận, qua nửa ngày lao lực, cũng hình thành sơ bộ một cái động phủ nho nhỏ. Chia động phủ ra làm mười ba căn lớn nhỏ, cùng với một đại sảnh rộng lớn trên mặt đất.

Mặc dù động phủ vẫn còn rất thô sơ chưa được gia công tinh tế, nhưng tối thiểu cũng có thể an thân rồi! Hàn Lập đã có thể thở dài một hơi mà dừng tay.

Lúc này hắn đột nhiên nhớ ra Song Đồng Thử, vội vàng nhân cơ hội này trở lại linh tuyền, sau khi thấy con thú này đang ngủ say liền ôm đi, sau đó bay ra ngoài mấy trăm dặm mới thả đi, để nó tự động trở về Kỳ Lân các.

Hàn Lập sau khi kiến tạo động phủ, tạm thời chưa làm lối ra vào. Cho nên sau khi trở lại, lập tức sử dụng năm lá cờ nhỏ cùng mười viên linh thạch cấp thấp, dựa theo phương pháp trên ngọc giải bày ra một tiểu mê tung trận, dùng trận pháp che dấu toàn bộ lối ra vào. Cứ như vậy, từ ngoài nhìn vào chỉ thấy vách núi, căn bản không thể nào nhận ra được cái hang động này.

Làm xong phòng hộ cơ bản nhất, Hàn Lập mới dùng ngân kiếm làm thành một cái giường đá giản dị, nằm luôn lên đó làm một giấc thật say. Hắn thật sự có chút mệt mỏi!

Mấy ngày sau Hàn Lập vẫn làm việc không ngừng.

Hắn trước tiên đi quanh khu vực phụ cận tìm một chỗ bí mật sau đó gieo xuống một ít mầm linh dược.

Nơi này hắn cũng gieo một ít mần dược liệu mang từ thế tục đến, cũng có cả mầm của kỳ hoa dị thảo từ Bách dược viên sưu tập được. Chỗ này chính thức biến thành dược viên của Hàn Lập, sau này các linh dược cũng từ đây mà ra.

Thời gian còn lại, Hàn Lập từ trên núi tìm được một ít đá cứng rắn làm thành các dụng cụ bằng đá chia ra mỗi phòng một bộ. Cuối cùng mới tỉ mỉ chỉnh sửa lại các vách tường xung quanh, đem Nguyệt quang thạch gắn lên trên, làm cho bên trong động phủ luôn luôn có ánh sáng.

Kể từ đó động phủ của Hàn Lập cũng bước đầu hình thành.

Nhưng mà có một điều rất hiển nhiên là năng lực phòng hộ của động phủ này căn bản không chịu nổi một kích, thật sự không làm cho Hàn Lập yên tâm tu luyện. Theo như ý muốn của hắn, tối thiểu cũng phải có được cấm pháp tương tự như của Bách dược viên mới được, nếu không trong lúc tu luyện vạn nhất có ngoại địch xâm lấn, chẳng phải là cái đầui giữ không nổi sao.

Hàn Lập đối với trận pháp đúng là người ngoài cuộc, ngay cả trận pháp cơ bản nhất cũng chẳng ra sao, đừng nói đến các loại cấm pháp cao cấp.

Dĩ nhiên hắn cũng không định học tập cái này! Phải biết đạo trận pháp rộng lớn như biển, nếu như phâm tâm ra mà học căn bản trong hai mươi năm mới có chút thành tựu! Bản thân tu luyện tuyệt đối sẽ chậm trễ đi nhiều, đây chính là tổn thất mà Hàn Lập không chấp nhận được.

Thế gian này có lẽ cũng có vài thiên tài vừa tu luyện trận pháp mà không làm chẫm trễ việc tu luyện của bản thân, thậm chí có thể lấy trận pháp nhập đạo, mang lại lợi ích cho bản thân.

Điều này không phải không có khả năng xuất hiện! Nhưng ít ra đối với Hàn Lập tuyệt đối là không thể.

Nếu hắn chỉ cần thoáng phân tâm ở phương diện khác, khẳng định chẳng còn tí hy vọng nào tiến vào cảnh giới Kết đan kỳ.

Nhưng vẫn còn chút may mắn chính là thế gian này còn có trận kỳ, trận bàn, dựa vào pháp khí mà bố trí ra trận pháp.

Mặc dù phương thức này không thể bố trí ra được loại cấm pháp đại trận, nhưng Hàn Lập bây giờ cũng chỉ cần đến loại trận pháp phòng thủ tầm thường tiêu chuẩn này cho động phủ, là có thể yên tâm quá nửa rồi. Hơn nữa có thể bố trí nhiều trận pháp lấy số lượng bù chất lượng cũng tạm ổn.

Thật sự ngẫu nhiên chính là Thiên Tinh Tông của Nguyên Vũ Quốc dương danh chính nhờ vào mấy cái trận pháp này ở tu tiên giới. Các loại pháp khí bố trí ra trận kỳ, trận bàn cũng luyện chế ra không ít, chỉ cần dùng linh thạch là có thể mua được.

Hàn Lập trong lòng đã có chủ ý sẵn, khẳng định nơi nào đó trong Thiên Tinh Tông có thể đáp ứng được nhu cầu của mình về các loại pháp khí cấm chế.

Cho nên mấy ngày kế tiếp, Hàn Lập dùng lục dịch để thôi thúc mấy nhánh dược thảo kia. Kế hoạch của hắn chính là mang một gốc linh dược ngàn năm đến Thiên Tinh Tông hoán đổi lấy vài thứ. Lần này cũng chỉ mang theo một gốc linh dược ngàn năm theo. Nếu mang theo nhiều thì không khỏi làm người khác hoài nghi, tự tạo thành phiền phức không cần thiết.

Sau hai tháng ngắn ngủi, Hàn Lập cũng tạo ra được một gốc linh dược ngàn năm.

Sau đó, hắn mang theo dược thảo cùng các thứ có thể trao đổi được, hướng phương bắc mà bay đi. Ví dụ các tài liệu như xác của Ngô Công cùng Mặc Giao, nếu giá tiền thích hợp, Hàn Lập cũng không ngại đem trao đổi, dù sao hắn cũng sẽ không phân tâm học luyện khí.

Hàn Lập ngự khí phi hành mang theo áo choàng cũng vì đề phòng vạn nhất!

Hơn một trăm dặm đường đối với pháp lực của Hàn Lập bây giờ chỉ cần nửa ngày là tới.

Tiến vào Nguyên Vũ quốc, từ không trung Hàn Lập nhìn ngó nghiêng xung quanh. Thứ nhất là vì tìm phường thị của Thiên Tinh Tông, ngoài ra là vì tò mò đối với Nguyên Vũ Quốc. Bất quá cảnh vật ở đây so với VIệt quốc cũng chẳng có gì khác nhau mấy!

Nguyên Vũ Quốc và Việt quốc đều giống nhau, cũng chỉ là quốc gia có diện tích trung bình.

Hai nước này mặc dù không thể so với một phần ba Thiên La Quốc và Phong Đô quốc, nhưng so với Khương Quốc và Sát Vân Quốc thì lớn hơn nhiều.

Loại quốc gia có diện tích lớn thì chỉ có hai nước, nhưng quốc gia cỡ vừa thì có hơn mười, về phần nước nhỏ thì còn nhiều hơn nữa, các nước xung quanh có đến vài chục quốc gia nhỏ hơn. Nghe người ta nói ở tại địa phương xa xôi còn có cả loại quốc gia siêu cấp tồn tại, to đến mức người ta khó tin!

Mà hai phái chánh tà của tu chân giới tại Nguyên Vũ Quốc thực lực tương đồng, hai bên duy trì trạng thái cân bằng với nhau. Còn Thiên Tinh Tông có thể gọi là một trong hạch tâm của chính phái, thực lực không dưới Hoàng Phong Cốc.

Hàn Lập đang suy tư về các việc có liên quan đến Thiên Tinh Tông, pháp khí hình lá ở dưới chân đột nhiên trầm xuống, chậm rãi hạ xuống đất, tựa hồ mất đi khả năng phi hành.

Nhìn thấy tình hình kỳ lạ này, Hàn Lập không giật mình, ngược lại lộ ra sắc mặt vui mừng. Xem rã đã đến phụ cận Thiên Tinh Tông phường thị, nếu không cũng sẽ không xuất hiện loại cấm pháp không cho phi hành này.

Quả nhiên vừa hạ xuống đất, Hàn Lập nhìn thấy cách bảy tám dặm, một cái phường thị so với phường thị của Hoàng Phong Cốc to hơn ba phần xuất hiện trước mắt.

Phường thị của Thiên Tinh Tông phi thường kỳ lạ, so với Hoàng Phong Cốc hoàn toàn bất đồng! Giữa trung tâm có một tòa nhà cao hai ba mươi trượng, các tòa nhà ở bốn phía chỉ cao bằng một phần mười tòa nhà kia, cả phường thị này bố trí thành hình vòng tròn.

Bởi vì tòa nhà ở giữa thật sự quá to lớn, cho nên Hàn Lập đứng cách mười hai dặm cũng nhìn thấy rõ ràng ba chữ *"Tinh Trần Các"* màu bạc. Xem ra không cần hỏi cũng biết đó là cửaa hàng của chính Thiên Tinh Tông.

Mười hai dặm lộ trình chỉ thoáng chốc là Hàn Lập đến nơi.

Dựa theo thói quen, Hàn Lập cũng không lỗ mãng hành động, mà từ từ đi vào trong phường thị, cũng để tìm hiểu kỹ nơi đây.

Không nói tới, chỉ mấy gian hàng nơi đây cũng đủ để Hàn Lập mở rộng tầm mắt, cũng muốn thử vào.

Một gian hàng luyện khí, tùy thời có thể tiếp nhận tài liệu của tu tiên giả, sau đó án chiếu theo yêu cầu của chủ nhân luyện chế các loại pháp khí. Hơn nữa chiêu bài khẩu khí cũng không nhỏ, tự xưng có thể luyện chế từ pháp khí cấp thấp đến loại đỉnh cấp pháp khí. Nếu luyện chế thất bại thì án theo giá trị tài liệu mà trả lại bằng linh thạch. Đương nhiên nếu có người không có tài liệu cũng có thể trực tiếp mua lấy một kiện pháp khí bằng linh thạch.

Lại có một gian hàng chế phù, khẩu khí so với gian hàng luyện khí kia không khác lắm, cũng là tiếp nhận luyện chế linh phù.

Lại còn một chỗ hơi kỳ lạ, chính là một gian Linh thú viện, chuyên môn thuần dưỡng các loại yêu thú, thậm chí có cả thượng cấp yêu thú bên trong.Nếu mua về làm hộ viện linh thú cũng không phải là chủ ý tệ gì.

------oOo------

Chương 222: Luyện khí cao thủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ở phường thị này số người không tính là nhiều. Ở bên ngoài Hàn Lập chỉ thấy có khoảng ba mươi người tu tiên, thật sự có chút tiêu điều!

"Mọi người dường như đều đi đến Tinh Trần Các ở giữa thì phải?" Hàn Lập trong lòng khẽ nói thầm.

Tuy nhiên hắn cũng không vội đi tới cái Tinh Trần Các kia.

Bởi vì gian hàng luyện khí kia thật sự khẩu khí quá lớn! *"Cửa hàng nếu luyện khí thất bại sẽ trả lại bằng linh thạch"* làm cho hắn có chút hiếu kỳ, cho nên Hàn Lập sau khi đi một vòng, không tự kìm hãm được bước vào bên trong.

Gian hàng này không lớn, chỉ có ba gian phòng và một gian hậu viện mà thôi.

Hàn Lập tiến vào bên trong thính đường thì thấy đã có một trung niên mặc nho phục ở bên trong, đang cùng với một vị đầu tóc bạc trắng nhưng mặt đầy hồng quang thảo luận vấn đề gì đó, bên cạnh còn một tráng hán da ngăm đen đầy vẻ cung kính đứng chờ.

Hai vị kia thảo luận rất sôi nổi, mặc dù nhìn thấy Hàn Lập tiến vào, nhưng vẫn không để ý vẫn tiếp tục đàm đạo. Còn vị tráng hán kia thì rất nhanh tiến lên vài bước khách khí hỏi:

"Vị khách nhân này hẳn là muốn mua pháp khí hay là muốn luyện chế một kiện?"

"Đầu tiên là muốn xem qua các loại pháp khí trong cửa tiệm của các vị, sau đó mới quyết định!" Hàn Lập bĩnh tĩnh lên tiếng.

"Được, vậy quý khách muốn xem pháp khí bậc trung hay là pháp khí bậc cao?" Tráng hán thấy sinh ý đã đến nhà cho nên sắc mặt có chút vui mừng hỏi.

"Đỉnh cấp pháp khí, hơn nữa phải là tinh phẩm của đỉnh c pháp khí"

Hàn Lập thanh âm không lớn, nhưng câu nói này đủ làm cho tráng hán trước mắt sửng sốt! Ngay cả hai vị đang bàn luận sôi nổi kia cũng im lặng không nói chuyện nữa, dùng ánh mắt kinh ngạc đánh giá Hàn Lập!

"Khách quan muốn xem đính cấp pháp khí, hơn nữa là tinh phẩm?" Tráng hán phục hồi tinh thần không khỏi nhắc lại lần nữa xem mình có nghe lầm không.

Đính cấp pháp khí không phải người thường có thể mua đươc, động đến cũng phải vài trăm linh thạch bậc thấp, một người tu tiên bình thường cho dù gom toàn bộ linh thạch cả đời cũng chưa chắc đã có thể mua được một kiện đỉnh cấp pháp khí. Mà Hàn Lập đây vừa vào đã muốn xem loại tinh phẩm, khó trách tráng hán này thất thố.

"Tiểu Hắc, trở lại! Không được vô lễ với vị tiền bối này" Lão giả tóc bạc kia rốt cuộc cũng nhìn ra được Hàn lập là thân phận Trúc Cơ kỳ, sắc mặt không khỏi biến đổi, cuống quýt quát tráng hán lui vào.

"Tiểu lão nhi chính là chủ nhân của điếm này. Tiền bối có gì cứ phân phó là được".

Vị lão giả này và nho sinh kia cũng chỉ mới là người tu tiên Luyện khí kì, đột nhiên nhìn thấy vị *"cao nhân"* như Hàn Lập giá lâm, không khỏi có chút bất an.

"Không có gì, ngươi xem có thượng phẩm pháp khí nào tốt không? Nếu là thích hợp thì ta muốn mua một, hai món!" Lão giả nghe xong lời của Hàn Lập, nhất thời có thở ra một hơi dài, nhưng trên mặt có chút xấu hổ nói:

"Chỉ sợ làm tiền bối thất vọng, bổn điếm mặc dù có hai ba kiệm đỉnh cấp pháp khí, nhưng chỉ là loại bình thường, không đáng gọi là tinh phẩm!" Lão già này đối mặt với cao thủ Trúc Cơ kỳ như Hàn Lập không dám dấu diếm chỉ có thể nói thật lòng.

Hàn Lập nghe nói thế không khỏi lấy làm thất vọng, bất quá hắn cũng thầm trách mình hồ đồ! Cái khẩu khí ở chiêu bài phía ngoài kia có lớn hơn nữa cũng chỉ là thủ đoạn quảng cáo cho sinh ý nhà người ta mà thôi, chính mình thế nào lại tin như thế chứ.

Hàn Lập lắc đầu, xoay người muốn rời đi, nhưng khi chưa đến cửa phòng thì không khỏi quay đầu nói một câu bất mãn.

"Nói như vậy, bên ngoài ghi là luyện chế đỉnh cấp pháp khí chỉ là hư ngôn thôi sao!"

"Không! Tiền bối hiểu lầm rồi. Bổn điếm buôn bán lấy chữ tín làm đầu, chiêu bài bên ngoài đều là thật, tuyệt không giả dối! Chỉ cần có tài liệu thích hợp, lão hủ đích xác có thể luyện chế đỉnh cấp pháp khí!" Lão già tóc bạc thấy danh tiếng cửa hàng có nguy cơ hạ thấp vội vàng nói.

"Ngươi có thể luyện chế đỉnh cấp pháp khí?" Hàn Lập cảm thấy hơi ngoài ý muốn, trong mắt lóe lên điểm nghi vấn.

Hắn còn tưởng rằng người luyện chế pháp khí là người khác, không nghĩ tới là lão giả này.

Khó trách Hàn Lập không tin, luyện chế đỉnh cấp pháp khí không giống như luyện trung cấp hay thượng cấp pháp khí. Lửa bình thường của thế gian không có khả luyện chế, mà là dùng tiên thiên chân hỏa hay là địa hỏa mà tôi luyện giống như luyện chế Trúc cơ đan vậy mới có thể thành công.

Còn lão giả này đây chỉ là cao thủ luyện khí kỳ, tiên thiên chân hỏa tuyệt đối không có, nơi đây cũng chẳng có chút nào có vẻ là có địa hỏa vậy người này dựa vào cái gì để luyện chế đính cấp pháp khí?

"Tiền bối, đúng là lần đầu tiên đến cửa hàng của Từ lão ca, đương nhiên là không hiểu rồi! Từ lão ca đối với đạo luyện khí thật sự là sở học sâu xa, tuyệt đối không dưới các danh gia luyện khí của danh môn đại phái. Từ gia mấy trăm năm qua chỉ cần nhị cấp sơ giai là có thể phun ra yêu hỏa so với tiên thiên chân hỏa còn lợi hại hơn vài phần. Cho nên luyện chế đính cấp pháp khí không cần phải lo lắng" Nho sinh nãy giờ một mực yên lặng đứng một bên đột nhiên mở miệng trả lời thay lão giả kia, làm cho Hàn Lập thấy nghi hoặc.

"Yêu hỏa? Ta trước kia chưa từng nghe qua".

Địa hỏa có thể luyện khí luyện đan, chưa bao giờ nghe người ta nói đến yêu hỏa cả!*" Hàn Lập có chút khó tin nói.*

*"*À! Tiền bối có điều không biết! Dụng yêu hỏa luyện khí, thậm chí luyện đan đúng ra cần một chút kỹ sảo đặc biệt. Thật ra là không được các đại phái thừa nhận. Nó có thể gọi là tiểu thuật bàng môn tả đạo, truyền bá rất nghiêm ngặt. Gia tộc chúng ta nếu không phải ngẫu nhiên mà được một con hỏa nha, thì cũng không đặc biệt nghiên cứu về vấn đề này*" Lão giả tiếp lời nho sinh nói, giải thích rõ cho Hàn Lập.*

*"*Như vậy sao!*" Hàn Lập mặc dù nghe xong lời giải thích của đối phương, nhưng rốt cuộc chính mình chưa thấy qua cho nên vẫn nửa tin nửa ngờ.*

*"*Chẳng lẽ tiền bối chính thật muốn luyện chế đỉnh cấp pháp khí?*" Lão giả nhìn thấy đối phương cúi đầu trầm ngâm, không nhịn được tò mò hỏi.*

*"*Nếu như ngươi có đủ tài liệu để luyện chế đỉnh cấp pháp khí, thì có bao nhiêu phần nắm chắc?*" Hàn Lập ngẩng đầu hơi nghi ngờ hỏi.*

*"*Cái này còn phải xem phẩm chất của tài liệu, cùng với yêu cầu của tiền bối đối với pháp khí, nếu tài liệu bình thường, yêu cầu với pháp khí cũng bình thường thì ta có một phần ba nắm chắc. Bất quá nếu luyện chế pháp khí thất bại thì cửa hàng sẽ không bồi thường tài liệu, bởi vì khả năng thất bại rất cao! Bồi thường thực

ra chỉ là dành cho trung cấp và thượng cấp pháp khí thôi. Nếu không tiểu lão nhi sớm đã chết vì bồi thường rồi!" *Lão già thấy Hàn Lập hỏi vậy, tậm trạng có chút vui mừng vội vàng nghiêm nghị trả lời.*

Phải biết rằng luyện khí cao thủ cũng giống như hắn, muốn nâng cao tay nghề thì cần đến nhiều loại nguyên liệu cao cấp. Càng luyện chế nhiều đỉnh cấp pháp khí thì càng dễ nâng cao được tay nghề của mình lên.

Mà vị cao nhân trước mặt này mặc dù thanh âm có vẻ chưa phải lớn tuổi, nhưng vị này đúng là tu sĩ Trúc cơ kỳ! Vật đưa ra hẳn không tầm thường, điều này làm lão già kia rất chờ mong.

"Ta đúng là có một chút tài liệu để ngươi luyện chế. Nhưng khi ngươi luyện chế ta phải ở bên cạnh theo dõi mới được. Bất quá ta cũng sẽ đứng yên tuyệt không quấy nhiễu ngươi. Hơn nữa chỉ cần luyện chế thành công, ta sẽ để lại một phần nguyên liệu coi như tiền thù lao cho ngươi, không để ngươi phải thiệt thòi!" *Hàn Lập trầm mặc một chút rồi hạ quyết tâm nói.*

Với Hàn Lập mà nói so với việc đem mấy tài liệu này đổi lấy linh thạch, chi bằng trực tiếp luyện thành pháp khí thích hợp.

Phải biết rằng hắn đỉnh cấp pháp khí của hắn hiện giờ, mặc dù trong hàng đệ tử Luyện khí kỳ xem như là nhiều, nhưng so với các tu sĩ Trúc cơ kỳ khác, thì cũng không là gì! Nhưng phỏng chừng cũng không phải là quá ít.

"Đương nhiên có thể! Tiền bối hẳn sẽ luyện chế luôn bây giờ chứ! Tiểu lão bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng! Lão già thấy Hàn Lập thật sự có thể để hắn luyện chế đỉnh cấp pháp khí, nhất thời cảm thấy kích động, ngay lập tức đồng ý với điều kiện của Hàn Lập, thái độ rất chờ mong.

"Ta còn một ít đồ vật muốn mua, đợi công việc xong xuôi sẽ quay lại đây rồi mới bắt đầu" Hàn Lập nghe xong lắc đầu nói.

"Tốt lắm! Vãn bối cung kính bồi tiếp tiền bối!" Lão già thấy Hàn Lập chưa muốn làm ngay bây giờ không khỏi có chút thất vọng,

nhưng lập tức khôi phục thần thái cung kính nói.

Hàn Lập cảm thấy mọi việc tạm ổn cũng không muốn ở đây nữa, cáo từ đi ra khỏi cửa hàng.

Chỉ mới cất bước được vài bước đột nhiên nghe thấy tiếng nói từ sau vọng lại.

"Tiền bối xin tạm dừng bước!"

Hàn Lập dừng lại, hơi do dự một chút sau đó quay người lại đã thấy vị nho sinh vừa rồi đang tươi cười nhìn hắn.

"Có việc gì không?" Hàn Lập chau mày, thanh âm lạnh lùng hỏi.

Hắn không thích cái chuyện vô cớ bị người khác quấy rầy.

"Vãn bối muốn hỏi tiền bối cần mua vật gì ở phường thị này? Tại hạ Vương Tử Lăng thường qua lại nơi đây, có lẽ có thể giúp tiền bối tiết kiệm không ít thời gian"

Nghe xong lời này, Hàn Lập có ngoài ý muốn, thầm đánh giá nho sinh,đột nhiên khinh khỉnh cười nói:

"Ngươi là kẻ môi giới sao?"

Mặc dù Hàn Lập đầu đội mũ, nho sinh kia không thể nhìn thấy mặt rõ vẻ mặt, nhưng trong lời nói của Hàn Lập có chút vui vẻ, trong lòng không khỏi bồi hồi vội trả lời:

"Tiền bối đoán được rồi, mặc dù vãn bối chỉ là di lại ngẫu nhiên, cũng không có cửa hàng cố định một chỗ, nhưng tiền bối cứ yên tâm!"

Hàn Lập hơi gật đầu, nhưng lại thản nhiên nói:

"Mặc dù ta cũng không ngại, ngươi có hay không có cửa hàng hay không cũng không quan trọng, nhưng lần này ta muốn rất nhiều loại trận kỳ, trận bàn, dường như cũng chỉ có ở Tinh Trần Các mới có loại tốt nhất, tựa hồ cũng không cần ngươi giúp gì!"

------oOo------

Chương 223: Bí điếm, cạnh mại hội

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nho sinh nghe Hàn Lập nói dứt lời, ban đầu hơi ngẩn ra một chút, nhưng sau đó cười nói:

"Tiền bối, may là người gặp ta, nếu không phải chắc phải mất không ít công sức! Thiên Tinh tông mặc dù về mặt trận pháp thanh danh không nhỏ, nhưng không có nghĩa là Tinh Trần Các có được loại trận kỳ, trận bàn tốt nhất. Bây giờ Tinh Trần Các có không ít các loại trận kỳ, trận bàn! Nhưng chủ yếu chỉ là của các gia tộc tu tiên hoặc tán tu bình thường mà thôi, dụng cụ tinh phẩm chính thức Thiên Tinh Tông tuyệt sẽ không mang ra ngoài dễ dàng như thế. Bởi vì môn phái họ căn cơ hoàn toàn dựa vào một đạo trận pháp, nếu dễ dàng truyền bá ra ngoài thì sẽ làm cho người ngoài phát hiện được chỗ sơ hở của họ! Đối với họ mà nói đây không phải là chuyện tốt lành gì".

Nho sinh giải thích, thỉnh thoảng lại lén nhìn trộm Hàn Lập, nhưng trên Hàn Lập đội mũ che kín mặt, cho nên biểu hiện trên mặt không nhìn ra được.

"Nghe khâu khí của ngươi, có vẻ ngươi có thể tìm được cho ta những gì mà ta muốn" Tuy có chút ngoài ý muốn, nhưng thanh âm Hàn Lập vẫn bảo trì sự bình tĩnh, căn bản nghe không ra sự ngạc nhiên trong đó.

Nho sinh nghe vậy đầu tiên là nhìn quanh quẩn vài lần, chú ý không có ai rồi mới hạ thấp giọng tỏ vẻ quỷ dị nói:

"Tiền bối, nếu tin tưởng tại hạ, tại hạ đích xác có thể giới thiệu cho người một vài bí điếm, nơi đó bất cứ cái gì cũng có, mặc dù trong đấy không ít vật có chút vấn đề về lai lịch, nhưng hàng hóa này tuyệt đối là tinh phẩm! Tại hạ nghĩ tiền bối chắc sẽ hài lòng với

nó!"

"Bí điếm?"

Hàn Lập mặc dù thanh âm rất bĩnh tĩnh, nhưng trogn lòng thật sự bị nho sinh kia làm cho kinh ngạc.

Hàn Lập mặc dù trước đây cũng nghe được không ít về các bí điếm này, nhưng thật sự đúng như nho sinh kia nói thì đây đúng là cơ hội để mở rộng tầm mắt.

"Xem ra tiền bối cũng biết không ít chuyện về bí điếm! Hì hì, như vậy là tốt rồi, không cần vãn bối phải nhiều lời. Ước chừng còn hai ba canh giờ nữa là đúng vào lúc bí điếm một tháng mở một lần. Tiền bối nếu muốn đi thì tại hạ sẽ lập tức dẫn đường"

Nho sinh thấy Hàn Lập cũng không tỏ vẻ gì phảm cảm với bí điếm, trong lòng không khỏi mừng thầm, biết rằng tám chín phầm vị khách này sẽ đi theo.

"Không quá xa chứ?" Hàn Lập đột nhiên hỏi.

"Không xa, chỉ cách phường thị một dặm thôi. Tiền bối đồng ý chứ?" Nho sinh có chút hưng phấn. Tìm cho một vị khách tiềm năng cũng có nghĩa là được một ít linh thạch rồi.

"Đi thôi" Hàn Lập thở nhẹ ra, thanh âm lạnh lùng nói.

"Tại hạ dẫn đường trước!" Nho sinh mang theo sắc mặt vui mừng rồi đi lên trước.

Nho sinh đi qua bảy căn nhà, rẽ đến tám lần, sau đó mới dẫn Hàn Lập đến một gian hàng nho nhỏ phía trước. Gian hàng này cửa bên ngoài đóng chặt, trên cửa cũng chẳng có dấu hiệu gì, thoạt nhìn thường rất bình thường.

Nhưng nho sinh lại hướng về phía cửa gỗ, vỗ tay vài cái theo tiết tấu. Cửa phòng lập tức mở ra, một vị phụ nhân khoảng ba mươi từ trong đi ra. Vị phụ nhân này mặt mũi tầm thường, công pháp cũng mới đến tầng thứ sáu thứ bảy của luyện khí kỳ, thật sự là chẳng ra gì.

"Trương phu nhân, tại hạ dẫn một khách mới đến, hắn cũng muốn tham gia đợt mua bán này!" Vương Tử Lăng không đợi phụ nhân mở miệng vội vàng chỉ Hàn Lập đứng phía sau nói.

Trương phu nhân nghe Vương Tử Lăng mang một khách mới đến, sắc mặt cũng chẳng tỏ vẻ vui mừng, ngược lại còn chau mày, tựa hồ như không vui. Nhưng nhìn rõ vị khách nhân đứng phía sau là tu sĩ Trúc cơ kỳ thần sắc mở trở lại vui vẻ.

"Vị khách lần này hẳn là rất được! Vị Trúc cơ kỳ tiền bối này không giống mấy kẻ lần trước, một chút tài vật cũng chẳng có! Vị tiền bối mời đến đây!" Vị phụ nhân kia mặc dù tu luyện kém cỏi nhưng đối với Hàn Lập cũng chẳng tỏ vẻ kinh sợ, dường như coi Hàn Lập cũng chỉ là khách hàng bình thường mà thôi.

"Tiền bối, tại hạ chỉ có thể đưa đến đây thôi. Phải cáo từ rồi!" Vương Tử Lăng bị phụ nhân kia nói mấy câu, sắc mặt có chút xấu hổ, vội vàng hướng Hàn Lập từ biệt.

Hàn lập thoáng nhìn bóng nho sinh rời đi, trong lúc đó phụ nhân kia dợm bước đi vào phòng.

Bên trong phòng bày bảy tám loại tài liệu luyện đan, luyện khí, trông chẳng khác gì mấy gian hàng bình thường bày bán nguyên liệu.

Hàn Lập đang cẩn thận quan sát, thì cửa phòng đã đóng lại, phụ nhân kia thần sắc nghiệm nghị nói:

"Các hạ, xin theo ta đến đây".

Nói xong, phụ nhân bước tới hai bước, đi thới góc phòng rồi vươn tay ấn vào mặt đất một cái.

Trên tay hoàng quang chợt lóe lên, trên mặt đất tách ra một cái động lớn, Phu nhân mời Hàn Lập một tiếng, rồi đi trước dẫn đường.

Hàn Lập thần sắc thoáng chút do dự, cuối cùng cũng cẩn thận theo sát sau lưng.

Hàn Lập vốn tính cẩn thận cho nên lúc nào trong lòng cũng rất đề phòng.

Địa đạo rất ngắn, đi mười trượng là đến một cái cửa đá không lớn lắm. Hai bên cửa có hai gã hắc y nhân, trên mặt đều đeo một chiếc mặt nạ ác quỷ.

Hàn Lập quét mắt nhìn hai hắc y nhân, ánh mắt lập tức ngưng trọng. Hai kẻ này đúng là cao thủ Trúc cơ kỳ như hắn, hơn nữa một người còn là Trúc Cơ trung kỳ, điều này không khỏi làm Hàn Lập kinh hãi. Đối thực lực với bí điếm cũng thấy kiêng kị.

Phụ nhân lại giống như không nhìn thấy hắc y nhân, trực tiếp đẩy cửa đá dẫn Hàn Lập đi vào. Còn hai gã hắc y kia cũng không mở miệng ngăn cản.

Vừa tiến vào cửa đá Hàn Lập ngay lập tức cảm thấy sửng sốt.

Một chiếc thảm màu đỏ tươi, tường làm bằng ngọc bích trắng, đèn lồng đỏ treo trên cao, hết thảy như một nhà đại phú ơ thế tục, nhìn không gian ở đây đủ hiểu chủ nhân là người rất biết thưởng thức.

Đại sảnh hình tròn, đường kính chừng mười trượng. Bên trong bày bảy tám chiếc ghế dài, đã có mười mấy tu sĩ trang phục khác nhau ngồi ở đó. Ở đối diện tách biệt ra là một cái bàn trống, bên cạnh cso hai ba cái ghế gỗ.

Nhìn thấy Hàn Lập và phụ nhân tiến vào, mấy người trong đó cũng không thèm liếc nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập thoáng nhìn qua đám người bên trogn không khỏi toát mồ hôi lạnh, sắc mặt đại biến. Những người này một nửa đều từ đẳng cấp Trúc cơ kỳ trở lên.

Lúc này Hàn Lập mới hiểu tại sao phụ nhân vừa rồi không để hắn trong mắt, ở chỗ này hắn cũng chỉ tính là người bình thường mà thôi.

"Các hạ tới thật đúng lúc! Lần giao dịch này sẽ bắt đầu ngay thôi! Tiểu phụ nhân cũng không ở đây phụng bồi được, ta còn phải lên canh chừng!" Phụ nhân nói xong liền dẫn hắn đến chỗ ngồi, rồi bước ra ngoài.

Hàn Lập bất đắc dĩ nhìn đám tu sĩ, rồi cũng yên lặng tìm một chỗ ngồi xuống.

Lúc này hắn mới chú ý, tất cả tu sĩ ở đây đều giống như hắn mang mặt hoặc mũ chụp đầu che dấu khuôn mặt, xem ra chẳng ai ngu ngốc muốn người ta nhận ra thân phận của mình.

Bên trong sảnh đường mặc dù không ít người, nhưng hoàn toàn im lặng, không khí dường như ngưng tụ lại cũng có chút khẩn trương.

Hàn lập thấy vậy, cũng vô cùng thành thật. Ngoài trừ trong lòng suy đoán, nơi này cũng không có người quen ra, cũng toàn tâm lưu ý cánh cửa gỗ ở trên bức tường đối diện. Xem ra chủ nhân hẳn là sẽ ở bên trong đó chuẩn bị đi ra!

Hàn Lập ngồi đợi hai ba canh giờ thì cánh cửa gỗ phía sau rốt cuộc cũng mở, từ đó lục tục ba người đi ra.

Ba người này trang phục cũng không khác gì hai gã hắc y nhân ở ngoài cửa, không thể nhìn ra ai là chủ.

Lúc này bọn họ đến bên cạnh cái bàn tách biệt gần tường, người bên phải lên tiếng nói trước:

"Hoan nghênh các vị đồng đạo tu tiên giới quang lâm bổn điếm giao dịch, lần này có cả khách quen của bổn điếm, cũng có người lần đầu đến giao dịch, bất quá cũng không sao cả, bổn điếm sẽ làm cho các vị được hài lòng!"

Người bên phải nói xong, người bên trái lập tức tiếp lời:

"Lần giao dịch này quy củ không thay đổi, bổn điếm sẽ ra giá

trước, sau đó các vị khách nhân tùy ý mà đấu giá với nhau. Nếu linh thạch không đủ, cũng có thể dùng vật phẩm thay thế. Giá trị cụ thể nhiều ít bao nhiêu đều do ba người chúng tôi bình phẩm! Tóm lại là ai ra giá cao nhất sẽ có được vật phẩm" Thanh âm người bên phải khác hẳn người bên trái rất sắc bén tạo cảm giác cho mọi người không thoải mái thoải mái, rất có thể là cố ý đổi giọng như vậy.

"Cuối cùng khi bổn điếm bán hết hàng hóa xong, chính là lúc mọi người tự ý giao dịch. Nếu có gì muốn thay trao đổi, có thể tiến lên tự mình trình diễn, tự giao dịch, chúng tôi cũng không nhúng tay vào. Được rồi bây giờ thì bắt đầu!

Người ở giữa nói, thanh âm thật hùng hậu vang vọng toàn trường.

Lời nói vừa dứt, ba người này đi thẳng sang bên cạch, sau đó phân biệt ngồi xuống ba chỗ, cũng lúc đó từ trong cửa gỗ đi ra một vị trung niên nam tử cao gầy, vẻ mặt rất khôn khéo.

Người này đi lên ho khan một tiếng rồi mới mởi lời:

"Vật đầu tiên do bản điếm chủ trì, là kiện pháp khí Hỏa Vân Kiếm, vật này…"

------oOo------

Chương 224: Khôi lỗi ky quan thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vật phẩm cần bán chính là một kiện đỉnh cấp pháp khí uy lực không tệ, điều này làm cho Hàn Lập ngoài ý muốn.

Đặc biệt kiện pháp khí này được tên người cao gầy miệng mồm lanh lợi nói là trên trời vô song, dưới đất khó tìm, ngay cả Hàn Lập nghe xong cũng có chút muốn móc linh thạch ra, xúc động muốn mua, huống chi là tu sĩ khác rất thiếu đỉnh cấp pháp khí.

Quả nhiên giá cơ bản hai trăm linh thạch vừa mới nói ra, lập tức có ba, bốn gã tính tình nôn nóng nhanh đưa ra giá. Trong chớp mắt liền đem kiện Hỏa Vân kiếm này tăng lên hơn ba trăm linh thạch. Làm cho tu sĩ khác muốn ra giá một chút, lập tức dập tắt ý niệm trong đầu.

Mặc dù kiện Hỏa Vân kiếm này mang theo hỏa vân công kích không tệ, nhưng so với đỉnh cấp pháp khí tinh phẩm rõ ràng vẫn còn kém một đoạn. Tốn ba trăm linh thạch mua về, cũng có chút không thuyết phục.

Tuy nhiên những người này không muốn mua, tự có những người khác tình nguyện làm người xuẩn ngốc.

Người muốn mua nói rằng, đoạn sau mặc dù bán cái gì đó rất tốt nhưng là bọn hắn không thể lấy tới tay, tốt hơn hết là mua đỉnh cấp pháp khí không tệ ở trước mắt, chính là việc thực tế hơn.

Cho nên cái thanh Hỏa Vân kiếm vẫn đang còn bị tranh đoạt bởi vài tên tu sĩ Luyện Khí kỳ, thuận lợi bán ra với giá bốn trăm linh thạch.

Tên tu sĩ kia mang theo mặt nạ trẻ con sau khi tiến lên giao nộp linh thạch, vui mừng ầm ĩ cầm thanh kiếm về tới chỗ ngồi, bộ dáng như là muốn đem bảo bối này làm bảo vật gia truyền, làm cho một số tu sĩ khác nhìn có chút buồn cười.

Mà nam tử cao gầy sau khi đợi người này ngồi xuống, rõ rõ ràng ràng nói:

"Vật phẩm thứ hai bổn điếm muốn bán chính là một cái Hồng La Thiên lô đỉnh cấp mà luyện khí sư yêu quí nhất, cái lô này từng truyền qua tay rất nhiều luyện khí đại sư, luyện chế ra rất nhiều tinh phẩm đỉnh cấp pháp khí, ví dụ như Huyễn Âm kiếm, Thanh Giao kỳ, Hắc Viêm châu… Nghe nói đối với việc luyện chế pháp khí có thể có tác dụng gia tăng thành công nhất định, tuy nhiên là thật hay giả, bổn điếm cũng không biết. Cho nên, bây giờ lấy giá cơ bản là bốn trăm linh thạch để bán, tuyệt đối không phải là cao".

Nam tử này vừa nói, từ trong túi trữ vật móc ra một đan lô màu hỏa hồng, đặt lên bàn biểu diễn cho mọi người nhìn kỹ.

Oành một cái! Các tu sĩ bên trong sảnh mặc dù vẫn không có ai lớn tiếng nói chuyện nhưng không khí lập tức trở nên nóng bỏng, không ít người dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm đan lô không buông tha. Hiển nhiên là coi trọng vật ấy.

Hàn Lập im lặng ngồi ở trong góc, lạnh lùng quan sát hết thảy. Tuy nhiên khi hắn nghe nói Thanh Giao kỳ trong tay cũng xuất phát từ đan lô này thì không nhịn được có chút kinh ngạc, nhưng cũng chỉ là kinh ngạc mà thôi.

Hắn đối với luyện khí một chút cũng không thông, tự nhiên không biết giá trị của đan lô này. Nhưng nếu chính mình không thể sử dụng thì tuyệt đối không ra tay. Điểm ấy Hàn Lập vẫn còn có thể làm được. Huống hồ linh thạch trên người mặc dù không ít nhưng phải dùng tại chỗ mấu chốt.

"Bốn trăm năm mươi".

"Bốn trăm bảy mươi".

"Ta xuất ra năm trăm linh thạch".

Mặc kệ Hàn Lập nghĩ như thế nào thì nghĩ, cái Hồng La Thiên lô này không bao lâu đã được tăng lên một cái giá kinh khủng.

"Bảy trăm tám mươi".

Đó là một vị vóc người mập mạp, đầu đội mũ màu vàng, nghiến răng nghiến lợi hô giá.

"Tám trăm".

Một nữ tu sĩ cách không xa tên mập mạp này, không hoảng hốt, không vội vàng đưa ra giá cao hơn một bậc, làm cho hắn tức giận hai tay nắm chặt.

Tình huống trước mắt cơ hồ có thể nói là giá cả trên trời, những người khác sớm đã không còn cạnh tranh, chỉ có thể dùng ánh mắt không cam lòng nhìn kỹ hai vị tu sĩ Trúc Cơ kỳ tiền nhiều tiếng lớn tiếp tục từng bước từng bước hô giá tăng lên.

"Tám trăm năm mươi. Nếu vị phu nhân này còn có thể kêu giá cao hơn một khối thì đan lô này sẽ nhường cho các hạ" Tên mập mạp này sau khi nâng giá lên thêm lần nữa, dùng ánh mắt tức giận nhìn chằm chăm nữ tu sĩ, hung hăng nói.

"Tám trăm năm mươi mốt".

Lời của tên mập mạp vừa mới ra khỏi miệng thì nữ tu sĩ cười lạnh một tiếng, cố ý đưa ra giá hơn đúng một khối, làm cho gương mặt to lớn của hắn ở trong đấu bồng đỏ bừng lên như máu. Nhưng sau khi hắn dùng ánh mắt ác độc mãnh liệt xem xét đối phương vài lần, thật sự không hề ra giá nữa.

Cứ như vậy vị nữ tu tiên giả Trúc Cơ kỳ này tốn một cái giá trên trời để mua được cái đan lô đại danh đỉnh đỉnh này, cũng không biết có phải là vật tốt hay không?

Có lẽ lần đấu giá này quá kịch liệt nên đã kích thích thần kinh của đông đảo tu sĩ. Hào khí bên trong sảnh lúc đầu lạnh tanh, sau đó trở nên nóng bỏng, từng kiện đỉnh cấp pháp khí, nguyên liệu trân quí cũng được đông đảo tu sĩ nhiệt tình tham gia, nhanh chóng mua lấy.

Nhưng sau khi đã có hai mươi vật phẩm các loại đem ra đấu giá, Hàn Lập vẫn còn chưa thấy xuất ra trận kỳ cùng trận bàn, điều này làm cho hắn có chút trở nên không kiên nhẫn.

Hàn Lập không nhịn được thầm nghĩ, nếu lần đấu giá này thật sự không xuất hiện đồ vật loại này, hắn thật sự phải đi Tinh Trần các thêm một lần nữa. Cho dù là pháp khí bố trận cơ bản nhất cũng kiếm vài cái mạnh chút.

Hàn Lập đang nghĩ ngợi tới đây thì hán tử cao gầy phía trước nói ra tên của một kiện vật phẩm cần bán.

"Thượng cấp pháp khí, một cặp khôi lỗi cơ quan thú. Thực lực có thể so sánh với tu tiên giả Luyện Khí kỳ tầng thứ chín. Hơn nữa tuyệt đối trung thành, hung dữ không sợ chết. Nếu mua thì tương đương với dẫn theo bên mình hai thiếp thân hộ vệ. Giá cơ bản chỉ là một trăm linh thạch.

"Khôi lỗi cơ quan thú? Cái thượng cấp pháp khí kia của mình không phải cũng gọi là khôi lỗi cung thủ sao, chẳng lẽ là như nhau?*" Hàn Lập trong lòng rung động, thân thể ngồi thẳng lên, chăm chú nhìn kỹ.*

Nam tử cao gầy đã bày ra ở trên bàn hai con khôi lỗi màu đen sáng bóng. Kích cỡ chỉ bằng nắm tay, ngoại hình hao hao giống sư tử và hổ, nhưng cũng không phải là sư tử mà cũng chẳng phải là hổ, không biết là lấy nguyên hình của quái thú gì để chế tác.

"Có rất nhiều khách nhân có thể chưa từng nghe qua hoặc rất ít khi nghe qua khôi lỗi cơ quan thuật chứ!"

"Đây là một loại đạo pháp luyện chế pháp khí cùng với pháp khí hoàn toàn bất đồng, mặc dù chúng ta nơi này có ít người biết, nhưng tại vùng đất cực tây lưu hành cực kỳ rộng rãi, thậm chí còn có một tông phái gọi là Thiên Trúc giáo, đặc biệt lấy cái này để khai môn lập phái, đã đem đạo thuật này phát huy tới cực điểm. Nghe nói khôi lỗi cơ quan nhân cao nhất có thể ganh đua cao thấp cùng với tu sĩ Trúc Cơ kỳ hậu kỳ. Mặt khác đem khôi lỗi cơ quan thú này bình phẩm là thượng giai pháp khí chỉ là hành vi của riêng bổn điếm, thực tế dựa theo sự phân cấp chính thức của cơ quan thuật, hẳn phải xưng hô là khôi lỗi thú cấp hai mới đúng!"

Nam tử này thấy tu sĩ phía dưới tựa hồ đối với khôi lỗi cơ quan thú này không cảm thấy hứng thú, không có ai ra giá muốn mua nên vội vàng đem tư liệu đã được mình chuẩn bị tốt lúc trước nói ra thông suốt, hy vọng có thể gợi lên hứng thú của các tu sĩ.

Sau khi nói xong những lời này, mặc dù tu sĩ phía dưới nổi lên lòng hiếu kỳ nhưng muốn bọn họ xuất ra một trăm linh thạch mua hai con rối gì đó để chơi thì không ai làm cái chuyện nhảm nhí này. Hơn nữa hộ vệ Luyện Khí kỳ tầng thứ chín đối với các tu sĩ ở đây mà nói có thể có chỗ lợi ích gì đây?

"Một trăm linh thạch!"

Một thanh âm ở trong góc vang lên, thật sự có người muốn mua đồ vật dùng để chơi đùa này. Nhất thời ánh mắt bọn tu sĩ hướng góc kia nhìn lại.

Bất qua người này không phải là Hàn Lập, mà là một người bịt mặt ngồi ở góc bên kia, dùng một cái bao vải màu xám lớn trùm cả đầu, là một quái nhân cực kỳ buồn cười.

"Một trăm năm mươi khối linh thạch".

Trong lúc tu sĩ khác nghĩ rằng quái nhân kia là tên phá của, một khẩu âm là lạ, phát âm cực kỳ cứng nhắc kêu giá vang lên bên trong sảnh.

Tu sĩ bên trong sảnh đều kinh ngạc, không nhịn được lại nhìn về phía người mới ra giá.

Một người đầu đội mũ màu xanh biếc, vóc người khôi ngô, hai tay khoanh lại ngồi ở dãy ghế cuối cùng, thanh âm mới ra giá chính là xuất phát từ miệng người này, lúc đông đảo tu sĩ nhìn về phía người này thì ánh mắt lạnh lẽo của hắn cũng nhìn lại không chút khách khí, không toát ra bộ dáng có chút bất an nào.

"Hai trăm linh thạch" *Quái nhân mang bao trùm đầu tựa hồ như bị tình thế bắt buộc, lập tức lại lần nữa quát giá.*

"Ta xuất ba trăm khối" *Người khôi ngô đồng dạng cũng không nhường một bước.*

"Bốn trăm!"

"Sáu trăm khối!"

Trong nháy mắt hai người này ta một câu ngươi một câu đem giá của khôi lỗi thú này nâng lên đến mức khó có thể tin.

Lúc này cho dù đông đảo tu sĩ bên trong sảnh có ngu dốt cũng nghe ra chỗ không đúng.

"Chẳng lẽ khôi lỗi thú này có ẩn tàng cái gì bí mật kinh người?" *Lúc này trong lòng tất cả tu sĩ cũng không khỏi dâng lên một ý niệm trong đầu như thế.*

Tu sĩ trong cả đại sảnh sau khi nhìn nhau vài lần, tim cũng đập thình thịch nhảy dựng lên, thậm chí có vài tên tài lực hùng hậu và mấy người nôn nóng liền trực tiếp gia nhập cuộc cạnh tranh.

Tuy nhiên cũng có một ít tu sĩ lão thành, tâm thì có động nhưng còn chút hoài nghi.

Hai người lạ này là do bí điếm an bài phái ra sao! Chẳng lẽ là cố ý đem vật không đáng tiền này để nâng lên giá trên trời, để cho bọn họ trở thành tên xuẩn ngốc.

Có không ít tu sĩ ôm ý nghĩ này, Hàn Lập chính là một trong những người có thái độ hoài nghi này. Cho nên hắn vẫn lạnh lùng nhìn, bộ dáng không có một tia động tâm.

"Ta xuất chín trăm linh thạch, thêm đồ vật này nữa!"

Quái nhân vóc người khôi ngô mắt thấy tu sĩ tham dự đấu giá càng ngày càng nhiều, trong lòng quýnh lên, dĩ nhiên từ trong túi *trữ vật lôi ra một kiện đồ vật. Sau đó hắn bước vài bước lớn đi tới trước người nam tử cao gầy, hướng trước bàn phóng tới. Tiếp theo dùng khẩu khí cương ngạnh nói:*

"Đồ vật này trị giá cũng mấy ngàn linh thạch. Thừa sức hoán đổi lấy khôi lỗi thú này, mau đem chúng nó giao cho ta đi!"

------oOo------

Chương 225: Thiết tinh, linh dược

Nguồn: EbookTruyen.Net

Gặp tình huống có chút mất đi sự khống chế, nam tử cao gầy đã cơ trí sớm đem hai con khôi lỗi nọ thu vào trong túi trữ vật.

Bây giờ hắn thấy tên khôi ngô này móc ra một khối màu đen mờ mờ, tựa hồ là một tảng đồng thiết gì đó, buộc hắn xuất ra vật phẩm cần bán có giá trị này, ánh mắt không khỏi trở nên xem thường, không chút khách khí nói:

"Các hạ tốt nhất là nên tỉnh táo một chút. Đồ vật này của ngươi chúng ta sẽ ước lượng giá trị, nhưng là bây giờ trước tiên nên ngồi lại vị trí ban đầu mới đúng. Nếu không bổn điểm cho rằng các hạ có chủ tâm làm loạn, sẽ không khách khí đâu!"

Tên khôi ngô vừa nghe nam tử cao gầy uy hiếp như vậy, đầu tiên là giận dữ.

Hắn là người có thân phận gì chứ, tại tông phái của mình chính là một nhân vật nhất hô vạn ứng, lúc nào chịu được sự uất ức này. Lúc này song quyền bóp chặt tựa như muốn phát tác.

Nhưng khi người này đảo mắt qua nhìn tên quái nhân mang bao trùm đầu thì phát hiện đối phương vẫn không nhúc nhích, đang nhìn kỹ mình, ánh mắt còn toát ra vài phần hả hê. Điều này làm cho hắn giật mình. Sau khi suy nghĩ liền đè nén nỗi giận ở trong lòng, đột nhiên quay người trở về chỗ ngồi.

Một số tu sĩ vốn tưởng rằng sẽ được xem một tràng náo nhiệt, không nhịn được có chút trở nên thất vọng.

Việc đấu giá khôi lỗi thú vẫn còn muốn tiếp tục nhưng cái khối màu đen gì đó đã giao trong tay ba người ngồi ở trên ghế đàn mộc kia. Lúc này bọn họ đang nhỏ giọng nghị luận về vật ấy. Mặc dù mang mặt nạ nhìn không ra vẻ mặt cụ thể nhưng cái loại thái độ cực kỳ thận trọng của bọn họ vẫn làm cho tất cả tu sĩ đều nhìn ra được.

Khối màu đen to bằng lòng bàn tay nhìn như sắt đúc gì đó sau khi bị ba người này lăn qua lộn lại tra xét vài lần, rút cuộc đưa ra ý kiến thống nhất. Tiếp theo Hắc y nhân ở giữa đứng lên lớn tiếng tuyên bố:

"Một khối thiết tinh thượng phẩm, giá trị hai ngàn linh thạch."

Sau đó người này một chữ cũng không nói thêm, ngồi trở về.

"Thiết tinh?"

Tu sĩ nghe hai chữ như vậy, trong lòng tất cả đều không khỏi cả kinh. Những người lúc đầu còn muốn ra giá, lập tức âm miệng không nói gì.

Mỗi người đều kinh ngạc thầm nghĩ, vị này chẳng lẽ là cao nhân Kết Đan kỳ? Nếu không từ đâu mà có thiết tinh!

Chỉ có đan hỏa của Kết Đan kỳ tu sĩ mới có thể luyện ra nguyên liệu pháp bảo. Dưới tình huống bình thường tu sĩ luyên ra loại nguyên liệu này sẽ lập tức dung nhập vào trong pháp bảo của mình để tăng uy lực của nó. Bọn họ sẽ không để cho nguyên liệu này dễ dàng lọt ra ngoài.

Mà nguyên liệu pháp bảo thiết tinh này nếu có thể trộn một ít vào bên trong pháp khí bình thường thì uy lực tuyệt đối tăng lên nhiều, việc thăng cấp lên cũng không phải là không có khả năng. Bởi vậy giá bán của bọn chúng càng thêm tăng vọt.

Mà hán tử khôi ngô vừa rồi, chẳng lẽ chính là tu sĩ Kết Đan kỳ cố ý áp chế hơi thở, giả mạo cảnh giới Trúc Cơ kỳ. Phải biết rằng tu sĩ cấp thấp cũng nhìn không ra sâu cạn của tu sĩ Kết Đan kỳ.

Trong tâm của tất cả các tu sĩ sinh ra kiêng kỵ, nghi thần nghi quỷ.

Nam tử cao gầy dưới ý tứ ngầm của ba vị ở phía sau, rút cuộc mở miệng hô thêm lần nữa:

"Bây giờ còn có ai xuất ra hơn hai ngàn chín linh thạch? Nếu không có vậy đôi khôi lỗi thú này sẽ thuộc sở hữu của vị huynh đài này".

Nam tử cao gầy tựa hồ còn muốn đem giá tiền nâng lên một chút, cho nên cố ý nói chầm chậm những lời này, rõ ràng là đang trì hoãn một chút thời gian.

Nhưng là tu sĩ trong đại sảnh, ai còn dám tùy tiện kêu giá.

Những người này nếu có thể tham gia lần đấu giá này đương nhiên cũng không phải là nhân vật tầm thường. Bọn họ hoặc là nhân vật trọng yếu trong tu tiên gia tộc, hoặc là tu sĩ Trúc Cơ kỳ đại thành, nhưng tại trước mặt của tu sĩ Kết Đan kỳ, người nào dám trêu chọc để gây họa chuốc thân đây chứ?

Cho dù vị này không phải là tu sĩ Kết Đan kỳ thì tối thiểu phía sau người ta khẳng định là có một vị cao nhân Kết Đan kỳ, cho nên dù tham lam bí mật của khôi lỗi thú thì bọn họ cũng không có người nguyện ý làm người dẫn đầu, chỉ có thể trừng mắt nhìn mà thôi.

Mà vị quái nhân ngay từ đầu đã đối lập, lúc này đồng dạng ngồi ở chỗ kia không nói lời nào, không biết là bị khối thiết tinh này hù dọa, hay là vẫn còn ngượng ngùng, căn bản không thể đưa ra nhiều linh thạch như thế.

Lúc Hàn Lập nghe được thiết tinh, cũng cảm thấy ngoài ý muốn. Vị sư phó không đáng tiền của hắn chính là đánh cuộc đưa cho vị Khung lão quái nọ hai khối thiết tinh. Lúc ấy nhìn xem bộ dáng với vẻ mặt buồn bực của lão sẽ biết vật ấy trân quý tới cực điểm.

Cứ như vậy, đôi khôi lỗi thú này không hề bị tranh chấp đã rơi vào tay gã khôi ngô. Khi tiếp nhận lấy khôi lỗi thú hắn kích động, hai tay có chút run rẩy.

Nhưng như vậy lại càng làm tu sĩ ở đây vô cùng nóng lòng muốn có. Đại bộ phận người trong bọn họ đều hận không thể nắm lấy đồ chơi này, cẩn thận nghiên cứu kỹ một chút ảo diệu ở trong đó.

Nam tử khôi ngô đầu đội đấu bồng sau khi nhận lấy khôi lỗi thú liền lập tức rời chỗ ngồi, hướng cửa đá đi đến. Nhưng là đi tới trước cửa thì phát hiện cửa đá đã đóng.

Hắn dùng sức đẩy hai cái, cửa đá vẫn không nhúc nhích.

"Đây là có ý tứ gì!"

"Chẳng lẽ mua được rồi, còn không cho người ta đi sao?" Thanh âm nam tử trầm xuống, âm điệu lúc đầu có chút quái dị, càng nghe càng cảm thấy không thoải mái.

"Đương nhiên không phải. Chỉ cần giao dịch chấm dứt, chúng ta lập tức mở đại môn, để cho các hạ ra ngoài. Nhưng là bây giờ lại không được" Lúc này nói chuyện không phải là nam tử cao gầy chủ trì giao dịch, mà là Hắc y nhân nói năng bén nhọn ở phía tay trái.

"Cái gì? Sao có đạo lý như vậy, ta lập tức phải rời khỏi nơi này." Nam tử trở nên nổi giận, thanh âm cũng lớn hơn vài phần.

"Thật đáng tiếc, đây thật là quy củ của bổn điếm. Vì muốn phòng ngừa phát sinh không hay ngoài ý muốn, phải chấp nhận điều đặt ra này thôi. Các hạ ngay cả thời gian cũng không thể đợi được sao!" Âm thanh the thé của hắc y nhân bên tay phải vang lên, âm trầm nói.

"Hừ! Ta đương nhiên có thể chờ đợi, chẳng lẽ còn sợ ngươi sao chứ? Ta chính đang muốn nhìn một chút, phía sau còn có thể có đồ vật gì tốt xuất hiện" Nam tử này không biết nghĩ tới cái gì, đột nhiên thái độ biến đổi, nghênh ngang đi trở về.

Điều này làm cho những người khác cảm thấy ngoài ý muốn. Không biết vị này có chủ ý gì? Chẳng lẽ không biết rằng ở chỗ này nghỉ ngơi một khắc, hắn lại càng nguy hiểm sao chứ.

Lúc này phần lớn tu sĩ ở đây cũng nhìn ra người này đích thực là cảnh giới Trúc Cơ kỳ, nếu không người kia còn có thể an phận như vậy. Nhưng là người của bí điếm tựa hồ ngay từ đầu đã biết hư thực của hán tử khôi ngô, cũng không có ý tứ nhượng bộ chút nào.

Nếu gã khôi ngộ này không có đi. Cuộc đấu giá bên trong sảnh sẽ tiếp tục bắt đầu. Nhưng tâm tư đại đa số người đều không thể trở lại cuộc đấu giá. Liên tiếp xuất hiện hai kiện vật phẩm cũng không có người nào hô giá, cục diện lạnh lẽo làm cho hán tử cao gầy nọ trở nên rất xấu hổ.

Tuy nhiên trường đấu giá cũng đến lúc cuối. Đồ vật chân chính tốt rút cuộc cũng bắt đầu lộ diện.

"Linh dược đỉnh cấp, một gốc Hoàng Tinh chi ngàn năm. Không cần lời thừa khác, tại hạ không nói chư vị cũng rõ ràng về giá trị của dược thảo này hơn ta".

Nam tử cao gầy vừa mới nói xong như thế, một cái hộp ngọc màu xanh biếc xuất hiện trong tay.

Sau đó hắn nghênh ngang liếc mắt xem xét các tu sĩ, thấy mọi người chú ý, bị hấp dẫn bởi thảo dược ngàn năm trong miệng hắn, mới âm thầm trộm vui nói:

"Gốc linh dược ngàn năm này chính là gần trăm năm qua mới có vài lần hiện thế, mua để luyện chế thành linh đan, tuyệt đối là cơ hội tốt nhất giúp chư vị đột phá cảnh giới, nâng cao pháp lực. Cho nên giá cơ bản bắt đầu từ năm trăm khối linh thạch".

Sau khi nói xong những lời trên, nam tử cao gầy đem vỏ bọc hộp ngọc rút ra, tiếp theo dựng đứng hướng về phía các tu sĩ.

Nhất thời một cỗ dược hương nồng đậm tràn ngập cả đải sảnh, làm cho các tu sĩ vừa mừng vừa sợ.

Sợ chính là vạn vạn lần không nghĩ tới lần đấu giá này dĩ nhiên có dị bảo như thế xuất hiện. Mừng chính là nếu có thể mua về chế thuốc, chẳng phải như đối phương đã nói, so với đỉnh cấp pháp khí nào cũng đều mạnh hơn. Dù sao tăng lên chính là công pháp tự thân, mà không phải nhờ tới ngoại lực.

Bởi vậy nam tử cao gầy vừa mới nói ra giá cơ bản, lập tức có người không kịp đợi mở miệng nói.

"Một ngàn linh thạch".

Tu sĩ thứ nhất mở miệng, lập tức khiến cho giá của linh thảo này đột nhiên gấp đôi. Làm cho nhiều người muốn hô giá sau đó tức giận trong lòng mắng to không thôi. Nhưng theo sau vẫn còn có người tiếp tục nâng cao giá.

"Một ngàn hai trăm khối linh thạch".

"Một ngàn…"

Một người tiếp theo một người hô giá, trong chớp mắt đột phá đến hai ngàn. Mà Hàn Lập lại kinh ngạc nhìn dược thảo ngàn năm trên bàn xuất thần một trận.

Khi hắn nghe được dược thảo ngàn năm thì vẫn không thèm để ý. Chỉ nghĩ rằng ở địa phương khác cũng phát hiện ra dược tài ngàn năm.

Nhưng khi nam tử cao gầy đem ra Hoàng Tinh chi ngàn năm sáng ngời ở trong hộp, Hàn Lập lập tức khẳng định rằng linh dược đỉnh cấp này chính là một trong hai gốc cây lúc đầu bán cho Vạn Bảo lâu. Bởi vì linh thảo này dù sao cũng là do hắn nuôi dưỡng ra, hắn có thể nào nhận lầm đây chứ?

Tuy nhiên nếu linh dược đã ở trong tay Vạn Bảo lâu, vậy đối phương xử lý như thế nào, Hàn Lập cũng sẽ không nhàn rỗi quan tâm đến. Cho nên sau một hồi thoáng ngẩn người, Hàn Lập liền phục hồi lại tinh thần, vẫn bình tĩnh nhìn đông đảo tu sĩ tranh đoạt.

Nghe thanh âm của các tu sĩ dồn dập cạnh tranh, trong lòng Hàn Lập có chút tự đắc.

Dù sao cái này xuất phát từ trong tay mình, có thể làm cho người khác khẩn trương như vậy, điều này cũng là một loại kiêu ngạo chứ!

------oOo------

Chương 226: Điên Đảo Ngũ Hành Trận

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong chốc lát những linh thạch trên người tu sĩ đã không đủ dùng, lần lượt bắt đầu cầm lên những vật trân quý, cái sau so với cái trước càng đắt tiền hơn, quý hiếm hơn, khiến cho Hàn Lập nhìn lóa cả mắt!

"Ta dùng khí cụ của Điên Đảo Ngũ Hành Trận Cấm Pháp để đổi lấy linh thảo này!"

Không biết là ai nóng lòng, bất ngờ lên tiếng, khiến cho trong chốt lát những người khác đang ồn ào náo nhào cũng yên lặng đi.

Duyên cớ ở đây không phải là do thanh âm của người này mà là bởi vì *"Điên Đảo Ngũ Hành Trận"* từ miệng người này nói ra quả thật quá nổi tiếng, đến mức có vẻ như không ai không biết! Trên một phương diện nào đó mà nói, so với thiên niên linh thảo này thì tuyệt đối càng được các tu tiên gia tộc và tu tiên môn phái xem trọng hơn.

Cái cấm pháp thần kỳ có tên gọi là *"Tiểu Cấm Đoạn Chi Trận"* này, ngoài chỗ diện tích bao phủ hơi nhỏ một chút và không có công hiệu chủ động giết địch ra thì các công hiệu ảo hóa, yểm hộ sơn môn để mê hoặc vây khốn dịch nhân có lẽ một điểm cũng không hề thua kém những hộ phái đại trận của mấy đại môn phái.

Nếu như gia tộc hay môn phái của mình có được kỳ trận bảo vệ như vậy, đó không phải là rất bảo đảm sao?

Bất quá, theo lý lẽ mà nói, cấm pháp lợi hại như vậy cần có một trận pháp đại sư tinh thông trận này ở một nơi nào đó lao tâm khổ tứ khoảng một năm và tốn nhiều nhân lực vật lực thì mới bố trí xong. Cũng chưa nhắc đến việc phải biến hóa những pháp khí của kỳ trận này!

Nếu như là sự thật, lần đấu giá này thật đúng là nhiều việc kỳ lạ, khiến cho người ta đại khai nhãn giới!

Hàn Lập nghe được những lời này, mắt lóe thần quang, tinh thần chấn động cực lớn, ngoảnh đầu nhìn về phía người vừa thốt lời.

Một thanh niên Luyện khí kỳ đeo mặt nạ đầu hổ, thân hình vừa lùn vừa thô, rất không có gì nổi bật. Thật là không giống như người có thể có được những kỳ vật như vậy! Bất quá, nhìn ánh mắt lo lắng của người này xem ra tựa hồ cũng có dáng vẻ lắm.

"Các hạ có pháp khí bố trận của Điên Đảo Ngũ Hành Trận?" Nam tử cao gầy sau khi thoáng kinh ngạc, bình tĩnh lại, dùng ánh mắt đầy hoài nghi đánh giá người thanh niên một lúc. Tuy hắn không quá tin tưởng đây là sự thật, nhưng đối phương nếu như thật sự có bộ cấm pháp khí cụ này thì thiên niên dược thảo dĩ nhiên phải thuộc về người này.

Những tu sĩ khác nghe xong toàn bộ đều lắng nghe đợi câu trả lời của thanh niên.

"Có thì cũng có, bất quá hiện giờ vẫn chưa hoàn toàn thành công, chỉ có thể phát huy được một phần mười uy lực của trận pháp! Bất quá, nếu như đồng ý cho tại hạ dược thảo này, tại hạ có thể cam kết nội trong vài năm chắc chắn sẽ tăng cường uy lực của bộ khí cụ bố trận lên gấp mấy lần, tối thiểu có thể đạt đến một nửa uy lực phải có" Thanh niên thấy nhiều người nhìn mình, trong lòng không thể không hoảng! Nhưng bởi vì cây thiên niên thảo dược này thật sự quan hệ trọng đại, hắn cuối cùng vẫn lắp bắp nói ra.

"Thì ra không phải là thật, vẫn còn là tàn phẩm đang thực nghiệm!" Không ít tu sĩ nghe xong cực kỳ thất vọng. Bọn họ vốn định là nếu như đối phương có được bộ pháp khí này, thì có tốn thêm nhiều linh thạch hơn cũng muốn đặt làm một bộ đem về, nhưng giờ lại là tàn phẩm, tự nhiên không còn hứng thú nữa!

Trận pháp sư của tu tiên giới thậm chí so với Luyện đan sư và Luyện khí sư còn hiếm hoi hơn nhiều! Bởi vì ngày nào quyết định muốn nghiên cứu sâu hơn, kỳ thật cũng tương đương với việc bỏ đi khả năng tu thành đại đạo. Xét cho cùng, tinh lực của con người có hạn, không thể trong một thời gian có hạn đồng thời kiêm cố vừa tu luyện vừa nghiên cứu trận pháp cao thâm.

Vì lý do này, cũng có người có chủ ý là đợi sau khi giao dịch hội kết thúc sẽ tìm Trận pháp sư phía sau thanh niên này.

Nói cho cùng Trận pháp sư có thể nghiên cứu kỳ trận pháp khí hóa này khẳng định cũng có thể bố trí pháp trận này ngay tại chỗ! Đối với người trong một vài gia tộc và môn phái nhỏ mà nói, chỉ cần có thể dùng kỳ trận này bảo vệ chỗ yếu hại của gia tộc mình, việc có thể pháp khí hóa hay có thể đem theo tùy thân hay không thì đều là chuyện không cần phải nói đến.

"Các hạ có lẽ nào nói đùa! Chúng ta ở đây là chỗ bán đấu giá, làm gì có chuyện đợi một vài năm sau mới thấy được hiệu quả! Lần này, ta thấy ngươi còn trẻ tuổi nên vì lần này bỏ qua! Lần sau nếu vẫn ra giá bừa, nói ba hoa, thì đừng trách người của bổn tiệm không khách khí đó!" Nam tử cao gầy vừa nghe quả nhiên chỉ là hư ngôn, lập tức mặt hầm hầm, dùng lời lẽ cứng rắn nói.

Thanh niên vừa thấp vừa thô này thấy vậy, há mở cái miệng ở dưới mặt nạ, dáng vẻ tựa như vẫn muốn nói gì nhưng nam tử chủ trì đấu giá quay đầu không thèm để ý đến hắn, làm cho thanh niên này thở dài một hơi, chỉ còn bất lực ngồi trở lại vị trí.

Hàn Lập nhìn thấy màn kịch trước mắt, bỗng lại nhíu mắt, sau khi cẩn thận nhìn thanh niên này một hồi, đem ngoại hình và cách ăn mặt nhớ kỹ trong lòng.

Mà vào lúc này, thiên niên dược thảo đã rơi vào tay một vị tu sĩ Trúc Cơ Kỳ ra giá hai ngàn linh thạch, cộng với một viên Huyễn Nguyệt Thạch.

Với cách này, buổi đấu giá ở mật điếm kết thúc tại đây. Thời gian sau đó chính là thời khắc các tu sĩ tự do giao dịch, nếu như cảm thấy không có gì có thể giao dịch hoán đổi, đương nhiên sẽ đi ra từ thạch môn mới vừa mở mà rời khỏi nơi này.

Cái người cao to khôi vũ đã dùng thiết tinh để đổi lấy Khôi lỗi thú không lập tức vội vàng đi khỏi, vẫn ngồi nán lại trên ghế, giống như cũng muốn tham gia giao dịch tự do vậy. Ngược lại, quái nhân quấn khăn trùm đầu thì vừa thấy thạch môn mở đã lập tức vội vàng đi, khiến cho vài người bàng quan hữu tâm nghi hoặc không thể giải thích được.

Hàn Lập không phí công nghĩ ngợi những chuyện này, chuyện của thân hắn hắn còn lo không xong! Hắn vốn dĩ định là vừa đến giờ thì sẽ lập tức kiếm thanh nhiên vừa thấp vừa thô đó, xem đối phương có thể bố trận cho hắn hay không.

Tuy cấm pháp khí cụ của *"Điên Đảo Ngũ Hành Trận"* như vẫn thường gọi chỉ có một phần mười công hiệu của nguyên pháp trận, nhưng đối với Hàn Lập mà nói đây cũng đủ dùng rồi!

Dầu gì từ lâu hắn cũng nghe đến đại danh của kỳ trận này, tin tưởng rằng một điểm uy lực này đối với động phủ hết sức đơn giản của mình cũng là quá xa xỉ rồi, dư sức để bảo vệ vài thước đất.

Nhưng Hàn Lập không thể ngờ là mình vừa mới nhận ra phương hướng của thanh niên, lúc muốn đi lại gần thì đối phương đã lập tức bị bốn năm người khác vây quanh ở giữa, dáng vẻ như muốn cùng hắn thương lượng gì đó.

Việc ngoài ý muốn này xuất hiện khiến cho Hàn Lập hơi buồn bực! Đồng thời cũng hơi lo lắng, mấy người này có khi nào cũng giống như mình, cũng muốn mua bố trận pháp khí không?

Bất quá, mối quan ngại này của Hàn Lập lại không xảy ra!

Mấy người kia và thanh niên chuyện trò vài câu, đột nhiên ngơ ngác nhìn nhau, sau đó lắc đầu vài cái, rồi lần lượt rời khỏi. Chỉ còn lại một mình thanh niên vừa lùn vừa thô, gục đầu chán nản đứng y chỗ cũ.

Hàn Lập trong lòng đại hỷ, bước vài bước đi tới, sau đó hắng giọng một cái, muốn mở miệng nói. Nhưng mà chưa đợi hắn mở miệng, thanh niên vừa thấp vừa thô sau khi hờ hững nhìn hắn một cái liền ủ rũ nói:

"Nếu như không có thiên niên linh dược, thì không cần làm phiền ta! Trận pháp lưng sư sau lưng ta chính là cần linh dược cứu mạng! Hiện giờ không có khả năng thiết kế đại trận cho các người!"

Hàn Lập nghe những lời này, cực kỳ kinh ngạc, nhưng tức thời cười nhẹ một tiếng.

"Nếu như ta có thiên niên linh dược, nhưng lại không phải là tìm Trận pháp sư bố trận thì sao?" Hắn cười hì hì đùa giỡn với thanh niên này.

Thanh niên này dáng vẻ chỉ là Luyện Khí Kỳ cấp mười trở lại, Hàn Lập không cần phải e sợ đối phương, vì vậy mới tùy ý nói như vậy.

"Tiền bối có linh dược?" Thanh niên này lập tức tinh thần chấn động, đồng thời trên mặt lộ vẻ vui mừng ngước nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập không trả lời hắn ngay lập tức mà nhìn chung quanh một lúc.

Có vẻ như không có ai chú ý chỗ này, những tu sĩ khác đều đang nhìn về phía trước đang bày bán trao đổi các loại pháp khí!

"Đến đằng kia nói chuyện được không? Ở đây đông người quá!" Hàn Lập chỉ vào một góc không bắt mắt ở đại đình, nhẹ giọng nói.

"Được, đương nhiên có thể?"

Thanh niên vừa thấp vừa thô không hề do dư lập tức mở miệng đáp ứng, sau đó đi cùng Hàn Lập đến gần góc khuất kia, mới ngừng lại. Lúc này tu sĩ ở gần bọn họ nhất cũng cách xa năm sáu trượng, nhưng sau khi Hàn Lập đã thuận tay bố trí một cái *"Cách âm trạo"* thì cũng không còn sợ người khác nghe lén.

Nói ra thì Hàn Lập từ sau khi thành công Trúc Cơ, những pháp thuật mà lúc trước không thể sử dụng lập tức vừa học đã biết dùng! So với dáng vẻ ngu ngốc không có cách gì luyện được lúc trước, thật là cách một trời một vực! Khiến cho Hàn Lập sung sướng hồi lâu. Cái *"Cách âm trạo"* này chính là một tiểu pháp tương đối thường dùng mà hắn thuận tay học được.

"Tiền bối thật sự có linh thảo? Bắt buộc phải là trên nghìn năm mới được! Dược tài bảy, tám trăm năm đều vô dụng!" Thanh niên vừa thấy Hàn Lập bố trí xong, lập tức gấp gáp không đợi được nữa nói. Xem ra hắn thật sự rất nóng ruột rồi!

Hàn Lập lạnh lùng nhìn đối phương, cũng không mở miệng nói! Mà trực tiếp từ trong bao trữ vật lấy ra một hộp linh dược.

Ben trong tuy không phải là thiên niên Hoàng Tinh Chi đã bán đi, nhưng cũng là thiên niên Tử Quế Hoa giá trị không hề thấp hơn. Đối phương đã không chỉ rõ cần loại dược tài gì, xem ra chỉ cần dược thảo trên ngàn năm là được rồi. Theo ước tính của Hàn Lập, thanh niên này mười phần thì có tám chín phần là đem thiên niên linh dược dùng làm dẫn dược, vì vậy mới đòi hỏi khó khăn như vậy.

"Đây chính là…" Thanh niên chằm chằm nhìn cái hộp này không chớp mắt, vẻ mặt tràn trề hy vọng.

"Không sai, trong đây chính là thiên niên thảo dược! Nhưng trước khi mở hộp để cho các hạ kiểm tra, có hay không nên nói rõ, tôn giá sẽ dùng vật gì để trao đổi linh dược này?" Hàn Lập lạnh lẽo nói. Bởi vì đối phương có việc cần cầu khẩn mình, đương nhiên muốn đối phương *"ra nhiều máu"* một lần! Bố trận pháp khí khó gặp được như vậy, Hàn Lập còn muốn làm thêm vài bộ để cầm tay, giữ lại để dành.

"Tiền bối muốn những gì? Vẫn bối trên người trừ bộ pháp khí kia ra, thật sự không có gì có thể đem ra bán!" Thanh niên nghe Hàn Lập nói xong, hơi bối rối, có chút xấu hổ nói ra.

"Ngươi cảm thấy dùng một bộ bố trận pháp khí tàn khuyết thì có thể đổi được thiên niên linh dược ư?" Hàn Lập nghe đối phương nói, lại không lộ ra vẻ mặt thất vọng, lời nói vẫn bình thường như trước.

"Cái này…"

------oOo------

Chương 227: Kết Giao Chi Tâm

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Không biết tiền bối đối với luyện khí có cảm thấy hứng thú không?" Thanh niên vừa thấp vừa thô do dự hồi lâu mới nói ra câu này, khiến cho Hàn Lập hết sức ngạc nhiên!

"Là ý gì?" Hàn Lập hơi nghi hoặc.

"Lẽ nào ngươi muốn truyền thụ cho ta Luyện khí thuật?" Hàn Lập buột miệng nói!

"Tiền bối đoán đúng rồi! Cái duy nhất mà tại hạ có thể đem ra bán chỉ có Luyện khí chi thuật trên người" Thanh niên buồn bã nói.

Hàn Lập nghe xong không biết nói gì! Hắn chỉ muốn làm thêm nhiều bộ trận kỳ, trận bàn… đại loại như vậy, ai thèm muốn Luyện khí thuật của hắn. Lại nói, thanh niên này còn nghĩ mình là ai chứ! Luyện khí thuật của hắn hiếm có như vậy sao! Phải biết, ở tu tiên giới tu sĩ biết Luyện khí thuật cũng khá nhiều!

"Bất quá, do vướng tổ huấn, vãn bối chỉ có thể đem toàn bộ những điều hiểu được về Luyện khí giao cho các hạ, không thể đích thân truyền thụ thuật này!" Thanh niên vội vàng lấp bấp nói bổ sung.

Hàn Lập chớp chớp mắt, càng không thể nói lời nào!

Thanh niên thấy Hàn Lập nghe những kiến nghị của mình xong, một mực im lặng không nói gì, dáng vẻ tựa hồ như không nguyện ý thì hắn không khỏi khẩn trương, cũng không thể che dấu được thân phận, gấp gáp nói ra sự thật:

"Gia tổ lúc trước là Luyện khí trưởng lão của Thần Binh Môn,

Luyện khí chi thuật sớm đã đạt đến cực đỉnh! Luyện khí thuật của tại hạ chính là do gia tổ tự tay truyền dạy mà ra. Vãn bối hôm nay đem những điều hiểu được về Luyện khí giao cho các hạ, kỳ thật đã vi phạm tổ huấn! Về việc tiền bối từ đó thu được bao nhiêu lợi ích, hoàn toàn phải xem tạo hóa của bản thân tiền bối rồi! Nhưng ta có thể bảo đảm, tuyệt đối đều là bí mật của tu tiên giới trước giờ không hề truyền ra ngoài".

Lúc Hàn Lập nghe thấy thanh niên là hậu nhân của luyện khí trưởng lão của Thần Binh Môn, cuối cùng cũng đã động dung!

Thần Binh Môn này không phải chính là một trong Nguyên Vũ Quốc tam đại chánh phái, ngang hàng với Thiên Tinh Tông và Vạn Diệu Quan ư! Luyện khí thuật của môn phái này cùng trận pháp của Thiên Tinh Tông, và phù đạo của Vạn Diệu Quan tại tu tiên giới của mấy quốc gia lân cận quả thật rất nổi tiếng.

Như vậy xem ra những điều hiểu được về luyện khí của đối phương chắc chắn không phải thông thường! Tuy bản thân mười phần thì có tám chín phần không muốn học, nhưng mà giữ lại trong tay cũng là một tấm trù mã (vật dùng để đánh bài). Nói không chừng đến lúc nào đó lại có việc dùng.

Hàn Lập trong lòng nắm chắc chủ ý, bất qua hắn vẫn mở miệng hỏi một câu.

"Bố trận pháp khí của Điên Đảo Ngũ Hành Trận này của ngươi, có thật là vẫn có thể cải tiến tiếp không?"

"Khẳng định có thể! Vị bằng hữu đó của ta đối với trận pháp chi đạo sớm đã xuất thần nhập hóa, cộng thêm Luyện khí thuật của tại hạ, cải tiến bộ bố trận pháp khí này sẽ không có vấn đề gì!" Thanh niên thấy Hàn Lập hỏi như vậy, biết là đối phương mười phần đã có tám chín phần là đồng ý rồi, bèn lập tức vui mừng, vỗ ngực bảo đảm, nói.

Hàn Lập gật gật đầu, không nói thêm gì, nhưng lại mở nắp hộp trên tay, lập tức một dược hương đầy linh khí đã tràn ngập trong cách âm trạo. Thanh niên hít nhẹ vài hơi, sau khi hai mắt nhìn kỹ mấy lượt xong, vẻ vui mừng lộ rõ trong mắt, liên tục gật đầu biểu thị rất vừa lòng.

Hàn Lập thấy vậy bèn cười nhẹ, duỗi tay đem cái hộp đưa ra.

Thanh niên vừa thấy vội vàng hớn hở giơ tay ra tiếp nhận nhưng lúc hắn nắm được một góc hộp muốn kéo về thì cái hộp đầy linh dược lại giống như là đã mọc rễ trên bàn tay của Hàn Lập, không động đậy một tí xíu nào! Khiến cho thanh niên không khỏi ngẩn ngơ, trong mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Hàn Lập thấy đối phương ngẩng đầu ngước nhìn hắn như không biết đã sai chuyện gì, không thể không thở dài.

Xem ra kẻ này có lẽ thật sự là vị thế gia đại thiếu chưa hề trải qua mưa gió! Mình đã ám thị rõ ràng như vậy mà hắn vẫn không hiểu à?

Không còn cách nào khác, Hàn Lập chỉ có nước nhẹ nhàng mở miệng, nói thẳng cho đối phương biết:

"Ngươi có cũng nên đem bộ pháp khí và những điều hiểu được về luyện khí kia ra. Chúng ta một tay giao tiền, một tay giao hàng! Làm như vậy không phải là mới tương đối thích đáng hay sao?"

"Ồ… tiền bối nói vãn bối trong lúc nóng vội lại quên mất!" Thanh niên vừa thấp vừa thô lúc này mới giật mình nhận ra, mặt đỏ gay buông cái hộp khỏi tay, chân tay luống cuống từ trong bao trữ vật trong ngực lôi ra một đống đồ vật.

"Đây có mười tám miếng trận bàn và ba mươi sáu cây trận kỳ, là một bộ hoàn chỉnh các bố trận pháp khí của Điên Đảo Ngũ Hành Trận. Chỉ cần chiếu theo phương pháp nói trong Ngọc Giản này, đem chúng bố trí không sai sót một chút nào, thì có thể lập tức khiến đại trận phát sinh hiệu lực. Quyển Vân Tiêu Tâm Thuật này chính là những điều hiểu được về luyện khí của tại hạ hai mươi mấy năm nay, hy vọng tiền bối sau khi xem rồi cố gắng hết sức đừng để lưu truyền ra ngoài, để tránh bị người của Thần Binh Môn tìm đến cửa, vì rất nhiều phương pháp luyện khí trong này đều là bí mật trong môn phái của Thần Binh Môn" Thanh niên rất tỉ mỉ giảng giải, lại còn thật lòng nhắc nhở Hàn Lập.

Hàn Lập nghe những lời này, sinh ra nhiều hảo cảm đối với thanh niên này! Một ý nghĩ khác trong đầu đột nhiên trỗi dậy.

Sau khi do dự một lát, Hàn Lập vội vàng đem hộp trong tay giúi vào trong lòng đối phương, rồi nhận lấy mớ đồ vật từ trên tay đối phương.

Cử động đột ngột không bình thường này của Hàn Lập ngược lại khiến cho thanh niên vừa thấp vừa thô kia ngơ ngác một lúc, không biết là sai ở đâu.

"Vân Tiêu Tâm Thuật! Vân Tiêu là tên của ngươi à, các hạ họ gì?" Hàn Lập thay đổi vẻ lạnh nhạt lúc đầu, sau khi nhận được những đồ vật, đối với thanh niên đó sắc mặt vui vẻ thân thiện hẳn.

"Tại hạ họ Tề, Tề Vân Tiêu! Tiền bối vẫn có gì muốn dạy bảo?" Thanh Niên trù trừ một lát mới mở miệng nói, nhưng không biết Hàn Lập có dụng ý gì.

"Không có gì, kỳ thật là muốn nhắc nhở ngươi, quyển ghi chép kiến thức này của ngươi tuy là ta đã thu nhận rồi nhưng ta sẽ dùng phong ấn thuật đem khóa lại, trong vòng năm năm sẽ không động đến nó. Nếu như trong vòng năm năm này, ngươi thật sự có thể giúp ta cải tiến bộ pháp khí, ta sẽ trả lại quyển sách nguyên vẹn, không xem lén một trang, ngươi thấy thế nào?"

"Thật sao? Vậy vãn bối xin đa tạ, thật sự cảm kích không thôi! Việc cải tiến pháp khi của Điên Đảo Ngũ Hành Trận, tiền bối cứ an tâm! Dù cho bằng hữu của vãn bối không cải tiến thành công, tại hạ cũng sẽ khuyên hắn bố trí một đại trận chân chính tại chỗ cho tiền bối!" Thanh niên vừa nghe Hàn Lập nói như vậy, cực kỳ vui mừng, vội vàng đảm bảo, nói.

Hàn Lập thấy vậy, khẽ cười, cầm quyển *"Vân Tiêu Tâm Đắc"* đặt giữa hai lòng bàn tay.

Chỉ thấy theo tiếng chú ngữ trầm trầm từ miệng Hàn Lập, giữa hai lòng bàn tay đột nhiên tuôn ra một chuỗi phù văn màu bạc, sau khi xoay vòng trên bàn tay một hồi rồi xuyên nhập vào trong sách biến mất không thấy nữa! Mà cũng cùng lúc này, quyển *"Vân Tiêu Tâm Đắc"* ngân quang lóe sáng, phát ra ngân quang nhàn nhạt, khiến cho cả quyển sách đột nhiên hóa thành bạc cứng, không có cách nào lật mở ra được một chút xíu nào!

"Tốt rồi, phong ấn hoàn thành! Bây giờ đem linh lực của ngươi lưu lại trên phong ấn. Như vậy trong những năm tới lúc giao trả lại sẽ biết tại hạ có phá qua phong ấn hay không!" Hàn Lập đem quyển sách đã phong ấn ném qua, khiến cho thanh niên vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc tiếp nhận quyển sách này.

Thanh niên muốn nói gì rồi lại thôi, đặt linh lực trên phong ấn, sau đó ánh mắt cảm kích và vẻ mặt băn khoăn đan xen lẫn lộn, đem quyển sách đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập lúc này đã gần như hoàn toàn đoán được được trạng thái tâm lý của đối phương, cũng biết là nếu muốn lấy được sự tín nhiệm của đối phương thì đúng là không có khả năng! Nhưng đợi đến mấy năm sau, đem quyển sách phong ấn hoàn hảo này giao lại cho đối phương, chắc hẳn có thể cùng thanh niên và vị Trận pháp sư bằng hữu đó của hắn kết giao.

Đương nhiên, đối phương có đáng để hắn thật lòng kết giao hay không, điều này vẫn cần phải đối xử với nhau qua thời gian dài mới biết được!

Vì vậy, Hàn Lập cất quyển sách này, hướng về phía thanh niên hỏi phương pháp có thể liên hệ, rồi không phí thêm một lời nào mà ung đi bước đi khỏi nơi này.

Thanh niên vẫn y nguyên vị trí ban đầu, có vẻ như vẫn không dám tin là thiên niên linh dược này lại có thể dễ dàng đến tay như vậy! Hắn tay nắm chặt cái hộp, trong mắt lộ rõ thần tình kích động pha lẫn hoảng hốt.

Hàn Lập tâm trạng rất tốt, đi đến cửa hiệu Luyện khí.

Luyện khí thuật của gã Tề Vân Tiêu và thân phận của trận pháp sư bằng hữu của hắn có thể còn mạnh hơn nhiều so với một quyển sách chết! Nếu như có thể lôi kéo tạo mối quan hệ, chắc hẳn sẽ giúp ích cho quá trình tu tiên từ nay về sau của hắn.

Hàn Lập rốt cuộc cũng đã trở về đến cửa hiệu đã nhận mối làm ăn của hắn, lão giả tóc bạc đang sốt ruột đợi hắn quay lại.

Đến lúc thấy Hàn Lập quả nhiên không nuốt lời và đã xuất hiện trở lại, vị chủ tiệm này liền tươi cười hớn hở, đối với gã đại hán đen thui đó chốc lát lại mời trà, mời trái cây quý, lại còn đích thân cùng Hàn Lập ngồi trước bàn, hễ mở miệng ra là kêu tiền bối không ngừng, đến nỗi da mặt dày như Hàn Lập mà nghe cũng phải hơi nóng mặt.

Tiếp theo đó, Hàn Lập trước mặt lão già này, trước tiên lấy ra vỏ cứng của ngô công, khiến cho lão già này biến sắc lập tức cầm một miếng nhỏ lên cẩn thận vuốt ve nhận dạng.

"Vỏ ngoài của yêu thú loại độc trùng thượng cấp bậc một lần này đích thị là tài liệu luyện khí rất tốt! Đặc biệt là trong tình cảnh yêu thú tại ngoại giới càng ngày càng ít, yêu thú loại độc trùng thì càng hiếm thấy" Nét nhăn trên mặt lão già hơi giãn ra, cười tít mắt nói.

Tài liệu trên người của đối phương quả nhiên giống như dự liệu của hắn, không phải là mấy thứ đồng nát, tạp nham, mà chính là vỏ của độc trùng yêu thú cực hiếm! Đây chính là vật liệu cực tốt rất thích hợp để làm pháp khí như hộ giáp hay thuẫn bài.

Theo hắn ước tính, mớ vỏ trùng này lúc trước khi chưa được chế luyện qua đã có thể ngạnh tiếp một kích của đỉnh giai pháp khí mà không có trở ngại gì lớn. Nếu luyện chế thành công xong, dĩ nhiên có thể nhẹ nhàng vươn đến đỉnh cấp pháp khí.

Lão nhân tóc bạc càng nhìn càng cao hứng, khoái chí cầm mấy miếng vỏ muốn đi, nhưng đã bị Hàn Lập chặn lại!

"Ông chủ tiệm, đừng gấp quá! Vẫn còn vài tài liệu chưa lấy ra mà!" Hàn Lập thấy lão già ngày có vẻ nóng nảy như vậy, không thể không nhíu mày, hơi hoài nghi có phải mình đã tìm nhầm Luyện khí sư không nữa.

------oOo------

Chương 228: Khôi lỗi và tu sĩ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Vẫn còn nữa à?" Lão già thoạt giật mình, nhưng lập tức càng thêm cao hứng, mừng hớn hở nói.

Tuy không biêt Hàn Lập còn tiếp tục lấy tài liệu gì ra, nhưng đồ tốt đều phải để dành về sau, đây là đạo lý thường tình của con người. Lão không thể không ngước nhìn Hàn Lập với ánh mắt càng đầy mong đợi!

Hàn Lập tuy đối với thủ đoạn luyện khí của vị chủ tiệm có hơi hoài nghi nhưng trong thời gian ngắn cũng không tìm được Luyện khí sư nào có thể yên tâm hơn, chỉ đành hơi do dự mà đem tài liệu từ Mặc Giao lần lượt bày ra trên bàn.

Bất quá hắn trong lòng cũng đã suy nghĩ rồi, nếu như lão già này ngay cả nguồn gốc của những tài liệu này mà cũng không nhận ra được thì rõ ràng cho thấy là kiến thức và thủ đoạn của đối phương thật sự có vấn đề rồi! Đến lúc đó, cùng lắm là đem mấy cái vỏ cứng trước mặt chế luyện một chút là được rồi.

Về phần món đồ tốt trên thân Mặc Giao thì vẫn có thể kiếm vài Luyện khí sư cao minh khác mà.

Hàn Lập đã dự tính như vậy, tư nhiên càng quan sát kĩ thần tình và cử động của lão già.

Kết quả, lão già đang nâng một cốc trà xanh, mới hớp một ngụm, vừa thấy đống tài liệu mà Hàn Lập lấy ra thì *"phụt"* một tiếng, đem nửa ngụm nước trà trong miệng toàn bộ phun về phía trước.

"Đây là da của giao long, lại còn có cả sừng, răng nanh, đây là nhãn châu! Trời ơi, phải chăng tiền bối một mình đồ sát một con ác giao?" Ông chủ tiệm đầu bạc quá kinh ngạc đến nỗi mất đi trạng thái bình thường, dùng ánh mắt không tưởng tượng lý giải

nỗi nhìn món đồ trước mắt, không ngừng lẩm bẩm nói.

Khó trách tại sao lão già này lại kinh ngạc như vậy! Chưa nói đến chuyện giao long là loại thiên địa yêu thú này sớm đã biến mất từ lâu tại tu tiên giới, ngay cả nếu có thì con ác giao hình như đã tiến hóa đến cấp hai như vậy, nó cũng có thể so với sự tồn tại của Trúc Cơ Hậu Kỳ tu sĩ.

Ngoại trừ những tu sĩ ở Kết đan kỳ ra, tu sĩ Trúc Cơ Kỳ bình thường làm sao có thể là đối thủ của nó! Mà nếu như rất nhiều tu sĩ cùng động thủ thì mớ tài liệu Giao Long của đối phương cũng hơi bị quá đầy đủ đó! Tựa như đem nguyên một con giao long cắt nhỏ ra, rồi trực tiếp vận chuyển lại.

Có lẽ nào đều là bị một mình hắn nuốt trọn, không cho các tu sĩ khác xơ múi nào? Hay là người này có thủ đoạn phi thường nào, có thể một mình giải quyết con giao long này?

Lão già vừa kích động sờ sờ chỗ này, nằn nắn chỗ kia của tài liệu, vừa suy nghĩ lung tung.

Lúc này một thật sự nảy sinh lòng kính sợ đối với Hàn Lập!

Vốn cho là đối phương dẫu có thể nhận ra món đồ này thì e là cũng phải hao phí không ít công phu, nhưng lúc này kiểm định tài liệu dễ dàng như vậy, ngược lại khiến Hàn Lập đối với lão đã có chút tin tưởng.

"Từ chủ tiệm nhận biết nhanh như vậy, tại hạ yên tâm không ít. Vậy xin thỉnh Từ lão động thủ luyện chế!" Một ý nghĩ chợt thoáng qua trong lòng Hàn Lập, khách khí nói.

"Được! Được! Tiền bối cứ yên tâm, tài liệu giao long này lúc Từ mỗ học nghệ đã từng cùng gia phụ luyện chế qua một lần, chắc chắn tuyệt đối sẽ không kém hơn!" Lão già liên tục gật đầu, đáp ứng nói, trong tay vẫn cầm lợi trảo của giao long, đến bây giờ vẫn không nỡ buông tay!

Hàn Lập nhìn cảnh này, thấy hơi tức cười.

Bất quá hắn cũng hiểu rõ, lão già này quá nửa là thuộc tuýp người luyện khí thành ra ngu ngốc, nếu không thì tài liệu dù có tốt đến đâu cũng sẽ không thay đổi thái độ như vậy. Nhưng như vậy thì, Hàn Lập lại càng an tâm nhiều hơn, điều này cho thấy trình độ luyện khí của người này, chắc hẳn cũng không tệ.

Sau đó, lão già cầm theo những tài liệu này, dẫn Hàn Lập đi vào trong hậu viên!

…

Nửa tháng sau, Hàn Lập cuối cùng bước ra khỏi đại môn của cửa hiệu, sau khi ngoảnh đầu nhìn chung quanh, trên mặt đem theo nụ cười nhẹ, chầm chậm rời khỏi.

Đợi đến lúc ra khỏi phạm vi cấm bay trong thành thị, Hàn Lập giơ tay lên, một cái thuyền nhỏ màu trắng xinh xắn tinh vi phóng ra từ trong tay áo, trôi lơ lửng phía trước, cách mặt đất khoảng vài thước, lắc lư nhè nhẹ.

Hàn Lập dùng ánh mắt yêu thích nhìn chăm chú, rồi cong ngón tay, một đạo pháp quyết màu xanh đụng vào cái thuyền. Lập tức, cái thuyền chầm chậm biến lớn lên, trong chớp mắt đã biến thành một cái thuyền độc mộc y như thật, có thể đem theo mấy người. Hàn Lập và thuyền chở người đồng thời biến mất khỏi chỗ cũ, xuất hiện khoảng mười mấy trượng giữa không trung!

"Thần Phong Châu dùng vẩy và da của Mạc Giao để luyện chế này quả thật là pháp khí phi hành hết sức xuất sắc. Tuy là không chở được số lượng lớn người bằng Thiên Nguyệt Thần Châu của Yểm Nguyện Tông và cũng không có một chút năng lực phòng vệ nào, nhưng chỉ nói về tốc độ thôi thì đúng là pháp khí phi hành rất hiếm có rồi. Cứ thế này, về sau không bao giờ dùng pháp khí hình chiếc lá chậm như rùa bò kia nữa!" Hàn Lập đứng tại mũi đầu thuyền, khe khẽ tự nói, trên mặt hơi lộ vẻ vui mừng.

Hàn Lập đột nhiên đem linh lực từ bàn chân rót vào trong khoang thuyền, Thần Phong Châu bỗng chốc phát ra bạch quang, lập tức hóa thành một đạo cầu vồng, như bắn bay đi. Tốc độ nhanh chóng của nó đủ để khiến cho tu sĩ bình thường trợn mắt líu lưỡi!

Hàn Lập ngồi tại đầu thuyền, khẽ nhắm mắt, cảm thụ được tư vị nhanh vù vù trước giờ chưa hề được trải nghiệm.

Theo hắn ước tính, cho dù chỉ sử dụng một nửa tốc độ này của Thần Phong Châu thì cũng cần nhiều lắm là một thời thần là có thể trở về động phủ. Sau đó, hắn giảm uy lực một nửa, như vậy chắc chắn an tâm tu luyện rồi!

Hàn Lập đang suy nghĩ thì bỗng nhiên cảm thấy được một cỗ linh lực cường đại, từ mặt đất ngay phía dưới thân người đang nhanh chóng xông lại Thần Phong Châu của mình! Tuy rằng không biết là vật gì, nhưng chỉ dựa vào linh lực bàng đại mà hắn cảm nhận được, nếu như tấn công trúng thuyền nhỏ thì khẳng định sẽ là kết quả thuyền hủy người chết.

Hàn Lập vừa kinh vừa nộ, đột ngột mở trừng mắt! Thuyền nhỏ ở dưới chân gia tốc gấp đôi, bỗng nhiên trong chớp mắt đã vọt đến một nơi cách đó mười mấy trượng.

Cũng đúng lúc này, một luồng ánh sáng cự đại màu vàng, từ chỗ Hàn Lập vừa đứng trực tiếp bắn qua, bắn đi rất xa mà vẫn không tứ tán. Điều này khiến sắc mặt Hàn Lập âm trầm hẳn!

"Có lẽ nào có người biết ta muốn đi qua chỗ này, mà tại đây đã mai phục ta từ trước?" Hàn Lập kinh sợ pha lẫn phẫn nộ, không thể không nghĩ như vậy. Sau đó lập tức từ trên mình lấy ra hai quả viên cầu hai màu xanh đỏ, nhè nhẹ đập vào nhau.

Một tiếng *"bụp"* vang lên khô khốc.

Rất nhanh, một cụm khói xanh đỏ từ trên hai quả cầu đồng thời tuôn ra, rất nhanh đã bao trùm Hàn Lập, lại còn đang khuếch đại không ngừng, trong chớp mắt đã hóa thành một cụm mây xanh đỏ rất lớn đường kính phải hơn mười trượng, khiến cho thân ảnh của Hàn Lập hoàn toàn biến mất trong mây mù.

Có cụm mây xanh đỏ này bảo hộ, Hàn Lập mới hơi an tâm hơn một chút, lạnh lùng nhìn xuống đất!

Sau khi nhìn rõ tình hình dưới đất xong, miệng Hàn Lập mở to không cách gì đóng lại. Bởi vì trên mặt đất rốt cuộc có nhiều người đang đánh nhau!

Một bên là bốn năm Trúc Cơ Kỳ tu sĩ ở thế hạ phong, đang đối kháng gần trăm tên địch nhân đang bao vây bọn họ. Mà đối thủ của bọn họ, kẻ nào kẻ nấy đều không có chút biểu tình trên mặt, tử khí trầm trầm, hóa ra đều là mấy khôi lỗi hổ báo. Trong đó còn lẫn lộn một vài tên không khác mấy so với mấy khôi lỗi cung thủ trong tay Hàn Lập.

Đừng xem đám khôi lỗi này tên nào tên nấy hành động chậm chạp, tựa hồ như đối phó cực tốt, nhưng mỗi lần một con khôi lỗi bị pháp khí của mấy tu sĩ này đánh ngã hay đánh nát, thì sẽ có thêm vài khôi lỗi khác từ trong rừng đi ra bổ sung vào, khiến cho số lượng vây công từ đầu thủy chung vẫn duy trì không thay đổi.

Lại thêm, thế tấn công của mấy khôi lỗi này cũng phi thường ác liệt!

Mấy con khôi lỗi chỉ cần thỉnh thoảng há to miệng là sẽ phun ra một quang trụ cực mạnh cỡ chừng miệng bát, giống y hệt như cái suýt bắn trúng Hàn Lập, chỉ là quang trụ của bọn chúng có năm, sáu màu, đại biểu những thuộc tính bất đồng.

Hàn Lập còn suýt bị bọn chúng ngộ thương!

Mấy khôi lỗi nhân càng lợi hại! Có cung tiễn nhân ngẫu nhiên giống y như khôi lỗi cung thủ của Hàn Lập, bọn họ trực tiếp từ trong trường cung trên tay, bắn ra tia tia quang tiễn năm sáu màu, dày cỡ ngón tay, tuy uy lực không lợi hại bằng quang trụ của thú máy, nhưng bắn liên tu bất tận, mãi không ngừng.

Nếu không phải là mấy tu sĩ kia hợp lực chống đỡ một hộ tráo (lồng bảo vệ) cực đại thì chỉ sợ là đã sớm chết dưới oanh tạc điên cuồng của quang trụ và quang tiễn rồi.

Nhưng điều khiến bọn họ nhức đầu nhất vẫn là những khôi lỗi cận chiến tay vung đao thương. Mấy tên này ngẫu nhiên không chỉ thân mang trọng khải mà đao thương trên tay cái nào cũng sáng lòa, chắc chắn hàng thật giá thật là pháp khí cấp thấp.

Bọn chúng tuy chỉ có mười mấy tên nhưng sau khi chúng bao vây quang trạo thì đao chém thương đâm không ngừng, đánh cho hộ trạo lắc lư muốn đổ, ánh sáng mờ ảo lung lay! Nếu không phải là lúc này có hai vị tu sĩ áp bàn tay lên hộ trạo không ngừng bổ sung pháp lực thì chỉ sợ là đã sớm bị đánh vỡ vô số lần rồi!

Đây nếu phải là nhóm tu sĩ, thì quả thật không có cách gì đỡ nổi nhóm khôi lỗi này!

Mấy người bọn họ dầu gì thì cũng là Trúc Cơ Hậu Kì tu tiên giả, không chỉ pháp lực trên người hùng hậu, mà pháp khí trên tay cũng đều có uy lực kinh người. Chỉ với công phu trong thời gian ngắn này đã có ba bốn mươi khôi lỗi bị bọn họ xuất thủ đánh đến nỗi không nhúc nhích được.

Nhưng mà dù cho pháp khí trên tay bọn họ uy lực có mạnh bao nhiêu, khôi lỗi trong rừng lại tựa hồ như vô tận, liên tục không ngừng bổ sung, đánh trận với họ kiểu dai dẳng làm cho đối phương tiêu hao kiệt sức dần, khiến những tu sĩ này càng đánh thì trong lòng càng rét run.

Mà Hàn Lập giấu mình trong cụm mây xanh đỏ giữa không trung cũng nhìn đến nỗi ngẩn người! Tựa hồ như trong một thời gian ngắn ngủi, vẫn chưa có người phát hiện sự tồn tại của hắn, xem ra đạo qua trụ đó cũng chỉ là ngộ thương mà thôi!

Cuối cùng có một vị tu sĩ không kìm lòng được. Hắn đột nhiên tăng thêm mấy tầng phòng hộ pháp thuật trên người, rồi tay múa một phòng ngự pháp khi hình lá cờ, trực tiếp thoát ly khỏi hộ tráo, bay ra phía bên ngoài, xem ra muốn thoát ly nơi này!

Những tu sĩ khác thấy vậy, đều không khỏi lớn miệng mắng chửi.

Nhưng lời chửi rủa của bọn họ vừa mới ra khỏi miệng thì một siêu cấp quang trụ đường kính mấy trượng đột nhiên từ trong rừng bắn ra, vừa mới xoẹt qua đã đi thẳng đến trên người vị tu sĩ ở lưng chừng trời, khiến cho gã đó ngay cả hét một tiếng cũng không được, hóa thành một quả cầu lửa, rớt xuống đất, sống chết không rõ.

------oOo------

Chương 229: Cự hổ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mấy vị tu sĩ vốn dĩ vì đồng bọn không từ mà biệt mà hết sức tức giận, lại nuốt lại mấy tiếng mắng chửi trong miệng, liếc nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương sự sợ hãi.

Mới vừa rồi bọn họ tuy cục diện cực kỳ bất lợi nhưng trong lòng ngoại trừ có hơi ão não, kỳ thật mà nói cũng không có lo lắng lắm. Bọn họ đều cho rằng, mặc dù giết không hết mấy khôi lỗi máy này nhưng từ không trung tháo chạy vẫn không phải là việc dễ như trở bàn tay sao!

Nhưng bây giờ, kết cục của kẻ tháo chạy kia lập tức làm cho họ tỉnh giấc mộng đẹp! Bao nhiêu phòng hộ pháp thuật trên người, lại còn có phòng ngự pháp khí cầm tay, thật không ngờ là vẫn không hề ngăn đỡ được quang trụ, điều này lẽ nào lại không khiến cho bọn họ kinh hồn bạt vía chứ!

Thêm vào đó, bọn họ là người tu tiên Trúc Cơ hậu kỳ thì lại càng tham sống sợ chết hơn! Không dễ dàng gì có thể sống lâu hơn người bình thường, thậm chí vẫn còn có thể sống lâu hơn nữa, bọn họ làm sao nỡ dễ dàng chết đi như vậy chứ!

Bất quá, đạo quang trụ kia quá sức mãnh liệt!

Nếu như không phải là bắn tu sĩ bỏ chạy, mà lại bắn về phía hộ trạo của bọn họ bây giờ, thì mấy người bọn họ vẫn không nắm chắc là có thể tiếp được không.

Những tu sĩ này càng nghĩ càng cuống lên! Không thể không nảy sinh ý nghĩ bỏ trốn.

Chỉ là lúc này, bọn họ dù có muốn bỏ chạy, đối phương cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua trong khi chiếm đủ thượng phong! Điều này khiến cho họ cả tiến lẫn lùi đều khó cả.

Ngay phía trên đầu bọn họ, Hàn Lập đang ẩn mình trong cụm mây, sức mạnh khiến cho hàn khí trên người tuôn ra! Càng lúc càng không dám dễ dàng lộ mặt.

Nhưng mà nếu cứ như vậy mà bỏ đi thì trong lòng hắn cũng không nguyện ý.

Do tự thị là Thần Phong Châu vừa tới tay có tốc độ hơn người, dù cho bị phát hiện cũng có thể chạy thoát được, Hàn Lập vẫn nán lại trên không trung quan sát toàn bộ!

Bất quá cụm mây xanh đỏ mà Hàn Lập đã pháp khí hóa ra lại đang lơ lửng ở không trung, dừng ở phía trên những tu sĩ và khôi lỗi như vậy cũng thật sự có hơi thu hút sự chú ý quá! Nhưng may mắn là lúc Hàn Lập ngự khí phi hành, đem tốc độ phi hành của thuyền nhỏ gia tăng đến mức cao nhất, cách mặt đất phải đến trăm mấy trượng.

Vì vậy, cho đến lúc này Hàn Lập vẫn chưa hề bị đám tu sĩ đang bị khốn và người thao túng khôi lỗi trong rừng phát hiện ra.

Bất quá, Hàn Lập cũng biết như thế này không phải là biện pháp lâu dài, nhưng kêu hắn thu lại cụm mây lúc này thì chắc chắn không nghi ngờ gì nữa hắn sẽ bị lộ ra giữa không trung.

Huống hồ gì hai đỉnh cấp pháp khí luyện chế từ mắt giao long là *"Thanh Hỏa Chướng"* không những có hiệu quả bất ngờ che dấu thân ảnh khiến cho người khác không cách gì nắm chắc vị trí chính xác, mà sương mù dầy đặc màu xanh đỏ này cũng đã nhúng trong máu còn sót lại của Mạc Giao, có thể khiến cho kẻ nào sơ ý tiếp xúc với vân vụ này chóng mặt nhức đầu, từ từ trúng độc mà không hề hay biết!

Cách bảo vệ bản thân này là kỳ môn pháp khí hoàn mỹ này. Hàn Lập làm sao lại dễ dàng bỏ qua không dùng chứ.

Thế là trong lúc nóng lòng, Hàn Lập bất ngờ đã thấy một tầng mây thấp màu xám lơ lửng ở ngay bên trên cách mình không xa. Lập tức trong lòng đại hỷ, liền chầm chậm tiến lại sát đám mây đó, cuối cùng dứt khoát đem toàn bộ đám vân chướng hộ thân xuyên nhập vào.

Lúc này thì hành tung của Hàn Lập đã được che dấu triệt để.

Hắn không còn mối lo về hậu phương nữa, mới có thể yên tâm tiếp tục quan sát chú ý trận chiến dưới đất.

Hiển nhiên đạo siêu cấp quang trụ lúc nãy trong chớp mắt đã đánh nát niềm tin của mấy vị Trúc Cơ Kỳ tu sĩ. Vì vậy bọn họ tuy vẫn còn đủ các loại pháp khí và đánh đấm dữ dội nhưng dưới mắt Hàn Lập thì uy lực lại thua xa sức mạnh ban đầu.

Điều này rõ ràng cho thấy là những người này ai cũng có ý đồ riêng, khẳng định sẽ không tỏ vẻ hợp lực kháng địch nữa.

Trong lúc Hàn Lập thầm lắc đầu thì một vị tu sĩ tương đối lớn tuổi trong hộ trạo tựa hồ cũng cảm thấy không đúng, liền đột ngột quát về phía người trong rừng:

"Các hạ thật sự muốn trảm tận sát tuyệt? Chúng ta là đệ tử do các gia môn của Nguyên Vũ Quốc phái đi, ngươi mà giết chúng ta thì cũng như đồng thời đắc tội với toàn thể tu tiên giới của Nguyên Vũ Quốc, không sợ gây ra họa sát thân sao?

"Hắc hắc! Họa sát thân?"

"Những lời này của ngươi, nếu như nói lúc ta chưa giết tên tu sĩ muốn bay đi kia, ta có lẽ còn suy nghĩ một chút, nhưng mà người thì cũng đã chết mất một rồi, dầu gì đắc tội với một người cũng là đắc tội, không bằng giết sạch sẽ, nói không chừng không có người biết chuyện này!"

"Chúng ta không hề có ác ý! Các hạ chỉ cần đồng ý buông tay làm hòa, chúng ta phát thệ tuyệt đối bảo mật chuyện này!" *Một tu sĩ khác rõ ràng trẻ tuổi hơn, gấp gáp thề độc, nói.*

"Hừ! Phát thệ? Cái thứ này không ta thèm tin! Lúc các ngươi lén lén lút lút ở sau lưng ta, còn nói là không có ác ý, có lẽ nào là muốn mời ta ăn cơm hả? Còn nữa, ta vốn không phải là người

Nguyên Vũ Quốc các ngươi, cứ cho là đắc tội với tu tiên giới của quốc gia các người thì sao chứ? Lẽ nào còn muốn cùng ta về Thiên Trúc Giáo Tổng Đàn đòi công đạo hả? Nếu như thật sự như vậy, mỗ gia thật sự bái phục đảm lượng của các ngươi!"

Một giọng nói cực kỳ cứng rắn từ trong rừng truyền đến, khiến cho Hàn Lập nghe rất quen tai!

"Là hắn!" *Hàn Lập hơi kinh ngạc tự nói.*

Nghe giọng nói không sai, tuyệt đối là nam tử khôi vũ đã mua khôi lỗi cơ quan thú ở hội bán đấu giá! Nghe đoạn đối thoại của bọn họ, rõ ràng là mấy kẻ này từ lúc hội bán đấu giá kết thúc bèn lẻn đi theo người này, hy vọng hão huyền muốn dùng thủ đoạn không quang minh chánh đại để biết được bí mật của khôi lỗi thú! Nào ai biết gã Thiên Trúc Giáo đã sớm biết được, lại còn đặt bẫy, trong phút chốc đem mấy kẻ còn sống sờ sờ này vây khốn ở đây.

"Mọi người hãy liều mạng với gã này, tên gia hỏa này đã nói rõ ràng là muốn giết người diệt khẩu rồi!" *Tu sĩ mở lời lúc đầu cũng không có ngu, lập tức cổ động ý chí chiến đấu của các tu sĩ khác, muốn cùng với gã này liều chết một trận!*

"Liều mạng với ta, các người có tư cách này không! Ngay cả khôi lỗi bộ hạ của ta mà cũng không đánh thắng được, còn nói liều mạng gì nữa! Ta đùa giỡn với bọn ngươi cũng đủ lâu rồi, hay là tống tiễn bọn ngươi lên đường sớm đi!" *Giọng nói của nam tử khôi vũ vẫn cứng rắn như vậy nhưng sát cơ trong lời nói đã lộ ra rõ ràng!*

Kèm theo giọng nói của người này, từ trong rừng đột nhiên truyền đến một tràng tiếng động lớn làm rung chuyển mặt đất, tiếp theo truyền đến mấy tiếng bước chân nặng nề "rầm" "rầm" từ trong rừng cây từng bước hướng ra ngoài, khiến cho những tu sĩ trong hộ trạo và Hàn Lập ở trên không đều không thể không ngơ ngác nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì!

Tiếng bước chân tuy rất nặng nề nhưng tốc độ lại rất nhanh, trong chớp mắt đã đến vị trí bên rìa rừng, lúc này tất cả mọi người đều đã thấy rõ ràng! Một khôi lỗi hổ khổng lồ cao phải đến năm sáu trượng từ trong rìa rừng vọt ra, mà nam tử khôi vũ vẫn đang khoác áo choàng đang ngồi trên đầu hổ.

Nhìn thấy khôi lỗi hổ này to lớn như vậy, mấy vị tu sĩ đều thầm run sợ, bất giác nghĩ đến quang trụ khổng lồ nhìn thấy hồi nãy. Xem ra có lẽ chính là do con vật này phun ra!

Nam tử khôi vũ hiện thân xong, không nói một câu thừa thãi nào đã vỗ đầu hổ, ra lệnh cho khôi lỗi hổ dưới thân từ từ mở hàm dưới, trong cái miệng lớn bắt đầu có một chút bạch quang ngưng tụ lại! Mà những khôi lỗi khác đang công kích hộ tráo liền lần lượt dừng tay, toàn bộ rút lui vài bước!

Những tu sĩ này đương nhiên biết sự tình bất diệu, gần như đều đồng thời đưa hai tay lên, chống đỡ trên hộ tráo, cái này có lẽ là lá chắn duy nhất cho mạng sống của bọn họ! Còn thoát ly khỏi hộ tráo, ai cũng có cách nghĩ này, nhưng bài học thất bại còn sờ sờ ra đó, rốt cuộc không ai dám nhắm mắt làm bừa!

Bạch sắc quang trụ cự đại một lần nữa xuất hiện rồi! Siêu cấp quang trụ lần này công kích sự chống đỡ cứng rắn của hộ trạo được tiếp sức bởi sự hợp lực của mấy tu sĩ, nhất thời thành thế giằng co!

Hàn Lập tuy ở rất cao trên không nhưng nhờ vào nhãn lực hơn người, vẫn có thể thấy rất rõ ràng, trên mặt những tu sĩ này lại không vì chống đỡ thành công mà lộ ra vẻ vui cười, mà ngược lại người nào người nấy sau khi thất thoát một lượng lớn linh lực trong hộ trạo thì sắc mặt ai cũng trắng bệt!

Bất quá, Hàn Lập tin tưởng rằng cái loại công kích uy lực lớn này, không thể nào duy trì liên tục được lâu, đáng lẽ ra phải nhanh chóng chấm dứt mới phải! Những tu sĩ trong hộ trạo hiển nhiên cũng hiểu rõ đạo lý này, vì vậy mà người nào người nấy mới nghiến răng khổ sở chống đỡ!

Quả nhiên, quang trụ chỉ duy trì liên tục được một thời gian ngắn đã từ từ biến thành mỏng dính, rồi biến mất hẳn từ trong miệng hổ!

Những tu sĩ sống sót sau tai kiếp mới lộ ra vẻ vui mừng, mới rút về song thủ đang chống đỡ hộ trạo, rồi thở nhẹ một cái.

Nhưng mà nam tử khôi vũ vừa thấy vậy liền cười lạnh một tiếng, đột nhiên mở một cửa bí mật trên đầu hổ, sau đó vung tay ném một khối linh thạch bậc trung thuộc tính hỏa vào. Tiếp theo sau đó, quang mang trong miệng hổ vốn dĩ đã tắt ngúm bỗng lại một lần nữa sáng lên, khiến cho những tu sĩ đối diện nhìn thấy mà kinh sợ phát ngốc!

Hàn Lập cắn môi, đối với cử động tán gia bại sản này của khôi lỗi hổ - một kích toàn lực tấn công đã muốn tiêu hao hết nguyên một khối linh thạch bậc trung - Hàn Lập không biết nói gì! Đây đâu phải là đấu pháp, rõ ràng là đem một đống linh thạch mà nện mấy gã tu sĩ này. Xem ra Thiên Trúc giáo xa xôi của hắn thật sự có rất nhiều linh thạch!

Hàn Lập đang lúc hồ tư loạn tưởng, những tu sĩ kia vốn dĩ không thể tề tâm hiệp lực thì cuối cùng dưới sự uy hiếp cực lớn mà đồng thời phân tán.

Bởi vì pháp lực còn sót lại bọn họ đã không đủ rồi, có gắng gượng một lần nữa cũng chỉ là chết sớm hay muộn mà thôi! Vì vậy không bằng tùy theo số mệnh mỗi người mà chia nhiều đường khác nhau tháo chạy!

Quả nhiên, nam tử khôi vũ chỉ huy cự hổ, ra lệnh cho nó một trước một sau há miệng hai lần bắn ra quang trụ đến hai người trong số đó! Kết cuộc của hai kẻ đó cũng gần giống như gã đầu tiên, đều là thê thảm không nỡ nhìn, toàn thân cháy đen thui.

------oOo------

Chương 230: Khuyên Sáo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngoài hai tu sĩ ở phía xa bay đi mà trốn đi, trong chớp mắt đã biến mất, nam tử khôi vũ cưỡi cự hổ một chút cũng không động, ánh mắt lạnh lùng nhìn bọn họ đi xa, không hề có vẻ muốn truy đuổi!

Hàn Lập ở trong đám mây cảm thấy có chút cổ quái, chiếu theo tác phong lãnh khốc độc địa tàn nhẫn vừa rồi của người này thì sẽ không bỏ qua bọn họ như vậy mới đúng, có khi nào vẫn còn một nước cờ khác?

Lúc Hàn Lập đang suy đoán lung tung thì phía dưới đột nhiên truyền đến giọng nói lạnh lẽo của nam tử khôi vũ:

"Các hạ, xem vở kịch này đã lâu như vậy, có phải đang đợi thời cơ tốt để ngư ông đắc lợi, cũng nên xuất thủ rồi!"

Hàn Lập vừa nghe liền hết sức kinh ngạc.

"Có lẽ nào trốn ở trên cao như vậy mà vẫn bị người này phát hiện sao?"

Nghĩ đến đây, Hàn Lập bất giác khô khốc nuốt nước bọt, trái tim nhảy vọt lên cổ họng.

Sau khi nhìn thấy được sự lợi hại của mấy cơ quan khôi lỗi, Hàn Lập làm sao muốn giống như mấy gã tu sĩ kia, trong không trung vừa đẹp làm cái bia cho cự hổ tấn công.

Tốc độ của siêu cấp quang trụ đó quá nhanh, uy lực cũng quá kinh người đi! Theo Hàn Lập tự ước tính, sau khi trực tiếp đối diện, trừ khi toàn lực thúc động Thần Phong Châu không ngừng né tránh, nếu không vẫn thật là không có cách gì an toàn trốn khỏi công kích của quang trụ của cự hổ.

Sau khi tính toán một chút, Hàn Lập bất giác muốn lập tức từ không trung trốn đi thật xa, tránh phải trêu họa sát thân! Nhưng sau khi hắn liếc nhìn cử động của nam tử khôi vũ một lần nữa, ý nghĩ này lập tức không cánh mà bay.

Vì những khôi lỗi bên cạnh nam tử khôi vũ đã điều chỉnh hướng của vũ khí, không phải là hướng về phía lưng chừng trời nơi hắn đang trốn mà là chéo về hướng một cái gò đất nhỏ ở đằng xa.

Lần này Hàn Lập kinh ngạc đến nỗi suýt chút nữa là cắn phải lưỡi!

Lại còn có người thứ ba ở nơi này, mà hắn không hề hay biết.

Một tràng tiếng *"ầm ầm"* do bùn đất lật lên, một người quả nhiên đi ra từ trong gò đất nhỏ, chính là quái nhân đầu trùm túi vải bố màu xám đã từng đối chọi quyết liệt với nam tử khôi vũ.

"Quả nhiên là ngươi!"

"Ngươi rốt cuộc là ai? Có vẻ như biết chút ít về bí mật của đôi khôi lỗi cơ quan thú này!"

Nhãn thần của nam tử khôi vũ lạnh lẽo thấu xương, hung hãn trừng mắt nhìn quái nhân này.

"Hoàng Long, nhiều năm không gặp rồi mà tính nết của ngươi vẫn nóng nảy như vậy a!" Quái nhân túi vải bố trầm mặc một lúc xong bỗng nhiên thốt lời khiến cho đối phương cũng như Hàn Lập đang nghe trộm đều cảm thấy hết sức bất ngờ.

"Ngươi làm sao biết ta là ai, ngươi có phải là người quen kia của Hoàng mỗ?"

Hán tử khôi vũ thấy đối phương vừa mở miệng đã nói ra tên của mình, không thể không lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, trên mặt đầy vẻ bất ngờ. Bất quá đã bại lộ thân phận rồi thì có che dấu nữa cũng vô dụng, hắn dứt khoát kéo xoẹt áo choàng trên đầu ném xuống đất.

Lộ ra một đại hán tướng mạo hung hãn, tóc ngắn vàng hoe.

"Ngươi bỏ mặc không làm Hộ Giáo Pháp Vương của Thiên Trúc Giáo, thậm chí chẳng nề vạn lý đến nơi đây, có lẽ nào là vì một nửa của Đại Diễn Quyết giấu trong khôi lỗi thú!" Quái nhân không thèm để ý đến cử động của đại hán, vẫn không nhanh không chậm thong thả nói.

"Ngươi còn không nói ra thân phận thì đừng trách Hoàng mỗ không khách sáo!" Hoàng Long thấy đối phương câu nào cũng chọc trúng chỗ ẩn mật nhất, sắc mặt chợt biến, vội vàng đanh giọng quát mắng.

"Lẽ nào ngươi đã quên rồi. Lúc trước là ai lén truyền thụ khẩu quyết tầng thứ nhất của Đại Diễn Quyết?"

Quái nhân do dự một lúc xong mới nói một câu, khiến cho đối phương sắc mặt đại biến, còn lùi giật lùi mấy bước.

"Ngươi là Lâm sư huynh? Không đúng, Lâm sư huynh sớm đã chết nhiều năm trước, ngươi còn dám trêu chọc ta! Hoàng mỗ muốn lấy mạng ngươi!" Đại hán sau khi nhất thời kinh ngạc, liền bừng bừng đại nộ nói. Sau đó, trên mặt lộ vẻ hung hãn huơ tay, hơn trăm khôi lỗi lập tức bước về phía trước một bước, vây quái nhân vào trong.

"Thấy Hoàng sư đệ vẫn chưa hề quên một chút tình ngày cũ, vi huynh rất an ủi vui mừng!" Trong mắt quái nhân đột nhiên lộ vẻ nhu hòa nói, rồi kéo bao vải bố trên đầu xuống, lộ ra bộ mặt thật.

"Lâm sư huynh!"

"Lâm sư thúc!"

Đại hán và Hàn Lập đang chú ý quan sát thế cục từ đầu tới cuối, tựa hồ như đồng thời kêu lên. Chỉ bất quá đại hán là nói ra miệng luôn, còn Hàn Lập thì thảng thốt la lên trong lòng thôi.

Vị quái nhân này, lại là lão già họ Lâm cực kỳ yêu thích điêu khắc mà ngày đó Hàn Lập đã gặp trong thạch ốc lúc tiến vào Hoàng

Phong Cốc. Bởi vì tiểu hầu tử mà đối phương điêu khác sống động như thật, cực kỳ khả ái, nên Hàn Lập có ấn tượng cực kỳ sâu sắc đối với lão già này, vừa nhìn là đã nhận ra.

"Đúng là Lâm sư huynh, sư huynh sao lại già đến như vậy, mà không phải đã…" Đại hán tuy đã nói ra miệng, nhưng vẫn không thể tin mà ngắm nghía một hồi, rồi mới mừng như điên mà lao về phía trước nắm chặt đôi tay của vị *"Lâm sư huynh"* này, biểu tình trên mặt cực kì kích động.

"Ha ha! Hoàng sư đệ, ngày đó vi huynh chi là giả chết mà thôi, người chết chỉ là… ngươi làm gì vậy!"

Vị Lâm sư thúc này của Hàn Lập, vốn là đang vừa cười vừa nói, nhưng thần tình đột nhiên biến thành khẩn cấp, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc phẫn nộ, bỗng hất đôi bàn tay của vị Hoàng sư đệ này đi, chỉ là trên cổ tay đã có thêm hai lỗ máu sâu hoắm to cỡ cây đũa, máu đen đang không ngừng tuôn chảy, hiển nhiên còn đem theo kỳ độc.

*"Trong mấy năm đào vong, não của Lâm sư huynh không có bị rơi làm hỏng chứ? Có lẽ nào lại không cẩn thận như vậy, bị sư đệ làm bị thương cổ tay? "*Chặc chặc*"! Đó có lẽ là Hắc Ti Cổ mà sư đệ phải ngàn cay vạn đắng mới cầu được từ Cổ Độc Tông, sợ là không thanh trừ dễ như vậy đâu! Đây đều phải trách sư huynh, đã trá tử thì cứ ẩn tính mai danh cho tốt là được rồi, tại sao vẫn muốn liên hệ với những bộ hạ cũ, hòng cướp nửa phần hạ của Đại Diễn Quyết a! Điều này khiến cho Kim Giáo Chủ hiện nay rất không cao hứng, không thể không ra lệnh cho sư đệ phải làm một trò lừa bịp để diệt cỏ tận gốc một lần!"* Hoàng Long *"hắc, hắc"* cười lạnh vài tiếng, giễu cợt nói.

"Hảo! Hảo! Đúng là hảo sư đệ đối với ta nhiệt tình không thể kể xiết!"

Lâm sư huynh cuồng nộ xong đã bình tĩnh lại, vội vàng vận động song thủ nhanh như bay, bức một ít máu độc ra ngoài, sau đó lôi ra một bình ngọc màu xanh lục, sau khi đem toàn bộ bột phấn màu vàng trong bình đổ vào trong miệng xong, song mục bấy giờ mới trừng mắt nhìn chằm chằm đại hán Hoàng Long, biểu tình lạnh lẽo, nói:

"Chắc hẳn tin tức mà vị bộ hạ đó của ta chuyển đến đều là giả hết! Trong Khôi lỗi thú căn bản không có nửa phần sau của Đại Diễn Quyết, đây toàn bộ đều chỉ là một cái bẫy được bày ra để dụ ta xuất hiện! Chỉ là điều mà ta lấy làm kì quái là người ở bí tiệm làm sau lại phối hợp với các ngươi như vậy?"

"Tiền bạc động lòng người, câu ngạn ngữ lưu truyền tại thế tục giới cũng áp dụng được ở tu tiên giới! Bổn giáo chỉ cần chi ra đủ lợi ích thì có chuyện gì không làm được!" Hoàng Long nhếch miệng nói.

Sau đó hắn ngoảnh đầu, hướng về khu rừng hét lớn:

"Đi ra đi, mọi người cùng lại đây để biết mặt người con trai duy nhất anh tuấn tiêu sa của Lâm giáo chủ năm ấy, Lâm đại sư huynh!"

"Hì hì! Tiểu muội sớm đã nghe đại danh của Lâm đại sư huynh, chỉ tiếc là nhập môn chậm một chút, chưa gặp mặt một lần!"

"Hừ! Đại sư huynh gì chứ, bây giờ chỉ là một con chó hoang mà thôi!"

Giọng nói của một nữ tử yểu điệu, và giọng nói của một nam tử cổ to có ý ghen ghét, từ trong rừng truyền đến. Sau đó, hai người một nam một nữ sánh vai nhau đi ra.

"Đệ giới thiệu với sư huynh, đây là hai vị hộ pháp vương mới được đề cử trong giáo, là…"

Hoàng Long đang định mặc ý một phen chế nhạo vị Lâm sư huynh mà năm ấy luôn luôn đè đầu mình. Nhưng vẫn chưa đợi hắn nói xong lời này, Lâm sư huynh tự biết mình đã rơi vào bẫy bỗng nhiên thân hình thay đổi đột ngột, song thủ không ngừng huơ loạn, một hắc điểm lóe ra quang mang đủ màu sắc từ trên người hắn bắn ra, rơi xuống xung quanh thân người.

Sau đó, vô số quang mang lập tức lóe sáng trên mặt đất, tiếp theo sau đó từng con từng con khôi lỗi sĩ binh toàn thân vũ trang, từ nhỏ biến thành lớn, xuất hiện chung quanh, có hơn hai trăm người. Một khung cảnh cực kỳ tráng lệ.

"Cẩn thận, Đại Diễn Quyết của người này đã luyện thành tầng thứ ba rồi, có khả năng sử dụng nhiều khôi lỗi như vậy! Mọi người ngàn vạn lần phải quấn chặt hắn, không được để hắn chạy mất, chỉ cần độc tố trên người hắn phát tác, hắn tuy có bản sự thông thiên cũng chỉ có thể bó tay chịu trói" Đại hán Hoàng Long nói xong liền chỉ huy đám khôi lỗi thủ hạ đánh lên.

Mà hai nam nữ đó nhìn nhau xong, cũng vẩy ra hai hơn hai trăm khôi lỗi thú, toàn lực tấn công lên.

Ngay tức khắc, một trận chiến mở ra cục diện mới giữa các khôi lỗi bắt đầu. Quang tiễn, quang trụ đủ các màu bắn không ngừng, đồng thời phía trước vẫn còn một mảng lớn sĩ binh nhân ngẫu và cơ quan thú tay cầm vũ khí nghênh tiếp đoản đao! Làm cho Hàn Lập nãy giờ ở trên không quan sát kinh ngạc đến nỗi há mồm trợn mắt.

Tuy vẫn không triệt để thấy rõ ràng rốt cuộc là phát sinh chuyện gì nhưng Hàn Lập với việc này cũng mơ hồ biết được tám, chín phần.

Vị Lâm sư huynh kia trước khi chưa vào trong Hoàng Phong Cốc chính là xuất thân từ Thiên Trúc Giáo, mà còn là con của Giáo Chủ gì gì đó! Nhưng hiển nhiên, lúc này hắn đã thất thế, vì vậy mới phải ẩn náu nơi Hoàng Phong Cốc đến tận bây giờ! Nhưng hiện tại bởi vì vẫn muốn mưu đồ Đại Diễn Quyết gì gì đấy, kết quả là bị tân giáo chủ người ta phẫn nộ, phái đồng môn ngày trước đến trảm tận giết tuyệt.

Hàn Lập suy nghĩ minh bạch về những mối quan hệ trước sau xong, bất giác thở dài.

Tiếp đó, nhìn thấy cảnh tượng bên dưới đánh nhau ác liệt, biết đây tuyệt đối không phải là trận đại chiến mà Trúc Cơ Sơ Kỳ tu sĩ cỡ bản thân có thể nhúng tay vào để đầu cơ, hay là thoát thân càng sớm càng tốt là tốt nhất, để tránh trong lúc vô ý bị dính líu tới mình.

Hàn Lập suy tính rõ quan hệ lợi lại thiệt hơn xong lập tức đem theo hỏa chướng thu lại, sau đó Thần Phong Châu dưới chân toàn lực phát động, lập tức hóa thành một đạo cầu vồng dài phá thiên bay đi.

Động tĩnh lần này của Hàn Lập quá lớn rồi, tự nhiên không thể giấu được bốn người đang kịch chiến bên dưới, khiến cho bọn họ hết sức kinh ngạc, bất giác ngừng cuộc chiến dở dang.

Bọn họ đều không thể ngờ là còn có người từ đầu đến cuối bí mật nhìn lén bọn họ nói chuyện, xem ra bí mật bị người ta nghe được không ít. Nhưng sau khi thấy Hàn Lập biết điều mà chạy xa, quyết không phải là trợ thủ của đối phương, bốn người này liếc mắt nhìn nhau xong, đều không hẹn mà lại lao vào cuộc chiến.

------oOo------

Chương 231: Nhạ họa thượng môn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập phi hành cật lực, một lát sau liền về tới động phủ của mình.

Hắn không nói gì, trước tiên đem ngọc giản bố trận mà Tề Vân Tiêu giao cho hắn ra, đem tâm thần đầu nhập vào, cẩn thận đọc cách dùng pháp khí bố trận.

Hàn Lập đem mấy thứ khác vứt sang một bên, trước tiên đem việc bố trí tốt đại trận bảo vệ động phủ. Dù sao nơi đánh nhau của mấy người kia cũng quá gần nơi đây, làm hắn trong lòng cảm thấy không an tâm.

Việc bố trí trận Điên đảo ngũ hành này cực kỳ đơn giản dễ hiểu.

Trận kỳ và trận bàn được chôn xuống đất theo những vị trí chuẩn xác, đem vài khối linh thạch cần thiết sắp xếp thành hình dáng của một cái khuôn pháp trận nhỏ được đặt tại chỗ trận nhãn, cũng cung cấp đủ linh lực cho cả tòa đại trận.

Đại trận như vậy lập tức có khả năng vận hành, mà chủ nhân trận pháp chỉ cần hiểu một chúc thủ pháp sử dụng đơn giản liền có thể cờ chủ trận giữ trong tay điều khiển đại trận vận chuyển, biến hóa khác nhau nhằm vây chết, mê hoặc địch nhân.

Hàn Lập đem pháp khí theo yêu cầu nên cắm thì cắm, nên chôn sâu thì chôn sâu, sau đó cắn răng đem vài khối linh thạch bậc trung gắn vào. Đây chính là nửa số linh thạch của hắn, làm hắn đau lòng cả nửa ngày. Nhưng vì muốn uy lực đại trận không yếu, cũng chỉ có cắn răng mà dùng.

Mặc dù nếu lấy một ít linh dược đủ năm thì Hàn Lập dễ dàng đi đến phường thị đổi lấy số lượng lớn linh thạch. Nhưng làm như vậy thì khả năng bị người phát hiện bí mật mà bắt lấy chất vấn, tra khảo càng ngày càng nhiều. Nếu không cẩn thận, cảnh tượng giống như hôm nay lại tái hiện, nói không chừng ngày nào đó bị vây công chính là hắn. Hàn Lập bất đắc dĩ thầm nghĩ.

Thử nghiệm vài lần hoạt động của đại trận, xem ra cũng được, nhưng uy lực vây khốn địch, phòng ngự cụ thể như thế nào thì còn phải đợi ngoại địch xâm lấn mới có khả năng kiểm nghiệm. Nhưng bằng vào khả năng đem hơn mười mẫu phạm vi quanh động phủ bao phủ toàn bộ bên trong, từ bên ngoài nhìn không có chút gì khác thường khiến cho Hàn Lập cảm thấy cũng đáng đồng tiền bát gạo.

Hàn Lập lúc này mới an tâm, quay về phòng ngủ của mình, bắt đầu lo lắng về vấn đề tu luyện của bản thân.

Nếu muốn có cơ hội may mắn tiến vào Kết Đan kỳ, trừ phi có công pháp cực tốt, tư chất vạn người chỉ có một, cơ duyên lớn lao và thêm nhiều điều kiện khác nữa mới có một tia hy vọng.

Khó khăn Trúc Cơ khi so sánh với điều này, căn bản không tính là cái gì cả. Dù sao chỉ cần có tư chất đủ tốt cùng một, hai viên Trúc Cơ đan thì xác suất Trúc Cơ thành công là rất lớn.

Mà Kết Đan, cho dù có đầy đủ các điều kiện trên, khả năng tu sĩ Kết Đan thành công, thưa thớt không có bao nhiêu. Cho nên khi một gã Kết Đan kỳ tu sĩ xuất hiên, cơ hồ nhất môn nhất phái đều mở khánh điển, tiến hành chúc mừng. Hơn nữa sẽ rất nhanh truyền khắp tu tiên giới.

Yểm Nguyệt tông sở dĩ có khả năng trở thành tu tiên phái đệ nhất của Việt quốc, ngoại trừ đệ tử Trúc Cơ kỳ hơn một ngàn người, vượt xa các môn phái khác, còn tu sĩ Kết Đan kỳ nhân số cũng áp đảo, có gần mười người. Lúc này mới có khả năng ngạo thị sáu phái còn lại.

Hàn Lập biết tư chất của mình hoàn toàn thiếu hụt, khẳng định kém xa các đệ tử Trúc Cơ kỳ khác. Công pháp cho đến bây giờ chỉ là một quyển *"Thanh Nguyên kiếm quyết"* yếu xìu, tuyệt đối không thể tu luyện. Cơ duyên là sự tình hư vô mờ ảo, chỉ có thể nhìn vận khí của cá nhân như thế nào thôi.

Trước mắt xem ra mà nói, tựa hồ hết thảy đối với Hàn Lập đều bất lợi.

Nhưng sau khi trải qua một phen phân tích, Hàn Lập lại cho rằng tư chất tuy kém cỏi cực điểm nhưng là người mang cái bình nhỏ thần bí có khả năng thôi thúc sự trưởng thành của linh dược, có khả năng khai lô luyện đan, sự tình này không phải là không thể bù đắp. Mà cơ duyên không phải là điều mà con người có khả năng nắm giữ, hắn không cần lo lắng. Hiện tại điều duy nhất hắn có thể cố gắng, phương cách gia tăng xác suất tự thân kết đan chính là tìm được một môn công pháp thượng phẩm thích hợp cho mình tu luyện.

Khi ý niệm tìm công pháp tu luyện xuất hiện trong đầu, đồng thời điều đầu tiên Hàn Lập nghĩ đến chính là tự mình nên tìm sư phụ Lý Hóa Nguyên.

Một khi đối phương đã thu mình làm đệ tử ký danh, hiện tại có phải là cũng nên truyền thụ cho mình một ít công pháp. Dù sao đối phương đã Kết Đan thành công, nói không chừng khi lựa chọn công pháp còn có thể chỉ điểm cho hắn một phần.

Hàn Lập nghĩ vậy liền quyết định ngày mai sớm trở về Hoàng Phong cốc, hỏi thăm động phủ của vị sư phụ này ở đâu, rồi đi cầu xin dạy bảo một phen. Còn nhiều người vẫn còn không biết tin tức chính mình Trúc Cơ thành công.

Lại nói tiếp thật đúng là buồn cười. Sau khi Lý Hóa Nguyên thu nhận hắn, rút cuộc không gọi hắn một lần, trong mấy năm nay cơ hồ ký danh đệ tử như hắn giống như không tồn tại, làm Hàn Lập trong lòng thực không thoải mái.

Mặc dù buồn bực nhưng Hàn Lập cũng sẽ không chủ động tìm tới tận cửa, làm người ta nghĩ rằng mình thật sự không lịch sự.

Nhưng nếu Trúc Cơ thành công, thực sự cần phải tìm vị sư phụ này. Hắn làm đồ đệ thế nhưng một đầu mờ mịt, phải hướng người ngoài hỏi thăm một phần, điều này thật đúng là cực kỳ xấu hổ.

Hàn Lập suy nghĩ tự giễu trong chốc lát, sau đó cười khổ rồi chậm rãi nằm ngủ trên giường đá.

Chẳng biết ngủ bao lâu,

Một chấn động mạnh đột ngột xuất hiện, đem Hàn Lập từ trong ngủ mơ bừng tỉnh trong giây lát. Khi đó hắn nhất thời vẫn không muốn làm rõ ràng tình huống, thiếu chút nữa nghĩ rằng chấn động này chỉ là ảo giác của chính mình mà thôi.

Nhưng thêm một lần chấn động kịch liệt truyền đến làm cho một tia ngái ngủ của Hàn Lập không cánh mà bay. Bởi vì ngoại trừ chấn động của mặt đất, bên ngoài động phủ còn truyền đến âm thanh nổ vang bạo liệt, rõ ràng là có người đụng vào cấm chế của mình, mãnh mẽ công kích đại trận.

Hàn Lập vừa sợ vừa giận, lập tức tiến mấy bước, chạy ra khỏi phòng ngủ, phóng thẳng ra ngoài động phủ.

Ở ngoài động phủ, mũi tên ánh sáng chồng chất dày đặc, cột sáng công kích cùng cơ quan khôi lỗi khắp cả bầu trời rơi vào trong mắt Hàn Lập làm hắn thiếu chút nữa cắn trúng đầu lưỡi.

Sao lại thế này? Chính mình vì sợ tai họa rơi xuống đầu, không có đủ sức chặn đứng sự tình hôm qua. Nhưng hôm nay quay về nơi trú ngụ, bọn họ như thế nào lại tìm tới cửa. Hơn nữa thấy khí thế bọn họ hùng hùng hổ hổ, không giống ý tứ hiểu lầm ở trong đó. Chẳng lẽ hôm qua lúc bay khỏi đã bị phát hiện còn bị theo dõi sao?

Hàn Lập lúc nguy cấp, ý nghĩ ngược lại rõ ràng hơn rất nhiều, đảo mắt một loạt sách lược ứng đối đã xuất hiện trong lòng.

"Người ở bên trong nghe rõ đây, đem người trốn ở trong giao ra, chỉ cần người giao cho chúng ta, chúng ta tuyệt đối sẽ không quấy nhiễu chủ nhân nơi đây. Các hạ, hà tất phải đắc tội với người của Thiên Trúc giáo, thế kẻ khác chịu tội!"

Có lẽ thấy thế công sắc bén của bọn họ đều bị cấm pháp của Điên Đảo Ngũ Hành trận hóa giải, một chút hiệu quả cũng không có. Lời khuyên răn từ trong không trung của một nam nhân vang lên, đúng là thanh âm của tên Hoàng Long kia.

Hàn Lập nghe vậy, không khỏi nhìn lại.

Chỉ thấy tại không trung nơi có nhiều khôi lỗi nhất có một kiện trúc bài xanh biếc thật lớn nổi bồng bềnh, có sáu, bảy người phục sức khác nhau đứng ở trên mặt, đứng ở đầu tiên chính là vị Hoàng Long đã mở miệng nói chuyện kia. Những người đứng phía sau ngoại trừ đôi nam nữ Hàn Lập từng gặp qua, còn có bốn hán tử gầy tướng mạo giống nhau như đúc, chính là bốn huynh đệ cùng bào thai hiếm thấy trên thế gian. Xem ra là viện binh của Thiên Trúc giáo chạy tới.

Sau khi Hàn Lập nghe được lời nói muốn mình giao người thì rùng mình, lòng tràn đầy nghi hoặc hướng vào trong Điên Đảo Ngũ Hành trận nhìn lại, chỉ thấy một người đang nằm sấp ở gần cửa động, không chút nhúc nhích, không biết sống hay chết.

Thấy người này, sự nghi hoặc của Hàn Lập đã được tháo gỡ, nhưng trong lòng càng kêu khổ không ngừng.

Vị Lâm sư huynh chạy đông chạy tây sao lại chạy vào phạm vi động phủ của mình, hiện tại làm mình rước lấy phiền toái lớn như vậy, giải quyết như thế nào đây? Tuy nhiên nhìn thấy uy lực lớn nhưng không phải là toàn bộ của đại trận, có thể đem thế công cuồng bạo như thế ngăn cản hết ở bên ngoài nên Hàn Lập cũng an tâm rất nhiều, không hề kinh hoảng như lúc đầu.

Vì thế sau khi nhíu mày Hàn Lập cầm một mảng trận kỳ trong tay, tách trận pháp ra, hướng vị Lâm sư huynh này đi đến.

Hàn Lập dùng một chút lực bằng hai tay đem thân mình Lâm sư huynh lật lại, sau khi nhìn kỹ bộ mặt, nhất thời sắc mặt cực kỳ khó coi, không nói nên lời.

Bởi vì với một người chết, có cái gì có thể nói đây! Lâm sư huynh lúc này thần tình đen kịt, thất khiếu đổ máu, sớm đã tuyệt khí.

Hàn Lập hít một hơi, sau một chút do dự, tay liền lục tìm trong áo đối phương, xem xem coi có tìm được túi trữ vật chứa khôi lỗi của đối phương, Hàn Lập đối với loại phương pháp tranh đấu lấy nhiều địch ít này cảm thấy rất hứng thú.

Nhưng khi tay Hàn Lập đem vạt áo nhấc lên một cái, một đoàn sáng màu lục như ma quỷ đột nhiên từ trong áo đối phương thừa dịp bay ra, sau đó nhanh chóng tựa sao băng đánh trực tiếp về phía mặt Hàn Lập, làm hắn giật mình kêu *"ai da"* một tiếng, thân mình lùi về phía sau.

Nhưng đoàn sáng còn chưa tiếp xúc với mặt Hàn Lập thì tay phải hắn bạch quang đột nhiên chợt lóe, một trảo nhanh như chớp vung ra, đem đoàn sáng màu lục ương ngạnh nắm trong tay. Trực tiếp nắm lấy đoàn sáng kêu chi chi, phát ra âm thanh rên rỉ thống khổ.

"Sư đệ tha mạng! Sư huynh ta cũng là bị cừu gia làm hại, là việc bất đắc dĩ. Chỉ cần sư đệ bằng lòng tha ta một lần, Lâm mỗ cam đoan đưa lại cho sư đệ một sự ưu đãi lớn lao" Trong đầu Hàn Lập đột nhiên truyền đến âm thanh cầu xin tha thứ của Lâm sư huynh và hứa hẹn đem lại lợi ích.

"Ngươi vừa rồi tưởng muốn đoạt xá sao?" Hàn Lập không có truy vấn về lợi ích là cái gì, ngược lại nghiêm mặt âm trầm nói.

"Điều này… đích xác là như vậy, nhưng Lâm mỗ chính là nhất thời hồ đồ mà thôi, nhất định bồi thường đầy đủ cho sự kinh sợ, khổ cực của sư đệ. Mong sư đệ là người đại nhân đại lượng, khác biệt với kiến thức bình thường của sư huynh" Thanh âm Lâm sư huynh có chút xấu hổ truyền đến, không ngừng bồi tội.

------oOo------

Chương 232: Đại diễn quyết

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập sau khi nghe xong lời nói của đối phương, không mở miệng nói gì cả, vẫn nắm chặt lấy nguyên thần của đối phương, cúi đầu suy nghĩ.

Sau nửa ngày, Hàn Lập mới ngẩng đầu, lạnh lùng nói:

"Nếu ta vừa rồi ứng phó không kịp bị nguyên thần của ngươi xâm nhập, chẳng biết các hạ có thể tha cho ta một mạng? Pháp lực của các hạ so với người sư đệ vừa mới Trúc Cơ như ta mạnh hơn nhiều lắm, tám chín phần kết cục chỉ có thể là ta bị ngươi cắn nuốt.

Trong lời Hàn Lập biểu lộ rõ ràng sự không thiện ý.

"Ta có thể nói cho ngươi một bí mật, cho ngươi công pháp tuyệt thế*" Lâm sư huynh rất sợ hãi, nguyên thần vội vàng truyền âm nói.*

"Bí mật, công pháp? Chẳng lẽ chính là Đại Diễn quyết của Thiên Trúc giáo các ngươi hay sao?*"*

Hàn Lập nhàn nhạt nói một câu, lập tức làm ánh sáng màu lục trên nguyên thần lóe lên một chút, hơn nữa, âm thanh lắp bắp kinh ngạc truyền đến:

"Ngươi như thế nào lại biết việc này? Ngươi… ngươi chính là người hôm qua rình coi trộm?*"*

Lúc này Lâm sư huynh mới giật mình hiểu ra.

"Tốt lắm, ngươi một khi đã biết rằng ta đối với sự tình của các ngươi không phải là không biết gì, hay là thành thành thật thật nói cho ta nghe hết thảy đi! Ngươi sẽ không hy vọng ta lập tức hủy đi nguyên thần của ngươi chứ!" *Hàn Lập tuy nói nhẹ nhàng bâng quơ nhưng làm nguyên thần của Lâm sư huynh ở trên tay dao động mãnh liệt một trận.*

"Cái gì có thể nói, không phải hôm qua sư đệ đều nghe rõ rõ ràng ràng rồi sao?" *Lâm sư huynh hít một hơi thật sâu, âm u nói.*

Mà lúc này người Thiên Trúc giáo ở bên ngoài trận sau khi thấy lời nói đã được truyền đi một lúc mà trong đại trận không hề có phản ứng, không khỏi máu nóng bốc đầu, điều khiển phần lớn khôi lỗi phát động thế công mới. Bên ngoài đại trận lại trở nên náo nhiệt nhưng trong trận vẫn gió êm sóng lặng, ngoại trừ việc nghe được một chút thanh âm cùng với việc cảm nhận được một chút chấn động.

"Sư đệ đây là kỳ trận gì vậy? Có thể ngăn cản công kích mãnh liệt như vậy, thực sự là không thể ngờ tới!" *Nhìn thấy cảnh này Lâm sư huynh cố tình ra vẻ ngạc nhiên nói.*

"Hừ, ngươi đừng quản trận pháp của ta là gì, cũng không cần nói lung tung để trốn tránh, hơn nữa ta đối với việc chó cắn chó của Thiên Trúc giáo các ngươi một điểm cũng không có hứng thú. Ta muốn biết chính là Đại Diễn quyết kia có phải ngươi cũng biết một ít công pháp, tu luyện sẽ có thần thông gì? Ngươi nếu có ý muốn kéo dài thời gian, ta lập tức liền hủy diệt ngươi" *Hàn Lập nhíu mày, thanh âm bỗng nhiên phát lạnh nói.*

Tiếp theo bạch quang trên tay đột nhiên sáng lên, ngón tay khẽ dùng một chút lực, nhất thời làm nguyên thần của vị Lâm sư huynh kia kêu thảm thiết một tiếng, ngay cả thở ra cũng không dám.

"Đại Diễn quyết này chính là độc sang bí thuật của tổ sư khai pháp bổn giáo, chuyên môn cường đại thần thức, đồng thời tu luyện bí pháp Phân Thần thuật. Đó cũng là công pháp sử dụng khôi lỗi không thể không tu hành của Thiên Trúc giáo chúng ta, chỉ có tu luyện thuật này mới có thể đem thần thức gắn trên phần lớn khôi lỗi, thao túng bọn họ một cách tự do. Nếu không, chúng ta luyện chế nhiều con rối như vậy mà không thể đồng thời sử dụng thì có tác dụng gì?" *Nếm trải qua thủ đoạn của Hàn Lập, vị*

Lâm sư huynh này không dám cò cưa, vội vàng nói liền một hơi.

"Một khi đã là công pháp cơ bản của Thiên Trúc giáo, tại sao ngươi lại âm mưu, hơn nữa còn nói đến cái gì nửa bộ, đây là làm sao?" *Hàn Lập bình tĩnh tiếp tục nói.*

"Điều này cũng không cần giấu diếm. Đại Diễn quyết tuy là trụ cột công pháp của Thiên Trúc giáo chúng ta nhưng cũng là căn bản của bổn giáo, không có khả năng dễ dàng truyền cho giáo chúng, cho nên Đại Diễn quyết hiện tại mà giáo đồ Thiên Trúc giáo tu luyện chính là bản đơn giản hóa tầng thứ nhất của Đại Diễn quyết. Tuy tu luyện dễ dàng nhưng sau khi hoàn toàn luyện thành, uy lực không bằng Đại Diễn quyết chính thống. Mà nó chỉ có cao tầng trong giáo mới có khả năng tu luyện*".*

"Những người ngoài kia đều tu luyện thành hai tầng đầu của Đại Diễn quyết chính thống, mới có thể một lần thao túng gần trăm khôi lỗi cơ quan, mà ta đã tu luyện thành công pháp tầng thứ ba nên có khả năng khống chế hơn ba trăm, so với bọn họ khá hơn một bậc. Còn ba tầng sau của Đại Diễn quyết, từ trước đến nay chỉ có giáo chủ cùng vị nhân tài kế thừa giáo chủ mới có tư cách tu luyện*".*

"Năm đó Thiên Trúc giáo đã xảy ra nổi loạn, cha ta bị giáo chủ hiện tại Kim Nam Thiên ám toán, ngay cả toàn bộ Đại Diễn quyết cũng bị hắn lấy đi. Mà lúc ấy ta thân là thiếu giáo chủ, đang ở ngoài xử lý ngoại vụ, sau khi biết được tin tức này, bởi vì không thể đối kháng, đành phải tìm một thế thân, giả chết mà đi, trốn ở Việt quốc cách xa ngàn dặm, tuy ta không có toàn bộ Đại Diễn quyết nhưng bởi vì ta là con trai độc nhất của giáo chủ nên cũng biết trước bốn tầng đầu công pháp, liền đem chúng nó tập hợp lại thành một quyển sách*".*

"Vốn ta nghĩ sống đến hết đời tại nơi này nhưng ai ngờ Đại Diễn quyết gần đây đột nhiên biến động, muốn đột phá tầng thứ ba, điều này làm cho chí tâm báo thù của ta bốc lên, nhất thời hồ đồ liên hệ một bộ phận thủ hạ trung tâm năm đó, muốn bọn họ trộm ba tầng sau của khẩu quyết, nhưng không nghĩ tới kết cục lại như thế này. Chẳng biết bọn họ đi trộm bị thất bại, hay là căn bản đã phản bội ta*".*

Lần này Lâm sư huynh chậm rãi kể lại, nhưng khi nói xong lời cuối cùng, trong thanh âm tràn ngập phẫn nộ và không cam lòng.

Hàn Lập lạnh lùng nhìn nguyên thần đối phương bộc lộ bất mãn, không có hành động gì. Sau khi đối phương bình tĩnh một chút mới không khách khí tiếp tục truy vấn:

"Theo như ngươi nói thì bí mật là cái gì?"

"Cái này…? Ta hi vọng trước tiên…"

"Ai da! Dừng tay, ta nói, ta nói!"

Nguyên thần Lâm sư huynh hơi do dự một chút, tựa hồ muốn đề xuất điều kiện, nhưng căn bản là Hàn Lập không cho hắn cơ hội mở miệng, trực tiếp cho đối phương nếm thêm đau khổ, thiếu chút nữa bóp nát nguyên thần của Lâm sư huynh, làm cho đối phương khiếp đảm, kinh ngạc, lập tức đổi giọng!

"Rượu mời không uống, lại thích uống rượu phạt, trước khi ta chưa nghe hết mọi sự tình ta muốn biết, tốt hơn đừng nên yêu cầu điều kiện gì" *Thanh âm Hàn Lập nghe lạnh sống lưng.*

Trong lúc nhất thời Lâm sư huynh hoàn toàn bị thủ đoạn tàn nhẫn của Hàn Lập làm rúng động, sợ hãi vội vàng nói:

"Kỳ thật bí mật này có quan hệ với Đại Diễn quyết, hơn nữa sớm lan truyền trong cao tầng của Thiên Trúc giáo lúc đó, nhưng không ai biết thật giả. Tuy nhiên khi gia phụ còn sống từng lén lút nói với ta rằng xác suất chuyện này là thật cũng có năm, sáu thành!"

"Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, mọi tầng lớp cao cấp trước kia ở Thiên Trúc giáo âm thầm rò rỉ một lời đồn đãi rằng phàm là người đem Đại Diễn quyết tu luyện đến cao tầng thì việc kết đan so với tu sĩ bình thường dễ dàng hơn nhiều, dễ dàng đột phá bình cảnh tu luyện, bởi vì giáo chủ trước đây cùng người thừa kế giáo chủ, xác suất kết đan thành công thật sự cao đến mức thần kỳ" *Sau một lúc lên tiếng, hắn liền nói ra bí mật này.*

"Có khả năng tăng xác suất tiến vào Kết Đan kỳ?" *Thần tình Hàn Lập vốn lạnh lùng, rút cuộc đã biến đổi.*

"Đúng vậy, chỉ cần sư đệ bằng lòng giúp ta tìm một thân thể để ta đoạt xá trọng tu, ta trước hết nguyện ý đem bốn tầng khẩu quyết đầu tiên chia sẻ chung với sư đệ, sau đó ta và ngươi hai người liên thủ, tìm mọi cách đoạt phần pháp quyết còn lại từ trong tay Kim tặc tử kia rồi cùng nhau kết thành kim đan, không phải là sướng khoái sao!" *Hắn lại bắt đầu dùng võ mồm cổ động, dụ hoặc Hàn Lập.*

Hàn Lập hừ một tiếng, không có nói gì, mà lại cúi đầu suy ngẫm, làm tâm tình Lâm sư huynh lập tức phập phồng bất an.

"Chỉ có nắm chắc năm, sáu thành, có khả năng tăng xác suất Kết đan sao?" *Hàn Lập đột nhiên ngửa đầu, nhăn tít hai hàng lông mày, thì thào nói.*

"Sư đệ, xác suất năm, sáu thành là không nhỏ, dù sao đây cũng là kết thành kim đan, nên thử đi" *Lâm sư huynh thấy vậy liền cuống quít khuyên nhủ. Kỳ thật, theo như lời phụ thân hắn lúc trước xác suất không phải là năm, sáu thành, mà chỉ có thể là ba thành. Nhưng hiện tại qua miệng hắn, xác suất lập tức tăng gấp đôi.*

"Đại Diễn quyết này tu luyện nhanh chứ? Trừ việc gia tăng thần thức, còn có thể tăng tiến công lực sao? Thêm nữa, chẳng biết Lâm sư huynh Trúc Cơ thành công khi nào, tu luyện Đại Diễn quyết này đã bao lâu rồi?" *Hàn Lập đột nhiên giương mi, lạnh lùng hỏi.*

"Tốc độ tu luyện cũng nhanh, công lực có thể gia tăng một chút…, Trúc Cơ thành công là sự việc hơn trăm năm về trước, lúc ấy ta mới hơn ngoài hai mươi. Đại Diễn quyết này là sau khi Trúc Cơ liền bắt đầu tu luyện. Sao, sư đệ hỏi chuyện này làm chi?"

Lâm sư huynh không nghĩ tới đối phương đột nhiên hỏi liên tiếp mấy vấn đề như vậy, Hắn ngẩn ngơ, không kịp phòng bị, đành phải trả lời ấp a ấp úng hai vấn đề đầu tiên, còn hai vấn đề sau thì *hồi đáp rất rõ ràng.*

Sắc mặt Hàn Lập hòa hoãn, tựa hồ rất vừa lòng với câu trả lời của đối phương, nhưng tay phải đang cầm nguyên thần của Lâm sư huynh, đột nhiên bạch quang tỏa ra chói lọi, tiếp đó năm ngón tay dùng sức bóp lại. Nhất thời sau một tiếng hét thảm của nguyên thần trên tay, liền biến thành nhiều điểm tinh quang, hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

"Thực không may! Ta bình sinh thống hận nhất chính là người ta đoạt xá ta, điều này sẽ làm cho ta hồi tưởng đến một ít sự tình không hay. Hơn nữa, mặc dù ta thực sự hứng thú đối với Đại Diễn quyết, nhưng pháp quyết tu luyện không phải dễ dàng, lại không thể tăng tiến pháp lực, ta như thế nào có thể lấy làm công pháp tu luyện chủ đạo đây!"

"Phải biết rằng nếu pháp lực chưa tu luyện đến Trúc Cơ kỳ đỉnh phong, ta đây đem Đại Diễn quyết tu luyện tốt, có lợi ích gì đây? Tư chất các hạ thực ra cũng được, tu luyện Đại Diễn quyết này hơn trăm năm, bất quá mới đến tầng thứ ba đỉnh phong, mà pháp lực cũng bởi vì phân tâm cũng chỉ ở trung kỳ của Trúc Cơ. Làm sao có thể trọn vẹn đôi đường? Hơn nữa giáo chủ đời trước của Thiên Trúc giáo chỉ có hai người có thể kết thành kim đan, điều này cũng không có gì ngạc nhiên bởi vì một khi đã có khả năng trở thành người đứng đầu một giáo phái đều có tư chất tuyệt luân, là kỳ tài tu luyện vạn người chỉ có một. Cứ như vậy, sự đáng tin về xác suất gia tăng kết đan của Đại Diễn quyết càng thấp. Mà tại hạ tự nhận tuyệt đối không phải là tuyệt thế kỳ tài, đối với việc đem pháp lực cùng Đại Diễn quyết đồng thời tu luyện đến mức cao thâm chính là một điểm tin tưởng cũng không có!"

"Điều sai nhất chính là trong tay các hạ còn không có toàn bộ công pháp của Đại Diễn quyết, còn muốn ta cùng người ta – một giáo phái, đối đầu, việc này không phải là tự tìm đường chết hay sao? Hơn nữa cho dù ta tha cho ngươi một mạng, nhưng ai có thể cam đoan rằng ngươi sẽ không ghi hận việc hôm nay rồi sẽ ở sau lưng ta ám toán, hạ độc thủ đây!"

"Các hạ nói xem, có nhiều lý do như vậy, ta như thế nào có thể thả ngươi đây!" Hàn Lập nhìn nhìn tay phải vừa mới bóp chết mạng nhỏ của một gã Trúc Cơ kỳ tu sĩ, thấp giọng lẩm bẩm.

------oOo------

Chương 233: Lôi Vạn Hạc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đây là tu sĩ thứ hai mà nguyên thần xuất thể bị Hàn Lập tiêu diệt.

Mà đại bộ phận tu sĩ trong khi tranh đấu không dùng chiêu nguyên thần xuất thể này để bảo trụ tiểu mệnh, bởi vì nguyên thần xuất thể cần tốn một khoảng thời gian nhất định mới có thể thi pháp được, trong lúc thi pháp này tu sĩ không được loạn động.

Nhưng tu sĩ bình thường trong khi chém giết, ai cho ngươi thời gian để thi pháp chạy trốn. Trong khoảng thời gian nguyên thần muốn thoát khỏi thân thể liền có thể tiêu diệt ngươi mười mấy lần. Cũng chỉ có tu sĩ sau Nguyên Anh kỳ mới có thể mượn sức Nguyên Anh để nguyên thần lập tức ly thể.

Mà vị Lâm sư huynh cùng vị Dư Tử Đồng trước kia giống nhau.

Hắn vốn muốn xuyên qua phía trên động phủ của Hàn Lập, trực tiếp trở về Hoàng Phong cốc tìm cách giải quyết và diệt trừ cứu binh, đánh bậy đánh bạ tự nhiên lại xông vào trong đại trận của Hàn Lập, bị cảnh tượng huyễn hoặc trong trận vây khốn ở chỗ này, không thể rời đi nửa bước, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình độc phát thân vong, lúc này bất đắc dĩ mới đem nguyên thần xuất thể.

Điều này cũng dẫn đến việc Lâm sư huynh tràn ngập oán giận đối với chủ nhân đại trận, hơn nữa hắn đích xác cần một thân thể khác để trọng sinh, cho nên vừa mới thấy mặt Hàn Lập liền hạ sát thủ, mặc kệ ba bảy hăm mốt muốn đoạt xá.

Nhưng hắn vạn vạn lần không có nghĩ rằng động tác Hàn Lập lại nhanh như vậy, dưới tình huống xuất kỳ bất ý mà bằng một tay có thể bắt lấy nguyên thần hắn chế trụ, dẫn đến kết cục nguyên thần tan thành mây khói.

Hiện tại người một khi đã chết, Hàn Lập tự nhiên sẽ không tốn tâm tư trên người chết đó. Hôm nay ở ngoài động phủ hắn còn có phiền toái lớn đang chờ xử lý.

Mặc dù mấy thế công của bọn Thiên Trúc giáo kinh người nhưng Hàn Lập thấy đại trận không có dấu hiệu bị thất bại nên trong lòng cũng rất an tâm.

Hơn nữa hắn tin tưởng rằng nhóm người này tuyệt không dám lưu lại ở đây lâu.

Bởi vì nơi đây tuy là bên ngoài của Thái Nhạc sơn mạch, là nơi xa xôi hẻo lánh nhưng cũng ở trong vòng thế lực của Hoàng Phong cốc. Bọn họ làm ra động tĩnh lớn như vậy, Hàn Lập không tin trong lòng bọn họ không có chút kiêng kị. Phỏng chừng hôm nay bọn họ tấn công đại trận cũng đã thành thế cưỡi trên lưng cọp.

Kỳ thật Hàn Lập cũng không bị kích động, đem thi thể Lâm sư huynh giao cho đối phương, làm bùng phát ý niệm chạy trốn của bọn họ.

Nhưng khi nguyên thần đã xuất khiếu thì thi thể có dấu hiệu rất rõ ràng, đến lúc đối phương lấy được nó, ngược lại chỉ sợ lại càng không chịu bỏ qua, bởi vậy không bằng ở trong đại trận làm con rùa rụt đầu. Dù sao đối phương cũng không có bổn sự phá tan được Điên Đảo Ngũ Hành trận này.

Lại nói tiếp, Hàn Lập thực có chút bội phục chính mình. Nhìn thấy trước liền đem đại trận này từng bước bố trí.

Nếu không hắn khẳng định không được bảo vệ sẽ sớm trở thành tù binh của người ta.

Tuy nhiên đại trận trước mắt xem ra là không cần lo lắng, nhưng Hàn Lập cũng không dám trở về động phủ để ngủ, liền lấy ra một cái ghế đá ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Có lẽ những người này bởi vì sử dụng khôi lỗi công kích nên thế công kéo dài làm Hàn Lập có chút buồn bực.

Oanh tạc cuồng bạo suốt hơn một canh giờ làm đại trận lần đầu tiên sinh ra biến hóa, trận thế vốn trầm tĩnh như nước bắt đầu lóe lên thanh quang nhàn nhạt, che phủ cả bầu trời của đại trận, làm công kích của cột sáng cùng mũi tên ánh sáng sinh ra dao động giống như sóng nước.

Nhìn thấy cảnh này người của Thiên Trúc giáo bắt đầu trở nên hưng phấn, dù sao xuất hiện loại biến hóa này nói rõ ràng rằng đại trận này không phải là không thể phá hủy bằng sức mạnh, hoàn toàn có thể cố gắng hơn nữa để đem trận này khai mở. Nhưng thật ra trận pháp nếu vẫn bảo trì bộ dáng vững chắc như mới bắt đầu thì bọn người Hoàng Long thực sự phải xem xét rút lui.

Khi người của Thiên Trúc giáo triển khai kế hoạch công kích mạnh hơn, sắc mặt Hàn Lập khẻ biến thì từ xa xa đột nhiên truyền tới một tiếng hống giống như sét đánh:

"Mấy tên láo xược ở đâu đến! Dám ở Thái Nhạc sơn mạch phóng túng như vậy, còn công kích động phủ của đệ tử bổn môn. Các ngươi chán sống rồi. Lão phu liền tiễn đưa các ngươi lên đường".

Thanh âm này làm chấn động Hàn Lập với đại trận bảo hộ, hai tai vang lên ông ông, sắc mặt tái nhợt một mảnh. Càng không cần nói những tên Thiên Trúc giáo ở ngoài trận trực tiếp đối mặt với thanh âm này. Thân mình bọn họ run rẩy vài cái, thiếu chút nữa từ trên Trúc Bài trực tiếp rơi xuống.

"Là tu sĩ Kết Đan kỳ, chúng ta mau chạy đi!"

Hoàng Long tuy có bộ dáng thô lỗ, hung ác nhưng kỳ thật chính là tên có tâm kế nhất trong mấy người kia, sau khi thấy rõ thanh thế của thanh âm người sắp tới kia, liền kinh hãi thất sắc muốn nhanh chân trốn chạy.

Nhưng rất hiển nhiên Hoàng Long đã xem nhẹ tốc độ phi hành và pháp uy sâu không lường được của tu sĩ Kết Đan kỳ kia. Khi mấy người bọn họ luống cuống tay chân thu lại khôi lỗi để trốn chạy thì ở chân trời cách đó không xa đột nhiên sấm vang điện chớp, bạch quang chợt lóe. Ngay sau đó một đạo ngân quang từ nơi đó bay nhanh đến, trong chớp mắt đã đến trước mặt của bọn họ, làm mấy người này sợ tới hồn vía lên mây, ngay cả mấy khôi lỗi còn lại cũng quên thu hồi, tất cả đều tháo chạy tứ tán.

Nhưng một đạo ngân quang thật lớn dài hơn mười trượng ngăn cản không cho bọn người Hoàng Long một cơ hội.

Chỉ thấy nó tách ra, đồng thời biến thành sáu, bảy đạo ngân quang nhỏ hơn một chút, bay đến từng tên Thiên Trúc giáo đang ở giữa không trung.

"Tiền bối tha mạng, chúng ta là…"

Hoàng Long kinh hãi, vội vàng mở miệng muốn nói cái gì đó, nhưng ngân quang căn bản không có tạm dừng, nhẹ nhàng xoay chuyển, lại phát ra vài tiếng sấm nho nhỏ đem mấy tên gia hỏa muốn trốn chạy biến thành tro bụi, tên Hoàng Long kia cũng không may mắn thoát khỏi.

Lúc này ngân quang mới tụ tập lại với nhau, hiện ra một người mập mạp, khắp người đầy thịt.

Hai mắt người này bị híp đến mức chỉ còn lại có hai khe hẹp, dưới cằm từng tầng từng tầng thịt, rút cuộc không biết có bao nhiêu, hơn nữa eo to như thùng lớn, tuyệt đối là người béo núc béo ních nhất mà Hàn Lập thấy được từ khi cha sinh mẹ đẻ.

Nhưng một người như vậy lại là là tu sĩ Kết Đan kỳ, hơn nữa xem phương pháp sử dụng chính là công pháp dị linh căn Lôi thuộc tính, điều này làm Hàn Lập rất kinh ngạc.

Tuy nhiên nói thế nào thì nói, vì này xem như đã giải nguy cho Hàn Lập, lại là trưởng bối Hoàng Phong cốc, cho nên Hàn Lập sau khi thấy mấy tên gia hỏa Thiên Trúc giáo bị tiêu diệt, liền không chút do dự mở đại trận, nhanh chóng ngự khí nghênh tiếp.

Đợi đến trước mặt người mập mạp này, thân hình Hàn Lập mới dừng lại, cung kính thi lễ nói:

"Sư điệt Hàn Lập bái kiến sư bá, cảm tạ sư bá đã viện thủ cứu giúp. Chẳng biết sư bá có thể cho biết tục danh được không?

Vị sư bá mập mạp này từ khi Hàn Lập bay lên liền dùng cặp mắt híp đánh giá hắn, thấy Hàn Lập cung kính lễ độ đối với mình, trên mặt mới xuất hiện vẻ tươi cười. Ấn tượng đầu tiên đối với Hàn Lập xem ra cũng tốt.

"Ta là sư bá Lôi Vạn Hạc của ngươi, gọi ta một tiếng Lôi sư bá là được. Mấy tên Thiên Trúc giáo này vì sao vô duyên vô cớ lại tấn công động phủ của ngươi, chẳng lẽ ngươi trêu chọc bọn họ?" *Vị sư bá mập mạp nói một câu đã đánh trúng chỗ mấu chốt của sự tình, có thể thấy được ông ta cũng là một người tinh minh, không dễ lừa gạt.*

Hàn Lập trong lòng rùng mình, nhưng sắc mặt vẫn như thường đem sự tình đã xảy ra, cắt đầu cắt đuôi nói rõ cho lão. Đương nhiên chính mình đến phường thị của Thiên Tinh tông và tiêu diệt nguyên thần của Lâm sư huynh, hắn tự nhiên sẽ không đề cập đến.

Thần sắc Lôi Vạn Hạc vô cùng bình thản, khi nghe Lâm sư huynh trúng độc chết tại trận mới động dung nói:

Thì ra là tiểu tử Thiên Trúc giáo kia, ta đã biết đem hắn thu vào Hoàng Phong cốc khẳng định sẽ mang đến một chút phiền toái. Tuy nhiên cũng không nghĩ rằng sau bao nhiêu năm như vậy hắn vẫn bị đuổi giết trí tử, bụng dạ của vị Kim đại giáo chủ kia thật là hẹp hòi, nhỏ mọn.

Vị Lôi sư bá này thực không có lộ ra ý tứ đau xót gì, chỉ là thoáng cảm thán một phen, sau đó nói tiếp:

"Thi thể Lâm sư điệt ở đâu? Đưa ta đi nhìn qua một chút.

"Tuân mệnh, sư bá xin mời đi bên này" Hàn Lập sao dám cự tuyệt đối phương, vội vàng mang theo lão đưa vào trong đại trận của mình.

Hắn một mặt đi, một mặt trong lòng thầm nhủ may mắn bởi vì vừa rồi bận rộn, chú ý tới người Thiên Trúc giáo nên túi trữ vật trên người Lâm sư huynh, hắn không có động qua. Nếu không sự việc này thật khó coi.

"Ái chà! Đại trận này của ngươi thực không bình thường, xem ra nếu ta không ra tay, bọn hỗn đãn kia cũng không làm được gì ngươi" Lôi Vạn Hạc vừa mới vào trong Điên Đảo Ngũ Hành trận không lâu, liền nhận ra một chút đạo lý then chốt.

"À, đây là do sư điệt tốn nhiều tiền mua một bộ trận kỳ cấp cao từ phường thị, có thể nào lọt qua được pháp nhãn của sư bá!" Hàn Lập nghe vị sư bá bên người tán dương, trong lòng tuy vui vẻ nhưng ngoài miệng vẫn khiêm tốn nói.

"Không, trận pháp này phải có lai lịch rất lớn, cho dù ta dùng sức phá trận, không tiêu phí một ít sức lực, cũng rất khó đi qua" Lôi Vạn Hạc lắc lắc đầu như lắc trống, liên tục không đồng ý nói.

Lúc này hai người bọn họ cũng đã đến nơi, thi thể của Lâm sư huynh vẫn còn thành thành thật thật ở đó, hoàn hảo không tổn hao gì.

Vị sư bá mập mạp vừa thấy màn này, giương tay lên, thi thể lập tức bay tới trên đôi tay to lớn như cánh quạt, Lôi Vạn Hạc liền không không khách khí, kiểm tra xem xét một phen.

"Xem ra nhưng lời ngươi nói là thật, hắn trúng phải cổ độc của Cổ Độc tông ở nơi cực tây mới bộc phát mà chết".

Sau khi vị sư bá mập mạp này kiểm tra xong, mới gật gật đầu nói, điều này làm cho Hàn Lập trong lòng cả kinh.

"Nhưng trước khi thân thể hoàn toàn hoại tử, nguyên thần hắn nên đào thoát mới đúng, chẳng biết Hàn sư điệt có nhìn thấy hay không?" Vị sư bá mập mạp đem quăng thân xác trên mặt đất, không nhanh không chậm hướng Hàn Lập hỏi.

------oOo------

Chương 234: Cấm chế, linh dược

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập vừa nghe, trong lòng thầm nghĩ: *"Quả nhiên đã hỏi đến rồi!"*

Nhưng trên mặt lại biểu hiện vẻ ngạc nhiên nói: *"Nguyên thần, đệ tử không có nhìn thấy nguyên thần nào cả, chẳng lẽ Lâm sư huynh trước khi chết nguyên thần thoát thể?"*

Hàn Lập trong lòng sớm đã có chủ ý, chỉ cần đối phương hỏi về việc nguyên thần, hắn liền ngậm miệng cái gì cũng không biết. Không lẽ nói cho đối phương vì tên kia muốn dùng nguyên thần đoạt xá, kết quả bị mình tiêu diệt sao?

"Không nhìn thấy?"

Vị sư bá mập mạp dùng ánh mắt cười mà như không cười nhìn Hàn Lập trong chốc lát, trực tiếp nhìn thẳng vào tâm lý non nớt của Hàn Lập làm tim hắn đập thình thịch không thôi.

"Ừm, một khi đã không nhìn thấy, nguyên thần Lâm sư điệt có thể bị lạc trong đại trận, tự bị tiêu tán đi" Một lát sau vị sư bá mập mạp đem mặt quay đi, sau đó nhàn nhạt nói.

Hàn Lập nghe xong, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên hắn trong lòng rất rõ ràng rằng đối phương căn bản sẽ không tin tưởng lời nói này của mình. Nhưng vừa rồi thái độ của vị Lôi sư bá này đối với sinh tử của Lâm sư huynh tựa hồ bộ dáng không quan tâm, thật sự không muốn truy cứu.

Dù sao mọi người đều biết rằng sau khi nguyên thần của người tu tiên ly thể thì chuyện thứ nhất chính là lập tức đoạt xá để tái sinh, nhưng trong trận trừ Hàn Lập ra không có vị tu sĩ thứ hai nào cả, đối tượng tên kia đoạt xá chỉ có thể là Hàn Lập, nhưng hắn hôm nay đang bình bình an an, điều này nói rõ rằng việc đoạt xá của Lâm sư huynh đã thất bại, nguyên thần bị tiêu diệt.

Cho nên Hàn Lập có hay không bị nguyên thần Lâm sư huynh xâm chiếm thân thể, có phải là hiện tại kỳ thật là Lâm sư huynh điều khiển hành động của Hàn Lập?

Việc này liếc mắt liền có thể biết được sự tình.

Bởi vì đoạt xá chính là một hành động cực kỳ thương tổn đến nguyên thần, cho dù đoạt xá thành công nếu không bế quan nghỉ ngơi một tháng thì căn bản không thể vận dụng thân thể người khác một cách tự nhiên được, tự nhiên sẽ bị vị Lôi sư bá này nhìn ra sơ hở.

Cho nên trong lòng Hàn Lập cùng Lôi Vạn Hạc kỳ thật đều biết rõ ràng kết cục của nguyên thần Lâm sư huynh là ra sao.

Nhưng vị sư bá mập mạp này bởi vì ấn tượng đầu tiên đối với Hàn Lập cũng không tệ lắm, hơn nữa lại hỏi loại vấn đề nhỏ nhặt như vậy nên cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Mà Hàn Lập hiểu được nên giả bộ hồ đồ, bởi vì mặc kệ nguyên nhân như thế nào, việc này sau khi truyền ra, tội danh hắn giết hại đông môn không thể tránh khỏi, đối với hắn cực kỳ bất lợi.

Việc cứ như thế làm Hàn Lập nghĩ rằng vị Lôi sư bá này so với vị sư phụ của mình thực sự thuận mắt hơn rất nhiều.

"Động phủ này của sư điệt thực sự quá thô sơ đi! Như thế nào có thể chiêu đãi người ngoài? Người tu tiên chúng ta tuy không chú ý đến mấy cái này nhưng cũng phải được một chút!" Vị Lôi sư bá này chẳng biết vì sao sau khi xử lý xong việc, không có lập tức rời khỏi nơi đây mà đứng ở trước cửa động phủ của Hàn Lập, chậm rãi ung dung đánh giá.

Hàn Lập nghe xong cười khổ một chút, động phủ này là hắn mới dùng thời gian vài ngày, vội vội vàng vàng làm nhanh cho xong, sao có thể tinh tế được? Tuy nhiên Hàn Lập nghe đối phương nói như thế liền nhớ tới một chuyện.

Vì thế sau khi cười cười hắn liền cung kính nói với Lôi Vạn Hạc:

"Sư điệt có một số việc muốn thỉnh giáo Lôi sư bá, chẳng biết Lôi sư bá có muốn hay không trước tiên vào trong động phủ nghỉ ngơi một lát để tiểu điệt từ từ giãi bày với sư bá. Mặt khác đệ tử còn có một ít dược thảo khá lâu năm, muốn mời sư bá xem thử thật giả để đệ tử yên tâm dùng luyện đan".

"Dược tài!"

Vị sư bá mập mạp mới đầu nghe Hàn Lập hướng hắn thỉnh giáo vấn đề, để hắn tiến vào động phủ, thần sắc không chút chuyển động, nhưng khi Hàn Lập nhắc tới có chút dược thảo khá lâu năm mới thốt ra vẻ tươi cười, vuốt cằm đáp ứng.

Vì thế Hàn Lập đem Lôi Vạn Hạc dẫn tiến vào ngồi trong đại sảnh cực kỳ trống trải, sau đó nói muốn đi lấy dược thảo, để lão chờ một chút, liền vội vàng đi đến trong trữ tàng thất của mình, đem hai gốc dược tài đã dùng khoảng sáu, bảy trăm năm lấy ra, sau đó trở về đại sảnh.

Lý do mà Hàn Lập không đem mấy gốc dược thảo này bỏ vào trong túi trữ vật mang theo thân mình, nhưng để bảo trì dược tính trong thời gian dài, chỉ có thể làm như vậy.

Bởi vì dùng loại pháp khí hộp ngọc cất chứa linh dược chỉ là thủ đoạn giữ gìn tạm thời mà thôi. Thời gian càng dài, dược lược có thể từ từ tiêu tán, cho nên mỗi động phủ của người tu tiên cơ hồ đều có loại trữ tàng thất được bố trí kết giới đặc thù, điều này mới có thể chắc chắn rằng dược tính linh dược vĩnh viễn không mất.

Tuy nhiên Hàn Lập vì sợ thần thức hơn người của vị Lôi sư bá này đem tất cả đồ vật của mình trong trữ tàng thất cùng Linh Nhãn chi tuyền kia thu vào trong mắt nên sớm đã phát động biến hóa đặc thù - phương pháp cấm đoạn thần thức ở trong Điên Đảo Ngũ Hành trận.

Hiện tại vị Lôi sư bá này nếu muốn rình coi thứ gì đó, chắc đang rất buồn bực.

Trên ngọc giản kia nói rất rõ ràng, loại biến hóa cấm đoạn thần thức này bởi vì cực kỳ đơn giản, dễ dàng, cho nên luyện chế bộ pháp khí này thì uy lực hoàn toàn giống như chính bản, không có yếu đi một điểm nào cả. Điều này cũng là công hiệu duy nhất có khả năng so sánh với chính bản.

Hàn Lập sau khi bố trí đại trận đã từng thử qua uy lực của loại biến hóa này, quả nhiên thần thức hắn chỉ có thể chuyển động cận vài thước trong phạm vi phụ, không thể đi xa hơn.

Mà vị Lôi sư bá này cho dù là tu sĩ Kết Đan kỳ, thần thức vượt xa mình, nhưng tuyệt đối phạm vi sẽ không vượt quá mười trượng ở đại sảnh, điều này cũng là nguyên nhân hắn dám mời đối phương. Nếu không thần thức đối phương chỉ cần đảo qua thì mấy thứ trong trữ tàng thất cùng Linh nhãn chi tuyền sẽ bị lão phát hiện.

Tin rằng vị Lôi sư bá Lôi Vạn Hạc này mười phần thì đến tám, chín sẽ có ý định xấu xa trong đầu.

Nhưng nếu ngay từ đầu không mời vị Lôi sư bá vào động phủ chỉ sợ lại không ổn, càng làm cho đối phương hoài nghi. Dù sao một vị sư bá đến trước động phủ của một vãn bối, lại không được mời vào, thật sự có điểm khác thường.

Cho dù đối phương ngày từ đầu không để ý nhưng vạn nhất nếu suy nghĩ lại việc này, không phải là càng không xong sao!

Hơn nữa thật sự Hàn Lập có việc muốn thỉnh giáo vị sư bá mập mạp này một chút, nghĩ thầm muốn tạo một chút quan hệ với đối phương, đối phương chính là tu sĩ Kết Đan kỳ, có khả năng giao hảo với vị sư bá này, chính là sau này có chỗ lợi lớn.

Hàn Lập một mặt yên lặng suy nghĩ, một mặt cầm hai cái hòm đựng thuốc đi vào đại sảnh, sau đó trước mặt Lôi Vạn Hạc mở nắp hộp ra, mời đối phương tiến hành xem xét.

Lúc này trong lòng Lôi Vạn Hạc rất không tốt.

Bởi vì lão đích xác khi Hàn Lập đi lấy thuốc thì đem thần thức của mình phóng xuất ra, muốn dò xét quy mô lớn nhỏ của động phủ một chút.

Đây không phải là lão có ý gì xấu xa, mà là thân là một tu sĩ Kết Đan kỳ nên đây là một loại hành động tự phát theo bản năng.

Nhưng khi thần thức cách hơn mười trượng thì đình trệ như nặng ngàn cân, rút cuộc không thể khuếch tán ra ngoài thêm tí nào.

Điều này làm cho Lôi Vạn Hạc ngẩn mặt, lúc ấy lộ ra sự rúng động.

Loại tình huống thần thức bị hạn chết, lão không phải là không có nhìn thấy qua. Lão cũng gặp tình huống giống như vậy ở trong động phủ của vài vị tu sĩ giao hảo với mình. Điều này rõ ràng là cấm chế phát huy tác dụng ngăn cản thần thức tra xét.

Nhưng hảo hữu của lão đều là tu sĩ Kết Đan kỳ, trong động phủ có loại cấm chế này xuất hiện cũng không kỳ quái, nhưng vị sư điệt này rõ ràng mới là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, động phủ cũng mới kiến tạo không lâu, loại cấm chế này xuất hiện ở đây thật có chút kỳ quái.

Lôi Vạn Hạc không có đem sự xuất hiện của cấm chế này liên hệ cùng với đại trận ngoài động phủ.

Bởi vì theo quan điểm của lão, đại trận ở ngoài động phủ kia có công hiệu cản trở địch nhận cường đại như vậy thực sự đã rất lớn rồi. Nếu còn xuất hiện mấy cái biến hóa phụ trợ cách đoạn thần thức này thì trận pháp kia so với đại trận trấn phái của một ít môn phái nhỏ không phải là không sai biệt lắm sao.

Cấm pháp đại trận uy lực cường đại như vậy, như thế nào có thể xuất hiện tại bên ngoài động phủ của một đệ tử Trúc Cơ kỳ đây!

Chỉ sợ vị Lôi Vạn Hạc này vạn lần không nghĩ tới đại trận của Hàn Lập kỳ thật là bản đơn giản hóa của Điên Đảo Ngũ Hành trận nổi danh hiển hách. Cho dù chỉ có một trong mười phần uy lực của trận pháp nguyên bản cũng thực không kém so với cái gọi là đại trận trấn phái kia.

Bởi vậy khi Hàn Lập mở hộp thuốc cho lão xem, lão vẫn còn không yên lòng, đang suy nghĩ việc này, ánh mắt không lập tức hướng về hộp thuốc. Thái độ ra vẻ nhìn hay không cũng không sao cả.

Nhưng khi ánh mắt lão dừng ở hai gốc dược thảo sáu, bảy trăm năm kia thì đột nhiên vẻ mặt dương dương tự đắc lập tức biến mất. Cho nên cái gì cấm chế, cái gì thần thức đều bị lão vứt hết.

Lúc này trong mắt Lôi Vạn Hạc chỉ còn lại có hai gốc dược thảo linh khí bức người.

"Hai gốc linh dược này là đệ từ từ bên ngoài tốn không ít linh thạch mới thu về được, nhưng kinh nghiệm của sư điệt rất nông cạn, thật sự không thể phán đoán chính xác tuổi của linh dược, cho nên cũng không có sử dụng qua. Hôm nay Lôi sư bá đến vừa lúc xem xét giúp sư điệt một chút".

"Ừm…"

Lôi Vạn Hạc căn bản không nghe Hàn Lập nói cái gì. Tùy tiền ừ ừ vài cái, sau đó thật cẩn thận đem một gốc cây linh dược cầm nơi tay để xem xét.

Hàn Lập ngầm xem thấy vẻ mặt của đối phương, trong lòng mỉm cười. Xem ra lấy ra hai gốc linh dược này là chuẩn xác.

Hắn sớm đã nghe người ta nói qua rằng khát vọng có được linh dược của tu sĩ Kết Đan kỳ càng nhiều hơn so với tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

Bởi vì đến cảnh giới Kết Đan kỳ, không cần nói đến việc hóa đan vi anh, mà chỉ là đem pháp lực tu luyện đề cao lên một tầng cũng là việc trăm ngàn khó khăn.

Bởi vậy phục dùng nhiều đan dược là cách bình thường để đề cao pháp lực của nhóm tu sĩ Kết Đan kỳ.

------oOo------

Chương 235: Hàn Lập đích tâm tư

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đan dược bình thường của thế gian sớm đã không còn là cái gì đối với tu sĩ Kết Đan kỳ.

Cũng chỉ có dùng dược tài ngoài mấy trăm năm cũng với một ít linh dược thiên địa tự sinh luyện chế linh đan mới có khả năng tăng tốc độ tu luyện của bọn họ. Cho nên tu sĩ Kết Đan kỳ mỗi lần viễn du, phần lớn thời gian cũng chỉ dùng để cướp đoạt dược tài cực kỳ quý hiếm.

Điều này cũng giống như Lý Hóa Nguyên năm đó, vừa thấy Hàn Lập từ cấm địa đi ra có nhiều linh dược như vậy, lập tức tìm trăm phương ngàn kế để thu hắn làm đồ đệ. Mấy loại thiên địa linh dược này thật sự làm lão rất thèm khát.

Kỳ thật, cho dù lúc ấy dẫn đầu không phải là Lý Hóa Nguyên mà là Lôi Vạn Hạc hay tu sĩ Kết Đan kỳ khác, chỉ sợ cũng sẽ không buông tha việc phân chia linh dược của Hàn Lập. Tám chín phần cũng chọn thủ pháp giống nhau. Nhưng Lý Hóa Nguyên đích xác là có chút keo kiệt, chỉ thu Hàn Lập làm đệ tử ký danh.

Tuy nhiên việc phục dùng đan dược là một thủ đoạn phụ trợ để tinh tiến pháp lực mà thôi, chỉ có thể rút ngắn thời gian đả tọa và hấp thụ linh khí. Siêng năng khổ tu mới là con đường chân chính đem linh khí hóa thành pháp lực bản thân.

Nếu không, phục dùng quá nhiều đan dược mà không bỏ thời gian để luyện hóa một chút linh khí có ở trong thì cũng vô dụng, sẽ không giúp gia tăng pháp lực. Dù sao linh khí bên ngoài và pháp lực bản thân căn bản là hai việc khác nhau.

Thậm chí còn xuất hiện việc có người phục dùng dan dược nghịch thiên tìm được từ trong di tích thượng cổ, kết quả xuất hiện quá nhiều linh khí trong cơ thể, làm cho hắn ta nổ tan xác mà chết, cho nên tùy tiện phục dùng dan dược cách quá xa cảnh giới của mình chính là sự việc cực kỳ nguy hiểm.

Mặt khác khi gặp bình cảnh, mượn linh lực của đan dược tiến hành đột phá chính là một loại thủ đoạn phần đông tu sĩ thường dùng, cũng được chứng mình là một loại phương thức rất có hiệu quả.

Không có sự giúp đỡ của dược lực mà tu sĩ tự mình đột phá bình cảnh tu luyện, tại cả tu tiên giới thực sự quá ít. Hơn nữa bọn họ đều là kỳ tài tu tiên trăm năm hiếm có.

Loại người được công nhận có tư chất tuyệt đỉnh nhưlà người có Thiên Linh căn, ngay cả người có Dị Linh căn gặp loại bình cảnh tu luyện này, cũng không thể tránh khỏi việc phải phục dùng đan dược để đột phá, điểm này không có gì khác với người có linh căn bình thường.

Mà vị tu sĩ Lôi Vạn Hạc này chính là gặp bình cảnh loại này. Bởi vậy lão phải luyện chế đan dược phụ trợ. Kỳ thật lão vừa mới đi tìm linh dược từ bên ngoài trở về.

Nhưng vận khí lần này của lão thật sự không tốt lắm. Ngoài dược thảo thì không thu hoạch được gì khác, điều này làm cho lão bụng đầy buồn bực.

Đây cũng là nguyên nhân lão vừa thấy người Thiên Trúc giáo liện lập tức hạ sát thủ, bởi vì lúc ấy nếu lão không phát tiết một chút, chỉ sợ tâm tình trong một thời gian dài cũng sẽ không tốt. Chỉ có thể nói bọn người Hoàng Long thật sự rất không may, vừa lúc gặp phải sát tinh tâm tình cực xấu.

Lúc này tâm tình Lôi Vạn Hạc đang phập phồng không ngừng.

Lão trải qua kiếp sống tu tiên hơn ba trăm năm, dạng dược thảo gì mà chưa thấy qua. Hai gốc linh thảo này vừa rơi vào trong mắt, lão liền lập tức phán đoán chuẩn xác năm của dược thảo, không khỏi làm lão trong lòng mừng rỡ.

Phải biết rằng, lão hiện nay muốn khai lô luyện Tăng Nguyên đan nhưng khuyết thiếu chính là linh dược đã ngoài năm trăm năm. Cho nên mới có lần viễn du hơn một năm thời gian, nhưng lão đem tất cả phường thị lớn nhỏ cùng với các tiệm thuốc lớn của thế tục tìm kiếm qua cũng không tìm được gốc dược tài lào nào làm lão vừa lòng.

Chỉ có thể miễn cưỡng thu vào hai gốc cây thứ phẩm bốn trăm năm, bất đắc dĩ phải sử dụng.

Tuy nhiên lão trong lòng cũng biết dùng linh thảo không đủ năm như vậy để luyện chế Tăng Nguyên đan, chỉ sợ cho dù thành công thì công hiệu cũng giảm đi. Đối với chính mình không có sự trợ giúp lớn lao gì. Nhưng trong tay lão thật sự không có chủ dược thích hợp, có biện pháp giải quyết gì sao?

Tiếp tục tìm kiếm cũng chỉ là lãng phí thời gian mà thôi.

Bởi vì nếu thực sự xuất hiện dược tài hảo hạng thì sớm đã bị môn phái địa phương hoặc người của gia tộc tu tiên thu mua, chờ lão đến thì ngay cả một cọng cỏ cũng không có. Cho nên đi tìm ở phụ cận của vài quốc gia tu tiên giới, nhân sinh nơi đó lại không rành, hy vọng lại càng xa vời.

Cho nên khi lão ở ngoài động phủ vừa nghe vị sư điệt nói có chút dược tài một ít năm thì trong lòng cũng rung động, liền giữ ý niệm trong đầu nhìn xem nên mới tiến vào động phủ vô cùng đơn sơ này.

Kỳ thật trong mắt Lôi Vạn Hạc, một đệ tử Trúc Cơ kỳ có thể dược tài gì tốt, nhiều lắm cũng chỉ là thảo dược hai, ba trăm năm.

Dù gì thì lão cũng đi tìm trong thời gian dài như vậy, cũng chỉ thu được dược tài bốn trăm năm mà thôi. Điều này chính là người ta thấy lão là cao thủ Kết Đan kỳ nên không có người dám tranh giành với hắn.

Hôm nay hai gốc linh thảo này có đủ sáu, bảy trăm năm thời gian đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, điều này làm lão cơ hồ không thể tin, thật vui mừng khôn xiết.

Bởi vậy bộ dáng lão tuy nhìn như là đang xem không chớp mắt hai gốc linh thảo trên tay, tựa hồ như phán đoán năm tuổi nhưng trên thực tế là lo lắng làm thế nào mới có thể đem dược tài từ trong tay vị sư điệt này thu tới.

Dù sao thứ hi hãn như vậy đặt ở trong tay đối phương, lão nghĩ thật đáng tiếc. Hay là cho Lôi đại tu sĩ là lão luyện đan mới có thể phát huy hết công hiệu.

Tuy nhiên lão cũng là người láu cá sống nhiều năm như vậy nên trong chớp mắt liền mượn miệng nói giúp.

Vì thế lão ho khan hai tiếng, có chút không muốn bỏ qua dược tài này.

Sau khi bỏ vào hộp mới vặn vẹo cổ cơ hồ nhìn không thấy, đối mặt với Hàn Lập.

"Sư điệt hai gốc dược thảo này thực sự là trân phẩm khó tìm được, hỏa hậu có đủ sáu, bảy trăm năm. Chỉ sợ tốn không ít tâm huyết của sư điệt mới có thể thu tới tay".

"Dạ phải, đệ tử phí nhiều công sức mới từ một bí điếm nào đó trả giá mua bán mới tới tay được. Lúc ấy còn có một gốc cây linh thảo ngàn năm cần bán nhưng đáng tiếc đệ tử thật sự vô lực mua được, đành phải trơ mắt nhìn thấy người khác mua đi, điều này vẫn làm cho đệ tử tiếc nuối" Hàn Lập nửa thật nửa giả nói.

"Bí điếm? Còn có linh thảo ngàn năm!"

Vị sư bá mập mạp nghe vậy cơ hồ lập tức từ ghế đá nhảy dựng lên.

Đối với lão mà nói việc này đâu chỉ là sự tình đáng tiếc, quả thật giống như đau xé tâm can.

Tưởng tượng lão, một vị tu sĩ Kết Đan kỳ, tiêu tốn hết tâm cơ đi tìm linh thảo, linh dược, ngay cả bí điếm các nơi cũng đi bảy, tám nhà, như thế nào lại không gặp được chuyện tốt như vậy? Nếu mà lão lúc ấy ở đó sẽ không để kỳ trân như vậy biến mất trong tầm mắt. Dù tốn nhiều linh thạch để đổi lão cũng tuyệt đối cam tâm tình nguyện.

Nghĩ rằng kỳ ngộ cực tốt, ngàn năm một thuở lại bị tiểu tử trước mắt này để sổng mất, vị sư bá mập mạp liền tức xịt khói, muốn nắm cổ đối phương chất vấn. Tuy nhiên lão cũng biết rõ với thân phận đôi phương là đệ tử Trúc Cơ kỳ, mua không nổi thiên giới chi vật như vậy thật sự là sự tình rất bình thường.

"Tốt lắm, đã qua thì cho qua đi. Nói không chừng lần sau còn có loại cơ hội này".

Vị sư bá mập mạp rút cuộc bình tĩnh trở lại, không thể không dùng miệng lưỡi không đúng với tâm trạng an ủi Hàn Lập vài câu. Dù sao lão còn muốn tính kế thu lấy hai gốc linh thảo này của đối phương. Hôm nay dù nói gì đi nữa lão cũng không thể bỏ qua thứ này.

"Hàn sư điệt, hai gốc cây linh thảo này người đinh xử trí ra sao? Chẳng lẽ ngươi muốn giao cho Luyện Đan sư trong bổn môn xử lý sao? Chẳng qua sư bá muốn nhắc nhở ngươi rằng trình độ mấy vị Luyện Đan sư của Hoàng Phong cốc chúng ta thực sự là không thể chịu được. Nếu là đem thứ trân quý như vậy giao cho bọn họ xử lý, tuyệt đối là tàn bạo đối với thiên vật, ngươi sẽ tổn thất rất lớn" Vị sư bá mập mạp này làm bộ dáng có phong phạm trưởng giả nhấn mạnh.

"Sao có thể giao cho bọn họ luyện chế! Kỳ thật đệ tử định dùng mấy gốc linh dược này đổi lấy một thứ hữu dụng. Phải biết rằng đệ tử mua mấy gốc linh dược này cơ hồ nhanh chóng táng gia bại sản. Như thế nào dễ dàng lãng phí?" Hàn Lập đem đầu lắc lắc không ngừng, nói ra lời làm Lôi Vạn Hạc cảm thấy ngoài ý muốn. Làm từ ngữ lão đã chuẩn bị hoàn hảo lúc trước bị chặn đứng.

Tuy nhiên vị sư bá mập mạp này thay đổi ý nghĩ, vị sư điệt này muốn dùng dược thảo hoán đổi thứ gì đó, điều này không phải là càng hợp ý của lão sao chứ. Bằng thân phận tu sĩ Kết Đan kỳ của mình, trừ việc thiếu hụt nguyên liệu luyện đan cùng luyện khí, còn có thể không có cái gì thỏa mãn đối phương sao chứ? Đây đúng là cơ hội quang minh chính đại trao đổi.

Nghĩ đến đó ánh mắt Lôi Vạn Hạc bởi vì mỉm cười càng thêm híp lại, cũng càng thể hiện ra vẻ thân thiết.

"Chẳng biết Hàn sư điệt cần cái gì? Sư bá ta mấy trăm năm qua cất giữ cũng không ít. Nói không chừng có vật mà sư điệt cần" Vị sư bá mập mạp chớp chớp đôi mắt nhỏ, đôt nhiên vui vẻ nói.

"A! Sư bá chẳng lẽ cũng cần linh thảo này, nếu như thế đệ tử có thể biếu cho sư bá một gốc, coi như là vãn bối hiếu kính người" Hàn Lập lúc này tựa hồ như giật mình hiểu ra, vội vàng tôn kính nói.

Lôi Vạn Hạc thấy Hàn Lập thông minh như thế, không đề cập đến vấn đế trao đổi, lập tức muốn đem một gốc linh thảo đưa cho mình, không khỏi rất là cao hứng, thấy hắn càng lúc càng thuận mắt.

Nhưng mục tiêu của lão mập chính là muốn thu cả hai gốc cây. Một gốc còn lại lão cũng không thể buông bỏ.

Bởi vậy Lôi Vạn Hạc vung tay lên, nói với mười phần hào khí:

"Hàn sư điệt nói lời gì? Chẳng lẽ ta – Lôi Vạn Hạc là người tham lam đồ vật của vãn bối sao chứ. Cần cái gì, cứ nói là được, sư bá lập tức tìm đến để trao đổi công bình với ngươi, tuyệt sẽ không để sư điệt thiệt thòi. Là pháp khí đỉnh cấp hay là đan dược hữu dụng?"

Hàn Lập sau khi nghe đối phương hào khí nói vậy, trong lòng mừng rỡ. Hắn đâu lớn gan như vậy, chính là muốn đợi cho đối phương nói những lời này ra, nhưng lại gãi đầu gãi tai, tựa hồ rất khó xử nói:

"Không dối gạt Lôi sư bá, đệ tử thực sự cảm thấy hứng thú đối với con đường luyện đan. Nhưng trong tàng thất của Nhạc Lộc điện căn bản không có phương thuốc thực dụng. Đệ tử sau này mới biết rằng phương pháp luyện đan được lưu lại từ thời viễn cổ sớm đã thất truyền không sai biệt lắm. Hiện tại các phương pháp luyện đan của các vị sư huynh đệ hay là sư bá hoặc là hơn mười thế hệ trong gia tộc cực khổ nghiên cứu ra, hoặc là ngẫu nhiên tìm được từ trong di tích thượng cổ, tất cả đều vô cùng quý giá, không dễ dàng bằng lòng chỉ bảo. Bởi vậy đệ tử đã nghĩ dùng hai gốc cây linh thảo này trao đổi một loại phương pháp luyện đan thích hợp cho mình sử dụng mà thôi.

------oOo------

Chương 236: Cổ phương

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trao đổi phương thuốc?"

Sắc mặt của vị sư bá mập mạp với nụ cười híp mắt ban đầu lập tức ngưng trệ.

"Đệ tử biết, phương thuốc này là vật báu trân quý như tính mạng của các vị sư huynh cùng sư bá, cho nên cũng không kén chọn. Chỉ cần có thể tại Trúc Cơ kỳ tốc độ tu luyện của đệ tử tăng lên một chút, tuyệt không kén cá chọn canh!" *Hàn Lập rất thành khẩn nói.*

Từ trong lần nói chuyện của Hàn Lập với tiểu lão đầu, sau khi biết được tình huống cụ thể về cách điều chế đan dược trong tu tiên giới, hắn có chủ ý muốn thu thập một ít phương thuốc để cung cấp cho mình sử dụng. Dù sao hắn là người có bí pháp đẩy nhanh sự trưởng thành của dược thảo, tại sao không đem ưu thế này phát huy hết mức.

Tuy nhiên rất nhiều phương thuốc, tất cả đều nắm trong tay của tu sĩ Kết Đan kỳ, đệ tử Trúc Cơ kỳ cho dù có khoảng một, hai phương thuốc như vậy, cũng chỉ có thể luyện chế ra đan dược tầm thường, bởi vậy chủ ý của hắn lúc đầu đúng là hướng vào trên người vị sư phó Lý Hóa Nguyên kia, nhưng hôm nay gặp vị Lôi sư bá này, Hàn Lập lập tức thay đổi đối tượng trong kế hoạch.

Bởi vì bất kể thế nào, vị Lôi sư bá này so với sư phó hắn càng dễ dàng đắc thủ hơn nhiều.

Không những Hàn Lập hiểu được Lý Hóa Nguyên đối với vị ký danh đệ tử như hắn thật sự quá coi thường, cũng không vì hắn cùng lão là quan hệ thầy trò, mà ngược lại lão càng ra tay thâm hiểm, làm hắn chịu trận triền miên.

Rất có thể thủ pháp như ngày hôm nay sử dụng trên người Lý Hóa Nguyên, lão chỉ cần miêu tả sơ sài rồi nói với hắn vài câu như "Có hiếu tâm là tốt!" *là có thể danh chính ngôn thuận thu được hai cây Chu Linh thảo này. Hàn Lập còn phải làm ra bộ cảm kích rơi nước mắt, đa tạ sư phụ với vẻ mặt vui vẻ.*

Bây giờ thật vất vả mới gặp tu sĩ Kết Đan kỳ khác, hắn tự nhiên phải tận dụng cơ hội hiếm có này.

"Muốn đổi phương thuốc! Chuyện này thật sự rất là phiền phức" *Lôi Vạn Hạc không biết nghĩ tới cái gì, vẻ mặt rút cuộc cũng trở nên thoải mái, nhưng hai hàng lông mày lại nhanh chóng nhăn tít lại, bộ dáng với thần tình bất định.*

Hàn Lập thấy vậy cũng không có thất vọng, ngược lại trong lòng lại kêu to "tuyệt đối có thể thành công", *nếu không vị Lôi sư bá này sẽ không có loại vẻ mặt như vậy.*

"Chỉ cần đối với đệ tử hữu dụng, bất cứ phương thuốc nào cũng có thể được, sư điệt sẽ không để cho sư bá khó xử!" *Hàn Lập vội vàng giảm bớt đòi hỏi của mình xuống một cấp.*

"Hàn sư điệt à, sư bá nơi này đích xác là có một ít phương thuốc không tệ, nhưng đồ vật này là cách điều chế độc môn, chỉ nhất mạch bí truyền trong gia tộc. Thật sự không thể lấy ra trao đổi" *Lôi Vạn Hạc vẫn còn lắc đầu, tiếc hận nói:*

Hàn Lập nghe xong, cực kỳ thất vọng, vẻ mặt hiện ra không có chút che giấu. Vị Lôi sư bá mập mạp này sau khi nhìn vào trong mắt liền cười hề hề nói:

"Mặc dù phương thuốc của gia tộc ta không thể trao đổi với ngươi được, nhưng trong tay ta có vài phương thuốc cổ. Cái này một phần là tự mình ta tìm được từ trong di tích, phần còn lại là cùng bằng hữu trao đổi với nhau. Trao đổi cùng ngươi hoàn toàn không có vấn đề".

"Thật sao! Vậy đệ tử đa tạ sư bá!" *Hàn Lập mừng rỡ vội vàng tạ ơn.*

"Chậm đã, chờ ta đem lời nói xong, rồi tạ ơn cũng không muộn" *Vị sư bá mập mạp này khoát tay chặn lại, nói ra điều vẫn còn giữ trong lòng.*

"Nếu muốn trao đổi, ta làm sư bá phải giải thích rõ ràng trước một vài việc" *Vị sư bá mập mạp nghiêm chỉnh nói, điều này làm cho Hàn Lập có chút sửng sốt.*

"Xin mời sư bá nói thẳng, đệ tử nhất định nghe rõ lời dạy bảo" *Hàn Lập lập tức cung kính nói.*

"Không phải là dạy bảo gì cả, ta nghĩ trước tiên nên đem lời không đáng giá nói, tránh cho ngươi sau này đổi ý" *Lôi Vạn Hạc liếc Hàn Lập một cái, thản nhiên nói:*

"Nếu như đan dược dựa theo phương thuốc cổ này luyện chế ra, tất cả đều là linh đan cực phẩm vô giá, nhưng mấu chốt chính là nguyên liệu của phương thuốc hiện nay tìm được quá khó khăn. Ta thật sự không biết ngươi có thu thập được hay không. Đương nhiên nguyên liệu chỉ là khó tìm mà thôi, tuyệt đối ở thế gian vẫn còn tồn tại. Cũng không phải như là mấy phương thuốc cổ khác, nguyên liệu sớm đã tuyệt tích không biết đã bao nhiều năm. Thật ra đại đa số phương thuốc mới nghiên cứu ra, cũng chỉ là dựa trên phương thuốc cổ, không ngừng tìm kiếm nguyên liệu thay thế mới một lần nữa thí nghiệm ra cái gì đó. Mặc dù có nguyên liệu luyện đan nhưng công hiệu cũng đồng dạng kém hơn không ít. Đây thật đúng là chuyện bất đắc dĩ của tu tiên giới!"

Những lời này của vị sư bá mập mạp làm cho Hàn Lập nghe được sửng sửng sốt sốt. Tuy nhiên hắn cũng nghe hiểu rõ ràng ý tứ của đối phương.

"Ý tứ của sư bá là?"

"Rất đơn giản, sau khi ngươi có được phương thuốc, nếu tìm không ra nguyên liệu để luyện đan, có thể tìm một ít vật phẩm thay thế. Nói không chừng cũng có thể thành công chút ít" *Vị sư bá mập mạp trịnh trọng nói với Hàn Lập.*

Hàn Lập nghe xong cũng không nói gì. Tuy nhiên hắn trong lòng *rõ ràng, vị sư bá này sợ là trao đổi phương thuốc cho mình mà mình thật sự khó có được nguyên liệu để phối xứng, tâm lý trong lòng có chút tội lỗi, lúc này mới trước hết thức tỉnh mình một chút!*

Như vậy xem ra vị Lôi sư bá này tâm tính không phải là xấu xa. Hàn Lập thầm nghĩ nhưng không biểu hiện ra mặt.

Bộ dáng hắn vẫn còn nhu thuận, luôn miệng nói đúng, cho thấy muốn trao đổi phương thuốc

Lôi Vạn Hạc thấy vậy, trong lòng cao hứng, hiểu được rằng mình vẫn chiếm được tiện nghi quá lớn của vị sư điệt này, cảm thấy có chút tội lỗi vì vậy sau khi lão suy nghĩ một chút liền nói:

"Như vậy đi, ngươi nơi này có hai cây Chu Linh thảo, một gốc cây đổi một cách điều chế đi! Sư bá cũng không thể để ngươi thiệt thòi quá nhiều".

Hàn Lập nghe xong liền nao nao, nhưng lập tức mừng rỡ như điên, hảo cảm đối với vị Lôi sư bá này liền tăng lên rất nhiều.

Hắn liên tục hướng Lôi Vạn Hạc tạ ơn, lời của Hàn Lập lần này là toàn tâm toàn ý, không có điểm giả dối.

"Được rồi, đây là mục lục phương thuốc. Ngươi chọn lựa hai cái đi. Bên trong tất cả đều là tính năng đan dược cùng nguyên liệu cần dùng. Đợi chọn lựa kỹ càng xong, ta liền đem phương thuốc chính thức sao lục lại cho ngươi" *Vị sư bá mập mạp móc ra một cái ngọc giản, ném cho Hàn Lập.*

Hàn Lập kích động tiếp nhận lấy vật đó, cũng có chút kỳ quái. Vị sư bá này hoàn thành cái mục lục này lúc nào vậy!

Nhưng vấn đề này chỉ lóe qua tức thời trong óc hắn. Hàn Lập liền nhận lấy ngọc giản, cẩn thận tìm kiếm phương thuốc thích hợp.

"Tụ Linh đan, còn có Luyện Khí tán này đi" *Sau khi Hàn Lập thu hồi tâm thần từ trong ngọc giản, hưng phấn nói.*

"Tụ Linh đan, Luyện Khí tán?"

Vị sư bá mập mạp sau khi nghe xong, nhàn nhạt gật đầu, cái gì cũng không nói, lập tức từ trong túi trữ vật lôi ra hai cái ngọc giản khác vứt qua.

"Được rồi, không còn sớm nữa, ta đây cũng cần phải trở về" *Vị sư bá mập mạp cầm linh thảo trên bàn, sau khi vui vẻ thu nhận, lập tức cáo từ rời đi. Lão hôm nay nguyên liệu đã đủ, phải vội vã trở về luyện chế Tăng Nguyên đan của chính mình chứ.*

Hàn Lập nghe xong, vội vàng đứng dậy đưa tiễn.

Nhưng khi đưa đến cửa động phủ, Hàn Lập đột nhiên nhớ lại một chuyện. Hắn liền hướng đối phương hỏi qua nơi đặt động phủ hiện nay của Lý sư phó.

Vị sư bá mập mạp khi nghe Hàn Lập là ký danh đệ tử của Lý Hóa Nguyên, giật mình không nhỏ, nhưng vẫn đem địa phương kia nói cho Hàn Lập, sau đó ngân quang nổi lên, bay đi cực nhanh.

Sau khi Hàn Lập nhìn kỹ Lôi Vạn Hạc trong không trung hoàn toàn biến mất, mới mang theo sắc mặt vui mừng đem ngọc giản chứa phương thuốc lấy ra, lại đem ngắm nghía một chút. Sau hồi lâu mới xoay người muốn trở lại bên trong phủ.

Nhưng Hàn Lập mới bước đi hai bước, đồ vật ở động khẩu phụ cận thu hút sự chú ý của hắn. Liếc mắt nhìn lại, đúng là thi thể của Lâm sư huynh nọ nằm còng queo ở nơi này, vẫn còn duy trì tư thế bị vị sư bá mập mạp kia ném xuống.

Hàn Lập sau khi sửng sốt một chút, liền không có do dự đi qua. Đi tới trước thi thể, hắn bắt đầu cúi người tìm kiếm.

Hắn nhớ rất rõ ràng, vị Lôi sư bá kia không có động chạm bất cứ đồ vật gì trên thi thể, không biết là ngại ngùng mặt mũi khi ở trước mặt vãn bối như hắn hay là căn bản không coi ra gì mấy thứ của một gã đệ tử Trúc Cơ kỳ.

Quả nhiên Hàn Lập ở trong áo của thi thể tìm được một cái túi trữ vật.

Điều này làm cho mặt mày Hàn Lập trở nên hớn hở. Dù sao Hàn Lập đối với khôi lỗi đó rất hứng thú, hẳn là trong túi trữ vật của đối phương có một số lượng lớn.

Nhưng sau khi Hàn Lập kiểm tra túi trữ vật này một lượt, vẻ tươi cười trên mặt dần dần biết mất, bởi vì trong túi trữ vật một cái khôi lỗi cũng không có, trừ vài viên linh thạch và hai bình đan dược phổ thông ra, chỉ có một cái ngọc giản không ra gì. Điều này làm cho nhiệt tình tràn đầy của Hàn Lập lập tức bị dập tắt.

"Rõ ràng ngày đó hắn điều khiển nhiều khôi lỗi như vậy, tại sao hôm nay một cái cũng không có, chẳng lẽ đều tiêu tan hết rồi sao?" *Hàn Lập lẩm bẩm, vẻ mặt mất hứng.*

Lần này Hàn Lập đã đoán đúng, không sai biệt lắm.

Nguyên bổn ngày đó Lâm sư huynh có thao túng nhiều khôi lỗi nhưng vẫn khó phân thắng bại với đối thủ. Nhưng sau khi bốn huynh đệ cùng bào thai của Thiên Trúc giáo đánh chết hai gã tu sĩ chạy trốn kia liền chạy tới trợ giúp. Lâm sư huynh mắt thấy tình huống không ổn, lúc này liền làm nổ khôi lỗi, sau đó thừa dịp đại loạn của đối phương mới chạy thoát khỏi vòng vây. Cho nên bên trong túi trữ vật một cái khôi lỗi cũng không có.

Hàn Lập thất vọng, tiện tay đem ngọc giản nọ lấy ra, sau đó giống như lề thói thường ngày, đưa thần thức đi vào dò xét, tùy ý nhìn vài lần.

Kết quả hai mắt Hàn Lập trong giây lát mở to ra, thần tình uể oải trên mặt tan biến.

Bởi vì thần thức vừa mới đi vào trong ngọc giãn, ba chữ to "Đại Diễn quyết" màu vàng liền xuất hiện.

------oOo------

Chương 237: Tham kiến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hôm nay Hàn Lập đã nghe Đại Diễn quyết này vài lần rồi, bị Lâm sư huynh đem ra dẫn dụ, đột nhiên hắn tùy ý trở tay liền dễ dàng tìm được, thật sự làm cho Hàn Lập có cảm giác hoang đường, không đúng.

Tuy nhiên công pháp tu luyện Đại Diễn quyết được Lâm sư huynh mang theo người, thật đúng là ngoài ý liệu của hắn.

Hàn Lập thật không biết vị Lâm sư huynh này rất ngu xuẩn hay là rất thông minh.

Bây giờ hắn quyết định đem công pháp Đại Diễn quyết bên trong ngọc giản xem một lần, đích xác giống như Lâm sư huynh nói, chỉ có khẩu quyết bốn tầng, xem ra về điểm ấy đối phương cũng không có lừa gạt hắn.

Nhưng xuất hiện một việc làm cho Hàn Lập ngạc nhiên hơn.

Sau khi hắn đem công pháp Đại Diễn quyết xem toàn bộ, ngay sau đó lại xuất hiện một bộ kinh văn gọi là *"Khôi lỗi chân giải"*, bên trong đều là dạy pháp môn làm thế nào để luyện chế các loại khôi lỗi thú và khôi lỗi nhân, đúng là một bộ khôi lỗi chế tác đại toàn cực kỳ tường tận.

Hàn Lập sau khi xem một hồi, rút cuộc thần tình hưng phấn đem thần thức thoát ra, bộ dáng tựa hồ cực kỳ cao hứng. Nhưng hắn sau khi nhìn ngọc giản trên tay, lại nghĩ tới chuyện gì đó, thần sắc đột nhiên có chút cổ quái.

Đại Diễn quyết kết hợp với Khôi lỗi chân giải làm thành một cặp, nếu như đồng thời tu luyện, quả thực là phối xứng cực kỳ hoàn mỹ.

Chỉ cần cả hai tu luyện đến một tầng thứ nhất định, là có thể giống như Hoàng Long ngày đó, một người bằng vào uy lực của nhiều khôi lỗi, đem mấy tên tu sĩ Trúc Cơ đồng cấp chèn ép gắt gao, ngay cả một cơ hội phản kháng cũng không có.

Công pháp gây ra áp lực đối với tu sĩ Trúc Cơ kỳ này làm cho Hàn Lập động tâm.

Tuy nhiên thiếu sót khi tu luyện chúng nó cũng như hắn đã phân tích qua, cực kỳ rõ ràng. Rất có thể sẽ làm chậm trễ tu luyện của bản thân, làm cho cơ hội kết đan vốn đã rất xa vời hoàn toàn biến mất hầu như không còn. Đây chính là được không bằng mất.

Về phần Đại Diễn quyết có thể xúc tiến tỷ lệ kết đan, có chết Hàn Lập cũng không tin loại hồ ngôn loạn ngữ không có chút căn cứ này.

Hàn Lập cúi đầu tự xem xét một chút, trong khoảng thời gian ngắn rất khó lựa chọn. Lắc lắc đầu, trước tiên đem ngọc giản bỏ vào trong túi trữ vật, chuẩn bị sau này xử lý nó.

Dù sao có tu luyện Đại Diễn quyết và luyện tập Khôi lỗi chế tạo thuật, vật đã được đưa tới trước cửa hay không, bây giờ quyết định cũng quá vội vàng, đợi sau này tâm tình ổn định rồi xem xét chuyện này đi.

Tuy nhiên thu hoạch lần này vẫn còn kích thích Hàn Lập. Hắn đột nhiên nhớ ra, mặc dù đám người Hoàng Long cùng túi trữ vật cũng đều bị kiếm quang Lôi thuộc tính của Lôi Vạn Hạc diệt trừ không còn một mống. Nhưng tựa hồ vẫn còn một ít khôi lỗi chưa kịp thu vào, còn đang ở ngoài trận.

Đây chính là đồ tốt, không cầm là không được a!

Hàn Lập nghĩ đến đây, tâm tình lập tức tốt lên, đi ra khỏi đại trận.

Quả nhiên bên ngoài trận, cách đó không xa tìm được khôi lỗi nhân cùng cơ quan thú, bởi vì không bị người nào điều khiển nên khôi phục hình dáng bằng lòng bàn tay, bất quá cũng không nhiều như trong tưởng tượng của Hàn Lập, chỉ có khoảng hai mươi mấy cái, những cái khác đều bị kiếm quang Lôi Vạn Hạc quét qua đã hóa thành tro bụi.

Tuy nhiên cho dù như vậy, Hàn Lập vẫn tràn đầy hăng hái, đem chúng nó nhất nhất thu hồi.

Quét sạch nhiều đồ tốt như vậy, nhưng Hàn Lập vẫn thấy chưa đủ, hận một trăm tám mươi cái khôi lỗi nhân ngẫu không hiện ra trước mắt thêm lần nữa để cho hắn thu lấy, loại tâm tính này cũng làm cho Hàn Lập thấy buồn cười, thật sự là lòng tham không đáy.

Sau khi thấp giọng tự giễu vài câu, Hàn Lập liền trở lại động phủ, chuẩn bị trước tiên nghiên cứu một chút hai phương thuốc cổ kia rồi hãy nói. Tiếp theo, chờ ngày mai đi tới chỗ sư phó Lý Hóa Nguyên, coi có khả năng thu được một bộ công pháp không tệ không.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hàn Lập đứng trên Thần Phong chu, trực tiếp bay đến phía đông của Thái Nhạc sơn mạch.

Hôm qua hắn từ trong miệng Lôi Vạn Hạc biết được rằng động phủ của vị sư phó xây ở một chỗ dưới ngọn núi. Mà gần đây Lý Hóa Nguyên ở trong động, tựa hồ đang vội vàng làm cái gì đó, thật đúng lúc nếu như giờ phút này đi tìm lão.

Với tốc độ của Thần Phong chu, Hàn Lập không phí bao nhiêu thời gian liền tìm được địa phương theo như lời nói của Lôi Vạn Hạc, nơi này quả nhiên là cực kỳ bí mật, nhưng là một chỗ non xanh nước biếc.

Hàn Lập đứng ở trước một thác nước cực lớn ở dưới ngọn núi, từ trong áo lấy ra một tờ Truyền Âm phù, sau khi thấp giọng nói nói cái gì, liền hướng ra ngoài ném đi, phù lục liền hóa thành một đạo hỏa quang, vọt vào trong màn nước lớn, biến mất không thấy.

Qua một đoạn thời gian ước chừng một nén nhang, màn nước đột nhiên trống rỗng tách ra, một cái đại động xuất hiện. Tiếp theo từ bên trong bay ra một gã nho sinh thon gầy khoảng hơn ba mươi tuổi, người này vừa thấy Hàn Lập lập tức nhiệt tình chào hỏi:

"Chính là sư đệ Hàn Lập phải không? Tại hạ là đại đệ tử của sư phó, Vu Khôn, ngươi có thể gọi ta một tiếng là Vu sư huynh".

Nho sinh nói xong, cực kỳ tiêu sái bay xuống bên cạnh Hàn Lập, mặt mày tươi cười nhìn hắn.

"Đại sư huynh!" Hàn Lập làm bộ dáng rất câu nệ, thành thành thật thật.

Vị Vu Khôn Đại sư huynh thấy vẻ mặt Hàn Lập như vậy, lại nghe một tiếng xưng hô nhu thuận của hắn, càng vui vẻ hơn, ngoài miệng cực kỳ thân thiết nói:

"Cái gì là Đại sư huynh, xưng hô như vậy quá khách khí rồi. Có thể xưng hô Vu sư huynh là được. Ta cũng từ sư phụ sớm đã nghe nói qua chuyện của sư đệ, Hàn sư đệ có thể tham gia Huyết sắc thí luyện mà quay về với thu hoạch lớn, thật đúng là một chuyện đặc biệt" Vu Khôn luôn miệng khen ngợi.

Hàn Lập cũng cười khan mấy tiếng, không biết vị này đối với mình, một tên ký danh đệ tử, tại sao lại khách khí như thế, điều này làm cho hắn trong lòng trở nên bất an.

"Lúc đầu nghe nói sư đệ tư chất không tốt, nhưng hôm nay vừa thấy Hàn sư đệ cũng Trúc Cơ thành công, điều này thật sự là việc đáng mừng".

Vu Khôn tựa hồ đối với việc Hàn Lập Trúc Cơ thành công, sớm đã biết trước, cho nên từ đầu đến cuối đối với việc Hàn Lập đã tiến vào Trúc Cơ kỳ không lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng trong miệng vẫn hướng Hàn Lập chúc mừng không ngừng, điều này càng làm cho Hàn Lập sợ hãi.

"Được rồi, sư phó còn đang ở bên trong phủ chờ sư đệ đấy. Đừng làm cho lão nhân gia đợi lâu, trước tiên tiến vào Lục Ba động đi" Vu Khôn phảng phất vừa mới nhớ ra chuyện này, sau khi vỗ ót, liền cười hì hì nói.

Hàn Lập thấy loại biểu hiện này của đối phương, khóe miệng giật

giật, nhưng trên mặt vẫn thể hiện ra bộ dáng kính cẩn, lên tiếng đáp ứng, liền cùng nhau bay vào trong màn nước.

Vừa đi vào màn nước, trước mắt Hàn Lập sáng ngời, một cái tiểu cốc thiên nhiên xuất hiện, chẳng những hoa thơm chim hót, cây xanh nước sạch, lại có một ít động vật nhỏ cực kỳ quý hiếm, chạy tới chạy lui, làm cho người ta cảm thấy cực kỳ đáng yêu.

"Đây là?" Hàn Lập cảm giác được đầu óc mình tựa hồ có chút ngưng trệ. Một màn trước mắt này thật sự làm cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn. Chẳng lẽ vị sư phó của mình còn thích nuôi dưỡng tiểu sủng vật. Điều này thật sự làm hắn rất kinh ngạc.

"Ha ha! Thế nào, sư đệ cảm thấy ngoài ý muốn sao? Không riêng gì ngươi, kỳ thật mỗi một khách nhân vừa vào cũng sẽ bị hết thảy màn này làm hoảng sợ. Tuy nhiên các động vật nhỏ này không phải là sư phó nuôi dưỡng, mà là bảo bối của sư nương. Nhưng ngàn vạn lần đừng xúc phạm tới chúng, nếu không sư nương tuyệt đối không tha cho ngươi" Vu Khôn cười hì hì, lộ ra vẻ mặt *"Ta sớm biết ngươi sẽ thất kinh"*.

"Sư nương?" Hàn Lập thật sự há mồm cứng lưỡi.

"Đúng vậy, sư nương mặc dù chỉ là Trúc Cơ trung kỳ, nhưng cảm tình với sư phó rất tốt. Hơn nữa, là người cũng rất ôn hòa, ở chung rất tốt" Vu Khôn nhún vai nói.

Vì vậy Hàn Lập mang theo một đầu mờ mịt, bị Vu Khôn dẫn vào trong một sơn động to lớn ở một bên sơn cốc, sau đó ở đại sảnh trong động Hàn Lập thấy sư phó Lý Hóa Nguyên của mình cùng một thiếu phụ xinh đẹp khác, ước chừng khoảng hai bảy, hai tám tuổi.

Không cần phải nói khuôn mặt vị sư phó của mình vẫn lạnh như băng, tuy nhiên nhìn thấy Hàn Lập vào, cuối cùng cũng mỉm cười. Mà vị thiếu phụ kia, mặc dù Hàn Lập thấy xinh đẹp nhưng trước mặt Lý Hóa Nguyên sao dám nhìn kỹ! Chỉ là nhìn lướt qua một cách thô sơ giản lược, sau đó cung kính tiến lên thi lễ nói:

"Đệ tử Hàn Lập bái kiến sư tôn".

"Ừm! Ngươi đứng lên đi, bên cạnh ta là sư nương ngươi, ngươi cũng ra mắt một chút đi" Lý Hóa Nguyên thấy thái độ cung kính của Hàn Lập thì rất hài lòng, ngón tay chỉ thiếu phụ bên cạnh nói.

"Tham kiến sư nương!" Hàn Lập âm thầm thở dài, không thể làm khác hơn chính là hướng vị thiếu phụ thoạt nhìn cũng không lớn hơn bao nhiêu so với mình thi lễ.

"Được rồi, không nên đa lễ!" Thiếu phụ vừa thấy Hàn Lập tiến lên tham bái, mỉm cười nói. Thanh âm mềm mại dễ nghe, bộ dáng hòa nhã, dịu dàng thể hiện ra không ít. Quả nhiên là một nữ tử cực kỳ ôn nhu.

"Hàn Lập, ta mấy ngày trước nghe người ta bẩm cáo chuyện ngươi Trúc Cơ thành công, điều này thực sự làm cho ta khó có thể tin, giật mình không nhỏ" Lý Hóa Nguyên cười nói, khẩu khí vô cùng ấm áp, làm cho Hàn Lập có cảm giác được sủng ái nhưng rùng mình.

"Đó là do đệ tử may mắn mới có thể Trúc Cơ thành công, kỳ thật ngay cả đệ tử cũng có chút giật mình" Hàn Lập trên mặt khẽ đỏ lên, tựa hồ rất ngượng ngùng nói.

"Ha ha! May mắn cũng là sự thể hiện tư chất một người, nếu tu sĩ trời sinh tư chất hơn người, chẳng phải là do may mắn mới có được thiên phú tốt như thế sao" Lý Hóa Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu, cười nói.

"A! Cái này…" Hàn Lập không nghĩ tới việc này, có chút xấu hổ nói không ra lời.

------oOo------

Chương 238: Vu Khôn đích khả phạ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Được rồi, người ta là đồ đệ vừa tới không lâu, không nên gặp mặt là giáo huấn được!" Thiếu phụ sau khi nhìn bộ dáng bất an của Hàn Lập, trong mắt ánh lên sự vui vẻ, ôn nhu nói với Lý Hóa Nguyên.

"Được! Vi phu đã biết rồi, mặc kệ nói như thế nào, vị hảo đồ đệ này là ân nhân cứu mạng của phu nhân, ta làm sư phó nhất định sẽ bồi thường tốt một chút!"

Vẻ mặt Lý Hóa Nguyên tràn đầy ôn nhu liếc mắt nhìn thiếu phụ một cái, quay đầu lại nói với Vu Khôn vẫn còn đứng ở bên:

"Ngươi trước tiên đi xuống đi, ta và sư nương ngươi muốn cùng Hàn sư đệ của ngươi một mình nói chuyện, không cần có người khác ở đây!"

"Tuân mệnh, sư phụ!"

Vu Khôn cung kính ứng tiếng nói, sau đó dùng ánh mắt hâm mộ liếc mắt nhìn trộm Hàn Lập một cái, mới nhẹ nhàng lui ra ngoài.

"Ân nhân cứu mạng? Bồi thường?"

Hàn Lập lúc này thật là mờ mịt, thật không biết hai từ này vì sao lại xuất hiện trên người mình! Hắn lúc nào đã làm chuyện như vậy, tại sao chính mình lại không biết?

Chứng kiến bộ dáng ngây ngốc của Hàn Lập, thiếu phụ không nhịn được hé miệng cười nói:

"Phu quân, giải thích cặn kẽ một chút đi! Vị đồ đệ này của chàng

cái gì cũng không biết, đừng làm cho người ta một đầu mờ mịt!"

Lý Hóa Nguyên sau khi nghe thiếu phụ nói như vậy, mỉm cười gật đầu nói với Hàn Lập:

"Hàn Lập à, ngươi bây giờ hẳn là biết nguyên nhân ngày đó ta thu ngươi làm đồ đệ chứ! Không có gì xấu hổ nói rằng ta làm trưởng bối đích thật là tham đồ thiên địa linh dược, cho nên mới lấy danh nghĩa thu đồ đệ để từ chỗ ngươi lấy đi một nửa, nếu không ngươi hẳn sẽ được hai viên Trúc Cơ đan chứ không chỉ đơn thuần là một viên. Tuy nhiên ta tự nhận mặc dù vô duyên vô cớ mấy của ngươi một ít, nhưng cũng làm cho ngươi trong cuộc sống sau này có thể dùng danh nghĩa của ta để làm chỗ dựa, mà không bị người ta dễ dàng khi dễ, nhục mạ, việc này cũng tính là cho ngươi. Dù sao lấy tư chất của ngươi lúc ấy mà nói, cho dù có nhiều Trúc Cơ đan, tựa hồ cũng không có hi vọng Trúc Cơ thành công.

Lý Hóa Nguyên thần sắc không thay đổi nói, tựa hồ đối với hành vi ngày đó cũng không cảm thấy có gì không ổn.

"Nhưng sau lại bất đồng, không lâu sau khi ta lấy được linh dược, đang muốn luyện một ít đan được giúp tăng tiến pháp lực thì đột nhiên phu nhân ta tu luyện sai lầm, lúc này tính mạng bị đe dọa, May mắn bằng vào linh dược còn chưa có dùng lấy được từ chỗ của ngươi mới tạm thời bảo trụ tánh mạng, trong mấy năm sau này dùng số linh dược còn lại luyện chế ra đan dược giải cứu, rút cuộc làm cho phu nhân ta vài ngày trước bình phục. Bởi vậy khi ta nói lai lịch linh dược cho phu nhân mình thì nàng lập tức biểu thị muốn bồi thường ngươi một chút, dù sao nàng toàn bộ đều dựa vào linh dược đó mới bảo trụ được tính mạng. Ngươi cũng có thể xem như là ân nhân cứu mạng của nàng!"

Lý Hóa Nguyên vừa nói tới lúc thiếu phụ tính mạng bị đe dọa, sắc mặt biến đổi vài lần, tựa hồ hồi tưởng đến hung hiểm ngày đó. Xem ra hắn đối với thiếu phụ bên cạnh, thật đúng là tình cảm sâu đậm.

"Ta sau khi nghe xong, thấy có lý liền muốn cho dù ngươi chưa Trúc Cơ thành công, cũng phải đem ngươi chính thức thu làm môn hạ, nhưng không nghĩ tới vẫn còn chưa ra tay hành động thì đã nghe được tin tức ngươi Trúc Cơ thành công, điều này thật làm cho ta cảm thấy ngoài ý muốn. Dù sao ta ngày đó chính miệng đã có nói qua, chỉ cần tiến nhập Trúc Cơ liền chính thức thu ngươi nhập môn, bởi vậy điều này không coi là bồi thường. Xem ra chỉ có thể trong phạm vi năng lực sẽ bồi thường cho ngươi một chút gì đó!"

Cuối cùng Lý Hóa Nguyên đem chuyện đã trải qua nói một lần, làm cho ánh mắt Hàn Lập nghe xong có chút ngây ngốc.

Không nghĩ tới loại vận may từ trên trời rơi xuống lại trúng ngay trên đầu hắn, cho dù chính tai nghe Lý Hóa Nguyên nói muốn bồi thường cho hắn, Hàn Lập bộ dáng vẫn có chút không dám tin tưởng, ngạc nhiên đứng ở đó.

"Như vậy đi, ta xem bộ dáng ngươi nhất thời vẫn còn chưa nghĩ ra, trước tiên ở trong động phủ nghỉ ngơi một ngày đêm, sáng mai sẽ hướng sư phụ ngươi đề xuất yêu cầu đi. Nên xem xét thận trọng một chút, bình thường sư phó ngươi cũng không phải là một người hào phóng, đây chính là một cơ hội tốt khó có được!" *Thiếu phụ liếc mắt nhìn Lý Hóa Nguyên một cái, ôn nhu nói với Hàn Lập.*

Làm cho Lý Hóa Nguyên cười khan hắc hắc vài tiếng, có chút khó coi.

Hàn Lập rút cuộc cũng phục hồi lại tinh thần, sau khi do dự một chút, vốn định đưa ra yêu cầu về công pháp nhưng bị vị sư nương này nói như vậy, cũng ngượng ngùng khi từ chối hảo ý của đối phương nên gật đầu đáp ứng.

Sau đó Lý Hóa Nguyên gọi Vu Khôn vào, để cho hắn bồi tiếp Hàn Lập đi vòng quanh bên trong động phủ lớn này.

Vị Đại sư huynh này mặt đầy tươi cười, vội vàng đáp ứng, sau đó dẫn Hàn Lập đi ra ngoài. Vẫn còn chưa đi ra đại sảnh, trong miệng đã bắt đầu giới thiệu cả động phủ.

"Lục Ba động của sư phụ diện tích phương viên chừng mấy trăm mẫu, phòng ốc…"

Thiếu phụ sau khi thấy Hàn Lập cùng Vu Khôn dần dần đi xa, đột nhiên mỉm cười nói với Lý Hóa Nguyên:

"Chàng nói vị đồ đệ mới của chúng ta có thể chịu được sự phiền nhiễu của Khôn nhi không? Ta bây giờ vừa thấy Khôn nhi mở miệng, cho dù còn chưa có lên tiếng đã thấy vài phần đau đầu. Khôn nhi này dông dài thật sự làm đầu người ta đau*".*

"Ai! Không cần phu nhân nói, ta bây giờ đối với hắn cũng không có biện pháp. Hàn Lập tuyệt đối chống đỡ không được bao lâu*" Vẻ mặt Lý Hóa Nguyên bất đắc dĩ.*

"Điều này cũng đúng. Tuy nhiên chàng nói, vị đồ đệ này sẽ yêu cầu cái gì đây?*" Thiếu phụ đột nhiên mở to mắt, mang theo một tia giảo hoạt nói:*

"Có thể yêu cầu cái gì ngoài đan dược, công pháp và pháp khí. Nếu không vì phu nhân một mực yêu cầu giúp vị đồ đệ láu lỉnh này, ta thật không nỡ hào phóng như vậy đâu.*" Lý Hóa Nguyên mặc dù chưa có xuất ra đồ vật nhưng tựa hồ đã đau đớn da thịt.*

"Ân nhân cứu mạng mà không báo, thiếp tu luyện Băng Tâm quyết sẽ có tâm trạng không ổn, không có khả năng luyện thành cảnh giới đại viên mãn. Như thế nào có thể tiến vào Kết Đan kỳ để cùng chàng vĩnh viễn sống bên nhau đây chứ?"

Thiếu phụ đầu tiên là liếc nhìn Lý Hóa Nguyên, nhưng tiếp sau lại nói một câu vô cùng thâm tình làm cho Lý Hóa Nguyên nghe xong rất cảm động. Lão lúc này vỗ ngực tỏ vẻ nhất định sẽ thỏa mãn yêu cầu của Hàn Lập, để làm cho phu nhân của mình khi tu luyện tuyệt sẽ không có hậu hoạn gì cả.

Hàn Lập tự nhiên không biết vận may rơi trúng đầu lại có liên quan đến công pháp tu luyện của thiếu phụ.

Bây giờ hắn đang theo Vu đại sư huynh nhàn nhã đi dạo chung quanh, nhưng trong lòng luôn luôn nghĩ rằng loại chuyện tốt này tới quá đột nhiên, làm cho hắn có một loại cảm giác dao động, là lạ.

"A, Vu sư huynh tại sao lại rãnh rỗi tới Luận Kiếm đường vậy, có muốn chúng ta hai sư huynh đệ luận bàn một chút pháp thuật"*.*

Khi Vu Khôn mang Hàn Lập đến một gian nhà đá phụ cận cực kỳ rộng lớn thì bên trong vừa lúc đi tới một gã hán tử tinh tráng, sau khi nhìn thấy Vu Khôn thuận miệng nói nhưng ánh mắt không ngừng quét trên người Hàn Lập.

"Ai đó không biết Ngũ Hành pháp thuật thực chiến của Tứ sư đệ là đứng đầu trong môn hạ của sư phụ. Ta còn không biết sao, tựu sẽ không làm việc xuẩn ngốc đâu" *Vu Khôn sau khi nghe ngôn từ của hán tử, đầu tiên là sắc mặt biến đổi, tiếp theo liền ha hả từ chối.*

Nhưng hắn đột nhiên quay người lại, ngón tay chỉ Hàn Lập cười hì hì nói:

"Ta còn chưa giới thiệu cho Tứ sư đệ một chút, vị này chính là người sư phụ muốn thu làm đệ tử chính thức, sắp thành Bát sư đệ Hàn Lập của chúng ta!"

"Mà vì này là Tứ sư huynh Tống Mông, ngươi gọi Tứ sư huynh là được! Mọi người tới gặp mặt nhau đi, dù sao sau này chính là đồng môn sư huynh đệ!"

"Bát sư đệ!"

Vị Tứ sư đệ vừa nghe lời ấy, trong mắt tinh quang mãnh liệt bắn ra, trực tiếp nhìn chằm chằm Hàn Lập không tha.

Hàn Lập thần sắc không thay đổi nhưng trong đầu thở dài một hơi. Vị này rõ ràng là một tên cuồng chiến đấu, bị hắn nhìn chòng chọc như thể Hàn Lập là trái cây ngon để ăn.

Vì vậy không đợi vị này mở miệng trước, Hàn Lập liền nói chặn trước:

"Tứ sư huynh khỏe, sư đệ vừa mới Trúc Cơ không lâu, xin sư huynh chiếu cố nhiều một chút!"

Nói xong Hàn Lập liền thi lễ.

Nhưng lời này của Hàn Lập lại làm cho vị hán tử lộ ra vẻ thất vọng. Đối với hắn lập tức mất đi hứng thú, nhàn nhạt gật đầu vài cái, cũng không liếc mắt nhìn Hàn Lập một cái. Tiếp theo sau hắn lạnh lùng, trực tiếp xuyên qua hai người đi thẳng.

Chỉ để lại Hàn Lập cùng Vu Khôn hai người tại chỗ, mắt to mắt nhỏ nhìn nhau nửa ngày.

"Ha ha, Hàn sư đệ đừng thấy lạ, Tống sư đệ tính tình là như vậy, mặc dù mặt ngoài lanh lùng nhưng kỳ thật là người rất tốt" *Vẫn là Vu Khôn khôi phục thái độ bình thường trước, nói mấy câu để xóa tan bầu không khí xấu hổ.*

Hàn Lập tự nhiên cũng biểu hiện thái độ hiểu biết, hai người lập tức lại nói cười, tiếp tục lộ trình.

Động phủ mặc dù không nhỏ nhưng một chỗ lớn như vậy mà trừ vợ chồng Lý Hóa Nguyên, Vu Khôn và vị Tống Mông kia, không có những người khác. Mặt khác năm người sư huynh đệ của Hàn Lập, một người cũng không thấy. Sau Hàn Lập mới biết được rằng năm người đó cũng như hắn, đều có động phủ ở bên ngoài, thỉnh thoảng mới đến bái kiến một chút vợ chồng Lý Hóa Nguyên.

Về phần Vu Khôn cùng Tống Mông chỉ vì bọn họ từ nhỏ lớn lên bên cạnh vợ chồng Lý Hóa Nguyên nên có cảm tình rất sâu đậm, tự nhiên ở lại nơi đây, không có tự lập động phủ.

Hàn Lập cùng Vu Khôn nói chuyện phiếm, cuối cùng đối với mấy sư huynh đệ khác có sự hiểu rõ nhất định, nhưng bất tri bất giác đã đi xong hết toàn bộ phủ.

Nhưng vị Đại sư huynh này tựa hồ vẫn cao hứng nói, dứt khoát kéo Hàn Lập đến phòng ngủ của mình, muốn tiếp tục bàn chuyện quan trọng.

Hàn Lập mặc dù cảm thấy kinh ngạc nhưng cũng không để ý, liền không quan tâm đi theo. Dù sao người này là Đại sư huynh, vẫn *phải cấp cho mặt mũi.*

Ngay từ đầu hắn còn thật sự lắng nghe hết thảy những gì vị Đại sư huynh này nói, hy vọng có thể tìm được một chút gì hữu ích.

Nhưng không bao lâu, vị Vu Khôn huyên thuyên không dứt làm Hàn Lập dần dần được nếm mùi.

Ngôn từ cuồn cuộn không dứt, giống như ma âm khoan não, làm cho Hàn Lập liên tiếp nghe mấy canh giờ, trở nên đau đầu.

Lúc này Hàn Lập mới biết được thái độ ngay từ đầu khi vị Đại sư huynh này đi ra tiếp đãi hắn, có cái gì nhiệt tình" Rõ rằng là khó khăn lắm mới nhìn thấy một vị khách nhân, thoải mái khua môi múa mỏ.

Sau một lúc lâu Hàn Lập thật không thể chịu được thêm nữa, rút cuộc lấy lý do thân thể mệt mỏi, cuống quít thoát khỏi phòng của đối phương, đi tìm gian phòng chiêu đãi khách nhân để nghỉ ngơi.

Sau khi nghe xong một trận công kích bằng ngôn ngữ của vị Vu sư huynh này, hắn thật sự vẫn còn rất đau đầu.

Hàn Lập xem như là hoàn toàn nể phục người này. Trên đời còn có nam nhân có thể nói dông dài như thế, thật sự là được mở rộng tầm mắt.

------oOo------

Chương 239: Quyết trạch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi đợi ở trong động phủ một ngày, ngày thứ hai Hàn Lập đứng ở trước mặt vợ chồng Lý Hóa Nguyên, nghe vị sư phụ này thản nhiên nói:

"Hàn Lập, đã nghĩ kỹ muốn vi sư cấp cho vật gì chưa? Bây giờ có thể nói xem".

"Đệ tử muốn một bộ công pháp thích hợp cho mình tu luyện, mong rằng sư phụ có thể thành toàn cho" Điều này căn bản là không cần suy nghĩ, Hàn Lập sớm đã có đáp án trong lòng, lập tức thốt ra.

Lý Hóa Nguyên nghe xong, không lộ vẻ ngoài ý muốn, ngược lại hướng thiếu phụ bên cạnh cười, ý tứ muốn nói: Thế nào, ta không nói sai chứ, quả nhiên là muốn công pháp.

Sau đó lão mới quay đầu, thong dong nói với Hàn Lập:

"Ừ, lựa chọn này của ngươi không tệ. Đến gần đây để cho vi sư xem xét thuộc tính linh căn của ngươi, sau đó quyết định ban cho ngươi pháp quyết loại gì".

Hàn Lập nghe xong, không dám chần chờ, lập tức tiến tới. Tiếp theo bị đối phương bắt lấy cổ tay, một cỗ nhiệt lưu nhanh chóng lưu động tại bên trong kinh mạch.

"Trừ Kim thuộc tính ra, công pháp thuộc tính khác đều có thể tu luyện được. Dĩ nhiên là linh căn có bốn thuộc tính, điều này thật đúng là làm cho ta giật mình, ngày đó cũng chỉ là từ mặt ngoài thấy được linh căn của ngươi hỗn tạp, cũng không nghĩ tới tình huống đến mức như thế này" Lý Hóa Nguyên sau một lát dò xét, sắc mặt có chút cổ quái, khẽ thở dài nói.

Thiếu phụ ở một bên nghe xong cũng lộ ra vẻ mặt có chút ngoài ý muốn, mặc dù không mở miệng nói chuyện nhưng không tự kìm hãm được đánh giá lại Hàn Lập thêm vài lần.

"Đệ tử tư chất thấp kém, làm cho sư phụ thất vọng" Hàn Lập trên mặt khẽ đỏ lên, có chút xấu hổ nói.

"Điều này không có gì cả, nếu trời cao có thể cho người Trúc Cơ thành công, vậy khẳng định sẽ có tạo hóa dành cho chính ngươi, chỉ là nếu như vậy thì việc lựa cho công pháp tu luyện có thể có chút phiền phức!"

"Có ý nghĩa gì?"

Hàn Lập nghe xong lời này, trừng mắt nhìn, mặc dù không có chủ động hỏi nhưng vẻ mặt nghi hoặc biểu hiện ra không thể nghi ngờ.

"Chàng thiệt là, nói rõ ràng cho đồ đệ là được. Lão chính là dạng không đầu không đuôi như vậy đó. Kỳ thật ý tứ của sư phụ ngươi là lúc đầu muốn cho ngươi lựa chọn một môn công pháp không tệ, nhưng là hiện tại nhìn qua thuộc tính linh căn của ngươi, lại có chút do dự. Dù sao công pháp càng tốt thì càng khó tu luyện, không bằng cấp cho ngươi một bộ pháp quyết đơn giản để có thể cho ngươi tiến lên cấp bậc nhanh hơn một chút." Thiếu phụ quở trách Lý Hóa Nguyên một câu, tiếp theo lại hướng Hàn Lập ôn nhu giải thích.

"Không sai, phu nhân nói chính là điều ta muốn nói" Lý Hóa Nguyên cuống quít gật đầu. Nhưng tiếp theo lão lại giảng giải chi tiết, rõ ràng hơn:

"Phải biết rằng công pháp tu luyện của người tu tiên chúng ta dựa theo uy lực cùng hiệu quả để xem xét, đại thể có thể chia làm ba loại. Một loại công pháp sau khi tu luyện, tốc độ tinh tiến của pháp lực bình thường, thậm chí vẫn hơi thấp, nhưng chúng có thần thông và thủ đoạn khắc địch chế thắng, uy lực cường đại không giống bình thường. Trong thực chiến càng như cá gặp nước, có thể vượt qua tu sĩ tầng cao hơn nhưng pháp lực lại ở tầng thấp. Bởi vậy tu sĩ tự biết cuộc đời này vô vọng có thể kết đan, đều

tuyển chọn công pháp này tu luyện!"

"Loại thứ hai vừa vặn trái ngược, hiệu quả tinh tiến pháp lực của loại pháp quyết này cực kỳ kinh người, dễ dàng tu luyện, hơn nữa cơ hội gặp phải bình cảnh cũng nhỏ hơn tu sĩ tu luyện loại pháp quyết đầu tiên. Nhưng có được tất có mất, ưu thế của loại công pháp đầu tiên vừa vặn là thiếu khuyết trí mạng của loại pháp quyết này. Loại công pháp này trên cơ bản không có thủ đoạn tự bảo vệ mạnh mẽ, thần thông lại càng ít đến mức đáng thương. Trên cơ bản tu luyện loại pháp quyết này, trong cuộc sống sau này chỉ có thể trở thành kẻ yếu trong các tu sĩ cùng cấp, nhưng đồng dạng người muốn theo đuổi tu tiên lên tầng càng cao, vọng tưởng tiến vào thiên đạo, tu luyện loại pháp quyết này cũng không ít, dù sao nó dễ dàng giúp cho các tu sĩ dễ dàng tiến đến gần Kết Đan kỳ nhất".

Khi Lý Hóa Nguyên nói tới đây liền dừng lại, đột nhiên cười híp mắt hướng về phía Hàn Lập nói:

"Không biết đồ đệ nhà ngươi sẽ chọn lựa loại pháp quyết nào, hoặc là cho rằng loại pháp quyết nào thích hợp hơn cho mình?"

Hàn Lập vừa nghe lời ấy, sửng sốt một chút, không khỏi chần chờ hỏi:

"Sư phụ, không phải là có ba loại sao, tại sao mới nói có hai loại?"

Lý Hóa Nguyên nghe xong nghi vấn của Hàn Lập, sau khi cùng cười với thiếu phụ, mới nói với Hàn Lập:

"Đích xác ngoại trừ hai loại trước ra, còn tồn tại một loại công pháp thứ ba cực kỳ ít, đó chính là pháp môn tu luyện đỉnh cấp mà đông đảo tu sĩ truy đuổi. Tuy nhiên vi sư không khuyên ngươi tu luyện. Và bảy vị sư huynh của ngươi cũng không có ai tuyển tu loại công pháp này. Mặc dù nó cơ hồ tập trung điểm mạnh của hai loại công pháp trên, uy lực cường đại, pháp lực tinh tiến kinh người, nhưng tu luyện nó chẳng những có nhiều điều kiện hạn chế, khó khăn trùng trùng, hơn nữa quá trình tu luyện hết sức nguy hiểm, không chú ý sẽ lâm vào vạn kiếp bất phục. Sư nương ngươi tu luyện chính là loại công pháp đỉnh cấp này, kết quả cẩn

thận như thế mà thiếu chút nữa thì một mạng ô hô ai tai, cho nên không phải tu sĩ có tư chất vượt xa người khác, tu luyện nó cùng với tự sát không kém bao nhiêu".

Ta mặc dù trên tay có hai, ba công pháp đỉnh giai, nhưng nếu ngươi tự thấy tu luyện nó có thể thành công, nhân vì công pháp này là bồi thường cho ngươi, vì vậy nếu như ngươi nhất định phải tu luyện công pháp đỉnh cấp, vi sư cũng sẽ đưa cấp cho, nhưng nếu sau này xuất hiện nguy hiểm và khó khăn gì, chỉ có thể giải quyết dựa vào chính bản thân mình*".*

Lý Hóa Nguyên rõ ràng không muốn Hàn Lập tuyển chọn loại công pháp cuối cùng để tu luyện, cho nên trước tiên cảnh cáo Hàn Lập một phen.

Hàn Lập cau mày, cúi đầu suy ngẫm, việc này đích xác là sự lựa chọn khó khăn.

Nhưng không bao lâu sau Hàn Lập ngẩng đầu lên, trong mắt thần sắc bình tĩnh, hiển nhiên đã đưa ra quyết định.

*"*Sư phụ, xin thứ cho đồ đệ vô lễ. Đệ tử trước khi đề xuất yêu cầu, có thể hỏi một chút về công pháp sư phụ tu luyện là gì không?*" Hàn Lập đột nhiên mở miệng hỏi.*

*"*Ha,h a! Vi sư tu luyện là công pháp đỉnh cấp *"Chân Dương quyết"*, nhưng vi sư thân mình chính là tam dương chi thể gần với Thiên Linh căn, tu luyện công pháp này chính là như cá gặp nước, hơn xa công pháp khác. Nếu không vi sư sao có thể kết thành kim đan đây chứ?*" Lý Hóa Nguyên mặc dù không ngờ tới Hàn Lập sẽ hỏi câu này, nhưng vẫn kiêu ngạo nói.*

*"*Đệ tử rõ rồi, vậy đệ tử tuyển tu loại pháp quyết thứ hai*" Hàn Lập thần sắc bình tĩnh nói.*

*"*Loại thứ hai?*"*

Lý Hóa Nguyên thần sắc khẽ động, nhưng lập tức khôi phục lại bình thường, dùng ánh mắt dò xét Hàn Lập vài lần, mà thiếu phụ một bên nghe vậy, cũng toát ra ánh mắt cảm thấy khá hứng thú.

"Ngươi chọn loại thứ hai, làm cho vi sư nói như thế nào đây chứ? Lòng tu tiên kiên định như thế làm vi sư rất là vui mừng. Nhưng ngươi phải biết rằng pháp lực tu luyện dễ dàng, điều này cũng là đối với người có tư chất tốt mà nói, hơn nữa người có tư chất nổi bật như bọn hắn có thể tu luyện đến Trúc Cơ hậu kỳ đỉnh phong cũng là số ít trong đó mà thôi. Cho nên vi sư vẫn có khuynh hướng muốn ngươi chọn loại công pháp đầu tiên, mặc dù hy vọng kết đan rất xa vời nhưng tối thiểu có thể làm cho ngươi trong tu sĩ Trúc Cơ kỳ tự hào hãnh diện, không bị người khi dễ. Thật ra bất kể tu luyện loại công pháp nào, có thể kết đan có được mấy người! Nhớ lúc đầu…"

Lý Hóa Nguyên căn bản muốn khuyên bảo Hàn Lập một chút, nhưng nói một hồi lại tựa hồ hồi tưởng chuyện cũ gì đó, tâm tình trở nên trầm trọng một chút, dần dần ngậm miệng không nói nữa.

Thiếu phụ ở một bên thấy tình cảnh này, khẽ thở dài, tiếp theo nói với Hàn Lập:

"Hàn Lập, ngươi đã nghĩ kỹ, muốn tuyển tu loại công pháp này sao? Mặc dù ngươi chọn không vượt quá suy nghĩ của ta cùng sư phụ ngươi, nhưng lòng tu tiên của ngươi quả thật kiên định như thế, sư phụ của ngươi tự nhiên cũng sẽ không phản đối. Nếu ngươi không biết tự lượng sức mình muốn chọn công pháp đỉnh cấp, vợ chồng ta hai người đồng dạng đáp ứng nhưng sẽ khiến cho chúng ta rất thất vọng. Dù sao không phải là vấn đề lòng tu tiên có kiên định hay không, mà là với quá cao".

"Không sai, sư nương ngươi đã nói ra tâm tư của vi sư, vi sư cũng sẽ không nói cái gì nữa, bây giờ chỉ hỏi ngươi một lần, thật đã quyết định kỹ chưa?" *Lý Hóa Nguyên khôi phục lại tinh thần, vừa lúc nghe được ngôn ngữ của thiếu phụ, liền vuốt cằm đồng ý nói.*

"Đúng vậy, đệ tử đã hạ quyết tâm" *Hàn Lập lẳng lặng nghe vợ chồng Lý Hóa Nguyên nói xong, trầm giọng nói.*

"Ừm, nếu ngươi hạ quyết tâm, như vậy theo ta đi Tàng thư thất. Phu nhân tạm thời ở chỗ này đợi chốc lát, ta cùng Hàn Lập sẽ trở lại ngay" *Lý Hóa Nguyên thấy vậy, cũng không nói cái gì nữa, đứng dậy dẫn Hàn Lập đi ra ngoài, để cho thiếu phụ lưu lại chỗ này chờ.*

Tàng thư thất cách đại sảnh không xa, cũng không quá lớn, chỉ là một cái thạch thất bình thường, thậm chí là thấp bé, nhưng cả thạch thất được một cái kết giới màu hỏa hồng bảo vệ, người bên ngoài căn bản không cách nào tiến vào.

Lý Hóa Nguyên đi tới kết giới trước mặt, không thèm để ý, vươn một ngón tay tùy ý hướng kết giới vạch ra, kết giới lập tức mở ra một cái cửa lớn rộng khoảng một trượng, để cho hai ngươi sánh vai nhau bước qua.

Sau đó cửa đá được đẩy ra dễ dàng, mang theo Hàn Lập vào thạch thất.

Vừa vào bên trong, Hàn Lập đã được đại khai nhãn giới. Bởi vì trong thạch thất, các thức, các dạng ngọc giản, sách, hộp, bộ sách tất cả đều nổi lơ lửng ở trong không trung, tản ra kỳ quang đủ mọi màu sắc, chừng năm, sáu mươi kiện. Cái này chính là công pháp tu luyện mà Lý Hóa Nguyên mấy trăm năm qua dùng các loại thủ đoạn để thu thập được.

"Nơi này mỗi đồ vật đều giống nhau, đều bị ta hạ cấm chế, nếu như không phải do ta và phu nhân đi lấy, sẽ lập tức kích động trận pháp bên trong thạch thất, sau đó người sẽ bị vây khốn ở đây" Lý Hóa Nguyên có chút tự đắc giảng giải với Hàn Lập, nhưng hắn lại nghe ra ý vị của một tia cảnh cáo ở bên trong, liền cuống quít gật đầu tỏ vẻ đã biết.

------oOo------

Chương 240: Thư hiệt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lý Hóa Nguyên thấy Hàn Lập biết ý như thế, thần sắc lộ ra vẻ hài lòng, sau đó nhẹ nhàng sử ra một trảo, nhất thời một đạo mây đỏ bay ra từ trên tay, sau đó cuộn một cái ngọc giản mang trở về trên tay lão.

Lý Hóa Nguyên cũng không thèm nhìn tới, trực tiếp giao cho Hàn Lập, sau đó dùng thủ pháp như thế liên tiếp quơ lấy bảy, tám kiện đồ vật mới dừng tay. Lúc này Hàn Lập đang cầm một đống đồ nhìn không chớp mắt.

"Mấy loại công pháp này đều là loại giúp pháp lực tinh tiến nhanh chóng, lại vừa dễ dàng tu luyện, ngươi chọn lựa ra một loại làm chủ công pháp đi, còn lại phải trả về chỗ cũ. Đợi lựa chọn xong, nói một tiếng với ta" Lý Hóa Nguyên lạnh nhạt nói với Hàn Lập, sau đó khoanh chân ngồi xuống trên một cái bồ đoàn tại thạch thất.

Hàn Lập cảm giác được hai mắt mình có chút hoa lên, mặc dù công pháp không nhiều lắm, nhưng đích xác đều có đặc sắc riêng.

Ví dụ như trong đó có một quyển *"Quy Nguyên công"*, ngoài việc tốc độ tăng tiến pháp lực không chậm, còn có một loại tiểu thần thông cực kỳ thực dụng *"Quy Nguyên linh giáp"*. Khi đối địch ngoài việc phụ trợ thêm một tầng pháp thuật phòng ngự, mặt khác có khả năng dùng pháp lực ngưng tụ xuất ra linh giáp, sự bảo vệ hơn một tầng, có thể nói là thủ đoạn tốt nhất để bảo vệ tính mạng, mà linh giáp này theo sự tinh tiến của Quy Nguyên công, lực phòng ngự cũng dần dần gia tăng.

Bên trong một cái ngọc giản khác ghi lại *"Huyễn Linh quyết"* cũng rất tốt, với thần thông *"Ảo ảnh"* có thể tùy thời tùy chỗ huyễn hóa ra phân thân giống đúc như mình, làm mê hoặc địch nhân. Tầng thứ tu luyện càng cao thì số phân thân càng nhiều, càng có thể mê hoặc tầm mắt của địch nhân.

Trừ hai loại công pháp này ra, các pháp quyết khác với tiểu thần thông mặc dù uy lực không lớn nhưng đối với việc đào thoát để bảo vệ tính mạng đều cực kỳ hữu hiệu. Xem ra người sáng lập ra công pháp này đã rất rõ ràng, rành mạch từng câu. Công pháp này không cách nào tranh đấu ngoan cường với đối phương, bảo trụ mạng nhỏ mới là chuyện trọng yếu đầu tiên.

Sau khi Hàn Lập xem qua tất cả một lần. Một quyển sách màu vàng bên trong một hộp ngọc làm cho hắn ngạc nhiên.

Bởi vì kích cỡ, hình dáng quyển sách này rất quen thuộc. Hàn Lập khẳng định hoàn toàn giống như đúc quyển sách màu bạc đang ở trong tay hắn. Chỗ bất đồng duy nhất chính là quyển sách này phảng phất mỏng mảnh hơn một chút, trên mặt cũng không có hoa văn cổ quái. Ngược lại xuất hiện cổ văn dày đặc, tuy nhiên sau khi nhìn kỹ, ở trên ghi lại một môn pháp quyết bình thường gọi là *"Ngưng Nguyên công"*, pháp quyết thần thông phụ trợ *"Tụ Linh thuật"* cũng cực kỳ bình thường, có thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện tụ tập linh khí.

Hàn Lập đem quyển sách màu vàng này lăn qua lộn lại nhìn vài lần, nghi hoặc trong lòng nảy lên, nhưng hắn cũng biết bây giờ không phải là lúc trù trừ giải mê, mặc dù hắn rất muốn lập tức đem quyển sách màu bạc trong túi trữ vật lấy ra so sánh một phen.

Nhưng hắn bây giờ phải đưa ra quyết định mới được, nếu không sẽ làm cho vị sư phó của mình nổi lên lòng nghi ngờ.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập cân nhắc về quyển sách màu vàng này, nháy mắt trong lòng đã đưa ra sự lựa chọn.

Vì vậy hắn mở miệng nói với Lý Hóa Nguyên đang nhắm mắt dưỡng thần:

"Sư phụ, ta đã chọn kỹ rồi. Chính là công pháp này".

Lý Hóa Nguyên nghe vậy liền mở hai mắt, nhìn thấy quyển sách màu vàng trong tay hắn, nao nao rung động. Tuy nhiên cũng không nói gì thêm, sau khi gật đầu thì dẫn hắn đi ra thạch thất.

Khi về tới đại sảnh, thiếu phụ đang chờ thầy trò bọn họ hai người, thấy vậy trước tiên cười cười ôn nhu, sau mới hỏi:

"Thế nào, chọn kỹ rồi chứ?"

"Đa tạ sư nương quan tâm, đệ tử đã chọn kỹ rồi" Hàn Lập cung kính đáp.

"Ta đây đã an tâm" Thiếu phụ nghe vậy, càng cười vui mừng. Tựa hồ còn muốn quan tâm việc này hơn Hàn Lập, làm cho hắn nao nao trong lòng.

"Tốt lắm, nếu ơn cứu mạng sư nương ngươi đã báo. Bây giờ nên nói chuyện thu ngươi làm đồ đệ. Ngươi thật tâm nguyện ý đầu nhập làm môn hạ của ta, chính thức thành đệ tử Lý Hóa Nguyên chứ?" Lý Hóa Nguyên đột nhiên thần sắc trang nghiêm nói:

Hàn Lập trong lòng rùng mình, nhanh chóng bước lên phía trước quỳ nói:

"Đệ tử Hàn Lập tuyệt đối thành tâm, không dám có chút giả dối".

Hàn Lập ngoài miệng mặc dù nói như thế, nhưng trong lòng lại thì thầm kiểu khác:

"Ngươi nếu thật lòng đối với ta, ta tự nhiên là thành tâm mười phần, nguyện làm tròn bổn phận thầy trò, nếu như có tâm tư xấu, ta cũng sẽ không khờ khạo mặc cho ngươi thao túng".

Lý Hóa Nguyên tự nhiên không biết suy nghĩ trong lòng Hàn Lập, nếu không đã sớm một chưởng đem Hàn Lập diệt trừ.

"Tốt, người tu tiên chúng ta hết thảy đều đơn giản, từ hôm nay trở đi ngươi chính là đệ tử chính thức của Lý Hóa Nguyên ta, hy vọng sau này ngươi có thể cần cù chuyên tu tiên đạo, không làm giảm danh tiếng Lý Hóa Nguyên ta" Lão lúc này thần sắc mới hòa

hoãn, cười nói.

Kế tiếp Hàn Lập và Lý Hóa Nguyên tự nhiên một phen thầy giỏi, trò ngoan, tiếp theo lại bị Lý Hóa Nguyên dạy bảo, sau đó Hàn Lập cáo từ rời đi.

Khi ra động phủ vừa lúc đụng phải vị Vu đại sư huynh kia

Ma âm không ngớt hướng Hàn Lập, sao mình lại chuốc lấy cực khổ, lúc này miệng luôn chối từ, cuối cùng khi vẻ mặt đối phương tiếc nuối, rút cuộc thoát khỏi dây dưa, ngự khí bay đi.

Khi Hàn Lập đứng ở trên tiểu chu, không khỏi nhịn được hồi tưởng hết thảy những gì phát sinh trong hai ngày.

Vị sư phó Lý Hóa Nguyên này đem lại ấn tượng cho hắn so với trước kia tốt hơn rất nhiều, thái độ đối với hắn so với chuyến đi cấm địa lần trước hoàn toàn bất đồng. Không biết là bởi vì hắn đối với sư nương gián tiếp có ân cứu mạng, hay là do mình Trúc Cơ thành công, rút cuộc đã được trọng thị của vị tu sĩ Kết Đan kỳ này.

Mặc kệ như thế nào, Hàn Lập hiểu được chính mình chuyến này không có trắng tay, không chỉ có một chỗ dựa to lớn ở trong tu tiên giới, mà còn được một quyển sách màu vàng, cái này có thể giải quyết được bí ẩn của quyển sách màu bạc kia.

Cho dù không có lời giải, Hàn Lập cũng không quan tâm, nhiều lắm chính là tu luyện Ngưng Nguyên công là được, tuy nói công pháp này không có đại thần thông gì, nhưng Hàn Lập lại có nhiều cách tự bảo vệ khác, cũng không cần lo lắng về việc này.

Sau khi về tới động phủ của mình, Hàn Lập lập tức tiến vào phòng ngủ, vội vàng đem hai quyển sách màu vàng, bạc lấy ra, cẩn thận so sánh.

Quyển sách màu bạc bộ dạng vẫn còn mới, chưa ai đụng vào, Hàn Lập đồng thời đem quyển sách màu vàng chồng lên, quả nhiên lớn nhỏ hoàn toàn giống nhau, vừa nhìn đã biết là những vật có quan hệ lớn lao.

Hàn Lập cầm hai quyển sách phân ra hai bên trái phải, một tay một quyển phân biệt, cân nhắc một chút, quyển màu bạc nặng hơn một tí. Xem ra cảm giác quyển màu vàng mỏng hơn không phải là sai, mà là do độ dày không giống nhau.

Hàn Lập cúi đầu nghĩ ngợi một lát, đột nhiên đem quyển sách màu bạc để trước mắt, cẩn thận xem xét hoa văn cổ quái, lấy tay vuốt ve không ngừng.

Lúc này trong mắt hắn lóe ra thần sắc bất định, tựa hồ có nan đề rất lớn làm cho hắn lưỡng lự.

Tuy nhiên trên mặt Hàn Lập vẫn lộ ra vẻ quả quyết.

Hắn đột nhiên đem bỏ sách ra khỏi tay, sau đó nhẹ nhạng xoa tay, một đoàn liệt hỏa đỏ hồng bao phủ lấy quyển sách màu bạc, chiếu rọi làm mặt Hàn Lập đỏ bừng, nhưng hắn không thèm để ý, ngay cả mắt cũng không chớp, nhìn chằm chằm quyển sách đang ở trong liệt hỏa, lúc này bởi vì nhiệt độ cao nên bề mặt đã bắt đầu chảy ra.

Đột nhiên thần sắc Hàn Lập rung động, tiếp theo lộ ra vẻmặt vui mừng do bề mặt quyển sách sau khi tan chảy, dĩ nhiên bên trong cũng hiện ra quang mang màu vàng, quả nhiên trong đó có bí mật.

Thấy cảnh này Hàn Lập cẩn thận điều khiển ngọn lửa, không cho nó phá hủy lớp màu vàng kia. Nhưng Hàn Lập hiển nhiên đã lo lắng quá độ, quyển sách màu vàng mới lộ ra này tựa hồ không sợ ngọn lửa đốt, không có chút biến hóa nào.

Đợi khi quyển sách màu vàng mới tinh hoàn toàn hé lộ, hắn mới vung tay lên, ngọn lửa lập tức biến mất, sau đó tim đập thình thịch đọc quyển sách mới có được này.

Hắn chỉ nhìn mở đầu, người liền ngây ngẩn cả ra, tiếp theo sắc mặt cực kỳ khó coi.

Bởi vì quyển sách này dĩ nhiên cũng dạy người làm sao điều khiển phi kiếm cùng Kiếm tu chi thuật chuyên dùng tu luyện kiếm quang, mặc dù cực kỳ thần diệu nhưng vốn không phải là thứ Hàn Lập muốn.

Xem ra hán tử chân trần của Cự Kiếm môn ngày đó chính là tu luyện quyển sách trước mắt này, nhưng kỹ xảo này có lẽ đối với tu sĩ Luyện Khí kỳ đúng là bảo bối nhưng đối với Hàn Lập hôm nay đã Trúc Cơ thành công, có thể nói là bình thường, thật sự không cách nào gợi lên sự hứng thú của hắn.

Hàn Lập vẫn còn không chịu buông bỏ hy vọng.

Hắn lăn qua lộn lại dò xét một lần, thậm chí dùng liệt hỏa đốt thêm lần nữa nhưng vẫn không có phát hiện gì khác.

Bận rộn hơn nửa ngày, Hàn Lập càng nhìn quyển sách màu vàng này thì càng tức giận.

Tốn nhiều tâm tư như vậy, lại thu được thứ vô dụng, thật sự là cực kỳ buồn bực. Đặc biệt là hai chữ Kiếm quang càng lại kích thích Hàn Lập, bởi vì hắn thân mình tu luyện Thanh Nguyên kiếm quang, chẳng lẽ còn phải tu luyện thêm một loại kiếm quang khác.

Hàn Lập âm trầm nghiêm mặt, đột nhiên túm lấy quyển sách, quăng ra giữa không trung, ngay sau đó tay phải nhấc lên, một đạo kiếm quang màu xanh to như cái bát rời tay, trực tiếp đánh tới quyển sách. Hàn Lập chuẩn bị hoàn toàn tiêu hủy đồ vật này, để tránh khỏi việc bực mình.

"Phành" một tiếng, thanh âm bao liệt như trong tưởng tượng của Hàn Lập không có truyền đến, thật ra kiếm quang màu xanh giống như đá chìm đáy bể, đã biến mất vô ảnh vô tung trên quyển sách, phảng phất như bị căn nuốt.

"Đây là…" Hàn Lập lấy làm kinh hãi, nhưng sau đó trong tâm rung động, đột nhiên trở nên phấn chấn.

------oOo------

Chương 241: Tam chuyển trọng nguyên công

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khoát tay một cái, khiến cho tờ giấy màu vàng đã rơi xuống mặt đất, thêm vào một tờ vẫn lơ lửng trên chỗ cao làm mục tiêu. Sau đó liền bắt đầu dùng một luồng nhỏ Thanh nguyên kiếm quang từng chút một đánh lên nó, trơ mắt nhìn mấy tờ giấy giống như cái động không đáy, đem kiếm quang toàn bộ đều thu nạp vào.

Trong lúc đó, Hàn Lập cũng từng thử phóng một mũi tên băng qua, xem xem có phải pháp thuật cũng có thể bị nó hấp thu hết hay không, kết quả một tên đã đem tờ giấy đánh bay ra ngoài, khiến Hàn Lập hoảng sợ, vội vàng đình chỉ loại hành động mạo hiểm này, đành dùng kiếm quang thực sự truyền vào bên trong.

Thanh nguyên kiếm quang tầng thứ tư của Hàn Lập, theo lý thuyết lẽ tất nhiên là uy lực không nhỏ, nhưng mắt thấy chân nguyên trong cơ thể muốn khô kiệt rồi, mà tờ giấy vẫn không có bất cứ phản ứng gì, điều này làm cho Hàn Lập âm thầm kêu khổ!

Hắn thật sự không biết, phải chăng nếu một hơi thỏa mãn tờ giấy này hấp thụ kiếm quang, có phải là trước khi thành công đã tuyệt khí rồi hay không!

Hàn Lập đang giữa lúc tiến thoái lưỡng nan, tờ giấy kia rốt cục đã phát sinh biến hóa, trên mặt giấy kim quang sáng rực, cũng không thu nạp kiếm quang nữa, ngược lại bắn ngược trở ra, làm thủng một lỗ kiếm trên vách tường phòng ngủ thoát ra ngoài.

Hàn Lập kiềm chế hưng phấn trong lòng, chăm chú nhìn không chớp mắt vào biến hóa của tờ giấy.

Ánh sáng trên tờ giấy bắt đầu dần dần tụ tập lại, hội tụ thành những hàng chữ sáng rực rỡ chỉ bằng con kiến, hiện lên trên tờ giấy, làm cho trên bề mặt tờ giấy này kim quang nhấp nháy, giống như vô vàn tinh tú trên bầu trời. Khiến cho Hàn Lập rất ngạc nhiên!

Sau đó *"lách cách"* một cái, huyền phù thuật đột nhiên mất đi công hiệu, tờ giấy cứ như vậy rơi thẳng xuống, Hàn Lập dưới sự cả kinh, lập tức động thân không kịp suy nghĩ. Đưa tay chộp lấy tờ giấy.

Thế nhưng ngón tay của Hàn Lập vừa mới tiếp xúc với vật ấy, những dòng chữ sáng rực rỡ trên bề mặt giống như đã tìm được cửa xả vậy. Tất cả đều điên cuồng xuyên thấu qua ngón tay đó, hướng toàn thân hắn mãnh liệt truyền sang.

Điều này khiến cho Hàn Lập trở nên kinh hãi thất sắc! Hắn vội vàng định quẳng tờ giấy ra, thế nhưng bộ dạng vật ấy như vật sống vậy, dính chặt cứng vào trên tay, mà không cách nào quăng đi mảy may.

Những chữ sáng truyền vào quá nhanh, chỉ trong nháy mắt, bao nhiêu chữ sáng đã bò đầy toàn thân Hàn Lập. Làm cho Hàn Lập cả người trên dưới, chữ sáng lập lòe, có vẻ quỷ dị vô cùng.

Đang lúc Hàn Lập bó tay, lúc đang kinh hồn táng đởm!

Đột nhiên, Toàn bộ chữ sáng giống như nhận được mệnh lệnh, tất cả đều hướng vị trí đầu hắn xúm xít lại, bao gồm từng chữ từng chữ một đều xông vào, làm cho trong đầu hắn trong phút chốc như bị cưỡng ép nhét vào vô số cái gì đó. Nhất thời Hàn Lập ôm đầu kêu thảm một tiếng đau đớn.

Nếu như thời gian duy trì kiểu tình trạng này, kéo dài một chút nữa, đầu Hàn Lập chứa quá nhiều có thể bị nén mãnh liệt mà chết. Nhưng may mắn chính là loại đau đớn khác thường này thật ngắn ngủi, thời gian chỉ trong chốc lát. Toàn bộ chữ sáng truyền vào đã hoàn tất. Hàn Lập lúc này mới nhũn ra trên mặt đất, không cách nào nhúc nhích mảy may.

Sau khi chừng đủ một khắc, Hàn Lập mới hơi lấy lại tinh thần được một chút, cuối cùng có thể miễn cưỡng đứng lên. Lúc này, cơn đau trong đầu mặc dù đã giảm bớt không ít, nhưng vẫn đang vang lên ông ông. Thần kinh bị kéo căng ra.

Hàn Lập vội vàng bò lên trên giường đá, bắt đầu nhắm mắt điều tức. Để cho đầu mình hoàn toàn thanh thản trở lại.

Hàn Lập lần ngồi xuống này, chính là suốt ba ngày ba đêm, chẳng những sự khó chịu trong đầu hoàn toàn biến mất, mà ngay cả những chữ đã xông vào kia, cuối cùng hắn cũng hiểu rõ!

"Thanh nguyên kiếm quyết", mà còn là bộ pháp quyết đầy đủ một mạch từ tầng thứ nhất cho đến tầng thứ mười ba, không thiếu sót một chút nào, có thể tu luyện một mạch đến Hóa thần kỳ trong truyền thuyết, mà lại không hề có vấn đề. Đây là chủ yếu nội dung những dòng chữ mang lại.

Hàn Lập lúc mới đầu nhận được tin tức này. Có chút hơi sửng sốt, nhưng thần sắc cũng không biểu hiện ra cao hứng quá nhiều gì.

Nhưng trừ cái đó ra. Cuối cùng vẫn còn kèm theo một công pháp phụ trợ khác *"Tam chuyển trọng nguyên công"*, điều này làm cho Hàn Lập cảm thấy hứng thú hơn, liền tùy tiện xem một chút.

Khi Hàn Lập vừa nhìn giới thiệu mở đầu, đầu tiên là ngây ra, bởi tưởng rằng mình đã lĩnh hội sai lầm. Nhưng ngay sau khi thận trọng đọc mấy lần bộ phận tư liệu, mới tin chắc lý giải vừa rồi đích xác không lầm, điều này làm cho Hàn Lập rơi vào trong trạng thái mừng như điên.

"Tam chuyển trọng nguyên công" này, không ngờ lại có sẵn công hiệu đặc biệt động trời là cách phòng ngừa Kết đan kỳ bị trở ngại. Tin tức này thực giống như từ trên trời rơi xuống, khiến cho Hàn Lập lâng lâng như nằm mộng.

Từ khi hắn tiến vào tu tiên giới tới nay, cơ hồ toàn bộ tu sĩ nói chuyện đến vấn đề về Kết đan, đều là than ngắn thở dài, lắc đầu không thôi! Tất cả đều nói có đột phá đến Kết đan kỳ cảnh giới hay không, trên cơ bản là phải xem tạo hóa của người đó, hoàn toàn do ý trời quyết định! Đương nhiên cái này cũng là ám chỉ tu sĩ có tư chất hơn người, đã tu luyện tới đỉnh điểm Trúc cơ kỳ, có sẵn tư cách Kết đan mà nói. Mặt khác, người có thiên linh căn tự nhiên cũng không bị phiền não về phương diện này!

Bởi vậy thật sự mà nói, Hàn Lập đối với niềm tin mình có thể kết đan, cơ hồ bằng với số không! Chỉ là thật không dễ dàng tìm được một con đường đi thông suốt cả đời, đã bỏ rơi tiêu cực như vậy, Hàn Lập thật sự không cam lòng! Bởi vậy càng hy vọng mong manh, khát vọng của hắn đối với Kết đan lại càng chờ mong hơn hơn nữa, cũng lại càng muốn liều mạng hơn.

Nhưng bây giờ, trước mắt bầy ra một con đường có thể dẫn thẳng đến Kết đan kỳ, có thể vòng qua trở ngại trên đường mòn này khiến cho Hàn Lập mừng như điên sao?

Thực ra công pháp này, cũng không thể nói là đường tắt gì cả, cơ hồ có thể nói, nó chỉ là một loại phỏng đoán chưa được chứng thực mà thôi.

Bởi vì vị cao nhân nọ sáng tạo ra công pháp này và Thanh nguyên kiếm quyết, sớm đã qua Kết đan kỳ, đối với sáng chế loại công pháp này, chỉ là một loại điên cuồng hình dung về Kết đan! Bản thân hắn cũng nói rõ ở cuối công pháp này, cho dù có thể hoàn toàn làm được hết thảy theo yêu cầu của công pháp, xác suất có thể lập tức Kết đan, vẫn chỉ có một nửa mà thôi!

Có điều, điều này đối với Hàn Lập mà nói vậy là đủ rồi! Chẳng phải nói xác suất có một nửa, ngay cả chỉ có một phần mười, vậy cũng đủ để cho Hàn Lập đâm đầu vào không chút do dự.

Thế nhưng, sau lúc Hàn Lập mừng như điên, khi cẩn thận nghiền ngẫm lại công pháp này, cho dù Hàn Lập là người tâm chí kiên cường như vậy, cũng không khỏi giống như bị một gậy vào đầu, làm cho sắc mặt càng ngày càng tái nhợt.

Người tu luyện công pháp này, đương nhiên trước tiên phải tu luyện Thanh nguyên kiếm quyết, nhân vì thế công pháp vốn lúc đầu chính là vì phụ trợ Thanh nguyên kiếm quyết mới sáng lập. Mặc dù Thanh nguyên kiếm quyết khó luyện phi thường, nhưng điều này vẫn không phải điểm chính. Khiến cho Hàn Lập sắc mặt khó coi chính là, dạng công pháp này không ngờ lại giống như tên nó, yêu cầu người tu luyện lúc ở tầng thứ sáu của Thanh nguyên kiếm quyết, phải phân biệt đem kiếm quyết tán công một lần, tu luyện trở lại một lần nữa.

Theo như lời người sáng lập nói, chỉ có như vậy mới có thể vận dụng *"Tam chuyển trọng nguyên công"*, đem pháp lực lần nữa tu luyện ra, tiến hành nén chân nguyên, làm cho pháp lực tinh thuần gấp hơn mấy lần. Như thế liên tiếp sau ba lần, lại một lần nữa luyện trở lại tu sĩ Trúc cơ kỳ đỉnh điểm, liền có thể Kết đan tại nơi đan điền một cách dễ dàng.

Bởi vì dựa theo sự suy đoán của vị cao nhân này, kim đan vốn lúc đầu chính là do chân nguyên đông đặc lại ngưng tụ mà thành. Hôm nay trước tiên sau khi làm cho chân nguyên gần như đặc lại, lại tiến hành kết đan, tự nhiên không phí chút sức lực mới phải!

Thế nhưng, loại việc tán công ngớ ngẩn này, cho dù Hàn Lập cảm thấy vị cao nhân này nói rất có lý, cũng trở nên do dự.

Đây trái lại không phải Hàn Lập sợ hãi khổ cực của trùng tu tán công, mà là hắn thật sự không tin, trong những năm của một đời có thể làm được đến ba lần trùng tu theo như lời đối phương nói.

Thậm chí kể cả hắn tự phụ có sự trợ giúp của chiếc bình nhỏ thần bí, vậy cũng là chuyện cực kỳ mạo hiểm! Dù sao dựa theo sự phỏng đoán của đối phương, thời gian của việc trùng tu này chính là lần sau so với lần trước dài hơn rất nhiều, sau cùng muốn dồn ép chân nguyên ngưng tụ, cũng là lần sau tăng lên so với lần trước.

Đương nhiên cái được nếu làm như vậy, cũng là cực lớn! Có thể cho hắn sở hữu chân nguyên cùng pháp lực so với tu sĩ bình thường nhiều gấp mấy lần. Nhưng đồng dạng hắn muốn làm được điều này, không thể nghi ngờ cũng phải tổn hao thời gian nhiều hơn mấy lần so với tu sĩ bình thường mới được.

Chính là tuổi thọ gần hai trăm năm, có làm được hết thảy những điều này không? Hàn Lập hiện nay trong lòng không có nắm chắc!

Hàn Lập nhất thời không cách nào quyết định, đưa ánh mắt nhìn phía một tờ giấy vàng khác mang ra từ bên trong động phủ của Lý Hóa Nguyên. Xem ra chỉ có dưới kiểm tra, bên trong rốt cuộc là cái gì, rồi mới quyết định được.

Kết quả, đồng dạng rót kiếm quang vào, đồng dạng đau đớn như khoan vào đầu, lần nữa Hàn Lập lại trải qua hết thảy, cũng tiếp nhận được nội dung của một tờ giấy vàng khác.

"Thanh trúc phong vân kiếm" gì đó là điều mà Hàn Lập vừa động não, chữ đã toát ra.

Hàn Lập lòng hiếu kỳ nổi lên, sau khi kiên nhẫn sắp xếp kỹ lại chữ quang, mới đọc xem chuyện gì xảy ra.

Thì ra trong tờ giấy vàng này, không ngờ toàn là dạy cho tu sĩ Kết đan kỳ, làm sao luyện chế một loại phi kiếm pháp bảo kêu là *"Thanh tú phong vân kiếm"*. Loại mộc thuộc tính phi kiếm này, không ngờ lại cùng *"Kim nhận"* pháp khí của Hàn Lập rất giống nhau, là bàn về cách luyện chế ra pháp bảo.

Ít nhất cũng phải có mười hai thanh phi kiếm thuộc tính mộc mới có thể tạo thành một bộ, kỳ lạ phi thường. Đương nhiên, nếu có thể thu thập đầy đủ nhiều tài liệu, chân nguyên cũng đủ dư thừa, chính là luyện chế ba mươi sáu thanh một bộ, thậm chí bảy mươi hai thanh một bộ, trên lý luận cũng có thể được.

Mặt trước không có nói rõ chi tiết, uy lực của phi kiếm này như thế nào? Nhưng Hàn Lập không cần đoán, cũng có thể tưởng tượng đến sự đáng sợ của pháp bảo ấy! Một giả định nếu bị hơn mười thanh phi kiếm đồng thời công kích, Hàn Lập nghĩ sáng tỏ cũng hiểu được kinh khủng cực kỳ.

Đương nhiên, đồ vật này đối với Hàn Lập hôm nay, một chút tác dụng cũng không có, chỉ có sau khi đến Kết đan kỳ, mới có thể nhận được sự chú ý của hắn.

Thế nhưng, lúc này ngược lại Hàn Lập quyết tâm kiên định tu luyện Thanh nguyên kiếm quyết. Bởi vì vừa nhìn phi kiếm thuộc tính mộc này, liền đã biết sự tình nếu như đồng thời phối hợp cùng Thanh nguyên kiếm quyết, vậy uy lực tuyệt đối là tăng gấp bội! Sự việc chờ tới sau khi hắn tu luyện kiếm quyết đến tầng thứ sáu, rồi đến đỉnh điểm Trúc cơ kỳ. Đến lúc đó có thể trước tiên thử Kết đan. Nếu không được, lại tán công cũng chưa muộn!

------oOo------

Chương 242: Chế phù

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập đem hai tờ giấy vàng cẩn thận cất kỹ một lần nữa, tiếp theo tập trung suy nghĩ kế hoạch sau này.

Nếu muốn tu luyện Thanh nguyên kiếm quyết này và Tam chuyển trọng nguyên công, vậy chất dịch màu lục của bình nhỏ thần bí, khẳng định phải lợi dụng triệt để. Bởi vậy nguyên liệu luyện đan trên hai phương thuốc cổ kia, phải mau chóng tìm đủ. Có thể có trên tay, thì nhanh chóng thúc giục sinh trưởng. Không có thì phải đến địa phương khác, có thể thu thập thì thu thập, có thể mua thì mua, không thể bỏ qua.

Lại nói đến, thành phần trong chất dịch màu lục này ngoại trừ linh lực ra, nó còn ngầm chứa đựng thành phần khác, hắn đến nay vẫn còn cảm thấy thần bí khó lường, nhưng chỉ dựa vào linh khí khẳng định sẽ không sinh ra công hiệu thúc dục thực vật sinh trưởng.

Sau khi tiến vào Hoàng phong cốc, hắn đã từng nghiên cứu lại mấy lần, kết quả vô luận là pha loãng linh dịch đến mức nào, chỉ cần uống nước có chứa chút xíu chất dịch màu lục, toàn bộ động vật thí nghiệm, kết quả tất cả đều là nổ tung người giống như nhau. Xem ra vậy cũng không phải vấn đề chất dịch màu lục loãng đi bao nhiêu, mà là không rõ do thành phần nào của nó quấy phá.

Sau khi nhận được mấy kết quả giống nhau, Hàn Lập không thể làm gì khác hơn là đành phải từ bỏ.

Nhưng bây giờ chỉ là vì luyện đan mà sử dụng công hiệu của bình nhỏ, tựa hồ về mặt ứng dụng có chút quá hẹp rồi! Hàn Lập cảm thấy loại công hiệu thúc giục cỏ cây sinh trưởng này này, khẳng định còn có thể có chỗ hữu dụng lớn hơn, dường như có chút lãng phí rồi.

Bây giờ, Hàn Lập sau khi cân nhắc một hồi, cảm thấy tranh đấu tại Trúc cơ kỳ, ngoại trừ pháp khí, công pháp ra, phù lục bậc trung trở lên khẳng định là vật không thể thiếu. Những phù lục bậc trung này, thực đúng là đắt đỏ! Nhẹ nhàng cũng phải hơn mười khối linh thạch, mới có thể mua được một tờ. Khiến cho Hàn Lập nhìn rồi cứ lắc đầu mãi không thôi!

Nhưng mà ngũ hành pháp thuật trung cấp trở lên, đích xác là có không ít đạo pháp sắc bén uy lực cũng cực lớn, có thể bảo vệ tính mạng.

Chỉ là những pháp thuật này bởi vì đẳng cấp rất cao. Cho dù là tu sĩ Trúc cơ kỳ sử dụng tới, cũng cần hao phí không ít pháp lực cùng thời gian. Cứ như vậy, mua thêm mấy tờ giữ lại dùng để đảm bảo tính mạng, lại thành thủ đoạn phòng bị thiết yếu không làm không được.

Hàn Lập bởi vậy đem chủ ý đặt chế phù lên trên, mà còn là trung cấp phù lục.

Bởi vì việc chế phù cần lá bùa trống, vô luận là cấp thấp, hay là trung cấp, cũng là dùng một chút linh thảo có niên hạn khá lâu năm luyện chế ra, điều này đối với Hàn Lập mà nói vừa lúc phát huy công hiệu của chiếc bình. Thành ra có thể lợi dụng triệt để.

Đương nhiên lá bùa cao cấp, thì không cách nào dùng biện pháp này rồi, đó là phải có chút da hồn của yêu thú đặc thù, mới có thể chế ra, cũng không phải Hàn Lập bây giờ có khả năng tiếp xúc được.

Về phần chu sa để sử dụng chế phù, trái lại không khó gì, đều chỉ cần dùng để một chút máu linh thú luyện chế mà thành, đa số từ linh thú trong chuồng nuôi trên người rút ra một ít là được, căn bản không đáng bao tiền.

Phù bút chế phù sử dụng là có chút kén chọn, có điều Hàn Lập nơi này còn có một cây Kim trúc bút. Hẳn là đủ dùng mới phải.

Vừa nghĩ đến Kim trúc bút, Hàn Lập tự nhiên liền nghĩ tới tiểu nha đầu ôn hòa thẹn thùng Hạm Vân Chi kia. Không nhịn được khẽ mỉm cười, lúc này chắc vẫn còn đang ở Linh thú sơn chứ!

Có điều trong nháy mắt, Hàn Lập liền đem tâm thần thu lại, một lần nữa đánh giá khả năng thực hiện được chế phù và quan hệ lợi hại trong đó.

Đã có công cụ, và nguyên liệu dồi dào không dứt, vấn đề tiêu hao tài liệu hạn chế lớn nhất đối với chế phù sư, đối với hắn mà nói căn bản là không thành vấn đề nữa. Bây giờ duy nhất vẫn còn tạo thành hạn chế đối với hắn chính là tu luyện đạo pháp trung cấp trở lên.

Bởi vì chế phù sư muốn luyện chế ra phù lục nào đó, thì bản thân hắn trước hết có thể thi triển loại pháp thuật này mới được, nếu không, vô luận làm sao cũng không thể trên lá bùa trống biến ra pháp thuật được. Dù sao phù lục, chỉ là một loại thủ đoạn đem pháp thuật trước đó phong ấn kỹ mà thôi.

Vừa nghĩ đến, phải tu luyện trung cấp pháp thuật, Hàn Lập liền nhức đầu một trận!

Cũng không biết, có phải thật sự linh căn quá hỗn tạp và hắn có quan hệ hay không, hắn ở trên tu luyện ngũ hành đạo pháp, tựa hồ cực kỳ không có thiên phú. Chính là hao tổn tinh lực và thời gian gấp mấy lần tu sĩ bình thường, cũng lắm lúc không đạt được chút nào. Hơn nữa không cách nào lĩnh ngộ được chỗ tinh túy!

Có điều từ sau khi hắn tiến vào Trúc cơ kỳ, một chút pháp thuật cấp thấp đó, trái lại có thể học hêt một cách dễ dàng, hơn nữa đại bộ phận đều đã có thể làm được trình độ phát ra trong nháy mắt. nhưng trên pháp thuật trung cấp, thì hắn lại trở về điểm khởi đầu, khiến cho Hàn Lập chỉ có thể ngửa mặt lên trời thở dài mà thôi!

Trung cấp pháp thuật lại khó tu luyện, Hàn Lập thú nhận còn có thể nắm giữ được mấy món, đem những cái này phong ấn thành phù lục, cũng được rồi. Hàn Lập cũng không hy vọng quá xa vời, có thể đem toàn bộ trung cấp pháp thuật, đều luyện chế thành phù lục để tùy ý sử dụng.

Có lượng lớn trung cấp phù lục, chẳng những có thể cho hắn vào lúc đối địch chiếm thượng phong hơn, chính là dũng khí lấy ra danh mục phô trương đem bán, vậy cũng sẽ không làm thức tỉnh chủ ý của bao nhiêu người.

Cứ như vậy, Hàn Lập liền có thể từ tình cảnh khốn khó thiếu hụt linh thạch, thoát ra rồi. Hắn hôm nay cũng không dám lại cầm linh thảo đổi lấy linh thạch nữa, có chút quá chướng mắt rồi!

Dường như Hàn Lập còn có một tâm tư, chính là nếu sau này thực sự tán công trùng tu mà nói, vậy pháp lực trong lúc trùng tu, không thể nghi ngờ chính là lúc hắn yếu nhất. Nếu có địch nhân hoặc kẻ thù thừa dịp này tìm tới cửa mà nói, vậy hắn không phải trở thành quá nguy hiểm sao! Dù sao tu tiên giới cũng không phải là thế giới hoàn mỹ, chuyện gì cũng có có thể phát sinh được.

Nhưng nếu có bó tướng phù lục nơi tay mà nói, thì có thể làm cho thực lực của hắn còn có thể bảo trì ở một mức độ nhất định, cho dù không đánh gục kẻ địch được, mượn phù lục bỏ chạy, vẫn còn có khả năng lớn!

Mặc dù vừa tu vừa chế phù, chắc chắn sự tinh tiến pháp lực sẽ chậm trễ một chút, nhưng bất kể nhìn thế nào, bỏ ra chút thời gian này, vẫn là lợi lớn hơn hại!

Hàn Lập ở bên trong phòng ngủ sau khi vòng vo mấy vòng, quyết định tu luyện Thanh nguyên kiếm quyết và đồng thời tiến hành luyện tập phù lục.

Hàn Lập đem tất cả những việc ấy suy xét chu toàn rồi, lập tức bắt đầu hành động.

Hắn mấy ngày đầu, trước tiên chạy hai lần đến khu chợ của bản môn và Thiên tinh tông, đi sưu tầm nguyên liệu luyện đan và mầm cây con linh thảo luyện chế bùa.

Những nguyên liệu luyện đan mà phương thuốc cổ ghi lại, tự nhiên là giá trị không ít, là vật cực kỳ hiếm có. Nhưng may mắn chính là, Hàn Lập đối với niên hạn của những dược thảo này căn bản là không có yêu cầu gì, không ngờ lại may mắn đã thu thập được một loại đan dược nguyên liệu trong *"Luyện khí tán"*, điều này làm cho Hàn Lập mừng rỡ vượt cả kỳ vọng.

Về phần nguyên liệu của lá bùa, bởi vì ngay từ đầu muốn từ phù lục bậc thấp luyện lên, tự nhiên rất dễ dàng đã tới tay, đương nhiên lượng lớn chu sa cũng không thể thiếu.

Ba bốn ngày sau, Hàn Lập đem đại trận, cấm chế bên ngoài động phủ mở ra hết, đóng chặt động phủ, sau đó bắt đầu lần đầu tiên bế quan tu luyện sau khi hắn đã Trúc cơ.

Tu hành không có năm tháng, thời gian bốn năm, đảo mắt đã qua. Cửa lớn tại động phủ, dưới sự che dấu của trận pháp, từ sau ngày đó đóng chặt, thì vẫn chưa từng mở ra lần nữa.

Cho tới một ngày này, từ phía chân trời xa xôi, đột nhiên bay đến một luồng lam quang, sau khi xoay vài vòng ở bên ngoài đại trận, biến thành một nho sinh cười hì hì, trên tay nâng một miếng ván gỗ màu lam hình thù kỳ lạ.

"Đây là động phủ của tiểu sư đệ rồi! Tại sao lại chọn ở nơi hẻo lánh chứ, hơn nữa linh khí cũng không sung túc chút nào? Nếu không phải Lôi sư bá chỉ điểm một hai, tìm thấy còn thực là khó đấy!" Nho sinh thì thào nói thần sắc có chút bất ngờ.

Sau đó, nho sinh đánh giá đại trận bên ngoài động phủ vài lần, trong thần sắc đột nhiên có chút ý tứ xun xoe muốn thử.

"Lôi sư bá nói hộ phủ đại trận này của tiểu sư đệ, lợi hại vô cùng, ngay cả tu sĩ Kết đan kỳ tới, cũng không nhất định có thể lẻn vào được, vậy là thật hay là giả đây, thực sự có thể lợi hại như thế? Có nên thử một lần hay không?"

Nhưng sau khi suy xét đánh giá qua loa một chút, nho sinh đã cúi đầu ủ rũ lẩm bẩm:

"Cứ cho là vậy đi, đừng có làm chậm trễ việc lớn của sư phụ!"

Nói xong, liền móc ra một tấm truyền âm phù, hướng bên trong đại trận của Hàn Lập ném vào. Truyền âm phù nhất thời biến thành một luồng lửa sáng, vô thanh vô tức tiến vào đại trận.

Sau đấy nho sinh, lập tức cầm ván gỗ trong tay ném lên không trung, người liền ngự khí bay khỏi đó.

Lúc này bên trong động phủ, trong bế quan thất của linh nhãn chi tuyền, Hàn Lập đang trong lúc ngồi nhắm mắt.

Xem dung mạo hắn không ngờ giống y như bốn năm trước, một điểm biến hóa cũng không có, chỉ là trên người hắn bao phủ một tầng sáng xanh nhàn nhạt, lấp lánh không ngừng, như mơ màng như sương khói đẹp dị thường.

Thế nhưng lại nhìn về bốn phía, lập tức sẽ khiến cho người ta không thốt nên lời. Bởi vì ngoại trừ xung quanh gần chỗ Hàn Lập ngồi, những chỗ còn lại khác, phù lục các cấp rơi đầy đất, từ *"Hỏa đạn thuật" "Băng tiễn thuật"* sơ cấp bậc thấp, đến *"Thổ tường thuật" "Hỏa vân thuật"* sơ cấp bậc cao cái gì cũng có, phảng phất đúng là giống như cái kho lớn phù lục. Mặt khác, còn có một ít hộp chu sa trống rỗng, cùng rất nhiều lá bùa trắng tinh, cũng nhét lẫn vào trong đó, càng có vẻ bừa bãi vô cùng!

Chẳng biết qua bao lâu, Hàn Lập nhíu mày, tựa hồ cảm ứng được gì đó, sau đó mở hai mắt.

Sau khi hắn suy tư trong chốc lát, đột nhiên đứng dậy, đi ra khỏi bế quan thất. Chỉ là trong nháy mắt đứng lên, tất cả phù lục và đồ vật khác trên mặt đất, đều bị hắn thu vào trong trữ vật đại không một tiếng động, trong phòng nhất thời trở nên sạch như chùi.

Vừa ra khỏi bế quan thất, Hàn Lập đảo tay một cái, một cây cờ nhở màu vàng xuất hiện ở trong tay, tiếp theo ném một cái, cờ nhỏ biến thành một luồng sáng vàng, hướng ra phía ngoài bay đi.

Thời gian cũng chỉ chốc lát, khi Hàn Lập còn chưa đi tới phòng ngủ, luồng sáng vàng do cờ nhỏ biến thành đã bay trở về, phía sau nó còn dẫn theo một luồng lửa sáng theo sát.

Hàn Lập thấy vậy, không hoảng hốt không vội vàng đưa tay vẫy một cái, lá cờ nhỏ bay về trên tay hắn. Tay kia thì xòe năm ngón ra, nhất thời một vầng sáng xanh từ trên tay phun ra, đem lửa sáng kia thoáng cái đã cuốn tới trước mắt.

------oOo------

Chương 243: Dược hiệu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập búng ngón tay một cái, một điểm sáng màu lục bay vào trong ánh lửa, ánh lửa bùng lên mấy thước, trong đó đột nhiên truyền đến thanh âm của Lý Hóa Nguyên, cực kỳ đơn giản ngắn gọn và rõ ràng.

"Lập tức tới Lục Ba động, vi sư có việc tìm ngươi!"

Truyền xong lời ấy, luồng lửa sáng lập tức khẽ vang lên một tiếng đoàng, biến thành tàn lửa đầy trời, tiêu tan mất tăm.

Hàn Lập nghe xong thần sắc bình tĩnh.

Tiến vào phòng ngủ, Hàn Lập từ dưới giường đá kéo ra một cái rương gỗ, trong rương có đặt mười mấy cái trữ vật đại khác nhau. Hàn Lập lấy ra cái ở trên người, lấy đống tướng phù lục đã thu vào lúc trước ra, sau đó dựa theo chủng loại cấp bậc, phân loại kỹ chúng từng cái một, phân biệt bỏ vào trong từng cái.

Tiếp theo, sau khi đem cái rương đẩy trở về chỗ cũ, do dự một chút, Hàn Lập liền ra khỏi phòng ngủ, đi thẳng ra cửa lớn của động phủ.

Đứng trên Thần phong chu, Hàn Lập hồi tưởng tới tình hình tu luyện của bản thân và lúc chế phù trong bốn năm vừa rồi. Thần sắc có chút nặng nề.

Khi mới vừa phong bế động phủ, Hàn Lập một bên tu luyện, một bên lại khai phá một cái vườn thuốc cực kỳ bí mật bên trong phủ. Mặc dù không lớn, nhưng cũng cũng đủ để hắn dùng vào trồng trọt thúc giục dược thảo sinh trưởng rồi. Mặt được khi làm như vậy, có thể trong lúc đang bế quan, không cần lo lắng dược thảo đang trong quá trình thúc giục sinh trưởng bị người phát hiện, hoàn toàn không cần rời khỏi động phủ, vẫn có thể tự cung cấp đủ cho bản thân.

Vì thế hắn còn cố ý trên vách đá trên đỉnh của dược viên mở ra vô số dày đặc những lỗ nhỏ bí mật, vừa vặn để cho mặt trời chiếu vào tới nơi, và dùng để cho bình nhỏ thu nạp linh khí. Đương nhiên vị trí của những lỗ nhỏ này, chắc chắn được đại trận bao phủ vào bên trong. Không cần lo bị người phát hiện.

Về phần vườn thuốc lớn bên ngoài kia, thì lại bị Hàn Lập sắp đặt tác dụng chuyên môn dùng để che mắt!

Có vườn thuốc nhỏ. Hàn Lập mới yên tâm một bên thúc giục linh dược sinh trưởng, một bên sử dụng tiên thiên chân hỏa luyện chế đan dược, mặc dù nói chân hỏa kém một chút so với địa hỏa, nhưng cuối cùng chiếm ưu thế ở chỗ an toàn chắc chắn, hơn nữa không cần sợ kỳ hạn luyện chế thất bại!

Đan dược luyện chế ra từ phương thuốc cổ thực sự không thể coi thường.

Sau khi Hàn Lập luyện chế ra rồi uống Luyện khí tán, lại một lần nữa nếm mùi cảm giác linh khí nổ tung đó lúc đạt tới Trúc cơ. Khiến cho hắn kinh hãi tới mức lập tức ngồi xuống luyện hóa, không dám có chút chậm trễ.

Hiệu quả kinh người như thế, tự nhiên làm cho hắn trong một năm đầu pháp lực đột nhiên tăng mạnh, vượt rất xa ngoài dự đoán.

Cách dùng thuốc xa xỉ như thế, làm cho Hàn Lập triệt để tiết kiệm được tối đa thời gian thu nạp linh khí, có thể toàn tâm toàn ý lao vào tu luyện luyện hóa thành pháp lực. Hiệu lực của pháp lực tinh tiến, tự nhiên đề cao vọt lên tăng gấp bội!

Điều này làm cho Hàn Lập một lần vui vô cùng! Việc trùng tu Thanh nguyên kiếm quyết ba lần, đã trở nên rất có thể thực hiện được!

Thanh nguyên kiếm quyết, mặc dù đích xác giống như người khác nói như vậy, sẽ xuất hiện hiện tượng cổ quái cách mỗi mấy ngày pháp lực lại thấp xuống một phần. Thế nhưng do cách mỗi sáu, bảy ngày hắn lại uống một gói Luyện khí tán, căn bản có thể không để ý đến chỗ thiếu hụt này rồi.

Trong lúc đấy. Hàn Lập còn tò mò uống Trúc cơ đan một lần, kết quả là hiệu quả chẳng có thay đổi gì, làm cho Hàn Lập hoàn toàn đoạn tuyệt với loại ý niệm này trong đầu.

Nhưng ở trong thời gian ba năm sau, đã xuất hiện sự tình làm cho Hàn Lập cực kỳ cảm thấy bất ngờ.

Bắt đầu từ năm thứ hai, sau khi uống Luyện khí tán, cái loại cảm giác linh khí sung túc kia dần dần trở nên ít đi. Thậm chí năm sau không bằng năm trước. Khi tới năm thứ tư, không ngờ xuất hiện tình trạng giống như lúc đầu uống Hoàng long đan và Kim tủy hoàn, vấn đề là không hề có bất cứ tác dụng gì. Vô luận là uống vào mấy gói đan dược, bất cứ linh khí gì cũng không cảm thấy nữa.

Điều này, Hàn Lập đau đầu rồi, cũng trở nên cảm thấy buồn bực!

Bởi vì đây cũng không phải pháp lực đề cao nữa, linh khí do Luyện khí tán cung cấp, không theo kịp tiến độ phát sinh của hắn lúc này. Bằng vào dược tính của Luyện khí tán, chính là vẫn cho hắn dùng đến Trúc cơ hậu kỳ, cũng tuyệt đối là sẽ không có vấn đề gì mới đúng. Đây chính là đan dược căn cứ vào phương thuốc cổ luyện chế ra! Ngay cả là đối vơi tu sĩ Kết đan kỳ, nói không chừng cũng còn có thể sinh ra không ít tác dụng chứ!

Cái này cùng Hoàng long đan và Kim tủy hoàn lúc đầu mất đi hiệu lực hoàn toàn không giống. Đó là dược lực của đan dược không theo kịp tầng bậc tu luyện, là chuyện hắn sớm đã có dự liệu.

Trải qua suy nghĩ đủ cách, Hàn Lập còn dùng y thuật của mình trước kia đã học, làm ra một kết luận không biết là đúng hay sai. Có thể duyên cớ là do hắn quá mức thường xuyên uống cái loại Luyện khí tán có dược lực quá lớn này, kết quả khiến cho thân thể hắn sinh ra tính kháng dược nhất định, cho nên loại đan dược này dần dần mất đi tác dụng đối với hắn.

Đưa kết luận này ra, Hàn Lập không cách nào nghiệm chứng nó có chính xác hay không. Dù sao trong tu tiên giới, cách làm xa xỉ giống như hắn cứ cách mỗi mấy ngày lại uống đan dược, vẫn chưa từng có người làm qua! Tự nhiên cũng sẽ không có tiền lệ để có thể tìm tòi và không có kinh nghiệm để tham khảo rồi.

Nhưng Hàn Lập vẫn hy vọng rằng, sau khi ngừng uống đan dược này một quãng thời gian, Luyện khí tán vẫn có thể có tác dụng một lần nữa.

Nuôi dưỡng ý nghĩ này, Hàn Lập trong một năm cuối cùng ngừng uống đan dược, mà đổi lại dùng đường lối thông thường tu luyện Thanh nguyên kiếm quyết.

Nhưng thói quen dùng linh dược, sau khi tốc độ tu luyện vụt tiến bộ mãnh liệt, lại khiến hắn quả thực làm theo phương pháp bình thường e rằng tiến độ chậm thật sự không cách nào chịu được. Càng huống chi nếu thật phải theo phương pháp này tiến hành tu luyện, bằng vào tư chất của hắn đừng nói là phải trùng tu ba lượt, ngay cả một lượt trong những năm của cuộc đời hắn cũng tuyệt đối là chuyện hy vọng xa vời!

Nhẫn nhịn được một năm tốc độ tu luyện chậm như rùa bò, kết quả còn làm cho Hàn Lập thất vọng cực độ. Sau khi uống Luyện khí tán một lần nữa, cũng chẳng còn chút nào tác dụng nào. Xem ra đan dược này đã hoàn toàn mất đi tác dụng đối với hắn, chỉ có tìm linh dược khác mà thôi.

Cho nên dưới loại tình hình ấy, ngay cả là lần này Lý Hóa Nguyên không dùng truyền âm phù gọi hắn về, Hàn Lập cũng định ra khỏi động phủ đi một chuyến rồi.

Dù sao trên tay, còn có nguyên liệu của một loại phương thuốc cổ chưa kiếm đủ, chỉ có luyện chế được loại Tụ linh đơn này, pháp lực mới có thể lần nữa tiến bộ điên cuồng. Hơn nữa hắn định đi xa tìm thêm một số phương thuốc về, nếu Tụ linh đan giống như Luyện khí tán sẽ mất đi hiệu lực như vậy mà nói, Hàn Lập cũng chỉ đành cách mỗi vài năm, lại đổi dùng một loại đơn dược mà thôi.

Về phần học tập và luyện phù, thì lại thuận lợi cực kỳ.

Mỗi ngày hắn đều bớt ra thời gian gần nửa ngày, đầu tiên từ pháp thuật cấp thấp để có thể phát ra ngay bắt đầu luyện tập, không ngừng điên cuồng luyện chế phù lục không quý trọng tài liệu chút nào. Phương pháp xa xỉ lãng phí như thế làm cho chế phù sư khác căn bản không cách nào tưởng tượng, khiến cho trình độ chế phù của Hàn Lập một mạch tăng cao. Bây giờ đã có thể miễn cưỡng chế ra phù lục bậc cao sơ cấp rồi, mặc dù tỷ lệ thành công vẫn còn thấp đến đáng thương!

Hắn đã quyết định, lần sau khi bế quan, sẽ bắt đầu học tập và tu luyện pháp thuật trung cấp, cùng thử nghiệm luyện chế một ít trung cấp phù lục, đây mới là mục tiêu chế phù chủ yếu của hắn.

Mặt khác, trong lúc đang bế quan, Hàn Lập ngoại trừ Luyện khí tán ra, đại khái còn nhân dịp lúc nhàn rỗi, đã luyện chế ra bảy tám viên Định nhan đơn, chắc là tò mò khác thường nên đã uống một viên. Nếu như quả thật có thể giữ nhan sắc mà nói, Hàn Lập đương nhiên phi thường vui mừng rồi, dù sao ai cũng không hy vọng một ngày mình sẽ tóc bạc da mồi, cho dù thân thể tu tiên giả già yếu đi cũng đặc biệt chậm vô cùng.

Lúc này, do chuyện đan dược mất đi hiệu lực, khiến cho Hàn Lập đang phi hành rất là buồn bực, nhưng vẫn có chút hiếu kỳ với việc sư phụ Lý Hóa Nguyên của mình đột nhiên muốn gặp mình. Không nhịn được đoán xem tới cùng là vì chuyện gì, mà sau bốn năm lại chủ động tìm tới mình.

Cứ như vậy, Hàn Lập ôm một bụng đầy tâm sự, đi tới Lục Ba động. Chỉ là truyền âm trở ra, mở ra cấm chế không phải là vị đại sư huynh kia nữa, mà là một vị thanh niên anh tuấn khoảng chừng hai mươi tuổi, môi hồng răng trắng.

Chưa chờ cho Hàn Lập mở miệng, trái lại thanh niên này trước tiên thản nhiên nói với hắn:

"Là Hàn sư đệ sao, ta là đệ tử thứ sáu của sư phụ Vũ Huyễn, sư phụ khiến ta trực ở đây đợi ngươi đã lâu, theo ta đến đây đi!"

Vũ Huyễn sau khi nói xong, cũng không thèm nhìn đến Hàn Lập một cái liền xoay người đi luôn, điều này làm cho Hàn Lập khó hiểu khẽ sờ sờ mặt.

"Mặt mày vênh váo, không nhất thiết phải như vậy làm cho người ta ghét thêm!"

Hàn Lập có chút bực mình, rồi vẫn bất đắc dĩ theo sát sau hắn. Hai người trong lúc đó, tự nhiên một câu cũng không nói gì, cứ như vậy trực tiếp đi tới đại sảnh dùng để tiếp khách. Bên trong có ba người đang ngồi trên ghế, bên cạnh có hai người đang đứng.

Người ngồi chính là vợ chồng Lý Hóa Nguyên và một vị phu nhân y phục màu hồng xa lạ, bộ dạng phu nhân khoảng chừng ba mươi tuổi hoặc hơn một chút, trông vẫn rất hấp dẫn, nhưng trên mặt lạnh như băng vậy, mơ hồ lộ ra một luồng sát khí mà tu tiên giả rất hiếm mang theo.

Vào lúc này Lý Hóa Nguyên bộ dạng như đang cùng phu nhân nói gì đó, xem thần sắc và ngôn ngữ, tựa hồ phi thường tôn kính người này.

Mà ở bên cạnh có hai người đang đứng, một người là tứ sư huynh Tống Mông mà Hàn Lập đã từng gặp qua, người còn lại còn lại là vị thiếu nữ mười tám mười chín tuổi, đồng dạng cũng mặc một thân y phục màu hồng, dung mạo coi như xinh đẹp, nhưng giữa mi mắt ngầm mang vẻ phong tình, hơn nữa xem bộ dạng bên ngoài nàng cùng phu nhân mặc y phục màu hồng kia có quan hệ mật thiết.

"Hàn Lập, qua đây gặp Hồng Phất sư bá ngươi!"

Lý Hóa Nguyên vừa thấy Hàn Lập tiến vào, lập tức cao hứng gọi một tiếng. Mà vị Vũ Huyễn kia, thì lại không nói một lời đi tới bên cạnh Tống Mông, đứng khoanh tay.

"Hồng Phất sư bá!" Hàn Lập mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng lịch sự xã giao là cần thiết, tự nhiên không thể thiếu được.

Phu nhân mặc y phục màu hồng sau khi nghe xong lời chào của

Hàn Lập, cũng không có lập tức tỏ vẻ gì, ngược lại bắt đầu tỉ mỉ đánh giá trên dưới Hàn Lập.

Sau một hồi lâu, trên mặt bà ta mới lộ ra một nét mỉm cười, nói hơi rin rít.

"Ừ, rất khá!"

"Ha ha! Xem ra, Hồng Phất sư tỷ rất vừa lòng! Đệ tử này của ta mặc dù tướng mạo bình thường một chút, nhưng chính là Trúc cơ kỳ tu sĩ chính hiệu, hơn nữa là người ôn hòa cơ trí, rất được lòng ta đó!" Lý Hóa Nguyên, thấy bộ dạng của phu nhân mặc y phục màu hồng dường như hài lòng, nhất thời cũng trở nên vui vẻ ra mặt, cũng tâng bốc Hàn Lập thật lớn lên.

Làm cho Hàn Lập nghe được đúng là mụ mị cả đầu, không biết lý do tại sao.

------oOo------

Chương 244: Song tu

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Có nghĩa là gì, hài lòng?"

Hàn Lập vừa nghe lời này, chẳng biết vì sao trở nên không được tự nhiên. Sau đó lại nghe được Lý Hóa Nguyên tán tụng hắn không ngừng, trong lòng càng có dự cảm không quá tốt lành gì!

Ngoài ra hắn đã phát hiện, thiếu nữ kia từ sau khi mình tiến vào phòng, liền lén nhìn trộm mình mấy lần, chỉ là trong thần sắc tràn đầy nét không vui. Hơn nữa, khi vị Hồng Phất sư bá này nói mình rất tốt, thân hình nàng ta lại càng hơi chấn động, vội vàng cúi đầu thấp xuống.

Cùng lúc đó, một luồng ánh mắt tràn ngập địch ý, quét về phía Hàn Lập, làm cho hắn dưới sự cả kinh, không nhịn được nhìn lại một cái, rốt cuộc là thất sư huynh Vũ Huyễn vừa mới dẫn mình vào.

Vũ Huyễn vừa thấy Hàn Lập cảm ứng được sự quan sát của mình, trên mặt hơi lộ ra vẻ kinh hãi, lập tức rời ánh mắt ra, bộ dạng có vẻ thiếu tự tin.

Hàn Lập thấy vậy, nghi hoặc càng đầy bụng! Chỉ là trong thần sắc hắn vẫn có thói quen duy trì bộ dạng không sợ hãi không nôn nóng, trong lúc vô ý lại toát ra bộ dạng trầm ổn, phu nhân mặc y phục màu hồng thấy được trong lòng không ngừng âm thầm gật đầu!

"Là người này đi, ta cảm thấy rất thích hợp. Vậy ta dẫn Huyên nhi về trước, sau đó đợi tin tốt lành của sư đệ!" Hồng y phu nhân gật đầu, đột nhiên nói.

"Sư tỷ yên tâm, ta đã đáp ứng thì sẽ an bài thỏa đáng được."

Lý Hóa Nguyên vừa thấy phu nhân này muốn đi, vội vàng luôn miệng đáp ứng gì đó, rồi cùng thiếu phụ đứng dậy đưa tiễn. Sau đó trong khi Hàn Lập vẫn đang mờ mịt trong mây mù, vị Hồng Phất sư bá này đã dẫn theo thiếu nữ kia rời đi.

Đến sau khi vợ chồng Lý Hóa Nguyên dẫn đám người Hàn Lập quay lại đại sảnh, lão xuân phong đầy mặt, sắc mặt đầy vẻ vui mừng, ngay cả thiếu phụ bên cạnh thủy chung không nói, bộ dạng cũng mỉm cười.

Sau khi hai người lại ngồi xuống. Không ngừng đánh giá Hàn Lập không thôi, nhìn đến nỗi Hàn Lập trong lòng ngô nghê. Không biết vợ chồng hai người này tới cùng là dụng ý gì đây?

"Hàn Lập này, trước tiên vi sư cần phải chúc mừng ngươi rồi!" Lý Hóa Nguyên sau khi nhìn Hàn Lập một lượt đầy vẻ thích thú, đột nhiên toát ra một câu nói không đầu không đuôi như vậy. Khiến cho Hàn Lập trong lòng hồi hộp một chút, càng thêm bất an.

"Đệ tử thật sự không biết có chuyện gì vui, mong sư phụ nói rõ!" Hàn Lập gượng nén điềm chẳng lành trong lòng, thanh âm cung kính nói.

"Hì hì! Đây chính là chuyện tốt khác thường. Hồng Phất sư bá của ngươi coi trọng ngươi rồi. Có ý cho ngươi và vị đồ đệ kia của nàng kết thành chuyện mừng, trở thành một đôi bạn song tu!" Thiếu phụ không đợi cho Lý Hóa Nguyên trả lời, đã giải đáp câu đố, khiến cho Hàn Lập trong lúc nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

"Kết bạn song tu?" Hàn Lập thì thào lẩm bẩm, rơi vào trong trạng thái thất thần, điều này đã làm cho hắn quá bất ngờ!

"Thế nào vậy? Đây chính là chuyện tốt người khác nằm mơ cũng không ngờ đến! Phải biết rằng, nữ đệ tử trên núi, vốn đã không nhiều lắm, có thể Trúc cơ thành công lại càng ít đến đáng thương. Mà song tu lại là một loại phương pháp tuyệt diệu có thể thúc đẩy cực nhanh nam nữ hai bên tu luyện. Người khác chính là có treo đèn lồng cũng không tìm được chuyện tốt như vậy!" Lý Hóa Nguyên tâm tình thoải mái nói.

Đối hắn mà nói, nếu có thể lôi kéo quan hệ cùng vị Hồng Phất sư tỷ pháp lực cao thâm kia mà nói. Đây chính là mối lợi thật lớn. Ai mà không biết, vị Hồng Phất tiên cô này chính là Kết đan kỳ tu sĩ danh tiếng đứng đầu tu tiên giới tại Việt quốc! Ở trong Hoàng Phong cốc, đương nhiên càng hạng pháp lực số một số hai dưới vị lão tổ tông kia.

Vừa nghĩ đến chỗ tốt sau khi đồ đệ kết thành rể, dạng người bình thường uy nghiêm cứng nhắc như Lý Hóa Nguyên vậy, trên mặt cũng mỉm cười không thôi.

"Nhưng đệ tử chưa bao giờ nghĩ tới chuyện song tu, thực sự có chút đột ngột rồi! Còn nữa, cả Hoàng Phong cốc nhiều nam tu sĩ tướng mạo tư chất vượt xa đệ tử như vậy. Sao lại tìm đệ tử được chứ?" Hàn Lập phục hồi lại tinh thần, nghe thấy Lý Hóa Nguyên vừa hỏi như thế, không thể làm gì khác hơn là bướng bỉnh đáp lời. Có điều, như vậy đích xác là làm cho hắn không giải thích được!

"Ha ha! Đây chính là vận may của đồ đệ ngươi đấy! Hồng Phất sư thúc ngươi lúc trẻ đã từng có một đoạn tình buồn, đối với nam tử có tướng mạo đẹp, phù phiếm chán ghét cực kỳ, bởi vậy lần này khi lựa chọn bạn tình cho đồ đệ, những nam tử này đã làm cho nàng thấy không vừa mắt, tự nhiên sẽ không vào mắt thần của nàng rồi. Cứ như vậy, độ tuổi phù hợp cùng đồ đệ, vẫn không thể nhiều lên làm cho nàng có ác cảm. Việc này ở trong mấy trăm đệ tử Trúc cơ kỳ của Hoàng Phong cốc, đã không tìm được. Hồng Phất sư bá ngươi chạy mấy cái động phủ giống với của sư phụ ngươi. Ngươi chính là người nàng vừa thấy lần đầu, đã hết sức vừa lòng." Lý Hóa Nguyên hơi có chút đắc ý nói.

"Về phần tư chất, sư bá ngươi càng không có gì có thể bắt bẻ được. Đồ đệ của sư bá ngươi, chính là vị nữ tử mà hôm nay đứng ở bên cạnh bà ta, tư chất của nàng ta mặc dù không phóng đại với người làm gì, nhưng cũng là bình thường phổ thông, cũng không phải đột xuất gì cả, nghe nói là liên tiếp uống ba viên Trúc cơ đan, cũng dưới sự phụ trợ của lượng lớn dược vật trân quý, mới miễn cưỡng Trúc cơ thành công. Nếu không phải nàng là một kẻ hậu nhân cự kỳ thân thiết với sư bá ngươi, sợ rằng tuyệt đối không chịu hao phí tâm tư lớn như vậy ở trên người cô gái này,

nhưng cũng có thể thấy mức độ được yêu quý của cô gái này!" Lý Hóa Nguyên lại giải thích cho Hàn Lập.

Tiếp theo sau một lượt, lại thở dài một tiếng nói:

"Thực ra ngay từ đầu, ta cũng không định đề cử ngươi, mà là gọi Thất sư huynh ngươi lại đây. Dù sao bất kể là dung mạo hay tư chất, Vũ Huyễn sư huynh ngươi đều hơn ngươi không ít! Mặc dù ta cũng biết Hồng Phất sư bá ngươi đối với nam tử có dung mạo anh tuấn có chút thành kiến, nhưng trong lòng vẫn muốn ấp ủ vận may thử một lần. Kết quả chắc là ngươi cũng biết rồi, Vũ sư huynh ngươi cũng không thể qua được cửa này của sư bá ngươi, mặc dù ta thấy cô nàng Đổng gia kia trái lại có ý nghĩ ưng thuận."

Lý Hóa Nguyên nói xong những lời này, liếc Vũ Huyễn một cái, khiến cho hắn sắc mặt đỏ bừng, có chút trở nên không biết phải làm sao.

Hàn Lập lúc này mới chợt hiểu ra, thì ra vị sư huynh này của mình bởi vì bị loại bỏ, cho nên mới đối với mình là người tuyển sau lạnh nhạt và thù địch như thế, xem ra hắn ngược lại thực ra và cô gái kia đã thấy ưng thuận rồi! Có điều, một câu cô nàng Đổng gia của Lý Hóa Nguyên, lại làm cho Hàn Lập ngẫu nhiên nhớ ra việc đánh chết *"Lục sư huynh"* lúc trước.

Vị *"Lục sư huynh"* kia khi đêm tối thú tính đại phát, tựa hồ cũng đã nhắc tới danh hiệu của cô nàng Đổng gia và Hồng phất sư tổ. Chẳng lẽ thân thiết cùng vị sói lang độc ác này, chính là cô gái nọ sao?

Vừa nghĩ đến chuyện ấy, Hàn Lập nhất thời cảm thấy cả người đều không được tự nhiên, đối với vị đồ đệ này của Hồng Phất sư bá, lúc này ấn tượng tụt xuống, không còn hảo cảm gì nữa! Lúc đầu sau khi nghe được một phen phân tích của Lý Hóa Nguyên, tâm tư có chút rục rịch cũng bị tiêu diệt không còn một mảnh.

Thực ra Hàn Lập đối với song tu, cũng không phải thực sự phản đối, càng huống chi đối phương còn là đồ đệ của một vị tu sĩ Kết đan kỳ khác, kết thành bạn tình mà nói tự nhiên có chỗ tốt bất tận. Hắn băn khoăn không lập tức đáp ứng, chính là vì bí mật trên người rất nhiều, thực sự không cho phép bên cạnh nhiều thêm một người thiếp.

Hiện bây giờ, Hàn Lập sẽ càng không đồng ý kiểu việc hoang đường này rồi, hắn đối với nhặt nhạnh nữ nhân của người khác, cũng không có hứng thú gì! Hơn nữa xem bộ dạng của nữ tử họ Đổng kia, hẳn là chỉ có cảm tình với thanh niên đẹp trai anh tuấn tiêu sái, ngay từ đầu đã không có nhìn tới mình.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập trù trừ một chút, mở miệng có chút không tự nhiên nói:

"Đệ tử còn cảm thấy có chút không ổn, một mặt là việc có chút quá đột ngột, đệ tử chưa chuẩn bị tư tưởng gì! Về mặt khác, đệ tử thấy đồ đệ đó của Hồng Phất sư bá, bộ dạng tựa hồ cũng không hài lòng đối với đệ tử. Mặc dù nói đối phương có thể do sư bá ép mạnh xuống, cùng đệ tử làm thành chuyện tốt, nhưng dù sao ép mạnh quá thì dưa cũng không ngọt! Xin sư phụ tìm sư huynh đệ khác thử thêm một lần, chọn người thích hợp hơn đi!"

Một loạt lời nói như vậy, sau khi từ trong miệng Hàn Lập thốt ra, ý tứ chối từ bên trong lộ ra không thể nghi ngờ rồi, khiến cho vợ chồng Lý Hóa Nguyên có chút bất ngờ.

Thiếu phụ thì vẫn vậy, tựa hồ nghĩ tới gì đó, không nói câu gì, mà vị sư phụ này của hắn, nhíu mày một cái, trở nên có chút bực bội.

"Ngươi cũng nghe rồi đó, vi sư dù sao cũng đã vỗ ngực đáp ứng Hồng Phất sư bá ngươi việc này rồi, như thế nào có thể đổi ý? Kể cả là có người thích hợp để chọn hơn, vi sư cũng sẽ không xuất ngôn phản ngữ. Về phần ngươi lo lắng chuyện nha đầu bị giáo huấn không vui, đó càng là quá quan trọng hóa! Người tu tiên chúng ta, có bao nhiêu đôi bạn song tu, ngay từ đầu đã tình đầu ý hợp được! Chả phải đều là sau khi ăn ở lâu dài, tự nhiên là chồng gọi vợ thưa đó sao!" Lý Hóa Nguyên khẩu khí có chút nghiêm khắc, mơ hồ mang theo một mùi vị trách mắng ở bên trong.

Hàn Lập nghe xong, âm thầm kêu khổ không ngừng. Nhưng muốn để cho hắn lập tức tìm ra một cái cớ cự tuyệt, tựa hồ thật đúng là không dễ dàng! Chính vào lúc này, thiếu phụ lại đột nhiên nói ra một câu nói, khiến cho Lý Hóa Nguyên lấy làm kinh hãi, cuối cùng đã giải vây cho Hàn Lập.

"Hàn Lập, thời gian ngươi và Đổng nha đầu nhập cốc khác biệt không nhiều, thời gian Trúc cơ cũng không cách quá lâu, có phải trong khoảng thời gian đó nghe được lời đồn nhảm gì hay không!"

"Có lời đồn nhảm gì?" Câu này của thiếu phụ, làm cho Lý Hóa Nguyên lấy làm kinh hãi, không khỏi ngạc nhiên hỏi. Sau đó, lại nhìn bộ dạng cam chịu không nói lời nào của Hàn Lập lần nữa, trong lòng cảm thấy bất ngờ.

"Điều này cũng là thiếp và mấy người bạn thân khi tán gẫu, nghe được một ít những lời không hay. Có lẽ là không phải thật đâu!" Thiếu phụ khẽ cắn môi đỏ một chút, bộ dạng có chút hơi khó nói.

"Hai người ngươi ra ngoài trước một chút, nơi này chỉ lưu lại một mình Hàn Lập là đủ rồi!" Lý Hóa Nguyên nhìn thấy phu nhân mình như vậy, trầm ngâm một chút, đột nhiên vung tay lên, khiến Tống Mông và Vũ Huyễn hai người đứng bên ra khỏi phòng khách trước, bên trong phòng chỉ lưu lại một đệ tử là Hàn Lập.

Bộ dạng của Tống Mông thì như thường, nghe vậy sau khi thi lễ, liền cáo lui. Vũ Huyễn kia mặc dù không dám cãi lệnh sư phụ, cũng theo sau hắn rời đi, nhưng trên mặt còn có chút bộ dạng không cam tâm, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập càng có chút khác thường, điều này làm cho Hàn Lập sau khi phát giác ra, dường như trở nên suy tư gì đó.

------oOo------

Chương 245: Viễn hành dữ ý ngoại

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hiện tại ở đây không có người ngoài gì nữa rồi, phu nhân hãy nói sự thật đi! Ta hơi đắn đo, thật sự có điểm gì mà phải lo lắng không chu toàn vậy?" Lý Hóa Nguyên thần tình nghiêm nghị nói.

Thiếu phụ nghe vậy, nhìn Hàn Lập một cái, trông thấy bộ dạng gãi gãi đầu vẻ mặt cười khổ, cuối cùng mở miệng nói:

"Khoảng hai năm trước ta trong lúc vô ý nghe được một ít chuyện có liên quan chẳng biết thật hay giả. Nghe người ta nói, vị nữ đệ tử này của Hồng Phất sư tỷ, trong chuyện nam nữ tựa hồ không sao kiểm điểm được, lúc ở Luyện khí kỳ đã dính líu cùng mấy vị nam đệ tử không rõ ràng, thậm chí còn có người vì sự lén lút của nàng đã tiến hành quyết đấu, thiếu chút nữa gây ra chuyện ngu xuẩn đồng môn tự tàn sát. Kết quả, bị Hồng Phất sư tỷ sau khi biết chuyện này đã nổi trận lôi đình, đem giam cầm ở bên trong động phủ trông coi nghiêm ngặt, còn đợi cho tới sau khi nàng Trúc cơ, mới thả ra. Nhưng không bao lâu lại có đồn đại, nói nàng lại cùng tiểu tử của Phong gia có quan hệ, rất có ý tứ muốn cùng hắn song tu. Nhưng Hồng Phất sư tỷ luôn luôn hận nhất là người của Phong gia, đương nhiên sẽ không đồng ý chuyện này, lần nữa nhốt nàng lại. Hai năm sau này, đã không còn tin tức gì truyền ra nữa. Những việc này, bởi vì không có bằng chứng xác thực, ta cũng luôn luôn đối với việc này không có hứng thú, cho nên vừa rồi khi Hồng Phất sư tỷ dắt đệ tử tới cửa, ta cũng không ngờ tới việc này. Hiện tại thấy bộ dạng Hàn Lập ý tứ rất buồn bã, cảm thấy có chút kỳ quái, mới đột nhiên nghĩ tới."

Thiếu phụ có chút áy náy nói một câu, khiến cho Hàn Lập và Lý Hóa Nguyên nghe được có chút trợn tròn mắt.

Chỉ có điều Lý Hóa Nguyên căn bản không nghĩ tới, thanh danh của thiếu nữ họ Đổng kia không ngờ lại bừa bãi như thế, thế mà mình lại tùy tiện đáp ứng yêu cầu của Hồng Phất sư tỷ, vậy nên như thế nào cho phải! Còn Hàn Lập thì lại không ngờ tới, thiếu nữ này không chỉ có dây dưa không rõ cùng *"Lục sư huynh"*. Lại còn có quan hệ lăng nhăng nhiều như vậy chẳng biết thật giả, vậy thật đúng là làm cho hắn lần nữa hết chỗ nói rồi.

"Phu nhân. Lời của nàng là thật chăng? Đồ đệ này của Hồng Phất sư tỷ, không ngờ danh tiếng lại không chịu nổi như thế?" Lý Hóa Nguyên cũng ngồi không yên nữa, kìm lòng không được đứng lên, hỏi vẫn còn có chút khó có thể tin, theo sau liền nôn nóng đi đi lại lại bên trong sảnh không ngừng.

Vậy vấn đề rõ ràng là cũng không phải chỉ có Hàn Lập có nguyện ý song tu hay không rồi. Nếu thực sự để cho đồ đệ của mình thu nhận một nữ tử như vậy, vậy danh tiếng kia của Lý Hóa Nguyên hắn cũng tuyệt đối sẽ trở nên không hay ho rồi.

"Ta không biết. Bởi vì những việc này đều là người khác thuận miệng nói ra, sợ rằng ngay cả bản thân người kể cũng không biết thật giả nữa!" Thiếu phụ thở dài, bất đắc dĩ nói.

Hàn Lập nghe thấy lời ấy, tâm lý, trong lòng thất vọng vô cùng, ngầm la lớn: "Cái gì mà không biết thật giả, ít nhất nha đầu kia chắc chắn đã từng có quan hệ ám muội với *"Lục sư huynh"* đó, nếu không *"Lục sư huynh"* đó như thế nào lại dễ dàng làm ra việc sát hại bạn gái cũ được."

Đương nhiên Hàn Lập sẽ không đem những lời này nói ra khỏi miệng được, chỉ là đứng yên bất động thần sắc xấu hổ, bộ dạng làm ra vẻ như *"Sư nương người biết chuyện này là tốt rồi"*. Khiến cho Lý Hóa Nguyên thấy vậy lập tức cảm thấy trở nên đau đầu.

Bây giờ nếu đã xảy ra loại chuyện này, Lý Hóa Nguyên tự nhiên không tiện lại ép Hàn Lập đáp ứng chuyện này nữa. Hơn nữa hắn cũng có ý muốn rút lời. Có điều vị Hồng Phất sư tỷ này của hắn, cũng không phải là một người có thể tùy ý hủy lời hứa. Vả lại lý do để rút lại lời hứa lại không tiện nói rõ trước mặt, điều này khiến cho hắn phiền não vô cùng.

Lý Hóa Nguyên sau khi đi qua đi lại bên trong sảnh mấy lần, trong lúc nhất thời vẫn là vô kế khả thi. Sau khi ánh mắt chéo sang bên, phát hiện Hàn Lập vẫn đứng ở một bên giương mắt trông mong, đang đợi câu trả lời của người làm sư phụ như hắn này, không nhịn được trong lòng càng thêm buồn bực. Liền ảo não nói:

"Ngươi đi về trước đi, đợi ta và sư nương ngươi thương lượng kỹ rồi sẽ thông báo ngươi một tiếng làm sao xử lý chuyện này?"

Hàn Lập cũng cực kỳ lo lắng đề phòng đợi ở một bên, sợ đối phương bất kể ba bảy hai mươi mốt, vẫn ép buộc mình đáp ứng việc song tu, nhưng bây giờ sau khi vừa nghe Lý Hóa Nguyên phân phó như thế, lập tức trong lòng nhẹ bỗng, biết chuyện này tám chín phần mười là đi đứt rồi!

Liền lên tiếng cực kỳ cao hứng, lập tức chạy ra ngoài.

Sau đó, Hàn Lập ở trong ánh mắt lấy làm ngạc nhiên của Tống Mông và Vũ Huyễn đang trông chờ bên ngoài đại sảnh, vội vội vàng vàng bay khỏi động phủ.

Hàn Lập một hơi ngự khí bay trở về chỗ ở, sau ba ngày thấp thỏm không yên. Cuối cùng nhận được truyền âm phù của Lý Hóa Nguyên, kết quả là sau khi nghe xong kết quả thỏa thuận của vị sư phụ này và Hồng Phất sư bá, Hàn Lập không nhịn được ngửa mặt lên trời thở dài!

Nửa tháng sau, tại thác nước trước cửa Lục Ba động, vợ chồng Lý Hóa Nguyên và Hồng Phất tiên cô, đều ở đó, vì hai người tiễn chân. Hai người sắp đi xa đó, thần sắc lại có chút gượng gạo, chỉ là ngoan ngoãn đáp ứng không ngừng, vẻ hưng phấn nên có của người được đi xa một chút cũng không.

Một nam một nữ này, chính là Hàn Lập cùng vị đồ đệ kia của Hồng Phất tiên cô - Đổng Huyên Nhi.

"Hàn Lập, dọc theo đường đi hai người các ngươi cần phải giúp đỡ lẫn nhau, trên đường cẩn thận một chút! Ta nghe nói, tu tiên giới gần đây nhất tựa hồ không quá yên ổn nữa. Thường xuyên có tu tiên giả hết người này đến người kia mất tích, lúc mới đầu thì

còn là tu sĩ Luyện khí kỳ, nhưng gần nhất thì ngay cả tu sĩ Trúc cơ kỳ, cũng có người gặp chuyện không may!" Lý Hóa Nguyên trước lúc hai người rời đi, mặc dù chỉ dặn dò Hàn Lập đơn giản vài câu, nhưng vẫn làm cho Hàn Lập trong lòng có chút cảm động.

Nhưng những lời tiễn đưa của vị Hồng Phất sư bá kia với thiếu nữ, lại được mở rộng tầm mắt.

"Dọc đường đi, ngươi luôn phải nghe lời của Hàn sư huynh ngươi, phải tuân thủ quy định, nếu tái phạm chuyện gì, thì đừng trách ta không nói tình thầy trò nữa." Vị Hồng Phất sư bá này lời nói không chút khách khí, nói thẳng khiến thiếu nữ sắc mặt tái nhợt, cuống quít gật đầu không nói một lời, bộ dạng rất đáng thương.

Cứ như vậy, Hàn Lập và Đổng Huyên Nhi ngự khí bay lên, hướng về phương Nam bay đi, biến mất ở phía chân trời.

Lý Hóa Nguyên nhìn chấm sáng của hai người dần dần biến mất, đột nhiên có chút lo lắng, hướng về Hồng Phất tiên cô nói:

"Sư tỷ thật sự yên tâm, để cho hai người bọn chúng đại biểu cho ngươi và ta, đi tham gia Đoạt bảo đại hội của Yến gia? Phải biết rằng hai đứa chúng nó đều mới Trúc cơ không lâu, căn bản là không hy vọng chút nào!"

*"Thế nào, Lý sư đệ cảm thấy không phái ra đệ tử đắc lực đi, thì sợ giảm sút danh tiếng của ngươi, hay là có chút tiếc hận phù bảo "*Càn khôn tháp*" của Yến gia đưa ra hả?"* Hồng Phất tiên cô liếc mắt nhìn Lý Hóa Nguyên một cái, hỏi thẳng khiến hắn cười khổ không thôi.

"Phu quân đương nhiên không phải ý tứ này, chỉ là cảm thấy Hồng Phất sư tỷ sao không phái ra môn hạ đệ tử cực mạnh chứ? Hàn Lập cùng Đổng cô nương, thi đấu cùng những Trúc cơ kỳ cao thủ chân chính, khẳng định không chịu nổi một kích. Chẳng lẽ sư tỷ vẫn muốn nhân cơ hội này, tác hợp chúng thành một đôi phải không?" Thiếu phụ sau khi cười dịu dàng, thay Lý Hóa Nguyên ôn nhu giải thích.

"Lý sư đệ, vị phu nhân này của ngươi, thật đúng là người vợ vừa

hiền hậu vừa tài giỏi đó! Kỳ thật, ta cũng không phải không có ý tứ như vậy bên trong. Nếu nó và vị học trò đệ tử này của ngươi, thực sự có thể dọc theo đường đi có cảm tình, mà thành được chuyện tốt, đương nhiên là tốt nhất rồi! Nhưng điều này cũng không phải chủ ý của ta, ý nghĩ của ta chủ yếu chính là muốn thông qua chuyến đi đến Yến gia, muốn cho nha đầu kia trải qua nhiều thất bại hơn, tiêu diệt ngạo khí của nàng. Bởi vì ta nghe nói, vị tiểu cô nương có thiên linh căn của Yến gia kia, lần này cũng sẽ về nhà tham gia Đoạt bảo đại hội này. Như vậy, thì có thể để cho nó hiểu rõ chênh lệch với thiên tài chân chính, đừng tưởng rằng trong nữ tu sĩ sau khi Trúc cơ, mà mình đã rất đặc biệt, cả ngày chẳng biết trời cao đất rộng."

"Trước kia, bởi vì nó là hậu nhân duy nhất của anh ta, đã quá cưng chiều nó rồi! Để cho nó dám làm ra một số chuyện có hại cho đạo đức, dây dưa với một số nam đệ tử còn ra thể thống gì? Đem danh tiếng của một cô gái gia giáo đều hoàn toàn phá hỏng sạch cả! Nếu không phải mấy lần kiểm tra thân thể của nó, đích xác vẫn giữ thân như ngọc mà nói! Ta đã sớm một chưởng giết chết nó rồi! Để tránh cho mọi người, đều cho rằng Đổng gia chúng ta sinh ra một nữ tử không biết liêm sỉ."

Lời của Hồng y phu nhân lạnh lùng, nhưng tới cuối tựa hồ trong lời nói có điều ám chỉ, làm cho vợ chồng Lý Hóa Nguyên nghe ra ý tứ trong đó, hai mặt nhìn nhau, đều lộ vẻ xấu hổ!

Ngày đó, vợ chồng Lý Hóa Nguyên miễn cưỡng tới cùng vị Hồng Phất sư tỷ này, lên tiếng việc môn hạ đệ tử đổi ý. Kết quả vượt xa ngoài dự liệu của hắn, vị sư tỷ này bình thường tính tình cũng không tốt lắm, không ngờ khẽ thở dài một hơi, liền đáp ứng. Điều này làm cho hai người mừng rỡ ngoài trông mong!

Nhưng Hồng Phất vẫn đưa ra một điều kiện, hy vọng Hàn Lập có thể cùng Đổng Huyên Nhi ra ngoài du lịch một chuyến, đi tham quan *"Đoạt bảo đại hội"* gần đây nhất do Yến gia tổ chức.

"Đoạt bảo đại hội" này, là Việt quốc tu tiên giới đệ nhất gia tộc Yến gia, mời đệ tử của Kết đan kỳ cao thủ mấy nước phụ cận, tập trung một chỗ, tiến hành một lần đại hội. Chính là để cùng đông đảo tu sĩ Kết đan kỳ, tạo dựng quan hệ tốt, để có lợi cho sự phát

triển của Yến gia sau này. Bởi vậy, lần này có thể lại lấy ra phù bảo *"Càn khôn tháp"* trong truyền thuyết, để làm phần thưởng cho người đứng đầu, đương nhiên những kỳ trân dị bảo, pháp khí linh đan khác cũng có không ít.

Bởi vậy, không ít Kết đan kỳ tu sĩ nhận được lời mời, còn thật sự phái ra đệ tử cực mạnh, tới tham gia đại hội lần này. Dù sao phù bảo *"Càn khôn tháp"* đó, chính là Kết đan kỳ tu sĩ cũng thèm khát không thôi!

Đương nhiên do liên quan đến đường đi, tỷ lệ Kết đan kỳ tu sĩ bên ngoài Việt quốc ở sẽ phái người tham gia, khẳng định sẽ không quá lớn, do vậy sẽ lấy tu sĩ bản quốc là chính.

Lý Hóa Nguyên lúc ấy sau khi nghe xong điều kiện của đối phương, mặc dù cảm thấy đại hội lần này, để cho Hàn Lập công lực quá yếu tham gia, thật sự có chút quá lãng phí rồi!

Nhưng nghĩ lại, vị nhị đệ tử môn hạ mạnh nhất của mình kia, lại đang có việc ra ngoài, căn bản không về kịp đại hội lần này. Nếu phái đệ tử khác đi trước, khẳng định là không có hy vọng đứng đầu. Nếu là đứng vị trí khác, đạt được một vài loại pháp khí gì đó, hắn cũng căn bản không xem vào mắt! Liền tạm thời đồng ý.

Vợ chồng Lý Hóa Nguyên vốn tưởng rằng chuyện này coi như xong rồi, lúc ấy đã định cáo từ rời đi. Nhưng ai ngờ Hồng Phất tiên cô đột nhiên muốn giữ thiếu phụ lại một lát, nói có một số việc muốn một mình và nàng nói một chút. Theo đó luồng sáng đem Lý Hóa Nguyên đầy một bụng nghi vấn chạy ra.

Kết quả sau cả nửa ngày, sau khi thiếu phụ từ động phủ của Hồng Phất quay lại, đã nói cho Lý Hóa Nguyên một sự tình chết điếng người.

------oOo------

Chương 246: Đổng Huyên Nhi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vị Hồng Phất sư tỷ không ngờ dẫn theo thiếu phụ, ở phía sau phòng kiểm nghiệm tại chỗ cánh tay ngọc ngà của kẻ đang thẹn đỏ mặt. Kết quả thủ cung sa đại biểu cho sự trinh bạch, bất ngờ vẫn tồn tại hoàn hảo không tổn hao gì. Điều này khiến cho sư nương của Hàn Lập kinh hãi!

Bởi vì xét về hình dáng gợi tình, bộ dạng Đổng Huyên Nhi này thế nào cũng không thấy giống người thường! Ngày đó vợ chồng bọn họ sở dĩ làm ra vẻ không biết trực tiếp đáp ứng chuyện song tu, ý tứ cũng có chút làm ra vẻ úp mở ở bên trong. Nhưng vạn lần không ngờ tới, thanh danh không chịu nổi của cô gái này thật sự người ta đã sớm biết rồi, lúc này mới vì danh tiếng của hai vợ chồng mà đổi ý việc này.

Trong sự kinh ngạc của thiếu phụ, Hồng Phất mới nói cho nàng. Người đồ đệ này của nàng bởi vì theo đuổi công hiệu trú nhan, lựa chọn tu luyện chính là một quyển công pháp đỉnh cấp *"Hóa xuân quyết"* trên tay nàng, vẻ gợi tình trên dung mạo chính là mang vẻ bề ngoài của tu luyện pháp này mà thôi. Bởi vậy, một số tu sĩ tinh thông thuật giám định tố nữ, sau khi gặp Đổng Huyên Nhi vài lần, tự nhiên tưởng rằng nàng nguyên âm sớm đã mất, liền dần dần truyền ra đồn đại bất lợi rất nhiều cho đồ đệ nàng.

Đương nhiên, vị đồ đệ này của nàng cũng đích xác có chút không quá tự trọng, lại có chút quan hệ dây dưa với một số nam đệ tử. Có điều bởi vì công dụng mê hoặc của Hóa xuân quyết, hơn nữa thân phận đặc thù của nàng, không nam tu sĩ nào vây quanh nàng mà không mê muội, điều này trái lại là việc hiếm thấy!

Nhưng theo việc nam tu sĩ vây quanh bên nàng dần dần nhiều lên, Đổng Huyên Nhi lại dần dần nuôi dưỡng thành tâm lý thanh niên nam tử vừa gặp tương đối phù hợp với nàng, trong đầu sẽ lập tức dâng lên ý niệm kỳ quái muốn cho đối phương quỳ dưới chân mình, thậm chí còn thỉnh thoảng đôi khi làm cho những nam tử này chia rẽ, khiến cho bọn họ vì mình tranh giành ghen tuông làm niềm vui!

Nhưng may mắn, điều kiện đầu tiên mà Hồng Phất lúc ban đầu đồng ý cho cô gái này tu luyện Hóa xuân quyết chính là không cho phép nàng đã đánh mất trinh tiết. Nếu là phát hiện thủ cung sa của nàng biến mất. Hồng Phất làm sư phụ nàng sẽ lập tức phế đi pháp lực nàng, để cho nàng một lần nữa luân lạc làm người thường. Để tránh cho Đổng Huyên Nhi vì tu luyện Hóa xuân quyết mà có những thủ đoạn mê hoặc, sẽ phá hủy truyền thống của Đổng gia.

Bởi vậy, dưới điều kiện kìm chế muốn chết này, Đổng Huyên Nhi mặc dù thường xuyên cùng một số nam tử đầu mày cuối mắt, nhưng cuối cùng vẫn không dám làm ra việc vượt quá giới hạn!

Nhưng những việc hay ho nàng làm, cũng dần dần truyền vào trong tai Hồng Phất. Để cho vị nữ tu sĩ Kết đan kỳ này kinh sợ cực kỳ. Nàng kiên quyết xử phạt Đổng Huyên Nhi một trận, cũng lập tức giam cầm nàng ta một thời gian.

Nhưng lúc này đã muộn rồi, danh tiếng không trong sạch của Đổng Huyên Nhi đã truyền khắp cả Hoàng phong cốc! Mà loại chuyện này một khi đã truyền rộng ra, căn bản là không cách nào giải thích được rõ ràng, ngay cả vị Kết đan kỳ tu sĩ Hồng Phất này, cũng bó tay không có cách!

Lúc này, cho dù những tu sĩ này chú trọng danh dự, dù thực sự biết Đổng Huyên Nhi đích xác vẫn còn giữ thân như ngọc, cũng sẽ không mạo hiểm lời khen tiếng chê để kết thành bạn tình song tu với nàng nữa.

Nhưng Đổng Huyên Nhi bởi vì nguyên nhân của Hóa xuân quyết công pháp, lại thêm đã đến giai đoạn phải cùng người song tu. Nếu không pháp lực sẽ đình trệ, còn có thể xuất hiện hiện tượng thụt lùi.

Mà những tu sĩ vẫn đeo đuổi Đổng Huyên Nhi không buông. Hồng Phất lại không chọn được người nào vừa ý, càng không yên tâm về nhân phẩm và ý đồ của bọn họ, vậy mới có chuyến đi tới động phủ của Lý Hóa Nguyên, và đã vừa mắt cử chỉ của Hàn Lập.

Vì vậy, thiếu phụ nghe hết thảy những cái này, mang theo thần sắc phi thường xấu hổ. Về đến bên cạnh Lý Hóa Nguyên, cũng đem việc này nói lại một lượt, hai người không nói được gì.

Tuy nói vợ chồng hắn hai người đích xác là đã hiểu lầm sự trong sạch của Đổng Huyên Nhi. Nhưng như vậy giống như lời của Hồng Phất nói, cho dù nàng thật sự thủ thân như ngọc, nhưng danh tiếng bị hủy như thế, Lý Hóa Nguyên cũng không muốn để cho đồ đệ mình và nàng kết thành bạn tình song tu, điều này thật sự đối với danh tiếng của hắn thương tổn rất lớn. Bởi vậy cũng chỉ biết hổ thẹn với vị Hồng Phất sư tỷ này mà thôi!

Nhưng vì để chuộc lỗi ý nghĩ đáng hổ thẹn với Hồng Phất, Lý Hóa Nguyên tự nhiên sẽ không thiết lập chướng ngại gì nữa trong việc Hàn Lập đi tham dự Đoạt bảo đại hội, còn tận lực xúc tiến việc này. Vậy mới có chuyến đi xa lần này của Hàn Lập và Đổng Huyên Nhi.

Theo suy nghĩ của Lý Hóa Nguyên, với ấn tượng rất xấu của Hàn Lập về Đổng Huyên Nhi này, dù cho hai người thật sự đi một chuyến này, cũng sẽ không bị sinh ra dây dưa gì mới đúng. Ngược lại vị thất đệ tử Vũ Huyễn kia của hắn, từ ngày ấy sau khi gặp mặt Đổng Huyên Nhi một lần, không ngờ lại trở nên nhung nhớ không quên nữ tử này. Bất ngờ vào mấy ngày trước đây nổi lên dũng khí, muốn Lý Hóa Nguyên hướng Hồng Phất đề cập một lần nữa, xem xem có thể tác thành chuyện tốt của hắn cùng Đổng Huyên Nhi hay không.

Lý Hóa Nguyên chính diện với Hồng Phất có thiếu sót, tự nhiên sẽ không đáp ứng loại chuyện hoang đường này, sau khi nghiêm khắc giáo huấn vị đệ tử này một trận, đem hắn phái ra bên trong môn phái làm việc, để tránh hắn sẽ lại ầm ĩ loạn trong núi.

Mặc dù dưới một phen quát mắng hà khắc của hắn, Vũ Huyễn tựa hồ đã thành thật rất nhiều, cũng nghe mệnh lệnh đi ra ngoài làm việc, nhưng là Lý Hóa Nguyên vẫn rõ ràng cảm thấy bộ dạng của vị đệ tử này vẫn còn kiên trì xấu xa, điều này làm sao không khiến cho hắn có chút trở nên đau đầu.

Sau khi tiễn hai người, Hồng Phất tiên cô sau khi lại cùng vợ chồng bọn họ nhàn rỗi hàn huyên vài câu, liền cáo từ trở về. Lý Hóa Nguyên và thiếu phụ cũng vào bên trong Lục Ba động, bắt đầu tu luyện thường ngày, việc của Hàn Lập và Đổng Huyên Nhi cuối cùng cũng tạm thời buông xuống.

Yến gia thân là đệ nhất gia tộc của Việt quốc, nhưng căn cơ của họ tại mười ba quận trong Việt quốc cũng không phải là quận nổi bật, chẳng những diện tích quận bình thường, ngay cả dân cư cũng là bộ dạng trung bình, nằm ở vùng đất bình thường. Ngoài Yến Lương sơn phong cảnh không tệ ra, không hề có bất cứ đặc sắc cùng đặc sản gì có thể để cho dân bản xứ nói ra khỏi miệng. Mà Yến linh bảo vùng đất trọng yếu của gia tộc Yến gia, thì nằm ở bên trong Yến Lương sơn này.

Giờ phút này, Hàn Lập trong tay cầm một tờ giấy nhỏ, chính là thư mời của Đoạt bảo đại hội. Trên đó viết địa điểm cử hành đại hội, chính là Yến linh bảo.

Đem thư mời xem lại một lần, sau khi lần nữa xác định không có lầm lẫn, Hàn Lập mới chậm rãi đem cất kỹ. Nhưng bên tai lại truyền đến những lời châm biếm của một vị nữ tử.

"Thật sự là tên đầu gỗ, một mẩu thư mời mà sau khi nhìn trước ngó sau năm sáu lần, không ngờ vẫn còn lo lắng, ngươi thật sự là tật xấu không nhỏ!"

Thanh âm của nữ tử này, rất mềm mại nhưng trầm trầm tràn ngập sức quyến rũ, đặc biệt có thể gợi lên một loại tưởng tượng viển vông nào đó của nam nhân, càng sẽ làm cho thanh niên nam tử nghĩ ngợi kỳ quái.

Nhưng Hàn Lập thần sắc không hề lay động, bộ dạng giống như chưa từng nghe thấy. Ngược lại giơ tay lên, từ trong tay bắn ra ba quả hỏa cầu to bằng miệng chén bay thẳng lên trời, nổ tung ở trên cao trong không trung. Sau đó mới thản nhiên nói:

"Sau một lát nữa, người của Yến gia vẫn không tới đón theo lời

nhắn của chúng ta, chúng ta trước hết rời khỏi nơi đây, đợi tới ngày mai trở lại. Sư muội nếu là thân thể không mệt mỏi, còn có khí lực nói om sòm, có thể bay lên chỗ cao quan sát một chút, xem xem bốn phía còn có người khác tồn tại hay không, để phòng ngừa vạn nhất."

"Lá gan của Hàn sư huynh thật đúng là rất nhỏ nhỉ! Ở cửa lớn của Yến gia rồi, ngươi cho rằng còn có thể có nguy hiểm gì chứ? Ta thấy ngươi thuần túy là không có việc gì thì kiếm việc, che mắt người khác mà thôi!" Đổng Huyên Nhi bĩu đôi môi đỏ mọng một cái, lười biếng vênh váo nói. Cả người đang uể oải dựa vào dưới thân một cây cổ tùng, bộ dạng không hút mảy may nào muốn nghe theo.

Lúc này Hàn Lập cùng thiếu nữ, đang ở trên một ngọn núi không lớn lắm, bộ dạng đang chờ chuyện gì đó phát sinh.

Nơi này chính là địa phương tiếp đón khách theo như lời thư mời mới phải, nhưng hai người hắn tới đã một khoảng thời gian rồi, nhưng vẫn không thấy có người của Yến gia xuất hiện. Làm cho Hàn Lập không khỏi dấy lên tâm lý cảnh giác, e ngại sẽ có gì đó ngoài ý muốn phát sinh.

Nhưng vị Đổng Đại tiểu thư này lại đối với sự cẩn thận của Hàn Lập rất lấy làm khinh thường, cho rằng biểu hiện của Hàn Lập chỉ bất quá là nhát gan như thế mà thôi!

Hiện tại hai người rời khỏi Lục Ba động, đã trải qua thời gian bảy tám ngày.

Nhưng dọc theo đường đi, hai người có lẽ không phải là một đôi trời sinh, cả hai nhìn đối phương đều cực kỳ không vừa mắt, loại cảm giác mơ hồ giữa nam nữ đáng lẽ phải có, giữa hắn và nàng ta, thì lại cũng không có sinh ra một chút nào. Xây dựng lên một chút hiệu quả cũng không được. Trái lại tính tình điêu ngoa của nàng ta, không lâu sau do thất bại trong việc khống chế Hàn Lập, mà bộc phát ra, tính khí bắt đầu ngông cuồng vô lý.

Nhưng Hàn Lập lại không chịu lép vế thiếu nữ này một chút nào, căn bản không để ý tới sự xúc phạm vô lý của đối phương, chỉ là một câu: "Ta sẽ đem biểu hiện của sư muội kể lại tường tận cho Hồng Phất sư thúc, lập tức khiến cho Đổng Huyên Nhi chùng xuống trở lại.

Thiếu nữ mặc dù đã quen được sủng ái rồi, nhưng cũng biết lần này Hồng Phất thực sự bởi vì chuyện dư luận của mình mà cực giận dữ.

Đã cảnh cáo trước khi chia tay, nói rất là nghiêm khắc với nàng! Nếu nam tử đáng ghét trước mắt, qủa thực kể chuyện xấu trước mặt sư phụ. Sợ rằng một phen trách nhiệm nặng nề chắc chắn là không thiếu được rồi, thậm chí bị giam lại lần nữa, cũng không phải chuyện không có khả năng.

Vừa nghĩ tới cuộc sống bị giam cầm, Đổng Huyên Nhi đã không nhịn được rùng mình một cái, bộ dạng ngoài miệng mặc dù còn không chịu yếu thế, nhưng trên hành động lại không dám tùy ý làm loạn nữa.

Mà Hàn Lập thấy vậy trái lại cũng không quá vì thế mà làm khó nàng, thậm chí để cho cô gái chiếm chút tiện nghi bằng miệng lưỡi, cũng không thèm để ý. Nhưng chỉ cần Đổng Huyên Nhi nói hơi có chút quá đáng, hắn sẽ khiêng Hồng Phất sư bá tới không hề khách khí, lập tức đàn áp Đổng Huyên Nhi sít sao, làm cho nàng căn bản không có đất mà lùi. Dù sao trước khi đi, Hồng Phất chính là đã lệnh cho Đổng Huyên Nhi phải nghe lời Hàn Lập trước mặt hai người.

Cứ như vậy dọc theo đường đi, một vị mồm mép cạnh khóe châm biếm đối phương không ngừng, một vị khác thì lại lặng thinh cắm đầu chạy trên đường giống như không nghe thấy một câu, nhưng chỉ cần khi người đó hơi mở miệng nói ra có mang theo từ Hồng Phất, thì bên vốn lẻo mép, liền lập tức thần sắc đại biến, không dám quá làm càn nữa.

Vì vậy, hai người liên tiếp va chạm nhau chan chát ban ngày thì đi, ban đêm thì nghỉ, cuối cùng sau mấy ngày đã tới Nhạn Linh sơn này, và tìm được vị trí ngọn núi này.

Thế nhưng bất ngờ chính là, lẽ ra đã phải có người của Yến gia hiện thân từ sớm nhưng không có xuất hiện. Làm cho Hàn Lập hai người chờ đợi thời gian hơn nửa ngày, cũng trở nên có chút không kiên nhẫn nổi nữa.

------oOo------

Chương 247: Yến thị huynh muội

Nguồn: EbookTruyen.Net

Có lẽ sự không kiên nhẫn của hai người đã bắt đầu có tác dụng, trên bầu trời phía Tây ngọn núi đột nhiên có một chấm đen, tiếp theo hai con quái ưng hai đầu rất lớn dần dần bay tới. Chính là Song thủ vụ Hàn Lập trong Thái Nam hội đã từng gặp qua, trên quái ưng còn có hai người một nam một nữ.

Vừa thấy đã có người ngoài xuất hiện, Đổng Huyên Nhi vốn đang ăn không ngồi rồi lập tức tinh thần phấn chấn, đứng thẳng người lên, tò mò nhìn chầm chầm *"Song thủ vụ"* càng lúc càng lớn.

"Thật sự xin lỗi! Đã để cho hai vị đợi lâu, tại hạ Yến Vũ, vị này là gia muội Yến Linh, đặc biệt đến đón hai vị tới Yến Linh bảo." Song thủ vụ vừa bay tới trên đỉnh núi, hai người nam nữ lập tức từ bên trên nhảy xuống. thanh niên nam tử đó mới vừa đứng vững, đã nói đầy vẻ áy náy.

"Không sao đâu, hai người chúng ta cũng là vừa đến không lâu!" Hàn Lập chưa kịp mở miệng, Đổng Huyên Nhi một bên thấy Yến Vũ này đúng là một nam tử cực kỳ anh tuấn, lập tức hai mắt sáng ngời nhẹ giọng nói, thanh âm uyển chuyển cực kỳ dễ nghe, khiến cho Hàn Lập nghe xong cũng vì thế mà liếc mắt một cái.

Nếu không phải sớm ở trong mấy ngày nay, đã chứng kiến qua bộ dạng điêu ngoa của cô nàng này, Hàn Lập nghe xong thanh âm của Đổng Huyên Nhi lúc này, sợ rằng thật sự đã cho rằng cô gái này đúng là một tiểu thư con nhà quyền quý mất!

Vị Yến Vũ này tất nhiên sẽ không biết tất cả những việc đó. Hắn vừa thấy Đổng Huyên Nhi trước mắt đúng là thiếu nữ xinh đẹp như hoa, lại nghe được lời nói dịu dàng của đối phương với mình, nhất thời chính là trong lòng rung động, cảm giác khác lạ nổi lên, liền ưỡn thẳng người, nói sang sảng:

"Kỳ thật, nơi này vốn có đệ tử Yến gia đợi đón khách quý. Nhưng là vốn dĩ đệ tử hầu khách trước đó xảy ra chút bất ngờ, cho nên nơi này nhất thời không có người tiếp đón, thiếu chút nữa đã làm nhị vị chậm trễ! Yến Vũ vì thế thay mặt cho Yến gia tạ lỗi với hai vị, hy vọng hai vị không lấy làm phiền lòng."

Đổng Huyên Nhi nghe xong. Hé miệng cười, trong mắt phong tình chớp động. Đúng lúc đang định há miệng nói gì đó nữa, bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm thản nhiên của Hàn Lập:

"Bộ dạng sư muội như thế, vẫn không sợ Hồng Phất sư bá trách tội không sao?"

Vừa nghe nói thế, Đổng Huyên Nhi sắc mặt đại biến, môi hé ra mấy lần, nhưng không có lời nào ra khỏi miệng. Tình cảnh cổ quái này làm cho Yến Vũ huynh muội trái lại có chút khó hiểu rồi!

Yến Linh là một thiếu nữ mười lăm sáu tuổi, từ trên tướng mạo biểu lộ vẻ hoạt bát dễ thương, một đôi mắt đen lay láy, không ngừng luân chuyển đảo qua đảo lại trên người Hàn Lập và Đổng Huyên Nhi, làm cho người ta một loại cảm giác cực kỳ cơ trí.

"Theo như Đổng sư muội đã nói, chậm trễ một chút, cũng không có gì. Tại hạ tin rằng, Yến gia chắc chắn sẽ không cố ý lạnh nhạt với những người nhận được lời mời như chúng ta! Chỉ là Hàn mỗ còn có chút kỳ quái, vốn dĩ đệ tử đợi khách trước đây có thể đã xảy ra điều gì ngoài ý muốn, chẳng lẽ còn phát sinh xung đột với vị khách nhân nào đó phải không?" Hàn Lập ngăn cấm Đổng Huyên Nhi vận dụng Hóa xuân quyết mê hoặc lung tung. Ho nhẹ hai tiếng, liền nói mấy câu khách khí. Tựa như nói đùa vậy, *"ngoài ý muốn"* hỏi thăm luôn một lần.

"Cái.này?" Yến Vũ vừa nghe lời ấy của Hàn Lập, trên mặt lộ ra vẻ khó xử, tựa hồ có e ngại gì đó mà không tiện mở miệng nói rõ!

"Hàn Lập, nếu vị Vũ sư huynh này đã có chỗ có không tiện, cũng không nên tùy tiện quấy nhiễu người ta! Cũng nên tới Yến Linh bảo sớm một chút xem xem đi. Chắc là có không ít người cũng đã

đến rồi sao?"

"Đúng vậy, còn phải đi Yến Linh bảo nữa! Những vị khách khác đích xác đã đến rất đông rồi, đang chuyên tâm bàn luận về tu luyện, làm các loại giao lưu đấy! Hai vị đi thôi, đúng lúc có thể tham gia vào trong đó."

Đổng Huyên nhi vừa thấy Yến Vũ có chút ngần ngừ, đột nhiên vì hắn nói đỡ mấy lời. Khiến cho vị Yến gia đệ tử này thở phào một hơi, đồng ý luôn miệng, hảo cảm trong lòng đối với Đổng Huyên Nhi lại càng tăng gấp mấy lần. Mà Yến Linh một bên lại mơ hồ ý thức được *"ý đồ xấu xa"* của Đổng Huyên Nhi, bĩu đôi môi nhỏ nhắn có chút không thích thú.

Lần này, Hàn Lập lại không làm gì với Đổng Huyên Nhi, chỉ là khẽ cười. Liền vuốt cằm đồng ý nói:

"Vậy xin mời Yến huynh đệ và Yến cô nương dẫn đường đi! Ta và Đổng sư muội đi theo sau hai vị là được rồi!"

Yến Vũ vừa nghe Hàn Lập cũng không hỏi tới vấn đề này, vẻ mặt vui mừng. Nhưng lập tức tựa như nhớ ra gì đó, lại nói có chút áy náy:

"Lại dẫn đường trước hai vị nữa, tại hạ vẫn có thói quen muốn đi thành hàng, xin hai vị không cần để ý!"

Yến Vũ mặc dù khách khí nói, nhưng Hàn Lập cũng cảm thấy rất rõ, loại khẩu khí này của đối phương trái lại hơn phân nửa hướng Đổng Huyên Nhi phát ra, xem ra vị Yến gia đệ tử này, đã nhanh chóng rơi vào trong tấm lưới mềm mại của Đổng Huyên Nhi rồi.

Hàn Lập âm thầm cười lạnh vài tiếng, cũng không thích thú hỏi thăm vào chuyện hoang đường của Đổng Huyên Nhi, chỉ làm ra vẻ không biết từ trên người móc ra thiếp mời của Lý Hóa Nguyên, nhanh nhẹn giao cho Yến Vũ. Mà Đổng Huyên Nhi kia, cũng lấy ra của Hồng Phất tiên cô, đồng dạng tay ngọc thon thả đưa lên, mùi hương và cơ thể trắng sáng bóng như ngọc mê người đó, làm Yến Vũ nhất thời thất thần hoa cả mắt, bất ngờ cũng quên cả đưa tay tiếp đón.

Muội muội hắn một bên cũng không nhàn rỗi đứng xem nữa, có chút bực bội chặn ngang thay Yến Vũ nhận lấy. Lúc ấy mới làm cho vị huynh trưởng này của nàng tỉnh táo trở lại, dưới mấy tiếng cười nhẹ của Đổng Huyên Nhi, sắc mặt đỏ bừng.

"Thì ra là Hàn sư đệ và Đổng sư muội, thiếp mời không có vấn đề, vậy chúng ta đi thôi!"

Yến Vũ sau khi xem qua thiếp mời đem trả lại cho hai người Hàn Lập, có chút tâm thần không yên, trong quá trình đó vẫn thỉnh thoảng nhìn trộm Đổng Huyên Nhi hai cái. Nhưng cô gái gian xảo đó lúc này, lại trái ngược lộ ra vẻ đoan trang nghiêm chỉnh, điều đó càng khiến cho vị tinh anh của Yến gia này suy nghĩ vẩn vơ!

Bốn người trước sau bay khỏi nơi đó, chạy thẳng theo phương hướng của Yến gia huynh muội mà đi.

Sau khi đã bay được mấy chục dặm đường, mấy người liền đi tới một chỗ giữa hai ngọn núi nhỏ thì ngừng lại.

Lúc này, Yến Vũ từ trên người moi ra một khối gì đó giống như lệnh bài, sau đó hai tay nắm chặt, rồi đem linh lực trên người điên cuồng trút vào bên trong, nhất thời trên lệnh bài chiếu ra một chùm sáng vàng mênh mông, bắn thẳng về khoảng không phía trước.

Vốn lúc đầu khoảng không trống rỗng bị ánh sáng vàng lướt qua, nhất thời hiện ra hào quang ngũ sắc! Tiếp theo chờ cho ánh sáng ngũ sắc tan hết, trước mắt đám người Hàn Lập sáng ngời, một tòa cổ bảo cực kỳ hùng vĩ, xuất hiện ở giữa lưng chừng núi vốn lúc đầu trống không.

Nhìn thấy tường thành cao đến ba bốn mươi trượng, còn có công trình cổ kính cao lớn bên trong tường nhìn vào đếm không xuể, Hàn Lập và Đổng Huyên Nhi đều cảm thấy mới lạ vô cùng, nhiều tới mức cảm giác không xem hết được!

"Đây chính là Yến Linh bảo một trong những trọng địa của Yến gia chúng ta, hoan nghênh sự có mặt của Hàn sư huynh và Đổng

sư muội!" Yến Vũ thần sắc đột nhiên trang trọng, nghiêm nghị nói.

Hàn Lập cười cười, đúng lúc đang định nói gì đó, Đổng Huyên Nhi một bên lại đột nhiên *"Ồ"* lên một tiếng, ánh mắt hướng vào nơi nào đó bên trong cự bảo nhìn vào, tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Thấy thần sắc của cô gái nọ như thế, Hàn Lập tự nhiên cũng theo ánh mắt nàng ta nhìn lại.

Chỉ thấy trên một cái đài giống như võ trường ở một góc của tòa thành, hai nam tử trang phục khác nhau đang lơ lửng làm thành cục diện giằng co. Một vị mặc trang phục màu nâu của Yến gia, là một đại hán tướng mạo nhanh nhẹn dũng mãnh, một vị khác thì ria mép xoăn tít, mắt xám tóc vàng, da tay xanh đen, thân mặc trường bào màu xanh lục, quỷ dị phi thường!

Bốn phía quanh bọn họ thì lại có một màn hào quang lớn màu trắng, thấp thoáng như có như không. Bên ngoài màn hào quang, lại đứng rất nhiều người một đống phía Đông một đám Tây, đập vào mắt nhiều nhất lại là hai tốp người phục sức toàn bộ thống nhất. Một tốp người hàng ngũ chỉnh tề, không một tiếng động, bộ dạng như đã được huấn luyện, chính là người của Yến gia. Tốp người khác thì toàn bộ giống quái nhân râu xoăn trên không trung kia, mặc lục bào, phần lớn người cũng tóc vàng mắt xám, nhưng trong đó cũng lẫn một ít người khuôn mặt bình thường.

Hàn Lập sau khi nhìn rõ, trên mặt đồng dạng có chút kinh ngạc, không nhịn được nhìn về phía Yến thị huynh muội bên cạnh, xem họ có giải thích gì không?

Nhưng chưa đợi cho Hàn Lập mở miệng hỏi, Yến Vũ vừa thấy tình cảnh này, sắc mặt lập tức có chút mất tự nhiên. Yến Linh bên cạnh hắn thì nắm chặt tay lại, hết sức phẫn nộ nói:

"Bọn họ không ngờ lại đã bắt đầu khiêu chiến, hơn nữa xuống tay ác độc như vậy, thật sự là vô lý!"

Hàn Lập nghe xong nói thế giật mình, liền thử hỏi một câu thăm dò:

"Những người này, chẳng lẽ không phải là khách của Yến gia sao?"

"Đương nhiên, không phải rồi! Bọn người đó là tự mình tìm tới cửa. Vừa tới đã đánh bị thương hai huynh đệ Tiểu thập lục và Tiểu thập ngũ tiếp đãi khách nhân, mà còn đòi tham gia Đoạt bảo đại hội mới xong, cũng không biết mấy vị trưởng lão nghĩ như thế nào, bỗng dưng còn quả thực đáp ứng. Thật sự là làm cho người khác sinh ra bực mình.!"

Lần này Yến Linh không để ý đến ánh mắt ngăn cản của Yến Vũ, rồi la ó giống như đảo hạt đậu vậy, phát ra một trận tính tình nữ tiểu hài tử, làm cho Hàn Lập nghe xong bấm bụng mà cười một trận! Còn Yến Vũ thì mặt lộ vẻ xấu hổ, không biết nên nói thế là tốt hay không nữa!

"Xem ra, cái này chính là nguyên do chúng ta trên núi phải đợi lâu rồi! Không biết Vũ sư huynh, có thể cho Huyên Nhi biết tường tận bên trong hay không?" Lần này không cần Hàn Lập hỏi, Đổng Huyên Nhi lòng hiếu kỳ đồng dạng bị dẫn dụ, đối với Yến Vũ bắt đầu trút vào mê hồn thang, làm cho hắn hơi do dự một chút, liền sảng khoái đáp ứng.

"Những người này là sáng nay đến Yến Linh bảo chúng ta. Lúc đến nơi tiếp đón bên ngoài bảo, không đưa thiếp mời mà hung hãn định xông vào, còn đánh bị thương hai gã đệ tử đang tiếp đón khách nhân. Sau khi những đệ tử khác nghe được tin tức cầu viện chạy tới, ban đầu vốn định hung hăng giáo huấn những người này một trận. Nhưng không ngờ tới, những người này bỗng dưng lại lấy ra một ít thư và tín vật đưa lại, không ngờ làm cho vài trưởng lão dẫn đoàn, thần sắc trịnh trọng, gượng nuốt cơn giận lại, mời bọn họ vào bên trong bảo."

"Nhưng những người này, tiến vào Yến Linh bảo cũng không an phận chút nào, không ngờ lại lập tức hướng Yến gia đưa ra thỉnh cầu chỉ giáo, kết quả mấy vị trưởng lão sau khi thống nhất, tựa hồ cũng muốn cho những người này nhìn thấy một chút lợi hại, đã đồng ý. Hơn nữa một lần đấu còn là mười trận, tất cả đều do đệ tử Trúc cơ kỳ tỷ thí! Trước khi ta đi đón hai vị, đã đấu mấy trận rồi, nhưng kết quả thì, …" Yến Vũ khẽ lắc rồi cúi đầu, thần sắc có

chút chán nản, hiển nhiên không cần hỏi cũng biết Yến gia khẳng định ở vào thế hạ phong.

------oOo------

Chương 248: Tranh phong

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Vốn là trong lúc tỷ thí đã xuất hiện một số người bị thương, điều này cũng không có gì, là rất bình thường. Nhưng cũng không biết những người này tu luyện công pháp gì, người nào cũng tinh thông một ít pháp thuật và độc thuật âm hiểm của ma đạo, mỗi một tên đệ tử giao thủ qua với bọn họ bị thất bại, không hiểu sao đều hôn mê, mơ hồ trúng độc, thương thế của người nào cũng đều cực kỳ khó chữa, không cách nào dễ dàng cứu trị! Nhưng cũng may, những người này bởi vì thân ở Yến Linh bảo trái lại cũng có vài phần e dè, còn chưa có xuất hiện đệ tử bị thương quá nặng mà chết, về mặt nào đó đây cũng là rất may mắn trong bất hạnh! Khục, hôm nay để cho hai vị thấy được tình cảnh này của Yến gia, thật sự là vô cùng xấu hổ!" Yến Vũ vẻ mặt bối rối nói.

"Có điều, khi chúng ta đi, nghe nói các trưởng lão cũng có chút ngồi không yên, đã phái người gọi người đứng đầu đệ tử của Diễn Vũ đường tới, đó chính là đệ tử tinh nhuệ tu luyện bí pháp của Yến gia chúng ta, khẳng định có thể giáo huấn nghiêm trị những người này một trận." Yến Linh ở một bên không nhịn được tiếp lời nói, hơn nữa nắm tay nhỏ nhắn còn vung cả lên.

"Nói bậy, ngươi là một cô gái con nhà gia giáo sao lại cả ngày chỉ biết đánh đánh giết giết vậy. Hiện tại khách nhân lần này chúng ta đi đón đã dẫn về, mau nhanh báo Lê thúc phái xuống một số đệ tử đón khách nữa đi, đừng để cho những khách nhân khác đợi lâu?" Yến Vũ lại nghiêm mặt, trách mắng muội tử của mình vài câu, sau đó đem tiểu cô nương có chút mất hứng đuổi đi.

Bấy giờ, hắn mới quay đầu lại giải thích với đám người Hàn Lập:

"Do khách nhân gần đây đã nhiều rồi, rồng rắn lẫn lộn, cho nên Yến gia chúng ta đã mở một phần của cấm chế hộ bảo ra. Bây giờ mấy chỗ đặc biệt bên trong bảo, đã không thể phóng thích loại truyền âm phù pháp thuật khoảng cách xa nữa, cũng chỉ đành cho

tiểu muội tự mình chạy lên một chuyến thôi! Mà ta và tiểu muội vốn không phải tiếp đãi khách nhân, nhưng là bây giờ bên trong bảo nhân thủ hơi thiếu. Còn xảy ra chuyện có người đến có ý không tốt, cũng chỉ biết tạm thời đi hỗ trợ một hai mà thôi." Yến Vũ sau khi nói xong, nhìn thoáng qua chỗ xa xa sắc mặt trầm xuống, nơi đó Yến gia đệ tử và quái nhân, cho tới giờ vẫn thi triển phép thuật đấu với nhau.

"Nói như vậy, Vũ sư huynh thì ra là tinh anh đệ tử của Yến gia. Tại Yến gia chắc hẳn là rất được trọng dụng rồi!" Đổng Huyên Nhi đồng tử thoáng lóe lên, thản nhiên cười nói. Vốn lúc đầu dung mạo đã xinh đẹp, chỉ một thoáng càng trở nên quyến rũ vô cùng. Làm cho Yến Vũ ở đối diện trong lúc nhất thời chìm đắm vào trạng thái thất thần.

"Cái này. … coi như là vậy!" Yến Vũ tâm thần không ở nhà thì thào nói, bản thân cũng không biết đang nói về cái gì, hắn chỉ cảm thấy vị Đổng cô nương này thật quá xinh đẹp, quả thực không kém tình nhân trong mộng của mình chút nào!

"Hi hi! Cái này …"

"Yến huynh, không biết là có tiện đi tới sát đó xem tỷ thí hay không? Tại hạ muốn xem xem, là thần thánh phương nào dám đến Yến gia náo loạn!"

Đổng Huyên Nhi cảm thấy loại vẻ mặt này của đối phương rất thú vị, cười lên mấy tiếng trong trẻo, đã định lại ve vãn đối phương vài câu! Cũng không nghĩ tới, Hàn Lập bên cạnh đột nhiên mở miệng, cắt đứt lời nói tiếp theo của nàng.

"Hả… quan sát? Đương nhiên có thể rồi! Lần này đang đấu cùng đối phương chính là một vị đường huynh của tại hạ. Trong Diễn Vũ đường đạo pháp tinh thâm có thể xếp trong vòng mười người đứng đầu, chắc lần này sẽ có thể cho đối phương thấy được lợi hại!" Yến Vũ bị Hàn Lập thức tỉnh. Đầu tiên là ngẩn ra, theo sau liền đáp ứng phi thường thoải mái.

Hàn Lập nghe xong, trong lòng mỉm cười, biết đối phương một phương diện không có lý do gì ngăn cản mình, về phương diện khác lại cảm thấy lần này rất có hy vọng giành chiến thắng, mới có thể sảng khoái như thế.

Cứ như vậy. Ba người bay xuống gần sân đấu, đi đến đám người đang quan sát.

Sau khi tới gần hơn một chút, Hàn Lập có chút giật mình phát hiện, không ngờ tu sĩ vây xem, cũng đông tới hơn trăm người, hơn nữa xem cách ăn mặc của bọn họ, những người trong đó đại đa số càng không phải tu sĩ của Việt quốc bản địa, mà là người từ các nước khác đến, thật sự là kỳ quái!

Hàn Lập trong lòng nghi ngờ nổi lên, nhưng vì hạn chế bởi thân phận khách nhân, trái lại cũng không hay khi hỏi thăm sự tình quá nhiều! Không thể làm gì khác hơn là âm thầm buồn bực trong bụng. Bộ dạng cố ra vẻ không hay biết.

Về phần Đổng Huyên Nhi một bên, vẫn cùng Yến Vũ cười nói liên miên không ngừng. Nhưng vẻ kinh ngạc trong mắt mặc dù rất mỏng manh, vẫn bị Hàn Lập nhìn ra. Xem ra cô gái này cũng không phải là loại bình hoa chỉ để ngắm!

Thế nhưng cô gái điêu ngoa này không biết có chủ ý gì, không ngờ cũng giống như Hàn Lập, đối với ẩn tình bên trong một điểm cũng không có ý tứ mở miệng hỏi, ngược lại làm cho Hàn Lập có chút trở nên phiền muộn.

"Huyên Nhi, ngươi cũng tới rồi! Vậy thật tốt quá, ta còn tưởng rằng Hồng Phất sư bá sẽ không thả ngươi ra chứ!" Khi ba người vừa đi tới, phía trước một vị nam tu sĩ mặt mũi tuấn tú trong lúc vô ý quay đầu lại, đúng lúc đã trông thấy Đổng Huyên Nhi. Người này lập tức trên mặt lộ vẻ mừng như điên, mấy bước đã đi tới, còn xưng hô thân thiết vô cùng.

Người này vừa chạy lại, vẻ tươi cười của Đổng Huyên Nhi chính là đông cứng lại, mà sắc mặt Yến Vũ đã có chút không hài lòng, ánh mắt bắt đầu lóe lên không ngừng.

Trái lại bản thân Hàn Lập là người ở ngoài cục diện, thần sắc thủy chung vẫn như thường, không có chút vẻ bất ngờ nào! Trong lòng hắn rất rõ ràng, vị này quá phân nửa là khách tham gia vào tuồng của Đổng Huyên Nhi trước kia rồi. Đối phương họ Phong, chẳng lẽ chính là *"Phong gia"* lần trước sư nương mình đã nhắc tới.

"Phong sư huynh à! Thực không nghĩ tới, Đỗ sư thúc để cho sư huynh tham gia đại hội lần này!" Vẻ khác lạ của Đổng Huyên Nhi chợt lóe lên rồi biến mất, sau khi đồng tử đảo một vòng, liền trực tiếp tự nhiên hô lên, giống như người này thật sự chỉ là một vị bằng hữu bình thường vậy.

Điều này làm cho Yến Vũ một bên thần sắc lập tức tốt hơn rất nhiều, thế nhưng vị Phong sư huynh này lại ngẩn ra, ngay sau đó mới chú ý tới Yến Vũ và Hàn Lập bên cạnh Đổng Huyên Nhi.

Hàn Lập đại khái, thấy vị này ngó lại đây liền mỉm cười thản nhiên, rồi hơi rời ra khỏi Đổng Huyên Nhi nửa bước, ra vẻ vô tội. Còn Yến Vũ thì lại nhìn lại hắn một cái không chút khách khí, vậy tình địch là ai, Phong sư huynh tự nhiên trong lòng đã sáng tỏ, nhất thời mặt trầm xuống đánh giá hắn không ngừng.

Hàn Lập thấy tình cảnh này, có chút buồn cười, nhưng cũng bắt đầu thấy kỳ quái! Chả phải là trong truyền thuyết Đổng Huyên Nhi và vị Phong sư huynh này, sớm đã có ý song tu rồi hay sao! Nhưng bây giờ cô gái gian trá này cũng không có ý tứ nghiêng về vị Phong sư huynh này! Chẳng lẽ là tin đồn có chỗ sai lầm?

Hàn Lập thoáng suy nghĩ một chút, chán ghét chuyện này liền lắc đầu một cái. Hắn không muốn lãng phí đầu óc vào những chuyện rối rắm này.

Vì vậy, về tiến mấy bước về phía trước, bỏ lại ba người kia ở phía sau.

Hàn Lập cũng mặc kệ Phong sư huynh và Yến Vũ ghen tuông ganh đua thế nào, càng sẽ không quan tâm Đổng Huyên Nhi trong đó căn nguyên hai bên ra sao, hắn lúc này hoàn toàn bị cuộc đấu trong màn hào quang hấp dẫn rồi.

Yến Vũ thật đúng là cũng không nói quá lời!

Vị đường huynh này của hắn thật sự không thể coi thường, đạo thuật thổ thuộc tính toàn thân thi triển đến xuất thần nhập hóa. Những tảng đá như cối xay lớn cỡ một trượng, theo tay hắn thi nhau ném ra, đập thẳng về hướng đối diện, tựa hồ vô cùng vô tận. Mà trước người thì lại dựng đứng một cây phướn màu vàng hình tam giác, triệu đến một luồng gió vàng, đem bản thân bao vây vào bên trong, che chắn vững chắc.

Thế nhưng là người mặc áo bào màu lục đối diện, cũng không chịu yếu thế! Trên thân thể toát ra mấy luồng hắc khí đen nhánh như mực, lại ồ ồ điên cuồng gào thét bay múa giống như độc xà, đan thành cái lưới màu đen trước thân mình tới mưa gió cũng không lọt, đem những tảng đá này tất cả đều bắn ngược trở về, có khi vừa vặn bắn ngược đến đối diện, ngược lại làm cho vị tinh anh của Yến gia kia trở nên có chút luống cuống tay chân. Về phần pháp khí, thì lại là sáu bảy cái đầu lâu khô trắng ởn, lơ lửng ở bốn phía quanh hắn, còn chưa biết là để làm gì.

Cứ như vậy, một người điên cuồng tấn công một người lặng thinh cẩn thận phòng thủ, tạm thời hình thành cục diện căng thẳng!

Có điều rất rõ ràng, ý tứ của hai người này vẫn đang tiến hành thử dò xét lẫn nhau, cũng không có hành động một cách thực sự. Bởi vậy mặc dù tình cảnh náo nhiệt phi thường, đá lớn bay đầy trời, hắc khí cuồn cuộn, nhưng bọn họ ung dung nhàn nhã, không nóng nảy không vội vàng, thần sắc cố hết sức chưa có lộ ra một chút nào.

Hàn Lập đang xem đến xuất thần, đột nhiên nghe thấy một câu của Đổng Huyên Nhi *"Hàn sư huynh, ngươi nói có đúng không?"*. Điều này làm cho hắn có chút sửng sốt, còn chưa quay đầu, đã phản xạ có điều kiện *"Ừ"* một tiếng.

Thế nhưng chữ *"Ừ"* này vừa mới vừa ra khỏi miệng, Hàn Lập liền lập tức thầm kêu không ổn, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy hai vị tình địch kia vốn nên đối kháng với nhau, không ngờ chẳng những hướng về hắn lộ ra ánh mắt bất thiện, mà ý tứ còn có nhiều phần như cùng chung kẻ địch.

Hiển nhiên là mình đã bị nữ tử gian trá này hãm hại rồi!

"Các ngươi nghe thấy rồi chứ! Hàn sư huynh cũng đã tự thừa nhận rồi, dọc theo đường đi ta phải cùng hắn ở chung một chỗ nửa bước cũng không được rời, đây đúng là chính miệng gia sư ra lệnh!" Đổng Huyên Nhi nói ra với bộ dạng đau khổ đáng thương, thế nhưng thừa dịp hai tên gia hỏa này bị nàng mê hoặc đến thần hồn điên đảo không chú ý, lập tức liền hướng về Hàn Lập làm điệu bộ tinh quái, làm cho Hàn Lập trở nên hết chỗ nói nổi.

Vị Đổng Huyên Nhi này thừa dịp giữa lúc hắn vừa sơ ý, đã xuyên vào chỗ sơ hở, kiếm cho hắn hai cái phiền phức lên mình. Rất rõ ràng là bởi vì mình dọc theo đường đi thường hay dùng danh tiếng của Hồng Phất, áp chế nàng không nhẹ, làm cho trong lòng nàng tích trữ oán khí trả thù mình một chút, hẳn là nếu mình bị hai vị này dạy dỗ cho một trận, chắc chắn tâm tình nàng sẽ rất thoải mái đây!

Hàn Lập nhìn qua hai tên gia hỏa đang nhìn gườm gườm, thở dài, định nói gì đó. Nhưng chưa chờ cho hắn mở miệng, hai người đối diện đột nhiên biến sắc, đặc biệt là thần tình của Yến Vũ lại càng trở nên khẩn trương, ánh mắt của bọn họ từ trên thân mình Hàn Lập đã dời lên giữa sân đấu.

Thấy tình cảnh này, Hàn Lập đương nhiên biết rằng trên sân chắc chắn đã xảy ra biến hóa khác, vội vàng cũng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy cục diện giằng co bên trong màn hào quang cuối cùng đã bị phá rồi!

Người của Yến gia đã ngừng sử dụng cự thạch thuật, mà đổi thành dùng hai tay cầm một cây quạt giấy màu vàng, mặt hướng về đối thủ, đang cố hết sức quạt từng cái một không ngừng. Cây quạt giấy này rõ ràng nên là vật nhẹ mới phải, thế nhưng mỗi một lần quạt ra lại tựa hồ đã tiêu hao rất lớn thể lực của Yến gia đệ tử, làm cho hắn lúc này mồ hôi đầy mặt!

------oOo------

Chương 249: Bỉ thí

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một phiến chém ra, mang theo một màn tử vụ nồng đậm, nhắm thẳng vào quái nhân, bảy tám phiến xuống tới, tử vụ kia sớm đã hết sức đậm đặc vây chặt lấy đối phương mưa gió không ra, hình thành một quả cầu lớn màu tím!

Mà lục bào quái nhân toàn thân vẫn giấu ở trong một luồng hắc khí, đem lục vụ để ở bên ngoài.

Hắc khí cùng lục vụ không ngừng quay cuồng, cắn xé nhau, giống như hai người sống. Nhưng bất kể thế nào, lục vụ cho người Yến gia thao túng, đều chiếm thế thượng phong, đã ép cho hắc khí co lại càng ngày càng nhỏ.

"Hóa cốt bảo phiến của Đường huynh ta, là đỉnh cấp pháp khí nổi danh của Yến gia chúng ta, khi khu sử xuất độc vụ, chỉ cần kéo dài một chút, khẳng định là da tiêu thịt rữa, lợi hại vô cùng. Bất quá, Đường huynh trước kia do thấy nó quá mức ác độc, mà không chịu sử dụng. Nhưng hôm nay đã chịu sử ra, có thể thấy được hắn cũng đã hạ quyết tâm, nhất định không cho đối phương toàn thân trở ra!" Yến Vũ thấy tình cảnh này, có chút vui vẻ, hướng về Đổng Huyên Nhi giải thích.

"Ồ! Cây quạt này nổi danh như vậy sao? Không biết so với Phong Lôi phiến nổi danh thì cái nào lợi hại hơn?" Đổng Huyên Nhi cười nhẹ một tiếng, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra thái độ mê hoặc động lòng người.

"Cây quạt này nói về u lực có lẽ không cường đại bằng Phong Lôi phiến, nhưng pháp khí này chỉ cần là người tu tiên mộc linh căn, đều có thể thao túng tự nhiên. Cũng không giống Phong Lôi phiến, không có phong thuộc tính cùng lôi thuộc tính hai loại dị linh căn này, căn bản phát huy không ra uy lực! Bởi vậy Hóa cốt phiến này giá trị còn hơn Phong Lôi phiến!" Bị nụ cười mê hoặc

của Huyên Nhi, đã làm cho Yến Vũ động tâm. Miễn cưỡng đè nén sự mơ tưởng, cẩn thận giải thích.

"Nói bậy bạ gì đó. Một đỉnh cấp pháp khí bình thường như vậy, cũng dám so sánh với Phong Lôi phiến sao, có thể có một phần mười uy lực của người ta, đã là không tệ rồi! Trên thực tế, ta thấy cây quạt này, ngay cả pháp khí Tử quang bạt trên tay ta uy lực còn lươn hơn" Phong sư huynh thấy Đổng Huyên Nhi cùng Yến Vũ cười cười nói nói. Trên mặt hiện ra sự đố kỵ, cố ý nói.

"Ngươi dám xem thường pháp khí do Yến gia chúng ta luyện chế sao, được! Vậy để ta xem uy lực của Tử quang bạt của ngươi!" Yến Vũ nghe được đối phương chê bai uy lực của Hóa cốt phiến, không khỏi tức giận muốn phân cao thấp với đối phương.

"Tốt, ta đang muốn lãnh giáo pháp lực của đệ tử Yến gia đây!" Phong sư huynh vừa nghe đối phương nói, cười lạnh một tiếng lập tức đáp ứng.

Hai người trong lúc nhất thời, tựa hồ đều đã quên sự tồn tại của vị công địch Hàn Lập.

"A, đừng tính toán như vậy, tiểu muội chỉ là thuận miệng hỏi như vậy thôi! Cần gì phải tức giận như thế chứ! Hai vị sư huynh một người nhường một bước đi, không được sao?" Đổng Huyên Nhi mặt ngoài tựa hồ là khuyên giải. Nhưng thực tế là làm cho thể diện của hai người, càng thêm không muốn yếu thế so với đối phương. Ai cũng không chịu mất mặt trước Đổng Huyên Nhi.

Đương nhiên muốn cho hai người lập tức tiến hành quyết đấu, cái này cũng là không thể! Dù sao hai người chỉ là ghen tức tranh phong, trước mặt cũng chỉ là nói lời tức giận mà thôi! Sự cố kỵ trong lòng vẫn còn rất nặng. Bất quá, nếu Đổng Huyên Nhi ở giữa lại khích thêm hai bên vài câu, việc này cũng khó nói!

Hàn Lập mặc dù vẫn quan tâm đến chiến cuộc, nhưng trong tai vẫn nghe rõ ràng chuyện bên cạnh. Không khỏi khẽ lắc đầu không thôi. Hắn cảm giác được người nữ điêu ngoa này thật đúng là họa tinh, quả thật đi đến nơi đâu cũng sẽ gây ra phong ba không nhỏ, khó trách Hồng Phất vẫn để mình quản chế nha đầu kia.

Bất quá, tên họ Phong cùng Yến Vũ theo tướng mạo cho thấy, cũng không phải là người ngu dốt, làm sao hiện tại lại muốn đánh nhau như thế? Chẳng lẻ Hồ mị công của Đổng Huyên Nhi lại lợi hại như thế? Ngay cả tu sĩ sau khi Trúc Cơ đều bất tri bất giác bị ảnh hưởng đến tâm tính sao?

Hàn Lập sau khi suy nghĩ, trong lòng có chút hoảng sợ!

Bất quá, Hàn Lập cũng không đi hỏi hai tên đầu óc có vấn đề này! Hai người bọn họ ai chết ai sống hắn quản làm gì?

Bất quá, Hàn Lập cũng thấy kỳ quái. Bất kể Đổng Huyên này phong tình như thế nào, làm cho nam tử say mê đến thần hồn điên đảo. Nhưng trong mắt hắn thì Huân Huyên Nhi lại một chút mị lực cũng không có, một chút cảm giác động tâm cũng chưa từng xuất hiện.

Nhưng thật ra chuyện này, không riêng gì Hàn Lập buồn bực, mà Đổng Huyên Nhi lại càng buồn bực không thôi! Hồ mị công của nàng không biết vì sao, lại đối với người đáng ghét này một chút tác dụng cũng không có. Nếu không, đã sớm đem hắn làm cho chạy vòng vòng rồi, làm sao còn có thể để hắn dọc dường đi uy hiếp mình như thế.

Trong lúc Hàn Lập cùng Đổng Huyên Nhi đều có tâm tư, lúc này tình cảnh trong sân lại xảy ra đại biến.

Hắc khí bị lục vụ vây quanh đột nhiên bắt đầu co rút lại cùng thưa thớt hẳn lên, trong chớp mắt, đã đem người lục bào nấp ở bên trong lộ Ira. Mấy cái khô lâu bên cạnh người này, miệng mở ra điên cuồng hấp thu hắc khí bốn phía, đó đúng là vật tạo nên hắc khí.

Người Yến gia thấy vậy, mặc dù không biết đối phương có dụng ý gì, nhưng nếu đối phương tự hủy phòng ngự, hắn đương nhiên cũng sẽ không khách khí, liền lập tức vung bảo phiến trong tay, lục vụ lập tức thừa dịp hắc khí vô lực chống cự mà ùa lên!

"Tiểu tử, dựa vào một chút độc vụ, đã muốn làm náo động trước mặt ta, thực sự là không biết chết sống! Ngươi còn không biết, chúng ta đều là tổ tông chơi độc chứ!" Người lục bào hắc hắc cười quái dị vài tiếng nói.

Tiếp theo vươn một tay ra, trên thiên linh cái của khô lâu rất nhanh kích một chưởng, khô lâu này lập tức lớn vọt lên tạo thành một cái bánh xe, trên đầu lâu trắng toát còn mơ hồ được bọc thêm một tầng hắc khí, có vẻ càng thêm dữ tợn quỷ dị.

Bọn chúng đem hắc khí còn sót lại thu nạp không còn một mảnh, tiếp theo miệng lại há lớn ra, đem lục vụ ở bên ngoài bắt đầu hấp thi vào trong miệng, từng ngụm từng ngụm một, bọn chúng cứ thế mà trương lớn lên, cứ như là uống thuốc bổ vậy.

Đường huynh của Yến Vũ ở đối diện, thấy vậy lấy làm kinh hãi. Hắn vội vàng khống chế bảo phiến trong tay, vội vã đem lục vụ thu gấp trở về, nhưng hiển nhiên đã muộn, độc vụ có thể rút vè chỉ được một phần ba mà thôi, đại bộ phận đều đã bị khô lâu của đối phương ăn sạch.

Ánh sáng xanh vàng trên mặt quạt trở nên ảm đạm không còn ánh sáng, làm cho người cầu Yến gia đau lòng không thôi, biết Hóa cốt phiến này uy lực từ nay về sau giảm đi không ít!

Vị Yến gia đệ tử này, còn chưa từ trong đả kích pháp khí hủy tỉnh lại. Mấy cái khô lâu hung hãn to lớn, dưới sự thao túng của người lục bào, hô hô lên vài tiếng rồi trực tiếp bay thẳng tới, trong nháy mắt đã đến trước mặt, àm cho người này hoảng sợ, vội vàng đưa tay vào trung túi trữ vật sờ soạn.

Nhưng mấy khô lâu này lại đồng thời hé miệng ra, mấy luồng sáng đen thui đồng thời phun ra, tập trung lại thành một cột sáng lớn, đánh xuyên qua hộ thân hoàng phong của người nhà Yến gia. Nghe *"thình"* một tiếng, đã trực tiếp hôn mê từ trên không trung rơi xuống.

Đệ tử Yến gia ở một bên thấy thắng bại đã phân, tự nhiên sẽ không để cho người nhà té ngã mà bể đầu, lập tức có một người bay ra tiếp trợ Đường huynh của Yến Vũ, rồi bay trở về.

"Huyền pháp Quỷ linh môn quả nhiên tinh diệu tuyệt luân, Yến gia chúng ta năm trận đã bại bốn, có nên bắt đầu trận tỷ thí thứ sáu không?" Một vị trưởng lão Yến gia khuôn mặt già nua, nhưng hai mắt lóe sáng đi ra, lạnh lùng nói với người của Quỷ linh môn.

"Cứ tính vậy đi! Năm trận còn lại, không bằng đợi đệ tử Sinh tử đường của Yến gia tới rồi sẽ tỷ thí tiếp cũng không muộn. Ta cũng có nghe nói tới đại danh Huyết tu sĩ của Yến gia!" Thủ lĩnh của đám người Quỷ linh môn ở đối diện cũng đi ra, một thần bí man mặt nạ quỷ màu bạc, nghe thanh âm ôn tồn văn nhã, hùng hậu, là một nam tử khá trẻ.

"Được! Nếu Thiếu môn chủ thật sự có nhã hứng này, Yến gia chúng ta dĩ nhiên sẽ phụng bồi! Tỷ thí hôm nay tạm thời dừng tại đây!" Lão giả vừa nghe đầu tiên là cả kinh, nhưng cũng không cam lòng yếu thế đáp ứng nói, sau đó vung tay áo, xoay người trở về.

Thiếu môn chủ này thấy vậy, cũng không thèm để ý, cười nhẹ một tiếng, tiêu sái quay người lại, tiếp theo dẫn mọi người rời khỏi nơi đây.

Các tu sĩ khác đến xem, sau khi đã mãn nhãn, cũng không có người nào nói chuyện mà yên lặng rời đi.

Mà Hàn Lập lắc khẽ đầu, mới vừa quay đầu, đã nghe được thanh âm lẩm bẩm của Yến Vũ:

"Sao lại có thể, Đường huynh của ta cũng đánh bại được, hắn là cao thủ của Diễn vũ đường chúng ta mà!"

"Cái gì cao thủ, còn không phải bị đối thủ rất nhanh chóng đánh bại sao!" Phong sư huynh bĩu môi, cơ hội đả kích tình địch như thế, tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

"Ngươi?" Yến Vũ mặt lộ vẻ giận dữ, đang muốn phát tác, nhưng Đổng Huyên Nhi nói ra một lời, lập tức làm cho hắn cao hứng trở lại.

"Yến Vũ sư huynh, ta đã đi mấy ngày đường rồi, cũng có chút mệt mỏi, ở đây có phòng nào có thể để cho tiểu muội nghỉ ngơi một chút, có hoạt động gì khác, thì hãy chờ ngày mai lại tham gia đi!" Đổng Huyên Nhi đột nhiên lắc lư cái eo thon nhỏ, dùng một loại phong tình lai láng nói.

"Đương nhiên là có thể! Đổng sư muội, ta đến tại sương phòng của các nữ tu sĩ đặc biệt đã chuẩn bị. Hàn sư đệ cùng các hạ, xin mời cứ tùy tiện!" Yến Vũ cao hứng nói, còn có chút bộ dáng thị uy.

Hàn Lập chỉ cười nhẹ, không có ý kiến gì.

Hắn đã đưa Đổng Huyên Nhi an toàn đến Yến linh bảo, nhiệm vụ này cho dù đã hoàn thành. Về phần nhưng chuyện khác, hắn cũng không quản được, cũng không muốn quản! Sau khi nói vài lời đơn giản với những người chung quanh, Hàn Lập một mình rời khỏi mọi người.

------oOo------

Chương 250: Cố nhân ngộ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cũng không phải tự nhiên mà Hàn Lập nguyện ý rời xa Đổng Huyên Nhi, Phong sư huynh cùng Yến Vũ như thế.

Cũng không phải là có ý ngăn cản, mà Yến Vũ nọ phi thường nhiệt tình đưa cho hắn một ngọc giản. Bên trong là địa đồ của Yến linh bảo, làm cho Hàn Lập tiết kiệm được nhiều thời gian, trực tiếp đi đến nơi cần thiết, chứ khồng phải như con ruồi bị hôn mê đi loạn khắp nơi.

Mà bản thân Đổng Huyên Nhi, mặc dù đối với việc Hàn Lập đột nhiên buông tay không hề ước thúc mình nữa, cảm thấy ngoài ý muốn! Nhưng có thể được tự do tại số đông nam tu sĩ này thật như cá gặp nước, tự nhiên làm cho nàng mừng rỡ. Đương nhiên nàng vẫn dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Hàn Lập vài lần, rất là thắc mắc không phải hắn làm vậy là có dụng ý gì.

"Dụng ý? Hừ, chỉ bất quá không muốn nghĩ tới cái bao đồ trên người mà thôi, muốn làm được hành động tự do tự tại!" Hàn Lập đi ở trên con đường đá tại Yến linh bảo, chắp hai tay sau lưng, phi thường thoải mái thầm nghĩ, thỉnh thoảng lại nhìn các cửa hàng ở hai bên đường.

Các cửa hàng này đều là sản xuất phù lục, luyện khí và nguyên liệu luyện đan, cũng có cũng có một hai gian bán pháp khí cấp thấp, nhưng điếm chủ hơn phân nửa lại là người không có pháp lực.

Cái này cũng không kỳ quái, cả Yến linh bảo diện tích phi thường lớn, ở trong này dân cư cũng tới mười mấy vạn. Nhưng người có linh căn có thể tu luyện pháp thuật lại chiếm rất ít, đại bộ phận đều là người bình thường.

Những người này vốn ở tại thế tục, một bộ phận tuy không có linh căn, nhưng huyết mạch thì vẫn là người của Yến gia, một bộ phận còn lại là gia quyến của đệ tử Yến gia, dù sao nếu chỉ có người trong tộc Yến gia thông hôn mà nói, cũng phi thường không ổn, phải có những dòng máu mới, thì mới có thể cho làm cho Yến gia tiếp tục bảo trì sự lớn mạnh.

Đương nhiên để giữ bí mật, người vào Yến linh bảo. Cả đời đều không thể ra ngoài, chỉ có thể ở đây sinh lão bệnh tử cả đời. Mặc dù từ nay về sau áo cơm không lo. Nhưng cũng là một chuyện cực kỳ bi ai.

Những người từ ngoài vào thì còn may mắn, vẫn được biết qua thế giới bên ngoài, nhưng những người từ nhỏ đã sinh ở trong bảo, nhưng lại là người không có linh căn, ngay cả một cơ hội liếc mắt nhìn ra bên ngoài cũng không có.

Những người đầu tiên tiến vào bảo, cũng không bị bức bách vào! Đều là vào rồi không thể ra. Hoặc là chịu đại ân của Yến gia, mà tự nguyện như thế. Hơn nữa Yến linh bảo phòng bị nghiêm ngặt, có trận pháp bao phủ, người thường mà muốn rời thành, bị phát hiện lập tức giết chết. Cho nên đến nay cũng không có nghe nói qua, có người thường nào thành công thoát khỏi nơi đây.

Tin tức này, đương nhiên không phải do Hàn Lập đoán ra, mà là trên ngọc giản địa đồ có mang theo một số tin tức. Bởi vậy, Hàn Lập cũng đã có một số ấn tượng nhất định đối với Yến linh bảo.

Mà hắn hiện tại đi đến một gian trà lâu ở trong thành. Bởi vì dựa theo sự hiểu biết của Hàn Lập, các tu sĩ phần lớn đều rất thích trà. Trà lâu cơ hồ đều là nơi các tu sĩ dừng chân. Hàn Lập cảm giác được nơi này có lẽ có thể tìm được các tu sĩ cùng cấp, tăng cường quen biết. Đây chính là cơ hội rất khó được để trao đổi. Dù sao tự mình đóng cửa cũng là việc không nên làm!

Ở cuối con đường, có một ngã ba đường, đã có thể thấy chiêu bài của trà lâu, Hàn Lập nghĩ như vậy, không khỏi tăng nhanh cước bộ.

Nhưng khi đi ngang qua một cửa hàng bên trong đột nhiên truyền đến vài tiếng nam nữ tranh chấp kịch liệt, tiếp theo nương theo một tiếng rống giận của nam nhân. Một người trang phục thiếu phụ, tức giận vội vàng từ trong phòng đi ra, trực tiếp chạy ra đường, vừa lúc chạm phải Hàn Lập đang đi tới.

Thiếu phụ này dung mạo tựa hồ phi thường tú lệ, cho nên Hàn Lập bởi vì cái bênh chung của nam nhân, cũng cẩm thận đưa mắt đánh giá, kết quả khi Hàn Lập xem rõ dung nhan của thiếu phụ nhất thời ngẩn ra, người đứng lại tại chỗ.

Thiếu phụ nhìn thấy Hàn Lập không kiêng kỵ mà nhìn mình như vậy. Trong lòng cực kỳ tức giận!

Nhưng nàng ở trong thành này cũng khá lâu, mặc dù không có chút pháp lực nhưng nhìn qua phục sức, cũng xem ra thân phận tu sĩ của Hàn Lập. Mặc dù xấu hổ nưhng vẫn lưu tâm để ý đến tướng mạo của Hàn Lập, chỉ cảm thấy phảng phất có chút quen mắt, cũng cố nén sự tức giận, khẽ cúi đầu nói:

"Tu sĩ đại nhân, có thể để cho tiểu nữ tử đi qua, tại hạ đã là gái có chồng! Đại nhân nhìn kỹ như vậy một tiểu nữ tử, không sợ mất thể thống sao?"

Những lời này sau khi nói ra, thiếu phụ cũng không có cử chỉ lo lắng, bởi vì bên trong Yến linh bảo giới luật nghiêm ngặt, nghiêm cấm các tu sĩ quấy nhiễu cuộc sống của người bình thường, người trái lệnh vị xử phạt rất nặng! Đương nhiên, người bình thường cũng phải bảo trì đối với các tu sĩ tuyệt đối cung kính, nếu có sự chậm trễ, cũng do tu sĩ đó tự do xử trí.

Hơn nữa hiện tại ngay ở ngã tư đường giữa bao nhiêu con mắt, nàng cũng không sợ đối phương có hành động gì với mình.

Nhưng thiếu phụ cúi đầu hồi lâu, cũng không thấy tu sĩ có cử động gì. Cũng không có ý thối lui, cũng không có mở miệng quở mắng nàng. Điều này làm cho nàng có chút kinh ngạc, không khỏi ngẩng mặt lên nhìn.

Kết quả là thấy một khuôn mặt cười cười xuất hiện trước mắt, khuôn mặt này lập tức làm cho thiếu phụ nhớ đến mười năm trước trên con đường nhỏ ban đêm tại hậu viện, một người sư huynh hẹp hòi vô cùng, cùng một cô gái tinh linh cổ quái, đấu võ mồm với nhau, như hiện lên trước mắt!

"Sư huynh?"

"Sư muội!"

Thiếu phụ rốt cục nhận ra khuôn mặt cũng không chút biến hóa này, mà Hàn Lập sau khi đối phương gọi mình một tiếng sư huynh, cũng xác định thiếu phụ tú lệ này, chính là tiểu nha đầu tinh linh cổ quái đã gặp từ nhiều năm trước - Mặc Thải Hoàn, con gái nhỏ nhất của Mặc đại phu, mà mình từng gọi là tiểu sư muội!

"Ngươi thật sự là Hàn Lập sư huynh?" Mặc Thải Hoàn đầu tiên là vạn phần kinh ngạc, lập tức hồi hộp hỏi lại, nhưng trên mặt vẫn là bộ dáng không dám tin.

"Ta đưa cho muội Oanh hương hoàn, có sử dụng không?" Hàn Lập đột nhiên nhẹ giọng nói.

"Sư… sư huynh, thật là người!" Mặc Thải Hoàn vừa thấy Hàn Lập nói ra tên của lễ vật tặng nàng năm đó, cũng không chút nào hoài nghi nữa. nhưng hai mắt trong giây lát lại đỏ lên, bắt đầu thút thít, tựa hồ nhận phải sự ủy khuất rất lớn.

Hàn Lập cũng trợn tròn mắt! Dù sao hiện tại ở trên đường, bốn phía vẫn có nhiều người cùng một số tu sĩ qua lại, một thiếu phụ cực kỳ xinh đẹp như vậy lại đứng trước mặt mình khóc lóc, thì dám chắc kiểu suy đoán gì cũng có thể có!

Nghĩ tới đây, Hàn Lập gãi gãi đầu, cố gắng nói với Mặc Thải Hoàn:

"Sư muội, chúng ta có phải nên đổi chỗ khác để nói chuyện hay không! Nơi này tựa hồ không phải là chỗ để nói chuyện".

"Ừm!… ta nghe sư huynh" Mặc Thải Hoàn lúc này mới tạm ngừng khóc, phi thường nghe lời.

Biểu hiện của đối phương, cũng làm cho Hàn Lập có chút ngoài ý muốn! Dù sao trong ấn tượng của hắn Mặc Thải Hoàn vẫn là một tiểu yêu tinh, đột nhiên ôn nhu nghe lời như thế, thật đúng là làm cho hắn có chút không thích ứng. Bất quá cũng phải tìm chỗ nào yên tĩnh đây chứ? Hàn Lập nhìn một chút bốn phía ngã tư đường, có chút buồn bực thầm nghĩ.

"Đến nhà của muội đi! Mẹ của muội cũng ở đàng kia" Mặc Thải Hoàn tâm tình sau khi bình tĩnh lại một chút, đột nhiên mở miệng nói.

"Tứ sư mẫu cũng ở tại Yến linh bảo?

Hàn Lập kinh ngạc!

Xem ra Mặc phủ thật sự có đại sự xảy ra, nếu không Nghiêm thị thân là đầu não cảu Mặc phủ, sẽ không dễ dàng lưu lạc ở nơi đây.

"Đúng vậy, sư huynh! Mẹ muội bị bệnh, hơn nữa rất nặng! Người nhất định phải phải cứu mẹ!" *Mặc Thải Hoàn trong mắt nước mắt lại chợt chảy ra, khổ sở cầu khẩn.*

"Được rồi, có chuyện gì, gặp sư nương rồi hãy nói, chỉ cần không phải nghi nan tạp chứng gì, sư huynh sẽ có thể chữa được!" *Hàn Lập thấy Mặc Thải Hoàn thương cảm như vậy, tự nhiên nghĩ đến cuộc sống không buồn không lo trước kia của nàng tại Mặc phủ, không khỏi trong lòng mềm nhũn ra, ngoài miệng an ủi nói.*

"Ừm! Muội tin tưởng lời sư huynh nói. Năm đó nhị tỷ cũng nói qua, thuật y dược của sư huynh sớm đã trên tỷ ấy. Lần này mẹ của muội đã được cứu rồi!"

Mặc Thải Hoàn nghe xong Hàn Lập nói như thế, lúc này mới mỉm cười không khóc nữa. Loại bộ dáng kiều diễm như hoa này, làm cho Hàn Lập nhìn cũng không khỏi hơi bị thất thần, nhưng cũng may lập tức thanh tỉnh lại, lúc này mới tránh khỏi làm trò ngốc nghếch tại đây.

"Đi thôi, nhà của muội cách đây cũng không xa, chỉ cần qua một cái ngã tư đường là đến rồi. Mẹ của muội nhìn thấy sư huynh nhất định sẽ rất cao hứng!" *Mặc Thải Hoàn phi thường tự nhiên* *kéo lại ống tay áo của Hàn Lập dẫn hắn đi, bộ dáng rất hưng phấn, giống như là tìm được người trong lòng mình vậy.*

Một thiếu phụ chủ động lôi kéo một nam tử, đi trên đường cái, tự nhiên làm cho người ta ở phụ cận chú ý nhìn ngó. Nhưng cũng may Hàn Lập trang phục của người tu tiên, nên cũng không ai dám nói gì không dễ nghe với hai người, về phần sau khi đã rời xa, có nghị luận gì cũng là điều khó nói!

"Sư muội, muội cùng sư mẫu sao lại đến nơi đây? Mặc phủ chẳng lẻ đã xảy ra chuyện gì sao?" *Hàn Lập cùng Mặc Thải Hoàn sóng vai đi, cũng thừa dịp Mặc Thải Hoàn không để ý, đem ống tay áo khe khẽ thu trở về, nhẹ giọng hỏi.*

"Chuyện này, nói đến thì rất dài! Nhưng Mặc phủ bảy năm trước đã bị phá hủy, Kinh Giao hội đồng thời cũng đã bị xóa sổ!" *Mặc Thải Hoàn nghe vậy, thân thể khẽ run lên, sắc mặt đột nhiên buồn bả nói.*

"Còn hai vị sư muội cùng các sư mẫu khác đâu?" *Mặc dù Hàn Lập sớm đã đoán được không sai lắm, nhưng vẫn thở dài, đồn thời hỏi đến tình hình của những người khác.*

"Nhị nương, Ngũ nương đã chết, tình hình của những người khác muội cũng không rõ ràng lắm. Bởi vì muội cùng mẹ cũng rất vất vả mới thóat ra được. Lúc ấy quá rối loạn, mọi người chỉ có thể chia nhau chạy trốn mà thôi!" Mặc Thải Hoàn thanh âm run rẩy hẳn lên, có vẻ cực kỳ thống khổ

------oOo------

Chương 251: Hủy diệt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập thấy Mặc Thải Hoàn như thế, biết bây giờ không phải là lúc để nhắc lại chuyện này. Cứ như vậy, Mặc Thải Hoàn dẫn hắn, đi tới trước một căn tiểu điếm thì ngừng lại.

"Nơi này?" Hàn Lập có chút ngạc nhiên, dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Mặc Thải Hoàn.

"Đúng vậy, là nơi này! Muội cùng mẹ buôn bán nhỏ, chỉ là kiếm một chút linh thạch để mua đan dược áp chế căn bệnh của mẹ mà thôi. Mặc Thải Hoàn sắc mặt đỏ lên, có chút ngượng ngùng nói. Sau đó, đi vào trước.

Hàn Lập thấy vậy cười cười, cũng không nói gì, theo đi vào.

"Mẹ, mẹ xem con dẫn ai tới đây?"

Hàn Lập mới vừa bước vào cửa điếm, đã nghe thấy thanh âm Mặc Thải Hoàn vang lên! Sau đó lại truyền đến một thanh âm mà Hàn Lập quen thuộc nhưng có chút già nua.

"Còn có thể có ai đến? Từ khi đại thúc của con chết đi, cũng chỉ có Hương Liên thẩm cách vách đến thăm chúng ta thôi!"

Thanh âm này đúng là của Nghiêm thị, mặc dù so với trước kia khàn khàn đi rất nhiều!

"Không phải, là sư huynh tới, con ở trong bảo gặp được sư huynh!" *Mặc Thải Hoàn hưng phấn kêu lên.*

"Sư huynh? Mấy vị sư huynh của con không phải đã sớm qua đời rồi sao! Đứa nhỏ này chẳng lẻ thần trí mơ hồ rồi" *Nghiêm thị rõ ràng có chút lo lắng.*

Lúc này, Hàn Lập đã thấy rõ tình hình trong điếm.

Một căn phòng nhỏ cỡ sáu bảy trượng, có một cái quầy gỗ, ở trên có để mấy cái phù lục cấp thấp, còn có chút nguyên liệu không đáng tiền. Còn có một cánh cửa gỗ đi thông vào phòng trong, phía sau quầy có một phụ nhân đang nằm trên một cái ghế thái sư bằng trúc, có chút lo lắng nhìn về phía Mặc Thải Hoàn.

Đúng là Nghiêm thị đã gần mười năm không gặp!

Chỉ là bà ta lúc này, khuôn mặt đã già đi rất nhiều, còn mang theo vẻ bệnh tật. Chỉ có thể từ giữ chân mày còn có thể nhìn ra bóng dáng mỹ phụ nhân lúc đầu.

Hàn Lập tiến vào, tự nhiên khiến cho Nghiêm thị chú ý, chỉ là khi thấy rõ được Hàn Lập, thì cả người đầu tiên là ngẩn ngơ, không khỏi muốn đứng dậy. Nhưng hiển nhiên, do mang bệnh nặng trong người nên không thể làm theo ý được. Chỉ hơi nhổm lên, người lại ngã xuống, Mặc Thải Hoàn ở một bên thấy vậy, vội vàng đưa tay ra đỡ.

"Ngươi là Hàn Lập?" *Nghiêm thị sau khi cố sức thở hổn hển mấy, cũng không giật mình giống như Mặc Thải Hoàn, chỉ là kinh ngạc là chính, lại mơ hồ có vẻ vui mừng cùng hy vọng.*

Hàn Lập tự nhiên biết trong lòng đối phương suy nghĩ cái gì, nhưng sau khi chần chờ, cũng bước lên vài bước thi lễ nói.

"Tứ sư mẫu khỏe chứ!"

"Ngươi… ngươi vẫn nhận ta là sư mẫu? Không hận chuyện năm đó sao!" *Nghiêm thị sau khi nghe thấy Hàn Lập xưng hô* "tứ sư mẫu"*, trên mặt lộ vẻ vui mừng. Nhưng cũng có chút không dám tin tưởng.*

"Chuyện năm đó, ta cùng Mặc sư trong đó là ai không phải, cái này tạm thời không nói, nhưng Mặc sư cùng ta có danh phận thầy trò, đây chính là hàng thật giá thật, cho nên tiếng sư mẫu ta cần phải gọi" *Hàn Lập thần sắc bình tĩnh nói.*

"Về phần chuyện giải dược sau đó, càng không cần phải nói! Ta không phải vẫn đứng ở chỗ này sao?" *Hàn Lập không thèm để ý nói. Đích xác với thân phận tu sĩ Trúc cơ kỳ của hắn bây giờ, tự nhiên không cần hận thù gì với người thế tục, đối với chuyện của mấy vị sư mẫu Nghiêm thị, đương nhiên cũng sẽ không để vào mắt.*

"Đúng vậy, với tài trí của ngươi, nói vậy tại tu tiên giới cũng sẽ không tệ! Không giống ta và mấy vị sư mẫu ngươi, đều thành chó nhà có tang… khụ…" *Nghiêm thị mới vừa cảm khái vài câu, sắc mặt đột nhiên đỏ lên một mảng, ho khan một trận.*

"Mẹ, mẹ không sao chứ! Sư huynh…" *Mặc Thải Hoàn kinh hoảng vội vàng nhẹ vuốt ngực Nghiêm thị, ánh mắt nhìn Hàn Lập tràn ngập ý cầu khẩn.*

"Để ta xem!"

Hàn Lập thật sự chịu được ánh mắt ai oán của Mặc Thải Hoàn, khẽ thở dài một tiếng, đưa tay nắm lấy cổ tay của Nghiêm thị mà bắt mạch. Nhưng chỉ chốc lát sau, thần sắc tự nhiên mà buông ra, sau đó nói:

"Không có gì, chỉ là vết thương cũ năm đó phát tác, hơn nữa mấy năm nay tựa hồ không nghỉ ngơi cho tốt, vô cùng lao tâm lao lực!"

"Có trị được không?" *Mặc Thải Hoàn lo âu hỏi.*

"Yên tâm, nếu là mười năm trước đối với vết thương cũ này, ta thật có chút bó tay! Nhưng hiện tại căn bản chỉ là chuyện nhỏ mà thôi!" *Hàn Lập an ủi nói, sau đó từ trong túi trữ vật lấy ra hôp kim châm, thi triển thuật châm cứu đối với Nghiêm thị. Làm cho Nghiêm thị lập tức không ho khan nữa!*

"Sau này, mỗi ngày dùng một viên, hơn mười ngày sẽ hoàn toàn khỏi hẳn!" *Hàn Lập lại lấy ra một cái bình nhỏ, đưa cho Nghiêm thị, tự tin nói.*

Nghiêm thị cảm giác được toàn thân trên dưới không chỗ nào là không thoải mái, bệnh nhiều năm thật sự đã không còn nữa, lúc *này giống như là đã trẻ lại mấy tuổi. Hiện tại sau khi nhận lấy bình thuốc, nàng càng không biết nói gì cho tốt nữa.*

"Hàn Lập…" *Lời cảm kích của Nghiêm thị, chỉ vừa mở miệng đã bị Hàn Lập cắt ngang.*

"Hiện tại có thể noó rõ, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cùng với tại sao hai người lại đến Yến linh bảo?" *Hàn Lập đối với mấy việc này cũng muốn biết rõ.*

Nghiêm thị nghe xong, trên mặt hiện lên vẻ bi thống, chậm rãi kể lại chuyện năm đó!

Thì ra, lúc đầu Hàn Lập thế Mặc phủ trừ đi Độc phách sơn trang Âu Dương Phi Thiên, đích xác làm cho Kinh Giao hội sớm đã có sự chuẩn bị đã chiếm tiện nghi lớn, chiếm đi hơn phân nửa địa bàn cùng ích lợi. Nhưng một bá chủ khác của Lam châu là Ngũ sắc môn phản ứng cũng thật không chậm, cũng nhanh chóng thôn tính một nửa lợi ích. Cứ như vậy, Lam châu đã hình thành thế song hùng đối đầu!

Nhưng nếu tam quốc bình hành đã bị phá, tự nhiên một núi không thể có hai hổ!

Kết quả, sau khi Mặc phủ thống lĩnh Kinh Giao hội cùng Ngũ sắc môn xuống tay, mới phát giác các nàng thật sự làm sai một chuyện! Thật sự không nên để cho Âu Dương Phi Thiên chết đi như vậy! Thực lực của Ngũ sắc môn này, vượt xa lực lượng thể hiện ra bên ngoài, dĩ nhiên chí đánh một trận đã đánh cho Kinh Giao hội đại bại.

Sau đó, Kinh Giao hội đã bị nhổ tận gốc, Mặc phủ cũng bị số lượng lớn cao thủ của đối phương tập kích. Dưới tình thế bất đắc dĩ mọi người không thể làm gì khác hơn là phá vòng vây chạy trốn, kết quả nhị phu nhân Lý thị cùng Ngũ phu nhân Vương trong khi phá vây đã chết, những người khác sau khi thoát khỏi vòng vây, lập tức chia nhau chạy trốn.

Nghiêm thị dẫn theo Mặc Thải Hoàn, một đường bị đuổi giết, mắt thấy mẹc con sẽ cùng chết, thì một vị trung niên tự xưng là Yến

Trụ cứu lấy Nghiêm thị, sau khi được sự đồng ý của hai mẹ con, đưa các nàng vào trong Yến linh bảo, trở thành người thường di cư vào Yến gia bảo.

Yến Trụ chỉ là một đệ tử Luyện khí kỳ cấp thấp của Yến linh bảo, năng lực có hạn, nhưng đối với mẹ con Nghiêm thị vô cùng không tệ.

Nghiêm thị vì báo đáp ơn cứu giúp, dứt khoát một năm sau, đã gả cho người này. Mà Mặc Thải Hoàn bởi vì càng lớn càng diễm lệ động lòng người, vì sợ bị trêu chọc làm phiền, Yến Trụ dứt khoát tuyên bố ra ngoài Mặc Thải Hoàn chính là góa phụ, ở bên ngoài đã sớm thành hôn, khắc chết trượng phu mới vào trong bảo. Kể từ đó, Mặc Thải Hoàn lúc nào có người trong lòng, chân chính thành thân thì mới cải chính lại.

Cứ như vậy, cuộc sống yên ổn của mẹ con Nghiêm thị ở trong bảo đã hai năm, nhưng đáng tiếc chính là, Yến Trụ trong một lần chấp hành nhiệm vụ của gia tộc, bất hạnh ngoài ý muốn, táng thân ở bên ngoài. Cái chết này làm cho mẹ con Nghiêm thị lại không còn người chống lưng, xuất bảo thì không thể, không làm gì khác hơn là một mình tiếp tục sống tại Yến linh bảo, cũng dùng số linh thạch ban cho khi Yến Trụ chết, mở một tiểu điếm nhỏ, buôn bán kiếm sống qua ngày.

Nếu là cứ như vậy, cửa hàng dù thu vào mặc dù không nhiều lắm, nhưng cũng có thể đủ cho Nghiêm thị xem bệnh mua thuốc, ngăn chặn thương thế. Nhưng thời gian trước, các cửa hàng vốn vẫn thường cấp phù lục cấp thấp cho các nàng bán, đột nhiên đồng thời không cung cấp cho các nàng nữa, làm cho tiểu điếm của Nghiêm lâm vào nguy cơ.

Nghiêm thị là người ra sao, lập tức thấy được vấn đề trong đó. Sau khi tìm hiểu, đã tìm ra người giở trò sau lưng.

Thì ra một vị tu sĩ ở tại phụ cận, đã để ý đến Mặc Thải Hoàn thường hay đi ngang qua, dĩ nhiên cũng không để ý đến lời đồn Mặc Thải Hoàn khắc phu, đưa ra ý nạp Mặc Thải Hoàn làm thiếp. Nghiêm thị tự nhiên sẽ không đáp ứng, kết quả làm cho vị tu sĩ đại nhân này, cực kỳ tức giận rời đi.

Vì vậy, người sau lưng giở trò này, tự nhiên là tiếp tục!

Mà Hàn Lập hôm nay khi đụng Mặc Thải Hoàn trên đường, vừa lúc là Mặc Thải Hoàn lại đi tìm nơi cung cấp, lại to tiếng một hồi.

Nghiêm thị tường tận từ từ kể ra, Mặc Thải Hoàn thỉnh thoảng bổ sung đôi câu. Hàn Lập cũng đã hiểu rõ ngọn nguồn câu chuyện! Bất quá, khi nghe tới Mặc Thải Hoàn bị người cường bức nạp thiếp, thì không khỏi cười nhẹ hai tiếng.

Không nghĩ tới, tiểu yêu tinh năm đó lại còn có người muốn cướp! Bất quá, đừng nói tiểu yêu tinh này mấy năm nay không gặp, thật sự đã trưởng thành đại yêu tinh, quả thực là loại mê chết người không thường mạng!

"Hàn Lập, ngươi trải qua nhiều năm tu luyện như vậy, công pháp nói vậy cũng tinh tiến đã hơn chín tầng chứ!" *Nghiêm thị một lần nữa sau khi đánh giá Hàn Lập, khách khí hỏi. Nàng tại Yến linh bảo mấy năm nay, cho dù không cách nào tu luyện, nhưng một ít thường thức tại tu tiên giới, cũng biết không ít.*

"Cũng tạm! Sư mẫu muốn ta giải quyết khỏi sự làm phiền của tên tu sĩ này sao?" Hàn Lập sau khi mỉm cười, trực tiếp nói.

Nghiêm thị nghe xong, có chút xấu hổ, nhưng cũng không phản đối! Nghe khẩu khí Hàn Lập, tựa hồ nguyện ý hỗ trợ.

------oOo------

Chương 252: Phân ly

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Về công pháp của người tu sĩ này các ngươi biết một ít chứ? Nếu không phải là người thuộc họ Yến, tu vi không cao, thì ta có thể thuận lợi giải quyết được" Hàn Lập nhíu nhíu cái mũi của mình bình tĩnh nói.

Kì thật, hắn hỏi như vậy là để hiểu rõ về tên này. Còn về tu vi cao thâm như thế nào thì cũng là bản năng cẩn thận của hắn mà thôi.

"Ta đã bảo Thải Hoàn dò xét chuyện này. Nghe nói người tu tiên này công pháp cơ bản đã đến tầng thứ năm. Tuy cũng tính là nhà họ Yến, nhưng trong Yến gia khẳng định vai trò của hắn rất bình thường. Nếu mà là các đệ tử được tôn trọng thì sao phàm nhân chúng ta còn có thể ở nơi này được!"

Nghiêm thị không hổ là thủ lĩnh trước kia của Mặc Phủ, cho dù là nay đã đi xuống như vậy nhưng mọi chuyện vẫn quản lý rất chặt chẽ, ý nghĩ rõ ràng vô cùng.

"Cái này không có vấn đề gì! Lát nữa sư muội dẫn ta đi xem sao, nhân tiện khi đến đó ta sẽ giải quyết cho các người vấn đề này!" Hàn Lập ghe xong, gật đầu nói.

"Đa tạ sư huynh! Muội biết nhất định sư huynh sẽ hổ trợ mà!" Mặc Thải Hoàn ở một bên nghe rất rõ ràng, cực kỳ cao hứng mà ngọt ngào kêu lên.

"Hàn Lập, thật sự là phiền toái cho ngươi! Nếu không phải là đối mặt với sự bức bách của người tu tiên này, hai mẹ con chúng ta thật chẳng biết phải ứng phó như thế nào nữa" Nghiêm thị trong mắt lộ rõ vẻ vui mừng nhưng lại thở dài bất đắc dĩ lên tiếng nói.

"Nơi đây tuy cấm các tu sĩ quấy nhiễu phàm nhân chúng ta, nhưng trên thực tế lén khi nhục phàn nhân rất nhiều, Yến gia làm

sao có thể xử phạt những tu sĩ này! Nếu không cẩn thận, ngược lại lại cùng tu sĩ kết thù thì từ nay về sau những việc như thế này rất thường xuyên xảy ra".

Hàn Lập từ trong đó nghe ra được một ít ý tứ không cam lòng. Dù sao, so sánh với trước kia tại Mặc Phủ nắm giữ quyền sinh sát, thì trong cuộc sống hiện nay đối với Nghiêm thị mà nói quả thật là bị khuất nhục không ít.

Hàn Lập sau khi nghe xong, im lặng một lát rồi đột nhiên mở miệng hỏi vấn đề làm hắn nghi hoặc.

"Sư nương, sư muội đã sớm đến tuổi lập gia đình, vì sao lại không tìm một người thích hợp để lập gia đình, nếu là một gã tu sĩ thì không phải là có chỗ dựa rất tốt sao?

"Lập gia đình?"

"Muội mới không chịu lấy người tu tiên trong Yến gia làm chồng đấy!"

Nghe Hàn Lập nói thế, Nghiêm thị thì cười khổ, còn Mặc Thải Hoàn lớn tiếng phản đối, thần tình như mất hứng.

"Sao lại vậy? ""Hàn Lập có chút kinh ngạc

"Sư huynh! Người tu tiên Yến Gia căn bản là không lấy nữ phàm nhân chúng ta. Đừng nói là làm vợ, căn bản ngay cả so với nô tỳ ở thế tục cũng không bằng, có chút không đồng ý là họ thường xuyên la mắng và đánh đập. Muội dù cả đời độc thân cũng không lập gia đình trong này" Mặc Thải Hoàn thanh âm vừa nhanh vừa vội, hiển nhiên đối với việc này rất là kiêng kị.

"Hàn Lập ngươi chắc không biết, sư muội ngươi có kết giao với một bằng hữu cũng được gả cho người tu tiên trong bảo, kết quả chẳng không xem vừa mắt, mà còn bị ngược đãi, sau này dung nhan bị già cả đi, còn bị họ tùy tiện tìm một cái cớ, đưa trả trở về gia đình, kết cục cực kì thê lương. Mà người tu tiên kia lại đi lấy một nữ tử trẻ tuổi sinh đẹp khác. Khụ! Nhìn tâm địa người tu tiên như vậy, ta cũng thật là không muốn cho Thải Hoàn chịu khổ. Cho

nên, gã cho người thường, sư muội của ngươi tầm mắt cũng rất cao, cũng sẽ có người lọt vào mắt của nó thôi" Nghiêm thị ở một bên thấy hành động của Mặc Khải Hoàn nên giải thích một chút.

"Thì ra như vậy! Nhưng sư muội cũng không có khả năng cả đời không lấy chồng! " Hàn Lập nhíu mày, tự nhiên nói.

Những lời này vừa nói ra, thần sắc Nghiêm thị liền động, tựa hồ lại ghĩ đến điều gì đó nhưng lại chần chờ một chút không có nói ra. Mà Mặc Thải Hoàn lại chẳng biết nhớ tới cái gì. Cúi đầu, im lặng không nói gì.

Hàn Lập lúc này mới ý thức được không khí đột nhiên có chút không đúng, tựa hồ…

Hắn liền mở miệng nói:

"Sư muội, muội dẫn sư huynh đi. Hay là trước tiên đi giải quyết vấn đề dây dưa với tên tu sĩ kia cái đã!"

"Ừm!"

Mặc Thải Hoàn trù trừ một chút rồi đáp. Mà Nghiêm thị ở đây cũng không có ý tứ phản đối.

Vì thế, Hàn Lập cùng Mặc Thải Hoàn tạm thời ra khỏi cửa tiệm, thẳng đến nơi vị tu sĩ kia mà đi đến, tựa hồ khá xa.

"Sư huynh! Công pháp của huynh rốt cuộc là tầng thứ mấy vậy? Mà cái gã kia như thế nào vừa thấy huynh đến liền giống như là chuột thấy mèo vậy, không ngừng gọi tiền bối, lại không ngừng thở dài! Cái thần thái cung kính kia, quả thật giống như là gặp phải lão tổ tông vậy" Mặc Thải Hoàn trong mắt Hàn Lập đã hoàn toàn khôi phục lại bộ dáng vui vẻ, trên đường nhỏ líu lo nói không ngừng, nhìn như mới hai mươi vậy!

Hàn Lập thấy vậy cười nhẹ nói:

"Không có gì, chỉ có điều là cảnh giới cao hơn một tầng, theo quy củ của tu tiên giới nên hắn mới gọi huynh là tiền bối"

Mặc Thải Hoàn nghe xong, trong mắt vẻ vui mừng lóe lên, càng thêm cười hì hì nói:

"Chẳng qua, muội tưởng tượng lại vẻ buồn cười của hắn khi thấy muội xuất hiện, nên không nhin được cười!"

Lần này Hàn lập không nói gì, chỉ là mỉm cười nhìn Mặc Thải Hoàn. Trong chốc lát đã khiến cho Mặc Thải Hoàn ngượng ngùng đem khuôn mặt né qua một bên nhìn, cũng không lên tiếng nữa.

Nhưng một lát sau, nàng bỗng nói một câu làm cho Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn.

"Su huynh, chẳng lẽ không có linh căn là không thể trở thành người tu tiên sao? Muội cũng muốn trở thành tu sĩ giống như huynh vậy!" Quay đầu trở lại, Mặc Thải Hoàn đã biến thành vẻ mặt u oán, thanh âm cũng tràn gập sự chờ đợi.

Hàn Lập ghe như thế trong lòng cũng không tránh có chút đau buồn, nhưng lại không thể nói gì. Theo từ xưa đến nay, không có linh căn thì thật là không thể tu luyện pháp thuật, đây là sự thật không thay đổi được của tu tiên giới hơn mười vạn năm nay! Hắn nào có bổn sự lớn như vậy để phá vở quy củ này!

Mặc Thải Hoàn thấy biểu tình của Hàn Lập, vốn tâm tình có chút nóng vội nhất thời nguội lạnh, xem ra vị sư huynh thần thông quảng đại này một chút biện pháp cũng không có.

Nàng ta không khỏi ảm đạm, yên lặng đi sau Hàn Lập vài bước, chậm rãi mà đi, cả người có vẻ an tĩnh hơn.

Đợi khi hai người còn cách tiểu điếm không xa thì Hàn Lập đột nhiên dừng bước, xoay người lại nói với Mặc Thải Hoàn

"Huynh còn có việc nên không thể trở lại đi gặp sư mẫu, chúng ta chia tay tại chỗ này đi, huynh còn ở tại Yến linh mấy ngày nữa, về sau có lẽ sẽ còn cơ hội gặp lại".

"Cái gì, sư huynh muốn đi?" Mặc Thải Hoàn trước tiên là cả kinh,

sau đó thần tình có chút thất vọng.

"Ừm! Trong này có hơn mười viên linh thạch, lưu lại cho sư mẫu dùng khi gặp tình trạng khẩn cấp. Huynh hiện tại cũng chỉ có thể làm được như vậy thôi! Hàn Lập từ trong túi trữ vật lấy ra một cái túi nhỏ đưa cho Mặc Thải Hoàn.

"Đa tạ sư huynh!" *Mặc Thải Hoàn nhỏ giọng nói, có vẻ yếu đuối vô cùng, trong mắt có vẻ không nỡ.*

Hàn Lập thấy biểu hiện lúc này của nàng, trong lòng không hiểu tại sao lại có một cảm giác phi thường khó chịu.

Hắn do dự một chút, sau đó lại lấy ra một cái bình bạc, từ trong lấy ra một đan hoàn màu phấn hồng.

"Uống nó mặc dù không thể làm cho muội trở thành người tu tiên, nhưng có thể làm cho muội sống thọ thêm vài năm, dung nhan không đổi, sẽ không bị già đi, coi như là lễ vật của sư huynh tặng cho muội!" *Hàn Lập thần sắc trịnh trọng nói.*

"Sư huynh, muội…."

Mặc Thải Hoàn nghe lời này, không khỏi vừa mừng vừa sợ lên tiếng, tâm tình kích động muốn nói ra những lời trong lòng. Nhưng Hàn Lập không cho nàng cơ hội nói ra, ngón tay bắn ra viên đan dược tiến thẳng vào trong miệng, theo yết hầu không tự chủ được mà đi xuống.

"Sư muội, ta đi rồi, muội cùng sư mẫu bảo trọng".

Hàn Lập vừa nói xong, người liền nhẹ nhàng nhoáng lên, thân hình mơ hồ một chút rồi biến mất tại chổ.

"Sư huynh!"

Mặc Thải Hoàn kinh ngạt kêu lên, bước lên trước vài bước. Chung quanh tịch mịch, bóng dáng của Hàn Lập nào có thấy đâu?

Dưới sự bất đắt dĩ, Mặc Thải Hoàn thần sắc ảm đạm chậm rãi đi *về cửa hàng của mình.*

Qua một khoảng thời gian, thân hình Hàn Lập mới hiện lên ở sau một gian phòng cách đó không xa. Sau đó yên lặng đứng xem, trong chốc lát liền không do dự xoay người rời đi.

Vị sư muội này đối với chính mình muốn nói cái gì đó, tuy nhiên Hàn Lập cũng không thể khẳng định, nhưng cũng có bảy tám phần mơ hồ đoán ra.

Nhưng đáng tiếc chính là, hắn cùng với đối phương là hữu duyên vô phận! Cảm giác của hắn vẫn chưa tới bước đó.

Càng huống chi, hắn đã tới Trúc cơ kỳ, sống thật lâu, thật sự cùng đối phương cách quá xa, đồng thời hắn cũng không muốn nhiễm vào tình cảm, dù sao mắt thấy người mình yêu ngày càng ngày càng yếu dần đi mà mình lại không thể làm gì, loại sự thật này không phải Hàn Lập có thể chịu được!

"Thiên hạc cư", một trà lâu cao ba tầng, kiến trúc cổ kính, có chút khí phách xuất hiện trước mắt Hàn Lập.

Hàn Lập mơ hồ liếc mắt qua, sau đó không tiếp tục suy tư bởi vì hắn đã cảm giác được trong cổ lâu có vài cổ pháp lực dao động, cùng với hắn cũng không có sai biệt lắm. Thậm chí còn có tu sĩ Trúc cơ kì có linh lực cao hơn hắn.

Tiến vào trà lâu, nhìn lướt qua tầng thứ nhất rồi không tiếp tục dừng lại, trực tiếp lên tầng hai. Bởi vì, tầng một đều là các phàm nhân một chút pháp lực cũng không có.

Tầng hai có vài tu sĩ nhưng đại bộ phận đều là Luyện khí kỳ, căn bản là không lọt vào trong mắt Hàn Lập, mà tầng thứ ba này, càng tiếp cận đến pháp lực dao động, đây mới chính là mục tiêu lần này của Hàn Lập.

------oOo------

Chương 253: Quỷ linh môn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập vừa đi lên lầu ba, lập tức có mấy đạo thần thức quét tới, chú ý đến hắn.

Xem bộ dáng pháp lực của mấy người này phải tới cỡ Trúc cơ trung kỳ, so với các tu sĩ mới Trúc cơ như hắn thì mạnh hơn nhiều. Tại động phủ hắn đã bế quan hết bốn năm, đã làm cho pháp lực của hắn tiếp cận Trúc cơ trung kỳ, chỉ còn một tầng nữa lại không thể đột phá được, điều này đã làm cho Hàn Lập tiếc nuối không thôi.

Chẳng qua ngẫm lại cũng rất là bình thường, dù sao hắn trong bốn năm tu luyện đã tiếp cận Trúc cơ trung kỳ, tốc độ so với các tu sĩ bình thường đã rất nhanh rồi. Mà một tầng cuối cùng bị khựng lại này là từ sau khi hắn Trúc cơ mới lần đầu tiên gặp, không chỉ dùng dược vật là có thể đột phá được, hơn phân nửa nhất định còn phải có cơ duyên mới được

Hơn nữa cho dù là dùng nhiều dược vật đi nữa cũng chỉ làm cho pháp lực của hắn thâm hậu thêm một ít thôi. Nhưng tầng cảnh giới này cũng không thể dễ dàng vượt qua như vậy được

Hàn Lập vừa suy nghĩ vừa dò xét sơ qua trên lầu một lần.

Người trên lầu ba, tất cả đều là các tu sĩ Trúc cơ kỳ. Nhưng rõ ràng là chia thành hai nhóm riêng biệt, một nhóm mà Hàn Lập rất quen thuộc, thông qua trang phục thì là tu sĩ của thất đại phái, một bên thì trang phục hỗn loạn, tất cả hẳn là các tu sĩ của các nước khác

Tu sĩ thất đại phái chỉ có năm người, nhưng đều ngồi trên một cái bàn, đang nhỏ giọng bàn luận về điều gì đó, có vẻ thân mật một chút. Mà các tu sĩ còn lại có đến bảy tám người, đều là một, hai người một bàn, vẽ mặt rất lãnh đạm mà thưởng thức trà, cũng không có chụm lại mà chuyện trò với nhau.

Động tĩnh như thế làm cho Hàn Lập cảm nhận được một loại không khí đang giằng co nhau.

Hàn Lập đến cũng khiến cho các tu sĩ khác chú ý đến hắn, ngay từ đầu xem xét hắn chính là mấy người ngoài kia, những người khác đều nhìn về phía hắn. Mà Hàn Lập không suy nghĩ nhiều, hướng đến bàn của các vị tu sĩ thất đại phái đi đến. dù sao thì hắn cũng là một thành viên trong đó.

Hàn Lập đến, làm ánh mắt của các vị tu sĩ khác đều trở về, mà người của bảy đại phái kia đều mỉm cười đứng lên mà hoan nghênh.

Hàn Lập mặc trang phục của Hoàng phong cốc, không cần giới thiệu mấy người này cũng tự nhiên quen thuộc vô cùng.

"Tại hạ Hoàng phong cốc Hàn Lập, ra mắt các vị sư huynh cùng sư tỷ"! Hàn Lập đem thân phận chính mình hạ thấp xuống, năm người trước mắt này đã có ba người là Trúc cơ trung kỳ rồi, hai người còn lại đều giống hắn, Trúc cơ sơ kỳ.

"Hàn sư đệ! Tại hạ là Thanh hư môn Vô Tử, đây là sư đệ Vô Du Tử, còn ba vị này là Linh thú sơn Vũ sư đệ, Cự kiếm môn Ba sư huynh, cùng với Thiên khuyết bảo Phương sư muội" Trên bàn hai gã đạo sĩ trung niên kia hướng Hàn Lập khách khí giới thiệu một chút mọi người đang ngồi ở đây.

Sư đệ một khi đến đây trước hết hãy thưởng thức Tuyết linh trà tiên phẩm của Yến gia đi! Đây chính là trà lâu mà các tu sĩ khi ra ngoài nhưng chúng ta đều đến thưởng thức cực phẩm!" *Vị trung niên tu sĩ họ Vũ Linh thú sơn cười hì hì, hướng đến Hàn Lập mới ngồi xuống, lập tức lấy ấm pha trà rót cho Hàn Lập một ly Tuyết linh trà.*

Hàn lập gật đầu mỉm cười sau đó uống một ngụm trà nhỏ.

Mặc kệ người này có phải là vì mình mà nhiệt tình châm trà hay không. Nhưng công phu biểu hiện cũng thật không tệ.

"Trà ngon" *Hàn Lập tuy cũng không phải là người có nghiên cứu về trà, nhưng cũng không khỏi mở miệng tán dương một câu.*

Loại nước trà này vừa xuống liền có cảm giác mát lạnh, từ trong bụng xông lên, sau đó kết hợp hương vị với nhau, trở về chỗ cũ vô vùng vừa ý!

Tu sĩ họ Vũ nghe xong, vẻ tươi cười trên mặt càng đậm thêm một ít

"Nhìn Hàn sư đệ nhìn thật lạ mặt, không biết là cao đồ của vị sư bá nào?" *Đó là vị sư muội khoảng hai mươi tuổi, tướng mạo bình thường hào phóng hỏi.*

"Gia sư Lý Hóa Nguyên, khi đến được Trúc cơ kỳ được sư phó chính thức nhập làm môn hạ, chính là chỉ mới mấy năm nay mà thôi, mong rằng các vị sư huynh cùng sư tỷ chỉ điểm thêm vài phần!" *Hàn lập với vẻ mặt thành khẩn nói.*

"Ta làm sao có thể chỉ điểm được, tất cả mọi người cùng nhau trao đổi với nhau. Hàn sư đệ một khi đã được Lý sư thúc thu nhận làm môn hạ, hơn nữa trẻ tuổi như vậy đã được ra ngoài du ngoạn, khẳng định là có chỗ hơn người, cũng không cần phải khách khí như thế" *Lần này mở miệng chính là vị hán tử trung niên của Cự kiếm môn, tuy diện mạo có chút thành thật trung hậu, nhưng khi nói hai môi cũng không lộ ra, khiến cho Hàn Lập có chút ngoài ý muốn.*

Hàn lập tự nhiên khiêm tốn vài câu, kể từ đó, ngoại trừ vị Vô Du Tử kia ra, Hàn Lập cùng các vị tu sĩ này rất nhanh đã bàn tán sôi nổi.

"Mấy vị vừa rồi đang đàm luận vấn đề gì vậy?" *Hàn Lập sau khi khách sáo vài câu, rốt cuộc cũng nói đến đề tài chính này, cứ như là tùy ý hỏi.*

Cũng không có gì, chúng ta đang dự đoán, các vị tu sĩ nước ngoài đến Yến linh bảo này là vì nguyên nhân gì, thật sự có chút trái với lẽ thường. Càn khôn tháp phù bảo tuy rất trân quý, nhưng cũng *không có khả năng có sự hấp dẫn lớn đến như vậy"* Vô Tử nghe Hàn Lập hỏi như vậy thần sắc đột nhiên trịnh trọng trả lời.

Chẳng qua, nói đến vấn đề mà hàn Lập chú ý, làm cho hắn không khỏi liên tục gạt đầu tỏ vẻ đồng ý.

Chúng ta vừa rồi nghị luận một hồi, cũng không rõ ràng được cái gì*".*

*"*Nghĩ đến khả năng có dị bảo xuất thế, hấp dẫn bọn họ đến đây cũng không cao lắm. Bởi vì nếu là thực, đến đây không chỉ có tu sĩ Trúc cơ kỳ, tu sĩ Kết đan kỳ cũng phải đến sớm chứ, còn có thể bình tĩnh như thế này sao được. Cho nên còn có nguyên nhân khác, chứ không cũng không thể nào giải thích được vấn đề này?*" Nữ tử của Thiên khuyết bảo nói.*

*"*Chúng ta không cần suy đoán lung tung, qua hai ngày nữa, đai hội đoạt bảo đã bắt đầu rồi, tất cả đến lúc đó sẽ hiểu. Nhưng ta thật ra đối với việc hôm nay xuất hiện tu sĩ Quỷ linh môn, có chút cảm giác bất an. Nhóm người này không giống bình thường, làm cho Yến gia đệ tử thất bại liên tục thì thật làm cho mọi người ngoài ý muốn. Không biết các vị có biết lai lịch bọn họ chăng?*" Vị trung niên họ Vũ nhíu mày hỏi, vẻ cười cợt đã hoàn toàn biến mất. Xem ra vị tu sĩ thật sự thấy rất bất an.*

Vị tu sĩ này vừa nói ra, lập tức làm cho đám người Hàn Lập cũng nhìn nhau!

Bọn họ đều là lần đầu tiên nghe đến môn phái này, dù sao ghe tên thì cũng đoán được tám chín phần mười là người trong ma đạo rồi. Nhưng không biết là môn phái của quốc gia phụ cận nào đây, có thể làm cho địa đầu xa ở đây là Yến gia cũng kiêng kỵ như thế, đánh bị thương nhiều đệ tử như vậy cũng không hề lập tức trở mặt. Khẳng định là bọn họ cũng không nhỏ.

Nhưng trong số đông, đương nhiên cũng có người biểu hiện khác biệt, người này là Vô Du Tử cho đến giờ vẫn không mở miệng. Chỉ có hắn là thần sắc không đổi, giống như là biết rõ về Quỷ linh môn vậy, điều này không khỏi làm cho người khác có chút chờ đợi.

"Sư đệ, ngươi có biết chuyện của Quỷ linh môn không?" *Vô Tử cũng cảm thấy ngoài ý muốn, sư đệ này của hắn luôn không thích kết giao cùng với người khác, nhưng lại thích tham khảo các loại sách, chuyện này nói không chừng hắn cũng biết một phần.*

"Quỷ linh môn, một trong sáu tông phái ma đạo của Thiên La quốc, am hiểu khu quỷ dịch yêu thuật, cũng tinh thông độc thuật cùng một ít ám thuật. Mặc dù yếu nhất trong sáu tông phái, nhưng so với tong phái thực lực cường thịnh nhất trong chúng ta là Yểm nguyệt tông thì còn cường thịnh hơn ba phần".

Vô Du Tử vừa ngẩng đầu, lạnh lùng nói xong liền im lặng không nói, nhưng cũng đủ để làm cho những người khác sắc mặt đại biến.

"Ma phái của Thiên La quốc? Hèn chi Yến gia lại nhẫn nhịn như thế, so với thất đại phái chúng ta thì tuyệt đối là một thế lực siêu cấp. Ngoài chính đạo liên minh chúng ta, thế lực tu tiên đều không thể có khả năng một mình ngăn cản bọn họ xâm lấn" *Lần này đại hán Cự kiếm môn biến sắc nói.*

"Sẽ không phải chứ, thế lực lớn như vậy làm sao đột nhiên đi vào Việt quốc? Lại còn tham gia một đại hội đoạt bảo nhỏ như vậy? Nữ tử họ Phương không dám tin tưởng nói, lời nói tự nhiên mang vài phần ý nghĩ hoài nghi.

"Thiên nam thủ trác, quyển thứ hai, chương thứ bốn" Vô Du Tử lãnh đạm nói.

"A…" Nữ tu sĩ lúc đầu không hiểu được nhưng một lát sau đã biết được ý tứ trong lời nói của đối phương.

Đây là quyển điển tịch thông tin trọn vẹn các đại phái lớn, chuyên môn giới thiệu một ít về nhân tình phong tục cùng với kỳ văn lý thú ở các quốc gia đó. Đối với sự tình của tu tiên giới cũng có chút đề cập đến, nhưng bởi vì rất nhiều, nữ tu sĩ này vốn là do vội vàng xem nên không đọc kỹ. Chẳng lẽ sự tình của Quỷ linh môn trong sách này cũng có thể tìm được sao?

Ngạc nhiên cũng không chỉ có mình nàng, mọi người cũng đều lộ ra biểu tình nghi hoặc. Vô Du Tử lại miễng cưỡng mở miệng nói tiếp:

"Trong quyển hai này, không riêng gì Quỷ linh môn, năm ma tông khác cũng được giới thiệu sơ lược một chút!"

Nhìn thấy bộ dáng khẳng định của Vô Du tử, những người khác rốt cuộc cũng tin tưởng lời nói cũng hắn. Ngoài sự kinh hãi hiển thị bên ngoài, mọi người cũng bắt đầu suy đoán dụng ý việc Quỷ linh môn đột nhiên đến Yến gia. Hàn Lập theo thói quen nhíu nhíu cái mũi, lâm vào trầm tư.

Sáu tông phái ma đạo của Thiên La quốc không phải là muốn xâm lấn chứ?

Không đúng, Việt quốc cùng Thiên La quốc còn cách hai nước nhỏ là Khương quốc cùng Xa kỵ quốc, phải xâm lấn được hai nước này thì mới tiến đến đây được.

Hai cái quốc gia này tuy nhỏ nhưng trong tu tiên giới, thực lực cũng không phải là yếu, có thể tương đương với thực lực của bảy đại tông phái liên thủ. Cũng không có khả năng vô thanh vô tức khống chế hai nước này.

Càng huống chi, bên cạnh bọn họ còn có chính đạo liên minh nữa, đâu thể nào cho họ cơ hội khuếch trương lực lượng chứ?

Hàn Lập trải qua một phen suy nghĩ, rốt cuộc cũng đã bài trừ ra các tình huống xấu nhất!

------oOo------

Chương 254: Yến gia Lão tổ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Có phải là Quỷ linh môn hành động một mình hay liên thủ với năm ma đạo tông còn lại? thất đại tông phái cũng không cần phải sợ hãi gì, thậm chí Yến gia cũng vậy, có khả năng ứng phó người của Quỷ linh môn đến, dù sao Yến gia cũng có cao thủ Kết đan kì tọa trấn!

Hàn Lập nghĩ như vậy cuối cùng an tâm một ít.

Cho dù có sụp đổ thì cũng có người đứng ra gánh vác. Quỷ linh môn tới đây vì cái gì, cũng không phải là một tu sĩ Trúc cơ kì như hắn có khả năng quan tâm, tất cả đều đã có Yến gia đối phó bọn họ. Nhưng cũng phải cẩn thận đôi chút, cho dù là cổng thành có cháy, thì cũng không đến phiên hắn.

Chẳng biết mấy người khác có nghĩ như vậy hay không, một một lúc sau, thần sắc bọn họ cũng dần dần khôi phục bình thường, thế nhưng không có người nào nhắc lại chuyện này nữa, ngược lại tán ngẫu một ít vấn đề tu luyện. Vấn đề này cũng hấp dẫn Hàn Lập, hắn không suy tư nữa mà lập tức gia nhập vào.

Thời gian trôi qua khá nhanh, sắc trời dần dần tối đi, nói một chút làm cho lưỡi mọi người cũng khô đi, mặc khác, cũng đã tới thời điểm các tu sĩ phải chia tay cáo từ nhau rồi.

Mà tràng trao đổi này làm mọi người thu được không ít lợi ích, đặc biệt là mấy thủ đoạn cùng với cơ duyên của mấy người đột phá bình cảnh Trúc cơ trung kì, làm Hàn Lập không uổng công kết giao.

Vì thế, theo ý kiến của trung niên họ Vũ đề xuất, ngày mai mọi người cùng tới Xử thiên tích, cùng vài đồng đạo tiếp tục đàm luận một phen, đồng thời giao dịch luôn một vài vật phẩm nhỏ, chẳng phải càng tốt sao!

Đề nghị này được mọi người đồng ý, đương nhiên Hàn Lập cũng không có ngoại lệ.

Cứ như vậy, sau khi thương lượng mọi người liền rời đi.

Hàn Lập theo bản đồ mà đi đến một khách điếm, khách điếm này chuyên môn phụ trách tiếp đãi các tu sĩ bên ngoài.

Khách điếm này ở đông nam Yến linh bảo, nơi đây cũng không lớn lắm, so sánh với vài nơi khác thì kém xa. Do đó, nơi đây tu sĩ không nhiều lắm mới đúng.

Hàn Lập chọn nơi đây chính là nó vô cùng thanh tịnh, bởi vì càng ít người thì phiền tóai xuất hiện cũng càng ít. Hơn nữa, nơi đây giáp với tường thành, vạn nhất có phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn thì Hàn Lập cũng đã chuẩn bị để tiện việc đào thoát.

Dù sao tu sĩ của Quỷ linh môn xuất hiện làm Hàn Lập có cảm giác không được an tâm. Trước tiên chuẩn bị một ít phòng ngừa sự cố phát sinh. Điều này cũng là do thói quen cẩn thận của hắn.

"Phong nguyệt khách điếm" này quả nhiên cũng không có nhiều khách, có thể những tu sĩ ở nơi này không hề náo nhiệt, hoặc là trời sanh tính lập dị đôi chút nên chọn nơi này. Bọn họ đều ở trong phòng mình, mà không hề quấy rầy người của khách điếm. Điều này làm cho Hàn Lập cảm thấy vừa lòng, lựa một căn phòng sạch sẽ cho mình.

Cho nên, Đổng Huyên Nhi kia ở tại nơi nào, Hàn Lập cũng không thích tìm hiểu, dù sao thì khi đại hội đoạt bảo bắt đầu khẳng định sẽ gặp thôi. Đến lúc đó, cùng nữ tử này về Hoàng Phong cốc là được. Hàn Lập nghĩ như vậy liền ngủ thiếp đi.

Ban đêm, khi các tu sĩ bắt đầu tiến vào giấc ngủ hoặc bắt đầu tu luyện thì tại kiến trúc cao nhất của Yến linh bảo, thì trong một căn phòng được đề phòng nghiêm ngặt tại *"Phi vân các"*, có một hồng phát lão giả chắp tay sau lưng, đi qua đi lại, khuôn mặt không hề có biểu tình gì.

Mà trước người hắn không xa, có ba lão giả áo xám đứng, thần sắc rất cung kính.

"Tử Quân, tiểu tử Quỷ linh môn kia nói là đêm nay đến gặp ta sao?" Hồng phát lão giả rốt cuộc cũng dừng lại, thản nhiên nhìn một lão già trong đó.

"Đúng vậy, lão tổ tông, Thiếu chủ của Quỷ linh môn sau khi chấm dứt luận võ đã truyền âm như vậy!" Người này cung kính trả lời.

"Ừm!" Hồng phát lão giả vô biểu tình gật gật đầu, nhưng trong mắt đột nhiên lóe lên linh quang.

Vào lúc này, bên ngoài đột nhiên đi vào một gã hắc y nhân, người này thi lễ nói:

"Lão tổ tông, ba vị trưởng lão, khánh đã đến. Đươc an bày trong đại sảnh, nhưng hắn lại có hai tên hộ vệ, nói như thế nào cũng không chịu ở bên ngoài. Có vài tên thiết vệ động thủ mang họ ra ngoài nhưng ngược lại bị chế trụ. Tựa hồ là tu sĩ Kết đan kì, phải ứng phó như thế nào, xin lão tổ tông chỉ điểm".

"Tu sĩ Kết đan kì? Cũng không có gì kỳ quái, đường đường một vị Thiếu chủ nếu ngay cả bên người cũng không có hộ vệ thì như thế nào Môn chủ Quỷ linh môn sao an tâm cho hắn đến đây? Chúng ta đi gặp họ thôi, ta thật tò mò bên dưới mặt nạ của vị thiếu chủ này có bộ dáng như thế nào" Hồng phát lão giả ghe xong hắc y nhân bẩm báo, trên mặt đã xuất hiện một tia giận dữ, có chút không thiện ý nói.

Sau đó hắn là người trước tiên rời phòng, những người khác tự nhiên cũng theo sau.

Tiến vào đại sảnh, hồng phát lão giả thấy một vị thanh niên có dáng người thon dài, mang mặt nạ ác quỷ, đang bất động ngồi ở vị trí thượng khách.

Phí sau có hai gã lục bào, một vị trên mặt có tầng tầng nếp nhăn, tóc bạc, bộ dáng già đến không thể già hơn, một người còn lại có đôi đồng tử nhỏ

Đầu bạc, không thể xác định tuổi tác qua bộ dáng bên ngoài, người còn lại là một đồng tử tóc ngắn răng trắng bóng.

Mà ở giữa đại sảnh, có bảy tám vị hắc y tu sĩ, mỗi người trên khuôn mặt đều có xuất hiện hắc khí, hôn mê bất tỉnh đi.

"Ta còn tưởng là ai đại giá quan lâm, thì ra là đại danh đỉnh đỉnh Lý thị huynh đệ, khó trách không hề đem Yến gia chúng ta để trong mắt. Hồng phát lão giả vừa nhìn thấy hai vị lục bào, đồng tử có chút co lại nhưng vẻ mặt không thay đổi nói.

*Tiếp theo liền hướng đến vị trí chủ tọa, vén áo ngồi xuống. "*Bộp bộp*" vỗ nhẹ hai chưởng, liền có vài vị hắc y nhân tiến đến đem những người hôn mê ra ngoài.*

"Hắc hắc. Không thể tưởng được thanh danh của hai huynh đệ ta lớn đến như vậy, ngay cả Yến gia lão tổ cũng biết đến. Hắc hắc, thật đúng là vinh hạnh cho hai huynh đệ chúng ta. Chẳng qua lần này huynh đệ chúng ta phụ trách bảo hộ sự an nguy của Thiếu chủ! Có chuyện gì, Yến huynh cùng thiếu chủ luận đàm là được*" Người có bộ dáng đồng tử cười nói, nhưng lại truyền ra giọng nói trầm trầm. Làm cho cho người của Yến gia ở bốn phía đề phòng cảm thấy hoảng sợ ngoài ý muốn.*

Hồng phát lão giả nghe hai người nói như thế trong lòng không khỏi cảm thấy rùng mình. Có thể làm cho hai lão ma đầu hung danh này nói như thế, thì vị Thiếu chủ này quả thật không phải là nhân vật đơn giản gì. Ánh mắt liền rơi xuống trên người thanh niên đeo ngân mặt nạ.

Hắn dò xét trong chốc lát rồi thản nhiên hỏi:

"Ngươi chính là Thiếu chủ của Quỷ linh môn? Vì sao lại mang theo mặt nạ, chẳng lẽ có chỗ không tiện để người khác thấy sao?"

"Đã hiểu lầm vãn bối, vãn bối mang theo mặt nạ kì thật do có nỗi khổ riêng, cũng không có chỗ nào không tiện để người khác nhìn thấy, nếu tiền bối thật sự muốn xem, vãn bối là kẻ dưới, đương nhiên có thể bỏ mặt nạ ra" *Thiếu chủ Quỷ linh môn khẽ cười một tiếng, bình thản nói.*

"Hừ, bộ mặt của nam nhân thì có cái gì để xem, lão phu không có tâm tư, nhưng thật ra Quỷ linh môn các người đột nhiên từ nơi xa đến Yến gia chúng ta để làm chi? Hơn nữa, ta cũng thấy rằng, các ngươi cũng đã đến đây, cũng không phải để nói điều vô nghĩa, có gì các ngươi cứ nói thẳng ra, lão phu không có kiên nhẫn để nói chuyện xàm" *Yến gia lão tổ lạnh lùng nhìn Thiếu chủ Quỷ linh môn, không lưu tình nói, khí thế một lời không thuận liền ra tay.*

"Ha ha, tiền bối một khi đã nói như vậy, vãn bối cũng không quanh co lòng vòng nữa. Gia phụ có một phong thư muốn vãn bối trình lên cho tiền bối, ngoài ra còn đưa lên hai chữ bảo vãn bối nói cho tiền bối nghe" *Thiếu chủ Quỷ linh môn thấy Yến gia lão tổ đối với hắn như thế, vẫn không nóng không lạnh, mang bộ dáng thong dong không áp lực. Quả là một người có hàm dưỡng cực tốt, không giống người thường.*

"Thư gì? Lão phu cùng cha ngươi chưa bao giờ gặp qua, Yến gia cùng Quỷ linh quan cũng không hề có giao tình, có tín thư gì muốn đưa cho lão phu chứ? Lại thần thần bí bí gởi theo hai chữ, có phải là muốn đùa giỡn vói ta chăng?" *Yến gia lão tổ nói xong lại như vô ý liếc mắt nhìn Lý thị huynh đệ, xem có dị động gì hay không?*

Yến gia lão tổ rất khó tin tưởng rằng người chủ sự thật sự là Thiếu chủ Quỷ linh môn này.

Lý thị huynh đệ đương nhiên là nhìn ra sự hoài nghi của Yến gia lão tổ, nhưng vẫn nhìn nhau cười, vẫn chưa có hành động gì khác.

Lúc này, Thiếu chủ Quỷ linh môn lấy ra một cái ngọc giản, đứng lên tiến vài bước nhưng Yến gia lão tổ vẫn bất động, không có một chút ý tứ muốn nhận lấy, ngược lại lạnh lùng nói:

"Thư có thể một lát lại xem, hay là trước tiên nói ra hai chữ kia xem sao. Lão phu nghe xong sẽ quyết định có xem thư hay không*".*

Thiếu chủ Quỷ linh môn nghe vậy, thực là không có tức giận. Trong mặt nạ khẽ thở dài một tiếng, sau đó môi nhấp nháy nói ra hai chữ, đưa vào trong tai hồng phát lão giả.

Những người khác của Yến gia tuy không nghe thấy hai chữ này là gì, nhưng lão tổ vừa nghe xong đột nhiên thân mình chợt động, đột ngột đứng lên, sắc mặt cực kì khó coi.

*"*Đem thư cho ta, sau đó theo ta đến mật thất" Hồng phát lão giả, thần sắc biến đổi trong chốc lát, mới hạ quyết tâm nói.

Vì thế, trước nhiều đệ tử của Yến gia trong phòng, Yến gia lão tổ mang theo Thiếu chủ Quỷ linh môn tiến bào một gian mật thất có cấm chế rất mạnh.

Những người khác ngay cả hai vị tu sĩ Kết đan kỳ Lý huynh đệ cũng phải ở bên ngoài. Mà hai vị này một chút lo lắng cũng không có, tựa hồ đối với sự an toàn của Thiếu chủ kia rất tự tin.

Nhưng lần này bọn họ đi vào cũng hết một đêm.

------oOo------

Chương 255: Mật hội

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nhìn phương thuốc của vị cao nhân trước mắt, nhíu nhíu mày, nhưng không nói gì.

Lúc này đã là trưa ngày thứ hai Hàn Lập ở tại Yến linh bảo.

Sau khi mọi người nhiệt tình thảo luận một hồi, trong phòng hơn chục tên tu sĩ bắt đầu trao đổi vật phẩm. Mỗi người luân lưu nói về vật phẩm mình cần cùng vật phẩm có thế lấy ra trao đổi, nhìn xem ở đây có hay không có vị tu sĩ nào nguyện ý giao dịch với mình.

Đừng nói đây chỉ là một hôi giao dịch nho nhỏ nhưng cũng có vài tu sĩ xuất ra một ít đồ tốt.

Ví dụ như: nữ tử họ Phương của Thiên khuyết bảo, vật phẩm lấy ra trao đổi là một khối Thiên hoa thạch, đây chính là tài liệu luyện chế pháp khí thổ thuộc tính tốt nhất, chỉ yêu cầu một ít pháp bảo thổ thuộc tính yêu cầu không cao, cũng dùng tới loại tài liệu như vậy.

Một vị tu sĩ khác của Linh thú sơn, xuất ra một quả trứng của Phong khiếu ưng, một ma thú bậc một cấp cao, sau khi nuôi lớn thì nó sẽ là một trợ thủ đắc lực, bất luận là canh gác hay tìm đồ vật đều sẽ tiện lợi cực kỳ

Những người khác cũng đều lấy ra nhiều vật phẩm, tuy không tốt như hai vị này đây, nhưng cũng có một ít nguyên liệu mà bình thường ở phường thị rất khó tìm thấy.

Ở trong số đó, Hàn Lập cũng đã tìm được một loại dược thảo luyện chế Tụ linh đan, điều này đã làm cho Hàn Lập ngoài ý muốn, làm cho hắn hưng phấn trả phù lục bậc cao mới đổi được nó. Tuy số năm còn chưa đủ, hắn cần phải về đề cao lên. Nhưng như vậy cũng đã làm cho hắn cùng đối phương vui vẻ ra mặt.

Mãi đến khi Hàn Lập giới thiệu vật phẩm mình cần trao đồi thì hắn không khách khí đề xuất mình có một ít lục phù sơ cấp bậc cao muốn đem trao đổi, còn nói rõ là mình thiếu hai loại nguyên liệu để luyện đan, cuối cùng sau khi do dự một chút, cũng nói ra luôn các loại phương thuốc cũng được.

Một khi các tài liệu cần cho luyện đan mà ở Hoàng phong cốc và Thiên tinh tông phường thị đều không có, đương nhiên không phải là vật thường gặp. Cho nên khi Hàn Lập nêu ra các loại tài liệu như vậy, các tu sĩ ở đây phần lớn là chưa từng nghe nói qua, cho dù có nghe qua một phần, nhưng trong tay cũng không có vật ấy, cho nên các tu sĩ này càng không có để đổi các phù lục, bọn họ cũng đều nghĩ là Hàn Lập thuận miệng nói mà thôi.

Hàn Lập thấy mình nói hồi lâu mà vẫn không có người nào trao đổi, dưới sự thất vọng liền trở về chỗ ngồi. Nhưng bất ngờ có người lại mở miệng nói:

"Phương thuốc gì cũng thu sao? Ta có một cái nhưng lại có chút cổ quái, ngươi xem xem có thể đổi được bao nhiêu phù lục?"

Hàn Lập không khỏi cảm thấy vui vẻ, không suy tư liền nói:

"Đương nhiên, chỉ cần là phương thuốc, tại hạ nguyện ý trao đổi".

Nói xong, Hàn Lập mới chú ý đến người nói có phương thuốc, thì lại chính là vị Vô Du Tử vốn ít nói.

Vô Du Tử nghe Hàn Lập nói vậy, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, sau đó mang một khối ngọc giản màu xanh ném cho Hàn Lập, mà các vị tu sĩ khác thấy có người lấy phương thuốc đổi lấy phù lục không khỏi lên tiếng bàn tán, đều mang một vẻ mặt khó tin.

Mà Vô Tử, sư huynh của Vô Du Tử lại nhắm mắt dưỡng thần, tỏ vẻ không quan tâm cho lắm.

Hàn Lập tiếp lấy ngọc giản, đảo qua liền hiểu được tại sao đối phương lấy ra trao đổi phù lục.

Cái này cũng là phương thuốc cổ xưa, nhưng lại là đơn thuốc chuyên môn dùng để tự dưỡng linh thú *"Tự Linh Hoàn"*, loại phương thuốc này đại đa số các yêu thú đều thích ăn. Hơn nữa dùng lâu còn có thể công hiệu làm cho yêu thú tăng cấp. tuyệt đối là đan dược bồi dưỡng linh thú tốt nhất

Gặp phải tình cảnh này, Hàn Lập cả kinh, phương thuốc này có giá trị như thế sao đạo sĩ này lấy ra trao đổi đây? Nhưng khi Hàn Lập xem đến phía dưới thì có xem rõ nguyên liệu cần luyện chế liền giật mình tự giễu, hắn hoàn toàn đã hiểu vì sao đối phương không quý trọng phương thuốc này

Tài liệu luyện chế *"Tự linh hoàn"* đối với tu sĩ bình thường mà nói thì thật kinh người. Cơ hồ đều là nguyên liệu trân quý hiếm thấy giống như tài liệu luyện chế Tụ khí tán của hắn.

Không cần nói nguyên liệu khó có thể có được, chính là với mấy cái dược tài trân quý này ai lại đi luyện chế *"Tự linh hoàn"*, đương nhiên là dùng để tăng pháp lực của chính mình, thì làm sao có thể so sánh với linh thú.

"Thí chủ, chính là nói qua phương thuốc nào đều có thể trao đổi, sẽ không đổi ý chứ" Trên khuôn mặt vị đạo sĩ gầy này hiện lên một tia giảo hoạt. Lại còn làm ra vẻ thành thật, làm Hàn Lập cười khổ không thôi.

Vì thế, mới xuất hiện một màn như vậy.

Chẳng qua, loại phương thuốc này không có người nào dùng, nhưng đối với Hàn Lập mà nói thì nó có giá trị to lớn, không phải muốn là gặp, đương nhiên Hàn Lập sẽ không buông tha.

Hàn Lập cúi đầu suy nghĩ, liền trong túi trữ vật lấy ra mười phù lục sơ cấp bậc cao, nhưng vẫn thỏa mãn tu sĩ nọ, dù sao phương thuốc này đối với hắn chỉ là cái phế vật mà thôi.

Đúng là phế vật mà thôi, nếu không đạo sĩ đã sớm có người giao dịch, làm sao còn lưu lại đến giờ.

Quả nhiên, Vô Du Tử nhận lấy phù lục này rất hài lòng không hề lên tiếng.

Tiếp theo, khi Hàn Lập ngồi xuống thì phía dưới liền có một vị tu sĩ đứng lên, có chút bức bách không đợi được nói:

"Ta có một ít Địa thiết mộc mấy trăm năm, nhưng…"

Vật phẩm trao đổi khiến cho không khí trong phòng càng thêm nóng bức.

Cùng lúc đó, tại Yến gia Phi vân các đang triển khai một đại hội tông tộc cực kì bí mật.

Các vị có quyền cao chức trọng trong Yến gia bao gồm các Quản sự và các vị Trưởng lão đều ngồi thành hai hàng, lắng nghe Yến gia lão tổ tại vị trí thượng tọa đang nói, mà bên cạnh Yến gia lão tổ có một vị tuyệt sắc mĩ nữ, xem tuổi khoảng mười bảy mười tám tuổi xinh đẹp như tiên tử.

"Quỷ linh môn lần này đề xuất điều kiện với Yến gia chúng ta phi thường hậu hĩnh, chẳng những đề xuất nguyện đem Vạn linh thực kinh chia sẻ cho Yến gia chúng ta cùng xem, lại nguyện đem chức vị Phó môn chủ Quỷ linh môn cho người nhà chúng ta đảm nhiệm, mà bọn họ yêu cầu duy nhất là chúng ta phải để Yên nhi cùng với Thiếu chủ bon họ cộng tu Huyết linh đại pháp, hơn nữa, vị trí gia chủ trong tương lai chỉ có thể do Thiếu môn chủ cùng với Yên nhi đảm nhiệm, đương nhiên với Quỷ linh môn cũng đồng thời như vậy" Yến gia lão tổ nghiêm mặt từ từ nói, tuy thanh âm không lớn nhưng lại rất rõ ràng trong tai mọi người nơi đây. Giống như là nói bên tai vậy.

"Tất cả mọi người nói xem, Yến gia chúng ta nên làm theo không. Phải biết rằng kì thật tổ tông của Yến gia chúng ta cũng là tu sĩ của Quỷ linh môn, chỉ là lúc trước cùng với tu sĩ trong môn va chạm nên mới đến Việt quốc kiến tạo ra cơ nghiệp của ngày hôm nay, tính ra thì tông chủ của Quỷ linh môn còn là sư điệt của ta, bởi vậy mọi người không cần phải băn khoăn. Duy chỉ lo lắng một điều là Yến gia chúng ta thu được lợi ích như thế nào mà thôi".

"Mặt khác, Thiếu chủ Quỷ linh môn còn mang đến tin tức, Thiên la quốc ma đạo lục tông sau năm ngày nữa sẽ xâm lấn Việt quốc. Mà Khương quốc cùng Xa Kỵ quốc tại nữa tháng trước đã bị sụp đổ, đại bộ phận tông phái tại hai nước này đều bị diệt, một bộ phận khác đầu hàng, thành môn phái quy thuận của ma đạo lục tông. Cho nên, cho dù Yến gia không đáp ứng điều kiện của Quỷ linh môn cũng phải lo lắng sau khi thất đại tông phái bị diệt thì Yến gia làm sao sinh tồn mới được, đây mới là vấn đề gia tộc ưu tiên hàng đầu".

Yến gia lão tổ không đợi người của Yến gia phản ứng lại về vấn đề mới hỏi, lại đưa ra một việc làm cho bọn họ vô cùng khiếp sợ. Làm cho tất cả mọi người phía dưới đều ồn ào hẳn lên.

"Cái gì? Khương quốc cùng Xa Kỵ quốc tu tiên giới bị công chiếm, điều này không có khả năng!"

"Hai quốc gia này thực lực không kém, không phải cùng ma đạo lục tông giằng co nhiều năm như vậy mà vẫn không sao, nói như thế nào lại thất bại?"

"Nhanh như vậ đã thất bại rồi, chẳng lẽ trong đó còn có sự tình gì?"

Hiển nhiên mấy nhân vật nắm quyền của Yến gia khó có thể tin tưởng tin tức này được.

"Được rồi, ai có nghi hoặc gì cứ từng người nói ra là được, cứ như vậy thì còn thể thống gì?" Yến gia lão tổ gặp cảnh này thần sắc phát lạnh nói.

Lời này vừa nói ra, nguyên trong đại sảnh có chút ồn ào nhất thời trở nên im lặng. Nhưng tất cả ánh mắt đều hướng về người ngồi thứ ba bên dưới hồng phát lão giả, một vị trung niên nho sinh.

Yến gia lão tổ xem ra với tình hình hiện nay khá rõ ràng, liền hướng đến nho sinh nói:

"Huyền Dạ, ngươi thấy việc này thế nào? Ngươi là quân sư của Yến gia chúng ta, chuyện này liên qua đến sự sinh tử tồn vong

của Yến gia chúng ta, ngươi hãy phân tích một chút sự tình đi!"

"Vâng, lão tổ tông" Nho sinh không dám chậm chạp, vội vàng đứng lên nói:

Chẳng qua tôn nhi có mấy vấn đề, có thể hỏi lão tổ tông được không?*"*

*"*Cứ việc, đương nhiên là có thể, ngươi có nghi vấn ở vấn đề nào, ta sẽ nói cho ngươi rõ*" Yến gia lão tổ vẻ mặt trịnh trọng nói.*

Nghe được lời này của Yến gia lão tổ, nho sinh mới gật gật đầu sau đó hỏi:

*"*Đầu tiên, Huyết linh đại pháp này có hay uy lực lớn gì không? Với tư chất của Như Yên chất nữ với Thiếu thủ Quỷ linh môn này nếu song tu thì đối với công pháp ảnh hưởng ra sao? Thứ hai, đối phương như thế nào lại tìm đến Yến gia chúng ta, lại còn biết là tổ tiên chúng ta xuất phát từ Quỷ linh môn? Cuối cùng, lão tổ tông biết được sự tình của Khương quốc cùng Xa Kỵ quốc hiện nay bị ma đạo lục tông chiếm lĩnh? Nếu là thật, chính đạo liên minh của Phong Đô quốc hiện tại đang làm gì?"

------oOo------

Chương 256: Mưu hoa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Yến gia lão tổ nghe được nho sinh hỏi các vấn đề đều là các điểm mấu chốt, trên mặt không khỏi lộ ra ý tán thưởng, cũng đáp lại:

*"Huyết linh đại pháp, tuy tổ tên Yến gia chúng ta không có công pháp này, nhưng đối với công pháp này cũng tôn sùng cực kỳ, được xưng là "*Vạn linh chân kim*" đệ nhất ma công, sau khi luyện thành có thể xưng bá trong ma đạo lục tông, có thể nói là một trong các bí pháp đáng sợ nhất. Chẳng qua pháp quyết này tu luyện quá bá đạo, vì phòng ngừa phản phệ, khi luyện pháp phải có một nam một nữ cùng song tu luyện mới được, điều trọng yếu còn lại chính là linh căn tư chất, nếu tư chất không tốt cũng chỉ có thể luyện thành hai ba tầng thôi, uy lực cũng không có gì đáng để nói đến. Bởi vậy thiên linh căn của Yến Nhi tuyệt đối là đối tượng song tu mà đối phương mơ tưởng, mà ám linh căn của Thiếu môn chủ Quỷ linh môn cũng thật là cực kỳ hiếm thấy, đồng dạng cũng là thể chất tu luyện Huyết linh đại pháp tốt nhất. Lấy tư chất tuyệt đỉnh của hai người bọn hắn, nếu song tu Huyết linh đại pháp khẳng định có thể luyện bộ pháp này đến mức thâm sâu. Cho dù là sau này quét sạch lục đại tông phái cũng là điều rất dể dàng. Cho nên Quỷ linh môn mới có thể đầu tư nhiều như vậy cho chúng ta. Thậm chí việc lục tông bọn họ sắp xâm lấn Việt quốc cũng mạo hiểm tiết lộ cho chúng ta. Mục đích là cơ hội để Quỷ linh môn xưng bá cả Thiên nam khu"*

"Cho nên đối phương làm thế nào biết lai lịch của Yến gia chúng ta, điều này rất dể để giải thích. Năm đó tổ tiên từng phái người liên hệ với Quỷ linh môn, phỏng chừng khi đó Yến gia chúng ta mới tiến vào trong sự chú ý của đối phương. Như sự tình của Yến gia, sợ rằng đối phương cũng đã tìm hiểu lâu rồi, cho nên mới thừa dịp cơ hội này muốn Yến gia chúng ta đáp ứng việc này" Yến gia lão tổi nói đến đây thì cười khổ một chút. Hiển nhiên đối với việc tổ tiên Yến gia tùy tiện liên hệ với Quỷ linh môn cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

"Mà việc ma đạo lục tông sắp xâm lấn, thật sự là đối phương nói cho chúng ta biết, nhưng sự tình Khương quốc cùng Xa Kỵ quốc cho dù đối phương không nói cho chúng ta biết. Yến gia chúng ta kì thật tại mấy ngày trước đã nhận ra có điều không đúng. Trước nay người của hai nước theo lệ thường cũng phải đã sớm phát ra tin tức. Nhưng đến nay vẫn biệt vô âm tín. Xem ra điều đối phương nói là thật. Cho nên vì sao đối phương có thể dễ dàng đánh bại tu tiên phái của hai nước? Theo như đối phương nói chính là bởi vì trong hai nước có mấy tông phái sớm đã bị người của lục đại tông phái mua chuộc, Cho nên với thực lực cường đại cùng với việc tập kích lén của những người làm phản, hai nước này mới có thể bị hạ như vậy. Cho nên hiện tại người của lục tông đang nhanh chóng dọn sạch các tu sĩ không quy thuận còn sót lại, cùng với việc tu chỉnh trước khi xâm lấn Việt quốc, dù sao thì bọn họ cũng có tổn thất nhất định".

"Mà chính đạo liên minh của Phong đô quốc, ngươi cũng không cần phải trông cậy vào. Trước khi khai hội không lâu, ta đã nhận được tin tức là chính đạo liên minh cũng đã tiến hành xâm lấn một quốc gia bậc trung bên cạnh họ, thực ra cũng không có sai biệt lắm, khẳng định bọn họ cũng đã âm thầm giao dịch rồi, cho nên mới có thể đồng thời bắt đầu hành động với quy mô lớn như vậy".

Yến gia lão tổ đều nhất nhất giải thích rõ ràng, khiến cho mọi người ở phía dưới thần tình ngạc nhiên cùng khiếp sợ

"Ma đạo cùng chính đạo bắt đầu khuếch trương thế lực? Ha ha, nếu sự thật là thế thì thật là thú vị!" Nho sinh nghe Yến gia lão tổ nói xong trên mặt mỉm cười nói.

"Huyền Dạ, những lời này của ngươi có ý tứ gì?" Một vị bạch diện lão giả ngồi đối diện với nho sinh có chút nhịn không được mở miệng hỏi

"Nhị bá! Không có gì, đây chỉ là một suy đoán nho nhỏ của ta mà thôi. Suy đoán này hiện tại không có quan hệ gì với Yến gia chúng ta, hay là trước tiên nói về tình hình hiện tại của Yến gia chúng ta đ." Nho sinh tùy ý phất phất tay, không thèm để ý nói.

"Hừ!" Lão giả có chút tức giận trừng mắt hắn. Nhưng Yến gia lão tổ hiện đang ở trước mặt đành phải hậm hực quay trở về chỗ ngồi

"Ồ! Đợi lát nữa ta cũng muốn nghe suy đoán này của ngươi?" Yến gia lão tổ tỏ vẻ rất hứng thú lên tiếng nói.

"Lão tổ tông muốn nghe. Huyền Dạ đương nhiên sẽ không che dấu" Nho sinh vội vàng quay lại, cung kính nói.

"Được! Bất quá nói việc trước mắt cái đã. Lần này nếu Yến gia chúng ta có một lựa chọn sai lầm, đắc tội với đối phương. Bị người ta thâu tóm, mà phía sau đối phương lại có lực lượng lục tông tương trợ, sợ rằng có thể bị diệt môn" Thanh âm của hồng phát lão giã có chút bất đắc dĩ, dù sao thì thực lực của Yến gia quả thực rất yếu, cho dù có lực lượng ẩn trong bóng tối, cũng không thể có ý nghĩ đối kháng được.

"Ừm! Như lão tổ tông nói, hiện tại Yến gia chúng ta lưỡng đầu thọ địch. Đáp ứng đối phương có thể bị đối mượn cơ hội thâu tóm Yến gia chúng ta. Nhưng chúng ta không đáp ứng thì quả thật cũng rất nguy hiểm, đối phương thực lực rất mạnh, hậu hoạn vô cùng" Trong mắt nho sinh hiện lên vẻ trầm tư.

"Nhưng theo ta thì chúng ta đáp ứng điều kiện của đối phương, gia nhập Quỷ linh môn" Cuối cùng thì nho sinh dứt khoát nói

Sau đó hắn không đợi mọi người phản đối, lại nói tiếp:

"Mọi người chắc đều đã biết nếu chúng ta không đáp ứng điều kiện của đối phương thì sẽ có hậu quả đáng sợ như thế nào chứ? Nhưng chúng ta có có nghĩ đến hay không, nếu chúng ta không đáp ứng thì sau này trong thất đại phái chúng ta sẽ có những ưu đãi gì?

Bên ngoài tuy chúng ta với thất đại phái giao hảo rất tốt, nhưng bọn họ lại sợ sự phát triển của Yến gia chúng ta, sẽ tạo ra uy hiếp đến lợi ích của bọn họ. bởi vậy, rất có thể trong vài năm tới bọn họ sẽ tiến hành áp bức Yến gia chúng ta. Cho dù chúng ta không đáp ứng điều kiện của Quỷ linh môn hay mang tin tức ma đạo xâm lấn cấp cho thát đại phái đi chăng nữa, chỉ sợ cũng không có *ưu đãi gì. Dù sao thì Việt quốc cũng đã bị bảy đại phái phân chia rồi, bọn họ làm sao lại chịu chia sẻ lợi ích cho Yến gia chúng ta? Cho dù là tu sĩ thất đại phái Việt quốc liên thủ với các tu sĩ của các nước khác đối kháng với ma đạo thì sao? Ta vẫn cho rằng bọn họ có phần thắng không cao. Nhưng mà bên nào thắng thì liên hệ trọng đại đến sự sinh tồn của yến gia chúng ta. Dù sao bên nào bị bại thì điều kiện họ hứa với chúng ta không có khả năng thực hiện được"*.

"Cũng như vậy, nếu chúng ta đáp ứng yêu cầu của Quỷ linh môn, cũng không gặp phải điều khó xử ấy, mà ưu đãi thì tất cả mọi người cũng đã thấy được! Gia nhập Quỷ linh môn, chức vị Phó Tông chủ cùng với Yên nhi học được Huyết linh đại pháp tạm thời không nói đến. Hiện nay đang là thời kì hoàng kim để ma đạo khếch trương thế lực. Như vậy Yến gia khi gia nhập vào cũng có thể tự phát triển thế lực của chính mình. Đương nhiên, chúng ta cũng cần phải chú ý, không thể để chúng ta trở thành công cụ cho bọn họ sử dụng, tiêu hao đi nhân lực, mà là phải chờ đợi, chờ đợi cho đến khi Yến gia chúng ta đủ sức mạnh để cùng ngồi cùng bàn với đối phương. Đến lúc ấy, cho dù bọn họ có muốn đi chăng nữa thì cũng không có khả năng thâu tóm chúng ta. Thậm chí nếu có thể đủ lực phản lại đối phương. Chúng ta làm Quỷ linh môn chuyển thành họ Yến cũng không chừng!"

Nho sinh chậm rãi mà nói, làm cho mọi người đều nghĩ đến một tương lai tốt đẹp, làm cho tinh thần bọn họ hưng phấn hẳn lên.

Đương nhiên cũng có một ít người lão thành vẫn còn lo lắng vô cùng. Dù sao thì người của Quỷ linh môn như thế nào lại có hảo tâm, cho chúng ta thời gian để cho chúng ta lớn mạnh lên như vậy chứ.

Nhưng những lời nói của nho sinh tiếp theo làm bọn họ yên lòng hơn.

"Đương nhiên, nếu chúng ta làm như vậy thật sự là quá trắng trợn, một chút thủ đoạn chế ước đối phương đều không có. Nếu đối phương thật tình muốn cho chúng ta quy thuận, khiến cho vị Thiếu môn chủ và hai vị tu sĩ Kết đan kì kia, cùng với Yên nhi với hai vị bá phụ chúng ta trao đổi Sinh tử chú đi. Cứ như vậy, đối

phương trong hai ba trăm năm không được gây bất lợi cho Yến gia chúng ta, mà Yến gia chúng ta phải tranh thủ trong thời gian này lớn mạnh lên. Quỷ linh môn nếu ngay cả những điều ấy cũng không đồng ý thì chúng ta căn bản không cần phải lo lắng những ý nghĩ trong đầu của đối phương. Điều này nói rõ đúng như những gì đã giao ước, chỉ có điều mọi việc đều nằm trong tay Yến gia chúng ta mà thôi" Nho sinh cuối cùng đã đề xuất thủ đoạn để kiểm chứng thành ý của đối phương, nói xong Yến gia lão tổ cùng mọi người ở đây đều liên tục gật đầu, đều xác nhận phương pháp này rất khả thi.

"Yên Nhi, Yến Văn, Yến Kì! Các ngươi đến phòng khách cùng với người của Quỷ linh môn hạ Sinh tử chú, nếu bọn họ không đồng ý, lập tức phát động đại trận trong phòng, vây khốn bọn họ chết ở nơi này" Yến gia lão tổ nhắm mắt suy nghĩ trong chốc lát, mở mắt ra phân phó.

"Tuân mệnh, lão tổ tông!"

Cô gái tuyệt sắc bên người Yến gia lão tổ thản nhiên cười, nhẹ nhàng lĩnh mệnh lên đường. Cùng với nàng còn có hai gã trung niên khác nữa.

"Yên Nhi, cẩn thận một chút, nếu như có sự tình gì không đúng, phải lập tức thoát thân. Bên ngoài ta sẽ an bày người tiếp ứng" Hiển nhiên Yến gia lão tổ đối với cô gái này yêu thích vô cùng, vẻ mặt đầy quan tâm.

"Yên tâm đi, lão tổ tông! Con có Tử vân kỳ hộ thân. Đào thoát thì con nắm chắc" Cô gái nhu thuận nói, sau đó liền cùng hai gã trung niên ra đại đường.

Hồng phát lão giả nhìn thấy đứa cháu yêu thương nhất đi ra ngoài, trong lòng vẫn có chút lo lắng, tiếp theo không hề suy tư nữa, phát ra liên tiếp mệnh lệnh, tại quanh phòng khách bày ra thiên la địa võng. Tiếp ứng Yến Như Yên, phòng ngừa đối phương phá trận trốn ra bên ngoài.

Một khoảng thời gian sau đó, trong phòng nghị sự rất yên tĩnh. Mỗi người đều lo lắng không thôi, chờ bọn người Yến Như Yên trở về

Qua thời gian một nén nhang, bỗng nhiên bên ngoài Nghị sự đường truyền đến một đạo truyền âm phù, trực tiếp bay vào trong tay Yến gia lão tổ. Yến gia lão tổ nhẹ nhàng cầm đạo phù, liền truyền ra tiếng nũng nịu của Yến Như Yên

"Lão tổ tông, sự tình thành rồi. Con cùng hai vị sư bá nhắc đến yêu cầu, đối phương liền đáp ứng. Sinh tử chú cũng rất thuận lợi, con cùng đối phương đang đi đến đại đường, bởi vì đối phương nói còn có chuyện muốn nói cùng lão tổ tông, mời lão tổ tông chuẩn bị một chút".

"Yến gia lão tổ cùng mọi người trong Nghị sự đường nghe xong không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Nhưng khi nghe đối phương muốn đến Nghị sự đường thì lại ngẩn ngở thắc mắc.

"Những người khác lập tức rời đi, Huyền Dạ lưu lại giúp ta" Yến gia lão tổ hơi trầm ngâm, liền quyết đoán ra mệnh lệnh.

Nhất thời, các Trưởng lão cùng các Quản sự trong phòng, lập tức nghe lệnh rời đi.

------oOo------

Chương 257: Huyết tế dữ diễm lệ nam tử

Nguồn: EbookTruyen.Net

Yến gia lão tổ cùng nho sinh đợi trong chốc lát liền thấy Thiếu chủ Quỷ Linh môn cùng với Yến Như Yên đi vào.

"Một khi Yến gia chúng ta đã đáp ứng quy phục quý môn, Thiếu môn chủ còn có điều gì chỉ giáo?" Yến gia lão tổ lần này nói chuyện rõ ràng ôn hòa hơn rất nhiều so với lần trước, hiển nhiên lão phải kiêng kị việc sau này Yến gia chính là một phần tử của Quỷ Linh môn.

"Yến tiền bối cần gì khách khí như thế, ta cùng với như Yên tiểu thư một khi đã hạ sinh tử chú này thì cũng coi như là đã ước định hôn ước rồi! Yến tiền bối về sau xưng hô tại hạ Vương Thiền là được, không cần phải gọi cái gì Thiếu môn chủ." Vương Thiền thi lễ, rất tao nhã nói.

"Làm sao như thế được, ngươi cùng Yên nhi một ngày chưa thành hôn thì tại hạ sao đối với Thiếu môn chủ vô lễ được. Dù sao hiện tại thì Yến gia chúng ta cũng sắp là một thành viên trong Quỷ Linh môn rồi." Yến gia lão tổ mặt không chút thay đổi, vuốt vuốt chòm râu ngắn dưới cằm, lắc đầu phản đối nói.

Thiếu chủ Quỷ Linh môn nghe Yến gia lão tổ nói như thế liền biết đối phương còn chưa hoàn toàn tin tưởng mình, liền không miễn cưỡng, cười cười mở miệng nói sang vấn đề khác:

"Kỳ thật Vương Thiền lần này bảo Yên tiểu thư dẫn tại hạ đến gặp lão tổ chính là muốn thỉnh giáo lão tổ một chút, phải chuẩn bị thực hiện ước định như thế nào. Dù sao thì năm ngày sau, ma đạo lục tông chúng ta chính thức tiến hành tiến công Việt quốc, đến lúc đó Yến gia nếu không kịp ly khai khỏi nơi đây, chỉ sợ có chút phiền toái.

"Điểm ấy xin Thiếu chủ yên tâm, Yến gia chúng ta tuy tộc nhân không ít. Nhưng trên thực tế đều là người ngoài tộc do huyết thống quá xa, cũng là phàm nhân bình thường, không hề có pháp lực, chúng ta sẽ bỏ lại. Dù sao nếu một lần di chuyển đi mọi người trong tộc thật sự có chút không thực tế! Điểm ấy Yến gia chúng ta rất rõ ràng." *Lần này là nho sinh mở miệng nói.*

"Yến gia toan tính như vậy, vãn bối thật an tâm. Dù sao nhiều người của Yến gia đồng loạt hành động thì không có khả năng giấu giếm được ánh mắt của bảy đại môn phái, đến lúc đó trốn đi mà để lại dấu vết thì không ổn. Vị này chính là *"Bách mật vô lậu"* Huyền Dạ nổi danh của Yến gia sao, tại hạ nghe đại danh đã lâu." *Đôi mắt bên trong mặt nạ của Thiếu chủ Quỷ Linh môn dò xét nho sinh, khẽ cười nói.*

Thấy đối phương liếc mắt đã gọi đúng tên cùng với ngoại hiệu của mình, trong lòng không khỏi rùng mình. Nhưng trên mặt vẫn mỉm cười với đối phương.

Vãn bối tìm lão tổ không chỉ vì việc này, mà là muốn biết Yến gia định xử trí hơn hai trăm tu sĩ Trúc Cơ kỳ hiện ở trong bảo như thế nào, trong bọn họ có không ít đệ tử trung kiên với bảy đại phái. Mà Yến gia phải lập tức di dời trong hai ngày, đến lúc đó bị những người này thấy được chỉ sợ rằng rất rất không ổn." Quỷ Linh môn Thiếu chủ bất động thần sắc nói, nhưng ý tứ trong đó lại khiến cho Yến gia lão tổ cùng nho sinh biến sắc

*"Ý Thiếu môn chủ muốn…"*Yến gia lão tổ có chút âm trầm nói.

"Như vậy đi, khi tu luyện Huyết Linh đại pháp cần hồn phách của tu sĩ để tiến hành huyết tế, như vậy mới có thể thuận lợi bắt đầu. Không bằng đem mấy tu sĩ trong bảo này để ta dùng Âm Hỏa đại trận của Quỷ Linh môn đem thân thể của bọn họ luyện hóa, chỉ để lại hồn phách cho Như Yên muội tiến hành Trúc Cơ được không? Với hồn phách của nhiều tu sĩ Trúc Cơ kỳ như vậy nhất định có khả năng giúp tiểu thư dễ dàng luyện thành tầng thứ nhất của Huyết Linh đại pháp." Thiếu chủ Quỷ Linh môn nhẹ nhàng đề xuất một đề nghị vô cùng độc ác làm cho Yến gia lão tổ cùng nho sinh ngồi đối diện nghe được mà thấy lạnh cả người.

"Không được, người của bảy đại phái không tính nhưng tu sĩ của các nước khác cũng chính là do nhận được lời mời lựa chọn đạo lữ song tu với Yên nhi của chúng ta mới có thể nhiều người tập trung tại đây. Yến gia chúng ta tuyệt đối không thể làm ra việc gây tức giận như thế được." Nho sinh kinh ngạc trong chốc lát, vội vàng mở miệng nói, sợ rằng Yến gia lão tổ thật sự đáp ứng đề nghị của đối phương.

"Huyền Dạ, ngươi không cần gấp, ta cũng không có hồ đồ đến nỗi làm việc này." Yến gia lão tổ nghiêm mặt hướng về nho sinh nói.

Sau đó lại lạnh giọng nói với thiếu chủ Quỷ Linh môn.

"Thiếu môn chủ đề xuất ý kiến thật là hay! Chúng ta nếu thật sự làm như vậy thì thiên hạ này tuy rộng lớn nhưng lại không có chỗ cho Yến gia dung thân rồi. Yến gia sẽ không có chủ động ra tay với các tu sĩ này. Nhưng với tu sĩ của bảy đại phái ta sẽ phái người tập trung họ lại một chỗ cho nên xử trí hay bắt bọn họ, tất cả đều xem khả năng của quý môn."

Nho sinh nghe Yến gia lão tổ nói vậy thì thấy nhẹ nhõm cả người, luôn miệng nói phải. Mà Quỷ Linh môn thiếu chủ nghe xong lời ấy trong mắt hiện lên vẻ không đành, có chút bất mãn, chậm rãi nói:

"Hồn phách của các tu sĩ này chính là cấp cho Như Yên tiểu thư dùng để huyết tế, thu lấy lợi ích là người của Yến gia các ngươi mà lại không chịu bỏ chút sức lực nào, điều này quá không công bằng."

Yến gia lão tổ tuy nghe xong trong lòng cũng nao nao nhưng thần sắc của lão vẫn không thay đổi nói:

"Nhưng Yên nhi không lâu sau liền gả cho thiếu môn chủ, trở thành thiếu chủ phu nhân, nên người của các ngươi hành động thì cũng là điều nên làm. Đương nhiên, đợi sau khi Yến gia chúng ta chính thức quy phục Quỷ Linh môn, tự nhiên sẽ không hạ thủ lưu tình đối với người của bảy đại tông phái. Nhưng lần này, đệ tử của bảy phái đó mặc kệ nói như thế nào đi nữa cũng là Yến gia mời đến. Nếu chúng ta chủ động ra tay khẳng định thanh danh chúng

ta sẽ cực kì tệ hại trong mắt của các tu sĩ còn lại.Đương nhiên, nếu tha cho bọn họ, cũng là điều chính xác.

Cho nên, do người của Thiếu môn chủ ra tay là tốt nhất, như vậy tu sĩ Yến gia chúng ta sẽ có khả năng giải thích, hơn nữa với hai tu sĩ Kết Đan kỳ bên Thiếu chủ thì không có khả năng ngay cả mười mấy tên đệ tử Trúc Cơ kỳ cũng không bắt được?"

Thiếu chủ Quỷ Linh môn nghe được như vậy, liếc nhìn Yến gia lão tổ thật sâu rồi cúi đầu suy nghĩ. Sau cả nửa ngày hắn mới ngẩng đầu lên, nhìn Yến Như Yên vẫn thủy chung không mở miệng, nhàn nhạt nói:

"Một khi lão tổ đã nói như thế, Quỷ Linh môn chúng ta sẽ làm ác nhân lần này. Hồn phách của các tu sĩ lần này coi như là sính lễ của Vương Thiền dành cho Như Yên tiểu thư đi"

"Ha ha! Sính lễ của Thiếu chủ, lão phu liền thay Yên nhi thu lấy. Yên nhi, mau qua tạ Thiếu chủ một lễ đi, món quà này quả thật là không nhỏ đó." Yến gia lão tổ thấy không cần phải do tu sĩ của Yến gia ra tay nên trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

"Đa tạ tâm ý của thiếu chủ, Như yên sẽ nghi nhớ trong lòng." Cô gái tuyệt sắc ấy uyển chuyển bước lên vài bước, nhẹ nhàng thi lễ, miệng hoa thơm ngát nói, vẻ mặt kiều diễm tựa như xấu hổ, Thiếu chủ Quỷ Linh môn nhìn thấy không khỏi hiện lên một tia khác thường.

"Như Yên tiểu thư tu luyện Huyết Linh đại pháp, đối với Vương mỗ cũng là một chuyện tốt, không cần phải khách khí như thế đâu."

"Xin lão tổ sau khi nghĩ kỹ, đem địa điểm tập trung của tu sĩ thất đại phái nói cho vãn bối một tiếng, sau đó an tĩnh mà chờ tin tức tốt là được. Bây giờ, Vương thiền xin cáo lui." Thiếu chủ Quỷ Linh môn phong độ tao nhã khách khí nói vài câu, sau đó hướng Nhạc gia lão tổ khom người một cái liền rời đi. Nhưng Yến gia lão tổ cùng nho sinh trong sảnh lại liếc mắt nhìn nhau một cái đầy thâm ý.

Hiện tại Hàn lập cảm thấy đau đầu, hơn nữa còn phi thường đau đầu mà hết thảy là do việc giằng co giữa ba người quen với một người lạ mặt khác

Người quen chính là Yến Vũ cùng Phong sư huynh, còn có Đổng Huyên Nhi cơ hồ đang một nửa nằm ở trong ngực của người lạ mặt. Mà hắn lại là một nam tử vô cùng diễm lệ. Khi Hàn lập nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt nam tử thì hai chữ này lập tức xuất hiện trên người của nam tử.

Hắn thật sự rất xinh đẹp và ôn hòa, không thể nghi ngờ lực sát thương đối với nam nữ giống nhau, đều rất cường đại, nếu không phải hắn mặc trang phục của nam nhân thì quả thật nói hắn một đại mỹ nhân cũng không làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc, hơn thế nữa, tuy người này có đặc thù như vậy nhưng nhất cử nhất động của hắn đều không làm cho người ta cảm thấy chỗ không ổn, hết thảy đều hòa nhã.

Nếu trong thời điểm bình thường, Yến vũ cùng Phong sư huynh sẽ không sinh ra ác cảm gì với nam tử này. Nhưng hôm nay, hai mắt bọn họ như phún hỏa, gắt gao giương mắt nhìn nam tu sĩ mặc áo tím không rời. Không chỉ vì Đổng Huyên Nhi đang bị ôm một nữa, mà chủ yếu nhất là nàng đang si ngốc nhìn gương mặt tuyệt mỹ của người xa lạ, vẻ mặt mang hình dáng mê say.

Hàn Lập nhìn trái, nhìn phải một chút, khẽ nhíu mày, đồng thời trong lòng muốn mở miệng mắng to một tiếng. Sau khi hắn tụ họp xong, đang muốn đi đường tắt để trở về khách điếm, nghĩ như thế nào trong một ngõ tắt nhỏ heo hút cũng có thể đụng phải một hồi ghen tuông, ăn phải dấm chua này.

Hôm nay, cho dù là hắn có muốn trốn cũng không thể được nữa rồi. Dù sao thì trước khi đi Hồng Phất sư bá cũng đã dặn dò hắn phải quản thúc một chút Đổng Huyên Nhi. Nếu như không nhìn thấy những hành vi hoang đường của Đổng Huyên Nhi thì hắn làm như không biết. Nhưng mà hôm nay mặt đối mặt thấy được, nếu không hỏi một chút thì tựa hồ cũng không được chính đáng lắm.

Càng huống chi hai tên gia hỏa này đã hoàn toàn trở thành tôi tớ quỵ lụy dưới quần của Đổng Huyên Nhi rồi, vừa thấy hắn xuất hiện thì ngẩn ra, tiếp theo sau thì lòng đầy vui mừng chạy đến, hi vọng hắn nhanh chóng mang Đổng Huyên Nhi tách ra khỏi vị nam tử ấy.

Bởi vì như thế nào đi nữa thì sự nguy hiểm của Hàn Lập so với vị nam tử diễm lệ khác thường này cũng nhỏ hơn, có thể bỏ qua. Xem ra, bọn họ đã đem hắn trở thành cành cây cứu mạng cuối cùng.

Hàn lập một bên nghe hai hũ dấm chua phàn nàn, kêu ca, một bên cẩn thận đánh giá nam tử diễm lệ cùng với vẻ mặt mê say của Đổng Huyên Nhi.

Theo như hai người này nói thì vào buổi chiều hôm nay, đang bồi tiếp Đổng Huyên Nhi đến vài cửa hàng nổi danh mua một chút nguyên liệu cùng phù lục thì ai ngờ trong một hiệu bán đồ lại gặp người này

Kết quả là Đổng Huyên Nhi vừa nhìn thấy người này thì bộ dạng lập tức giống như si mê, chủ động dây dưa cùng đối phương thậm chí động tác ngày càng quá đáng, hai người này trực tiếp nhìn thấy cũng đồng dạng tức giận bốc lên. Làm cho bọn họ thiếu chút nữa hộc máu chính là người này gặp phải Đổng Huyên Nhi như vậy cũng không hề khách khí lập tức hưởng ứng, thậm chí còn muốn mang Đổng Huyên Nhi đi. Hai người này làm sao lại đồng ý nên đã ngăn chặn nam tử ở ngõ nhỏ này để giành lại nàng.

Nhưng nam tử này sau khi cười lạnh một tiếng, nói rằng chỉ cần nàng nguyện ý hắn tuyệt đối sẽ không cản trở, lời này đã làm cho bọn họ trở nên đáng thương. Bởi vì thấy vẻ mặt của Đổng Huyên Nhi như thế nào cũng đều là chủ động yêu thích hắn.

------oOo------

Chương 258: Mê hồn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập hầu như đã rõ ràng sự tình xảy ra, nhìn về phía đối diện đánh giá.

Đầu tiên, hắn không thể từ dung mạo tuyệt mỹ của đối phương để xác định tuổi.

Từ làn da mềm mại bóng loáng của đối phương thì cho rằng hắn khoảng hai mươi tuổi, nhưng ánh mắt cử chỉ lại giống như ba, bốn mươi tuổi, còn mặt mày vừa ẩn ẩn toát ra vẻ khiếm nhã, vừa giống như một tên công tử khoe khoang, khoác lác.

Tuy nhiên đối phương lại có trình độ Trúc Cơ trung kỳ, liếc mắt liền có thể nhận ra. Đây cũng là nguyên nhân Hàn Lập dám lưu lại nơi này. Nếu là Trúc Cơ hậu kỳ thì hắn phải xem xét là có nên nhúng tay vào để quyết sự tình phù phiếm này hay không.

Nguyên nhân thứ hai chính là lúc hắn xuất hiện ở đây thì Đổng Huyên Nhi sau khi lạnh lùng liếc mắt, liền quay đầu lại mê luyến nhìn về phía vị nam tử diễm lệ kia. Phảng phất như hắn là một người xa lạ vậy, điều này quả thật có chút không đúng.

"Ngươi là ai? Chẳng lẽ cũng là người ái mộ cô nương này hả? Điền mỗ trước tiên cần phải nói rõ ràng rằng trừ phi vị cô nương này nguyện ý rời đi, nếu không ai cũng đừng tưởng đem vị mỹ nhân này cướp đi từ trong lòng ngực của ta." Nam tử mĩ lệ thấy tướng mạo Hàn Lập tầm thường, hơn nữa tu vi chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ, trong mắt hắn không khỏi lộ ra vẻ khinh miệt, vỗ nhẹ bả vai của Đổng Huyên Nhi, bộ dáng bất cần nói.

Hàn Lập nhìn đối phương khinh bỉ mình như thế, nhưng trên mặt lại không có vẻ khó chịu, mà sau khi dò xét hắn cùng với Đổng Huyên Nhi thêm vài lần, đột nhiên trầm giọng quát:

"Các hạ là ai? Tại sao lại dùng phương pháp mê hồn hạ thủ đối với người của bảy đại phái chúng ta? Lá gan cũng qua lớn đó."

Vừa nghe lời ấy của Hàn Lập, nam tử kia sắc mặt khẽ biến nhưng lập tức lại khôi phục bình thường, hơn nữa thần tình còn tự nhiên nói:

"Ngươi nói năng bậy bạ gì đó, ta cùng với vị cô nương này chính là tâm đầu ý hợp mới ở cùng một chỗ, các ngươi nếu không nhường đường thì đừng trách Điền mỗ hạ thủ vô tình."

Yến Vũ cùng Phong sư huynh ở một bên khi nghe lời nói của Hàn Lập lúc này mới giật mình hiểu ra, lập tức khí thế hung hãn từ hai bên sườn vây quanh nam tử diễm lệ, hơn nữa còn giận dữ nói:

"Ta nói Đổng sư muội như thế nào lại như bị bỏ bùa mê, không để ý đến hai người chúng ta, nguyên lai là tiểu tử ngươi dùng tà pháp mê hoặc nàng, nhanh chóng xóa bỏ pháp thuật ấy cho ta, nếu không đừng trách tử quang của Phong mỗ cũng không khách khí."

"Chính ta cũng nhìn ra một chút không đúng, Đổng cô nương như thế nào lại vô duyên vô cớ rời đi với một người lạ mặt, nguyên lai lại là yêu nhân! Yến mỗ phải thay nàng giáo huấn ngươi một chút."

Phong sư huynh cùng Yến Vũ nói xong liền phân biệt lấy ra một cái pháp khí màu tím hình như chiếc bạt cùng với một pháp khi giống như đoản thương. Có ý tứ muốn ra tay.

Nam tử diễm lệ đối mặt với uy hiếp của một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ và một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, trên mặt lại bao phủ một tầng hàn ý, lạnh lùng nói:

"Không biết tự lượng sức mình!"

Trong lòng Hàn Lập lại xuất hiện một chút cảm giác không ổn, theo bản năng cảm thấy tên này phi thường nguy hiểm. Vì vậy đầu óc nhanh chóng suy nghĩ, hướng bên tai của Đổng Huyên Nhi truyền âm hét lớn:

"Đổng Huyên Nhi! Nhìn xem ngươi làm được chuyện tốt chưa? Không sợ Hồng Phất sư bá giam cầm người sao?"

Khi Hàn Lập truyền âm, Yến Vũ cùng Phong sư huynh không có phát hiện gì, nhưng nam tử diễm lệ lại tựa hồ cảm ứng được, trừng mắt nhìn Hàn Lập sau đó vội cúi đầu nhìn Đổng Huyên Nhi.

Chính lúc này trên mặt Đổng Huyên Nhi hiện ra vẻ kinh hãi. Mãnh mẽ giãy dụa thoát ra khỏi áo của nam tử diễm lệ, lùi về phía sau vài bước, trên mặt mang vẻ mờ mịt, khó hiểu. Tựa hồ vừa mới tỉnh lại từ trong giấc mộng.

Yến Vũ cùng Phong sư huynh thấy vậy, tất cả đều mừng rỡ.

Nhưng Hàn Lập thấy nam tử diễm lệ sắc mặt rất khó coi, lại muốn đi về phía Đổng Huyên Nhi nên hắn không nghĩ ngợi, lập tức đem tách ra khỏi nam tử diễm lệ, thật khó khăn mới làm cho Đổng Huyên Nhi tỉnh táo, như thế nào lại để đối phương thi triển tà pháp thêm lần nữa.

Đổng Huyên Nhi thần trí đã hoàn toàn thanh tỉnh, nhưng tựa hồ lại nghĩ đến điều gì cực kì đáng sợ. Ngay cả liếc mắt nhìn nam tử diễm lệ cũng không dám, hoảng hoảng hốt hốt chạy về phía Hàn Lập. Sau vài bước liền tránh ở sau lưng hắn, hoàn toàn ly khai ánh mắt giận dữ của nam tử diễm lệ.

Lúc này thân hình nàng không ngừng run run, vẻ mặt rất sợ hãi, còn đâu bộ dáng điêu ngoa.

Sắc mặt nam tử có chút phát xanh, hắn dùng ánh mắt ác độc quét qua Yến Vũ cùng Phong sư huynh, cuối cùng dừng tại Hàn Lập không rời.

Nhìn thấy ba người đều giương mắt nhìn mình đề phòng, hắn biết hôm nay muốn đem Đổng Huyên Nhi đoạt trở về chỉ sợ là không có khả năng.

Bởi vì thần trí Đổng Huyên Nhi đã khôi phục, đến lúc đó ba người này cuốn lấy mình một đoạn thời gian thì cũng lãnh đủ.

Hơn nữa, một khi đã đánh nhau, có khả năng hấp dẫn người những tu sĩ khác mà hắn không muốn tại nơi này bị người nhận ra.

Nhưng mà từ nhỏ đến lớn chưa từng có miếng thịt béo nào từ trong miệng của hắn thoát ra.

Nghĩ đến đây gương mặt xinh đẹp có chút méo mó, sau đó lạnh lùng nói:

"Việc hôm nay không tính nhưng hình dáng ba người các ngươi ta sẽ nhớ kỹ, tự lo thân cho tốt đi."

Nói xong, trên người nam tử diễm lệ chợt lóe lên hào quang ngũ sắc, biến thành một đạo ánh sáng bay về phía xa xa, chỉ để lại mấy người Hàn Lập đang tại chỗ mắt to trừng mắt nhỏ.

Tại Phong Duyệt khách điếm, Hàn Lập cùng Yến Vũ ba người đang lắng nghe Đổng Huyên Nhi kể lại tình hình bị nam tử diễm lệ mê hoặc.

*"…Chẳng biết vì cái gì, sau khi ta cùng người này nhìn nhau một chút lập tức liền cảm thấy đầu ong ong một chút, cái gì cũng không muốn suy nghĩ, thầm nghĩ phải liều mạng lấy lòng hắn, nguyện vì hắn làm bất cứ chuyện gì, giống như hắn là chủ nhân của ta vậy, trong lòng ta căn bản không hề có ý tứ phản kháng. Nhưng ta rõ ràng là mới gặp hắn lần đầu a, như thế nào lại như vậy? Ta thật không muốn làm nô lệ của bất k kẻ nào!"*Đổng Huyên Nhi nói, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, hiển nhiên cảm giác vừa rồi bị nam tử diễm lệ kia chế trụ thân thể và tinh thần chính là lần đầu tiên nàng biết được, so với chết còn khủng bố hơn.

Mà Hàn Lập cùng hai người khác sắc mặt cực kì khó coi liếc nhìn nhau, trong khoảng thời gian ngắn đều không có lên tiếng. Mê Hồn thuật của nam tử diễm lệ này lợi hại quá, nếu đối phương hướng ba người thi triển pháp thuật này thì bọn họ khó có khả năng ngăn cản được.

"Mọi người không cần lo lắng, ta xem Mê Tâm thuật của đối

phương tuy lợi hại nhưng đối với chúng ta không có hiệu quả mới đúng!" Hàn Lập trầm tư trong chốc lát, chậm rãi mở miệng nói.

"Như thế nào? Hàn sư đệ có cao kiến gì chăng?" Phong sư huynh nghe Hàn Lập nói vậy, tinh thần rung động hỏi.

"Rõ ràng nếu Mê Tâm thuật của đối phương có thể thi triển đối với nam tử chúng ta, các ngươi cho rằng ánh mắt đối phương khi tẩu thoát vẫn còn oán hận, lại dễ dàng buông tha chúng ta sao chứ? Hoặc là đối phương pháp lực không đủ thi triển thêm lần nữa, tuy nhiên xem biểu tình đối phương đối mặt với ba người chúng ta không có chút sợ hãi, thật sự là không giống pháp lực không đủ, cho nên ta cho rằng khả năng đầu tiên là lớn nhất." Hàn Lập bình tĩnh giải thích.

Nghe xong lời này, Phong sư huynh cùng Yến Vũ đồng thời thở ra một hơi, một khi đối phương chỉ có thể thi triển loại pháp thuật lợi hại này đối với nữ tử thì hai người bọn hắn không sợ. So pháp lực cùng pháp khí thì không có gì phải sợ.

"Hàn sư huynh! Nếu nữ tu sĩ chúng ta gặp phải người này, không nhất định là bị khống chế cả đời chứ? Ta thật không muốn đâu." Đổng Huyên Nhi sắc mặt cực kỳ trắng bệch, nói xong cơ hồ muốn khóc thành tiếng, lần đầu tiên đem ba chữ *"Hàn sư huynh"* gọi ra với vẻ cực kỳ ai oán.

Hàn Lập ghe xong cũng không có nói gì, chính mình cũng không phải là tôi tớ quỵ lụy dưới quần của đối phương, cho dù có muốn tìm người bảo hộ cũng không nên tìm mình mới đúng a!

Hàn Lập lại không biết từ sau khi hắn cứu Đổng Huyên Nhi thoát khỏi tình cảnh đáng sợ bị tên kia khống chế tâm thần, nàng liền theo bản năng đối với Hàn Lập tăng thêm vài phần ỷ lại. Vừa thấy nguy hiểm với mình, tự nhiên hướng về hắn làm ra bộ dáng cầu khẩn như vậy.

Hàn Lập còn chưa có hồi đáp lại điều gì thì hai tên kia hào khí tận trời vỗ ngực tỏ vẻ, muốn trong mấy ngày này ở cạnh bên để bảo hộ nàng, tuyệt đối sẽ không để cho tên yêu nhân kia đắc thủ thêm lần nữa.

Đổng Huyên Nhi nghe bọn họ nói như thế trong lòng cũng đã an tâm một tí.

Dù sao có hai tu sĩ Trúc Cơ kỳ bảo vệ mình, tựa hồ không có vấn đề gì lớn. Lần này bị đối phương khống chế cũng chỉ vì dưới tình huống nàng một điểm cũng không đề phòng, lần sau nàng sẽ không để đối phương dễ dàng khống chế mình như thế nữa.

Vì thế, sau khi khôi phục được một ít tinh thần, Đổng Huyên Nhi lại cùng với hai vị này cười nói vui vẻ. Đem sự mị hoặc của bản thân phát huy cực điểm, làm hai vị này mê mẩn không biết đông tây nam bắc là gì nữa

Hàn Lập thấy cảnh này, có chút dở khóc dở cười

Lại nói, công pháp mê thuật của Đổng Huyên Nhi cùng với nam tử diễm lệ kia tuy khác nhau nhưng có chung kết quả, chỉ là không được bá đạo như tên kia mà thôi.

Tuy nhiên Hồ mị thuật của nàng khẳng đinh cũng là một loại mê thuật cực kỳ cao cấp. Có thể vô thanh vô tức mê hoặc nam tử cả về tinh thần lẫn thể xác, theo như Hàn Lập chứng kiến thì không kém chút nào so với nam tử diễm lệ. Đồng dạng đều cực kỳ nguy hiểm.

------oOo------

Chương 259: Phong động

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bất quá, Hàn Lập sợ hãi than cũng là dư thừa, chỉ có chút buồn bực.

Mê hồn thuật này Hàn Lập tuy không tinh thông nhưng cũng biết một ít.

Mỗi người tu tiên đều biết rõ *"Thiên Nhãn thuật"*, kỳ thật được xem như là công pháp tối cơ bản của Mê Hồn pháp thuật. Nếu cảnh giới pháp lực của hai tu sĩ chênh lệch thật xa thì khi sử dụng thiên nhãn thuật nhìn hai mắt của đối phương có thể khiến cho tâm thần của đối phương thất thủ, tại trận đấu liền lâm vào bị động.

Một loại pháp thuật mê hồn khác chủ yếu là nhờ vào sự chênh lệch cảnh giới pháp lực rất lớn mới cường bức khống chế được tâm thần của đối phương.

Tu vi của Đổng Huyên Nhi là Trúc Cơ sơ kỳ, mà của nam tử diễm lệ kia lại là Trúc Cơ trung kỳ, theo lẽ thường mà nói thì tuyệt không có khả năng sau khi đối mắt thì sự tình lập tức bị đối phương chế trụ tâm thần thật là hoang đường. Trừ phi đối phương phải là tu sĩ Kết Đan kỳ chuyên tu mê hồn pháp thuật mới còn có vài phần có thể.

Nhưng xem vẻ mặt của nam tử diễm lệ lúc rời đi rất oán độc thì điều này có chút không giống! Tuyệt đối không có khả năng vị ấy là tu sĩ Kết Đan kỳ giả dạng làm tu sĩ Trúc Cơ kỳ trêu đùa bọn họ.

Hàn Lập nghĩ như vậy, trong lòng mới an tâm thêm một ít, dù sao thì khi nam tử diễm lệ rời đi lại mang theo biểu tình oán độc, hắn chính là phi thường cẩn thận.

Khi hắn từ trong trầm tư ngẩng đầu lên thì lại thấy Đổng Huyên

Nhi cùng hai người kia tán tỉnh lẫn nhau, bộ dáng vừa rồi còn khổ sở đáng thương sớm đã biến mất vô ảnh vô tung.

Gặp phải tình cảnh này, Hàn Lập thở dài một hơi, đứng dậy quay về phòng của chính mình.

Nhưng khi Hàn Lạp đem bàn tay đặt nơi cửa gỗ chuẩn bị đẩy ra liền bỗng nhiên nghe được thanh âm to, rõ của một nam tử từ bên ngoài khách điếm truyền đến.

"Khách nhân trong khách điếm nghe rõ đây, ngày mai cử hành đại hội đoạt bảo, chia làm hai tổ tiến hành. Tu sĩ của bổn quốc cử hành tại ngọn núi phía tây Yến Linh bảo, còn tu sĩ nước khác thỉ ở tại ngọn núi phía đông. Mời các vị sáng sớm ngày mai tham gia đúng giờ. Quá thời gian mà không đến, theo quy tắc sẽ tự động tước bỏ quyền thi đấu.

Âm thanh này lặp lại liên tục ba lần, sau đó tựa hồ người mới rời đi.

Hàn Lập nghe nói như thế liền rùng mình, nhưng sau đó vẫn không thèm để ý đẩy cửa đi ra ngoài, trở về phòng của mình.

Đem tu sĩ của hai nước tách ra khỏi trận đấu, Hàn Lập tuy có điểm ngoài ý muốn nhưng cũng không cảm thấy được có cái gì không ổn.

Dù sao tu sĩ của bảy đại phái cùng với tu sĩ của nước khác đồng loạt tỷ thí, khẳng định sẽ xảy ra không ít những việc rắc rối. Tâm lý bài ngoại này, ở bất kì địa phương nào cũng giống nhau, tình hình giằng co trong trà lâu ngày ấy cũng có thể nhìn rõ được.

Hàn Lập một mặt suy nghĩ, một mặt khoanh chân ngồi xuống giường, chuẩn bị đả tọa luyện khí một đêm để sửa soạn tốt nhất cho đại hội đoạt bảo ngày mai.

Tại một gian nhà nào đó của người dân trong Yến Linh Bảo, nam tử diễm lệ ngồi ở trên ghế, trước mặt có vài tên nam nữ đang cung kinh bẩm báo với hắn điều gì đó, mà nam tử này mặt không chút thay đổi lắng nghe, trong mắt thỉnh thoảng hiện lên một tia *tinh quang, chẳng biết vì sao lại cười lạnh.*

Cùng lúc đó, trên ngọn núi phía tây Yến Linh Bảo, khoảng vài tên Quỷ Linh môn mặc áo xanh đang bận rộn ở đỉnh núi, thỉnh thoảng lại chôn xuống đất một vài thứ Mà Thiếu chủ Quỷ Linh môn cùng với hai vị tu sĩ Kết Đan kỳ ở giữa không trung lạnh lùng nhìn mọi thứ ở phía dưới.

"Thế nào? Âm Hỏa đại trận tạm thời này bị yếu đi nhiều như vậy, nhưng cũng có hiệu quả chứ?" *Thiếu chủ Quỷ Linh môn đột nhiên mở miệng hỏi.*

"Thiếu môn chủ yên tâm, tuyệt không có vấn đề gì, tuy chỉ là trận pháp tạm thời thôi nhưng có huynh đệ chúng ta chủ trì nên công hiệu vây khốn địch nhân có thể phát huy được một phần. Đương nhiên nếu trong trận có tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ hoặc là có pháp khí gì uy lực kinh người thì rất khó nói! Nhưng có thể khẳng định đa số tu sĩ không có năng lực thoát thân." *Lão giả trong Lý thị huynh đệ ho khan vài tiếng, có chút run run rẩy rẩy nói.*

"Ừm, vậy thì ta không lo lắng nữa! Quỷ Linh thập nhi vệ mà ta mang theo cũng không phải là không có việc gì làm, với thực lực của bọn họ thì đối phó với mấy con cá lọt lưới này khơi khơi vẫn có thừa." *Thiếu chủ Quỷ Linh môn không lo lắng nói*

Lý thị huynh đệ nghe vậy, thấy không có vấn đề gì nữa nên cũng không hề lên tiếng.

Kỳ thật, nếu không phải đem hồn phách cùng nguyên thần của các tu sĩ này bảo tồn đầy đủ thì huynh đệ bọn hắn đã trực tiếp ra tay, đem một ít tu sĩ Trúc Cơ kỳ này tiêu diệt, không phải là một việc nhỏ thôi sao, đâu cần phiền toái như thế này! Hai người Lý thị huynh đệ ngạo nghễ thầm nghĩ.

Trong mật thất của Hoàng Phong cốc tại Thái Nhạc sơn mạch ở ngoài ngàn dặm, có bảy tám tu sĩ Kết Đan kỳ đang hội tụ cùng một chỗ. Đều mang vẻ mặt khẩn trương nghe một vị lão giả mang áo màu vàng râu tóc bạc trắng đang nói cái gì đó, sắc mặt mỗi người theo lời nói của lão giả cũng biết đổi không ngừng.

Sư phó Lý Hóa Nguyên của Hàn Lập, Hồng Phất tiên cô cùng vị Lôi Vạn Hạc mập mạp kia đều có trong đó, thần sắc cũng đồng dạng cực kỳ bất an.

Không lâu sau khi các tu sĩ đi ra khỏi mật thất thì cả Hoàng Phong Cốc hoàn toàn trở nên náo động. Trên không trung các loại pháp khi bay đầy trời, ở địa phương thấp hơn một chút, từng làn sóng tu sĩ đang lộn xà lộn xộn. Sau một đoạn thời gian các tu sĩ nhanh chóng tập hợp thành từng đội xuất phát từ Hoàng Phong cốc ngay trong đêm đó, riêng rẽ bay đi các địa phương nào đó.

Một màn như vậy, đồng dạng cũng diễn ra ở sáu phái còn lại, hơn nữa trong lúc đó người đưa tin giữa các phái thường xuyên qua lại không ngừng, tựa hồ trong đêm đó, tu tiên giới của cả Việt quốc trở nên đằng đằng sát khí.

Mà các gia tộc lớn nhỏ của Việt quốc đều trong mấy ngày sau đó đều lục tục nhận được một phong thư do chưởng môn của bảy đại phái cùng ký tên, yêu cầu tất cả đệ tử kiệt xuất của các gia tộc đến đợi lệnh, nếu không tuân theo sẽ bị Chấp pháp đội bảy đại phái tiến hành diệt tộc.

Đương nhiên, ba ngày sau điều lệnh mới đến Yến gia.

Hàn Lập cùng với tu sĩ của bảy đại phái bởi vì ở quá xa tông phái nên tự nhiên chẳng hề biết những chuyện này.

Cho nên khi ngày thứ hai vừa mới bắt đầu thì một số tu sĩ đã sớm đi đến ngọn núi nhỏ ở phía tây Yến Linh Bảo. Nơi đây đã xây dựng một tòa pháp trận thật lớn, ở trong có hai gã trung niên mặc trang phục của Yến gia đang nhắm mắt ngồi.

Mà tại phía sa pháp trận có một cái đài đất không cao, trên đó đồng dạng cũng có vài người của Yến gia bị vụ khí ẩn ẩn che khuất, đang đứng nghị luận điều gì đó. Xem ra là đợi sau khi các tu sĩ đều đến đông đủ mới có thể bắt đầu đại hội.

Hàn Lập cũng đã ở đây, hắn cũng không có cùng với Đổng Huyên Nhi đến, mà theo thói quen tự mình đi trước một bước, vừa lúc đó gặp trung niên Cự Kiếm môn Ba Tính, hai người tự nhiên tán gẫu *với nhau vài ba câu.*

"Ba huynh, pháp trận này dùng để làm gì huynh biết không?" *Hàn Lập sau khi dò xét đại pháp trận vài lần, thấy có chút chướng mắt, sau khi tán gẫu một chút, không khỏi hướng đối phương hỏi một cậu.*

"Thật hổ thẹn, tại hạ đối với trận pháp cũng không có am hiểu nhiều lắm! Nhưng có thể là cấm chế bảo hộ gì đó, dù sao tu sĩ Trúc Cơ kỳ chúng ta khi tỷ thí, khẳng định sẽ bị hạn chế ở trong phạm vi này, nếu không thì tòa tiểu sơn này sao có thể chịu được sức ép của chúng ta!" *Ba Tính sờ sờ cằm, không thèm để ý nói.*

"Nga! Đích xác rất có thể!" *Hàn Lập tuy ngoài miệng nói vậy nhưng cảm giác được một cổ khí tức bất an ẩn ẩn trong pháp trận, điều này không hề có quan hệ với sự nông sâu của pháp lực, tất cả đều là một loại cảm ứng trực giác của hắn.*

Hàn Lập nhíu nhíu mày, nhìn bốn phía, lúc này đã có hơn ba mươi tu sĩ đến. Đạo sĩ của Thanh Hư môn cùng với nữ tử Phương Tính của Thiên Khuyết bảo cũng đã lục tục đi đến nơi đây, hơn nữa còn tụm năm tum ba nói nói cái gì đó.

"Hàn huynh đệ, chúng ta cũng qua chào hỏi mọi người đi! Ngươi xem Vô Tử bọn họ cũng ở đây rồi!" *Ba Tính nhìn về phía mọi người tụ tập, mỉm cười hướng Hàn Lập đề nghị.*

"Ba huynh cứ đi là được! Tiểu đệ còn có chút việc cần phải làm, sẽ không quấy rầy các vị!" *Hàn Lập nhè nhẹ lắc đầu, không muốn cùng với nhiều người tụ tập lại cùng một chỗ, thật sự sẽ làm cho người ta để ý.*

Vị tu sĩ Cự Kiếm môn này nhún nhún vai, tuy có chút khó hiểu nhưng vẫn một mình rời đi, dù sao cơ hội để giao hảo cùng với nhiều tu sĩ khác phái cũng không có nhiều lắm, hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Hàn Lập nhìn thấy Ba Tính đi về phía đối phương, hắn cũng không ở lại tại chỗ, mà theo thói quen tìm một góc hẻo lánh cách xa ma pháp trận nhất rồi đi tới. Sau đó lạnh lùng quan sát kỹ nhất *cử nhất động của các tu sĩ khác.*

Hơn nửa canh giờ sau, Đổng Huyên Nhi với Phong sư huynh rút cuộc cũng tới nơi đây. Hơn nữa liền gia nhập vào một nhóm người mà tất cả đều là tu sĩ của Hoàng Phong Cốc, trong chốc lát liền như cá gặp nước khiến cho vài tên nam đệ tử nóng rực lên, mà tên Yến Vũ vốn nửa bước không rời kia lại không vô ảnh vô tung, điều này khiến cho Hàn Lập có chút ngoài ý muốn.

Lúc này, mười người mặc trang phục của Yến gia đứng trên đài đất thật ra đều là tu sĩ của Quỷ Linh môn, đang đếm nhân số ở trường đấu.

*"*Thiếu chủ, còn thiếu hai người không có đến, hơn nữa, thời gian cũng đã không còn sớm nữa, chúng ta có tiếp tục chờ hay không?*" Sau khi đếm xong, một tên tu sĩ Quỷ Linh môn hướng thiếu chủ bẩm cáo.*

*"*Không cần đợi nữa, lập tức thông tri cho hai lão mở đại trận, nếu qua thêm một chút thời gian nữa chỉ sợ tu sĩ có chút thông minh liền nhận thấy được điều không ổn, vậy thì càng không xong! Cho nên hai gã tu sĩ không đến kia cho số tám và số mười hai trong thập nhị vệ đi đuổi giết. Mặc kệ vì sao chúng không đến nhưng cũng không thể để cho sống sót mà rời đi khỏi Yến Linh bảo!" Thiếu chủ Quỷ Linh môn một chút cũng không chần chừ, lập tức hạ lệnh, sát ý bộc phát.

------oOo------

Chương 260: Quyển sáo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tu sĩ bên người Thiếu chủ Quỷ Linh môn lĩnh mệnh đi tới chỗ ngồi Lý thị huynh đệ được ngụy trang trong pháp trận, nhưng sau đó sắc mặt chợt biến, xoay người lại xin chỉ dẫn của hắn:

"Thiếu chủ, hai vị trưởng lão nói có ba gã tu sĩ cách trận quá xa, không thể cầm chế ba người đó trong pháp trận, xin Thiếu chủ nghĩ chút biện pháp dẫn bọn họ đến gần hơn một chút mới được!"

Hắn trong mắt có chút ngạc nhiên, thầm nhíu nhíu mi.

Tình huống loại này nằm ngoài dự kiến của hắn, theo lý thuyết mà nói thì phạm vi cấm chế của Âm Hỏa đại trận tạm thời này không nhỏ, thế nhưng lại có người không ở trong đó, thật là có chút cổ quái.

Nghĩ vậy, Vương Thiền hướng về phía trước nhìn lại, quả nhiên ở ngoài phạm vi khống chế của pháp trận phát hiện có ba người.

Trong đó có một nam một nữ là tu sĩ của Yểm Nguyệt tông, đang thân thân thiết thiết riêng tư với nhau dưới một gốc đại thụ ở góc đông bắc của đại trận, có vẻ gian tình nên tránh xa mọi người. Người còn lại là một gã thanh niên áo vàng, tướng mạo bình thường đang nhàn nhạt nhìn chăm chú khắp ngọn núi, đúng là người cực kỳ cẩn thận – Hàn Lập.

"Chính là ba người đó sao?" Vương Thiền có chút đăm chiêu lẩm bẩm nói.

Trầm ngâm một chút, hắn nói khẽ với tu sĩ bên người vài câu gì đó, chỉ thấy tên thủ hạ này không ngừng gật gật đầu.

Tiếp theo, vị tu sĩ Quỷ Linh môn mặc trang phục của Yến gia đi ra vùng sương mù trên đàn đất, sau đó đứng cách trận pháp không xa, bắt đầu lớn tiếng nói:

"Tất cả khách nhân đến tham gia đại hội đều đến báo danh đi, sau khi thống kê được nhân số thì đại hội đoạt bảo mới chính thức bắt đầu…"

Tiếng nói của người này lập tức khiến cho các tu sĩ khác chú ý đến, tiếp theo không tự chủ được liền tụ họp lại hướng phụ cận của pháp trận đi đến. Cặp nam nữ đệ tử của Yểm Nguyệt tông tuy có chút không tình nguyện nhưng cũng đi đến, tiến vào phạm vi cấm chế của trận pháp.

Thấy cảnh này, khóe miệng bên dưới mặt nạ của Vương Thiền không khỏi có chút nhếch lên, nhưng khi ánh mắt chuyển đến chỗ Hàn Lập ở phía tây thì nụ cười bên miệng lập tức ngưngg trụ lại.

Bởi vì Hàn Lập trong mắt hắn thân hình hoàn toàn vẫn bất động, không có chút ý tứ nào muốn đi tới báo danh, thậm chí hai tay còn ôm vai, bộ dáng có chút hứng thú nhìn chúng tu sĩ dần dần tập trung lại một chỗ.

"Nam tử kia là đệ tử của phái nào?" Sau cả nửa ngày Vương Thiền mới lạnh lùng hỏi.

Xem trang phục thì đúng là tu sĩ của Hoàng Phong cốc." *Tu sĩ Quỷ Linh môn ở bên tựa hồ đã nhận ra Thiếu chủ có chút không vui, cẩn thận trả lời.*

"Bảo hai vị trưởng lão động thủ đi! Vị đệ tử Hoàng Phong Cốc này thật có ý tứ, giao cho ta hoạt động chân tay một chút cũng được." *Vương Thiền nhàn nhạt nói, nhưng trong mắt đã có một cổ huyết sắc ẩn ẩn lưu động, phảng phất nhè nhẹ phát tán ra mùi vị huyết tinh.*

"Vâng, Thiếu chủ." *Vài tên Quỷ Linh vệ ở sau hắn rùng mình, cung kính đáp*

Xa xa nhìn lại, Hàn Lập đứng ở một bên của sơn thạch, tựa hồ đang bộ dáng mỉm cười nhìn chúng tu sĩ đến báo danh. Nếu có người tiếp cận sẽ phát giác là hắn đang mỉm cười một cách cứng *ngắt đầy miễn cưỡng. Hơn nữa trên trán cũng chảy ra nhiều giọt mồ hôi.*

*"*Sao những người của Yến gia lại là tu sĩ Quỷ Linh môn!*" Sau một lát quan sát, Hàn Lập như bị sét đánh phát hiện ra.*

Khi người của Quỷ Linh môn đóng giả làm người Yến gia xuất hiện thì Hàn Lập cũng không hề nghi ngờ gì, thậm chí sau khi nghe đối phương yêu cầu đến báo danh thì hắn cũng đã định tiến tới.

Nhưng trong khoảnh khắc người ở phía sau phất tay chào đón các tu sĩ thì Hàn Lập đã giật mình phát hiện. Người của Yến gia này lại có móng tay màu xanh biếc dài gần nửa tấc, giống như đúc với móng tay của tên quái nhân tóc vàng Quỷ Linh môn ngày đó.

*"*Hàn Lập rất kinh ngạc, lập tức giống như bị gáo nước lạnh dội vào đầu, hàn ý trong lòng tăng nhanh.

"Người bình thường sẽ không để móng tay màu xanh biếc, chẳng lẽ người nọ là …?"

Trong lòng Hàn Lập kinh hãi đưa ra một phỏng đoán khó có thể tin được, sau đó tự nhiên không chịu bước về phía trước một bước.

Trong khi hắn kiệt lực bảo trì khuôn mặt mỉm cười thì ánh mắt đồng thời cũng hướng xung quanh tiến hành dò xét. Nhưng chung quanh hắn tựa hồ rất bình thường! Không giống có người mai phục, chẳng lẽ móng tay của người nọ chỉ là sự trùng hợp?

Ý tưởng này vừa xuất hiện, hắn lập tức phủ định, trên đời này làm gì có sự trùng hợp như vậy. Hơn nữa cho dù là trùng hợp đi chăng nữa thì hắn cũng không định đi mạo hiểm, đặt biệt là cái pháp trận kia xem ra có điều gì đó không đúng.

Nghĩ như vậy Hàn Lập không hề do dự, Thần Phong Chu lập tức xuất hiện trên tay nhưng chưa đợi hắn thoát đi.

Không thể tưởng được, ngươi tuổi không lớn nhưng còn sáng suốt. Nhanh như vậy liền nhìn ra sơ hở để chạy trốn. Đừng tưởng là có thể cứu được mình.

Trong lòng Hàn Lập trầm xuống, không chần chừ mũi chân liền điểm xuống đất, thân hình đột nhiên bắn ra phía sau hơn mười trượng, lúc này mới dừng lại. Tiếp theo một tay vỗ lên người, nhất thời một vòng bảo hộ màu đỏ đem hắn bao lại bên trong, đồng thời bên trong lại có thêm một tầng bảo hộ màu xanh có những mũi nhọn xuất hiện.

Lúc này trong không trung truyền đến một âm thanh kinh ngạc, không biết là vì tán thưởng phản ứng cực nhanh của Hàn Lập hay là vì có chút ngạc nhiên khi hắn dùng kỹ xảo đồng thời phóng ra hai tầng vòng phòng ngự.

Hàn Lập sau khi nghe âm thanh này mới thoáng an tâm đôi chút, sắc mặt ngưng trọng hướng không trung nhìn lên.

Chỉ thấy trên cao hơn mười trượng trong không trung có một người bận lục bào, mang mặt nạ màu bạc đang đón gió đứng thẳng trên một thanh cự xoa dài hơn một trượng, mà toàn thân cự xoa màu xanh biếc này còn có một tầng hắc khí phát tán ra bốn phía, làm cho người xem trong lòng phát lạnh không thôi.

Gặp phải cảnh này, Hàn Lập trong lòng lạnh cả người một trận, không thể kiềm chế được thốt lên:

"Thiếu chủ Quỷ Linh môn?"

"Hắc hắc! Xem ra không cần giới thiệu thêm nữa, ngươi rất giỏi khi nhận ra ta. Tuy nhiên ngươi đã chủ động tiến vào trong trận thì chỉ còn sống trong chốc lát, hãy để ta lập tức rút lấy hồn phách của ngươi."

Huyết sắc trong mắt của Vương Thiền so với lúc ở tại đài đất thì lớn hơn rất nhiều, hai mắt hiện tại đã đỏ hơn phân nữa, ẩn ẩn phát ra vài tia thú tính. Điều này làm cho Hàn Lập liếc mắt nhìn thì trong lòng kích động không thôi, chẳng biết đối phương tu luyện loại mật pháp đáng sợ nào đây.

Chẳng qua, khi nghe đối phương nói điều gì đó về *"trong trận"* làm Hàn Lập không khỏi nghiêng mắt nhìn, kết quả tình cảnh thu được làm sắc mặt của hắn âm trầm thật đáng sợ.

Chẳng biết khi nào lại xuất hiện một bức màn thật lớn màu đen, lấy pháp trận làm trung tâm bao phủ hơn trăm trượng, tất cả đều bị bao phủ. Bên trong tràn ngập sương mù nồng đậm màu đỏ đen, làm cho người ta không thể nhìn thấy tình trạng bên trong một chút nào, hơn nữa còn vô thanh vô tức, không hề có tiếng vang phát ra, phảng phất như là không hề có một người.

Mà bốn phía quanh hắc quang có tám gã tu sĩ áo xanh đứng. Bọn họ đang tập trung tinh thần nhìn chăm chú hết thảy mọi thứ ở trong đó, căn bản là không hề liếc mắt nhìn Thiếu chủ bên này một cái.

Xem ra thủ hạ của tên Thiếu chủ này đối với hắn tin tưởng mười phần.

Hàn Lập liếc nhìn xong liền thu hồi ánh mắt cực nhanh, hắn không dám phân tâm thêm nữa.

Tuy bộ dáng vị Thiếu chủ này chỉ là Trúc Cơ trung kỳ nhưng không thể nghi ngờ rằng hắn tuyệt đối là một đối thủ cực kỳ đáng sợ! Một khi không cẩn thận thì mình sẽ vĩnh viễn ở lại nơi đây.

Nghĩ như vậy, Hàn Lập một tay hé ra ngoài, một điểm bạch quang theo lòng bàn tay vọt ra, tiếp theo đón gió lớn lên, đảo mắt đã biến thành một cái khiên hình vảy cá màu trắng, ngăn ở trước người. Tay khác vung ra, quẳng Thần phong chu ra phía sau bảy tám trượng để nó từ từ phiêu phù trong không trung.

Về sau theo như Hàn Lập đã định, đương nhiên là sẽ lên Thần Phong chu chạy khỏi nơi đây, chỉ có kẻ ngu ngốc mới đánh bừa với tên Thiếu chủ này.

Trước đừng nói là đánh không lại Thiếu chủ của một phái, cho dù là đánh lại đi chăng nữa thì sau lưng người ta còn một đống người trợ giúp nữa! Hắn làm gì có được bổn sự như vậy, cũng sẽ không làm cái loại ngốc nghếch đó.

Đối với Hàn Lập mà nói thì chạy nhanh trở về Hoàng Phong Cốc, đem sự tình của Quỷ Linh môn cấu kết với Yến gia trình báo một chút. Cũng chính là khả năng mà mình có thể làm được, cho nên sự an toàn Đổng Huyên Nhi cùng với Phong sư huynh cũng chỉ có thể trong cậy vào sư phó của bọn họ tự mình đến cứu thôi.

Vương Thiền thấy những hành động này của Hàn Lập, lại điên cuồng cười ha ha, ẩn ẩn lộ ra hàn ý làm Hàn Lập phát lạnh.

"Muốn chạy? Ngươi chạy đi đâu, chết cho ta."

Nói xong, thân hình hắn ở trên xoa đột nhiên quay vòng phút chốc xuất hiện một cổ hồng vụ nồng đậm màu máu tươi tranh nhau toát ra trên người, tiếp theo liền hóa thành một đám mây máu cao đến vài chục trượng, khí thế hung hung quét đến Hàn Lập.

Hắn thấy vậy rút cuộc không dám chần chờ, liền nhảy lên Thần Phong chu, linh lực hoàn toàn triển khai, trong chớp mắt cả chiếc thuyền mang người hóa thành một đạo bạch quang cấp tốc hướng lên trời bỏ chạy.

"Ha Ha! Tiểu tử, ngươi còn không biết là độn thuật của Huyết Linh Đại pháp nhanh đến mức nào, ngươi căn bản không thể có khả năng trốn thoát."

Vương Thiền cười điên cuồng, theo sát sau thân Hàn Lập

Tuy không có quay đầu lại nhưng Hàn Lập vẫn có thể cảm giác được âm thanh của đối phương, tựa hồ càng ngày càng gần mình.

Độn thuật của người này so với tốc độ toàn lực của Thần Phong Chu còn muốn nhanh hơn một chút, Sắc mặt của Hàn Lập đã có chút phát xanh.

------oOo------

Chương 261: Huyết Linh Đại Pháp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong nháy mắt, những bạch quang Hàn Lập hóa ra và huyết vân sau lưng đã một trước một sau đuổi tới, nhưng mà cự ly giữa hai người đã dần dần kéo gần còn khoảng mười mấy trượng.

Hàn Lập lòng thầm kêu khổ không thôi, không hề biết Vương Thiền đang điều khiển huyết vân phía sau cũng đang cực kỳ kinh ngạc!

Phải biết, Huyết Độn Thuật của Huyết Linh Đại Pháp tuy không dám xưng là đệ nhất lục tông, nhưng tốc độ tuyệt đối xếp trên bí pháp của ngũ tông còn lại, nhanh hơn nhiều so với những loại đỉnh cấp pháp khí phi hành thông thường. Nhưng ngày hôm nay, hắn toàn lực phi độn lại nhất thời không cách gì bắt được kẻ đang thúc đẩy tiểu châu bay thoát đi là Hàn Lập. Vương Thiền cảm thấy bất ngờ, đồng thời sát ý trong lòng cũng càng nặng hơn.

Hàn Lập cũng biết, cứ tiếp tục chạy lồng lên như vậy thì sợ là trong thời gian uống xong một chén trà khẳng định mình sẽ bị đối phương cắm đầu cắm cổ đuổi kịp, bắt buộc phải làm cái gì đó mới được!

Vì vậy tay mò trong bao trữ vật, vừa đụng vào thì Liên Châu Hỏa Cầu Phù đã xuất hiện trong tay. Liền sau đó, thân ảnh hơi khựng lại một chút, không thèm suy nghĩ gì đã ném vài tờ về phía sau rồi tiếp tục chạy như điên, phía sau lập tức truyền đến tiếng nổ đùng đùng.

Hàn Lập cầm lòng không đặng ngoảnh đầu liếc về phía sau!

Chỉ thấy đoạn đầu của huyết vân cuồn cuộn như sóng dữ, tựa hồ đã bị nổ tan tác khá nhiều, lơ thơ một vài cái, còn lờ mờ hiện ra thân hình của thiếu chủ của Quỷ Linh Môn.

Hàn Lập trong lòng rất mừng, đang muốn đem mấy tờ còn sót lại kích phát ra thì Vương Thiền đang ở trong Huyết Vân đột nhiên phất tay, một đạo lục quang phóng thẳng đến Hàn Lập, từ nhỏ biến thành lớn dần, thật không ngờ lại là Phi Thoa (*thoa: đinh ba) pháp khí mà Vương Thiền vốn đạp dưới chân.

Hàn Lập bất đắc dĩ đem phù lục trong tay lập tức chuyển hướng bay đến cây thoa màu xanh thay vì Huyết Vân, hai ba mươi quả hỏa cầu liên tiếp nổ tung, đem cự thoa phát ra hắc khí kia đánh lộn nhào mấy lần liên tục, nhất thời không cách gì lại gần hắn.

Nhưng trong thời gian chậm trễ ngắn ngủi, Huyết Vân trước mặt đã khôi phục lại hình dáng, lại một lần nữa lồng lộn phóng tới.

Chính vào lúc này, trong miệng Vương Thiền đột nhiên phát ra mấy tiếng hú ngút trời, kèm theo tiếng hú xé trời này, Huyết Vân bỗng chợt phình to lên, trong chớp mắt đã bao phủ khắp bầu trời, không ngờ có cả uy thế che lấp cả thiên địa nhật nguyệt.

Ngay sau đó, Huyết Vân cuồn cuộn này tốc độ lập tức tăng cao gấp mấy lần, như sóng cả điên cuồng trong chốc lát đã quét từ phía sau đến phía trước Thần Phong Châu, lại còn lan ra rất nhanh, trong chớp mắt đã bao vây Hàn Lập cả người lẫn pháp khí giữa không trung.

Hàn Lập kinh hãi, vội vàng dừng Thần Phong Châu, thiếu chút nữa là đâm sầm vào Huyết Vân, từ trong túi trữ vật lôi ra một cặp pháp khí đen thui giống như móng vuốt vậy. Lúc này, cây thoa quỷ dị màu xanh lục từ phía sau vô thanh vô tức tấn công lần nữa.

"Đi".

Hàn Lập giống như sau lưng mọc mắt, trầm giọng gầm một tiếng, đem đôi pháp khí đó ném về phía sau! Vừa ra khỏi tay, cặp móng vuốt này bèn lập tức hóa lớn mấy trượng, mạnh mẽ chụp về phía cây thoa màu xanh lục đang tấn công tới.

Lục thoa không hề chịu kém, phóng ra mấy cỗ hắc khí trên đầu mũi thoa, trong chớp mắt đem cự trảo quấn mấy lớp trong đó, xem ra không cách gì động đậy chút nào.

Hàn Lập thấy vậy liền bắt quyết, đôi cự trảo đó chợt phát ra một hắc mang (hắc mang: râu đen) dài mấy xích (1 xích = 1/3 mét), soàn soạt một hồi liền đem hắc khí quanh mình xé nát không còn thành hình được nữa.

"Không tệ! Không tệ! Quả nhiên không phải đỉnh cấp pháp khí phổ thông, không ngờ có thể dễ dàng phá vỡ Âm Ma Ti của Bích Âm Thoa này, xem ra thật không uổng công ta đích thân ra tay một lần này!" Âm thanh của Vương Thiền phiêu hư bất định từ bên ngoài Huyết Vân vang đến, đồng thời cây thoa màu xanh lục sau khi phát ra một tràng tiếng *"u u"* liền lùi về, biến mất trong Huyết Vân không thấy tung tích.

Hàn Lập cũng đem đôi đỉnh giai pháp khi *"Ô Long Đoạt"* được luyện chế bằng máu giao long này thu về trước người, cảnh giác nhìn chung quanh.

Hắn bây giờ đã hoàn toàn bị gói trong huyết sắc che lấp ánh mặt trời, cũng không có bất kì một kẽ hở nào có thể chạy thoát, trong không khí chỗ nào cũng ngửi thấy mùi máu muốn ói.

Xem ra, không dùng sức mạnh để mở ra một thông lộ thì không có cách gì thoát thân rồi. Hàn Lập nghĩ như vậy, bèn muốn phóng *"Ô Long Đoạt"* ra lần nữa.

Nhưng hắn chưa có hành động thì trong Huyết Vân phía trước đột nhiên cuồn cuộn, tiếp theo sau đó nhảy ra hai quái vật màu đỏ như máu đang nhe nanh múa vuốt. Hai quái vật này có sừng ngắn, một cái đuôi nhọn, hai con mắt đỏ quạch y như Vương Thiền, giương móng vuốt sắc bén hướng về Hàn Lập vồ tới.

"Đây là?"

Hàn Lập lần đầu tiên thấy yêu thú này, xem bề ngoài lại y hệt như tiểu quỷ trong truyền thuyết, khiến Hàn Lập trong lòng sợ hãi, hoang mang đem Ô Long Đoạt phóng ra, mỗi trảo chộp một cái, nhẹ nhàng đem tiểu quỷ bóp nát, một lần nữa hóa thành Huyết

Vân bay về chỗ cũ.

Hàn Lập an tâm một chút, thì ra cũng không khó đối phó a!

Nhưng ý niệm này của Hàn Lập còn chưa đi qua, tiếng cười chế giễu của Vương Thiền từ bốn phương tám hướng đã truyền đến.

"Ha ha! Các hạ đừng lơ là quá sớm! Huyết Quỷ của Huyết Linh Đại Pháp của ta có thể không đơn giản như vậy là có thể giải quyết được đâu, trò vui tiếp theo mới bắt đầu thôi!"

Nghe lời này, Hàm Lập trong lòng nặng trĩu.

Nhưng tâm trí của hắn cũng coi là vững như bàn thạch, cũng không vì lời nói của đối phương mà khinh động, không kể ba bảy hai mươi mốt, dùng pháp khí xoay tít đập mạnh về hướng Huyết Vân.

Hàn Lập trong lòng vừa mừng, nhưng trong chớp mắt, đôi Ô Long Đoạt bỗng đờ ra, lắc lư như là sắp mất khống chế rồi. Hàn Lập đại kinh, lập tức thu lại toàn lực pháp khí, rốt cuộc trước khi hoàn toàn mất đi khống chế cũng đem Ô Long Đoạt hút ra khỏi Huyết Vân, bay trở về bên mình.

"Ý! Pháp khí này của ngươi lại không Linh Huyết của ta làm ô nhiễm, bổn thiếu chủ càng muốn lấy được!"

Vương Thiền kinh ngạc thốt lên, nhưng sau đó không giấu giếm mà lộ ra ý tham lam.

Lúc này, Huyết Vân ở bốn phương tám hướng cũng đồng thời nổi dậy cuồn cuộn, sau đó từ bên trong huyết quỷ con này nối tiếp con kia bò ra, bọn chúng chen lấn tranh nhau vồ về phía Hàn Lập.

Trên mặt Hàn Lập thần sắc đờ đẫn, múa đôi Ô Long Đoạt đến mức mưa gió không xuyên được, khiến cho đám Huyết Quỷ vừa đụng vào liền bị cát nát, lại biến thành huyết vân.

Lúc Hàn Lập một hơi tấn công giết liền hơn trăm Huyết Quỷ thì thấy quỷ vật từ khắp mọi phương hướng vẫn đang ồ ạt không ngừng được sinh ra, trong lòng thở dài. Quả nhiên tình hình tồi tệ nhất xuất hiện, mấy quái vật này chém giết không hết, tiêu diệt được một con thì từ trong đám Huyết Vân kia vẫn sẽ lại sản sinh ra một con khác, luôn luôn duy trì khoảng ba mươi mấy con.

Xem ra Quỷ Linh Môn thiếu chủ chính là muốn làm cho hắn tiêu hao đến chết ở đây.

Nghĩ đến đây, Hàn Lập tự nhiên không chịu cứ tiếp tục như vậy.

Hắn dùng tay vỗ lên túi trữ vật, lôi ra mấy sơ cấp phù lục cấp thấp, cũng có khoảng bảy tám cái. Sau đó, một hơi ném toàn bộ về một bên Huyết Vân, ngay lập tức, hỏa cầu băng chùy các loại xối xả bay đến, lại thêm bản thân Hàn Lập còn trong chớp mắt phát ra mấy hỏa xà bám sát theo sau.

Sau khi liên châu hỏa cầu bay đến lúc này có thể đánh tan một chút huyết vụ, Hàn Lập sớm nhớ thầm trong lòng, bây giờ kỳ vọng chút pháp thuật này có thể giúp hắn đánh mở một thông đạo đi ra.

"Muốn trốn vậy sao!"

Giọng nói thấp trầm u ám của Vương Thiền hét lên. Trên người Hàn Lập bỗng nhiên có nhiều phù lục như vậy thật sự vượt ngoài dự liệu của hắn. Dầu gì sơ cấp phù lục thì trừ bậc cao ra, những cái khác đối với tu sĩ Trúc Cơ Kỳ có lẽ không có tác dụng bao nhiêu.

Nhưng mà vị Quỷ Linh Môn thiếu chủ này cho dù tâm cao khí ngạo nhưng vẫn không dám để cho Huyết Vụ của mình đi ngạnh tiếp mấy pháp thuật này, dầu gì Huyết Linh Đại Pháp của hắn chỉ luyện thành hai tầng mà thôi, có thể không thể chịu nổi oanh tạc đại trà của nhiều pháp thuật như vậy. Về phần công kích của pháp khí, bởi vì đặc tính ô uế của Huyết Vụ, hắn ngược lại không lo sợ gì nhiều.

Theo tiếng thét của Vương Thiền, một vài khô lâu đầu màu đen đột nhiên vọt ra từ trong Huyết Vân trước khi mấy pháp thuật này đến, sau đó đồng thời há miệng, mấy cỗ hắc khí phun ra, lập tức ngăn chặn mấy pháp thuật đã đến trước mặt. Kết quả sau một tràng *"bùng bùng"* điên cuồng, trừ mấy khô lâu đầu này lắc lư vài cái, Huyết Vân sau lưng bọn chúng không động một tí nào.

Hàn Lập sắc mặt nặng nề, bất giác nhíu mắt nhìn về những phương hướng khác. Nhưng chưa đợi hắn ra tay thì Huyết Vân ở các phương hướng khác cũng đồng dạng xuất hiện hắc sắc khô lâu đầu. Tiếng cười lạnh lùng của Vương Thiền đồng thời truyền đến:

"Ngươi tưởng là vẫn có thể chiếm cơ hội à? Hãy ngoan ngoãn làm bữa trưa trong miệng Huyết Quỷ đi! Ta thật sự muốn xem xem kết cục các hạ bị Huyết Quỷ chia nhau ăn, dám chắc cảnh máu me đầm đìa kia khẳng định sẽ cực kỳ tuyệt vời, ta thật là nôn nóng muốn xem!"

Sau khi tiếng cười ngặt ngẽo của vị Quỷ Linh Môn thiếu chủ một lần nữa truyền lại, ý điên cuồng cực kỳ rõ ràng.

"Đồ điên!"

Hàn Lập một bên sai khiến Ô Long Đoạt ứng phó với Huyết Quỷ đang một lần nữa hóa hình xuất hiện, một bên mồ hôi lạnh trên trán tuôn ra mà cấp bách nghĩ kế sách ứng phó.

Hàn Lập bây giờ đã lấy ra một khối linh thạch bậc trung, nắm chặt trong bàn tay, bắt đầu bổ sung một chút pháp lực. Dầu gì đám Huyết Quỷ xiết chặt liên miên không ngừng như vậy thật sự khiến cho hắn đường đường là Trúc Cơ Kỳ tu sĩ cũng cảm thấy ăn không tiêu vô cùng!

Mà Vương Thiền, đang ngồi xếp bằng tại đỉnh cao nhất của Huyết Vụ, không ngừng bấm quyết liên tục thúc sinh ra Huyết Quỷ, trong lòng cực kỳ thư thái.

Tu sĩ Hoàng Phong Cốc này tuy pháp lực không cao nhưng pháp khí trên người thì đúng là có hơi cổ quái, xem ra có vẻ rất không tệ. Vừa nghĩ đến chuyện sau trận này thì pháp khí ở trong túi mình lại sẽ có thêm vài kiện tinh phẩm, trong lòng hắn không khỏi có hơi đắc ý, ngay cả tính điên khác máu trong lòng hắn cũng tựa hồ giảm nhẹ không ít.

Đột nhiên một tiếng *"bụp"* trong Huyết Vân, xuất hiện một cỗ sương nồng đậm màu xanh đỏ, trong chớp mắt liền giấu thân hình Hàn Lập vào trong, còn chầm chậm mở rộng ra, không lâu cũng đã bao trùm những Huyết Quỷ vào trong, lại còn pha lẫn với Huyết Vân ở gần đấy.

Vương Thiền bắt đầu kinh ngạc, nhưng ngay sau đó bèn phát hiện mê vụ xanh đỏ này vừa tiếp xúc với Huyết Vân của mình liền lập tức sẽ bị Huyết Vân hấp nạp, mới an tâm trở lại.

Mê vụ tuy bị Huyết Vân không ngừng hấp nạp nhưng sau một thời gian ngắn vẫn có vẻ một chút cũng không thấy thưa thớt. Vụ khí màu xanh đỏ nồng đậm đó làm cho vị Quỷ Linh Môn thiếu chủ này thủy chung không cách gì nhìn rõ hành vi lúc này của Hàn Lập, khiến cho hắn trỗi dậy lòng nghi ngờ!

------oOo------

Chương 262: Thoát thân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chốc lát, trong Huyết Vân vẫn là một cụm sương mù mờ mịt, không tiếng động gì, mấy tiểu quỷ chỉ cần lại gần chỗ sương mù đậm đặc nhất liền bị cắt nát, chẳng dò thám được bất cứ động tĩnh gì.

Lúc này, Vương Thiền không thể ngồi yên được nữa. Đôi bàn tay của hắn vừa bấm quyết, mấy khô lâu đầu đang lơ lửng trên bề mặt của Huyết Vân há lớn miệng, mấy chục cỗ hắc quang to cỡ cái bát đồng thời phun ra, từ bốn phương tám hướng bắn thẳng đến vị trí ban đầu của Hàn Lập.

Một tiếng *"bùng"* khẽ chấn động.

Trong mê vụ lờ mờ có bạch quang lấp lánh, lúc hai đạo hắc bạch quang mang va chạm kịch liệt, một bức màn ánh sáng màu trắng, như có như không, xuất hiện trong mê vụ, khiến cho thiếu chủ của Quỷ Linh Môn hơi sợ hãi, nhưng liền nghĩ ngay tới việc Hàn Lập vừa vào đã dùng ngay Lân Thuẫn màu trắng đó.

Vương Thiền nhíu nhíu mày, trù trừ một lúc xong lại lẩm bẩm tự nói:

"Chứng kiến nhiều tinh phẩm pháp khí muốn tới tay như thế này, thì đành tổn thất chút tinh huyết thôi! Tránh bị tiểu tử này thi triển quỷ kế gì đó mà chạy mất."

Nói xong, Vương Thiền đột nhiên đem ngón trỏ tay phải để chỗ khóe miệng, cắn nhẹ một cái, sau đó từ lỗ thủng nặn ra một giọt máu tươi đặc quánh, nhẹ nhàng nhỏ vào trong Huyết Vân bên dưới. Tiếp theo hai tay cắm sâu vào trong Huyết Vân, tập trung tinh thần thúc động công pháp trỗi dậy.

Theo chú ngữ trong miệng Vương Thiền chầm chậm niệm ra, Huyết Vân màu đỏ tươi vốn đang bao vây Hàn Lập từ từ chuyển động, càng lúc càng nhanh, từ từ xiết chặt tại trung tâm, mà huyết quỷ lại tự động tan chảy, biến mất không còn dấu vết.

Mê vụ màu xanh đỏ theo Huyết Vân xoay nhanh, nhanh chóng bị Huyết Vân cuốn theo và sáp nhập vào trong, làm cho bên trong càng lúc càng rõ ràng, lộ ra một vòng ánh sáng màu trắng rất lớn. Vòng ánh sáng này lấy một tấm lân thuẫn màu trắng làm trung tâm, làm thành một cái chén úp ngược đậy lại.

Mà tại trung tâm dưới tấm màn ánh sáng, Hàn Lập một tay nâng một tiểu đao có tay cầm hình dáng kỳ quái, chiếu ra ánh sáng màu vàng kinh người, còn tay kia đang cầm một xấp phù lục phát ra ánh sáng lấp lánh, tư thế đang muốn tấn công. Ở bên cạnh còn lơ lửng hai quả cầu một xanh một đỏ, tiếp tục tuôn ra sương mù màu xanh đỏ dày đặc. Tất cả đều bị Vương Thiền thấy rõ mồn một.

"Ngươi…" Quỷ Linh Môn thiếu chủ thấy tình hình này, cười lạnh vài tiếng, đang muốn chế giễu vài câu.

Nhưng hắn vừa mới phun ra được một chữ, thì chỉ thấy Hàn Lập bên dưới đột ngột vung tay, tiểu đao theo đó nhẹ nhàng bay xoẹt qua, hóa thành một vệt sáng màu vàng chói mắt dài mấy trượng, bắn thẳng đến Vương Thiền. Đồng thời lúc này, xấp phù lục ở trên tay kia cũng bị ném tới, giữa không trung hiện ra rõ ràng là mười mấy đạo hỏa long, nóng cháy hừng hực, toàn bộ tấn công lại.

"Tiểu tử, pháp khí không phá được Huyết Linh Đại Pháp của ta đâu, trừ phi…"

Vương Thiền vốn không thèm để ý, một lần nữa đem khô lâu đầu điều ra, phun ra hắc khí. Nhưng đang lúc tự đắc, nói đến hai chữ *"trừ phi"*, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, sắc mặt lập tức đại biến, nhất hạc xung thiên, bay khỏi Huyết Vân.

Mà đồng thời lúc này, mấy vệt sáng màu vàng kia kia *"phập phập"* bắn xuống, liên tục đánh nát bấy mấy khô lâu đầu cản đường, rồi cùng với hỏa long đồng thời đánh tan Huyết Vân, từ chỗ mà hắn ngồi lúc đầu điên cuồng tuôn ra. Tiếp theo sau đó, một đạo bạch quang từ khe hở bay ra, cấp tốc bay về, đường ánh sáng màu vàng theo sau cũng quay đầu bám sát đi theo nó.

"Phù Bảo!" Vương Thiền vừa kinh vừa nộ quát.

Hắn đã nhất thời sơ hở, không nghĩ tới mục đích Hàn Lập vừa rồi sử dụng mê vụ chính là kéo dài thời gian để khởi dụng phù bảo. Nếu không, dù cho đối phương có phù bảo, hắn cũng sẽ tuyệt đối không để đối phương có thời gian phát động. Bất quá, xác suất một Trúc Cơ Sơ Kỳ tu sĩ có được phù bảo thật sự rất thấp, đến nỗi hắn đã bỏ sót chuyện này.

Tuy đối phương có phù bảo, nhưng dựa vào thân phận thiếu chủ Quỷ Linh Môn của hắn lại làm sao phải sợ chứ, trên mình hắn cũng đem theo hai kiện phù bảo. Trong đó, một kiện còn là phù bảo thuộc tính đặc thù, phi thường hiếm thấy, tự nhiên sẽ không để Hàn Lập chạy thoát như vậy.

Vương Thiền cực kỳ bực tức, nhún mình bay vào Huyết Vân, một lần nữa đem những Huyết Vân này cuộn lại, thúc Huyết Độn truy đuổi nhanh như sau băng.

Sau thời gian khoảng chừng đốt cháy một cây hương, Hàn Lập đạp lên Thần Phong Châu, lạnh lùng nhìn chăm chú Huyết Vân lại một lần nữa sắp đến gần. Hắn bỗng vẫy một tay, ngay sau đó một vệt sáng màu vàng bỗng chợt hồi mã thương, xuất kỳ bất ý đâm ngược về phía sau, bắn thẳng về hướng thiếu chủ Quỷ Linh Môn đang ngồi trong Huyết Vân.

Nhưng Vương Thiền sớm đã có phòng bị, đem một vật đã chuẩn bị sẵn trong tay ném ra, một khô lâu đầu kim quang sáng lòa, vừa mở cái mồm to đã ngoạm vệt sáng màu vàng trong miệng, khiến cho nó không có cách gì tiến về phía trước thêm chút xíu nào.

Hàn Lập thất kinh, vội vàng thâu lại mấy lần, nhưng vệt sáng màu vàng đó ngoại trừ nhảy nhót trong miệng kim khô lâu đầu vài cái xong thì cũng không làm gì được nữa.

Vương Thiền cười gằn vài tiếng, Huyết Vân bên người lại một lần nữa dâng cao, khiến cho Hàn Lập trong lòng rét run, mắt thấy lại sắp lập lại màn bị vây khốn. Nhưng chính vào lúc này, Huyết Vân bỗng nhiên *"xếp cờ ngưng trống"*, Vương Thiền đang bấm quyết làm phép, sắc mặt càng đại biến, không chỉ tốc độ phi độn bị chậm lại, mà còn lờ mờ phủ một lớp xanh đen.

Hàn Lập vẫn luôn chú ý đối phương, thấy cảnh này mà sửng sốt.

Tiếp theo, thì thấy trên mặt đối phương xuất hiện vẻ sợ hãi, rít một tiếng dài, ngay cả kim khô lâu đang dằng co với Hàn Lập cũng không màng, người bám chặt lấy Huyết Vân, nhanh như thiểm điện mà bay ngược theo đường cũ, khiến cho Hàn Lập ngơ ngác không thôi, vẫn ở nguyên chỗ cũ, không hiểu gì hết.

Chỉ có thể ngập ngừng đem kim khô lâu đầu cùng với vệt sáng màu vàng hóa thành hai đạo phù lục, dễ dàng thu vào trong tay. Sau đó dõi mắt nhìn về hướng vị thiếu chủ Quỷ Linh Môn đang từ từ dời xa mất hút bóng dáng, không biết thế nào mới tốt?

Bảo hắn đuổi theo sao, hình như vẫn chưa có gan lớn như vậy.

Bất quá, nghe tiếng rít từ từ nhỏ dần của đối phương, Hàn Lập tức thì hiểu ra điều gì đó, vội vàng thúc giục Thần Phong Châu thay đổi phương hướng, biến mất ở chân trời.

…

Không lâu sau đó, Hàn Lập vừa mới thoát khỏi hiểm cảnh, sau khi suy nghĩ kĩ càng, mới cực kỳ hối hận.

Hắn cuối cùng cũng đã biết nguyên nhân tại sao đối phương không truy đuổi mà lại quay về. Đối phương đã trúng độc, mà lại là Mạc Giao chi Độc, kỳ độc vô bì.

Toàn bộ việc này bắt nguồn từ việc đối phương cả gan đem một lượng lớn độc vụ do *"Thanh Hỏa Chướng"* phóng ra hấp thu vào trong Huyết Vân.

Một ít mê vụ này trong lúc tế luyện, có thể dựa theo yêu cầu của hắn, đem đan độc còn sót lại của Hắc Giao cùng luyện hóa trong đó. Hôm nay, khi một ít mê vụ bị hấp thu thì Huyết Vân cũng có một lượng lớn độc tố. Trong lúc phi độn truy đuổi Hàn Lập, khẳng định là lúc bị vị thiếu môn chủ này vận công một lần nữa đã hấp thu vào trong người, vì vậy, hắn làm sao có thể không trúng độc, sau đó kinh hoàng rút lui.

Hàn Lập càng nghĩ, trong lòng càng cực kỳ hối hận, càng nghĩ lại chuyện hôm nay, khẳng định là não của hắn có bệnh rồi! Một cơ hội thật tốt để chém giết cường địch, đoạt được càng nhiều bảo vật trên người đối phương, thì lại giương mắt bỏ lỡ, điều này thật khiến Hàn Lập có chút buồn bực!

Bất quá, đối phương vì sao cả kim khô lâu đầu là một bảo lợi hại như vậy mà cũng không thu lại mà người đã chạy mất tiêu. Hắn vẫn có chút không hiểu.

Hàn Lập không biết, gã đó cũng thận trọng vô cùng, Quỷ Linh Môn thiếu chủ thấy tình thế bất diệu liền co giò chạy mất, lúc này cũng đang nóng giận đến thất khiếu bốc khói! Mà ở bên hắn chính là hai Kết Bàn tu sĩ huynh đệ họ Lý đang ngơ ngác nhìn nhau bất lực.

Thì ra, Vương Thiền cuống cuồng chạy về được một đoạn đường thì gặp phải hai vị Quỷ Linh Môn trưởng lão này, người đã bắt trọn lưới tu sĩ của bảy phái khác. Hai người họ bởi vì hơi không yên tâm cho an toàn của vì thiếu chủ, phải suy nghĩ chu toàn mới tìm được.

Lúc này vừa thấy Vương Thiền bị trúng độc, dĩ nhiên đã dùng pháp lực cao thâm giúp hắn nhanh chóng bức độc ra.

Mà vị thiếu môn chủ mà độc tính mới được giải này cũng lờ mờ đoán được nguyên nhân tại sao mình trúng độc, nhưng hắn đem hành động vô ý của Hàn Lập biến thành việc cố ý xếp đặt cạm bẫy để lừa hắn. Điều này làm cho Vương Thiền, một kẻ trước giờ chưa từng nếm mùi thất bại như vậy, hận Hàn Lập đến thấu xương, còn xem hắn là kình địch.

Đã có hai cách nghĩ này, Vương Thiền có hơi không cam tâm bỏ qua, không thèm quan tâm đến thân thể vẫn còn hơi yếu nhược, một lần nữa theo phương hướng ban đầu đem theo hai lão già điên cuồng truy đuổi mấy trăm dặm nữa, sau đó lại vẫn trắng tay quay về, nhưng nỗi niềm ảo não trong lòng lại y như một cái xương cá, vĩnh viễn nghẹn trong tim.

Về cái phù bảo kim khô đầu kia, bởi vì đối phương đã cầm, tức thời không cách gì thu lại được nên không thể không từ bỏ, hắn ngược lại không để tâm lắm. Rốt cuộc, đã sử dụng nhiều lần, ước tính pháp khí đã chóng hết uy năng, tuy bị Hàn Lập lấy đi, cùng lắm là dùng một hai lần nữa thôi, cũng không phải là hữu dụng lắm.

Nhưng việc càng khiến hắn lửa phun ba trượng (*ý nói: giận đến nỗi phun ra lửa) chính là vừa mới về tới đỉnh núi có sắp xếp mai phục thì có một tên Quỷ Linh Vệ bẩm cáo với hắn là một nhóm người thuộc Hợp Hoan Tông trong Ma Đạo Lục Tông đã bất ngờ tập kích bọn chúng.

Tuy không có người thương vong nhưng hai vị nữ tu sĩ bị bọn chúng chế phục đã được đối phương cướp đi rồi. Xem kiểu dung *"xuất chúng"* như vậy của người lãnh đạo, thì chính là Điền Bất Khuyết, con trai thứ hai của tông chủ Hợp Hoan Tông. Một nhân vật độc ác, sau hắn một đời, thanh danh chắc chắc không dưới hắn.

Sau khi nghe tin này, Vương Thiền tuy bề ngoài mục quanh chỉ hơi âm trầm một chút nhưng trên thực tế trong lòng lại tựa hồ như có cảm giác ói máu. Hàn Lập và Điền Bất Khuyết hai kẻ này coi như đã có tên trong danh sách cần phải giết của Vương Thiền.

"Đi, nói cho Yến Gia lão tổ, lập tức bắt đầu rút lui!" Một hồi lâu sau đó, Vương Thiền thở ra một hơi dài, rốt cuộc lạnh như băng, nói.

Mà lúc này Hàn Lập một chút cũng không dám chậm trễ, một mạch bay trở lại Hoàng Phong Cốc. Nhưng giữa đường, lại chạm mặt một nhóm tu sĩ của Hóa Đao Ổ và Yểm Nguyệt Tông đang lố nhố đi ra, sau đó dưới tuyên bố của tu sĩ Trúc Cơ Hậu Kỳ cầm đầu, hắn bất ngờ bị điều động đi.

------oOo------

Chương 263: Thực lực

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nhìn đi nhìn lại tờ *"Khả Trưng Điệu Du Lịch Đệ"* (*ý chỉ: có thể điều động các đệ tử đang du lịch) trên tay do Trưởng môn các phái ký tên mà trong lòng cực kỳ buồn bực.

"Trưng Điệu Lệnh" chắc là thật chứ không phải giả, bởi vì Linh Huy kia đại biểu cho Trưởng môn một phái, cái đó không thể nào làm giả được. Nhưng hắn thật lòng không muốn nghe lệnh tòng sự như vầy!

Từ miệng đối phương, Hàn Lập đã biết được tin tức Ma Đạo Lục Tông xâm nhập, biết một trường đại kiếp tu tiên giới của Việt quốc khó tránh khỏi.

Tạm thời chưa nói đến chuyện Việt quốc Thất Phái có thể vượt qua cửa ải này hay không, nhưng trong đó những tu tiên giả sẽ bỏ mạng chắc chắn lên đến hàng ngàn hàng vạn, ngay cả tu sĩ Kết Bàn Kỳ cùng sợ là không ít người phải *"bàn toái nhân vong"*.

Vì vậy vừa hay tin tức kinh người này, việc Hàn Lập muốn làm nhất hiện giờ chính là trở về động phủ ngay lập tức rồi bế quang mười năm không ra.

Bất quá hắn cũng biết, đây chỉ là một hy vọng hão huyền mà thôi. Thân là một đệ tử của thất phái, làm gì có thể dễ dàng thoát thân khỏi cuộc trường đại sát phạt này.

Hàn Lập đang nghĩ ngợi, vị nam tu sĩ Yểm Nguyệt Môn trước mặt người đã tuyên bố hắn đã bị trưng điệu lúc này mặt mày tươi cười nói:

"Vị sư đệ này phải chăng đã xem rõ ràng rồi, bây giờ có thể báo danh và nơi tu luyện không, chúng ta sau này còn cần phải hợp tác nhiều!"

Hàn Lập định thần, nhìn tới nhìn lui vị tu sĩ này, liếc nhìn ba mươi mấy tu sĩ sau lưng hắn. Trong đó Trúc Cơ Hậu Kỳ chỉ có ba người, còn lại đều là đệ tử Luyện Khí Kỳ mà thôi, khiến cho Hàn Lập an tâm một chút, ít ra cũng không giống như đang thi hành nhiệm vụ có độ khó cao gì.

Nghĩ đến đây, Hàn Lập ôm quyền nói:

"Hoàng Phong Cốc Hàn Lập, Trúc Cơ sơ kỳ!"

Tuy cùng là Trúc Cơ Kỳ tu sĩ, tu vị của nhau chỉ liếc một cái là biết. Nhưng về việc lễ mạo, Hàn Lập vẫn phải thật thà nói ra, dầu gì đối phương có thể là Trúc Cơ hậu kỳ, tu vị so với hắn có thể cao hơn không chỉ một điểm hay nửa điểm, hắn thật không muốn tùy tiện đắc tội với đối phương.

Nhưng ngay sau đó, Hàn Lập có chút nghi hoặc hỏi:

"Huynh đài làm sao khẳng định thân phận của tại hạ không có vấn đề, trực tiếp chặn đường tại hạ mà đưa ra *"Trưng Điệu Lệnh"*? Không phải chỉ dựa vào bộ y phục của Hoàng Phong Cốc chứ?"

Hàn Lập lúc đầu nhìn thấy đội tu sĩ của Hóa Đao Ổ và Yểm Nguyệt Tông, vốn là muốn đổi hướng tránh xa cho nhanh, nhưng không ngờ gã này cực kỳ tinh mắt, vừa lóe vài cái đã chặn đường rồi tuyên bố trưng điệu mình.

"Ha ha! Lần trước trong Huyết Sắc Thí Nghiệm, tại hạ đã gặp qua sư đệ một lần! Không ngờ vài năm không gặp, Hàn sư đệ đã thành công đến Trúc Cơ kỳ, đây chính là một chuyện đáng chúc mừng!" Vị nam tử Yểm Nguyệt Tông khoảng ba mươi mấy tuổi khẽ cười, nói ra một câu làm Hàn Lập cảm thấy rất bất ngờ.

"Các hạ?"

Hàn Lập bị đối phương nói như vậy, mới cảm thấy đối phương hơi quen mắt, đúng là có vẻ như đã gặp lúc Huyết Sắc Thí Nghiệm!

"Tại hạ Tuyên Nhạc, là một vị đối ngoại quản sự của Yểm Nguyệt Tông. Lần trước, lúc ta theo Nghê Thường sư thúc dẫn một nhóm người đã tận mắt thấy kiệt tác làm người ta sửng sốt của Hàn Lập sư đệ lúc đó!" Nam tử cười nhẹ một tiếng, nói ra đầy thâm ý.

Lúc này Hàn Lập mới giật mình nhớ ra, người này không ai khác chính là một trong bốn Trúc Cơ lĩnh đội của Yểm Nguyệt Tông, chỉ là hắn lúc đó đã không cách nào lưu ý rồi, vì vậy ấn tượng hơi mơ hồ. Nhưng Hàn Lập nghĩ lại, vừa nghĩ tới đã giật mình, năm ấy chỉ bất quá vội vàng thoáng gặp mà người này đã lâu như vậy vẫn có thể vừa nhìn đã nhận ra mình, thật hơi khó tin.

"Tại hạ biết, Hàn sư đệ đang vội vàng lên đi đường thế này, khẳng định có một chuyện gấp nào khác. Nhưng nhân thủ cho nhiệm vụ tại hạ phải thi hành thật sự không đủ, đành phải nhờ sư đệ có thể hiệp trợ một tay" Tuyên Nhạc dùng lời lẽ rất khách khí nói.

Nhưng Hàn Lập nghe lời này, khóe miệng giật giật một chốc, không thể không cười khổ, muốn nói:

"Ngươi là một vị tu sĩ Trúc Cơ Hậu Kỳ, lại còn đưa *"Trưng Điệu Lệnh"* ra. Ta có muốn không nghe cũng không được a! Sợ là lời này vừa nói thì sẽ bị chụp một cái mũ "kháng lệnh bất tùng*" (*ý chỉ: kháng cự không phục tùng mệnh lệnh)!"*

Hàn Lập nghĩ như vậy, lại nhìn tới nhìn lui ba vị Trúc Cơ Kỳ tu sĩ còn lại ở phía sau Tuyên Nhạc, chỉ đành miễn cưỡng đáp lời:

"Tuyên sư huynh đã nói như vậy, Hàn Lập dĩ nhiên tuân mệnh! Bất quá, tại hạ còn có một yếu sự phải bẩm rõ với bổn môn chưởng môn, mong Tuyên sư hunh phái người đưa tin là được!"

Tiếp theo, Hàn Lập bèn đem toàn bộ chuyện phát sinh ở Yến Linh Bảo, rành mạch chi tiết nói ra hết, còn chuyện mình làm sao thoát thân thì Hàn Lập đương nhiên chỉ nói lướt qua mơ hồ mà thôi.

Nhưng chỉ như vậy cũng khiến đám người Tuyên Nhạc nghe mà sợ xám mặt. Bọn họ vội vàng phái hai đệ tử Luyện Khí Kỳ, tách ra đi trước để đưa tin cho các phái, sau đó với thần sắc có chút khó coi, tiếp tục dẫn Hàn Lập lên đường.

Dựa vào thực lực của bọn họ, dù cho biết rõ Yến Gia và Ma Đạo cấu kết với nhau, cũng không dám hưng binh hỏi tội đi cứu người. Chỉ đành đem *"củ khoai lang nóng bỏng tay"* này (*ý chỉ: chuyện khó khăn), giao cho những người khác được bảy đại phái phái đi. Đương nhiên tính xác thật của tin tức này của Hàn Lập, vẫn cần người phía sau đi nghiệm chứng một lần mới được.

Trên đường đi, Hàn Lập cuối cùng từ miệng hắn biết được nhiệm vụ của chuyến đi lần này chính là đi tăng cường cho một linh mạch có trữ lượng khá lớn, cảnh vệ vốn có căn bản không đủ để chống đỡ tập kích bất ngờ của một tiểu đội Ma Đạo tu sĩ.

Biết nhiệm vụ không phải đi làm thuốc súng để chính diện liều mạng với người trong Ma Đạo Lục Tông, Hàn Lập cuối cùng thở nhẹ một hơi.

Kỳ thật, cứ cho là có thể trở về đến Hoàng Phong Cốc, chỉ sợ cũng sẽ lập tức bị phái đi, mà nhiêm vụ được nhận chưa hẳn là tốt hơn cái này.

Nhiệm vụ này tuy vẫn có chút nguy hiểm, nhưng chỉ cần cẩn thận một chút, khả năng có thể toàn thân trở về vẫn rất lớn. Dầu gì linh thạch khoáng này của bọn họ chỉ một cái lớn cỡ mười mấy tòa, đối phương nếu muốn đánh lén khoáng nguyên của bảy phái, sợ cũng là cũng muốn tìm trước mấy tòa lớn nhất hạ thủ rồi mới nói.

Hàn Lập nghĩ như vậy, cảm giác đối lập trong lòng tự nhiên tiêu biến, trong mấy ngày sau đó cùng với mấy đám Tuyên Nhạc tu sĩ quen biết thêm không ít.

Sau mấy ngày, đội tu sĩ bọn họ rốt cuộc đã đến một hoang nguyên rộng lớn trong lãnh nội Việt Quốc. Linh thạch khoáng đó chính là ở trong một hiệp cốc (*khe núi) lớn sâu đến hơn trăm trượng ở trong hoang nguyên.

Môt nhóm người theo lệnh của Tuyên Nhạc, lập tức bay vào trong hiệp cốc bị trận pháp che phủ, đồng thời, từ nơi này một số tu sĩ của bảy phái cũng bay ra phía trước để đón bọn họ.

Thủ vệ thủ lĩnh có ở linh khoáng nguyên là một lão già Trúc Cơ sơ kỳ niên kỷ không nhỏ, thuộc Thiên Khuyết Bảo. Năm sáu người khác chỉ ở trình độ Luyện Khí Kỳ.

Lực lượng thủ vệ bạc nhược như vậy, hèn chi cấp trên của bảy phái ruột nóng như lửa đốt như vậy, phái nhân thủ chi viện.

Một lão già tự xưng là Từ Hưng cho bọn họ vào trong một dao động (窑洞: nhà hầm, hang khoét vào vách núi làm chỗ ở của người vùng cao nguyên hoàng thổ Tây Bắc Trung Quốc – theo *"Từ điển Hán Việt"* của Viện Ngôn Ngữ Học) rất lớn trong hiệp cốc, trong đó đám người Hàn Lập nghe hắn tường thuật một lần tình hình chi tiết của linh thạch khoáng. Sau đó, Tuyên Nhạc bố trí việc phòng thủ như sấm rền gió cuốn (*ý chỉ: nhanh chóng, nghiêm chỉnh).

Hắn lấy ra mười mấy trận kỳ và trận bàn, để chúng tu sĩ tại hạ phương của ảo trận, lại bộ trí thêm một Tứ Sát Trận có khả năng công kích lẫn phòng thủ, rồi đem bọn Hàn Lập chia thành mấy tổ, luân phiên đi tuần cảnh giới khu vực gần linh khoáng, để tránh có ngoại địch đánh lén. Tu sĩ nào không trong phiên trực thì có thể xếp bằng tu luyện pháp lực.

Hàn Lập rất vừa lòng với cách an bài của Tuyên Nhạc.

Như vậy thì hắn sẽ có thời gian bù đắp cho những sơ hở thực lực cho tốt!

Sau khi trải qua trận quyết đấu với Quỷ Linh Môn thiếu chủ, Hàn Lập rõ ràng đã cảm thấy phương pháp trước đây dựa vào thân pháp nhanh nhẹn và mưu lược để khắc chế địch tạo thành thắng lợi căn bản không đủ để ứng phó với sự chênh lệch rất lớn về thực lực. Đụng phải nhân vật lợi hại giống như Quỷ Linh Môn thiếu chủ, những gì trước đây hắn dằn lòng tự kiềm chế toàn bộ đều hiện rõ là mờ nhạt vô lực, ngay cả pháp bảo mà hắn gửi trọn niềm hy vọng lớn lao cũng suýt chút nữa bị đối phương nhất tay một cái đã lấy đi rồi, không thể lại xuất hiện hiệu quả kỳ diệu có tiếng nói cuối cùng như trước.

Nếu như không phải độc vân của *"Thanh Hỏa Chướng"* vô tình phát huy công hiệu, chỉ sợ là hắn sớm đã chôn xương dưới Hoàng Sơn rồi, thậm chí ngay cả hồn phách cũng có thể bị đối phương lấy đi để chịu trăm lần tra tấn. Chỉ nghĩ tới kết quả đáng sợ sống không bằng chết này, Hàn Lập cảm thấy trong lòng lạnh căm căm, hàn khí cứ tuôn ra!

Đối với Huyết Linh Đại Pháp đỉnh giai bí pháp này của Ma Đạo, Hàn Lập đã nảy sinh một cảm giác vô cùng sợ hãi.

Hắn biết rất rõ, nếu như gặp lại vị Quỷ Linh Môn thiếu chủ đó, hắn sợ là chỉ có nước thúc thủ chịu chết dưới bí pháp của đối phương. Mà Thanh Nguyên Kiếm Quyết không tu luyện đến Kết Đan Kỳ thì căn bản không đủ thần thông đánh ngang tay với đối phương.

Mà khi Ma Đạo Lục Tông này xâm nhập Việt Quốc, trong thời kỳ hỗn loạn lúc thất đại phái vùng dậy phản kích, sợ là việc tu tiên giả đánh xáp lá cà là chuyện cơm bữa. Trong thời kỳ như vậy, việc trường sinh tự hồ đã biến thành thứ yếu, ngược lại, việc nhanh chóng gia tăng thực lực, để bản thân trong lúc loạn động có thể bảo toàn tính mệnh đã trở thành mục đích quan trọng nhất.

Như vậy, trình tự tiến hành tu luyện theo kế hoạch ban đầu của hắn bắt buộc phải thay đổi.

Thanh Nguyên Kiếm Quyết tạm thời phải để đấy, mà lên kế hoạch trước hết tu luyện *"Đại Diễn Quyết"* có thể gia tăng thực lực rất nhiều.

Sau khi biết qua tính bá đạo của cơ quan khôi lỗi, Hàn Lập tin tưởng rằng, tuy chỉ luyện thành một tầng của Đại Diễn Quyết cũng đủ để cho hắn có sức tự bảo vệ nhất định, dầu gì trên người hắn hiện đã có sẵn mười mấy cơ quan khôi lỗi.

Đương nhiên kinh nghiệm thực tế về khôi lỗi thì hắn cũng phải nghiên cứu một chút, hy vọng trong thời gian ngắn có thể chế tạo một vài cơ quan khôi lỗi đơn giản, như vậy *"Đại Diễn Quyết"* mới có thể trở thành một cách bảo trì sức chiến đấu cho một Trúc Cơ Kỳ như hắn.

Suy đi nghĩ lại mấy lần, Hàn Lập cảm thấy quyết định này của mình không sai, ngoài giờ luân phiên trực, những lúc khác đều tu luyện *"Đại Diễn Quyết"*. Đồng thời, hắn cũng lợi dụng một ít tài liệu đơn giản có trong tay, bắt đầu thử chế tác sơ cấp cơ quan thú, một loại chỉ biết nhảy lên cắn, giống như con rối đồ chơi.

------oOo------

Chương 264: Cơ Quan Khôi Lỗi và Đại Diễn Quyết

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trên hoang nguyên, một con thằn lằn dài mấy xích (1 xích = 1/3 mét), thập thò trèo ra từ trong một khối phong hóa, chuẩn bị bắt đầu buổi đi săn cho ngày mới.

Nhưng lúc nó vừa mới leo ra khỏi ổ, rời khỏi nham thạch mới có mấy trượng, đột nhiên một quái vật màu vàng dài hơn trượng (1 trượng = 3 1/3 mét) bỗng phóng ra từ trong một bên cát, cùng một lúc sử dụng hai móng trước và cái miệng độc ác vồ trúng con thằn lằn, thong thả nghiến đứt cổ, sau đó ngậm thi thể cấp tốc chạy điên cuồng về một phương hướng nào đó.

Bốn móng vuốt, cái đuôi dài, và cái lưỡi nhọn của quái thú này xem ra cũng giống một con thằn lằn khổng lồ, chỉ là toàn thân nó trên dưới cứng ngắc, lúc chạy vẫn phát ra tiếng *"lạch cạch lạch cạch"*, thì ra là một món đồ chơi bằng máy.

Con quái thú này chạy rất nhanh qua hơn một dặm, đến bên cạnh một người mặc áo vàng đang ngồi xếp bằng trên một tảng đá phẳng, sau đó đem thi thể vứt bên cạnh người này, rồi lại chạy đi.

Người áo vàng sắc mặt không đổi, không hề kinh ngạc.

Hắn thong thả ngoắt tay một cái, thi thể của con thằn lằn kia bay lên phía trước người, lơ lửng cách mặt đất mấy xích (1 xích = 1/3 mét), bất động.

Tiếp đó, người áo vàng chỉ ngón tay trỏ điểm nhẹ lên đầu thằn lằn, trong miệng lầm rầm niệm chú.

Một lát sau, ngón tay trỏ đang chỉ ra từ từ sáng lên, phát ra bạch quang nhàn nhạt.

Trong tiếng niệm chú, bạch quang càng ngày càng sáng, dần dần có cảm giác sáng chói mắt.

"Tật"

Người áo vàng nhìn thấy hỏa hầu hơi quá rồi, trầm giọng gầm một tiếng.

Bạch quang trên ngón tay nhiên bắn ra một tia màu trắng từ đầu ngón tay chốc lát đã xuyên vào sâu trong sọ của con thằn lằn, sau đó người áo vàng chầm chậm xé về phía sau một cách khó nhọc, thần tình khẩn trương mà lại còn cẩn thận đến cực điểm.

Cuối cùng, dưới cái nhìn chăm cẩn thận của người áo vàng, tia sáng trắng từ trên thi thể con thằn lằn đã chết hút ra một quang cầu màu xanh lục, nó nhẹ lâng lâng, chỉ lớn bằng ngón tay cái.

Người áo vàng nhìn thấy thế, như là thu hoạch được bảo vật to lớn.

Tay còn lại chợt sáng, một cái bình ngọc nhỏ màu vàng nhạt xuất hiện trong lòng bàn tay. Tiếp theo *"phốc"* một tiếng, từ trong bình ngọc bắn ra mấy tia sáng, đem quang cầu màu xanh lục cuốn lại rồi hút vào trong.

Lúc này, người áo vàng mới như trút được gánh nặng mà thở ra một hơi dài, rồi lau mồ hôi lấm tấm trên trán. Có thể thấy lần cử động vừa rồi chắc chắn đã hao phí không ít tinh lực của hắn.

"Khiên Hồn Thuật này, thật là không phải chuyện mà Trúc Cơ Sơ Kỳ tu sĩ có thể dễ dàng thi triển, sát suất có thể thành công cũng quá thấp, ba bốn lần thi triển pháp thuật mới có thể thành công một lần. Xem ra cả ngày hôm nay đều phải ngâm ở trong đây rồi" Người áo vàng nhìn bình ngọc nhỏ trong tay, lẩm nhẩm tự nói, trên mặt hiện ra vẻ không còn chọn lựa nào khác.

Người này chính là Hàn Lập đang học và luyện *"Đại Diễn Quyết"*.

Lý do tại sao hắn xuất hiện tại hoang mạc cách linh thạch khoáng gần trăm dặm này chính là giống y như sự việc đã làm trước mặt, đó là đang thu thập hồn phách của vài động vật. Cái việc mà thông thường chỉ có người của Ma Đạo mới biết làm lại xuất hiện trên người Hàn Lập, hoàn toàn bởi vì hắn nghiên cứu *"Khôi Lỗi Chân Kinh"*.

Vốn dĩ, sau khi nghiên cứu sơ bộ về Khôi Lỗi Luyện Chế Thuật, Hàn Lập phát hiện luyện chế khôi lỗi không chỉ cần một vài tài liệu dùng để luyện chế pháp khí thông thường, mà còn cần một vài hồn phách của sinh linh và tài liệu hòa chung để luyện mới có thể chân chính đại công cáo thành. Nếu không những khôi lỗi chế tác ra sẽ không có linh tính gì hết, so với mấy con rối đồ chơi thông thường cũng không khác biệt gì.

Khôi lỗi đẳng cấp càng cao, thì hồn phách dùng trong ngưng luyện càng cường đại càng tốt. Như vậy mới có thể phát huy công hiệu của khôi lỗi đến cực hạn. Vì lý do này, ở cuối *"Khôi Lỗi Chân Kinh"* còn đính kèm *"Khiên Hồn Thuật"*, *"Ngưng Hồn Thuật"*, *"Luyện Hồn Thuật"* là ba môn pháp thuật mà người trong Ma Đạo thường dùng đến.

"Khiên Hồn Thuật" trong đó chính là một môn pháp thuật đem hồn phách từ trên thi thể dẫn ra mà Hàn Lập mới thi triển xong.

Pháp thuật này không chỉ uy lực nhỏ, tỷ lệ thành công thấp, mà còn chỉ có thể sử dụng đối với thi thể mới chết không lâu. So sánh với bí pháp của Ma Đạo chuyên tấn công hồn pháp thì uy lực có thể nói là kém hơn đến mười vạn tám ngàn dặm!

Bất quá, điểm tốt duy nhất của pháp thuật này chính là cảnh giới pháp lực cần thiết cực thấp, Trúc Cơ Trung Kỳ đã có thể sử dụng bình thường. Đương nhiên, Trúc Cơ Sơ Kỳ tu sĩ cỡ Hàn Lập miễn cưỡng cũng có thể vận dụng, nhưng tỷ lệ thành công không cao lắm.

Mà *"Ngưng Hồn Thuật"* lại là một loại pháp thuật ngưng tụ hồn phách. Dầu gì thì một hồn phách cường đại chắc chắn không dễ kiếm. Thông thường dùng cho khôi lỗi cao cấp còn cần mấy cái, mười mấy cái, thậm chí vài chục cái, ngưng hợp cùng với hồn phách nhân tạo cường đại. Loại hồn phách này tuy không tiện dụng như hồn phách mạnh mẽ bẩm sinh, nhưng nhìn chung thì so với sử dụng hồn phách cấp thấp có thể mạnh hơn nhiều. Bởi vậy, loại pháp thuật này cũng là bắt buộc phải học nếu như muốn nghiên cứu khôi lỗi thuật.

Cuối cùng là *"Luyện Hồn Thuật"*, giống như tên của nó, là một loại pháp thuật để luyện chế cải tạo hồn phách. Dầu gì, muốn dung luyện cùng với khôi lỗi, linh hồn sống thông thường chắc chắn không được, mà là phải được cho qua thủ pháp đặc thù theo một phương thức luyện chế nhất định mới được.

Cơ quan thú gần giống thằn lằn lúc nãy là cơ quan thú thứ nhất mà Hàn Lập tự tay luyện chế thành công sau khi Hàn Lập tu luyện Đại Diễn Quyết, phân ra được một thần niệm độc lập đầu tiên. Những hồn phách luyện chế khác cũng chỉ là vài con sóc hắn thuận tay bắt được mà thôi.

Nhưng trước đây, Hàn Lập đã luyện chế thất bại bảy tám lần rồi, tỷ suất thành công thật sự không thể nói là cao bao nhiêu.

Lúc Hàn Lập đem phân thần ký gửi lên người con khôi lỗi này ra lệnh cho nó hành động, có một loại cảm giác thật là kỳ diệu vô bì! Đã không giống cảm giác mơ hồ bất định lúc thao túng pháp khí, mà cũng không thật như thao túng chân tay.

Trên thực tế, phân thần của hắn và khôi lỗi thú này, giống như là quan hệ giữa thượng cấp và bộ hạ. Hắn vừa có ý nghĩ gì thì khôi lỗi thú liền chiếu theo mệnh lệnh của hắn mà hành sự, cụ thể đối phương hành động ra sao, điều này vẫn phải dựa vào bản thân khôi lỗi thú mà hoàn thành. Bất quá, tất cả những gì khôi lỗi thú có thể nhìn thấy và nghe thấy, Hàn Lập cũng có thể cảm ứng được rõ ràng. Điều này khiến cho hắn vui mừng ngạc nhiên.

Lần đầu Hàn Lập thao túng khôi lỗi thú, tính ham vui của trẻ con chợt trỗi dậy. Ngoài sơ cấp khôi lỗi thủ mình tự chế tạo ra, hắn còn đem mấy cơ quan khôi lỗi thú hơi cao cấp trên người ra đùa nghịch thao túng một phen. Làm cho hắn trải qua cơn nghiện chơi rối mà lúc còn nhỏ hắn đã từng mơ tưởng.

Trong lúc thao túng mấy con khôi lỗi này hoạt động, Hàn Lập dần

dần từ kinh nghiệm pháp hiện ra một vài hạn chế của cơ quan khôi lỗi.

Trước hết, mấy khôi lỗi này chỉ có thể hoạt động trong phạm vi ba dặm chung quanh hắn, vượt qua cự ly này, mấy cơ quan khôi lỗi liền không cách gì chuyển động, mà phân thần cũng sẽ không bay về. Hàn Lập đoán là điều này phải có liên quan đến cự ly cực hạn mà phân thần của hắn có thể trở về chủ thể. Đợi đến khi tu vi cũng như cảnh giới của nguyên thần cao hơn, điều này còn có thể cải thiện thêm.

Nhưng khiếm khuyết tiếp theo lại là điểm không hoàn thiện của bản thân khôi lỗi thuật, không có cách gì bổ khuyết được. Chính là, những khôi lỗi này có một khoảng thời gian chậm trễ giữa lúc tiếp thu mệnh lệnh và lúc hành động, không có cách gì tùy tâm mà động, điều này trong lúc chiến đấu thật sự rất có thể sẽ bị đối thủ xoáy vào khoảng trống này.

Mặc dù có hai khiếm khuyết như vậy, khôi lỗi thuật này cũng vẫn là không phải là đồ bỏ. Chỉ cần phân ra thêm vài thần niệm, luyện thành tầng thứ nhất của Đại Diễn Quyết, là đủ để sánh ngang với sự lợi hại của Trúc Cơ Kỳ. Dầu gì bên mình có thêm mười mấy trợ thủ, tuy chỉ có trình độ Luyện Khí Kỳ nhưng cũng dư sức cho hắn tự bảo vệ.

Điều cơ bản nhất chính là lúc hắn bị Quỷ Linh Môn thiếu chủ kia vây khốn lần nữa thì cũng không sợ đại quân huyết quỷ trùng trùng điệp điệp của đối phương vì hành động của cơ quan khôi lỗi cấp thấp chỉ tiêu hao chỉ tiêu hao linh thạch cấp thấp thôi.

Chỉ có cự hổ khôi lỗi mà tên Hoàng Long của Thiên Trúc Giáo cưỡi, do uy lực quá lớn, nên mới tiêu hao đến trung giai linh thạch. Bất quá Hàn Lập ước tính, đó chắc chắn có lẽ là một khôi lỗi thú trên cấp ba, ngay cả hộ tráo của mấy tu sĩ Trúc Cơ Kỳ liên thủ phóng ra cũng không dám đỡ liền hai lượt công kích, có thể thấy sự khủng bố của uy lực đó.

Chỉ tiếc là, khôi lỗi này bị vị Lôi sư bá của mình dùng pháp bảo đánh thành tro bụi. Nếu không, nếu lọt vào tay thì nhất định là một *"sát thủ giản"* sắt bén vô bì.

Vừa nghĩ đến điểm tốt của cự hổ khôi lỗi đó, Hàn Lập liền cảm thấy trong lòng ngứa ngáy không ngừng. Đối với việc luyện chế cơ quan khôi lỗi này càng để tâm hơn.

Rốt cuộc, sau khi luyện chế ra mấy chục cỗ cơ quan khôi lỗi sơ cấp, Hàn Lập quyết định sẽ thử chế luyện khôi lỗi cấp hai. Hồi trước hắn cũng đã thấy qua, chính là khôi lỗi chiến đấu chủ đạo mà đám người Thiên Tú Giáo sử dụng. Chỉ cần hắn ngay cả khôi lỗi đẳng cấp này cũng chế luyện được, thì từ rày về sau không cần phải sợ tiêu hao khôi lỗi nữa.

Nhưng luyện chế khôi lỗi cấp hai có lẽ không thể dùng đồng nát sắt vụng làm nguyên liệu như trước được. Tất cả những tài liệu khác tựa hồ như cùng đẳng cấp với một kiện thượng giai pháp khí, đặc biệt là một lượng lớn thiết mộc mấy trăm năm trở thành nguyên liệu chủ yếu để luyện chế, có lẽ phải tốn kém không ít.

Kỳ thật, nếu như Hàn Lập đang ở trong động phủ của mình thì trồng vài cây thiết mộc có niên phận căn bản không thành vấn đề. Nhung hiện giờ trên người có nhiệm vụ, Hàn Lập chỉ có thể bấm bụng kêu mấy người ở chợ xa thu thập nhiều nhiều đem qua cho hắn.

Bây giờ tài liệu có rồi, nhưng còn phải thu thập hồn phách thích hợp. Dầu gì hồn phách của sóc vàng thường gặp nhất và có nhiều nhất trong hiệp cốc mà hắn dùng lúc trước thật sự quá yếu, dù ngưng hợp lại một khối cũng không có đề thăng được rõ rệt lắm.

Vì vậy Hàn Lập mới nhắm đến kẻ thù tự nhiên của giống sóc vàng, chính là thằn lằn ở hoang nguyên.

Lúc này Hàn Lập đã trải qua ba bốn tháng khổ luyện, trước sau đã phân ra mấy thần niệm. Sau đó hắn dùng mấy phân thần này thao túng mấy con khôi lỗi thú cấp thấp, khắp nơi trên toàn hoang nguyên càn quét sào huyệt của thằn lằn, việc này chỉ mới mở màn thôi.

Hàn Lập đem cái bình nhỏ đang chứa hồn phách của thằn lằn xong, rồi lại nhắm mắt, tiếp tục tu luyện *"Đại Diễn Quyết"*, từ từ nuôi lớn nguyên thần của bản thân.

"Đại Diễn Quyết" này mới là điểm mấu chốt của việc vận dụng khôi lỗi thuật, Hàn Lập nào dám lơ là!

Nhưng phải nói, *"Đại Diễn Quyết"* thật không thẹn là trấn giáo pháp quyết của Thiên Trúc Giáo, so với *"Đại Diễn Quyết"* thì bí pháp phân thần bình thường đơn giản là không đáng nói đến.

Bí thuật phân thần bình thường đều chỉ bất quá là đem thần niệm vốn có biến thành cứng rắn, tách ra một bộ phận nhỏ mà thôi. Có thể chia ra bao nhiều thần niệm hoàn toàn phải xem mức độ cường đại của nguyên thần của mỗi người mà xác định, không có cách nào cải biến thêm sau đó.

Mà Đại Diễn Quyết vừa khéo bổ sung cho chỗ đáng tiếc trên phương diện này. Sau khi trải qua tu luyện, hắn có thể đem nguyên thần vốn có từ từ nuôi lớn, đủ để mạnh bằng những tu sĩ có nguyên thần thiên phú cường đại dị thường. Mà những phương pháp phân liệt thần niệm khác đã dùng cũng an toàn thuận lợi hơn nhiều so với phương pháp thông thường. Có thể khiến cho thần niệm chia ra càng nhỏ, càng nhiều hơn, mà không trở ngại nguyên thần như thường.

So sánh với điều này, hèn gì người Thiên Trúc Giáo xem *"Đại Diễn Quyết"* như căn bản lập giáo, mà Lâm sư huynh lúc nào cũng nhớ mãi không quên ba tầng khẩu quyết phía sau.

------oOo------

Chương 265: Chiến huống

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chiếu theo những gì nói trong *"Đại Diễn Quyết"*, sau khi luyện thành tầng thứ nhất, nguyên thần liền có thể thần niệm không thành vấn đề. Đến tầng thứ hai thì có thể chi ra trên trăm cái, tầng thứ ba thì giống như *"Lâm sư huynh"* có thể phân thần hơn mấy trăm cái.

Vừa nghĩ đến tầng thứ ba, tình hình đồng thời khống chế mấy trăm cơ quan khôi lỗi tranh đấu với người, bản thân Hàn Lập cũng cảm thấy thật sự có hơi biến thái.

Bất quá cái biến thái này, theo ước tính của Hàn Lập cũng chỉ có thể đánh ngang tay với Trúc Cơ Kỳ thôi.

Sau khi đến Kết Bàn Kỳ, trừ phi có thể luyện chế ra mấy trăm khôi lỗi cấp ba trở lên có trình độ bằng Trúc Cơ Kỳ tu sĩ, nếu không khống chế được nhiều hơn, cũng không thể chịu được một kích toàn lực của Tu sĩ Kết Đan kỳ. Tình hính bữa đó tên mập họ Lôi quét sạch mấy trăm khôi lỗi cấp hai của Thiên Trúc Giáo, chính hắn tận mắt nhìn thấy rõ ràng a!

Luyện chế khôi lỗi cấp hai đã cần dùng tài liệu của thượng giai pháp khí rồi, vậy luyện chế khôi lỗi cấp cao hơn nữa thì có lẽ tối thiểu phải cần tài liệu của đỉnh đỉnh giai pháp khí mới được!

Bởi vì vậy, Tu sĩ Kết Đan kỳ nào tu luyện khôi lỗi thuật, muốn dùng lực áp chế những Tu sĩ Kết Đan kỳ khác giống như Trúc Cơ Kỳ, tối thiểu cần mấy trăm đỉnh giai pháp khi tài liệu, điều này khiến cho Hàn Lập cũng không khỏi kinh tâm nửa ngày trời!

Càng không phải nói, trong đó những tài liệu luyện chế thất bại lãng phí và mấy trăm hồn phách cường đại căn bản không đâu tìm được.

Đây sợ cũng là Thiên Trúc Giáo Khôi Lỗi Thuật, hiếm có người biết nguyên nhân chủ yếu.

Dầu gì, thực lực của một môn phái vẫn là ước lượng dựa trên có bao nhiêu Tu sĩ Kết Đan kỳ. Thiên Trúc Giáo trên phương diện hơn thua về Tu sĩ Kết Đan kỳ thì không thể nào tranh phong với các môn phái khác, Trúc Cơ Kỳ đệ tử trong giáo tuy lợi hại nhưng vẫn chỉ có thể ru rú ở một phương, xưng bá một nơi mà thôi.

Đương nhiên, những điều này chỉ là do Hàn Lập suy đoán sau khi tu luyện Đại Diễn Quyết và Khôi Lỗi Thuật mà thôi!

Nhưng Khôi Lỗi Thuật có thể giúp cho thực lực Trúc Cơ Kỳ của Hàn Lập được tăng thêm nhiều, điều này không hề giả! Bởi vậy bây giờ Hàn Lập mới không màng đến thị phi sau này.

Dầu gì trận đại chiến này động chạm đến tu tiên giới của mấy nước này, mới bắt đầu thôi!

Chẳng bao lâu sau khi Hàn Lập đến phòng thủ linh khoáng này, một trận đại chiến đánh lén và mai phục giữa Ma Đạo lục tông và Việt Quốc thất phái ở một hoang sơn hẻo lánh đã triển khai!

Tình hình cụ thể, lúc này Hàn Lập đã dần dần biết được. Thì ra Linh Thú Sơn trong thất phái không ngờ lại vốn là một phân nhánh của Ma Đạo Ngự Linh Tông. Là mấy nghìn năm trước người trong Ma Đạo trước đó đã ngầm chôn ở Việt Quốc một tiềm phục âm trang.

Lục tông lần này xâm nhập thất phái, cái phục bút (*đoạn văn trước gài ý cho đoạn văn sau) này dĩ nhiên cần phải khởi dụng rồi, Ma Đạo hy vọng có thể dẫn đến kỳ hiệu giống như lúc trước nhất cử đã nắm được Khương Quốc và Xa Kỵ Quốc.

Nhưng ai biết được lãnh đạo cấp trên của Linh Thú Sơn, khi truyền thừa mấy ngàn năm nay, đã sớm không muốn tự nhận mình là một phần của Ngự Linh Tông, càng không muốn trên đầu mình bỗng đâu lại lòi ra một Thái Thượng Hoàng.

Kết quả là sau khi cùng lục phái khác qua lại tin tức một chặp, bèn không biết dùng phương pháp gì mà khiến cho người trong Ma Đạo tin thật mà phái người đến đánh lén một cứ điểm của tu sĩ thất phái.

Mấy ngàn tu sĩ đánh lén ở giữa đường thì bị tu sĩ của thất phái đã mai phục sẵn, dựa vào ưu thế tuyệt đối đón đầu tấn công một trận, khiến cho người của Ma Đạo bị thua một vố không nhỏ, thậm chí đương trường đã tử chiến hai Tu sĩ Kết Đan kỳ.

Cú đánh thẳng vào đầu Ma Đạo lục tông này tự nhiên khiến cho người trong thất phái ăn mừng không thôi, sĩ khí đại chấn! Mà Ma Đạo lục tông thì thẹn quá hóa giận, đã tấn công trên quy mô lớn.

Thất phái cũng không chịu kém, dàn trận thế để đón đòn tấn công.

Song phương ở ranh giới của Việt Quốc với Khương Quốc và Xa Kỵ Quốc đại chiến liên tục mười trận, tu sĩ tử thương đã vượt xa hơn vạn rồi. Ngay cả Tu sĩ Kết Đan kỳ cũng chết trận bảy tám người, có thể nói là cực kỳ thảm liệt!

Tu sĩ đến vận chuyển linh thạch hôm đó, lúc tường thuật lại cho bọn họ vẻ mặt vẫn còn hoảng sợ không thôi, khiến cho Hàn Lập và những tu sĩ khác có mặt ở đó đều cực kỳ kinh tâm, thầm tự chúc mình may mắn không phải tự thân ở trong trận chiến có quy mô như thế. Chỉ cần thấy, ngay cả Tu sĩ Kết Đan kỳ cũng chết trận nhiều như vậy, thì có thể tưởng tượng tràng cảnh đó đáng sợ biết bao nhiêu!

Bất quá, Ma Đạo lục tông không thẹn là một trong hai đại thế lực của khu vực Thiên Nam, thực lực thật sự mạnh, tu tiên giới của Việt Quốc không thể sánh bằng.

Sau bảy tám trận đánh nhau, thất phái dưới sự tấn công điên cuồng của đối phương rõ ràng đã chống đỡ không xuể rồi. Nếu như không phải là thất phái ở trong địa phận của mình đã có bố trí mấy cấm chế đại trận, có thể nhờ vào trận thế mà dựa thế hiểm yếu ngoan cố chống cự thì sợ là đã sớm không đánh lại thua te tua rồi.

Nhưng cho dù như vậy, thất phái cũng tuyệt đối chống đỡ không được bao lâu nữa.

Nhưng chính vào thời khắc Việt Quốc đang hết sức nguy cấp, ứng lời mời gọi của Việt Quốc, những người tu tiên của những quốc gia lân cận Việt Quốc như Nguyên Vũ Quốc, Tử Kim Quốc vân vân…, cuối cùng cũng đã gấp rút đến chi viện.

Từ đầu, thất phái trước khi khai chiến với Ma Đạo lục tông thì sớm đã biết rõ nên phái người giỏi ăn khéo nói làm sứ giả đưa tin đến hai nước kia cầu viện.

Những môn phái tu tiên của hai nước vừa nhận được tin này, tự nhiên cũng lo sợ Ma Đạo mà nắm được Việt Quốc thì bọn họ hai nước cũng sẽ bị nuốt trọn giống như vậy. Không cần sứ giả đưa tin phí lời cầu viện, đã vì cùng căm thù một kẻ địch chung mà tập hợp đại bộ phận tu sĩ của hai nước, đêm hôm trước đến chi viện.

Có thêm của tu sĩ hai nước gia nhập, thực lực Việt Quốc và Ma Đại lục tông coi như không chênh lệch mấy. Thất phái dựa vào uy lực của đại trận phòng thủ, vẫn cứng rắn tiếp thế công của Ma Đạo.

Vì thế cho nên, ý đồ của Ma Đạo lục tông định đánh một hơi hạ luôn Việt Quốc tự nhiên bị phá vỡ. Tranh đấu giữa song phương dấn vào bế tắc, biến thành *"tiêu hao chiến"* (*ý chỉ đánh cho đối phương tiêu hao sức lực dần dần, xem ai cố được lâu hơn).

Vì vậy mà trận chiến lớn ít đi, nhưng trận đánh bất ngờ quy mô nhỏ tại hậu phương của Việt Quốc và Ma Đạo lục tông không hẹn mà cùng tăng nhiều hơn. Đặc biệt, một vài nơi sản xuất nguyên liệu và linh thạch càng làm mục tiêu đánh úp chủ yếu của thất phái và Ma Đạo.

Nhưng mỏ linh thạch khoáng này của Hàn Lập, không biết có phải là do cách biên giới giao chiến quá xa không mà cho đến hôm nay vẫn chưa từng hứng chịu sự quấy nhiễu của đối phương. Điều này không thể không nói là một kỳ tích! Phải biết những linh thạch khoáng quy mô tương đương đều đã bị đánh lén ba bốn lần rồi.

Nhưng càng như vậy thì người trong thất phái càng có chút không an tâm về nơi này, nửa tháng trước lại phái một đội hai mươi tu sĩ đến chi viện. Người đứng đầu là một tu sĩ Linh Thú Sơn Trúc Cơ Hậu Kỳ.

Bởi vậy, phòng ngự của linh khoáng dĩ nhiên mạnh hơn rất nhiều! Nhưng Hàn Lập lại từ trong cảm ứng được một loại cảm giác *"sơn vũ dục lai"* (*Sơn vũ dục lai phong mãn lầu: một câu thơ trong bài *"Hàm Dương Thành Đông Lầu"* của Hứa Hồn đời Đường, Trung Quốc. Nghĩa của câu thơ là: mưa núi sắp tới, gió đã đẩy lầu. Nay được dùng để hình dung bầu không khí căng thẳng trước khi cuộc xung đột, cuộc chiến tranh xảy ra – Theo *"Từ điển Hán Việt"* của Viện Ngôn Ngữ Học) đối với việc tu luyện Đại Diễn Quyết lại càng cần cù hơn nhiều, việc đột phá cự ly tầng thứ nhất đã thấp thoáng có thể trông mong rồi.

Bất quá, trong những tu sĩ Luyện Khí Kỳ trong nhóm chi viện thứ hai, Hàn Lập bất ngờ chạm mặt một người quen, đó là hán tử xấu xí Trung Ngô đã từng gặp mặt một lần lúc Huyết Sắc Thí Luyện.

Trung Ngô cũng đã nhận ra Hàn Lập.

Nhưng đối diện với tu vi Trúc Cơ Kỳ ngày nay của Hàn Lập, vẻ mặt người này biến đổi mấy lần, kinh ngạc, đố kỵ, hâm mộ, vân vân…, rất nhiều cảm xúc lần lượt lộ ra, thật khiến cho Hàn Lập kinh thán không thôi.

Cuối cùng, Trung Ngô cười khổ một lát, mới bước ra phía trước kiến lễ Hàn Lập một cái, hơi không cam tâm kêu một tiếng *"tiền bối"*.

Mà Hàn Lập cố nhịn cười, nhàn nhạt trả lời một tiếng.

Vừa nghĩ đến biểu tình thay đổi năm màu của Trung Ngô lúc đó, Hàn Lập đang ngồi xếp bằng, trên mặc không thể không ngầm hiểu mà tức cười, mở mắt ra. Lúc này, tâm cảnh của hắn thật sự không thích hợp tiếp tục tu luyện Đại Diễn Quyết, hay là đợi tâm cảnh bình tĩnh lại rồi hãy nói!

…

Thời gian trôi qua như bay, trong khi Hàn Lập non nửa thời gian để luân phiên trực cảnh giới, còn lại hơn nửa thời gian dùng để tu luyện Đại Diễn Quyết và chế luyện khôi lỗi thú, cũng đã qua một tháng rồi. Hắn lúc này rõ ràng đã cảm ứng được là tầng thứ nhất của Đại Diễn Quyết đã sắp viên mãn rồi.

Điều này làm cho Hàn Lập vừa bất ngờ vừa vui mừng!

Nói thẳng ra, Hàn Lập, bất luận là tu tập Ngũ Hành Đạo Pháp hay Thanh Nguyên Kiếm Quyết, tư chất biểu hiện ra đều là có hơi thấp kém! Nhưng tu luyện Đại Diễn Quyết này lại cực kỳ thuận lợi, không có một tí cảm giác khó tu luyện nào, đơn giản có cảm giác *"Thủy Đáo Cừ Thành"* (水到渠成: khi có nước đên thì sẽ thành con kênh. Ý chỉ khi các điều kiện cần thiết đã đủ thì bảo đảm thành công), điều này khiến cho Hàn Lập ngoài hưng phấn ra, trong lòng còn thầm xưng thần kỳ!

Mà con khôi lỗi thú cấp hai đầu tiên, sau khi thất bại mười mấy lần, rốt cuộc hai ngày trước đã luyện chế ra. Tuy so với khôi lỗi của đám người Thiên Tú Giáo hơi thô lậu, uy lực cũng cảm giác ít hơn không bằng, nhưng cũng khiến cho Hàn Lập vui mừng hớn hở, chuẩn bị sau khi kêu mấy tu sĩ khác đem vật liệu lại, sẽ chế tác số lượng lớn.

Nhưng mà hôm nay, ngay lúc Hàn Lập đang ngồi xếp bằng trong tịnh thất, bên ngoài bỗng truyền đến một tiếng huýt cực kỳ chói tai, tiếp theo lại có người lớn tiếng hét loạn bên ngoài:

"Không hay rồi, người của Ma Đạo đến tấn công! Mọi người toàn bộ đi ra, chuẩn bị tiếp chiến!"

Hàn Lập trong lòng rúng động, sắc mặt trịnh trọng, đi ra khỏi tịnh thất.

Lúc này, tu sĩ của thất phái vốn đang tịnh tọa nghỉ ngơi trong thổ động, đều vội vàng đi ra giống Hàn Lập, sau khi đưa nhìn nhau một cái mới lần lượt đi ra khỏi dao động (*nhà khoét trên vách núi).

Tuyên Nhạc của Yểm Nguyệt Môn và Linh Thú Sơn Trúc Cơ Hậu Kì tu sĩ Lỗ Thiên Mông, không có biểu hiện gì trên mặt lơ lửng tại hạ phương của Tứ Sát Trận, ngước nhìn lên phía trên của Đại Hiệp Cốc.

Mười mấy tu sĩ đang trực ở phía sau bọn họ, thần sắc đều phấp phỏng lo sợ! Nhưng sau khi thấy đám người Hàn Lập lại chi viện, thần tình cuối cùng chấn định rất nhiều.

Mà Hàn Lập thuận theo mục quang của đám người Tuyên Nhạc, phía trên Đại Hiệp Cốc quả nhiên phát hiện tông tích của địch nhân, nhân số tựa hộ không nhiều, chỉ có hai ba mươi người.

Nhưng Hàn Lập lại rất rõ ràng, đã dám xâm nhập vào sâu trong lòng địch để đánh úp, sợ là những người đến đều là đẳng cấp Trúc Cơ Hậu Kỳ, không thể nào có thể đem *"đám con ghẻ"* Luyện Khí Kỳ theo.

Vì vậy, về mặt thực lực bọn họ vẫn tuyệt đối kém thế hơn! Trận đánh này, sợ là không phải dễ đánh như vậy đâu!

------oOo------

Chương 266: Kích đấu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cho nên dưới sự tiếp đón của Tuyên Nhạc, Hàn Lập cùng các tu sĩ hướng tứ sát trận bay đến. Yên lặng nhìn chăm chú các hành động của địch nhân.

Hàn Lập lúc này mới có thể nhìn kỹ hình dáng của của những tu sĩ ma đạo đó.

"Đối phương phần lớn đều mặc quần áo màu hồng và vàng, có vẻ như là tu sĩ của Phân Chúc nhị phái.

Đứng đầu chính là một Hồng y nữ tử cũng một Hoàng sam lão giả khoảng sáu bảy mươi tuổi. Tu vi của hai người này cũng không hề có gì kinh người, phân biệt là Trúc cơ tiền kỳ cùng Trúc cơ hậu kỳ mà thôi, đều đang mỉm cười nói với nhau điều gì đó.

"Cẩn thận một chút, những người này đều là tu sĩ của Ma Diễm môn với Thiên Sát tông*" Lữ Thiên Mông, người đã có kinh nghiệm vài lần giao thủ với ma đạo lục tông lên tiếng nói, tựa hồ rất kiên kỵ với hai tông phái này.*

Hàn Lập nnghe tu sĩ này nói vậy, lập tức tập trung toàn bộ tinh thần, càng cẩn thận hơn.

Lúc này, Hồng y nữ tử đã đình chỉ nói chuyện, xoay người lại thản nhiên nói điều gì đó.

Hàn Lập bởi vì cách bọn họ quá xa nên căn bản không thể nghe rõ ràng lắm, nhưng tất cả mọi người theo sau cô gái đồng loạt phi thân tiến về hạp cốc phía dưới sát trận đi đến.

Cùng lúc đó, Hoàng y lão giả liền vung tay lên, nhất thời có mười hoàng y tu sĩ biến thành mười đạo hoàng quang bay thẳng đến đánh úp bốn sát trận. tuy xuất phát sau nhưng lại có thể đến *trước, điều này làm cho bọn người Hàn Lập trong trận đều có chút hô hấp khó khăn, cấp bách xuất pháp khí trực tiếp bay ra ngoài*

Mấy Hoàng y tu sĩ này đương nhiên sẽ không ngu ngốc đến nỗi trực tiếp tiến vào sát trận mà là dừng cách sát trận khoảng hơn mười trượng, sau đó các loại pháp khí trên người bay ra, hung hăng lao thẳng đến đại trận

"Thanh, hồng, lam, hoàng" *hào quang của tứ sát trận và hào quang của các pháp khi va chạm nhau mãnh liệt, phát ra âm thanh cuồng bạo tựa như là thiên lôi oanh tạc, làm tu sĩ của thất đại phái phía dưới sắc mặt hơi đổi*

"Một nữa số người ra tay đối phó với lại tu sĩ của Thiên Sát Tông, không thể để cho bọn họ đem đại trận phá hỏng đi. Nữa còn lại tập trung chú ý đến tu sĩ của Ma Diễm môn!" *Yểm Nguyệt Tông Tuyên Nhạc trầm ngân trong một chút liền quyết đoán nói*

Sau đó liền bay ra ngoài, xuất ra một tiểu kiếm bạch khiết, lập tức biến thành một đạo cầu vồng lao ra tứ sát trận ngăn cản một thanh phi đao cùng một một pháp khí hình trái châu.

Nnghe vậy, theo sau Tuyên Nhạc là một đội tu sĩ lập tức xuất ra pháp khí, hướng ra ngoài trận tiếp sự công kích của đối phương. Hàn Lập tự nhiên cũng ở trong đó, hắn xuất ra chính là Kim nhận, pháp khí mà hắn thuần thục nhất

Sở dĩ Hàn Lập chọn pháp khí này công kích, chính là đối phương cũng là Trúc cơ tiền kỳ giống hắn, cho nên khi đánh nhau, tuy kim quang và thanh quang từng đoàn bay loạn lên, tựa hồ cực kỳ kịch liệt, nhưng thật ra Hàn Lập lại rất nhẹ nhàng, hoàn toàn khống chế được tình huống này, hắn còn có thể thỉnh thoảng nhìn trộm qua các trường chiến đấu bên cạnh.

Tình hình trông cũng khá tốt!

Phía Hàn Lập đa số là Tu sĩ Luyện khí kỳ. Pháp khí cũng không thể so sánh với người ta được, ước chừng năm sáu người hợp lực mới có thể miễn cưỡng ngăn cản được sự công kích của tu sĩ Trúc cơ kỳ. Nhưng bởi vì còn có trận pháp thủ hộ nên mấy tu sĩ này tùy *thời có thể trốn vào trong đại trận khi có nguy cơ, nên trong nhất thời không có xuất hiện thương vong. Cho nên một vài vị tu sĩ Trúc cơ kỳ như hắn cùng ngăn cản một gã hoàng y là đánh nhau có thanh có sắc mà thôi.*

"Đât là thực lực của ma đạo lục tông sao?"

Hàn Lập thấy có chút kỳ quái, nếu địch nhân thực lực như thế này thì bảo vệ cho linh quáng không thành vấn đề!

Đang nghĩ ngợi đến đây, hồng y nhân của Ma Diễm môn rốt cuộc cũng đã yên yên lặng lặng hướng về bên cạnh sát trận đi đến. Điều này làm cho những tu sĩ chưa ra tay của Lữ Thiên Môn kinh hãi nhìn chăm chú bọn họ. Một ít tu sĩ trẻ tuổi của thất phái có chút không chờ được muốn thử.

Hồng y nhân vẫn chưa lập tức gia nhập trận đánh mà cùng nhau tạo thành một cái trận hình kỳ quái, theo lời phân phó của một người trong đó, mỗi người bọn họ đều lấy ra một đại kỳ màu đỏ rực như lửa. Mặt trên Kim ô liệt dương tán xạ hồng quang ra xung quanh, vừa thấy đã biết không phải là vật tầm thường.

"Không được, những người này là Cuồng diễm tu sĩ, bọn họ muốn phóng Thanh dương ma hỏa, mau ngăn cản bọn họ lại!"

Những Hồng y nhân của Lữ Thiên Môn nnghe vậy không hề có bộ dáng kinh hoảng, trong lòng không khỏi có một tia dự cảm không tốt. Nhìn bọn họ tạo thành một trận thế kỳ lạ mà rút ra đại kỳ thì liền nhớ đến ngày đó tham gia trận chiến với ma đạo lục tông thì không khỏi sắc mặt đại biến mà hô lên.

Vị Linh thú sơn tu sĩ này tiếp theo không hề suy tư, lập tức chạy ra ngoài đại trận, vội vàng lấy một cái áo da bên hông ném ra. Lập tức liền xuất hiện hai con phi thiên ngô công bên trong bay ra.

Hai con rết này cả thân mang một những đường sọc vàng đen thật dữ tợn, trên lưng có một đôi cánh trong suốt màu xanh biếc. Tại trên không huýt lên mấy tiếng, nhãn thần hung hăng hướng về các hồng y nhân vọt tới.

*Tuy không biết "*Cuồng diễm chiến sĩ*" và "*Thanh dương ma hỏa*" là cái gì nhưng có thể làm cho một vị Trúc cơ hậu kỳ tu sĩ biến sắc như vậy thì khẳng định không phải là chuyện nhỏ, tất cả đều không do dự mà xuất thủ theo sát sau.*

Đặt biệt vài vị tu sĩ Trúc cơ kỳ của Lữ Thiên Mông theo sát sau tiến lên, pháp khí của bọn hõ cũng theo sau hai con ngô công mà hướng trước mấy người hồng y nhân vọt tới.

Lúc này, hơn mười người của ma diễm môn này vẫn đứng bất động, tay vẫn cầm đại kỳ tiếp tục niệm chú, đối với thế công trước mắt tựa như là vô hình vậy, điều này làm cho các tu sĩ của Lữ Thiên Mông mừng rỡ.

Một trong hai con rết đã đến trước người của các tu sĩ này hung hăng mở cái miệng rộng phun ra một khối độc khí màu xanh biếc hướng tới.

Nhưng ngay trong lúc này, sự tình xảy ra làm cho mọi người trong đương trường sợ hãi.

Độc vụ của con rết này vừa được phun ra khỏi miệng lập tức có mấy đạo ngân sắc bao quanh thân thể của nó, tiếp theo dấu vết của mấy đạo ngân sắc này thân thể ngô công bị tứ phân ngũ liệt, biến thành từng khối từng khối rơi xuống.

Các tu sĩ của thất đại phái chỉ biết trợn mắt há mồn nhìn những diễn biến này xảy ra, đồng dạng xảy ra với con ngô công còn lại, cũng phải chịu số phận chung với đồng bạn của nó. Những tu sĩ của Lữ Thiên Mông sắc mặt đại biến, lập tức dừng lại phát ra một một tiểu thuẫn ngăn trước người

Các tu sĩ phía sau cũng hoảng sợ, lập tức các loại phòng ngự pháp khí cùng phù lục đồng thời xuất hiện, cái chết của những con ngô công kia thật là khủng bố.

Nhưng mà sự tình đáng sợ đã xảy ra.

Một ít pháp khí công kích theo sát phía sau con rết đang tiến lên thì bổng nhiên trong không gian phía trước xuất hiện một chùm *ngân ti, liền đem tất cả các pháp khí này bao lại thật chặt, rốt cuộc cũng không thể nhúc nhích được phân nào.*

Những tu sĩ chạy ra từ đại trận đều kinh ngạc nhìn thấy những điều này, trong nhất thời cũng không biết phải làm như thế nào cho phải.

"Mau, sử dụng Linh quang thuật, phía trước những hồng y nhân này còn có những tu sĩ khác nữa, bọn họ đã dùng bí pháp ẩn thân nào đó" *Một gã tu sĩ Trúc cơ kỳ trong mắt chợt lóe lên linh quang, kinh hãi kêu lên.*

Lời này vừa nói ra làm các tu sĩ khác giật mình tĩnh ngộ, nhưng có thể sử dụng Linh quang thuật cũng chỉ có tu sĩ Trúc cơ kỳ! Tu sĩ Luyện khí kỳ cũng chỉ có thể trợn mắt nhìn mà thôi.

Hàn Lập cũng dùng Linh quang thuật hướng nơi này mà nhìn đến.

Gặp phải một màn vừa rồi, Hàn Lập cũng giật mình không nhỏ. Hiệc tại được người khác nhắc nhở, hắn cũng dùng Linh quang thuật nhìn kỹ, quả nhiên trước những tu sĩ của Ma Diễm môn xuất hiện một vài bóng người màu trắng yếu nhược, trong tay của những người này đều thả ra một ít ngân ti, những ngân ti này khống chế pháp khí khiến chúng không thể nhúc nhích.

Giờ phút này, những tu sĩ của Lữ Thiên Mông phát hiện những bóng trắng này lập tức phát ra pháp khí hướng bọn họ tấn công đến, nhưng những bóng trắng này lại vẫn như vậy, vô luận là pháp khí gì công kích đến đều không thể gây thương tổn lớn đến bọn họ, tựa như là bất tử chi thân vậy.

Nhưng cũng may, mấy bóng trắng này chỉ biết binh khí trong tay chém qua lại, cùng với dùng tay thả ra ngân ti hai loại thủ đoạn này mà thôi, chỉ không tiến tới gần thì không có gì đáng ngại, nói cách khác ai tiến công ai cũng chưa biết được!

"Cái quỷ gì vậy?"

Hàn Lập sợ hãi than, những người này không phải là nhân loại bình thường, chẳng lẽ lại là quỷ linh nào đó đã qua tế luyện?

Một bên đăm chiêu suy nghĩ, một bên vẫn chỉ huy kim nhận phía trước. Loại thái độ không quan tâm này rốt cuộc đem trung niên tu sĩ của Thiên Sát tông ở đối diện nổi giận!

Vị tu sĩ này một bên nghiêm mặt chỉ huy Thanh qua cùng với Kim nhận của Hàn Lập giao đấu, một bên im lặng vỗ vào túi trữ vật, nhất thời trrong đó bay ra một viên châu màu trắng không ngừng luân chuyển.

Viên châu này xuất hiện lập tức đón gió lớn lên một cách nhanh chóng, giống như một căn phòng nhỏ hung hăng hướng đỉnh đầu Hàn Lạp phóng tới

Hàn Lập tuy có chút phân thần nhưng đối phướng có hành động lớn như vậy thì hắn làm sao mà không phát hiện ra.

Hắn cũng không hoảng, một tay chém ra phía trước, một kiếm quang màu xanh lập tức rời tay mà bay ra, cùng với hạt chau va chạm vài lần, nhất thời cũng không thể tiến lên.

*Sau đó, Hàn Lập mới từ trong trong túi trữ vật lấy ra một đôi "*Ô long đoạt*", liền thay thế kiếm quang sắp tản đi kia, tiếp tục tạo thành tình thế giằng co. Điều này làm cho tu sĩ Thiên Sát Tông ở đối diện cực kỳ tức giận, nhưng trong nhất thời cũng không làm được gì*

*"*Không hay!*"*

Một tiếng kêu lo lắng của tu sĩ Lữ Thiên Mông vang lên làm trong lòng Hàn Lập run lên, vội vàng hướng nơi đó nhìn lại. Chỉ thấy các hồng y nhân này đã đình chỉ niệm quyết mà những ngọn lửa màu xanh trong đại kỳ tu sĩ đã hướng về Lữ Thiên Mông.

*"*Đây là Thanh dương ma hỏa?" Hàn Lập mở to mắt, nhìn chằm chằm vào ngọn lữa màu xanh kia, trong lòng đã xuất hiện một chút cảm giác bất an.

Mà Lữ Thiên Mông thấy đối phương đã thi pháp thành công trong tâm không khỏi có chút trầm xuống, nhưng mấy bóng trắng kia không thể nào trong nhất thời có thể phá được!

------oOo------

Chương 267: Ma hỏa sính uy

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Lui về, tất cả mọi người lui về đại trận!" Lữ Thiên Mông mắt thấy đại kỳ ngày càng tiến gần bỗng nhiên hô to một tiếng, liền hướng về phía sau đại trận bỏ chạy.

Các tu sĩ bên người nghe vậy lập tức theo bản năng đi theo vị này quay về trận.

Tuyên Nhạc gặp phải tình cảnh như vậy cũng đồng dạng hạ mệnh lệnh triệt tiêu.

Nhưng các tu sĩ phía bên Hàn Lập này trừ một ít bộ phận đang chiếm thượng phong tùy thời có thể rời đi, số còn lại đều đang cùng địch thủ liều mạng dây dưa, căn bản không thể thoát thân. Đối thủ của Hàn Lập cũng như vây, điên cuồng phát động công kích, ý đồ muốn chế trụ Hàn Lập.

Nhưng Hàn Lập lại cười lạnh một tiếng, mặt khác liền thu hồi pháp khí, đồng thời cũng xuất ra Bạch lân thuẫn, mượn thế công của đối phương bay về phía đại trận. Làm tu sĩ của Thiên Sát Tông này bực bội đành phải dừng lại bên ngoài đại trận.

Tuyên Nhạc nhìn thấy tu sĩ bên mình còn có hơn phân nữa đang ở bên ngoài đại trận, ngược lại đấu càng thêm kịch liệt trong lòng đã cảm thấy không ổn. Muốn cùng với các tu sĩ khác đi ra ngoài viện trợ nhưng vừa di động đã bị Lữ Thiên Mông kéo lại.

"Đã muộn! Thanh dương ma hỏa đã được đối phương xuất ra!" Lữ Thiên Mông biến sắc lắc lắc đầu nói.

Nghe như vậy Hàn Lập mới chú ý đến những ngọn lữa màu xanh được bắn ra từ những đại kỳ trong tay Hồng y nhân. Hơn mười viêm hỏa tập hợp tại không trung tạo thành một thanh viêm hỏa cầu thật kinh người, đường kinh đến mấy trượng. Nhẹ nhàng phiêu phù tại không trung, cực kỳ chói mắt.

"Cái này là gì?"

Tuyên Nhạc rùng mình muốn nói điều gì đó nhưng các hồng y nhân phía dưới đã hành động khiến cho sắc mặt của hắn khó coi cực kỳ.

Các Hồng y nhân phân biệt đem cờ chỉ về phía các tu sĩ của thất đại phái còn ở ngoài trận, nhất thời hỏa cầu thật lớn phát ra một tiếng *"Bụp"*, biến thành hơn mười khối hỏa cầu đường kính chừng một thước, đánh thẳng về phía mấy tu sĩ này.

Hỏa cầu màu xanh này tốc độ cực nhanh, đảo mắt liền hướng đến trước mặt các tu sĩ của thất đại phái.

Những người này sớm đã phát hiện ra dị biến của đại hỏa cầu này, đều không hẹn mà dùng các loại pháp khí nghênh đón hỏa cầu, một số ít dùng phù lục tấn công các hỏa cầu này, ý đồ muốn đánh rơi nó đi.

Đáng tiếc là, những ngọn lửa màu xanh này được xưng là *"Thanh dương ma hỏa"*, thật là rất đáng sợ.

Vô luận là pháp khí hay là phù lục công kích, khi vừa tiếp xúc với hỏa cầu màu xanh đều giống nhau, vô thanh vô tức bị tan rã không còn một mảnh.

Thấy một màn không thể tưởng được này, mấy tu sĩ lập tức sắc mặt trắng bệch như tuyết.

Không đợi cho bọn họ kịp suy nghĩ tiếp, hơn mười hỏa cầu đồng thời đồng thời tiến đến trên người bọn họ, các loại pháp thuật hộ thuẫn quanh bọn họ vừa tiếp xúc lập tức biến thành hư vô, ngay cả chủ nhân của nó cũng đồng dạng như vậy, tất cả đều biến mất không hề lưu lại bất kì dấu vết nào.

Những tu sĩ chưa bị công kích còn lại thấy được cảnh đáng sợ này liền không tiếp tục chần chờ, đối diện với Thiên Sát Tông tu sĩ cho dù là bị thương nặng hay ngay cả pháp khí đang dây dưa cũng không cần, trực tiếp hướng đại trận chạy đi

Nhưng cứ như vậy, hai ba người trong tâm trạng hoảng hốt trực tiếp chết dưới pháp khí của đối thủ.

Sau đó, tu sĩ thát đại phái đang phòng thủ linh quáng cùng với đối phương tiếp xúc trong chốc lát liền bị tổn thất mười tên tu sĩ Luyện khí kỳ cùng một gã Trúc cơ kỳ. Có thể nói là tổn thất thảm trọng.

Nhưng uy lực của Thanh dương ma hỏa đâu phải chỉ có như vậy?

Mấy cái hỏa cầu màu xanh dưới sự thao túng của hồng y nhân nhanh chóng hợp thành một cái chỉnh thể. Ngay sau đó liền biến thành một luồng lửa màu xanh hướng tứ sát trận mà phóng đến.

Những tu sĩ ở trong trận nhìn thấy như vậy sắc mặt không khỏi đại biến, trong lòng đều sợ hãi.

Tuyên Nhạc gặp phải cảnh này, nhíu nhíu hai hàng lông mày, hướng đến Lữ Thiên Mông hỏi:

"Lữ huynh, hỏa diễm màu xanh này ruốt cuộc là như thế nào vậy? tu sĩ Trúc cơ kỳ sao có khả năng phóng được chân hỏa đáng sợ như vậy? Đại trận này có thể ngăn cản được nó đánh vào không?"

Lữ Thiên Mông nghe đối phương hỏi liên tục như vậy liên không khỏi cười khổ. Nhưng nhìn thấy các tu sĩ khác đều ngưng thần chăm chú nhìn hắn, đành phải bất đắc dĩ giải thích:

"Không dối gạt chư vị, Lữ mỗ ngày đó giao chiến tại biên giới thì ngẫu nhiên nhìn thấy Thanh dương ma hỏa đáng sợ này! Cho nên có thể phá tứ sát trận này hay không tại hạ không thể phỏng đoán được! Chỉ có điều, ta nghe trưởng bối nói lại là loại hỏa diễm này không thể tùy tiện phóng được, nó yêu cầu những cuồng diễm tu sĩ này phải tu luyện Thanh dương ma hỏa quyết. Hơn nữa, mỗi lần phóng thì tu vi bị giảm xuống rất nhiều, cho nên nó mới khó ngăn cản như vậy!"

Lữ Thiên Mông nói những lời này làm cho Tuyên Nhạc lộ ra vẻ buồn bực!

Lúc này, hỏa diễm màu xanh biếc kia đã cùng hào quang quanh cấm chế va chạm, phát ra âm thanh bạo liệt kéo sự chú ý của mọi người đến đó.

Chỉ thấy hỏa diễm màu xanh kia cuồn cuộn không ngừng giao thủ với luồng ánh sáng quanh cấm chế, khiến nó nhộn nhạo không ngừng, nhưng cuối cùng hỏa diễm cùng dừng lại, làm cho tu sĩ thất đại phái thở phào một hơi.

Nhưng bọn Hàn Lập cũng không có thoải mái được bao lâu, vấn đề bọn họ lo lắng cũng đã xảy ra.

Theo thời gian dần trôi đi, luồng sáng bảo vệ ngày càng ảm đạm, rõ ràng là đã có dấu hiệu đại trận sắp bị phá, nhưng những Hồng y nhân cũng đổ mồ hôi huy động đại kỳ, nhưng rõ ràng chống đở trong thời gian ngắn nữa hoàn toàn không có vấn đề gì.

Những tu sĩ trong trận đều đang khổ sở vắt óc suy nghĩ đối sách để đánh cho địch lui hay là thoát thân khỏi nơi đây!

Mặt khác, căn cứ theo tình địch xâm chiếm linh quáng hiện nay thì cho dù các tu sĩ thất phái thất bại rơi vào trong tay địch cũng không bị giết chết lập tức, cũng có thể sẽ bị áp bức thôi, ai cũng không biết sau khi làm tù binh thì ma đạo sẽ xử trí như thế nào nữa?

Nhưng thất đại phái cùng ma đạo lục tông hiện nay là thâm cừu đại hận rồi, làm sao có thể nương tay mà ưu đãi địch nhân được chứ? Hơn nữa, đối phương còn am hiểu thủ đoạn luyện hồn phách, chỉ điều này thôi cũng khiến cho tu sĩ bảy đại phái bất an rồi.

Do đó, đầu hàng là điều bất đắc dĩ, căn bản không một ai nhắc đến.

"Ta biết một cái thông đạo, có thể trược tiếp thoát ra ngoài được

mấy chục dặm, chúng ta có thể theo đó mà chạy trốn" Dư Hưng, lão giả đã ở nơi đây hơn mười năm bình tĩnh mở miệng nói.

Lời này giống như là tăng đá lớn rơi xuống hồ nước, nhất thời làm cho tu sĩ Tuyên Nhạc lắp bắp kinh hãi nhưng sau đó liền hưng phấn lên.

"Dư huynh, thật chăng?

"Thật tốt quá, có thể thoát thân rồi!"

"Được cứu rồi!"

Vốn tất cả các tu sĩ đang bất an trên mặt liền tràn đầy sinh khí, vui vẻ vô cùng!

Hàn Lập cũng vừa mừng vừa sợ, dù sao thì hắn đối với hỏa diễm màu xanh này một chút biện pháp cũng không có, đang nghĩ là cho dù có liều mạng cũng không thể nào thoát khỏi.

Cố nén lại kích động trong lòng, Tuyên Nhạc cùng Lữ Thiên Mông sau khi xác định chính xác sự chân thật của thông đạo liền hạ lệnh lui lại.

Còn linh quáng thạch cũng không cần lo lắng, mình chỉ cần mang động khẩu hủy diệt đi thì đối phương không thể nào trong thời gian ngắn cũng không thể cung ứng linh thạch được. Ở bên trong có chứa linh thạch nhưng người của ma đạo cũng không thể lấy đi, khai thác linh thạch chính là phàm nhân nên khi song phương giao chiến cũng không hề giết hại bọn họ!

Cho nên điều bọn họ phải làm chính là vỗ mông rời khỏi nơi đây.

Ngay sau đó, Hàn Lập cùng hơn năm mươi tu sĩ còn lại hưng phấn tiến vào trong đường hầm bên trong tòa linh quáng. Nhưng vừa tiến vào không được bao lâu, tất cả mọi người đều cảm thấy hạp cốc run lên nhè nhẹ một chút

"Tứ sát trận đã bị phá!" *Tuyên Nhạc sắc mặt không hề thay đổi nói một câu như vậy.*

Nhất thời, chúng tu sĩ gia tăng cước bộ nhanh hơn rất nhiều.

Bên trong đường hầm, các tu sĩ cầm trên tay "Nguyệt quang thạch" *chiếu sáng khắp nơi. Vách tường bốn phía đều có thể nhìn rõ ràng được. Đường hầm này lại là do nhân công đào nên, điều này thôi cũng đã khiến cho các tu sĩ kinh ngạc không thôi.*

Được Dư Hưng tu sĩ giới thiệu nên nên mọi người mới hiểu rõ, đường hầm này vốn là một linh thạch phân mạch, cho nên bất tri bất giác khi khai thác lấy linh thạch ra bên ngoài liền tạo ra đường hầm này, trực tiếp thông đến nơi khác.

Đường hầm này đã rất lâu rồi nhưng may mắn là Dư Hưng tu sĩ nhớ rõ, nếu không thì hôm nay quả thật là không còn đường trốn!

Lời này vừa nói ra lập tức được các tu sĩ khác liên tục gật gật đầu đồng ý.

Nhưng vào lúc này, đường hầm đột nhiên vang lên vài tiếng nổ thật lớn, khiến cho đường hầm chấn động nhiều, một chút nữa là có thể bị sập.

Chúng tu sĩ hoảng sợ cực kỳ, vô số bùn đất rơi xuống mọi người, khiến cho xung quanh trở thành một mảnh tối đen.

Mấy canh giờ sau, trên vách đá một hang động thiên nhiên, "Rắc" một tiếng phá ra một miệng hang, tiếp theo một con rối hình dáng thằn lằn từ trong động vọt ra, dò xét bốn phía một chút, sau đó lại nhảy vào trong động.

Khoảng sau thời gian một bữa cơm, con rối đó từ trong một vách tường thoát ra ngoài, ngay sau đó liền có một người đi sát theo, đúng là Hàn Lập gặp đại nạn không chết.

Hàn Lập đứng dậy, quan sát hoàn cảnh xung quanh, trên mặt xuất hiện biểu tình may mắn.

------oOo------

Chương 268: Bạch tri thù

Nguồn: EbookTruyen.Net

Là một cái động thạc nhũ thông đi tám phía, tuy không biết rốt cuộc là lớn nhỏ như thế nào.

Hàn Lập sau khi đưa *"Nguyệt quang thạch"* xem xét xung quanh một phen, mới cho ra kết luận như vậy.

Tuy khi đường hầm bị sập xuống, ngay khi đất đá rơi xuống Hàn Lập cực nhanh tạo ra một vòng bảo hộ. Kết quả là mặc dù bị đất đá rơi xuống liên tục như vậy, chôn sâu dưới đất nhưng cuối cùng vẫn có đường sống.

Chẳng qua đường hầm rung động lớn như vậy thì cũng đã xảy ra biến đổi lớn nên Hàn Lập cũng không biết chính mình hiện tại đang ở nơi nào, cũng như không thể xác đinh được phương hướng một cách chính xác. Dưới tình huống bất đắt dĩ đành phải thả ra mấy con rối thần lằn đi thăm dò, cho chúng đi khắp nơi hy vọng có thể tìm được đường ra.

Lúc này hắn đã hối hận rất lớn, ngày đó tại sao lại không học Thổ độn thuật, nếu không thì chỉ cần thi pháp một chút là có thể tự do đi lại trong đất rồi! Hôm nay sao còn phải đi theo khôi lỗ thú này từ từ mà mở thông đạo đi ra.

Ý niệm dùng pháp khí mở đường chỉ lóe lên trong đầu hắn mà thôi, tuyệt đối sẽ không thực hiện.

Dưới tình huống không rõ phương hướng cùng vị trí hiện tại của mình, tùy tiện lãng phí pháp lực cũng không phải là sự tình tốt gì, huống hồ nếu dưới lớp lớp đất như vậy mà sử dụng pháp khí thì nguy hiểm cực kỳ! Một thao tác không đúng sẽ lại bị chôn vùi xuống lần nữa.

Nghĩ như vậy, Hàn Lập liền khống chế vài con khôi lỗ thú, đem phạm vi xung quanh tra xét vài lần, sau đó mới lựa chọn phương hướng rời đi tốt nhất. Buồn tẻ liên tục mấy canh giờ, rốt cuộc cũng đi đến cái động thạc nhữ vô danh này, điều này làm cho Hàn Lập lòng không khỏi thả lỏng xuống.

Cảm giác được sống lại thật là tốt!

Hàn Lập quay đầu nhìn lại huyệt động mà mình đi ra, trong lòng khẳng định còn có những người khác cũng đang cố gắng bảo vệ cái mạng nhỏ trong đường hầm đổ nát đó. Nhưng có hay không tìm được đường thoát ra ngoài thì cũng thật khó nói.

Bởi vì tại một chỗ không hề có kẽ hở như vậy, thì cho dù là tu sĩ Trúc cơ kỳ cũng chỉ sợ kiên kì không lâu lắm, đệ tử Luyện khí kỳ thì lại càng dữ nhiều lành ít rồi.

Hàn Lập tuy may mắn nhưng trong lòng vẫn có chút buồn bực không thôi.

Bon họ sao lại khi tiến vào đường hầm không lâu thì đường hầm bị sụp đổ cùng với động đất nữa chứ? Chẳng lẻ là do người ma đạo làm trò quỷ? Hàn Lập cảm thấy tám chín phần mười là thật rồi.

Ngay lúc này ở trên mặt đất, người của ma đạo lập tức phá hư cái động khẩu, đem sơn động cùng với hết thảy phá hỏng đi.

Mà tại phía cao trên không trung kia, hoàng sam lão giả hướng sang cô gái mặc hồng y tiếc hận nói:

*"Liên sư muội, chỉ một chút chuyện nhỏ như vậy, bọn chúng cũng đã bỏ chạy như chó nhà có tang thì cần gì phải vận dụng "*Hám địa phù*" kia chứ? Phải biết rằng đây là một trung cấp phù lục vô cùng hiếm có!"*

"Hừ! Muốn trước mặt Liên Phi Hoa ta bỏ trốn thì đâu có dễ dàng như vậy? Tuy nói nhiên vụ lần này chính là quét sạch mỏ linh thạch này nhưng nhìn thấy bọn họ bình bình an an chạy đến nơi khác làm ta có cảm giác không thoải mái lắm" Hồng y cô nương bĩu bĩu môi, vẻ mặt điềm nhiên nói.

Hoàng y lão giả ghe vậy không khỏi có chút dở khóc dở cười!

Lấy một cái lý do không ra gì như vậy, liền lãng phí một trung cấp phù lục hiếm có, thật sự là rất đáng cười. Nhưng người ta là nữ nhi duy nhất của môn chủ Ma Diễm Môn. Khụ! Chính mình cũng chỉ là một hộ pháp nhỏ nhoi của Thiên Sát Tông mà thôi, làm sao lại nhàn nhã quản chuyện của người ta chứ?

Nghĩ như vậy, lão giả đành phải ngậm miệng lại không tiếp tục nói nữa.

Không bao lâu, sau đem linh quáng phá hủy sạch sẽ, người của ma đạo nhị tông liền rời khỏi nơi đây, dần dần không thấy bóng dáng nữa.

Một ngày sau, một khu dược viên trồng dược thảo được bảy đại tông phái ẩn tàng cách nơi linh quáng không xa cũng bị một nhóm người đánh lén, toàn bộ dược thảo chuẩn bị để luyện đan bị phá hủy hoàn toàn. Ngay cả cây con cũng bị *"Thanh dương ma hỏa"* thiêu không còn một mảnh.

Sự tình này lập tức được sự chú ý của thượng tầng thất đại tông phái. So với chuyện linh quáng bị đánh lén thì quan trọng hơn rất nhiều. Dù sao thì linh quáng bị hủy thì chỉ cần một chút thời gian liền có thể khôi phục, nhưng lần này linh thảo bị cướp và hỏa thiêu như vậy muốn phục hồi cũng phải mất rất nhiều năm.

Cao tầng của thất đại phái xuất cao thủ đến muốn đuổi giết bọn họ nhưng không ngờ giữa đường lại bị phục kích bởi đội ngũ tiếp ứng của đối phương. Lại bị tổn thất thêm một phần nhỏ.

Bị thất bại liên tục như thế, thất đại phái tự nhiên không tiếp tục nhẫn nhịn nữa. Sau khi khôi phục được một chút thực lực bọn họ liền cùng với ma đạo lục tông giao chiến hai ba trận lớn. Đã bắt đầu cho một trường chém giết mới.

Lúc này ở dưới đất Hàn Lập đang nhíu nhíu mày, rốt cuộc cũng phát hiện được một chút gió phát ra từ cái động khẩu kia, lập tức điều khiển hai con khôi lỗ thú đi trước dò đường rối chính mình đi theo phía sau

Liên tiếp đi đi qua hơn mười huyệt động, không gian của nhũ động càng lúc càng lớn. Nơi lớn nhất cơ hồ có thể chứa hơn trăm người cũng không có vấn đề gì. Đồng dạng gió cũng ngày càng mạnh mẽ thổi đến, điều này cũng làm cho Hàn Lập yên tâm hơn đôi chút, dù sao thì có gió thổi đến chứng tỏ có thông đạo thông với bên trên.

Khi Hàn Lập bước vào một cái huyệt động mới thì bên trong cũng đã có bảy tám người rồi, chính là mấy tu sĩ Tuyên Nhạc, Lữ Thiên Mông, Chung Ngô.

Khi bọn họ nhìn thấy bên cạnh Hàn Lập có hai con khôi lỗ thú thì có chút bất ngờ.

Nhưng sau đó Tuyên Nhạc cười cười muốn nói điều gì đó, đột nhiên một tiếng kêu thê lương từ địa phương bên cạnh truyền đến làm cho tất cả mọi người đều biến đổi sắc mặt, lộ ra vẻ giật mình.

Tuyên Nhạc cùng Lữ Thiên Mông liếc mắt nhau, cũng không hề hỏi Hàn Lập điều gì, lập tức bước nhanh đến nơi phát ra tiếng kêu thê lương vừa rồi. Trên đường cũng nhanh chóng thi triển các loại pháp thuật phòng ngự, pháp khí. Nên đề phòng thì đề phòng, không dám bất cẩn phân nào.

Hàn Lập gặp phải cảnh này, do dự một chút nhưng cuối cùng vẫn lấy ra Bạch lân thuẫn, chậm rãi theo sau. Nhưng hắn lại không hề thi triển pháp thuật phòng ngự nào, *"Khinh thân thuật"* và *"Ngự phong quyết"* cũng đã đồng thời thi triển trên người. Hắn luôn cho rằng tại không gian hẹp như vậy thì tốc độ so với phòng ngự càng trọng yếu hơn.

Bọn họ một đường xuyên qua ba bốn huyệt động, đi đến một cái nhũ động thật lớn thì nhất thời bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoảng sợ.

Bên trong huyệt động, một con bạch tri thù (con nhện trắng) trong suốt lớn đến mấy trượng, đang dùng những chiếc răng thật lớn cắn lên một khối máu thịt, mơ hồ còn có thể nhận ra đó là một thi thể. Bên ngoài thi thể có trang phục màu trắng, biểu hiện người này là một đệ tử Yểm Nguyệt Tông đang chạy trốn. Xung quanh thi thể còn có ba bốn kiện pháp khí rơi xuống.

Nhưng làm cho mọi người chăm chú nhìn chính là phía sau lưng bạch tri thù có một đống quặng linh thạch, bao lấy một lục giác truyền tống trận cực kỳ cô kính, bên cạnh truyền tống trận còn có năm hài cốt đang đã tọa phát ra ngũ sắc quang hoa lơ lửng cách mặt đất khoảng ba thước, trên tay đang cầm một lệnh bài màu lam, tản ra nhàn nhạt ánh sáng nhàn nhạt.

"Đây là cái gì?"

Một gã Luyện khí kỳ nuốc nước miếng hỏi, ai cũng không biết là hắn nói chính là con nhẹ quái dị, truyền tống trận hay là những lệnh bài bên hài cốt. Tự nhiên cũng không ai trả lời hắn

Có lẽ âm thanh của người này đã làm kinh động đến con tri thù, quái thú này đình chỉ gặm nhấm con mồi, mà dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía những người vừa bước vào huyệt động.

Điều này làm cho bọn Hàn Lập rùng mình, vội vàng đề phòng.

Nhưng quái thú nhìn một lát sau liền cuối đầu tiếp tục cắn xé thi thể, dường như không quan tâm đến những kẻ bị nó cho yếu nhược này, làm mọi người không khỏi nhìn nhau!

"Tìm chết sao!"

Một gã đệ tử Yểm Nguyêt Tông nhìn thấy đồng môn chết trong miệng bạch tri thù này, cảm thấy *"thỏ tử hồ bi"*, đột nhiên giương tay lên thả ra một pháp khí hình phi tiêu màu đỏ bắn nhanh về phía bạch tri thù.

Điều này làm cho những người lão thành như Lữ Thiên Mông hoảng sợ, thầm mắng ngu xuẩn.

Phi tiêu bay nhanh về phía đầu bạch tri thù, nhưng nó cũng không hề có ý tứ né tránh. *"Phành"* một tiếng liền bị dội ngược trở ra.

Một dấu vết nhỏ cũng không hề lưu lại nhưng cái pháp khi kia cũng có chút bị gấp khúc đi. Đến mức như thế quả thật là quá sức khoa trương.

"Đồng loạt động thủ!"

Tuyên Nhạc hung hăng nhìn tên đồng môn kia, không thể không kêu gọi mọi người đồng loạt ra tay. Bởi vì bạch tri thù kia cũng đã đình chỉ ăn, chậm rãi ung dung hướng bọn họ đi đến.

Lời này vừa nói ra, lập tức mười đạo pháp khí đồng loạt biến hóa xuất ra uy lực tiến về phía bạch tri thù đánh tới, Hàn Lập cũng xuất ra Kim nhận, pháp khí mà hắn thuần thục nhất.

Nhất thời trên người bạch tri thù bị các loại hào quang bao phủ, cả thân hình bạch tri thù cũng ở nhìm trong vòng hào quang, nhưng chỉ trong một khoảnh khắc nhỏ mà thôi, phịch phịch bộp bộp một trận, hào quang của những pháp khí đều yếu đi nhiều, thậm chí có năm sáu kiện pháp khí cấp thấp, trực tiếp bị mất đi hoàn toàn linh lực rơi xuống bên dưới.

Bọn Hàn Lập gặp phải cảnh này không khỏi kinh hãi thất sắc, không hẹn đồng thời gọi pháp phí của mình trở về.

Những đỉnh cấp pháp khí thì hoàn hảo, không hề bị tổn thương, pháp khí bậc cao thì xuất hiện một ít sứt mẻ, cũng không còn trọn vẹn, còn những pháp khí bị rơi xuống chính là những pháp khí cấp thấp. Mà trên thân hình của con bạch tri thù này cũng đã có một chút vết thương, nhưng nó vẫn không lo lắng, chầm chậm hướng về bọn họ mà đi đến.

"Lui!"

Lữ Thiên Mông và Tuyên Nhạc nhìn nhau không hẹn mà đồng thời hét lớn.

Tuy bọn họ đối với Truyền tống trận cùng với những lệnh bài kia cũng có ý muốn, nhưng cùng với yêu thú kia tiếp tục đánh bừa, khả năng giết chết được nó cũng thật là thấp đến đáng thương. Chính là phản hồi đến địa điểm an toàn là quan trọng hơn.

Nhưng vào lúc này, con bạch tri thù lại hé miệng ra, một cổ chất lỏng màu sáng trắng hướng đến bọn họ phun đến.

Biết được quái thú này lợi hại như vậy, ai còn ngu ngốc tiếp đón lấy chất lỏng này? Tất cả đều không hẹn mà né về hai bên.

"Không hay" Trong đầu Hàn Lập chợt lóe lên linh quang, nhớ đến điều gì đó không khỏi thất thanh kêu lên.

Làm cho các tu sĩ khác có chút nao nao, không hiểu có điểm nào không phải?

Chất lỏng kia trên đường bay đến đột nhiên hóa thành một mạng nhện, trực tiếp đánh về phía cửa động, lập tức dính vào, khiến mọi người không thể đi ra ngoài được

Các tu sĩ còn lại sắc mặt đại biến, bọn họ lúc này mới phát hiện động thạch nhũ này chỉ có một cái cửa động mà thôi!

------oOo------

Chương 269: Huyết sắc

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Chẳng lẻ nó muốn đem chúng ta bắt hết?" Chung Ngô sắc mặt có chút trắng bệch nói.

"Hừ!"

Tuyên Nhạc không hề lên tiếng, giương tay lên phóng bảy tám hỏa cầu về phía mạng nhện nơi cửa động.

"Phành Phành" vài tiếng, mạng nhện không hề bị tổn hao gì, ngay cả lưu lại một chút dấu vết cũng không có.

Lần này những người khác đều không khỏi sắc mặt đại biến, hiển nhiên bọn họ cũng hiểu được mạng nhện này không dể dàng gì phá được.

Trong lúc, vài móng vuốt của Bạch tri thù đột nhiên co lại, tiếp theo khẻ dùng một chút lực, cả thân hình trực tiếp vọt tới. Xem phương hướng chính là hướng đến Tuyên Nhạc.

Tuyên Nhạc sắc mặt trầm xuống, một tay lấy ra phù lục màu vàng hướng mặt đất nhấn một cái, nhất thời phù lục không tiếng động chìm vào lòng đất.

Tiếp theo một số tảng đá lớn cách đó không xa hướng tới nơi này bay lại, chuẩn xác là bay về phía bụng của Bạch tri thù, áp chặt vào đỉnh động, làm nó nhất thời không thể động đậy được

"Hay!"

Lữ Thiên Mông gặp phải cảnh này không khỏi ho lên một tiếng, trên mặt lộ ra thần sắc vui mừng.

Tiếp theo liền ném ra một cái túi da màu xanh biếc nhắm ngay

Bạch tri thù bay đến, bên trong ẩn ẩn có chút ánh sáng mờ.

Lúc này, con tri thù (con nhện) ở trên đỉnh động gầm rú lên vài tiếng, vài móng vuốt trong bụng họp lại, vừa lúc ôm lây cột đá trên đỉnh, sau đó vận sức.

"Rắc ầm ầm" một trận vang lên, cột đá đó bị nó dễ dàng đập nát, vô số đá vụn rơi xuống.

Yêu thú rốt cục cũng đã khôi phục được tự do, thân hình rơi xuống, lập tức nằm ở đỉnh cột đá bị tổn hại kia, những con mắt nhỏ ở hai bên lóe ra lục quang, tựa hồ đã nổi giận.

Nó dừng lại trên cột đá một chút, lập tức hướng đến các tu sĩ đánh tới.

Nhưng vào lúc này, một cổ ánh sáng mờ theo túi da xuất ra, chuẩn xác bao lấy Bạch tri thù trên không trung, tiếp theo nhanh như chớp thu lại, yêu thú cũng tự động hóa nhỏ, được thu vào trong túi.

Bọn Hàn Lập ở một bên há miệng kinh hãi nhìn cảnh tượng này, một tri thù khó chơi như thế lại có thể dễ dàng giam cầm như vậy? Thật sự là khó tưởng tượng.

Lữ Thiên Mông cũng có một bộ dạng vừa mừng vừa sợ.

Cái này chính là *"Túi nhật nguyệt"* uy lực rất lớn, cũng đã thu lấy không ít yêu thú, nhưng có thể thuận lợi thu thấy tri thù này vào trong đó cũng làm cho hắn ngoài ý muốn. Chẳng qua, cũng đã làm cho hắn mừng như điên trong lòng, nếu là tuần thục được một đầu yêu thú như thế thì thực lực cũng tăng không ít.

Nghĩ như vây, Lữ Thiên Mông dù có trầm ổn trở lại cũng không thể dấu được sự vui mừng trong ánh mắt. Hắn cũng đã có chút không đợi được, hướng về túi da kia gọi lại. Nhất thời vật ấy dưới cái nhìn chăm chú của mọi người chậm rãi bay về phía hắn.

Các tu sĩ còn lại cũng hiểu, có một con yêu thú còn sống như vậy đối với tu sĩ của Linh Thú Sơn có ý nghĩa như thế nào, không khỏi cực kỳ hâm mộ. Nhưng vào lúc này, vật kia đang phi hành tại không trung đột nhiên dừng lại, đứng im ở không tiếp tục đi động nữa.

Lữ thiên Mông trong lòng không khỏi cả kinh, vội vàng tăng trưởng pháp lực mạnh mẽ muốn thu hồi lấy, nhưng cũng chỉ có thể là cho nó chớp lên vài cái rồi thôi. Vẫn dừng lại ở không trung.

Mọi người xung quanh nhìn thấy như vậy liền biết sự tình có chút không đúng liền cẩn thận hơn nhiều.

Bên ngoài túi da cũng đã có biểu hiện biến hình rồi, tựa như yêu thú kia đang tác quái trong đó. Loại dị tượng này chỉ kéo dài trong thời gian rất ngắn liền biến mất, Đột nhiên sau đó *"oành"* một tiếng, túi da đã bị nổ tung ra, Bạch tri thù phá tung pháp khí liền khôi phục nguyên hình.

Yêu thú bị cấm chế trong đó vừa thoát ra rõ ràng đã lâm vào trạng thái điên cuồng, thân thể trong suốt dần dần chuyển hồng, bắn ra hào quang màu đỏ máu thật đáng sợ. Cái miệng đầy răng nhọn nghiến lại, không ngừng truyền ra tiếng *"kèn kẹt"* đáng sợ.

Bọn người Lữ Thiên Mông gặp phải cảnh này đều cẩn thận lui về phía sau vài bước, nới rộng ra khoảng cách lại tiếp tục dùng pháp khí tấn công.

Nhưng móng vuốt của Huyết tri thù này đã họa lên, lập tức giống như một tia điện hướng về hai gã tu sĩ xa nhất trong đó.

Chỉ thấy hai đạo bạch quang nhấp nhoáng.*"Phụp phụp"* hai tiếng, vòng bảo hộ của hai gã này bị một kích hoàn toàn phá hỏng, thân thể liền bị chém thành hai mảnh phân biệt, mất mạng tại đương trường. Trong đó, người ở bên phải chính là tu sĩ Chung Ngô, hắn nghĩ là di chuyển xa một chút thì có thể an toàn hơn!

Nhìn thấy Huyết tri thù dùng thế sét đánh không kịp bưng tai lập tức khiến cho hai người phải chết thảm, làm những người khác kinh hãi thất sắc, nhanh chóng hướng về phía xa hơn, sợ lại giống như hai vị kia.

Nhưng cũng đã muộn, thân thể Huyết tri thù chỉ nhoáng lên liền hóa thành một đạo huyết quang tiến về phía trước người của một tu sĩ Hóa Đao ổ.

Tu sĩ này sắc mặt trắng bệch, cắn răng phóng ra hai cây phi đao màu đen, hơn nữa thân hình cũng mau chóng bắn nhanh về phía sau.

Nhưng từ trong miệng tri thù này này phun ra một cổ chất lỏng màu sáng trắng trực tiếp đón lấy hai thanh phi đao, lập tức khiến cho nó rơi xuống bên dưới, tiếp theo cái miệng khổng lồ hướng về đầu của tu sĩ Hóa Đao Ổ mà cắn đến.

Máu phun ra cao hơn nữa thước làm cho mọi người hoảng sợ biến sắc.

Nhũng người còn lại trong đó có Hàn Lập, lập tức không hề chần chờ nữa, nhất thời phù lục pháp khí liên tục được phóng ra.

Nhưng thân thể của Huyết tri thù lại nhanh nhẹn như gió, các pháp khí cùng pháp thuật theo sau nó trong sơn động hẹp hòi như vậy cũng không thể làm được gì nó, căn bản là không cùng loại tốc độ. Một lúc sau lại có thêm hai tu sĩ chết thảm dưới răng của nó.

Tuy nhiên, cũng có một vị xuất ra một cái khăn đón trước người, có tác dụng ngăn cản được nó nhưng chỉ trong tíc tắc mà thôi, cũng lâm vào tình cảnh khăn rách người chết. Móng vuốt cùng răng của nó thật sự rất lợi hại! Độ cứng cũng phải trên đỉnh cấp pháp khí.

Lúc này trong sơn động cũng chỉ còn lại có Lữ Thiên Mông, Tuyên Nhạc cùng Hà Lập ba người, ba người bọn họ đều lộ sắc mặt kinh sợ vô cùng.

Nếu là ở một địa phương khác thì các vị tu sĩ cũng không có chết nhanh như vậy, dù sao đi nữa thì có thể ngự khí phi hành kéo dài thời gian hơn một ít!

"Phành" một tiếng tri thù lại vọt đến bên người của Lữ Thiên

Mông, một trảo đã phá vở phòng hộ đang muốn chém về phía người thì bổng xuất hiện một cái vật thể đen đúa cản lại

Vật thể này phảng phất như là một cái tiểu thuẫn, nhưng nhìn kỹ biểu hiện dưới lộ ra lập tức phát hiện đó là một cái xác rùa to lớn vô cùng. Lợi trảo của tri thù chỉ để lại trên vật này một vết cào nhàn nhạt, các chỗ khác đều hoàn hảo không hề tổn hao chút gì, thật sự là làm cho người khác kinh ngạc.

Tri thù này thấy tấn công không có dấu hiệu gì lập tức không hề chần chờ liền bỏ qua Lữ Thiên Mông, huyết quang lại chợt lóe lên, hướng về phía Hàn Lập cắn đến.

Hàn Lập thần sắc có chút lạnh lùng nhìn nó, nhưng bất ngờ thân thể mơ hồ một chút liền biến mất tại chổ, tiếp theo tại bảy tám trượng bên ngoài lại xuất hiện thân hình, điều này đã làm cho yêu thú ngẩn ngơ thế nên đứng tại chổ một chút.

Chỉ trì hoãn trong một lát này một tiểu chung màu vàng của Tuyên Nhạc rốt cuộc cũng đã đuổi đến nơi, hoàng quang chợt lóe lên liền biến lớn, đem yêu thú giam chặt lại bên trong, mà theo sau đó là một đoàn màu đen, chính là cặp Ô long đoạt của Hàn Lập, cẩn thận xoay quanh bên ngoài cái chung, sợ rằng yêu thú lại một lần nữa thoát khốn mà ra.

"Nhị vị không cần phải lo lắng, Già thiên chung này chính là pháp bảo được luyện chế bằng đồng tinh, nó tuyệt đối sẽ không thể đào thoát được" Tuyên Nhạc thần sắc cũng đã có chút hòa hoãn, hướng về Hàn Lập và Lữ Thiên Mông giải thích.

Nghe nói như vậy, Hàn Lập cũng an tâm hơn, thu lại Ô long đoạt, tựa hồ rất an tâm.

Lữ Thiên Mông cũng đi đến nhìn đồng chung trước mặt, sau một lúc trầm ngâm, thần sắc có chút bất an lắc lắc đầu nói:

"Không được Ta cũng không quá an tâm! Ngươi hãy tiếp tục vây khốn con thú này đã, cho ta một chút thời gian tế xuất phù bảo, phải hoàn toàn tiêu diệt được nó".

Tuyên Nhạc nghe như vậy liền nhíu nhíu mày nhưng cũng không có lên tiếng, tựa hồ cũng đã đồng ý.

Mà Hàn Lập nhìn Truyền tống trận cùng hài cốt và lệnh bài kia, sau khi đăm chiêu một lúc liền hướng một bên đất trống ngồi xuống, tựa hồ việc xử lý tri thù kia giao lại cho hai người này.

Lúc này Lữ Thiên Mông đã lấy ra một phù bảo lấp lóe thanh quang, hai tay hợp lại chậm rãi rót linh lực vào.

Hiển nhiên tu sĩ Trúc cơ hậu kỳ sử dụng phù bảo rõ ràng mau lẹ, mới qua một thời gian ngắn liền rời tay, một thanh tiểu thước màu xanh khéo léo bắn ra, tại trên đầu của Lữ Thiên Mông bắt đầu xoay quanh.

"Được chưa? Ta thả yêu thú ra đây" Tuyên Nhạc thấy như vậy một bên khống chế tiểu chung một bên hỏi.

"Tốt lắm, các ngươi cứ an tâm mà chết đi, các bảo vật này sẽ do Lữ mỗ nhận lấy" Lữ Thiên Mông mở trừng hai mắt, đột nhiên lộ ra vẻ mặt hung dữ nói.

Tiếp theo liền hét lớn một tiếng, tiểu thước trên đầu phát ra vô số hào quang, trong khoảnh khắc liền chia ra làm hai, hai chia thành bốn, tám… Trong chớp mắt liền huyễn hóa ra thành mấy trăm tiểu thước như nhau, mỗi tiểu thước đều phát ra tiếng gầm rú ông ông, sau đó dưới sự thúc dục của Lữ Thiên Mông, đại bộ phận hướng về phía Tuyên Nhạc và một ít hướng về hàn Lập đang ngồi xếp bằng nơi xa kia.

Hàn Lập thấy cảnh này, thần sắc không khỏi khẽ biến, nắm chặt vật trong tay, nhìn chằm chằm vào phù bảo đang bay lại. Mà Tuyên Nhạc thần sắc cũng thản nhiên, đối diện với thế công của phù bảo lại xem như là hư vô.

Nhìn thấy biểu tình của hai người, khuôn mặt đang đắc ý của Lữ Thiên Mông đột nhiên đọng lại, muốn đem quy xác ra, nhưng lúc này trên mặt đất sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng nổ vang, tiếp theo một đạo huyết quang xuất hiện bên người hắn.

Nhất thời thân hình của Lữ Thiên Mông bị chia ra làm hai phần, mà hồng quang kia sau khi tiến lên được một đoạn liền dừng lại, kia chẳng phải là Huyết tri thù đã thoát khốn sao?

------oOo------

Chương 270: Trảm sát

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lữ Thiên Mông đột tử, mất đi linh lực duy trì mất trăm tiểu thước kia, trong chốc lát lập tức phát ra thanh quang, liền biến thành một tiểu thước nhỏ rơi xuống đất, ở giữa Hàn Lập, Tuyên Nhạc cùng với con Huyết tri thù kia.

Tuyên Nhạc mặt không chút thay đổi nhìn Hàn Lập, không có bất kỳ hành động gì, mà Hàn Lập hết nhìn con nhện lại nhìn sang Tuyên Nhạc, sắc mặt không đổi khoát tay tế xuất ra một lân thuẫn màu trắng, đồng thời bên người cũng xuất hiện tám con rối theo bạch quang từ người Hàn Lập phóng ra.

Tuyên Nhạc rốt cục cũng động dung một ít, khoát tay triệu hồi tiểu chung màu vàng, thản nhiên nói:

"Thực không nghĩ tới Hàn sư đệ cũng am hiểu khôi lỗ thuật, chẳng qua tu vi cũng không cao, những khôi lỗ này có thể là đối thủ của ta sao?"

Hàn Lập nghe xong thần sắc không đổi, chỉ lạnh lùng hỏi một câu:

"Huyết tri thù này phải là do ngươi cố ý thả ra?"

"Không sai!"

Tuyên Nhạc thừa nhận rất rõ ràng, đồng thời cũng lật cánh tay liền xuất hiện một vật giống như cái áo choàng bằng lụa đỏ mỏng xuất hiện trên tay.

"Ngươi không sợ ỷ quá thông minh? Cuối cùng bị con yêu thú này giết đi?" Hàn Lập kiếm liếm môi, cười lạnh nói.

"Ha ha! Giết ta? Những khôi lỗ này trừ thân thể cứng một chút thì có điểm nào còn có thể so với yêu thú cấp bốn?" Tuyên Nhạc trào

phúng nói, thần tình rõ ràng là cực kỳ khinh thường.

"Chẳng qua, ngươi với con thủy tinh tri thù này vui đùa đi! Hy vọng ngươi có thể bảo trụ được cái mạng nhỏ của mình!"

Nói xong liền đem lụa mỏng trong tay khoát lên người, vẫn còn đứng ở chổ này nhưng trong khoảnh khắc khí tức trên người biến mất không còn một chút.

Hàn Lập tuy có điểm ngoài ý muốn, nhưng không khỏi nhìn tấm lụa mỏng kia vài lần.

Mà lúc này Tuyên Nhạc mang theo gương mặt mirm cười hướng về một góc của huyệt động chậm rãi đi đến, hoàn toàn muốn ở bên ngoài xem cuộc chiến. Các ý niệm nhanh chóng lóe lên trong đầu Hàn Lập, nhất thời đoán ra hiệu quả của tấm lụa mỏng đó, làm sắc mặt đại biến, vội vàng nhìn về phía con tri thù kia.

Chỉ thấy nó hung hăng nhìn chăm chú mình, hai chiếc răng lớn lại sát sát với nhau, đúng là đem hắn trở thành con mồi để săn.

Hàn Lập thân hình chợt lóe, hướng về góc của Tuyên Nhạc phóng đến.

Huyết tri thù lạnh lùng nhìn hành động của Hàn Lập, lập tức huyết quang đại thịnh, đồng dạng tiến về phía Hàn Lập

Nhưng Hàn Lập cũng đã sớm chuẩn bị mấy con khôi lỗi thú, lập tức đông thời hé miệng ra luân lưu bắn ra từng đạo cột sáng đánh trên thân thể của huyết tri thù, kéo dài thêm một ít thời gian, trong nhất thời cũng không thể đuổi theo Hàn Lập.

Tuyên Nhạc thấy Hàn Lập hướng về phía mình phóng tới trong lòng không khỏi rùng mình.

Hắn kiên kỵ nhất là thân pháp như tia chớp của Hàn Lập, sao dám tùy tiện để Hàn Lập lại gần người? Liền không hề suy tư đem tiểu chung trong tay hướng về Hàn Lập ném đi, đồng thời trên người hào quang bắn ra bốn phía, một bộ hỏa hồng sắc bì giáp xuất hiện trên người. Tấm lụa mỏng kia vì mất đi hiệu dụng đã bị thu hồi.

Hàn Lập nhìn thấy Tiểu chung bay đến, liền giơ tay lên, một tấm gương nhỏ xuất hiện trong tay. Đồng thời một luồng hào quang mênh mông bắn ra, lập tức đem tiểu chung thật lớn kia đánh cho hiện nguyên hình ở giữa không trung.

"Thanh ngưng kính!" Tuyên Nhạc kinh hô một tiếng, đây chính là pháp khí đỉnh đỉnh đại danh của bổn môn thì hắn như thế nào lại không biết?

Nhất thời Tuyên Nhạc có chút hoảng loạn tay chân!

Phải biết rằng, vốn hắn tưởng với *"Già thiên chung"* này tối thiểu cũng có thể ngăn cản một chút thời gian, nhưng Hàn Lập cũng không có tạm ngừng lại mà tiếp tục vọt tới, như thế nào lại không luống cuống tay chân đây?

Cũng may là đối phương ở ngoài mười trượng, Tuyên Nhạc liền lập tức lấy ra *"Băng vũ thuật"* ra ngoài, nhất thời biến thành một tảng băng trùy thật lớn hướng Hàn Lập bắn tới, hắn nghĩ rằng chỉ cần đối phương dùng *"Thanh ngưng kính"* đối phó khẳng định thân pháp cũng sẽ bị chậm lại, cũng đủ cho hắn phát động pháp khí lợi hại hơn rồi.

Hàn Lập nhìn thấy một tảng băng trùy thật lớn này phóng tới, hàn quang trong mắt chợt lóe lên. Thế nhưng hắn lại đem *"Thanh ngưng kính"* thu vào trong túi trữ vật, đồng thời thân hình cũng gia tốc lên gấp đôi, cả thân thể vặn vẹo xuyên qua băng trùy tiếp tục vọt tới.

Tuyên Nhạc thấy như vậy vẻ mặt đang thong dong biến mất không còn một mảnh, sắc mặt tái nhợt vô cùng.

Nhìn thấy Hàn Lập trong chớp mắt hướng trước người mình vọt tới, dưới sự bất đắc dĩ hắn cũng không hề pháp động bất cứ pháp khí gì, chỉ ngưng tụ linh lục toàn thân lên Hỏa hồng hộ giáp, hi vọng đỉnh giai phòng ngự pháp khí này có công hiệu, hóa giải nguy cơ trước mắt

Hàn Lập thấy hộ giáp của đối phương pháp ra hòa quang chói mắt, trong mắt sát khí chợt tăng. Khẽ hé miệng ra, một mũi nhọn đen đen sớm được hắn chuẩn bị phun ra, mang theo âm thanh cực kỳ thê lương cực nhanh hướng đến hộ giáp pháp khí của đối phương bắn tới, làm phát ra tiếng nổ kinh thiên.

Tiếp theo lại xuất hiện một kiếm khí màu xanh, Hàn Lập thân hình chợt lóe lên liền đứng trước người Tuyên Nhạc.

Tuyên Nhạc ngơ ngác đứng tại chổ, hỏa hồng giáp trên người tại ngực xuất hiện một cái lỗ lớn bằng nắm tay, làm cho linh khí hoàn toàn biến mất, đã trở thành một phế phẩm. Mà đầu hắn cũng không hề có dấu hiệu gì đột nhiên rơi xuống. Ngay sau khi bị Hàn Lập phá hộ giáp đi, đầu hắn trực tiếp bị thanh nguyên kiếm quang trực tiếp chém rơi xuống, túi trữ vật bên hông tự nhiên cũng bị Hàn Lập thuận tay lấy đi.

Nhìn túi trữ vật trên tay kia, trong lòng Hàn Lập có cảm giác hưởng thụ nói không được.

Một tu sĩ Trúc cơ hậu kỳ liền như vậy bị giết chết, nói vậy cũng thật là khó có thể tin được.

Chẳng qua Hàn Lập lại rõ ràng, đối phương chết trên tay của chính mình, hoàn toàn bởi vì *"xuất bất kỳ ý"*, còn lại cũng là do địa hình chật hẹp hạn chế.

Nếu là giao đấu ở trên không trung thì đối phương tuyệt sẽ không cho mình cơ hội tiến sát vào người, ít nhất cũng cách xa hơn mười trượng, hơn nữa còn có sự hỗ trợ của pháp khí phi hành, tốc độ của đối phương tuyệt đối không thấp hơn cực hạn thân pháp của chính mình.

Còn có, lần này có thể một kích hủy hộ giáp của đối phương chính là nhờ sừng của mặc giao luyện chế thành một pháp khí tự bạo, cùng với hộ giáp của đối phương đồng quy vu tận.

Nói tới cái sừng này, vị chủ điếm luyện chế ra cho mình còn không ngừng tiếc hận, nói là độc giác của Mặc giao này mà trưởng thành hơn hai ba mươi năm, có thể luyện chế thành một pháp khí phi thường lợi hại, mà bởi vì sừng vừa mới sinh ra phẩm chất còn thấp, chỉ có thể luyện chế thành vật phẩm tiêu hao.

Chẳng qua hôm nay phải dùng vật ấy giết chết một gã tu sĩ Trúc cơ hậu kỳ, quả là cực kỳ tốn kém.

Hàn Lạp đem Thanh ngưng kính cùng tiểu chung của đối phương thu hồi thì sau lưng truyền đến vài tiếng bạo liệt. Điều này làm cho hắn không tiếp tục suy tư mà vỗ vào túi trữ vật ở bên hông, lập tức từ bên trong bay hai con khôi lỗ thú. Thì ra tám con khôi lỗ kia bị con huyết tri thù này đến trước người, lập tức bị cắt thành bảy tám phần rồi.

Bây giờ huyết tri thù lại hướng Hàn Lập vọt đến.

Hàn Lập khoát tay, một đôi Ô long đoạt xuất hiện liền ngay lập tức hóa lên thật lớn, đem huyết tri thù từ không trung ngăn lại.

Tiếp theo, cột sáng từ trong miệng của con rồi bắn ra, không ngừng công kích đến thân hình màu đỏ của yêu thú, khiến nó tạm thời dừng lại một chổ, không thể tiếp tục tiến lên.

Huyết tri thù dưới tình huống như vậy liên tục phun ra mạng nhện, nhưng đáng tiếc là Hàn Lập vừa thấy yêu thú xuất chiêu này ra lập tức thân hình nhoáng lên tránh mất, cho nên nếu có khôi lỗ thú nào tránh không được bị mạng nhện cuốn lấy thì lập tức được hắn thu vào trong trữ vật đại trung đổi một con khác đi ra, một chút cũng không dám chậm trễ, tiếp tục kéo dài công kích.

Ý tưởng tế xuất phù bảo giết đối phương là không thể thực hiện được, dù sao thì dùng vòng bảo hộ cùng pháp khí để đón lấy mạng nhện là điều không chắc chắn lắm.

Hàn Lập không tiếp tục nề hà, hít một hơi thật sâu, đành phải tiếp tục bảo trì loại công kích này đối với huyết tri thù, không dám lơi lõng tí nào.

Quá một khắc sau, tình huống xảy ra hoàn toàn giống với Hàn Lập dự định, huyết sắc trên người huyết tri thù dần dần thối lui, bên ngoài thân thể cũng dần dần xuất hiện những vết thương, hiển nhiên chân nguyên của huyết tri thù này tiêu hao không ít, không thể tiếp tục duy trì linh lực để bảo hộ thân thể khỏi bị công kích.

Hàn Lập trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười thì con tri thù này cũng cảm giác được có chút không ổn, vài lần muốn thoát ra sự công kích của Hàn Lập, hướng đến cái động khẩu đi đến nhưng đều bị nhũng con rối kia dùng những cột sáng dồn dập bắn tới bức nó trở về, cuối cùng bị Hàn Lập vây chết tại chổ.

Khi con yêu thú hao hết tia chân nguyên còn lại thì không thể phản kháng được nữa, mà Hàn Lập cũng xuất ra một thanh ngân kiếm sắc bén vô cùng tiến lên một bước đem đầu của nó chém xuống. Quả nhiên giáp xác của con thú này cứng rắn vô cùng nhưng khi không còn pháp lực hộ thể liền nhẹ nhàng bị ngân kiếm phá hỏng phòng ngự.

Sau đó, Hàn Lập đặt mông xuống ngồi ở bên cạnh, nửa ngày sau cũng không nói gì.

Sau một lúc, hắn nhìn các tu sĩ chết khắp trong nhũ động, lần đầu hắn cảm thấy được sinh mệnh của người tu tiên yếu ớt như thế nào. Điều này làm cho trong lòng hắn có điểm bi ai. Có lẽ là một ngày nào đó, hắn cũng đồng dạn chết trên tay của người tu tiên, hoặc là tang mạng ở trong bụng con yêu thú nào đó.

Nghĩ ngơi được một lát, Hàn Lập đem tiểu thước phù bảo đến, tiếp theo, các đồ vật trong túi trữ vật đại của các thi thể hắn cũng thu lấy.

Cuối cùng cẩn thận tiến gần lại Truyền tống trận, ánh mắt chăm chú nhìn năm bộ hài cốt cùng với những lệnh bài kia không rời.

"Đại na di lệnh, đây là do Lữ Thiên Mông xưng hô như vậy". Hàn Lập lâm vào suy tư thầm nghĩ.

------oOo------

Chương 271: Đại na di lệnh hòa cổ truyện tống trận

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đại na di lệnh" danh xưng này Hàn Lập chưa từng nghe qua, nhưng thấy Lữ Thiên Mông không do dự ra tay diệt trừ người khác, liền biết sự trân quý của vật ấy.

Chẳng qua đối mặt với tạo hình quỷ dị của hài cốt ngũ sắc, Hàn Lập cũng không dám tùy ý manh động.

Hắn lấy ra kim nhận, cẩn thận đâm vào hài cốt, thấy không có phản ứng gì, lúc này mới yên tâm đi đến gần, cẩn thận dò xét khối lệnh bài.

Lệnh bài màu xanh lam lấp lánh, phóng ra ánh sáng trong suốt nhàn nhạt, từ hoa văn cổ xưa mộc mạc cùng với chữ viết cổ ở mặt trên minh ấn xem ra nó rõ ràng là thượng cổ chi vật. Về phương diện khác Hàn Lập cũng không cảm ứng được có cái gì khác thường, linh lực ẩn dấu cũng không quá cao.

Hàn Lập nghĩ nghĩ, dùng kim nhận trong tay nhẹ nhàng sử ra, dễ dàng đem lệnh bài đưa đến tay.

Dùng ngón tay ấn một cái, thực không phải là vật liệu kim loại như trong tưởng tượng, ngược lại trong mềm có cứng, phảng phất như là được chế tạo từ một loại gỗ nào đó.

Hàn Lập nhìn trong chốc lát, sau đó liền thử rót vào một chút linh lực.

Nhưng một cỗ hấp lực khổng lồ từ trên lệnh bài truyền đến làm cho một lượng lớn linh lực trong cơ thể hắn thoát ra, Hàn Lập sợ tới mức nhanh chóng cắt đứt sự thu hút linh lực, lúc này mới làm cho hấp lực biến mất.

Hàn Lập đã nếm đau khổ nên không dám thí nghiệm lung tung nữa, mà là cẩn thận đem lệnh bài thu vào trong túi trữ vật.

Tiếp theo hắn lại đi quanh Truyền tống trận chẳng biết tên chi này vài vòng, đối với việc nó truyền tống đến chỗ nào rất là tò mò.

Đương nhiên hắn sẽ không lỗ mãng tiếp tục thí nghiệm, huống hồ cho dù hắn có ý tưởng ngu ngốc này, cũng không thể thực hiện được. Bởi vì một góc của Truyền tống trận đã bị tổn hại, tuy hư hao không nhiều lắm nhưng cũng đủ để làm cho nó không thể sử dụng một cách bình thường.

Hàn Lập trừng mắt nhìn, đột nhiên lấy ra một khối ngọc giản, bắt đầu đem dạng thức, hoa văn của Truyền tống trận sao lục, chuẩn bị tìm một ít người nhìn xem còn có thể chữa trị cho nó hay không. Hắn đối với điều này tràn ngập hy vọng.

Sau khi hoàn thành xong hết thảy, Hàn Lập liền tìm kiếm bốn phía trong huyệt động, nhìn xem có còn bỏ sót thứ gì hay không.

Kết quả ở sau một cột đá thô to, phát hiện hai quả trứng tròn trong suốt, kích cỡ bằng nắm tay.

Vừa thấy chúng nó, Hàn Lập kinh hỉ dị thường, không cần đoán liền biết đó chính là trứng của con nhện yêu thú kia.

Lợi hại của yêu thú, hắn đã tự mình thử nghiệm qua, sao có thể bỏ qua thứ cơ hội này, lập tức từ trong túi trữ vật của một tu sĩ Linh Thú sơn, tìm được một cái túi da được trang trí rất đẹp, đem trứng con nhện cẩn thận thu vào trong, sau đó nhét vào bên hông.

Có thu hoạch lần này, Hàn Lập càng thêm chú ý tìm kiếm những chỗ còn lại, đáng tiếc không có phát hiện gì.

Chẳng qua Hàn Lập trong tâm đã rất hài lòng, cũng không thèm để ý. Hắn đem thi thể của bọn Tuyên Nhạc, Lữ Thiên Mông dùng hỏa cầu biến thành tro bụi, che giấu diệt tích.

Khi gặp hài cốt ngũ sắc, Hàn Lập cũng tùy tay cho vài quả hỏa cầu nhỏ, đồng loạt chuẩn bị hủy diệt. Kết quả khi liệt hỏa thiêu đốt qua đi lại ngưng kết xuất ra bảy, tám hạt châu nhiều màu. Điều này làm cho Hàn Lập kinh ngạc, tự nhiên tò mò thu giữ lấy.

Hàn Lập sau đó phải rời khỏi nơi này, nhưng vì không muốn cho Truyền tống trận bị người khác phát hiện nên khi hắn rời đi đã dùng Thanh Nguyên kiếm quang đem cửa động biến thành bột mịn, hoàn toàn ngăn chặn việc đi vào. Đương nhiên hắn lưu lại một ít ám ký tại phụ cận để sau này có thể tìm được nơi này.

Sau đó Hàn Lập dựa theo phương hướng gió thổi trong động thạch nhũ, sau mấy canh giờ liền tìm được một cái cửa ra vô cùng bí mật, rút cuộc bước lên trên mặt đất.

Bởi vì sợ hãi người Phê Ma đạo còn lãng vãng tại phụ cận, Hàn Lập một chút cũng không dám trì hoãn, khởi động Thần Phong chu hướng Thái Nhạc sơn thoát đi.

Bởi vì trên đường vô sự nên sau bảy, tám ngày Hàn Lập liền trở về Hoàng Phong cốc, hắn hướng quản sự thuật lại một phen tao ngộ khi đã giản lược bớt, sau đó liền trở về động phủ của mình đợi lệnh.

Lúc này hắn cũng biết đợt đại chiến thứ hai đã bắt đầu. Hơn nữa lúc đầu bảy phái dưới sự trợ giúp mạnh mẽ của hai nước, đối mặt với sáu tông tựa hồ chiếm thượng phong, điều này làm cho không khí trong Hoàng Phong cốc dịu đi rất nhiều, không hề giống như bị chiến sự ác liệt mà bi quan.

Sau khi trở về, thấy trong động phủ hết thảy đều như trước Hàn Lập mới thở dài nhẹ nhõm.

Tuy nhiên hiện tại trở về môn phái không phải là một cử chỉ khôn ngoan, tám chín phần mười sẽ bị bắt làm lính, hiện tại bảy phái đối với đệ tử lâm trận lùi bước, lấy cớ tránh né nhiệm vụ, xử phạt thập phần nghiêm khắc, nhẹ thì xử phạt linh thạch, nặng thì phế bỏ pháp lực, điểm này là bất dung tình.

Hơn nữa nghe người ta nói trong bảy phái đã có gần trăm người chịu xử phạt nặng, nhẹ không đồng nhất.

Mà có hay không có hành động tránh né chiến tranh, yêu cầu đệ tử không có nhiệm vụ cùng đệ tử đã hoàn thành nhiệm vụ trong thời gian quy định, phải trở về bổn môn báo cáo. Nếu như không xuất ra lý do vượt quá quy định thời gian, liền sẽ bị phán định xử phạt.

Đương nhiên việc tránh né không hề xuất hiện, còn trực tiếp trốn sang nước khác, hậu quả sẽ đáng sợ hơn, sẽ bị bảy phái đuổi giết cả đời, chỉ cần bảy phái tồn tại một ngày, việc đuổi giết sẽ không đình chỉ.

Hàn Lập lúc này còn không muốn thoát ly Hoàng Phong cốc và Việt quốc, tự nhiên phải thành thành thật thật trở về nghe lệnh.

Kỳ thật hắn phỏng chừng khi chiến tranh ma đạo cùng chính đạo đồng thời mở rộng, cả khu Thiên Nam sẽ có địa phương nào bình yên đây? Các nơi tu tiên giới có thể bị cuốn vào trong tranh đấu chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi. Tự nhiên như vậy, còn không bằng ở tại Việt quốc, dù sao cũng khó rời bỏ quê hương.

Chuyện thứ nhất khi Hàn Lập trở lại động phủ chính là đem trứng con nhện kia nhúng chìm vào trong Linh nhãn chi tuyền, để linh khí chậm rãi nuôi dưỡng ấp nở.

Tiếp theo hắn liền đóng chặt cửa hai ngày, rút cuộc đem tầng thứ nhất của Đại Diễn quyết luyện thành. Không biết là trùng hợp hay không, Thanh Nguyên kiếm quyết lâu đã không có tiến triển, đồng thời đột phá lên tầng thứ năm, làm Hàn Lập tiền vào trình độ của Trúc Cơ trung kỳ.

Hàn Lập thấy vậy trong lòng mừng rỡ. Dù sao lúc này mỗi khi tu vi tăng lên một ít, hy vọng bảo vệ tính mạng trong loạn lạc cũng lớn hơn một ít.

Nhưng làm Hàn Lập kỳ quái chính là sau mấy ngày trở lại, đến nay trong môn phái không có phái hắn làm nhiệm vụ gì, điều này làm cho Hàn Lập có chút bất an.

Dựa theo kinh nghiệm của hắn, sự tình càng khác thường thì càng đại biểu cho phiền toái cùng nguy hiểm.

Nhưng Hàn Lập thay đổi ý nghĩ, hiện tại cùng lục đạo tranh đấu còn có nhiệm vụ gì là an toàn, ngay cả thủ vệ mỏ linh thạch cũng thiếu chút nữa là chết, nhiệm vụ gì cũng không sao cả.

Suy xét qua đi, Hàn Lập khôi phục trở lại tâm tính bình thường. Nhân có thời gian ngắn ngủi này tìm hiểu xem Đại na di lệnh rút cuộc là cái gì?

Và cũng không cần phải chuyển tải sự tình của Đổng Huyên Nhi cho sư phó hắn Lý Hóa Nguyên cùng Hồng Phất sư bá, bởi vì thân là tu sĩ Kết Đan kỳ, bọn họ sớm đã có nhiệm vụ trên thân, không ở tại trong môn phái.

Hàn Lập trải qua hai ngày ở trong Thiên Tri các tìm kiếm xung quanh, rút cuộc tại một quyển sách gọi là *"Động Huyền giải"* tìm được sự giới thiệu đơn giản về Đại na di lệnh.

Theo như trên sách ghi lại, cái lệnh bài màu xanh lam lấp lánh này là một pháp khí cần có khi một nhóm tu sĩ cổ xưa tiến hành truyền tống siêu khoảng cách, nếu không sẽ không thể bảo đảm an toàn khi truyền tống.

Chỉ có được *"Đại na di lệnh"* tu sĩ cổ xưa mới không vì truyền tống quá xa mà bị áp lực không gian hình thành khi truyền tống đè ép đến chết. Cho nên khi truyền tống đoạn ngắn, áp lực không gian tự nhiên có thể bỏ qua, ví dụ như là tiểu Truyền tống trận trong và ngoài Nhạc Lộc điện, Hàn Lập sẽ không có cảm giác không ổn.

Cho nên sự bảo đảm an toàn của Đại na di lệnh như thế nào trên sách cũng không nói gì. Hơn nữa phương pháp chế tác Đại na di lệnh sớm đã thất truyền trong loạn lạc của tu tiên giới. Sự tồn tại của Đại na di lệnh vì thế cũng tiêu thanh biệt tích, đến hôm nay đã thành truyền thuyết chi vật, căn bản là không nghe nói qua ai có vật đó ở trong tay.

Chẳng qua điều này đối với Tu tiên giới hôm nay mà nói cũng là một sự tình không sao cả.

Bởi vì Truyền tống trận cổ xưa so với Đại na di lệnh còn sớm trở thành truyền thuyết hơn. Địa phương khác thì không biết nhưng tại khu Thiên Nam này trước mắt một cái cũng không thấy. Còn ở một địa phương nào đó không có ai ghé qua hay trong mật địa của gia tộc có hay không, điều này cũng khó nói.

Nhưng Tu tiên giới ngày nay có khả năng kiến tạo Truyền tống trận xa nhất cũng chỉ có hơn trăm dặm mà thôi, so tính với Truyền tống trận trăm ngàn dặm cổ xưa, căn bản không thể luận bàn. Nhưng như vậy mà giá cả xây dựng đã rất đắt đỏ, một nhà, một phái nhiều lắm cũng chỉ có ba, bốn tòa mà thôi, nhiều cũng sẽ làm cho họ đau lòng tốn của.

Hàn Lập sau khi rõ ràng tác dụng của Đại na di lệnh, trong đầu óc xuất hiện một ý niệm chính là *"cái Truyền tống trận trên mặt đất kia, chẳng lẽ chính là một loại cổ xưa?"*

Phán đoán này làm tim Hàn Lập đập thình thịch, trong lòng biết rằng xác suất đó là cực cao.

Nếu như thế thì hắn có Đại na di lệnh này cùng với việc tái sửa chữa Truyền tống trận kia, chẳng phải lập tức đi đến một địa phương ở ngoài ít nhất là trăm ngàn dặm sao. Vũng nước đục giữa bảy phái và sáu tông hắn liền không cần tham gia tranh đấu, có thể đi tới một địa phương mới để tiếp tục tu luyện.

Ý tưởng này nảy ra làm hắn rút cuộc nhẫn nại không được.

Hắn bắt đầu tìm kiếm bộ sách về Truyền tống trận cổ xưa, nhìn xem có thể có phương pháp sửa chữa cái trận pháp kia hay không.

Hàn Lập tìm kiếm vài ngày ở trong phần lớn tàng thư của Thiên Tri các nhưng không thể từ trong sách về trận pháp tìm được tư liệu về Truyền tống trận cổ xưa, một chút cũng không tìm được.

Điều này làm cho hắn thất vọng.

Lúc này Hàn Lập liền nhớ tới một người có lẽ có khả năng giúp mình sửa chữa trận pháp này.

------oOo------

Chương 272: Một năm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Người Hàn Lập suy nghĩ tự nhiên chính là Tề Vân Tiêu, kẻ đã từng có ước định mấy năm với hắn.

Vị bằng hữu Trận pháp sư kia của Tề Vân Tiêu, một khi đã tinh thông *"Điên Đảo Ngũ Hành trận"* thì đối với các pháp trận khác cũng sẽ tinh thông. Mà Truyền tống trận pháp thượng cổ này cũng coi như là một loại trận pháp, do đó vị bằng hữu kia của hắn nói không chừng có thể chữa trị được?

Hàn Lập nghĩ như vậy nên trong lòng rất là động tâm, tính toán thời gian, thấy cách ngày tái hội lúc trước không còn xa. Nhưng hiện tại ở trong môn phái tùy thời đều có nhiệm vụ, đương nhiên không thể lập tức đi tìm đối phương, chỉ có sau này thử cách khác.

Hàn Lập suy xét một phen liền có chút ủ rũ, không có lòng dạ nào lật giở mấy cuốn sách về trận pháp này nữa, hắn sau đó đi ra khỏi Thiên Tri các để trở về động phủ.

Trở lại trong động phủ Hàn Lập phát hiện trứng con nhện tựa hồ lớn hơn một vòng, xem ra Linh nhãn chi tuyền đối với việc tăng tốc sự ấp nở thật hữu hiệu.

Hàn Lập thấy vậy lập tức vẽ một cái pháp trận khống thần đơn giản, đây là một loại thủ đoạn cơ bản mà tu sĩ dùng để khống chế trứng yêu thú. Tiếp theo trích vài giọt tinh huyết vào pháp trận, đem trứng nhện thả vào trong đó. Đợi pháp trận có hiệu quả, hai quả trứng hấp thu hết tinh huyết mới đem chúng nó trở lại linh tuyền.

Khi Hàn Lập hoàn thành việc này liền nhận được một đạo phù truyền âm bảo hắn nhanh chóng tập hợp tại Nghị Sự điên.

Hắn trong lòng rùng mình, biết nhiệm vụ rút cuộc đã đến.

Trường chiến tranh giữa thất phái cùng lục tông, trong một mảng loạn thạch của Kim Cổ nguyên nào đó ở ranh giới giữa Việt quốc và Xa Kỵ quốc, Hàn Lập đang chỉ huy hai đạo hắc quang biến hóa như ô long, vài cái kim nhận, đem một gã đệ tử Trúc Cơ sơ kỳ của Quỷ Linh môn vây khốn, điên cuồng tấn công không ngừng.

Tuy trên người đối phương hắc khí cuồn cuộn, rất kinh người, ngoài ra còn ẩn ẩn có đầu lâu xương khô rung động ô ô, nhưng dưới sự công kích giống như vũ bão của hai bộ pháp khí nên rất nhanh đã bị Hàn Lập tìm thấy sơ hở, đem trảm thành mấy mảnh.

Hàn Lập cực kỳ thuần thục cầm lấy túi trữ vật trên người đối phương, liền biến mất tại trên hoang nguyên mờ mịt.

Thu hoạch lần này đã có, hơn nữa sắc trời đã tối muộn. Dựa theo quy ước, tu sĩ Kết Đan kỳ của thất phái cùng ma đạo lúc này sẽ đi ra đánh nhau sống chết.

Vạn nhất ảnh hưởng đến mình, không phải là chết oan uổng sao.

Hàn Lập đã từng thấy qua tu sĩ Kết Đan kỳ tranh đấu, trong lòng liền sợ hãi không thôi.

Trong vòng vài dặm đều bị đấu pháp của tu sĩ Ngự Linh tông và Hóa đao ổ lần đó làm cho long trời lỡ đất, thiếu chút nữa đem hắn cuốn đi xa bảy, tám dặm.

Từ đó về sau chỉ cần ngày có chút tối tăm, hắn sẽ sớm trở về, cho dù không có thu hoạch được gì cũng không sao.

Một năm trước, hắn phụng mệnh cùng những người khác hộ tống một lượng linh thạch đến đất này. Sau đó đã bị giữ lại nơi đây, trở thành một vật hi sinh cao cấp của thất phái, không những liên tiếp tham gia tranh đấu quy mô lớn, nhân số hơn ngàn người, mà còn xâm nhập vào Kim Cổ nguyên chém giết với địch nhân phân tán như vừa rồi luôn luôn phát sinh.

Lại nói tiếp cũng kỳ quái, từ sau khi chấm dứt làn sóng giao chiến bình thủ lần thứ hai giữa ma đạo cùng thất phái, song phương ở Kim Cổ nguyên cách xa nhau tương đối, dần dần hình thành một tháng một trận đánh lớn. Mỗi ngày đều có những cuộc chiến đấu lớn nhỏ kỳ quái.

Cái gọi là đánh lớn chính là song phương các phái xuất ra đội ngũ hơn một ngàn người, tranh đấu với nhau một phen. Mà đánh nhỏ chính là song phương các phái xuất ra một số tu sĩ nhất định, hoặc ba, năm thành một nhóm, hoặc đơn độc hành động, tại trung tâm Kim Cổ nguyên liệp sát tu sĩ đối phương.

Đánh lớn thì không cần nói, song phương đánh một cú thật náo nhiệt. Nhân số chết lại không có mấy, trừ phi là liều mạng, nếu không song phương mở ra hộ thuẫn kết giới. ai cũng đừng mong dễ dàng thương tổn đến.

Đánh nhỏ, bởi vì tu sĩ Kết Đan kỳ cùng Trúc Cơ kỳ thực lực không thể so với nhau nên song phương sau khi trải qua một phen thăm dò, liền đem thời gian từ rạng sáng đến chiều dành cho tu sĩ Trúc Cơ kỳ chém giết. Đến buổi tối cao thủ Kết Đan kỳ của hai phe mới có thể xuất động để đại chiến một hồi.

Tu sĩ Kết Đan kỳ đơn đả độc đấu, một chọi một thì đả bại đối phương rất dễ dàng, thậm chí có thể làm trọng thương đối thủ. Nhưng nếu muốn lấy đi tính mạng thì thật là không dễ. Dù sao một gã Kết Đan kỳ tu sĩ toàn lực chạy trốn, thật sự tốc độ rất kinh người.

Kể từ đó trong thời gian một năm tu sĩ Trúc Cơ kỳ của hai bên đều bị tổn thương mấy trăm người, mà tu sĩ Kết Đan kỳ một người cũng không có, điều này làm cho chủ sự song phương cảm thấy đau đớn không ít, cũng có chút buồn bực.

Bởi vì tu sĩ Luyện Khí kỳ pháp lực thấp kém, chỉ có thể làm lực lượng dự bị, ngược lại được bảo tồn thập phần đầy đủ.

Chẳng qua trường đại chiến cùng việc đánh lén không ngừng trong một năm qua làm cho tu sĩ lục tông và thất phái cảm thấy ăn không tiêu. Song phương thật lực liều mạng tiêu diệt, làm suy yếu đối phương và còn đồng thời tích trữ lực lượng. Bọn họ cũng rất rõ ràng rằng thời khắc quyết chiến đã rất cận kề.

Hàn Lập khởi động Thần Phong chu, sau một canh giờ liền xuất hiện trong trận doanh của mình.

Từng gian mộc ốc kích thước không đồng nhất, thạch ốc trong cấm chế như ẩn như hiện, sắp xếp lộn xà lộn xộn, không có quy luật gì cả. Mấy cái này chính là người tu tiên tiện tay dùng mộc hệ hoặc thổ hệ đạo thuật xây dựng nên phòng ốc tạm thời, đương nhiên là phải phân chia khu vực tùy theo môn phái.

Hàn Lập trước tiên đi đến chỗ ở của chính mình, một gian thạch ốc không lớn.

Sau khi đóng cửa hắn liền dùng một bộ trận kỳ tiểu cấm đem thạch ốc tạm thời phong bế.

Tiếp theo Hàn Lập lấy ra những thứ đắc thủ hôm nay ở trong túi trữ vật, bắt đầu kén cá chọn canh.

"Lại là đầu lâu xương khô cùng một đống cờ hiệu nhỏ. Mấy thứ quỷ quái này ngoại trừ người của Quỷ Linh môn, ai có thể sử dụng? Chỉ có thể đổi một chút tiền. Di, thanh kiếm này cũng được. Để lại dùng. Cái này…" Hàn Lập sau khi lẩm nhẩm tự nói liền rất nhanh đem pháp khí cùng vật phẩm hữu dụng trong đống đồ giữ lại, những thứ không đáng tiền và không dùng được đều bỏ vào trong một cái túi trữ vật khác.

Cầm lấy túi trữ vật này, Hàn Lập dỡ bỏ trận kỳ, đi ra khỏi phòng.

Sau mấy lần quẹo, hắn hướng tới một gian phòng dễ dàng nhìn thấy trong một loạt nhà.

Diện tích mộc ốc này chiếm năm, sáu mươi trượng, cả nhà đều màu vàng, dưới sự chiếu rọi của mặt trời, lấp lóe sáng lên, bình thường giống như được tạo thành từ kim loại.

Hàn Lập không khách khí đẩy cửa đi vào, trong phòng ồn ào om xòm, cực kỳ náo nhiệt, có mười mấy tên tên tu sĩ có danh tiếng đang bày ra quầy giao dịch thứ gì đó, còn có rất nhiều tu sĩ đang cùng chủ quán cò kè mặc cả hoặc là chọn lựa đồ vật trong quán.

Hàn Lập như đã quá quen thuộc, nhanh chóng tiến đến mấy quầy hàng, những thứ trong túi trữ vật lập tức biến thành linh thạch, sau khi tẩu tán hết thì trên tay đã xuất hiện gần một trăm viên linh thạch.

Hàn Lập không chú ý tới người khác, hướng một quầy hàng lớn nhất trong phòng đi tới.

Quầy này dài khoảng bảy, tám trượng, cơ hồ phải lớn hơn ba, bốn lần quầy khác, quán chủ còn là một vị tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ béo nung núc.

Hàn Lập cái gì cũng không nói, lập tức đem linh thạch từ trong túi trữ vật ném cho tên mập, sau đó không khách khí nói:

"Trần huynh, đổi cái Long Ngâm thảo kia, ta đã gom đủ năm trăm viên linh thạch rồi."

"A, a! Nguyên lại là Hàn huynh đệ! Thật lợi hại, nhanh như vậy đã đem tới linh thạch, để ta xem chút" Tên mập vừa thấy Hàn Lập lập tức cười hì hì, sau đó dùng đôi tay béo núc ních nắm lấy túi trữ vật, đem tâm thần đắm chìm vào trong đó, cảm ứng số lượng linh thạch.

"Tốt, tốt! Đúng là năm trăm linh thạch. Đây là Long Ngâm thảo, thu lấy đi" Trần mập mặt mày hớn hở, từ trên người lấy ra một cái hộp ngọc, đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập tiếp nhận cái hộp nhỏ, trực tiếp mở nắp ra xem, sau khi liếc mắt một cái liền gật đầu thu lấy, sau đó chờ đợi một chút rồi hỏi tiếp:

"Lần trước hỏi về phương thuốc, không có tin tức gì sao? Chỉ cần có phương thuốc, giá tiền ta có thể xem xét!"

"Lão đệ, phương thuốc tuyệt đối là vật hi hữu, tuy trong tay tu sĩ Trúc Cơ kỳ chúng ta có thể có một số nhưng cũng đều là bảo bối. Ai lại lấy ra đem bán? Huống hồ lão đệ còn muốn phương thuốc

hữu dụng đối với tu sĩ Trúc Cơ kỳ, khó khăn lại chồng chất khó khăn, ta cố hết sức nhưng thật sự tìm không được." Trần mập nghe xong lời của Hàn Lập, sắc mặt khổ đau, hướng về phía hắn kể khó kể khổ.

Hàn Lập trong lòng có chút thất vọng, nhưng biểu hiện trên mặt lại lạnh nhạt cười nói:

"Không quan hệ, không có cũng không sao! Vẫn muốn đa tạ Trần huynh đã giúp ta có được hai cái."

Trần mập nghe xong lời ấy, cười hì hì nói:

"Hai phương thuốc kia gần như là loại bỏ đi, đã tồn đọng trên tay ta nhiều năm. Ngươi muốn chúng nó, lúc ấy ta thật là có chút không dám tin tưởng. Chẳng qua lão đệ muốn mang về tiến hành thí nghiệm cải tiến. Điều này thật đúng là việc mà người thường không dám làm, dù sao tiêu phí quá lớn thời gian cùng tinh lực, nói không chừng chỉ có vài người tài cao mới có khả năng hoàn thành."

Trần mập nói xong liền có chút cảm khái.

Hàn Lập nghe xong mỉm cười, không nói gì.

Hắn từ lúc ở đây liền phát hiện được nơi giao dịch trong doanh trại này, ngạc nhiên thấy trong này có rất nhiều vật phẩm trân quí căn bản không thể tìm thấy ở phường thị, từ nguyên liệu dược thảo đến công pháp, pháp khi, cơ hồ cái gì cần đều có.

Dược tài thiếu của Tụ Linh đan dễ dàng thu thập khi giao dịch, chỉ cần trở về tiến hành nuôi dưỡng, lập tức có khả năng làm pháp lực hắn lại đột nhiên tăng mạnh.

Thậm chí ở tên mập mạp này hắn chỉ tốn gần ngàn linh thạch liền mua được hai phương thuốc cổ mà chỉ có trong mơ mới có được, điều này làm cho Hàn Lập kinh hỉ phát cuồng.

------oOo------

Chương 273: Xảo ngộ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi đào hết linh thạch trong túi tiền, thậm chí ngay cả đại bộ phận phương thuốc cổ được làm mới lại sau này hắn đều có.

Một bộ phận còn lại, Hàn Lập cắn răng một cái, mạo hiểm xuất ra hai gốc dược thảo bốn trăm năm và tham gia nhiều lần nhiệm vụ liệp sát tu sĩ ma đạo nên cứ như vậy, chẳng những nhận được số linh thạch thưởng theo quy định, mà những thứ trong túi trữ vật của địch còn có khả năng trao đổi lấy nhiều linh thạch hơn.

Bằng vài kiện phù bảo trong tay cùng với uy lực của Đại Diễn quyết, Hàn Lập cho dù đụng phải tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ cũng có thể bình yên thoát thân trở về. Đồng dạng, nếu là tu sĩ ma đạo Trúc Cơ sơ kỳ hay trung kỳ gặp phải Hàn Lập tự nhiên sẽ không có lực hoàn thủ, bỏ mạng dưới tay hắn.

Đương nhiên tên gia hỏa biến thái như thiếu chủ Quỷ Linh môn bằng vào thân phận của hắn thì như thế nào lại tham gia cái hành động loại này.

Kể từ đó trong một năm này Hàn Lập cũng có chút danh khí trong tu sĩ Trúc Cơ thất phái.

Ai cũng biết Hoàng Phong cốc xuất hiện một người mới, tu vi là Trúc Cơ trung kỳ nhưng liên tiếp ngắm bắn mười mấy tu sĩ ma đạo mà toàn thân còn có thể trở về, có thể nói là không thể tưởng tượng được.

Hàn Lập dùng linh thạch đổi tới tay, đem nguyên liệu còn lại của các phương thuốc cổ thu thập đủ, nghe nói ở trong doanh trại của các phái khác cũng đồng dạng có sở giao dịch, hắn liền hỏi vị Trần mập này giúp hắn để ý xem có hay không có phương thuốc, tuy nhiên hôm nay xem ra không có cái gì cả.

Hàn Lập đang muốn cáo từ đối phương, bỗng nhiên bên người có một trận hương thơm xộc vào mũi.

Hắn cảm thấy ngạc nhiên quay đầu thì thấy phía sau có một nữ tu sĩ diễm lệ, lạnh lùng.

Sau khi nhìn rõ khuôn mặt động lòng người, thân thể mềm mại đầy đặn kia, thần sắc trên mặt Hàn Lập không động nhưng trong lòng đã có chút lo sợ, bất an. Không ngờ đó chính là vị Trần sư muội từng có tiếp xúc da thịt, tưởng tượng đến tình hình của đêm hương diễm nóng bỏng kia, trong lòng hắn có một cảm giác khác thường.

Lại nói tiếp hắn cùng nữ tữ này từ sau khi rời khỏi cấm địa, trong thời gian dài cũng không gặp mặt, không biết đối phương khi nào cũng đi tới nơi đây.

"Ngũ bá, đây là thứ người muốn."

Trần sư muội nhàn nhạt liếc mắt dò xét Hàn Lập, sau khi trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, liền đi tới trước Trần mập, đem một cái túi trữ vật đưa qua.

"Hì hì! Chất nữ xinh đẹp, ngươi đến rất đúng lúc, trong này đang cần gấp hàng hóa đây." Trần mập gặp Trần sư muội liền nói, thịt béo trên mặt cao hứng rung rung lên.

"Ngũ bá?"

Hàn Lập bị danh xưng này của Trần mập làm cho ngạc nhiên cả nửa ngày.

Hắn vạn vạn lần không nghĩ tới vị mập mạp mà mình biết hơn nửa năm nay chính là trưởng bối của Trần sư muội. Bằng vào tu vi Trúc Cơ trung kỳ, xem ra địa vị trong gia tộc Trần thị khẳng định sẽ không thấp.

Trần sư muội ngoại trừ lúc đầu liếc mắt nhìn Hàn Lập, sau đó liền lạnh lùng không hề để ý đến hắn dù chỉ bằng nửa con mắt. Điều này làm cho Hàn Lập trong lòng có không ít tư vị.

"Trần huynh, tại hạ trước tiên cáo từ, sau sẽ ghé thăm." Hàn Lập không muốn lưu lại nữa, liền nói lời khách khí, quay đầu đi ra bên ngoài sở giao dịch.

Trần sư muội xinh đẹp lúc này mới lạnh lùng nhìn bóng dáng Hàn Lập đi xa, đôi mi thanh tú nhăn lại hướng vị Trần mập đang xem xét túi trữ vật hỏi:

"Ngũ bá, tên tiểu quỷ nhát gan tìm người mua thứ gì sao?"

"Tiểu quỷ nhát gan?"

Trần mập bị từng lời, từng lời của vị chất nữ xinh đẹp gây chú ý.

"Chính là tên gia hỏa vừa rồi mới đứng ở trong này đó".

"Ngươi nói… Hàn Lập?" Trần mập chớp chớp đôi mắt nhỏ, sắc mặt hiện ra vẻ khó tin.

"Chính là hắn, có cái gì không đúng?" Trần sư muội xinh đẹp có chút kỳ quái hỏi.

Ngày đó trong lần đi tới cấm địa, Hàn Lập không lưu lại ấn tượng tốt cho vị Trần sư muội này, nàng nghĩ rằng Hàn Lập chỉ là một tên trốn tránh cuộc chiến nhưng lại gặp được vận may to lớn.

Trần mập trầm mặc một chút, bỗng nhiên thở dài, khẩu khí có chút cổ quái nói:

"Chất nữ xinh đẹp, người vừa đến nơi đây, có một số việc còn không rõ ràng cho lắm. Tuy không biết ngươi như thế nào cho rằng người này là tiểu quỷ nhát gan, nhưng thanh danh hắn trong đồng môn cũng không nhỏ đâu. Hắn chính là kẻ lợi hại liên tiếp tiêu diệt hơn mười tu sĩ Trúc Cơ kỳ, tuyệt đối không phải là loại xoàng. Ta thậm chí muốn sau khi cuộc chiến chấm dứt, hướng gia chủ tiến cử người này đó. Nếu có khả năng lung lạc hắn, chính là có cánh tay trợ giúp không nhỏ".

"Hắn tiêu diệt hơn mười tu sĩ Trúc Cơ kỳ?" Trần sư muội nghe vậy,

vẻ mặt lạnh lùng bây giờ lại hiện ra sự hoảng sợ, thật sự không dám tin tưởng lời nói nghe được ở trong tai.

Nàng không khỏi ngơ ngác nhìn lại phương hướng đại môn của sở giao dịch, nhưng lúc này Hàn Lập đã sớm đi ra khỏi phòng.

Sau khi đi ra khỏi sở giao dịch, Hàn Lập hơi trầm ngâm, sau đó liền hướng chỗ ở của vị sư phụ Lý Hóa Nguyên đi tới, như thường lệ chuẩn bị ân cần hỏi thăm, thực hiện một chút lễ nghĩa thầy trò.

Lý Hóa Nguyên thân là tu sĩ Kết Đan kỳ, chỗ ở tự nhiên không thể đặt ngang hàng với chỗ ở phổ thông.

Ở trong trung tâm đại trận có một tòa nhà lớn cực kỳ thoải mái và cũng là chỗ sống rất hòa hợp.

Lại nói tiếp bảy vị sư huynh của Hàn Lập ngoại trừ Đại sư huynh còn lưu thủ tại Lục Ba động, những người khác đều có nhiệm vụ trên thân, không ở tại chỗ này, chỉ có Hàn Lập cùng tứ sư huynh Tống Mông là ở đây.

Ngày đầu tiên khi Hàn Lập đến nơi này, liền đi bái kiến Lý Hóa Nguyên, tu vi Trúc Cơ trung kỳ của hắn làm vị sư phụ này kinh hãi lắp bắp, cảm thấy kinh ngạc.

Dù sao từ lúc Hàn Lập Trúc Cơ thành công cũng mới qua mấy năm mà thôi.

Mà dưới tình huống bình thường, cho dù tư chất tu sĩ tốt cũng phải tốn thời gian hơn mười năm mới có thể tiến vào trung kỳ. Hàn Lập như thế nào đột nhiên tăng mạnh như thế, tự nhiên làm Lý Hóa Nguyên trở nên tò mò.

Hắn sau khi tra xét thân thể Hàn Lập mà không đạt được gì, liền hỏi nguyên nhân của việc tu vi tăng nhanh.

Hàn Lập tự nhiên sẽ không lộ ra sự thật, mà là thể hiện hình dáng hồ đồ chính mình cũng không rõ, làm Lý Hóa Nguyên buồn bực một lúc liền đem việc này cho qua. Chung quy hiện tại đại địch trước mắt, lão cũng không có tiêu phí tâm tư trong thời gian dài để nghiên cứu việc này.

Về sự tình Yến gia đầu hàng và Đổng Huyên Nhi lọt vào trong tay địch nhân, Lý Hóa Nguyên cùng Hồng Phất sư bá cũng đã biết, đối với việc này ngoại trừ việc cực kỳ tức giận, cũng không có khiển trách Hàn Lập quá nhiều.

Dù sao thực lực đối phương rất mạnh mẽ, Hàn Lập tự mình có khả năng thoát được một cái mạng nhỏ, thật sự là không dễ dàng.

Hàn Lập đang nghĩ tới đây, người đã đến bên ngoài phòng của Lý Hóa Nguyên.

Làm hắn kinh ngạc chính là Tứ sư huynh Tống Mông hai tay ôm vai đang đứng ở ngoài phòng, tinh thần phấn chấn dị thường, phảng phất giống như là canh gác.

Tống Mông thấy Hàn Lập trên mặt liền mỉm cười, trầm giọng nói:

"Hàn sư đệ cũng lại đây vấn an sư phụ".

Hàn Lập cười khẽ vâng dạ.

Lại nói tiếp, vị Tống sư huynh này sau khi Hàn Lập nổi danh, liền bắt ép hắn ở một chỗ không người, tranh đấu, luận bàn một phen, tuy bị Hàn Lập dựa vào sự lợi hại của pháp khí đánh thắng một chiêu, nhưng dần dần lại trở nên hòa hợp với Hàn Lập, giữa sư huynh đệ bắt đầu cười nói vui vẻ.

"Hàn sư đệ, sư phụ đang cùng vài vị khách nhân thương lượng sự tình, tạm thời chờ ở bên ngoài trong chốc lát đi. Thêm nữa, công pháp ta gần đây có tiến triển, không bằng chúng ta luận bàn một phen" Tống Mông cười giải thích với Hàn Lập, nhưng sau đó lại đề xuất lời mời làm Hàn Lập cảm thấy đau đầu.

Lại nói tiếp vị Tống sư huynh này từ sau khi thua ở trên tay hắn, cơ hồ mỗi một đoạn thời gian đều yêu cầu hắn luận bàn thêm lần nữa. Nhưng Hàn Lập sao sẵn sàng đem chi tiết của mình tùy ý tiết lộ ra, tự nhiên kiên trì không chịu.

Nếu là ở Hoàng Phong cốc, vị Tống sư huynh này tuyệt đối sẽ không tốt như thế. Nhưng cái hay chính là ở chỗ này có rất nhiều tu sĩ lợi hại, đối thủ rất nhiều. Tống Mông thấy dây dưa với hắn vài lần không có kết quả, liền không nhẫn nại được tìm kiếm người khác.

Cuối cùng điều này làm Hàn Lập thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bởi vậy hiện tại nghe được câu cuối cùng của đối phương, Hàn Lập cười khổ một chút, nói cái gì hắn cũng không dám tùy tiện tiếp nhận lời mời.

Tuy nhiên trong lòng Hàn Lập đối với khách nhân của Lý Hóa Nguyên cảm thấy có chút hứng thú.

Dù sao được Tống Mông dùng câu thương lượng, điều này nói rõ rằng người trong nhà tám chín phần cũng là tu sĩ Kết Đan kỳ, bởi vậy khi hắn đang muốn từ trong miệng Tống Mông thám thính một phần thì cửa phòng đang đóng chặt đột nhiên mở ra, từ bên trong đi ra vài vị tu sĩ nam nữ.

Mà vợ chồng Lý Hóa Nguyên theo sát sau chắp tay đưa tiễn.

Quả nhiên tất cả đều là tu sĩ Kết Đan kỳ. Hàn Lập đã nhìn rõ, bốn nam ba nữ tu vi sâu không lường được.

Hắn cùng Tống Mông không dám cản đường, vội vàng chia ra trái phải, thúc thủ đứng ở hai bên.

Lý Hóa Nguyên liếc mắt thấy Hàn Lập, sau khi mỉm cười liền không thèm để ý. Tu sĩ khác tự nhiên cũng thấy Hàn Lập, nhưng phần lớn cũng chỉ đảo qua, dù sao một vị tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ đối với bọn họ mà nói thật sự không có gì đáng để chú ý.

Nhưng có một vị dáng người thon dài, hoàn mĩ, sau khi nữ tu sĩ với khăn che mặt này liếc mắt đảo qua Hàn Lập, thân hình đột nhiên chấn động, ngừng cước bộ, đồng thời đôi mắt như hồ thu sáng ngời hiện lên vẻ khác thường, khó có thể biện minh.

"Nam Cung tiên tử từng gặp qua liệt đồ sao?"

Tu sĩ khác phát hiện sự khác thường của nàng, không khỏi mang vẻ mặt ngạc nhiên nhìn, Lý Hóa Nguyên cảm thấy nghi ngờ mới mở miệng hỏi.

"Nam Cung tiên tử" mấy từ này rơi vào trong hai tai của Hàn Lập làm hắn trong lòng đánh rầm một cái, giống như làm nghiêng ngả ngũ vị, tư vị loại gì cũng có.

Hắn tuy miễn cưỡng khống chế được sắc mặt không biến, nhưng tịnh không tự kìm hãm được liếc mắt nhìn vị nữ tu sĩ này.

------oOo------

Chương 274: Phó ước

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không có! Chỉ là lệnh đồ rất giống với một người bạn cũ của ta đã lâu rồi không gặp. Dị sắc trong mắt biến mất, khôi phục lại ánh mắt thanh lãnh.

Những lời này làm Hàn Lập trong lòng chua chát, có chút hương vị khổ đau.

"Ồ, như vậy thật đúng là xảo hợp" Lý Hóa Nguyên cười nói, liếc mắt trở lại dò xét Hàn Lập, nhưng trên mặt hắn vẫn bình tĩnh như nước, một chút khác thường cũng không lộ ra.

Mà sau khi các tu sĩ khác liếc mắt nhìn nhau, tuy tất cả đều toát ra vẻ mặt như vậy, nhưng thực sự nói rằng bọn họ có vài phần tin tưởng thì chỉ có trời mới biết.

Vị Nam Cung tiên tử này cũng biết lời ấy khó có thể làm cho người ta tín nhiệm, nhưng nàng không biện giải gì mà nhẹ nhàng bay đi, những người còn lại sau mấy lần nhìn Hàn Lập với thâm ý sâu sắc, mới hướng vợ chồng Lý Hóa Nguyên cáo từ.

Nụ cười trên mặt Lý Hóa Nguyên sau khi tất cả khách nhân đi rồi dần dần biến mất. Hắn nhíu mày, quay mặt qua Hàn Lập nhàn nhạt nói:

"Theo ta vào trong phòng, ta có điều muốn hỏi ngươi".

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng âm thầm kêu khổ, đành phải lên tiếng đáp lời. Mà vị thiếu phụ sư nương kia ôn nhu, an ủi Hàn Lập vài câu rồi cũng đi vào.

Khi Hàn Lập đi vào phòng khách thì Lý Hóa Nguyên đang ngồi ở trên ghế dựa, bộ dáng có chút đăm chiêu, thiếu phụ thì ngồi sát sao bên cạnh.

"Ngươi biết vị Yểm Nguyệt tông tu sĩ Nam Cung Uyển kia?" Lý Hóa Nguyên thấy Hàn Lập đi đến trước người, liền đình chỉ trầm tư, không quanh co, trực tiếp hỏi.

Hàn Lập nghe xong im lặng trong chốc lát, trong tâm khoảnh khắc cân đo đong đếm vài lần. Biết rằng tình huống bộ dạng khác thường của Nam Cung Uyển tất cả đều rơi vào trong mắt lão, căn bản không thể đại khái cho qua, nên đành phải gật gật đầu, thừa nhận nói:

"Đệ tử đích xác cùng Nam Cung sư thúc từng ngẫu nhiên quen biết".

Lý Hóa Nguyên nghe Hàn Lập dễ dàng thừa nhận như thế, cũng có chút ngoài ý muốn, thần sắc trên mặt nhất thời dịu đi.

"Sự việc như thế nào, có thể nói nghe được không?" Thiếu phụ nghe Hàn Lập nói thế, lòng hiếu kỳ trỗi dậy, không khỏi mở miệng hỏi. Vừa rồi Nam Cung Uyển thẳng thừng phủ nhận việc quen biết với Hàn Lập, nhưng hiện tại vị đồ đệ này nói rằng quen biết, trong này khẳng định có đoạn cố sự.

Mà Lý Hóa Nguyên nghe xong lời nói của phu nhân mình, liền gật gật đầu nhìn Hàn Lập, xem ra cũng muốn biết nguyên ủy việc này.

"Sư phó thứ tội, bởi vì chuyện này đề cập đến một ít việc riêng tư của Nam Cung sư thúc, mà đệ tử từng đáp ứng qua, tuyệt đối không đem sự tình tiết lộ ra ngoài, xin sư phó, sư nương lượng thứ" Hàn Lập đã sớm chuẩn bị tốt một lý do quang minh chính đại, cực kỳ uyển chuyển cự tuyệt.

Nghe xong Hàn Lập nói thế, vợ chồng Lý Hóa Nguyên cảm thấy ngoài ý muốn, liếc mắt nhìn nhau, sau khi Lý Hóa Nguyên nghĩ ngợi, tựa hồ châm chước, chậm rãi nói:

"Một khi đã đáp ứng đối phương, vi sư tự nhiên không thể để cho ngươi thất tín. Tuy nhiên vi sư phải nhắc nhở ngươi một câu, vị Nam Cung tiên tử này ít tiếp xúc thì tốt hơn. Phải biết rằng Nhân

Mị công của Yểm Nguyệt tông, vi sư sợ ngươi bất tri bất giác nghe lời đối phương, còn mờ mịt không biết. Nhưng hiện tại nhìn ngươi thần trí tỉnh táo, lời nói rõ ràng, vi sư cũng yên lòng".

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng héo hon nhưng trong miệng vội vàng xưng phải.

Lý Hóa Nguyên thấy thần sắc Hàn Lập cung kính, bộ dáng tôn sư trọng đạo, một tia cuối cùng ở trong lòng nhanh chóng biến mất, hòa ái vui vẻ chỉ điểm về vấn đề tu luyện của Hàn Lập. Hắn tự nhiên tập trung chú ý nghe, không chịu bỏ sót một câu nào của Lý Hóa Nguyên.

Sau nửa ngày, Lý Hóa Nguyên thuận miệng hỏi Hàn Lập vài câu về nhận thức tâm đắc trong tu luyện, đối với câu trả lời của hắn rất hài lòng. Đột nhiên nói ra một câu ngoài dự đoạn của mọi người.

"Hàn Lập, vi sư hiện tại có việc riêng giao ngươi đi làm, ngươi có nguyện ý không?"

"Việc riêng?"

Hàn Lập trong lòng ngẩn ra, nhưng lập tức miệng đáp:

"Sư phó có việc gì cần phân phó. Đệ tử sẽ hết sức hoàn thành."

Lý Hóa Nguyên rất cao hứng về thái độ không lưỡng lự của Hàn Lập, sau khi lão đứng dậy chậm rãi, vu vơ đi hai bước trong phòng, liền trầm giọng nói với hắn:

"Kỳ thật cũng không phải là sự tình gì nguy hiểm. Chính là kêu ngươi tạm thời làm bảo tiêu một đoạn thời gian, giúp ta bảo hộ người ta an toàn".

"Bảo tiêu, người bảo vệ?" Hàn Lập có điểm ngạc nhiên, nhưng vẫn bình tĩnh nghe lời nói của Lý Hóa Nguyên.

"Kỳ thật lúc đầu là muốn cho Tứ sư huynh ngươi Tống Mông đi, nhưng là gần đây ta ngẫu nhiên nghe người ta nói về sự tình

ngươi giết rất nhiều tu sĩ ma đạo, điều này cũng làm cho ta cùng sư nương ngươi giật mình không nhỏ! Không nghĩ rằng trong môn hạ của Lý Hóa Nguyên còn có thể xuất hiện một người mạnh như vậy, nghe nói ngay cả người của lục phái khác cũng thường xuyên đàm luận việc này. Cứ như vậy, tự nhiên làm cho ta cảm thấy yên tâm" Lý Hóa Nguyên cười nói, có thể thấy được tâm tình lão lúc này cực kỳ tốt.

Mà thiếu phụ ở một bên cũng đồng dạng cười dài nói:

"Mặt khác Tống Mông từ nhỏ ở tại Lục Ba động, không có sự lịch lãm trong thế tục. Khiếm khuyết về nhân tình thế thái rất lớn, cho dù từ phương diện này mà nói thì người cần sai ngươi đi bảo vệ cũng là một phàm nhân của thế tục.

Hàn Lập nghe xong một phen tán dương, ca ngợi của vợ chồng Lý Hóa Nguyên, trên mặt cười cười có chút ngượng ngùng, bộ dáng xấu hổ. Tuy nhiên để hắn đi bảo hộ phàm nhân, mặc dù thần sắc tuy bình thường nhưng trong lòng có chút buồn bực.

Theo lý thuyết thì một vị phàm nhân có cái gì nguy hiểm đây, tùy tiện phái một đệ tử Luyện Khí kỳ liền đủ để làm bảo tiêu, làm gì một vị đệ tử Trúc Cơ kỳ như mình phải đi?

Có lẽ Lý Hóa Nguyên đoán ra nghi vấn của Hàn Lập nên lão nửa giải thích, nửa tự thuật nói:

"Người mà ta kêu ngươi bảo hộ là hậu nhân của một vị sư huynh trước kia của ta, hắn đối với ta có đại ân cứu mạng. Nhưng con trai độc nhất của hắn là phàm nhân không có linh căn, không thể tu tiên, chỉ có thể ở tại thế tục, bởi vậy sau khi hắn chết ta từng phát thệ qua, chỉ cần ta còn sống một ngày tuyệt đối bảo đảm an toàn và vinh hoa phú quý cho hậu nhân của hắn. Do đó hơn trăm năm qua ta âm thầm trợ giúp cho vài thế hệ đại phú đại quý, có nguy hiểm gì ta cũng sớm giúp bọn họ giải quyết sạch sẽ.

Lý Hóa Nguyên nói tới đây liền dừng lại, phảng phất như hồi tưởng về chuyện cũ, nhưng sau đó thu liễm vẻ mặt nói:

"Nhưng vài ngày trước ta nhận được tin tức, người của ma đạo

lục tông có thể phái một ít đệ tử cấp thấp trà trộn vào thế tục của nước ta để tiến hành thanh tẩy một số phàm nhân mà thất phái chúng ta trợ giúp, ý đồ tấn công sự cung ứng nguyên liệu bình thường của thế tục đối với thất phái. Mà bởi vì quan hệ của ta cùng gia đình người này nên cũng sẽ bị người của ma đạo tính chung thành một loại, do đó ta cần một người có khả năng ứng phó trường phong ba này, bảo hộ bọn họ an toàn. Đương nhiên nếu là ma đạo không tìm bọn họ phiền toái, vậy thì càng tốt.

Hàn Lập sau khi nghe xong, cung kính gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu được.

"Tốt lắm, ta sẽ viết một phong thư cho gia chủ đương đại của gia đình này, nói rõ ràng thân phận cùng tình huống của ngươi. Hắn cũng là người duy nhất biết được sự tình ta cùng với tổ tiên hắn. Mặt khác ta đã có thông báo qua rằng ngươi trong khoảng thời gian này tính là đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, cho nên không cần lo lắng sẽ bị xử phạt. Mà trong ngọc giản này có tư liệu về người nhà nọ, hiện tại ngươi cầm lấy nó và đi thu thập hành lý đi, sáng sớm mai xuất phát, đừng chậm trễ kẻo sinh biến" *Cuối cùng Lý Hóa Nguyên nghĩ nghĩ, phân phó nói.*

"Tuân mệnh." *Hàn Lập khom người, nhẹ giọng đáp.*

Hắn ngồi ở trên Thần Phong chu, ở độ cao hơn mười trượng toàn lực phi hành.

Hiện tại hắn đi không phải là hướng đến kinh thành Việt quốc – Việt đô – là chỗ ở của phàm nhân kia, mà là bay thẳng theo phương hướng của Nguyên Vũ quốc.

Hàn Lập thừa dịp tự do này, muốn trước tiên đi phó ước với Tề Vân Tiêu kia, thuận tiện xem xem vị trận pháp sư nọ có thể chữa trị được hay không pháp trận đã tổn hại bị nghi là cổ trận truyền tống kia.

Đây chính là thủ đoạn cuối cùng mà hắn có thể thoát thân, phòng khi thất phái đại bại trong cuộc quyết chiến. Nếu không ma đạo lục tông một khi ra tay, hắn chỉ có thể chạy trốn cầu sống trong những ngày còn lại của cuộc đời, làm sao còn có thời gian để tu *luyện.*

Hàn Lập tính toán rằng chuyến này sẽ không có gì tổn hại, thời gian hơn hai mươi ngày ngắn ngủi là đủ, căn bản sẽ không chậm trễ nhiệm vụ của Lý Hóa Nguyên, cho nên mới yên tâm đi.

Địa phương ước định giữa Tề Vân Tiêu và Hàn Lập là ở trong một quán trà nào đó tại một tòa tiểu thành của Nguyên Vũ quốc.

Theo như hắn nói, quán trà này chính là một vị hạ nhân của hắn mở ra, cho nên Hàn Lập tìm được nơi đó, tự nhiên có thể liên hệ với Tề Vân Tiêu.

Tốc độ dọc đường của Hàn Lập nhanh như chớp, cho dù ngẫu nhiên gặp vài tên tu sĩ, cũng không chú ý bỏ qua, không có một tia ý đồ nào muốn dây dưa. Sau bảy, tám ngày đêm không ngừng bay, Hàn Lập rút cuộc đên một tiểu địa phương gọi là "Kim Mã thành".

Vì không muốn gây ra náo động nên khi cách tiểu thành một vài dặm, hắn liền thu lại pháp khí, sau đó hạ xuống, chậm rãi ung dung hướng cửa thành đi tới.

Kim Mã thành này tuy không lớn, nhưng ở chỗ cửa thành rất đông, người ra người vào cực nhiều, xem ra khá phồn hoa.

Hàn Lập tướng mạo bình thường, áo quần trên thân sớm đã thay đổi một bộ nho bào đã cũ, nhanh như chớp lẩn vào trong đám đông và theo dòng người tiến vào thành.

Quán trà này danh khí không nhỏ, Hàn Lập tùy tiện tìm một hài đồng, sau khi nghe chỗ đến là "Thanh Tuyền trà quán" *liền dễ dàng biết được sự tình, bước đi tới.*

Đương nhiên khi Hàn Lập đứng ở trước cửa của "Thanh Tuyền trà quán" thì cảm thấy rất hứng thú nên dò xét.

------oOo------

Chương 275: Trà hương

Nguồn: EbookTruyen.Net

Quán trà không lớn, chỉ là ba gian liền nhau hình thành mà thôi, nhưng nghênh đón là một cỗ trà hương xộc thẳng vào mũi Hàn Lập.

Hắn có chút kinh ngạc, tuy hắn đối với trà đạo không hiểu nhiều lắm, nhưng từ trong hương trà này cảm ứng được linh khí nhàn nhạt.

Trong lòng Hàn Lập rung động, liền không hề do dự bước vào trong.

Ba gian phòng bài trí thành một hàng, một lớn hai nhỏ, lúc này tất cả đều đầy khách uống tụm năm tụm ba. Thậm chí vì trong quán trà không còn chỗ trống nên có vài người ăn mặc khác nhau đang đứng yên lặng ở một bên chờ đợi.

Cho dù trong quán khách nhân rất nhiều nhưng không có một người nào ồn ào, lớn tiếng.

Phần lớn đều khẽ nhắm hai mắt, có tư có vị nhấm nháp tách trà trước mắt, chỉ có một số rất ít người đang nhỏ giọng thì thầm cái gì đó.

Mà trên tường của gian lớn ở giữa dán một tờ giấy vàng rất to khoảng hơn một trượng, mặt trên viết *"Mỗi người mỗi ngày chỉ một ấm trà"*, mấy chữ to như rồng bay phượng múa, cực kỳ bắt mắt.

Hàn Lập trông thấy mấy chữ này, trong lòng có chút buồn cười, hắn chính là lần đầu tiên nghe nói sinh ý làm ăn còn có hạn chế số lượng.

Chẳng qua, hắn cũng chỉ là cười thôi, vẫn không phí tâm suy nghĩ làm gì. Mà sau khi quét nhanh khắp phòng, lập tức hướng tới một người sáng sủa có bộ dáng chưởng quầy ở trong góc đi qua.

Người chưởng quỹ việc vàn của quán trà này tuổi ước chừng hơn bốn mươi, có ít râu mép, bộ dáng cực kỳ tinh minh.

Lúc này hắn đang ở phía sau quầy thu tiền, cúi đầu dùng bàn tính, thỉnh thoảng nhìn một quyển sổ sách ở bên người.

Hàn Lập đi tới vài bước, đứng ở trước quầy thu tiền, sau đó lạnh nhạt không nói. Điều này làm cho chưởng quầy có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn tới.

Sau khi thấy rõ ràng Hàn Lập, sắc mặt hắn lập tức đại biến, vội vàng đem bàn tính và sổ sách để sang một bên, từ sau quầy đi ra.

Hắn có chút sợ hãi cung kính hỏi:

"Vị tiền bối này có chuyện gì muốn vãn bối hỗ trợ sao? Tại hạ nhất định hết sức".

Chưởng quầy này không ngờ cũng là người tu tiên, nhưng tu vi thấp đến mức đáng thương, chỉ có bộ dáng Luyện Khí kỳ tầng thứ tư.

Hôm nay đối mặt với vị *"tiền bối"* Hàn Lập sâu không lường được này, tự nhiên trong lòng thấp thỏm bất an.

Hàn Lập không nói hai lời, từ trong ống tay áo phất nhẹ, một cái ngọc bội trong suốt màu xanh liền xuất hiện trên mặt bàn.

Chưởng quầy vừa thấy ngọc bội này, trước tiên ngẩn ra, nhưng lập tức trên mặt xuất hiện vẻ kinh hỉ nói:

"Nguyên lai là Hàn tiền bối giá lâm, vãn bối đã thất lễ. Tề thiếu gia đã sớm phân phó qua, nói tiền bối sẽ tới trong thời gian gần đây, vãn bối sớm đã chờ đợi rất lâu".

Hàn Lập nghe xong lời ấy của đối phương, dùng phương pháp đồng dạng thu ngọc bội lại, bình tĩnh nói:

"Ta hiện tại muốn gặp thiếu gia ngươi, ngươi dẫn đường đi."

"Tuân mệnh, tiền bối!" Chưởng quầy tuân theo đáp ứng.

Tiếp theo người này gọi một gã phục sức điếm tiểu nhị, sau khi dặn bảo vài câu liền mang theo Hàn Lập từ cửa sau đi ra ngoài, trực tiếp ra khỏi tiểu thành, theo hướng Tây mà đi.

Phía tây Kim Mã thành là một một mảng quần thể đồi núi màu vàng xanh, lớn lớn nhỏ nhỏ không biết nhiều ít bao nhiêu, nhưng chưởng quầy như là ma xó mang theo Hàn Lập đi trong đống đồi núi. Sau khi rẽ rẽ quẹo quẹo vài lần liền đi ra một thung lũng bằng phẳng chiếm hơn trăm mẫu.

Tại giữa vùng thung lũng này có bảy, tám gian thạch ốc màu trắng, bốn phía đông một chỗ, tây một chỗ có vài loại trúc màu xanh biếc, thưa thưa thớt thớt nhìn không lọt mắt.

Chưởng quầy mang Hàn Lập tới phụ cận nơi đây liền khom lưng nói với hắn một câu:

"Tiền bối, thiếu gia của nhà ta ở trong phòng. Tuy ngoài trận bày một chút trận pháp, vốn tại hạ cần phải bẩm cáo thiếu gia một tiếng mới có thể mang ngoại nhân tiến vào, nhưng sự tình của Hàn tiền bối thiếu gia đã sớm phân phó qua vì thế tiền bối phải theo sát tại hạ, nếu không đụng chạm cấm chế sẽ rất phiền toái".

Hàn Lập có chút đăm chiêu nhìn bốn phía thung lũng này, tựa hồ rất thanh tú, không có quy luật gì, liền nói:

"Được rồi, ngươi cứ đi ở trước là được".

Chưởng quầy nghe vậy, lúc này mới hít một hơi, cẩn thận mang Hàn Lập hướng phòng ốc đi đến.

Lộ tuyến hắn đi cực kỳ kỳ lạ, chốc chốc đi tới ba bước, rồi lại lùi lại hai bước, chốc chốc lại hướng phía Đông đi năm bước, nhưng lại quay đầu đi tới sáu bước, toàn bộ hành động vô cùng hỗn độn, tựa hồ không tìm ra quy luật gì.

Sau đó hai người hắn chậm rãi tiến sát phòng ốc ở giữa thung lũng.

"Thiếu gia, Hàn tiền bối đã đến, mời người ra gặp mặt." Khi ở khoảng cách hơn mười trượng, chưởng quầy rút cuộc nhẹ nhõm thở ra một hơi, hướng về gian phòng ở lớn nhất lớn tiếng hô.

"Hàn tiền bối đến sao? Thật tốt quá. Chẳng qua chờ một chút ta lập tức sẽ đi ra ngoài." Từ trong phòng truyền đến thanh âm kinh hỉ của Tề Vân Tiêu, nhưng sau đó lại *"Phanh"* một tiếng trầm muộn vang lên, tiếp theo lại truyền đến lời kêu khổ không ngừng của hắn.

"Khục, lại thất bại!"

Cửa đá mở ra, Tề Vân Tiêu với vẻ mặt thất vọng đi ra, trên người còn phảng phất một cỗ hơi thở nóng bức.

Tuy nhiên sau khi hắn thấy Hàn Lập, sắc mặt u ám nhất thời sáng sủa, thực có chút hưng phấn bước lên phía trước nói:

"Đúng là tiền bối, việc này thật tốt quá. Xin mời đến đây để vãn bối làm trọn đạo địa chủ, trong này không có gì khác nhưng trà hương thượng hảo thật là có vài chén".

Tề Vân Tiêu nhiệt tình vạn phần muốn mời Hàn Lập vào trong gian phòng ở một bên, trong lúc này tay chân so với mấy năm trước thành thục lão luyện hơn rất nhiều.

"Thực đã cực khổ cho đạo hữu rồi" Hàn Lập biết còn phải cầu người ta nên rất khách khí nói.

Tiếp theo liền tiến vào trong phòng, lần lượt ngồi vào cái bàn hình chữ nhật.

"Tiền bối, cái kia…" Tề Vân Tiêu sau khi phân phó chưởng quầy đi pha trà, liền quay đầu lại, bộ dáng có chút do dự muốn nói cái gì đó.

Hàn Lập mỉm cười không nói, lật tay, quyển *"Vân Tiêu tâm đắc"* liền xuất hiện trên bàn, quyển sách vẫn như trước, ngân quang lấp lánh, điều này nói rõ rằng nó vẫn bị cấm chế.

Tề Vân Tiêu thấy quyển sách này, tinh thần liền rung lên, vừa định đem tay cầm lấy nhưng bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, vội vàng nói một câu *"Tiền bối chờ một lát"*.

Hàn Lập cười khẽ một tiếng, tựa hồ đoán được dụng ý của đối phương.

Không bao lâu sau Tề Vân Tiêu hưng phấn trở lại phòng, trong tay xuất ra một cái hộp gỗ dài hơn một xích.

*"Tiền bối, trong này là một bộ pháp khí bố trận "*Điên Đảo Ngũ Hành trận*" cải tiến, uy lực tuy không có lớn như dự tính ban đầu là có khả năng đạt đến một nửa của trận pháp nguyên bản, nhưng cũng tăng tới một phần ba, so với trận pháp trước kia mạnh hơn nhiều"* Tề Vân Tiêu có chút xin lỗi nói, hiển nhiên trước tiên nói về uy lực của bộ pháp khí bố trận mà hắn có thể gia tăng, làm lòng hắn có chút bất an.

"Một phần ba?" Hàn Lập thần sắc rung động, trong lòng cực kỳ kinh ngạc.

Phải biết rằng hắn vốn không trông cậy vào khả năng cải tiến bộ trận kỳ kia, Điên Đảo Ngũ Hành trận có thể phát huy một phần mười uy lực đã làm cho Hàn Lập cực kỳ hài lòng rồi. Cần biết rằng tu sĩ Kết Đan kỳ như Lôi Vạn Hạc gặp trận này cũng cảm thấy đau đầu. Nếu là thực sự có thể tăng thêm hai, ba lần uy lực không phải là có thể ngăn cản tu sĩ Kết Đan kỳ ở ngoài sao.

Nghĩ đến đây Hàn Lập không thể kiềm chế, tiếp nhận lấy hộp gỗ, chuẩn bị nhìn kỹ một chút, mà Tề Vân Tiêu cũng cầm lấy quyển sách màu bạc nhìn ngắm cẩn thận.

Mở nắp hộp, một bộ trận kỳ cùng trận bàn linh khí bức người liền xuất hiện.

Hàn Lập lấy ra từng món đồ nhìn kỹ một phen, số lượng trận kỳ và trận bàn của bộ pháp khí này so với cái trước nhiều hơn nhiều. Hơn nữa hoa văn của chúng rõ ràng là phức tạp hơn. Xem ra lời đối phương là thật, uy lực đích xác so với bộ trước kia lớn hơn.

Hàn Lập vui mừng thu hồi bộ trận kỳ, sau đó liếc mắt nhìn đối phương.

Lúc này Tề Vân Tiêu sắc mặt tràn đầy vui mừng, lấy tay nhẹ vỗ về *"Vân Tiêu tâm đắc"*, xem ra cũng đồng dạng nghiệm chứng qua phong ấn.

"Bộ pháp khí bố trận cải tiến này của ngươi, ta rất vừa lòng. Thật sự đã làm phiền đạo hữu" Mặt Hàn Lập mang nụ cười nói.

"Tiền bối nói lời đâu đâu rồi, tại hạ còn muốn cảm kích vạn phần tiền bối đem quyển sách này hoàn hảo trả lại mà mảy may không chút tổn hao nào, vãn bối phải đa tạ mới đúng" Tề Vân Tiêu nghe Hàn Lập nói như thế, đem đầu lắc lắc như đánh trống, thành khẩn nói.

Hàn Lập cười cười, khiêm tốn nói vài câu, sau đó liền tán gẫu với Tề Vân Tiêu.

Mà vị chưởng quầy sau khi đi xuống chốc lát, liền mang lên hai chén trà thơm ngon màu xanh biếc.

Hương vị của trà này rõ ràng thơm ngát hơn so với trà bên *"Thanh Tuyền trà xá"* kia, hiển nhiên lá trà phải thượng đẳng hơn, linh khí tỏa ra cũng đậm hơn một chút.

Hàn Lập và Tề Vân Tiêu ân cần thân thiết mời nhau, cả hai cùng uống. Nhất thời cảm thấy trong miệng tràn đầy sảng khoái, nhẹ nhàng, thần trí thanh minh, không kìm hãm được tán dương.

"Trà ngon, không nghĩ tới có thể đem lá trà chế biến tỏa ra linh khí, thật sự là kỳ diệu hết chỗ nói. Đây là do bàn tay của đạo hữu làm sao, Hàn Lập cực kỳ khâm phục" Hàn Lập nói thật tâm thật ý, có khả năng đem lá trà ẩn chứa linh khí đây là sự tình chưa bao giờ nghe nói qua, huống chi nước trà đích xác mùi hương thơm

ngát vô cùng, tuyệt không thể kém so với loại trà tuyệt đỉnh của thế gian.

Tề Vân Tiêu nghe xong lời nói của Hàn Lập, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ, vội vàng giải thích:

"Tiền bối đã hiểu lầm, trà này không phải do vãn bối điều chế ra, mà là được bạn tốt tặng làm quà, lá trà này là do người bạn đó tiêu tốn mất mười năm ở thế gian mới có thể nghiên cứu ra".

------oOo------

Chương 276: Xuất thủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Bạn tốt? Có phải là người mà đạo hữu muốn tìm linh dược để cứu mạng?" Hàn Lập hỏi nhưng trong lòng lại âm thầm cao hứng. Hắn chính là đang sầu khổ vì không có đề tài để nói về vị trận pháp sư kia, gặp được cơ hội này tự nhiên không chịu bỏ qua.

Tề Vân Tiêu thấy Hàn Lập hỏi như thế, run run, có chút trở nên chần chừ.

Nhưng sau đó hắn lại nghĩ tới cái gì, hạ quyết tâm gật gật đầu nói:

"Tiền bối nói đúng, linh trà này đích thật là vị chí hữu kia của tại hạ chế biến. Thêm nữa, may nhờ gốc linh thảo ngàn năm kia của tiền bối làm thuốc dẫn mới có thể bảo vệ tính mạng. Tuy hôm nay không lo tính mạng nhưng thương thế chậm chạp không thể khỏi hẳn. Cho nên…cho nên vãn bối đang muốn hỏi tiền bối còn có linh thảo lâu năm nữa hay không? Cho dù không có linh thảo ngàn năm thì bảy, tám trăm năm cũng có thể làm cho hảo hữu của vãn bối có nhiều hi vọng khỏi hẳn. Tại hạ nguyện ý dùng các loại trận kỳ để trao đổi linh thảo.

Nói xong những từ này, Tề Vân Tiêu tràn đầy vẻ chờ đợi, đem toàn bộ tinh thần nhìn chăm chú Hàn Lập.

Hắn nghe Tề Vân Tiêu nói vậy, có chút ngoài ý muốn, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm một hơi. Đối phương một khi đã cần sự giúp đỡ của mình, việc thỉnh đối phương chữa trị Truyền tống trận kia xem như có khả năng thành công. Nhưng là trên mặt tự nhiên vẫn làm ra chút biểu tình khó xử, để đối phương nhận lấy nhân tình của mình.

Nghĩ đến đây hắn làm ra vẻ trầm ngâm, sau một lúc lâu mới miễn cưỡng nói:

"Linh thảo, trong tay tại hạ đích xác còn có một ít. Nhưng mấy cái này tại hạ định luyện chế một số đan dược để dùng, thật sự là…"

Những lời còn lại Hàn Lập chưa nói hết nhưng thần tình trù trừ sớm đã cho Tề Vân Tiêu biết rằng việc này rất khó xử.

Dù sao một lô đan dược hảo hạng ý nghĩa như thế nào đối với một vị tu sĩ, đối phương phải rất minh bạch mới đúng.

Mà Tề Vân Tiêu vừa nghe đến việc trên người Hàn Lập quả thực còn có linh thảo, nhất thời lộ ra vẻ mặt mừng như điên. Nhưng sau khi những lời tiếp theo, liền trở nên lo âu cực độ, thậm chí không đợi Hàn Lập nói xong, lập tức dùng ngữ khí có nửa khẩn cầu nói:

"Vãn bối biết rằng để cho Hàn tiền bối đem linh thảo xuất ra thực có điểm ép buộc người làm điều trái ý, nhưng tại hạ mắt thấy chí hữu cả ngày bộ dáng thống khổ. Thật sự là đau đớn, chua xót! Chỉ cần tiền bối vui lòng đem linh thảo nhượng lại, tại hạ nguyện đem tất cả pháp khí bố trận mặc cho tiền bối tùy ý chọn lựa, cho dù lấy toàn bộ, vãn bối cũng không có một câu oán hận".

Hàn Lập nghe đối phương nói ra lời này, trong lòng rất là rúng động.

Pháp khí bố trận khác của Tề Vân Tiêu cho dù không bằng loại biến thái như "Điên Đảo Ngũ Hành trận"*, nhưng cũng là tinh phẩm khó gặp. Nếu là lấy tới tay được mấy bộ, khẳng định sẽ làm cho phòng hộ tự thân gia tăng không ít. Huống chi có một ít trận pháp tính công kích cũng cực kỳ cường đại, nếu có khả năng đem cường địch vây khốn trong đó, cũng là một loại thủ pháp lợi hại để giết địch.*

Tuy nhiên mục tiêu chủ yếu của Hàn Lập lần này là muốn đối phương chữa trị Truyền tống trận tổn hại kia, nếu là lấy pháp khí bố trận chỉ sợ sẽ không nhắc lại được việc này nữa. Nếu không sẽ lưu lại cho đối phương ấn tượng tham lam vô độ. Hàn Lập hiện tại không muốn hai người này căm ghét.

Hắn sau khi nghĩ ngợi một chút, liền định cự tuyệt loại trao đổi này của đối phương, định chuyển đề tài qua việc Truyền tống trận. Nhưng lúc này bên ngoài đột nhiên truyền đến âm thanh la hét hổn hển của một nữ tử trẻ tuổi.

"Tề thiếu gia, không tốt rồi! Tiểu thư nhà ta đã xảy ra chuyện. Nhanh đi giải cứu nàng đi."

Thanh âm nữ tử này truyền vào trong phòng, sắc mặt Tề Vân Tiêu lập tức đại biến.

Hắn vội vàng đứng dậy bước ra ngoài. Thậm chí ngay cả chào vị khách nhân là Hàn Lập đây cũng không để ý. Mà chưởng quầy đang đứng ở bên cũng đồng dạng kinh hoảng thất sắc chạy ra ngoài.

Hai hàng lông mày của Hàn Lập rung động một chút. Trên mặt thần sắc không đổi, nhưng trong lòng đã có chút nghi hoặc, hai tay chắp sau lưng chậm rãi đi ra ngoài.

Trên bãi đất trống ngoài phòng, Tề Vân Tiêu cùng chưởng quầy vẻ mặt đang khẩn trương nghe một nữ tử khoảng mười tám, mười chín tuổi nói cái gì đó.

Nữ tử này làn da trắng nõn, tướng mạo xinh đẹp, một mặt đang kể chuyện, một mặt thần tình lo lắng. Nhưng khi thấy một người lạ lẫm từ trong phòng đi tới, lập tức giật mình, ngậm miệng lại, trong mắt hiện lên thần sắc kinh hãi.

Hàn Lập thấy vậy cười vô tình, đứng lại tại chỗ, không có đi qua.

Nhưng Tề Vân Tiêu vừa quay mặt trông thấy hắn liền giống như là vớ được cây cọc cứu mạng, phi tới trước mặt Hàn Lập, hơn nữa vẻ mặt kích động cầu khẩn:

"Tiền bối, hảo hữu của tại hạ bị một nhóm tu sĩ tâm địa hung ác vây khốn ở một nơi nào đó, hiện tại chỉ có tiền bối mới có thể cứu giúp. Chỉ cần tiền bối nguyện ý ra tay, vãn bối nhất định lễ trọng cảm tạ".

"Tề đạo hữu nói rõ một chút, có phải vị tiểu thư trong miệng cô nương này chính là vị chí hữu tinh thông trận pháp kia?" *Hàn Lập nhíu mày, có chút ngoài ý muốn, chậm rãi hỏi.*

"Đúng vậy! Bộ pháp khí bố trận Điên Đảo Ngũ Hành kia chính là tại hạ cùng với cô nương kia đồng loạt hợp lực chế ra" *Tề Vân Tiêu ánh mắt thiết tha nhìn Hàn Lập cuống quít nói.*

Mà vị nữ tử xinh đẹp kia dựa vào tầng năm Luyện Khí kỳ của nàng nhìn không ra tu vi nông sâu của Hàn Lập, làm cho nàng kinh ngạc, cái miệng nhỏ nhắn há hốc ra, có chút sợ hãi nhìn Hàn Lập.

Nhưng Hàn Lập lại chuyển hướng đến nàng trầm giọng nói:

"Vị cô nương này, có thể đem chuyện trải qua kể thêm lần nữa, để biết nguyên ủy của việc này."

Hàn Lập tuy biết hiện tại là thời cơ thi ân tốt nhất nhưng cũng muốn hiểu rõ thực lực cùng số lượng địch nhân, có khi người không cứu ra được mà ngược lại còn đem chính hắn hãm nhập vào trong.

"…Ồ! Sự tình là như thế này, hôm nay ta cùng tiểu thư đến phụ cận…" *Nữ tử xinh đẹp thấy Hàn Lập mở miệng hỏi, không khỏi có chút hoảng hốt, đem sự tình trải qua thuật lại.*

Nguyên lai tiểu thư trong miệng cô nương này, hai ngày trước do lá trà thượng hạng dùng để điều chế linh trà đã không còn. Cứ theo như thói quen lúc trước, đến Bích Vân sơn cách nơi này không xa để thu thập một ít. Nhưng ở trên núi kia gặp một đám nam tu sĩ Luyện Khí kỳ, chủ phó hai người thấy nhiều người tu tiên xuất hiện như vậy, đã nghĩ có chút không ổn, liền định lập tức hạ sơn trở về.

Ai mà biết rằng trong đám tu sĩ có một người từng thấy nữ tử này bố trí trận pháp cho một vài tiểu gia tộc, nhận ra thân phận trận pháp sư của nàng. Nhất thời hắn liền đem việc này nói cho đồng bọn, kết quả là bọn chúng lập tức sinh ra ý nghĩ xấu xa, chuẩn bị đem nữ tử này bắt sống, sau đó ép buộc truyền thụ những điều *tâm đắc về trận pháp cho bọn chúng.*

Nhưng vị tiểu thư này cũng thông minh dị thường, không đợi đối phương động thủ, liền mang nha hoàn bên cạnh thoát đi trước một bước để ra khỏi núi này, theo đường cũ trở về. Nhưng khi trốn được nửa đường nàng liền phát hiện những người này vẫn còn truy đuổi không tha, có xu thế càng ngày càng gần, nếu như thế nhất định sẽ bị bọn họ bắt sống.

Bởi vì bất đắc dĩ nên nàng đành phải dùng một bộ trận kỳ mang theo tùy thân, vội vàng bố trí một trận pháp đơn giản trong rừng cây, trước tiên bảo vệ chính mình, sau đó để cho nha hoàn rời khỏi nơi này trước khi địch nhân đến, hướng Tề Vân Tiêu cầu cứu.

Hàn Lập một bên nghe đối phương giảng thuật, một bên trầm ngâm không nói.

Nghe nữ tử này nói địch nhân chỉ là bảy, tám tu tiên giả Luyện Khí kỳ mà thôi, xem ra không cần phải lo lắng, việc này chính mình nhất định phải giúp.

Nghĩ đến đây, Hàn Lập liền gật đầu nói:

"Cô nương chỉ đường đi, chúng ta đi ngay!"

Nói xong Hàn Lập, trong ánh mắt cảm kích của Tề Vân Tiêu, vung ống tay áo, một cái tiểu chu màu trắng từ nhỏ biến lớn xuất hiện trước mắt.

"Tất cả đều lên đi! Cứu người như cứu hỏa. Pháp khí này tuy nhỏ một chút, nhưng phi hành cực nhanh, mang bốn, năm người không có vấn đề gì." *Thân hình Hàn Lập nhoáng lên, đứng ở trên thuyền, quay đầu lại nói với những người khác.*

Tề Vân Tiêu cùng nữ tử trẻ tuổi lúc này mới giật mình hiểu ra, đồng loạt nhảy lên tiểu chu. Khi chưởng quầy cũng định đi lên thì Tề Vân Tiêu lại ngăn cản hắn và nói:

"Lâm thúc, tu vi của ngươi rất thấp. Nói không chừng chỉ sợ có cái gì nguy hiểm, hay là lưu lại ở đây đi! Chúng ta cứu người xong sẽ lập tức trở về."

Chưởng quầy nghe vậy, vẻ mặt do dự, nhưng biết Tề Vân Tiêu đích thật là vì muốn hắn tốt, đành phải có chút không tình nguyện ở lại.

Vì thế bọn người Hàn Lập điều khiển tiểu chu, biến thành một đạo bạch quang, biến mất ở cuối chân trời.

Thần phong chu một đường hướng phía Nam khẩn trương bay đi, dưới sự điều khiển toàn lực của Hàn Lập, tốc độ cực nhanh làm hai người kia có chút chết lặng, sau một lát thời gian liền bay đến bầu trời của rừng cây đã bày trận để vây khốn đối thủ.

Lúc này cây cối ngoài rừng hơi nghiêng ngả, bảy, tám tên kia vẫn chưa rời đi, đang chỉ huy các loại pháp khí mãnh liệt công kích không ngừng, mắt thấy đã đem một tầng thanh quang bạc bạc che chắn rừng cây làm suy yếu, nguy hiểm đã cận kề.

Tề Vân Tiêu thấy vậy, hai mắt đỏ lên, muốn lập tức nhảy xuống, nhưng bị Hàn Lập kéo lại, nhàn nhạt nói:

"Không cần gấp, xem pháp khí mấy người này sử dụng thực cũng được, xem hình dáng cũng là người của tu tiên gia tộc nào đó. Bọn họ một khi đã biết vị cô nương này là trận pháp sư, chỉ sợ cho dù đánh lui bọn họ, về sau có thể sẽ còn dây dưa. Không bằng ta giúp các ngươi thanh trừ sạch sẽ*".*

Tề Vân Tiêu vừa nghe những người này về sau còn có thể dây dưa, trong lòng tức giận không tự chủ được gật gật đầu.

Hàn Lập thấy vậy, tự nhiên cười, sau đó nhìn mấy tên tu sĩ ở bên dưới vẫn đang còn mờ mịt không biết, trong mắt hàn quang chợt lóe.

Hai tay hắn đột nhiên đồng thời giương lên, nhất thời hai đạo hắc quang cùng sáu đạo kim quang rời tay bay ra, trong nháy mắt đi đến trước mấy người này. Sau đó trong ánh mắt hoảng sợ của bọn chúng, nhẹ nhàng vây quanh, ngay cả hộ thuẫn cũng chưa *kịp mở ra liền ngã xuống đất, đột nhiên bị Hàn Lập trong khoảnh khắc đồng thời đánh chết.*

Tề Vân Tiêu cùng nha hoàn kia hoảng sợ nhìn một màn này, bọn hắn tuy biết tu tiên giả Luyện Khí kỳ khẳng định còn lâu mới là đối thủ của tu sĩ Trúc Cơ kỳ, nhưng cũng vạn vạn lần không nghĩ tới rằng Hàn Lập thoải mái, nhẹ nhàng giết mấy người kia như vậy. Phải biết rằng trong những người này tu vi cao nhất bộ dáng đã đạt được công pháp tầng thứ mười một. Mà chính Tề Vân Tiêu chỉ có tầng chín mà thôi.

Hàn Lập không để ý đến thần sắc kính sợ của hai người này, ngự khí bay xuống.

Thần Phong chu vẫn còn chưa hoàn toàn chạm đất, Tề Vân Tiêu đã không dằn nổi nhảy ra trước tiên, hoảng hốt hướng rừng cây phóng đi, trong miệng còn cực kỳ khẩn trương, không ngừng hô:

"Âm nhi".

------oOo------

Chương 277: Tân Như Âm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nhìn thân ảnh Tề Vân Tiêu đầu nhập vào trong rừng, cười sửng sốt.

Xem bộ dáng hắn thất thố như thế, Hàn Lập tuy đối với chuyện tình nam nữ tiếp xúc không nhiều nhưng liếc mắt cũng nhìn ra được Tề Vân Tiêu đối với nữ tử tinh thông trận pháp này tuyệt đối không phải là bạn tốt như bình thường, hơn phân nửa là quan hệ nam nữ luyến ái khổ đau, nếu không cũng sẽ không khẩn trương thành ra bộ dáng như thế này.

Mà nha hoàn kia cũng đồng dạng lòng như lửa đốt vội vàng đi qua.

Hàn Lập ở ngoài rừng thản nhiên đợi trong chốc lát, sau đó Tề Vân Tiêu cùng nha hoàn xinh đẹp kia và một nữ tử áo lam cao hứng phấn chấn đi ra khỏi rừng cây, hướng Hàn Lập bước tới.

Hàn Lập không khách khí đối mặt nhìn kỹ nữ tử áo lam này.

Dáng người trung bình, cái mũi khéo léo, một đôi mắt sáng trong suốt như nước, sau khi liếc mắt nhìn Hàn Lập, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Xem ra Tề Vân Tiêu kia đã đem thân phận của hắn nói cho cô gái này.

Nói thật, ngũ quan dung mạo của nữ tử áo lam thực không xuất sắc, thậm chí so với nha hoàn xinh đẹp kia còn không bằng.

Nhưng vẻ mặt nàng ung dung, tao nhã, dáng dấp giơ tay nhấc chân thùy mị, duyên dáng, kết hợp với đôi mắt đen phảng phất như biết nói chuyện, cái này đủ để bù lại sự thiếu khuyết của dung mạo. Cho dù ai vừa thấy cô gái này, chẳng những không nghĩ rằng tư sắc bình thường, ngược lại còn sinh ra cảm giác kinh diễm, tuyệt sẽ không nói chuyện lộn xộn với nha hoàn bên cạnh.

Nhưng sau khi Hàn Lập thấy phong tư tuyệt thế của nữ tử áo lam, lại cảm thấy đau đầu.

Hắn không cần đoán cũng biết vị này tuyệt đối là một loại người thông minh tuyệt đỉnh, trí tuệ viễn siêu so với thường nhân. Cùng nàng nói năng chỉ sợ phải cố gắng vô cùng, tuyệt đối sẽ không giao thiệp thoải mái như với Tề Vân Tiêu, tựa hồ chính mình đều đem hết thảy nắm trong tay.

"Đa tạ tiền bối đến cứu giúp! Tiểu nữ tử Tân Như Âm cảm kích vô cùng!" Nữ tử áo lam ung dung đi đến trước Hàn Lập, nhẹ nhàng thướt tha thi lễ, thanh âm thanh thúy cực kỳ dễ nghe.

"Tân cô nương không cần đa lễ, tại hạ chỉ ra chút sức mọn. Tuy nhiên nên nhanh chóng trở về, những người này chỉ sợ có chút lai lịch, vạn nhất trưởng bối của bọn họ cũng ở gần đây, vậy thật phiền toái." Hàn Lập vẫy vẫy tay, khách khí nói, uể oải thúc giục mấy người chạy nhanh.

Tề Vân Tiêu ở một bên nghe thấy Hàn Lập nói như thế, có chút lo lắng, không ngừng gật đầu đồng ý:

"Phải đó, Âm nhi! Chúng ta cũng nên nhanh chóng rời khỏi đây đi, nơi này đích xác là rất nguy hiểm."

Từ khi Tề Vân Tiêu nhìn thấy Tân Như Âm, hai mắt liền thủy chung không rời xa dung mạo kiều diễm trắng trong như ngọc, hiện tại lại nói năng thân mật vô cùng, làm Hàn Lập nghe xong cũng thấy có chút rùng mình.

Trên khuôn mặt Tân Như Âm khẽ đỏ lên, xuất hiện nét ửng hồng.

Nàng có chút xấu hổ về Tề Vân Tiêu với đầu óc đơn giản ở bên cạnh, sau khi do dự một chút, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên đáp ứng.

"Được rồi, chúng ta hiện tại đi đi. Chính là mấy cái thi thể này…" Tân Như Âm liếc mắt nhìn mấy cổ tử thi, còn muốn nói thêm cái gì đó.

"Cái này dễ giải quyết thôi, thiêu cháy là được." Hàn Lập không thèm để ý nói, sau đó năm ngón tay phải hé ra, bảy, tám hỏa cầu to bằng miệng bát bắn tới, nhất thời đem mấy thi thể kia biến thành tro bụi, chỉ để lại từng cái, từng cái túi trữ vật lưu trên mặt đất.

Thủ đoạn hủy thi thành thục của hắn làm cho nữ tử áo lam hơi đổi sắc, trong lòng có chút phát lạnh.

Nhưng nàng không phải là kẻ nhu nhược, sau đó lại lộ ra bộ dáng như không có chuyện gì là lạ, cùng Tề Vân Tiêu tán gẫu vài câu.

"Đồ vật trong mấy túi trữ vật này đối với ta không có tác dụng gì, vị cô nương nếu không chê thì thu thập đi, đỡ phải lưu lại rồi lộ ra dấu vết." Lúc này Hàn Lập quay mặt, đối với nha hoàn xinh đẹp ở bên Tân Như Âm ôn hòa nói:

"Tiền bối, thực sự là cho ta sao?" Nha hoàn này vừa nghe xong lời của Hàn Lập, trên mặt kinh hỉ vạn phần, khó có thể tin hỏi lại một câu.

Nàng thấy Hàn Lập cười khẽ một chút, gật gật đầu, liền lập tức nói lời đa tạ, sau đó cao hứng chạy qua, đem túi trữ vật nhất nhất nhặt lấy. Đối với nàng mà nói, cái này tuyệt đối là vận may từ trên trời rơi xuống, trong túi này có thể có những thứ tốt a.

Tân Như Âm thấy màn này thì có điểm rùng mình, nhưng sau đó thần sắc như thường, sau khi cùng Hàn Lập khách khí nói một câu, liền cùng Tề Vân Tiêu lên tiểu chu đang lơ lửng giữa không trung.

Sau khi nha hoàn xinh đẹp trong tay cầm một đống túi trữ vật cũng ở trên pháp khí thì thân hình Hàn Lập nhoáng lên tiểu chu, lập tức linh lực từ dưới chân rót ra, ngự khí bay lên trời.

Trên nửa đường trở về, nữ tử áo lam đề xuất mời Hàn Lập cùng

Tề Vân Tiêu đến chỗ nàng, để cho nàng chính thức đáp tạ ơn cứu mạng.

Tề Vân Tiêu có cơ hội thân cận với người yêu dấu, sao có thể nói ra dù chỉ là nửa chữ *"không"*, lập tức gấp không kịp đợi đáp ứng liền, mà Hàn Lập đồng dạng nghĩ rằng đây là một cơ hội rất tốt để hướng tới đối phương đề xuất việc chữa trị Truyền tống trận, nên cũng trầm ngâm một chút, không có phản đối.

Vì thế tiểu chu dưới sự điều khiển của Hàn Lập nhẹ nhàng quay đầu, đổi hướng Tây Bắc bay đi.

Sau mấy canh giờ, dưới sự chỉ điểm của Tân Như Âm, tiểu chu hạ xuống một chỗ tầm thường.

Nơi này ngoại trừ bốn phía tràn ngập sương mù nhàn nhạt, còn lại thì Hàn Lập không nhìn ra được chỗ dị thường. Tựa như rất giống với nhiều ngọn núi nhỏ vô danh của thế gian, cực kỳ bình thường.

Nhưng Hàn Lập rất rõ ràng, là chỗ ở của một vị trận pháp sư, ở phụ cận khẳng định sẽ có biện pháp phòng bị, tám chín phần còn là trận pháp không phải là nhỏ. Chính là do mình đối với trận pháp biết không nhiều lắm, bởi vậy mới nhìn không ra ảo diệu tại phụ cận, trong lòng hắn không dám có chút ý tứ khinh thường.

Dưới sự dẫn dắt của nữ tử áo lam, một hàng người Hàn Lập dừng lại trước một mảng nhà trúc ở giữa sườn núi, đây chính là chỗ ở của Tân Như Âm.

Nàng đưa Hàn Lập cùng Tề Vân Tiêu hai người tiến vào trong một gian trúc phòng to lớn để nghỉ tạm, mà nàng cũng nha hoàn đi qua một phòng khác để chải tóc, thay quần áo. Dù sao trải qua một phen bị truy đuổi, trên quần áo của hai vị nữ tử này có bám ít tro bụi, đối với con gái trời sinh yêu thích sạch sẽ mà nói thì việc này thật sự khó có thể chịu được.

Hàn Lập ngồi trên một cái ghế trúc, rất hứng thú nhìn bộ dáng không yên của Tề Vân Tiêu, đối phương thỉnh thoảng đi đến trước cửa phòng, hướng ra ngoài nhìn nhìn vài lần, phảng phất chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà khiến cho hắn khó nhịn như là cách ba thu, bộ dáng hoàn toàn si tình.

Hàn Lập nhìn xem thật sự thú vị, khóe miệng liền không khỏi khẽ nhếch lên, lộ ra vẻ mặt cười mà không cười, vừa lúc bị Tề Vân Tiêu trong lúc vô ý xoay người nhìn thấy.

Thần tình của hắn nhất thời đỏ bừng, hàm hồ biện giải vài câu, sau đó ngượng ngùng ngồi trở lại nguyên vị.

"Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu, đây chính là sự tình quang minh chính đại. Tề đạo hữu để ý gì chứ?" Hàn Lập nhấp một ngụm linh trà thượng đẳng trên bàn, sau khi cười lạnh nhạt, nói với thần sắc tự nhiên.

"Tiền bối! Không phải…ta không có…"

Tề Vân Tiêu càng lộ ra tay chân luống cuống.

Vào lúc này nha hoàn xinh đẹp kia tiến đến, cuối cùng giải vây cho Tề Vân Tiêu. Không bao lâu sau Tân Như Âm cũng thay đổi một bộ áo màu trắng, phong tư có khác một chút đi đến, liền giống như một đóa hoa sen trắng muốt nở rộ, làm cho người ta thấy cực kỳ đẹp mắt.

"Lần này đội ơn Hàn tiền bối và Tề huynh tiến đến giải cứu, Như Âm ghi nhớ trong lòng. Xin cho tiểu nữ tử lấy trà thay rượu, kính nhị vị một ly, thể hiện một chút lòng thành!" Tân Như Âm sau khi tiến vào phòng liền từ trên tay nha hoàn xinh đẹp bên cạnh, phân biệt tiếp lấy từng chén trà, sau đó dịu dàng động lòng người hướng hai người Hàn Lập kính một ly.

Hàn Lập sau khi tiếp nhận chén trà này, trong lòng cười khổ một chút, âm thầm thở dài:

"Nữ tử này thật đúng là đặc biệt! Lời nói thật thâm sâu, mặc dù không hứa hẹn điều gì, nhưng làm cho người ta không thể bắt bẻ được."

Mà Tề Vân Tiêu thấy người trong lòng kính trà mình, sớm đã cao hứng ngất ngây quay cuồng. Uống xong ly trà, tư vị gì cũng không có thể hiện, chỉ có cười ngây ngô không thôi.

Tân Như Âm thấy vẻ mặt Tề Vân Tiêu như thế, cảm thấy đau đầu, đành phải quay mặt qua tán gẫu với Hàn Lập. Muốn biết một chút thân phận bí ẩn của hắn, xem có phải là tu sĩ của một môn phái hay là một đại gia tộc hay không.

Dù sao một tu tiên giả Trúc Cơ kỳ khẳng định phải có lai lịch nhất định

Hàn Lập đương nhiên sẽ không ngây thơ dễ dàng lộ ra chi tiết của mình, cố ý trông trái ngóng phải nói với Tân Như Âm.

Sau khi nói hết lời mà cô gái này vẫn không tìm được một chút tin tức hữu dụng, làm cho Tân Như Âm sau khi dò xét một hồi, liền trở nên rất buồn bực. Nhưng trong tâm càng trở nên sợ hãi đối với Hàn Lập.

Đối với Tân Như Âm mà nói, cho dù Hàn Lập trợ giúp một việc lớn như thế, nhưng cũng không nhất định rằng Hàn Lập sẽ không có chủ ý giống như mấy tên kia. Vì đề phòng vạn nhất, nàng tự nhiên cố gắng đem mười hai phần tinh thần để cẩn thận hơn.

"Hàn tiền bối, tại hạ đã đáp ứng qua người, chỉ cần có thể cứu Như Âm, trận kỳ cùng trận bàn ta luyện chế lúc trước, người có thể tự do chọn lựa. Lúc này trên người tại hạ có đem theo mấy bộ, không bằng tiền bối trước tiên nhìn xem có vừa lòng hay không?"

Câu nói này làm Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, đồng thời vui mừng, cuối cùng có thể dẫn dắt đến vấn đề quan trọng nhất của mình rồi.

Mà Tân Như Âm nghe câu này, trước tiên cả kinh, nhưng lập tức rất cảm kích, mỉm cười với Tề Vân Tiêu, làm hắn sau khi thấy vậy, chỉ có thể hạnh phúc cười ngây ngô vài tiếng.

"Sự việc trận kỳ cùng trận bàn, trước tiên không vội. Tại hạ kỳ thật có một việc khác muốn tìm Tân đạo hữu hỗ trợ. Chỉ cần có thể giúp tại hạ giải quyết, liền không cần nói cái gì thù lao. Ngược lại

tại hạ có thể đem một gốc linh thảo tám trăm năm dùng để luyện đan đưa cho Tân đạo hữu chữa bệnh." Hàn Lập đột nhiên nói ra lời này làm hai người vạn phần kinh ngạc.

"Tiền bối nguyện ý nhượng lại linh thảo?" Tề Vân Tiêu nghe lời ấy, không tự kìm hãm được, kinh hỉ hỏi.

Hiển nhiên hắn lúc này hoàn toàn hãm nhập vào việc có linh thảo chữa bệnh cho người yêu dấu, kích động khi có nhiều hi vọng chữa khỏi hẳn.

------oOo------

Chương 278: Bán niên chi ước

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cả đương sự Tân Như Âm ngay từ đầu cũng đồng dạng kích động.

Dù sao điều này có quan hệ với chứng bệnh lâu năm không dứt của nàng, nhưng sau khi thần sắc trên mặt thay đổi vài lần, nàng cắn cắn đôi môi đỏ mọng chần chờ nói:

"Tiền bối rút cuộc là có chuyện gì cần vãn bối hỗ trợ, thẳng thắn nói là được. Chỉ cần không làm trái đạo nghĩa cùng lương tâm, tiểu nữ tử nhất định sẽ đáp ứng."

Khi Tân Như Âm nói điều này, đôi mắt sáng trong suốt nhìn thẳng Hàn Lập, sợ hắn đề xuất một yêu cầu căn bản không thể đáp ứng được.

Hàn Lập thấy bộ dáng cẩn thận của cô gái này, không khỏi hiểu được, cười cười.

Điều này làm cho hắn nhớ tới tình hình khi mình mới bước vào con đường tu hành, đồng dạng cũng thật cẩn thận, sợ bước đi nhầm mà vứt bỏ cái mạng nhỏ.

"Tân đạo hữu không cần khẩn trương như thế, ta chỉ muốn đạo hữu giúp ta chữa trị một món đồ có liên quan đến trận pháp. Chỉ cần có thể phục hồi, ta sẽ đem linh thảo hai tay dâng lên." Hàn Lập thần sắc bình tĩnh nói, không tránh ánh mắt nhìn thẳng của đối phương, bộ dáng với lòng dạ thản nhiên.

Tân Như Âm sau khi nghe xong, có chút bán tín bán nghi.

Nhưng nàng cũng nhẹ nhang thở dài nhẹ nhõm, đồng thời dung mạo kiều diễm tỏa sáng nói:

"Nếu thật sự chỉ là thứ cần chữa trị, điều này đương nhiên không có vấn đề gì! Như Âm nhất định đem hết tài năng, sở học phục hồi, xin tiền bối yên tâm".

Thần sắc nữ tử này nguyên bổn là không nóng không lạnh, nay bỗng nhiên cười tươi, phong tư diễm lệ, làm Hàn Lập cũng không khỏi ngẩn ngơ, thoáng thất thần. Càng không cần nói vị Tề Vân Tiêu đã yêu nàng lâu năm, lúc này sớm đã bị nụ cười mà trở nên si ngốc, không thể thu lại.

Tân Như Âm nhìn ra dị sắc trong mắt Hàn Lập, trên khuôn mặt không khỏi hiện lên nét đỏ ửng, càng làm tăng thêm vài phần phong tình kiều mị.

Hàn Lập lúc này mới ý thức được chính mình có chút thất thố, liền vội vàng thu liễm tâm thần, tiếp tục nói:

"Nói thật, tại hạ tuy biết Tân đạo hữu khẳng định đối với trận pháp có nghiên cứu thâm hậu, nhưng có chữa trị được thứ này hay không, Hàn mỗ trong lòng thật sự cũng không trách. Mà vật kia nguyên không thể di động đi xa, cho nên tại hạ đem nó phục chế thành bản vẽ. Hi vọng đạo hữu có thể dựa theo bản vẻ nhìn ra một chút đạo lý để chữa trị vật ấy".

Hàn Lập nói xong, liền lấy ngọc giản từ trong túi trữ vật ra, giao cho đối phương. Tân Như Âm tiếp nhận nó, lập tức tò mò rót tâm thần vào trong để nhìn xem.

Kết quả thứ trong ngọc giản làm nàng kinh ngạc thất thanh kêu lên:

"Cổ Truyền tống trận?"

Hàn Lập nghe được thanh âm hô lên của đối phương, một tia lo lắng cuối cùng ở trong lòng cũng không cánh mà bay đi.

Trận pháp kia đích thực là Truyền tống trận cổ xưa, như vậy cần phải xem cô gái này có chữa trị được không?

Hàn Lập nghĩ như thế, không khỏi cẩn thận chú ý vẻ mặt lúc này của Tân Như Âm, sợ lộ ra thần sắc khó xử.

Mà Tề Vân Tiêu kia nghe được mấy chữ *"cổ truyền tống trận"*, vẻ mặt cũng ngạc nhiên, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Ước chừng thời gian một nén nhang qua đi, Tân Như Âm mới thở dài một hơi, rút cuộc đem tâm thần từ trong ngọc giản thu về.

Sau đó nàng cúi đầu ngẫm nghĩ, trông chốc lát mới ngẩng lên nghiêm chỉnh nói với Hàn Lập:

"Cổ truyền tống trận này thực sự là hàng thật giá thật, vốn dựa vào trình độ của ta thì không thể chữa trị được thứ đã hoàn toàn bị hủy, nhưng chỗ hư hại ở cái này rất ít, chỉ là một góc nhỏ trong đó. Vừa khéo bộ phận trận pháp này là một trong ít loại mà ta đã học qua. Như thế xem ra có nhiều hi vọng phục hồi nó."

Khi Tân Như Âm nói xong lời cuối cùng, trên mặt cũng lộ ra vẻ may mắn.

Hàn Lập nghe xong lời ấy, trong lòng tự nhiên tràn đầy vui mừng, nhưng những lời tiếp theo của đối phương lại đả kích hắn không nhẹ.

"Nhưng loại cổ pháp trận thường không sử dụng nhiều, ta nghiên cứu không quá sâu. Bởi vậy tiền bối phải cho chút thời gian mới có thể hoàn toàn chữa trị được bản vẽ cổ truyền tống trận ở trong ngọc giản này." Tân Như Âm nói tiếp, trên mặt hiện ra một chút ngượng ngùng.

"Đương nhiên có thể, nhưng Tân đạo hữu phỏng chừng phải cần bao nhiêu lâu mới đủ, ta đến lúc đó lại tới là được." Hàn Lập sau khi suy nghĩ một chút miệng đáp lời.

"Chỉ cần thời gian nửa năm, không sai biệt lắm. Dù sao trước kia ta đã nghiên cứu qua một đoạn thời gian." Tân Như Âm không chần chờ nói, xem ra nàng sớm đã ước lượng qua.

"Được rồi, sau nửa năm ta sẽ đến lấy bản vẽ đã được phục hồi, hi vọng Tân cô nương sẽ không làm Hàn mỗ thất vọng." Hàn Lập thấy vậy, mỉm cười gật gật đầu nói.

Sau đó Hàn Lập chính thức đem việc chữa trị Truyền tống trận phó thác cho vị nữ tử trận pháp sư Tân Như Âm này, rồi cùng bọn Tề Vân Tiêu tán gẫu thêm một buổi chiều, sau liền cáo từ.

Trước khi đi, hắn dặn dò hai người vài câu, bảo bọn họ cẩn thận hơn một chút. Tốt nhất là thay đổi chỗ ở, dù sao giết chết vài tên tu sĩ kia, khẳng định sẽ có người đến điều tra hung thủ, mà bọn họ ở phụ cận thật sự rất dễ bị bại lộ.

Hàn Lập lần này nói ra, Tề Vân Tiêu cùng Tân Như Âm hai người liếc mắt nhìn nhau, lộ ra vẻ khó xử. Cuối cùng đối với đề nghị thay đổi chỗ ở, cũng giữ thái độ không phủ nhận.

Mặc dù Hàn Lập nghĩ rằng điều đó có chút lo lắng kì quái, nhưng cũng không tiện nói thêm gì, liền giá ngự pháp khi bay đi, hướng Việt quốc tiến đến.

Nhất quốc đô thành của Việt quốc chính là Việt Kinh đại danh đỉnh đỉnh.

Nó chẳng những là đại thành đệ nhất Việt quốc, vừa khéo là nơi trung tâm nhất, thông suốt bốn phương tám hướng, là trung tâm trao đổi kinh tế, văn hóa của cả nước.

Mà trong một thành phố như vậy, tự nhiên tấc đất đã trở thành tấc vàng, chẳng những giá tiền phòng ốc hơn mấy lần thành thị bình thường, tuy có những người nguyện ý xuất ra giá cả rất cao nhưng không ai sẵn lòng bán.

Dù sao sống ở trong kinh thành, cũng đã là một loại biểu tượng cho thân phận.

Cả kinh thành Việt quốc bị chia ra bốn khu vực Đông, Tây, Nam, Bắc.

Khu phía Bắc là hoàng thành, tự nhiên sẽ không để cho người ngoài hoàng thất cư ngụ. Mà tương ứng với nó là khu phía Nam, là chỗ ở cho các quan lại lớn nhỏ, tất cả đều phải là người có quan có chức mới có tư cách đi vào. Nếu là một nhà nào đó khi không có ai nhậm chức ở trong triều, thì gia đình này tự nhiên cũng phải ly khai khỏi khu này.

------oOo------

Chương 279: Đại phú Tần trạch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong kinh thành, hình thành sự đối lập rõ nét so với khu phía Nam chính là khu phía Tây.

Cảnh tượng tương phản với hào sâu tường cao, tất cả phòng ốc của khu phía Tây đều loàng xoàng, bên trong là những người làm công việc tạp dịch thấp kém nhất, tiểu thương, người bán rong và người cùng khổ. Đương nhiên cũng có một bộ phận vô lại nhàn rỗi, chuyện gì cũng không làm, thêm người từ khu khác lạc đến cũng ở tại nơi này.

Mà cách tương đối xa khu phía Tây là khu phía Đông, ở đó có một ít phú thương đại hộ sống.

Mặc dù nhà những người này không có người làm quan nên không thể tiến vào khu phía Nam, nhưng nhà cửa to lớn được xây dựng nguy nga lộng lẫy. Tất cả đều không tiếc tiền để cho trạch viện của mình có thể ở phụ cận đứng đầu, chèn ép, ở trên những gia đình đại hộ khác.

Đương nhiên cũng có những trạch viện của những nhà có danh tiếng, người ở gần đó căn bản không thể nổi bật hơn được. Mấy cái đó chẳng những hơi thở phú quý và chiếm diện tích hơn xa kẻ khác, mà người ở trong đó còn là đại thương cự phú, gia tài vạn quan.

Ở một góc của khu phía Đông có một siêu cấp trạch viện, đó chính là Tần trạch, một nhà giàu có.

Diện tích chiếm hơn mười mẫu, làm cho người biết giá cả đất đai ở kinh thành không ai không há mồm cứng lưỡi cả nửa ngày.

Tần gia chẳng những phú khả địch quốc, lũng đoạn một phần tư sinh ý quặng đồng của Việt quốc, hơn nữa nghe nói gia chủ thần thông quảng đại, trong triều đều có quan to chuyên môn đứng ra nói chuyện cho bọn họ.

Hạ nhân của một nhà đại quý như thế, tự nhiên khí lực đầy mình, lời nói ra so với hạ nhân các trạch viện khác cũng lớn hơn rất nhiều.

Tên giữ cửa Tần Quý của Tần trạch chính là nghĩ như vậy.

Mỗi lần có người muốn đi vào Tần trạch cầu kiến gia chủ, vô luận thân phận là gì, có hay không có chức tước, tất cả đều đối với hắn – một tên hạ nhân nhỏ nhoi – khách khí vạn phần, không dám đắc tội với hắn tí nào.

Dần dần điều này làm cho hắn cơ hồ có cảm giác chính mình là đại nhân vật.

Bởi vậy, về sau mỗi khi có người nào đó đưa thiếp cầu kiến Tần gia, tự nhiên phải hiếu kính một chút. Nếu không hắn sẽ có sắc mặt khó coi, nói không chừng sẽ đặt qua một bên ba, bốn ngày mới thông báo.

Đương nhiên, nếu một ít nhân vật có thân phận cao quý đến cửa, hắn vẫn rất quy củ, hoàn toàn thể hiện bộ dáng có trách nhiệm mặc dù cực khổ, oán giận.

Đối với nhóm thiếu gia, tiểu thư hay ra vào, lại cực kỳ ân cần, chu đáo.

Cứ như vậy hắn thật đúng là làm cho nhiều chủ tử rất là vừa lòng, thậm chí có tin tức ngoài lề nói rằng tới đây còn muốn tăng cấp hắn lên làm quản sự những việc bên ngoài, có thể đi ra ngoài chưởng quản sinh ý nào đó. Tần Quý sau khi biết được, trong lòng lại càng cảm thấy ngọt ngào. Cảm giác đi đường nhẹ nhàng phiêu phiêu trong nhiều ngày.

Hôm nay hắn – Tần Quý đại gia – di chuyển ghế dài, nằm ở chỗ râm mát trước cửa lớn để tránh nóng. Sớm hôm nay gia chủ đã ra ngoài đi bàn việc kinh doanh, vài vị thiếu gia, tiểu thư cũng đã cùng với công tử bạn thân đến núi non phụ cận để du ngoạn, trong trạch viện hôm nay ngoại trừ vài vị phu nhân, chỉ có vị tiểu thư góa phụ đang sống.

Điều này có thể làm hắn thở ra một hơi, yên tâm nhàn nhã một chút.

Thời điểm khi Tần Quý đang được gió nhẹ man mát thổi qua, có chút mơ màng, bỗng nhiên truyền đến thanh âm rụt rè của một nam tử tuổi trẻ.

"Xin hỏi đây có phải là Tần trạch không?"

Tần Quý đang có ý ngái ngủ, bị âm thanh này làm cho không cánh mà bay, cảm giác cực kỳ khó chịu, không mở mắt liền mắng to vì tức giận:

"Kêu cái gì mà kêu! Khóc tang hả! Không nhìn thấy Quý gia nhà ngươi đang nằm sao chứ!"

Nói xong, Tần Quý mới mười hai phần không tình nguyện mở mắt nhìn lại, thần tình rất là tức giận.

Điều này cũng là do hắn từ âm thanh sợ hãi của đối phương, cho rằng đó chỉ là một tên tiểu tốt nên mới dám đối đãi phóng túng như thế.

Tần Quý rút cuộc cũng nhìn thấy rõ ràng người nói chuyện, đó là một vị nam tử mặc áo vải thô khoảng hai bốn, hai lăm tuổi, tướng mạo bình thường, không bắt mắt. Hơi thở còn để lộ ra ngoài sự quê mùa, cục mịch, rõ ràng là mới từ nông thôn lên thành thị.

Thấy vậy, khí lực trong lòng của hắn lại càng phát ra.

Hắn ngồi dậy, không nói hai lời, ngẩng cao đầu như được huấn luyện thành thục, dường như việc quấy rầy Tần Quý đại gia như hắn nghỉ ngơi chính là phạm phải tội lớn tày trời, khó có thể tha thứ.

Hắn mắng mỏ, nước miếng bay tứ tung, ước chừng sau khi thời gian kéo dài khoảng một chén trà nhỏ vẫn chưa bỏ qua, mà thanh niên quê mùa cục mịch này phảng phất cũng bị Tần đại gia như hắn làm cho bối rối, biểu tình tay chân luống cuống, chỉ biết ngây ngốc đứng nghe Tần Quý rầy la.

Sau nửa ngày tà hỏa của Tần Quý mới hoàn toàn phát tiết sạch sẽ, mới dừng quở mắng gay gắt.

Sau đó hắn liếc xéo thanh niên, tựa hồ nhớ tới câu hỏi lúc đầu của đối phương, liền tùy ý hỏi lại một câu:

"Ngươi đến Tần trạch làm gì? Chúng ta trong này không thiếu tạp dịch cùng hạ nhân, nên nhanh chóng rời đi. Hạ nhân bổn trạch cũng không phải dễ làm đâu. Không thu người có lai lịch không rõ ràng, trước tiên đi tìm người bảo lãnh đến rồi nói đi."

Tần Quý bằng kinh nghiệm trước đây của mình, lập tức đoán định người trẻ tuổi mà hơi thở vẫn chưa hết mùi bùn đất này, khẳng định là ước muốn viển vông tìm việc tại Tần trạch, người như thế hắn đã gặp rất nhiều.

"Ta không phải tìm việc…Tần Ngôn là thúc thúc của ta, đây là một phong thư người trong nhà bảo ta đưa cho Tần thúc." Thanh niên tựa hồ mới vừa tỉnh táo lại từ trong sự quở trách nặng nề, sau khi nghe xong lời Tần Quý, vội vàng từ trong áo lấy ra một phong thư nhăn nhúm, lắp bắp hướng Tần Quý giải thích.

"Cái gì? Lão gia là thúc thúc của ngươi?"

Tần Quý đang muốn cầm lấy ấm trà ở gần đó uống vài ngụm, thì nhất thời bị lời nói của thanh niên này làm cho sợ hãi tới mức trực tiếp đem nước trà phun ra, kinh hãi thất sắc hỏi.

"Cái này…, ta cũng không biết nhưng người nhà bảo ta xưng hô là Tần thúc." Thanh niên gãi gãi đầu, trên mặt có chút bộ dáng xấu hổ.

Nhưng lần này Tần Quý rút cuộc không dám dễ dàng cười nhạo đối phương, vạn nhất vị này thực sự có quan hệ gì đó với lão gia, hắn sẽ ăn quả đắng.

Vì thế sau khi hắn do dự, cẩn thận hỏi:

"Phong thư này ta có thể liếc mắt xem một chút được không? Xin các hạ yên tâm, tại hạ chính là xem bì thư, tuyệt không dám mở ra."

Thanh niên nghe Tần Quý nói xong, gật gật đầu đồng ý ngoài dự kiến, hơn nữa một mặt đưa thư tín này cho hắn, một mặt nói.

"Vốn là muốn đem thư này đưa cho ngươi để ngươi giúp chuyển giao cho Tần thúc."

Tần Quý tiếp nhận phong thư mà có thể chính xác là một tín kiện, vội vàng lướt qua vài lần.

Tuy nói hạ nhân bình thường, căn bản sẽ không có khả năng nhận biết chữ, nhưng là Tần Quý hồi còn nhỏ cũng đã qua nửa năm ở trường tư, nên cũng có thể nhận biết câu chữ. Bởi vậy công việc giữ cửa mà vô số hạ nhân hâm mộ mới có thể rơi xuống đầu hắn.

"Tần ngôn hiền chất tự thân mở."

Mấy chữ to, đen trên phong thư làm Tần Quý trong lòng nhảy loạn một trận. Xem khẩu khí tựa hồ là trưởng bối của lão gia nhà mình.

Nghĩ đến đây sắc mặt Tần Quý lập tức biến đổi, cố gắng rặn ra vài nụ cười, hướng thanh niên nói:

"Vị công tử này, lão gia của ta không có nhà, nhưng có vài vị phu nhân ở trong phòng, ngươi có muốn đem tín thư này chuyển cho phu nhân hay không?" Thái độ Tần Quý không khỏi đại biến, ngay cả xưng hô cũng lập tức đề thăng.

"Điều này không được đâu. Phong thư này nhất định phải do Tần thúc tự thân mở ra xem." Thanh niên trở nên chần chờ, cuối cùng kiên quyết lắc lắc đầu.

"Như vậy đi, nếu không ta vào trước bẩm báo một chút với phu nhân, nhìn xem phu nhân rút cuộc trả lời các hạ như thế nào cho thuyết phục?"

Tần Quý cũng không dám để thanh niên này rời đi, vạn nhất thực sự có việc gì quan trọng sợ mình làm chậm trễ, sau đó liền quay đầu muốn vào giao cho phu nhân xử lý, sự tình gì hắn cũng mặc kệ, Tần Quý làm hạ nhân đã lâu như vậy nên cũng có chút tâm kế.

Lần này thanh niên lại đồng ý.

Tần Quý sau khi thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng tiếp đón vị người nhà vừa mới lên này, để hắn tạm thời giúp quan sát. Chính mình liền chạy vào trong nhà.

Hạ nhân khác thấy hắn có bộ dáng như lửa cháy đến mông, đều có chút kinh ngạc.

Tần Quý trực tiếp chạy đến hậu viện, hướng một vị nha hoàn chân to đang giữ sân nói mấy câu, liền an tâm trở lại đại môn đợi trả lời.

Hắn trở lại trước cửa, cùng thanh niên này cười nói mấy câu, một vị tiểu nha hoàn nhất lưu tướng mạo cũng được chạy đến.

Đi đến gần hai người, nàng cảm thấy hứng thú nhìn thanh niên quê mùa vài lần, sau đó liền truyền miệng lời của vị phu nhân nào đó. Trước tiên để vị thanh niên này đến một gian sương phòng nghỉ ngơi, đợi khi lão gia trở về mới định đoạt thân phận thật giả, dù sao người của tộc Tần gia rất nhiều. Nói không chừng thật sự là trưởng bối của một chi phụ nào đó có việc tìm tới tận cửa.

Một khi ở trên đã có lời xử lý chuyện này, Tần Quý cũng liền an tâm, tiếp tục làm tốt việc giữ cửa của hắn.

Mà tiểu nha hoàn kia mang theo thanh niên hướng sương phòng đãi khách tạm thời đi đến.

Trên đường rất nhiều người nhìn thấy hình dáng thanh niên này quê mùa cục mịch đều cảm thấy kinh ngạc liếc nhìn hắn vài lần, mà thanh niên này tựa hồ cảm thấy bất an. Hắn rõ ràng đem đầu hạ thấp, chỉ nhìn mặt đất, im lặng đi theo phía sau tiểu nha hoàn.

Điều này làm cho tiểu nha hoàn khi quay đầu liếc mắt nhìn thấy bộ dáng của thanh niên lạ lùng như vậy, không khỏi thất thanh cười. Rồi sau đó còn nhìn lại nam tử này vài lần cười hì hì, nghĩ rằng người này rất thú vị.

Sau khi đem thanh niên an trí trong một chỗ của sương phòng, tiểu nha hoàn dặn dò hắn không được chạy loạn, liền cười hì hì trở về phục mệnh.

Đợi khi nàng vừa rời khỏi phòng ở, bộ dáng thanh niên nam tử vốn vụng về, lúng túng đột nhiên động thân, ngốc tính trong mắt lập tức biến mất, cả người nhàn nhạt phát ra một loại hơi thở tiêu sái, còn đâu quê mùa.

"Thực không thể tưởng tượng được Tần gia nổi danh như vậy. Xem ra người ma đạo không có khả năng buông tha mục tiêu rõ ràng như thế." Thanh niên nhìn ra ngoài phòng, nhăn mặt nhíu mày, miệng thì thào lẩm bẩm.

Hắn đúng là Hàn Lập, đã toàn lực ngự khí, vất vả hơn mười ngày đường, cuối cùng mới đến được Việt Kinh, mà Tần trạch chính là đối tượng Lý Hóa Nguyên yêu cầu hắn bảo vệ.

Tuy nhiên Hàn Lập nghĩ đến việc Lý Hóa Nguyên an bài thân phận cho hắn, không khỏi rất bực mình.

Lão ở trong thư, bảo người đứng đầu Tần gia an bài thân phận hắn là hậu nhân của một chi phụ, để Hàn Lập giả dạng làm người thân thích từ dưới quê lên, điều này mới có thể giấu diếm tai mắt những người ở lâu trong Tần trạch.

Thân phận tiểu tử thôn quê tuy làm Hàn Lập có chút không thích nhưng hắn giả dạng lại không tốn sức. Dù sao trước đây Hàn Lập là một tiểu hài tử nhà nông chính hiệu ở thôn Thiên Tích, ngữ khí xử sự với người ngoài thế nào cho giống thì hắn không cần phải phí tâm suy nghĩ.

Sau khi Hàn Lập đóng cửa, liền ngồi xuống giường luyện khí, hi vọng có thể làm cho tu vi của mình trong lúc hộ vệ Tần trạch tăng tiến một chút.

Hàn Lập bất tri bất giác thực hiện một vòng tuần hoàn lớn thì đã đến đêm, lúc này rút cuộc có âm thanh lạo xạo của người trước cửa.

Tinh thần Hàn Lập rung lên, thần thái trên mặt lập tức biến mất không còn một mảnh, khôi phục hình tượng ngốc tiểu tử quê mùa, cục mịch.

Sau khi cánh cửa mở ra, bên ngoài có một vị phó dịch ăn mặc kiểu hạ nhân.

"Lão gia nhà ta đã hồi phủ, hiện tại phu nhân kêu ngươi qua, nay theo ta đi đi." Hạ nhân này không khách khí nói với Hàn Lập, sau đó xoay người bước đi, xem ra vẫn chưa để Hàn Lập vào trong mắt.

Điều này cũng khó trách, vị này cùng tên Tần Quý canh cửa kia bất đồng.

Thân là tâm phúc bên người của một phu nhân nào đó, hắn hằng năm nhìn thấy không ít người thân thích nghèo khổ đến Tần phủ xin tiền, tự nhiên cũng sẽ không quan tâm.

Dựa theo suy nghĩ của hắn, hơn phân nữa lão gia sẽ tiếp đãi một chút tên dân quê này, rồi sẽ cho ít ngân lượng để hắn trở về, căn bản sẽ không cho ở lâu trong phủ.

Mà Hàn Lập thành thật vâng lời, đi theo người này rời sương phòng, thẳng đến phòng khách của Tần trạch.

Lúc này trong phòng khách có một vị phụ nhân ung dung tao nhã hơn bốn mươi tuổi, đang hướng tới vị đứng đầu Tần gia – Tần Ngôn nhắc tới việc của Hàn Lập.

"Một khi đã dám cầm tín thư tới thăm, hơn phân nửa sẽ không giả. Xem ra thực là trưởng bối gia tộc kêu người tìm tới cửa."

"Nhìn xem rút cuộc có yêu cầu gì? Nếu không quá đáng thì tận lực thỏa mãn một chút đi! Đừng để cho người của chi chúng ta ở trong tộc mang tiếng xấu đối với thân thích nghèo khổ."

Tuổi Tần Ngôn ước chừng hơn năm mươi, nhưng bởi vì chăm sóc tốt nên xem ra giống như hơn bốn mươi, không có chút già cả. Hôm nay hắn đang uống trà tổ yến, sau khi cổ họng thanh mát mới chậm rãi nói.

------oOo------

Chương 280: Tiếp kiến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lão gia sáng suốt, chúng ta đích xác không thiếu ngân lượng, nhưng thanh danh không thể mất, phụ nhân đối diện mỉm cười nói, hoàn toàn thể hiện bộ dáng hiền thê.

Tần Ngôn thấy vậy, càng thêm vừa lòng.

Vị Tam phu nhân này ở với mình đã nhiều năm như vậy như tay chân bên mình, tâm tư tinh tế, một điểm đều không giảm sút, điều này làm cho lão càng yên tâm.

Thậm chí bình thường có việc ra ngoài, liền đem chuyện lớn nhỏ trong Tần trạch giao cho nàng xử lý, hơn nữa mỗi lần đều cực kỳ hài lòng.

"Lão gia, thiếp đã phái người đem hắn đến đây. Phu quân sau khi gặp qua, sẽ do thiếp ứng phó việc nhỏ này." Phụ nhân tiếp tục ôn nhu nói.

Tần Ngôn nghe vậy, mỉm cười, vừa định mở miệng nói gì đó thì ngoài phòng liền truyền đến âm thanh bẩm cáo của hạ nhân.

"Lão gia, Tần Bình đã dẫn khách tới, hiện tại có muốn triệu kiến hay không?"

"Kêu Tần Bình mang người vào đây đi."

Tần Ngôn thuận miệng phân phó, sau đó không mở miệng nữa, hướng Tam phu nhân cười cười xin lỗi.

"Tuân mệnh!"

Hạ nhân lên tiếng, cũng không nói gì thêm.

Mà ở ngoài phòng khách, đi phía sau Tần Bình là một vị thanh niên ngơ ngơ ngáo ngáo.

Nam tử trẻ tuổi này một mặt đi tới, một mặt liếc trái nhìn phải đánh giá hết thảy phòng khách, tựa hồ đối với thứ gì trong phòng cũng đều tò mò vô cùng.

Đợi hai người đi vào sảnh, Tần Bình hồi bẩm một tiếng, sau đó tự động rời đi, chỉ còn lại người thanh niên, đang có chút bất an đối diện với vợ chồng Tần Ngôn.

Tần Ngôn cùng Tam phu nhân nhìn thấy bộ dáng thanh niên luống cuống tay chân, không khỏi nhìn nhau cùng cười, tiếp theo lão ho nhẹ một tiếng, nói với người thanh niên:

"Nghe nói tiểu huynh đệ có thư của trưởng bối Tần mỗ, chẳng biết việc này có thật hay không? Có thể đem thư giao cho tại hạ xem xét được chứ?"

Thanh niên cũng chính là Hàn Lập liếc mắt nhìn vị đứng đầu Tần gia này, lộ ra bộ dáng do dự, phảng phất có chút không tin tưởng, hỏi ngược lại:

"Người chính là Tần thúc sao? Ông nội của ta truyền miệng rằng chỉ có thể giao thư này cho bản thân Tần thúc thôi."

Tam phu nhân nghe xong Hàn Lập nói thế liền nao nao, thiếu chút nữa nhịn không được bật cười thành tiếng.

Tại đại sảnh tiếp khách của Tần trạch, có người dám to gan lớn mật giả mạo người đứng đầu Tần gia sao? Người thanh niên này hỏi thật sự là rất thú vị.

Mà Tần Ngôn nghe xong, ngây người ngẩn ngơ, đồng thời lộ ra thần sắc cười khổ.

Lão đành phải bất đắc dĩ nói tiếp:

"Tại hạ đương nhiên là chủ nhân chân chính của Tần trạch, tuy nhiên có phải là Tần thúc của các hạ hay không thì phải xem qua

thư mới có thể xác nhận được."

Bộ dáng thừa nhận của Tần Ngôn làm Tam phu nhân ở bên nhìn thấy thật sự rất thú vị. Không nghĩ tới, tại Việt kinh đại danh đỉnh đỉnh, cơ hồ không người nào không biết chủ nhân Tần gia, vậy mà bị một thanh niên cả người quê mùa, cục mịch hoài nghi, thật sự là một chuyện hoang đường.

Nghe Tần Ngôn nói thế, trên mặt Hàn Lập mới thể hiện ra biểu tình tin mà không tin, rút cuộc hắn móc móc kéo kéo ra một phong thư bị nhàu nát như giấy loại, đưa cho Tần Ngôn.

Lão sớm đã không kiên nhẫn, cố nén xúc động không đem tay giật lấy thư tín, rút cuộc bảo trì được phong độ tiếp lấy phong thư.

Tuy nhiên lão thực không có lập tức mở thư, mà thâm ý sâu sắc liếc nhìn Hàn Lập, bỗng nhiên sau đó đem thư bỏ xuống bàn, vỗ nhẹ hai tay.

Sau hai tiếp *"Bốp" "Bốp"*, từ bên ngoài sảnh lập tức đi vào một vị lão giả áo xanh đầu đầy tóc bạc.

Tần Ngôn không nói hai lời, tay chỉ phong thư này. Lão giả lập tức cung kính tiến lên cầm lấy, tiếp theo liền xem xét cẩn thận nó dưới ánh nắng chiếu vào trong phòng, cuối cùng hai tay đang cầm lại đem thư để trở về trên bàn.

"Không có vấn đề."

Sau khi lão giả thốt ra mấy từ, liền khom người thối lui. Tất cả vừa xảy ra đều vô thanh vô tức, giống như quỷ mị.

Tần Ngôn yên lòng, nhàn nhạt liếc nhìn Hàn Lập, thấy bộ dáng vị này mờ mịt, không khỏi trên mặt mang nụ cười đắc ý.

Sau đó lão không giải thích gì, liền đem thư này thuần thục mở ra, rút tờ thư ra nhìn kỹ.

Tam phu nhân một bên thấy vậy, hướng về phía Hàn Lập cười hòa ái một chút, liền bưng chén trà trước mặt muốn nhấp một ngụm.

Nhưng không đợi phụ nhân bưng lên thì Tần Ngôn đang ngồi xem thư tín bỗng *"Ai da"* một chút, đột nhiên đứng dậy, thần tình cực kỳ ngạc nhiên cổ quái.

"Lão gia, có chuyện gì, thư tín này là giả sao chứ?" Tam phu nhân lắp bắp kinh hãi, cuống quít đặt chén trà xuống dò hỏi, bộ dáng cực kỳ quan tâm.

"Không phải, thư này là thật. Nhưng là của một vị trưởng bối có đại ân đối với ta." Thần sắc khoảng khắc liền khôi phục lại bình thường, khẩu khí rất bình tĩnh nói.

Sau đó hắn hướng về phía ái thê của mình.

Sau khi nhìn, Tần Ngôn mới quay lại dò xét Hàn Lập lần nữa.

"Các hạ gọi là Hàn Lập?" Tần lão gia hỏi một câu, tuy khẩu khí giống như vừa rồi, nhưng Tam phu nhân lại lờ mờ nhận ra chỗ không đúng.

Khi vị phụ nhân này đang hồ nghi thì Hàn Lập lại mạnh mẽ gật đầu:

"Đúng vậy, ta chính là Hàn Lập! Có phải ông nội của ta đã nói là ta có thể lưu lại ở trong này đúng không?"

"A a, đương nhiên có thể. Ta trước đây từng cùng gia phụ gặp qua Hóa Nguyên bá phụ một lần, không nghĩ tới hôm nay còn có thể nhìn thấy hậu nhân của người, ta sẽ xem ngươi giống như cháu chắt thân thuộc." Tần Ngôn đột nhiên hoan hỉ vui sướng lên tiếng cười ha hả, âm thanh vang lớn, làm hạ nhân ở phụ cận đều nghe được, nhìn nhau mặt mày mờ mịt, chẳng biết lão gia nhà mình vì sao ở trong phòng khách cao hứng như thế.

"Đến đây, theo ta vào phòng bên nói về tình huống gần đây của Hóa Nguyên bá phụ đi? Những người khác không ai được phép vào trong, ta cần phải cùng với Hàn hiền chất chuyện trò?" Tần Ngôn cầm lấy cánh tay Hàn Lập, cực kỳ nhiệt tình nói. Tiếp theo

kéo hắn đi đến cửa bên, ngăn trở hành động muốn đi theo của Tam phu nhân.

Tam phu nhân vốn đã cảm thấy giật mình, nay lại càng thêm hồ đồ.

Bà đành phải trơ mắt nhìn Tần lão gia cùng Hàn Lập từ cửa bên đi ra ngoài. Mà bà không dám không nghe theo sự phân phó tự tiện tiến vào.

Lúc này phụ nhân một đầu đầy nghi vấn.

Hàn Lập đi theo Tần Ngôn tới một chỗ cực kỳ u tĩnh ở phòng bên.

Lão hai lời không nói, di chuyển một chút cái bình cổ dùng để trang trí trong phòng, sau đó trên vách tường trống rỗng xuất hiện một gian mật thất.

Tần Ngôn thấy vậy, không chần chờ đi vào. Mà Hàn Lập sau khi mỉm cười một chút, cũng theo sau.

Mật thất này không lớn nhưng đầy đủ mọi thứ.

Chẳng những có bàn, có ghế, còn có một cái giá sách bằng gỗ đàn hương cao hơn một trượng, có vẻ cực kỳ tinh xảo.

"Các hạ một khi đã là người do Lý tiên sư phái đến, thì cũng là người tu tiên?" Vừa rồi trong phòng khách, Tần mỗ đã đắc tội, mong rằng Hàn tiên sư không khiển trách?" *Tần Ngôn sau khi đóng cửa mật thất, thần sắc liền cung kính hướng Hàn Lập giải thích.*

"Không có gì, không biết không có tội. Huống chi, tràng diễn này còn phải tiếp tục." *Hàn Lập tùy ý ngồi xuống bên cạnh bàn, không thèm để ý nói. Hắn lúc này cả người thần thái vì đó biến đổi, khôi phục hơi thở tiêu sái vốn có.*

"Đa tạ tiên sư đại lượng."

Tần Ngôn nghe xong, càng thêm cung kính, thủy chung đứng một *bên, không có lộ ra ý tứ bất mãn.*

Người tu tiên rút cuộc là ai, Tần Ngôn thật sự rất rõ ràng, căn bản đó chính là mấy người thần sống giống như thần tiên.

Huống chi, nếu vị Lý tiên sư kia không một tay duy trì, bọn họ Tần gia tuyệt đối không có thanh thế hiển hách như ngày hôm nay. Về tình về lý Tần Ngôn cũng không dám có ý bất kính.

"Tần gia chủ cũng ngồi đi, không cần khách khí. Lý tiên sư trong miệng người chính là gia sư, sở dĩ đối với Tần gia mà nói, ta cũng không tính là ngoại nhân." *Hàn Lập mỉm cười nói.*

"Không dám, tại hạ là một phàm nhân, như thế nào dám đối với tiên sư vô lễ, tại hạ đứng ở một bên nghe Hàn tiên sư phân phó là được." *Tần Ngôn liên tục lắc đầu, không chịu ngồi xuống. Điều này làm cho Hàn Lập có chút trầm ngâm, đăm chiêu một chút, sau đó liền không hề miễn cưỡng đối phương.*

"Chẳng biết Hàn tiên sư đến nơi này có gì muốn làm? Trong thư Lý tiên sư chỉ nói rõ thân phận của người, cụ thể sự tình gì thì trong đó lại không đề cập chút nào. Tần mỗ có được biết một phần hay không?" *Tần Ngôn thật cẩn thận hỏi ra vấn đề trong lòng quan tâm nhất.*

Bởi vì dựa theo lời gia phụ khi lâm chung thì Lý tiên sư có đại ân đối với Tần gia, chỉ khi nào Tần gia xuất hiện nguy hiểm không thể giải quyết mới tự mình xuất hiện hoặc là phái người tới tương trợ. Chẳng lẽ Tần gia gặp phiền toái lớn hay sao?

Hàn Lập liếc mắt thấy người đứng đầu Tần gia hiện lên thần sắc lo âu, sau khi suy nghĩ liền châm chước nói:

"Sự tình là như thế này, kỳ thật việc này liên quan đến người tu tiên ngoại quốc, chúng ta nhận được tin nói."

Hàn Lập thần sắc như thường đem việc ma đạo lục tông có thể xuống tay đối với Tần gia, dùng cách nói mà phàm nhân có khả năng hiểu được một cách tốt nhất, chậm rãi kể cho Tần Ngôn, làm vị Tần lão gia này khiếp sợ.

Sau nửa ngày, lão mới có chút lắp bắp nói:

″Điều này…nói như vậy, tu sĩ quốc gia khác muốn xuống tay đối với phàm nhân chúng ta? Điều này…điều này phải làm thế nào cho tốt.″

Bộ dáng vị đứng đầu Tần gia tay chân luống cuống.

Mà Hàn Lập sau khi nhàn nhạt cười, liền bình tĩnh an ủi nói:

″Tần gia chủ không cần lo lắng, lần này tu sĩ tiềm nhập Việt quốc, pháp lực không cao. Có tại hạ tọa trấn Tần phủ, sẽ không để cho bọn họ dễ dàng đắc thủ."

------oOo------

Chương 281: Tần trạch chúng nhân, Biểu tiểu thư

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau vài canh giờ, Hàn Lập đi theo Tần Ngôn từ trong mật thất đi ra, đổi lại hình tượng.

Nhưng khi về đến phòng khách của Tần gia Gia chủ, vừa thấy Tam phu nhân đã lập tức ra lệnh cho người hầu thu xếp một chỗ ở sạch sẽ ở trong nhà, để cho Hàn Lập ở lại lâu dài trong Tần phủ.

Lý do bề ngoài thì rất đường hoàng, là Tần lão gia hắn phải bồi dưỡng thật tốt vị vãn bối này, báo lại đại ân của tiền bối Hàn Lập đối với hắn năm xưa.

Tam phu nhân thấy vậy, há hốc miệng, nhưng cũng không có nói ra lời phản đối nào.

Nàng với sự thông minh hơn người của mình nghe hiểu ngay. Tần Ngôn đã có quyết định rất tốt, căn bản không để cho người khác phản đối. Hơn nữa, với còn có cảm giác giữa vị Hàn hiền chất và Phu quân của mình khẳng định có che dấu gì đó.

Nhưng một khi Tần Ngôn đã không nói rõ với nàng, nàng tự nhiên sẽ không làm chuyện gì để mất đi sự sủng ái của hắn.

Chẳng qua nàng thích suy đoán. Phu quân của mình trịnh trọng với vị Hàn thế chất này như vậy. Chẳng lẽ khi hắn còn trẻ, hái hoa ngắt cỏ bên ngoài lưu lại con riêng. Nếu không, dù thế nào cũng không vừa xem thư đã thất sắc như vậy, sau đó lại nhiệt tình đến thế.

Tâm trí của vị Tam phu nhân này thật quá sống động, càng nghĩ càng thấy giống như vậy. Trong lòng khá là khẩn trương, nhưng trên mặt lại không có biểu hiện gì lạ, hơn nữa càng thân thiết hơn với Hàn Lập.

Sau đó, do Tần lão gia mãi dặn dò, Hàn Lập lại đi theo Tần Bình đi ra Thính đường, để hắn đi xem nơi ở có vừa ý hay không.

Vẻ mặt Tần Bình lúc này rốt cuộc không còn cứng nhắc nữa, mà là rất tươi cười, và gọi *"Hàn thiếu gia"* không ngừng. hoàn toàn thay đổi việc đối xử lạnh lùng mười phần với Hàn Lập lúc trước, trực tiếp lựa chọn quên đi mọi chuyện.

Mà Hàn Lập mặc dù trên mặt không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng thầm than đám phàm nhân làm hạ nhân này có bản lãnh thuận theo cơn gió thật sự đến mức xuất thần nhập hóa. Lúc trước rất kiêu ngạo mà giờ vô cùng cung kính mà không có chút xấu hổ nào, thật là quá giỏi.

Sau đó Tần Bình dẫn Hàn Lập ngoặt mấy ngoặt trên con đường nhỏ sau nhà, đi đến trước một căn Tam hợp viện yên tĩnh.

Hoàn cảnh ở đây rất thanh nhã, rất là yên tĩnh. Hàn Lập vừa thấy đã thầm gật đầu, rất là hợp ý.

Xem ra vị Tần Ngôn này, cũng phí không ít tâm tư để cho hắn một chỗ ở tốt.

"Hàn Thiếu gia, trong này chính là nơi ở của ngài. Nơi đây chính là một căn biệt viện tốt nhất trong Tần phủ. Bình thường nếu không phải khách quý mà lão gia tôn trọng, thì sẽ không cho người ta vào đây ở" Tần Bình dẫn Hàn Lập vào trong viện, nịnh hót giải thích cho Hàn Lập.

Hàn Lập gãi gãi đầu, miệng liên tục nhếch lên cười ngây ngô, dường như không biết nên nói cái gì cho tốt.

Tần Bình rất hiểu những việc này, lại đổi sang đề tài khác.

"Hàn Thiếu gia còn chưa ăn cơm chiều nhỉ? Vậy tiểu nhân sẽ đến nhà bếp mang cơm lên cho ngài, xin chờ một lát".

Nói xong, Tần Bình liền cung kính lui ra khỏi Viện, sau đó, xoay người rời đi.

Hàn Lập thấy người này đã đi xa, mới cười nhàn nhạt, xoay người đẩy cửa ra.

Bố trí của mấy căn phòng này, phối hợp rất tốt với hoàn cảnh xung quanh, bố trí rất là thanh nhã.

Sau khi đi một vòng, Hàn Lập càng lấy làm thỏa mãn. Không khỏi đoán xem rốt cuộc là ai bố trí nơi này.

Tên Tần Bình kia thật sự rất nhanh tay nhanh chân. Không mất bao lâu, đã cùng một nữ đầu bếp mang theo một ống tre lớn mang cơm đến.

Ngửi thấy mùi cơm, Hàn Lập cũng đã lâu rồi không ăn lương thực. Liền không hề khách khí, ăn sạch các thức ăn và cơm trên bàn.

Đến lúc cuối cùng, Tần Bình thấy Hàn Lập như vậy cảm thấy hơi buồn cười. Nhưng bề ngoài thì vẻ mặt vẫn rất cung kính mời Hàn Lập lại đến Thính đường một chuyến. Bởi vì Tần lão gia muốn giới thiệu những người của Tần gia cho Hàn Lập biết.

Khi Hàn Lập lần thứ hai đi vào phòng khách thì, ở đây đã không chỉ có riêng hai người Tần Ngôn và Tam Phu nhân, mà còn có hơn hai mươi, ba mươi người cả nam cả nữ có đứng có ngồi ở đó.

Khi Tần Ngôn rất là thân thiết mời Hàn Lập ngồi xuống bên cạnh thì, những người tuổi cao ở bên trong phòng khách chỉ hơi ngạc nhiên chứ không có biểu hiện gì. Nhưng những tiểu thư và thiếu gia của Tần gia thì không nhịn được, lúc này có một vị công tử có vẻ được sủng ái bất mãn đứng ra hỏi.

"Gia Gia, vị huynh đài này là ai? Sao mấy huynh muội chúng ta chưa gặp lần nào, triệu tập chúng ta đến đây là vì người này sao?"

Tần Ngôn tự nhiên nghe ra ý của tên Tiểu tôn tử này. Nhưng hắn không hề cho tên kia chút thể diện nào, trừng mắt nhìn hắn rồi, lạnh lùng nói:

"Lui ra, trong này ngươi có tư cách nói chuyện sao? Cái gì người này, cái gì người nọ. Đây là Hàn Lập – Hàn hiền chất, tiền bối của hắn có ơn cứu mạng với Tần gia chúng ta, không được phép vô lễ!"

Tần Ngôn vừa nói những lời này, lập tức làm cho mọi người trong phòng khách ngoại trừ Tam Phu nhân đều rung động.

Ánh mắt tò mò đồng thời nhằm vào người Hàn Lập. mà Hàn Lập cũng khôn khéo thể hiện ra vẻ mặt bất an, như là dưới mông có một cái đinh vậy, người vặn qua vặn lại.

Mà vị Thiếu gia Tần gia kia thì mặt lúc đỏ lúc trắng, không biết nói gì lui về phía sau.

Tên này tuyệt đối không ngờ được rằng, Tần Ngôn bình thường rất sủng ái mình, hôm nay lại nói những lời chẳng lưu tình gì. Khiến hắn mất mặt trước nhiều huynh đệ tỷ muội như vậy,

Trải qua chuyện lần này, vị công tử này tự nhiên sẽ có hảo cảm gì với Hàn Lập. Đương nhiên, hắn cũng không quá ấu trĩ, bị Tần Ngôn quát đi xuống, hắn sao có thể có hành động bất thiện gì với Hàn Lập được chứ.

Dù sao từ bây giờ thì thấy, tên này có vị trí rất trọng yếu trong mắt gia gia, hắn không hy vọng vì vậy mà mất đi sự sủng ái của Tần Ngôn.

Có tên này làm gương, những người khác tự nhiên sẽ không đi ra chịu trận nữa. Ngược lại, tất cả đều hòa nhã nhìn Hàn Lập, biểu hiện sự thân thiện.

Lúc này Tần Ngôn mới mỉm cười, giới thiệu mọi người trong phòng với Hàn Lập.

"Đây là Tần Tri con lớn của ta. Bây giờ giúp ta quản lý tất cả cửa

hàng ở Việt Kinh, đầu óc cũng không tệ. Kia là con trai thứ hai của ta…"

Hàn Lập một mặt gật đầu lung tung, một mặt nghi nhớ gương mặt của từng người trong Tần gia mà Tần Ngôn giới thiệu vào trong lòng, mấy người này đều là người mà hắn phải bảo vệ.

Tuy nhiên, vị Tần lão gia này thật là nhiều con cháu, tổng cộng có năm người con trai, ba người con gái, cháu trai và cháu gái cũng có vài người.

Trong đó người con lớn nhất và con thứ hai đều khoảng trên ba mươi tuổi, đều đã có con. Tên vừa ra mặt vừa rồi chính là người con thứ hai của Lão đại.

Nhưng đáng buồn cười là, con trai thứ năm của Tần Ngôn mới có năm, sáu tuổi, là một đứa trẻ chỉ biết mút ngón tay.

Hàn Lập tưởng tượng thấy, một thanh niên mười bảy tuổi phải gọi đứa trẻ còn mút ngón tay là *"Ngũ thúc"*, liền không khỏi thấy buồn cười.

Còn phu nhân của Tần Ngôn, thì ngoại trừ Tam Phu nhân đã gặp buổi sáng, còn có một vị Nhị phu nhân tuổi khoảng bốn mươi, cùng bảy tám vị thê thiếp trẻ tuổi khác.

Mà Đại phu nhân của Tần Ngôn thì không có trong phòng khác. Nghe nói là đang ăn chay niệm phật, không dễ dàng ra gặp mặt.

Ngoài ra còn có hai vị Nam tử trên bốn mươi tuổi, là Nhị đệ và Tam đệ của Tần Ngôn.

Bọn họ đều quản lý một phần sinh ý của Tần gia, coi như là nhân vật quan trọng trong Tần phủ. Đương nhiên, bọn họ cũng có mấy đứa con ở trong phòng này, chẳng qua những người này Hàn Lập chỉ nhớ tên mà thôi, không quá chú ý đến.

Dù sao tinh lực của hắn có hạn, chỉ có thể chú ý bảo vệ những người con cháu của Tần Ngôn trong phòng này mà thôi.

"Ồ, Biểu tiểu thư đâu?"

Đợi Tần Ngôn giới thiệu mọi người trong phòng một lượt, đột nhiên phát hiện còn có một người chưa đến, không khỏi nghiêng người hỏi Tam Phu nhân ở bên cạnh.

"Lão gia, Biểu tiểu thư nghĩ không muốn gặp người ngoài, nên không đến. Có muốn lại đi gọi nàng không?" Tam Phu nhân nhỏ giọng nói, trên mặt có vẻ chần chờ.

"Không sao. Hàn hiền chất không phải người ngoài, nên đến gặp một lần" Tần Ngôn nghe xong liền nghĩ rồi nói.

"Rõ, Lão gia!"

"Tiểu Liên, ngươi đi đến gọi Biểu tiểu thư đến đây, nói Lão gia gọi nàng đến!"

Tam Phu nhân nói với tiểu nha đầu phía sau.

"Vâng, Phu nhân" Người này chính là tiểu nha hoàn từng dẫn đường cho Hàn Lập, lập tức đi ở cửa ngách, nửa đi nửa chạy đi ra ngoài.

Lúc này Tần Ngôn quay đầu lại, nhỏ giọng giải thích với Hàn Lập:

"Còn một người chưa đến. Chính là một cô gái trẻ tuổi được Đại Phu nhân của ta khi về thăm cha mẹ cứu được cách đây bảy tám năm".

"Cô gái này rất đáng thương. Chẳng những mất trí nhớ, hơn nữa người đầy vết thương. Tâm địa của Phu nhân ta cũng tốt, sau khi chữa khỏi thấy cô ta không nhà không cửa, liền để một người anh trai của mình thu cô ta làm Nghĩa nữ, cũng tính là cho cô ta một chỗ ở".

"Nhưng, cô gái này thật sự bất hạnh. Mặc dù được nghĩa phụ tìm người gả cưới. Nhưng vừa ra khỏi cửa ba ngày, vị Hôn phu của cô ta đã say rượu ngã xuống sông mất tích. Theo lý thuyết, cô gái trẻ tuổi này có thể chọn người khác để kết hôn lại. Nhưng cô gái này

rất trung trinh, cam nguyện từ nay về sau không cưới ai khác. Thủ tiết vì người chồng với sống chung được có ba ngày. Đây là một câu chuyện ở nơi đây, cũng khiến cho người nhà Phu nhân của ta nở mặt nở mày không ít!"

"Sau này khi nghĩa phụ của cô gái qua đời, Phu nhân ta thấy cô gái phòng không gối chiếc thật là đáng thương, liền đưa cô gái về đây cùng nàng bầu bạn, cũng thuận tiện giúp cô gái đó nguôi ngoai" Tần Ngôn vừa nói vừa cảm thán không thôi.

------oOo------

Chương 282: Cải biến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nghe Tần Ngôn nói thế, bề ngoài mặc dù làm ra vẻ giật mình một chút. Nhưng không khỏi nghĩ đến Trinh nữ liệt truyện làm cho người con gái càng thêm đáng thương.

Đám công tử trong phòng vừa nghe thấy Biểu tiểu thư sắp đến, đều lộ ra vẻ mặt vui mừng, trong mắt đều toát ra vẻ chờ đợi. Điều này khiến cho Hàn Lập thấy cũng nao nao trong lòng, nhưng sau đó giật mình đoán ra, vị Biểu tiểu thư này chỉ sợ xinh như hoa như ngọc.

Hàn Lập đang nghĩ, thì nghe thấy một cô gái ăn mặc như thiếu phụ đang cùng Tiểu nha hoàn từ bên ngoài đi vào trong phòng khách.

Cô gái này mặc dù mày dài xinh đẹp, rất là dịu dàng. Nhưng trên người tản mát ra một loại mị lực không nói nên lời. Phong tình động lòng người khiến cho hầu hết nam nhân trong phòng đều có muốn được ôm vào trong lòng âu yếm một phen.

Còn đám tiểu tử chưa ráo máu đầu lại mở to hai mắt, tất cả đều nhìn chằm chằm.

Xem ra, mấy vị Thiếu gia của Tần gia đều rất mê luyến với vị Biểu tiểu thư này.

Nhưng mà khi Hàn Lập nhìn thấy rõ khuôn mặt của người con gái này, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc. Vẻ ngây ngốc trên mặt đột nhiên biến mất. May là trong nháy mắt Hàn Lập đã cố gắng bình tâm lại, khôi phục vẻ mặt vốn có.

Bởi vì biến hóa này, tất cả liền hoàn thành trong nháy mắt. Mà ánh mắt của mọi người ở đây, đều dừng ở trên người vị Thiếu phụ mới bước vào phòng khách, nếu không đúng là lộ ra chút dấu vết.

Nhưng lúc này, trong lòng Hàn Lập lại như nổi sóng.

Vị Biểu tiểu thư này mặc dù khuôn mặt thay đổi so với trước kia một chút, còn có thêm nét phong tình cảu người thiếu phu. Nhưng từ trong đôi mắt đầy linh tính kia, từ khuôn mặt thanh tú kia, Hàn Lập vừa nhìn một cái đã nhận ra. Người được gọi là Biểu tiểu thư này chính là Nhị tiểu thư của Mặc Phủ mà năm đó đã gặp vài lần, cô gáo xinh đẹp thích nghiên cứu y đạo – Mặc Phượng Vũ.

Mặc Phương Vũ vừa tiến vào trong phòng, đã bị mọi người nhìn chằm chằm mà đỏ mặt lên. Nàng tự động cúi đầu, nên không thấy được Hàn Lập đang ngồi ở phía dưới Tần Ngôn.

Tần Ngôn nhìn thấy hình dáng của mấy tên vãn bối không ra sao này, trong lòng rất là ảo não.

"Khụ" "Khụ"

Mặt hắn trầm xuống, dùng sức ho khan vài tiếng. Lúc này mới khiến cho mấy tên nam tử trẻ tuổi đang mê đắm bởi sắc đẹp của Mặc Phương Vũ tỉnh lại, thu ánh mắt trở về, đều làm ra bộ dạng chính nhân quân tử. Bọn họ sợ làm cho Tần Ngôn phẫn nộ.

"Bình Nhi, đến ngồi ở chỗ Di nương đi" Tam Phu nhân khéo lóe lên tiếng trước tiên, để Mặc Phương Vũ đến cạnh bà ngồi xuống.

"Cảm ơn Tam di nương!"

Mặc Phương Vũ nhỏ giọng cảm ơn, liền đi đến bên cạnh Tam Phu nhân ngồi xuống.

"Bình nhi, không cần thường xuyên ở trong phòng, sống như vậy sẽ rất buồn, nên đi ra ngoài đi lại mới tốt!"

Hiển nhiên Tần Ngôn rất thương hại Mặc Phương Vũ, nên lời nói rất nhẹ nhàng.

"Đa tạ Di Trượng, Bình nhi biết!" Mặc Phương Vũ vẫn không

ngẩng đầu lên, ra vẻ rất dễ bảo.

"Khụ!"

Tần Ngôn thấy thế, chỉ biết thở dài.

Mỗi lần Mặc Phương Vũ đều chấp thuận ra ngoài gặp người, nhưng đều làm như thế này, Tần Ngôn cũng chẳng có cách nào khác. Nhưng ngay sau đó, hắn liền nghĩ đến chính sự, chỉ vào Hàn Lập giới thiệu cho Mặc Phương Vũ, nói:

"Bình Nhi. Ta giới thiệu cho con một chút. Đây là Hàn Lập – Hàn thế chất, là con cháu của một vị trưởng bối có đại ân với Di trượng. Con đến gặp qua một chút, sau này gọi là Thế huynh!"

Toàn bộ tinh thần của Hàn Lập chú ý vào hành động của Mặc Phương Vũ, nhìn thấy nàng ta vừa nghe thấy hai chữ *"Hàn Lập"* thì thân hình khẽ run lên một chút, lập tức đã hiểu ra đôi chút.

Sau hồi lâu, Mặc Phương Vũ mới từ từ ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt rất xinh đẹp. Giời phút này, khuôn mặt động lòng người đó rất bình tĩnh, từ đôi môi anh đào mọng đỏ truyền ra giọng nói nhàn nhạt.

"Hàn thế huynh khỏe chứ!"

Mặc Phương Vũ giống như không nhớ đến Hàn Lập là ai.

Nghe thấy câu chào hỏi của đối phương, Hàn Lập như giật nảy mình vì thấy khuôn mặt xinh đẹp đó. Cả nửa ngày, mới nói được mấy từ: *"Thế muội khỏe chứ"*.

Điều này làm cho đám trai gái trẻ tuổi bên dưới không nhịn được mà thầm cười trộm.

Tần Ngôn lạnh lùng nhìn quanh một lần, bên dưới lập tức trở nên im lặng. Mà Hàn Lập thì đang ngây ngốc sờ sờ đầu, ra vẻ tay chân không biết để làm gì.

Chuyện tiếp theo rất đơn giản.

Tần Ngôn trước mặt người nhà lạnh lùng tuyên bố. Từ hôm nay trở đi, Hàn Lập sẽ ở lại Tần phủ một thời gian, hắn sẽ là một trong số ít chủ nhân của Tần phủ. Không ai được xúc phạm đến hắn, nếu không nhất định sẽ bị xử phạt thật nặng.

Mấy câu nói này vừa nói ra, tất cả những người của Tần phủ từ trên xuống dưới đều dùng ánh mắt khác thường nhìn chằm chằm vào Hàn Lập. Lúc này, không chỉ có một mình Tam Phu nhân là đoán quan hệ thực sự giữa Hàn Lập và Tần Ngôn.

Ban đêm, Hàn Lập nằm ở trong phòng ngủ.

Nhưng hắn chưa ngủ, đang nhìn lên nóc nhà, dường như đang có tâm sự.

"Cốc cốc" Hai tiếng gõ cửa khe khẽ từ ngoài phòng truyền vào. Hàn Lập cũng chưa hề ngủ, miệng khẽ nhếch lên lộ ra một nụ cười thần bí.

Hàn Lập từ từ đứng dậy ra mở cửa phòng.

Người đang đứng bên ngoài phòng là một cô gái mặc áo choàng, đầu đội mũ.

Cô gái vừa thấy Hàn Lập mở cửa phòng, liền lập tức bỏ chiếc rèm che mặt xuống, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp. Đúng là Mặc Phương Vũ ban ngày thấy Hàn Lập mà không thừa nhận.

Hàn Lập vừa thấy, liền tránh người sang một bên, Mặc Phương Vũ không hề do dự tiến vào.

Hàn Lập đứng ở cửa đưa thần thức ra ngoài, phát hiện ở xung quanh không có ai khác, xem ra Mặc Phương Vũ đã rất cẩn thận khi chọn thời điểm.

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, Hàn Lập vừa quay đầu lại, đã thấy Mặc Phương Vũ không một tiếng động cởi chiếc áo choàng trên người ra, lộ ra Thân thể mềm mại đầy đặn. Sau đó nàng không hề khách khí ngồi ở cạnh bàn, mặt không đổi sắc nhìn chằm chằm vào Hàn Lập.

Hàn Lập thở dài một hơi.

Ngoại trừ khuôn mặt của đối phương, hắn thật sự khó thấy được mối liên hệ giữa một Thiếu phụ mê người lạnh lùng trước mặt này với cô gái ôn nhu mê y đạo trước kia. Xem ra mấy năm nay, Mặc Phương Vũ nhất định đã trải qua rất nhiều chuyện, nếu không sẽ không thay đổi nhiều như vậy.

"Ta nên xưng hô ngươi là Hàn sư đệ hay là nên gọi ngươi là Hàn thế huynh?" Trong mắt Mặc Phương Vũ hiện lên một tia cảm tình khó mà nhận ra được, khàn khàn nói.

"Cứ gọi ta là Hàn Lập đi. Phượng Vũ cô nương!" Hàn Lập thu liễm tâm thần, từ từ nói.

Nghe xong Hàn Lập nói như vậy, trên khuôn mặt lạnh lùng của Mặc Phương Vũ xuất hiện vẻ thất vọng, nhưng sau đó liền trở lại bình thường nói:

"Ta không hiểu Hàn công tử là một người tu tiên, vì sao lại xuất hiện ở Tần gia, ta cũng không muốn hỏi bí mật bên trong. Ta đến đây chỉ có một thỉnh cầu với công tử. Vì tình thầy trò với gia phụ, giúp Phượng Vũ giết một kẻ thù được không?"

Nói xong những lời đó, Mặc Phương Vũ không còn giữ được vẻ lạnh lùng nữa, khuôn mặt hơi khẩn trương nhìn Hàn Lập, sợ hãi hắn từ chối ngay lập tức.

Vẻ mặt Hàn Lập vẫn như bình thường, vừa không có lập tức chối từ, vừa không đồng ý ngay. Mà là cầm lấy ấm trà vừa được mang lên, rót cho Mặc Phương Vũ một chén, rồi mới từ từ nói ra một câu làm cho nàng ta cả kinh.

"Có phải là muốn để ta giết Môn chủ Ngũ Sắc môn không?" Hàn Lập ngồi trước mặt Mặc Phương Vũ, từ từ nói, không nhanh không chậm nhìn khuôn mặt đang giật mình của đối phương.

Vẻ giật mình của Mặc Phương Vũ biến mất rất nhanh.

Ánh mắt nàng nhìn Hàn Lập có đôi chút cổ quái, nửa ngày sau mới chua xót nói.

"Xem ra Hàn Sư đệ đã biết chuyện của Mặc Phủ? Thật đúng là không gì có thể giấu được tai mắt của người yu tiên các ngươi!"

Hai câu này của Mặc Phương Vũ mặc dù nói rất nhẹ, nhưng Hàn Lập vẫn nghe thấy đôi chút oán giận, hơn nữa sự oán giận này do hắn mà có.

Hàn Lập suy nghĩ một lát, liều hiểu được tại sao đối phương lại như vậy.

Vì thế hắn khẽ cười một tiếng rồi mở miệng giải thích:

"Phượng Vũ cô nương xem ra đã hiểu lầm. Tại hạ bất kể nói như thế nào, thì vẫn có chút tình thân với Mặc Phủ. Nếu thực sự biết Mặc Phủ gặp đại nạn, cái khác không nói, nhưng làm cho vài vị Sư nương an toàn lui về an hưởng tuổi già, Hàn Lập này có thể làm được" Hàn Lập nói xong những lời như vậy, vẻ mặt rất là chân thành.

Hắn rất ngại Mặc Phương Vũ lại vô duyên vô cớ đi hận hắn.

Mặc Phương Vũ nghe Hàn Lập nói thế, chỉ *"Ừm"* một tiếng, trên mặt lại khôi phục vẻ lạnh lùng. Cũng không biết là do cô gái này là do không tin tưởng vào lý lẽ của hắn?

Hàn Lập nhìn thấy vậy, nhíu nhíu mày do dự một chút rồi đành nói sự thật với đối phương. Bởi vì có niên quan đến Tu tiên giới, nên hắn vốn không muốn nói cho đối phương biết.

"Thực ra, những việc đã xảy ra với Mặc phủ là do nha đầu Thải Hoàn nói cho ta biết. Cùng cô ấy ở một chỗ còn có Tứ Sư mẫu của cô ta".

"Cái gì? Ngươi nói Thải Hoàn và Tứ nương còn sống" Mặc Phương Vũ nghe một lúc, rất kích động, nàng đứng lên không tin vào điều mình vừa nghe, khuôn mặt trắng bệch thậm chí còn ửng

đỏ lên vì hưng phấn.

"Đương nhiên là còn sống, các nàng bây giờ ở một nơi rất bí ẩn, cũng không tệ lắm" Hàn Lập nhẹ giọng nói.

Thực ra lúc trước sau khi hắn thoát khỏi Yến Linh Bảo, đã từng dò hỏi một chút về tình huống sau khi người của Yến Gia phá hủy Thành bảo.

Kết quả nghe được là cả Thành bảo không còn một ai, đám phàm nhân thừa dịp loạn nên chạy thoát khỏi Yến Linh Bảo, mà mẹ con Thải Hoàn cũng không thấy bóng dáng đâu cả.

------oOo------

Chương 283: Cựu tình

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nghĩ nếu như nói tin tức hai mẹ con Mặc Thải Hoàn cho đối phương, vậy là được rồi.

Mặc Phương Vũ hỉ cần biết rằng mình còn có người thân còn sống trên đời đã là đủ rồi. Có lẽ nàng cũng sẽ không nhắc đến chuyện gặp hai mẹ con Mặc Thải Hoàn, dù sao, nàng rất hiểu thế sự.

Tiếp theo Hàn Lập liền nói qua chuyện đã gặp Mặc Thải Hoàn cho đối phương biết, khiến cho Mặc Phương Vũ nghe xong chút nữa mừng quá mà khóc.

Mặc Phương Vũ hiểu rõ, với thân phận người tu tiên của Hàn Lập, căn bản không cần phải nói dối một người con gái yếu đuối như nàng. Đối phương đã khách khí với mình như vậy, hơn phân nửa là vì duyên tình gặp mặt năm xưa.

Bởi vậy lúc này Mặc Phương Vũ rất vui mừng chắp hai tay lại trước ngực, âm thầm cầu nguyện một lát mới khôi phục bình thường.

Tuy nhiên khi đối mặt với Hàn Lập, rõ ràng nàng không còn cần phải lạnh lùng như vậy nữa.

Nàng hiểu rất rõ, nếu không được Hàn Lập ra tay giúp đỡ ở Yến Linh Bảo thì hai mẹ con Nghiêm Thị vẫn bị vây trong khốn cảnh.

"Cảm ơn Hàn công tử đã nói ra tin tức của Thải Hoàn và Tứ nương. Đây là tin tức rất tốt lần đầu tiên Phượng Vũ nghe được trong bảy tám năm qua" Mặc Phượng Vũ lấy lại bình tĩnh rồi từ từ nói.

Nhưng tiếp theo nàng không đợi Hàn Lập nói gì, liền nhắc lại:

"Mặc dù hai mẹ con Tiểu muội bọn họ không có việc gì. Nhưng giờ hạ lạc của Đại tỷ ta và mấy vị Di nương đều không rõ, hơn nửa đã trúng độc thủ. Mối thù này Phong Vũ không thể không báo cho các nàng. Nhưng Phượng Vũ sức trói gà không chặt, Hàn Sư đệ nhất định sẽ giúp ta chứ?"

Mặc Phương Vũ nói xong những lời này, thể hiện vẻ mặt rất yếu đuối. Hai mắt trong nháy mắt nhòe lệ, hiển nhiên là thương tâm phát khóc.

Hàn Lập thấy thế, vuốt vuốt mũi, cảm thấy đau đầu chẳng biết làm sao.

Hắn tưởng cho đối phương biết tin tức của mẹ con Mặc Thải Hoàn, thì sẽ không nóng lòng báo thù như vậy. Nhưng không ngờ rằng Mặc Phương Vũ vài năm không gặp lại trở nên chấp nhất đến như thế này.

Thật ra mà nói, nếu như hắn bảo giết một tên tu sĩ Luyện khí kỳ, điều này còn dễ dàng hơn so với việc hắn vô duyên vô cớ đi giết một kẻ phàm nhân.

Vì sau khi tiến vào Hoàng Phong Cốc, Hàn Lập cũng đã biết, hơn mười Châu phủ của Việt Quốc, sớm đã bị người của Thất đại phái và một số Đại gia tộc chia nhau hết cả.

Mỗi một thế lực lớn của thế tục ở trong một Châu phủ, chỉ cần có lịch sử lâu đời trên thế gian một chút, đều sẽ có tu sĩ ở nơi bí mật gần đó chú ý đến. Thậm chí còn có được tu tiên phái nào đó ở phía sau giúp đỡ.

Lam Châu Mặc Phủ, Độc Phách Sơn Trang lúc trước vì là thế lực mới mạnh lên không lâu, cho nên mới chưa tiếp xúc với tu sĩ của Tu tiên giới. Nếu không, lúc trước Hàn Lập ám sát tên Âu Dương Phi Thiên của Độc Phách Sơn Trang, đã không dễ dàng thành công như vậy, còn không bị ai truy cứu việc này.

Nhưng Ngũ Sắc môn thì khác.

Môn phái này đã hưng thịnh từ hơn trăm năm trước, cũng tính là có niên đại rất lâu đời. Mà Lam Châu lại là địa bàn của Linh Thú Sơn mà Thất đại phái thừa nhận. Hơn phân nửa sau lưng còn có cái bóng của Linh Thú Sơn. Cho nên Mặc Phủ vừa mới tiếp xúc với đối phương, đã bị đại bại.

Hàn Lập là đệ tử của Hoàng Phong Cốc, vô duyên vô cớ tiêu diệt một vị đầu mục được biệt phái xuống đỡ đầu của thế tục, điều này chỉ sợ không dễ dàng như trước kia.

Tuy nhiên, gần đây người trong Ma Đạo đang lẻn vào Việt quốc tiến hành phá hoại Thế Tục giới. Đây đúng là mọt cơ hội đục nước béo cò rất tốt. Nếu như ra tay lúc này, chỉ cần thật cẩn thận, thì sẽ không gặp phiền toái.

Hàn Lập nghĩ như thế nhưng ngoài mặt không lộ ra một chút nào, đứng dậy đi lại quanh phòng vài vòng.

Hắn sau khi suy nghĩ một phen, mới giương mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Mặc Phương Vũ, bình tĩnh nói:

"Phượng Vũ cô nương, theo lý thuyết thì yêu cầu này không thể đáp ứng, vì nó sẽ mang đến cho ta rất nhiều phiền toái. Nhưng, tình hình gần đây của tu tiên giới có chút đặc biệt, làm cho không thể nói là một chút cơ hội đều không có. Như vậy đi, sau này có cơ hội, ta có thể thử diệt trừ Môn chủ Ngũ Sắc môn. Nhưng nếu chuyện thực sự không thể làm được, Phong Vũ cô nương nên quên suy nghĩ báo thù này đi!"

Mặc Phương Vũ nghe Hàn Lập nói vậy, lập tức mừng đến phát khóc. Khuôn mặt kiều diễm càng thêm xinh đẹp, mị nhân, khiến cho Hàn Lập nhìn đến thất thần.

Năm đó khi mới gặp gỡ Mặc Phượng Vũ. Hắn đối với vị nhị tiểu thư xinh đẹp động lòng người của Mặc phủ này, cũng đã có động tậm. Đến nay đối phương vẫn cho hắn cảm giác ấm áp động lòng người đó, hoặc là do ký ức trỗi dậy, làm cho hắn cảm thấy lưu luyến!

Có thể xem như là hắn lần đầu tiên động đến tình yêu nam nữ!

Lời hứa hẹn cũng không lớn lao gì, cho dù là đối với Mặc Phượng Vũ cũng là một lần cảm tình!

Hàn Lập nghĩ như vậy, trên biểu hiện thần sắc vẫn như thường, hắn cũng giữ lại phần tình cảm này sâu trong lòng, không để lộ ra ngoài.

Mà Mặc Phượng Vũ, rốt cục từ sự hứa hẹn của Hàn Lập cũng đã vui mừng phục hồi tinh thần lại.

Vẻ mặt hưng phấn cảm kích, cái gì cũng không nói nhưng lại tiến tới vài bước tới trước mặt Hàn Lập dùng đôi môi mềm mại khẽ chạm lên khuôn mặt của Hàn Lập, sau đó có chút ngượng ngùng còn mang chút mê mang nói:

"Có lời hứa này của Hàn sư đệ, cho dù không thể giết được người nọ, Phượng Vũ cũng cảm kích vô cùng!"

Nói xong thiếu phụ liền yên lặng mặc lại áo khoác, vội vàng rời khỏi phòng của Hàn Lập.

Hàn Lập sờ sờ trên mặt vừa bị hôn qua, vẻ mặt có chút cổ quái. Không bao lâu liền ngồi xuống chống cằm, chìm vào trong trầm tư…

Sáng sớm ngày thứ hai, Hàn Lập từ trong đả tọa luyện khí tỉnh lại, nghĩ đến sự tình phát sinh đêm qua, trong lòng không khỏi có chút thở dài. Nếu Mặc Phượng Vũ cũng có linh căn, hắn nhất định dẫn nhập làm môn hạ của Hoàng Phong, kết làm đạo hữu cộng tu.

Hàn Lập nghĩ như vậy, liền rửa mặt ra khỏi phòng.

Hắn chuẩn bị trước tiên làm quen với địa hình Tần trạch một chút, sau mới lo đến những việc khác.

Nhưng không nghĩ đến, hắn vừa ra đã phát hiện tại Tần Bình đang đứng cười hì hì ở ngoài sân.

Vị này thấy Hàn Lập kinh ngạc, liền đi trước một bước giải thích:

"Tại hạ phụng mệnh lão gia tạm thời đảm đương mọi việc bên cạnh thiếu gia, về sau Hàn thiếu gia có việc gì thì cứ nói, cứ phân phó một tiếng là được".

Tần Bình cùng Hàn Lập nói chuyện thì vẻ mặt cung kính còn mang theo chút hưng phấn.

Vị này suy nghĩ phi thường đơn giản. Vị Hàn thiếu gia này tuy đến từ nơi khác, con người xem ra cũng bình thường, nhưng trong mắt lão gia thì lại có mười phần phân lượng, chỉ một chút này cũng đủ cho hắn xu nịnh rồi.

Càng huống chi, nếu có thể làm cho vị thiếu gia này vui lòng, nói không chừng còn làm cho lão gia vui vẻ!

Tần Bình vữa nghĩ, vữa đánh cái bàn tính nhỏ bên mình, trong lòng còn thật khinh khi nghe nói muốn đưa vị thiếu gia nhà quê này lên làm trưởng, thật là một chuyện ngu ngốc!

Tần Bình hắn sớm đã nghe nha hoàn bên người phu nhân nói, vị này tám chín phần mười là con tư sinh của lão gia. Chỉ cần lão gia còn trên đời một ngày, thì làm sao bạc đãi vị thiếu gia này chứ? Mà đưa vị Hàn thiếu gia này lên làm trưởng, khẳng định cũng là chuyện gây sóng gió.

Việc này có thể khẳng định Tam phu nhân cũng phải lo lắng rất nhiều!

Hàn Lập tự nhiên không biết tâm ý chân thật của người này, lại nghĩ Tần Ngôn thật hiểu ý, biết mình đối với Tần trạch có chút lạ lẫm, lập tức phái đến đây một người dẫn đường. Thật sự là đúng lúc!

Hàn Lập nghĩ như vậy, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười, trực tiếp nói vói Tần Bình:

"Ta chưa bao giờ thấy qua nơi nào nhà cửa như vậy, cũng đang muốn đi xem một chút, ngươi đi theo giúp ta!"

"Vâng, thiếu gia!"

Tần Bình thấy mình vừa đến đã có việc, lập tức tinh thần phấn chấn ứng tiếng đáp.

Cứ như vậy, Hàn Lập dưới sự dẫn đường của Tần Bình, bắt đầu di một vòng quanh Tần trạch.

Tuy nhiên cũng có một số nới dành cho nữ ở, cũng không tiện cho Hàn Lập đến gần xem, cũng chỉ đứng ở xa xa mà chỉ điểm, cũng không dám tới nói gì. Dù sao những lời của Tần Ngôn hôm qua, cũng truyền đi cả Tần phủ.

"Đây là Phúc quý viện của Nhị gia, bên trong trừ Nhị lão gia ra, còn có hai vị công tử của Nhị gia, mà bên cạnh…"

Tần Bình này dẫn đường rất tốt, chẳng những tên gọi của mỗi nơi đều nói cho Hàn Lập biết, còn đem chủ nhân ở trong, nhất nhất nói ra, làm cho Hàn Lập âm thầm nhớ kỹ.

Nhưng khi nói tới chỗ ở của *"Biểu tiểu thư"* Mặc Phượng Vũ, Hàn Lập thần sắc vừa động nhìn kỹ căn lầu này một tý, rồi thần sắc như thường rời đi.

Không lâu sau, cả khu Tần trạch đều được Hàn Lập xem qua một lần, nhưng Hàn Lập tựa hồ vẫn chưa tận hứng.

Cuối cùng, lại bảo Tần Bình trực tiếp dẫn hắn ra khỏi Tần trạch, dẫn hắn đến một số chỗ náo nhiệt của Việt kinh, tiếp tục đi dạo. Thực làm cho Tần Bình phải tiếp tục không ngừng giải thích cho hắn.

Đi đến một số khu đông vui cùng thắng cảnh nổi danh của kinh thành, thì cũng đã mất một buổi sáng.

Vẻ mặt cao hứng phấn chấn của Tần Bình kia, sớm đã không thấy đâu nữa. Hắn lúc này, thểu não đi ở sau Hàn Lập, vẻ mặt như quả mướp đắng.

Cho dù lai ai phải đi bộ mấy canh giờ, chân đã mỏi nhừ, còn phải không ngừng mở miệng giải thích, chỉ sợ đều có vẻ mặt như thế. Điều này làm cho Tần Bình lần đầu xuất hiện hoài nghi, bản thân có phải là chọn sai chủ rồi không.

------oOo------

Chương 284: Tư ngữ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tần Bình mặc dù là hạ nhân của Tần phủ, nhưng bình thường nếu ra ngoài mà đi xa đều đi xe. Đi bộ lâu như vậy, chưa bao giờ có.

Quả thực là gây sức ép không nhỏ cho hắn.

Tần Bình chỉ cảm thấy hai gót chân như đang phồng lên, đau đớn như bị kim châm vậy. Mà vì phải nói từ sáng sớm đến giờ, nên giọng cũng khàn khàn khó chịu.

Nhưng mà hắn nhìn thấy vị chủ mới của mình vẫn còn rất hưng phấn tiến đến trước một cửa hàng nhỏ bán đồ sứ, hết nhìn Đông lại nhìn Tây, lại đành phải nhăn mặt đau đớn đi tới, miễn cưỡng theo sau.

Dù sao chủ còn chưa kêu mệt, một kẻ Hạ nhân như hắn sao dám kêu khổ chứ.

"Ta hơi đói rồi, có phải là nên tìm một chỗ nào đó ăn trưa không?"

Khi Tần Bình vừa chạy đến bên cạnh Hàn Lập, thì thấy Hàn Lập quay lại nói một câu rất thành thật. Nhất thời làm Tần Bình kích động kêu đồng ý mấy tiếng liền, liền rất ân cần đề nghị đến một Tửu lâu nhỏ cách đó không xa dùng cơm là được, phóng đại mấy món ăn nổi tiếng của quán đó lên cao vút.

Hàn Lập trong lòng hơi buồn cười, nhưng trên mặt vẫn làm ra vẻ của một người chủ hiền lành. Lúc này đi theo Tần Bình đang không đợi được nữa đi vào một Tửu lâu hai tầng không quá lớn.

Lầu một là dành cho khách bình thường đến ăn cơm. Lầu hai mới là nơi dùng cơm của người có địa vị và thân phận một chút.

Tần Bình tự nhiên sẽ không làm Hàn Lập ăn ở lầu một. Tuy nhiên vẫn chú ý đến ý của vị chủ này.

Khách ở lầu hai cũng không có nhiều lắm, chỉ có ba bốn bàn mà thôi.

Có một bàn, lại có ba nam, hai nữ ngồi có vẻ như đang đối ẩm, thật sự hơi khiến người ta sốc.

Khi Hàn Lập bước vào lầu này thì tự nhiên cũng nhìn thấy bàn đó vào trong mắt. Vừa thấy làm cho Hàn Lập rùng mình, bởi vì năm người nam nữ này tất cả đều là tu sĩ Luyện Khí kỳ có công pháp trụ cổ trên cấp mười, thật không tầm thường chút nào.

"Là người của Ma Đạo lục tông?" Hàn Lập đầu tiên nghĩ đến như vậy.

Hắn lập tức thu liễm linh khí quanh người. Hàn Lập vận dụng *"Dẫn khí thuật"* mà chỉ có Tu sĩ Trúc Cơ kỳ mới có thể học được, thu linh khí của mình vào trong cơ thể. Cứ như vậy, trong mắt đám tu sĩ kém mình đến bảy cấp này thì Hàn Lập không khác gì so với một phàm nhân bình thường.

"Thiếu gia, mời ngồi bên này!"

Tần Bình cố nén chân đau, dẫn Hàn Lập đến trước một cái bàn cạnh cửa sổ, còn dùng ống tay cẩn thận lau lau cái ghế vài cái, rồi mỉm cười mời Hàn Lập ngồi xuống đó.

Hàn Lập ra vẻ ngượng ngùng, vội vàng bảo Tần Bình cũng ngồi xuống.

Lần này Tần Bình không khách khí quá nhiều. sau khi chối từ vài câu liền thành thật ngồi xuống.

Hai chân hắn thật sự đau, cũng bất chấp tôn ti thân phận ngồi xuống. Cũng may là vị Hàn Thiếu gia này mới tiến kinh, cũng không truy cứu việc này.

Vừa thấy hai người bọn họ ngồi xuống, Điếm tiểu nhị liền khóe léo đi lên, cung kính hỏi:

"Hai vị khách quan muốn dùng gì? Bổn điếm có vài món ăn rất nổi tiếng"

"Mang lên một bàn rượu và thức ăn rất ngon, rồi đem các món ăn nổi tiếng của các ngươi, mỗi món một phần. Phải dùng đồ tốt nhất, công tử của ta chính là Thiếu gia của Tần phủ" Tần Bình biết Hàn Lập khẳng định không biết gọi món ăn, liền chủ động thay Hàn Lập gọi. Hơn nữa sau khi hắn nhắc đến Tần phủ, thần khí cả người ngay lập tức hiện lên.

Quả nhiên chiêu bài Tần phủ rất nổi tiếng. sau khi Điếm tiểu nhị nghe thấy, lập tức cúi người liên tục gật đầu, càng thêm nịnh hót vạn phần, vội vàng lui xuống gọi rượu và thức ăn mang lên.

Hàn Lập không có tâm tư gì để mà nhìn vẻ uy phong của Tần Bình. Mà toàn bộ tinh thần của hắn đều tập trung vào đám Tu sĩ ở trên bàn cách đó không xa.

Nhưng khiến cho hắn kỳ quái là, hắn luôn có cảm giác một gã Lam y nhân hơn ba mươi tuổi trong đó nhìn có vẻ quen thuộc, giống như đã gặp ở đâu đó.

Nhưng nghĩ mãi, lại không có chút đầu mối nào, tuyệt đối không phải người quen thuộc.

Những tên nam nhân trong mấy người đó, ngay cả Lam y nhân mà Hàn Lập nghĩ là quen mặt, tất cả đều mặt mày buồn bã cúi đầu uống rượu. Mà hai nữ nhân hơi có chút sắc kia thì mắt đang đăm đăm nhìn vào bàn đầy rượu và thức ăn kia, căn bản chẳng động đũa gì cả, dường như chẳng thấy ngon miệng.

Theo bộ dáng của bọn họ thì thấy, dường như đang gặp phải chuyện phiền toái không nhỏ, thật không không quá giống đám tu sĩ ma đạo lẻn vào Việt Quốc.

Mà tên Lam y nhân cũng xem như một người ít tuổi trong những người này, trừ một nữ nhân khoảng hơn hai mươi tuổi, thì tính hắn là trẻ nhất.

"Thiếu gia, đồ ăn đã đến. Người dùng trước đi" Lúc này, bên tai Hàn Lập truyền đến giọng nói cung kính của Tần Bình.

Điếm tiểu nhị rất nhanh nhẹn mang đồ ăn lên, biến thành một bàn đầy thức ăn.

"A a, cùng dùng đi" Hàn Lập hơi cười ngượng, hé miệng lộ ra hàm trăng trắng tinh.

Tiếp theo Hàn Lập không hề khách khí gắp một miếng lớn, đưa dùng miệng dùng sức nhai. Nhưng trên thực tế, hắn lặng lẽ thả thần thức ra, cẩn thận quan sát mọi cử động của vài tên tu sĩ.

Khi Tần Bình thấy Hàn Lập đã bắt đầu ăn, thì mình cũng động đũa, thì một lão già mặt đen lớn tuổi nhất trong đám Tu sĩ ở bàn bên kia ngừng uống rượu, đột nhiên mở ra Cách âm tráo vô hình bao mấy người bọn họ ở bên trong, rồi mới mở miệng nói:

"Mọi người ăn thứ gì đi. Một khi mạng đã rơi vào trong tay người khác, Mông Sơn Ngũ Hữu chúng ta chỉ có thể đi một bước tính một bước. Bất kể như thế nào, kết cục không phải là Thần Phi phách tán thì vẫn tốt hơn so với những người khác nhiều".

Mặc dù có tác dụng của Cách Âm tráo, hơn nữa giọng nói của lão già mặt đen cũng không lớn, nhưng Hàn Lập vẫn nghe thấy rất rõ ràng. Pháp thuật cách âm mà Tu sĩ Luyện Khí Kỳ thi triển, đối với thần thức kinh người của Hàn Lập thì chẳng khác gì không có.

Chẳng qua, mấy lời này của lão già làm cho Hàn Lập biết có trò hay để xem, có thể âm thầm nghe được một ít bí ẩn.

Có lẽ lời khuyên của lão già áo đen có tác dụng, hai nữ nhân kia rốt cuộc cũng ăn vài miếng thức ăn.

Nhưng nhìn bộ dạng không yên lòng của các nàng, thì tám chín phần mười là ăn không có vị gì.

"Đại ca, chúng ta từ nay về sau thực sự để mặc bọn họ sắp đặt sao? Thật sự nếu không được, thì chúng ta có thể lén báo cho

người của Thất đại phái, bọn họ nhất định có thể thu thập được những người này" Tên Lam y nhân sau khi uống hai ngụm rượu lớn, vẻ mặt có vẻ ác độc nói.

"Khụ, Tứ đệ. Việc này đâu có đơn giản như vậy?" Lão già áo đen khẽ lắc đầu, vẻ mặt rất bất đắc dĩ.

Nghe thấy những lời đó của lão già, một nữ nhân áo trắng trẻ tuổi nhất không nhịn được hỏi tiếp:

"Đại ca, vì sao không được? Người của Thất đại phái không muốn tiêu diệt những tên xấu xa này sao? Phải biết rằng đồng đạo ở Việt Quốc trước sau có ít nhất mấy trăm người rơi vào tay bọn họ".

Nữ nhân áo trắng nói ra như vậy, trên mặt đầy vẻ không cam lòng.

Một nam một nữ tuổi hơi nhỏ nói nặng lời. Mà một nam một nữ hơn bốn mươi tuổi còn lại thì nhìn nhau cười khổ không nói gì. Xem ra, hai người bọn họ hiểu được băn khoăn của lão già áo đen.

Hàn Lập nghe đến đây, cảm thấy hơi kinh ngạc, nghĩ rằng mơ hồ đã bắt được một chuyện rất quan trọng.

Nhưng trên mặt hắn vẫn ra vẻ bình thường, liên tiếp gắp thức ăn ăn, khiến cho tên Tần Bình ở bên cạnh cho rằng Hàn Lập ăn rất ngon miệng.

Mặt Hàn Lập hơi cười cười, dường như thấy cử động của mình không ổn lắm, liền chậm lại tốc độ gắp thức ăn.

Đồng thời, lão già mặt đen ở bên kia thở dài một tiếng, liền bắt đầu giải thích cho tên Lam y nhân và nữ tử áo trắng.

"Thực ra dù chúng ta có cầu viện Thất đại phái, căn bản chẳng có tác dụng gì"

"Đầu tiên, Thất đại phái bây giờ bị vây ở tình trạng nào, mấy

người Tán Tu chúng ta đều hiểu rõ. Cho dù bọn họ dồn toàn lực thì có thể ngăn cản sự xâm nhập của Ma Đạo hay không cũng là một chuyện không rõ ràng. Đâu thể nào rút người ra giúp mấy tên Tán Tu chúng ta chứ. Phải biết rằng, trong mấy kẻ xấu đó có Tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, Tu sĩ bình thường đến căn bản chẳng có tác dụng gì. Nếu không năm người chúng ta sao lại bị người ta bắt nhanh như vậy!"

"Tiếp theo, cho dù người của Thất đại phái thực sự có tình cảm đồng đạo, nguyện ý phái người đến tiêu diệt bọn họ, nhưng mọi người không được quên, những người này đều đeo mặt lạ, không lộ hình dáng bao giờ. Dù là khi bắt chúng ta đợi ở nơi đó, cũng là một gia Phá miếu tùy ý chọn được mà thôi. Căn bản không biết ra tay ở đâu. Càng không cần phải nói, trên người ta còn có cấm chế cổ quái mà bọn họ thi triển. Nếu không được bọn họ thi triển thì chỉ sợ sẽ bạo thể mà chết. Mà ngươi có dám khẳng định, người của Thất đại phái nhất định sẽ giải trừ được cấm chế của chúng ta không? Phải biết rằng, một khi đối phương dám yên tâm để chúng ta rời đi như vậy, thì mấy cái cấm chế này khẳng định có điểm đặc thù. Tuyệt đối không dễ phá giải như vậy!"

Lão già mặt đen càng nói mày nhíu càng sâu. Nói xong liền ngay cả mình cũng hơi nhụt chí.

"Nhưng chúng ta phải trợ trụ vi ngược sao? Đi giúp bọn chúng hãm hại những Tu sĩ khác sao?" Nữ nhân áo trắng mặt tái nhợt nói, hiển nhiên rất không muốn làm như vậy.

"Ngũ muội, giống như lời đại ca nói. Bây giờ chỉ có thể đi bước nào tính bước đó. Cũng may thời gian trùng đủ dài, hy vọng đến lúc đó Mông Sơn Ngũ Hữu chúng ta có thể nghĩ được cách thoát thân tốt nhất" Một vị hán tử cao gầy hơn bốn mươi tuổi nói lời an ủi.

Nhưng mấy người này đều biết, lời ấy chỉ là an ủi mà thôi, căn bản là để dối gạt mình. Hai ngày nay đều không nghĩ được biện pháp gì, thì mấy tháng sau, có thể có phương pháp giải thoát tốt hơn sao?

Nên sau khi nói cho hết lời, mấy người này lại yên lặng không còn gì để nói, khuôn mặt buồn bã trở lại trong lòng mấy người.

------oOo------

Chương 285: Lãnh mạc dữ dao ngôn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nghe đến đây đã hiểu được sơ qua.

Điều mà mấy người này nói là về chuyện ở Tu tiên giới Việt Quốc mấy năm nay liên tục có Tu sĩ mất tích.

Những người này giống như bị những tên sau màn bắt được, nhưng sau khi uy hiếp lại thả ra. Nghe khẩu khí của bọn họ thì bọn họ bị người khống chế, ép làm chút việc hại người.

Các ý niệm trong đầu Hàn Lập chuyển động cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã phán đoán ra việc này không dây vào là tốt nhất.

Dù sao những kẻ sau màn khiến nhiều Tu sĩ như vậy mất tích, mà đến tận hôm nay vẫn chưa tiêu diêu tự tại chưa bị phát hiện ra, chứng tỏ những người này rất giảo hoạt, tuyệt đối không hề tầm thường.

Hơn nữa một khi đã có thể khống chế được Tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, vậy thì nói không chừng còn có Tu sĩ Kết Đan Kỳ giấu phía sau.

Mình chỉ là một Tu sĩ Trúc Cơ Kỳ nho nhỏ, ở cái biến cố này, không cần chuốc họa vào thân làm gì.

Hàn Lập đã có quyết định trong lòng, liền lập tức thu Thần thức trở về, không hề quan tâm đến đám Tu sĩ này nữa.

Những người này mặc dù đen đủi và đáng thương, nhưng hắn chẳng thân thích gì với bọn họ. Nên hắn chẳng dại gì mạo hiểm quản việc của bọn họ.

Chỉ có thể để bọn họ tự cầu phúc thôi.

Hơn nữa Thất đại phái bây giờ giống như lời mà lão già mặt đen phân tích đang toàn lực đối kháng với người trong Ma Đạo, căn bản không thể nào phân thân được. Cho dù Hàn Lập giúp họ báo tin, thì hơn phân nửa Thất đại phái cũng chẳng quản đến việc này.

Hàn Lập chỉ có thể lạnh lùng nghĩ như vậy.

Một khi đã không cần phân thần nghe chuyện người khác, Hàn Lập càng thả lỏng tâm tư ăn cơm. Chỉ thi thoảng làm ra vẻ như đang tò mò, chỉ vào mấy thứ kỳ lạ bên ngoài cửa sổ, hỏi Tần Bình cái này cái kia.

Tần Bình đương nhiên miệng năm miệng mười giải thích không ngừng cho Hàn Lập. Kể từ đó, cả bàn thức ăn hơn phân nửa vào trong bụng Hàn Lập, làm cho Tần Bình lè lưỡi mà nhìn. Thầm nghĩ vị Thiếu gia này của mình chẳng những có tinh lực hơn người, mà sức ăn cũng không nhẹ.

Lúc này, đám Tu sĩ bàn bên kia đã đứng dậy đi xuống lầu, bộ dạng lúc rời đi Hàn Lập thấy rõ, đều là vẻ mặt ủ rũ cúi đầu mà đi. Xem ra, ngay lập tức bọn họ không thể nghĩ ra được phương pháp gì tốt cả.

Nhìn thấy điều này, Hàn Lập ăn thêm vài miếng lớn, rồi để Tần Bình gọi người đến tính tiền.

Nhưng Tần Bình chỉ cười hì hì, lấy một tấm Yêu bài của Tần Bình trên người ra, huênh hoang đi xuống lầu.

Chỉ trong chốc lát, hắn liền lên lầu bẩm báo với Hàn Lập:

"Thiếu gia, ta đã đặt Yêu bài ở đây, bảo tên Chưởng quầy cuối tháng đi đến Phủ chúng ta tính tiền là được. Tiền cơm không cần chúng ta phải bỏ tiền. Thiếu gia của Tần phủ, mỗi tháng đều có một hai trăm tiền chi phí có thể báo về phủ. Ta đã ghi tiền cơm với tên của Thiếu gia".

Hàn Lập nghe thấy hơi ngạc nhiên một chút, cảm thấy Tần phủ thật xa xỉ.

Nhưng trên mặt lại thẻ hiện vẻ mờ mịt lúng túng, rồi đứng dậy mang theo Tần Bình xuống lầu.

Buổi chiều, Hàn Lập không tiếp tục đi bộ nữa. Mà được Tần Bình giáo huấn liền đề nghị một chiếc xe ngựa, ngồi trên xe đi một vòng quanh mấy nơi quan trọng của Việt kinh.

Mặc dù còn có rất nhiều nơi chỉ ở ngoài nhìn, nhưng đại khái địa hình nơi đây Hàn Lập đã có ấn tượng ban đầu.

Đến tối muộn, Hàn Lập mới tận hứng trở về Tần phủ.

Lần này tên Tần Quý canh cửa đợi Hàn Lập xuống xe liền vội vàng chạy ra khỏi cổng, rất ân cần với Hàn Lập.

Hắn sợ vị Thiếu gia mới xuất hiện này còn tức hắn chuyện có mắt không tròng hôm qua. Hắn muốn ấn tượng của vị Thiếu gia này đối với mình phải thay đổi mới được.

Hàn Lập sao còn nhớ đến cái chuyện hôm qua ở trong lòng chứ, sớm đã vứt ra khỏi đầu rồi.

Trong đầu hắn lúc này đều là nghĩ đến làm thế nào để đảm bảo an toàn cho Tần phủ. Nếu mà không được, thì ít nhất phải bảo vệ được tính mạng của Tần Ngôn, nếu không thì lúc trở về không biết ăn nói sao với Lý Hóa Nguyên.

Nghĩ như vậy, Hàn Lập đã có chủ ý, ân tâm tiến vào Tần phủ.

Buổi tối, Hàn Lập không kiêng dè bất cứ ai, trực tiếp tìm đến vị Tần thúc của mình.

Sau khi cùng với Tần Ngôn bàn bạc một lát trong mật thất rồi mới cao hứng đi về.

Mà bắt đầu từ ngày thứ hai, mọi người quan hệ một chút với Tần Ngôn đột nhiên xuất hiện, bên cạnh Tần Ngôn mỗi khi ra ngoài đều có thêm một người thanh niên lạ lẫm, hơn nữa từ khẩu khí thì không giống người bản địa của Việt kinh.

Mà Tần Ngôn lại rất nhiệt tình giới thiệu người thanh niên này cho mỗi một người quen biết, nói là hậu bối của một vị Trưởng bối, để những người bạn tốt biết.

Mấy người quen biết với Tần Ngôn, không phải Đại quan quý nhân, thì cũng là Cự thương hào phú.

Mặc dù đều thấy rằng người thanh niên này nửa bước không rời khỏi người Tần Ngôn có chút kỳ quái.

Nhưng sau khi thám thính chi tiết của Hàn Lập, mấy lão già gian xảo như bọn họ tự nhiên đều thể hiện ra phong cách của một vị trưởng giả nhân từ.

Cuối cùng Hàn Lập đã lần đầu tiên được tiếp xúc với tầng lớp thượng tầng của Việt Kinh.

Thời gian nháy mắt trôi qua đã hơn hai tháng.

Hàn Lập dường như đã thực sự trở thành Thiếu gia của Tần phủ, chẳng những có đãi ngộ giống như con cái của Tần Ngôn. Hơn nữa bây giờ Tần lão gia bất kể là kinh doanh, hay là tiếp khách, hắn đều không ngoại lệ mang Hàn Lập đi theo bên người, có vẻ như muốn bồi dưỡng Hàn Lập vậy.

Kể từ đó, lời đồn Hàn Lập là con riêng của Tần lão gia rất nhanh truyền ra bên ngoài Tần phủ, biến thành lời đồn của các Thế gia quen biết với Tần gia.

NHưng Tần Ngôn không hề để ý đến mấy cái lời đồn này, hoàn toàn làm ra vẻ các ngươi đoán như thế nào thì các ngươi chịu. Điều này càng khiến cho mọi người càng nhất trí với phán đoán này.

Kết quả khiến cho một ít đệ tử Thiếu gia không nhịn được nữa, không biết là do Trưởng bối bảo, hay là do tự cho mình hơi thông minh một chút, muốn khích bác Hàn Lập một chút để xem tính chân thực của lời đồn.

Nhưng trước cái bộ dạng làm ra vẻ ngốc nghếch cái gì cũng không biết của Hàn Lập, những người này đều phí công vô ích.

Lâu dần, những người trong Tần phủ rốt cuộc xác nhận thân phận Thiếu gia Tần phủ của Hàn Lập. Cho rằng việc Tần Ngôn sủng ái Hàn Lập như vậy, chỉ là muốn bù đắp chút áy láy trong lòng mà thôi.

Mặc dù vài công tử và Tiểu thư của Tần gia vốn được Tần Ngôn sủng ái, nên cảm thấy khó chịu về điều này. Nhưng bị Tần lão gia áp chế, nên không dám động tay động chân gì với Hàn Lập, nên chỉ có thể vuốt vuốt mũi tạm thời nín nhịn mà thôi.

Chẳng qua, bọn họ đã chửi sau lưng tên Hàn Lập quê mùa này không ít lần.

Nhưng mà những người này không biết. Buổi tối khi Hàn Lập ở trong phòng tu luyện công pháp thì đều dùng Thần thức bao phủ cả Tần phủ. Mặc dù thời gian mỗi lần không dài, nhưng cũng đủ để phát hiện bí mật của rất nhiều người.

Những câu nói khó chịu của những người đó, Hàn Lập nghe rất rõ ràng.

Hàn Lập sẽ không so đo với mấy đứa trẻ còn chưa ráo máu đầu này. Nhưng trưởng bối của bọn họ, còn có mấy người đang âm thầm cân nhắc làm cho hắn bị thất sủng, điều này khiến Hàn Lập chẳng còn gì để nói.

Hắn tự nhiên sẽ không so đo với mấy tên phàm nhân này làm gì. Nhưng nếu người trong Ma Đạo đột nhiên đến đây tập kích, thì thứ tự bảo vệ mấy người này sẽ bị hắn xếp xuống hàng cuối cùng. Đây có thể coi như chút trả đũa nhỏ của Hàn Lập đi.

Ngày hôm đó, Tần Ngôn lại ra ngoài ăn tiệc, lần này người mời hắn không phải là nhân vật nhỏ, mà là một vị Vương Gia đương triều mời thiếp.

Nghe nói một vị Ái phi của Vương gia này bị bệnh vừa khỏi, nên mới mở đại tiệc, mời một vài người có danh vọng đến chúc mừng một phen.

Tần gia ở Kinh đô mặc dù không phải hào thương giàu có nhất. Nhưng nói về thực lực tổng hợp và ảnh hưởng thì tuyệt đối có thể đứng ở một trong ba vị trí dẫn đầu, tự nhiên thiếp mời cũng có phần của Tần gia.

Hơn nữa, không phải chỉ có mình Tần Ngôn đến, còn chỉ danh muốn mời vài vị công tử giao lưu rộng rãi của Tần gia và vài vị *"Tài Nữ"* cùng đi đến. Nghe nói là do Tiểu Vương gia quen biết bọn họ đặc biệt mời.

Tần Ngôn chẳng biết làm thế nào đành phải cho mấy tên vãn bối này đi cùng.

Mấy tên tiểu bối biết được tin tức này, trong lòng rất vui mừng.

Phải biết rằng, từ khi Tần Ngôn biết Tần gia đang gặp nguy cơ, liền không để cho đám hậu bối ra ngoài trong thời gian này.

Chẳng may bị đám người Ma Đạo mà Hàn Lập nói gặp phải, không phải đại họa trước mặt là gì.

Cho nên hai tháng qua Tần lão gia tùy tiện tìm một cái cớ, liền cấm túc đám tiểu bối này trong phủ. Điều này khiến cho đám Thiếu gia, Tiểu thư của Tần gia âm thầm kêu khổ không thôi.

Càng làm cho bọn họ căm tức hơn là, Hàn Lập rõ ràng không lớn hơn ho mấy tuổi, nhưng mỗi ngày đều có cơ hội đi theo Tần Ngôn đi sớm về muộn, lại làm ra vẻ rất vui mừng, hớn hở. Điều này càng khiến cho mấy người này kêu bất bình.

Hôm nay có cơ hội này, mấy tên tiểu bối Tần gia tự nhiên hưng phấn đi cùng.

"Hinh Vương" Đây là vị Vương gia phát thiếp mời, cũng là một trong những người huynh đệ của Đương kim quốc vương Việt Quốc.

Nghe Tần Ngôn nói, vị này mặc dù là người trong Hoàng thất, nhưng bản tính hào sảng, giao du rất lớn.

Chẳng những là các Đại quan, Hào thương cự phú, hắn còn nguyện ý kết giao với những kỳ nhân dị sĩ trên giang hồ không ít.

Đương nhiên vì tránh bị hoài nghi, nên ông ta cũng không dám kết giao nhiều.

Nhưng dù như vậy, thanh danh của vị Vương gia này trong dân chúng Việt Kinh không hề nhỏ, hơn nữa danh tiếng cũng rất tốt.

Hàn Lập nghe đến đó thì đã có ấn tượng đại khái với vị Vương Gia này. Còn là người như thế nào, đương nhiên hắn phải dùng hai mắt xác nhận một chút.

Dù sao trên đời này có không ít Đại nhân vật bề ngoài thì có thanh danh rất tốt, nhưng thực tế thì lại xử sự như những tên vô lại.

------oOo------

Chương 286: Vương phủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vương phủ cũng không phải ở trong phạm vi hoàng thành mà được xây dựng ở nam khu (khu phía nam). Mấy người Hàn Lập đi mất một canh giờ mới tới đầu phố nam khu.

Phong cách nhà cửa của nam khu và đông khu rõ ràng là không giống nhau, đa phần đều là kiến trúc đô thị.

Người ở đây, quan chức lớn nhỏ, địa vị cao thấp, chỉ cần nhìn quy mô nhà cửa lớn nhỏ liền biết rõ ngay.

Nhà cửa ở đây đều do quan phủ xây dựng nên, phân định nghiêm khắc theo cấp độ và tước vị cao thấp của các quan viên. Bất kể là ai cũng không dám tùy ý sửa chữa, cải tạo, nếu không sẽ mắc tội vi phạm quy chế.

Còn Hinh Vương là hoàng thân quốc thích, lại có vương tước nên quy mô nhà cửa tại nam khu này đương nhiên phải là số một, số hai.

Diện tích phủ đệ còn rộng gấp rưỡi so với Tần trạch, có thể xưng là lớn chưa từng thấy.

Khi xe ngựa dừng lại trước Hinh Vương phủ, Hàn Lập nhìn thấy phủ đệ lập tức cảm nhận được khí tức phú quý, vinh hoa của thế tục giới.

Cửa phủ cao khoảng năm, sáu trượng, rộng ba, bốn trượng, được bao bọc bằng đồng vàng rất dày, trên mặt cửa còn khảm hơn mười cái đinh rất lớn khiến cho đại môn (cửa chính) càng có cảm giác cực kỳ hoa quý (hoa lệ, quý phái).

Còn bậc thang cao tới gần một trượng ở hai bên có đặt một bức tượng sư tử bằng đồng vàng rất dữ tợn, toàn thân lấp lóe, trông rất bắt mắt.

Nhưng điều khiến mọi người cảm giác Hinh vương phủ uy nghiêm chính là mười sáu gã cấm binh ăn mặc chỉnh tề đứng ở bậc thang ngoài cửa phủ. Những người này là do Hinh Vương đặc ý lấy từ cấm vệ doanh hoàng thành, phòng khi có người gây ra phát sinh ngoài ý muốn.

Tổng quản Hinh vương phủ là một tiểu lão đầu (lão già gầy nhỏ), đang thay thế chủ nhân Hinh vương gia đứng trên bậc thang, cười đón các khách nhân, không dám bỏ sót bất cứ vị khách nào.

Trước phủ lúc này đang đậu hơn mười xe ngựa lớn nhỏ, gần như chiếm toàn bộ khu đất trống trước phủ.

Trên bậc thang bằng đá xanh lớn trước cửa, có 5, 6 người khách vẫn chưa vào phủ, đứng đó hàn huyên. Nhìn cách ăn mặc hoa mỹ, động tác tao nhã, xem ra đều là nhân vật có thân phận không thấp.

Nhìn thấy hết thảy, Tần Ngôn chỉnh lại quần áo xong xuôi mới xuống xe.

Hàn Lập kinh hãi liếc nhìn xung quanh, phát hiện có người tu tiên, liền cũng thở nhẹ một hơi, nhảy xuống.

Mấy tên thiếu gia và tiểu thư Tần gia từ lúc xe ngựa dừng cương liền lập tức nhảy xuống. Bọn họ đứng trước phủ, hưng phấn nghị luận gì đó.

Hàn Lập nhìn những tân khách còn lại trên bậc thang, phát hiện ngoài nhóm tiểu bối Tần phủ thì những khách nhân khác đều ít nhiều mang theo con cháu đến.

"Chẳng lẽ đều là do tiểu Vương gia kia mời tới, hay mấy người trẻ tuổi này tụ tập chỉ cơ bản là lấy danh nghĩa đến Hinh vương phủ?" Hàn Lập suy nghĩ, thấy không hiểu, liền liếc mắt nhìn Tần Ngôn.

Chỉ thấy hắn cũng cau mày, hiển nhiên việc này có chút ngòai ý muốn.

"Gia gia, chúng ta vào Vương phủ đi! Tiểu Vương gia bọn họ đang chờ chúng ta đó!"

Một Tần gia công tử khoảng mười sau, mười bảy tuổi thấy lão già đứng cạnh xe ngựa vẫn không đi, không khỏi có chút kích động trước những huynh đệ khác. Một người lớn gan tiến lên nói câu này, nhưng vẫn sợ bị Tần Ngôn mắng.

"Ừm, biết rồi. Tất cả mọi người hãy tiến vào đi!"

Việc gã kia không ngờ chính là Tần Ngôn nghe thấy vậy liền gật đầu đồng ý. Điều này khiến cho hắn có chút thụ sủng nhược kinh (được yêu mà thấy sợ), không khỏi hưng phấn quay về với đám đồng bối (bạn cùng lứa).

Nhưng không đợi Tần Ngôn mang theo mấy người đi vào, vị quản gia của Vương phủ đã lập tức phản ứng. Lão thấy đám người Tần gia, nhất thời liền chút động mỉm cười đi tới đón. Vừa đến trước mặt đã rất nhiệt tình nói:

"Tần gia, ngài rốt cuộc đã tới. Vài ngày trước, Vương gia nhà ta đã nói rằng ngài sao vẫn chưa tới phủ. Hãy vào mau lên. Vương gia mà nhìn thấy Tần gia, nhất định sẽ vô cùng cao hứng!"

"Ha ha, cũng không phải mới đây…"

Vị Tổng quản Vương phủ này quả thực có khiếu ăn nói hơn người, chỉ nói vài câu đã khiến người nghe mát mặt, trong lòng vui vẻ.

Tần Ngôn không khỏi mỉm cười, thần sắc ung dung đứng tán gẫu vài câu với vị tổng quản đại nhân này.

Chẳng qua bởi vì vẫn còn những người khách khác lục tục đi tới Vương phủ nên vị này nói với Tần Ngôn vài câu liền dẫn nhóm Tần Ngôn vào phủ. Sau đó nói vài câu lịch sự rồi lại vội vàng đi ra ngoài phủ.

Hàn Lập mặc dù đứng cạnh Tần Ngôn không nói lời nào, nhưng khi nhìn bóng dáng vị tổng quản này thì trên mặt hiện lên một tia nghi hoặc.

Chẳng biết vì sao, Hàn Lập rõ ràng không cảm nhận được linh lực dao động trên người này, nhưng khi vị Tổng quản này đi tới, Hàn Lập lại đột nhiên cảm thấy lông tóc dựng đứng, dường như đang bị một yêu thú đáng sợ tiến tới gần. Điều này khiến cho Hàn Lập cực kỳ không thỏai mái.

Hàn Lập mặc dù không biết tại sao nhưng luôn cực kỳ tin tưởng vào cảm giác của bản thân, lập tức đưa vị Tổng quản Vương phủ này vào danh sách cần phải cẩn thận và nghi ngờ.

"Hàn hiền chất, đi thôi! Để ta giới thiệu một vài vị thế bá mà ngươi chưa gặp!" Tần Ngôn thấy tổng quản rời đi, liền mỉm cười nói với Hàn Lập.

Điều này khiến cho mấy vị người nhà họ Tần trong lòng lập tức chua xót, cảm thấy vị chủ một nhà này không khỏi có chút thiên lệch.

Hàn Lập cười thầm trong lòng, biết rằng kỳ thực đây là Tần Ngôn tạo cơ hội cho mình, để mình có thể được cùng đứng đợi một chỗ, nếu không sẽ không biết nói năng ứng phó thế nào.

Sau đó được Tần Ngôn mang vào đại sảnh đãi khách của Hinh Vương phủ.

Trong sảnh có khoảng một trăm người, tuy mặc dù người tới không ít, nhưng trông dáng vẻ thì thực tế đều là vài ba người đến cùng với nhau, đương nhiên giống như Tần phủ một lần đến bảy tám ngươi thì chỉ có hai ba nhà mà thôi.

Lúc này Vương gia vẫn chưa xuất hiện trong sảnh, có vẻ như khách nhân đến chưa đủ thì vẫn sẽ không xuất hiện.

Tần Ngôn vừa tới cửa đại sảnh, lập tức đã có ngay vài người bạn thân đi tới, nhiệt tình đón tiếp.

Tần Ngôn đương nhiên ôm quyền ứng phó, ánh mắt đảo một vòng liền đi tới phía một lão giả vẻ mặt bị bệnh. Ngồi bên cạnh lão còn có hai người trẻ tuổi, một nam một nữ.

Nam thì mày rậm, mắt to, vẻ mặt bình ổn. Nữ thì nhan sắc bình thường, nhưng đôi mắt lại như bốc lửa, không khách khí nhìn đám tiểu bối đi phía sau Tần Ngôn vài lượt. Hàn Lập đương nhiên cũng trong số đó.

"Hoa lão ca, không ngờ vị đại thần y cũng xuất hiện ở đây! Ta còn tưởng rằng với tính tình của ngươi, trường hợp này nhất định sẽ từ chối không đến" Tần Ngôn vừa đi tới trước mặt lão giả, liền không khách khí ngồi xuống, còn nhỏ giọng đùa cợt.

"Khụ! Vốn đúng là như thế. Nhưng sủng cơ của Vương gia bị quái bệnh, vậy mà có người chữa nổi, khiến vi huynh quả thực tò mò, muốn nhìn xem vị cao nhân có bổn sự diệu thủ hồi xuân đó!" Bị Tần Ngôn trêu chọc, Hoa lão ca không hề khách khí, mỉm cười nhẹ nhàng nói.

"Ồ! Nói như vậy nghĩa là Vương gia đã từng mời lão ca tới chữa bệnh cho vị thiếp này mà không phải chỉ là lời đồn. Rất hiếm khi được thấy y thuật của Hoa lão ca, vậy mà cũng không chữa nổi bệnh này sao?"

Hàn Lập thấy Tần Ngôn vẻ rất kinh ngạc, xem ra y thuật của lão giả này cực kỳ nổi danh.

"Ha ha, các loại bệnh trên thế gian này quả là thiên kỳ bách quái, thanh danh y thuật của Hoa mỗ được như hôm nay chỉ là nhờ may mắn! Có một số bệnh nan y không chữa nổi cũng không có gì là ngạc nhiên!" Lão giả vẫn cười nói, không thèm để ý, tựa như cực kỳ rộng rãi.

- *"Nhưng ta không tin có đại phu (thầy thuốc) còn giỏi y thuật hơn lão ca?"* Tần Ngôn lắc đầu nói, xem ra cực kỳ tin tưởng y thuật của lão giả này.

Nhưng lão giả họ Hoa nghe xong chỉ cười mà không tiếp lời, vẫy tay với hai nam nữ bên người, nói:

"Hoa Nam, Hoa Phương, trước đây ngươi đã gặp rồi. Tới đây, chào Tần gia gia đi!"

Lão giả họ Hoa hiển nhiên cực kỳ uy nghiêm trong mắt hai người này, nghe lão nói vậy liền không dám chần chừ, vội vàng đến thi lễ với Tần Ngôn.

"Ha ha, không ngờ mới có mấy năm không gặp tôn tử, tôn nữ (cháu trai, cháu gái) của huynh, vậy mà đều đã lớn thế này rồi. Bây giờ ta cũng không mang gì theo, chỉ có thúy ngọc bội này tặng các ngươi làm cái lễ gặp mặt vậy!" Tần Ngôn hiền lành nói, vừa nói vừa lục lọi trên người, lấy ra một đôi ngọc bội khiết bạch (trắng tinh khiết) được khảm lục phỉ thúy, vừa nhìn là biết vật xa xỉ.

Nam tử kia tuy trong mắt hiện lên một tia dị sắc, nhưng rất nhanh biến mất không thấy nữa. Mà cô gái kia thì sắc mặt vui mừng, có vẻ rất thích thú đối với ngọc bội kia!

"Không phải khách sáo, nếu muốn thì cứ lấy đi! Tần lão đệ và nhà ta cũng không phải người ngoài!" Lão giả họ Hoa thấy vậy, không khỏi cười nói.

Nghe lão nói vậy, đôi nam nữ này mới dám nhận lấy ngọc bội trong tay Tần Ngôn. Bộ dáng của nữ tử cực kỳ hưng phấn.

"Trừ vị này, mấy vãn bối phía sau ngươi, ta đều đã gặp. Chẳng lẽ đây là thế chất (cháu họ) của ngươi trước kia tới kinh thành sao?" Ánh mắt lão giả rốt cuộc cũng dừng lại trên người Hàn Lập, hơi có vẻ hứng thú dò xét.

"Phải đó, đây là Hàn Lập, hậu nhân của một vị trưởng bối của đệ".

"Hàn hiền chất, đây là Hoa bá phụ của ngươi, một trong hai đại thần y của Việt Kinh, cực kỳ nổi tiếng, sánh với Ngự y Diệp đại phu chuyên khám bệnh cho hoàng thượng đó!" Tần Ngôn lúc này mới nhớ, vẫn chưa giới thiệu vị lão ca này cho Hàn Lập.

"Hoa bá phụ khỏe chứ!" Hàn Lập chân thành chào hỏi.

"Ừm, tốt, tốt!" Lão giả họ Hoa thực sự không thấy Hàn Lập có chỗ nào hơn người, liền thuận mồm nói hai tiếng mà thôi.

Nhưng khi lão chợt thoáng qua trong óc về lời đồn đại lưu truyền gần đây có quan hệ tới người thanh niên này, liền do dự một chút, đút bàn tay khô gầy vào trong áo, lấy ra một cái bình nhỏ đưa cho Hàn Lập.

"Đây là một bình Hộ Tâm Hòan ta đã cẩn thận điều chế. Mặc dù không dám nói là chữa được bách bệnh, nhưng các bệnh hoặc vết thương bình thường thì cũng chữa được, tặng cho Hàn hiền chất dùng để phòng thân!"

Lão giả vừa mới nói xong, Hàn Lập liền cảm thấy mấy đứa con cháu Tần gia phía sau lộ ra vẻ hâm mộ và đố kỵ, còn Hoa Nam, Hoa Phương cũng lộ vẻ giật mình. HIển nhiên danh tiếng của Hộ Tâm Hòan này quả nhiên không phải là nhỏ.

------oOo------

Chương 287: Tiên sư

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bản thân là tu sỹ Trúc Cơ kỳ, đương nhiên sẽ không để đan dược của phàm nhân vào mắt, nhưng lại tuyệt đối không thể cự tuyệt hảo ý của người ta, dáng vẻ ngượng ngùng, chần chừ định nhận lấy.

"Ha ha, Hàn hiền chất! Hộ Tâm Hoàn này chính là bài thuốc bí mật của Hoa huynh, không dễ dàng gì đem tặng, hôm nay lấy ra làm lễ gặp mặt, quả thực là hào phóng đó!" Tần Ngôn biết Hàn Lập sẽ không để thứ này vào mặt, nhưng vẫn phải nói tốt cho bạn mình vài câu, hy vọng để lại được ấn tượng tốt về lão giả họ Hoa trong lòng Hàn Lập.

Lão giả có vẻ ngạc nhiên nhìn Tần Ngôn vài lần, không hiểu lão phải giải thích cho Hàn Lập như vậy là có ý gì.

Lão đem tặng loại thuốc cực kỳ trân quý này, chính hoàn toàn là vì nể mặt mũi Tần Ngôn nên mới làm như vậy. Nếu không, làm sao có thể chỉ mới gặp lần đầu đã đem tặng thứ thuốc nghìn vàng không mua nổi này cho người lạ chứ.

Lão giả vẫn còn nghi hoặc, đang định hỏi thêm một hai câu nữa thì một giọng âm vang truyền tới:

"Hinh Vương đến!"

Nghe tiếng hô của hạ nhân (người làm, người hầu), mọi tiếng động ồn ào lập tức biến mất, tất cả mọi người chăm chú nhìn về phía cửa đại sảnh.

Chỉ thấy bốn nha hoàn đi đầu, phân biệt đứng ở hai bên vị trí chủ tọa, sau đó một đôi nam nữ mới bình thản đi ra.

Nam là một trung niên hơn bốn mươi tuổi, tóc không dài không ngắn. Sắc mặt người này đầy chính khí, một đôi mắt hổ không giận mà rất có khí thế. Bên cạnh là một mỹ nữ khoảng hai ba, hai bốn tuổi, thân mặc cung trang dài chấm đất.

Vừa thấy, tất cả mọi người đều đứng dậy, thi lễ với hai người này:

"Vương gia, phu nhân khỏe!"

Bởi vì vị thiếu phụ này thực không phải là nguyên phối (vợ cả) của Hinh Vương mà chỉ là một vị thiếp được sủng ái nhất, nên chỉ được xưng là phu nhân.

"Chư vị đều là bạn tốt của bổn vương, tất cả mọi người không cần khách khí như vậy. Đến đây, cùng ngồi xuống nào".

Cách nói và tướng mạo của Hinh Vương làm người ta có cảm giác khác hẳn, rất thẳng thắn và lịch sự, làm cho mọi người không khỏi càng thêm hảo cảm. Còn sủng cơ bên cạnh chỉ cười duyên dáng, không hề nói gì.

Mọi người nghe vậy đều nhìn nhau cười rồi ngồi xuống.

"Bổn vương rất trực tính, có gì liền nói rất thẳng!" Hinh Vương vừa mới ngồi ổn định liền mỉm cười nói.

Những lời này lập tức khuấy động mọi người, bảy tám cái miệng đồng thời lên tiếng.

"Vương gia, có lời gì xin mời cứ giảng dạy".

"Phải đó, chúng ta đều quen biết với Vương gia đã nhiều năm. Tính tình Vương gia thế nào, tất cả mọi người đều biết mà".

Hiển nhiên trong những lời này thì cũng có lời nói chân tâm, nhưng cũng có những lời bợ đỡ Hinh Vương.

"Lần này mời các vị tập trung ở đây, một là vì quái bệnh của ái cơ Thanh nhi đã khỏi hẳn, với tính cách bổn vương đương nhiên là thích náo nhiệt một chút, phải tổ chức chúc mừng. Thứ hai, bổn vương có một thứ cực tốt, muốn tặng cho các vị. Việc này có thể

được hay không còn phụ thuộc vào cơ duyên của các vị".

Những lời này của Hinh Vương nằm ngoài dự kiến của mọi người, không khỏi làm những người hiện diện ở đây sững lại.

Vị vương gia này triệu tập bọn họ lại đây, không ngờ là có ưu đãi muốn đem cho bọn họ, việc này quả thực là không sao hiểu nổi.

"Ha ha, Thanh nhi, nàng nhìn xem, đúng như bổn vương đã đoán trước, mọi người đều có chút giật mình kìa!" Hinh Vương thấy vậy, chẳng những không nổi giận mà ngược lại còn nghiêng người cười nói với vị thiếp xinh đẹp của mình.

Vị nữ tử xinh đẹp Thanh nhi kia nghe vậy cũng khẽ cười vài tiếng, nũng nịu trả lời:

"Vương gia, bất luận kẻ nào nghe thấy nói vậy, chỉ sợ cũng đều giật mình. Mọi người phản ứng như vậy mới là bình thường đó".

Hinh Vương nghe những lời này của nữ tử, cười hắc hắc, vuốt vuốt bộ râu ngắn trên cằm, hắn liền có chút xấu hổ giải thích với mọi người:

"Mọi người không cần nghi hoặc! Sự tình là thế này: quái bệnh của Thanh nhi kỳ thật là do một vị cao nhân mới tới bổn phủ chữa khỏi. Vị cao nhân này có thể hô phong hoán vũ, nuốt lửa - nhả băng, là thần tiên chân chính. Hơn nữa, sau khi chữa khỏi cho Thanh nhi, vị thần tiên đó chỉ liếc mắt là nhận ra con út của bổn vương có tiên căn, có thể lĩnh ngộ tiên thuật, liền thu làm môn hạ, không lâu sau sẽ đi tu tiên học đạo".

Nói tới đây, trên mặt Hinh Vương nhịn không được vui mừng, lộ ra vẻ đắc ý.

Nghe tới đó, trong sảnh lập tức một giọng thất thanh vang lên:

"Người tu tiên, có phải là những người tu tiên cực kỳ hiếm thấy trong truyền thuyết không?"

Nhưng lời này lập tức làm mọi người trong sảnh xôn xao hẳn lên.

Đối với phàm nhân thế tục mà nói thì người tu tiên là cực kỳ thần bí. Nhưng những người ở đây đều không phải là dân thường, đương nhiên đã ít nhiều nghe đồn đại, hoặc thậm chí có người có tổ tiên đã từng tiếp xúc với một số tán tu.

Đến như hiện nay, bên ngoài cũng đang đồn thổi rằng đại nội hoàng cung có cả người tu tiên bảo hộ.

Điều này khiến cho mọi người càng thêm kính sợ đối với người tu tiên.

HIện giờ trong sảnh lại được nghe thấy Hinh Vương phủ có một vị thần tiên sống, nhất thời đại bộ phận mọi người đều lộ ra dáng vẻ cực kỳ hưng phấn.

Tần Ngôn nghe thấy vậy, trong lòng cả kinh, không tự chủ được quay người liếc nhìn Hàn Lập một cái.

Nhưng chỉ thấy vẻ mặt Hàn Lập vẫn như thường, căn bản là chẳng tỏ vẻ gì cả.

Thấy vậy, Tần Ngôn cũng không dám hỏi nhiều, đành quay đầu lại tiếp tục nghe Hinh Vương nói.

Hinh Vương lúc này thấy tất cả mọi người đã khiếp sợ vì lời nói của mình, liền cười ha hả, tiếp tục nói:

"Bổn vương đương nhiên cũng đã hỏi qua vị cao nhân này, ngài thừa nhận mình chính là người tu tiên. Nhưng vì bổn vương cố tâm lưu giữ nên mới nguyện ý ở lại bổn phủ vài tháng, chỉ điểm cho bổn vương một ít đạo dưỡng sinh. Trong khi tán gẫu, bổn vương được biết vị thần tiên nhập thế lần này chủ yếu là muốn đến phàm trần để thu người có tiên duyên làm đồ đệ. Biết được việc này, bổn vương lập tức nghĩ tới chư vị bạn hữu, liền mời các vị đưa con cháu tới. Không kể nam nữ, vị tiên sư này đều có thể thu nhận. Chờ một chút ta sẽ mời vị Ngô tiên sư này ra để xem mặt chúng. Còn việc có nên hay không còn phụ thuộc vào tiên duyên của bọn chúng".

Nếu lời nói lúc trước làm mọi người hâm mộ thì lời Hinh Vương vừa nói lại như một cái búa lớn nện vào đầu mỗi người, khiến cho bọn họ đều kinh hỉ (ngạc nhiên - vui sướng). Nhất thời, những câu nói cảm tạ ân đức vang lên khắp nơi.

Người tu tiên! Đó chính là giới thần tiên trên đời này. Nghe nói, chỉ cần tu luyện thành, có thể sống khỏe tới mấy trăm tuổi, thậm chí còn biết tiên pháp tiên thuật (phép tiên)! Ai chẳng muốn con cháu mình có đứa may mắn bái sư thành công, như vậy chính là có một hòn núi lớn đỡ sau lưng rồi.

Hàn Lập nghe tới đó, trên mặt lộ vẻ ngơ ngác, trong lòng hơi cảm thấy kỳ quái.

Vốn hắn nghe Hinh Vương nói đến thần tiên sống thì còn tưởng rằng đã tìm được tung tích của người ma đạo.

Nhưng khi nghe nói người ta muốn thu đồ đệ liền nghĩ rằng không đúng. CHúng muốn đột nhập vào quốc gia để phá hỏng các tu sĩ, vậy làm sao có thể ngang nhiên lộ diện như vậy? Thế này chẳng phải là đưa mình ra làm bia ngắm cho mọi người sao? Trừ phi vị tu tiên giả này là…

Hàn Lập đang nghĩ tới đây, chợt mọi người kích động hẳn lên. Vị thần tiên sống kia rốt cuộc đã xuất hiện trong đại sảnh.

Thân mặc đạo bào màu xám, râu tóc bạc trắng, sắc mặt hồng hào như trẻ con, hoàn toàn giống với cao nhân đắc đạo trong truyền thuyết. Với hình tượng như thế này, mặc dù tiên sư còn chưa thi triển pháp thuật nhưng quá nửa mọi người ở đây đã tin là thật.

Nhưng Hàn Lập thấy rõ rằng vị này và vị tiên sư trong bức vẽ cực kỳ giống nhau, liền im lặng không nói gì.

Vị này này rõ ràng chỉ là một tiểu tu sĩ mới luyện tới tầng năm, sáu của Luyện khí kỳ. Hàn Lập chỉ cần dùng một ngón tay, sợ rằng cũng dễ dàng giết chết hắn.

Có thể gặp một vị *"cao nhân"* như vậy, những đại nhân vật trong giới phàm nhân đều bao vây lấy ngay, không ai không nói vài câu nịnh nọt, hy vọng vị lão thần tiên này khai ân, thu nạp con cháu mình làm môn hạ.

Tần Ngôn đang đứng trước Hàn Lập thấy vậy, cũng không khỏi sốt ruột, còn mấy đứa con cháu đứng sau lại càng tỏ vẻ lo lắng. Bọn họ sợ tới chậm, tiên duyên sẽ bị người khác đoạt mất.

Tần Ngôn đang có chút do dự, chợt bên tai truyền đến thanh âm của Hàn Lập.

"Yên tâm đi, người này không phải là ma đạo. Nếu muốn đem con cháu ngươi bái người này làm sư phụ thì tùy ngươi. Ta chỉ là bảo hộ an nguy của Tần gia các ngươi thôi. Chẳng qua, tu vi của vị tiên sư này… hắc hắc!"

Thanh âm của Hàn Lập đột nhiên biến mất trong tiếng cười lạnh.

Tần Ngôn lắp bắp kinh hãi, vội vã nhìn bốn phía, lại phát hiện thấy ngoại trừ mình ra thì những người khác dường như không nghe thấy gì cả. Vị Hoa lão ca còn tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi, tại sao không đưa đám con cháu tới ra mắt vị tiên sư để thử tiên duyên một lần?

Đồng thời vị lão giả họ Hoa cũng giật mình hiểu được, chẳng trách mình không thể chữa khỏi nổi quái bệnh mà người ta lại làm được. Hóa ra là người tu tiên!

Vừa nói xong những lời này, lão giả cũng bất chấp Tần Ngôn và mọi người, cùng đi tới chỗ đạo nhân tóc bạc. Một đôi cháu trai, cháu gái của lão đương nhiên cũng theo sát.

------oOo------

Chương 288: Mê hồn giao phong

Nguồn: EbookTruyen.Net

Người cực kỳ cẩn thận từng câu từng chữ như lão giả họ Hoa vậy mà rốt cuộc cũng đã động tâm, không kiên nhẫn nổi.

Theo lời Hàn Lập, Tần Ngôn có thể nghe thấy được có chút khinh thường, nhưng dù sao người ta cũng thực sự có ý định thu đồ đệ trở thành người tu tiên mà.

Cho nên mặc dù tu vi của vị tiên sư này có thể thấp, hắn cũng bất chấp.

Vốn hắn không phải không nghĩ tới việc đem con cháu mình bái Hàn Lập làm sư phụ, nhưng thông qua thời gian tiếp xúc với Hàn Lập, biết người ta không hề có ý định thu đồ đệ, vì vậy không thể cưỡng cầu được.

Lại nói, khi cha hắn còn sống cũng đã kể rằng, lúc Tần gia mới phất lên thì vị Lý Hóa Nguyên tiên sinh đã từng đến Tần gia một chuyến, xem có đệ tử nào có tiên duyên hay không. Nhưng đáng tiếc là không có ai may mắn cả, nên đành thất vọng trở về.

Từ đó về sau, vị Lý tiên sư khi đến Tần gia liền không hề có ý định thu đồ đệ nữa. Theo cách nói của Lý Hóa Nguyên tiên sinh, tiên duyên của hắn và Tần gia chỉ trong một thế hệ. Hậu bối (con cháu) của Tần gia và hắn không có duyên phận thầy trò.

Mà hôm nay lại có cơ hội tu tiên trước mắt, đương nhiên chắc chắn phải thử một lần.

Nghĩ vậy, Tần Ngôn đã có chủ ý, liền nói mấy câu với mấy đứa con cháu, đưa chúng đi.

Hàn Lập lạnh nhạt nhìn, cũng không nói gì.

Một khi hắn đã nhắc nhở Tần Ngôn mà đối phương vẫn cố tình muốn đi bái sư, đương nhiên hắn sẽ không chen vào việc của người khác.

Lại nói tiếp, mấy thiếu gia, tiểu thư Tần phủ này thực sự không hề có linh căn. Chẳng phải Hàn Lập không để ý mà trong phàm nhân ở thế tục, người có linh căn chỉ có thể nói vạn người không được một, thực sự ít tới đáng thương.

Hàn Lập đang nghĩ ngợi thì đột nhiên thấy trong đám Tần gia đệ tử đang đi tới phía Ngô tiên sư có một hai người quay lại nhìn hắn, lộ ra bộ mặt cười cợt, vẻ dương dương đắc ý, dường như muốn cười nhạo bộ dáng của hắn.

Hàn Lập thấy vậy cũng chỉ cười thầm trong bụng mà thôi.

HIển nhiên, mấy đứa này thấy Tần Ngôn không đưa Hàn Lập đi thử tiên duyên, liền nghĩ ngay rằng Tần lão gia chắc hẳn là yêu thương bọn họ hơn, cho nên mới có vẻ đắc ý như thế.

Hàn Lập thầm lắc đầu, cũng không chú ý tới họ nữa, thay vào đó là quay ra nhìn bốn phía trong sảnh.

Lúc này những người ngồi yên trên ghế có thể nó là cực ít, chỉ có 6, 7 người mà thôi. Đại bộ phận đều cơ bản không mang con cháu theo mà là đi một mình, lúc này đều có vẻ đang rất hối hận.

Duy nhất khiến cho Hàn Lập phải chú ý chính là hai người già trẻ đang ngồi bên một góc bàn.

Người già khoảng hơn 60 tuổi, tóc hoa râm, thần sắc vẫn như thường, đang thưởng thức chén trà trong tay, tựa như không thèm để ý đến việc tiên duyên trước mắt. Mà người còn lại là một thiếu niên mi thanh mục tú, da dẻ mịn màng, nhưng lại nhìn về phía Ngô tiên sư, lộ ra vẻ khinh thường.

Hai người này ngồi đó nhìn có vẻ như cực kỳ nhàn nhã, nhưng khi Hàn Lập thấy họ thì trên mặt không khỏi lộ ra ý cười.

Hai người già trẻ này không ngờ cũng là người tu tiên, hơn nữa tu vi có vẻ cũng không tệ. Thanh bào lão giả (Lão giả áo bào xanh) thì dáng vẻ như công pháp đã tới tầng chín, mà thiếu niên cũng đạt tới tiêu chuẩn tầng năm, không dưới Ngô tiên sư kia.

Điều khiến Hàn Lập hơi giật mình là hai người này chẳng biết tu luyện loại công pháp nào mà có khả năng che giấu linh khí. Nếu không phải Hàn Lập có tu vi cao hơn đối phương rất nhiều thì quả thật hắn cũng không dễ dàng nhìn ra được thân phận người tu tiên của bọn họ.

Chính vì thế mà vị Ngô tiên sư kia lại càng không có khả năng phát giác được sự khác thường của hai người già trẻ này.

Loại công pháp có thể che giấu linh khí được cả tu sĩ cùng cấp, lập tức khiến cho Hàn Lập động tâm hẳn lên.

Nếu có thể học được loại pháp môn này, chẳng phải khi tranh đấu với tu sĩ cùng cấp sẽ chiếm được tiên cơ sao?

Nghĩ vậy, Hàn Lập cẩn thận quan sát hai người này.

Đúng lúc đó, Hàn Lập lại phát hiện điểm khác thường.

Vị thiếu niên mi thanh mục tú kia lại có hai cái lỗ rất nhỏ trên dái tai trắng nõn. Hóa ra là thiếu nữ giả trai.

Hàn Lập đang ngạc nhiên thì vị thiếu niên kia lại tình cờ nhìn thấy ánh mắt Hàn Lập nhìn nàng, không khỏi đỏ mặt lên, hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Hành động của thiếu nữ nam trang (mặc trang phục của nam) khiến cho lão giả chú ý, quay đầu lại, mặt vẫn không đổi sắc, liếc nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy liền mỉm cười với lão giả.

Thanh bào lão giả cảm thấy ngạc nhiên.

Lão vẫn tưởng có công tử lông bông nào nhận ra thiếu nữ giả trai nên dùng ánh mắt để khêu gợi, nhưng không ngờ gặp phải một thanh niên tương mạo cực kỳ bình thường, mà lại chẳng biết chết sống dám đối mắt với mình, không hề có ý nhường.

Thanh bào lão giả trong lòng có chút uất giận, hơi trầm ngâm một chút rồi nhẹ nhàng nhắm đôi mắt lại.

Hành động này khiến Hàn Lập hơi sửng sốt, lập tức không khỏi suy đoán:

"Đối phương nhắm mắt, chẳng lẽ là muốn…"

Hàn Lập còn đang suy nghĩ thì hành động của lão giả liền chứng thực suy đoán của Hàn Lập.

Chỉ thấy lão mở hai mắt ra, ánh mắt nhìn Hàn Lập toát ra ánh sáng màu tím, định thi triển một loại pháp thuật mê hồn đối với Hàn Lập, định giáo huấn hắn một trận.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng có chút buồn cười.

Với tu vi Luyện khí kỳ tầng chín của lão giả, dám thi triển mê hồn thuật với hắn là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, như vậy chẳng phải là muốn chết sao?

Chỉ cần hắn hơi dùng pháp lực phản kích một chút, khẳng định sẽ làm cho pháp thuật của đối phương phản phệ (cắn trả).

Chẳng qua, một khi Hàn Lập đã có ý muốn công pháp của đối phương, đương nhiên không thể cùng đối phương kết lấy cừu oán được.

Vì thế, hắn chỉ mỉm cười, đối mắt với lão giả, không hề lộ ra vẻ gì khác thường.

Điều này làm cho thanh bào lão giả ở đối diện đang cười lạnh chợt biến thành ngạc nhiên, rồi lập tức lộ ra vẻ hoảng sợ.

Lão giả thầm nhủ không ổn, định chuyển ánh mắt ra chỗ khác thì đã muốn.

Trong mắt Hàn Lập đã xuất hiện ánh vàng mờ mờ, giống như có nam châm là ánh mắt của lão không thể di dời đi đâu nổi.

Trong lòng thanh bào lão giả vừa kinh sợ, vừa hối hận không thôi.

Lão vạn lần không thể ngờ nổi, người thanh niên nhìn có vẻ không chút pháp lực này hóa ra cũng là một người tu tiên, hơn nữa xem ra tu vi có vẻ hơn xa mình.

Nếu sớm biết vậy thì có nói gì lão cũng sẽ không sử dụng *"Mộng yểm thuật"*. Hôm nay, tâm tình của lão đã hoàn toàn bị đối phương khống chế, rốt cuộc không thể thoát khỏi phản đòn của đối phương.

Lão giả càng nghĩ càng sợ hãi. Trong phút chốc, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng như hạt đậu, mặt vàng như nghệ, nhưng hai mắt vẫn nhìn trừng trừng về phía Hàn Lập.

Thiếu nữ nam trang bên cạnh rốt cuộc cũng nhận ra trưởng bối của mình có vẻ không ổn, vội vàng giật giật ống tay áo của lão giả.

Kết quả ngoài dự đoán của mọi người chính là chỉ kéo lão giả nửa vòng đã dễ dàng làm lão thoát ly khỏi sức hút từ ánh mắt Hàn Lập, cứu lão ra khỏi sự phản phệ của Mộng Yểm thuật.

Thanh bào lão giả đột nhiên từ chết chuyển thành sống, tâm trạng thay đổi đột ngột khiến lão không khỏi ngây người, một lát sau mới như tỉnh lại từ trong mộng, quay người lại.

Nhưng lưng áo lão đã sớm ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Lúc này vẻ mặt lão cực kỳ sợ hãi, vội vàng nhỏ giọng nói vài câu với thiếu nữ, sau đó rốt cuộc cũng không dám liếc mắt về phía Hàn Lập.

Thanh bào lão giả biết rất rõ, thiếu nữ có thể dễ dàng giải cứu mình như vậy chính là do đối phương hạ thủ lưu tình. Nếu không, ít nhất mình cũng bị thương tổn tâm thần, bệnh nặng một hồi.

Mặc dù không biết tại sao đối phương lại làm như vậy, nhưng hai người tổ tôn mình tốt nhất là nên tránh xa kẻ đó.

Thanh niên này tướng mạo bình thường nhưng tu vi thực sự đáng sợ, không phải là kẻ bọn họ có khả năng trêu chọc.

Hơn nữa, điều khiến lão buồn bực chính là, lão rõ ràng đã dùng Thiên nhãn thuật tra xét trên người này, không hề thấy một chút pháp lực dao động nào trên người đối phương. Nếu không lão đã không mạo hiểm dùng *"Mộng yểm thuật"*.

"Hiếm khi gặp được người có tu vi thế này tới đây…"

Thanh bào lão giả nghĩ tới suy đoán của mình, sắc mặt bắt đầu xanh lên.

Nếu đúng như suy nghĩ của lão, lão đã trêu chọc vào vào một đại nhân vật mà cả gia tộc cũng không dám trêu chọc vào.

Nghĩ tới đây, lão giả vừa mới khôi phục tâm tình được một chút thì lại không thể an bình nổi.

Còn thiếu nữ nam trang kia giật mình nhìn sắc mặt lão giả biến đổi hết xanh lại hồng, trong lòng cực kỳ kinh ngạc.

Trong mắt nàng, vị tổ phụ này của mình vẫn luôn bất động thanh sắc, vẻ mặt vững như Thái Sơn, không ngờ hôm nay lại lộ ra vẻ mặt đó. Chẳng lẽ thanh niên bình thường kia lại đáng sợ tới vậy sao?

Nghĩ tới đó, nàng không khỏi quay đầu lại trừng mắt nhìn Hàn Lập.

Nhưng không chờ nàng hành động thì lão giả dường như đã nhận ra tâm tư của thiếu nữ, đột nhiên cực kỳ trịnh trọng nói nhỏ với nàng:

"Không được làm phiền người trẻ tuổi kia nữa. Nếu ta đoán không

sai thì đối phương phải là tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Ngàn vạn lần không được làm người ta nổi giận!"

"Cái gì? Tu sĩ Trúc Cơ kỳ á? Không có khả năng, người ta còn ít tuổi mà!" Thiếu nữ lấy tay che miệng kinh hô, mặt mày thất sắc, nhưng cũng không dám lớn tiếng.

------oOo------

Chương 289: Tiên thuật

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mặc dù thiếu nữ mặt cười vẻ không tin nhưng cũng biết tổ phụ của mình sẽ không nói sai, vì vậy trong lòng cực kỳ hoảng sợ, đành cố nén không nhìn về phía Hàn Lập.

Hàn Lập có chút giáo huấn, nhưng thực sự không có ý định làm bị thương đối phương, cũng đã cảm thấy vừa lòng.

Lúc này hắn mới khẽ máy môi, truyền âm tới.

Bên tai thanh bào lão giả lập tức vanh lên thanh âm của Hàn Lập.

"Chốc nữa sau khi ra khỏi Hinh vương phủ thì đừng vội rời đi, chờ ta ở cửa sau của vương phủ. Ta có việc muốn hỏi các ngươi!"

Giọng Hàn Lập tràn đầy ý ra lệnh khiến lão giả rùng mình, trong lòng không khỏi âm thầm kêu khổ.

"Vị cao nhân hiếm có này vẫn không chịu buông tha hai ông cháu bọn họ sau? Hay là có ý đồ gì với bọn họ? Chẳng qua đối phương cũng không có vẻ gì là tâm ngoan thủ lạt (tàn bạo máu lạnh) nên chắc sẽ không có gì nguy hiểm. Hơn nữa, tạo được quan hệ với tu sĩ Trúc Cơ kỳ, có khi gia tộc lại có cơ hội hiếm có để khôi phục" Thanh bào lão nhân chỉ có thể tự an ủi mà nghĩ như vậy, ruột rối như tơ vò.

Hàn Lập thấy vậy mỉm cười, lại tập trung sự chú ý về lão đạo đầu bạc ở đây.

Lúc này, vị Ngô tiên sư đã kiểm tra được hơn nửa đám người, nhưng vẫn chưa tìm được ai có tiên duyên cả.

Những người trẻ tuổi này bị tuyên bố là không có duyên này đành ủ rũ cúi đầu trở về vị trí. Vẻ mặt trưởng bối của họ đương nhiên cũng chẳng vui vẻ gì.

"Tiên duyên cái gì, đây rõ ràng là tìm người có linh căn. Chẳng qua lão đạo này cũng không hẳn là nói dối, xem ra thực sự định tìm đệ tử trong những người này. Nếu không, cứ chỉ bừa vài người là được" Hàn Lập thấy lão đạo kiểm tra linh căn của từng người trẻ tuổi, trong lòng thầm nghĩ.

Nhưng Hàn Lập lại không nghĩ rằng màn thu đệ tử của lão đạo này sẽ có kết quả gì. Trong 50, 60 người mà muốn tìm người có linh căn, quả thực hy vọng là không thể lớn được!

Hàn Lập đang nghĩ vậy, chợt nghe lão đạo đầu bạc lớn tiếng nói:

"Kẻ này có tiên duyên, ta có thể thu làm môn hạ!"

Hàn Lập vừa nghe vậy, không khỏi quay người nhìn về phía vị có tiên duyên kia.

Chỉ thấy một thanh niên dáng vẻ bụ bẫm, ngơ ngác đứng trước mặt vị Ngô tiên sư, dáng vẻ chẳng biết là nên làm gì.

Bên cạnh là một trung niên nhân to béo, mặc áo tím, vẻ mặt không thể tin nổi, hỏi:

"Tiên sư, Đồng Cảnh nhà ta thực sự có tiên duyên sao? Không nhầm lẫn đấy chứ!"

Vị này được một miếng thịt lớn rơi vào đầu, quả thực không dám tin tưởng, bao nhiêu đứa anh tuấn, đẹp đẽ như vậy còn không được chọn, không ngờ đứa con chỉ biết hết ăn lại nằm của mình lại được tiên sư để mắt tới, quả thực khiến hắn như đang mơ vậy.

"Ha ha, thí chủ cứ yên tâm. Bần đạo đã kiểm tra vài lần, quý tử đích xác là có tiên căn, có thể cùng tiểu vương gia học tập tiên thuật" Ngô tiên sư thấy vậy, vuốt chòm râu trắng như tuyết, cười nói.

"Đa tạ tiên sư! Đa tạ tiên sư! Tại hạ mặc dù không phải cự phú đại quý nhưng trong nhà cũng có vài phần bạc, ngày mai nhất định sẽ

đem một phần tới làm lễ bái sư! Nhi tử… mau… mau tới cúi đầu bái sư!" Người trung niên được khẳng định việc này là không nhầm, cao hứng hoa tay múa chân, lời nói trở nên lắp bắp.

Còn những người trẻ tuổi bị loại thì đều choáng váng.

Kẻ được Ngô tiên sư lựa chọn chẳng phải là thằng mập vẫn bị bọn họ trêu chọc là bình rượu túi cơm đó sao?

Phế vật như vậy mà lại là người có tiên căn. Việc này quả thực làm người ta rất khó có thể chấp nhận nổi.

Không chỉ mấy người trẻ tuổi nghĩ vậy mà trưởng bối của họ cũng không khỏi ngơ ngác nhìn nhau, đều cảm thấy khó chấp nhận nổi.

Dù sao thanh niên tên là Đồng Cảnh này vốn là người vô dụng trong mắt họ, nhưng giờ đã trở nên nổi tiếng.

Trên mặt Hàn Lập vẫn không lộ vẻ gì thay đổi.

Một người có linh căn hay không cũng không phải là xem nam hay nữ, đẹp hay không đẹp. Vẻ đẹp và tài năng, trí lực chẳng có quan hệ gì với nhau cả, vì vậy không hề có quy luật để tìm.

Nếu không, trước khi các gia tộc tu tiên xuất hiện, người của tu tiên phái đã không gặp khó khăn như vậy để tìm cao đồ.

Chẳng qua Hàn Lập cũng không ngờ rằng việc chọn người như thế này mà cũng tìm được người có linh căn. Xem ra đạo sĩ này cũng khá may mắn.

Hàn Lập và hai ông cháu kia hiểu được đạo lý này, nhưng những người trong sảnh thì chẳng ai biết cả.

Bọn họ đều đang to nhỏ bàn luận với nhau.

Trong đó có những người sắc sảo, thậm chí còn hoài nghi vị Ngô tiên sư này là thật hay giả. Những người vẫn chưa được kiểm tra nghe vậy liền có chút lưỡng lự.

Từ lúc đó, trước mặt lão đạo nhất thời xuất hiện cảnh im lặng.

Hinh Vương thấy vậy liền lộ vẻ không vui.

Nhưng trong sảnh toàn là bạn bè lâu năm với hắn, cũng không thể nói thẳng lời khó nghe được, vì vậy đành mềm mỏng nói với lão đạo:

"Lão sư, tất cả mọi người đều là phàm phu tục tử, không mấy người thực sự có kiến thức. Xin tiên sư ra tay, cho mọi người được mở rộng tầm mắt!"

Nghe HInh Vương nói vậy, tất cả mọi người đều im lặng, xem vị tiên sư này sẽ nói sao.

Lão đạo đầu bạc trầm ngâm một chút rồi đáp ứng rất sảng khoái, sau đó kêu mọi người theo lão tới khu đất trống trước sảnh.

Nghe lão đạo nói vậy, mọi người đều lập tức đi ra ngoài sảnh. Hàn Lập cũng đi ra ngoài, không khác gì mọi người.

Nhưng hai ông cháu kia lại không có ý đứng lên. Xem ra họ vẫn còn đang lo lắng với lời của Hàn Lập, còn tâm trí đâu mà lo việc khác nữa.

Ra khỏi khách sảnh, mọi người vây quanh lão đạo để xem lão thi pháp.

Chỉ thấy hai tay lão bắt quyết, châm đứng thẳng, thấp giọng niệm chú, càng làm tăng thêm sắc thái thần bí.

Cứ như vậy, mọi người vây quanh đều nín thở, giương mắt nhìn trừng trừng từng cử động của lão đạo.

Hàn Lập nghe xong mấy chú ngữ này thì thầm coi thường trong lòng.

Lúc này, hai tay lão đạo chập lại, rồi mở ra, một quả cầu lửa to bằng nắm tay lơ lửng giữa hai lòng bàn tay. Nhiệt độ xung quanh đột nhiên tăng cao, một luồng khí nóng tràn ngập tuôn ra.

Đây đúng là *"Hỏa đạn thuật"* mà mỗi hỏa linh căn tu sĩ đều biết.

Nhưng mà biểu diễn pháp thuật phổ thông nhất của những người tu tiên này lập tức được mọi người xung quanh kinh hô, hô to không thể tin nổi.

Nhưng những mà tiếp sau chẳng những làm mấy phàm nhân này tiếp tục trợn mắt há hốc mồm, mà ngay cả Hàn Lập cũng bị sốc.

Bởi vì tiếp theo, hai tay lão đạo không ngừng biến hóa, kết quả làm cho quả cầu lửa nóng bỏng trước mắt mọi người đây dần trở nên biến đổi.

Đầu tiên là chậm rãi mọc ra đôi cánh, sau đó là cái mồm nhọn, sau đó mọc ra một đôi móng vuốt sắc nhọn và một cái đuôi, cuối cùng biến thành một con chim lửa nhỏ.

"Chẳng lẽ là Hỏa điểu thuật!"

Hàn Lập thấy tình cảnh như vậy, thần kinh căng lên, thiếu chút nữa không dám tin vào mắt mình.

"Hỏa điểu thuật" chính là pháp thuật trung cấp bậc thấp hàng thật giá thật, đến Hàn Lập cũng không có nắm được. Lão đạo trước mắt này chỉ là Luyện khí kỳ lại có thể sử dụng được, thực sự làm hắn rất khó tin. Chẳng trách Hàn Lập còn tưởng mình hoa mắt.

Nhưng điều này chỉ khiến Hàn Lập giật mình ngắn ngủn trong nháy mắt.

Hắn liền lập tức phát hiện con chim lửa này thua xa *"Hỏa điểu thuật"* chân chính.

Mặc dù nhìn vào ngoại hình thì con chim lửa nhỏ này cực kỳ giống với chim lửa do *"Hỏa điểu thuật"* phóng ra, nhưng sự lợi hại thì còn kém xa.

Chim lửa của *"Hỏa điểu thuật"* có hai cánh khi dang ra rộng gần một trượng. Còn chim lửa do lão đạo biến hóa ra thủy chung chỉ to bằng bàn tay, căn bản không thể so sánh nổi.

Nhưng điều khiến Hàn Lập thực sự tin rằng đây là một cái *"Ngụy hỏa điểu thuật"* (*"Hỏa điểu thuật"* dỏm), chính là pháp lực dao dộng của nó.

Bản thân cơ thể chim lửa do *"Hỏa điểu thuật"* biến ra có chứa lực phá hủy rất lớn, kể cả tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng không dám đón đỡ. Còn pháp lực dao động của con chim lửa nhỏ bé do tiểu xảo sinh ra này và quả cầu lửa đều giống nhau như đúc, không hề tăng trưởng tới nửa phần.

Xem ra chỉ là thuần túy biến hình mà thôi.

Nghĩ thông suốt điểm này, Hàn Lập vừa tức giận vừa buồn cười.

Không ngờ hắn suýt nữa bị tiểu xảo đó lừa, thật có chút xấu hổ.

Chẳng qua khả năng điều khiển biến hóa ngọn lửa của người này quả thực đáng ngạc nhiên! Hàn Lập tự hỏi, thấy bản thân cũng tuyệt không thể làm nổi, liền chẳng hiểu đối phương chỉ là một tu sĩ luyện khí kỳ, làm sao có thể đạt được trình độ như vậy.

Màn biểu diễn phía dưới của lão đạo hoàn toàn chứng minh suy nghĩ của Hàn Lập.

Chỉ thấy con chim lửa đang dang cánh bay đột nhiên rơi xuống đât, biến thành một con chó lửa nhỏ, không ngừng vui vẻ chạy quanh lão đạo.

Không lâu sau, con chó nhỏ lại biến thành rắn lửa, rắn lửa lại biến thành người tí hon…

Màn biểu diễn liên hoàn này làm những phàm nhân chưa bao giờ được nhìn thấy pháp thuật biến hóa này trợn mắt há hốc mồm, há mồm cứng cả lưỡi.

Đột nhiên, lão đạo phẩy tay, con thú lửa kia biến thành một con ngựa nhỏ, nhằm một cây anh đào nhỏ bên cạnh lao tới. Kết quả là ngọn lửa bốc lên, trong khoảnh khắc biến cây nhỏ này thành tro.

Lão đạo lúc này mới biểu diễn xong.

Tới đó, mọi người đang vây quanh xem mới như vừa tỉnh mông, liều mạng tiến lên hoan hô tiên sư.

Lòng hoài nghi trước đây giờ đã sớm ném ra khỏi đầu, không còn nửa phần nghi ngờ.

------oOo------

Chương 290: Tiểu Vương gia

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vương gia mỉm cười nhìn mọi người hoan hô, trong lòng có chút tự đắc.

Lại nói tiếp, trước kia những người tu tiên cũng thường xuyên xuất hiện trong những nhà giàu có, quyền quý. Nhưng sau lại không biết vì sao mà dần dần biến mất, cũng không có mấy phàm nhân được tiếp xúc nữa. Loại người như tiên sư hôm nay đều đã sớm trở thành truyền thuyết. Đến bản thân hắn là người hoàng tộc cũng nhìn thấy người tu chân chân chính đây là lần đầu tiên.

Hôm nay lão đạo thể hiện pháp thuật này làm khiếp sợ mọi người ở đây, đương nhiên làm cho Hinh Vương thấy nở mày nở mặt.

Hinh Vương đương nhiên không biết rằng thời kỳ còn có người tu tiên thường xuyên xuất hiện tại thế tục thì trong tu tiên giới vẫn chưa xuất hiện Thăng Tiên đại hội.

Khi đó, một số tán tiên và người tu tiên cấp thấp trong các gia tộc tu tiên nghĩ mình căn bản vô vọng đại được Trúc Cơ, liền có ý nghĩ chán nản, nguyện ý ở lại thế tục hưởng thụ vinh hoa phú quý của phàm nhân. Nhưng ngay khi Thăng Tiên đại hội xuất hiện, người tu tiên đều đánh nhau sống chết vì hy vọng Trúc Cơ đó. Đương nhiên, ai cũng phải ẩn cư trong rừng sâu núi thẳm để khổ tu công pháp, còn hiện thân ở thế tục làm gì.

Còn dạng người như Dư Tử Đồng không giữ được tâm chí tu luyện, trở thành người tu tiên trong thế tục giới, hiển nhiên là ngoại lệ. Chẳng qua, người tu tiên như vậy thực không có nhiều lắm, liền trở thành khách khanh của các nhà đại phú, nhưng cũng là giấu giấu diếm diếm, không hy vọng người ngoài biết được.

Dù sao, thân phận là một người tu tiên, lại đi làm môn khách của người phàm nhân, trong tu tiên giới mà nói thì đó quả là một sự tình đáng xấu hổ.

Kể từ đó, không ít tu sĩ trở lại thế tục giới, nhưng sẵn lòng kết giao với đám quyền quý lại không có mấy người. Chỉ có vài kẻ nguyện ý trở thành khách quý của các nhà phú quý, đều bị những nhà đó cực kỳ giấu diếm tin tức, đề phòng những tu sĩ quen biết khác nhạo bang.

Nhưng những vị khách đang vây quanh ở đây quả thật chưa bao giờ tiếp xúc với người tu tiên, đương nhiên thấy rằng chiêu thức điều khiển ngọn lửa của lão đạo đó là cực kỳ phi thường.

Tiếp đó, trong ánh mắt kinh sợ của mọi người, lão đạo mang dáng vẻ ngạo nghễ trở về đại sảnh.

Lúc này những người vẫn chưa được kiểm tra đương nhiên không kiên trì nổi, lập tức hô to *"Tiên Sư"* rồi ào ào đi tới để vị Ngô tiên sư này xem xét tiên duyên.

Lão đạo đầu bạc tinh thần phấn chấn, không từ chối bất cứ ai, kiểm tra toàn bộ những người còn lại một lần.

Nhưng đáng tiếc là trong những người còn lại, kể cả đám con cháu của lão giả họ Hoa và Tần Ngôn đều không ai có linh căn, đều chỉ là những phàm nhân rất bình thường mà thôi.

Tin tức này đã tác động không nhỏ tới những người vừa được kiểm tra. Bọn họ đành miễn cưỡng rời khỏi bên cạnh lão đạo.

Xem ra tiên duyên không phải đơn giản mà có được.

Như vậy là càng thấy thanh niên béo mập *"Đồng cảnh"* kia là quý hiếm, khiến mọi người đều nhìn vào với ánh mắt vô cùng hâm mộ, làm cho hai cha con đứng bên lão đạo cười không đóng nổi miệng.

Thần sắc Hàn Lập vẫn như thương, nhìn Tần Ngôn mang theo đám thiếu gia, tiểu thư Tần gia bụi đất đầy đầu, trở về bên cạnh hắn. Hơn nữa còn nhìn Hàn Lập vẻ rất chật vật.

"Ta không phục, tại sao kẻ vô dụng kia lại có tiên căn mà chúng ta lại không có. Bất cứ ai trong chúng ta cũng đều mạnh hơn hắn gấp trăm lần!" Một tiểu thư ẻo lả của Tần gia không phục, nói mãi không ngừng.

"Được rồi. Không được nói năng lung tung nữa. Các ngươi không có mệnh đó, còn oán hận cái gì?" Sắc mặt Tần Ngôn trầm xuống, quay ra giáo huấn vị tiểu cô nương này một câu rồi ngồi xuống.

Những lời này làm vị tiểu thư Tần gia nổi tiếng là chanh chua phải im miệng, nhưng vẫn tỏ vẻ rất khó chịu.

Lúc này lão giả họ Hoa cũng mang theo đôi nam nữ thanh niên kia đi tới, không nói lời nào, liền ngồi xuống cạnh Tần Ngôn.

Hai người nhìn nhau rồi đột nhiên cùng cười khổ, hơi có cảm giác huynh đệ thông cảm cho nhau.

"Tần hiền đệ, xem ra Đồng bàn tử (Đồng mập) kia sắp lên hương rồi!" Lão giả họ Hoa nói đùa.

"Khụ! Việc này cũng là bình thường mà. Ai sinh ra đứa con tốt liền có tiên sư tới chống lưng ngay!" Tần Ngôn thở dài, tựa hồ có chút bất đắc dĩ nói.

"Chẳng qua…"

Lão giả họ Hoa và Tần Ngôn tiếp tục tán gẫu.

Mặc dù bọn họ ngoài miệng nói vậy, nhưng trong tâm cả hai đều chú ý tới hành đông của Ngô tiên sư và Hinh Vương.

Hinh Vương thấy lúc này toàn bộ đám con cháu đều đã được kiểm tra tiên căn, liền quay đầu, nhỏ giọng nói với một nha hoàn bên cạnh.

Lập tức nha hoàn đi thẳng theo cửa bên sườn đi ra ngoài, chẳng biết phụng mệnh làm chuyện gì.

Hinh Vương lúc này mới quay đầu, đằng hắng vài tiếng, mỉm cười, chậm rãi nói:

"Hôm nay nhân dịp ái cơ của ta khỏi quái bệnh và khuyển tử của ta cùng với Đồng thế chất bái sư, mọi người cùng chúc mừng nào!"

Nói xong, Hinh Vương dứt khoát vỗ mạnh tay hai cái *"Bộp, bộp"*.

Sau tiếng vỗ tay, từng đôi nha hoàn và người hầu ăn mặc chỉnh tề, bưng các mâm đựng sơn hào hải vị và rượu ngon, đi vào trong sảnh.

Tiếp đó, chúng rất nhanh nhẹn, khéo léo bày đồ ăn, thức uống lên bàn. Trong phút chốc, mùi hương thức ăn và rượu ngon tràn ngập trong sảnh.

"Tới đây, trước tiên bổn vương xin kính mời mọi người một ly!" Hinh Vương cầm một chiếc ly, chủ động nâng chén giơ cao quá đầu, lớn tiếng nói.

"Vương gia, xin mời!"

Sau khi mọi người cùng uống một ly với Hinh Vương, không khí trong đại sảnh lập tức trở nên sôi động hẳn lên.

Trong chốc lát, phần đông tân khách đều chén chú chén anh.

Yến tiệc rốt cuộc đã bắt đầu.

Hinh Vương và vị thiếp tên Thanh nhi kia đi lại trong sảnh, cười nói với những người bạn, không hề có dáng vẻ gì của một Vương gia.

Chẳng trách mấy người Tần Ngôn lại nói tốt về danh tiếng của vị Vương gia này như vậy.

Còn vị Ngô tiên sư này không nhập tiệc mà ngay khi Hinh Vương nâng chén liền lặng lẽ rời đi.

Điều này khiên cho rất nhiều khách khứa trong sảnh đang muốn thiết lập quan hệ với vị tiên sư đều phải thất vọng.

Chẳng qua việc này nghĩ lại thấy cũng là bình thường. Người ta là một vị thần tiên sống, sao có thể uống rượu, ăn thịt, cười đùa giống với tục nhân bọn họ chứ.

Sau khi nghĩ thông điểm này, những người đó liền thỏai mái tư tưởng, đi tới uống với những người khác.

Khi tửu yến (tiệc rượu) mới tới nửa chừng thì Hinh Vương gọi một đội vũ nữ trong phủ ra. Mà múa hát cung đình rất duyên dáng, đẹp mắt càng làm mọi người cao hứng, không khí thực sự sôi động.

Đúng lúc này, một thanh niên áo trắng khoảng 20 tuổi từ nhà trong đi ra, dáng người dong dỏng, nhã nhặn, mỗi cử động đều rất có lễ phép, phong độ đàng hoàng, tuyệt đối là phù hợp với hình tượng người trong mộng của đại đa số các thiếu nữ hoài xuân.

"Minh nhi, đến gặp các vị thế bá (chú bác) nào!" Hinh Vương vừa thấy thanh niên, lập tức cao hứng tới đón.

Cũng vừa lúc Hinh Vương đi tới trước bàn của mấy người Tần Ngôn, vì vậy vị thanh niên ôn nhã (mềm mỏng, nhã nhặn) đó cũng mỉm cười đi tới.

"Xin chào hai vị thế bá!" Thanh niên chào hỏi rất lễ phép.

"Không dám! Tiểu vương gia quá khách khí rồi".

Tần Ngôn và lão giả họ Hoa không dám vượt cấp, vội vàng đứng dậy trả lễ.

"Ài! Hai vị là trưởng bối của hắn, Minh nhi chào hỏi hai người như vậy là đúng mà, có càn khách khí vậy sao" Hinh Vương có chút không vui nói.

Tần Ngôn và lão giả họ Hoa nghe vây, liếc mắt nhìn nhau, hơi lộ vẻ xấu hổ.

Lời nói tuy không giả, nhưng hai người bọn họ quả thực không ngờ rằng người ta là người hoàng tộc, lại trở thành vãn bối của mình.

Nhưng hai lão đều là những con cáo già, thuận miệng nói vài câu xã giao, sau đó giới thiệu những con cháu phía sau để vị vương gia thẳng tính khác thường này biết. Đây chính là cơ hội hiếm có để đám con cháu họ được ra mặt mà.

Đương nhiên, Hàn Lập cũng được Tần Ngôn giới thiệu.

Khi giới thiệu tới Hàn Lập, hai mắt Hinh Vương sáng ngời, dò xét Hàn Lập cẩn thận vài lần, vẻ mặt như cười như không, hiển nhiên là đã nghe được chút ít lời đồn đại về hắn.

Điều này làm vẻ xấu hổ của Tần Ngôn vừa biến mất lại xuất hiện trở lại.

"Minh nhi tới đây, gặp mặt vị Hàn thế huynh này một chút!"

Chẳng biết Hinh Vương nghĩ gì trong lòng mà lại cười hì hì kêu tiểu vương gia gặp mặt Hàn Lập.

Tiểu vương gia nghe vậy liền đi tới, rất lịch sự gọi một tiếng *"Hàn thế huynh"*, sau đó chắp tay, trên mặt lộ vẻ rất ôn nhu (dịu dàng, lịch sự).

Phong độ lịch lãm này của vị tiểu vương gia khiến mấy vị tiểu thư ở gần đó nhìn thấy, trong lòng thầm mê say, không thể tự kiềm chế nổi.

Hàn Lập lại biểu hiện một thái độ lúng túng, chân tay thừa thãi, vẻ ngốc nghếch vì khẩn trương quá mức. Trong lòng lại như sóng bể, khong thể trấn định như trước nữa

Vị tiểu vương gia này vừa đến thi lễ với Hàn Lập, không ngờ lại giống với vị tổng quản vương phủ, đều đem đến cho hắn một cảm giác nguy hiểm. Mặc dù áp lực còn xa mới to lớn như của vị tổng quản kia nhưng tuyệt đối là cảm giác nguy hiểm, không hề sai.

"Sao lại như vậy?" Hàn Lập kinh hãi, trong lòng thầm cảm thấy khó hiểu.

------oOo------

Chương 291: Tiêu gia

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vị Tiểu vương gia tuấn mỹ này đương nhiên chẳng biết suy nghĩ của Hàn Lập mà lịch sự tới chào hỏi đám đệ tử Tần gia, khiến cho hai tiểu thư trong đó đỏ hồng hai má, vừa nhìn là biết trái tim đang loạn nhịp.

Hàn Lập thấy vậy chỉ âm thầm cười lạnh.

Vị Tiểu vương gia này cực kỳ có vấn đề, nếu mấy nữ tử Tần gia này thực sự muốn ôm ấp nhau với hắn, thì cũng không phải thứ ngon lành gì.

Thậm chí nếu vị Tiểu vương gia này nuốt cả thịt lẫn xương thì Hàn Lập cũng không lấy gì làm kỳ quái.

Sau một lát, Hinh Vương nói vài lời khiêm tốn với Tần Ngôn, rồi mang Tiểu vương gia tới các bàn khác để tiếp khách. Điều này khiến mấy đệ tử Tần gia và một đôi cháu trai, cháu gái của lão giả họ Hoa đang nói chuyện vui vẻ với Tiểu vương gia, không khỏi có chút thất vọng.

Còn Hàn Lập lại nhân lúc mọi người không để ý, chăm chú nhìn bóng dáng Tiểu vương gia, trong mắt hiện lên vẻ trầm ngâm.

Một canh giờ sau, rốt cuộc yến hội cũng tàn.

Những nhóm tân khách sau khi đã tận hưởng cuộc vui hết mình, đều bắt đầu cáo từ cha con Hinh Vương.

Tần Ngôn cũng mang theo Hàn Lập và đám con cháu từ biệt xong liền đi thẳng ra khỏi đại môn Hinh Vương phủ.

Nhưng khi Tần lão vừa định cùng Hàn Lập lên xe thì Hàn Lập đột nhiên mở miệng hỏi một câu làm Tần Ngôn ngạc nhiên:

"Tần thúc, hai người kia là ai? Có thể nói cho ta nghe được chứ!"

Lời nói của Hàn Lập mặc dù rất lịch sự nhưng Tần lão không dám chậm trễ, vội vàng quay lại nhìn rồi nói:

"Hàn hiền chất nói hai người kia sao? À, đó chẳng phải là người già của Tiêu gia sao. Hắn chính là ông chủ của Nhàn Vân tửu lâu nổi danh kinh thành, là người có tác phong rất tệ. Tần mỗ cũng không quá quen thân với hắn. Còn người trẻ tuổi bên cạnh hắn trông khá lạ, có lẽ là một vị tôn tử (một đứa cháu) của hắn.

Tần Ngôn thấy Hàn Lập nhìn chăm chú hai người già trẻ đó, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, chẳng hiểu vì sao Hàn Lập lại sinh ra hứng thú đối với hai người này.

"Ồ, thế này nhé, Tần thúc cứ đi trước đi. Ta đi một chốc rồi tối nay sẽ quay lại phủ*" Hàn Lập có chút đăm chiêu, gật đầu thuận miệng nói.*

Sau đó, không đợi Tần Ngôn nói gì, liền chậm rãi đi về phía con đường nhỏ bên bờ tường của vương phủ.

Tần Ngôn nhìn bóng Hàn Lập, rồi né tránh ánh mắt của mấy đứa con cháu, trong lòng có chút nghi hoặc.

Nhưng sau khi suy nghĩ, lão liền quyết đoán lên xe ngựa, lệnh cho xe chạy đi.

Vì vậy, mấy chiếc xe ngựa của Tần gia liền rời khỏi cửa Hinh Vương phủ, đi về Tần trạch (khu nhà họ Tần) ở khu phía đông.

Mà mấy vị thiếu gia, tiểu thư Tần gia kia căn bản không phát hiện thấy Hàn Lập đã biến mất, vẫn bàn tán về những điều đã thấy ở Hinh Vương phủ.

Bọn họ hưng phấn vô cùng, mặc dù không có tiên duyên nhưng sau này vẫn có thể khoe khoang với những bạn bè khác.

Còn Hàn Lập lúc này đi được một lúc dọc theo bờ tường Hinh

Vương phủ, rốt cuộc cũng tới cửa sau.

Lúc này cửa sau đã đóng chặt, không hề có một bóng người.

Hàn Lập mỉm cười, nghĩ rằng càng tiện, đỡ phải sử dụng pháp thuật che dấu tung tích.

Hắn liền thỏai mái đứng ở giữa cửa sau, nhàn nhã ngắm trời nhìn đất.

Trong chốc lát, Hàn Lập chợt hơi ngơ ngẩn xuất thần, dường như nghĩ đến chuyện gì đó.

Đột nhiên, Hàn Lập cảm thấy có người do dự từ xa đi tới, lúc này mới quay đầu, lạnh lùng nhìn.

Chỉ thấy lão giả Tiêu gia và thiếu nữ nam trang kia nghiêng ngó từ bên góc vương phủ đi tới. Thấy Hàn Lập, lão giả lập tức sững lại, lộ ra vẻ chần chừ, còn thiếu nữ thì vẻ mặt đầy tò mò, không hề có chút gì kinh hãi.

Lão giả có lẽ nghĩ thông suốt điều gì đó, thần sắc lập tức bình tĩnh lại, đi nhanh tới. Thiếu nữ liền theo sát phía sau.

*"*Vãn bối Tiêu Chấn, đa tạ tiền bối đã lưu tình khi ở vương phủ! Có chút mạo phạm, vãn bối nguyện ý tạ tội với tiền bối*".*

Đi tới trước mặt Hàn Lập, lão giả Tiêu gia này không hề nhìn được chút gì về tu vi nông sâu của Hàn Lập, trong lòng càng thêm khiếp sợ, cố gắng mở miệng thi lễ, cung kính nói lời xin lỗi.

Thần sắc Hàn Lập không đổi tiếp nhận một lễ của đối phương, chỉ thản nhiên nói:

*"*Sao ngươi không bế quan khổ tu ở nơi sung túc linh khí mà phải xuất hiện ở kinh thành thế này? Vẫn còn quá lưu luyến với vinh hoa hồng trần, không muốn tu luyện tiếp sao?*"*

Hàn Lập bất kể thế nào, đầu tiên cứ chụp cho lão một cái mũ lớn, tạo nên khí thế dễ dàng áp đảo đối phương, như vậy mới dễ xử lý *tình hình tiếp theo.*

- Tiền bối hiểu lầm rồi. Vãn bối bởi vì tuổi quá lớn, căn bản vô vọng đạt được Trúc Cơ, cho nên phụ trách vấn đề tài chính của gia tộc, hoàn toàn không phải là lưu luyến thế tục mà không muốn quay trở về!" Thanh bào lão giả trả lời, trong lòng mặc dù thấp thỏm nhưng thần sắc vẫn bình tĩnh.

"Ngươi là đệ tử nhà nào?" Hàn Lập không dễ dàng buông tha, truy hỏi.

Hàn Lập đương nhiên muốn biết chi tiết về hai ông cháu này. Nếu là mấy đại tộc tu tiên nổi danh, Hàn Lập không muốn trêu chọc vào. Chẳng qua, hình như không có đại tộc tu tiên nào nổi danh là họ Tiêu cả.

Nghe Hàn Lập hỏi, lão giả do dự một chút, quay đầu lại nhìn thiếu nữ bên cạnh, thành thật nói.

"Vãn bối là người của Tiêu gia ở Duẫn Châu, Phong Hà giản (đèo Phong Hà, hẻm núi Phong Hà)!"

"Phong Hà giản - Tiêu gia?" Hàn Lập nhíu mày, cẩn thận suy nghĩ, xác định rằng mình chưa bao giờ nghe nói đến cái tên này.

"Tiền bối không cần suy nghĩ nhiều. Tiêu gia của vãn bối chỉ là một gia tộc nhỏ, tiền bối chưa nghe nói đến cũng là việc bình thường" Tiêu lão sắc mặt tối sầm, tự giễu nói.

Hàn Lập nghe vậy, có chút ngạc nhiên, dò xét Tiêu lão vài lần, thần sắc vẫn không đổi, ung dung hỏi:

"Ngươi ăn nói thoải mái như vậy, không sợ ta không kiêng kỵ, lập tức trở mặt tiêu diệt hai ngươi sao?"

Hàn Lập vừa nói vậy, lão giả vẫn không hề tỏ vẻ gì, nhưng thiếu nữ lại như một con mèo nhỏ bị dẫm vào đuôi, lập tức thần sắc căng thẳng, cuống quýt đưa tay về phía hông. Ở đó có một chỗ hơi phồng lên, không cần hỏi cũng có thể khẳng định chính là túi trữ vật.

Nhưng sau đó, thiếu nữ thấy tổ phụ mình và Hàn Lập đều không có vẻ gì là muốn động thủ, liền đỏ mặt rút tay về, cảm giác như chân tay thừa thãi, không biết nên đặt ở đâu mới phải, bộ dáng cực kỳ đáng yêu.

Lão giả thấy vậy, cực kỳ trìu mến nhìn thiếu nữ, liền cười khổ, nói với Hàn Lập:

"Tại hạ mặc dù không thể nhìn ra tu vi nông sâu của các hạ, nhưng khẳng định ngài phải là tiền bối trên Trúc Cơ. Điều này tại hạ rất rõ ràng. Vãn bối không tin trên người mình có loại bảo vật nào như pháp khí, đan dược… có thể khiến tu sĩ công pháp đại thành như tiền bối phải nổi lòng tham. Nếu tiền bối thực sự là người như vậy, vãn bối quả là chẳng biết nói gì hơn. Với chút tu vi pháp lực của tại hạ, muốn bỏ chạy hoặc phản kháng cũng là vô ích, không bằng cứ để tiền bối xử lý, đỡ lo tiền bối nổi giận, ảnh hưởng tới toàn gia tộc. Vãn bối chỉ mong tiền bối hạ thủ lưu tình, buông tha cho tôn nữ (cháu gái) của tại hạ, nó chính là người cuối cùng của dòng họ vãn bối".

Lão giả nói mấy câu cuối giọng cực kỳ thê lương, khiến thiếu nữ nghe xong cực kỳ kinh sợ, vội vàng căm phẫn liên tục nói:

"Gia gia, không cần sợ! Nếu hắn thực sự muốn hạ thủ đối với chúng ta, chúng ta sẽ cùng dùng phép, con sẽ không sợ hắn đâu!"

Hàn Lập nghe Tiêu lão và thiếu nữ nói xong, hơi rùng mình, nhưng cũng lập tức cẩn thận nhìn hai người, trong lòng vừa bực mình vừa buồn cười.

Đừng tưởng lão già này lời nói và bộ dạng đáng thương sẵn sàng chịu chết, như Hàn Lập thấy thực ra lão đã vận pháp lực sẵn sàng đối phó, làm gì có ý bó tay chịu trói.

Rõ ràng là nếu Hàn Lập có ý định giết người đoạt bảo, lão sẽ lập tức liều chết tranh đấu.

Mà cô gái kia còn thú vị hơn.

Mặc dù lời nói vô cùng căm phẫn, nhưng đôi mắt đen như bảo thạch lại thừa dịp Hàn Lập không chú ý, lưu chuyển không ngừng, thỉnh thoảng lại lộ ra ánh mắt giảo hoạt.

Nhưng tiểu cô nương này không biết rằng Hàn Lập đã luyện thành tầng thứ nhất *"Đại diễn quyết"*, thần thức cường đại hơn rất nhiều so với tu sĩ Trúc Cơ kỳ bình thường. Tất cả những động tác của nàng đều bị Hàn Lập nắm được.

Hàn Lập thầm nghĩ:

"Chỉ sợ hai người này nói Phong Hà giản - Tiêu gia cũng chỉ là thuận mồm nói mà thôi. Có gia tộc này hay không quả thực là rất đáng ngờ!"

Vì vậy, trên mặt Hàn Lập lộ vẻ như cười như không, không hề nói gì mà chỉ nhìn chằm chằm vào hai ông cháu.

Hắn cũng không nói hai người có thể đi, nhưng cũng không có dáng vẻ gì là sẽ lập tức trở mặt động thủ. Điều này nhất thời khiến hai người già trẻ đều không biết phải làm gì.

Ngay từ đầu, lão giả và thiếu nữ còn có thể giữ bộ dạng bi tráng.

Nhưng theo thời gian trôi qua, với dáng vẻ và ánh mắt không động, chăm chú nhìn của Hàn Lập, lão giả họ Tiêu và thiếu nữ rốt cuộc không thể kiên nhẫn nỗi.

"Ngươi là tiền bối, vậy rốt cuộc muốn thế nào?" Thiếu nữ cuối cùng nhịn không nổi, bất chấp ánh mắt kìm chế của lão giả, nhảy tới trước mặt Hàn Lập, chỉ một tay vào mặt hắn, lớn tiếng hỏi, thần sắc rất ủy khuất.

------oOo------

Chương 292: Cường thế

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập mặt biến sắc, ánh mắt nhìn về phía thiếu nữ không hề có ý tức giận nhưng phát ra ý lạnh lẽo, lão giả có thể cảm nhận được rõ ràng.

Còn đang kinh ngạc, lão giả chưa kịp kéo thiếu nữ lại, thì một luồng khí thế kinh thiên từ Hàn Lập phát ra, trong đó ẩn chứa linh áp (áp lực tinh thần) đáng sợ, khiến thiếu nữ đang đứng gần ngay sát đó bị bức lui ra xa bảy tám bước, không hề có chút sức lực kháng cự nào.

May mắn là lão giả nhanh tay nhanh mắt, thân hình nhoáng lên, tới phía sau thiếu nữ, hai tay đẩy lên hai bờ vai, lúc này mới ngừng được thân hình đang không ngớt lùi lại của nàng.

Lúc này, sắc mặt tiểu cô nương tái nhợt như tờ giấy trắng, cuối cùng cũng biết tu vi của Hàn Lập đáng sợ tới mức nào, không khỏi kinh hoàng nhìn tổ phụ phía sau.

Còn vẻ mặt của lão giả cũng cực kỳ khó coi.

Nếu nói trước đó, lão giả còn có ba phần tự tin hai ông cháu hợp lực có thể trốn thóat khỏi tay Hàn Lập. Nhưng giờ đã thấy hắn triển lộ một chút thực lực, ý nghĩ cầu may trong đầu lão hoàn toàn biến mất.

Sự đáng sợ của tu sĩ trên Trúc Cơ vượt xa tưởng tượng của lão, mấy tu sĩ nhỏ nhoi như bọn họ tuyệt đối không thể trêu chọc được.

Lại nghĩ đến hai ông cháu mình định giở tiểu xảo với người ta, trong lòng lão giả không ngừng toát mồ hôi lạnh.

Lão chắc chắn chưa bao giờ gặp vị cao nhân này, chỉ biết rằng hắn chắc là một người tu tiên toàn tâm toàn ý khổ tu, hơn nữa tâm trí rất cao, phản ứng cực nhanh, vượt xa người thường.

Có lẽ người này đã phải sống lâu trên trăm năm trở thành lão quái vật, còn có cả thuật trú nhan nên mới trông trẻ trung như vậy.

Lão giả càng suy nghĩ, càng cảm thấy khả năng này là có thể, trong lòng càng kinh hoảng.

Khi cảm ứng được linh áp trên người Hàn Lập càng lúc càng có xu thế cường đại, lão giả không khỏi nuốt nước bọt, vội vàng cầu khẩn:

"Xin tiền bối thủ hạ lưu tình! Tôn nữ của tại hạ tuổi còn trẻ, không biết trời cao đất rộng. Xin tiền bối đừng tức giận!"

Hàn Lập lần này lạnh lùng liếc nhìn lão giả, dường như muốn xem lão nói có thật lòng không. Khí thế kinh thiên trên người đột nhiên biến mất, trong khoảnh khắc biến thành tĩnh lặng như nước không lộ vẻ nông sâu.

Lão giả họ Tiêu lúc này mới thu hồi đôi tay đang căng thẳng đỡ sau vai thiếu nữ. Còn thiếu nữ đã sớm trở nên thành thật, nhìn trộm Hàn Lập rồi lại thu ngay ánh mắt, dáng vẻ không dám nhìn thẳng vào Hàn Lập.

Bộ dáng của nàng so với vẻ không sợ trời không sợ đất lúc trước quả là khác nhau một trời một vực.

Mặc dù vậy, lúc này dáng vẻ của thiếu nữ cực kỳ mỏng manh, yếu ớt, kết hợp với bộ mặt trắng bệch vì sợ hãi, trông giống như một con chim nhỏ đang run rẩy, quả thực rất dễ thương.

Hàn Lập thấy vậy, không khỏi sáng cả đôi mắt, lần đầu thấy vẻ đẹp thanh nhã như vậy của nữ nhân, thực sự khuấy động tâm hồn, khiến hắn có cảm giác tiêu hồn, không khỏi nhìn lại thêm mấy lần.

Nhìn kỹ khuôn mặt thiếu nữ, thấy nàng tuổi còn nhỏ, có vẻ mới chỉ mười bốn mười lăm tuổi, nhưng tuyệt đối là mỹ nữ hiếm có, sau này chắc hẳn sẽ trở thành tuyệt đại mỹ nhân làm điên đảo chúng sinh.

Có lẽ bởi vì ánh mắt Hàn Lập nhìn thiếu nữ có chút cổ quái khiến lão giả trong lòng trầm xuống.

"Chẳng lẽ vị này gọi hai ông cháu mình tới đây là vì đã động sắc tâm? Đã chấm phải sắc đẹp của cháu gái mình sao? Nếu như vậy phải làm sao? Người này pháp lực cao thâm khó lường, căn bản là không thể phản kháng!" Lão giả lo lắng suy nghĩ.

"Một khi hai ngươi đã không muốn lộ ra gia tộc của mình, hoặc là vốn không có gia tộc mà chỉ là tán tu, ta cũng không ép các ngươi. Ta tìm các ngươi chỉ muốn thực hiện một giao dịch. Chỉ cần giao dịch thành công thì hai ngươi có thể rời đi".

Sau nửa ngày im lặng không nói gì, rốt cuộc Hàn Lập cũng mở miệng.

"Thực hiện giao dịch?"

Lão giả ngơ ngác, tưởng mình nghe nhầm.

"Đúng! Ta thích một thứ của các ngươi, muốn cùng các ngươi thực hiện trao đổi!" Thần sắc Hàn Lập vẫn bình thản, nói.

Lão giả nghe thế, liếc thiếu nữ một cái, trong lòng không khỏi nghĩ:

"Muốn trao đổi, chẳng phải là đổi cháu gái ta đấy chứ!"

Nhưng khi hắn quay đầu nhìn lại, thì thấy hình như không đúng.

Bởi vì trừ việc Hàn Lập nhìn cháu mình vài lần trước đó thì không hề nhìn thêm lần nào nữa.

Nghĩ vậy, trong lòng lão giả hơi giãn ra, liền cung kính hỏi:

"Chẳng biết tiền bối thích thứ gì? Chỉ cần là vãn bối có, tự nhiên sẽ thành tâm hiến cho tiền bối. Chẳng qua tiểu lão nhi thực sự

không nghĩ ra thứ gì may mắn được tiền bối để ý đến?"

Lão giả nói lời này, lộ ra ý nghi hoặc.

Hàn Lập thấy đối phương khéo léo như vậy, sắc mặt dịu lại, lộ ra vẻ tươi cười.

"Trong đại sảnh, hai người đã dùng công pháp gì có thể che dấu linh khí khiến đạo sĩ Luyện Khí kỳ kia không hề phát hiện được thân phận của các ngươi?" Hàn Lập không trực tiếp trả lời lão giả mà nhẹ nhàng hỏi ngược lại.

Sau khi đã hiển lộ năng lực cường đại, bây giờ đương nhiên hắn phải thể hiện thủ đoạn mềm mỏng mới là biện pháp tốt nhất.

Lão giả nghe Hàn Lập nói xong, không khỏi liếc mắt hồ nghi cùng với thiếu nữ, trù trừ nói:

"Tiền bối, tại hạ cũng không biết đã dùng loại công pháp nào?"

Nghe vậy, Hàn Lập không hề nổi giận mà thần sắc vẫn không đổi, tiếp tục nhìn lão giả. Hắn biết, một khi đối phương đã nói vậy chắc chắn sẽ cho mình một lời giải thích hợp lý.

Quả nhiên, lão giả cẩn thận nói tiếp:

"Công pháp mà tại hạ sử dụng kỳ thật đến từ một quyển sách vô danh không đầy đủ. Trên đó cũng thực không hề nhắc tới pháp quyết che giấu linh khí. Hai ông cháu ta chỉ là mò mẫm tu luyện mà thôi!"

"Quyển sách vô danh?"

"Nó từ đâu đến? Đừng nói với ta là nó do gia tộc các ngươi truyền lưu lại!" Hàn Lập nghe xong, trên mặt lộ vẻ hứng thú, lời nói đầy thâm ý.

Nếu pháp quyết này lưu truyền trong gia tộc tu tiên thì các đại tiên phái đã sớm lén lút ra tay đoạt lấy. Nhưng Hàn Lập chưa bao giờ nghe nói tới có công pháp nào tương tự như vậy.

"Tiền bối xem cho, quyển sách này kỳ thực là do cháu gái của tại hạ tìm được trong một sơn động trong một lần du ngoạn trên núi hoang. Trừ nội dung che dấu linh khí này thì hai ông cháu ta đều không thể lĩnh ngộ các thứ khác. Nếu tiền bối muốn, vãn bối liền trở lại chỗ ở, đem tặng cho tiền bối!" Lão giả tươi cười nói.

Hàn Lập nghe lão giả nói vậy, lộ vẻ vừa lòng nói:

"Yên tâm, ta sẽ không lấy không của các ngươi đâu. Các ngươi cứ đi về chỗ ở trước, chờ ta ở đó. Suy nghĩ xem nên đổi lấy cái gì của ta, như vậy sẽ không bị thiệt thòi".

Thanh âm Hàn Lập cực kỳ bình tĩnh, nhưng vừa nói xong, đột nhiên khoát tay, chỉ hai ngón. Nhất thời, hai đạo lục quang lớn chừng hạt đậu từ ngón tay lóe lên, bắn thẳng vào người lão giả và thiếu nữ, biến mất không dấu vết.

"Tiền bối, người định…" Lão giả vừa sợ vừa giận, không ngờ nói năng rõ ràng, lịch sự như vậy mà Hàn Lập lại có thể đột nhiên động thủ với hai người. Mặc dù không biết đó là vật gì nhưng khẳng định không phải là chuyện tốt. Còn thiếu nữ cũng kinh hoảng thất sắc.

"Không cần lo lắng! Đây chỉ là hai đạo dấu hiệu truy tung mà thôi. Có chúng nó, ta có thể tìm được chính xác nơi ở của các ngươi. Sau khi hoàn thành ta sẽ tiêu hủy đi cho các ngươi" Hàn Lập thản nhiên nói.

Nghe thấy vậy, lão giả thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng cười khổ không thôi.

Vị tiền bối này hành động không hề có dấu hiệu gì, không để cho hai ông cháu lão kịp trở tay.

Có thứ này trên người, nếu hai bọn họ định nhân cơ hội về nhà mà trốn đi, chỉ sợ cũng chẳng trốn được bao xa.

Chẳng qua lão giả họ Tiêu cũng biết rất rõ.

Nếu đối phương không dùng thủ đoạn này, chỉ sợ hắn thực sự mang cháu gái mình đi, đó mới là vấn đề.

Dù sao có thể giao dịch với một cao nhân có thể dễ dàng tiêu diệt mình cũng cần phải hết sức đề phòng. Đặc biệt phải xem dáng vẻ đối phương vui buồn thế nào. Nếu không cho dù có ưu đãi to lớn, hắn cũng phải lo có mạng mà dùng hay không.

Chẳng qua, giao dịch hôm nay có muốn từ chối cũng không được.

Hiện giờ lão chỉ hy vọng duy nhất rằng sau khi đạt được mục đích, đối phương sẽ không thuận tay giết người diệt khẩu.

Còn trong khoảng thời gian ngắn ngủi tiếp xúc với Hàn Lập, lão thực sự không hề thấy được tâm tính của Hàn Lập như thế nào.

Chỉ biết là vị này chẳng những pháp lực sâu không lường được, hơn nữa còn cực kỳ khó chơi! Dùng tiểu xảo với hắn có lẽ cũng chẳng có ích gì.

"Được rồi! Hai người vãn bối sẽ ở nhà chờ tiền bối đến" Lão giả đành phải làm ra vẻ không có vấn đề gì, cung kính nói.

"Tốt lắm, tối nay ta sẽ đến lấy. Hai ngươi tự lo lấy đi!"

Hàn Lập vừa nói, thân mình cũng dần trở nên mờ đi, nói xong chữ *"đi"* cuối cùng thì cũng biến mất trước mắt hai người.

Thấy công pháp quỷ thần khó lường của Hàn Lập trước khi đi, lão giả họ Tiêu trắng bệch sắc mặt, tim đập thình thịch.

Hắn uể oải đỡ lấy thiếu nữ, chậm rãi quay trở lại đường cũ.

Chỉ có điều lão giả không hề nhận thấy, đứa cháu gái tinh nghịch của lão khi nhìn thấy thân pháp biến mất của đối phương thì trong mắt lộ ra vẻ cực kỳ hâm mộ. Thậm chí, khi lão giả đón lấy, nàng mới như bừng tỉnh giấc mộng trở về.

Nhưng thiếu nữ đi sau lưng lão giả vẫn thỉnh thoảng vừa đi vừa ngoái lại nhìn nơi Hàn Lập biến mất, dường như có ý tìm kiếm.

"Thực sự là một tiểu quỷ!" Tránh trên một thân cây gần đó, Hàn Lập lạnh lùng nhìn hai người đi xa, nhẹ nhàng lắc đầu thầm than.

------oOo------

Chương 293: Tiềm nhập

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tiểu cô nương này lúc sắp đi lộ ra thần sắc si mê mà Hàn Lập thấy khá quen thuộc.

Nhớ lại lần đầu tiên hắn nhìn thấy Lý Hóa Nguyên sử dụng Cự Giao cũng toát lên ánh mắt cực kỳ hâm mộ như vậy.

Hàn Lập nghĩ tới đó, cảm thấy tiểu cô nương xinh đẹp này quả thật rất thú vị.

Sau đó mỉm cười, thân hình hắn vô thanh vô tức biến mất trên cành cây, xuất hiện bên trong bức tường của vương phủ.

Lúc này Hàn Lập chẳng những dùng tới *"Ẩn hình thuật"* có thể ẩn mình trước mắt phàm nhân mà đồng thời thi triển *"Dẫn khí quyết"* mà chỉ tu sĩ sau Trúc Cơ mới có thể thi triển công pháp che dấu khí tức.

Điều này khiến hắn có thể trốn được người hầu và nha hoàn của Vương phủ, thân hình như tàng hình, người thường không thể nhận thấy điều gì khác thường.

Một lát sau, Hàn Lập đã đột nhập tới khu phía sau của Vương phủ, lặng lẽ trốn sau một cây cột ở hành lang, đưa mắt quan sát hết thảy xung quanh.

Không lâu sau, một nha hoàn xinh xắn đi ngang qua. Hàn Lập bỗng nhiên bắn ngón tay, một quầng sáng màu vàng to bằng nắm tay bắn trúng vào đầu nha hoàn. Nhất thời, nha hoàn chới với, sắp ngã xuống đất.

Nhưng không để thân hình nha hoàn ngã xuống, Hàn Lập đã sớm đỡ nàng dậy, lại phi về góc cạnh cây cột.

Hàn Lập thuần thục dựng thân hình mềm nhũn của nha hoàn đối diện với mình, sau đó hé miệng phun ra một đạo linh khí màu xanh vào đôi mắt đang nhắm chặt của nàng.

Nhất thời, mí mắt tiểu nha hoàn nháy nháy vài cái, rồi chậm rãi mở hai mắt ra.

Tiểu nha hoàn này vừa từ từ tỉnh lại, gặp ngay một đôi mắt màu hoàng kim đang lạnh lùng nhìn trừng trừng vào mình.

Nàng cả kinh định dãy dụa kêu to, nhưng đôi mắt cực kỳ quỷ dị này đột nhiên phóng hào quang màu vàng mãnh liệt, tiến thẳng vào đôi mắt của nàng.

Nhất thời, tiểu nha hoàn chỉ cảm thấy trời xoay đất chuyển, cả thế giới tựa như cũng biến cả thành màu hoàng kim, tiếp theo đầu ong lên, bất tỉnh nhân sự.

Hàn Lập nhìn tiểu nha hoàn đang hôn mê, khẽ thở dài một hơi, lấy tay xoa mồ hôi trên mặt.

Mặc dù thi triển *"Khống thần thuật"* này chỉ ngắn ngủn trong nháy mắt, nhưng thực sự khiến hắn tiêu hao tâm thần rất lớn, có chút cảm giác cố hết sức. Chẳng trách pháp thuật này được liệt vào trong mười đại pháp thuật tiêu hao nhất của Trúc Cơ Kỳ.

Tuy nhiên, pháp thuật này chỉ cần thi triển thành công liền có thể khiến người bị trúng thuật phải tuân theo mệnh lệnh của người thi triển trong một khoảng thời gian giống như nô lệ. Nhưng hạn chế của nó cũng rất nhiều, chỉ có rất ít tu sĩ chính thức tu luyện pháp thuật này.

Đầu tiên, pháp thuật này chỉ có thể thi triển đối với phàm nhân, thi triển với tu sĩ không hề có chút hiệu quả nào. Cho dù tu vi của hai người cách biệt nhau rất lớn nhưng chỉ cần có chút linh lực lưu chuyển trong não là có thể dễ dàng triệt tiêu hiệu quả mê hồn của pháp thuật này.

Tiếp theo, pháp thuật này yêu cầu người tu luyện nó chẳng những phải là tu sĩ Trúc Cơ mà hơn nữa, thần thức cũng phải vượt xa người thường. Tuyệt đại đa số tu sĩ Trúc Cơ kỳ đều không đủ tư cách luyện tập pháp thuật này.

Có hai hạn chế này khiến tu sĩ có hứng thú tu luyện pháp thuật này thực sự ít tới đáng thương.

Nhưng hết thảy những điều đó đều không thành vấn đề đối với Hàn Lập.

Hàn Lập vốn rất lo lắng vì mình nắm giữ quá ít pháp thuật Trúc Cơ kỳ, ngày đó ở Thiên Tri các gặp được khẩu quyết của pháp thuật này liền tò mò ghi lại. Kết quả là trở về động phủ tu luyện, thành công mà không hề gặp chút cản trở nào. Điều này khiến Hàn Lập cũng tự cảm thấy bất ngờ.

Hôm nay sử dụng pháp thuật này đối với tiểu nha đầu, quả nhiên thành công ngay lập tức.

Đầu tiên, Hàn Lập cẩn thận nhìn bốn phía rồi mới nhẹ nhàng vẩy ngón tay. Nhất thời, một đoàn hào quang màu nhũ trắng bay ra khỏi ngón tay, tới trên hàng mi của nha hoàn, xâm nhập vào và biến mất trong đó.

Tiểu nha hoàn tỉnh lại, lập tức ngồi dậy, hai mắt đăm đăm ngơ ngác nhìn Hàn Lập, không nói câu nào.

"Tổng quản các người xuất thân ở đâu? Vào Vương phủ khi nào? Bình thường thích tới địa phương nào? Thường tiếp xúc với ai ở ngoài Vương phủ?" Hàn Lập nhìn tiểu nha hoàn, dồn dập hỏi.

Hắn lựa chọn xuống tay với nha hoàn này chính là kẻ được Hinh Vương phái ra tìm Tiểu vương gia khi yến tiệc bắt đầu. Có thể thấy được thân phận của nàng không thấp trong đám hạ nhân, như vậy càng dễ dàng nắm được tin tức chính xác.

"Chủ nhân hỏi vị tổng quản nào?" Tiểu nha hoàn hỏi một cách vô cảm.

"Vương phủ có rất nhiều tổng quản sao?" Hàn Lập nôn nao, có chút buồn bực hỏi.

"Trong phủ có Vương tổng quản chuyên quản lý tài sản, Lý tổng quản chuyên phụ trách mua đồ ăn, Địch tổng quản chuyên quản lý nội phủ" Tiểu nha hoàn tiếp tục nói một cách vô cảm.

"Hôm nay vị tổng quản nào đón khách ở cửa phủ?" Hàn Lập nhíu mày, nhỏ giọng hỏi.

"Đó là vị tổng quản có quyền lực lớn nhất, Vương tổng quản".

"Ta hỏi chính là hắn!" Hàn Lập có chút sốt sắng nói.

Hắn thật sự không biết pháp thuật này có thể khống chế tâm thần đối phương trong bao lâu, đương nhiên phải hỏi những việc trọng yếu thật nhanh. Nếu không, đến lúc nha hoàn này tỉnh lại thì còn tốn thêm chút công sức nữa.

"Người ta nói Vương tổng quản là bạn cùng học từ thuở nhỏ với Vương gia, kết thân với Vương gia đã năm, sáu mươi năm. Trừ mỗi tháng một lần đi theo Vương gia vào cung thì bình thường không hề ra khỏi vương phủ nửa bước, cũng không hề tiếp xúc gì với người ngoài Vương phủ, chỉ có duy nhất Vương gia là bạn thân mà thôi".

"Còn có mối quan hệ kỳ quái với Tiểu vương gia. Nghe vú nuôi trước kia của Tiểu vương gia nói, trước khi Tiểu vương gia 10 tuổi thì tính tình cực kỳ hung hăng, nóng nảy, có quan hệ rất không tốt với Vương tổng quản, thậm chí còn có lần quát Vương tổng quản một cái. Nhưng sau 10 tuổi thì tính tình thay đổi toàn bộ, chẳng những lễ phép với người ngoài mà còn cung kính với Vương tổng quản, thậm chí còn giữ lễ như với người lớn tuổi. Vương gia cảm thấy rất vui mừng, thường nói rằng có thần nhân phù hộ!" Nha hoàn nói rất bình thản.

Hàn Lập nghe xong, thần sắc không đổi, trong lòng cười lạnh.

Mặc dù nghe vậy thì Vương tổng quản dường như không có gì khả nghi cả, nhưng thông qua biểu hiện dị thường của Tiểu vương gia thì Hàn Lập có thể khẳng định, hai người này hoàn toàn có quan hệ gì đó bí mật.

Hơn nữa, hai người này đều khiến hắn là một tu sĩ Trúc Cơ kỳ phải cảm thấy nguy hiểm, vậy tuyệt đối không thể là phàm nhân bình thường được.

Mặc dù vậy, bọn họ rốt cuộc có bối cảnh thần bí gì, Hàn Lập thực không định điều tra kỹ.

Chỉ cần đối phương không phải là người của ma đạo, hắn chẳng cần quản đối phương là chính hay tà, có mục đích bí mật gì hay không.

Có thể bớt đi một chuyện, Hàn Lập đương nhiên sẽ không tự mình tìm lấy phiền toái.

Nhưng thông qua vụ thẩm vấn vừa rồi, trong lòng Hàn Lập đã nắm chắc tám, chín phần mười rằng đối phương không hề có liên hệ gì với ma đạo lục tông.

Dù sao việc biến đổi khác thường của Tiểu vương gia cũng không phải mới phát sinh. Nếu là người của ma đạo, đã bắt đầu dàn xếp bố cục này từ hơn mười năm trước thì Hàn Lập cũng thật hết chỗ nói.

Nghĩ tới đó, Hàn Lập mở miệng phân phó:

"Ngô tiên sư sống ở đâu? Đưa ta tới đó".

"Tuân mệnh, chủ nhân!"

Tiểu nha hoàn cực kỳ nghe lời, đứng dậy bước đi. Hàn Lập tiếp tục ẩn giấu thân hình, âm thầm đi theo sau.

Được nha hoàn dẫn đường, Hàn Lập liên tiếp xuyên qua bảy, tám đại viện, tới trước khu vườn yên bình, lúc này nha hoàn mới dừng chân lại.

"Bốp bốp"

Bàn tay Hàn Lập đột nhiên lóe bạch quang, vỗ nhẹ hai cái trên lưng nha hoàn, sau đó thân hình chợt lóe, liền trốn vào sau một thân cây đại thụ.

"Ồ, chẳng phải chỗ ở của lão thần tiên sao? Tại sao ta lại ở đây nhỉ?"

Tiểu nha hoàn gắng sức nhấp nháy hai mắt, đột nhiên khẽ hô lên một tiếng, vẻ mờ mịt trong mắt hoàn toàn biến mất.

"Ai ở bên ngoài đó? Chẳng phải bần đạo đã phân phó, không được cho ai đến quấy rầy bần đạo tu luyện sao!"

Từ một gian phòng truyền đến âm thanh khó chịu của lão đạo sĩ.

Tiểu nha hoàn nghe vậy, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch không còn chút máu, cũng không kịp nghĩ vì sao mình lại xuất hiện ở đây, liền bối rối bỏ chạy.

"Kẹt" một tiếng, cửa phòng mở ra.

Vị lão đạo râu tóc bạc phơ với bộ dáng thần tiên đi ra.

Nhưng khi thấy trong vườn không hề có một bóng người, trên mặt hắn lộ vẻ nghi hoặc.

"Sao lại thế? Rõ ràng còn nghe tiếng nói chuyện, còn tưởng rằng vị Vương gia kia tới tìm ta. Hại ta đang tu luyện công pháp bị náo loạn phải chạy ra đây".

Lão đạo đứng giữa sân, nhìn xung quanh một vòng, có chút bực bội quay trở về phòng.

Nhưng khi hắn đóng cửa, quay đầu vào trong phòng thì toàn thân nhất thời ngây dại.

Chỉ thấy bên chiếc bàn bát tiên, Hàn Lập đang mỉm cười nhìn lão đạo không hề nói gì, bộ dạng cực kỳ hào hứng.

"Ngươi là ai?" Lão đạo sắc mặt đại biến, vội vàng hỏi.

Tiếp theo gần như là phản xạ khoát tay, một quả cầu lửa liền hiện lên trên tay.

"Nếu ta là ngươi thì sẽ không tùy tiện ra tay" Hàn Lập dường như không nhìn thấy quả cầu lửa của lão đạo, dáng vẻ như không hề có chút địch ý.

------oOo------

Chương 294: Lộng diễm quyết

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hừ! Các hạ đột nhập vào phòng, không phải kẻ gian thì cũng là kẻ cắp! Còn dám giả thần giả quỷ, không…" Lão đạo có lẽ mấy ngày qua được người trong vương phủ tôn sùng, không cần suy nghĩ quát lớn.

Nhưng khi hắn dùng thiên nhãn thuật theo thói quen nhìn Hàn Lập, gương mặt vốn đang trùng trùng tức giận chợt ngưng lại, sau đó sắc mặt trắng bệch hẳn lên:

"Các… các hạ có phải là tiền bối Trúc Cơ kỳ?"

Lão đạo lắp ba lắp bắp, trong mắt lộ ra thần sắc không dám tin.

"Chẳng phải ngươi đã dùng pháp thuật xem rồi sao?" Hàn Lập nhếch mép cười, lạnh nhạt nói.

"Tiền bối chớ nên trách tội. Trước kia vãn bối chưa bao giờ gặp tiền bối tu tiên Trúc Cơ kỳ, cao nhất cũng chỉ là tu sĩ Luyện Khí kỳ tầng mười một, mười hai, thực sự không thể đoán được tu vi của tiền bối. Chỉ biết là tu vi của tiền bối sâu không lường được!" Lão đạo này như vừa mới tỉnh mộng, vội vàng hủy quả cầu lửa trong tay, tiến lên thi lễ, thất thanh giải thích, thần tình rất ra vẻ cười hối lỗi.

Hàn Lập thấy lão đạo không giống như lão giả họ Tiêu mà ngược lại có vẻ hưng phấn, trong lòng rùng mình.

Nhưng sau khi nghĩ kỹ một chút, liền hiểu được tâm tư của đối phương.

Vị lão đạo đầu bạc lớn tuổi như vậy mà mới chỉ dẫm chân tại chỗ ở Luyện Khí kỳ tầng sáu, đa phần là vì tán tu, cùng với tư chất quá kém, cho nên đến tận bây giờ vẫn không thể tiếp xúc với tu sĩ có pháp lực cao thâm. Dù sao, cho dù là tán tu cũng phải có tu vi tương tự nhau mới có thể giao lưu, xưng huynh gọi đệ.

Hôm nay, thấy hắn là tu sĩ cao cấp Trúc Cơ kỳ, đối phương đương nhiên nghĩ rằng đây là một kỳ ngộ hiếm có, hơn nữa còn muốn có chút ưu ái từ hắn.

Hàn Lập nghĩ thông điểm này, không khỏi cười thầm. Nếu đối phương có thể làm hắn vừa lòng, hắn cũng không tiếc cho đối phương chút ích lợi.

Lập tức Hàn Lập nhìn lão đạo, chậm rãi nói.

"Ngươi đóan đúng đó, ta đích thực là tu sĩ Trúc Cơ kỳ!"

Lão đạo đầu bạc nghe Hàn Lập nói vậy, vẻ mặt càng trở nên cung kính, đương nhiên nét vui mừng trong mắt cũng càng nhiều thêm.

"Chẳng biết tiền bối đột nhiên xuất hiện ở đây có sự tình gì muốn phân phó vãn bối?" Đạo sĩ cung kính nói.

Việc này cũng là rất bình thường, nếu muốn kiếm ích lợi từ Hàn Lập, đương nhiên phải cung kính một chút.

Hàn Lập nghe nói, trên mặt lộ vẻ hài lòng, nhẹ nhàng nói:

"Trước tiên là nói về lai lịch của ngươi đi. Hôm nay ta thấy ngươi biểu diễn Khống hỏa thuật trong Vương phủ, quả thực rất hay!" Hàn Lập đầu tiên là tán đối phương một câu, nhưng lời nói này quả là thật lòng.

Lão đạo nghe Hàn Lập nói vậy, trên mặt toát lên vẻ kinh ngạc.

Hắn không ngờ rằng vị tiền bối này lại thấy được mình biểu diễn, vội cuống quýt, khiêm tốn nói:

"Không dám, làm tiền bối chê cười rồi! Vãn bối cũng chỉ biết thuật điều khiển lửa mà thôi, chưa bằng ai cả. Còn các công pháp khác cũng còn rất kém. Vì vậy mà lai lịch của vãn bối kỳ thật không có gì hay để nói cả. Khi vãn bối còn trẻ, tình cờ tìm được một quyển

"Liệt dương quyết" *trên người một vị tu tiên sắp chết, lúc đó mới tiến vào tu tiên giới. Chỉ đáng tiếc là tư chất quá kém, hơn nữa không có người chỉ điểm nên miễn cưỡng mới luyện thành tầng thứ sáu mà thôi"*.

"Thuật điều khiển lửa của ngươi cũng là công pháp trên quyển sách kia sao?" Trong lòng Hàn Lập có chút hứng thú, liền tiện mồm hỏi.

"Không, không phải vậy. Thuật điều khiển lửa này là do năm đó vãn bối luyện công pháp tới bình cảnh, thực sự không thể tiến thêm, bất đắc dĩ mới cải biến chút tiểu xảo. Có điều, sau hơn mười năm hoàn thiện sửa chữa, nó cũng đã trở thành thứ mà vãn bối khá ưng ý".

"Chính ngươi tự nghiên cứu thành?" Hàn Lập trong lòng cả kinh, một lần nữa quan sát lão đạo tóc bạc vài lần, lộ ra vẻ kinh ngạc.

*"Đúng vậy, tiền bối! Vãn bối còn đem tâm pháp đó viết thành một quyển "*Lộng diễm quyết*". Nếu tiền bối không chê, xin chỉ bảo cho vãn bối một chút!"* Lão đạo thấy dường như Hàn Lập rất có hứng thú đối với thuật điều khiển lửa của mình, chợt nhanh trí vội vàng lấy từ trong người ra một quyển sách hơi mỏng, cung kính đưa cho Hàn Lập

Hàn Lập thấy vậy, cảm thấy nao nao.

Nói thật, Hàn Lập mặc dù có chút ngạc nhiên đối với những biến hóa thú vị của ngọn lửa mà lão điều khiển nhưng cũng không có ý định cưỡng đoạt lấy công pháp của đối phương.

Hắn cũng không cho rằng tiểu kỹ xảo điều khiển ngọn lửa này có nhiều tác dụng đối với mình.

Nhưng lão đạo đột nhiên chủ động đưa ra, quả thực ngòai ý muốn của hắn, nhưng cũng tiện thể nhận lấy, lật ra xem vài lần.

Mới đầu, Hàn Lập chỉ xem với sách với thái độ thản nhiên.

Nhưng sau khi đọc một lát, sắc mặt bình thản lúc đầu của Hàn

Lập dần trở nên kinh ngạc.

Đoạn đầu sách nói về một ít bí quyết nhỏ về hình thái biến hóa của ngọn lửa, quả thật không có nhiều ý nghĩa đối với Hàn Lập, chỉ là hào nhoáng bên ngoài mà thôi. Nhưng mấy tờ cuối trong quyển sách của lão đạo lại đề xuất một loại khái niệm pháp thuật linh hoạt mơ hồ và một số loại phương pháp có thể tu luyện khiến Hàn Lập có cảm giác được mở mang rất nhiều, nghĩ rằng đã được lợi ích không nhỏ.

Một lát sau, Hàn Lập nhẹ nhàng đóng quyển sách lại.

Giờ cũng không phải lúc nghiên cứu công pháp, phải chờ lúc rảnh rỗi mới có thể xem kỹ lại quyển sách này.

Tin rằng, việc này sẽ khiến sự hiểu biết và vận dụng pháp thuật của hắn càng tăng thêm một tầng.

"Ta nhận quyển sách này! Ta biết, mặc dù ngươi nói đưa ra để ta chỉ dạy một chút, nhưng thật ra là muốn tặng ta. Nhưng ta là tiền bối, đương nhiên sẽ không lấy không của ngươi cái gì. Ở đây ta có một ít đạo thư (sách về đạo pháp), pháp khí các cấp và một số loại đan dược hữu ích đối với Luyện Khí kỳ, ngươi có thể tùy ý lựa chọn một loại để đổi lấy quyển sách này. Hiện tại cho ngươi thời gian uống một chén trà, cần phải suy nghĩ cho kỹ".

Hàn Lập nhìn lão đạo, nói một hơi khiến lão đạo kích động mãi không thôi.

"Đa tạ tiền bối, đa tạ tiền bối đã ưu ái!" Khuôn mặt lão đạo đầu bạc đỏ ửng lên, có chút run rẩy vì hưng phấn.

Hàn Lập cười nhẹ, không nói gì mà chỉ khẽ nhắm mắt, ngồi dưỡng thần trên ghế.

Còn lão đạo giống như kiến trên chảo nóng, bắt đầu đi đi lại lại không ngừng trong phòng, dáng vẻ rất phân vân khó xử.

"Thế nào, nghĩ kỹ chưa?"

Một lát sau, Hàn Lập thấy thời gian đã đủ, liền mở hai mắt, bình tĩnh hỏi.

"Vãn bối nghĩ kỹ rồi. Vãn bối muốn một chút đan dược có thể khiến tu sĩ Luyện Khí kỳ đột phá bình cảnh" Lão đạo thấy Hàn Lập hỏi, rốt cuộc cũng đưa ra quyết định, quả quyết nói.

Hàn Lập nghe vậy, không có vẻ gì là ngạc nhiên. Hắn cũng dự đóan là đối phương sẽ lựa chọn đan dược. Dù sao pháp khí và đạo thư đều không thể làm cho công pháp tiến thật nhanh được.

Vì vậy Hàn Lập nhẹ nhàng phất tay áo, trên mặt bàn được làm bằng hồng mộc liền xuất hiện hai chiếc bình nhỏ màu xanh giống nhau như đúc.

"Đây là hai bình Hoàng Long Đan, có hiệu quả rất rõ ràng đối với tu sĩ dưới tầng mười của Luyện Khí kỳ. Ngươi hãy lấy đi!" Hàn Lập vẫn bình thản nói.

"Luyện Khí kỳ tầng mười… Đa tạ tiền bối đã hậu ái! Đa tạ…" Ánh mắt lão đạo nhìn hai bình đan dược một cách vô cùng nóng bỏng, miệng liên tục nói đa tạ, hưng phấn tiến tới cầm lấy hai bình đan dược.

Sau đó, hắn liền nôn nóng mở nút một chiếc bình ra, đặt lên mũi ngửi, trên mặt lộ ra thần sắc cực kỳ thỏa mãn.

"Ta lần này tìm ngươi, kỳ thật là có việc khác cần ngươi làm. Sau khi hoàn thành, ta sẽ lại có trọng thưởng nữa cho ngươi!" Hàn Lập nhìn đối phương cẩn thận đút hai chiếc bình vào ngực, không hề vội vã nói ra mục đích chính mình đến lần này.

Được trọng thưởng, Hàn Lập không tin đối phương lại không động tâm.

Quả nhiên, lão đạo nghe vậy liền mặt mày hớn hở nói:

"Tiền bối có chuyện gì cứ phân phó là được, vãn bối nhất định vạn chết không từ chối!"

Hàn Lập nghe vậy, mỉm cười nói:

"Kỳ thật cũng không có chuyện gì to tát. Chỉ là muốn ngươi theo dõi hành tung của đồ đệ tiểu Vương gia của ngươi và tổng quản nội phủ trong vòng vài tháng. Nếu có phát sinh chuyện gì khác thường thì nói ngay cho ta biết!"

Hàn Lập mặc dù chỉ nói thoáng qua như vậy nhưng lão đạo nghe xong, có chút cảm giác sợ hãi.

Hắn thực sự không nghĩ rằng vị tiền bối này lại yêu cầu mình giám thị hai phàm nhân, hơn nữa trong đó có một người là đồ đệ mới của mình.

Lão đạo cảm thấy khó hiểu, liếc nhìn Hàn Lập, liền cẩn thận hỏi:

"Vãn bối có thể biết nguyên nhân bên trong được không? Hai người này chẳng lẽ có gì không ổn sao?"

Lão đạo hỏi một cách cực kỳ cẩn thận, chỉ sợ vô ý nói gì có thể đắc tội vị cao nhân này.

Trên mặt Hàn Lập thực sự không hề lộ ra chút gì vui vẻ, nhưng cũng không trả lời đạo sĩ ngay mà cân nhắc một chút rồi mới trầm giọng nói:

"Kỳ thực ta là tu sĩ của Hoàng Phong cốc trong thất phái. Ma đạo đang xâm lấn Việt quốc chúng ta, hẳn ngươi cũng biết. Mà ta lại hoài nghi hai người đó có thể có quan hệ với ma đạo. Cho nên cần có người giúp ta theo dõi hành tung của bọn họ, đề phòng sự cố bất ngờ!"

Mặc dù Hàn Lập không nghĩ rằng vị Vương tổng quản và tiểu Vương gia là người của ma đạo, nhưng tốt nhất là cẩn thận thì vẫn hơn. Đối với những chi tiết chưa biết về hai người này, Hàn Lập vẫn cực kỳ thận trọng, cho nên mới tìm lão đạo này để giám thị hành động bọn họ.

Chẳng qua, hắn đương nhiên không thể nói hết toàn bộ cho lão đạo được, mà đành phải dùng đến ma đạo để nói cho lão đạo hiểu rõ vấn đề.

Dù sao hai người này rất nguy hiểm, đây chính là kết luận bằng cảm giác của Hàn Lập, thực sự không thể nói với kẻ khác được.

------oOo------

Chương 295: Phó ước

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Cùng ma đạo có liên quan?"

Lão đạo nghe được Hàn Lập là tu sĩ của Hoàng Phong Cốc, cũng không tỏ vẻ kinh ngạc, chuyện này hắn đã sớm đoán ra được, trong thất phái tu sĩ Trúc Cơ kỳ ở ngoài thực sự rất ít. Nhưng khi nghe được đồ đề mà mình muốn thu nhập cùng với Vương tổng quản có thể dính líu đến ma đạo thì sắc mặt cũng trở nên tái xanh.

Nên hiểu rằng ma đạo tại tiên giới Việt quốc vốn rất nổi danh, chỉ có thể dùng mấy chữ, tàn nhẫn, máu tanh mà miêu tả. Mà hắn chỉ là một tiểu tu sĩ Luyện Khí kỳ, tự nhiên là muốn trốn cũng không kịp.

"Tiền bối có lầm không! Vị Tiểu vương gia kia chính ta xác thật đã kiểm tra thân thể, trong cơ thể một chút pháp lực cũng chẳng có" Lão đạo sau khi kinh hãi liền cẩn thận suy nghĩ, có điểm khó có thể tin.

Dù sao hắn và vị tiểu vương gia cũng tiếp xúc với nhau một đoạn thời gian, thật sự nhìn không ra đối phương có điểm gì giống với người trong ma đạo như lời đồn.

Hàn Lập nghe đối phương nói thế, cũng không nói thêm gì nữa, thần sắc bĩnh tĩnh, nói một cách đơn giản:

"Vậy hai người có phải là ma đạo hay không,ngươi sau này tự mình tìm hiểu thì sẽ phát hiện ra chỗ dị thường, không cần ta phải giải thích. Ta cũng không phải muốn ngươi có hành động bất lợi với hai người kia, chỉ đơn giản là giám thị một chút, mặt khác ngươi ngàn vạn lần không được có bất cứ hành động dò xét gì. Vạn nhất sau khi đối phương biết rằng ngươi phát hiện ra thân phận bọn chúng, sợ rằng tính mạng khó bảo toàn!"

Hàn Lập cuối cùng cảnh cáo lão đạo một câu.

Trong mắt lão đạo tóc bạc tràn đầy vẻ hoài nghi, sau khi nghe những lời này của Hàn Lập, lập tức lộ ra thần sắc sợ hãi.

Chần chờ một hồi, lão đạo liền há mồm há miệng, có chút lo sợ hỏi:

"Vạn nhất hai người này phát hiện ra ta giám thị bọn họ thì phải làm thế nào? Bần đạo pháp lực thấp kém, thật sự chỉ sợ làm hỏng đại sự của tiền bối"

Hàn Lập nghe vậy hơi nhíu mày.

Bộ dáng lão đạo có vẻ xìu xuống, muốn đánh trống lui trận, xem ra cần phải cho thêm chỗ tốt nữa mới được.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập thò tay vào túi trữ vật lấy ra một kiện đồ vật, nhẹ nhạng đặt lên bàn.

"Giám thị hai người này thật sự có chút nguy hiểm, Ta có một kiện thượng cấp pháp khí thích hợp để đưa cho ngươi phòng thân. Đợi khi xong việc này, nó cũng chính thức thuộc sở hữu của ngươi." Hàn Lập chỉ vào hạt châu đang tỏa quang mang màu tím nhàn nhạt để trên bàn, thản nhiên nói với lão đạo.

*"Thượng cấp pháp khí! "*Lão đạo vừa nghe xong, tinh thần nhất thời phấn chấn.

Thật đáng thương cho lão qua bao nhiêu năm mà trong túi đừng nói đến thượng giai pháp khí, ngay cả trung cấp cũng chưa bao giờ được cầm đến tay.

"Đây là Tử Quang châu, chỉ cần rót pháp lực vào bên tronglập tức tạo ra một màn hào quang bảo vệ toàn thân, nếu là tu sĩ Luyện Khí kỳ bình thường khó có khả năng phá được phòng ngự này. Thế này cũng đủ để ngươi ứng phó với đại bộ phận nguy hiểm rồi!" Hàn Lập thần sắc không đổi, chậm rãi nói.

"Đây là phòng ngự pháp khí?" Sau khi nghe được rõ ràng, chi tiết lời giới thiệu này, trong mắt lão đạo sĩ này như phún lửa.

Phòng ngự pháp khí trong các loại pháp khí tối thiểu cũng là trân quý nhất, nếu như lão đạo này muốn dựa vào linh thạch mình tích cóp được để mua thì sợ rằng cả cuộc đời cũng chẳng có cơ hội.

"Tốt, việc này bần đạo sẽ tận sức" Lão đạo tóc bạc tâm tình bất định, sau đó rútt cuộc cũng cắn răng đáp ứng.

Xem ra câu chim chết vì mồi, người chết vì tiền ở trong tu chân giới vẫn chẳng sai.

Hàn Lập thấy lão đạo đáp ứng việc vô cùng nguy hiểm này, trên mặt tuy lộ vẻ tươi cười nhưng trong lòng không khỏi có chút cảm thán.

"Cái tiêu ký linh lực này tạm thời để trong người ngươi, như vậy vạn nhất nếu có việc gì xảy ra ta cũng có thể lập tức đến tìm ngươi, nói không chừng sẽ cứu được một mạng! Mặt khác, sau khi việc này xong xuôi, ta cũng sẽ cho ngươi một bình Hoàng Long đan làm thù lao" Hàn Lập dùng thủ pháp đồng dạng, đem một đoàn linh khí đưa vào người lão đạo, vừa đấm vừa xoa nói.

Lão đạo sĩ thấy Hàn Lập làm như vậy, sau khi run run cũng ra vẻ không biết ý định chân thật của hắn mà luôn miệng tạ ơn.

Hàn Lập thấy lão đạo thức thời như vậy cũng không khỏi nhịn cười, sau đó mới đứng dậy cáo từ. Lão đạo sĩ cung kính tiễn hắn yên lặng rời khỏi vương phủ.

Hắn không có ý lập tức quay về Tần Trạch, mà tùy ý tìm một trà lâu đi vào ngồi uống trà, bắt đầu ngồi suy ngẫm lại tất cả việc phát sinh gần đây, nhìn lại xem mình có chỗ nào không ổn hoặc là để lại dấu vết gì đó hay không.

Thường xuyên xem xét lại việc mình đã làm, kiểm điểm thật kĩ càng đã trở thành thói quen của hắn. Chỉ có không ngừng giảm bớt các nhược điểm bản thân mới có thể làm cho hắn ở trong mỗi bước nguy cơ của tu tiên giới mới được bình yên vô sự cho đến nay.

Vì vậy Hàn Lập ngồi trong trà lâu nửa ngày thời gian, cho đến khi trời tối sầm mới từ trong ánh mắt khác thường của điếm tiểu nhị rời đi.

Chỉ kêu một chén nước trà mà ngồi đến nửa ngày, tên tiểu nhị này cũng lần đầu tiên nhìn thấy nên sau này không ngừng hướng người khác buôn dưa chuyện này làm cho Hàn Lập vô ý trở thành chuyện cười của một ít phàm nhân, hắn căn bản không từng nghĩ đến chuyện dọa người như thế.

Thời gian ước định với lão giả họ Tiêu còn chưa tới, nhưng Hàn Hập cũng không định đêm hôm khuya khoắt mới đi.

Hắn cũng sẽ không đúng giờ, tốt nhất là đến sớm một chút, phòng ngừa đối phương lại giở trò.

Sau khi đi trên đường một lát, Hàn Lập đột nhiên nhíu mày.

Hắn cảm ứng được tiêu ký của ông cháu họ Tiêu, lẽ tất nhiên là không chỉ về khu phía Đông mà ngược lại ở khu phía Tây, điều này làm cho Hàn Lập không khỏi tức giận.

Hừ một tiếng lạnh lùng, Hàn Lập thừa lúc xung quanh không có người, liền ném Thần Phong Chu lên trời, cả người biến thành đạo bạch quang đi theo hướng cảm ứng.

Nói đến việc dùng linh khí cảm ứng để truy tìm người, chính là một thủ đoạn mà tu sĩ Trúc Cơ kỳ rất thường dùng, bất quá đại đa số chỉ có thể cảm ứng được trong khoảng mười dặm phụ cận. Còn Hàn Lập dựa vào Đại Diễn Quyết lại có khả năng tìm kiếm trong phạm vi hơn trăm dặm, thật sự làm người khác kinh sợ.

Điều này cũng làm cho Hàn Lập vô cùng chờ mong việc luyện thành Đại Diễn Quyết tầng thứ hai!

Chỉ trong chốc lát Hàn Lập đã đứng trên Thần Phong chu nhìn một tòa trang viện không ra gì nằm ở dưới chân cách hơn mười trượng, trong trang viện chỉ có ba gian phòng không lớn, khá cũ.

Đứng trên tiểu chu trắng sáng như ngọc, Hàn Lập cũng không lập tức hạ xuống mà lẳng lặng không nói, tựa hồ như lo lắng chuyện gì đó.

Cuối cùng Hàn Lập khẽ nhấc chân, tiểu chu lập tức như sao băng giáng xuống đất.

Nhưng khi cách mặt đất chừng năm sáu trượng, đột nhiên pháp khí dừng lại, thân thể Hàn Lập nhẹ nhàng nhảy từ trên xuống, đồng thời tay phải hắn hướng lên không trung thu hồi tiểu chu, nhất thời nó biến nhỏ rơi vào tay hắn.

Hành động như nước chảy mây trôi, không hề phát ra một tiếng động.

Sau đó thân hình như quỷ mị tiến tới trước gian phòng ở giữa, từ từ phóng thần thức ra dò xét động tĩnh bên trong.

Hàn Lập rõ ràng cảm ứng được có hai người ở trong phòng không thể nghi ngờ.

Quả nhiên thần thức của hắn vừa tiến vào bên trong phòng thì đã nghe thấy thanh âm của cô gái.

"Gia gia, chúng ta làm như vậy liệu có chọc giận đối phương không? Nếu người kia thật sự tới tìm thì những từ ngữ đã được chuẩn bị kỹ càng có tác dụng gì?" Thanh âm cô gái tràn ngập lo lắng, xem ra Hàn Lập đã để lại cho nàng ấn tượng cực kỳ cường đại, khắc sâu.

"Hừ! Nhà đầu ngốc nhà ngươi, người ta nói có thể sử dụng một chút linh khí tìm được chúng ta thì thật sự đúng như thế sao? Gia gia ngươi ăn muối còn nhiều hơn ngươi ăn cơm. Chuyện bị đe dọa gia gia ngươi nghe nhiều rồi! Ta cũng chẳng tin người kia nói là thật. Hơn nữa cho dù thật sự có pháp thuật cảm ứng nhưng khoảng cách xa như vậy thì tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng không có khả năng tìm ra được. Nếu như còn ở Đông khu thì thực sự sẽ bị người này tìm đến." Lão giả hừ lạnh một tiếng rồi giáo huấn cháu gái một trận.

"Nếu nói vậy, chúng ta sao không lập tức rời khỏi Việt Kinh ngay trong đêm nay mà lại đi đến Tây khu? " Cô gái vẫn chưa phục, lập tức phản bác.

"Ngươi vẫn chưa hiểu ra? Gia gia ngươi vừa rồi cũng chỉ đoán mà thôi! Tìm được hay không vẫn chưa thể biết được. Nếu thật sự ta đoán đúng thì ông cháu chúng ta sẽ chẳng chạm mặt với người này, có thể đến nơi khác tiêu diêu tự tại. Nhưng dù sao đối phương cũng là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, nói không chừng sẽ có phương pháp truy tung vô cùng xa. Chúng ta chạy ra ngoài Việt Kinh, vạn nhất bị đối phương bắt được thì không có cách nào để giải thích. Mà ở Tây khu thì không giống thế, tùy tiện có thể tìm một cái cớ để ứng phó." Lão giả tựa hồ rất sủng ái đối với cô gái, không thể làm gì khác hơn chính là giải thích rõ ràng, chi tiết một lần.

"Hì hì gia gia cũng thật giảo hoạt! Tuy nhiên cháu xem hình như người này không phải loại hèn hạ, chúng ta đâu cần phải ẩn úp như thế? Theo như cháu cần phải lợi dụng quyển sách nọ để giao dịch có lợi một phen với đối phương, nói không chừng có thể kiếm được không ít chỗ tốt! Dù sao quyển sách kia cũng quá thâm ảo, đối với chúng ta chẳng có tác dụng gì" Cô gái sau khi cười nhẹ hai tiếng, không thèm để ý nói.

"Hừm, thế gian hiểm ác, không dễ dàng như ngươi nghĩ đâu! Đích xác theo lẽ thường mà nói, nếu mọi người quang minh chính đại giao dịch với nhau thì cũng chẳng cần phải né tránh. Nhưng ngươi có từng nghĩ tới, giao dịch công bằng chỉ tồn tại khi nào hai người thực lực tương đương nhau, một bên mạnh, một bên yếu làm gì có cái gì công bằng!"

"Hơn nữa quyển sách này đối với chúng ta chẳng là cái gì, nhưng tới tay người này nói không chừng là bảo vật. Sau đó lập tức ra tay giết chúng ta diệt khẩu. Gia gia gặp những chuyện như thế không phải chỉ một lần! Làm sao ta có thể tin tưởng được người nọ đây? Dù sao ông cháu chúng ta tu vi kém đối phương quá xa, muốn giết chúng ta hắn cũng chỉ tốn chút sức lực." Thanh âm lão giả tỏ vẻ buồn bã, hiển nhiên đối với sự thật sinh mệnh nằm trong tay kẻ khác thực sự cực kỳ bất đắc dĩ.

"Gia gia, không cần nản chí như vậy! Không phải gia gia đã nói rồi sao, người kia tuy nhìn còn trẻ nhưng nói không chừng là lão yêu quái sống không biết bao nhiêu năm rồi." Cô gái thấy vậy, vội vàng mở miệng an ủi.

Trong lúc đó đột nhiên từ phòng ngoài truyền đến một thanh âm lạnh lùng của người mà bọn họ sợ nhất.

"Như thế nào, ta giống lão yêu quái lắm sao?"

Hai ông cháu sắc mặt đại biến, cửa phòng ban đầu đóng chặt nhưng đột nhiên vô thanh vô tức mở ra, Hàn Lập không hoảng không vội đi tới.

Vừa vào bên trong, Hàn Lập không khách khí ngồi ở ghế chủ tọa, sau đó thần sắc cực kỳ bình tĩnh, nhìn hai người không nói gì.

------oOo------

Chương 296: Bái sư

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Lão yêu quái nào, không có ai nói lời này!" Cô gái sắc mặt đại biến, vội vàng cười miễn cưỡng, cúi đầu thấp xuống, không dám liếc mắt nhìn qua.

Hàn Lập cười khẽ một tiếng, không có cùng tiểu cô nương này so đo, mà ánh mắt phát lạnh nhìn về phía lão giả.

Khuôn mặt của lão giả đồng dạng cũng kinh hoảng thất thố.

Hắn thực sự không biết lời nói vừa rồi Hàn Lập nghe được bao nhiêu, trong lòng âm thầm kêu khổ không ngừng, những từ ngữ được chuẩn bị kỹ trước kia cũng không dám nói ra.

"Không nghĩ tới tiền bối đã tới nhanh như vậy. Vãn bối còn tưởng phải đợi tối thiểu là hơn hai cảnh giờ nữa. Vãn bối sẽ đưa cho tiền bối quyển sách kia".

Lão giả dưới tình huống bất đắc dĩ, đành phải cố gượng tinh thần để ứng phó với vẻ bất thiện của Hàn Lập, vừa mở miệng liền rất thông minh lập tức đề cập đến quyển sách, hi vọng có thể làm Hàn Lập hạ lửa giận.

"Tốt, lấy đem qua đây" Ánh mắt Hàn Lập như đao kiếm sau khi nhìn chòng chọc lão giả một lát, rút cuộc lạnh lùng nói.

Điều này làm cho lão đem tâm trạng tạm thời trở lại bình thường, theo suy nghĩ của lão thì đối phương ít nhất sẽ không lập tức phát tiết tức giận.

Lão trong miệng vội vàng đáp lời, người liền hướng phòng bên cạnh đi đến. Mà cô gái kia thấy vậy thì cước bộ cũng động đậy muốn cùng đi nhưng bị hắn dùng ánh mắt chế trụ lại.

Cười nói gì đi chứ.

Nếu hai người đều rời đi thì không phải đã cố ý làm đối phương tức giận sao chứ. Sẽ làm cho đối phương nghĩ rằng ông cháu bọn họ muốn giở thủ đoạn, mà lão giả hiện nay đã hoàn toàn bỏ đi ý niệm không thực tế ở trong đầu, sợ sẽ làm Hàn Lập sinh ra hiểu lầm.

Cô gái chu cái miệng nhỏ nhắn, đành phải ở lại trong phòng, một câu cũng không dám nói, đứng tại chỗ với Hàn Lập.

Động tác lão giả cực kỳ khéo léo, đảo mắt đã cầm một cái hộp gỗ cũ kĩ bị hư hại đi đến, xem ra là quyển sách phải ở trong đó mới đúng.

"Tiền bối, công pháp thu liễm hơi thở của hai ông cháu ta chính là học được từ trong quyển sách này, xin mời tiền bối nhìn qua một chút, xem có điểm tác dụng nào hay không?" Lão giả đi vài bước đến trước Hàn Lập, vẻ mặt cung kính nói, nhẹ nhàng mở hộp gỗ, lộ ra một quyển sách bằng da màu vàng nhưng đã biến thành đen, rồi đưa cho Hàn Lập.

Vừa thấy sách này thì đã biết nó là một cổ vật niên đại rất lâu.

Hàn Lập nheo nheo mắt, sau khi nhìn vài lần quyển sách trên tay đối phương, liền gật gật đầu đón lấy nó.

Tuy vì niên đại quá lâu nên màu đã bị biến đổi, nhưng khi ngón tay Hàn Lập chạm vào trang bìa thì có cảm giác trơn nhẵn, hơn nữa còn phảng phất vô cùng cứng cáp.

Xem ra tài liệu của nó không phải bình thường, mà là do da của một yêu thú nào đó đặc chế ra. Nếu không cũng không có khả năng lâu như thế mà còn có thể bảo tồn.

Hàn Lập khẽ vuốt quyển sách trong chốc lát, sau khi trầm ngâm một chút mới chậm rãi giở ra.

Sau khi đưa mắt nhìn đại khái vài lần, Hàn Lập liền nhíu mày.

Quyển sách này vừa lật ra thì đập vào mắt hắn chính là một loại thượng cổ văn tự nào đó rất lạ lẫm, Hàn Lập có thể khẳng định rằng hắn căn bản là không biết, cũng chưa bao giờ nhìn thấy thứ tương tự ở trong tàng thư của Hoàng Phong cốc.

Một khi đã không biết, Hàn Lập sẽ không lãng phí thời gian, mà là nhanh chóng lật ra phần phía sau của quyển sách.

Kết quả tại hai trang cuối cùng, hắn rút cuộc phát hiện ra tựa hồ có người đưa thêm vào một bộ vô danh khẩu quyết, mà nó viết bằng văn tự hiện dùng, không giống như tu tiên giới hay dùng một loại chữ viết cổ, làm hắn dễ dàng đọc hiểu.

Trong lòng Hàn Lập biết đây là bộ công pháp thu liễm hơi thở kia, nên không khách khí tĩnh tâm suy ngẫm.

Sau thời gian một bữa cơm, Hàn Lập liền từ từ khép sách lại, trên mặt lộ ra thần sắc có vài phần đăm chiêu.

Mà lão giả ở một bên vẫn thủy chung không dám thở mạnh, tim lại đập thình thịch, biết giờ phút này chính là thời điểm quyết định vận mệnh của ông cháu họ. Đối phương sẽ xử trí bọn họ như thế nào thì cũng chỉ ở tại ý nghĩ trong lúc này.

Hàn Lập không để ý đến tâm tính khẩn trương của lão giả, liền không sợ không vội lấy từ trong túi trữ vật ra một cái hộp ngọc, vừa khéo thu vào.

Sau đó hắn mới quay mặt bình thản nói với lão giả.

"Quyển sách này ta thu lấy. Hiên tại hai ông cháu ngươi muốn đổi lại cái gì, có thể nói cho ta nghe, nếu có thể ta sẽ tận lực thỏa mãn yêu cầu của các ngươi".

Thanh âm Hàn Lập không lớn nhưng đến tai lão giả cùng cô gái lại giống như âm thanh của tự nhiên rất dễ nghe.

Hai người lúc này biết rằng chẳng những bảo vệ được mạng nhỏ, xem ra còn có chỗ tốt, không khỏi đều lộ ra vẻ kinh hỉ.

"Tiền bối, có đúng là sẽ thương lượng với ông cháu ta một chút?" Sau khi nguy cơ qua đi, lão giả lại muốn có được ích lợi lớn nhất cho lần trao đổi này, hấp tấp hướng Hàn Lập cười nói.

Phải biết rằng trước khi Hàn Lập đến, ông cháu bọn họ hai người rõ ràng là rất sợ hãi đối phương giết người diệt khẩu, căn bản không nghĩ đến sự tình thương lượng để trao đổi vật phẩm.

Bây giờ nghe hắn hỏi như vậy nên tự nhiên có chút thất thố.

Hơn nữa hiện tại thấy Hàn Lập không phải là loại tiểu nhân trở mặt vô tình nên lão giả cũng bạo gan.

"Tùy các ngươi, thời gian không quá lâu là được".

Hàn Lập bởi vì tìm được một bộ bí quyết cực kỳ hữu dụng cùng với một quyển sách cổ thần bí nên tâm tình rất tốt, không thèm để ý phất phất tay nói.

"Đa tạ tiền bối hậu ái! Hai người bọn ta chỉ cần một chút thời gian là được" Lão giả vui mừng hớn hở nói.

Sau đó lão lập tức lôi kéo cô gái đi ra ngoài phòng, hai người bắt đầu to to nhỏ nhỏ.

Hàn Lập thấy vậy khẽ cười.

Tuy hắn có thể dễ dàng ra tay tiêu diệt hai người này, nhưng Hàn Lập tự phụ mình không phải là người cùng hung cực ác, nếu không cần thiết thì hắn sẽ không làm loại chuyện nói không giữ lời đó.

Sau một lát lão giả với cô gái mang theo vẻ mặt cổ quái đi đến, bộ dáng tựa hồ có chút bất an.

Hàn Lập thấy tình hình có điểm kỳ quái nhưng trong miệng vẫn hỏi:

"Hai người bọn ngươi suy nghĩ kỹ chưa?"

"Tiền bối, ông cháu ta đã thương lượng qua, cháu gái tại hạ không muốn vật ngoại thân, nhưng có một yêu cầu táo bạo mong tiền bối có thể thành toàn." Sau khi trù trừ lão giả mới cắn răng nói ra một câu làm Hàn Lập ngoài ý muốn.

"Yêu cầu gì?" Hàn Lập nhíu mày, chậm rãi hỏi.

Chẳng biết vì sao trong lòng hắn lúc này đột nhiên lại có cảm giác phiền toái.

Lão giả trở nên chần chờ cho đến khi thấy Hàn Lập không lộ ra vẻ gì mới hàm hàm hồ hồ nói ra vài lời.

"Kỳ… kỳ thật cháu gái tại hạ thực sự ngưỡng mộ tu vi thâm hậu, công pháp cao thâm của tiền bối. Muốn… muốn bái làm đồ đệ của người, nguyện ý từ nay về sau phục thị tiền bối. Mong rằng với lòng thành tâm của cháu gái lão thì tiền bối có thể đáp ứng".

Sau khi lão giả lắp bắp nói xong, cô gái rất thông minh liền vội vàng bái lạy Hàn Lập, dập đầu một cái mạnh mẽ xuống đất. Hàn Lập căn bản không ngờ sự tình lại như vậy, nên sau khi kinh hãi liền lập tức trở nên dở khóc dở cười.

Bắt hắn thu nhận đồ đệ, việc này không phải là giỡn chơi chứ hả? Chính hắn tại trong tu tiên giới còn rón rón rén rén, không thể tự bảo vệ được, sao còn có thể mang thêm trẻ nít được.

Hắn khẳng định sẽ không đáp ứng việc này.

Chẳng qua lời nói không thể thu lại được, tư chất của tiểu cô nương hắn chưa có kiểm tra cẩn thận nhưng cũng không tệ. Nếu không với tuổi còn ít cũng sẽ không luyện đến cảnh giới Luyện Khí kỳ tầng sáu. Lúc trước hắn đã phải điên cuồng ăn đan dược mới có thể tiến đến mức này.

Như vậy xem ra, để cho tiểu cô nương này sống trong sự hỗn loạn ở cấp thấp của tu tiên giới, tựa hồ có chút đáng tiếc. Tuy hắn vẫn không thể thu nàng làm đồ đệ nhưng có thể giới thiệu cho một người sư phụ. Khó có được một tiểu cô nương có bộ dáng tinh quái, hắn sẽ không bỏ đi cơ duyên này.

Hàn Lập nhớ rõ ràng vị tiểu lão nhân Mã sư huynh đến nay còn chưa có thu môn hạ.

Thêm nữa, sau khi hắn hoàn toàn rời khỏi Bách Dược viên, liền gặp qua Mã sư huynh một lần và nghe phàn nàn rằng lão phải tự mình đi trông coi vườn thuốc, sớm biết thế thì đã thu lấy một đồ đệ ngoan hiền cho rồi.

Hôm nay vị tiểu cô nương vừa nhìn đã biết là cực kỳ băng tuyết thông minh, nếu đích xác tư chất không kém thì cũng không ngại giới thiệu thử một lần cho Mã sư huynh. Lão có vừa lòng hay không, có nguyện ý thu nhận hay không, đó là sự tình không liên quan đến hắn.

Hàn Lập nghĩ như vậy, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư suy nghĩ, làm lão giả cùng cô gái nghĩ rằng hắn thực sự xem xét việc thu nhận, không khỏi đều lộ ra vẻ hưng phấn.

"Đi tới đây, để ta xem tình huống linh căn của ngươi" Hàn Lập phục hồi lại tinh thần từ trong trầm tư, hướng cô gái vẫy tay ra hiệu, bình tĩnh nói.

"Dạ, tiền bối!"

Cô gái có vẻ cực kỳ nhu thuận, cung kính đáp ứng, sau đó nhẹ nhàng đi đến trước người Hàn Lập, chủ động đưa cổ tay mềm mại trắng nõn ra, một chút ý tứ ngượng ngùng liền xuất hiện.

Hàn Lập duỗi tay phải ra, nhẹ nhàng cầm lấy cổ tay ngọc ngà của cô gái, bắt đầu đưa linh lực trong cơ thể chậm rãi lưu động, sau đó không lâu liền buông tay.

"Song linh căn, tư chất đích thật rất tốt!" Hàn Lập giương mắt nhìn khuôn mặt của tiểu cô nương, thì thào lẩm bẩm.

Cô gái cùng lão giả nghe hắn nói như thế, trên mặt toát ra vẻ vui mừng, nghĩ rằng Hàn Lập sẽ đáp ứng việc bái sư.

Nhưng lời hắn đột nhiên chuyển biến nói:

"Đáng tiếc chính là ta không thu đồ đệ. Nếu không bằng vào tư chất của ngươi, làm đồ đệ của ta vậy là đủ rồi".

Lời của Hàn Lập lập tức làm cho ông cháu hai người như bị dội gáo nước lạnh, không khỏi ngây ngốc tại chỗ.

------oOo------

Chương 297: Liệt ngân hung tấn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập thấy vẻ mặt thất vọng của cô gái, đột nhiên cười, tiếp theo nhẹ nhàng nói:

"Ta tuy không thể thu cô nương làm đồ đệ, nhưng cũng đừng chán nản. Ta có thể giới thiệu một vị sư huynh đồng dạng cũng là tu sĩ Trúc Cơ kỳ để làm sư phó của ngươi. Nhưng có bái sư thành công hay không thì còn phải xem vị sư huynh này của ta có hài lòng đối với ngươi hay không".

"Thực sao?" Cô gái vốn thất vọng, sau khi nghe nói thế, lập tức tinh thần rung động.

Hàn Lập không nói hai lời, từ trên người lấy ra một khối Truyền Âm phù, sau khi nhẹ giọng nói nhỏ với phù lục, liền đem nó cùng với một khối ngọc bài giao cho cô gái.

"Ngươi cầm hai thứ này, có thể đến Bách Dược viên của Hoàng Phong cốc tìm một vị tiền bối họ Mã, đến lúc đó có bái làm môn hạ được hay không thì còn phải trông vào tạo hóa của ngươi" Hàn Lập thần sắc nhàn nhạt nói.

Cô gái không nghĩ tới Hàn Lập tuy không muốn thu nàng làm đồ đệ, nhưng còn có thể tạo cho cơ hội khác, lại dấy lên một tia hi vọng, vội vàng bái tạ hắn một chút. Mà lão giả kia đồng dạng cũng trở nên phấn chấn.

"Sự tình giới thiệu bái sư, bởi vì không nhất định sẽ thành công nên ta tặng thêm ngươi hai kiện Thượng cấp pháp khí, cũng tính là để bồi thường tình cảm cho ông cháu các ngươi".

Hàn Lập nói xong, từ trong túi trữ vật lấy ra một dải lụa thêu kim tuyến cùng một thanh tiểu kiếm màu lam, tùy tay đưa cho lão giả.

Lão giả thấy vậy, trên mặt lộ vẻ kinh hỉ.

Lão vốn tưởng rằng Hàn Lập một khi giới thiệu sư phó cho cô gái đã là ưu đãi không nhỏ rồi, không nghĩ tới hắn còn cấp cho hai người điều tốt khác nữa, không khỏi rất lấy làm cảm kích.

Lão giả cuống quít đa tạ không ngừng rồi mới cung kính tiếp nhận pháp khí, lộ ra bộ dáng cực kỳ yêu thích hai loại pháp khí khác nhau này.

Thượng cấp pháp khí, lão đã tu luyện lâu năm nhưng trên người chỉ có một kiện mà thôi, hôm nay mới một chút mà đã có được hai kiện, còn điều gì phải bất mãn nữa đây.

Sau đó Hàn Lập không có ở đây lâu, tùy tay thu hồi lại hai đạo linh khí tiềm phục trên thân đối phương, dưới ánh mắt đưa tiễn cung kính của hai ông cháu liền phiêu nhiên rời đi.

Đợi hắn thực sự đi xa, lão giả mới vui mừng đem dải lụa đưa cho cô cháu gái, còn thanh tiểu kiếm thì cho mình, rồi chuẩn bị xuất phát đi Hoàng Phong cốc tìm vị Mã tiền bối kia để xem cháu gái mình có cơ duyên, có thể bái làm môn hạ của thất phái hay không.

Chẳng qua lão giả họ Tiêu cũng có chút kỳ quái, Hàn Lập vì sao lại ở cùng một chỗ với người Tần gia, bọn họ đều là phàm nhân thực sự a.

Không đề cập đến suy nghĩ miên man của lão giả, Hàn Lập rút cuộc hứng thú vui thích về tới Tần phủ.

Bởi vì dùng pháp khí trực tiếp đáp xuống chỗ ở của mình, cho nên hắn trở về không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý, thần chẳng biết, quỷ chẳng hay liền xuất hiện trong phòng ngủ.

Mới tìm được bộ khẩu quyết vô danh thu liễm hơi thở, Hàn Lập nghĩ rằng nó cực kỳ thực dụng nên ngay đêm đó đã mở sách ra để tu tập.

Khẩu quyết chỉ là một chút kỹ xảo vận dụng linh lực mà thôi, dưới pháp lực thâm hậu của Hàn Lập, việc nắm giữ cũng không có cái gì khó khăn.

Trong thời gian gần một đêm hắn đã lĩnh hội được phần lớn.

Đến buổi sáng ngày thứ hai, Hàn Lập vừa mới ngồi xuống luyện khí, nghĩ thấy vận khí gần đây của mình cũng không tệ lắm thì đột nhiên từ trong túi trữ vật truyền đến một âm thanh trầm muộn, tựa hồ giống như có cái gì vỡ tan.

Thần sắc của hắn lập tức trở nên rất khó xem, vẻ âm trầm hiện trên mặt. Hắn dùng tay lôi từ trong túi trữ vật ra một hạt châu màu tím, giống như đúc pháp khí mà hắn đưa cho lão đạo đầu bạc kia, bề mặt hạt châu trong suốt bóng loáng lại vỡ ra mấy khe hở nông sâu khác nhau.

Hàn Lập im lặng trong chốc lát, bỗng nhiên không nói ra được lời nào, sau khi nhìn thấy không có ai trong sân thì Thần Phong chu lập tức rời tay lơ lửng trước người, tiếp theo hắn nhảy lên trên tiểu chu, vô thanh vô tức biến mất khỏi Tần trạch.

Sau một khắc, Hàn Lập xuất hiện tại một thôn trang nhỏ tại ngoại thành của Việt Kinh. Hắn thần sắc không đổi nhìn ngắm bầu trời chung quanh thôn trang, bộ dáng tựa hồ tìm cái gì đó.

Rút cuộc trên một ngọn đồi nhỏ hẻo lánh, cách thôn trang vài dặm thì hắn hạ pháp khí xuống, ánh mắt chớp động nhìn chòng chọc không rời một cây dương liễu cực to.

Sau nửa ngày hai tay Hàn Lập bắt pháp quyết, trong miệng nhẹ nhàng thoát ra một chữ *"Thu"*.

Nhất thời từ dưới bộ rễ đâm sâu trong đất của cây này bay ra một đoàn ánh sáng màu xanh biếc, trong đó có một hạt châu màu tím sáng ngời, đồng dạng trên mặt vỡ ra mấy vết nứt. Xem hình dạng kích thước của vết nứt kia thì thấy giống nhau như đúc viên châu trên tay của hắn.

Hàn Lập thở dài, hướng quang đoàn phất tay một cái, hạt châu đã bị vỡ lập tức bay đến trong tay.

Hạt châu vừa đến trong lòng bàn tay, quang đoàn ở tầng ngoài lập tức tan rã vào trong cơ thể Hàn Lập, chỉ còn lại có hạt châu trơ trụi đang xoay xoay trên tay không ngừng.

Hàn Lập trầm ngâm trong chốc lát, ngón tay đột nhiên bắn ra một đoàn hỏa cầu lớn bằng nắm tay, tạo thành một cái hố to ngay dưới gốc đại thụ, làm cho nó khoảnh khắc hóa thành tro bụi.

Hàn Lập tiến lên quan sát cẩn thận một chút, nhưng không hề thu hoạch được gì.

"Xem ra hơn phân nửa là đã gặp phải độc thủ" Hàn Lập lắc lắc đầu thì thào lẩm bẩm.

Hắn lúc trước chọn lựa đưa cho lão đạo chính là *"Tử Quang châu"*, kỳ thật nên gọi đầy đủ là *"Tử Quang Cảm Ứng châu."*

Pháp khí này sau khi qua luyện chế thì gồm hai viên. Chúng nó chẳng những có thể phóng ra màn hào quang phòng hộ, hơn nữa chỉ cần một viên bị hủy diệt thì viên kia nếu ở trong vòng ngàn dặm cũng đồng thời bị phá hủy, có thể nói là không thể tư nghị.

Loại pháp khí này là loại mà đệ tử Hợp Hoan tông của ma đạo lục tông thường hay dùng để phòng ngự nhất. Hàn Lập trong khi chém giết ở biên giới mới thu hoạch được vài cái, bởi vì nó rất kỳ lạ nên hắn mới để lại mà không có bán đi.

Hắn đưa pháp khí này cho lão đạo, kỳ thật còn sợ vạn nhất lão gặp bất trắc thì mình có thể lập tức biết được sự tình.

Nhưng vạn vạn lần không nghĩ tới chính là chỉ trong thời gian gần một đêm, lão đạo liền vận dụng nó, hơn nữa xem ra còn dữ nhiều lành ít.

Điều này ở ngoài dự kiến của Hàn Lập, có cảm giác ứng phó không kịp.

Hắn đứng ở bên hố không nhúc nhích, tựa hồ lo lắng điều gì đó.

Sau thời gian một chén trà nhỏ, thần sắc Hàn Lập tựa hồ lay động, sau đó mặt không chút thay đổi đem Thần Phong chu thả ra, nhảy lên, biến thành một đạo bạch quang hướng xa xa bay đi.

Ngọn đồi nhỏ hoang vu tựa hồ khôi phục yên tĩnh, ngoại trừ vài tiếng chim kêu chiêm chiếp, thì tử khí lần lượt nổi lên âm trầm.

"Xoạt".

Sau nửa canh giờ, tại phụ cận vang lên một âm thanh thật sâu đậm.

Tiếp theo dưới một cây nhỏ cách xa cái hố to vài chục trượng có một bóng người chậm rãi chui ra, toàn thân cao thấp đều bao bao bọc bọc bởi vải đen, chỉ lộ ra ánh mắt u ám, tinh quang bắn ra bốn phía, bên ngoài còn có một màn hào quang màu vàng.

Nhưng sau khi người này hoàn toàn ra khỏi đất thì màn hào quang màu vàng lập tức ảm đạm, sau đó biến mất vô ảnh vô tung.

Sau khi đi ra hắn mới kinh hãi nhìn bầu trời cùng chung quanh một lượt rồi mới trầm giọng nói:

"Xuất hiện đi, người nọ thực sự đi rồi".

Âm thanh vừa dứt thì vài chỗ trên mặt đất xung quanh đồng thời trở nên lồi lõm, thêm ba người ăn mặc giống như vậy lại chui ra, cũng có màn hào quang màu vàng, cũng mặc áo đen che mặt. Một người trong đó có bộ dáng mảnh khảnh, hình như là một nữ tử.

"Đại ca, làm sao bây giờ? Bọn họ phân phó chúng ta đem người bắt sống hoặc giết chết. Nhưng hiện tại chúng ta trơ mắt nhìn người này rời đi, sẽ không có việc gì chứ?" Một vị dáng người thon dài vừa mới chui ra, không khỏi lo âu hỏi. Nghe khẩu âm thì tựa hồ tuổi không quá lớn.

Người đi ra đầu tiên nghe vậy, thân hình không khỏi có chút run rẩy, những lời này chính là đang nói ra điều mà hắn lo lắng. Người giao mệnh lệnh ngoan độc vô tình, mấy người bọn họ đã có nhiều kinh nghiệm.

"Sẽ không có việc gì đâu. Khi phân phó thì cũng không nói đến tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Đây chính là sự tình ở ngoài năng lực của chúng ta, nếu ra tay cũng chỉ là tìm chết mà thôi" Người này có chút không tự tin nói.

"Hừ! Đại ca nói rất đúng, chúng ta bằng vào cái gì có thể giữ được tu sĩ Trúc Cơ kỳ, ta còn không tin người này một điểm đạo lý cũng không nói" Nữ tử duy nhất trong ba người có chút khó chịu nói.

Nghe xong ba người khác không khỏi nhìn nhau cười khổ. Vị tiểu muội này của bọn họ đến bây giờ vẫn khờ dại như thế, mạng sống ở trong tay đối phương, người ta còn có thể nói lý với bọn họ sao chứ*".*

*"*Tuy nhiên tiểu muội nói không phải là không có chút đạo lý nào, phỏng chừng bọn họ cũng không nghĩ rằng có một con cá lớn như vậy, nếu không sẽ không đem việc này giao cho chúng ta. Mà ít nhất nên phái một vị tu sĩ Trúc Cơ kỳ hỗ trợ mới đúng*" Vị có bộ dáng cao gầy cuối cùng cũng mở miệng nói.*

*"*Phải đó, chúng ta đem sự tình giải thích rõ ràng thì sẽ không bị xử phạt quá lớn*" Người có hình dáng thon dài tựa hồ tinh thần rung động, vội vàng phụ họa nói.*

Nhưng nói thế nào thì nói, bọn họ cũng chỉ là tự an ủi mình mà thôi.

*"*Nhưng có một chút kỳ quái, ta luôn luôn nghĩ rằng tựa hồ giống như đã gặp qua vị tu sĩ trẻ tuổi Trúc Cơ kỳ này ở đâu đó*" Trong mắt hắn bỗng nhiên lộ ra một tia nghi hoặc, nhẹ giọng lẩm bẩm.*

Những lời này làm ba người khác đều rùng mình, cảm thấy kinh ngạc.

Đặc biệt là nàng kia, trong mắt vẻ tò mò chợt lóe, muốn mở miệng *hỏi cho rõ ràng.*

Nhưng người được xưng là đại ca kia bỗng nhiên phất tay ngắt lời nói:

"Được rồi, chúng ta cần nhanh chóng rời khỏi nơi đây đi. Có sự tình gì, để lại về sau hãy nói".

Nữ tử kia thấy vậy, đành phải đem lời đã đến bên cửa miệng nuốt trở vào, đồng ý gật gật đầu.

------oOo------

Chương 298: Sanh cầm

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Các vị sẽ đi nơi nào, có muốn tại hạ đưa tiễn một đoạn hay không?"

Mấy người này chưa kịp lấy ra pháp khí phi hành thì trên bầu trời đột nhiên truyền đến một thanh âm lạnh lùng.

Giọng nói này lạnh buốt thấu xương, làm bốn tên bịt mặt đều trở nên kinh hãi thất sắc, cơ hồ đồng thời thi triển pháp thuật phòng hộ bao quanh bốn phía, sau đó mới dám nhìn lên trên đầu mình.

Chỉ thấy ở trong không trung, cao hơn mười trượng có một người quần áo bay phấp phới, đứng ở trên Thần Phong chu, mặt không chút thay đổi nhìn bọn họ, trong ánh mắt hàn ý dày đặc.

Tinh thần của bốn người này đều trầm xuống, không hẹn mà thầm nghĩ không biết hắn trở lại nơi đây khi nào, chúng ta tại sao không phát hiện được tí gì?

"Phân tán!" Tên đại ca cầm đầu, không chút do dự hô.

Tiếp theo hắn vội vàng bắn nhanh về phía sau, đồng thời từ trong áo bay ra một pháp khí hình giống như cái đĩa, nhảy lên rồi bay đi.

Mà ba người khác cũng chọn lựa lấy một phương hướng, sau đó tứ tán ra bốn phía.

Trong lòng mấy người này đều hiểu được rằng, bằng vào vài tên như bọn họ căn bản không có khả năng đối kháng với tu sĩ Trúc Cơ kỳ, không bằng lập tức chạy trốn vì hy vọng sẽ lớn hơn một chút.

Vị nữ tử trẻ tuổi kia là người có pháp lực yếu nhất trong số đó, cho nên dù khi ngự khí cũng không tự kìm hãm được quay đầu liếc mắt nhìn Hàn Lập.

Kết quả tình cảnh xuất hiện trước mắt làm nàng ta kinh ngạc, Hàn Lập đứng ở trên tiểu chu không nhúc nhích động đậy tí nào, một chút cũng không muốn truy đuổi bọn họ. Điều này làm cho nữ tử cảm thấy ngạc nhiên, trong lòng vui mừng không thôi, nghĩ thấy lần này có hy vọng thoát thân rất lớn.

Nhưng vào lúc này có một tiếng kêu sắc nhọn cực kỳ thê lương đột nhiên truyền đến trước người nữ tử.

Nàng ta cả kinh, vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy một đạo ánh sáng màu hồng hình mũi tên cực kỳ chói mắt từ phía đối diện phá không mà đến, khí thế hung hãn tiến thẳng tới nàng.

Nữ tử bịt mặt hoảng sợ khoát tay, chỉ kịp xuất ra một cái Băng Thương phù.

Khi băng thương trong suốt tiếp xúc với hồng quang thì bạo phát ra một đoàn sương trắng, không có khả năng ngăn cản hào quang một tí nào, làm cho mũi tên bắn tới vòng bảo hộ Thủy thuộc tính ở trên người.

Nhất thời hồng quang, lam quang bắn ra bốn phía trước mặt nữ tử.

Thân hình nàng chấn động, bị đẩy lùi hơn vài trượng, tuy nhiên cuối cùng vòng bảo hộ vẫn không bị vỡ tan, điều này làm cho nữ tử thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lúc này nữ tử mới kinh sợ hơn, nhìn về phía trước, đồng thời tim đập như trống trận, hay là vị tu sĩ Trúc Cơ kỳ kia còn có đồng bọn mai phục ở bốn phía?

Đợi khi nàng xem rõ ràng *"người"* tập kích phía trước thì nữ tử bịt mặt mới ngẩn ngơ, vẻ mặt dưới tấm vải đen tràn đầy sự không tin tưởng.

Phía trước là hai con rối đồ chơi trang phục kiểu binh lính, chúng mặc áo giáp sắt lơ lửng giữa không trung. Trong đó một tên tay cầm cung lớn, trên đó có một đạo ánh sáng màu hồng hình mũi tên, đang dần dần kéo ra. Mà tên kia cầm một trường đao sống dày tỏa ra ánh sáng màu vàng, cũng đang chậm rãi hướng nàng bay tới.

Nữ tử này tuy khiếp sợ hai vật chết mà trông như người thật đang tập kích chính mình, nhưng cũng biết nếu không lập tức phá hủy bọn nó thì nàng sẽ không có khả năng đào tẩu một cách thuận lợi.

Nghĩ đến đây, nữ tử cắn cắn răng ngọc, từ trong túi trữ vật xuất ra một phi đao màu lam sáng chói.

Vậy ấy chính là nàng tốn tất cả tiền bạc tích cóp mới từ trong tay người ta đổi được một món thượng cấp pháp khí, căn bản bình thường không sử dụng nhưng hôm nay việc thoát thân là quan trọng hơn, nên phải bất chấp tất cả.

"Đi".

Nữ tử thấp giọng kêu lên, sau đó điều khiển phi đao biến thành một đạo lam quang, bắn về phía con rối đang tiếp cận nàng.

Phi đao màu lam trong nháy mắt đã tới trước mặt con rối, không chậm trễ hung hăng bổ về phía đầu của hắn.

Trong sự chờ đợi của nữ tử che mặt, một tiếng *"Choang"* vang lên, con rối nhanh chóng giơ trường đao lên, đem phi đao màu lam đánh bay ra ngoài. Sau đó không bối rối, lại tiếp tục hướng nữ tử bay tới.

Nàng sắc mặt đại biến, lấy ngón tay chỉ vào pháp khí đã bị đánh bay ra xa vài trượng làm nó lập tức quay một vòng lớn, từ phía sau con rối chém tới.

Nhưng việc làm nàng trợn mắt, há hốc mồm đã xảy ra, con rối kia giống như sau lưng có mắt, đồng dạng xuất ra một đao, đánh bay pháp khí của nàng.

Nữ tử này đã thực sự hoảng sợ.

Vừa định tránh đi để sử dụng pháp thuật thì tiếng kêu sắc nhọn lại vang lên, mũi tên của con rối cầm cung bắn tới.

Nữ tử che mặt dưới tình huống bất đắc dĩ vội vàng bay sang một bên, muốn để cho mũi tên vụt qua.

Nhưng nó giống như có người điều khiển, theo sự di động của nàng cũng đồng dạng bám theo, làm nữ tử ứng phó không kịp, không thể không lấy cứng chọi cứng, kết quả thân hình bị đẩy lui mấy bước.

Mà lúc này, con rối cầm trường đao rút cuộc đã bay đến trước người nữ tử, không khách khí giơ vũ khí lên đánh mạnh vào vòng bảo hộ của nàng.

Nữ tử che mặt sao dám để cho hắn đắc thủ, vội vàng bắn ra phía sau.

Cứ như vậy, dưới sự phối hợp công kích một xa, một gần, nữ tử che mặt không có tu vi thâm hậu nên bị bức bách, liên tục thối lui, càng không nói đến việc thoát thân.

Khi nữ tử đang chỉ huy phi đao, miễn cưỡng ngăn cản công kích của hai con rối, mồ hôi rơi đầm đìa thì đột nhiên con rối cận chiến nhảy ra sau, không ở trước người nàng nữa. Đồng thời tên kia cũng hạ cung xuống, không hề tiến công thêm.

Nữ tử thấy vậy, không khỏi ngẩn ngơ, tiếp theo phía sau bỗng nhiên truyền đến một âm thanh thở dài:

"Khụ! Ngũ muội, ngươi cũng bị bức trở lại!"

Nữ tử che mặt vừa nghe nói thế liền rùng mình, tiếp theo chậm rãi xoay người.

Chỉ thấy phía sau nàng có ba gã nam tử che mặt, đều cúi đầu ủ rũ đứng ở nơi đây, sau thân cũng có ba đến bốn con rối giống như mấy con trước người nàng, trong đó ngoại trừ loại ăn mặc như binh lính, còn có một vài con hình dáng như dã thú hổ, báo.

Trong mắt nữ tử lộ ra vẻ tuyệt vọng, liếc nhìn bốn phía. Quả nhiên nàng đã bất tri bất giác bị bức trở lại vị trí ban đầu.

Mà ba vị huynh trưởng của hắn mỗi người hai mắt đều vô thần, tựa hồ đã bị hạ cấm chế.

Nữ tử che mặt ngẩng đầu nhìn Hàn Lập trong không trung, pháp khí phi đao cầm trong tay rơi xuống đất, không hề có sự phản kháng.

Hàn Lập nhìn cảnh này, không khách khí giương tay lên, nhất thời mấy tia sáng màu lục tiến nhập vào trong cơ thể của nữ tử, làm nàng đồng thời cảm thấy như có dị vật nhập thể, chân nguyên trên người bị phong tỏa, rút cuộc không thể vận chuyển được một cách tự nhiên.

Sau khi hoàn thành hết thảy mọi việc, Hàn Lập không có vội vàng điều tra bốn người này một vấn đề gì, mà chỉ dùng một chiêu dẫn tất cả bọn họ từ trên mặt đất lên Thần Phong chu.

Nơi này không phải là nơi nên ở lâu, nếu còn không đi, vạn nhất đối phương có cao thủ đến thì sẽ rất phiền toán.

Tùy ý chọn một phương hướng cách xa Việt Kinh, Hàn Lập chở bốn người này biến thành một đạo bạch quang, chân chính bay khỏi nơi đây.

Sau khi hắn vừa rời đi không bao lâu, ở trên ngọn đồi nhỏ lại xuất hiện thêm hai gã ăn mặc giống như bốn người kia, nhưng quần áo bọn họ có màu đỏ giống với màu máu tươi, làm cho người ta nhìn thấy thì cảm giác không được thoải mái lắm.

Hai người này giương mắt nhìn xung quanh một chút, liền đứng ở trước miệng của cái hố to mà Hàn Lập tạo ra.

Sau khi im lặng trong chốc lát, một người trong đó đột nhiên thở dài, mở miệng nói:

"Xem ra Mông thị huynh đệ đã thất bại rồi".

Tiếng nói người này có chút già nua, nghe ra thì tuổi cũng không nhỏ.

"Hừ, toàn là phế vật. Chẳng những không có thành công, có khi còn bị người ta bắt sống. Ở đây một chút mùi huyết tinh đều không có lưu lại, xem ra người nọ thực nhẹ nhàng chế trụ bốn người bọn họ" Tên còn lại trong mắt lộ ra vẻ khinh miệt nói, hắn tuổi không lớn, tựa hồ bộ dáng chỉ mới khoảng hai mươi mà thôi.

"Việc này có chút phiền toái. Mông sơn ngũ hữu cũng không phải là phường giá áo túi cơm, nếu không lúc trước đã trực tiếp đem bọn họ huyết tế, làm gì còn lưu lại mạng nhỏ. Phỏng chừng bọn họ không phải gặp một đám tu sĩ Luyện Khí kỳ rồi lấy ít địch nhiều, mà chính là có tu sĩ Trúc Cơ kỳ nhúng tay vào" Người thứ nhất có điểm không đồng ý nói, trong thanh âm toát ra vẻ lo lắng.

"Như thế nào, ngươi còn sợ mấy tên gia hỏa kia tiết lộ cơ mật sao? Bọn họ đều là tu sĩ bên ngoài mà bổn giáo vừa mới kết nạp, căn bản không tiếp cận với bí mật của chúng ta. Hơn nữa trước khi phân phó bọn họ làm việc, ta sớm đã bí mật hạ thủ trên người chúng, nhiều lắm chỉ còn sống được nửa ngày mà thôi" Người trẻ tuổi cười khẽ một tiếng, không thèm để ý nói.

"Ồ! Việc này được đó. Tin rằng trong thời gian nửa ngày, bọn họ sẽ không tiết lộ chút sự tình nào ra ngoài. Dù sao chúng cần phải lo lắng về việc bị huyết chú cấm chế, đợi đến lúc phát hiện chỗ không ổn thì chắc chắn cũng sẽ không nói được lời gì nữa" Lão giả thở dài nhẹ nhõm một hơi, chậm rãi nói.

Nhưng hắn bỗng chuyển lời, thanh âm có chút âm hàn nói:

"Nhưng rút cuộc là như thế nào? Không phải đã thương lượng kỹ rồi sao chứ, để Ngô lão đạo làm sư phó bù nhìn của ngươi, sau đó cho ngươi từ từ lộ diện tại Tu tiên giới, như vậy bổn giáo mới có thể thực thi kế hoạch kim thiền thoát xác, để đệ tử nòng cốt ở bên ngoài còn có thân phận khác, như thế nào ngươi đột nhiên tiến vào trong phòng của lão rồi hút lấy tinh huyết của hắn vậy. Không ăn lão mới đúng vì về pháp lực thì ngươi không kém hắn".

Nghe lão giả nói thế, người tuổi trẻ bịt mặt cười khổ vài tiếng, bất đắc dĩ nói: *"Ngươi tưởng ta muốn làm vậy sao chứ, là ta bất đắc dĩ đó thôi!"*

------oOo------

Chương 299: Các hoài tâm tư

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Như thế nào, thật ra có khó khăn gì?" Lão già trong lòng giật mình, thấp giọng kinh hô.

"Đúng! Ta bị pháp lực phản phệ, cần gấp tinh huyết của một gã tu tiên để áp chế chân nguyên trong cơ thể. Mà tu tiên giả phụ cần ngoại trừ lão ra thì chỉ còn Ngô lão đạo. Ta có thể tìm ngươi sao chứ? Lúc ấy tình hình thật sự là cực kỳ hung hiểm, lần phản phệ này so với lúc trước đến sớm hơn hai ngày, ta thiếu chút nữa không thể áp chế" Người trẻ tuổi cười khổ nói, hiển nhiên sau đó vẫn còn sợ không thôi.

"Thật sao, nếu như thế thì cũng không trách được ngươi, nhưng nên giải thích đàng hoàng việc này với bề trên một chút. Tuy nhiên theo ta phỏng chừng gần đây ngươi tu luyện Tu La công muốn chóng vánh hoàn thành vì vậy phản phệ mới phát tác sớm hơn. Tạm thời không nên lao lực luyện công, hay là thành thành thật thật củng cố một chút căn cơ rồi nói tiếp đi" Lão già sau khi nghĩ ngợi, chậm rãi nói.

"Yên tâm đi. Sau khi hút tinh huyết của lão đạo kia, sự phản phệ của ta hoàn toàn mất đi, chỉ cần về sau để ý một chút, sẽ không có việc xảy ra ngoài ý muốn. Gần đây ta cũng hiểu được tiến độ tu luyện của mình quá nhanh, không muốn tiếp tục nữa" Người trẻ tuổi bình tĩnh nói.

"Ngươi biết đường đi nước bước thế là tốt. Tuy lão đạo này đã hoàn toàn bị tiêu diệt, nhưng người để lại tiêu ký linh khí trong cơ thể lão chính là một phiền toái lớn. Không thể bỏ qua không hỏi hắn, tốt nhất là phải nghĩ biện pháp để không lưu lại hậu hoạn".

"Ừ, lời này cũng không sai. Nhưng ta nghĩ rằng bằng hữu mà Ngô lão đạo kết giao khẳng định chỉ là tán tu tu vi cực thấp. Cho nên sau khi sắp đặt tốt cái bẫy này thì kêu Mông thị ngũ hữu ra tay

mai phục, nhưng ai biết lại đưa tới một con cá lớn. Ngươi cho rằng là một đám tu tiên giả cấp thấp hay là một tu sĩ Trúc Cơ kỳ nào đó ra tay?" Tên trẻ tuổi nhịn không được hướng tên lớn tuổi hỏi.

"Hắc hắc! Theo ta phỏng đoán, hơn phân nửa phải là tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Dù cho nhân số tu tiên giả Luyện Khí kỳ nhiều, chỉ cần bọn họ bốn người một lòng muốn chạy thì việc đồng loạt bắt được cũng không phải là dễ dàng" Tên bịt mặt lớn tuổi không do dự nói.

"Một khi đã như vậy, chúng ta nên tạm lánh. Đợi sau khi giáo chủ bế quan đi ra rồi tiếp tục kế hoạch khác, dù sao tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng không phải điều tốt đâu" Tên trẻ tuổi nghe đối phương khẳng định chắc chắn thân phận người bắt đi Mông sơn ngũ hữu, có điểm chần chờ nói:

"Tạm lánh! Vì cái gì phải làm thế? Ngươi còn không biết sao! Giáo chủ vừa mới truyền đến tin tức, bởi vì cần thiết để luyện công nên hiện tại đang muốn tiến hành huyết tế một ít tu sĩ Trúc Cơ kỳ đó. Tên này một khi đã tự mình đâm đầu tới, chúng ta đương nhiên không thể dễ dàng buông tha, dù sao tu sĩ Luyện Khí kỳ đâu đâu cũng bắt được nhưng tu sĩ Trúc Cơ kỳ chính là rất khó gặp" Tên lớn tuổi cười lạnh một tiếng, trong mắt lộ ra sát khí nói.

Tên trẻ tuổi bịt mặt nghe vậy, thấy nao nao, nhưng lập tức khó xử nói:

"Nhưng hiện ở trong kinh thành chỉ có giáo chủ tọa trấn, trừ bốn vị tứ đại Huyết thị bên cạnh thì lúc này bổn giáo không có cao thủ Trúc Cơ kỳ. Bọn họ đều ở các nơi chủ trì sự việc của phân đàn, không thể thông tri cho bọn họ đặc biệt hồi kinh một chuyến sao?"

"Không cần phiền toái như thế! Giáo chủ hiện tại đang cần gấp để luyện công, chỉ cần ta bẩm cáo lên trên một tiếng, lão nhân gia sẽ cho một hai vị Huyết thị cùng chúng ta chỉ huy. Hơn nữa bọn ta ở một bên phụ trợ, đối phó một tên tu sĩ Trúc Cơ kỳ, còn không thể bắt được hay sao. Cứ như vậy, ta và ngươi chính là lập được công lớn, nói không chừng cũng có khả năng giống như tứ đại Huyết thị, có thể có được cơ hội tiến vào Trúc Cơ kỳ" Tên lớn tuổi bịt mặt trong mắt lộ ra vẻ tham lam.

Tên trẻ tuổi nghe xong, tinh thần rung động, tựa hồ hoàn toàn động tâm.

"Được rồi, ta trở về chuẩn bị một chút. Nhất định đem người này hoàn toàn bắt sống" Hắn hung ác nói.

Sau đó bọn chúng ở tại chỗ thấp giọng to nhỏ một trận, mới vô thanh vô tức ly khai khỏi ngọn đồi, chẳng biết đi nơi nào.

Nhưng làm người ta kỳ quái hơn chính là hai người này thủy chung không nhắc tới đề tài làm sao chuẩn xác tìm ra Hàn Lập ở chỗ nào trong một kinh thành rộng lớn đến như vậy. Dường như điều này đối với bọn họ căn bản không phải là vấn đề.

Đồng thời lúc đó, ở một nơi hoang dã cách xa ngọn đồi hơn trăm dặm, Hàn Lập đem Thần Phong chu hạ xuống để cho bốn người kia đi ra.

Bọn họ tuy biết về sau khẳng định sẽ không có chuyện tốt lành gì, nhưng lòng không có chút phản kháng nào, đành phải ngoan ngoãn nghe lệnh đi ra khỏi tiểu chu.

Hàn Lập hai tay chắp sau lưng, đứng ở trước mặt bọn họ trầm mặc không lên tiếng, lạnh lùng đánh giá, sau nửa ngày mới mở miệng nói:

"Đem khăn bịt mặt lấy xuống đi. Hiện tại đã không còn tác dụng nữa rồi" Hàn Lập thanh âm không có chút tình cảm, làm bốn người này thân hình chấn động, không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

"Bỏ xuống đi" Tên đại ca hít một hơi dài, bất đắc dĩ nói.

Ba người khác thấy vậy, đành phải cúi đầu ủ rũ cởi khăn bịt mặt màu đen ra, xuất hiện bộ mặt thật.

Hàn Lập sau khi xem xong khuôn mặt từng người, trên mặt thần sắc không thay đổi nhưng trong lòng lại hít một hơi, quả nhiên là Mông sơn ngũ hữu.

Khi hắn ở trên trời nghe lén mấy người này nói chuyện cũng đã thấy thanh âm có chút quen tai, thêm nữa còn có trình độ tu vi công pháp của bọn họ, tự nhiên liền nghĩ đến hai tháng trước vừa gặp qua Mông sơn ngũ hữu cùng vài vị tu sĩ. Trừ nữ tử bốn mươi tuổi không đến, những người còn lại đều có mặt ở đây.

Tuy thân phận mấy người này đều giống như hắn phán đoán nhưng Hàn Lập lại cảm thấy vô cùng đau đầu.

Hiện tại hắn không cần nghĩ cũng biết, Tiểu vương gia cùng Vương tổng quản chính là thành viên Hắc Thủ làm phần đông tu sĩ lục tục mất tích. Hôm nay biết mình tọc mạch bí mật của bọn họ, hơn phân nửa chắc chắn sẽ sống chết với mình.

Mà ý tứ ban đầu của hắn chính là tận lực không rước lấy phiền toái, nhưng không nghĩ tới rắc rối lớn này tự động đến trên thân. Sớm biết như thế hắn tuyệt đối sẽ không để lão đạo kia đi giám thị hai tên đó, về căn bản cũng sẽ không có quan hệ với người ma đạo, thuần túy là hắn đã quá cẩn thận mà thôi.

Nhưng mặt khác cũng không nghĩ tới Ngô lão đạo lại vô dụng như thế, mới giám thị được có một đêm đã bị người ta phát hiện, mạng nhỏ hơn phân nửa còn không bảo vệ được.

Điều này càng làm cho hắn thêm buồn bực, không nói gì.

Ngô lão đạo nếu dưới đất có linh, biết Hàn Lập oán trách như thế, chỉ sợ càng thêm ủy khuất. Hắn căn bản còn chưa bắt đầu giám thị bọn người Tiểu vương gia, kết quả đã bị người ta xông vào phòng, vô duyên vô cớ hút lấy tinh huyết, thật sự chết rất là oan uổng.

Hàn Lập tuy tưởng tượng một chút nguyên nhân tử vong của Ngô lão đạo, nhưng thực không biết hai người Tiểu vương gia và Vương tổng quản căn bản là không hiểu rõ việc Ngô lão đạo sắp sửa giám thị bọn họ, càng không biết thân phận bọn hắn trước đó đã bị bại lộ với Hàn Lập.

Nhưng điều này đồng thời không ảnh hưởng đến sự cảnh giác của song phương, bọn họ đã hoàn toàn ở vào thế đối địch.

Tâm tư Hàn Lập rất trầm trọng.

Dù sao tu sĩ mất tích gần đây chính là vài người Trúc Cơ kỳ. Hắn hôm nay trêu chọc đối thủ thực sự rất đáng sợ, chỉ lo rằng một khi không cẩn thận sẽ bước theo vết xe đổ của mấy người mất tích kia.

Dựa theo ý nghĩ trước kia của hắn, một khi đã ở trong nguy hiểm như thế này, tự nhiên phải bỏ chạy, thật sự không cần thiết phải liều mạng ngươi chết ta sống với bọn họ, tốt nhất là đi thật xa.

Nhưng làm hắn khó xử chính là trên người còn có nhiệm vụ bảo hộ Tần gia.

Nếu trong khoảng thời gian mà hắn rời đi, người Tần gia thực sự gặp bất trắc thì hắn căn bản không có biện pháp giao phó với Lý Hóa Nguyên.

Không thể nói rằng hắn đột nhiên biết rõ Việt Kinh trở nên cực kỳ nguy hiểm, cho nên nhanh chân trốn đi.

Hàn Lập nghĩ như thế, sắc mặt liền dần dần trở nên u ám, làm bốn gã tù binh trước mắt rất bất an.

Bọn họ vốn tưởng rằng một khi đã đến chỗ không người thì hắn nhất định sẽ bức cung bọn họ một phen. Nhưng không nghĩ tới vị tu sĩ trẻ tuổi Trúc Cơ kỳ này sau khi xem xong mặt mũi mấy người, lại lâm vào trầm ngâm suy nghĩ, thần sắc cũng từ từ trở nên cổ quái, chẳng lẽ suy nghĩ thủ đoạn bức cung độc ác nào đó hay sao?

Sau khi đoán định lung tung, bốn người càng cảm thấy khí lạnh sau lưng bốc lên, càng lộ ra tâm thần bất ổn.

"Các hạ rút cuộc định xử trí chúng ta như thế nào?" Nữ tử tuổi khoảng hai mươi nhịn không được, đột nhiên mở miệng lớn tiếng hỏi.

Hàn Lập nghe xong liền từ trong trầm tư phục hồi lại tinh thần, liếc mắt nhìn nàng rồi lạnh lụng nói một câu:

"Xử trí các ngươi có lợi gì cho ta chứ? Chỉ cần đem giao cho gia tộc có tu sĩ mất tích, nói rằng các ngươi chính là một trong những hắc thủ ở sau lưng, tin tưởng rằng các ngươi nhất định sẽ được khoản đãi tốt một phen?"

Hàn Lập nói nói, mặt không chút thay đổi, làm bốn người tuyệt đối tin tưởng đối phương sẽ làm như thế, không khỏi sắc mặt đại biến, lộ ra vẻ sợ hãi.

"Chúng ta chưa bao giờ bắt cóc những tu sĩ này, một lần cũng không có! Chỉ một vài lần…?"

"Câm mồm, ngũ muội! Hắn dùng lời lung lạc ngươi đó".

Lão giả mặt đen bỗng nhiên lớn tiếng quát, cường ngạnh bẻ gảy câu nói kế tiếp của nữ tử, làm nàng cả kinh, không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Lập.

"Lung lạc? Các ngươi cũng đánh giá mình quá cao rồi đó!" Hàn Lập nhàn nhạt cười, khóe miệng mang vẻ chế nhạo.

------oOo------

Chương 300: Huyết chú

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hừ! Các hạ thân là tiền bối cũng không cần vũ nhục chúng ta như thế, có thủ đoạn gì cứ giở ra là được?" Lão Nhị dáng người cao gầy đột nhiên hướng về phía Hàn Lập lớn tiếng nói, một chút cũng không để ý đến tình cảnh mạng sống đang nằm trong tay hắn.

Điều này làm cho ba người khác rùng mình, bởi vì trong mắt bọn họ thì lão Nhị luôn luôn mưu tính rồi mới hành động, thật sự không phải là người xúc động như thế.

Tên thanh niên tuổi khoảng ba mươi, người đã thấy Hàn Lập có chút quen mắt, đầu óc liền chợt lóe, đột nhiên nhớ tới điều gì đó, lập tức kinh sợ hướng tên cao gầy kêu to:

"Nhị ca, ngươi có ý tứ gì? Muốn chọc giận vị tiền bối này, rồi làm cho hắn giận dữ đem mấy người chúng ta giết hết hay sao".

Những lời này vừa ra đến miệng, không cần nói cũng biết lão giả mặt đen, nữ tử trẻ tuổi và Hàn Lập đều có chút ngẩn ra, chẳng biết vì sao hắn lại nói ra như thế.

Mà vị Nhị ca kia *"Xoát"* một cái, sắc mặt vô cùng tái nhợt, không biện giải câu nào.

"Tứ ca, ngươi điên rồi! Nhị ca làm sao muốn chúng ta chết" Nữ tử tuổi trẻ nghe xong, đã có chút sinh khí nên giải thích giùm cho người cao gầy.

Tiếp theo nàng lại quay đầu, bộ dáng muốn nói với lão giả mặt đen cái gì đó, nhưng ai ngờ đập vào mắt là một gương mặt cực kỳ âm trầm.

Trong lòng nàng nhất thời trầm xuống, không biết làm sao.

"Lão Nhị, có phải là bởi vì Tam muội còn ở trong tay bọn họ cho nên ngươi muốn tất cả mọi người đều chết để Tam muội được sống phải không?" Lão giả mặt đen lạnh lùng hỏi.

"Thực xin lỗi đại ca, các ngươi cũng biết thủ đoạn của bọn chúng, nếu tiết lộ phong phanh điều gì, Tam muội khẳng định sẽ chịu trăm ngàn tra tấn, sống không bằng chết, còn không bằng trực tiếp hồn phi phách tán" Lão Nhị cao gầy, rút cuộc vẻ mặt xấu hổ nói.

Nữ tử tuổi trẻ nghe vậy, sắc mặt vô cùng tái nhợt, môi động đậy vài cái nhưng điều gì cũng không nói.

"Hừ, cho dù tam tỷ là đạo lữ của ngươi, ngươi nhẫn tâm dùng tính mạng của ba chúng ta đổi lấy tính mạng của tỷ ấy hay sao?" Tên thanh niên ba mươi tuổi kia cực kỳ tức giận lớn tiếng gầm lên với lão Nhị.

"Lão Nhị, Tứ đệ tuy nói có chút nóng nảy nhưng không phải là không có đạo lý. Phải biết rằng năm đó năm người chúng ta kết bái, muốn đồng sanh cộng tử. Nhưng hiện tại ngươi vì ý riêng của mình mà cố ý hại chết mọi người, điều này nói như thế nào cũng không công bằng" Vị đại ca trong thanh âm tràn ngập vẻ thất vọng.

"Đúng, là ta muốn hại chết mọi người. Nhưng ta có biện pháp gì? Trong bụng Tam muội vừa mới có cốt nhục của ta, ta không thể để cho Lý gia tuyệt hậu! Mặt khác, chết có ích hơn là sống lay lắt, ai muốn chủ động đi chết đâu?"

Người cao gầy bị hai người kia nói, sắc mặt lúc trắng lúc hồng một trận, nhịn không được hai nắm đấm nắm chặt hống lên.

Những lời này lập tức làm cho lão giả cùng nam tử run run, lộ ra vẻ khiếp sợ. Nhất thời chẳng biết nói điều gì cho đúng.

Mà nữ tử há hốc miệng, trên mặt tràn đầy vẻ giật mình.

"Mấy vị nói xong rồi chứ? Nếu xong rồi thì đến phiên tại hạ" Hàn

Lập vốn một mực ở phía trước dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn, đột nhiên băng lãnh nói.

Thanh âm truyền đến lập tức làm ba người cả kinh. Lúc này mới nhớ tới người chân chính quyết định sinh tử của bọn họ, kỳ thật là vị tu sĩ Trúc Cơ kỳ trước mắt.

Nhất thời sự phẫn nộ đều biến mất vô ảnh vô tung, lại nhìn nhìn nhau.

"Ta mặc kệ các ngươi thật tâm đi tìm chết hay là diễn trò cho ta xem. Ta chỉ muốn biết hết thảy tin tức về người đứng sau, nếu thực sự muốn chết thì phải sau khi nói rõ mới được. Đến bây giờ mà các ngươi còn tưởng rằng sinh tử vẫn do các ngươi làm chủ sao chứ?" Trong giọng nói của Hàn Lập tràn đầy ý tứ lãnh khốc vô tình, làm ba nam một nữ sắc mặt đại biến.

"Ngươi muốn cái gì, chúng ta biết cũng không nhiều lắm, hơn nữa trên người còn bị bọn họ hạ một loại huyết chú cấm chế, không thể đem sự tình trọng yếu tiết lộ cho ngoại nhân được, nếu không cấm chế sẽ lập tức phát tác, trái tim vỡ tan mà chết" Lão giả mặt đen cắn răng một cái, mở miệng nói, bộ dáng xem ra đã khuất phục.

"Huyết chú? Có chút ý tứ, để ta kiểm tra xem" Lòng hiếu kỳ của Hàn Lập trỗi dậy, rất hứng thú nói.

Lão giả mặt đen nghe xong, tinh thần rung lên, thoáng chần chờ một chút, hắn ôm một tia hi vọng, chủ động đưa cánh tay ra trước người.

Hắn cũng mong Hàn Lập có khả năng trừ đi tâm phúc đại hoạn này, nhưng hi vọng thực sự không quá lớn.

Bởi vì người hạ chú lúc ấy cực kỳ tự tin nói rằng sau khi bị trúng cấm chế, chưa có một gã tu sĩ nào tiết lộ qua cơ mật của bọn họ. Người có ý đồ liên lạc báo tin hoặc là cố ý tiết lộ cơ mật đều bị mất mạng tại chỗ.

Lúc này Hàn Lập nắm lấy cổ tay đối phương, linh lực chậm rãi lưu động tại trong cơ thể của lão giả. Vẻ mặt hắn thay đổi, trở nên vô cùng nghiêm túc.

Ba người khác đồng dạng cũng tập trung tinh thần, giương mắt nhìn hai người, hi vọng vị cao nhân này có biện pháp giải trừ cấm chế.

Sau thời gian một chén trà nhỏ, Hàn Lập buông cánh tay lão giả xuống, cúi đầu trầm tư suy nghĩ.

Một lát sau hắn mới ngẩng đầu lên, thần sắc không thay đổi hướng lão giả hỏi:

"Người hạ chú tu vi như thế nào, khi đó có đọc chú ngữ hay nói cái gì kỳ quái không?"

Khi Hàn Lập vừa hỏi thế thì sắc mặt bốn người đối diện đồng thời lộ ra vẻ kinh ngạc, ngoài ra còn lẫn thêm một tia vui mừng.

" Có nói một ít lời kỳ quái mà chúng ta nghe không hiểu. Tựa hồ là chú ngữ, nhưng lại giống như thổ ngữ của một nơi nào đó, mọi người xác định rằng ai cũng không biết mấy câu này. Mà người hạ chú là một gã tu sĩ Trúc Cơ kỳ" Thanh niên không đợi lão giả mặt đen đáp lại mà hưng phấn mở miệng trả lời trước tiên.

"Sau khi nói xong còn lấy một chén máu đen chẳng biết là gì rồi vẽ một cái bùa hiệu kỳ lạ trên cánh tay của chúng ta, tẩy xóa thế nào cũng không được thứ quỷ quái đó" Lão giả vội vàng bổ sung, tiếp theo lộ ra toàn bộ cánh tay, ở phía cuối có một cái bùa hiệu lạ lùng màu đen mờ mờ.

Hàn Lập sau khi tiến tới nhìn kỹ vài lần, liền gật gật đầu, rồi lại cúi đầu ngẫm nghĩ cái gì đó.

Không lâu sau, hắn đột nhiên ngẩng đầu thần bí cười nói với bọn họ:

"Cái này đúng rồi. Xem ra ta có thể hiểu được huyết chú sao lại như thế".

"Tiền bối nói thật sao?" Lão giả mặt đen có chút run rẩy nói, ba người khác cũng đều lộ ra thần sắc không dám tin.

Phải biết rằng, cấm chế giống như một lưỡi dao sắc bén kề trên cổ, làm bọn họ không thể không phục tùng mệnh lệnh người nọ. Nếu người trước mắt có thể trừ bỏ đi tâm phúc đại hoạn thì bọn họ có thể lấy lại được tự do, không cần bị sai khiến nữa.

"Tuy gọi là huyết chú nhưng kỳ thật chỉ là một loại ngôn chú mà thôi. Có tác dụng cấm chế hoàn toàn chỉ do chú ngữ cổ quái, không có quan hệ một chút nào với bùa hiệu dùng máu đen vẽ trên tay, chỉ do hắn giả thần lộng quỷ mà thôi" Hàn Lập nhàn nhạt giải thích, bộ dáng tựa hồ rất tự tin.

Nhưng trong lòng hắn thầm than may mắn.

Thuật ngôn chú này rất hên là khi điều tra về Đại na di lệnh thì trong một quyển sách cực kỳ cũ kỹ có nhắc tới, nếu không hắn một điểm cũng không rõ ràng.

"Tiền bối có giải trừ được chú ngữ này không?" Nữ tử trẻ tuổi nhịn không được mở miệng.

"Không biết!"

Hàn Lập lạnh lùng nói một câu làm cho tâm tình mấy người bọn họ đánh huỵch một cái, vẻ vui mừng như điên vốn lộ ra bây giờ thu liễm trở lại.

"Tiền bối nói thế là có ý tứ gì?" Lão giả mặt đen vội vàng cười, cẩn thận hỏi.

Hôm nay mấu chốt của việc giải chú ở trong tay Hàn Lập, hắn không dám đắc tội tí nào.

"Giải trừ ngôn chú có hai loại phương pháp. Một loại phải biết khẩu quyết, ta chỉ cần có trong tay liền hướng các ngươi dùng linh lực niệm một lần thì sẽ được bình yên. Một loại khác chính là ta dùng thần thức xâm nhập vào trong Thần thức hải của các ngươi, mạnh mẽ xóa đi dấu vết ngôn chú, loại này đòi hỏi thần thức của

người giải chú phải lớn hơn rất nhiều so với người hạ chú mới có thể hủy diệt ấn ký. Nhưng đồng dạng nếu không thành sẽ lập tức kích thích ngôn chú phát tác, kết cục như thế nào chính các ngươi phải rất rõ ràng" Hàn Lập nhíu mày, không vui nói.

"Cái gì, sẽ lập tức phát tác!" Nữ tử trẻ tuổi không khỏi thất thanh kêu lên.

Trường diện huyết tinh sau khi huyết chú phát tác thì lúc trước người hạ chú đã dùng một người sống để biểu diễn tại chỗ cho bọn họ thấy một lần.

Người bị hại có bộ dáng thê thảm, miệng thổ ra mấy khối của trái tim vỡ vụn, làm cho bọn họ đều nhớ rất dai, đều sợ sệt biến sắc, rất e ngại.

Ba người khác sắc mặt đồng dạng cũng không tốt, điều này không phải là muốn bọn họ đánh cược mạng sống hay sao?

Hàn Lập liếc mắt, cười lạnh một tiếng, đang định nói thì lão Nhị cao gầy lại mạnh mẽ ngẩng đầu lên tiếng:

"Tiền bối cứ giúp tại hạ cưỡng bức giải trừ, chúng ta đều bị một người hạ huyết chú, nếu ta có khả năng thoát được thì các huynh đệ khác khẳng định cũng được".

Lời vừa ra khỏi miệng, ba người khác đều ngạc nhiên mở to ánh mắt, ngơ ngác nhìn hắn.

"Nhị ca, ngươi định làm gì? Điều này rất nguy hiểm" Nữ tử sau khi tỉnh táo lại, vội vàng lo lắng khuyên bảo.

------oOo------

Chương 301: Khu độc, giải chú

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Không cần nói, ý ta đã quyết!" Lão nhị cao gầy dứt khoát nói.

Nữ tử trẻ tuổi vội vàng quay đầu hướng thanh niên cùng lão giả phát ra ánh mắt cầu trợ.

Hai người này sau khi liếc mắt nhìn nhau, thanh niên thì im lặng, còn lão giả lại thở dài nói:

"Ngũ muội, để lão nhị làm đi! Hắn là vì hối hận về việc lúc trước đó! Chỉ có làm như vậy trong lòng hắn mới có thể tốt hơn một chút!"

"Nhưng, nhị ca như vậy…" Nữ tử còn muốn tranh biện vài câu, vị nhị ca kia cũng đã đi đến trước mặt Hàn Lập, bình tĩnh nói:

"Tiền bối, bắt đầu đi! Dùng ta làm thí nghiệm."

Vị này bi tráng nói, nhưng sự tình phát sinh lúc sau lại làm bốn người này giống như bị xối nước lạnh lên đầu, ngây ra như gà gỗ.

"Mấy người các ngươi có phải là lầm một việc? Ta đáp ứng giải trừ huyết chú cho các ngươi khi nào?"

Lời Hàn Lập nói lạnh thấu xương, làm Mông Sơn ngũ hữu cùng nhìn nhau bối rối.

"Tiền bối nếu không định giúp chúng ta giải chú, vì cái gì phải nghiên cứu cấm chế trên người đại ca ta?" Lão nhị trong Mông Sơn ngũ hữu sau lúc ngạc nhiên cuống quýt hỏi.

"Ta đâu có nói giải chú cho các ngươi mới nghiên cứu nó hay sao

chứ? Ta chỉ là tò mò mà thôi!" Hàn Lập mặt không chút thay đổi nói.

Nhìn khuôn mặt lạnh như băng và nghe xong lời nói vô tình của Hàn Lập, mấy người này ngây ngốc tại chỗ!

"Chẳng lẽ tiền bối không biết việc này hay sao chứ, không giải trừ huyết chú cho mấy người chúng ta, chúng ta sao có thể trả lời câu hỏi của tiền bối?" Thanh niên có chút lắp bắp hỏi, trên mặt tràn đầy vẻ khẩn cấp, hiển nhiên không muốn hy vọng trước mắt biến mất.

Hàn Lập nghe xong, liếc hắn vài lần, sau đó cười lạnh mấy tiếng, ngửa đầu nhìn trời không nói.

Vấn đề đã rõ ràng như thế còn muốn hỏi hắn, Hàn Lập không thèm trả lời.

"Tứ đệ không cần tra hỏi, vị tiền bối này nghĩ thấy dựa vào tin tức tình báo tìm được trên người chúng ta, căn bản không đủ để đổi lấy tánh mạng, cho nên mới không muốn dễ dàng ra tay!" Lão giả mặt đen không hổ kinh nghiệm nhiều năm, lịch duyệt không phải thanh niên kia có thể sánh bằng, một lời liền nói trúng điểm trọng yếu.

"Tiền bối rốt cuộc có điều kiện gì mới có thể ra tay? Trực tiếp nói ra đi. Chỉ cần thật sự có thể trừ đi huyết chú, chúng ta nhất định sẽ không nói hai lời." Sau đó lão giả bình tĩnh tiếp tục nói.

"Tốt lắm, sớm nói ra như thế, tất cả mọi người đã không cần làm như vậy."

Hàn Lập bỗng nhiên vỗ tay mỉm cười, nụ cười trở nên hớn hở.

Nhưng đập vào mắt bốn người này, càng làm cho họ thấy người này hỉ nộ vô thường, bất tri bất giác sinh ra cảm giác kính sợ.

"Điều kiện rất đơn giản! Nếu muốn giải trừ tâm phúc đại hoạn của các ngươi thì các ngươi chẳng những phải đem hết thảy những gì các ngươi biết đều nói cho ta, còn phải tạm thời tuân theo phân

phó của ta bắt đầu từ hôm nay. Giúp ta ứng phó địch nhân tập kích một chút. Ta đoán bọn chúng sẽ không dễ dàng buông tha ta như vậy, mà ta đồng dạng cũng muốn giải quyết bọn chúng trong thời gian ngắn.

"Bất quá, các vị cũng không cần lo lắng về địch nhân của chúng ta! Tại hạ là tu sĩ của Hoàng Phong cốc, đến Việt Kinh chính là để xử lý một ít việc của môn phái thôi. Chỉ cần chống đỡ qua một đoạn thời gian, ta sẽ thỉnh cầu viện binh đến. Đến lúc đó liền không cần e ngại bọn chuột nhắt này."

Hàn Lập ôn hòa đem điều kiện nói ra. Thực không khách khí giương cao lên đại kỳ của môn phái, chỉ có như vậy mới có thể làm cho bọn họ liều mạng a.

"Tiền bối là tu sĩ Hoàng Phong cốc!"

Lão giả tuy sớm đoán lai lịch Hàn Lập không ngoài phạm vi thất phái. Nhưng khi nghe chính miệng hắn thừa nhận thì trên mặt vẫn lộ ra nụ cười.

"Được, hết thảy liền y theo như lời tiền bối, chúng ta cũng sẽ không ngoài cuộc, dù sao một khi giải trừ huyết chú, bọn này khẳng định cũng sẽ thành đối tượng đuổi giết của bọn họ. Đi theo bên cạnh tiền bối, ngược lại còn an toàn hơn!" *Lão giả mặt đen cực kỳ sảng khoái đáp ứng.*

Thanh niên và nữ tử nghe xong lời lão giả, cũng là lộ sắc mặt vui mừng, không có mở miệng phản đối! Hiển nhiên đồng ý với cách làm của lão giả.

Đối với bọn họ mà nói, thất phái tự nhiên so với thế lực dùng huyết chú khống chế bọn họ cường đại hơn nhiều. Đương nhiên có thể nương tựa.

Lão nhị cao gầy kia lại mang vẻ mặt trù trừ, bộ dáng tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng lại chần chờ.

"Nếu phương pháp giải trừ huyết chú của tiền bối có hiệu quả, ta còn có một thỉnh cầu hy vọng tiền bối có thể đáp ứng." *Lão giả* *mặt đen sau khi liếc mắt nhìn lão nhị, bỗng nhiên cung kính hướng Hàn Lập đề nghị.*

Hàn Lập thấy cảnh này, trong lòng có vài phần đoán trước, nhưng ngoài miệng vẫn nhàn nhạt nói:

"Việc gì, chỉ cần không phải quá khó khăn, ta sẽ cố hết sức thỏa mãn."

Hàn Lập lúc này, phảng phất nói chuyện tốt bụng đến kỳ lạ.

"Tứ muội của tại hạ còn ở lại Việt Kinh thành trong một nhà dân, hiện tại chúng ta thất thủ bị tiền bối đưa đến đây, cũng không biết nàng ta bây giờ có việc gì hay không, hy vọng tiền bối đến lúc đó có thể ra tay cứu giúp." *Lão giả vẻ mặt trịnh trọng nói.*

"Đại ca!"

Lão nhị cao gầy nghe xong,mặt đầy vẻ cảm kích.

"Được,một khi các ngươi đã đi theo ta, ta tự nhiên sẽ đem bạn các ngươi cứu ra. Nhưng hiện tại nên nhanh chóng giải trừ một chút độc tố trong cơ thể các ngươi, nếu không để một lúc nữa mạng các ngươi sẽ ô hô, còn nói cái gì giải huyết chú!"

Hàn Lập một lời đáp ứng, nhưng lời tiếp sau lại nói ra một câu làm bốn người này kinh ngạc, sợ hãi.

"Kịch độc gì? Chúng ta trên người chỉ có huyết chú thôi!" *Thanh niên sắc mặt biến đổi, có chút kinh hoảng thêm chút hoài nghi hỏi.*

Hắn thấy thanh niên hoài nghi điều mình nói, thực không tức giận, mà chính là nghiêm mặt nói:

"Vừa rồi kiểm tra huyết chú ta đã phát hiện, trong cơ thể đại ca ngươi trừ huyết chú này còn trúng một loại kịch độc. Độc này chẳng những độc tính cực kỳ mãnh liệt, hơn nữa phi thường không ổn định, phỏng chừng cũng sắp phát tác. Nhưng cũng may,tại hạ đối với giải độc chi đạo còn có chút ít tâm đắc, giải trừ chỉ là thuận tiện nhấc tay mà thôi, thực không cần lo lắng nhiều về việc này.Đương nhiên, nếu ngươi không tin lời ta, cũng có thể chờ thêm một chút, xem xem có bị độc phát thân vong hay không!"

Sau khi nghe Hàn Lập nói thế, bốn người này ngược lại đã tin hơn phân nửa.

"Nguyên lai là như thế, ta nói, người phân phó việc cho chúng ta, vì sao trước lúc xuất phát, đột nhiên bảo nhóm ta bồi tiếp hắn một chén rượu, nguyên lai trong chén rượu kia có độc. Chúng ta đều nghĩ trên người đã có huyết chú, đối phương sẽ không cần động thủ nữa, ai cũng không để ý việc này, thủ đoạn của bọn họ cũng thật cay độc!" *Lão nhị cao gầy thần sắc rất khó coi nói.*

Thanh niên cùng nử tử trẻ tuổi mới lộ biểu tình giật mình hiểu ra,mà lão giả kia vẻ mặt âm trầm nghiêm mặt,xem ra sớm nghĩ tới việc này.

Một khi Hàn Lập đã quyết định mượn sức Mông Sơn ngũ hữu làm trợ thủ cho chính mình,tự nhiên sẽ không ngơ ngơ ngác ngác để độc tính mấy người này phát tác, liền lập tức xuất thủ, từ trong túi trữ vật lấy ra hai cái bình một trắng một xanh, vứt cho lão giả mặt đen.

"Từ trong mỗi bình đan dược này ăn vào một viên liền có thể xua tan đại bộ phận độc tính,về sau có thể chậm rãi vận công bức tàn độc ra một lần nữa." *Hàn Lập nói cực kỳ đơn giản, lão giả mặt đen lập tức theo lời, đem đan dược phân chia cho ba người khác, không hề nghi ngờ gì liền phục dụng đan dược trước tiên.*

Xem ra trong lòng lão giả này rất rõ ràng, Hàn Lập nếu muốn hạ thủ đối với bọn họ, căn bản không cần động tay chân gì trên giải dược, bởi vậy cũng yên tâm nuốt vào.

Ăn vào đan dược của Hàn Lập không lâu, trong bụng mấy người này liền truyền đến một trận đau bụng kịch liệt.

Lúc sau nử tử trẻ tuổi kia sắc mặt đỏ lên, đột nhiên dậm một chân, miễn cưỡng ngự khí lên trời, bay về phía sau một ngọn núi nhỏ gần đó. Chỉ là trên người còn có cấm chế Hàn lập nên tốc độ *phi hành thật sự không nhanh.*

Ba gã nam tử còn lại cũng đều ngượng ngùng tìm một địa phương bí mật, đem độc vật trong bụng bài tiết ra.

Một lát sau đó, ba người này mang vẻ mặt xấu hổ trở về nơi Hàn Lập đứng.

Chờ thêm một lát nữa thì nàng kia cũng bay trở về, chỉ là trên mặt còn lưu lại vẻ ửng đỏ.

"Được, hiện tại liền bắt đầu tiêu trừ huyết chú! Ai trước đây?" *Hàn Lập cũng không dài dòng, trực tiếp nói.*

"Đương nhiên là…"

Lão nhị vừa mở miệng,đang định tiến lên một bước thì bị một bàn tay gầy trơ xương kéo lại.

"Lão Nhị, ngươi còn có tam muội mà! Ta xương cốt đã già, một khi đã không thể Trúc Cơ thì sống cũng không được lâu, hay là để ta lên trước. Dù sao Tam muội và tiểu hài tử trong bụng còn cần ngươi chiếu cố mà!" *Lão giả mặt đen bình tĩnh nói.*

"Đại ca! Việc này không được, như thế nào có thể…"

Lão Nhị cao gầy, vẻ mặt kích động liên tục lắc đầu như đánh trống, nói cái gì cũng không đáp ứng.

Mà thanh niên cùng nữ tử trẻ tuổi thấy vậy, cũng mở miệng yêu cầu lấy thân mình mạo hiểm thí nghiệm trước tiên.

"Không cần tranh, để cho đại ca các ngươi trước tiên đến đây đi. Dù sao vừa rồi ta đã kiểm tra qua thân thể hắn, như vậy nắm chắc thành công hơn một ít!"

Tuy bốn người này biểu hiện ra tình nghĩa kết bái phi thường động lòng người. Nhưng dù sao sự việc không liên quan đến mình,Hàn Lập không có tâm tư nào mà để ý. Hắn hiện tại nóng lòng muốn biết chính là mình có khả năng giải trừ huyết chú hay không. Nếu *vạn nhất không được thì những chuyện hắn làm trước đó đều uổng phí, phải thực hiện kế hoạch khác.*

Nghe Hàn Lập nói thế, bốn người liền không tranh đấu nữa, lão giả thần sắc trịnh trọng bước tới.

Ba người khác sau khi liếc mắt nhìn nhau, chỉ có thể dùng ánh mắt lo lắng chăm chú nhìn hành động của lão giả.

"Phanh! Phanh!" *liên tiếp vang lên sáu, bảy tiếng động.*

Hàn Lập giương tay lên, mấy khôi lỗi binh sĩ kích thước như người thật, cầm binh khí xuất hiện phía sau Hàn Lập từ trong một mảng bạch quang.

"Ta trong lúc giải trừ huyết chú thì không thể phân thân ứng phó địch. Mấy khôi lỗi này chính là một loại thủ đoạn cảnh giới. Bất luận kẻ nào đi vào trong phạm vi mười trượng xung quanh ta, chúng nó đều chủ động công kích! Các ngươi tốt nhất là cách xa ra một tí!" Lời Hàn Lập không khách khí chỉ ra ý tứ rằng bây giờ còn không thể tín nhiệm bọn họ. Làm ba người này đành bất đắc dĩ lui về phía sau một chút.

------oOo------

Chương 302: Đối sách

Nguồn: EbookTruyen.Net

Buổi chiều, trong phòng khách Tần phủ, Tần Ngôn đang đi qua đi lại không ngừng, sắc mặt thay đổi.

Sáng sớm hôm này, người hầu đem cơm cho Hàn Lập báo lại rằng hắn không có ở trong phòng, giống như một đêm chưa về.

Điều này làm vị này rất lo lắng, hắn không phải vì an nguy của Hàn Lập, mà là sợ vị bảo tiêu này đột nhiên không từ mà biệt! Nếu vậy Tần gia bọn họ làm thế nào ứng phó với sự gia hại của ma đạo đây?

"Tần Bình, đi xem Hàn thiếu gia đã trở lại chưa, một khi có tin tức phải nhanh chóng báo lại!" Tần Ngôn có chút nóng nảy phân phó nói.

"Dạ, lão gia." Tần Bình trong lòng trong lòng mừng thầm cung kính đáp. Sau đó,nhanh chóng từ trong sảnh chạy ra ngoài.

Theo ý riêng của hắn, Tần Ngôn càng quan tâm đối với vị Hàn thiếu gia này thì càng chứng tỏ hắn không có sai lầm. Xem ra thời điểm vinh quang của hắn tại tần trạch chỉ còn đợi từng ngày.

"Lão gia hà tất phải như vậy? Người trẻ tuổi ngẫu nhiên đi ra ngoài một chuyến cũng là chuyện thực sự bình thường, làm gì mà nóng nảy như vậy!" Vị Tam phu nhân mà Tần Ngôn sủng ái nhất lúc này cũng trong đại sảnh này, tuy miệng nói ra những điều giải vây cho Hàn Lập, nhưng trong thanh âm rõ ràng là có vị chua chát.

Cũng khó trách, từ sau khi Hàn Lập đến Tần trạch,vị đứng đầu Tần gia này luôn mang theo Hàn Lập nửa bước không rời. Nguyên trước kia phi thường sủng ái một ít Tần gia thiếu gia cùng tiểu thư nhưng bây giờ lại không hề để ý đến, trong số này còn có nữ nhân của thiếu phụ này, hôm nay nhịn không được, thái độ ghen ghét bốc lên.

"Hừ, nữ nhân biết cái gì?" Tần Ngôn đương nhiên nghe ra được ý tứ trong lời nói của Tam phu nhân. Nhưng trong lòng lão đều là sinh tử toàn gia, đâu thể để ý đến việc nhỏ như thế, sau khi trừng mắt liếc nhìn thì không còn quan tâm nữa.

Thái độ của Tần Ngôn như vậy, tự nhiên làm vị Tam phu nhân này càng nghĩ càng thấy ủy khuất, nhưng cũng biết vị phu quân này của mình ghét nhất nữ nhân huyên náo, ngang ngược nên đành phải cố nén oán khí này xuống cổ họng, không hề lên tiếng, trong lòng đối với Hàn Lập lại tăng thêm vài phần tức giận.

Chẳng biết qua bao lâu,Tần Bình bỗng nhiên sắc mặt tràn đầy vui mừng chạy trở về. Hơn nữa vừa tiến vào phòng liền lớn tiếng hô:

"Lão gia, Hàn thiếu gia đã trở lại, nhưng lại dẫn theo mấy khách nhân cùng nhau hồi phủ.Hàn thiếu gia hy vọng lão gia có thể an bài mấy người này trú chân ở gần chỗ của hắn."

Tần Ngôn vừa nghe nói thế, trong lòng đã yên ổn trở lại, chỉ cần vị đại thần này không phải không từ mà biệt, đừng nói là mang mấy bằng hữu, cho dù mang mấy chục người trở về lão cũng không có một câu oán hận.

"Một khi Hàn hiền chất đã nói như thế, liền đem Thanh Âm viện phụ cận làm nơi cho bọn họ trú chân là được. Cũng đừng chậm trễ tiếp đãi khách nhân của Hàn hiền chất." Tần Ngôn không cần suy nghĩ nói, điều này càng làm cho vị Tam phu nhân kia sắc mặt khó coi.

"Dạ, tiểu nhân sẽ làm việc này ngay!" Tần bình lại vội vội vàng vàng chạy ra ngoài, bộ dáng hăng hái mười phần.

"Lão gia,việc này có chút không ổn! Tần trạch chúng ta có rất nhiều tài sản, cho mấy người lạ bất ngờ đến ở, có phải là rất mạo hiểm không!" Tam phu nhân nhịn không được cẩn thận nói.

Lời này của nàng không phải hoàn toàn nhằm vào Hàn Lập, mà là thật sự nghĩ thấy có vài phần bất an.

Tần Ngôn nghe xong, có chút ngẩn ra, nhưng sau khi do dự một chút liền khoát tay một cái nói:

"Không có gì đáng ngại,bằng hữu của Hàn hiền chất không có vấn đề gì."

Nghe lời nói sủng ái Hàn Lập của Tần Ngôn như vậy, Tam phu nhân hoàn toàn hết chỗ nói.

Lúc này Hàn lập đang ngồi trên chiếc ghế tại chỗ ở của chính mình, trước mặt còn ngồi năm người khác, đúng là Mông Sơn ngũ hữu.

Trong đó có một người thanh niên đang thao thao bất tuyệt thuật lại sự tình gì đó còn mấy người khác ngồi ở bên thỉnh thoảng bổ sung vài câu, Hàn Lập lộ ra vẻ mặt có chút đăm chiêu.

Tại nơi hoang dã ngoài thành Việt Kinh, Hàn Lập nhờ thần thức cường đại, thành công đem huyết chú của bốn người giải trừ,sau đó liền mang theo mấy người này tiềm nhập đến nơi có vị trung niên nữ tử còn lại.

Ngoài dự đoán của mọi người, bọn họ phi thường thuận lợi đem nàng ta ra, không chút khó khăn.

Tuy cảm thấy hơi ngoài ý muốn nhưng Hàn Lập cũng đồng dạng giải trừ huyết chú cho nàng ta, rồi mang theo bọn họ cùng nhau trở về Tần trạch.

Kỳ thật cho mấy người này tim nơi khác trú chân không phải là không được, nhưng Hàn Lập đích xác có điểm lo lắng.

Dưới tình huống không có mình giám sát, hắn cũng không dám cam đoan rằng Mông Sơn ngũ hữu thực sự sẽ thành thật cùng mình đồng lòng đối phó đại địch, cho dù mình có ơn giải cứu bọn họ.

Lòng người là khó dò nhất a!

Hôm nay hắn có thể đối với ngươi hết lòng biết ơn, nguyện ý vì ngươi vào sinh ra tử, nhưng ngày mai nếu nhận thấy mạng nhỏ của mình trọng yếu hơn thì có thể làm ra việc ti tiện vong ân bội nghĩa, điểm này Hàn Lập không lấy làm kỳ quái.

Hơn nữa bọn họ cùng với mình không có tình nghĩ kết bái, hơn phân nửa là sẽ quý trọng mạng nhỏ của mình hơn.

Đương nhiên, nếu là đồng dạng hạ cấm chế cùng sử dụng độc dược, cũng không phải là không thể cưỡng bức khống chế được bọn họ. Nhưng nếu nói làm như thế thì mình ở trong mắt bọn họ chỉ sợ cùng những người nọ không có gì khác nhau. Qua một thời gian dài khẳng định sẽ bị bọn họ phản bội.

Nếu là muốn lưu lại cho đối phương ấn tượng xấu, Hàn Lập sẽ không hề e ngại dùng thủ đoạn này. Nhưng là sâu trong nội tâm, Hàn Lập còn có một ít ý tưởng khác.

Nếu lần này thất phái thực sự ngăn cản được xâm lấn của ma đạo, khôi phục kiếp sống tu luyện trước kia, Hàn Lập định tìm một ít người, chuyên môn giúp mình sưu tập phương thuốc và dược liệu. Như vậy hắn liền không cần vất vả chạy đông chạy tây nữa, có thể dùng toàn bộ thời gian để khổ tu,như thế tiến độ tu luyện khẳng định có thể tăng lên rất nhiều.

Mà Mông Sơn ngũ hữu này tu vi pháp lực không phải quá yếu cũng không phải quá cao, đúng là nhân tuyển thích hợp nhất. Cho nên Hàn Lập không định dùng một ít thủ đoạn vô tình để cưỡng bức khống chế họ.

Chẳng qua Hàn Lập chính mình cũng tự biết nếu không có đủ ưu đãi, cho dù là người tu tiên tu vi thấp cũng sẽ không làm những việc lặt vặt cho tu sĩ khác sai bảo. Hơn nữa tâm tính mấy người này rútt cuộc như thế nào, hắn phải tiếp xúc thêm một đoạn thời gian nữa mới có thể yên tâm. Hết thảy còn phải chờ sau khi việc này chấm dứt mới quyết định lần nữa.

"……Rất xấu hổ! Chúng ta mấy người cho tới bây giờ, ngoại trừ nhận thức vài tu tiên giả bị hại như chúng ta thì hình dáng hai

người phát hiệu thi lệnh kia nửa điểm cũng không nhìn thấy! Thật sự không biết nhiều lắm a!" Thanh niên sau khi nói xong hết thảy, trở nên cười khổ.

"Không có gì, đã biết đối phương một tên thuộc tà giáo gọi là Hắc sát giáo, hơn nữa đối phương bắt người khác chủ yếu là để tu luyện tà công, như vậy là đủ rồi." Hàn Lập sau khi nghe xong, lạnh nhạt cười.

"Nhưng Hàn tiền bối, chúng ta có phải ẩn ở nơi đây chờ viện binh đến rồi mới tiếp tục hành động?" Trung niên nử tử mới được cứu ra đột nhiên hỏi một câu.

Bốn người khác nghe xong, đồng dạng lộ ra thần sắc quan tâm nhìn về phía Hàn Lập, xem hắn trả lời như thế nào.

Hàn Lập nghe xong, trong lòng cười lạnh một chút, vài vị này xem ra đều không thể tiếp xúc với người của Hắc Sát giáo thêm lần nữa.Nhưng mà thất phái kia nào có khả năng phái viện binh tới. Hiện tại các phái vì cùng với người của ma đạo đối kháng nên ngay cả lực lượng lưu thủ cũng không đủ, hắn nghĩ dù có biện pháp bẩm báo chi tiết lên thì cũng khẳng định không có người nào đến.

Nhưng may mắn vừa rồi phản hồi thì hắn thông qua người liên lạc của Hoàng Phong cốc ở Việt Kinh gửi cho Lý Hóa Nguyên một phong thư cầu viện, đem việc này nói qua một chút.

Môn phái dù không quan tâm nhưng vị sư phó này sẽ không thể mặc kệ không hỏi đến. Hắn là vì làm việc ông ta giao phó mới rước lấy phiền toán lớn như vậy, nhưng lại chỉ có thể liều chết chống cự, không được chạy! Nếu chống không nổi thì hắn còn không trốn đi sao chứ? Đã sớm chuồn khỏi đây rồi.

Nhưng rốt cuộc có viện binh đến không, Hàn Lập cũng không thực sự quan tâm lắm, phỏng chừng sẽ phái đến cho hắn vài vị sư huynh.

Trong lòng nghĩ vậy, Hàn Lập trả lời với thần sắc thoải mái:

Đương nhiên không được, tối thiểu chúng ta nên trước khi viện binh đến, thăm dò cứ điểm cùng nhân vật quan trọng của đối phương mới có thể giăng lưới bắt lấy. Nếu đợi tại Tần trạch này thì có chút bị động. Điều này cũng làm cho bọn họ có thời gian truy ra chỗ ở của chúng ta, điều này thực sự rất bất lợi. Tuyệt không thể cho đối phương thong dong bố trí hết thảy.

Nghe xong lời Hàn Lập,Mông Sơn ngũ hữu quay mặt nhìn nhau, lão giả mặt đen vuốt vuốt chòm râu dưới cằm, trầm giọng nói:

"Tiền bối nói rất có lý, nhưng là chỉ dựa vào một chút manh mối của chúng ta, căn bản là không nắm được cái đuôi của bọn họ! Cái cứ điểm lúc đầu của chúng ta khẳng định là bị bọn họ buông bỏ rồi, chúng ta giống như là không có điểm để bắt đầu."

Lão Nhị cao gầy yên lặng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

"Yên tâm đi, theo các người miêu tả thì xem ra ta đã biết hai tên phát hiệu thi lệnh kia là ai Chỉ cần bắt sống bọn họ, sự tình có quan hệ với Hắc sát giáo có thể rõ hơn phân nửa."

Hàn Lập tựa hồ sớm đoán trước, không vội vàng nói.

Lời này làm mấy người kia ngẩn ra một lát, sau đó đều lộ ra biểu tình kinh hỉ, đối với Hàn Lập càng có thêm cảm giác cao thâm khó lường.

"Được! Một khi Hàn tiền bối đã có kế hoạch,chúng ta hết thảy đều nghe tiền bối phân phó." Lão giả mặt đen quả quyết nói.

Hàn Lập nghe xong,hài lòng gật gật đầu.

"Đêm nay liền hành động, chỉ có động thủ càng nhanh thì đối phương càng không có nhiều sự đề phòng." Hàn Lập nheo mắt lại, lạnh lùng nói.

"Đêm nay?" Mông Sơn ngũ hữu không khỏi lộ ra vẻ giật mình.

------oOo------

Chương 303: Khiếp sợ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mặc dù Mông Sơn ngũ hữu đối với quyết định này của Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng nghĩ hắn có lý nên không phản đối.

Nhưng khi vị trung niên nữ tử kia tựa hồ tò mò hỏi một câu về thân phận thật sự của hai người Hắc sát giáo kia, lại nhìn như đóng đinh vào Hàn Lập làm hắn chỉ cười nhàn nhạt, nói đến buổi tối hành động thì mọi người tự nhiên sẽ biết.

Lời này khiến nàng ta dù không muốn nhưng cũng không truy vấn tiếp, lại làm ra bộ dáng lãnh đạm, thờ ơ.

Không lâu sau Tần Bình theo lệnh Tần Ngôn đem Mông Sơn ngũ hữu đưa đến một đình viện khác ở phụ cận để an trí chỗ trú chân.

Hàn Lập nhìn thân ảnh mấy người đi xa, trong mắt liền lộ ra một loại thần sắc cổ quái, đột nhiên thì thầm tự nói một câu về điều gì đó nhưng không ai có thể nghe thấy rõ ràng.

Buổi tối sau khi mọi người đã dùng cơm, tại trong phòng khách Thanh Âm viện, Mông Sơn ngũ hữu đều tụ tập lại, chuẩn bị đến đêm khuya theo như lời Hàn Lập nói, mới bắt đầu hành động.

"Kỳ quái! Như thế nào mà nghĩ không ra đây!" Lão Tứ tuổi chừng ba mươi, tại đại sảnh không ngừng lắc lắc đầu, mang theo vẻ khó hiểu.

"Tứ ca! Vẫn còn nghĩ sao?"

Nữ tử nhỏ tuổi nhất ngồi lười biếng ở trên ghế nói, lộ ra vẻ mặt cười mà như không phải cười.

"Tứ ca, ngươi luôn nói Hàn tiền bối lão nhân gia nhìn quen mắt,

nhất định trước kia đã gặp mặt qua một lần ở nơi nào đó, nhưng là chính mình lại căn bản nghĩ không ra khi nào, ở đâu. Điều này làm tiểu muội không quá tin tưởng. Không phải là rất muốn cùng Hàn tiền bối lão nhân gia đạt được quan hệ nên mới chính mình sinh ra ảo giác chăng?"

Rất rõ ràng, trong lời nói của nàng ta tràn ngập ý tứ chòng ghẹo.

"Ừm, điều này rất có thể. Dù sao vị tiền bối này tướng mạo không bắt mắt. Tứ đệ thấy quen mặt, đây là một việc thực sự bình thường!" Lão Nhị cao gầy vừa thưởng thức trà thơm, vừa trêu chọc nói.

Chẳng qua, hai mắt hắn thủy chung không rời khỏi người trung niên nữ tử một khắc nào, một mực ngắm nghía khuôn mặt vẫn còn phong nhã của đối phương cùng cái bụng rất bình thường kia, ánh mặt qua lại không ngừng, vẻ mặt hạnh phúc.

Vị nữ tử đứng hàng thứ ba này, lại bị hắn nhìn cho tâm ý phiền loạn, không khỏi dùng sức véo hắn vài lần. Nhưng lại thấy hắn ngây ngô cười *"hắc,hắc"*, vẻ tinh minh, thâm trầm bình thường chẳng biết sớm đã vứt đi nơi nào rồi.

*"Hừ, tùy các ngươi nói lung tung như thế nào đi nữa thì ta vẫn khẳng định đã từng gặp qua, nhưng không phải là sự tình gần đây mà khoảng vài năm rồi, nếu không ta sẽ không hoàn toàn quên như vậy."*Thanh niên tức giận trừng mắt liếc nhìn nử tử trẻ tuổi và nam tử cao gầy, có chút không cam lòng nói.

"Vài năm rồi? Tứ đệ, chúng ta vài năm trước chính là một mực ở Mông Sơn khổ tu, chưa bao giờ rời núi. Ngươi như thế nào nhìn thấy được Hàn tiền bối, không phải từ khi ngươi còn quấn khố chứ?" Trung niên nữ từ cũng cười hì hì trêu thanh niên.

"Tam tỷ, ngươi …" Thanh niên bị nàng ta nói cho đỏ mặt tía tai, vẻ mặt xấu hổ.

"Vài năm trước, Tứ đệ cũng thực không phải một mực ở trong núi khổ tu. Ngũ muội thì không biết, còn các ngươi chẳng lẽ đã quên, chúng ta có tham gia qua Thăng Tiên đại hội một lần. Lần đó rời

khỏi nhà hai, ba tháng, nhưng đáng tiếc tất cả đều thất bại mà về. Rất may không ai thụ thương nghiêm trọng." Lão giả mặt đen nhàn nhạt thêm vào vài câu.

"Cái gì?! Tất cả mọi người đều tham gia qua Thăng Tiên đại hội?" Ngũ muội trừng mắt trừng mũi, lộ ra vẻ mặt tò mò. Ngược lại lão Nhị cùng trung niên nữ tử lại lộ ra biểu tình cười khổ.

"Không có gì để nói, đó là lần đầu tiên chúng ta mấy người biết cái gì là ếch ngồi đáy giếng!" Trung niên nữ tử thở dài một hơi nói.

"Không việc gì! Tứ ca, ngươi nói cho ta nghe lúc ấy thế nào đi…!"

Nữ tử trẻ tuổi lòng hiếu kỳ càng tăng lên, nàng ta quay đầu lại, muốn bắt nam thanh niên thuật lại sự tình ở Thăng Tiên đại hôi, nhưng lọt vào mắt là gương mặt với thần tình khiếp sợ của hắn.

"Tứ đệ, ngươi làm sao vậy?"

Những người khác cũng phát hiện thần sắc không bình thường của thanh niên, kinh ngạc hỏi.

"Nhị ca, ngươi còn nhớ rõ ngày đó đến tham gia Thăng Tiên đại hội, chúng ta cùng đại ca và tam tỷ tách ra mà đi, ta nhất thời tham ăn nên đã tự đến tửu lầu ở Gia Nguyên thành dùng rượu và thức ăn?" Thanh niên không có trả lời nghi hoặc của đối phương, ngược lại bỗng nhiên nhắc đến chuyện ngày xưa, điều này làm cho nam tử cao gầy có chút không hiểu.

"Đương nhiên nhớ rõ, lúc ấy tuy ngươi giấu giếm việc này, nhưng sau vẫn bị đại ca phát hiện, còn hung hăng giáo huấn ngươi một bữa!" Lão Nhị có chút khó hiểu đáp.

"Việc này đúng rồi, ta lúc ấy trở về thì có phải là nói qua với ngươi tại tửu lầu gặp qua một vị tiểu tu sĩ có vẻ như cũng tham gia Thăng Tiên đại hội,công pháp chỉ ở Luyện Khí kỳ tầng bảy, tầng tám. Chúng ta còn nghĩ hắn thực không biết tự lượng sức mình."

"Thời gian rất dài, ta không thể nhớ rõ ràng nhưng thực sự có việc

này!" Lão Nhị chần chờ nói.

Hắn thực sự không biết, vị Tứ đệ sao lại đột nhiên nhắc tới việc này làm gì?

Mấy người khác đồng dạng rất kỳ quái khi nghe hai người hắn đối thoại.

"Nhưng vị tiểu tu sĩ năm đó chính là Hàn tiền bối ngày hôm nay!" Thanh niên chán nản nói ra một câu làm những người ở đây đều trở nên ngây ngốc như gà gỗ.

"Cái gì? Hàn tiền bối chính là vị tiểu tu sĩ tu vi thấp kém kia?" Nam tử cao gầy giật nảy lên một cái, từ ghế đứng lên, trên mặt tràn ngập vẻ không thể tin được.

"Rút cuộc là sao? Nói rõ một chút đi!" Sau khi sự khiếp sợ qua đi, lão giả mặt đen nhíu nhíu mày, mở miệng hỏi.

"Là như thế này, đại ca!" Nam tử cao gầy vội vàng kể lại sơ lược sự tình năm đó, làm mấy người khác nghe xong đều cảm thấy không thể tưởng tượng được.

"Tứ ca nói, Hàn tiền bối năm đó chỉ là một người tu tiên Luyện Khí kỳ tầng bảy, tầng tám?" Nử tử trẻ tuổi nuốt nước miếng nói, lập tức liền ý thức được cử chỉ bất nhã, không khỏi đỏ mặt lên.

Nhưng mấy người kia đều chìm vào trong sự kinh hãi, không ai lưu ý đến động tác nhỏ này của nàng.

*"Tứ đệ sẽ không nhận lầm chứ? Dù sao việc đó đã xảy ra mười năm về trước, dung mạo cùng tuổi tác của Hàn tiền bối cũng nên khác đi mới đúng!"*Lão giả mặt đen sờ sờ cằm,có chút đăm chiêu nói.

"Không, người nọ khẳng định là Hàn tiền bối! Hắn cùng người năm đó dung mạo giống nhau như đúc, trừ tuổi tác lớn hơn một chút!" Thanh niên trước tiên cả kinh,sau đó ngẫm lại khẳng định nói.

Nghe thanh niên nói chém đinh chặt sắt như thế, làm mấy người khác ngẩn ra nhìn nhau.

Ngắn ngủi mười năm, một người tu tiên tu vi thấp như thế lại trở thành một gã tu sĩ Trúc Cơ kỳ, điều này làm cho trong lòng bọn họ không khỏi trở nên chua xót.

Trong lúc nhất thời,không ai có tâm tư để mở miệng nói chuyện tiếp.

"Tốt lắm, mặc kệ Hàn tiền bối có phải là người năm đó hay không, nhưng hôm nay người ta thực sự là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, một chút lễ số cũng không thể thiếu.Những cái không cần hỏi thì đừng nên hỏi, hiểu chưa?" Lão giả sau khi trầm ngâm trong chốc lát, vẫn là người mở miệng nói trước tiên.

"Ta biết." Thanh niên sau khi do dự một chút, thành thật đáp, sắc mặt rútt cuộc đã khôi phục lại bình thường.

"Tốt lắm,mọi người trở về phòng dưỡng thần luyện khí đi! Chuẩn bị một chút, đêm nay không biết sẽ có dạng ác đấu gì đây?" Lão giả nói với mọi người.

Nghe xong lời này, những người khác nhìn nhau vài lần, cũng đều trở về phòng.

Nhất thời, Thanh Âm viện trở nên yên tĩnh không một tiếng động.

Ước chừng nửa canh giờ sau, sắc trời trở nên toàn một màu đen.

Trong một gian sương phòng của Thanh Âm viện, đột nhiên đi ra một người.

Người này cẩn thận đứng trên đẩy cửa, nhìn xung quanh một chút rồi mới vô thanh vô tức đi ra tiểu viện.

Hắn thừa dịp bóng đêm tối đen đi đến một góc tường phía xa xa, ánh mắt lóe ra vài phần do dự, nhưng lại lập tức trở nên kiên quyết.

Hắn có chút khẩn trương lấy ra một cái hộp nhỏ từ trong áo, vừa định đem nó mở ra.

Đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng thở dài, điều này làm cho thân hình người này run run,thiếu chút nữa cả kinh làm rớt cái hộp xuống đất, bởi vì thanh âm vừa nghe này chính là của Hàn Lập.

"Vì cái gì phải làm như vậy?" Mặt khác một tiếng nói vô cùng quen thuộc cơ hồ cũng đồng thời truyền đến, tràn ngập ý bi thống.

Tiếp theo trước mắt tràn đầy ánh sáng, từ phụ cần đi ra mấy người trên tay cầm Nguyệt Quang thạch. Dưới bạch quang nhàn nhạt, bọn họ đều mang vẻ mặt không thể tin được.

"Ngươi là vì cái gì?" Lão giả mặt đen đau đớn vạn phần nói.

"Cái gì là sao? Ta chỉ đi ra thử một chút pháp khí này mà thôi!" Thần sắc người này nguyên lai vô cùng tái nhợt nhưng dần dần lại khôi phục vẻ bình thường, nói như không có việc gì lạ.

"Có thể đem thứ trong tay ngươi giao cho tại hạ đánh giá được không?" Từ màn đêm tối đen Hàn Lập phiêu phiêu ở trên không trung hạ xuống, thần sắc như thường nói.

"Kỳ quái, pháp khí của ta như thế nào có thể để ngoại nhân xem được! Đương nhiên không thể, có phải không Tứ ca?"

Người lén lén lút lút này chính là nữ tử trẻ tuổi trong Mông Sơn ngũ hữu.

Lúc này tuy nàng ta cố gắng giữ vẻ mặt bình thường nhưng đôi tay lại không ngừng gắt gao ôm lấy cái hộp nhỏ, bộ dáng không chịu buông bỏ ra dù chỉ là nửa phần.

"Ngũ muội, đem thứ trong tay ngươi giao cho Hàn tiền bối!" Lão giả mặt đen sắc mặt âm trầm nói, thanh âm tràn ngập hàn ý.

------oOo------

Chương 304: Nội ứng

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đại ca, chẳng lẽ ngươi cũng không tin ta sao?" Vị Ngũ muội này cố gắng nở nụ cười.

"Chính vì mọi người tin tưởng Ngũ muội mới cho ngươi một cơ hội giải thích. Chỉ cần trong hộp không phải là thứ có hại với mọi người, ngươi chủ động mở ra mới có thể giải trừ được nghi hoặc của mọi người!" Lão giả lạnh như băng nói.

Nghe xong lời này của lão giả, thần sắc nàng ta cực kỳ kích động, trên mặt lúc trắng lúc hồng.

Vị Ngũ muội này lại nhìn những người khác, bọn nam tử cao gầy đều mang biểu tình đau xót, làm lòng nàng ta lạnh tanh, không biết nên nói cái gì cho phải.

Vì thế sau khi suy tính một lát, nàng ta tâm động một cái, đột nhiên đem hộp nhỏ thu vào người, đồng thời rất nhanh lấy ra một viên châu màu lam, giơ cao lên đỉnh đầu lớn tiếng nói.

"Các ngươi không cần bức ta, viên Thiên Lôi tử các ngươi đều nhận thức được, ta chỉ cần rời khỏi nơi này."

Hành động này của nữ tử làm cho mấy người khác trong Mông Sơn ngũ hữu sắc mặt đại biến, đặc biệt là người thanh niên rất có hảo cảm với nàng, khuôn mặt lại lộ vẻ cực kỳ sầu thảm.

"Xem ra không cần nhìn thứ trong hộp kia! Ngũ muội, ngươi đích thực hợp tác với lũ dơ bẩn kia." Lão giả lộ ra thần sắc giận dữ quát, song quyền nắm chặt đột nhiên bước tới từng bước.

"Không được qua đây, đại ca! Nếu không ta sẽ quăng ra đó!" Ngũ muội lộ ra ánh mắt bối rối, giơ viên châu màu lam kia ngang trước người, làm ra tư thế sẵn sàng xuất nó.

Thấy một màn này, mặc dù lão giả tức đến râu tóc dựng đứng, nhưng thực sự không dám tiến lên. Dù sao uy lực của Thiên Lôi tử này hắn rất rõ ràng.

"Ngũ muội, ngươi thực sự định dùng Thiên Lôi tử này để đối phó chúng ta sao? Phải biết rằng, pháp khí này chính là chúng ta mấy người năm đó thấy ngươi tu vi rất thấp, đặc ý gom góp linh thạch cấp cho ngươi mua dùng để phòng thân. Đặc biệt là Tứ đệ, cơ hồ lấy ra tất cả linh thạch mình tích cóp được, thế nhưng hôm nay ngươi lại lấy nó ra để đối phó chúng ta, có phải là có chút quá đáng không?" Trung niên nữ tử cực kỳ thất vọng nói.

Mà thanh niên đứng một bên nghe xong, hàng trăm cảm xúc giao nhau, môi mấp máy vài cái, nhưng rút cuộc cũng không nói gì.

Ngũ muội nghe xong lời trung niên nữ tử, trên khuôn mặt lộ ra vài tia xấu hổ, nhưng chỉ là chợt lóe lên rồi tan biến, trong miệng vẫn cường ngạnh nói:

"Hiện tại nói mấy cái này còn có ích lợi gì? Ta cùng các ngươi bất đồng, ta phải nhất định Trúc Cơ thành công! Người của Hắc Sát giáo nói rằng chỉ cần lập được công lao lớn, thậm chí không cần Trúc Cơ đan, giáo chủ cũng có thể mạnh mẽ trợ giúp Trúc Cơ thành công mà không gặp nguy hiểm gì."

Nam tử cao gầy nghe được, không ngừng nhíu mày, không nhịn được nên mở miệng:

"Ngũ muội, ngươi bây giờ quay đầu lại còn kịp! Việc không cần Trúc Cơ đan có thể Trúc Cơ mà ngươi cũng có thể tin? Bọn họ khẳng định khinh thường ngươi tuổi còn trẻ nên mới cố ý gạt gẫm ngươi!" Lão Nhị trong Mông Sơn ngũ hữu rất chân thành, thiết tha nói.

"Hừ, không cần Nhị ca giáo huấn ra, trong lòng ta tự biết. Cho tới bây giờ, cũng không có điều gì cần che giấu nữa! Kỳ thật từ hai năm trước trong một lần xuất ngoại, ta đã gia nhập Hắc Sát giáo. Cho nên thần thông quảng đại của bổn giáo chủ, các ngươi là ngoại nhân căn bản là không tưởng tượng nổi!"

Nữ tử trẻ tuổi sau khi lạnh lùng hừ một tiếng, nói ra một tin tức làm những người khác rất khiếp sợ.

"Hai năm trước ngươi đã gia nhập Hắc Sát giáo, vậy lần này chuyện mấy người bọn họ bị bắt cũng có tay chân ngươi dính vào sao?" Hàn Lập vốn đứng ở một bên không lên tiếng, đột nhiên ngắt lời nói một câu.

Những lời này nhất thời làm bọn lão giả trong lòng dậy sóng, lập tức biến sắc, nhìn chằm chằm vào nữ tử trẻ tuổi. Bọn họ đều không dám tin tưởng rằng vị ngũ muội này thực sự làm như vậy.

Nàng ta sắc mặt trở nên âm trầm bất định, sau khi do dự một chút liền chậm rãi nói:

"Đúng vậy, là ta đem hành tung mọi người nói cho người của Hắc Sát giáo. Nhưng ban đầu là vì có ý tốt, muốn cho mọi người đồng loạt có cơ hội Trúc Cơ. Nếu không, dựa theo lệ thường của Hắc Sát giáo, những người bị sanh cầm tám chín phần đều bị huyết tế, nào có dễ dàng lưu lại tính mạng như vậy."

Nữ tử tuổi trẻ nhận thấy đến bước này nên cũng không giấu giếm ý tứ gì nữa, nói rõ ràng ra.

"Hắc hắc, nói như vậy mấy vị huynh trưởng chúng ta cũng nên cảm tạ ngũ muội nhiều!" Lão giả mặt đen giận quá hóa cười.

"Mặc kệ các ngươi nghĩ thế nào, dù sao ta đối với mọi người thực sự không có ác ý! Các người đừng bức ép ta." Gương mặt xinh đẹp của nữ tử có chút méo mó nói, tiếp theo lại giơ Thiên Lôi tử trong tay lên.

Cùng lúc này, Hàn Lập bỗng nhiên hướng về phía nữ tử nhàn nhạt cười nói:

"Thiên Lôi tử, đích thật là thứ tốt"

Vừa dứt lời, thân hình trở nên mơ hồ, liền biến mất tại chỗ.

"Ngươi?" Ngũ muội cũng rất thông minh, vừa thấy cảnh này trong đầu đã nghĩ ngay phải động thủ.

Nhưng là một trận gió nhẹ thổi qua trước mặt, cổ tay đang giơ Thiên Lôi tử đột nhiên bị trói chặt, Hàn Lập giống như quỷ mị xuất hiện phía sau chế trụ tay của nàng.

"Thứ này rất nguy hiểm, hãy để ta bảo quản là tốt nhất" Hàn Lập không khách khí, mạnh mẽ đem Thiên Lôi tử từ trên tay đối phương lấy đi, tùy ý vứt vào trong túi trữ vật.

Ngũ muội thấy chỗ dựa lớn nhất của mình bị Hàn Lập hóa giải như đùa bỡn với trẻ con, sắc mặt trở nên trắng bệch, nhất thời quên cả giãy giụa, trong mắt lần đầu tiên lộ ra vẻ sợ hãi.

"Nàng là nghĩa muội của các ngươi nên ta giao cho các ngươi, chỉ cần nàng ta nói ra sự tình của Hắc Sát giáo, còn xử lý như thế nào thì tùy. Nhưng ta nghĩ, các ngươi cũng sẽ không ngu ngốc đến mức phóng thích để nàng ta lại trở về báo tin cho bọn chúng." Hàn Lập thâm ý sâu sắc hướng về mấy người còn lại trong Mông Sơn ngũ hữu, thần sắc tự nhiên nói.

Sau đó bạch quang trên tay chợt lóe, nhanh như thiểm điện điểm vài cái trên thân thể mềm mại của nữ tử, giam cầm chân nguyên để nàng ta không thể tái vận dụng pháp lực.

Tiếp theo, hắn không có một chút cố kỵ sờ lấy cái hộp từ trong áo của nữ tử trẻ tuổi, sau đó nhẹ nhàng đem nàng ta ném cho thanh niên còn có chút hoảng hốt kia.

"Đa tạ, Hàn tiền bối!"

Lão giả mặt đen tự nhiên biết Hàn Lập làm như thế chính là cấp cho mấy người bọn họ một nhân tình lớn, cho nên cảm kích nói.

Hàn Lập im lặng khoát tay áo, thả ra trên không vài đạo pháp quyết màu vàng, đem kết giới cách âm ở phụ cận tùy ý thu lại, sau đó chậm rãi biến mất vào trong bóng đêm.

"Đại ca, chúng ta làm sao bây giờ?"

Lão Nhị vẻ mặt phức tạp nhìn theo thân ảnh Hàn Lập, lặng lẽ nhỏ giọng nói với lão giả mặt đen.

"Trước tiên đem Ngũ muội mang về trong phòng khống chế, đợi hành động đêm này của chúng ta chấm dứt rồi mới tính đến việc xử lý." Lão giả trầm ngâm một chút, nói.

"Như vậy cũng tốt, tối thiểu cũng có thời gian để tất cả mọi người bình tĩnh lại." Lão Nhị liên tục gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Tiếp theo, hắn liền quay đầu lại hướng về thanh niên đang ôm nữ tử trẻ tuổi nói:

"Tứ đệ,trước tiên mang theo Ngũ muội quay về phòng đã!" Thanh niên ngây dại gật gật đầu, ôm nữ tử như khúc gỗ xoay người hướng Thanh Âm viện đi đến.

Thấy bóng dáng thê lương của hắn, lão Nhị thở dài một tiếng, trên khuôn mặt lại hiện lên vẻ thương xót.

Lúc này trung niên nử tử cũng đi tới nói:

"Tứ đệ không có việc gì đâu, hắn đến nay đối với Ngũ nha đầu đều một mảnh si tâm, nhưng mà bây giờ…" Nàng ta liên tục lắc đầu, lộ ra vẻ không đành lòng.

"Khụ, ta nguyên trước kia cũng đồng ý đối với hai người bọn họ, nhưng hiện tại là không thể." Lão giả đột nhiên lộ ra biểu tình mệt mỏi không chịu nổi.

Gần đây liên tiếp phát sinh ra kinh biến, làm vị lão nhân luôn luôn quyết đoán này cũng cảm thấy tâm thần cực kỳ tiều tụy.

Nhưng mấy người trong Mông Sơn ngũ hữu đều đã lớn tuổi nên chỉ cảm khái được trong chốc lát.

"Úi chà, chỉ mình Tứ đệ mang Ngũ muội trở về sao?" Lão giả bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, sắc mặt biến đổi nói.

"Đúng vậy, đại ca! Có cái gì không đúng sao chứ? Không lẽ ngươi nghĩ tứ đệ hắn…"

Lão Nhị trước tiên rùng mình khi bị hỏi đến, nhưng lúc sau sắc mặt đồng dạng cũng biến đổi, lộ vẻ lo lắng khi hắn giật mình hiểu ra.

Sau đó hai người liền một câu vô nghĩa cũng không nói, vội vội vàng vàng hướng Thanh Âm viện tiến đến.

Chỉ để lại trung niên nữ tử vẫn còn có chút khó hiểu, lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Trong Thanh Âm viện, thanh niên đơn thân cô độc ngồi trên ghế ở phòng khách, ngây ngốc như khúc gỗ.

Trước người hắn là lão giả mặt đen và nam tử cao gầy đang nhìn nhau.

Nữ tử trẻ tuổi sớm đã không thấy bóng dáng.

"Lão Nhị, Ngũ muội trên người còn có cấm chế do tiền bối hạ, đi không được xa, ngươi lập tức mau đuổi theo! Ta đi thỉnh tội với Hàn tiền bối, thuận tiện mời lão nhân gia ra tay, nhất định không thể để Ngũ muội chạy trở về thông báo cho người của Hắc Sát giáo, nếu nàng ta thực sự không theo hoặc có người khác tiếp ứng thì hãy hạ sát thủ đi!" Lão giả thần sắc lạnh lùng nói.

"Dạ rõ, đại ca!"

Lão Nhị đầu tiên là rùng mình, nhưng lập tức biết hiện nay không phải là lúc có thể mềm lòng nương tay, liền trịnh trọng gật đầu đáp, rồi vội vàng đi ra ngoài.

"Tứ đệ,ngươi …khụ!" Lão giả thấy nam tử cao gầy đi ra ngoài mới quay đầu lại liếc mắt nhìn thanh niên.

Nhưng thấy hình dáng như mất hồn của hắn, lại thật sự không đành lòng nói nữa, đành phải thở dài một tiếng rồi đi tìm Hàn Lập.

"Bỏ chạy sao, không có việc gì,! Nếu quý nhị đệ không truy bắt được thì cũng không cần đuổi theo nữa đâu."

Sự tình ngoài ý muốn của lão giả, Hàn Lập nghe nói nữ tử trẻ tuổi trốn ra khỏi Tần trạch lại không có lộ vẻ kinh hoàng, mà chỉ là nhẹ nhàng bâng quơ nói.

------oOo------

Chương 305: Hậu thủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một khi Hàn Lập đã nói như vậy thì lão giả tuy nghi hoặc đầy bụng nhưng cũng đành phải cho qua.

Không lâu sau, lão Nhị sắc mặt khó coi quay trở lại, quả nhiên không truy đuổi được vị Ngũ muội kia. Nhưng cũng may Hàn Lập đã nói trước chuyện đó nên mấy người này cũng không lo lắng về việc hắn sẽ tức giận.

Cùng lúc đó, trong một con ngõ tắt nhỏ cực kỳ chật hẹp, hẻo lánh của Việt Kinh có một bóng người nhỏ nhắn đang xiêu xiêu vẹo vẹo chạy về Nam khu, dưới ánh trăng nhàn nhạt nhìn ra đúng là nữ tử trẻ tuổi *"Ngũ muội"* với vẻ mặt bối rối kia.

Nàng ta vừa chạy, vừa không ngừng quay đầu lại nhìn về phía sau, biểu tình như sợ có người nào đó đột nhiên xuất hiện.

Tuy đại bộ phận pháp lực của nữ tử đều bị Hàn Lập chế trụ, nhưng cũng may người tu tiên thần thức vẫn còn tồn tại nên phát hiện phía sau không có người khác xuất hiện, trong lòng cuối cùng cũng yên tâm một ít.

May mắn là lúc thanh niên kia thả nàng đi thì có đưa cho nàng một cái Ẩn Nặc phù, nhờ đó mới có thể trốn đến đây.

Vừa trốn đi không lâu, nữ tử phát hiện trên bầu trời xẹt qua thân ảnh nam tử cao gầy, nàng nhanh tay lẹ mắt sử dụng tấm phù này, cuối cùng may mắn ứng phó được.

Lúc đó vị Nhị ca này của nàng không phải hướng về phía nàng đuổi theo mà chính là quay trở về Tần trạch. Như vậy nữ tử trẻ tuổi mới dám lớn mật chạy như điên trong ngõ nhỏ như thế.

Nơi nàng ta hiện tại muốn đi đến chính là một cái cứ điểm bí mật của Hắc Sát giáo tại Nam khu. Nếu đem tin tức tình báo, nơi ở của Hàn Lập kể lại rõ ràng cho cấp trên thì có thể lập được công lao không nhỏ! Từ đó nàng ta liền có thể từng bước tiếp cận gần thêm mộng đẹp Trúc Cơ.

Nhớ năm đó, nàng cùng vài tên khác cũng là ngoại vi đệ tử Hắc Sát giáo biểu hiện không tệ, sau khi kiến thức vị giáo chủ thần bí kia có thủ đoạn thần kỳ làm cho tu tiên giả Luyện Khí kỳ có thể Trúc Cơ, lập tức hoàn toàn quy phục Hắc Sát giáo, vì chính là hy vọng có một ngày lập được đại công thì có thể nhận được ân tứ của giáo chủ giúp tiến vào Trúc Cơ kỳ.

Theo như nàng ta biết thì đại bộ phận ngoại vi đệ tử cam tâm chịu cho Hắc Sát giáo sai khiến đều là ôm mục đích này, bởi vậy nàng thủy chung không cho rằng lựa chọn của mình có cái gì sai lầm!

Dù sao bằng vào tư chất của nàng, tu vi đạt đến mức này cơ bản đã là cực hạn. Nếu muốn tiến thêm một tầng, thậm chí Trúc Cơ thì nàng không có lựa chọn nào khác.

Cho nên tuy nghĩ thấy có chút tiếc nuối vài vị huynh tỷ kết bái kia của nàng nhưng một khi đã đi lên con đường này thì cũng chỉ có thể chặt đứt hết tình nghĩa. Bọn họ nếu bị bắt lại, bị huyết tế hay là lại tiếp tục bị khống chế thì chỉ có thể nhìn ý tứ của cấp trên. Nàng không định lại đi cầu tình, về sau liền một lòng vì con đường của chính mình mà sống.

Nữ tử một mặt trong lòng độc ác suy nghĩ, một mặt mơ mộng đẹp có thể Trúc Cơ. Dưới chân tựa hồ cũng chạy nhanh hơn rất nhiều.

Khi nàng ta trông thấy xa xa là đầu phố Nam khu thì trong lòng vui vẻ, vừa định bước nhanh hơn nhưng bỗng nhiên thấy dưới mũi tựa hồ có cảm giác ướt sũng. Nữ tử kỳ quái dùng tay lau một cái rồi nhìn thoáng qua, kết quả thân hình chấn động, thần tình đều là kinh ngạc và sợ hãi.

Chỉ thấy trên năm ngón tay trắng nõn dính đầy thứ chất lỏng màu hồng đen.

"Đây là?"

Ngũ muội kinh hoảng thất thố vội vàng dùng ống tay áo lau đi máu đen ở phía dưới. Nhưng lúc này máu mũi tuôn ra xối xả, hơn nữa tai mắt cũng bắt đầu chảy ra máu tươi màu đen.

Nữ tử trẻ tuổi chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, hai chân mềm nhũn, người liền trực tiếp ngã xuống mặt đất.

Lúc này toàn thân nàng ta rét lạnh vô cùng, một chút ấm áp trong lòng ngực đều không có, muốn lớn tiếng kêu cứu nhưng cổ họng bị chặn cứng. Căn bản không phát ra nổi một chút âm thanh nào.

Sau đó thần thức của nàng dần dần trở nên mơ hồ. Không lâu sau liền vĩnh viễn chìm vào bên trong hắc ám.

Vào sáng sớm ngày thứ hai, những người đi qua con đường này đều kỳ quái phát hiện ra trên mặt đất nơi này vô duyên vô cớ xuất hiện vũng máu đen, làm cho người ta không thể không đi đường vòng mà qua, đưa tới không ít lời bàn luận.

Vào thời khắc nữ tử trẻ tuổi bị mất mạng, Hàn Lập đang ở trong phòng của mình kiểm tra hết thảy pháp khí và phù lục ở trên người, chuẩn bị xuất phát.

Sau khi thu thập xong các thứ, Hàn Lập nhìn ánh trăng chênh chếch bên ngoài cửa sổ, trên mặt lộ ra vẻ tịch liêu, trong miệng bỗng nhiên thấp giọng lẩm bẩm:

"Không sai biệt lắm, độc tính cũng nên phát tác rồi."

Nói xong hắn khẽ thở dài một tiếng, liền rời khỏi phòng, hướng Thanh Âm viện mà đi.

Hàn Lập hoài nghi Ngũ muội kia kỳ thật là vào lúc giải độc cho Mông Sơn ngũ hữu thì liền phát hiện chỗ không ổn. Tuy trên người cùng một loại độc nhưng độc tính ít hơn so với ba người kia nhiều, nếu phát tác hơn phân nửa cũng sẽ không trí mạng.

Ngược lại với điều này, thật ra huyết chú trên người nàng ta Hàn

Lập thực tế đã phải tốn rất nhiều công sức mới có thể loại bỏ. Cái này chứng tỏ thời gian nữ tử trẻ tuổi trúng huyết chú không ngắn mới đúng, nếu không sẽ không lưu lại dấu vết sâu như thế tại thần thức.

Ôm tâm lý kinh hãi, Hàn Lập khi giải trừ huyết chú cho nữ tử thì cố ý hạ một cái cấm chế nho nhỏ làm hậu thủ.

Cái cấm chế này có tác dụng chính là đem dược lực còn sót lại của hai bình giải dược kia tạm thời tụ tập lại một chỗ, đợi đến một thời điểm thì đột phát dị biến thành độc dược vô cùng kịch độc. Bởi vậy hai bình đan dược này được gọi bằng*" Vô Thường đan"*, có thể dùng làm thánh dược để giải độc, cũng có thể thông qua thủ pháp đặc thù chuyển hóa thành độc dược, là một trong những chiến lợi phẩm được Hàn Lập giữ lại.

Mà tối nay khi Hàn Lập âm thầm gọi mấy người Mông Sơn ngũ hữu đến, sau khi cho bọn họ chính mắt thấy sự thật nữ nhân này làm nội ứng, mới ra tay bắt giữ nàng ta, rồi thuận tay dùng linh lực điểm vài chỉ trên người.

Vài chỉ này ngoại trừ việc có thể chế trụ đại bộ phân pháp lực trong cơ thể vị Ngũ muội này ra, còn thuận tay kích pháp cấm chế tiềm phục. Chỉ cần không lâu sau đó mà Hàn Lập không có giải trừ thì nữ tử sẽ giống như trên, vô thanh vô tức mất mạng, không lưu lại dấu vết gì.

Hàn Lập sỡ dĩ đối với nữ tử này không hạ sát thủ ngay trước mặt vì ngại tình cảm của Mông Sơn ngũ hữu đối với nàng, lúc đó hắn nhập nhằng nước đôi, nhưng tuyệt đối không thể để cho nữ tử này tiết lộ quan hệ của bọn họ với Tần trạch, đây là điểm mấu chốt của Hàn Lập.

Lúc ấy liền kích phát cấm chế, chính là Hàn Lập cẩn thận xuất ra thủ đoạn phòng bị, không nghĩ tới thật sự phát huy tác dụng.

Cho nên khi Hàn Lập đối với bẩm báo của lão giả mặt đen thì trấn định như thế, không chút hoảng hốt nào.

Thật ra nếu nữ tử này ngoan ngoãn lưu lại Tần trạch làm tù binh thì hắn còn có thể ngăn chặn cấm chế phát tác.

Nhưng là hiện tại nàng ta đã trốn đi rồi, mặc kệ có phải là Mông Sơn ngũ hữu chủ động phóng thích hay không. Nàng ta cũng đã biến mất trên thế gian này nên sẽ không thể tiết lộ chút tình báo nào cho Hắc Sát giáo. Hơn nữa hắn còn có thể cấp cho Mông Sơn ngũ hữu một nhân tình, đối với việc thu phục mấy người này vô cùng hữu ích.

Khi đến Thanh Âm viện thì thấy mấy người mặt đen lão giả tuy tinh thần không quá tốt nhưng đã chuẩn bị tốt hết thảy, đang yên lặng đợi hắn tới.

"Xuất phát!" Sau khi tiến vào phòng, Hàn Lập nhanh nhẹn, rõ ràng nói.

Hinh Vương phủ dưới màn đêm giống như một con quái thú vô cùng to lớn, uy hiếp hết thảy những kẻ trộm non nớt có chủ ý với nơi này.

Nhưng tối nay, mấy người Hàn Lập thi triển pháp thuật ẩn thân, lặng lẽ tiềm tàng tiến đến đây.

Lúc này Hinh Vương phủ tuy vì Ngô lão thần tiên tự nhiên biến mất mà nhốn nháo cả ngày. Nhưng đêm khuya như thế, trừ một ít thủ vệ cùng những người đi tuần thì những người khác đều đã sớm chìm vào trong giấc mộng, thời điểm này đúng là lúc say sưa giấc nồng.

Vào trong phủ, Hàn Lập lập tức tìm một gã thủ vệ canh đêm thi triển Khống Thần thuật làm hắn thổ lộ chỗ ở Vương tổng quản cùng tiểu vương gia, rồi một chưởng đánh bất tỉnh gã.

Sau đó,mới hướng về phía bốn người khác nói:

"Trong hai người kia Tiểu vương gia tu vi thấp nhất, chúng ta trước hết ra tay với hắn, cuối cùng mới thu thập tiếp tên Vương tổng quản kia."

Mông Sơn tứ hữu sớm vì chuyện Hinh Vương phủ là người của

Hắc Sát giáo mà cảm thấy kinh ngạc, nghe xong lời Hàn Lập tự nhiên không có điều gì dị nghị, đều gật đầu đồng ý. Đối với bọn họ mấy tu tiên giả này mà nói vị Tiểu Vương gia tuy là hoàng thân quốc thích, nhưng thân phận hạch tâm đệ tử của Hắc Sát giáo mới càng làm cho bọn họ kiêng kị hơn.

Tiếp theo, mấy người liền vô thanh vô tức tiếp cận chỗ ở của Tiểu vương gia, đó là một cái lầu nhỏ có ba tầng.

Phụ cận còn có mấy tên thủ vệ của vương phủ, vì sợ trong lúc chạm trán mấy người này lại xảy ra trở ngại nên Mông Sơn tứ hữu không đợi Hàn Lập ra tay, đều tiến lên đem mấy người này chế trụ.

Hàn Lập nhìn thấy thân thủ thuần thục của bọn họ, gật gật đầu thầm nhủ có một ít thủ hạ tựa hồ cũng rất tốt!

Bởi vì từ miệng thị vệ biết được, Tiểu vương gia ở tại tầng cao nhất là tầng thứ ba nên Hàn Lập không cho mấy người bọn họ lên lầu, mà là phân phó bọn họ phân biệt mai phục chung quanh.

Vạn nhất tiểu vương gia này rất giảo hoạt, nếu có thể từ trong tay Hàn Lập mà thoát ra được thì bọn họ vừa lúc có thể ngăn người này lại, giúp cho Hàn Lập tranh thủ thời gian.

Đương nhiên, vì sợ kinh động đến Vương tổng quản đang ở trong phủ nội, Hàn Lập không tiếc pháp lực thi triển một cái cách âm kết giới siêu lớn, lấy tiểu lâu làm trung tâm đem phạm vi diện tích hơn mười trượng đều bao phủ bên trong.

Sau đó, Hàn Lập mới phiêu phiêu bay lên lầu ba, nhanh chóng tiến vào lầu các.

Khi Mông Sơn tứ hữu đang chuẩn bị chú ý quan sát tầng thứ ba tiểu lâu, chưa kịp nháy mắt thì có một bóng người rất nhanh từ bên trong bay ra.

Mấy người này cả kinh nhưng ngay lập tức phát hiện ra là Hàn Lập, nhất thời trong lòng nhẹ nhõm, đồng thời cũng cảm thấy kỳ quái.

Vị Hàn tiền bối nhanh như vậy đã đắc thủ sao? Sao không thấy vị tiểu vương gia kia?

Hàn Lập vẻ mặt âm trầm phi từ trên lầu xuống, vừa thấy bốn người này đi tới tụ tập, liền nhăn mày một chút nói:

"Trên lầu không có ai, chỉ có một con rối do huyễn thuật biến hóa mà thôi. Xem ra, hắn khẳng định có việc đi ra ngoài."

Lời này của Hàn Lập làm mấy người khác mắt to mắt nhỏ trừng lên, nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

------oOo------

Chương 306: Nguy cơ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hay là Ngũ muội đã báo tin cho đối phương nên người trước đó đã chạy mất, hoặc giả có mưu đồ gì?" Trung niên nữ tử lộ ra vẻ lo lắng.

"Không, nếu đối phương thực đã đặt bẫy từ trước thì khi chúng vừa mới đến, chúng đã phát động rồi. Lúc đó chúng ta vẫn chưa hề có phòng bị gì."

Hàn Lập lắc đầu phủ định.

Những người khác nghe Hàn Lập nói vậy, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không khỏi quay ra nhìn bốn phía. Quả nhiên không hề có gì khác thường phát sinh.

"Tiền bối, vậy phải làm sao bây giờ? Nên rút lui hay đợi ngày khác rồi hành động?"

Lão Nhị do dự hỏi.

"Trước tiên phải tìm Vương tổng quản để hạ thủ! Nếu hắn không có đó, vậy hủy hết mọi hành động, lập tức rút lui."

Hàn Lập lạnh lùng nói.

Nghe Hàn Lập nói vậy, Mông Sơn tứ hữu nhìn nhau, cùng yên lặng gật đầu.

Hàn Lập phóng pháp quyết thu lại kết giới, dẫn đầu đột nhập về phía khác của Vương phủ. Những người khác theo sát sau đó.

Chỗ ở của Vương tổng quản mặc dù không phải là lầu các như của tiểu vương gia, nhưng cũng độc chiếm một tiểu viện.

Khi đám người Hàn Lập tới gần, không ngờ thấy trong phòng có chút le lói ánh đèn, dường như người trong đó vẫn chưa đi ngủ.

Hàn Lập tính toán một chút, xem ra lần này sẽ không thất bại.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập ra hiệu mọi người cẩn thận, lập tức vận dụng pháp quyết che giấu khí tức vô danh mới học được, linh khí trên người lập tức tiêu tan, liền trở nên giống như một phàm nhân bình thường.

Tiếp đó Hàn Lập lắc mình vài cái, đột nhiên xuất hiện bên tường căn phòng vẫn sáng đèn kia, dán lỗ tai vào nghe.

Bởi vì lần đó Vương tổng quản đã khiến Hàn Lập có cảm giác cực kỳ quỷ dị nên hắn không dám liều lĩnh phóng thần thức thám thính tình hình trong phòng, sợ bị đối phương phát hiện.

Hàn Lập nghe ngóng một hồi, sắc mặt biến đổi, lập tức nấp sau một cái cây rất lớn.

Việc này khiến Mông Sơn tứ hữu đang chăm chú nhìn cảm thấy ngạc nhiên, nhưng lập tức bên tai vang lên thanh âm của Hàn Lập:

"Cẩn thận một chút, tiểu vương gia cũng ở trong phòng. Mọi người cứ thế phối hợp hành sự."

Lời này lập tức làm mấy người rùng mình, không hẹn mà cùng nín thở, cẩn thận nhìn về cửa phòng, không dám phát ra chút tiếng động nào.

"Kẹt" một tiếng, cánh cửa mở. Một thanh niên mặc chiếc áo màu xanh nhạt đi ra, đúng là tiểu vương gia của Hinh vương phủ.

Chỉ thấy hắn sau khi quay đầu nói nhỏ với người trong phòng vài câu, liền đi vào trong viện. Cửa phòng liền đóng lại.

Sau đó, ánh sáng trong phòng nháy lên vài cái rồi tắt hết. Có vẻ như người trong phòng đang định đi ngủ.

Mặt Hàn Lập vẫn không đổi, chăm chú nhìn từng cử động của đối phương. Điều khiến hắn buồn bực chính là không nhìn ra được chút pháp lực nào tồn tại trên người đối phương. Nhưng sau khi xuất hiện liền gây cho mình cảm giác nguy hiểm rất rõ ràng, vậy hẳn phải là đệ tử của Hắc Sát giáo.

Có lẽ bởi vì vẫn còn trong phủ của mình nên vị tiểu vương gia thực không vội vã trở về mà lững thững đi như người thường, ngẩng nhìn trăng sáng trên trời, đột nhiên hít một hơi.

Sau đó, hắn chầm chậm quay lại, vẻ mặt lo âu, dáng vẻ dường như đang gặp vấn đề gì rất khó khăn, xem ra trong chốc lát chưa thể rời đi. Điều này khiến cho Mông Sơn tứ hữu chẳng biết làm thế nào.

Hiện giờ mà ra tay thì hiển nhiên là không được, bở vì vị Vương tổng quản ở trong phòng bên cạnh, một khi đánh nhau sẽ làm hắn thức tỉnh. Đến lúc đó sẽ là phiền toái lớn.

Phương pháp tốt nhất đương nhiên là chờ tiểu Vương gia trở về chỗ ở rồi mới tấn công.

Cũng may mấy người tu tiên này đều có tính kiên nhẫn, vẫn ẩn thân cực kỳ cẩn thận, thủy chung không hề lộ ra sơ hở nào.

Khoảng một một lúc sau, vị tiểu vương gia này rốt cuộc cũng dừng bước, đi ra khỏi sân.

Điều này khiến những người đang mai phục trở nên vui mừng.

Nhưng mà cảnh tiếp theo lại khiến họ cảm thấy ngạc nhiên, đồng thời cũng lập tức lửa giận ngút trời.

Chỉ thấy tiểu vương gia khi vừa mới ra khỏi cửa viện thì đột nhiên như làm ảo thuật, chẳng biết từ đâu lấy ra một bộ quần áo, thay đổi rất nhanh, chỉ trong chớp mắt đã biến thành một người bịt mặt toàn thân đỏ như máu. Đúng là bộ dáng của kẻ đã điều động bọn họ truy giết Hàn Lập.

Mấy lão giả lửa giận bừng bừng, nhưng cũng biết tình thế quan trọng, cố nén không để rối loạn. Đến giờ, mấy người bọn họ mới thực sự tin lời Hàn Lập, biết mình không tìm nhầm mục tiêu.

Tiểu vương gia vừa đổi trang phục, toàn thân đều phát ra sát khí nhàn nhạt và pháp lực dao động không hề kém, có vẻ đã tới Luyện khí kỳ tầng 11. Hắn không trở về chỗ ở của mình mà tung lên không trung một pháp khí màu đỏ hình dáng thon dài, tiếp đó ngự pháp khí bay đi.

Thấy vậy, Hàn Lập mắt lóe hàn quang, lập tức truyền âm cho bốn người:

"Đuổi theo hắn, bất kể hắn đi tới đâu, cứ đi được nửa đường là tóm."

Nghe Hàn Lập phân phó, Mông Sơn tứ hữu không chần chờ, vội vàng ngự khí đuổi theo.

Còn một mình Hàn Lập cố tình ở lại chờ một chút để giám thị Vương tổng quản.

Thấy trong phòng không có gì khác lạ, do dự một chút, hắn cẩn thận phóng Thần Phong Chu bay đuổi theo.

Tốc độ Thần Phong Chu của Hàn Lập thì mấy pháp khí của Mông Sơn tứ hữu sao có thể so sánh được. Một lát sau, Hàn Lập theo dấu hiệu linh khí bọn họ lưu lại, đuổi tới một tòa miếu hoang ở phía ngoài kinh thành.

Mông Sơn tứ hữu đang ở giữa không trung, mặt mày bụi bặm, có chút sốt ruột bay vòng quanh, bộ dáng do dự không quyết, thấy Hàn Lập lập tức kinh hỉ tới đón.

"Tình hình sao rồi?" Hàn Lập nhíu mày, chậm rãi hỏi.

"Chúng ta đuổi tới đây, vừa định động thủ thì tiểu tử tinh quái này chẳng hiểu có phải là phát hiện được chúng ta hay không, đột nhiên tiến vào tòa miếu đổ nát này. Nhưng tòa miếu này có vẻ lại bị người ta thiết lập cấm chế, có trận pháp bảo vệ. Chúng ta cường hành xông vào, kết quả là không được, lập tức trở ra,

không dám tiếp tục nữa, sợ bên trong có mai phục." Lão giả mặt đen thấy Hàn Lập không hài lòng, vội bước lên giải thích.

"Trận pháp?" Hàn Lập nghe thấy vậy liền cảm thấy đau đầu.

Đối với trận pháp, Hàn Lập chẳng hề tinh thông, nhưng trước mặt những người này, hắn vẫn điềm đạm nói:

"Trước tiên để ta xem thử một chút đã!" Nói xong, hắn liền mở Thiên Nhãn thuật cẩn thận nhìn xuống.

Quả nhiên, bốn phía quanh miếu tràn ngập linh khí dao động một cách dị thường. Nhưng khi Hàn Lập nhìn rõ ràng, liền thở phào nhẹ nhõm.

Đây chính là một cái Lạc Thạch trận cực kỳ đơn giản mà thôi, là một trong những trận pháp Thổ thuộc tính đơn giản nhất. Mặc dù khó khăn đối với các tu sĩ hoặc tán tu Luyện Khí Kỳ, nhưng đối với Hàn Lập, dù không biết cụ thể phương pháp giải trận, nhưng trận pháp cấp bậc quá thấp, chỉ cần dùng sức mạnh là có thể dễ dàng phá giải.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập không nói lời nào, cho tay vào túi trữ vật, sau đó hai tay cùng vung ra. Nhất thời bốn khôi lỗi (con rối) to lớn xuất hiện trước mắt mọi người. Điều này khiến mấy người kia đã nếm mùi đau khổ do khôi lỗi của Hàn Lập gây ra lập tức lùi lại mấy bước theo bản năng.

Hàn Lập cũng không để ý đến dáng vẻ kinh sợ của mấy người bọn họ, điều khiển mấy khôi lỗi này đồng thời há miệng bắn ra mấy cột sáng rất lớn to như miệng bát, phóng thẳng về phía miếu hoang.

Vừa thấy cột sáng sắp sửa đâm vào miếu, trên bầu trời đột nhiên hiện ra một tầng hào quang hình nửa vòm tròn rất lớn, tản ra ánh sáng màu vàng nhạt, bao phủ hoàn toàn miếu nhỏ.

Cột sáng vừa lúc kích trúng lên màn hào quang.

Nhất thời màn hào quang màu vàng rung lên như sóng cuộn, bắt đầu trở nên run rẩy, kiên cường chống lại công kích của cột sáng.

Đúng lúc này, Hàn Lập không hề do dự giương tay lên, một đôi *"Ô long đoạt"* bay ra, lập tức phóng to tới cả trượng, hung hăng bay xuống phía dưới, cùng kích phá vào màn hào quang.

Một tràng âm thanh vỡ tan thanh thúy truyền tới, màn hào quang rút cuộc không chịu nổi công kích cường đại liên tục như vậy, hoàn toàn bị phá hủy. *"Lạc Thạch trận"* liền tan thành mây khói.

Mông Sơn tứ hữu thấy vậy liền hít một hơi lạnh.

Có thể cậy mạnh phá vỡ trận pháp này biểu hiện cho điều gì, bọn họ không thể không biết.

Điều này chứng tỏ thực lực của Hàn Lập tối thiểu cũng phải mạnh hơn cấp bậc của trận pháp bảo hộ này vài lần. Nếu không, chỉ là công kích bình thường sẽ bị nguyên lý cấm chế xảo diệu của trận pháp dễ dàng phá giải. Mà mấy người bọn họ mới rồi đã nếm chút đau khổ của trận pháp này, đều không khỏi đánh giá Lạc Thạch trận này khá cao.

"Đi xuống, tuyệt không thể để hắn chạy trốn!" Hàn Lập mặt lạnh như băng, nói.

Lúc này Mông Sơn tứ hữu đều đã tâm phục khẩu phục, bật người vọt xuống.

Đúng lúc đó, sau lưng mấy người Hàn Lập truyền đến tiếng cười mỉa.

"Có phải tìm ta không?" Miếu này là nơi bổn giáo ở tạm, hiện giờ không có ai ở trong đó cả.

Thanh âm này vừa tới, Mông Sơn tứ hữu cả kinh, thiếu chút nữa rơi từ trên pháp khí xuống, vội vàng quay đầu lại nhìn, trong nháy mắt mặt trở nên không còn chút máu.

Chỉ thấy cách khoảng mười trượng trên bầu trời phía sau mấy người Hàn Lập, vị tiểu vương tử mà bọn họ đang truy đuổi đang đứng cùng một người gầy gò, ăn mặc giống với hắn. Bên cạnh họ còn có hơn chục tên hắc y che mặt, thoạt nhìn rất giống với Mông Sơn tứ hữu trước kia, là ngoại vi đệ tử chịu sự khống chế của Hắc Sát giáo.

Nhưng làm mọi người chú ý nhất chính là một gã đại hán to lớn cường tráng, đầu bóng lưỡng, không có lông mày phía sau tiểu vương tử.

Hắn cũng mặc trang phục màu đỏ máu, nhưng không hề che mặt mà giương mắt nhìn họ tràn ngập sát khí, lộ vẻ hung sát khát máu.

Kẻ này không ngờ cũng là tu sĩ Trúc Cơ kỳ như Hàn Lập.

Thấy tình cảnh này, Mông Sơn tứ hữu đồng thời có cảm giác cửu tử nhất sinh.

------oOo------

Chương 307: Huyết thị

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nghe thấy thanh âm của tiểu vương gia, sắc mặt hơi đổi, có chút trắng bệch.

Nhưng khi hắn chậm rãi quay người lại, vẻ mặt đã khôi phục lại bình thường, không hề lộ vẻ gì kinh hoảng, ngược lại trên khóe miệng còn nhếch lên cười lạnh, mang theo ý lạnh lùng, nhìn những người của Hắc Sát giáo và tu sĩ Trúc Cơ kỳ đầu sáng bóng kia.

Vẻ trấn tĩnh của Hàn Lập cũng ảnh hưởng tới mấy người Mông Sơn tứ hữu. Trong lòng bọn họ thoáng yên ổn lại một chút, liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng bay về phía sau Hàn Lập, tạo thành thế giằng co với đám người Hắc Sát giáo.

"Là ngươi. Chẳng phải ngươi là người của Tần gia sao? Ngươi là Trúc Cơ kỳ?"

Tiểu vương gia vừa nhìn rõ mặt Hàn Lập, trong mắt tràn ngập thần sắc kinh ngạc. Mà người gầy gò đứng bên cạnh hắn tuy không nói gì, nhưng đồng dạng cũng lộ ra ánh mắt cũng ngạc nhiên.

Chỉ có đại hán đầu bóng lưỡng kia trừng mắt, nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, mặt lộ vẻ trịnh trọng, đột nhiên mở miệng nói:

"Cẩn thận một chút, người này là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, cảnh giới còn cao hơn ta một tầng. Chỉ sợ phải bố trí Hắc Phong trận trợ giúp mới có thể bắt được hắn."

Nghe đại hán đầu bóng lưỡng nói vậy, tiểu Vương gia không hề lộ vẻ lo lắng mà ngược lại còn có chút kinh hỉ, hỏi:

"Huyết Thị đại nhân! Theo lời ngài nói thì hiến kẻ này cho Giáo

chủ huyết tế luyên công hẳn sẽ có hiệu quả sẽ tốt hơn."

Đại hán nghe thấy vậy, cười hắc hắc đáp:

"Đó là đương nhiên. Trước kia bắt được mấy tên tu sĩ đều chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ mà thôi. Tinh huyết của kẻ này khẳng định là tốt hơn hẳn so với mấy kẻ trước."

Được đại hán đầu bóng lưỡng xác nhận, tiểu vương gia quay đầu lại nhìn Hàn Lập với vẻ tham lam, đột nhiên cười ha hả.

"Tốt, tốt lắm! Mặc kệ các hạ rút cuộc đến đây làm gì, hôm nay đừng hòng mong sống sót rời đi."

"Bày Hắc Phong trận, động thủ!"

Tiểu vương gia vừa cười xong, sắc mặt trở nên lạnh lẽo, lớn tiếng quát.

Lập tức, những Hắc y nhân này đều rút trên người ra một cây cờ lớn màu đen như mực, bay nhanh tới vây quanh nhóm người Hàn Lập, hơn nữa còn bắt đầu huy động lá cờ trong tay.

"Các ngươi chỉ cần lập vòng phòng hộ là được, việc khác để ta xử lý hết." Hàn Lập sau khi thản nhiên nói với Mông Sơn tứ hữu một câu, thân ảnh đã trở nên mờ ảo, biến mất trong khoảnh khắc.

"Các ngươi cẩn thận!"

Đại hán đầu bóng lưỡng thấy Hàn Lập biến mất, đột nhiên biến sắc quát lớn, nhưng đã chậm một chút.

Thân hình Hàn Lập đã lóe lên sau lưng một gã Hắc y nhân, tên đang huy động lá cờ này lập tức dừng ngay động tác, ngơ ngác đứng tại chỗ. Sau đó, cái đầu chợt rơi xuống không một dấu hiệu, thân thể không đầu phun ra máu tươi cao vài thước, rơi ngay xuống đất.

Mà lúc này, đại hán đầu bóng lưỡng vừa mới nói xong chữ cuối cùng.

Việc vừa diễn ra khiến các tu sĩ múa cờ rùng mình, không biết nên làm sao cho ổn. Thân hình Hàn Lập lại lần nữa chợt xuất hiện phía sau một tên, lại một cái đầu lâu nữa rơi xuống.

Thấy vậy, những hắc y tu sĩ khác không dám chần chừ, dừng huy động cờ trong tay, vội vàng xuất ra những vòng bảo hộ và các loại hộ thân pháp khí đủ mọi màu sắc.

Trong lúc đó, có hai gã Hắc y nhân chưa kịp mở pháp bảo khí phòng hộ ra lập tức bị Hàn Lập hạ thủ, rơi xuống chết tại chỗ.

"Tiểu tử muốn chết!"

Đại hán đầu bóng lưỡng thấy vậy, hai mắt và toàn thân bắn ra hào quang màu đỏ quái dị, vọt thẳng tới phía Hàn Lập với tốc độ cực nhanh.

Hàn Lập vẫn lạnh lẽo bình thản, toàn thân bị hào quang màu máu của đại hán bao vây, mắt liếc thấy những Hắc y nhân đều đã xuất ra màn hào quang phòng hộ, đang kinh hãi chăm chú nhìn mình, lúc này liền quyết đoán chớp lóe thân hình đã thấy xuất hiện gần Mông Sơn tứ hữu cách đó vài chục trượng.

Đại hán vồ hụt, phát ra tiếng rống giận như dã thú, lập tức chuyển hướng không hề do dự, tiếp tục đuổi đánh tới phía Hàn Lập, nhưng vẫn chưa hề xuất ra pháp khí.

Mông Sơn tứ hữu trong lòng vừa động, thấy có chút ưu thế lập tức khoát tay, một cái Tam Lăng thứ (vật nhọn hình tam giác) màu xanh biếc vô thanh vô tức bắn thẳng về phía mặt đại hán.

Đại hán đầu bóng lưỡng thấy pháp khí bay tới, chỉ nhe răng ra cười, chẳng những không hề dừng lại mà còn lao thẳng tới nghênh đỡ.

Lão Nhị cao gầy thấy vậy mừng rỡ, hưng phấn nói:

"Gã này bất hạnh rồi. Pháp khí của ta chính là cực phẩm trong thượng giai pháp khí, khẳng định là hắn sẽ… a, sao có thể như

vậy được? Lục mang thứ của ta!

Hắn đang nói thì đã bị tình cảnh trước mắt dọa cho sợ ngây người, thất thanh kêu lên.

Hóa ra pháp khí Tam Lăng thứ này sau khi tiếp xúc với huyết quang trên người đại hán đầu bóng lưỡng, huyết sắc hào quang như sống động, đột nhiên cường hành cuốn lấy pháp khí vào trong, mặc cho nó giãy giụa toán loạn nhưng đều không thể thoát ra khỏi nửa bước.

"Ha ha, bé như hạt gạo mà cũng mang ra khoe." *Đại hán cười cuồng ngạo một tiếng, xuất ra một bàn tay lớn màu đỏ máu, mạnh mẽ tóm lấy Tam Lăng thứ, sau đó hai tay chập lại, lục quang bắn ra khắp nơi, linh khí trên pháp khí hoàn toàn biến mất, dường như đã triệt để biến thành phế liệu.*

Thấy vậy, không riêng gì Mông Sơn tứ hữu mặt mày biến sắc mà bản thân Hàn Lập cũng giật mình đánh thụp một cái. Đại hán đầu bóng lưỡng này khẳng định tu luyện không phải là công pháp bình thường, tám chín phần là đỉnh cấp ma công cùng loại với Thiếu chủ Quỷ Linh môn.

Đại hán đầu bóng lưỡng không để cho mấy người Hàn Lập có thời gian suy nghĩ, đảo mắt đã thấy xuất hiện trước mặt mọi người, giơ đại quyền đỏ máu lên, hung hăng tấn công vào màn hào quang mà Mông Sơn tứ hữu xuất ra.

"Oanh!" *một tiếng nổ lớn, màn hào quang do bốn tu sĩ Luyện Khí kỳ liên hợp xuất ra không ngờ chỉ một quyền này đã lõm vào rất sâu, lập tức ảm đạm đi rất nhiều.*

Mông Sơn tứ hữu sắc mặt bỗng nhiên đại biến, nếu là phòng ngự pháp khí bình thường, đón đỡ một quyền lợi hại như vậy thì có lẽ sẽ lập tức biến thành phế liệu.

"Tiền bối, người xem…"

Lão giả mặt đen cuống quýt quay đầu, muốn xem Hàn Lập có phương pháp gì để ngăn cản đối phương.

Nếu căn cứ theo công kích của đối phương như vậy, vòng bảo hộ của bọn họ không thể chịu nổi vài nhát.

Hàn Lập không nói gì chỉ khoát tay, tiểu thuẫn (chiếc khiên nhỏ) rời khỏi tay, tỏa ra bạch quang chói mắt. Chỉ trong nháy mắt, nó đã phóng to gấp mấy lần, vững vàng che chắn trước vòng bảo hộ, vừa lúc đón được một quyền đỏ máu của đại hán đầu bóng lưỡng.

"Ầm" *một tiếng cực kỳ chói tai vang vọng đất trời, các tu sĩ gần đó không đề phòng liền lảo đảo thân hình, thiếu chút nữa là rơi xuống đất.*

Mông Sơn tứ hữu cũng choáng đầu hoa mắt hồi lâu. Giữa trường đấu không thay đổi thần sắc chỉ có Hàn Lập và đại hán đầu bóng lưỡng mà thôi.

Hàn Lập không lộ vẻ gì, chỉ giương mắt nhìn Bạch Lân thuẫn, chỉ thấy thuẫn này mặc dù tiếp được một quyền của đối phương nhưng bề mặt vốn trơn nhẵn của nó đã thoáng hiện một vết lõm nhỏ, không khỏi âm thầm kinh ngạc.

Bạch Lân thuẫn rắn chắc thế nào, Hàn Lập là người biết rõ nhất, vì vậy sự kiêng kị đối với đại hán không khỏi tăng thêm vài phần.

Nghĩ vậy, Hàn Lập không hề do dự vỗ vào túi trữ vật.

Nhất thời, hai đạo ô quang và sáu đạo kim quang đồng thời bắn ra, không khách khí phóng nhanh về phía đại hán. Các đỉnh cấp pháp khí này tương hỗ lẫn nhau, tạo nên khí thế long trời lở đất làm cho đại hán đầu bóng lưỡng không khỏi lộ vẻ sợ hãi.

Hắn điên cuồng hét lớn một tiếng, hào quang huyết sắc trên người đột nhiên bùng lên, bao phủ toàn thân vào trong, biến thành một khối hào quang huyết sắc cao lớn tới hai, ba trượng, lơ lửng giữa không trung không hề nhúc nhích.

Kim nhận của Hàn Lập bay đến, kết quả làm cho hắn cảm thấy sự tình quỷ dị xuất hiện.

Mặc cho pháp khí của hắn đâm chém thế nào, bên trong khối hào quang vẫn không hề có động tĩnh. Hơn nữa, một khi pháp khí tiến vào sâu thêm nửa thước liền không thể nào tiến thêm nữa, có thứ giống như vòng phòng hộ đã mạnh mẽ đỡ lấy tất cả công kích.

Hàn Lập cảm thấy sốt ruột, đột nhiên nghĩ ra chuyện gì, vội vàng nhìn xung quanh. Kết quả là khi nhìn thấy hết mọi việc, sát khí của Hàn Lập lập tức bốc lên.

Đám Hắc y nhân được tiểu vương gia và vị che mặt trông rất giống Vương tổng quản chỉ huy, không ngờ đã tổ chức lại, tiếp tục bao vây lấy bọn họ, thậm chí còn liều mạng múa may những lá cờ đen trong tay, vang lên những tiếng "Ô ô" như quỷ khóc. Mây mù đen cuồn cuộn tuôn ra, không ngừng chuyển động bao quanh những lá cờ màu đen.

*Thấy cảnh đó, Hàn Lập liền nhớ lại trường đấu ở mỏ quặng linh thạch, thấy giống với nghi thức triệu hoán "*thanh dương ma hỏa*" là thứ có thể hủy diệt được tất cả mọi vật. Hàn Lập sao có thể để chúng hoàn thành được.*

Nghĩ tới đó, Hàn Lập lập tức phất tay thu Bạch Lân thuẫn trở về, đặt vào tay lão giả mặt đen, vội vàng nói:

*"*Tạm cho các ngươi mượn một lúc. Trước hết để ta đi giải quyết những kẻ khác đã."

Tiếp theo thân hình Hàn Lập nhoáng lên, đã thấy xuất hiện ở ngoài vòng bảo hộ. Đám pháp khí đang vây quanh màn hào quang huyết sắc kia gào thét một tiếng, tự động phi về bên thân Hàn Lập, vừa xoay động không ngừng, vừa rung lên ầm ĩ.

------oOo------

Chương 308: Đại triển thân thủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập vừa thấy các pháp khí trở về bên người, đột nhiên đưa tay vào túi trữ vật, lấy ra ba cái tiểu xoa màu đỏ giống nhau như đúc.

Hắn nhẹ nhàng ném ra, nhất thời biến thành ba đạo hồng quang bắn thẳng về phía các hắc y tu sĩ.

Bộ *"Hỏa diễm liên hoàn phi xoa"* này do Hàn Lập thu được từ một kẻ xấu số trong những chiến lợi phẩm khi chiến đấu với Huyết tri chu (con nhện máu), uy lực cũng khá tốt. Hơn nữa bởi vì thành bộ, rất dễ điều khiển nên được Hàn Lập giữ lại.

Hàn Lập lại tiếp tục điều khiển các pháp khí của mình, hai đạo ô quang và sáu đạo kim quang cùng ngân lên, bắn ra các hướng.

Lúc này Đại Diễn quyết của Hàn Lập mới chân chính hiển lộ sự đáng sợ của mình, điều khiển nhiều pháp khí như vậy nhưng không hề có chút rối loạn. Điều này khiến tu sĩ thấy nhiều đỉnh cấp pháp khí như vậy lao về phía mình thì lộ vẻ kinh hãi, không dám có chút ý niệm đón đỡ nào trong đầu.

Hắn vội vàng ném cây cờ đen trong tay về phía ba đạo hồng quang, định ngự khí né tránh. Nhưng cây cờ đen lập tức bị ba đạo hồng quang chém gãy thành tưng đoạn, phát ra một đoàn hắc quang.

Tiếp đó, ba đạo hồng quang không hề có chút dừng lại, hung hăng kích thẳng vào vòng bảo hộ trước mặt gã đó.

Thật đáng thương, chỉ là vòng bảo hộ cấp thấp của một gã tu sĩ Luyện khí kỳ, sao có thể ngăn cản nổi một kích hợp lực của ba đỉnh cấp pháp khí. Vòng bảo hộ này vừa chống đỡ được một chút liền phát ra tiếng đổ vỡ thanh thúy, tan thành mây khói.

Trong ánh mắt tuyệt vọng của tu sĩ, ba đạo hồng quang nhẹ nhàng vây lấy hắn. Hắc y tu sĩ này liền *"Xèo"* một tiếng, biến thành một quả cầu lửa lớn, bị đốt thành tro bụi.

Cùng lúc đó, hai đạo ô quang và sáu đạo kim quang bay sau cũng tới đỉnh đầu hai gã tu sĩ khác, cũng không tốn chút khí lực phá tan vòng bảo hộ và pháp khí của chúng, chém chúng thành hai nửa.

Thấy vậy, những tu sĩ khác trở nên bối rối, làm sao còn lo bố trí đại trận gì nữa, đương nhiên giữ mạng phải quan trọng hơn.

Đại bộ phận mọi người lập tức bay lùi lên trên trời, một ít tu sĩ lớn gan hoặc đầu óc chậm chạp vội phóng ra pháp khí đắc ý nhất của mình, định liều mạng ngăn trở tiến công của Hàn Lập.

Nhưng đáng tiếc là Hàn Lập không có ý định dây dưa với bọn chúng, hoàn toàn không khách khí dùng hết toàn lực để đàn áp.

Mười đạo hào quang ba màu kim, hắc, hồng bất kể gặp loại pháp khí nào cũng đồng loạt phóng tới ào ạt. Pháp khí nào ngăn cản lập tức như lấy trứng chọi đá, bị đánh tan thành vô số mảnh nhỏ, biến mất khỏi thế gian. Còn chủ nhân của pháp khí đó thì Hàn Lập đương nhiên cũng không buông tha, thuận tay giết chết toàn bộ.

Lúc này, trừ những Hắc y tu sĩ đã chạy ra xa mấy trăm trượng. Lưu lại ở đó chỉ còn có tiểu vương gia và người bịt mặt giống Vương tổng quản đang giương ánh mắt vẻ không thể tin nổi. Hắc Phong trận có chút uy lực xem ra còn chưa kịp phát huy thì đã bị Hàn Lập phá tan.

Ánh mắt Hàn Lập lập tức chuyển tới hai người tiểu vương gia khiến bọn họ thầm kêu *"không ổn"*, đồng thời thể hiện tư thế đề phòng, trên người phát ra hắc quang nhàn nhạt, che dấu thân hình bản thân. Trong khoảnh khắc, âm khí trở nên dày đặc.

"Hừ, giả thần giả quỷ!" Hàn Lập cười lạnh một tiếng, nói.

Tuy không biết hai người này dùng công pháp gì nhưng rõ ràng là tương tự với ma công của đại hán đầu bóng lưỡng kia. Chỉ có điều không biết vì sao trên người chúng lại là hắc quang mà không phải là huyết quang như đại hán. Chẳng lẽ bởi vì cấp bậc tu luyện khác nhau? Hàn Lập có chút nghi hoặc thầm nghĩ.

Hàn Lập không biết rằng lúc này hai người tiểu vương gia đang âm thầm không ngừng kêu khổ.

Tu vi và pháp khí của Hàn Lập quá lợi hại, hơn xa dự tính của hai người trước đó.

Bọn họ không phải chưa gặp tu sĩ Trúc Cơ kỳ, nhưng thực lực của vị tu sĩ Trúc Cơ kỳ Hàn Lập này thì căn bản các đàn chủ Trúc Cơ kỳ trong giáo không thể so sánh nổi. Đừng nói một chọi một, phỏng chừng kể cả hai, ba gã đàn chủ cùng lên một lượt cũng chưa chắc đã là đối thủ của người này.

Không kể đến thân pháp cực nhanh đến mức mắt thường gần như không thể nhìn thấy nổi, một người có thể cùng lúc điều khiển mười loại pháp khí quỷ dị như vậy, bọn họ chưa bao giờ nghe nói đến.

Hôm nay xem ra Huyết Thị đại nhân cũng không phải là đối thủ của người này, mặc dù vị này dường như cũng sử dụng một loại bí pháp nào đó.

Hai người bọn hắn mặc dù tự phụ là thực lực hơn xa các tu sĩ Luyện Khí kỳ khác, nhưng cũng không dám tự đại mà nghĩ rằng hai người có thể liên thủ đối chiến nổi với Hàn Lập. Bởi vậy, mặc dù phát động bí pháp trên người nhưng thân hình cả hai chẳng những không tiến lên mà ngược lại còn cẩn thận chậm rãi lùi lại phía sau.

Ngược lại với chúng, Mông Sơn tứ hữu bị Hàn Lập đại triển thần uy làm cho cả kinh, trợn mắt há hốc mồm.

Mấy người này mặc dù biết thực lực Hàn Lập cường đại, nhưng rút cuộc cường đại tới mức nào thì vì không có gì để so sánh nên tự nhiên không thể biết được.

Nhưng hôm nay chính mắt thấy một mình Hàn Lập đánh nhau với hơn mười tu tiên giả có tu vi tương tự bọn họ, chỉ trong khoảnh khắc giết chết hơn năm, sáu tên, những kẻ còn lại đều sợ hãi bỏ chạy không dám nhìn. Loại tu vi này, loại công pháp này khiến mấy người bọn họ hoàn toàn tâm phục, khẩu phục.

Hàn Lập hít sâu một hơi, đang định bắt lấy tiểu vương gia và Vương tổng quản, đột nhiên một tiếng thét tràn ngập thú tính điên cuồng vang lên. Một đoàn hào quang huyết sắc từ bên cạnh phóng ra, mang theo thanh âm tràn ngập điên cuồng.

Tiểu vương gia hai người nghe vậy không khỏi kinh hỉ liếc mắt nhìn nhau.

Còn vẻ mặt của Hàn Lập trở nên nghiêm trọng hẳn lên, cũng bất chấp hai người đối diện, vội vàng cho tay vào túi trữ vật. Một pháp khí nhỏ nhắn tinh xảo liền xuất hiện trong tay hắn.

Hàn Lập không do dự phóng vật đó về phía đám hào quang huyết sắc.

Chỉ thấy một cái chuông nhỏ màu vàng từ tay Hàn Lập đón gió bay ra, trong chớp mắt liền biến thành một cái chuông đồng lớn tới năm sáu trượng. Đây chính là *"Già Thiên chung"*, chiến lợi phẩm của Hàn Lập thu được từ Tuyên Nhạc, tu sĩ Yểm Nguyệt tông. Lúc trước, chính pháp khí này đã vây khốn Huyết Tri chu vô cùng hung ác, có thể thấy được nó lợi hại thế nào.

"Ầm" một tiếng nổ, cái chuông lập tức chụp toàn bộ đám hào quang huyết sắc biến hình quỷ dị đó, không còn nghe thấy tiếng thét gào nữa.

Thấy chiêu này của Hàn Lập, hai người tiểu vương gia vừa lộ vẻ vui mừng liền không khỏi mặt mày ngẩn ngơ.

Chẳng lẽ vị Huyết Thị đại nhân lại bị bắt dễ dàng như vậy?

Hàn Lập quay đầu, bỗng nhiên cười quỷ dị với bọn hắn, tiếp đó hai tay cùng giơ lên.

Trong phút chốc, vô số quả cầu lửa lớn nhỏ từ trong tay dũng mãnh lao ra, giống như mưa tuôn gió lốc dày đặc bắn tới. Bầu trời xung quanh cũng bị biến thành màu đỏ lửa.

Thấy cảnh này, tiểu vương gia hai người vội vàng phóng ra một kiện phòng ngự pháp khí hình tròn chắn trước mặt.

Liên tiếp những tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, chấn động không ngừng khiến cho tiểu vương gia phải choáng váng mặt mày.

Thậm chí bởi vì số lượng quả cầu lửa quá nhiều, có vài quả bị lọt lưới trực tiếp đánh thẳng lên người tiểu vương gia, khiến cho không ít hắc khí hộ thể bị tản mát ra bốn phía.

Tiểu vương gia cả người chật vật không chịu nổi, vừa sợ vừa giận. Hắn biết rõ ràng đây tuyệt đối phải là rất nhiều phù lục đồng loạt phát ra mới có thể tạo thành thanh thế lớn như vậy.

Hắn đang cắn răng chờ cho trận mưa cầu lửa này bớt đi thì chợt nghe bên cạnh bỗng nhiên truyền đến tiếng thét thảm thiết, làm thân hình run lên, vội vàng nhìn sang.

Kết quả liền hít một ngụm khí lạnh, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Chỉ thấy người gầy bịt mặt vốn đứng không xa hắn chẳng biết từ khi nào mà hắc khí đã tan biến, toàn thân vô lực, bị Hàn Lập tóm trong tay, một bên người máu chảy đầm đìa, chỉ còn lại một cánh tay.

Tình hình này khiến tiểu vương gia vừa kinh ngạc, vừa sinh ra ý sợ hãi không thể cản nổi đối với Hàn Lập, không khỏi thầm mắng tên Huyết Thị kia vô dụng.

Hàn Lập lạnh như băng liếc nhìn tiểu vương gia, liền không khách khí xé rách khăn bịt mặt của kẻ trong tay, đúng là vị Vương tổng quản của Hinh Vương phủ. Chỉ có điều khuôn mặt vốn gầy gò, bởi vì đau đớn do một cánh tay bị đứt lìa, giờ đã trở nên méo mó.

"Không thể nào, ngươi sao có thể bắt được hắn. Hộ thân sát khí của chúng ta căn bản không thể dễ dàng công phá như vậy được." Tiểu vương gia lắp bắp nói, nhưng trong giây lát đã giơ hai tay lên, mười tia màu đen chợt lóe, bắn nhanh về phía Hàn Lập.

Trên mặt Hàn Lập đột nhiên lộ ra vẻ cười cợt.

Một tay giơ lên, một thứ gì đó giống như *"thuẫn bài"* (lá chắn, cái khiên) chợt xuất hiện trước mặt.

Kết quả là toàn bộ những tia sáng màu đen đó bắn tới, ngoại trừ phát ra những âm thanh trầm muộn thì chẳng thấy có thêm hiệu quả nào.

Tiểu vương gia cả kinh nhìn kỹ, mới phát hiện ra thuẫn bài này là một cái mai rùa rất lớn, chỉ có điều là toàn bộ mai rùa này màu đen, không hề phát ra thứ ánh sáng gì, có lẽ là chưa hề được chuyên môn tế luyện qua.

Thấy cảnh đó, tiểu vương gia đảo đôi mắt, hắc quang trên người chợt bùng lên, toàn thân như tia chớp lao ra ngoài. Sau đó tiếp tục chuyển thân, định chạy trốn giống như nhưng tu sĩ khác.

Nhưng bản thân hắn là một trong những mục tiêu trọng yếu cần bắt sống nên Hàn Lập sao có thể để cho hắn dễ dàng chạy trốn. Thân hình nhoáng lên, Hàn Lập liền dễ dàng xuất hiện trước người tiểu vương gia, khoát tay một cái, một cự kiếm màu xanh lớn tới mấy trượng xuất hiện, không khách khí chém thẳng vào đầu tiểu vương gia.

Tiểu vương gia thấy thế, trong lòng mừng thầm.

Hộ thể sát khí của hắn chính là chuyên ăn mòn các loại pháp khí, căn bản không sợ thanh kiếm này làm mình bị thương, ngược lại còn định nhân cơ hội này toàn lực chạy trốn.

Nghĩ đến đây, thân hình tiểu vương gia vừa bị kích trúng, lập tức nương theo đà vượt qua đầu Hàn Lập.

------oOo------

Chương 309: Yêu hóa

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Không thể tiếp, trốn mau!"

Vương tổng quản trên tay Hàn Lập cố nén đau, lớn tiếng hô, ý đồ muốn nhắc nhở tiểu vương gia.

Hiển nhiên, lời nhắc nhỏ của hắn đã chậm một chút.

Nghe thấy vậy, tiểu vương gia theo bản năng hơi nghiêng người, định tránh khỏi mũi kiếm xanh to lớn kia. Nhưng kiếm chợt biến đổi, nhẹ nhàng sượt qua bắp chân của hắn, hắc khí hộ thân lập tức bị chém tan, không còn chút tác dụng nào.

Kết quả là hai bắp chân bị cắt đứt lìa, tiểu vương gia kêu to một tiếng, hôn mê ngay tại chỗ.

Vị công tử cành vàng lá ngọc này mặc dù tâm kế hơn người nhưng từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ nếm trải đau khổ, đương nhiên không thể chịu nổi đau đớn như vậy.

Mặc dù vậy, cảnh này vẫn khiến Hàn Lập hơi hoảng, lúc đầu còn tưởng rằng vì lâu không dùng đến Thanh Nguyên kiếm nên sợ để sổng mất đối phương.

Đợi sau khi hiểu được sao lại như thế, Hàn Lập vừa giận vừa buồn cười tóm lấy hắn, bay về phía Mông Sơn tứ hữu.

Hàn Lập đại thắng, tâm tình rất khoái trá, nhưng cũng có chút buồn bực.

Ngay từ đầu, tiểu vương gia và Vương tổng quản đã khiến hắn có cảm giác nguy hiểm, vậy hai người này phải khó chơi mới đúng, không ngờ lại dễ dàng bị bắt như vậy. Chẳng lẽ linh giác thần bí của mình đã bắt đầu có sai lầm rồi sao?

Hàn Lập lắc đầu, nghỉ thấy có điểm kỳ quái.

Lúc này, phía xa vẫn còn mấy Hắc y tu sĩ ngơ ngẩn đứng nhìn, biết có ở lại đây cũng vô ích, sau khi liếc mắt nhìn nhau thì bỏ chạy tán loạn, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Hàn Lập không có ý định truy đuổi. Mấy kẻ này cũng giống như Mông Sơn tứ hữu, chỉ là phần tử ngoại vi, căn bản không đáng để đuổi giết.

Hắn vừa nghĩ, vừa trở về bên cạnh Mông Sơn tứ hữu, tùy ý ném hai gã tù binh trong tay ra, thản nhiên nói:

"Cầm máu cho chúng, còn phải lấy khẩu cung chúng nữa."

Thanh niên và lão Nhị trong Mông Sơn tứ hữu lập tức tiếp lấy hai người, không dám có chút chậm trễ.

Lúc này Mông Sơn tứ hữu không chỉ có biểu hiện kính trọng đối với Hàn Lập mà còn là nỗi kính sợ xuất phát từ nội tâm. Vừa rồi Hàn Lập đại triển thần uy đã để lại ấn tượng không thể phai nhạt trong lòng bọn họ.

"Tiền bối công pháp thật sự thông huyền, mấy người vãn bối đã được mở rộng tầm mắt!" Lão giả mặt đen nói, giọng đầy kính trọng.

"Không có gì, chỉ là chút tài mọn!"

Hàn Lập thấy thần sắc kính sợ của Mông Sơn tứ hữu, trong lòng cũng có vài phần đắc ý, nhưng lại ra vẻ không đáng nhắc tới, khiến cho mấy người này càng cảm thấy vị Hàn tiền bối trở nên cao thâm khó lường.

Đúng lúc này, một loạt tiếng nổ *"ầm ầm"* vang lên, khiến sắc mặt Hàn Lập hơi đổi.

Mông Sơn tứ hữu vội vàng nhìn lại, trong đó trung niên nữ tử sau khi nhìn rõ ràng thì mặt lộ vẻ hoảng sợ, chỉ cho Hàn Lập:

"Tiền bối, mau xem pháp khí của người!"

Hàn Lập quay người lại nhìn, chỉ thấy bên trong *"Già Thiên chung"* đang chụp lấy đại hán đầu bóng lưỡng phát ra những tiếng nổ vang trời, bên ngoài có vẻ sắp phát sinh những biến hóa không thể tin nổi.

Theo từng tiếng nổ, Già Thiên chung lại đột nhiên lồi lên thêm một khối lớn. Sau mười mấy tiếng nổ, bề mặt chuông trong nháy mắt rút cuộc đã không còn giữ được hình dáng cũ.

Nhưng càng không ổn chính là hào quang màu vàng của chuông trở nên mờ nhạt đi rất nhiều. Đại hán đầu bóng lưỡng ở bên trong dường như có thể phá chuông thoát ra bất cứ lúc nào.

Hàn Lập trong lòng hoảng sợ.

Mặc dù không biết vì sao lại xuất hiện hiện tượng không thể tin nổi này, nhưng hiển nhiên Già Thiên chung không thể vây khốn được đối phương, xem ra chỉ có thể thử một số biện pháp khác.

Nghĩ vậy, Hàn Lập thu lại mấy pháp khí đang xoay tròn trên đỉnh đầu, ném ra bảy, tám con khôi lỗi hình thú, xếp thành hàng cùng với bốn con khôi lỗi đã ném ra lúc trước, chắn trước mặt Hàn Lập và Mông Sơn tứ hữu.

Vừa làm xong mọi việc, một tiếng nổ *"ầm"* vang trời truyền đến. Pháp khí Già Thiên chung đã vỡ tan thành nhiều mảnh, từ bên trong phi ra một quái vật giống người mà không phải người.

- Đây là cái gì?

Trung niên nữ tử vừa nhìn thấy, thất thanh kêu lên. Ba người còn lại cũng xanh mặt, lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Trong mắt Hàn Lập cũng xuất hiện vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc.

Đại hán đầu bóng lưỡng đi ra, bất kể là sắc thái hay ngoại hình đều đã hoàn toàn bị yêu ma hóa.

Lúc này hắn cao hai trượng, miệng lòi răng nanh, trên đầu mọc ra hai cái sừng cong, phía sau kéo theo một cái đuôi dài đầy vảy cứng rắn. Điều khiến mọi người càng thêm kinh sợ chính là: cả người cao thấp đều có yêu văn màu đó, bảo phủ nửa thân trên trần trụi, phát ra một luồng sát khí không lời.

Từ khuôn mặt, có thể mờ nhạt hình dung ra bộ mặt trước kia của đại hán đầu bóng lưỡng.

Đôi mắt hắn tràn ngập hung quang màu xanh ngọc, tràn ngập giết chóc, máu me, không còn nửa phần nhân tính. Hắn lạnh lẽo nhìn mấy người Hàn Lập, thân mình hơi phục xuống, đột nhiên vọt đến nhanh như tên bắn.

Mông Sơn tứ hữu thấy vậy cực kỳ kinh ngạc và hoảng sợ, đang không biết nên làm gì thì bên tai đã truyền đến thanh âm của Hàn Lập:

"Tế pháp khí!"

Theo phân phó của Hàn Lập, mười khôi lỗi thú đồng thời mở miệng, mười cột sáng chợt phóng ra, như sét đánh không kịp bưng tai, ụp thẳng vào người đại hán yêu hóa đang không chút đề phòng, trúng đòn ngã ngay tại chỗ.

Mông Sơn tứ hữu thấy vậy mừng rỡ, liền không chần chừ tung hết pháp khí ra, điên cuồng công kích đại hán đang ngã xuống đất, hy vọng có thể giải quyết quái vật kinh nhân này.

Đáng tiếc, mộng đẹp của họ chỉ kéo dài trong khoảnh khắc. Một đạo sát khí thấu trời từ đại hán truyền đến, tiếp đó hắn nổi giận nhảy dậy, mặc kệ các pháp khí tấn công cũng không hề gây chút tổn thương nào trên người hắn. Điều này khiến đôi mắt của Mông Sơn tứ hữu tưởng như muốn lòi cả ra ngoài.

Đại hán yêu hóa ngửa mặt lên trời điên cuồng thét lớn, đột nhiên hai tay như hai bánh xe điên cuồng xoay tròn. Mấy pháp khí vây quanh hắn chỉ trong khoảnh khắc đã bị mười ngón tay cắt nát thành từng mảnh, biến thành sắt vụn.

Không chờ cho Mông Sơn tứ hữu biến sắc mặt, bích quang trong đôi mắt đại hán yêu hóa bùng lên, lắc mình vài cái đã xuất hiện trước vòng bảo hộ của mấy người Hàn Lập, lợi trảo (móng vuốt sắc bén) hung hăng chụp xuống.

"Choang" một tiếng.

Lão giả mặt đen nhanh tay nhanh mắt giơ Bạch Lân thuẫn của Hàn Lập lên, vừa lúc chắn được một trảo, nhưng cũng để lại trên mặt thuẫn năm vết móng vuốt rất sâu. Hơn nữa sắc mặt lão giả trở nên cực kỳ tái nhợt, hiển nhiên là do pháp lực không đủ gây nên.

Thấy vậy, đại hán cười nanh ác, lợi trảo còn lại cũng như tia chớp, chộp tới mặt thuẫn.

Nhưng sắc mặt hắn lập tức biến đổi, rụt tay về, hai tay tạo thành hình chữ thập chắn trước người.

Cùng lúc đó, đợt công kích thứ hai của những cột sáng cũng tới, mạnh mẽ đánh thẳng lên người hắn.

Chẳng qua lúc này đại hán yêu hóa đã có phòng bị nên không ngã xuống đất, chỉ bị công kích cường đại này đẩy lùi ra xa vài chục trượng. Nhờ đó mà lão giả mặt đen vừa mới đỡ một chưởng đó mới có thể thở được một hơi, lau mồ hôi lạnh trên trán, khẩn trương nói với ba người còn lại:

"Thế công của đối phương rất hung mãnh, pháp lực của một người không thể chịu nổi vài cái. Mọi người hãy cùng hợp lực điều khiển thuẫn này đi!"

Nghe đại ca của mình nói vậy, mấy người còn lại trong Mông Sơn tứ hữu lập tức giơ một tay đặt lên vai lão giả, sau đó chậm rãi rót linh lực của cơ thể vào.

Khuôn mặt của lão giả mặt đen trong khoảnh khắc đã khôi phục lại huyết sắc

Mặc dù đã hóa yêu vật nhưng tấn công hai lần liên tiếp vẫn không thành công càng có vẻ khiến đại hán trở nên cuồng bạo. Vừa lúc cột sáng của các khôi lỗi thú biến mất, hắn liền lập tức giương nanh múa vuốt xông lên, nhưng lại bị Bạch Lân thuẫn phản kích, tiếp tục bị các cột sáng đẩy trở về chỗ cũ.

Hàn Lập thấy cảnh này liền nhíu mày.

Yêu vật này một khi có thể phá nổi Già Thiên chung, thân thể có thể chống nổi cột sáng công kích của khôi lỗi thú, có thể thấy được các pháp khí đỉnh cấp bình thường tuyệt đối không có tác dụng gì đối với hắn, chỉ có thể sử dụng phù bảo.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập không hề do dự quay về phía Mông Sơn tứ hữu phân phó:

"Các ngươi tạm thời cùng các khôi lỗi thú chống đỡ một lúc, ta cần một chút thời gian để thi pháp!"

Nói xong, Hàn Lập không đợi bọn họ đáp ứng liền rút từ trong túi trữ vật ra một phù lục màu xanh mờ mờ, hai tay trịnh trọng cầm phù lục, khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt vận công.

Hàn Lập không hề nói tới phù bảo bởi vì hắn biết rõ, với thân phận tán tu của mấy người kia, đa phần đều không biết được phù bảo là cái gì, mà hiện tại cũng không phải lúc giải thích.

Hắn cứ dứt khoát hành động, căn bản không để cho Mông Sơn tứ hữu có thời gian phản đối. Bọn họ nghe rất rõ ràng, đành phải liếc mắt nhìn nhau, lão giả mặt đen đành phải đáp ứng, tiếp tục kiên cường chống đỡ.

Tiếp đó, đại hán yêu hóa liên tiếp nhào tới tấn công bảy, tám lần, nhưng lần nào cũng đều tối tăm mặt mày bắn ngược trở về một cách vô ích.

Bạch Lân thuẫn của Hàn Lập mặc dù bị nhiều vết trảo của đối phương, nhưng với sợ phối hợp của Mông Sơn tứ hữu, vẫn ngăn trở được cặp lợi trảo ngọc nát vàng tan kia. Còn mười khôi lỗi thú vẫn dùng cột sáng công kích, giữ vững khoảng cách nhất định, không cho đại hán yêu hóa liên tục tấn công, để cho Mông Sơn tứ hữu có cơ hội thở dốc trong giây lát.

------oOo------

Chương 310: Hoàng thất

Nguồn: EbookTruyen.Net

Với tu vi Trúc Cơ trung kỳ của Hàn Lập, việc khởi động phù bảo có thể nhanh gấp mấy lần so với Luyện khí kỳ.

Một lát sau, phù lục màu xanh trên tay đã biến thành một cái thước ngọc màu xanh, dài khoảng vài tấc, tinh xảo lung linh, huỳnh quang lưu chuyển.

Mà lúc này pháp lực của Mông Sơn tứ hữu cũng đã tới cực hạn. Dưới những trảo đầy khí thế cực kỳ hung hãn của đại hán, Bạch Lân thuẫn như đang bị búa tạ nện, bắn ra ngoài, còn mấy người Mông Sơn tứ hữu thì cực kỳ mệt mỏi, khuôn mặt đều trở nên trắng bệch.

"Tiền bối, nhanh lên!"

Lão giả mặt đen thấy phù bảo của Hàn Lập xuất hiện dị tượng, không khỏi lo lắng, liên tục thúc dục

Hàn Lập không có thời gian để ý tới lão, mà ngay khi đại hán yêu hóa bị cột sáng đánh lui, liền lập tức cuồn cuộn truyền linh lực toàn thân vào thước ngọc.

Trong phút chốc, chiếc thước nhỏ lơ lửng trên tay phát ra hào quang màu xanh chói mắt, trong khoảnh khắc chia ra thành hai, hai thành bốn, bốn thành tám… Chỉ trong chớp mắt đã hóa thành mấy trăm cái thước nhỏ giống nhau, đều phát ra tiếng gầm rú vây quanh Hàn Lập, không ngừng dao động.

Cảnh tượng kinh người này làm Mông Sơn tứ hữu nhìn thấy há mồm cứng lưỡi, nghĩ rằng đó là ảo thuật, dường như không dám tin vào mắt mình.

Hàn Lập không chút trì hoãn, sắc mặt đầy cẩn trọng chỉ tay về phía đại hán yêu hóa. Nhất thời, đàn đàn lũ lũ thước nhỏ kia như nước cuốn vỡ đê, cuồn cuộn kích tới.

Đại hán đầu bóng lưỡng mặc dù sau khi yêu hóa thì thần trí có chút không tỉnh táo, nhưng đối mặt với phù bảo công kích của Hàn Lập, dường như ý thức được sự bất ổn, mặt lộ vẻ sợ hãi, đột nhiên hồng quang hiện ra, toàn thân bắn về phía sau nhanh như sao xẹt, tốc độ cực kỳ mau chóng, không thua kém gì Thần Phong Chu.

Hàn Lập thấy vậy rùng mình, hơi chần chừ một chút, đối phương đã bỏ chạy cách xa cả trăm trượng, chỉ có thể thấy bóng dáng hắn đang chạy trốn.

Hít một hơi, Hàn Lập không truy đuổi mà chỉ tay một cái, triệu phù bảo thước ngọc về, lại trở thành phù lục màu xanh, nhẹ nhàng rơi xuống tay.

Không phải là hắn không muốn trừ hậu hoạn, nhưng uy lực còn lại của phù bảo thước ngọc này thực sự không còn nhiều lắm. Nếu dây dưa truy đuổi đối phương trong thời gian dài, Hàn Lập cũng không biết nó có chịu nổi nữa không. Mà nhân chứng sống đã tóm được trong tay, thế là ổn lắm rồi.

Mông Sơn tứ hữu thấy kình địch bị Hàn Lập dọa sợ chạy mất, trong lòng đều mừng rỡ, kéo nhau đứng dậy.

Hàn Lập thấy sắc mặt mọi người thực sự bất ổn, suy nghĩ một chút liền lấy từ trong túi trữ vật ra một bình thuốc nhỏ, ném cho mấy người.

"Mỗi người ăn một viên, sẽ rất có ích cho thương thế của các ngươi." Hàn Lập nhẹ nhàng cười nói.

Dù có nói thế nào thì những người này hôm nay đúng là cũng đã chiến đấu vất vả trợ giúp mình, hắn đương nhiên phải thể hiện rằng mình không phải là kẻ không biết điều.

Quả nhiên Mông Sơn tứ hữu đều lộ vẻ cảm kích. Lão giả mặt đen cung kính nhận lấy chiếc bình nhỏ, dốc ra bốn viên thuốc lớn cỡ mắt rồng, màu đỏ như lửa, hương thơm xộc vào mũi, chỉ vừa ngửi một chút đã cảm thấy tinh thần phấn chấn.

Lão giả là người kinh nghiệm, lập tức kinh hỉ, biết đây là loại thuốc cực kỳ trân quý, liên tục hướng Hàn Lập tạ ơn, sau đó mới cùng mấy người kia uống thuốc.

Viên thuốc vừa vào bụng liền biến thành một luồng khí nóng truyền tới khắp thân thể, khiến cho mọi người lập tức thấy thương thế trên người đỡ hẳn, trong lòng cực kỳ vui mừng.

"Chúng ta đi thôi! Nơi này không thể ở lâu. Viện binh của Hắc Sát giáo mà đến thì rất phiền toái." Hàn Lập liếc nhìn tiểu Vương tử và Vương tổng quản, trầm giọng nói.

Mông Sơn tứ hữu đương nhiên không có ý kiến gì khác, vì vậy ném một tù binh lên Thần Phong Chu, Hàn Lập mang theo kẻ còn lại, ngự chu nhanh chóng bay đi.

Bầu trời trên miếu hoang lại trở nên tĩnh lặng, không ai có thể nhận ra nơi đây vừa phát sinh một trận đại chiến giữa những người tu tiên.

Mấy người Hàn Lập bình an vô sự trở về Tần trạch, trực tiếp từ trên không hạ xuống.

Vì sợ đêm dài lắm mộng, Hàn Lập bất kể giờ giấc, ngay trong đêm đó bắt đầu thẩm vấn tiểu vương gia hai người.

Hàn Lập định thẩm vấn Tiểu vương gia, còn Vương tổng quản thì giao cho Mông Sơn tứ hữu xử lý, tin tưởng rằng sự khắc nghiệt của lão giả mặt đen sẽ cho hắn một đáp án vừa lòng.

Bắt một người tu tiên mở miệng nói ra sự thật có lẽ là việc phiền tóai đối với nhiều người, nhưng đối với kẻ tinh thông mê hồn pháp thuật và dược vật như Hàn Lập mà nói thì căn bản chẳng thành vấn đề. Đặc biệt, tu vi của đối phương lại kém xa hắn.

Mặc dù vị Tiểu vương gia này ngay từ đầu đã tỏ vẻ tuyệt đối không mở miệng, nhưng khi Hàn Lập hỏi vài câu, thấy đối phương cự tuyệt không chịu hợp tác, liền không khách khí tặng cho hắn một bình thuốc. Kết quả là hắn thần trí mơ mơ hồ hồ, rơi vào huyễn hoặc.

Sau đó, Hàn Lập lại dùng Mê hồn Huyễn sắc nhãn, rất thuận lợi nắm được tâm thần của hắn, biến hắn thành một con rối, ngoan ngoãn trả lời hết thảy.

Nghe Tiểu vương gia kể lại, vẻ mặt của Hàn Lập biến đổi liên tục, lúc đầu thì nghiêm trọng lạnh lùng, tiếp đó là ngạc nhiên, cuối cùng là vẻ khó xử lẫn buồn bực.

Sau khi xác nhận rằng mọi bí mật trong lòng Tiểu vương gia đã lộ hết, Hàn Lập trầm ngâm lấy trong áo ra một viên thuốc màu đen đã chuẩn bị từ trước, nhét vào miệng hắn, sau đó không thèm liếc mắt, đi về phía Thanh Âm Viện nơi Mông Sơn tứ hữu đang thẩm vấn.

Viên *"Đoạn hồn đan"* này có thể khiến người uống chết một cách vô thanh vô tức.

Mặc dù dùng độc giết chết một người không hề có phản kháng khiến trong lòng Hàn Lập có chút không thoải mái nhưng căn cứ theo ma công mà Tiểu vương gia tu luyện, đã dùng mấy mươi tên tu sĩ để huyết tế thì hắn chết cũng không tính là oan uổng.

Khi tới Thanh Âm Viện, đúng lúc Mông Sơn tứ hữu đang đứng thương lượng chuyện gì đó cùng nhau, vẻ mặt trầm trọng. Gặp Hàn Lập đi đến, mấy người đều tiến tới nghênh đón hắn lên ghế chủ tọa.

Hàn Lập không từ chối, ngồi xuống, nói:

"Thế nào, vị Vương tổng quản có tin tức gì không?"

Mông Sơn tứ hữu liếc mắt nhìn nhau, đại ca của cả hội là lão giả mặt đen đứng lên trả lời:

"Tiền bối có thể cũng đã biết, nếu những gì chúng ta bên này thu được là không sai thì sự tình chỉ sợ có chút phức tạp rồi."

Nói xong, lão giả liếc trộm Hàn Lập một cái, nhưng chỉ thấy sắc mặt hắn vẫn như thường, không hề tỏ vẻ gì.

Lão giả đành cân nhắc một chút, rồi nói tiếp:

"Từ trong miệng của Vương tổng quản, tại hạ biết được rất nhiều tin tức liên quan tới Hắc Sát giáo, nhưng đều không có tin gì khẩn yếu mà chỉ có một chuyện rất quan trọng. Vị Hắc Sát Giáo chủ không ngờ lại đang trốn ở hoàng thành đại nội, hơn nữa đương kim hoàng đế phàm nhân của Việt quốc sớm đã bị thao túng, trở thành con rối trong tay hắn. Giờ đây, hoàng cung chính là hang ổ của Hắc Sát giáo. Còn đại nội tổng quản của hoàng cung, một vị thái giám tên là Lý Phá Vân chính là Hắc Sát giáo chủ, nghe nói đang bế quan tu luyện."

Lão giả mặt đen vừa nói vừa nhíu mày, cảm thấy thực sự không đơn giản. Mặc dù người tu tiên vẫn coi thường phàm nhân, nhưng vẫn có chút kiêng kị đối với người thống trị tối cao của thế giới phàm nhân.

Hàn Lập nghe nói vậy, vẻ mặt cũng không có gì thay đổi, nhưng trong lòng không ngừng thở dài.

Hắn không phải là sợ hãi hoàng đế mà biết rõ rằng hoàng thất đương thời của Việt quốc trên thực tế là do cả bảy phái cùng ủng hộ.

Nhưng cũng vì thế mà các phái đều có quy định bất thành văn: nghiêm cấm đệ tử bảy phái bước vào hoàng thành nửa bước, phòng khi có một phái ỷ thế cầm tù hoàng thất rồi tạo thành bất lợi đối với các phái còn lại.

Vì vậy mà cả mấy trăm năm nay, trong hoàng thành Việt quốc không hề có bóng dáng của bất cứ đệ tử nào của bảy phái. Chỉ cần hoàng đế Việt quốc không có sai sót gì đối với bảy phái thì bảy phái sẽ hoàn toàn để hắn tự do hành động. Có lẽ chính vì vậy mới để cho Hắc Sát giáo thừa cơ hành động.

Hàn Lập sau khi cân nhắc những điều thu được từ trong miệng

Tiểu vương gia, suy đi tính lại vài lần nhưng đều không quyết định được nên làm thế nào cho tốt.

Quy định này đã kéo dài lâu như vậy, cho dù mình có thể lật tẩy được bộ mặt thực của Hắc Sát giáo chủ, nhưng việc xâm nhập hoàng thành thì ai mà biết có thể lấy công chuộc tội được hay không? Nói không chừng, ngược lại còn phải chịu phạt nặng.

Sự việc phải trái trắng đen không rõ ràng này quả thực khiến hắn rất đau đầu. Xa rời khỏi bảy đại phái lâu như vậy, điều gì cũng có thể xảy ra.

Đôi khi quyền uy của phong tục còn vượt xa sự tình đúng sai, căn bản không thể xâm phạm chút nào. Điều này khiến Hàn Lập cực kỳ kiêng kị.

Hắn cũng không muốn làm một kẻ phí công mà lại không được lòng người.

Chỉ có điều, vừa mới hỏi cung đơn giản một chút mà đã biết được thân phân thực sự của Hắc Sát giáo chủ, quả thực là ngoài dự kiến của Hàn Lập.

Chẳng qua điều này cũng là cơ duyên trùng hợp. Từ miệng của Tiểu vương gia, hắn biết rằng cho dù là mấy vị đàn chủ Trúc Cơ kỳ của Hắc Sát giáo cũng chưa từng thấy mặt Giáo chủ, càng không thể biết chút nào về lai lịch.

Vậy mà hai người bọn chúng lại biết được thân phận của Giáo chủ Hắc Sát giáo. Tất cả điều này là bởi vì Vương tổng quản và Tiểu vương gia hai người đều có quan hệ rất không bình thường với Hắc Sát giáo chủ.

Một người có ơn cứu mạng với một vị đường huynh của Hắc Sát giáo chủ. Người còn lại là ký danh đệ tử duy nhất, cực kỳ được yêu quý và tin tưởng. Quan hệ thân cận như thế, bọn họ mới có thể biết được thân phận thực sự.

Nếu không, kinh thành Việt quốc lớn như vậy làm sao tới lượt họ là hai giáo chúng chỉ mới tới Luyện Khí kỳ lại có thể chủ trì giáo vụ ở đây.

------oOo------

Chương 311: Huyết tế bí ẩn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong khi Hàn Lập đang suy nghĩ thì lão giả mặt đen vẫn thao thao bất tuyệt nói:

"… chúng ta không thể nào biết được tu vi thực sự giáo chủ Hắc Sát giáo, mà bên cạnh hắn còn có mấy tên Tứ đại huyết thị luôn ở bên hộ vệ giống như hôm nay gặp vậy. Bằng mấy người chúng ta khẳng định không phải địch thủ của đối phương. Cho nên ta đề nghị Tiền bối không cần chủ động trêu chọc đối phương nữa, tốt nhất là đợi viện binh…."

"Yên tâm, vị Giáo chủ Hắc Sát giáo này nhiều lắm chỉ có tu vi là Trúc Cơ hậu kỳ, không thể nào là tu sĩ Kết Đan Kỳ được"

Hàn Lập vừa nghe thấy đối phương nói đến đây thì đột nhiên mở miệng, chặn ngang lời nói của lão giả, giọng rất khẳng định.

Lời vừa nói ra khiến cho lão giả mặt đen ngẩn người, nhất thời vui vẻ, mà mấy người khác cũng thở dài một hơi thoải mái.

Mặc dù không biết vì sao Hàn Lập lại khẳng định như vậy. Nhưng một khi vị Hàn tiền bối này đã nói như vậy thì tám chín phần sẽ không sai. Vừa rồi mấy người bọn họ còn thảo luận, nếu chẳng may kẻ địch là tu sĩ Kết Đan Kỳ thì bọn họ chỉ có thể ôm đầu trốn chui trốn nhủi như chuột. Sợ là dù cho người của Thất đại phái đến chi viện, cũng không thể nào làm gì được giáo chủ Hắc Sát giáo.

Bây giờ Hàn Lập nói như vậy, khiến cho Mông Sơn tứ hữu an tâm hơn nhiều.

"Tiền bối có thể nói rõ việc này một chút được không? Chúng ta đã thẩm vấn Vương tổng quản nhưng vẫn không biết tí gì về tu vi của tên giáo chủ kia" Gã thanh niên đã khôi phục lại rất nhiều sau

khi bị đả kích bởi sự việc của Ngũ muội, mở miệng muốn hỏi cho rõ.

"Tứ đệ, ngươi nói cái gì thế? Hàn tiền bối một khi đã nói như vậy thì khẳng định nắm chắc mười phần." Lão giả mặt đen nghiêm mặt lại, hung hăng giáo huấn tên thanh niên một câu.

Hàn Lập nghe hai người nói, trên mặt mỉm cười, lạnh nhạt nói:

"Đây cũng không phải là bí mật gì. Tin tức này là phán đoán từ việc tên giáo chủ kia vẫn cần tu sĩ Trúc Cơ Kỳ để tiến hành huyết tế"

Hàn Lập không nhanh không chậm, từ từ giải thích.

"Mặc dù Hoàng Phong cốc chúng ta không hiểu quá nhiều về công pháp của Ma Đạo. Nhưng đối với loại tà pháp đốt cháy giai đoạn như huyết tế thì vẫn có hiểu biết nhất định. Loại ma công hấp thu tinh huyết tu vi của tu sĩ khác để tăng tu vi của mình, trước kia trong Ma phái là rất bình thường. Nó có thể giúp cho một tên tu sĩ trong thời gian ngắn pháp lực tăng lên rất nhiều, giảm hơn phân nửa thời gian đả tọa khổ tu. Cho nên tu tiên giới cũng có một thời kỳ như vậy, không nói gì ma đạo mà ngay cả rất nhiều người của chính phái lén tu luyện loại công pháp này."

Hàn Lập nói đến đây thì cười lạnh một tiếng, khóe miệng lộ ra vẻ trào phúng, lúc này mới tiếp tục:

"Nhưng loại phương pháp tu luyện điên cuồng này, không chỉ cần tâm địa ác độc giết hại rất nhiều tu sĩ khác, hơn nữa còn có một khuyết điểm trí mạng. Chẳng những chỉ có người từ Trúc Cơ Kỳ trở xuống mới có hiệu quả, hơn nữa một khi Huyết tế thì cả đời không thể Kết Đan, chỉ có thể dừng lại ở Trúc Cơ Kỳ. Năm đó nhiều tu sĩ lén tu luyện Huyết Tế ma công nhưng chưa có một ai có thể Kết Đan thành công."

"Càng không ổn chính là, thông qua Huyết tế thôn phệ pháp lực của người khác thì sẽ thường xuyên xuất hiện hiện tượng bị cắn trả, không cẩn thận sẽ bị tẩu hỏa nhập ma mà chết. Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu khiến loại công pháp này biệt tăm biệt tích

chính là vì hành vi thôn phệ tinh huyết của người khác, khiến cho tu sĩ khác kiêng kị. Người sở hữu ma công này đều bị chánh, ma lưỡng đạo truy sát hầu như không còn"

"Nhưng sau này lại nghe nói người trong Ma Đạo không thể nào bỏ qua được thủ đoạn cấp tốc tăng tu vi lên này, nên đã sáng lập ra một phương pháp tu luyện tên là Huyết Tế cũng tương tự như thế. Chẳng qua loại phương pháp này, không cần phải trực tiếp thôn phệ tinh huyết của người khác, mà là ra tay với hồn phách nguyên thần của người tu tiên. Nghe nói tu vi tăng lên mặc dù không mạnh bằng Huyết tế nguyên thủy, nhưng vẫn không thể Kết đan và bị nguy hiểm cắn trả, được xưng là Hồn tế. Đối với Hồn tế, điển tịch của bổn môn không ghi lại nhiều lắm. Chỉ biết là từ khi sáng lập đến nay, chỉ có một ít nhân vật cao tầng trong Ma Đạo nắm giữ, không truyền bá rộng rãi ra ngoài. Điều này đã tránh một kiếp đồ sát trong tu tiên giới. Hơn nữa nghe nói còn có không ít hạn chế khác."

Hàn Lập một hơi nói ra nhiều bí ẩn có quan hệ với Huyết tế như vậy, khiến cho nhóm tán tu Mông Sơn tứ hữu mở rộng tầm mắt một phen. Đồng thời cũng biết vì sao Hàn Lập lại khẳng định rằng tên giáo chủ Hắc Sát giáo chỉ có cấp bậc Trúc Cơ Kỳ. Rất rõ ràng phương pháp Huyết tế mà Hắc Sát giáo sử dụng chính là thủ đoạn Huyết tế thứ nhất.

"Chúng ta đã hiểu rõ tình hình đại khái về Hắc Sát giáo. Nhưng đại hán đầu bóng lưỡng chạy thoát trở về thì người của Hắc Sát giáo chắc cũng đã biết tình hình của chúng ta. Không biết có lập tức bỏ sào huyệt chạy trốn không nữa. Như vậy thì đối phương sẽ chuyển từ sáng sang tối, rất bất lợi cho chúng ta" Lão Nhị của mấy người đó đột nhiên nhớ đến điều gì đó, lo lắng nói.

"Sẽ không đâu! Hắc Sát giáo hiện thời sẽ không lập tức chạy trốn. Ta từ trong miệng tên tiểu Vương gia kia biết được, tên giáo chủ kia hiện nay đang ở thời điểm bế quan tu luyện mấu chốt, phải dựa vào một vùng Âm huyệt chi địa trong Hoàng Cung mới có thể thu công. Nghe nói vì lần tu luyện này mà hắn đã chuẩn bị mấy năm trời, tuyệt đối không bỏ dở nửa đường. Nên hơn phân nửa bọn chúng đang tập trung lực lượng, tăng cường đề phòng chúng ta." Trong giọng nói của Hàn Lập, có đôi chút ý trào phúng đối với

Hắc Sát giáo.

Nghe xong lời này, tinh thần mấy người Mông Sơn tứ hữu phấn chấn, đều khẽ lộ ra vẻ hưng phấn.

"Tiền bối, vậy tiếp theo chúng ta phải…." Lão giả mặt đen bình tĩnh hỏi.

"Tiếp theo không cần phải làm gì, ngồi đợi viện binh đến. Đối phương mặc dù biết tướng mạo của chúng ta, nhưng không biết nơi chúng ta ẩn thân. Hơn nữa người phụ trách Việt kinh, lại là hai gã tù binh trong tay chúng ta. Cho nên Hắc Sát giáo muốn tìm chúng ta, cũng không tìm ra được người đắc lực. Tuy nhiên mọi người phải chú ý cẩn thận hơn, gần nhất không nên ra ngoài, ở trong phủ tu luyện cho tốt đi. Khi viện binh đến đây, chúng ta sẽ tiếp tục bàn bạc" Hàn Lập đưa tay nhéo nhéo mũi, khóe miệng hơi nhếch lên, hai mắt híp lại thành khe hẹp.

Trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ mặt cười như không cười, khiến cho những người khác trong phòng đều cảm thấy mờ mịt, rất mê hoặc, khó hiểu.

Hoàng thành Việt Quốc chiếm cứ một phần năm diện tích của Việt Kinh, nhưng một phần ba diện tích của nó lại là Đại nội Hoàng Cung nguy nga lộng lẫy

Tầng tầng lớp lớp cung lầu chạm trổ tinh xảo, vô số hành lang lớn nhỏ trang nhã, cùng với hoa viên xinh đẹp đầy kỳ hoa dị thảo dùng trang trí khiến cho đám tiểu thái giám và cung nữ dù đã ở trong Hoàng Cung mấy năm vẫn thường xuyên bị nhầm đường. Qua đó có thể thấy sự rộng lớn của Hoàng Cung Việt Quốc.

Bây giờ đã là canh ba, cung điện khổng lồ vốn đầy thái giám và cung nữ muôn hình muôn vẻ qua lại thường xuyên, giờ đã sớm biến thành năm bước một trạm canh gác, mười bước một nhóm, đề phòng cẩn mật.

Nhưng dù ở tình huống như vậy, vẫn có một người toàn thân bao trong một tấm áo choàng rộng thùng thình, cầm trong tay một tấm Kim bài, nghênh ngang đi qua từng tốp, từng trạm canh gác được bố trí tầng tầng lớp lớp, tiến đến trước một tòa điện âm lãnh ở sâu trong Hoàng Cung.

Thân hình người này cực kỳ cao lớn.

Nhìn cánh cửa điện âm trầm, người thần bí bỗng nhiên cởi chiếc áo choàng trên người ra, lộ ra một cái trán sáng chói, chính là tên đại hán đầu bóng lưỡng đã chạy khỏi tay Hàn Lập.

Hắn lúc này, không còn hình dạng yêu mà nữa mà đã khôi phục lại diện mạo ban đầu. Nhưng vẻ mặt tái nhợt thiếu máu, nhìn như là nguyên khí đại thương vậy.

"Ai?"

Đại hán đầu bóng lưỡng mới vừa tiến lên hai bước thì một giọng nói vô cùng lạnh lùng từ bên trong cánh cửa truyền ra.

"Băng Yêu, là ta"

Đại hán đầu bóng lưỡng không khách khí trả lời, chân không hề ngừng lại, bước thêm vài bước đến trước cửa.

"Thì ra là Thiết La ra ngoài làm nhiệm vụ. Nhưng cước bộ như thế nào lại hư phù, trung khí không đủ Chẳng lẽ ngươi tự xưng là người pháp khí nan thương, thủy hỏa bất xâm, sao lại bị thế này?" Giọng nói lạnh lùng có đôi chút kinh ngạc, nhưng sau đó liền có vẻ hả hê vì tai họa của người khác.

"Hừ cái tên gia hỏa lạnh lùng như ngươi thì biết cái gì. Tên gia hỏa lần này ta gặp đúng là một cái gốc rạ cứng. Đừng nói là ta, mà cho dù chúng ta hai người cùng xông lên chỉ sợ cũng chẳng có gì tốt. May ta thông minh trước đó đã hóa thành Sát Yêu, nếu không chỉ sợ ngay cả cái mạng này cũng phải bỏ lại đó rồi" Đại hán đầu bóng lưỡng cười nói.

"Vận dụng Sát yêu hóa thân? Bảo sao mà nguyên khí của ngươi không bị tổn thương đến như vậy. Xem ra không khổ tu nửa tháng thì đừng mong khôi phục bình thường. Tuy nhiên, có thể bức ngươi thành như vậy, đối thủ này thật không đơn giản chút nào.

Trước tiên có thể nói cho ta được không." Trong lời của Băng Yêu lộ ra vẻ tò mò.

"Trước hết đợi ta thỉnh tội với Giáo chủ xong rồi sẽ quay lại nói rõ cho ngươi biết. Lần này ngay cả ký danh đệ tử của giáo chủ cũng rơi vào tay đối thủ, còn không biết bị trừng phạt thế nào đây." Đại hán đầu bóng lưỡng mất kiên nhẫn trả lời.

"Lão Thiết, ngươi không phải là không biết, chúng ta khác với người khác, có thể nói là đồng tâm dị thể với Giáo chủ. Người sao có thể trừng phạt nặng ngươi chứ, nhiều lắm là giáo huấn một trận mà thôi" Băng Yêu ở bên trong không cho là đúng nói.

Lời vừa dứt thì cánh cửa đang đóng chặt vang lên *"Két, két"* rồi mở ra, một khung cửa đen ngòm xuất hiện giống như một con yêu thú đang mở rộng miệng nuốt người vậy.

Nhưng Đại hán đầu bóng lưỡng vừa thấy thế, không hề do dự tiến vào.

"Thanh Văn và Diệp Xà đâu?"

Đại hán đầu bóng lưỡng vừa vào cửa điện liền lập tức hỏi bóng người áo trắng đang đứng ở một bên cửa.

"Đã đến Huyết lao luyện công rồi, trong này tạm thời chỉ còn có ta mà thôi" Bóng người áo trắng phiêu hốt không ngừng, cả người tản ra bạch khí nhàn nhạt, khiến người ta không thấy rõ được thân hình và khuôn mặt của hắn.

"Hừ, tên Thanh Văn đó đã là Trúc Cơ trung kỳ, còn chăm tu luyện như vậy, không sợ Chân nguyên cắn trả sao? Nhưng còn tiểu tử Diệp Xà kia thì chăm chỉ từ khi nào vậy?" Đại hán đầu bóng lưỡng ngạc nhiên, nghi hoặc hỏi.

"Ngươi nghe xong không cần đố kỵ nha. Tên Diệp Xà nói đã cảm ứng có dấu hiệu sắp tiến vào Trúc Cơ trung kỳ. Ai bảo người ta có tư chất trời sinh tốt như vậy, không cần tu luyện đã có thể vượt qua ta và ngươi, có biện pháp gì nữa đây!" Băng Yêu mặc dù

miệng thì khuyên đại hán đầu bóng lưỡng không cần đố kỵ, nhưng trong lời nói của hắn đầy vẻ chua xót.

------oOo------

Chương 312: Bình tĩnh dữ viện binh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Băng Yêu, không phải là ngươi thấy người ta không thuận mắt, muốn châm ngòi để ta tìm Diệp Xà đánh một trận hả" Đại hán đầu bóng lưỡng trừng mắt, tức giận nói.

"He he. Sao có thể. Ngươi không phải muốn đi gặp Giáo chủ sao? Bây giờ đi là vừa lúc vì giáo chủ còn chưa bắt đầu Huyết tế." Bóng trắng bị Đại hán nói trúng tâm sự, nên phải chuyển sang chủ đề khác.

Đại hán đầu bóng lưỡng biết rõ đối phương nói lời không thật với lòng, cũng chỉ có thể *"Hừ"* một tiếng rồi bước vào trong bóng tối.

Liên tiếp rẽ mấy rẽ, đi qua sáu bảy đình viện, đại hán mới đến bên cạnh một hòn giả sơn hẻo lánh rất lớn, trên mặt bắt đầu xuất hiện vẻ kính sợ.

"Thuộc hạ Thiết La bái kiến giáo chủ!" Đại hán khom người lớn tiếng nói.

"Thiết La. Sao lại bị thương?"

Giọng nói quan tâm của một trung niên nhân truyền từ hòn giả sơn ra. Nơi mà giáo chủ Hắc Sát giáo bế quan lại ở bên dưới giả sơn, chỉ sợ đám người Hàn Lập vạn vạn lần không thể tưởng tượng được.

"Đa tạ giáo chủ quan tâm. Thuộc hạ chính là thi triển Hóa Yêu thuật, nên hao tổn một ít nguyên khí." Đại hán nghe giáo chủ Hắc Sát giáo vừa nói như vậy, vội vàng đáp lại một cách cẩn thận.

Đại hán vừa dứt lời, vị giáo chủ nhất thời không đáp lại, mà sau một lúc lâu mới âm u nói:

"Trông bộ dạng của ngươi thì thấy nhiệm vụ lần này đã thất bại. Nếu không, tên ký danh đệ tử của ta đã cùng ngươi trở về phục mệnh rồi."

"Giáo chủ thứ tội, thuộc hạ bảo vệ bất lực, khiến cho Thiếu chủ và Vương hộ pháp rơi vào tay đối thủ. Thuộc hạ cam nguyện bị giáo chủ trừng phạt." Đại hán cắn răng, vẻ mặt xấu hổ nói.

"Trừng phạt? Vì sao phải trừng phạt ngươi? Một khi ngay cả Hóa Yêu thuật ngươi cũng đã sử dụng thì rõ ràng là địch nhân lần này quá cường đại, không phải do ngươi không nỗ lực. Chỉ là một tên đệ tử và một gã hộ pháp mà thôi, chẳng có gì lớn cả. Nếu mà ngươi lọt vào tay đối thủ, thì ta mới đau đầu."

"Đa tạ Giáo chủ khoan dung. Từ nay về sau thuộc hạ nhất định tận lực làm việc giáo chủ sai bảo, đền bù lại sai lầm lần này."

Giáo chủ Hắc Sát giáo rất giỏi lấy lòng người, mới nói mấy câu đã khiến tên đại hán rất kích động, liền thể hiện sự trung thành.

"Ừ, tốt lắm. Tuy nhiên người đem tình huống giao thủ lần này nói ra nghe coi. Ta muốn biết là tu sĩ của phái nào lại ra tay nặng như vậy!" Giáo chủ Hắc Sát giáo rất hài lòng với lời đại hán nói, nhưng vẫn có chút cảm thấy hứng thú hỏi đến Hàn Lập.

"Tuân mệnh!" Đại hán vội vàng đáp.

"Tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ muốn bắt lần này có công pháp rất kỳ lạ. Có thể thao túng được Cơ quan thú giống như con rối, hơn nữa uy lực lại không nhỏ, lúc ấy…" Đại hán từ từ nói, kể lại toàn bộ quá trình giao thủ với Hàn Lập và khi thấy tình hình không ổn liền tiến hành yêu hóa.

Đợi đại hán nói xong hết, phía dưới hòn giả sơn trở nên yên tĩnh, giáo chủ Hắc Sát giáo dường như đang suy nghĩ cái gì đó.

Một lát sau, mới truyền đến giọng nói lạnh lùng.

"Tu sĩ này thao túng khôi lỗi, theo như lời ngươi miêu tả thì phải là Khôi Lỗi thuật của Thiên Trúc giáo, người này có thể là Tu Sĩ của Thiên Trúc giáo. Một thời gian trước ta thật ra đã nghe người nói qua, có một đám giống như người của Thiên Trúc giáo xuất hiện trong Nguyên Vũ Quốc, có thể là một người trong số đó. Tuy nhiên sau khi người hóa yêu liền dựa vào trực giác lập tức đào tẩu, lựa chọn như vậy thật sáng suốt. Nếu không thì đã không thể đứng ở đây nói chuyện với ta." Giáo chủ Hắc Sát giáo lạnh nhạt nói.

"Không thể nào. Cho dù lúc ấy đối phương sử dụng phù bảo nhưng thuộc hạ không tin dựa vào Hóa Yêu Chi thân mà vẫn không thể ngăn cản được. Nếu không phải sau khi hóa yêu không thể khống chế thân thể một cách tự nhiên thì thuộc hạ thật muốn đánh với đối phương, cho dù không phải là đối thủ nhưng hoàn toàn có khả năng lui lại." Đại hán có chút bất phục nói.

"Thiết La, ta biết ngươi từng tiếp qua phù bảo một lần mà không có việc gì. Nhưng uy lực của phù bảo chênh lệch nhau rất lớn. Cho dù là phù bảo do cùng một món đồ pháp bảo luyện chế ra, uy lực cũng không giống nhau. Mà phù bảo này ta chỉ có thể dựa vào hiện tượng khác thường mà phán đoán thì Sát Yêu hóa thân hiện tại của ngươi bây giờ không thể tiếp nổi một kích của đối phương. Nếu là Mộc Ma hóa thân của Thanh Văn thì còn điểm nắm chắc." Giáo chủ Hắc Sát giáo cười cười ôn hòa, giải thích cho đại hán.

"Đa tạ Giáo chủ chỉ điểm!" Đại hán trong lòng còn có điểm chưa tin, nhưng ngoài miệng vâng dạ cảm ơn.

"Giáo chủ, tiếp theo chúng ta phải làm thế nào để đối phó mấy tu sĩ này? Đối phương một khi đã không phải là Đệ tử của Thất đại phái, thì có cần Tứ đại huyết thị chúng ta toàn bộ ra tay, bắt sống những người này đến đây để Giáo chủ luyện công?" Đại hán mong chờ hỏi, hiển nhiên có ý muốn tìm Hàn Lập báo thù rửa hận.

"Không cần. Nói hắn là tu sĩ của Thiên Trúc giáo chỉ là đoán như vậy mà thôi, chứ không hoàn toàn chắc chắn. Nói không chừng còn có trợ thủ. Mà ta đang bế quan đến thời điểm mấu chốt, không muốn trêu chọc đại địch. Thời gian tới đây phải ước thúc

đám Giáo đồ trong Kinh thành, toàn bộ ở lại trong Hoàng Cung, đợi ta công pháp đại thành rồi nói tiếp. Cho dù không có tu sĩ Trúc Cơ Kỳ tiến hành Huyết tế, cũng chỉ chậm thêm mấy tháng mà thôi. Đợi đến lúc đó, thì ngoài tu sĩ Kết Đan Kỳ, tu tiên giả Trúc Cơ Kỳ sẽ không được ta để vào trong mắt." Tên giáo chủ khi nói đến đây, ngữ khí vốn bình tĩnh cũng tràn ngập một tia hưng phấn.

Suy nghĩ của giáo chủ Hắc Sát giáo quả nhiên trùng hợp với điều mà Hàn Lập sở liệu.

"Cung chúc Giáo chủ công pháp sắp đại thành, thuộc hạ lập tức an bài đệ tử bổn giáo tăng cường đề phòng trong Hoàng Cung, sẽ không để một ai tiến vào quấy rầy Giáo chủ." Đại hán hiểu ra lớn tiếng nói.

"Tốt, ngươi đi xuống an bài đi"

Giáo chủ Hắc Sát giáo nói xong câu này, dường như có vẻ mệt mỏi, liền không thấy có âm thanh nào truyền ra nữa. Vì thế đại hán đầu bóng lưỡng cung kính lùi lại mấy bước, rồi mới xoay người bước đi.

Nơi đây lại trở thành một góc bình thường, không ai để ý đến của Lãnh cung.

Thời gian trôi qua rất nhanh, từ lúc Hàn Lập đưa tin tình báo mình biết được ra ngoài đã hơn nửa tháng trôi qua.

Trong thời gian này, Hắc Sát giáo và Hàn Lập không hẹn mà cùng co rút lại.

Người của Hắc Sát giáo không có huy động người điều tra nơi Hàn Lập ẩn thân ở khắp nơi. Mà Hàn Lập cũng không dám mạo hiểm lẻn vào Hoàng thành đại nội, đều cố gắng khắc chế, dường như việc xảy ra giữa hai bên chưa bao giờ phát sinh vậy.

Mà người Ma Đạo theo lý thuyết nên sớm hiện thân, không biết vì sao mà một chút tin tức liên quan cũng không có, điều này làm Hàn Lập thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Hắn sợ nhất là người Hắc Sát giáo cấu kết với Ma Đạo. Cục diện ác liệt đồng loạt xuất hiện, cuối cùng lại không có xảy ra, khiến cho Hàn Lập không khỏi thầm cảm thấy may mắn.

Theo tính toán của Hàn Lập, Lý Hóa Nguyên cho dù phái người đến, nhanh nhất cũng phải trên dưới mười ngày nữa, cho nên hắn cũng không vội vàng mỗi ngày đều tu luyện, không ra ngoài tùy tiện. Tần Ngôn được Hàn Lập ám chỉ, gần đây cũng từ chối các thiếp mời ra bên ngoài, chuyên tâm ở tại trong phủ, hưởng hạnh phúc gia đình.

Nhưng sáng sớm hôm nay khi Hàn Lập đang ngồi trên giường luyện khí thì hai mắt đang nhắm lại đột nhiên mở ra, xuất hiện một đạo hàn quang.

"Là vị đạo hữu nào đến chơi, không cần ẩn ẩn núp núp làm gì, hiện thân đi!"

Hàn Lập lạnh giọng nói, vỗ vào túi trữ vật ở bên hông, lập tức Bạch Luân Thuẫn lơ lửng trong không trung, che trước mặt mình, đồng thời trong tay cũng cầm lấy Hỏa Vân phù, bộ dáng như lâm đại địch.

Khiến cho Hàn Lập nghiêm trọng như vậy, tất cả đều là vì hắn kinh hãi cảm ứng được bên ngoài một lúc có đến ba bốn tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, đang lén lút ngoài cửa. Mặc dù bọn họ đều dùng pháp thuật ẩn dấu khí tức, nhưng Hàn Lập đã tu luyện vô danh khẩu quyết nên vẫn cảm ứng được sự tồn tại của bọn họ.

Hắn khiếp sợ thầm nhủ, hay là Tứ đại huyết thị của Hắc Sát giáo cùng đến?

Ý nghĩ đó vừa hiện lên trong đầu, Hàn Lập kêu khổ không thôi, lập tức có ý định chạy trốn. Còn người của Tần phủ và Mông Sơn tứ hữu, Hàn Lập chỉ có thể mặc kệ, cầu phúc cho bọn họ mà thôi.

Hàn Lập suy nghĩ miên man, nhưng bên ngoài lại không xảy ra trường hợp pháp khí, đạo thuật điên cuồng tập kích như hắn tưởng tượng, ngược lại truyền đến một tiếng cười trong trẻo.

"Ha ha. Thế nào, ta đã nói với mấy người là không thể gạt được tai mắt của tiểu sư đệ mà. Tiểu sư đệ đã tiến vào cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ, bản lãnh đó của các ngươi đừng có mà thi triển trước mặt Hàn sư đệ"

GIọng nói này Hàn Lập rất quen tai, trong lòng vừa động, liền nói lớn:

"Chẳng lẽ là Tống sư huynh đến, sư đệ vấn an sư huynh."

Trong lời nói của Hàn Lập tràn đầy vui mừng và kinh ngạc.

"Sư đệ, ngươi đoán không sai à nghe!" Chủ nhân của thanh âm đó vừa nói xong, liền nghênh ngang đẩy cửa tiến vào phòng Hàn Lập, đúng là Tứ sư huynh Tống Mông.

Phía sau hắn còn có hai nam một nữ, trừ một nam tử trẻ tuổi khuôn mặt tuấn mỹ vênh mặt thì đôi nam nữ còn lại đang mỉm cười nhìn Hàn Lập.

Nam tử có khuôn mặt nho nhã mỉm cười nói:

"Bát sư đệ, ta ở chỗ sư phụ đã sớm nghe nói đến tên của ngươi. Đáng tiếc là ta và Thất Sư muội vẫn chưa có duyên gặp ngươi. Hôm nay cuối cùng cũng đã được nhìn thấy. Tuy nhiên nhanh như vậy mà ngươi đã tiến đến cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ, ha ha, thật sự là chẳng biết nói gì nữa"

Nữ tử xinh đẹp tuyệt trần đứng sóng vai cùng hắn nghe nói thế, cũng che miệng cười khẽ, một đôi mắt sáng tò mò đánh giá Hàn Lập.

Hàn Lập nghe nói thế, lại nhìn khuôn mặt của hai người này, sao lại không rõ hai vị này là ai chứ. Lúc này vội vàng đứng dậy xuống giường, vẻ mặt cung kính nói:

"Là Tam sư huynh và Thất sư Tỷ. Sư đệ đã sớm nghe nói đến đại danh của sư huynh và sư tỷ, nhưng thật có lỗi khi chưa ra mắt. Còn về tu vi, sư huynh không phải sớm đã đạt đến Trúc Cơ trung kỳ sao, tu vi của đệ thì có gì đáng nói."

Trong lời nói của Hàn Lập, tràn đầy thành ý, để lại ấn tượng khá tốt với vị Tam sư huynh này.

------oOo------

Chương 313: Quyết định

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khi Hàn Lập quay đầu lại, cũng khách khí nói với thanh niên tuấn mỹ.

"Lục sư huynh cũng đến đây. Vì chuyện của tiểu đệ, thật sự là phiền toái cho sư huynh"

Vũ Huyễn lạnh nhạt *"Ừ"* một tiếng, không nói gì.

Hàn Lập cười cười, thực ra ngoài mặt không biểu hiện gì khác thường. Nhưng hắn rất rõ, từ sau chuyện của Đổng Huyên Nhi, vị Lục sư huynh này rõ ràng nhìn mình không thuận mắt.

Chẳng qua Hàn Lập sao lại để ý đến người này, tiểu nhân thật sự còn dễ đối phó hơn những tên Ngụy quân tử nhiều.

Nhưng trong mắt Lục sư huynh vẫn nhìn ra một tia khiếp sợ.

Dù sao lần trước khi Hàn Lập gặp hắn thì còn là Trúc Cơ sơ kỳ. Hôm nay mới một thời gian ngắn không gặp, Hàn Lập đã tiến đến Trúc Cơ trung kỳ, điều này làm cho Vũ Huyễn vẫn còn đang ở Trúc Cơ sơ kỳ kinh ngạc và ghen tị.

"Xin mời mấy vị sư huynh vào. Ta trước hết đi lấy trà ngon." Hàn Lập mời bốn người này vào phòng, mỉm cười nói, sau đó xoay người bước đi.

"Uống trà có gì phải gấp. Trước tiên nói một chút Hắc Sát giáo rốt cuộc có cao thủ gì đi? Ta sớm đã muốn cùng một ít tu sĩ Trúc Cơ Kỳ chân chính đại chiến một trận. Đáng tiếc khi ở bên cạnh sư phụ thì Lão nhân gia người tuyệt đối không cho phép ta giống như Bát sư đệ, có thể tự do giết chết đám tu sĩ của Ma Đạo. Nếu không ta không biết chừng cũng có thể giống như Hàn sư đệ, trong chém giết mà tăng lên cảnh giới" Tống Mông sau khi tiến

vào trong phòng và ngồi xuống cùng mấy người kia, không đè nén được nỗi tò mò và khó chịu trong lòng, nên vội vàng nói.

Vị Tứ sư huynh này bình thường đối với người ngoài rất lạnh lùng, nhưng đề cập đến chiến đấu chém giết lập tức như thay đổi thành một người khác, trở nên rất hưng phấn.

"Nói bậy. Cảnh giới tăng lên có nghe nói là dựa vào việc chém giết tranh cường với người mà được đâu? Quan trọng nhất chính là phải dựa vào tu vi của bản thân, Hàn sư đệ sở dĩ tu vi tăng mạnh cũng là bình thường luôn luôn khổ tu mới có thể thành công như vậy." Tam sư huynh Lưu Tĩnh nghe Tống Mông nói thế liền không khỏi nghiêm mặt mắng Tống Mông.

Nghe xong lời đó, Hàn Lập cảm thấy kinh ngạc.

Không ngờ rằng vị Tam sư huynh này lại nói chuyện không lưu tình như vậy. Nghĩ đến với tính cách của Tống Mông, còn không lập tức nhảy dựng lên nói lại mới lạ.

Nhưng làm Hàn Lập trợn mắt há mồm chính là Tứ sư huynh của hắn chỉ cười ngây ngô vài tiếng, rồi không nói lời nào.

Khi Hàn Lập đang sợ hãi than thở trong lòng thì vị Tam sư huynh bỗng quay đầu lại, vẻ mặt ôn hòa nói với Hàn Lập:

"Lần này chúng ta từ sư phụ biết qua một chút sự tình, nhưng thời gian trôi qua thì tin tức đó sẽ có thay đổi. Hy vọng Hàn sư đệ có thể kể lại một phần cho chúng ta rõ không?"

"Phải đó, ta cũng rất tò mò. Tà giáo này rốt cuộc là những người gì mà dám bắt cóc nhiều tu sĩ đến như vậy, lá gan thật là lớn."

Thất sư tỷ Chung Vệ Nương nhìn thì thấy cũng không lớn hơn Hàn Lập mấy tuổi, khuôn mặt tròn trịa, trắng ngần, lúc cười rô lên còn lộ ra hai lúm đồng tiền lờ mờ, làm người ta rất yêu mến.

Chẳng qua trong lòng Hàn Lập hiểu rất rõ, vị Chung sư tỷ này đích thực là thiên tài tu luyện, nghe nói năm mươi sáu tuổi đã thành công đạt đến Trúc Cơ Kỳ, hôm nay chỉ còn một bước nữa là đạt đến Trúc Cơ trung kỳ, rất được vợ chồng Lý Hóa Nguyên sủng ái.

Hàn Lập vừa nghĩ, vừa thở dài, chậm rãi nói:

"Chung sư tỷ có điều không biết. Hắc Sát giáo bắt cóc nhiều người như vậy, thật ra hơn phân nửa chỉ dùng để Huyết tế luyện công, số ít bị ép buộc trở thành đám người ô hợp làm bậy. Bọn họ vốn chính là một đám tà tu xấu xa, lá gan đương nhiên rất lớn. Hơn nữa trải qua nhiều năm phát triển nên cao thủ Trúc Cơ Kỳ trong giáo bọn họ cũng có không ít, ra tay cực kỳ độc ác"

"Huyết Tế, chính là tà công hấp thu tinh huyết tu vi của tu sĩ khác để đề cao tu vi của mình?" Vũ Huyễn nghe Hàn Lập nói thế không còn vẻ mặt như lúc trước, biến sắc nói.

Đám người Tống Mông cũng kinh sợ.

"Bát sư đệ, có lầm không vậy. Đúng là Huyết Tinh công pháp sao?" Trên khuôn mặt nho nhã của Lưu Tĩnh bao phủ một tầng sát khí, lờ mờ hiện ra một cỗ thanh quang làm người ta sợ hãi.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng rùng mình.

Hắn sớm đã nghe nói vị Tam sư huynh này mặc dù tu vi không phải là cao nhất trong số đệ tử của Lý Hóa Nguyên, nhưng trời sinh ghét ác như cừu, được mệnh danh là Huyết Thủ sát tinh trong những người đồng lứa của Thất đại phái. Đám tu tiên giả bại hoại chết trong tay hắn nhiều không đếm nổi, đây cũng là điều khiến cho Tống Mông rất kính sợ hắn.

"Không sai, chính là loại công pháp đã được lưu truyền nhiều năm đó. " Hàn Lập tự nhiên sẽ không giấu diếm cho Hắc Sát giáo điều gì, gật đầu khẳng định nói.

"Hàn sư đệ, đem những chuyện đã trải qua nói cho mọi người nghe." Vị Lưu sư huynh trịnh trọng nói với Hàn Lập.

"Chuyện là thế này, lúc trước khi ta và người đứng đầu của Tần gia đến phủ Hinh Vương dự yến…"

Hàn Lập đem những chuyện ở Hinh Vương phủ nói ra, nhưng khi đề cập những nội dung bí ẩn của mình, tự nhiên hắn lướt qua rất nhanh.

Nhưng Hàn Lập không ngờ rằng, vị Tam sư huynh này thật sự không dễ lừa gạt. Hắn vài lần chặn ngang lời Hàn Lập, cẩn thận hỏi rõ những chi tiết trong đó, thiếu chút nữa khiến Hàn Lập không thể giấu diếm, bị hỏi toát cả mồ hôi hột.

Hàn Lập lần đầu tiên nghĩ đến nói dối không phải là một chuyện dễ dàng và thoải mái.

Đến khi Lưu Tĩnh hỏi rõ hết mọi chuyện thì ba người bên cạnh nghe thấy cũng hơi biến sắc.

Một Hắc Sát giáo nho nhỏ, thế nhưng có đến bốn vị Huyết thị Trúc Cơ kỳ. Đừng nói đến vài vị đàn chủ có tu vi không kém hơn là mấy, cùng với vị giáo chủ cao thâm khó lường kia. Bằng mấy người bọn họ thật đúng là không thể giải quyết nổi đối phương.

Hơn nữa càng phiền toái hơn là hang ổ của đối phương lại ở trong Hoàng Cung đại nội của Việt Kinh, đây chính là cấm địa đối với đệ tử Thất đại phái.

"Lưu sư huynh, có phải nên hỏi ý sư phụ một chút, sau đó hướng sư môn gọi thêm người đến. Chỉ bằng chúng ta sợ rất khó bắt được tên giáo chủ Hắc Sát giáo kia." Vũ Huyễn trù trừ một lát, rồi chần chừ nói.

Hiển nhiên hắn không muốn xúc phạm đến lệnh cấm của Thất đại phái, cũng không xem trọng thực lực phía mình.

"Sao, Lục sư đệ sợ hãi ư?" Lưu Tĩnh vừa nghe Vũ Huyễn nói thế, mày kiếm dựng lên, bất mãn nói.

"Đương nhiên không phải. Đệ chỉ cảm thấy làm như vậy sẽ ổn hơn một ít mà thôi. Dù sao những người này như lời Hàn Sư đệ nói thì sẽ không chạy ngay lập tức. Hay là hỏi xem quan điểm của sư phụ là như thế nào dường như hay hơn." Vũ Huyễn đương

nhiên không muốn thừa nhận điều này trước mặt mọi người, vội vàng giải thích.

"Ồ. Cái này rất tốt, đó là vì huynh lo lắng quá nhiều mà thôi. Tuy nhiên Vũ sư đệ không cần lo lắng về vấn đề của bề trên. Khi ta đi sư phụ đã từng dặn dò qua, ở Nam Ô thành gần Việt Kinh có vài ký danh đệ tử của Huy Minh sư bá đang xử lý một ít sự vụ của sư môn. Nếu chúng ta gặp khó khăn có thể tìm bọn họ giúp đỡ. Dựa vào giao tình giữa sư phụ và Huy Minh sư bá, bọn họ nhất định sẽ ra tay giúp đỡ."

"Cho nên việc xông vào Hoàng Cung xúc phạm đến lệnh cấm của Thất đại phái, một khi đã biết đó là nơi đám ô hợp ẩn núp, Lưu mỗ sao có thể buông tay không hỏi đến được chứ? Mọi người cứ xuất thủ với ta là được, nếu bề trên có trách tội, sẽ do Lưu Tĩnh ta một mình gánh chịu." Hắn lạnh lùng nói.

Mọi người nghe vậy đều đưa mắt nhìn nhau, mà vị Thất sư tỷ Chung Vệ Nương kia thì lại nhìn Lưu Tĩnh với ánh mắt mê say, hiển nhiên đã chung tình với vị Tam Sư huynh lâu rồi.

"Được, một khi Tam sư huynh đã nói như vậy, vậy sư đệ ta sẽ không thể nào bỏ qua việc này, cùng sóng vai nhau trong trận chiến này." Tống Mông dường như bị những lời của Lưu Sư huynh kích động, hưng phấn nói.

"Ta cũng sẽ không rời khỏi sư huynh, nhất định cùng sư huynh xông vào Hoàng thành." Chung Vệ Nương chợt tỉnh ra, liên thanh nói.

Lưu Tĩnh nghe thấy hai người nói như vậy, liền cười cười hòa nhã cảm tạ, rồi quay đầu hỏi Hàn Lập và Vũ Huyễn.

"Không biết hai vị sư đệ định thế nào? Nếu nghĩ biện pháp của sư huynh không ổn, không muốn tham gia việc này, sư huynh cũng tuyệt đối không miễn cưỡng."

Những lời này của đối phương vừa nói ra, khi Hàn Lập đang cân nhắc lợi hại thì trên mặt Vũ Huyễn kia lại lúc trắng lúc đỏ, cắn răng nói:

"Trừ phi chính miệng sư phụ nói như vậy, nếu không ta sẽ không biết rõ mà cố tình vi phạm cấm lệnh. Sư phụ nếu thực sự muốn tiến vào Hoàng Cung, ta sẽ không có ý kiến, nhưng nhất định phải hỏi ý của lão nhân gia trước mới được."

Hắn đưa ra lý do đích xác cực kỳ có lý.

"Ngươi sao…" nghe xong những lời này, Chung Vệ Nương tức giận đầy ngực, vốn muốn nói gì đó thì bị lời của Lưu Tĩnh chặn ngang.

"Lục Sư đệ nói cũng có lý, đồng loạt theo ta xông vào Hoàng thành đích thật là sự viêc không tốt, việc rời khỏi chúng ta cũng không nên trách cứ." Vị Tam sư huynh cực kì bình tĩnh nói.

"Vậy Hàn sư đệ nghĩ như thế nào, hay là cũng muốn học theo hắn? Dù sao ngươi cũng là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, sẽ không nhát gan như vậy chứ!" Chung Vệ Nương vì muốn có thêm trợ lực cho người trong lòng của mình nên không ngại sử dụng cách khích tướng thô thiển như vậy, khiến hắn nghe thấy trong lòng không khỏi xem thường.

Hàn Lập không có lập tức trả lời, mà là cúi đầu suy nghĩ.

Vị Lưu Sư huynh rất có thiện cảm với Hàn Lập nên không thúc giục hắn một câu, chỉ lẳng lặng ngồi chờ đợi quyết định của hắn.

"Được, ta đi. Việc này vốn là do ta gây ra, nói thế nào cũng không thể không đi. Hơn nữa ta cũng rất muốn kiến thức một chút vị giáo chủ Hắc Sát giáo thần bí kia." Sau nửa ngày, Hàn Lập ngẩng đầu lên, nhoẻn miệng cười, nhẹ nhàng nói.

------oOo------

Chương 314: Hội hòa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lời Hàn Lập vừa ra khỏi miêng đã làm cho Chung Vệ Nương mặt mày hớn hở, không ngồi im một chỗ được, cả Lưu Tĩnh cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Còn Tống Mông thì tiến lên vỗ mạnh vào hai bả vai Hàn Lập, miệng mở to nói:

"Ta quả nhiên không nhìn lầm người. Nếu tiểu tử ngươi mà không muốn đi, Tống mỗ sẽ tuyệt giao với ngươi. Tuy nhiên ta đã biết Hàn sư đệ là người can đảm và chính trực."

Nói xong những lời đó, Tống Mông lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn Vũ Huyền, xem ra tình huynh đệ đối với Vũ Huyễn không được tốt lắm.

Vũ Huyền nhìn thấy thế hừ một tiếng, nói:

Một khi đã như vậy thì ta sẽ tìm một nơi khác thu xếp ổn thỏa, không quấy rầy đại sự của các ngươi. Những việc ở đây ta sẽ kể lại toàn bộ cho sư phụ, hy vọng người sẽ không trách tội các ngươi." *Nói xong lời này, mặt Vũ Huyền không chút thay đổi đi ra khỏi phòng, trực tiếp ngự khí bay ra khỏi Tần phủ.*

"Lục Sư huynh thực tệ quá, lâm trận lùi bước, uổng thay cho người sư huynh như hắn." *Chung Vệ Nương rất bất mãn nói"*

"Tính làm gì, mỗi người có chí hướng riêng, không thể cưỡng cầu. Tiếp theo nên sớm an bài kế hoạch, càng sớm hành động thì càng chắc chắn hơn. Dù sao không ai biết tên giáo chủ Hắc Sát giáo có thể xuất quan trước hay không." Lưu Tĩnh trịnh trọng nói.

"Sư huynh nhiều kinh nghiệm tiêu diệt đám tu sĩ bại hoại như vậy, ngươi nên an bài đi, nói thế nào thì chúng ta làm thế đó. Dù sao

đến lúc đó, ta chỉ phụ trách chém giết là được." Trong mắt Tống Mông hiện ra vẻ hưng phấn nói.

"Tống Sư đệ, ngươi!"

Lưu Tĩnh dở khóc dở cười không nói gì, bộ dáng không biết làm gì với Tống Mông.

Hai mắt Chung Vệ Nương nhíu lại thành hình trăng lưỡi liềm, cười ngọt ngào.

Mà Hàn Lập thì chỉ mỉm cười không nói.

"Thất sư muội, muội quen với Trần sư muội đệ tử của Huy Minh sư bá, muội ấy lần này đang ở Nam Ô thành, do muội đi nhờ hỗ trợ sẽ dễ nói hơn một chút." Lưu Tĩnh khôi phục lại vẻ mặt bình thường, bình tĩnh nói với Chung Vệ Nương.

"Trần sư muội cũng ở đây sao? Muội đã một thời gian không gặp. Tuy nhiên giao tình giữa ta và muội ấy cũng tốt, chuyện hỗ trợ sẽ không có vấn đề gì." Nàng nghe vậy, rất tự tin nói.

Hàn Lập nghe thấy mấy chữ *"Trần Sư muội"* thì trong lòng rùng mình, ngạc nhiên thầm nghĩ:

"Sẽ không trùng hợp đến vậy chứ? Chẳng lẽ là người đó sao?"

Lúc Hàn Lập đang hồ nghi, thì bên tai truyền đến lời nói của Lưu Tĩnh đối với hắn.

"Hàn sư đệ, mấy người chúng ta chỉ sợ phải ở lại Tần phủ một thời gian dài, cần đệ báo với người của Tần gia một chút, an bài nơi ở và chỗ tĩnh tu cho chúng ta." Vị Tam sư huynh này cẩn thận nói.

Hàn Lập tự nhiên sẽ lập tức đáp ứng.

"Đệ làm gì?" Tống Mông nhịn không được hỏi, có vẻ như không nhịn được.

"Đệ chịu khó ở lại Tần phủ, đề phòng người của Hắc Sát giáo đột nhiên tập kích. Ta thì phải ra đường xem người của Hắc Sát giáo có động tĩnh gì không. Hàn sư đệ đã đối mặt với bọn hắn, tự nhiên không tiện lộ mặt lần nữa." Lưu Tĩnh nhàn nhạt nói.

"Biết." Vừa nghe thấy lời đó, Tống Mông chẳng có chút tinh thần gì nữa, hờ hững đáp.

Những ngày tiếp theo rất yên tĩnh.

Ngoại trừ Chung Vệ Nương đã sớm đến Nam Ô thành cầu viện, thì những người còn lại đều lưu lại trong Tần phủ tu thân luyện khí. Mà vị Tam sư huynh Lưu Tĩnh thì đúng như lời nói ra ngoài vài lần, nhưng không tìm được tin tức có tác dụng gì cả. Dường như tất cả đệ tử của Hắc Sát giáo đều ẩn đi vậy.

Mà Vũ Huyền thì đến ở trong một khách điếm của Việt Kinh, nghe nói đã viết một bức thư cho Lý Hóa Nguyên, rút cuộc bên trong nói gì thì không ai biết. Tuy nhiên sau đó hắn liền nhàn nhã du ngoạn ở các nơi phồn hoa náo nhiệt của Việt Kinh, không có chút nào nghĩ đến Tần phủ.

Nam Ô thành cách Việt Kinh không quá xa, nên Chung Vệ Nương rời đi có ba ngày thì đã mang về ba nam hai nữ.

Trong đó có một nữ tử xinh đẹp lạnh lùng, đúng là Trần Xảo Thiến mà Hàn Lập đã biết. Điều này khiến cho hắn cảm thấy có chút bất an trong lòng.

Trần Xảo Thiến nhìn thấy Hàn Lập cũng hơi lộ ra vẻ kinh ngạc nhưng không nói gì.

Hàn Lập đối với nàng mà nói cũng không có gì lạ lẫm, cho dù giữa hai người còn chưa nói với nhau một câu nào.

Ba nam một nữ còn lại là đồng môn của Trần Xảo Thiến. Hai người là Trúc Cơ trung kỳ, hai người là Trúc Cơ sơ kỳ, hơn nữa vừa nhìn thấy Lưu Tĩnh thì rất nhiệt tình, xem ra đều đã biết nhau.

Chung Vệ Nương giới thiệu một chút người sư đệ mới Hàn Lập với mấy người này. Kết quả vừa nghe thấy tên của Hàn Lập thì ngoại trừ Trần Xảo Thiến thì mấy người còn lại đều giật mình.

"Ngươi chính là Hàn sư đệ, quả thực tuổi không lớn. Tuy nhiên mấy người chúng ta sớm đã nghe nói đến đại danh của Hàn Sư đệ, một người ở biên giới giết chết hơn mười vị tu sĩ Ma Đạo Trúc Cơ kỳ, thật sự rất đáng sợ a." Một vị sư tỷ đồng môn của Trần Xảo Thiến thản nhiên cười cười nói.

Vị nữ tử xinh đẹp khoảng hai bảy, hai tám tuổi này rất khâm phục Hàn Lập.

Những lời này vừa nói ra, khiến cho Lưu Tĩnh và Chung Vệ Nương lắp bắp kinh hãi.

Hai người bọn họ trước kia có nhiệm vụ khác ở bên ngoài, nên không tham gia đợt đại chiến thứ hai giữa Thất đại phái và Ma Đạo, nên không biết được *"kỳ tích vĩ đại"* của Hàn Lập.

Hôm nay, nghe mấy người quen thuộc này nói như vậy, cảm thấy rất kinh hãi.

Phải biết rằng vị Tam sư huynh này mặc dù đánh chết vô số tu tiên giả bại hoại, nhưng tu sĩ Trúc Cơ kỳ thì chỉ có vài ba người đếm được trên đầu ngón tay mà thôi, mỗi lần đều là phải khổ chiến mới giành được thắng lợi.

Mà *"kỳ tích vĩ đại"* đánh chết hơn mười tên tu sĩ Trúc Cơ kỳ của Hàn Lập, khiến hai người bọn họ khiếp sợ, không khỏi quay lại dò xét vị Hàn sư đệ bình thường kia, nhìn hắn bằng cặp mắt khác xưa rất nhiều.

"Tứ sư huynh, chúng ta không biết chuyện của Hàn sư đệ, huynh nên nói ra rõ ràng mới phải, sao lại không kể cho ta nghe?" Chung Vệ Nương sau lúc giật mình đột nhiên nhớ đến cái gì đó, lập tức lớn tiếng hỏi Tống Mông đang đứng một bên cười trộm, ra vẻ trách tội.

"Tiểu sư muội, muội không có hỏi qua việc này a. Chỉ hỏi về tu vi công pháp của Hàn sư đệ mà thôi, ta còn tưởng rằng sư muội

sớm đã biết rồi chứ!" Tống Mông dương dương đắc ý nói.

Hắn sớm đã nghĩ sẽ thấy được vẻ giật mình của hai vị đồng môn khi biết chuyện này. Hôm nay quả nhiên làm hắn mở rộng tầm mắt.

Lời nói bao biện này, Chung Vệ Nương sao không hiểu chứ, hung hăng trừng mắt nhìn đối phương một cái, có vẻ chưa muốn bỏ qua thì Lưu Tĩnh đã cười lớn nói:

"Tốt, không ngờ rằng Hàn Sư đệ lại khá như vậy. Thế này thì việc đối phó tên Giáo chủ Hắc Sát giáo càng thêm nắm chắc."

Lúc hắn nói vậy thì trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng. Nhưng Hàn Lập lại cảm thấy lạnh cả sống lưng, rất là bất an, không khỏi thầm nghĩ:

"Vị Tam sư huynh này sẽ không để hắn một mình đấu với Giáo chủ Hắc Sát giáo chứ?"

Ý niệm buồn cười này vừa hiện ra trong đầu thì đã bị Hàn Lập tự giễu một chút, quăng ra khỏi đầu.

Tiếp theo, liền đón tiếp mấy người Trần sư muội. Mặc dù Tu vi đến trình độ của bọn họ, có thể thời gian dài không cần ăn. Nhưng một khi đã vào thế tục, đương nhiên phải nhập gia tùy tục thưởng thức một phen, thỏa mãn cái miệng.

Sau khi dùng cơm, Hàn Lập kêu hạ nhân của Tần phủ dọn dẹp yến tiệc, mọi người bắt đầu thương lượng việc đối phó với Hắc Sát giáo và xông vào Hoàng thành.

Lưu Tĩnh lúc này nói rõ tình nguyện một mình gánh chịu hậu quả vi phạm cấm lệnh của Thất đại phái, cho nên đã làm cho đám người Trần sư muội không còn e ngại trong lòng nữa, đáp ứng cùng nhau hành động.

Bởi vì từ tin tức tình báo mà Hàn Lập có được thì thấy, bây giờ trong Hoàng Cung ngoại trừ Tứ đại huyết thị ra thì đám cao thủ cấp Đàn chủ đều đang ở các nơi trong Việt Quốc chủ trì giáo vụ, đồng loạt xuất hiện ở trong Hoàng Cung là rất thấp.

Cho nên Lưu Tĩnh cho rằng, dựa vào mấy người bọn họ đã thừa để đối phó với người của Hắc Sát giáo, nên sớm ra tay với thủ đoạn *"Sét đánh không kịp bưng tai"* để tránh đêm dài lắm mộng.

Những người khác nghe xong cũng thấy có lý, liền chuẩn bị đợi đám người Trần sư muội thu xếp xong rồi đợi đến đêm ngày mai thừa lúc phàm nhân trong Hoàng thành ngủ say, sẽ lẻn vào trong Hoàng cung đại nội ra tay trừ tà.

Hàn Lập đứng bên mỉm cười nhìn bộ dạng càng nói càng hưng phấn của người khác, nhưng trong lòng không khỏi cười lạnh.

Mấy người này thật đúng là nghĩ người của Hắc Sát giáo là bùn đất, đối phó dễ vậy sao.

Đợi sau khi đại chiến chấm dứt, những người nói chuyện trong này không biết còn lại bao nhiêu.

Nếu không phải từ trong miệng Tiểu Vương gia biết được một bí mật có thể có tác dụng rất lớn đối với việc Kết Đan sau này của hắn, thì hắn sẽ không hề mạo hiểm xông vào Hoàng Cung làm gì. Người khác tu luyện Huyết tế tà công có quan hệ gì với hắn, hắn chỉ cần đem tin tức này truyền ra ngoài thì sẽ có những gia tộc và bằng hữu của người bị hại đến báo thù.

Đối với việc trừ gian diệt ác, duy trì chính nghĩa, Hàn Lập luôn tự lượng sức mà làm.

Nếu không có gì mạo hiểm, không cần tiêu phí quá nhiều tinh lực, hắn sẽ rất vui vẻ giải quyết. Nhưng nếu đối thủ quá mạnh, lại chẳng có quan hệ gì với mình, thì hắn không muốn dùng mạng nhỏ của mình đi quản đến việc nhàn rỗi của người khác, đó là một việc chẳng khôn ngoan gì.

Tên Lục sư huynh Vũ Huyền kia mặc dù thoạt nhìn thì thật đáng ghét, nhưng không thể không phủ nhận là sớm biết cách tránh khỏi chuyện này, đúng là một người biết bảo vệ mình. Nếu không, sau một phen nhiệt huyết dâng trào, thì sẽ gặp nguy hiểm bị hồn phi phách tán.

Hàn Lập lần này, chính là mạo hiểm đáp ứng cùng xông vào hang ổ của đám Hắc Sát giáo với những người này, đúng là đã phản lại nguyên tắc *"Lập thân bảo mệnh"* của mình, nhưng hắn cho rằng đáng giá mạo hiểm một lần.

Bởi vì linh căn của Hàn Lập thật sự quá kém, chỉ cần có thể tăng khả năng Kết Đan lên vài phần, hắn đều sẽ không dễ dàng buông tha. Huống hồ, hắn vẫn có vài phần nắm chắc khi có thể toàn thân lui ra.

Vì thế Hàn Lập còn đặc biệt chuẩn bị một đòn sát thủ, đảm bảo mình không bị làm sao. Nếu không với tính cách cẩn thận như hắn, không thể nào vô duyên vô cớ đáp ứng chuyện này.

------oOo------

Chương 315: Hậu thủ, hoài nghi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Buổi tối yên tĩnh, Hàn Lập lặng lẽ ra khỏi phòng, không hề chào hỏi ai, liền một mình ngự khí bay về phía Hoàng thành.

Hàn Lập đứng trên Thần Phong Chu, nhìn cánh cửa Hoàng thành khổng lồ tối đen như con quái vật trước mặt, mỉm cười, rồi trực tiếp bay qua.

Đối với Hàn Lập mà nói, cấm lệnh của Thất đại phái không cho bất cứ đệ tử nào tiến vào Hoàng thành mà nói hắn căn bản không coi vào đâu. Chỉ có điều lệ có lợi đối với hắn thì hắn mới tuân theo, nếu không bằng một câu nói đã muốn hạn chế tay chân của hắn, quả thực là quá hoang đường.

Hàn Lập từ trước đến nay không phải là một tên mù quáng nghe theo.

Khi Hàn Lập cười lạnh trong lòng thì người đã bay lên cao hơn trăm trượng ở trên bầu trời Hoàng Cung.

Dựa vào màn đêm tăm tối, Hàn Lập không một tiếng động đánh giá xung quanh, ánh mắt quét về phía khuất lấp vắng vẻ.

Bỗng nhiên mắt hắn sáng rực lên, liền bay về phía Ngự hoa viên mọc đầy trúc xanh.

Đứng ở phía trên của rừng trúc, Hàn Lập cẩn thận quan sát khắp nơi, sau đó mới thu liễm linh khí trên người, từ từ hạ xuống.

Hắn rất rõ ràng, mặc dù người của Hắc Sát giáo khống chế cả Hoàng Cung, nhưng không thể nào ở đâu cũng để người theo dõi. Hơn nữa cho dù có nhiều chỗ gác như vậy, hắn dựa vào khẩu quyết vô danh đã đến mức đại thành này cũng không sợ người của Hắc Sát giáo có thể phát hiện ra.

Huống chi từ trong miệng tên Tiểu Vương gia hắn đã sớm biết rõ mọi tình hình, vị trí bố trí các trạm gác bình thường của Hắc Sát giáo rồi. Cho dù bây giờ có thay đổi, chỉ cần không xông loạn vào một vài nơi quan trọng đề phòng nghiêm ngặt, thì Hàn Lập rất yên tâm.

Mà nơi đây chính là một góc thuộc Hoàng Cung bị người ta bỏ quên. Chẳng những trong rừng trúc đầy cành khô lá mục, mờ nhạt tản ra mùi hư thối, hơn nữa cành lá không có ai chăm sóc, nên cực kỳ rậm rạp.

Nhìn thấy diện tích rừng Trúc Cơ rộng hơn một mẫu, Hàn Lập lộ ra vẻ hài lòng.

Ngón tay của hắn bắt thủ ấn, thi triển một mảnh Cách âm kết giới, bao phủ cả rừng trúc vào bên trong. Sau đó vẻ mặt trịnh trọng lấy một lá trận kỳ cùng trận bàn trong túi trữ vật ra, chính là Điên đảo ngũ hành trận đã cải biến mà Tề Vân Tiêu tặng cho hắn.

"Có Điên đảo ngũ hành trận này, thì dù cho tên giáo chủ Hắc Sát giáo có lợi hại hơn nữa, cũng có thể cam đoan bất bại." Hàn Lập nhìn bộ pháp khí trong tay, lẩm bẩm tự nói.

Sau đó hắn tập trung tinh thần, cất bước đi vào trong rừng trúc tối đen.

Sau hai canh giờ, Hàn Lập với khuôn mặt mỏi mệt từ từ đi ra. Bởi vì thời gian quá gấp nên chỉ có thể bố trí xong một bộ phận nhỏ, nhưng vậy là đủ rồi. Hàn Lập quan sát bốn phía, thấy không có ai đến đây, lúc này mới yên tâm thu hồi lại Cách âm kết giới, thả ra Thần phong chu, ngự khí mà đi.

Quá trình Hàn Lập một thân một mình xâm nhập Hoàng Cung bố trí đại trận, không một tiếng động, cũng không làm một tên Hắc Sát giáo nào kinh động cả.

Tứ đại huyết thị theo phân phó của Giáo chủ Hắc Sát giáo mặc dù rất là cảnh giác, nhưng theo như Hàn Lập suy nghĩ, bọn họ chỉ bố trí canh phòng trùng trùng điệp điệp ở Lãnh cung nơi giáo chủ Hắc Sát giáo bế quan mà thôi. Còn những nơi khác thì lơi lỏng hơn trước rất nhiều. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Hàn Lập dễ dàng ra vào như vậy.

Khi bay về đến Tần phủ thì trời vẫn chưa sáng. Hàn Lập rõ ràng cũng không ngủ, ngồi xuống dưỡng thần trên giường chờ bình minh.

Đợi đến sáng, hắn điềm nhiên như không có việc gì tiêu sái bước ra khỏi phòng, cùng với mấy người khác tập trung trong một gian đại sảnh, cười nói như thường, nghị luận về trận đại chiến sắp diễn ra, nhưng không hề nhắc đến *"Điên đảo ngũ hành trận"*.

Trong lòng Hàn Lập, chiêu giữ mạng này càng ít người biết càng tốt.

Nếu như không dùng trận này mà thắng lợi thì hắn càng vui mừng hơn. *"Điên đảo ngũ hành trận"* vẫn có thể trở thành đòn sát thủ của hắn.

Đám đồng môn Hoàng Phong cốc Lưu Tĩnh đương nhiên không biết suy nghĩ của Hàn Lập. Nhưng vừa nói đại chiến tối nay thì mỗi người đều lộ ra vẻ mặt mong chờ, cùng chút hưng phấn.

Trong bọn họ ngoại trừ hai ba người như Lưu Tĩnh ra thì hầu hết đều không có kinh nghiệm giao thủ với tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Điều này cũng là nguyên nhân quan trọng mà Hàn Lập không đánh giá cao hành động lần này.

Hàn Lập luôn luôn cho rằng, tu sĩ không dùng máu tẩy lễ thì cho dù tu vi cao đến đâu, lúc đối mặt với đối thủ giàu kinh nghiệm, nhất định sẽ bị thiệt rất nhiều. Không cẩn thận thì sẽ mất mạng cũng không phải điều đáng ngạc nhiên. Cho nên hắn nhìn thấy mấy người này đang nói cười, trong mắt ngẫu nhiên lộ ra vẻ cổ quái.

Dù sao tu sĩ có thể tu luyện đến Trúc Cơ kỳ, có ai là không chịu trăm nghìn cay đắng mới có tu vi như ngày hôm nay. Nhưng sau trận chiến tối nay, những người này rất có thể bị vùi thây nơi đây, nghĩ đến thật sự cực kỳ tiếc hận.

"Hàn sư đệ, có thể bồi ta một chút được không?" Trần Xảo Thiến đang cười nói với Chung Vệ Nương, lúc nhìn qua gương mặt Hàn Lập thì không biết sao lại mở miệng ra mời.

Một câu này, không chỉ làm Hàn Lập ngạc nhiên, mà ngay cả mấy tên đồng môn của Trần Xảo Thiến cũng cứng lưỡi, há hốc mồm.

Bọn họ đều dùng ánh mắt không thể nào tin nổi nhìn Hàn Lập và vị tiểu sư muội luôn lạnh lùng với nam tu sĩ này.

Nhìn thấy bộ dáng hắn dường như có chút ngơ ngẩn, ánh mắt Chung Vệ Nương chuyển chuyển không biết đang nghĩ gì. Nàng đột nhiên kề tai vào tai Trần Xảo Thiến, nhỏ giọng nói vài câu.

Nhất thời vị Trần sư muội đỏ mặt, hung hăng trừng mắt nhìn nàng, rồi mới bước ra khỏi đại sảnh, ra vẻ đợi Hàn Lập cùng đi.

"Tiểu sư đệ, còn thất thần làm gì. Có giai nhân như Trần sư muội đợi bên ngoài, ngươi còn do dự cái gì chứ!" Lưu Tĩnh cười cười đi đến, vỗ nhẹ lên vai Hàn Lập, đùa giỡn nói.

Hàn Lập dùng sức nhéo nhéo mũi, nghĩ muốn cười khổ một tiếng, nhưng không biết vì sao lại không cười được. Đành phải miễn cưỡng cười vài tiếng rồi đi ra ngoài trong ánh mắt hâm mộ của đám nam tu sĩ.

Nếu mà còn chần chờ, không phải tiết lộ hắn đang lo lắng sao. Hắn không cho rằng có gì phải sợ đối phương cả.

Đi ra ngoài phòng khách, Trần Xảo Thiến đang có chút xuất thần nhìn về phía hoa viên, sau khi nghe được tiếng bước chân của Hàn Lập đang đi đến, không khỏi quay đầu lại lạnh lùng nói:

"Cùng ta đi vào trong hoa viên đi, ta có vài việc muốn thỉnh giáo Hàn sư đệ!"

Nói xong lời này, Trần Xảo Thiến không đợi Hàn Lập trả lời, liền tự nhiên đi về trước, dường như khẳng định Hàn Lập nhất định sẽ đáp ứng.

Hàn Lập nhìn bóng dáng động lòng người đó, bất tri bất giác nhíu mày, ngẫm nghĩ một tí rồi lặng thinh mỉm cười đi qua.

Tản bộ với một mỹ nữ động lòng người đúng là một chuyện rất thú vị.

Hàn Lập cách Trần Xảo Thiến vài bước, ngắm nhìn thân hình uyển chuyển của đối phương, nghĩ rằng cứ đi thế này thật tuyệt. Huống hồ hắn còn nghĩ đến cảnh diễm ngộ giữa mình và vị đại mỹ nữ này, càng cảm thấy trong lòng có một cảm giác khó nói thành lời.

"Không ngờ rằng, năm đó ta và đại ca đều đã nhìn lầm, vẫn luôn cho rằng các hạ chỉ là may mắn mới có thể thành công trong Huyết sắc thí luyện đi ra mà thôi. Không ngờ rằng Hàn sư đệ năm đó lại là giả Trư ăn Hổ. Chẳng những đã lừa được hai huynh muội chúng ta, mà bao nhiêu cao nhân ở đó lúc ấy chỉ sợ cũng đã bị lừa gạt." Hàn Lập đang suy nghĩ miên man thì Trần Xảo Thiến lạnh nhạt nói với hắn.

Lời này Hàn Lập đã sớm đoán trước vài phần, không thể hiện ra vẻ ngạc nhiên, mà chỉ gãi gãi sau gáy, khẽ cười nói:

"Trần sư tỷ cứ nói đùa. Cái gì giả Trư ăn thịt Hổ, tiểu đệ lúc đó đúng là gặp vận may, nên mới có thể may mắn quá quan."

Hàn Lập nói thì nói thế, nhưng trên mặt không có chút thay đổi gì, như là thật sự là như vậy.

"Hàn sư đệ đến bây giờ còn muốn lừa ta sao?" Trần Xảo Thiến như bị lời nói của Hàn Lập mà tức giận, giọng nói trở nên lạnh lùng, người bỗng nhiên xoay lại, nhìn hắn với đôi mắt sáng lạnh như băng.

Gặp phải tình cảnh này, Hàn Lập ra vẻ ngạc nhiên, bộ dáng như không biết làm sao đối phương tức giận.

Vị Trần sư muội năm đó thấy vẻ mặt của Hàn Lập như vậy càng thêm tức giận.

"Được, ta không hỏi ngươi chuyện Huyết Sắc thí luyện nữa. Nhưng có một việc, ngươi phải thành thành thật thật trả lời ta!" Giọng nói của nàng càng thêm băng lãnh, trên mặt mang theo vẻ khác thường.

"Chuyện gì? Trần sư tỷ cứ hỏi là được. Tại hạ nhất định sẽ trả lời đầy đủ." Hàn Lập mơ hồ hiểu được cái gì, trong lòng càng thêm bất an, nhưng ngoài mặt vẫn thể hiện rất thành khẩn.

Khi Trần Xảo Thiến hỏi những lời đó, mặt đỏ lên, cả người có vẻ xấu hổ. Sau đó chờ đợi câu trả lời của Hàn Lập với sự khẩn trương.

"Bảy, tám năm trước…" Hàn Lập cúi đầu trầm tư, như là đang nghĩ đến cái gì đó.

Trên thực thế trong lòng Hàn Lập lại như đánh trống.

*""*Sao nhiều năm đã qua đi như vậy, người này vẫn còn có ý tìm kiếm mình, hơn nữa nhìn vẻ mặt ngượng ngùng kia, chẳng lẽ lại động lòng với người cứu mình sao?" Hàn Lập cảm thấy khó hiểu thầm nghĩ.

Điều này không phải là Hàn Lập không động lòng, mà là cho đến bây giờ hắn chưa bao giờ có ý niệm cùng nữ nhân này kết thành bạn lữ song tu cả.

Không biết vì sao, Hàn Lập mặc dù có chút suy nghĩ nam nữ với Trần Xảo Thiến, nhưng một khi đề cập đến vấn đề tình cảm thì Hàn Lập liền tự động bài trừ ra bên ngoài, có lẽ cảnh thân thiết năm đó của đối phương với vị Lục sư huynh khiến hắn đến bây giờ không thể tiếp nhận nữ nhân này được.

------oOo------

Chương 316: Thất tung

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Không có, bảy, tám năm trước tại hạ đang giúp Mã sư huynh chăm sóc Dược viên, Huyết sắc thí luyện không phải là lúc đó sao? Trần Sư tỷ vì sao lại hỏi như vậy chứ?" Hàn Lập ngẩng đầu lên, trả lời thản nhiên, thậm chí trên mặt còn ra vẻ tốt hơn.

Trần Xảo Thiến *"Xoát"* một tiếng, vẻ mặt trở nên tái nhợt, cắn đôi môi đỏ mọng, gượng gạo nói:

"Không có? Nhưng ta nhớ là năm đó Hàn sư đệ đã ra ngoài một lần, thời gian dường như rất trùng hợp."

"Ồ, đó là lúc ta đang chuẩn bị cho Huyết sắc thí luyện, cho nên ra ngoài thu mua một ít pháp khí, phù lục. Nhưng không xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì cả." Hàn Lập bình tĩnh phủ nhận nói.

Nghe thấy Hàn Lập nói thế, Trần Xảo Thiến không biết nói gì hơn. Chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chòng chọc Hàn Lập, làm cho hắn thấy nao nao trong lòng.

"Một khi đã như vậy, thì ta không còn gì có thể nói. Sư đệ ngươi có thể đi rồi, ta muốn một mình ở đây một lát"

Trên mặt Trần Xảo Thiến hiện ra vẻ thất vọng khó có thể phát hiện, nhẹ nhàng quay mặt sang một bên, trong thanh âm tràn ngập vẻ mệt mỏi.

Hàn Lập thấy thế, hít một hơi, biết bất kể là đối phương có tin lời này hay không thì vị Trần sư tỷ này sẽ không tiếp tục quấy rầy mình nữa.

Bởi vì ý tứ kính nhi viễn chi của hắn, vị sư tỷ này nên nghe ra mới đúng. Mà với tính cách kiêu ngạo của đối phương, tự nhiên sẽ không tiếp tục chủ động tìm hắn nữa.

"Sư tỷ, đã vậy ta xin cáo từ!" Hàn Lập khoanh tay lại, không hề dừng lại xoay người dời khỏi hoa viên.

Đợi cho thân ảnh hắn hoàn toàn biến mất, Trần Xảo Thiến mới xoay người lại dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía cửa, nhỏ giọng nói:

"Không phải ngươi thì còn có thể là ai chứ? Năm đó người trong cốc có thực lực này mà lại vừa vặn ra ngoài, cũng chỉ có ngươi thôi - Hàn sư đệ."

Nói xong lời đó, nàng duyên dáng đi đến trước một đóa hoa Mẫu đơn đang nở rộ, dùng ngón tay ngọc ngà nhẹ nhàng ngắt đóa hoa xinh đẹp ướt át xuống, để dưới mũi khẽ ngửi.

Theo mùi hương thơm ngát, cả người Trần Xảo Thiến chìm vào trầm tư.

Hàn Lập ra khỏi hoa viên, thở một hơi dài, lắc lắc đầu, liền bước nhanh về phòng khách.

Những người khác thấy Hàn Lập nhanh như vậy đã trở về, đều cảm thấy giật mình. Tuy nhiên ai cũng biết ý, không chủ động đi ra hỏi thăm việc này.

Cho dù có người cười nói vài câu về Hàn Lập và Trần Xảo Thiến nhưng hắn cũng không thèm để ý, cười cười, sắc mặt không đổi khác.

Chỉ một lát sau, Trần Xảo Thiến cũng trở lại, vẻ mặt như thường ngồi xuống bên cạnh Chung Vệ Nương, tiếp tục nhỏ giọng nói chuyện với Chung Vệ Nương.

Những người khác thấy vậy, tự nhiên cũng không tiện nói đùa về chuyện của hai người nữa. Liền lập tức chuyển đề tài đến trận chiến với Hắc Sát giáo.

Thời gian trôi rất nhanh, ngày đã qua đi.f

Đám tu sĩ Hoàng Phong cốc sớm đã về phòng của mình, đang chuẩn bị cho trận đại chiến sắp tới.

Mặc dù mỗi người đều nghĩ rằng bên mình chiếm ưu thế về số tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, giành thắng lợi chắc không có vấn đề gì. Nhưng vẫn rất là cẩn thận, dù sao ai cũng không muốn mất mạng vì sự khinh địch.

Tuy nhiên, nghĩ đến sau khi tiêu diệt được hang ổ Hắc Sát giáo, có thể đạt được rất nhiều chỗ tốt, những người này khó có thể nhìn được kích động trong lòng.

Dù sao bọn họ bình thường nào có cơ hội quang minh chính đại diệt trừ tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, đương nhiên ngoại trừ việc chém giết với tu sĩ Ma đạo, loại chuyện đó như đem đầu treo ở biên giới sinh tử vậy.

Lần này tu sĩ Trúc Cơ kỳ của Hắc Sát giáo cũng không phải có một hai người, nói vậy thì tài liệu, pháp khí tinh phẩm trên người đều có không ít, đây cũng là hơn phân nửa nguyên nhân tại sao đám tu sĩ này lại tiến đến đây, đặc biệt là đồng môn vị Trần sư tỷ đến hỗ trợ.

Nếu không chỉ bằng một lời tiêu diệt tà ác thì ai lại vô duyên vô cớ liều mạng chứ.

Hàn Lập cũng ở trong phòng chờ đợi. Lẳng lặng kiểm tra mấy con Khôi Lỗi thú trên tay, mà Mông Sơn tứ hữu thì đang cung kính đứng trước mặt hắn, bộ dáng vì Hàn Lập mà ra sức.

Sau khi mấy vị đồng môn của Hàn Lập đến đây, lão giả mặt đen cũng muốn tiến đến làm quen với bọn họ, xem có thể đạt được chút chỗ tốt nào không.

Nhưng bất luận là bọn người Tống Mông, hay là đám tu sĩ Trần sư muội sau này, ai lại để tên tán tu Luyện Khí kỳ như lão giả mặt đen vào mắt. Sau khi nói vài câu không khách khí xong liền đuổi mấy người này ra ngoài. Làm cho mấy người này hiểu được trong Thất đại phái thực ra không phải tu sĩ Trúc Cơ Kỳ nào cũng muốn quan hệ với bọn họ, vì vậy càng thêm kính sợ đối với Hàn Lập.

"Trận chiến lần này với Hắc Sát giáo, bất kể thắng hay thua các ngươi cũng không nên đi. Tốt nhất là ngay đêm nay ra khỏi kinh thành tạm lánh." Khôi lỗi thú trên tay Hàn Lập lóe lên, bị thu vào trong trữ vật, rồi lạnh nhạt nói.

"Nhưng thưa tiền bối, chúng tôi sao có thể lâm trận lùi bước chứ." Lão giả mặt đen vội vàng đại diễn cho những người còn lại mở miệng nói.

"Đây không phải là chuyện lùi hay không lùi, mà các ngươi căn bản không thể xen vào, tự tiện gia nhập chỉ mất mạng vô ích mà thôi. Trong này có vài món thượng giai pháp khí, mỗi người các ngươi lấy một món rồi đi đi. Cũng coi như quà từ biệt mà tiền bối ta tặng cho." Hàn Lập lắc lắc đầu, mỉm cười nói.

Nói xong, Hàn Lập phất tay áo một cái, trên bàn liền có thêm vài kiện pháp khí tinh xảo lấp lánh hào quang.

Trên người Hàn Lập không phải chỉ thừa một kiện pháp khí đỉnh giai mà thôi, hơn nữa số lượng còn không ít. Dù sao hắn giết chết nhiều tu sĩ Trúc Cơ kỳ như vậy, thu được tất nhiên là rất kinh người.

Chẳng qua Hàn Lập không có ý lấy ra tặng cho mấy người này. Vài món thượng giai pháp khí đối với mấy tán tu Luyện Khí kỳ mà nói đã là lễ vật không tệ rồi. nếu lấy ra đỉnh giai pháp khí chỉ sợ làm mấy người này nảy lòng tham, càng bất lợi cho việc hắn thu phục mấy người này về sau.

Quả nhiên, mấy người Mông Sơn tứ hữu nhìn thấy đám pháp khí này, trên mặt mừng rỡ, liên tục nói cảm tạ. Hứa là về sau nếu Hàn Lập có chuyện gì cần bọn họ làm thì cứ đến Mông Sơn tìm bọn họ là được, bốn người bọn họ rất vui mừng nguyện vì hắn mà ra sức.

Một khi đã nghe được lời hứa phát ra từ tận đáy lòng này, Hàn Lập sẽ cấp cho bọn họ mặt mũi, tự mình đưa mấy người ra khỏi Việt Kinh, khiến Mông Sơn tứ hữu càng thêm cảm kích.

Nhưng lúc gần đi, Lão giả mặt đen đột nhiên đi đến bên cạnh Hàn Lập, cẩn thận nói:

"Tiền bối, Ngũ muội có phải là sẽ không xuất hiện ở Hắc Sát giáo? Tiền bối không cần nói gì, các huynh đệ ta thực ra trong lòng đều biết rõ, chỉ sợ Tứ đệ cũng đoán được vài phần. Tuy nhiên trong đoàn người không ai muốn phá tấm cửa sổ bằng lụa mỏng mà thôi. Dù sao Ngũ muội lún quá sâu, không xuất hiện trước mặt huynh đệ chúng ta cũng tốt." Lão già nói xong những lời này dường như đã bỏ xuống được gánh nặng trên lưng, khôi phục vẻ kính cẩn cáo từ hắn rồi rời đi.

Hàn Lập đứng tại chỗ, nhìn thân ảnh Mông Sơn tứ hữu dần dần mờ nhạt, trong lòng còn đang cân nhắc dụng ý trong câu nói cuối cùng của lão giả mặt đen.

Một lúc sau, Hàn Lập bỗng cười cười, sau đó phiêu nhiên trở về thành.

Sau khi trở lại Tần phủ, sắc trời đã tối đen. Tất cả mọi người của Hoàng Phong cốc đã ăn mặc chỉnh tề ở trong đại sảnh chờ phân phó. Nhưng bọn họ lại kinh ngạc phát hiện, vị Tam sư huynh lại không có ở đó.

Hàn Lập không khỏi ngạc nhiên hỏi Tống Mông đang lau lau thanh pháp khí trường kiếm màu lam hỏi:

"Tứ sư huynh, Tam sư huynh đâu?"

"Lưu sư huynh muốn đi khuyên Lục sư đệ một chút nữa. Nếu là Vũ sư đệ đáp ứng thì trận chiến hôm nay càng nắm chắc hơn. Tuy nhiên theo ta thấy, Lưu Sư huynh chỉ phí thời gian mà thôi. Vũ Huyễn tiểu tử nếu mà hỗ trợ thì lúc trước đã không bỏ đi." Tống Mông không ngẩng đầu lên nói.

"Đi tìm Lục sư huynh?"

Hàn Lập nhíu nhíu mày, vừa định hỏi thêm một chút thì Lưu Tĩnh đã một mình trở về với vẻ mặt kỳ quái.

"Lưu sư đệ, tên Vũ sư đệ của các ngươi thực sự không muốn đến sao? Nếu là như vậy thì thôi đi, thêm hắn hay thiếu hắn cũng không sao cả, chín người chúng ta cũng đủ để đối phó đám người Hắc Sát giáo rồi." Một tên nam đệ tử nhìn qua thì thấy nhiều tuổi nhất trong đồng môn của Trần sư muội không thèm để ý nói.

"Nếu là như vậy đã tốt. Mấu chốt là lần này đến đó, ta căn bản không gặp được Vũ sư đệ." Lưu Tĩnh cười khổ một tiếng, từ từ nói.

Điều này, làm cho mọi người ở trong phòng đều rùng mình.

"Sao lại thế, Lưu sư huynh. Tên tiểu quỷ nhát gan đó không phải ở trong khách điếm gần đây sao? Chẳng lẽ đã trả phòng về sư môn trước sao?" Chung Vệ Nương chớp chớp mắt, phán đoán hỏi.

"Không phải, ta đã nghe chủ khách điếm nói một chút. Sáng sớm hôm qua Vũ sư đệ sau khi rời khỏi đó vẫn chưa trở về, mà quần áo thay ra ở trong khách điếm vẫn còn để đó, không thu thập lại, không giống như là hồi cốc cả." Lưu Tĩnh lắc lắc đầu, trong lời nói đầy vẻ lo lắng.

Nghe hắn nói thế, mọi người cũng đều nghị luận, nhưng không ai nói được chính xác là tại sao như vậy.

Tuy nhiên Hàn Lập ở một bên lại âm thầm nghĩ:

"Chẳng lẽ tên Vũ Huyễn này lại xui xẻo đến vậy, bị Hắc Sát giáo bắt đi?"

Có lẽ Lưu Tĩnh cũng có suy nghĩ như Hàn Lập, cho nên hắn sắc trời bên ngoài rồi quyết đoán nói:

"Chuyện của Vũ sư đệ trở về sẽ nói sau. Bây giờ chúng ta xuất phát thôi, trận chiến này nhất định phải thành công, tiêu diệt hoàn toàn Hắc Sát giáo."

------oOo------

Chương 317: Tứ tượng trận

Nguồn: EbookTruyen.Net

Màn đêm vừa buông xuống, trên bầu trời tối đen của Hoàng thành liền xuất hiện một đám người Hoàng Phong cốc không mời mà đến.

Ngự khí đến trên tường thành tối mịt, Lưu Tĩnh cầm đầu liền liệc nhìn cái được gọi là cấm địa, trong lòng thoáng chần chờ một lát, nhưng vẫn hào khí vạn phần vung tay lên.

"Đi"

Thanh âm của hắn rất quả quyết, không hề có nửa phần do dự.

Sau đó liền xông tới trước tiên.

Những người khác thấy vậy liền hưởng ứng bám theo. Sự kiêng kị cấm lệnh của Thất đại phái đã sớm bị bọn họ vứt ra khỏi đầu.

Hàn Lập không xông lên phía trước, mà cố ý chậm lại một chút, bay ở đuôi đám người.

Điều này không phải là Hàn Lập có ý gì khác, mà là hắn đang yên lặng cảm ứng Điên đảo ngũ hành trận đã bố trí đêm qua.

Khi bay đến cách Hoàng Cung vài dặm, khóe miệng Hàn Lập hơi lộ ra một nụ cười thần bí.

Quá tốt! Đại trận vẫn còn tồn tại hoàn hảo. Dấu hiệu linh khí mà hắn âm thầm bố trí không bị ai làm hư tổn chút nào, điều này khiến cho Hàn Lập rất vui mừng.

Một lát sau, chín người bọn họ đã phiêu phù trên bầu trời của Hoàng Cung, từ trên nhìn thấy hết thảy Hoàng cung đại nội.

"Mọi người đã kỹ đây. Hành động lần này của chúng ta liền theo thực hiện kế hoạch đã định, chia binh làm hai đường. Một đường xông thẳng đến tẩm cung của Hoàng đế Việt Quốc, giải cứu khỏi tay Hắc Sát giáo, chỉ có như vậy mới có thể đề phòng đối phương chó cùng rứt giậu, dùng hoàng đế Việt Quốc uy hiếp chúng ta. Mà những người còn lại sẽ trực tiếp xông đến Lãnh cung nơi ở của giáo chủ Hắc Sát giáo, tập trung tiêu diệt đám Tứ đại huyết thị kia trước rồi nói tiếp, sau đó hai bên tập trung lại một chỗ, đối phó tên giáo chủ đang bế quan kia." Lưu Tĩnh trịnh trọng nói lại kế hoạch đêm nay một lần nữa, khiến những người khác nghe xong liên tục gật gật đầu.

Người đã sớm phân phối ổn thỏa, Chung Vệ Nương và Trần Xảo Thiến đi giải cứu Hoàng đế Việt Quốc. Lưu Tĩnh và những người còn lại thì trực tiếp đánh về Lãnh cung được Tứ đại huyết thị bảo vệ, Hàn Lập cũng ở trong số đó.

"Thất sư muội, Trần sư muội, hai người các muội phải cẩn thận đó." Trước khi chia tay, Lưu Tĩnh đặc biệt dặn dò một câu.

Hai nàng tự nhiên vâng dạ một tiếng rồi bay đi.

Không lâu sau, đã không một tiếng động biến mất trong đêm tối.

"Khi mọi người gặp những tên tu sĩ khác, không cần nương tay. Một khi những tên này có thể tự do đi lại trong Hoàng Cung thì khẳng định là người của Hắc Sát giáo. Chúng ta cũng nên ra tay để tạo chút cơ hội cho hai vị sư muội." Lưu Tĩnh quay đầu lại nói với mọi người một câu rồi trực tiếp ngự khí bay về phía Lãnh cung mà Hàn Lập nói.

Hàn Lập và những người khác cũng cùng bay tới.

Một lát sau, bảy người bọn họ từ trên trời giáng xuống, lập tức bị đám đệ tử Hắc Sát giáo bảo vệ bên ngoài Lãnh cung phát hiện.

Lập tức mấy tiếng rít vang lên, các loại pháp thuật, pháp khí từ những nơi bí mật gần Lãnh cung đầy trời phát ra, nghênh đón mấy người.

"Ánh sáng đom đóm mà cũng đòi tranh với ánh trăng."

Lưu Tĩnh vung tay lên, một chiếc khăn tay bằng tơ tằm lóe sáng bay ra, trong nháy mắt biến thành một tấm lá chắn khổng lồ trước mặt mọi người, bảo vệ cả đám người Hàn Lập ở phía sau. Nhìn uy lực pháp khí này của hắn, thật đúng là tin tưởng không nhỏ.

Quả nhiên vừa thi triển ra, pháp thuật và pháp khí đồng thời công kích lên nó, nhưng sau khi màn hào quang chói mắt phát ra, nó chẳng tổn hại một chút nào, ngược lại còn trực tiếp bắn ngược một ít pháp thuật trở về, đánh cho một ít Giáo đồ Hắc Sát giáo bên dưới gà bay chó chạy, chật vật không chịu nổi"

"Lưu sư huynh, hảo thủ đoạn."

Tống Mông đang sóng vai lao xuống với Lưu Tĩnh thấy thế liền lớn tiếng khen. Sau đó, không hề khách khí ném vật trong tay ra ngoài.

Một thanh cự kiếm màu lam rất lớn xuất hiện trong đêm tối, chính là đỉnh giai pháp khí "Lam Ti kiếm" *mà hắn thích dùng nhất.*

"Đi!"

Hai tay Tống Mông bắt pháp quyết, thanh Cự kiếm phát ra một tiếng ngâm dài, tự động luân chuyển như bánh xe, điều này khiến cho đám đệ tử Hắc Sát giáo đang lo lắng vì thanh kiếm khổng lồ này ngẩn người ra.

Tống Mông nhìn thấy điều này, trên mặt xuất hiện nụ cười ác độc.

Đưa hai ngón tay khẽ điểm về phía Lam Ti kiếm đã biến thành bánh xe ánh sáng rất lớn kia.

Lập tức ánh sáng màu lam chợt co chợt mở, đột nhiên bắn mạnh ra vô số tia sáng bén nhọn, lập tức đem mọi thứ trong phạm vi hơn mười trượng bao phủ cả bên trong.

Nhìn thấy cảnh này, đám đệ tử Hắc Sát giáo bên dưới đều kinh hồn lạc phách, các loại pháp thuật và pháp khí bảo vệ đều được *thi triển, muốn ngăn cản công kích kinh khủng này.*

Liên tiếp mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Bị vô số tia sáng màu lam xuyên qua, hầu hết đệ tử Hắc Sát giáo bị xuyên thủng như tổ ong, chết ngay tại trận, hoặc bảo vệ được vị trí yếu hại, nhưng chỗ khác cũng bị xiên thủng nên đã không còn sức chiến đấu.

"Hay cho chiêu *"Vạn Ti thiên hạ"*. Đã nghe đại danh chiêu này của Tống Sư đệ, quả nhiên danh bất hư truyền."

Một vị sư huynh của Trần Xảo Thiến thấy uy lực của chiêu này, không khỏi thực lòng khen ngợi một câu, làm cho Tống Mông hơi tự đắc.

Lúc này, mấy người bọn họ nhẹ nhàng hạ xuống trước cửa lãnh cung. Đám đệ tử Hắc Sát giáo may mắn sống sót sao còn dám tùy ý ra tay nữa chứ, sớm đã thất hồn lạc phách rồi.

"Khởi động Tứ tượng trận, vây bọn họ vào bên trong."

Đang lúc đám đệ tử Hắc Sát giáo còn sót lại sợ hãi thì một giọng nói vô cùng lạnh lùng từ trong lãnh cung truyền ra.

Tiếp theo, một bóng người màu trắng tản mát ra hàn khí, trong nháy mắt xuất hiện trước cửa, chính là Băng Yêu vừa lúc đến phiên canh gác.

Vừa rồi chính là hắn cắn răng ra lệnh, lúc này hắn vừa sợ hãi vừa phẫn nộ nhìn đám tu sĩ của Hoàng Phong cốc.

"Hừ. Yêu tà nạp mạng đi."

Lưu Tĩnh vừa nghe thấy những lời này, lại thấy tu vi của hắn, lập tức biết đây là một trong Tứ đại huyết thị. Hắn hừ lạnh một tiếng, hai đạo ngân quang từ trên người bắn ra, chém thẳng vào đầu đối phương.

Những người khác thấy thế, cũng lấy ra các loại pháp khí sáng *ngời, muốn lập tức hợp sức chém chết tên cao thủ Hắc Sát giáo vừa lộ mặt. Bọn họ không phải đang đấu võ với đồng môn nên tự nhiên sẽ không đơn đả độc đấu.*

Hàn Lập cũng có sáu đạo kim quang từ túi trữ vật bay vụt ra.

Có thể chém chết tên Huyết Thị này, Hàn Lập đương nhiên cực kỳ vui sướng.

Nhưng đúng lúc đó cảnh vật trước mặt đám người Hàn Lập bỗng nhiên trở nên mơ hồ một chút, tiếp theo trời đất quay cuồng.

Mấy người chấn động, trong nháy mắt đã xuất hiện trong vùng tràn ngập băng tuyết.

Bốn phía xung quanh trắng xóa, gió lạnh vi vu, bông tuyết bay múa đầy trời, đối diện đâu còn bóng dáng của Bạch y nhân?

Đám người Lưu Tĩnh mặc dù giật mình trong lòng, nhưng biết mình rơi vào bên trong Tứ tượng trận, chỉ kinh hoàng một chút đã bình tĩnh trở lại.

Dù sao trong này có nhiều đồng môn Trúc Cơ kỳ như vậy, một cái Tiểu trận có gì đáng sợ chứ.

"Hắc hắc, lá gan của ngươi không nhỏ đó, dám làm đệ tử bổn giáo bị thương. Các ngươi ở lại trong hộ pháp đại trận của bổn giáo nghỉ ngơi một lát cho khỏe đi." *Giọng nói lạnh lùng đó phiêu hốt không chừng, như từ bốn phương tám hướng truyền lại vậy, thanh thế rất kinh người.*

"Tứ Tượng trận?"

"Chư vị có biết về trận pháp này không? Chúng ta tốt nhất cần phải phá trận ra ngoài thật nhanh, nếu làm cho Tứ đại huyết thị bọn họ tập trung lại một chỗ thì sẽ rất khó khăn." *Lưu Tĩnh không để ý đến lời chọc giận của Băng Yêu, vẻ mặt như thường hỏi những người khác.*

Những lời này vừa nói ra, mọi người liền mắt nhìn nahu, rồi không *một ai mở miệng nói chuyện.*

"Ta cũng hiểu một chút về trận pháp, cũng từng nghe nói qua về Tứ Tượng trận này. Nhưng phương pháp phá trận thì ta không có nghiên cứu qua. Trận này ở trong trận pháp xem như là một loại hiếm có nên người bình thường sẽ không nghiên cứu." *Vị xư tỷ của Trần Xảo Thiến nhìn thấy khuôn mặt của mọi người liền chần chờ nói.*

"Điều này có chút phiền phức. Chẳng lẽ thực sự phải cậy mạnh phá trận sao?" *Lưu Tĩnh nhíu nhíu mày, có chút không tình nguyện lẩm bẩm nói.*

Phải biết rằng cậy mạnh phá trận đúng là phương pháp trực tiếp đơn giản nhất. Nhưng chẳng những tốn thời gian quá lâu, còn có thể tiêu hao rất nhiều pháp lực của mọi người, điều này làm cho trận đại chiến sau khi phá trận sẽ rất bất lợi. Chỉ sợ đây cũng là một trong những ý đồ mà kẻ địch sử dụng trận pháp này.

Những người khác nghe thấy vậy, đồng dạng nhìn nhau, có chút lo lắng.

Vào lúc này, truyền đến một giọng nói tò mò.

"Ồ, Hàn sư đệ, ngươi đang làm gì vậy?"

Tống Mông không hiểu chút gì về trận pháp, nên chẳng cần phí tâm tư phá trận, mà nhìn ngó xung quanh, nên thấy hành động của Hàn Lập.

Hàn Lập đang xuất ra pháp khí Thủy Tinh cầu, đặt trước hai mắt, nhìn qua nó, chăm chú nhìn về phía nào đó.

Cử chỉ kỳ lạ này khiến cho Tống Mông rất tò mò, không nhịn được mở miệng hỏi.

Một câu này khiến đám người Lưu Tĩnh cũng chú ý đến Hàn Lập, đều nghi hoặc hắn.

Hàn Lập bình tĩnh bỏ Thủy tinh cầu xuống, rồi mới quay đầu lại *nói với Lưu Tĩnh:*

"Ta có thể tìm được sơ hở của trận pháp."

"Cái gì? Tìm được sơ hở?"

Những lời này của Hàn Lập, khiến cho mọi người đang chăm chú nhìn hắn rất là vui mừng, Lưu Tĩnh lại càng vui mừng ra mặt.

------oOo------

Chương 318: Thanh Văn trọng hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hàn sư đệ quả nhiên khác thường, nhanh như vậy đã tìm ra sơ hở?" Lưu Tĩnh khen ngợi một câu rồi mừng rỡ hỏi.

Hàn Lập mỉm cười, bỗng nhiên đưa Thủy tinh cầu trên tay tới.

"Sư huynh dùng Tử quang cầu này, nhìn về phía đó một chút là biết." Hàn Lập dùng ngón tay chỉ về phía mình vừa nhìn lúc nãy nói.

Lưu Tĩnh nghe thấy thế, liền tò mò cầm lấy pháp khí này, cẩn thận nhìn vào Thủy tinh cầu.

Vừa nhìn vào hắn đã lộ ra vẻ ngạc nhiên, một lát sau đem Thủy tinh cầu trả lại cho Hàn Lập, cúi đầu trầm tư.

Sau đó ngẩng đầu lên nói với những người khác đang lo lắng chờ đợi.

"Hàn Sư đệ nói không sai. Linh khí ba động ở phía đó khác với các nơi khác, có vẻ như yếu hơn rất nhiều. Xem ra có lẽ là do đối phương vội vàng bày trận, nên lộ ra một tia sơ hở không nên có này." Lưu Tĩnh nói những lời này với vẻ đầy tự tin.

"Ý của Lưu sư huynh là…" Một vị sư tỷ của Trần Xảo Thiến nhịn không được hỏi.

"Tập trung tất cả pháp khí, đồng loạt công kích điểm yếu này. Tin rằng không mất nhiều pháp lực lắm là có thể phá trận." Lưu Tĩnh khẳng định.

"Một khi đã như vậy, chúng ta mau ra tay thôi." Tống Mông nghe

thấy thế, lúc này không kiên nhẫn được nữa vung tay phóng Lam Ti kiếm ra, xoay vòng quanh đỉnh đầu.

Những người khác nghe Lưu Tĩnh nói vậy, trên mặt đều xuất hiện vẻ chờ mong muốn thử.

Lưu Tĩnh cũng không hề chần chờ nói tiếp:

"Được! Ra tay đi, nhất định phải phá vỡ trận pháp cho đối phương biết tay."

Theo câu nói này, hơn mười kiện pháp khí cùng phát ra hào quang chói mắt, từ trên người bọn họ bay ra, trực tiếp bắn nhanh đến chỗ sơ hở.

Băng Yêu đang ở bên ngoài chỉ huy đám giáo đồ lập thành trận thế vây quanh, trong lòng cũng vô cùng lo lắng.

Từ lúc giáo chủ Hắc Sát giáo yêu cầu Tứ đại huyết thị thời gian này phải ở trong cung canh phòng nghiêm mật, thì mỗi lần thay nhau tuần tra đều phải có hai Huyết Thị mới đúng.

Nhưng Diệp Xà vốn nên cùng canh cửa với hắn thì lại cho rằng mình mới lập công lớn, lấy cớ muốn tu luyện đến Trúc Cơ trung kỳ, cho nên lẻn chạy vào Huyết Lao luyện công. Mà hắn lại không muốn vì vậy mà đắc tội với người ưu tú nhất trong Tứ đại huyết thị, nên đành mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nhưng chỉ vì sơ sẩy nhất thời này mà bây giờ lại có cường định xâm nhập như vậy nên ở cửa chỉ có một mình hắn đối phó.

Tuy nhiên, cũng may là hắn thông minh.

Trước tiên dùng Tứ tượng trận vây khốn kẻ địch, sau đó phái người chạy ngay đến Huyết lao và hậu điện gọi ba người khác mau đến đây.

Hắn rất rõ ràng, dựa vào mấy tên giáo đồ Luyện Khí kỳ trước mặt, không thể nào là đối thủ của kẻ địch cường đại như vậy. Nhưng cũng may Tứ tượng trận có thể vây khốn đối phương một chút, dù thế nào thì cũng có thêm thời gian.

Chỉ cần trì hoãn trong chốc lát thì ba tên kia mới kịp thời chạy đến.

Đến lúc đó Tứ đại huyết thị liên thủ, Băng Yêu hắn sẽ không e ngại bất cứ kẻ nào.

Hắn đang nghĩ đến đây thì từ trong Tứ tượng trận truyền đến một tiếng nổ rung trời.

Theo tiếng nổ này, từ trong trận cuồn cuộn cuốn ra sương trắng, bộ dáng như người trong trận sẽ lập tức thoát ra.

"Tại sao lại thế này? Tứ tượng trận không thể nào nhanh như vậy đã duy trì không được, khẳng định đã có vấn đề." Băng Yêu thấy cảnh này, gương mặt giấu trong hàn khí có chút xám xanh.

"Băng đại nhân, vừa rồi địch nhân tập kích quá nhanh nên có vài tên đệ tử phụ trách chủ trì trận pháp đã bị bỏ mình, cho nên người duy trì Tứ tượng trận không đủ, có thể đã bị đối phương phát hiện sơ hở." Một tên đệ tử Hắc Sát giáo ở gần đó nhìn thấy cảnh này, cẩn thận giải thích một câu.

Băng Yêu nghe thấy trong lòng rất kinh sợ, vừa định lớn tiếng mắng một câu, thì phía sau đã truyền đến một giọng nói ôn hòa.

"Băng Yêu, đã xảy ra chuyện gì? Mà ngay cả Tứ tượng trận cũng đã phát động, xem hình dạng thì còn không vây khốn được đối phương nữa."

Nghe thấy âm thanh này Băng Yêu mới nhẹ nhõm đôi chút.

"Thanh Văn, ngươi rốt cuộc cũng đã đến, thật tốt quá!" Trong giọng nói của Băng Yêu tràn ngập vẻ vui mừng không thể che dấu, tiếp theo hắn quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy cách đó năm sáu trượng, không biết từ khi nào đã xuất hiện hai người.

Một người hơn ba mươi tuổi, ngũ quan đoan chính, mặt trắng không râu, người mặc một bộ đạo bào màu xanh, vẻ mặt trịnh trọng nhìn biến động của Tứ tượng trận. Người còn lại là một tên thân hình cao lớn có cái đầu bóng lưỡng chính là Thiết La đã giao thủ với Hàn Lập.

"Kẻ xông đến là ai, tiểu tử Diệp Xà đâu?" Thiết La sờ sờ cái đầu bóng lưỡng của mình, trên mặt lộ ra vẻ cuồng bạo khát máu.

"Diệp Xà đang ở…"

Băng Yêu vừa chưa nói hết lời thì một tiếng nổ mạnh vang lên, sương mù trong Tứ tượng trận bị nổ tung, biến mất không còn.

Trước cửa điện vốn tràn ngập sương trắng, giờ xuất hiện thân ảnh của mấy người Hàn Lập.

Nhìn thấy rõ số lượng và tu vi của kẻ xâm phạm, vẻ mặt Thanh Văn hơi đổi, Thiết La càng giật mình hơn.

"Ha ha. Mấy tên tà tu các ngươi nghĩ rằng có thể dựa vào trận này để vây khốn được người của Hoàng Phong cốc chúng ta hay sao? Quả thực là nằm mơ giữa ban ngày." Tống Mông nhìn thấy mình đã xuất hiện trở lại trước Lãnh cung, không khỏi hưng phấn rống lên vài câu.

"Hoàng Phong cốc?"

Ba người Thanh Văn có đôi chút kinh ngạc, nhưng nghĩ lại thì thấy cũng bình thường. Ngoại trừ Thất đại phái thì ai có thể xuất động nhiều tu sĩ Trúc Cơ kỳ như vậy ở trong Việt Quốc này chứ.

"Mấy vị vì sao ban đêm xông vào Hoàng Cung, chẳng lẽ không sợ xúc phạm cấm lệnh sao?" Thanh Văn không đợi cho đám người Lưu Tĩnh nói tiếp, liền ra mặt chất vấn.

Hắn muốn dựa vào cấm lệnh của Thất đại phái để làm đám người Lưu Tĩnh kiêng kị.

Lưu Tĩnh hừ lạnh một tiếng, mở miệng định nói thì một tiếng thét kinh hãi từ phía đối diện truyền đến.

"Là ngươi! Ngươi không phải người của Thiên Trúc giáo sao? Sao lại đi cùng dám tu sĩ Hoàng Phong cốc chứ?" Đại hán đầu bóng lưỡng Thiết La nhìn quanh, liền phát hiện ra Hàn Lập đứng ở cuối cùng, không khỏi ngạc nhiên lớn tiếng hỏi, trong giọng tràn ngập vẻ nghi vấn.

Những lời này làm cho người cả hai bên đều rùng mình, ánh mắt đều tập trung lên người Hàn Lập.

Lúc này Thanh Văn đạo sĩ mới nhìn rõ mặt Hàn Lập, da mặt không khỏi rung động một chút, trong mắt lộ ra vẻ không thể nào tin nổi.

"Ta đã lúc nào nói mình là người của Thiên Trúc giáo?" Hàn Lập lạnh lùng liếc nhìn tên đại hán đầu bóng lưỡng, ánh mắt lập tức chuyển sang Thanh Văn đạo sĩ.

Vị này chính là người ở Thái Nam hội năm đó một mực mời hắn cùng đi, bây giờ lại xuất hiện ở đây, điều này thật là nằm ngoài dự kiến của Hàn Lập.

Tuy nhiên cũng vì như vậy mà nghi vấn về việc đối phương năm đó ra sức mời tu tiên giả cấp thấp đồng hành, rồi sau này mình không hiểu vì sao lại bị Hoàng y nhân tìm theo ám sát, đều đã được rõ ràng.

Hàn Lập tìm ra được nguyên nhân, đương nhiên rất là phẫn nộ, muốn giết chết tên Thanh Văn đạo sĩ này.

"Nói bậy, không phải người Thiên Trúc giáo, sao ngươi biết Khôi Lỗi thuật?" Đại hán đầu bóng lưỡng không chịu bỏ qua truy vấn tiếp.

"Hàn sư đệ dùng công pháp gì, cần phải nói cho ngươi sao chứ? Mọi người ra tay đi, đám người này đang cố tính kéo dài thời gian, không thể để bọn họ toại nguyện được." Lưu Tĩnh trầm mặt, quát lớn một tiếng.

Nói xong liền vung tay lên, một mảnh ngân quang đánh thẳng đến trước mặt Băng Yêu đứng ở phía trước.

Người của Hoàng Phong cốc lúc này mới giật mình hiểu ra, thầm mắng đối phương giảo hoạt, sau đó đồng dạng không hề khách khí phóng pháp khí ra, trận hỗn chiến lúc này mới bắt đầu.

Hàn Lập đã sớm nhìn chòng chọc Thanh Văn đạo sĩ, vì vậy vừa ra tay, hắn liền cùng với một vị Vương sư huynh của Trần Xảo Thiến tạo thành thế giáp công vây quanh Thanh Văn.

Hàn Lập không nói một lời, vỗ vào túi trữ vật ở bên hông, lập tức hơn mười đạo hào quang ba màu chói mắt là kim quang, ô quang, hồng quang bắn lên tận trời, sau khi xoay tròn trên đỉnh đầu Hàn Lập liền phát ra tiếng gầm rú lao thẳng về phía đối phương.

Hàn Lập không có ý tứ ôn lại chuyện cũ với đối phương.

Thanh Văn và tên Vương sư huynh ở bên cạnh vừa thấy thanh thế rất lớn của Hàn Lập, không hẹn mà cùng biến sắc.

Vương sư huynh thì vui mừng, trong lòng thầm than Hàn Lập quả nhiên danh bất hư truyền, không hổ là cao thủ chém giết rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ kỳ, quả nhiên không hề tầm thường.

Mà tên Thanh Văn đạo sĩ kia thì vẻ mặt rất thận trọng, trên người lờ mờ xuất hiện một tầng thanh khí hộ thể. Hắn vừa thấy Hàn Lập ra tay nặng nề liền biết là Hàn Lập muốn giết hắn, đương nhiên không bó tay chịu trói rồi.

Vì thế hắn cũng chẳng nói gì vô ích, trước khi pháp khí đánh úp tới liền đột nhiên vung tay lên.

Năm pháp khí màu xanh hình tròn từ trên tay hắn bay ra, trong nháy mắt phiêu phù xung quanh hắn xếp thành hình ngũ giác.

Sau đó thanh quang lóe lên, một phiến sương mù mênh mông màu xanh xung quanh hắn, một vòng bảo hộ hình lăng trụ ngũ giác tự nhiên xuất hiện, bảo vệ chắc chắn cho Thanh Văn đạo sĩ ở trong đó.

Hào quang các màu phát ra bốn phía, kim xoa và kim nhận của Hàn Lập đồng thời đánh vào lăng trụ màu xanh, tuy phát ra ánh sáng chói mắt nhưng vòng bảo hộ kỳ lạ này lại không bị làm sao.

"Hàn Lập, Thanh Mộc chân tráo của ta ngoại trừ tu sĩ Kết Đan kỳ có thể phá ra thì tu sĩ Trúc Cơ kỳ không thể nào gây tổn thương được, ngươi quên đi ý niệm trong đầu đi." Thanh Văn bỗng nhiên cười cười ra vẻ cực kỳ quen biết với Hàn Lập.

------oOo------

Chương 319: Tứ đại huyết thị

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Chưa chắc." Hàn Lập cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói.

Tiếp theo liền thấy hai tay Hàn Lập bắt pháp quyết đột nhiên thu lại, đám pháp khí đang vây quanh tấn công dữ dội màn hào quang màu xanh cùng bay lên trên bầu trời, tụ tập lại giữa không trung.

Cảnh này làm cho Thanh Văn ngẩn người, không biết Hàn Lập làm vậy là có ý gì. Nhưng kẻ gian xảo như hắn, làm sao để Hàn Lập có thời gian thi pháp chứ, lập tức hai tay chói lòa, xuất hiện thêm hai viên hoàn (chiếc nhẫn) tản ra hàn khí, vừa thấy đã không phải vật bình thường.

"Đi!"

Thanh Văn nhỏ giọng nói, không hề do dự đẩy viên hoàn ra ngoài, hóa thành hai đạo kim quang đánh úp đến Hàn Lập.

Mày Hàn Lập khẽ nhướng, mặt đầy sát khí một tay nhanh chóng lấy ra Bạch Lân thuẫn.

Nhưng mà chưa kịp ném ra thì ba đạo màu xanh dài khoảng một thước đột nhiên từ bên người bắn tới, ở nửa đường liền cắt ngang hai đạo kim quang, lập tức cuốn lấy nhau.

"Yêu đạo, ngươi quên bổn đại gia sao?" Tên Vương sư huynh ở một bên chỉ huy lục mang, một bên cười thiện ý với Hàn Lập.

Hàn Lập thấy thế, trong lòng nhẹ nhõm, cũng nở nụ cười.

Nhưng mà Thanh Văn lại không dễ dàng như hai người bọn họ, sắc mặt đầy vẻ lo lắng, ánh mắt không ngừng lóe lên.

Tuy nhiên trong thời gian ngắn hắn chẳng có biện pháp gì.

Dù sao cùng lúc khống chế Thanh Mộc chân tráo và Tỏa Kim hoàn đã chiếm gần hết thần thức của hắn. Hắn chưa được học qua Đại Diễn quyết như Hàn Lập nên không thể nào đồng loạt khống chế tự nhiên nhiều pháp khí đến như vậy.

Vì vậy trên người mặc dù còn có một ít pháp khí có tác dụng lớn nhưng cũng không dám dễ dàng vận dụng. Thần thức toàn bộ dùng để khống chế pháp khí đó chính là điều tối kị của tu tiên giả. Vì như vậy, chủ nhân của pháp khí không thể nào chú ý đến nguy hiểm xung quanh.

Hơn nữa cùng lúc điều khiển hơn mười kiện pháp khí đồng loạt tấn công là rất hiếm thấy. Cũng bởi vì mấy món này đều là theo bộ mà sử dụng nên thực tế pháp lực chỉ sử dụng điều khiển ba kiện mà thôi.

Nếu thật sự là hơn mười kiện pháp khí đỉnh giai khác nhau thì với tu vi hiện nay của Hàn Lập, dù là thần thức mạnh hơn vài phần nhưng pháp lực cũng không đủ để điều động.

Năm kiện, chính là pháp lực cực hạn của Hàn Lập, đây cũng là vì sao hắn dùng cả bộ pháp khí, bởi vì như vậy mới có thể phát huy được uy lực của Đại diễn quyết.

Cho nên lúc trước khi Hàn Lập ở Luyện Khí kỳ có thể sử dụng Kim nhận, đó căn bản không phải là ngự khí, mà chính là dựa vào Mẫu nhận trong tay để điều khiển Tử nhận mà thôi. Uy lực và khả năng linh hoạt kém bây giờ rất nhiều.

Ngay khi Thanh Văn đang chần chờ, không biết có phải là vậy hay không thì Hàn Lập đã hoàn thành.

"Cự Kiếm thuật"

Giọng nói lạnh như băng phát ra từ trong miệng Hàn Lập.

Sau đó pháp khí đang xoay quanh trên đỉnh đầu Thanh Văn liền phát ra màn hào quang cực kỳ chói mắt.

Khi các màu sắc dung hợp lại với nhau thì biến thành một thanh Cự kiếm với ba màu Kim, Hắc, Hồng lần lượt biến đổi trong không trung, lớn đến vài chục trượng, thật sự lớn đến kinh người.

Chiêu *"Cự Kiếm thuật"* này chính là Hàn Lập đã tìm được trong Thanh Nguyên kiếm quyết, cũng là một chiêu Ngự kiếm thuật duy nhất mà Hàn Lập dùng tu vi Trúc Cơ kỳ có thể sử dụng được, uy lực tự nhiên không tầm thường.

Pháp khí của Thanh Văn và vị Vương Sư huynh kia mặc dù còn đang đấu với nhau, nhưng đều kinh hãi, dù là kẻ ngu ngốc đến mấy cũng có thể nhìn ra pháp thuật này của Hàn Lập có uy lực rất mạnh mẽ.

Thanh Văn âm thầm kêu khổ trong lòng, lập tức không thể nào chú ý đến hai viên hoàn kia nữa, hai tay lật lại, trong tay xuất hiện một chiếc Hoàng Đồng kính bóng lưỡng.

Nhưng vào lúc này mặt Hàn Lập tràn đầy sương lạnh, tay chỉ vào kiếm quang thật lớn kia.

Cự Kiếm lập tức vô thanh vô tức chém mạnh từ trên trời xuống dưới, một kiếm mang theo khí phách kinh người như muốn hủy diệt người mang vòng bảo hộ bên dưới.

Nhìn thấy cảnh này, vị Vương sư huynh cũng quên thừa dịp Thanh Văn không thể phân tâm, nhanh chóng phá hủy pháp khí của đối phương, đồng dạng có chút thất thần nhìn cự kiếm với khí thế long trời lở đất.

Lúc này trong đầu hắn đang miên man suy nghĩ nếu một kiếm này chém xuống hắn chứ không phải là Thanh Văn thì hắn có thể ngăn cản được không.

Thanh Văn đạo sĩ là đối tượng chịu đòn nên vẻ mặt trở nên ngưng trọng, vội vàng ném Hoàng Đồng kính trong tay ra.

Đồng kính bay nhanh lên trên màn hào quang, hào quang màu vàng chợt lóe lên rồi phun ra một đám mây vàng rất lớn, che kín bầu trời trên đầu Thanh Văn, trong nháy mắt nó đã ngưng tụ lại thành Đồng thuẫn rất lớn, chuyển động không ngừng trên đầu Thanh Văn.

Vẻ mặt Hàn Lập trầm xuống, trong tay bắt pháp quyết, kiếm quang khổng lồ phát ra tiếng sấm động long trời, khí thế chém xuống càng thêm kinh người, trong nháy mắt đã chém lên trên Đồng thuẫn.

Tiếng nổ lớn truyền đến, Đồng thuẫn mặc dù phát ra hào quang màu vàng mãnh liệt nhưng khi Cự kiếm chém xuống, vang lên tiếng vỡ vụn, trong khoảnh khắc bị tan rã thành nhiều mảnh.

Kiếm quang không hề bị ngăn lại, tiếp tục chém xuống lăng trụ màu xanh, phát ra tiếng *"chi chi"* rất lớn.

Nhìn thấy uy lực kinh người của Cự kiếm, mặt Thanh Văn rút cuộc cũng rối loạn.

Thanh quang lóe lên giữa hai tay hắn, nhanh chóng chia ra hai bên, đồng thời hai tay đặt ở hai bên vòng bảo hộ, sau đó liều mạng đưa linh lực vào, ý đồ muốn tăng lực phòng ngự của Thanh Mộc chân tráo.

Cự kiếm phát ra quang mang ba màu tiếp xúc với vòng bảo hộ màu xanh bên dưới, bắt đầu truyền ra tiếng nổ ầm ầm. Thanh Mộc chân tráo được Thanh Văn liều mạng hỗ trợ, đã ngăn cản được thế trảm của kiếm quang.

Vì vậy ngay sau đó, Hàn Lập và Thanh Văn, đều thúc giục pháp quyết, muốn dùng Cự kiếm mạnh mẽ phá vỡ vòng bảo hộ đưa đối phương vào chỗ chết, báo mối thù bị ám toán năm đó. Mà một bên thì đang điên cuồng đưa vào linh lực để chống đỡ pháp thuật mong đối phương tiêu hao hết uy lực, giữ được mạng nhỏ của mình.

Lúc này vị Vương sư huynh ở bên cạnh rút cuộc cũng tỉnh ra, đi tới trước, đánh nát hai Kim hoàn của đối phương, sau đó chỉ huy ba đạo lục quang, hung hãn nhằm về phía Thanh Văn đạo sĩ.

Trong lòng hắn rất rõ, bây giờ Hàn Lập và đối phương đang giằng co, hắn chỉ cần hơi hỗ trợ một chút, là có thể dễ dàng giết chết tên Huyết thị có pháp lực không kém này. Đến lúc đó, bảo vật của tên kia, hắn cũng có thể danh chính ngôn thuận được chia không ít.

Nghĩ đến đây, trong lòng vị này càng nóng lên.

Vào lúc Vương sư huynh đang mơ mộng, Thanh Văn mặt mày biến sắc, thì một đạo hào quang màu vàng nhanh như thiểm điện từ bên sườn Thanh Văn phóng ra, trong nháy mắt tên đạo sĩ biến mất tại chỗ. Khiến cho kiếm quang ba màu của Hàn Lập chém xuống lại đánh trúng mặt đất, lập tức trên đó xuất hiện một cái hố rất to.

Ba đạo lục quang của Vương Sư huynh tự nhiên sẽ đánh vào khoảng không, không khỏi rất hoảng sợ nhìn về phía xa xa.

Quả nhiên Thanh Văn đạo sĩ và màn hào quang xuất hiện ở một chỗ cách xa hơn hai chục trượng, bên người còn có thêm một tên thanh niên áo vàng, vẻ mặt dương dương tự đắc, nhìn lại tên Vương sư huynh, từ từ nói:

"Người này đã từng cứu ta một mạng, không thể nào để các hạ dễ dàng giết chết như vậy!" Nói xong lời này, hắn lại cười hì hì nói với Hàn Lập.

"Hàn huynh, không ngờ rằng chúng ta còn có ngày gặp lại, Ngô Cửu Chỉ xin thi lễ."

Tên thanh niên trước mặt này, chính là tên tu sĩ thiếu niên Ngô Cửu Chỉ năm xưa đã thi triển kỹ thuật móc túi trước mặt Hàn Lập, nhưng bị Hàn Lập phát hiện ra. Bây giờ trên người hắn lúc này lại ẩn ẩn tản ra hào quang màu vàng cổ quái, tu vi cũng đã là Trúc Cơ sơ kỳ.

"Cửu Chỉ, người này không cùng chí hướng với chúng ta, sao phải nói nhiều như vậy? Bây giờ một khi ngươi đã đến đây, bốn người chúng ta vừa lúc có thể mạnh tay đánh một trận." Thanh Văn đạo sĩ cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần, không khỏi oán độc nhìn

Hàn Lập, phẫn hận nói.

Ngô Cửu Chỉ nghe thấy vậy, hít một hơi, liền không nói gì với Hàn Lập nữa.

Thanh Văn nhìn thấy cảnh này, trong miệng đột nhiên phát ra tiếng kêu hai dài một ngắn.

Băng Yêu và Thiết La đang bị đám Lưu Tĩnh vây công nghe thấy tiếng này lập tức vui mừng ra mặt, rời khỏi trận chiến, bay đến bên cạnh Thanh Văn và Ngô Cửu Chỉ.

"Sao lại thế này, sao lại có thêm một người nữa. Phiền phức rồi đây."

Lưu Tĩnh vừa thấy Ngô Cửu Chỉ xuất hiện, lập tức hiểu được tình hình trong sân, không khỏi nhíu mày.

Vừa rồi năm người bọn họ đánh với hai tên Huyết thị của đối phương, còn không thể làm đối phương bị thương, chỉ chiếm được một chút ưu thế mà thôi. Tự nhiên đều hiểu được đám Tứ đại huyết thị này thật sự không phải tu sĩ Trúc Cơ kỳ bình thường có thể sánh bằng. bây giờ bốn người đã tập trung ở đây, đương nhiên càng không dễ đối phó.

Nghĩ đến đây, Lưu Tĩnh thận trọng kêu lên một tiếng, mấy người bọn họ cũng tiến lại bên cạnh Hàn Lập.

Hàn Lập nhìn thấy Ngô Cửu Chỉ vừa xuất hiện trước mặt, trong lòng thực sự không biết đang có cảm giác gì. Năm đó hắn rất có cảm tình với người thiếu niên thông minh kỳ lạ này, nhưng mà tạo hóa trêu ngươi, hôm nay hai người không thể không ngươi chết ta sống.

"Yêu hóa"

Đám Huyết thị Thanh Văn hiểu được, chỉ dựa vào pháp khí bình và đạo thuật bình thường mà muốn tranh đấu với bọn người Hàn Lập, thì chẳng có chút phần thắng nào. Dù sao người của Hoàng Phong cốc lúc này chính là hai đánh một cũng thừa đủ.

Vì vậy khi bốn người vừa tập trung lại một chỗ, khi Thanh Văn kêu lên một tiếng lạnh lùng thì trên người bọn hắn cùng phát ra màn hào quang màu đỏ như máu, biến thành bốn cái kén không ngừng lớn lên, bắt đầu biến thân Yêu hóa. Xem ra bọn họ muốn giết hết đám người Hàn Lập ở tại chỗ này.

------oOo------

Chương 320: Phá kiển

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhóm tu sĩ Hoàng Phong cốc vừa thấy cảnh này, sớm đã được nghe Hàn Lập nói nên còn không biết đối phương muốn làm gì nữa sao. Lập tức không khách khí dùng pháp khí, đạo thuật đánh vào bốn quang kén. Bọn họ đều biết, trước khi đối phương biến thân phá kén ra ngoài, mấy Huyết thị này chính là một tấm bia cố định, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Đáng tiếc đúng như lời Hàn Lập nói, mấy cái quang kén vô cùng chắc chắn, một cơn công kích như mưa to gió lớn qua đi, chúng nó vẫn bình yên vô sự, đứng sừng sững tại chỗ, không bị tổn hại tí gì.

Vẻ mặt bọn Lưu Tĩnh trở nên khó coi.

"Mọi người không cần nương tay, có tuyệt chiêu gì thì thi triển đi. Lúc này không làm được, đợi bọn họ biến thân đi ra thì hỏng hết." Lưu Tĩnh thần sắc kiên định quát lớn một tiếng.

Nói xong lời này, hắn lập tức thu lại pháp khí vừa nãy, lấy ra một tấm phù lục màu vàng, dùng hai ngón tay giữ lấy. Sau đó bắt đầu niệm niệm, trong tiếng chú ngữ thần bí, tấm phù lục này dần dần phát ra kim quang chói mắt.

Hàn Lập nhìn thấy thì trong lòng thất kinh. Mặc dù không biết tấm phù này có đẳng cấp gì, nhưng với tu vi Trúc Cơ trung kỳ của Lưu Tĩnh mà còn phải dùng đến khẩu quyết để khởi động thì thấy được nó tuyệt đối không bình thường.

Những người khác nhìn thấy thế, đều liếc nhìn nhau rồi thi triển thần thông của mình.

Trong đó làm người ta chú ý nhất là sư tỷ của Trần Xảo Thiến và Tống Mông. Bọn họ đều lấy ra một tấm phù bảo có vẽ đồ án pháp bảo. Rồi lập tức ngồi xuống ngưng thần khởi động. Một đoàn hào quang màu lam và màu xám phát ra từ trên tấm phù bảo của bọn họ, điều này khiến cho những người khác hâm mộ không thôi.

Phù bảo cũng không phải là mỗi một tu sĩ Trúc Cơ kỳ có thể dễ dàng có được. Có được vật này đủ để chứng minh nếu hai người này không phải có chỗ dựa là đại gia tộc thì bản thân cũng được trưởng bối sư môn rất yêu quý mới có thể làm chủ được vật ấy. Nếu không chỉ dựa vào bọn họ thì làm sao có kỳ ngộ đến như vậy chứ.

Những người khác hâm mộ cũng chỉ là hâm mộ, nhưng không muốn yếu thế nên hoặc là thi triển pháp thuật sắc bén, hoặc là lấy ra pháp khí thần diệu hơn, phát động một vòng công kích, lập tức hào quang tận trời, pháp khí bay tán loạn.

Mà Hàn Lập lại không sử dụng phù bảo, cũng không sử dụng *"Cự Kiếm thuật"* uy lực kinh người vừa rồi. Mà hắn chỉ sử dụng thủ đoạn đỡ sức nhất, hai tay nhẹ nhàng vung lên, mấy tiếng vật nặng rơi xuống mặt đất, trước người Hàn Lập liền có thêm bốn con Khôi lỗi thú.

Mấy con Khôi lỗi thú mở đôi mắt lạnh như băng ra, há cái mồm khổng lồ phun mấy cột sáng thật dài như pháp thuật bình thường, còn Hàn Lập thì đứng phía sau chúng nó, lợi dụng cơ hội khôi phục lại pháp lực tiêu hao vừa nãy.

Bây giờ ngay cả mặt của tên giáo chủ Hắc Sát giáo đều chưa thấy, hắn không muốn dùng toàn lực, khiến cho pháp lực mau chóng tiêu hao hết.

Tận lực tiết kiệm pháp lực đề phòng bất trắc, đây là chủ ý trước khi trận chiến xảy ra của Hàn Lập. Nếu không khi pháp lực hao hết, hắn có bản lãnh và thủ đoạn nhiều hơn nữa cũng không thể nào dùng đến được.

Đám Khôi Lỗi thú vừa ra liền khiến những đồng môn khác giật mình nhìn lại, nhưng lập tức không cho là lạ.

Dù sao sử dụng công pháp gì, tu luyện pháp quyết gì, đây đều là bí ẩn của người đó, sẽ không có ai không biết ý mà đi hỏi.

Người hơi hiểu về nguồn gốc của Khôi Lỗi thuật đều nghĩ rằng Hàn Lập có được công pháp từ chỗ Lý Hóa Nguyên. Với tu vi của Lý Hóa Nguyên giết chết vài tên tu sĩ Thiên Trúc giáo, lấy được chút ít pháp quyết tu luyện của môn phái đó cũng không có gì ngạc nhiên.

Cho nên, những người khác nhiều lắm cũng chỉ cảm thấy tò mò với mấy con Khôi lỗi thú mà thôi.

Giờ phút này, Lưu Tĩnh đã thành công phát động Kim phù, nó run nhẹ lên rồi hóa thành một đạo kim quang, bay thẳng đến phía trên quang kén.

Sau đó một tiếng nổ vang lên, kim quang vỡ ra tạo thành cơn mưa quang điểm đầy trời bay xuống, như mộng như ảo, thật sự cực kỳ đẹp mắt.

Nhưng mà trong cảnh tượng sặc sỡ này lại ẩn giấu sát khí. Bởi vì sau khi Lưu Tĩnh bắt pháp quyết đến mức hoa cả mắt thì quang điểm trên trời đã biến hình quỷ dị, dần dần co rút lại, biến thành một thanh tiểu kiếm màu vàng, mặc dù chỉ dài có một tấc, nhưng hàn khí bức người, vô cùng sắc bén.

"Thiên Nhận thuật"

Lúc này, Lưu Tĩnh mới nhỏ giọng nói ra tên của Kim hệ pháp thuật kia.

Cảnh này làm cho những người khác, ngoại trừ hai người đang huy động phù bảo, đều rùng mình.

Bởi vì Kim hệ pháp thuật là một loại thưa thớt nhất trong Ngũ hành Đạo thuật, hơn nữa phần lớn là các pháp thuật phụ trợ như *""*Kim giáp thuật*", "*Thiết phu thuật*". Mà phù lục của Lưu Tĩnh hôm nay chẳng những là Kim hệ pháp thuật công kích, mà còn là pháp thuật quần công trên trung cấp, điều này sao không khiến mọi người kinh ngạc chứ, không hẹn mà cùng chậm lại, muốn xem pháp thuật này có chỗ nào thần diệu.*

Giờ phút này vô số tiểu kiếm màu vàng đang tỏa sáng phía trên quang kén, khí thế thật là kinh người.

Nhưng Lưu Tĩnh vừa thúc giục khẩu quyết, những tiểu kiếm màu vàng liền giống như cơn mưa đá bình thường từ trên trời rơi xuống, lao về phía quang kén bên dưới.

*Tiếp theo bên tai đám người Hàn Lập truyền đến liên tiếp những tiếng "*Phốc phốc*" trầm muộn. Kim quang, huyết quang đan vào nhau, bắn tung tóe khắp nơi, như khói lửa bay tán loạn.*

Quang kén vốn không có chút suy suyển nào khi bị người khác công kích, thì bây giờ dưới thế công mãnh liệt đã xảy ra biến hóa, huyết quang dần dần mở rộng ra, dường như đã biết lợi hại.

Huyết quang dày đặc và Kiếm quang liên tiếp đánh tới đã xảy ra va chạm.

Lưu Tĩnh nhìn thấy cảnh này, trong lòng mừng rỡ. Một khi đã ép quang kén xảy ra biến đổi thì chứng minh rằng công kích của hắn có hiệu quả, chỉ cần tăng lực công kích lên, thì có khả năng phá vỡ được màn huyết quang này.

Nhưng phần lớn tiểu kiếm trên không trung lúc này trong nháy mắt đã rơi xuống hơn phân nửa, nhưng huyết sắc trên quang kén vẫn sáng rực, bộ dáng vẫn nhàn nhã có thừa.

"Lưu sư huynh, ta đến giúp ngươi một tay!"

Đó là tiếng quát của Tống Mông

Phù lục màu xám trên tay hắn đã xảy ra biến hóa, biến thành một thanh trường thương màu xám dài vài thước, cả người tản mát ra khí tức quỷ dị.

"Trước hết tập trung xử lý Huyết thị ở bên trái rồi nói sau, không cần phân tán công kích." *Lưu Tĩnh nhìn thấy phù bảo của Tống Mông đã hiện hình, không khỏi mừng rỡ nói.*

Sau đó tay chỉ về những tiểu kiếm còn chưa bay xuống.

Lập tức tất cả Kim kiếm đột nhiên hợp lại, bắn về phía quang kén do Huyết thị Băng Yêu hóa thành nằm ở phía ngoài cùng bên trái.

Một tiếng nổ vang lên, mọi người tập trung nhìn lại, huyết quang của cái kén đã bị teo rút đi không ít.

Vừa thấy có hiệu quả, các pháp thuật, pháp khí và Khôi Lỗi thú của Hàn Lập đều đồng loạt công kích tới, trường thương màu xám của Tống Mông phát ra tiếng kêu bén nhọn thê lương đồng dạnh theo sát sau.

Kết quả quang kén màu máu trong mắt Hàn Lập từng vững chắc không thể phá nổi bị Thiên Nhận thuật và công kích của mọi người nên trong nháy mắt chỉ còn có một tầng mỏng manh, có thể mơ hồ thấy được bóng người bên trong.

Cuối cùng, một kích của trường thương màu xám xuyên thủng, theo đó một tiếng kêu kinh sợ rất lớn vang lên, chấn mạnh làm hai tai mọi người ù ù. Tiếp theo, hai lợi trảo trong suốt đột nhiên từ trong huyết quang đưa ra, sau đó một cơn mưa gió xảy ra, xé rách huyết quang còn lại, bộ dáng người bên trong xuất hiện.

Một quái vật màu trắng mới yêu hóa được một nửa.

Người này có bộ mặt rất thanh tú, rõ ràng là một thanh niên đẹp trai. Nhưng trên đầu lại mọc lên hai cái sừng nhỏ màu trắng, trên mông cũng mọc ra một cái đuôi màu trắng dài hơn thước, trên mặt có những vảy trắng cùng với hai lợi trảo vô cùng sắc bén, trên người có tầng tầng yêu văn màu nhũ trắng, bán trong suốt.

Trên đầu vai có một cái lỗ to bằng miệng bát, máu tươi tuôn ra ồng ộc, xung quanh máu thịt đang không ngừng mấp máy co rút lại, khiến người ta sởn tóc gáy, nhưng chỉ trong nháy mắt, động máu đó đã khép lại.

*"*Các ngươi muốn chết!*" Băng Yêu mới chỉ hoàn thành một nửa biến thân hiển nhiên vẫn bảo trì đủ thần trí, hung hăng nói với mọi người.*

Đối với hắn mà nói, mặc dù Yêu hóa không hoàn toàn thành công, tuy nhiên với đặc tính yêu thân của mình cũng đã đủ. Có thể kéo dài đến lúc đồng bọn của hắn yêu hóa xong.

Đám người Lưu Tĩnh chưa thấy qua biến thân yêu hóa lần nào, giờ chứng kiến dáng vẻ khủng bố của đối phương như vậy đều biến sắc. Mặc dù đã nghe Hàn Lập nói qua bộ dạng quỷ dị của Huyết thị sau khi Hóa yêu, nhưng bây giờ trực tiếp nhìn thấy trong lòng đều cảm thấy khiếp sợ, có cảm giác thấp thỏm bất an.

Mấy đạo bạch quang lóe lên bắn nhanh tới, vừa lúc đánh trúng phía trên thân thể trần trụi của Băng Yêu, lập tức khiến hắn lộn mấy vòng, chật vật không chịu nổi.

Hàn Lập căn bản không muốn nghe đối phương nói lời vô nghĩa, điều khiển Khôi Lỗi thú phát động công kích.

Những người khác nhìn thấy thế mới tỉnh ngộ ra, đòn công kích vốn dừng lại, bây giờ tiếp tục điên cuồng đánh tới.

Nhưng mà Băng Yêu vừa ngã xuống, quanh người toát ra một cổ sương lạnh, sau khi sương mù tan đi thì bản thân hắn đã biến mất tại chỗ.

Những người khác cảm thấy kinh hãi, vội vàng tìm kiếm xung quanh.

Theo kinh nghiệm của bọn họ, xuất hiện loại tình huống này có nghĩa là đối thủ bình thường đều sử dụng loại Độn thuật nào đó, nhanh chóng trốn thoát khỏi chỗ cũ, nhưng quyết sẽ không rời đi quá xa.

Bốn phía ngoại trừ ba cái quang kén còn đang khẽ tỏa sáng, thì làm gì có ai tồn tại nữa? Đám đệ tử Hắc Sát giáo bình thường cũng không phải kẻ ngốc, đã sớm trốn rồi.

Hàn Lập thấy vậy liền cảm thấy rùng mình, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó. Hắn cuống quít vỗ vào túi trữ vật, Bạch Lân thuẫn và pháp khí cùng bay ra, nhanh chóng bay quanh người, đồng thời lớn *tiếng nói:*

*"*Chư vị sư huynh cẩn thận, người đó đang ẩn trốn."

Hàn Lập vừa nói ra thì một tiếng kêu thảm thiết của nữ nhân đột nhiên truyền đến, khiến tất cả mọi người ở đây giật mình, vội vàng nhìn lại.

Chỉ thấy sư tỷ của Trần Xảo Thiến đang ngồi dưới đất khống chế Phù bảo ngửa mặt lên trời, rồi ngã xuống mặt đất, trong ngực nàng tự dưng xuất hiện một cái lỗ lớn như bị người dùng tay xuyên qua, rõ ràng trái tim đã bị bóp nát.

Nàng ngã trong vũng máu, khuôn mặt xinh đẹp có chút méo mó, tay chân không ngừng co quắp lại, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi, không tin, nhưng lập tức lộ ra một tia không cam lòng, đôi mắt của nàng ngưng trệ lại, hoàn toàn mất đi tính mạng.

------oOo------

Chương 321: Ẩn đấu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tuyết Hồng!"

Một vị sư huynh của Trần Xảo Thiến thấy bạn lữ song tu với mình như vậy liền gào lên một tiếng bi thống, sau đó hai tay vung ra, một đạo ô quang bắn tới quanh thi thể nàng ấy, tại phụ cận cuồng phi loạn vũ, ý đồ bức Băng Yêu, kẻ giết người, xuất hiện.

Lại nói đến vị Tuyết Hồng sư tỷ địch thật cũng có chút oan khuất.Nếu không phải là nhất thời tâm tính có chút háo thắng tranh cường, đem phù bảo ra sử dụng. Nếu không thì vẫn còn hoàn hảo mà bảo trụ được tính mạng.

Bởi vì khisử dụng phù bảo trước, nàng cần phải dủng một kiện pháp khí phòng ngự phiêu phù bên người nhưng vì muốn giảm bớt thời gian khởi động phù bảo, định tiết kiệm chút pháp lực, lúc này mới lớn mật thu pháp khí trở về, kết quả là nàng không còn lớp phòng hộ nào cả.

Chẳng qua, nữ tử này kinh nghiệm quá ít, tâm tính đơn giản mà phạm phải sai lầm lớn, quả thật có chút bất công.

Nàng khi thấy địch nhân ở phía đối diện hình thành cái kén, nếu không phải xung quanh đều là đồng môn bảo vệ làm sao dám yên tâm khu động phù bảo, thật không ai nghĩ tới Băng Yêu kia mới yêu hóa được một nửa đã

phá kén mà ra, hơn nữa lập tức ẩn hình, đem nàng trở thành mục tiêu.

Lúc đó chính là vào thời khắc cuối cùng Tuyết Hồng kích phát phù bảo, không thể dừng lại ngay lập tức nên mới trúng một kích trí mệnh.

Lại nói Tống Mông khi khởi động phù bảo Trường thương cũng không có sử dụng bất kỳ một thủ đoạn phòng hộ nào vì uy năng phù bảo đó không lớn cho nên phải kích phát thành công trước tiên, nếu không Băng Yêu ẩn nấp kia chẳng biết sẽ đánh lén người nào đây?

Hơn nữa, không cần nói tới hai người bọn họ, vừa rồi khi tấn công đám người Hàn Lập cũng không có dùng pháp khí phòng hộ, cù sao mấy cái kén kia chỉ là bia ngắm, không thể phản kích, bọn họ đương nhiên không muốn lãng phí pháp lực xuất ra pháp khí phòng ngự.

Nhưng hiện tại thấy tình cảnh nữ tử kia bị móc tim mà chết thảm, rồi lại Hàn Lập nhắc nhở, những người khác sau lưng đều đổ mồ hôi lạnh, nhất thời các loại vòng bảo hộ, pháp khí phòng ngự đều xuất hiện, tránh cho địch nhân hung tàn ra tay đánh lén thêm lần nữa.

Nhưng một sự tình làm bọn họ càng thêm ngẩn ngơ chính là bất kể bọn họ có dùng loại pháp thuật chuyên ẩn hình hay bất cứ pháp khí nào đi nữa cũng tìm không ra tung tích của yêu nhân kia.

Thi thoảng lại thấy bóng dáng của nó nhưng còn chưa kịp vui mừng một chút, yêu nhân kia lại đột ngột biến mất tựa hồ như đang di động với tốc độ cao. Lúc này Băng Yêu hoàn toàn trở nên bán trong suốt, thỉnh thoảng tại bốn phía thoắt ẩn thoắt hiện xung quanh bọn họ, không cần nói đến mắt thường, ngay cả pháp khí thập phần linh tính cũng không phát huy được hiệu quả chủ động truy tung, chỉ được vài lần liền mất dấu.

Tất cả mọi người đều cảm thấy được nguy hiểm đang tới gần, không ngừng chú ý động tĩnh bốn phía xung quanh, tâm thần ngưng trọng, bị Băng Yêu áp chế không thể nhúc nhích.

Chỉ có Hàn Lập nhìn tình cảnh trong trường đấu, thần sắc trên mặt lóe lên một tia kỳ quái.

Người đang sóng vai chiến đấu bên Hàn Lập bây giờ chính là Vương sư huynh, vốn chưa bao giờ gặp qua trường hợp huyết tinh như thế, giờ phút này sắc mặt tái nhợt lộ ra vẻ vô cùng sợ hãi.

Đối với hắn mà nói. Không lâu trước người sư tỷ vẫn cùng mình nói cười bị chết thảm như vậy, căn bản là giống như một cơn ác mộng, sự tình này so với hắn tưởng tượng trước kia có thể đại triển thần uy tại địa phương này, dễ dàng tiêu diệt địch nhân, hoàn toàn bất đồng.

Nghĩ tới đây, hắn liếc mắt nhìn vẻ mặt điên cuồng của sư huynh song tu với Tuyết Hồng sư tỷ, sắc mặt càng thêm khó coi vài phần.

Có lẽ con người càng sợ cái gì thì cái đó liền đến.

Không biết là do nỗi sợ hãi của hắn bị Băng Yêu kia cảm nhận được hay là thấy hắn yếu nhược hơn so với đồng bọn nên xuống tay.

Bởi vậy trong lúc hắn còn đang hoảng loạn, một lợi trảo trong suốt, lạnh như băng từ phía sau hắn đột ngột xuất hiện, hung mãnh chộp tới vị trí trái tim.

Pháp khí hộ thân của vị Vương sư huynh là một Thanh Đồng thuẫn loại nhỏ, có mười phần linh tính, không đợi hắn điều khiển, tự động lóe lên, dịch chuyển qua, vừa lúc ngăn cản được một kích này.

*"*Đinh*" một tiếng vang lên, tuy lợi trảo băng lạnh kia bị cản lại nhưng Thanh Đồng tiểu thuẫn trong khoảnh khắc bị một tầng băng sương thật dày đông kết lại, đồng thời rớt xuống, tạm thời mất đi linh tính.*

Vương sư huynh lúc này mới phát hiện kinh biến phía sau, mặt cắt không còn chút máu, theo bản năng đích xoay người lại, kinh hoảng thất thố, không ngừng dò xét hai bên tả hữu.

Sau khi thấy phụ cận không còn động tĩnh gì, liền do dự một chút, đột nhiên dịch thân đi qua thu lại kiện Thanh Đồng tiểu thuẫn, hắn không muốn phá đông cho pháp khí của mình, để tiếp tục xuất ra ngoài.

"Tránh mau!"

Mọi người xung quanh thấy hành động này của hắn, kinh sợ quát to.

"Cái gì?" *hắn không khỏi rùng mình, còn chưa hiểu được tại sao lại thế này thì vòng bảo hộ thủy thuộc tính phía sau liền phát ra âm thanh vỡ tan cực kỳ thanh thúy, tiếp theo một luồng gió lạnh làm cho tim phổi người ta hoàn toàn đông cứng trực tiếp từ sau lưng hắn đánh úp lại.*

"Hỏng rồi!" *Vương sư huynh cơ hồ đồng thời biết tại sao lại thế, Băng Yêu sau một kích đầu tiên thất bại cũng không có rời đi mà liền ẩn thân chuyển tới phía sau tung thêm một kích trí mạng.*

Tại khoảnh khắc này, trong đầu Vương sư huynh trống rỗng, chỉ hiện lên duy nhất một tình cảnh, đó chính là lúc Tuyết Hồng sư tỷ chết thảm.

"Thực không nghĩ tới, nhanh như vậy liền đến phiên mình!"

Vương sư huynh chỉ có thể nghĩ thêm được một câu như vậy mà thôi.

Nhưng vào lúc này, mắt hắn hoa lên, tiếp theo cả thân mình nhẹ nhàng đằng vân giá vũ bay ra ngoài, phía sau truyền đến một tràng nổ vang liên tiếp như sấm cùng với tiếng hô hoán kinh sợ rất to của một vài người.

sau đó,hai chân hắn mạnh mẽ tiếp đất, người vẫn đứng an an ổn ổn.

"Vương sư đệ, ngươi không có việc gì chứ?"

Lúc mà hắn vẫn chưa ý thức được chính mình còn sống hay đã chết, thì một thanh âm cực kỳ quan tâm truyền đến.

Nghe thấy tiếng nói rất quen thuộc này, hắn mới ngơ ngác quay đầu nhìn, mắt thấy vẻ mặt đang lo lắng của Lưu Tĩnh.

Lúc này Vương sư huynh mới biết được chính mình vẫn còn sống, hoàn hảo không tổn hao gì, không khỏi cực kỳ vui mừng nói lời cảm kích:

"Lưu sư huynh, chẳng lẽ là huynh đã ra tay cứu ta?"

Lời nói vừa ra cho thấy vị Vương sư huynh này vẫn còn chút hoảng sợ, thanh âm khàn khàn, có thể thấy được vừa rồi hắn thật sự bị làm cho hoảng sợ không nhỏ!

Lưu Tĩnh nghe hắn nói vậy lại lộ ra vài phần xấu hổ, ngại ngùng.

"Thật hổ thẹn, sư đệ có thể còn sống đến giờ cũng không phải là công lao của ta, mà do Hàn sư đệ vừa rồi ra tay tương cứu, hơn nữa bây giờ còn đang cùng yêu nhân kia đánh nhau đó! Khục, trước kia ta nghe các ngươi nói còn không quá tin tưởng rằng Hàn sư đệ tuổi còn trẻ mà có thể nhẹ nhàng hạ sát vài tên tu sĩ Trúc Cơ kỳ, hôm nay quả thật là được đại khai nhãn giới.Thực lực của Hàn sư đệ thật đúng là thâm sâu khó lường!"

"Hàn sư đệ?" *Vương sư huynh nghe xong lời ấy, sửng sốt một chút.*

Hắn nhớ rõ ràng lúc ấy Hàn Lập còn cách hắn có đến năm sáu trượng, như thế nào lại có thể ra tay kịp lúc đây?

Không nghĩ nữa, Vương sư huynh vội vàng quay đầu lại nhìn theo hướng phát ra tiếng đánh nhau. Kết quả là tình cảnh đập vào trong mắt làm hắn trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy địa phương mà trước đó hắn bị Băng Yêu tập kích,rõ ràng là không một bóng người nhưng lại phát ra thanh âm binh binh bang bang tranh đấu lẫn nhau xen lẫn tiếng gầm nhẹ của Băng Yêu, hơn nữa còn vô duyên vô cớ bắn ra vài đạo quang mang sắc bén cùng kiếm khí xẹt qua trong chớp mắt, khiến cho mặt đất cứng rắn bên dưới xuất hiện vô số các rãnh nông sâu khác nhau.

Vương sư huynh ngơ ngẩn nửa ngày mới phục hồi lại tinh thần.

Hắn cảm thấy kinh ngạc, vừa đinh mở miệng hỏi thì trên bãi đất trống nơi đây nổi lên một trận cuồng phong, tiếp theo một bóng người màu trắng mờ mờ, bán trong suốt đột nhiên xuất hiện, thế tấn công rồi bắn ngược rất quỷ dị, làm cho hắn hoảng sợ.

Bóng người kia đúng là tên Huyết thị bán yêu hóa vừa mới tập kích hắn. Lúc này xem ra hắn càng thêm yêu dị, toàn thân đều trở nên giống như một khối thủy tinh, rất trong suốt.

"Không có khả năng! Ngươi như thế nào có thể nhìn thấu thuật ẩn thân, lại còn đuổi kịp tốc độ của ta nữa chứ."

Lúc này có thể nhìn ra được vẻ mặt tràn đầy tức giận của yêu nhân trong suốt kia, thậm chí còn có một chút sợ hãi.

Sau khi nói xong, hắn phát ra một tiếng gầm nhẹ đầy thú tính, rồi phốc mạnh tới trước, cả người lại biến mất vô ảnh vô tung.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, âm thanh va chạm đánh nhau lúc trước lại vang lên, nhưng càng thêm kịch liệt, hơn nữa không hề hạn chế phạm vi mà bắt đồng lan rộng ra bốn phía, làm sắc mặt bọn người Lưu Tĩnh, chỉ có thể nghe thấy âm thanh mà không thấy hình dáng, đều không ngừng đại biến lui lại về phía sau

Vị bạn lữ song tu kia tuy muốn báo thù cho cái chết thảm của Tuyết Hồng sư tỷ, bất đắc dĩ cũng chỉ có thể tạm lui lại mà thôi, nếu không sợ rằng bất tri bất giác thì trận chiến giữa Hàn Lập và yêu nhân kia ảnh hưởng đến mà bị chết một cách không minh bạch.

Trong lòng bọn họ đều biết rằng không thể nhúng tay vào tràng chiến đấu vô hình này được.

"Mau xem trên mặt đất kìa!" *Tống Mông kinh hô một tiếng.*

Những người khác nghe thấy không khỏi cúi đầu nhìn lại, kết quả trong tâm mọi người đều có chút hoảng sợ.

Chỉ thấy trên mặt đất phía trước, chẳng biết khi nào đã ngưng kết một tầng băng thật dày, lập lòe dưới ánh trăng, có vẻ vô cùng *bóng loáng.*

*"*Yêu nhân này quá xảo trá, đem mặt đất biến thành như vậy, đối với Hàn sư đệ thật bất lợi.*" Tống Mông nói với vẻ mặt đầy lo âu.*

*"*Không thấy rõ, không biết Hàn sư đệ dùng loại độn thuật nào, làm chúng ta đồng dạng cũng không phát hiện được tung tích của đệ ấy, theo thanh âm vừa rồi xem ra Hàn sư đệ không có rơi vào thế hạ phong, hiển nhiên khối băng này đối với hắn ảnh hưởng không lớn. Chẳng qua sự quỷ dị của mấy tên yêu nhân này sau khi biến hóa đã vượt xa ý muốn của chúng ra, mất đi một vị đồng môn, ta thật sự khó có lời nào để nó!" Lưu Tĩnh im lặng trong chốc lát rồi chậm rãi nói.

Những người khác nghe xong, lại nhìn sắc mặt trầm trong của hắn, nhất thời cũng không biết phải an ủi như thế nào.

Bọn họ không hề biết Hàn sư đệ vừa tranh đấu với Băng Yêu, trong lòng vừa mở miệng mắng to.

------oOo------

Chương 322: Lưu Tĩnh dữ “Chân bảo”

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập trong lòng cực kỳ căm tức!

Cũng không phải bởi vì hắn nhất thời mềm lòng ra tay cứu Vương sư huynh mà phải thi triển La Yên bộ, rồi cùng yêu nhân kia đánh nhau kịch liệt, chính là bọn người Lưu Tĩnh kia còn không chịu nắm bắt cơ hội, trước tiên tiêu diệt mấy tên Huyết thị khác đang biến thân, đợi cho chúng hoàn thành, phá kén chui ra, lúc đó mới phiền toái lớn.

Vừa rồi hắn trông thấy vị Vương sư huynh kia sắp dính phải độc thủ của Băng Yêu, lo lắng trong trận chiến với Thanh Văn thiếu đi trợ thủ nên nhanh chóng ra tay cứu giúp.

Sau đó, tên yêu nhân kia thấy Hàn Lập ra tay phá hỏng chuyện tốt của mình, bèn liên tiếp xuất thủ cuốn lấy Hàn Lập, buộc hắn phải ra sức ứng phó một chút. Nhưng hắn cũng thấy được Băng Yêu này đối với đồng môn của mình ra tay rất ác độc, do hắn chủ động xuất thủ giải quyết là tốt nhất, dù sao nếu có đồng môn bị chết đi thì trận chiến đấu tiếp theo sẽ thiếu người giúp.

Hiện tại hắn đã cuốn lấy yêu nhân, nhưng không nghĩ tới những người khác chỉ đứng xem mình đánh nhau, không nhân cơ hội mà công kích ba cái quang kén kia, không phải lãng phí một cơ hội rất tốt đó sao!

Chẳng qua hắn cũng lờ mờ đoán được, những người khác chỉ sợ không phải là không biết chớp lấy thời cơ, mà vì Băng Yêu có thuật ẩn thân rất quỷ dị, đã ra tay hạ sát vị sư tỷ kia khiến mọi người đều sợ hãi những tên Huyết thị bán yêu hóa khác, bởi vậy dù biết rõ mấy tên kia sau khi biến thân chắc chắn sẽ tay độc ác hơn, nhưng trong lòng bọn họ vẫn trù trừ không quyết, nói không chừng có lẽ đã có ý thối lui.

Nhưng Hàn Lập tới nơi đây không phải là vì diệt tận gốc bọn Hắc Sát giáo, mà là có một mục đích khác, sao có thể dễ dàng đánh trống lui quân, tuy tên Băng Yêu này vừa phá vỡ kén chui ra đã lập tức đánh chết một người bên mình nhưng nếu cẩn thận một chút kỳ thật cũng không có gì nguy hiểm, thậm chí trong mắt Hàn Lập hắn còn không bằng tên đại hán đầu bóng lưỡng lúc trước, như vậy thì sao mà làm khó được Hàn Lập đây?

Có điều thân thể Băng Yêu trở nên trong suốt, có thể hành động rất nhanh, lại có thể thao túng một ít hàn khí, cái gọi là ẩn thân của nó cũng cùng dạng với La Yên bộ của Hàn Lập, thuần túy chỉ là ảo giác do di chuyển với tốc độ cao mà thôi, mà thân thể yêu nhân kia trong suốt lại càng thêm khó phát hiện và bắt giữ.

Nhưng loại thân pháp quỷ dị này cũng chỉ có thể phát huy được uy lực khi đang trên mặt đất, chỉ cần mọi người đều bay lên trên cách mặt đất một khoảng, thi triển pháp thuật có phạm vi lớn liền có thể bức Băng Yêu kia hiện thân, dù sao di chuyển với tốc độ cao như vậy tại khoảng cách ngắn còn nguy hiểm chứ với khoảng cách ngoài một trượng thì như thế nào có thể tranh đấu cùng tu sĩ ngự khí phi hành trên cao đây.

Lưu Tĩnh cũng như các đồng môn khác chính là cho tới bây giờ chưa từng trải qua loại cận chiến giáp la cà khốc liệt như vậy, tự nhiên thấy đối phương rất quỷ mị, căn bản khó mà chống đỡ. Cho nên Hàn Lập, người thường sử dụng phương thức này để chiến đấu, tự nhiên kinh nghiệm ứng phó vô cùng phong phú.

Nghĩ đến đây, Hàn Lập đột nhiên vung ngân kiếm lên đánh lui lợi trảo của đối phương, đồng thời thân hình lại xuất hiện, lớn tiếng nói.

"Lưu sư huynh. Các ngươi mau bay lên trên không trung, tiếp tục công kích ba tên Huyết thị còn lại, ta sẽ không để cho tên yêu nhân trước mắt quấy nhiễu mọi người." Hàn Lập nói xong, thân hình đột nhiên lóe lên, bóng dáng lại biến mất, trên thực tế ngân kiếm trong tay huy vũ nhanh đến mức vô ảnh vô tung, làm cho Băng Yêu không ngừng lui lại về phía sau, căn bản không có cơ

hội bay khỏi mặt đất.

Ngân kiếm trong tay Hàn Lập chính là chiến lợi phẩm mà hắn đoạt được trong quá trình Huyết Sắc thí luyện, có thể đón đỡ được lợi trảo của đối phương mà hoàn toàn không tổn hao gì. Nhưng đồng dạng ngân kiếm cũng không thể đả thương đôi băng trảo của Băng Yêu, điều này làm Hàn Lập thầm kêu kỳ quái mãi không thôi.

Lưu Tĩnh nghe được lời của Hàn Lập. Ngẫm nghĩ một chút, liền hiểu được dụng ý của Hàn Lập nhưng trên mặt vẫn hiện lên vẻ do dự, thật ra trong lòng hắn đang cực kỳ mâu thuẫn!

Lưu Tĩnh tuy xuất thân từ một đại gia tộc tu tiên nhưng khi còn nhỏ từng bị tà tu bắt đi, trải qua những ngày hắc ám bị ngược đãi tra tấn, thiếu chút nữa thì vứt bỏ tính mạng, cuối cùng được người nhà cứu ra, rồi bái nhập làm môn hạ của Lý Hóa Nguyên mới đạt được tu vi như bây giờ.

Nhưng bởi vì việc lúc nhỏ như một bóng ma ám ảnh nên Lưu Tĩnh đương nhiên đối với bọn tà tu cực kỳ thống hận. Hắn có một nguyên tắc: gặp bao nhiêu giết bấy nhiêu, không buông tha cho bất cứ kẻ tà tu nào tu luyện công pháp quỷ dị.

Làm như vậy vừa giúp hắn cảm thấy thống khoái, đồng thời còn mang đến tiếng tăm cũng như danh vọng lớn lao, cho dù tu sĩ Thất đại phái có địa vị cao hơn hắn nhìn thấy cũng đều lộ ra một tia kính nể.

Lưu Tĩnh dù ngoài mặt không thay đổi, nhưng trong lòng lại dần dần mê luyến loại cảm giác được mọi người tôn sùng này.

Về sau hắn chủ động đi tiêu diệt tà tu xung quanh, hơn phân nửa là muốn được hưởng thụ sự kính ngưỡng của người khác mà thôi.

Đương nhiên ngoài mặt, Lưu Tĩnh rất cẩn thận giấu kín loại tâm tư này tận sâu trong đáy lòng. Người ngoài nhìn vào tựa hồ chỉ thấy được *"Thiết huyết Lưu sư huynh"* với đạo nghĩa như che lấp cả mây trời, ghét ác như cừu.

Mà Hắc Sát giáo trước mắt tuyệt đối là thế lực lớn nhất mà hắn đã gặp qua, là tà giáo cần phải diệt trừ ngay, nhưng đồng dạng thực lực của đối phương cũng cực mạnh trong số tà tu mà hắn đã gặp, Lưu Tĩnh thật sự không có chút tin tưởng nào, với pháp khí bình thường mà đem ba Huyết thị còn lại giết chết, lực công kích chỉ yếu nhược ngược lại sẽ giúp cho ba yêu nhân bán yêu hóa đi ra.

Chỉ một tên Băng Yêu đã khiến mọi người khó khăn như vậy, ba tên căn bản không thể đối phó được, đích xác chỉ là tống tiễn mạng sống mà thôi.

Nếu lần này thấy khó mà thối lui, bọn họ chính là đã đánh rắn động cỏ, hoàn toàn thất bại. Hắc Sát giáo khẳng định sẽ từ sáng chuyển sang tối, một lần nữa biệt tích, làm cho danh dự gầy dựng nhiều năm của Lưu Tĩnh sụp đổ, hoàn toàn trôi theo dòng nước.

Tưởng tượng đến cảnh người khác nhìn mình với vẻ mặt chê trách cười cợt, Lưu Tĩnh liền cảm thấy ngộp thở nơi ngực, buồn bực khó chịu vô cùng

Hàn Lập lại lên tiếng thúc giục nên phải đưa ra sự lựa chọn.

"Lưu sư huynh, chúng ta nên hay không trước tiên lui lại a! Thực lực Hắc Sát giáo này đã vượt quá dự đoán của chúng ta, nếu không đi chỉ sợ không còn kịp nữa." Người đi tới chính là vị Vương sư huynh được Hàn Lập cứu kia, hiện có chút chần chờ, nhỏ giọng nói.

"Rút lui? Nếu như vậy thì sau này mình trong mắt các sư huynh đệ khác, chỉ sợ hình tượng cũng không còn!" Lưu Tĩnh cười khổ thầm nghĩ.

"Mọi người phi hành lên phía trên hộ pháp cho ta, ba tên Huyết thị còn lại đều giao cho ta xử lý đi!" Lưu Tĩnh đột nhiên nở nụ cười, bình tĩnh nói.

Đồng thời trong lòng cũng âm thầm suy nghĩ:

"Xem ra chỉ có sử dụng thứ đó, như vậy mới có thể giành thắng lợi trong trận chiến này, bảo vệ thanh danh không tổn hao.Tuy nhiên đó là thứ bảo mệnh của mình."

"Lưu sư huynh, không phải ngươi muốn một mình đối phó với đám Huyết thị còn lại đấy chứ?"

Không riêng gì Vương sư huynh trước mặt, mà những người khác ở xung quanh nghe xong lời của Lưu Tĩnh, trên mặt đều lộ ra thần sắc khó tin, loại biểu tình này làm Lưu Tĩnh trong lòng không khỏi thập phần vui sướng.

Bất quá ngoài mặt hắn giả bộ làm như không có chuyện gì, không nói hai lời liền trực tiếp ngự khí phi hành lên không trung, đồng thời nhanh chóng lấy ra từ trong túi trữ vật một hộp ngọc màu đỏ lửa.

Lưu Tĩnh lúc này đã hoàn toàn khôi phục trạng thái bình thường, thong dong, không bức bách, bộ dáng đầy tự tin, điều này làm cho những người khác sau khi liếc mắt thì có thêm chút tin tưởng, đồng dạng bay lên không trung.

Nhìn hộp ngọc trong tay một chút. Lưu Tĩnh trên mặt hiện lên một tia không nỡ, nhưng thần sắc ấy nhanh chóng biến mất, đột nhiên hai tay vỗ mạnh vào nó.

Nhất thời chiếc hộp nguyên vẹn từ từ vỡ vụn, lộ ra một chiếc phù lục kỳ lạ có hồng quang vây quanh.

Trên mặt phù lục hiện ra một đồ án hình con chim lửa màu đỏ, không ngừng huy động đôi cánh bay qua bay lại, trông giống như có thể tự do hoạt động, thậm chí đôi mắt của hỏa điểu còn phát ra lam quang nhàn nhạt, đôi lúc nhấp nháy.

Càng làm cho mọi người thêm hoảng sợ chính là khi phù lục này vừa hiện liền phát ra tầng tầng khí nóng làm phụ cận hơn mười trượng xung quanh nhiệt độ tăng hẳn lên, khiến cho những người khác đều cảm thấy khô rát nơi đầu lưỡi.

Bọn người Tống Mông vừa đến gần thì đúng lúc xảy ra một màn kinh người kia.

"Phù bảo!" Tống Mông vừa thấy vật ấy, đã kêu lên.

*"Không phải, cái này không phải là phù bảo bình thường, cái này……cái này là Chân bảo!"*Vị Vương sư huynh kia thấy được những chữ trên phù bảo, rồi lại thấy dị tượng của nó nên thất thanh kêu lên như thấy quỷ.

"Chân bảo?!" Mọi người nghe được lời nói đó, trong lòng đồng dạng cũng lắp bắp kinh hãi.

Cái gọi là *"Chân bảo"* tuy là cũng thuộc loại phù bảo nhưng thật ra có rất nhiều chỗ hoàn toàn bất đồng so với các loại phù bảo thông thường khác.

Đầu tiên, phù bảo bình thường nhiều nhất chỉ có được uy lực của một phần mười uy lực pháp bảo chân chính, nhưng chân bảo lại là loại nghịch thiên cất chứa một phần ba uy lực của bản thể pháp bảo. Cái này căn bản các phù bảo bình thường khác không thể so được.

Tiếp theo, để chân bảo xuất thế thì cần phải trải qua phương pháp luyện chế huyết mạch của chủ nhân pháp bảo, chỉ có hậu nhân có huyết mạch trực hệ mới có khả năng điều khiển chân bảo, không phải bất luận kẻ nào cũng có thể sử dụng, nếu không một khi rót linh lực vào, chân bảo sẽ tự động tiêu tan.

Có lợi thế này, đương nhiên khuyết điểm của chân bảo cũng khá lớn, nếu không các tiền bối đi trước đều lưu lại toàn loại chân bảo dạng này.

Khuyết điểm lớn nhất của chân bảo chính là tuy có thể cất giữ uy lực gấp nhiều lần so với phù bảo bình thường, nhưng chỉ có thể sử dụng một lần mà thôi. Khi đã sử dụng, uy lực tại đương trường sẽ mạnh mẽ phát ra toàn bộ, không sót lại chút gì, không có cơ hội sử dụng lần thứ hai, bởi vậy tính thực dụng so với phù bảo bình thường mà nói thì giảm bớt hơn rất, rất nhiều.

Nhưng hạn chế chân chính của loại Chân bảo này cực ít được lưu truyền xuống, đó chính là một điều kiện vô cùng hà khắc.

Một món đồ pháp bảo sau khi đã trải qua quá trình luyện chế huyết mạch xuất ra chân bảo, như vậy uy lực của pháp bảo này vĩnh viễn sẽ bị tổn thất, không thể tế luyện bù lại như ban đầu, điều này chỉ có một số tu sĩ tiền bối biết rõ đại hạn sắp đến, không thì sẽ không làm việc này đối với pháp bảo mà ngày thường trân quý như tính mạng, mà ngược lại chắc chắn sẽ lựa chọn vài kiện phù bảo lưu lại cho hậu bối.

Bởi vậy, một ít tu sĩ hay nói giỡn rằng tại tu tiên giới số lượng chân bảo so với phù bảo còn muốn ít hơn không biết bao nhiêu lần, những lời này tuy có chút khoa trương nhưng cũng là không khác sự thật là mấy.

------oOo------

Chương 323: Trảm Yêu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chân bảo muốn kích phát đích thật khó khăn hơn rất nhiều so với phù bảo bình thường, đó cũng là lí do vì sao Lưu Tĩnh cần người hộ pháp, hắn không muốn chết thảm giống như kết cục của vị sư muội kia, bởi vậy sau khi phóng ra một kiện pháp khí viên hoàn màu vàng bay quanh thân, lúc này hắn mới thực sự yên tâm khoanh chân ngồi xuống rót pháp lực vào Hỏa điểu Chân bảo.

Hồng quang của phù lục trên bàn tay Lưu Tĩnh dần dần đại thịnh, hỏa điểu trong tấm Chân bảo này càng bay lượn linh hoạt, tùy thời đều có thể bay ra khỏi phù lục, xem ra khi mà hỏa điểu có thể hóa hình bay ra chính là thời khắc kích phát Chân bảo thành công.

Hàn Lập đang trên mặt đất dây dưa cùng Băng Yêu tuy không biết rõ, nhưng cũng hiểu được đồng môn đang thi triển thủ đoạn khác, nhất thời trong lòng cũng cảm thấy yên tâm,hắn chỉ sợ mấy tên đồng môn này bởi vì khiếp đảm mà phủi mông rút lui,đến lúc đó một mình hắn không có cách nào cướp đoạt được thứ đang nằm trong tay Hắc Sát giáo chủ.

Một khi đã không cần phân tâm vào việc khác, Hàn Lập lúc này tâm thần hoàn toàn tập trung vào đối thủ trước mắt, với tu vi Trúc Cơ trung kỳ mà thi triển La Yên bộ vẫn là một gánh nặng không nhỏ đối với thân thể, không thể kéo dài cuộc chiến này, phải mạo hiểm dùng một kích toàn lực.

Hàn Lập đang cân nhắc, xem xét, trong khi đó một tay huy động ngân kiếm không ngừng chớp động, hướng Băng Yêu chèn ép đến mức thở không ra hơi, một tay còn lại vô thanh vô tức thò vào túi trữ vật lấy ra một vật, nhanh chóng quấn lên ngón tay vô danh.

Sau khi đã chuẩn bị xong, sát khí trong mắt Hàn Lập chợt lóe, hai tay hợp lại thành một thế hai tay cầm kiếm, đột nhiên chém thẳng ra một kiếm cực kỳ hung ác, tốc độ nhanh hơn rất nhiều so với tất cả các công kích lúc trước, khiến Băng Yêu không khỏi rùng mình, một mặt vội vàng lùi lại nhanh như tên bắn, một mặt giở đôi băng trảo trong suốt đặt chéo lên nhau đón đỡ.

"Keng" một tiếng, muốn Lập tức tạo khoảng cách với Hàn Lập, nhưng lúc này trên mặt Hàn Lập lại hiện lên một tia trào phúng.

Trong lòng Băng Yêu ngầm cảm giác không ổn thì Hàn Lập buông một tay cầm kiếm ra, đột nhiên lôi trở về.

Kết quả, thế bắn ra phía sau không hiểu vì sao lại đình trệ, tiếp theo liền bắn nhanh về phía Hàn Lập mà lúc này Hàn Lập đã dùng hai tay cầm kiếm trở lại, chuẩn bị một kích chém tới, trên mặt không chút biểu tình.

Băng Yêu thấy vậy, kinh hãi thất sắc, vội vàng liều mạng giãy giụa nhưng đã quá muộn, trong chớp mắt đã đến trước mặt Hàn Lập, ngân kiếm trong tay Hàn Lập thoáng rung lên, lóe lên vô số đạo ánh sáng màu bạc trùng trùng điệp bay đến, hai người nhanh chóng lướt qua nhau, sau đó thân hình bọn họ hiển lộ dưới ánh trăng, chính là Hàn Lập đang cầm kiếm đứng thẳng mà Băng Yêu đã ngã rầm xuống mặt đất.

Nhìn một màn này, bọn người Tống Mông trên không trung nhìn thấy, không khỏi trở nên khẩn trương.

Băng Yêu xiêu xiêu vẹo vẹo đứng lên, nhìn bóng dáng Hàn Lập, trên mặt đã nhe nanh cười một chút, vừa định nói cái gì thì đột nhiên thần sắc ngưng trụ lại.

Liên tiếp những tiếng vỡ tan thanh thúy truyền đến, thân hình Băng Yêu trong suốt như hàn băng đã hiện lên vô số rãnh nứt nhỏ, đảo mắt một cái chúng đều trở nên dài ra, cả người Băng Yêu trong tiếng vỡ tan hóa thành từng mảnh băng trong suốt rớt xuống mặt đất

Trong khi thân thể Băng Yêu dần tiêu biến, một nửa lợi trảo vẫn còn sót lại đầy đủ, đầu ngón tay sắc bén kia vẫn đang tỏa ra hàn khí âm u, cũng chỉ có vật đó mới có thể đón đỡ được một kiếm mạnh mẽ như vậy mà hoàn toàn không tổn hao gì.

Hàn Lập lạnh lùng liếc mắt nhìn Băng Yêu đã bị tan xương nát thịt, rồi lại nhìn huyết sắc càng thêm chói mắt của ba quang kén kia, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại.

Không nói một lời, hắn liền trực tiếp phất tay, băng trảo liền phi thẳng tới.

Dưới phản xạ của ánh trăng mới có thể nhìn ra được Hàn Lập cùng lợi trảo này có chút liên quan, có một sợi ti tuyến trong suốt quấn chặt lấy, đấy chính là nguyên nhân trí mạng khiến cho Băng Yêu kia phải thân vong.

Hàn Lập thừa dịp đang lúc giao thủ liền ra tay thao túng sợi ti tuyến trong suốt trên ngón vô danh, không một tiếng động nhanh chóng quấn lấy móng vuốt của Băng Yêu, đáng thương cho một băng thân yêu hóa tuy biến thành trong suốt cứng rắn nhưng đồng dạng cũng đánh mất đi xúc giác linh mẫn nên Hàn Lập mới dễ dàng đắc thủ, mất mạng vì điều này.

Hàn Lập cúi đầu nhìn thoáng qua băng trảo, sau khi do dự một chút mới tiện tay ném bỏ.

Hắn đương nhiên biết rõ băng trảo này một khi đã có thể đón đỡ ngân kiếm được luyện chế từ ngân tinh mà không bị hủy, khẳng định phải là một tài liệu luyện khí tuyệt hảo, nhưng nghĩ nó vốn là do tay người biến thành nên trong lòng sợ hãi, không thể nhắm mắt cho qua mà thu hồi được.

Hắn bước vài bước tới bên cạnh thi thể của Băng Yêu, lấy ngân kiếm ra bới lung tung ở đám băng vụn, tìm được một cái túi trữ vật, kiểm tra sơ qua một chút rồi cẩn thận thu vào, sau đó một tiếng cũng không nói, hướng lên trên không trung bay tới. Hắn muốn nhìn xem mấy vị đồng môn này rốt cuộc lấy cái gì ra để đùa giỡn, nhưng ba tên Huyết thị kia lập tức biến thân.

Hàn Lập thật sự không biết, đúng lúc Băng Yêu vừa mới chết đi thì tại mật thất bên dưới giả sơn, một trung niên nhân rõ ràng đang bế quan bỗng nhiên mở đôi mắt đỏ như máu ra, trong miệng thì thào lẩm bẩm:

"Băng Yêu đã chết rồi sao? Cũng tốt, về sau ta đỡ phải động thủ lần nữa."

Nói xong như thế, hắn trở nên như không có chuyện gì, tiếp tục khép hai mắt lại.

Mà phía trước hắn là một bộ hài cốt chỉ còn xương bọc da, xem hình dáng gầy gò giơ xương, ngoại trừ da thì trên người một chút huyết nhục cũng không tồn tại, mà theo cách ăn mặc trên người xem ra đây chính là tu sĩ của Hoàng Phong cốc.

Hàn Lập ngự khí lên không trung, còn chưa kịp mở miệng thì mấy người Tống Mông đã vội vàng đi tới, trên mặt đều mang vẻ sợ hãi lẫn khen ngợi không thôi, thậm chí trong ngôn từ còn kèm theo một tia kính sợ. Mà vị bạn lữ song tu cùng Tuyết Hồng sư tỷ kia, hai mắt ửng đỏ, thần tình vô cùng cảm kích.

Hàn Lập vội khiêm tốn nói một câu, có chút buồn bực chỉ vào cái phù lục hồng quang chói mắt trên tay Lưu Tĩnh, nghi hoặc hỏi.

Lập tức có một người hướng Hàn Lập giải thích về việc Chân bảo, điều này làm cho hắn vui mừng ra mặt, hoàn toàn yên lòng.

Việc liên quan tới Chân bảo, Hàn Lập đương nhiên cũng có nghe nói qua, chính là không nghĩ được vị Lưu sư huynh này lại có vật này trong tay, hơn nữa hôm nay lại lấy ra sử dụng, bình thường nó đều là thủ đoạn bảo mệnh dưới tình huống sinh tử.

Những việc Hàn Lập trải qua đều bất đồng so với Lưu Tĩnh, tự nhiên cũng không thể hiểu được tâm tình phức tạp trong lòng Lưu Tĩnh cùng với sự tính toán thiệt hơn của hắn.

Đối với Hàn Lập mà nói, người khác dùng ánh mắt gì nhìn mình, cơ bản là không vấn đề gì cả, chỉ cần không đụng chạm đến lợi ích của chính mình thì điều này cũng chẳng sao cả.

Đương nhiên nếu có cơ hội mà không phí chút khí lực nào mà lưu lại cho người khác thì Hàn lập cũng vui vẻ ra tay một chút nhưng vì duy trì loại ấn tượng này mà dùng tới bảo vật như loại Chân bảo này, có đánh chết, hắn tuyệt đối cũng không làm ra cái loại việc ngu ngốc như vậy.

Chẳng qua, cách làm của Lưu Tĩnh chính cũng làm cho Hàn Lập có điểm cảm động, thậm chí hoài nghi quan điểm của chính mình có phải là đã sai lầm rồi hay không, trên thế gian này thật sự có người tốt trừ diệt cái ác mà ngay cả chính bản thân mình cũng không để ý hay sao?

Đang lúc hắn thầm hổ thẹn, bỗng nhiên phía dưới truyền đến một tiếng rống giận dữ, trong thanh âm tràn đầy ý tứ máu tanh chết chóc.

Tất cả mọi người không khỏi cả kinh, vội vàng nhìn xuống phía dưới

Chỉ thấy một trong ba cái quang kén màu máu đã không ngừng biến hình, ngày càng lớn, tựa hồ tên Huyết thị bên trong đang muốn lập tức chui ra.

Hàn Lập trong lòng rùng mình, xem ra còn muốn trước tiên đấu một trận với đám Huyết thị này để cho vị Lưu su huynh kia tranh thủ một chút thời gian.

Nghĩ đến đây Hàn Lập đang muốn ra tay hành động thì một thanh âm bình tĩnh từ phía sau truyền đến tai mọi người.

"Các vị sư huynh mau tránh ra một chút, để ta đến tiêu diệt ba gã yêu nhân này."

Thanh âm này làm sắc mặt mọi người đều trở nên vui vẻ, Hàn Lập vội quay lại nhìn.

Chỉ thấy Lưu Tĩnh đang mỉm cười nhìn bọn họ, trên bàn tay là một chim lửa màu đỏ nhỏ nhắn, xinh xắn đang không ngừng bay tới bay lui cực kỳ đáng yêu, luồng khí nóng lúc trước không biết đã biến mất vô ảnh vô tung khi nào.

"Đây là nguyên hình của Chân bảo?"

Hàn Lập có chút kinh ngạc nhắm nhìn con chim lửa màu đỏ.

"Đa tạ các vị hộ pháp!"

Lưu Tĩnh chậm rãi đứng dậy, bay đến trước mặt đám người Hàn Lập, tiếp theo trong ánh mắt kinh ngạc của người khác, nhanh chóng dùng miệng nhẹ thàng thổi vào con chim nhỏ trong tay, nó liền lập tức kêu lên một tiếng trong trẻo rồi bay ra khỏi bàn tay của Lưu Tĩnh, lao thẳng xuống phía dưới.

Lúc này,mấy cái quang kén phía dưới đã có biến hóa,*" xùy xùy"* một tiếng trầm muộn, liền tự động xé rách mở ra, từ bên trong một yêu vật đi ra với một màn sáng xanh quấn xung quanh, hình dạng tương tự như Băng Yêu khi đã yêu hóa được một nửa, chỉ có điều màu sắc lại là màu xanh thẫm mà thôi.

Khuôn mặt yêu nhân kia rõ ràng là tên Thanh Văn đạo sĩ, nhưng lúc này trên mặt hắn đầy vẻ điên cuồng, phảng phất thần trí có chút mơ hồ.

Hắn điên cuồng hét lên hai tiếng, vừa nhấc tay lên thì trông thấy một chim lửa màu đỏ phiêu phiêu bay tới, thân hình yêu nhân nhất thời bị kiềm hãm,vẻ điên cuồng trên mặt vì thế mà biến mất, lộ ra sự sợ hãi cùng cực.

Hắn kinh hoảng thất thố nhìn xung quanh một chút, đột nhiên thanh quang trên người đại thịnh, bay lên không trung, bộ dáng muốn bỏ chạy.

Nhưng vào lúc này, con chim lửa kêu lên một tiếng, thân hình đột nhiên lớn lên, hóa thân thành một hỏa diễm cự điểu khổng lồ kích thước khoảng một trượng, sau đó hai cánh vỗ một cái liền giống như thuấn di đột nhiên xuất hiện cách đó mấy chục trượng, ngay tại phía sau tên yêu nhân Thanh Văn kia, trong miệng nhẹ nhàng phun ra một đạo hỏa diễm.

------oOo------

Chương 324: Hắc Sát Giáo Chủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngọn hỏa diễm này cao đến sáu bảy trượng, cả người Thanh Văn bị biến thành một cây đuốc sống thật lớn, từ trên cao rơi xuống mặt đất, sau đó thảm thiết kêu lên hai tiếng liền hóa thành tro bụi, ngay cả một tia phản kháng đều không có.

Hàn Lập đang vạn phần kinh ngạc thì hỏa diễm cự điểu kia lại kêu lên một tiếng bén nhọn, quay đầu hướng hai cái quang kén còn lại, hung hăng đánh tới, kết quả tạo thành một luồng lửa cháy ngập trời bùng nổ tại hai cái quang kén, đảo mắt một cái đem hai Huyết thị còn lại vừa mới biến thân, phá kén đi ra, lập tức hãm nhập vào trong biển lửa.

Hàn Lập nhìn thấy rõ, huyết quang của hai cái quang kén trong ngọn lửa cháy rực khốn khổ ngăn cản được một tí liền tan rã không còn chút gì sót lại, đồng thời cũng hiện lên hai cái bóng mơ hồ, lắc lư vài cái liền bị luyện hóa không còn một mảnh.

Xem ngọn lửa có vẻ bình thường, thế nhưng lại có thể lợi hại như vậy, làm Hàn Lập kinh hãi không thôi. Đối với uy lực pháp bảo của tu sĩ Kết Đan kỳ lại có thêm nhận thức một cách rõ ràng.

Đám người Tống Mông ngoài việc đồng dạng đều cảm thấy kinh hãi giống như Hàn Lập, còn hiện thêm lên vẻ kinh hỉ trên mặt.

"Chân bảo này quả thật quá lợi hại!"

"Lần này có thể tiêu diệt tà giáo, hoàn toàn đều dựa vào Lưu sư huynh a."

Những người khác đều cực kỳ hưng phấn nói.

Xem ra bọn họ đều cho rằng, chỉ cần tiêu diệt đám Huyết thị này, tên Hắc Sát giáo chủ đang bế quan kia còn không dễ đối phó hay sao chứ? Dù sao bọn họ có nhiều tu sĩ Trúc Cơ kỳ như vậy, rõ ràng sẽ không dưới cơ một tên tà giáo như vậy.

Lưu Tĩnh nhìn thấy hỏa diễm do hỏa điểu bên dưới hóa thành đang dần dần biến mất không thấy đâu nữa, trong lòng cực kỳ đau xót, nhưng sau khi nghe được mấy lời tán tụng của mọi người, lại thấy tinh thần rung động!

"Đi thôi, chúng ta lúc này đã chậm trễ không ít thời gian rồi, cùng xông lên tiêu diệt Hắc Sát giáo chủ đi!" Lưu Tĩnh hào khí bốc lên, phất tay nói.

Những người khác nghe xong đều gật đầu đồng ý, liền bay xuống.

Hàn Lập mỉm cười, đồng dạng cũng muốn đi xuống với mọi người nhưng khi đảo mắt qua bên cạnh lại phát hiện vị Vương sư huynh kia đang hướng xuống phía dưới, nhìn chòng chọc một cái gì đó, thần sắc có chút cổ quái.

Điều này làm Hàn Lập ngẩn người ra một chút, không khỏi dõi theo ánh mắt của hắn, trên mặt đất ngoài tro bụi của tên Thanh Văn kia cùng với đồng môn sư huynh với vẻ mặt thương tâm đang thu thập di hài của đạo lữ ra thì nào có thứ gì đáng để chú ý?

"Vương sư huynh phát hiện được cái gì sao?" Hàn Lập nhịn không được bèn hỏi, trên mặt mang theo vài điểm hoài nghi.

"Không có, không phát hiện được cái gì cả, Hàn sư đệ đã quá nhạy cảm rồi." Vương sư huynh nghe Hàn Lập hỏi như vậy lập tức thu hồi mục quang trở về, ánh mắt có chút trốn tránh nói.

Hàn Lập thấy vậy, còn không biết sao chứ? Nhất định vị Vương sư huynh kia đã phát hiện được cái gì trọng yếu rồi, nhưng không muốn làm cho người khác chú ý tới, mới lộ ra loại biểu tình này.

Nghĩ đến đây, Hàn Lập có chút buồn bực, nhưng ngoài mặt vẫn nhàn nhạt cười, thần sắc như thường nói:

"Một khi đã không có chuyện gì, chúng ta mau chóng đi xuống thôi, Lưu sư huynh cũng muốn đi vào rồi!" Tay chỉ chỉ cửa lớn của lãnh cung, Hàn Lập không nói hai lời, lập tức ngự phí bay xuống dưới, chỉ để lại Vương sư huynh trên không trung, sắc mặt âm lãnh, bộ dáng biến ảo, nhưng sau đó cũng chỉ có thể dậm chân một cái, bất đắc dĩ theo sau cùng đi xuống.

Khi Hàn Lập vừa mới hạ xuống đất, một thanh âm nũng nịu từ trên bầu trời truyền đến.

"Lưu sư huynh. Hàn sư đệ. Đợi chúng ta với!"

Hàn Lập ngẩn người, chậm rãi quay đầu nhìn lại. Lưu Tĩnh cùng những người khác nghe được cũng đồng dạng dừng cước bộ. Sắc mặt vui mừng nhìn về hướng thanh âm phát ra.

Chỉ thấy dưới ánh trăng hòa nhã, Chung Vệ Nương cùng Trần Xảo Thiến và một gã trung niên nhân sắc mặt cực kỳ tái nhợt, từ bên trên chậm rãi hạ xuống.

Mà trung niên nhân mặc trang phục màu vàng, vẻ mặt cực kỳ sợ hãi, bị Chung Vệ Nương mang theo trên pháp khí phi hành, khi gặp đám người Hàn Lập cùng Lưu sư huynh trên mặt càng thêm hoảng sợ.

Lưu Tĩnh trông thấy, tất nhiên mỉm cười tiến đến nghênh đón.

"Xem ra hai vị sư muội đều thuận lợi! Vị này chính là Việt hoàng sao! " Đợi cho hai vị nữ tu sĩ hạ xuống đất, ánh mắt Lưu Tĩnh quét qua một vòng trên người trung niên, vô tình mở miệng hỏi.

"Đúng vậy! Người này đang ở điện gì gì đó, triệu kiến mấy gã thần tử, ta cùng sư tỷ đem những người khác đánh mê hết liền ra tay đem hắn đến đây, lúc ấy còn có hai gã đệ tử Hắc Sát giáo Luyện Khí kỳ từ bên cạnh muốn lao ra ngăn trở, bị hai người bọn ta giải quyết dễ dàng. Lưu sư huynh, chàng cũng không có xảy ra việc gì, thật sự là tốt quá."

Chung Vệ Nương nhìn thấy Lưu Tĩnh bình yên không có chút thương tổn gì, tựa hồ phi thường cao hứng, líu la líu lo nói mãi không ngừng, đã lộ ra tình cảm quan tâm đối với hắn không thể nghi ngờ, điều này làm cho Lưu Tĩnh dưới ánh mắt của mọi người hơi lộ ra vẻ xấu hổ, làm Hàn Lập đứng xem cũng thầm cảm thấy buồn cười.

"Trần sư muội, muội cũng không có việc gì chứ!" Hai vị sư huynh của Trần Xảo Thiến cũng tiến lên ân cần hỏi thăm.

Trần Xảo Thiến thần sắc nhàn nhạt ứng phó hai câu, ánh mắt quét về phía đám người, sau khi thấy Hàn Lập liền dừng lại một lát, thần sắc phức tạp, vội vàng né tránh.

"Tuyết Hồng sư tỷ đâu rồi?" Trần Xảo Thiến khẽ nhíu đôi mày ngài, trong lòng có một dự cảm không tốt liền hỏi.

Những lời này vừa thốt lên, sắc mặt những người khác ở xung quanh đều trầm xuống, lộ ra vẻ trầm trọng.

"Tuyết Hồng đã bị chết rồi!" Vị đạo lữ song tu cùng Tuyết Hồng sư tỷ, cố nén bi thống, miễn cưỡng nói.

Những lời này vừa ra khỏi miệng, Trần Xảo Thiến cùng Chung Vệ Nương cả người run run, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Trên mặt Chung Vệ Nương lập tức hiện lên vẻ tức giận, hé miệng nói:

"Các ngươi, như thế nào ……"

Nhưng chính là lời trách cứ này mới chỉ xuất ra được một nửa, đột nhiên đã bị cắt đứt bởi một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Bọn người Hàn Lập lắp bắp kinh hãi, lập tức cực kỳ cảnh giới, quay lại nhìn.

Chỉ thấy cách mọi người không xa, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một tên mặc áo màu lam (Lam bào nhân). Một cánh tay người này lấp lóe màu đỏ, chẳng biết từ khi nào từ trong lồng ngực của Vương sư huynh rút ra, sau đó thi thể của vị sư huynh này trực tiếp ngã xuống mặt đất, hoàn toàn tắt thở.

"Ta vốn không nghĩ rằng phải giết hắn đầu tiên, nhưng do đứa nhỏ này thật không nên lấy thứ không phải của hắn!" Lam bào nhân cười hì hì nói, hắn ước chừng bốn mươi tuổi, khuôn mặt trắng trẻo, không có râu, khóe mắt có chút nếp nhăn, bộ dáng cực kỳ hiền lành.

Nói xong như vậy, hắn phi thường tùy ý xoay người một cái, từ trên tay Vương sư huynh nhặt lên một hạt châu màu xanh, lớn cỡ ngón tay cái, khiến cho những nét tiếu ý trên mặt hiện lên rõ thêm vài phần.

Sau khi trông thấy người này, Lưu Tĩnh cùng Hàn Lập cơ hồ sắc mặt đồng thời trầm xuống, lộ ra thần sắc cực kỳ cẩn thận.

"Các hạ là Hắc Sát giáo chủ!" Trong mắt Lưu Tĩnh hiện lên vẻ đăm chiêu, bắt đầu dò hỏi.

"Ha ha, rất thông minh! Đích thật tại hạ là kẻ sáng lập Hắc Sát giáo. Ngươi chính là kẻ cầm đầu nhóm người kia sao!" Lão giả thần sắc như thường, cười hì hì hỏi.

Vừa nghe thấy người này chính là Hắc Sát giáo chủ hiện đang bế quan, ngay cả Hàn Lập cũng không khỏi sắc mặt đại biến, càng không nói đến những tu sĩ Hoàng Phong cốc khác, mọi người như lâm đại địch, đem pháp khí thủ sẵn nơi tay.

Lưu Tĩnh sắc mặt khẽ biến, hít một hơi thật sâu, mới đè nén được sự kinh hoảng trong lòng.

Sau đó, hắn bí mật ra hiệu cho những người khác cẩn thận, rồi mới lạnh lùng hỏi:

"Đúng, tại hạ Lưu Tĩnh! Lần này đến tiêu diệt Hắc Sát tà giáo các ngươi chính là do ta đứng đầu! Hiện tại ngươi cũng chỉ có một thân một mình, còn dám hành hung giết người, lá gan quả thật không nhỏ đó!"

Những lời của Lưu Tĩnh chính khí lẫm nhiên, mặt không đổi sắc, chính hắn đối với biểu hiện cùng lời nói của mình cũng cực kỳ hài lòng, càng nói khí thế lại càng lớn.

Chỉ cần tiêu diệt kẻ đứng đầu tà giáo này, như vậy thanh danh của Lưu Tĩnh hắn tại thất phái liền đạt tới một bước mới, những người khác đối với hắn thậm chí lại càng thêm tôn sùng kính ngưỡng!

Nghĩ đến đây, trong lòng Lưu Tĩnh liền giống như rượu mạnh bốc lên, dần dần trở nên nóng rực, tay vừa lật thì hai thanh ngân câu cùng viên hoàn liền xuất ra.

Nhưng hắn còn chưa kịp hô ứng thì những người khác cũng đồng loạt ra tay, phía đối diện Hắc Sát giáo chủ đột nhiên nở một nụ cười quỷ dị, tiếp theo hắn liền nghe được một tiếng nói nhẹ nhàng:

"Ngươi có thể chết!"

Cơ hồ đồng thời Lưu Tĩnh bỗng nhiên cảm thấy ngực đau nhói, còn chưa hiểu được sao lại thế này thì một cánh tay thấm đẫm máu tươi từ trong ngực lộ ra, năm ngón tay đỏ máu đang nắm chặt một thứ tròn tròn đang khẽ đập.

"Đây là cái gì?" Lưu Tĩnh không khỏi ngạc nhiên thầm nghĩ, có lẽ trong lòng hắn hiểu được nhưng thực không muốn biết đó là cái gì.

Sau đó hắn chỉ cảm thấy đất trời xoay chuyển, hai mắt biến thành màu đen, bên tai còn truyền đến vài tiếng thét, nghe thanh âm hình như là tiếng kêu khóc đầy vẻ luyến tiếc, đau khổ của Chung Vệ Nương, sao mà lạ lẫm, sao mà xa xôi.

"Khục, tiểu nha đầu này sao lại thích khóc như vậy chứ!" Lưu Tĩnh trước khi lâm vào trạng thái hôn mê, hắc ám, thầm nghĩ có chút chua xót.

Sắc mặt Hàn Lập rất khó coi, bởi vì bọn họ vẫn chưa bắt đầu chiến đấu với Hắc Sát giáo chủ mà bên mình đã bị một người không thể tưởng tượng được ra tay, liền đánh chết hai gã tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, ngay cả người lãnh đạo bọn họ - Lưu Tĩnh – cũng bị chết trên tay người này.

Người nọ sau một kích đắc thủ, hai cánh tay xuyên thủng thi thể Lưu Tĩnh cùng một vị sư huynh của Trần Xảo Thiến, thân hình lập tức lóe lên, đi tới bên người Hắc Sát giáo chủ, sau đó quay đầu nhìn đến bọn người Hàn Lập nhe răng cười không thôi, làm Hàn Lập căn bản không kịp ra tay ngăn trở.

Chung Vệ Nương tại thời khắc Lưu Tĩnh bị giết, đã hét lên thảm thiết, đau thấu tâm can, rồi hoàn toàn ngây ra, lâm vào trạng thái thất thần, Trần Xảo Thiến ở một bên thấy vậy, vội vàng cẩn thận bảo vệ ở phía sau, thần tình vô cùng phẫn nộ cùng hối hận nhìn tên ra tay đánh lén kia.

------oOo------

Chương 325: Quỷ dị

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Rầm" "rầm" hai tiếng, thi thể Lưu Tĩnh và vị sư huynh bị người kia đánh lén đổ xuống trước mặt, làm khóe mắt Hàn Lập giật giật một chút.

"Một khi đã đến đây thì không cần phải đi, ta vừa lúc còn thiếu mấy tu sĩ Trúc Cơ để huyết tế đây!" Kẻ kia nói xong những lời này, nở nụ cười âm hiểm, lộ ra răng nanh trắng ởn, lập lòe dưới ánh trăng.

Người này chính là tên Việt hoàng vừa rồi còn đang kinh hoảng cực độ, hắn lúc này còn đâu bộ dáng chật vật bối rối, pháp lực dao động trên người sợ rằng không dưới Lam bào nhân, cũng là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ.

Cảm ứng được tu vi của người này, sắc mặt Hàn Lập càng lúc càng lạnh như băng.

Thật sự chẳng biết hắn vừa rồi thi triển công pháp gì, có thể che dấu tu vi khiến cho mọi người của Hoàng Phong cốc không phát hiện được một chút nào, điều này khiến cho Hàn Lập nhớ tới một chút, khi mới gặp gỡ tiểu Vương gia cùng Vương tổng quản hai người thì đồng dạng phát hiện trên người họ không tồn tại chút pháp lực nào, nhưng dự cảm nguy hiểm lần này lại không xuất hiện một cách kỳ diệu như trước nữa, vì vậy hắn càng thêm kiêng kị và cẩn thận.

Ngón tay Hàn Lập bắn ra, Bạch Lân thuẫn cùng Quy xác pháp khí đồng thời xuất thủ, vây quanh bên người, chậm rãi di động che chắn.

Bên cạnh, Trần Xảo Thiến cùng bọn người Tống Mông thần sắc ngày càng khẩn trương nhìn Việt hoàng cùng Lam bào nhân, đồng dạng phóng xuất pháp khí, gắt gao bảo vệ toàn thân.

Trông thấy bọn người Hàn Lập bộ dáng như lâm đại địch, Việt hoàng cùng Lam bào nhân kia liếc mắt nhìn nhau, đồng thời hắc hắc cười lạnh.

Tiếp theo Lam nhân bào thân hình nhoáng lên, đột nhiên xuất hiện tại địa phương cách đó mấy chục trượng, nơi đây có một đống băng vụn lập lòe ánh sáng, đúng là thi thể Băng Yêu bị Hàn Lập chém nát.

Hắn đi tới trước, hướng về đống băng nhẹ nhàng xuất ra một trảo, một viên châu màu lam liền *"vút"* một cái, từ trong thi thể của Băng Yêu bay ra.

Cùng lúc đó, Việt hoàng âm hiểm kia cũng lắc mình tới chỗ táng thân của hai gã Huyết thị bị Chân bảo hình hỏa điều luyện hóa, hắn hung hăng thi triển thân thủ, tại trên mặt đất vỗ mạnh xuống, hai viên châu một kim, một hoàng từ dưới đất bắn lên, thành thành thật thật bay tới trên tay.

"Đây là?"

Hàn Lập vừa thấy viên châu này, lại liên tưởng đến viên châu màu xanh lúc trước, lập tức lờ mờ đoán được điều gì đó, trong lòng càng trở nên khẩn trương.

Không nghĩ tới việc hắn làm thế nào để đạt thành mục đích này, thế nhưng mọi việc đều đã hiện ra trước mắt. Mấy cái này khẳng định là *"Ngũ hành huyết ngưng đan"* mà tiểu Vương gia đã nói, có quan hệ cùng với việc Kết đan, nhưng là ở đây chỉ có bốn viên mà thôi, viên còn lại ở đâu đây?

Hàn Lập đang vui mừng và ngạc nhiên, mà Việt hoàng cùng Lam bào nhân kia tìm được vài viên châu, đồng dạng cũng cảm thấy vui vẻ.

Bọn họ đều đứng im một chỗ, bỗng nhiên ngửa lên trời cười ha hả, sau đó từ trong tiếng cười, hai đôi mắt lạnh lẽo hướng tới bọn người Hàn Lập, không che dấu sát khí biểu hiện trên mặt, điều này làm mấy người Hàn Lập sắc mặt khẽ biến.

"Tất cả bay lên trên trời!" Trong đầu Hàn Lập các loại ý niệm lướt qua một lượt, bỗng nhiên lớn tiếng nói, sau đó Thần Phong chu hiện ra, người liền bay lên trước tiên.

Những người khác nghe xong cũng ngẩn ra một chút, nhưng đối với những biểu hiện bất phàm khi nãy của Hàn Lập đều có một loại tín nhiệm, Tống Mông cùng vị sư huynh song tu với Tuyết Hồng sư tỷ theo lời Hàn Lập đồng loạt bay lên không trung. Chỉ có Trần xảo thiến còn trù trừ một chút, nhưng sau đó cũng mau chóng kéo theo Chung Vệ Nương ngự khí bay lên.

Cả Việt hoàng cùng Lam bào nhân gặp cảnh này, trên mặt hiện lên một tia kỳ dị, nhưng ngay lập tức đồng thời cười lạnh một tiếng, rõ ràng hai gã này tướng mạo hoàn toàn bất đồng, nhưng lại làm cho Hàn Lập cảm giác quỷ dị giống nhau, vì vậy hắn trong lòng rùng mình.

"Mấy tên tiểu tử kia cũng có chút thông minh, xem ra phải cần ngươi hiến thân trước tiên!"

" Ta không phải thuộc về ngươi sao? Cứ tự nhiên!"

Việt hoàng cùng lam bào nhân hai người nhàn nhạt người nói kẻ phụ họa, nhưng những lời này nội dung quỷ dị, làm Hàn Lập cùng Trần Xảo Thiến cảm thấy như có hàn khí sau lưng.

"Hàn sư đệ, bọn họ đang nói cái gì vậy?" Tống Mông tiến đến một bên Hàn Lập, nuốt nước miếng đánh ực một cái rồi hỏi.

Bởi nhìn thấy nhiều đồng môn chết thảm như vậy trước mắt mình, cho dù Tống Mông là người tranh cường hảo đấu, cũng không còn duệ khí trời đất không sợ nữa. Lúc này tới hỏi Hàn Lập là muốn an tâm một chút, dù sao Hàn Lập trong mắt hắn mang lại cảm giác thần bí, làm hắn có vài phần tin tưởng.

Hàn Lập nghe xong, trong lòng cười khổ một chút, khóe miệng vừa động định nói cái gì thì phía dưới phát sinh một màn, làm hắn sắc mặt đại biến, lời muốn nói ra cũng nuốt trở vào, Trần Xảo Thiến cũng la lên thất thanh, làm cho Tống Mông vội vàng nhìn lại

Chỉ thấy Việt hoàng kia một tay cắm thẳng vào ngực của lam bào nhân mà lam bào nhân hai tay duỗi ra, một chút giãy giụa đều không có, thần sắc như thường, vẫn mỉm cười.

Tiếp theo, trên người cả hai đều toát ra huyết quang chói mắt, cánh tay Việt hoàng xuyên qua ngực của Lam bào nhân, làm huyết quang trên hai người tiếp xúc với nhau. Ngay sau đó huyết quang trên người lão giả mặc áo lam bắt đầu hướng đi tới trên thân Việt hoàng.

nhanh chóng bị hắn hấp nạp.

Sau đó, quang hoa trên người lam bào nhân càng ngày càng yếu nhược, bì nhục cũng từng chút từng chút teo rút, mà huyết quang trên người Việt hoàng càng ngày càng thêm cường thịnh, khuôn mặt dần dần trẻ lại.

" Đây là tà công gì vậy?" Tống Mông hoảng sợ thất thanh hỏi.

Nhưng lúc này sắc mặt Hàn Lập vô cùng âm trầm, căn bản không để ý sự kinh ngạc của vị Tống sư huynh này, sau khi hít một hơi thật sâu, đột nhiên vung hai tay hướng ra phía ngoài.

Vô số hỏa xà cùng hỏa cầu do Hỏa hệ phù lục biến thành, tầng tầng lớp lớp mạnh mẽ bay đến Việt hoàng cùng Lam bào nhân ở phía dưới, ước chừng hắn đã ném ra hơn một, hai trăm cái, đây chính là toàn bộ Hỏa hệ phù lục mà Hàn Lập có.

Kết quả, mấy cái phù lục này giữa không trung liền biến thành một cái hỏa hệ pháp thuật long trời lở đất, khí thế hung mãnh tràn tới, kỳ thật thanh thế thậm chí còn hơn Hỏa điểu chân bảo của Lưu Tĩnh. Tuy nhiên chỉ một lần mà ném ra hơn trăm cái phù lục, trong tu tiên giới thật đúng là không có mấy người, dù sao đây vẫn là phù lục, vẫn tốn hàng trăm linh thạch a.

Thanh thế chiêu thức ấy to lớn, làm bọn người Tống Mông cùng Trần Xảo Thiến hoảng sợ, Ngay cả Chung Vệ Nương vẫn đang thất thần cũng mờ mịt, trừng mắt nhìn đi nhìn lại vài lần. Mà Việt hoàng phía dưới, vừa mới bắt đầu cũng bị cảnh này làm cho sợ hãi, nhưng lập tức thấy đây bất quá chỉ là mấy pháp thuật cấp thấp mà thôi nên khinh thường liếc mắt, không thèm chú ý.

Hắn rất rõ ràng, bằng chính huyết quang hộ thể trên người, mấy cái pháp thuật này căn bản là không thể làm tổn thương chính mình được, vấn đề trước mắt quan trọng hơn, chỉ cần nó kết thúc thì việc muốn giết mấy tên kia căn bản dễ dàng như lấy đồ trong túi vậy.

Ánh mắt Việt hoàng xẹt qua làm lòng người khẽ biến trong chốc lát, ánh lửa đầy trời kia đem Lam bào nhân bao trùm trong âm thanh bạo liệt, nổ đùng đùng.

Quả nhiên, bất luận là tiếng nổ đinh tai nhức óc hay là lửa bay đầy trời cũng không làm cho Việt hoàng cùng Lam bào nhân có chút thương tích nào, hơn phân nửa huyết quang đã chuyển sang trên người Việt hoàng, hình dáng của hắn lúc này chỉ khoảng ba mươi tuổi, trên mặt lộ ra vài phần vui mừng.

Lúc này, mấy người Trần Xảo Thiến thấy Hàn Lập ra tay, cũng đem pháp khí đánh xuống phía dưới, dù sao xét tới cùng thì hai kẻ kia đang thi triển một loại tà thuật, không thể phản kích được, tự nhiên phải nhân cơ hội này để đánh bại.

Nhưng khi pháp khí bọn họ vừa rời tay thì một đoàn bạch quang chói mắt xuất hiện giữa Việt hoàng cùng Lam bào nhân hai người, tiếp theo một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền đến, bạch quang lúc lớn lúc nhỏ đem hai người kia bao phủ vào bên trong.

Trong bạch quang ẩn chứa một nguồn linh lực mãnh liệt làm Việt hoàng trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, biểu hiện này ngay lập tức rơi vào trong mắt của bọn người Trần Xảo Thiến làm cho bọn họ vừa mừng vừa sợ, không hẹn mà cùng nhìn về phía Hàn Lập, hiển nhiên một màn này chính là do vị đồng môn trước mắt đã hạ thủ.

Nhưng Hàn Lập trong mắt bọn họ không có vẻ gì vui sướng, ngược lại thần sắc lại càng thêm lạnh lẽo.

"Đừng cao hứng quá sớm, tên kia còn chưa chết đâu!"

Hàn lập nhàn nhạt liếc mắt nhìn mọi người, lạnh lùng nói. Những lời này làm tất cả kinh hãi, vội vàng nhìn lại.

Quả nhiên, bụi mù phía dưới mặc dù bao phủ mọi thứ, nhưng linh khí của Việt hoàng vẫn lúc có lúc không, xem hình dạng cho dù còn sống nhưng pháp lực cũng đã tổn hao không ít.

Sau khi dùng thần thức cảm ứng được tình huống, Tống Mông cùng ba người còn lại tinh thần rung lên, cùng chỉ huy pháp khí của mình, tại bầu trời phụ cận xoay quanh không ngừng, đợi thân hình Việt hoàng lộ ra sẽ hợp lực giết chết, cũng tính là vì đồng môn bị chết thảm mà báo thù.

"Khụ …… Tốt! …… Tốt! Khụ! Ta thật đúng là nhìn không ra, không thể tưởng được ngươi mới là người ra tay ác độc nhất! Ngươi rốt cuộc đã ẩn tàng thứ gì trong đám phù lục mà ngay cả huyết quang hộ thể của ta cũng không ngăn trở được?" Một trận ho khan từ trong sương khói truyền đến, nhưng thanh âm dần dần trở nên ổn định, càng nói lại càng trở nên âm lãnh, hơi thở cũng sung túc.

Bọn người Tống Mông thần sắc đại biến, chính Hàn Lập trong lòng cũng cảm thấy cực kỳ hoảng sợ.

"Chỉ có một viên Thiên Lôi tử mà thôi! Ta thực không nghĩ tới, trên thế gian này lại có tu sĩ Trúc Cơ tiếp nó mà không chết!" Hàn Lập hít một hơi, chậm rãi nói, hai tay cùng vung lên, hơn mười đầu Khôi lỗi thú cùng Khôi lỗi binh sĩ từ trong một màn bạch quang xuất hiện trước mặt, cả đám nhắm về bóng người đang dần dần hiện rõ trên mặt đất.

Bóng đó vừa hiện ra thì bọn người Tống Mông cũng nhanh chóng sử dụng pháp khí mãnh liệt tập kích, nhưng là sau một trận hồng quang lướt qua, tất cả bọn họ đều mất đi liên hệ với pháp khí, tiếp theo Việt hoàng từ trong màn sương khói đi ra, cả người dơ bẩn cùng máu me, một đôi mắt tràn ngập vẻ oán độc, gắt gao nhìn chòng chọc Hàn Lập.

------oOo------

Chương 326: Huyết Linh Toản

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập không nhìn vẻ mặt oán độc của Việt Hoàng mà ánh mắt dừng lại ở thân trên đã te tua của hắn

Một thanh kim thước, một đôi quái nhận màu tím và một thanh trường kiếm màu xanh lam đang trôi nổi trong vòng huyết quang. Đây chính là pháp khí của bọn người Tống Mông.

Lúc này tất cả số pháp khí đó vẫn bất động ở trong huyết quang, có vẻ như đã mất đi linh tính.

Ánh mắt Hàn Lập thoáng hiện vẻ đăm chiêu. Xem ra ma quang hộ thể của người này có thể chuyên ăn mòn các loại pháp khí thông thường, chỉ có đôi Ô Long đoạt kia mới không sợ loại tà công này.

Hơn nữa, đến bây giờ mới có mình người này đi ra. Có vẻ như gã mặc lam bào tự xưng là Hắc Sát giáo chủ đã chết dưới Thiên Lôi tử.

Nghĩ đến đây, Hàn Lập trong lòng liền động, không để cho đối phương có cơ hội để hồi phục. Trong đầu thầm niệm, ra lệnh một tiếng, lập tức có hơn mười khôi lỗi phát động công kích. Cột sáng và mũi tên ánh sáng màu sắc khác nhau liên tiếp lóe lên, đánh về phía đối phương.

Bọn người Tống Mông ở bên đang ngẩn người kinh ngạc vì pháp khí bị đoạt, không dám sử dụng pháp khí để công kích nữa nhưng khi thấy Hàn Lập bất đầu đánh thì không hẹn mà cùng bắt quyết niệm chú. Một loạt phù lục không ngừng hướng xuống bên dưới. Bọn họ rất rõ ràng phải cùng hợp lực để tiêu diệt gã địch nhân còn lại này thì mới có thể bảo trụ tính mạng và thoát khỏi cơn ác mộng về các đồng môn bị chết thảm.

Gã Việt hoàng phía dưới thấy vậy mặt không đổi sắc, tay nhẹ nhàng vung lên. Một quang thuẫn thật lớn liền xuất hiện trước người hắn. Mọi công kích đều bị quang thuẫn này dễ dàng hóa giải hướng xuống phía dưới. Tuy nhiên lớp huyết quang tại thân mình Việt hoàng cũng dần bạc đi, thậm chí khiến cho mọi người cảm giác sẽ nhanh chóng biến mất. Điều này làm cho bọn người Hàn Lập ở trên công kích ngày càng mạnh hơn.

Việt Hoàng hừ một tiếng lạnh lẽo, không nói lời thứ hai, cho tay vào trong áo, lập tức một chiếc bình nhỏ màu xanh thẫm xuất hiện trong tay hắn.

Hắn nhanh chóng đổ ra một viên đan dược màu hồng to bằng quả long nhãn, lập tức mùi huyết tinh nồng đậm tỏa ra xộc vào mũi, đủ biết đây không phải là loại thuốc đàng hoàng gì. Việt hoàng không chút do dự bỏ viên đan vào miệng, tiện tay ném chiếc bình đi, không ngờ rằng trong đó chỉ có một viên đan dược này mà thôi.

Đan dược màu hồng vừa vào trong bụng của Việt hoàng thì xuất hiện sự tình làm Hàn Lập khiếp sợ.

Chỉ thấy vẻ mặt Việt Hoàng khẽ biến đổi, lớp huyết quang quanh thân hắn lập tức hồi phục, những vết thương trên người nhanh chóng biến mất với tốc độ mà mắt người có thể nhìn thấy. Chỉ trong nháy mắt, Hàn Lập đã thấy đại địch trước mắt trở nên khí định thần nhàn, dường như mọi thương thế cũng như pháp lực của hắn đã được phục hồi như trước khi hắn bị Thiên Lôi tử đánh trúng.

"Gặp quỷ rồi, trên đời này sao lại có sự tình như vậy chứ!"

Tống Mông thấy cảnh này, ngay cả hơn mười cái băng trùy đã hình thành trên tay cũng quên phóng ra, không ngừng lẩm bẩm nói với vẻ khó tin.

Hàn Lập cũng khiếp sợ không kém. Hắn cũng không biết đối phương đã sử dụng cái gì mà có thể đem lại hiệu quả nghịch thiên đến vậy.

Hắn đã xem qua tất cả các điển tịch nhưng từ trước đến nay nhưng đều không thấy nhắc đến sự tình tương tự như vậy.

"Thứ hắn phục dụng là Tu tủy đan. Đây là một loại đan dược chỉ có khi tu luyện một vài loại ma công đặc biệt. Người luyện phải tự nguyện hao tổn tu vi mới có thể luyện chế ra thứ đan dược cứu mạng này và nó chỉ có thể dành cho chính mình sử dụng, nếu đổi lại là người khác thì không khác gì là thuốc độc lấy mạng." Âm thanh lạnh lẽo từ phía sau Trần Xảo Thiến truyền đến, làm Hàn Lập không khỏi rung động. Trần Xảo Thiến đầy kinh hỉ quay lại.

"Chung sư tỷ, người không có việc gì chứ?"

"Ta rất tốt, không có cái gì cần lo ngại cả, chẳng qua là nhìn thấy Lưu sư huynh bị yêu nhân này giết hại, ta nhất định phải giết hắn!" Chung Vệ Nương cuối cùng cũng tỉnh táo lại, miễn cưỡng cười với Trần Xảo Thiến rồi lạnh lùng nói tiếp.

"Chúng ta đều muốn giết hắn. Mấu chốt là hiện tại hắn cũng muốn như vậy." Hàn Lập nghe Chung Vệ Nương nói vậy không quay đầu lại mà nhàn nhạt nói.

Thấy Hàn Lập nói vậy, Chung Vệ Nương ngẩn người, cúi đầu nhìn xuống phía dưới, kết quả làm sắc mặt nàng lập tức biến đổi.

Phía dưới chính là đại địch Việt Hoàng, tại thời điểm bọn họ nói chuyện đã thu lại tấm quang thuẫn, trên thân thể lớp huyết quang đã mở rộng ra hai, ba trượng. Mấy món pháp khí cướp được đang dần dần tan rã trong màn huyết quang.

Các loại pháp thuật và công kích của đám Khôi lỗi đều bị lớp huyết quang cản lại bên ngoài, lúc này lớp hào quang hộ thể trước người của hắn dày hơn, chứng tỏ tu vi hắn đã hơn xa so với lúc trước.

Hắn ngẩng đầu, lạnh lùng liếc mắt về phía bọn Hàn Lập, đột nhiên đưa tay về phía sau chụp một cái, không biết từ đâu xuất hiện một viên châu đỏ rực, chuẩn xác rơi vào tay hắn.

Khi nhìn thấy việc đó, mắt Hàn Lập chợt lóe lên một tia dị sắc, lập tức nghĩ đến gã mặc áo lam đã chết bởi Thiên Lôi tử của mình. Xem ra viên châu này do gã kia lưu lại. Hôm nay *"Ngũ hành huyết ngưng đan"* đã thu thập đủ, chỉ cần giết hắn là có thể chiếm được bảo vật vô cùng hữu ích đối với việc Kết đan.

"Tiểu tử, ngươi còn Thiên Lôi tử không? Nếu còn thì ta tiếp tục đứng ở đây tiếp đón, xem Thiên Lôi tử của ngươi hay ma công hộ thể của ta lợi hại hơn." Việt hoàng nhìn Hàn Lập lạnh giọng nói.

Những lời này vừa nói xong khiến mọi người phải rùng mình, không khỏi quay lại nhìn Hàn Lập.

Thần sắc Hàn Lập không đổi nhưng trong lòng lại âm thầm hừ một tiếng, bình tĩnh trả lời:

"Ta cũng rất tò mò, rốt cuộc ngươi là Hắc Sát giáo chủ hay là tên lúc nãy? Hơn nữa, xem ra ngươi đã hấp nạp hơn nửa tu vi của hắn. Trên đời này, làm gì có tu sĩ nào cam tâm tình nguyện làm điều đó, Hàn mỗ có điểm khó hiểu."

Hàn Lập không trả lời câu hỏi của đối phương, mà chuyển qua vấn đề khác, hiển lộ rất rõ ý tứ sắc sảo.

Việt Hoàng nghe vậy, mặt liền hiện ra vẻ cổ quái, cười mỉa mai, nhưng lại có ý tiếc hận. Nhưng sau đó hắn chợt nghĩ đến điểm gì đó mà sát khí trên mặt bốc lên, hai hàng lông mày xếch ngược.

Hàn Lập trong lòng chợt lạnh, môi khẽ hé ra, nhẹ nhàng truyền âm mấy câu cho Trần Xảo Thiến và bọn người Tống Mông, làm vẻ mặt họ lộ ra sự ngạc nhiên.

Hàn Lập thấy vậy lạnh lùng nói:*" Đến nước này, lời ta nói tin hay không đều do các ngươi!"*

Khi nói những lời này, Hàn Lập cũng không truyền âm nữa, bởi vậy Việt Hoàng ở phía dưới cũng nghe thấy rõ ràng, sắc mặt hắn chợt lạnh, đột nhiên xuất thủ, một đạo hồng quang bằng cỡ ngón tay cái lóe lên bắn thẳng tới mặt Hàn Lập.

Hàn Lập tuy lắp bắp kinh hãi trước tốc độ đạo hồng quang, chỉ kịp đem Bạch Lân thuẫn và Quy xác pháp khí che chắn trước người. Trên người hắn lập tức xuất hiện một quang thuẫn màu xanh. Đối mặt với công kích chẳng biết thực hư này, Hàn Lập cũng không dám khinh thường.

" Phốc ", *" Phốc "* Hàn Lập đồng thời nghe được hai tiếng truyền đến tai, thân thể theo bản năng liền hơi nghiêng người, tiếp theo thấy vai phải nóng lên và Truyền tống trậnới một trận đau nhức.

Hàn Lập sắc mặt cực kỳ khó coi quay đầu nhìn lại, thấy trên vai phải có một lỗ to cỡ ngón tay chảy máu ròng ròng.

Hàn Lập khẽ liếm môi đã khô khốc của mình nhìn kĩ lại.

Trên lớp Bạch Lân thuẫn cùng với Quy xác pháp khí đồng dạng xuất hiện hai lỗ tương tự, chúng đều bị đạo hồng quang nhanh như thiểm điện kia xuyên thủng qua, Ngay cả Thanh Nguyên kiếm thuẫn trên người cũng không phát huy tác dụng, cơ hồ khi tiếp xúc thì bị hồng quang kia đã bị đánh tan vô ảnh vô tung.

Nhìn thấy vậy, tâm tình Hàn Lập chùng hẳn xuống.

Nếu không phải Hàn Lập luyện tập La Yên bộ trong thời gian dài, thân thủ nhanh nhẹn nghiêng người tránh né, nếu không hắn sớm đã bị một kích xuyên tim mà chết. Tại tu tiên giới chỉ cần một khắc không chú ý thì khó giữ được mạng nhỏ của mình.

Hàn Lập càng nghĩ càng thấy sợ.

Mặc dù hắn biết đối phương đã hấp nạp hơn nửa công lực của gã mặc áo lam, thực lực sẽ hơn trước rất nhiều nhưng cũng không thể nghĩ rằng lợi hại đến mức này. Cái này thật là ngoài dự kiến của hắn.

Hàn Lập cũng không biết khi mình đang sợ hãi thì Việt hoàng ở phía dưới thấy một kích không giết được hắn trong lòng cũng đang cực kỳ kinh ngạc.

Đừng nhìn một kích vừa rồi có vẻ như Việt Hoàng không tốn một chút khí lực nhưng thực tế để thi triển chiêu *" Huyết Linh Toản"* này Việt Hoàng trong khi tu luyện phải tích tụ chân nguyên trong nội thể, từ từ áp súc lại mấy chục lần ẩn trong cơ thể rồi bất ngờ xuất ra, một kích tất sát, hoàn toàn là loại công kích một lần.

Chẳng những khi ngưng luyện thì thống khổ đến mức không chịu nổi, hơn nữa thời gian luyện thành một quả cũng cực kỳ lâu, là một trong những sát chiêu của ma công hắn đang tu luyện.

Trước đây, khi Việt hoàng thi triển chiêu này thì rất thuận lợi, chưa có ai thoát chết được. Thế nhưng giờ chỉ làm cho Hàn Lập bị thương một chút, điều này không thể không khiến hắn kinh ngạc.

Hôm nay trong người hắn cũng chỉ còn một quả *"Huyết Linh Toản"* mà thôi, có nên thử công kích thêm Hàn Lập một lần nữa? Điều này khiến cho Việt Hoàng có chút do dự.

Bọn người Trần Xảo Thiến cũng thấy một chiêu hung mãnh vừa rồi cùng với thương thế của Hàn Lập, sắc mặt không khỏi đại biến.

Bất tri bất giác, Hàn Lập vô tình đã là trung tâm của mọi người. Việc Hàn Lập bị thương ngoài ý muốn làm cho mọi người đều hoảng sợ.

"Chạy!" Hàn Lập rời mắt khỏi vết thương, không chần chờ mở miệng buông ra một tiếng.

Pháp lực cuồn cuộn truyền vào Thần Phong chu dưới chân, thân hình lóe lên ngự khí vọt đi.

Bọn người Tống Mông, Chung Vệ Nương nghe vậy, sau khi liếc mắt nhìn nhau cũng đồng thời theo sát Hàn Lập phi độn mà đi.

Việt Hoàng thấy vậy liền ngẩn người ra một chút, nhưng sau đó cười lạnh.

Thân hình hắn chợt chớp động bay lên không trung định đuổi theo, nhưng chợt thấy mắt hoa lên, trước mặt đã xuất hiện hơn chục khôi lỗi hình dạng khác nhau vây hắn lại ở giữa.

------oOo------

Chương 327: Nhập Trận

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Cút đi" Việt Hoàng âm trầm quát lên một tiếng.

Tiếp theo, một đoàn huyết quang nhanh chóng vây quanh đám Khôi lỗi, sau đó một tiếng huýt vang lên, Việt hoàng mang theo tàn ảnh trực tiếp truy đuổi đám người Hàn Lập, trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi.

Một lát sau, đám Khôi lỗi đang ngây ngốc bất động đột nhiên bị tan thành từng mảnh từ trên không trung rơi xuống, đều bị phá hủy hoàn toàn, không có lấy một con nguyên vẹn.

Hàn Lập đang ở trên không trung nơi phía dưới là đại trận do mình thiết lập, phân thần cảm ứng rất rõ ràng việc đám khôi lỗi bị phá hủy nên có đôi chút tiếc hận nhưng không dám chần chừ mà vẫy tay kêu gọi những người khác trực tiếp hạ xuống đi vào rừng trúc phía dưới.

Sau khi đám người Hàn Lập vừa phóng xuống dưới thì tên Việt hoàng ở phía sau bay vụt tới, hắn nhìn thấy rõ ràng tình hình, trong lòng cảm thấy vui mừng lẫn sợ hãi nhưng cũng có chút khó hiểu ngoài ý muốn.

Tới trước mặt rừng trúc, thấy mấy người kia không có ý tứ đi ra, hắn cười lạnh một tiếng sau đó lập tức song thủ vung lên, một khối huyết quang nhỏ tách ra.

"Xùy" một tiếng, khối huyết quang kia chợt lóe hướng phía rừng trúc bắn đi, nửa đường đón gió dài lên, trong nháy mắt bành trướng to lớn vô cùng, đem toàn bộ rừng trúc bao phủ bên trong, khiến cho phía dưới đỏ rực một mảng, quỷ dị vô cùng.

Mắt thấy huyết quang vô thanh vô tức xâm nhập đến trên rừng trúc, Việt Hoàng lộ ra một tia đắc ý, hộ thể ma quang của hắn chỉ cần đem mảng rừng trúc này vây khốn chặt chẽ thì hắn có thể thúc giục một loại bí pháp, đem hết thảy bên trong tiêu diệt không còn một mống, đối phương đã tự tiến vào tử địa, như vậy cũng không nên trách hắn lòng dạ độc ác.

Hai tay hắn hoa lên một trận, tự kết thủ ấn, muốn thúc dục bí pháp thì đột nhiên từ trong rừng toát ra một tầng quang mang hai màu trắng xanh, đem cự đại huyết quang đang từ từ hạ xuống nâng lên một cách dễ dàng, làm cho Việt Hoàng ngẩn ra, sắc mặt lạnh lẽo.

"Quả nhiên đám người này dám chui vào đây chính là bởi bọn chúng đã bố trí trận pháp phía dưới! " Việt Hoàng có chút tức giận.

"Bất quá cái này cũng không là gì. Trận pháp được bố trí cấp tốc thì có thể có cái gì lợi hay đây, cùng lắm là đồng thời đem cả trận lẫn người luyện hóa luôn là được! Quyết không thể để cho mấy tên này ra khỏi hoàng thành." Việt Hoàng hung hăng nghĩ.

Sau khi đã định chủ ý, hắn cũng không chút khách khí lập tức bắt pháp quyết trong tay, thúc giục bí pháp.

Huyết sắc kia vốn đang bị nâng lên liền phát ra quang mang chói mắt, chợt trầm xuống không tiếp tục bị nâng lên nữa.

Nhưng Việt Hoàng không dừng lại mà còn dùng ngón tay nhẹ nhàng hoa lên một cái, một mảng lớn huyết quang trên thân lại tách ra, trong nháy mắt lao xuống dung nhập vào trong huyết quang phía dưới.

Phiến huyết sắc kia lại đỏ thêm ba phần. Thậm chí còn có huyết tinh nhàn nhạt bay ra, làm cho người ta ngửi thấy liền muốn bỏ chạy.

Nhìn thấy một màn này, Việt Hoàng lộ ra vài phần khoái ý thúc giục pháp quyết, mười ngón tay liên tục bắn ra, các pháp quyết đủ màu liên tiếp chia ra bay xuống phía dưới.

Huyết sắc được pháp quyết bắn vào bắt đầu rung động, đột nhiên hướng xung quanh bành trướng, đem toàn bộ rừng trúc bao phủ vào bên trong, đè ép màn sáng màu trắng xanh bên trong làm nó phải khổ cực chống đỡ, phảng phất tùy thời đều có thể bị sụp đổ.

Thấy vậy Việt Hoàng mới hoàn toàn yên lòng.

Lúc này, đối với hắn mà nói, tiêu diệt đám người Hàn Lập chỉ còn là chuyện sớm hay muộn mà thôi, mấy người này dẫu mọc cánh cũng khó thoát. Nhưng sự tình trong tương lai không biết phải làm thế nào.

"Xem ra thì vị trí hoàng đế Việt quốc này đúng là làm không nổi nữa, chỉ có mai danh ẩn tính, lánh đi chỗ khác bắt đầu lại mà thôi!" Việt hoàng thầm nghĩ, có chút tiếc nuối.

Lúc hắn đang ở trên không trung toan tính đường lui thì mấy người Tống Mông bên trong rừng trúc lại đang cực kỳ lo lắng.

Mấy người bọn họ đều đã nghe Hàn Lập truyền âm, bảo bọn họ rút lui theo sát sau hắn thì có thể bảo trụ được tánh mạng. Bọn họ đều tín nhiệm vào thực lực của Hàn Lập nên không hẹn mà cùng làm theo, nhưng vạn lần không nghĩ tới khi xuống rừng trúc này thì thân hãm tuyệt địa.

Toàn bộ rừng trúc mặc dù đã có trận pháp phòng hộ nhưng hôm nay bốn bề đều bị huyết quang bao phủ, nước chảy cũng khó lọt, trận pháp đã lung lay muốn đổ. Tùy thời đều có thể trận phá thân vong, vô cùng nguy hiểm, mấy người này làm sao mà không sợ hãi và giận dữ cho được.

"Hàn sư đệ, đây là thủ đoạn cuối cùng của ngươi sao?" Tống Mông có chút không dám tin tưởng thì thào hỏi.

"Đúng vậy, có chuyện gì sao?" Hàn Lập ngẩng đầu nhìn kỹ tình hình trước mặt, không buồn quay lại nhàn nhạt nói.

Tống Mông sắc mặt tái nhợt, Chung Vệ Nương cùng người sư huynh đã mất đi bạn lữ song tu của Trần Xảo Thiến sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Chỉ có Trần Xảo Thiến nhìn khuôn mặt Hàn Lập bất động thanh sắc, trong mắt lóe lên một tia dị sắc đầy nghi hoặc.

"Hàn Lập, ngươi nếu có thủ đoạn gì thì mau nói ra đi, đừng để chúng ta phải phiền muộn! Ta tin tưởng với tâm trí của ngươi thì không có khả năng chỉ bố trí một cái hậu thủ như thế này.

Trần Xảo Thiến đột nhiên sáng suốt, mở miệng nói:

Nghe xong, ba người kia cũng cảm thấy sửng sốt, tiếp theo chấn chỉnh tinh thần nhìn về phía Hàn Lập, hiển nhiên bọn họ cũng đã hiểu được tâm tư cẩn mật của Hàn Lập trong lúc đối địch, đích xác không có khả năng bày bố một chiêu tệ hại này.

Hàn Lập nghe vậy, có chút ngoài ý muốn khẽ cúi đầu, hướng mấy người nhàn nhạt cười.

"Yên tâm, ta nếu đã đem chư vị huynh tỷ tới nơi đây, tự nhiên trong lòng nắm chắc." *Hắn bình tĩnh nói, tiếp theo đưa tay vào trong túi trữ vật, một lá cờ nhỏ màu tím xuất hiện trên tay, trên thân dày đặc những phù văn, hiển nhiên vật ấy không thể nào là pháp khí bình thường.*

"Đó là trận kỳ?" *Chung Vệ Nương kinh ngạc kêu lên.*

Mấy loại pháp khí bày trận như trận bàn và trận kỳ tại Việt quốc đích xác rất hiếm thấy.

"Sư tỷ kiến thức thật rộng rãi!" *Hàn Lập tán thưởng vị Thất sư tỷ này một câu, mặc nhiên đã thừa nhận lời của đối phương.*

Điều này làm cho mấy người Tống Mông càng thêm ngoài ý muốn, đồng thời có chút tin tưởng, xem ra vị Hàn sư đệ này thật sự vẫn còn sự chuẩn bị khác.

Trong ánh mắt chăm chú của mấy người kia, Hàn Lập đem lá cờ đặt giữa hai tay, nhẹ nhàng thi triển, trận kỳ trong nháy mắt lớn lên mấy lần, trên bề mặt mơ hồ phát ra quang mang màu tím xanh.

Hàn Lập cầm trận kỳ đặt ngang trên bàn tay, trong miệng niệm vài câu chú ngữ rồi hô to một tiếng "Đi".

Tức thì lá cờ màu tím xanh "Vù" một tiếng, tự động bắn nhanh đi rồi biến mất không thấy bóng dáng.

Tiếp theo hắn từ trong túi trữ vật liên tiếp lấy ra ba cái trận kỳ giống nhau như đúc, thủ pháp đồng dạng nhưng chúng bay đi ẩn nấp theo các phương hướng khác nhau.

Sau khi làm xong hết thảy, Hàn Lập mới lạnh lùng liếc mắt nhìn bầu trời, trong tay lại hiện ra một cái trận bàn màu vàng.

Trận bàn này không có chút ánh sáng phát ra, nhìn rất bình thường, nhưng Hàn Lập trịnh trọng cầm lấy, sau đó giơ lên đỉnh đầu rồi nhẹ nhàng rung động.

Chỉ thấy một cột sáng màu vàng thô to phóng lên cao, trực tiếp đánh về phía màn phòng hộ màu trắng xanh.

Mà cơ hồ cùng lúc đó, từ bốn hướng cũng đồng thời bay ra bốn cột sáng màu vàng, xanh, hồng, lam cùng nhập vào.

Quang mang màu trắng xanh lúc đầu lung lay, giờ có thêm năm cột sáng này liền lập tức đứng vững, có tiếng rì rầm truyền đến.

Thanh âm này từ nhỏ biến lớn, từ chậm biến nhanh, càng ngày càng vang, càng ngày càng gấp, dần dần giống như một trận sấm rền trên đỉnh đầu, làm cho người ta nghe xong chấn hồn lạc phách, không thể tự chủ.

Quang mang bảo vệ kia theo thanh âm bành trướng từ từ cải biến, lúc này trở thành màn sáng mờ ảo năm màu, mặc cho bên ngoài hồng quang bổ xuống như thế nào, cũng đều giống như đá chìm đáy bể, không chút lay động.

Đến bây giờ mấy người Tống Mông đã hoàn toàn an tâm, mới biết được trận pháp mà Hàn Lập bố trí dĩ nhiên không đơn giản, xem ra việc bảo vệ tánh mạng tuyệt không thành vấn đề.

Việt hoàng ở phía trên trận thấy sinh ra dị biến, liên tiếp thúc giục ma công nhưng không có cách nào áp chế, hắn liền cảm thấy sự tình không ổn.

Trên mặt hắn hiện ra vẻ chần chờ, nhíu nhíu mày, sau đó đột nhiên dậm chân một cái, nhất thời tất cả huyết quang phía dưới từ lớn biến nhỏ, bay ngược trở lại trên người, sau đó nhanh chóng xoay người hóa thành một đoàn huyết quang, bay lên bầu trời, tốc độ cực kỳ nhanh khiến Hàn Lập tự thẹn không bằng.

Tuy đi nhanh nhưng trở về lại càng nhanh hơn, không hiểu vì sao sau khi bay một vòng trên không trung liền quay trở về chỗ cũ.

Trên mặt hắn lộ ra thần sắc khó tin, liên tiếp thử thêm bảy, tám lần nữa nhưng mỗi lần rời đi đều không quá mười trượng, thành thành thật thật bay về nơi xuất phát khiến khuôn mặt Việt hoàng không còn vẻ kinh nghi nữa mà tràn ngập sự sợ hãi.

Nhìn thấy cảnh đó, Hàn Lập phía dưới cũng cười lạnh một tiếng mà đám người Tống Mông trừng mắt, cứng lưỡi, Chung Vệ Nương lại càng vui mừng lẫn sợ hãi tay nắm chặt, cho dù móng tay cắm chặt vào da đến nỗi máu tươi chảy ròng ròng mà cũng không hay biết.

Còn Trần Xảo Thiến khuôn mặt hiện lên chút ngoài ý muốn, thần sắc vô cùng phức tạp.

*Hàn Lập cũng không có thời gian giải thích những điều huyền bí của "*Điên Đảo Ngũ Hành trận*" cho bọn họ, mà khoát tay phóng ra Bạch Lân thuẫn cùng Quy xác pháp khí, vờn quanh bên người, ngoài miệng trầm giọng nói một câu:*

"Người nào có Phù bảo mau nhân cơ hội này kích phát, sau đó đồng loạt ra tay tiêu diệt kẻ địch! Nếu đã hãm vào trong đại trận, trong chốc lát không thể thoát khỏi!"

Hàn Lập nói cực kỳ tự tin!

------oOo------

Chương 328: Hắc huyết đao

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe Hàn Lập nói tự tin như thế cùng với việc hắn lấy ra một phù lục màu xanh, Trần Xảo Thiến và Chung Vệ Nương cũng không nói một lời, từ túi trữ vật lấy ra một phù bảo màu đỏ và một phù bảo màu vàng, khoanh chân ngồi xuống khởi động chúng.

Sư huynh Trần Xảo Thiến và Tống Mông thấy vậy cười khổ nhìn nhau, bọn hắn hai người đều không có nổi nửa cái phù bảo của chính mình. Sư huynh của Trần Xảo Thiến mặc dù có một đạo phù bảo màu lam do đạo lữ của hắn lưu lại nhưng hắn căn bản cũng mới tới tay nên không hiểu mấy về uy năng của nó vì vậy không dám tùy ý lấy ra sử dụng.

Do đó hai người đành vô vị đứng ở bên người bọn Hàn Lập hộ pháp.

Lúc này, Việt hoàng đang bị vây khốn trên bầu trời, tựa hồ ý thức được mình chạy loạn mất hết tỉnh táo, căn bản không phải là một biện pháp tốt, liền dừng lại, thân hình vẫn trôi nổi tại không trung.

Hắn bắt đầu cúi đầu trầm ngâm.

Một lát sau hắn đột nhiên giơ tay, hung hăng gỡ mũ miện trên đầu xuống, mái tóc đen dài xỏa ra bay loạn trong gió che khuất hẳn nửa khuôn mặt, cộng thêm lớp huyết quang trên người khiến hắn nhìn càng thần bí và yêu dị.

Hắn hít một hơi dài rồi đột nhiên dùng móng tay sắc dài cấu lên hai cổ tay, một lượng lớn máu tươi vọt ra rồi dung nhập hết vào lớp huyết quang quanh thân. Huyết quang lúc đầu màu hồng đột nhiên tối sầm lại, phút chốc lại chuyển sang màu đỏ sậm.

Lúc này, mùi máu tươi buồn nôn kia xộc đến. Mặc dù đứng cách xa như vậy nhưng mấy người Tống Mông vẫn ngửi được một phần, khiến bọn họ nhăn nhó nhưng không có cách nào tránh được, chỉ có thể cố chịu mà nhìn địch nhân tiếp tục thi pháp.

Thấy huyết quang quanh thân đã hoàn toàn đổi sắc, Việt Hoàng hé miệng phun ra hai đạo hồng khí tới vết thương trên hai cổ tay. Cũng không biết pháp thuật gì mà hai vết cắt sâu đó lập tức cầm máu rồi từ từ nhạt dần và biến mất nhưng trên mặt hắn cũng tái nhợt đi một cách rõ ràng.

Tiếp theo một tia lãnh khốc hiện ra, hắn đưa tay vào trong áo rút ra một chuôi đao đen sì. Chuôi đao này không thể tính là lớn, chỉ ước chừng nửa thước, màu sắc ảm đạm không chút phát quang, trông cực kỳ bình thường.

Nhưng tay Việt Hoàng đang cầm vật đó hết sức cẩn thận, có vẻ như đây không phải là một vật chết mà món đồ hết sức nguy hiểm.

Hắn giương hai mắt nhìn chuôi đao, trong miệng bắt đầu lầm rầm niệm chú ngữ.

Tiếng niệm chú ngữ không lớn, rất khó hiểu và cực kỳ thong thả, một cỗ khí tức hoang dã lờ mờ tràn ra, làm cho người ta cảm nhận được sự cổ xưa trong đó.

"Hắn muốn làm gì đây?" Tống Mông đang ở phía dưới trông thấy cảnh này liền giật mình, theo bản năng buột miệng hỏi.

"Không biết, Có thể hắn đang thi triển một pháp thuật lợi hại gì đó." Một vị đồng môn bên cạnh cũng không hiểu nội dung chú ngữ, lo lắng trả lời.

Tuy hai người đều không biết ý định của đối phương, nhưng xem tình hình tự tàn phóng huyết cũng biết hắn như chó cùng rứt giậu, đang có ý định liều mạng.

Khi hai người Tống Mông đang lo lắng bất an thì tiếng Việt Hoàng niệm chú ngữ ngày một nhanh hơn, cỗ hơi thở hoang dã ngày một nồng hậu.

Hồng quang trong mắt Việt Hoàng chợt lóe lên. Một màn kinh người xuất hiện.

Trong tiếng niệm chú chuôi đao đột nhiên bạo phát một đoàn hắc quang rồi chuôi đao đột nhiên bay lên khoảng cách cao hơn đỉnh đầu một thước mới dừng lại, lơ lửng trên không.

Việt Hoàng thấy vậy thì càng cẩn trọng hơn, hai tay thuần thục kết một ấn thủ kỳ quái, lớp huyết quang quanh thân hắn xuất hiện lũ lũ tơ máu màu đen. Mấy sợi tơ máu này vừa xuất hiện đã hướng tới chuôi đao lao tới.

Lúc bắt đầu chỉ xuất hiện một hai sợi tơ máu nhưng không lâu sau đã xuất hiện hơn chục sợi rồi đến hơn trăm sợi. Tất cả đều như thiêu thân nhanh chóng hướng về phía chuôi đao.

Chỉ thoáng đảo mắt trên chuôi đao đã có tầng tầng lớp lớp tơ máu bao lấy rồi ngưng kết lại thành một khối màu đen không nhỏ bao kín chuôi đao vào bên trong.

Nhìn kỹ thì lớp hắc huyết này ẩn chứa sắc hồng, tản ra một thứ hào quang quỷ dị, khiến cho người ta cảm giác như hồn phách đang bị hút lấy, cực kỳ khủng bố.

Việt Hoàng đang kết thủ ấn nhìn thấy cảnh này, trên mặt liền xuất hiện nét vui mừng.

Hắn định ngừng kết thủ ấn để thi triển thủ đoạn khác thì đạo hắc quang đang bất động liền bùng phát trở nên chói mắt. Trong chốc lát đã bành trướng lên có vẻ như rất bất ổn.

Vẻ mặt của Việt Hoàng đang mừng rỡ lập tức biết mất, thay vào đó là sự sợ hãi.

Hắn cuống quýt quay đầu nhìn bốn phía, nhìn lại lớp huyết quang vẻ mặt lại thêm mấy phần sợ hãi.

Nhưng lập tức trên mặt bộc lộ ra vẻ quyết tâm, gầm nhẹ phát ra mấy tiếng chú ngữ trầm trọng.

Hắn hung hăng cắn đứt đầu lưỡi, phun ra một ngụm máy đen lên huyết đoàn đang biến hình ở phía trên.

Đám tơ máu lập tức hút hết vào bên trong đồng thời cũng lập tức ngừng bành trướng, hào quang chói mắt cũng thu liễm lại.

Việt Hoàng cũng chưa hết lo lắng, vẫn nhanh chóng kết xuất hơn chục thủ ấn nữa. Lúc này hào quang trên mặt lớp tơ máu màu đen mới hoàn toàn tiêu biến.

Việt Hoàng lúc này mới thở dài một hơi, khi hắn phun ra ngụm tinh huyết kia, mặt hắn chợt già đi mấy chục tuổi, trông tiều tụy vô cùng.

Nhưng hiện tại hắn không hề để ý đến việc đó mà tay lại huơ lên, huyết quang trên người phân ra một khối không nhỏ nhập vào khối hắc huyết bao quanh chuôi đao. Một âm thanh niệm chú ngữ không nghe rõ trầm thấp vang lên từ miệng hắn.

Chỉ thấy khối hắc huyết bao quanh chuôi đao từ từ biến đổi, khi chú ngữ kết thúc cũng là lúc chuôi hắc đao đã biến thành một thanh trường đao hoàn chỉnh và tản ra huyết khí kinh người.

Nhìn thanh đao, vẻ mặt Việt Hoàng lộ ra sự cuồng nhiệt. Hắn không chần chừ nắm lấy chuôi đao, tùy tay vung lên. Mặc dù thanh đao không bộc lộ uy lực nhưng nhìn thần sắc hắn cực kỳ đắc ý.

Hắn nhìn thanh đao trong tay thật sâu rồi đột nhiên ý chí bùng lên, hét to một tiếng, cả người lẫn đao hóa thành một quang đoàn thật lớn hướng xuống rừng trúc bên dưới lao đi. Bọn người Tống Mông thấy vậy lập tức khẩn trương hẳn lên.

Lúc này hai mắt của Hàn Lập đang nhắm chợt mở ra, lạnh lùng nhìn chằm chằm huyết đoàn dang đánh xuống.

Vừa rồi, Hàn Lập đang ở bên dưới khởi phát phù lục trên tay, hắn vẫn dùng thần thức cường đại của mình để quan sát từng hành động nhỏ của đối phương.

Nhưng khi thần thức của hắn đang di động gần Hắc huyết đao kia lập tức bị nó cắn nuốt, tựa hồ muốn hấp nạp hết khiến hắn kinh hãi vội vàng thu lại thần thức. May mắn sự cắn nuốt này là do tự khối hắc huyết phát động, hoàn toàn không phải do Việt Hoàng chủ trì nên thần thức hắn mới dễ dàng trở về bản thể.

Tuy vậy cũng khiến cho Hàn Lập bị dọa đến mức toàn thân xuất mồ hôi lạnh. Nếu như thần thức của hắn bị hấp thu hoàn toàn thì hắn cũng không biết hậu quả gì sẽ xảy ra.

Hiện tại mặc dù Hàn Lập biết Hắc đao này rất lợi hại nhưng hắn vẫn tin tưởng vào *" Điên đảo ngũ hành trận"* mà hắn vội vàng bố trí này sẽ mạnh hơn.

Dù sao thì vị Lôi Vạn Hạc kia cũng đã nói qua chính bản thân hắn muốn phá *" Điên đảo ngũ hành trận"* chưa được cải tiến trước kia cũng không dễ dàng gì. Mà hiện tại trận này đã được thay đổi, uy lực lớn hơn trước rất nhiều. Mặc dù pháp khí bố trận không đủ nhưng hắn không tin đối phương mới chỉ đạt tới Trúc Cơ kỳ có thể trong thời gian ngắn phá được trận.

Vì vậy mặc dù hai mắt đã mở ra nhưng trong lòng Hàn Lập không hề hoảng hốt.

Ý niệm đó vừa động trong đầu Hàn Lập thì huyết quang trên người Việt Hoàng đã chạm vào lớp ngũ sắc mờ mờ phía trên. Mấy tiếng *" Chi" "chi"* thật lớn phát ra, Việt Hoàng đã bị cản lại ở phía trên.

Việt Hoàng sớm lường trước việc này, trên mặt hiện ra nụ cười nanh ác, hai tay siết chặt Hắc huyết đao hung hăng nhằm lớp ngũ sắc mờ ảo bổ xuống một đao.

Một tiếng kêu sắc nhọn truyền tới, tiếp theo hắc quang bắn lên tận trời, từ thanh đao phát ra một đạo hắc mang kinh người dài hơn mười trượng. *" Xoạt "* một tiếng, lớp ngũ sắc mờ mờ thực sự đã bị lộ ra một thông đạo dài hơn một trượng.

Việt Hoàng trong lòng mừng rỡ, không chần chờ chợt lóe vọt vào. Trên tay đạo hắc mang không ngừng chớp động, thân hình lập tức xuyên đến bên trong lớp ngũ sắc.

" A! Như thế này là sao?" Tống Mông kinh hoảng kêu lên.

Người bên cạnh hắn tuy không nói gì nhưng mặt cũng đã biến sắc đầy vẻ lo sợ.

" Không cần kinh hoảng, đó mới chỉ là tầng phòng hộ thứ nhất mà thôi, đại trận này của ta không dễ dàng bị phá như vậy!" Lúc này bên tai hai người vang lên giọng nói nhàn nhạt của Hàn Lập khiến cho bọn họ lấy lại sự trấn tĩnh.

Đồng thời Tống Mông và vị sư huynh kia cũng cảm thấy kinh ngạc, vị Hàn sư đệ này chẳng phải đang khu động phù bảo hay sao? Sao vẫn có thể phân tâm truyền âm cho họ được? Đúng là thật lợi hại a!

Lúc này Việt Hoàng cũng xông vào tầng ngũ sắc khoảng hơn chục trượng, đã nhìn thấy khá rõ bọn người Hoàng Phong Cốc bên dưới, tự nhiên thấy rõ rõ ràng ràng bọn kia đang khu động Phù bảo.

Trên mặt Việt Hoàng lộ ra nét cười âm lãnh, nhẹ nhàng vung Hắc huyết đao trong tay lên nhằm về phía trên đỉnh đầu Hàn Lập, một đạo hắc mang dài hơn mười trượng chém xuống.

------oOo------

Chương 329: Diệt Địch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai người Tống Mông vừa thấy Việt Hoàng công kích mà Hàn Lập thì khoanh chân ngồi, trong lòng đều cả kinh.

Mặc dù biết bằng uy lực một đao này, hai người hắn căn bản tiếp không nổi một chiêu nửa thức, nhưng cũng bất đắc dĩ mà đồng thời giương tay lên, một người liên tiếp phóng ra hỏa cầu, người còn lại đem một chiếc phù lục hóa ra bảy, tám khỏa cự thạch to như cối xay bắn tới, hy vọng có thể ngăn cản được một chút.

Đáng tiếc hai cái pháp thuật công kích này trước đao mang to lớn nhẹ nhàng đảo qua, căn bản chưa đến gần đã bị ép nát không còn chút gì.

Tiếp theo đao mang một lần nữa hồi chuyển, mang theo một cổ khí tức ác độc, hung hăng đánh xuống lần nữa.

Hàn Lập mắt thấy đao mang sắp chém tới người, nhưng thần sắc lại không đổi, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh.

Việt hoàng thấy Hàn Lập trấn tĩnh như thế cũng ngẩn ra, còn chưa hiểu thâm ý, đao mang trong tay đã chém tới.

Hắn một đao bổ xuống, Hàn Lập ở bên dưới cũng liền biến mất, một đao này dĩ nhiên đánh vào hư không.

Hắn cả kinh, mới phát hiện chính mình chẳng biết khi nào lại ở trên cao hơn mười trượng, màn hào quang năm màu vẫn ở phía dưới, thì ra hắn bị chuyển dời về chỗ cũ.

Việt hoàng sắc mặt cực kỳ khó coi, cắn răng một cái *"xoát! Xoát!"* chém thêm vài đao, lần nữa phá mở màn sáng, vọt xuống phía dưới, còn Hàn Lập vẫn ngồi tại chỗ thản nhiên nhìn.

Lần này Việt hoàng không có lỗ mãng trực tiếp xông tới, mà là thân thể khẽ động, một mảng lớn huyết quang long trời lở đất lại đè ép xuống, theo sau là hắc sắc đao mang.

Bởi vì trong lòng đã có sự chuẩn bị trước, cho nên phía dưới phát sinh một màn quỷ dị, Việt hoàng rút cuộc cũng thấy rõ.

Huyết quang cách đỉnh đầu Hàn Lập khoảng hơn trượng thì phảng phất bị cái gì đó cắn nuốt. Đột nhiên biến mất vô ảnh vô tung, tiếp theo ở phía sau hắn đồng thời cảm ứng được hộ thể ma quang của chính mình xuất hiện, thật sự trong nháy mắt bị di chuyển trở về chỗ cũ.

Khiến cho Việt hoàng càng thêm kinh hãi chính là dưới một đao của hắn, một chút tác dụng cũng không có, cả người lẫn đao chợt lóe, một lần nữa trở lại vị trí trên màn hào quang ngũ sắc mờ ảo.

Lần này Việt hoàng sắc mặt trắng bệch, lần đầu lộ ra vẻ kinh hoảng.

Hắn không hề hướng phía dưới phóng đi mà huy động Hắc huyết yêu đao trong tay, không ngừng phát ra từng đạo đao mang hình bán nguyệt chém xung quanh, cố gắng tìm ra sơ hở trận này.

Kết quả đao mang phi ra không lâu, dĩ nhiên cũng tại một mảng bạch quang lướt qua rồi bắn ngược trở về không chút suy suyển. Làm cho hắn luống cuống tay chân, mới tiếp được công kích sắc bén của chính mình.

Nếu như lúc trước Việt hoàng không cách nào đi ra khỏi trận này chỉ là cảm giác được nó chỉ có một chút ảo thuật tại bên trong, cho nên trong lòng cũng không lo lắng. Tự ỷ bằng vào ma công của mình phá trận là chuyện dễ dàng. Nhưng bây giờ xuất hiện tình huống người trong nháy mắt bị dời đi, cường đại công kích bị bắn ngược. Điều này làm cho tâm tình hắn rơi thẳng xuống.

Đây chính là cường đại trận pháp được xưng *"Cấm đoạn đại trận"*, mới xuất hiện cấm chế như thế này a.

Trong lúc hắn cực kỳ bất an, cảm thấy có chút không ổn thì một cỗ linh khí cường đại đột nhiên phía dưới truyền đến. Làm cho hắn trong lòng không khỏi rùng mình, vội vàng nắm chặt hắc đao trong tay. Trên người huyết quang cũng tự nhiên cấp tốc xoay tròn, cả người trong phút chốc được một trận gió lốc màu máu bao phủ, bảo vệ vào bên trong, gió mưa cũng không lọt qua.

Tiếp theo lại có thêm hai cỗ linh khí đồng dạng không kém từ phía dưới bộc phát ra, theo sau là một trận vang động *"Ông ông"*, phía dưới màn sáng mờ ảo lộ ra một cái thông đạo hình tròn đường kính khoảng một trượng.

Trong nháy mắt, tiểu thước màu xanh như ong vỡ tổ ào ạt bay ra, tầng tầng lớp lớp trực tiếp hướng Việt hoàng mà tới, đúng là Phù bảo tiểu thước được Hàn Lập kích phát thành công.

Sau khi đám tiểu thước qua đi thì có một thanh tiểu kiếm màu đỏ cùng một tinh cầu màu vàng, trước sau bay ra.

Hai cái này vừa ra thông đạo tựu xảy ra dị biến, một thứ trở nên vô cùng to lớn, cái kia cũng phát ra hoàng quang chói mắt.

Dưới sự điều khiển của Trần Xảo Thiến cùng Chung Vệ Nương, hai kiện Phù bảo vô thanh vô tức tả hữu phân ra, đánh vào bên sườn địch nhân.

Chứng kiến một màn này, Việt hoàng bên trong huyết phong sắc mặt xanh mét, đột nhiên cầm Hắc huyết đao trong tay điên cuồng vung lên, nhất thời bảy, tám đạo đao mang rất lớn liên tiếp bắn ra, đón đám tiểu thước màu xanh, kết quả là một trận âm thanh bạo liệt rì rầm vang lên, đã đem đám tiểu thước kia phá nát hơn một nửa.

Phía dưới Hàn Lập đang thao túng Phù bảo, sắc mặt có chút trắng bệch, bởi vì tâm thần tương liên, ngay cả hắn cũng bị ảnh hưởng.

Uy lực cái thanh huyết đao này thật đúng là cường đại hơn so với hắn nghĩ, may mắn hắn không cần phải dùng cứng đối cứng.

Bây giờ Việt hoàng chỉ là đang giãy chết mà thôi.

Cho dù có đao mang trở ngại, đám tiểu thước còn lại cùng với tiểu kiếm màu hồng và tinh cầu màu vàng phía sau lại nhân cơ hội phi tới trước huyết phong, không chần chờ đâm vào.

Ngay sau đó bên trong màn huyết sắc đỏ tươi vang lên lảnh lót các loại âm thanh bén nhọn, thanh, hồng, hoàng - tam sắc quang mang không ngừng bắn ra cùng hắc mang kia.

Hiển nhiên bên trong tranh đấu kịch liệt vô cùng!

Đột nhiên một tiếng kinh sợ truyền tới, trong một tiếng vỡ tan, hắc mang và hoàng, hồng lưỡng sắc đồng thời cuồng bạo lóe lên một chút, tiếp theo tam sắc quang mang hoàn toàn từ trong huyết phong biến mất tung tích, mà phía dưới ngồi cạnh bên Hàn Lập là Trần Xảo Thiến cùng Chung Vệ Nương, sắc mặt đồng thời có chút xám trắng, ánh mắt trở nên vô thần.

"Thất sư muội, các ngươi không có việc gì chứ?" Tống Mông thấy vậy, vội vàng ân cần hỏi.

"Không có việc gì, Hắc huyết đao của đối phương thật sự là yêu dị, cương ngạnh đồng quy vu tận với Phù bảo của ta lẫn Chung sư tỷ. Bây giờ chỉ có thể nhìn xem phù bảo của Hàn sư đệ có đánh gục đối phương hay không?" Trần Xảo Thiến từ trong áo lấy ra hai viên dược hoàn màu lam, chính mình ăn một viên, viên còn lại ném cho Chung Vệ Nương, nhẹ nhàng nói.

"Phù bảo của hai vị sư muội bị hủy?" Vị sư huynh khác nghe xong, thần sắc cực kỳ hoảng sợ. Ở trong mắt hắn, trừ pháp bảo ra, Phù bảo hẳn là vô địch mới đúng!

"Không sai! Ta hoài nghi chuôi yêu đao này của đối phương có thể là một kiện Pháp bảo tàn phế?" Chung Vệ Nương sau khi phục dụng đan dược, trên mặt lại thêm một tầng hồng nhuận, đôi môi đỏ mọng khẽ nói.

"Pháp bảo tàn phế? Điều này sao có thể?" Trần Xảo Thiến cũng rất kinh ngạc.

Nhưng vào lúc này liên tiếp những tiếng nổ kinh thiên động địa ở phía trên đầu bọn họ vang lên, làm cho mấy người này giật mình vội vàng nhìn lại.

Tại chỗ đại chiến bạo phát ra quang mang thanh sắc, huyết sắc hỗn hợp chói mắt.

Chỉ chốc lát sau huyết quang mau chóng giảm bớt, hoàn toàn bị thanh quang bao phủ vào bên trong.

Sau đó quang mang cũng dần dần biến mất, lộ ra Việt hoàng vẫn đang đứng thẳng.

Chỉ thấy trên mặt hắn đầy vẻ mờ mịt, môi giật giật, tựu giống như đồ sứ bị vỡ, cả người biến thành một tảng thịt, từ trên không trung rơi thẳng xuống nhưng bị màn sáng ngũ sắc từ từ nâng lên.

Thấy một màn này, đồng môn Hàn Lập lộ ra vẻ vui mừng, Tống Mông còn trực tiếp quay đầu hướng Hàn Lập kích động lớn tiếng nói:

"Hàn sư đệ ngươi đã diệt được ma đầu rồi! Ta đã biết nhất định sẽ thành công mà!"

"Ta cũng là đem uy năng còn lại của Phù bảo đồng loạt phóng xuất, mới có thể đem huyết quang phá vỡ, nếu không sợ rằng còn phải dây dưa lâu!" Hàn Lập trên mặt mỉm cười, lời nói tràn ngập vẻ tự đắc.

Nhắc tới pháp môn có thể đem đại lượng uy năng của Phù bảo dẫn xuất, thật đúng là không phải người bình thường có thể sử dụng, đây đều do Hàn Lập sau khi sử dụng cùng gặp qua rất nhiều phù bảo khác nhau mới có một chút tâm đắc như vậy.

Đây chính là một loại thủ đoạn khắc địch sắc bén, mặc dù giảm thiểu số lần sử dụng Phù bảo xuống rất nhiều nhưng uy lực lại tăng lên vượt trội.

Đối với một ít cường địch thật sự cực kỳ hữu hiệu!

Hàn Lập cũng là vừa mới lĩnh ngộ ra mấy ngày trước, hôm nay xuất kỳ bất ý thi triển, quả nhiên đem địch nhân nguyên khí đã bị đại thương tiêu diệt bằng một kích.

Đương nhiên cái Phù bảo này cũng cùng chung số phận biến thành tro bụi.

Bất quá Hàn Lập lúc này tâm tư đã sớm đặt ở *"Huyết ngưng ngũ hành đan"* kia, ứng phó với Tống Mông hai câu tựu không hề chần chờ nữa thả ra hai con Khôi Lỗi thú, trực tiếp chạy tới thi thể Việt hoàng.

Mà mấy người kia thấy cảnh đó cũng không để ý.

Dù sao địch nhân này, cơ hồ hoàn toàn là do một mình Hàn Lập đánh gục, chiến lợi phẩm đương nhiên cũng quy cho hắn lục soát lấy.

Còn Chung Vệ Nương kia thấy đại cừu trong lòng đã báo, trên mặt rút cuộc cũng hiện ra chút vui mừng, đối với Hàn Lập luôn miệng xưng tạ ơn.

Nàng nói Lưu sư huynh cùng những người khác ở dưới hoàng tuyền nếu biết, nhất định sẽ cảm kích Hàn Lập đã thay bọn họ báo thù!

Những lời này làm cho Hàn Lập có chút ngượng ngùng vì chuyến đi này hắn có mục đích khác.

Hắn vội vàng nói lên mấy câu khách sáo, đề nghị những người khác nhanh đi tới các nơi Hoàng cung lục soát một chút, nhìn xem có còn hay không tàn dư của Hắc Sát giáo tiềm phục trong cung, còn hắn muốn ở đây để thu thập một chút, đem đại trận thu lại.

Nghe xong lời của Hàn Lập, những người khác trong Hoàng Phong Cốc sao còn không rõ dụng ý bên trong, như vậy rõ ràng là đem việc lục soát chiến lợi phẩm của Hắc Sát giáo nhường cho bọn họ.

Nhất thời Tống Mông mặt mày hớn hở, Trần Xảo Thiến, Chung

Vệ Nương và vị sư huynh kia ba người mặc dù đều cảm thấy ngượng ngùng nhưng Hàn Lập thản nhiên nói một câu:

"Ta thu thập rồi sau đó sẽ cùng mọi người hội họp, hơn nữa trên người Hắc sát giáo chủ này hẳn là lưu lại không ít đồ tốt, cũng đủ đền bù cho ta rồi!"

Nghe vậy những người khác cũng thấy có lý, liền không hề chối từ nữa. Dù sao đại chiến hôm nay, bọn họ cũng tổn thất thật sự không ít a!

Vì vậy khi Hàn Lập giải trừ đại trận bọn họ đều ngự khí bay đi.

Sau khi thấy mấy bóng dáng kia biến mất, Hàn Lập mới yên tâm xông tới chỗ hai Khôi lỗi thú, chúng nó tìm kiếm được mấy loại đồ vật rồi quay trở về bên người Hàn Lập.

------oOo------

Chương 330: Sát Đan

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập liếc mắt một cái vào trong túi trữ vật tựu thu được năm khỏa *"Huyết ngưng ngũ hành đan"* kia.

Lúc này từ trong miệng Khôi Lỗi thú, đem chúng nó cầm đến trên tay, cẩn thận tra xét một lần.

Theo linh lực to lớn ẩn bên trong đan dược, Hàn Lập xác nhận chúng không giả, lúc này mới yên tâm từ trong túi trữ vật lấy ra một cái hộp ngọc tinh xảo, cẩn thận bỏ chúng vào.

Mặc dù Hàn Lập không biết *"Huyết ngưng ngũ hành đan"* này công hiệu cụ thể như thế nào, nhưng thấy Việt hoàng giữ khư khư vật ấy, tựu cũng biết Tiểu vương gia nói có chút hữu dụng đối với việc Kết đan hơn phân nửa chính là chuyện có thật, trong lòng cực kỳ hưng phấn.

Sau đó ánh mắt Hàn Lập chuyển hướng tới mấy thứ khác, một cái bát đen nhánh như mực, một cái tiêm trùy màu đỏ lớn khoảng một tấc, còn có một khối ngọc giản tản ra màu trắng xám.

Nhìn đám đồ vật này, Hàn Lập tâm lý có chút sợ hãi.

Mấy cái này vừa nhìn đã biết là pháp khí mà ma đạo cùng tà tu chuyên dùng, nói không chừng còn có cấm chế, nguyền rủa gì đó ở bên ngoài, bởi vậy hắn cũng không có vội vã cầm lấy chúng mà là hít nhẹ một hơi, hai tay tản mát ra quang hoa nhàn nhạt, đột nhiên tạo thành một tầng thanh quang bàng bạc bao phủ.

Như vậy Hàn Lập mới yên tâm cầm lấy khối ngọc giản kia, xem xét một chút.

Ngọc giản này trừ việc phát ra khí tức có chút quỷ dị, đích xác không có cấm chế gì ở bên ngoài. Hàn Lập sau khi thở phào một hơi, liền từ từ đem thần thức xâm nhập vào.

Thần thức vừa vào bên trong ngọc giản, Hàn Lập tựu bắt đầu đứng im tại chỗ không nhúc nhích nhưng thần sắc lại trở nên cổ quái, trong chốc lát trên mặt hiện lên đầy vẻ vui mừng lẫn sợ hãi, trong chốc lát cực kỳ uể oải, cuối cùng lại biến thành vẻ mặt rất thận trọng, trong đó còn có một tia sợ hãi.

Sau thời gian một chén trà, Hàn Lập đem thần thức thu trở về, trong lòng lại dấy lên thêm nhiều kinh ngạc.

Những thứ bên trong ngọc giản này so với những gì Hàn Lập đoán thì có nhiều khác biệt.

Tại bên trong ghi lại quả nhiên là công pháp cho giáo chúng Hắc Sát giáo, tỷ như Tiểu vương tử kia tu luyện chính là *"Hắc Sát Tu La công"*, tứ đại huyết thị tu luyện *"Sát Yêu quyết"*, mà Việt hoàng tu luyện chính là *"Huyết Luyện thần quang"*.

Nhưng làm cho Hàn Lập giật mình chính là công pháp của những người này tất cả đều nói tới một quyển gọi là *"Huyền Âm Kinh"* gì đó.

Điều này làm cho hắn rất tò mò.

Nhưng Hàn Lập vội vã tìm trong ngọc giản cũng không thấy nơi hạ lạc của kinh thư.

Bất đắc dĩ, Hàn Lập không thể làm gì khác hơn là đem sự chú ý chuyển tới trên bí thuật công pháp có chút quỷ dị kia.

Trong đó có vài loại làm cho Hàn Lập vừa nhìn liền mừng rỡ. Chẳng những giải trừ được một chút nghi hoặc của hắn, lại đề cập tới tác dụng chân chính của *"Huyết ngưng ngũ hành đan"*.

Hàn Lập tĩnh tâm nhìn thật kỹ.

Nguyên lai *"Huyết ngưng ngũ hành đan"* đúng là tu sĩ tu luyện được *"Sát Yêu quyết"* mới có thể tại trong cơ thể ngưng luyện xuất ra một thứ giống như nội đan yêu thú. Cái này cũng chính là mục đích chủ yếu sáng lập ra *"Sát Yêu quyết"*.

Mà Tứ đại huyết thị sở dĩ có thể biến thân thành sát yêu và cũng không cần phục dụng Trúc Cơ Đan có thể tiến vào Trúc Cơ kỳ, cũng là bởi vì duyên cớ kết thành nội đan này.

Tuy nhiên dựa theo miêu tả của *"Sát yêu quyết"*, tu luyện công pháp này thì không thể không sử dụng Huyết tế. Cũng bởi vì công pháp tốc thành, cả đời này đừng nghĩ đến việc Kết đan nữa. Trúc Cơ kỳ chính là tầng thứ công pháp tối cao nhất của bọn hắn.

Kỳ thật không chỉ có *"Sát Yêu quyết"*, mấy công pháp kia cũng không khác nhau là mấy. Cơ hồ tất cả đều có khuyết hãm trí mạng không cách nào Kết đan.

Đương nhiên, tốc độ tu luyện tương ứng của bọn họ với sự trợ giúp của Huyết tế, công lực tự nhiên tăng lên làm cho người ta trợn mắt há hốc mồm.

"Huyết ngưng ngũ hành đan" này xuất hiện, hình như chính là để bù lấp vào sự khuyết thiếu của công pháp.

Một loại bí thuật gọi là *"Sát Đan thuật"* cũng được nhắc tới bên trong ngọc giản này.

Dựa theo bí pháp sở thuật này, cho dù tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ tư chất có kém cỏi một chút, chỉ cần ăn vào *"Huyết ngưng ngũ hành đan"*, đều sẽ có 1/3 cơ hội có thể kết thành một loại kim đan giống như của tu sĩ Kết Đan kỳ, gọi là *"Ngụy kim đan"* hay gọi là *"Sát Đan"*.

Sát Đan vừa mới kết thành này, bàn về uy lực so với chân chánh kim đan tuy không bằng, nhưng cũng tuyệt đối không kém quá xa, đồng dạng có hiệu quả kỳ diệu tăng tuổi thọ.

Khi Hàn Lập nhìn đến đó thì trong lòng nhảy dựng lên, tỉ lệ 1/3 Kết đan, *"Huyết ngưng ngũ hành đan"* này cũng quá nghịch thiên rồi!

Hắn xúc động cơ hồ muốn lập tức lấy ra năm khỏa đan hoàn ăn vào thử xem!

Nhưng bí thuật này phía sau nhắc tới khuyết hãm của Sát Đan, làm cho Hàn Lập không khỏi ngạc nhiên.

Mặt trên nói, bởi vì *"Sát Đan"* dù sao là kim đan do người tạo ra cho nên sau khi kết thành liền không có khả năng tăng tiến. Như vậy cũng có nghĩa là tu sĩ cả đời tu vi sẽ không thể tăng thêm nữa mà chỉ có thể duy trì cảnh giới Kết Đan sơ kỳ mà thôi.

Nếu như vậy thì Hàn Lập cũng sẽ không bỏ qua con đường tắt ngon lành này.

Phương pháp *"Tam chuyển trọng nguyên công"* sau ba lần tán công sẽ ngưng kết kim đan, thật sự là mất mát quá lớn, có điểm quá xa vời. Hơn nữa cho dù thật sự tán công ba lần, Hàn Lập trong lòng một chút cũng không tin tưởng.

Dù sao công pháp này, chỉ là vị cao nhân sáng tạo ra *"Thanh nguyên kiếm quyết"* kia giả thiết mà thôi! Cho tới bây giờ không có ai thật sự tu luyện qua.

Mà *"Sát Đan thuật"* này lại bất đồng, nghe khẩu khí bí thuật này khẳng định sớm có người đã tu luyện được.

Ba phần tỉ lệ, hấp dẫn này đối Hàn Lập thật sự là quá lớn a!

Về phần kết thành *"Sát Đan"*, tu sĩ lại không cách nào tăng tiến đến Nguyên Anh kỳ nữa, Hàn Lập căn bản sẽ không hơi sức đâu mà lo lắng đến sự tình không thể này.

"Nguyên Anh kỳ", Hàn Lập chỉ có thể ảo tưởng khi nằm ngủ mơ mà thôi.

Đối với hắn bây giờ mà nói, có thể Kết đan chính là mục tiêu cao nhất. Về phần sau khi Kết đan có hay không hy vọng ngưng luyện thành Nguyên Anh, đương nhiên đến lúc đó sẽ tính.

Nhưng *"Sát Đan thuật"* phía dưới tiếp tục nói rõ làm cho Hàn Lập phải trợn tròn mắt.

"Sát Đan" một khi kết thành trong cơ thể tu sĩ, sẽ không ngừng phóng thích sát yêu chi khí, sau một thời gian dài sẽ dần dần ăn mòn thần trí.

Mặc dù bị ăn mòn nhưng không xuất hiện kết quả đáng sợ là tình trạng thần trí biến mất, lục thân bất nhận, nhưng cũng sẽ trở nên trì độn, đầu óc dần dần ngu dốt, đây chính là khuyết hãm không thể tránh khỏi.

Điều này làm cho Hàn Lập trong lòng phát lạnh không thôi!

Phải biết rằng hắn luôn luôn tự tin vào đầu óc cơ trí của mình, đây cũng là ỷ trượng lớn nhất để hắn tiêu dao tại tu tiên giới cho đến nay.

Cho nên xem đến đó thì trong lòng Hàn Lập có chút tranh đấu rồi hoàn toàn chặt đứt ý niệm sử dụng *"Huyết ngưng ngũ hành đan"* trong đầu mình.

Lúc này Hàn Lập ảo não vô cùng, khỏi phải nói, hắn hao tổn rất nhiều tâm cơ mới đem *"Huyết ngưng ngũ hành đan"* tới tay, căn bản là thành đồ bỏ, một điểm hữu dụng cũng không có sao?

Nhưng Hàn Lập ngẫm nghĩ lại, cảm giác được có chút không đúng.

Nếu là nói như vậy, Việt hoàng tại sao vẫn còn đặc biệt bồi dưỡng loại đan này chứ?

Xem bộ dáng gian xảo của hắn, khẳng định sẽ không phải trực tiếp phục dụng cho mình.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập sau khi lướt qua một vòng trên bí thuật, hắn lại chú ý tới một loại bí thuật khác, cảm thấy phi thường hứng thú chính là *"Thân ngoại hóa thân"*.

Loại bí pháp đại danh đỉnh đỉnh này của Ma đạo, Hàn Lập đã sớm nghe qua.

Mặc dù nói loại công pháp *"Hóa thân thuật"* có hiệu dụng cụ thể trăm nghìn quái lạ nhưng là vô luận loại nào khẳng định đều được người trong Ma đạo coi như tánh mạng. Cơ bản đều là bí mật tối cao của các tông phái.

Việt quốc thất phái từng tìm trăm phương ngàn kế để thu tập công pháp liên quan nhưng vẫn trắng tay.

Khi Hàn Lập xem qua thuật này, trong lòng mừng như điên bởi vì hắn rốt cục tìm được chỗ có thể sử dụng *"Huyết ngưng ngũ hành đan"* rồi.

Nếu như hắn đoán không sai, tên Việt hoàng kia lúc đầu cũng có cùng dự định như hắn cho nên mới không tiếc máu huyết của mình để bồi dưỡng Tứ đại huyết thị ngưng luyện xuất ra *"Huyết ngưng ngũ hành đan"*.

Mà tên Lam bào nhân bị hắn hấp nạp công lực rồi chết ở dưới tác dụng của Thiên Lôi tử chính là hóa thân hắn tế luyện ra.

Chỉ có như vậy mới có thể giải thích vì sao tên kia cam tâm tình nguyện bị hấp nạp tu vi mà không chút phản kháng lại.

Hàn Lập áp chế tạp niệm trong lòng, nhanh chóng đem những bí thuật còn lại đều nhìn một lần.

"Tu tủy đan" và mấy cái thuật Huyết tế, Hàn Lập chưa có tu luyện qua ma công tự nhiên đối với chúng nó không có hứng thú.

Chỉ có phương pháp ngưng luyện *"Huyết Linh Toản"* ở phía sau mới làm cho hắn nhìn tới nhìn lui vài lần, ghi nhớ chút ít trong lòng.

Sau khi Hàn Lập đem thần thức ra khỏi, lĩnh hội kỹ càng một phen mới đem ánh mắt dừng lại ở trên hai kiện vật phẩm khác.

Tiêm trùy chính là Huyết Linh Toản sau khi rời khỏi thân thể đọng lại, hẳn là có thể đem pháp khí này sử dụng!

Về phần cái bát màu đen nhánh kia là một pháp khí hiếm thấy gọi là *"Tụ Hồn Bát"*, chuyên môn dung nạp hồn phách nguyên thần của tu sĩ, chỉ cần vào trong pháp khí này thì linh tính của hồn phách nguyên thần đều sẽ dần dần biến mất hoàn toàn, từ nay về sau trở thành cô hồn dã quỷ bình thường, chuyên cung cấp cho tà tu sử dụng, tế luyện.

Mà cái *"Tụ Hồn Bát"* này Hàn Lập mới thoáng quan sát một chút đã bị khí lạnh bên trong xốc tới, không khỏi rùng mình, vội vàng thu vào túi trữ vật.

Hàn Lập rất rõ ràng chính mình cũng không tu luyện âm công nên tự nhiên không cách nào lợi dụng nó.

Xem thứ pháp khí này âm hàn đến như vậy, không biết là đã có bao nhiêu hồn phách người tu đạo táng thân ở trong đó. Tiếp xúc nhiều chỉ làm mình thêm bệnh mà thôi.

------oOo------

Chương 331: Mệnh lệnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập sau khi đem vài thứ cẩn thận thu lấy, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời mờ sáng ở trên, rồi đi đến một góc của rừng cây.

Một lúc sau, Hàn Lập nắm lấy một cái trận kỳ màu xanh cắm ở gốc một cây trúc lớn, rút ra.

Ngay lập tức, màn sáng mờ ảo biến mất không thấy bóng dáng.

Hàn Lập mỉm cười, xoay người hướng góc khác đi tới.

Sau một lát tất cả trận bàn cùng trận kỳ đều bị Hàn Lập nhổ ra từ rừng trúc, hắn cực kỳ cẩn thận thu vào túi trữ vật.

Đã kiến thức qua uy lực của *" Điên đảo ngũ hành trận"*, Hàn Lập đối với món bảo bối này trân quý cực kỳ a.

Khi Hàn Lập không nhanh không chậm về tới chỗ cũ, muốn ngự khí ly khai nơi này thì lại thấy trên mặt đất một thứ. Chính là thi thể nhũn như bùn của Việt hoàng. Xem ra sau khi trận pháp giải trừ, hắn cũng từ trên cao rơi xuống.

Hàn Lập nhíu nhíu mày, khẽ thở dài một tiếng, ngón tay bắn ra một cái hỏa cầu to cỡ nắm tay, đem thi thể Việt hoàng biến thành tro bụi.

Đây cũng coi như một người rất vĩ đại, nhưng khi chết rồi cũng chỉ là tro bụi mà thôi, điều này làm cho Hàn Lập cảm thán không thôi.

Sau đó, Hàn Lập vỗ túi trữ vật một cái, một đạo kim quang bay ra, tại một bãi đất trống bên cạnh đánh ra một cái hố to.

Tiếp theo Hàn Lập dùng ống tay áo nhẹ nhàng phất một cái, đám tro như bị gió thổi qua, tất cả đều rơi vào bên trong hố.

Đột nhiên bạch quang chợt lóe, Hàn Lập vốn đang định lấp mộ phải lập tức ngừng lại.

Hắn kinh ngạc giơ tay ra, một dải lụa màu trắng từ trong hố phiêu phiêu bay tới, rơi vào trong lòng bàn tay hắn.

" Đây là…" Hai mắt Hàn Lập đảo qua một chút, lộ ra vẻ nghi hoặc.

Miếng vải này đã thoáng ố vàng, vừa nhìn đã thấy là một vật có niên đại rất xa xưa, chẳng biết do gì chế thành mà có thể tản ra nhàn nhạt huỳnh quang, không ngờ đó là một tấm bản đồ.

Lòng hiếu kỳ của Hàn Lập dâng lên cao, vội vàng nhìn kỹ nó, kết quả sau khi lăn qua lộn lại xem vài lần xong, liền mất đi hứng thú.

Bởi vì sau khi nhìn kỹ, hắn liền khẳng định tuyệt đối đây không phải là địa hình Việt quốc. Nét vẽ trên bản đồ ứng với một địa phương lạ lẫm. Hơn nữa bản đồ rõ ràng không được trọn vẹn đầy đủ, không biết là một nửa hay là một trong mấy phần của bản đồ tổng thể.

Chẳng qua, bản đồ này chỉ vừa mới hiện ra trong đống tro, xem ra Việt hoàng đã dùng bí pháp nào đó giấu ở trong cơ thể, nếu không ngay từ đầu phải bị Khôi lỗi thú phát hiện.

Như vậy xem ra, bản đồ này không thể xem thường được.

Hàn Lập có chút đăm chiêu nghĩ ngợi, sau đó đem tấm bản đồ không trọn vẹn này cất tại trong hộp ngọc chứa Ngũ hành đan.

Hiện tại cũng không phải thời gian giải đáp thắc mắc. Nên nhanh đi tìm những người khác.

Dù sao Việt hoàng chết rồi, sự việc sau này thật sự đau đầu a.

Khi Hàn Lập đứng trước lãnh cung, tìm được mấy người Trần Xảo Thiến thì cũng thu được một tin tức không quá tốt.

Trong lãnh cung, tại mật thất của Hắc sát giáo chủ, bọn họ phát hiện thi thể của Vũ Huyễn, không lâu trước bị hấp hết tinh huyết trong Huyết tế mà chết.

Hàn Lập nghe xong việc này, đầu tiên ngẩn ra nhưng lập tức cười khổ một tiếng, không nói gì.

Hôm nay, bởi vì sự tình Hắc Sát giáo, làm cho tông môn bỏ mình nhiều tu sĩ Trúc Cơ kỳ như vậy. Lúc sau trở về, chỉ sợ Lý Hóa Nguyên sẽ không vừa ý đối với mình, chung quy sự tình này đều do hắn mà ra cả.

Sau khi Hàn Lập cảm thấy bất đắc dĩ xong, liền đem những việc cần phải xử lý sau đó giao cho mấy người Trần Xảo Thiến cùng Chung Vệ Nương. Còn chính mình lấy cớ, quay về Tần gia đầu tiên.

Nhưng là hắn rất ngạc nhiên, vừa mới về đến chỗ ở, một người không hề nghĩ tới lại xuất hiện trước mặt.

"Bái kiến Hàn sư thúc". Người trung niên mặc cẩm y cung kính thi lễ nói.

"Mã sư điệt hả. Muộn như vậy đến tìm ta có sự tình gì trọng yếu không? ". Trong mắt Hàn Lập hiện lên một tia kinh nghi.

Lúc này Hàn Lập mới từ Hoàng thành chạy về, không nghĩ vị đệ tử phụ trách liên lạc trong Việt quốc của bổn môn, đang ở trong viện chờ mình.

Hơn nữa xem tình hình, thời gian chờ đợi đã khá lâu rồi.

"Sư thúc, tại hạ vừa mới nhận được tin tức, phía trên có lệnh, tất cả nhưng đệ tử từ Trúc cơ kỳ trở lên, đều phải lập tức đến đại doanh của Thất phái tại biên giới. Đối phương đã hạ quyết chiến thư, hai tháng sau Ma đạo lục tông cùng với chúng ta quyết một trận thư hùng. Phía trên yêu cầu co rút lại nhân thủ vốn có. Mặt khác được đưa đến đồng thời còn có một quả tín giản của Lý sư tổ." Người mặc cẩm y trịnh trọng nói.

Nói xong, hắn liền lấy ra một phong thủ lệnh cùng một quả ngọc giản đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập nghe xong hơi kinh hãi, nhưng bất động thanh sắc tiếp nhận cả hai vật, cẩn thận kiểm tra.

Mệnh lệnh trên thủ lệnh đúng là giống như đối phương nói. Yêu cầu tất cả các đệ tử Trúc Cơ kỳ bên ngoài làm nhiệm vụ, trong một tháng từ khi nhận được lệnh, phải chạy tới doanh trại tại biên giới tập hợp, thời gian cùng Ma đạo quyết chiến đã định xong. Mà linh huy tiêu ký phía cuối thủ lệnh cũng đúng là không giả.

Kiểm tra thủ lệnh xong, Hàn Lập liền đem thần thức xâm nhập vào trong ngọc giản.

Kết quả, tại trong đó xuất hiện hư ảnh của Lý Hóa Nguyên, lão nói cực kỳ đơn giản, chính là phân phó Tần gia không cần tiếp tục bảo hộ bởi vì đã biết tin tức, kế hoạch tiềm nhập vào trong thế tục tại Việt quốc để gây sóng gió của Ma đạo chẳng biết vì sao hủy bỏ. Hàn Lập cùng các đệ tử khác yên tâm phản hồi biên giới.

Nghe xong vài câu nói của hư ảnh Lý Hóa Nguyên, Hàn Lập lại có cảm giác muốn hộc máu.

Hắn cố gắng mạnh mẽ áp chế buồn bực trong lòng, rồi tâm thần mới đi ra.

"Ta biết rồi, ngươi để thủ lệnh cùng ngọc giản lưu lại, ta sẽ báo tin cho những người khác." Hàn Lập nhìn những thứ trên tay, suy nghĩ xong rồi nói.

"Vậy làm phiền sư thúc". Người trung niên do dự một chút, xong rồi cung cẩn đáp lại.

Tiếp theo, hắn liền hướng Hàn Lập cáo từ.

Hàn Lập nhẹ nhàng nói một câu không tiễn, liền thấy người này bay đi rồi. Sau đó, hắn mới nhẹ thở ra một hơi, chậm rãi đẩy cửa vào phòng.

Buổi sáng ngày hôm sau, Hàn Lập, Tống Mông cùng những người khác ngồi trong phòng khách, thương lượng việc rời đi kinh đô Việt quốc.

"Trước khi tham gia đại chiến, ta muốn trở về gia tộc một chuyến, sau đó mới đến doanh địa, cho nên sẽ không cùng mấy vị đồng hành." Sau khi xem qua thủ lệnh không lâu, Trần Xảo Thiến nhẹ nhàng cắn đôi môi đỏ mọng khẽ nói.

"Ta muốn đem di vật của Lưu sư huynh, trả về cho gia tộc Lưu thị." Chung Vệ Nương khuôn mặt có chút tiều tụy, hai mắt có chút đỏ nói.

Tuy không có nói rõ, nhưng ý tứ muốn hành động một mình đã biểu lộ không thể nghi ngờ.

"Ta thì không có chuyện gì, Hàn sư đệ, chúng ta cùng trở về đi." Tống Mông thật ra lại có cách nhìn phi thường thoáng, vỗ nhẹ đầu vai Hàn Lập, hào sảng nói.

" Không, Tứ sư huynh, ta cũng có chút việc riêng cần xử lý". Hàn Lập đã sớm có dự định khác, mỉm cười cự tuyệt.

" Vậy sao, thôi cũng được!" Tống Mông lộ ra bộ dáng thực sự thất vọng.

" Vậy hay là ta bồi tiếp Tống sư đệ cùng nhau trở về". Vị sư huynh duy nhất may mắn sống sót của Trần Xảo Thiến, bỗng nhiên hướng Tống Mông cười nói.

Tống Mông nhất thời mừng rỡ, vậy là trên đường đi có người cùng luận bàn rồi.

Hàn Lập xem xong việc này, trong lòng cười trộm, không nghĩ tới trải qua lần huyết chiến này, vị Tứ sư huynh của hắn vẫn không chút thay đổi.

Cuối cùng mọi người ước hẹn sáng sớm ngày mai chia nhau rời khỏi.

Đến buổi chiều, Hàn Lập nói cho Tần Ngôn việc bọn họ đã an toàn, sau đó trong lúc lão mừng rỡ, nói ra lời chia tay.

Tần Ngôn nghe xong, vội vàng nói ra một ít câu mời mọc giữ lại nhưng Hàn Lập cười nhẹ cự tuyệt, đối phương thấy vậy cũng đành phải từ bỏ.

Từ chỗ Tần Ngôn đi ra, Hàn Lập liền trở về nơi ở của mình.

Nhưng không nghĩ tới, trên đường qua một cái vườn hoa nhỏ thì gặp Trần Xảo Thiến đang quay lưng về phía hắn, mặc quần áo màu trắng, xuất hiện tại nơi này.

Phảng phất như đang thưởng thức hoa cỏ, mà ngẫu nhiên ngăn trở đường đi của hắn.

Nhìn thấy tình hình loại này, Hàn Lập nao nao, tự nhiên ngượng ngùng nhẹ nhàng đi qua.

"Trần sư tỷ, thật là trùng hợp a". Hàn Lập thần sắc như thường, sau đó định lướt qua.

Nhưng Trần Xảo Thiến đột nhiên xoay người lại, thân hình nhẹ nhàng dịch chuyển, lộ ra gương mặt kiều diễm như hoa hướng về phía Hàn Lập.

"Không phải trùng hợp, là ta cố tình đợi ngươi". Trần Xảo Thiến khẽ nhếch môi, nói.

Một đôi mắt sáng như mùa thu của nàng, trực trực nhìn chăm chú Hàn Lập, trên mặt lộ ra một loại thần sắc phức tạp.

" Chờ ta…". Hàn Lập vừa lúc lộ ra một chút kinh ngạc.

Nhưng mà trong lòng không biết vì sao, vừa có chút chua xót, vừa có chút vui sướng.

" Nghe nói phía ngoài kinh đô Việt quốc có Bạch Cúc sơn, phi thường diễm lệ, chính là một đại kỳ cảnh ở phụ cận. Hàn sư đệ cùng ta đi xem được không?" Trần Xảo Thiến sau khi im lặng

trong chốc lát, nói ra mấy câu làm Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn.

" Được". Không biết có phải do ma quỷ sai khiến hay không, Hàn Lập vốn nghĩ nói lời cự tuyệt, nhưng vừa tiếp xúc với nỗi niềm ai oán trong mắt đối phương, đột nhiên sửa lại.

"Thật tốt quá, Hàn sư đệ! Chúng ta bây giờ đi luôn đi. Đợi đến lúc hoàng hôn thì không xem được gì nữa".

Trần Xảo Thiến nghe Hàn Lập nói đồng ý, trên mặt nổi lên một tia đỏ ửng, lộ ra vẻ vui sướng, càng làm cho nàng trở nên diễm lệ vô song.

------oOo------

Chương 332: Cựu địa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Hàn Lập đã có chút hối hận rồi.

Hắn rõ ràng đã sớm định chủ ý, không muốn cùng cô gái này dây dưa không rõ nữa. Vậy mà không hiểu sao lại đáp ứng. Xem ra, tâm chí của hắn vẫn còn không được tốt lắm.

Nghĩ như vậy, Hàn Lập âm thầm lắc lắc đầu, nhưng ngoài miệng lại nói đáp ứng:

"Được, vậy sư tỷ cùng ta ngồi trên Thần Phong Chu cùng đi, như vậy mới có thể đi sớm về sớm."

Hàn Lập nói xong, liền đem ra Thần Phong Chu trắng tinh, mời Trần Xảo Thiến.

Trần Xảo Thiến thấy vậy, thản nhiên cười, không hề khách khí đi lên.

Cuối cùng, Hàn Lập mang nàng ngự khí phi đi, chỉ sau chốc lát, đã đến nơi có không ít tiếng tăm tại Việt kinh, Bạch Cúc Sơn.

Trên núi này khắp nơi đều là các loại hoa cúc, hầu hết màu trắng, quả nhiên cảnh sắc cực kì mê người.

Chính là rất ngoài dự liệu của Hàn Lập, Trần Xảo Thiến sau khi đến núi này cũng không nói chuyện cùng hắn một câu, mà cứ đi dọc theo đường nhỏ lên núi, ngẫu nhiên gặp phải cảnh sắc đặc biệt yêu thích thì mới dừng lại trong chốc lát.

Hàn Lập đi sát theo sau, đồng dạng cũng không mở miệng, nhưng khi nhìn thân ảnh động lòng người phía trước, đầu óc đã có chút ngẩn ngơ, bộ dáng căn bản chính là không hiểu một chút phong tình nào.

Sau một canh giờ, Trần Xảo Thiến đã lên đến đỉnh núi, đang đứng trong một cái đình nhỏ, nhìn xung quanh, mà Hàn Lập thì đứng ở bên cạnh.

Lúc này, trên đỉnh núi, trừ hai người Hàn Lập ra, không có du khách nào, hơn nữa hai người ai cũng không muốn mở miệng đầu tiên nên càng có vẻ cực kỳ yên tĩnh.

Loại không khí nhạy cảm này cũng không biết duy trì bao lâu, rút cuộc Trần Xảo Thiến truyền đến một câu u oán.

"Hàn sư đệ, sau khi đại chiến chấm dứt, chỉ sợ ta phải lập gia đình."

Nghe xong câu này, Hàn Lập rùng mình, không ghé mắt lại nhìn. lộ ra vẻ giật mình.

"Đối phương là trực hệ đệ tử của đại tộc tu tiên Tần gia, là môn hạ của Thiên Khuyết Bảo, cũng là tu sĩ vừa mới Trúc cơ không lâu, ta đã thấy vài lần, hình dáng cũng không tệ lắm. Nếu không có chuyện ngoài ý muốn, hắn sẽ ở rể tại Trần gia chúng ta, từ nay về sau cùng ta thành bạn lữ song tu." Trần Xảo Thiến đối với vẻ ngạc nhiên của Hàn Lập coi như không thấy, không nhanh không chậm nhàn nhạt nói.

Lúc này, vẻ kinh nghi trên mặt Hàn Lập dần dần lui đi, chần chờ một chút, khách khí nói.

" Vậy thì chúc mừng Trần sư tỷ hỉ kết lương duyên, đến ngày đó sư đệ nhất định chuẩn bị một phần …..!".

Hàn Lập chỉ mới nói mấy câu mở đầu, nhưng mà quả thật đây không phải là lời nói đối phương muốn nghe. Nàng run rẩy một chút, chưa chờ Hàn Lập nói xong, liền nghiêm mặt giương tay lên, ném ra một món pháp khí hình tròn, một mình bước lên rồi ngự khí phi đi, giống như là không có cái gì đáng để lưu luyến vậy.

Nhìn phương hướng Trần Xảo Thiến biến mất, Hàn Lập thần sắc lạnh lùng đứng tại chỗ không nhúc nhích, qua một lúc lâu mới thở ra một hơi thật dài, mệt mỏi phi đi.

Tuy trong lòng đã sớm định chủ ý, nhưng gặp nữ tử có ý với mình, nhưng lại phải làm vợ người khác, Hàn Lập vẫn có chút cảm giác mất mát.

Đây có lẽ là bệnh chung của tất cả nam nhân, tuy có danh là người tu tiên, nhưng về phía tình cảm cũng giống phàm nhân mà thôi.

Hàn Lập vừa tự chế nhạo mình, vừa bay trở về Tần gia.

Nhưng vừa mới trở lại chỗ ở, liền biết được từ miệng người khác, Trần Xảo Thiến bất ngờ ly khai khỏi nơi này, đi trước một bước.

Hàn Lập nghe xong trong lòng cười khổ một chút, xem ra Trần Xảo Thiến cực kỳ thất vọng về hắn, chuẩn bị an tâm gả cho người khác rồi.

Tuy có chút khó chịu, nhưng Hàn Lập dù sao cũng không phải người bình thường, thần sắc như thường gật gật đầu, liền tiếp tục cùng những người khác nói cười nửa ngày tiếp theo.

Sau đó, sáng sớm ngày thứ hai, những người khác lần lượt ly khai Tần gia, cuối cùng chỉ còn Hàn Lập, hắn lúc ấy mới rời đi.

Nhưng mà trước khi xuất phát, hắn muốn thầm trộm nhìn Mặc Phượng Vũ một chút, dù sao cũng quen biết, hắn định đến cáo từ.

Nhưng khi tại không trung ngoài lâu các, qua cửa sổ trông thấy Mặc Phượng Vũ, Hàn Lập lại đổi ý không muốn gặp mặt nữa.

Bởi vì Mặc Phượng Vũ đang ăn mặc như một thiếu phụ, ở trong lầu cùng một vị lão phu nhân tầm năm mươi tuổi đọc kinh thư, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ bình tĩnh an tường.

Hàn Lập yên lặng nhìn trong chốc lát, cuối cùng không có kinh động đối phương, mà xoay người yên lặng rời đi.

Đối với cô gái này, có lẽ không gặp mặt sẽ tốt hơn.

Đỡ phải làm cho cô gái này hồi tưởng tới những sự tình thống khổ, có thể sống loại cuộc sống bình tĩnh không tranh đấu, mới là ước muốn của nàng. Hàn Lập thầm nghĩ.

Hàn Lập ly khai Việt quốc, hơi chút xác định phương hướng, trước tiên đi Gia Nguyên thành, mặc kệ như thế nào, hắn một khi đã hứa hẹn giúp Mặc phủ báo thù, như thế nào cũng phải đến xem một chút.

Hiện tại tuy không có người của ma đạo đến quấy phá, nhưng đại chiến sắp tới, phỏng chừng trong thành cũng không có tu sĩ cấp cao. Hắn chỉ cần trộm lẻn vào xử lý cái vị đứng đầu Ngũ Sắc môn, vậy thì cho dù người của Linh Thú Sơn tức giận thế nào đi chăng nữa, cũng không hề liên quan đến hắn được.

Chẳng qua, để trừ được Ngũ Sắc môn, còn phải muốn đi nhìn xem Tôn Nhị Cẩu kinh doanh Tứ Bình bang như thế nào. Nghĩ đến những năm gần đây, dưới sự hiệp trợ của Khúc Hồn, nên có chút thành tựu mới đúng.

Đây là năm đó hắn lưu lại đường lui, hiện tại phải xem có dùng được hay không.

Hàn Lập mang theo ý định như vậy, ngồi ở trên Thần Phong Chu bay thẳng đến Gia Nguyên thành.

Lại nói tiếp, lần trước hắn đến Gia Nguyên thành là sự tình của mười năm trước. Nhưng rất nhiều việc vẫn như đang xảy ra trước mắt, ấn tượng cực kỳ khắc sâu.

Năm ngày sau, trước cửa của một tửu lâu cũ *" Hương gia tửu*

lâu" tại Gia Nguyên thành, có một người trẻ tuổi mặc áo xanh đang đứng.

Người này đứng ngã tư đường trước cửa tửu lâu, híp mắt nhìn bảng hiệu, thần sắc hơi có chút cổ quái, chính là người vừa mới vào thành không lâu, Hàn Lập.

Hàn Lập đứng ở nơi này, sau một phen cảm khái, mới bắt đầu không vội không chậm nhấc chân đi vào.

Nói đến cũng khéo, hắn vừa lên lầu hai, liếc mắt liền thấy được cái bàn gần cửa sổ ngày đó đã ngồi, rất may không có bóng người.

Hàn Lập vui vẻ, không chút do dự đi đến.

Hắn vừa mới ngồi xuống, tiểu nhị của tửu lâu liền ân cần đi lên lau lau mặt bàn, hỏi Hàn Lập muốn chọn rượu và thức ăn gì.

Hàn Lập mỉm cười, tùy tiện chọn vài dạng thức ăn thông thường khiến cho tiểu nhị đi xuống. Hắn tới nơi này cũng không phải chỉ muốn thỏa mãn ăn uống.

Nghĩ như vậy, ánh mắt của Hàn Lập hướng phía ngoài cửa sổ nhìn ra.

Mặc phủ ngày trước vẫn tồn tại, cũng có một ít đại hán cao to lực lưỡng đứng trước cửa phủ như xưa, chỉ có điều tấm biển to treo trên cửa lớn, viết không phải là *" Mặc phủ"*, mà biến thành hai chữ vàng to tướng *"Lý phủ"*

Hàn Lập nhìn tấm biển *" Lý phủ"* sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, lơ đang nhíu mày một chút.

Theo hắn biết, môn chủ Ngũ Sắc môn hình như là họ Lý, xem ra bọn họ trực tiếp chiếm nơi đây làm chỗ ở.

Chẳng biết vì sao, Hàn Lập nhìn hai chữ *" Lý phủ"* trên tấm biển, có cảm giác đặc biệt ngứa mắt, không giống như chiêu bài *" Mặc phủ"* trước kia, làm hắn cảm giác thuận mắt hơn.

Hàn Lập đang nghĩ tới đây, tiểu nhị liền nhanh nhẹn mang rượu và thức ăn lên rồi. Mà ở lúc này, dưới lầu truyền tới một trận tiếng nói cười, tiếp theo có vài người trẻ tuổi xuất hiện ở thang lầu, tất cả đều mặc đẹp đẽ, giống như cách ăn mặc của công tử con nhà phú quý. Phía sau còn đi theo vài tên gia đinh khỏe mạnh.

Vài tên giống như công tử này, ở trên lầu tùy ý nhìn qua vài lần, trong đó có một gã gầy đét, tùy thời có thể bị gió thổi bay, không hề khách khí vẫy vẫy tiểu nhị.

Tiểu nhị lập tức chạy nhanh đi đến, vẻ mặt siểm mị vội vàng cười nói:

"Hạ thiếu gia, lão nhân gia ngài có gì phân phó ạ?"

" Gọi chưởng quầy của các ngươi đến đây, hôm nay chúng ta muốn mời một vị khách quý uống rượu, mau đem tất cả người của lầu ba đuổi đi, có tổn thất gì chúng ta bao hết". Người này hình dáng nhỏ gầy như vậy, nhưng khẩu khí ngược lại rất lớn.

Nhưng mà tiểu nhị không lộ ra chút bất mãn ý tứ nào, liên tục gật đầu dạ dạ, sau đó chạy nhanh đi báo cho chưởng quầy đến.

Một lát sau, một vị trung niên tầm bốn mươi tuổi từ dưới lầu đi lên.

Vừa thấy vài vị này, liền lập tức tươi cười đáp ứng yêu cầu của mấy người này, sau đó mang theo tiểu nhị lên lầu ba xin lỗi khách.

Cũng không biết là vị chưởng quầy kia tinh minh năng động, hay là vài vị công tử này thế lực thật sự không nhỏ.

Chỉ không bao lâu sau, một ít khách nhân dùng cơm lầu ba, đều tính tiền chạy hết, không có ai dám lộ một tia tức giận.

Hàn Lập thấy vậy, chỉ nhàm chán nhìn mấy người này vài lần, sau đó liền đem ánh mắt quay về ngã tư đường bên ngoài cửa sổ.

Rất nhiều tên công tử trong thế tục giới dựa hơi vào thế lực của gia đình mà hống hách bạo ngược, nơi nào cũng có, Hàn Lập không phí sức chú ý đến bọn họ.

Giờ phút này, vị thiếu gia trẻ tuổi cầm đầu kia, mới hài lòng gật gật đầu, sau đó tất cả đều đi xuống tiếp đón người nào đấy.

Một lát sau, tiếng bước chân lại từ dưới lầu vang lên, mà lần này Hàn Lập lại nao nao, không khỏi quay đầu lại nhìn vài lần.

Bởi vì, trong những tiếng bước chân nặng nề, rõ ràng có một người bước đi rất nhẹ nhàng, phảng phất như không có. Đây rõ ràng là người trong giang hồ có khinh công đạt đến một thành tựu nhất định mới có thể biểu hiện ra như vậy.

Điều này làm cho Hàn Lập có điểm tò mò.

------oOo------

Chương 333: Tôn bang chủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Người thanh niên nho nhã kia, dưới sự mời mọc săn đón của mấy vị công tử, đi lên trên lầu.

Thanh niên này tầm ba mươi tuổi, mặt ngọc anh tuấn, trên mặt luôn hiện lên nụ cười nhàn nhạt, làm cho người khác khi trông thấy giống như gặp được gió xuân, rất dễ sinh hảo cảm. Tiếng bước chân nhẹ nhàng như không kia, chính là từ dưới chân người này phát ra.

Thanh niên kia cùng mấy người còn lại cười nói câu gì đó, đồng thời cũng hướng lầu hai quét mắt một lần.

Nhìn đến khuôn mặt bình phàm của Hàn Lập thì cũng không có chú ý nhiều lắm, trực tiếp đi lên lầu ba, xem ra vị này chính là *"khách quý"*.

Mấy người này vừa mới lên lầu, từng phần từng phần thức ăn ngon như nước chảy được gã sai vặt mang lên. Sau đó người hầu cùng phó dịch đều bị đám công tử này đuổi xuống, hiển nhiên là không để cho cuộc nói chuyện của bọn họ bị người khác nghe được.

Thấy cảnh này, hứng thú trong lòng Hàn Lập càng lớn hơn nữa, liền lặng lẽ đem thần thức hướng lên trên lầu, đem cuộc trò chuyện trên đó nghe rõ ràng.

"Lý huynh, lần này mấy chúng ta làm huynh mệt mỏi thật nhiều a, nếu không có lẽ chúng ta chịu thiệt rất lớn. Huynh đến là cấp cho chúng ta mặt mũi, nào, trước kính Lý huynh một ly." Đây là thanh âm của tên công tử gầy đét, lời nói tràn ngập ý cảm kích.

"Không có gì, ngoại nhân thế nhưng dám ở trước mắt Ngũ Sắc môn chúng ta, động thủ bắt người. Đây vốn chính là phạm vào

kiêng kị của bổn môn. Ta ra tay cứu các vị, cũng là nên làm". Thanh niên anh tuấn khách khí nói, phi thường bình dị dễ gần.

Nghe được mấy chữ *" Ngũ Sắc môn" " Lý huynh"*, dưới lầu Hàn Lập lộ ra một tia ngạc nhiên.

" Sẽ không trùng hợp như vậy chứ, vừa lúc gặp phải người có quan hệ với Ngũ Sắc môn"

Hàn Lập có điểm kinh ngạc.

"Mặc kệ nói như thế nào, lần này nếu như không có Lý huynh tương trợ, bọn chúng tôi thật sự rất nguy hiểm. Về sau Lý huynh có chuyện gì cần hỗ trợ, chúng tôi quyết không chối từ". Lúc này, một vị công tử khác tựa hồ như đang vỗ ngực nói.

" Đa tạ ý tốt của mấy vị huynh đài. Chẳng qua người động thủ bắt cóc các ngươi, thế lực cũng không nhỏ. Trên giang hồ là một nhân vật đại danh đỉnh đỉnh. Nếu không bằng địa vị của mấy vị tại Gia Nguyên thành, người bình thường sao dám động thủ đây!" Thanh niên anh tuấn chuyển hướng cuộc nói chuyện.

"Phải a. Bọn bắt cóc này thật là lợi hại, ta rõ ràng đang ở nhà ngủ ngon, vậy mà vừa mở mắt, người lại đã ở địa phương khác, lúc ấy bị dọa không ít a. May mắn phụ thân ta kịp thời tìm được lệnh tôn, nếu không quả thực phải ăn không ít đau khổ rồi" Thanh niên gầy ốm nói trong sợ hãi.

" Kỳ thật,Vương đại nhân bọn họ không có tìm…" Thanh niên họ Lý cùng mấy người này tiếp tục tán gẫu.

Mà Hàn Lập dựa vào mấy câu nói ngắn ngủi của bọn họ, đã nghe ra đại khái nguyên nhân của sự việc.

Mấy vị này chính là mấy công tử có thế lực ở Gia Nguyên thành, bị một cao thủ giang hồ bên ngoài bắt cóc, kết quả là làm cho bề trên của bọn họ nóng vội, liền đến cầu Ngũ Sắc môn. Vị thanh niên sắp làm môn chủ Ngũ Sắc môn này, rất nhanh ra tay giải cứu bọn họ, hiện tại cả bọn đang bày yến tiệc cảm tạ vị thiếu môn chủ này.

Hàn Lập ở phía dưới một bên không yên lòng nhìn ra ngoài cửa sổ, một bên nghe trên lầu những người này nịnh nọt vị thanh niên họ Lý. Hy vọng có thể nghe một ít tin tức hữu dụng có quan hệ với môn chủ Ngũ Sắc môn.

Không lâu sau, thanh niên gầy ốm nói ra một câu ân cần thăm hỏi, làm tinh thần Hàn Lập rung lên.

"Lý huynh, nghe nói Lý môn chủ vài ngày nữa liền đến đại thọ sáu mươi. Hiện tại quý phủ chắc đang chuẩn bị cho việc này rồi, lại nói tiếp, lệnh tôn tuổi đã cao mà vẫn khỏe mạnh như thanh niên trai tráng, một chút cũng không thấy già a. Đến lúc đó, ta nhất định phải xin một chén rượu mừng để uống a."

" Ha ha! Gia phụ tu vi thâm hậu, người thường tự nhiên là không thể so sánh được, các vị muốn tới, Lý mỗ đương nhiên cực kỳ hoan nghênh. Hơn nữa gia phụ mới từ bên ngoài tuần tra phân đà trở về, đang ở trong phủ tự mình chuẩn bị xử lý việc này. Lão nhân gia cũng rất trọng thị lần mừng thọ này." Vị thiếu môn chủ này mỉm cười đáp.

"Việc kia…"

Nghe đến đó, Hàn Lập liền thu thần thức trở về, một khi đã biết môn chủ Ngũ Sắc môn ở trong Lý phủ, vậy hết thảy đều dễ làm.

Nghĩ như vậy, Hàn Lập uống cạn chén rượu cầm trong tay, đặt một khối bạc vụn trên bàn, liền trầm giọng nói.

" Tiểu nhị, tính tiền. Còn thừa không cần trả lại."

Nói xong, người liền dứt khoát đi xuống lầu.

Tiểu nhị của tửu lâu tự nhiên là đang ở phía sau, vui vẻ liên mồm nói cảm ơn.

Vừa ra khỏi tửu lâu, Hàn Lập hướng về phía *" Lý phủ"* nhìn vài lần, trên miệng xuất hiện một tia cười lạnh, rồi không hề quay đầu lại, ly khai khỏi nơi này.

Chờ đến buổi tối, hắn sẽ đi Lý phủ một chuyến, nếu không có tu sĩ Trúc Cơ kỳ ở phụ cận, hắn sẽ thuận tay lấy mạng nhỏ của môn chủ Ngũ Sắc môn, coi như là đã thực hiện lời hứa.

Nhưng bây giờ đang là ban ngày, thời gian của hắn thì gấp gáp, còn phải nhân cơ hội này, trước tiên xử lý một số sự tình nữa.

Hàn Lập nghĩ vậy, tới tới lui lui trong đám người rồi biến mất tung tích.

Tứ Bình bang bây giờ tại Gia Nguyên thành thanh danh hiển hách. Tuy còn không thể cùng mấy bang phái lớn nhất so sánh về thực lực. Nhưng trong các ban phái trung đẳng tuyệt đối thuộc loại thế lực đứng đầu. Bang chủ chính là vị Tôn Nhị Cẩu trước kia.

Đương nhiên thân phận của Tôn Nhị Cẩu cùng trước kia khác nhau rất lớn, tự nhiên là không ai dám xưng hô hắn như vậy. Những người khác hiện tại nếu nhìn thấy Tôn Nhị Cẩu, tất cả đều phải gọi một tiếng *"Tôn bang chủ"*.

Địa chỉ tổng đà Tứ Bình bang, không phải là nơi cũ của mười năm trước, mà đã di chuyển tới một góc trên đường phố giàu có ở trong thành.

Tất cả bang chúng, cũng không hề làm cái việc kinh doanh nghèo nàn bán sức lực tại bến tàu nữa, mà là sau khi chém giết một phen, tự mình đã có một khối địa bàn béo bở không nhỏ, thậm chí còn mở cả nhà trọ cùng tửu lâu và một số sinh ý khác.

Chính vì vậy, Tứ Bình bang ngày càng có tiền, cuộc sống của Tôn bang chủ cũng càng ngày càng thoải mái.

Tháng trước Tôn đại bang chủ mới nạp tiểu thiếp thứ chín, đây chính là một vị danh kỹ có chút tiếng tăm tại Gia Nguyên thành.

Vị tiểu thiếp này quả thật có chút thủ đoạn hồ mị, làm cho vị Tôn bang chủ mới có bốn mươi tuổi này, vừa nhập thiếp đã sủng ái cực kỳ, cơ hồ mỗi ngày đều lưu lại trong phòng. Cho nên phòng của mấy vị thiếp khác, sớm đã bị hắn vứt ra khỏi não.

Bây giờ trời còn chưa có tối mà vị Tôn bang chủ này đã hăng hăng hái hái đi đến hậu viện.

Tưởng tượng đến hình dáng kiều mị của vị tiểu mĩ nhân kia, trong lòng hắn liền cảm thấy nóng bừng bừng, thật là ngứa lòng khó nhịn a.

Nhưng mà khi Tôn đại bang chủ đẩy cửa phòng ra, nhất thời sợ ngây người.

Chỉ thấy đối diện có một vị nam tử trẻ tuổi đang ngồi, mà nam tử này nhìn thấy Tôn bang chủ tiến đến, liền lười nhác nói.

"Tôn Nhị Cẩu, không nghĩ tới ngươi thật đúng là có vài phần bổn sự, Tứ Bình bang này phát triển cũng được, xem ra lúc trước ta thực sự không tìm sai người."

Thanh niên này chẳng những trực tiếp hô tính danh, hơn nữa hoàn toàn dùng ngữ khí của bậc bề trên nói chuyện, chính là Hàn Lập, người vừa tiềm nhập tổng đà của Tứ Bình bang.

Tôn Nhị Cẩu ngay khi thấy Hàn Lập, liền lập tức nhận ra đây chính là người thần bí trợ giúp mình năm đó. Bởi vì đã phục dụng *" Định nhan đan"*, nhiều năm đã qua nhưng dung mạo của Hàn Lập không thay đổi chút nào.

Điều này làm cho Tôn Nhị Cẩu rất khiếp sợ. Trong lòng lại kinh hãi quay cuồng như gặp sóng to gió lớn.

Nhưng vẻ âm tình bất định chỉ duy trì trên mặt một lát, một lúc sau, Tôn Nhị Cẩu lập tức lộ ra thần sắc cung cẩn, vội vàng bước lên phía trước vài bước thi lễ rồi nói.

" Ra là công tử đến, tiểu nhân Tôn Nhị Cẩu ra mắt công tử"

Điều này cũng thật làm khó Tôn bang chủ, bao nhiêu năm rồi không có dụng loại tư thái hạ thấp cùng người khác nói chuyện, vậy mà vẫn còn có thể thuần thục tự nhiên như vậy.

Nhìn thấy thái độ của Tôn Nhị Cẩu, lông mi Hàn Lập nhếch lên, lộ ra vẻ ngoài ý muốn. Nhưng sau đó hắn liền nhàn nhạt cười một chút, hơi có chút hứng thú nói.

"Được rồi, ngươi bây giờ cũng là người đứng đầu của một bang, không cần thi lễ lớn như vậy. Ta lần này đến, chính là muốn nhìn xem ngươi phát triển thế nào, rồi lập tức phải đi."

Tôn Nhị Cẩu vừa nghe Hàn Lập nói thế, nhất thời trong lòng an tâm rất nhiều. Hắn chỉ sợ vị này đến đây, liền muốn hắn giao quyền a. Thân ở địa vị cao nhiều năm, hắn cũng biết một chút sự tình về người tu tiên, đây không phải là người mà những kẻ phàm phu tục tử như bọn họ có thể kháng cự a.

Lại nói tiếp, vị này thật đúng là thần long thấy đầu không thấy đuôi. Hắn vốn tưởng rằng đối phương cho hắn ưu đãi lớn như vậy, đương nhiên sẽ xem hắn như con rối để sai sử. Nhưng không nghĩ vị này nói buông tay, liền nhiều năm cũng không lộ diện, làm hắn hưởng thụ được một phen tư vị của người nắm quyền lực.

Nhưng không nghĩ tới, vào thời điểm hắn nghĩ đối phương có thể đã quên sạch, vị công tử này đột nhiên lại xuất hiện.

Điều này làm cho hắn, kẻ không biết mục đích thật sự của Hàn Lập, trong lòng thật thấp thỏm bất an a.

"Di" Hàn Lập nhìn thấy hai mắt của Tôn Nhị Cẩu, trên mặt bỗng lộ ra một tia kinh ngạc.

" Ngươi đi tới đây, chìa cổ tay ra" Hàn Lập trứu mày, không cho phép phản đối ra lệnh.

Tôn Nhị Cẩu nghe xong liền ngớ ra, sau khi do dự một chút, vẫn là ngoan ngoãn nghe lời đi lên, vươn một cánh tay ra.

Hàn Lập không hề khách khí bắt lấy cổ tay đối phương, rót vào cơ thể hắn một tia linh lực, theo đường kinh mạch của hắn cấp tốc lưu động một vòng.

Một lát sau, Hàn Lập buông lỏng tay ra, thần sắc không thay đổi, hơn nữa nói một câu làm Tôn đại bang chủ kinh hãi thất sắc.

"Ngươi trúng ẩn độc mãn tính, nhiều nhất có thể sống thêm một tháng". Thanh âm Hàn Lập lạnh như băng, không chút cảm tình.

------oOo------

Chương 334: Dị biến

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Trúng độc? không thể nào! Bình thường ta cực kỳ cẩn thận, ăn uống đều kiểm tra trước." Tôn Nhị Cẩu sau khi kinh sợ, lộ ra vẻ bất an.

Hàn Lập vừa nghe hắn nói thế, cũng không có giải thích cho hắn gì cả, khoát tay, một đạo thanh quang lóe lên bay vào trong cơ thể của Tôn Nhị Cẩu.

"Công tử, đây là cái gì, người định làm gì?" Tôn Nhị Cẩu không dám trốn tránh, nhưng bắt đầu có chút kinh hoảng.

"Đây là Chân Linh quyết, có thể làm cho độc tố trong cơ thể ngươi biểu hiện ra ngoài. Tự soi gương mà nhìn đi" Hàn Lập ngồi ở trên ghế, nhẹ nhàng bâng quơ nói.

Tôn Nhị Cẩu nghe xong, trong lòng kêu lên một tiếng, vội vàng nhằm phía góc phòng, nơi có bàn son phấn chuyên dùng cho phụ nữ trang điểm.

Luống cuống tay chân tìm được một cái kính đồng nhỏ trên mặt bàn trang điểm, Tôn Nhị Cẩu liền nghi thần nghi quỷ nhìn vào trong kính, kết quả người nhất thời ngây dại. Trên mặt kính phản xạ ra một gương mặt đầy hắc khí, da mặt màu tím đen kia, thấy như thế nào cũng là bộ dáng của người bị trúng độc nặng.

" Công tử, cứu mạng a! Tiểu nhân luôn luôn trung thành với công tử, không hề có hai lòng." Tôn Nhị Cẩu mặt lộ vẻ sợ hãi vọt trở về, quỳ gối trước mặt Hàn Lập, khổ khổ cầu xin.

Lúc này, hắn đã tin hơn phân nửa rồi.

Bởi vì lấy thân phận tu tiên giả của Hàn Lập, không có khả năng tốn công sức để lừa gạt hắn, thực sự nếu muốn gây bất lợi cho hắn, chỉ cần đưa ra một ngón tay là có thể giết chết rồi.

Hàn Lập nhìn bộ dáng trung thành của Tôn Nhị Cẩu, lạnh nhạt cười, tiếp theo bình tĩnh nói:

"Yên tâm, loại độc này tuy rất bí ẩn, nhưng độc tính lại không mạnh, trong vòng vài ngày người sẽ không chết được! Không cần phải sợ hãi như vậy."

Tôn Nhị Cẩu nghe Hàn Lập nói vậy, trong lòng yên ổn một chút, nhưng ngoài miệng còn giả vờ đáng thương tiếp tục cầu xin.

"Công tử thần thông quảng đại, hay là cấp cho tiểu nhân phương pháp giải độc đi! Tôn Nhị Cẩu nhất định tiếp tục tận tâm vì công tử làm việc! Nếu công tử không tin, tiểu nhân có thể thề độc, tại hạ…." Tôn Nhị Cẩu tuy thân phận đã khác trước kia rất lớn, nhưng hiển nhiên cũng sợ chết hơn trước rất nhiều, không chờ Hàn Lập nói gì, trước hết ngón tay chỉ nóc nhà phát thệ liên tiếp, làm cho Hàn Lập nghe xong vừa tức giận vừa buồn cười.

" Vì mình làm việc, hình như cho đến bây giờ đều là mình cho hắn ưu đãi thì đúng hơn." Hàn Lập có chút dở khóc dở cười thầm nghĩ.

"Trong này có viên giải độc đan, ngươi đợi một lát nữa rồi ăn vào, chỉ cần không tiếp tục trúng độc, về sau liền không có gì đáng ngại." Hàn Lập nhẹ nhàng lắc đầu, nhưng vẫn đem ra viên đan dược màu lam ném cho người này.

"Đa tạ công tử, đa tạ công tử" Tôn Nhị Cẩu mừng rỡ tiếp nhận đan dược, liên thanh cảm ơn, thông minh đứng lên đem viên đan dược cẩn thận thu lấy.

"Loại độc này, không phải một hai lần hạ độc mới khiến cho ngươi trúng độc nặng như vậy, ít nhất cũng phải có thời gian mấy tháng. Ta nghĩ là ai hạ độc, ngươi cũng nên tìm ra rồi, đúng hay không, Tôn đại bang chủ của ta" Hàn Lập đột nhiên cười khẽ một tiếng, giống như nói đùa nói.

"Làm công tử chê cười rồi, chẳng qua là ai hạ độc. Trong lòng tiểu

nhân đã hoài nghi vài người" Tôn Nhị Cẩu sờ sờ đầu, ở bên cạnh cười bồi nói.

Hôm nay, mạng nhỏ của hắn được Hàn Lập cứu, tự nhiên đối với Hàn Lập càng thêm cung kính.

"Ừm, sự tình của phàm nhân, thân là tu tiên giả như ta sẽ không nhúng tay vào, ngươi tự mình xử lý đi. Ta lần này đến để gặp Khúc Hồn, rồi mang hắn đi. Bây giờ ta coi như có chút tu vi rồi, mang hắn theo bên mình cũng không tính là sự tình phiền toái gì, ngươi không có ý kiến gì chứ?". Trên mặt Hàn Lập ý cười thu liễn, trầm giọng nói.

" Công tử muốn mang Khúc đại nhân đi sao? Nhưng mà Khúc Hồn đại nhân đã sớm không còn tại Tứ Bình bang" Tôn Nhị Cẩu vừa nghe Hàn Lập nói vậy, trong lòng âm thầm kêu khổ ngừng, chỉ có thể dũng cảm trả lời.

"Đây là ý gì? Ngươi đánh mất hắn rồi" Mặt Hàn Lập trầm xuống, nhất thời nhiệt độ trong phòng hạ xuống vài độ, Tôn Nhị Cẩu rùng mình một cái, trong lòng cực kỳ kinh sợ.

"Công tử bớt giận. Không phải tiểu nhân làm, mà là chính Khúc Hồn đại nhân tự mình chạy trốn. Hiện tại tuy không ở trong thành, nhưng cũng không rời đi quá xa, mà ở tại một ngọn núi gần đây. Tiểu nhân đã phái người luôn theo sát Khúc Hồn đại nhân rồi". Tôn Nhị Cẩu cuống quýt giải thích, sợ lửa giận của Hàn Lập bùng nổ.

" Tự mình chạy trốn! Đây là sao vây? Nói rõ ràng một chút. Nếu thực duyên cớ không phải do ngươi, ta luôn thưởng phạt phân minh, sẽ không trách tội". Trên mặt Hàn Lật hiện lên một tia ngạc nhiên, vẻ mặt hơi giãn ra một chút, nói.

Dù sao Khúc Hồn ở chỗ nào, Tôn Nhị Cẩu vẫn biết được, vậy là đủ.

Chẳng qua, Khúc Hồn chỉ là một cái xác biết đi, lại tự mình chạy trốn. Hàn Lập thật khó để tin tưởng.

Tôn Nhị Cẩu thấy Hàn Lập không có thực sự tức giận, trong lòng buông lỏng, nhưng vẫn không dám chậm trễ vội vàng giải thích:

"Từ sau khi công tử giao Khúc Hồn đại nhân cho tiểu nhân, tiểu nhân vẫn luôn tận tâm dựa theo phân phó của công tử về Khúc đại nhân, không đến thời điểm vạn bất đắc dĩ, sẽ không để cho người khác thấy Khúc Hồn đại nhân."

Khúc đại nhân xuất hiện dị thuờng là sự tình của sáu năm trước. Lúc đó là thời kỳ mấu chốt thành lập thế lực. Mà đối thủ là một bang phái trung đẳng, có không ít hảo thủ. Tại hạ đành phải để Khúc Hồn đại nhân ra tay tương trợ. Kết quả lần đại chiến đó Khúc đại nhân đại triển thần uy, Tứ Bình bang đại thắng. Nhưng sau khi chấm dứt đại chiến không được mấy ngày, một gã hạ nhân mà tiểu nhân phái đến chiếu cố Khúc Hồn đại nhân bỗng nhiên báo lại, nói Khúc Hồn đại nhân mở miệng nói chuyện, tiểu nhân sau khi biết xong cực kỳ khiếp sợ, vội vàng mang theo Dẫn Hồn chung chạy đến nhìn một chút. Kết quả…"

Tôn Nhị Cẩu nói đến đây, lộ ra vẻ mặt cười khổ.

"Làm sao vây, chả lẽ ngươi có Dẫn Hồn chung bên người, hắn còn tập kích ngươi sao."

Hàn Lập nghe được đến đoan Khúc Hồn mở miệng nói chuyện, trong lòng liền cực kỳ ngạc nhiên. Hiện tại lại thấy bộ dáng ấp úng của Tôn Nhị Cẩu, tức giận khiển trách.

Điều này làm cho Tôn Nhị Cẩu hoảng sợ, liền tiếp tục nói:

"Tập kích tại hạ thì không có, nhưng khi tiểu nhân đến trước phòng ở của Khúc đại nhân, Khúc Hồn đại nhân giống như đã biết tại hạ đến, bỗng nhiên phá tường, chạy trốn. Tiểu nhân căn bản là đuổi không kịp a" *Tôn Nhị Cẩu nói xong, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.*

"Chạy trốn!". *Hàn Lập mi mắt giật một cái, trong mắt lộ ra vẻ đăm chiêu.*

"Đúng vậy, công tử! Khúc đại nhân đi tận mấy năm! Hơn nữa vì không biết lý do gì chỉ quanh quẩn tại phụ cần của rừng núi.Tại hạ nhiều lần mang theo cao thủ trong bang, muốn đem Khúc Hồn đại nhân tìm trở về. Nhưng chẳng biết vì sao, một khi gần sát, Khúc đại nhân sẽ lập tức di chuyển đến địa phương khác, không muốn thấy mặt tiểu nhân. Mà nếu chỉ có những người khác tiến đến thì lại không phải là đối thủ của Khúc đại nhân. Thậm chí bởi vậy còn chết mất hai gã cao thủ trong bang" *Tôn Nhị Cẩu có chút khó hiểu nói.*

"Cái này cũng không kỳ quái gì! Đại khái bởi vì ngươi mang Dẫn Hồn chung bên người! Tuy nhiên không biết vì cái gì Khúc Hồn lại mất kiểm soát, nhưng rất hiển nhiên cấm chế ta hạ lúc trước vẫn có tác dụng" *Hàn Lập cười lạnh một chút, thần sắc như thường nói:*

"Nguyên lại là như thế." *Tôn Nhị Cẩu lộ ra thần sắc đồng ý.*

Xem ra cũng giống như nguyên nhân hắn đoán lúc trước.

" Ngươi đưa địa chỉ nơi Khúc Hồn ở cho ta, về sau hắn sẽ do ta xử lý. Sự tình này xem ra thật đúng là không trách ngươi được. Rút cuộc xảy ra sự tình gì, ta còn phải tự mình đi xem mới biết được. Mặt khác Dẫn Hồn chung ngươi cũng không dùng được, giao cho ta đi" *Hàn Lập sau khi nghĩ xong, từ từ chậm rãi nói:*

"Vâng, công tử. Hai ngày trước ta nghe thủ hạ hồi báo. Khúc đại nhân hiện tại đang ở phía tây…." *Tôn Nhị Cẩu cung kính nói ra một địa chỉ cách Gia Nguyên thành trăm dặm, sau đó cẩn thận lấy ra pháp khí Dẫn Hồn chung trong áo, hai tay dâng lên cho Hàn Lập.*

Hàn Lập gật gật đầu, tiếp nhận tiểu chung, kiểm tra một chút cái pháp khí này, hết thảy đều không có việc gì, lúc này mới thu vào trong túi trữ vật.

"Đến lần này, trừ sự tình của Khúc Hồn, ta còn có chút vấn đề về Ngũ Sắc môn muốn hỏi ngươi, ngươi phải thành thật trả lời ta" *Hàn Lập bỗng nhiên nghiêm mặt, lạnh lẽo nói:*

Biểu tình này của Hàn Lập, làm cho Tôn đại bang chủ ngớ người, *nhưng lập tức giống như gà mổ thóc liên tục gật đầu.*

"Hiện tại môn chủ Ngũ Sắc mộn là dạng người nào, người nhà của hắn như thế nào? Gần đây trong Lý phủ có ngoại nhân đến không, hiện tại hắn có phải đang ở trong phủ?" *Hàn Lập thần sắc sâm sâm hỏi.*

Tôn Nhị Cẩu trong lòng run run một trận, nhưng ngoài miệng thì không hề chậm trễ đáp.

"Môn chủ Ngũ Sắc môn là ai, nói thật đến bây giờ tiểu nhân không hiểu nhiều lắm. Chỉ là đã từng ở xa xa nhìn thấy mặt. Chỉ biết người này võ công tuyệt đối sâu không lường được. Mà con hắn có hai nam một nữ, hơn nữa cũng đều đã kết hôn, con lớn nhất nghe nói tọa trấn tại tổng đàn cũ của Ngũ Sắc môn, con thứ hai thì đi theo môn chủ Ngũ Sắc môn tọa trấn ở Lý phủ, nghe nói…."

Tôn Nhị Cẩu nói rất cặn kẽ, rất toàn diện, hiển nhiên bình thường đối với tình báo về Ngũ Sắc môn, tốn không ít công phu.

Hàn Lập bất động thanh sắc nghe mấy tin tức này, một ngón tay đặt ở trên bàn, vô ý thức gõ một chút, tựa như đang tiêu hóa chúng.

Mà Tôn Nhị Cẩu thấy Hàn Lập nhất thời không hỏi gì, trong lòng lại vừa động cẩn thận hỏi:

"Công tử bởi vì sự tình Mặc phủ năm đó, muốn ra tay đối với Ngũ Sắc môn sao?"

Vừa nghe được lới này, Hàn Lập trứu mày, sắc mặt lập tức âm trầm.

" Ngươi hỏi quá nhiều rồi. Sự tình không nên biết, không nên hỏi loạn, càng không nên đoán bừa. Ngươi chắc không muốn biến thành người mất trí nhớ chứ."

Thanh âm của Hàn Lập lạnh lẽo vô cùng, làm sắc mặt Tôn Nhị Cẩu đại biến, vội vàng xin tha tội.

Sau khi hừ một tiếng, Hàn Lập mới bỏ qua. Đối với Hàn Lập mà nói, thời điểm nên lập uy, sẽ không có chút khách khí nào.

------oOo------

Chương 335: Kinh ngạc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đến khi mồ hôi lạnh chảy xuống trên mặt Tôn Nhị Cẩu, Hàn Lập biết thế cũng đủ rồi, liền ngừng lại, chuẩn bị cấp chút ưu đãi cho đối phương.

"Tốt lắm, về sau cứ tiếp tục làm Tôn đại bang chủ của ngươi đi. Không có sự tình gì đặc biệt, ta sẽ không tìm ngươi. Nhưng hôm nay từ biệt, ta cũng không biết đến ngày nào có thể cùng ngươi gặp mặt lại. Cho nên có thứ này, ngươi cẩn thận thu lấy, về sau nếu như ngươi có hậu nhân, có thể nhờ vật ấy mà nhận được ta. Chỉ cần hậu nhân của ngươi nguyện ý vì ta làm việc, ta sẽ làm cho hắn cả đời phú quý."

Hàn Lập nói xong liền lấy ra một là Không Bạch phù bình thường, *" Roạt"* một tiếng, xé ra làm hai nửa, rồi đem một phần trong đó đưa cho Tôn Nhị Cẩu, phần còn lại thì tự mình thu hồi.

Tôn Nhị Cẩu nghe xong lời này của Hàn Lập, trước tiên lộ ra vẻ giật mình, sau đó mặt mừng như điên, kích động quỳ xuống trước mặt Hàn Lập, khấu đầu lạy tạ ba cái thật vang, sau đó ngẩng đầu chân thành nói:

"Đa tạ đại ân của công tử! Xin công tử yên tâm, một chi tộc nhân của Tôn Nhị Cẩu ta, từ nay về sau tất cả các thế hệ nguyện cung phụng công tử là chủ nhân, vĩnh viễn không đổi ý. Nếu không sẽ gặp họa diệt tộc" Nói xong, Tôn Nhị Cẩu lại dập đầu một cái thật vang, sau đó mới đứng dậy với vẻ mặt cung kính.

Gặp được cảnh này, Hàn Lập thoáng ngẩn người.

Ý định ban đầu của hắn tuy nhiên là có ý lung lạc Tôn Nhị Cẩu, nhưng không nghĩ tới một cái hứa hẹn, thế nhưng lại làm đối phương kích động đến như thế này.

Nhưng sau đó hơi suy nghĩ một chút, Hàn Lập liền hiểu được.

Tại thế giới phàm tục, phàm nhân trọng thị nhất là nối dõi tông đường, sự hưng suy của gia tộc. Mà lời của Hàn Lập liền cam đoan vài đời của Tôn gia hưng vượng phú quý. Cứ như vậy, Tôn Nhị Cẩu tự nhiên là thật tình muốn nương tựa Hàn Lập rồi.

Dù sao nhưng năm gần đây, Hàn Lập cũng không có hạ mệnh lệnh gì quá phận với Tôn Nhị Cẩu. Tự nhiên làm hắn nghĩ rằng để cho con cháu nguyện trung thành với Hàn Lập, mới là lựa chọn tốt nhất.

Nghĩ thông suốt điểm này, Trong lòng Hàn Lập cũng thật cao hứng. Tôn Nhị Cẩu về sau thật tình vì hắn mà làm việc, cùng với việc qua loa tắc trách hiệu quả tự nhiên rất khác nhau.

"Tốt, một khi ngươi đã thật tình quy thuận ta, ta tự nhiên sẽ cho ngươi chỗ tốt nhiều hơn. Đây là hai bình đan dược, ngươi hãy cầm đi. Một bình chuyên trị liệu các loại ngoại thương, chỉ cần còn thở là sẽ không chết. Bình đan dược còn lại, chính là linh đan giải độc như loại lúc trước đưa cho ngươi, có thể giải hàng nghìn loại độc, cũng lưu cho ngươi dùng để bảo mệnh."

Hàn Lập lật tay ra, hai cái bình khéo léo tinh xảo xuất hiện nơi bàn tay, sau đó thần sắc như thường ném cho Tôn Nhị Cẩu.

Tôn Nhị Cẩu đương nhiên cảm kích vô cùng, tự nghĩ rằng mình không có lựa chọn sai.

Sau đó, Hàn Lập lại dặn dò Tôn Nhị Cẩu vài câu, rồi tại sự cung kính đưa tiễn của hắn, phiêu phù ly khai khỏi tổng đà của Tứ Bình bang.

Con đường rút lui này vẫn phải tiếp tục lưu lại. Ai biết khi nào cần dùng tới! Hàn Lập trong lòng thầm nghĩ.

Đứng ở bên ngoài ngã tư đường, hắn ngẩng đầu lên nhìn. Hiện tại sắc trời hoàn toàn tối đen, vừa lúc đến thời điểm phải đi Lý phủ.

Vì thế, thân hình Hàn Lập nhoáng lên một cái liền ngự khí bay lên trời, chỉ trong một lát đã bay tới phía trên trời của Lý phủ.

Thừa dịp màn đêm tối đen, Hàn Lập cực kỳ thoải mái hạ xuống từ không trung, sau đó liên tiếp thi triển nhiều loại pháp thuật ẩn núp, người liền biến mất không một tiếng động tại bên trong trạch viện của Lý phủ.

Bởi vì có kinh nghiệm tiềm nhập Hinh vương phủ trước kia, Hàn Lập phi thường thuần thục dùng định thần phù, chế trụ một gã *" cao thủ"* có thân thủ không kém, sau đó dùng *" Khống thần thuật"* hỏi nơi ở của môn chủ Ngũ Sắc môn.

Kết quả, làm Hàn Lập mừng rỡ chính là môn chủ Ngũ Sắc môn này không có tại hậu trạch được cảnh vệ bảo vệ sâm nghiêm, mà ở thiên viện, chỗ ở thứ hai của hắn, giống như phải thương lượng sự tình gì đó.

Hỏi rõ ràng vị trí của thiên viện, Hàn Lập không hề khách khí bắn ra một viên hỏa cầu, đem người kia hóa thành bụi.

Một khi người này đã nghe được khẩu âm cùng lời nói của hắn, tốt nhất là không cần mềm lòng lưu lại người đối chứng.

Sau đó, Hàn Lập trốn qua trùng trùng điệp điệp trạm gác cả ngầm lẫn hiện, liền đi tới trước một cái sân không nhỏ.

Nhưng làm Hàn Lập ngoài ý muốn chính là, tại trước cảnh cửa đóng chặt của viện, có bốn gã áo trắng đang đứng không nhúc nhích, bốn người này có huyệt Thái Dương gồ lên cao cao, hai mắt tinh quang bắn ra bốn phía, rõ ràng đều là hảo thủ có võ công cực cao.

Hàn Lập nhíu mày, xem ra đây là thị vệ bên người môn chủ Ngũ Sắc môn. Bây giờ những người này đều ở bên ngoài, vậy môn chủ Ngũ Sắc môn đúng thật là ở đây rồi.

Hàn Lập lạnh lùng nhìn bốn gã thủ vệ, hơi chút tính toán, thân hình đột nhiên chợt lóe, xuất hiện tại trước mặt mấy người này.

Bốn gã áo trắng kinh hãi, vừa định hành động, nhưng Hàn Lập thân hình lại nhoáng lên, đồng thời xuất hiện bốn ảo ảnh, đồng thời nhẹ nhàng hướng bốn người này vung tay một cái.

Nhất thời, mấy người này đã vô thanh vô tức ngã xuống đất mà chết, trái tim của mỗi người đều cắm một cây băng trùy trong suốt, trên thi thể còn được bao bởi một tầng băng sương màu trắng.

Hàn Lập mặt không chút thay đổi dùng hỏa cầu đem thi thể hóa thành bụi.

Sau đó hắn nghênh ngang đẩy cửa gỗ, đi vào sân.

Trên đường đi tới, hắn đã dùng thần thức điều tra một lần cả Lý phủ, trong này ngay cả một tu sĩ đều không có, điều này làm cho Hàn Lập yên lòng, sát khí nổi lên.

Xem ra, mệnh của môn chủ Ngũ Sắc môn này nên kết thúc trên tay của mình.

Hàn Lập đã nghĩ kỹ, chỉ cần tiến vào trong viện sẽ giết toàn bộ những người ở trong.

Nếu lưu lại người sống, để tu sĩ Linh Thú sơn tra được mình, việc này không phải là việc đùa được.

Hàn Lập nghĩ vậy, sát khí đầy mặt đi vào trong viện, nhưng sau khi xem rõ ràng tình hình bên trong, người lại ngẩn ra.

Trong viện có một thiếu phụ, đang ôm một tiểu nữ hài hai, ba tuổi, nhẹ nhàng hát ru dỗ dành tiểu nữ hài đi ngủ. Nữ nhân này tuy cúi đầu không thấy rõ khuôn mặt, nhưng thanh âm cực kỳ hòa nhã trìu mến, cho dù Hàn Lập là ngoại nhân vừa mới vào, đều cũng cảm thấy được tấm lòng yêu thương của thiếu phụ đối với con mình.

Một cảnh tượng như vậy, đúng là ngoài dự kiến của Hàn Lập, làm cho sát khí của hắn bất tri bất giác biến mất hơn phân nửa, có cảm giác tiến thối lưỡng nan.

Nữ nhân này chính là vị phu nhân của Thiếu môn chủ, nhưng là Tôn Nhị Cẩu như thế nào lại không nói cho hắn biết, bọn họ còn có tiểu hài tử a.

Bởi vì khi tiến đến, Hàn Lập không có che dấu hành tung của mình, cho nên tuy thiếu phụ cúi đầu, nhưng vẫn biết có người tiến đến.

Vì thế nàng đình chỉ hát ru, có chút mất hứng nói:

" Không phải nói rồi sao? Để các ngươi đợi ở bên ngoài, không cần tùy tiện đi vào, sẽ làm tỉnh giấc Anh Trữ nhà ta." Nói xong, thiếu phụ liền lạnh lùng ngẩng đầu nhìn lại.

Hiển nhiên, nàng nghĩ hắn là một trong bốn thị vệ bên ngoài.

Khi Hàn Lập cùng thiếu phụ xem rõ khuôn mặt của nhau, đồng thời ngạc nhiên kinh hô một tiếng.

" Là ngươi?"

"Ngươi như thế nào lại ở chỗ này?"

Sắc mặt thiếu phụ âm tình bất định. Lộ ra khuôn mặt mỹ lệ cực kỳ kinh diễm nhưng có vẻ lo lắng, đồng thời còn lộ ra vẻ kinh hoảng tay chân vô thố, giống như đang cùng người khác vụng trộm rồi bị bắt ngay tại trận, thật sự có điểm buồn cười.

Hàn Lập một chút nụ cười cũng không có, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Sau cả nửa ngày, Hàn Lập mới trầm muộn thở ra, lạnh như băng nói:

"Ta nên gọi ngươi là Mặc sư tỷ hay là cần phải xưng hộ ngươi là Lý phu nhân đây? Mặc Ngọc Châu sư tỷ!"

Người thiếu phụ này là đại tỷ của ba tỷ muội họ Mặc, là vị tuyệt đại giai nhân năm đó làm cho đám công tử của Gia Nguyên thành thần hồn điên đảo, đến bữa bỏ cơm.

Hiện tại nàng tuy ăn mặc như một thiếu phụ, nhưng dung nhan khuynh thành không có giảm bớt nửa phần, ngược lại lại toát ra một loại mị lực kinh người làm cho nam nhân điên cuồng.

Mặc Ngọc Châu nghe được Hàn Lập nói vậy, sắc mặt tái nhợt vô cùng, thân hình lay động vài cái, thiếu chút nữa mang cả tiểu hài tử trong lòng đồng loạt ngã xuống đất.

"Ngọc Châu! Ta như thế nào lại nghe được thanh âm của ngoại nhân, đang cùng ai nói chuyện sao?"

Có người trong nhà tựa hồ đã nhận ra sự khác thường bên ngoài, một thanh âm làm Hàn Lập có chút quen tai truyền đến.

Tiếp theo cửa phòng mở ra, từ trong phòng có một lão già đầu đầy tóc bạc cùng một thanh niên tầm ba mươi tuổi đi ra.

Thanh niên đúng là thanh niên họ Lý, ban ngày lúc Hàn Lập ngồi ở *" Hương gia tửu lâu"* từng có duyên gặp mặt một lần. Mà lão già đầu bạc, râu tóc đều màu trắng, sắc mặt hồng hào, bộ dáng từ mi thiện mục, trông thấy Hàn Lập, trên mặt lóe ra một tia khác thường.

" Người này chính là môn chủ Ngũ Sắc môn?"

Ánh mắt Hàn Lập lạnh như băng liếc nhìn lão già, không khách khí hỏi Mặc Ngọc Châu một câu.

Nhưng là Mặc Ngọc Châu lúc này, còn tâm tư gì để nói lời nào, gắt gao ôm tiểu cô nương trong áo, gắt gao nhìn Hàn Lập, một bộ chết cũng không hở miệng.

"Ngươi là ai? Làm gì phu nhân của ta?" Thanh niên vừa thấy một tên nam thanh niên đứng trong sân, trong lòng cực kỳ ngạc nhiên, sau lại nghe Hàn Lập trực tiếp gọi tính danh của Mặc Ngọc Châu, tức giận tận trời, thân hình nhoáng lên đã nghĩ muốn giáo huấn Hàn Lập một chút.

Nhưng là hắn còn không có di chuyển nửa bước, môn chủ Ngũ Sắc môn bên cạnh liền kéo lại, cực kỳ bình tĩnh nói:

"Từng ấy tuổi rồi, như thế nào còn xúc động như vậy! Người này có thể không một tiếng động xông qua bọn Lý đại liên thủ, khẳng định là không đơn giản, đừng trúng phép kích tướng của người khác."

Quả nhiên gừng càng già càng cay! Riêng chỉ xem phần tâm tư cẩn mật môn chủ Ngũ sắc môn lần này, đã biết hắn không phải là người bình thường.

Nếu hắn thật sự là một vị tu sĩ Trúc Cơ kỳ, Hàn Lập khẳng định sẽ rất cảnh giới. Nhưng đáng tiếc hắn chỉ là một phàm nhân mà thôi, cho dù tâm cơ có sâu bao nhiêu, ở trước lực lượng tuyệt đối, cũng căn bản không làm cho Hàn Lập để ở trong mắt.

------oOo------

Chương 336: Anh Trữ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Các hạ một khi đã có thể đứng ở đây, xem ra tuyệt không phải là hạng người vô danh! Xin hỏi chúng ta đã từng biết nhau chưa? Nếu đúng thì các hạ cũng không tính là ngoại nhân, mời vào trong phòng nói chuyện một chút" Môn chủ Ngũ Sắc môn bỗng nhiên cười nói ha hả, có vẻ cực kỳ khách khí.

Lời này làm cho thanh niên bên người lão ngẩn ra, lộ ra vài phần kinh ngạc.

Hàn Lập nghe xong lời này, biểu tình không biến đổi, khóe miệng lại mọc lên một tia cười nhạo.

"Năm đó, ta từng là môn hạ của Mặc cư nhân học nghệ vài năm, vị con dâu này của người, coi như là sư tỷ của ta, đương nhiên không tính là ngoại nhân. Chẳng qua trước khi bắt quàng quan hệ, chúng ta có phải là nên tính toán việc Mặc phủ bị tiêu diệt!" Hàn Lập gặp việc Mặc Ngọc Châu gả cho cừu gia, sau khi khiếp sợ xong buồn bực cực kỳ, đã định ra tay.

"Ngươi là dư nghiệt của Mặc phủ!" Thanh niên giật mình nói, tràn đầy vẻ ngoài ý muốn.

Môn chủ Ngũ Sắc môn cũng lộ ra thần sắc ngạc nhiên, nhưng trên mặt lập tức trầm xuống, áo bào trên người bỗng nhiên tự động trương lên,trong khoảnh khắc phóng xuất ra khí thế to lớn.

" Một khi đã là tàn đảng của Mặc phủ, vậy thì cũng đừng chạy nữa, bỏ mạng lại đi." Môn chủ Ngũ Sắc môn thần sắc hoàn toàn biến đổi, quát lớn.

Tiếp theo, hắn liền bước nhanh đến, râu tóc đều dựng lên, mà tảng đá dưới chân,đã lưu lại hai dấu chân sâu nửa tấc. Nội lực thâm sâu thật sự là kinh hãi thế tục.

Thanh niên kia thấy vậy, đồng dạng vô thanh vô tức đi bên cạnh, định phối hợp hành động cùng với cha hắn.

Hàn Lập mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm hành động của phụ tử Ngũ Sắc môn, không thèm nói hai lời nâng tay, *" Phác xích"* một tiếng, vài viên hỏa cầu to bằng nắm tay, mang theo một cỗ nhiệt khí, đột nhiên xuất hiện trên bàn tay.

Nhìn thấy cảnh này, môn chủ Ngũ Sắc môn đang nhanh chóng áp tới, thân hình liền ngưng trệ.

"Tu tiên giả" Hắn khô khốc nói, tràn đầy vẻ khó tin.

Thanh niên bên cạnh, cũng ngây dại.

"Hừ".

Hàn Lập căn bản không định tiếp tục dong dài gì nữa, ngón tay khẽ cong lại, chuẩn bị bắn ra vài viên hỏa cầu phân biệt đánh chết hai người này.

Nhưng vào lúc này, Mặc Ngọc Châu vốn đang ôm chặt tiểu nữ hài bên cạnh, đột nhiên mặt lộ ra vẻ quyết liệt, thân hình chợt lóe che tại trước mặt Hàn Lập.

" Không được, ta không cho phép ngươi giết cha của đứa nhỏ, nếu giết hắn, vậy thì đồng loạt giết luôn mẹ con ta đi." Thần sắc của nàng lộ vẻ sầu thảm, nói.

Gặp cảnh này, Hàn Lập nhíu nhíu mày, hỏa cầu trên tay *" xì xì"* kêu vang một trận, bỗng nhiên to bằng cái bát, càng có vẻ nóng vô cùng, mà Mặc Ngọc Châu tuy thần sắc thê thảm, nhưng bộ dáng quyết không lui về phía sau.

"Vị tiên sư này, ngươi có phải lầm hay không, Ngũ Sắc môn chúng ta chính là…" Thanh niên nhìn thấy Mặc Ngọc Châu xả thân che ở phía trước, cực kỳ cảm động, cũng sợ Hàn Lập thật sự đồng loạt giết chết cả đứa nhỏ. Bởi vậy cuống quýt đem chỗ chống lưng to lớn ở phía sau nói ra.

Nhưng chưa chờ hắn nói xong, Hàn Lập liền lạnh như băng nói:

"Câm miệng! Ở đây không có phần cho phụ tử hai ngươi nói chuyện, ta biết sau lưng các ngươi là Linh Thú sơn. Nhưng đối với ta mà nói thì cũng giống nhau. Nếu còn nghe được hai người các ngươi nói thêm một câu vô nghĩa, ta lập tức giết toàn phủ các ngươi."

Nghe xong lời này, sắc mặt thanh niên đỏ bừng, muốn phát tác nhưng lại không dám. Không khỏi nóng vội như lửa đốt, hướng phụ thân nhìn lại.

Kết quả nhìn thấy môn chủ Ngũ Sắc môn, thần sắc tuy coi như trấn định, nhưng thanh niên con của hắn vẫn liếc mắt nhìn ra trong đó vẻ bất an. Điều này làm cho tâm của hắn trầm xuống.

"Cho ta một lý do để không giết bọn họ, đây chính là giúp Mặc phủ các ngươi báo thù, hơn nữa tự mình Phượng Vũ hướng ta yêu cầu" Hàn Lập lạnh nhạt nói với Mặc Ngọc Châu.

"Phượng Vũ còn sống? Thật tốt quá! Ta đến bây giờ còn lo lắng cho muội ấy. Về sau ta mới biết, hình như năm đó muội ấy đã nhảy xuống sông" Mặc Ngọc Châu nghe xong Hàn Lập nói, mặt lộ ra vẻ vui mừng, nói.

" Không riêng gì Phượng Vũ, Thải Hoàn cùng Tứ sư nương cũng còn sống, nhưng hiện tại ta đối với ngươi rất thất vọng. Cho ngươi một chút thời gian thuyết phục ta, nếu không, ta sẽ lấy đi tính mạng bọn họ." Hàn Lập vung tay lên, vài viên hỏa cầu trôi nổi ở không trung liền biến mất vô ảnh vô tung, sau đó cực kỳ lạnh lùng nói.

Thấy Hàn Lập bỏ đi tư thế công kích, hai phụ tử môn chủ Ngũ Sắc môn đồng thời thở phào một hơi nhẹ nhõm. Tối thiểu mạng nhỏ tạm thời được bảo vệ. Bọn họ chỉ sợ Hàn Lập dưới cơn thịnh nộ, căn bản không nghe Mặc Ngọc Châu giải thích a.

Sự đáng sợ của tu tiên giả, bọn họ so với phàm nhân biết được nhiều hơn, ý niệm đối kháng căn bản không thể bùng lên được.

Mặc Ngọc Châu thần sắc cũng giãn ra, sau khi nghĩ nghĩ một chút, liền thấp giọng nói:

" Hàn sư đệ, ngươi vẫn tôn trọng gia phụ, không quản ngàn dặm xa xôi đến báo thù cho Mặc phủ. Ta trước hết đa tạ ngươi. Chẳng qua, ta muốn hỏi sư đệ, ngươi tìm tướng công ta báo thù vì lý do gì? Bọn họ không có động thủ thương tổn người nào của Mặc phủ, chỉ là hạ mệnh lệnh mà thôi, cũng không phải là bọn họ có thể làm chủ được, mà là bên trên có người khác sai khiến. Sư đệ cũng là tu tiên giả, so với ta nên rõ ràng hơn!"

Nghe Mặc Ngọc Châu nói thế, Hàn Lập nao nao, trở nên trầm ngâm.

Mặc Ngọc Châu nói mấy lời này, Hàn Lập như thế nào lại không biết đây?

Thực nếu muốn tìm kẻ chủ mưu hại Mặc phủ nhà tan cửa nát, đương nhiên phải tìm tu sĩ Linh Thú sơn.

Nhưng dạng địch nhân như vậy, không phải là dạng Hàn Lập hiện tại có thể trêu chọc được.

Càng đừng cho rằng, quan hệ của Hàn Lập với Mặc phủ, tốt đến mức hắn có thể đưa đến một đại địch như vậy.

Nói đến cuối cùng, hắn chỉ là do tình cảm ngày xưa, mới thay Mặc Phượng Vũ trút giận trên người vị môn chủ Ngũ Sắc môn này.

Vốn làm như vậy, cũng không sao cả.

Dù sao mặc kệ phụ tử môn chủ Ngũ Sắc môn có phải là vô tội hay không, ai bảo họ tham dự vào việc diệt môn của Mặc phủ làm chi.

Nhưng hiện tại Mặc Ngọc Châu xuất hiện, còn là một phần tử của cái gọi là *" cừu gia"*, đây chính là điều Hàn Lập không kịp dự liệu.

Chỉ có thể ngửa mặt lên trời thở dài, tạo hóa trêu ngươi a.

Tuy nhiên, một khi người của Mặc phủ có ý kiến tương phản, Hàn Lập tự nhiên sẽ không làm loại việc xuất lực mà không được lòng, vì thế tính toán một chút, thần sắc dần dần dịu đi, chậm rãi mở miệng nói:

"Sư tỷ nói cũng không phải không có đạo lý. Nhưng mặc kệ nói như thế nào, phụ tử hai người này đều cũng là đồng lõa, giết bọn họ cũng không hề oan uổng. Càng huống chi, bọn họ vừa nghe nói ta là người của Mặc phủ, bộ dáng liền muốn trảm tận sát tuyệt, rất khó tin tưởng rằng bọn họ không có chút quan hệ nào cùng với việc diệt môn của Mặc phủ"

Hàn Lập nói tới đây, trên mặt lại phủ một tầng băng sương, làm cho Ngũ Sắc môn chủ cùng thanh niên thần sắc đại biến, lại bắt đầu lo lắng đề phòng.

"Chẳng qua, hiện tại một đã liên lụy đến sư tỷ mà tỷ muội các người ý kiến không đồng nhất, ta cũng không muốn làm ác nhân. Vậy thì để cho tỷ muội các người tự mình giải quyết đi. Hy vọng đến lúc đó, ngươi có thể thuyết phục Phượng Vũ." Nói xong, môi Hàn Lập khẽ nhếch, đem địa chỉ của Mặc Phượng Vũ cùng Mặc Thải Hoàn truyền âm cho nàng.

Môn chủ Ngũ Sắc môn cùng thanh niên nghe vậy, đã biết vị tu sĩ trước mặt này buông tha ý tưởng giết bọn họ. Không khỏi nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Môn chủ Ngũ Sắc môn, trên mặt cười cười muốn tiến lên vài bước cùng Hàn Lập thân cận một chút. Nhưng là ánh mắt lạnh như băng của Hàn Lập quét tới, làm trên người lão phát lạnh, không dám bước thêm một bước.

"Ta không biết ngươi dùng thủ đoạn nào làm cho sư tỷ của ta gả cho đứa con của ngươi, cũng không định truy cứu chuyện ván đã đóng thuyền này, nhưng sau này tốt nhất nên đối với sư tỷ ta tốt một chút, nếu không." Hàn Lập còn chưa nói hết, nhưng ý uy hiếp trong đó, mọi người ở đây đều nghe ra.

"Hàn sư đệ, ngươi hiểu lầm rồi! Ta có thể ……"

Mặc Ngọc Châu vội vàng muốn phân biện cho hai người này một chút, nhưng nàng còn chưa nói hết lời, lão giả đã sớm mở miệng ngắt lời nói.

"Tiên sư đại nhân cứ yên tâm, ta nhất định bảo khuyển tử đối đãi tốt với Ngọc Châu, tuyệt không cho nàng chịu nửa điểm ủy khuất" Ngũ Sắc môn chủ này cũng thật thông minh, biết Hàn Lập căn bản không cần nghe lời giải thích, chỉ là muốn một lời hứa mà thôi. Bởi vậy cũng phi thường thành khẩn cam đoan.

Hàn Lập gật gật đầu, tỏ vẻ vừa lòng.

Mà Mặc Ngọc Châu nghe xong, trong mắt hiện lên vẻ cảm kích, sau khi do dự một chút, bỗng nhiên đem tiểu nữ hài vẫn đang ngủ say, nhẹ nhàng đưa ra.

"Hàn sư đệ, ta biết ngươi hiện tại là người của giới thần tiên, đây là tiểu nữ Anh Trữ, ngươi ôm một cái đi! Coi như là kết thiện duyên, nhiễm một chút tiên khí của sư đệ" Mặc Ngọc Châu nhỏ giọng nói:

Nghe được giai nhân trước mặt yêu cầu như vậy, Hàn Lập có chút ngẩn ra, tiếp theo lạnh nhạt cười, không nói hai lời đi đến, cúi đầu nhìn.

Khuôn mặt thật trong sáng thơ ngây, ngũ quan thanh tú, làn da trắng hồng, tuy còn rất nhỏ, nhưng Hàn Lập đã lờ mờ thấy được một vị Mặc Ngọc Châu trong tương lai.

Tiểu cô nương này, không biết có phải là ban ngày đùa giỡn mệt mỏi mà bây giờ vẫn ngủ say không tỉnh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ cười ngọt ngào.

Hàn Lập cố nén xúc động muốn véo một chút lên khuôn mặt thơ ngây kia, sau khi than nhẹ một tiếng, từ trong túi trữ vật lấy ra một mảnh ngọc bội màu trắng, nhẹ nhàng nhét vào lòng của nữ hài. Sau đó liền đem nữ hài và cả ngọc bội trả lại cho Mặc Ngọc Châu.

"Thông Linh ngọc này, tuy không là vật hi hãn gì, nhưng có thể đông ấm hạ mát, bách trùng bất xâm, để lại làm kỷ niệm cho tiểu hài đi." Trải qua vài lần đại chiến, chiến lợi phẩm Hàn Lập cướp được chẳng những có các loại pháp khí, còn có một ít trân bảo thế gian khó tìm, cái Thông Linh ngọc này là một thứ trong đó.

------oOo------

Chương 337: Ám thủ, Khúc Hồn

Nguồn: EbookTruyen.Net

" Sự tình phát sinh đêm nay, ta không hy vọng người của Linh Thú sơn biết, cẩn thận miệng của các ngươi đó." Hàn Lập đột nhiên ngẩng đầu hướng Ngũ Sắc môn chủ băng lãnh nói.

Lão giả trong lòng rùng mình, tiếp theo vẻ mặt tràn đầy sự khiêm nhường, liên thanh nói không dám.

Hàn Lập không nói câu nào, chăm chú nhìn Ngũ Sắc môn chủ trong chốc lát, nhìn đến khi mặt đối phương có mồ hôi lạnh rớt xuống mới giãn mặt ra cười. Sau đó thân hình nhoáng lên, liền biến mất vô ảnh vô tung.

Lão giả chính là đang kinh hãi, bỗng cảm thấy một bàn tay vỗ nhẹ một chút vào đầu vai hắn, nhất thời thân hình nhảy dựng lên, từ từ quay đầu về phía sau.

Quả nhiên Hàn Lập đang đứng ở phía sau hắn, thần sắc nhàn nhạt.

" Tiên sư còn có điều gì cần phân phó sao? Tiểu lão nhân nhất định sẽ đi làm" Ngũ Sắc môn chủ thấp thỏm bất an miễn cưỡng cười nói.

" Không có việc gì, chỉ là muốn chào hỏi ngươi một cái mà thôi!" Hàn Lập thần sắc như thường nói.

"Chào hỏi?"

Lão giả ngẩn người, không hiểu được dụng ý của Hàn Lập. Nhưng trong lòng lập tức nhớ tới cái gì đó, sắc mặt đại biến vội vàng vận khí kiểm tra thân thể, kết quả không thấy gì dị thường, lúc này mới yên lòng.

Mà Hàn Lập lúc này, không hề nói thêm câu gì, thả ra Thần Phong Chu, tiếp theo người chợt lóe lên, đứng ở trên pháp khí.

Sau khi nhìn thật sâu lão giả và thanh niên một lần, Hàn Lập liền cười lạnh một tiếng, hóa thành một đạo bạch quang, bay lên trời mà đi.

Để lại phụ tử lão già khó hiểu đứng đó cùng Mặc Ngọc Châu thần sắc phức tạp.

Hàn Lập đứng đón gió trên pháp khí, khóe miệng lơ đãng nhếch lên một tia cười nhạo.

Vừa rồi môn chủ Ngũ Sắc môn kia tuy đầy miệng đáp ứng không dám để cho người của Linh Thú sơn biết sự tình của mình, nhưng Hàn Lập lại nhìn ra trong thần sắc của hắn một tia dị sắc, lời nói tâm địa bất đồng.

Một khi đã như vậy, Hàn Lập tự nhiên sẽ không lưu lại một kẻ tâm cơ thâm trầm như vậy, từ một nơi bí mật ghi hận mình, cho dù đối phương là một kẻ phàm nhân cũng không được.

Vì thế, hắn vừa rồi chạy đến sau lưng kẻ kia, trộm vỗ một phát, trong đó động một chút tay chân, đem một con *" Toàn tâm trùng"* âm thầm ký sinh vào thân thể hắn.

Loại trùng này phi thường kỳ lạ, thân thể bé như sợi lông, dùng mắt thường thì cơ hồ không thể nhìn rõ được sự tồn tại của nó, phải nhờ vào thần thức mới có thể cảm ứng được, nhưng chỉ cần theo da thịt tiến vào cơ thể con người, thứ này sẽ bám theo đường huyết mạch di chuyển dần về phía trái tim.

Một, hai năm sau, người bị trúng trùng này liền dần dần cảm thấy đau tim, cùng với chứng mất ngủ ban đêm. Sau đó chứng trạng này sẽ càng ngày càng nghiêm trọng. Chỉ cần thêm vài tháng, người sẽ giống như là bị chứng đau tim phát tác mà chết, một chút điểm khác nhau cũng không có. Tu sĩ cao cấp dù tra xét cũng không rõ tình hình, căn bản không nhìn ra dị trạng gì.

Thời gian qua lâu như vậy, bọn họ tự nhiên sẽ không cho là người chết có quan hệ với một chưởng đêm nay của Hàn Lập, hắn có thể nhẹ nhàng thoát ly quan hệ.

Loại trùng tử ngấm ngầm quỷ dị này do Hàn Lập lấy được ở một gã đệ tử Ma đạo sau khi đã đánh chết. Ban đầu cũng không biết là vật gì, nhưng sau lại tìm người xem xét một chút, mới biết được lai lịch của nó và cách dùng. Hiện tại vừa lúc cần sử dụng trên người môn chủ Ngũ Sắc môn.

Cứ như vậy thì không cần làm ác nhân trước mặt Mặc Ngọc Châu, cũng coi như hoàn thành hứa hẹn với Mặc Phượng Vũ. Hàn Lập thầm nghĩ, trong lòng có điểm đắc ý.

Mà trước khi việc ấy xảy ra, cho dù đối phương có thực sự đem sự tình đêm này nói cho người của Linh Thú sơn, Hàn Lập cũng không quan tâm.

Dù sao đêm nay hắn cũng không có thương tổn phụ tử bọn họ, vậy thì người của Linh Thú sơn sẽ không vì việc nhỏ này mà tìm đến phiền toái hắn. Còn đứa con của Ngũ Sắc môn chủ, xem ra là người cũng không tệ lắm, hy vọng Mặc Ngọc Châu cùng hắn về sau sống chung tốt đẹp.

Hàn Lập nghĩ như vậy, chân đạp Thần Phong Chu, nhắm thẳng phía tây Gia Nguyên thành bay tới.

Hắn còn phải tranh thủ thời gian giải quyết dị biến của Khúc Hồn. Tuy không biết đến cùng Khúc Hồn xảy ra sự tình gì, nhưng tuyệt không thể coi như không có, không quan tâm đến.

Phía ngoài Gia Nguyên thành hơn trăm dặm, là một mảng lớn núi cao rừng rậm. Nghe nói trong núi còn có một số độc xà, mãnh thú. Cho nên nơi đây rất ít có người ra vào. Điều này đại khái cũng là lý do sau khi dị biến Khúc Hồn chạy tới đây.

Hàn Lập đứng trên không trung, bình tĩnh nhìn núi rừng đen kịt phía dưới, không nói lời nào.

Sau cả nửa ngày, hắn hướng túi trữ vật sờ một cái, *" Dẫn Hồn chung"* liền xuất hiện trong tay.

Hàn Lập đem nó đặt trên tay, sau đó chậm rãi rót linh lực vào, chỉ trong chốc lát, Dẫn Hồn chung phát ra ánh sáng trắng nhàn nhạt, phiêu phù tại không trung.

"Đi"

Tay còn lại của Hàn Lập bắt nhanh một đạo pháp quyết chỉ vào Dẫn Hồn chung, trong miệng nhẹ nhàng nói.

Dẫn Hồn chung run rẩy một chút, liền kêu lên một tiếng, bay nhanh về một hướng.

Hàn Lập thấy cảnh này, trên mặt lộ ra ý cười nhàn nhạt, đứng trên Thần Phong Chu theo sát phía sau.

Bằng việc lúc luyện chế chung này cho thêm lẫn một ít tinh huyết của Khúc Hồn, hắn có thể rất dễ dàng dựa vào nó để tìm được nơi ẩn thân của Khúc Hồn.

Chung này không thể cách Khúc Hồn quá xa, nếu là cách xa tầm ngàn dặm, vậy thì chỉ có thể trừng mắt, vô kế khả thi rồi. Nhưng bây giờ xem phản ứng của chung, vậy Khúc Hồn còn đang ẩn nấp tại phụ cận, Hàn Lập tự nhiên vui mừng rồi.

Tiểu chung phi hành được tầm hai, ba mươi dặm, bỗng nhiên tà tà bay xuống. Hàn Lập thấy vậy, biết được đã tìm được mục tiêu, tăng thêm tốc độ, đem tiểu chung thu vào trong tay, sau đó bỗng nhiên một tầng thanh quang xuất hiện, đem bạch quang của tiểu chung hoàn toàn bao phủ bên trong.

Hàn Lập từ trong lời của Tôn Nhị Cẩu đã biết, sau khi dị biến Khúc Hồn có thể cảm ứng được sự tồn tại của Dẫn Hồn chung, tự nhiên phải đem khí tức của nó che giấu, đề phòng đối phương sợ quá chạy mất.

Vô thanh vô tức đáp xuống đỉnh núi nhỏ, hai mắt Hàn Lập bắt đầu hướng bốn phía nhìn quanh.

Tuy sắc trời rất tối, nhưng Hàn Lập thân là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, vẫn có thể mơ hồ nhìn ra vài thứ, bởi vậy hắn chạy thẳng đến địa điểm mà tiểu chung vốn định rơi xuống, đó là một nơi có đám loạn thạch rất lớn nằm ngổn ngang.

Hàn Lập đi không một tiếng động, giống như quỷ mị di chuyển. Bởi vậy khi hắn thấy được Khúc Hồn, Khúc Hồn vẫn chẳng biết chút gì, vẫn đang ngồi trên một tảng đá thật lớn, khoanh chân lại, một bộ giống như nhắm mắt luyện khí.

Nấp sau một tảng đá lớn, Hàn Lập trộm quan sát Khúc Hồn, cực kỳ kinh ngạc.

Bởi vì hắn cảm ứng được linh khí tồn tại trên người Khúc Hồn, rõ ràng là phải là tu sĩ Luyện Khí kỳ tầng thứ năm, thứ sáu.

Hàn Lập nhớ rất rõ ràng, lúc trước Trương Thiết căn bản không thể tu luyện *" Trường Xuân công"*, vậy phải không có linh căn mới đúng.

"Từ từ! Không thể tu luyện Trường xuân công, cái này không đại biểu cho việc Trương Thiết không có linh căn a. Chỉ là nói lên rằng hắn không có linh căn Mộc thuộc tính mà thôi. Chẳng lẽ Khúc Hồn thế nhưng lại có các thuộc tính linh căn còn lại?" Hàn Lập có chút giật mình hiểu ra, hồi tưởng lại.

Nói như vậy, trên đời còn có sự tình trùng hợp như vậy! Trong một vạn phàm nhân không có hai người có linh căn, thế nhưng Mặc đại phu thu được tận hai người làm môn hạ.

Hàn Lập có chút khó tin tưởng, nhưng nghĩ lại:

"Nói như thế, thật sự là đáng tiếc. Chỉ bởi vì linh căn thuộc tính bất đồng, mình cùng Trương Thiết thế nhưng lại có kết quả hoàn toàn khác nhau. Nếu như mình khiếm khuyết Mộc thuộc tính, chỉ sợ kết cục của mình…." Hàn Lập ngẫm nghĩ, trong lòng còn vài tia sợ hãi.

"Nhưng Khúc Hồn"

Hàn Lập tựa hồ nghĩ tới cái gì, nhíu mày, trong mắt hiện lên một tia hàn ý, nhưng vẫn không có ý hiện thân ra, chỉ lạnh lùng không nói nhìn Khúc Hồn tu luyện

Khoảng tầm thời gian quá một bữa ăn, Khúc Hồn mở hai mắt, sau đó chậm rãi đứng lên, hoạt động tay chân.

Xem ánh mắt cực kỳ linh động, giống như thật sự có thần trí.

Nhưng Hàn Lập thấy cảnh này, không hề có vẻ cao hứng, ngược lại mặt âm trầm, trên nét mặt lờ mờ lộ ra chút sát khí.

"Hôm này tiến độ cũng được! Xem ra chỉ cần bốn tháng nữa, liền không cần e ngại tên phàm nhân cầm trong tay pháp khí khắc chế thân thể này". Khúc Hồn tựa hồ thật cao hứng, cuối cùng ngửa mặt lên trời lẩm bẩm.

Đang lúc Khúc Hồn mặt lộ vẻ vui mừng, một thanh âm lạnh như băng từ phía bên truyền đến.

"Xem ra, các hạ đối với thân thể này thật vừa lòng a!"

"Ai?"

Khúc Hồn sắc mặt đại biến, vội vàng nhìn về phía thanh âm truyền ra, thần tình đề phòng.

Lúc này, Hàn Lập mặt không chút thay đổi, từ sau một tảng đá xuất hiện, vẻ mặt hàn ý.

"Ngươi là ai?"

"Di, ngươi là tu sĩ Trúc Cơ kỳ"

Khúc Hồn vừa thấy Hàn Lập, ban đầu hô hỏi một câu, nhưng sau đó phát hiện nhìn không ra tu vi nông sâu của Hàn Lập, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ sợ hãi.

"Những lời này, vừa lúc ta muốn hỏi ngươi, ngươi rốt cục là ai, vì

sao chiếm cứ thân thể này? Phải biết rằng thân thể này là bạn tốt của ta, ta tự tay giao cho thủ hạ bảo quản. Ngươi không nói một tiếng, liền xâm chiếm nhiều năm như vậy, có phải là nên cho ta giải thích môt chút." Hàn Lập bất động thanh sắc hỏi.

"Thân thể này là thuộc về ngươi?" Khúc Hồn lộ ra vẻ bán tín bán nghi, con mắt đồng thời chuyển động không ngừng, hiển nhiên là đang suy nghĩ chủ ý gì đó.

Hàn Lập thấy cảnh này, cười lạnh một tiếng, đột nhiên giơ tay, lộ ra *" Dẫn Hồn chung"* vẫn đang bị thanh quang bao vây.

" Ngươi muốn làm gì?" Khúc Hồn vừa thấy Hàn Lập hành động như vậy, liền giống như thỏ bị dọa, lập tức nhảy vài trượng về phía sau, thần tình cảnh giác.

Trước kia tuy hắn cảm ứng được sự tồn tại của Dẫn Hồn chung, nhưng không biết hình thể của nó, cũng không biết đây là pháp khí chuyên môn khắc chế thân thể này, chỉ là theo bản năng nghĩ đến Hàn Lập muốn động thủ mà thôi.

------oOo------

Chương 338: Bức cung

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập không thèm để ý vẻ kinh sợ của người này, vươn tay, *"Đương"* một tiếng, khẽ bắn lên chiếc chuông nhỏ hóa giải thanh quang bao quanh Dẫn Hồn chung.

"Bùm" một tiếng, Khúc Hồn đang muốn nhân cơ hội đào tẩu bỗng ngã quỵ xuống đất.

"Bản mệnh pháp khí! Ngươi cầm trên tay chính là bản mệnh pháp khí của thân thể này!" Khúc Hồn vẻ mặt sợ hãi kêu lên.

" Người biết được là tốt! Không muốn chịu khổ thì hãy thành thật khai ra lai lịch của ngươi. Ta quả thật tò mò, ngươi như thế nào xâm chiếm thân thể này, tu tiên giả chẳng phải không thể đoạt xá phàm nhân sao chứ?" Hàn Lập thần sắc bình tĩnh nói, thanh âm cực kỳ bình thản, phảng phất như đang cùng bạn tốt nói chuyện phiếm.

Nhưng Khúc hồn nghe xong, lại không kìm hãm được rùng mình một cái, phải biết rằng tu sĩ đoạt xá, tại tu tiên giới chính là người nào gặp người đó ghét. Tuy không đến mức đối với người đoạt xá chém tận sát tuyệt, nhưng cũng sẽ tuyệt không cấp cho điểm tôn trọng nào. Mà loại biểu hiện phản thường này của Hàn Lập, trong lòng hắn càng bất ổn, không khỏi điên cuồng nghĩ kế sách thoát thân.

"Đạo hữu thứ tội, tại hạ trước kia cũng là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, chính là lúc cùng cừu gia tranh đấu hủy mất thân thể, mới bất đắc dĩ chiếm thân thể này." Vị này không có trả lời vấn đề của Hàn Lập, ngược lại sau khi đứng dậy, miễn cưỡng cười giải thích.

"Đúng thế sao?!" Hàn Lập không lạnh không nóng nói một câu.

Kỳ thật nghe được đối phương là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, Hàn Lập trong lòng hơi giật mình một chút.

Nhưng Khúc Hồn này không nhìn ra suy nghĩ của Hàn Lập, thấy bộ dáng thờ ơ của hắn, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi, vội vàng nói tiếp:

"Mặc dù tu vi tại hạ hạ xuống Luyện Khí kỳ, nhưng vẫn có chút linh thạch cùng pháp khí. Chỉ cần đạo hữu không truy cứu việc này, tại hạ nguyện ý tặng cho đạo hữu." Lúc nói những lời này, vị này có chút thấp giọng hạ khí. Hiển nhiên thực sự hiểu được đạo lý ở dưới mái hiên của người không thể không cúi đầu.

Nhưng Hàn Lập không để ý đến sự dẫn dụ của đối phương, ngược lại trầm tư một chút, đột nhiên hỏi:

" Ngươi là tu sĩ của Thất phái?"

Hàn Lập giống như tùy ý hỏi một câu. Theo hắn biết, tu sĩ Trúc Cơ kỳ ở ngoài thuộc Thất phái có rất ít, đương nhiên một ít đại gia tộc tu tiên cũng có không ít, giống như Yến gia vậy.

"Thất phái…. Nga, đúng vậy, ta là tu sĩ của Linh Thú sơn. Các hạ cũng là tu sĩ của thất phái?" Khúc Hồn nói mà sắc mặt vẫn như thường nhưng Hàn Lập lại từ trong mắt hắn thấy được một tia kinh hoảng, điều này làm hắn nổi lên lòng nghi ngờ.

"Nguyên lai đạo hữu thuộc Linh Thú sơn! Không biết cô nương Hạm Vân Chi của quý sơn có khỏe hay không vậy? " Hàn Lập nhẹ nhàng cười, chậm rãi hỏi.

"Hạm Vân Chi …… thật có lỗi, tại hạ bởi vì hằng năm đều bế quan tu luyện, mà không quen biết một ít đệ tử trẻ tuổi, thật sự không có ấn tượng gì." Khúc hồn nghe xong Hàn Lập hỏi cái này, trước tiên rùng mình, sao đó liền cười vài tiéng, lời nói có điểm không thật thà.

"Không biết? Vậy đạo hữu nhận thức người nào, có thể tùy tiện nói mấy đệ tử cho tại hạ nghe chút. Tại hạ quen rất nhiều đạo hữu Linh Thú sơn. Nói không chừng còn có người tại hạ biết!" Hàn Lập bất động thanh sắc tiếp tục truy hỏi nói.

"Cái này…" Khúc Hồn trên mặt có chút kinh hoảng, hơn nữa con mắt đảo loạn, bộ dáng thật sự cực kỳ không thành thật.

Nhìn bộ dạng ấp úng của người này, Hàn Lập trên mặt lạnh lùng, thầm sắc trở nên âm trầm.

"Đạo hữu thực sự làm tại hạ thất vọng! Xem ra rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt". Hàn Lập không khách khí nói, tiếp theo thân hình nhoáng lên tiến về phía trước, sau đó lại chợt lóe trở lại chỗ cũ.

Khúc Hồn vẫn không nhúc nhích ở tại chỗ, nhưng ở trên ngực lại dính thêm *" Định thần phù"*. Cả người ngay cả chút phản ứng cũng không có cơ hội. Điều này làm cho hắn sắc mặt đại biến vội vàng la lớn:

"Đạo hữu, đây là ý gì! Có việc gì thì có thể thương lượng…"

Định thần phù lúc đối phó với phàm nhân, tự nhiên là có thể làm cho thân thể phàm nhân hoàn toàn cứng ngắc, thậm chí ngay cả lời cũng không thể nói ra, nhưng đối phó với tu sĩ có pháp lực nhất định, thì hiệu quả kém một chút, tuy nhiên đồng dạng cũng làm cho tu sĩ tu vi thấp không thể nhúc nhích, nhưng nói chuyện cùng các loại biểu tình biến hóa lại không bị ảnh hưởng chút nào.

Hàn Lập lúc này căn bản không để ý tới vị này la hét cái gì, mà từ trữ vật đại lấy ra một cái bát đen sì như mực.

Vật ấy vừa xuất hiện, một cỗ khí tức âm trầm tràn ngập xung quanh, làm cho không khí ở phụ cận chợt hạ xuống vài độ, tiếp theo là một trận thanh âm quỷ khóc sói tru từ trong bát vang lên, còn có chút hắc vụ quỷ dị vờn quanh, càng làm cho pháp khí này có vẻ quỷ khí âm u. Chính là pháp khí Hàn Lập vừa có được không lâu - *" Tụ Hồn Bát"*.

Hàn Lập tay nâng pháp khí, âm trầm liếc mắt đối phương, sau đó mặt không chút thay đổi tiến đến trước mặt Khúc Hồn.

Vị này nhìn thấy dị tượng của bát, trước tiên trên mặt có chút thay đổi. Nhưng sau lại lập lức nhớ tới cái gì đó, vẻ mặt bỗng trở nên khẩn trương, có chút mất tự nhiên nói:

"Ngươi muốn làm gì, chẳng lẽ ngươi muốn dùng Luyện hồn thuật?"

Khi nói ra ba chữ này, trong mắt hắn hiện ra thần sắc cực kỳ sợ hãi.

" Luyện Hồn thuật" là một loại pháp thuật tiếng xấu rất lớn, tại tu tiên giới chính là người nào gặp người đấy sợ, người nào gặp người đấy trốn, thậm chí ngay cả một ít tu sĩ đều dùng thuật này để làm lời thề.

Bình thường một môn phái hay một đại gia tộc, đều có người chuyên môn tu tập thuật này, đây chính là hình thức xử phạt cùng chấn nhiếp lợi hại nhất để đối phó với những kẻ phản bội môn phái, gia tộc, cách làm tàn khốc nổi tiếng trong Tu tiên giới.

Nghe nói người tu tập thuật này, có thể đem hồn phách của người ta rút ra, dùng pháp thuật chuyên môn để tra tấn. Nghe nói loại pháp thuật này trực tiếp làm cho linh hồn thống khổ. Cho dù người ý chí kiên cường như thế nào cũng tuyệt đối cũng không chịu được nửa khắc. Hơn nữa tu sĩ nguyên thần càng cường đại, thống khổ phải chịu càng mãnh liệt, thật sự làm cho tu sĩ ngay cả nói đến thôi cũng phải biến sắc.

Lời đồn có quan hệ đến Luyện hồn thuật đều có khắp nơi trong Tu tiên giới. Trong đó truyền lưu rộng nhất chính là tu sĩ tu luyện Luyện hồn thuật, nhất định sẽ tu luyện một cái gọi là *"Hồn khí"* tương liên rất mật thiết với nguyên thần của mình, chỉ có như vậy mới có thể bằng vào pháp khí thi triển Luyện hồn thuật, làm cho hồn phách người trúng thuật sống không bằng chết.

Hình dạng hồn khí này, người ngoài không có mấy người nhìn thấy qua, nhưng tự nhiên bị phần lớn tu sĩ đồn rằng thành âm khí sâm sâm, quỷ khí tràn ngập. Vừa lúc *"Tụ Hồn bát"* có hơn trăm tu sĩ hồn phách này lại cực kỳ giống.

Bởi vì dị tượng mà cái bát này gây ra, cùng với lời nói uy hiếp của

Hàn Lập lúc trước, đã bị Khúc Hồn ngộ tưởng cho rằng Hàn Lập có thể thi triển thuật pháp đáng sợ *"Luyện Hồn thuật"* kia.

Cái này cũng không thể trách hắn suy nghĩ như vậy, cho dù ai tưởng tượng đến tra tấn hồn phách của người khác, thì thứ nhất nghĩ đến chính là pháp thuật này, bảo sao hắn không sợ đến mức hồn bay phách lạc.

Hàn Lập nghe xong lời ấy của Khúc Hồn, trên mặt biểu tình gì cũng không có, nhưng trong lòng lại có chút ngoài ý muốn.

Nói thật, hắn lấy ra pháp khí này, căn bản không nghĩ tới dùng *"Luyện hồn thuật"* đe dọa đối phương, chỉ nghĩ mượn một chút âm hàn khí, cho nguyên thần của đối phương ăn chút đau khổ thôi. Nhưng bây giờ đối phương lại cho rằng mình có thể thi triển *"Luyện hồn thuật, hơn nữa cực kỳ sợ hãi, cái này làm cho Hàn Lập động tâm, chuẩn bị sai rồi thì cho sai luôn.*

*"*Ta hỏi ngươi lần nữa, rút cuộc có lai lịch như thế nào, vì cái gì muốn giả mạo tu si Linh Thú sơn" Hàn Lập không trả lời đối phương dùng hay không dùng Luyện Hồn thuật, ngược lại lạnh lùng hỏi.

Cách Hàn Lập né tránh không đáp càng làm cho người này tin tưởng thêm vài phần, sắc mặt không khỏi lộ vẻ sầu thảm, nhưng môi động vài cái, vẫn không có ý muốn mở miệng.

Gặp tình cảnh này, Hàn Lập không hề nói cái gì vô nghĩa, mà thấp giọng đọc vài câu chú ngữ ngay cả chính mình cũng không hiểu, không hề khách khí giơ*" Tụ Hồn Bát"* đến trước mặt người này.

Nghĩ đến khí âm hàn từ trong bát, cho dù tu sĩ Trúc Cơ kỳ như Hàn Lập vừa tiếp xúc cũng phải rùng mình một cái, hiện tại tu vi Khúc Hồn hạ xuống Luyện Khí kỳ, tự nhiên lại càng không thể ngăn cản.

Cho nên vừa phóng bát trước mặt, vị này liền thấy cả người lạnh vô cùng, thật giống như nguyên thần bị đống băng, phảng phất như ngàn vạn mũi kim đâm vào sâu trong linh hồn của hắn.

Chỉ một lát sau, vị này rút cuộc cũng nhịn không được thống khổ, hét thảm lên một tiếng, cơ mặt liền bắt đầu vặn vẹo biến hình.

"Không cần vội, ta còn không có chính thức làm phép đấy, đến lúc đó thống khổ chỉ gấp trăm lần hiện tại mà thôi!*" Hàn Lập lời nói mơ hồ phiêu hốt, bỗng nhiên vang lên bên tai hắn.*

*"*Gấp trăm lần!*" Vị này vừa nghe Hàn Lập nói thế, thiếu chút nữa sợ hãi ngất xỉu đi.*

Thống khổ hiện tại, hắn còn không thể tiếp nhận được nửa khắc, nếu gấp cả trăm lần vậy không phải là làm cho nguyên thần vì đau đớn mà tan thành mây khói sao, đây tuyệt đối là " Luyện hồn thuật*" trong truyền thuyết.*

Khúc Hồn nếm đủ đau khổ đã không còn hoài nghi. Bởi vậy nhìn thấy Hàn Lập lại bấm pháp quyết, hắn không dám ương bướng, vội vàng sửa lại lời nói.

*"*Đạo hữu hạ thủ lưu tình, ta nói là được, các hạ có thể hay không trước tiên đem Hồn khí thu hồi, ngàn vạn lần đừng thi triển Luyện hồn thuật nữa!*"*

Bởi vì hắn bị âm hàn khí của bát xâm nhập, lạnh đến ngay cả thanh âm nói chuyện cũng thay đổi, nếu không phải trên người hắn còn có chút linh lực hộ thể, hơn nữa thân thể Khúc Hồn cường hãn hơn xa thường nhân, nếu ko chỉ sợ sớm đã bị cứng ngắc rồi.

" Sớm nghe lời như vậy, vậy có thể miễn nếm mùi đau đớn rồi!*" Hàn Lập lộ ra bộ dáng "* đây là ngươi tự mình chuốc lấy cực khổ*", giống như tùy ý thu hồi bát.*

Kỳ thật trong lòng Hàn Lập, cũng thầm thở phù một hơi.

Bởi vì cho dù vị này không nói vậy, không lâu sau Hàn Lập cũng sẽ thu hồi " Tụ hồn bát*", bởi vì khí âm hàn của pháp khí này, làm cho người tiếp xúc trực tiếp là Hàn lập, đồng dạng cũng cảm thấy ăn không tiêu, thật sự không thể nào tiếp tục cầm trên tay.*

Khúc Hồn thấy Hàn Lập thu hồi pháp khí mà hắn cho rằng là Hồn khí, thở phào một hơi.

"Tốt nhất là đừng nghĩ dùng lời nói láo để qua mặt ta, ta tự nhiên có thể dùng pháp thuật liên quan kiểm tra độ thật giả của ngươi. Ta nghĩ các hạ sẽ không ngu đến mức vì bí mật gì đó mà làm cho chính mình hồn phi phách tán, vĩnh viễn không thể luân hồi." Thanh âm của Hàn Lập lạnh như băng.

Những lời này, làm cho Khúc Hồn nhớ tới đau đớn vừa được cảm nhận, cả người không khỏi run rẩy một chút, sắc mặt cực kỳ khó coi!

------oOo------

Chương 339: Khiếp sợ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ta là…"

"Các hạ không cần nói là tán tu. Lời kiểu như vậy, ta không cần nghĩ cũng đã biết căn bản là không tin được!" Hàn Lập mặt không chút thay đổi cắt đứt lời của đối phương.

Nghe được Hàn Lập vừa nói như vậy, Khúc Hồn liền cười khổ. Xem ra hắn vừa rồi đúng thật là chưa từ bỏ ý định, định nói như vậy.

Vì thế, sau khi Khúc Hồn hơi do dự một chút, liền mệt mỏi uể oải nói:

"Đúng như đạo hữu hoài nghi, tại hạ thân phận đích xác có chút đặc thù, cũng không phải là tu sĩ Việt Quốc"

"Không phải người Việt Quốc?" Nghe xong câu nói đầu tiên của đối phương, thần sắc Hàn Lập liền khẽ biến đổi, trong lòng giật mình.

"Ta kỳ thật là tu sĩ Ngự Linh tông của Thiên Đô quốc, đi đến Việt Quốc du lịch." Khúc Hồn chậm rãi nói.

"Ma đạo Ngự Linh Tông"

Hàn Lập không khỏi nhíu mắt lại, bắn ra tia nhìn sắc như đao kiếm.

"Đúng vậy, tại hạ mấy năm nay tiến đến quý địa, nhưng không hiểu sao bị một gã tu sĩ pháp lực cao thâm của quý quốc hủy hỏng thân thể, mới rơi xuống hoàn cảnh này" Khi Khúc Hồn nói đến việc thân thể bị hủy, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Hàn Lập hơi chút suy nghĩ, chớp mắt một cái hỏi:

"Ngươi bị hủy mất thân thể năm, sáu năm trước sao?"

Thanh âm của Hàn Lập cực kỳ bình tĩnh, Khúc Hồn không có nghe ra ý tứ gì trong đó, liền thành thật trả lời:

"Đúng vậy!"

"Trong thời gian mấy năm ngươi chiếm thân thể này, sao không nghĩ tới việc quay về." Hàn Lập bất động thanh sắc hỏi:

"Tại hạ đương nhiên là có suy nghĩ, nhưng các hạ đối với ma đạo chúng ta hiểu rõ quá ít." Khúc Hồn thần tình bất đắc dĩ.

"Sao lại thế? Ta tuy biết một chút sự tình của ma đạo, nhưng cũng nghe được từ tin đồn mà thôi." Hàn Lập không hề kiêng dè thừa nhận nói.

"Ma đạo chúng ta hướng tới chính là mạnh ăn thịt yếu, cường quyền là chân lý, có thực lực dạng gì mới có thể hưởng quyền lực dạng ấy. Mà ta năm đó tại Ngự Linh Tông địa vị quả thật không thấp, có một đạo lữ đẹp như hoa cùng tu hành và một ít đệ tử để sai khiến. Nhưng bây giờ tu vi của ta giảm đi, ngươi cho rằng từ nay về sau, những thứ này sẽ là của ta sao? Tám chín phần sẽ bị các sư huynh đệ vẫn luôn nhòm ngó địa vị của ta, ngầm hạ độc thủ" Khúc Hồn cười lạnh giải thích.

Hàn Lập sau khi nghe xong, nhíu nhíu mày, cũng không nói gì.

Mà Khúc Hồn lại nói tiếp: *"Tại hạ bởi vì đoạt xá nên tu vi mới hạ xuống bậc này. Tuy vậy tại hạ tự tin, chỉ cần tầm khoảng ba mươi, bốn mươi năm là có thể khôi phục tu vi trở lại như xưa. Đến lúc đó có thể quang minh chính đại trở về. Nếu không, đạo hữu nghĩ rằng tại hạ nguyện ý trốn ở nơi khỉ ho cò gáy này hay sao?!"* Trong lời nói của Khúc Hồn, tràn ngập một bụng oán khí.

"Nói như vậy, ngươi vẫn trốn tránh ở phụ cận Gia Nguyên thành, không gặp qua các tu sĩ khác?" Hàn Lập thần sắc nhàn nhạt, bộ dáng không hề động tâm.

"Không có, đạo hữu chính là tu sĩ đầu tiên của Việt quốc tại hạ nhìn thấy sau khi đoạt xá." Hắn sắc mặt không được tốt nói.

"Vì sao ngay từ đầu không nói vậy mà phải giả mạo tu sĩ Linh Thú sơn?" Hàn Lập không để cho nghỉ ngơi tiếp tục truy hỏi.

"Ta nghĩ rằng các hạ là tu sĩ thất phái, có thể gây bất lợi đối với ta?" Hắn có chút ngại ngùng nói.

Nghe đến đó, Hàn Lập bỗng nhiên cười!

"Đây là lời nói thật của ngươi?" Hàn Lập rất hòa khí nói, nhưng khuôn mặt này lại làm cho sau lưng Khúc Hồn phát lạnh.

"Đúng vậy! Đạo hữu có gì không vừa ý sao?" Hắn cẩn thận hỏi, trong thần sắc có điểm bất an.

"Ta từng nghe người ta nói, lời nói láo trong thế gian này, dễ dàng gạt người nhất chính là lừi nói có bảy phần là thực, ba phần là giả. Không biết các hạ vừa rồi nói có bao nhiêu phần thực?" Hàn Lập nhìn chằm chằm hai mắt đối phương, nói từng chữ từng chữ một.

"Ha ha! Nghi tâm của đạo hữu quá nặng rồi. Vừa rồi đích xác là những câu nói thật." Khúc Hồn biết rõ không ổn, nhưng tưởng tượng đến hậu quả của việc nói dối, liền chỉ có thể cường ngạnh mà nói.

" Một khi đã như vậy, ta trước tiên nói về một cái tin tức xấu đi! Ma đạo lục tông các ngươi đã xâm lấn Việt quốc chúng ta. Nói cách khác hiện tại chúng ta ở hai thế lực đối địch, bởi vậy ta cũng không thèm hỏi han bí mật gì của ngươi, hiện tại liền đem nguyên thần của ngươi tiêu diệt, đỡ lãng phí thời gian." Hàn Lập trầm mặt, âm trầm nói:

Lời vừa nói ra, vị này vừa mới nếm mùi đau khổ, sắc mặt vàng như đất.

"Xâm lấn Việt quốc các ngươi? Như thế nào có thể như vậy, thời gian còn chưa tới mà." Vị này vì quá cấp bách mà nói ra một câu,

" Xoát" một cái, mặt tái nhợt, lộ ra thần sắc hối hận.

Mà Hàn Lập trong lòng lại kinh sợ.

"Ngươi biết việc này? Xem ra ta quả thật xem thường ngươi. Chẳng qua, cho dù ban đầu thân phận của ngươi ở Ngự Linh tông cao tới đâu, hiện tại cũng chỉ là tu sĩ Luyện Khí kỳ mà thôi! Vậy chớ trách ta lòng dạ độc ác." Lông mi Hàn Lập chậm rãi dựng ngược lên, mặt lộ vẻ sát khí nói.

Tiếp theo bàn tay Hàn Lập lật một cái, Tụ Hồn bát lại xuất hiện.

Nhất thời hàn khí âm trầm lại buông xuống.

Một màn làm Hàn Lập kinh ngạc xuất hiện, Khúc Hồn lại không lộ ra hình dạng e dè, mà là giương mắt nhìn cái bát, gương mặt lộ ra thần sắc kỳ quái.

Gặp tình cảnh này, trong lòng Hàn Lập lại có chút bất an.

Hắn làm gì biết làm *" Luyện Hồn thuật"*, chỉ có điều phải đe dọa đối phương mà thôi. Nếu như đối phương thực sự nguyện chết cũng không nói, Hàn Lập cũng đành phải đồng loạt tiêu diệt đối phương cùng thân thể của Khúc Hồn. Chẳng qua, trong bí thuật huyết tế hắn mới tìm được, quả là có phương pháp rút hồn, nhưng đáng tiếc chưa kịp luyện tập.

Đúng lúc Hàn Lập đang nghĩ như vậy, vị Khúc Hồn này liền hít vào một hơi thật dài, bỗng nhiên nói:

"Ta trên người đích xác có chút bí mật, nhưng lại có quan hệ tới sinh tử tồn vong của thất phái, nhưng ngươi làm sao có thể cam đoan sau khi ta nói, buông tha cho ta? Chỉ sợ hơn phân nửa là khó thoát khỏi luyện hồn mà chết." Hắn vừa nói đến hai chữ *" Luyện hồn"*, da mặt không khỏi giật giật một chút.

Hàn Lập nghe đối phương trịnh trọng nói vậy, sờ sờ cái mũi, vung tay lên thu hồi lại cái bát.

"Ngươi muốn cam đoan cái gì? Chỉ cần là lời hợp lý, ta có thể suy

nghĩ đáp ứng" Thần sắc Hàn Lập như thường nói, tựa hồ không có đem lời nói mạnh miệng của đối phương để trong mắt.

" Hừ! Lời thề bình thường, ta sẽ không tin tưởng. Nhưng ta được biết, luyện tập *" Luyện Hồn thuật"* tối kiêng kị là dùng Hồn khí để thề. Nếu làm sai lời thề, hơn phân nửa sẽ bị Luyện Hồn thuật phản phệ mà chết, kết cục thê thảm vô cùng. Ta muốn ngươi dùng Hồn khí thề. Ta sau khi nói thật, ngươi nếu vẫn hạ độc thủ, thì Hồn khí sẽ vỡ tan, sẽ chịu khổ do luyện hồn phản lại." Khúc Hồn nói không hề che đậy.

" Được, ta đáp ứng!" Hàn Lập trả lời không chần chờ chút nào nhưng trong lòng lại âm thầm cười lạnh không ngừng.

Sau đó, Hàn Lập liền đem *"Tụ Hồn bát"* ra, dựa theo lời đối phương mà thề độc.

Thấy Hàn Lập dứt khoát như vậy, Khúc Hồn thật có chút hồ nghi, lờ mờ nhận ra có cái gì đó không đúng.

"Lời thề độc ta đã thực hiện, ngươi còn muốn đề xuất điều kiện khác sao?" Hàn Lập không hề nhượng bộ, để không cho đối phương thấy ra sự kỳ quặc trong đó, cố ý toát ra vẻ bất mãn.

"Đương nhiên là không, tại hạ vẫn biết hậu quả của việc tham lam vô độ. Chẳng qua, trước khi nói bí mật, đạo hữu hãy đem tình hình bây giờ của ma đạo chúng ta và thất phái các ngươi nói ra một chút. Bởi vì ta thật sự không biết, mấy cái tin tức này có lỗi thời hay không?!" Khúc Hồn quả nhiên bị phân thần một chút, miễn cưỡng cười giải thích.

Hàn Lập trên mặt hiện lên vẻ do dự, nhưng vẫn chậm rãi đem tình huống bây giờ của thất phái và ma đạo, giới thiệu qua một chút.

"Khúc Hồn" nghe rất cẩn thận, nhưng khi nghe tới hơn một tháng sau song phương phải triển khai đại chiến, trên mặt liền lộ ra vẻ chế nhạo. Điều này làm cho Hàn Lập, người vẫn luôn lưu tâm đến sắc mặt đối phương, thấy rất rõ ràng.

Sau khi giới thiệu xong, Khúc Hồn trầm ngâm một chút, liền bắt đầu nói:

Nhưng ngay câu nói đầu tiên của hắn đã khiến cho Hàn Lập sửng sốt.

"Đạo hữu hãy nghe lời này của ta, hiện tại căn bản không cần phải tiến đến đại doanh của Thất phái. Bởi vì Thất phái cùng liên quân của tu sĩ hai nước hơn phân nửa đã đại bại. Ngươi đi cũng chỉ là chịu chết mà thôi." Thần sắc của hắn lộ ra một tia cổ quái nói.

Hàn Lập thần sắc không thay đổi, chỉ lạnh lùng nhìn đối phương, nghe hắn tiếp tục giải thích.

Vị tu sĩ Ngự Linh tông này, thấy Hàn Lập vẫn bình tĩnh như thế, không khỏi có vài phần kính nể, nhưng trong lòng lại càng thêm kiêng kị Hàn Lập, đồng thời ngoài miệng cũng tiếp tục nói:

" Các ngươi chỉ sợ không biết, kỳ thật Linh Thú sơn từ khi lập tông đến giờ, vẫn không ngừng bí mật liên hệ với Ngự Linh tông chúng ta. Lần trước giả phản bội, nếu ta đoán không sai, đó chỉ là màn sương mù che mắt của Lục tông, đặc biệt đợi tu sĩ lưỡng quốc khác đến dùng một mẻ lưới hốt trọn, một lần vất vả mà suốt đời nhàn nhã. Cuộc chiến này sau khi chấm dứt, Ma đạo lục tông chúng ra có thể độc chiếm vài nước." Vị này chậm rãi nói ra bí ẩn làm Hàn Lập nghe xong lạnh cả người.

"Sương mù che mắt? Làm như vậy không phải là có chút vẽ vời thêm chuyện sao? Linh Thú Sơn chính là chủ động nói ra quan hệ với Ngự Linh tông, nếu không nói, chẳng phải vẫn tốt sao?" Hàn Lập bởi vì khiếp sợ, sắc mặt có chút khó coi, nói.

" Đạo hữu thực sự nghĩ rằng sáu phái khác không biết lai lịch của Linh Thú sơn? Phải biết rằng ngoại trừ Linh Thú Sơn là phân chi bên ngoài của Ngự Linh tông chúng ta, Yểm Nguyệt tông với thực lực cực mạnh kia cũng đồng dạng có quan hệ rất sau xa với Hợp Hoan tông. Chỉ có điều Yểm Nguyệt tông quả thật là mấy trăm năm trước liền đoạn tuyệt liên hệ với Hợp Hoan tông, hùng tâm bừng bừng muốn tự lập" Vị Ngự Linh tông này tiếp tục nói ra lời làm Hàn Lập giật mình.

------oOo------

Chương 340: Quyển sáo

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Cho dù như thế, vì che dấu Linh Thú sơn, hy sinh các tu sĩ khác thì không nói, tu sĩ Kết Đan kỳ cũng chết ở lần tập kích kia, cái này nói kiểu gì cũng không thông." Hàn Lập khẽ nhíu mày, chậm rãi nói, bộ dạng không chịu dễ dàng tin tưởng.

"Tu sĩ Kết Đan kỳ không chết, sáu phái khác sao dễ dàng tin tưởng! Huống hồ các ngươi thực sự nghĩ rằng tu sĩ mất mạng là tu sĩ Kết Đan kỳ sao?" Khúc Hồn cười lạnh nói.

"Ý của ngươi là…" Hàn Lập có chút ngoài ý muốn nhìn Khúc Hồn.

"Theo ta được biết, bí pháp có thể kích phát tu vi của tu sĩ Trúc Cơ kỳ lên ngang với Kết Đan kỳ, ma đạo lục tông chúng ta vẫn có hai, ba loại. Đương nhiên mấy phương pháp này có khiếm khuyết rất lớn, cơ bản là tu sĩ chỉ cần thi triển một lần, nhất định kinh mạch sẽ đứt ra từng đoạn mà chết. Hơn nữa thời gian tu vi tăng lên cũng ngắn đến đáng thương. Chẳng qua thời gian như vậy cũng đủ để giấu giếm tai mắt của sáu phái kia, dù sao một lần tập kích diễn ra cũng không cần thời gian nhiều lắm."

Nghe đến đó, Hàn Lập liền im lặng, lúc này hắn đã tin khoảng ba phần rồi.

Có thể tưởng tượng ra, khi mà Thất phái cùng liên quân của hai nước khác, đang bày ra đại trận cùng Ma đạo lục tông chiến đấu, ma đạo sớm đã biết hết thảy sắp xếp của liên quân, đem Linh Thú sơn quay ngược đâm một kích, tất nhiên có thể dễ dàng xé rách trận thế của liên quân, đến lúc đó liên quân không có đại trận che chắn, tuyệt đối không phải là đối thủ của Ma đạo.

"Cho dù lời của ngươi là thật, hiên tại thời gian quyết chiến vẫn chưa tới, nếu ta chạy đến báo tin này, có thể chuyển bại thành thắng, vì cái gì ta phải trốn chạy?" Sau khi Hàn Lập trầm ngâm

trong chốc lát, có điểm không cam lòng nói.

" Ngươi thực sự cho rằng Ma đạo chúng ta sẽ dựa theo thời gian ước định mà quyết chiến sao? Phải biết rằng dựa theo kế hoạch ban đầu, cái này chính là để mê hoặc đối thủ, cho đối phương thời gian quyết chiến muộn hơn so với kế hoạch. Tuy không biết cụ thể thời gian, nhưng ta đoán rằng chỉ trong vòng vài ngày nữa, Ma đạo chúng ta sẽ đột ngột tập kích đại doanh của các ngươi. Dù sao lúc này cũng là giai đoạn các ngươi lơi lỏng nhất trước khi quyết chiến, hơn nữa nhân thủ còn lâu mới đến đông đủ. Đạo hữu cho rằng thời gian còn lại, có thể đem tin tức này tới nơi giao chiến, làm cho thượng tầng thực sự tin tưởng ngươi sao?" Vị này khóe miệng nhếch một cái, rõ ràng có ý vui mừng trên nỗi đau của người khác.

Nghe đến đó, thần sắc Hàn Lập rút cuộc cũng biến đổi, trong lòng có một tia lo lắng.

Nếu như Thất phái thực sự đại bại, vậy thì cuộc sống của hắn cũng không phải dễ chịu lắm. Không thể ở lại Việt quốc vì bị ma đạo đuổi giết, vậy chỉ còn cách chạy đến các nước chung quanh. Nếu mà còn không được thì phải tu sửa cái truyền tống trận kia, đến một địa phương lạ lẫm bắt đầu kiếp sống tu luyện mới.

"Các hạ tựa hồ đối với kế sách của ma đạo rõ như lòng bàn tay, xem ra thân phận thực là không thấp. Không cần lo lắng, ta không có hứng thú hỏi thân phận cụ thể của các hạ. Chỉ muốn hỏi thêm câu nữa là ngươi nói nhiều như thế, vậy có chứng cớ gì không? Ngươi sẽ không nghĩ rằng, chỉ dựa vào miệng lưỡi, ta sẽ hoàn toàn tin tưởng ngươi sao?" Hàn Lập sau khi nghĩ xong, trịnh trọng hỏi:

Nghe được Hàn Lập hỏi như vậy, vị tu sĩ Ngự Linh tông này rùng mình, sau đó cười khổ.

Ta nguy cấp đến cả thân thể ban đầu đều không có, đạo hữu cho rằng còn có thể giữ lại chứng cớ gì? Nếu đạo hữu có chút kiên nhẫn, chỉ cần đợi thêm vài ngày, vậy là có thể nghe được một ít tin tức về đại chiến."

Nghe vậy Hàn Lập lại cười lạnh.

"Không có thân xác, nguyên thần như thế nào lại trốn được ra. Các hạ năm đó một khi đã bị người ta đánh bại, ta không tin ngươi không đem pháp khí cùng những thứ trọng yếu khác giấu ở một nơi khác." *Hàn Lập lạnh lùng nói ra những lời sắc bén, đúng trọng tâm làm ngưng trụ vẻ cười khổ của Khúc Hồn.*

" Hắc hắc! Xem ra thật là không thể gạt được đạo hữu. Không sai, ta đã giấu đi ngọc giản mà bổn tông gửi cho Linh Thú sơn, kỳ thật vài năm trước ta đến Việt quốc chính là để phụ trách mang tin tức này về, nhưng mà không nghĩ tới…." *Hắn bị Hàn Lập phát hiện, hơi chút xấu hổ nói.*

Nghe đối phương rút cuộc cũng thừa nhận, Hàn Lập ngầm hít một hơi, chẳng biết tuổi thật của người này nhiều bao nhiêu, nhưng quả thật là vô cùng giảo hoạt, xem ra còn phải cẩn thận thêm nữa.

"Thứ đó ở địa phương nào?"

Tiếp theo, Hàn Lập không hề khách khí hỏi, đồng thời ánh mắt bắt đầu quét tới khắp nơi trên người hắn.

"Túi trữ vật cất ngọc giản, ta không mang trên người, mà được ta đặt ở một sơn động gần đây, ta có thể mang đạo hữu đi lấy." *Bây giờ Khúc Hồn biểu hiện hợp tác phi thường.*

"Không mang trên người?" *Ánh mắt Hàn Lập chớp động, lộ ra thần sắc không tin.*

" Ngươi cũng biết, thân thể ta hiện tại kỳ thật là cương thi, tuy rắn chắc hơn xa so với thường nhân, nhưng đồng thời cũng đánh mất đi đại bộ phận cảm giác, ta sợ đem túi trữ vật đeo trên người, một khi không cẩn thận đánh mất mà không biết. Cho nên dưới tình huống bình thường, ta đều để túi trữ vật ở trong sơn động, để khỏi đánh mất." *Lý do này làm Hàn Lập thấy có chút miễn cưỡng.*

Nhưng Hàn Lập cũng không nói gì, mà cẩn thận tìm trên người hắn một lần, sau khi không có thu hoạch mới lạnh như băng hỏi:

"Sơn động ở địa phương nào, ta đi lấy thứ ấy đến đây."

Thấy Hàn Lập cẩn thận như thế, Khúc Hồn chỉ có thể buồn bực đem địa điểm nói cho Hàn Lập.

Hàn Lập nghe xong gật gật đầu, tựa như muốn rời đi. Nhưng bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, quay đầu lại hỏi một câu:

"Ngươi như thế nào mà nhập được vào thân thể này, tuy thân thể này không có nguyên thần hồn phách, đỡ phải phiền toái đoạt xá, nhưng dù sao cũng không phải là thân thể của tu sĩ!"

Hàn Lập thực sự rất tò mò.

" Không biết!"

Câu trả lời của đối phương, làm sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, nhưng chưa đợi hắn nói cái gì, đối phương đã vội vàng giải thích:

"Ta thực sự không biết vì sao lại thế? Lúc ấy tại hạ mang thân thể trọng thương chạy vào Gia Nguyên thành thì hoàn toàn tiêu tùng, đành phải vội vàng để nguyên thần xuất khiếu, sau đó tìm kiếm chung quanh xem có tu sĩ nào có thể đoạt xá. Nhưng mà tìm mọi chỗ gần đó, cũng không gặp một tu sĩ nào. Đang ở lúc tuyệt vọng, liền phát hiện cương thi không có nguyên thần này, tại hạ cũng là liều một phen, thử một lần tiến vào. Nhưng là không nghĩ tới lại bình yên không việc gì, điều này làm cho tại hạ ngạc nhiên vô cùng."

Nói tới đây, bộ dáng vị tu sĩ Ngự Linh tông giống như là không thể tưởng tượng được.

Hàn Lập nghe xong trầm mặc, sau khi liếc mắt nhìn đối phương, đột nhiên trở về bên người hắn, tại trên người Khúc Hồn dính thêm hai tấm " định thần phù*", sau đó mới biến mất trong hắc ám.*

Khúc Hồn đứng thẳng tại chỗ, mặt đầy khổ sở, nhưng không lâu sau khi Hàn Lập rời đi, hai mắt lại lộ ra một tia quỷ dị.

Dựa theo địa điểm như lời đối phương, Hàn Lập chuẩn xác tìm được cái sơn động kia, xem ra cửa động không quá lớn.

Hàn Lập nâng tay, một khối Nguyệt Quang thạch bay ra từ túi trữ vật, phiêu phù trên đỉnh đầu, chiếu sáng bốn phía.

Sau đó, hắn nhìn cái động khẩu đen ngòm kia, sau khi suy nghĩ một chút liền thả ra Bạch Lân thuẫn, cùng pháp khí Quy Xác che ở trước người, rồi mới cẩn thận tiến vào trong động.

Sơn động quả nhiên không quá rộng lớn giống như Hàn Lập tưởng tượng, chính là đi tới tầm bảy, tám trượng, liền lờ mờ thấy được một vách đá chắn tại phía trước, xem ra là đáy của sơn động.

Hàn Lập ánh mắt sắc bén chuyển động, không phát hiện được dị thường, lúc này mới cúi đầu đi tiếp.

Bởi vì dựa theo lời đối phương, túi trữ vật kia đặt ở phía dưới một tảng đá lớn, hẳn là dễ tìm.

Quả nhiên, cách đó hai trượng, có một khối đen gồ lên cao vài thước, giống hình dáng một tảng đá.

Hàn Lập nghĩ một chút, đi tới vài bước, nương theo ánh sáng hòa nhã của Nguyệt Quang thạch, ngưng thần nhìn kỹ.

"Hí!" Hàn Lập hút vào một ngụm không khí.

Đây đâu phải là tảng đá gì, rõ ràng là những đống xương trắng chất chồng vào nhau, trên đó mơ hồ còn lưu lại một chút máu thịt, tản ra mùi máu tươi như có như không.

Hàn Lập khiếp sợ, hơi tập trung một chút, liền phát hiện đám xương trắng đều là xương của những mãnh thú như hổ báo lưu lại, mặt trên còn có một ít dấu răng cắn xé, dường như bị một con gì đó gặm qua.

Nhìn thấy thế, trong lòng Hàn Lập ý niệm liền chuyển động, thầm kêu không tốt, vội vàng lui ra ngoài.

Nhưng là đã chậm, một bóng đen chợt lóe, chẳng biết nhảy ra từ nơi nào, hung hăng đụng vào Bạch Lân thuẫn của Hàn Lập.

Nhất thời, một luồng lực cực kỳ mãnh liệt truyền đến, trong nháy mắt khiến cho cả thuẫn lẫn người bay ngược ra ngoài, hung hãn đập vào vách đá trên sơn động, thiếu chút nữa làm Hàn Lập hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ.

"Là quái vật gì vậy?" *Trong kịch liệt đau đớn, Hàn Lập vừa sợ vừa giận thầm nghĩ.*

Nhưng không đợi Hàn Lập hạ xuống từ trên vách đá, bóng đen kia lại nhảy lên nhằm về phía hắn.

Hàn Lập kinh hãi thất sắc, không hề suy nghĩ vội vàng đem hai kiện phòng ngự pháp khí che ở trước người.

"Choang" *một tiếng thật to, làm Hàn Lập ngoài ý muốn.*

Lần này không có lực mạnh truyền đến, nhưng Bạch Lân thuẫn che ở phía trước lại phát ra thêm một tiếng "Choang" nữa, rồi giữa mới nứt ra thành hai mảnh rớt xuống.

Thấy cảnh này, Hàn Lập thiếu chút nữa kinh hãi đến mức cắn phải đầu lưỡi.

Điều này thật quá sức tưởng tượng! Bạch Lân thuẫn cứng rắn là thế mà vẫn bị quái vật kia chém thành hai mảnh.

------oOo------

Chương 341: Chật vật

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thuẫn này chính là đỉnh cấp pháp khí dùng bạch lân của *"Mặc Giao"* mà luyện chế ra! Đã cùng Hàn Lập kinh qua nhiều trận chém giết, trừ việc trước đó vài ngày bị *" Huyết Linh Toản"* xuyên thủng một cái lỗ nhỏ, cơ hồ cho tới bây giờ không có tổn hại gì quá lớn, mà hôm nay liền bị hủy trên tay một con yêu vật, làm Hàn Lập khó có thể tin tưởng.

Nhưng tại giờ phút này, nhờ vào Nguyệt Quang thạch, Hàn Lập lờ mờ thấy được hình dạng của quái vật cực kỳ cổ quái.

Cơ thể cũng không lớn, hình dạng chỉ cao khoảng một trượng, cái cổ nhỏ xíu, trên đó còn có một cái đầu không to hơn là bao nhiêu nhưng có hai luồng lục quang lớn bằng nắm tay lạnh lẽo lóe lên hàn ý, đang không chút cảm tình giương mắt nhìn hắn.

Khiến cho Hàn Lập để ý chính là hai chi trước phảng phất giống như hai thanh khảm đao sắc bén, điều này làm cho Hàn Lập cực kỳ kinh ngạc!"

*Quái vật này không ngờ lại sử dụng vũ khí! Nhưng thanh khảm đao này sao lại sắc bén như vậy, một đao bổ đôi "*Bạch Lân Thuẫn" đây?

Tuy Hàn Lập suy nghĩ như vậy nhưng thân hình cũng đã nhoáng lên, nhanh như tên bắn hướng bên ngoài động vọt đi.

Thật đúng là nói đùa, trong sơn động không lớn này mà lại dây dưa cùng với một quái vật đáng sợ, hắn thấy dù mình có thêm vài mạng nữa cũng không đủ dùng, phải trốn ra ngoài mới có chút ưu thế được.

Khi thấy Hàn Lập thân hình vừa động, quái vật kia cũng đồng dạng vô thanh vô tức mà đuổi theo như đạn bắn, tốc độ đồng dạng cũng cực kỳ nhanh chóng.

Sơn động chỉ có một chút khoảng cách như vậy, Hàn Lập cùng quái vật kia một trước một sau rời khỏi, tạo nên hai cỗ kình phong.

Vừa ra khỏi động khẩu, Hàn Lập cũng không nghĩ nhiều, khoát tay, bắn ra một đạo bạch quang, tiếp theo Thần Phong Chu trắng tinh liền xuất hiện lơ lửng trên không trung.

Hắn định khu sử Thần Phong Chu bay lên trời mà đi!

Một khi pháp khí không phòng ngự được công kích của yêu vật, nếu như tạo được khoảng cách dùng pháp khí đem kích trúng há không phải là thịt nát xương tan sao.

Nhưng Hàn Lập bởi vì thi triển pháp khí nên có chút trì hoãn, bóng đen trước mắt chợt lóe. Yêu vật kia dù đuổi theo sau nhưng lại đến trước, đứng giữa Hàn Lập và Thần Phong Chu, hơn nữa hai thanh trảm đao chà xát qua lại vài cái vang lên thanh âm leng keng, ánh mắt lạnh băng nhìn Hàn Lập.

Thấy cảnh này, Hàn Lập trong lòng không khỏi lạnh lẽo.

Yêu vật này chẳng những lợi hại mà còn có linh trí nhất định. Lần này thật là đại phiền toái.

Chẳng qua sau khi ra khỏi bóng tối trong sơn động, dưới ánh trăng, Hàn Lập cũng nhận ra còn yêu vật trước mắt, đó là một con bọ ngựa rất lớn, toàn thân màu xám đen, cả người tản ra khí tức quỷ dị.

Hàn Lập hít sâu một hơi, cố nén tâm lý bất an, thân hình mơ hồ một chút, huyễn hóa ra năm sáu ảo ảnh giống nhau, trực tiếp hướng yêu vật phóng tới. Hàn Lập không tin bằng vào chính mình toàn lực thi triển La Yên bộ còn không thể vượt qua được sự cản trở của yêu thú.

Bọ ngựa hai mắt lục quang chợt lóe, cũng đồng dạng huyễn hóa ra mấy cái bóng mơ hồ, phân biệt đón ảo ảnh của Hàn Lập đang

tới.

Hàn Lập sắc mặt đại biến!

"Phốc" "Phốc" vài tiếng vang lên, huyễn ảnh của Hàn Lập đều bị hai tay của con bọ ngựa kích phá, cuối cùng thực thể cũng bị bắt phải dùng Quy xác pháp khí đem ra ngạng kháng, kết quả cả người không những bị chấn lui trở lại chỗ cũ, hơn nữa trên Quy xác pháp khí cũng xuất hiện một vết chém thật sâu.

Hàn Lập vẻ mặt tái nhợt liếc mắt nhìn vết chém, nuốt nước miếng đánh ực một cái, hiển nhiên pháp khí này nhất định sẽ không chịu nổi vài kích.

Nhưng không đợi Hàn Lập tìm ra đối sách, con bọ ngựa kia đã "Chi lạp" một tiếng, một đôi cánh màu xám, dài khoảng vài thước mở ra, tiếp theo là thanh âm ông ông vang lên, yêu thú này nhanh chóng đập đập hai cánh, nhẹ nhàng phiêu phù bay lên.

Thấy thêm màn này, Hàn Lập kêu khổ không thôi, hắn sao lại quên mất con bọ ngựa này là côn trùng, còn có thể phi hành, đến lúc này, tốc độ của yêu thú chẳng phải là càng thêm kinh người sao.

Hàn Lập lần đầu đối với thân pháp của chính mình có chút không tin tưởng.

Tuy là như vậy, Hàn Lập cũng vội vàng thi triển tăng thêm "Khinh thân thuật" cùng với các loại pháp thuật phụ trợ khác lên trên người, rồi vỗ vỗ túi trữ vật bên hông, mười đạo ánh sáng kim, hắc, hồng đồng loạt bay ra

Hắn muốn tiên hạ thủ vi cường.

Nhưng yêu thú kia căn bản không có để cho Hàn Lập phát động công kích bằng pháp khí, sau đó thân hình liền nhẹ nhàng di chuyển, đột nhiên bóng đen chợt lóe biến mất tại chỗ vô ảnh vô tung, nhưng một khắc sau bỗng xuất hiện trên đầu Hàn Lập, nhắm ngay đầu của hắn mà hung hăng bổ xuống một đao, những tưởng đem Hàn Lập chém thành hai nửa.

Lúc này vẻ mặt Hàn Lập bình tĩnh vô cùng.

Hắn đồng dạng cũng nhoáng lên, sau khi lưu lại một trận tàn ảnh, cũng biến mất tại chỗ, còn hơn mười đạo kim nhận đang vây quanh bên người yêu thú có ý muốn đem nó loạn nhận phân thây.

"Đương đương" liên tiếp hai tiếng vang lên truyền đến, hai thanh khảm đao trong tay con bọ ngựa, rất nhanh huy vũ lên với tốc độ mắt thường nhìn không thấy, hình thành một cái lưới phòng hộ thật lớn, nhóm pháp khí cũng vừa trùng hợp tiếp xúc, lập tức có ba thanh kim nhận cũng một thanh hỏa xoa bị chấn nát biến thành nhiều điểm huỳnh quang từ trên không trung rơi xuống.

Hàn Lập đang nhân cơ hội để vọt lên Thần Phong chu nhìn thấy cảnh này cũng cực kỳ đau lòng.

Hắn vội vàng thu hồi những pháp khí còn lại. Kết quả mấy đạo hào quang còn lại cấp tốc quay đầu bắn trở về.

Nhưng là cự đường lang kia lại không chịu từ bỏ ý đồ, hai chi trước lại giao xoa ma sát một lượt, đột nhiên thân hình nhoáng lên, biến thành một đạo hắc tuyến (chỉ đen) tăng tốc đuổi theo, trong khoảng khắc liền tới phía trên mấy kiện pháp khí kim nhận, tiếp theo không chút khách khí chém loạn một trận, lại thêm hai kiện kim nhận bị đứt ra vài khúc, hóa thành tro bụi.

Hàn Lập cảm giác như trái tim đang nhỏ máu.

Bộ kim nhận này ngày thường dùng đến đều cảm thấy cực kỳ thuận tay, hơn nữa bộ kháp khí này đã sớm theo hắn nhiều năm, cũng có cảm tình nhất định, không nghĩ tới hôm nay phần lớn đã bị hủy.

Chẳng qua may mắn là thứ Hàn Lập trọng thị nhất "Ô Long đoạt" lại hoàn hảo, không có tổn hao gì, cuối cùng cũng không có bị hủy diệt một cái nào, điều này coi như là may mắn trong bất hạnh rồi.

Nhưng con bọ ngựa kia vẫn đang giương mắt nhìn chòng chọc mình, Hàn Lập thật sự không thể cảm giác được may mắn, nếu không có biện pháp đối phó với nó, không cần nói đến pháp khí còn lại, mà ngay cả mạng nhỏ của chính mình hơn phân nữa cũng đi tong.

Nghĩ vậy, linh lực dưới chân Hàn Lập mãnh liệt xuất ra, nhất thời Thần Phong Chu khẽ run rẫy, biến thành một đạo bạch quang vọt lên trời, hắn không tin yêu thú kia có thể cùng với Thần Phong Chu so tốc độ.

Nhưng Hàn Lập phi hành trên không trung được một lát thì hắn không thể không thay đổi ý nghĩ vữa rồi, thừa nhận mình chính là ếch ngồi đáy giếng.

Hiện tại hắn một mặt chạy như điên về phía trước, một mặt thỉnh thoảng quay đầu lại bắn ra vài cái hỏa cầu để ngăn cản một chút con bọ ngựa đang theo sát phía sau.

"Thật là tà môn, yêu thú này chẳng những là công kích cực mạnh mà tốc độ phi hành lại nhanh chóng như thế, quả là không thể tưởng tượng, ngay cả Thần Phong Chu của hắn so với nó cũng chậm hơn một chút. " Hàn Lập thầm nghĩ, trong lòng không khỏi buồn bực vô cùng.

Giờ đây hắn thập phần khẳng định con yêu thú này so với Bạch tri chu (con nhện trắng) trong động quật ngày đó tuyệt đối lợi hại hơn rất nhiều.

Con bọ ngựa to lớn này không phải là tứ cấp yêu thú đỉnh giai mà chính là cái loại ngũ cấp yêu thú trong truyền thuyết, cơ hồ cùng thể cùng tu sĩ Kết Đan sơ kỳ đối kháng.

Hàn Lập nghĩ đến khả năng ấy, sau lưng mồ hôi lạnh túa ra ướt đẫm, hắn càng liều mạng phóng thích hỏa cầu, thầm mong ngăn cản được yêu thú một chút. Tuy nhiên mỗi một khỏa hỏa cầu cũng dễ dàng bị chém thành hai nửa, nhưng cuối cùng cũng làm cho yêu thú chậm lại một lát, tranh thủ thời gian cho Thần Phong Chu.

Nhưng Hàn Lập rất rõ ràng, nếu cứ như vậy thì sẽ sớm bị đối phương bắt kịp, quyết không thể tiếp tục giằng co, bởi vậy hắn tuy một bên ngự khí phi hành, một bên phóng thích hỏa cầu nhưng lại vội vàng lợi dụng thần thức tiến vào trong túi trữ vật, xem có pháp khí gì có thể dùng tới trong lúc này.

Bỗng nhiên thần thức Hàn Lập tìm thấy một thứ cực kỳ mềm mại, trong đầu hắn lóe lên, nhất thời đã có chủ ý.

Hàn Lập sau khi cúi đầu dò xét hoàn cảnh, mạnh mẽ giẫm chân lên Thần Phong chu, rồi ngự khí hướng cây cối rậm rạp bên dưới tà tà bay đi.

Đồng thời, hắn vội vàng sờ loạn trong túi trữ vật, xuất ra bảy tám kiện pháp khí bình thường, mặc kệ ba bảy hai mốt gì gì đồng loạt phóng ra, sau đó lại thêm bốn năm con Khôi lỗi binh sĩ xuất hiện từ trong bạch quang, nhất thời mấy mũi tên ánh sáng chói mắt theo sát sau pháp khí bắn về phía yêu thú.

Một phen điên cuồng công kích này, quả nhiên làm cho con bọ ngựa kia phải huy vũ song chưởng ra ứng phó một lúc, mặc dù rất nhanh đã đem mấy món pháp khí cùng nhóm khôi lỗi kia đem chấn nát nhưng sau đó muốn tìm Hàn Lập một lần nữa thì bên dưới rất yên tĩnh, lặng lẽ, Hàn Lập đã biến mất vô ảnh vô tung trong rừng rậm.

Hai mắt yêu thú lục quang không ngừng chớp lóe, chậm rãi bay thấp xuống, sau đó tại phụ cận phía trên đảo quanh một lượt, coi bộ vẫn muốn tìm ra Hàn Lập.

Phía sau một cây đại thụ ở khu rừng rậm rạp bên dưới, Hàn Lập đang nhìn con yêu thú to lớn ở trên trời vòng lui vòng tới, trong ánh mắt không khỏi có chút khẩn trương.

Đến lúc này, trên người hắn đã khoác một chiếc áo choàng bằng lụa mỏng, ngăn cách tất cả các loại khí tức trên người Hàn Lập.

Kiện "Ẩn Linh sa" này chính là chiến lợi phẩm mà Hàn Lập đoạt được từ tay Tuyên Nhạc trong trận chiến với Bạch Tri chu, lúc trước tên kia định dùng vật ấy âm mưu đối với Hàn Lập, kết quả lại bị chết. Cái áo choàng này chẳng những có thể ngăn cách lich khí dao động mà ngay cả hơi thở của bản thân cũng có thể che dấu không lộ ra chút nào.

Hôm nay Hàn Lập bất đắc dĩ phải sử dụng cái pháp khí này, do hy vọng trí tuệ con bọ ngựa kia không quá cao, trong chốc lát không tìm thấy mình sẽ tự động bỏ đi. Nếu không hắn sẽ không ổn.

Chẳng qua, vì phòng vạn nhất, trên một tay của Hàn Lập đã thủ sẵn "Huyết Linh toản" kia.

Thứ này tuy tốc độ kinh người, sát thương lực rất lớn nhưng sau khi thấy qua tốc độ kinh người của con côn trùng, hắn thật sự không có chút tin tưởng dùng vậy ấy mà có thể đánh chết yêu thú này, bởi vậy lấy ra chỉ là để đề phòng vạn nhất mà thôi.

------oOo------

Chương 342: Kinh nghi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập ngưng thở chăm chú nhìn, con yêu thú dò xét trong phạm vi vài dặm đột nhiên trực tiếp cấp tốc phóng tới chỗ ẩn thân của Hàn Lập.

Khuôn mặt Hàn Lập trở nên tái mét.

Vẻ mặt hắn thêm vài nét hàn ý, cầm chặt *"Huyết Linh Toản"* trong tay, bắt đầu rót linh lực vào nhất thời vật ấy khẽ nóng lên.

Mặt không chút biểu tình nhìn yêu thú đang bay tới, Hàn Lập quyết định đợi đối phương cách mình gần, lúc này mới phóng xuất pháp khí, chỉ có làm như vậy mới có thể nắm chắc việc đả thương hoặc giết chết yêu thú này thêm một chút.

Hậu quả của việc làm này khẳng định gia tăng thêm vài lần nguy hiểm nhưng hôm nay Hàn Lập cũng bất chấp.

Năm mươi trượng, bốn mươi trượng, ba mươi trượng ……

Hàn Lập tim đập thình thịch, không khỏi hít sâu một chút, tay như muốn giơ tay lên phóng xuất Huyết Linh toản.

Nhưng xuất hiện một màn làm Hàn Lập trợn mắt há mồm.

Lúc yêu thú bọ ngựa kia cách đỉnh đầu Hàn Lập khoảng hai mươi trượng, bỗng nhiên xoay một cái thay đổi phương hướng, nhào thẳng xuống một chỗ các không xa nơi Hàn Lập ẩn thân, kết quả là sau một hai tiếng kêu thảm thiết, con bọ ngựa kia dùng chi trước quắp lấy một con heo rừng thật lớn từ trong rừng bay lên, không chút do dự hướng về đường cũ bay mất.

Thấy thân ảnh yêu thú dần dần biến mất trong tầm mắt, Hàn Lập mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, ngồi bịch xuống đất, rút cuộc cũng không để ý gì đến phong phạm của người tu tiên nữa.

Tình hình vừa rồi ….

Nếu không phải hắn dự định công kích ở khoảng cách gần, chỉ sợ rằng cũng giống như con heo rừng kia, trở thành đồ ăn trong bụng của yêu thú.

Lần này bình yên không có việc gì, thật sự là vô cùng may mắn a!

Hàn Lập âm thầm kêu may mắn không thôi, lần đầu tiên cảm thấy được vận khí của mình cũng không tệ lắm.

Ổn định tâm thần một chút, Hàn Lập nghĩ rằng hết thảy việc này đều do tên đầu sỏ tu sĩ Ngự Linh Tông đã chiếm cứ thi thể Khúc Hồn gây nên vì vậy lửa giận bùng lên.

Rõ ràng rằng cái gì là tin giản trong sơn động, hóa ra đó chỉ là một cái bẫy được đối phương bố trí mà thôi.

Dù cho mình trăm ngàn cẩn thận, không ngờ không đấu lại tên cáo già gian xảo kia, còn bị hãm hại, chút nữa là phải đi tong cái mạng nhỏ.

"Tốt, tốt lắm! Hiện tại ta không chết, coi ngươi làm sao có kết quả tốt đây!" Lần đầu tiên Hàn Lập tức giận như vậy, một bên ngồi nghỉ ngơi, một bên lẩm bẩn tiết hận.

Ở trong mắt hắn, vị *"Khúc Hồn"* kia liên tiếp chịu ba cái *"Định thần phù"* của mình.Tuyệt đối không có khả năng bằng tu vi như vậy mà trốn thoát được, chỉ cần chính mình trở về, tự nhiên dễ dàng lấy đi cái mạng nhỏ của đối phương.

Cảm giác được thể lực cùng pháp lực chính mình đã phục hồi trở lại, Hàn Lập lúc này phi thân ngự khí đồng dạng hướng chỗ ban đầu bay trở về.

Chỉ có điều lần này hắn không dám phi hành cao trên không trung mà là thập phần cẩn thận bay tà tà cách mặt đất vài chục trượng vì hắn sợ lại khiến cho con yêu thú kia chú ý.

Trên đường bay trở về, gió đêm lạnh lẽo thổi vào người, tức giận trong lòng cũng bị dập tắt hơn phân nửa, nhất thời đầu óc hắn thanh tỉnh không ít, bắt đầu ngẫm nghĩ lại quá trình từ đầu đến cuối cùng *"Khúc Hồn"* tiếp xúc.

Cân nhắc qua lời nói và việc làm của vị tu sĩ Ngự Linh Tông và yêu thú bọ ngựa đáng sợ kia Hàn Lập đối với thân phận tu sĩ Trúc Cơ kỳ của hắn cũng bắt đầu hoài nghi.

Tại nơi cách Gia Nguyên thành không quá vài trăm dặm lại xuất hiện yêu thú lợi hại như vậy đương nhiên không có khả năng là loại hoang dã ở đây.

Nghĩ đến thân phận của tu sĩ Ngự Linh Tông kia thì con bọ ngựa này có tám chín phần là linh thú được thuần dưỡng.

Linh thú đáng sợ như vậy, Hàn Lập thật sự khó có thể tưởng được nó lại là do một tu sĩ Trúc Cơ kỳ thuần dưỡng, theo quan điểm của hắn thì con linh thú này tuyệt đối có thể một chọi ba gã tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, thật sự quá lợi hại.

" Chẳng lẽ thân phận *"Khúc Hồn"* này không phải là Trúc Cơ kỳ mà là Kết Đan kỳ…" Hắn không khỏi phỏng đoán một phen.

Hàn Lập bị ý nghĩ này làm cho hoảng sợ!

Mắt thấy đã sắp đến đỉnh núi nhỏ ban đầu, hắn liền dừng bước, lơ lửng trên không trung trầm tư.

Một gã Kết Đan kỳ tu sĩ như thế nào lại bị hủy đi thân thể, nguyên thần xuất khiếu, kết cục thật thê thảm, phải biết rằng đụng tới chính là tu sĩ Kết Đan kỳ a, đánh không lại thì cũng có khả năng thoát thân, trừ phi gặp phải mấy lão quái vật Nguyên Anh kỳ?

Nhưng là tu sĩ Nguyên Anh kỳ của Thất phái đã sớm không màng thế sự, bộ dáng còn giống như vắng mặt tại Việt quốc, thậm chí lần này Ma đạo cùng Thất phái đã vài lần giao phong, Hàn Lập cũng không có nghe nói qua có tu sĩ cấp bậc Nguyên Anh kỳ ra tay.

Điều này làm cho hắn không thể nghĩ ra, những người này mà động thủ thì sợ rằng sơn băng địa liệt, phiên giang đảo hải (núi nát đất tan, sông cuộn biển gầm).

Bất quá Hàn Lập đối với cách làm của mấy tu sĩ cấp cao ngồi xem tu sĩ cấp thấp tranh đấu, còn mình thì lạnh lùng quan sát, cũng có vài lần oán thầm. Chẳng biết tu sĩ song phương cấp bậc loại này đang làm cái gì nữa?

"Không lẽ lại trùng hợp như vậy, tên gia hỏa Kết Đan kỳ này lại gặp phải một lão quái vật trong số đó?" Hàn Lập thầm nghĩ một chút.

Nếu tên xâm chiếm thân thể Khúc Hồn thật sự là tu sĩ Kết Đan kỳ thì mọi việc hoàn toàn thông suốt vì như vậy hắn mới có khả năng biết cơ mật Ma đạo xâm lấn, hơn nữa còn có cả linh thú cường đại.

Hàn Lập suy nghĩ một phen không thể không thừa nhận việc Khúc Hồn là tu sĩ Kết Đan kỳ có sáu, bảy thành xác suất, điều này làm cho hắn không khỏi đổ mồ hôi lạnh, lộ ra thần sắc cổ quái.

Mặc dù có chút sợ hãi nhưng cũng còn có một tia hưng phấn ….

"Đối phương sẽ không giả trư ăn thịt hổ chứ? Cố ý giả dạng tu vi thấp như thế để hí lộng hắn sao?" Hàn Lập vắt óc suy nghĩ, tình hình tồi tệ nhất này có bao nhiêu rút cuộc có bao nhiêu phần trăm.

"Không đúng, đối phương tuyệt không phải cố ý như thế!" Hàn Lập lại thầm nhủ, cân nhắc, rút cuộc trong lòng cũng đã có được phán đoán chắc chắn.

Không nói tới cái khác, việc đối phương mấy năm trước mới bắt đầu xâm chiếm thân thể Khúc Hồn khẳng định không thể nghi ngờ, kể từ đó một thân tu vi thâm sâu không lường được của hắn tự nhiên giống như lời hắn là đã bị trôi theo dòng nước.

Cho dù vẫn còn nguyên thần, trọng tu không gặp bình cảnh, tu vi hôm nay đích xác như biểu hiên.

Hơn nữa Hàn Lập còn liếc mắt nhìn ra, đối phương cũng chưa khống chế được linh thú, nếu không có một bảo tiêu lợi hại như vậy, hắn như thế nào lại không cho đi theo bên người.

Phải biết rằng hiện tại chính là thời điểm yếu đuối nhất của hắn, lực lượng bảo hộ chính là khiếm khuyết lớn nhất, cho nên mới bất đắc dĩ lừa mình vào sơn động để con yêu thú kia giết chết.

Hàn Lập tâm tư cực kỳ thông minh, nghĩ lại một lượt từ đầu đến cuối liền hiểu ra được bảy tám phần chân tướng, nhất thời trong lòng đảm khí lại tăng lên không ít.

Cái này cũng không phải Hàn Lập thừa dịp người gặp nguy khốn mà chiếm tiện nghi, mà là tự biết đã cùng vị tu sĩ Ngự Linh Tông kia kết đại cừu.

Nếu đối phương thoát khỏi tay hắn, khẳng định sau khi khôi phục thực lực Kết Đan kỳ liền đem hắn ra băm thành vạn mảnh.

Bởi vậy hắn không thể để cho tu sĩ này còn sống mà rời đi.

Hàn Lập rất rõ ràng quan hệ lợi hại trong đó, không do dự liền thúc giục pháp khí dưới chân, hướng đỉnh núi kia bay đi.

Hàn Lập đảo mắt đã đến nơi, liếc mắt liền gặp *"Khúc Hồn"* đang thành thành thật thật ngơ ngẩn tại chỗ, trên người vẫn còn mấy tấm phù lục.

Hàn Lập nhất thời mừng rỡ, hắn yên tâm hạ xuống cách đối phương vài chục trượng, đồng thời hai tay cũng cầm một món pháp khí.

Vừa thấy Hàn Lập từ trên trời bay xuống, trên mặt *"Khúc Hồn"* lộ ra thần sắc khiếp sợ, tựa hồ không nghĩ tới Hàn Lập có thể còn sống.

Vì thế hắn miễn cưỡng cười, môi vừa động muốn nói cái gì đó.

Nhưng Hàn Lập sau khi tiến lên được vài bước, không khác khí liền khoát tay bắn ra lưỡng đạo ô quang đánh thẳng tới.

Một khi đã định chém tận giết tuyệt, Hàn Lập cũng không muốn nói nhiều với kẻ sắp chết.

Thấy khí thế hung mãnh của Ô Long đoạt bắn nhanh tới, *"Khúc Hồn"* sắc mặt đại biến.

Khi Hàn Lập cho rằng đối phương sẽ bị nghiền nát thì thân hình *"Khúc Hồn"* nhoáng lên, nhảy sang bên cạnh để tránh né công kích.

"Ngươi làm gì đó, chẳng lẽ quên mấy lời thề độc đã phát ra sao?" vị tu sĩ Ngự Linh Tông hơi thở có chút khó khăn nói.

Hiển nhiên hắn không dự đoán được vừa thấy Hàn Lập liền bị tập kích hung ác như thế.

Hàn Lập nghe *"Khúc Hồn"* nói vậy, liền như không nghe thấy, chỉ là gắt gao giương mắt nhìn ba cái Định Thần phù trên người đối phương, cơ hồ không tin vào mắt mình.

"Phù lục không có gỡ xuống, đối phương như thế nào lại có khả năng hành động?" Hàn Lập một bụng hồ nghi.

Chẳng qua, hiện tại cũng không phải là lúc dây dưa, Hàn Lập chỉ hừ lạnh một tiếng, căn bản không nói thêm gì, lấy tay chỉ vào Ô Long đoạt, nhất thời pháp khí lớn lên mấy lần, biến thành lưỡng đạo ô quang thô to, chợt lóe đánh về phía đối phương.

Hắn đã hạ quyết tâm, cho dù hi sinh thân thể *"Khúc Hồn"* cũng phải tiêu diệt được nguyên thần vị tu sĩ Kết Đan Kỳ này không thừa một mảnh.

"Khúc Hồn" tựa hồ nhìn ra tâm tư không chết không thôi của Hàn Lập, mắt thấy Ô Long đoạt hung hăng kích tới, dưới tình thế nguy cấp hé miệng bắn ra một đạo lục quang, cuối cùng cũng ngăn được một kích toàn lực này.

------oOo------

Chương 343: Lục Hoàng Kiếm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đây là?*"*

Nhìn thấy đối phương có thể ngăn trở một kích toàn lực của mình, Hàn Lập có chút ngoài ý muốn không khỏi ngưng thần hướng lục quang kia nhìn lại.

Chỉ thấy một thanh tiểu kiếm dài một tấc màu xanh, mặt trên lưu quang lấp lánh.

*"*Pháp bảo!*" Hàn Lập sắc mặt khẽ biến, bật thốt lên.*

Đối phương chỉ dựa vào tu vi Luyện Khí kỳ tầng năm, tầng sáu mà có thể dùng vật ấy tiếp được đôi Ô Long đoạt của mình, không phải là pháp bảo thì có thể là vật gì đây, điều này làm cho Hàn Lập vừa mừng vừa sợ.

Sợ chính là đối phương còn có pháp bảo hộ thân, muốn thu thập sợ rằng không ít phiền toái, vui chính là nếu tiêu diệt được đối phương thì mình có thể lấy được pháp bảo này.

Hiện tại hắn cuối cùng cũng khẳng định được đối phương trước kia đích thực là tu sĩ Kết Đan kỳ!

*Nghĩ đến đây, Hàn Lập một bên chỉ huy Ô Long đoạt tiếp tục tấn công mãnh liệt, một bên xuất ra "*Dẫn Hồn chung*" nắm chặt trong tay.*

Lúc đầu hắn cũng không muốn lấy ra vật ấy, chính là nghĩ đối phương đã bị Định Thần phù chế trụ, muốn tiêu diệt thì rất dễ dàng nhưng hiện tại xem ra cần phải dùng đến bổn mệnh pháp khí này mới có thể cầm giữ được đối phương!

*Vừa thấy Hàn Lập xuất ra "*Dẫn Hồn chung*", trong mắt "*Khúc

Hồn" *hiện lên vẻ kinh hoàng, nhưng lập tức trên mặt lại tỏ ra tàn nhẫn, đâm mạnh một kích vào bụng mình, lại hé miệng ra, một viên đan màu xanh biếc bắn ra, vật ấy vừa hiện thân liền phát ra lục quang nhu hòa, mênh mông, đem cả thân mình hắn bao bọc vào trong.*

Lúc này, "Dẫn Hồn chung" *trong tay Hàn Lập liên tiếp vang lên* "đương đương"*, hắn muốn cho đối phương gân cốt nhũn ra, rút cuộc không thể phản kích được chút nào.*

Mấy tiếng vang qua đi, "Khúc Hồn" *kia vẫn đứng thẳng bình yên không có việc gì, bộ dáng không có chút ảnh hưởng nào.*

Thấy một màn này, Hàn Lập vẻ mặt trở nên ngưng trọng, rõ ràng là viên đan màu xanh kia phát ra quang mang bảo vệ đối phương, khiến cho Dẫn Hồn chung của mình vô hiệu.

Nghĩ đến đây, thấy việc gõ thêm hai tiếng chuông nhưng một chút hiệu quả vẫn không có, Hàn Lập mặt mày âm trầm thu hồi tiểu chung, Nhưng sau đó hai tay vung lên, thả ra một đạo bạch quang hơn mười Khôi lỗi, đây là những khôi lỗi cấp hai cuối cùng còn sót lại, nếu tiếp tục bị hủy đi nữa, hắn chỉ còn lại mấy con khôi lỗi tự chế có tác dụng không lớn mà thôi.

Bởi vậy, Hàn Lập cũng không định dây dây dưa dưa với đối phương, nhóm khôi lỗi vừa hiện thân, dưới sự thao túng của hắn các cột sáng cùng mũi tên ánh sáng cuồn cuộn tấn công.

Lại gặp công kích kinh người như vậy, "Khúc Hồn" *lộ ra thần sắc kinh sợ, vội vàng phát ra mấy pháp quyết hướng về phía đan hoàn thi triển, làm cho lục quang sáng lên, xoay tít xung quanh.*

Lập tức, các loại hào quang đồng loạt đan vào nhau, bạo nổ phát ra ánh sáng chói mắt, "Khúc Hồn" *liền chấn động của công kích, liên tiếp thối lui vài trượng, nhưng hắn có thể tiếp được công kích luân phiên này khiến cho Hàn Lập trong lòng cực kỳ hoảng sợ.*

Một tu tiên giả tu vi mới đến Luyện Khí kỳ tầng năm, tầng sáu thế nhưng lại có khả năng tiếp được một kích toàn lực của tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, thật sự cũng rất nghịch thiên sao. Chẳng qua lại nghĩ đến người ta trước kia chính là một tu sĩ Kết Đan kỳ, tựa hồ cũng không phải là sự tình gì kỳ quái lắm, Hàn Lập thầm nhủ giải đáp mâu thuẫn trong lòng.

Lúc này "Khúc Hồn" bằng vào hai chiêu hậu thủ ngăn trở được công kích của Hàn Lập, trong lòng thở phào nhẹ nhõm một hơi, đồng thời nhanh chóng suy nghĩ đối sách, trong lòng bắt đầu xuất hiện một số lời thích hợp, muốn dùng miệng lưỡi đánh động đến Hàn Lập, để khiến hắn đình chỉ công kích điên cuồng như vậy, phải biết rằng với pháp lực đáng thương như hắn, thật sự đã hao tốn hết rồi.

Nhưng là còn không có chờ hắn nói ra câu nào, Hàn Lập ở phía đối diện sau khi trù trừ một chút, liền thò tay vào túi trữ vật, bỗng nhiên một đạo hồng quang chói mắt chợt lóe bắn ra.

"Khúc Hồn" cả kinh!

Còn không chờ hắn hiểu được tại sao lại thế này thì viên đan màu xanh phiêu phù trước mắt liền nổ tung, tiếp đến từ sâu trong nguyên thần truyền đến một cỗ đau nhức tê liệt, làm hắn không khỏi kêu to một tiếng, người ngã vật xuống, tứ chi không ngừng run rẩy co rút.

Lục quang bảo hộ "Khúc Hồn" biến mất vô ảnh vô tung khi khỏa đan này bạo liệt, cột sáng cùng mũi tên không còn chút trở ngại, nhất thời như ong vỡ tổ đem Khúc Hồn bao phủ vào trong.

Ma thanh lục sắc tiểu kiếm kia không có chủ nhân thao túng, uy lực cũng lập tức giảm đi, bị Ô Long đoạt của Hàn Lập mạnh mẽ đàn áp, tùy thời đều có thể đem phá hủy.

Thấy sự việc hết thảy đều thuận lợi, Hàn Lập vui mừng ra mặt.

Không nghĩ tới hắn mạo hiểm tấn công một kích lại hữu hiệu như vậy.

Hắn sở dĩ không lấy Huyết Linh Toản trực tiếp công kích vào trái tim hoặc đầu của "Khúc Hồn" vì không nắm chắc phần lớn rằng mấy chỗ này trên thân thể của Khúc Hồn có phải là yếu hại hay

không.

Chỉ sợ nhiều lắm là làm trọng thương mà không thể đánh chết đối phương.

Bởi vậy, còn không bằng dùng Huyết Linh Toản công kích vào cái viên đan màu lục kia.

Hắn vạn vạn lần không nghĩ tới, lục sắc đan hoàn sau khi bị một kích đánh vỡ tan, đối phương lại xuất hiện một vấn đề lớn như thế, ngã xuống tại chỗ.

Xem ra lục đan này của đối phương có liên hệ rất lớn với nguyên thần, khó trách lúc trước hắn phun ra để đối địch lại xuất hiện thần sắc như thế.

Không phải là kim đan do đối phương ngưng luyện khi đạt đến Kết Đan kỳ chứ? Hàn Lập không chút hảo ý ngầm đoán.

Lúc này nhóm khôi lỗi đang công kích, sau khi Hàn Lập vung tay lên liền ngừng lại, sau đó hắn hướng đối diện nhìn lại.

Sau khi hào quang biến mất, Hàn Lập rõ ràng nhìn thấy một thi thể đen đúa nằm trên mặt đất, tuy nhiên không bị công kích đánh tan thành tro bụi, cái này thật là đã nằm ngoài dự kiến của hắn.

Chẳng lẽ bởi vì thân thể Khúc Hồn là cương thi nên bất đồng cùng với người thường sao.

Hàn Lập nhìn nhìn thi thể kia, trầm ngâm một chút, không có lập tức đi qua.

Mà tay vung lên, năm, sáu cái hỏa cầu to bằng nắm tay xuất hiện trong không trung, sau đó Hàn Lập nhẹ nhàng hô một tiếng "Đi", nhất thời mấy viên hỏa cầu giống như tên nõ bắn về phía thi thể kia.

Sau vài tiếng "Phốc, phốc", Hàn Lập lạnh lùng nhìn chầm chầm thi thể bị thiêu đốt kia.

Trong lúc lửa cháy bốc lên, một quang đoàn xanh biếc to bằng quả trứng gà đột nhiên từ trong liệt hỏa bay ra, định hướng qua một bên bỏ chạy.

Thấy cảnh này, trên mặt Hàn Lập phát lạnh, thân hình chợt lóe sau đó liền xuất hiện ngay sau quang đoàn, đưa tay chộp lấy quang đoàn, đồng thời bạch quang trên tay chói mắt, nhất thời quang đoàn kia phát ra một tiếng kêu thảm thiết, đã bị Hàn Lập dùng năm ngón tay mang linh lực bóp nát.

Sau đó Hàn Lập nhoáng lên chuyển thân về bên người Khúc Hồn, nhẹ nhàng phất ống tay áo, ngọn lửa trên người Khúc Hồn cũng biến mất vô ảnh vô tung.

"Tu sĩ Kết Đan kỳ bất quá cũng chỉ như thế, một cái ảo thuật nho nhỏ liền có thể lừa nguyên thần hắn đi ra." *Hàn Lập cúi đầu nhìn Khúc Hồn, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh.*

Tiếp theo, Hàn Lập cẩn thận tra xét thương thế của Khúc Hồn một phen.

Làm cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn chính là ngoại trừ ngoài da có chút cháy xem thì nội tạng cùng xương cốt đều hoàn hảo không tổn hao gì, điều này làm cho Hàn Lập cực kỳ cao hứng.

Mặc dù biết rõ Khúc Hồn này chính là một cương thi nhưng hắn bất tri bất giác đã xem nó như là một thủ hạ cực kỳ trung thành. Nếu có thể khôi phục như lúc đầu, hắn tự nhiên cũng rất vui mừng, huống hồ trong lòng hắn cũng có một cái kế hoạch cần phải có Khúc Hồn mới có khả năng làm được.

Vì thế, Hàn Lập xuất ra "Dẫn Hồn chung" *gõ gõ một chút, nhất thời Khúc Hồn vốn nằm trên mặt đất lúc này đứng thẳng lên, khôi phục vẻ cứng ngắc.*

Hàn Lập gật gật đầu, tuy da thịt có chút bị thương nhưng bằng lực khôi phục siêu cường của cương thi thì sẽ rất nhanh trở lại như xưa.

Sau đó ánh mắt Hàn Lập hướng tới tiểu kiếm màu xanh đang *phiêu phù tại không trung, mất đi chủ nhân nó đã hoàn toàn không nhúc nhích.*

Hàn Lập trước tiên dùng Ô Long đoạt chậm rãi áp nén xuống, sau đó cẩn thận dùng thần thức xâm nhập vào bên trong, quả nhiên đã bị cản trở lại bên ngoài.

"Xem ra thực giống như trong truyền thuyết, không có tu vi Kết Đan kỳ, không có khả năng sử dụng pháp bảo vô chủ." *Hàn Lập có chút ảo não thầm nghĩ.*

Hôm nay cái pháp bảo này chỉ có thể nhìn chơi mà thôi.

Chẳng qua Hàn Lập đối với pháp bảo này thập phần hứng thú, sau khi trải qua một phen thí nghiệm cẩn thận, rút cuộc yên tâm cầm vật ấy trên tay, thưởng thức tỉ mỉ.

Bản thể đoản kiếm này này chỉ dài có hơn một tấc rưỡi, không có linh lực của chủ nhân đưa vào, quang hoa yếu ớt đi không ít nhưng quanh thân lại tản mát ra một cỗ hàn khí mênh mông, càng thêm vẻ mỹ lệ dị thường.

Hơn nữa trên thân kiếm có khắc hai chữ cổ nho nhỏ, Hán Lập nhìn kỹ không khỏi nhẹ giọng đọc ra.

"Lục hoàng"

Hàn Lập vô cùng yêu thích bèn ngắm nghía trong chốc lát mới đem "Lục Hoàng Kiếm" cẩn thận thu vào túi trữ vật, đây chính là kiện pháp bảo đầu tiên hắn có được a.

Sau đó, Hàn Lập lại đưa mắt nhìn bốn phía, xem xem còn sót lại cái gì ở chỗ đó hay không, kết quả trên mặt đất có vô số điểm lục quang khiến cho hắn chú ý tới.

Nhìn kỹ một lượt nữa, đó chính là khỏa đan màu xanh bị Huyết Linh toản kích vỡ nhưng hào quang bên trên vẫn không hề giảm.

Hắn đi tới phía trước, cúi xuống nhẹ nhàng nhặt lên mấy mấy mảnh vụn này.

Tuy chẳng biết chúng có tác dụng gì nhưng Hàn Lập cũng không bỏ qua, hắn đoán rằng vài thứ này có lẽ có chút quan hệ với kim đan của tu sĩ Kết Đan kỳ.

------oOo------

Chương 344: Đại trận diệt yêu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập cũng không có đem mấy mảnh bị vỡ này ra nghiên cứu kỹ mà tìm kiếm thấy phụ cận xem còn sót lại cái gì không, mới bắt đầu lo lắng đến cách thu thập con bọ ngựa kia.

Hắn quyết không buông tha yêu thú này, dù không nói tới các thứ khác trên người nó, cặp chi trước cũng là tài liệu luyện khí hiếm có trong tu tiên giới.

Cho nên cái ý niệm thu phục này con yêu thú liền hiện lên trong đầu, Hàn Lập suy nghĩ một chút rồi vứt bỏ.

Bởi vì hắn rất rõ ràng, phàm là yêu thú bị tu sĩ điều khiển, đều là từ nhỏ đã bị hạ cấm chế rồi thuần hóa từng chút một, tự nhiên muốn đem một con linh thú cường đại không phải do mình nuôi dưỡng làm của riêng, sự tình này căn bản là nằm mơ giữa ban ngày.

Nghĩ đến tu sĩ Ngự Linh Tông kia cũng bởi vì mất đi thân thể mà biến thành một người khác, mới không thể khống chế được bọ ngựa kia. Nếu không yêu thú bậc này một khi thuần hóa thành thục, tất nhiên đều sẽ trung thành cả đời, không rời không quên, so với người còn một lòng một dạ hơn.

Mà bây giờ phải trở về liên quân Thất phái để báo sự tình này, Hàn Lập ngẫm nghĩ, vẫn không thể khẳng định được lời của tu sĩ Ngự Linh Tông kia là thật hay giả, bởi vậy sẽ ở lại đây vài ngày nghe ngóng tin tức rồi mới tính sau.

Dù sao tốc độ hắn cũng rất nhanh, cho dù muộn thêm mấy ngày cũng đều có thể đến đại doanh của thất phái đúng hạn.

Vì thế, Hàn Lập bỏ ra thời gian một ngày, lặng lẽ bố trí *" Điên đảo ngũ hành trận"* trong khu rừng rậm cách không xa sơn động đó.

Lúc này đây, Hàn Lập cũng không phải giống như lúc đại chiến trong hoàng cung, phải vội vàng bố trí một bộ phận đại trận, mà là bày ra cả bộ trận kỳ cùng trận bàn, uy lực tự nhiên khác hẳn so với trước kia.

Trong khi đó hắn thấy được con yêu thú kia một lần ra ngoài kiếm thức ăn.

Thế nhưng lần này mang về lại là một con hổ đen cực lớn, làm Hàn Lập than thở cả nửa ngày.

Phải biết rằng, hắc sắc lão hổ kia là lần đầu hắn nhìn thấy, hiển nhiên không phải là dã thú bình thường, chỉ tiếc là dị chủng như vậy lại rơi vào miệng con bọ ngựa kia, cũng chỉ có thể thành một bữa ăn ngon lành mà thôi.

Sau khi chuẩn bị đối sách hoàn hảo, vào lúc giữa trưa Hàn Lập lặng lẽ tiềm nhập sơn động.

Nhưng chỉ một lát thời gian sau, chân hắn đạp Thần Phong Chu từ bên trong cấp tốc bay ra, bay thẳng đến phương hướng có đại trận.

Bóng đen đằng sau đuổi sát không tha, đương nhiên con yêu thú bọ ngựa bị Hàn Lập làm kinh động.

Bởi vì đại trận bố trí rất gần. Hàn Lập chân trước vừa rời sơn động chân sau đã tiến vào phạm vi bao phủ của đại trận. Dù cho con yêu thú kia có linh trí nhất định nhưng như thế nào lại có thể hiểu được trận pháp, rất dễ dàng trúng kế của Hàn Lập, bị nhốt vào trong trận pháp.

Trong hai ngày tiếp theo, Hàn Lập trước tiên tùy ý để cho yêu thú điên cuồng chạy loạn khắp Điên đảo ngũ hành trận, phát huy hết mức hiệu quả huyễn cảnh vây địch của trận pháp, giam nó trong một địa phương rộng khoảng vài mẫu.

Hai ngày tiếp theo, yêu thú đã có chút gân cốt rã rời, khi nó muốn dừng lại thì Hàn Lập liền thả ra một đống Khôi lỗi ở phía ngoài đại trận bắt đầu công kích, không ngừng quấy nhiễu làm cho yêu thú kia không thể nghĩ ngơi được một chút nào.

Yêu thú bọ ngựa này tuy thuộc loại có lực công kích cực lớn nhưng khả năng phòng ngự cũng thuộc loại bình thường, căn bản không dám để khôi lỗi công kích ở khoảng cách gần, đành phải múa may hai chi trước không ngừng để bảo vệ toàn thân.

Kể từ lúc đó, thêm nửa ngày thời gian, yêu thú rốt cuộc cũng không chịu nổi nữa, bắt đầu bị nhóm Khôi lỗi đánh trúng thân thể. Tuy thương thế không lớn nhưng dĩ nhiên là thể lực đã bị làm cho tiêu hao hết. Mà lúc này Hàn Lập cũng luân phiên thay năm, sáu lần linh thạch cho Khôi lỗi thú.

Thấy thời cơ cũng không sai biệt lắm, Hàn Lập liền phát động phù bảo tiểu đao màu vàng, dưới sự yểm hộ của bọn Khôi lỗi dùng một kích xuyên qua đầu con bọ ngựa, giết chết ngay trong đại trận.

Nhìn thấy đại công cáo thành, Hàn Lập cũng khó nén hưng phấn đi tới bên thi thể yêu thú, tiếp theo xuất ra ngân sắc cự kiếm, đem toàn bộ chi trước sắc bén cắt đứt.

Sau đó lại ôm kỳ vọng rất lớn, tìm kiếm một chút tại bụng của con yêu thú.

Hắn hi vọng yêu thú này tốt nhất là ngũ cấp, như vậy hắn có thể thu hoạch được một viên nội đan vô cùng trân quý.

Đột nhiên, trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ kinh hỉ nhưng lập tức lại trở nên cổ quái. Đang lúc kinh nghi bất định liền đem tay từ trong thi thể rút ra, quả nhiên xuất hiện một vài quả hình trong kích thước giống nhau, màu trắng sáng, còn có một ít tơ máu.

"Trứng yêu thú?" Hàn Lập kinh nghi lẩm bẩm.

Hắn lại trở nên hồ đồ, nhưng cũng không cho rằng mấy cái này là nội đan yêu thú.

Nhưng kinh ngạc của Hàn Lập còn chưa chấm dứt. Tiếp theo từ trong bụng con bọ ngựa móc ra thêm sáu, bảy cái nữa, so với lúc trước còn nhiều hơn, hiện cũng có trên mười quả.

Hàn Lập nhìn nhìn mấy quả trứng này, không khỏi mặt giãn ra cười cười.

Cái này thật đúng là chuyện tốt ngoài ý muốn!

Nhưng lập tức hắn nghĩ tới cái gì đó, đột nhiên nhíu mày, đưa ngón tay điểm lên trên một quả rồi nhắm mắt cảm ứng.

Không bao lâu, sắc mặt Hàn Lập cũng trở nên không tốt, trong chúng đều không có một chút hơi thở sinh mệnh. Hiển nhiên là mấy quả trứng chết.

Sự tình như vậy đối với yêu thú thật sự rất thường xuyên.

Dù sao yêu thú cũng không phải là côn trùng hay dã thú bình thường, đâu có dễ dàng sinh sản thế hệ sau như vậy.

Sắc mặt Hàn Lập âm trầm, đem mấy quả còn lại kiểm nghiệm qua một lượt. Quả thực tất cả đều là trứng chết, điều này làm cho hắn cảm thấy cực kỳ buồn bực.

Hàn Lập thầm tức giận, vốn đem mấy cái trứng này hỏa thiêu hết, nhưng lại do dự một chút rồi xuất ra hộp ngọc cẩn thận thu vào.

"Con bọ ngựa này không phải là yêu thú bình thường, cho dù là trứng chết, nói không chừng cũng còn vài chỗ diệu dụng!" Hàn Lập có chút không cam lòng thầm nghĩ.

Sau khi cắt xuống đôi cánh màu xám tro, Hàn Lập liền đem thi thể yêu thú biến thành cát bụi, rồi bay lại phía sơn động.

Tuy hy vọng không lớn nhưng Hàn Lập vẫn muốn nhìn xem có thu hoạch được cái gì không?

Kết quả khi tiến vào trong động, kiểm tra một lượt cũng làm cho hắn cảm thấy ngạc nhiên.

Trong một góc của sơn động, Hàn Lập tìm được một bộ xương trắng mặc áo bào màu tro, bên hông còn nguyên vẹn một cái tũi trữ vật.

Hàn Lập tay cầm túi trữ vật mà trống ngực đập thình thịch không ngừng.

Không cần nói hắn cũng biết, bạch cốt này khẳng định là di hài của vị tu sĩ Ngự Linh Tông kia. Trước đó hắn vội vã xuất khiếu nguyên thần, túi trữ vật tự nhiên không thể mang theo, cái này làm Hàn Lập vừa mừng vừa sợ.

Hàn Lập đương nhiên không biết bởi vì tu sĩ Ngự Linh Tông kia thương thế quá nặng, thân thể lập tức tiêu vong nhưng vẫn còn cố xử lý hậu sự, nhanh chóng mang theo *"Lục Hoàng Kiếm"*, đem non nửa linh khí ở trong kim đan ngưng tụ thành viên lục đan, liền hốt hoảng cầm lấy hai vật ấy rồi nguyên thần xuất khiếu.

Nếu muộn thì nguyên thần cùng thân thể sẽ đồng loạt tiêu vong.

Đối với túi trữ vật của tu sĩ Kết Đan kỳ, Hàn Lập tự nhiên tò mò vạn phần.

Hắn miễn cưỡng ngăn chặn kích động trong lòng, đem thần thức xâm nhập, bắt đầu cẩn thận kiểm tra những thứ trong đó.

Nhưng sau khi thần thức Hàn Lập xem xét một vòng thì hắn thiếu chút nữa ngất xỉu.

Một cái túi trữ vật lớn như vậy thế nhưng đều là mấy thứ bình thường. Trong đó hơn phân nửa đều chứa thức ăn cho côn trùng hay yêu thú nào đó. Hàn Lập căn bản cũng không dùng đến. Non nửa còn lại có chút khá hơn gồm các mẫu côn trùng các loại các dạng, trên mặt còn khắc tên của chúng.

Hàn Lập cảm ứng một chút, hơn phân nửa côn trùng trong bình đều còn sống, điều này làm cho Hàn Lập cực kỳ kinh ngạc.

Đã nhiều năm không có ai nuôi dưỡng chúng nó, thế nhưng lại vẫn còn sống, sinh mệnh lực thật sự là ngoan cường a!

Mà mấy thứ Hàn Lập kỳ vọng như là phù lục cấp cao, pháp khí cùng Phù bảo trong túi trữ vật này một cái cũng không có, làm cho Hàn Lập nửa ngày cũng không nói được gì.

May mắn là tại tầng dưới cùng của túi trữ vật, Hàn Lập cũng tìm được một cái lục sắc ngọc giản, mà thứ trong đó làm Hàn Lập vừa thấy đã động tâm.

Bên trong là một ít tâm đắc bồi dưỡng kỳ trùng của tu sĩ Ngự Linh Tông, chẳng những giới thiệu hơn ngàn chủng loại côn trùng kỳ lạ mà Hàn Lập chưa bao giờ nghe thấy, mà còn có một ít bí pháp bồi dưỡng, điều khiển chúng, khiến cho hắn cảm thấy hứng thú chính là bài danh cấp độ của mấy con yêu thú dựa theo trình độ lợi hại.

Con bọ ngựa kia tất nhiên cũng ở trong đó, rõ ràng là màu xám thế nhưng lại bị ghi là *"Kim bối yêu lang"* làm cho Hàn Lập trừng mắt ra nhìn, có chút không thể lý giải.

Tuy nhiên con yêu thú bọ ngựa này chỉ mới xếp thứ bảy mươi ba mà thôi, phía trước còn có bảy mươi hai chủng loại yêu trùng lợi hại hơn, đã kiến thức qua *"Kim bối yêu lang"* khiến Hàn Lập cũng giật mình kinh sợ.

Hàn Lập hứng thú xem hơn nửa ngày mới đem thần thức rời khỏi ngọc giản, sau khi trầm tư một lát liền bắt đầu dựa theo nội dụng giới thiệu về kỳ trùng, đối chiếu với mấy cái mẫu có trong tay.

Kết quả, Hàn Lập càng xem càng cực kỳ bất mãn!

Mấy con côn trùng này rút cuộc có tác dụng gì Hàn Lập tạm thời không nói tới, chỉ là bài danh của chúng đều rất thấp! Mà bài danh trước một trăm cũng chỉ có hai chủng loại mà thôi, hơn nữa còn ở cuối bảng.

Còn lại đại bộ phận đều bài danh thứ hai, ba trăm.

Hàn Lập không biết nếu mấy lời nén giận vừa nói bị tu sĩ Ngự Linh Tông kia nghe được, tuyệt đối sẽ chỉ thẳng vào mặt hắn mắng to! Mấy cái kỳ trùng này nào có dễ gì mà thu thập được? Không cần nói tới bài danh một trăm, chỉ là bài danh trước ba bốn trăm cũng đều là chủng loại hi hữu trên thế gian, phải tốn tâm huyết vài trăm năm ra sức mới đoạt được tới tay.

------oOo------

Chương 345: Tiểu lão đầu dữ chung thanh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập xem qua vật phẩm trong túi trữ vật, liền không khách khí đem tất cả trong đó ném vào túi của mình, còn cái túi ban đầu thì dùng kiếm chém nát.

Mặc dù túi trữ vật này rõ ràng là tốt hơn nhiều so với cái của Hàn Lập, nhưng làm sao hắn dám tùy tiện mang theo bên người, nói không chừng mặt trên còn có chút dấu hiệu thì sao?

Hàn Lập tiếp tục nghỉ ngơi thêm một ngày nữa, nghĩ thấy cũng đến lúc rồi, liền mang theo Khúc Hồn, thay đổi phương hướng ngự khí đi tới Hoàng Phong Cốc mà không đến đại doanh của thất phái.

Hàn Lập trong lòng ngẫm nghĩ, nếu đại doanh thật sự có biến cố gì, các phái khẳng định phải biết tin tức trước tiên, cho nên không bằng quay trở về trong cốc nghe ngóng phong thanh rồi mới tính sau, nếu vô sự thì đến đại doanh tập hợp cũng không muộn.

Vì thế Hàn Lập mang theo Khúc Hồn, sau khi ngự khí phi hành năm sáu ngày, không gặp trở ngại gì, chạy tới Thái Nhạc sơn mạch.

Hàn Lập cũng không có kinh động người nào, mà là trực tiếp lặng lẽ trở về động phủ của mình.

Tiến vào trong động phủ, sau khi đem đại trận bên ngoài đóng lại, Hàn Lập trong lòng thoải mái rất nhiều, dù sao địa bàn của mình mới an toàn a!

Hàn Lập không nghỉ mà tiến tới mật thất có Linh Nhãn chi tuyền.

Quả nhiên hai quả trứng nhện đã ấp nở thành công, trong dòng suối phiêu phù hai con Bạch Tri chu to bằng nắm tay, tuy cái đầu không lớn nhưng cực kỳ trong suốt, vừa thấy liền biết không phải là vật phàm.

Hai con nhện nhỏ vừa thấy Hàn Lập xuất hiện, bạch ảnh chợt lóe, lập tức từ trong nước bắn tới.

Hàn Lập ban đầu cả kinh nhưng lập tức liền nghĩ tới cái gì đó, vì thế hắn cũng không có tránh né.

Kết quả hai con nhện bay đến đứng vững vàng trên đầu vai, hơn nữa còn cực kỳ tinh nghịch, bò lui bò tới trên người hắn, bộ dáng dường như cực kỳ quen thuộc.

Hàn Lập mỉm cười!

Xem ra lúc trước dùng tinh huyết hạ Khống Thần cấm chế thật đúng là đã có tác dụng, hai con nhện nhỏ này đã coi hắn như cha mẹ cho nên mới có biểu hiện thân thiết như thế.

Trong lòng không ngớt vui mừng, hắn tò mò gỡ một con nhện xuống, đặt vào lòng bàn tay, cẩn thận xem xét.

Tuy nói đến nhện làm cho người ta phần lớn đều có một cảm giác chán ghét đối với một loài vật xấu xí nhưng toàn thân con nhện lại phát ra ánh sáng màu trắng, thật sự cực kỳ xinh đẹp, làm cho ai nhìn thấy cũng yêu thích, không muốn rời tay.

Nhưng làm cho Hàn Lập kinh ngạc nhất chính là nó đã có tu vi Luyện Khí kỳ tầng ba, tầng bốn. Đó là yêu thú bậc một cấp thấp hàng thật giá thật.

Xem ra tiềm lực sau này thật không nhỏ a!

Lai nói tiếp, Bạch Tri chu cũng nằm trong nhóm kỳ trùng kia, được xưng là *"Huyết Ngọc tri chu"*, bài danh ngoài thứ hạng một trăm. Tuy không lợi hại bằng *"Kim bối yêu lang"* nhưng cũng coi như là một chủng loại hiếm thấy.

Hàn Lập cùng hai con nhện nhỏ vui đùa trong chốc lát, liền đem bọn chúng bỏ vào trong một cái túi da mang trên người, lần sau trở về cũng không biết là lúc nào nữa, tự nhiên hắn muốn đem theo chúng nó để chậm rãi dạy dỗ cho tốt.

Sau đó, hắn lại đi tới phòng ngủ của mình, từ dưới giường lôi ra một cái rương nhỏ.

Trong rương có các túi trữ vật chứa các loại phù lục, Hàn Lập tùy ý lấy hai cái, phù lục trước kia đã tiêu hao gần hết, hiện tại hắn phải bổ sung thêm một ít.

Làm xong việc này, Hàn Lập để Khúc Hồn ở lại trong động phủ, còn mình thì nghênh ngang bay thẳng đến Hoàng Phong cốc.

Có lẽ bởi vì đại bộ phận nhân thủ đều đi tới đại doanh Thất phái, trên đường Hàn Lập chỉ lác đác chạm trán vài tên đệ tử Luyện Khí kỳ, hắn tùy tiện ngăn cản một người hỏi sơ qua về tình hình trong cốc.

Kết quả là vẫn không tìm được tin gì bất lợi, điều này làm cho Hàn Lập cũng có chút yên lòng.

Tuy nhiên người này chỉ là đệ tử Luyện Khí kỳ. Hàn Lập tự nhiên sẽ không bỏ qua như thế, suy nghĩ một chút, liền đi thẳng đến Bách Dược viên.

Tiểu lão đầu với thân phận Trúc Cơ trung kỳ chắc phải biết tin tức chính xác hơn.

Một lát sau, hắn bay đến trên bầu trời của Bách Dược viên, nhưng lại bị trận pháp ngăn trở.

Lúc trước khi hắn ra trận địa đã sớm đem lệnh bài trả lại cho tiểu lão đầu, tự nhiên không thể tự do ra vào được nữa.

Sau khi thấy qua uy lực của *"Điên đảo ngũ hành trận"*, loại ảo trận cực kỳ đơn giản này của lão nhân, Hàn Lập không để vào trong mắt.

Tuy nhiên Hàn Lập không muốn mạnh mẽ phá trận đi vào, mà là lấy một tờ Truyền Âm phù trên người ra, môi khẽ nhúc nhích vài cái, liền đem nó biến thành một đạo hỏa quang tiến vào bạch khí phía dưới.

Trong chốc lát, bạch khí phía dưới xoay tròn chuyển động, sau đó lộ ra một cái thông đạo nhỏ rộng khoảng một trượng.

Hàn Lập khẽ cười, phiêu phiêu hạ xuống.

Tại cuối thông đạo chính là trung tâm Bách Dược viên, ở đó đang có hai người đứng chờ Hàn Lập.

"Mã sư huynh, lâu ngày không gặp!" Hàn Lập cười híp mắt nói với người kia.

Người nọ đúng là chủ nhân của Bách Dược viên – tiểu lão đầu.

"Hừ! Tuy là không gặp mặt, nhưng ngươi lại tìm cho ta phiền toái a!" Tiểu lão đầu cũng không có cấp cho Hàn Lập chút mặt mũi, chỉ liếc mắt xem thường một cái.

"Ha ha, chẳng lẽ đệ tử nhu thuận như Tiêu cô nương, sư huynh còn không hài lòng sao chứ?" Hàn Lập hướng tới vị sư huynh kia cười lớn.

Trên mặt cô gái khẽ ửng hồng hướng Hàn Lập thi lễ, trong miệng cảm kích ân cần thăm hỏi:

"Tiêu Thúy Nhi, tham kiến Hàn sư thúc. Đa tạ đại ân của sư thúc!"

Nữ tử nhỏ tuổi kia đúng là cháu gái Tiêu lão gia tử.

Tiểu lão đầu nghe Hàn Lập nói như thế, trên mặt cũng không lộ ra vẻ tức giận, còn muốn nói cái gì đó thì Hàn Lập lại ngắt lời:

"Mã sư huynh, ta lần này đến có chuyện quan trọng muốn hỏi một chút, thật sự rất quan trọng!" Hàn Lập thần sắc đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Tiểu lão đầu thấy bộ dáng nghiêm túc của Hàn Lập, khẽ nhíu mày, xoay người hướng Tiêu Thúy Nhi bên cạnh phân phó:

"Ngươi đứng ở ngoài cửa canh chừng cho tốt, ta cùng Hàn sư thúc thương lượng chút sự tình!"

"Vâng, sư phó!" Thiếu nữ cung kính đáp, sau đó cũng không nói nhiều, đi ra ngoài.

Hành động nhu thuận nghe theo của Tiêu Thúy Nhi rõ ràng làm tiểu lão đầu rất vừa lòng, trong mắt thậm chí lộ ra một tia yêu mến.

Hàn Lập thấy vậy trong lòng cũng cười thầm. Vị Mã sư huynh này ngoài miệng thì nói mình đem phiền toái cho lão nhưng trong lòng thì lại sủng ái Tiêu Thúy Nhi như vậy, thật sự da mặt thật dày a!

Tiểu lão đầu dẫn Hàn Lập vào trong phòng khách, ngồi xuống rồi mới nhàn nhạt hỏi:

"Sư đệ, ngươi hiện tại không phải ở đại doanh tại biên giới sao? Như thế nào lại rảnh chạy tới chỗ ta hỏi han thế này? Có sự tình gì trọng đại nói cho ta nghe xem nào?"

Vị Mã sư huynh thần sắc lộ ra như không có việc gì.

"Khục, nói đến cái này!" Hàn Lập hít một hơi, cười khổ nói.

Hàn Lập bởi vì cùng với tiểu lão đầu tương giao đã nhiều năm, biết vị này tuy nói chuyện có điểm khắc nghiệt nhưng kỳ thật tâm địa cũng không xấu, bởi vậy hắn đem sự tình khi mình trở về thì gặp vị tu sĩ Ngự Linh Tông kia đại khái nói qua một lượt, đương nhiên tình hình giao thủ cụ thể hắn cũng chỉ miêu tả qua một câu, chủ yếu là nói tới chuyện Linh Thú Sơn có thể là nội ứng của Ma đạo.

Tiểu lão đầu vẻ mặt bình thản nghe xong lời của Hàn Lập, bỗng nhiên cả người hoàn toàn ngưng trệ.

Có đến nửa ngày sau, thần tình lão mới cổ quái chậm rãi hỏi:

"Hàn sư đệ! Ngươi diệt nguyên thần của một gã tu sĩ Kết Đan kỳ? Linh Thú Sơn có thể là nội ứng của Ma đạo?"

Lão căn bản là không tin, bộ dạng phảng phất như là đang nói chuyện đâu đâu vậy.

Thấy tình hình này, vẻ mặt Hàn Lập khổ sở.

Cũng khó trách được đối phương có bộ dạng như thế, cho dù ai nghe xong tin tức này chỉ sợ nhất thời cũng không tin tưởng được.

Nhưng Hàn Lập nhíu khẽ hai hàng lông mày nói:

"Ta chính là không biết tin tức này có thật hay không, mới muốn trở về cốc xem thử từ đại doanh có tin tức gì truyền tới. Nếu là không có ta mới yên tâm đi." Ở trước mặt tiểu lão đầu, Hàn Lập thấy cũng không có gì phải che dấu, lộ ra bộ dáng cực kỳ quý trọng tính mạng của mình.

"Không có gì, tiền phương truyền đến đều là muốn vận chuyển thêm nhiều vật tư, linh thạch, căn bản không có bất cứ tin tức gì bất lợi cả, hết thảy đều cực kỳ bình thường." Tiểu lão đầu xác nhận.

Nghe được mấy lời vừa nói, Hàn Lập mới thở phào một hơi, sờ sờ mũi lẩm bẩm nói:

"Theo như lời sư huynh thì từ đầu đến cuối ta đều bị tên gia hỏa kia lừa sao! Ta nên mắng to ba tiếng để phát tiết buồn bực hay là nên cười to ba tiếng để chúc mừng cho sự bình yên của đại doanh???"

Vừa nói xong, *"Đương" "Đương"* hai tiếng chuông lớn từ hướng Nghị Sự điện truyền đến.

Tiểu lão đầu cùng Hàn Lập không khỏi nhìn nhau, sắc mặt đồng thời đại biến.

Tiếng chuông vang lên ước chừng trong thời gian khoảng một chén trà nhỏ mới ngừng lại.

Tiểu lão đầu sắc mặt cực kỳ khó coi, thầm hít một hơi mới trầm giọng nói:

"Vang lên tám mươi mốt tiếng….xem ra tin tức của sư đệ hơn phân nửa là thật, tình huống đích thực không ổn!"

"Đi thôi, đi xem rút cuộc là tại sao? Không nhất định là phải có quan hệ với tin tức của ta." Hàn Lập im lặng trong chốc lát bình thản nói.

"Hừ, không phải mới là lạ!"

"Nếu không phải tiền phương đại bại, như thế nào lại là tám mươi mốt tiếng chuông của Kinh Long chung, đại biểu cho dấu hiệu diệt môn?" Tiểu lão đầu cười lạnh nói.

------oOo------

Chương 346: Lệnh Hồ lão tổ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập cùng tiểu lão đầu đồng loạt đi ra khỏi phòng, Tiêu Thúy Nhi thủ ở cửa nghe được một hồi chuông lớn, không khỏi kinh hoảng hướng tiểu lão đầu nhìn lại.

Tiểu lão đầu nhíu mày, sau đó đi qua nói nhỏ vài câu, vẻ mặt của cô gái mới khôi phục lại bình thường.

Sau đó lão vẫy gọi Hàn Lập một cái, hai người ngự khí bay lên trời, đi thẳng đến Nghị Sự điện.

Dọc đường đi, Hàn Lập nhìn thấy phần đông tu sĩ đều bay về cùng một hướng, phần lớn đều là đệ tử Luyện Khí kỳ. Có thể thấy được thực lực trong cốc rất kém.

Như vậy nếu ma đạo thực sự tấn công tới thì cho dù có thêm sự trợ giúp phòng thủ của hộ phái đại trận cũng không thể kiên trì được lâu.

Vẻ mặt nặng nề, trên đường hai người không nói một lời. Trong chốc lát đã đi tới trước một thạch điện rất lớn.

Lúc này, trước cửa điện tụ tập hơn một ngàn tu sĩ, nhưng đều bị thủ vệ chặn lại, chỉ cho những người có tu vi trên Trúc Cơ kỳ đi vào Nghị sự điện.

Hàn Lập cùng tiểu lão đầu dĩ nhiên đủ điều kiện, yên lặng bước qua trước ánh mắt phức tạp của mọi người.

Vừa tiến vào đại sảnh của Nghị sự điện, Hàn Lập lập tức sững sờ.

Bởi vì khung cảnh bên trong không hỗn loạn như trong tưởng tượng giống như kiến bò trên chảo lửa, ngược lại gần một trăm tu sĩ đều yên lặng không một tiếng động. Vẻ mặt mọi người đều cung cẩn, hướng ánh mắt nhìn lên người chủ tọa.

Người này đương nhiên không phải là chưởng môn trên danh nghĩa của Hoàng Phong cốc – Chung Linh Đạo, bởi vì bản thân Chung đại chưởng môn đang thành thật đứng ở một bên. Mà ngồi ở vị trí chủ tọa là một lão giả mặc áo gấm, râu tóc bạc phơ.

Lão giả khuôn mặt vàng vọt, một đôi mắt nhỏ ảm đạm vô hồn, đích thực là một người vô cùng xấu xí.

Nhưng không hiểu tại sao, Hàn Lập vừa nhìn thấy người này thì tim đập nhanh một chút, tay chân run rẩy khó có thể kiềm chế được.

"Tại sao lại thế này?". Hàn Lập trong lòng ngạc nhiên tự hỏi.

Lão giả vừa thấy Hàn Lập cùng tiểu lão đầu đi vào, liền khẽ liếc mắt một cái.

Nhưng cái liếc này khiến cho cả người Hàn Lập lạnh lẽo, trong lòng cực kỳ khó chịu tựa như tất cả bí mật đều bị nhìn thấu, sắc mặt không khỏi đại biến.

"Ồ! Nguyên thần tu luyện không tồi, là rèn luyện theo công pháp tu luyện nguyên thần sao?" Lão giả sau khi nhìn qua Hàn Lập, trong mắt hiện lên một tia kỳ lạ, nhàn nhạt hỏi.

Hàn Lập nghe nói thế trong lòng không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Nhưng hắn càng không thể tưởng tượng đó là trên người lão giả không hề cảm ứng thấy có linh lực tồn tại. Việc này chỉ có thể giải thích rằng do chênh lệch tu vi quá lớn giữa hai người mới xuất hiện loại cảm giác này. Ngay cả nhóm tu sĩ Kết Đan kỳ như Lý Hóa Nguyên cũng không cho hắn cảm giác đó. Chẳng nhẽ vị này là ….

Hàn Lập suy nghĩ qua một chút, trong lòng không khỏi hoảng sợ, tí tức giận đã sớm vứt bỏ ngoài chín tầng mây, ngược lại cực kỳ cung kính trả lời:

"Khải bẩm tiền bối. Công pháp tại hạ đang tu luyện quả thật có quan hệ đến nguyên thần, ánh mắt tiền bối thật là tinh tường." Hàn Lập nói nịnh lão giả một câu.

Cẩm y lão giả nghe Hàn Lập nói xong, cười nhàn nhạt, tiếp theo nhẹ nhàng xua tay.

Hàn Lập cùng tiểu lão đầu lập tức hiểu ý, đứng vào trong đám người.

Đợi thêm một lát ước chừng xong một bữa cơm, lại có thêm mười mấy tu sĩ Trúc Cơ kỳ kéo đến.

Lúc này, Chung Linh Đạo mới cung kính hướng phía lão giả nói:

"Lão tổ, tu sĩ Trúc Cơ hiện có trong cốc đã đến đủ. Mà Hoàng sư thúc đang ở Thiên Thạch Phong, chỉ sợ nhất thời khó có thể đến được."

Cẩm y lão giả nghe nói thế, nhíu mày nhưng thần sắc liền khôi phục lại bình thường, phân phó:

"Cho dù không đến cũng không sao. Hiện tại cứu người như cứu hỏa. Không cần chờ hắn, cứ bắt đầu đi."

"Dạ, lão tổ nói phải!" Chung Linh Đạo phụ họa nói.

Cẩm y lão giả nghe xong cười hắc hắc, không nói gì.

"Chư vị sư huynh đệ, ta giới thiệu với mọi người một chút. Vị này chính là Lệnh Hồ lão tổ mà mọi người đã nghe nói từ lâu. Lão tổ ba trăm năm trước đạt tới Nguyên Anh kỳ, là Thái thượng trưởng lão duy nhất của bổn môn. Hiện tại do bổn môn gặp phải nguy cơ diệt môn trước nay chưa từng có, vì thế mọi việc sau này đều do lão tổ an bài. "

Chung Linh Đạo nói xong một tràng dài, liền tự giác đứng sang một bên.

Mọi người phía dưới tuy phần lớn đều đoán được thân phận của lão giả, nhưng sau khi nghe xong cũng không khỏi nổi lên một trận xao động, dùng ánh mắt khác thường nhìn vị Lệnh Hồ lão tổ này.

Đây là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ duy nhất của Hoàng Phong cốc gần nghìn năm trở lại đây, nghe nói đã gần tám trăm tuổi, có thể xưng là *"Bất lão ông"* của Hoàng Phong cốc.

Lệnh Hồ lão tổ nhìn thấy tình hình hỗn loạn phía dưới, liền khẽ ho khan một tiếng, đại sảnh lập tức im lặng. Ai dám không nể mặt lão tổ tông a.

"Các ngươi một khi đã nghe được âm thanh của Kinh Long chung, ta cũng không nói những điều vô nghĩa nữa."

"Hiện tại liên quân Thất phái ở tiền phương đã đại bại. Tu sĩ bên ta chết rất nhiều, mặc dù miễn cưỡng chống đỡ tại phòng tuyến thứ hai, nhưng thất bại chỉ là chuyện sớm chiều không thể tránh khỏi."

Lão giả vừa nói xong mấy câu đó, phần đông tu sĩ trong sảnh biến sắc. Hàn Lập cùng tiểu lão đầu thần sắc phức tạp nhìn nhau một cái, chỉ có thể nghĩ thầm không nói gì.

"Lão tổ, sao có thể như vậy? Ngày quyết chiến giữa chúng ta với ma đạo chưa tới, rõ ràng còn hơn một tháng mà!" Một vị tu sĩ trung niên nhịn không được đứng ra hỏi.

"Chính là bởi vì mọi người có ý nghĩ giống ngươi, cho nên mới bị Ma đạo đánh lén đến nỗi đại bại đó!" Cẩm y lão giả khuôn mặt trầm xuống, không khách khí khiển trách. Trung niên nhân khuôn mặt đỏ bừng, thi lễ xong vội vàng lui trở lại.

Nhìn thấy kết cục của hắn, những người khác đều biết tự lượng sức mình, tuy trong lòng nghi vấn trùng trùng, nhưng vẫn lẳng lặng nghe Lệnh Hồ lão tổ nói.

"Kỳ thật đại chiến lần này thất bại, cũng không thể hoàn toàn trách tội người lãnh đạo ở tiền phương không cẩn thận, không có đề phòng sự gian trá của đối phương, mà là trong Thất phái

chúng ta có phản đồ. Bọn Linh Thú Sơn thừa dịp đến phiên cảnh giới liền tự mình mở đại trận cho người Ma đạo tiến vào. Do vậy mới xảy ra đại bại." Lão giả nói xong lộ vẻ tức giận.

Nghe thấy vậy phần đông tu sĩ mới giật mình hiểu ra, nhất thời đều mắng to phản đồ Linh Thú Sơn kia không dứt, phía dưới lại trở lên có chút hỗn loạn.

"Tốt lắm, giờ nói mấy cái này còn có ích gì? Đối phương cao tay hơn chúng ta một bậc, chỉ có thể cam bái hạ phong. Hôm nay trọng yếu là làm sao cho bổn phái thoát khỏi cảnh diệt môn. Phải biết rằng số tu sĩ ở tiền phương còn lại nhiều lắm là giúp chúng ta tranh thủ được hai, ba ngày, chúng ta phải sớm rời khỏi Việt Quốc mới được." Lệnh Hồ lão tổ cực kỳ bình tĩnh nói.

"Rời khỏi Việt Quốc?"

Những lời này vừa nói ra, cả đại sảnh tĩnh lặng, không ai mở miệng. Tựa hồ tất cả mọi người đều bị sốc nặng!

Đối với những tu sĩ sinh ra và lớn lên tại Việt Quốc mà nói, ly khai quê hương thật sự quá khó khăn, nhất thời không ai mở miệng phụ họa lời lão giả.

"Như thế nào? Không đành lòng sao?" Lão giả lạnh nhạt nói, không ngạc nhiên, tựa như sớm đã dự đoán được tình hình.

"Lão tổ, lão nhân gia người cùng Nguyên Anh Kỳ tiền bối khác ra tay, cũng không thể đánh lui được ma đạo hay sao?" Rút cuộc một người thanh niên ba mươi tuổi có chút chần chờ hỏi.

"Đương nhiên có thể, mấy lão gia hỏa chúng ta cùng liên thủ có thể nhẹ nhàng tiêu diệt những tu sĩ ma đạo đang cùng các ngươi giằng co." Lão giả không chút do dự trả lời.

"Nhưng lão tổ như thế nào…"

"Nhưng các ngươi đừng quên rằng, Ma đạo lục tông đã có thanh danh lớn như vậy, số tu sĩ Nguyên Anh kỳ sao lại ít được? Mấy người chúng ta đã gặp qua mấy tên gia hỏa trong số đó, kết quả

rơi vào thế hạ phong. Bởi vậy đối phương buộc chúng ta phải thề độc, giống như bọn họ đều không được tự mình tham gia. Tràng đại chiến này chỉ có thể hạn chế tại tu sĩ Kết Đan kỳ." Lệnh Hồ lão tổ khẽ thở dài một hơi, nói ra những bí ẩn ngoài dự kiến.

Hàn Lập phía dưới lúc này mới giật mình hiểu ra, vì sao không thấy tu sĩ cấp bậc Nguyên Anh kỳ xuất hiện trong cuộc chiến.

*"Không chạy, đến lúc đó cả Hoàng Phong cốc bị người ta bao vây trùng trùng, quăng một mẻ lưới bắt hết. Ta vì vướng lời thề không thể ra tay cứu giúp được. Bởi vậy, ta đã quyết định cả môn phái rời khỏi Việt Quốc. Hơn nữa, không riêng Hoàng Phong cốc, năm phái còn lại sẽ cùng chúng ta tiến thoái. Như thế tại nơi mới chúng ta còn có thể "*Đông Sơn tái khởi*". Đến khi thực lực cường đại, có thể chiếm lại Việt Quốc."* Lênh Hồ lão tổ cười lạnh nói. Hiển nhiên rời khỏi Việt Quốc, cũng không phải là sự tình không thể tiếp thụ được.

Nghe thấy Lệnh Hồ lão tổ nói như thế, những người khác cho dù có bất đồng ý kiến cũng không dám nói ra. Đành phải tuân theo sự sắp đặt của lão.

"Các sự tình khác đều dễ làm, nhưng có một việc nguy hiểm cần phải có người đi." Lệnh Hồ lão tổ bỗng nhiên nói một câu làm mọi người rùng mình, không khỏi nhìn nhau.

"Những người bên dưới được ta chỉ định, theo ta đi ra hậu điện, những người khác lưu lại nghe Chung chưởng môn an bài công việc."

Nói xong, lão đứng dậy khỏi chỗ ngồi, mặt không chút thay đổi, đi xuống phía dưới, làm mọi người tiếp tục ngạc nhiên.

"Ngươi, cả ngươi nữa ……"

Lão không khách khí liên tiếp dùng ngón tay chỉ ra hơn nửa số người ở đây. Hàn Lập và tiểu lão đầu đều cùng ở trong nhóm đó.

Sau khi chỉ xong, vị lão tổ này liền đi ra phía sau.

Hàn Lập cùng những người khác có chút bất an, do dự, cuối cùng cũng thành thành thật thật đi theo.

------oOo------

Chương 347: Triệt ly

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lão giả đang đứng trong hậu điện, hai tay chắp sau lưng.

Thấy đám người Hàn Lập gồm có vài chục tu sĩ tiến đến, thần sắc lão giả không đổi nói:

*"Những người các ngươi ta vừa rồi có xem xét qua, đều có tư chất không tệ hoặc công pháp tu luyện đặc thù. Bởi vậy các ngươi là mồi lửa cho việc "*Đông Sơn tái khởi*" của bổn phái. Cho nên cho các ngươi nửa ngày thời gian trở về thu xếp, sau đó Hoàng sư điệt sẽ mang các ngươi lập tức xuất phát."*

Vừa nghe lời này, tất cả mọi người đều ngẩn ra, cũng có người kinh nghi hỏi:

"Lão tổ, không phải Ma đạo cần hai ngày nữa mới công phá được phòng tuyến sao, vì sao phải vội vàng như vậy?"

*"Hừ! Phòng tuyến phía trước chính xác cần có hai ngày thời gian mới công phá được, nhưng các ngươi có nghĩ đến đối phương cứ thế mà nhìn những người lưu thủ của chúng ta rút lui sao chứ? Bọn họ phái người lẻn qua phòng tuyến, tập kích các phái. Phỏng chừng nhiệm vụ của bọn họ không phải là tiêu diệt các phái, mà chính là làm cho chúng ta không thể thuận lợi triệt ly mà thôi. Cho nên, phải bỏ mặc những người ở bên ngoài, tranh thủ thời gian để các ngươi rời đi. Nhưng nếu các người thừa dịp thời gian chuẩn bị mà tiết lộ việc này với đám người bên ngoài, khiến cho mọi việc hỗn loạn. Ta sẽ tự mình ra tay "*thanh lý môn hộ.*" Thanh âm lãnh khốc vô cùng của cẩm y lão giả vang lên, làm cho các tu sĩ trong lòng phát lạnh.*

"Dạ!"

Đám người Hàn Lập tự nhiên không dám có lời dị nghị, tất cả *đồng thanh cung kính đáp sau đó đi thu thập đồ đạc.*

Trên đường trở về, Hàn Lập cùng tiểu lão đầu chia tay giữa đường, hai người tâm tư đều nặng nề.

Bởi vì động phủ ở quá xa, cho nên sau khi chia tay, Hàn Lập dùng Thần Phong Chu toàn lực phi hành để sớm có thể về tới nơi ở.

Lúc này trong lòng Hàn Lập cực kỳ phức tạp.

Nếu như nghe lời Lệnh Hồ lão tổ rời bỏ Việt quốc, tự nhiên là tính mạng không cần phải lo lắng, ngoài ra bởi vì nhân thủ thiếu thốn nên sẽ được coi trọng.

Nhưng đồng dạng về sau, muốn xây dựng lại Hoàng Phong Cốc, muốn ở quốc gia mới có địa bàn, mà bản thân lại là một trong số không nhiều lắm tu sĩ Trúc Cơ Kỳ còn lại, khẳng định là có rất nhiều việc vụn vặt quấn lấy thân. Tuyệt đối không có nhiều thời gian dành cho tu luyện!

Như vậy, đợi cho tất cả mọi việc ổn định, sáu phái hồi phục được nguyên khí thì cơ hội tiến vào Kết Đan kỳ cũng đã qua. Đây chính là sự tình mà Hàn Lập rất không muốn thấy.

Mà nếu như giờ mình trốn đi, Hàn Lập lại không biết bản thân có bị lão quái vật kia dùng thần thức giám thị không? Nói không chừng hành động hơi có chút bất thường liền sẽ bị nhận ra, lúc đó việc "đào binh" *của mình khẳng định sẽ* "chết không chỗ chôn" *a!*

Trong lòng Hàn Lập rất hối hận, sớm biết rằng sự tình hỏng bét đến bước này, sao lại không tự mình bỏ sang nước khác, còn trở lại làm chi!?

Hàn Lập trong lòng bất đắc dĩ về tới động phủ.

Tiến vào trong động, hắn vội vàng tiến tới phòng ngủ, lấy ra túi trữ phù lục dưới giường, tiếp theo lại tới Tàng trữ thất, thu hồi tất cả trân hi dược tài còn lại.

Cuối cùng mới tới phá hủy tòa mật thất chứa Linh nhãn chi tuyền *và che dấu nó cẩn thận.*

Hiện tại không thể di chuyển được linh vật này, Hàn Lập cũng không hi vọng bị người Ma đạo phát hiện sử dụng.

Làm xong tất cả mọi việc, Hàn Lập trở lại nội phủ, kiểm tra kỹ lại một lượt. Thấy không có gì còn sót mới rời khỏi. Đem trận kỳ cùng trận bàn của "Điên đảo ngũ hành đại trận" *tất cả đều thu hồi cho vào túi trữ vật.*

Bởi vì trận pháp biến mất, cửa của động phủ lập tức xuất hiện, hai hàng lông mày Hàn Lập giãn ra, bỗng nhiên phóng ra hai đạo ô quang, sau thời gian khoảng chừng một bữa cơm cả tòa núi nhỏ đã bị phá hủy, đá núi sụp đổ đem động phủ hoàn toàn che dấu đi.

Sau đó Hàn Lập trên không trung bay quanh một vòng, rồi mới rời khỏi.

Khi Hàn Lập về tới Nghị sự đại điện thì phần lớn mọi người cũng đã đến, nhưng làm cho Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn đó là ngoài vài chục tu sĩ Trúc Cơ Kỳ ra còn có mấy trăm tên đệ tử Luyện Khí kỳ cũng ở đó.

"Những người này chẳng nhẽ cũng muốn đồng loạt rời khỏi?" *Hàn Lập nghi hoặc thầm nghĩ.*

Ánh mắt sáng ngời, bỗng nhiên hắn nhìn thấy tiểu lão đầu và Tiêu Thúy Nhi đứng cùng một chỗ, đang thấp giọng nói cái gì đó, thần sắc hai người cực kỳ nghiêm túc.

Gặp tình cảnh này, Hàn Lập không khách khí đi đến.

"Hàn sư thúc!" *Tiêu Thúy Nhi nhìn thấy Hàn Lập đến liền chào một tiếng.*

Hàn Lập cười, gật gật đầu, liền quay sang nói với tiểu lão đầu:

"Tại sao lại thế, mấy đệ tử Luyện Khí kỳ chẳng nhẽ đồng loạt triệt ly cùng chúng ta hay sao?"

Vì không để người khác chú ý, nên âm thanh của Hàn Lập rất bé.

"Phải đó! Không thể dễ dàng buông bỏ, đệ tử này của ta cùng ở trong nhóm có tư chất tuyệt hảo đó! " *Tiểu lão đầu nhàn nhạt nói và khi nhắc đến Tiêu Thúy Nhi thì lão lộ ra vài phần ngạo nghễ, điều này làm cho Hàn Lập cảm thấy buồn cười.*

Sau một khoảng thời gian, Lệnh Hồ lão tổ cùng một gã trung niên cường tráng đi vào.

"Vừa nhận được tin tức, xuất hiện tung tích của tu sĩ Ma đạo. Các ngươi lập tức xuất phát, về sau làm theo an bài. Ta sẽ hướng sự chú ý của địch nhân vào những người còn lại trong cốc." *Lệnh Hồ lão tổ sắc mặt trầm trọng nói.*

Nghe được lời của Lệnh Hồ lão tổ, đám người Hàn Lập không khỏi khiếp sợ. Ma đạo đến thật là nhanh a!

Mà trung niên nhân bên cạnh Lệnh Hồ lão tổ lạnh lùng nói một câu.

"Thời gian cấp bách, ta không nói nhiều. Lần này mọi người theo ta rút lui, yêu cầu tất cả đều nghe theo phân phó của ta, người nào không nghe theo, ta sẽ xem như phản đồ, trực tiếp xử lý. Phía dưới lập tức xuất phát!"

Vị này thật là dứt khoát nhanh chóng a! Nói mấy câu xong liền hướng đến lão giả thi lễ một cái, rồi dẫn đầu đi ra khỏi đại điện.

Những người khác sau khi sửng sốt, liền lập tức bám sát theo.

Vì thế, đội ngũ mấy trăm người, bay lên phía trước đại điện, sau đó theo hướng Đông Bắc cấp tốc phi hành.

Sau hơn nửa ngày, toàn bộ đội ngũ ra khỏi Thái nhạc sơn mạch, sau đó tốc độ nhanh hơn vài phần, cấp tốc đi tới.

Hàn Lập chân đạp Thần Phong Chu, bay tại vị trí đầu đội ngũ, lão đầu thấy Thần Phong Chu của Hàn Lập còn có khả năng mang thêm người, liền không khách khí để Tiêu Thúy Nhi đứng lên, làm *cho hắn chỉ có thể cười vài tiếng, không thể nói được cái gì.*

Nhưng khi đội ngũ bay khỏi Thái nhạc sơn mạch hơn trăm dặm, đột nhiên phía sau bay tới một đạo bạch quang chói mắt, trong chớp mắt liền vọt tới phía trước nhóm tu sĩ, rơi vào trên tay Hoàng sư thúc, đó là một thanh tiểu kiếm bạch quang lấp lóe, phía trên có mang theo một khối ngọc giản.

Trung niên nhân sắc mặt trầm xuống, vung tay lên, làm cho cả đội ngũ ngừng lại.

Sau đó hắn tháo ngọc giản xuống, tùy tiện ném tiểu kiếm lên không trung, tiểu kiếm hóa thành một đạo bạch quang theo đường cũ trở lại.

Hoàng sư thúc dùng thần thức tiến vào trong ngọc giản xem xét kỹ, nhưng một lát sau sắc mặt khó coi xuất hiện, lập tức cúi đầu trầm tư, hiển nhiên là gặp phải sự tình khó xử.

*"*Những ai là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ tiến lên, sự tình có biến, ta muốn phân phó nhiệm vụ lại lần nữa.*" Trung niên nhân bỗng nhiên quay đầu nghiêm mặt nói:*

Lời này làm Hàn Lập cùng mọi người sững sờ, sau khi liếc mắt nhìn nhau, tự nhiên nghe lời ngự khí tiến lên, Tiêu Thúy Nhi nhu thuận vội vàng nhảy khỏi Thần Phong Chu.

*"*Sư thúc, có chuyện gì thế!*" Nhìn thấy trung niên nhân được phi kiếm truyền tin cũng không phải chỉ có một, hai người.*

*"*Lão tổ truyền tin đến, chúng ta chân trước vừa mới rời đi, Ma đạo chân sau đã tới, hơn nữa hình như bọn họ biết được kế hoạch rút lui của chúng ta, hiện tại binh chia hai lộ, một lộ vây khốn Hoàng Phong Cốc, lộ còn lại đang hướng chúng ta đuổi theo. Vì vậy để cho phần lớn mọi người thoát đi, ta cần một nhóm người cùng ta đánh lạc hướng Ma đạo. Ta sẽ chỉ định một người dẫn dắt tất cả tiếp tục rời khỏi Việt Quốc.*" Hoàng sư thúc lạnh như băng nói.*

Nghe được lời nói của trung niên nhân, những người khác trong *lòng phát lạnh.*

Bọn họ cũng không phải ngu ngốc, nhiệm vụ này rõ ràng là cửu tử nhất sinh a!

Bất chấp ánh mắt trốn tránh của đại đa số, Hoàng sư thúc không khách khí chỉ chỉ điểm điểm một lúc liền lấy ra hơn hai mươi tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

Bất hạnh là Hàn Lập cũng ở trong nhóm đó, còn Tiểu lão đầu thì không.

Những người bị chỉ định sắc mặt trắng bệch, nhưng không có ai nói không đi.

Bởi thế, Hoàng sư thúc vung tay lên, những người khác tiếp tục nhanh chóng phi hành, chỉ còn lại bọn Hàn Lập cô đơn, lạc lỏng đứng đó.

"Tốt lắm, hiện tại thời gian cấp bách! Ta biết đại đa số các người không xem trọng nhiệm vụ lần này! Nhưng là ta không yêu cầu các ngươi ngạnh kháng địch nhân, chỉ cần các ngươi đánh lén đối phương, hấp dẫn sự chú ý của bọn họ, che dấu vết tích của đội ngũ phía trước là được." *Trung niên nhân khẩu khí có chút hòa hoãn nói, tiếp theo lấy ra trên người hơn hai mươi ngọc giản màu xanh biếc.*

"Ngọc giản này là bản đồ, nhớ kĩ rồi hủy đi! Nếu trong chốc lát mà bị thất lạc, có thể dựa theo địa điểm trên bản đồ trở lại tụ tập." Hoàng sư thúc nói xong, khoát tay, hơn hai mươi đạo lục quang bay ra, trước mặt mỗi người đều có một khối.

Nghe thấy Hoàng sư thúc nói thế, sắc mặt những người khác tốt hơn nhiều. Một khi đã không phải mặt đối mặt ngạnh kháng Ma đạo, cơ hội sống sót lớn hơn rất nhiều. Vì thế mọi người đều cầm lấy ngọc giản, bắt đầu ghi nhớ bản đồ.

Tuy Hàn Lập nắm ngọc giản trong tay, nhưng chỉ xem qua một lần, không có để trong lòng.

Bởi vì lần này lưu hắn lại để cản trở địch nhân chính là một cơ hội thoát thân khó có được của Hàn Lập, vì mục tiêu Kết Đan kỳ, hắn không muốn đi chung một con đường với Hoàng Phong cốc cho đến cuối cùng.

------oOo------

Chương 348: Thiên Hỏa thuật

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thấy mọi người đem toàn bộ ngọc giản phá hủy, Hoàng sư thúc lộ ra thần sắc vừa lòng.

Sau đó hoàng quang trên tay chợt lóe, một lá cờ nhỏ, dài hơn một thước xuất hiện trong tay. Toàn thân nó trắng như tuyết, nhưng lại tản ra hào quang màu vàng, làm cho người ta không thấy được trên mặt vẽ vật gì.

"Ta sẽ dùng Phong Vân phiên này che giấu hành tung của mấy vị sư điệt, sau đó đợi địch nhân đi qua sẽ xuất kỳ bất ý đánh lén."

Hoàng sư thúc sau khi nói xong, nhẹ nhàng vung lá cờ nhỏ trong tay, vô số bạch sắc vụ khí lập tức xuất ra, trong nháy mắt liền hình thành một đám mây trắng to lớn rộng hơn mười trượng bao phủ lấy đám người Hàn Lập ở bên trong.

Bọn tu sĩ Trúc Cơ kỳ như Hàn Lập vừa mừng vừa sợ.

Nhìn thì thấy đám mây này cực kỳ dày đặc nhưng không biết vì sao bọn họ ở trong lại không có cảm giác mơ hồ, không rõ, thật sự là một chỗ ẩn thân tuyệt hảo a.

Vì thế dưới sự thi pháp của trung niên nhân, đám mây mang theo mọi người cấp tốc hướng lên trên bay đi, đảo mắt liền xen lẫn với các đám mây trắng khác, căn bản không thể phân biệt được.

Hàn Lập thấy vậy líu lưỡi không nói nên lời.

Pháp khí *"Thanh Hỏa chướng"* của hắn mặc dù cũng có khả năng biến ảo ra mây mù dày đặc nhưng hoàn toàn không thể so sánh với *"Phong Vân phiên"* này a. Chẳng những phạm vi nhỏ bé, hơn nữa cũng chỉ có thể dùng cho chính mình, đồng môn nếu tiến vào trong độc vụ Thanh Hỏa sợ rằng sẽ bị trúng độc.

Ngẫm nghĩ vậy nên Hàn Lập không nhịn được liếc mắt nhìn Hoàng sư thúc một cái.

Chỉ thấy hắn ở giữa đám mây mù, mắt nhắm chặt, đang khoanh chân ngồi, thân hình không nhúc nhích, nhưng phía sau có hai gã tu sĩ Trúc Cơ kỳ khác đứng, tựa hồ đang làm nhiệm vụ hộ pháp.

Hàn Lập ngẩn ra một chút, nhưng lập tức hiểu đối phương đang dùng thần thức sưu tìm tung tích địch nhân.

Nhưng với thần thức cường đại của tu sĩ Kết Đan kỳ, động tĩnh trong phạm vi trăm dạm cũng có thể cảm ứng được một phần sao?

Hàn Lập thấy vậy, đồng dạng cũng ngồi ở trên Thần Phong chu dưỡng thần, đại chiến rất nhanh sẽ đến nhưng cũng cực kỳ nguy hiểm. Mà Khúc Hồn vẫn đứng phía sau không nhúc nhích, bộ dáng rất trung thành.

Sau thời gian một canh giờ, Hoàng sư thúc đột nhiên nói:

"Địch nhân đã tới nhưng trệch chỗ chúng ta ước chừng khoảng hai dặm, nhất định phải chạy tới bầu trời trên con đường họ đi qua." Vị này nói xong liền hô một tiếng, không có dẫn theo vân vụ bay đi.

Mọi người ở trong mây mù tự nhiên không dám thoát ly, tất cả đều ra sức, ngự khí theo sát Hoàng sư thúc.

Hàn Lập thấy vậy, lại nhíu mày, trên đường phi hành lấy ra cự kiếm màu bạc, ném cho Khúc Hồn ở phía sau. Mặc dù không biết có lợi ích gì không nhưng có thể gia tăng một chút lực chiến đấu thì vẫn tốt hơn.

"Ở đây rồi. Địch nhân sẽ nhanh chóng tới đây, mọi người chuẩn bị đi!" Một lát sau đám mây to lớn đã bay đến trên bầu trời nơi người Ma đạo phải đi qua, Hoàng sư thúc liền không khách khí hạ lệnh.

Nhất thời mọi người đều xuất ra pháp khí, dốc sức gia tăng pháp thuật phòng hộ trên người, các màn hào quang sáng lên.

Hàn Lập từ trên thân lấy ra hai quả cầu xanh, đỏ, nhẹ nhàng ném một cái.

Một âm thanh trầm muộn vang lên, rồi một luồng khói nồng đầm hai màu từ trên hai quả cầu phun ra, nhanh chóng vây quanh Hàn Lập. Trong chớp mắt liền hóa thành một đám mây màu đỏ thật lớn đường kính khoảng năm, sáu trượng, làm cho thân hình Hàn Lập hoàn toàn biến mất.

Hắn đã lợi dụng Thanh Hỏa chướng hình thành nên phòng hộ, làm cho các đồng môn gần đó cực kỳ kinh ngạc. Chẳng biết Hàn Lập có dụng ý gì.

Hàn Lập cũng không có tâm tư để chú ý đến đồng môn của mình, mà một tay cầm chặt Quy xác pháp khi, tay khác cầm một phi đao màu lam bình thường chứ không phải cầm cặp Ô Long đoạt kia.

Hắn rất rõ ràng mình đang làm cái gì. Đối với hắn mà nói, pháp khí công kích càng thấp thì càng tốt. Chỉ có như vậy mới có thể sau khi đánh lén, không bị các nhân vật độc ác nhìn chòng chọc, mới càng dễ dàng thoát thân.

Dưới sự ngưng thần chờ đợi của mọi người, thời gian qua rất nhanh, trong nháy mắt nửa khắc đã hết, nhưng vẫn không có bóng dáng địch nhân.

Đại bộ phận đã có chút lo lắng cùng không kiên nhẫn, không khỏi nghi hoặc nhìn qua Hoàng sư thúc.

Trung niên nhân đồng dạng cũng một bụng đầy ngờ vực, sau khi ngẫm nghĩ một chút liền chậm rãi nói:

"Mọi người không cần gấp, ta sẽ dùng thần thức sưu tìm lại."

Nói xong liền ngồi xuống. Nhưng chưa kịp để hắn thực hiện hành động thì trên đầu bỗng nhiên truyền tới tiếng nổ kinh thiên động địa, lúc đầu là đứt quãng, có một, hai tiếng nhưng rất nhau sau đó liền vang vọng cả trời đất, liên miên một loạt.

Tất cả mọi người hoảng sợ, vội vàng ngẩng đầu nhìn trời, kết quả là tất cả những thứ đập vào mắt làm tu sĩ Hoàng Phong cốc sắc mặt đại biến.

Chẳng biết từ khi nào bầu trời đã đỏ bừng một mảng, mây mù phía trên đều biến thành những ráng mây đỏ thẫm, rất giống dung nham đang không ngừng quay cuồng, sản xuất ra từng đám bọt nước, âm thanh nổ vang thật lớn kia kỳ thật chính là do tiếng vỡ của nó.

"Đây là cái gì?"

Một người bên cạnh Hàn Lập hoảng sợ kêu lên.

*"Cẩn thận một chút! Đây là pháp thuật cao cấp trung giai "*Thiên Hỏa thuật*". Mỗi giọt dung nham kia rơi xuống như một kích của tu sĩ Trúc Cơ kỳ, nếu ngăn không được sẽ hóa thành tro bụi."* Người nói chuyện chính là Hoàng sư thúc, nhưng vẻ mặt hắn cực kỳ khó coi.

Rất hiển nhiên bọn họ định phục kích người khác nhưng lại bị người khác phục kích lại.

"Còn không mau chạy, ta không muốn đón đỡ chiêu này!" Thêm một người nữa kinh hoảng nói, pháp khí phi hành dưới chân sáng ngời, muốn ngự khí chạy trốn chết.

"Chậm rồi. Pháp thuật của đối phương đã hoàn thành, căn bản chạy không thoát khỏi phạm vi của nó. Bên dưới nghe mệnh lệnh, tất cả mọi người liên hợp tạo thành vòng bảo hộ!" Hoàng sư thúc trong mắt hàn quang chợt lóe, không chút nghi ngờ, hung hăng phân phó.

Nghe vị sư thúc này nói như thế, những người khác mới giật mình hiểu ra, vội vàng liên thủ, trong một màn lam quang xuất ra một vòng bảo hộ thật lớn.

Cơ hồ khi vòng bảo hộ vừa mới hình thành trong tích tắc thì pháp thuật cấp cao trung giai này rút cuộc đã bắt đầu tàn phá, một giọt dung nham trực tiếp rơi xuống, hướng bọn người Hàn Lập ở phía dưới, nhưng vòng bảo hộ vừa mới hình thành đã ngăn cản lại.

Chẳng qua đây chỉ là bắt đầu mà thôi, vô số dung nham như những hạt mưa bắt đầu rơi tiếp xuống, mặc dù đại bộ phận đều không trúng đích nhưng có không ít chạm vào màn hào quang, nhất thời làm lóe lên một mảng ánh sáng lớn gồm hai màu hồng, lam giao nhau.

Mà mọi người lúc đầu vẫn nguyên vẹn, nghĩ rằng thừa sức chống trả.

Nhưng tốc độ dòng dung nham càng lúc càng nhanh, mật độ càng lúc càng lớn nên linh lực của nhóm người Hàn Lập mất đi nhiều hơn, làm mọi người không bao lâu sau liền nuốt không trôi.

Lam quang của vòng bảo bộ dần dần suy yếu.

Nhưng may mắn pháp thuật này đến nhanh nhưng đi cũng nhanh, khi vòng bảo hộ lung lay muốn sụp thì Thiên Hỏa thuật liền kết thúc, những đám mây đỏ trong khoảnh khắc tiêu tán vô ảnh vô tung, làm cho mọi người Hoàng Phong cốc cực kỳ vui mừng.

Nhưng sắc mặt bọn họ vừa mới giãn ra một chút liền lập tức ngưng trệ.

Bởi vì không biết từ khi nào xung quanh đã vô thanh vô tức xuất hiện gần trăm tu sĩ, nhưng người này lờ mờ đem bọn họ bao vây vào trong, đang dùng ánh mắt giễu cợt nhìn, xem phục sức thì đúng là người của Ma đạo lục tông.

Nhóm người Hoàng Phong cốc cực kỳ kinh sợ.

Chẳng qua đám người này đều là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, vẫn không có xuất hiện tu sĩ Kết Đan kỳ, làm cho nhóm Hàn Lập thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù pháp lực tiêu hao không ít, nhưng bên mình còn có một tu sĩ Kết Đan kỳ, nên không cần e ngại đối phương.

"Các ngươi như thế nào biết được tung tích của chúng ta? Phong Vân phiên này tuyệt đối có thể giấu giếm thần thức người khác!" Hoàng sư thúc sắc mặt trầm xuống, lớn tiếng hỏi.

"Những lời này ta có thể nói cho ngươi.!"

Từ một trời truyền đến một âm thanh kiều mị nhưng uể oải khiến cho Hoàng sư thúc trong lòng rùng mình, vội vàng nhìn lại.

Chỉ thấy một nam, một nữ từ trên bầu trời hạ xuống.

Nam tóc bạc, lại gầy chỉ có xương bọc da, phảng phất như có thể bị một trận gió thổi bay. Nữ thì lại xinh đẹp như hoa, eo thon mông nở, nhất cử nhất động hết sức động lòng người.

Hàn Lập lướt qua bọn họ, trong lòng liền âm thầm kêu khổ, đồng thời xuất hiện hai gã tu sĩ Kết Đan kỳ thật sự là rất phiền toái a.

"Hồng phấn khô lâu?" Hoàng sư thúc vừa nhìn, đồng tử đột nhiên co lại, cực kỳ trịnh trọng hỏi.

Tiếp theo hắn chẳng đợi đối phương trả lời, đột nhiên phất Phong Vân phiên, nhất thời sương mù màu trắng tiêu tan. Bọn người Hàn Lập cũng hiển lộ ra.

Đối với vị sư thúc này mà nói, hiện tại gặp phải cường địch, tự nhiên cũng bất chấp bọn sư điệt như Hàn Lập.

"Hì hì, không nghĩ vị đạo hữu này cũng nhận ra hai vợ chồng chúng ta! Thật sự không công bằng, ngươi biết lai lịch chúng ta, ngược lại chúng ta lại rất lạ lẫm đối với đạo hữu. Chẳng qua nghe nói Hoàng Phong cốc có tên gia hỏa lạnh như băng, có kiện pháp bảo gọi là Phong Vân phiên, rất có ý tứ, chẳng lẽ chính là các hạ sao?" Nữ tử xinh đẹp kia cười dài, phảng phất như không phải là địch nhân.

Nhưng thấy bộ dáng cười duyên đẹp như hoa kia, thần sắc Hoàng sư thúc càng thêm lạnh lùng, không nói lời nào, trừng mắt nhìn đối phương.

"Thực không thú vị! Giết hắn đi!" Nữ tử thấy hắn bộ dạng như thế, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, bỗng nhiên sắc mặt thay đổi ra lệnh.

"Được, được. Sư muội một khi muốn lấy tính mạng hắn thì huynh tự nhiên sẽ ra sức!" Bộ xương khô kia cười hắc hắc, âm trầm u ám nói.

Trong khi đó trong tai bọn người Hàn Lập vang lên tiếng truyền âm của Hoàng sư thúc.

"Động thủ đi, lập tức phá vây. Có thể chạy bao nhiêu thì chạy."

Thanh âm hắn không có chút cảm tình.

------oOo------

Chương 349: Độn tẩu Nguyên Vũ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Theo thanh âm truyền ra, Phong Vân phiên trong tay Hoàng sư thúc phát ra hoàng quang chói mắt rồi đột nhiên biến đổi, nổ tung.

Nhất thời một mảng sương trắng trên lá cờ theo đó mà điên cường tuôn chảy, so với lúc trước nồng đậm hơn, có diện tích lớn hơn. Đảo mắt một cái liền đem tất cả mọi người bao phủ bên trong.

"Muốn chết!"

Bên trong sương mù truyền đến tiếng rống giận dữ của người tên gầy còm như bộ xương khô cùng với tiếng cười đầy yêu mị nhưng giận dữ của nữ tử xinh đẹp kia. Tiếp theo là vài tiếng *"Ầm, ầm"* thật lớn vang lên từ bên trong sương mù, hiển nhiên là vị Hoàng sư thúc đang giao thủ với hai tu sĩ Kết Đan Kỳ kia.

Bọn người Hàn Lập tự nhiên không buông tha cơ hội chạy trốn này, cơ hồ ngay khi sương mù xuất hiện thì các tu sĩ của Hoàng Phong Cốc đều vội vàng ngự khí bay đi tứ phía.

Hàn Lập ỷ vào tốc độ của Thần Phong chu liền bay lên trên cao.

Phương hướng này so với các nơi khác thì tu sĩ ngăn cản đông hơn rất nhiều, chẳng qua tu vi pháp lực so với những nơi khác thì yếu hơn một tí. Hàn Lập cảm thấy từ nơi đây đột phá vòng vây thì thích hợp hơn.

Cùng ý tưởng với Hàn Lập cũng không có nhiều lắm, đại bộ phận những tu sĩ đồng môn đều hướng đến những nơi có ít người ngăn cản mà bỏ chạy, khiến cho Hàn Lập lắc đầu không thôi.

Trong chớp mắt, Hàn Lập thừa dịp hỗn loạn liền né được mấy người, vọt ra gần ngoài biên của vòng bao vây.

Ở đó sương mù đã ảm đạm đi rất nhiều, tu sĩ ma đạo cũng mơ hồ nhìn thấy thân ảnh đang nhanh chóng trốn thoát của Hàn Lập.

Chẳng qua bởi vì do Thanh Hỏa chướng nên đập vào mắt bọn kia tự nhiên là một đoàn mây mù màu đỏ rất lớn mà thôi, điều này làm cho tu sĩ Ma đạo ngẩn ra.

Nhưng lập tức có ba ngã ở phụ cận đồng thời giương tay lên, một đạo kim quang, ba đạo hoàng quang cùng với một mảng lớn hắc khí hướng đến Hàn Lập đánh tới.

Hàn Lập hừ một tiếng, ngón tay điểm một chút ở pháp khí Quy Xác trước người khiến cho nó lập tức lớn hơn mấy lần, hướng về phía trước nghênh đón. Đồng thời linh lực dưới chân cũng điên cuồng rót vào Thần Phong Chu, làm nó bay nhanh hơn ba phần.

Chủ ý của hắn đã định rõ ràng, hiện tại không phải là thời cơ chiến đấu dây dưa, bởi vậy hắn cũng không có tiếc tổn hao pháp lực, tranh thủ từng giây để nhanh chóng thoát thân, nếu không những địch nhân ở xung quanh bay đến thì đã không kịp để chạy thoát rồi. Hơn nữa, hắn đối với Quy Xác pháp khí còn có một sự tự tin, dù sao thì độ cứng rắn cũng hơn hẳn Bạch Lân thuẫn a.

Tâm niệm của Hàn Lập vừa động thì Quy Xác pháp khí cùng với kim, hoàng quang va chạm với nhau. Quả nhiên liền đem chúng nó ngăn cản lại. Nhưng đoàn hắc vụ kia lại cực kỳ thông minh, bỗng nhiên một hóa thành hai, không hề ngạnh kháng với Quy Xác pháp khí mà ngược lại theo hai bên sườn lướt qua. Tuy chậm trễ một chút nhưng vẫn có thể vọt tới hai bên sườn của Hàn Lập, biến thành một cái quỷ đầu lớn đến hai ba trượng, hung hăng đem Hàn Lập và Thần Phong Chu nuốt lấy.

Hàn Lập thấy như vậy chẳng những không có kinh ngạc mà ngược lại trong lòng còn cười lạnh một tiếng, tiếp theo nhấc hai tay lên, hơn trăm hỏa cầu rời tay bay đi. Trong khoảnh khác liền đem Quỷ đầu đó đập nát. Hiện tại Hàn Lập đối phó với mấy cái tà công sơ cấp của ma đạo này đã có kinh nghiệm nhiều rồi a.

Thừa cơ hội này, Hàn Lập *"Hô xích"* một tiếng, thân hình chợt lóe, bay qua giữa hình quỷ đầu vẫn chưa hình thành trọn vẹn kia. Đảo mắt đã thoát ra khỏi vòng vây, bỏ mấy tên tu sĩ Ma đạo ở lại phía sau.

Những tu sĩ này không đắc thủ tự nhiên sẽ không chịu bỏ qua, liền hô to gọi ngỏ với nhau, ngự khí đuổi theo phía sau. Nhưng Hàn Lập lại căn bản không có để ý đến, cứ một đường ngự khí bay đi.

Đúng như là Hàn Lập suy đoán, Thần Phong Chu chính là một tinh phẩm pháp khí phi hành hiếm gặp. Ngay khi bắt đầu còn có thể nghe thấy tiếng của những tên kia chửi mắng không thôi nhưng không bao lâu sau âm thanh càng ngày càng nhỏ. Đến cuối cùng, sau một đoạn thời gian chạy như điên, phía sau đã không còn một bóng người nào nữa.

Tuy quay đầu lại thấy như vậy nhưng Hàn Lập cũng không dám lơi lỏng chút nào, phi hành thêm chốc lát mới bắt đầu chậm lại, hướng đến bốn phía dò xét một chút. Sau đó dùng mũi chân điểm lên Thần Phong Chu, cấp tốc bay xuống phía dưới.

Tình huống hiện tại của Hàn Lập cũng không hề tốt chút nào, khi tạo thành vòng bảo hộ liên hợp thì pháp lực của hắn tiêu hao non nửa, ngoài ra còn chạy như điên một trận, cần phải nhanh chóng khôi phục pháp lực, nếu không thì sẽ có phiền toái lớn khi gặp cường địch.

Hàn Lập suy nghĩ như vậy liền cả người hạ xuống bên dưới một ngọn núi hoang. Sau đó đem độc vụ Thanh Hỏa Chướng thu lại, tìm một địa phương bí mật, bên dưới một khối cự thạch lớn khoanh chân ngồi xuống.

Sau đó, hắn liền lấy bên trong túi trữ vật ra một viên linh thạch màu lam, bắt đầu quá trình bổ sung pháp lực.

Còn Khúc Hồn thì đứng bên người canh gác cho hắn.

Sau khi Hàn Lập ngồi xuống không bao lâu, trên bầu trời liền có một đạo hồng quang vội vàng hốt hoảng xẹt qua, phía sau có năm sáu đạo hắc, lục quang truy binh theo sát.

Bon họ một trước một sau cấp tốc bay phía trên Hàn Lập, hiển nhiên lại là đang truy đuổi một gã tu sĩ may mắn phá được vòng vây.

Nhưng hết thảy Hàn Lập cũng không có để ý, tất cả tâm thần đã tiến vào cảnh giới *"hư vô"* mới có thể khôi phục được pháp lực nhanh hơn một ít.

Chẳng biết qua bao lâu sau, hai mắt đang nhắm của Hàn Lập đột nhiên mở ra. Lúc này pháp lực của hắn cũng đã khôi phục được bảy tám phần rồi, hắn cũng không muốn ở thêm chỗ này nữa.

Nhìn lên sắc trời, lúc này cũng đã bắt đầu tối rồi, bóng đêm đã cũng bao phủ mọi nơi.

Nhugnw Hàn Lập cũng không có động thân mà chậm rãi thả thần thức ra, cẩn thận tìm tòi chung quanh một chút.

Quả nhiên không có tu sĩ ma đạo ở phụ cận, khẳng định bọn họ sau khi phục kích đã đuổi giết chủ đội kia rồi.

Nghĩ vậy, Hàn Lập lắc lắc đầu. Lấy thực lực của đối phương thì chủ đội sợ rằng lành ít dữ nhiều.

Hàn Lập tuy có chút không muốn nhưng vẫn xuất ra Thần Phong Chu, cùng với Khúc Hồn hướng đến Nguyên Vũ Quốc bay đi.

Tuy tu sĩ của Nguyên Vũ quốc cũng hơn phân nữa chôn vùi tại Việt Quốc nhưng Ma đạo lục tông muốn *"tiêu hóa"* hết tu tiên giới của Việt quốc cũng cần mấy tháng, trong thời gian này thì Nguyên Vũ quốc tạm thời an toàn.

Hàn Lập không định đi đến địa điểm tập hợp, rồi đuổi theo chủ đội của Hàn Phong Cốc. Đội ngũ chạy trối chết kia nói không chừng đã bị ma đạo lục tông đuổi giết, hiện tại tìm bọn họ không phải là tự chui đầu vào lưới sao?

Huống hồ, trong đầu hắn còn có ý niệm muốn tranh thủ cơ hội này tìm một địa phương khác để tu luyện nữa. Đi theo tu sĩ Hàn Phong Cốc đào thoát khỏi Việt Quốc thì vận mạng cũng chỉ là một quản sự cao cấp, Hàn Lập cũng không muốn cả đời phải như vậy.

Nếu không có gì thay đổi thì sau khi ma đạo lục tông thôn tính vài nước, cuối cùng sẽ chỉnh đốn lực lượng để quyết chiến với Minh đạo.

Khi đó cả Thiên Nam này cũng không có được nơi nào bình an a.

Điều đó và ý muốn yên ổn tĩnh tu của Hàn Lập căn bản không giống nhau.

Hôm nay, trước tiên hắn muốn đến Nguyên Vũ quốc xem thử cái Truyền tống trận kia có hay không có khả năng chữa trị, nhìn lại xem rốt cuộc là như thế nào?

Nếu tình huống không xấu thì hắn liền sử dụng Truyền tống trận đi đến một địa phương khác, thoát khỏi sự tranh đấu này.

Hàn Lập yên lặng suy nghĩ trong lòng, Thần Phong Chu cũng đã biến thành một đạo bạch quang, biến mất nơi chân trời.

Hai ngày sau, Hàn Lập rút cuộc cũng đã xuất hiện trên bầu trời biên giới giữa Việt Quốc và Nguyên Vũ Quốc.

Quay đầu nhìn về dãy núi Việt Quốc ở phía sau, khẽ thở dài một cái, hắn liền mang theo Khúc Hồn đi vào bên trong Nguyên Vũ quốc.

Hàn Lập không hề biết, nửa ngày sau khi hắn tiến vào trong Nguyên Vũ quốc, liền có đội ngũ Ma đạo hơn vài chục người cũng xuất hiện và đồn trú tại nơi đây. Bọn họ phụ trách giám sát biên giới liên miên mấy trăm dặm này. Về sau nếu có tu sĩ muốn trốn vào Nguyên Vũ Quốc tự nhiên sẽ bị bọn họ nửa đường tiêu diệt.

Hàn Lập vừa tiến vào Nguyên Vũ Quốc liền ngự khí bay thẳng đến Kim Mã Thành.

Phi hành liên tục ba bốn ngày sau, rút cuộc đã nhìn thấy dãy núi non ở phía tây của Kim Mã thành.

Từ trên cao cẩn thận phân biệt trong chốc lát, hắn cuối cùng cũng đã tìm thấy chỗ ở của Tề Vân Tiêu, sau đó mới chậm rãi hạ xuống.

Hàn Lập từ trên Thần Phong chu nhảy xuống, đảo mắt xung quanh vùng thung lũng, trong lòng không khỏi một trận phát lạnh.

Chỉ thấy bảy tám căn thạch ốc giờ đã đông ngã tây nghiêng, thạch ốc cùng với những gian nhà trúc đều đã xiêu vẹo, bị hủy hơn phân nửa.

Trận pháp phòng hộ nơi này đã bị địch nhân mạnh mẽ phá hỏng đi.

Hàn Lập nghiêm mặt, lật tay liền xuất hiện một kiện pháp khi sau đó mới hướng một gian phòng đã sụp hơn phân nửa đi đến.

Tuy nơi này đã bị như vậy lâu rồi nhưng cẩn thận một chút vẫn hơn.

Tiến đến gần căn phòng, Hàn Lập sau khi điều tra từng gian phòng mới phát hiện trong đó cơ hồ đã bị hủy diệt toàn bộ, tìm được một thi hài đã thối rữa.

Hàn Lập bịt lấy mũi, cẩn thận phân biệt một hồi lâu, hai hàng lông mày nhíu nhíu lại.

Xác chết không không phải là của Tề Vân Tiêu mà là của chưởng quầy của trà lâu – một bộ hạ trung thành.

Trong căn phòng cũng không có phát hiện bất kỳ thi thể khác nào, điều này làm cho Hàn Lập thở phào một hơi.

Hàn Lập vừa mới tìm tòi xong, bỗng nhiên thần sắc lạnh lùng, thân hình lóe lên vài cái, người đã đứng trên Thần Phong Chu, sau đó ngẩng đầu nhìn lên bầu trời phía Nam.

Chỉ thấy trên dãy núi non phía Nam đó bỗng nhiên bay ra hai đạo hào quang màu lam, phi thẳng đến chỗ này.

Một lát sau, chúng liền dừng lại cách trước mặt Hàn Lập không xa, tiếp theo quang hoa thu liễm, lộ ra hai người một già một trẻ.

Lão giả tướng mạo bình thường nhưng hai mắt híp lại, có một chùm râu dê bên dưới, là một vị tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, vẻ mặt có chút thay đổi.

Người còn lại là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, khuôn mặt cũng có thể gọi là anh tuấn, nhưng trong hai mắt lại tràn ngập sát khí, hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Lập nhưng tu vi cũng chỉ là Luyện Khí Kỳ mà thôi.

------oOo------

Chương 350: Thuấn sát

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập thần sắc không đổi nhìn hai người này, cũng không có lên tiếng nói câu nào. Trong lòng thầm đoán bọn chúng có tám chín phần quan hệ với việc nơi ở của Tề Vân Tiêu bị phá hủy.

Quả nhiên.

"Các hạ là ai? Cùng với Tề tiểu tử kia có quan hệ như thế nào?"

Hàn Lập nghe xong lời này chỉ lạnh lùng liếc mắt, liền không hề để ý đến mà chuyển hướng nhìn lão giả kia. Rất hiển nhiên, luận theo tu vi thì vị này mới là chủ sự chân chính.

Người thành niên thấy Hàn Lập coi rẻ hắn như vậy, trong lòng cực kỳ tức giận, tuy Hàn Lập là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ nhưng gia tộc của hắn là một trong những đại gia tộc thanh danh hiển hách tại Nguyên Vũ quốc. Hắn có khi nào bị khinh rẻ như vậy?

Huống hồ, bởi vì việc của Tề Vân Tiêu, mà trong bụng hắn đang tràn đầy lửa giận. Bởi vậy, sau khi cắn răng một cái, liền muốn đem pháp khí trên tay xuất ra.

Nhưng ngay khi cánh tay của hắn vừa động thì đã bị lão giả bên cạnh chế trụ lại.

"Chậm đã! Còn không biết lai lịch chính xác của người này, muốn động thủ cũng phải hỏi cho rõ ràng rồi nói sau." Lão giả thần sắc như thường nói.

Tuy nói thế nhưng hắn vẫn có điểm nghi hoặc nhìn Khúc Hồn phía sau Hàn Lập. Bởi vì hắn không cảm ứng được khí tức sống trên người của Khúc Hồn nhưng lại có pháp lực dao động, điều này khiến cho hắn có chút khó hiểu.

Hàn Lập nghe nói như thế, ánh mắt liền híp lại

Lão giả này cũng có tu vi Trúc Cơ trung kỳ như hắn. Nhưng lại nói ra những lời như vậy, hắn hiển nhiên nhìn ra đối phương có một tia cố kỵ, không muốn trêu chọc mình.

"Địa phương này có phải là do các người hủy?" Hàn Lập không nhanh không chậm hỏi

"Đạo hữu cùng với Tề Vân Tiêu kia quan hệ như thế nào? Là người của Tề gia sao?" Lão giả cũng không có trả lời Hàn Lập mà hỏi ngược lại hắn.

Hàn Lập nhíu nhíu mày, xem ra đối phương sẽ không có nói ra, chỉ có thể đổi phương pháp hỏi đáp khác.

"Xem ra chúng ta ai cũng biết không muốn trả lời vấn đề của đối phương.Không bằng như vậy, ta trả lời các hạ một câu, các hạ cũng trả lời lại ta một câu. Như thế nào? Đỡ lãng phí thời gian của mọi người." Lông mi của Hàn Lập khẽ nhướn lên nói.

Lão giả ngẩn ra, sau đó liền đảo mắt vài cái, miệng liên tục đáp ứng.

"Một khi do tại hạ đề xuất phương pháp này, vậy đạo hữu hãy hỏi trước đi." Hàn Lập nhàn nhạt nói.

"Các hạ có phải là người của Tề gia không?" Lão giả nghe Hàn Lập nói như vậy cũng không hề khách khí trực tiếp hỏi.

"Không phải!" Hàn Lập không chút do dự nói.

Nghe Hàn Lập trả lời kiên quyết như vậy, Lão giả cùng với thanh niên kia đều rùng mình, trong mắt lộ ra vẻ hoài nghi.

"Tề Vân Tiêu hiện tại đã chết hay còn sống?" Hàn Lập ung dung hỏi.

"Hắn còn sống!" Lão giả do dự trong chốc lát liền trả lời.

"Còn sống" hai chữ đó lọt vào tai Hàn Lập mới khiến hắn nhất thời yên tâm hơn.

"Các hạ cùng với Tề Vân Tiêu có quan hệ gì?" Lão giả thận trọng hỏi.

"Chỉ có quan hệ giao dịch." Hàn Lập lạnh lùng trả lời.

"Giao dịch?" Lão giả trong mắt hiện lên một tia ngoài ý muốn.

"Tề Vân Tiêu hôm nay đang ở nơi nào?" Hàn Lập tựa hồ như đang tùy ý hỏi nhưng trên thực thực tế trong lòng lại cực kỳ quan tâm.

"Ta không thể nói cho ngươi!" Lão giả không hề suy nghĩ liền lập tức cự tuyệt.

"Ta đây đổi một vấn đề khác, các ngươi vì sao lại công kích Tề Vân Tiêu?" Hàn Lập không có tức giận lập tức hỏi lại.

"Hắn giết người của Phó gia chúng ta, chẳng lẽ không nên chết hay sao chứ?" Thanh niên đứng một bên cười lạnh trả lời.

Lão giả nhíu mày một chút, trên mặt lộ ra vài phần không tán thành nhưng cũng không có mở miệng nói điều gì.

"Phó gia!"

Hàn Lập nghe nói như thế liền lập tức nhớ đến việc cứu Tân Như Âm mà có mấy tu sĩ Luyện Khí Kỳ chết trong tay hắn, trong lòng nhất thời sát khí tăng lên.

"Như thế sao! Chẳng qua, hai người các ngươi ở đây, vạn nhất có nhân vật lợi hại của Tề gia đến thì các ngươi làm sao là đối thủ?" Hàn Lập một chút biểu hiên bên ngoài cũng không có, ngược lại ra vẻ tùy ý hỏi một câu.

"Tề gia như thế nào lại vì một đệ tử ngoại hệ đi chống lại Phó gia chúng ta? Chẳng lẽ nơi đây có hai người chúng ta còn không đủ sao?" Thanh niên nghe Hàn Lập hỏi như thế liền có chút ngạo

nghễ đáp.

"Nói như vậy, bây giờ cũng chỉ có hai người các ngươi?" Âm thanh của Hàn Lập bỗng nhiên trầm thấp xuống.

"Ngươi nói lời này là có ý tứ gì?" Thanh niên kia sắc mặt giận dữ còn muốn nói tiếp nhưng lão giả ở một bên nghe ra có điểm không đúng liền vội vàng ngắt lời.

Nhưng đã chậm, chỉ thấy Hàn Lập đột nhiên vung hai tay lên, lưỡng đạo ô quang phá không vọt đến tên thanh niên, sau đó lại vỗ vào túi trữ vật bên người, nhất thời hơn mười đạo bạch quang bay ra, đảo mắt liền biến thành mười con Khôi lỗi thú và Khôi lỗi binh sĩ.

Các con rối này vừa xuất hiên liền lập tức đồng loạt điên cuồng bắn ra cột sáng tấn công đối phương.

Lão giả thấy như vậy, trong lòng hoảng sợ liền không hề suy nghĩ, thân hình chợt lóe, đã thấy xuất hiện trước người thanh niên kia. Tiếp theo giương tay lên, một pháp bảo hình đồng tiền bay ra, đảo mắt phình to ra như mặt bàn, đem chắn trước mặt hai người.

Nhất thời các sắc hào quang va chạm vào mặt trước đồng tiền kia, phát ra một chuỗi âm thanh bạo liệt, đem cả người và pháp khí của lão giả liên tục đẩy lui về phía sau, làm hắn kinh sợ không thôi.

Ngay lúc này, người thanh niên ở phía sau hét lên một tiếng thảm thiết, điều này làm cho hắn trong lòng run run, vội vàng quay đầu nhìn. Nhưng đầu vừa quay mới được một nửa liền cảm thấy trên cổ có một trận mát lạnh, sau đó trước mắt tối sầm lại, chẳng hề hay biết gì nữa.

Thân thể không đầu của lão giả vừa rơi xuống thì phía sau bỗng nhiên xuất hiện thân ảnh Hàn Lập từ trong không khí. Chỉ thấy trên ngón vô danh của hắn lờ mờ có lưu quang chớp động, đúng là pháp khí ti tuyến trong suốt kia.

Vừa rồi, Hàn Lập lợi dụng Ô Long đoạt cùng với đám khôi lỗi tấn công để hấp dẫn sự chú ý của lão giả. Còn mình thì sử dụng La Yên Bộ cùng với Thần Phong Chu sau mấy lần hô hấp liền vượt qua khoảng cách hơn hai mươi trượng, đến phía sau bọn họ, sau đó dùng ti tuyến nhẹ nhàng cắt lấy đầu hai người.

Mà hết thảy đối với Hàn Lập mà nói rất dễ dàng, quả thực không tốn một chút lực nào cả.

Nói đến cũng thật buồn cười!

Trong tranh đấu của tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, bởi vì vòng bảo hộ thuộc tính ngũ hành cấp thấp căn bản không thể ngăn cản được công kích của đỉnh giai pháp khí. Mà vòng bảo hộ cao cấp thì lại rất tốn thời gian để thi triển, mà căn bản lại không mua được phù lục kích phát trong nháy mắt (cho dù là có bán cũng là giá ở trên trời). Cho nên trong khi chiến đấu thì phần lớn mọi người đều dùng phòng ngự pháp khí hộ thân, ngược lại rất ít khi dùng hào quang bảo hộ toàn thân, bởi vì bọn họ nghĩ rằng như vậy thực sự vô dụng.

Tuy nhiên điều này lại cấp cho Hàn Lập không ít cơ hội ra tay.

Lúc trước tại biên giới ẩu đả với tu sĩ Ma đạo thì có hơn phân nữa bị giết chết không minh bạch như vậy.

Suy nghĩ thì thấy thủ pháp này cùng với thủ pháp giết của người tứ đại Huyết thị Hắc Sát Giáo tương tự nhau, đồng dạng cũng là dùng cách sét đánh không kịp bưng tai, tranh thủ hiệu quả một kích tất sát.

Chỉ tiếc là thủ đoạn này cũng chỉ có thể sử dụng khi địch nhân ở trên mặt đất, nếu không trong các tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, hắn cơ hồ không cần e ngại một ai.

Hàn Lập ngẫm nghĩ, nhè nhẹ lắc lắc đầu, trong lòng cảm thấy đáng tiếc.

Hắn đi vài bước đến bên thi thể không đầu kia, lấy hai túi trữ vật bên người ra, dùng thần thức tra xét chốc lát, trong lòng có chút thất vọng.

Tuy có hai ba kiện đỉnh giai pháp khí nhưng chỉ thuộc lại rất phổ thông mà thôi. Đối với Hàn Lập mà nói thì không có tác dụng lớn lắm, chẳng qua, pháp khí hình đồng tiền kia thì quả thật là một pháp khí phòng ngự hiếm thấy a.

Hàn Lập nghĩ như vậy liền đem nó khôi phục nguyên dạng, vẫy một cái khiến cho nó từ trên mặt đất bay vào trong tay hắn.

Hàn Lập có chút vui mừng hân thưởng một chút, sau đó tiện tay phát ra hai cái hỏa cầu nhỏ, đem hai thi thể biến thành tro bụi.

Sau đó hắn liền mang theo Khúc Hồn bay quanh bầu trời một vòng, rồi mới rời đi.

Lần này, hắn bay thẳng đến ngọn núi nhỏ, nơi ở của Tân Như Âm. Hắn hi vọng chỗ ở bí ẩn của nữ tử này sẽ không bị hạ độc thủ như vậy.

Sau hai ba canh giờ, Hàn Lập cũng đã bay đến tiểu sơn vô danh đó.

Vừa nhìn thấy trên núi vẫn còn sương mù như trước, đầy đủ không có tổn hao gì, Hàn Lập không khỏi mừng rỡ trong lòng.

Ngẫm nghĩ chốc lát, hắn không dám mạo muội hạ xuống mà dừng lại ở trên không trung giữa sườn núi. Sau đó từ trong áo lấy ra một cái Truyền Âm phù, nhẹ giọng nói mấy câu liền phóng xuống.

Truyền Âm phù hóa thành một đạo hỏa quang, ở bên dưới lóe lên vài cái liền biến mất không thấy. Nhưng đồng thời một cổ sương mù rất lớn bay lên, đảo mắt liền đem thân ảnh Hàn Lập bao phủ vào bên trong.

Hàn Lập chỉ cảm thấy hoa mắt, bốn phía xung quanh đều là những cây đại thụ che trời cao hơn trăm trượng, hắn giống như là một con kiến ở bên trong rừng rậm, không khỏi trong lòng cả kinh nhưng thân hình vẫn không hề nhúc nhích.

Hắn biết, Tân Như Âm nhận được Truyền Âm phù nên rất nhanh sẽ cho mình tiến vào.

Quả nhiên một lúc sau, đại thụ ở bốn phía liền như ảo ảnh, biến trở thành lại đám sương mù, tiếp theo sương mù ở trước mặt quay cuồng một trận, lộ ra một thông đạo cao khoảng một trượng.

Hàn Lập không chút do dự, thúc giục Thần Phong Chu cùng Khúc Hồn đi vào.

Thông đạo này cực kỳ dài, Hàn Lập bay đến sáu bảy mươi trượng mới lờ mờ nhìn thấy lối ra, tinh thần không khỏi rung lên.

Khi hắn cách lối ra khoảng sáu bảy trượng thì đột nhiên truyền đến một tiếng khàn khàn của nữ tử.

"Hàn tiền bối, người ở phía sau có lai lịch ra sao? Người không nên mang người lạ tiến vào đây!"

------oOo------

Chương 351: Tề Vân Tiêu chi tử

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nghe xong lời ấy, cười khẽ một tiếng, lập tức giải thích:

"Tân cô nương hiểu lầm rồi, người phía sau ta thực sự không phải là người sống mà là một thi thể được tại hạ luyện chế mà thôi, cô nương dùng thần thức tra qua sẽ rõ."

Hàn Lập sau khi nói ra lời này, tự giác ngừng đi tới, đợi Tân Như Âm kiểm tra thân phận của Khúc Hồn.

Quả nhiên một lát sau thanh âm của nàng lại vang lên.

"Là Như Âm hiểu lầm, mời Hàn tiền bối vào."

Trong thanh âm của nàng có chút xin lỗi, nhưng Hàn Lập vẫn mỉm cười, không thèm để ý, điều khiển Thần Phong chu bay ra khỏi thông đạo.

Vừa lúc đó trước mắt hắn sáng ngời, xuất hiện một quần thể nhà bằng trúc mà trước đó hắn đã từng đến một lần.

Phía trước trúc ốc có hai nữ tử mảnh khảnh đang đứng, đúng là Tân Như Âm cùng nha hoàn xinh đẹp.

Nhưng hai người trên thân đều mặc áo trắng, ngoài ra phục sức của Tân Như Âm còn như thiếu phụ, điều này làm cho Hàn Lập ngây ngẩn cả ra.

"Quả phụ Tân thị ra mắt Hàn tiền bối."

Nàng thấy hắn xuất hiện, liền nhẹ nhàng tiến lên thi lễ, nhưng vẻ mặt ốm yếu tiều tụy, làm Hàn Lập thấy vậy thầm sinh hồ nghi.

"Tân cô nương không cần đa lễ!" Hắn một bụng đầy nghi vấn, khách khí nói vài câu.

Lúc này tiểu nha hoàn ở phía sau cũng tiến lên thi lễ với hắn.

Hàn Lập không có tâm tư nữa, gật gật đầu.

Hiển nhiên Tân Như Âm không muốn nói chuyện với hắn ở đây. Nàng cố cười, dẫn hắn tiến đến một gian trúc ốc to lớn.

Khi tiến vào trong Hàn Lập sợ ngây người.

Chỉ thấy trên bàn đối diện với cửa chính có một tấm linh vị màu đen, mặt trên viết mấy chữ to *"Phu quân Tề Vân Tiêu"*, phía trước còn có một bát hương nhỏ, trong có vài que hương đang cháy, khói xanh từ từ bay lên.

Thấy cảnh này Hàn Lập như thế nào lại không biết đã xảy ra sự tình gì.

Tề Vân Tiêu kia bất ngờ mất đi, điều này làm hắn có chút ngoài ý muốn.

Sau khi hết khiếp sợ, hắn khẽ thở dài một hơi, chủ động tiến tới, từ trên bàn rút ra một nắm hương, châm lửa rồi bái hai lạy, nhẹ nhàng cắm vào lư hương.

"Tân cô nương, rút cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Bái tế xong Hàn Lập liền quay đầu, nhẹ giọng hỏi.

"Việc này nói đến thật dài. Hàn tiền bối hãy theo Như Âm đến một gian phòng khác, ta sẽ kể lại kỹ càng." Ánh mắt nàng đỏ lên, có chút yếu đuối nói.

Tân Như Âm hôm nay còn đâu bộ dáng tinh minh, kiên cường như trong trí nhớ của Hàn Lập nữa, hoàn toàn đều là một cô gái nhỏ làm cho người ta thương xót.

Hàn Lập thấy vậy, chỉ có thể yên lặng gật đầu.

Vì thế dưới sự dẫn dắt của nàng, hắn đi tới phòng bên cạnh, ngồi xuống.

Tiểu nha hoàn kia tay chân nhanh nhẹn pha cho Hàn Lập một bình trà, rồi rót cho hắn một ly.

Hàn Lập nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà thơm, sau khi buông chén mới trầm giọng nói:

"Không nghĩ tới vài tháng không gặp mặt mà Tề đạo hữu đã gặp điều bất hạnh. Tạo hóa thật là trêu ngươi! Đúng rồi, chẳng biết Tân cô nương cùng Tề đạo hữu kết bái thành vợ chồng khi nào? Tại hạ nếu biết nhất định sẽ đưa tặng một phần hậu lễ."

Nghe xong lời này, Tân Như Âm lộ ra vẻ cười khổ, nhưng không đợi nàng mở miệng nói chuyện, nha hoàn xinh đẹp phía sau đã thay thế đáp.

"Tiền bối, tiểu thư nhà ta là sau khi Tề công tử bị ngộ hại, tự nguyện bước qua cửa thủ tiết cho Tề công tử."

Những lời này làm Hàn Lập rất ngạc nhiên, không khỏi kinh ngạc nhìn Tân Như Âm.

"Tiểu Mai nói đúng! Ta đích thật là tự nguyện thủ tiết vì Tề công tử." Nàng thấy ánh mắt hắn tràn đầy kinh ngạc, mới chậm rãi nói.

"Điều này…" Hàn Lập không có gì để nói.

"Thiếp mang đại ân cứu mạng của Tề công tử nhiều lần, đã sớm không có khả năng báo đáp. Nếu Tề công tử bình yên vô sự thì ta sớm muộn cũng gả cho chàng, hiện tại chỉ có thể làm được việc này mà thôi!" Tân Như Âm đưa cánh tay trắng trẻo như ngọc nhẹ nhàng vén mái tóc lòa xòa trên trán, bình tĩnh như thường nói.

Nghe vậy Hàn Lập tự nhiên khó có thể nói tiếp điều gì, mà Tân Như Âm liền đem việc Tề Vân Tiêu bị ngộ hại, tường tận kể cho hắn nghe.

Nguyên lai trong đoạn thời gian sau khi Hàn Lập vừa đi, Tân Như Âm cùng Tề Vân Tiêu theo lời dặn bảo, rất cẩn thận không dám ra khỏi cửa. Nhưng sau đó hai tháng do nàng khi nghiên cứu trận pháp bị thiếu một loại tài liệu cực kì hiếm có, không thể không đi tới phường thị gần đó một chuyến.

Kết quả, trong lúc vô ý bị Tề Vân Tiêu biết được, mà hắn lại đang si tình, một lòng theo đuổi nàng, tự nhiên giành lấy việc này, thay thế Tân Như Âm đi một chuyến.

Nhưng vạn vạn lần không nghĩ tới, mấy tu sĩ bị Hàn Lập giết để giải cứu Tân Như Âm lần trước là đệ tử của Phó gia, một trong những gia tộc tu tiên lớn nhất của Nguyên Vũ quốc. Họ có nhiều đệ tử mất tích như vậy nên tự nhiên phải truy xét việc này.

Kết quả khi tu sĩ Phó gia loanh quanh một hai tháng ở gần đó thì gặp được Tề Vân Tiêu đi ra.

Nếu tâm cơ của Tề Vân Tiêu thâm trầm, lịch duyệt phong phú thì dưới tình huống không có bằng chứng, cũng không phải là không thể ứng phó qua được cửa ải này.

Nhưng đáng tiếc hắn thật sự quá thành thật.

Người ta chỉ hỏi vài câu liên quan, hắn liền trở nên kinh hoảng. Điều này tự nhiên khiến cho người của Phó gia hoài nghi, nhất thời muốn chế trụ hắn, mang trở về tra xét kỹ.

Tề Vân Tiêu tất nhiên không bó tay chịu trói, kết quả là ỷ thế vào pháp khí khá khẩm của mình, mạnh mẽ đào thoát được từ trên tay của mấy tu sĩ Phó gia, lập tức trở về chỗ ở.

Vì thế Tề Vân Tiêu đã gây ra họa sát thân.

Tu sĩ Phó gia không lâu sau liền truy tìm được chỗ ở của hắn nhưng bị đại trận bên ngoài liên tiếp sát thương hơn mười vị, Phó gia dưới sự kinh sợ, giận dữ đã đưa tới một vị đại cao thủ Kết Đan kỳ.

Trải qua nửa ngày mạnh mẽ công kích, cuối cùng đã phá được đại trận.

Không thể nghĩ rằng Tề Vân Tiêu thấy việc không ổn liền vội vàng bày ra một huyễn trận lợi hai phía sau đại trận, xuất kỳ bất ý tạm thời vây khốn vị tu sĩ Kết Đan kỳ này, còn hắn nhân cơ hội này muốn trốn chạy.

Các tu sĩ Phó gia khác đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha hắn như vậy.

Cuối cùng tuy Tề Vân Tiêu dựa vào trận pháp còn lại, thoát khỏi sự bao vây truy sát của đối phương, nhưng vị chưởng quầy lại chết tại chỗ, hắn trên thân mang trọng thương cực kỳ nặng, trốn được đến chỗ của Tân Như Âm liền tắt thở.

Mà Phó gia thì mờ mịt chẳng biết, vẫn đang cực kỳ tức giận đi khắp điều tra Tề Vân Tiêu, hơn nữa ở chỗ cũ chuyên môn lưu người lại ngày đêm giám thị.

Cái này dẫn đến việc Hàn Lập đánh chết hai người một già một trẻ của Phó gia.

Sau khi nghe Tân Như Âm kể lại, trong lòng Hàn Lập có chút buồn bã.

Tuy hắn không cùng Tề Vân Tiêu là bạn thân, nhưng hắn thật sự là một người tốt.

Không nghĩ tới hắn nhanh chóng chết đi như vậy, sự đời thật hay thay đổi.

"Hàn tiền bối tới đây là vì việc Truyền tống trận cổ xưa kia?" Tân Như Âm sau khi thuật lại sự tình đã trải qua, bỗng nhiên cực kỳ bình tĩnh hỏi.

"Ồ, chuyện này không vội…"

Nói những lời này làm Hàn Lập trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ.

Dù sao trên danh nghĩa, phu quân của người ta vừa mất đi, hiện tại thật sự không phải lúc để hỏi việc này.

"Truyền tống trận kia ta đã chữa trị, không sai biệt lắm nếu cho ta thời gian thêm một tháng thì hoàn toàn có thể thành công." Tân Như Âm tựa hồ nhìn ra sự ngượng ngùng của Hàn Lập, tự mình chậm rãi giải thích.

"Thực sao?" Tinh thần Hàn Lập không khỏi rung động, trên mặt lộ ra một tia vui mừng.

"Là thật, ta chẳng những đem Truyền tống trận kia hoàn toàn chữa trị mà còn có hai thứ khác dâng tặng Hàn tiền bối!" Tân Như Âm bình tĩnh nói, lập tức lấy ra hai cái hộp ngọc từ trong túi trữ vật đặt lên trên bàn.

"Đây là?" Hàn Lập thực sự run sợ, trên mặt tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

"Hai cái hộp này, trong một cái là quyển "Vân Tiêu tâm đắc" *và các điển tịch luyện khí mà hắn thu thập, cái còn lại là tất cả tâm huyết của ta về phương diện trận pháp cùng phần lớn sách liên quan. Ta hy vọng tiền bối có thể thu nhận lấy."* Tân Như Âm thản nhiên nói.

Nghe nàng nói như vậy, Hàn Lập rùng mình, sau khi liếc mắt nhìn hai cái hộp ngọc, thần sắc không thay đổi nhìn Tân Như Âm hỏi:

"Tân cô nương có ý gì? Vì sao phải đem mấy thứ cực kỳ trân quý này đưa cho tại hạ? Có lời gì, cô nương có thể nói thẳng."

Thanh âm hắn pha chút hương vị lạnh lùng.

"Mấy thứ này đưa cho Hàn tiền bối là ta thầm muốn tiền bối hứa hẹn một câu!" Tân Như Âm không tránh ánh mắt của Hàn Lập, trên mặt lộ ra ý tứ có vài phần kiên quyết.

"Hứa hẹn gì?" Hàn Lập tuy lờ mờ đoán được dụng ý của đối phương nhưng vẫn trầm giọng mở miệng hỏi.

"Hàn tiền bối nếu có một ngày thực sự có thể bước vào Kết Đan

kỳ, ta hy vọng tiền bối có thể thế vợ chồng ta diệt tộc Phó gia, hoàn toàn làm nó biến mất khỏi Nguyên Vũ quốc."

Thanh âm của Tân Như Âm giống như băng lạnh vạn năm, cho dù là Hàn Lập, sau khi nghe xong cũng bị hận ý trong lời nói làm cho giật mình một cái.

------oOo------

Chương 352: Hứa hẹn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập không có lập tức đáp ứng hay cự tuyệt, mà hai hàng lông mày nhăn lại, cúi đầu không nói, suy tính được mất.

Trong lòng Hàn Lập thực không muốn đáp ứng việc này.

Bởi vì trận pháp cùng luyện khí thuật hiện tại đối với hắn mà nói là thứ vứt đi, trừ phi Kết Đan thành công, nếu không căn bản không có thời gian nghiên cứu chúng. Hơn nữa hắn không muốn trêu chọc một gia tộc tu tiên cường đại, càng đừng nói là hắn cũng không có khả năng này.

"Ta biết thỉnh cầu này rất quá phận đối với Hàn tiền bối, nhưng Như Âm thật sự không có biện pháp khác." Nàng cười buồn bã, sắc mặt trở nên trắng xanh.

"Tề đại ca sở dĩ chết trên tay Phó gia đều là do thiếp gây ra. Nếu đời này không báo thù cho phu quân của mình, Như Âm sau khi chết cũng không có mặt mũi nào gặp lại dưới cửu tuyền." Tân Như Âm thấp giọng thì thào nói, trong lời tràn ngập ý than trách.

Hàn Lập nghe nữ tử này nói đến chữ *"chết"* thì hai hàng lông mày không khỏi giãn ra, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, mãnh liệt ngẩng đầu nhìn kĩ khuôn mặt của Tân Như Âm, điều này làm cho nàng run sợ một chút.

"Khí sắc của nàng không tốt, để ta xem mạch cho!"

Hàn Lập đột nhiên nói ra một câu ngoài ý muốn của Tân Như Âm, trong thanh âm tràn ngập ý tứ bắt buộc.

Trong mắt nàng hiện ra một tia dị sắc, sau khi do dự một chút liền nghe lời, đem cổ tay ngọc ngà đưa cho Hàn Lập.

Hắn không khách khí đem hai ngón tay áp lên mặt trên, sau đó rót một tia linh khí vào trong cơ thể.

Sau một lúc lâu thần sắc hắn có chút khó coi.

"Nàng có biết rằng tất cả kinh mạch của mình đều đã khô héo! Theo đó trong vòng hai năm sẽ chết." Hàn Lập rút tay lại, lạnh lùng nói.

Sau khi nghe xong lời xác nhận của Hàn Lập, Tân Như Âm lại trở nên mỉm cười.

*"Thiếp đương nhiên biết, thân thể của chính mình mà còn không rõ sao chứ? Thể chất của thiếp là loại "*Long ngâm chi chất*" của nam giới, lại sanh nhầm trên người nữ nhân, nếu cố sức tu chân thì kinh mạch sẽ dần dần khô héo, có thể sống đến hôm nay đã là điều may mắn. Lúc trước thiếp phí hết tâm cơ tìm được một phương thuốc cổ xưa, nghĩ rằng có thể chữa khỏi chứng bệnh này nhưng lại thất bại. Không ngờ lãng phí hết thảy linh dược mà Tề đại ca thay thế thiếp tìm kiếm."*

Trên mặt Tân Như Âm lộ ra vẻ tự giễu cợt.

"Tiểu thư!" Nha hoàn phía sau Tân Như Âm, không chịu nổi kêu lên một tiếng.

"Không có việc gì đâu Tiểu Mai! Có thể sớm gặp được Tề đại ca ở hoàng tuyền, ta còn cầu mà không được đó!" Thần sắc Tân Như Âm ngược lại như thường, an ủi nha hoàn đứng ở phía sau.

Thấy cảnh này sắc mặt Hàn Lập trở nên hòa nhã, hơn nữa chẳng biết vì sao trong lòng thật sự có chút thương tiếc.

Nhưng đáng tiếc loại kỳ chứng này của Tân Như Âm hắn đồng dạng cũng thúc thủ vô sách, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn hương tiêu ngọc tổn mà thôi.

"Một khi Hàn tiền bối đã biết việc này, cũng có thể hiểu được vì sao Như Âm lại làm như thế. Tuy tiền bối hiện tại là tu sĩ Trúc Cơ kỳ nhưng chính là người duy nhất có thể giúp chúng ta báo cừu

này. Ta không cần tiền bối thề thốt gì cả, mà chỉ cần một cái hứa hẹn mà thôi. Như vậy ta mới có thể an tâm ra đi." Tân Như Âm vẻ mặt hồi phục lại bình thường, điềm tĩnh nhắc lại chuyện báo thù.

Hàn Lập dùng tay cọ cọ mũi, cảm thấy thật khó xử, nhưng sau khi ngưng thần suy nghĩ, đột nhiên hỏi:

"Tề đạo hữu cũng là người của một gia tộc tu tiên! Sao Tề gia không giúp báo thù?"

"Tề gia? Bọn họ chỉ là một gia tộc tu tiên bình thường của Nguyên Vũ quốc, như thế nào dám đắc tội với Phó gia? Huống hồ Tề đại ca là đệ tử ngoại hệ bị trục xuất khỏi môn hộ, bọn họ sẽ không quan tâm đến việc này. Mà toàn bộ một thân sở học của ta đều đến từ một vị trận pháp đại sư tán tu vô danh, nhưng vị kỳ nhân này cũng ra đi đã lâu." Tân Như Âm tựa hồ hiểu được ý tứ của Hàn Lập, nhẹ nhàng đem lai lịch của mình và Tề Vân Tiêu thoáng nói qua một chút.

Nghe đến đó trong lòng Hàn Lập chết lặng hết chỗ nói, xem ra hắn thật đúng là sự lựa chọn duy nhất của nữ tử này.

"Được, ta có thể hứa hẹn với Tân cô nương! Tuy nhiên khi nào ta đủ năng lực mới ra tay. Cơ hội này có thể cả đời sẽ không xuất hiện, nàng không hối hận chứ?" Sau nửa ngày ngẫm nghĩ, Hàn Lập hít sâu một hơi, trầm giọng nói.

"Thế là đủ rồi! Chỉ cần có thể cho thiếp hy vọng, thiếp trước tiên đa tạ Hàn tiền bối." Tân Như Âm nghe Hàn Lập đáp ứng, không khỏi nhoẻn miệng cười, nhất thời cả người toát lên vẻ kiều diễm vô cùng.

Hàn Lập bị vẻ đẹp của đối phương làm cho ngẩn ngơ, nhưng lập tức lắc lắc đầu, không khách khí đem tay áo phất một cái, hai hộp ngọc lập tức biến mất vô ảnh vô tung, bị hắn thu vào túi trữ vật.

"Một khi phải cần một tháng mới có thể khôi phục Truyền tống trận, ta sau một tháng nữa sẽ đến quấy rầy cô nương. Hôm nay trước tiên xin cáo từ!" Hàn Lập không vội đứng lên nói.

"Thiếp cung kính tiễn tiền bối!" Tân Như Âm không có giữ lại thêm, cung kính nói.

Vì thế Hàn Lập mang theo Khúc Hồn ngự khí bay khỏi tiểu sơn, đi tới phường thị của Thiên Tinh Tông.

Một ngày sau hắn đã xuất hiện tại phụ cận của phường thị, từ trong túi trữ vật lấy ra áo choàng, che giấu gương mặt, lúc này mới mang theo Khúc Hồn nghênh ngang tiến vào.

Trên ngã tư đường của phường thị có rất nhiều tu sĩ qua lại, hắn trong lòng cực kỳ kinh ngạc.

Số lượng tu sĩ đến giao dịch mua bán ở đây, tối thiểu cũng phải gấp mấy lần so với lần trước hắn đến, hơn nữa bộ dáng mỗi người đều vội vàng, trong đó còn có không ít tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

Hàn Lập sau khi nghĩ ngợi, trong mắt hiện lên vẻ đăm chiêu, sau đó liền đem việc này bỏ qua một bên, đi thẳng đến cửa hàng lúc trước đã giúp hắn luyện chế pháp khí, trên người hắn có chút tài liệu muốn luyện chế thành pháp khí thích hợp để dùng, hắn muốn tăng thực lực bản thân lên một chút.

Cửa hàng luyện khí kia vẫn ở chỗ cũ, thậm chí chiêu bài mang khẩu khí không nhỏ, độc nhất vô nhị vẫn treo ở đó.

Hàn Lập mỉm cười đẩy cửa bước vào.

Sau khi tiến vào, tình hình trong cửa hàng làm Hàn Lập nhíu mày một chút.

Trong một nơi nho nhỏ này có khoảng năm, sáu người hoặc đứng hoặc ngồi. Bọn họ vừa thấy Hàn Lập đi vào, không tự kìm hãm được liếc mắt nhìn.

Hàn Lập thấy vậy, không khách khí, lạnh lùng đảo mắt qua. Những người cảm ứng được tu vi Trúc Cơ kỳ của Hàn Lập lập tức cúi đầu. Bọn họ đều là tu sĩ Luyện Khí kỳ, tự nhiên không dám đắc tội với vị tiền bối này.

Nhưng có một gã tướng mạo hung ác ngồi ở trên ghế, không úy kị gì nhìn thẳng Hàn Lập.

Hắn đồng dạng cũng là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, tuy chỉ sơ kỳ, nhưng cũng không muốn tỏ ra mình yếu thế.

Hàn Lập không để ý đến những người này, mà là đi đến một trong hai nhân viên đang nói chuyện với nhau, tên đại hán trước mặt gọi là *"Đại Hắc"*.

"Từ điếm chủ ở đây chứ?" Hàn Lập bình tĩnh hỏi.

"Tiền bối là…?" Tráng hán mặt lộ vẻ nghi ngờ.

Khẽ thở dài một hơi, Hàn Lập đem đôi Ô Long đoạt kia lấy ra, nhoáng lên trước mắt hắn. Khi luyện chế nó thì vị này cũng ở một bên trợ giúp, không có khả năng không nhận được vật ấy.

"Nguyên lai là tiền bối, tại hạ sẽ gọi gia sư ra ngay."

Ánh mắt tráng hán sáng ngời, quả nhiên nhận ra đôi Ô Long đoạt, nhất thời nở nụ cười, sau đó cáo lỗi một chút rồi vội vội vàng vàng đi ra sau hậu viện.

Nhìn thấy Hàn Lập là người quen của điếm chủ, mấy người còn lại không khỏi kinh ngạc liếc mắt nhìn vài lần, nhưng cũng không ai dám tiến lên quấy rầy Hàn Lập.

Sau một lát chưởng quầy đầu đầy tóc bạc, mặt mày vui vẻ từ phía sau đi ra nghênh đón.

Lần trước Hàn Lập đã để lại cho lão không ít tài liệu trân quý, tự nhiên lão rất hoan nghênh khách sộp như hắn.

"Tiền bối lại bổn điếm thật sự là vinh hạnh của tiểu nhân! Ngày hôm nay tiền bối lại định luyện khí sao?" Từ lão nhân sau khi hàn huyên một chút, liền gấp đến mức không đợi được hỏi một câu, trên mặt tràn đầy vẻ chờ mong.

Hàn Lập nhàn nhạt cười, cố ý nhìn tu sĩ bốn phía.

Vị Từ điếm chủ này lập tức hiểu ra dụng ý của hắn, nhất thời liên tục kêu lên *"hồ đồ"*, rồi mời hắn ra sau hậu viện nói chuyện, hưng phấn nhấc chân dẫn đường.

Thấy vậy người khác không dám nói gì, nhưng tên đại hán hung ác kia lại không hài lòng hừ lạnh một tiếng.

Hắn cũng tìm tới cửa hàng này để luyện khí, cả hai đều là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, như thế nào thái độ đối với hắn khác với Hàn Lập, điều này làm đại hán trở nên rất tức giận.

Nghe tiếng hừ lạnh của hắn, ánh mắt Hàn Lập lạnh như băng nhìn người này.

Phải biết rằng số lượng tu sĩ chết trên tay Hàn Lập không ít, trên người bất tri bất giác mang theo chút khí tức chết chóc mà tu sĩ bình thường khác không có. Cái liếc mắt này nhất thời làm đại hán như lọt vào hố băng, không thể không thấy lạnh, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

Thấy sắc mặt tên này biến đổi, Hàn Lập không thèm để ý nữa, mà mang theo Khúc Hồn đồng loạt đi vào hậu viện của cửa hàng.

Đại Hắc giờ phút này cực kỳ lanh trí, tiến lên bồi lễ một chút với mấy người khác, tìm một cái cớ, tùy tiện giải thích một phen, dẹp bỏ sự bất mãn của khách nhân.

"Tiền bối, có phải lại đem theo tài liệu?" Vừa thấy Hàn Lập cùng Khúc Hồn đi vào hậu viện, Từ điếm chủ cảm thấy ngoài ý muốn, liếc nhìn Khúc Hồn, sau đó nóng vội hướng Hàn Lập dò hỏi.

------oOo------

Chương 353: Tinh Trần các

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập thấy bộ dáng lão giả vội vàng như thế liền cười nhàn nhạt, đem tay đặt lên túi trữ vật, nhẹ nhàng đem miệng túi dốc ra trên mặt đất, nhất thời một mảng bạch quang lóe lên, đống tài liệu của Bạch Tri chu và con bọ ngựa rơi đầy trên mặt đất.

"Mấy cái này là…"

Từ điếm chủ cúi đầu nhặt lên một cái chân của yêu thú Bạch tri chu, ngưng thần nhìn kỹ, trên mặt hiện lên vài phần nghi hoặc.

Hiển nhiên lão giả tuy là cao thủ luyện khí nhưng đối với mấy thứ tài liệu quý báu từ trên thân của mấy loại côn trùng kỳ lạ thì không biết, bởi vậy cho dù nhìn ra chúng bất phàm nhưng vẫn một đầu đầy mờ mịt.

Thấy vậy Hàn Lập liền mỉm cười một chút, mở miệng giới thiệu:

"Mấy cái này hơn phân nửa là phần thi thể bên ngoài và chân của con nhện, một ít còn lại là chân trước cùng đôi cánh của con bọ ngựa rất lớn. Hai con này đều là yêu thú cấp bốn, đặc biệt con sau là yêu thú cấp bốn đỉnh giai, cực kỳ lợi hại. Ta hy vọng các hạ có thể dùng chúng chế tạo thứ tốt, tìm được mấy cái tài liệu này thật phí không ít tâm huyết đó."

"Tài liệu của yêu thú cấp bốn?!" Lão già đầu bạc kêu lên, nhưng lập tức liền lâm vào trạng thái vui mừng như điên.

Phải biết rằng, bình thường không cần nói đến yêu thú cấp bốn, mà tài liệu của yêu thú cấp hai vị này cũng rất ít thấy.

"Đúng vậy, Từ điếm chủ! Nhưng lần này luyện chế pháp khí, ta có chút yêu cầu đặc thù hy vọng các hạ có khả năng làm được. Phải có khả năng làm được ta mới có thể giao cho ngươi. Thù lao thì

dựa theo biện pháp lần trước, ngươi có thể lưu lại một bộ phận tài liệu coi như là phí tổn." Hàn Lập cực kỳ bình tĩnh nói.

"Tiền bối cứ yên tâm, mặc kệ là yêu cầu gì, tiểu lão nhi tuyệt đối sẽ làm theo. Có khả năng tự tay luyện chế tài liệu cao cấp như vậy, cuộc đời này của ta cuối cùng cũng không uổng phí sở học!" Từ điếm chủ lại cầm một cái chi trước của con bọ ngựa vuốt ve, trong mắt tràn đầy vẻ cuồng nhiệt.

Nhìn thấy đối phương lộ ra loại biểu tình như vậy, Hàn Lập có điểm ngoài ý muốn nhưng trong lòng an tâm hơn, liền ôn hòa hướng lão giả nói:

"Ta lần này yêu cầu pháp khí luyện chế phải có đặc thù, đầu tiên đem mấy cái chân của con nhện luyện thành một bộ pháp khí công kích, còn con bọ ngựa thì…"

Sau một canh giờ, Hàn Lập cùng Khúc Hồn rời khỏi cửa hiệu.

Hắn đã thỏa thuận rõ với Từ điếm chủ, trước tiên phải xem xét mấy cái tài liệu đó rồi suy nghĩ phương pháp luyện chế thật tốt, đợi ngày mai Hàn Lập lại đem tài liệu đưa tới mới chính thức bắt đầu.

Mà hiện tại Hàn Lập nhân cơ hội này đảo quanh một vòng phường thị. Bởi vì từ trong miệng của lão giả, hắn rút cuộc đã chứng thực được suy nghĩ trong lòng.

Nguyên lai tin tức tu sĩ hai nước cùng với Việt quốc thảm bại đã lọt vào Nguyên Vũ quốc. Hiện tại Nguyên Vũ quốc bất luận là gia tộc tu tiên hay tán tu, nhân tâm tất cả đều hoang mang, mỗi người đều có dự cảm về một tương lai mưa gió.

Bởi vậy phần lớn tu sĩ đã đi tới phường thị, đem rất nhiều vật phẩm quý hiếm, khó gặp để đổi lấy thứ mà chính mình cần dùng, hòng mong gia tăng lực lượng bản thân, đối phó với trường tại nạn này.

Vì thế trong có vài ngày ngắn ngủi mà phường thị khắp nơi của Nguyên Vũ quốc truyền ra tin tức về những món pháp khí, các loại đan dược cùng những đồ vật trân phẩm. Điều này lại càng thu hút thêm nhiều tu sĩ khác nghe tin mà tới, mới tạo thành sự hưng vượng như thế.

Có cơ hội ở trước mắt, Hàn Lập tự nhiên không chịu bỏ qua.

Nghĩ như vậy, Hàn Lập liền bắt đầu dạo quanh các cửa hàng.

Quả nhiên trong mấy chỗ này thứ tốt có rất nhiều, xuất hiện không ít đỉnh giai pháp khí, làm cho Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn.

Mặc dù pháp khí đỉnh giai bình thường đối với Hàn Lập sớm đã không còn sức hấp dẫn, nhưng lần trước đến đây thì trong cửa hàng cũng chỉ có lơ thơ vài cái mà thôi.

Sau khi đảo quanh sơ qua một vòng, Hàn Lập đã thu về được vài loại dược tài mà trước đó chưa từng thấy. Tiếp theo hắn đi thẳng đến Tinh Trần các – trung tâm của phường thị.

Đã có kinh nghiệm vài lần đi mua đồ nên Hàn Lập cũng biết rằng nếu muốn thực sự mua được thứ tốt thì phải đến cửa hiệu có thực lực hùng hậu. Chỉ có bọn họ mới có đủ lực thu được một ít trân phẩm.

Nhớ lúc trước khi hắn đi *"Vạn Bảo các"* ở phường thị của Hoàng Phong cốc, không chốc lát đã tìm được rất nhiều thứ trân quí.

Ôm loại tâm tư này, Hàn Lập mang theo Khúc Hồn đi vào Tinh Trần các, đó là một tòa lâu các rất lớn, cao khoảng hai, ba mươi trượng.

Sau khi tiến vào Hàn Lập liền sửng sốt.

Bởi vì trong đại sảnh ở tầng một không ngờ có đến hai, ba mươi tu sĩ đang nhốn nha nhốn nháo, tất cả bọn họ đều ghé đến mấy quầy xung quanh, nói chuyện với mấy nhân viên phục vụ mặc phục sức màu đỏ, không có ai liếc mắt nhìn Hàn Lập cả.

Hàn Lập gãi gãi ót, nhìn cầu thang đi lên lầu hai ở bên cạnh, người liền thong thả, chậm rãi hướng đến một quầy hàng, bộ dáng thờ ơ không thèm để ý đến.

Gần quầy hàng này có ba gã tu sĩ Luyện Khí kỳ, trong đó có một người đang cầm một cái trận kỳ màu trắng lăn qua lật lại xem xét không ngừng, miệng đang nói thầm thầm thì thì gì đó với nhân viên, tựa hồ rất không hài lòng.

Mà thần tình của người Tinh Trần các kia thủy chung vẫn tươi cười, không chút phật ý và không ngừng giải thích.

Nhưng khi vài vị tu sĩ thấy Hàn Lập và Khúc Hồn đến thì ngậm miệng không nói gì nữa.

Rất rõ ràng bọn họ đối với tu sĩ lạ cảnh giác rất lớn.

Chỉ thấy tu sĩ tay đang cầm trận kỳ kia vội vàng lấy từ trên thân ra hơn mười khối linh thạch giao cho nhân viên phục vụ, rồi mang theo pháp khí cùng hai người khác nhanh chóng rời đi.

Hàn Lập có chút buồn bực nhìn bóng dáng mấy người này, trong lòng cảm thấy có điểm kỳ lạ không sao nói rõ được.

Nhưng lúc này nhân viên phục vụ lại hướng Hàn Lập khách khí nói:

"Tiền bối, thật sự rất xin lỗi! Ở đây là tầng một, chỉ sợ không có vật phẩm gì thích hợp. Tiền bối nếu muốn mua đồ thì xin mời đi lên tầng bốn hoặc cao hơn, nơi đó mới là nơi chuyên môn tiếp đãi tu sĩ cấp cao."

Nghe vậy Hàn Lập nao nao nhưng thần sắc lập tức khôi phục lại bình thường, nhàn nhạt hỏi một câu:

"Tinh Trần các các ngươi có mấy tầng, giới thiệu cho ta một chút đi!"

Vị kia lộ ra vẻ ngoài ý muốn nhưng vẫn cung kính đáp:

"Vâng, đương nhiên, tiền bối một khi đến đây lần đầu tiên, việc

giới thiệu bổn các đúng là phải nên làm."

"Tinh Trần các này tổng cộng chia làm chín tâng, bảy tầng đầu mở cửa cho người ngoài, hai tầng sau cùng ngoại nhân không được vào. Trong bảy tầng đầu thì từ tầng một đến tầng ba phục vụ tu sĩ cấp thấp, từ tầng bốn đến tầng sáu phục vụ tu sĩ cấp cao như tiền bối, còn như tầng bảy chỉ mở cửa cho tu sĩ Kết Đan kỳ."

Người này nhanh chóng giới thiệu đại khái cho Hàn Lập một phen, hắn nghe xong gật gật đầu, không nói hai lời, lập tức đi thẳng đến cầu thang.

Tầng hai cùng tầng ba, từng tầng so với từng tầng diện tích nhỏ bé hơn một chút nhưng bố trí lại rất hoa lệ, thanh lịch hơn rất nhiều. Xem ra tầng càng cao thì bán thứ càng trân quý.

Nghĩ như vậy nhưng Hàn Lập không dừng lại ở hai tầng này, thậm chí bỏ qua luôn tầng thứ tư mà đi thẳng lên tầng thứ năm.

Khi hắn còn muốn tiếp tục lên tầng sáu thì bị một gã sai vặt mặc áo đỏ canh tại chân cầu thang ngăn cản.

"Vị khách nhân này, dựa theo quy định của bổn các thì muốn đi lên tầng sáu phải được chưởng quầy tầng năm xác nhận mới được." Gã này rất tuấn tú, mặt không chút thay đổi nói. Tu vi tuy là Luyện Khí kỳ nhưng không sợ thân phận tu sĩ Trúc Cơ kỳ của Hàn Lập chút nào.

Hàn Lập nhíu mày, không có tức giận mà theo lời tiến vào đại sảnh ở tầng năm.

Mặc dù đại sảnh này không lớn nhưng có mấy nha hoàn trẻ tuổi, xinh đẹp phục vụ, khi Hàn Lập đi vào thì vừa lúc có một nam một nữ đang nói chuyện thoải mái với nhau.

Nam khoảng ba lăm, ba sáu tuổi, tướng mạo bình thường. Nữ khoảng bốn mươi tuổi, rất có phong vận của phụ nhân quý phái, điều đó có thể thấy được lúc tuổi trẻ cũng là một đại mỹ nhân hiếm thấy.

Hai người đều có tu vi Trúc Cơ kỳ, đặc biệt là phụ nhân trung niên lại là Trúc Cơ hậu kỳ, điều này làm cho Hàn Lập trong lòng rùng mình.

"Đạo hữu, có sự tình gì cần thiếp giúp sao?" Phụ nhân trung niên vừa thấy Hàn Lập tiến đến, quay đầu hướng hắn thản nhiên cười hỏi, âm thanh cực kỳ thanh thúy, làm cho người nghe rất thoải mái.

"Ta muốn mua một chút trân phẩm chân chính, mặc kệ là pháp khí hay phù lục, loại nào cũng được, chẳng biết phu nhân trong này có không?" Hàn Lập liếc mắt nhìn vị phụ nhân nọ, thần tình lãnh đạm nói.

Nghe được khẩu khí có chút to lớn của Hàn Lập, vị nam tử kia giật mình, liếc mắt nhìn hắn.

"Khách khách! Muốn mua trân phẩm, đạo hữu thực sự đã đến đúng chỗ. Chỉ cần đủ sức chúng tôi tuyệt đối sẽ làm vừa lòng đạo hữu." Phụ nhân trung niên tuổi không còn nhỏ nhưng tiếng cười động lòng người như thời còn xuân xanh.

"Chẳng qua cũng vừa lúc vị đạo hữu này cũng muốn mua trân phẩm. Hai vị chờ một chút ta sẽ lấy ra để hai vị nhìn qua một chút." Phụ nhân cười tủm tỉm nói.

Sau đó nàng quay đầu, nghiêm mặt phân phó:

"Tử Liên! Dâng trà cho hai vị thượng khách!"

"Dạ, phu nhân!" Một nha hoàn đứng ở sau vẻ mặt cung kính đáp lời.

Tiếp theo vị phu nhân này thong thả đi ra ngoài, mà nha hoàn kia thì lại cười mỉm dâng trà cho Hàn Lập cùng tên nam tử kia.

------oOo------

Chương 354: Lam phu nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập cùng nam tử kia ngồi ở hai bên của một cái bàn bát tiên, hai người nhìn nhau vài lần muốn mở miệng nói chuyện.

Tu sĩ tới nơi đây mua đồ, ai cũng không muốn thân thiết cùng người lạ, lỡ như lại dẫn đến địch ý của người khác.

Nhưng nam tử ngồi đối diện vẫn tò mò liếc mắt vài lần, nhìn Khúc Hồn đứng ở chỗ cầu thang, không có tiến vào đại sảnh.

Với nhãn lực của hắn sớm đã nhìn ra thân phận luyện thi của Khúc Hồn nhưng lại cảm thấy có linh khí tồn tại, làm hắn trong lòng rất nghi hoặc.

Dù sao người tu tiên luyện chế loại Thiết Giáp thi như người sống, dưới tình huống bình thường đều là cu li có sức có lực mà thôi và trên người sẽ không tồn tại pháp lực.

Nam tử này kiềm chế sự nghi vấn dao động trong lòng. Hàn Lập cũng là Trúc Cơ trung kỳ nên làm hắn có chút kiêng kị.

Sau một thời gian khi Hàn Lập uống xong chén trà thì vị phu nhân kia rút cuộc cũng về tới đại sảnh.

Lúc này phía sau nàng ta có hai gã tráng hán dáng người khôi ngô, nhưng một tia pháp lực đều không có, bản mặt cực kỳ ngốc nghếch, chính là hai con Khôi lỗi trông rất sống động.

Trên tay bọn họ đang cầm một cái khay rất lớn, ở giữa căng phồng ra, dùng một cái khăn tơ màu hồng nhẹ nhàng che lên, xem ra đây chính là trân phẩm trong miệng của nữ chưởng quỹ.

Trong mắt Hàn Lập hiện lên một tia dị sắc, hắn vừa rồi dùng thần thức muốn xuyên qua cái khăn màu hồng, nhìn xem bên trong rút cuộc là vật gì, nhưng không nghĩ rằng cái khăn tơ nhìn rất bình thường kia lại có điểm làm cho hắn ngoài ý muốn, không khỏi quay đầu liếc xéo nam tử đối diện.

Chỉ thấy trên mặt tên kia cũng hiện lên sự kinh ngạc, hiển nhiên sự tình xảy ra cũng giống như Hàn Lập.

Vị phu nhân trung niên bước vài bước tới trước mặt Hàn Lập. Trước tiên mỉm cười rồi mới nói:

"Phiền đạo hữu bên này thiếp đã biết, nhưng còn các hạ thì không biết phải xưng hô như thế nào? Thiếp họ Lam, hai vị có thể gọi là Lam phu nhân." Bộ dáng nàng ta rất thuần thục, giới thiệu mình một chút.

Hàn Lập thấy vậy, tự nhiên ngượng ngùng, không muốn mở miệng nhưng phải miễn cưỡng đáp:

"Tại hạ họ Hàn!"

Sau đó hắn không nói gì nữa, lộ ra bộ dáng lãnh đạm không muốn nhiều lời.

Lam phu nhân thấy thế cũng không để trong lòng.

Du sao tu sĩ tới nơi đây, trong mười người thì có đến tám, chín đều làm ra vẻ lạnh lùng như hắn. Nàng đã sớm coi như thường rồi.

Vì thế vị phu nhân này mỉm cười, rồi vẫy tay kêu một tên Khôi lỗi đi đến trước mặt.

Sau đó Lam phu nhân vươn ngón tay ngọc ngà thon thả ra, đem bỏ tấm khăn lụa màu hồng xuống, trên khay lộ ra một vài thứ.

Hàn Lập cùng nam tử đối diện họ Phiền kia đồng thời tinh quang trong mắt chợt lóe, bắn ra bên ngoài, ngưng thần nhìn vật ở giữa khay.

Chỉ thấy có một cây trường kiếm, đoản nhận, thêm pháp khí hình phi tiêu và pháp khí hình nhẫn, thậm chí còn có một bộ khôi giáp màu đen, tất cả đều lấp lóe tinh quang, vừa thấy đã biết không phải là vật phàm.

Sau khi xem rõ ràng chúng, Hàn Lập cùng nam tử kia có những phản ứng khác nhau.

Tu sĩ họ Phiền thì gắt gao giương mắt nhìn, lộ ra thần sắc say mê, trong khi đó ánh mắt Hàn Lập lại rời đi, biểu hiện một bộ dáng không hứng thú, điều này làm cho vị Lam phu nhân kia cảm thấy ngoài ý muốn, liếc mắt nhìn Hàn Lập thêm lần nữa.

"Cái này gọi là Hàn Tinh nhận, dùng huyền tinh cùng băng ngọc thế gian hiếm có để luyện chế, chẳng những công kích cường đại mà còn mang theo khí tức âm hàn hiếm thấy. Khi chiến đấu dài hơi thì làm cho thực lực của địch nhân bất tri bất giác giảm đi, thật sự là tinh phẩm trong các pháp khí đỉnh giai." Cổ tay vị phu nhân họ Lam duỗi ra, cầm lấy thanh đoản nhận trong suốt trên cái khay kia, từ từ giới thiệu.

Sau đó nàng vũ động pháp khí trong tay một chút, nhất thời một cỗ hàn khí lạnh lẽo xuất hiện, làm cho nha hoàn bên cạnh với tu vi Luyện Khí kỳ không nhịn được rùng mình một cái.

"Phu nhân có thể để cho tại hạ nhìn kỹ thanh đoản nhận này được không?" Nam tử họ Phiền lộ ra vẻ hưng phấn hỏi.

Những lời này làm Lam phu nhân mỉm cười, không chút chần chờ vội đem thanh đoản nhận chuyển qua, sau đó như có như không liếc nhìn Hàn Lập.

Nhưng đập vào mắt là một Hàn Lập thần sắc như thường, đang cúi đầu nhìn chén trà trong tay, bộ dáng không có chút nào động tâm. Điều này làm cho Lam phu nhân hơi thất vọng.

"Tốt, ta muốn mua Hàn Tinh nhận này, chẳng biết phải tốn bao nhiêu linh thạch?" Vào lúc này nam tử kia sau khi xem xét pháp khí liền lớn tiếng nói.

Nghe vậy Lam phu nhân có điểm ngoài ý muốn.

"Đạo hữu không định xem các thứ khác hay sao?" Lam phu nhân thản nhiên hỏi.

"Không cần, tại hạ đương nhiên biết những thứ sau sẽ tốt hơn một ít, nhưng tiền trong túi của tại hạ phỏng chừng cũng chỉ có thể mua được đoản nhận này mà thôi. Cho dù những thứ khác có tốt nhưng tại hạ cũng hữu tâm vô lực. Còn không bằng không xem thì tốt hơn, đỡ phải trông thấy mà thèm!" Vị Phiền tu sĩ này nói rất thẳng thắn, còn có chút dí dỏm, làm cho Lam phu nhân xinh đẹp che miệng cười khẽ.

"Hàn Tinh nhận này có giá tám trăm, Phiền đạo hữu giao đủ linh thạch là được." Nàng ta sau khi cười xong, nói rõ ràng.

"Được, linh thạch ở đây xin phu nhân kiểm tra xem coi có đủ số lượng hay không?"

Nam tử kia cực kỳ sảng khoái xuất ra túi trữ vật, dốc ngược, trong chớp mắt giữa bàn liền xuất hiện một đống linh thạch màu sắc khác nhau.

Ánh mắt Lam phu nhân nhẹ nhàng đảo qua, khóe miệng có chút cười khẽ nói:

"Thiếp như thế nào lại không tin đạo hữu đây, không cần kiểm tra đâu."

Nói xong, nàng lấy một cái túi trữ vật ra, đem đống linh thạch này thu vào trong.

Hành động đó làm cho vị tu sĩ họ Phiền rất có hảo cảm, trên mặt lộ ra thiện ý rồi cáo từ rời đi.

Hàn Lập ở một bên thấy màn này, trên mặt tuy không có biểu tình gì nhưng trong lòng cười lạnh vài tiếng.

"Cái gì kêu là không cần kiểm tra?! Một tia thần thức yếu ớt vừa rồi phủ trên đống linh thạch là cái gì vậy? Rõ ràng thần thức của vị Lam phu nhân này so với tu sĩ bình thường cường đại hơn rất

nhiều, khoảng khắc có thể tra được số lượng linh thạch mà không bị người ta phát giác, mới cố tình nói lời hời hợt, ra vẻ thế thôi." Hàn Lập trong tâm cười nhạo thầm nghĩ.

Lam phu nhân không biết tiểu xảo của mình bị Hàn Lập nhìn thấy, sau khi mỉm cười nhìn nam tử kia đi xuống lầu, liền đem ánh mắt trở lại trên thân Hàn Lập.

"Hàn đạo hữu tựa hồ đối với mấy thứ này đều không có hứng thú, chẳng lẽ chúng còn không có hợp nhãn hay sao?" Lam phu nhân cười nhàn nhạt nói.

Nói cũng kỳ quái, nàng biết rõ vị tu sĩ trước mặt tu vi thấp hơn mình một chút, nhưng không hiểu vì sao lại cảm nhận được một tia nguy hiểm quỷ dị từ trên thân của Hàn Lập, điều này làm cho nàng nói chuyện với hắn không khỏi uyển chuyển hơn rất nhiều, theo bản năng không dám đắc tội.

"Nếu nói về phẩm chất thì đích xác mấy cái kia cũng được, nhưng ta muốn pháp khí có chút đặc thù, phải thích hợp với công pháp của ta. Hơn nữa tại hạ không chỉ muốn pháp khí, phù lục mà còn có những thứ khó gặp nữa." Hàn Lập cực kỳ bình tĩnh đáp lời.

"Ồ, Hàn đạo hữu nếu có yêu cầu như vậy thì nên sớm nói ra. Thiếp còn tưởng đạo hữu cũng giống như nam tử vừa rồi, chủng loại gì cũng được." Lam phu nhân cười khẽ.

"Chỉ cần đạo hữu có đủ lực thì Tinh Trần các chúng ta có thể đáp ứng hết thảy những thứ đạo hữu muốn." Vị phu nhân này cực kỳ tự tin nói.

Nghe xong lời này, Hàn Lập cười hắc hắc vài tiếng, sau đó trực tiếp hỏi:

"Một khi phu nhân đã nói như vậy, ta đây liền đề xuất. Tại hạ muốn hỏi một chút là quý các có hay không có đan phương dùng cho tu sĩ Trúc Cơ kỳ? Hoặc là pháp khí thành bộ cũng được, số lượng trong bộ pháp khí đó càng nhiều càng tốt."

Nghe xong yêu cầu của Hàn Lập, sắc mặt Lam phu nhân có chút biến đổi, nhưng lập tức liền khôi phục vẻ bình thường.

"Yêu cầu của đạo hữu đích xác có chút không bình thường. Nếu là nửa tháng trước, thiếp chỉ sợ thật sự là không được, nhưng gần đây bổn các thu được hai phương thuốc cùng một bộ pháp khí đỉnh giai, chẳng qua giá cả của hai thứ này thật sự quá xa xỉ, thiếp không có khả năng làm chủ. Đạo hữu phải lên tầng sau thương lượng mới được." Lam phu nhân dùng đôi mắt xinh đẹp ngước nhìn Hàn Lập, trong miệng chậm rãi nói.

"Tại hạ có thể lên tầng sáu sao?" Hàn Lập tựa hồ sớm đã dự đoán được lời của nàng ta, thần sắc như thường hỏi.

"Đương nhiên là có thể, chẳng qua dựa theo quy định thì thiếp phải kiểm tra tư cách của đạo hữu mới được." Nàng khẽ cười, nhẹ nhàng vén mái tóc trên trán.

"Tư cách gì?" Hàn Lập không thèm để ý hỏi.

"Rất đơn giản, đạo hữu nếu trên người có hơn một ngàn linh thạch hoặc có vật phẩm trao đổi cùng giá trị là được." Lam phu nhân bỗng nhiên sắc mặt trở nên nghiêm chỉnh nói.

"Những cái này đủ không?" Hàn Lập không nói hai lời, từ trên người lấy ra túi trữ vật đựng linh thạch, ném cho nàng ta.

Linh thạch bậc thấp trên người hắn không chỉ có hơn một ngàn, mà còn gần tới hai ngàn.

Lam phu nhân tiếp nhận túi trữ vật, thần thức thoáng đảo qua, liền gật gật đầu trả lại.

"Hàn đạo hữu theo ta đến đây, ta tự mình đưa đạo hữu lên tầng sáu." Nói xong, Lam phu nhân không quay đầu lại nữa mà hướng cầu thang đi đến.

Hàn Lập thấy thế, tự nhiên không lên tiếng, đi sát theo sau.

Gã phục vụ mang áo hồng giữ ở cầu thang thấy nàng đi đến, lập tức im lặng nhường đường, Hàn Lập cùng với nàng ta một trước một sau đi lên tầng sáu của Tinh Trần các.

------oOo------

Chương 355: Hồng tuyến độn quang châm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sự thật là Hàn Lập đối với chưởng quầy của tầng sáu rất tò mò, tu vi của vị Lam phu nhân ở tầng năm là Trúc Cơ hậu kỳ, tầng sáu không chừng là tiền bối cao nhân Kết Đan kỳ cũng nên.

Hàn Lập trong lòng có chút mong chờ.

Đứng phía sau Lam phu nhân, khi hắn nhìn cô gái khoảng mười sáu, mười bảy tuổi thì cả người trở nên ngây dại.

Cách ăn mặc của cô gái rất giản dị, mi thanh mục tú, hình dáng cũng chỉ là trung đẳng mà thôi, là một thiếu nữ phàm nhân, một chút pháp lực cũng không có, cái này thật ngoài dự kiến của Hàn Lập.

Đặc biệt là cô gái kia vừa thấy Lam phu nhân đi lên, lập tức chạy nhanh tới, giữ chặt lấy cánh tay của nàng, trong miệng gọi *"Lam di, Lam di"* không ngừng, cùng vị phu nhân kia cực kỳ thân thiết, căn bản không có liếc mắt nhìn Hàn Lập, điều này làm cho hắn có chút buồn bực.

"Được rồi, Tú nhi! Ở đây còn có khách nhân nữa đó!" Lam phu nhân mặc dù trong miệng bảo thế nhưng trong lời nói đầy ý tứ sủng ái, khiến cho ai nghe cũng đều đoán ra được.

"Khách nhân?" Cô gái lúc này mới thờ ơ liếc nhìn Hàn Lập, thần sắc phớt lờ, không quan tâm.

"Đúng vậy, vị Hàn đạo hữu này muốn tới mua phương thuốc và kiện pháp khí thành bộ mà chúng ta lần trước thu thập được. Cho nên ta đem lên tầng sáu, giao cho cháu chiêu đãi. Ta còn phải xuống dưới đây, nói không chừng tầng năm lại có khách khác

đến." Lam phu nhân cực kỳ luyến tiếc nói.

"Như vậy đi, đợi khi nào Lam di rảnh, nhất định phải lên đây bồi tiếp cháu nhé." Cô gái có chút không nỡ nói

Lam phu nhân nghe vậy cười hiền từ, rồi trong ánh mắt đưa tiễn của cô gái, đi xuống lầu.

"Các hạ muốn phương thuốc dạng gì? Ta ở đây có hơn bảy, tám loại, nhưng thích hợp với Trúc Cơ kỳ sử dụng chỉ có hai cái, hơn nữa giá cả cũng cao đến dọa người, với mấy trăm linh thạch không thể lấy được đâu." Cô gái rút cuộc quay đầu, nhìn Hàn Lập lạnh lùng nói.

Hắn nghe khẩu khí đối phương như vậy nhưng không có tức giận, ngược lại cười nói.

"Chỉ cần phương thuốc thật sự, về phương diện giá cả không thành vấn đề." Khẩu khí của Hàn Lập cũng cực kỳ lớn, làm cô gái thoáng rùng mình, có chút nghiêm túc đánh giá hắn vài lần.

"Vậy thì chờ một chút, ta sẽ kêu người mang phương thuốc cùng với bộ pháp khí kia đến." Sắc mặt cô gái dịu lại, dù sao đây là một khách sộp, cũng nên được hoan nghênh.

Chỉ thấy nàng lấy từ trên người ra một cái chuông đồng nhỏ, sau khi khẽ lay động vài cái theo quy luật, liền tùy tiện ngồi xuống một chiếc ghế, không có chút ý tứ muốn tiếp đón Hàn Lập.

Hàn Lập trong lòng có điểm ngạc nhiên nhưng không nhanh không chậm kéo một cái ghế tựa qua, đồng dạng cũng ngồi bên cạnh cô gái, ở giữa hai người chỉ cách nhau một cái bàn gỗ.

Hành động của hắn làm cho đôi mi thanh tú của cô gái nhíu lại, mặc dù trên mặt không có cao hứng nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Một lát sau có một nữ tu sĩ trẻ tuổi, tay cầm hai cái hộp ngọc, một lớn, một nhỏ đi đến.

"Để ở đây là được." Cô gái lấy tay chỉ vào mặt bên bên cạnh, thần sắc như thường nói.

"Dạ, tiểu thư!" Nữ tu sĩ cung kính vâng lời, đem hộp ngọc đặt lên bàn, sau đó người liền tự động lui xuống.

Thấy nữ tu sĩ kia đối với cô gái phàm nhân này cung kính như vậy làm Hàn Lập trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

"Phương thuốc và pháp khí ở trong đó, các hạ tự mình xem đi. Nếu vừa lòng ta sẽ nói giá tiền cho các hạ biết." Cô gái đem hộp ngọc nhẹ nhàng đẩy tới trước mặt Hàn Lập, bình tĩnh nói.

Một khi đối phương đã có lời như thế, Hàn Lập cũng không khách khí, liền cầm lấy hộp ngọc nhỏ, sau đó mở nắp ra, bên trong lộ xuất hai cái ngọc giãn – một đỏ, một trắng.

Hắn lấy ngọc giản ra, tiếp theo hai mắt khẽ nhắm, đem thần thức từ từ xâm nhập vào trong.

Cô gái thấy Hàn Lập đang xem xét phương thuốc trong ngọc giản, liền xuất ra một quyển sách lụa màu trắng, coi như không có ai, hai tay cầm lên để đọc.

Sau thời gian một chén trà nhỏ, Hàn Lập liền rút thần thức trở về, trên mặt lộ ra vẻ trầm ngâm.

Trong hai phương thuốc này có một cái là *"Tụ Linh đan"* đã từng trao đổi, đối với hắn mà nói đã không còn tác dụng. Cái còn lại thì không phải là phương thuốc cổ xưa, mà là một loại có tên *"Chân Nguyên đan"*, khi luyện chế ngoại trừ cần dược tài có chút lâu năm thì rất dễ dàng phối xứng, vừa đúng lúc hắn thích hợp để dùng.

Chẳng qua giá tiền của nó phỏng chừng phải gấp mấy lần giá tiền của *"Tụ Linh đan"*, dù sao giá trị của cổ phương cùng với đan phương bình thường tại Tu tiên giới, hôm nay hắn rất rõ ràng.

Nghĩ đến đây, thần sắc hắn như thường đem hai cái ngọc giản trả về chỗ cũ, rồi cầm lấy cái hộp ngọc to kia, mở nắp ra.

Kết quả pháp khí ở trong làm Hàn Lập sau khi xem xét rùng mình, bởi vì đó là một bộ gồm mười ba cây châm tinh xảo hồng quang lấp lóe.

Những cây châm này chỉ dài có nửa thước, nhưng toàn thân màu đỏ lửa, lờ mờ có huỳnh quang lưu động.

"Pháp khí phi châm?" Hàn Lập không khỏi kinh ngạc, lẩm bẩm nói.

Nếu nói Hàn Lập về mặt pháp khí coi như là có kiến thức rộng rãi, nhưng loại phi châm này hắn thật đúng là lần đầu tiên gặp được, hơn nữa còn chưa thấy người nào thi triển qua, nhất thời trở nên rất hứng thú.

Cô gái kia nghe được thanh âm tự nói của Hàn Lập, không khỏi ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, trên mặt hiện ra một tia không vui, nhưng sau đó thần sắc lại như thường, tiếp tục xem quyển sách lụa trong tay.

Hàn Lập lúc này đang dùng hai ngón tay kẹp lấy một cây phi châm ngưng thần chăm chú nhìn, thực không có chú ý đến vẻ mặt của cô gái. Đương nhiên nếu có chú ý thì hắn cũng không thèm để ý đến tính tình đại tiểu thư của đối phương.

Hắn giờ phút này hai mắt híp lại một nửa, thần sắc cực kỳ trịnh trọng.

Hàn Lập mặc dù không nhìn thấy qua pháp khí phi châm khác, nhưng lời đồn âm hiểm, độc ác có liên quan đến nó thì cũng có nghe thấy.

Nghe nói pháp khí phi châm lực công kích tuy thấp hơn so với pháp khí bình thường, nhưng bởi vì thể tích nhỏ, tốc độ phi hành lại mau, là lợi khí tốt nhất dùng để đánh lén, ám toán, bởi vậy có rất nhiều tu sĩ gọi chúng *"Âm khí"*, danh tiếng trong Tu tiên giới quả thực là không nhỏ.

Đương nhiên bởi vì thể tích nhỏ, chẳng những tài liệu luyện chế đặc thù, hơn nữa khó khăn khi luyện chế gấp mấy lần so với các loại khác nên phi châm tại Tu tiên giới cực kỳ hiếm thấy. Nếu tu sĩ có trong tay cũng đều đem nó trở thành đòn sát thủ, không dễ dàng để cho người ngoài biết.

Mà hiện tại xuất hiện trước mắt Hàn Lập một lúc gồm mười ba cái, điều này sao có thể không làm hắn giật mình?

"Xin hỏi vị cô nương, bộ phi châm này có tên là gì?" Hàn Lập trong lòng cực kỳ vui mừng, nhưng trên mặt lại như thường, đột nhiên hỏi cô gái.

"Hồng tuyết độn quang châm!" Cô gái nghe vậy liền bỏ quyển sách trên tay ra, lạnh nhạt nói.

"Tốt, bộ phi châm này cùng với phương thuốc *"Chân Nguyên đan"* kia ta đều muốn." Hàn Lập không chút do dự nói.

"Di, ngươi thực sự muốn bộ pháp khí này?" Cô gái trên mặt lộ ra thần sắc cổ quái, có chút không tin hỏi.

"Như thế nào, nó có khuyết điểm gì sao, hay là căn bản không muốn bán?" Hai hàng lông mày của Hàn Lập nhướn lên, có chút bất mãn.

"Các hạ hiểu lầm rồi, bộ Hồng tuyến độn quang châm mặc dù cực kỳ trân quý, nhưng còn chưa đủ khiến chúng ta để mắt. Ta hỏi như vậy bởi vì có một chuyện quan trọng phải nói cho các hạ trước, bộ phi châm này cùng với các loại pháp khí thành bộ bình thường khác rất không giống nhau. Chúng nó không phân chia ra tử, mẫu. Nếu muốn điều động thì phải đồng loạt đem tất cả mười ba cái xuất ra, nếu không thì không có cách nào sử dụng được." Cô gái lạnh lùng liếc mắt nhìn Hàn Lập, giọng nói lạnh như băng.

"Đồng thời điều khiển?" Nghe xong lời này, Hàn Lập có chút giật mình hiểu ra. Trách không được bộ pháp khí hi hữu thế này lại tồn tại cho đến hôm nay, nguyên lai là có hạn chế về mặt thần thức.

"Đúng vậy, vốn Lam di cũng rất thích nó nhưng bởi vì chỉ có thể

khống chế được tám đến chín cái, nên phải buông bỏ." Cô gái không cười nói tiếp.

"Mười ba thôi sao!"

Hàn Lập cười khẽ một tiếng, bỗng nhiên vươn tay ra, hướng về phía những phi châm còn lại trong hộp vẫy vẫy, nhất thời hồng quang chợt lóe, tất cả phi châm đồng thời lơ lửng, tiếp theo chúng biến thành hơn mười đạo hồng tuyến (tơ hồng) mắt thường khó thấy, bay nhanh chung quanh thân Hàn Lập, trong phút chốc huyễn hóa thành một màn lưới màu đỏ tinh tế.

Nhìn thấy màn này, cái miệng của cô gái khẽ nhếch, lần đầu tiên trên khuôn mặt lộ ra sự giật mình.

Hàn Lập sau đó vung tay lên, hồng tuyến liền bay trở về trong hộp ngọc, hiện nguyên hình phi châm.

"Ta nghĩ hiện tại ta có thể mua được pháp khí này rồi chứ?" Hàn Lập thần sắc không đổi, trầm giọng nói.

"Một khi các hạ đã có thể sử dụng, đương nhiên là được. Cùng với đan phương kia, tổng cộng là hết bốn ngàn linh thạch." Cô gái sau khi sắc mặt khôi phục lại bình thường liền nói.

"Bốn ngàn linh thạch?" Hàn Lập nhìn cô gái, vuốt vuốt cái mũi của mình, giá tiền này thực sự cao ngoài dự kiến của hắn.

"Đan phương một ngàn rưỡi, phi châm hai ngàn rưỡi!" Cô gái không do dự báo giá.

Nói thật bốn ngàn linh thạch dưới con mắt cô gái này thật đúng là không quý, dù sao đây là hai vật đặc biệt hiếm thấy trong Tu tiên giới, nếu không phải trong giờ phút liên quân tam quốc đại bại dưới tay Ma đạo, thật đúng là không có người lấy ra bán.

Nhưng lúc này Hàn Lập đột nhiên ngồi thẳng lên, trên mặt xuất hiện vẻ trịnh trọng hỏi: *"Chẳng biết quý các thu mua như thế nào đối với linh dược ngàn năm?"*

------oOo------

Chương 356: Họa phúc tương y

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau một khắc, Hàn Lập từ trong Tinh Trần các chậm rãi đi ra.

Hắn quay đầu lại liếc mắt nhìn lầu các cao lớn, trên mặt lộ ra một tia cười khẽ thần bí, tiếp theo liền nhanh chóng rời đi.

Hiện tại bộ *"Hồng tuyến độn quang châm"* và ngọc giản có chứa phương thuốc kia đều đã thành thành thật thật nằm ở trong túi trữ vật của Hàn Lập.

Trước đó không lâu, sau khi hắn hướng cô gái tùy ý hỏi về giá cả của linh dược ngàn năm, nhưng không có xuất ra linh thảo, mà là lấy ra hai viên *"Định Nhan đan"* được luyện chế từ linh dược ngàn năm đưa cho cô gái.

Hàn Lập nhớ rất rõ rõ ràng ràng cô gái vốn cực kỳ lạnh lùng nhưng vừa nghe được công dụng trú nhan kỳ diệu của đan dược liền lộ ra thần sắc cuồng nhiệt, vẻ mặt hoàn toàn tương phản với lúc đầu, làm hắn giật mình không nhỏ.

Sau đó cô gái lập tức tìm một vị Luyện đan sư của Tinh Trần các đến xem xét loại đan dược đã được đồn đại rất nhiều nhưng không ai luyện chế này.

Kết quả sau khi xác nhận chúng là thật, hơn nữa còn có công hiệu đúng như lời nói, cô gái lúc này cực kỳ khẩn trương kêu cả Lam phu nhân ở dưới tầng năm lên.

Rồi hai nàng nhỏ giọng thầm thì một trận, sau đó Hàn Lập liền lấy hai viên Định Nhan đan cộng thêm một ngàn linh thạch để đổi lấy phương thuốc và pháp khí.

Hiện tại ngẫm nghĩ lại, hắn trong lòng lại thấy buồn cười.

Có thể trẻ mãi không già, đối nữ tử mà nói thật đúng là cực độ hấp dẫn, căn bản không thể kiềm chế. Cho dù Lam phu nhân tâm cơ hay tu vi thâm hậu đi nữa, sau khi nghe Hàn Lập nói có Định Nhan đan, cũng lộ ra ánh mắt nhiệt huyết giống như cô gái. Làm Hàn Lập hoàn toàn hiểu rõ đối với việc nữ tử để ý dung nhan của mình.

Và chính điều này làm giá cả của chúng vượt ra ngoài mong đợi của hắn.

Nguyên lúc đầu hắn tưởng rằng nhiều nhất là đổi được hai ngàn linh thạch nhưng kết quả khi hai nữ tử này mở miệng thì khiến cho hắn rất vừa lòng. Tự nhiên sẽ không phân biệt tốt xấu mà ép giá nữa. Xem ra thật may mắn khi hai chưởng quầy đều là nữ tử, nếu nam giới thì chỉ sợ đáng giá mấy trăm linh thạch cũng tính là không tệ rồi.

Sau giao dịch, Lam phu nhân từ trong sự say mê có chút trở nên thanh tỉnh, rút cuộc không nhịn được hỏi về lai lịch của đan dược, bị Hàn Lập thuận miệng nói một câu *"Trong lúc vô ý tìm được."* liền rời đi.

Hắn ra khỏi Tinh Trần các nhưng trong lòng có chút không nỡ.

Vì hắn biết rằng bằng việc Tinh Trần các nhẹ nhàng xuất ra vật phẩm trân quý như *"Hồng tuyến độn quang châm"* và phương thuốc thì khẳng định sẽ có thêm nhiều thứ trân quý hơn. Nhưng đáng tiếc hắn thật sự không thể lấy đan dược cùng linh thảo đổi thêm lần nữa. Nếu không hậu quả của việc tiền tài lộ ra, Hàn Lập không cần tưởng tượng cũng biết nguy hiểm như thế nào.

Ôm tâm tình tiếc hận đó, Hàn Lập tìm một khách điếm trong phường thị để nghỉ ngơi và ở trọ.

Thời gian còn lại hắn bắt đầu ngồi xuống luyện khí, chuẩn bị ngày mai đi tới chỗ của Từ điếm chủ luyện chế pháp khí.

Buổi sáng ngày thứ hai, Hàn Lập đúng hẹn đi tới cửa tiệm.

Từ điếm chủ kia sớm đã chờ đợi lâu rồi, vừa thấy hắn tiến tới liền lập tức nồng nhiệt tiếp đón hắn đi ra sau hậu viện, Hàn Lập cười thản nhiên rồi bước vào.

Hơn nửa tháng sau, Hàn Lập rút cuộc cũng từ trong đó đi ra.

Nhưng thần sắc lại tương phản so với lúc đi vào, hắn giờ phút này trên mặt tràn đầy vẻ buồn phiền, tâm tình tựa hồ rất không tốt.

Mà sát theo sau là vị Từ điếm chủ với vẻ mặt xấu hổ, không ngừng thì thầm nói nói cái gì đó.

Hàn Lập thở dài một hơi, tâm tình phảng phất có chút tốt hơn, sau đó hòa nhã nói với Từ điếm chủ vài câu rồi chậm rãi đi ra khỏi phường thị, chỉ để lại lão giả với vẻ mặt mờ mịt.

Không lâu sau, Hàn Lập đã ở ngoài phạm vi cấm chế, trực tiếp ngự khí bay đến ngọn núi nhỏ vô danh – nơi ở của Tân Như Âm.

Đứng trên Thần Phong chu, thần sắc Hàn Lập lại trở nên âm trầm, đây đều là do nhiều lần thất bại trong thời gian hơn nửa tháng luyện khí.

Hắn đã đánh giá quá cao tài nghệ của Từ điếm chủ, làm cho phần lớn tài liệu trân quý bị hủy mà chỉ luyện chế ra được một bộ pháp khí. Trong đó tài liệu của yêu thú bọ ngựa mà hắn quý trọng nhất đã hoàn toàn tiêu tùng không còn một mống.

Điều này làm cho Hàn Lập hối hận vô cùng, cơ hồ muốn tế xuất pháp khí hung hăng công kích Từ điếm chủ một cái.

Tuy nhiên hắn cuối cùng xem ra thì biết được lão giả cũng cực kỳ xấu hổ, nên từ bỏ ý định. Thậm chí lúc gần đi, còn hòa nhã an ủi đối phương vài câu.

Ngẫm nghĩ, thở dài đến đây Hàn Lập liền lấy tay vỗ vào túi trữ vật, năm thanh phi đao trắng tinh bay ra, xoay quanh thân Hàn Lập không ngừng.

Bộ pháp khí này là do năm cái chân của Bạch Tri chu luyện chế ra, tâm tình Hàn Lập tốt hơn một chút.

Mặc dù có ba chân bị hủy, hơn nữa chiến giáp chế từ phần vỏ ngoài của con nhện cũng không thành, nhưng cuối cùng không hoàn toàn bị hủy diệt như suy nghĩ. Cái này coi như là may mắn trong bất hạnh. Hàn Lập chỉ có thể cười khổ thầm nói như vậy.

Tuy nhiên từ lần luyện khí này, Hàn Lập cuối cùng cũng biết tài liệu càng cao cấp, hi hãn, càng cần người luyện khí kỹ thuật cao siêu mới được. Cùng một người mà lần trước tài liệu của Mặc Giao lại luyện chế thành công hơn phân nửa.

Hàn Lập một mặt ngự khí phi hành, một mặt lộ ra biểu tình có chút đăm chiêu.

Mấy ngày sau, hắn đã xuất hiện trên bầu trời của ngọn núi vô danh.

Lần này không đợi Hàn Lập sử dụng Truyền Âm phù, bạch vụ bao phủ trận pháp liền tự động mở ra thông đạo.

Hắn thấy vậy thì cười cười, biết Tân Như Âm chỉ sợ hai ngày nay ở tại đây chờ hắn trở về, dù sao ngày ước định cũng đã tới không sai biệt lắm.

Sau một lát, Hàn Lập đã ngồi ở trên ghế trong trúc ốc, đối diện vẫn là Tân Như Âm mang áo trắng nhưng mặt mang nụ cười.

"Hàn tiền bối, đến thật đúng hẹn. Ta hôm qua vừa mới đem Truyền tống trận cổ xưa kia sửa chữa xong. Tiền bối chỉ cần làm chỉ dẫn là có thể khôi phục nó lại như bình thường." Tân Như Âm thần sắc thản nhiên nói, rồi lấy một cái ngọc giản trên người ra đưa cho Hàn Lập.

Đối với nàng mà nói thì việc chữa trị một cái Truyền Tống trận cổ xưa cũng là một bài toán mang tính thách thức đáng giá, hôm nay thành công tất nhiên là có vài phần vui mừng.

Hàn Lập đưa tay ra tiếp nhận ngọc giản, trong lòng cực kỳ cao hứng, trên mặt lộ ra vài tia hài lòng hiếm có.

Mặc dù hắn không có ý tưởng lập tức sử dụng Truyền Tống trận, nhưng đây chính là một đường lui cần phải suy xét.

Vì thế hắn đem thần thức tiến vào xem qua vài lần, quả nhiên có phương pháp và các bước chữa trị rất đầy đủ.

"Tân cô nương thật cực khổ rồi!"

Hàn Lập không có cảm kích dông dài, mà chỉ nói một câu tạ ơn tràn đầy thành ý, rồi cẩn thận đem ngọc giản cất đi.

"Không có gì, chính ta đối với nó cũng rất hứng thú." Tân Như Âm ảm đạm cười đáp.

Nhưng lập tức nàng nhớ tới cái gì đó, lại xuất ra thêm một cái túi trữ vật tinh xảo, mở miệng chậm rãi giải thích.

"Ta nhiều lắm chỉ còn sống được một, hai năm, mấy cái này là trận kỳ và trận bàn mà ta cùng Tề đại ca chung sức luyện chế, về sau cũng không dùng tới nên đưa cho tiền bối luôn. Hi vọng sau này có thể trợ giúp được chút ít đối với quá trình tu luyện của người."

Nhìn thấy Tân Như Âm đưa đại lễ cho mình mà lại ăn nói thản nhiên như vậy, Hàn Lập liền ngẩn ra, sau đó liếc mắt đầy thâm ý nhìn đối phương vài lần.

Một lát sau, hắn mới đứng dậy, dùng hai tay tiếp nhận túi trữ vật, trịnh trọng nói:

"Hàn Lập ta tuy không phải là người quân tử, nhân hậu, cũng không phải là người hành hiệp trượng nghĩa nhưng hiện tại ta hướng Tân cô nương hứa hẹn thêm lần nữa, chỉ cần năng lực đại tiến, có thể diệt tộc Phó gia, Hàn mỗ nhất định làm cho nó biến mất hoàn toàn khỏi Tu tiên giới!" Hàn Lập lúc này nói năng cực kỳ chân thật.

Tân Như Âm thấy vậy liền cười, nàng biết mục đích tặng đại lễ này xem như đã đạt được.

Đối với dạng người càng không dễ dàng hứa hẹn như Hàn Lập thì càng xem trọng lời hứa chân tình của bản thân.

"Tiền bối nếu không có chuyện gì quan trọng, có thể nghỉ ngơi ở đây vài ngày. Tân Như Âm rất muốn cùng thảo luận về trận pháp một chút với tiền bối." Thần sắc nàng như thường yêu cầu.

Ba ngày sau, Hàn Lập ngự khí bay khỏi tiểu sơn, lần này hắn đi thẳng đến nơi tụ tập gần nhất của tu tiên giả - Bạch Trì sơn.

Ở nơi đó thường xuyên có một ít tán tu cùng tu sĩ của gia tộc tu tiên hội tụ, trao đổi một ít tin tức ngoài lề, đương nhiên cũng nhân cơ hội để giao dịch vật phẩm.

Mục đích lần này của Hàn Lập là muốn từ nơi này nghe xem Tu tiên giới Việt quốc hiện nay ác liệt như thế nào, Thất phái còn có cơ hội xoay chuyển nữa hay không v.v và v…v.

Chỉ sau khi nhận được những tin tức này Hàn Lập mới có thể chân chính quyết định kế hoạch tiếp theo.

Mà ngày tụ hội tiếp theo cũng sắp đến rồi.

Bạch Trì sơn cách chỗ của Tân Như Âm cũng không tính là quá xa, trước kia nàng cùng Tề Vân Tiêu đã tham gia vài lần, đương nhiên đây chỉ là tiểu hội nên tự nhiên tu sĩ Luyện Khí kỳ phần lớn, rất ít có tu sĩ Trúc Cơ kỳ tham gia.

Một ngày sau, Hàn Lập đã đến nơi gọi là Bạch Trì sơn.

Ngọn núi này ngược lại không nhỏ chút nào, tổng cộng có ba đỉnh núi, trong đó đỉnh ở phía Tây là hiểm yếu nhất và cũng là địa phương tụ hội. Sau đó Hàn Lập liền hóa thành một đạo bạch quang, trực tiếp nhắm hướng đó bay đi.

------oOo------

Chương 357: Bạch Trì sơn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đỉnh núi phía Tây của Bạch Trì sơn so với trong tưởng tượng của Hàn Lập thì lớn hơn một chút.

Trên đó không những có một tòa cổ tự mà còn có hơn mười thạch đình to to nhỏ nhỏ, bên trong đã có người tu tiên tụm năm tụm ba nói chuyện.

Đương nhiên bên ngoài thạch đình và cổ tự cũng có lơ thơ lác đác vài tu sĩ đi tới đi lui.

Xem ra lần tụ hội ở Bạch Trì sơn này đã có người nóng ruột đến sớm.

Hàn Lập đứng ở trên bầu trời nhìn một lát, mới xoay một vòng, hạ xuống một góc hẻo lánh trên ngọn núi.

Sau đó hắn mang theo Khúc Hồn tùy tiện hướng mấy thạch đình gần đó đi đến.

Với thần thức cường đại của hắn, không tồn nhiều thời gian đã đem nội dung nói chuyện của mấy tu sĩ trong đình nghe rõ rõ ràng ràng.

Trong số đó có một tòa gồm bốn tu tiên giả đang to miệng nói chuyện gây chú ý đối với Hàn Lập.

Hắn lắng nghe một chút, chủ đề đúng là sự tình chiến đấu giữa Ma đạo và Thất phái ở Việt quốc, tinh thần không khỏi run lên, không hề chần chờ đi qua.

"Lần này bị ma đạo đánh bại, chẳng những sáu phái Việt quốc phải triệt ly khỏi quê hương, mà ngay cả Nguyên Vũ quốc của chúng ta cùng Tử Kim quốc cũng gặp phải đại nạn trước mắt.

Hiện tại xem ra bước tiếp theo của Ma đạo chính là đánh chúng ta trước tiên, rồi đến Tử Kim." Một trung niên nhân trong bốn người khuôn mặt tái nhợt thở dài nói.

"Đúng đó, đại chiến lần trước dĩ nhiên là thực lực sáu phái tổn hao rất lớn, tiếp theo là tu sĩ hai nước đến trợ giúp cũng chết mất năm, sáu phần. Lần này bọn Thiên Tinh tông và các phái khác phải sứt đầu mẻ trán rồi!" Một tên thanh niên khoảng hai mươi tuổi, tiếp lời nói với vẻ vui mừng trước tai họa của người khác.

Nghe xong lời này của hắn, hai lão giả trong số ba người còn lại thần sắc như thường, không phản ứng gì. Nhưng trung niên nhân vừa mới nói lúc trước không khỏi lắc đầu cười khổ vài tiếng, mở miệng muốn nói gì đó.

Đột nhiên lúc này từ một bên truyền tới thanh âm của người khác.

"Chỉ sợ các đại phái chật vật không chịu nổi thì cuộc sống của tán tu cùng tu sĩ các gia tộc tu tiên như chúng ta cũng sẽ trở nên không dễ dàng gì. Người Ma đạo chỉ nói đến mạnh được yếu thua. Đến lúc đó chúng ta sẽ không thoải mái, tự tại như ngày hôm nay đâu." Hàn Lập chậm rãi đi tới, trong miệng nói ra ý tứ của vị trung niên nhân kia.

Bốn người này nghe thấy có ngoại nhân ở phụ cận, trước tiên cả kinh, lập tức ngậm miệng không nói nữa.

Nhưng sau khi nhìn không ra tu vi của Hàn Lập thì bọn họ đều lộ ra vẻ bất an, đứng dậy cung kính thi lễ với Hàn Lập. Còn trung niên nhân lại vội vàng giải vây thay tên thanh niên:

"Vị tiền bối này, Dư hiền chất vừa rồi chỉ thuận miệng mà thôi, không có ý bất kính đối với các phái. Mong tiền bối không lấy làm phiền lòng."

Mấy người này cho rằng Hàn Lập là tu sĩ cấp cao của các tiên phái ở Nguyên Vũ quốc.

Vẻ mặt thanh niên kia đồng dạng cũng trở nên khẩn trương.

"Ha ha, các vị đạo hữu không cần hiểu lầm, ta cũng là tán tu! Vừa rồi chỉ tùy tiện chen vào một câu mà thôi." Hàn Lập mỉm cười, ôn hòa giải thích.

Bọn họ nghe Hàn Lập nói thế, lúc này mới yên tâm. Tuy không biết thân phận thật giả của hắn nhưng đối phương rất rõ ràng là không muốn truy cứu ngôn ngữ bất kính, mạo phạm vừa rồi.

Vì thế trong sự đón tiếp cung kính của mấy người, Hàn Lập ngồi xuống bên cạnh cái bàn đá trong thạch đình.

"Tiền bối có thể đến nơi này, đúng là vinh hạnh cho chúng vãn bối. Tuy nhiên lấy tu vi của tiền bối mà nói thì sao lại tham gia loại giao lưu trình độ này chứ?" Lão giả mặt đỏ có tu vi thâm hậu nhất trong bốn người câu nệ hỏi.

Cũng khó trách người này kinh ngạc như thế, phải biết rằng tiểu hội ở Bạch Trì sơn này bình thường rất khó hấp dẫn tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Tu sĩ cấp cao nếu muốn trao đổi, tự nhiên sẽ có loại tụ hội cao tầng khác.

"Một thời gian trước ta một mực tu luyện cách chỗ này không xa, nhưng gần đây nghe được tin tức đại bại của tu sĩ Việt quốc cùng tu sĩ của nước ta, cảm thấy được Tu tiên giới sẽ có thay đổi lớn, lúc này mới xuất sơn tìm hiểu. Các vị đạo hữu biết tin tức mới nhất về tình hình Ma đạo cùng Việt quốc sao?" Hàn Lập nhẹ nhàng kể.

Nghe hắn nói như thế, bốn người liếc mắt nhìn nhau trong chốc lát, nhưng lập tức ba người trong đó đồng loạt hướng đến một vị lão giả gầy gò còn lại.

"Nếu nói về tin tức linh thông thì đương nhiên phải kể đến Đinh lão ca, dù sao Đinh gia có rất nhiều sản nghiệp thế tục mở tại Việt quốc!" Lão giả mặt đỏ cười khan một tiếng, khéo nói.

Hai người khác cũng đồng loạt phụ họa tán đồng, điều này làm cho Hàn Lập nghe xong, trong mắt dị sắc lóe lên.

Lão giả họ Đinh nghe vậy, trên mặt hiện lên một tia xấu hổ. Bất đắc dĩ đành phải mở miệng:

"Đệ tử Đinh gia chúng ta tại Việt quốc đích xác gần đây truyền về gia tộc một ít tình hình mới. Vốn mấy thứ này trong gia tộc không muốn truyền ra ngoài nhưng do các vị đều là bạn thân của Đinh mỗ và vị tiền bối này cũng muốn biết nên tại hạ sẽ nói một ít. Tuy nhiên xin các vị đừng dễ dàng tiết lộ ra ngoài."

Nghe xong lão giả họ Đinh nói thế, ba người còn lại không khỏi tinh thần rung lên, liên tục gật đầu đồng ý.

Vì thế lão ho nhẹ một tiếng rồi chậm rãi kể:

"Mấy ngày trước mới nhận được tin tức nói rằng hiện tại Việt quốc rất hỗn loạn. Mặc dù Ma đạo kích phá liên quân sáu phái nhưng vẫn có một ít tu sĩ không rời quê nhà mà dựa vào địa thế không ngừng tập kích người Ma đạo, nghe nói trong đó có vài vị tu sĩ Kết Đan kỳ nữa, điều này làm cho Ma đạo có chút chật vật. Dù sao tu sĩ Kết Đan kỳ cũng không dễ đối phó, hơn nữa sáu phái tại Việt quốc đã cắm rễ lâu năm, thế lực ẩn tàng vẫn còn không nhỏ, làm cho Ma đạo tiếp nhận Tu tiên giới Việt quốc có điểm khó khăn."

"Mà các gia tộc tu tiên ở Việt quốc hiện tại cũng chia làm ba loại thái độ, một loại thấy sáu phái đại bại liền lập tức trở mặt, chủ động quy thuận Ma đạo lục tông. Một loại khác cùng sáu phái có liên hệ cực kỳ thân thiết, sợ Ma đạo về sau xử lý nên đã cùng bọn họ triệt ly khỏi Việt quốc. Loại cuối cùng vẫn còn trong giai đoạn xem xét tình thế như thế nào mới quyết định."

"Còn trọng địa mà thất phái chiếm cứ lâu năm, nghe nói ngoại trừ Yểm Nguyệt tông cùng Cự Kiếm môn còn chưa bị công phá, bốn phái còn lại đều đã hoàn toàn thất thủ. Nhưng thứ thu được rất ít, đại bộ phận vật phẩm trân quý đều bị đệ tử rút lui của sáu phái mang đi."

"Theo ta nghĩ, nếu Ma đạo không ổn định Việt quốc thì sẽ không công kích nước ta hay Tử Kim quốc. Dù nhân thủ bọn họ nhiều nhưng thoáng cái chiếm cứ hai tiểu quốc cùng một quốc gia trung đẳng, chỉ sợ có chút quá sức. Cho nên nhất thời cũng không có biện pháp đối với tu sĩ sáu phái nhiễu loạn không ngừng đó."

Lão giả chậm rãi nói ra một loạt tin tức và đưa thêm một chút kiến giải của chính mình.

"Đinh lão ca, ngươi phỏng chừng Ma đạo có thể cho chúng ta cơ hội tạm nghỉ lâu dài và các phái nước ta có thể ngăn cản công kích của đối phương không?" Lão giả mặt đỏ ở một bên nhịn không được chen vào hỏi.

"Điều này khó nói lắm. Dù sao ta biết cũng chỉ là một chút tin tức biểu hiện ra ngoài mà thôi, sự thật chân chính rút cuộc như thế nào chỉ sợ chỉ có trong lòng cao tầng các phái mới rõ." Lão giả họ Đinh lắc lắc đầu trả lời, rồi liếc mắt nhìn trộm Hàn Lập.

Hiển nhiên hắn cho rằng Hàn Lập là tu sĩ phái nào đó của bổn quốc, cho nên nói mấy cái này có chút che che giấu giấu.

Tiếp theo lão tựa hồ không muốn nói về vấn đề này nữa, mà bỗng nhiên kể một sự tình làm Hàn Lập lắp bắp kinh hãi.

*"Sáu phái Việt quốc lần này bởi vì triệt ly quá gấp gáp, đều không hẹn mà cùng dùng phương pháp "*thằn lằn đứt đuôi*", chỉ mang theo đệ tử tinh nhuệ trong phái, còn để không ít đệ tử khác hi sinh mà chẳng hay biết gì. Về phương diện hạ thủ vô cùng tàn nhẫn nghe nói liên quan đến cao tầng của Hoàng Phong cốc. Bọn họ vì muốn để tâm phúc tinh nhuệ chân chính an ổn rời khỏi Việt quốc đã liên tiếp hi sinh hai nhóm đệ tử, cơ hồ đều là tất cả tu sĩ của Hoàng Phong cốc. Sách sách, thủ đoạn thật đúng là khó lường!"*

Lão giả tuy nói rất thờ ơ nhưng Hàn Lập nghe xong trong lòng đột nhiên trầm xuống, sắc mặt hơi đổi.

May mắn là những người khác đều không nhìn hắn kỹ nên không ai nhận ra được vẻ mặt khác thường đó.

"Đinh đạo hữu, ngươi nói hai nhóm đệ tử Hoàng Phong cốc là như thế nào? Tại hạ có chút hứng thú về việc này!" Hàn Lập kìm hãm sự chấn động trong lòng, thản nhiên nói.

"Ha ha, một khi tiền bối đã hỏi, vãn bối tự nhiên sẽ nói chi tiết. Sự

*tình là như thế này, nghe nói cao tầng của Hoàng Phong cốc khi nhận được tin tức bất lợi từ tiền phương thì lập tức nghĩ ra quỷ kế "*Kim thiền thoát xác*". Bọn họ trước tiên để một đám đệ tử triệt ly trước một bước rồi lén lút đem tin tức đó truyền cho gian tế của Ma đạo, nói những người đó chính là tinh nhuệ của Hoàng Phong cốc, mang theo rất nhiều linh thạch cùng tài vật, làm cho truy binh của Ma đạo bị hấp dẫn toàn bộ. Đồng thời để lại môn phái một đám đệ tử chẳng hay biết gì, rồi lợi dụng họ cùng với đại trận hộ phái hình thành cục diện giằng co với người Ma đạo. Sau khi có hai nhóm đệ tử hấp dẫn này, cao tầng của Hoàng Phong cốc mới đem tinh nhuệ tâm phúc chân chính cùng với của cải tích tụ hơn một ngàn năm rời đi theo hướng ngược lại."*

"Nghe nói nhân số an toàn rút lui của Hoàng Phong cốc ít nhất nhưng khi triệt ly cũng dễ dàng nhất, năm phái còn lại đều tập trung nhân thủ cùng đi nên lục tục đều bị truy binh rượt đuổi, chém giết rất nhiều, hơn nữa không ít tài vật đã rơi vào tay Ma đạo. Bởi vì Ma đạo bị hí lộng nên chuyện này đã lưu truyền rất rộng rãi trong Tu tiên giới của Việt quốc." Lão giả không dám chậm trễ, giảng giải cho Hàn Lập nghe.

"Ồ, sự tình là thế sao. Đám đệ tử Hoàng Phong cốc bị vứt bỏ kia thật đúng là ngốc nghếch!" Hàn Lập thần sắc như thường, ung dung thấp giọng nói.

------oOo------

Chương 358: Vô biên hải, Mộ Lan nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nói như vậy thì hiện tại Việt quốc thật sự loạn lạc là rất có khả năng a!" Hàn Lập đột nhiên nói.

Câu này khó hiểu làm bốn người kia cảm giác cao thâm khó lường, bọn họ chỉ có thể cười bồi cho qua mà thôi.

"Các vị đạo hữu tiếp tục đàm đạo đi! Ta chuyển qua nơi khác." Hàn Lập đứng lên, hòa nhã nói.

"Tiền bối tự nhiên!"

"Tiền bối đi mạnh giỏi!"

Bốn người này vội vàng cung kính tiễn đưa Hàn Lập.

Hàn Lập tùy ý vẫy vẫy tay, rồi gọi Khúc Hồn nãy giờ vẫn thủy chung đứng ở ngoài, người liền đi đến thạch đình khác.

Sau hai canh giờ, Hàn Lập đã đứng ở một góc của ngọn núi, cúi đầu ngẫm nghĩ.

Hắn vừa rồi liên tiếp nghe được tình hình Tu tiên giới Việt quốc từ mấy nhóm tu sĩ. Kết quả là Việt quốc hiện tại chỉ có thể dùng một chữ *"Loạn"* để hình dung.

Dưới tình huống này hắn bây giờ có hai con đường lựa chọn.

Một là ngự khí phi hành, chạy khỏi Việt quốc và các nước lân cận, tìm một địa điểm thích hợp khác tiếp tục tu luyện.

Hai là phải chữa trị cái Truyền Tống trận cổ xưa kia, trực tiếp đánh cuộc vận khí xem có thể được đưa đến nơi nào. Dù sao loại Truyền Tống trận cổ xưa này không có khả năng vô duyên vô cớ xây dựng ở đây, khẳng định nối thông với một địa điểm cực kỳ xa xôi.

Vừa nhìn qua thì đương nhiên phải chọn phương pháp thứ nhất mới ổn hơn.

Nhưng Hàn Lập chỉ cần ngẫm nghĩ kỹ lưỡng một chút, liền thấy quyết định này đồng dạng cũng không có chỗ nào tốt để đi đến.

Bởi vì phương hướng Đông, Tây Việt quốc phân biệt là Thiên La quốc - ổ của Ma đạo và Phong Đô quốc của Chính đạo minh, cho nên chỉ có thể đi theo hướng Nam hoặc Bắc.

Theo hướng Bắc bỏ chạy mặc dù cũng có mười mấy tiểu quốc gia, nhưng rõ ràng tu tiên giới của bọn họ đều ngăn cản không được Ma đạo cùng Chính đạo minh tiến công. Thậm chí trong bọn họ còn có quốc gia sớm đã ỷ trượng vào hai thế lực lớn này, thành hai con rối bù nhìn, minh tranh ám đấu đã lâu.

Nếu không chỉ với biên giới giao nhau rất ít giữa Thiên La và Phong Đô, trước kia không thể hình thành đụng độ quy mô lớn.

Mấy cái quốc gia này tùy thời đều có thể trở thành chiến trường giữa hai phe, Hàn Lập tự nhiên không thể ở lại.

Nhưng nếu hắn mạo hiểm xông qua, tiếp tục đi lên thì nơi cực Bắc của khu Thiên Nam sẽ gặp được *"Vô biên hải"* được xưng tụng là *"Thần tiên nan phi"*.

Biển này chẳng những vô cùng vẩn đục, cực kỳ rộng lớn, hơn nữa hiếm có loại cá nào sống trong đó. Vài loại có khả năng sinh tồn thì đều rất hung dữ, lợi hại không kém yêu thú lục địa cấp cao, ngay cả tu sĩ Kết Đan kỳ tiến vào cũng hết sức nguy hiểm.

Nếu muốn vượt qua biển này thì lại càng vọng tưởng.

Bởi vì từng có một vị cao nhân tu vi đạt đến Nguyên Anh kỳ rất tò mò muốn biết đầu kia của biển này là cái gì.

Dưới tình hướng chuẩn bị đầy đủ, vị ấy liên tiếp phi hành hơn một năm nhưng đập vào mắt chỉ là biển nước vô tận, ngay cả một địa phương để đặt chân cũng chưa từng thấy qua.

Mà lúc này đan dược và linh thạch trên người chỉ còn lại non nửa nên đành phải tức giận mà trở về vô ích.

Nếu không có linh lực bổ sung, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng chỉ có thể bị vây khốn chết rục mà thôi.

Hàn Lập tự nhiên sẽ không điên rồ muốn vượt qua nó.

Do đó hắn chỉ có thể suy nghĩ đi về hướng Nam.

Hướng Nam của Việt quốc phải đi qua Tử Kim quốc cùng năm, sáu quốc gia nữa. Còn lại là chín quốc gia nhỏ tạo thành một liên minh cực kỳ thân mật gọi là *"Cửu quốc minh"*.

Liên minh này do Tu tiên giới chủ đạo tại đó kiến lập để đối phó với một đối thủ điên cuồng, cường đại - đại quân xâm lược *"pháp sĩ"* của Mộ Lan tộc

Nói đến pháp sĩ của Mộ Lan tộc thì không thể không nói đến Mộ Lan đại thảo nguyên ngay sát chín quốc gia này cùng tộc nhân Mộ Lan sinh sống trên đó.

Mộ Lan tộc nhân cùng với Yến tộc nhân ở Việt quốc, Nguyên Vũ quốc hoàn toàn bất đồng. Bọn họ thuần túy là dân tộc du mục, chẳng những dũng mãnh vô cùng mà mỗi người đều thích múa kiếm bạt thương, hơn nữa trên thảo nguyên Mộ Lan có hơn hàng ngàn hàng vạn bộ lạc lớn nhỏ.

Mấy bộ lạc này lớn nhỏ khác nhau, nhỏ thì có khoảng chục vạn nhân khẩu, lớn thì có vài ngàn vạn nhân khẩu.

Trong đó cũng đồng dạng tồn tại tu tiên giả, chỉ có điều người Mộ Lan không gọi bọn họ là tu sĩ mà tôn xưng là *"Pháp sĩ"*.

Mấy pháp sĩ này đại thể mà nói thì cùng tu sĩ bình thường không khác nhau gì, phân chia cảnh giới và công pháp cơ bản tất cả đều cực kỳ giống nhau.

Duy nhất cùng tu sĩ bên ngoài bất đồng chính là pháp sĩ trước khi Kết Đan đều không chú ý ngoại vật như pháp khí cùng phù lục, ngược lại đem ngũ hành đạo thuật tu luyện đến mức xuất thần nhập hóa, thậm chi còn kết hợp với một số loại bí thuật bắt nguồn trên thảo nguyên, nghiên cứu tìm ra những loại pháp thuật mới lợi hại hơn, quỷ dị hơn, từ đó hình thành nên công pháp độc đáo riêng của chính mình gọi là *"Linh thuật"*.

Dựa vào mấy cái *"Linh thuật"* cực kỳ lợi hại này, pháp sĩ Mộ Lan tộc thậm chí có thể chiếm thế thượng phong một chút khi chiến đấu với tu sĩ cùng cấp.

Về sau pháp sĩ của họ càng ngày càng nhiều, kéo theo nhu cầu về linh thạch và linh mạch, dần dần số lượng của chúng không thể thỏa mãn pháp sĩ tu luyện bình thường.

Mà Mộ Lan thảo nguyên là một địa phương có tài nguyên tu luyện cực kỳ nghèo nàn.

Vì thế chẳng biết bắt đầu từ khi nào, nhóm pháp sĩ của Mộ Lan tộc liền nhòm ngó qua chín quốc gia bên cạnh với nguồn tài nguyên phong phú, linh khí đầy đủ, sau đó thường xuyên đi qua đó chiếm lấy rất nhiều linh mạch cùng mỏ linh thạch – thứ rất quan trọng với tu tiên giả.

Mà tu tiên giới của cửu quốc sao lại có thể đem tài nguyên này cho bọn người mà họ coi là tu sĩ hoang dã, vì thế một trường tranh đấu đầy huyết tinh hoàn toàn bùng nổ.

Ngay từ đầu tất cả chín quốc gia đều độc lập kháng địch, kết quả là bị liên quân của Mộ Lan tộc đánh bại, thậm chí còn mất đi non nửa lãnh thổ cùng tài nguyên.

Sau khi biết đối thủ lợi hại, Tu tiên giới cửu quốc vội vàng rút ra bài học kinh nghiệm, kết thành *"Cửu quốc minh"*, bắt đầu thường xuyên sử dụng quỷ kế, thủ đoạn, rút cuộc từng bước đánh bại pháp sĩ Mộ Lan tộc, đoạt lại phần đất bị chiếm.

Nhưng nhóm pháp sĩ vừa mới nếm một chút mật ngọt của Mộ Lan tộc tự nhiên không chịu bỏ qua. Trong những năm tháng vô tận về sau, bọn họ không ngừng dây dưa cùng Tu tiên giới cửu quốc, cừu hận song phương bởi vì nhân số tử vong mà trực tiếp tăng lên, càng lúc càng sâu, từ đó cũng ảnh hưởng đến thế tục, làm Yến tộc nhân và Mộ Lan tộc nhân thành thế cừu địch.

Ngày nay người Mộ Lan dĩ nhiên không dám tiến vào phạm vi cửu quốc một bước, mà trong vòng trăm dặm của thảo nguyên cũng đồng dạng không có người Yến tộc sinh sống.

Lại nói tiếp, Mộ Lan tộc rút cuộc có bao nhiêu người, điều này không ai biết.

Bởi vì thảo nguyên quá lớn, còn dây dưa với cửu quốc – Mộ Lan bộ lạc chỉ là một tiểu bộ phận trong đó mà thôi.

Mặc dù nó không như *"Vô biên hải"* quỉ quái kia, căn bản không thể đến cuối, nhưng theo tương truyền của nhiều thế hệ Mộ Lan tộc thì muốn đi từ đầu này đến đầu khác cũng phải cần thời gian năm lần xuân thu mới được. Ở đầu kia còn có một thế lực đối địch của bọn họ - đó chính là *"Đột Ngột nhân"*.

Dân tộc đó cũng lấy du mục làm cách sinh tồn, nhưng gọi là *"Thiên Lan thảo nguyên"*, bởi vì nhiều thế hệ của bọn họ tin thờ *"Thiên Lan thú"* trong truyền thuyết làm thần bảo hộ.

Cùng là dân tộc du mục sống trên một khối thảo nguyên, nhưng không biết vì lý do gì mà quan hệ giữa bọn họ tự nhiên thành ngươi chết ta sống.

Vì thế chiến sĩ cùng pháp sĩ của hai tộc đã chém giết trải qua rất nhiều thế hệ.

Song phương cách trăm năm lại ở chính giữa thảo nguyên triển khai đại hội chiến. Ngàn vạn chiến sĩ phàm nhân chém giết trên mặt đất, còn trên không cũng có chừng đó tu tiên giả chiến đấu.

Đương nhiên thắng lợi cuối cùng vẫn phụ thuộc vào cuộc chiến đấu trên không.

Hết thảy điều này đều là Hàn Lập thu được từ các loại điển tịch cùng lời đồn.

Hơn nữa nghe nói ở một đầu khác của thảo nguyên còn có một đại đế quốc khổng lồ khó có thể tưởng tượng được, ngay cả toàn bộ khu Thiên Nam cũng lớn không bằng một phần mười diện tích của nó.

Loại tin đồn này Hàn Lập nghe xong thật sự không tin.

Hắn cũng không sao tưởng tượng được một quốc gia lớn gấp chục lần so với khu Thiên Nam thì rút cuộc là to đến chừng nào.

Đương nhiên, mấy cái này cùng với kế hoạch hiện tại của Hàn Lập không có quan hệ, chính là trong đầu hắn không tự chủ được, sinh ra tạp niệm mà thôi.

Sau khi bài trừ phần lớn ý nghĩ vẩn vơ xong, trải qua suy nghĩ thì hắn cho rằng lục phái triệt ly sẽ không dừng lại ở các quốc gia phụ cận, nhất định sẽ đi đến cửu quốc liên minh.

Dù sao dưới tình huống Tu tiên giới cửu quốc cùng pháp sĩ Mộ Lan tộc mấy năm có một cuộc chiến nhỏ, mười năm có một cuộc chiến lớn, khẳng định bọn họ sẽ cực kỳ nghênh đón một đại trợ lực như lục phái vậy.

Đương nhiên cụ thể tại đó nhận được linh mạch dạng gì thì phải nhìn xem bổn sự của lục phái.

Như thế trừ phi trở về làm môn hạ của Hoàng Phong cốc, tiếp tục trở thành vật hi sinh, nếu không thì toàn bộ phía Nam khẳng định hắn cũng không thể đi được.

Mấy vấn đề này hắn mặc dù đã có nhận định rõ ràng từ sớm, nhưng hiện tại nghĩ lại thêm lần nữa, thực sự rất đau đầu.

Xem ra trước tiên phải chữa trị Truyền Tống trận. Nếu tu sửa tốt, lúc đó mới lo lắng có nên truyền tống hay không.

Nếu địa phương đến mà không hài lòng thì trở về là được. Đương nhiên là có điểm mạo hiểm. Hàn Lập thầm nghĩ.

------oOo------

Chương 359: Kinh ngộ cựu nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chủ ý đã định, Hàn Lập liền không nói không rằng ngự khí phi hành rời khỏi đỉnh núi.

Về sau những tu sĩ Luyện Khí kỳ nói chuyện với Hàn Lập khi tụ hội Bạch Trì sơn bắt đầu thì không thấy vị *"tiền bối"* cao nhân kia đâu, trong lòng đều không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Hàn Lập trước tiên đi đến phường thị Thiên Tinh tông một chuyến, dựa theo danh sách mua sắm các loại tài liệu cần thiết cho việc tu bổ Truyền Tống trận, sau đó mới hướng Việt quốc bay đi.

Lúc này Hàn Lập không có lần mò theo đường cũ tiến vào Việt quốc mà hắn lén lút tiềm nhập từ một chỗ biên giới cực kỳ heo hút giữa hai quốc gia.

Việt quốc hôm nay chính là thiên hạ của Ma đạo, hắn không thể vừa mới bước chân vào hiểm địa thì bị người ta đuổi giết.

Hàn Lập không biết, bởi vì sự cẩn thận của chính mình, làm hắn trong lúc vô ý thoát khỏi một hồi nguy cơ.

Bởi vì hiện tại ở đại bộ phận đường biên giới có nhân thủ Ma đạo phái xuất ra không ít đang ngày đêm tuần tra. Hàn Lập nếu liều lĩnh phản hồi theo đường cũ thì khẳng định tránh không khỏi tai mắt của kẻ địch. Một hồi đại chiến, chạy trốn có đến tám, chín phần là không thể tránh được.

Hôm nay Hàn Lập đã bình yên tiềm nhập Việt quốc, chọn lấy một nơi dân cư rất thưa thớt chạy đi nên hắn một đường vô sự đến được chỗ phụ cận của mỏ linh thạch, địa phương có Truyền Tống trận cổ xưa kia.

Mỏ quặng này tự nhiên đã rơi vào trong tay Ma đạo.

Hàn Lập ở xa xa nhìn một chút, kết quả đập vào mắt là đệ tử Ma đạo mặc áo màu lục và màu trắng.

Dựa theo tiêu ký hoa đào màu phấn hồng và quỷ đầu màu xanh biếc trên tay áo thì đây là tu sĩ Quỷ Linh môn cùng Hợp Hoan phái.

Sau khi rõ ràng thân phận Ma đạo chiếm cứ mỏ quặng, Hàn Lập liền lặng lẽ ẩn thân rời đi, tìm thấy đường vào ở dưới đất gần đó.

Hắn rất dễ dàng phát hiện ra động quật ngày đó bị phong bế, sau khi dùng pháp khí đem loạn thạch đánh nát, liền nhìn thấy Truyền Tống trận cổ xưa thêm lần nữa.

Nó vẫn bình yên tồn tại, điều này làm cho Hàn Lập trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Kế tiếp Hàn Lập trước tiên dùng một bộ trận kỳ huyễn hình vừa mới nhận được, đem cửa vào che giấu hoàn toàn. Sau đó lại dùng trận kỳ cùng trận bàn *"Điên Đảo Ngũ Hành trận"* cải tiến bố trí đại trận bảo vệ động quật.

Như vậy cho dù tu sĩ Ma đạo phát hiện thì hắn cũng có thời gian thong dong chạy trốn.

Vì thế Hàn Lập sau khi không còn lo lắng nữa, liền bắt đầu chữa trị Truyền Tống trận.

Bởi vì trong ngọc giản nói rõ ràng việc tu bổ nó là một công việc vô cùng tỉ mỉ chính xác, cho dù một đạo phù văn bình thường lệch đi một chút, đều có thể làm cho cả Truyền Tống trận sai sót, cho nên quá trình chữa trị hắn thực hiện cực kỳ chậm rãi.

Thời gian bảy ngày qua đi mà chỉ hoàn thành có non nửa. Lúc này một việc phiền toái rất lớn xảy ra đó là tài liệu lúc trước mua đã dùng hết không còn một mảnh.

Thấy tình hình này, Hàn Lập có điểm há miệng trợn mắt.

Nguyên lại khi hắn mua chúng, so với danh sách dĩ nhiên nhiều hơn một chút, nhưng hoàn toàn không có lo lắng đến vấn đề trong khi chữa trị bị sai sót, tài liệu liền hư hỏng.

Mà hắn lại không phải là Luyện khí sư hoặc là Trận pháp sư chuyên môn.

Kết quả kỹ thuật kém cỏi của hắn đã làm hơn phân nửa tài liệu sai sót, lãng phí công toi. Do đó tự nhiên sẽ không đủ dùng.

Hàn Lập khẽ than thở một chút, xem ra cần phải đi một chuyến.

Tuy nhiên hắn nhớ là ở phía Đông của mỏ linh thạch có tiểu phường thị do một gia tộc tu tiên mở, lộ trình mất khoảng vài ngày.

Mặc dù không lớn nhưng mấy loại tài liệu như thiết mẫu hay tinh ngọc đều có khả năng mua được. Dù sao trung tâm của Truyền Tống trận không có bị hủy nên chỉ cần chút tài liệu bình thường mà thôi.

Điều duy nhất hắn lo lắng chính là hiện tại Tu tiên giới loạn như vậy, phường thị kia có còn tồn tại hay không. Mạo hiểm chạy tới nhưng phường thị sớm đã tiêu tan thì khổ.

Hàn Lập ngẫm nghĩ, đến tối sẽ ra khỏi động quật, ngự khí bay thẳng đến đó.

Hắn trong lòng cũng đã nghĩ kỹ, nếu không có phường thị này thì nhiều lắm quay về Nguyên Vũ quốc một chuyến là được. Truyền Tống trận này không có khả năng tu sửa được một nửa rồi bỏ đó, không hỏi han chi.

Nhưng để an toàn, Hàn Lập chuẩn bị ban đêm bay đi, còn ban ngày thì tìm chỗ bí mật nghỉ ngơi.

Cứ như vậy có thể đem nguy hiểm giảm đến mức thấp nhất.

Vì thế hắn lợi dụng bóng đêm, phi hành về phía Đông suốt buổi tối. Khi thấy lờ mờ sáng, bắt đầu ngày mới thì tìm chỗ đặt chân.

Nhưng lúc hắn đang nhìn xuống phía dưới thì bỗng nhiên thần sắc khẽ biến. Đột ngột quay đầu ngưng thần nhìn về một phương hướng nào đó.

Hắn lờ mờ cảm thấy tựa hồ có người đang cấp tốc phi hành đến đây, hơn nữa không chỉ có một mà thôi.

Hàn Lập không cần suy nghĩ, đạp Thần Phong chu dưới chân, người liền bay xéo xuống phía dưới, đảo mắt đã biến mất trong màn đêm.

Hắn vừa mới đem thân hình và linh khí thu liễm tốt thì có một đạo bạch quang chói mắt như tia chớp, vô thanh vô tức bay tới.

Mà theo sát sau bạch quang là một đoàn huyết vụ lớn mấy trượng, âm thanh quỷ khóc sói gào không ngớt, còn có một mảng hào quang màu phấn hồng, lờ mờ phát ra âm thanh trong trẻo, đồng dạng truy đuổi không tha.

Hàn Lập nấp ở trong rừng phía dưới, không có chú ý đến bạch quang bay trước cùng hào quang hồng nhạt phía sau, mà nghĩ đoàn huyết vụ kia vô cùng quen mắt. Cái đó không phải là ma công hộ thể của thiếu chủ Quỷ Linh môn sao, chẳng lẽ chính là hắn?

Tưởng tượng đến sự lợi hại của tên kia cùng với đau khổ nếm phải, thần sắc Hàn Lập trở nên âm trầm.

Khi Hàn Lập nghĩ bọn họ sẽ lập tức bay vụt qua thì bạch quang đang phi hành phía trước đột nhiên dừng lại một chút, tiếp theo quang hoa thu liễm, lộ ra một vị nữ tử áo trắng đang đứng trên phi kiếm.

Nữ tử dáng người thon dài, mang nón che, thân hình vừa hiện liền lạnh như băng nói:

"Tiểu bối, các ngươi truy đuổi không tha, chẳng lẽ thật sự muốn tìm đường chết?"

Thanh âm lạnh lùng vô bỉ, nhưng vừa lọt vào tai Hàn Lập làm hắn thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

"Thanh âm này…hình như là…hình như là của Nam Cung Uyển, thật sự là nàng?" Hàn Lập lắp bắp kinh hãi.

Nữ tử đó đã có duyên hợp thể với hắn, tuy không nói với nhau nhiều nhưng vẫn là nữ nhân đầu tiên trong cuộc đời của hắn, và Hàn Lập cũng đã sớm đem hình dáng, giọng nói của đối phương ghi tạc trong lòng.

Mà thanh âm này đích xác quá giống của Nam Cung Uyển, chỉ có điều tiếng nói tựa hồ khàn khàn một chút. Hàn Lập có điểm kinh nghi bất định.

Trong lúc hắn đang khiếp sợ thì huyết vụ cùng với hào quang đuổi sát phía sau tựa hồ cũng bị nữ tử che mặt đe dọa nên dừng lại, không hẹn mà cùng đứng cách đó vài chục trượng.

Tiếp theo huyết vụ cùng hào quang trở nên mờ nhạt, đồng dạng lộ ra người bên trong.

Quả nhiên trong huyết vụ là thiếu chủ Quỷ Linh môn Vương Thiền, còn bên cạnh thì là một cặp nam nữ, sau khi xuất hiện làm Hàn Lập trợn mắt, há hốc mồm.

Nam chính là tên nam tử diễm lệ như con gái mà hắn gặp qua ở Yến Linh bảo, còn nữ chính là Đổng Huyên Nhi mất tích từ lâu, phỏng chừng sớm đã rơi vào trong tay Ma đạo.

Thần sắc Đổng Huyên Nhi lạnh lùng, chẳng biết vẻ hồ mị lúc trước biến mất khi nào, nhưng lúc này thì cực kỳ đoan trang.

Nhưng càng làm cho Hàn Lập kinh dị chính là tu vi nàng ta từ Trúc Cơ sơ kỳ trước đó đã tăng lên Trúc Cơ trung kỳ.

Hàn Lập nhìn thấy Đổng Huyên Nhi cùng với nam tử yêu dị sóng vai đứng với nhau, không khỏi cau mày.

Mà lúc này thiếu chủ Quỷ Linh môn và tên nam tử kia khi đối diện với ánh mắt băng lãnh của nữ tử, đồng thời lộ ra vẻ trù trừ.

Đối phương mặc dù đã lưỡng bại câu thương với một vị cao thủ Kết Đan kỳ của Quỷ Linh môn nên vô lực chống cự. Nhưng dù sao trong tấn công, phòng thủ thì nữ tử Yểm Nguyệt tông này đã làm bị thương vô số tu sĩ Kết Đan kỳ của Ma đạo, vạn nhất đối phương liều chết đánh một kích, đồng quy vu tận với hai người bọn họ thì rõ ràng rất oan uổng.

Hai tên đều có ý tưởng giống nhau nên không khỏi liếc mắt nhìn đối phương, ai cũng không có ý tứ động thủ trước tiên.

Thấy tình hình như vậy, nam tử diễm lệ quỷ dị kia đảo mắt, mặt mang nụ cười hướng nữ tử kia nói:

"Nếu ngày xưa Nam Cung tiền bối nói ra lời này, ta cùng Vương huynh tự nhiên sợ hãi mà chạy. Nhưng hiện tại thì sao chứ? Cho dù vãn bối vì uyên nguyên sâu xa giữa Yểm Nguyệt tông và Hợp Hoan tông mà tha tiền bối một mạng thì vị Vương huynh của Quỷ Linh môn cũng sẽ không bỏ qua đâu!"

Nam tử diễm lệ hoàn toàn thể hiện một bộ dáng chúng ta là người nhà, khẩu khí cái gì cũng có thể thương lượng được, nhưng lại không khách khí đẩy thiếu chủ Quỷ Linh môn ra mặt, coi như tấm lá chắn.

Vương Thiền nghe xong trong lòng giận dữ.

Nhưng hắn đồng dạng cũng là người hỉ nộ không lộ ra ngoài, chỉ liếc mặt lạnh lùng nhìn đối phương rồi chậm rãi nói:

*"Nghe nói trong bí thuật của Hợp Hoan tông có một môn gọi là "*Huyền Nguyệt Hấp Âm công*", nam tử tu luyện có thể thông qua song tu chi thuật, đem nguyên âm của nữ tử mạnh mẽ hấp nạp một bộ phận. Mặc dù không nhiều lắm nhưng với tu vi Kết Đan kỳ của tiền bối, có thể trợ giúp Điền công tử đây đột phá bình cảnh tiến vào Trúc Cơ hậu kỳ đó!"*

Lời vừa nói ra, sắc mặt tên kia bỗng khẽ biến.

Hắn vạn vạn lần không nghĩ tới mục đích truy đuổi không tha của chính mình, lại bị tên Vương Thiền nhìn thấy, trong lòng không khỏi có chút thẹn quá hóa giận.

Mà lúc đó, hai mắt của nữ tử che mặt kia lại bắn ra vẻ xấu hổ, căn răng một cái nói:

"Cá mè một lứa, muốn chết!"

Nói xong khoát tay, một mảng kiếm quang mênh mông trắng toát bắn ra với khí thế long trời lở đất.

Hai tên ở đối diện gặp phải tình cảnh này, đồng thời kinh hãi thất sắc, huyết vụ cùng hào quang trên người trong nháy mắt cuồn cuộn tuôn ra, muốn lập tức phi độn lùi về phía sau.

------oOo------

Chương 360: Bán lộ kiếp nhân nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đổng Huyên Nhi đang đứng cùng một chỗ với nam tử yêu dị, đồng dạng cũng lùi lại phía sau.

Một kích mang hận thù của tu sĩ Kết Đan kỳ, không phải ba người bọn họ có thể tiếp được a.

Kiếm quang màu trắng đầy trời, dưới sự thúc giục của nữ tử che mặt đuổi sát chỉ cách có mười trượng, nhưng đột nhiên vân tiêu vụ tán, biến mất vô ảnh vô tung.

Đồng thời thân hình nữ tử đứng ở trên pháp khí lắc lư vài cài, bộ dáng tùy thời đều muốn rơi xuống.

Thấy cảnh này, nam tử diễm lệ cùng thiếu chủ Quỷ Linh môn mừng rỡ, đồng thời đang lùi liền vọt tới.

Hàn Lập ở phía dưới đang nhìn thần sắc khẽ biến, không kịp suy nghĩ vỗ vào túi trữ vật, mười ba đạo *"Hồng tuyến độn quang châm"* tự động xuất hiện trong tay, song thủ của hắn chế trụ chặt chúng nó.

Cho dù hạ thủ lúc này có nguy hiểm thì Hàn Lập cũng không thể mắt thấy Nam Cung Uyển hương tiêu ngọc tổn được.

Dù cho hắn ích kỷ và lạnh lùng như thế nào nhưng không phải là loại lục thân bất nhận, lãnh khốc vô tình. Huống hồ hắn tự tin với thực lực hiện tại có lẽ không phải là đối thủ của hai tên kia, nhưng nếu một lòng muốn chạy trốn thì vẫn thừa sức.

Khi Hàn Lập định giương tay lên, đem phi châm phóng xuất ra cứu nữ tử che mặt thì tình hình trên bầu trời nhanh chóng đảo ngược, xảy ra biến đổi lớn.

Vốn nữ tử che mặt đứng không vững trên phi kiếm, khi bọn người Vương Thiền tiếp cận trước người, bỗng nhiên thân hình ổn định, đôi mắt xinh đẹp bắn ra hàn quang.

Hai tên Ma đạo thấy vậy, mặt lộ vẻ sợ hãi, trong lòng nhất thời biết đã trúng kế.

Bọn họ muốn quay đầu lùi lại nhưng đã chậm mất rồi.

Chỉ thấy hai tay nữ tử giương lên, vô số kiếm khí đầy trời lại bay ra, bạch quang chói mắt đem ba người hoàn toàn bao phủ vào trong.

Xem đến cảnh này, Hàn Lập trong lòng thở phào nhẹ nhõm, pháp khí nắm chặt trong tay cũng thoáng buông lỏng ra.

Lúc này cả bầu trời trở nên trắng mờ vì bị kiếm quang chiếu sáng, mặc dù huyết vụ cùng hào quang ở trong như con thuyền nhỏ sắp chìm trước sóng to gió lớn nhưng vẫn liên tục ngạnh kháng. Nam tử diễm lệ cùng Đổng Huyên Nhi hai tay bắn ra hai đạo hào quang màu xanh cùng hồng, triệt tiêu kiếm quang đang điên cuồng tấn công.

Loại tình hình này làm Hàn Lập khẽ nhíu mày, cúi đầu ngẫm nghĩ một chút, rồi sau đó không chút tiếng động, biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, nữ tử che mặt trên bầu trời lại lo âu vạn phần.

Nàng tuy tương kế tựu kế đem hai tên hậu bối Ma đạo vây khốn, nhưng loại công kích với cường độ như hiện tại lại không thể trong nhất thời hạ gục ba người làm nàng có chút ngoài dự kiến.

Mà trước đó không lâu, nàng đã đại chiến một hồi với một vị tu sĩ Kết Đan kỳ, kết quả là pháp lực tiêu hao hết, thiếu chút nữa cùng đối phương đồng quy vu tận.

Sau đó mặc dù trốn thoát khỏi vòng vây trùng điệp, nhưng thương thế nghiêm trọng làm bản thân cũng cực kỳ kinh ngạc.

Càng không xong chính là pháp bảo có quan hệ mật thiết với nguyên thần đã bị tổn hao rất lớn trong chiến đấu, trong thời gian ngắn không thể vận dụng.

Hơn nữa bởi vì có truy binh tồn tại, dưới tình huống bất đắc dĩ nàng chỉ có thể vận dụng một loại bí thuật tổn hao nhiều nguyên khí, cường hành gia tăng một bộ phần tiềm lực trong cơ thể, kích phát ra một tia linh lực, rồi nhanh chóng ngự khí bỏ chạy.

Nhưng không nghĩ tới mặc dù đại bộ phận người của Ma đạo đều bị bỏ lại đằng sau, nhưng ba người này với ma công kỳ lạ, rượt sát theo sau không tha.

Do đo nàng chỉ có thể nghĩ biện pháp tiêu diệt bọn chúng, nếu không khi công hiệu bí thuật qua đi, nàng cho dù là tu sĩ Kết Đan kỳ cũng chỉ có thể mặc cho người chém giết.

Mà nàng chọn lấy chỗ này dừng lại, bởi vì vừa rồi thần thức cảm ứng được ở đây có một gã tu sĩ. Tuy không biết là người nào nhưng trên người không có hơi thở của ma công, điều này là không thể nghi ngờ.

Hơn nữa người này là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, nếu không phải là tu sĩ của tu tiên gia tộc thì cũng là đồng minh sáu phái mới đúng.

Bởi vậy dù có chết thì cũng có ngẫm nghĩ nên chết ở đâu. Lúc đó nàng mới phi hành đến đây, ý muốn kéo tu sĩ kia xuống nước, như vậy sự tình nói không chừng còn có cơ hội xoay chuyển.

Nhưng vạn vạn lần không nghĩ tới, thần thức người này cũng không kém. Xa xa nghe tiếng đã ẩn thân, bộ dáng hoàn toàn không muốn rước lấy phiền toái.

Cứ như vậy, nữ tử che mặt chỉ có thể dừng lại, một mình đối địch, làm nàng nghiến răng căm hận Hàn Lập.

Nhưng không nghĩ tới còn có thêm một điều ngoài ý muốn khác xuất hiện.

Ba gã Ma đạo không những cực kỳ bền bỉ, mà còn có pháp khí phòng ngự lợi hại. Với việc nàng dùng linh lực sót lại thi triển công pháp thần thông, trong nhất thời không diệt được đối phương.

Pháp khí lợi hại cùng phù lục cao cấp trên người nàng, từ lúc tranh đấu dài ngày xảy ra đã tiêu hao không còn một mảnh.

Nàng bây giờ cảm thấy một tia linh lực cuối cùng trong cơ thể cũng muốn biến mất, điều này làm cho lòng nàng rơi thẳng xuống.

Bọn người Vương Thiền đối diện đang chật vật chống đỡ kiếm quang, cảm thấy áp lực như núi đè xuống.

Chẳng qua nó dần dần thưa thớt, tiếp theo là hoàn toàn tiêu tan.

Điều này làm cho ba người bọn họ ngẩn ngơ, nhưng lập tức thấy nữ tử che mặt đứng trên pháp khí đờ đẫn, hai mắt ảm đạm vô thần, hơn nữa thân hình động lòng người có chút run nhè nhẹ.

Vương Thiền cùng nam tử diễm lệ sau khi liếc mắt nhìn nhau, trong lòng vui mừng, nhưng vừa mới nếm qua khổ đau nên hai người bọn chúng có chút do dự, không dám dễ dàng vọng động.

Lúc này ở phía dưới bay ra một đạo bạch quang nhanh như tia chớp, đảo mắt đã che trước mặt nữ tử, trong đó tựa hồ có nhân ảnh nhoáng lên, ôm lấy eo của nàng, tiếp theo bạch quang quay đầu, hướng đường cũ phi hành trở về.

Màn đó tất nhiên làm cho Vương Thiền và nam tử diễm lệ giận dữ.

Hai người hắn sao cam tâm để cho miếng thịt béo đã đến miệng còn bị người người khác đoạt đi. Không chần chờ suy nghĩ liền thi triển độn thuật, thuận thế trực tiếp đuổi theo.

Nhưng Đổng Huyên Nhi lần này đứng tại chỗ, không có ý tứ động thân truy đuổi, ngược lại thần sắc lộ ra thay đổi, bởi vì thân ảnh kia làm nàng thấy vô cùng quen mắt, không khỏi có chút chần chờ.

Khoảng cách chỉ có hơn mười trượng, trong phút chốc bạch quang kia đã hạ xuống rừng rậm phía dưới, sau khi thu liễm lộ ra một gã thanh niên tướng mạo bình thường.

Nam tử một tay ôm chặt lấy nữ tử che mặt, ngẩng đầu nhìn lên bọn Vương Thiền đuổi theo, thần sắc không có biểu hiện gì.

Lúc này nữ tử che mặt lại đang giãy giụa vô lực trong áo của nam tử, trong mắt tràn đầy vẻ xấu hổ, tựa hồ đang trách móc điều gì đó, nhưng thanh niên căn bản không để ý đến.

"Nguyên lai là ngươi!"

"Là ngươi!"

Sau khi nhìn rõ tướng mạo của nam tử, Vương Thiền và Điền công tử kia cơ hồ đều đồng thời kêu lên.

Hai người bọn hắn đều nhận ra Hàn Lập, sau khi kinh ngạc nhìn nhau, liền không hề do dự thi triển thần thông, đánh về phía Hàn Lập.

Chỉ thấy huyết vụ trên người Vương Thiền to ra, đảo mắt đã che kín không gian hơn hai, ba mươi trượng, mùi máu tanh xộc lên, khí thế cực kỳ kinh người.

Mà nam tử họ Điền kia thì cười lạnh một tiếng, trong tay đột nhiên xuất hiện cây sáo ngọc, sau khi huy động thì âm thanh trong trẻo truyền ra, tiếp theo hào quang cùng âm thanh tương hỗ lẫn nhau, biến thành một con khổng tước mà phấn hồng bay thẳng đến Hàn Lập. Còn bản thân hắn lại không cam lòng theo sát sau.

Nhìn thấy khí thế hung hăng của bọn chúng, Hàn Lập rút cuộc cũng lộ ra một tia bối rối.

Hắn đột nhiên chân đạp Thần Phong chu bên dưới, pháp khí nhất thời phát ra bạch quang chói mắt, run lên nhè nhẹ, tựa hồ muốn bắn nhanh ra ngoài.

Lúc này thế công của kẻ địch đã đến đỉnh đầu của Hàn Lập, triệt để ngăn chặn đường thoát của hắn. Bọn họ thậm chí thấy rõ ràng, nữ tử che mặt vốn đang giãy giụa thì thân mình bỗng nhiên bất động, trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên nỗi tuyệt vọng.

Điều này làm cho hai người trong lòng an tâm. Xem ra vị tu sĩ Kết Đan kỳ này đã không còn lực phản kháng nữa rồi.

Hàn Lập đang kinh hoảng, đột nhiên thần sắc biến đổi, trên mặt hiện lên một tia mỉm cười quỷ dị.

Nhìn thấy loại biểu tình này của hắn, hai tên hậu bối tài năng của Ma đạo, không khỏi rùng mình một chút.

Bỗng nhiên cảnh sắc trước mặt biến đổi, Hàn Lập và nữ tử kia như làn gió, biến thành hư không, xuất hiện trước mắt hai người lại là hai khối đá thật lớn, điều này làm cho bọn chúng kinh hãi, vội vàng đình chỉ độn thuật, không khỏi kinh ngạc hướng bốn phía nhìn lại.

Kết quả toàn bộ những thứ đập vào mắt, làm sắc mặt hai người biến đổi.

Bốn phía đâu còn là rừng cây, tự nhiên xuất hiện vô số cột đá cực lớn, cao ngất, bọn họ đã bị nhốt tại bên trong ảo trận.

Hai người bọn chúng trong lòng giận dữ.

Ảo trận này mặc dù uy lực không lớn, phá hủy không mất nhiều thời gian, nhưng trong lúc đó cũng đủ để cho Hàn Lập mang theo con mồi của bọn hắn nghênh ngang bay đi, làm cho hai vị Thiếu chủ Ma đạo cừu oán lại thêm cừu oán, hận Hàn Lập thấu xương.

"Vương huynh, chúng ta nhanh nhanh phá trận, nên nhớ bên ngoài còn có Đổng sư muội của ta. Lấy tu vi của nàng thì việc dây dưa với đối phương trong một lúc vẫn có khả năng làm được." Nam tử diễm lệ bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó, mặt lộ vẻ cười lạnh nói với Vương Thiền.

"Đúng vậy a, bổn Thiếu chủ thiếu chút nữa quên mất việc này. Chẳng qua cô gái kia trước đây là đệ tử của Hoàng Phong cốc, nàng sẽ ra tay với người cũ sao?" Sắc mặt Vương Thiền chợt lóe niềm hân hoan, lại có chút không tin nói.

Nghe xong lời này, mặt mày tên kia lộ ra vẻ chần chờ, có chút không chắc chắn trả lời:

"Hẳn là sẽ ra tay, dù sao địa vị của Đổng Huyên Nhi tại Hợp Hoan tông của ta không thấp, so với địa vị đệ tử phổ thông lúc trước ở Hoàng Phong cốc cao hơn rất nhiều! Hơn nữa ta đối với nàng ấy cũng không tệ."

------oOo------

Chương 361: Ô Long

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc này, Hàn Lập ôm lấy nữ tử che mặt, chân đạp Thần Phong Chu quay về phía của Đổng Huyên Nhi đang mờ ảo ở phía trước

"Đổng sư muội, thật sự phải động thủ sao?" Hàn Lập khẽ thở dài, có chút bất đắc dĩ nói.

"Hàn Lập, nghĩ lại quá khứ, ngươi có bổn sự gì hơn ta, ta thật sự rất tò mò, ngươi rốt cuộc có bổn sự như thế nào mà Hồng Phất sư phụ lại muốn gả ta cho ngươi?" Sắc mặt Đổng Huyên Nhi không chút thay đổi, nói, hơn nữa trong mắt lại lóe lên tia hàn quang, không biết từ khi nào lại nhìn về nữ tử che mặt được Hàn Lập ôm trong lòng.

"Huống hồ đây lại là tu sĩ Kết đan kỳ của Yểm Nguyệt Tông, ngươi cho rằng ta sẽ dễ dàng cho ngươi rời khỏi sao?" Đôi mi thanh tú của Đổng Huyên Nhi dần dần nhướn lên, trên mặt cũng đã hiện ra sát khí.

Đối phương đã nói đến những lời này, Hàn Lập cũng không định nói tiếp những lời vô nghĩa nữa.

Dù sao hắn dùng Kỳ Thông Xúc trận bố trí một huyễn trận đơn giản tuyệt không thể vây khốn được hai người thiếu chủ Quỷ Linh Môn lâu được

Nghĩ vậy, sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, lạnh lùng nói: *"Một khi đã như vậy, Đổng cô nương cũng đừng trách Hàn mỗ ra tay vô tình"*.

Nói xong Hàn Lập liền hét lớn một tiếng, giơ nắm tay lên, hai đạo ô quang cùng năm đạo bạch quang đồng thời bắn ra, hơn nữa trước người cũng đã xuất ra pháp khí Quy Xác, đồng thời ở hai bên người cũng đã xuất ra bốn con khôi lỗ thú, cùng nhau mở cái miệng rộng phun ra bốn cột sáng lớn.

Xem cách hắn ra tay liền xuất toàn lực, không có một chút ý tứ thương hoa tiếc ngọc nào.

Huân Huyên nhi vừa thấy thế công của Hàn Lập hung mãnh như thế, thần sắc liền đại biến.

Nghiến hàm răng trắng ngọc, tay khẽ giơ lên, một chiếc khăn màu hồng phấn bay ra ngoài, đồng thời hai tay không ngừng toát những tia sáng mờ màu đỏ trộn lẫn với chiếc khăn kia làm thành một màn hào quang thật lớn, hồng quang lập lòe bao lấy Đổng Huyên Nhi vào bên trong

Huân Huyên Nhi tin rằng, cho dù là thế công của Hàn Lập sắc bén như thế cũng không thể công phá *"Hỏa Phượng Cân"* cùng với *"Ma Công"* dung hợp tạo thành một vòng bảo hộ cường đại này.

Nhưng ngay khi thời điểm Đổng Huyên Nhi tự tin tràn đầy thì Thần Phong Chu dưới chân Hàn Lập chợt lóe, liền mang theo người *"vù"* một tiếng, bay về một bên của Đổng Huyên Nhi.

Pháp khí đang tiến công với khí thế hung hăng cũng đánh ra một hư chiêu rồi cũng quay đầu theo sát bạch quang bỏ chạy.

Hàn Lập tuy tạo nên một thế công hung hãn như vậy nhưng cũng không hề muốn giao thủ một chút nào, liền như vậy trực tiếp bỏ chạy.

Một màn nay đã làm cho Đổng Huyên Nhi rất ngoài ý muốn, làm nàng ngây người, ngẩn ngơ trong một chút, liền sau đó nổi giận đỏ bừng cả mặt.

Nhưng khi nàng đang giận dữ muốn động thân đuổi theo Hàn Lập thì lập tức bốn cột sáng của khôi lỗi thú đã đánh tới.

Đổng Huyên Nhi đành phải đợi cột sáng công kích qua đi mới luống cuống tay chân thu lại màn hào quang hộ thể xung quanh, mà Hàn Lập cũng đã ngự trên Thần Phong Chu biến thành một điểm nhỏ, đã sắp hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt.

Huân Huyên Nhi đương nhiên không cam lòng bị Hàn Lập hung hăng đùa bỡn mình như vậy, vì thế ỷ vào độn thuật kỳ diệu của mình liền lập tức đuổi theo, cũng không hề để ý tới bốn con khôi lỗ thú kia nữa.

Nhưng trong chốc lát công phu, hắc điểm phía trước liền nháy lên vài cái rồi biến mất vô ảnh vô tung.

Huân Huyên Nhi mang theo vẻ mặt giận dữ tiến lại vùng phụ cận tìm trong chốc lát nhưng một chút manh mối cũng chẳng có.

Bất đắc dĩ, nàng đành phải thừa nhận đã đánh mất tông tích của Hàn Lập, liền theo đường mà cũ trở về

Hàn Lập lúc này đang ôm nữ tử che mặt trốn trong một gò đất dưới một cây tùng. Bây giờ bên ngoài thân của hắn có một màn hào quang màu vàng, cản tất cả bùn đất ở bên ngoài nhưng lại không hề có một cảm giác buồn bực nào, thật là kỳ diệu vô cùng.

Hàn Lập cũng không nghĩ tới, chính mình chế tác một phù lục cấp thấp *"Hãm Địa Phù"* này lại có một ngày phải dùng đến. Xem ra trên người mang theo phù lục thật là tiện lợi vô cùng.

Sau một lúc, hắn cảm ứng được Đổng Huyên Nhi đã rời khỏi rồi nhưng hắn cũng không lập tức hiện thân mà là cẩn thận dùng thần thức xác nhận lại kỹ càng rồi mới từ trong gò đất đó rời đi, không chút do dự liền ngự khí rời khỏi nơi đây.

Mấy canh giờ sau, Hàn Lập hai tay ôm nữ tử che mặt xuất hiện trong một thụ động khô ráo, mà chủ nhân của thụ động này lại là một con hôi hùng thật lớn, bị Hàn Lập không chút khách khí quẳng ra ngoài động

Hàn Lập đưa nữ tử che mặt lên trên đất, liền quan thiết (quan tâm, thân thiết) cầm lấy cổ tay của đối phương chậm rãi đem linh lực tiến vào, muốn xem một chút thương thế như thế nào.

Nhưng ngay lập tức, Hàn Lập đã hối hận vô cùng với hành động của chính mình.

Bởi vì linh lực của hắn vừa rót vào bên trong cơ thể của đối phương một ít liền có một luồng hấp lực (lực hút) cường đại bỗng nhiên từ trong cơ thể đối phương truyền đến, khiến cho linh lực của Hàn Lập như là hồng thủy điên cuồng phóng ra ngoài.

Hàn Lập kinh hãi muốn buông tay ra nhưng bàn tay lại như dính chặt vào, không thể tách rời được.

Bất đắc dĩ, hắn muốn dùng tay còn lại đẩy ra thử nhưng khi vừa tiếp xúc với thân thể của đối phương cũng bị hút lại. Kể từ đó, pháp lực trong cơ thể càng mạnh mẽ tuôn ra ngoài

Trong lòng Hàn Lập thật sự hoảng sợ, chỉ cảm thấy chân nguyên khổ tu từng chút từng chút bị nữ tử che mặt hút lấy, hơn nữa xu thế ngày càng mạnh.

Điều này khiến cho Hàn Lập cực kỳ kinh hoảng.

Nhìn hai tay bị vây khốn gắt gao, hắn càng không dám đi theo vết xe đổ mà dùng chân đá đối phương, nhất thời vô kế khả thi (không biết phải làm thế nào).

Hàn Lập cũng chỉ có thể nhìn thấy tu vi của mình từ Trúc cơ trung kỳ tu sĩ rơi xuống Trúc cơ tiền kỳ rồi lại tiếp rơi xuống Luyện khí kỳ…

Hàn Lập thực sự đau lòng, rốt cuộc không thể duy trì được, chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm lại, liền hoàn toàn bất tỉnh, thân hình vừa hay lại ngã trên người của nữ tử che mặt này.

"Thơm thật, thật mềm mại!" Trong khi Hàn Lập hôn mê, trong đầu hiện lên ý niệm hương diễm như vậy.

Vì vậy, bên trong sơn động yên tĩnh này có một nam một nữ đang thân thiết cực kỳ ở cùng một chỗ nhưng hai người vẫn không hề cử động cũng chẳng hề biết những việc đang xảy ra này. Mà linh lực trong cơ thể của Hàn Lập vẫn không ngừng truyền vào cơ thể của đối phương.

Chẳng biết qua bao lâu, Hàn Lập từ trong hôn mê chậm rãi tỉnh dậy

Chậm rãi mở đôi mắt ra, Hàn Lập liền nhìn thấy một thân ảnh nổi bật vô cùng, đang đứng ở động khẩu, hướng về bên ngoài nhìn quan sát cái gì đấy.

Thoáng giật mình, Hàn Lập liền cảm thấy cực kỳ đau đầu. Cố gắng nén để không phát sinh ra tiếng, hắn liền nhớ đến trong lúc hắn ngất xỉu đã phát sinh chuyện gì. Dưới sự kinh ngạt, hắn liền dùng thần thức tiến vào trong cơ thể mình quan sát

Kết quả đã làm cho tim hắn trầm xuống.

Tu vi của hắn lúc này đã trở về cảnh giới Luyện khí kỳ, thế nhưng lại là Luyện khí kỳ tầng ba, bốn mà thôi. Điều này khiến cho hắn hoàn toàn ngây dại, như là ngũ lôi oanh đỉnh vậy (như sét đánh ngang tai).

"Ngươi đã tỉnh?" Trong khi Hàn Lập thất thần thì thân ảnh kia cũng không hề quay đầu lại nhẹ giọng hỏi một câu.

"Nam Cung Uyển, đây là sao? Ta hảo tâm cứu người nhưng sao pháp lực của ta lại bị ngươi hút đi rồi?"

Hàn Lập đang thất thần chợt tỉnh lại, thần sắc trở nên cực kỳ khó coi, không nhịn được lên tiếng hỏi.

"Nam Cung Uyển? Ngươi biết đường tỷ (chị họ) của ta?" Nữ tử này ruốt cuộc cũng đã quay đầu lại, khăn che mặt cũng đã sớm hạ xuống, khuôn mặt tú lệ cực kỳ hiện lên rõ ràng dưới mắt Hàn Lập.

Hàn Lập rất ngạc nhiên!

Xem dung mạo của nữ tử này lại giống bảy tám phần dung mạo của Nam Cung Uyển. Nhìn khuôn mặt thanh tú ấy, đôi trường mi cong cong có vẻ ngọt ngào ấy, có vẻ trong sáng vô cùng.

"Ngươi là ai? Ta rõ ràng nghe được người của ma đạo gọi ngươi

*là "*Nam Cung tiền bối*" hơn nữa thanh âm của ngươi…"* Hàn Lập mờ mịt lẩm bẩm nói, hoàn toàn rối loạn.

Nhưng ngay lập tức, sắc mặt hắn tái nhợt vô cùng, rốt cuộc cũng nói không nên lời.

Bởi vì rốt cuộc hắn cũng đã nhận ra sự khác biệt trong thanh âm của nữ tử này với Nam Cung Uyển, tiếng nói có chút khàn khàn. Lúc trước hắn cũng không để ý đến, còn nghĩ là do Nam Cung Uyển bị trọng thương cho nên thanh âm mới có chút khác thường

Như sao lại bị một sơ xẩy như vậy? Chẳng những làm hắn đánh mất *"Ô Long"* mà còn cứu nhầm người nữa,một thân tu vi cũng bị nữ tử này hút sạch sẽ.

Tu vi hơn mười năm, tất cả đã bị hủy trong chốc lát.

Hàn Lập càng nghĩ càng thấy uể oải, trên mặt lần lượt chuyển giữa hồng và trắng đan xen nhau.

"Người có phải là Hoàng Phong Cốc Hàn Lập?"

Nữ tu sĩ tự xưng là đường muội của Nam Cung Uyển thấy bộ dáng của Hàn Lập như vậy không khỏi mỉm cười, nói một câu làm hắn sửng sốt.

"Tiền bối như thế nào lại biết tên của tại hạ?" Một khi sự tình đã như thế rồi, Hàn Lập cũng chỉ có thế cố trấn tỉnh tinh thần, chậm rãi hỏi lại.

Hắn cũng đã nhìn ra nữ tử này không hề có địch ý, trong lòng cũng đã nghĩ đến phương pháp tu luyện *"Tam Chuyển Trọng Nguyên Công"* không khỏi trấn định lại.

"Đường tỷ và ta là tỷ muội, không có gì là không thể nói, chuyện của ngươi, đường tỷ cũng đã nói cho ta rồi!" Nữ tử thần sắc bình tĩnh, nhìn không ra là vui hay giận thản nhiên nói.

Mà Hàn Lập cũng yên lặng không lên tiếng.

"Ngươi biết không, khi ta biết việc này thì ý niệm đầu tiên của ta chính là chạy đến Hoàng Phong Cốc đem ngươi chém thành bảy tám trăm mảnh rồi mang cho chó ăn!"

Trong mắt nữ tử hàn quang chợt lóe lên, lời nói tràn ngập sát khí làm cho sắc mặt Hàn Lập khẽ biến.

------oOo------

Chương 362: Nam Cung Bình

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhìn nữ tử này tuy dịu dàng như vậy nhưng lại nói ra những lời đao kiếm khiến cho người khác rùng mình.

"Tiền bối có phải là đã thay đổi chủ ý?" Hàn Lập thở ra một hơi, nói ra một câu khiến cho nữ tử cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

"Xem ra ngươi cũng không phải là hoàn toàn vô dụng! Ít ra còn có một chút đầu óc" Nữ tử bất động thanh sắc nói.

"Nếu như tiền bối thực sự muốn giết ta như lời người nói thì Hàn mỗ bây giờ cũng đã không mở mắt rồi!" Hàn Lập cười nhạt, thần sắc bình thường nói.

"Ta gọi là Nam Cung Bình, không cần gọi cái gì tiền bối này nọ, trông ta già lắm sao?" Nữ tử vẫn không hề có một chút biểu tình nào nói.

Nghe xong lời này, Hàn Lập liền rùng mình, liền thầm nghĩ trong lòng: *"Một khi đã là "*Kết Đan Kỳ*" rồi, tính theo tuổi của phàm nhân thì không phải là rất già sao?"*

Một thân tu vi của Hàn Lập cũng bị lấy đi rồi, đối với nữ tử này chứa một bụng nộ hỏa, nhưng bây giờ tính mệnh mình lại nằm trong tay đối phương, cũng chỉ có thể ám chú đối phương vài câu mà thôi (lén nói xấu vài câu mà thôi).

"Tuy ngày hôm qua ngươi xem ta trở thành đường tỷ mới ra tay cứu ta, nhưng cuối cùng thì cũng là ân nhân của Nam Cung Bình ta, hơn nữa hôm qua trong lúc vô ý lại hút hết chân nguyên của ngươi mới có thể khiến cho thương thế không trở nên tệ hơn. Nhân tình này không phải là Nam cung Bình ta không trả" Nữ tử thản nhiên nói với Hàn Lập.

"Đương nhiên, một khi nàng là đường muội của Nam Cung Uyển, thì cứ xem như là không may mắn đi" Hàn Lập nhíu nhíu mày, bất đắc dĩ nói.

Sau đó hắn hoạt động một chút chân tay liền đứng dậy.

"Chát chát" hai tiếng, bóng trắng trước mắt Hàn Lập chợt lóe lên, một mùi hương thoáng qua đi,. Bị nữ tử này đánh hai cái lên mặt, người không tự chủ được quay một vòng, thiếu chút nữa đã ngã trên mặt đất.

"Ngươi…" Hàn Lập che hai bên má đang nóng bừng, kinh sợ nhìn Nam Cung Bình.

"Ngày hôm qua, không được ta cho phép ngươi dám dùng đôi tay bẩn chạm vào thân mình ta! Hơn nữa cả đêm còn dám…ngã lên người ta mà ngất xỉu. Hai cái này chỉ là trừng phạt đôi chút mà thôi!" Nam Cung Bình lạnh lùng nói, nhưng nói đến chính mình bị Hàn Lập áp trụ thì trên mặt không khỏi hiện lên một tia đỏ ửng nhưng sau đó liền hiện lên một tầng sương lạnh.

Nghe xong những lời này Hàn Lập quả thật là hết chỗ nói.

Cùng một vị Kết Đan kỳ nữ tu sĩ nói đạo lý quả thật là tự mình tìm lấy phiền toái, nói không chừng một khi tranh biện đối phương lại tiếp tục cấp cho mình thêm hai cái nữa đây! Hiện tại đối phương chính là đao thớt còn mình lại là thịt, muốn mình như nhế nào thành như thế ấy thôi!

Hơn nữa, hắn lại ngầm cảm thấy rằng nữ tử này đối với hắn như thế không phải là vì chuyện của nàng vào ngày hôm qua mà là thuần túy nàng muốn giáo huấn hắn một chút, làm tốt những lời đã nói với Nam Cung Uyển.

Suy nghĩ như vậy, Hàn Lập cố nén lửa giận trong lòng, khẽ sờ hai bên bị sưng đỏ đến tai, liền im lặng không lên tiếng.

Thấy Hàn Lập không hề tranh biện một câu làm Nam Cung Bình lộ ra thần sắc ngạc nhiên.

Kỳ thật thì cũng đúng như Hàn Lập suy nghĩ vậy, nữ tử này chỉ cần chờ Hàn Lập tranh luận một câu về chuyện ngày hôm qua thì nàng sẽ không do dự lại tiếp tục *"chăm sóc cho nhan sắc"* của Hàn Lập, mà nếu Hàn Lập cứ im lặng như thế thì nàng cũng không có bất kỳ lý do nào để động thủ.

Vì vậy, nàng cũng chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, không khách khí nói.

"Một khi ta đã giáo huấn ngươi rồi, thì tiếp theo ta sẽ chuẩn bị báo đáp ân tình của ngươi. Hiện tại ta có hai điều cho ngươi chọn lựa, một là ta sẽ cấp cho ngươi một số lượng linh thạch nhất định, cũng đủ bù đắp lại tu vi mà ngươi đã tổn thất khi ra tay cứu ta".

"Hai là, ngươi theo ta trở về bổn tông, đợi sau khi sự việc sáu tông phái yên ổn trở lại ta sẽ luyện chế một chút linh đan cùng với tìm một nữ đệ tử của bổn môn cùng ngươi song tu, cho ngươi mau chóng khôi phục tu vi, điều này cũng rất có lợi cho ngươi. Khi tiến hành song tu sẽ không hề có bất cứ gì gọi là bình cảnh. Theo ta đoán rằng trong vòng mười đến hai mươi năm công phu, ngươi có thể trở về cảnh giới trước kia của mình. Đương nhiên là trong khoảng thời gian này, nếu ta có hứng không chừng có thể truyền cho ngươi một vài bí thuật đây chứ. Phải biết rằng Yểm Nguyệt Tông chúng ta với Hoàng Phong Cốc tạp phái các ngươi hoàn toàn bất đồng, có rất nhiều bí thuật huyền diệu không hề truyền ra ngoài, ngoại nhân căn bản không thể tưởng tượng được. Mà công pháp ngày hôm qua ta hút tu vi của ngươi cũng là một loại trong đó".

Nam Cung Bình ngạo nghễ nói xong lại giương mắt nhìn Hàn Lập, thần sắc không thay đổi chờ sự lựa chọn của hắn.

Hàn Lập nghe vậy không khỏi có chút ngẩn người!

Hai cái điều kiện này không phải là rất lợi hại sao?

Một cái chính là cấp cho mình một ít linh thạch, một là chẳng những trợ giúp cho mình khôi phục tu vi mà còn cấp cho mình một đồng lữ song tu lại còn truyền thụ cho hắn một ít bí thuật. Hàn Lập sao không nghe ra là nữ tử này cố ý làm cho hắn lựa chọn điều thứ hai chứ!

Điều này thật là có chút quỷ dị, chẳng lẽ là đối phương lại muốn đem mình cho vào tròng sao?

Hàn Lập nghĩ như vậy, chần chờ nhìn vào mắt đối phương. Nhưng trong ánh mắt đối phương lại có chút phức tạp, tựa hồ có chút chờ đợi, lại tựa hồ có chút lo âu trong đó.

Hàn Lập cũng đã có chút hồ đồ. Gắng sức nhíu nhíu cái mũi, hai tay khoang lại, tay phải sờ nhẹ cằm, trầm tư suy nghĩ.

Sau thời gian khoảng một nén nhang Hàn Lập cũng không hề mở miệng nói chuyện. Nhưng Nam Cung Uyển lại có chút nhịn không được, nhíu nhíu đôi mi thanh tú khẻ nhếch môi thúc dục.

"Thế nào? Ngươi quyết định ra sao?" Lúc này vẻ mặt của nàng không hề có chút kiên nhẫn.

Nghe được âm thanh thúc dục, Hàn Lập ngẩng đầu lên, có chút đăm chiêu nhìn đối phương chậm rãi nói:

"Tốt lắm, ta chọn điều kiện thứ nhất, tiền bối chỉ cần cho ta một chút linh thạch, ta liền có biện pháp làm cho pháp lực của mình khôi phục, tiền bối không cần quan tâm" Hàn Lập thản nhiên nói.

Nam Cung Bình nghe Hàn Lập nói xong, không khỏi ngẩn ngơ, vẻ mặt lộ ra vài phần cổ quái.

Nàng nhìn gương mặt của Hàn Lập trong chốc lát, bổng nhiên vươn tay ra, một túi trữ vật màu đỏ bay về phía hắn.

"Linh thạch ở bên trong, còn có một chút tài liệu thường dùng, ta tặng cho ngươi hết" Âm thanh của Nam Cung Bình mang theo một chút âm lãnh.

Hàn Lập cũng không hề để ý đến ngữ khí của đối phương, không khách khí chụp lấy túi trữ vật, sau đó liền đem thần thức tiến vào bên trong quan sát.

Cho dù trong lòng hắn cũng đã có chút chuẩn bị, nhưng bên trong có hơn mười khối linh thạch bậc trung cùng bảy tám loại nguyên, vật liệu làm cho hắn lắp bắp kinh hãi.

Bỗng nhiên Hàn Lập lộ ra vẻ mặt vui mừng, hướng về phía Nam Cung Bình vội vàng hỏi:

*"Không biết tiền bối còn có "*Nguyên Ngọc*" hay không, có thể cấp thêm cho vãn bối vài khối?"*

Nghe được lời này của Hàn Lập làm trong mắt của nữ tử hiện lên một ít nghi ngờ.

Nhưng cũng không hề nói một tiếng, liền tìm kiếm trên người, trong chốc lát ném ra vài khối ngọc thạch màu trắng. Hàn Lập vui mừng cực kỳ tiếp lấy.

Như vậy, vật liệu để hắn chữa trị truyền tống trận cũng đã không cần phải quay về bổn môn để tìm kiếm rồi.

"Còn có chuyện gì không? Nếu không có việc gì nữa thì ta đi trước" Nam Cung Bình lạnh lùng nhìn những hành động Hàn Lập, không có chút biểu tình nào nói.

"À, không có sự tình gì phải phiền toái đến tiền bối" Hàn Lập thần sắc không đổi lắc lắc đầu nói.

Nghe xong lời này, Nam Cung Uyển hừ một tiếng, liền lập tức xoay người hướng bên ngoài động đi ra.

Nhưng khi đi đến cửa động thì quay đầu lại bình tĩnh nói.

"Hàn Lập, ngươi lựa chọn như vậy ta thật là không biết ngươi ngu ngốc hay là thông minh đây?"

Nói xong liền từ trong tay áo bay ra một thanh bảo kiếm, thân hình khẽ nhoáng lên liền đứng lên trên bảo kiếm.

Nhưng lúc này lại ở phía sau lại truyền đến một câu của Hàn Lập: *"Tiền bối, có thể thay ta hỏi thăm Nam Cung Uyển một tiếng được* *không?"*

Nghe xong lời này, Nam Cung Bình khẻ rùng mình nhưng cũng không hề nói một lời nào lập tức hóa thành một đạo bạch quang hướng bầu trời bên ngoài cửa động mà bay đi, cũng không biết là có đáp ứng hay không.

Gặp phải tình cảnh này, Hàn Lập chỉ cười khổ vài tiếng, sờ sờ cái mũi của mình, rồi đặt mông ngồi xuống đất, ngơ ngác nhìn động khẩu, lại bắt đầu xuất thần suy nghĩ.

Hắn cho đến giờ vẫn không rõ, một thân tu vi của mình lại như thế nào bị nữ tử này hút lấy chứ?

Công pháp này của Yểm Nguyệt Tông chẳng lẽ lại bá đạo như vậy? So với huyết tế của Hắc Sát Giáo càng thêm quỷ dị hơn a.

Chẳng qua Hàn Lập lại cho rằng công pháp này khẳng định bị hạn chế cùng với khiếm khuyết rất nhiều. Nếu không, tu sĩ Yểm Nguyệt Tông đã sớm bị tu tiên giới tập trung tiêu diệt rồi.

Phán đoán này của Hàn Lập cũng đã đúng được vài phần sự thật.

Nam Cung Uyển lần này hút lấy chân nguyên của hắn có thể nói là hoàn toàn trùng hợp.

Nữ tử này sau khi thi triển bí thuật thì chân nguyên trên người cũng đã sớm tiêu hao vô cùng. Nếu không có điều gì ngoài ý muốn thì tu vi sẽ bị giảm mạnh. Tuy còn có thể duy trì trình độ Kết đan kỳ nhưng khẳng định phải tổn thất hơn mười năm khổ tu mới có thể khôi phục.

Hơn nữa, ngay khi bí thuật sắp mất đi công hiệu, lại nghĩ đến chính mình lại rơi vào tay của hai gã ma đạo kia liền cắn răng phát động công pháp *"Luân hồi chân quyết"*.

Thần thông này một khi thi triển chỉ cần có ngoại nhân dùng linh lực tiến vào thân thể tự nhiên sẽ bị chân nguyên xoắn ốc trong cơ thể tạo thành xoắn ốc mạnh mẽ hút lấy, liền hút sạch sẽ một thân tu vi của đối phương. Nếu lúc trước nữ tử này không phải tỉnh dậy sớm liền dừng công pháp này lại thì chỉ sợ tu vi của Hàn Lập không phải chỉ còn như vậy mà là hoàn toàn bị hấp thu.

Đương nhiên điều kiện sử dụng loại thần thông này cũng hà khắc vô cùng.

Đầu tiên, nó yêu cầu người thi triển phải ở trong thời điểm hao tổn chân nguyên thật nhiều mới có thể thi triển được.

Tiếp theo, nếu trong thời gian thi triển mà không có chân nguyên của người khác bổ sung vào trong cơ thể thì người thi triển sẽ bị chân nguyên kìm nén tự bạo mà chết. Có thể nói đây là một loại công pháp bán tự sát.

Loại thần thông này tuy nhiên có thể hấp thu chân nguyên của người khác nhưng cũng chỉ có thể hấp thu bộ phận bị hao tổn lúc trước mà thôi, cũng không thể dùng nó đề cao thêm một phần tu vi nào.

------oOo------

Chương 363: Truyền tống

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không bao lâu sau, Hàn Lập cũng đã đi ra khỏi thụ động, ngự khí rời khỏi.

Chẳng qua, lần này trở về Hàn Lập cẩn thận hơn rất nhiều.

Cơ hồ trong mọi thời khắc hắn đều toàn lực phóng thần thức của chính mình ra, một khi có động tĩnh khác thường liền lập tức bỏ trốn.

Dù sao đi nữa thì với tu vi của hắn hôm nay, tùy tiện gặp phải bất kỳ người tu tiên nào cũng đều là cực kỳ nguy hiểm.

Vì thế, Hàn Lập cẩn thận đối với từng gốc cây, ngọn cỏ trên toàn bộ đường đi, cho nên phải mất gần gấp đôi thời gian mới có thể trở về động quật.

Khi hắn tiến vào *"Điên đảo ngũ hành trận"* thì mới có thể thở dài một hơi.

Mà Khúc Hồn vẫn thành thật ngồi ở bên Truyền tống trận không hề nhúc nhích, so với lúc hắn đi ra ngoài thì tư thế vẫn không hề thay đổi, điều này làm cho Hàn Lập không khỏi cười cười.

Hàn Lập biết, muốn khôi phục tu vi của mình thì không thể thành công liền trong ba bốn năm được, bởi vậy hắn cũng không vội dùng thuốc chữa trị.

Mà những ngày sau đó tiếp tục toàn tâm chữa trị cho Truyền tống trận.

Lấy tình huống của hắn ngày hôm nay, tại tu tiên giới đang rất hỗn loạn này nếu muốn đi xa khỏi Việt Quốc thì nguy hiểm rất lớn. Hắn cũng chỉ có thể hy vọng sau khi chữa trị Truyền tống trận liền có thể sử dụng.

Tuy tu vi của hắn đại giảm nhưng cũng không hề cản trở việc chữa trị Truyền tống trận này chút nào cả.

Trải qua liên tục sáu bảy ngày không hề ngừng nghĩ, hắn cũng đã có thể hoàn thành công tác chữa trị này.

Nhìn cổ Truyền tống trận hoàn chỉnh này. Một người bình tĩnh như Hàn Lập cũng không khỏi có chút kích động.

Mà bước tiếp theo hắn phải làm chính là bước quan trọng nhất, quyết định sự thành bại sau cùng.

Điều hắn sắp làm chính là kiểm tra xem Truyền tống trận ở bên kia có còn tồn tại hay không. Nếu có Truyền tống trận ở nơi kia, chỉ sợ là cũng bị tổn hại hay là đã không còn tồn tại nữa.

Nếu thật như vậy thì tòa cổ Truyền tống trận này tự nhiên không thể sử dụng được rồi, hắn cũng chỉ có thể không để tâm tới Truyền tống trận này nữa, đành nghĩ cách để có thể từ đường khác mà thoát khỏi nơi này.

Nghĩ như vậy, Hàn Lập liền đem vài khối linh thạch cấp thấp nhất nhất đặt quanh Truyền tống trận.

Khi khối linh thạch cuối cùng được đặt xong thì Hàn Lập vội vàng lùi về phía sau vài bước, không khỏi phải điều hòa hơi thở.

Chỉ thấy tòa truyền tống trận chẳng biết tạo từ năm tháng nào bỗng nhiên vang lên vài tiếng *"ông ông"*, tiếp theo hoàng quang lóe lên trên nhưng lập tức khôi phục tĩnh lặng lại ngay.

Trong lòng của Hàn Lập cũng theo đó mà trầm xuống.

Chẳng lẽ tòa Truyền tống trận ở nơi khác thật sự đã hỏng? Hết thảy những gì lúc trước hắn làm chẳng phải là đã uổng phí sao?

Thần tình Hàn Lập không khỏi thất vọng.

Nhưng hắn cũng không hề từ bỏ ý định, liền chắp hai tay, đi quanh bên Truyền tống trận quan sát, thỉnh thoảng lại hiện ra vẻ mặt trầm ngâm.

Bỗng nhiên hắn dừng cước bộ lại. Nhíu nhíu hai hàng chân mày, tựa hồ là đã nhớ tới điều gì đó.

Tiếp theo hắn liền xoay người, đem một khối linh thạch cấp thấp trong Truyền tống trận mang ra ngoài quan sát.

Nhìn cảnh này, Hàn Lập không khỏi phải húp một ngụm khí lạnh.

Bạch hoa hoa linh thạch này đã sớm không còn một chút linh khí nào.

Vẻ mặt Hàn Lập hiện lên một chút đăm chiêu, sau đó lại xuất hiện một thần sắc vui mừng cực kỳ.

Hắn không hề do dự, liền sờ sờ bên túi trử vật, vài khối linh thạch bậc trung chợt lóe lên xuất hiện, hắn lại tiếp tục tiến lên thay cho vài khối linh thạch bậc thấp kia.

Nếu như hắn đoán không nhầm, Tuyền tống trận này không phải là không thể sử dụng mà là linh khí trong linh thạch bậc thấp không đủ, không thể phát động nó mà thôi.

Ngay khi khối linh thạch cuối cùng được đặt vào thì truyền tống trận lại tiếp tục phát ra âm thanh *"Ông ông"*, tiếp theo một làn sóng thật lớn theo với hoàng quang chói mắt bắn ra từ trung tâm pháp trận, theo động khẩu mà xuyên thất ra ngoài, ngay cả cấm chế của *"Điên đảo ngũ hành trận"* cũng không thể ngăn cản tý nào.

Thấy như vây Hàn Lập liền rùng mình nhưng sau đó liền nghĩ đến cái gì, sắc mặt biến thành trắng bệch.

Cơ hồ trong lúc đó, phía trên động quật lại truyền đến một tiếng nổ vang, cho dù là đã có đại trận bảo hộ nhưng Hàn Lập vẫn có cảm giác đất rung núi chuyển.

Thần sắc Hàn Lập ngày càng khẩn trương, hắn hướng về phía Khúc Hồn vẫy tay một cái liền đi đến bên cạnh Truyền tống trận.

Nhưng lúc này hắn cũng không khỏi có chút trù trừ, hắn thật sự không biết là tại đầu kia của Truyền tống trận có cái gì. Trước tiên hắn cần phải tìm hiểu bên đó là địa phương như thế nào, có hay không có nguy hiểm rồi mới quyết định ở lại nói đó hay không.

Tuy nhiên, cổ Truyền tống trận này có khả năng đã bại lộ, hắn cũng không thể lui bước được nữa rồi.

Trong khi Hàn Lập đang do dự bỗng *"oành"* một tiếng, tiếng động phát ra gần trong gang tấc làm hắn cả kinh nhìn lại.

Chỉ thất trên đỉnh của động quật, chẳng biết là bị pháp khí gì hoàn toàn sốc lên, ánh nắng mặt trời không khách khí gì chiếu xuống dưới đem mọi sự tình trong động quật hiện lên rõ ràng.

Mà ngay bên ngoài động quật lại có một đoàn tu sĩ đang phiêu phù trên không trung, cũng đồng dạng giật mình nhìn Hàn Lập cùng với truyền tống trận đang lấp lóe quang mang kia.

"Lại là ngươi?" một tiếng kinh sợ từ trong đoàn người ma đạo này truyền đến.

Tiếp theo đám người chợt lóe, liền từ bên trong bay ra ba người.

Chính giữa là người mang mặt nạ màu bạc, còn ai ngoài Vương Thiền, Thiếu chủ quỷ linh môn chứ? Mà phía sau hắn là hai quái nhân một già một trẻ, lão già đầu tóc bạc trắng, mặt mũi nhăn nheo, lơ thơ vài chiếc răng trắng, môi hồng, người còn lại mang bộ dáng của một đứa trẻ, cũng đã từng xuất hiện ở Yến Linh Bảo, chính là Lý thị huynh đệ.

"Cổ Truyền tống trận "

Lý thị huynh đệ vừa nhìn thấy hoàng quang không khỏi liếc mắt nhìn, trong nhất thời kinh hỉ đồng thời kêu lên.

Vương Thiền nghe xong trước tiên liền giật mình, nhưng ngay lập tức liền mừng như điên hỏi:

"Nhị vị trưởng lão không có nhìn lầm chứ? Thật là nó sao?" Âm thanh của Vương Thiền có chút run rẩy, một cổ Truyền tống trận đầy đủ đối với môn phái có ý nghĩa như thế nào, hắn không phải rất rõ ràng sao.

Lão giả trong Lý thị huynh cười hắc hắc vừa định nói gì đó nhưng đột nhiên thần sắc liền biến đổi lạnh lùng nói.

"Không đươc, tiểu tử này muốn sử dụng Truyền tống trận,mau bắt lấy hắn!" Nói xong liền hé miệng ra, một đạo ô quang màu đen bắn thẳng đến Hàn Lập.

Hắn biết, ngay khi Truyền tống trận bắt đầu khởi động để di chuyển thì có một khoảng thời gian nhất định bị trì hoãn lại. Bấy nhiêu đó thời gian thôi cũng đủ để cho hắn diệt tên tiểu bối này mấy lần.

Ngày khi pháp bảo của hắn tiến vào trong động liền xuất hiện một mảnh quang hoa ngũ sắc ngăn cản ô quang lại.

Gặp tình hình này, lão giả liền dữ tợn quát: *"Tất cả mọi người đồng loạt động thủ, tiểu tử này đã bày ra một trận pháp, phải nhanh chóng phá trận mới được, nếu không sẽ không kịp mất."*

Nghe xong lời của lão giả, những tu sĩ ở phía sau nhất thời như trong mộng tỉnh lại, các loại pháp khí đồng loạt xuất ra, thậm chí ngay cả Lý thị huynh đệ với dáng người như đứa trẻ cũng cùng với Vương Thiền, đều xuất pháp bảo ra, hung hăng đánh về phía dưới.

"Điên đảo ngũ hành trận" này của Hàn Lập cũng chỉ là một đại trận tạm thời mà thôi, bị hai gã Kết đan kỳ cùng với nhiều người như vậy vây công, ngũ sắc quang mạc liền lập tức chớp lên, hiện ra cảnh vật bên trong rõ ràng.

Mà lúc này Hàn Lập đang kéo Khúc Hồn đi đến bên trong Truyền tống trận.

Chỉ thấy trong tay hắn đã cầm một pháp khí hình lệnh bài, đóng chặt hai mắt lại, miệng lại niệm niệm gì đó, đối với sự công kích của các tu sĩ ma đạo lại coi như là không biết.

"Đại Na Di lệnh? Pháp khí này tiểu tử ngươi cũng có?" Lão giả sau khi xem rõ ràng hình dạng lệnh bài trong tay Hàn Lập liền giận dữ hét lớn.

Sau đó hai tay liền đánh ra, xuất hiện một quang ti màu đen thật lớn từ trong tay mạnh mẽ vọt ra, tiến về quang mạc phía dưới.

Đại trận phát ra vài tiếng ông ông, rốt cuộc dưới áp lực của pháp bảo đó, ngũ sắc quang mạc bị bạo liệt vỡ ra.

Đã không còn gì ngăn cản các kỳ quang, tất cả các pháp khí đều không ngừng đánh về phía Hàn Lập, khí thế cực kỳ hung hăng.

Nhưng ngay lúc này, hai mắt đang đóng chặt Hàn Lập độ nhiên mở ra, từ trong miệng phát ra hai tiếng lạnh như băng: *"Truyền tống!"*.

Nhất thời hoàng quang phát lên mãnh liệt, Hàn Lập cùng với Khúc Hồn đang đứng bên trong hoàng quang bỗng nhiên biến mất không thấy bóng dáng.

Các loại công kích đều đánh trúng vào một mảng hư không.

Không trung trên động quật, các tu sĩ ma đạo ngây ngốc người ra.

Vương Thiền cùng Lý thị huynh đệ hắng giọng, bất kỳ ai trong bọn chúng cũng không hề có *"Đại na di"* lệnh nên không thể đuổi theo Hàn Lập được.

Một lúc sau, hoàng quang của truyền tống trận chợt lóe lên rồi biến mất.

Thấy phải cảnh như vậy, bọn người Vương Thiền tức giận vô cùng.

Bon họ tự nhiên hiểu được, Hàn Lập đã đem Truyền tống trận bên kia phá hư đi rồi, cho dù là bây giờ bọn họ tìm thấy *"Đại na di"* lệnh cũng không thể sử dụng cổ Truyền tống trận này được nữa.

Là một người có lòng dạ oán độc, Vương Thiền có chút không cam lòng.

Hắn lợi dụng chính thân phận Thiếu môn chủ của mình, phái vài tên tu sĩ liên tục canh ngác ngày đêm ở đây, sợ Hàn Lập có thể chữa trị Truyền tống trận trở về.

Đến lúc đó, hắn nhất định phải bắt sống Hàn Lập, báo đáp đại ân đã phá hỏng chuyện của hắn một lần nữa.

Nhưng không bao lâu sau, ma đạo khuếch trương lực lượng hoạt động, vị Thiếu chủ Quỷ linh môn lại bắt đầu cuộc sống chinh chiến nên rất nhanh đã bỏ quên việc này ra khỏi đầu.

Hàn Lập cũng đã không còn ở Thiên Nam Tu Tiên Giới nên đã không hề biết những hỗn loạn bên trong này.

Một hai năm sau, để đối kháng sự bành trướng của ma đạo và chính đạo, các đế quốc còn lại liền liên hợp lại tạo thành *"Thiên đạo hội"*, tạo thành thế lực thứ 3.

Thực lực của ba phương thế lực này cũng không hề sai biệt lắm, tự nhiên gây chiến không ngừng, trong khoảng thời gian ngắn không thể quyết định được thắng bại.

Mà tu sĩ lục đạo tông phái ở nước hắn rốt cục cũng dàn xếp được công việc với Cửu Quốc Minh. Hơn nữa, cũng bởi vì việc của linh mạch cùng với linh quáng mà một ít tông phái tu sĩ ở địa phương tranh đấu với nhau, đều muốn cướp lấy một địa bàn để an thân lập nghiệp. Đương nhiên, nếu tuy sĩ của Mộ Lan gia tộc muốn xâm chiếm chín nước này thì tự nhiên bọn họ cũng phải xuất ra một ít lực, rốt cuộc cũng không thể tiêu diêu tự tại ở Viêt quốc này nữa.

Kết quả, không ít tu sĩ Trúc cơ kì, thậm chí một vài tu sĩ Kết đan kỳ đã chết trận trong trận tranh đấu *"Pháp Sĩ"*. Sư phụ của Hàn

Lập, Lý Hóa Nguyên, trong một lần đánh nhau sinh tử mười mấy năm sau, cũng đã chết trận tại đương trường.

Chẳng qua, một thế hệ tu sĩ của sáu đại tông phái cũng đã nhanh chóng trưởng thành, thậm chí còn có một vài tu sĩ Trúc cơ kỳ tiến vào Kết Đan Kỳ.

------oOo------

Chương 364: Cô đảo, cự chu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đầu thật nặng! Đây là cảm giác đầu tiên của Hàn Lập sau khi tỉnh lại.

Khi hắn cùng Khúc Hồn bắt đầu truyền tống từ trong hoàng quang, hắn chỉ cảm thấy áp lực thật lớn từ bốn phía. Nhưng may mắn là Đại Na Di Lệnh trong tay hắn phát ra thanh quang nhàn nhạt, lập tức áp lực chung quanh hắn hoàn toàn biến mất. Nhưng ngay lúc này, linh lực trong cơ thể hắn bắt đầu điên cuồng rót vào trong lệnh bài.

Chẳng qua trong lòng Hàn Lập đã sớm có chuẩn bị, cũng không có kinh hoảng bao nhiêu. Những biến hóa này đều đã được nhắc đến trong những ngọc giản nói về *"Đại Na Di Lệnh"*.

Trong chốc lát sau, pháp khí liền đình chỉ hấp thu linh lực, hơn nữa, hoàng quang cũng đã tiêu tán. Hắn cùng Khúc Hồn đã xuất hiện ở một địa phương mơ hồ.

Ánh sáng rất tồi, Hàn Lập căn bản không thể nhìn thấy rõ tình hình ở bốn phía. Nhưng xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, không có những người khác tồn tại nơi đây, điều này khiến cho trong lòng hắn nhất thời an tỉnh hơn nhiều, vừa muốn nhấc chân bước ra khỏi pháp trận.

Nhưng khi một chân hắn vừa mới bước ra ngoài liền cảm thấy một trận trời xoay đất chuyển, hai chân mềm nhũn ngồi trên đất, khó chịu thiếu chút nữa là nôn mửa tại chỗ.

Hàn Lập biết, đây không phải là là do khoảng cách truyền tống xa mà hắn có phản ứng như vậy hoàn toàn là do tu vi của hắn lúc này rất thấp.

Chẳng qua, hiện tại hắn cũng bất chấp việc này, mà vội vàng hướng đến Khúc Hồn hạ lệnh phá hư Truyền tống trận này đi.

Chỉ thấy Khúc Hồn mặt không thay đổi, rút ra ngân sắc cự kiếm, một kiếm phá hỏng Truyền tống trận đi.

Nhìn thấy như vậy, Hàn Lập mới chính thức yên lòng.

Hàn Lập liền ngồi dưới đất như vậy nghỉ ngơi trong chốc lát, rốt cuộc cũng thích ứng với cảnh sắc tối tăm trong này.

Lúc này, hắn mơ hồ cảm thấy nơi này phảng phất như là một căn phòng bỏ hoang, chẳng những cực kỳ tối đen mà còn có một mùi ẩm mốc nồng đậm.

Tùy ý lấy tay sờ phía dưới một cái, phía trên là một tầng bụi đất thật dày.

Chẳng qua, như vậy Hàn Lập lại càng cảm thấy an tâm hơn, tối thiểu là trước mắt không có điều gì nguy hiểm cả.

Sau nửa ngày, đợi cho cảm giác không thích ứng hoàn toàn biến mất, hắn dùng một tay chống đỡ thân hình đứng lên.

Sau đó, Hàn Lập từ trong túi trữ vật lấy ra một khối Nguyệt quang thạch, mọi vật trong phòng đều có thể nhìn thấy rõ ràng hơn nhiều.

Quả nhiên hoàn toàn giống với suy nghĩ của hắn, nơi này chính là một gian thạch ốc không người. Hơn nữa, bốn phía đều trống không, không hề có một vật nào, chỉ có một phiến thạch môn (cửa đá) ở phía trước.

Hàn Lập quay đầu nhìn truyền tống trận đã bị phá hư kia, do dự trong chốc lát. Liền đi đến trước thạch môn kia dùng sức đẩy mạnh nó.

Kết quả lại khiến cho Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn, thạch môn lại bị dễ dàng đẩy ra ngoài.

"Đây là…" Hàn Lập lộ ra vẻ giật mình.

Trước mắt hắn xuất hiện một cái cầu thang bằng đá màu xanh thật dài, chậm rãi đi lên phía trên, cũng không biết là chấm dứt ở đâu. Mà cầu thang này cũng bị phủ một lớp bụi thật dày, hiển nhiên đã lâu rồi không có người đi lại.

Hàn Lập quay đầu nhìn lại một chút ở căn phòng hắn đi ra, phát hiện cái hắn gọi là thạch ốc chỉ là một cái thạch động không lớn mà thôi.

Hàn Lập hơi trầm tư một chút, liền tự giễu lắc đầu vài lần, chậm rãi đi lên dọc theo cầu thang, mà Khúc Hồn ở phía sau hắn theo sát nửa bước không rời.

Cầu thang cũng có vẻ rất dài, đến khi Hàn Lập đi qua một khúc quanh liền phát hiện lối ra, nhưng lại bị một khối đá núi lớn chắn ở phía trước.

Hàn Lập khẽ nhíu màu, không do dự ra một mệnh lệnh cho Khúc Hồn.

"Phá vỡ nó ra".

Hàn Lập nói xong, liền lui về phía sau một bước.

Mà Khúc Hồn lại nhanh chóng tiến lên, giương ngân kiếm trong tay lên cao, chém khối đá này tựa như là đậu hủ vậy,

Nhất thời từ bên ngoài truyền đến ánh nắng thật chói mắt, đồng thời cùng với nó còn có luồn không khí mới mẻ nữa.

Hàn Lập hít một hơi thật sâu, sau đó thở ra một cái thật dài…

Từ lúc truyền tống đi đến nơi đây, sau khi phát hiện trong không khí có mùi vị lạ, hắn cũng không dám hô hấp nhiều, thẳng đến khi bị buộc phải nín thở, hôm nay cuối cùng hắn cũng đã giải phóng ra bên ngoài.

Chẳng qua hắn còn có điểm nghi hoặc, không khí trong này như thế nào lại có chút ẩm ướt, còn có một ít vị mặn nữa. Cái đó cùng với không khí trước kia hắn ngửi được có chút không giống nhau!

Mang theo nghi vấn này, Hàn Lập từ bên cạnh Khúc Hồn đi qua, sau đó híp con mắt đón ánh mặt trời bắt đầu quan sát xung quanh.

Cảnh sắc nhìn thấy khiến cho hắn hoàn toàn chết đứng.

Chỉ thấy hắn liếc mắt nhìn lại, nơi nơi đều là nước xanh vô tận, nhìn không đến được điểm cuối.

Hàn Lập ngạc nhiên cả nửa ngày, sau một thời gian dài mới hồi phục lại được tinh thần.

"Chẳng lẽ đây chính là đại hải trong truyền thuyết?" Hàn Lập nghi hoặc trong lòng như vậy, đồng thời còn có vài phần kinh hỉ.

Phải biết rằng, trước đây Hàn Lập gặp thủy vực lớn nhất chỉ là một con sông hơn mười trượng mà thôi

Mặt biển rộng lớn khôn cùng như vậy, hắn ngẫu nhiên cũng có nghe nói qua, nhưng hôm nay là chính mắt nhìn thấy, khiến hắn hơi bị sốc.

Quan sát trong chốc lát, Hàn Lập mới chú ý đến vị trí của chính mình, nhưng hắn lại lộ ra một tia nghi hoặc khó hiểu.

Chỉ thấy nơi hắn đứng chính là một vách đá cao chót vót, mà ở dưới chân vách đá không xa chính là bờ biển thật lớn, từng đợt từng đợt sóng biển không ngừng đánh vào bờ đá.

Thấy như vậy, Hàn Lập sờ sờ cằm, lâm vào trầm tư.

Xem màu sắc của nước biển này cùng với Vô Biên Hải trong truyền thuyết hoàn toàn bất đồng, trong sách nói màu sắc của đại hải bình thường đều giống nhau. Xem ra được hắn được truyền khỏi Thiên Nam, giờ chẳng biết là bờ biển ở nơi nào.

Chẳng qua cũng phải nói lại, địa danh nào đối với hắn cũng không có gì khác nhau. Dù sao cũng đã rời khỏi Thiên Nam, hắn cũng chẳng có ý tưởng nào, chẳng biết đường nào cả.

Nghĩ như vậy nên Hàn Lập cũng không có lập tức ngự khí bay đi, mà là nhắm mắt lại, chậm rãi phóng thần thức của mình ra, nhìn xem vùng phụ cận có người tu tiên nào tồn tại hay không.

Sau thời gian một chén trà nhỏ, thần thức của Hàn Lập đã thu trở lại, gương mặt hiện ra thần sắc kì quái.

Hắn cũng không nói một lời nào liền phóng xuất ra Thần Phong Chu, người chợt lóe liền đứng lên trên pháp khí, sau đó không chút che dấu bay lên cao quan sát.

Lên cao hơn mười trượng, Hàn Lập mới dừng Thần Phong Chu lại, đứng ở trên pháp khí quan sát xung quanh.

Tất cả các phương hướng mà hắn nhìn thấy đều mang một màu lam đậm. Những cơn sóng biển nhộn nhạo khiến cho Hàn Lập có chút hoa mắt.

Phía dưới hắn chính là một cô đảo (hòn đảo cô độc) bên trong phạm vi mười dặm xung quanh đây. Mà nơi hắn đi ra chính là một ngọn núi đá nhỏ trên cô đảo này mà thôi.

Hàn Lập sờ sờ cái mũi của chính mình, không khỏi cười khổ.

Phiền toái này không nhỏ chút nào nhỉ.

Mặc dù nơi đây không hề có bất kì nguy hiểm gì, nhưng hắn có thể ở trên đảo này tu luyện sao? nơi đây linh khí rất thấp đó.

Bởi vì muốn điều chế linh dược cũng cần một địa phương có nhiều linh khí mới được. Nếu không được hắn cho lục dịch vào thì ngày hôm sau linh thảo cũng sẽ bị chết đi. Hơn nữa, những linh dược cực kỳ trân quý lại càng cần nhiều linh khí hơn rất nhiều, điều này cũng khiến cho Hàn Lập cũng cảm thấy bất đắc dĩ!

Hàn Lập điều khiển Thần Phong Chu, bay quanh đảo một vòng lớn. Rốt cuộc khẳng định vùng phụ cận tiểu đảo này không có bờ biển hay là bóng dáng của một hòn đảo nào cả. Hơn nữa, ở trên đảo này ngoài tảng đá cây cối cùng một ít những con rắn nhỏ ra cũng không hề có động vật còn sống khác.

Vì thế hắn cũng chỉ có thể thở dài quay về sơn động.

Sau khi tiến vào trong sơn động, Hàn Lập không nói lời nào liền ở ngay động khẩu vùi đầu ngủ một hồi.

Dù sao mấy ngày hôm trước phải chữa trị trận pháp liên tục không ngừng nghỉ khiến cho tinh thần và sức lực của hắn đã bị cạn kiệt. Hết thảy phiền toái phải chờ cho đến khi tỉnh ngủ và khôi phục lại tinh lực rồi giải quyết đi.

Vì thế, dưới sự bảo hộ của Khúc Hồn, Hàn Lập có một giấc ngủ ngọt ngào trong một ngày một đêm.

Nhưng sau khi tỉnh ngủ, Hàn Lập một mình trên đỉnh núi, nhìn đại hải đến xuất thần.

Chẳng biết qua bao lâu, Hàn Lập mặt không chút thay đổi ngự khí bay xuống dưới núi. Sau đó dưới một vách núi tìm một khối nham thạch không lớn lắm trở lại động khẩu phá hỏng kia,

Tiếp theo, hắn mang theo Khúc Hồn bay vòng vùng phụ cận trong chốc lát liền dễ dàng xác định được nơi mặt trời hạ xuống, không hề quay đầu mà bay đi luôn.

Theo suy đón của Hàn Lập, một khi đã có người kiến thiết truyền tống trận trên đảo này.

Vùng phụ cận này khẳng định là phải có hòn đảo nào đó hay là lục địa mới đúng. Nếu không, ai lại ăn no rửng mỡ kiến thiết một cổ truyền tống trận quý giá tại một cô đảo như vậy?

Đương nhiên, Hàn Lập cũng không biết phương hướng nào mới phải. Nhưng hắn đã nghĩ rất tốt, chuẩn bị dọc theo phương hướng này bay vài ngày đem. Nếu như không có tu sĩ nào hoặc là không có tung tích của phàm nhân thì hắn sẽ theo phương hướng kia trở lại.

Tuy loại phương pháp này cực kì ngu dốt nhưng Hàn Lập đứng trên mặt biển lạ lẫm này lại chính là lựa chọn duy nhất hiện nay của hắn. Dù sao bên trong túi trữ vật có rất nhiều linh thạch, hắn cũng không sợ không đủ cung ứng trong khi tu luyện.

Có lẽ hôm nay vận khí của Hàn Lập không tệ lắm, hắn phi hành trong nửa ngày liền phát hiện một hải thuyền thật lớn trên mặt biển.

Hàn Lập mừng rỡ trong lòng.

Dù sao giao đạo cùng với một ít phàm nhân thì an ổn hơn rất nhiều so với giao thiệp cùng người tu tiên.

Nhưng Hàn Lập hơi ngạc nhiên chính là hình dáng con thuyền này có chút cổ quái, thuyền lớn như thế nhưng lại không có một cây cột buồm cũng như cánh buồm nào cả.

Mà ở đầu thuyền, có hơn mười con cá thật lớn Hàn Lập chưa bao giờ nghe qua đang bơi ở phía trước kéo thuyền đi tới.

Những con cá này tuy thân hình khổng lồ và có hàm răng sắt bén thế nhưng hắn có thể cảm ứng được trên người chúng không hề có chút linh khí nào, cũng không phải là yêu thú trong biển. Nếu không, Hàn Lập cũng không dễ dàng gì mà tiến sát thuyền như vậy.

------oOo------

Chương 365: Vương Trường Thanh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nhìn những cự ngư (cá lớn) dài tới mấy trượng, sau đó bay lên không trung phía trên hải thuyền, quay hai vòng nhìn xuống thuyền.

Hiển nhiên những người trên thuyền cũng đã phát hiện ra Hàn Lập, chỉ nghe thấy vài tiếng phát ra, trên khoang thuyền lập tức xuất hiện một đám người, cũng khoảng hai ba trăm người, nhất thời đứng đầy trên thuyền.

Nhóm người này nhìn thấy Hàn Lập trên không trung thì trên mặt hiện lên vẻ kính sợ, đều hướng Hàn Lập cúi người thi triển một lễ

Trong khi Hàn Lập đang có chút ngạc nhiên thì một vị trung niên nhân ăn mặc xa hoa nhất trong đám người này tiến lên vài bước, mang vẻ mặt khẩn trương nói cái gì đó, sau đó liền cúi người xuống, tựa hồ như là chờ Hàn Lập phân phó.

Hàn Lập sờ sờ cái mũi, cười khổ vài tiếng. Bởi vì ngôn ngữ của đối phương này một câu hắn cũng không hiểu. Ngôn ngữ bất đồng thì trao đổi như thế nào đây? Điều này làm cho hắn đau đầu.

Bởi vì Hàn Lập cũng không hề lập tức mở miệng khiến cho thần sắc tên trung niên kia kinh hoảng, lại dồn dập nói hai ba câu gì đấy. Tuy nghe không hiểu nhưng Hàn Lập cũng đã hiểu rằng đối phương muốn hắn nhận lấy cái gì.

Hàn Lập nhíu nhíu mày, sau khi nghĩ kỹ, bỗng nhiên dùng ngôn ngữ phổ thông của Thiên Nam nói: *"Trong các người ai có thể hiểu những lời ta nói, nếu như là có liền đi ra giải thích một chút"*.

Hàn Lập vừa nói những lời này vừa đem ánh mắt hướng đến những người bên dưới quan sát qua.

Trung niên nhân kia vẻ mặt mờ mịt, hiển nhiên là không hiểu Hàn Lập nói gì, mặt khác những người khác cũng mang một bộ dáng mờ mịt, cũng không khắc hắn bao nhiêu.

Dưới sự bất đắc dĩ, Hàn Lập thay đổi một vài loai cổ ngữ mà hắn biết được, phân biệt nói qua một lần.

Mấy cái cổ ngữ này, là do Hàn Lập lúc trước học các chú ngữ nên thuận miệng mà học được thôi.

Khi hắn nói đến một loại trong đó thì có một lão giả trong đám người đó rốt cuộc cũng đã động một chút.

Thấy như vậy, Hàn Lập nhất thời mừng rỡ, hướng đến lão giả mà chỉ *"Lão tiên sinh, có phải là hiểu được những lời ta nói?"*

Hàn Lập dùng cổ ngữ kia chậm rãi nói, dù sao thì cũng không thường xuyên sử dụng loại ngôn ngữ này nên cũng không thể thông suốt được.

Lão giả nghe Hàn Lập nói như thế liền do dự một chút rồi đi đến bên người trung niên nhân, dùng cổ ngữ đó cung kính trả lời: *"Lão hủ là Vương Trường Thanh, hồi trẻ cũng đã từng học qua ngôn ngữ này của tiên gia, chẳng biết tiên gia có điều gì phân phó?"*

Hàn Lập nghe lão giả nói thật sự hiểu được cố ngử, trên mặt không khỏi hiện lên vài tia vui vẻ, bỗng nhiên thân hình chợt lóe liền xuất hiện trước người lão giả cùng với trung niên nhân kia, làm lão giả cùng trung niên nhân giật mình hoảng sợ.

"Ngươi nói vậy cũng xem như là được đi, ta cũng không có thông hiểu ngôn ngữ của địa phương, ngươi có thể nói lại cho bọn họ là ta chỉ muốn hỏi thăm một chút sự tình mà thôi, không cần phải kinh hoảng như vậy!" Hàn Lập ôn hòa nói.

Vừa rồi hắn cũng đã dùng thần thức đảo qua toàn bộ những người trên thuyền này, hắn phát hiện tất cả những người này đều là phàm nhân, không hề có một người tu tiên nào. Lúc này hắn mới hoàn toàn yên tâm.

Nói xong những lời này, Hàn Lập cũng không hề xem lão giả giải thích như thế nào với trung niên nhân kia mà quay lên không trung khẽ vẩy tay một cái, nhất thời pháp khí khiết bạch chở Khúc Hồn chậm rãi đáp xuống thuyền.

Tiếp theo, Khúc Hồn được sự phân phó của Hàn Lập đi ra khỏi Thần Phong Chu, mà Thần Phong Chu cũng biến thành một chiếc thuyền nhỏ tạo thành một đạo bạch quang bay đến trong tay Hàn Lập, bị thu vào trong túi trữ vật.

Làm xong những việc này,Hàn Lập liền nhìn những người trên thuyền một chút.

Phát hiện tất cả những phàm nhân trên thuyền này vẫn bảo trì vẻ mặt cung kính, nhưng cũng không hề có biểu lộ khiếp sợ nào hết. Điều này có thể nói là bọn họ cũng thường xuyên nhìn thấy người tu tiên mới đúng, nếu không cũng không thể bảo trì hình dáng bình thường như thế.

Nói như vậy, quả thật là những người trên thuyền này cũng không phải là người bình thường gì. Có thể là ở đây cũng có khá đông những người tu tiên cũng không hề kiêng kỵ điều gì, khiến cho phàm nhân nhìn thấy.

Trong lòng Hàn Lập có chút đăm chiêu suy nghĩ.

Lúc này lão giả kia cũng đã đem những lời Hàn Lập nói giải thích cho người trung niên nhân kia một lần. Vẻ mặt thật kinh hỉ, hướng đến Hàn Lập miệng nói *"kỷ lý oa lạp"* gì đấy, vẻ mặt tràn đầy hưng phấn.

Hàn Lập thấy thần sắc đối phương như thế liền rùng mình, không khỏi chuyển hướng nhìn về lão giả kia.

Lão giả tự nhiên cũng hiểu được dụng ý của Hàn Lập, bước lên vài bước hướng về Hàn Lập giải thích:

"Tiên sư đại nhân, vị Cố tiên sinh đây chính là đông chủ (chủ sở hữu) của thuyền này, hắn muốn mời tiên sinh đến ở lại nơi ở của hắn, Khôi Tinh Đảo. Hắn nguyện ý cung ứng hết thảy chi phí tiên sư tu hành cùng phí tiêu dùng thường ngày.

"Khôi Tinh Đảo?" *Hàn Lập sờ sờ cằm của mình, mang một bộ dáng không rõ là được hay không.*

Thấy thần sắc bình thường của Hàn Lập, hai mắt của trung niên nhân gần như muốn phún hỏa, trong miệng lại liên tiếp nói ra điều gì đó. Sau khi nói xong lại mang bộ dáng cười bồi, Hàn Lập không cần lão giả giải thích cũng hiểu được rằng hơn phân nữa vị này nói đến chính là cái Khôi Tinh Đảo kia rồi.

Vì thế, Hàn Lập cũng không đợi cho lão giả giải thích với mình, liền không khách khí vung tay lên nói:

"Ngươi trước tiên nói cho vị đông chủ này rằng, ta cũng không rõ ràng lắm đối với tình huống ở nơi đây, sẽ không tùy tiện đáp ứng điều gì. Chờ ta hiểu rõ sự tình thì mới quyết định có đi đến Khôi Tinh Đảo kia hay không. Mà hiện tại ta cũng không hiểu ngôn ngữ của các ngươi, ta cũng hy vọng hắn có thể cho ta ở trên thuyền này mấy ngày, làm phiền lão tiên sinh dạy ta một ít ngôn ngữ của nơi đây cũng như thuận tiện giải thích một chút về tình huống hiện tại nơi này".

Lão giả nghe như thế cũng không dám chậm chạp mà lập tức hướng về phía trung niên nhân kia giải thích chi tiết.

Trung niên nhân kia nghe xong trên mặt hiện ra vài phần thất vọng nhưng vẫn cung kính hướng về Hàn Lập thi một lễ. Liền sau đó quay lại những người phía sau hét lớn vài câu, trong nhất thời tất cả mọi người đều lui về bên dưới khoang thuyền, mà hắn cũng hướng đến lão giả nói vài câu rồi cũng lui xuống.

Kể từ đó, phía trên thuyền cũng chỉ còn lại lão giả cùng với Hàn Lập hai người.

Gặp phải tình cảnh như vậy, lão giả mỉm cười nhìn Hàn Lập nói:

"Tiên sư đại nhân, Cố đông chủ đã đáp ứng yêu cầu của ngươi, hơn nữa cũng đã chọn cho người một gian phòng hảo hạng. Mời tiên sư đại nhân theo ta*".*

Hàn Lập nghe xong, nhàn nhạt gật đầu, tỏ vẻ đã đồng ý.

Vì thế, lão giả được gọi là Vương Trường Thanh đi phía trước, Hàn Lập cùng với Khúc Hồn theo sau đi đến bên trong khoang thuyền.

"Thật là lớn!*" đây là cảm giác đầu tiên của Hàn Lập khi tiến vào trong khoang thuyền này.*

Bên trong khoang thuyền này có cảm giác thông suốt khắp bốn phương tám hướng, cũng không biết là có bao nhiêu cái phòng nữa.

Trong khi đi thì Hàn Lập cũng đã đụng phải vài tên phàm nhân, tất cả cũng đều lộ ra vẻ mặt cung kính tự động tránh ra nhường đường cho hắn.

Đi theo sau lão giả một lúc, Hàn Lập cùng Khúc Hồn đi đến trước một khung cửa gỗ thật lớn.

Vương Trường Thanh cũng không hề có chút do dự, lập tức đẩy cửa ra, sau đó thân hình né sang một bên, mời Hàn Lập tiến vào trước.

Hàn Lập cũng không hề khách khí, cùng với Khúc Hồn một trước một sau đi vào, sau đó liền quan sát xung quanh.

Có thể nói, gian phòng này cũng được.

Chẳng những không gian cũng đủ lớn, hơn nữa không hề có cảm giác u ám, buồn chán. Nhưng làm cho Hàn Lập cảm thấy kỳ quái chính là tại một góc sáng sủa trong phòng lại có một bồn hoa có một cây nhỏ kỳ quái.

Cái cây này, lại thẳng tắp không hề có một chút nhánh nào, lá có hình tam giác rộng khoảng ba lòng bàn tay. Hơn nữa nguyên cây *lại có ngân quang lòe lòe, phảng phất như là được tạo ra từ bạc nguyên chất vậy.*

Nhìn thấy như vậy, Hàn Lập lộ ra bên ngoài vẻ tò mò

"Xem ra tiên sư trước kia không có gặp qua *"Ngân Giác Thụ"* này. Loại cây này chính xác không phải là loại thường gặp. Nó chẳng những hoa lệ ở bên ngoài, mà khi đặt ở nơi có không khí u ám sẽ làm cho không khí trở nên thuần tịnh lại. Thực là bảo vật khó có được cho những người đi biển. Chính đông chủ của chúng ta, *"tài lực khí thô"* cũng chỉ có ba bốn cây mà thôi*" Lão giả thấy được trong ánh mắt của Hàn Lập có chút ngạc nhiên liền cung kính hướng Hàn Lập giải thích.*

Hàn Lập nghe xong như vậy cũng lãnh đạm cười, không hề lên tiếng nói điều gì, vị Vương Trường Thanh muốn thay vị Đông chủ kia lấy lòng hắn thì sao hắn lại không hiểu ra chứ?

Hàn Lập cùng với Khúc Hồn tiến lên ghế trong phòng ngồi xuống.

Vương Trường Thanh có chút câu nệ, đứng ở bên Hàn Lập không dám tùy ý ngồi xuống.

*Thấy đối phương như vậy, Hàn Lập cười cười, nói với lão: "*Vương tiên sinh, không cần phải khách khí như vậy đâu. Mời ngồi xuống nói chuyện là được, ta còn có chút chuyện muốn thỉnh giáo tiên sinh đây?*"*

*Vương Trường Thanh nghe nói thế, trong miệng liên tục nói "*Không dám*", mang bộ dạng sợ hãi vô cùng.*

Gặp tình hình này, Hàn Lập liền nhíu nhíu mày, cũng không hề miễn cưỡng đối phương

Vì thế, sau khi suy nghĩ đơn giản một chút, hắn liền mở miệng trực tiếp hỏi đối phương:

"Ta là tu sĩ vừa đến nơi này, không biết Vương tiên sinh có thể trước tiên giới thiệu cho tại hạ địa hình vùng phụ cận với lại tập tục nơi đây được không? Đương nhiên, nếu như có thể nói tình hình của người tu tiên chúng ta thì càng tốt, ta nhất định sẽ tạ ơn lão tiên sinh*".*

Trong khi nói ra những lời này thì thần sắc của hắn cũng bình tĩnh cực kỳ.

Vương Trường Thanh nghĩ nghĩ trong chốc lát liền chậm rãi nói: "Tiên sư một khi vừa đến từ bên ngoài thì hẳn phải biết đây chính là hải vực Loạn Tinh Hải, mà nơi này lại giáp với phía Tay nam của Loạn Tinh Hải. Phụ cận gồm có Vĩ Tinh đảo, Khôi Tinh đảo cùng Tang Tinh là ba hòn đảo lớn. Đương nhiên cũng có mấy chục loại nhỏ đảo và nhỡ khác nữa, cũng đều có tiên sư cùng phàm nhân ở*".*

"Tập tục của những người chúng đây cùng với những đảo khác cũng giống nhau, mỗi một đảo cũng đều có một tiên sư pháp lực cao nhất làm đảo chủ, phụ trách bảo hộ trật tự của đảo. Mặt khác, nếu tiên sư đảm nhiệm một chức vụ trên đảo thì hàng năm đảo chủ sẽ cung cấp một số lương linh thạch nhất định cho tu luyện. Nhưng từ đó phải nghe theo sự phân phó của đảo chủ, đương nhiên nếu như muốn ở lại trên đảo mà không hề đảm nhiệm chức vụ gì chẳng những không có lượng linh thạch cung cấp hàng năm mà còn phải ngược lại nữa, hàng năm phải nộp một số lượng linh thạch nhất định cho đảo chủ mới có thể ở lại trên đảo được".

Nói đến đây, Vương Trường Thanh dừng lại trong chốc lát, trên mặt lộ ra vài phần hâm mộ cực kỳ, tựa hồ rất tôn sùng người tu tiên.

------oOo------

Chương 366: Sinh ý của Cố đông chủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trường Thanh nói tiếp: *"Cư trú trên các đảo là những phàm nhân như lão hủ,còn lại hoặc là lao dịch,hoặc là đồng dạng chưa nộp linh thạch, nếu không sẽ không cho phép ở lại trên đảo. Bởi vì các đảo nhỏ còn lại cũng được các tiên sư bày ra tiên thuật, không cần sợ yêu thú cùng thiên phong đến đánh lén, giúp phàm nhân chúng ta có thể yên tâm cư trú. Hơn nữa các tiên sư thần thông quảng đại, phàm nhân chúng ta có việc đi xa trên biển thì phần lớn cũng cố hết sức mời hai vị theo cùng thuyền. Như vậy, chẳng may gặp phải yêu thú trên biển cũng có thể có cơ hội sống sót. Đương nhiên mấy tiên sư được mời đi này đều tự do, không bị quản lý"*.

"Thiên phong?" Hàn Lập nghe thấy từ ấy,trên mặt hiên lên một tia nghi hoặc.

Trong số yêu thú hắn biết, *"Thiên phong"* này là cái gì, hắn thật sự chưa nghe nói qua.

"Địa phương trước kia của tiên sư không có Thiên Phong tập kích hay sao?" Lão giả lộ ra vẻ kỳ quái.

"Địa phương ta trước kia tu luyện đích xác chưa thấy qua Thiên phong! Rốt cuộc thiên phong là cái gì mà có thể ví với yêu thú thế?" Hàn Lập thản nhiên nói, bộ dáng như không thèm để ý.

Nghe Hàn Lập nói thế, Vương Trường Thanh tuy trong lòng có chút hồ nghi nhưng vẫn thành thật giải thích.

"Thiên Phong, Yêu thú, Quỷ vụ, được xưng là tam đại thiên tai của Thất Tinh Hải chúng ta.Yêu thú không cần phải nói, tiên sư khẳng định biết nhiều hơn so với tại hạ. Yêu thú trên biển đại bộ

phận đều có thân thể vô cùng khổng lồ, còn tinh thông yêu thuật thủy thuộc tính. Phàm nhân chúng ta khẳng định không có biện pháp đối phó chúng, cũng chỉ có các tiên sư mới có thể đánh chết chúng nó".

"Mà Thiên phong thì xuất hiện hàng năm hai lần trong Thất Tinh Hải, tạo thành cơn lốc di chuyển đến chỗ khác. Nơi nó đi qua đều là sóng biển ngập trời, nhà hủy người chết. Kể cả ở trên đảo có tiên thuật phòng hộ, phàm nhân chúng ta khẳng định vẫn lành ít dữ nhiều. Hơn nữa nghe nói, cho dù các tiên sư một khi bị cuốn vào trong Thiên phong, muốn thoát thân cũng cực kỳ khó, thậm chí cũng có thể táng thân trong đó" Vương Trường Thanh nói về việc này thì trên mặt lộ ra vài phần e ngại.

"Quỷ vụ kia là thiên tai gì?" Hàn Lập thần sắc bất động tiếp tục hỏi.

Phải tìm hiểu thật tốt về tam đại thiên tai này, vạn nhất gặp phải cũng có thể đề phòng!

Nhưng nghe được Hàn Lập vừa hỏi như vậy, lão giả rốt cuộc khẳng định, vị tiên sư trước mắt này thực sự chẳng biết tí gì đối với sự việc trên biển, ngay cả quỷ vụ thần bí nhất trong tam đại thiên tai cũng không hề biết. Thực không biết vị tiên sư này luôn luôn tu luyện tại nơi nào? Chẳng lẽ là từ lục địa đến đây? Nhưng đây là Loạn Tinh Hải cơ mà, phụ cận trừ hải vực khác, làm gì có cái đại lục nào?

Cố nén kỳ quái trong lòng xuống, Vương Trường Thanh không dám chậm chạp, tiếp tục giảng thuật cho Hàn Lâp:

"Quỷ vụ trong Thất Tinh Hải tam đại thiên tai là đáng sợ nhất và cũng là thần bí nhất. Nghe nói đó là hắc sắc vụ khí (sương mù màu đen) thường xuyên lang thang bất định trên mặt biển, chẳng những phàm nhân chúng ta gặp nó phải chết không nghi ngờ, cho dù các tiên sư gặp nó cũng trốn không kịp. Bởi vì cứ là vật sống bị vây vào trong vụ khí, cho tới bây giờ chưa từng trở ra. Các tiên sư cũng không ngoại lệ! Chẳng qua vụ khí này tuy lợi hại nhưng nhiều lắm cũng chỉ xuất hiện tại một chỗ nào đó mà thôi, mà không xuất hiện gần sát với các đảo lớn. Chỉ cần nhanh chóng né

tránh cũng có thể bảo toàn tánh mạng, cho nên tuy đáng sợ, nhưng ngược lại là thứ giết người ít nhất trong tam đại thiên tai" Lão giả nói xong, toát ra thần sắc may mắn.

Hàn Lập nghe đến đó, trong lòng lại bắt đầu xem xét.

"Địa phương quái quỷ gì vậy? Nếu nói như vậy, kế hoạch tùy tiện tìm một chỗ có linh khí trên tiểu đảo, một mình tu luyện của mình thất bại rồi. Nếu không sau này chính mình đụng phải Thiên phong hay Quỷ vụ sẽ chết rất oan uổng".

Hàn Lập có chút buồn bực!

Thấy sau khi nghe được mấy lời này của mình, trên mặt Hàn Lập có chút không vui, lão giả bắt đầu trở nên bất an.

"Chẳng lẽ mình có lời gì đắc tội tiên sư đại nhân?"

Khi lão giả còn đang suy tư, Hàn Lập sau khi thoáng trầm ngâm lại bắt đầu hỏi: *"Vừa rồi vị Cố đông chủ kia vì sao muốn cho ta đi Khôi Tinh Đảo cư trú như vậy? Hơn nữa hiện tại thuyền này phải đến đảo ấy làm ăn gì sao?"*

Hàn Lập giương mắt nhìn vào gương mặt lão giả, nhìn không ra vẻ hỉ nộ gì.

Thấy biểu tình như thế của Hàn Lập, lão giả trong lòng nhảy mạnh một chút, không khỏi lộ ra vài phần do dự.

Thấy cảnh này, Hàn Lập nghi hoặc trong đó còn ẩn chứa điều gì khác, thần sắc chậm rãi nói: *"Vương tiên sinh yên tâm đi, ta hỏi như vậy là vì muốn biết rõ ràng nguyên ủy sự tình. Dù sao ta rốt cuộc cũng không thể tùy tiện đáp ứng yêu cầu của Cố đông chủ trong khi không hề biết điều gì? Nếu nói thật sự cần tại hạ giúp việc gì, ta cũng không phải không thể đi Khôi Tinh Đảo một chuyến"*.

Vương Trường Thanh nghe Hàn Lập nói như vậy, biết không nói thật không được, nếu không đắc tội lớn với vị tiên sư này, khẳng định mình sẽ không có kết quả tốt.

Vì thế,hắn sau khi ho khan một tiếng, run rẩy cười bồi nói: *"Tiên sư ngàn vạn lần chớ trách lão hủ, kỳ thật sự tình này cũng không có gì phải giấu giếm, chỉ là tiên sư lúc trước không hỏi đến mà thôi"*.

Nghe xong loại từ ngữ trốn tránh này, trong lòng Hàn Lập càng có ý xem thường.

Nhưng lão giả lại lập tức nói ra nguyên do của sự tình.

Thì ra, thuyền này đích thật là vừa mới hoàn thành một chuyến sinh ý, đang trên đường trở lại Khôi Tinh Đảo.

Vị Cố động chủ này cũng không phải phàm nhân sinh ra và lớn lên ở Khôi Tinh Đảo mà là người sinh ra ở đảo phụ cận Khôi Tinh Đảo. Nhưng là về sau gia đình hắn sinh ý phát tài, chuyển sang Khôi Tinh Đảo sinh sống.

Bởi vì sinh ý kiếm tiền chân chính phải đem hàng hóa sang các đại đảo khác giao dịch mua bán. Mà loại mua bán này chỉ có thể do phàm nhân của Khôi Tinh Đảo mới có thể làm, thân phận của phàm nhân trên chủ đảo và phàm nhân trên đảo phụ cận vì thế mà cũng bất đồng.

Mà Cố đông chủ, vốn làm sinh ý chính là buôn bán giữa các đảo phụ cận, sau khi sang chủ đảo tự nhiên sinh ý càng tiến thêm một tầng.

Nhưng là sau khi gia đình hắn đến ở chủ đảo, vị Cố đông chủ này mới ngạc nhiên phát hiện nguyên lai loại sinh ý giao dịch đường dài này thực không phải tùy tiện có thể gia nhập mà đã sớm bị tiên sư trên đảo hoạch định thành những phân ngạch nhất định rồi. Chỉ có thể cho mười hộ gia đình trên đảo làm thứ bạo phú sinh ý này.

Hơn nữa, mười hộ gia đình này cũng không phải là cố định không thay đổi mà là do mỗi ba năm một lần cử hành tỷ thí đấu pháp để tuyển ra.

Nếu người khác đối với sinh ý này muốn xen chân vào phải mời một gã tiên sư đến tiến hành tiên thuật khiêu chiến, chỉ có khiêu chiến thành công đối với người lần trước có được tư cách này, mới có thể đạt được sự đồng ý để làm việc giao dịch này.

Cố đông chủ vừa nghe xong tin tức này, nhất thời sợ hãi.

Bởi vì hắn trước kia làm đều là buôn bán đường gần, căn bản sẽ không gặp yêu thú, cũng không cần tu tiên giả theo, cho nên nhận thức với tu tiên giả thực sự ít đến đáng thương.

Hăn vốn định sau khi sinh ý tới tay, liền xuất một số tiền lớn mời một vị.

Tuy nhiên, bây giờ không còn đủ thời gian nữa.

Bởi vì khi hắn nhận được tin tức này thì vừa lúc gần ngày thi đấu tam niên đấu pháp không xa. Làm sao có thời giờ cho hắn chậm rãi liên hệ tìm kiếm chứ!

Phải biết rằng, tiên sư trên Khôi Tinh Đảo tuy đông, nhưng tu tiên giả phần lớn tâm cao khí ngạo, tu tiên giả nguyện ý làm việc cho phàm nhân vốn ít đến đáng thương, hơn nữa phần lớn đều là cùng mấy phàm nhân này có chút quan hệ xa gần mới có thể ra tay giúp đỡ.

Mà một số ít tiên sư khác vốn có thể ra tay, lại đều cũng quen biết hoặc ít hoặc nhiều với mười tên tiên sư này, cũng ngại không muốn ra tay khiêu chiến. Cho nên Cố đông chủ trong khoảng thời gian ngắn, căn bản không tìm thấy tu tiên giả tại Khôi Tinh Đảo nguyện ý ra tay.

Bất đắc dĩ, hắn đành phải nhân cơ hội vận chuyển hàng hóa trở lại đảo nơi mình sinh ra, muốn mời một vị tu tiên giả có chút quan hệ quen biết ra tay tương trợ. Không nghĩ tới vị tiên sư này vừa mới xuất môn đi xa.

Bây giờ vị Cố động chủ thực chỉ biết trợn mắt ra mà nhìn.

Mà hôm này, vị tu tiên giả nơi khác đến Hàn Lập này đang ở trên thuyền của hắn, có thể nào không khiến cho vị Cố đông chủ đang tìm không ra tu tiên giả này vui mừng sung sướng đây.

Tuy không biết tu vi của Hàn Lập thế nào, nhưng so với việc buông tha cơ hội lần này rồi phải đợi thêm ba năm nữa tốt hơn rất nhiều a!

Cho nên, hắn mới cực lực mượn sức Hàn Lập, muốn cho Hàn Lập thay hắn ra tay một chút.

Hàn Lập nghe xong mấy lời này, hoàn toàn hết chỗ nói.

Hắn ngay từ đầu nghe nói tu tiên giả có thể bị phàm nhân thuê để ra biển đã cảm thấy không thể tin nổi. Mà hôm nay, vì cái tư cách buôn bán mà phải vô cớ đấu pháp, điều này thực sự làm cho Hàn Lập trong lúc nhất thời khó có thể tiếp nhận.

Xem ra, tu tiên giả tại địa phương này tuy vẫn là quần thể cao cao tại thượng nhưng đối với phàm nhân lại không giống Thiên Nam căn bản khinh thường không kết giao, ngược lại hai bên lại có quan hệ rất phức tạp.

Chẳng qua, muốn hắn vì tư cách buôn bán của Cố đông chủ mà ra tay cùng người ta tương tranh đấu pháp, việc này miễn đi. Hắn không muốn hạ thấp mình như vậy.

Nhưng trong lòng hắn vẫn còn một điều nghi hoặc, liền nhẹ nhàng cười, chậm rãi hỏi: *"Vương tiên sinh, tại hạ kiến thức quá ít, còn có một vấn đề muốn thỉnh giáo một chút."*

"Tiên sư có điều gì khó hiểu, xin mời cứ hỏi đi, lão hủ nhất định hết sức giải đáp!" Lão giả vội vàng cung kính nói.

"Tại hạ có điểm không hiểu được! Nếu là trên các đảo cần vận chuyển hàng hóa, cần gì giao cho phàm nhân các ngươi làm? Các tiên sư chẳng lẽ không có loại pháp khí túi trữ vật hay sao? Bằng vào cái này phi hành vận chuyển, không phải vừa nhanh vừa an toàn sao?"

------oOo------

Chương 367: Bảo nhân dữ định cư

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vương Trường Thanh nghe Hàn Lập hỏi như thế,trên mặt lộ ra vẻ cười khổ: *"Tiên sư nói đùa, túi trữ vật chư vị tiên sư tuy có một ít, nhưng tiên sư đều vô cùng quý trọng, làm sao có thể dùng để chứa chút tục vật của phàm nhân chúng ta được. Hơn nữa, mỗi lần giao dịch, các đảo lớn đều dùng rất nhiều thuyền mới chứa nổi hàng giao dịch, túi trữ vật của các tiên sư tuy vô cùng thần diệu, nhưng cũng không chứa được bao nhiêu. Các vị tiên sư càng sẽ không làm loại việc có thân phận như khuân vác này"*.

Vương Trường Thanh cẩn thận giải thích cho Hàn Lập.

Nghe xong lời này, Hàn Lập gật gật đầu không nói, mắt hơi nheo lại, chìm vào trong trầm tư.

Sau nửa ngày,hắn mới thản nhiên nói: *"Việc Cố đông chủ muốn ta ra tay giúp hắn, tại hạ vô năng vi lực (không có năng lực). Bởi vì tu vi tại hạ thật sự không cao, nếu đáp ứng cũng chỉ tự chuốc lấy nhục mà thôi, hay là mời Vương tiên sinh hồi bẩm lại với Cố đông chủ, cho hắn thỉnh vị khác cao minh hơn! Mà xin quý thuyền mang ta đến khu vực Khôi Tinh Đảo, ta sẽ đưa một ít linh thạch làm thù lao"*.

Hàn Lập nói rất chậm, rất rõ ràng, nhưng thanh âm càng lúc càng lạnh lùng.

Lão giả nghe xong mấy lời cự tuyệt này, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Tiếp theo, liền cầu xin Hàn Lập: *"Tiên sư đại nhân, người hãy giúp gia đình Đông chủ đi! Phải biết rằng Cố đông chủ vì muốn có được sinh ý này, chỉ riêng chiếc thuyền chở người này cũng đã tiêu phí không ít. Hơn nữa vì đạt được tư cách khiêu chiến, Cố* *đông chủ còn phải hao phí một số lượng linh thạch lớn. Nếu không có được tư cách buôn bán giữa các đại đảo, Cố gia nhất định sẽ phá sản. Mấy người làm công chúng ta cũng sẽ mất đi việc làm, chỉ có thể ra đường kiếm sống"*.

Lão giả vẻ mặt khẩn cầu nói

"Tu vi tại hạ đích xác yếu kém, hơn nữa cũng không muốn vừa đến Khôi Tinh Đảo, liền ngay lập tức dính vào chuyện thị phi!" Hàn Lập không hề biểu tình lắc lắc đầu, rõ ràng cự tuyệt.

Vương Trường Thanh thấy Hàn Lập tâm ý đã quyết, thanh âm cũng có chút nghiêm lại, liền không dám lại tiếp tục khuyên bảo, chỉ có thể nâng cao tinh thần cùng Hàn Lập tán gẫu về tập tục một ít địa phương mà Hàn Lập cần biết.

Nửa canh giờ sau, Hàn Lập thấy tinh thần lão giả có chút mệt mỏi, liền bảo lão giả về phía trước nghỉ ngơi, ngày mai lại tới dạy hắn một ít ngôn ngữ địa phương.

Vương Trường Thanh sớm cảm thấy mệt mỏi, thấy Hàn Lập nghĩ cho mình như thế, cũng không chối từ, lui ra ngoài.

Hàn Lập sau khi nhìn lão giả cung kính đia ra ngoài sau cánh cửa gỗ, không khỏi khẽ thở dài một hơi.

Trên người hắn tuy có nhiều thứ linh dược kích thích, thậm chí có linh dược có tác dụng lớn với thân thể phàm nhân, nhưng không có ý tứ lấy ra cho lão giả phục dụng.

Tại một địa phương lạ lẫm, tốt nhất là dấu diếm thật kỹ! Nếu không sẽ có thể mang đến những phiền toái không cần thiết. Thậm chí nếu có họa sát thân cũng không quá ngạc nhiên.

Sau khi nghĩ vậy, Hàn Lập khoanh chân ngồi trên giường, sau đó từ trên người lấy ra một bình *"Hoàn Long Đan"*, đem một viên cho vào miệng, bắt đầu luyện khí.

Hắn nhất định phải sớm khôi phục tu vi mới được. Dù sao, vô luận địa phương nào của tu tiên giới cũng là lấy thực lực để nói chuyện!

Hàn Lập đả tọa được một lát, ngoài cửa liền khẽ truyền đến tiếng bước chân.

Hàn Lập tuy không có mở cửa, nhưng thần thức lại sớm đi ra ngoài, đem cảnh vật ngoài cửa hết thảy chiếu vào trong đầu. Ngoài kia là lão giả Vương Trường Thanh đang quay trở lại, phía sau còn đi theo vị Cố đông chủ kia, mang bộ dáng tâm sự chồng chất.

Hàn Lập bắt đầu nhíu mày.

Xem ra phiền toái đến rồi đây! Hiển nhiên vị Cố đông chủ này còn chưa từ bỏ ý định, lại đến dây dưa với mình.

Nếu còn là ở Thiên Nam, Hàn Lập đã sớm một câu lạnh như băng quát bảo đối phương dừng lại, không cho hai người này tiến vào trong phòng.

Nhưng hiện tại mới tới một nơi lạ lẫm này, không cần có vẻ xa lánh người khác như thế.

Nghĩ vậy, Hàn Lập không đợi hai người tiến lên gõ cửa, liền bình thản lên tiếng nói: *"Mời hai vị vào! Trên cửa không khóa!"*

Cố đông chủ và Vương Trường Thanh vừa nghe thanh âm Hàn Lập vang lên bên tai liền hoảng sợ. Nhưng lập tức ý thức được tiên sư đại nhân bên trong gọi bọn họ đi vào. Vì thế vội vàng sửa sang lại y phục, cung thanh đáp ứng một tiếng rồi đẩy cửa đi vào.

Hàn Lập lúc này đã rời khỏi giường, đang chắp tay sau lưng đứng ở trong phòng.

"Tiên sư đại nhân, Cố đông chủ muốn tự mình cùng ngài bàn chuyện kia, muốn mời tiên sư đại nhân cho đông chủ một cơ hội để ngài giúp ông ấy được không?" Vương Trường Thanh lúc trước cùng Hàn Lập tiếp xúc qua một ít, dĩ nhiên biết vị tiên sư này thật sự không phải người ngu ngốc, liền trực tiếp đem ý định đến đây nói ra.

Nghe xong lời này, Hàn Lập liếc mắt nhìn lão giả, nhoẻn miệng cười nói: *"Đương nhiên có thể! Chẳng qua, ngươi tốt nhất khuyên vị Cố tiên sinh này không nên quá hy vọng!"*

Hàn Lập lộ ra một bộ dáng không sao cả mà nói.

Nghe Hàn Lập nói vậy, Vương Trường Thanh lộ ra vẻ hơi xấu hổ, nhưng vẫn hướng về phía trung niên nhân giải thích chi tiết một chút.

Trung niên nhân sau khi nghe xong, thần sắc biến đổi nhưng lập tức trở nên trịnh trọng hướng về lão giả nói mấy câu, làm Vương Trường Thanh ngây ra một chút, trên mặt lộ vẻ cổ quái.

Mà Hàn Lập ở bên cạnh vẫn nhìn một cách bàng quan, trên mặt không có gì khác thường.

"Tiên sư đại nhân! Đông chủ của chúng ta nói, chỉ cần tiên sư ra tay hỗ trợ, bất luận sự thành hay không, Cố gia cũng nguyện ý đem một số lượng linh thạch lớn làm thù lao. Mà tiên sư nếu có thể giúp cho Cố gia đoạt được tư cách buôn bán giữa các đảo, Cố đông chủ thậm chí nguyện ý đem tiên sư từ đảo ngoại nhân, định cư làm đảm bảo nhân của Khôi Tinh Đảo, làm tiên sư có thể trở thành cư dân chính thức của Khôi Tinh Đảo… Quan trọng nhất là, vô luận tiên sư về sau có đảm nhiệm chức vụ hay không, Cố gia sau này trong vòng ba năm nguyện ý đem ba thành lợi nhuận của việc giao dịch phụng hiến cho tiên sư".

Vương Trường Thanh nói xong mấy lời này thì vẻ mặt cũng có chút hoảng hốt, tựa hồ không tin nổi điều Cố đông chủ đã hứa hẹn với Hàn Lập.

Hàn Lập nao nao, sờ sờ cằm, có điểm kỳ quái hỏi: *"Cái gì vậy? Tại Khôi Tinh Đảo trú chân, còn muốn cái gì đảm bảo nhân? Lúc trước, hình như ta chưa được nghe tiên sinh nói qua!"*

Lời này Hàn Lập tuy nói ra cực kì ôn hòa nhưng làm Vương Trường Thanh toát một thân mồ hôi lạnh, vội vàng mở miệng giải thích:

"Tiên sư hiểu lầm rồi! Ở trên Khôi Tinh Đảo bình thường có hai loại tiên sư. Một loại là tiên sư ở tạm thời, bọn họ sẽ không đảm nhiệm chức vụ gì trên đảo, bình thường chỉ ở lại mấy năm rồi sẽ tùy cảm hứng mà quyết định ở lại hay rời đi. Một loại khác là người bảo hộ cho các gia đình giàu có, liền có thể làm thủ tục ở lại đảo vĩnh viễn. Loại tiên sư này hàng năm chẳng những chỉ phải nộp rất ít tiền và linh thạch, mà cũng chỉ có bọn họ mới có tư cách đảm nhiệm chức vụ trên đảo, có thể tham gia Linh Địa tranh đoạt đại hội mười năm một lần trên đảo. Ai đoạt được sẽ chiếm được nơi có linh khí đậm đặc nhất để tu luyện. Mà bởi vì người ngoài đảo muốn tìm được người bảo hộ trên Khôi Tinh Đảo thực sự không phải chuyện đơn giản. Cho nên lão hủ nhất thời sơ sẩy, không đề cập việc này với tiên sư".

Vương Trường Thanh sợ Hàn Lập hiểu lầm điều gì, một hơi nói ra hết thảy.

Nghe xong lời này, thần sắc Hàn Lập trở nên âm trầm. *"Tất cả các tu tiên giả không định cư tại Khôi Tinh Đảo đều không thể có được nơi tu luyện sao?"*

Hàn Lập có chút không quá tin nói.

"Không chỉ đảo này, tiên sư định cư trên đảo lân cận cũng có thể tham gia loại tỷ thí này. Chẳng qua, bọn họ cũng chỉ có thể đến xem tranh đoạt nơi tu luyện của bổn đảo. Mà Khôi Tinh Đảo được lấy làm chính đảo bởi vì linh mạch trên đảo chính là tốt nhất khu vực biển lân cận, linh khí nồng đậm nhất. Linh mạch của các đảo khác kém hơn rất nhiều" Lão giả giải thích cho Hàn Lập.

Nghe xong hết thảy điều này, sắc mặt Hàn Lập âm trầm bất định.

Mấy quy đinh này rõ ràng là sách lược đem các tu sĩ tu vi cao ở lại chủ đảo. Bởi vì đã là tu tiên giả, ai lại không muốn có nơi tu luyện linh khí sung túc.

Thậm chí nếu hắn muốn nuôi trồng linh thảo và tu luyện, cũng cần địa phương tu luyện linh khí càng nồng đậm càng tốt!

Hàn Lập cau mày, cúi đầu đi qua đi lại trong phòng vài bước, rồi khoanh tay nhìn nhìn trung niên nhân họ Cố đang mang vẻ mặt chờ đợi.

Nhìn thấy vẻ mặt vị Cố đông chủ này như vậy, Hàn Lập thở dài, chậm rãi nói: *"Các người cho ta biết phải khiêu chiến tiên sư tu vi như thế nào, nếu nói thật sự có khả năng đối phó, ta sẽ phá lệ ra tay một lần!"*

Hàn Lập lộ ra bộ dáng bất đắc dĩ, bộ dáng như là nể mặt hai người mới ra tay.

Vương Trường Thanh nghe vậy mừng rỡ, vội vàng đem việc này giải thích cho trung niên nhân, làm đối phương cũng lộ ra vẻ mặt mừng như điên.

Mà Hàn Lập sau khi nói xong, trong lòng thầm nghĩ:

"Nếu trong mấy vị tiên sư kia không có tu sĩ Trúc cơ kỳ, cho dù với tu vi hiện tại của mình, ỷ vào lợi thế khôi lỗi và pháp khí, chắc không có vấn đề gì! Từ đó có thể bắt đầu tu luyện Tam chuyển trọng nguyên công kia tại Khôi Tinh Đảo. Đương nhiên,Thân Ngoại Hóa Thân và Đại Diễn Quyết cũng phải tu luyện mới được. Đây chính là lợi khí bảo mệnh về sau mà".

Bốn ngày sau, chiếc thuyền rốt cục đã tới Khôi Tinh Đảo trong tiếng hoan hô của người trên thuyền.

Hàn Lập được Cố đông chủ và Vương Trường Thanh dẫn đi, hưng phấn trùng trùng giúp cho Hàn Lập làm một ít thủ tục trên đảo.

Dù sao một vị tu tiên giả lạ lẫm đến đảo này, nhất định phải thông tri cho cảng khẩu một tiếng, như vậy mới không bị hiểu nhầm thành một tên xâm nhập giả có ác ý.

Chẳng qua, Hàn Lập đi theo phía sau hai người, im lặng đánh giá cảng khẩu này, hết thảy làm cho hắn có một cảm giác chính là nơi đây rất lớn!

Vô luận về số lượng các con thuyền, hay là thể tích thuyền, căn bản không phải tiểu bến tàu của Thiên Nam có thể so sánh được.

Cự thuyền thần kỳ của Cố đông chủ lớn như vậy nhưng trên bến tàu này lại đậu liên tiếp sáu, bảy chiếc như thế. Còn mấy thuyền nhỏ khác thì nhiều vô kể.

Hàn Lập ước chừng, cả bến tàu cũng có thể có hai ba trăm chiếc.

Cho nên đám người đi đi lại lại trên thuyền, dưới thuyền lại càng nhiều hơn.

Làm cho Hàn Lập lần đầu tiên cảm giác được, cái gì là người đi kẻ lại như nước.

------oOo------

Chương 368: Trang viên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chẳng qua Hàn Lập cũng đồng thời lưu ý số lượng phàm nhân, loáng thoáng cảm ứng được hơi thở của nhiều tu tiên giả tại cảng khẩu, xem ra những người này là tu tiên giả chuyên môn phụ trách trật tự cảng khẩu.

Hàn Lập vừa suy nghĩ vừa mang theo Khúc Hồn, đi theo hai người Cố đông chủ tới trong một thạch ốc bên cạnh cảng khẩu.

Trong phòng bố trí phi thường đơn giản, trừ một cái bàn gỗ và một chiếc ghế dựa ra, chỉ có một lão giả sắc mặt khô gầy, vàng vọt đang ngồi ở nơi đây nhắm mắt dưỡng thần.

Sau khi nghe thấy thanh âm bọn Hàn Lập vào, vị tiên sư này mới giương đôi mắt ra.

Nhất thời một luồng hàn quang từ trong mắt bắn ra. Hàn Lập thấy vậy trong lòng rùng mình, người này là một gã Trúc cơ kì tu sĩ, hơn nữa bộ dáng tựa hồ pháp lực không hề dưới mình lúc trước.

Vị lão giả mặt vàng này sau khi trực tiếp bỏ qua Cố đông chủ và Vương Trường Thanh mà đem ánh mắt đảo qua trên người Hàn Lập và Khúc Hồn, phát hiện tu vi của Hàn Lập chỉ là vài tầng Luyện khí kì, liền khôi phục lại biểu tình dương dương, nhưng Hàn Lập lại chú ý tới việc người này tựa hồ rất hay liếc mắt xem xét Khúc Hồn.

"Mấy người các ngươi có việc gì? Nhanh nói ra đi, không cần quấy rầy ta nghỉ ngơi" Vị này hữu khí vô lực nói, trên mặt toát ra vẻ không kiên nhẫn.

Hàn Lập bởi vì có khả năng nhớ rất tốt, đã theo Vương Trường Thanh học qua ngôn ngữ bản địa một thời gian, tuy vẫn không thể nói được nhưng miễn cưỡng cũng có thể nghe hiểu được ý tứ người khác.

Chẳng qua, bởi vì hắn không hề có chút kinh nghiệm giao tiếp nào với tu sĩ nơi đây nên cũng không mở miệng nói lung tung cái gì, chỉ mỉm cười nhìn hai người Cố đông chủ cùng vị tu sĩ kia giao thiệp.

Chỉ thấy Cố đông chủ cung kính kêu một tiếng *"Dương tiên sư"*, tiếp theo tiến lên trước mặt tu sĩ mặt vàng kia, thấp giọng nói vài câu gì đó, sau đó quay đầu lại chỉ vào Hàn Lập, tựa hồ giải thích lai lịch của hắn, tiếp theo lại đặt vào tay vị này vài khối linh thạch.

Sờ sờ linh thạch trên tay, thần sắc vị *"Dương tiên sư"* này dịu đi rất nhiều. Tiếp theo sờ trên người một cái, lấy ra một khối ngọc bài màu xanh biếc, hất hàm hỏi Hàn Lập: *"Ngươi tên gì?"*

"Hàn Lập!" Hàn Lập thật lưu loát nói ra tên của mình, còn đối phương giải thích thành cái văn tự gì, hắn không quan tâm.

Trên tay Dương tiên sư lục quang chợt lóe, hoàn toàn bao bọc ngọc bài lại trong đó. Một lát sau, hào quang tan hết, từ trên ngọc bài xuất ra hai phù hào (dấu hiệu, hoa văn) cổ quái mà Hàn Lập không nhận ra được.

Sau đó, lão giả mặt vàng nhấc tay lên, ném ngọc bài cho Hàn Lập.

"Thẻ bài này phải bảo quản cho thật tốt. Nếu bị mất phải đến ngay chỗ ta lĩnh cái khác, nếu không sẽ bị dựa theo luật của Khôi Tinh Đảo mà trị tội như kẻ xâm nhập. Đương nhiên nếu nói ngươi về sau định cư nơi đây thì ngọc bài này không cần đến, sẽ bị thu trở về. Đương nhiên luyện thi (chỉ Khúc Hồn) phía sau ngươi thì không cần" Sau khi nói xong mấy lời này, vị tiên sư này liền không hề để ý đến ba người, lại bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Cố đông chủ tự nhiên ý thức được lập tức lui ra ngoài.

Nhưng Hàn Lập đối với việc người này nhìn ra thân phận chân thật của Khúc Hồn có chút để ý, sau khi liếc mắt nhìn một lúc, cũng không tiếng động rời ra ngoài.

Sau khi Hàn Lập đi ra ngoài không bao lâu, vị Dương tiên sư này lại mở hai mắt ra, có chút không hiểu thì thào lẩm bẩm:

"Luyện thi này thực có chút cổ quái, rõ ràng là tử thi hoàn toàn, sao còn có linh khí phát tán ra bên ngoài đây? Chẳng lẽ là một loại Luyện thi thuật mới?"

Tiếp theo, lão giả mặt vàng lại bắt đầu chìm vào trong trầm tư….

Mà bên ngoài, Cố đông chủ sau khi xuất cảng liền thuê một cỗ thú xa (xe thú) do hai con quái thú nửa trâu nửa dê kéo, mang theo Hàn Lập đi dọc theo một đại lộ trên đảo.

Trên đường, loại xe này nhiều như lông trâu, có vẻ rất nhộn nhịp.

Nhưng sau khi chiếc xe xuyên qua vài tiểu trấn sạch sẽ náo nhiệt, loại xe này rõ giảm đi rất nhiều, thậm chí sau khi quành vào vài đường nhỏ, người và xe gặp được trên đường lưa thưa không có mấy.

Sau khi vội vã đi như vậy nửa ngày, chiếc xe rốt cuộc cũng đến một nông trang rộng mười mấy mẫu. Trước nông trang có rất nhiều chủng loại nông tác vật (cây trồng nhà nông) kỳ quái mà Hàn Lập chưa bao giờ thấy qua.

Có loại thực vật ngũ cốc, trông giống như cây lúa nhưng lá cây vừa thô lại vừa dẹt, có màu hồng tím, còn tản ra mùi thơm nhàn nhạt. Có loại thực vật rau xanh, ngoại hình cực kì giống bắp cải nhưng bắp cải của Thiên Nam làm gì có cái nào lớn bằng nửa người hơn nữa ở giữa còn có một vài đóa hoa nhỏ màu lam như vậy đâu.

Ở nơi trồng mấy cây rau này có mười mấy người bộ dáng nông phu loay hoay trồng trọt.

Một khung cảnh nông viên thật an tường!

Hàn Lập đang có cảm giác mới mẻ khi nhìn thấy cảnh này thì thú xa đã ngừng lại trước một tòa nhà.

Hàn Lập mang theo Khúc Hồn nhảy xuống trước, nhìn về bốn phía nơi đây.

Phụ cận tòa nhà có đủ loại thúy tùng màu xanh, hơn nữa bên cạnh còn có một tòa đồi núi không nhỏ, xung quanh cũng rất trang nhã và yên tĩnh, khá độc đáo.

Cả tòa nhà bị một bức tường đất cao hai trượng bao phủ, mà sau bức tường là một tòa trạch viện, trông mới tinh dị thường, phảng phất như mới xây không bao lâu.

"Đây là Cố gia!" Hàn Lập trong lòng thầm khen một tiếng nhưng sau khi ánh mắt cẩn thận dò xét trên cây tùng vài lần, thần sắc lơ đãng đã có biến đổi.

Bởi vì hắn kinh ngạc phát hiện ra, tại các cây tùng khắp bốn phía của tòa nhà lộ ra vài tia khí tượng của trận pháp, hiển nhiên các cây này đã bị hạ cấm chế.

Hàn Lập xem ra, mấy cái này tuy không được gọi là cái trận pháp cao minh gì, nhưng cũng đủ để vây khốn người tu tiên cấp thấp.

Hàn Lập đang chìm vào trong hồ nghi thì Cố đông chủ đã xuống xe, cười bồi nói: *"Hàn tiên sư, trước hết hãy đến nhà ta nghỉ ngơi một lát đi! Ta sẽ kêu hạ nhân chuẩn bị rượu ngon đặc sản trên đảo cho ngài!"*

Hàn Lập nghe xong, có chút thất thần nhìn bốn phía xung quanh, rồi cười cười trả lời: *"Đến đây rồi, ta cũng không quấy rầy gia đình Cố đông chủ nữa, ở địa phương kia tạm trú một chút là được rôi. Đợi khi xong việc rồi sẽ lại tìm một chỗ ở lâu dài"*.

Nói xong lời này, Hàn Lập lấy tay chỉ chỉ phương hướng nào đó một bên.

Cố đông chủ và Vương Trường Thanh nhìn theo hướng ngón tay Hàn Lập chỉ, thấy được chỗ đồi núi cô linh kia, không khỏi hoàn toàn ngây dại.

Nhưng sau khi nhiệt tình mời vài lần nữa không có kết quả, đành phải tùy ý để vị tiên sư có chút quái dị này chầm chậm đi lên núi.

Hai người bọn họ bất đắc dĩ sau khi liếc mắt nhìn theo đành đi vào tòa nhà.

Hàn Lập mang theo Khúc Hồn dọc theo một con đường khá lớn bên sườn núi lên đến một mô đất trên đỉnh núi, sau đó từ trên nhìn xuống Cố gia trang dưới chân núi.

Chỉ thấy, Cố đông chủ đang được một đám nam nam nữ nữ xúm xít xung quanh đi vào một gian cự trạch trung tâm trang tử. Sau đó đám người liền tự động tản ra, chỉ còn có vài người có chút thân phận, ăn mặc hoa lệ đi theo tiến vào trạch viện.

Hàn Lập khẽ nhếch mép rồi xoay người lại làm việc của mình.

Hắn trước tiên tìm một vùng đất bằng phẳng ở lưng chừng núi. Tiếp theo nhanh chóng chọn ra vài cây tùng to, xuất pháp khí nhanh chóng chia nhỏ mấy cây đó, sau đó Khúc Hồn làm việc.

Nửa canh giờ sau, một tòa tiểu mộc ốc đơn giản xuất hiện trên đồi núi. Hơn nữa trong phòng đầy đủ bàn gỗ, ghế gỗ, thậm chí cả giường gỗ.

Một tháng tiếp theo, Hàn Lập ở trong phòng mỗi ngày đều phục đan, dụng dược, luyện khí đả tọa, cố gắng để sớm có ngày có thể khôi phục tu vi.

Mà Cố đông chủ và Vương Trường Thanh kia, trong thời gian này cũng đến đây vài lần, cùng Hàn Lập thương lượng một ít về việc xuất thủ khiêu chiến, sau đó không dám chậm trễ Hàn Lập tu luyện lại vội vàng rời đi.

Nhưng Cố đông chủ coi như là có lòng thành, cách một đoạn thời gian đều phái người lên núi đem một ít thực phẩm tinh mỹ lên cho Hàn Lập hưởng dụng.

Hàn Lập tự nhiên sẽ không khách khí vui lòng nhận lấy.

Trong đó có vài loại hoa quả phi thường ngon ngọt làm Hàn Lập ăn đến căng bụng, hiển nhiên là loại đặc sản hắn chưa bao giờ nhìn thấy qua.

Vào vài ngày cuối cùng của một tháng đó, tu vi Hàn Lập khôi phục đến trình độ tầng thứ năm Luyện khí kì.

Điều này tuy làm cho hắn có chút ngoài ý muốn nhưng trong lòng càng thêm vài phần chắc chắn.

Bởi vì theo như lời vị Cố đông chủ kia, tiên sư được mười hộ kia thỉnh mời cũng không phải là có những nhân vật có tu vi kinh người gì.

Trừ một vài người, còn lại đa số đều là tu vi Luyện khí kì sáu, bảy tầng, mà việc chọn đối thủ cần phải bắt thăm quyết định. Chỉ cần vận khí Hàn Lập không phải rất tệ, việc hạ đối thủ tuyệt đối không thành vấn đề.

Hơn nữa vị Cố đông chủ này vì muốn gia tăng phần thắng cho Hàn Lập, còn sưu tầm xung quanh được hai, ba pháp khí lợi hại, muốn tăng cường thực lực cho Hàn Lập.

Khi Hàn Lập thấy vài món chỉ miễn cưỡng được tính là thượng giai pháp khí này, mặc dù trong lòng xem thường nhưng cũng phải thu lấy, làm như vậy Cố đông chủ mới có thể an tâm!

Hai ngày sau khi Hàn Lập khôi phục tu vi tầng thứ năm, Cố đông chủ và Vương Trường Thanh rốt cục vẻ mặt khẩn trương tìm đến Hàn Lập.

Hàn Lập không nói nhiều, trực tiếp lên xe do loại quái thú kia kéo thẳng đến một nơi nào đó trên đảo.

Thú xa sau khi chạy liên tiếp hai canh giờ liền đem bọn họ vào một thành thị được kiến tạo hoàn toàn bằng đá trắng.

Trước thành, ở cửa thành còn có không ít vệ binh phàm nhân trấn thủ.

Nếu có người đi ra ngoài, bọn họ sẽ không truy hỏi, nhưng người muốn vào thành phải xuất ra một khối lệnh bài giống như khối của Hàn Lập đem cho họ kiểm tra mới được.

Chẳng qua, khi Hàn Lập vào thành thì vệ binh lấy ra một cái vòng tròn bằng đồng, khua khua trên người Hàn Lập vài cái, sau khi thấy trên vòng tròn có lục quang phóng ra thì lập tức cung kính hành lễ với Hàn Lập, rồi kiểm tra lệnh bài Cố đông chủ và Vương Trường Thanh.

------oOo------

Chương 369: Khiêu chiến (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập dò xét mấy vệ binh này một chút, tuy trên người không có linh lực dao động nhưng nhìn vào thân thể khỏe mạnh của mỗi người, xem ra đều phải luyện qua một ít công phu thô thiển.

Chẳng qua làm cho hắn tò mò nhất chính là cái vòng đồng kia. Mấy vệ binh trên thân thể không có linh lực, thế nhưng lại có thể nhờ vào thứ này phân biệt được ai là người tu tiên, thật đúng là một thứ kỳ diệu.

Hàn Lập không khỏi dò xét vòng đồng đó vài lần.

Hết thảy điều này đều bị Vương Trường Thanh bên cạnh thu vào trong mắt, liền cười giải thích cho Hàn Lập:

"Kìa là Linh bàn, có thể giúp cho phàm nhân chúng ta nhận biết được thân phận của các tiên sư!"

"Linh bàn?" Hàn Lập nghe xong xưng hồ này có chút ngẩn ra, nhưng lập tức nhớ tới đích xác có một đoạn trên vòng đồng được khảm một ngọc bàn lớn bằng bàn tay, liền nhẹ nhàng gật đầu, không nói gì.

Tiếp theo, Hàn Lập lạnh nhạt ngồi trên thú xa quan sát xung quanh. Thú xa đi dọc theo một ngã tư đường của bạch thạch thành, đi về phía trung tâm.

Trên đường, người đi lại rất nhiều, hơn nữa đi đi lại lại không ngừng, lại có cả những người chạy vội, xu thế rất náo nhiệt.

Những người này quần áo đa số đều là màu trắng, những người quần áo khác cũng đều mang quần áo giản dị như màu vàng nhạt, xanh nhạt. không có ai ăn mặc màu mè, hoa lệ cả.

Hơn nữa những người này rõ ràng có phân ra thân phận cao thấp. Thường thường một, hai người ăn mặc cao quý đi phía trước, phía sau lại là ba, bốn người quần áo có chút rách rưới đi sát theo, hiển nhiên là thân phận hạ nhân.

Cuối cùng bởi vì người và thú xa quá nhiều, xe của bọn Hàn Lập cũng không thể không giảm tốc độ mới có thể tiếp tục đi tới.Vất vả một hồi, thú xa rốt cuộc cũng đến một quảng trường thật lớn nằm giữa trung tâm tòa thành.

Quảng trường này chiếm hơn mười mẫu, tấp nập người qua lại, Hàn Lập liếc mắt nhìn thấy nơi nơi đều là đầu người chen chúc.

Mà dòng người từ bốn phương tám hướng còn tiếp tục đổ về không ngừng.

Dọc theo bốn phía quảng trường có nhiều cửa hiệu, trong mỗi cửa hiệu đều tràn ngập người. Tại trung tâm có một ít gian hàng tạm thời, bộ dáng cũng kín hết chỗ. Mà những chỗ còn lại cũng có rất nhiều người, đang nhiệt tình nói chuyện, có vẻ vô cùng nhộn nhịp, náo nhiệt.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh ấy, trong lòng hắn thoáng có chút sững sờ vì thấy đông người như thế. Tối thiểu quảng trường này đang chứa hơn mấy vạn người.

Thú xa vào đến đây, tự nhiên không có khả năng tiếp tục tiến tới.

Cố đông chủ liền xuống xe, mang theo bọn Hàn Lập đi bộ đến bên sân một tòa nhà nhà mang kiến trúc cung điện.

Cung điện này cao khoảng vài chục trượng, rõ ràng cao hơn các kiến trúc khác nhiều.

Hơn nữa trước cửa của cung điện lớn kia còn đứng một loạt vệ binh, cầm trong tay trường mâu lấp lóe đứng thủ vệ, không cho những người khác tùy tiện lại gần nơi này.

"Hôm nay là ngày Khôi Tinh Đảo mở cửa ba tháng một lần cho nên người trong Đông Thạch thành phải đông hơn mấy lần so với trước. Cơ bản người của mười mấy thành trấn đông bộ đều sẽ đến đây giao dịch một ít vật phẩm hi hãn bình thường khó có thể mua được" Cố đông chủ vừa tiến tới vừa quay đầu lại giải thích cho Hàn Lập. Hàn Lập chỉ nhàn nhạt cười, đi theo đến trước cung điện.

Cố đông chủ tiến lên nói vài câu với các vệ binh thủ môn kia, vệ binh liền vung tay lên, ý bảo bọn họ có thể đi vào.

Vì thế, Cố đông chủ vội vàng tiếp đón Hàn Lập và Vương Trường Thanh, rồi đồng loạt đi vào.

Trong điện có vẻ rất âm hàn và u tĩnh. Tại hành lang sau cửa điện có mười mấy tên xem ra có chút thân phận đang túm năm tụm ba, lại đang to to nhỏ nhỏ bàn luận gì đó. Thấy Cố đông chủ đã đến, tất cả đều nhìn lại có chút địch ý.

Nhưng lúc này,cánh cửa màu tím ở một nơi khác trong hành lang mở ra, từ bên trong đi ra một thanh niên áo trắng tầm hai mươi tuổi. Người này gương mặt thanh tú trắng trẻo, bộ dáng văn nhược.

"Vị này là Cố tiên sinh sao? Những người khác đều đã đến, chỉ còn thiếu Cố gia. Nhưng bên trong chỉ người tu tiên tham gia khiêu chiến mới có thể đi vào. Cố tiên sinh hãy ở lại đây chờ kết quả đi!" Thiếu niên thiện ý liếc mắt nhìn Hàn Lập, rồi lễ phép nói với Cố động chủ.

Tu vi của thanh niên, dưới sự xem xét của Hàn Lập hiển lộ không thể nghi ngờ, trên dưới bốn, năm tầng Luyện khí kì, cùng với hắn bây giờ không sai biệt lắm.

Cố đông chủ thấy vậy, đành phải dùng ánh mắt hy vọng liếc nhìn Hàn Lập, sau đó trong miệng xưng *"Đúng vậy"* đứng lui sang một bên.

Hàn Lập thần sắc như thường theo thanh niên đi vào sau cửa gỗ. Sau đó cửa gỗ lập tức đóng chặt.

"Ta họ Văn, đạo hữu có thể gọi ta Văn Tường. Chẳng qua, ta chưa từng thấy qua đạo hữu, chẳng lẽ là tu sĩ mới đến Khôi Tinh Đảo chúng ta sao?" Mang theo Hàn Lập tiến vào sau cửa gỗ, thanh niên bỗng quay đầu lại mỉm cười hỏi.

"Tại hạ Hàn Lập, tháng trước mới đến Khôi Tinh Đảo!" Trải qua việc luyện tập trong khoảng thời gian này, Hàn Lập cuối cùng đã có thể nói tiếng địa phương thông thạo.

"Ha, ha, thật sự bội phục! Lấy tu vi hiện tại của đạo hữu mà dám xuất ngoại chu du, đạo hữu thật đúng là đảm thức hơn người! Tại hạ thì không được như thế, từ lúc xuất sanh trên đảo này đến nay, cũng chưa rời khỏi Khôi Tinh Đảo nửa bước" Thanh niên có chút hâm mộ nói.

Nghe xong lời này, Hàn Lập chỉ cười khẽ không nói gì.

Sau đó, Hàn Lập đi theo thanh niên đi thẳng ra một đại sảnh hình vòng tròn, bên trong có ba mươi mấy tên tu sĩ hoặc đứng hoặc ngồi mang vẻ mặt khác nhau.

"Xem ra mọi người đều đã đến, phía dưới sẽ ngay lập tức bắt đầu thi đấu! Một trận chiến quyết phân thắng bại, chỉ cho phép đả thương người chứ không cho phép giết người, nếu không hủy bỏ tư cách thắng" Ngồi đối diện đám người là một lão giả tiên phong đạo cốt, nói cực kì ngắn gọn.

Ở trong phòng tất cả đều là tu sĩ Luyện khí kì, chỉ có một mình hắn là tu vi Trúc cơ sơ kỳ, xem ra là tu sĩ quản lí việc thi đấu này.

Mà thanh niên họ Văn tiến vào đại sảnh liền chạy nhanh đến chắp tay đứng phía sau lão giả.

Lão giả không để ý đến thanh niên mà xuất ra một cái ống ngọc màu xanh, trong ống có hai mươi mấy chiếc thẻ trúc.

"Tốt lắm, muốn khiêu chiến hãy đến lấy một thẻ, số giống nhau thì tỷ thí với nhau, người thắng mới có tư cách khiêu chiến đại diện của mười thương gia kia".

Nghe xong lời này, ba mươi người kia đại đa số đều nhìn về phía ống ngọc kia.

Mà ống ngọc bỗng nhiên toát ra một tầng thanh quang, bọc thẻ trúc vào trong. Thần thức những người khác tự động bị thanh quang bài xích ra ngoài, còn bị phản lại một chút ảnh hưởng, không khỏi rung động thân hình.

Những tu sĩ khác không dùng thần thức thăm dò ngọc đồng thì lộ ra vẻ vui mừng khi thấy tai họa của người khác.

Những người này chính là người tu tiên bị khiêu chiến, tự nhiên hy vọng bọn khiêu chiến như Hàn Lập càng mệt càng tốt.

Thần thức Hàn Lập vốn cường đại, mạnh mẽ phá vỡ thành quang tự nhiên không vấn đề gì, nhưng hắn cũng sẽ không làm việc gây nên sự chú ý này.

Vì thế sau khi ngơ ngác nhìn nhau, Hàn Lập đợi cho đám tu sĩ luân lưu tiếp tục lên lấy thẻ tre.

Hàn Lập ngẫu nhiên lấy ra một thẻ, thoáng nhìn thì thấy một ký hiệu màu bạc cổ quái.

Hắn không khỏi nhíu nhíu mày. Hắn đã quên mất một việc… hắn không biết văn tự địa phương!

Nhưng Hàn Lập mặt không chút thay đổi, vẫm cầm trong tay thẻ trúc vừa mới lấy được, bộ dáng không có chuyện gì.

"Số 1!" Lão giả lạnh lùng nói một tiếng.

Lập tức có hai gã tu sĩ tay cầm thẻ trúc giống nhau đi ra

"Các ngươi sang sàn đấu bên kia tỷ thí, nơi đấy có trận pháp mạnh, không sợ pháp thuật phá hư. Chỉ cần có thể lấy thẻ trúc của đối phương giao cho ta là thắng. Ta sẽ không hỏi các ngươi đã dùng phương pháp và thủ đoạn gì. Đương nhiên không thể giết chết đối phương" Lão giả không khách khí nói.

"Vâng,tiền bối!" Hai người này cúi người thi lễ với lão giả một cái rồi đi đến hướng sàn đấu lộ thiên mơ hồ có thể thấy được phía sau đại sảnh.

Kết quả sau khi trên sàn đấu xuất hiện một trận ánh sáng màu trắng, bóng dáng hai người biến mất.

Nhưng sau một lúc, thân ảnh hai người có chút mệt mỏi lại xuất hiện trở lại trên sàn đấu.

Trong đó một người hưng phấn trùng trùng đem hai thẻ trúc giao cho lão giả, tên còn lại thần sắc ảm đạm trực tiếp đi ra khỏi đại sảnh.

"Số 2!" Lão giả lạnh như băng hô lên.

Bởi vì tu sĩ Luyện khí kỳ tranh đấu thủ đoạn có chút đơn giản cho nên rất nhanh phân ra thắng bại.

Thậm chỉ có một đôi tu sĩ vừa mới đặt chân trước tiến vào, chân sau ngay lập tức đi ra. Vô luận người thắng hay kẻ bại cũng đều hì hì cười, cao hứng dị thường. Điều này làm cho Hàn Lập đứng ngoài xem không khỏi có điểm kỳ quái.

"Số bảy!"

Một gã tu sĩ theo thanh âm lão giả lập tức đứng dậy, nhưng tên còn lại vẫn chậm chạp xuất hiện.

"Số bảy" Lão giả sắc mặt trầm xuống lại quát lên.

Lúc này Hàn Lập mới mang vẻ mặt giật mình đi ra, ngoài miệng vội vàng giải thích: *"Tiền bối! Thật sự không phải. Ta vừa rồi nhìn lầm dãy số, nghĩ rằng mình là số chín!"*

Lão giả căn bản không để ý Hàn Lập nói gì, không kiên nhẫn vung tay lên. Hàn Lập liền tự giác cùng tên còn lại rảo bước hướng về sàn đấu mà đi.

Luồng bạch quang qua đi, Hàn Lập cùng đối phương xuất hiện tại một mảnh thiên địa màu trắng, không gian hơn mười trượng xung quanh, bốn phía đều là sương mù màu trắng.

"Tu vi các hạ thấp hơn so với ta ước chừng hai tầng, ta xem ra không cần đánh nữa đâu, đạo hữu trực tiếp nhận thua đi! Kẻo tại hạ nhất thời lỡ tay làm trọng thương đạo hữu!"

Trung niên tu sĩ đối diện vẻ mặt tự tin nói với Hàn Lập.

Hàn Lập nhìn vị *"cao thủ"* Luyện khí kỳ tầng bảy đối diện này, thấy giống mình ngay cả vòng bảo hộ đều không xuất ra, khẽ mỉm cười.

------oOo------

Chương 370: Khiêu chiến (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Có gì buồn cười chứ? Ta chính là có lòng tốt không muốn đả thương ngươi mà thôi!"

Vị tiên sư đối diện này thấy vẻ mặt có phúc không chịu hưởng này của Hàn Lập, không khỏi trở nên tức giận, càng ra vẻ *"cao nhân"*.

"Không có gì! Ta chỉ là nghĩ rằng tràng tỷ thí này tựa hồ so với ta tưởng tượng có lẽ thoải mái hơn một chút!" Hàn Lập dùng mũi chân điểm điểm mặt đất phía dưới, nói ra một câu kinh người.

"Cái gì?? Ngươi dám coi thường ta như vậy!" Trung niên tu sĩ này lập tức sắc mặt đỏ bừng, khoát tay một cái, trong tay đã xuất hiện một thứ trong suốt, nhưng hắn chưa kịp xuất ra vật trong tay thì bỗng cảm thấy một bóng người xuất hiện trước mắt, tiếp theo hai mắt tối sầm, chân mềm nhũn ngã xuống đất, chẳng còn biết trời đất gì nữa. Hàn Lập vác trung niên tu sĩ, thần sắc như thường từ bên trong đi ra.

Những tu sĩ khác trong đại sảnh gặp một màn này đều cảm thấy ngạc nhiên.

Chênh lệch tu vi giữa Hàn Lập và đối thủ, bọn họ đều biết rất rõ. Nhưng người thắng lại là Hàn Lập, việc này thực rất ngoài ý muốn.

Nhưng cũng không phải tất cả tu sĩ đều vô cùng kinh ngạc. Chỉ có một lão giả trên mặt nhiều chỗ băng bó là lộ ra thần sắc cực kỳ cổ quái.

Hắn thâm ý sâu sắc liếc mắt nhìn Hàn Lập, tuy không nói câu nào nhưng tựa hồ biết Hàn Lập đã ra tay như thế nào.

Hàn Lập *"hắc, hắc "*cười, bất động thanh sắc đem hai cái thẻ trúc đặt trước mặt lão giả, rồi đem đối thủ đang hôn mê đặt trên nền đất, xong liền đi về phía các tu sĩ chiến thắng.

Lão giả nhìn trung niên tu sĩ đang bất tỉnh dưới chân, nhẹ lắc lắc đầu, lộ ra một vẻ mặt cười mà không phải cười.

"Số tám!"

Lão giả nhìn mười tên tu sĩ không phải thượng tràng ho nhẹ một tiếng, nhàn nhạt nói:

"Kế tiếp dựa theo số hiệu để bắt đầu việc khiêu chiến, nếu là tự cảm thấy pháp lực bị tiêu tốn nghiêm trọng có thể trước hết nghỉ ngơi một chút. Đợi sau một lúc khiêu chiến lại, nhưng trong hôm nay toàn bộ khiêu chiến phải chấm dứt, nếu không sẽ bị mất quyền khiêu chiến. Hơn nữa khiêu chiến giả sẽ không được phép khiêu chiến với người đã đánh qua. Cho nên nếu thừa ra người thứ mười một, có thể tại lúc cuối cùng khiêu chiến mười người chiến thắng một lần".

"Tốt lắm, tiếp theo bắt đầu!"

Thấy lão giả nói xong rồi, tu sĩ số một vội vàng tuyển ra một gã đối thủ tu vi xem ra thấp nhất từ trong mười tên tu sĩ kia, đồng loạt tiến vào sàn đấu.

Đối thủ bị khiêu chiến kia chỉ có sáu tầng tu vi mà hắn là tu sĩ bảy tầng, xem ra xác xuất chiến thắng không nhỏ!

Nhưng chỉ sau thời gian một trén trà nhỏ, từ trong bạch quang đi ra trước lại là tên tu sĩ sáu tầng kia, còn tên tu sĩ số một sau một lát mới khắp người mang đầy thương tích đi ra.

Hắn mang vẻ mặt xấu hổ, không nói lời nào trực tiếp chạy vội ra khỏi đại sảnh.

Thấy một màn này, các khiêu chiến giả còn lại sắc mặt biến đổi, mà tu sĩ kia không cần nghỉ ngơi mà lập tức quay lại chỗ mười người đang đứng.

"Tiếp theo!" Lão giả không có một chút ngạc nhiên nào hô lên, tựa hồ việc tu sĩ kia giành chiến thắng là việc đương nhiên.

"Tiền bối,pháp lực của ta hiện tai chưa khôi phục, hãy chờ một lát nữa đi!" Tu sĩ số hai sắc mặt có chút đỏ lên nói.

"Số ba!" Lão giả không để ý đến người này thật sự là pháp lực chưa khôi phục hay là có chút khiếp sợ mà trực tiếp hô lên số tiếp theo.

Mà vị tu sĩ tiếp theo sau khi nhíu mày suy nghĩ, cũng không tiếp chiến.

Mà tu sĩ số bốn tiếp theo mang vẻ mặt như đang làm một chuyện gì nguy hiểm, liều mạng chọn ra một gã đối thủ rồi cùng tiến vào sàn đấu.

Kết quả, một màn đồng dạng lại xuất hiện.

Nhìn tu sĩ số bốn mang thương thế không nhẹ, nhóm khiêu chiến giả còn lại không dấu diếm được vẻ sợ hãi.

Dưới tình huống này, hai gã tu sĩ kế tiếp đều cùng đem cơ hội khiêu chiến kéo dài ra sau. Bọn họ cho rằng, nhường cho người khác thi đấu trước mới là lựa chọn khôn ngoan nhất.

"Số bảy!" Lão giả sau khi thần sắc biến đổi một chút, chậm rãi gọi lại số của Hàn Lập.

Hàn Lập im lặng không nói đi ra, dùng một ngón tay chỉ vào một gã đối thủ tu vi sáu tầng.

Tên tu sĩ kia là một hán tử khỏe mạnh, thấy Hàn Lập chẳng những không lùi bước mà còn tuyển hắn, nhất thời cười dữ tợn, bước mạnh hướng sàn đấu đi đến.

Hàn Lập thì ngược lai, chậm rãi bước đi, phảng phất như đang cân nhắc đối sách.

Sau khi thân hình tráng hán và Hàn Lập biến mất trong bạch quang, tất cả mọi người chú ý nhìn về hướng sàn đấu.

Trúc cơ kỳ lão giả thì lại nhắm hai mắt, tựa hồ bắt đầu dưỡng thần.

Nhưng sau đó chốc lát, da mặt khẻ nhúc nhích một chút, tiếp theo trên mặt hiện lên vẻ nghi ngờ, ánh mắt mang vẻ kinh ngạc mở ra.

Tiếp đó, một bóng người từ trong bạch quang xuất hiện trên sàn đấu.

Chúng tu sĩ vội vàng ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy sau khi bạch quang tiêu tán người nọ lại là Hàn Lập. Chỉ thấy hắn cả người cao thấp cũng không hề có một chút vết thương nào, nhưng một tay lại kéo đối thủ cả người bị đốt cháy, nhàn nhã đi ra, bộ dáng vô cùng thoải mái.

Thấy lại một màn này, không chỉ riêng tất cả các tu sĩ khiêu chiến đều sợ ngây người, những người bị khiêu chiến còn lại cũng lộ ra vẻ khó có thể tin được.

Cho nên vị Văn Tường đang ở phía sau lão giả kia, miệng há hốc mồm, bộ dáng nhất thời không thể khép lại.

Hàn Lập đem vị đối thủ chỉ còn chút hơi thở này đặt trước mặt lão giả, rồi trước các loại ánh mắt kinh dị, quay trở lại vị trí lúc trước.

Mà các khiêu chiến giả khác thấy vậy, đều không tự kìm hãm được lộ ra một vẻ kinh sợ.

Thấy loại tình hình này, trong lòng Hàn Lập cười lạnh một tiếng.

Xem ra, vô luận đến địa phương nào, dùng thực lực để nói chuyện đều là cách có hiệu quả nhất.

Có lẽ chuyện Hàn Lập đại thắng ngoài ý muốn cấp cho những người còn lại sự tin tưởng thủ thắng, kết quả mấy người sau đó đều không trốn tránh nữa, trực tiếp chọn lựa đối thủ đại chiến một phen.

Nhưng vài người này không người nào không có kết cục trọng thương.

Thấy cảnh này, vài vị khiêu chiến giả còn lại sau cơn kinh hãi, hoàn toàn dập tắt ý nghĩ có thể chiến thắng trong lòng. Sau khi suy tính, đều từ bỏ quyền được khiêu chiến.

Dù sao nếu đã biết rõ không thể địch lại thì không nên cứng đầu, bọn họ không phải đầu gỗ.

Sau đó, lão giả đương trường tuyên bố chỉ có Hàn Lập một người thay Cố gia lấy được tư cách buôn bán giữa các đảo lớn.

Tiếp đó, lão giả đem một khối ngọc giản màu lam giao cho Hàn Lập, nói hắn đem cho người của Cố gia.

Tiếp theo, lão giả không khách khí hạ lệnh trục khách. Tất cả tu tiên giả đều bị hắn không khí mời ra khỏi đại sảnh.

Đến hành lang, Hàn Lập đem ngọc giản màu lam giao cho Cố đông chủ. Cầm ngọc giản trong tay, thần sắc trên mặt hắn thật sự là phấn khích vạn phần.

Đầu tiên có chút không tin, tiếp theo là kinh ngạc, cuối cùng mới là vẻ mừng như điên.

"Hàn tiên sư, lòng cảm kích đối với ngài, Cố mỗ cũng không muốn nói nhiều lời. Ngài hãy yên tâm, điều kiện Cố gia đã hứa sẽ tuyệt đối làm được cho tiên sư".

Khi nói những lời này thì Hàn Lập, Cố đông chủ và Vương Trường Thanh đã ngồi trên thú xa, đang trên đường trở lại Cố gia trang.

Hắn tuy nói chuyện thân tình, cảm kích. nhưng hai tay lại gắt gao ôm lấy ngọc giản như sợ nó bay mất, bộ dáng thật sự có chút buồn cười.

"Ta tin rằng Cố tiên sinh sẽ không làm loại việc "qua cầu rút ván"

này! Đặc biệt đối với một vi tu tiên giả mà nói" Hàn Lập lưng dựa vào thành xe, cười mỉm nói.

Nghe thấy lời nói tựa hồ mang ý cảnh cáo này của Hàn Lập, Cố đông chủ và Vương Trường Thanh thần sắc tái nhợt, *"Không dám"*,*"Không dám"* liên tục.

Không lâu sau, Hàn Lập đã về tới mộc ốc trên núi, mà Khúc Hồn đang thành thật thủ tại nơi đây.

Sau ba ngày Hàn Lập chỉ ở trong phòng tái luyện khí, vị Vương Trường Thanh kia lại tìm đến đây.

Lần này hắn đến thông báocho Hàn Lập, hắn có thể lên tiên sơn Đăng Tiên Các, giải quyết việc để có được tư cách ở lại Khôi Tinh Đảo vĩnh cửu, thuận tiện còn muốn Hàn Lập xác định nơi tu luyện về sau.

Dù sao tu tiên giả trên mỗi đảo đều có thể có được động phủ của chính mình.

Tuy nhiên bởi vì không tham gia đại hội tranh đoạt linh địa nên địa phương tìm được khẳng định linh khí ít một chút, nhưng cuối cùng cũng có thể có nơi tu luyện.

Hàn Lập xem lại đảm bảo thư được Cố gia đóng dấu, ngự khí nhằm thẳng trung bộ Khôi Tinh Đảo bay đi, Khúc Hồn tự nhiên là lưu lại bảo vệ tiểu ốc.

Dọc theo đường đi, Hàn Lập bay qua bảy, tám tòa thành thị, cùng mười mấy trấn nhỏ, rốt cuộc trông thấy tiên sơn theo như lời Vương Trường Thanh.

Đó là một tòa cự sơn màu xanh cao ngất đến nửa tầng mây, có ba ngọn núi cao chọc trời, giống như là một tòa pháo đài nguy nga, khi thế rất oai nghiêm.

Dưới ngọi núi lớn có rất nhiều núi nhỏ, nhiều không thể đếm xuể.

Liếc mắt nhìn lại, Hàn Lập căn bản không biết núi này rộng lớn bao nhiêu.

Hàn Lập ngơ ngác nhìn cái gọi là *"Tiên sơn"*, có chút ngẩn người.

"A,đây không phải là Hàn đạo hữu sao?" phía sau Hàn Lập bỗng nhiên truyền đến một âm thanh tiếp đón.

Hàn Lập hơn kinh hãi, nghĩ thấy có chút quen tai, vội vàng quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy phía sau cách đó không xa, vị văn văn nhược nhược Văn Tường kia đang cười cười nhìn hắn, dưới chân đang dậm lên một cái luân tử (bánh xe) giống như pháp khí phi hành.

"Hóa ra là Văn đạo hữu, thật trùng hợp quá!" Hàn Lập sau khi rùng mình, liền cười ha ha nói.

"Hì hì! Đúng vậy, ta cũng không nghĩ gặp đạo hữu! Đối với việc đạo hữu có thể đánh bại tu sĩ của hộ vệ đội, ta thật sự là cực kỳ bội phục đó!"

"Hộ vệ đội?" Hàn Lập nghe xong từ này có điểm ngây người!

------oOo------

Chương 371: Đăng Tiên Các

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hàn đạo hữu, mười tên tu sĩ mà ngươi khiêu chiến, thật ra cũng đều là do những đại hộ thuê những mấy đả thủ nhàn rỗi tới bổn đảo lập thành hộ vệ đội. Tuy bọn họ mỗi người tu vi không cao, nhưng bởi vì thường xuyên xuất hải bác sát yêu thú (ra biển giết yêu thú), còn thường cùng với tu sĩ trên đảo luận bàn tranh đấu, cho nên luận về kinh nghiệm chiến đấu cùng thủ đoạn của họ so với các tu sĩ bình thường hơn nhiều lắm. Đừng nói là tu vi bằng đối phương, chính là bình thường những tu sĩ có tu vi cao hơn hai ba tầng so với bọn họ, thua trên tay bọn họ cũng không tính là sự tình gì kỳ quái!" Văn Tường thần sắc dương dương nói.

"Không có gì, Hàn mỗ chỉ là may mắn mà thôi!" Hàn Lập cười cười khách khí nói.

Luận về kinh nghiệm tranh đấu phong phú, hắn cũng không phải là ít!

"Đúng rồi, đạo hữu đã tới đây, phải chăng muốn đi Đăng Tiên Các làm thủ tục?" Văn Tường nhìn nhìn phương hướng Thanh sơn, quay đầu lại mỉm cười hỏi.

"Văn đạo hữu đoán đúng rồi. Tại hạ đích xác có việc xuống đảo này làm chút thủ tục, thực thuận tiện lựa chọn lấy một chỗ để tu luyện".

Việc này tính ra cũng không có gì phải giấu diếm, Hàn Lập liền thản nhiên nói.

"Ha ha! Đăng Tiên Các tại hạ cũng có qua mấy lần, không bằng để tại hạ đưa đạo hữu đi, dù sao cũng thuận đường! Nếu không Thanh Vân Sơn lớn thế này, thật sự khó tìm kiếm" Văn Tường nghe xong lời Hàn Lập, thành thật đề nghị.

Thấy đối phương chủ động nhiệt tình như thế, Hàn Lập cân nhắc một chút liền mở miệng đa tạ.

Vì thế, hai người sóng vai bay về hướng đại sơn phía trước.

"Thanh Vân Sơn tại bổn đảo, trừ Thiên Trụ Phong, Thiên Tiêu Phong, Thiên Môn Phong tam đại cự phong, ngoài ra còn có ba trăm sáu mươi bảy ngọn tiểu sơn, các loại động quật cùng sơn cốc lớn nhỏ không thể kể hết, có thể nói nơi đây có rất nhiều địa phương có thể tu luyện" Vừa phi hành về phía trước, Văn Tường vừa thao thao bất tuyệt giới thiệu núi non trước mắt cho Hàn Lập.

"Đương nhiên, tuy đại bộ phận Thanh Vân Sơn nằm trên một linh mạch không nhỏ nhưng mật độ linh khí nồng đậm khẳng định là không giống các nơi khác, bình thường mà nói ngọn núi càng cao thì linh khí lại càng sung túc thêm một chút, vì thế ba mươi sáu ngọn núi cao nhất có linh khí sung túc nhất liền trở thành đối tượng khiêu chiến của bổn đảo diễn ra mười năm một lần. Phàm là người trên ba mươi sáu ngọn núi này tu vi đều rất cao, có thể tùy ý khiêu chiến bon họ, nếu thắng liền có thể trở thành chủ nhân ngọn núi này. Các ngọn núi khác có linh khí kém hơn, bình thường chỉ cần có tu sĩ tiến vào Trúc Cơ Kỳ là có thể chọn một trong số những ngọn núi đó làm nơi tu luyện, cho nên tu tiên giả Luyện khí kỳ chỉ có thể thành thành thật thật mà tìm một ít sơn cốc hay động quật mà làm nơi tu luyện".

"Trúc Cơ kỳ có thể có được một ngọn núi riêng của mình?" Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn.

"Đúng vậy, chẳng qua Trúc Cơ kỳ tu sĩ bổn đảo đã đem chiếm cứ hết rồi, như vậy Luyện Khí kỳ tu sĩ chúng ta cũng không cần tơ tưởng đến loại chuyện tốt này" Văn Tường tự giễu nói.

"Ồ!" Các loại ý niệm trong đầu Hàn Lập lướt qua một lượt, cảm thấy có chút hưng phấn.

"Đúng rồi. Tam tọa chủ phong (ba ngọn núi chính) kia cao như vậy, trên đó linh khí không phải càng thêm sung túc sao!" Hàn Lập bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, tùy ý hỏi một câu.

"Đó là đương nhiên rồi, ngọn cao nhất kia chính là Thiên Trụ Phong,chính là nơi linh nhãn của bổn đảo đồng thời cũng là nơi tu luyện của đảo chủ Mộc Long chân nhân, không cho phép các tu sĩ khác tiến vào, nghe nói Mộc đảo chủ có tu vi Kết Đan trung kỳ, thần thông rất lợi hại. Mà Thiên Môn Phong cùng Thiên Tiêu Phong còn lại là động phủ của hai vị phó đảo chủ Viên Quân chân nhân cùng Khản Cầm chân nhân, mặc dù kém một chút so với Thiên Trụ Phong nhưng linh khí cũng gấp mấy lần so với các địa phương khác" Văn Tường nói xong cũng không khỏi lộ ra vài phân hâm mộ.

"Văn đạo hữu, hai vị phó đảo chủ cũng là tiền bối Kết Đan kỳ hay sao?" Hàn Lập nghe vậy, chậm rãi hỏi.

"Hai vị phó đảo chủ chẳng những là tu sĩ Kết Đan sơ kỳ mà lại còn là một đôi song tu đạo lữ" Vân Tường lắc đầu ảo não nói.

Nghe xong lời này, Hàn Lập cũng phải nhíu mày.

Một cái Khôi Tinh Đảo thế nhưng lại còn có ba gã Kết Đan kỳ tu sĩ. Thật đúng là vượt ra ngoài dự kiến của hắn.

Hàn Lập cũng đang cân nhắc nhưng cũng đã cùng Văn Tường tiến vào bên trong Thanh Vân Sơn, ngẫu nhiên còn gặp vài tên tu sĩ đang ngự khí phi hành.

Nhưng bọn họ cũng chỉ liếc mắt lãnh đạm nhìn hai người rồi cũng phi hành rời đi.

Nửa khắc sau, dưới sự dẫn đường của Văn Tường, Hàn Lập rốt cuộc cũng tới được một ngọn núi cao.

Trên đỉnh núi xuất hiện một tòa tiểu lầu hai tầng, cũng không biết là được tu kiến từ bao lâu rồi, bên ngoài chẳng những bẩn thỉu, hơn nữa vô cùng cũ kĩ, trên cửa còn lộ ra một tấm biển, mặt trên có viết ba chữ màu đen *"Đăng Tiên Các"*.

Nhìn đến đây, Hàn Lập không khỏi mơ hồ.

"Trong này chính là…" Tuy đã thấy chiêu bài nhưng Hàn Lập cảm

thấy khó tin không khỏi quay sang hỏi Văn Tường.

"Tuy không muốn thừa nhận việc này, nhưng nơi này đích xác chính là Đăng Tiên Các" Văn Tường lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

"Được rồi! Ta liền đưa ngươi đến trong này, tiền bối phụ trách Đăng Tiên Các tính tình có điểm quái dị! Đạo hữu nên chút ý một chút" Văn Tường phất tay cáo từ Hàn Lập, trước khi chia tay đã truyền thanh cảnh báo.

Hàn Lập thản nhiên nhìn tới người thanh niên dần biến mất, sau đó lơ đãng lắc đầu, thần sắc như thường hạ xuống trước lâu các, chậm rãi đi vào.

Nhưng hắn mới vừa đi tới trước cửa, bên tai liền truyền đến một tiếng thanh âm có chút âm lệ.

"Tiến đến đây đi! Cửa ở chỗ này".

Nghe xong lời này, trong lòng Hàn Lập không khỏi rùng mình, nhưng cũng nhanh chóng đi vào lầu các.

Đi vào bên trong lầu các, Hàn Lập cũng phải trợn mắt há hốc mồm.

Bên trong chính là hoàn toàn tương phản với bên ngoài, trang hoàng hoa lệ vô cùng.

Mặt đất trải thảm màu hỏa hồng được làm bằng ti trù trân quý, trên vách tường nạm vàng khảm ngọc, vô số bảo thạch bề mặt không ngừng lóe sáng, có vài loại Hàn Lập cũng không biết là loại hoa thảo diễm lệ nào, đặt ở mấy góc sáng sủa.

Mà đối diện Hàn Lập hé ra một chiếc thạch sàng (giường đá) cổ quái, chiếc sàng này phóng ra dị quang mênh mông, tuy không biết là được làm từ vật liệu gì nhưng khẳng định phải là phi thường trân quý.

Phía trên, một trung niên nhân sắc mặt tiều tụy đang nằm đó, người này mặc một chiếc áo bằng da yêu quái (bì yêu) màu hỏa hồng huyễn lệ, hai tay ôm một viên trân châu lớn màu trắng, đang nhìn Hàn Lập.

" Xin chào tiền bối, tại hạ phải làm thủ tục định cư, xin hỏi có phải tiền bối phụ trách việc này không?" Hàn Lập nén cảm giác ngạc nhiên trong lòng xuống, khom người thi lễ cung cẩn hỏi.

"Định cư? Có bảo nhân chứ?" Trung niên nhân ho nhẹ một tiếng, hữu khí vô lực hỏi.

"Có!" Hần Lập lấy ra văn thư Cố gia nhân cấp, tiến lên hai bước đem giao cho trung niên nhân.

Hắn cũng không dám cười người này, bởi vì linh lực dao động trên người đối phương rõ ràng nói cho hắn biết người này chính là một tu sĩ cường đại thực lực đã đạt đến Trúc cơ Hậu kỳ.

Trung niên nhân tiếp nhận văn thư trong tay Hàn Lập, thoáng đảo qua rồi đặt xuống, trong mắt tinh quang chợt lóe, bắt đầu dò xét hắn.

"Ta nghe nói có một tu sĩ mới lên đây, lấy tu vĩ ngũ tầng liền đánh bại người trong hộ vệ đội, không phải chính là ngươi chứ!" Bàn tay trung niên nhân vuốt ve khỏa trân châu trong lòng, có chút thờ ơ, đột nhiên hỏi.

Nghe được câu hỏi của đối phương như vậy, Hàn Lập trong lòng cả kinh, miệng vội vàng khiêm tốn nói: *"Vãn bối chỉ là may mắn mà thôi! Cũng không phải là thật"*.

"Hừ! May mắn…" Người này cười lạnh hừ một tiếng.

Thấy vẻ mặt đối phương, Hàn Lập khẽ nhíu mày, đồng thời trong lòng có chút nghi hoặc.

"Tràng tỷ thí này chính là sự tình ngày trước, người này như thế nào mà biết được?"

Phản phất nhìn ra Hàn Lập có chút khó hiểu, trung niên nhân đem nắm thật chặt bì yêu trên người, thần sắc bất động nói:

"Tên gia hỏa hộ vệ đội bị ngươi đánh bại cũng chính là tên đệ tử bất tài của ta, không ngờ lại bại trong tay đối thủ có tu vi thấp hơn, ta đã cho hắn đi diện bích rồi, dĩ tác trừng giới (xử lý kỷ luật)".

Vừa nghe thấy lời này, Hàn Lập có chút ngẩn ngơ, miệng cười khổ.

Cái này không phải là rất xảo hợp sao! Chẳng lẽ vị này muốn trả thù cho đồ đệ?

Hàn Lập có điểm bất an.

"Yên tâm, sự tình này chính là của vãn bối các ngươi, ta sẽ không lấy lớn hiếp nhỏ. Nhưng năm năm sau, ta hy vọng người cùng tên đồ đệ bất tài của ta tỷ thí một hồi, bất luận là thắng hay thua ta cũng đều không truy cứu chuyện này" Trung niên nhân liếc mắt nhìn Hàn Lập, băng lãnh nói.

"Một khi tiền bối đã có yêu cầu, vãn bối đương nhiên sẽ không cự tuyệt!" Hàn Lập trong lòng khổ sở không ngớt, miệng lập tức đáp ứng.

Thấy Hàn Lập đáp ứng rõ ràng như vậy, trung niên tu sĩ không khỏi rùng mình nhưng lập tức lại lộ ra vẻ hài lòng.

"Về việc định cư lúc nãy, ta sẽ cấp cho ngươi!" Bạch quang chợt lóe trên tay, trân châu bỗng nhiên biến mất, trung niên nhân đứng dậy bước tới châm rãi nói.

Cái gọi là thủ tục định cư trên đảo rất đơn giản, trung niên nhân xuất ra một khối kim sắc thư sách, điền tên Hàn Lập vào đó, đương nhiên lục sắc ngọc bài lúc trước của Hàn Lập tự nhiên là phải thu lại, mà đổi thành một cái lam sắc ngọc bội.

Ngọc bội này lam quang lấp lánh, cũng chính là một kiện pháp khí cấp thấp, nghe trung niên nhân nói, vật ấy có hiệu quả tị thủy, ở trên đảo cũng khá hữu dụng.

Nhưng tiếp sau đó, trung niên nhân lại lấy ra từ trên người một kiện ngân sắc họa sách, vứt cho Hàn Lập.

"Địa phương trên mặt có kim quang nghĩa là đã có người ở đó, còn lại là nơi có thể tu luyện, ngươi chính mình tự lựa chọn đi! Khụ, khụ…." Trung niên nhân thân thể tựa hồ có chút không khỏe, mới nói được mấy câu liền không ngừng ho nhẹ, hình dạng như đang mang bệnh nặng.

------oOo------

Chương 372: Tiểu Hoàn Đảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập tiếp nhận họa sách, chậm rãi mở ra, mới phát hiện mặt trên kim quang cùng bạch quang giao hô tương ứng, lóe ra hào quang thần bí.

Chẳng qua mấy địa phương loang loáng kia đều tập trung tại trung tâm bản đồ tạo thành một khu vực lớn màu xanh.

Lúc này Hàn Lập mới biết rằng, Thanh Vân Sơn chiếm một diện tích rộng lớn hơn cả tưởng tượng của hắn, khu vực màu xanh ở giữa đảo chiếm tới một phần tư diện tích cả đảo.

Hàn Lập cũng đã nhìn thấy một bạch sắc quang điểm lóe sáng, anh mắt không khỏi nheo lại ngưng thần nhìn kỹ.

Lấy kim quang mà so sánh, bạch quang hiển nhiên nhiều hơn phân nửa, chẳng qua là độ sáng bạch quang hiển nhiên không giống nhau.

Có cực kỳ chói mắt cũng có hào quang yếu ớt mỏng manh phát ra.

Địa phương có tiêu chú chính là sơn phong (đỉnh núi), quang mang thập phần chói mắt, nhưng Hàn Lập căn bản không lựa chọn mấy cái địa phương này, bởi vì bên tai vang lên mấu câu sau của trung niên nhân:

"Các loại sơn phong, Luyện khí kỳ tu sĩ không có tư cách tiến vào, còn mấy địa phương khác không hề có hạn chế, chỉ cần là địa phương bạch quang đều có thể đi vào!"

Mọi việc trên đảo đều giống như thanh niên tu sĩ lúc này nói cho hắn biết.

Nhưng còn lại chính là đám thiên nhiên sơn cốc, động quật loại đó quả thật bạch quang ảm đạm rất nhiều.

"Vãn bối muốn hỏi một câu, mấy cái địa phương này tại đây có thể khai mở một cái động phủ lớn, có hạn chế gì hay không?" Hàn Lập xem lướt qua họa sách, sau bỗng nhiên trầm giọng hỏi trung niên nhân.

"Lấy động phủ của người làm trung tâm, phạm vi trong vòng mười dặm đều là của ngươi, có thể tùy ý bố trí trận pháp cùng cấm chế, chỉ cần ngươi có bổn sự làm lớn như vậy" Người trung niên lộ ra vẻ ngoài ý muốn nhưng lập tức liền hiện ra một tia trào phúng nói.

"Vãn bối có thể chọn địa phương này, nơi này cũng là bạch quang, vậy cũng sẽ có linh mạch sao?" Hàn Lập nghe xong bình tĩnh hỏi.

Sau đó, hắn dùng ngón tay điểm nhẹ lên trên bản đồ, nhất thời bạch quang kia biến thành hoàng sắc.

Hàn Lập đem họa sách trả lại cho đối phương.

"Ở đây!" Ánh mắt trung niên tu sĩ đảo qua tại địa phương Hàn Lập đã điểm chỉ, trên mặt có chút tái nhợt, hìng dạng như là có chút ngoài ý muốn.

Hàn Lập điểm chỉ ở một địa phương nằm bên ngoài Khôi Tinh Đảo, nơi đây bạch quang lóe ra đích xác yếu ớt mỏng manh.

"Đấy là Tiểu hoàn đảo, chiều dài cũng chỉ có sáu bảy mươi dặm, nhưng đích xác trên đảo cũng có một vài tiểu linh mạch, chúng ta đã bố trí tại đảo một trận pháp phòng hộ. Đã kiến tạo một cái trấn nhỏ trên đảo ước chừng cũng được mấy trăm nhân khẩu!" Trung niên tu sĩ cười cười nói không khỏi lộ ra vài tia chế nhạo.

Hàn Lập cũng không có nói thêm lời nào, hắn biết đối phương một khi đã lộ ra thần sắc như thế, đảo này khẳng định sẽ không hề đơn giản.

"Đảo này đối với Khôi Tinh Đảo chúng ta mà nói, có thể xem như

một cái kê lặc (gân gà – nghĩa là bỏ thì tiếc mà dùng thì không biết dùng vào việc gì), bởi vì trên tuy có linh mạch nhưng đáng tiếc là nồng độ linh khí thật sự quá yếu ớt, diện tích lại quá nhỏ".

"Thực là muốn chọn nơi đây? Tu luyện trên đó cố nhiên không có tu sĩ khác quấy rầy nhưng nồng độ linh khí so với Thanh Vân Sơn tối thiểu cũng chỉ được ba phần, nói cách khác, người tu luyện tốc độ chậm hơn không ít so với các tu sĩ khác".

"Trước kia cũng có vài kẻ giống như ngươi, đều là những tu sĩ thích độc chiếm lấy một địa phương khổ tu, cũng động dạng lựa chọn đảo này. Nhưng không tới vài năm, liền thành thành thật thật quay trở lại, bọn họ tình nguyện nộp lượng lớn linh thạch để đổi chỗ tu luyện khác trên đảo, cũng không muốn tiếp tục đợi. Dù sao đối với người tu tiên mà nói, linh khí vẫn là trong yếu nhất.

Hơn nữa trên có quy định, tu sĩ lựa chọn đảo này đồng thời phải có nghĩa vụ bảo hộ, chính là nói tới linh thạch duy trì trận pháp phòng hộ trên đảo phải do người tự mình chuẩn bị lấy.

Đương nhiên, ngươi có thể mà thu linh thạch làm bồi thường từ dân cư trên đảo. Hơn nữa bản thân không cần hàng năm lại giao nạp linh thạch cống thuế cho chủ đảo. Chẳng qua ta trước tiên nhắc nhở ngươi một chút, linh thạch của cư dân trên đảo này căn bàn không đủ để bù lại hao tổn ngày thường của phòng hộ trận, đến hôm nay mọi linh thạch tiêu hao trên đảo đều do Khôi Tinh Đảo phụ trách mới có thể chống đỡ đến bây giờ" Trung niên tu sĩ dùng ngón trỏ quệt quệt mép giường phía dưới, dương dương nói.

"Có phải như vậy, nếu ta đến đảo này, trên thực tế ta chính là đảo chủ!" Hàn Lập nghe xong lời đối phương, bắt đầu trầm ngâm dễ đến nửa ngày sau mới nhẹ giọng hỏi.

"Hắc hắc, đích xác là có thể như vậy" Người trung niên có điểm ngoài ý muốn.

Hắn đã đem tình huống tồi tệ của đảo nói rõ ràng như thế, nhưng người trẻ tuổi này vẫn còn muốn lựa chọn, vậy thì mặc kệ hắn.

Lúc này, trung niên nhân có chút nhẫn nại quay lại dò xét Hàn Lập thêm một lượt, thầm nhủ cười lạnh vài tiếng.

Đến lúc đó số linh thạch khổng lồ tiêu hao hết, chỉ sợ là sẽ kêu khổ không ngừng.

Hắn tin tưởng rằng nhiều lắm chỉ một hai năm tu sĩ trẻ tuổi này sẽ lại muối mặt trở về lựa chọn địa phương tu luyện mới.

Nếu không, kỳ thật một cái danh tiểu đảo chi chủ đã sớm thưởng cho tu sĩ khác rồi, sao còn có thể lưu tới bây giờ!

"Được, vãn bối liền chọn đảo này!" Hàn Lập ngẫm nghĩ một chút liền tiếp nhận không hề do dự.

Nghe Hàn Lập khẳng định như vậy, trung niên tu sĩ cũng không có trì hoãn.

Hắn lần trong áo xuất ra một cái kim sắc mao bút, nhẹ nhàng điểm lên hòn đảo trên bản đồ, trong khoảng khắc bạch quang phía trên đã biến thành kim quang.

Sau đó hắn lại lấy ra từ trên người một cái ngọc giản, dùng kim bút viết lên mấy chữ gì đó rồi vứt cho Hàn Lập.

Hàn Lập tiếp nhận ngọc giản cúi đầu nhìn thoáng qua, mặt trên ngọc giản có hai cái phù hào kim sắc, nhìn có chút quen mắt, tựa hồ chỉ dùng để đề danh tự lên trên.

"Ngọc giản này, chính là chứng minh ngươi là người tu luyện trên Tiểu Hoàn Đảo, bên trong còn có danh sách cư dân trên đảo, ngươi liệu mà bảo quản cho tốt!" Trung niên tu sĩ lạnh nhạt nói.

Sáu đó hắn đem họa sách thu lại, nằm lại xuống giường, hơn nữa còn vẫy tay về phía Hàn Lập.

Ý tứ trục khách, biểu lộ rất rõ ràng!

Hàn Lập khẽ thi lễ, lui bước đi ra ngoài.

Rời Đăng Tiên Các, Hàn Lập cũng không có ở lại Thanh Vân Sơn xem phong cảnh hay có ý kết giao đồng đạo mà là trực tiếp ngự khí bay khỏi Thanh Vân Sơn, trở về Cố gia trang.

Sớm ngày thứ hai, Hàn Lập để lại cho Cố đông chủ một bức thư bên trên bàn rồi mang theo Khúc Hồn, bay tới một cái trấn nhỏ gần nhất.

Tại đây, hắn mua bản đồ Khôi Tinh Đảo và hải vực phụ cận, sau đó liền đi thẳng tới cảng khẩu.

Nghe Vương Trường Thanh nói, tại Khôi Tinh Đảo có thành thị lớn nhất là *"Khôi Tinh Thành"* nơi đây có một cái *"Thiên đô nhai"* chuyên mua bán giao dịch vật phẩm cho người tu tiên.

Hàn Lập tuy nhiên rất muốn qua nơi đây kiến thức một chút, nhìn xem hải ngoại tu sĩ giao dịch cái thứ gì, tụ tập công pháp gì.

Nhưng hắn hôm nay tu vi thực sự thấp đến đáng thương, tới mấy cái địa phương chúng tu sĩ quần tập, làm hắn có chút thắc thỏm bất an, cảm giác trong lòng cũng không chút kiên định liền cố nén từ bỏ.

"Xem ra thực lực không đủ, lá gan cũng nhỏ đi nhiều" Hàn Lập đang bay trên cảng khẩu, có chút tự giễu lẩm bẩm nói.

Lần này không có lựa chọn Thanh Vân Sơn làm nơi tu luyện mà đi Tiểu Hoàn đảo nơi linh khí yếu ớt, chăng qua cũng là vì bảo vệ bí mật cái tiểu bình tử, mới phải khổ tâm đưa ra quyết định này.

Chỉ có như vậy, một mình một đảo cách xa các tu sĩ khác, hắn mới có thể phóng khai thủ cước mà bồi dưỡng linh dược, sẽ làm cho tu vi đột nhiên tăng mạnh nhưng không làm cho các tu sĩ khác chú ý tới!

Tuy nhiên cứ như vậy, có lẽ tốc độ tu luyện hơi chậm một chút. nhưng vẫn có linh khí để hắn còn có thể bồi dưỡng linh dược.

Dù sao, hắn chủ yếu là phục dụng cùng luyện hóa đan dược mới có được tu vi như bây giờ, linh khí có ít ỏi một chút cũng sẽ không ảnh hưởng cho lắm.

Hàn Lập theo cảng khẩu bay ra khỏi cự đại cấm chế bao phủ cả Khôi Tinh Đảo, liền theo như địa đồ miêu tả, bay thẳng đến Tiểu Hoàn Đảo.

Trên bản đồ hòn đảo này chính là nằm bên cạnh Khôi Tinh Đảo, nhưng thực ra Hàn Lập phải phi hành liên tiếp một ngày một đêm mới từ phía trên thấy được đảo này.

Hàn Lập đi một vòng quanh đảo, hắn rốt cuộc cùng nhìn thấy một cái trận pháp nhập khẩu nơi bến tàu.

Vì thế, Hàn Lập từ từ hạ xuống trên bến tàu.

Trên bến tàu có rất ít người, cũng chỉ lác đác vài tên bộ dạng như ngư dân, ngồi trên tiểu thuyền nghỉ ngơi.

Bọn họ vừa thấy Hàn Lập cùng Khúc Hồn từ trên trời giáng xuống, đều từ trên tiểu thuyền bước lên đi tới bên Hàn Lập.

"Tại hạ Hắc Quý, tham kiến tiên sư!"

Nhóm người này vừa đến trước mặt Hàn Lập đều hành lễ, trong đó có một gã hán tử mặt đen phi thường cường tráng tới tới cung kính ân cần thăm hỏi, có lẽ là thủ lĩnh của mấy ngư dân này.

"Nơi này chính là Tiểu Hoàn Đảo sao?" Tuy Hàn Lập thầm nghĩ là không sai nhưng vẫn cẩn thận trước tiên hỏi một câu.

"Đúng vậy, tiên sư đại nhân, ngài đến để đổi linh thạch sao? Lần đổi trước cũng không cách đây bao lâu mà!" Hắc Quý mang vẻ nghi hoặc hỏi.

"Ta không phải đến đổi linh thạch, nhưng từ hôm nay, linh thạch tiêu hao trên tiểu đảo này sẽ do ta bỏ ra, bởi vì chỗ này đã là nơi tu luyện của ta, các ngươi về sau gọi ta là Hàn tiên sư là được!" Nghe được nơi đây chính là Tiểu Hoàn Đảo, Hàn Lập thở ra một hơi, mỉm cười nói với chúng nhân trước mặt.

Sau đó, từ trong ánh mắt kinh ngạc của mấy ngư dân, lập tức hô Khúc Hồn, lại ngự khí bay về hướng trung tâm đảo.

------oOo------

Chương 373: Thân Ngoại Hóa Thân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trên đảo cũng chỉ có duy nhất một trấn nhỏ, khá gần với cảng khẩu, mà ở phía tây đảo cách đây hơn hai mươi dặm có một tiểu sơn mạch (dãy núi nhỏ), trên cũng có hai ngọn núi không lớn lắm, một ngọn cao ước chừng hai ba trăm trượng, ngọn còn lại hình dạng cũng chỉ có hơn trăm trượng mà thôi.

Hàn Lập tại trên không trung đã nhìn thấy ngọn núi phía xa, nhưng cũng cố nén tia hưng phấn trong lòng, trước tiên đi tới thôn trấn đã.

Hàn Lập cùng Khúc Hồn đã đến, dẫn đến không ít xao động, lập tức có một vị lão giả tự xưng là trưởng trấn, vội vàng đến gặp.

Sau đó Hàn Lập đem kim sắc ngọc giản giao cho lão giả kia kiểm tra một lượt. Vị trưởng trấn này lập tức hiểu được, khách khí nói: *"Người toàn trấn hết thảy nguyện ý nghe theo tiên sư đại nhân điều khiển"*.

Hàn Lập đương nhiên là không có sự tình gì cần tới một ít phàm nhân hỗ trợ, mà là đại khái hỏi một chút tình huống trên đảo cùng với trên trấn xem xem liệu một người phải chi phân ngạch linh thạch tiêu hao cho phòng hộ trận nhiều ít bao nhiêu, đây mới là vấn đề hắn quan tâm nhất.

Nhưng nghe được là số lượng giao nộp cơ hồ có thể bất kỳ, Hàn Lập trong lòng có chút buồn bực.

Cái này không phải là nói mọi tiêu hao linh thạch đều phải do hắn xuất ra chứ?

Lời của trung niên tu sĩ nói cai gì mà hướng cư dân thu điểm linh thạch rồi đem bù lại một bộ phận tổn thất, xem ra thuần túy là nói để nghe mà thôi, có hay không căn bản không khác nhau là mấy.

Hàn Lập thầm chửi rủa trung niên tu sĩ một chút, liền an ủi lão giả vào câu.

Tiếp theo là vấn đề số lượng linh thạch tiêu hao cho trận pháp, lão giả liền nói cho hắn biết, lúc này hắn đành cấp cho lão giả linh thạch đủ dùng cho một năm.

Hắn nói cho lão giả, về sau hàng năm có thể tới động phủ của hắn lĩnh linh thạch cần thiết cho mỗi năm.

Hàn Lập cũng không để ý tới việc lão giả đang xưng tạ, liền cùng Khúc Hồn bay tới phía tây đảo.

Vừa tiến vào sơn mạch mà cư dân trên đảo gọi là Tiểu Hoàn Sơn, hắn liền cảm thấy linh khí nhàn nhạt đập vào mặt, cũng làm cho hắn thêm chút vui vẻ.

Một lát sau, hắn liền đứng trên Thần Phong Chu, bay một vòng quanh hai ngọn núi.

Hiển nhiên, nồng độ linh khí của ngọn núi cao nhất càng thêm sung túc hơn một chút, nhưng ở ngọn núi thấp thì thô tráng hơn, tựa hồ làm động phủ càng thích hợp, hơn nữa phía trên đã có một cái động phủ cũ của tu sĩ trước lưu lại, đầy đủ không tổn hao gì, cơ hồ có thể đến trực tiếp sử dụng.

Hàn Lập đứng trên Thần Phong Chu trầm tư một lát, trong mắt tinh quang chợt lóe, chủ ý đã có trong đầu.

Hắn trước tiên vào bên trong động phủ cũ kỹ đó, tại nơi sâu nhất trong động quật tìm một chỗ bí ẩn, tự phóng xuất pháp khí đào xuống đất.

Nửa ngày sau, một cái thông đạo quy mô đầy đủ, đường kính hai, ba trượng xuyên thẳng xuống phía dưới núi.

Nhưng là thông đạo này gần xuống tới chân núi còn cách vài chục trượng thì bỗng nhiên chuyển phương hướng đi tới ngọn núi kia cách đó hai ba dặm.

Tuy nhiên pháp khí trên tay Hàn Lập sắc bén vô cùng, hơn nữa lại có Khúc Hồn hỗ trợ, đại công trình qua một đoạn thời gian cũng đã hoàn thành nối thông hai ngọn núi với nhau.

Sau đó, Hàn Lập dựa theo hình dáng cũ của Thiên Nam động phủ, kiến tạo một tòa động phủ mới bên trong ngọn núi.

Động phủ này hết thảy đều giống với động phủ trên Thái Nhạc Sơn.

Chính là lần này lại không có cửa ra vào, ngoại trừ cái thông đạo kia, tất cả đều là bán phong bế (kín một nửa).

Trong này mới là địa phương chân chính Hàn Lập dùng để tu luyện cùng bồi dục linh thảo.

Như vậy có hai tòa động phủ thực, giả lại càng thêm an toàn.

Khai mở động phủ xong, Hàn Lập lại đem ra bộ *"Điên đảo ngũ hành trận"*, bày ra tại phụ cận ngọn núi thấp hơn.

Nhưng Hàn Lập xoay quanh không trung trên hai ngọn núi một lát, trong lòng vẫn chưa có cảm giác an tâm.

Hắn rõ ràng dùng bộ pháp khí mới được Tân Như Tích tặng để bày trận, lại bày ra thêm hai bộ trận pháp lợi hại, chính là trận kỳ và trận bàn gọi là *"Thiên phong cuồng liệt trận"* và *"Huyễn hành thiên la trận"*.

Hai cái trận pháp này đều có phạm vi lớn, sau khi bố trí liền có thể bao trùm hai ngọn núi trong đó.

Chúng nó tuy không có thần diệu như *"Điên đảo ngũ hành trận"* nhưng Trúc cơ kỳ tu sĩ gặp phải cũng sẽ phải chịu khổ.

Ngoại trừ Kết Đan kỳ tu sĩ ngạnh công, động phủ của Hàn Lập cơ bản là trên vạn người tới cũng chỉ vào được một.

Bầu trời bên ngoài đại trận đã bị nhũ bạch sắc vụ khí che dấu, ngọn núi mơ hồ nhìn không rõ, hắn khẽ cười một tiếng chậm rãi bước vào trong vụ khí, thân ảnh tiêu thất.

Vào bên trong động phủ, Hàn Lập cũng không có nghỉ ngơi chút nào mà lại bận rộn không ngừng.

Trước tiên đem một ít mầm linh thảo trồng bên trong ẩn bí dược viên, dù sao muốn đề cao cũng cần phải làm cho mầm trở thành cây con mới có thể được!

Sau đó Hàn Lập lại đem tiểu bình đặt tại một góc trong dược viên, nhưng pháp bảo tàn phiến này vẫn thông qua động bích ngưng tụ xuất lục dịch.

Tiếp theo hắn lại khai mở hơn mười gian mật thất lớn nhỏ bất đồng, dựa theo Dục Trùng tâm đắc của Ngự linh tông tu sĩ, nhất nhất cải tạo hoàn cảnh mật thất, đem đôi Bạch tri thù cùng đám kỳ trùng còn sống đem bỏ vào trong đó, tại phụ cận còn thiết hạ cấm chế đề phòng bọn chúng chạy trốn.

Đương nhiên cũng phải đủ trùng thực, Hàn Lập cũng rải xuống một ít trước.

Trọng yếu nhất chính là về sau, Hàn Lập không có phục dược tiến hành đả tọa luyện khí, mà là cẩn thận từ trong túi trữ vật lấy ra hôi bạch sắc ngọc giản tìm được bên người Việt hoàng, bên trong ghi lại rất nhiều bí thuật cực kỳ quỷ dị.

Khiến hắn cảm thấy chấn động là *"Thân ngoại hóa thân"* thuật cũng nằm ở trong đó.

Hàn Lập đem thần thức xâm nhập vào trong ngọc giản, nhìn kỹ thuật tu luyện này vô số lần mới rời khỏi ngọc giản, chìm vào trầm tư.

Trước kia tuy Hàn Lập trong lòng sớm đã có định kế, nhưng hiện tại cẩn thận mà suy nghĩ lại thấy thuật tu luyện này nguy hiểm thật sự không nhỏ!

Bởi vì trên ngọc giản đã nói rất rõ ràng, một khi tế luyện phân thân thất bại, thần thức đem cho phân thân sẽ tự hủy diệt, vô pháp tái thu hồi.

Mà đối với tu luyện giả, nếu thần thức không đủ cường đại, còn có thể bởi vì thần thức tổn hao nhiều, trải qua thời gian dài sẽ lâm vào điên cuồng, bị tâm ma phản phệ mà chết.

Hơn nữa cho dù là tế luyện thành công, cái gọi là *"Thân ngoại hóa thân"* này cũng chỉ có thể tự tiến hành tu luyện, để có thể thao túng tự nhiên thì phải là cao cấp khôi lỗi mới được.

Căn bản với chuyện một người hóa hai, hoàn toàn biến thành mấy người cũng kém không ít so với thần thông của tiên gia!

Chẳng qua, Hàn Lập có *"Huyết ngưng ngũ hành đan"* trên tay, hắn có cơ hội rất lớn có thể cho phân thân kết thành *"Sát Đan"*, đây là một cái kỳ ngộ ngàn năm có một, có thể có được một khôi lỗi hộ vệ tu vi Kết Đan kỳ!

Cho dù khôi lỗi (con rối) này chỉ gần tới Kết Đan sơ kỳ, cũng làm cho hắn có khả năng tự bảo vệ mình trước mặt Kết Đan kỳ tu sĩ.

Huống hồ điều kiện tiên quyết mấu chốt nhất tu luyện phân thân, khó khăn nhất chính là yêu cầu có một cái phân thân có đủ linh căn nhưng lại không chút tổn hao thích hợp để khu thể, hắn cũng đã sớm có.

Chính là Khúc Hồn, hồn phách này có thể luyện thi.

Theo lý thuyết, trừu thủ (rút ra, trích ra) nguyên thần của tu tiên giả, đặc biệt phải là nguyên thần của người tu tiên cấp thấp, bởi vì pháp thuật trừu thủ rất bá đạo, đại đa số đều làm cho kinh mạch trong thân thể tổn hại, trên cơ bản là không thể tái tu luyện pháp thuật. Thế nên có rất nhiều tu sĩ nhìn thấy Khúc Hồn thân là luyện thi lại còn có linh khí dao động như vậy, đều cảm thấy ngoài ý muốn.

Nhưng sau khi trừu thủ nguyên thần tu sĩ, tình huống trên thân thể tất nhiên là bình yên không việc gì vẫn có thể tồn tại nhưng khả năng này tất cả đều là trùng hợp, có lẽ là trong cả trăm mới có một cơ hội như vậy.

Mà không hay chính là bí thuật tế luyện *"Thân ngoại hóa thân"* này liền yêu cầu khu thể sau đó trừu thủ nguyên thần, chẳng những thân thể phải an nhiên vô dạng còn yêu cầu phải là người tu tiên cấp thấp có tu vi tầng sáu trở xuống.

Nếu không như vậy, việc khu thể lại càng thêm khó khăn.

Hàn Lập tuy không biết vì sao lại có cái yêu cầu cổ quái này, nhưng phỏng chừng cùng với phân thần khu thực lúc sau có quan hệ với việc dễ dàng nắm giữ cách khu thể này.

Tuy nhiên không biết Khúc Hồn lúc trước như thế nào lại bị Dư Tử Đồng cùng Mặc đại phu xảo lộng làm ra, nhưng Khúc Hồn đích xác đầy đủ hết thảy các điều kiện, đúng là tuyệt giai khu thể tế luyện phân thân.

Mà Việt hoàng kia phỏng chừng không biết trừu thủ bao nhiêu nguyên thần tu sĩ cấp thấp mới có thể tìm được một thân thể thích hợp.

Nếu không, tu luyện phân thân không mất nhiều thời gian đến vậy.

Hàn Lập ngồi dưới đất suy nghĩ cả nửa ngày, hay là quyết định đem Đại Diễn Quyết luyện đến tầng thứ hai rồi mới tế luyện phân thi, chỉ có như vậy, tế luyện dẫu có thất bại cũng không có trở ngại gì lớn lắm. Hiện tại, hắn đã có đầy kinh nghiệm đối với việc tu luyên Đại Diễn Quyết khiến cho thần thức lớn mạnh.

Đương nhiên tu luyện Đại Diễn Quyết, trước tiên phải khôi phục tu vi Trúc Cơ kỳ rồi tính, bởi vì bí thuật *"Thân ngoại hóa thân"* chỉ tu sĩ Trúc cơ kỳ mới có khả năng tu luyện.

Ma khi tế luyện phân thân hoàn tất, mặc kệ hóa thân thuật thành công ra sao, Hàn Lập đều muốn tu luyện *"Tam chuyển trọng nguyên công"*.

Dù sao cũng chỉ có công pháp này cùng với *"Thanh nguyên kiếm quyết"* mới là mấu chốt làm hắn có thể bước vào con đường lớn Kết Đan kỳ.

Hàn Lập đem việc tu hành sau này của mình ra suy nghĩ an bài một lượt sau đó mới tiến vào mật thất trong động phủ bắt đầu phục dụng đan dược luyện khí.

Hiện tại hắn chính là đang phục dụng *"Hoàng Long Đan"* cùng *"Kim Tủy Hoàn"* hai loại đan được cấp thấp.

Trúc Cơ Đan hiện tại đối với hắn mà nói được tính hơi mạnh, chờ hắn tu vi luyện đến bảy tầng rồi mới đem phục dụng.

Hắn bây giờ phỏng chừng sẽ không có Trúc cơ bình cảnh tồn tại nên rất nhanh có thể tiến vào Trúc Cơ kỳ.

------oOo------

Chương 374: Tu luyện vô tuế nguyệt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngày qua ngày trôi đi.

Hàn Lập mỗi ngày trừ thôi dục linh dược, điều chế mấy thứ cần thiết *"Hoàng Long Đan"* cùng *"Kim Tủy Đan"*, liền ngồi xếp bằng luyện khí hoàn toàn tiến vào trong khổ tu.

Đương nhiên, hắn cũng sẽ dựa theo Dục Trùng tâm đắc của Ngự linh tông tu sĩ, dành thời gian dạy dỗ Bạch tri trù với đám kỳ trùng, coi như là thú vui duy nhất trong việc tu luyện.

Giống như phỏng đoán của Hàn Lập, gần tới một năm hắn cũng đã tiến vào cảnh giới Luyện khí kỳ tầng chín, cũng trước kia so sánh chính là tốc độ nhanh chóng vô cùng.

Nhưng Hàn Lập đối với loại tốc độ này có chút bất mãn, sau khi tới tầng chín, cũng đã phục dụng ba khỏa Trúc cơ đan.

Dựa vào dược lực cường đại, Hàn Lập lại tiến vào Trúc cơ kỳ.

Luc này hắn rốt cuộc có thể sử dụng Tiên thiên chân hỏa.

Vì thế, Hàn Lập đã đình chỉ điều phối đan được cấp thấp, mà bắt đầu dựa theo đan phương luyện chế vài loại đan dược thích hợp sử dụng cho Trúc cơ kỳ.

Theo tính toán của hắn, trừ *"Luyện khí tán"* bởi vì phục dụng quá nhiều nên đối với hắn đã không còn tác dụng gì, còn lại ba loại đan phương luyện chế đan được có thể đưa hắn tinh tiến tu vi tới Trúc cơ hậu kỳ mà không có vấn đề gì.

Chẳng qua theo kế hoạch lúc đầu, Hàn Lập thực không có lập tức luyện khí gia tăng tu vi mà chính là tích tồn đan dược tu luyện *"Đại Diễn Quyết"*, chuẩn bị tế luyện *"Phân Thân"*.

Lúc trước, Hàn Lập tu luyện *"Đại Diễn Quyết"* tầng thứ nhất vô cùng thuận lời chỉ trong nửa năm đã luyện thành.

Điều này làm cho Hàn Lập trong lòng có chút vui mừng, biết chính mình tư chất lĩnh ngộ ngũ hành pháp thuật rất kém cỏi nhưng khi tu luyện *"Đại Diễn Quyết"* đã có chút ít thiên phú, bởi vậy với việc luyện thành tầng thứ hai cũng có tin tưởng lớn trong lòng.

"Đại Diễn Quyết" tầng thứ hai, theo như nửa bộ công pháp kia, sau khi tu luyện thành thần thức sẽ cường thịnh trở lại gấp mấy lần, đồng thời khả năng phân thần cũng tăng lên gấp trăm lần. Lúc này công pháp cùng khôi lỗi thuật kết hợp lại một chỗ mới lộ ra uy lực chân chính đáng sợ của *"Đại Diễn Quyết"*.

Tuy nhiên tu luyện lên đến tầng thứ hai, khẳng định khó khăn hơn so với tầng thứ nhất rất nhiều, nhưng tiêu phí thời gian vượt xa so với dự liệu của Hàn Lập.

Nguyên tưởng rằng chỉ cần hai, ba năm liền luyện thành tầng thứ hai Đại Diễn Quyết, trên thưc tế trải qua sáu năm, ngày đêm dốc lòng luyện tập mới miễn cưỡng luyện thành.

So với dự tính lúc đầu thì đã gấp đôi thời gian, khiến cho Hàn Lập cực kỳ bất đắc dĩ.

Mà trong lúc này, mạnh mẽ rèn luyện thần thức chính là cái loại tra tấn đau đầu não trướng, hồi tưởng lại cũng làm cho sắc mặt đại biến, sợ hãi không thôi.

Mặt khác tại năm thứ ba tu luyện Đại Diễn Quyết, từng bởi vì tư cách buôn bán kinh doanh trên đảo mà vị đồ đệ của trung niên tu sĩ trên Đăng Tiên Các đã ăn đau khổ lớn trên tay hắn, đành phụng theo mệnh lênh của trung niên tu sĩ lại đến Tiểu Hoàn Đảo của Hàn Lập khiêu chiến.

Kết quả, trước tiên tại bên trong đại trận bị vây khốn mệt nhọc ba ngày ba đêm, đến lúc Hàn Lập xuất quan mới phát hiện được, liền đi ra.

Phải biết rằng, Hàn Lập bởi vì tu luyện Đại Diễn Quyết gian nan, sớm quên tiệt việc này từ lâu rồi.

Đối mặt Hàn Lập dùng vô danh liễm khí thuật để che đi tu vi chân thật, hán tử này bị trận pháp làm mệt nhọc mấy ngày mà có điểm khó thở mệt nhọc, tự nhiên bị Hàn Lập nhanh chóng đánh bại, chỉ nghĩ rằng chính là do pháp khí lợi hại của Hàn Lập, đành phải buồn bực quay về.

Trải qua việc này, qua ba năm sau, Hàn Lập tu thành tầng thứ hai Đại Diễn Quyết, liền chuẩn bị tuy luyện bí thuật *"Thân ngoại hóa thân"*.

Hắn phải tĩnh dưỡng vài ngày, làm cho nguyên thần của mình ở trong trạng thái cường đại nhất, sau đó đem Khúc Hồn đang luyện công trong mật thất, khoanh chân cùng ngồi xuống đối diện nhau.

Hàn Lập vung tay lên, đóng chặt thạch môn mật thất lại, ngưng thần nhìn Khúc Hồn đối diện, hồi lâu cũng không nói lời nào.

Nhìn thấy khuôn mặt Khúc Hồn xấu xí mà quen thuộc kia, Hàn Lập trong lòng không khỏi cảm xúc hỗn loạn, nghĩ tới rất nhiều chuyện cũ đã sớm quên, *"Thất Huyền môn"*, Thải Hà sơn kia, còn có một bóng hình quen thuộc….

Nhưng cùng Khúc Hồn mộc nhiên vô thần hai mắt nhìn nhau trong chốc lát, Hàn Lập thở dài một tiếng, rốt cuộc không hề chần chờ, song thủ vung lên khởi động pháp quyết, quanh thân phóng xuất thanh quang nhàn nhạt, biến mật thất thành một mảng xanh biếc.

Không lâu sau, gương mặt Hàn Lập tại trong lục quang khẽ vặn vẹo, từng giọt từng giọt mồ hôi từ trên trán rơi xuống, hai mắt phóng xuất bạch mang chói mắt kinh người, làm cho người ta không dám nhìn lên một chút.

"Hây!"

Hàn Lập bỗng nhiên gầm to một tiếng, hai tay kết xuất một cái pháp ấn cổ quái, thân mình vẫn không nhúc nhích, nhưng từ trong lỗ mũi lại thở ra một lục sắc quang đoàn lớn nhỏ bằng ngón cái, bay nhanh đến chỗ Khúc Hồn cũng theo lỗ mũi đi vào trong cơ thể.

Mà lúc này sắc mặt Hàn Lập đã tái nhợt vô cùng, mồ hôi đổ xuống, nhưng bạch sắc trong mắt lại càng thêm chói sáng, cuối cùng từ trong mắt trực tiếp phún xuất hai luồng bạch quang tinh tế, bắn thẳng vào trong đôi mắt của Khúc Hồn, hai người không hẹn mà thân thể cùng run lên…

Thạch môn luyện công mật thất này đóng cửa chính là đã hơn một tháng, thẳng đến trung tuần tháng thứ hai, thạch môn mật thất rốt cục cũng chậm rãi mở ra, Hàn Lập từ bên trong đi ra vẻ mặt tiều tụy nhưng thần sắc có vẻ cực kỳ hưng phấn.

Lần này tế luyện phân thân, rốt cuộc thành công trong đau khổ.

Tuy còn không biết hiệu quả như thế nào nhưng tối thiểu không xuất hiện hiện tượng pháp phản, điều này làm cho Hàn Lập thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vừa ra khỏi mật thất, hắn lại lập tức tiến vào một gian thạch thất bắt đầu bế quan.

Lần tế luyện này làm cho nguyên khí của hắn cũng tổn thương không nhẹ, nếu không lập tức phục dược luyện khí, chỉ sợ sẽ có nguy cơ rơi xuống tu vi Luyện Khí kỳ.

Cho nên trong khi tế luyện hóa thân Khúc Hồn, bởi vì phân thần còn chưa hoàn toàn nắm giữ khu thể (điều khiển thân thể), đành phải ở lại trong mật thất tiếp tục thích ứng.

Ngắn ngủn vài tháng sau, Hàn Lập liền khôi phục nguyên khí tổn thương, nhưng lại vẫn không xuất quan mà lại trực tiếp nghiên cứu phương pháp tu luyện *"Tam chuyển trọng nguyên công"*.

Phương pháp tu luyện *"Tam chyển trọng nguyên công"* đã nói rất rõ ràng, người tu luyện đạt tới tu vi Trúc cơ hậu kỳ liền tản mát đại bộ phân tu vi *"Thanh Nguyên Kiếm Quyết"* theo Trúc cơ lúc đầu trở lại tu luyện, đồng thời đem chân nguyên tiến hành áp súc ngưng tụ, tận lực làm dịch hóa chân nguyên Trúc cơ kỳ càng nhiều càng tốt, như vậy sẽ giảm bớt được bình cảnh trở lực khi kết đan.

Theo như vị cao nhân sáng lập công pháp này phỏng đoán, qua ba lượt tán công rồi tu luyện lại, sẽ có một nửa khả năng có thể kết thành kim đan.

Hàn Lập tán công xong, tuy không có đạt tới tu vi Trúc cơ hậu kỳ, mà là ở Trúc cơ trung kỳ thì cũng cảm thấy ngoài ý muốn với việc tán công này.

Nhưng hắn cũng không thèm để ý việc này!

Trên ngươi Hàn Lập xem ra Trúc cơ hậu kỳ cùng Trúc cơ trung kỳ tán công cũng khác nhau, chính là vấn đề ở chỗ áp súc ngưng tụ chân nguyên ít hay nhiều.

Chỉ cần áp súc cố hóa chân nguyên thẳng một đường không có biến hóa gì, hơn nữa về sau hai lần tới Trúc cơ hậu kỳ lại tán công, thì sẽ không còn bất cứ trở ngại nào nữa.

Hàn Lập dốc lòng nghiên cứu *"Tam chuyển trọng nguyên công"*, mấy tháng sau tự mình hoàn toàn lĩnh ngộ thấu triệt công pháp, liền điều chế đại lượng đan dược rồi tiến vào mật thất.

Hắn lần này hạ định quyết tâm, không đem công pháp này luyện thành, luyện đến tầng thứ sáu Thanh Nguyên kiếm quyết, tuyệt không xuất động phủ.

Cho nên dung hợp thân thể Khúc Hồn, Hàn Lập không ngừng phục dụng đan dược luyện khí, làm chuẩn bị cho Trúc cơ tiền kỳ.

Bởi vì linh căn Khúc Hồn là *"Tam linh căn"* thuộc tính, còn tốt hơn nhiều so với tư chất Hàn Lập, cho nên dùng đan dược hiệp trợ, tốc độ tu luyện của hắn cơ hồ không kém gì Hàn Lập, tu vi điên cuồng tăng lên.

Như Hàn Lập phỏng chừng, chỉ gần hai năm liền có thể Trúc cơ.

Hơn nữa Hàn Lập đã sớm tán phát hôi bạch chi khí (khí màu xám trắng) từ trong ngọc giản, thiêu xuất ma công Việt hoàng tu luyện *"Huyết luyện thần quang"*, đem cho Khúc Hồn tu luyện sau khi Trúc cơ.

Dù sao ma công này trên người Việt hoàng rất cường đại, chính mắt hắn thấy được.

Cho nên sau khi kết đan, công pháp này không có pháp quyết để tiếp tục tu luyện, không thể tiến thêm được một tầng, Hàn Lập cũng không vì vậy mà để ý.

Bởi vì cho dù Sát Đan kết thành, phân thi Khúc Hồn này cũng chỉ có thể duy trì tại tu vi Kết đan sơ kỳ, có hay không công pháp sau đó cũng không khác nhau.

Hàn Lập lần tu luyện này, thời gian thật sự là dài!

Tục ngữ nói không sai, tu luyện vô tuế nguyệt (không năm tháng), đảo mắt đã hơn hai mươi năm qua đi.

Hàn Lập ở trong mật thất lâu như vậy thực không có rời khỏi động phủ, cũng không có hiện thân trước mặt cư dân trên đảo.

Mà Tiểu Hoàn Đảo từ khi vị tiên sư Hàn Lập đến đây, về sau đối với mấy trăn dân cư trên trấn mà nói cơ hồ không có ảnh hưởng gì.

Cho nên ngư dân trên đảo vẫn đánh cá ngày ngày.

Đương nhiên, rõ ràng có thể thấy được hai ngọn núi bị bạch vụ nồng đậm che dấu đi, trở nên mơ hồ không rõ, làm phàm nhân cư dân trên Tiểu Hoàn Đảo lúc đầu có chút không thích ứng.

Nhưng năm tháng qua đi, người trên trấn cũng thành thói quen với cảnh tượng này, trở nên bình thường.

Chẳng qua người trên trấn đã được đại nhân dặn dò, ngàn vạn lần không tới phụ cận ngọn núi sát bạch vụ kia.

Bởi vì chỉ cần vừa đi vào, sẽ hoàn toàn bị lạc phương hướng, không thể đi tới đích, chỉ có bị mệt nhọc mấy ngày nếm đủ đau khổ, phải kêu to *"Hàn tiên sư"* mấy tiếng, sau đó mới có thể xuất hiện đạo lộ thoát khốn đi ra ngoài.

Liên tiếp vài lần xuất hiện loại sự việc này, cư dân trên trấn tự nhiên biết được vị Hàn tiên sư này không thích có người quấy rầy.

Nhưng chỉ cần không lại gần ngọn núi mà chỉ chặt cây hái củi gần Tiểu Hoàn Sơn thì sẽ không hề bị gì.

Hơn nữa linh thạch khuyết thiếu hàng năm của phòng hộ trận pháp trên thôn trấn, chỉ cần trưởng trấn đứng ở bên ngoài bạch vụ hướng về phía ngọn núi kêu lớn vài tiếng, linh thạch cần thiết cho một năm sẽ ở trong một cái khay tự động từ trong bạch vụ bay ra, chỉ cần người tới đem linh thạch trở về, mọi chuyện sẽ xong xuôi.

Đương nhiên hai mươi năm qua đi, nguyên trưởng trấn đã sớm thay thế. Hiên tại trưởng trấn mới của Tiểu Hoàn Đảo mà Hàn Lập nhìn thấy chính là ngư dân mặt đen Hắc Quý, chẳng qua hắn muốn linh thạch cũng có được theo cách cũ.

Cứ như vậy, cư dân trên Tiểu Hoàn Đảo đối với vị Hàn tiên sư không có ủng hộ gì cực kỳ nhưng cũng có được ấn tượng tốt trong dân.

Nhưng một ngày này, Hàn Lập đi ra khỏi động phủ.

------oOo------

Chương 375: Song Kiều

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cảng khẩu trên đảo vẫn náo nhiệt giống như trước kia, phần đông là các con thuyền lớn nhỏ xuất hải tiến cảng, xuyên qua không ngừng. Bầu trời cũng thi thoảng có sắc quang hoa chớp động, từng nhóm người tu tiên bay qua, tất cả mọi người đều không có nói gì, tập trung như thường.

Như hôm nay từ ngoài đảo bay tới một đạo bạch quang, nhanh như tia chớp, tạm dừng lại một chút tại bầu trời phía trên cảng khẩu, liền nhắm thẳng vào sâu trong đảo bay đi.

Nếu có người tiến tới phụ cận bạch quang kia có thể nhìn thấy rõ ràng, tại bên trong bạch quang thấp thoáng có hai bóng người chớp động, chính là Hàn Lập đã hoàn thành *"Tam chuyển trọng nguyên công"* nhất chuyển, pháp lực tinh tiến tới Trúc cơ đỉnh phong, cũng sử dụng đại lượng đan dược nên phân thân Khúc Hồn tu vi so với Hàn Lập cũng không sai biệt lắm.

Lại nói tiếp, hơn hai mươi năm tu luyện áp súc chân nguyên, làm cho Hàn Lập không chỉ có công pháp tinh thuần hồn hậu hơn rất nhiều so với đồng giai tu sĩ, *"Khúc Hồn"* trong lúc này lại vượt qua tu vi của chính mình làm Hàn Lập cực kỳ hoan hỉ.

Nếu không phải Khúc Hồn ngưng kết Sát đan còn cần vài loại vật phẩm phụ trợ đặc thù, đồng thời Hàn Lập cũng muốn làm chút gì đó chuẩn bị cho việc kết đan nếu không hắn cũng sẽ không đi ra khỏi động phủ trên Tiểu Hoàn Sơn.

Nhưng lần này ra ngoài, hắn cũng đã định chủ ý, ngoại trừ mua vài thứ cho Cố gia thủ hạ mà năm đó đã đáp ứng Cố đông chủ cùng với linh thạch, sẽ liền trực tiếp trở về núi không cho bất cứ ai phát hiện được địa phương này.

Dù sao, hiện tại chính là thời kì mấu chốt để hắn tu luyện, thật sự không dám phân tâm.

Nghĩ như vậy, Thần Phong Chu liền chở Hàn Lập cùng Khúc Hồn nhắm thẳng trung tâm đảo bay tới *"Khôi Tinh Thành"*.

Linh thạch trên người hắn vẫn còn rất nhiều, cũng không vội đi tới Cố gia, hay là trước tiên tìm xem có thứ gì tốt chăng.

Mấy canh giờ sau, Hàn Lập liền thấy được cự đại thành thị thấp thoáng sau tường thành cao lớn vậy quanh.

Tuy Hàn Lập chưa từng đi qua *"Khôi Tinh Thành"* nhưng khí thế bàng bạc trên bản đồ tiêu chú thì tuyệt đối là thành này không sai.

Nghĩ như vậy, lúc này Thần Phong Chu dưới chân Hàn Lập bỗng nhiên khẽ trầm, dường như trở nên nặng ngàn cân

Hàn Lập nao nao, nhưng lập tức hiểu được chính mình đã bị cấm chế câu thúc.

Thực không hổ là Khôi Tinh Đảo đệ nhất đại thành, tại khoảng cách xa như vậy mà vẫn có thể thiết hạ cấm không cấm chế trên phạm vi lớn.

Kỳ thật với tu vi Trúc cơ đỉnh phong của Hàn Lập bay giờ, hoàn toàn có thể thoát khỏi cấm chế này tiếp tục phi hành về phía trước, chỉ tiêu hao pháp lực nhiều hơn một chút mà thôi.

Nhưng Hàn Lập thực không muốn mọi người chú ý, liền đem Thần Phong Chu từ từ hạ xuống.

Hàn Lập cùng Khúc Hồn từ trên Thần Phong Chu không hề vội vã đi xuống, đã tới trên mặt đất.

Sau đó đem Thần Phong Chu thu nhỏ lại nhét vào túi trữ vật, Hàn Lập nhìn cự thành xa xa, thản nhiên cười mang theo Khúc Hồn chậm rãi đi tới.

"Khôi Tinh Thành" đông đúc hơn ít nhất ba bốn lần so với tòa Đông Thạch Thành đã từng ghé qua.

Hàn Lập đi trên một ngã tư đường nào đó của Khôi Tinh Thành, nhìn thấy số lượng thú xa đi lại trên đường trong lòng có chút cảm khái.

Tùy ý hỏi thăm một chút phương vị của *"Thiên đô nhai"* từ một vị phàm nhân, Hàn Lập cùng Khúc Hồn không chần chờ đi đến hướng thành thị bắc bộ.

"Đây là nơi gọi là *"Thiên đô nhai"*?"

Hàn Lập có chút giật mình nhìn hết thảy trước mắt, vẻ mặt có chút ngoài ý muốn.

Chỉ thấy một cự đại hộ tráo (vòng, quầng bảo vệ) bạch quang mênh mông, bao trùm cả bắc khu Khôi Tinh Thành. Đây chính là một ngã tư đường. Cũng đã thấy không ít điều bất thường, cái này cũng không khác với một cái ngã tư đường trong tưởng tượng bình thường của Hàn Lập.

Nhưng làm cho Hàn Lập giật mình chính là tại giữa thành có một tòa lầu các lớn lơ lửng cách mặt đất chừng ba mươi trượng.

Lầu các này một màu thúy lục ướt át, tản ra huỳnh quang nhàn nhạt, trông giống như một khối siêu đại phỉ thúy, thật sự cực kỳ nổi bật.

Nhìn lên chỉ thấy ánh sáng bao phủ sáng chói, Hàn Lập cũng không thể nhìn lâu.

Tuy nhiên không biết lầu các này như thế nào có thể nổi trên không trung mà không rơi, cảm thấy cực kỳ hi hữu.

Đúng lúc này, Hàn Lập thần sắc vừa động, thu nén linh khí trên người lại, sau đó duy trì linh lực lộ ra ngoài tiêu chuẩn Luyện Khí kỳ tám chín tầng.

Phía sau Hàn Lập vang lên những tiếng bước chân, tiếp theo là tiếng một nữ tử mượt mà dễ nghe truyền đến.

"Vị tiền bối này cùng đạo hữu hình như lần đầu tiên tới Thiên Đô Nhai sao? Phàm là tu sĩ lần đầu tiên thấy Vân Mộng Các này cũng đều chấn kinh!"

Thanh âm nữ tử này giống như hoàng oanh nghe cực kỳ dễ chịu làm Hàn Lập không khỏi quay đầu liếc mắt nhìn.

Chỉ thấy phía sau vài chục bước, năm gã tu sĩ ba nam hai nữ đứng ở đó.

Nam tử tạm không nói đến, hai nữ tử lại kiều mị diễm lệ, cách ăn mặc cực kỳ hở hang.

Chỉ thấy các nàng ăn mặc đơn giản, chẳng những lộ ra cánh tay và bắp chân trắng nõn mà đôi bàn chân cũng không hề đi hài, để nguyên đôi chân trần.

Càng khiến người ta chú ý là trên trán hai nàng đeo hai ba cái kim hoàn lấp lánh, khiến các nàng càng thêm nóng bỏng phong tình.

Ba gã nam tử, tướng mạo vô cùng bình thường, thậm chí trong đó một gã còn mụn nhọt đầy mặt, có chút xấu xí.

Năm người này đều là Luyện Khí kỳ tu sĩ đến tầng mười, dáng vẻ như cũng định tiến vào trong quang tráo.

"Mấy vị đạo hữu là…?" Hàn Lập mắt nhìn hai nàng có chút kinh hãi thế tục, hơi buồn bực hỏi.

"Tiểu nữ tên Nghiên Lệ, đây là bạn tốt của tại hạ Nguyên Dao, chúng ta đều là tán tu tại phụ cận đảo, nghe nói hôm nay Thiên đô nhai có đem tới một số tài liệu trân quý, liền cùng ba vị này nửa đường kết đạo hữu, đồng loạt tới đây nhìn xem!"

Nói chuyện chính là nữ tử mặt tròn xinh xắn, tò mò đánh giá Hàn Lập cùng Khúc Hồn, thản nhiên cười nói, nghe thanh âm hình như đúng là nữ tử hỏi chuyện lúc đầu.

Mà bên người nàng có một nữ tử trẻ trung, xinh xắn khác, trông lại càng thêm diễm mỹ kinh người, chẳng những da thịt trắng tuyết, tưởng như cực kỳ mỏng manh, hơn nữa còn ăn mặc bó sát người, làm nổi lên dáng người mê hoặc, khiến cho nam nhân gặp phải không khỏi rớt nước miếng, thật sự là có khả năng họa quốc dân ương.

Chẳng qua, nữ tử này không hề nhìn phía Hàn Lập, một đôi mắt sáng ngời chính là đang giương mắt nhìn *"Khúc Hồn"*, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ kinh ngạc,

Gặp tình cảnh này, Hàn Lập cũng phải nhíu mày.

Tuy Hàn Lập chính mình dùng luyện khí pháp che khuất tu vi chân chính, nhưng Khúc Hồn tu vi là Trúc cơ hậu kỳ lại không có khả năng che dấu.

Theo Hàn lập nghĩ, có Khúc Hồn tu sĩ Trúc cơ hậu kỳ đi theo, chẳng những có thể tránh được rất nhiều phiền toái, càng làm cho các tu sĩ khác không dám phát sinh cái gì nghịch ý.

Nhưng hôm nay xem ra, tồn tại Khúc Hồn cao nhân này tồn tại cố nhiên rất có chấn nhiếp lực, nhưng tựa hồ hay là có chút rất nổi bật.

Nghĩ như vậy, Hàn Lập thần sắc như thường nói: *"Làm vài vị đạo hữu chê cười! tại hạ Hàn Lập, đây là sư thúc của tại hạ Khúc Hồn, ta cùng sư thúc hai người lần đầu tiên tới Thiên đô nhai"*.

"Ta đã nói, Khúc tiền bối cùng Hàn đạo hữu nếu không phải mới thấy Vân Mộng Các, sao có thể không dừng lại nhìn như thế. Không bằng đồng loạt cùng chúng ta đi vào? Ta cùng sư tỷ có thể giới thiệu cho hai vị tất cả cửa hàng lớn nhỏ trong thành. Phải biết rằng chúng ta tuy không phải người Khôi Tinh Đảo nhưng cũng đã tới Thiên đô nhai nhiều lần rồi. Đối với trong này hết thảy đã như nắm trong lòng bàn tay" Hàn Lập nghe xong lời này lại thấy Nghiên Lệ cười cười nói.

"Phải dó! Khúc tiền bối nếu không chê, ta tỷ muội hai người có thể dẫn đường đưa tiền bối tới Thiên Đô Nhai, giúp tiền bối tiêu phí chút thời gian liền có thể mau được thứ vừa ý." Nữ tử Nguyên Dao diễm mỹ vô cùng cũng nhấp nháy quang mang trong mắt nói,

hình dáng khẽ cười kiều mị thật sự làm cho không nam nhân nào có thể cự tuyệt.

Nge vậy, sắc mặt ba gã nam tu sĩ cùng đến với hai nữ tử kia không khỏi hiện lên vẻ khó coi.

Nhưng nhìn vị tiền bối Trúc cơ kỳ Khúc Hồn này, mấy người cũng chỉ có thể im lặng mà buồn bực thôi.

Hàn Lập nghe trong lòng khẽ rùng mình!

Sự tình có mỹ nữ chủ động tương bồi, hắn thật đúng là lần đầu tiên gặp được.

Chẳng qua nhìn ánh mắt hai nữ tử này, tựa hồ chân chính cảm thấy hứng thú đối với vị tiền bối Khúc Hồn pháp lực cao thâm này, chính mình chỉ là mang thêm vào mà thôi.

Tuy không biết tâm tư hai nữ tử này thế nào nhưng Hàn Lập cũng không có ý trêu chọc đối với mỹ kiều nương này.

Vì thế Hàn Lập cũng không có kích động, Khúc Hồn một bên thủy chung không nói gì cũng mở miệng khàn khàn nói:

"Không cần! Ta cũng không thích gặp gỡ nhiều người, Hàn sư điệt chúng ta đi thôi!" Nói xong, Khúc Hồn đưa tay tỏ ý xin lỗi mang theo Hàn Lập, tiến nhanh vào màn hào quang, không chút để ý tới hai nữ tử.

Biểu hiện Khúc Hồn cứng rắn như vậy, làm hai nàng thần sắc hơi đổi, tràn đầy vẻ thất vọng. Nhưng ba nam tu sĩ kia tinh thần đại chấn, âm thầm lộ ra sắc mặt vui mừng.

"Ài, hai vị cô nương này! vị Khúc tiền bối vừa rồi chính là người tính tình cổ quái, chúng ta mấy người hay là tự mình đi thôi!" Thần tình nam tu sĩ mặt mụn có chút lấy lòng tiến lên nói với hai nữ tử.

Lời vừa thốt lên, liền bước tiến vào bên trong màn hào quang.

Lúc này, thân ảnh Hàn Lập cùng Khúc Hồn đã sớm biến mất giữa ngã tư đường không thấy bóng dáng đâu nữa.

Hai nữ tử này mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, chỉ có thể tùy ý chọn một cửa hàng bước vào.

------oOo------

Chương 376: Tuyết Linh Thủy và Thiên Hỏa Dịch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai nữ cùng với ba ngã nam tử theo sát các nàng không rời một bước vừa tiến vào vùng phụ cận của cửa hàng, Hàn Lập cũng đã đi ra khỏi căn phòng kia.

Nhìn hai nàng tiến vào cửa hàng, trong mắt Hàn Lập hiện ra một chút đăm chiêu.

Quan sát trong chốc lát, Hàn Lập cùng Khúc Hồn liền đi đến một ngã tư đường khác.

Các cửa hàng của các phàm nhân ở hai bên ngã tư đường này cũng giống như nhau, cũng có một loạt các phòng ở không có sai biệt lớn lắm đều đặt ở hai bên đường. Bên ngoài của cửa hàng phân biệt thành *"Ngô gia tạp hóa phô"*, *"Trần ký pháp khí phô"*, *"Ngũ hành luyện khí phô"*, *"Hoắc dương nguyên liệu phô"*… năm tên trong bát môn.

Hàn Lập cũng không hề tiến vào các cửa hàng này mà đi dọc theo ngã tư đường này, đi thẳng đến trung tâm Thiên Đô Nhai.

Bởi vì theo kinh nghiệm trước kia của hắn thì những cửa hàng có thực lực tốt nhất đương nhiên sẽ chọn những địa phương thuận lợi để hoạt động. *"Vân Mộng Các"* ở phía dưới kia, mà Hàn Lập cũng đang tiến đến gần, cũng đã nhìn thấy tòa lâu các này có chút kỳ dị.

Nghĩ như vậy, Hàn Lập không khỏi gia tăng cước bộ đi đến.

Mà vào lúc này, ở trên ngã tư đường cũng có một số người tu tiên bình thường thỉnh thoảng lại đi vào đi ra quanh các cửa hàng. Trên phố cũng không hề ít bóng dáng của các người tu tiên.

Sau khi đi đến mấy trăm trượng, Hàn Lập biết rằng mình đã tìm thấy đúng địa phương.

Bởi vì trước mắt hắn bỗng nhiên sáng ngời, xuất hiện một vài quảng trường nhỏ

Quảng trường này đều được phủ kín bằng những tấm ngọc bích bạch khiết đều nhau. Mà ở giữa khoảng sân lại không hề có một vật nào, lơ lững giữa không trung chính là Vân Mộng Các, xa xa có thể nhìn thấy đại môn được đóng chặt, không có một chút ý tứ nào là muốn tiếp khách.

Mà ở bốn phía xung quanh quảng trường này là là sáu ngôi lâu các nhỏ. Mấy tòa lâu các này đều cách nhau một khoảng cách nhất định, mơ hồ trong đó là thế giằng co lẫn nhau. Ngoài sáu tòa lâu các này ra thì cũng không có bất kì cửa hàng nào bên trong quảng trường.

Nhìn thấy như vậy, Hàn Lập cẩn trọng quan sát tòa lâu các trên không trong chốc lát, liền hướng ánh mắt đến sáu tòa lâu các kia.

"Sơn hải các, Bạch Thủy Lâu, Ngọc Hoàn Cư…" Hàn Lập thì thào nhớ kỹ những tên của lâu các này, đồng thời cũng không ngừng đánh giá tình huống các tu sĩ ra vào lâu các đó, muốn chọn một tòa lâu các có nhiều người đi vào nhất.

Nhưng một lúc sau, Hàn Lập nhíu nhíu mày, không khỏi thầm nhủ vài câu.

Hóa ra, trong sáu tòa lâu các này thì số người ra vào cơ hồ cũng không có sai biệt lắm. Bởi vì bất kỳ ai cũng đi qua một vòng của sáu lâu các này rồi mới hưng phấn rời đi.

Dưới sự buồn bực, Hàn Lập liền ngưng thần quan sát một chút sáu tòa lâu các này.

Lúc bấy giờ hắn mới phát hiện được sự khác biệt của sáu tòa lâu các này. Bên ngoài của sáu tòa lâu các đều được treo các lá cờ với các tiêu thức khác nhau nhưng vẫn đầy đủ thâm ý.

Trên lá cờ của Sơn Hải Các là một đầu quái thú màu lam. Bạch Thủy Lâu lại mà một thanh tiểu kiếm màu vàng, Ngọc Hoàn Cư là một gốc linh chi thảo màu xanh.

Thấy như vậy, Hàn Lập mới cảm thấy là mình đã hiểu sai một việc

Vì để kiểm chứng suy nghĩ của mình chính xác, Hàn Lập liền hướng đến Bạch Thủy Lâu, tòa lâu các gần mình nhất để đi đến. Khúc Hồn tự nhiên cũng đi theo phía sau, không hề phát ra tiếng động nào.

ĐI vào bên trong đại sảnh của Bạch Thủy Lâu, liền cảm thấy rằng bên trong cũng không hề nhỏ, rộng khoảng hai mươi, ba mươi trượng.

Bốn phía đều có một loạt các giá đỡ được điêu khắc từ bạch ngọc, ở phía trên bày rất nhiều các pháp khí phát lên ánh sáng lập lòe, cũng khoảng gần trăm kiện. Chẳng qua, khi Hàn Lập nhìn sơ cũng đã biết rằng tốt nhất trong những thứ này cũng chỉ là một thượng giai pháp khí mà thôi, căn bản không hề lọt vào trong mắt hắn

Mà tại trước mặt những giá đỡ này, có bốn năm tên tiểu nhị mặc áo xanh, đang tiếp đón bảy tám gã tu sĩ đang tiến đến chọn một ít pháp khí trong đó.

Chẳng qua, khi Hàn Lập cùng Khúc Hồn tiến đến, một tiểu nhị mặc áo xanh liếc mắt nhìn ra Khúc Hồn là một tu sĩ Trúc cơ kỳ, tuy nhiên lại không thể cảm ứng được pháp lực chính xác của Khúc Hồn liền mang ánh mắt sáng ngời vội vàng tiến đến.

Sau khi thi lễ với Khúc Hồn liền cực kỳ thông minh hỏi:

"Vị tiền bối này, muốn pháp khí gì đây? Những pháp khí bình thường đương nhiên cũng không thể lọt vào mắt của tiền bối. Không bằng tiền bối theo tại hạ tới phòng trong, để chưởng quầy giới thiệu một chút những pháp khí đỉnh giai mới để tiền bối quan sát xem sao?"

Nghe nói như thế, Hàn Lập thản nhiên cười nhưng cũng không hề lên tiếng, Khúc Hồn liền lạnh lùng mở miệng nói: *"Đi trước dẫn đường, để ta xem một chút"*.

Nghe được khẩu khí của Khúc Hồn như vậy, tên tiểu nhị kia càng cao hứng.

Hắn liền tươi cười tránh sang một bên mời Hàn Lập đi vào, đồng thời cũng xin cáo lui đi mời chưởng quầy đến.

Ngay khi hắn vừa rời đi liền có một nữ tỳ mang đến bên cạnh hai người Hàn Lập hai chén thanh trà, cũng không hề phát ra tiếng động liền thối lui ra ngoài.

Hàn Lập cũng không hề có khách khí, nâng chung trà lên thưởng thức, trong chốc lát sau, một vị trung niên nhân có tướng mạo cổ kỳ (già nua, kỳ quái), có ba hàng ria mép dài đi đến.

Khi người này vừa tiến đến mang theo một thần sắc cười híp mắt nhưng sau khi xem rõ ràng tu vi của Khúc Hồn thì không khỏi cả kinh, lập tức ôm tay Khúc Hồn nói: *"Không thể nghĩ đến, đạo hữu đã đến "*Giả Đan*" cảnh giới, thật sự là thất kính thất kính. Tại hạ là Tào Lộc, chưởng quầy nơi đây, cầu chúc đạo hữu nhanh đến ngày đạt được Kim Đan"*.

Hắn nói lời này liền mang theo một thần sắc trịnh trọng, làm Hàn Lập không khỏi rùng mình.

Tâm niệm chuyển động cực kỳ nhanh liền hiểu được trong lời đối phương nói cảnh giới Giả Đan chính là nói đến tu vi đỉnh cao Trúc Cơ kỳ của Khúc Hồn, liền lệnh cho Khúc Hồn đứng dậy thuận miệng nói:

*"Đạo hữu thật nói đùa, đạt được Kim Đan đâu phải là chuyện dễ dàng như vậy chứ? Nhưng lần này tại hạ tiến đến cũng muốn chuẩn bị đôi chút cho việc tiến lên Kết Đan. Nhưng đến khi nào có thể thì đến ngày tháng nào cũng không hề biết rõ, chẳng biết có thể tìm kiếm được "*Tuyết Linh Thủy*" cùng "*Thiên Hỏa Dịch*" để chuẩn bị không nữa, rất mong đạo hữu có thể chỉ điểm một lần"*.

Lời nói của Khúc Hồn quả thật khách khí cực kỳ, bởi vì tướng mạo của trung niên nhân trước mắt này cũng chính là một tu sĩ Trúc Cơ Trung Kỳ.

"Ha ha, sự tình này thì phải cần có Lục Liên Điện chúng tôi đồng thời tiến hành mới được, tại hạ liền thay đạo hữu liên hệ đến Âu Dương đạo hữu của Ngọc Hoàn Cư, nếu như có những vật này liền mang đến ngay cho đạo hữu".

Vị chủ quầy này cũng không hề suy tư mở miệng đáp ứng việc này. Cũng nhanh chóng lấy ra một cái truyền âm phù, nhỏ giọng nói mấy câu liền đem nó biến thành một đạo bạch quang bay ra khỏi phòng.

Sau đó, vị Tào chưởng quầy này nhiệt tình nói chuyện cùng với Khúc Hồn, quả thực rất muốn tìm hiểu sư môn của Khúc Hồn là ai.

Nhưng sau khi Hàn Lập nhận thức vị trung niên nhân lạ lẫm này trong chốc lát liền thao túng Khúc Hồn mơ mơ hồ hồ nói chính mình là tu sĩ của Khôi Tinh Đảo vừa ra ngoài lịch lãm, bởi vì trong lúc vô ý gặp phải sư điệt Hàn Lập này, khiến hắn cũng có ý tứ muốn tạm thời ở lại Khôi Tinh Đảo trong một thời gian.

Nghe xong những lời này, vị Tào chưởng quầy lại phát ra những nụ cười ngày càng sáng lạn, mức độ nhiệt tình làm cho Hàn Lập có cảm giác hơi khó chịu.

Đang lúc Hàn Lập đang hoài nghi trong lòng, cân nhắc xem thử đối phương rốt cuộc có dụng ý gì thì bên ngoài có một vị đại hán mặc trường bào màu xanh nhạt đi vào

Sắc mặt của người này hơi hồng, dáng người khôi ngô, xem ra uy mãnh cực kỳ.

"Tào đạo hữu, như thế nào lại muốn Tuyết Linh Thủy cùng với Thiên Hỏa Dịch đây? Chẳng lẽ có người muốn kết đan sao?" Đại hán sau khi tiến vào liền trực tiếp nói lớn, ngay sau đó liền đảo đôi mắt xung quanh một vòng liền dừng lại trên người của Khúc Hồn.

Nhìn những hành động của người này khiến cho Hàn Lập nhíu nhíu mày. Hắn biết rằng người này không hề giống như biểu hiện hào phóng như bên ngoài, ngược lại tâm cơ rất thâm trầm.

Trong lòng rùng mình, đối với những người này hắn cần phải cẩn thận hơn rất nhiều.

Đương nhiên, Hàn Lập cùng Khúc Hồn biểu hiện thần sắc rất bình thường, thậm chí còn mang một ít hình dáng tươi cười.

*"Ha ha, Âu Dương Đạo hữu, ta giới thiệu cho ngươi một chút. Vị này là người mới đến từ Khôi Tinh Đảo, Khúc đạo hữu. Vị này chính là sư điệt của Khúc đạo hữu, đã định cư tại Khôi Tinh Đảo, Hàn đạo hữu. Chính là Khúc đạo hữu đã tiến đến "*Giả Đan*" cảnh giới, cũng là người muốn tiến lên Kết Đan"* Tào Lộc chỉ chỉ Khúc Hồn cùng Hàn Lập cười cười nói.

"Ha ha, tại hạ xin chúc mừng Khúc đạo hữu! Nếu đạo hữu quả thật kết đan thành công thì từ nay về sau Loạn Tinh Hải chúng ta cũng có thêm một trụ cột rồi!" Đại hán mở miệng rộng nói, cũng cực kỳ nhiệt tình.

Nhưng ngay lập tức, hắn nhớ đến điều gì lập tức vỗ mạnh cái ót của chính mình, phảng phất có chút ngượng ngùng nói:

*"Ngươi xem đầu óc của ta, nhìn Khúc đạo hữu nhất định rất nóng vội về sự tình của "*Tuyết Linh Thủy*" và "*Thiên Hỏa Dạ*". Nhưng mà cũng yên tâm, hai thứ này ta đều đã mang đến, phân lượng cũng đủ cho hai người tiến hành kết đan"*.

Đại hán nói xong như thế liền lấy bên người ra hai cái hộp ngọc hào quang màu vàng đặt lên trên bàn trước người Hàn Lập.

"Hai cái này chính là hai cái hộp đựng linh vật, chỉ dùng cực ngọc mang thổ thuộc tính ở dưới biển sâu điêu khắc mà thành, cũng có thể xem như là một món dị bảo. Chẳng qua nếu so với giá trị của hai linh vật bên trong thì không thể so sánh nổi".

Lời nói của đại hán phảng phất như không thèm để ý nhưng Hàn

Lập lại ẩn ẩn nghe ra trong đó một chút tự đắc.

"Thật sự làm phiền đạo hữu" Khúc Hồn bất động thần sắc nói, sau đó mở hai cái hộp ngọc ra.

Chỉ thấy bên trong một cái hộp là một dạng chất lỏng trong suốt, sau khi mở liền có một luồng hàn khí phóng đến hướng Khúc Hồn. Hộp còn lại hoàn toàn tương phản, một chất lỏng màu hỏa hồng có vẻ cực kỳ nóng.

Khúc Hồn sau khi quan sát cả nữa ngày rồi mới hài lòng đóng hai cái hộp lại, bình tĩnh nói với đại hán: *"Hai cái này không biết đạo hữu muốn thu lấy bao nhiêu linh thạch mới nguyện ý để lại cho tại hạ đây?"*

Tuyết Linh Thủy cùng với Thiên Hỏa Dịch không có hiếm hoi như là linh thảo ngàn năm nhưng cũng là những linh vật rất khó cầu ở thế gian, lại là vật rất cần để phụ trợ gia tăng hiệu suất kết đan, Hàn Lập tự nhiên nằm trong tình thế bắt buộc.

------oOo------

Chương 377: Đan Phương và Yêu Đan

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Lục Liên Điện chúng ta tuy không có tiến vào trong nhóm Tứ Đại Thương Minh nhưng cũng là thương gia của Loạn Tinh này. Tuy hai dạng linh vật này rất khác biệt nhưng chúng tôi cũng không để trong tầm mắt. Khúc đạo hữu hà tất phải tính toán, cứ lấy xem như là hạ lễ của Lục Liên Điện chúng tôi chúc cho đạo hữu kết đan thành công là được" Đại hán vung tay lên, ra vẻ lẫm liệt nói.

Nghe xong những lời này, Hàn Lập cũng không hề cao hứng mà hướng đến Khúc Hồn ra lệnh thu lấy, ngược lại thầm nhíu nhíu mày.

Mang một lễ vật trân quý như vậy tặng cho người khác? Hàn Lập cũng không hề tin thế gian lại có chuyện tốt như vậy. Cho dù Khúc Hồn là *"Giả Đan"* cảnh giới như bọn họ nói. Hai người bọn họ cũng không cần phải xu nịnh như vây. Chẳng lẽ bọn họ còn có tâm tư gì sao?

Nghĩ như vậy, Hàn Lập lại càng thêm cẩn thận, liền lệnh cho Khúc Hồn nghiêm mặt nói:

"Sao có thể như vậy? Đạo lý vô công vô lộc thì như thế nào Khúc mỗ lại không biết? Khác biệt cũng nhiều ít không hoàn toàn giống nhau. Khúc mỗ vẫn phải hoàn trả linh thạch cho đạo hữu. Hoặc là hai vị còn có lời gì chưa nói?" Nói xong những lời trên, mặt Khúc Hồn hiện lên cười mà như không cười.

Nhìn thấy Khúc Hồn đối với ưu đãi được mang đến tận cửa mà vẫn giới tâm mười phần. Tào Lộc cùng đại hán kia không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

Sau khi nhìn nhau một chút, Tào Lộc liền ho khan một tiếng nói:

"Hai người chúng ta thật làm đạo hữu chê cười. Một khi Khúc đạo hữu đã nói như vậy, không bằng Tào mỗ nói thật vậy. Thật ra hai người chúng tôi có chút việc mong đạo hữu ra tay tương trợ. Hai linh vật này chính là tâm ý trước của Lục Liên Điện. Nếu sự tình có thể thành thì bổn điếm sẽ có đại lễ đưa đến".

Lần này Tào Lộc thành thật nói khiến cho đại hán kia lộ ra một tia xấu hổ.

Nhưng Hàn Lập nghe xong những lời này liền cười lạnh trong lòng, làm cho Khúc Hồn mỉm cười nói:

"Cũng không muốn dối gạt nhị vị, Khúc mỗ hiện tại toàn bộ tinh thần đều tập trung cho việc kết đan, cũng không hề có chút tâm tư ngoài nào. Thật sự là có lỗi, mong hai vị đi tìm người khác vậy".

Khúc Hồn tựa hồ cũng không có chút hứng thú nào để nghe sự tình này, mở miệng liền phá hỏng những lời nói mà đối phương đã chuẩn bị sẵn.

Nghe được Khúc Hồn nói như thế, Tào Lộc cùng vị đại hán kia không những không bất ngờ mà ngược lại rất vui sướng cười nói:

*"Ha ha, một khi Khúc đạo hữu quả thật khúc mắt trong việc tiến lên Kết Đan, thì sự tình kia đạo hữu lại càng nên ra tay tương trợ. Bởi vì sau khi sự tình thành công, thì thù lao của Lục Liên Điện chúng ta là một viên "*Hàng Trần Đan*", loại đan dược này đối với với việc kết đan rất có trợ ích. Có thể tăng thêm vài phần thành công!"* Đại hán ha ha cười lớn nói.

"Hàng Trần Đan?" Khúc Hồn lẩm bẩm nói

"Phải đó, lần hành động này Lục Liên Điện chúng ta cần sáu gã tu sĩ đạt đến *"Giả Đan"* cảnh giới, hiện tại cũng đã tìm được năm vị rồi. Nếu đạo hữu có thể hoàn thành thì mỗi vị tham gia lần hành động này bổn điếm đều tặng một viên "Hàng Trần Đan*" Tào Lộc liền thu lại nụ cười, nghiêm túc nói.*

*"*Hàng Trần Đan*" là một loại đan dược đại danh đỉnh đỉnh ở Loạn*

Tinh Hải sao? Nhưng là một kẻ vừa mới đến Khôi Tinh Đảo liền bế quan như Hàn Lập như thế nào biết được đan dược này có thần diệu hay không như lời đối phương nói?

Bởi vậy, Khúc Hồn trầm ngâm trong chốc lát liền mở miệng cẩn thận hỏi: "Nhị vị đạo hữu, có thể hay không trước tiên nói việc gì cần tại hạ giúp nói cụ thể một chút. Sau đó Khúc mỗ sẽ suy nghĩ để quyết định".

"Điều này là đương nhiên, kỳ thật cũng không phải là sự tình phức tạp gì, chính là bổn điếm phát hiện ra một con yêu thú cấp sáu, bổn điếm muốn lấy Yêu Đan của yêu thú này, cho nên muốn mời người bên ngoài trợ giúp việc này." *Tào Lộc cười khẽ một tiếng, chậm rãi nói.*

"Yêu thú cấp sáu?" *Khúc Hồn liền cười khổ, mà Hàn Lập ở bên cạnh lại thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên mắng to hai người này.*

Lúc trước chỉ một con yêu thú cấp bốn Cự Đường Lang (con bọ ngựa) thiếu chút nữa đã lấy cái mạng nhỏ của hắn rồi, hôm nay lại là yêu thú cấp sáu. Không phải là muốn bọn họ đi chết hay sao?

"Đạo hữu yên tâm, lần hành động này bổn điếm cũng đã chuẩn bị đối sách. Cũng không có nguy hiểm lớn lắm, bởi vì lúc đó ra tay chính là hai vị Kết Đan kỳ khách khanh trưởng lão của bổn điếm. Lại bày ra *"Lục độn thủy ba đại trận"*. Chỉ cần sáu tu sĩ Giả Đan cảnh giới tiến đến chủ trì trận thôi" *Tựa hồ đã nhìn ra Khúc Hồn có chút không vui, Đại hán kia liền vội vàng mở miệng giải thích*

"Lục độn thủy ba trận!" *Hàn Lập cảm thấy trận này có chút quen tai, phảng phất như trước kia đã nghe có trận pháp này từ tư liệu của Tân Như Âm tặng.*

"Bởi vì sự tình trọng đại, nhị vị đạo hữu hãy cho Khúc Hồn suy nghĩ vài ngày liền có một câu trả lời vừa ý cho nhị vị?" *Khúc Hồn dưới sự thao túng của Hàn Lập nói trước tiên vẫn có ý muốn kéo dài thời gian.*

Nghe Khúc Hồn hàm hồ ngôn ngữ như vậy, Tào Lộc trước tiên liền rùng mình nhưng ngay lập tức lại nở nụ cười vui vẻ đáp ứng.

Nhưng ngay khi Hàn Lập cùng Khúc Hồn muốn rời đi thì Tào Lộc cùng đại hán kia muốn Hàn Lập giữ lấy "Tuyết Linh Thủy" và "Thiên Hỏa Dịch" kia. Nói là cho dù Khúc Hồn đến lúc đó nếu vẫn không đáp ứng việc này thì cũng không có sao cả, dù sao thì hai người bọn hắn cũng phải lấy lòng với vị Khúc đạo hữu này.

Đương nhiên Hàn Lập cũng hiểu được những ý tứ lung lạc trong lời nói của đối phương, Khúc Hồn thản nhiên cười, cũng không có từ chối thu lấy hai cái hộp kia. Sau đó lại khách khí vài câu liền mang theo Hàn Lập rời khỏi điện các.

Vừa rời khỏi Bạch Thủy Lâu, Hàn Lập liền quay đầu lại nhìn tòa lâu các này, lắc nhẹ đầu, hướng đến ngã tư đường rời khỏi nơi đây.

Một khi đã biết sáu tòa điện các này là một thì tự nhiên Hàn Lập cũng không có ý muốn đi đến những nơi khác cò kè mặc cả vật phẩm làm chi, dù sao thì hắn cũng đã nhận lấy hạ lễ của đối phương rồi.

Vì vậy, hắn chuẩn bị tìm một cửa hàng nhỏ bên ngoài mua một ít vật phẩm còn thiếu nữa.

Lại nói, lần này Hàn Lập ra ngoài ngoại trừ muốn mua "Tuyết Linh Thủy" cùng với "Thiên Hỏa Dịch" ra thì hắn còn muốn mua một ít nguyên liệu để chế tạo hai con nhị cấp khôi lỗ thú nữa.

Nguyên liệu chủ yếu là thiết mộc mấy trăm năm thì hắn có thể trồng lấy nhưng có vài thứ hắn cần như Thiết mẫu, Vân tinh thạch… một vài nguyên liệu phụ trợ thì hắn vẫn muốn mua một số lượng lớn.

Mặt khác, hắn còn cần một ít hạt giống dược tài cần thiết cho luyện chế "Tụ Linh Hoàn" nữa, để sau khi trở về luyện ra một số lượng lớn đan dược này chuẩn bị cho việc dạy dỗ hai con tri thù kia.

Ôm lấy tâm tư này, Hàn Lập đi vào một cửa hàng tạp hóa nhỏ *cũng có thể mua thứ hắn cần được hơn phân nửa rồi, còn lại một ít vật phẩm hiếm có thì phải đi quanh vài cửa hàng mới có thể tìm thấy.*

Nghĩ như vậy trong lòng, Hàn Lập bắt đầu quan sát một chút tình hình của cửa hàng này.

Chẳng qua, hắn coi trọng nhất chính là cửa hàng có đan dược cùng với cửa hàng có điển tịch công pháp.

Dù sao thì đan phương của hắn cũng chỉ có bảy tám loại thôi, hắn cực kỳ hi vọng nơi đây có thể tìm thấy được một hai phần nữa.

Còn về công pháp, tuy trong này không có khả năng mua được những công pháp đỉnh giai nhưng lại có thể cho hắn biết những tu sĩ ở Loạn Tinh Hải này tu luyện những công pháp gì.

Nhưng sau khi đi được một vòng, khiến cho Hàn Lập kinh ngạc trong lòng.

Khi hắn để cho Khúc Hồn ở bên ngoài cửa, một mình hắn tiến vào một điếm phô đan dược liền mở miệng hỏi nơi đây có đan phương mà Trúc Cơ Kỳ có thể sử dụng hay không thì tiểu nhị của điếm phô liền mang ra cho hắn hơn mười loại đan phương khác nhau, thiếu chút nữa khiến cho Hàn Lập kinh hãi cắn lấy đầu lưỡi.

Khi hắn dùng vẻ mặt không thể tin được cẩn thận xem xét những đan phương này thì cả người liền trợn tròn mắt lên.

Mấy cái đan phương bất luận luyện ra đan dược có thể sử dụng được hay không đi chăng nữa thì nguyên liệu chủ đạo không phải là linh thảo mà là các loại nội đan của yêu thú, đặc biệt cũng có vài loại đan dược hiếm thấy thậm chí còn cần cả nội đan của yêu thú sáu bảy cấp mới có thể luyện chế ra được.

Tuy nhiên mấy loại đan dược này đồng dạng còn cần có một ít linh thảo mấy trăm năm mới có thể luyện chế ra. Nhưng trong các đan phương này, những loại linh thảo này chỉ hoàn toàn là phụ liệu thôi, đương nhiên cũng có thể dùng những linh dược khác để thay thế.

Vì thế, Hàn Lập tay cầm nhiều đan phương như vậy sửng sốt cả nữa ngày.

Kết quả trong ánh mắt kỳ quái của điếm tiểu nhị, hắn liền mua lấy một tấm có giá cả cực thấp, mờ mịt đi ra ngoài.

Một lát sau, có chút không cam lòng hắn đi đến mấy cửa hàng đan dược nữa, nhưng ngoại trừ mấy đan phương cấp thấp của Luyện Khí Kỳ thì không cần yêu thú nội đan, còn lại những đan phương đều như vậy.

*Cuối cùng có chút nhịn không được, Hàn Lập cẩn thận hỏi chưởng quầy của một cửa hàng là có cao giai đan phương nào không cần nội đan của yêu thú hay không thì ngay lập tức hắn nhận được ánh mắt gần như là nhìn kẻ ngu ngốc nhìn hắn trong chốc lát mới nói một câu: "*Đan dược cấp cao không cần nội đan của yêu thú luyện chế thì cần nguyên liệu gì luyện chế?*"*

Nghe như thế, Hàn Lập có chút chật vật đi ra, xem như tâm hắn hoàn toàn trầm xuống.

Hiển nhiên, các loại đan đạo của Loạn Tinh Hải này cùng với Thiên Nam hoàn toàn không giống nhau, bọn họ đều đem nội đan *của yêu thú làm linh dược để sử dụng.*

Chẳng qua cẩn thận suy nghĩ một chút, điều này tựa hồ cũng có chút hợp lý!

Dù sao thì yêu thú trong đại hải là bát ngát khôn cùng, số lượng sinh trưởng không thể ngờ đến được, cho dù là cổ nhân cũng không thể có khả năng hoàn toàn tiệt diệt được hết bọn chúng. Tình huống này so với Thiên Nam lại mạnh hơn nhiều, nói như vậy thì các đan phương này đều là những cổ phương được truyền lại sao?

Nghĩ như vậy, Hàn Lập đứng ở một góc sáng sủa ở ngã tư đường, đem tấm đan phương chính mình mua được kia, đồng dạng cũng là "Trúc Cơ Đan" nhìn kỹ một lần.

Đan phương này so với đan phương Trúc Cơ Đan trong trí nhớ của Hàn Lập thì giống nhau phần lớn. Nhưng có vài loại đan dược trong Huyết Sắc Cấm Địa ở Thiên Nam được thay bằng vài loại nội đan của yêu thú cấp năm.

Thấy như vậy, Hàn Lập liền đem đan phương này cất vô, khoanh tay lại, cả người lâm vào trong trầm tư.

------oOo------

Chương 378: Xuất hải (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một lúc sau, Hàn Lập mới từ trong trầm tư tỉnh lại, tựa hồ đã có ý tưởng gì rồi!

Nhưng thần sắc cũng không hề có gì khác thường hắn tiếp tục đi đến cửa hàng điển tịch một vòng.

Làn này cũng không hề có gì ngòai ý muốn gây ra cho hắn, bởi bị trong cửa hàng đều là các loại công pháp cùng với ngũ hành pháp thuật mà thôi, đều là những loại mà hắn hết sức quen thuộc, cùng với Thiên Nam cũng không có khác nhau lớn lắm.

Một vài điểm không giống nhau chính là về phương diện thủy hệ pháp thuật trong đạo thư nhiều hơn một ít, cũng có vài loại tân pháp thuật mà Hàn Lập chưa bao giờ nghe nói đến.

Hàn Lập cùng với tân pháp thuật ấy cũng có chút quan hệ trong đạo thư, trong lúc vô ý liền mua lấy một quyển *"Đan đạo bình giám"*.

Sở dĩ hắn mua quyển này là bởi vì bên trong có một vị cao nhanh nào đó nói về *"Hàng Trần Đan"* cùng với một chút miêu tả nữa.

Hàn Lập mua về cẩn thận nghiên cứu rồi sau này mới quyết định có đáp ứng yêu cầu của Lục Liên Điện kia hay không.

Tiếp theo, Hàn Lập cũng không hề có hứng thú mua sắm thêm thứ gì liền mang theo Khúc Hồn rời khỏi Thiên Nhai Đô đi ra bên ngoài thành.

Ra khỏi Khôi TInh Thành không bao lâu, Hàn Lập cùng Khúc Hồn ngự khí bay về hướng Cố Gia Trang.

Gần nửa ngày sau, Hàn Lập liền trông thấy tường đất quen thuộc của Cố Gia Trang.

Nhưng Hàn Lập cũng không có ý tứ lập tức tiến đến mà trong lòng vừa động lập tức đáp xuống một ngọn núi nhỏ ở gần đó, tiến đến căn nhà nhỏ mà hắn kiến tạo ngày nào.

Căn nhà vẫn ở vị trí như cũ nhưng so với trước khi Hàn Lập rời đi thì rõ ràng là cũ kỹ hơn rất nhiều, thậm chí còn có chỗ bị mục nát nữa.

Hàn Lập xem trong chốc lát rồi lại thở dài một tiếng, đẩy cửa tiến vào trong.

"Ô!" Hàn Lập có chút kinh ngạc.

Bên trong không có trần đầy tro bụi cùng với mùi vị mục nát như hắn tưởng tượng mà là rất sạch sẽ, cái bàn cùng với giường gỗ đều không có nhiễm một hạt bụi nào. Thậm chí trên bàn gỗ còn có đặt một chậu hoa màu lam không biết tên nữa.

Hàn Lập đứng trong phòng chốc lát rồi sau đó tự nói:

"Xem ra Cố Gia tốn thật là không ít tâm tư!" Hàn Lập sờ sờ chính cái mũi của mình, có chút thì thào lẩm bẩm.

Sau đó, Hàn Lập cũng không hề lưu luyến nữa, trực tiếp đi ra ngoài mộc ốc, để Khúc Hồn ở lại trên núi rồi chính mình chậm rãi đi đến hướng Cố Gia Trang.

Hàn Lập cũng không có ý tứ trực tiếp phi hành tiến vào Cố gia. Tuy cấm chế bên ngoài Cố Gia kia đối với thực lực của hắn hôm nay không tính là gì nhưng dù sao thì Cố đông chủ cũng coi như là cố nhân của hắn, tự nhiên cũng phải khách khí một ít.

Ngay khi Hàn Lập tiến đến đại môn thì lập tức khiến cho hai gã đại hán lực lưỡng canh cửa chú ý đến hắn, hơn nữa trong đó còn có một người có chút hồ nghi hỏi:

"Các hạ là ai? đến Cố Gia Trang chúng ta có việc gì?"

"Nói cho trang chủ các ngươi là có cố nhân họ Hàn đến thăm" Hàn Lập mỉm cười nhẹ nhàng nói.

"Gia Trang của chúng ta cũng không hề thấy ngoại nhân. Ô! Họ Hàn? Chẳng lẽ ngươi lại là Hàn Tiên sư?" Đại hán kia trước tiên cự tuyệt nhưng sau khi dò xét từ trên xuống dưới Hàn Lập một lần, bỗng nhiên mặt lại lộ ra vẻ nghi ngờ hỏi

"Ngươi biết ta?" Hàn Lập nhíu nhíu mày hỏi.

"Thật sự là Hàn tiên sư! Cái này là do lão nhân gia căn dặn lại. Để cho người đi bẩm báo với trang chủ một tiếng!" Đại hán này cũng không có nói hai lời, lập tức chạy vào bên trong.

Hàn Lập mặt không chút thay đổi, nhìn vào bên trong trang không lên tiếng.

Không bao lâu sau, từ bên trong có một nhóm người đi ra.

Cầm đầu là một lão giả, khi vừa nhìn thấy Hàn Lập liền hưng phấn cười lớn nói:

"Hàn tiên sư, ngài rốt cuộc cũng đã đến đây! Ta đã đợi ngài nhiều năm rồi!"

Tiếp theo, lão giả tiến lên thi lễ với Hàn Lập. Sau đó, những người phía sau đều cung kính thi lễ với hắn.

Hàn Lập ngưng thần nhìn khuôn mặt quen thuộc của lão giả này, không phải Cố đông chủ thì là ai?

"Cố tiên sinh, đã lâu rồi không gặp!" Hàn Lập thần sắc hòa hoãn nói.

Dưới sự tiếp đón của Cố đông chủ, Hàn Lập tiến vào cự trạch bên trong Cố Gia Trang.

Tiến vào trong phòng, Cố Đông Chủ cũng không có chờ Hàn Lập mở miệng hỏi liền chủ động gọi người mang đến một bao linh thạch lớn cho Hàn Lập. Hơn nữa, lại vạn phần nhiệt tình giới thiệu một ít Cố Gia đệ tử cho Hàn Lập nhận thức. Đặc biệt là đứa con cả của hắn, một vị thanh niên khoảng ba mươi tuổi, là một trong những người mà hắn giới thiệu.

Gặp phải tình cảnh như vậy, Hàn Lập sao lại không biết ý tứ của Cố Đông Chủ đây! Đại khái rằng hắn đã không thể sống lâu nữa rồi, muốn làm cho vị tiên sư này về sau để ít một chút đến Cố Gia.

Hàn Lập lạnh nhạt cười, nghĩ lại phần nhân tình của năm đó liền hàm hồ đáp ứng một câu.

Cố Đông Chủ nhất thời mừng rỡ, muốn bày yến tiệc chiêu đãi.

Nhưng lại bị Hàn Lập liên tục cự tuyệt.

Về sau, hắn cùng với Cố Đông Chủ tán gẫu vài câu liền ly khai khỏi Cố Gia Trang.

Vừa ra ngoài, Hàn Lập liền gọi Khúc Hồn trên núi, bay đến một tiểu trấn nhỏ.

Bên trong trấn, Hàn Lập tùy tiện tìm một gian khách điếm, liền ngay trong đêm đó đọc quyển Đan Đạo Bình Giám kia, kết quả là một đêm không ngủ.

Đến ngày thứ hai, Hàn Lập đối với các loại đan dược của Loạn Tinh Hải cũng có có thể hiểu biết phần lớn. Đối với Hàng Trần Đan kia lại nghiên cứu vô số lần.

Theo như những lời trong quyển sách này nói đến, để luyện chế Hàng Trần Đan chẳng những cần nhiều loại nội đan của yêu thú rất hiếm gặp mà còn cần nhiều linh dược hiếm thấy khác nữa mới có thể luyện chế thành, tuyệt đối là trân quý cực kỳ.

Mà loại đan dược này lại có hiệu quả gia tăng vài phần khả năng Kết Đan, tuy cũng chỉ có vài phần không lớn lắm hơn nữa Kết Đan thì cũng chỉ có thể dùng một viên mà thôi. Nhưng từng đó thôi cũng khiến cho phần đông các tu sĩ chuẩn bị Kết Đan đều xem như là trân bảo hiếm gặp.

Bởi vì khi Kết Đan, chỉ sợ rằng hiệu suất gia tăng chỉ một phần trăm thôi cũng khiến cho các tu sĩ cầu mà không được.

Nhưng cũng phải nói lại, trong lòng Hàn Lập cũng đã hiểu được, Lục Liên Điện một khi dùng đan dược trân quý như vậy làm thù lao thì sự tình tuyệt đối không có đơn giản như lời của đối phương nói, đâu chỉ là chủ trì trận pháp thôi.

Nếu như vậy thì khẳng định nguy hiểm không nhỏ, có trời mới biết gặp phải sự tình khó giải quyết nào.

Nhưng Hàn Lập cũng có khát vọng với Hàng Trần Đan cực kỳ, dù sao thì vô luận là hắn hay là Khúc Hồn đều phải tiến hành Kết Đan.

Hắn cũng không thể nói đến, căn bản chỉ trông vào sự thành công lần này. Nhưng Sát Đan của Khúc Hồn chỉ có một phần ba khả năng kết đan thôi, thất bại vẫn chiếm một phần lớn. Hắn thật sự cũng không có yên lòng, lần này phải nhất định tìm được *"Hàng Trần Đan"*.

Hàn Lập ở bên trong khách điếm tự suy nghĩ hơn nửa ngày, cuối cùng vẫn quyết định mạo hiểm thử một lần.

Dù sao thì đến lúc đó, hắn cùng với Khúc Hồn là hai hậu kỳ Trúc Cơ tu sĩ, cho dù là có nguy hiểm gì cũng có thể tự bảo vệ không thành vấn đề.

Hơn nữa, nhìn thấy Lục Liên Điện tựa hồ có thế lực rất lớn, nếu như có thể đặt mối quan hệ với bọn họ, từ từ nay về sau có thể yên yên ổn ổn sinh sống ở Loạn TInh Hải này.

Chẳng qua, lúc này hắn đang đứng trước một tu sĩ tìm hiểu một chút thanh danh của Lục Liên Điện như thế nào?

Nhưng ngay khi đã hỏi xong thì đối phương liền lập tức trở mặt vô tình, xem ra đối phương có ý e ngại.

Trong lòng đã có chủ ý, Hàn Lập liền mang theo Khúc Hồn ngự khí bay đến *"Khôi Tinh Thành"*.

Nữa tháng sau, một chiếc hải thuyền lớn vô cùng đi ra khỏi cảng khẩu của Khôi Tinh Đảo. Không bao lâu sau, bạch, lam lưỡng đạo quang hoa từ xa tiến đến, cũng không có chút do dự tiến vào bên trong thuyền.

Sau khi quang hoa thu lại, trên đầu thuyền liền liền có ba người đi ra. Một tráng hán cao lớn với dung mạo xấu xí, một trung niên nhân có tướng mạo kỳ quái, người còn lại là một thanh niên có tướng mạo bình thường.

"Hoan nghênh hai vị tiên sư đến bổn thuyền, tại hạ là thuyền trưởng Lạc Chánh, những tiên sư khác cũng đều đã ở trên thuyền, lần này là do tại hạ dẫn đường chư vị tiên sư đến địa điểm xuất hiện yêu thú" Trong khoang thuyền đi ra một vị hán tử mày rậm, cực kỳ cung kính nói với trạng hán cùng người thanh niên.

Tiên sư trong miệng hắn chính là Hàn Lập cùng Khúc Hồn. Mà đi cùng hai người đến đây chính là chưởng quầy của Bạch Thủy Lâu, Tào Lộc.

"Khúc đạo hữu, ngươi bảo trọng. Tại hạ còn có sự tình phải về trước" Tào Lộc cực kỳ khách khí đối với Khúc Hồn hàn huyên vài câu rồi ngự khí bay đi.

"Nhị vị tiên sư hãy tiến vào trong đi, phòng của nhị vị cũng đã chuẩn bị tốt lắm. Thuyền sẽ lập tức xuất cảng" Đại hán mày rậm cúi đầu nói.

Hàn Lập nhìn khoang thuyền, liền cùng với Khúc Hồn không một tiếng động tiến vào, mà đại hán tự xưng là Lạc Chánh tiến vào theo sát phía sau.

Cùng lúc đó, chiếc thuyền thật lớn từ từ di động.

Tiến vào bên trong, hết thảy khiến Hàn Lập cảm thấy nao nao.

Đó không phải là một cái thông đạo nhỏ như Hàn Lập tưởng tượng mà là một đại sảnh hào hoa rộng mười trượng.

Bên trong được khảm cẩm thạch màu đỏ, chính giữa là một cái bàn gỗ thật dài, bốn phía còn có hơn mười cái nghế dựa, đang có mấy người vây quanh bàn nói về điều gì đó. Vừa thấy Hàn Lập cùng Khúc Hồn tiến đến liền có mấy ánh mắt sắc bén lướt đến.

Nhưng cũng chỉ nhìn lướt qua Hàn Lập mà thôi, liền đem ánh mắt tập trung trên người của Khúc Hồn.

"Tại hạ Khúc Hồn, cùng với sư điệt Hàn Lập. Không biết phải xưng hô với các vị như thế nào?" Thân hình Khúc Hồn chợt lóe, đứng trước người Hàn Lập, mặt không chút thay đổi nói.

------oOo------

Chương 379: Xuất hải (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hoan nghênh Khúc đạo hữu đến, thiếp là Phùng Tam Nương của Lục Liên Điện, cùng với chư vị trận pháp" Một trung niên phụ nhân đứng dậy cười nói.

Phụ nhân này cũng không có gì xinhh đẹp nhưng vẫn còn có vài phần tư sắc.

"Thì ra là Phùng đạo hữu, Khúc mỗ thất lễ" Khúc Hồn cũng không có khách khí nói, sau đó liền mang theo Hàn Lập đi đến hướng cái bàn.

Mà Hàn Lập cũng lập tức đảo mắt quan sát vài vị tu sĩ lạ lẫm trong phòng.

Một trung niên nho sinh tướng mạo bình thường, một thiếu phụ kiều mỵ khoảng hai mươi tuổi, lão giả hai mắt trắng, thanh niên cả người phát ra ánh sáng đỏ sẫm, và người tự xưng là Phùng Tam nương, vừa đủ năm người.

Chẳng qua, thiếu phụ kia lại là tu sĩ Trúc Cơ tiền kỳ, cùng ở một chỗ với vị nho sinh tu sĩ kia, nhìn bộ dáng thân mật kia xem ra là một đôi tình lữ song tu.

Trong khi Hàn Lập đang cân nhắc thì Phùng Tam Nương kia mở miệng cười duyên nói:

*"Khúc đạo hữu đến thật đúng lúc, ta cùng với chư vị đạo hữu đang nghiên cứu các biến hóa của "*Lục Độn Thủy Ba Trận*" đây. Nếu có thể thao diễn thuần thục thì đến lúc bày trận, chư vị đạo hữu càng phát huy tốt. Chẳng qua, trước tiên ta cần phải giới thiệu cho Khúc đạo hữu những tu sĩ khác"*.

Phùng Tam Nương hiển nhiên là một người rất giỏi ngoại giao, chỉ nhẹ nhàng mấy câu liền có thể mang Hàn Lập cùng với những người trong phòng rút ngắn khoảng cánh rất nhiều.

"Nhị vị này chính là cao đồ của đảo chủ Vĩ Tinh Đảo Chiêm Thai tiền bối, Mao đạo hữu và đạo lữ Tiết đạo hữu!" Phùng Tam Nương trước tiên chỉ tay về trung niên nho sinh cùng với thiếu phụ kia giới thiệu cho Hàn Lập.

"Khúc Hồn. Tu sĩ của Khôi Tinh Đảo. Tại hạ cũng nhận thức không ít nhưng như thế nào lại chưa bao giờ nghe nói qua các hạ?" Trung niên nho sinh lạnh lùng liếc mắt Hàn Lập, có chút cao ngạo nói.

Chẳng biết vì sao, trung niên nho sinh này tựa hồ xem Khúc Hồn không có vừa ý, mở miệng liền nói một câu đắc tội người ta rồi.

Điều này khiến cho Phùng Tam Nương đang cười không khỏi bị kiềm hãm lại, nhưng lập tức liền khôi phục lại bình thường.

"Tại hạ vốn cũng không phải là tu sĩ của Khôi Tinh Đảo, chính là mới vừa đến xem nơi định cư của Hàn sư điệt. Đạo hữu không có nghe nói đến tên của Khúc mỗ cũng không có gì kỳ quái! Huống hồ, tên của đạo hữu cũng là lần đầu tiên tại hạ nghe được" Khúc Hồn bất động thanh sắc chế nhạo.

"Ngươi!"

"Để ta giới thiệu, vị lão tiên sinh này chính là tu sĩ ẩn tu trên Kim Miết Đảo, Thanh Toán Tử đạo hữu. Tuy ít có người biết nhưng cũng là một Trúc Cơ Kỳ hệ mộc rất hiếm gặp! Nghiêm đạo hữu lại càng lợi hại, chính là ám hỏa thể, tu luyện thuần dương chân hỏa đến xuất thần nhập hóa".

Trung niên nho sinh lộ ra thần sắc giận dữ, sắc mặt trầm xuống muốn nói điều gì đó nhưng đã bị thiếu phụ vội vàng ngắt lấy lời.

"Thanh đạo hữu, Nghiêm đạo hữu" Khúc Hồn nhìn lão giả cùng thanh niên kia, thoáng gật đầu một chút.

Hai người này cùng với nho sinh kia đều là tu vi Trúc cơ hậu kỳ.

Nhưng lại cấp cho Hàn Lập áp lực muốn nhiều hơn trung niên nho sinh kia. Hiển nhiên công pháp bọn họ tu luyện không phải bình thường. Hàn Lập cũng không muốn đắc tội hai người này.

"Xin chào Khúc đạo hữu!"

"Nghiêm mỗ hữu lễ".

Hai người này cũng không hề tự đại, đều mỉm cười chào hỏi Khúc Hồn.

Nhìn màn này khiến cho trung niên nho sinh có chút không thoải mái.

Vì thế, hắn cũng không đợi cho Phùng Nương Tử tiếp tục nói điều gì, bỗng nhiên đứng lên nghiêm mặt nói:

"Tại hạ về phòng trong chốc lát, về sự tình trận pháp để nói sau vậy".

Nói xong hắn liền vung tay áo xoay người rời khỏi đại sảnh. Mà thiếu phụ kia nhìn mọi người có chút xin lỗi, cũng đi ra ngoài.

"Hừ! Có gì mà kiêu ngạo chứ? Sư phụ mới lên làm đảo chủ chưa lâu mà đã làm bộ?" Trên người Nghiêm tu sĩ hồng quang chợt thịnh, có chút tức giận nói.

Lão giả cùng Phùng Tam Nương sắc mặt có chút hơi đổi nhưng lão giả cũng nhanh chóng trở về bình thường. Phùng Tam Nương miễn cưỡng cười tiếp đón Khúc Hồn ngồi xuống, tựa hồ không muốn đề cập đến sự tình của nho sinh.

"Không phải nói là có sáu người chứ? Tiết đạo hữu kia không phải là một người trong đó sao?" Khúc Hồn không có khách khí liền thản nhiên ngồi xuống, Hàn Lập tự nhiên cũng đứng ở phía sau.

"Còn có một vị đạo hữu ở Hóa Minh Đảo, nghe nói là đang tu luyện một công pháp lợi hại. Mấy ngày nay sẽ không có ra khỏi phòng" Phùng Tam Nương mỉm cười, mở miệng giải thích.

"À, như vậy sao?" Hàn Lập có chút gật đầu, cũng không có tiếp tục nói cái gì.

Nhưng Phùng Tam Nương tựa hồ rất có hứng thú đối với Khúc Hồn, thỉnh thoảng lại hỏi Khúc Hồn một ít vấn đề. Khiến cho Hàn Lập ở phía sau có chút ngoài ý muốn, chẳng biết phụ nhân này rốt cuộc có dụng ý gì.

Chẳng qua, khi hỏi Khúc Hồn có biết *"Lục tuần thủy ba trận pháp"* không thì Khúc Hồn được Hàn Lập điều khiển liền nói không biết.

Vì thế, phụ nhân liền cười nói với những người khác nơi đây, liền bắt đầu giảng giải cho mọi người về trận pháp này.

Thật làm cho mọi người cảm thấy ngoài ý muốn. Phùng Tam Nương lại là một Trận pháp sư hiếm thấy.

Tuy nhiên, trung niên nho sinh tựa hồ với mọi người có chút đối đầu nhưng ngày thứ hai cuối cùng cũng trở lại đại sảnh nghe Phùng Tam Nương nói những điều cần chú ý của trận pháp.

Dù sao thì Lục Liên Điện mời bọn họ đến không phải chỉ muốn bọn họ chủ trì trận pháp thôi.

Qua ba bốn ngày sau, Hàn Lập cũng có thể nhìn thấy vị tu sĩ bế quan trong phòng kia. Chính là một đại hán đầu bóng lưỡng cao khoảng bảy thước, khuôn mặt có vẻ xấu xa, xem ra hình dáng có vẻ rất hung ác. Chẳng qua, những lời nói cử chỉ của người này lại cực kỳ hào sảng, hòa hợp cùng với mọi người rất nhanh.

Như vậy, bọn người Hàn Lập nghe xong Phùng Tam Nương giảng giải những ảo diệu của trận pháp này, mọi người liền rời khỏi thuyền hướng đến vùng hải vực phụ cận không ngừng luận bàn *"Lục Độn Thủy Ba Trận"* để nâng cao khả năng phối hợp đến lúc đó mới có thể thành công bắt yêu thú. Như vậy mọi người đều rất hào hứng.

Cứ như vậy, thuyền tự nhiên không di chuyển nhanh, nhưng có vẻ Lục Liên Điện cũng không có chút nào vội vã cả. Tuy kéo dài thời gian như vậy nhưng Phùng Tam Nương luôn cười đùa liên tục, không có một chút thúc dục nào cả.

Nhưng sau khi đem vài loại biến hóa của trận pháp diễn luyện thuần thục vô cùng, Phùng Tam Nương cũng không tiếp tục trì hoãn thêm nữa mà là bắt đầu tăng hết tốc lực.

Một tháng sau, hải thuyền rốt cục cũng đến một hoang đảo vô danh rộng hơn mười dặm mới ngừng lại.

Bọn người Hàn Lập dưới sự dẫn dắt của Phùng Tam Nương đi ra khỏi thuyền.

Ngay khi vừa đặt chân lên tiểu nào, bên ngoài liền có một đạo kim quang cực kỳ chói mắt xoay quanh bọn họ một vòng, sau đó kim quang tiêu tán hiện ra một vị lão giả thần sắc hơi vàng, mặt không chút thay đổi nhìn bọn họ.

Trên người lão giả này không có một chút pháp lực dao động, cứ như là một phàm phu tục tử vậy, nhưng lại như pháp lực sâu không lường được, tự nhiên ẩn giấu lại. Điều này khiến cho Hàn Lập rùng mình.

"Thuộc hạ Phùng Tam Nương tham kiến Miêu trưởng lão" Phùng Tam Nương nhanh chóng lên tiếng, hướng đến lão giả thi một lễ, vẻ mặt cung kính nói.

Lúc này, bọn Hàn Lập ở phía sau như thế nào lại không biết thân phận của lão giả này đây, đều tiến lên thi lễ. Một vị kết đan kỳ tu sĩ cũng không phải là người mà bọn họ chậm chạp được.

"Không cần đa lễ, Phùng Tam Nương, nhiệm vụ lần này ngươi làm rất tốt, mang bọn họ đến đây rất đúng lúc! Bọn họ đã diễn luyện thuần thục trận pháp chưa? Lần này yêu thú rất khó giải quyết, không thể xem thường được" Thần sắc lão giả không chút thay đổi chậm rãi nói.

"Trưởng lão yên tâm,chư vị đạo hữu đã đem nhiều loại biến hóa của *"Lục Độn Thủy Ba Trận"* hoàn toàn nắm giữ, tuyệt đối có khả năng vây khốn con thú này!" Phùng Tam Nương tự tin cực kỳ nói.

"Được, các vị đạo hữu, Lục Liên Điện chúng ta một khi cần chư vị trợ giúp, chỉ cần chư vị xuất chút lực, bổn điện nhất định sẽ không bạc đãi chư vị" Miêu trưởng lão nhìn đảo qua mấy người nho sinh, thần sắc cũng hòa hoãn hơn rất nhiều, nhẹ nhàng nói.

"Tiền bối yên tâm, ta nhất định sẽ cố hết sức" Ngay khi lão giả kia vừa dứt lời liền lên tiếng trước tiên, vẻ mặt cười bồi.

Thấy vẻ mặt nho sinh như vậy, những người còn lại đều lộ ra một chút thần sắc khác thường nhưng cũng chỉ có thể đồng dạng lên tiếng phụ họa một chút.

Vị Miêu trưởng lão này đối với thái độ của bọn họ cực kỳ vừa lòng, liền gật gật đầu cười nói:

*""*Nửa ngày trước cũng đã bố trí đại trận tốt lắm, bây giờ chỉ cần các ngươi cố gắng chủ trì mà thôi. Mà Cổ trưởng lão đang ở vùng hải vực phụ cận cùng yêu thú kia dây dưa truy đuổi, ta cùng với trưởng lão sẽ nhanh chóng dẫn yêu thú đến. Phỏng chừng vào sáng sớm mai, con yêu thú này sẽ tiến vào đại trận. Đến lúc đó liền xem bổn sự của các ngươi. Trước tiên hãy ở trên đảo nghỉ ngơi một chút đi*".*

Nói xong, Miêu trưởng lão liền biến thành một đạo kim quang bay lên trời, đảo mắt liền biến mất vô ảnh vô tung.

*"*Các vị đạo hữu, mọi người cũng đã nghe được lời của trưởng lão. Mọi người trước hết hãy nghỉ ngơi nửa ngày, bồi dưỡng tinh thần. Ngày mai có thể sẽ là một cuộc chiến mệt mỏi đó*" Phùng Tam Nương quay đầu lại nghiêm túc nói.*

Những người khác nghe vậy tự nhiên cũng không hề nói gì, gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Nhưng ngay lúc này, Thanh Toán Tử dọc đường đi cũng rất ít lên tiếng bỗng nhiên mở miệng hỏi.

*"*Phùng đạo hữu, dọc đường đi chúng ta đều hỏi ngươi rốt cuộc muốn đối phó với yêu thú gì ngươi thủy chung vẫn không chịu nói rõ, nhưng ngày mai đã động thủ rồi, có phải là nên cấp cho chúng

ta đáp án đi".

Nghe lão nói xong những lời này, mọi người không khỏi động trong lòng, đồng loạt nhìn về phía Phùng Tam Nương.

Đương nhiên là bọn họ đều có nghi vấn như nhau.

Yêu thú này là chủng loại hung hãn như thế nào mà xứng đáng để Lục Liên Điện có hành động lớn như vậy? Còn tìm có kế hoạch kỹ lưỡng như vậy? Yêu thú cấp 6 bình thường không có đáng giá như vậy chứ!

------oOo------

Chương 380: Anh Lý Thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phùng Tam Nương nghe xong những lời này, khuôn mặt không khỏi lộ ra vài tia cười khổ, trên trán cũng đã có chút hồ hôi.

"Chư vị đạo hữu! Không phải là ta không muốn nói sự thật, mà là bề trên có lệnh, trước khi đến đảo không được đem tin tức lộ ra ngoài. Nhưng hiện tại đã đến nơi đây, tự nhiên cũng không còn hạn chế nữa. Thiếp liền nói chi tiết cho mọi người vây. Để cho mọi người cẩn thận hơn".

"Anh Lý Thú!" Mấy người Thanh Toán Tử nghe như vậy, thần sắc liền đại biến, thất thanh kêu lên.

Hàn Lập lạnh lùng nhìn hết thảy! Tuyệt không biết *"Anh Lý Thú"* rốt cuộc là yêu thú như thế nào nhưng thấy bọn họ thất sắc như vậy cũng biết là yêu thú này cực kỳ khó đối phó.

"Trách không được tại sao quý điện lại cẩn thận như vậy, nếu quả thật là yêu thú này thì cũng nên cẩn thận rất nhiều. nếu để cho các thế lực khác biết việc này cũng không biết là xuất ra trường phong ba như thế nào?" Thanh Toán Tử thì thào tự nói, có vẻ không thể tin. Điều này khiến cho Hàn lập không khỏi động trong lòng.

Thanh niên họ Nghiêm cùng với đại hán đầu bóng lưỡng thần sắc bất định, có hình dáng tựa như là tâm rất hỗn loạn.

Chỉ có trung niên nho sinh sắc mặt khó coi cực kỳ, nhìn Phùng Tam Nương lạnh lùng nói:

"Lục Liên Điện các ngươi quả thật là rất quá đáng! Ai không biết *"Anh Lý Thú"* là thủy hệ linh thú trời sinh chứ, một thân thủy hệ thần thông lợi hại vô cùng, nếu như lời là sáu cấp yêu thú, tại trong đại hải tuyệt đối là không hề kém một yêu thú bảy cấp chút nào. Thế nhưng các ngươi lại nói là một yêu thú cấp sáu thôi, mời ra tay, chẳng lẽ có ý trêu chọc sao chứ?"

Trung niên nho sinh nói xong lộ ra sắc mặt giận dữ vô cùng, một dáng cực kỳ bất mãn.

Mà thần sắc của bọn người Thanh Toán Tử cũng đã khôi phục bình thường, đồng dạng cũng lộ ra vẻ mặt bất mãn.

Bọn họ chính là những tu sĩ tán tu một thân một mình, cũng không dám dễ dàng đắc tội với Lục Liên Điện, cũng không nói lời nào, nhìn Phùng Tam Nương trả lời thuyết phục việc này như thế nào.

"Mao đạo hữu, những lời này của ngươi có chút không đúng! Lục Liên Điện chúng ta nào có dấu diếm chư vị chỗ nào? Tuy *"Anh Lý Thú"* lời hại nhưng chính là yêu thú cấp sáu hàng thật giá thật, ngươi bảo bổn điện nói yêu thú cấp sáu thành bảy cấp sao?"

"Nói lại, một khi bổn điện dùng Hàng Trần Đan quý trọng như vậy làm thù lao thì tự nhiên cũng phải biết là chúng ta đối phó không phải là yêu thú cấp sáu bình thường. Nếu không, như thế nào bổn điện có sinh ý đây chứ?" Phùng Tam Nương sắc mặt trầm xuống, không khách khí phản bác lại.

Lời này khiến cho trung niên nho sinh nhất thời im bặt.

Hàn Lập âm thầm nhíu nhíu mày.

Những lời phụ nhân này nghe cũng có chút đạo lý nhưng trong lòng Hàn Lập cũng có chút không thoải mái. Không khỏi liếc mắt nhìn những người khác.

Ba người còn lại cùng với Hàn Lập cũng không sai biệt lắm, sắc mặt cũng đều có chút không vui.

Nhưng lúc này Phùng Tam Nương bỗng nhiên nhìn mấy người Khúc Hồn nhoẻn miệng cười nói:

"Đương nhiên, một khi bổn điện làm như vậy phần lớn chính là

bảo vệ bí mật của Anh Lý Thú. Cho nên trước khi tới đây đã được bề trên giao hẹn, một khi việc này thành công, ngoại trừ một quả Hàng Trần Đang làm thù lao cho chư vị, bổn điện còn tặng mỗi người một ngàn linh thạch để bồi thường vì đã giữ bí mật đến bây giờ, không biết chư vị đạo hữu đã hài lòng".

Nghe phụ nhân nói những lời này, oán niệm của bọn người Thanh Toán Tử liền tiêu mất, thần sắc chậm rãi gật gật đầu đồng ý.

Trung niên nho sinh tựa hồ còn có chút bất mãn, nhưng thiếu phụ kiều diễm kia thấp giọng nói bên tai điều gì làm hắn sắc mặt khẽ biến, cũng không hề lên tiếng nữa.

Sau đó mọi người đều tự tản ra, tìm một vị trí an tĩnh trên đảo bắt đầu nghỉ ngơi.

Hàn Lập cùng Khúc Hồn tìm một tảng đá thật lớn đối mặt với nhau khoanh chân ngồi xuống.

KHúc Hồn dưới sự cố ý phân phó của hắn, rất nhanh tiến vào dưỡng tinh súc duệ.

Hàn Lập cũng chậm rãi nhắm mắt lại, bắt đầu nhập định.

Quan khoảng thời gian một chén trà, Hàn Lập nhướng mày mở hai mắt nhìn vào mặt biển mênh mông trào dâng sóng biển kia, có chút ngẩn người ra.

Chẳng biết vì sao, lúc này tâm thần hắn có chút cảm giác bất an, tựa hồ sắp có sự tình gì phát sinh, làm hắn có chút khẩn trưởng cùng bất an trong lòng.

Suy nghĩ cả nửa ngày cũng không có tìm ra nguyên nhân gì, Hàn Lập không khỏi cười trừ.

Xem ra thần kinh hắn có chút chạm rồi. Tuy linh giác của hắn luôn luôn đúng nhưng ngày mai có hai gã tu sĩ Kết Đan kỳ cùng với *"Lục Điện Thủy Ba Trận"* phụ trợ, như thế nào không thể giam cầm đầu yêu thú sáu cấp đây chứ?

Tựa hồ yêu thú này quả thật không hề bình thường. Nhưng yêu thú chính là yêu thú, cho dù là thực lực cường thịnh đến đâu cũng không có khả năng chiến thắng.

Tự an ủi chính mình vài câu, Hàn Lập ép buộc chính mình tiến vào trạng thái luyện khí.

Nhưng một lúc sau, hắn vẫn không thể nào tiến được vào trạng thái đó được

"Khụ!" Hàn Lập hít một hơi liền đứng lên.

Xem ra nếu không làm chút gì đó hắn không thể an tâm được.

Hàn Lập có chút bất đắc dĩ nhìn xung quanh rồi chậm rãi buông thần thức ra.

"Hoàn hảo!" Phụ cận quả thật không hề có tu sĩ nào cả.

*"Hàn Lập hướng đến túi trữ vật sờ một cái, liền có hơn mười cây cờ lóe lên ánh sáng nhàn nhạt, là mười trận kỳ cùng năm sáu trận bàn xuất hiện trong tay. Đây chính là trận khí đầy đủ của "*Bích Thủy Thanh Giáp Trận*".*

*Trận này tuy kém xa "*Điên đảo ngũ hành trận*" cùng với trận pháp ngày mai sử dụng "*Lục Độn Thủy Ba Trận*" nhưng cũng mạnh hơn nhiều những trận pháp bình thường. Hơn nữa bởi vì do là trận pháp đầy đủ nên bố trí đơn giản cực kỳ.*

Hàn Lập cũng không có chần chờ, lệnh Khúc Hồn lấy tảng đá này làm trung tâm, tại phạm vi hơn mười trượng xung quanh tiến hành bố trí trận kỳ, ẩn dấu trận bàn.

Nhìn Khúc Hồn, bận rộn đem trận bàn chôn xuống đất Hàn Lập cảm thấy trong lòng yên ổn hơn rất nhiều.

Khóe miệng lộ ra nụ cười có vài phần tự giễu.

"Chính mình thật sự là rất sợ chết nhỉ!"

Ngày thứ hai, sắc trời còn chưa sáng lắm, Phùng Tam Nương liền triệu tập mọi người lại, đồng loạt ly khai khỏi đảo bay đến một chỗ cách đảo mười hải lý.

Mà cùng lúc đó, ở ngoài ngàn dặm trên mặt biển, một đạo kim quang cùng một đạo hoàng quang đang nhanh chóng bay đến hướng tiểu đảo vô danh này.

Trên mặt nước cách lưỡng đạo quang hoa kia khoảng hai dặm là một khối sương mù mênh mông rộng khoảng trăm trượng, cũng đang cấp tốc đuổi theo với tốc độ kinh khủng, phảng phất truyền ra là tiếng trẻ con khóc

Thanh âm này cực kỳ thê lương, khiến cho người nghe run rẩy tận xương tủy.

"Miêu trưởng lão, dùng phi kiếm truyền thư xem bọn họ đã chuẩn bị tốt chưa?" *Bên trong hoàng quang kia bỗng nhiên truyền ra một tiếng nói hùng hậu.*

"Rồi!" *Miêu trưởng lão bên trong kim quang nhanh chóng đáp lời, sau đó bóng người chợt lóe, chạy đến bên trong đạo hoàng quang, đồng thời kim quang trên người nhất thời biến thành một đạo kim hồng chợt lóe lên rồi biến mất.*

Mà ở tảng sương trắng phía sau thấy tình cảnh này tựa hồ cảm thấy cái gì kích thích, tiếng trẻ con khóc càng thêm bén nhọn, dần dần vang lên tiếng sấm, hơn nữa càng ngày càng lớn.

"Không ổn, tên này vừa muốn sử dụng Thủy Cương Thần Lôi, Cổ huynh mau gia tốc lên!" *Bên trong hoàng quang vang lên tiếng đầy lo âu của Miêu Trưởng lão, tựa hồ cảm thấy sợ hãu với tiếng sấm ở phía sau.*

"Yên tâm, tốc độ Hỗn Nguyên Bát của ta cũng không chậm" *Hùng hậu thanh âm vang lên, liền hoàng quang nhanh chóng gia tốc lên, đảo mắt liền nới rộng ra khoảng cách với đoàn sướng trắng kia.*

Nhưng sương trắng kia lại phảng phất như là không cam lòng, *dưới tiếng sấm bên trong tiếng khóc, tốc độ cũng tăng lên vài phần, trên mặt biển nhất thời xuất hiện một con sóng thật dài, liếc mắt không thể nhìn thấy điểm cuối.*

Mà bọn người Khúc HÒn cũng đã đến nơi bọn họ bố trí đại trận, hơn nữa trong tay còn có thêm một cây đại kỳ màu lam.

Cây cờ này dài khoảng hai trượng, xung quanh phát ra hào quang chói mắt cực kỳ.

Thần sắc của sáu gã Trúc Cơ Hậu Kỳ tu sĩ đều nghiêm túc, mỗi người cách nhau hơn trăm trượng, chân đạp pháp khí phiêu phù trên mặt biển. Vừa lúc tạo thành một nửa hình tròn.

Hàn Lập đứng ở phía sau Khúc Hồn lạnh lùng quan sát, thiếu phụ kia cũng đứng ở bên cạnh trung niên nhân, khuôn mặt lộ ra vẻ quan tâm

Sau một lúc, một đạo kim quang bỗng nhiên phá không bay đến, liền rơi trên tay của Phùng Tam Nương, khiến cho mọi người đều chú ý.

"Mọi người cẩn thận, *"Anh Kỳ Thú"* sẽ nhanh chóng tiến vào đại trận, lập tức phong tỏa trận môn*" Phùng Tam Nương tựa hồ nhận được tin tức gì, thần sắc trịnh trọng hướng đến mọi người hô to một tiếng, sau đó liền đem kim quang xuất ra, đem trận kỳ bay lên cao.*

Hàn Lập cũng căng thẳng, quan sát phương hướng bay của kim quang kia, mắt một chút cũng không chớp ngưng thần quan sát.

Những người còn lại cũng mang khuôn mặt khẩn trương, thấp thoáng lộ ra hình dáng phong vũ dục lai (bão táp mưa sa).

Chẳng biết qua bao lâu, xa xa thoang thoảng truyền đến thanh âm long long của tiếng sấm, hơn nữa thanh âm này lại càng lúc càng lớn, rốt cuộc cũng đã nhìn thấy một kim một hoàng lưỡng đạo quang hoa, từ xa xa nhanh chóng bay đến, phía sau lại là một mảng lớn màu trắng, tựa hồ có cái gì đó đuổi sát không buông tha.

"Đây là Anh Lý Thú?"

Hàn Lập xem rõ ràng một chút mảng lớn màu trắng kia, nhưng cũng có thể thấy sương mù là sương mù thôi, cũng không thể nào tưởng tượng được hình dáng hung tợn của yêu thú kia bên trong sương mù che dấu.

------oOo------

Chương 381: Dị bảo phục yêu

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Bắt đầu làm phép!" Phùng Tam Nương hét lớn một tiếng, vũ động đại kỳ màu lam trong tay từng vòng sóng gợn màu lam từ phía trên lan ra.

Mấy người kia nghe vậy, đồng dạng im lặng đều múa may trận kỳ trong phút chốc quang hoa màu lam xuất hiện trong trận,sau đó lóe ra vài cái, mọi người liền biến mất vô ảnh vô tung hoàn toàn không thấy tung tích.

Từ xa nhìn lại chỉ thấy mặt biển trống không.

Một lát sau, hai đạo cầu vồng bay đến tốc độ không chậm lại mà tiếp tục chạy chối chết.

Phía sau một đạo bạch vụ rượt sát theo sau không hề nghi ngại.

Nhưng lúc bạch vụ vào trong phạm vi trận pháp, bốn phía quang hoa màu lam mênh mông đại khởi, hào quang thật lớn từ đâu xuất hiện đem vây đám sương mù này lại trong trận.

Lúc này bọn Phùng Tam Nương, Khúc Hồn từ bốn phía hiện ra.

Bọn họ nhấc cao trận kỳ màu lam trong tay đồng thời chỉ hướng màn hào quang, bắn ra sáu đạo cột sáng màu lam, làm quang hoa màu lam càng thêm chói mắt.

Hai đạo cầu vồng màu hoàng kim phía trước chứng kiến cảnh này đều quay đầu trở lại bay lên phía trên màn hào quang.

Sau khi quang hoa thu vào liền hiện ra Miêu trưởng lão và một vị đại hán thân báo tóc rối bời.

"Tốt, làm tốt lắm! Phía dưới nhất định phải giữ chắc con thú này

không cho phản kháng, để hai người bọn ta dùng dị bảo bắt hắn!" Miêu trưởng lão sắc mặt vui mừng nói.

Sau đó liếc nhìn Cổ trưởng lão, đồng thời sờ vào trong áo, lấy ra một vật. Đây là một đôi giáo làm bằng đồng xanh cũ kĩ còn có vài vết rỉ loang lổ bên trên, bề mặt ảm đạm vô quang, hình dáng xấu xí.

Hai vị Kết Đan kỳ trưởng lão của Lục Liên Điện sắc mặt cũng nghiêm túc, trong miệng niệm chú, trương thương trên tay bỗng rời tay từ từ bay lên, phát ra ánh sáng màu vàng, càng lúc càng đậm.

Còn Anh Lý Thú bị nhốt tại trong màn hào quang tựa hồ cũng hiểu được tình cảnh của chính mình, sau một tiếng thét thê lương, màn bạch vụ trăm trượng hơn đột nhiên co rút lại, chớp mắt chỉ có hơn mười trượng, hình thành một màn nhũ bao phủ bên ngoài.

Đồng thời bên trong sương mù nổ ra một tiếng sấm nghe như cả vạn con ngựa đồng thời chạy. Âm thanh vang vọng làm cho vài vị tu sĩ bày trận đinh tai nhiếc óc, mọi người không khỏi lấy làm hoảng sợ.

Đột nhiên có tiếng trẻ con khóc vang lên.

Tiếp theo vô số nắm tay lam sắc biến thành một luồng ánh sáng lớn từ trong sương mù, khí thế hung hãn đánh thẳng về màn hào quang màu lam, thanh thế sắc bén, làm cho mọi người trong lòng không khỏi cảm thấy căng thẳng.

Còn cách màn hào quang mười trượng thì xuất hiện một tảng ánh sáng màu lam mờ mờ. Một của luồng ánh sáng chợt lóe lên rồi biến mất. Sau đó từ đâu xuất hiện phía trên sương mù màu trắng đánh thẳng xuống nhưng đòn công kích này bị trận pháp ngăn lại bật ngược ra.

Nhưng luồn ánh sáng vẫn còn rất nhiều, đại bộ phận ánh sáng màu lam đập thẳng vào vách đá.

Trong lúc này màn hào quang màu lam cùng sương mù màu trắng đồng thời phát nổ tạo thành hào quang màu trắng, nhưng trong bạch vụ mấy cái bạch quang chợt lóe liền biến mất. mà màn hào quang trên vách đá cũng chớp lên, màu lam cùng hào quang màu trắng đan xen nhau, một phần lung lay suýt rơi xuống đất.

"Chư vị đạo hữu, mau tăng pháp lực! Đây là một trong tam đại sát chiêu của Anh Lý Thú - Thủy cương thần lôi, sẽ không kéo dài lâu đâu, chỉ cần chống đỡ nửa khắc là được".

Phùng Tam Nương sắc mặt đại biến hô lên, sau đó…niệm vài câu khẩu quyết, miệng phún ra một ngụm tinh huyết lên trận kỳ trong tay, lam quang đại thịnh, sau đó cột sáng lập tức biến to mấy lần, làm màn hào quang trước người lập tức an ổn một ít.

Mặt khác năm người gặp trường hợp này, cũng đều đành phải thi pháp, điều động toàn bộ pháp lực trên người, mạnh mẽ duy trì đại trận.

Hàn Lập đứng ở phía sau Khúc Hồn có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới cùng Anh Lý Thú giao thủ chưa gì đã phải liều mạng.

Yêu thú này còn thật lợi hại thái quá!

Phía trên bầu trời trận pháp, hai vị Kết Đan kỳ tu sĩ trước người đồng qua bắt đầu dị biến, chỉ thấy tiếng chú ngữ thần bí nghiêm nghị vang lên. Hai thanh trường thương màu vàng càng ngày càng lớn, hơn nữa thường thương bắt đầu chậm rãi hướng xuống, nhắm ngay trung tâm bạch vụ phía dưới.

Trong bạch vụ Anh Lý Thú tựa hồ cũng đã nhận ra nguy hiểm ở phía trên, đột nhiên tại trong sương mù phát ra hét chói tai.

Tiếp theo bạch sắc vụ chậm rãi] luân chuyển, hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh, một lát sau liền hóa thành một cổ toàn phong thật lớn, cuồn cuộn nổi lên sóng lớn ngập trời. hơn nữa trong cơn lốc còn mang theo nhiều điểm lam mang, đúng là Thủy cương thần lôi tối nguy hiểm.

Bọn người Thanh Toán Tử nhìn thấy biến hóa đáng sợ trước mắt, không khỏi thần sắc khẩn trương.Phùng Tam Nương liếc mắt nhìn nhưng thần tình cũng sợ hãi, tựa hồ cũng không biết Anh Lý Thú thi triển pháp thuật kinh người gì.

Gặp cảnh này, Hàn Lập sắc mặt âm trầm, vội vàng thầm kêu Khúc Hồn tăng lớn pháp lực.

Tuy nhiên không biết Anh Thú Lý sẽ làm gì.

Thần thông này chính là một kích quyết tử của yêu thú.

Nghĩ vậy, Hàn Lập không khỏi nhìn lên bầu trời, chỉ thấy hai thanh trường thương đã dài ra bảy tám trượng, loáng thoáng phát ra tiếng leng keng dễ nghe.

Hai vị Kết Đan kỳ trưởng lão kết một cái thủ ấn cổ quái, gắt gao giương mắt nhìn thanh trường thương. Chú ngữ niệm liên tục không dừng lại, vẻ mặt khẩn trương cực kỳ, trên trán lấm tấm chảy ra mồ hôi.

Màn hào quang do Anh Lý Thú tạo ra hướng về một phương tấn công, cao hơn mười trượng, khí thế cực kỳ kinh người.

Trung niên nho sinh đứng bên thiếu phụ sắc mặt bỗng nhiên đại biến, cơ hồ mặt không có chút máu.

Bởi vì thế công kinh người kia hướng thẳng trận môn hắn phòng thủ, làm hắn âm thầm kêu khổ không ngừng.

Bất đắc dĩ, vị này cắn răng một cái, toàn thân phát ra hào quang hoàng lam lưỡng sắc đan vào nhau chói mắt cực kỳ, đưa cả mọi người vào trong đó.

Sau đó hai tay cầm chặt trận kỳ, linh lực toàn thân rót vào trong cán cờ biến thành một đạo quang trụ lớn vô cùng theo mũi kỳ bắn ra, vừa lúc nghênh đón song chấn động, làm cho thế đến hơi chậm một chút nhưng lập tức đụng vào màn hào quang phía trên.

Tiếng sấm, tiếng vỡ tan, tiếng kinh hô, đồng thời truyền đến.

Chỉ thấy màn hào quang bị trúng một lát thời gian trong tiếng kêu thống khổ đã hỏng mất.

Khúc Hồn cùng vài tên tu sĩ chủ trì đại trận,không hẹn mà cùng thần sắc đại biến, đồng thời bắn ra một ngụm máu tươi.

Trung niên nho sinh cơ hồ trong lúc phun ra máu cũng vội kéo thiếu phụ đứng bên cạnh lui về sau mười trượng.

Đang lúc đại trận bị phá, Phùng Tam Nương bọn người mặt không còn chút máu, thì trên bầu trời truyền đến một tiếng rống giận.

"Yêu nghiệt, mau mau nhận lấy cái chết!"

Vừa dứt lời, lưỡng đạo hoàng mang thật lớn, như kinh lôi nộ điện bàn tại không trung loé lên vài lần, liền từ trên trời giáng xuống bên trong cuồng phong.

Thanh âm trẻ con thê lương đại khởi, trên mặt biển gió êm sóng lặng trở lại.

Đồng thời sương mù chậm rãi tan hết. lộ ra ở trong đó chân thân của Anh Lý Thú, mà hai thanh thanh trường thương khôi phục nguyên hình, đang lóe hoàng quang đan chéo trên mặt biển.

Hàn Lập vội vàng đưa cho Khúc Hồn khối linh thạch bậc trung, để nhanh khôi phục pháp lực, chính mình ngưng thần hướng phía dưới nhìn kỹ.

Chỉ thấy cái gọi là *"Anh Lý Thú"* thật sự là kỳ lạ cực kỳ.

Cái đầu giống đầu trẻ con, đuôi cá chép màu lam, và dưới cơ thể có bốn cánh tay người trắng noãn, hai cái vây thật lớn, phảng phất giống đôi cánh.

Nhưng kỳ lạ nhất là từ bốn cánh tay người nắm bốn kiện đồ vật khác nhau, một con cua thật lớn màu đỏ, một cây thước san hô màu lam, một viên châu tử màu trắng bằng quả trứng gà, một cái vỏ con trai giống như tấm chắn màu bạc.

Các thứ này tất cả đều lòe lòe sáng lên, vừa thấy đã biết là bảo vật trân quý.

Giờ phút này Anh Lý Thú mặt lộ vẻ thống khổ há mồm rên rỉ không ngừng, lộ ra một bộ răng nanh sắc bén, làm Hàn Lập nhìn vào trong lòng cũng sợ hãi.

Mà thân cá chép dài cả trượng không ngừng quẫy đuôi liên tục, muốn chấn rơi hai thanh đồng qua để đào thoát.

Nhưng hai thanh trường thương này tựa hồ trời sinh chính là khắc tinh của nó, mặc cho giãy dụa như thế nào vẫn giữ chặt trên mặt nước, trông như món ăn được bày sẵn ra để ăn.

Hai vị Lục Liên Điện trưởng lão sử dụng trường thương sắc mặt so bọn người Hàn Lập không tốt hơn tí nào vẻ mặt mỏi mệt, hiển nhiên thích phóng hai cái dị bảo này làm cho bọn họ nguyên khí đại thương, nhưng hai người mặt lộ vẻ mừng như điên bay thẳng xuống phía dưới.

Trung niên nho sinh cùng Thanh Toán Tử mấy người giương mắt nhìn Anh Lý Thú bị chế trụ, không khỏi mặt lộ vẻ tham lam.

Nhưng là vừa nhìn Phùng Tam Nương một bên giương mắt như hổ rình mồi bọn họ cũng liền chỉ có thể nuốt nước miếng nhìn hai vị kia thu bảo.

Lúc hai vị Kết Đan kỳ tu sĩ cao hứng trùng trùng bay đến cách Anh Lý Thú chỉ có hai ba mươi trượng thì bỗng nhiên trong biển phía dưới Anh Lý Thú đột nhiên xuất hiện một cỗ âm phong tối đen như mực, mấy trăm trượng mặt biển bao gồm cả Anh Lý Thú đang bị đóng băng đều bị bao phủ bởi cỗ âm phong này đánh thẳng đến hai vị Kết Đan Kì.

Đám người Hàn Lập nhất thời ngây ngốc.

------oOo------

Chương 382: Ô Sửu

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Huyền Âm ma khí".

Hai vị trưởng lão Miêu cổ nhìn qua loại hắc khí có điểm tương tự độc của loại bò cạp, tựa hồ nhận ra được lai lịch hắc khí trên mặt đất, sợ hãi hô lên một tiếng.

Vội vã tránh ra hai hướng khác nhau.

Hắc khí này không có truy đuổi nhưng cũng không có nghĩa là bỏ qua cho hai người bọn họ, như độc xà vươn ra hết cở rồi co rút lại trở về biển khơi và vùng Anh Lý Thú bị đóng băng ngưng kết thành một cơn gió lốc màu đen.

Gần đỉnh Hắc phong, một nam hai nữ xuất hiện ở mặt bên kia của Anh Lý Thú.

Nam tử thân hình khô gầy, vẻ mặt âm hiểm, hai người nữ khuôn mặt diễm lệ, khuôn người đầy đặn, mặc quần ngắn, trên thân thể lạnh lùng của ba người này tràn đầy nét tà khí.

Hai nữ tử xinh đẹp kia chỉ là tu sĩ trúc cơ hậu kỳ, nhưng tên nam tử khô gầy kia, Hàn Lập nhìn không ra tu vi nông sâu, chắn hẳn cũng là tu sĩ Kết đan kỳ.

"Ô Sửu! Người đây là có ý gì, chẳng lẽ muốn cùng liên minh Lục Điện chúng ta khiêu chiến?"

Miêu trưởng lão hiển nhiên biết rõ ràng nam tử này, khẩu âm giận dữ nói:

"Khai chiến? Bổn thiếu gia không có hứng thú, chỉ bất quá gia tổ từ đáy biển sắp xuất quan, thu lấy Yêu Đan của Anh Lý Thú coi như là món lễ vật đó chứ" Thanh niên khô gầy hai mắt nhìn trời

ngạo nghễ nói.

"Cực âm tổ sư muốn xuất quan?"

Nghe lời nói dọa người này của thiếu niên, hai vị trưởng lão của Lục Liên Điện thoáng nhìn nhau một chốc.

Tu sĩ và những người ở vùng phụ cận nghe xong lời này mặt không có chút máu hay vị tu sĩ trung niên đang thể hiện ngạo khí ngút trời cũng đồng dạng lộ ra vẻ sợ hãi.

Hàn Lập chứng kiến hết thảy, trong lòng thầm giật mình, chẳng lẽ vị *"Cực âm lão tổ"* có danh tiếng lớn như vậy?

Càng làm cho hắn có cảm giác kỳ quái cực kỳ chính là tà khí trên người thanh niên khô gầy, mơ hồ giống như là đã từng gặp qua.

Nhưng sau một hồi suy ngẫm, Hàn Lập đã nhớ ra, hắc khí mặc dù không biết uy lực như thế nào, nhưng tựa hò cùng với *"Huyết luyện thần quang" " trên người Khúc Hồn có chút tương tự. Chợt nhớ ra khối ngọc giản trắng xám nọ, đích thực là đề cập đến "*Huyền Âm Kinh*".*

*Hàn Lập hồ nghi nghĩ "*vậy*" Huyền Âm ma khí "*chẳng lẽ cùng vật ấy có cái gì liên hệ?

Nhưng không đợi cho Hàn Lập suy nghĩ nhiều. Miêu trưởng lão không nhịn được hét lên.

"Ô Sửu, ngươi thật là mạnh miệng, chả ai mà không biết lệnh tổ trải qua trăm năm vào sinh ra tử, trừ khi nào lại có đột phá hay có sự kiện trọng đại nếu không căn bản cũng sẽ không xuất quan, ngươi có lẽ không nói cho ta biết, lão tổ của ngươi trải qua hàng trăm năm tu luyện chỉ đơn thuần đạt đến cảnh giới Nguyên Anh trung kỳ".

Ô Sửu nghe xong lời này, ngửa mặt lên trời cười cuồng ngạo.

"Ha ha. Lục Liên Điện các ngươi thật là ấu trĩ không ai nói cho các ngươi, gia tổ bế quan vì muốn tiến vào Nguyên Anh trung kỳ sao?

Thực ra gia tổ đang tu luyện một loại ma công uy lục mạnh mẽ, hôm nay công pháp đại thành tự nhiên muốn xuất quan" Ô Sửu đắc ý nói.

Hai vị trưởng lão nghe xong lời này chẳng biết đối phương nói thật hay giả.

Ô Sửu nhìn hai người này sắc mặt biến thành lạnh lùng nói: *"Một khi phần lớn đã biết uy danh của gia tổ, con Anh Lý Thú này bổn thiếu gia nhận lấy, Lục Liên Điện các vị chắc không phải không cho Cực Âm Đảo chúng ta một chút mặt mũi chứ?"*.

Nghe được khẩu khí càn rỡ của đối phương, Miêu trưởng lão sắc mặt trắng bệch.

Hai vị trưởng lão trong mắt chớp động nghĩ gì đó, cũng không có mở miệng.

Về phần một số tu sĩ được mời đến để hỗ trợ, sau khi thấy không thể giúp đỡ liền lùi lại vài bước, cũng không muốn tỏ ra bộ dáng giao hảo.

Phùng Tam Nương thấy vậy, cau mày, nhất thời cũng không có biện pháp.

Khúc Hồn dù sao đối với họ thì dễ đối phó hơn yêu thú, cũng không phải là thuộc hạ của Lục Liên Điện.

Cục diện trước mắt, người của Lục Liên Điện thật sự đang rơi vào thế hạ phong!

Mặc dù Lục Liên Điện có hai vị Miêu cổ là tu sĩ Kết đan sơ kỳ, nhưng bọn họ vừa rồi khu động hai kiện dị bảo *"Kiền Thiên Qua"* đã tổn hao nhiều nguyên khí, mà tên Ô Sửu kia cũng là Kết đan sơ kỳ, nhưng tại Loạn Tinh Hải luận về tu luyện công pháp *"Huyền âm công"* không phải bất cứ tu sĩ Kết đan bình thường có thể so sánh!

Càng huống chi dựa sau lưng còn có Cực âm lão tổ, tại Loạn Tinh Hải không người nào mà không biết đại ma đầu này, ai dám trêu chọc đây!

Nhưng để Ô Sửu đem bảo vật Anh Lý Thú này mang đi thì Lục Liên Điện họ thật là quá mất mặt!

Không thể để công sức vừa rồi hoàn toàn bỏ phí, đồng thời sự uy hiếp đó đối với sự phát triển Lục Liên Điện sau này vô cùng bất lợi.

Lúc này hai vi trưởng lão tóc tai rối bời môi khẽ nhúc nhích nói thầm với Miêu trưởng lão. Hai người này không hiểu thương nghị cái gì thần sắc có vẻ bất định.

Ô Sửu hừ lạnh một tiếng, kiêu ngạo đi tới gần dưới chân của Anh Lý Thú, trong tay hắc mang chợt lóe, một thanh ma đao đen nhánh xuất hiện trong tay.

Chỉ thấy hắn giơ tay, không chút khách khí chém xuống đầu yêu thú nọ một đao. Mà hai nữ tử kia từ trên không tức thì nhìn hai vị Miêu Cổ cảnh giác

Thấy hành động này, Phùng Tam Nương sắc mặt cực kỳ khó coi!

Nhưng vì đã nhờ sự hỗ trợ của hai vị trưởng lão, nàng cũng không dám coi thường vọng động

Hàn Lập lúc này im lặng nhìn hết thảy, cũng không dám lớn tiếng nói một câu, sợ lại mang họa vào thân.

Chỉ chốc lát sau, tên Ô Sửu kia tựu trong đầu của con Anh Lý Thú lấy ra một viên châu màu lam, khuôn mặt lộ ra một tia mừng rỡ

Sau đó ngửng đầu nhìn bốn phía, trong tay cầm kỳ vật long lanh kia, vẻ tham lam hiện lên trên mặt.

Nhưng khi đó ma đao đen nhánh lại một lần nữa xuất hiện. Cổ trưởng lão trầm giọng quát ngăn hành động này của hắn.

"Thiểu đảo chủ, xem ra lão tổ và diện chủ chúng ta theo qui định có thể phân chia ra. Những bộ phận khác của Anh Lý Thú, ngươi

có thể mang đi, nhưng Yêu đan là vật thuộc về Lục Liên Điện, hẳn phải lưu lại, nếu không hai người chúng ta căn bản không có cách nào hướng điện chủ mà giao ra".

Thanh âm Cổ trưởng lão không có bất cứ biểu hiện nào nhẹ nhàng nói.

Nhưng Ô Sửu nghe xong, cười lạnh vài tiếng, vẫn không để ý tới vẫn một đao chém xuống đem vật san hô màu lục từ yêu thú vừa mới cắt ra một cặp trảo màu lam thu vào trong tay.

Chứng kiến cảnh này. Cổ trưởng lão đầu tiên lộ ra vài điểm huyết sắc, nhưng tiếp theo thở dài một hơi, bất đắc dĩ đột nhiên hướng Ô Sửu dùng ngôn ngữ truyền âm vào tai hắn. Thanh ma đao nhất thời đang giơ lên liền bất động, nét mặt hiện ra vẻ kinh ngạc.

Sau đó thanh ma đao cầm trong tay hạ xuống, mặt lộ vẻ không tin khẽ mấp máy môi tựa hồ như đang hỏi về vấn đề nào đó.

Mà Cổ trưởng lão sắc mặt không thay đổi, nói thêm một hai câu.

Nhìn một màn kỳ dị này, làm cho Hàn Lập và đám người còn lại cảm giác như lạc vào đám sương mù.

Còn Miêu trưởng lão đang lơ lửng trên không, đối với hết thảy mọi chuyện đều không để vào mắt.

Ô Sửu đột nhiên lắc đầu, lạnh lùng lớn tiếng nói: *"Ta không tin, trừ phi ngươi có bằng chứng chứng minh"*.

Những lời này không biết cố y hay vô ý cũng không qua truyền âm mà xuất ra, làm cho Hàn Lập cùng Phùng Tam nương và mọi người nghe qua không biết thục hư càng thêm nghi hoặc vạn phần.

Cổ Miêu hai vị trưởng lão kia thần sắc đại biến, liếc mắt nhìn nhau lộ ra vẻ tức giận.

"Điều này có thể chứng minh thân phận của hai vị kia!", Cổ trưởng lão mặt lạnh lại giơ tay lên một khối ô quang bay ra.

Ô Sửu dể dàng tiếp nhận ô quang vào trong tay.

Hàn Lập trong lòng vừa đọng ngưng thần nhìn lại, dùng thần thức cường đại đem vật kia điều tra qua, vật kia là một lệnh bài trên khắc một cái đầu quỷ dữ tợn tản ra hắc khí nhàn nhạt. Ô Sửu lật qua lật lại cẩn thận xem xét.

Hàn Lập tim đập mạnh, mơ hồ có chút dự cảm không tốt.

Hắn vội vàng quay đầu nhìn xung quanh, trong lòng không khỏi có chút rùng mình.

Những người khác đồng dạng kinh nghi nhìn kỹ nhất cử nhất động của ba vị tu sĩ Kết đan kỳ, sắc mặt trở nên trắng bệch, hai tay nắm chặt không một tiếng động trong chốc lát bắt đầu lùi ra xa cách khoảng 20 – 30 trượng.

Vừa khi hắn thấy Hàn Lập nhìn mình, đầu tiên là cả kinh, tiếp theo có chút khó coi hiện ra một tia cười khổ sau đó không nói một lời đột nhiên biến thành một đạo hồng quang. Liều mạng bỏ chạy.

Chứng kiến cảnh này, trong lòng Hàn Lập trở nên nặng nề!

Không nghĩ nhiều một tay lấy ra Thần chu phong lập tức kéo Khúc Hồn lên biến thành một đạo bạch quang đồng dạng hướng về phái tiểu đảo vô danh bay đi.

Thấy hành động kỳ dị của Thanh Toán Tử và Hàn Lập, làm Phùng tam nương cùng trung niên nho sanh và đám người ở lại cảm thấy không hiểu ý tứ.

Phía dưới hai vị Miêu Cổ kia cũng chú ý tới màn này, thần sắc đồng thời phát lạnh, hướng Cổ trưởng lão âm trầm nói:

"Hai người chúng ta phụ trách hai tên đào tẩu kia giết chết, còn lại những người ở đây giao cho huynh xử lý!"

Nói xong mặc kệ Ô Sửu có đồng ý hay không, lập tức hai vị Miêu Cổ trưởng lão chia nhau ra biến thành hai đạo hồng quang hướng

Hàn Lập và Thanh Toán Tử đuổi theo, đảo mắt liền biến mât vô anh vô tung.

Ô Sửu hừ một tiếng, mặc dù vẻ mặt không vừa ý, nhưng cũng lộ ra sát khí nhìn về phía đám người Phùng Tam Nương.

"Hừ! Đám người các ngươi thật không may mắn, đã nghe được những lời không nên nghe, vậy thì nguyên thần hiến cho bổn thiếu chủ đi!"

Nói xong Ô Sửu hai tay tỏa ra một luồng âm phong màu đen từ trên thân người không ngừng dâng lên, một áp lục to lớn hường bọn người Phùng tam nương cuốn đến!

Một trận âm phong bao phủ cả bầu trời từ người hắn xuất ra khí thế mạnh mẽ bắn thẳng vào đám người Phùng Tam Nương.

------oOo------

Chương 383: Đấu Kết đan

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tốc độ của Thần Phong Chu cực nhanh, lại lấy tu vi Trúc Cơ Hậu kỳ của Hàn Lập điều khiển lại càng thêm nhanh. Cơ hồ mang theo tiếng *"xuy xuy"* phá không bay đi, Thần Phong Chu nhanh chóng tiến đến phía trước ngọn đảo vô danh.

Ngay khi Hàn Lập thấy được kiều thạch cách đó không xa, trong lòng mới thở nhẹ một hơi, cánh tay muốn lau mồ hôi lạnh trên trán và quay đầu lại nhìn.

Một cảm giác đáng sợ phát ra từ xương tủy bỗng nhiên từ sau lưng truyền đến.

Dưới sự kinh hãi, Hàn Lập cũng không tiếp tục suy tư liền dậm chân lên Thần Phong Chu.

Nhất thời cả người và pháp khí đột nhiên bay sang một bên, liền xuất hiện bên ngoài cách chỗ cũ hơn mười trượng.

Ngay lúc đó, một đạo cầu vồng màu vàng đậm xuyên thẳng qua nơi Hàn Lập vừa đứng. Sau khi tiến được khoảng hai ba muoi trượng, hoàng quang liền thu liễm hiện ra thân hình một người.

Hàn Lập cả người toát ra mộ hôi lạnh, nhìn người này cười khổ không thôi.

Người trước mắt đầu tóc rồi bù, đúng là Cổ trưởng lão của Lục Liên Điện.

Bây giờ chân hắn đạp một pháp bảo hình tròn mày vàng đất, cũng không hề lên tiếng nhìn Hàn Lập, ánh mắt lạnh như băng. Phảng phất trong mắt hắn thì Hàn Lập cũng không khác người chết.

Mà ở phía sau sát thần khoảng mười trượng chính là nơi Hàn Lập bày ra đại trận, điều này khiến cho lòng hắn không khỏi chùng xuống.

Chẳng qua Hàn Lập cũng rõ ràng vô cùng, hiện tại hỏi bất kỳ điều gì hoặc là cầu xin tha thứ đều là vô dụng cả thôi.

Cùng với một vị tiền bối Kết Đan Kỳ này, đại trận có hay không có cơ hội thể hiện uy lực vây khốn đây.

Nghĩ như vậy, trong lòng Hàn Lập cũng yên tĩnh lại.

Dưới lệnh của hắn, thân hình Khúc Hồn nhoáng lên, liền đứng trước thân của Hàn Lập, đồng thời trên người cũng nhè nhẹ tuôn ra huyết quang. Lờ mờ bên trong đó là mùi vị máu tươi bao lấy hai người.

Mà hai tay của Hàn Lập chợt lóe, liền xuất hiện hai kiện pháp khí trong tay.

Cổ trưởng lão thấy Hàn Lập cùng với Khúc Hồn có ý tứ muốn phản kháng, trong mắt hàn quang chợt lóe, pháp bảo hình tròn dưới chân lập tức bành trướng, hoàng quang đại thịnh. Giống như là khôi giáp, đem hắn bao phủ bên trong hoàng quang.

Sau đó hai tay của Cổ trưởng lão đột nhiên xuất ra, nhanh chóng biến thành Nguyệt Nha quang nhận vô thanh vô tức hướng đến Hàn Lập cùng Khúc Hồn cuồng dũng bay đến.

Hàn Lập dưới sự kinh hãi lại thở dài nhẹ một hơi nhẹ nhõm.

Pháp bảo của người này cũng không có tốc độ giống với Lôi Vân Hạc, liền cấp cho hắn một cơ hội bảo trì mạng sống.

Hàn Lập phấn khởi tinh thần, hai tay cũng đồng thời giương lên.

Pháp khí một bên tay xuất ra liền nhanh chóng hóa lớn, chính là Quy Xác pháp khí. Pháp khí bên tay còn lại bỗng nhiên xuất hiện một tiểu kính chói lọi. Một tảng lớn thanh quang theo trong kính mà tuông ra, trực tiếp đón lấy đạo quang nhận kia.

Âm thanh *"Phốc phốc"* vang lên không ngừng. Một bộ phận nhỏ quang nhận bay trước bị thanh quang chiếu trúng thân hình khiến cho tốc độ giảm đi nhiều.

Nhưng quang nhận ở phía sau đang mạnh mẽ tiến lên thanh quang, đảo mắt khiến cho thanh quang bị phân rã, biến thành nhiều điểm tinh quang.

Cùng lúc đó, tấm gương trên tay của Hàn Lập cũng *"Bốp"* một tiếng, từ giữa chia làm hai nữa, hoàn toàn bị hủy diệt.

Cầm trong tay một nữa tấm gương nhưng Hàn Lập cũng không có chút đau lòng về việc *"Thanh Ngưng Kính"* bị hủy.

Cánh tay cũng không thèm nhìn, thò vào túi trử vật vỗ nhẹ một cái, hai đạo *"Ô Quang Cập"* cùng năm đạo bạch quang từ trong túi trử vật trước sau bay ra ngoài. Trên đỉnh đầu liền xuất hiện một nữa vòng tròn, chỉnh tề hướng đến phía trước nghênh đón.

Nhưng Hàn Lập cũng không có ý dừng lại, bên người lại có bảy tám đạo bạch quang chớp động, lập tức có bảy tám con khôi lỗ thú hình binh lính đồng thời xuất hiện ở hai bên người, bộ dáng tỏ vẻ giương cung lắp tên sẵn sàng.

Lúc này quang nhận cũng đã tiếp xúc với Quy Xác pháp khí thật lớn kia, cơ hồ trong khoảnh khắc ngay khi tếp xúc, pháp khí này liền xuất hiện vô số vết nứt, sau khi chống đở trong chốc lát liền bị quang nhận võ thành trăm mảnh.

Có chút thời gian tranh thủ này, bảy tám kiên đỉnh giải pháp khí của Hàn Lập tuy phát ra sau nhưng mà đến trước người Khúc Hồn, không ngừng luân chuyển, lần lượt bày ra các đạo quang nhận màu trắng và đen.

Đương nhiên mấy kiện đỉnh giai pháp khí này cũng không thể ngăn cản công kích của hai đạo quang nhận này, *"Ô long cập"* cùng với năm đạo phi nhân trắng đen kia lập tức biến thành bột.

Nguyệt nha quang nhận này cũng không có gì ngăn cản, liền không khách khí chém về phái trước, giao thủ với Khúc Hồn đứng trước Hàn Lập không hề di động kia.

"Hây!"

Trong miệng Khúc Hồn đột nhiên phát ra tiếng rống to kinh thiên động địa, tiếp theo đó hồng quang huyết sắc bên người điên cuồng mà tuông ra, đảo mắt liền biến thành một xích giao hồng quang, giương nanh múa vuốt hướng về phía trước đánh đến.

Nhất thời, hồng quang cùng với lưỡng đạo quang nhận kia va chạm với nhau, đồng thời các quang xử của các khôi lỗ thú ở hai bên Hàn Lập cũng gia nhập vào bên trong công kích của xích giao. Trong khoảng thời gian ngắn tạo thành thế giằng co.

Một màn này khiến cho Hàn Lập mừng rỡ nhưng bị Cổ trưởng lão ở đối diện hiện ra vẻ mặt kinh ngạc.

Nhưng sau đó, vị Kết Đan Ky tu sĩ này khinh thường hừ lạnh một tiếng, hoàng quang trên người đại thịnh, hai tay lại tiếp tục nâng lên.

Thấy như vậy, trong lòng Hàn Lập không khỏi thấy lạnh lẽo

Để ngăn cản công kích này, hắn đã phải xuất ra gần hết các pháp bảo bên người, đối phương lại tiếp tục công kích một lần như vậy nữa, hắn như thế nào lại không tán thân nơi đây.

Ngay khi Hàn Lập kinh sợ thì không biết có phải là trời già còn thương sót hay không.

Tu sĩ Kết Đan Kỳ đang cười lạnh đối diện bỗng nhiên niến đổi sắc mặt. Trên gương mặt lúc đỏ như máu lúc thì tái nhợt.

Tiếp theo, hoàng quang của đối phương liền ảm đạm đi, hơn nữa thân hình lại run rẩy, có vẻ như thống khổ cực kỳ.

Cổ trưởng lão nhất thời vừa sợ vừa giận!

Trong lòng hắn biết rất rõ tình huống của mình. Đây bởi vì do nguyên khí đại thương trước kia, không có nghĩ ngơi điều dưỡng liền, lại tái sử dụng chân nguyên của chính mình nữa.

Chẳng qua, chỉ cần cho hắn công phu trong chốc lát, hắn có thể áp chế thương thế xuống, vẫn có thể tiêu diệt Hàn Lập như thường.

Giờ phút này, Hàn Lập vui sướng đến điên cuồng!

Bắt lấy cơ hội này, hắn không hề suy tư liền kéo Khúc Hồn, ngay cả bảy tám con rồi cùng với xích giao đang giằng co hắn cũng bất chấp, nhanh như điện bay xuống ngọn tiểu đảo vô danh ở phía dưới. bất chấp đối thủ đang ở phía dưới trực tiếp bay xuống.

Cổ trưởng lão lúc này nỗi giận cực kỳ

Nếu như Hàn Lập có thể trốn thoát từ trên tay hắn thì chuyện này trở thành trò cười lớn cho mọi người rồi.

Dưới sự bực mình, hắn cũng bất chấp thương thế sau này sẽ tăng thêm vài phần, đột nhiên cắn răn điều động linh lực toàn thân, mãnh mẽ đem sự khó chụiuj áp chế xuống.

Sau đó cũng không có nữa điểm chần chờ di chuyển thân hình, mặt đỏ bừng bừng vội vàng đuổi theo Hàn Lập.

Khoảng cách hơn mười trượng, đối với toàn lực ngự khí của Hàn Lập mà nói, chỉ là trong tíc tắc mà thôi.

Nhưng cơ hồ ngay khi chân hắn vừa tiến nhập vào bên trong phạm vi của trận pháp, thì ngay sau đó, bước chân hồng hoàng đang truy đuổi hắn cũng đồng thời tiến vào bên trong trận pháp.

Cổ trưởng lão đang vui mừng có thể một kích tiêu diệt hai người này thì đột nhiên cảm thấy hoa mắt, cảnh sắc xung quanh hoàn toàn biến đổi.

Nơi này đâu phải là tiểu đảo kia? Chỉ thấy khắp bốn phương tám hướng xung quanh đều là đại hải bát ngát, đồng thời cũng có một cổ áp lực thật hướng hướng đến hắn.

"Trận pháp?!" Nét mặt già nua của Cố trưởng lão hiên lên thần sắc trịnh trọng.

Tuy hắn có chút giật mình, nơi đây như thế nào lại xuất hiện một cái trận pháp? Nhưng trong lòng lại không hề kinh hoảng.

Dù sao thì xen sự dao động của vùng phụ cận trận pháp thì trận pháp này cũng là một đại trận không ra gì, hắn tự tin có thể dể dàng phá đi.

Nghĩ vậy, thần sắc Cổ trưởng lão lạnh lùng đi, trên người phát ra hoàng quang chói mắt.

Bởi vì *"Bích Thủy Thanh Giáp Đại Trận"* này do Hàn Lập bày ra cho nên cảnh hắn gặp cùng với vị *"tiền bối"* Kết Đan Kỳ này hoàn toàn khác nhau, ngự khí điểm điểm vài cái liền ra khỏi đại trận.

Giờ phút này, vốn tưởng có thể từ trong đại trận dễ dàng thoát ra ngoài, Cố trưởng lão sắc mặt không khỏi âm trầm.

Chỉ thấy Cổ trưởng lão trong đại trận kia hóa thành một đạo hoàng hồng lôi điện. Cuồng lôi này điên cuồng tấn công cấm chế của trận pháp, có vẻ như lập tức thoát khốn, điều này khiến cho thần sắc của Hàn Lập biến đổi.

Xem tình hình này, nếu là ngự khí chạy thoát thì lậpt ức sẽ bị đối phương thoát trận ra mà tiếp tục truy đuổi. Dù sao thì pháp bảo cùng với pháp khí mà so về tốc độ thì quả thật là cách xa rất lớn.

Hàn Lập lại trù trừ một chốc, trận pháp kia lại bị đối phương phá hỏng vài phần.

Sát khí trong mắt chợt lóe, cũng không hề chần chừ liền gọi Khúc Hồn, dưới sự che dấu của trận pháp, hai người vô thanh vô tức tiến vào đại trận, chậm rãi tiến sát Cổ trưởng lão.

Nhưng hai người Hàn Lập đang chân chính tiếp cận Cố trưởng lão. Đối phương hiện đang ở trong trận pháp không hề kiêng kỵ phá hư đại trận, tựa như đã nhận ra điều gì.

Bỗng nhiên hắn ngừng hành động trên tay lại, ánh mắt dị thường hướng đến xung quanh nhìn lại, hiện lên một vẻ âm lệ.

Hàn Lập cau mày, nhưng ngay lập tức lật bàn tay, hào quang chợt lóe, một cây tiểu kỳ màu xanh xuất hiên trong tay, đúng là chủ trận kỳ khống chế trận pháp này.

Vài câu chú ngữ trầm thấp có chút yếu đuối từ trong miệng Hàn Lập truyền ra, sau đó liền cầm lá cờ trong tay ném đi, hóa thành một đạo bạch quang tiến vào đại trận.

Tiếp theo, cảnh tượng trước mắt của Cổ trưởng lão đột nhiên biến đôi, nước biển ở bốn phía bỗng nhiên mãnh liệt lên, vốn là áp lực ngàn cân bỗng nhiên lại tăng thêm vài phần, khiến cho thân hình hắn nhất thời ngây ngốc.

------oOo------

Chương 384: Trảm sát cao giai

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngay thời điểm tu sĩ Kết Đan Kỳ trì hoãn lại thì bên trong nước biển ở bên cạnh liền bắn ra mười hơn mười đạo băng thương hung hăng bay về phía lưng hắn.

Thân hình Cổ trưởng lão vốn đang rất vụng về bổng nhiên hồi phục sự linh hoạt trở lại, bổng nhiên thân hình nhoáng lên tiến về phía trước, một đạo thật lớn nguyệt nhận hoàng quang rời tay bắn ra, trong chớp mắt liền va chạm với các băng thương đánh lén kia, *"bốp bốp"* vài tiếng, băng thương lập tức bị đập nát, cũng không hề giảm tốc nhắm thẳng phương hướng của băng xà chém đến.

Cùng lúc đó, phía sau lưng Cố trưởng lão bỗng nhiên chia ra, một đạo quang trụ màu đỏ bắn nhanh ra. Bởi vì tốc độ quá nhanh, hơn nữa khoảng cách lại ngắn như vậy, lại thêm Cổ trưởng lão bị trận pháp hạn chế vốn không kịp trốn tránh, đành phải biến sắc làm hoàng quang trên người đại thịnh ngạnh kháng.

Dưới một kích của huyết quang, vị tu sĩ Kết Đan Kỳ này liền lui về phía sau hai bước, thân hình có chút choạng vạng.

Ngay lúc này, thanh quang chợt lóe lên, Hàn Lập vô thanh vô tức xuất hiện bên người Cổ trưởng lão, hai tay nắm chặt một thanh cự kiếm hung hăng bổ xuống.

Lần này Cổ trưởng lão thật sự kinh hãi cực điểm!

Vừa rồi nơi này rõ ràng là không hề có một người nào, đối phương dùng là loại độn thuật quỷ dị nào?

Tuy trong lòng hắn có khiếp sợ nhưng trên người hoàng quang cũng không co trì hoãng, đột nhiên bạo trướng lên, muốn đón đở một kích của Hàn Lập.

Hàn Lập cười khẽ một tiếng, cả người liền biến mât không thấy đâu, mà bốn phía xung quanh lại truyền đến tiếng xé gió *"phốc phốc"*. Hơn mười đạo huyền ti đột nhiên xuất hiện bốn phía, hung hăng đâm đến.

"Phi châm!" Cổ trưởng lão hoảng sợ.

Đối với tu tiên giới có loại mệnh danh là *"Âm Khí"*, hắn tự nhiên biết rất rõ.

Nhất thời cả người hoàng quang bạo phát, hắn muốn lập tức hủy diệt các pháp khí âm độc này, tránh khỏi bất tri bất giác bị ám toán.

"Phành" một tiếng nổ, Hàn Lập ở phía sau chém xuống một kiếm khiến cho hoàng quang lập tức chớp lên, tiếp theo mười đạo tơ hồng kia giống như là độc xà quỷ dị tiến vào bên trong hoàng quang, xuyên thủng vào bên trong một chút, phần còn lại không ngừng mạnh liệt tiến vào trong.

Cổ trưởng lão vừa sợ vừa giận, hàn quang trong mắt chợt lóe lên. Một tay sờ vào túi trử vật.

Lúc này hắn cũng đã có chút hiểu được, dưới trận pháp của đối phương và sự công kích quỷ dị kia, dưới nguyên khí đại thương của hắn cùng với một món pháp bảo tựa hồ rất khó thủ thắng.

Cũng không có chờ cho hắn lấy pháp khí ra, hai đạo huyết quang chợt xuất hiện trên người, sắc nhọn vô cùng tiến vào bên trong hoàng quang hộ thể.

Do trúng một kích của Hàn Lập cùng với sự vây khốn của phi châm, hoàng quang có chút ảm đạm đi, dễ dàng bị đạo huyết mang này xuyên thủng qua.

Sắc mặt Cổ trưởng lão trắng bệch.

Dù sao thì cũng là Kết Đan Kỳ tu sĩ, ngay khi huyết mang xuyên qua hộ thể hoàng quang chốc lát liền cảm thấy không ổn, hắn cũng bất chấp trong tay cầm bảo vật gì, thân hình đột nhiên né về một bên.

Nhất thời một đạo huyết mang bay sát bên tai, lập tức cắt ngọn cái lỗ tai, máu thịt văng ra ngoài. Tuy là tránh được chỗ trái tim nhưng đầu vai cũng xuất hiện một lỗ nhỏ.

Khiến cho Cổ trưởng lão đau đớn *"Ai ui"* một tiếng, hai chân mềm nhũn thiếu chút nữa đã quỳ gối xuống.

Thế công của Hàn Lập không chỉ có thế, thân hình cao lớn của Khúc Hồn dựa theo nước biển dâng lên, hai tay liền nhấc lên, lưỡng đạo huyết mang bắn ra.

Đồng thời, Hàn Lập sắc mặt không đổi một tay nâng ngân kiếm lên chém xuống, tạo thành một đạo ngân quang thật lớn đánh vào hoàng mang. Phát ra tiếng động *"xẹt xẹt"* chói tai cực kỳ. Tay còn lại lấy ra một xấp phù lục, nhanh chóng phát ra vô số hỏa cầu cùng băng trùy, nhất thời quang hoa đủ loại màu sắc cùng với âm thanh bạo liệt vang lên không ngừng.

Dưới sự đau nhức, Cổ trưởng lão kinh hoảng cực kì.

Hắn rõ ràng cảm thấy được dưới sự áp bức của đại trận mang lại cùng với công kích không ngừng của đối phương, *"Hỗn Nguyên Bát"* tiêu hao pháp lực rất lớn, đã có chút chống đở không được sự tiêu hao của hoàng quang hộ thể rồi.

Hoảng sợ, hắn cũng mặc kệ ba bảy hai mốt liền sử dụng bí thuật, mạnh lẽ đề xuất pháp lực thì âm thanh chú ngữ lạnh lùng của Hàn Lập đột nhiên vang lên.

Nhất thời nước biển chung quang điên cuồng dâng trào lên. Sau đó, áp lực vốn đã rất lớn trên người hắn đột nhiên tăng lên mấy lần, làm cho điểm hoàng mang cuối cùng trên người hắn phát ra âm thanh *"xì xì"*.

Dưới ánh mắt không thể tin nỗi, hoàng quang quanh thân hắn biến mất vô ảnh vô tung, mười đạo phi châm vốn đang giằng co với hoàng quang kia được thoát khốn, lập tức hóa thành hồng quang tiến đến những nói yếu hại trên cơ thể đánh đến, khiến cho thân hình hắn chao đảo vài cái, rốt cuộc cũng không chịu nỗi quỳ xuống đất.

Ngâng quang chợt lóe lên, Hàn Lập đột nhiên vô thanh xuất hiện bên người Cổ trưởng lão, liền đem đầu lâu của hắn chém bay ra hơn trượng.

Máu tươi bắn cao hơn thước, một mùi vị huyết tinh nồng đậm khuyết tán ra ngoài.

Đến lúc này, Hàn Lập mới thở dài nhẹ nhõm một hơn.

Tiến lên một bước, đến gần tử thi không đầu quơ tay lấy túi trử vật bên hông thu lấy.

Đồng thời Khúc Hồn cũng thu lấy pháp bảo bát hình màu vàng kia.

Tiếp theo, Hàn Lập liền mang theo Khúc Hồn, cả hai thân hình chợt lóe lên rời khỏi đại trận, lập tức ngự khí bay đi.

Sau khi bay được hơn hai ba mươi hải lý, Hàn Lập liền ngự khí tiến vào trong lòng biển phía dưới, tiềm nhập sâu hơn mười trượng.

Sau đó, hắn đem pháp khí thu lại, lấy ra tấm lụa mỏng có khả năng đoạn tuyệt khí tức kia, đem chính mình cùng Khúc Hồn bao phủ bên trong, đồng thời hai người cũng vận dụng vô danh khẩu quyết, tiến nhập vào trạng thái luyện khí.

Trong chốc lát sau khi hắn làm hết thảy điều này, một cổ thần thức cường đại phẫn nộ cực kì buông xuống vùng biển phụ cận xung quanh, lúc này đang tìm kiếm không trung trên mặt biển chung quanh đó.

Thần thức này tuy kiểm tra cẩn thận nhưng không có khả năng phát hiện ra tung tích của Hàn Lập cùng Khúc Hồn, cuồng bạo thần thức này sau khi lướt qua vùng phụ cận nơi hai người ẩn trốn liền vội vàng di chuyển về hướng khác tiếp tục tìm kíêm.

Lúc này Hàn Lập mới có thể hoàn toàn yên tâm!

Đương nhiên, hắn cũng không có ngu xuẩn lập tức xuất hiên trên mặt biển, liền ở dưới đáy biển xuất ra một tầng vòng bảo hộ đạm lam, đem hai người bảo hộ trong đó, ngăn cách nước biển xung quanh. Bắt đầu cùng với Khúc Hồn xếp bằng dưỡng thần.

Lần ẩn úp trong lòng biển này đã hơn nữa tháng rồi.

Mấy ngày hôm trước, một cổ cường đại thần thức tựa hồ không chịu bỏ qua, điều tra xung quanh nơi Hàn Lập ẩn nấp mấy lần, nhưng mỗi lần như vậy, Hàn Lập sớm thu liễm khí tức, không thể phát hiện được gì mà rời đi.

Lúc này, thần thức cuồng bạo kia đã hoàn toàn biến mất, hơn mười ngày sau không hề xuất hiện.

Lúc này Hàn Lập mới dám bắt đầu hành động.

Cẩn thận chậm rãi độn xuất hơn trăm lý mới từ trong lòng biển bay ra ngoài, xác định một phương hướng liền toàn lực bay đi.

Khôi Tinh Đảo tự nhiên đã không thể trở về rồi, chỉ có thể tìm một địa phương khác đặt chân thôi.

Tuy nhiên không biết Cổ Miêu nhị vị trưởng lão của Lục Liên Điện cùng với vị thanh niên gọi là *"Ô Sửu"* có quan nhệ như thế nào, tại sao lại không tiếc tất cả muốn giết người diệt khẩu, nhưng có thể khẳng định nơi này không phải là nơi mà Trúc Cơ Kỳ tu sĩ như hắn có thể đi vào, có thể rời xa phạm vi hai thế lực này là tốt nhất.

Chẳng qua, thật sự là đáng tiếc, động phủ ở Tiểu Hoàn Đảo kia cùng với ba bộ pháp khí bày trận đầy đủ. Hơn nữa, trong lần tranh đấu này tổn thất các pháp khí khác, lần này hắn thật sự tổn thất không nhỏ!

Hàn Lập một bên ngự khí phi hành, một bên cười khổ tự giễu.

Chẳng qua, so sánh với bọn người trung niên lành ít dử nhiều kia, hắn cuối cùng cũng có thể bảo vệ được cái mạng nhỏ này, cũng không có ôm oán khí gì.

Hàn Lập đang tự trấn an bản thân, đột nhiên vừa động lòng, đem túi trử vật của Cố trưởng lão lấy ra.

Thời gian trước lo lắng đề phòng sự tìm kiếm của thần thức cuồng bạo kia, Hàn Lập cũng không có tâm tư xem xét qua vật này, hôm nay cũng có thể nhìn xem rồi.

Túi trử vậy của một vị tu sĩ Kết Đan Kỳ, sẽ không hề nghèo nào chút nào! Hy vọng có thể đền bù lại chút tổn thất lần này!

Thần thức chậm rãi tiến vào trong túi trữ vật, Hàn Lập liền nhìn thấy bảy tám mươi khối linh thạch bật trung, khiến hắn kinh hỉ đến phát cuồng đi.

Vị Cố trưởng lão thân gia này thật sự là không hề nghèo nàn chút nào! Có thể mang nhiều linh thạch như vậy trong người!

Chẳng lẽ hắn cũng giống với mình? Có thói quen mang theo toàn bộ gia sản trên người?

Nếu như là như thế, nhiều linh thạch như vậy đối với một tu sĩ Kết Đan Kỳ nhiều năm như vậy mà nói tựa hồ lại rất bình thường!

Sau khi suy nghĩ như vậy, Hàn Lập rốt cuộc cũng có thể chuyến sự chú ý rời khỏi linh thạch, ánh mắt chuyển đến những vật khác bên trong.

Một bình ngọc cao khoảng một thốn, hai phù lục lấp lóe lam, kim nhị sắc hào quang, một quyển đạo thư cùng với một viên cầu lấp lóe lam quang.

Còn lại toàn thứ không đáng giá chút nào.

Đạo thư cũng không có gì, chỉ là công pháp thượng tầng *"Thổ Ly Quyết"* mà thôi, tuy không thể nói là công pháp bình thường nhưng hắn căn băn không có tu luyện công pháp này.

Chỉ có hai phù lục kia là được, một phù bảo họa một thanh tiểu kiếm màu vàng, tấm còn lại họa một con giao long màu lam chẳng biết tên là phù lục gì, làm Hàn Lập trong lòng vui vẻ.

Hàn Lập lấy viên cầu kia ra đùa nghịch trong chốc lát, rốt cuộc có thể khẳng định đây là nôi đan của yêu thú cấp năm nào đó, cũng là vật cực kì trân quý.

Cuối cùng, chỉ còn lại cái bình ngọc không hợp mắt kia.

Nhưng ngay Hàn Lập đem cái tiểu bình màu vàng kia mở ra thì bên trong có năm khỏa đan hoàn màu vàng.

Những đan hoàn này chẳng những lớn nhỏ giống như nhau, hơn nữa ánh sáng tỏa ra cũng rực rỡ, bạch khiết cực kì, tản ra một mùi dược hương kì dị.

"Hàn Trần Đan".

Nhìn những đan hoàn trong tay, Hàn Lập ngây người cả nửa ngày.

Tuy hắn không hề gặp qua những đan hoàn này nhưng hình dáng cùng màu sắc của nó cùng với sự miêu tả trong cuốn *"Đan Đạo Bình Giám"* mà hắn mua được hoàn toàn giống nhau! Không phải là nó thì là cái gì đây?

------oOo------

Chương 385: Hải Viên đảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập dùng hai ngón tay nhẹ nhàng cầm lấy một khỏa đan dược, nhìn thấy nó trên mặt không khỏi lộ ra vẻ tươi cười.

Cuối cùng, lần này gần phải bỏ mạng xem ra cũng không có uổng phí công phu. Có được vài khỏa *"Hàng Trần Đan"* này, Khúc Hồn cùng hắn có thể dễ dàng tăng thêm vài phần kết đa rồi!

Đem đan dược trở lại trong bình ngọc, Hàn Lập cẩn thận mang bình ngọc trở về bên trong túi trử vật.

Hôm nay, Hàn Lập muốn tìm một chổ có linh khí nhưng phải là địa phương an toàn, tiến hành kết đan.

Vô luận là hắn hay là Khúc Hồn, nếu như một người có khả năng tiến vào Kết Đan Kỳ, dưới sự truy đuổi của Kết Đan Kỳ cũng có thể một chạy thoát hoặc là giết chết đối phương.

Chẳng qua, kết đan cũng không phải là trong chốc lát có thể thực hiện được.

Nơi này hoàng toàn khác với Thiên Nam tu sĩ, các tu sĩ đều phải chuẩn bị đầy đủ linh dược và thời gian mới có thể đánh sâu vào trong bình cảnh được.

Lúc trước hắn muốn mua *"Tuyết LInh THủy"* cùng *"Thiên Hỏa Dịch"* chính là hai loại linh vật mà tu sĩ tiến hành kết đan phải dùng.

Nếu như không có nó, không thể nói là không thể kết đan, nhưng hiệu suất kết đan thành công lại thấp đến nỗi người tu tiên phải hộc máu.

Tuy không ai chính thức thống kê nhưng nghe nói nó có thể tăng thêm phần trăm hiệu suất kết đan.

Ngoài hai dạng linh vật này, còn có một ít linh dược khác có thể phục dùng khi kết đan, chủng loại càng nhiều thì hy vọng kết đan càng lớn.

Nhưng không có ảnh hưởng nhiều như là *"Tuyết Linh Thủy"* và *"Thiên Hỏa Dịch"* mà thôi.

Đương nhiên chúng cũng giống với hai dạng linh vật này, sử dụng lại sẽ không hề có hiệu quả. Dù sao cũng không phải là ngồi xuống luyện khí, ăn vài dạng linh dược bất đồng là tốt nhất, ngược lại có thể phản lại hiệu quả kết đan nữa.

Nhưng buông cười chính là linh dược trong tay hắn tuy hiệu quả không bằng *"Tuyết Linh Thủy"* và *"Thiên Hỏa Dịch"*, ngược lại đều là những linh dược hi hữu khó kiếm.

Bởi vì chúng nó cần ít nhất là một loại, thậm chí là nhiều loại ngàn năm linh thảo làm nguyên liệu mới có thể điều chế ra.

Các tu sĩ bình thường ai có thể bỏ ra số tiền lớn như vậy?

Ngoài *"Tuyết Linh Thủy"* và *"Thiên Hỏa Dịch"* ra các loại khác nhiều lắm cũng có một hai loại linh thảo là xa xỉ lắm rồi.

Đương nhiên, chuyện này đối với Hàn Lập mà nói cũng chẳng là sự tình quan trọng gì.

Trừ vài lại linh thảo hắn không có hoặc là chưa từng nghe thấy qua, khi hắn còn ở Tiểu Hoàn Sơn tu luyện mấy năm nay đã chuẩn bị tốt, đã dùng chúng nó điều chế ra mười loại linh dược hỗ trợ kết đan, cũng đã đặt ở bên trong túi trử vật của hắn rồi.

Khiến cho những kẻ khác kinh ngạc chính là những linh dược này không cần tiên thiên linh hỏa luyện chế, hoàn toàn giống dược vật của phàm nhân, đơn giản điều xứng một chút là có thể hoàn thành.

Mà các loại phương thuốc này lại có thể dễ dàng tra được từ trong các điển tịch.

Điều này khiến cho Hàn Lập lúc trước kinh ngạc cả nữa ngày, đến nay hắn cũng còn có chút khó hiểu

Mà hắn lại có thể tìm được năm khỏa *"Hàn Trần Đan"*, chính là một trong những loại đan dược cần thiết cho kết đan các tú sĩ ở Loạn Tinh Hải dùng làm phụ trợ, cho nên mới có thể gặp được may mắn trong đại nạn a.

Nhưng cũng không phải nói, một khi dùng các loại đan dược này vào sẽ tăng hiệp xuất lớn hơn các tu sĩ khác.

Theo như tư liệu mà Hàn Lập tra được, hắn phán đoán rằng cho dù hắn chuẩn bị kết đan xa xỉ cực kỳ như vậy, so với các tu sĩ kết đan khác cũng có thể nhiều hơn nữa thành hiệu xuất thành công thôi.

Việc so sánh như thế cũng chỉ là do Hàn Lập tự phán đoán.

Mặt khác, quá trình kết đan này không phải là trong mười bữa nữa tháng là có thể hoàn thành.

Dựa theo các loại điển tịch cùng với kinh nghiệm kết đan của Lý Hóa Nguyên, cả quá trình kết đan ước chừng kéo dài khoảng ba đến năm năm mới kết thúc.

Cụ thể thời gian kéo dài như thế nào cũng phải xem đến tư chất của người tiến hành kết đan mà định.

Trong khoảng thời gian tiến hành kết đan này kiên kị tâm cảnh mừng rỡ hoặc bi thương, cũng như không thể cùng địch nhân đấu pháp, đồng thời cần phải hấp nạp một lượng thiên địa linh khí nhất định.

Cho nên, Hàn Lập muốn tìm một đảo có linh khí tiến hành bế quan kết đan đều là sự tình cần thiết phải làm.

Trong lòng nghĩ như vậy, Hàn Lập lấy ra một khối ngọc giản trên người, bên trong ngọc giản này lấy Khôi Tinh Đảo cùng với ba đại đảo làm trung tâm tạo thành một tấm hải đồ thật lớn.

Hàn Lập tiến thần thức vào bên trong, tốn công phu không nhỏ rốt cục cũng có thể phán đoán ra đại khái vị trí chính mình hiện tại, Sau đó mới mới từ trong hải đồ tìm tiêu chú thuyết minh một ít đặc điểm những đảo nhỏ xung quang.

Sau thời gian khoảng một bữa cơm, Hàn Lập ngừng đăm chiêu rời khỏi ngọc giản.

Sau đó nhìn mặt biển bốn phía xung quang cùng bầu trời xanh, hai mắt hiếp lại nhìn về một phương hướng, mang theo Khúc Hồn biến thành một đạo bạch quang, trong nháy mắt biến mất nơi chân trời.

Dọc đường đi, Hàn Lập gặp hoang đảo tạm thời đặt chân, khôi phục lại pháp lực tiêu hao. Nếu gặp phải tu sĩ chiếm đóng đảo, hắn lập tức rời đi, không dám dừng lại một tí nào, sợ lưu lại sẽ để lại dấu vết bị người ta tra được.

Liên tiếp hai ba lần đổi phương hướng như thế, Hàn Lập mới hướng đến địa phương đang tiến đến cực nhanh bay đi.

Hai tháng sau, trên bầu trời một hòn đảo nào đó đột ngột xuất hiên thân ảnh Hàn Lập cùng Khúc Hồn.

Đảo này xem ra nhỏ hơn nhiều so với Khôi Tinh Đảo, nhưng cũng lớn hơn nhiều so với những tiểu đảo xung quanh, miễn cưởng có thể xếp vào những hòn đảo trung bình.

Đây chính là hòn đảo Hàn Lập muốn đến, Hải Viên Đảo.

Trên đảo ngoại trừ nhiều phàm nhân ra, đại đa số đều là tu tiên giả cấp thấp, càng không có cá gì đảo chủ, hoàn toàn là nơi có thể tự do tùy ý ra vào.

Đảo này có tên như vậy bởi vì vùng phụ cận có một loại yêu thú cấp thấp phi thường kì lạ, Hải Viên.

Hình dáng yêu thú này cũng giống với viên hầu, điểm bất đồng duy nhất chính là yêu thú này có thể sử dụng pháp thuật cấp thấp *"Thủy Tiến Thuật"*, hơn nữa linh trí cũng khá cao.

Thời kì trưởng thành có trí tuệ khoảng đứa bé bảy tám tuổi, có thể tiềm nhập sâu vào trong biển bắt cá ăn, thật sự là loại yêu thú đa số người tu tiên muốn thu phục làm tạp dịch trong động phủ.

Tuy *"Hải Viên"* này được gọi là yêu thú nhưng trên thực tế ngay cả tu sĩ năm sáu tầng Luyện Khí Kỳ cũng có thể dễ dàng đánh bại, cho nên, hàng năm đều có một ít tiểu thuyền đến đây, thuê một ít tu sĩ cấp thấp bắt lấy bán.

Cũng có một ít tiểu thương gia tại đảo bày lấy tòa pháp trận, kiếm lập nên một điểm diện lâu dài, hàng thu mua *"Hải Viên"* còn sống với giá thấp, chờ đến một thời gian sẽ có hải thuyền đến đây mang đi một lần.

Kể từ đó, đảo này tụ tập một ít tu sĩ.

Nhưng sau đó, những tán tu sau khi tòa pháp trận này được kiến thiết nên cũng nhanh chóng tăng lên, tất cả bởi vì *"Hải Viên Đảo"* có một cái mã mã hổ hổ linh mạch khổng lồ.

Tuy chất lượng của linh mạch này cũng không cao lắm nhưng phạm vi của linh mạch lại quá lớn, cơ hồ tại mọi địa phương trên đảo đều là nơi tu luyện của các tu sĩ cấp thấp.

Cái gọi là linh nhãn cùng với những đại phương linh khí dày đặt trên đảo này so với những đảo khác cũng không quá lớn, căn bản là không có những cao giai tu tiên nào đến đây tranh đấu nhằm chiếm lấy.

Linh khí không dày đặc cùng với đặc sản Hải Viên trên đảo này đương nhiên sẽ không lọt vào trong mắt các thế lực lớn, trở thành thiên hạ của những tu sĩ cấ[thấp tự do.

Tuy ngẫu nhiên có một ít tu sĩ Trúc Cơ Kì hoặc Kết Đan Kỳ đến đảo nhưng đại bộ phận đều là những khách nhân đi ngang qua.

Vừa đúng là địa phương tuyệt vời Hàn Lập dùng ẩn thân để kết đan.

Hai ngày sau, Hàn Lập đứng trên một ngọn núi hoang vu trên đảo, nhìn động phủ tạm thời vừa kiến thiết xong trước mặt, trong lòng hài lòng cực kỳ.

Bên trong tân động phủ này đơn giản chỉ có một cái dược viên cùng với hai mật thất bí ẩn ra cũng không có kết cấu phức tạo nào khác.

Đương nhiên, Hàn Lập dùng một bộ trận khí đầy đủ và một cái ẩn nặc trận pháp bình thường che lại động khẩu, cẩn thận hơn, hắn đem hai con *"Huyết bạch tri thù"* bên trong áo da lưu giữ linh thú thả ra, lệnh cho chúng nó bảo vệ động phủ.

Trải qua mấy năm dạy dỗ, hai con *"Huyết bạch tri thù"* đã lớn hơn cái đầu rồi, hơn nữa còn liên tiếp thăng hai giai, đã trở thành tiêu chuẩn của linh thú bậc cao rồi. Đối phó với những Luyện Khí Kỳ tu sĩ bình thường sẽ có bất kỳ vấn đề gì. Chúng nó cũng là hai con yêu thú duy nhất Hàn Lập mang đi khỏi động phủ Tiểu Hoàn Đảo.

Cho nên, những yêu thú còn lại của hắn đều để ở bên trong động phủ Tiểu Hoàn Đảo.

Hàn Lập đoán rằng, nếu những lão gia hỏa có âm mưu kia còn không có cam lòng muốn giết hắn diệt khẩu hoặc là vì Cổ trưởng lão kia mà báo thù, khẳng đinh sẽ tìm đến động phủ của hắn ở Tiểu Hoàn Đảo.

Tuy bên ngoài động phủ kia có ba đại trận che đậy, nhưng cũng không thể ngăn cản sự cường công của tu sĩ Kết Đan Kỳ được bao lâu.

Đương nhiên cũng sẽ không cần hỏi gì, động phủ khẳng đinh sẽ bị lộ ra ngoài.

Mà động phủ này theo Hàn Lập dự tính thì khả năng bị phát hiện cũng là năm năm.

Bởi vì trên thực tế, những động phủ khác đều không sử dụng trận pháp che dấu mà là sử dụng những cơ quan thuật của phàm nhân giới, xảo diệu hơn là dùng một khối cự thạch điêu khắc ngăn chặn tại động khẩu.

Nếu có người đến ngay ngọn núi đặt động phủ tìm tòi, Hàn Lập cũng tự tin đối phương sẽ không phát hiện bất kỳ điều gì khác thường.

Nhưng nếu người đến là một gia hỏa tâm tư cẩn thận, có thể tra được gì hay không thì khó mà nói!

Dù sao trên ngọn núi này cũng sẽ có một cỗ khí tức khác lạ, nhưng cũng không thể gạt được thần thức cường đại của tu sĩ Kết Đan Kỳ.

Do vậy, Hàn Lập tuy có điểm không buông tha cho việc thuần phục độc trùng này nhưng cũng có thể nghe theo thiên số mà thôi.

Đương nhiên, nếu quả thật là trong năm sáu năm nữa vẫn không bị phát hiện, lấy độc trùng này ngoan cố như thế cũng sẽ không chết, chúng nó đương nhiên cũng không có giống với năm sáu năm trước.

Hàn Lập suy nghĩ như vậy, liền cùng Khúc Hồn tự đi vào bên trong mật thất.

------oOo------

Chương 386: Tứ niên kết đan

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trước khi dùng linh dược, Hàn Lập ngồi trong mật thất đả tọa vài ngày, sau đem trạng thái toàn thân điều chỉnh đến tốt nhất mới lấy ra tiểu bình đựng *"Thiên Hỏa Dịch"*.

Hắn ngửa đầu cẩn thận cho *"Thiên Hỏa Dịch"* vào trong miệng, vội vàng thu về, nhắm mắt chờ đợi dược lực phát tác.

Không bao lâu sau, kinh mạch trong cơ thể Hàn Lập dần nóng lên, chân nguyên trong cơ thể giống như là nước sôi, dọc theo kinh mạch cấp tốc lưu chuyển.

Trong lòng có chút hoảng sợ, nhưng Hàn Lập liền lấy đan dược trên người, trực tiếp bỏ vào miệng không hề suy tư, liền bắt đầu tĩnh tâm tu luyện Thanh nguyên kiếm quyết đánh sâu vào bình cảnh.

Ngay khi tầng thứ bảy Kiếm quyết đạt thành thì cũng chính là lúc Hàn Lập kết đan thành công.

Đương nhiên, Hàn Lập cũng thông qua thần thức phân phó cho Khúc Hồn ở mật thất kế bên, đồng dạng ăn vào *"Thiên Hỏa Dịch"* cùng với phụ trợ linh dược dành cho hắn.

Công pháp Khúc Hồn tu luyện chính là *"Huyết Luyện Thần Quang"*, thuộc loại ma đạo công pháp tốc thành, dưới tình huống bình thường sẽ không có khả năng kết đan, nhưng sau khi có *"Huyết Ngưng Ngũ Hành Đan"* đương nhiên sẽ bất đồng. Cho nên cùng với tình huống Hàn Lập kết đan cũng sẽ không hề giống nhau.

Khúc Hồn không phải mượn công pháp nào đó tiến hành ngưng kết kim đan, mà là trước sau ăn vào *"Huyết Ngưng Ngũ Hành Đan"*, trực tiếp luyện hóa đan lực đến khi có thể kết thành Sát

Đan.

Tương đối mà nói, hắn so với quá trình kết đan của Hàn Lập phải đơn giản hơn rất nhiều.

Bởi vậy, sau khi ra mệnh lệnh cụ thể, Hàn Lập liền để cho Khúc Hồn tại mật thất kế bên không hề phân tâm nữa.

Tuy biết chính mình kết đan được thật xa vời nhưng Hàn Lập như thế nào cũng muốn chính mình thử vận khí một chút.

Chính là không thể thành công nhưng cũng vì lần sau kết đan mà tích lũy một chút kinh nghiệm.

Nghĩ như vậy, Hàn Lập dần dần đóng hết thảy cảm ứng với ngoại giới xung quanh, hoàn toàn tiến vào bên trong quá trình luyện khí.

Lúc này, thời gian trôi qua đối với Hàn Lập mà nói đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Thời gian từng ngày trôi qua.

Xuân đi đông đến….

Một ngày bốn năm sau, Hải Viên Đảo vẫn hỗn loạn như vậy, xung quanh bến tàu cùng vùng phụ cận có một tòa thành thị có một chút hưng phấn vây quanh.

Bởi vì lúc này là thời điểm phần đông mọi người xuất hải tiến hành giao dịch. Phần đông tu sĩ cấp thấp vội vội vàng vàng ra vào đảo.

Chúng tu sĩ cố nhiên nhìn linh thạch mà mặt mày hớn hở, các thương gia cũng mang thần sắc vui mừng thu mua không ngừng.

Đến khoảng giữa trưa, trên một ngọn núi hoang nào đó trên đảo lại xảy ra một sự tình khiến cho các tu sĩ phụ cận một màn trợn mắt há mồm.

Chỉ thấy trời xanh ngàn dặm không hề có chút mây nào bổng nhiên phong vân biến sắc.

Một tảng lớn mây đên chẳng biết khi nào bao phủ trên bầu trời ngọn núi hoang kia, tia chớp bàng bạc, sấm sét đinh tai nhức óc, như là cuồng xà loạn vũ.

Đồng thời, thiên địa linh khí khắp bốn phương tám hướng đều lấy ngọn núi hoang đó làm trung tâm, bắt đầu di chuyển, bên dưới đám mây đen tạo thành một cái lốc xoáy thật lớn đường kính vài dặm. Đem linh khí hơn mười dặm xung quanh hấp nạp không còn một mảnh, khiến cho nhóm tán tu kinh ngạc cực kỳ.

Bọn họ không hẹn mà cùng rời khỏi địa phương tu luyện, vội vàng hướng đến hoang sơn kia bay đến.

Cho dù là người tu tiên cô lậu quả văn (cô độc và ít hiểu biết) đi chăng nữa, lúc này họ cũng rõ trong lòng loại thiên địa kinh người này rõ ràng là do một vị tiền bối nào đó của tu tiên giới đã thành công kết thành kim đan.

Loạn Tinh Hải đã xuất hiện thêm một tu sĩ Kết Đan Kỳ!

Chẳng qua, có người chọn một địa phương như thế này kết đan khiến cho tất cả những tán tu này cảm thấy ngoài ý muốn.

Trong lòng bọn họ đều hâm mộ và kinh ngạc cực kỳ, tự nhiên sẽ đến xem tới cùng.

Nếu có khả năng cùng với vị cao nhân này quan hệ, thậm chí nếu vận khí tốt có thể bái làm môn hạ của vị này đều là sự tình không thể.

Nhưng ngay khi những vị này đang đuổi đến địa phương đó, lốc xoáy linh khí nọ tựa hồ đã hấp thụ quá nhiều linh khí, phát ra một tiếng phượng minh liền hoàn toàn tan rã.

Bên trong linh khí đang mất trật tự kia ẩn ẩn ngũ sắc hào quang, có vẻ xinh đẹp cực kỳ.

Tiếp theo, vân khai vụ tán (mây tản sương tan), cuồng lôi biến mất, hết thảy khôi phục bình thường, những vẫn hơn hẳn thời tiết bình thường.

Mà lúc này, các tán tu mới vừa bay đến vùng phụ cận hoang sơn. Nhưng ngay khi tiến vào gần hơn, bên tai đồng thời vang lên một âm thanh lạnh lùng vô cùng.

"Tự tiện tiến vào gần, Giết!"

Âm thanh này lãnh khốc cực kỳ, một chút cảm tình cũng không có. Làm hơn mười tên tu sĩ cấp thấp sắc mặt đại biến, không hẹn mà cùng đình chỉ lại thân hình, nhìn nhau không biết làm sao.

HIển nhiên là vị tiền bối vừa kết đan thành công kia tựa hồ không thích người khác quấy rầy.

Nhìn nhau trong chốc lát, bọn họ tự nhiên sẽ không tiếp tục tiến về phía trước, liền quay đầu im lặng trở về.

Nhưng không lâu sau, chuyện tu sĩ kết đan thành công trên Hải Viên Đảo lập tức được lưu truyền ra ngoài.

Khiến cho những tu sĩ không hề biết việc này ngạc nhiên đến nửa ngày.

Có tu sĩ lựa chọn kết đan tại Hải Viên Đảo này khiến cho rất nhiều người cảm thấy khó hiểu ngoài ý muốn.

Nhất thời lấy ngọn núi hoang kia làm trung tâm, xuất hiện rất nhiều tân động phủ của các tu sĩ cấp thấp.

Tuy nhiên, có cảnh cáo của tu sĩ Kết Đan Kỳ kia, những tán tu này không hề có tâm tư mà tùy ý tiến đến gần hơn, nhưng cũng đều tiến hành tu luyện vùng phụ cận xung quanh, nói không chừng còn có thể gặp vị tiền bối Kết Đan cao cao tại thượng kia.

Trong nhất thời, nơi đây nhân khí đại vượng.

Nhưng ai cũng không hề biết, bên trong động phủ nào đó trên ngọn hoang sơn này sớm đã không còn người nào, người chân chính kết đan đang phi hành trên không trung cách ngàn dặm kia.

Cùng một chỗ còn có một thanh niên thần sắc bình tĩnh, đúng là người chưa kết đan thành công, Hàn Lập.

Hàn Lập nhìn Khúc Hồn ngồi xếp bằng bên người, sắc mặt tuy như thường nhưng trong lòng cũng lộ ra vẻ vui mừng cực kỳ.

Kỳ thật, một năm trước hắn đã đình chỉ bế quan rồi.

Bởi vì trải qua ba năm dùng linh dược tiến hành luyện khí, hắn không thể không thừa nhận lần này căn bản không có khả năng thành công, ngay cả dấu hiệu đọng lại một tia chân nguyên cũng không hề có.

Vì thế, hắn liền đình chỉ tu luyện, chuyên tâm phụ trợ Khúc Hồn kết đan.

Kết quả, Khúc Hồn sau dưới phần lớn linh dược phụ trợ mạnh mẽ, cũng không làm cho Hàn Lập thất vọng, mấy ngày trước long hổ giao hội, đã kết thành Sát Đan.

Cả quá trình thuận lợi như thế cũng khiến cho Hàn Lập có chút kinh ngạc.

Dưới sự vui mừng, Hàn Lập lên tiếng cảnh cáo các tán tu kia.

Sau đó lập tức rời khỏi động phủ này, mang theo Khúc Hồn âm thầm ly khai Hải Viên Đảo.

Hiện tại hắn muốn phản hồi Tiểu Hoàn Đảo, nhìn xem động phủ có hay không còn tồn tại.

Tin tưởng rằng trải qua bốn năm thời gian này, các gia hỏa kia cho dù có kiên nhẫn cũng không có khả năng có Kết Đan Kỳ tu sĩ quan sát Tiểu Hoàn Đảo nữa.

Nếu không có việc gì, hắn muốn mang theo kỳ trùng trong động phủ mà rời khỏi, sau đó cao chạy xa bay, hoàn toàn rời khỏi Tây Nam Hải Vực.

Lấy Loạn Tinh Hải to lớn như thế cùng với tu vi Kết Đan Sơ Kỳ của Khúc Hồn như thế nào không có chổ cho Hàn Lập dung thân chứ?

Hơn nữa, bởi vì linh căn của Khúc Hồn không rõ ràng là thuộc tính nào nên không thể sử dụng *"Lục Hoàng Kiếm"*. Nhưng pháp bảo *"Hổn Nguyên Bát"* kia của Cổ trưởng lão lại có thể miễn cưỡng sử dụng.

Cho dù không thể hoàn toàn luyện hóa pháp bảo này, có thể hoàn toàn phát huy hết uy lực của nó nhưng cuối cùng cũng có pháp bải có thể cùng với tu sĩ Kết Đan Kỳ khác miễn cưỡng chiến một trận.

Càng huống chi, hắn còn có phù bảo tiểu kiếm màu vàng kia, các phù bảo đều giao lại cho Khúc Hồn, chỉ để lại phù bảo tiểu đao.

Lấy tu vi Kết Đan Kỳ của Khúc Hồn, khu động phù bảo cũng không cần thời gian nhiều điều đông linh lực, khoảnh khắc có thể khu động tấn công địch, có thể bù lại uy lực không đủ của pháp bảo.

Nghĩ như vậy, Hàn Lập liền toàn lực thúc dục Thần Phong Chu, biến thành một đạo bạch quang, nhắm phương hướng Khôi Tinh Đảo bay đến.

Hơn một tháng sau, thân ảnh của Hàn Lập cùng Khúc Hồn đã xuất hiện trên bầu trời của Tiểu Hoàn Đảo.

Hàn Lập trước tiên dùng thần thức tìm tòi bốn phía xung quanh Tiểu Hoàn Đảo một lần, thực không hề có thân ảnh của các tu sĩ, lúc này mới an tâm cùng Khúc Hồn thúc dục pháp khí, theo hướng động phủ của mình bay đến.

Còn ở xa hai ngọn núi kia nhưng thần thức của Hàn Lập trước tiên từng bước đem hai ngọn núi kia đảo qua một lần.

Hàn Lập ngự khí đứng trên không trung hoàn toàn bất ngờ

Chẳng những hai tòa động phủ thật giả kia bình yên vô sự thế nhưng ngay cả ba tòa trận pháp bên ngoài cũng không có chút hình dáng tổn hao gì cả.

Điều này hoàn toàn nằm ngoài sự dự kiến của Hàn Lập.

Chẳng qua cảnh tượng quỷ dị này ngược lại khiến cho Hàn Lập kinh hãi trong lòng.

Cách ngọn núi không xa, Thần Phong Chu đã dừng lại.

Hắn không có trực tiếp tiến vào trong đại trận ngược lại sắc mặt có chút âm trầm quàn sát xung quanh.

Trong ngoài bốn phía ngọn núi này đích xác là không có phát hiện gì khác thường, Hàn Lập cúi đầu trầm ngân trong chốc lát, bỗng nhiên hai hàng chân mày nhíu lại, Thần Phong Chu dưới chân cũng tiến vào trong đại trận.

Trận pháp này so với bốn năm trước Hàn Lập rời đi không có dấu hiệu thay đổi chút nào.

Hàn Lập xem xét một lượt, không hề chần chừ tiến vào trong động phủ.

Động phủ giả hắn tự nhiên sẽ không quan tâm, và là trực tiếp tiến vào bên trong động phủ thật kia.

Sau đó nhanh chóng đi đến mật thất nuôi dưỡng kỳ trùng.

Ngay khi tiến bào trong mật thất, Hàn Lập khẻ nhếch miệng lắp bắp kinh hãi! Cảnh tưởng trước mắt khiến hắn ngạc nhiên cực kỳ.

------oOo------

Chương 387: Phệ kim trùng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bên trong mật thất nuôi dưỡng kì trùng, Hàn Lập đứng trên một tấm thạch bích, quan sát khắp căn thạch thất này.

Vì sợ chúng đào thoát từ những động khẩu kia, Hàn Lập lại bố trí bên trong thạch thất một cái tiểu cấm chế, khiến cho chúng nó không thể đào tường mà ra.

Theo suy nghĩ của Hàn Lập, cho dù chúng bài danh cao đến đâu thì hôm nay cũng chỉ là ấu trùng phát triển được năm năm mà thôi, mấy cái cấm chế bình thường này cũng đủ vây khốn chúng.

Nhìn bên trong mật thất, chẳng những cấm chế đã hoàn toàn biến mất, trên cửa đá lại có trăm ngàn lỗ hổng, đã bị phá hủy đến bảy tám phần.

Trong lòng có điểm sợ hãi, tâm niệm vừa động, Hàn Lập khiến cho Khúc Hồn đi nhanh đến tấm cửa đá gần nhất đẩy ra.

Bên trong cũng trống trơn, cái gì cũng không hề có.

Hàn Lập thở ra một hơi, tuy trong lòng đã có chút chuẩn bị nhưng vẫn buồn bực cực kỳ.

Hắn nhìn khắp mật thất một lần, liền đem ánh mắt dừng lại trên cánh cửa đá

Sau đó không nói một lời đi đến trước tấm cửa đá đã bị hủy hại.

Hình dáng thạch môn bị hủy hoại này vô cùng kì lạ, mặt trên đều là những lỗ nhỏ giống nhau.

Khiến cho Hàn Lập khó hiểu chính là bên trong những lỗ nhỏ này không hề bóng loáng, ngược lại khô nhám cực kì, thật sự không giống do loại pháp khí nào đó tạo thành.

Hàn Lập nhíu nhíu mày, chậm rãi đứng lên.

Đem hai mắt chậm rãi nhắm lại, dùng thần thức đem khắp nơi còn lại trong mật thất quét tới.

Bên trong đồng dạng cũng trống không, không còn một vật, thậm chí bên trong mật thất nuôi dưỡng hai loại kỳ trùng bài danh trong bách bảng cũng biến mất, khiến cho Hàn Lập đau lòng không thôi.

Bỗng nhiên thần sắc vừa động, mở hai mắt ra.

Trong mắt hàn quang chợt lóe, liền rời khỏi mật thất này đi đến một gian mật thất khác.

Mật thất cũng trống không, nhưng sau khi Hàn Lập tiến vào, nghi hoặc xoay người đi đến nhặt một vật bên trên tảng đá.

Đem vật đó nắm trong bàn tay, sau đó nhìn kỹ.

Một khối xác của kỳ trùng đã lột vỏ lớn cở bàn tay, ngân quang lóe sáng, giống trông như làm từ bạc, xinh đẹp cực kỳ.

Hàn Lập dùng một ngón tay tiếp xúc một chút với trùng xác, cảm thấy nó bóng loáng vô cùng, hơn nữa lại phi thường cứng rắn.

Cúi đầu suy tư chốc lát, khẳng định vật này tuyệt không phải là loại kỳ trùng mà mình nuôi dưỡng.

Kể từ đó, sắc mặt Hàn Lập trịnh trọng hơn, hơi nheo hai mắt lại.

Hắn lấy mật thất này làm trung tâm, thần thức bắt đầu bao phủ từng tất đất tìm kiếm.

Hắn tuyệt không tin không tìm thất một chút manh mối nào.

Một lát sau, Hàn Lập có phát hiện ngoài ý muốn bên trong dược viên.

Dưới tàng cây um tùm đó lại giất một ngân cầu sáng lóa mắt, nó cũng không phải là nguyên vật bên trong động phủ này.

Hàn Lập liền gọi Khúc Hồn, thần sắc âm trầm đi ra, đi thẳng đến dược viên.

Thể tích của ngân cầu cũng không có lớn quá, chỉ cỡ như cái đầu của một tiểu hài tử mà thôi, nhưng là nó lại lóe ra ngân quang thật yêu dị, thật sự rất rõ ràng.

Hàn Lập đứng ở lối vào dược viên, nhìn viên cầu này ngưng thần không lên tiếng.

Hắn có cảm giác đã nghe nói viên ngân cầu này ở đâu rồi nhưng trong nhất thời lại không thể nhớ ra.

Chẳng qua vật này cùng với cái ngân trùng xác kia có liên hệ với nhau.

"Trùng Xác?"

Linh quang trong đầu Hàn Lập chợt lóe, tựa hồ đã nhớ đến điều gì.

Hắn vội vàng lấy tay sờ bên túi trữ vật, một khối ngọc giản màu xanh biếc xuất hiện trong tay, đúng là ngọc giản nghi lại những tâm đắc dục trùng (nuôi trùng) của tu sĩ Ngự Linh Tông.

Thần thức tiến vào, Hàn Lập liền tập trung xem nội dung ở vị trí thứ mười hai trên trùng bảng.

"Phệ Kim Trùng, quần tụ hung trùng, bài danh thứ mười hai, là một kỳ trùng thích ăn uống, sau khi thôn phệ thiên địa linh khí trở nên hung lệ vôn cùng, nước lửa không xâm nhập, quần tụ lại tạo nên hình cầu, định cư bên dưới tán cây, ngọc mộc có thể khốn nó, nhện là khắc tinh…"

Hàn Lập xem những giới thiệu này mấy lần, trong lòng vừa mừng lại vừa sợ, không khỏi nhìn về phía ngân cầu kia.

Tuy chưa từng bồi dưỡng loại kỳ trùng này, nhưng nếu như đổi loại *"Kim Bối Đao Lang"* thành loại kỳ trùng phía trước thì hẳn vạn phần vừa ý.

Chẳng qua, dựa theo những lời trong ngọc giản này thì *"Phệ Kim Trùng"* này ngoại trừ ngọc thạch cùng với gỗ ra, cơ hồ không vật gì không ăn, bắt giữ nó rất không dễ dàng gì.

Nhưng may mắn hắn còn có hai đầu *"Huyết Ngọc Tri Chu"*, tuy bài danh thấp hơn *"Phệ Kim Trùng"* nhưng lại có khả năng khắc chế đối phương.

Bởi vì theo mặt sau ngọc giản miêu tả, ngân sắc phệ kim trùng đã không phải là ấu trùng nữa rồi, đã lên tới một bậc thượng giai yêu thú như là *"Bạch Tri Thù"*, có thể sánh ngang với những Phệ Kim Trùng này.

Chẳng qua lúc này, hắn vẫn thử một chút với những trùng tử này, xem có hay không như những lời ngọc giản miêu tả lợi hại như vậy.

Nghĩ vậy, Hàn Lập đứng ở phía sau mà Khúc Hồn lập tức đi nhanh về phía trước.

Trước thân Khúc Hồn toát ra huyết quang, nhất thời từ trong năm ngón tay của quả đấm hé ra một tảng lớn huyết mang đánh tới, khoảnh khắc liền bao lấy viên ngân cầu kia.

Vật kia tựa hồ như giống như là vật chết, không hề có động tĩnh.

Thấy một màn này, Hàn Lập sờ cái mũi của chính mình, có chút thất vọng.

Tu sĩ Ngự Linh Tông thổi phồng lời hại như thế thì như thế nào lại không có phản ứng như vậy?

Do dự một chút, Hàn Lập lệnh cho Khúc Hồn hành động khác.

Chỉ thấy Khúc Hồn nhìn ngân cầu kia, trong mắt hung quang chợt lóe, một đạo pháp quyết màu xanh biếc đánh lên phía trên huyết quang đang bao phủ bên ngoài ngân cầu.

Nhất thời, huyết quang bỗng nhiên từ hồng chuyển sang tử, đảo mắt liền hung hung thiêu đốt, hóa thành ma hỏa cực kỳ lợi hại.

Bị yêu dị ma hỏa thiêu đốt như vậy, ngân cầu rốt cuộc cũng có biến hóa.

Ban đầu giống như đất cát bình thường tạo thành, trong phút chốc liền phân biệt thành nhiều điểm ngân quang, phát ra ông ông tiếng vang.

Hàn Lập ngưng thần nhìn kĩ, chỉ thấy những ngân quang này đều là những trùng tử lớn cở một hạt đâu, từ mắt thường có thể thấy được cả hàm răng. Vẻ ngoài so với những giáp trùng bình thường không có gì khác, thật sự không nhìn ra chỗ đặc thù nào.

Hàn Lập nghi hoặc.

Có thể đây không phải là Phệ Kim Trùng gì gì đó, hẳn là hắn đã nhận sai lầm rồi?

Nhưng quan sát trong chốc lát, Hàn Lập liền cảm thấy khiếp sợ.

Bởi vì bên trong ma hỏa của Khúc Hồn, những giáp trùng này không hề có dấu hiêu bị đốt thành tro bụi, ngược lại còn có bộ dáng vui mừng cực kỳ.

Mà điều càng không thể hiểu nổi chính là, chúng nó lấy một tốc độ cực nhanh cắn nuốt ma hỏa, đảo mắt một cái tử diễm đã biến mất một phần nhỏ.

Thấy một màn như vậy, Hàn Lập khôi phục lại bộ dáng hoan hỉ đến phát cuồng.

Hắn lập tức lấy áo da bên hông mở ra, hai đạo bạch quang từ trong áo da bay ra, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, đúng là hai Huyết Ngọc Tri Thù kia.

Hàn Lập cũng không có chần chờ, lập tức hạ lệnh bắt sống.

Nhất thời, ngay trong lúc chỗ hỏa diễm cuối cùng bị Phệ Kim Trùng ăn mất, lưỡng đạo chất lỏng màu trắng từ trong miệng hai con tri chu phun ra, trong không trung liền biến thành hai mạng nhện đường kính hơn một trượng, mang tất cả ngân giáp trùng bao phủ bên trong.

Mạng nhện này cũng lớn hơn mạng nhện bình thường, mắt lưới bên trong lại nhỏ vô cùng, đem tất cả ngân giáp trùng bao lại bên trong, không hề có khe hở nào đào thoát ra ngoài.

Tựa hồ như Phệ Kim Trùng cảm giác được nguy hiểm, chúng nó lập tức biến hình thành những mũi tên màu bạc, giống như nỗ thỉ (mũi tên của cây nỏ) bắn nhanh đón lấy mạng nhện.

Phốc phốc hai tiếng, ngay khi hai mạng nhện màu trắng đem những mũi tên màu bạc kia bảo phủ chặt chẽ bên trong, tạo thành một cái võng đoàn. Phệ Kim Trùng bên trong tựa hồ như đã phát cuồng, sau khi phát ra âm thanh chói tai liền bắt đầu cắn vào lưới nhện, có ý muốn pha mạng nhện mà thoát ra ngoài.

Nhưng hai đầu Bạch Tri Chu kia căn bản không hề cho chúng nó một cơ hội nào, trong miệng không ngừng phun ra từng ngụm từng ngụm bạch dịch, một lát sau đem chúng nó bao phủ thành một cái kén thật lớn.

Nhưng mà Hàn Lập cũng biết, những cái mạng nhện này chỉ sợ sẽ không vây khốn được Phệ Kim Trùng được bao lâu, liền vội vàng từ bên người lấy ra một cái hộp ngọc, đem cái kén mền nhũn kia cho vào bên trong ngọc hạp, sau đó lập tức đóng hộp ngọc cất vào túi trử vật.

Lại nói tiếp, những yêu thú đặc biệt phải sử dụng những dụng cụ chuyên môn mới được, nếu không những linh thú bình thường sẽ không thể hô hấp trong túi trử vật mà chết mất.

Nhưng kỳ trùng trên bách bảng lại không giống như vậy, sanh mệnh lực của chúng nó cường hãn vô cùng, không cần hô hấp cũng có thể ở trong túi trử vật bình yên vô sự. Nếu không tu sĩ

Ngự Linh Tông trước kia cũng sẽ không đem nhiều ấu trùng như vậy chỉ bỏ trong một chiếc lọ nhỏ rồi mang theo bên người.

Đương nhiên nếu là muốn dùng thú để đánh địch thì phải sử dụng túi đựng linh thú chuyên dụng. Chẳng những có thể có phương tiện triệu hồi linh thú, hơn nữa cũng là phương tiện huấn luyện bọn chúng.

Điều quân trọng nhất là túi linh thú có thể đem những linh thú có thể tích quá lớn thu nhỏ lại bên trong. Túi trử vật cũng không có cách nào mang những vật còn sống thu nhỏ lại để cất chứa. Nên cho dù là kỳ trùng cũng chỉ có thể dung túi linh thú chuyên môn thôi.

Hàn Lập thu lại ngọc hạp, sợ rằng chính mình còn bỏ quên điều gì, bên trong động phủ cùng vùng phụ cận sử dụng thần thức tìm tòi qua một lần.

Kết quả, ngoại trừ trên mấy lỗ thủng chi chít ở trên mặt đất ra thì cũng chẳng phát hiện được gì.

Những cái lỗ nhỏ này do Phệ Kim Trùng theo bên dưới mặt đất tiến vào bên trong động phủ lưu lại dấu vết như thế.

Sau đó, Hàn Lập không dám ở lại lâu trong động phủ, lập tức mang đi ba bộ trận pháp đầy đủ thu lại rồi ngự khí rời khỏi.

------oOo------

Chương 388: Khúc Hồn ma uy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập cùng Khúc Hồn từ trong hòn đảo nhỏ ngự khí bay ra ngoài, nhưng ngay khi rời khỏi tiểu đảo, sắc mắt Hàn Lập bỗng nhiên trầm xuống, đem Thần Phong Chu ngừng lại.

"Không cần che giấu, xuất hiện đi!" Hàn Lập nhìn phía trước, vẻ mặt bình tĩnh nói.

"Ồ!" Từ trong hư không phát ra một tiếng kinh ngạc.

Tiếp theo các sắc quang hoa xuất hiện, bảy tám tu sĩ Trúc Cơ Kỳ lộ ra thân hình cách đó không xa.

"Hàn Lập, ngươi cùng với Khúc tu sĩ vì Hàng Trần Đan mà sát hại Mao sư đệ môn hạ của đảo chủ Vĩ Tinh Đảo, nay sự tình đã bại lộ, hiện tại ta là chấp pháp tu sĩ, phụng mệnh mộc đảo chủ đến chế trụ ngươi giao cho Chiêm Thai đảo chủ trừng phạt, ngươi tốt nhất mau mau thúc thủ chịu trói đi!" Một vị tu sĩ Trúc Cơ Hậu Kỳ vừa hiện thân lên liền ngạo nghễ lớn tiếng với Hàn Lập.

Hàn Lập và Khúc Hồn vì muốn tránh tai mắt của mọi người nên thu liễm tu vi của chính mình, những người này phán đoán sai lệch tu vi của hai người nên mới có vẻ hoàng tráng như thế.

Tuy bọn họ cũng có chút giật mình, Hàn Lập phát hiện ra tung tích của bọn họ trước, khiến cho mai phục thật bại.

Nhưng lấy thân thủ cùng tu vi của bọn họ, đối phó với một Luyện Khí Kỳ cùng một Trúc Cơ Kỳ kia vẫn là sự tình đơn giản.

Bởi vậy bọn họ vẫn không để trong lòng, rõ ràng là muốn làm cứng.

Hàn Lập bất động thanh sắc nhìn mất người bọn họ mới thản nhiên nói: *"Các ngươi là tu sĩ của Khôi Tinh Đảo? Nói ta sát hại tu sĩ kia, có chứng cứ gì không?"*

Nghe xong lời này, lão giả đầu bạc trước tiên liền rùng mình nhưng sau đó liền cười lạnh nói: *"Thì sao? Ngay cả Miêu trưởng lão của Lục Liên Điện làm chứng ngươi còn muốn không nhận sao? Không cần phải thanh minh! Mộc đảo chủ đã truyền lời xuống, hai sư diệt các ngươi giảo trá dị thường, ngay khi phát hiên phải lập tức phế bỏ tu vi rồi nói sau"*.

Nhừng lời này vùa nói ra, sắc mặt Hàn Lập hơi đổi, gương mặt mang theo một tầng hàn ý nói: *"Phế bỏ tu vi? Mộc đảo chủ không định cho hai người chúng ta nói một câu sao?"*

"Hắc hắc! Các ngươi lẩn trốn đã mấy năm, chứng cớ sớm đã kết luận rõ ràng, còn muốn nói cái gì? Mọi người động thủ, mau bắt hai người này về lĩnh thưởng!" Lão giả đầu bạc không kiên nhẫn trừng mắt quay về những người khác phân phó.

Nhất thời, các tu sĩ này không nói một lời lập tức động thủ, phần đông đều đồng loạt tế xuất các loại pháp khí, các loại hào quang hung hung bay về phía Hàn Lập.

Mí mắt Hàn Lập khẻ giật một chút.

Như thế nào có ý tứ chế trụ rồi khóa tu vi của chính mình đây? Xem hung quang trong mắt bọn họ rã ràng là muốn đánh chết mình.

Tuy không biết bên trong có hay không có mưu mẹo khác. Nhưng cũng khiến cho Hàn Lập không khỏi động sát tâm.

"Khúc Hồn, giết bọn họ! Không để cho một ai chạy thoát!" Âm thanh của Hàn Lập tuy không lớn những lạnh băng cực kỳ.

Khúc Hồn đang đứng ở phía sau, không phát ra âm thanh tiến lên từng bước, trên người toát ra huyết quang kinh người, khiến cho cả người trong khoảnh khắc biến thành một luồng ánh sáng chói mắt.

Khẽ hét lên một tiếng, hoàng quang dưới chân Khúc Hồn chợt lóe, cả người đón nhận đám pháp khí kia.

Sau vài giây hào quang của các pháp khí biến mất nhưng bên trong huyết sắc đại thịnh, các pháp khí bỗng nhiên bị bao phủ bên trong một cái lồng bằng máu liền dừng lại.

Thân hình của Khúc Hồn xuất hiên ở trung tâm của huyết quang. Mặt không chút thay đổi kết pháp ấn, mở miệng nói một chử *"Cấm"*.

Nhất thời tất cả pháp khí tựa như bị cái gì thôi động, tất cả đều ngoan ngoãn bắn đến bên người của Khúc Hồn. Ống tay áo vung lên lập tức tất cả pháp khí liền biến mất.

Sau đó, Khúc Hồn mới chuyển ánh mắt đến đám chấp pháp tu sĩ bọn họ sớm đã bị một màn này khiến cho cả kinh trợn mắt hốc mồn lên.

"Kết Đan Kỳ! Hắn là tu sĩ Kết Đan Kỳ".

Không biết là rốt cuộc ai đã phát hiện chân chính tu vi của Khúc Hồn, sắc mặt cả đám người liền biến thành màu xám như tro.

Các tu sĩ còn lại nghe như vậy cũng đồng dạng kinh hoảng cực kỳ, lập tức có hai tu sĩ thông minh lập tức quay đầu ngự khí chạy như điên.

Mà lão giả tóc bạc cầm đầu kia còn đâu ngạo khí khi nãy nữa, chỉ còn có thần tình không thể tin nỗi kia.

Khúc Hồn một khi đã nhận được sự phân phó của Hàn Lập, làm sao có thể để cho những người khác đào thoát được.

Hai mắt bỗng nhiên hóa hồng như máu, không hề có chút cảm tình liếc mắt nhìn hai người bỏ chạy kia, không nói một lời nhấc hai tay lên, hai đạo huyết trụ màu đỏ từ trong lòng bàn tay cuồng phún ra ngoài, nhanh vô cùng, chợt lóe lên liền tiến đến ngay sau lưng hai tu sĩ đã bỏ chạy hơn mười trượng kia.

Hai gã tu sĩ này, một người mang một hộ giáp màu vàng lập lòe tình quang, một người còn lại quấn lấy một sợi dây xích màu xanh, vừa nhìn biết đó không phải là vật phàm, nhưng ngay khi vừa tiếp xúc với cột sáng liền lập tức cả pháp khí lẫn người bị huyết quang đánh thành bụi phấn.

Thấy tình hình như vậy, các tu sĩ muốn bỏ chạy khác lập tức cả mặt không còn chút máu.

Lão giả đầu bạc kia lại sợ hãi cực kỳ, vội vàng cao giọng hô lên:

"Tiền bối, hiểu lầm! Đây đều là hiểu lầm…"

Khúc Hồn căn bản không hề nghe đối phương nói những lời như vậy, đầu vai run lên.

Huyết quang liền thoát ly khỏi thân thể hướng đến bầu trời bay lên, nhất thời chúng tu sĩ liền nhìn thấy một đám huyết vân không nhỏ.

Tiếp theo, Khúc Hồn lại giương tay lên, một đạo pháp quyết màu tím phát ra, *"Phốc"* một phát, huyết vân kia trong khoảnh khắc liền biến thành những ngọn lửa tím tỏa ra kín bầu trời, ùn ùn kéo đến những chấp pháp tu sĩ bên dưới đánh xuống.

Lão giả đầu bạc cùng với những tu sĩ khác đều lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng, tất cả đều không cam lòng đều tế xuất ra các phòng ngự pháp khí cầu xin tha thứ.

Nhưng dưới ánh mắt lạnh như băng của Khúc Hồn, bọn họ chỉ chống đỡ được trong chốc lát cuối cùng cả người và pháp khí hóa thành tro bụi.

Tiếp theo, thân hình Khúc Hồn chợt lóe lên, đem mấy túi trử vật rơi xuống của bọn họ đều thu lấy trong tay.

Hàn Lập cũng đã sớm tiến đến trước hai túi trử vật của hai tu sĩ bị huyết quang xử lý kia, xa xa nhặt lấy sau đó ngự khí đi đến bên người Khúc Hồn.

"Đi thôi! Nếu có tu sĩ Kết Đan Kỳ đến đây sẽ phiền toái lớn" Hàn Lập sau khi nhìn bốn phía thì thào tự nói.

Như là cùng Khúc Hồn nói chuyện lại như là tự mình lầm bầm.

Khúc Hồn không lên tiếng, thân hình chợt lóe liền đi về trên Thần Phong Chu, Hàn Lập lập tức thúc dục pháp khí, hóa thành một đạo bạch quang hướng đến phía xa mà đi.

Sau một khắc, một lam một đỏ lưỡng đạo ánh sáng kéo dài từ Khôi Tinh Đảo phi đến, đảo mắt liền đến địa phương Khúc Hồn đánh chết các chấp pháp tu sĩ kia.

Quang hoa chói mắt sau khi thu liễm, hiện ra thân hình một lão giả mang vẻ mặt đầy gian trá cùng một vị trung niên cả người đầy bụi bặm xuất hiện giữa không trung.

"Chính là nơi này, linh khí nơi đây vừa mới hết dao động, xem ra hung thủ vừa rời khỏi không lâu" Trung niên nhân âm trầm nói.

Lần này trong nhóm chấp pháp đệ tử vừa rồi có một người chính là đệ tử của hắn.

Ngay khi người này vừa mới chết, bên trong nguyên thần bài được trung niên nhân thi triển bí thuật liền xuất hiện dị biến, trung niên nhân này lập tức biết đệ tử của mình đã gặp bất trắc, lúc này mới cùng một vị bạn tốt từ trong động phủ phi độn đến, cũng không nghĩ đến là đã muộn một bước.

*"Viên đảo chủ! Ta dùng "*Phù Vân Tầm Tung Thuật*" xem xét một chút, xem phương hướng của hung thủ rời đi, nếu có thể truy đuổi theo còn có ba thành cơ hội để ngăn cản đối phương lại"*.

Lão giả chỉ chỉ phương hướng Hàn Lập bỏ chạy kia ung dung nói.

"Được, hai người chúng ta đuổi theo, nhất định phải bắt được hung thủ!" Bụi khí trên người trung niên nhân bành trướng, lộ ra một vẻ mặt dử tợn nói.

"Nhưng căn cứ theo linh khí va chạm nơi đây, đối phương khẳng

định là Kết Đan Kỳ tu sĩ. Tuy ra tay chỉ là một người nhưng ai biết còn có tu sĩ khác không đây? Viên đạo hữu sao lại vì một gã đệ tử bình thường mà đi xung đột với tu sĩ đồng cấp chứ?" Lão giả bỗng nhiên chuyển lời, trọng tâm muốn khuyên nhủ trung niên nhân.

Nghe xong những lời này, trung niên nhân liền rùng mình, nhưng lại lộ ra vẻ mặt không đành nói:

"Chẳng lẽ đệ tử ta chết như vậy? Nếu như việc này truyền ra ngoài, Viên mỗ không khỏi bị mang thanh danh nhát gan sao?"

"Ha ha, nơi đây ngoại trừ kẻ nào đó bên ngoài, còn có người khác nữa. Hung thủ kia một khi đã là Kết Đan Kỳ tu sĩ nhưng lại dám ở phụ cận Khôi Tinh Đảo tùy ý ra tay giết người, khẳng định không phải là người của của Tây Nam Hải. Tự nhiên sẽ không mang việc này nói loạn lên. Cho nên ngẫm nghĩ lại, cũng sẽ là người không có mục đích gì. Như vậy, chúng ta chỉ cần làm bộ dáng đuổi theo không kịp, việc này tự nhiên sẽ không có chi nữa. Nếu không, vì một gã đệ tử bình thường mà tạo nên xung đột với một tu sĩ đồng cấp không biết danh tính kia tranh đấu, thật sự là không đáng giá để mạo hiểm!" Lão giả hắc hắc cười cười, tỏ vẻ không cho là đúng.

Nghe xong những lời này, vẻ mặt giận dử của Viên đảo chủ dần dần biến mất, lộ ra vẻ mặt có chút đăm chiêu.

Trầm ngâm một lát, sắc mặt hắn cũng đã bình tĩnh hơn, hướng về phía lão giả chấp tay nói:

"Đa tạ Tề đạo hữu nhắc nhở, Viên mỗ cảm kích vô cùng, chờ sau khi ta trở về sẽ đối đãi tử tế với tộc nhân của vị đệ tử này là được".

"Như vậy mới đúng, chúng ta là người theo đuổi theo đạo trường sinh, thân thể ngàn vàng, như thế nào lại dể dàng mạo hiểm như vậy chứ? Nhưng cho dù có muốn mạo hiểm cũng phải chắc chắn mới được!" Lão ở một bên khua khua tay nói.

"Chẳng qua, những chấp pháp tu sĩ này đều ở vùng phụ cận TIểu Hoàn Đảo giám thị động phủ, như thế nào lại khiến cho tu sĩ Kết

Đan Kỳ phải đại khai sát giới đây? Chẳng lẽ lại quan hệ đến hai gã bị Lục Liên Điện truy nã sao?" Trung niên nhân sau đó lại có chút khó hiểu trầm tư suy nghĩ.

"Tính toán làm gì, việc này chẳng quan hệ gì với chúng ta. Mộc đảo chủ cùng với Lục Liên Điện liên thủ, mới có thể đủ sức truy hai người kia! Hai người chúng ta cũng chỉ là phó đảo chủ mà thôi, lo lắng như thế làm gì chứ?" Lão giả hừ lạnh một tiếng, trong miệng gay gắt nói.

Nghe xong lời này, trung niên nhân liền mỉm cười.

Tiếp theo, vị Viên đảo chủ cùng với lão giả ở lại không trung tán gẫu trong chốc lát mới theo đường cũ quay về.

------oOo------

Chương 389: Thiên Tinh thành dữ Tinh cung

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập đương nhiên không hề biết, một hồi nguy cơ như thế có thể dể dàng hóa giải.

Nhưng cũng phải cẩn thận vô cùng, hắn ngày đêm không ngừng nhắm hướng đông bay đi.

Một khi đã bị truy nã, Tây Nam Hải Vực đã không thể ở lâu, nhưng nếu đến địa phương khác thì phải cần cả bản đồ của Loạn Tinh Hải mới được.

Hàn Lập bây giờ chỉ có hải đồ của Tây Nam Hải Vực thôi.

Do vậy, một tháng sau, Hàn Lập tạm thời dừng lại trên một hòn đảo nhỏ

Tuy đảo này không lớn nhưng do nằm ở vùng biên giới của Tây Nam Hải Vực và hải vực khác, đảo cũng là một tiểu phường thị phi thường phát đạt.

Vốn tâm tính cẩn thận, Hàn Lập cùng Khúc Hồn dùng bí thuật đồng thời che đậy đi tướng mạo của hai người.

Từ đó, trừ phi tu sĩ nào tu vi cao hơn Khúc Hồn, nếu không muốn dùng thần thức xem tướng mạo thật của hai người cũng chỉ có thể nhìn thất một mảnh hồng quang mơ hồ mà thôi.

Hàn Lập ở lại phường thị trên đảo nửa ngày để bổ sung các loại nguyên liệu và một số điển tịch ghi chép về Loạn Tinh Hải và các hải vực xung quanh, vụ này hắn tiêu phí cũng không ít.

Mấy vị điếm chủ ở trong phường thị này gặp được đại tài chủ Hàn

Lập thì không khỏi vui mừng.

Sau khi đã mua đủ mọi thứ, Hàn Lập không kéo dài thêm thời gian, ngay trong ngày liền rời khỏi tiểu đảo.

Ngồi trên Thần Phong Chu, Hàn Lập lấy ra những ngọc giản cẩn thận đọc qua.

Chẳng biết qua bao lâu, hắn thở dài ra một hơi, ngọc giản cầm trong tay đã bỏ vào trong túi trữ vật, bắt đầu trầm tư.

Trải qua một phen tìm hiểu kỹ, hắn cũng đã có một ít hiểu biết đối tình huống của Loạn TInh Hải.

Loạn Tinh Hải rất lớn, nhưng rốt cuộc lớn bao nhiêu cũng không ai biết, cũng không ai ngu dại đi đo lường.

Hải đồ của Loạn Tinh Hải bây giờ cũng chỉ là một bộ phận nhỏ của Loan Tinh Hải mà thôi, đây cũng là cộng đồng tu sĩ Loạn Tinh hải thừa nhận.

Những hải vực đã kiểm tra rồi bình thường được gọi là *"Nội Tinh Hải"* Bên ngoài những hải vực được kiểm tra là *"Ngoại Tình Hải"*.

Mà từ trong miệng mọi người, Loạn TInh Hải này kỳ thật chính là *"Nội Tinh Hải"* mà thôi

"Ngoại Tinh Hải" còn có một cái tên khủng bố chính là *"Yêu Hải"*. Bởi vì nơi đây có rất nhiều yêu thú cường đại không thể ngờ đến. Nghe nói chống chọi lại tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cũng không hề rơi xuống hạ phong, điều này khiến cho rất nhiều tu sĩ cấp thấp chưa từng đi qua lè lưỡi cả nửa ngày.

Bên trong điển tịch còn có nói, thời kì thượng cổ, bất luận là *"Nội Tinh Hải"* hay là *"Ngoại TInh Hải"* đều là thiên hạ của yêu thú, các nhóm tu sĩ cũng chỉ có thể cố thủ một vài tòa tiểu đảo nhỏ mà thôi.

Chẳng biết lại trải qua bao nhiêu lâu nữa, rất nhiều tiền bối Loạn Tinh Hải quyết tâm diệt trừ những yêu thú cường đại, mới phát triển thành Nội Tinh Hải hôm nay.

Ngày nay, cả Loạn Tinh Hải đều do một thế lực lớn gọi là *"Tinh Cung"* quản hạt.

Thế lực này đã tồn tại bao lâu, ngay cả trong điển tịch cũng không thể có được thời gian chính xác.

Nguyên nhân thành lập cũng có rất nhiều truyền ngôn, có cái nói là do các vị cao nhân lúc trước diệt trừ yêu thú kiến tạo nên, có người lại nói là trước kia một thế lực rất lớn từ từ thống nhất Loạn Tinh Hải kiến tạo ra.

Thiên Tinh Cung hôm nay đã biến một hòn đảo lớn trong Nội Tinh Hải biến thanh một tòa thành thị siêu cấp, *"Thiên Tinh Thành"*. Trong đó có hai vị thành chủ được xưng là *"Thiên Tinh Song Thánh"* thống trị cả tổ chức *"Tinh Cung"*.

Hai gã thành chủ này thần bí dị thường, không có xuất hiên trong Thiên TInh Thành lại càng không hề có trường hợp lộ diện trước công chúng, bởi vậy ai cũng không thể gặp qua mặt bọn họ.

Nhưng tu sĩ trong Loạn Tinh Hải đều nói rằng.

Nhị vị thành chủ này đều có tu vi Nguyên Anh Hậu kỳ tu sĩ, chính là một trong những cảnh giới hóa thần trong truyền thuyết.

Dù sao thanh danh của Thiên Tinh Song Thánh cũng đã truyền lưu gần ngàn năm, làm sao có thể sống lâu như thế?

Mà ngoại trừ *"Thiên TInh Thành"* của *"Tinh Cung"* ra, bên ngoài Nội Tinh Hải còn có tám khu vực cùng bốn khu vực trung bộ, chiếm cứ ba hòn đảo lớn nhất thiết lập nên những phân đảo trưc thuộc.

Được xưng là Ngoại Thập Nhị Tứ Tinh và Nội Thập Nhị Tinh Đảo. Đối với *"Thiên Tinh Cung"* tạo thành thế đối lập

Mà Khôi Tinh Đảo nơi Hàn Lập từng ở chính là một ngoại đảo do *"Tinh Cung"* cầm quyền.

Kể từ đó, những tinh đảo này cùng với phần lớn những tiểu đảo khác đều nói *"Tinh Cung"* chính là một phương thế lực của Loạn Tinh Hải nhưng chỉ là một phần.

Càng khiến người ta thấy ngạc nhiên chính là *"Tinh Cung"* bổ nhiệm của các chức vụ đứng đầu các tinh đảo chỉ dựa theo hai phương thức mà tiến hành.

Thập Nhị TInh Đảo là hai vị đảo chủ đại nhân tổ chức lựa chọn sáu người bổ nhiệm. Bên ngoài Thập Tứ Tinh Đảo mỗi lần một trăm năm tại *"Thiên Tinh Thành" " công khai tiến hành chọn lựa khiêu chiến, cuối cùng người thắng trở thành đảo chủ, hưởng thụ đãi ngộ của một phương quyên uy to lớn.*

*Vì thế, mỗi trăm năm tại "*Thiên Tinh Thánh*" cử hành đại hội chọn lựa người đứng đầu ngoại đảo.*

*Đại hội này gọi là "*Trích Tinh đại hội" mỗi lần khai hội thì toàn bộ các tu sĩ cao giai ở Loạn Tinh Hải lại tụ tập một lần.

Những tu sĩ này, có người vì tham vọng chức vị đảo chủ mà đến, có người muốn đại khai nhãn giới, hay gặp gỡ các đồng đạo khác. Có người thì muốn trao đổi tài liệu, thậm chí có cả công pháp nữa. Có thể nói là Phong Vân Tế Hội, cơ hồ khiến cho Thiên Tinh Thành chật kín cả người.

Nhưng cho dù không phải là ngày Trích Tinh Hội thì Thiên Tinh Thành cũng vô cùng náo nhiệt phồn hoa, long xà hỗn tạp.

Vì là một thành tự do thoải mái, tất cả những tu sĩ mọi cấp có thể tự do ra vào, ngoại trừ ở trong thành không được đánh nhau, còn muốn ở lại lâu thì phải nộp một số lượng linh thạch.Chỉ cần không gây rối loạn thì người của *"Tinh Cung"* cũng không can thiệp vào những sự tình trong thành.

Những đại thương gia đối với tình cảnh tự do này thì hài lòng cực kỳ, hàng năm đều có vài cửa hàng mới được khai trương, thỉnh thoảng còn tổ chức đại hội đấu giá.

Cứ như vậy, các nơi trong Loạn Tinh Hải đều mang các loại vật quý hiếm đến Thiên Tinh Thành, số lượng không thể đếm nổi

Trừ điều này ra, Thiên Tinh Thành còn là địa phương hấp dẫn rất nhiều tu sĩ. Ở trong thành, Thiên Tinh Cung cũng có kiến tạo truyền tống trận trực tiếp đi đến Ngoại Tinh Hải.

Chỉ cần có người giao được lượng lớn linh thạch liền có khả năng sử dụng truyền tống trận, truyền tống trận bên ngoài Ngoại Tinh Hải đi đến hơn mười "Yêu Thú Đảo" lớn nhỏ khác nhai, mấy thứ này đều do tiền nhân chọn những cô đảo có linh khí tạo nên.

Sau khi đến những hòn đảo này, các nhóm tu sĩ có thể ở vùng biển phụ cận chém giết các loại yêu thú, cướp lấy Yêu Đan trở về Thiên TInh Thành đổi lấy tinh thạch.

Lấy giá trị của Yêu Đan, cơ hồ một viên Yêu Đan cấp năm có thể bán gần ngàn linh thạch, mà yêu đan cấp sáu cơ hồ có thể cho các vị Trúc cơ tu sĩ tu luyện từ nay về sau không lo lắng gì cả.

Bởi vậy, những tu sĩ trong thành mỗi năm đều có hơn phân nửa hướng đến những cái Truyền tống trận này đi đến.

Dù sao, sử dụng Truyền tống trận mà không cần phải bay ra hải ngoại, chẳng những rút ngắn được thời gian rất dài, còn tránh được các nguy hiểm bên ngoài hải ngoại nhiều như ruồi lúc nào cũng thế thể dính phải.

Nhìn thấy như vậy, Hàn Lập cơ hồ không cần suy nghĩ liền quyết định đi đến *"Thiên Tinh Thành"*.

Vô luận là hoàn cảnh an toàn nơi đây hay là Truyền tống trận có thể đi đến nơi để săn yêu thú đều là những thứ đối với hắn có sự hấp dẫn không nhỏ.

Đương nhiên, Loạn Tinh Hải ngoại trừ siêu cấp thế lực *"Tinh Cung"* này ra còn có những thế lực lớn nhỏ khác nhau, tỷ như "Dạ Long Đảo*",* "Tứ Đại Thương Minh*",* "Mị Ma Tông*",* "Tam Tiên Môn*"…. Đương nhiên* "Cực Âm Đảo" "Lục Liên Điện" *có thể coi như là hai thế lực không nhỏ.*

Hàn Lập yên lặng sắp sếp lại tin tức trong lòng, liền từ trên người lấy ra hải vực đồ của Loạn Tinh Hải cẩn thận xem trong chốc lát.

Sau đó dùng Thần Phong Chu thay đổi một phương hướng mang theo Khúc Hồn biến thành một đạo bạch quang phá không mà đi.

Đến tháng sau, trên hải vực xuất hiện một đạo bạch quang bay lên không trung, đứng ở trên đúng là Hàn Lập, sau một thời gian dài bay đi lộ ra vẻ đầy mệt mỏi.

Lại nói tiếp, một cuộc hành trình dài và đầy mệt mỏi như vậy đối với Hàn Lập mà nói thật đúng là một kinh nghiệm khó có được.

Bởi vì không muốn hoang phế một thời gian đi đường Hàn Lập một bên ngự khí phi hành, một bên dựa vào thần thức cường đại thử tu luyện Đại Diễn Quyết.

Ngay từ đầu, sử dụng nhất tâm nhị dụng này quả thật là khó khăn cực kỳ, dù sao cũng không phải là đơn giản như phân thần khống chế các con rối.

*Mà chi thuật nhất tâm nhị dụng "*hàng thật giá thật*" khi mới bắt đầu thì luôn mắc phải sai lầm.*

Không phải nói tu luyện là có thể tu luyện liền, Thần Phong Chu bắt đầu phi hành không ổn định, khi tu luyện Đại Diễn Quyết thì không thể tập trung bộ phận thần thức kia được, liên tiếp mấy ngày nay không có bất cứ tiến triển gì.

*Có câu "*luyện tập nhiều tự nhiên giỏi".

Trải qua vô số lần thí nghiệm nhất tâm nhị dụng, hiện tại Hàn Lập có thể miễn cưỡng một bên điều khiển pháp khí phi hành, một bên bất động thần sắc tu luyện đại diễn quyết.

Nhưng bây giờ Hàn Lập không có tiếp tục tu luyện nhất tâm nhị dụng mà là đứng ở phía trước Thần Phong Chu nhìn về phía xa.

Nửa tháng trước hắn đã đến hoang đảo, bây giờ sắp tới phụ cận của Thiên Tinh Thành cho nên trong lòng có chút hưng phấn

Trải qua một tháng phi hành, Hàn Lập thần sắc khẽ động.

Trước mắt hắn đã xuất hiện một điểm màu đen.

Hàn Lập không có tiếp tục suy tư, thúc dục pháp khí dưới chân bay nhanh hơn.

------oOo------

Chương 390: Cự thành

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vài khắc sau, điểm đen lớn dần lên, cuối cùng biến thành một cái bóng đen to vĩ đại.

Tuy còn chưa rõ ràng nhưng lại có hình dáng giống như là một hình trụ hướng lên trời, làm cho Hàn Lập cảm thấy từ đó phát ra một khí thế kinh nhân.

Ngay khi Hàn Lập thất kinh phi đến vùng phụ cận rốt cuộc cũng có thể nhìn kĩ được điểm đen này.

Là một tọa thành thị, hơn nữa lại là tòa thành thị chiếm cứ cả đảo, một siêu cấp thành thị.

Nhưng khiến cho Hàn Lập cảm thấy khiếp sợ chính là chủ thể của tòa thành thị này cùng với những tòa thành thị trước kia nhìn thấy hoàn toàn bất đồng, không phải kiến tạo trên một mảnh đất bằng phẳng mà là lấy tòa cự sơn cao đến mây ở trung tâm đảo làm gốc, tạo thành một hình xoắn ốc.

Nơi chân núi, từng tầng từng tầng kiến trúc kéo dài đến bên bờ của hải đảo, cơ hồ không hề có một khe hở.

Không thể nghi ngờ, nơi này khẳng định là đệ nhất đại thành của Loạn Tinh Hải, THiên Tinh Thành.

Nhìn tòa thành cao đến tận trời, dày đặt những phòng ốc tựa như những con kiến, Hàn Lập giật mình một lúc lâu

Cho đến khi Thần Phong Chu tiếp cận cách hải đảo hơn mười dặm thì hắn mới hồi phục tinh thần, điều khiển pháp khí chậm lại.

Bởi vì vùng không trung phụ cận không chỉ một mình Hàn Lập ngự khí phi hành, những địa phương hoặc gần hoặc xa thỉnh thoảng xuất hiện vài đạo hào quang, xem phương hướng là đều đến Thiên Tinh Thành.

Hàn Lập thầm than trong lòng, không hổ là Thiên Tinh Thành, ở tại địa phương xa như thế cũng có thể nhìn thấy người tu tiên khác.

Tiến về phía trước hơn mười lý, các sắc hào quang trên bầu trời ngày càng nhiều, thậm chí bên dưới cũng xuất hiên một ít hải thuyền thật lớn, đang nương gió vượt sóng.

Khiến cho Hàn Lập không biết nói gì chính là không chỉ có các tu sĩ ngự khí phi hành trên không trung mà còn có một ít tu sĩ ngồi thuyền nhỏ hoặc là cưỡi các loại yêu thú cấp thấp phi hành trên mặt biển.

Hàn Lập lắc lắc đầu, tròng lòng cảm khái một chút, liền biến thành một đạo hào quang, đề thăng tốc độ cao hơn.

Trong chốc lát công phu, Hàn Lập đã đến bên cạnh THiên TInh Thành

Lúc này mới có thể nhìn thấy tòa thanh thị trước mắt. Thế nhưng lại bị một bức tường cao hơn mười trượng chạy doc theo bờ biển che trước mặt.

Mà dưới chân tòa thạch tường không nhìn thấy cuối kia, Hàn Lập liền có thẻ nhìn thấy mười mấy tòa nhà lớn nhỏ kia.

Có các hải thuyền của phàm nhân trên bến tàu, cũng có các loạn yêu thú trong biển. Đương nhiên nhiều nhất chính là các tu sĩ từ một cửa thành nhỏ tiến vào trong, Hàn Lập cũng hóa thành một đạo thanh quang bay về một cái cửa thành nhỏ.

Nói là nhỏ nhưng khi Hàn Lập hạ xuống thì không khỏi nhếch miệng tự diễu mình.

Phía trước Hàn Lập là vài vị nữ tử tướng mạo đoan trang, tu vi tựa hồ như là Trúc Cơ Trung Kỳ.

Cùng hắn ở trước cửa thành có hai vị tu sĩ nho nhã mặc áo trắng đang với vài câu gì đấy,liền xuất ra vài khối linh thạch, từ trong tay đối phương tiếp nhận một chiếc nhẫn tùy ý đeo lên tay.

Sau đó liền nhẹ nhàng đi vào bên trong.

Hàn Lập lúc này mới mang theo Khúc Hồn không nhanh không chậm đi đến.

"Hai vị dừng lại một chút. ở lại lâu trong thành hay không, nếu là…"

"Ồ, thì ra là tiền bối! Hoan nghênh tiền bối đến Thiên Tinh Thành. Dựa theo quy định của bổn thành, tu sĩ Kết Đan Kỳ không cần nạp phí tổn khi ở trong thành, đây chính là thân phận hoàn, mời tiền bối nhận lấy".

Một vị tu sĩ áo trắng cơ hồ không hề nháy mắt, đang định nói lại mấy câu nói không biết bao lần nhưng ngay khi nói được một nữa đã bị một tu sĩ bên cạnh phát hiện ra thân phận của Khúc Hồn, vội vàng kéo ống tay áo của vị này. Rồi liếc mắt dò xét Khúc Hồn, vội vàng lộ ra thần sắc cung kính nói. Từ trong tay áo xuất ra một hồng sắc giới chỉ đưa đến.

"Ta là lần đầu tiên đến Thiên Tinh Thành. Giới chỉ này để làm gì?" Khúc Hồn có chút khàn khàn nói.

"Đây là linh hoàn chứng minh thân phận, màu lam là tu sĩ tạm thời ở lại bổn thành, chỉ cần nộp ba khối linh thạch là có thể được. Mà đỏ là có thể ở lại vĩnh viễn trong thành, tu sĩ bình thường phải nộp tám trăm linh thạch mới có thể ở lâu tại bổn thành. Chiếc nhẫn lam quang cũng chỉ có thể phát sáng trong bảy ngày, sau bảy ngày linh quang hoàn toàn biến mất, chủ nhân chiếc nhẫn liền phải ly khai khỏi Thiên TInh Thành hoặc là tại cửa thành đổi một chiếc nhẫn khác, Linh quang của chiếc nhẫn màu đỏ này là vĩnh viễn, chẳng qua linh quang của nó chỉ có thể trích huyết nhận chủ mới phát sáng, không cần phải sợ người khác cướp được" Tu sĩ Trúc Cơ Sơ Kỳ áo trắng không nhanh không chậm giải thích cho Khúc Hồn, đồng dạng cũng giương lên đôi tay của chính mình, quả nhiên trên tay có một chiếc nhẫn lấp lóe hồng quang.

Khúc Hồn yên lặng gật đầu, lúc này mới tiếp nhận lấy chiếc nhẫn này. Sau chút do dự liền nhỏ tinh huyết lên trên, sau đó đeo trên tay.

"Phiền toái đạo hữu cấp cho tại hạ một giới chỉ màu đỏ đi, tại hạ muốn ở lâu trong thành". Hàn Lập ngâm ngâm cười từ từ trong túi trử vật lấy linh thạch ra đưa cho một gã tu sĩ.

Hai gã áo trắng tuy có điểm ngoài ý muốn nhìn Hàn Lập nhưng cũng không có nói gì, lập tức tiếp nhận linh thạch, sau đó đưa cho Hàn Lập một chỉ hoàn màu đỏ.

Hàn Lập cũng nhỏ một giọt máu lên chỉ hoàn, sau đó mỉn cười cùng Khúc Hồn đi vào bên trong.

Ngã tư phía sau cửa thành không nhỏ những cũng không tính là lớn, cơ bản có thể chứa được bốn người hoặc hai chiếc xe thú đi song song vẫn có chút rộng rãi.

Dọc theo ngã tư là các tòa nhà làm bằng đá, đây là cửa hàng của phàm nhân mua bán các vật phẩm bình thường, cũng chẳng có gì đáng để xem.

Trên ngã tư đường cơ hồ không hề có tu sĩ nào cả, chỉ có một ít phàm nhân mua một ít thứ hoặc đang nói chuyện với nhau. Không có vẻ gì tò mò đối với hai vị tu sĩ là Hàn Lập và Khúc Hồn đây.

Hàn Lập thoáng dò xét một chút liền lơ đãng nhìn lên bầu trời, phát hiện trên bầu trời có không ít các đạo hào quang bay đi bay lại, có các tu sĩ đang ngự khí phi hành.

Đệ nhất đại thành ở Loạn Tinh Hải này cũng không hề có cấm chế gì, điều này khiến cho Hàn Lập có chút ngoái ý muốn.

Chẳng qua điều này lại càng thuận tiện cho hắn và Khúc Hồn vì thế khoát tay xuất ra Thần Phong Chu, muốn cùng Khúc Hồn ngự khí bay đi.

"Nhị vị tiên sư chậm đã".

Bỗng nhiên có một âm thanh của một nam tử truyền đến trên ngã tư đường, tiếp theo liền xuất hiện một hán tử gầy gò có hai chòm râu từ trong một gian khách điếm đi đến. Vẻ mặt cung kính hướng đến hai người Hàn Lập thi lễ.

Hai mắt người này chớp động không thôi, vừa thấy liền biết chính là một người đầy tâm tư nhưng trên người cũng không có pháp lực dao động gì cả, rõ ràng đây chính là một phàm nhân.

Hàn Lập lộ ra một tia kinh ngạc, lại nhíu mày hỏi:

"Chuyện gì? Ta có biết ngươi?"

"Ha ha! Tại hạ là Lỗ Nhị, cũng là lần đầu nhìn thấy hai vị tiên sư" Vị hán tử gầy này cười cười nói.

Nghe xong lời này, thần sắc Hàn Lập trầm xuống, lộ ra một vẻ không hài lòng, nhưng cũng chờ xem hắn muốn nói điều gì.

"Nhị vị tiên sư có phải lần đầu đi đến Thiên Tinh Thành? Khẳng định đối với các con đường cùng với tình huống ở đây rất lạ lẫm. Tại hạ từ nhỏ đã lớn lên ở nơi đây, đối với tòa thành này đều rõ như trong lòng bàn tay. Nếu nhị vị tiên sư muốn đi đến địa phương nào hoặc là có sự tình gì cần đến tại hạ hỗ trợ dẫn đường, khẳng định sẽ giảm đi không ít phiền toái. Chỉ cần tiên sư cấp cho tại hạ hai viên linh thạch thôi".

Nói xong những lời này, Lỗ Nhị kia lộ ra thần sắc đầy chờ đợi nhìn Hàn Lập.

Hắn đã nhìn ra rằng vị thanh niên trước mắt này mới chính là người làm chủ trong hai người.

Hàn Lập khẽ cười.

"Lỗ Nhị phải không? Nếu làm ta vừa lòng ta có thể cho ngươi năm viên linh thạch. Nhưng nếu không hài lòng thì một viên linh thạch cũng không hề có".

Hàn Lập tựa cười như không cười nói. Liền không hề nhìn đến đối phương tiếp tục đi lên Thần Phong Chu.

Đứng trên pháp khí, Hàn Lập nhìn về Lỗ Nhị đang đứng ở một bên kia.

Lúc này, khuôn mặt vị phàm nhân này hiện ra vẻ chần chừ, vừa thấy Hàn Lập nhìn đến hắn, liền cắn răng một cái nói:

"Được. Như những lời tiên sư đại nhân nói! Tại hạ nhất định sẽ làm cho hai vị vừa lòng".

Hàn Lập nhẹ gật đầu, không tỏ vẻ kinh ngạc, Thần Phong Chu dưới chân dừng lại vài giây dường như đợi người kia

Lỗ Nhị thấy vậy, rất thông minh vội vàng đi đến, cẩn thận đứng lên trên.

Sau đó, Thần Phong Chu chậm rãi bay lên không, hướng đến tòa cự sơn ở trung tâm thành thị chậm rãi bay đến.

Bay lên không trung hơn mười trượng thì Hàn Lập quay đầu nhìn về Lỗ Nhị, người này trên mặt có vài phần hoảng sợ nhưng chưa đến mức chịu không nổi. Không khỏi thầm gật đầu liền tùy ý hỏi:

"Xem bộ dáng của ngươi, tựa hồ không phải là lần đầu ở trên pháp khí ngự không phi hành! Có phải trước kia thường hay giúp các tu sĩ dẫn đường sao?"

"Đích xác trước kia đã giúp qua năm sáu vị tiên sư đại nhân, nhưng ở trên không trung như vậy cũng chỉ là lần thứ hai mà thôi" Lỗ Nhị miễn cưỡng cười nói, trên không trung cao hơn mười trượng đối với phàm nhân mà nói tựa hồ gió lớn lắm.

Nhìn khuôn mặt có chút phát xanh của Lỗ Nhị, Hàn Lập thản nhiên cười, bỗng nhiên lam quang trên tay chợt lóe lên. Tiếp theo xuất hiện một tầng bảo hộ màu lam xuất hiện bốn phía xung quanh Thần Phong Chu, đem ba người bao phủ ở bên trong.

Nhất thời sắc mặt của Lỗ Nhị tốt hơn rất nhiều.

Cũng không chờ đợi Lỗ Nhị mở miệng nói cảm tạ, Hàn Lập liền mở miệng hỏi:

"Trước tiên nói cho ta tại địa phương nào tu sĩ có thể tu luyện mà không có quấy rầy đi".

------oOo------

Chương 391: Tân cư

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe Hàn Lập nói xong, Lỗ Nhị sửng sốt không khỏi nhìn chằm chặp tay của hai người.

Một hồi sau khi nhìn vào hồng sắc chỉ hoàn, hắn mới lộ vẻ hoảng hốt nói:

"Hóa ra tiên sư muốn định cư ở bổn thành! Việc này đơn giản thôi, hai vị tiên sư đã nhìn thấy phòng ốc trên thánh sơn chưa? Trên núi chỉ cần thuê một trụ trạch là có thể tu luyện. Ta đã được một tiên sư đại nhân giảng, cả tòa thánh sơn này là linh mạch trời sinh. Nếu vị trí phòng ốc càng cao thì linh khí càng nhiều, đương nhiên là tiền thuê càng đắt".

"Nếu không muốn thuê phòng để tu luyện cũng có thể thuê động phủ ở khu vực tư nhân, nhưng nghe nói phí cao hơn nhiều so với trụ trạch! Hơn nữa bất luận phòng ốc hay là động phủ cũng đều đóng phí mỗi trăm năm. Mỗi trăm năm giao nộp phí một lần. Nếu không giao phí thì sẽ bị Tinh Cung tiên sư thu lại".

Lỗ Nhị nhanh nhẹn dị thường, giải thích một lần với Hàn Lập.

"Ồ, chẳng lẽ chỉ cần có nhiều linh thạch thì có thể thuê địa phương tu luyện cao tầng sao?" Nghe vậy, Hàn Lập lộ vẻ hứng thú nói.

"Tiên sư đừng nói giỡn chứ, đương nhiên là không được" Lỗ Nhị lắc đầu lia lịa.

"Thánh sơn từ dưới lên với mỗi vòng là mỗi tầng, tổng cộng có tám mươi mốt tầng. Năm mươi tầng dưới đối với ngoại lai tiên sư chỉ cần có linh thạch là có thể thuê được chỗ tu luyện, ba mươi tầng trên chỉ có những đại nhân của Tinh Cung mới có thể ở. Về phần tầng cao nhất chính là Thánh cung, nơi ở của hai vị thánh

chủ đại nhân. Bất luận kẻ nào cũng đều không được phép tiến vào" Lỗ Nhị ngượng ngùng nói.

Hàn Lập suy nghĩ một chút sau đó quả quyết nói: *"Tốt, ngươi dẫn đường đi! Trước tiên tìm nơi ở rồi hãy nói"*.

"Vâng, tiểu nhân xin dẫn đường. Tiên sư có thể bay về hướng thánh sơn, tại chân núi có lầu các, nơi chuyên môn xử lý việc này".

Vừa dứt lời, Thần Phong Chu biến thành một đạo bạch quang bay về hướng cự sơn.

Cự Sơn thoạt nhìn cũng không xa nhưng Hàn Lập phi hành hết một khắc mới thật sự đến gần chân núi.

Theo sự chỉ dẫn của Lỗ Nhị, Thần Phong Chu bay đến một tòa lầu các có chút khí phái.

Ngoại trừ Hàn Lập, nơi này có không ít tu sĩ ra vào, thỉnh thoảng có hào quang bay lên không hoặc hạ xuống.

Hàn Lập nhìn chung quanh đánh giá vài lần, sau đó mang theo Khúc Hồn và Lỗ Nhị tiến vào lầu các có bậc thang lớn.

Vừa tiến vào đã thấy tại bên trong đang có vài tên tu sĩ, phía trước bàn đá có năm sáu người bao quanh đang nói chuyện với một bạch y tu sĩ.

Những người này, có người cực kỳ cao hứng, có người nhăn mày nhăn mặt, thậm chí còn có hai người khốn khổ cầu khẩn cái gì đối với bạch y tu sĩ, thần tình thật là khác thường!

Hàn Lập không lên tiếng, nhìn mọi việc trước mắt, bàng quan trong một hồi.

"Tiên sư đại nhân, bên kia không người, hay là chúng ta đến đó?" Một lát sau, Lỗ Nhị cẩn thận nhắc nhở Hàn Lập.

Hàn Lập đương nhiên thấy chỗ bàn đá không có người nên gật đầu đáp ứng.

Nhưng lần này do Khúc Hồn dẫn đầu đi tới, Hàn Lập chỉ đi theo phía sau.

Biến hóa này làm cho Lỗ Nhị ngẩn ngơ, kinh ngạc theo sát.

"Tiền bối muốn thuê trạch viện tại thánh sơn sao? Không biết là tầng nào? Thượng tầng rất đắt đó!" vị Tinh Cung tu sĩ nhìn một vòng trên người Khúc Hồn, lập tức lộ ra vẻ kính ý nói.

Xem ra Kết đan kỳ tu sĩ bất luận ở nơi nào cũng làm cho người ta phải kính nể. Đây cũng là nguyên nhân Hàn Lập để cho Khúc Hồn ra mặt.

"Cần động phủ, có sẵn động phủ không?Tầng càng cao càng tốt" Khúc Hồn mặt không chút thay đổi nói.

"Động phủ? Tiền bối xin đợi ta xem xét!" Nghe khẩu khí lớn của Khúc Hồn, bạch y tu sĩ chấn chỉnh tinh thần, vội vàng lấy ra ngọc giản, bắt đầu tìm kiếm.

"Có ba tòa ở tầng ba mươi hai, bốn tòa ở tầng ba mươi chín, có hai tòa ở nơi này có cấu tạo và công dụng giống với động phủ" bạch y tu sĩ liên tiếp đưa ra mấy khối ngọc giản để trên bàn.

Khúc Hồn nghe vậy cũng không khách khí, khởi dụng thần thức xem xét ngọc giản.

Hàn Lập luôn cho rằng mình không thiếu linh thạch và coi như là tiểu tài chủ tại kết đan kì tu sĩ

Nhưng sau khi thấy giá thuê của động phủ, lập tức bị dọa cho nhảy dựng lên.

Động phủ của tầng bốn mươi bảy kia tạm thời không hỏi, chính là có vài tòa động ở tầng ba mươi là làm cho Hàn Lập đau khổ cực kỳ. Chỉ bất quá có kỳ hạn sử dụng trăm năm mà phí dụng lại cao tới hai - ba ngàn linh thạch, thật sự là đắt kinh người!

Thấy Khúc Hồn khẽ biến sắc mặt, bạch y tu sĩ tựa hồ đoán được tâm lý của đối phương, liền mỉm cười giải thích:

"Tiền bối! Mặc dù thánh mạch của chúng ta không dám nói là Loạn Tinh Hải đệ nhất, nhưng là trong năm nhóm đứng đầu, tu hành tại chân thánh sơn thì tốc độ nhanh hơn nhiều so với linh mạch tốt nhất ở khu vực bình thường. Từ tầng ba mươi trở lên, tốc độ tu luyện gần như có thể nhanh hơn bốn nhóm còn lại. Vì vậy phí dụng tài mới đắt như thế, nhưng tuyệt đối đúng là đáng giá".

Nghe xong Hàn Lập nhíu nhíu mày.

Mà lúc này, Khúc Hồn đã xem qua toàn bộ ngọc giản một lần

"Chỗ này đi!" Hàn Lập phân phó Khúc Hồn chỉ vào một khối ngọc giản, chính là tòa động phủ ở tầng ba mươi chín.

"Được, phí dụng là hai ngàn bảy trăm khối linh thạch" Bạch y tu sĩ thấy Khúc Hồn thật sự muốn thuê động phủ đắt tiền, tâm lý cực kỳ cao hứng, vội vàng nói.

Lần này Hàn Lập không để Khúc Hồn động thủ, tự mình chủ động lấy từ túi trữ vật ra hai mươi mấy khối linh thạch bậc trung, đưa cho đối phương.

"Đây là cấm chế lệnh bài của động phủ, cầm lệnh bài này thì có thể tự do ra vào động phủ. Nhưng qua trăm năm sau, lệnh bài này sẽ bị thu hồi, hy vọng tiền bối giữ gìn cẩn thận" Tu sĩ vừa thu linh thạch, mặt tươi cười móc khối bài tử màu vàng đưa cho Khúc Hồn.

Khúc Hồn thu hồi lệnh bài không nói hai lời quay đầu đi

Hàn Lập và Lỗ Nhị đi theo sát.

"Thật sự là đắt đến dọa người! Tìm địa phương tu luyện lại tốn nhiều linh thạch như thế" Vừa đi khỏi lầu các, Hàn Lập thở phào một cái, có chút buồn bực lẩm bẩm.

Chỉ một chút đã có thể làm cho hắn hao hụt rất nhiều như vậy!

"Không biết hai vị tiên sư còn muốn đi đến nơi đâu nữa không?" Lỗ Nhị trộm nhìn hai người sau đó nhỏ giọng nói.

Hàn Lập xuất ra nhiều như vậy linh thạch làm cho hắn kinh hãi.

Trước kia mặc dù hắn đã làm hướng đạo cho những tu tiên giả khác nhưng họ chỉ tốn hao nhiều lắm là mười hay hơn mười khối linh thạch mà thôi.

Một lần bỏ ra hai ba ngàn linh thạch, hắn chỉ nghe nói mà thôi, lần này mới chính mắt nhìn thấy.

Nhất thời Lỗ Nhị càng cung kính đối với Hàn Lập, hơn nữa biết mình sẽ càng nhận được nhiều thù lao.

Dù sao đối phương ra tay lớn như thế, chỉ cần hắn làm cho đối phương vừa lòng, đoán chắc sẽ được tặng thưởng linh thạch.

"Hãy đưa ta đi xem phường thị ở bổn thành, đồng thời giới thiệu những cửa hiệu quan trọng cho ta nghe" Hàn Lập nhìn Lỗ Nhị, thản nhiên nói.

Sau đó mang theo Khúc Hồn và Lỗ Nhị lần nữa lên Thần Phong chu bay đi.

Sau thời gian khoảng nửa ngày, Hàn Lập nằm lên chiếc giường gỗ, hai tay đặt sau gáy, suy nghĩ điều gì đó.

Không lâu trước đó, hắn được Lỗ Nhị giới thiệu, nhớ qua một lượt những nơi trọng yếu ở Thiên Tinh thành, sau đó trả thù lao và chia tay.

Nhìn Lỗ Nhị hoan hỉ khi rời đi, hắn mới một mình về nơi động phủ ở tầng ba mươi chín với cái giá thuê đắt như trên thiên giới vậy.

Động phủ này giống nhau so với giới thiệu của ngọc giản, chẳng những xung quanh an tĩnh, hơn nữa còn có một dược viên không nhỏ.

Nhưng làm cho Hàn Lập hài lòng chính là linh khí nơi này thật sự cực kỳ thoải mái, linh mạch bình thường không thể so được.

So với động phủ trước kia tại Thiên Nam cũng không kém chút nào.

Điều này làm cho Hàn Lập có cảm giác khá hài lòng!

Ở động phủ này có trận pháp cấm chế được xưng là thập phần lợi hại, nhưng không thể so với bản giản hóa *"Điên đảo ngũ hành trận"* của hắn được.

Mặc dù như thế nhưng Hàn Lập cũng không hoàn toàn tin tưởng trận pháp của động phủ có thể bảo hộ sự an nguy của mình. Hắn định nghỉ ngơi một đêm, ngày mai sẽ đem mấy bộ đại trận bày bố bên ngoài.

Cứ như vậy mới chính thức an ổn, hắn mới có thời gian lập kế hoạch tu luyện cho mình một lần nữa.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ với hương vị ngọt ngào.

Mới đó mấy tháng, hắn một mực dùng pháp khí phi hành một cách điên cuồng, thật sự là mệt mỏi không ít!

Sáng sớm ngày thứ hai, Hàn Lập vừa tỉnh liền bắt đầu vội vàng vào công việc bố trí không ngừng.

Hắn một hơi bố trí ngoài động phủ ba bộ đại trận, sau đó trồng các loại dược thảo tại dược viên, nhằm dự trữ linh dược để sử dụng sau này.

Cuối cùng hắn đi phường thị mua không ít mỹ ngọc thượng phẩm, trở lại động phủ đem mỹ ngọc vây quanh một gian mật thất rộng khoảng vài chục trượng, không bỏ sót bất cứ chỗ nào.

Sau khi biến thạch bích mật thất thành ngọc bích mật thất, Hàn Lập cẩn thận đem Phệ Kim Trùng vào bên trong.

Trong lòng hắn kỳ vọng rất lớn đối với kỳ trùng có bài danh cao này, định sẽ dạy dỗ chúng cho tốt, sau này chúng nó có thể giúp sức cho hắn.

------oOo------

Chương 392: Dục trùng

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Phệ Kim Trùng" mặc dù được liệt danh trong nhóm đầu trên Kỳ trùng bảng, nhưng theo Ngự Linh Giản thì thân thể và năng lực rất có hạn, chỉ dựa vào số lượng khổng lồ để thủ thắng. Nếu như chỉ có mười con hay mấy chục con thì cho dù là đã trưởng thành cũng sẽ không có tác dụng gì lớn. Chỉ khi số lượng của chúng nó đạt tới mười mấy vạn hay mấy chục vạn lúc ấy mới chính thức xứng đáng với vị trí của nó tại Kỳ trùng bảng.

Vừa nghĩ đến hình ảnh vô số con trùng bay trên không trung, công kích, giết chóc khắp nơi. Hàn Lập có chút cảm giác không lạnh mà run. Bởi vậy bây giờ việc cần phải làm là mau mau đem đám Phệ Kim Trùng này trưởng thành, sau đó làm cho bọn chúng nhanh sinh sản ra đời sau, như vậy số lượng mới có thể tăng nhanh được.

Nhưng nói thì dễ dàng làm mới gian nan!

Phệ Kim Trùng là kỳ trùng tồn tại từ thượng cổ, đã sớm tuyệt tích tại tu tiên giới Thiên Nam khu. Phương pháp nuôi dưỡng cụ thể hầu hết đều đã thất truyền rồi. Trong ngọc giản nuôi trùng của tu sĩ Ngự Linh Tông kia cũng chỉ là căn cứ vào chút điển tích thượng cổ mới ghi lại một số tập tính mà thôi, căn bản không ghi rõ về phương pháp cụ thể. Kỳ thật, không riêng *"Phệ Kim Trùng"* bài danh thứ mười hai này, mà tất cả các kỳ trùng bài danh trong ba mươi loại đứng đầu hầu như đều đã diệt tích từ lâu. Tu sĩ Ngự Linh Tông vốn là một gã trùng si, sau khi tiến hành phân tích tất cả các loại tài liệu thượng cổ về trùng mà hắn sưu tập được, mới đưa cổ trùng này ghi vào Kỳ trùng bảng. Còn độ đáng tin cậy của nhóm bài danh đầu trên Kỳ trùng bảng này thì cũng chỉ có trời mới biết.

Hàn Lập có thể có được loại Phệ Kim Trùng đã diệt tuyệt này, cũng là một sự xảo hợp. Bởi vì những ấu trùng Phệ Kim Trung này, chẳng hiểu vì nguyên nhân gì từ thời thượng cổ đến giờ vẫn một mực trong trạng thái ngủ say treo lơ lửng ở nơi tận cùng của Tiểu Hoàn Đảo. Theo lý thuyết cho dù là sơn băng địa liệt, phiên giang đảo hải (ý nói các chấn động mạnh), kỳ trùng này cũng sẽ không dễ dàng tỉnh lại Nhưng Hàn Lập đem đông đảo các loại trùng khác tụ tập lại một chỗ để nuôi bên tromg động phủ. Kết quả làm cho mùi các trùng tử này truyền xuống dưới đất, làm cho bản năng tham ăn của bọn nó xuất hiện, khiến quần thể Phệ Kim Trùng dưới đất tỉnh lại một cách kỳ diệu.

Chúng nó đã sớm muốn phát động công kích để có thức ăn. Nhưng trong đám kỳ trùng của Hàn Lập lại còn có *"Huyết ngọc tri thù"* vốn cùng khắc tinh của chúng, theo bản năng khiến chúng nó không dám quá phận đến gần động phủ Hàn Lập. Vì vậy Phệ Kim Trùng lại vừa ẩn nấp lòng đất Tiểu Hoàn Đảo không dám ra, vừa nhìn chằm chằm vào động phủ của Hàn Lập.

Mà Hàn Lập lần kia ra ngoài mua sắm, đem theo Huyết ngọc tri thù cùng đi, cho Phệ Kim Trùng một cơ hội mà chúng chờ đợi đã lâu. Rồi giống như Hàn Lập suy đoán, Phệ Kim Trùng này đem toàn bộ kỳ trùng hắn nuốt chửng hết, rồi lấy dược viên trong động phủ làm tổ định cư luôn.

Kết quả bị Hàn lập len lén trở về một lưới bắt hết.

Bây giờ, Hàn Lập không có phương pháp nuôi trùng nào của người đi trước cả nên không thể làm gì khác hơn là tự mình từ từ mò mẫm. Đầu tiên, Hàn Lập thử đem các loại trùng lương (thức ăn côn trùng) để vào trong trùng thất, kết quả là bất cứ loại trùng lương gì đều bị mấy trăm con Phệ Kim Trùng quét qua một lần mất sạch, tuyệt không có chút kén chọn nào, điều này làm cho Hàn Lập rất mừng rỡ. Nhưng sự cao hứng của hắn chỉ duy trì được vài tháng vì phát hiện Phệ Kim Trùng này dù ăn bao nhiêu trùng lương đi cũng không có một chút phát triển nào. Điều này làm cho Hàn Lập trở nên buồn bực, không thể làm gì khác hơn là dùng biện pháp khác.

Trùng này thích ăn ngũ kim và linh khí?

Hàn Lập thử cho chúng nó ăn một ít ngũ kim loại nguyên quáng và một ít linh thạch bậc thấp. Kết quả, sau khi nuốt chửng những thứ đó, trùng tử vẫn không có biến hóa khác thường gì, một lần nữa tuyên cáo thất bại Hàn Lập cực kỳ bức xúc, dứt khoát đem hơn mười quả trứng *"Kim Bối Đao Lang"* được hắn cất đã lâu vào trùng thất. Sau khi Phệ Kim Trùng ăn xong, linh khí trên người trùng tử này rốt cuộc xuất hiện biến hóa, hơn nữa so với trước khi ăn hình như hung mãnh hơn một chút.

Điều này làm cho Hàn Lập vừa vui mừng vừa sợ hãi, nhưng cũng trở nên lo lắng. Chẳng lẽ Phệ Kim Trùng này chỉ có ăn những con trùng khác mới có thể trưởng thành sao? Nếu như vậy thì sẽ rất khó khăn! Hắn chỉ có hai con *"Huyết ngọc tri thù"* ngoài ra không còn loại kỳ trùng gì nữa. Bất đắc dĩ, Hàn Lập phải ra ngoài mua một ít lợn, dê tươi sống đem về ném vào trong trùng thất.

Nhưng càng làm cho bọn Phệ Kim Trùng thêm hung mãnh, táo bạo hơn mà không chút có hiệu quả xúc tiến bọn nó thăng giai. Không còn cách nào khác, Hàn Lập đành phải thôi thúc linh thảo, bắt đầu luyện chế *"Tự Linh Hoàn"*. Trước kia, hắn luôn luyện chế đan dược để tăng tiến pháp lực cho mình, chưa bao giờ luyện chế đan dược này, bây giờ vừa lúc thử một lần. Vài ngày sau, một lô Tự Linh Hoàn đã được luyện chế thành công. Hàn Lập lập tức cho *"Phệ Kim Trùng"* và hai con *"Huyết ngọc tri chu"* ăn một ít. Kết quả, công hiệu của Tự Linh Hoàn làm cho Hàn Lập nửa vui nửa buồn.

Vui là vì đan dược này có thể cho yêu thú tiến cấp, quả nhiên cũng có tác dụng với kỳ trùng. Buồn chính là vì hiệu quả của *"Phệ Kim Trùng"* sau khi ăn kém quá xa so với *"Huyết ngọc tri thù"*. Hai con Huyết ngọc tri chu sau khi ăn vào bốn, năm viên Tự Linh Hoàn, ngày thứ hai linh khí tăng lên rất nhiều, hiệu quả cực kỳ rõ ràng. Mà Phệ Kim Trùng tuy cũng ăn vào mấy viên Tự Linh Hoàn, hiệu quả vẫn có, nhưng so với Huyết ngọc tri chu thì đúng là không đáng nhắc đến, chỉ có tăng trưởng một ít mà thôi. Phỏng chừng bởi vì số lượng Phệ Kim Trùng thật sự rất nhiều, mấy trăm con như vậy chia ra mà ăn, tự nhiên không cách nào tăng tiến. Mà bây giờ chỉ là mấy trăm con mà thôi, vừa nghĩ đến chuyện sau này mấy vạn con mới có thể sẽ ngốn hết bao nhiêu, Hàn Lập nhất thời mất đi sự tin tưởng về việc tiếp tục nuôi loại trùng này. Hắn dù có tiểu bình có thể sinh ra lục dịch làm tăng trưởng dược thảo để luyện chế Tự Linh Hoàn, cũng không có khả năng trong vòng trăm năm nuôi dưỡng đại quân *"Phê Kim Trùng"* quy mô lớn như thế.

Sau khi rút ra kết luận, Hàn Lập đối với việc huấn luyện Phệ Kim Trùng mất đi hứng thú. Đem tất cả Tự Linh Hoàn còn thừa đều đem cho đôi Huyết ngọc tri chu, những ngày tiếp theo chỉ cho Phệ Kim Trùng ăn một ít trùng lương mà thôi. Lúc này, Hàn Lập ở Thiên Tinh Thành đã được nửa năm. Thời gian còn lại, hắn bắt đầu bế quan điên cuồng để chế tạo Khôi Lỗi cấp hai và các loại phù lục. Nói về phù lục, hắn chưa Kết Đan nên vẫn không cách nào nắm giữ trung cấp pháp thuật, tự nhiên cũng không thể làm ra Trung cấp phù lục. Sau khi chế tác ra rất nhiều phù lục, chỗ tốt duy nhất mà hắn có được chính là khả năng chế sơ cấp phù lục tăng lên rất nhiều. Cho dù là sơ cấp phù lục bậc cao, cũng có xác suất thành công gần một nửa, điều này làm cho Hàn Lập tiết kiệm không ít tài liệu để chế phù.

Mà nguyên liệu chủ yếu để luyện chế nhị cấp Khôi Lỗi chính là thiết mộc mấy trăm năm, Hàn Lập có thể tự mình trồng ra, cho nên giá cả để chế tạo ra một con Khôi Lỗi đã thấp hơn một nửa. Muốn luyện chế Khôi Lỗi cần phải có hồn phách, trùng hợp hắn trước kia có được cái *"Tụ Hồn Bát"*, bên trong còn nhiều cô hồn dã quỷ đã sớm mất linh thức, Hàn Lập cũng không khách khí trực tiếp sử dụng. Dù sao không có linh thức, thì hồn phách này cũng đã mất tư cách luân hồi, chỉ có thể đem làm tài liệu tế luyện phổ thông.

Hai trăm con Khôi Lỗi rốt cuộc đều đã chế xong, tất cả đều là một loại thú hình Khôi Lỗi, điều này làm cho Hàn Lập cực kỳ vừa lòng. Nhưng những Khôi Lỗi này vừa xuất hiện, cũng ý nghĩa cho việc linh thạch trong túi tiền của Hàn Lập cũng biến mất một phần. Cho dù giá làm một con Khôi Lỗi không quá cao, nhưng hơn hai trăm con thì khác, hơn nữa nhiều tài liệu hỏng vì chế tạo thất bại, giá cả cũng khiến cho người ta không nói được lên lời.

Lúc này, Hàn Lập đã bế quan được hai năm. Trong hai năm này tất cả *"Tự Linh Hoàn"* Hàn Lập luyện chế ra đều dùng vào việc nuôi hai con Huyết ngọc tri thù. Dưới sự thôi động cường đại của dược lực, hai con yêu thú lần nữa thăng cấp, tiến vào nhóm yêu thú đỉnh cấp hàng đầu. Đồng thời Khúc Hồn cũng trong thời gian hai năm này cũng đã luyện hóa dung hợp *"Hỗn Nguyên Bát"* xong. Mặc dù không phải là nguyên chủ nhân của pháp bảo này, thủy chung không cách nào làm tâm thần hợp nhất được, nhưng cuối cùng cũng có thể đem nó thu vào trong cơ thể và phát huy được bảy phần uy lực.

Hàn Lập cũng không phải là không nghĩ tới việc luyện chế pháp bảo cho Khúc Hồn. Nhưng thứ nhất, tài liệu pháp bảo thật sự là giá rất cao, bằng vào số linh thạch còn lại của hắn, sợ ràng ngay cả tài liệu bình thường nhất cũng không dễ có được. Thứ hai, luyện chế pháp bảo cũng không phải là nhất thời nửa khắc là có thể tạo nên pháp bảo lợi hại mà tối thiểu cũng phải mất hai, ba mươi năm khổ công mới có thể có được một ít uy lực. Hàn Lập cũng không có nhiều thời gian để lãng phí như vậy được! Hắn cần cấp bách một số lượng lớn nội đan yêu thú để luyện chế linh dược, chuẩn bị tốt để bắt đầu *"Tam chuyển trọng nguyên công"* nhị chuyển.

Trước kia, bất luận là huấn luyện kỳ trùng, hay là luyện chế đại lượng khôi lỗi, cũng đều là vì chuẩn bị ra biển bắt, giết yêu thú. Hắn bên mình có Khôi Lỗi, Huyết ngọc tri thù, pháp khí bày trận hơn nữa đem Khúc Hồn làm chủ lực, còn mình ở một bên hiệp trợ việc đối phó với yêu thú ngũ cấp hẳn là không có khó khăn gì. Nghĩ như vậy, Hàn Lập đã rời khỏi động phủ, hướng phường thị Thiên Tinh thành mà đi. Nếu muốn ra ngoài biển săn yêu thú cấp cao, tự nhiên phải cần một ít tư liệu về yêu thú và các Truyền Tống trận bên Ngoại tinh hải kia. Hết thảy việc này, hẳn là bên trong phường thi đều có thể tìm được.

Phường thị Thiên Tinh thành, nằm trong tầng thứ nhất của thánh sơn, quy mô to lớn, cơ hồ chiếm cứ hơn một nửa phạm vi của tầng thứ nhất. Mỗi ngày đều có đông đảo tu sĩ đến đây mua bán các loại pháp khí và tài liệu, nói về quy mô, trình độ hưng thịnh, thì bất cứ phường thị nào mà Hàn Lập đã từng thấy qua trước kia đều không thể so sánh được.

------oOo------

Chương 393: Ngưng Thúy Đảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong hai năm này, Hàn Lập từng mấy lần đến phường thị bổ sung tài liệu để luyện chế Khôi Lỗi, nên cùng với một số vị điếm chủ quen mặt nhau. Cho nên sau khi Hàn Lập nghe từ một vị điếm chủ các chuyện có liên quan và tin tức cần thiết thì cùng Khúc Hồn đến một hiệu sách mang tên *"Bạch Môn Các"*.

Bên trong thư điếm này quả nhiên còn có tư liệu của tất cả các yêu thú từ trước đến nay ở Loạn Tinh hải, điều này làm cho tâm thần Hàn Lập rất sảng khoái, đem hơn một trăm khối linh thạch để sao chép lại tư liệu này. Còn tài liệu của các yêu thú trên Ngoại tinh hải thì Hàn Lập tìm thấy ở một tiểu điếm cũ.

Đã đạt được mục đích, Hàn Lập vốn định lập tức trở về động phủ nhưng khi đi qua một gian hàng chuyên môn bán *"Túi trữ vật"* và *"Linh thú đai"*, thì giật mình, rồi đi vào. Bây giờ thứ mà hắn muốn mang theo bên người thật sự là rất nhiều! Cái khác không nói, chỉ cần hơn hai trăm con Khôi Lỗi thú đã chiếm ba, bốn cái túi trữ vật, như thế thực sự không quá tiện lợi. Huống hồ hắn định ra biển để bắt giết yêu thú, trừ Yêu Đan ra, các tài liệu hi hữu từ trên người yêu thú cũng có giá trị không nhỏ, tự nhiên không thể vứt bỏ. Vì vậy, hắn tự nhiên cần phải chuẩn bị mấy cái túi trữ trữ vật dung lượng lớn hơn.

Sau nửa canh giờ, Hàn Lập có chút đau khổ đi ra khỏi cửa hàng này. Hắn tốn hơn một ngàn linh thạch để mua hai cái túi trữ vật dung lượng cực lớn, cơ hồ lớn hơn mấy túi trữ vật hắn có trước kia cả chục lần, hẳn là cũng đủ sử dụng.

Lát sau, Hàn Lập ngang qua *"phòng đấu giá Phong Nhạc"* thì lại không nhịn được liếc mắt xem xét. Mục lục ghi nội dung đấu giá đặt ở trước cửa nơi đấu giá, làm cho Hàn Lập thèm thuồng. Chẳng những có yêu đan trân quý của yêu thú cấp năm, cấp sáu mà còn có rất nhiều tài liệu cao cấp để luyện chế pháp bảo với rất nhiều vật phẩm trân quý mà hắn căn bản chưa từng nghe qua.

Đáng tiếc, những vật phẩm được phòng đấu giá đệ nhất Thiên Tinh thành này đấu giá tuy tốt, nhưng cũng không phải để cho những tu sĩ chỉ có mấy ngàn linh thạch như Hàn Lập có thể mua được. Bởi vì bất luận vật phẩm quý hiếm ra sao đi nữa, chỉ cần vừa vào nơi đấu giá này đều sẽ làm cho giá trị của nó cao hơn phân nửa. Nếu là Thiên niên linh thảo, tất nhiên cũng có thể đưa cho phòng đấu giá bán với giá cao. Nhưng đáng tiếc, Hàn Lập không muốn gặp phiền phức.

Dù sao hắn cảm thấy linh thạch không đủ nhưng cũng không phải là đến mức quá khẩn cấp, tất nhiên là nhiều một thêm việc không bằng bớt đi một việc. Nhìn giá cả những vật phẩm đấu giá này, trong lòng Hàn Lập có chút vị chua chua, rồi trực tiếp trở về động phủ.

Trong một tháng tiếp theo, Hàn Lập không làm việc gì, tập trung nghiên cứu về nơi xuất hiện, tập tính và nhược điểm của yêu thú trong Ngoại Tinh Hải. Hắn cũng tưởng tượng, nếu đụng tới các yêu thú nào thì nên dùng thủ đoạn nào để đối phó cho thích hợp nhất.

Nhưng vào một ngày của tháng sau đó, Hàn Lập đột nhiên cười ha hả, hai tay cầm một cái ngọc giản, chân múa máy, trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn. Tiếp đó, hắn bay nhanh khỏi động phủ, một lần nữa hướng phía phường thị…

Chớp mắt, lại nửa năm nữa trôi qua…

Hàn Lập và Khúc Hồn xuất hiện tại khu vực tầng thứ năm mươi của Thiên Tinh Thành. Trước mắt họ lúc này là một tòa đại điện màu trắng dùng đá Đại Lý xây nên, mặt trước có một cái biển lớn mấy trượng,ghi ba chữ bằng kim phấn *"Tinh Không Điện"*.

Trước cổng vào đại điện không có một bóng người nào khác. Hàn Lập dẫn theo Khúc Hồn bình tĩnh đi vào. Sau khi đi qua một đoạn hành lang ngắn, trước mắt trở nên sáng sủa, một gian đại sảnh trống trải rộng hơn hai mươi trượng xuất hiện trước mắt. Mà ở trong đại sảnh này đang có năm vị tu sĩ bốn nam, một nữ và một vị bạch y tu sĩ, đích thị là Thiên Tinh Cung tu sĩ, đang nói chuyện với nhau. Phía sau lưng bọn họ là rất nhiều Truyền tống trận có kích cỡ giống nhau, không biết đã trải qua bao nhiêu năm rồi. Truyền tống trận còn có một khối bia đá nhỏ ghi tên địa điểm tryền tống đến, làm cho người ta rất dễ phân biệt.

Hàn Lập không nhìn nhiều mấy cái Truyền tống trận mà chỉ dùng thần thức đảo qua vài tên tu sĩ kia, lập tức trong lòng có chút hoảng sợ. Sáu gã tu sĩ này, lại có đến ba nguời là tu vi Kết Đan Kỳ, còn lại ba người không phải Kết Đan Kỳ cũng là Trúc Cơ trung, hậu kỳ. Vừa thấy Hàn Lập và Khúc Hồn hai người đi đến, mấy người này có chút ngoài ý muốn nhìn sang.

Tên bạch y tu sĩ Kết Đan Kỳ kia, mặc dù thấy trước mắt chỉ có hai người Khúc Hồn và Hàn Lập thì lộ ra vẻ nghi hoặc, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường. Năm tên tu sĩ khác, vừa thấy có hai người đến thì đại đa số đều lộ ra sắc mặt vui mừng.

"Hai vị đạo hữu cũng muốn đi yêu thú đảo sao? Không bằng cùng bọn ta truyền tống một lần. Phí dụng truyền tống trận thì bọn ta dựa theo đầu người mà phân chia, thế nào?" Vị phụ nhân xinh đẹp hơn ba mươi tuổi thản nhiên cười nói với hai người. Hàn Lập rùng mình, không lập tức trả lời, mà hướng về phía Bạch y tu sĩ quản lý truyền tống trận hỏi:

"Tiền bối,như vậy có được không?"

"Đương nhiên có thể, Truyền tống trận không dựa vào số người để thu phí, mà là dựa theo số lần.Truyền tống một người là bảy trăm linh thạch, mà truyền tống bảy người cũng là bảy trăm linh thạch. Nhưng một lần nhiều nhất chỉ có thể truyền tống bảy người" Bạch y tu sĩ lạnh đạm nói.

Nghe xong những lời này, Hàn Lập cung kính cảm ơn một tiếng, rồi quay đầu cười hỏi:

"Không biết các bị đạo hữu định đến yêu thú đảo nào? Tại hạ và sư thúc nhất định phải đi Ngưng Thúy Đảo!"

Vị phụ nhân Trúc cơ hậu kỳ này đầu tiên là sửng sốt, quay đầu lại xem xét mấy người phía sau rồi lập tức cười hì hì nói tiếp:

"Thật là trùng hợp quá! Mấy người chúng ta cũng định đi Ngưng Thúy Đảo, vừa lúc chung đường rồi!"

Hàn Lập tuy thần sắc không biến, nhưng trong lòng lại cười lạnh một tiếng. Cái gì mà *"Vừa lúc chung đường"*! Bộ dáng mấy người này rõ ràng đi đến yêu thú đảo nào cũng không sao cả. Bất quá, nếu có thể tiết kiệm rất nhiều linh thạch, hắn tự nhiên sẽ không cự tuyệt, liền gật đầu đáp ứng.

Kế tiếp, Hàn Lập đóng hai trăm linh thạch, đám người phụ nhân kia đóng năm trăm linh thạch rồi cùng đến trên Truyền tống trận có chữ *"Ngưng Thúy Đảo"*. Mà bạch y tu sĩ sau khi thu linh thạch của bọn họ, phân cho bọn hắn mỗi người một tờ *"Truyền tống phù"* dán lên người. Phù này và *"Đại na di lệnh"* có hiệu quả bảo vệ giống nhau, phòng ngừa bọn họ trong lúc truyền tống cự ly xa xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Truyền tống phù" mặc dù có thể dùng để truyền tống cự ly vô cùng xa, nhưng vẫn có hạn chế một khoảng cách nhất định, cũng chỉ có thể sử dụng một lần. Bởi vậy nếu so với *"Đại na di lệnh"* thì thua xa. Bất quá, dù như vậy, phù này cũng là vật hi hữu, chỉ có phù sư của Tinh Cung mới có thể luyện chế, bên ngoài căn bản không có. Trong lúc tâm lý Hàn Lập có điểm khẩn trương thì vài khỏa linh thạch xung quanh truyền tống trận đã phát ra bạch quang chói mắt.

Truyền tống rất thuận lợi!

Sau khi luồng bạch quang trôi đi, bảy người Hàn Lập đã xuất hiện tại một cái thạch ốc đơn sơ, bên trong phòng trừ một gã tu sĩ Tinh Cung mặt không chút biểu tình ra, thì không có một bóng người.

Vị Tinh Cung tu sĩ này bộ dáng chỉ là Trúc cơ trung kỳ, đang khoanh chân đả tọa trong thạch ốc. Mặc dù thấy bảy người Hàn Lập truyền tống tới, nhưng sau khi lạnh lùng liếc nhìn một cái, liền khẽ nhắm hai mắt, không thèm chú ý tới bọn họ. Hàn Lập cảm nhận được một chút linh khí ba động không tầm thường, xem ra thạch ốc này đã bị trận pháp cấm chế gì đó bao phủ.

Cửa lớn của thạch ốc mở một nửa, xuyên qua khe hở họ nghe thấy bên ngoài có một ít âm thanh nói chuyện loáng thoáng, cũng ngẫu nhiên có bóng người chớp động. Đang lúc Hàn Lập tò mò đánh giá bốn phía xung quanh thì năm người kia đã rời khỏi Truyền tống trận, một vị lão giả sắc mặt đỏ tía trong đó, đột nhiên quay lại nói với Khúc Hồn:

"Vị đạo hữu này có hứng thú liên thủ không. Đến khi có Yêu Đan, sau khi bán được linh thạch mọi người cùng phân chia" Vị lão giả này là tu sĩ Kết Đan Kỳ trong số năm người kia.

"Không cần, hai người bọn ta có kế hoạch khác! Mấy vị đạo hữu hãy tự bảo trọng nhé!" Khuôn mặt xấu xí của Khúc Hồn không lộ ra vẻ gì khác, nhưng một lời liền cự tuyệt.

Lão giả thấy Khúc Hồn không muốn gia nhập thì lộ ra vẻ hơi thất vọng, thở dài một tiếng nói:

"Thật là đáng tiếc! Nếu có đạo hữu gia nhập cho dù bắt giết Lục cấp yêu thú cũng có mấy phần nắm chắc rồi".

"Xem bộ dáng của hai vị đạo hữu, chắc là lần đầu tiên tới yêu thú đảo phải không! Tại hạ cho nhị vị một lời khuyên, nơi đây chẳng những phải cẩn thận yêu thú cấp cao, mà còn càng phải cận thận một ít bại hoại và tà tu đánh lén. Có thể nói, nếu liên hệ mấy đạo hữu cùng hành động một lúc thì tốt hơn. Tại hạ luôn luôn hoan nghênh đạo hữu gia nhập nhóm chúng ta" Nói xong, lão giả liền dẫn theo mấy người khác đẩy cửa phòng đi ra ngoài.

Hàn Lâp im lặng một lát, đột nhiên khẽ cười một tiếng, rồi mang theo Khúc Hồn đi ra ngoài.

"Đây là?" Hàn Lập có chút ngạc nhiên nhìn các thứ ngoài thạch ốc. Có thể nói địa phương trước mặt Hàn Lập là phố nhỏ cũng không sai, bởi vì phụ cận chẳng những có cửa hiệu tạp hóa, pháp khí điếm, phù lục điếm, thậm chí còn có mấy nơi thu mua hàng hóa, bên trong mỗi cửa hàng đều có một gã chưởng quỹ uể oải ngồi đó.

Các cửa hàng này rất đơn sơ, không phải dùng nhiều khối đá thô chất lên nhau mà thành thì chỉ mấy mảnh gỗ ghép lại với nhau, thật sự đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn nữa. Hàn Lập hoài nghi, nếu có một trận gió lớn thổi qua, các cửa hàng này còn có thể sót lại chút một chút tàn tích nào không. Hơn nữa ở ngã tư đường này, căn bản lấy căn thạch ốc hắn vừa mới đi ra làm trung tâm, trong khuôn viên nhỏ này, đông một tòa nhà, tây một gian hang xây dựng rất lung tung làm cho người ta nhìn vào vô cùng không thoải mái.

------oOo------

Chương 394: Tu sĩ, yêu thú, tiểu đảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Làm cho Hàn Lập buồn bực chính là nơi này trừ các cửa hàng ra thì chung quanh đều rất lặng lẽ.

Sau khi hơi trầm ngâm một chút, hắn lập tức bật cười.

Hắn sao lại quên!

Nơi này cũng không phải là đảo bên trong Nội tinh hải, có can đảm tới nơi này nếu không phải Kết Đan kỳ tu sĩ thì tối thiêu cũng là người tu tiên Trúc cơ trung kỳ trở lên.

Hơn nữa đều phân tán khắp nơi trên các Yêu thú đảo.

Tu sĩ trên Ngưng Thúy Đảo này, bây giờ đều đã ra biển bắt giết yêu thú rồi!

Suy nghĩ xong, Hàn Lập khoanh tay nhìn khắp mọi nơi xung quanh một lát.

Giờ hắn mới phát hiện ra, trên đảo có một tòa núi nhỏ, mà khu vực này xây dựng sát ngay tòa núi đó.

Suy nghĩ một chút, Hàn Lập liền hướng cửa hiệu tạp hóa trong đám loạn thạch kia đi tới.

"Có Hải Vực Đồ vùng phụ cận mới không?"

Trước đó hắn đã biết, Hải Vực Đồ ở yêu thú đảo đều không ngừng đổi mới tự nhiên muốn mua cái mới nhất.

"Có! Có hai loại, đơn giản và tinh tế, không biết tiền bối muôn loại

nào?" Chưỡng quỹ cửa hiệu tạp hóa là một trung niên nhân Luyện khí kỳ, vừa thấy hai người Hàn Lập và Khúc Hồn tới hỏi, lập tức tinh thần chấn chỉnh giải thích.

"Tinh tế" Hàn Lập không suy nghĩ nhiều,lập tức nói.

"Tinh tế hải đồ, một trăm linh thạch!" Vị trung niên này hét giá.

"Một trăm?" Hàn Lập có cảm giác không biết lỗ tai mình có tự nhiên bị tật rồi nghe lầm hay không.

Nhưng lập tức sắc mặt trầm xuống,lộ ra vẻ mặt giận dữ.

Mặc dù hắn định không muốn dính vào thị phi, nhưng cũng không muốn bị một người tu tiên cấp thấp xảo trá làm càn.

"Tiền bối không nên hiểu lầm! Cái giá này cũng không phải là tại hạ định ra, mà là cấp trên trực tiếp định ra giá đó, chúng ta cũng chỉ là nghe lệnh làm việc mà thôi. Hơn nữa lúc tiền bối kia bán Hải Vực Đồ mới này bán cho chúng ta giá cũng không rẻ đâu!" Vị chưởng quỹ cửa hiệu tạp hóa này thấy sắc mặt Hàn Lập trở nên âm trầm, cũng không lộ ra vẻ sợ hãi mà bắt đầu kể khổ.

"Cấp trên! Các ngươi thuộc thương minh nào?" Sắc mặt giận dữ của Hàn Lập hòa hoãn lại nhíu mày hỏi. (Thương minh: hội buôn bán)

Hắn trong lòng hiểu rất rõ, thương gia có thể đem người đến Yêu thú đảo mà buôn bán khẳng định sẽ không phải là tiểu thương hội gì? Nói không chừng chính là cửa hiệu của Tứ đại thương minh ấy chứ!

"Ha ha, tiền bối thực sự là người hiểu biết. Vãn bối là nhân viên ở trong Phong Nhạc thương minh kiếm chút cơm" Trung niên nhân nghe vậy, liền lập tức cười nói.

"Phong Nhac minh là một trong Tứ đại thương minh, tại Thiên Tinh Thành mở Phong nhạc đấu giá hành?"

"Đúng vậy, tiền bối!"

Nghe tới đó, Hàn Lập cũng không dong dài nữa, liền lấy ra một khối linh thạch bậc trung.

Vị chưỡng quỹ tạp hóa này thấy vậy liền cười ha ha đưa cho Hàn Lập khối ngọc giản.

"Mấy cửa hàng khác, không phải cũng là của Phong Nhạc thương minh các ngươi chứ?" Nhìn mấy cửa hàng khác, Hàn Lập thu hồi ngọc giản, hữu hảo hỏi.

"Không có việc này đâu! Trừ nhà thu mua hàng hóa phía Tây ra, còn lại đều là do thương minh khác mở ra cùng với Phong Nhạc minh chúng ta không có quan hệ" Trung niên nhân này sau khi liếc mắt nhìn mấy cửa hàng khác một cái liền nói, trong lời nói tràn đầy địch ý.

Nghe xong những lời này, Hàn Lập không nói gì nữa, dẫn theo Khúc Hồn quay đầu đi.

Khi hắn mới đi ra được mấy bước, vừa phóng ra Thần Phong Chu định ngự khí phi hành thì đột nhiên một đạo lục hồng từ trên trời giáng xuống vừa lúc hạ xuống ngay trước cửa gian nhà thu mua hàng hóa.

Sau khi quang hoa thu liễm, lộ ra một đại hán Kết Đan Kỳ vóc người khôi ngô.

"Phạm tiểu tử, sinh ý của ngươi tới" Đại hán vừa hiện thân, liền hướng về phía gian thu mua hàng hóa hét lên, tiếp theo móc ra từ trong áo một túi trữ vật hướng xuống mặt đất.

Khi ánh sáng mờ mờ biến mất, thì mặt đất dã xuất hiện một thi thể quái ngư lớn hai, ba trượng.

Nói nó là ngư, chỉ là bởi vì trên thân nó có một tầng ngư lân (vảy cá) màu xám mà thôi.Nhưng nó có một cái đầu dài giống rắn, đồng thời trên bụng còn có một đôi lợi trảo thật lớn. Còn tại giữa lưng thì có một lỗ máu lớn, bộ dáng tựa hồ Yêu Đan đã bị lấy.

"Ái dà! Đúng là Hác tiền bối tới, con Bích lân ngư yêu này cũng rất khó giết! Cũng chỉ có tiền bối thần thông tới mức này mới có thể diệt được bọn chúng thôi" Từ trong nhà một gã Luyện khí kỳ thanh niên chạy nhanh ra, hai mắt cực kỳ linh động. Hắn vừa đi tới kiểm tra thi thể yêu thú, vừa không ngừng nịnh nọt đại hán kia. Những lời này làm cho vị đại hán cười to ha ha một trận, tựa hồ là một người hào sảng.

Đột nhiên, đại hán quay mặt lại. Vừa thấy được hai người Hàn Lập và Khúc Hồn, sau khi nhìn thoáng qua, cũng rất sảng khoái hướng bọn họ hô:

"Hai vị đạo hữu trông rất lạ, vừa tới Ngưng Thúy Đảo sao? Không biết có hứng thú cùng tại hạ đi bắt giết yêu thú không!"

Dưới sự nhiệt tình như thế, Hàn Lập cười cười không nói gì, nhưng Khúc Hồn lại lắc lắc đầu cự tuyệt.

Đại hán thấy vậy, lộ ra vẻ tiếc nuối, nhưng vẫn cực kỳ nhiệt tâm nói:

"Tại hạ Hác Viễn Thiên, ở Ngưng Thúy Đảo này cũng có vài phần danh khí. Hai vị sau này nếu thay đổi chủ ý, có thể đi tìm tại hạ" Nói xong lời này, đại hán từ trong tay thanh niên kia tiếp nhận một số lượng lớn linh thạch, sau khi nhìn thoáng qua, liền nhanh chóng hóa thân thành lục hồng bay đi.

Hàn Lập im lặng đứng yên tại chỗ.

Từ lão giả mặt hồng cùng truyền tống tới Hác đại hán đều nhiệt tình lôi kéo, xem ra Kết Đan tu sĩ tới Ngưng Thúy Đảo hiển nhiên không có nhiều, nhưng lại đều tự hình thành các nhóm nhỏ.

Xem ra giống như trên tư liệu, cho dù là tu sĩ Kết Đan Kỳ ở Ngoại tinh hải này cũng phải kết bạn mà đi mới có thể an toàn để truy giết yêu thú.

Nếu không phải hắn tự mình có kế hoạch khác, chỉ sợ cũng đã đáp ứng lời mời của một trong mấy nhóm đó.

Hàn Lập một mặt nghĩ thầm trong bụng, mặt khác lại cùng Khúc Hồn leo lên Thần Phong Chu, dựa theo phương hướng người kia mà ngự khí bay lên, hướng bên ngoài đảo mà phi hành.

Đứng trên Thần Phong Chu, Hàn Lập đem khối ngọc giản Hải Vực Đồ mới mua được lên nhìn kỹ, rồi mới thu lại.

Ngưng Thúy Đảo cũng không quá rộng lớn, chỉ sau một lúc, Thần Phong Chu đã phi tới bên bờ hòn đảo.

Đứng ở Thần Phong Chu bên bờ hòn đảo, Hàn Lập nhìn xung quanh một lát, trong mắt tinh quang chợt kéo, một lần nữa chỉnh lại phướng, hướng về phía biển sâu vô tận mà bay đi.

Hàn Lập không dám bay quá gần mặt biển.

Bởi vì có vài yêu thú tu vi cao thâm, cho dù nằm ở dưới đáy biển cũng có thể cách mấy trăm trượng nước biển mà lăng không hút lấy vật sống bay trên mặt biển, nếu có người tu tiên kinh động đến bọn chúng cũng đồng dạng khó thoát khỏi họa sát thân.

Hàn Lập tự nhiên là cực kỳ cẩn thận!

Nhưng ở Ngoại tinh hải cũng không thể phi hành quá cao, bởi vì ở Ngoại tinh hải không chỉ có yêu thú trong biển kết đoàn kết đội để tấn công, mà trên không trung cũng có yêu thú loại phi cầm không ngừng bay xung quanh xem xét, nếu bị bọn chúng theo dõi cũng là chuyền cực kỳ nguy hiểm.

Đương nhiên chuyện này cũng không phải là tuyệt đối, dù sao ở hải vực có rất nhiều tình huống khác nhau, không có cái gì là tuyệt đối an toàn cả.

Hàng năm đều có đông đảo tu sĩ truyền tống đên các Yêu thú đảo để thực hiên mộng đẹp bắt giết yêu thủ, nhưng không ít trong số đó sau khi rời đảo cũng không trở về nữa.

Chuyện Kết Đan Kỳ tu sĩ truy giết yêu thú không được, lại bị yêu thú cấp cao nuốt chửng cũng có lan truyền.

Có thể thấy, việc bắt giết yêu thú ở Ngoại Tinh hải có không ít chỗ tốt khiến cho người khác phải thèm đỏ mắt nhưng cũng tồn tại những nguy hiểm rất lớn.

Cho nên những tu sĩ đi bắt giết yêu thú, cơ bản đều sẽ tự động cùng những người quen biết tụ tập lại, tạo thành những đoàn thể cố định cùng nhau hành động.

Như vậy sẽ an toàn hơn nhiều.

Nhưng tụ tập đại lượng nhân thủ cùng nhau bắt giết yêu thú như thế cũng đã phạm vào chuyện kiêng kỵ.

Bởi vì trước kia, có chuyện tất cả tu sĩ trên một Yêu thú đảo đã phạm sai lầm là toàn bộ cùng nhau đi bắt giết yêu thú.

Kết quả là những tu sĩ này chỉ tự mãn được một thời gian, thì dẫn tới việc bị vài con yêu thú ở biển sâu đã ngoài thất cấp hoặc một đoàn yêu thú khác vây công, chẳng những những tu sĩ này chết thảm, ngay cả Yêu thú đảo cũng bị đám yêu thú phá hủy mất.

Sau khi chuyện như vậy xảy ra hai lần nữa thì cũng không ai dám tụ tập quá nhiều tu sĩ cùng hành động, nhiều lắm thì cũng chỉ mấy người, mười mấy người mà thôi.

Việc này cũng tạo thành cục diện, trên các Yêu thú đảo đều có rất nhiều tiểu đoàn thể, các tu sĩ độc hành tu vi cao thâm đều bị lôi kéo vào nhóm nào đó.

Vì những tin tức như vậy, sau khi bay ra Ngưng Thúy Đảo, thần sắc Hàn Lập trở nên trịnh trọng.

Hắn chẳng những phóng ra thần thức cường đại, đem phạm vi mấy chục trượng xung quanh bao trùm mà đồng thời còn toàn lực khu động Thần Phong Chu biến thành một đạo bạch quang, lấy tốc độ cực nhanh phá không phi hành.

Hàn Lập sau khi bay được vài canh giờ lại bắt đầu dừng lại xem xét phương hướng, sợ sẽ bay sai hướng không tìm được địa phương mà hắn muốn đi.

Phải nói là vận khí của Hàn Lập không tồi.

Dọc theo đường đi trừ phát hiện ở xa xa có một con yêu thú cấp năm đang chơi đùa trên mặt biển ngoài ra cũng không gặp phải phiền phức gì.

Sau ba ngày bay không ngừng nghỉ như vậy, rốt cuộc cũng đã nhìn thấy một tòa tiểu đảo toàn một màu hỏa hồng.

Đợi đến khi bay lại gần nhìn kỹ, mới có thể nhìn ra đảo này là do rất nhiều san hô màu đỏ tươi tụ lại từng đống mà thành, dưới ánh nắng mặt trời chiếu vào thì trở nên sáng lấp lóe, thật sự là xinh đẹp mê người.

Hàn Lập đứng trên bầu trời đảo này mặt lộ vẻ mừng rỡ.

------oOo------

Chương 395: Nghê Thường Thảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hồng hô đảo (Đảo san hô màu hông)! Đây là đảo san hô ở gần nhất hãy ở chỗ này đi!"

Hàn Lập đứng trên không thì thào sau đó khu động Thần Phong Chu đảo xung quanh bốn phía một vòng lớn rồi lại xoay trên không trung một lát.

Sau khi xác định phụ cận đảo san hô không có tu sĩ hay là yêu thú nào khác Hàn Lập và Khúc Hồn mới chậm rãi đáp xuống trên đảo này.

Tiểu đảo này diện tích không lớn, có kết cầu hình vòng không đều, do chứa nhiều rạn san hô lớn nhỏ khác nhau,đông một chuỗi, tây một chuỗi,cùng nhau tạo thành tiểu đảo.

Hàn Lập đứng trên mặt đất bóng loáng, dùng đầu bàn chân cọ xát bãi cát mịn màu đỏ sậm dưới chân, khoanh tay cẩn thận đánh giá địa hình hòn đảo này.

Chỉ sau chốc lát, hắn đã nheo hai mắt lại, lộ ra ánh mắt thâm trầm.

Đột nhiên, Hàn Lập hướng Khúc Hồn ra lệnh ở bên cạnh cảnh giới, còn mình bắt đầu đi lại trên đảo này.

Dưới tình huống có Khúc Hồn thủ vệ cảnh giới, Hàn Lập trong hai ngày chỉ ở trên đảo khám phá.

Hắn tra xét tất cả các khu vực trên đảo san hô. Thậm chí đến lúc cuối cùng còn tiến vào xuống đáy biển trung tâm kia, hồi lâu cũng chưa đi ra.

Đến ngày thứ ba thì Hàn Lập rốt cuộc cũng đã ngừng lại, trong lòng đã có quyết định.

Hắn ra lệnh cho Khúc Hồn lựa chọn vài khu vực, bắt đầu bố trí ba tòa đại trận *"Điên đảo Ngũ hành trận"*, *"Thiên phong cuồng liệt trận"* và *"Huyễn hình thiên la trận"*.

Các đại trận này đặt trên ba con đường để tiến vào trung tâm Hồng hô đảo.

Sau đó, Hàn Lập mới bày tại trung tâm Hồng Hô đảo mấy cái tiểu hình trận pháp đem bốn phía phong bế lại.

Như vậy hẳn có thể được gọi là thiên la địa võng rồi.

Sau khi làm xong hết thảy việc này, Hàn Lập cẩn thận kiểm tra một lần nữa xác định không có bỏ sót chỗ nào, mới móc từ trong áo ra một cái hộp ngọc.

Dùng tay vuốt ve một hồi mặt ngoài hộp ngọc, Hàn Lập mỉm cươi thần bí, nhẹ nhàng mở nắp hộp ra.

Bên trong là một gốc linh thảo thân dài một tấc có mười ba lá.

Toàn bộ mười mấy cái lá của gốc linh thảo này đều cuốn lại thành hình trụ, thoạt nhìn có chút kỳ lạ.

Nhưng càng ngạc nhiên hơn là, toàn thân của nó tản ra ánh sáng màu trắng mờ, có vẻ cực kỳ rực rỡ chói mắt, có chút bộ dáng tiên gia chi vật.

Đây là sát thủ lớn nhất của Hàn Lập *"Nghê Thường Thảo."*

Trên thực tế, linh thảo này mặc dù không thể nói là vật thường thấy, nhưng cũng không thể gọi là loại cực kỳ hiếm thấy.Trên các rạn san hộ tại Loạn Tinh Hải đều có thể tìm thấy vật này.

Nhưng nếu trong hoàn cảnh bị trồng vào trong bùn đất bình thường, bốn phía không có phong cảnh rực rỡ, thì không bao lâu

Nghê Thường Thảo sẽ héo rũ mà chết, rất là thú vị.

Kỳ diệu nhất chính là, quang hoa phát ra trên thân, sẽ giống với hoàn cảnh nơi sinh trưởng, có thể tùy theo sự thay đổi của sắc thái hoàn cảnh mà thay đổi. Tức là nó có thể phát ra hồng quang, cũng có thể phát ra lam quang hoặc các màu sắc khác.

Bất quá, dược hiệu của nó đối với tu tiên giả mà nói, cũng không quá quan trọng, hoàn toàn không như vẻ bề ngoài hấp dẫn. Chỉ có thể dùng để làm dược dẫn luyện chế một ít đan dược cấp thấp mà thôi, rất tầm thường nên không làm cho các tu sĩ chú ý đến.

Nhưng *"Nghê Thường Thảo"* còn có một cái tên cực kỳ quỷ dị: *"Dụ Yêu Thảo"* từng gây ra chấn động không nhỏ tại tu tiên giới Loạn Tinh Hải.

Lúc ấy cũng không biết là vị tu tiên giả nào vô ý phát hiện được. Dược thảo cực kỳ diễm lệ này, mặc dù lúc xuất hiện chỉ có mười ba cái lá cây cuốn lại thành hinh trụ, nhưng cứ hơn một trăm năm lại sẽ dần dần giăng ra một lá. Quá trình giăng ra này diễn ra liên tục sáu, bảy ngày đồng thời tản mát ra một loại mùi cổ quái.

Loại mùi này tu tiên giả ngửi thấy thì không có tác dụng gì, nhưng đối với đại đa số yêu thú trong biển mà nói, lại vô cùng hấp dẫn.

Chỉ cần ngửi thấy mùi này, yêu thú trong phạm vi nhất định đều sẽ lập tức tranh nhau truy tìm, con nào tìm thấy trước sẽ lập tức đem nó nuốt chửng.

Hơn nữa loại Nghê Thường Thảo này tuổi thọ càng lâu thì phạm vi ảnh hưởng khi lá cây giăng ra lại càng lớn. Dụ hoặc đối với cao cấp yêu thú cũng càng gia tăng.

Nghe nói từng có một vị cao nhân Nguyên Anh kỳ, tại nơi sâu trong Ngoại Tinh hải phát hiện một gốc Nghê Thường Thảo đã ngoài ngàn năm, hơn nữa linh thảo này vừa vặn đang là lúc giăng ra lá cây thứ mười một.

Kết quả vị cao nhân này chính mắt thấy phụ cận hơn mười con yêu thú cấp năm, cấp sáu đồng loạt hướng hắn vọt tới dọa vị cao nhân này phải lập tức bỏ chạy.

Vì vậy, sau khi cái phát hiện này được công khai tại tu tiên giới.

Có rất nhiều tu sĩ có ý nghĩ lợi dụng linh thảo này để dụ yêu thú tới, rồi diệt chúng lấy yêu đan.

Bởi vì việc cao giai tu sĩ tới Loạn Tinh Hải bắt giết yêu thú đau đầu nhất chính là, thường thường truy tìm mấy tháng ở ngoài khơi, một con yêu thú cũng không phát hiện ra.

Đối với đại đa số tu sĩ mà nói, yêu thú cấp năm là mục tiêu tốt nhất để hạ thủ, còn yêu thú cấp sáu, cấp bảy nếu hạ thủ thì có nguy hiểm chết người. Mà yêu thú đã ngoài cấp tám, trừ những môn phái lớn, còn lại các tu sĩ bậc cao khác nếu thấy đều phải lập tức bỏ chạy.

Nếu không chẳng những không bắt giết được yêu thú, mà còn phải làm thức ăn cho nó.

Số lượng yêu thú ở Ngoại tinh hải quả thật rất nhiều nhưng chúng nó chỉ cần không trồi lên mặt biển mà ẩn nấp dưới biển không ra thì căn bản không thể phát hiện.

Nếu không cao giai tu sĩ có thể mỗi ngày ngự khí đi cả ngàn dặm, có thần thông dùng thần thức tìm tòi ngoài khơi và đáy biển, chỉ sợ nơi này chỉ trong vòng nửa năm, sẽ không còn sót lại một con yêu thú nào.

Dù sao trừ nguyên nhân Ngoại Tinh Hải quá lớn và đại đa số yêu thú đều có thủ đoạn ẩn thân độc đáo của chính mình cho dù dùng thần thức thăm dò để truy tìm cũng khó có thể phát hiển ra.

Bây giờ xuất hiện loại *"Nghê Thường Thảo"* có kỳ hiệu dẫn dụ yêu thú này, tự nhiên khiến cho tu tiên giới lúc ấy một trận xao động.

Trong vòng mấy trăm năm sau đó, Nghê Thường Thảo trở nên quý hiếm vô cùng.

Nhưng rất nhanh những người này liền phát hiện loại ý nghĩ này đúng là nằm mơ ban ngày.

Đầu tiên bọn họ không có biện pháp nắm giữ chuẩn xác thời gian giăng lá của *"Nghê Thường Thảo"*.

Nói là khoảng một trăm năm giăng ra một cái lá, nhưng sai biệt vài ba năm cũng là chuyện rất bình thường. Bọn họ những tu sĩ hay phải ra biển, không có cách hữu hiệu nào lợi dụng khoảng thời gian này.

Tiếp theo, họ lại buồn bực phát hiện, Nghê Thường Thảo này lại có một loại tập tính cổ quái, nếu chưa đầy một trăm năm thì không thể di chuyển.

Nếu không Nghê Thường Thảo sẽ mất đi kỳ hiệu phát ra mùi vị khi giăng lá.

Từ đó, ý nghĩ nhanh chóng đem Nghê Thường Thảo lúc giăng lá đi ra Ngoại Tinh hải cũng biến mất.

Vì vậy tên gọi *"Dụ Yêu Thảo"* sau khi các tu sĩ từ bỏ không lâu đã khôi phục lại thành *"Nghê Thường Thảo"*.

Hàn Lập từ trong một cái ngọc giản, thấy ghi lại những tu liệu như thế.

Hắn lúc ấy linh quang nhất động, liền nghĩ tới công hiệu thần kỳ của tiểu bình sau khi phối hợp xảo diệu với linh thảo này,sẽ sinh ra kỳ hiệu *"Ôm cây đợi thỏ"*.

Hắn lập tức từ trong phường thị thu mua một đám Nghê Thường Thảo về bên trong động phủ của mình làm thí nghiệm.

Quả nhiên sau khi tích lục dịch vào, nhanh thì một hai ngày, lâu thì bốn năm ngày, Nghê Thường Thảo khẳng định sẽ giăng ra một lá.

Mà trong quá trình giăng ra cũng phát tán ra khí tức cổ quái, khí tức này không thể nói là dễ ngửi nhưng cũng không thể nói là hôi thối, đúng là một loại mùi kỳ dị làm cho người ta ấn tượng sâu đậm.

Hàn Lập trong lòng nghi hoặc đem hai con Huyết ngọc tri chu bỏ vào trong dược viên, kết quả hai con linh thú này lập tức cực kỳ kích động vọt đi, không chút do dự đem vài cọng Nghê Thường Thảo phát ra mùi cổ quái đó ăn đến khi không còn một mống.

Sau khi loại mùi này biến mất, hai con nhên lập tức khôi phục thái độ bình thường.

Hàn Lập vui mừng xen lẫn sợ hãi, sau khi lo lắng quan sát hai con Huyết ngọc tri chu hơn mười ngày, không có xuất hiện cái gì dị thường, lúc này mới yên tâm trở lại.

Có cái sát thủ này trong tay, hắn nhất thời đối với con đường sát yêu lấy đan của mình tràn ngập tin tưởng.

Sau khi chuẩn bị một lần nữa, Hàn Lập chẳng những đem theo số lượng lớn Nghê Thường Thảo còn đặc biệt chọn Ngưng Thúy Đảo hải vực đông đảo đảo san hô mà truyền tống tới.

Dù sao, cũng chỉ có tại địa phương đông đảo san hô, Nghê Thường Thảo mới có thể sinh sống được.

Bây giờ, sau khi hắn bố trí thiên la địa võng ở Hồng hô đảo thì đem Nghê Thường Thảo thôi thúc, làm cho yêu thú tự động đến trước cửa.

Hàn Lập tìm tại một rạng san hô cô độc ở trung tâm hình vòng trên san hô đảo, đem cây con Nghê Thường Thảo dời sang đó.

Mặc dù hắn biết, Nghê Thường Thảo càng nhiều tuổi thì khi giăng là độ ảnh hưởng càng lớn, nhưng vì sự an toàn khi làm lần đầu, hắn vẫn làm từ Nghê Thường Thảo trăm năm tuổi.

Hàn Lập lấy ra tiểu bình, cẩn thận tích một giọt lục dịch bên trong bình lên trên Nghê Thường Thảo.

Sau đó bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần tại phụ cận, Khúc Hồn cũng đã sớm về tới bên cạnh hắn, nhất tề bắt đầu dưỡng thần.

Đến ngày thứ ba, Nghê Thường Thảo rốt cuộc cũng có dấu hiệu bắt đầu giăng lá và phát tán ra mùi kỳ dị.

Hàn Lập không nói gì, quang mang trên tay chợt lóe mấy quang hoa khác nhau của bốn cái trận kỳ cũng chỉnh tề cắm trên mặt đất trước mặt.

Hàn Lập nhìn trận kỳ này một lát, thần sắc bất động một lần nữa nhắm mắt lại.

Hắn đã suy nghĩ thấu đáo rồi, nếu mấy ngày sau còn chưa có yêu thú xuất hiện, hắn sẽ tích thêm một giọt lục dịch, đem phạm vi dẫn dụ yêu thú của Nghê Thường Thảo mở rộng thêm một ít.

Cứ như thế, sẽ có yêu thú tự động tới trước cửa.

------oOo------

Chương 396: Sát yêu thủ đan

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lo lắng của Hàn Lập hiển nhiên là dư thừa.

Sau gần nửa canh giờ, Hàn Lập đã cảm thấy hai cổ linh khí cường đại ba động từ hai phương hướng cấp tốc tới gần Hồng hô đảo (đảo san hô màu hồng), khiến sắc mặt hắn hơi đổi.

Hắn đột nhiên giương to đôi mắt, gắt gao nhìn chằm chằm vào trận kỳ kia, môi mím chặt lại có chút khẩn trương.

Mặc dù hết thảy đều an bài thỏa đáng, nhưng một lần đối mặt với hai con yêu thú cấp cao, trong lòng vẫn không tự kìm hãm được mà trở nên khẩn trương.

Đột nhiên, một thanh trận kì màu tím quang mang đại phóng, tiếp theo bắt đầu trở nên rung nhẹ.

Hàn Lập thần sắc nghiêm nghị, nhưng không hành động ngay lập tức mà chỉ yên lặng xem không nói gì.

Hắn biết mặc dù ngũ cấp yêu thú đã có linh trí nhưng nếu đã bị hãm vào đại trận như *"Điên đảo ngũ hành trận"*, thì trong vòng nửa khắc không có khả năng phá trận mà ra. Bởi vì tu vi của ngũ cấp yêu thú, mặc dù được xưng là ngang bằng với tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, nhưng nếu chân chính chiến đấu thì hơn phân nửa không bằng tu sĩ đồng cấp đối thủ.

Dù sao linh trí của bọn chúng rất thấp, pháp thuật thiên sanh lại quá đơn giản, nên rất dễ dàng bị người tu tiên đồng cấp nắm bắt được sơ hở mà đánh chết.

Trận pháp cao thâm như vậy càng không phải bọn chúng có thể phá được trong thời gian ngắn.

Bởi vậy, Hàn Lập mới có thể an tâm đợi đến lúc một con yêu thú khác lạc vào trận pháp mới phóng tâm mà ra tay.

Chính khi hắn đang có cảm giác bất an thì một thanh trận kỳ màu vàng cũng bắt đầu trở nên quang hoa đại phóng và khẽ phát ra âm thanh ong ong.

Nhất thời, khuôn mặt đang nghiêm nghị của Hàn Lập lộ ra một chút vui mừng, tiếp theo hai tay chắp lại bắt pháp quyết đem khí tức của Nghê Thường Thảo cách đó không xa dùng ảo trận cấm chế chung quanh phong kín lại.

Nếu không, lại dẫn đến một, hai con yêu thú khác. Hắn sẽ không thể ứng phó được.

Sau khi làm xong việc này, Hàn Lập đưa một tay lên, hướng hư không nhẹ nhàng chụp một cái. Hai lá trận kỳ phát ra âm thanh khác thường tự động bay vụt đến trên tay hắn, trong miệng lại nói ra một từ *"Đi"*.

Khúc Hồn phía sau lập tức mở miệng phun ra một đạo hoàng mang. Tiếp theo hoàng mang đại phóng, cuồn cuộn nổi lên đem Hàn Lập hóa thành một đạo hoàng hồng bay lên trời rời đi.

Một lát sau,Hàn Lập lại xuất hiện tại một *"Huyễn hình thiên la trận"* trên bầu trời phía tây,chỉ thấy trong trận hai màu hoàng, lục đang không ngừng quay cuồng. Từ trong trận mơ hồ phát ra tiếng trâu rống như trời long đất lở.

Hàn Lập phóng ra Thần Phong Chu, ngự khí một mình bay ra.

Tiếp theo, hắn từ trong áo rút ra trận kỳ màu vàng, sau khi nhẹ nhàng lay động nơi tay, từ trên cột cờ bắn ra một đạo hoàng quang đánh vào trên thải hà, nhất thời các loại ánh sáng trở nên mờ lại, lộ ra một đầu yêu thú đang bị vây ở trong trận.

Yêu thú này dài chừng hai,ba trượng toàn thân tròn như trái banh cả người đều là gai nhọn màu lửa đỏ vừa nhìn giống như một con hải đảm (nhím biển) thật lớn. Nhưng mà trên cơ thể phồng lên đó lại được bao phủ bởi mấy chục con ngươi màu xanh giống nhau.

Những con ngươi đó lạnh như băng, đang liên tiếp bắn ra quang mang đỏ đậm không ngừng đánh sâu vào cấm chế của đại trận, mà thanh âm giống tiếng trâu rống kia chính là từ trong cái bụng mập mập kia không ngừng phát ra, tựa hồ đang cáu kỉnh bạo ngược ở trong đó.

"Thiên Mục Yêu".

Vừa nhìn rõ tướng mạo của yêu thú,Hàn Lập ngay lập tức nhận ra lai lịch của yêu thú này, trong lòng trở nên có chút hưng phấn.

Đó là một trong ngũ cấp yêu thú thường gặp nhất trong Loạn Tinh Hải, rất hợp để hắn thực hành một số kỹ năng.

Hắn không dám trì hoãn lâu! Đây không phải là *"Điên đảo ngũ hành trận"* chính thức có thể sẽ không chống nổi yêu thú này đánh phá thêm vài lần nữa. Vì vậy lập tức tâm niệm nhất động, hướng Khúc Hồn ra lệnh.

Khúc Hồn sau khi nhận được phân phó, hoàng quang quanh thân lập tức biến đổi, đột nhiên chuyển hóa thành huyết quang trùng thiên, tiếp theo hai tay hợp lại rồi rất nhanh chia ra, từ trong bàn tay bắn ra một đạo phi mang hình lưỡi liềm màu vàng, bắn thẳng vào trong trận hướng *"Thiên mục yêu"* hung hăng chém tới.

Đúng là Khúc Hồn đã luyện hóa dung hợp với pháp bảo *"Hỗn Nguyên Bát"*.

"Thiên mục yêu" mặc dù bị vây trong trận, nhưng tựa hồ cũng biết sự lợi hại của hoàng mang, con ngươi quanh thân trong nháy mắt đồng thời nhìn chòng chọc về hướng *"Hỗn Nguyên Bát"* đang bay tới, mấy chục đạo xích mang đồng loạt phát ra, hóa thành một cột sáng màu đỏ rất lớn, ngạnh tiếp đạo hoàng mang kia, nhất thời cùng pháp bảo khu động của Khúc Hồn hình thành cục diện so đấu pháp lực.

Thấy cảnh này, Hàn Lập chẳng những không giận mà ngược lại lộ ra sắc mặt vui mừng.

Hắn đưa tay sang bên hông vỗ một cái vào túi trữ vật đang phồng lên, nhất thời hơn trăm đạo bạch quang từ trong đó không ngừng bay ra, trong chớp mắt đã đến bốn phía xung quang đại trận, lộ ra đám Khôi Lỗi thú dữ tợn.

Khôi Lỗi thú cao tầm một trượng này vừa hiển lộ thân hình lập tức mở miệng, nhất thời các loại thứ mang đủ loại màu sắc băt đầu được ngưng tụ trong miệng chúng nó, bộ dáng chỉ cần được phân phó là lập tức hành động.

Lúc này, trên mặt Hàn Lập mọc lên vẻ đỏ ửng vì hưng phấn, lộn tay một cái, món *"Hồng tuyến độn quang châm"* kia liền xuất hiện trên tay.

Đồng thời, trên trăm đạo cột sáng từ miệng Khôi Lỗi thú chỉnh tề phun ra, hướng *"Thiên mục yêu"* trong trận mà bắn tới.

Yêu thú tựa hồ cũng phát hiện không ổn, nó đột nhiên rít một tiếng, cả thân thể *"Xịch"* một cái, cả thân thể cuốn thành một khối cầu thật lớn tràn đầy gai nhọn, đồng thời từ màu sắc của quang mang phun ra từ trong con ngươi nó chợt biến đổi xích mang đột nhiên biến thành lục mang, lục mang này cũng không bay ra công kích địch nhân mà là ngưng tụ ở bốn phía trên nhục cầu thành một màn hào quang quanh người nó.

Trên trăm đạo cột sáng đồng thời đánh tới trên màn hào quang sanh biếc,quang mang cuồn cuộn đánh vào khắp nơi, vòng bảo hộ yêu thú mặc dù vẫn còn chống đỡ được,nhưng lục quang trên màn hào quang lóe ra không ổn định, trạng thái có vẻ không thể tiếp tục chống đỡ lâu nữa.

Mà lúc này Hỗn Nguyên Bát rốt cuộc cũng đã đánh tan cột sáng hồng sắc không có lực phía sau cầm cự, dưới sự chỉ huy của Khúc Hồn hóa thành thật lớn, trong nháy mắt hóa thành một vòng tròn đường kính mấy trượng, phối hợp với cột sáng công kích hung hăng đánh xuống vòng hào quang.

Một trận âm thanh vỡ tan thanh thúy truyền đến, màn hào quang mặc dù được *"Thiên mục yêu"* dùng hết sức phun ra lục mang cầm cự vẫn không chịu nổi cột sáng và *"Hỗn Nguyên Bát"* song trọng công kích hoàn toàn bị phá hủy.

Thấy cảnh chờ đợi đã lâu này, Hàn Lập không cần suy nghĩ giương tay lên, mười mấy đạo hồng tuyến rời tay bay ra thừa cơ mà bắn vào thân thể đang phơi bày ra của yêu thú….

Sau thời gian chừng một bữa cơm, Hàn Lập đứng giữa trận pháp,trên tay nâng một viên nhỏ hình cầu màu xanh biếc, sắc mặt vui mừng.

Dưới chân hắn là thi thể yêu thú lỗ chỗ vết thương, tại nơi nào đó trên thi thể hiện ra lỗ máu giống như nắm tay người.

"Đi".

Hàn Lập không chần chờ lâu, sau khi dùng túi trữ vật thu lại thi thể của Thiên mục yêu lập tức lệnh cho Khúc Hồn biến thành hoàng hồng quyển mà đi, hướng một đại trận khác đi tới.

Cứ như vậy, Hàn Lập ở lại Hồng hô đảo này cũng đã hơn một tháng.

Hắn trước sau mấy lần nhỏ lục dịch cho *"Nghê thường thảo"* kia làm cho nó phát ra mùi thơm dần dần mở rộng phạm vi thu hút yêu thú.

Kể từ đó cơ hồ cứ cách hai, ba ngày sẽ có yêu thú bị hấp dẫn mà đến.

Làm cho hắn và Khúc Hồn một hơi tiêu diệt luôn hơn mười con yêu thú cấp năm, thật khiến Hàn Lập mừng như điên không thôi.

Nhưng khi Nghê Thường Thảo đạt đến bốn trăm năm tuổi thì lại đưa đến một đầu lục cấp yêu thú hiếm thấy,yêu thú *"Kê quan giao"*, dọa Hàn Lập nhảy dựng lên, vội vàng dùng trận pháp cấm chế khí tức Nghê Thường Thảo phát tán ra ngoài,lúc này mới làm cho con yêu thú sau khi tại phụ cần lưỡng lự vài lần phải tức giận rời đi.

Hàn Lập sau cơn kinh sợ cuối cùng đã hiểu ra, Nghê Thường

Thảo tốt nhất chỉ thôi thúc cho đến khi nó đạt đến ba trăm năm tuổi là được.Nếu tăng thêm số tuổi, sẽ đưa tới yêu thú cấp bậc rất cao.

Vì vậy, hắn vội vàng thay đổi một gốc cây non Nghê Thường Thảo, một lần nữa thôi thục sự phát triển!

Nhưng lúc này ngũ cấp yêu thú phụ cận Hồng hô đảo có lẽ đều bị hắn chém giết hết cả.

Sau khi thấy liên tiếp sáu, bảy ngày mà không có yêu thú nào tới cửa, Hàn Lập và Khúc Hồn không có lưu luyến mà lập tức đem trận pháp thu lại sau đó hướng về phía sâu trong Ngoại tinh hải bay mấy ngày để tìm một đảo San hô khác rồi lại bày trận, tiếp tục việc sát yêu lấy đan.

Hàn Lập sống loại cuộc sống vừa kích thích lại vừa nguy hiểm này trong Ngoại tinh hải năm năm.

Trong thời gian này, hắn chém giết hàng trăm ngũ cấp yêu thú, thậm chí có một vài yêu thú xa lạ chưa bao giờ nghe nói qua ở tu tiên giới. Việc này làm cho Hàn Lập khi mới đánh nhau với chúng mấy lần suýt chết…

Nếu không dựa vào việc Khúc Hồn và Khôi lỗi không sợ chết, sợ rằng cho dù có trận pháp giúp, hắn cũng sẽ phải táng thân trong biển rộng mịt mờ.

Hơn nữa trải qua mấy năm tiêu hao, chẳng những Khôi Lỗi môn hao tổn hết phần lớn, chỉ còn lại chừng hai mươi, ba mươi con mạnh nhất, thậm chí khí cụ bày trận cũng vì bị mấy đầu yêu thú tính tình dữ dằn tự bạo nên phần lớn đều bị hủy diệt với hư hại, không còn được đầy đủ.

Nửa năm trước, khi hắn không cẩn thận đưa tới một đầu thất cấp yêu thú, bất đắc không thể làm gì khác hơn là bỏ lại đại trận *"điên đảo ngũ hành"* tạm thời vây khốn yêu thú này mà cùng với Khúc Hồn lập tức bỏ của chạy lấy người.

Tổn thất trong năm năm lớn như thế, đương nhiên thu hoạch lại càng cực kỳ kinh người.

Trừ mấy trăm khỏa ngũ cấp yêu thú đan ra, Hàn Lập còn thu được rất nhiều tài liệu có giá trị và quý hiếm từ yêu thú, thậm chí phải vứt đi một vài thứ giá trị hơi kém để giảm bớt áp lực cho túi trữ vật.

Mặt khác nhờ vào việc tiêu diệt mấy trăm yêu thú, hắn đã luyện kĩ thuật thực chiến đến trình độ xuất thần nhập hóa và nắm giữ không ít tiểu kỹ xảo độc môn để diệt yêu thú.

Hàn Lập hôm nay, cho dù một mình chống lại một đầu yêu thú cấp năm bình thường cũng có thể sắc mặt thong dong mà đối phó.

------oOo------

Chương 397: Bế phủ khổ tu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập đang trên đường cẩn thận bay trở về Ngưng Thúy Đảo.

Hắn rất rõ ràng, không có trận pháp và Khôi lỗi phụ trợ, chỉ bằng vào hắn, Khúc hồn và hai con huyết ngọc tri chu ở Ngoại tinh hải xông pha thực sự rất nguy hiểm.

Dù bọn hắn có thể dễ dàng đối phó ngũ cấp yêu thú, nhưng vạn nhất bị yêu thú trên lục cấp nhìn thấy thì vẫn khó mà thoát chết.

Hơn nữa theo hắn đoán, số yêu đan mà hắn thu thập được hẳn là cũng đủ cho hắn thực hiện nhị chuyển thậm chí tam chuyển mà vẫn còn thừa nhiều.

Mấy trăm khỏa yêu đan của yêu thú cấp năm giá trị ít nhất cũng hơn mười vạn linh thạch, càng đừng nói trong đó không ít loại cực kỳ hiếm có, sợ rằng giá trị còn cao hơn nhiều lần.

Hàn Lập cũng không có tham lam.

Hắn làm hết thảy những việc này cũng đều vì có thể trên con đường tiên đạo tiến xa hơn một chút, cho nên khi phát hiện nguy hiểm trùng trùng thì lập tức quyết định thu tay trở về.

Bọn họ bây giờ đang ở một nơi rất sâu trong Ngoại tinh hải.

Nếu không phải mỗi khi đi qua một hòn đảo xa lạ nào hắn đều ghi lại vào Hải vực đồ của mình, nói không chừng bây giờ ngay cả đường trở về cũng không tìm được.

Lộ trình trở về, Hàn Lập đã bay được vài tháng.

Trên người hắn mang trọng bảo, thật sự sợ hãi trên đường gặp phải yêu thú lợi hại hoặc đả kiếp giả trong truyền thuyết.

Nếu là yêu thú thì chưa thực sự nguy hiểm, hầu hết đều sẽ không truy đuổi đến mức không chết không thôi.

Nhưng nếu là gặp phải tu sĩ lòng dạ độc ác, tự nhiên sẽ không buông tha cho những kẻ sức cùng lực kiệt như bọn họ.

Đến lúc đó, chẳng những Yêu đan khó bảo toàn, sợ rằng hơn phân nửa ngay cả cái mạng nhỏ cũng muốn phải ô hô!

Cho nên dọc theo đường đi hắn và Khúc Hồn rất đề cao cảnh giác, nếu phát hiện có tung tích của tu sĩ khác thì lập tức ẩn trốn hoặc chạy ra xa khỏi nơi đó.

Cứ như vậy, cuối cùng cũng không gặp chuyên gì không may đem yêu đan về tới khu vực Ngưng Thúy đảo, việc này làm cho hắn có thể nhẹ nhõm thở dài một hơi!

Hàn Lập đi vào cái cửa hàng cực kỳ rách nát kia, trừ hai gã chưởng quỹ của cửa hàng là người khác ra thì hết thảy vẫn giống lúc hắn rời đi.

Hắn không để ý đến ánh mắt mang vẻ kinh ngạc của mọi người, trực tiếp đi vào căn phòng truyền tống.

Tu sĩ Thiên Tinh cung bên trong thạch ốc đã được đổi thành một gã trung niên nhân có khuôn mặt vui vẻ và ôn hòa.

Hắn vừa thấy Hàn Lập và Khúc Hồn đi đến liền mỉm cười hỏi:

"Hai vị đạo hữu muốn truyền tống sao!"

Hàn Lập đang nằm vùi đầu trên chiếc giường lớn, hô hô mấy tiếng tỉnh dậy từ trong giấc ngủ.

Lúc này hắn đã về tới động phủ tại tầng ba chin Thiên tinh thành. Thân thể và tâm trí mệt mỏi khiến hắn bất chấp mọi chuyện mà lăn ra ngủ. Sau mấy ngày mới tỉnh lại trong trạng thái tinh thần tỉnh táo.

Lần đi Ngoại Tinh hải này, thật sự làm cho hắn thực sự mệt mỏi!

Sau khi tỉnh lại, Hàn Lập đi bộ một vòng chung quanh nội động phủ, cảm giác được vài năm không thấy, trong này hết thảy đều làm cho hắn dâng lên một cảm giác thân thiết.

Nhưng khi hắn nhìn đến trùng thất (phòng côn trùng) thì lại phát hiện Phê Kim Trùng kia đã hóa thành một cái ngân cầu thật lớn. Đang treo ngược trên trần nhà trùng thất mà tiến vào giấc ngủ sâu.

Một màn này làm cho hắn không khỏi lắc đầu nhẹ.

Tiếp đó, Hàn Lập đi tới phường thị một chuyến. Chạy đến nhiều cửa hàng mua hết tất cả các loại đan phương (phương pháp luyện đan) trong phường thị.

Sau đó lập tức hồi phủ, bắt đầu chìm vào trong việc hối hả luyện đan.

Suốt thời gian hai năm, Hàn Lập ở trong động phủ dựa theo đan phương thu thập được mà đem Yêu đan này kết hợp với linh thảo được thôi thúc, luyện chế ra nhiều lô lớn các loại đan dược.

Nguyên vấn đề kháng dược tính trước đây làm hắn đau đầu,rốt cuộc cũng không còn quá lo nữa.

Hơn thế trong lúc ở đây, hắn cũng đem các loại tài liệu yêu thú không cần thiết rồi cùng với những tiểu thương gia không phải cư dân Thiên tinh thành chậm rãi tiêu thụ, đổi lấy một số lượng lớn linh thạch rồi trở về.

Nhất thời hắn sẽ không phải vì chuyện linh thạch mà lại rầu rĩ!

Sau khi làm xong việc này, Hàn Lập đem động phủ hoàn toàn phong bế, bắt đầu chuẩn bị cho việc tán công.

Bất quá, trong một lần vô ý sửa sang lại túi trữ vật chứa đan dược và tài liệu yêu thú còn lại thì lại làm cho hắn có chút đau đầu.

Đây là cái hắn dùng để dụ yêu thú tại Loạn Tinh Hải mà thôi thúc ra, chính là một số lượng lớn *"Nghê Thường Thảo"* mấy trăm năm tuổi.

Vật này đem bán không được bao nhiêu linh thạch, còn nếu hủy đi lại có chút đáng tiếc, dù sao cũng phải dùng không ít lục dịch để thôi thục mới được như vậy.

Mặt khác, hắn thủy chung đối với việc Nghê Thường Thảo có lực hấp dẫn lớn đối với yêu thú vẫn cảm thấy có hứng thủ, muốn cẩn thận nghiên cứu.

Hàn Lập nhìn đông đảo Nghê Thường Thảo trước mắt, không hiểu sao dâng lên một cái ý niệm quái dị trong đầu, càng lúc càng mạnh liệt không sao ngừng lại được, điều này làm cho trong lòng hắn có chút kinh ngạc.

Sau khi nghiêng đầu suy nghĩ một chút hắn đột nhiên đem Nghê Thường Thảo một lần nữa thu lại, rồi mang đến trùng thất nơi giam giữ *"Phệ Kim Trùng"*.

Tùy ý đem một gốc Nghê Thường thảo mấy trăm năm ném vào bên trong trùng thất.

Nhưng Phệ Kim trùng đang ngủ kia căn bản không có bất cứ phản ứng nào.

Thấy cảnh đó, Hàn Lập cười vài tiếng tự giễu.

Nhưng sau khi quay đầu lại do dự một chút vẫn để Khúc Hồn đem *"Nghê Thường Thảo"* chuyển đến bên trong dược viên trên mấy khối san hô thật lớn.

Sau đó không lâu, Hàn Lập tiến vào trong mật thất, dựa theo *"Tam chuyển trọng nguyên công"* pháp quyết tán công, ắt đầu cẩn thận tán đi tu vi.

Vì muốn an toàn và ổn định nên quá trình tán công của Hàn Lập rất thong thả, hậm chạp.

Cả quá trình tán công kéo dài nửa tháng, Hàn Lập đem tu vi mình giảm đi đến khi đạt đến tiêu chuẩn Trúc cơ sơ kỳ mới vừa ý mà chấm dứt.

Lúc này Hàn Lập tạm thời xuất quan một chút để củng cố tu vi của mình sau khi tán công, rồi sẽ lại phục dược để tu luyện *"Tam chuyển trọng nguyên công."*

Trong lúc này, Hàn Lập thần xui quỷ khiến thế nào mà một lần nữa sử dụng lục dịch thôi thục một gốc Nghê Thường Thảo, cũng nhân đó phát hiện ra khí tức cổ quái bên trong trùng thất.

Sau đó hắn đứng ở bên ngoài trùng thất, tập trung tư tưởng nhìn qua một cái lỗ nhỏ trong chốc lát, trong lòng thấy hơi thất vọng.

Bởi vì ngân cầu do Phệ Kim Trùng ngưng tụ thành vẫn không nhúc nhích, tựa hồ không có gì khác so với trước kia.

Việc này làm cho Hàn Lập có chút ngoài ý muốn nhưng cũng không lấy làm kỳ quái.

Bởi vì Nghê Thường Thảo nguyên bổn cũng không phải đối với mọi loại yêu thú đều có lực hấp dẫn.

Mà Phệ Kim Trùng này bài danh cao như thế, không bị mấy cây này dụ hoặc là chuyện rất bình thường.

Hàn Lập nhẹ thở dài một hơi, chuẩn bị không lãng phí thời gian và lục dịch trên loài cây này nữa, sẽ dốc toàn lực để luyện chế *"Tự Linh Hoàn"* tranh thủ làm cho hai con huyết ngọc chi thù lại thăng cấp lần nữa còn giá trị hơn.

Vào lúc hắn đang nghĩ như thế, ngân cầu trong trùng thất đột nhiên nứt ra.

Mấy trăm con Phệ Kim Trùng hai mắt hồng quang lấp lóe, cả đám đều nhằm phía Nghê Thường Thảo đang phát ra khí tức cổ quái mà xông tới, trong nháy mắt đem nó gặm sạch không thừa một chút. Sau đó vẫn phát ra âm thanh khe khẽ không ngừng, tựa hồ có chút giận dữ.

Chứng kiến cảnh này, Hàn Lập có chút sợ hãi! Nhưng lập tức lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Xem ra, cái thí nghiệm này còn có thể tiếp tục làm tiếp đây!

Hàn Lập tâm tình đại hảo rời khỏi trùng thất, rồi phân phó Khúc Hồn, sau này cứ cách một đoạn thời gian thì lại đem một gốc Nghê Thường Thảo vào.

Hắn muốn biết,Nghê Thường Thảo này rốt cuộc đối với yêu thú có tác dụng gì để giải đáp nghi hoặc trong lòng.

Sau đó không lâu,Hàn Lập mang tất cả đan dược tiến vào trong mật thất, đóng cửa chuẩn bị sinh tử quan.

Hàn Lập hoàn toàn không ăn không uống, vì quyết định chuyên tâm tu luyện, không khôi phục tu vi thì tuyệt không rời khỏi mật thất nửa bước.

Về phần hết thảy mọi việc trong động phủ, bởi vì có phân thân Khúc Hồn có thể từ xa điều khiển, cũng không cần hắn phải quan tâm lắm.

Vì vậy Hàn lập từ trong túi trữ vật móc ra một bình đan dược, sau khi ăn vào một viên thì chậm rãi nhắm hai mắt lại, tiến vào trong vong ngã của việc tu luyện.

Thời gian sao đó,Hàn Lập trừ việc mỗi ngày đều ở trong mật thất liên hệ với Khúc Hồn một lần ra thì dồn toàn bộ tâm tư còn lại cho việc đả tọa luyện khí.

Trong khoảng thời gian này, Hàn Lập tự nhiên tâm vô bàng vụ (tâm không có tạp niệm) chỉ cần cảm thấy linh khí trong cơ thể không đủ, sẽ tùy ý lấy ra một viên đan dược lại ăn vào, sau đó tiếp tục tu luyện.

Cứ như vậy, thời gian tự nhiên trôi đi rất nhanh.

Mỗi năm đều đơn điệu tu luyện như thế, cuộc sống buồn tẻ chỉ biết tu luyện rồi lại tu luyện dưới dục vọng mãnh liệt một lòng muốn kết đan của Hàn Lập, bất tri bất giác mà trôi qua.

Mười năm chợt lóe mà qua, cửa lớn mật thất không hề động tĩnh.

Hai mươi năm trôi qua, cửa lớn vẫn đóng chặt không mở!

Ba mươi năm…

Thời gian trôi qua, nhật nguyệt như thoi đưa…!

Vào một ngày sáu mươi năm sau, bầu trời trên động phủ Hàn Lập đột nhiên bị mây đen che kín, ngân xà loạn vũ (chớp giăng đầy trời), sắc trời chợt trở nên tối tăm.

Đồng thời, linh khí của hơn trăm dặm gần đó, tất cả đều điên cuồng hướng về phía động phủ của Hàn Lập mà tụ lại, hình thành nên một dòng suối lớn linh khí mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Tất cả tu sĩ ở gần đó đều cả kinh, vô luận là người đi ngang qua đó hay là người ở gần đó cũng đều dừng chân không bước tiếp hoặc đi ra khỏi động phủ hướng địa phương phát sinh dị tượng thần sắc kinh ngạc nhìn tới.

"Kết đan! Lại có người kết đan!"

Rất nhiều tu sĩ ngơ ngác nhìn một màn này, trong miệng thì thào lẩm bẩm, thần tình trên mặt mỗi người cũng khác nhau, cực kỳ phong phú và đa dạng.

Có đố ky, mờ mịt, còn lại hầu hết là toát ra ánh mắt cực kỳ hâm mộ…

Đồng thời, đông đảo tu sĩ tu vi đã ngoài Kết đan kỳ trong thành mặc dù không có chứng kiến thiên tượng phong vân biến sắc này, nhưng linh khí dị thường của tòa thiên tinh thành này thì vẫn không thể thoát khỏi thần thức cường đại của bọn họ cảm ứng được.

Bọn họ sau khi hướng động phủ của Hàn Lập liếc mắt xem xét một lát, có người thần sắc bất động, có người tỏ vẻ hưng phấn,còn có người hơi nhíu mày…

------oOo------

Chương 398: Kết đan dữ pháp bảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bên trong động phủ, cánh cửa mật thất rốt cuộc cũng đã mở ra.

Một bóng người lóe ra với mái tóc rối bời nhìn không rõ khuôn mặt từ trong mật thất chậm rãi đi ra.

Lúc này, hoàng quang lóe ra, Khúc Hồn lập tức xuất hiện bên cạnh người này, thần sắc cực kì mê muội.

"Hắc hắc, Kết đan rốt cuộc Kim đan đại thành!" Nhìn hết thảy mật thất và Khúc Hồn đang nghiêng người bên cạnh. Người này đột nhiên ngửa đầu cười phá lên, mơ hồ lộ ra âm thanh như rồng ngâm hổ khiếu.

Trong lúc đó từ dưới mái tóc rối bời và bẩn thỉu kia lộ ra một khuôn mặt, đúng là của người sáu mươi năm trước đi vào trong mật thất - Hàn Lập.

Chỉ là lúc này trong mắt hắn tinh mang vận chuyển giơ tay nhấc chân đều rất có khí thế, phảng phất đã thay đổi thành một người khác.

Hàn Lập cười to, nhìn hết thảy ngoài mật thất thì có loại cảm giác xa lạ.

Sáu mươi năm không màng thế sự, làm cho hắn có cảm giác như đã trở thành một người khác, giống như những gì xảy ra trước kia hết thảy đều trở nên rất xa vời.

Hàn Lập không dừng lại tại lâu, mà dựa theo ấn tượng trong trí nhớ trở lại phòng ngủ của mình.

Sau thời gian một bữa cơm, Hàn Lập từ trong phòng ngủ đi ra mặt mày đã trở nên sang sủa. Một lần nữa khôi phục dung mạo và trang phục vài chục năm về trước,và vẫn còn bộ dáng một thanh niên hai mươi mấy tuổi.

Bất quá, ánh mắt hắn bây giờ trong trẻo nhưng cực kỳ lạnh lùng, không vội không vàng hướng trùng thất mà đi.

Phệ Kim Trùng bên trong trùng thất và mấy chục năm trước hoàn toàn không giống nhau.

Chẳng những đạt tới số lượng kinh khủng mấy vạn con mà nguyên bổn lúc đầu trùng xác chỉ có màu bạc, nay cũng đã xuất hiện những đốm màu vàng, có vẻ rất dữ tợn, hung ác.

Chứng kiến cảnh này, Hàn Lập không lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhiều năm về trước, hắn thông qua phân thân Khúc Hồn đã biết về việc này. Bây giờ chỉ bất quá là tận mắt chứng thực mà thôi.

Tự ngẫm, Hàn Lập thấy mình cũng vạn lần bất ngờ, lúc đầu chỉ là linh quang chợt lóe, đem Phệ Kim Trùng này để thí nghiệm Nghê Thường Thảo. Không nghĩ tới lại may mắn giải quyết được vấn đề nuôi dưỡng Phệ Kim Trùng.

Sau khi hắn bế quan, Khúc Hồn vẫn mỗi tháng không ngừng đem Nghê Thường Thảo cho Phệ Kim Trùng ăn, làm cho kì trùng này sau khi ăn vào tính tình biến đổi, càng ngày càng trở nên hung dữ.

Cứ nuôi như vậy được ba, bốn năm sau Phệ Kim Trùng rốt cuộc xảy ra dị biến.

Bất ngờ, một lần sau khi gặm sạch Nghê Thường Thảo bọn chúng lại bắt đầu cắn nuốt lẫn nhau.

Mấy ngày sau, mấy trăm con Phệ Kim Trùng lúc đầu chỉ còn sót lại có hơn mười con, nhưng những con trùng tử còn sống sót này, thể tích và khí tức đều hơn xa đồng loại lúc trước.

Hơn nữa, những con này không lâu sau khi cắn nuốt đồng loại của nó thì bắt đầu tự động đẻ trứng. Mỗi con đều đẻ gần một trăm quả trùng noãn (trứng sâu) mới từ từ chết đi.

Hàn Lập trong thời gian này thu được hơn một ngàn quả trùng noãn.

Những con trùng này sau khi ấp trứng khoảng gần một năm thì trứng sẽ tự nở.

Vì vậy, Khúc Hồn lại dùng Nghê Thường Thảo làm thức ăn cho bọn nó, để cho chúng không ngừng cắn nuốt, đẻ trứng.

Sau vài lần liên tiếp như vậy, số lượng Phệ Kim Trùng bắt đầu trở nên tăng mạnh.

Nếu không phải Nghê Thường Thảo có thể thôi thục số lượng có hạn, thời gian phát sinh làm cho bọn chúng cắn nuốt lẫn nhau ngày càng dài ra, nói không chừng số lượng còn tiếp tục tăng cao.

Hơn nữa càng làm cho người ta ngạc nhiên là Phệ Kim Trùng này sau khi cắn nuốt lẫn nhau thì đời sau so với đời trước càng cường địa hơn. Ngay cả trên trùng xác vốn thuần một màu bạc cũng đã xuất hiện một vài đốm vàng, hơn nữa đốm vàng còn có xu thế càng lúc càng lớn.

Điều này làm cho hắn thầm nghĩ, không lẽ là đợi đến khi toàn bộ trùng xác hóa thành màu vàng, chúng nó mới chính thức thăng cấp?

Đứng ở ngoài trùng thất, Hàn Lập ánh mắt chớp động nhìn Phệ Kinh Trùng này hồi lâu, không nói gì.

Hắn rất rõ ràng, phương pháp nuôi dưỡng và gây giống Phệ Kim Trùng này khẳng định không phải phương pháp mà ngự thú tu sĩ cổ xưa hay dùng.

Bởi vì hắn tin tưởng, kỳ hiệu thôi thục của thần bí tiểu bình này ở phàm tục thế gian tuyệt đối chỉ có một.

Nói không chừng loại phương pháp này càng tốt hơn so với phương pháp nuôi trùng của những người trước.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập mỉm cười. Hướng một gian trùng thất cách vách khác không xa đi đến, nơi đó giam giữ hai con Huyết ngọc tri thù.

Mặc dù nghe lời Hàn Lập, Khúc Hồn mấy năm nay chỉ dùng một bộ phận nhỏ lục dịch để luyện chế linh dược Tự Linh Hoàn, nhưng trải qua thời gian dài như vậy được ăn Tự Linh Hoàn, hai con Huyết ngọc tri thù sớm đã thăng lên vài cấp, hôm nay đã là yêu thú cấp bốn đỉnh phong.

Chúng nó hiện tại so với con Bạch ngọc tri thù ngày đó hắn nhìn thấy bên trong động quật dưới đất giống nhau như đúc, toàn thân trong suốt như ngọc, xinh đẹp cực kỳ.

Hàn Lập đến hiển nhiên kinh động hai con Bạch tri thù, chúng nó đã sớm cùng với Hàn Lập tâm ý tương thông nên bay nhanh về phía cửa đá, bộ dáng muốn cùng Hàn Lập vui đùa, thân thiết.

Hàn Lâp trong lòng vui vẻ mở cửa đá ra. Hai con Huyết ngọc tri thù lập tức nhảy ra, không ngừng bắt đầu đảo quanh thân Hàn Lập.

Hàn Lập vuốt ve lưng hai con yêu thú một lát. Đối với thân thể cực kì trong suốt của bọn nó lấy làm thắc mắc không thôi! Sau đó mới dùng túi linh thú thu hồi bọn nó, rồi xoay người rời khỏi trùng thất.

Còn với Phệ Kim Trùng này, Hàn Lập còn chưa có ý sử dụng.

Hăn định đợi đến khi trùng tử này lại tiếp tục ấp trứng rồi cắn nuốt thêm vài đời nữa, sau khi thân thể hoàn toàn chuyển thành màu vàng mới mang đến đại dụng, dùng chúng nó làm sát thủ trong bóng tối.

Tiếp theo, Hàn Lập vòng vo khắp nơi tại động phủ rồi mới hăng hái rời khỏi đó về phòng ngủ.

Khoan khoái nằm trên giường gỗ, Hàn lập nhớ lại tình hình lúc Kết đan trong mật thất.

Việc lần này có thể Kết đan thành công nhanh như vậy, cũng vượt xa dự liệu của Hàn Lập.

Hắn không có tu thành *"Tam chuyển trọng nguyên công"* mà chỉ là trong hơn ba mươi năm hoàn thành nhị chuyển mà thôi.

Bởi vì nhờ vào phục dụng đan dược để tu luyện *"Tam chuyên trọng nguyên công"*. Tốc độ tu luyện so với dự định của hắn lúc đầu nhanh hơn nhiều.

Nguyên hắn tưởng rằng nếu muốn đem tam chuyển toàn bộ tu thành, khẳng định phải cố hết sức, thậm chí căn bản không làm được.

Nhưng không nghĩ tới trăm năm đã hoàn thành nhị chuyển. Điều này làm cho việc tu luyện thành đệ tam chuyển trong lúc hắn còn thọ nguyên đúng là có thừa khả năng.

Nhưng sau đó, tâm tư Hàn Lập bắt đầu hoạt động, lại không dám đem toàn bộ hy vọng có thể Kết đan đặt lên *"Tam chuyển trọng nguyên công"*.

Dù sao công pháp này là của nhà người ta độc chiếm, vẫn chưa có người khác tu luyện qua!

Hơn nữa theo trên công pháp ghi lại, sau khi tam chuyển thành công thì có thể có một nửa khả năng Kết đan thành công. Như vậy không phải nói nếu hắn tu luyện xong tam chuyển rồi vẫn có một nửa khả năng không cách nào có thể Kết đan.

Điều này làm cho tâm trạng hắn trở nên nặng nề, không khỏi nghĩ rằng phải tìm thêm một vài thủ đoạn để cho hy vọng Kết đan lớn hơn một chút.

Trước khi bị hắn tiêu diệt, lời người từng là thiếu chủ Thiên trúc giáo *"Lâm sư huynh"* đã nói: *"Nếu đem Đại Diễn Quyết tu luyện* *tới tầng cao có thể đề cao khả năng Kết đan"*, lại một lần nữa hiện lên trong đầu Hàn Lập.

Vì vậy sau khi trải qua một phen cẩn thận tính toán, hắn bắt đầu tu luyện Đại Diễn Quyết tầng thứ ba công pháp.

"Mặc kệ những lời này là thật hay giả, tu luyện cái này chắc là không có tác hại gì đâu!" Đó là ý nghĩ đơn giản của Hàn Lập lúc ấy.

Tầng thứ ba của Đại Diễn Quyết đương nhiên so với tu luyện tầng thứ hai thi tốn thời gian dài hơn.

Hàn Lập dùng hơn hai mươi năm thời gian mới vất vả đột phá bình cảnh, miễn cưỡng luyện thành.

Về phần tầng thứ tư của Đại Diễn Quyết, Hàn Lập căn bản không muốn tu luyện.

Bởi vì thời gian dùng để tu luyện quá dài, Hàn Lập bây giờ không thể chờ đợi được.

Sau đó, Hàn Lập dưới sự phụ trợ của các loại linh dược, bắt đầu việc Kết đan, việc này kéo dài mấy năm.

Nói thật, bởi vì lần trước Kết đan thất bại cực kì thảm hại, làm cho Hàn Lập đối với lần thứ hai Kết đan này không quá hy vọng.

Chẳng qua là tâm lý ngập ngừng lo sợ mất vài năm mới tiến hành, Khúc Hồn kết thành Sát Đan tiêu hao bốn năm thời gian, mà Hàn Lập do tư chất không bằng nên phải hết năm năm thời gian, không lâu trước đây mới ngoài ý muốn mà kim đan đại thành.

Cho dù bản thân hắn cảm nhận được thiên địa linh khí đang điên cuồng thấm vào trong cơ thể. Chân nguyên toàn thân sau khi liều mạng quay vòng tại đan điền thì ngưng kết thành một hạt châu nhỏ bằng ngón cái bốn màu. Hàn Lập vẫn có một loạt cảm giác đang trong mơ.

"Như vậy là đã tiến vào Kết đan kỳ?" Hắn vẫn còn có chút không quá tin tưởng.

Hắn chỉ mới chuẩn bị đã thấy bầu trời biến động thì rất là kinh hãi suýt tí nữa bỏ giữa chừng, có khi làm cho Kim đan còn chưa ổn định hỏng mất.

Hàn Lập rất sợ hãi vội vàng làm cho tâm cảnh bình tĩnh lại, mới không phạm sai lầm lớn khiến cho chính mình lại trở về Trúc cơ kỳ một lần nữa.

Hàn Lập nằm trên giường nghĩ tới đây thì nhịn không được khóe miệng khẽ nhếch hơi cười khẽ.

"Xoạt" một cái, hắn đứng lên, rời khỏi giường.

Hắn bây giờ cho dù đã cách lúc Kết đan một thời gian dài, nhưng nội tâm lại càng nghĩ càng hưng phấn, không cách nào bình yên được.

Tiến vào Kết đan kỳ, chẳng những ý nghĩa từ nay về sau xem như là tu tiên giới cao nhân, hơn nữa thọ nguyên lại càng kinh khủng, đạt tới năm, sáu trăm năm, điều này làm cho hắn sau này có thể an tâm tu luyện.

Mà quan trọng nhất chính là, hắn rốt cuộc có thể sử dụng đan hỏa, tự mình luyện chế pháp bảo.

Nói về pháp bảo thì Hàn Lập trong tay chỉ có hai kiện.

Một kiện *"Hỗn Nguyên Bát"* đã cho Khúc Hồn luyện hóa, còn thanh kiếm *"Lục Hoàng Kiếm"* hắn chuẩn bị tạm thời dùng để hộ thân.

Mà cái hắn muốn luyện chế nhất chính là *"Kim hiệt"* thèm thuồng đã lâu, pháp bảo *"Thanh trúc phong vân kiếm"*.

Kiếm này chỉ cần luyện chế thành công, uy lực tuyệt đối lớn, có thể tung hoành trong các tu sĩ đồng cấp.

Hơn nữa, hắn bây giờ Thanh nguyên kiếm quyết đã luyện tới tầng bảy, rốt cuộc cũng có thể sử dụng thần thông *"Kiếm ảnh phân quang thuật"*.

Điều này làm cho hắn đối với con đường tu tiên sau khi Kết đan tràn ngập chờ mong.

Việc hắn muốn làm bây giờ chính là nhanh tay thu thập tài liệu để luyện chế pháp bảo *"Thanh trúc phong vân kiếm"*. Sớm đem pháp bảo này dưới sự giúp đỡ của đan hỏa và nguyên thần luyện ra uy lực thật lớn.

------oOo------

Chương 399: Diệu Âm Môn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc này Hàn Lập đang ở trong phòng ngủ âm thầm suy nghĩ thì trên mặt đột nhiên thần sắc nhất động, xoay người đi ra ngoài.

Khi hắn đi tới đại môn động phủ đã phong bế nhiều năm chưa từng mở ra thì chỉ vừa mới liếc mắt nhìn một cái đã thấy trước cấm chế của động phủ có bảy, tám đạo truyền âm phù màu sắc khác nhau,giống như những con ruồi không đầu bay loạn khắp nơi.

Chứng kiến cảnh này, Hàn Lập khẽ nhíu mày, xuất ra cấm chế lệnh bài, miệng nói ra một tiếng *"Thu"*, nhất thời tất cả truyền âm phù này như được đại xá bay vụt tới trong lòng bàn tay hắn.

Hàn Lập không di chuyển mà chỉ bất động thanh sắc tra xét.

Truyền âm phù này gần một nửa là của những tu sĩ Kết đan kỳ ở gần đó phát tới chúc mừng. Những cái còn lại là của mấy tổ chức lớn nhỏ muốn chiêu lãm hắn, có tổ chức nguyện ý lấy chức khách khanh trưởng lão trao cho hắn, có tổ chức dùng kỳ trân dị bảo thậm chí còn có cả những nơi đem một đôi tuyệt sắc tỳ nữ làm lễ vật chiêu lãm.

Nghe những lời này, Hàn Lập cặp mắt trắng dã đảo đảo qua lại.

Mấy cái truyền âm phù của Kết Đan kỳ tu sĩ thì hắn khách khí trả lời một chút, còn của mấy tổ chức kia thì trực tiếp cự tuyệt.

Hắn cũng không nghĩ tiến vào Kết Đan kỳ liền có thể gối cao đầu mà ngủ, mà vẫn phải dành nhiều thời gian để củng cố lại cảnh giới của mình, tiếp tục bảo trì trạng thái ổn định.

Những ngày kế tiếp, Hàn Lập bắt đầu thường xuyên tìm đến động phủ của mấy vị Kết Đan kỳ tu sĩ gần đó, khiêm tốn xin được thỉnh giáo một ít vấn đề cần chú ý sau khi tiến vào Kết Đan kỳ.

Bởi vì điều hắn hỏi cũng không phải điều bí mật gì nên các tu sĩ này cũng rất vui lòng chỉ điểm cho hắn một vài điểm.

Điều này làm cho Hàn Lập gặp tiện lợi không nhỏ!

Bất quá, các tu sĩ đối với việc Hàn Lập sau khi Kết đan còn có thể bảo trì dung nhan trẻ tuổi như thế thì rất hâm mộ.

Dù sao trừ phi là trời sanh tư chất hơn người hoặc là giống như Hàn Lập có đông đảo linh dược phụ trợ tu luyện, đại bộ phận tu sĩ khi Kết đan thì tuổi đều đã không nhỏ.

Cho dù sau khi Kết đan thì tuổi thọ sẽ gia tăng nhiều, nhưng gương mặt cũng sẽ không trở lại bộ dáng lúc trẻ tuổi, nhiều lắm thì cũng chỉ giảm lại tốc độ già yếu mà thôi.

Đương nhiên là có những người tu luyện công pháp có kỳ hiệu trú nhan, cũng có thể sau khi Kết đan mà vẫn còn trẻ như thiếu nam thiếu nữ.

Hàn Lập không có bảo vật gì trân quý để ra mắt, lúc này dùng mấy viên Định Nhan Đan trong tay đổi lấy một ít vật phẩm trân quý của mấy tu sĩ kia, mọi người đều rất hài lòng.

Sau vài lần lui tới như thế, Hàn Lập cùng với những người này mặc dù còn chưa được gọi là hảo hữu, nhưng rốt cuộc cũng đã quen mặt nhau.

Mọi người, ngươi một câu đạo hữu, ta một câu huynh đài, ở chung cũng không tệ lắm.

Trong lúc ở đây, Hàn Lập đồng thời luyện hóa *"Lục Hoàng Kiếm"* và tìm chung quanh tài liệu để luyện chế pháp bảo và Khôi lỗi cấp ba.

Có rất nhiều tài liệu để luyện chế pháp bảo, địa phương, phương pháp luyện chế lại càng thiên kỳ bách quái, đủ loại không hề giống nhau.

Dưới tình huống tốn hao thời gian và tâm huyết bồi luyện giống nhau, dùng tới tài liệu tốt sẽ luyện chế ra pháp bảo so với dùng tài liệu bình thường hoàn toàn khác nhau,uy lực lớn hơn và tiềm lục cũng tăng lên.

Thậm chí cho dù dùng tài liệu giống nhau, nhưng bí pháp luyện chế pháp bảo lại không giống nhau, uy lực và công hiệu còn có thể bất đồng lớn.

Cho nên trừ một ít phương pháp luyện chế pháp bảo bình thường mà mọi người đều biết, còn những bí pháp luyện chế đặc thù, các tông môn và thế lực đều sẽ không dễ dàng tiết lộ ra ngoài.

Nhưng điều này cũng không phải có tài liệu tốt nhất và phương pháp luyện bảo tốt nhất thì pháp bảo được chế ra nhất định sẽ uy lực vô cùng.

Uy lực chân chính của pháp bảo quan trọng nhất là dựa vào việc luyện hóa nó của nguyên thần bên trong tu sĩ, không ngừng bồi luyện và tư dưỡng.

Nếu chủ nhân của pháp bảo lười biếng không chịu tốn thời gian như đã nói, thì uy lực của pháp bảo không bằng một kiện pháp bảo bình thường, mà chuyện này cũng là chuyện rất phổ biến.

Mà Hàn Lập muốn luyện chế *"Thanh trúc phong vân kiếm"*, tên như ý nghĩa chủ yếu cần tài liệu linh trúc vài nghìn năm tuổi để luyện chế.

Nguyên tài liệu này, nếu Hàn Lập lấy sử dụng công năng thôi thục của bình nhỏ,tiêu hao thêm một ít thời gian thì sẽ rất dễ dàng có được. Nhưng hắn không có đem những cây trúc bình thường để vào mắt, mà muốn tìm mốt ít dị chủng thần trúc trong truyền thuyết để làm tài liệu luyện chế pháp bảo.

Kết quả là Hàn Lập ở phường thị tìm kiếm cho đến nay nhưng vẫn không tìm được phẩm loại có thể làm hắn vừa ý.

Mặc dù trong lòng có chút nóng nảy nhưng Hàn Lập vẫn ôm ý nghĩ thà không có còn hơn xài đồ kém, không thể làm gì khác hơn đem chuyện luyện chế pháp bảo tạm thời gác lại.

Cũng may hắn còn có thanh *"Lục Hoàng Kiếm"* kia và vài món Phù bảo để hộ thân, nhất thời cũng không cần lo.

Pháp bảo không có cách nào luyện chế, Hàn Lập tự nhiên đem ánh mắt chuyển sang việc chế tác Khôi lỗi mới.

Tam cấp khôi lỗi dựa theo lời Khôi Lỗi chân kinh thì một kích toàn lực của nó tương đương so với Trúc cơ trung kỳ tu sĩ, tài liệu luyện chế cũng càng trở nên tốn kém và sẽ xuất hiện nhiều loại hình thái Khôi Lỗi khác nhau.

Hàn Lập sau khi cân nhắc qua thì đã chọn gỗ làm chất liệu chủ yếu để chế viên hình Khôi Lỗi.

Loại Khôi Lỗi này, mặc dù cần rất nhiều thiết mộc đặc biệt và đến khi luyện chế thì cũng phải cần thêm Thiên tinh mộc hi hữu.

Nhưng nếu là tài liệu bằng gỗ, Hàn Lập tự nhiên có thể dùng lục dịch thôi sanh ra, có thể giảm được rất nhiều chi phí.

Ngay cả khi như vậy, thì nguyên liệu phụ trợ để nó thăng giai cũng tốn một số tiền thật lớn, hơn nữa bây giờ số lượng Khôi Lỗi tăng lên nhiều, tổng tiêu hao tự nhiên càng phát ra nhiều kinh người.

Số linh thạch này mặc dù không đến nỗi làm cho Hàn Lập tán gia bại sản, nhưng cũng làm cho hắn sau khi kiếm đủ tài liệu một lần nữa trở nên tay trắng.

Bất đắc dĩ, Hàn Lập không thể làm gì khác hơn là một lần nữa xuất ra một bộ phận tài liệu trân quý lấy được từ yêu thú cấp năm, mới tạm hoãn được tình cảnh quẫn bách này.

Nhưng Hàn Lập không nghĩ tới, hắn cho dù đã vạn phần cẩn thận, lần xuất ra tài liệu này đã làm cho một số người chú ý đến.

Vào một ngày, hắn mang theo một ít tài liệu vừa cùng một vị thương gia ở nơi khác giao dịch xong, đang muốn trở về động phủ thì lại bị một vị thiếu nữ hòa nhã, xinh đẹp ngăn cản tại ngã tư.

"Vị này chính là Hàn tiền bối sao? Phu nhân nhà chúng ra xin mời tiền bối đến Thanh Hà trà quán cách đây không xa gặp mặt! Tiền bối có thể đến phủ một chuyến được không? Nếu ngài không đi, tiểu nữ tử sẽ bị phu nhân nghiêm trị…." Vị cô nương này ra vẻ khó xử, đáng thương nói.

"Không có hứng thú!" Hàn Lập sau khi liếc mắt xem xét thiếu nữ một chút, không do dự lập tức cự tuyệt.

Hắn chỉ nhìn qua đã thấy được nữ tử này mặc dù tu vi chỉ là Luyện khí kỳ, nhưng tựa hồ tu luyện mị thuật nào đó, còn không biết nặng nhẹ dám len lén sử dụng với hắn, tự nhiên sẽ không nể mặt đối phương.

Nghe xong lời này của Hàn Lập, thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi này trở nên kinh hoảng vội vàng luôn miệng cầu khẩn:

"Hàn tiền bối! Nếu ngài không đi, vãn bối thật sự không thể báo cáo sao cho tốt, thậm chí vãn bối có thể…"

Không đợi thiếu nữ nói xong, Hàn Lập sắc mặt lạnh lung xoay người rời đi.

Mặc dù không biết đối phương là thần thánh phương nào, nhưng hắn cũng không có hứng thú cùng một nữ tử gặp mặt.

"Hàn tiền bối chậm đã! Vãn bối Diệu Âm môn Phạm Tĩnh Mai xin bái kiến tiền bối. Vãn bối quản giáo không nghiêm, vừa rồi Liên nhi có đắc tội, mong tiền bối lượng thứ!"

Hàn Lập vừa mới rời khỏi thiếu nữ được hai bước, phía sau truyền đến thanh âm ngọt ngào của một nữ tử.

Hắn không khỏi dừng cước bộ, quay đầu liếc mắt nhìn lại.

Chỉ thấy không biết từ khi nào, bên cạnh cô gái kia đã có thêm một nữ tử đầu đội khinh sa. Mặc dù không nhìn rõ khuôn mặt,nhưng da thịt trắng như tuyết, mái tóc đen mượt, dáng người cao ráo, một đôi mắt ngọc trong suốt như nước đang nhìn Hàn Lập không chớp.

"Tại hạ không nhận ra phu nhân, có chuyện gì thì nói ngắn gọn đi, Hàn mỗ còn phải về phủ tu luyện!" Hàn Lập bất động thanh sắc nói, trong lời nói mang theo ý không muốn nói chuyện.

Nữ tử tự xưng là *"Phạm Tĩnh Mai "* này nghe vậy, có chút nao nao, nhưng lập tức cười khẽ nói:

"Hàn tiền bối đã sảng khoái như vậy, tiểu nữ tử sẽ nói thẳng. Tiền bối gần đây có phải đã xuất ra một số lượng tài liệu yêu thú trân quý hay không? Bổn môn đối với tài liệu này cảm thấy hứng thú, muốn tìm tiền bối hảo hảo bàn luận một chút. Bất quá nơi này lắm người nhiều miệng không bằng theo ta đến trà quán bàn bạc một lần, tiền bối thấy thế nào?"

Nghe được đối phương nói ra nguyên nhân và yêu cầu như vậy, Hàn Lập hai mắt nheo lại, ngưng thần nhìn nữ tử này một hồi, đến khi trong đôi mắt đối phương lộ ra ý ngượng ngùng thì mới ngang ngạnh nói:

"Hảo, vậy ngươi đi trước dẫn đường đi!"

"Đa tạ tiền bối đã nể mặt, Hàn tiền bối xin mời qua bên này!" Ánh mắt nữ tử lộ ra vài phần vui mừng, vội vàng bước nhanh về phía trước, mà thiếu nữ kia thì cúi đầu ủ rũ đi theo sau.

Bất quá, thiếu nữ kia mặc dù đi trước hắn, nhưng vẫn không nhịn được quay đầu lại liếc mắt nhìn trộm Hàn Lập một cái vừa lúc gặp ánh mắt của hắn, làm thiếu nữ được gọi là Liên nhi này hoảng sợ vội vàng ngoảnh mặt lại, hai tai trở nên đỏ ửng.

Điều này làm cho Hàn Lập lộ ra ánh mắt cười mà như không phải cười, trong lòng có chút buồn bực.

Quán trà theo lời nữ tử Diệu Âm Môn cũng không xa, sau khi đi một lát Hàn Lập đã theo các nàng đi vào bên trong lầu các có một lá cờ *"Trà"* thật lớn.

Lúc này người uống trà cũng không nhiều, trong đó có một vị trung niên nhân đang phẩm trà, vừa thấy nữ tử và thiếu nữ đi đến thì vội vàng đứng dậy chạy đến trước mặt nói:

"Sư thúc, phòng đã được sắp đặt rồi! Có thể cùng khách nhân đi vào".

"Tốt, đến lúc đó ngươi thủ ở ngoài cửa" Phạm Tĩnh Mai thản nhiên phân phó.

"Vâng".

Sau đó trung niên nhân dẫn hai nàng và Hàn Lập lên lầu hai, tiến vào trong một gian phòng tao nhã.

Bên trong phòng cũng đã có một vị lão giả áo xám, đang thong thả pha một bình trà nóng, nhiệt khí đằng đằng thấy đám người Hàn Lập vào mà mi mắt cũng không động lấy một cái.

------oOo------

Chương 400: Đạo mạo ngạn nhiên

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Triệu trưởng lão, nhọc công người phải đợi lâu! Vị này chính là Hàn tiền bối, chủ nhân của những tài liệu yêu thú kia!" Nữ tử Diệu Âm Môn vừa vào trong phòng liền hướng về phía lão giả áo xám cung kính nói.

"Ồ, Hàn đạo hữu! Mời ngồi, lão phu vừa mới pha chế được một bình Băng vân linh trà, mời đạo hữu thưởng thức một chút" Lão giả áo xám giơ tay lên, lại liếc mắt nhìn Hàn Lập, thản nhiên nói.

Hàn Lập nhíu mày, lão giả tướng mạo không có gì đặc biệt, nếu có thì là đôi tai thật sự hồng đến mức không bình thường, phảng phất bộ dáng như mới khỏi bệnh, khiến trong lòng hắn không khỏi có một chút nghi hoặc.

Hắn bây giờ thần thức so với đồng cấp tu sĩ cường đại hơn nhiều, trong nháy mắt nhìn ra lão giả cũng là một vị tu sĩ Kết đan sơ kỳ.

Vì vậy hắn cũng không từ chối, trực tiếp ngồi xuống đối diện lão giả bất động thanh sắc nhìn đối phương rót ra một chén trà thơm cũng không thèm đưa tay ra lấy.

Mặc dù đối phương thoạt nhìn bộ dáng có vẻ như sẽ không làm chuyện gì bất lợi đối với hắn, nhưng với thói quen luôn luôn cẩn thận, hắn sẽ không uống bất kì thứ gì của người lạ.

Thấy bộ dáng cẩn thận như vậy của Hàn Lập, lão giả cũng không lộ ra vẻ mất hứng mà chỉ cười nhạt một cái, rồi tự mình rót ra một chén trà đưa lên uống.

Tựa hồ trong một sát na này lão đã xem đám người Hàn Lập không tồn tại.

"Hàn tiền bối! Lần này thiếp thân đại biểu Diệu Âm Môn tìm tiền bối là muốn mua lại tất cả tài liệu yêu thú còn lại của tiền bối. Còn về việc giá cả thì chúng ta sẽ từ từ thương lượng". Phạm Tĩnh Mai vừa mới ngồi ngay ngắn, lập tức khẽ nhếch đôi môi mọng đỏ nói với Hàn Lập, có vẻ cực kỳ cao nhã đoan trang. *"Tài liệu yêu thú trước kia tại hạ đích xác có một chút, nhưng nhóm cuối cùng vừa mới bán hết, chỉ sợ làm quý môn thất vong"* Không biết đối phương rốt cuộc có dụng ý gì, Hàn Lập sao có thể dễ dàng thừa nhận mình còn rất nhiều tài liệu trân quý nên thong dong phủ nhận.

Phạm phu nhân nghe Hàn Lập chối từ như vậy thản nhiên cười,lộ ra chút tiếu ý, ôn nhu nói:

"Hàn tiền bối nói vậy có thể có chút dấu diếm thiếp thân! Mặc dù bổn môn không biết tiền bối còn có bao nhiêu tài liệu yêu thú, nhưng có thể nói vẫn còn rất nhiều mới đúng. Nếu không tiền bối sẽ không phải cẩn thận như thế, chỉ tìm thương gia nơi khác mà bán, hơn nữa một lần chỉ bán ra một ít, mỗi lần lại tìm một người mua khác nhau".

"Nếu không phải trùng hợp là bổn môn đang tìm khắp nơi trong Thiên tinh thành thu mua những tài liệu tương quan, hẳn không cách nào phát hiện ra sự kỳ lạ trong đó. Tiền bối sợ tiền tài bị lộ ra ngoài sao! Nếu là như vậy, Hàn tiền bối có thể bỏ đi mối lo ngại, bổn môn mặc dù không phải là thế lực lớn, nhưng tại Loạn Tinh Hải này tiếng tăm luôn luôn rất tốt. Tiền bối có thể đem tài liệu này toàn bộ bán cho thiếp thân, như vậy bổn mổn cũng tránh phải phiền phức tìm mua lại từ các tiểu thương gia!"

Nữ tử cười khanh khách nói chuyện, thần thái có vẻ cực kỳ thong dong, nhưng trong mắt Hàn Lập lại thần quang chợt lóe, lộ ra một chút giận dữ.

Cho dù là bất cứ ai, dưới tình huống biết mình bị người ta âm thầm điều tra mà không hay không biết, đều không phải là chuyện vui vẻ gì.

Có lẽ nhìn ra Hàn Lập tức giận, vị Phạm phu nhân này đột nhiên đổi giọng, bắt đầu giải thích cho Hàn Lập.

"Hàn tiền bối cứ trách tội về hành vi lỗ mãng này của thiếp thân. Thiếp thân cũng bởi vì sự tình khẩn cấp mới phải phát động đại bộ phận lực lượng của môn phái tại Thiên tình thành này mới truy ra được tiền bối. Mong rằng tiền bối có thể giúp thiếp thân lần này".

Nữ tử này nói tới đây xem như đã hạ mình lắm rồi, trong lời nói và ánh mắt mơ hộ lộ ra ý cầu khẩn.

Nghe xong những lời này, vẻ giận dữ của Hàn Lập dần dần biến mất.

Hắn không lập tức nói gì, nhưng là vươn ngón trỏ nhẹ nhàng gõ nhịp trên bàn trà trước mặt, dáng vẻ không chút biểu tình.

Trên thực tế, lúc này trong đầu Hàn Lập các loại ý niệm đang chuyển động không ngừng nhanh chóng suy nghĩ quan hệ lợi hại trong việc này.

Mặc dù không biết,nữ từ này hoặc Diệu Âm Môn vì sao lại cần đại lượng tài liệu yêu thú, nhưng đối phương hiển nhiên nhận định các thứ bọn họ muốn thì mình đang có, cho dù phủ nhận chỉ sợ cũng vô dụng, ngược lại vô duyên kết thêm oán cừu.

Diệu Âm Môn, hắn chưa từng nghe nói qua. Nhưng từ vị Triệu trưởng lão này xem ra, thực lực cũng không phải là yếu.

Cừu gia như thế này, Hàn Lập cũng không muốn vô duyên vô vớ mà có thêm.

Huống hồ, tài liệu yêu thú hắn có tực sự rất nhiều, nếu thường xuyên bán một ít ra ngoài như trước kia, sớm muộn gì cũng sẽ bị người khác để ý. Không bằng nhân cơ hội này, dựa vào đó mà xử lý sạch sẽ.

Hơn nữa nơi này là Thiên tinh thành. Nghiêm cấm có tu sĩ tranh đấu, hắn cũng không sợ đối phương sẽ có trò gian trá gì trong lúc giao dịch.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập im lặng trong chốc lát, rồi bình tĩnh nói:

"Nếu phu nhân đã nói như vậy, tại hạ cũng không dấu diếm nữa. Hàn mỗ trong tay đích xác vẫn còn một chút tài liệu yêu thú mà quý môn cần, nhưng không biết số lượng có đủ đáp ứng phu nhân không đây!"

Nghe thấy lời thừa nhận của Hàn Lập, không chỉ nữ tử đối diện và thiếu nữ phía sau trên mặt đều lộ ra vẻ vui mừng, mà lão giả đang cúi đầu phẩm trà phảng phất có vẻ thế ngoại cao nhân kia cũng phải kinh ngạc liếc mắt nhìn Hàn Lập một cái.

"Không biết tiền bối có bao nhiêu? Có bao nhiêu thiếp thân đều mua hết!" Phạm phu nhân có chút vội vàng hỏi, một đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ mong chờ.

Hàn Lập mỉm cười, thuận miệng nói ra một số lượng kinh người, làm cho nữ tử tràn đầy vẻ vui mừng lẫn sợ hãi.

Nàng mặc dù biết Hàn Lập trong tay có không ít, nhưng cũng không nghĩ lại nhiều như thế.

Như vậy, nhiệm vụ của nàng rốt cuộc cũng có thể hoàn thành!

"Những tài liệu đó, thiếp thân đều muốn! Không biết tiền bối khi nào rãnh rỗi, hôm nay giao dịch luôn có được không?" Vị Phạm phu nhân của Diệu Âm Môn này không kìm nén được vui mừng thanh âm có chút cấp bách, bộ dáng như sợ Hàn Lập đổi ý.

Hàn Lập đối với việc nữ tử này vội vàng như thế thì cảm thấy hơi kinh ngạc.

Nhưng hắn cũng muốn đem vật này sớm rời khỏi tay, để tránh đêm dài lắm mộng, rước lấy phiền phức sau khi suy nghĩ một lúc liền nói:

"Tốt, ở chỗ này giao dịch đi! Phu nhân hãy chuẩn bị tốt linh thạch, ta sẽ đi đem tài liệu tới" Hàn Lập giao dịch nhanh nhẹn, sạch sẽ như vậy rất hợp với tâm ý nữ tử đối diện, trong ánh mắt có vẻ vui

mừng lẫn sợ hãi cuống quýt gật đầu.

Ngay sau đó, Hàn Lập chậm rãi đứng dậy,sau khi điềm tĩnh cáo từ, mới bước ra khỏi phòng.

Thân ảnh Hàn Lập vừa biến mất sau cánh cửa, vẻ hưng phấn trong mắt vị Phạm phu nhân cũng dần dần biến mất.

Nàng sau khi trầm mặc một lát, đột nhiên quay đầu hướng lão giả kia hỏi:

"Triệu trưởng lão, người này tu vi như thế nào? Ta nghe người ta nói, nhân tài này vừa mới Kết đan không lâu, hẳn là ngay cả pháp bảo cũng không kịp luyện chế. Nếu đến lúc đó đột nhiên ra tay, ngươi có thể trong nháy mắt chế trụ được không? Nếu có thể nắm chắc thì chúng ta lần này có thể tiết kiệm được rất nhiều linh thạch".

Nữ tử lạnh như băng nói tới đây thì khí chất cao nhã trên người hoàn toàn biến đổi, ánh mắt trở nên âm trầm, làm cho người ta không lạnh mà run.

"Không được! Người này mặc dù mới Kết đan không lâu, nhưng công pháp tu luyện rất không bình thường, chẳng những pháp lực cực kỳ tinh thuần, trong cơ thể cũng ẩn chứa bảo khí tiết ra ngoài. Nếu pháp bảo đó không phải là pháp bảo đã được hắn luyện chế rồi che mắt ngoại nhân, thì đó chính là pháp bảo lấy được từ người khác, không thể coi thường" Triệu trưởng lão khẽ lắc đầu, lên tiếng phản đối.

"Nói như vậy, người này hẳn là thực lực không kém. Như vậy đi! Nửa tháng sau, khi tiến hành hành động, chúng ta đồng loạt lôi hắn xuống nước luôn, thế nào? Nếu chuyện thuận lợi, đến lúc đó sẽ mượn sức một hai người mà hạ hắn. Nếu không thuận lơi, người này vừa lúc sẽ làm vật thế mạng!" Nữ tử chớp động ánh mắt quỷ dị chậm rãi nói.

"Biện pháp như vậy rất tốt! Nhưng ta xem cử chỉ, cách nói chuyện của người này thì có vẻ trẻ tuổi nhưng ứng phó có theo tiến thối, không dễ bị lợi dụng như vậy. Ngươi có nắm chắc không? Chẳng

lẽ muốn sắc dụ sao?" Lão giả trong lúc lời nói lộ ra vẻ không đồng ý.

Phạm phu nhân liếc xéo lão giả một cái, đột nhiên cười rộ lên, trong mắt hiện lên vẻ mị hoặc.

"Hắc hắc! Trưởng lão đại nhân ngươi ghen sao! Yên tâm đi, cả Diệu Âm môn trừ ngươi ra, ta sẽ không để cho nam nhân thứ hai đụng tới đâu".

Tiếp theo, lụa mỏng trên mặt được tháo đi, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp điên đảo chúng sanh.

Khuôn mặt lão giả vốn có chút bệnh thái, vừa thấy hình dáng của nữ tử, hai mắt bắt đầu đăm đăm, hai tai càng lúc càng trở nên đỏ ửng.

Thấy cảnh đó, Phạm phu nhân trong lòng rất là mãn ý.

"Trưởng lão đại nhân, người lần trước vì che chở cho thiếp thân mà bị trọng thương! Thiếp thân vẫn còn ghi nhớ trong lòng này!"

Nói xong, Phạm phu nhân khẽ xoay cái eo mảnh khảnh, thân thể đầy đặn yêu kiều đã lọt vào trong lòng lão giả, đôi tay khéo léo vuốt ve trên ngực lão giả.

Phạm phu nhân giờ phút này vẻ mặt xuân ý lai láng, một đôi mắt to mọng nước,phảng phất như muốn trào nước mắt, đúng là một yêu tinh mê chết người mà.

Bị ngọc thủ của Phạm phu nhân vuốt ve trong ngực khiến tiếng hít thở của lão giả càng lúc càng trở nên dồn dập.

Một đôi bàn tay to thô lỗ đặt tại thân thể mềm mại ấy, cũng trở nên không thành thật.

Một màn này, làm cho thiếu nữ vốn đứng sau lưng Phạm phu nhân nét mặt cũng trở nên đỏ bừng, khẽ cắn môi gắt gao nắm chặt đôi tay nhỏ.

"Liên nhi! Ngươi trước tiên đi ra ngoài một chút, đợi lát nữa người kia đến thì hãy tiến vào bẩm báo!" Phạm phu nhân rên rỉ thấp giọng nói.

"Vâng" Thiếu nữ giống như được đại xa vội vàng đáp ứng rồi lui ra ngoài.

Nhưng là khi ra trước cửa phòng thì sau lưng có tiếng người nói khe khẽ,mơ hồ nghe được.

"Nha đầu kia, hai năm nay lớn lên càng lúc càng tươi tắn, nở nang. Không bằng ngày nào đó giao cho ta điều giáo hai ngày, nước tốt ko chảy ruộng người ngoài đúng không?"

"Phì, nằm mơ đi! Liên nha đầu đó đối với ta còn có hữu dụng, không cho phép ngươi có chủ ý với nàng ta! Chẳng lẽ ta…"

Nghe thấy những lời tán tỉnh, đùa bỡn của đôi nam nữ trong kia, cô gái khẽ thở dài một hơi, chậm rãi rời khỏi cửa phòng.

------oOo------

Chương 401: Thiên lôi trúc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi rời khỏi trà lâu, Hàn Lập không lập tức ngự khí bay trở về động phủ mà theo ngã tư đường đi thêm một đoạn nữa rồi đột nhiên nấp ở một gian thương phố phía sau cách trà lâu không xa.

Sau đó, hắn liền nhắm hai mắt lại, đứng im không nhúc nhích.

Đợi hồi lâu Hàn Lập mới chậm rãi mở mắt ra, thần sắc bất định.

Vừa rồi hắn đem thần thức lén quay trở lại bên trong gian phòng, vốn định nghe xem sau khi mình đi thì đối phương sẽ nói những gì. Nhưng không ngờ khi thần thức vừa chạm tới gian phòng trong trà lâu đã bị một tầng cấm chế chặn lại.

Loại cấm chế này cũng không phải là cao minh, nếu Hàn Lập dựa vào thần thức cường đại của mình mà chống lại thì sẽ rất dễ dàng phá bỏ cấm chế này.

Nhưng nếu làm như thế thì động tĩnh cũng quá lớn, sẽ mất đi mục đích của việc dùng thần thức nghe trộm. Hàn Lập đương nhiên sẽ không xuất lực khi không được việc, lập tức đem thần thức thu về.

"Xem ra Diệu Âm môn cũng không phải là loại vô tích sự, tạm thời không có gì phải lo cả".

Nghĩ như vậy, Hàn Lập mở miệng phun ra một thanh tiểu kiếm màu xanh biếc, ngự kiếm bây lên trời.

Về tới động phủ, Hàn Lập từ trong mật thất đem toàn bộ tài liệu yêu thú thu vào Túi trữ vật, tiếp theo cẩn thận đem theo cả Khúc Hồn đồng loạt rời khỏi động phủ.

Cứ đi qua đi lại như vậy cũng khiến Hàn Lập hao tốn mất mấy canh giờ.

Nhưng cũng may khi hắn mang theo Khúc Hồn trờ về quán trà thì trung niên thuộc hạ của Phạm phu nhân cũng đã đứng trước trà lâu đợi sẵn. Vừa thấy Hàn Lập trở lại, sắc mặt hắn lập tức trở nên vui mừng, vội vã chạy vào bên trong.

Hàn Lập biết hắn trở vào bẩm báo với Phạm phu nhân nên cũng không để ý, cùng Khúc Hồn từ từ đi vào.

Đi tới gian phòng bên trong trà lâu đã thấy thiếu nữ và trung niên kia cung kính đứng ở trước cửa phòng đợi Hàn Lập.

"Phu nhân và Trưởng lão đang chờ tiền bối bên trong".

Thiếu nữ thần sắc cung kính bẩm báo nhưng trong lúc nói có chút kỳ quái liếc mắt nhìn Khúc Hồn.

Hàn Lập cũng không có ý định giới thiệu Khúc Hồn, chỉ gật đầu rồi không khách khí bước vào gian phòng. Khúc Hồn cũng theo sát mà vào.

Thiếu nữ do dự một chút nhưng cũng không dám tiến lên hỏi.

Bên trong gian phòng, Phạm phu nhân đã đeo khăn che mặt, vừa thấy Hàn Lập bước vào hai mắt lập tức sáng ngời bước tới chào đón.

"Hàn tiền bối thật nhanh! Thiếp thân còn tưởng rằng phải chờ thêm một lúc nữa. Ồ, vị tiền bối này là…"

Phạm phu nhân vốn đang tươi cười nhưng vừa nhìn thấy Khúc Hồn phía sau Hàn Lập không khỏi rùng mình.

"Đây là Khúc Hồn, bạn của tại hạ, nghe chuyện này cũng muốn tới xem. Không phải phu nhân sẽ không chào đón chứ!" Hàn Lập thản nhiên nói.

"Đương nhiên là không rồi, mời hai vị tiền bối ngồi".

Đôi mắt đẹp của Phạm phu nhân di chuyển trên khuôn mặt xấu xí của Khúc Hồn một hồi, thấy một bộ dáng lạnh như băng nhưng vẫn thản nhiên cười nói.

Nhưng tâm lý lại âm thầm thở phào may mắn, may là trước đây không định động thủ, nếu không đối phương đột nhiên xuất hiện một vị cao thủ Kết đan kỳ trợ giúp, kế hoạch khẳng định sẽ không thành công.

Bất quá tâm tư nữ nhân này đối với Hàn Lập lại càng mãnh liệt phát ra ý định thu phục.

"Tài liệu đều ở bên trong, phu nhân có thể xem xét!"

Hàn Lập vừa ngồi xuống đã đem tài liệu trong hai Túi trữ vật quẳng trên bàn trà, trước mặt đối phương.

Phạm phu nhân thấy vậy không dấu được sự vui mừng trên sắc mặt, luôn miệng nói cảm ơn, đem Túi trữ vật cầm trên tay, dùng thần thức xem qua loa một chút rồi đưa cho Triệu trưởng lão ở bên cạnh.

Lão giả lạnh lùng tiếp lấy, đem toàn bộ tài liệu trong trữ vật xuất ra, trực tiếp xem xét kỹ lưỡng thật hay giả.

Bởi vì tài liệu có quá nhiều nên quá trình này đương nhiên sẽ khá lâu. Bên này Phạm phu nhân của Diệu Âm môn xuân phong đầy mặt cùng Hàn Lập hàn huyên tâm sự, thỉnh thoảng lại làm như lơ đãng hỏi vài câu dò xét xuất xứ của các tài liệu.

Nhưng tâm tư Hàn Lập vốn linh hoạt hơn người, từ trước đến nay đối với nữ nhân này luôn cẩn trọng, tự nhiên khiến cho nữ nhân này không thu hoạch được gì.

Qua một khoảng thời gian, Triệu trưởng lão cũng đã kiểm tra xong đống tài liệu, một cái giá tiền nhanh chóng được truyền thanh tới nữ tử của Diệu Âm môn.

Nữ tử nghe xong, âm thầm suy nghĩ một chút, sau đó đem ép giá tiền xuống còn thấp nhất báo cho Hàn Lập.

Hàn Lập nghe thấy giá tiền như vậy lâm vào trầm ngâm suy nghĩ. Loại biểu hiện này làm cho Phạm phu nhân có chút cảm thấy bất an.

Để hoàn thành đợt giao dịch này, nàng trù trừ một chút, sau đó cắn răng nâng giá tiền tăng thêm một nửa.

Nghe được giá tiền mới này, Hàn Lập mới gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Mặc dù biết là đối phương sẽ đem ép giá xuống còn hơi thấp một chút nhưng lần này có thể đem những loại đồ vật này xử lý sạch sẽ khiến hắn rất hài lòng.

Phạm phu nhân thấy Hàn Lập đồng ý, tâm lý cũng rất là thoải mái.

Sau đó từ trong Túi trữ vật mang trên người lấy ra một số linh thạch bậc trung giao cho Hàn Lập. Hàn Lập cũng không khách khí trực tiếp thu lấy.

Giao dịch đến đây xem như kết thúc viên mãn, hai bên đều cảm thấy hài lòng. Hàn Lập chuẩn bị đứng dậy cáo từ ra đi.

"Thiếp nghe nói tiền bối đi khắp nơi tìm kiếm một loại linh trúc quý hiếm. Thiếp thân vừa lúc hay biết một tin tức về loại này, không biết tiền bối có hứng thú muốn nghe một chút không?" Phạm phu nhân làm như lơ đãng nói ra một câu tùy ý.

Hàn Lập nghe xong trong lòng chấn động, không khỏi quay lại nhìn đối phương.

Mà lúc này, đôi mắt đẹp của Phạm phu nhân mang ý cười cười cũng trực tiếp hướng tới Hàn Lập, trong ánh mắt ẩn dấu một tia tinh quang kỳ dị.

Vị cao thủ mỵ công này của Diệu Âm môn định nhân lúc tâm thầm Hàn Lập lơ đễnh mà hạ thủ, sau này có thể lợi dụng khiến Hàn Lập quy thuận nàng.

Kết quả khi ánh mắt tiếp xúc với nhau, Hàn Lập cảm thấy trong mắt nữ nhân này có một cỗ xuân ý nồng đậm, làm cho người ta có cảm giác hấp dẫn vô cùng, lại có một cảm giác như lâm vào một loại trầm luân khó có thể tự kiềm chế cảm giác.

" Mỵ thuật".

Cùng lúc thiếu chút nữa tâm thần bị thất thủ, trong đầu Hàn Lập một tia ý niệm hiện lên nhanh như điện xẹt.

Nhất thời trong lòng Hàn Lập rung động, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh như băng, trong đó lãnh ý tỏa ra mãnh liệt khiến cho người đối diện Hàn Lập – Phạm phu nhân của Diệu Âm môn trở nên phát run, một thân hồ mỵ chi công trong nháy mắt mất đi hiệu lực.

Cảm thấy kinh hãi, Phạm phu nhân vội đem ánh mắt dời đi chỗ khác. Nhưng không biết vì sao, đầu của nàng tự nhiên cảm thấy cứng như gỗ đá, căn bản không thể cử động, thậm chí ngay cả miệng cũng không thể mở ra.

"Công pháp phản phệ!"

Phạm phu nhân ngay lập tức liên tưởng đến việc này, cảm thấy thất kinh, vội liều mạng vận công muốn thoát khỏi ánh mắt của Hàn Lập.

"Ngươi làm gì Phạm tả sứ vậy?"

Triệu trưởng lão nhìn ra tình hình của Phạm phu nhân có điểm không ổn, trong mắt hàn quang chợt lóe, lao nhanh tới.

Nhưng trước mắt chợt lóe lên một thân ảnh, Khúc Hồn đã lạnh lùng hiện ra, xuất hiện một cách bất ngờ. Thân pháp quỷ dị này khiến cho lão giả cảm thấy cả kinh, không biết có nên ra tay hay không nữa.

Lúc này, sự khổ sở của Phạm phu nhân không thể nào nói ra được, ánh mắt hồ mỵ nhìn Hàn lập lúc trước đã tiêu biến, lưu lại chỉ còn là ánh mắt cầu khẩn, làm ra bộ dáng khốn khổ, đáng thương, hy vọng Hàn Lập có thể hạ thủ lưu tình.

"Hừ!"

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, rốt cục cũng thu hồi hàn ý trong ánh mắt.

Điều này đối với Phạm phu nhân giống như đại xá, nàng vội vàng thu hồi ánh mắt lại. Nhưng cùng lúc đó, trong cái miệng nhỏ nhắn cũng không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi, làm nhiễm hồng cả tấm lụa mỏng che mặt.

"Phạm tả sứ, nàng."

Triệu trưởng lão thấy thế hai hàng lông mày nhíu lại, căm tức nhìn Hàn Lập, lông tóc dựng ngược cả lên, có ý muốn ra tay.

"Triệu trưởng lão, không nên tức giận! Hàn tiền bối đã hạ thủ lưu tình, thiếp thân cũng chỉ là bị một chút khí huyết công tâm mà thôi, có thể ói ra chút huyết này cảm thấy tốt hơn nhiều rồi" Phạm phu nhân kinh hãi vội vã ngăn cản lão giả đừng vọng động, miễn cưỡng cười nói.

Nghe những lời này, thần sắc lão giả mới hòa hoãn, khôi phục lại thái độ bình thường.

"Thực không nghĩ tới tiền bối cũng là cao nhân tinh thông mê hồn thuật! Thiếp thân vừa rồi dò xét quả thực có chút lỗ mãng, kính mong tiền bối tha thứ. Nhưng đích xác thiếp thân biết được nơi hạ lạc của Thiên lôi trúc".

Ánh mắt nữ tử nhìn về phía Hàn Lạp ẩn chứa một tia sợ hãi, sợ Hàn Lập truy cứu việc vừa rồi nên chủ động lên tiếng.

"Thiên lôi trúc!"

Khuôn mặt của Hàn lập đang lạnh như băng, nghe Phạm phu nhân nói thế trở nên động dung.

"Được xưng là một trong tam đại thần mộc – Thiên lôi trúc?"

Hàn Lập cũng không truy cứu việc vừa rồi, hỏi lại một cách hoài nghi, nhưng trong giọng nói cũng khó dấu nổi một chút hưng phấn.

Hắn mặc dù đã từng nghĩ đến không biết bao nhiêu loại trúc dùng để luyện chế pháp bảo, nhưng cũng chưa bao giờ dám nghĩ đến việc sử dụng tam đại thần mộc luyện chế!

"Không phải nói tam đại thần mộc đã sớm tuyệt diệt rồi sao?"

"Đúng vậy, đích thị là Thiên lôi trúc! Loại thần vật này đích thân thiếp thân đã kiểm tra qua, tuyệt đối không phải hàng giả".

Phạm phu nhân móc ra một cái bình ngọc, sau khi ăn vào một viên đan dược đã khôi phục tinh thần đôi chút, khẳng định một cách chắc chắn.

"Có được vật ấy chẳng lẽ lại muốn bán cho người khác?" Hàn Lập nhìn chằm chằm nữ tử, thanh âm đột nhiên lại trở nên lạnh lùng.

Đồng thời tâm lý không khỏi tự hỏi, chẳng lẽ nữ nhân này còn muốn thêm một bài học nữa, muốn mượn đao giết người chăng?

"Không phải. Vật ấy nguyên bản vốn định đem đến Thiên tinh thành đấu giá nhưng không thành công, bao gồm cả vật ấy kèm theo một lượng lớn hàng hóa của bổn môn nửa đường bị cướp đi. Nhưng bổn môn hiện giờ đã tìm ra được hung thủ ăn cướp, đang chuẩn bị mời một số đồng đạo đem bọn họ một mẻ bắt hết!" Phạm phu nhân do dự một chút rồi mới dùng bộ dạng thành thật nói ra.

------oOo------

Chương 402: Tả hữu song sứ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Bị người cướp đi?" Ánh mắt Hàn Lập chớp động, thể hiện bộ dáng không tin.

"Xem ra tiền bối không tin những gì thiếp thân nói, nhưng đây là một câu chuyện hoàn toàn xác thực" Phạm phu nhân thu hồi vẻ tươi cười, cười khổ nói.

"Hai tháng trước, cửa hàng của bản môn tiếp nhận một cuộc giao dịch lớn, nếu nó thành công thì Diệu Âm môn của chúng ta trong vòng 10 năm không cần bất cứ một cuộc mua bán nào khác. Cho nên bổn môn đã thu toàn bộ hàng hóa trở về, do Uông bang chủ suất lĩnh hơn nửa số cao thủ của bản môn đi áp tải. Nhưng nửa đường lại bị một đám tu sĩ bịt mặt lao ra tập kích. Trong những người này tu sĩ Kết đan kỳ có đên năm, sáu người, hơn nữa mỗi người đều có tà pháp cao thâm, những người còn lại cũng phi thường am hiểu thuật liên thủ. Tệ môn chủ không địch lại chúng đã tử trận tại chỗ, hàng hóa trong Túi trữ vật cũng bị bọn chúng cướp đi. Về phần đệ tử trong bổn môn bị trọng thương hơn một nửa, nếu không phải hai vị trưởng lão khu động bí pháp liều mạng, sợ rằng đối phương một mẻ lưới diệt hết mọi người cũng không ai hay biết".

Nữ tử nói đến đây thanh âm trở nên nghẹn ngào, trên mặt tràn đầy vẻ tang thương.

"Sẽ không phải là Mã gia ra tay chứ!" Hàn Lập cơ hồ không cần suy nghĩ bật thốt lên.

"Không có khả năng! Mã gia chính là một trong tứ đại thương minh của Loạn tinh hải. Có nền tảng tốt như vậy, sao lại làm ra loại giết người cướp của này? Hơn nữa bằng thực lực của họ, với một chút hàng hóa như vầy cũng không đáng để họ hủy đi danh tiếng của mình!" Phạm phu nhân nhẹ nhàng lắc đầu, sắc mặt tái

nhợt, cả người lộ ra vẻ nhu nhược vô lực.

Nhưng Hàn Lập cũng chỉ lạnh lùng nhìn nữ tử này một cái rồi không nói năng gì, một chút đồng tình an ủi cũng không thể hiện ra.

Thấy bộ dáng của Hàn Lập lạnh lùng như vậy, Phạm phu nhân không thể làm gì khác hơn là chậm rãi thu hồi vẻ bi thương của mình lại, tiếp tục mở miệng giải thích:

"Thanh Thiên lôi trúc vốn là trấn phái chi bảo của một tiểu tông phái, nhưng hiện tại môn phái này sa sút cực kỳ, chỉ còn lại duy nhất một vị truyền nhân. Cho nên cách đây không lâu đã bán cho Diệu Âm môn chúng ta. Mà tệ bang chủ lúc nào cũng mang theo nó ở bên người, định bụng chuẩn bị làm xong đợt mua bán này sẽ mang nó tới Thiên tinh thành đấu giá, không nghĩ tới lại bị tu sĩ khác cướp đi".

"Bất quá tệ môn chủ đối với đợt hàng hóa xuất môn lần này đã động thủ một ít tiểu tiết, do đó nơi những tu sĩ này cư trú được đệ tử bổn môn nhanh chóng truy xét ra. Nhưng trong đám tặc nhân này có không ít kết đan tu sĩ, chỉ bằng thực lực của bổn môn lấy cứng đối cứng muốn bắt bọn họ là chuyện không thể. Cho nên thiếp thân lần này ra ngoài, ngoại trừ muốn mua một ít hàng hóa ra thì còn muốn mời những vị tu sĩ tu vi cao thâm ra trợ giúp. Nhìn hai vị tiền bối pháp lực cao thâm, nếu nguyện ý ra tay trợ giúp, thiếp thân đại biểu tệ môn đem thanh Thiên lôi trúc này làm thù lao tặng cho hai vị, như vậy có được không?"

Nữ tử này sau một hồi vòng vo cũng đã nói ra ý định của nàng, làm cho Hàn Lập nghe xong thần sắc như thường nhưng ánh mắt lại chuyển động không ngừng, tựa hồ như đang suy tính điều gì.

Phạm phu nhân thấy vậy, biết Hàn Lập đang cân nhắc phân lượng lợi ích, vội nhanh chóng thêm vào một cái điều kiện nữa:

"Nếu tiền bối thấy thù lao còn ít, bổn môn nguyện ý tống tặng một vị nữ đệ tử còn hoàn bích (nguyên vẹn) làm tỳ nữ cho tiền bối, không biết ý tiền bối như thế nào?"

"Không có hứng thú!" Hàn Lập không chút đắn đo suy nghĩ lập tức cự tuyệt.

Nữ tử nghe xong, nhất thời cảm thấy tuyệt vọng.

"Thế thanh Thiên lôi trúc đó còn chưa bị luyện hóa sao! Còn có thể tiếp tục sinh trưởng không?" Hàn Lập nhẹ nhàng thở ra một hơi, đột nhiên nêu ra câu hỏi khiến cho nữ tử đối diện cảm thấy ngoài ý muốn.

"Chưa bị luyện hóa. Thanh Thiên lôi trúc này được tiểu môn phái đó tỉ mỉ giữ gìn hơn một nghìn năm, cho dù nhổ cả rễ ra thì tiếp tục nuôi dưỡng cũng không thành vấn đề. Chẳng lẽ tiền bối không muốn dùng nó để luyện chế pháp bảo mà lưu lại cấp cho hậu nhân sao? Nhưng loại Thiên lôi trúc này sinh trưởng cực kỳ chậm chạp, mỗi một nghìn năm mới cao thêm được một tấc, thật sự là rất khó để nuôi dưỡng" Nữ tử có chút kỳ quái hỏi.

Nghe xong những lời này, Hàn Lập cũng không có trả lời nghi vấn của đối phương mà ngược lại cúi đầu, tiếp tục lâm vào trầm tư suy nghĩ.

Đến lúc Triệu trưởng lão lộ vẻ không kiên nhẫn được nữa, hắn mới hạ quyết tâm nói: *" Ngoại trừ thanh Thiên lôi trúc, trong số hàng hóa chúng ta muốn lấy thêm một kiện vật phẩm. Dù sao thì lần này cũng là ta và Khúc đạo hữu đồng loạt ra tay"*.

Hàn Lập thần sắc bình thản ra thêm một cái điều kiện.

"Không thành vấn đề, điều kiện này tệ môn có thể đáp ứng!"

Phạm phu nhân vừa nghe Hàn Lập đáp ứng ra tay, khuôn mặt lập tức tràn đầy xuân phong, cơ hồ không chút do dự đáp ứng điều kiện của Hàn Lập.

"Nếu như vậy, khi nào xuất phát, phu nhân phái người tới động phủ của ta báo tin. Động phủ của tại hạ chắc hẳn quý phái biết rõ!" Nói xong lời này, Hàn Lập bình thản đứng dậy.

Không đợi Phạm phu nhân nói thêm gì nữa, liền chắp tay cùng

Khúc Hồn phiêu nhiên bước ra ngoài, cũng không đề cấp đến việc nữ tử đối với hắn sử dụng mỵ thuật.

Thấy Hàn Lập rời khỏi dứt khoát như vậy, đôi nam nữ của Diệu Âm môn có chút kinh ngạc, hai mặt quay lại nhìn nhau dò xét. Trong mắt Phạm phu nhân xuất hiện thần sắc phức tạp, khuôn mặt có chút trở nên âm lãnh.

Về tới động phủ, Hàn Lập cũng không ngồi yên trong phủ đợi Diệu Âm môn phái người tới mời hắn mà hắn qua động phủ của một vài vị kết đan tu sĩ quanh đấy nghe ngóng tin tức về Diệu Âm môn.

Đừng nói những người này còn chưa bao giờ nghe đến tên môn phái, thậm chí còn có vài người còn hay qua lại giao hảo với môn phái đó.

Cứ theo như lời bọn họ nói, Diệu Âm môn cũng chẳng phải là một môn phái buôn bán lớn trong chốn thương minh.

Bất quá môn phái này chủ yếu đều là nữ đệ tử, cho nên môn chủ cũng chỉ có thể là nữ đệ tử mới có thể đảm nhiệm.

Thực lực của Diệu Âm môn tại Loạn tinh hải cũng không được xem là cường đại, trong môn phái trừ môn chủ ra thì địa vị cao nhất cũng chỉ có tả hữu song sứ, đương nhiên cũng sẽ biết mời hai, ba vị Kết đan kỳ tu sĩ làm khách khanh trưởng lão trấn sơn.

Có thể xem nó thuộc loại thế lực bậc trung, chưa đủ cường đại để lên thượng tầng mà cũng hơn xa hạ tầng.

Bất quá cho dù có như vậy thì các thế lực bình thường cũng không dễ dàng trêu chọc tới môn phái này. Điểm nổi bật nhất ở Diệu Âm môn chính là những nữ tu sĩ xinh đẹp như hoa, đa tài đa nghệ. Thường xuyên những nữ môn hạ xuất sắc trở thành đối tượng cho cá thế lực tranh đoạt làm song tu bạn lữ, như vậy đạt được không ít sự trợ giúp của các thế lực ngoài sáng hoặc trong tối.

Nhưng mà điều Hàn Lập quan tâm nhất là việc làm ăn của môn phái này coi như cũng đúng đắn, thậm chí cũng chưa nghe đến ác tích nào mưu hại tu sĩ khác của môn phái này. Bất quá Hồ mỵ thuật của Diệu Âm môn tại Loạn tinh hải xem như cũng có chút danh tiếng, có không ít nam tu sĩ bị nữ đệ tử làm cho thần hồn điên đảo.

Làm xong việc thu thập tin tức, trong lòng Hàn Lập đối với Diệu Âm môn đại khái cũng có chút ấn tượng. Nếu cẩn thận tính kế thì nên buông tha nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không nỡ bỏ qua Thiên lôi trúc!

Xem ra không ra tay một lần thì không được!

Vì vậy hắn quay trở về động phủ, ngày đêm không ngừng gia tăng tốc độ luyện chế tam cấp khôi lỗi.

Nửa tháng sau, một đạo truyền âm phù từ bên ngoài bay tới tay Hàn Lập.

Khi hắn nhìn thấy cũng không vội vàng mà chậm rãi đi chuẩn bị, chỉ mang theo Khúc Hồn cùng hai đầu Huyết ngọc tri thù rời khỏi động phủ.

Ngay khi tới cửa thành Thiên tinh thành đã thấy thiếu nữ tên Liên nhi đứng đợi tự lúc nào, bộ dáng có vẻ sốt ruột.

Vừa thấy thân ảnh của Hàn Lập cùng Khúc Hồn, sắc mặt lập tức chuyển qua vui mừng, vội vàng chạy đến nói: *"Hai vị tiền bối! Phu nhân bảo ta dẫn đường cho hai vị tới nơi tập trung, sau đó mới đồng loạt xuất phát"*.

Hàn Lập nghe xong gật đầu, không nói nhiều lời phun ra một lục hoàng kiếm, đem theo thiếu nữ này cùng phi hành lên trời.

Khúc Hồn cũng hóa thành một đạo hoàng mang bay theo.

Thiếu nữ tên Liên nhi này tựa hồ là lần đầu được người khác dùng pháp bảo mang theo phi hành lên trời nên trên tại kiếm quang của Hàn Lập tò mò nhìn xung quanh không ngừng, thỉnh thoảng lại chỉ cho Hàn Lập lộ tuyến.

Nhưng có khi ngẫu nhiên ánh mắt nàng tiếp xúc với ánh mắt Hàn Lập thì lại ngượng ngùng cúi đầu. Tại kiếm quang thiếu nữ đứng rất gần Hàn Lập, cơ hồ là dán sát vào người Hàn Lập.

Hàn Lập chỉ cần cúi đầu là có thể thấy cái gáy trắng như ngọc của thiếu nữ cùng mùi thơm dịu nhẹ của nữ nhân, làm cho hắn hưởng diễm phúc không nhỏ.

Thiếu nữ tựa hồ cũng phát hiện điều này, hai tai càng lúc càng trở nên đỏ hồng ngượng ngùng, khiến cho Hàn Lập cảm thấy có chút thú vị, không nhịn được tự cười thầm.

Trong lòng hắn đoán, Phạm phu nhân cho thiếp thân tỳ nữ bên cạnh nàng đi dẫn đường cho hắn, không phải là không biết hắn không sợ hãi mỵ công mà là chính thức sử dụng mỹ nhân kế.

Nghĩ như vậy, hắn âm thầm cười lạnh vài tiếng, làm càn cúi xuống ngửi mùi thơm từ cơ thể của thiếu nữ, khiến cho thiếu nữ thân thể run nhè nhẹ. Hai cái tai xinh xắn đã hoàn toàn chuyển qua màu hồng, trên mặt tựa hồ cũng lộ ra thần sắc kinh hoàng.

Bất quá cử chỉ làm càn của Hàn Lập cũng chỉ đến thế, cũng không có tiến thêm những cử động khác nữa. Điều này khiến cho thiếu nữ yên tâm, tiếp tục chỉ đường cho Hàn Lập.

Một khắc sau, Hàn Lập hạ thân xuống đỉnh núi của một đảo vô danh.

Trên phạm vi mười trượng đỉnh núi, ngoại trừ Phạm phu nhân cùng Triệu trưởng lão hai người ra còn có mười mấy người, hoặc ngồi xuống khoanh chân luyện khí, hoặc xì xào to nhỏ nói chuyện.

Trong những người này Kết đan kỳ có khoảng năm người, còn lại tất cả đều là tu sĩ Trúc cơ hậu kỳ. Xem ra để triệu tập được những người này, Diệu Âm môn đã hao tổn không ít khí lực.

Phạm phu nhân vừa thấy thiếp thân thị nữ của mình đem Hàn Lập và Khúc Hồn đến thì không khỏi lộ ra sắc mặt vui mừng, nhẹ nhàng đi tới.

"Hai vị tiền bối đến thật là vinh hạnh cho tệ môn! Thiếp thân thay mặt giới thiệu mấy người cho tiền bối nhân thức một chút!" Nữ tử đưa đẩy ánh mắt nói.

Nói xong liền mang theo Hàn Lập cùng Khúc Hồn giới thiệu vài vị cường giả tu sĩ Kết đan kỳ cùng bốn tu sĩ Trúc cơ kỳ.

Nhưng có điều kỳ quái là ngoài giới thiệu những người này ra, Phạm phu nhân cũng không có giới thiệu cho Hàn Lập biết thêm một tu sĩ nào khác, ngược lại có chút thị uy, hướng tới một lục y nữ tử xinh đẹp đi tới.

Hàn Lập theo ánh mắt nữ tử này quan sát mới phát hiện ra ngoại trừ những tu sĩ Phạm phu nhân giới thiệu cho hắn thì những người còn lại tựa hồ đều lấy lục y nữ tử làm trung tâm.

Nữ tử này lông mày cong vút, mắt phượng lóng lánh, khuôn mặt thanh tú ẩn chứa sát khí, chính là loại phụ nữ cao cao tại thượng. Bất quá đối với nam nhân mà nói, như thế này mới tạo cho người ta một ham muốn chinh phục.

Nữ tử này trông thấy Phạm phu nhân đi tới chỉ cười lạnh nhưng có chút kinh ngạc nhìn Hàn Lập và Khúc Hồn, liền quay đầu về phía sau thấp giọng nói với một vị trung niên tu sĩ, tựa hồ như không để ý tới Phạm phu nhân.

"Người đấy là ai?" Hàn Lập bình thản hỏi.

"Trác Như Đình, là Hữu sứ của bổn môn" Phạm phu nhân hừ lạnh một tiếng, có chút khó chịu nói.

"Ồ!"

Hàn Lập thản nhiên thốt lên, nhưng vẫn còn không kìm được quay qua nhìn nữ tử đó vài lần.

Điều này làm cho Phạm Tĩnh Mai lộ ra một chút bất mãn!

Hàn Lập không phải đối với Trác Như Đình sinh ra hứng thù mà chỉ nghĩ, phong tư của nữ tử này có cái gì đó hết sức quen thuộc đối với hắn, không khỏi làm cho hắn lâm vào trầm tư.

Phạm phu nhân thấy vậy sắc mặt trầm xuống, xoay người qua Khúc Hồn lên tiếng.

Nhưng Khúc Hồn chỉ thản nhiên nghe nàng nói, thủy chung không nói lời nào, khiến cho nữ tử này không khỏi có chút bực mình.

------oOo------

Chương 403: Xích Hỏa lão quái

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nam Cung Uyển!" Hàn Lập rút cuộc cũng tìm được ngọn nguồn của tia gợn sóng kia.

Người gọi là Trác Như Đình này, dung nhan tuy không giống với Nam Cung Uyển nhưng lại có một ít phong vận của Nam Cung Uyển trên người, mới làm cho hắn cảm giác khác thường như thế, ở sâu trong nội tâm có chút xúc động.

Sau khi hiểu được nguyên nhân thì Hàn Lập có chút phức tạp nhìn qua Trác Như Đình rồi thu ánh mắt trở về, khôi phục lại tâm cảnh bình lặng.

Chẳng qua, cho dù Hàn Lập cùng Khúc Hồn tới nơi này nhưng Phạm phu nhân cùng Trác Như Đình vẫn không có ý tứ lập tức xuất phát, mà thỉnh thoảng nhìn lên bầu trời, tựa hồ còn đợi người nào đó.

Thấy vậy, Hàn Lập có chút nghi hoặc, nhưng không mở miệng hỏi gì, cũng tìm một góc xa khuất cùng Khúc Hồn khoanh chân ngồi xuống chờ đợi.

Gần nửa ngày qua đi.

Nếu không phải mọi người ở đây đều là người tu tiên, mỗi người có tính nhẫn nại rất lớn thì chỉ sợ sớm có người đã bắt đầu oán hận rồi.

Tuy vậy vẫn có người lộ ra vẻ bất mãn.

Gặp tình cảnh này, Phạm phu nhân cùng Trác Như Đình cũng lộ ra vài phân lo âu, có chút miễn cưỡng ghé qua, thấp giọng thương lượng với nhau vài câu.

Hàn Lập hết thảy đều nhìn thấy, trong lòng đang phỏng đoán các nàng đang chờ người nào thì bỗng nhiên lờ mờ truyền đến tiếng sấm nổ mạnh, tiếp theo xa xa nơi chân trời xuất hiện một vệt màu đen.

Vệt màu đen đang từ xa cấp tốc bay tới gần nơi này, làm chúng tu sĩ đang ngồi đều đứng dậy, mặt lộ vẻ nghi hoặc nhìn lại. Chỉ thấy vệt màu đen trong chớp mắt đã đi tới bầu trời trên đầu mọi người, lúc này Hàn Lập và mọi người mới xem được rõ ràng. Đó là một đám mây đen lớn đường kính ước chừng năm sáu mươi trượng. Diện tích to lớn cơ hồ đem cả đỉnh núi bao phủ, thỉnh thoảng có tiếng ầm ầm cùng tia lửa lôi điện phát ra từ bên trong, càng thêm vẻ cực kỳ quỷ dị!

Mọi người đang ngẩn ngơ thì từ trong mây đen bỗng nhiên truyền đến thanh âm thanh lãnh của một nữ tử.

"Xích tiền bối có thể để cho tại hạ xuống được không? Ta muốn cùng hai vị sư tỷ nói mấy câu."

"Hắc hắc, đương nhiên không có vấn đề!" Một thanh âm cực kỳ khó nghe trả lời.

Nghe thanh âm của hai người này, Phạm phu nhân cùng Trác Như Đình thần sắc hơi đổi, liền liếc mắt nhìn nhau.

Các tu sĩ khác biết lai lịch của người trên đám mây đen, sắc mặt lại có vẻ khó coi.

Hàn Lập cũng âm thầm kinh ngạc, đang nghi hoặc thì trong nhóm tu sĩ liền có người thì thầm một câu.

"Diệu Âm Môn bổn sự thật là lớn, như thế nào mà cũng mời được Xích lão quái của Nguyên Quy đảo đến đây!"

Thanh âm của người này rất thấp, nhưng do Hàn Lập dựa vào thần thức cường đại nên nghe rõ cực kỳ, trong lòng không khỏi rùng mình.

"Nguyên Quy Đảo", *"Xích Hỏa lão quái"* mấy chữ này lọt vào tai thì Hàn Lập liền lập tức nhớ tới lai lịch của đám mây đen.

Hắn khi cùng các tu sĩ khác nhàn đàm thì nghe người ta nói qua đại danh Xích Hỏa lão quái.

Người này thành danh cực kỳ sớm, đã đến trình độ Kết Đan hậu kỳ, một thân Quỳ Thủy ma công biến hóa khó lường, tâm ngoan thủ lạt và trở mặt vô tình nổi tiếng Loạn Tinh Hải.

Có rất nhiều người quả quyết rằng Xích lão quái là một trong những tu sĩ có khả năng tiến vào Nguyên Anh kỳ nhất, sớm muộn cũng sẽ trở nên kiêu hùng giống như Cực Âm lão tổ. Bởi vậy hắn độc chiếm cả Nguyên Quy đảo mà không người nào dám trêu chọc, được cho là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy.

Nhưng một vị tu sĩ ma đạo thanh danh không nhỏ như thế nào lại tới nơi này, chẳng lẽ thật sự là do Diệu Âm Môn mời đến trợ giúp?

Hàn Lập bất động thần sắc, đề cao cảnh giác, giương mắt nhìn kỹ lên đám mây đen.

Lúc này, mây đen quay cuồng một trận, từ bên trong bay ra một nữ tử mặc áo tím.

Nữ tử này có dáng người thon dài, thân hình thướt tha mềm mại nhưng trên mặt lại có vầng khí màu tím nhàn nhạt che lại nên nhìn không rõ.

Phạm phu nhân cùng Trác Như Đình thấy nữ tử này xuất hiện, lập tức tiến lên nghênh đón.

"Uông sư muội, như thế nào mà Xích lão quái lại đến đây vậy? Chẳng lẽ là do ngươi mời đến? Có cần thiết hay không?" Trác Như Đình nhướng mày, thấp giọng hỏi.

"Đúng đó! Lão quái này cũng không phải là dễ trêu chọc, đến lúc đó chỉ sợ mời thần thì dễ mà tiễn thần lại khó a! Hơn nữa bằng

nhân thủ của chúng ta hiện tại cũng đủ rồi!" Phạm phu nhân sắc mặt cũng ngưng trọng nói, ẩn lộ ra một tia bất mãn.

"Hai vị sư tỷ nghĩ là tu sĩ lần trước ra tay cướp đoạt chính là toàn bộ nhân thủ của đối phương hay sao chứ?" Nữ tử áo tím không để ý đến vẻ lo lắng của hai nàng, nhàn nhạt hỏi.

"Sư muội, lời này của ngươi có ý tứ gì! Đối phương còn có nhân vật khó giải quyết khác sao?" Phạm phu nhân nghe xong cả kinh, lập tức hiểu được ý tứ của nữ tử áo tím liền hỏi.

Trác Như Đình cũng lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

"Ta nhận được tin tức, ở sào huyệt của đối phương còn có một vị đầu mục Kết Đan hậu kỳ tọa trấn. Chỉ bằng nhân thủ do hai vị sư tỷ triệu tập trợ giúp còn có chút yếu kém, cho nên ta liền đi Nguyên Quy Đảo một chuyến, nhờ Xích Hỏa lão quái ra tay!" Nữ tử áo tím nhẹ nhàng nói.

Nghe xong lời này, Phạm phu nhân hai người mặt lộ vẻ bán tín bán nghi, chỉ liếc mắt nhưng không nói gì.

Tuy nhiên các nàng cũng biết, có thể nhờ Xích Hỏa lão quái ra tay thì vị sư muội này khẳng định phải ra giá thật lớn. Nhưng hiện tại không phải lúc thảo luận việc này, trước mắt chỉ có thể lo xong mọi sự rồi mới tính tiếp.

Lúc này, nữ tử áo tím đưa đôi mắt đẹp dò xét các tu sĩ khác trên đỉnh núi một lần, gật gật đầu, tựa hồ cực kỳ vừa lòng.

"Hai vị sư tỷ đã mời được số tu sĩ Kết Đan so với ta dự tính nhiều hơn một chút. Hơn nữa có Xích Hỏa lão quái tương trợ, lần này nhất định phải đem nhóm tà tu kia chém tận giết tuyệt, báo thù món nợ giết mẹ!" Thanh âm của nữ tử áo tím trở nên vô cùng băng hàn, tràn ngập sát khí vô tận.

"Yên tâm, hai người chúng ta nhất định báo thù rửa hận cho môn chủ!" Trác Như Đình nhẹ vuốt mái tóc đen, chậm rãi nói.

"Không sai, môn chủ đối với hai người chúng ta đều có đại ân,

chúng ta cho dù bỏ mạng cũng sẽ tiêu diệt đối phương!" Phạm phu nhân thần sắc nghiêm trang nói theo.

Nghe xong lời này, nữ tử áo tím có chút cảm động, hướng hai nàng thi lễ tạ ơn.

"Lần này phiền hai vị sư tỷ dốc sức, giống như lần trước đã nói rõ, chỉ cần có thể báo đại cừu cho gia mẫu thì vị trí lãnh đạo Diệu Âm Môn sẽ do một trong hai vị sư tỷ đảm đương! Uông Ngưng tuyệt sẽ không tham lam tranh đoạt!" Nữ tử áo tím vẻ mặt kiên quyết nói.

Nàng vừa dứt lời thì khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Trác Như Đình lộ ra một tia phức tạp, đôi môi anh đào định nói gì nhưng cuối cùng lại im lặng.

Mà Phạm phu nhân nghe xong, mặc dù thần sắc vẫn bảo trì vẻ trấn định nhưng trong mắt lại lộ ra một tia hưng phấn không thể giấu giếm.

"Sách sách! Nói vậy, vị này chính là Diệu Âm Môn Tử Linh tiên tử sao! Đáng tiếc trên mặt thi triển pháp thuật, thực có chút tiếc nuối a!" đứng cách đó không xa Hàn Lập, tu sĩ họ Mạnh đột nhiên lẩm bẩm nói.

Hàn Lập nghe xong trong lòng cũng xao động.

Tử Linh tiên tử, tựa hồ nghe người ta nói qua dung mạo rất xinh đẹp, là một trong những mỹ nữ nổi danh nhất Loạn Tinh Hải, chẳng lẽ chính là nàng ta sao?

Hàn Lập có điểm kinh ngạc, hai mắt nhìn về nữ tử áo tím ở phía xa.

Lúc này, nữ tử áo tím cùng hai người Phạm phu nhân đã nói xong, liền phiêu phiêu giống như tiên nữ bay trở về đám mây đen.

Sau đó dưới thần sắc trịnh trọng của hai vị tả hữu song sứ, mọi người rút cuộc cũng xuất phát.

Mười đạo quang hoa nhiều màu sắc từ trên đỉnh núi bay lên trời, hình thành một đội hình lỏng lẻo, hướng phía Bắc đi tới.

Hàn Lập cùng Khúc Hồn bay ở giữa nhưng sau sau, không nói một tiếng, gấp rút phi hành.

Nhưng tu sĩ họ Mạnh lại không biết vì sao bay đến bên cạnh Hàn Lập, cười nói không ngừng.

"Hàn đạo hữu sao lại đáp ứng giúp đỡ Phạm tả sứ vậy? Mạnh mỗ bởi vì có một vị tiểu thiếp là thân truyền đệ tử của nàng nên không thể không cấp chút nhân tình a! Chẳng lẽ Hàn đạo hữu cũng là ……"

"Tại hạ không có diễm phúc như đạo hữu, Phạm phu nhân đã đáp ứng tặng cho tại hạ thứ khác!" Hàn Lập không lạnh không nóng nói.

"Thật sự là đáng tiếc! Lão đệ, thứ tốt nhất của Diệu Âm Môn đương nhiên là nữ đệ tử mỹ mạo như hoa. Đặc biệt là đệ tử do hai vị kia tự mình dạy dỗ, thật sự là …"

Nghe lời nói lải nhải không dứt, Hàn Lập tuy bất động thanh sắc nhưng trong lòng cảm giác có chút dở khóc dở cười.

Chẳng qua loại người lắm lời lại khiến hắn hồi tưởng tới vị Vu đại sư huynh tại Hoàng Phong Cốc kia, nên hắn cũng không sinh ra ác cảm gì.

Vì thế, Hàn Lập câu có câu không đáp lời, cả đội ngũ do người của Diệu Âm Môn dẫn dắt bay đến trên bầu trời của một tòa hoang đảo.

Lúc này trên đảo sớm đã có vài vị đệ tử cấp thấp của Diệu Âm Môn đứng đợi đã lâu, mà sào huyệt của bọn phỉ ở trên một hòn đảo vô danh khác cách đó không xa, đang có đệ tử khác theo dõi bọn họ.

Sau khi biết được đám tà tu sĩ đều ở tại sào huyệt, không có đi ra ngoài. Tử Linh tiên tử trong mây đen lại bay ra, để cho Hàn Lập cùng các tu sĩ khác nghỉ ngơi một chút, sáng sớm ngày mai thừa dịp đối phương chưa kịp chuẩn bị thì mới đánh lén.

------oOo------

Chương 404: Quỷ cục

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một đêm vô sự.

Ngày hôm sau, khi trời vừa sáng, nhóm tu sĩ liền im lặng không tiếng động xuất hiện trên bầu trời sào huyệt của nhóm tà tu.

"Chính là ở đây sao?" Tử Linh tiên tử có chút nghi hoặc dò xét tiểu đảo tối đen bên dưới vài lần.

Đảo này thật sự quá nhỏ, phạm vi cũng chỉ có vài dặm, tuy là đảo nhưng chính xác phải nói nó là một khối đá thật lớn thì đúng hơn.

"Đúng vậy, chẳng những đàn Kim Thiền (ve sầu) theo dõi tới nơi này mà hai vị trưởng lão cũng đến xác nhận qua, người đi ra đi vào đích thật là tà tu." Phạm phu nhân ở một bên nhẹ giọng nói.

Nghe xong lời này, nữ tử áo tím yên lặng gật gật đầu, trong lòng không còn vẻ nghi ngờ nữa.

Chẳng qua nơi đây, hiển nhiên chính là nơi đối phương tạm thời đặt chân.

Chẳng những đảo nhỏ đến đáng thương, thậm chí lúc này quanh đảo cũng bố trí một cái ảo trận nhỏ cực kỳ đơn giản, căn bản không ngăn được bất kỳ ai.

"Giết hết không cần quan tâm!"

Vì thế dưới sự ra lệnh của Tử Linh tiên tử, Xích Hỏa lão quái trên đám mây đen phát ra một tiếng cười quái dị, vài đạo lôi hỏa nổ vang đánh xuống, liền dễ dàng đem trận này phá tan không còn một mảnh, sau đó nhóm tu sĩ không khách khí bay vọt xuống.

Động tĩnh do phá trận hiển nhiên kinh động tới người ở trên đảo.

Mấy tiếng hét lớn vang lên, trên đảo có gần bốn, năm mươi đạo ánh sáng các loại bay lên, một số đông tu sĩ nghênh đón bọn họ, đầu lĩnh chính là ba gã tu sĩ Kết Đan kỳ, bọn họ vừa thấy bọn người Diệu Âm Môn trước mặt, không khỏi rùng mình.

Nhưng không đợi bọn họ phản ứng, Phạm phu nhân đã hô lớn *"Đánh"*, sau đó dẫn đầu phóng ra Ngân luân pháp khí (pháp khí hình bánh xe màu bạc) công kích tới.

Các tu sĩ khác cũng không khách khí đều ra tay.

Nhất thời, trên bầu trời các sắc hào quang phát ra. Tiếng kêu bén nhọn cũng vang lên.

Hàn Lập một khi đã không muốn gây chú ý đối với Thiên Lôi trúc, tự nhiên cũng sẽ không xuất nó ra mà cùng với Khúc Hồn chỉ phóng xuất các pháp bảo, bao lấy năm sáu gã tu sĩ Trúc Cơ kỳ, chuẩn bị đem bọn họ tiêu diệt hết.

Hai người đều có tu vi Kết Đan kỳ, đối phó vài vị tu sĩ Trúc Cơ kỳ tự nhiên phải là việc dễ dàng, nhưng sự tình xuất hiện làm hắn giật mình.

Bốn năm tên tu sĩ Trúc Cơ kỳ này khi phát hiện hai người Hàn Lập là tu sĩ Kết Đan kỳ thì thần sắc đại biến, thân hình điên cuồng trướng lên, phá rách quần áo, biến thân thành hình tượng Sát Yêu quen thuộc mà Hàn Lập đã từng thấy. Điều này khiến cho hắn có chút giật mình, thiếu chút nữa cặp mắt rớt ra.

Tuy tốc độ cùng tu vi của bọn chúng sau khi biến thân khá hơn một phần nhưng Hàn Lập hôm nay đâu còn là tu sĩ Trúc Cơ kỳ như trước kia, bọn chúng cũng chỉ chống đỡ được một đoạn thời gian rồi bị Hàn Lập cùng Khúc Hồn đem Lục Hoàng Kiếm và Hỗn Nguyên Bát đánh thành tro bụi.

Hàn Lập lúc này mới phát hiện, những người này biến thân tựa hồ cùng sát yêu Hắc Sát Giáo kia có chút khác biệt, chẳng những không cần niệm chú hóa kén liền có thể biến thân thành công, hơn nữa bên trong cơ thể cũng không có ngưng kết Huyết Ngưng

Ngũ Hành Đan.

Điều này làm cho hắn như lạc vào mây mù, càng thêm hồ nghi, thầm nghĩ nhóm kiếp phỉ này rút cuộc cùng Hắc Sát Giáo kia có quan hệ gì?

Chẳng qua hắn lập tức thu liễm tâm thần, ngưng thần hướng xung quanh nhìn lại.

Hiện tại cũng không phải là thời điểm giải đáp nghi vấn, nếu bị người nào đó nhân cơ hội đánh lén thì đúng là oan uổng.

Nhưng tình hình đập vào mắt làm cho nghi ngờ trong lòng Hàn Lập càng lúc càng tăng.

Chỉ thấy mấy tà tu Trúc Cơ kỳ phần lớn đều sử xuất ra Sát yêu biến thân thuật. hơn nữa hợp thành các nhóm nhỏ, đang cực kỳ hung hãn liều mạng!

Trong bọn họ tu vi cao nhất là ba vị tu sĩ Kết Đan kỳ, sớm bị Xích Hỏa lão quái thi triển pháp thuật đưa vào trong mây đen, bao vây lại không thể thoát thân.

Chỉ nghe thấy trong đám mây đen kia có tiếng ầm ầm không ngừng, tựa hồ bọn họ đang khổ sở chống đỡ.

Do đó dưới sự tấn công điên cuồng của vài tu sĩ Kết Đan kỳ cộng thêm mười tu tiên giả Trúc Cơ kỳ, trong nháy mắt mấy tên tu sĩ Trúc Cơ kỳ của đối phương đã bị diệt hơn phân nửa, những người còn lại vẫn đang hung hãn đánh, không có vẻ gì sợ sệt cả.

Hình dáng bưu hãn của bọn họ làm đa số tu sĩ Diệu Âm Môn cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Chính lúc này, một tiếng thét cuồng nộ từ phía dưới truyền đến, làm cho người phe Diệu Âm Môn hai tai ông ông, sắc mặt mỗi người không khỏi khẩn trương.

"Còn thất thần gì chứ? Mau tiêu diệt bọn họ. Tên gia hỏa khó giải quyết đã tới rồi!" Trên mây đen vang lên tiếng của Xích Hỏa lão

quái, chúng tu sĩ lúc này mới giật mình hiểu ra, vội vàng thúc giục pháp bảo cùng pháp khí trên tay, tiếp tục công kích mãnh liệt.

Chẳng qua tu sĩ trên đảo sau khi nghe tiếng hét tinh thần liền đại chấn, càng phát ra thế ngăn cản mạnh hơn nên nhất thời trận chiến không thể thu hoạch thêm gì.

Mà trên đảo bay ra mấy đạo hào quang màu trắng xám, chớp mắt đã tới không trung.

Chúng tu sĩ lúc này mới dừng tay, nhìn người năm tu sĩ Kết Đan kỳ vừa mới bay tới như thể lâm phải đại địch.

Chỉ thấy cầm đầu là đại hán trung niên sắc mặt lạnh lùng, ngũ quan đoan chính, nhưng sát khí bừng bừng.

Hơn nữa từ pháp lực dao động trên người hắn xem ra, tu vi vượt xa bốn người còn lại, dường như là tu sĩ Kết Đan hậu kỳ. Bốn người còn lại là tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, chỉ có điều những người này đồng dạng trong mắt tóe lửa nhìn nhóm người Diệu Âm Môn

"Các ngươi là ai, dám đồ lục đệ tử Ẩn Sát Môn của chúng ta, bổn tọa muốn các ngươi phải trả nợ máu!" Người trung niên dò xét giữa không trung chỉ còn có mấy đệ tử, vẻ mặt cực kỳ lạnh lẽo nói.

Nghe xong lời này, những người khác đều sững lại!

Sao vị kiếp phỉ này không có vẻ sợ hãi khi bị người tìm tới cửa truy bắt, ngược lại còn nói lời hùng hồn như vậy?

Người có chút thông minh không khỏi có điểm chần chờ, nhìn về nhóm Tử Linh tiên tử cùng Phạm phu nhân.

Ánh mắt trong suốt của Tử Linh tiên tử cũng hiện ra vẻ nghi hoặc, đang muốn mở miệng nói cái gì bỗng có một người hét lớn, bay vọt ra.

"Hãy bớt sàm ngôn đi, tất cả các ngươi chết cũng không đền hết tội!"

Triệu trưởng lão luôn luôn theo sát Phạm phu nhân đột nhiên bay ra khỏi đám người, tay giương lên, thả ra một đạo hỏa quang dài hơn một trượng, bay thẳng đến đối phương

Trung niên tu sĩ thấy vậy giận dữ, dịch chuyển một chút, trên người toát ra đám ma khí màu trắng cao hơn mười trượng, cấp tốc quay cuồng, trong khoảnh khắc biến thành một mặt quỷ thật lớn.

Mặt quỷ vừa mới hiện ra, lập tức liền mở mồm, hung hăng phóng về phía trước.

Đoàn hỏa quang do Triệu trưởng lão phóng ra vừa lúc rơi vào trong miệng mặt quỷ, lóe lên rồi biến mất.

Sau đó, mặt quỷ không chút ngừng lại, trực tiếp đánh về phía Triệu trưởng lão.

Nhất thời vị này lộ ra vẻ kinh hoàng.

Tốc độ hắn phi về còn nhanh hơn lúc bay ra, sau vài cái chớp nhoáng đã ở trong đám người, hơn nữa miệng còn lớn tiếng hét lên:

"Mọi người đồng loạt lên đi, người này là tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, đơn đả độc đấu chúng ta không phải đối thủ của hắn!"

Nghe xong lời nói xúi giục này, hai vị tu sĩ Kết Đan kỳ cùng một bộ phận đệ tử Trúc Cơ kỳ của Diệu Âm Môn lập tức thả ra pháp khí cùng pháp bảo công kích quỷ đầu kia.

Nhưng có nhiều người trên mặt lộ vẻ nghi ngờ, ánh mắt trở nên bàng quan.

Nhất thời trên không trung có chút hỗn loạn.

Gặp tình cảnh này, mặt Hàn Lập nhíu lại, tay chân không động nhưng thân hình lại cùng Khúc Hồn từ từ lùi về phía sau.

Sự tình có điểm bất thường.

Mặc dù không biết đã phát sinh gì nhưng Hàn Lập đã có ý định nếu xuất hiện nguy hiểm thì lập tức chạy ngay.

"Chậm động thủ đã! Ở đây có điểm bất thường!" Nữ tử áo tím cũng nhìn ra điều không ổn, lạnh lùng hướng đệ tử Diệu Âm Môn quát lớn.

Nhưng tu sĩ của Diệu Âm Môn đang động thủ căn bản không ngừng lại, vẫn đang vây quanh quỷ đầu mãnh công, bộ dáng làm như không nghe thấy.

Gặp tình cảnh này, bọn người không động thủ như Hàn Lập sắc mặt khẽ biến, trong lòng trầm xuống.

Trung niên tu sĩ đối diện không phải là kẻ ngu dốt, đồng dạng cũng nhìn ra sự tình cổ quái.

Hắn suy nghĩ một chút, rồi hướng quỷ đầu vẫy tay, quỷ đầu kia liền rít lên một tiếng, hé miệng phun ra vô số khỏa quang cầu màu trắng, khoảnh khắc đem các pháp khí cùng pháp bảo đang công kích đánh cho đông ngã tây nghiêng rồi nhân cơ hội bay về trước người này.

Các tu sĩ ra tay ngây ngẩn, nhất thời cũng không ai dám một mình lao ra khỏi đám người, đến công kích đối phương.

"Ai có thể nói cho ta biết, việc này rút cuộc là sao?" Thừa dịp, Tử Linh tiên tử rút cuộc tách ra khỏi nhóm tu sĩ Diệu Âm môn, đứng ở giữa song phương lạnh lùng hỏi.

"Chuyện này là sao? Các ngươi vô cớ giết nhiều đệ tử bổn môn như vậy mà còn hỏi bổn môn chủ?" Người trung niên âm hàn nói, hai mắt chẳng biết khi nào biến thành màu xanh biếc quỷ dị.

"Cướp hàng hóa của Diệu Âm Môn chúng ta, còn giết môn chủ bổn môn do các ngươi làm sao?" Nữ tử áo tím giương mắt nhìn đối phương, không hề có chút cảm tình chậm rãi hỏi.

"Nói bậy! Ẩn Sát Môn chúng ta rất ít lui tới cùng tu sĩ bên ngoài, sao có thể làm ra loại sự tình này." Trung niên nhân sắc mặt lộ vẻ giận dữ lớn tiếng phản đối.

Nghe xong lời này, nữ tử áo tím cũng trầm mặc, nhưng trong mắt vẫn lộ ra vẻ băng hàn.

Người khác nghe xong đoạn đối thoại, cũng đều ý thức được cái gì đó, thần sắc trở nên khác nhau.

"Xem ra, có người trong song phương chúng ta bày mưu hãm hại!" Phạm phu nhân bỗng nhiên từ trong nhóm tu sĩ đi ra, chậm rãi nói.

"Hừ, là mưu kế trong bọn người các ngươi, không phải chúng ta!" Người trung niên âm trầm như nước nói.

Hắn vừa mới cực cực khổ khổ bồi dưỡng đệ tử, cơ hồ trong một ngày bị tiêu diệt hết, điều này có thể nào không làm cho hắn đối với những người trước mắt hận thấu xương.

Nếu không thấy đối phương có nhiều tu sĩ Kết Đan kỳ cộng với việc không nắm chắc đối phó được với tên tu sĩ quỷ dị trong đám mây đen kia thì dù hắn biết trong đối phương có người đặt điều, cũng muốn liều mạng đánh cho bọn họ nguyên khí đại thương.

Nữ tử áo tím nghe xong, trong mắt vẫn lạnh như băng mà Phạm phu nhân chỉ có thể cười khổ chờ đợi.

"Triệu trưởng lão, Phù trưởng lão, hai người có phải là nên cho chúng ta một cái giải thích?" Tử Linh tiên tử chậm rãi quay đầu, nhìn vào hai vị trưởng lão, bình tĩnh nói

------oOo------

Chương 405: Phụ thân đại pháp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Từ thanh âm băng hàn của Tử Linh tiên tử, các tu sĩ khác ánh mắt cũng nhìn về chỗ nào đó trong đám người.

Triệu trưởng lão cùng một vị trung niên nho sinh ánh mắt vẫn không có gì thay đổi đang đứng tại chỗ, vị nho sinh này là một vị trưởng lão khác của Diệu Âm Môn thường xuyên đi theo bên người Trác Như Đình.

Gặp cảnh như vậy, Phạm phu nhân cùng Trác Như Đình đều nghĩ tới chuyện gì đó, sắc mặt cũng cực kỳ khó coi.

Trong lúc này thì vẻ mặt của Phạm phu nhân có khí sắc kém cõi nhất, hình dáng hơi có chút nhớn nhác.

"Ai đang lén lút vụng trộm ở đây?" Trong mây đen bỗng truyền đến một tiếng hét phẫn nộ của Xích Hỏa lão quái, tiếp theo lôi hỏa liên tiếp từ trong đám mây bay ra, như linh xà hướng phụ cận gần đó đánh tới.

Chỉ thấy nơi vốn không có một bóng người ánh sáng bỗng tối sầm lại, một mảng hắc khí to lớn đột nhiên bạo liệt mở ra, đem mấy cái lôi hỏa này cắn nuốt không còn một mảnh, tiếp theo một nam tử dáng thấp lùn xuất hiện.

"Ô Sửu!"

Hàn Lập đang ở trong đội ngũ lặng lẽ lùi lại, vừa thấy nam tử có bộ dáng kia, trong lòng cả kinh thầm kêu lên tên người này.

Lúc này, có không ít tu sĩ khác nhận ra hắn, đồng dạng cũng kinh hô lên.

Người của Ẩn Sát Môn sắc mặt đại biến, hung hăng nhìn chòng chọc Ô Sửu.

Nhưng người trung niên cầm đầu lại có vẻ mặt cổ quái, liếc nhìn Ô Sửu thì trong lòng lộ ra vẻ hoảng sợ.

"Hắc hắc! Thực không hổ là Xích Hỏa lão quái đại danh đỉnh đỉnh, có thể nhìn thấu ẩn nặc bí thuật của bổn thiếu chủ." Ô Sửu không thèm liếc mắt nhìn mọi người ở đây mà chỉ hướng lên đám mây đen nói.

"Hừ!" Trong mây đen truyền đến một tiếng hừ lạnh, rồi không còn nghe thêm bất kỳ thanh âm nào nữa, điều này làm cho sắc mặt Ô Sửu âm hàn.

"Sự tình này, chẳng lẽ là do Cực Âm đảo các ngươi giở trò quỷ sao?" khi phát hiện sự tình không đúng, Trác Như Đình nãy giờ không nói chuyện, rút cuộc cũng mở miệng.

"Đúng! Sự tình này đều là do bổn thiếu chủ an bài, hàng hóa của Diệu Âm Môn các ngươi do người của bổn đảo cướp, nhị vị trưởng lão cũng do bổn thiếu chủ phân phó giá họa cho Ẩn Sát Môn!"

Ngoài dự kiến, Ô Sửu không có một chút ý che dấu, cười lạnh một tiếng rồi thừa nhận tất cả. Hơn nữa ánh mắt toát ra vẻ dâm ô, láo liên không ngừng, nhìn lên người nữ tử áo tím.

Nử tử áo tím trong mắt vẫn thanh lãnh như trước, lạnh lùng nhìn Ô Sửu, không nói một câu.

Lúc này, Triệu trưởng lão cùng nho sinh và một số tu sĩ vừa mới xuất thủ, bỗng nhiên bay tới bên cạnh Ô Sửu, hình thành nên chân kiềng giằng co giữa ba phe.

Gặp cảnh như vậy, mặc dù Tử Linh tiên tử và Trác Như Đình sớm đã đoán được, nhưng vẻ mặt cũng biến đổi, sắc mặt có chút trầm trọng.

"Triệu, Mạnh hai vị trưởng lão, bổn môn luôn luôn đối với các ngươi không tệ, các ngươi sao có thể làm ra việc như thế này." Phạm phu nhân khuôn mặt sớm tái nhợt, khi Triệu trưởng lão cùng đám người bay đến cạnh Ô Sửu, thì rút cuộc nhịn không được lớn tiếng quát hỏi.

Phải biết rằng, trong Diệu Âm Môn nàng cùng với Trác Như Đình luôn đối kháng nhau, vì Triệu trưởng lão mà tiêu phí không ít tâm huyết, thậm chí không tiếc hy sinh bản thân để mượn sức đối phương, mà hiện tại đối phương một tiếng cũng không nói liền phản bội lại nàng, điều này làm cho nàng quá phẫn nộ.

"Phạm tả sứ, lão phu cũng không muốn làm việc này. Nhưng mạng của tại hạ cùng Mạnh trưởng lão sớm đã nằm trên tay người khác, thật sự là thân bất do kỷ!" Triệu trưởng lão nét mặt già nua nói.

Nghe vậy, Phạm phu nhân rùng mình, nhướng mày định nói cái gì đó thì lại bị Tử Linh tiên tử lạnh lùng ngắt lời.

"Phạm sư tỷ. Hiện tại nói cái gì cũng đều vô dụng, đối phương một khi đã dám thiết lập mưu kế như vậy, khẳng định còn có thủ đoạn khác phía sau, chúng ta hôm nay nếu thoát được rồi mới nói đi!"

Phạm phu nhân liền im lặng.

"Hắc hắc! Thực không hổ là Tử Linh tiên tử tài mạo song tuyệt. Bổn thiếu chủ ngưỡng mộ đã lâu. chẳng biết tiên tử có hứng thú gả cho bổn thiếu chủ hay không! Phải biết rằng bổn công tử tuy thê thiếp có rất nhiều, nhưng vị trí chánh thê vẫn chưa định." Ô Sửu giương mắt nhìn nử tử áo tím khuôn mặt đang dùng pháp thuật che dấu, có chút say mê nói.

"Được! Có thể!" Tử Linh tiên tử mặt không chút thay đổi nói.

Lời này làm Hàn Lập cùng các tu sĩ khác ở đó bị sốc.

Ô Sửu cũng ngạc nhiên, mặt lộ vẻ nghi ngờ hỏi lại:

"Uông cô nương, lời ấy thật sao!"

"Ngươi đem toàn bộ tu sĩ ngày đó sát hại mẫu thân ta xử tử hết. Ta liền làm vợ ngươi!" Tử Linh tiên tử thanh âm lạnh lùng nói.

Lời này làm Ô Sửu mặt mày đang vui mừng liền ngưng trệ lại, nhướng mày lên.

" Điều kiện này không được! Ngày đó ra tay có rất nhiều người đều là tâm phúc của gia tổ, tại hạ không có quyền xử tử bọn họ. Không bằng, Tử Linh cô nương đổi một điều kiện khác được không?"

Tử Linh tiên tử cười lạnh vài tiếng, thấp giọng cùng Phạm phu nhân nói vài câu gì, không để ý tới lời của Ô Sửu.

Gặp này tình cảnh, trên khuôn mặt xấu xí không chịu nổi của hắn liền thoáng qua vẻ bạo ngược, nhưng tựa hồ lại nghĩ tới điều gì đó, đè nén tức giận xuống, chuyển ánh mắt nhìn phía tu sĩ Ẩn Sát Môn.

"Tôn sư thúc, không nghĩ bao nhiêu năm không gặp, các ngươi đã bồi dưỡng được nhiều đệ tử như vậy, thật sự là rất vui mừng a!" Ô Sửu lạnh lùng nói.

"Sư thúc?"

Cách xưng hô của Ô Sửu làm những người khác chấn động.

Trong lòng Hàn Lập đánh thịch một cái, bất an càng lớn. Đem thần thức sớm tra xét bốn phía một lần nhưng không có phát hiện thêm ai mai phục.

Điều này làm cho hắn nhất thời có chút trù trừ, không biết nên lập tức bỏ chạy, hay là ở lại nhìn xem tình thế rồi tính tiếp.

Dù sao hắn còn không biết rõ ràng *"Thiên Lôi Trúc"* rút cuộc là thật hay giả.

Nhưng thấy người trung niên hừ lạnh một tiếng, sắc mặt âm u, trả lời:

"Ta sống tốt lắm! Nhưng không nghĩ tới vừa mang theo một ít môn hạ đi ra đã bị người của các ngươi phát hiện. Xem ra lần này thật đúng là sai lầm rồi."

"Hắc hắc! Tôn sư thúc khéo nói đùa, dù ai trong Thông Thiên Vụ Hải đợi hơn mười năm cũng phải hoạt động một chút, huống hồ lần này Tôn sư thúc đi ra hơn phân nửa là vì sự tình Hư Thiên Điện! Năm đó một vài phần của Hư Thiên tàn đồ bị sư thúc mang theo, chẳng biết hôm nay có ở trên người hay không? Tính ra thời gian ba trăm năm Hư Thiên Điện xuất hiện sẽ nhanh đến. Nếu sư thúc chủ động đem đồ này giao cho sư điệt, tại hạ có thể hướng gia tổ cầu tình, đến lúc đó lưu lại cho sư thúc một mạng được không?" Ô Sửu nhìn phía người trung niên, ánh mắt lộ ra một tia tham lam, nói lời dẫn dụ.

Nghe xong, người trung niên im lặng, nhưng một lát sau liền lạnh lùng trả lời:

"Tác phong của Cực Âm lão ma mấy năm làm đệ tử như chúng ta còn không biết sao chứ? Chỉ sợ ta bên này đem đồ giao cho ngươi, bên kia liền bị hắn giết. Hơn nữa ……"

"Hơn nữa cái gì?" Ô Sửu nhíu mày hỏi.

*"Hơn nữa ngươi nghĩ rằng ngươi có thể làm chủ hay sao? Lão quái vật, ngươi cũng không cần ẩn trốn, nhanh hiện thân đi!"*Người trung niên lạnh lùng nói.

Nghe xong lời này, Hàn Lập và các tu sĩ như bị một cú sốc, vội vàng nhìn ra chung quanh, chẳng lẻ Cực Âm lão tổ ở nơi này?

nhưng bốn phía vẫn yên tĩnh như thường, không có gì dị thường xuất hiện.

Các tu sĩ có chút hoài nghi, lại nhìn người trung niên cùng Ô Sửu.

"Ngươi muốn làm cái quỷ gì? Ta sao không thể……"

Ô Sửu cũng có chút ngạc nhiên, nhưng chỉ nói được nửa câu thì thần sắc liền thay đổi, bắt đầu lộ ra vẻ cổ quái.

Hắn dùng loại thần sắc này giương mắt nhìn người trung niên, một lát sau quỷ dị cười. *" Tốt, tốt! Không hổ là một trong những đệ tử năm đó được ta coi trọng nhất, chỉ cần liếc mắt liền nhìn ra thân phận lão phu."*

Trong lúc nói chuyện, khuôn mặt Ô Sửu bắt đầu trở nên mơ hồ vặn vẹo, méo mó, trong chốc lát mọi người ở đây kinh ngạc thấy hắn biến thành một lão già xấu xí, nhỏ gầy, hai mắt híp lại.

Thấy vậy, bọn người Hàn Lập cảm thấy lạnh sống lưng.

"Phụ thân (phụ hồn vào thân thể người khác)! Ta đã biết ngươi sao có thể đem sự tình trọng yếu giao cho một vãn bối đi làm, phải tự mình đến đây, bất chấp đây không phải bản thể của ngươi." Người trung niên thần sắc khẩn trương hướng lão già nói, thanh âm thấp xuống.

"Đồ đệ ngoan, ngươi dám cùng vi sư động thủ hay sao?"

Lão già mới xuất hiện trên môi động đậy một chút, trong bụng phát ra thanh âm cực kỳ bén nhọn, đập vào tai làm mọi người đau đớn, không kìm được lui lại mấy bước.

"Hừ! Đồ đệ? Năm đó ngươi đối với chúng ta giết chết chỉ bằng một ý niệm khi có chút không vâng lời, thậm chí còn muốn trừu thần luyện hồn, có từng xem chúng ta là đồ đệ đâu. Bất quá chỉ là nô lệ của ngươi mà thôi! Hơn nữa, ngươi hiện tại thi triển phụ thân thuật, nhiều lắm cũng chỉ phát huy được ba phần tu vi, ta có gì mà không dám!" người trung niên lạnh giọng nói, sau đó hai vung tay lên, quỷ đầu trước người khoách đại, trong chớp mắt càng dữ tợn, đáng sợ hơn.

Tử Linh tiên tử cùng bọn tu sĩ Hàn Lập bị cục diện quỷ dị này chấn trụ, trong nhất thời thần sắc khác nhau!

Lão giả khi nghe xong lời của người trung niên, không tức giận, ngược lại nhàn nhạt nói

"Tốt, nếu là trăm năm trước, ngươi nói những lời này thì rất đúng! Bằng ba phần tu vi của ta, muốn tróc nã bắt sống ngươi thật có chút khó khăn, nhưng hiện tại ……"

Nói tới đây thì hắn lộ ra một tia cười trào phúng.

------oOo------

Chương 406: Thiên đô thi hỏa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trung niên nhân nghe lão giả nói xong, thần quang trong mắt liền co rút lại, lộ ra vẻ khó tin.

"Chẳng lẻ ngươi đã luyện thành ma công nọ?" Giọng nói của hắn có chút kinh ngạc.

"Ngươi đoán đúng lắm, nếu như bây giờ ngươi thúc thủ chịu trói, xem ra ta có thể chừa cho ngươi một con đường sống. Nếu không hậu quả như thế nào, không cần nói ra chắc ngươi cũng biết chứ." Lão giả vừa nói xong, vươn tay ra, chỉ nghe *"Bụp"* một tiếng, một hỏa cầu hắc vụ màu đen như mực bay lơ lửng trong lòng tay của hắn.

"Thiên đô thi hỏa! Rút cuộc ngươi cũng luyện thành." Lúc này sắc mặt của trung niên nhân chuyển sang trắng bạch, tiếng nói khô khốc, bộ dạng vô cùng kinh hãi.

Gặp phải tình cảnh này, Cực Âm tổ sư cười lạnh một tiếng, đột nhiên quay đầu lại, nhìn nhóm người của Tử Linh tiên tử cười ngạo nghễ nói:

"Các ngươi nghe kỹ rồi chứ, hôm nay tâm tình của bổn tổ sư vui vẻ, vì vậy có thể tha cho các ngươi một con đường sống! Chỉ cần từ nay về sau, các ngươi đồng ý quy thuận Cực Âm đảo thì có thể tiếp tục tiêu diêu tự tại. Khi bổn tổ sư có lệnh làm việc, các ngươi phải cố gắng hoàn thành, nếu không hậu quả sẽ bị hồn phi phách tán. Còn bây giờ, mỗi người phải giao ra ba phần nguyên thần lên Cấm Thần bài này mới được yên ổn rời đi." Nói xong tay kia của hắn cho vào trong áo mò mò, lấy ra một cái mộc bài đen kịt, lạnh lùng nhìn mọi người.

Hàn Lập cùng với những tu sĩ khác nghe xong, tất cả đều kinh hoảng nhìn nhau.

Với danh tiếng của đối phương như vậy, không ai ngu ngốc đi lên chủ động tiếp lấy mà cũng không ai to gan lớn mật dám nói không tiếp, nhất thời tại đương trường hoàn toàn im lặng.

Phía bên Tử Linh tiên tử, tu sĩ Kết Đan kỳ ngoài Hàn Lập, Khúc Hồn cũng chỉ có tu sĩ họ Mạnh cùng một tu sĩ mũi ưng do Trác Như Đình mời đến. Còn tất cả mọi người còn lại, bao gồm luôn cả Tử Linh tiên tử, Phạm phu nhân cùng với sáu, bảy người khác đều là Trúc Cơ trung kỳ hoặc hậu kỳ mà thôi.

Lúc này Xích Hoả lão quái đang trốn trong mây phía trên vẫn bất động thanh sắc. Sớm đã đem ba tên tu sĩ của Ẩn Sát môn vây khốn lúc đầu thả ra, không nói một câu.

"Xem ra các ngươi đúng là muốn bị hình thần câu diệt. Tốt, vậy bổn tổ sư sẽ thành toàn cho các ngươi!" Cực Âm tổ sư thần sắc cực kỳ âm trầm, độc ác nói.

Khi âm thanh vừa kết thúc, tu sĩ mũi ưng đứng phía sau Trác Như Đình, đột nhiên hóa thành một đạo hoàng quang, hướng về phía sau phóng đi. Trong ánh mắt kinh sợ của Trác Như Đình, nhanh chóng bay ra xa hơn mười trượng, mới mơ hồ truyền đến một tiếng hừ lạnh.

"Hừ! Phong mỗ không muốn cùng với lão tổ ngươi đối đầu, mà cũng không có hứng thú bị người ta điều khiển. Vậy, ta đi trước một bước đây."

Trong thời gian mấy lời ngắn ngủi đó hoàng mang lại phi bắn ra xa thêm vài chục trượng. Tốc độ thật sự quá nhanh a!

Cực Âm tổ sư thấy việc này, hung quang trong mắt chợt lóe lên, bàn tay nâng viên hỏa cầu màu đen hướng về phía hoàng mang nhẹ nhàng ném đi. Hỏa cầu màu đen rời tay lóe lên vài lần, hóa thành một đạo ánh sáng màu hồng đen mỏng mảnh, trong nháy mắt biến mất vô ảnh vô tung.

Những người khác đều cảm giác được có điều gì đó không sao nói rõ được, còn thần sắc của Hàn Lập liền trở nên căng thẳng.

Cùng lúc đó trong đạo hoàng mang xa xa bỗng phát ra một tiếng hét thảm. Rồi *"Đùng"* một cái, biến thành một ngọn lửa màu đen quỷ dị, sau đó ngọn lửa nhanh chóng nhỏ đi và tan mất, trong nháy mắt chỉ hiện ra một kiện pháp bảo phi đao, ngoài ra không còn thấy cái gì hết.

"Hí!" Hàn Lập hít một luồng hơi lạnh.

Tốc độ phi độn của hắc diễm thật sự là nhanh không thể tả!

Hắn tự xét dưới tình huống đó nếu hắn ở khoảng cách xa hơn một chút cộng với tập trung tinh thần đối phó thì còn tránh né được vài phần, nhưng nếu trong khoảng cách vài ba chục trượng thì thật sự không cách nào thoát được.

Hơn nữa nhìn hắc diễm đem người kia tiêu diệt đốt thành tro bụi không còn một chút manh giáp thì uy lực của nó tuyệt đối chỉ có hơn chứ không kém *"Thanh dương ma hỏa "* của Ma đạo lục tông, khẳng định với một kiện pháp bảo bình thường thì không thể ngăn cản được.

Nghĩ đến việc đối phương tùy thời đều có thể dễ dàng lấy đi cái mạng nhỏ của mình, miệng Hàn Lập có chút khô khốc, tim đập thình thịch.

Hắn phải bình tĩnh kiềm chế bản thân lắm mới đè nén được cái ý nghĩ muốn phi độn trốn thoát ngay lập tức. Vào lúc này nếu như càng vọng động thì càng mau chết mà thôi.

Nhưng mà đem ba phần nguyên thần giao cho đối phương, việc này Hàn Lập chắc chắn là không thể làm được, vì như vậy cũng xem như đã đem tánh mạnh mình giao cho đối phương rồi.

Bởi vì đối phương chỉ cần đem thần thức ở Cấm Thần bài tiêu diệt thì nguyên thần của tu sĩ bị khiếm khuyết đi một bộ phận, nhẹ thì biến thành ngu ngốc, từ nay về sau cả đời điên điên tàng tàng, nặng thì tinh thần hỗn loạn mất mạng tại chỗ.

Hơn nữa loại pháp thuật ác độc có thể cấm chế nguyên thần của người khác cũng chỉ có tu sĩ Nguyên Anh kỳ mới có thể thi triển được. Tu sĩ Kết Đan kỳ không có được loại thần thông đó.

Hàn Lập miễn cưỡng ổn định lại tâm thần, hướng về những người khác xem họ có đối sách gì hay ho không.

Cách đó không xa là tu sĩ Kết Đan kỳ họ Mạnh, vẻ mặt cười hì hì lúc đầu sớm đã biến mất vô ảnh vô tung, cảm ứng được Hàn Lập nhìn tới, liền cười khổ quay đầu lại đáp trả một chút, rồi ánh mắt âm trầm tiếp tục hướng Cực Âm tổ sư dò xét.

Mà Tử Linh tiên tử đứng ở trước, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, mười ngón tay trắng như ngọc chắp ở sau lưng đang đan kết lại với nhau, vặn vặn vẹo vẹo, làm cho Hàn Lập thấy cũng không biết nói gì.

Còn Phạm phu nhân cùng Trác Như Đình và tu sĩ Diệu Âm Môn thấy uy lực cực mạnh hắc ma diễm, mặt mũi không còn chút máu, mặc dù giờ thần sắc coi như trấn định nhưng trong mắt nỗi sợ hãi vẫn không thể nào che dấu được.

Hàn Lập liếm liếm môi, đem ánh mắt hướng tới tên gia hỏa của Ẩn Sát Môn.

Lúc này trung niên nhân sau khi thấy uy lực hắc sắc ma hỏa của Cực Âm lão tổ liền biến sắc một chút, nhíu hai mắt lại.

Khi Hàn Lập nhìn qua đúng lúc hắn mở miệng trầm giọng nói:

"Không nên để cho lão ma đó hù dọa, nếu là phụ thân vào người khác thì nhiều lắm chỉ có thể sử dụng loại thần thông mới luyện được vài lần mà thôi. Nếu không người bị phụ thân sẽ tự bạo mà chết. Hôm nay, chúng ta hãy liên thủ đối phó lão ma này."

Trung niên nhân nói xong, làm như vô tình nhìn về Xích Hỏa lão quái đang ẩn mình trong đám mây đen.

Ở trong lòng hắn, cũng chỉ có liên thủ với tu sĩ Kết Đan hậu kỳ như Xích hỏa lão quái mới có thể cùng đối phương đánh một trận.

Nhưng trung niên nhân nói xong, trong đám mây đen vẫn không có phản ứng gì.

Loại tình huống quỷ dị này đã làm cho Hàn Lập và những người khác đều trở nên khẩn trương lên.

Lúc này Tử Linh tiên tử càng lạnh lùng nhìn về phía đám mây đen, không nói lời nào.

Cực Âm lão tổ lại cười lạnh vài tiếng.

Hai tay hợp lại rồi phân hai đoàn hỏa cầu màu đen hiện lên trong tay hắn. Cảnh đó khiến cho sắc mặt của mọi người thay đổi, đồng thời nhìn thẳng tới hai quả hỏa cầu mà không có bất cứ hành động nào cả.

Nhưng đột nhiên đám mây đen lại chuyển động, lờ mờ truyền đến giọng nói của Xích hoả lão quái:

"Cực Âm tổ sư, chẳng lẻ ngươi cũng muốn ta khuất phục sao?"

"Đương nhiên, nếu bổn tổ sư tự mình phụ thân tới đây thì mọi người đều phải chết nếu không nhận ta làm chủ. Không có ai là ngoại lệ ở đây cả." Cực Âm tổ sư thản nhiên nhìn đám mây đen kia nhàn nhạt đáp lời.

"Tốt! Tốt! Chỉ là một cái phụ thân mà ngươi cũng dám xem thường bổn đảo chủ. Xem ra lần này chỉ có thể lãnh giáo uy lực ma hỏa của ngươi mà thôi!" Xích Hỏa lão quái tựa hồ thẹn quá hoá giận, mây đen cuộn trào lên, âm thanh của lôi hoả đồng thời phát ra càng lúc càng lớn.

Thấy Xích Hỏa và Cực Âm tổ sư rút cuộc muốn cùng nhau động thủ. Tu sĩ Diệu Âm môn và Ẩn Sát môn trong lòng cũng nhẹ nhõm.

Nếu có lão quái nọ cùng ra tay, thì trận đánh này cũng không đơn giản.

Dù sao công pháp mà Xích hỏa lão quái tu luyện chính là *"Quỳ thủy ma công"*, ở Loạn Tinh hải thanh danh hiển hách, nói không chừng có thể khắc chế được ma hoả của đối phương!

"Cực Âm tiền bối, ngươi thật là lớn gan, dám sử dụng cả Cấm Thần thuật, ngươi không sợ người Tinh Cung phát hiện ra sao? Theo ta được biết, Thiên Tinh song thánh đã nghiêm cấm các tu sĩ Nguyên Anh kỳ như ngươi sử dụng." Tử Linh tiên tử giờ phút này mới đột nhiên hỏi một câu.

Cho dù Cực Âm lão tổ chính là một lão ma Nguyên Anh kỳ, nhưng vừa nghe Tinh Cung và Thiên Tinh song thánh thì thần sắc của hắn cũng có chút thay đổi.

Nhưng lập tức trở lại như thường, cười lạnh nói:

"Nha đầu nhà ngươi biết cũng không ít chuyện! Đích thật Tinh Cung đối với chúng ta có cấm lệnh như vậy. Nhưng việc này đã là chuyện trước kia. Ngươi cho là hôm nay vì việc này Thiên Tinh song thánh sẽ ra tay sao? Chỉ cần Thiên Tinh song thánh không ra tay thì những người khác trong Tinh Cung cũng không làm khó được ta!"

Những lời này giống như sấm nổ, làm cho đám người Hàn Lập đều ngẩn ra, ngoại trừ trung niên nhân cùng những người của Ẩn Sát môn dường như là đã biết việc này.

Trong lòng của Tử Linh tiên tử liền chùng xuống nhưng vẫn cao giọng hướng về trung niên nhân nói:

"Lão ma này sẽ giao cho ngươi cùng Xích Hỏa tiền bối, còn những người khác liên thủ đối phó với bọn phản đồ. Sau đó chúng ta hợp sức tấn công hắn!"

Lời nói làm cho trung niên nhân nao nao nhưng lập tức tỉnh ngộ, liền phất tay ra hiệu cho thủ hạ tiến lên.

"Tạm thời cứ theo lời của tiên tử mà làm. Nếu không liên thủ đánh lui lão ma này thì hôm nay không ai trong chúng ta còn sống nữa."

Liền sau đó mặt hắn lạnh như tiền nhìn về phía đối diện, cùng lúc Xích Hoả lão quái cũng nhoáng một cái, phóng tới phía trên đỉnh đầu hắn tạo thành thế liên hợp, chuẩn bị tấn công lão ma.

Mấy vị Kết Đan kỳ của Ẩn Sát Môn nhìn nhau vài lần, không nói lời nào liền bay tới cạnh đám người Hàn Lập, ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía nhóm tu sĩ phản bội do Triệu trưởng lão cầm đầu.

Khi thấy không cần đối phó với ma hỏa khủng bố của Cực Âm lão tổ, tu sĩ họ Mạnh cùng với người của Diệu Âm môn sắc mặt đã trở nên tốt hơn rất nhiều. Đồng thời cùng nhau tung ra pháp khí cùng pháp bảo chuẩn bị chém giết một trận.

Nhưng Hàn Lập đứng tại phía cuối nhíu nhíu hai hàng lông mày lại.

Chẳng biết sao tình thế trước mắt vẫn làm cho hắn cảm thấy có cái gì đó không ổn. Dường như sẽ có sự tình không hay xảy ra.

Bản thân hắn cũng hiểu được có chỗ không đúng. Cực Âm lão tổ không mang theo bất kỳ trợ thủ nào cả, mà dám dựa vào phụ thân của mình đánh nhau với cả đám người ở đây sao chứ?

Hắn liếm đôi môi khô khốc, lặng lẽ phân phó cho Khúc Hồn vài câu rồi sau đó mới phóng xuất ra Lục Hoàng kiếm.

------oOo------

Chương 407: Đảo qua

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Động thủ!" Trung niên nhân thần sắc trịnh trọng hét lên một tiếng, hai tay bắt quyết, đầu quỷ hung tợn phía trước người mở miệng, lộ ra răng nanh bén nhọn, gào thét hung ác đánh thẳng về phía Cực Âm lão tổ.

Cùng lúc này, pháp khí cùng pháp bảo của nhóm Hàn Lập đồng thời phóng xuất ra với khí thế long trời lở đất đánh tới đám phản đồ của Diệu Âm Môn.

Triệu trưởng lão cùng đám người đứng bên cạnh Cực Âm lão tổ thấy vậy, tự nhiên sẽ không chịu bó tay chờ chết mà đồng dạng cũng phóng ra các loại quang mang đầy màu sắc nghênh đón.

Cùng một lúc tất cả các loại pháp bảo, pháp khí đan xen vào nhau.

Cực Âm lão tổ ánh mắt thản nhiên nhìn cảnh này, lại nhìn cái đầu quỷ đang phóng tới mình, khóe miệng lộ ra vài tia cười lạnh, ném ra hai hoả cầu màu đen.

Sau khi rời khỏi tay hai hoả cầu ở trên không trung liền biến hình thành hai con hoả xà to bằng ngón tay cái, *"vù"* một tiếng, giống như mũi tên bay vào trong miệng của đầu quỷ.

Trung niên nhân sắc mặt nhất thời biến đổi, thầm kêu lên một tiếng không tốt.

Đầu quỷ quả nhiên ngừng lại, nhưng nhanh chóng phóng lớn lên. trong nháy mắt một tiếng nổ *"Bùm"* vang lên, từ bên trong vô số hoả cầu màu đen bắn ra.

Thấy vậy, sắc mặt của trung niên nhân trở nên tái nhợt, nhưng lập tức hít sâu một hơi, lộ ra vẻ mặt quyết tâm.

Hắn liền dùng tay hướng sau ót ra sức vỗ một cái. Một viên châu to bằng ngón tay cái màu trắng từ giữa trán xuất hiện, trong suốt tinh xảo, toả ra hàn khí nhè nhẹ.

*"Xích huynh, Thiên đô thi hoả của lão ma chỉ có thể sử dụng pháp bảo cực âm, chí hàn mới có thể khắc chế được nó. Ta sẽ sử dụng Hàn Lê châu này hấp dẫn sự chú ý của hắn, sau đó ngươi tìm cơ hội sử dụng "*Quỳ thủy ma công*" vây khốn lão ma, như vậy chúng ta mới có thể có chút phần thắng."* Khi trung niên nhân đem hạt châu này phóng ra, lập tức ánh mắt nghiêm nghị hướng lên không trung nơi Xích Hỏa lão quái đang đứng, âm thầm truyền âm tới.

"Ừ" tiếng đáp ứng buồn bực từ trong đám mây đen khiến cho tinh thần của trung niên nhân phấn chấn lên.

Hắn không hề do dự nữa mà hé miệng phun ra một đoàn huyết vụ, đem Hàn Lệ châu bao bọc vào bên trong.

Hạt châu liền xoay tít, hút hết sạch đoàn huyết vụ đang xoay quanh nó. Sau đó làn bạch khí biến hóa thành đoàn sáng màu bạc đường kính khoảng một trượng, rực rỡ chói mắt, làm cho mọi người đều kinh hãi!

"Lão ma, cho ngươi kiến thức một chút lợi hại của Hàn Lê châu được luyện chế từ huyền tinh dưới đáy biển sâu!" Trung niên nhân nhìn về phía Cực Âm lão tổ, nghiến răng nói, khuôn mặt cực kỳ dữ tợn.

Kế tiếp, hắn lấy một ngón tay chỉ vào Hàn Lê Châu, miệng hét lên một chữ *"Đi"*.

Quang đoàn màu bạc nhẹ run rẩy vài cái rồi lập tức vang lên một trận âm thanh ông ông, trong nháy mắt biến thành một con bạch xà to như miệng bát, hung tợn đánh về phía Cực Âm lão tổ.

"Di!" Cực Âm lão tổ hơi lộ ra điểm kinh ngạc!

Nhưng thần sắc liền lập tức trở lại bình thường, cười khinh khỉnh.

Đầu vai khe khẽ run lên, từ phía sau cũng bay lên bảy, tám luồng hắc khí cũng to bằng miệng bát.

Mấy luồng hắc khí cực kỳ linh hoạt, trên không trung biến thành yêu thú hình dạng chó sói khác nhau, nhe nanh, múa vuốt phóng tới bạch xà.

Trung niên nhân thấy vậy hai hàng lông mày dựng đứng, hét to một tiếng, mười ngón tay liên tục bắn ra từng đạo từng đạo pháp quyết không ngừng hướng tới thân bạch xà.

Lúc này hai mắt lục quang của bạch xà chợt lóe, thân thể to lớn liền co lại, một khối hàn vụ màu trắng vô thanh vô tức phún xuất, cắn nuốt luôn yêu thú, làm cho chúng biến mất vô ảnh vô tung. Sau đó tiếp tục cuồng mãnh lao tới tấn công Cực Âm lão tổ.

Cực Âm lão tổ lúc này mới lộ ra vẻ ngoài ý muốn. Nhưng hắn vẫn bất động thanh sắc, đơn thủ nhẹ nhàng phất lên, *" Phốc xích "* một bức tường ánh sáng màu đen đột ngột từ mặt đất trồi lên, cản luồng bạch vụ hàn khí ở bên ngoài.

"Xích huynh, hiện tại mau động thủ đi!" Trung niên nhân mắt thấy luồng bạch vụ nhất thời hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của Cực Âm lão tổ, liền nhanh chóng hướng Xích Hỏa lão quái ở trên không trung thì thầm nói.

"Được!" Xích Hỏa lão quái từ trong đám mây đen không chút do dự ứng tiếng trả lời.

Tiếp đó từ trên đỉnh đầu của trung niên nhân âm thanh ầm ầm vang lên, đám mây đen lập tức biến to lên, chuyển động quay cuồng, sau đó lôi điện đánh xuống dưới với thế không kịp bưng tai.

"Xích Hỏa lão quái, ngươi …" Trung niên nhân mặt lộ vẻ hoảng sợ, thét to lên một tiếng kinh hãi, nhưng đã bị đám mây đen to hơn trăm trượng cuốn vào bên trong.

Lúc này Cực Âm lão tổ cười lên một trận quái dị. Một bàn tay thật lớn màu đen từ trong luồng bạch khí bắn ra, trong phút chốc tiến tới trước con bạch xà chộp lấy nó, mạnh mẽ siết chặt khiến cho nó tiêu tán và hồi phục trở lại bản thể hạt châu.

Lúc này hạt châu nằm trong lòng bàn tay to lớn không ngừng phóng ra các luồng hàn khí tấn công, dường như nó không muốn bị khuất phục.

Đồng thời trong tiếng lôi hỏa nổ ầm ầm truyền đến tiếng hô kinh sợ của trung niên nhân.

"Lão ma, Xích Hỏa! Hai người các ngươi cùng một giuộc, cấu kết với nhau làm việc xấu!" Tiếng nói của hắn tràn đầy hối hận và oán độc.

"Hừ! Chỉ là do ngươi quá ngu ngốc mà thôi. Giờ ngươi hãy cùng với Xích Hoả chơi đùa một phen đi. Còn ta sẽ đi xử lý các tên kia. Sau khi xử lý xong ta sẽ quay lại ôn chuyện thầy trò với ngươi… ha…ha." Lời nói vừa dứt thì quang hoa màu đen thu liễm, lộ xuất thân hình của Cực Âm.

Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn đám mây một cái, xem xét Hàn Lê châu lại lần nữa cho kĩ, rồi không do dự há mồm phun ra một luồng hắc khí nhàn nhạt đem hạt châu bao bọc vào bên trong.

Quang hoa của hạt châu bị luồng hắc khí trấn áp nên dần dần trở nên ảm đạm.

Thấy vậy, Cực Âm lão tổ trên mặt lộ ra vẻ tự đắc, sau đó bàn tay lộn một cái, hạt châu biến mất vô ảnh vô tung.

Từ khi Xích Hỏa đột nhiên trở giáo làm phản cùng với việc Cực Âm lão tổ thu được Hàn Lê châu, nói thì lâu nhưng chỉ xảy ra trong nháy mắt thời gian. Lúc này đám Mạnh tu sĩ đang ở thế thượng phong trợn mắt há hốc mồm.

Trong ánh mắt xinh đẹp của Tử Linh tiên tử càng lộ ra vẻ khó tin hơn nữa!

Nhưng phần lớn mọi người đều ý thức được gì đó, sau khi liếc mắt nhìn nhau, lập tức đem pháp bảo và pháp khí đang đánh cho bọn Triệu trưởng lão thở không ra hơi, thu hồi lại, không nói một tiếng, bỏ chạy tứ tán.

Bọn họ không phải là những kẻ ngu, với tình hình trước mắt, nếu ngạnh kháng chống cự thì chỉ có con đường chết mà thôi.

Mọi người đều bỏ chạy tán loạn, đành tùy thuộc vào thiên mệnh vậy. Đương nhiên mấy tu sĩ Kết Đan kỳ là nhanh hơn cả.

Nhưng làm cho mọi người giật mình chính là Tử Linh tiên tử, Phạm phu nhân cùng với Trác Như Đình - ba nữ tu sĩ không biết thi triển loại phát thuật bí thuật gì mà pháp khí ba người khu hợp thành một kiện pháp khí giống như bia đá, biến thành một đạo ánh sáng ba màu, tốc độ xem ra không dưới tốc độ của mấy tu sĩ Kết Đan kỳ.

Tuy nhiên, nhanh nhất chính là Hàn Lập và Khúc Hồn – những người đã sớm chuẩn bị bỏ chạy.

Khi trung niên nhân vừa mới bị Xích Hỏa lão quái ám toán thì Hàn Lập và Khúc Hồn không nói hai lời liền đem pháp bảo thu hồi hoá thành hai đạo quang hoa lục, hồng đào tẩu đi trước một bước.

Khi các tu sĩ khác mới phản ứng thì Hàn Lập đã sớm bỏ xa một khoảng cách hơn ba, bốn mươi trượng, lúc đó liền liếc mắt nhìn lại phía sau xem tình hình thế nào.

Kết quả làm cho Hàn Lập cảm thấy rất ngạc nhiên!

Mấy gã tu sĩ Kết Đan kỳ của Ẩn Sát Môn không chịu bỏ chạy mà cùng liên thủ với trung niên nhân điên cuồng tấn công Xích Hoả lão quái và Cực Âm sư tổ, trên mặt của họ hiện ra vẻ điên cuồng khiến cho lòng người lạnh buốt, bộ dạng liều mạng, chỉ công không thủ.

Hai tên ma đầu thực sự bị luống cuống chân tay, không cách nào thoát khỏi.

Điều này làm cho Hàn Lập vui mừng không tả!

"Tốt! Tốt! Không nghĩ mấy người này đều là Sát đan phân thân. Vậy hãy để bổn tổ sư thành toàn cho các ngươi!"

Liên tục bị tấn công như vậy đã làm cho lão ma Cực Âm thực sự tức giận, cười phẫn nộ, tiếp theo một trong số bốn người kia kêu lên thảm thiết, sau đó ngọn lửa màu đen bùng cháy dữ dội, đảo mắt biến thành hư vô.

Hàn Lập trong lòng phát lạnh, cũng không dám nhìn nhiều nữa, vội vàng xoay người lại điên cuồng thôi động Lục Hoàng kiếm.

Lúc này hắn nhịn không được dùng ánh mắt cổ quái liếc nhìn Khúc Hồn.

Nghe được câu nói *"Sát Đan, phân thân"* trong lòng hắn liền hoàn toàn minh bạch một số việc mơ hồ chưa rõ trước đây.

Lúc đầu hắn hoài nghi công pháp *"Huyền Âm đại pháp"* mà Ô Sửu tu luyện có liên quan với *"Huyền Âm Kinh"* được nói đến trong ngọc giản.

Bây giờ hắn lại nghe Cực Âm lão tổ nói thêm mấy chữ *"Sát Đan, phân thân"*, xem ra những gì mình suy đoán là đúng.

Về phần hai người – một ở Thiên Nam, một ở Loạn Tinh Hải, phỏng chừng hơn phân nửa là có liên quan với Truyền Tống trận cổ xưa mà mình đã sử dụng.

Bây giờ câu hỏi quan trọng chính là bộ hài cốt ngũ sắc bên cạnh cổ Truyền Tống trận kia.

Mặc khác, dù hắn thấy có chuyện gì đó không đúng nhưng khi lâm trận Xích Hoả lão quái phản bội, thật đúng là ngoài ý muốn.

Không ngờ lần đầu tiên xuất thủ sau khi Kết Đan lại chật vật giống như thời còn Trúc Cơ kỳ, đồng dạng đều bỏ chạy trối chết.

Điều này làm cho Hàn Lập trong lòng sầu khổ, thật sự buồn bực không thôi!

Hắn cảm giác được tình hình phát sinh này tương tự như lúc đi giết *"Anh Lý thú"* vậy.

Rõ ràng song phương đối địch phải xuất thủ đánh nhau, nhưng kết quả đột nhiên một bên trở mặt phản bội, giết hại đồng bạn.

Điều này làm cho hắn không khỏi nghĩ đến cái lệnh bài có khắc hình đầu quỷ dữ tợn kia.

Hắn ngẫm nghĩ lại tất cả, tựa hồ việc kia phải có quan hệ gì đó với lần này.

Nhưng tạm thời bây giờ Hàn Lập chỉ có thể nghĩ tới đây. Bởi vì từ phía sau mơ hồ truyền đến hai tiếng thét cực kỳ thảm thiết. Điều này khiến cho trong lòng hắn khẩn trương.

Hôm nay có chạy thoát được hay không chỉ có thể hy vọng vào việc Cực Âm lão tổ đã quá mức tự tin vào bản thân mà thực sự không bố trí thủ đoạn gì ở sau.

------oOo------

Chương 408: Yêu Thi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập đang ngẫm nghĩ, đột nhiên thần sắc đại biến, cùng Khúc Hồn dừng lại.

Bởi vì phía trước ban đầu không có một bóng người, đột nhiên không gian mơ hồ vặn vẹo, từ bên trong xuất hiện một yêu vật.

"Đây là?" Hàn Lập vừa nhìn thấy không khỏi nín thở.

Quái vật toàn thân bích lục (xanh biếc), khoác một cái áo giáp bằng sắt màu đen bóng loáng, tay không tấc sắt, móng tay sắc nhọn vô cùng, miệng mọc đầy răng vàng lởm chởm đang nhìn về phía hai người bọn hắn cười dữ tợn.

"Luyện thi?" xú khí nồng đậm từ đối diện theo gió truyền đến làm Hàn Lập nhìn một cái đã nhận ra thân phận thật sự của yêu vật, trong lòng âm thầm kinh hãi.

Chỉ nhìn hình dáng của đối phương, khẳng định không phải là *"Thiết Giáp Thi"* cấp thấp, hơn phân nửa là do Cực Âm lão tổ dùng phương pháp đặc thù tế luyện ra.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập khoát tay, Lục Hoàng Kiếm huyễn hóa thành lục giao dài mấy trượng, hung hăng bay vụt ra ngoài. Đồng thời Khúc Hồn không nói một lời, ngón tay bắn mạnh ra một đạo huyết quang bén nhọn, đây chính là Huyết Linh Toản do Khúc Hồn cực cực khổ khổ luyện thành.

"Phụp!".

Huyết Linh Toản tuy xuất phát sau nhưng đến trước, đánh vào ngực của luyện thi, tạo thành một cái lỗ thủng cực nhỏ, khiến cho yêu thi có chút không hiểu cúi xuống nhìn.

Hàn Lập vui mừng, dưới sự thúc giục của hắn lục giao theo sau đánh tới trên người đối phương.

Lục sắc quang mang tóe ra khắp nơi, yêu vật lập tức bị bắn ngược lại mấy trượng, gầm nhẹ một tiếng, lập tức đứng vững, ánh mắt hung ác nhìn Hàn Lập.

"Không xong! Yêu vật này dĩ nhiên là không sợ công kích của pháp bảo thông thường?" Hàn lập vội vàng thu hồi Lục Hoàng Kiếm, trong lòng trầm xuống.

Yêu thi bị một kích của hắn mà vẫn bình yên vô sự, còn lỗ thủng bị thương kia lấy mắt thường cũng thấy được đang nhanh chóng khép lại.

Hàn Lập thần sắc trầm xuống. Đột nhiên kéo Khúc Hồn hóa thành một đạo cầu vồng, bay xéo qua, ý muốn từ một bên vượt qua yêu thi đào tẩu.

Hàn Lập không phải sợ hãi không đối phó được với luyện thi này, mà thật sự lo lắng việc trốn chạy chậm trễ, sẽ bị Cực Âm lão tổ ra tay truy đuổi lần nữa. Hắn tự nhiên tránh được nên tránh.

Hơn nữa hắn nhìn xung quanh, xa xa các tu sĩ chạy tán loạn khác đồng dạng đều bị mấy con luyện thi ngăn cản. Cũng không biết Cực Âm lão tổ rút cuộc là tế luyện ra số lượng bao nhiêu đây?

Trong lòng Hàn Lập rét run, tốc độ đào thoát dưới sự khu động toàn lực của hắn cùng Khúc Hồn lại nhanh hơn ba phần, mắt thấy sẽ từ một bên của luyện thi xẹt qua.

Nhưng hai mắt lục quang của yêu thi chợt lóe, thân hình đột nhiên mơ hồ, biến mất ở tại địa phương ban đầu.

Nhìn thấy sự việc vô cùng quen thuộc này, Hàn Lập cơ hồ phản xạ theo điều kiện đem kiếm quang hướng qua một bên bay đi, nhất thời năm đạo hắc mang lợi trảo rít lên ở tại địa phương ban đầu, sắc bén phi thường, kéo dài hơn mười trượng mới tiêu tán.

Hàn Lập hít một hơi lạnh, quay đầu nhìn, quả nhiên là luyện thi nọ đang đứng tại phía sau hắn cách đó không xa, hắc mang dài hơn một tấc trên hai lợi trảo đang co giãn không ngừng.

Tốc độ thật nhanh! Vị trí yêu thi lúc này so với địa phương ban đầu có hơn mười trượng mà trong nháy mắt đã tới.

Cơ hồ tốc độ so với tốc độ Hàn Lập thi triển La Yên bộ trên mặt đất không sai biệt lắm, yêu thi tại không trung mà cũng làm được, điều này cũng thật sự không còn thiên lý nữa!

Hàn Lập sắc mặt xanh mét.

Hắn biết nếu không xử lý luyện thi thì không cách nào thoát thân. Đại khái có thể hiểu được nguyên nhân tại sao Cực Âm lão tổ không hoảng hốt, không vội vàng, không thèm nhìn bọn họ bỏ chạy!

Sau khi rõ ràng điểm này, Hàn Lập trong lòng đã quyết, lấy tay vỗ vào túi trữ vật.

Nhất thời hơn một trăm đạo thanh sắc cùng lưỡng đạo hồng quang từ trong bay ra, tầng tầng lớp lớp vây quanh hắn.

Sau khi quang hoa thu liễm, lộ ra hai con Huyết ngọc tri chu và hơn trăm con thanh sắc cự hầu. Các cự viên này thân cao hai trượng, miệng rộng răng to, khi vừa xuất hiện liền nhấc hai tay, từ mười ngón tay thô rám bắn nhanh ra mười đạo thanh quang với khí thế long trời lở đất đánh về phía yêu thi.

Đối mặt với sự công kích trùng điệp, không thể tránh khỏi của Hàn Lập, hai mắt yêu thi lộ hung quang. Một đoàn hắc khí từ miệng phun ra đón lấy thanh quang, còn hai tay nó giao xoa chắn ở phía trước người, bay theo hắc khí.

Kết quả hắc khí triệt tiêu hơn phân nửa thanh quang. Cuối cùng xạ tới trên người luyện thi, trực tiếp đánh lên người như khói xanh, quang mang bắn ra bốn phía, nhưng Yêu Thi chỉ nhe răng một chút, hung bạo vọt tới đám cự viên.

"Rắc, rắc" âm thanh liên tiếp vang lên, mấy cự viên ở phụ cận bị

hắc mang lợi trảo trảm thành mấy khúc, thấy tình cảnh này Hàn Lập nhíu mày, Khúc Hồn bên cạnh lập tức phóng xuất ra huyết quang cao vài chục trượng, chớp mắt ngưng tụ thành một thanh huyết đao thật lớn, hung hăng bổ xuống luyện thi.

"Choang" một tiếng nhỏ vang lên, huyết đao chém tới đỉnh đầu yêu thi phát ra thanh âm giống kim loại, không cách nào tiến vào cơ thể.

Sau khi bị một đao này, tựa hồ khiến Yêu Thi nổi giận, trở tay bắt lấy chuôi đao, tay kia cũng chụp tới, ý muốn tiêu diệt huyết đao cho hả cơn giận.

Nhìn thấy điều đó, Hàn Lập không khỏi vui mừng!

Chỉ thấy Khúc Hồn bắt quyết, huyết đao hốt nhiên biến thành tử sắc hỏa diễm, trong nháy mắt bốc cháy dữ dội trên người luyện thi, làm cho nó thét lên chói tay, dùng hai tay phủi phủi không ngừng, bộ dáng lúng túng.

Bất quá Yêu Thi rất nhanh phát hiện tử hỏa mặc dù không thể dập tắt nhưng đối với nó cũng không tạo thành thương tổn gì, hoàn toàn không cần để ý tới, điều này làm cho nó vô cùng vui mừng, tiếp tục truy tìm nguyên hung.

Nhưng khi yêu thi ngẩng đầu thì đã xuất hiện hai tấm lưới trắng tinh rất lớn chụp xuống không một tiếng động, do không đề phòng nên đã bị trói chặt, đó chính là lưới nhện do Huyết ngọc tri chu phun ra.

Yêu Thi kinh hãi, vội vàng ra sức giãy giụa, nhưng đồng thời lúc này tử hỏa lại hóa thành hỏa xà màu tím to bằng miệng bát, hung hăng bò trên người nó.

Vì thế dưới sự vây khốn hai tầng của lưới nhện cùng hoả xà, tên này không có cách nào thoát thân.

Thấy vậy Hàn Lập không chút do dự hóa thành một đạo cầu vồng, đem linh thú, khôi lỗi thu lại, lập tức cùng Khúc Hồn phi độn ra xa, không dám quay đầu lại.

Nếu hắn không nghe lầm thì ở xa xa nơi có Cực Âm lão tổ truyền đến tiếng kêu thảm thiết thứ ba.

Nếu không nhân cơ hội này bỏ chạy thì sẽ bị lão ma bắt giữ dùng làm nô đãi.

Hàn Lập cùng Khúc Hồn hợp lực một hơi bay đi hơn trăm dặm, trên đường rẽ trái ngoặt phải thay đổi mấy lần, mới tìm được một tòa vô danh tiểu đảo.

Hai người lập tức hạ xuống, chui sâu vào trong đất hơn mười trượng, tiếp theo đem tấm lụa che giấu khí tức phủ lên trên người, đồng thời vận dụng vô danh khẩu quyết.

Cho dù đã làm xong hết thảy nhưng trong lòng Hàn Lập vẫn thấp thỏm bất an, không biết có thể giấu giếm, tránh được thần thức của hai lão ma kia không. Dù sao thần thức tu sĩ Nguyên Anh kỳ chắc chắn sẽ hơn hẳn tu sĩ bình thường.

Thương thay cho Hàn Lập cũng không biết, ở địa phương cách xa hơn trăm dặm, Cực Âm lão tổ đang thảnh thơi, đứng yên tại chỗ, không có chút nào muốn truy đuổi bọn họ.

Bên cạnh có một đại hán áo đỏ, mặt tím, cùng hơn mười yêu thi toàn thân xanh biếc.

Mà tại trước Cực Âm lão tổ là trung niên nhân đang hôn mê bất tỉnh, lơ lửng trên không trung, trên người vẫn còn cắm mấy cây châm dài phát ra ánh sáng màu lam quỷ dị.

Về phần đám người Triệu trưởng lão, đang kinh hãi đứng phía sau, không dám thở mạnh, đâu còn ngạo khí của tu sĩ Kết Đan kỳ!

"Thật không nghĩ tới lại để cho nha đầu Tử Linh tiên tử chạy thoát! Ta lúc đầu muốn bắt giữ đem tặng Xích Hỏa đạo hữu, xem ra phải đợi cơ hội khác rồi!" Cực Âm tổ sư thần sắc bình tĩnh nói.

"Ô tiền bối thật có lòng, Tử Linh nha đầu mặc dù lấy mười mỹ nữ

để mời ta ra tay nhưng trên thực tế ta muốn chính là bản thân nàng, bất quá nhìn lại lệnh tôn tựa hồ đối với nàng ta cũng có hứng thú, vậy xin nhượng cho lệnh tôn đi!" Đại hán mặt tím cười ha hả nói.

"Vậy xin đa tạ Xích đạo hữu! Sau khi trở về, ta sẽ tặng hai mươi nữ tu sĩ có căn cơ của Cực Âm đảo để bồi thường. Nói tới lệnh sư, coi như là tiền bối của ta, nhờ đạo hữu chuyển lời thăm hỏi ân cần!" Cực Âm tổ sư nghe xong lời ấy, trên mặt có chút mỉm cười nói.

"Vãn bối cũng đã lâu không gặp gia sư, nếu gặp người nhất định sẽ chuyển lời của tiền bối!" Xích Hỏa lão quái cực kỳ khách khí nói, nhưng nhãn châu thiểm động, đột nhiên nói:

"Bất quá Tử Linh nha đầu lần này chạy thoát, sợ rằng sẽ tìm người của Tinh Cung, không biết có đem lại phiền phức gì không?" Xích Hỏa lộ ra ánh mắt có chút lo lắng.

"Tinh Cung? Hắc hắc! Không có gì phải lo lắng cả!" Cực Âm tổ sư không thèm để ý cười lạnh nói.

"Theo ta được biết, mấy vị trưởng lão của Thiên Tinh cung đều đang bế quan, hiện tại căn bản sẽ không để mắt đến việc vặt vãnh. Mà hai lão bất tử Thiên Tinh song thánh vô duyên vô cớ tu luyện Nguyên Từ thần quang gì đó, kết quả làm cho hai người bọn họ chỉ trong mấy ngày cố định hàng năm mới có thể ly khai Thiên Tinh thành nửa tháng, nếu không tu vi sẽ đại giảm. Xem ra lần sau đi đến Hư Thiên điện, chúng ta xem như không có hai đại địch" Cực Âm tổ sư nói có chút vui mừng trên tai họa của người khác.

"Việc này gia sư cũng từng nói qua với vãn bối. Thiên Tinh song thánh miễn là ở Thiên Tinh thành không ra, cơ hồ là tồn tại vô địch khi dựa vào Nguyên Từ sơn phong (ngọn núi). Chỉ cần bọn họ thật sự luyện thành Nguyên Từ thần quang thì sẽ không bị vây khốn ở Thiên Tinh thành nữa. Đến lúc đó Loạn Tinh hải sẽ là thiên hạ của bọn họ!" Xích Hỏa khóe miệng nhếch lên, lo lắng nói.

------oOo------

Chương 409: Chân dung

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Công pháp đại thành? Hắc hắc, chỉ là si tâm vọng tưởng của hai lão quái vật đó mà thôi. Bọn họ cũng không biết công pháp Nguyên Từ Thần Quang tại Loạn Tinh Hải này đã truyền thừa bao nhiêu năm rồi sao? Đã từng có người nào luyện thành chưa? Đương nhiên cũng tính đến vận khí của hai lão gia hỏa này, có thể trong đáy biển vô ý phát hiện ra một tòa Nguyên Từ tiểu sơn (núi nhỏ) liền mang nó về Thiên Tinh Thành. Nhưng cũng phải nói, không phải là nhờ một kiện ngoại vật này mà có thể luyện thành. Ta cũng hoài nghi công pháp đó, chỉ sợ là vị cao nhân sáng lập ra cố ý trêu đùa mọi người. Trên đời này làm gì có loại công pháp khắc chế được thiên hạ ngũ hành đây chứ? Huống hồ chi, lấy tu vi của hai người này, cho dù không tu luyện pháp môn kia cũng là một tồn tại hiếm có trong Tu tiên giới rồi, thật sự là vẽ vời thêm chuyện!" Cực Âm tổ sư lại cho là không đúng lên tiếng phản bác.

"Hy vọng giống như là tiền bối nói!" Xích Hỏa tuy cũng có chút lo lắng, nhưng ngoài miệng cũng chỉ có thể đáp vậy.

"Bất quá, ngoại trừ nhóm Tử Linh tiên tử ra còn có hai người có thể từ trong tay của Thập Bát Thiên Đô Thi chạy thoát, thật là có điểm ngoài ý muốn!" Cực Âm sư tổ đột nhiên sờ sờ mấy cọng râu ngắn trên cằm, trong mắt hiện lên một tia dị sắc.

"Đúng vậy, Tử Linh tiên tử kia có Mộc Long Bi, trấn phái chi bảo của Diệu Âm Môn trên người, cho nên ba nàng mới có thể dùng nó hộ thể tránh được công kích của Thiên Đô Thi. Nhưng hai người còn lại thì có điểm cổ quái, lúc ấy ta ở phía xa có nhìn thoáng qua, hai người kia phóng ra rất nhiều cơ quan Khôi Lỗi, mặc dù lực công kích và phòng ngự đều rất kém nhưng một lần có thể thao túng hơn một trăm Khôi Lỗi như vậy thật là có điểm tà môn." Xích Hỏa lão quái đồng dạng nghi hoặc gật gật đầu phụ họa theo.

"Tóm lại, hai người kia cũng chỉ là hai con tiểu ngư, không cần phải lo lắng, nếu không phải sau khi phụ thân ta thật sự chỉ có thể thao túng một ít pháp lực và vẫn còn bị hạn chế, ta như thế nào để mấy tên tiểu bối trước mắt rời khỏi như vậy. Nhưng mục tiêu chủ yếu chính là nghịch đồ kia vẫn không chạy mất. Hắn đã trộm đi Hư Thiên Tàn Đồ. Bổn tổ sư phải tìm kiếm trên người hắn thu lại." Cực Âm tổ sư lạnh nhạt nói, tựa hồ không hề đem việc hai người bọn Hàn Lập và Khúc Hồn chạy thoát để ở trong lòng.

Xích Hỏa lão quái thấy như vậy, cũng không có nhắc lại nữa. Không bao lâu sau liền cáo từ Cực Âm sư tổ rời đi, hóa thành một đám mây đen hướng lên trời bay đi.

Cực Âm tổ sư nhìn hắc điểm Xích Hỏa lão quái biến mất nơi chân trời, khóe miệng hiện lên một tia trào phúng.

Tiếp theo hắn chậm rãi vươn tay ra, xòe năm ngón tay.

Ở trong lòng bàn tay xuất hiện một đoạn tơ nhện màu trắng dài vài tấc.

Cực Âm sư tổ nhìn đoạn tơ nhện này, ánh mắt lộ ra vài phần cổ quái.

"Huyết Ngọc Tri Chu! Thật sự không nghĩ đến có một ngày nhìn thấy nó, xem ra trời không hề tuyệt đường a, ta vẫn còn cơ hội." Cực Âm sư tổ thì thào lẩm bẩm, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười rộ, khiến cho đám người Triệu trưởng lão ở bên cạnh sắc mặt trắng bệch, nghiêng trái ngã phải.

"Đi, về đảo." Cực Âm sư tổ đang cười to bỗng nhiên ngừng lại, tiếp theo hét lớn một tiếng, sau đó đột ngột chụp một cái, vị trung niên tu sĩ đang trôi nổi lơ lững kia liền tự động bay đến trên tay, đan thủ nhấc lên, suất lĩnh mọi người rời khỏi.

Hàn Lập tự nhiên không biết sự tình phát sinh ở ngoài trăm dặm kia. Hắn ở dưới lòng đất sâu chú ý cảnh giác, sau một tháng sau mới nghi thần nghi quỷ đi ra.

Cẩn thận dùng thần thức quan sát vùng phụ cận kia xem có mai phục hay không rồi không nói lời nào mang theo Khúc Hồn bay về phía Thiên Tinh Thành.

Lần đi ra ngoài này thật một hồi nhốn nháo, lấm lem tro bụi, thiếu chút nữa mạng nhỏ của hắn đã giữ không nổi.

Buồn bực nhất chính là hắn đã mạo hiểm như thế nhưng ngay cả bóng dáng của Thiên Lôi trúc kia cũng không hề nhìn thấy.

Phỏng chừng vật này đã rơi vào trong tay của Cực Âm sư tổ, hắn căn bản không dám liều, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu ủ rũ trở về Thiên Tinh Thành.

Thiên Tinh Thành vẫn phồn hoa giống như xưa, tu sĩ giữ cổng của Tinh Cung vẫn mang bộ dáng kính cẩn đối với bậc tiền bối như hắn.

Nhưng Hàn Lập vừa mới chạy trốn trối chết làm sao tâm tình có thể thoải mái được, vẻ mặt đầy tối tăm đi vào trong thành.

Khi hắn trở lại động phủ ở tầng thứ ba mươi chín thì có chút ngạc nhiên.

Bởi vì bên trong cấm chế, ở trước cửa động lại có một đạo Truyền âm phù lặng lẽ phiêu phù trên không trung. Điều này khiến cho khuôn mặt của Hàn Lập tối sầm lại.

Hắn nhíu nhíu mày, lật tay lấy ra cấm chế lệnh bài, sau đó có chút không tình nguyện khẽ rung hai cái.

Nhất thời, từ trong lệnh bài bắn ra một đạo ánh sáng màu xanh bắn vào bên trong cấm chế. Truyền âm phù lập tức biến thành một đạo hỏa quang bay theo lục quang kia đến trước người của Hàn Lập.

Ngón tay Hàn Lập bắn ra, một tia bạch quang bắn lên trên tờ phù lục, nhất thời hỏa quang đại thịnh. Tiếp theo một âm thanh kiều mị của nữ tử truyền đến.

Hàn Lập nghe âm thanh này đầu tiên là sửng sốt, nhưng lập tức lộ ra vẻ mặt giận dữ.

Âm thanh kia không của ai khác, chính là vị Phạm phu nhân kia.

Nàng vừa mới cho mình ăn đau khổ lớn như vậy, còn dám mặt dày mày dặn tìm đến cửa nhà nữa.

Một bụng đầy nộ hỏa của Hàn Lập trong mấy ngày qua, đùng một cái bạo phát ra.

Nhất thời hồng quang trong tay hắn chợt lóe, một quả hỏa cầu to bằng nắm tay xuất hiện, muốn bắn ra ngoài hủy tờ phù lục.

Nhưng những lời tiếp theo của nữ tử đó lại khiến cho Hàn Lập giật mình, động tác trên tay lập tức trở nên chần chờ.

Một lát sau, khi âm thanh của Phạm phu nhân biến mất, hỏa cầu trong tay của Hàn Lập cũng bị hắn tùy tiện tiêu diệt, sau đó sờ sờ cằm, hãm nhập vào trầm tư.

Nói thật, ba nữ tu sĩ này có thể thoát chết khiến cho Hàn Lập có chút ngoài ý muốn.

Nhưng bây giờ hắn đối với người của Diệu Âm Môn thật sự không có tốt lắm.

Nhưng đối phương để lại lời nhắn muốn mời hắn đến một khách sạn nào đó một chút, cũng nói đến chuyện Thiên Lôi Trúc, rồi mơ hồ ẩn ý trong tay có vật ấy. Điều này khiến cho Hàn Lập phát cáu hơn, tâm niệm hắn khẽ hoạt động.

Cuối cùng, trong lòng hắn nghĩ nên đi xem một chút rồi hãy nói.

Nếu đối phương còn nói đến chuyện báo thù và muốn hắn giúp đỡ thì hắn không đáp ứng là được. Đến lúc đó nhiều lắm là xuất ra một lượng lớn linh thạch mua lấy Thiên Lôi trúc.

Tin rằng Thiên lôi trúc này ngoại trừ mình ra, những người khác đối với một đoạn nhỏ đó cũng không có tác dụng.

Cho dù nó là tài liệu Mộc thuộc tính trân quý nhưng ngoài việc có thể luyện chế một chút pháp bảo đặc thù ra thì cũng là một nguyên liệu tầm thường mà thôi. Mà theo sự miêu tả của Phạm phu nhân, Thiên lôi trúc này nhiều lắm cũng chỉ dài một tấc, cho dù là luyện chế một ngọn chủy thủ, sợ rằng sau khi loại bỏ đi tạp chất cũng không đủ dùng.

Nghĩ như vậy, Hàn Lập chấn chỉnh tinh thần, mang theo Khúc Hồn hướng đến khách sạn nọ bay đi.

Sau nửa canh giờ, Hàn Lập đã xuất hiện bên trong *"Long Hưng Khách Sạn"* cùng Khúc Hồn hướng đến phòng khách trên lầu ba đi đến.

Khách điếm này cực kỳ sang trọng, tầng một và tầng hai chính là dành cho phàm nhân, tầng ba mới là tầng đặc biệt cấp cho những tu sĩ tạm thời ở lại.

Hàn Lập rất dễ dàng tìm được căn phòng như lời nói của đối phương, nhưng cửa phòng lại có một tầng bạch quang ảm đạm, hiển nhiên người ở bên trong đã bày ra một cái cấm chế cảnh giới ở bên ngoài.

Thấy như vậy, khóe miệng Hàn Lập không khỏi lộ ra một tia tự giễu.

Xem ra những giai nhân này cũng rất hoảng sợ, đồng dạng chấn kinh không nhỏ a.

Hàn Lập khẽ lắc đầu, dùng ngón tay tùy ý bắn ra một chút bạch quang đánh vào trên cấm chế, khiến cho nó xuất hiện những sóng gợn lăn tăn.

Bên trong cũng không có âm thanh nào truyền ra, nhưng chỉ trong chốc lát Hàn Lập liền cảm thấy một đạo thần thức từ bên trong bay ra bao phủ hắn cùng Khúc Hồn trong chốc lát liền nhanh chóng thu về.

Tiếp theo bạch quang trên cửa gỗ chợt lóe rồi biến mất, sau đó truyền đến âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tử Linh tiên tử.

"Nguyên lai là nhị vị tiền bối, mời vào bên trong đi, tỉ muội chúng ta đã chờ mấy ngày rồi."

Nghe xong lời này, Hàn Lập bất động thần sắc đẩy cửa phòng ra, cùng với Khúc Hồn chậm rãi đi vào bên trong.

Bên trong gian phòng này bày biện vô cùng đơn giản, ngoại trừ một cái bàn gỗ lim và vài cái ghế phong cách cổ ra thì cũng không có bất cứ vật gì.

Nhưng khiến cho Hàn Lập kinh ngạc chính là bên trong phòng nào có thân ảnh của nữ tử Diệu Âm Môn, ngược lại giữa phòng có một cô gái xa lạ.

Nũ tử này mặc quần áo màu vàng, mặt mày trắng trẻo như ngọc, đôi mắt to trong veo, khuôn mặt mỉm cười nhìn Hàn Lập.

"Ngươi là Tử Linh cô nương?" Hàn Lập ngẩn ra, sau đó có chút không tin hỏi, vẻ mặt nghi ngờ.

Mặc dù chưa từng nhìn thấy dung mạo thực sự của Tử Linh tiên tử nhưng nghe đồn Tử Linh tiên tử phong tư tuyệt đại, không thể nào có bộ dáng như vậy a?

Vị hoàng sam nữ tử này mặc dù cũng là thanh tú động lòng người nhưng tuyệt đối không xứng với thanh danh lớn như vậy, chẳng lẽ đây không phải là khuôn mặt thật?

Hàn Lập mở to mắt nhìn, trong lòng có chút buồn bực thầm nghĩ.

"Tiền bối có chút giật mình, có phải là dung nhan của Uông Ngưng khiến cho tiền bối có điểm thất vọng? Tiếc rằng đây chính xác là hình dáng thật của tiểu nữ." Hoàng sam nữ tử tựa hồ nhìn thấy sự kinh ngạc Hàn Lập, nhẹ nhàng cười nhạt nói.

"Chân dung?" Hàn Lập ngưng thần quan sát dung nhan của cô gái này một lát rồi lắc đầu không hề nói gì thêm. Mặc dù không có

nhìn thấy được điểm không ổn về bộ dáng của nữ tử này, không giống như đang thi triển huyễn thuật trên khuôn mặt, cũng không giống dịch dung, nhưng hắn vẫn không tin đây là dung nhan thật của Tử Linh tiên tử.

Dù sao thì dị bảo trên đời này rất nhiều, có thể khiến cho một người biến hóa dung nhan và ẩn đi chân diện mục cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

------oOo------

Chương 410: Trưởng lão

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tử Linh tiên tử thấy bộ dáng không tin được của Hàn Lập cũng không có giải thích bất cứ điều gì, chỉ liếc nhìn Khúc Hồn một cái rồi thản nhiên cười nói:

"Vị này là Khúc tiền bối - Thân Ngoại Hóa Thân của tiền bối sao?"

Nữ tử này vừa nói ra như vậy, thân hình Hàn Lập chợt ngừng trệ, hàn quang trong mắt không khỏi lóe lên, nhìn nữ tử này một lúc rồi mới lạnh lùng hỏi:

"Tử Linh cô nương như thế nào lại biết?"

"Hì hì! Tiền bối không cần phải giật mình, bổn môn cũng có một loại công pháp có thể tế luyện phân thân. Chỉ là hao phí rất lớn, xác suất thành công lại thấp vô cùng, cho nên trong bổn môn có rất ít người tu luyện. Bất quá, phân thân của tiền bối rất kỳ lạ a! Có thể cùng tiền bối tiến vào Kết Đan sơ kỳ. Thật sự là cực kỳ ngạc nhiên!" Tử Linh tiên tử khúc khích cười, đôi mắt trong veo lấp lánh không thôi.

"Nếu Tử Linh đạo hữu đã nhìn ra thì Hàn mỗ cũng không giấu giếm làm gì. Nhưng tại sao nhị vị đạo hữu kia lại không ở chỗ này với nàng?" Hàn Lập thần sắc nhất thời hòa hoãn thừa nhận, tiếp theo hỏi ngược lại một câu.

Đối với hắn mà nói, thân phận phân thân của Khúc Hồn sớm muộn gì cũng bị người khác phát hiện được, cũng không có gì kinh ngạc cả.

"Trước hết mời tiền bối ngồi xuống! Nhị vị sư tỷ bây giờ đang đến phường thị mua một ít đồ vật, cũng thuận tiện muốn mua một cái động phủ tại Thiên Tinh Thành chuẩn bị ở lại lâu dài." Nữ tử ưu nhã này vừa mời Hàn Lập ngồi xuống, vừa nhẹ nhàng giải thích.

"Vậy sao?! Ba vị đạo hữu không có ý định trở về Diệu Âm Môn ư?". Sau khi ngồi xuống, Hàn Lập liền nhíu nhíu mày, có chút không hiểu hỏi.

"Trở về Diệu Âm Môn? Tỷ muội chúng tôi làm sao dám! Đã kết đại cừu với Cực Âm. Hơn nữa hai đại trưởng lão của bổn môn cũng đã phản bội. Trở về nếu không phải rơi vào tay ma đầu thì cũng bị các tiểu thế lực khác thừa cơ hội thôn tính. Chúng tôi quyết định tạm thời dời Diệu Âm Môn vào trong Thiên Tinh Thành. Dù sao thì những năm gần đây bổn môn cũng có một chút tích cóp." Tử Linh tiên tử thở dài một tiếng, cười khổ nói.

"Ồh!" Hàn Lập yên lặng gật đầu, cũng không muốn nói gì thêm.

Hắn cũng không biết đối phương là người như thế nào, tự nhiên cũng không có biểu hiện nhiệt tình.

Tử Linh tiên tử tựa hồ không có quan tâm đến phản ứng của Hàn Lập, ngược lại đứng dậy rót cho Hàn Lập một chén trà thơm, mới rụt rè nói:

"Tỷ muội chúng tôi khi thoát khỏi sự ngăn cản của luyện thi thì vừa lúc ở xa xa nhìn thấy tiền bối cũng đã chế phục được yêu vật, cho nên cũng biết tiền bối không có việc gì. Sau lại nghe sư tỷ nói lại là tiền bối do Thiên Lôi Trúc mới ra tay tương trợ. Tiểu nữ mới nhờ Phạm sư tỷ phát Truyền âm phù thỉnh tiền bối đến nơi đây."

Tử Linh tiên tử giải thích đơn giản nguyên ủy của sự việc.

"Trong Truyền Âm phù nói rằng trong tay Tử Linh đạo hữu có Thiên Lôi Trúc, điều này có thật không? Vật ấy không phải là do người của Cực Âm đảo cướp rồi sao?" Hàn Lập không có chút hứng thú nói đâu đâu mà trực tiếp hỏi sự tình mà mình quan tâm nhất.

Nghe được Hàn Lập mở miệng hỏi như vậy, bên trong đôi mắt của Tử Linh tiên tử hiện lên vẻ mỉm cười, dùng âm thanh mượt mà dễ nghe hồi đáp:

"Tiền bối thật thẳng thắn, Tử Linh cũng không muốn giấu giếm. Lúc đầu Diệu Âm môn từ trong tay của một vị truyền nhân của một môn phái nhó lấy được không chỉ lấy được một đoạn Thiên Lôi Trúc mà là hai đoạn. Nhưng để có thể bán được giá cao hơn, gia mẫu đã chia làm hai phần, chỉ mang theo một nửa, mà nửa còn lại thì lưu ở chỗ ta. Nếu như tiền bối muốn, vãn bối có thể đem vật ấy tặng cho người."

Trong lòng tuy cực kỳ vui mừng, nhưng trên mặt Hàn Lập lại không có lộ vẻ kích động, ngược lại nhìn nữ tử này một cái đầy thâm ý mới trầm giọng hỏi:

"Cho ta? Tử Linh cô nương hà tất phải nói lời vô nghĩa, nếu đạo hữu đã mang vật đó đến đây, rút cuộc có điều kiện gì cứ nói ra đi, tại hạ sẽ cân nhắc kĩ càng."

Tử Linh tiên tử nghe được như vậy, vẻ tươi cười dần dần thu liễm, trầm ngâm trong chốc lát liền thừa nhận nói:

"Kỳ thật, Thiên Lôi Trúc đối với Diệu Âm Môn chúng tôi mà nói cũng là vật vô dụng. Tiền bối lần trước đã ra tay tương trợ, tặng cho tiền bối cũng là điều tất nhiên. Nhưng bổn môn bây giờ đã thay đổi rất lớn, lấy thực lực của đám người vãn bối căn bản không thể chống đỡ nổi môn phái lớn như vậy. Vãn bối muốn lấy Thiên Lôi trúc này cùng với ba trăm linh thạch mỗi năm để mời tiền bối làm khách khanh trưởng lão. Mong rằng tiền bối không chối từ."

"Khách khanh trưởng lão?" Sắc mặt Hàn Lập khẽ biến.

Hắn vạn lần không nghĩ tới đối phương lại đưa ra yêu cầu như vậy.

"Ngoài điều kiện vừa rồi ra, nếu khi tiền bối nếu luyện công muốn tiến hành song tu, bổn môn cũng có thể cử ra một nữ đệ tử xuất sắc tặng cho tiền bối làm thiếp." Tử Linh tiên tử thoải mái nói thêm một câu.

Điều kiện này cũng không có làm cho Hàn Lập lộ ra vẻ mặt khác thường nào.

Có các loại linh đan phụ trợ, hắn căn bản không cần song tu để tăng linh lực.

Bất quá đối với Thiên Lôi Trúc lại bất đồng, nếu bỏ qua thì sẽ không có cơ hội khác.

Vì vậy sau khi suy nghĩ một chút, Hàn Lập vẫn còn châm chước nói:

"Điều kiện này không được! Hàn mỗ độc lai độc vãng, sớm đã thành thói quen, căn bản không muốn bị câu thúc trong một môn phái. Tử Linh đạo hữu hay là đổi lại một cái điều kiện khác đi. Nếu không, tại hạ nguyện ý xuất linh thạch cao hơn ba phần giá trị mua lấy vật ấy."

"Tiền bối thật sự nói đùa. Tài liệu đỉnh giai tam đại thần mộc này làm gì có giá mà nói. Nó rơi vào trong tay các tu sĩ không cần thì chẳng đáng một đồng, nhưng trong mắt tu sĩ tu luyện công pháp Mộc thuộc tính thì chính là bảo vật vô giá a." Tử Linh tiên tử đối với sự cự tuyệt của Hàn Lập cũng không hề cảm thấy ngoài ý muốn, ngược lại mang theo vẻ mặt mỉm cười cự tuyệt đề nghị Hàn Lập dùng linh thạch mua lấy.

Hàn Lập nhíu chặt hai hàng lông mày, nhìn bộ dáng nàng ấy thì tựa hồ đã biết mình rất cần vật ấy, sẽ không dễ dàng có thể buông tay.

Loại cảm giác bị người ta nắm được chỗ yếu hại khiến cho hắn cực kỳ không thoải mái.

Bất quá, hắn quyết tâm không vì một đoạn Thiên Lôi Trúc đó mà gia nhập vào Diệu Âm Môn, mặc cho đối phương điều khiển.

Đang lúc Hàn Lập thầm nghĩ có nên hay không buông bỏ Thiên Lôi Trúc, tìm tài liệu khác để luyện chế pháp bảo thì Tử Linh tiên tử lại đưa ra một đề nghị khác.

"Tiền bối nếu không muốn câu thúc, hay là xem như trưởng lão trên danh nghĩa của bổn môn vậy! Vừa có thể hưởng thụ đãi ngộ

của trưởng lão, cũng không cần tiếp nhận bất kỳ mệnh lệnh nào của Môn chủ. Mà bổn môn muốn dùng danh tiếng tu sĩ Kết Đan Kỳ để bảo vệ mình, chẳng biết ý kiến của tiền bối như thế nào?"

"Trưởng lão trên danh nghĩa?" Nghe Tử Linh tiên tử nói những lời dễ dàng này khiến cho Hàn Lập lộ ra ánh mắt ngạc nhiên.

"Nếu Diệu Âm Môn gặp phải đại địch, ta cũng không cần phải ra tay?" Hắn có điểm nghi hoặc hỏi ngược lại, trên mặt lộ ra thần sắc không tin tưởng.

"Nếu như bổn môn thật sự gặp phải sự tình phiền phức hoặc là rất cần tiền bối ra tay, tiền bối có thể tự mình châm chước đáp ứng, sau khi xong tỷ muội chúng ta sẽ hậu tạ!" Nữ tử này tựa hồ đã tính qua việc đó, không chút do dự nói.

"Tử Linh đạo hữu! Nếu ta không nhầm thì mấy vị định sử dụng lá cờ tu sĩ Kết Đan Kỳ của ta để tạo nên thanh thế, không cho Diệu Âm Môn bị một ít thế lực bất lương thừa dịp suy yếu nhất đến gây phiền toái. Mà khi các ngươi công bố, miễn là ta đối với bên ngoài không phủ nhận, có phải vậy không?" Hàn Lập cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát rồi chậm rãi nói.

"Hàn tiền bối nói không sai, đến lúc đó, chúng ta cũng đem phân thân này của tiền bối nói thành một tu sĩ Kết Đan Kỳ. Như vậy có thể bù lại cho những ảnh hưởng bất lợi do Triệu, Mạnh hai vị trưởng lão phản bội gây nên." Nữ tử mỉm cười, có chút tự tin nói.

"Nếu là điều kiện như vậy, tại hạ có thể đáp ứng! Bất quá trước mặt các tu sĩ khác, ta cũng không có chủ động thừa nhận mình là trưởng lão của quý môn, các vị cũng đừng hy vọng tại sẽ thay quý môn thể hiện ra ngoài. Làm thế nào khiến cho mọi người tin tưởng ta là trưởng lão của quý môn chỉ có thể trông vào bản lãnh của các nàng mà thôi."

Hàn Lập sau khi trải qua một phen tự đánh giá, hắn cũng không có cảm giác được điều gì không ổn ở phía sau, vì khát vọng đối với Thiên Lôi Trúc, cuối cùng hắn vẫn đáp ứng.

"Được, chỉ cần đến lúc đó tiền bối không có phủ nhận chuyện này,

tỷ muội chúng tôi tự có biện pháp xử lý tốt hết thảy." Nữ tử lộ ra sắc mặt vui mừng, hiện lên nét tươi tắn nói.

Hai người nếu đã đạt thành giao dịch, Tử Linh tiên tử tựa hồ cũng không có ý tứ dây dưa, chậm chạp mà từ trên người lấy ra một cái hộp kỳ quái đặt lên trên bàn.

Nói chiếc hộp này kỳ quái bởi vì nó không phải gỗ, cũng không phải ngọc thạch mà là dùng một loại vật liệu gì đó chế tạo ra, toàn thân bán trong suốt, còn có một tầng thanh quang nhàn nhạt.

Có vẻ nhìn được thần sắc kỳ quái của Hàn Lập, Tử Linh tiên tử nhẹ giọng giải thích cho hắn.

"Chiếc hộp này sử dụng một loại gọi là cao ngọc chế tạo thành, mặc dù danh tự có chữ ngọc thế nhưng cũng không phải là ngọc thạch, không liệt vào nhóm ngũ hành. Cũng chỉ có vật ấy mới có thể bảo tồn Thiên Lôi Trúc lâu dài được, không sợ linh khí tiết ra bên ngoài."

Hàn Lập gật gật đầu. Nếu như trước kia hắn chưa từng nghe qua danh tiếng của cao ngọc thì vật này rõ ràng cực kỳ hi hữu, trân quý dị thường.

Kế tiếp, Tử Linh tiên tử vươn một ngón tay trắng nõn như ngọc, đầu ngón tay chợt lóe, một đạo lục quang to bằng hạt đậu nành liền xuất hiện

Sau đó, nàng không chút do dự hướng đến nắp hộp nhẹ nhàng điểm một cái, lục quang và tầng thanh quang bao phủ bên ngoài chạm nhau, phát ra tiếng *"Bụp"* rất nhỏ. Nhất thời hào quang biến mất không còn một mảnh, nắp hộp tự động được mở ra.

Tinh thần Hàn Lập rung lên, vội vàng ngưng thần nhìn vào bên trong hộp.

------oOo------

Chương 411: Bồi trúc

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đây là Thiên Lôi Trúc?" Hàn Lập sắc mặt âm tình bất định hỏi.

Trong hộp chính là một đoạn trúc khô bình thường ngắn tủn. dài khoảng hai tấc, nhỏ cỡ ngón tay, vẫn còn mang theo một chút rễ khô héo.

Nhìn thế nào đi nữa cũng không có khác với một cây trúc bình thường a!

Hàn Lập nghi hoặc trong lòng, sắc mặt không nhịn được có chút thay đổi, liếc mắt nhìn Tử Linh tiên tử một cái.

Nữ tử này hiển nhiên hiểu rõ sự nghi ngờ của Hàn Lập, khẽ cười một tiếng, cầm lấy cây trúc khô nửa vàng nửa xanh lên tay, sau đó lật tay một cái, tay kia cũng nhanh chóng lấy ra một cái chủy thủ sáng bóng.

"Choang" một âm thanh vang lên, Tử Linh tiên tử dùng chủy thủ hướng đến gậy trúc chém xuống một phát. Ngay khi đao nhận tiếp xúc bên ngoài đoạn trúc hiện lên một đạo điện hồ mảnh khảnh, khiến cho chủy thủ bắn ngược trở ra.

Nhìn thấy như vậy, những nghi ngờ của Hàn Lập hoàn toàn biến mất. cẩn thận cầm lấy Thiên Lôi Trúc bỏ vào bên trong hộp.

Sau đó, Tử Linh tiên tử cấp cho Hàn Lập một cái lệnh bài trưởng lão Diệu Âm Môn, hai người hàn huyên trong chốc lát rồi Hàn Lập cáo từ rời khỏi.

Hàn Lập rời đi không bao lâu thì Phạm phu nhân cùng với Trác Như Đình đã trở về khách sạn, Sau khi nghe Tử Linh tiên tử nhắc lại chuyện vừa xảy ra, hai người họ nhìn nhau một hồi lâu.

"Sư muội, làm như vậy so với việc chúng ta thương lượng trước kia hoàn toàn không giống nhau a. Chúng ta có phải thiệt thòi quá hay không? Chỉ bằng danh tiếng của Thiên Lôi Trúc hoàn toàn có thể tìm được tu sĩ Kết Đan Kỳ, như thế nào lại chọn người này? Phạm phu nhân có chút oán giận nói.

Trác Như Đình ở một bên mặc dù không có lên tiếng, thế nhưng cũng hơi nhíu mày, đồng dạng lộ ra vẻ khó hiểu.

"Hai vị sư tỷ thật sự không biết. Lúc ta nói ra điều kiện để hắn làm trưởng lão của bổn môn thì thần sắc của đối phương rất khó nhìn, hơn nữa từ trong ánh mắt của đối phương ta có thể nhìn ra tâm chí vô cùng kiên định. Cho dù cần Thiên Lôi Trúc nhưng cũng không có khả năng đáp ứng việc này. Càng huống chi sư tỷ cũng đã có nói người này căn bản không hề sợ mị thuật của chúng ta."

"Về phần dùng Thiên Lôi Trúc mời tu sĩ khác. Hai sư tỷ cũng đánh giá quá cao giá trị của kiện đồ vật bỏ thì tiếc mà không dùng được này. Thiên Lôi Trúc mặc dù được xưng là một trong tam đại thần trúc của Tu tiên giới nhưng trên thực tế có thể dùng vật ấy thật sự đã ít lại càng ít. Không phải muốn chế tạo pháp bảo mộc hệ đỉnh cấp, ai lại dùng vật ấy làm tài liệu? Mà phương pháp luyện chế ra pháp bảo này cùng Thiên Lôi Trúc đối với bổn môn chúng ta cũng không hề có tác dụng gì. Các người cũng biết Thiên Lôi Trúc được phân ba bảy loại. Gốc Thiên Lôi Trúc này của chúng ta chỉ là Bạch Lôi Trúc mấy ngàn năm thôi. Cho dù là có thể luyện chế thành pháp bảo cũng không có được uy lực lớn. Không bằng trước tiên chúng ta sử dụng vật ấy cùng với vị này giao hảo. Nếu hắn đáp ứng làm trưởng lão của bổn môn. Tỷ muội chúng ta chỉ cần cung cung kính kính, hàng năm hiếu kính không ngừng. Đến lúc bổn môn gặp phải đại địch hắn như thế nào lại cự tuyệt không viện thủ đây chứ?" *Tử Linh tiên tử thản nhiên nói, bộ dáng không hoảng không vội chút nào.*

"Hơn nữa cho dù là có những người khác động tâm với Thiên Lôi Trúc này, nguyện ý làm trưởng lão bổn môn nhưng với tình hình hiện nay chúng ta dám tiếp nhận sao? Đến lúc đó chỉ sợ là phía trước có cự hổ phía sau là lang sói a! Lúc đầu gia mẫu cũng ỷ trượng bản thân là tu sĩ Kết Đan kỳ mới dùng sách lược đó, để Triệu Mạnh nhị vị trưởng lão thành thành thật thật vì bổn môn xuất lực. Dù sao chỉ bằng vào mị thuật cùng với mỹ sắc lung lạc tu sĩ cấp cao rất có thể bị cắn trả!" *Nữ tử lộ ra một tia cười khổ nói tiếp.*

Nghe xong như vậy, Phạm phu nhân cùng với Trác Như Đình đều im lặng suy nghĩ.

Trải qua sự tình phản bội của môn hạ cực kỳ thân cận, hai nàng đối với mị thuật của chính mình có chút không tin tưởng. Cảm thấy vị tiểu sư muội này nói tựa hồ có chút đạo lý.

"Bây giờ chuyện nội bộ bên trong sẽ do ba người chúng ta xử lý. Tạm thời không cần lập môn chủ. Chờ cho ba người chúng ta hoặc là vị môn hạ đệ tử nào có thể Kết Đan rồi sẽ lập môn chủ cũng không hề muộn." *Tử Linh tiên tử bỗng nhiên nói.*

Lần này hai nàng cũng không có ý tứ phản đối.

"Không biết vị Hàn trưởng lão này có ỷ trượng vào tu vi cao thâm mà nhúng tay vào chuyện trong bổn môn chúng ta hay không? Cần đề phòng trước hay không?" *Trác Như Đình đột nhiên hỏi:*

"Sẽ không đâu, người này ta tuy tiếp xúc không nhiều lắm nhưng từ trong lời nói có thể nhìn thấy ra hắn chính là một khổ tu sĩ. Ngoài trừ tu luyện ra sẽ không có chuyện gì khiến cho hắn động tâm. Bằng không, lúc ta đề nghị tặng một nữ đệ tử làm thiếp mà hắn không hề có chút biểu tình nào, đại khái là dạng như vậy mới có thể tiến nhập vào trình độ Kết Đan kỳ được." *Tử Linh tiên tử lắc lắc đầu, có chút hâm mộ nói.*

"Khái! Không biết tỷ muội chúng ta có cơ hội Kết Đan không đây?" *Phạm phu nhân thở dài một tiếng, tựa hồ đối với việc Kết Đan cũng không có bao nhiêu hy vọng.*

Trác Như Đình nghe xong, trên mặt cũng lộ ra vài phần tịch liêu.

Xem ra mấy vị giai nhân này đối với việc Kết đan cực kỳ mong mỏi.

Trong khi đó Hàn Lập cũng không có vội vàng làm việc khác, mà *lập tức kiểm tra đống điển tịch mà mình cất giữ.*

Thật vất vả mới có thể tìm được bên trong một cái ngọc giản nói về phương pháp bồi dưỡng Thiên Lôi Trúc, sau đó dựa theo y nguyên, đem Thiên Lôi Trúc di chuyển đến dược viên.

Nhìn Thiên Lôi Trúc cực kỳ nhỏ nhắn trước mặt mình, trong lòng Hàn Lập rất hưng phấn.

Chuyện nó có phân thành cấp bậc hắn tự nhiên cũng biết rõ ràng, bất quá hắn đối với chuyện này cũng không hề để trong lòng.

Bởi vì cấp bậc tốt hay xấu của Thiên Lôi Trúc đều hoàn toàn dựa vào năm sinh trưởng mà xác định.

Thiên Lôi Trúc dưới hai ngàn năm cũng chỉ có thể phóng thích được lôi điện màu trắng. hơn năm ngàn năm có thể phóng ra được lôi điện màu lam, uy lực lớn hơn không ít.

Thiên Lôi Trúc đạt đến ngoài vạn năm thì lôi điện sẽ biến thành màu kim nhạt. Uy lực của lôi điện lúc này đạt tới một trình độ không thể tưởng tượng được. Có tác dụng cực kỳ khắc chế các loại tà pháp ma công, được người tu tiên xưng là "Ích Tà Chi Lôi".

Mà đến hôm nay nghe đồn Tu tiên giới đã được chứng kiến loại Thiên Lôi trúc lâu năm nhất gọi là Kim Lôi trúc.

Loại Kim Lôi Trúc này năm đó từng xuất hiện qua một lần ở Loạn Tinh Hải, ai cũng không hề biết rõ nó xuất phát từ đâu, cũng chỉ có nửa đoạn nhỏ.

Kết quả, vật ấy khiến cho Loạn Tinh Hải huyết vũ tinh phong hơn mười năm, rất nhiều thế lực đều minh tranh ám đấu, không biết được lưu truyền qua tay bao nhiêu tu sĩ.

Nhưng cuối cùng cũng không có ai có thể bảo tồn đến lúc luyện chế thành pháp bảo. Bởi vì giống như sự xuất hiện quỷ dị, nó cũng đột nhiên biến mất không thấy. Điều này khiến cho rất nhiều thế lực cực kỳ tức giận, vẫn tiếp tục tra xét một đoạn thời gian dài mới dần dần an tĩnh trở lại.

Từ trường phong ba đó có thể thấy được Kim Lôi Trúc vạn năm có giá trị như thế nào.

Mà linh vật bồi dưỡng ngoài vạn năm, Hàn Lập cũng chưa bao giờ thử bởi vì bình thường luyện chế đan dược nhiều lắm cũng chỉ cần linh thảo một hai ngàn năm là có thể dùng rồi.

Điều này khiến cho hắn hoàn toàn chờ mong vào việc Thiên Lôi Trúc phát triển thành Kim Lôi Trúc, trong lòng kèm theo một tia thấp thỏm bất an.

Những ngày kế tiếp, Hàn Lập một mặt sử dụng lục dịch nuôi trồng linh trúc, một mặt bắt đầu đi đến khắp phường thị trong Thiên Tinh Thành.

*Bởi vì "*Thanh Trúc Phong Vân Kiếm*" kia ngoài trừ lấy linh mộc làm nguyên liệu chính ra vẫn còn cần một ít tài liệu trân quý phụ trợ, cuối cùng mới có thể dùng đan hỏa luyện chế thành.*

Mà để nó trở thành pháp bảo thành bộ thì các loại tài liệu tự nhiên cũng cực kỳ trân quý. Hàn Lập trước kia cũng có thu thập được một ít, nhưng vẫn còn nhiều thứ chưa có, tự nhiên phải đi khắp nơi tìm kiếm.s

Sản vật tại Loạn Tinh Hải so với Thiên Nam thì phong phú hơn rất nhiều. Hàn Lập không tiếc lượng lớn linh thạch đủ khiến cho chính hắn tán gia bại sản cuối cùng hai năm sau cũng miễn cưỡng đem những đồ vật đó cầm trong tay. Vì thế hắn không thể không mạo hiểm bán một ít viên yêu đan trân quý có trong tay.

Khi Hàn Lập nhìn thấy túi trữ vật trống không cũng chỉ có thể ngửa mặt lên trời thở dài.

Luyện chế pháp bảo, đặc biệt là luyện chế một kiện pháp bảo tốt thật đúng là một vị tán tu bình thường không thể làm được.

Ngày hôm nay Hàn Lập mang theo thần sắc tràn đầy chờ mong đi đến dược viên

Mấy ngày luyện công trước hắn vừa mới đổ xuống một giọt lục dịch, hôm nay Thiên Lôi Trúc trong vườn sẽ trở thành vạn năm linh vật mới đúng.

Vừa nghĩ đến uy lực lớn lao của Kim Lôi trúc trong truyền thuyết, Hàn Lập tự nhiên kích động cực kỳ.

Cây trúc bên trong dược viên lúc đầu chỉ dài khoảng hai tấc mà thôi, hôm nay đã hoàn toàn khác biệt.

Chẳng những cao khoảng một thước, hơn nữa cả thân xanh biếc, bao phủ bởi một tầng hào quang nhàn nhạt.

Hàn Lập ngưng thần đánh giá trong chốc lát, lật tay, một thanh pháp khí tiểu kiếm xuất hiện, tiếp theo tiểu kiếm hóa thành một đạo bạch quang bắn về phía thân trúc.

Một đạo màu vàng lôi điện đột nhiên từ trên thân trúc phóng ra.

*"*Xì" một âm nhanh trầm muộn vang lên sau khi đạo bạch quang và lôi điện màu vàng kích nhau, nhất thời thanh tiểu kiếm biến thành một đạo khói xanh phất phơ, bằng mắt thường có thể nhìn thấy, biến mất vô ảnh vô tung.

Hàn Lập đầu tiên là cả kinh, nhưng lập tức nở nụ cười, hơn nữa cười vô cùng vui vẻ.

Hắn thật sự muốn biết nếu Tử Linh tiên tử kia sau khi biết cây Bạch Lôi Trúc này biến thành Kim Lôi Trúc sẽ có vẻ mặt thú vị như thế nào đây.

Với cuộc giao dịch này, đại khái là lần giao dịch đầu tiên mà hắn chiếm tiện nghi lớn từ khi bước chân vào Tu tiên giới cho đến giờ.

Tuy nhiên thật đáng tiếc, hắn không có cơ hội được nhìn thấy cảnh đó.

------oOo------

Chương 412: Thanh Trúc tiểu hiên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập mừng rỡ, hơn nữa vẫn còn có chút điểm tò mò, nếu tiếp tục nuôi trồng Kim Lôi Trúc thì nó có sinh ra biến hóa nữa hay không?

Ôm lấy ý nghĩ này, Hàn Lập tốn thêm mấy tháng thời gian để tiếp tục nhỏ lục dịch cho cây trúc.

Kết quả, màu sắc, uy năng của nó không có chút biến hóa nào, kích cỡ cũng duy trì như vạn năm mà thôi, dài khoảng hai tấc cũng không hề tăng trưởng thêm phần nào.

Nhưng trải qua thời gian nuôi dưỡng này, ở bên cạnh xuất hiện thêm một mầm trúc nhỏ.

Theo sự chăm sóc của lục dịch, ấu trúc ngày càng lớn hơn. Vài tháng sau, cây Thiên lôi trúc mới này dài khoảng năm phân, so với cây mẹ ban đầu thì giống nhau như đúc, đương nhiên theo nghĩa là một cây trúc hoàn chỉnh.

Thấy như vậy, Hàn Lập chẳng những không có thất vọng, ngược lại rất vui mừng.

Nói thật, nguyên lai chỉ là một cây Thiên Lôi Trúc để luyện chế một bộ Thập Nhị (12) Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cũng không đủ, bây giờ bằng lục dịch có thể tạo ra ấu trúc, như vậy tình cảnh quẫn bách, thiếu thốn nguyên liệu chủ đạo đã hoàn toàn được giải quyết.

Bất quá điều đó lại khiến cho dã tâm của Hàn Lập càng lớn hơn.

Nếu không cần lo lắng về vấn đề số lượng nguyên liệu chủ đạo nữa thì hắn không chỉ muốn luyện chế mười hai thanh phi kiếm, mà đột nhiên muốn luyện chế số phi kiếm lớn nhất của *"Thanh Trúc Phong Vân Kiếm"*, tạo thành một bộ pháp bảo gồm bảy mươi hai thanh.

Mặc dù nhiều phi kiếm như vậy, lấy tu vi Kết Đan Sơ Kỳ như hắn thì pháp lực căn bản vô pháp luyện hóa cũng như khu động, nhưng hắn cũng không nóng nảy, hoàn toàn có thể dựa vào tình huống tu vi của chính mình từ từ luyện hóa từng thanh vậy.

Dù sao chỉ cần là phi kiếm thành bộ, có thể đem pháp bảo thu vào trong cơ thể và lấy từng cái ra sử dụng, căn bản không có ảnh hưởng gì cả.

Ý niệm như vậy vừa hiện lên trong đầu, trong lòng Hàn Lập như có lửa đốt, bắt đầu lo lắng chính mình có nên làm như vậy hay không!

Nan đề lớn nhất của việc luyện chế pháp bảo thành bộ đó chính là do nguyên liệu chính dùng để luyện chế không giống nhau, nên rất khó thành công, nhưng bây giờ hắn dùng cùng một cây Thiên Lôi trúc nên không cần lo lắng.

Sau này chỉ cần nhìn xem trình độ luyện chế cùng với sự chuẩn bị tài liệu phụ trợ của hắn như thế nào thôi.

Tài liệu phụ trợ hắn sớm đã chuẩn bị tốt, dù sao thì một lần luyện chế mười hai thanh phi kiếm cùng với bảy mươi hai thanh phi kiếm đều dùng cùng một dạng tài liệu, như vậy cũng không cần tìm kiếm nữa.

Bây giờ đều khiến cho hắn lo lắng nhất là trình độ luyện chế pháp bảo của mình vẫn còn quá kém.

Dù sao thì cho đến bây giờ Hàn Lập cũng không hề có kinh nghiệm vào về phương diện luyện khí cả.

Nếu là luyện chế pháp bảo bình thường thì cũng không phải băn khoăn, cả quá trình chỉ cần dùng đan hỏa luyện hóa mà thôi.

Nhưng với *"Thanh Trúc Phong Vân Kiếm"* lại hoàn toàn bất đồng.

Chỉ cần một thanh trong đó thì quá trình luyện chế cũng tuyệt đối phức tạp hơn rất nhiều so với những pháp bảo bình thường khác.

Huống hồ bởi vì muốn tạo thành một bộ phi kiếm thì khi đang còn bán thành phẩm phải dùng một pháp trận đặc thù tế luyện chúng. Như vậy, nhất định phải có hiểu biết nhất định về trận pháp mới được, nếu không căn bản không cách nào luyện chế pháp bảo này.

Hàn Lập là người có tâm chí vô cùng kiên định, cho dù gặp phải nhiều khó khăn như vậy nhưng hắn vẫn quyết định, không luyện chế thì thôi, một khi đã luyện chế thì phải luyện chế ra loại tốt nhất.

Nếu không thì lúc đó hắn cũng sẽ không cố chấp, không buông bỏ đối với Thiên Lôi trúc như vậy.

Do đó Hàn Lập ở trong động phủ ngẫm nghĩ một ngày một đêm, rút cuộc cũng an bài tốt kế hoạch tu luyện của hai mươi năm tới đây.

Mấy ngày sau trong phường thị Thiên Tinh Thành có một cái tiểu điếm rất bình thường đột nhiên thay đổi chủ mới. Đó là một thanh niên thoạt nhìn tựa như hơn ba mươi tuổi. Ngoài ra còn có một đại hán mày rậm mắt to, thân hình cao lớn đi theo giúp việc.d

Ngay khi thanh niên này tiếp nhận cửa hàng, lập tức đem *"Lý Thị Tạp Hóa"* đổi lại thành *"Thanh Trúc Tiểu Hiên"*. Bên trong cũng chỉ bán một ít phù lục cùng một ít dược tài mà thôi. Nhưng nửa tháng sau, bên trong điếm phô lại có thêm một ít pháp khí cấp thấp.

Nhưng khiến cho những điếm chủ phụ cận kinh ngạc chính là vị thanh niên này không dễ dàng, tùy tiện đi ra khỏi cửa tiểu điếm, cả ngày chỉ cầm một quyển sách cũ nát không bìa xem không ngừng, thỉnh thoảng ngẫu nhiên vừa đọc sách, vừa hoa chân múa tay, tựa hồ rất hứng thú. Nhưng có khi lại trốn ở phía sau cửa hàng hơn nữa ngày không hề đi ra phía trước.

Về phần khách nhân và sinh ý của cửa hàng đều do một vị đại hán thoạt nhìn rất đôn hậu xử lý.

Những điếm chủ gần đó đại đa số đều là những người lớn lên ở Thiên Tinh Thành. Ở nơi đây mở cửa hàng cũng chỉ là muốn kiếm cơm qua ngày mà thôi. Trong đó có một vị lão giả tóc hoa râm họ Hà có linh căn rất thấp. Tu vi chẳng qua cũng thuộc Luyện Khí Kỳ tầng ba, bốn.Nhưng như vậy cũng đủ cho những người ở đây tôn kính với lão, cả ngày đều xưng hô *"Hà tiên sư"* không ngừng.

Bởi vậy ngay khi người thanh niên này đến thì họ cũng hỏi qua lão giả, mới biết thanh niên này không có chút pháp lực, chỉ là phàm nhân mà thôi.

Nhất thời có người lá gan lớn đến cửa hàng này cùng với vị thanh niên họ Hàn kia nói một ít chuyện thường ngày.

Dù sao thì nơi đây cũng rất vắng vẻ, sinh ý ngày thường cũng không có nhiều lắm, chỉ có thể ghé thăm nhau cho đỡ buồn chán.

Mà thanh niên xa lạ kia đến, làm cho chủ đề đàm thoại của bọn họ tự nhiên nhiều hơn.

Nhưng thanh niên này tựa hồ không muốn cùng với những người khác giao hảo, cả ngày chỉ ở bên trong cửa hàng không đi ra ngoài, nếu ngẫu nhiên có điếm chủ khác đến chơi thì hắn cũng chỉ nghe mà không hề lên tiếng, thật sự là một người hiền như khúc gỗ.

Thanh niên này cho đến bây giờ cũng không có đề cập đến lai lịch của chính mình, người khác có hỏi cũng chỉ cười mà không đáp, những người còn lại tự nhiên cũng không thể ép được.

Sau mấy phen qua lại, những người xung quanh dần dần mất đi hứng thú, không hề đi đến *"Thanh Trúc Tiểu Hiên"* nữa.

Nhưng tình hình như vậy, ngược lại làm cho trong lòng thanh niên ngầm thở phào một hơi.

Thanh niên và vị đại hán kia đúng là Hàn Lập và Khúc Hồn dịch dung đến đây.

Mặc dù chỉ là thủ pháp thay đổi hình dạng đơn giản trên giang hồ mà thôi, nhưng đối phó với những phàm nhân và một vị tu tiên giả cấp thấp tự nhiên là vẫn đủ dùng rồi.

Hàn Lập đến đây mở cửa hàng đương nhiên không phải là muốn kiếm thêm một ít linh thạch.

Mà chính là tự mình ma luyện nhập thế tâm cảnh, chuẩn bị cho nghiên cứu kiến thức luyện khí cùng trận pháp. Đây chính là địa phương hắn đặc biệt chọn lựa.

Trước kia Hàn Lập không có hề biết chút gì về hai phương diện này, đó là bởi vì thời gian Trúc Cơ Kỳ của hắn quá ngắn, căn bản không thể bận tâm về chúng được.

Nhưng hôm nay đã kết thành Kim Đan, cũng sắp luyện chế pháp bảo, cần đến tri thức cùng với kinh nghiệm về hai phương diện kia. Hắn tự nhiên muốn tranh thủ trong khoảng thời gian nuôi trồng Thiên Lôi Trúc, đi sâu nghiên cuốn *"Vân Tiêu Tâm Đắc"* cùng với cứu điển tịch trận pháp mà Tân Như Âm đã tặng.

Kỳ thật ở sâu trong lòng của Hàn Lập, đối với luyện khí và trận pháp rất cảm thấy hứng thú.

Nhưng trong hai mươi năm thời gian, hơn nữa đồng thời học tập cả hai loại, hắn không dám hi vọng xa vời có thể đạt được trình độ như hai vị thên tài kia, nhưng có thể học được một phần bản lãnh của họ, hắn cũng sẽ rất hài lòng rồi.

Ít nhất có thể tự mình luyện chế ra trận kỳ cùng trận bàn đơn loại đơn giản nhất.

Nhưng nghiên cứu chúng nó không chỉ có thể đọc sách mà là phải tự mình thực hành, động thủ luyện chế một chút.

Cứ như vậy, một đống pháp khí cấp thấp có chút bụi bặm xuất hiện, không thể nào xử lý đi được.

Bởi vì nếu ném bỏ đi thì thật đáng tiếc, nhưng lưu lại cũng không có chút tác dụng gì, thật sự cực kỳ nực cười.

Mà mỗi khi trong luyện tập có ý tưởng đột phá, hắn phải tùy thời đi mua các chủng loại tài liệu cổ quái để sử dụng. Điều này làm cho hắn không thể ngày ngày phải chạy đi phường thị.

Mặt khác, đúng lúc tu luyện Đại Diễn Quyết tầng thứ tư cần phải có kinh nghiệm ma luyện nhập thế tâm cảnh. Nếu không khi tu luyện chịu không nổi, sẽ bị tâm ma phản phệ, rất khó thành công.

Vì vậy, Hàn Lập sau khi ngẫm nghĩ, nhất cử lưỡng tiện, dứt khoát mua lấy một cửa hàng.

Nơi đây không quá ồn ào, sẽ không ảnh hưởng đến sự nghiên cứu về luyện khí và trận pháp của hắn. Lại có thể sống chung với những phàm nhân, có thể chính mắt nhìn thấy cuộc sống bình thường của bọn họ. Mà thực tế khi cần tài liệu cho trận pháp hoặc là luyện khí thì cũng có thể mua được liền, rồi những đồ vật luyện chế được có thể bày biện trong quầy để bán, được bao nhiêu thì được.

Nhìn những tu sĩ cấp thấp đến mua những pháp khí tự hắn luyện chế ra, khiến cho trong lòng Hàn Lập vui sướng.

Đương nhiên, cách mấy ngày hắn lại trở về động phủ một chuyến, cấp lục dịch cho Thiên Lôi Trúc, thăm một chút Phệ Kim Trùng cùng với hai con Huyết Ngọc Tri Chu được hắn để lại bên trong động phủ.

Nhưng không bao lâu sau, một màn khiến cho Hàn Lập kinh ngạc xuất hiện bên trong dược viên.

Cây Thiên Lôi Trúc thứ nhất ngay khi nhánh Thiên Lôi Trúc thứ hai được khoảng năm, sáu ngàn năm bỗng nhiên vô cớ cành lá đều rụng xuống đất không còn một mảnh. Ngay khi chạm vào mặt đất lập tức hóa thành những lá cây màu vàng óng cực kỳ đẹp đẽ.

Mặc dù không biết chúng có tác dụng gì nhưng Hàn Lập cũng không dễ dàng bỏ đi, hắn thu lấy tất cả cho vào bên trong túi trữ vật. Mà thân cây màu xanh biếc kia được hắn thu vào bên trong hộp *"Cao Ngọc"* cẩn thận bảo tồn.

Ngay khi có đủ sáu bảy cây thì chính là lúc hắn có thể bắt đầu luyện chế *"Thanh Trúc Phong Vân Kiếm"*.

Cứ như vậy, Hàn Lập thu liễm pháp lực hòa nhập vào cuộc sống phàm nhân ở nơi phường thị vắng vẻ đó, bắt đầu quá trình nhập thế.

Hắn mỗi ngày ngoại trừ việc chuyên tâm nghiên cứu quyển sách phục chế từ bên trong ngọc giản thì cũng chỉ yên lặng quan sát các loại biểu hiện *"hỉ, nộ, ái, ố"* của phàm nhân. Sau đó từ từ nhớ lại, chậm rãi thưởng thức.

------oOo------

Chương 413: Luyện hóa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cuộc sống thế tục và cuộc sống của người tu tiên hoàn toàn không giống nhau, bên trong tràn ngập buồn vui, ly hợp, sinh lão bệnh tử.

Ngắn ngủn chỉ có vài năm quan sát khiến cho Hàn Lập cảm nhận được rất nhiều tư vị sớm đã quên mất, có những tình cảm tốt đẹp, cũng có những điều xấu xa.

Nhưng bất luận là loại tình cảm nào cũng khiến cho tâm cảnh Hàn Lập xúc động nhất định, làm cho hắn một lần nữa từ góc độ của người tu tiên lĩnh ngộ, tự ngẫm.

Cùng lúc đó, trình độ lý giải của Hàn Lập đối với luyện khí và trận pháp dưới sự tích lũy của ngày tháng, dần dần được nâng cao.

Rõ ràng nhất là cửa hiệu *"Thanh Trúc Tiểu Hiên"* trải qua hai năm thời gian, tại khu vực này cũng có một chút danh tiếng.

Bởi vì tại nơi đó thường xuyên có các tu sĩ kiếm được một ít pháp khí không tồi. Thậm chí có người vận khí không tệ, xảo hợp mua được vài cái trung cấp lục phù hi hữu.

Sau khi tin tức lan truyền ra vùng gần đó, khiến cho một ít tu sĩ cấp thấp lập tức hướng đến cửa hiệu của hắn.

Pháp khí cùng phù lục đương nhiên do chính Hàn Lập luyện chế. Sau khi tiến vào Kết Đan Kỳ hắn rút cuộc cũng có thể thi triển một ít trung cấp pháp thuật vốn đã hâm mộ từ lâu.

Mặc dù chỉ là mấy cái trung cấp phù lục thô thiển nhất nhưng Hàn Lập cũng rất hài lòng.

Bất quá trung cấp phù lục không phải là những phù lục bình thường có thể luyện chế ra, phải có một ít da thú hi hữu đem làm nguyên liệu mới được. Hơn nữa mỗi loại đều có những yêu cầu nghiêm khắc khác nhau đối với da thú, cũng không phải tất cả da thú thông thường đều có thể sử dụng được.

Măn mắn là trước kia khi bán tài liệu yêu thú, Hàn Lập đã nghĩ đến việc này nên đem phần lớn đồ vật khả dĩ có thể chế phù lục giữ lại.

Nếu không, cho dù là hắn học xong pháp thuật cũng vô pháp làm được như vậy.

Trước tiên Hàn Lập sử dụng những tài liệu của yêu thú cấp thấp để thực hành, đến một ngày hắn cảm giác được trạng thái tốt mới sử dụng một ít tài luyện trân quý để luyện chế vài loại phù lục đặc thù.

Những phù lục hắn thực hành cơ bản đều là một ít pháp thuật công kích, Hàn Lập cách một hai tháng sẽ đem ra một, hai cái bày bán, đến lúc đó ai đến trước thì thuộc về người đó.

Lấy tu vi Kết Đan Kỳ của Hàn Lập, những phù lục đó so với uy lực của pháp bảo thật sự tựa như *"kê lặc"* (gân gà – ý ám chỉ bỏ thì tiếc mà để lại thì không có nhiều tác dụng, đồng nghĩa với cụm từ *"bỏ thì thương, vương thì tội"*), lưu lại cũng không có tác dụng gì lớn.

Nhưng hiển nhiên Hàn Lập đã đánh giá thấp sự hấp dẫn của trung cấp phù lục đối với tu sĩ Luyện Khí Kỳ và Trúc Cơ Kỳ, cho dù liên tiếp đem giá cả của chúng tăng lên mấy lần nhưng có không ít tu sĩ không do dự móc linh thạch ra mua chúng. Làm cho Hàn Lập kiếm được một chút tiền.

Nhưng đáng tiếc chính là trung cấp phù lục rất khó luyện chế được, cho dù Hàn Lập có nhiều da yêu thú như vậy để luyện tập nhưng xác suất thành công lại thấp đến đáng thương. Cơ hồ làm hai ba, mươi lần mới có thể thành công được một.

So với xác suất thành công của sơ cấp phù lục thì Hàn Lập cũng chỉ có thể cười khổ không thôi.

Nếu không Hàn Lập chỉ dựa vào việc bán trung cấp phù lục cũng trở thành tài chủ trong tu tiên giả rồi.

Mặt khác, theo trình độ luyện khí tăng dần của hắn, một ít trung giai và thượng giai pháp khí cũng xuất hiện nhiều hơn. Điều này khiến cho danh tiếng của *"Thanh Trúc Tiểu Hiên"* càng ngày càng tăng, nhưng tiếng tăm cũng chỉ đối với một phần nhỏ tu sĩ cấp thấp mà thôi. Hàn Lập cũng không muốn rước lấy phiền phức.

Vào năm thứ chín thì Hàn Lập tự mình lĩnh ngộ đươc một ít trận pháp đơn giản, bắt đầu luyện chế trận kỳ và trận bàn.

Bởi vì có được tâm đắc của Tề Vân Tiêu cùng Tân Âm Như, Hàn Lập giảm thiểu rất nhiều đường quanh đường co nên nắm giữ được một ít tiểu kỹ xảo mấu chốt.

Nhưng cho dù là như vậy, luyện chế trọn vẹn một bộ pháp khí bố trận đối với hắn mà nói vẫn là chuyện cực kỳ khó khăn, cũng không phải trong thời gian ngắn có thể làm được.

Bất quá Hàn Lập cũng không có nóng lòng, hắn sau khi Kết Đan có rất nhiều thời gian để từ từ tích lũy kinh nghiệm và lĩnh ngộ.

Huống hồ bây giờ quan trọng nhất chính là trong khi thực hành hắn thuận tiện suy ngẫm phương pháp luyện chế *"Thanh Trúc Phong Vân Kiếm"* để có thể chỉ cần một lần là thành công.

Dù sao thì tài liệu luyện chế pháp bảo này cũng không có dư thừa để hắn thực hiện lại lần thứ hai.

Thời gian Hàn Lập luyện chế pháp khí cùng với nghiên cứu trận pháp cứ như vậy ngày ngày trôi qua.

Xuân đi thu đến.

Bất tri bất giác, *"Thanh Trúc Tiểu Hiên"* có chút danh khí của Hàn Lập đã mở cửa được hơn hai mươi năm, bộ dáng của Hàn Lập cũng biến thành một lão giả hơn năm mươi tuổi.

Đương nhiên là hắn không sử dụng dung mạo chân chính của mình. Chỉ bất quá là che dấu dung nhan vĩnh viễn không thay đổi của mình mà thôi, theo thời gian trôi qua, hắn không thể không dịch dung ra một bộ dáng già nua.

Bây giờ Hàn Lập đang đứng bên trong hậu viện của cửa hàng, nhìn hết thảy bốn phía, trong lòng tràn ngập những tình cảm khác nhau.

Ngày hôm qua, hắn đã đem cửa hàng này sang tay cho một người khác, rút cuộc cũng đã kết thúc thời gian nhập thế của mình.

Bởi vì mấy ngày trước, cây *"Kim Lôi Trúc"* thứ sáu được chờ đợi đã lâu cuối cùng cũng đã đủ vạn năm, vì thế hắn phải trở về động phủ luyện chế pháp bảo.

Ở nơi đây sinh sống hơn hai mươi năm, tuy trong tâm Hàn Lập đã không còn dao động nhưng cũng có một chút tình cảm quyến luyến.

Cuộc sống sinh hoạt nơi phường thị này đã trở thành một trải nghiệm an dật khó có được trong cuộc đời của hắn.

Lúc này, cách vách tường truyền đến một âm thanh thật lớn, Hàn Lập nghe xong trong lòng không khỏi mỉm cười.

Không cần dùng thần thức tra xét, hắn cũng có thể khẳng định được điếm chủ ở kế bên lại hướng đến khách nhân giới thiệu *"Trấn Điếm Chi Bảo"* mà bảy, tám năm trôi qua không ai nguyện ý mua.

Cửa hàng bên cạnh theo kiểu cha truyền con nối. Lão điếm chủ ban đầu mà Hàn Lập gặp, bốn năm về trước đã sớm về nhà an dưỡng tuổi già rồi.

Đứa con của vị lão điếm chủ này mặc dù tính tình có chút nóng nảy nhưng cũng thành thật. Chỉ khi buôn bán thì hơi một tí là thổi phồng hàng hóa trong cửa tiệm của mình, khiến cho một ít tu sĩ nơi khác nghe được đều sửng sốt.

Hàn Lập thở dài một tiếng, khẽ lắc đầu rồi đi trước mang theo Khúc Hồn ra khỏi *"Thanh Trúc Tiểu Hiên"*.

Không lâu sau, thân ảnh hai người cũng từ một góc của phường thị hoàn toàn biến mất.

Khi về đến động phủ, Hàn Lập lập tức mang theo một đống tài liệu luyện khí tiến vào bên trong mật thất, bên ngoài bố trí một trận pháp nho nhỏ mà mấy năm nay hắn lĩnh ngộ được.

Trận pháp này cũng không có tác dụng gì khác ngoài việc có thể ngăn cản được sự ba động của linh khí, vừa lúc thích hợp cho Hàn Lập sử dụng luyện chế pháp bảo.

Hắn cũng không hề muốn trong khi luyện chế pháp bảo thì lại bị người khác tọc mạch.

Sau đó, Hàn Lập trong mật thất ngồi ba ngày ba đêm để cho tinh thần cùng pháp lực trở lại trạng thái tốt nhất mới bắt đầu động thủ luyện chế pháp bảo.

Đầu tiên, hắn lấy hộp ngọc kia từ trong túi trữ vật ra ngoài, đặt trên mặt đất trước người.

Sau đó mở nắp hộp, bên trong sáu cây Thiên Lôi trúc xanh biếc xuất hiện

Hàn Lập ngưng trọng nhìn chúng, hít một hơi thật sâu mới vươn một ngón tay, hướng một cây trúc bên trong hộp nhẹ nhàng khẽ điểm.

Nhất thời cây Thiên Lôi Trúc dài một thước nọ bay ra khỏi hộp, phiêu phù trước ngực hắn.

Hàn Lập thần sắc trịnh trọng, tay bắt phát quyết, trên mặt tinh quang lưu động, dần dần biến thành một tầng thanh quang.

Theo thanh quang càng ngày càng đậm, Hàn Lập hé miệng phun ra một đạo đan hỏa màu xanh mỏng mảnh như tơ bay đến trên thân cây Kim Lôi trúc trước mặt.

"Bùm" một tiếng, một đạo lôi điện màu vàng nhạt xuất hiện, không chút khách khí ngăn cản đan hỏa, không cho tiến đến gần nửa bước.

Nhìn thấy như vậy, linh quang trong mắt Hàn Lập chợt lóe, đan hỏa kia lập tức to thêm vài phần, trong nháy mắt đem điện hồ kia và cả bản thể Thiên lôi trúc bao phủ vào bên trong. Bắt đầu quá trình luyện hóa lâu dài.

Đan hỏa đối với sự tiêu hao linh lực thật sự rất lớn, nhưng may mắn là Hàn Lập đã sớm có sự chuẩn bị. Ngay khi xuất ra đan hỏa, hai tay đồng thời cầm lấy một khối linh thạch màu xanh đậm bắt đầu hấp thu linh khí bên trong, nếu ngay cả linh thạch kia bổ sung linh lực không kịp thì hắn sẽ lấy một viên đan dược uống vào.

Đan dược mặc dù không thể lập tức chuyển hóa thành pháp lực nhưng ẩn chứa linh lực sung túc, đủ để cho Hàn Lập không lo lắng trong quá trình lâu dài này.

Ba ngày trôi qua, điện hồ bên ngoài Thiên Lôi Trúc rút cuộc cũng bi linh lực tiêu làm tiêu hao hết, không thể ngăn cản thanh sắc đan hỏa trực tiếp thiêu đốt bản thể của Thiên Lôi Trúc.

Lại qua thêm mấy ngày nữa, mặt ngoài thân trúc xuất hiện dấu hiệu hòa tan, một số vị trí phát ra ánh sáng lờ mờ, các giọt tiểu dịch đủ màu sắc chảy ra.

Liên tiếp hơn mười ngày như vậy, tạp chất của Thiên Lôi Trúc rút cuộc đã được loại bỏ, bị Hàn Lập luyện hóa thành một chất lỏng sền sệt màu xanh lớn khoảng nắm tay.

Nhìn khối chất lỏng không lớn này, Hàn Lập thở phào một hơi. Chỉ cần có thể luyện hóa Thiên Lôi Trúc, mọi chuyện phía sau sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Nghĩ xong, đan hỏa trong miệng Hàn Lập dừng lại, đem linh thạch trong hai tay cất đi.

Tiếp theo, hai tay bắn ra mười đạo linh ti mỏng mảnh, xuyên vào bên trong lục dịch.

Sau đó, ngón tay của Hàn Lập không ngừng chuyển động, dưới sự điều động của linh ti, lục dịch xoay tròn, bắt đầu biến hình.

Rồi một khối lục dịch nhỏ từ trong chủ thể tách ra ngoài, đồng dạng phiêu phù ở trong không trung.

Tiếp theo là khối thứ hai, thứ ba…

Ngay khi khối cuối cùng tách rời, trong không trung đã xuất hiện mười hai khối chất lỏng giống nhau.

------oOo------

Chương 414: Thành hình

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai mắt Hàn Lập khẽ nheo lại, mười ngón tay nhẹ nhàng run lên, linh ti lập tức bị cắt đứt.

Tiếp theo, hắn hướng tay đến túi trữ vật vỗ nhẹ một cái, từ trong đó bay ra hơn mười đạo bạch quang, xếp thành một hàng ở phía dưới dịch thể, đúng là mười hai hộp ngọc nhỏ giống nhau như đúc.

Tất cả chúng đều dùng một loại bạch ngọc nào đó chế tạo nên, tinh xảo vô cùng, thể tích cũng chỉ hơn vài tấc mà thôi.

Hàn Lập nhẹ nhàng phất ống tay áo một cái, tất cả các nắp hộp lập tức mở ra.

Tiếp theo, một chữ *"Xuống"* từ trong miệng Hàn Lập bắn ra, tất cả lục dịch đang trôi nổi lơ lửng trong không trung đều nghe lời hạ xuống.

Vừa vặn mỗi hộp ngọc đều đủ chỗ cho một khối lục dịch.

Khi Hàn Lập đem nắp hộp phong bế lại thì sắc mặt mới hòa hoãn, thực sự yên lòng.

Mặc dù đã có linh thạch cùng đan dược phụ trợ thế nhưng lúc này pháp lực của hắn gần như đã cạn kiệt.

Cứ như vậy, Hàn Lập ngồi tu luyện thêm mấy ngày nữa, đem trạng thái khôi phục đến mức tốt nhất rồi mới bắt đầu luyện chế năm cây Thiên Lôi trúc còn lại.

Trong chớp mắt đã trôi qua ba tháng.

Hàn Lập mất rất nhiều khí lực, rút cuộc cũng đem Thiên Lôi trúc tinh luyện thành trạng thái lỏng tinh khiết.

Sau khi nghỉ ngơi một lát liền bố trí một cái pháp trận cực kỳ phức tạp ở trong mật thất.

Tên của nó hắn cũng không biết rõ.

Chỉ biết pháp trận này là mấu chốt trong việc luyện chế *"Thanh trúc phong vân kiếm"*, được đề cập ba lần bảy lượt, có thể thấy được công tác chuẩn bị này cực kỳ trọng yếu.

Bởi vậy, mặc dù phương pháp bố trí hắn đã thuộc làu, thậm chí cũng đã thử bố trí qua mấy lần thế nhưng vẫn cực kỳ cẩn thận, không dám lơ là chút nào.

Chỉ sợ vẽ sai một cái phù văn cũng có thể làm cho quá trình luyện chế pháp bảo của hắn xuất hiện sự việc ngoài ý muốn, khó có thể lường trước được.

Vì vậy dưới tình huống cực kỳ cẩn thận, liên tục sau nửa tháng mới hoàn thành. Hắn cũng dùng hơn mười khối linh thạch bậc trung thử nghiệm một chút, cảm nhận được pháp trận vận hành bình thường mới an tâm.

Tiếp theo, Hàn Lập cũng không có lập tức luyện chế pháp bảo mà tạm thời đi ra khỏi mật thất.

Liên tiếp nửa năm không ngừng sử dụng đan hỏa, tinh thần luôn phải tập trung cao độ, cho dù tu vi Kết Đan Kỳ cũng khiến cho hắn cảm thấy ăn không tiêu, phải điều chỉnh lại một chút mời được.

Bởi vì tiếp theo là bước mấu chốt trong việc luyện chế pháp bảo.

Nhưng vừa ra khỏi mật thất lại có một việc khiến cho hắn vừa vui mừng lẫn sợ hãi.

"Phệ Kim trùng" này được hắn liên tục dùng *"Nghê Thường Thảo"* nuôi dưỡng rút cuộc cũng bắt đầu cắn nuốt nhau lần nữa.

Điều này khiến cho Hàn Lập cực kỳ vui mừng.

Từ sau khi số lượng Phệ kim trùng lên đến mấy vạn con, chỉ với một chút Nghê Thường Thảo thật sự khó có thể làm cho chúng nó đẻ trứng lần nữa để tiến hóa.

Do những năm gần đây, đại bộ phận lục dịch đều bị Hàn Lập dùng để bồi dưỡng Thiên Lôi Trúc. Bọn Phệ Kim trùng lại càng khó thay đổi hơn.

Bất quá, sau khi trồng xong Thiên Lôi Trúc, Hàn Lập lập tức bảo Khúc Hồn tiếp tục gia tăng bồi dục chúng.

Dù sao, Hàn Lập đối với những kỳ trùng này vẫn ôm hi vọng thật lớn.

Hàn Lập sau khi từ Khúc Hồn biết được tin tức liền đi đến mật thất nuôi dưỡng kỳ trùng.

Phệ Kim trùng sau khi cắn nuốt nhau thì kim ban (điểm lốm đốm màu vàng) bên ngoài thân đã chiếm non nửa. Phỏng chừng thế hệ tiếp theo mà chúng nó sinh ra, kim ban hẳn là sẽ mở rộng một chút.

Nhưng Hàn Lập sau khi quan sát một lát, sắc mặt vui mừng từ từ biến mất, nhíu nhíu mày.

Chiếu theo tốc độ này nếu muốn tất cả Phệ Kim Trùng tiến hóa thành kim sắc thì thật sự là có chút không khả quan.

Số lượng chúng nó sau mỗi lần tiến hóa đều sẽ tăng lên một ít, mà lục dịch dùng để trồng Nghê Thường thảo thật sự có hạn. Không có khả năng đem hơn vạn con phệ kim trùng này tiến hóa thành công. Nếu như vậy thì phải đến ngày tháng nào mới có thể hoàn thành đây?

Hàn Lập ở bên ngoài mật thất bắt đầu lâm vào trầm tư.

Xem ra chỉ có thể bồi dưỡng một bộ phận nhỏ mà thôi. Nếu không thì hắn hoài nghi rằng mình sẽ không còn cơ hội nhìn thấy kim sắc Phệ Kim trùng.

Nghĩ như vậy nên Hàn Lập cũng đã có quyết đinh.

Bất quá mọi thứ đều phải đợi sau khi bọn chúng đẻ trứng mới có thể tiến hành, tạm thời có thể yên tâm, trước tiên nên chuyên chú vào việc luyện chế pháp bảo cho tốt.

Cứ như vậy, sau khi nghỉ ngơi một tháng, Hàn Lập rút cuộc cũng chọn được một ngày hoàng đạo.

Sau đó ở bên trong phòng ngủ thắp hương khấn vái hai ngày, khiến cho tâm cảnh tiến vào cảnh giới tâm tĩnh lặng mới trở về bên trong mật thất, đứng ở trận nhãn ở giữa của pháp trận.

Thần sắc Hàn Lập nghiêm túc vung hai tay lên, hơn mười hộp ngọc chứa Thiên Lôi trúc dạng lỏng đều rơi vào bên trong pháp trận, chiếu một một cách nào đó mà sắp xếp.

Tiếp theo các thức, các dạng hộp từ trong túi trữ vật liên tiếp bay ra, tất cả đều rơi ở trước thân Hàn Lập, nắp hộp tự động mở ra, xuất hiện các loại tài liệu phụ trợ đã sớm được xử lý.

Hàn Lập liếc mắt nhìn các tài liệu này một cái, hít sâu một hơi chậm rãi khoanh chân ngồi xuống, nhắm hai mắt lại, từ từ tiến vào trạng thái minh tưởng.

Sau thời gian khoảng một bữa cơm, Hàn Lập mở hai mắt ra, trên người toát ra thanh quang mờ nhạt.

Hào quang vừa xuất hiện lập tức khiến cho linh thạch được khảm lên pháp trận phát ra ánh sáng chói mắt, pháp trận bắt đầu vận chuyển trong một tràng âm thanh trầm thấp.

Thân hình Hàn Lập bất động, nhưng mười ngón tay bắn ra, từng tia, từng tia linh ti kéo lục dịch Thiên Lôi trúc từ trong hộp bay ra.

Pháp trận bên dưới phát ra một trận âm thanh *"Phốc" "Phốc"* liên tục vang lên. Từng cột sáng to như cái bát từ các nơi bắn ra, vừa lúc bao phủ lấy lục dịch ấy vào bên trong, khiến cho chúng không thể nhúc nhích.

Thấy như vậy, Hàn Lập một lần nữa nhắm hai mắt lại, thần thức cường đại chậm rãi thả ra ngoài, khống chế tất cả các cột sáng.

Nhất thời chúng này như thực thể sống, màu sắc bắt đầu biến đổi, lấp lóe không chừng.

Một màn quỷ dị này xuất hiện, cột sáng không biết trải qua bao nhiêu lần biến ảo không ngừng, rút cuộc màu sắc dần dần giống nhau.

Kết quả là sau một lần biến ảo, tất cả chúng đều biến thành màu hỏa hồng, khiến cho lục dịch phản xạ bên trong càng thêm xanh biếc.

Hàn Lập mặt không chút thay đổi, hé miệng phun ra một đạo đan hỏa màu xanh bay đến một cột sáng trong đó.

"Phốc xích", cả cột sáng bừng cháy lên, trong phút chốc liền biến thành một cây cột lửa màu đỏ.

Hàn Lập không do dự đem từng ngụm từng ngụm đan hỏa phun ra, đốt cháy tất cả chúng.

Bảy mươi hai căn cột lửa cao hơn hai trượng, lấp lóe hồng quang chói mắt trong mật thất.

Hắn thở phào một hơi.

Nói về uy lực thì đan hỏa hơn những cột lửa có bề ngoài hào nhoáng này nhưng đáng tiếc khi luyện chế phi kiếm không phải cần uy lực của ngọn lửa càng lớn mới càng tốt.

Điều này khiến cho hắn không thể không liều mạng, nhất thời khiến cho nguyên khí đại thương, lãng phí nhiều linh lực như thế.

Hàn Lập sau khi có chút buồn bực nhớ lại thì lục dịch bên trong hỏa trụ dưới sự thao túng của thần thức cộng với pháp trận, bắt đầu chậm rãi biến đổi hình dạng.

Lục dịch từ hình cầu được kéo dài ra, sau đó từ từ hình thành nên phôi kiếm dài khoảng bốn, năm tấc.

Mặc dù nói thì đơn giản như vậy nhưng trên thực tế Hàn Lập phải thao túng một ngày một đêm mới đem bảy mươi hai lục dịch đó hóa thành hình phi kiếm xuất hiện trong các hỏa trụ.

Hàn Lập thở phù ra muộn khí trong lòng, tinh thần khẽ buông lỏng, sau đó có cảm giác hơi đau đầu, không khỏi nở một nụ cười khổ.

Đồng thời thao túng bảy mươi hai thanh phi kiếm thành hình, cho dù đối với thần thức cường đại như Hàn Lập mà nói cũng là một việc cực kỳ miễn cưỡng.

Nhưng cho dù thần thức thành hình vừa mới hoàn thành thế nhưng Hàn Lập vẫn không dám lơ là chút nào.

Hai tay bắt pháp quyết. Hỏa trụ lóe lên vài cái rồi đột nhiên biến mất, chỉ để lại những thanh tiểu kiếm xanh biếc vẫn còn lơ lửng trên không trung.

Hàn Lập hai tay kết ấn liên tục, tất cả các thanh tiểu kiếm chậm rãi bay đến, vây xung quanh hắn.

Nhìn bảy mươi hai thanh phi kiếm Hàn Lập đột nhiên dùng lực cắn đầu lưỡi một cái, một ngụm máu tươi phun ra, ngưng tụ thành huyết đoàn to bằng quả trứng gà.

Sau đó, dưới sự thao túng của Hàn Lập, mỗi thanh phi kiếm đều được vài giọt máu nhập vào.

Ngay khi máu vừa tiếp xúc với phi kiếm ở thể lỏng, lập tức hòa trộn vào trong rồi biến mất vô ảnh vô tung.

Làm xong những việc này, Hàn Lập lại hướng đến chiếc hộp đựng tài liệu phụ trợ bột bạc ở trên mặt đất. Chúng lập tức bay lên, tự động hòa lẫn vào bên trong mỗi thanh phôi kiếm, nhất thời khiến cho chúng xuất hiện ngân quang lập lòe.

Kế tiếp là một hộp chứa bột màu đen…

Hàn Lập cẩn thận dựa theo phương thức luyện chế, đem các tài luyện phụ trợ cho vào bên trong bảy mươi hai phôi kiếm. Sau đó lần nữa xuất ra bảy mươi hai hỏa trụ, mang tất cả các thanh phi kiếm bao phủ ở bên trong, bắt đầu một lần nữa luyện chế.

Lần này Hàn Lập cũng không đồng loạt đem tất cả các phi kiếm cùng luyện chế mà là từng thanh từng thanh một.

Dựa theo y nguyên như trong sách, hắn sử dụng thần thức khắc lên trên từng thanh phi kiếm một cái pháp trận cỡ nhỏ mà hắn cũng không lý giải được, giống đúc như đồ hình trong quyển sách công pháp *"Thanh Nguyên kiếm quyết"*.

------oOo------

Chương 415: Châu trung

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai tháng sau, Hàn Lập rút cuộc cũng từ bên trong mật thất đi ra.

Khuôn mặt hắn lúc này có chút tiều tụy thế nhưng lại tràn ngập hưng phấn.

Vừa nghĩ đến bảy mươi hai thanh *"Thanh Trúc Phong Vân kiếm"* bị hút vào trong cơ thể, khóe miệng hắn nhịn không được mỉm cười, lộ ra niềm vui khôn tả.

Nghĩ lại hắn vì bổn mạng pháp bảo này, trước sau tốn hơn hai mươi năm tâm huyết, cuối cùng luyện chế thành công mà không xuất hiện sai lầm nào.

Mặc dù chưa kiểm tra được uy lực của pháp bảo nhưng sau khi trải qua một thời gian bồi luyện, cho dù là uy lực của một thanh phi kiếm cũng tuyệt đối sẽ hơn loại pháp bảo bình thường như Lục Hoàng Kiếm kia.

Trong khi hắn đang tự đắc thì bên trong thần thức truyền đến tin tức của Khúc Hồn về *"Phệ Kim Trùng"* đang đẻ trứng.

Điều này khiến cho niềm vui của hắn như được nhân đôi.

Hàn Lập trở về phòng ngủ nghỉ ngơi một ngày. Sau đó đi đến trùng thất một chuyến.

Kết quả, bên trong trùng thất là một mảng lớn màu trắng, nơi nơi đều là trứng trắng như tuyết của Phệ Kim trùng.

Hàn Lập cũng không hề chần chờ, lúc này tại phụ cận khai mở một cái trùng thất khác, cùng với cái ban đầu giống nhau như đúc. Sau đó ở trên nền đất trong căn trùng thất mới này khắc họa một cái Khống thần pháp trận thật lớn, nhỏ vào bên trong một lượng lớn tinh huyết.

Tiếp theo, hắn mang đại bộ phận trứng trùng dời đến pháp trận đó để tiến hành nghi thức khống thần nhận chủ.

Mà bên trong trùng thất ban đầu để lại gần ngàn trứng trùng có khí tức mạnh mẽ nhất.

Làm xong hết thảy những điều này Hàn Lập mới chính thức an lòng, bắt đầu đến động phủ phụ cận bái phỏng một vài vị tu sĩ trước kia hắn đã kết giao rồi khôi phục lại thời gian tu luyện bình thường như trước.

Trong mấy năm Hàn Lập nhập thế, cả Tu tiên giới của Loạn Tinh Hải xảy ra liên tiếp các chuỗi sự kiện lớn, có vẻ trở nên biến động bất an.

Trong đó sự kiện lớn nhất chính là *"Lục Liên điện"* cùng với bảy, tám thế lực lớn nhỏ khác nhau, đột nhiên trong một đêm đồng thời xuất hiện thuộc hạ hoặc là đệ tử phản loạn, những thủ lãnh hoặc là tông chủ đều mất đi quyền lực, bị một ít người không hề có chút danh tiếng nào tiếp quản.

Mà một ít môn phái nhỏ bình thường đều bị diệt môn, trọng bảo trấn phái bị cướp mất.

Trong lúc nhất thời, người người giữa các thế lực trong Loạn Tinh Hải đều cảm thấy bất an, cơ hồ đồng thời đều tập trung nhân thủ lại, bắt đầu hồ nghi lẫn nhau.

Tệ nhất chính là chẳng biết từ khi nào trong Tu tiên giới xuất hiện truyền ngôn rằng *"Thiên tinh song thánh"* sớm đã tẩu hỏa nhập ma, tu vi hoàn toàn bị phế bỏ.

Ngoài ra còn đồn rằng bọn họ bị một vài tên thuộc hạ tước đoạt quyền lực, căn bản không thể nắm giữ Tinh Cung trong tay nữa.

Tin tức này vừa truyền ra nhất thời tạo nên một trận náo động.

Cơ hồ tất cả những người quan tâm đều chú ý đến phản ứng của

Tinh Cung với lời đồn này.

Nhưng làm cho người ta ngạc nhiên chính là Tinh Cung một chút phản ứng cũng không có, không bác bỏ tin đồn, cũng không thừa nhận nó.

Cứ như vậy, càng khiến cho lòng người cả Loạn Tinh Hải càng thêm hoang mang.

Đồng dạng cũng có một ít thế lực tiềm phục và có dã tâm rục rịch muốn ngóc đầu dậy.

Có những kế hoạch lén lút, ngấm ngầm, có những liên minh ngấm ngầm bắt đầu.

Nhưng bề ngoài sau khi lời đồn truyền ra không lâu thì các loại hỗn loạn bỗng nhiên biến mất vô ảnh vô tung, hết thảy tựa hồ đều khôi phục trạng thái bình thường.

Nhưng những người để ý đều hiểu rõ rằng đó chỉ là giả tượng trước khi mưa bão kéo đến mà thôi.

Bởi vậy, khi hắn gặp những tu sĩ kết giao thì bàn luận với bọn họ về điều này và tất cả đều lộ ra một chút lo lắng.

Hàn Lập đối với điều này ngược lại không chút quan tâm.

Đối vơi hắn mà nói, vô luận là Tinh Cung tiếp tực xưng bá Loạn Tinh Hải hay là các thế lực khác trỗi dậy thay thế, đều là chuyện không quan trọng.

Dù sao thì hắn là một người đơn độc, chỉ cần cẩn thận một chút, không bị vô cớ cuốn vào trong đó là được.

Dựa theo kế hoạch của chính hắn, mấy năm tới đây hắn định toàn tâm bồi luyện phi kiếm cùng với luyện chế ra mấy bộ pháp khí bố trận lợi hại.

Tiếp theo đi ra biển giết một vài yêu thú cấp sáu.

Dù sao đối với tu sĩ Kết Đan Kỳ mà nói, chỉ có nội đan của yêu thú cấp sáu mới có thể luyện chế ra được đan được có hiệu dụng tăng cường tu vi một cách rõ ràng nhất.

Vì vậy, trong thời gian tiếp theo, Hàn Lập ban ngày nghiên cứu thuật luyện khí cùng với trận pháp, buổi tối khoanh chân ngồi xuống, dùng đan điền chi hỏa chậm rãi rèn luyện bảy mươi hai thanh *"Thanh trúc phong vân kiếm"* trong cơ thể.

Không lâu sau, trứng của Phệ Kim trùng rút cuộc cũng đã nở ra.

Hàn Lập mừng rỡ dùng mấy cái túi trữ linh thú cao cấp đem Phệ kim trùng đã nhận chủ thu vào bên trong, chậm rãi dạy dỗ và chỉ huy chúng nó để sau khi khi đối địch thuần thục điều khiển.

Theo chủ tâm của Hàn Lập, hắn rất hài lòng đối với cuộc sống an ổn tu luyện như vậy.

Nếu đã kết đan thành công, mục đích tiếp theo của hắn đương nhiên là Nguyên Anh kỳ, muốn thử xem ngày nào đó mình có thể tu luyện thành công hay không.

Nhưng vào một ngày khi Hàn Lập đang ở trong phủ bồi luyện phi kiếm, đột nhiên thần sắc ngẩn ra, thân hình đứng lên, chậm rãi đi ra bên ngoài.

Chỉ thấy có một vị trung niên nhân khoảng bốn mươi tuổi đứng bên ngoài động phủ, người này da dẻ trắng trẻo, mắt nhỏ mi dài, lộ ra vẻ tao nhã, ôn hòa.

"Hàn đạo hữu, tại hạ đã quấy rầy rồi!" Trung niên nhân vừ thấy Hàn Lập từ bên trong đi ra, âm thanh ôn hòa lập tức phát ra.

"Kim huynh! Tại sao lại nhàn rỗi đến thăm tệ xá vậy? Nhanh, nhanh vào trong đi." Hàn Lập không dám chậm trễ hoàn lễ, mời trung niên nhân vào trong động phủ.

Người này tên gọi đầy đủ là Kim Thanh, là một tu sĩ Kết Đan kỳ ở gần chỗ của Hàn Lập, người xem như thuộc chính phái, khi Hàn Lập vừa mới Kết Đan đã chỉ điểm cho hắn một chút ít. Coi như là một vị có quan hệ thân thiết với Hàn Lập nhất trong các tu sĩ mà hắn kết giao.

Lần trước Hàn Lập đi bái phỏng hắn nhưng lại phát hiện đối phương không có bên trong động phủ. Sau khi nghe ngóng mới biết vị đạo hữu này ra ngoài du lịch mấy năm chưa về.

Bây giờ có thể nhìn thấy khiến cho trong lòng hắn tự nhiên có chút cao hứng.

"Không cần đâu, Kim mỗ đứng đây nói là được rồi, lát sau còn có chuyện khác phải làm." Kim Thanh xua xua tay cười nói.

"Có chuyện gì Kim huynh cứ việc nói là được, Hàn mỗ xin rửa tai lắng nghe." Hàn Lập cười cười giỡn giỡn đáp lời.

Nghe xong lời này, Kim Thanh mỉm cười chậm rãi nói:

"Ta mới trở về không bao lâu chợt nghe tu sĩ xung quanh nói Hàn đạo hữu những năm gần đây một mực nghiên cứu trận pháp, bây giờ đã có chút thành tựu rồi. Thật sự là chuyện rất đáng mừng. Nói đến cũng thật đúng lúc, tại hạ lần này ra ngoài gặp phải một việc khó xử, muốn phá một trận pháp cấm chế, cho nên lần này đến đây muốn nhờ tài nghệ trận pháp của đạo hữu, mong rằng đạo hữu nhận lời."

"Cấm chế? Không biết là nơi nào?" Hàn Lập sửng sốt, sau đó thần sắc bình thường hỏi.

"Đạo hữu, xin mời xem vật này!"

Kim Thanh cũng không có trả lời hắn, ngược lại từ trong túi trữ vật lấy ra một vật đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập tiếp nhận quan sát, vật đó chính là một viên trân châu trắng lớn cỡ ngón cái.

"Đây là?" Hàn Lập lộ ra vẻ mặt kinh ngạc nhìn Kim Thanh.

"Đạo hữu rót một ít linh lực vào vật ấy liền biết rõ." Kim Thanh khẽ

cười một tiếng, lộ ra vẻ thần bí nói.

Hàn Lập nhíu nhíu mày, bất đắc dĩ truyền vào trong đó một chút linh lực.

Nhất thời viên trân châu đó xuất hiện bạch quang chói mắt khi linh lực Hàn Lập vừa truyền vào.

Ánh sáng này đối với phàm nhân mà nói thì phải tránh xa một chút nếu không muốn bị thương tổn hai mắt. Nhưng Hàn Lập là tu sĩ Kết Đan Kỳ, sau khi biết chỉ là bạch quang bình thường liền ngưng thần nhìn chăm chú vào viên trân châu này.

Kết quả khiến cho ánh mắt của Hàn Lập khẽ động.

Bởi vì trong viên trân châu này dường như xuất hiện một cái gì đó.

Lần này, Hàn Lập không đợi Kim Thanh nhắc nhở liền đem thần thức dò xét bên trong. Theo thời gian trôi đi, ánh mắt của hắn bắt đầu trở nên trịnh trọng.

"Cổ tu sĩ di chỉ?" Hàn Lập đem thần thức thu lại, hít một hơi thật sâu nhìn trung niên tu sĩ hỏi một câu.

"Cũng không rõ lắm, bất quá bản đồ này dùng phương pháp cổ xưa để bảo tồn nên cũng chỉ có cổ tu sĩ mới có thể làm như vậy." Trên mặt Kim Thanh hiện lên một tia hưng phấn, có chút gấp rút nói.

Hàn Lập nghe xong gật gật đầu.

Dùng trân châu cùng với vỏ sò chứa đựng tin tức trọng yếu chính là việc làm thường xuyên của cổ tu sĩ Loạn Tinh Hải.

Mà ở bên trong viên trân châu này lại còn có một cái giống như là bản đồ vậy.

Lúc này, Kim Thanh ở bên cạnh nói:

"Trân châu tổng cộng có hai viên, hợp thành sẽ tạo nên một bộ bản đồ hoàn chỉnh, do ta cùng với một vị bằng hữu ở trong một tiểu điếm đồng loạt phát hiện. Lúc ấy, chúng nó cùng với mấy viên trân châu bình thường khác đính ở trên một cái vòng cổ. Ta cùng với hắn phân ra mỗi người một viên, liên thủ đi tìm địa phương trên tấm bản đồ này.. ”

“Nói như vậy các ngươi đã tìm được nơi đó? ” Hàn Lập sờ sờ cằm, có chút đăm chiêu hỏi.

Không sai, chúng ta sau khi tốn hao thời gian năm, sáu năm, rút cuộc cũng đã tìm ra cách đây không lâu. Đáng tiếc là nơi này bị một đại trận bao phủ. Ta cùng người kia đối với trận pháp một chút cũng không thông, không thể làm gì khác hơn là thất vọng quay về. ”

“Nhưng ta cùng với đối phương ước định, sau khi trở về đi tìm một hảo thủ về trận pháp để quay trở lại phá trận. Hàn đạo hữu cũng biết, trong số tán tu như chúng ta, người tu luyện trận pháp ít lại càng ít. Cho dù có hai, ba người thì chúng ta cũng không quen. Thật không ngờ trong khi Kim mỗ đang còn rầu rĩ lại nghe được chuyện của đạo hữu, không thể làm gì khác hơn là mặt dày đến nơi đây mời Hàn đạo hữu trợ giúp. Hàn đạo hữu yên tâm! Chỉ cần có thể phá được đại trận này, bất luận là bên trong cổ tu sĩ di chỉ kia có lưu lại cái gì, chúng ta sẽ cấp cho đạo hữu một phần. Kim Thanh thấy Hàn Lập có chút chần chờ, vội vàng giải thích chi tiết cho hắn và cũng đưa ra một lời hứa.

------oOo------

Chương 416: Thổ Sơn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe đối phương nói lời này xong, Hàn Lập không lập tức đáp ứng, mà cau cái mũi lại, sau khi ngẫm nghĩ mới nói:

"Kim huynh, việc này để ta xem xét một chút được không? Hai ngày sau ta sẽ đưa ra câu trả lời chính xác cho đạo hữu."

" Được! Hàn đạo hữu cứ ngẫm nghĩ đi, nếu thật sự không đáp ứng, ta sẽ đi tìm người khác, thử xem còn có tán tu nào biết về trận pháp nữa hay không." Kim Thanh cực kỳ thông cảm đáp ứng.

Sau đó hắn còn cùng Hàn Lập tán gẫu vài câu rồi mới ôm quyền cáo từ.

Hàn Lập nhìn thân ảnh Kim Thanh rời xa, đứng cả nửa ngày cũng không động đậy, trên mặt lộ ra thần sắc suy tư.

Lại nói tiếp chỗ có cổ tu sĩ di chỉ như thế tại Loạn Tinh Hải đã từng phát hiện được không ít.

Nhưng bên trong đó có khi không có gì hết, có khi phát hiện được tâm đắc tu luyện của tu sĩ thời thượng cổ, một ít tài liệu hoặc pháp bảo cực kỳ hi hữu hiện đã không còn tồn tại nữa.

Nói tóm lại, phần lớn trong di chỉ dù ít hoặc nhiều thì cũng đều có thu hoạch, đương nhiên tốt xấu thì còn phải xem vận khí của người phát hiện như thế nào.

Chẳng qua dựa theo ý nghĩ của Hàn Lập, hắn thật sự không nghĩ đến chuyện ra ngoài tìm cái gọi là cổ tu sĩ di chỉ.

Bởi vì Loạn Tinh Hải lúc này không yên bình chút nào, bên ngoài Thiên Tinh Thành làm sao an toàn được, hơn nữa *" Thanh Trúc Phong Vân Kiếm"* của hắn chưa luyện được bao lâu nên cũng không có uy lực lớn cho lắm.

Như vậy, nếu hiện tại hắn ra ngoài thật sự có chút chần chừ.

Nếu là người khác, Hàn Lập đã sớm từ chối. Nhưng vị Kim Thanh này dù sao cũng có quan hệ coi như tốt với hắn, lúc trước đã chỉ điểm về tu luyện cho hắn, hơn nữa lại là lần đầu tiên mở miệng yêu cầu nên cự tuyệt thì có chút ngượng ngùng.

Suy nghĩ tại chỗ một lát, Hàn Lập mới thở dài một tiếng.

" Dù sao còn có hai ngày, việc này phải cân nhắc một chút."

Nghĩ như thế Hàn Lập sau khi lắc đầu rồi chuyển bước nhẹ nhàng đi vào trong động phủ.

Hai ngày sau, quả nhiên Kim Thanh lại tới ngoài động phủ, Hàn Lập cuối cùng đáp ứng đối phương đi một chuyến.

Một phần là vì nhân tình của đối phương, phần khác thực sự là do hắn có vài phần hứng thú với di tích tu sĩ cổ kia, ai biết được bên trong sẽ phát hiện được thứ gì đây.

Kim Thanh cực kỳ mừng rỡ, ngay ngày sau liền cùng Hàn Lập, Khúc Hồn rời khỏi Thiên Tinh Thành đi đến di chỉ đó.

Sự tình Khúc Hồn là phân thân của Hàn Lập thì các tu sĩ gần đó sau mấy năm tiếp xúc với hắn đều biết rõ mà không cần nói, tất nhiên Kim Thanh cũng không có ý kiến gì, cùng nhau nhanh chóng phi hành đến trên một hải vực xa xôi của Loạn Tinh Hải

Theo như lời của Kim Thanh với thời gian phi hành lâu như vậy thì đích đến đã ở phía trước cách đó không xa.

Quả nhiên sau nửa ngày, rút cuộc bọn họ đã thấy được một hòn đảo lớn.

Diện tích của nó thật lớn, phương viên rộng trên ngàn dặm. Nhưng trên những ngọn núi của đảo này đều là đất, liếc mắt nhìn lại thấy khắp nơi toàn một mảnh bụi vàng.

"Chính là đảo này sao? " Lúc này Hàn Lập từ bầu trời nhìn xuống, có vẻ nghi hoặc hỏi Kim Thanh bên cạnh.

"Không sai. Lúc trước dựa vào bản đồ cổ kia liền tìm ra đảo này, Những ta cũng đã tìm hiểu nghe ngóng những phàm nhân gần đây thì biết nó là một hòn đảo hoang, chẳng những phụ cận không tìm thấy một linh mạch nào, hơn nữa không hiểu tại sao cây cối thường cũng không thể tồn tại trên đảo được." Trên mặt Kim Thanh lộ ra vẻ mặt nghi hoặc nói.

Hàn Lập nghe xong khẽ giật mình, nhưng sau một lúc hắn suy ngẫm liền cười nói:

" Đảo này càng không bình thường càng nói rõ rằng trên đó thật sự có thể có di chỉ của tu sĩ cổ, điều này đúng ra là một tin tức tốt."

"Ha ha, lúc ấy chúng ta cũng có suy nghĩ như vậy cho nên mới xem xét toàn đảo, sau đó tìm được một chỗ có khả năng nhất." Kim Thanh có vẻ đắc ý nói.

Hàn Lậo nghe xong thì nhàn nhạt cười, nhìn quanh một chút rồi tùy ý hỏi:

"Tuy nhiên, ngươi nói nơi đó có trận pháp bao phủ, rút cuộc là ở đâu?"

"Tiếp tục bay thêm trăm dặm về hướng Tây, có một tòa núi đất thật lớn. Trên sườn có đại trận phong ấn." Kim Thanh không hề suy nghĩ đáp lời.

"Chúng ta hãy đi thôi! Nói không chừng vị đồng đạo kia của ngươi đã sớm trở lại, phá trận rồi cũng nên?" Hàn Lập cười nói.

"Hắc hắc! Nếu thật sự là như thế cũng tốt, đến lúc đó cũng giảm được không ít phiền toái rồi! Nhiều lắm để cho bọn họ lấy thêm một vài món là xong." Kim Thanh sờ sờ cằm, vẻ mặt hiện ra một tia giảo hoạt. Hàn Lập lần đầu gặp được biểu tình kiểu này của đối phương khiến hắn không thể cười được.

Hai người bọn họ cũng chỉ là nói cho vui thế thôi.

Bởi vì ai cũng đều biết đại trận do cổ tu sĩ thiết lập nếu không có một hai tháng thăm dò nghiên cứu thì sao có thể dễ dàng phá giải như vậy được.

"Đi thôi Hàn đạo hữu! Đừng làm người ta phải đợi lâu." Kim Thanh gọi Hàn Lập một tiếng, liền dẫn đầu hóa thành một đạo hào quang thanh bạch lưỡng sắc bay đi.

Hàn Lập cười nhạt, cùng Khúc Hồn đồng thời thúc giục pháp bảo đuổi theo sau.

Hơn trăm dặm đối với tu sĩ Kết Đan kỳ mà nói thì chỉ trong chốc lát.

Một tòa núi đất màu vàng thật cao hiện ra trước mắt Hàn Lập.

Núi này cao chừng ngàn trượng, toàn thân một màu vàng đất, không thấy một điểm xanh biếc nào khiến người ta có loại cảm giác cực kỳ không thoải mái, giống như được đất vàng đắp thành vậy.

Nhóm Hàn Lập khi phi hành đến gần thì bỗng nhiên cuồng phong mạnh mẽ xuất hiện, đến nỗi cát bay đá chạy.

Kình phong mênh mông vô tận thổi đến cuốn đất đá bay mù mịt, khiến cho xung quanh lập tức như thiên hôn địa ám, ngay cả năm ngón tay cũng không thấy được.

Bọn Hàn Lập tự nhiên sẽ không có chút sợ hãi nào với bão cát kia, sau khi hào quang chợt lóe, trên người đã xuất hiện một vòng sáng hộ thể, bảo vệ bọn họ trong đó, cho nên Hàn Lập vẫn vững vàng bay về phía trước.

Sau khi bọn họ phi hành hơn mười dặm thì bão cát tự nhiên biến mất, còn chính mình thì đã đến chân núi.

Kim Thanh mang theo Hàn Lập phi hành quanh núi đất gần nửa vòng, kết quả dừng lại trước mấy tòa thạch ốc cực kỳ đơn giản, hơn nữa vừa thấy đã biết dùng Thạch Hóa thuật biến ra, toàn bộ đều là màu trắng xám.

Nhóm của Kim Thanh chưa kịp hạ xuống thì cửa của một gian thạch ốc trong số đó đã được tự động mở ra, trước sau đi đến ba tu sĩ gồm có hai nam, một nữ.

Nam đều là tu sĩ Kết Đan kỳ, nữ lại chỉ có tu vi là Trúc Cơ kỳ mà thôi.

"Kim đạo hữu, các ngươi cũng đến đây rồi, thật là xảo hợp, bọn ta cũng mới tới không lâu!" một vị nam tu sĩ trẻ tuổi nho nhã mặc áo trắng vừa thấy Kim Thanh lập tức cực kỳ nhiệt tình tiếp đón, lộ ra sự hiếu khách.

"Hồ đạo hữu đến sớm cũng phải, không giống Kim mỗ còn phải trở lại Thiên Tinh Thành mới có thể mời được Hàn đạo hữu đến." Dường như Kim Thanh cùng người này đối đãi nhau không tệ, rất hòa nhã nói.

"Hàn đạo hữu?" Ánh mắt tu sĩ trẻ tuổi lập tức hướng tới trên người Hàn Lập và Khúc Hồn tra xét vài lần, hiển nhiên nhất thời cũng không biết nói đến là vị nào.

"Tại hạ Hàn Lập, còn vị này chính là sư huynh Khúc Hồn!" Hàn Lập liền ôm quyền cười nói.

Trên đường đến đây, Hàn Lập đã cùng Kim Thanh bàn bạc qua, tốt nhất là không cần bại lộ thân phận chính thức của Khúc Hồn.

Hơn nữa Hàn Lập phát hiện, vị Hồ tu sĩ này nhìn như trẻ tuổi, làn da sáng bóng, căng mịn nhưng trên khóe mắt lại hiện ra một ít nếp nhăn rất nhỏ, thực tế chỉ là chăm sóc tốt mà thôi còn tuổi chắc không nhỏ chút nào.

Theo như lời nói của Kim Thanh, vị Hồ tu sĩ này chính là người đồng loạt với hắn phát hiện ra hai viên trân châu kia.

"Tại hạ Hồ Nguyệt, tuy là lần đầu tiên gặp mặt nhưng hy vọng sau

này có thể trao đổi một chút tâm đắc về phương diện tu luyện cùng hai vị. Dù sao trong tán tu chúng ta số lượng Kết Đan quá ít. Ngoài ra, ta xin giới thiệu một chút về hai vị đạo hữu này nhé."

Hiển nhiên Hồ Nguyệt có khả năng giao tiếp, mới nói mấy câu đã khiến Hàn Lập có chút ấn tượng tốt. Tiếp theo hắn bắt đầu giới thiệu một nam một nữ kia cho bọn Hàn Lập.

"Hai vị này là Thạch Điệp tiên tử cùng Giản huynh. Thạch tiên tử chính là cao thủ trận pháp đại danh đỉnh đỉnh của Hồng Nguyệt đảo, tin tưởng rằng cùng liên thủ với Hàn đạo hữu thì nhất định có thể phá giải trận pháp này. Mà Giản huynh đã là tu sĩ Kết Đan trung kỳ, trong quá trình phá trận sẽ góp sức không nhỏ." Hồ Nguyệt mỉm cười nhất nhất giới thiệu.

"Phải nói trước, ta phụ trách giúp các ngươi phá trận, nếu phía sau còn có gì nguy hiểm thì một nữ tử Trúc Cơ Kỳ như ta cũng sẽ không ra tay. Hơn nữa những thứ tìm được lần này ta sẽ chọn trước một món!"

Vị nữ tu sĩ Thạch Điệp này tư sắc cũng bình thường nhưng vẻ mặt kiêu ngạo, mở miệng là không chút khách khí khiến bọn Hàn Lập ngẩn ra.

"Hồng Nguyệt đảo? Không biết Thạch đạo hữu cùng Hồng Nguyệt đảo Thạch chân nhân xưng hô như thế nào?" Kim Thanh bỗng nhiên lộ vẻ chần chừ hỏi một câu.

"Đó là gia phụ!" Vị nữ tu sĩ này sau khi liếc nhìn Kim Thanh một cái liền lạnh lùng trả lời.

"Ha ha, một khi đã như vậy, hết thảy liền theo như lời Thạch cô nương vậy!" Kim Thanh vừa nghe đối phương nói thế, không chút do dự lập tức đáp ứng, làm Hàn Lập có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn hắn một cái.

"Hàn đạo hữu! Thạch chân nhân trước kia từng có ân với tại hạ, đành phải nhờ đạo hữu chiếu cố một chút." Bên tai Hàn Lập truyền đến âm thanh của Kim Thanh.

Hàn Lập nghe xong cũng không nói gì, lơ đãng nhìn Kim Thanh cười nhàn nhạt.

------oOo------

Chương 417: Dĩ trận phá trận

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Như vậy đi, nếu như Hàn huynh cùng thạch tiên tử phá được đại trận, đến lúc đó sẽ để hai vị mỗi người được chọn trước một món đồ, còn lại là chúng ta chia nhau." Hồ Nguyệt lộ ra vẻ mặt có chút xấu hổ, vội vàng kéo cả Hàn Lập vào, cuối cùng đem cục diện trước mặt miễn cưỡng xử lý.

Vị tu sĩ họ Giản cao gầy kia vẫn giữ thần sắc bình thường đứng một bên, chưa nói một câu nào làm Hàn Lập có chút nhìn không thấu.

"Hồ đạo hữu, không bằng trước hết để Hàn huynh đệ cùng Thạch tiên tử đến chỗ đại trận, xem thử có khả năng phá được hay không rồi mới nói sau? Nếu không thể thì nói gì cũng vô dụng thôi." Kim Thanh mỉm cười đề nghị nói.

"Đúng! Trận pháp này cũng quá tà môn. Ta cùng Kim đạo hữu từng mạnh mẽ công kích một ngày một đêm, thế nhưng trận pháp này lại không thể phá được một tí nào nếu dựa vào ngoại lực, ngược lại một thân pháp lực của chúng ta tiêu hao không còn một mảnh." Hồ Nguyệt vỗ vỗ đầu mình rồi vội vàng đồng ý.

Vì thế, những người khác cũng không có một điểm ý tứ phản đối nào, mang theo lòng hiếu kỳ, một hàng người giá ngự pháp bảo hướng sườn núi bay đi, kết quả dừng lại ở một chỗ dốc thoai thoải gần đó.

"Hai vị đạo hữu nhìn kìa, chỗ có hoàng vụ bao phủ chính là nơi trận pháp tồn tại." Hồ Nguyệt tại giữa không trung dùng một ngón tay chỉ về phía trước, trịnh trọng giới thiệu với bọn Hàn Lập.

Kỳ thật không cần chỉ Hàn Lập cũng sớm thấy rõ ràng, một phạm vi bị bao trùm bởi sương mù màu vàng không xa phía dưới kia, giống như một con quái thú thật lớn nằm phục tại đó với vẻ nặng nề, yên lặng, làm cho người ta có một loại cảm giác quỉ dị sâu không lường được. *"Ồ! Xem ra đây là một trận pháp song thuộc tính thổ, phong, thật sự có chút ý tứ."* Thạch Điệp vừa thấy khí thế của trận pháp này thì hai mắt sáng ngời không khỏi lộ ra vài phần hưng phấn.

Nghe xong lời nói của nàng ta, Hàn Lập được nhắc nhở không khỏi liếc mắt nhìn kỹ, không lâu sau sắc mặt đã trịnh trọng hơn hẳn.

Trận pháp chính như lời nữ nhân kia nói, là song thuộc tính Phong – Thổ, lấy trình độ của hắn hôm nay nếu muốn phá thì có chút khó khăn rồi.

Ngay lúc này Thạch Điệp bỗng nhiên từ từ hạ xuống cạnh trận pháp, bừng bừng hưng phấn lấy ra một ít pháp khí cổ quái, bắt đầu thí nghiệm.

Chỉ thấy trước tiên nàng dùng một pháp khí hình tròn, tay cầm nó ném vào hoàng vụ tạo thành một cột sáng màu xanh biếc, Kết quả cột sáng này như đá chìm đáy biển, một đi không trở lại.

Nàng nhíu nhíu mày, lại xuất ra một viên thủy tinh cầu màu đỏ như lửa, dùng tay lau lau vài cái rồi ném vào bên trong là đám hoàng vụ kia.

Nhưng sự tình cũng tương tự, sau khi pháp khí lóe vài điểm hồng quang đã bị hoàng vụ dày đặc kia bao phủ lại.

Sắc mặt nàng biến thành màu hồng, vẻ mặt không nén được giận. Lại liên tiếp lấy ra thêm bảy tám kiện pháp khí khác nhau để thăm dò trận pháp này.

Kết quả là ngoài một cái kính bằng đồng màu vàng có thể chiếu được làm hoàng vụ cuồn cuộn lên một cái, còn lại đều không có một điểm hiệu quả.

Thấy cảnh này, bọn người Hồ Nguyệt, Kim Thanh sau khi nhìn nhau vài lần, nhịn không được bay đến trên sườn núi, đi đến đứng ở phía sau, Hàn Lập thấy nàng ta vẫn muốn lấy pháp khí ra, rút cuộc hít dài một hơi, ôn hòa hỏi.

(Đoạn này trong bản convert hình như bị thiếu một câu, huynh đệ nào biết xin chỉ giáo.)

"Hừ! Hàn đạo hữu nếu là có thủ đoạn cứ thi triển là được, tiểu nữ sẽ không ngăn cản." Hiển nhiên vị Thạch Điệp tiên tử này hôm nay có chút thẹn quá hóa giận, nên sắc mặt không tốt nói với Hàn Lập.

Trong lòng Hàn Lập rất bực bội nhưng sắc mặt vẫn không mừng không giận của mình, chẳng biểu hiện ra chút bất mãn nào cả. Mà là vỗ nhẹ vào túi trữ vật, mười cây cờ nhỏ với màu sắc khác nhau bay ra, sau đó nhẹ nhàng luân chuyển xung quanh Hàn Lập.

"Trận kỳ" vừa thấy mấy tiểu kỳ (cờ nhỏ) này Kim Thanh trong chớp mắt đã kêu lên một tiếng trước tiên.

Những người khác lộ ra thần sắc kinh ngạc, chẳng hiểu Hàn Lập không đi phá trận mà lấy ra mấy thứ này để làm gì nữa.

Hàn Lập không để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của bọn họ mà chỉ tay về đám trận kỳ.

Nhất thời mười đạo quang hoa bay lên, tất cả trận kỳ đều bay lên bên trên hoàng vụ, sắp xếp dựa theo một quy luật nào đó, hình thành nên Bắc đẩu trận thế nhẹ nhàng trôi nổi giữa bầu trời.

"Bắc đẩu lưỡng nghi trận" Dường như Thạch Điệp nhìn ra cái gì đó, xuất hiện một tia giật mình.

Mà lúc này, trận kỳ đã phát ra những âm thanh nho nhỏ, tiếp theo mười cột sáng từ trong tiểu kỳ bắn ra, tại giữa không trung tập trung lại thành một cột sáng rất lớn, trực tiếp xạ xuống hoàng vụ phía dưới, rồi lập tức biến mất vô ảnh vô tung.

Thấy một màn kinh người này đám người kể cả Thạch Điệp nhanh chóng nhìn hoàng vụ, thế nhưng nó vẫn trầm ổn, không phát sinh chút dị tượng nào cả.

"Hàn huynh, đây là ……" Kim Thanh nhịn không được nghi hoặc trong lòng, đang muốn nói vài câu thì rút cuộc dị biến đã xảy ra.

Vốn hoàng vụ tịch liêu, tràn ngập tử khí kia bỗng truyền đến tiếng động ông ông trầm thấp, tiếp theo hoàng vụ bên trong giống như nước nóng sôi trào, bắt đầu quay cuồng, tựa như một con giao long sống động đang vẫy vùng, khiến cho sông cuộn biển gầm.

Lời nói của Kim Thanh đã đến miệng lập tức phải nuốt xuống.

Giờ phút này tinh quang trong mắt Hàn Lập bắn ra bốn phía, không khách khí dùng mấy đạo pháp quyết bắn tới trận kỳ đang trong không trung kia.

Nhất thời mười thanh trận kỳ bắn ra các cột sáng nhiều màu liên miên bất tuyệt.

Không lâu sau, một màn kinh người xuất hiện.

chỉ thấy hoàng vụ vốn quay cuồng này bắt đầu chấn động hết đợt này đến đợt khác rất có quy luật, rồi phình ra giống như bong bóng, càng ngày càng lớn, càng ngày càng cao.

Phảng phất trong đó có yêu ma quỷ quái gì đó muốn phá mà lao ra.

Các tu sĩ vừa thấy vậy trong lòng cũng hoảng sợ, không khỏi tự động lui lại phía sau.

Mà sắc mặt vị Thạch Tiên Tử kia lại đại biến, vội vàng lùi lại hơn mười trượng dừng cước bộ rồi mới dám quay đầu lại nhìn.

"Ầm" "Ầm"……

Liên tiếp những âm thanh bạo liệt đinh tai nhức óc phát ra từ trong hoàng vụ nồng đậm kia.

Cho dù chúng tu sĩ đã sớm có phòng bị, nhưng vẫn bị một trận lốc mãnh liệt thổi đến khiến cho đông ngả tây nghiêng, đứng cũng chẳng vững được. Mọi người vội vàng xuất ra vòng phòng hộ bản thân, lúc đó mới ổn định lại được cước bộ, nhìn chằm chằm vụ khí.

Kết quả là ngoài vị Thạch Điệp đã dự đoán từ trước ra thì những người khác đều lắp bắp kinh hãi.

Chỉ thấy hoàng vụ vốn nồng đậm không thể khu trừ được thì nay đã bị thổi bay tán loạn, trở nên rõ ràng, có thể thấy được thứ bao phủ bên trong.

Bọn Hồ Nguyệt này nhất thời mừng rỡ, Kim Thanh đi vài bước đến bên cạnh Hàn Lập, mặt mày hớn hở nói:

"Hàn huynh đệ, không nghĩ tới bổn sự của ngươi thật sự không nhỏ, trận pháp này đã bị ngươi phá xong rồi sao?

"Phá xong? Kim huynh cũng quá xem thường trình độ của tu sĩ cổ rồi. Ta chỉ mới phá được tầng trận pháp che mắt ở ngoài cùng mà thôi." *Khóe miệng Hàn Lập nhếch lên, cười khổ giải thích cho mấy người.*

"Ha ha! Không vấn đề gì. Chúng ta còn ngày dài tháng rộng, có đủ thời gian chờ đợi đạo hữu chậm rãi phá bỏ trận pháp. Hiện tại ta rất tin tưởng thành công." *Kim Thanh vừa nghe có chút thất vọng, nhưng chưa đợi hắn nói gì thì Hồ Nguyệt ở phía sau đã tiến lên, vui mừng nói.*

"Đúng. Tu tiên giả như chúng ta thì sao còn sợ không đủ thời gian chứ? Kim mỗ sẽ không nóng vội đâu!" *Kim Thanh nghe nói thế giật mình, lập tức ngượng ngùng phụ họa.*

Lúc này, Thạch Điệp cũng không còn chút ngạo khí nào nữa, sau đó hướng Hàn Lập thi lễ rồi thành khẩn nói.

"Tiểu nữ tử đúng là ếch ngồi đáy giếng, không nghĩ tới tiền bối lại có thể dùng phương thức đặc biệt là lấy trận phá trận như thế này, thật sự khiến cho vãn bối được mở rộng tầm mắt. Mong rằng sau này được tiền bối chỉ điểm nhiều một chút về trận pháp."

Nghe xong lời nàng, Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, hoàn lễ lại, *ấn tượng đối với cô gái này cũng thay đổi một chút.*

"Không có gì, đây cũng chỉ là chút tiểu kỹ xảo mà thôi, Trên thực tế tại hạ đối với lĩnh ngộ về trận pháp thực sự không cao." *Hàn Lập thần sắc như thường nói.*

Lời này cũng chính là lời nói thật tâm của hắn!

Nếu không phải lúc trước đối phương nhìn ra trận pháp này có thuộc tính là Phong – Thổ thì Hàn Lập cũng chẳng biết nên hành động như thế nào để phá huyễn trận đó?

Bởi vì Hàn Lập mới nghiên cứu trận pháp trong thời gian hai chục năm ngắn ngủi, cho nên chỉ đạt được thành quả rất hạn chế, đối với nguyên lý của đại bộ phận trận pháp thì cũng chỉ là biết chút ít mà thôi.

Mà hắn dùng trận kỳ của bộ "Bắc đẩu lưỡng nghi trận " để phá giải cũng chỉ là tin tưởng dựa theo kiến thức của vị kỳ tài trận pháp Tân Như Âm mà thôi.

Bởi vì trong cuốn tâm đắc mà nàng tặng có rất nhiều phương pháp phá trận xảo diệu.

Hàn Lập mặc kệ ba bảy hăm mốt, không cầu giải thích sâu, trực tiếp sử dụng.

Tuy nhiên biện pháp này đúng là linh nghiệm cực kỳ.

Chiêu thức ấy liền khiến mấy người kia chấn động!

Nhưng lời giải thích của Hàn Lập, trong mắt mấy người lại biến thành khiêm tốn, nên bọn họ đều hiện ra vài phần cung kính. Hàn Lập nghe xong chỉ nhàn nhạt cười, cũng không giải thích thêm nữa, ngược lại dùng ánh mắt nhìn vào đại trận thực sự.

Sau khi sương mù biến mất, lộ ra một tầng hào quang vàng nhạt, bao phủ phạm vi hơn trăm trượng.

------oOo------

Chương 418: Phá Trận

Nguồn: EbookTruyen.Net

Màn sáng bảo vệ mạnh mẽ nhưng hơi đục, mặc dù không che giấu cực kỳ kỹ càng như hoàng vụ kia, nhưng vẫn đang có chút mơ hồ không rõ.

Hơn nữa trừ nó ra, dường như bên trong còn có những tầng khác nữa, tại trung tâm màn hào quang, mơ hồ có thể thấy một cây cột hình trụ cao mấy trượng, dường như mặt trên còn khắc cổ văn, nhưng cụ thể nó là cái gì thì mọi người không thấy rõ lắm.

Bởi vì khi thần thức tiếp xúc với màn sáng thì lập tức bị bắn ngược trở lại,căn bản không thể xâm nhập dù chỉ một chút.

Càng cổ quái hơn chính là vô số hào quang bảy màu không ngừng chuyện động bên trong, giống như vật sống vậy, trông rất quỷ dị.

Mấy người khác cũng thấy được hết thảy, không khỏi lấy làm kỳ lạ.

Sắc mặt Hàn Lập âm trầm một chút, trong ánh mắt lơ đãng dường như hiện lên một tia nghi hoặc.

Tuy hắn không hiểu nhiều đối với cách bố trí của trận pháp cổ, nhưng trong các điển tịch của Tân Như Âm thì các loại trận pháp cổ cũng không phải ít thấy.

Hình dáng cũng như khí tức của trận pháp trước mặt này tựa hồ không giống các loại loại trận pháp cổ khác. Ngược lại nó có vài phần tà khí.

Nghĩ như vậy, Hàn Lập nghiêng đầu liếc Thạch Điệp cách không xa đó.

Chỉ thấy nàng vẫn đang tò mò đánh giá đại trận, trên mặt thực sự vẫn không lộ ra vẻ khác thường nào cả.

Điều này khiến cho một người không tự tin đối với trận pháp như Hàn Lập trong lòng nhẹ nhõm, cho rằng mình đoán sai.

"Được rồi! Ta xem sắc trời cũng không còn sớm. Hàn huynh đệ và mọi người từ xa mới đến, hay là nghỉ ngơi đi, ngày mai sẽ chính thức bắt đầu phá trận này có được không! Ta xem bộ dáng thì thấy cũng không thể thành công trong thời gian ngắn được!" Lúc này Hồ Nguyệt cực kỳ thông cảm với mọi người nên đề nghị.

Nghe xong lời này, Hàn Lập thấy mấy hôm nay liên tục bay đến đây nên cũng có cảm giác mệt mỏi, vì vậy không mở miệng phản đối.

Nhưng thật ra vị Thạch tiên tử kia khi nhìn thấy đại trận thì cũng có chút mong chờ muốn thử ngay. Nhưng nghe Hồ Nguyệt nói thế, nên cũng không nói thêm gì nữa.

Mọi người liền bay về thạch ốc.

Bởi vì phòng ốc không đủ, mấy người bọn Hàn Lập liền dùng một ít bùn đất xây mấy cái. Sau đó dùng Thạch Hóa thuật biến chúng thành thạch ốc, lúc đó mấy người mới chính thức đi vào.

Sáng hôm sau Hàn Lập và Thạch Điệp đi đến màn sáng gần đó, bắt đầu nghiên cứu và thí nghiệm thuộc tính của trận pháp, cả quá trình cực kỳ chậm rãi.

Đặc biệt ngay thời điểm ban đầu hai người đều có chút cảm giác vô lực do thường xuyên đụng tới một ít khó khăn không thể phá giải, cả ngày cũng không có tiến triển chút nào.

Nhưng mặc kệ có nói như thế nào thì trận pháp là vật chết mà người là kẻ sống!

Chỉ cần có đủ thời gian để nghiên cứu thì cho dù trận pháp có quỷ dị thế nào cũng sẽ dần dần bị phá giải thôi.

Dưới sự chung sức nghiên cứu của Hàn Lập và vị nữ tử này, cái được gọi là trận pháp cổ kia cũng không ngoại lệ. Từng điểm, từng điểm của trận pháp đã được hai người dần dần hiểu rõ.

Trong quá trình này, đánh giá Hàn Lập đối với vị nữ tu sĩ họ Thạch cũng có chút thay đổi.

Nàng ta tuy có chút ngạo khí nhưng thật đúng có vài phần bổn sự.

Chẳng những nàng nắm lòng bàn tay các trận pháp dù lớn hay nhỏ vẫn thường được lưu truyền bên ngoài, hơn nữa khả năng nghiên cứu bố cục trận pháp không để sót điểm nào, vô cùng tinh tế. Điều này khiến Hàn Lập rất khâm phục!

Theo cái nhìn của hắn thì vị nữ tử này tuy trình độ lý giải đối với trận pháp không lợi hại như của Tân Như Âm, nhưng tuyệt đối cũng không kém nhiều.

Dù Hàn Lập bội phục nàng nhưng hắn cũng có chút buồn bực.

Như thế nào mà cao nhân về trận pháp đều là nữ tử hết vậy? Chẳng lẽ nữ tu sĩ đối với trận pháp thì có thiên phú sao?

Chẳng qua vị Thạch Tiên tử này so với Tân Như Âm chỉ mới có lý luận suông.

Tuy nói rõ ràng hợp lý nhưng thủ đoạn phá trận lại quá ít ỏi. Cũng chỉ là quanh đi quẩn lại mấy loại mà thôi. Nếu như vậy mà không có hiệu quả thì nữ tử này sẽ lập tức trừng mắt, thúc thủ vô sách.

Mà Hàn Lập chỉ là kẻ lơ mơ về kiến thức, tự nhiên việc phân tích không bằng nàng.

Hắn rất tự biết mình, không bao giờ cùng tranh cãi tay đôi với nữ tử này, dứt khoát đem các kỹ xảo phá trận của Tân Như Âm lấy ra sử dụng, khiến cho nàng ta giật mình không ít!

Vì thế sau một thời gian làm việc ăn ý giữa Hàn Lập và Thạch tiên tử, nhược điểm thì do nàng phụ trách nghiên cứu, việc phá giải thì do Hàn Lập động thủ.

Vì vậy chẳng những tiến độ phá trận tăng lên rất nhiều, hơn nữa hai người cũng học được từ nhau rất nhiều khuyết điểm của mình. Khiến cả đôi bên rất vừa lòng.

Cho nên mấy người Kim Thanh đều không phải nhấc chân động tay chút gì, lặng lẽ ngồi luyện khí trong thạch ốc, chậm rãi đợi hai người phá trận.

Vào một ngày của ba tháng sau. Hàn Lập cùng Thạch Điệp gọi những người khác ra.

Bởi vì trải qua công việc mấy hôm nay, rút cuộc đại trận đã gần như được phá giải hoàn toàn, chỉ còn đạo cấm chế cuối cùng mà thôi.

Nếu thành công thì cột đá kỳ lạ kia sẽ hoàn toàn lộ ra trước mắt mọi người ngay thôi.

Màn sáng bảo vệ lúc này mà so với ban đầu khi Hàn Lập chưa bắt tay vào phá giải thì đã không còn giống chút nào nữa.

Chẳng những diện tích thu nhỏ hơn non nửa, màu sắc cũng không giống…trước kia có màu sắc vàng tối nay đã thành màu đỏ như lửa, người ngoài chỉ cần nhìn một chút cũng đều cảm nhận được một cỗ khí tức nóng rực táp vào mặt.

Càng khiến người khác phải kinh ngạc chính là quang mang bảy màu trong màn hào quang lúc này đã hóa thành vô số hỏa xà có cánh, bay lượn khắp nơi, không ngừng phun ra những ngọn lửa.

"Đây là loại yêu vật gì?" Kim Thanh thấy cảnh này không khỏi kinh ngạc hỏi.

Còn vẻ mặt mấy người khác cũng đều hiện lên sự kinh ngạc.

"Hỏa hệ yêu linh Sí Ác, phi thường hiếm thấy, Chỉ có những địa phương cực kỳ đặc thù mới có thể hình thành chúng, thời gian sống rất ngắn, thường thường chỉ sống mấy canh giờ thì tiêu tan.

*Nhưng chúng có khả năng trời cho là phun Yêu Hỏa, lợi hại không dưới Đan Hỏa của chúng ta đâu …Nó có khả năng cắn nuốt hồn phách của phàm nhân cũng như nguyên thần của tu tiên giả, ứng phó cực kỳ khó khăn. Mà đạo cấm chế cuối cùng này hiển nhiên biến chỗ này thành nơi "*Tam dương chi địa*", cho nên mấy cái hỏa linh này mới có thể vĩnh sinh bất diệt. Nếu tu sĩ không hiểu rõ ràng mà mạnh mẽ phá cấm chế, thì không thể thoát khỏi độc thủ của lũ Sí Ác này."* Thạch Điệp có vài phần đắc ý ở một bên giải thích.

Dù sao lai lịch của chúng cũng rất ít người biết, cho nên nàng mới nghĩ đến trước tiên.

"Sí Ác?" bọn người Kim Thanh vừa nghe thấy việc cắn nuốt nguyên thần thì trên mặt đều không khỏi hiện lên vẻ biến sắc.

"Một khi đã gọi chúng ta đến đây thì chắc là hai vị đã có cách phá giải rồi chứ, vậy không nên khách khí, cứ phân phó đi." Tu sĩ rất ít lời kia bỗng nói ra một câu ngoài ý muốn.

Những người khác sau khi cảm thấy giật mình thì đều mang ánh mắt nhìn về hướng nữ tử cùng Hàn Lập.

Trên mặt Hàn Lập mỉm cười, không nói gì, mà vị Thạch Điệp kia lại nhoẻn miệng cười dịu dàng nói:

"Ta cùng Hàn tiền bối ngay từ đầu cũng rất đau đầu, chẳng qua sau vài ngày thương lượng, rút cục đã nghĩ ra một phương pháp phá cấm chế, Chẳng qua việc này cũng cần phải có sự trợ giúp của chư vị."

Nữ nhân này tuy dung nhan bình thường, nhưng thanh âm lại vô cùng thanh thúy, nhất thời làm nàng tăng thêm vài phần phong tình kiều mỵ.

"Thạch tiên tử nói đi, ngươi cùng Hàn đạo hữu phân phó thế nào thì chúng ta làm thế nấy là được." Hồ Nguyệt cười hì hì nói.

Nghe xong lời này, Thạch Điệp cũng không chút khách khí trực tiếp phân phó ngay.

"Phá trận pháp này cần vài loại pháp khí Thủy thuộc tính tương khắc trợ giúp. Ta cùng Hàn tiền bối có vài món, chỉ cần mấy vị đạo hữu cầm các pháp khí này đứng tại vị trí chúng ta bảo là được. Sau khi Hàn tiền bối phá vòng bảo hộ cuối cùng thì mấy vị hãy dùng các pháp khí này tiêu diệt một ít Sí ác lọt lưới."

"Chư vị đạo hữu ngàn vạn lần đừng dùng pháp bảo khác công kích những yêu vật này, chúng chính là hỏa linh trời sinh, tu tiên giả bình thường như chúng ta tránh còn không kịp. Càng đừng cho chúng đến gần người, nếu không sẽ gặp phiền toái lớn đấy." Hàn Lập ở một bên chậm rãi bổ sung.

Thấy thần sắc trịnh trọng như thế của Hàn Lập, bọn Hồ Nguyệt sau khi liếc mắt xong thì đều rùng mình đồng ý.

Sau đó, Hàn Lập lấy ra một thanh tiểu thước, một tiểu chùy, cùng một cái tiểu xoa cấp cho Kim Thanh, Khúc Hồn và tu sĩ họ Giản kia, mà bên kia Thạch Điệp cũng lấy ra một chiếc khăn lụa màu lam giao cho Hồ Nguyệt.

Tiếp theo mấy người theo chỉ điểm của Thạch Điệp, phân biệt đứng đúng vị trí. Còn Thạch Điệp thì vội vàng lùi lại phía sau, đồng thời đem pháp khí đoản kiếm ra, lúc đó mới tập trung tinh thần nhìn hành động của Hàn Lập.

Hàn Lập cũng không vội vã động thủ, mà là cẩn thận dò xét lại bốn phía một chút, thấy không có gì sai sót, song thủ mới vung lên, hơn mười đạo trận kỳ, trận bàn màu lam thủy thuộc tính, toàn bộ bay ra từ túi trữ vật, bắt đầu phiêu phù bất định bên cạnh thân hình Hàn Lập.

Hàn Lập không nói hai lời, mười ngón tay điểm ra, âm thanh *"Phốc" "Phốc"* lập tức vang lên không ngừng.

Mấy cái trận kỳ, trận bàn này đều theo tiếng bắn thẳng tới bốn phía của màn sáng bảo vệ màu đỏ. Sau đó chậm rãi hạ xuống dựa theo một quy tắc nào đó.

Nếu là trận kỳ thì cắm sâu xuống đất vài tấc, nếu là trận bàn thì lơ lửng cách mặt đất khoảng vài tấc, hình thành nên một trận pháp sâm nghiêm.

------oOo------

Chương 419: Hồng hoang cổ bảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mắt thấy trận kỳ, trận bàn đã bố trí tốt rồi, Hàn Lập hít sâu một hơi chuẩn bị động thủ thì bỗng nhiên nghe được một tiếng hú dài từ xa truyền tới, tiếp theo một đạo lam quang như giao long xuất hải lóe lên ở phía chân trời, đảo mắt một cái đã thấy một người hiện ra tại bầu trời.

Quang mang vừa biến mất thì giữa không trung xuất hiện một quái nhân lưng giắt song kiếm.

Bọn Hàn Lập phía dưới khi thấy rõ cách ăn mặc của người này thì trong lòng đều cả kinh.

Người này có dáng khô gầy, đầu tóc bạc trắng rối bù, dài đến tận áo, mặc áo cộc tay màu đen, bên hông có đeo một giỏ hoa cổ quái, khuôn mặt có những chấm màu hồng quái dị kèm theo hai mắt hình tam giác rất hung ác, xem linh khí dao động thì là một tu sĩ Kết Đan trung kỳ.

Quái nhân vừa đến nơi đây, thấy có nhiều tu sĩ Kết Đan như vậy cũng phải rùng mình. Nhưng khi ánh mắt hạ xuống màn hào quang màu đỏ cùng pháp khí bố trận do Hàn Lập bày ra thì sắc mặt đại biến.

"Mấy kẻ tiểu bối các ngươi thật sự muốn tìm chết hả? Dám thừa dịp bổn đảo chủ không ở đây rồi lén trộm đi thứ mà ta trông nom hả, cút khỏi đây ngay." Quái nhân mở miệng, trong mắt hiện lên vẻ dữ tợn quát lớn.

"Đảo chủ?"

"Đồ của ngươi?"

Hồ Nguyệt cùng Kim Thanh liếc mắt nhìn nhau, bọn Hàn Lập lại càng không hiểu.

Đây không phải là hoang đảo không người sao?

"Đạo hữu là chủ của đảo này sao?" Hồ Nguyệt cau hai hàng lông mày, trên mặt không đổi, trước tiên hỏi một câu.

"Bổn đại gia đã ở đảo này đã hơn mấy trăm năm, đương nhiên phải là chủ của đảo rồi." Quái nhân không chút khách khí nói.

"Sao lần trước tại hạ và Kim huynh đến đây lại không thấy đạo hữu chứ?" Hồ Nguyệt không hoảng không vội hỏi lại.

"Cái gì, trước kia các ngươi còn đến đây một lần nữa hả? Hừ! Nhất định cũng giống lần này, thừa dịp bổn đảo chủ có việc phải ra ngoài." Hai mắt quái nhân trừng lớn nói, vẻ tức giận càng nặng thêm.

"Nói như vậy, đảo này chỉ có mình đạo hữu ở, các hạ thực ra chỉ là đảo chủ tự phong thôi." Hồ Nguyệt cười lạnh nói, trên miệng lộ ra vẻ trào phúng.

Mắt thấy cấm chế sắp phá được, tự nhiên hắn sẽ không quan tâm quái nhân trước mắt này.

"Hừ, còn bảo ta lẻo mép nữa, dù sao các ngươi phá hoại cấm chế cũng là tử tội! Một khi đã không định trốn, vậy các ngươi hãy ở lại đây, không nên đi nữa." Trong mắt quái nhân hiện ra màu vàng quỷ dị, tiếp theo lấy ra giỏ hoa nằm bên hông, đột nhiên ném xuống phía dưới.

Mhất thời chiếc giỏ trúc hóa thành một tầng bạch khí nồng đậm, bay thẳng đến Hồ Nguyệt

Thấy vậy, Hàn Lập cùng mấy tu sĩ kia đều ngây ngẩn cả người.

Chẳng biết người này liệu có phải bị tâm thần không nữa?

Không thấy đối diện có số lượng tu sĩ Kết Đan kỳ nhiều như vậy sao? Hơn nữa nói đánh là đánh ngay, chẳng lẽ đầu óc lú lẫn sao?

Hồ Nguyệt thấy đối phương động thủ thì vừa sợ vừa giận. Ống tay áo vung lên, hai đạo hồng quang bay ra, nghênh đón bạch khí.

"Ầm" một tiếng nổ lớn, bạch khí bị đánh tan bắn ra bốn phía.

"Bất quá miệng lưỡi có chút lợi hại, còn nguyên bản chỉ được cái thùng rỗng kêu to!" Hồ Nguyệt thấy vậy không khách sáo chế giễu ngay.

"Hắc hắc"……

Quái nhân cũng không nói gì mà chỉ cười quái dị. Điều này khiến trong lòng Hồ Nguyệt không khỏi rúng động, bỗng nhiên thần sắc biến đổi.

"Sao lại thế này? Phi đao của ta …"

Chỉ thấy hai thanh phi đao vừa phá tan bạch khí nay bỗng lung lay như sắp rớt, dường như có chút giống như mất linh vậy.

Tiếp theo, bạch khí vốn bị đánh tan thành nhiều điểm nay nhanh chóng tụ tập với nhau. Sau khi ánh sáng chợt lóe liền khôi phục lại hình thái lúc đầu.

Mà hai thanh phi đao kia thì bị đoàn bạch khí trùng trùng vây khốn ở bên trong, nhất thời không thể thoát ra được.

Màn pháp bảo bị khống chế này khiến Hồ Nguyệt lộ ra biểu tình không thể tin. Còn bọn Hàn Lập đều có chút thất sắc.

Nhưng quái nhân lại không cho mấy người bọn họ có thời gian suy nghĩ, sau khi cười lạnh một tiếng vai nhoáng lên, hai đạo kiếm quang màu xám từ trên trời chém thẳng xuống Hồ Nguyệt.

Kim Thanh đứng bên cạnh Hồ Nguyệt tự nhiên sẽ không tự thủ bàng quan, ngón tay bắn ra, một tiểu ấn màu trắng nhỏ như ngón cái xuất hiện, đón gió biến lớn hung hăng hướng về màn sáng màu xám kia.

Sau một tiếng sét đánh, ba kiện pháp bảo phát ra hào quang chói mắt bỗng đan vào với nhau.

Mà lúc này vị tu sĩ họ Giản sau khi nhìn hướng Hàn Lập cùng Khúc Hồn một cái, không nói một tiếng bỗng giơ tay lên, một ngọn phi xoa mang theo hắc bạch nhị khí đánh thẳng về phía quái nhân.

Hàn Lập âm thầm thở dài một tiếng!

Một khi tất cả đều động thủ rồi, xem ra hắn và Khúc Hồn cũng không thể nhàn rỗi, trước tiên đánh quái nhân đối diện rồi mới nói sau.

Nghĩ đến đây Hàn Lập cùng Khúc Hồn liền phóng ra *"Hỗn Nguyên Bát"* và *"Lục Hoàng Kiếm"* bay thẳng tới chỗ chiến đấu.

Quái nhân thấy vậy nhưng vẫn không đổi sắc, ngược lại cười lớn cực kỳ càn rỡ.

Hắn hé miệng ra, một viên châu màu đen trực tiếp nghênh đón thế công của các pháp bảo.

Một tiếng nổ ầm ầm truyền đến!

Quá ngoài sức tưởng tượng của bọn Hàn Lập, khoảnh khắc viên châu mạnh mẽ va chạm cùng các pháp bảo bỗng tự vỡ tung khiến linh tính của các pháp bảo giảm mạnh, quang hoa lập tức trở nên ảm đạm.

Trong lòng tu sĩ họ Giản rất đau đớn, biểu tình cực kỳ thống khổ, hai tay bắt pháp quyết muốn thu hồi phi xoa lại.

Một kích lúc nãy khiến hắn muốn khôi phục phi xoa như bình thường cũng phải tốn cả năm tĩnh dưỡng bằng nguyên thần.

Chẳng qua lúc này hắn muốn thu hồi pháp bảo thì đã muộn một chút.

Chỉ thấy trong tiếng cười lạnh của quái nhân, bạch quang của chiếc giỏ trúc giữa không trung bỗng nhoáng lên, bỗng nhiên từ giữa bắn ra đạo hào quang màu trắng, lập tức đem mấy pháp bảo vây lại ở giữa.

"Cổ bảo, ngươi dùng chính là hồng hoang cổ bảo!" Tu sĩ họ Giản vừa thấy cảnh này, nhớ tới cái gì đó bỗng thất thanh kêu lên.

Lời này khiến Hàn Lập vừa nghe xong cũng phải rùng mình!

Cái gọi là *"Hồng hoang cổ bảo"*, thật ra chính là pháp bảo mà cổ tu sĩ tu luyện mà thôi. Mấy pháp bảo này thần thông độc nhất, uy lực lại lớn kinh người, pháp bảo hiện tại còn lâu mới bằng.

Hơn nữa phương pháp luyện chế pháp bảo và tài liệu thời cổ cũng khác biệt rất nhiều so với hiện tại, căn bản không thể thu chúng vào trong cơ thể, chỉ có thể luôn mang theo bên mình như pháp khí vậy.

Đây cũng là biện pháp duy nhất để phân biệt Hồng hoang cổ bảo với pháp bảo.

Hôm nay, tu sĩ họ Giản vừa thấy giỏ hoa quỉ dị như thế, rồi nhớ lại lúc đầu nó vẫn được đeo bên hông đối phương nên còn chưa rõ lai lịch thật sự của pháp bảo này sao!

Lại nói tiếp, lúc trước Lục Liên Điện khống chế *"Anh Lý Thú"*, cũng là dùng tới *"Kiền Thiên Qua"* cũng chính là một Hồng Hoang Cổ Bảo còn sót lại.

Trong lòng Hàn Lập tuy đối với việc *"Cổ bảo"* có điểm giật mình, hơn nữa hắn còn có vài chiêu bài sát thủ nhưng trước mắt nhiều người như vậy hắn thực không muốn xuất ra.

Bởi vì hắn luôn tin rằng, mình càng lưu lại nhiều chiêu thì càng dễ dàng thoát khỏi nguy hiểm hơn.

Hơn nữa hắn rất rõ ràng, cho dù đối phương có kiện Cổ bảo, cũng không có khả năng làm được gì dưới sự liên thủ của nhiều tu sĩ Kết Đan như vậy.

Cho nên hắn chỉ cần biểu hiện giống như một tu sĩ Kết Đan bình thường là được.

Nghĩ như vậy, Hàn Lập ngoài việc toàn lực khống chế Lục Hoàng Kiếm trong bạch khí trái công phải kích, thực sự mình cùng Khúc Hồn không có hành động gì đặc biệt, chỉ lãnh nhãn bàng quan xem biểu hiện của những người khác.

Hắn tin tưởng rằng sẽ có ra tay!

Quả nhiên, vừa nghe pháp khí kia là một kiện Cổ Bảo, trên mặt mấy người Hồ Nguyệt cũng đều lộ ra thần sắc vui mừng. Một khi là do quái nhân chủ động ra tay trước, mấy người bọn họ sẽ liên thủ giết đi đoạt bảo, dường như đây cũng là một sự tình thiên kinh địa nghĩa.

Kết quả sau một lúc do dự, hai tay tu sĩ họ Giản bắt pháp quyết, trong túi trữ vật bay ra ba đạo ô quang, chính là ba cây cờ đen dài khoảng một trượng, đằng đằng sát khí.

Tiếp theo hắn mở miệng, một cỗ hắc khí bắn tới phía trên cây cờ, nhất thời một trận quỷ khóc sói tru truyền đến, khiến cho chúng tu sĩ tâm thần dao động, váng đầu hoa mắt một trận,!

Cùng lúc đó, Hồ Nguyệt kia rõ ràng cũng không thao túng phi đao của mình nữa, sau khi hai tay chập vào nhau, một chuỗi thanh sắc lôi hỏa đánh ra.

Kim Thanh thì nhướng mày, đột nhiên đánh tới phía trên pháp bảo của mình một đạo pháp quyết, nhất thời đại ấn màu trắng phát ra âm thanh rồng ngâm, đột nhiên to lên gấp mấy lần, lập tức đàn áp hai thanh phi kiếm.

Nhìn thấy màn ba người đồng thời đại triển thần uy, trong lòng Hàn Lập chỉ cười nhạt, phỏng chừng quái nhân kia gặp rắc rối lớn rồi.

Quái nhân thấy thế công lợi hại của bọn người Hồ Nguyệt, sắc mặt chỉ khẽ biến rồi lập tức lại khôi phục vẻ cười như cũ.

Hắn đột nhiên xé toang bộ y phục ngắn tay xuống, lúc này nửa người phía trên của hắn đã trần trụi.

Hàn Lập nhìn thoáng qua, liền kinh ngạc thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi chính mình.

Chỉ thấy trên ngực gầy đét của hắn, một trái một phải đều gắn một đầu lâu nhỏ bằng nắm tay, toàn thân chúng màu đen, tóc dài xỏa xuống, không ngừng chuyển động giống như vật sống vậy, còn lúc này, lôi hỏa màu xanh cùng ba cây cờ đen đã đánh tới trước mặt quái nhân, kết quả hai ngón tay của hắn nhẹ nhàng vươn ra, trong miệng niệm một câu chú ngữ cực kỳ cổ quái.

Hai khối xương đầu lâu nhất thời phát ra âm thanh trầm thấp, một trước một sau từ ngực hắn đột nhiên bay ra, tiếp theo cắn đứt hai ngón tay quái nhân, sau đó mới cực kỳ hưng phấn nghênh đón lôi hỏa cùng hắc kỳ phía đối diện.

------oOo------

Chương 420: Phệ Kim Trùng đích uy lực

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập vừa thấy khô lâu này thì rùng mình. Điều này đã khiến hắn nghĩ đến Quỷ Linh môn của Ma đạo một chút.

Đệ tử của Quỷ Linh Môn khi đối phó với địch cũng sử dụng pháp khí giống vậy. Chỉ có điều pháp khí của bọn họ chỉ là vật chết mà thôi, không giống hắc khô lâu trước mắt, nó linh hoạt như có sinh mệnh vậy.

Khi Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn thì ba cây hắc kỳ kia đã bay đến trước một bước.

Tu sĩ họ Giản hét lớn một tiếng, lấy tay điểm điểm, ba cây hắc kỳ lập tức bắn ra tầng tầng lớp lớp hắc ti (tơ đen), đan vào nhau tạo thành một cái lưới thật lớn, hướng khô lâu phía đối diện chụp xuống.

Hắc ti cực kỳ mỏng mảnh, toàn thân phát sáng, còn mang theo hắc khí nhàn nhạt, vừa thấy đã biết không phải là vật thường.

Khô lâu vừa thấy hắc ti chụp đến, hồng quang trong hai hốc mắt trống rỗng chợt lóe, tiếp theo miệng chợt mở to, vô số lân hỏa xanh biếc từ trong đó điên cuồng bắn ra.

Ngàn vạn hắc ti vừa tiếp xúc với lân hỏa thì giống như đụng phải khắc tinh, lập tức nhanh chóng biến thành khói xanh.

Thấy vậy, thần sắc tu sĩ họ Giản đại biến, vội vàng bắt pháp quyết, muốn điều động thần thông khác của hắc kỳ.

Nhưng khô lâu màu đen này lại phóng lớn như bánh xe, sau đó chỉ trong một nhịp hô hấp, một đạo ánh sáng màu xám từ trong miệng bắn ra, quay quanh ba cây Hắc Kỳ một vòng liền cuốn chúng vào trong cái miệng đang há to của khô lâu.

Sau đó khô lâu mạnh mẽ dùng lực, *"Rạo" "Rạo"* sau khi vang lên vài tiếng thanh thúy đã đem mấy cây hắc kỳ kia cắn nát. Đồng thời do tu sĩ họ Giản cùng pháp bảo của mình có cảm ứng nên sắc mặt chợt tái nhợt, hoàn toàn mất đứt liên hệ.

"Yêu nhân, ngươi dám hủy bảo vật của ta " Tu sĩ họ Giản cực kỳ kinh sợ hét lớn. Đồng thời trong mắt không khỏi lộ ra một tia sợ hãi.

Người khác không biết, nhưng chính hắn lại rất rõ!

Ba cây Hắc Kỳ này cũng là Hồng hoang cổ bảo a! Trước kia chẳng biết đã đánh bại bao nhiêu kình địch. Không nghĩ tới hôm nay chỉ đối mặt một cái liền bị hủy ngay trong miệng của bộ khô lâu quái dị kia.

Lúc này lôi hỏa do Hồ Nguyệt phát ra cũng đang bị một Khô Lâu hút vào trong miệng, một chút hiệu quả cũng không có.

Vì thế, Hồ Nguyệt cùng tu sĩ họ Giản sau khi liếc mắt nhìn nhau thì đều có âm thầm muốn đánh trống lui quân.

Lúc này, Hàn Lập cũng vô cùng kinh ngạc!

Lúc này hắn mới biết được vì sao quái nhân dám một mình khiêu chiến một đám Kết Đan Kỳ như bọn họ, hóa ra là có ỷ trượng, trên người chẳng những pháp bảo rất nhiều, hơn nữa mỗi cái đều có thần thông không nhỏ.

Xem ra không ra tay tương trợ một chút thì mấy người bọn họ thật sự có thể đại bại quay về.

Mà Hàn Lập thì không muốn tình cảnh ấy xuất hiện.

Dù sao với đại trận này hắn cũng đã tốn tâm huyết trong mấy tháng, không muốn nhìn thấy việc sắp hoàn thành lại để cho kẻ khác hưởng.

Hơn nữa Hàn Lập tuy muốn ẩn giấu chút thực lực trước mặt mấy người này nhưng cũng luôn luôn muốn thí nghiệm uy lực của *"Phệ Kim Trùng"*, xem có thực sự xứng đáng với vị trí nằm trong Kỳ trùng bảng hay không!

Hôm nay quái nhân trước mặt này cũng không phải tu sĩ Kết Đan bình thường, đúng là đối tượng để thí nghiệm tốt nhất.

Nghĩ vậy, Hàn Lập lại nhìn về phía cuộc chiến.

Chỉ thấy bọn Hồ Nguyệt đang luống cuống tay chân, bay loạn khắp nơi trong không trung, dùng các loại pháp thuật cấp thấp liên tục đánh về hướng hai khô lâu đang đuổi sát kia. Hiển nhiên biết pháp bảo bình thường đều không có chút tác dụng với chúng nên đành chọn biện pháp lui sau ba thước, tránh khỏi mũi nhọn công kích.

Về phần pháp bảo đại ấn màu trắng của Kim Thanh cũng không có được uy phong như vừa rồi.

Nó đang dây dưa tranh đâu với hai thanh phi kiếm, bị bạch khí của giỏ hoa xuất kỳ bất ý quấn lấy và kéo về phía mình, làm cho mồ hôi trên khuôn mặt Kim Thanh thoáng cái đã chảy ròng ròng.

Cho nên lúc này Thạch Điệp đứng cạnh Khúc Hồn với tu vi Trúc Cơ kỳ nên chỉ có thể trừng mắt mà nhìn, không giúp được một tí gì.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Hàn Lập liếc quái nhân một cái, không hề chần chờ lật tay, một cái túi linh thú liền xuất hiện.

Thần thức quái nhân kia tựa hồ rất mạnh, Hàn Lập vừa liếc mắt một cái, liền bị hắn phát hiện ngay.

Hắn lập tức xoay mặt hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Lập, hung quang chợt lóe, tay sờ sờ trên người, tựa hồ muốn tìm thứ pháp bảo gì đó để đối phó với Hàn Lập.

Nhìn thấy một màn này, tự nhiên Hàn Lập sẽ tiên hạ thủ vi cường.

Lúc này, túi linh thú cầm trong tay nhẹ nhàng được ném đi, đơn thủ lại giương lên, một đạo pháp quyết màu xanh nhanh chóng bay đến trên mặt túi.

Miệng túi linh thú nhất thời run lên, hướng tới quái nhân phun ra hơn mười khối cầu.

Mấy khối cầu này to cỡ một tấc, toàn thân chỉ có hai màu kim ngân sáng ngời, vừa ra liền hóa thành hơn mười đạo hào quang bắn thẳng về phía quái nhân.

Quái nhân thấy vậy hiện ra vẻ khinh thường, cười lạnh một tiếng, không cần suy nghĩ vung ra một cái Pháp luân màu đen.

Vật ấy gào thét một tiếng, đột nhiên phóng lớn thêm mấy lần, sau đó bay đến nghênh đón mấy khối cầu.

"Ầm" "Ầm" âm thanh liên tiếp vang lên, những viên cầu này khi tiếp xúc cùng cự luân thì liền biến thành nhiều điểm tinh quang kim ngân bay tứ tán, tựa hồ bị đập nát.

"Hắc hắc ……" quái nhân điên cuồng cười rộ lên, tiếp theo chỉ tay điều khiển Pháp Luân kia, muốn nó hướng tới Hàn Lập.

Thế nhưng vào lúc này một trận âm thanh ông ông bỗng nhiên vang lên, hơn nữa thanh âm càng lúc càng lớn, chỉ trong khoảnh khắc đã trở nên cực kỳ bén nhọn, chói tai làm cho tất cả mọi người không khỏi ngạc nhiên liếc mắt nhìn, quái nhân kia lại thu hồi vẻ điên cuồng, thay vào đó là thần sắc kinh nghi.

Chỉ thấy khối cầu bị đánh nát thành những mảnh vụn kia đột nhiên như vật sống, biến thành mấy ngàn con Kim ngân giáp trùng lớn bằng ngón tay cái, hằng hà sa số bay quanh pháp luân, thanh âm bén nhọn lúc nãy chính là do lũ giáp trùng vỗ cánh gây nên, khiến người nghe xong cực kỳ kinh ngạc.

Hàn Lập không để đối phương có thời gian trì hoãn, lúc này dùng thần thức thúc giục một chút, nhất thời tất cả lũ Phệ Kim Trùng này liều mạng hướng pháp luân đánh tới, khoảnh khắc đã đem pháp bảo này biến thành màu kim ngân.

"Muốn chết!"

Quái nhân khôi phục lại tinh thần, lúc này hai tay bắt pháp quyết, khiến Pháp luân phún ra một tầng sương mù màu đen tự động di chuyển, muốn tiêu diệt lũ quái trùng.

Nhưng một tình cảnh xuất hiện khiến quái nhân trợn mắt há hốc mồm, đó chính là tầng sương mù màu đen kia vừa phun ra đã khiến lũ giáp trùng hống lên, chỉ vài cái đã cắn nuốt sạch sẽ không còn một mống.

Về phần tốc độ quay vòng của Pháp Luân rất nhanh mặc dù kích bay một bộ phận Phệ Kim Trùng, nhưng nhiều giáp trùng lập tức tiếp tục bám vào, không chút sợ hãi sự sắc bén của pháp luân.

Gặp phải tình huống này, quái nhân lộ ra vẻ hoảng sợ còn Hàn Lập thì vui mừng.

Ngay cả mắt thường cũng nhìn thấy được tốc độ từ lớn biến nhỏ của pháp luân, rồi từ nhỏ trở thành hư không, bị Phệ Kim Trùng cắn nuốt sạch sẽ, sau đó thanh âm ông ông lại xuất hiện.

Lúc này sắc mặt quái nhân đã phát xanh!

Hàn Lập không một chút khách khí chỉ tay, đàn Phệ Kim Trùng lập tức biến thành đám mây màu kim ngân, ùn ùn cuốn tới quái nhân.

Thấy được sự lợi hại của giáp trùng này, quái nhân lộ ra vài phần kinh hoảng, vội vàng vẫy tay về phía hai khô lâu đầu đang đuổi khiến bọn Hồ Nguyệt mồ hôi đầm đìa, nhất thời chúng dừng lại, chỉ sau vài lần chớp động đã phi đến bên quái nhân, trông vẻ cực kỳ dữ tợn đứng phía trước quái nhân.

Hồ Nguyệt và tu sĩ họ Giản mới có thể nghỉ xả hơi, lúc này thở phào một hơi rồi dừng lại phía xa xa, có chút giật mình nhìn lại.

Có vẻ quái nhân vẫn chưa yên tâm, trên tay hàn quang chợt lóe, đã thấy xuất hiện một thanh chủy thủ.

Chần chờ một chút, sắc mặt hắn bỗng trở nên dữ tợn giơ tay chém xuống, thêm hai ngón tay lại bị chặt đứt.

Hai khô lâu kia vừa thấy thế, lập tức bay đến, chia nhau ra nuốt chửng, sau đó phát ra tiếng ô ô quái dị, bộ dáng cực kỳ vui mừng.

Hai mắt quái nhân trừng lớn, sau đó hé miệng ra, hai đạo ô quang bắn vào trán của khô lâu.

Nhất thời hai bộ hắc khô lâu dưới một trận rên rỉ thống khổ, hình dạng bắt đầu trở nên biến đổi.

"Bụp, bụp" hai tiếng, hai chiếc sừng như sơn dương mọc ra từ trên Thiên linh cái, tiếp theo răng trong miệng cũng dài ra vài tấc, hình dáng tựa hồ cực kỳ sắc bén, còn đầu tóc rối bời cũng biến thành màu đỏ, hình dáng nhanh chóng biến thành quỷ đầu.

"Đi" Thấy bộ khô lâu hoàn thành quá trình biến hóa, trong lòng quái nhân nhẹ nhõm, dùng tàn chỉ (ngón tay bị cụt) điểm về phía đám Phệ Kim trùng.

Ánh sáng xanh biếc quái dị chợt lóe, quỷ đầu lập tức nghe lời hóa thành hai đạo hắc quang, phát ra tiếng quỷ tru thật dài bay đi.

Phệ Kim Trùng vừa thấy quỷ đầu bay vụt đến, lập tức dưới điều khiển của Hàn Lập chia làm hai đàn, binh phân lưỡng lộ hung hăng nghênh đón.

Bộ hắc khô lâu nay biến thành hình đầu quỷ mở cái miệng to ra, so với trước kia còn lớn hơn mấy lần, lân hỏa màu xanh biếc xuất hiện, vừa lúc phun lên đàn Phệ Kim Trùng phía trước, đánh cho chúng hỗn loạn, bay xa mấy trượng.

Đàn Phệ Kim trùng trở nên hỗn loạn.

Quái nhân lộ ra sắc mặt vui mừng, nhưng chỉ duy trì trong nháy mắt liền biến mất vô ảnh vô tung.

Bởi vì Phệ Kim Trùng bị lân hỏa phun trúng chỉ bắn ra rồi lăn lộn mấy vòng, sau đó liền giương cánh bay lên như không có chuyện gì, ngay cả một chút tổn thương cũng chẳng thấy.

Vẻ mặt của quái nhân lúc này trở nên khó tin.

Phải biết rằng lân hỏa mà quỷ đầu này phún ra chính là Bích Uyên Quỉ Hỏa so với đan hỏa còn ghê gớm hơn ba phần, làm sao mà ngay cả một tiểu trùng cũng không bị cháy chết được?

Chỉ là lúc này Quỷ đầu không có biện pháp với lũ Phệ Kim Trùng, còn lũ Phệ Kim Trùng cũng nhất thời không thể đột phá lân hỏa của quỷ đầu được, nhất thời khiến cho thế cục trở thành giằng co.

Quái nhân khẽ nhíu mày, đang cố nghĩ đối sách.

Nhưng lúc này bỗng nhiên một trận ông ông so với trước còn lớn hơn mấy phần từ xa xa vang lên.

Quái nhân không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại, sắc mặt nhất thời vô cùng trắng bệch, ngay cả một tia huyết sắc cũng không có.

------oOo------

Chương 421: Phong Linh Trụ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chỉ thấy không trung phía xa xa, chẳng biết khi nào xuất hiện một đám trùng vân (đám mây Phệ Kim trùng) dài đến hơn mười trượng, cơ hồ khiến cả nửa bầu trời đều biến thành màu ngân kim. Âm thanh ông ông thật lớn kia chính từ trong đó phát ra.

Mà ở phía bên dưới là Hàn Lập với vẻ mặt không chút thay đổi nhìn quái nhân, ánh mắt lạnh lẽo vô cùng, giống như đang xem một người chết vậy, mở miệng nói một từ *"Đi"*.

Nhất thời đám trùng vân thật lớn đen kịt khí thế long trời lở đất tiến thẳng đến quái nhân.

Tay chân quái nhân lạnh lẽo, đàn quái trùng lúc này so với trước kia phải nhiều hơn chục lần, căn bản hắn không có khả năng ngăn cản được, cực kỳ kinh hãi muốn rút lui.

Vì thế sắc mặt hắn rất khó coi, vung tay một cái, đem giỏ hoa hóa thành một đạo bạch khí quay trở về trong tay, sau đó lại hướng hai đầu quỷ đánh ra hai đạo pháp quyết màu đỏ, trong miệng lẩm nhẩm niệm một câu chú ngữ khó hiểu. Tiếp theo ngay cả phi kiếm cũng bỏ lại, sau đó không chút do dự quay đầu trốn chạy.

Quái nhân chạy trốn quyết đoán như vậy khiến Hàn Lập ngẩn ra.

Hai đầu quỷ điên cuồng phun ra vài đạo lân hỏa, rồi cũng muốn phi độn theo nhưng Hàn Lập sao để chúng dễ dàng chạy trốn như vậy được.

Dưới sự điều khiển của hắn, trùng vân thật lớn trong khoảnh khắc hoàn toàn bao phủ lại, mặc cho chúng điên cuồng phun lân hỏa thế nào cũng bị mấy vạn Phệ Kim Trùng cắn nuốt đến một điểm cũng không còn.

Nhất thời trên bản thể của quỷ đầu bị vô số Phệ Kim Trùng bám dính.

Thấy vậy, Hàn Lập biết chúng sắp tiêu rồi, đang muốn thu hồi Phệ Kim Trùng để đuổi theo quái nhân thì bỗng nhiên hai tiếng nổ thật lớn truyền đến.

Quỷ đầu bị bao phủ khắp nơi, thế nhưng lại tự bạo, ngọn lửa màu xanh biếc trong lúc nhất thời đem một mảng lớn Phệ Kim Trùng vây lại bên trong

Đầu tiên trong lòng Hàn Lập cả kinh nhưng lập tức an tâm.

Bởi vì tâm thần hắn cảm ứng được lũ Phệ Kim Trùng này ngoài mấy trăm con ở trung tâm bị thiêu chết thì đại bộ phận đều không việc gì.

Có thể thấy được mấy con Phệ Kim Trùng chưa trưởng thành này không phải là không bị tổn thương, một khi vượt quá giới hạn nhất định thì sẽ bị tiêu diệt.

Tuy nhiên như vậy cũng khiến Hàn Lập rất hài lòng rồi, dù sao Phệ Kim Trùng vừa ra tay, liền bức cho hai đầu quỷ cực kỳ lợi hại kia phải tự bạo. Tin tưởng rằng tu sĩ Kết Đan bình thường gặp phải chúng thì tuyệt đối không phải là đối thủ.

Nghĩ như thế, Hàn Lập không nói hai lời, biến thành một đạo hào quang, thu hồi lũ Phệ Kim Trùng đầy trời kia rồi đuổi theo quái nhân.

Suy nghĩ của Hàn Lập rất đơn giản, một khi đã cùng quái nhân này kết thành thâm cừu, đương nhiên phải giải quyết luôn đối phương, cho nên sao có thể để người này dễ dàng mất hút khỏi tầm mắt được.

Đồng thời Khúc Hồn dưới sự điều khiển của hắn cũng biến thành một đạo hoàng mang bay tới chỗ Hàn Lập để cùng nhau đuổi theo.

Về phần bọn người Hồ Nguyệt và Kim Thanh thì vẫn đứng yên tại chỗ nhìn nhìn nhau, tựa hồ vẫn không thể tưởng được một mình Hàn Lập có thể khiến quái nhân chạy mất dép như vậy.

Độn thuật của quái nhân có chút thần diệu, Hàn Lập dùng toàn lực điều khiển Lục Hoàng kiếm nhưng vẫn không rút ngắn được chút khoảng cách nào. Trong nháy mắt ba người đã một trước một sau truy đuổi mấy chục dặm, mắt thấy sắp ra khỏi phạm vi hoang đảo.

Gặp tình hình này, hàn quang trong mắt Hàn Lập chợt lóe, sau khi hít sâu một hơi, trong cơ thể đột nhiên bắn ra bảy thanh tiểu kiếm màu xanh biếc to khoảng bàn tay.

Mấy thanh tiểu kiếm này bay quanh thân thể hắn một vòng rồi hợp lại biến thành một cự kiếm xanh biếc.

Thân hình Hàn Lập bỗng nhoáng lên, người cùng Khúc Hồn đã đứng trên cự kiếm.

Lục mang đại thịnh, tốc độ Hàn Lập so với vừa rồi nhanh hơn gần gấp rưỡi, biến thành một đạo hào quang xanh biếc bay vụt đi.

Sau thời gian khoảng một chén trà nhỏ Hàn Lập đã nhìn ô quang phía trước. Sắc mặt phủ một lớp khí lạnh, giương tay lên, hai thanh tiểu kiếm xanh biếc giống nhau phóng đi. Đồng thời Hỗn Nguyên Bát của Khúc Hồn cũng biến thành một đạo hoàng mang bay theo.

Quái nhân đang chạy trốn phía trước rõ ràng cũng đã phát hiện Hàn Lập truy sát không tha, bởi vậy khi Hàn Lập cùng Khúc Hồn ném pháp bảo tới thì hắn cũng lập tức ném một cái khô lâu ra, miệng mở to ra nghênh đón. Còn quái nhân cũng không thèm quay đầu nhìn lại mà vẫn tiếp tục ngự khí phi hành.

Trong suy nghĩ của quái nhân, có khô lâu kia ngăn cản thì tối thiểu hắn cũng tranh thủ được một ít thời gian.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, không lên tiếng, tay bắt pháp quyết, lục quang của hai thanh phi kiếm lóe lên, đột nhiên biến thành bốn đạo kiếm quang thật giả khó phân, trong đó hai đạo cùng với Hỗn Nguyên Bát đánh thẳng đến quỷ đầu, còn hai đạo khác không tiếng động hợp với thanh phi kiếm dài một thước, lặng lẽ đề thăng tốc độ từ sau lưng của quái nhân vọt tới.

Phi kiếm sau khi hóa hợp với nhau thì tốc độ cực nhanh, đảo mắt đã tới phía sau quái nhân.

Chẳng qua quái nhân tựa hồ cảm ứng được cái gì đó, bỗng nhiên quay đầu lại, liếc mắt liền thấy quang mang màu xanh chỉ cách hắn có năm, sáu trượng.

Sắc mặt quái nhân trở nên tái nhợt, không còn chút máu.

Tuy nguy cấp nhưng hắn ra ý nghĩ, nhanh chóng hé miệng, phun ra một đoàn hắc khí đón phi kiếm, sau đó liền vội vàng tăng tốc phi độn, muốn tránh qua một bên.

Phi kiếm được Hàn Lập điều khiển, không chút do dự phóng vào trong màn hắc khí, một đạo hồ quang điện màu vàng bỗng xuất hiện, hắc khí nhất thời bị đánh tan không còn một mảnh.

Tiếp theo lục quang chợt lóe, thanh phi kiếm xanh biếc không bị ngăn cản chút nào chỉ nháy mắt đã cắm phập vào ngực quái nhân.

Quái nhân vẫn không thể tin được, cúi đầu nhìn nhìn phi kiếm, lộ ra vẻ khó hiểu, chưa kịp nói câu nào thì bị hồ quang điện phóng ra, cả người biến thành tro bụi.

Hàn Lập vội vàng bay đến phía trước, thân hình chỉ nháy vài cái đã đem ba thứ vật phẩm nắm trong tay, sau đó định thần nhìn lại.

Ngoài cổ bảo pháp khí giỏ hoa kia cùng túi trữ vật ra còn có một bộ cuộn tranh với hồng quang lấp lánh, xem ra có ẩn chứa linh khí, cho dù không phải hồng hoang cổ bảo thì cũng tuyệt đối là một loại pháp bảo không tầm thường.

Hàn Lập mừng thầm đưa quyển trục nhẹ nhàng mở ra, vừa thấy không khỏi ngây ngẩn cả người.

Sau khi giương mắt nhìn bức họa nửa ngày, Hàn Lập mới chậm rãi khép lại, trên mặt lộ ra vài phần thâm trầm, mạnh mẽ ngăn chặn nghi hoặc trong lòng, Hàn Lập lại lặng lẽ bay đến phía khô lâu.

Hắc khô lâu không có chủ nhân điều khiển, trôi nổi bất định giữa không trung, tuy tà khí trên cả ngườikhông giảm nửa phân nhưng lại hoàn toàn mất đi linh tính.

Hàn Lập nhìn nhìn một chút, sau đó nhíu mày.

Nói thật đồ vật quỷ dị như vậy chính là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Nghĩ mãi cũng không thể biết được lai lịch của vật này là gì, nhưng là trong lòng lại có chút không nỡ buông bỏ, sau khi trù trừ liền thu nó vào bên trong một hộp ngọc.

Sau đó Hàn Lập mới đảo quanh một vòng rồi mang theo Khúc Hồn trở về.

Kết quả là tại nửa đường, Hàn Lập liền gặp được bọn Kim Thanh đang tiến đến tương trợ.

Bọn họ vừa thấy hai người Hàn Lập phi độn trở về nhất thời vui mừng.

"Hàn đạo hữu, yêu nhân kia sao rồi? Chẳng lẽ hắn đã trốn thoát được?" Kim Thanh không kìm hãm được liền mở miệng hỏi.

"Đã bị ta tiêu diệt!" khuôn mặt Hàn Lập không đổi nói.

"Tiêu diệt, như vậy thật quá tốt, ta xem người này tà khí xung thiên, nếu về sau nhằm vào chúng ta mà dây dưa thì thật đúng là sự việc cực kỳ phiền toái." Sau khi Kim Thanh nghe xong thì thở phào một hơi nói.

Hồ Nguyệt cùng với tu sĩ họ Giản ở bên cạnh sắc mặt hơi đổi, trong ánh mắt không khỏi hiện ra vài phần kính sợ.

Dù sao tại tu tiên giới vẫn theo quy tắc cường giả vi tôn (kẻ mạnh làm chủ).

Tiếp theo mấy người lại bay về, vị thạch tiên tử kia đang lo âu chờ đợi bọn họ.

Mấy người tập trung lại với nhau thương lượng một chút, sau đó thấy rằng nên phá trận ngay là tốt nhất, không nên để đêm dài lắm mộng, xuất hiện sự tình gì ngoài ý muốn nữa.

Vì thế, mấy người lại đứng đúng vị trí cũ, đợi sau khi Hàn Lập khôi phục tâm cảnh liền trở lại thúc giục trận kỳ và trận bàn.

Quá trình phá giải đạo cấm chế cuối cùng này lại cực kỳ thuận lợi, sau khi đánh tan màn hào quang bảo hộ đỏ sậm kia, ngay cả một con Sí Ác cũng đều không kịp thoát, bị mấy người dùng pháp khí Thủy thuộc tính đánh cho không còn một mảnh.

Vẻ mặt ai nấy đều cực kỳ vui mừng, sau đó nhìn về phía cây cột đá kì lạ đã được phơi bày ra.

Một khi đã không có trở ngại của cấm chế, lấy thần thức cùng nhãn lực mọi người thì dù không tiến đến gần cũng sẽ nhìn thấy rõ tất cả những thứ trên cột đá.

Cột đá có những phù văn (ký hiệu) vô cùng quái dị, từ trên xuống dưới cột đá tổng cộng có tám phù hào cổ văn dạng minh ấn thật lớn, còn có vô số những cái kỳ dị khác, hơn nữa cả cột đá được khảm rất nhiều loại Âm dương ngọc quý hiếm, chúng được phân bố đều trên cột đá, lóe ra ánh sáng hắc bạch nhàn nhạt.

Mọi người xem một lúc đều không thể hiểu được, nhìn nhau rồi lâm vào trầm tư, cố gắng nhớ lại các tài liệu có liên quan.

"Phong Linh Trụ"

Chỉ sau một lát vị Thạch tiên tử có tu vi thấp nhất liền hít một hơi lạnh, kêu lên tên của cây cột đá.

Hàn Lập cùng những người khác vừa nghe xong, đầu tiên rùng mình một cái, sau đó tất cả đều nhìn nhau nghi hoặc.

"Thạch tiên tử không nhìn lầm chứ? Đây chính là Phong Linh Trụ sao?" Thanh âm Hồ Nguyệt có chút khô khốc hỏi.

"Tuyệt đối không thể sai! Trong động phủ của ta có một quyển điển tịch về pháp trận chuyên môn giới thiệu những thứ liên quan tới Phong Linh Trụ. Mà hình dạng cùng phù văn của cột đá này lại giống y hệt. Không nên xem nó giống như cột đá bình thường được, kỳ thật phải có hỗn hợp của chục loại tài liệu luyện khí rất trân quý mới có thể tạo thành nên nó có giá trị đến năm, sáu ngàn linh thạch." Hai mắt Thạch Điệp tỏa sáng, vẻ mặt cực kỳ hưng phấn giảng giải.

------oOo------

Chương 422: Thất Hà Liên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cái gọi là *"Phong Linh Trụ"* kỳ thật chính là cổ tu sĩ là một loại pháp khí cự đại chuyên môn phong ấn linh khí phụ cận, hoàn toàn ngăn cách hoàn toàn linh khí tiết ra ngoài.

Mà loại pháp khí hiếm thấy này bình thường dùng cho hai loại mục đích.

Một loại chính là để phong ấn linh dược nào đó cực kỳ trân quý, phòng ngừa linh khí tiết ra ngoài khiến linh tính mất đi, mới có thể tiêu tốn công sức lớn như thế.

Một loại còn lại chính là trấn áp yêu ma quỷ linh lợi hại, dùng nó để tránh bọn chúng biến hóa trốn đi.

Cho dù là loại nào thì lần này cũng đại biểu cho việc bọn Hàn Lập có phát hiện không phải là nhỏ.

Linh dược thì không nói, nếu thật sự Phong Linh Trụ trấn áp lệ quỷ nào đó thì sau khi thu phục cũng có thể giam cầm vào trong pháp bảo, là tài liệu tốt nhất để tăng uy lực của nó.

Chẳng qua trong lòng bọn họ cũng hiểu được, một khi đã sử dụng Phong Linh Trụ để trấn áp thì ma quỷ này khẳng định không phải là dễ chơi, cũng có thể sau khi bọn họ tiến vào, thu phục không được còn bị nó cắn trả lại.

Bởi vậy mấy người sau khi liếc mắt nhìn nhau, mặt tuy lộ ra vẻ kinh hỉ, nhưng không ai dám hấp tấp tiến tới nhìn.

Sau khi im lặng nửa ngày, Kim Thanh liền cười khổ một tiếng, lẩm bẩm nói một câu:

"Cái này thật sự có chút đau đầu! Tuy nhiên chúng ta đã tiêu phí

nhiều sức lực như vậy, chẳng lẽ mọi người lại định quay đầu bước đi sao?"

"Nếu bỏ thì các ngươi cứ bỏ còn ta tuyệt đối sẽ không đâu! Đừng nói bên trong không nhất định có yêu ma, mà chính là có thì ta cũng muốn thử thu phục." Tu sĩ họ Giản chắp tay sau lưng, lạnh lùng nói.

"Hồ đạo hữu, ngươi nghĩ như thế nào?" Kim Thanh mỉm cười không nói gì, xoay mặt hướng Hồ Nguyệt hỏi.

"Đạo hữu cũng rõ, tán tu chúng ta bởi vì không muốn chịu người khác câu thúc, cho nên có chút tiêu diêu tự tại hơn, nhưng so với các tu sĩ cùng cấp thì nghèo khó hơn nhiều, khó có được một cơ hội như thế này. Cho nên tại hạ nhất định phải nắm lấy!" Hồ Nguyệt trầm ngâm trong chốc lát, sau đó hạ quyết tâm nói.

Nghe đến thế, Kim Thanh không lộ ra vẻ ngoài ý muốn, lại nhìn phía Hàn Lập.

"Ta thì không có vấn đề, nếu đại đa số mọi người đều nguyện ý đi vào tìm kiếm thì ta cũng sẽ đi xem xem." Hàn Lập liếc mắt rồi nhàn nhạt nói.

Hắn có bảy mươi hai thanh *"Thanh Trúc Phong Vân Kiếm"* luyện chế từ Thiên Lôi trúc thì sao có thể sợ yêu ma quỷ quái chứ.

"Không cần hỏi ta. Ta tuy chỉ có tu vi Trúc Cơ kỳ nhưng xảo hợp là trên người có một món pháp bảo trừ ma lợi hại do gia phụ cấp cho, cho dù không địch được thì cũng vẫn có khả năng tự bảo vệ." Thạch Điệp không đợi Kim Thanh hỏi đến mình, chủ động trả lời.

"Được rồi! Một khi chư vị đạo hữu đều không muốn ra về tay không thì chúng ta hãy nhổ nó lên đi!" Kim Thanh khẽ thở dài một tiếng, thần sắc cẩn thận nói.

"Hắc hắc! Chuyện này thì không cần Kim đạo hữu nói, tất cả mọi người sẽ không đem mạng nhỏ của mình ra đùa giỡn đâu. Chỉ là chúng ta phải nói trước, nếu thực sự lệ quỷ hay yêu ma thì ai thu

phục được thì nó sẽ thuộc về người đó, không được tranh đoạt với nhau." Dị quang trong mắt tu sĩ họ Giản chớp động, đột nhiên chậm rãi nói.

"Đương nhiên, nếu như thế thì phải dựa vào bổn sự hàng phục mà thôi." Kim Thanh không phản đối nói.

Những người khác tự nhiên cũng không có ý kiến phản đối nào.

Tu sĩ họ Giản thấy vậy, tinh thần rung lên, sắc mặt không khỏi lộ ra vài phần vui mừng.

"Thế nào, chẳng lẽ Giản đạo hữu lại có phương pháp hàng ma đặc thù nên mới tự tin như vậy?" Sau khi Thạch Điệp liếc mắt, bỗng nói một câu như cười như không.

"Cái này …… Thật sự cũng không dối gạt các vị đão hữu, công pháp mà tại hạ tu luyện chính xác có một loại thần thông chuyên môn đối phó quỷ ma. Vốn tưởng rằng cả đời sẽ không dùng được, không nghĩ tới hôm nay có thể thử một lần." Tu sĩ họ Giản thoáng do dự một chút rồi sau đó thẳng thắn thừa nhận.

"Yêu nhân mà vừa rồi Hàn đạo hữu tiêu diệt đã sử dụng Hắc Khô Lâu giống như một loại yêu ma tế luyện ra, hình như Giản tu sĩ ứng phó có chút khó khăn?" Vẻ mặt vị Thạch tiên tử này lộ ra vài phần không tin tưởng nói.

"Khục! Để Thạch tiên tử chê cười rồi. Loại thần thông này của Giản mỗ phải có chút thời gian chuẩn bị trước mới có thể sử dụng, vì khi đấu với yêu nhân có chút trở tay không kịp thành ra chật vật như thế." Tu sĩ họ Giản gãi gãi đầu, có điểm xấu hổ giải thích.

Nghe đến đó, Thạch Điệp mới khẽ gật đầu rồi không nói thêm gì nữa, lại quay đầu nhìn về phía Phong Linh Trụ kia.

"Một khi chư vị đạo hữu đều không muốn buông tay, vậy động thủ thôi! Muốn nhổ Phong Linh Trụ này lên thật có chút phiền toái, nhất định phải dùng lực lớn xoay chuyển nó vài vòng mới có thể đánh đổ nó xuống đất." Thạch Điệp lộ ra vẻ hưng phấn giải thích.

Những người khác nghe xong lời này, đều mắt to mắt nhỏ nhìn nhau.

Bọn họ tuy là người tu tiên nhưng thật sự khí lực lại không có bao nhiêu, cho dù thi triển thêm *"Cự Lực Phù"* (phù lục tăng sức mạnh lực lượng) chỉ sợ cũng không thể lay động được cột đá lớn thế này.

Thấy vậy Hàn Lập liền nhíu mày, trong lòng thầm phân phó một tiếng.

"Để ta đi, tại hạ vừa lúc có chút khí lực." Khúc Hồn đứng dậy trầm giọng nói, sau đó hướng cột đá đi đến.

Nghe thấy vậy bọn Hồ Nguyệt có chút lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Dù sao Khúc Hồn từ lúc đến đây rất hiếm khi mở miệng, hôm nay lại chủ động nhận làm việc này khiến mấy người bọn họ khẽ giật mình.

"Vậy làm phiền Khúc đạo hữu vậy!" Thạch Điệp tò mò nói một tiếng.

Mà Khúc Hồn dường như không nghe thấy, đi nhanh mấy bước đã đến trước cột đá, trên người hoàng quang chợt lóe, thi triển Cự Lực phù lên người.

Tiếp theo đem ống tay áo phất vài cái, rồi quát lớn một tiếng, đột nhiên hai tay trên dưới ôm lấy cột đá.

Cột đá cao chừng hai trượng, phát ra tiếng nổ chấn động ầm ầm, bắt đầu có chút chuyển động.

Những người khác thấy vậy nhất thời mừng rỡ.

Những thớ gân của hai cánh tay Khúc Hồn lộ ra, lờ mờ phát ra hồng quang hộ thể, sau khi quay cột đá chuyển động ba vòng, dùng sức đẩy qua một bên, tiếp theo thân hình đột nhiên lùi về phía sau.

Trong tiếng ầm ầm, cột đá kia hơi bị ngã sang một bên, làm xung quanh cũng rung nhè nhẹ, tạo thành một rãnh thật sâu, có thể thấy được cột đá này rất nặng.

Nhưng thực ra mọi người không để ý đến cột đá, mà là nhìn cái động lớn đột nhiên lộ ra trên mặt đất sau khi Phong Linh trụ đổ xuống.

Động này tối đen, kèm theo gió lạnh thổi ra, còn có bậc thang bằng đá trắng không lớn dẫn thẳng xuống lòng đất.

"Đi thôi!" Tu sĩ họ Giản sau khi nhìn nó trong chốc lát, không nói lời thứ hai đã dẫn đầu đi xuống.

Mấy người khác trù trừ một chút nhưng cuối cùng cũng theo sát đi xuống, đã đến nước này thì không ai có ý định lùi bước nữa.

Hàn Lập nhìn thấy chúng tu sĩ ẩn ẩn mang theo vẻ hưng phấn đi vào trong động thì vẫn đứng tại chỗ, không lập tức động thân mà lấy tay sờ sờ cằm, lộ ra vẻ lưỡng lự.

Đột nhiên tay hắn vừa lật, đem họa trục với hồng quang lấp lóe ra nhìn.

Một lát sau trong mắt hắn lộ ra thần sắc đăm chiêu, rồi mới đem vật ấy thu lại, hướng địa động đi vào.

Khúc Hồn cũng theo sát phía sau.

Địa động rất sâu, ước chừng sau khi đi được một khắc, Hàn Lập mới đến bậc đá cuối cùng.

Trước mắt sáng ngời, một đại sảnh diện tích rộng khoảng hơn hai mươi trượng xuất hiện.

Ngoại trừ con đường vừa vào thì sảnh này còn có hai cửa bên hình bán nguyệt ở trái phải chẳng biết thông đi nơi nào. Trên đỉnh đại sảnh được khảm rất nhiều viên Dạ minh châu to bằng nắm tay, khiến nơi này biến thành mầu trắng nhũ, vách tường bốn phía lấp lánh, tựa hồ trên đó đã được thi triển pháp thuật, khiến nó cực kỳ xinh đẹp.

Mà bọn Hồ Nguyệt xuống trước đang đứng ở giữa đại sảnh không nhúc nhích, nhìn chằm chằm về cùng một hướng, không ngừng lẩm bẩm, giống như đang nghiên cứu cái gì vậy.

Lòng hiếu kỳ của Hàn Lập nổi lên, bước vài bước đi qua.

"Đây là?" vừa thấy rõ thứ mọi người đang nhìn chăm chú, Hàn Lập lộ ra một tia ngạc nhiên.

Chỉ thấy một bộ hài cốt trắng tinh như ngọc nằm bên cạnh một cái ao không lớn, trên đầu lâu còn cắm một mũi tên nhỏ màu xanh biếc dài khoảng một thước, đem đầu lâu cắm chặt xuống đất, có vẻ cực kỳ quỷ dị.

Nhưng ánh mắt mọi người lại không để ý nhiều đến bộ hài cốt này, mà ngược lại toàn bộ tinh thần đều kích động nhìn một đóa sen ba màu rực rỡ ở trong ao.

Đóa hoa sen này vẫn còn chưa nở, lúc này chỉ là một chiếc nụ mà thôi nhưng nó có kích thước khoảng bằng miệng bát, tản mát ra hào quang ba màu đỏ, vàng, xanh.

Khiên cho người ta không thể tưởng tượng được chính là không trung bên trên đóa hoa sen mấy tấc, đột nhiên xuất hiện một cầu vồng bảy màu xinh đẹp lung linh, hào quang lấp lánh, cực kỳ rực rỡ.

Mà ngay cả nước trong ao nơi đóa hoa sen mọc cũng không phải nước bình thường mà là một loại dung dịch màu trắng sữa, tản ra dị hương.

"Thất Hà Liên! Không sai, tuyệt đối là vật ấy, ta còn tưởng rằng nó chỉ có trong truyền thuyết thôi chứ, không nghĩ tới nó thật sự tồn tại mà nước ao kia….chẳng lẽ chính là thạch nhũ ngàn năm sao?" Hai mắt Hồ Nguyệt nhìn chòng chọc, lẩm bẩm nói.

"Trách không được phía trên lại bố trí nhiều trận pháp cấm chế như vậy, lại còn dùng cả Phong Linh trụ phong ấn nữa! Ta nếu có

hai thứ như thế này thì bố trí vài chục tầng cấm chế cũng không ngại a." Thạch Điệp mắt không chớp, nhìn chằm chằm đóa hoa sen, vẻ mặt cực kỳ mê say nói.

"Tuy nhiên không biết hài cốt này là của ai? Chẳng lẽ lại là của chủ nhân động phủ?" Dường như Kim Thanh từ trong rúng động bừng tỉnh lại, liếc mắt nhìn hài cốt, có chút kỳ quái hỏi.

*"Quản chuyện này làm gì? Lần này chúng ta phát tài rồi! Đóa Thất Hà Liên này tuy mới có bau màu nếu lấy tới tay rồi đem đấu giá, tuyệt đối sẽ có giá "*trên trời*"."* Tu sĩ họ Giản cũng không quay đầu lại, trực tiếp nói, trong mắt tràn đầy vẻ tham lam.

------oOo------

Chương 423: Kịch độc

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thất Hà Liên này rất nổi tiếng sao? Nó có công dụng đặc biệt gì?" Hàn Lập đứng ở phía sau chúng tu sĩ nói không nhanh không chậm.

Vừa nghe thanh âm này, đám người ở trước rùng mình một cái, lập tức đầu óc thanh tỉnh lại vài phần, có vẻ mất tự nhiên nhìn lại phía Hàn Lập.

Uy lực của Phệ Kim Trùng mấy người này đều đã thấy qua. Cho dù mấy người bọn họ liên thủ chỉ sợ cũng không phải đối thủ của đám quái trùng đó. Hiện tại phát hiện thứ trân quý như thế, bọn họ theo bản năng đều cảm thấy chút bất an.

Cho dù Kim Thanh, người đã mời Hàn Lập cũng lộ ra một chút chần chừ.

Bằng tâm cơ của Hàn Lập, vừa thấy thần sắc của mấy người này thì đã đại khái biết được trong lòng họ đang nghĩ gì, trong mắt không khỏi lóe lên một tia giễu cợt.

Nhưng tia dị sắc này liền được hắn nhanh chóng chôn dấu trong lòng, trên mặt vẫn làm như chẳng biết gì tiếp tục hỏi:

"Thất Hà Liên, cái tên thật kỳ lạ! Ta xem qua cũng không ít điển tịch nhưng như thế nào lại không hề có chút ấn tượng nào nhỉ?"

Chúng tu sĩ đối diện sau khi liếc mắt nhìn nhau rồi Hồ Nguyệt bỗng ho khan một tiếng, cười cười giải thích cho Hàn Lập:

"Xem ra Hàn đạo hữu luôn luôn khổ tu, rất ít tiếp xúc với sự việc bên ngoài. Cái tên Thất Hà Liên này cho dù đạo hữu có tra qua tất cả điển tịch về linh thảo chỉ sợ cũng không thấy. Trong các truyền thuyết xa xưa truyền miệng thì Thất Hà Liên chính là vật thường

xuyên xuất hiện. Nghe nói phàm nhân sau khi dùng nó thì có thể cải tử hồi sinh, người tu tiên ăn vào thì tu vi tăng mạnh, thậm chí lên được một cấp. Đây chính là tiên gia chi vật trong truyền thuyết!"

Nói xong mấy lời này, cho dù Hồ Nguyệt đối với Hàn Lập vẫn có một tia đề phòng nhưng trên mặt vẫn không dấu được hiện lên một tia hưng phấn.

"Thực không giả, thần diệu vậy sao?" Ánh mắt Hàn Lập nhíu lại, dường như có vẻ không tin.

"Cái này thì không biết, bởi vì nếu không phải hôm nay chính mắt nhìn thấy Thất Hà Liên thì thật sự ta cũng không tin thế gian có vật ấy! Chẳng qua khẳng định sẽ có tu sĩ tốn nhiều linh thạch để mua nó, việc này mới thực" Hồ Nguyệt cười hắc hắc nói.

"Ra là vậy!" Hàn Lập nhàn nhạt gật gật đầu, liền không hề nhìn Thất Hà Liên nữa, ngược lại cúi đầu nhìn hài cốt màu trắng tinh khiết kia, hiện ra biểu tình cực kỳ hứng thú.

Nhìn thấy Hàn Lập không thờ ơ như vậy, mấy người khác mới ngầm thở phào nhẹ nhõm.

"Giản đạo hữu, ngươi đi hái Thất Hà Liên kia xuống đi, đợi sau khi đấu giá chúng ta sẽ phân chia linh thạch công bằng. Thạch tiên tử, phiền ngươi xem thử xem xung quanh có bố trí cấm chế hay trận pháp gì hay không." Hồ Nguyệt hướng tu sĩ họ Giản cùng Thạch Điệp đưa mắt ám hiệu, nhân cơ hội phân phó.

Sau khi hai người nghe xong, có chút đăm chiêu liếc nhìn Hàn Lập, rồi mới đáp ứng.

Do thấy thực lực của Hàn Lập quá mạnh mẽ nên mấy người không khỏi có cùng suy nghĩ, đối với Hàn Lập có tâm tư bài xích.

Kim Thanh nghe xong, trên mặt hiện lên một tia do dự, tựa hồ định nói cái gì nhưng sau khi suy nghĩ thì không mở miệng nữa.

Mà Hàn Lập lúc này đang nửa ngồi bên cạnh bộ hài cốt kiểm tra thứ gì đó, thần sắc vẫn bình thường mới khiến Hồ Nguyệt đang chăm chú nhìn hắn yên tâm một chút.

"Bên cạnh ao không có cấm chế, Giản đạo hữu có thể yên tâm hái nó." Thạch Điệp dùng vài loại pháp khí kiểm tra qua một chút, rồi khẳng định nói.

Tu sĩ họ Giản vừa nghe lời ấy, lập tức mừng rỡ bước qua.

"Cẩn thận một chút, nghe nói Thất Hà Liên không thể dùng pháp khí mà chỉ có thể dùng tay của mình để hái xuống. Nếu không sẽ lập tức bị khô héo!" Thần sắc Hồ Nguyệt vừa động, phảng phất nhớ tới cái gì đó vội vàng mở miệng nhắc nhở.

Tu sĩ họ Giản cũng không quay đầu lại mà chỉ khoát tay áo, tỏ vẻ mình đã biết.

Tâm tư hắn lúc này hoàn toàn đặt lên đóa Thất Hà Liên kia.

Đứng bên cạnh bờ ao do mỹ ngọc lấp lánh tạo thành, tu sĩ họ Giản nghiêng về phía trước, giơ hai ngón tay cẩn thận hướng về nụ hoa ba màu kia.

Mấy người Thạch Điệp theo động tác của hắn cũng không nhịn được, nín thở, mắt không nháy, nhìn chăm chú vào mỗi một hành động của hắn.

"Ồ!" Hắn bỗng phát ra một thanh âm kinh ngạc.

"Làm sao vậy?" Hồ Nguyệt cùng Thạch Điệp không hẹn mà cùng đồng loạt mở miệng hỏi, trên mặt tất cả đều hiện ra vẻ lo lắng.

Về phần họ lo lắng cho người đi hái hay là lo lắng cho vật được hái thì cũng khó mà biết được.

"Có điểm cổ quái, sao bông hoa này lại rắn chắc như thế? Dường như rất khó để nhổ lên." Tu sĩ họ Giản thu ngón tay trở về, hoạt động một chút rồi nghi hoặc nói.

"Nếu nhổ không lên thì lấy tay ngắt vậy!" Đôi mắt Hồ Nguyệt sau

khi di chuyển, lên tiếng đề nghị.

"Trực tiếp ngắt xuống? Như vậy sẽ khiến giá trị của Thất Hà Liên giảm đi nhiều!" Thạch Điệp lắc lắc đầu, trên mặt tràn đầy vẻ không đồng ý.

"Đợi đã, ta thi triển thêm Cự Lực thuật rồi thử thêm lần nữa xem sao." Tu sĩ họ Giản lấy ra một phù lục màu vàng, vỗ lên trên người, sau đó năm ngón tay chìa ra, cầm chặt chỗ phía dưới nụ hoa khoảng ba tấc rồi muốn dùng sức nhổ nó lên.

"Chậm đã!" Hàn Lập đang nghiên cứu bộ hài cốt bỗng nhiên phát ra tiếng ngăn cản, đầu cũng không thèm ngẩng lên.

Trong lòng bọn người Hồ Nguyệt đánh thụp một cái, có chút kinh nghi.

Mà tu sĩ họ Giản cũng lạnh cả người, nhưng khi thấy nụ hoa chỉ gần trong gang tấc thì trong lòng không đành, làm như không nghe thấy, vẫn mạnh mẽ tiếp tục.

Nhưng Thất Hà Liên kia giống như đúc từ sắt ra vậy, không nhúc nhích phân nào.

Thấy vậy lòng của tu sĩ họ Giản càng nóng như lửa, cơ hồ không kịp suy nghĩ, năm ngón tay biến đổi, muốn ngắt lấy.

Rút cuộc nụ hoa cuối cùng cũng có phản ứng, rung nhè nhẹ vài cái, bỗng nhiên thụt xuống lòng ao, biến mất vô ảnh vô tung.

"Bùm" một tiếng, tu sĩ họ Giản không chút đề phòng nên bị lực hút mạnh ngã xuống ao khiến nước ao màu trắng sữa bắn tung tóe khắp nơi.

Vị Thạch tiên tử kia đứng khá gần, nhất thời bị vài giọt bắn trúng mặt, nàng liền lập tức hét thảm một tiếng!

"Có độc, nước này có độc!" Nữ tu lấy tay che mặt, kinh sợ kêu to.

Tiếp theo tay nàng vội vàng thò vào túi trữ vật, lấy ra một bình thuốc màu đỏ, một viên đan dược màu đỏ xuất hiện, hoảng hốt đưa vào trong miệng nhỏ nhắn.

Trong thời gian nháy mắt mà Thạch Điệp phục dụng đan dược, Hồ Nguyệt cùng Kim Thanh thấy được bộ mặt bị ăn mòn, xèo xèo bọt khí, không khỏi lạnh người.

Mà ngay cả Hàn Lập thấy được cảnh này cũng khẽ biến sắc.

Vị Thạch tiên tử chỉ dính vài giọt liền biến thành bộ dáng như vậy, không biết tu sĩ họ Giản bị rơi vào trong ao kia thì sao?

Suy nghĩ một chút, bọn Kim Thanh đều nhìn về phía mặt nước màu trắng sữa của ao ngọc.

Vị kia vừa bị hút xuống ao thì im bặt, ngay cả một tiếng kêu thảm hay giãy giụa hô cứu cũng chẳng thấy.

Trong lòng bọn họ có điểm sợ hãi!

Lúc này, Thạch Điệp rút cuộc ngừng rên rỉ, xé rách một miếng vải của bộ y phục băng kín đầu lại mới tạm thở dài nhẹ nhõm một hơi rồi nhìn về phía cái ao, trong mắt tràn đầy vẻ oán độc.

"Ục ục" Một chuỗi bọt nước từ sâu trong ao sôi sục, sau đó một thi thể bị rữa nát gần hết nổi lơ lửng trên mặt nước.

Thấy thế sắc mặt mọi người đều biến thành xanh lét.

Theo quần áo còn sót lại của thi hài này thì đó chính là thi thể của tu sĩ họ Giản kia.

Chỉ là lúc này cả người hắn bị thủng lỗ chỗ, lộ ra toàn là xương trắng, hai hốc mắt trống rỗng do đôi mắt sớm đã hóa thành hư vô, khiến cho người khác nhìn thấy phải hít một hơi lạnh.

"Như thế nào lại biến thành như vậy, thạch nhũ ngàn năm sao lại có độc?" Hồ Nguyệt không thể tin lẩm bẩm nói.

"Thạch nhũ ngàn năm không có độc, nhưng nếu có người hạ độc

thì đây là một việc khác." Hàn Lập đứng dậy, mở miệng chậm rãi nói.

"Hàn đạo hữu! Ngươi vừa rồi nói dừng tay, chẳng lẽ đã biết trong ao có độc?" Giọng nói của Thạch Điệp có chút khàn khàn, lạnh băng hướng Hàn Lập hỏi.

"Có độc hay không thì ta không biết. Nhưng Thất Hà Liên không phải dễ hái như vậy, ta nhìn ra một chút đầu mối, các ngươi hãy nhìn tay phải bộ bạch cốt này đi!" Hàn Lập dùng mũi chân nhẹ nhàng chỉ chỉ bộ hài cốt dưới chân, bất động thanh sắc nói.

Nghe xong lời này, bọn Hồ Nguyệt không khỏi tập trung nhìn lại, kết quả lộ ra thần sắc kỳ quái.

Tay phải của bộ bạch cốt này chẳng những bị đen một mảng, hơn nữa ngón trỏ còn không đủ, bị mất một đoạn, chỗ đứt không đều, phảng phất giống như bị cái gì đó cắn.

Hàn Lập không nhìn biểu tình nghi hoặc của mọi người, cũng không giải thích gì mà là trong mắt lóe lên hàn quang nhìn về phía cái ao.

Chỉ thấy trong làn nước màu trắng sữa kia, đóa *"Thất Hà Liên"* chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện trên mặt nước như trước, tản ra ánh sáng rực rỡ, tuy nhiên trong mắt bọn người Hồ Nguyệt lúc này thì nó lại giống như bọ cạp độc vậy.

Hàn Lập không nói hai lời, năm ngón tay hé ra, năm khối hỏa cầu không lớn lơ lửng ở đầu ngón tay, tiếp theo khẽ bắn, hỏa cầu xếp thành một đường thẳng công kích lên nụ hoa kia.

Trong lòng bọn Kim Thanh cả kinh, nhưng do có hậu quả nhãn tiền nên không ngăn cản Hàn Lập ra tay, sau khi đóa hoa sen ở trong ngọn lửa lung lay vài cái thì đột nhiên chui vào trong ao, tiếp theo một bóng đen chợt lóe, một vật từ trong nước bay ra, giống như mũi tên bắn về phía Hàn Lập.

------oOo------

Chương 424: Yêu Xà

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong tiếng kinh hô của mọi người, Hàn Lập đã sớm có phòng bị, vung cánh tay khác lên, Lục Hoàng kiếm bắn ra, va chạm với bóng đen.

Nhất thời bóng đen bị đánh ngược lại phía cái ao, sau đó ngẩng đầu lạnh lẽo nhìn mọi người.

"Yêu Quan Xà? Làm sao mà cái mào trên đầu nó lại biến thành bộ dáng của Thất Hà Liên!" vừa thấy rõ ràng bộ mặt của bóng đen, hai mắt Hồ Nguyệt nhìn chằm chằm nó nói.

Bóng đen phía trên ao rõ ràng là có một thân dài ba bốn thước, chính là một con quái xà màu đen có mào.

Miệng rắn to như chậu máu, nửa trên của chiếc mào rõ ràng là nụ hoa ba màu kia, trông giống như một bông hoa nhỏ mọc lên từ trên đầu của nó vậy, nhìn cực kỳ buồn cười.

Về phần hào quang mê ly kia lại là yêu khí bảy màu từ miệng nó phun ra.

Xem ra thực sự giống cầu vồng như đúc, khó trách lại có thể lừa gạt được con mắt của nhiều tu sĩ như vậy.

Thạch Điệp thấy rõ hình dáng thực của con yêu xà này, hai mắt hàn quang chợt lóe, không nói hai lời, giương tay lên, ném ra một cái khăn lụa màu tím, mang theo tiếng gầm gừ đánh thẳng về phía yêu xà.

"Cẩn thận! Con yêu xà này độc vô cùng, ngươi không phải đối thủ của nó đâu!" Sắc mặt Kim Thanh chợt biến, vội vàng nói, rồi cũng ném đại ấn màu trắng ra, nó hóa thành một đạo bạch quang hợp lực công kích.

Hai mắt yêu xà lạnh như băng, vừa thấy hai vật đánh úp tới, hé miệng phun ra một viên châu bảy màu, phóng thích bảo quang huyễn lệ, ngăn cản đại ấn cùng khăn lụa tại phía trước người, khiến chúng không thể tiến thêm được dù chỉ là một tấc.

Lúc này, Hồ Nguyệt rút cuộc tỉnh lại từ trong sự thẫn thờ do mất mát bảo vật, sau khi do dự một chút liền lấy hai thanh phi đao, gia nhập vào chiến đoàn.

Nhất thời tại trước người yêu xà, ba đạo bạch quang, một đạo tử mang, cùng một đạo ánh sáng bảy màu quấn lại với nhau cùng một chỗ.

Quái xà không sợ chút nào, kêu oa oa vài tiếng quái dị rồi lại phun ra vài ngụm yêu khí, mấy pháp bảo cùng pháp khí vừa tiếp xúc với làn sương mù đó lập tức ảm đạm vô quang.

"Sao nó lợi hại như vậy, chẳng lẽ là yêu vật biến dị." Kim Thanh vừa thấy cảnh này, có chút hoảng sợ nói.

Nhưng hắn vừa dứt lời, đột nhiên một tia máu nhanh chóng bay xuyên qua làn khí, bắn tới chiếc mào trên đầu yêu xà.

Một lỗ thủng to bằng ngón tay cái bỗng nhiên xuất hiện.

Yêu vật hú lên quái dị, đau đớn lồng lộn trên tảng đá, rồi thân mình cong lại, muốn trốn vào trong ao.

Nhưng vào lúc này, một thanh phi kiếm màu xanh biếc từ trên trời đâm xuống, lấy thế như sét đánh không kịp che tai găm đầu nó xuống tảng đá khiến đuôi rắn khua loạn, nhưng rút cuộc một lúc sau cũng không thể nhúc nhích thêm được chút nào nữa.

Đây chính là do Hàn Lập và Khúc Hồn ở một bên đột nhiên ra tay.

Ngoài Khúc Hồn sử dụng một quả Huyết Linh Toản, Hàn Lập thì khống chế *"Thanh Trúc Phong Vân Kiếm"* không phóng ra Ích Tà Thần Lôi đề phòng người khác nhận ra thanh kiếm đó là do Thiên Lôi Trúc luyện chế thành.

Lúc này bọn Kim Thanh thấy Yêu Xà bị Hàn Lập chế trụ thì mới yên lòng.

Bọn họ dùng pháp bảo, hợp lực từ từ áp chế yêu châu bảy màu kia xuống. Sau một lúc thương lượng, yêu châu này mới để cho Thạch Điệp thu lấy.

Sau đó. Mọi người mới hướng yêu xà nhìn lại.

"Đây là Yêu Quan Xà thật sự, dường như cái mào của nó được người khác đặc biệt luyện chế thành bộ dáng Thất Hà Liên, tuyệt đối không phải là do con rắn này tự sinh ra." Hồ Nguyệt nhìn con yêu xà đang bị đóng đinh dưới thanh kiếm, lộ ra vẻ nghi hoặc nói.

"Hiển nhiên, Thất Hà Liên này căn bản là một cái bẫy, có khả năng là chuyên dụng để đối phó với bộ bạch cốt kia, chúng ta chỉ là bị sập bẫy mà thôi." Kim Thanh cười khổ đồng ý nói.

Mà Hàn Lập đứng ở một bên cũng không hề lên tiếng, nhìn nhìn yêu xà, lại nhìn nhìn cánh tay bị thương kia của bạch cốt.

Trong đầu không khỏi xuất hiện hình ảnh một người cực kỳ hưng phấn muốn hái đóa Thất Hà Liên nhưng rồi bỗng nhiên từ trong ao phi ra một yêu xà cực độc cắn vào ngón tay, sau đó bị rơi vào trong ao.

Trong lòng Hàn Lập không khỏi phát lạnh!

Lại nhìn mũi tên trên người bạch cốt kia, hiển nhiên là một chiêu hậu thủ của người bố cục, người này thật sự là kẻ đầy tâm kế.

"Xoạt" một tiếng, đầu và thân của Yêu Quan Xà dưới một đạo hàn mang chém xuống đã chia thành hai phần.

Thạch Điệp với vẻ mặt âm trầm, Tay cầm một thanh đoản kiếm lạnh lẽo đứng một bên.

Thấy tình hình này, Hàn Lập không khỏi nhíu mày.

Trong lòng hắn biết, nữ nhân này do dung nhan bị hủy cho nên mới thống hận Yêu Xà như vậy. Bởi vì dù Yêu Quan Xà tuy không phải là nguyên hung nhưng tuyệt đối là kẻ đầu sỏ gây nên, mà dung nhan cũng như tính mạng đều là những thứ trọng yếu đối với nữ tử.

Hàn Lập khẽ lắc lắc đầu, phất tay một cái, tiểu kiếm liền lập tức bay trở về trong cơ thể hắn.

Sau đó ánh mắt hắn lại quay về mũi tên trên người bạch cốt.

Đây là một mũi tên dài khoảng một thước, màu xanh biếc tương tự như Thanh Trúc Phong Vân kiếm, nhưng nhìn kỹ thì lại có sự khác biệt.

Phi kiếm của Hàn Lập mang theo hào quang xanh biếc, mà mũi tên này lại ẩn chứa chút hắc khí, tựa hồ bị một môn tà pháp nào đó tế luyện qua vậy.

"Hàn đạo hữu, chúng ta có nên đi nơi khác nhìn xem, nói không chừng còn có thể phát hiện ra cái gì đó?" Hồ Nguyệt thấy Hàn Lập vẫn tiếp tục nghiên cứu bộ bạch cốt thì không nhịn được hỏi một câu.

Xem ra hắn thực sự không cam tâm tình nguyện ra về tay trắng!

"Mấy vị đạo hữu cứ đi là được, ta cùng Khúc đạo hữu ở đại sảnh đợi vậy." Thần sắc Hàn Lập như thường, nhàn nhạt đáp lời.

Nghe xong Hồ Nguyệt có chút ngoài ý muốn, nhưng sau khi nhìn bộ bạch cốt cùng với mũi tên xanh biếc kia thì không khỏi lộ ra vẻ trù trừ.

Nhưng cuối cùng hắn lại không di chuyển.

Kim Thanh cùng Thạch Điệp thấy vậy cũng không lên tiếng, đều đứng tại chỗ.

Dù sao hậu quả nhãn tiền, ai biết trong động phủ có còn nguy hiểm gì hay không? Cho nên mọi người ở cùng một chỗ sẽ có cảm giác an toàn hơn một ít.

Hơn nữa bọn họ cũng đã nhìn ra, mũi tên này cũng không phải vật thường. Nếu không dưới con mắt bọn họ một người có chút thần bí như Hàn Lập sẽ không đảo qua nhìn lại không ngừng.

"Hàn đạo hữu, ngươi nói trong này là di chỉ của tu sĩ cổ hay là do ai đó tạo ra để lừa gạt người?" Kim Thanh bỗng nhiên ở một bên trầm giọng hỏi.

"Sẽ không phải vậy đâu, đây chắc chắn là di chỉ của tu sĩ cổ, nếu không sao lại khiến hai vị đạo hữu trùng hợp nhặt được trân châu như vậy rồi tìm đến đây chứ, chỉ có điều trong này sớm bị người khác nhanh chân cuỗm hết, sau đó mượn nơi này bố trí cạm bẫy." Hàn Lập lắc đầu nói.

"Nếu đúng như vậy thì nơi đây hẳn là không còn bảo vật gì?" Thanh âm Thạch Điệp lạnh như băng nói.

Còn Hàn Lập lộ ra biểu tình tiếc nuối, tuy không mở miệng nói cái gì nhưng xem như là mặc nhận.

Nhất thời Kim Thanh cùng Hồ Nguyệt liếc mắt, thần sắc khẽ biến.

Đặc biệt là Hồ Nguyệt lần này không những không kiếm được chút lợi nào, ngược lại khiến hai người do mình mời đến thì có một vị bị hủy dung nhan, một vị mất mạng. Thế nào đi nữa đây cũng là một lần tầm bảo thất bại!

Khi mọi người đang cực kỳ yên lặng thì bỗng nhiên từ chỗ cái ao truyền đến thanh âm rên rỉ như có như không.

Điều này làm cho chúng tu sĩ sau khi nghe được trong lòng đều cả kinh vội vàng nhìn lại.

Chỉ thấy thi thể của trung niên tu sĩ họ Giản đã chết trong ao bỗng cử động, chậm rãi từ trong ao bò ra, trong miệng bộ bạch cốt thỉnh thoảng phát ra thanh âm rên rỉ hàm hồ không rõ ràng.

Cảnh này khiến tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, không khỏi trừng mắt nhìn nhau.

Mọi người một khi đã là tu tiên giả thì sẽ không kinh ngạc chút nào khi thấy xuất hiện lệ quỷ hay tà vật gì đó, ngược lại hơn phân nửa sẽ lập tức trảm yêu trừ ma.

Nhưng trước mắt chính là thân thể của đồng bọn trước đó không lâu đã cùng mình tiến vào động phủ, chẳng lẽ bị phá hủy đến mức đó vẫn có bí thuật để bảo trì nguyên thần không tiêu tan sao?

Bởi vì thật sự không rõ đối phương là người hay quỷ cho nên lúc này bọn người Hồ Nguyệt mới chần chừ.

Mắt thấy thi thể của tu sĩ họ Giản kia chậm rãi ra khỏi cái ao, đi thẳng tới phía mấy người bọn họ.

"Mặc kệ ngươi là người hay quỷ cũng không được đến đây. Nếu không, đừng trách ta không khách khí." Hồ Nguyệt tựa hồ nhận ra cái gì đó không đúng, vội vàng hô to một tiếng. Hai ống tay áo vung lên, phi đao liền bay ra ngoài cơ thể, lập tức xoay vòng bảo vệ quanh cơ thể.

Kim Thanh cùng Thạch Điệp cũng cảnh giác, đồng thời giương mắt nhìn chăm chú phía đối diện.

Hồ Nguyệt vừa dứt lời, thân thể tu sĩ họ Giản liền ngừng lại, đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

Bọn Hồ Nguyệt không khỏi thở dài nhẹ nhõm.

Nhưng Hàn Lập đang đứng một bên lặng lẽ quan sát lại có cảm giác thoáng qua, không nhịn được liền lật tay, cầm chặt một thứ gì đó.

Đúng lúc này thì biến hóa xảy ra.

Tu sĩ họ Giản đột nhiên đạp chân một cái, thi thể lộ ra bạch cốt hung hăng công kích mọi người.

Thần sắc Hồ Nguyệt cùng Kim Thanh đại biến, không chút do dự, pháp bảo đều xuất hiện, hai đạo bạch mang cùng một đạo bạch quang đồng thời đánh lên người đối phương. Nhất thời bạch cốt bị nổ tung, dường như không chịu được một kích quá mạnh như vậy.

Nhất thời trong lòng Hồ Nguyệt như có một luồng gió nhẹ thổi qua, tiếp theo sau lưng lạnh buốt, một cánh tay xương xẩu từ bụng lộ ra, năm ngón tay đang nắm chặt một viên đan màu lam nhỏ như hạt đậu.

------oOo------

Chương 425: Chi Dương Điểu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhìn máu chảy đầm đìa từ chỗ bụng bị cốt thủ xuyên qua(cánh tay xương xẩu), hai mắt Hồ Nguyệt trợn trừng, lúc này trên mặt xuất hiện biểu tình không tin.

"Rắc… " một tiếng, viên đan màu lam bị bóp nát, tiếp theo cốt thủ bỗng biến mất.

Hồ Nguyệt kêu lên một tiếng đau đớn, cùng lúc cốt thủ rút ra thì người cũng mềm nhũn ngã xuống đất, máu tươi theo lỗ thủng không ngừng chảy ròng ròng, nhất thời cả đại sảnh tràn ngập mùi huyết tinh.

Giờ phút này tuy hắn còn chưa chết, nhưng cũng đang hấp hối.

Tiếng kinh hô của Kim Thanh cùng Thạch Điệp, thanh âm bạo liệt, tiếng rít của pháp bảo lần lượt truyền vào tai hắn, tất cả các loại cảm giác bình sinh đã trải qua cuồn cuộn lướt qua trong đầu như hắn đang cưỡi ngựa xem hoa vậy.

Còn nhỏ thì cuộc sống bần hàn, được phát hiện có linh căn thì cả nhà vui mừng, bất lực khi nhìn thấy sư tỷ trong lòng của mình gả cho kẻ khác, hăng hái khi Kết Đan thành công, luôn có dã tâm thật lớn là ngưng tụ thành Nguyên Anh, dường như hết thảy đều từ từ rời xa cùng với việc tay chân dần lạnh lẽo.

Nhưng Hồ Nguyệt thật sự không cam tâm!

Hắn luyện chế những ba phi đao pháp bảo, bình thường đối địch thì chỉ dùng hai thanh giết địch, thanh thứ ba không rời khỏi thân.

Bởi vì thanh phi đao thứ ba là dùng một bí pháp nào đó luyện thành, tuy uy lực đả thương người bình thường nhưng thông linh hộ thể lại hơn xa pháp bảo bình thường.

Huống chi hắn không tiếc mà tiêu phí tâm huyết thật lớn cho pháp bảo này, mới đây không lâu hắn đã luyện nó đến mức thông linh.

Khi người khác đánh lén, cho dù hắn không chủ động điều khiển nhưng pháp bảo này lại có khả năng cảm ứng sát khí của kẻ khác, phải tự hộ thể mới đúng!

"Trừ khi đánh lén hắn là……"

Cuối cùng Hồ Nguyệt lại nghĩ tới cái gì đó, có phần chưa từ bỏ ý định, dùng chút khí lực cuối cùng của phàm nhân miễn cưỡng quay đầu một chút, rút cuộc mọi thứ ở phía sau đã hiện lên trong mắt hắn.

Một cái bóng mơ hồ đang đuổi sát Kim Thanh không tha, còn Kim Thanh thì đang bị bao vây trong một đoàn ngân mang xuôi ngược tránh né không ngừng, phải dùng pháp bảo của mình liên tục tấn công đối phương, tựa hồ đối với bóng trắng kia cực kỳ sợ hãi.

Mà bọn Hàn Lập bên cạnh đang bị một mảng lớn hắc vụ vây khốn, chỉ là trong tay Hàn Lập cầm thêm một bức họa đỏ rực, vô số những con chim yến bằng lửa to bằng nắm tay từ trong bức họa bay ra, tạo thành một cái vòng lửa thật lớn không ngừng đánh vào hắc khí, không cho chúng đến gần người.

Khúc Hồn cùng Thạch Điệp đứng sát phía sau Hàn Lập.

Huyết quang bao bọc quanh thân Khúc Hồn, hai tay không ngừng bắn ra những ngọn lửa màu tím, đánh tan hắc khí nào lọt qua vòng lửa.

Mà trên tay Thạch Điệp cầm một viên châu màu trắng, hào quang bắn ra bốn phía, khiến cho những luồng hắc khí ngẫu nhiên lọt lưới không dám tiến sát thân chút nào, nhưng trong mắt nàng vẫn hiện ra thần sắc kinh hoảng.

Hồ Nguyệt không để ý đến hắc khí, mà cố hết sức nhìn kỹ bóng trắng đang đuổi theo Kim Thanh không ngừng.

Quả nhiên nó chính là bộ hài cốt màu trắng không biết đã chết bao nhiêu năm rồi, chỉ là quanh thân nó hiện ra màn sương mù màu trắng, thân thể cực kỳ linh hoạt. Không có chút gì là hình dáng của một vật chết cả.

Hồ Nguyệt lộ ra vẻ cười khổ!

Hắn, một vị tu sĩ Kết Đan kỳ nhưng lại bị bộ hài cốt của một người chết ám toán, đây thật sự là một chuyện cực kỳ buồn cười.

Cùng với ý nghĩ tự giễu này thần trí của Hồ Nguyệt cũng dần dần tối sầm lại, lâm vào trong hôn mê vô tận, chỉ là vẻ tự giễu vẫn còn đọng trên khóe miệng hắn.

Đồng thời lúc Hồ Nguyệt đoạn khí, thần sắc Hàn Lập cực kỳ âm trầm, không ngừng quan sát dò xét chung quanh.

Vừa rồi, trong lúc bộ bạch cốt nhảy lên đánh lén thì đồng thời vách tường phụ cận cũng bắn ra màng quỷ vụ âm hàn to lớn, trong chốc lát đã vây khốn mấy người bọn họ.

Nhưng may mắn là Hàn Lập sớm có chút chuẩn bị, nhanh chóng mở bức họa kia ra, kết quả là từ trong đó bay ra rất nhiều linh điểu toàn thân là lửa.

Loại này gọi là Chi Dương điểu, toàn thân bao bọc bởi lửa, có hình dáng giống như chim yến bình thường, Hàn Lập từng đọc kĩ giới thiệu trong một quyển điển tịch.

Chúng được sinh ra trong tinh hỏa, chuyên thích ăn các loại âm quỷ lệ phách, chính là khắc tinh nổi tiếng của các loại âm vật.

Chỉ là loại chim này sớm đã tuyệt chủng tại Tu tiên giới rồi. Bên trong bức họa cũng chỉ phong ấn một phần tinh hồn của loại linh điểu này mà thôi, cho nên chỉ có thể phóng thích ra phân thân của *"Chi Dương Điểu"*.

Phân thân này tuy có hình dạng y đúc với bản thể của *"Chi Dương Điểu"*, nhưng uy lực thực sự thua kém một trời một vực.

Nếu không mấy cái quỷ vụ màu đen này không chỉ bị xua tan mà còn bị cắn nuốt sạch sẽ mới đúng.

Đối với sự dây dưa không dứt của quỷ vụ thì Hàn Lập không mấy lo lắng. Vô luận *"Thanh Trúc Phong Vân Kiếm"* hay là Phệ Kim Trùng đều có khả năng dễ dàng phá tan chúng.

Khiến hắn bất an chính là kẻ vẫn ẩn mặc điều khiển đám quỷ vụ cùng với bạch cốt kia vẫn chua xuất thủ, hắn rất rõ ràng chúng không thể nào tự có linh thức để hành động, mà là có người thao túng như con rối. Chỉ là bạch cốt này có chút quái dị, bị pháp bảo của Kim Thanh oanh kích nhiều thế mà vẫn bình an không việc gì. Xem ra chắc chắn trong đó có ảo diệu.

Hàn Lập đang suy nghĩ thì bốn phía bỗng truyền đến từng hồi âm thanh quỷ khóc.

Những thanh âm này làm cho người ta lông tóc dựng đứng, không phải nam cũng chẳng phải nữ, cực kỳ chói tai khiến người khác nghe thấy khí huyết cũng phải quay cuồng, tâm thần bất định.

Trong lòng Hàn Lập rùng mình, nhất thời toàn bộ thần thức phóng ra, bao phủ cả đại sảnh. Ngón tay đồng thời khẽ điểm, hai thanh tiểu kiếm xanh biếc đồng thời xuất hiện trước thân hắn, rồi chậm rãi chuyển động vòng quanh.

"Yêu nhân nào dám giả thần giả quỷ, còn không hiện thân?" Kim Thanh tựa hồ bị quỷ thanh này khiến tâm thần rối loạn, đột nhiên gầm lên một tiếng.

Thanh âm không lớn nhưng lại khiến cả đại sảnh vang lên từng hồi ông ông. Tiếng quỷ khóc thực sự ngừng lại.

Chẳng những như thế, khi pháp bảo của hắn đánh lên trên người bạch cốt khiến cho nó tan tành, không còn bộ dáng của con người nữa.

Kim Thanh vừa mừng vừa sợ!

Cùng lúc đó, quỷ vụ vốn vây khốn bọn Hàn Lập cũng *"Vù"* một tiếng, nhanh chóng thu vào trong bốn vách tường chung quanh.

Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn! Hắn không cho rằng thanh âm gầm rống của Kim Thanh có thể có uy lực lớn như vậy.

Ngay lúc này, Thạch Điệp ở phía sau Hàn Lập động thân, thừa cơ hội này hướng bậc thang của địa động phía sau chạy như điên, trong chớp mắt đã đến nơi, chuẩn bị bước lên.

Thấy tình cảnh như vậy, mặt Hàn Lập không chút thay đổi, nhưng sắc mặt Kim Thanh lại đại biến, trong lòng vô cùng tức giận.

Nữ nhân này không ngờ lâm trận lại bỏ trốn?

Phải biết rằng tuy pháp lực của Thạch Điệp thấp kém, nhưng viên bảo châu trong tay nàng rõ ràng có công hiệu khắc chế quỷ vụ, không thể để nàng bỏ chạy như vậy được.

Nghĩ đến đây Kim Thanh không kịp suy nghĩ định mở miệng, muốn giữ nàng ta lại.

Nhưng lúc này dị biến xảy ra!

Thạch Điệp vừa chạy được hai bước trên bậc thang, đột nhiên ở trên bức tường đá bên cạnh lóe lên lục quang, một quỷ trảo đáng sợ bất ngờ xuất hiện, mười ngón tay nhọn hoắt, xanh biếc, xuyên vào ngực của nàng ta với tốc độ dùng mắt thường khó có thể thấy được.

Thạch Điệp kêu thảm thiết một tiếng, liều mạng thúc giục hào quang của bảo châu trên tay, muốn trốn thoát.

Nhưng quỷ thủ này tựa hồ không sợ hãi chút nào, ngược lại quỷ khí đen ngòm từ bàn tay thoát ra, chỉ chốc lát đã bao phủ Thạch Điệp bên trong.

Tiếng kêu của nữ tử này đột nhiên ngừng bặt.

Tiếp theo một cái xác khô chỉ còn da bọc xương từ trong màn hắc khí hiện ra, rồi bị ném tới trước mặt Hàn Lập cùng Khúc Hồn.

Hàn Lập cúi đầu nhìn nhìn cáci xác khô không còn chút máu thịt nào, sắc mặt phát xanh.

Mà trên mặt Kim Thanh đã sớm không còn chút máu, chỉ cầm chặt pháp bảo Bạch Ấn, không ngừng nhìn chung quanh.

"Hắc hắc! Bổn tọa cần một thi thể thích hợp. Ba người các ngươi ai muốn phụng hiến thì bước ra?" Bốn phía đại sảnh truyền đến tiếng cười lạnh lẽo, trong thanh âm tràn ngập vẻ khinh thường.

Nghe xong lời này, hàn quang trong mắt Hàn Lập chợt lóe, một lần nữa xuất ra bức họa, đem phần lớn hỏa điểu thu hồi vào bên trong, tiếp theo sắc mặt hắn âm trầm, hai tay bắt pháp quyết.

"Vù" một tiếng, một con *"Chi Dương Điểu"* thật lớn từ trong bức họa bay ra, ngọn lửa quanh thân nó cực kỳ chói mắt, sau khi bay trên đầu Hàn Lập một vòng liền giương hai cánh ra, bắn thẳng về phía một cái cột đá nào đó tại trung tâm đại sảnh.

"Ầm" một tiếng nổ.

Mắt thấy con chim khổng lồ sắp va chạm vào trụ đá thì lục quanh lại chợt lóe, tiếp theo một con quái mãng do hắc khí hóa thành từ trong cây cột bay ra, va chạm với hỏa điểu.

Miệng hỏa điểu thì phun ra tinh hỏa màu trắng, còn quái mãng lại phun ra hàn khí đen ngòm, mở đầu một trận đại chiến giữa hai con vật.

"Sách sách! Không nghĩ tới tại Loạn Tinh Hải còn có người biết đến Khu Linh Thuật đã thất truyền từ lâu, xem ra bổn tọa thật sự quá xem nhẹ các ngươi rồi." Theo lời vừa dứt, từ trong cột đá chậm rãi đi ra một quái ảnh.

Hàn Lập cùng Kim Thanh đều không hẹn mà cùng ngưng thần nhìn lại!

Đó là một bóng người màu xanh biếc, cả người lục quang trong suốt, nhìn không rõ bộ mặt dù chỉ là một chút, có vài cỗ hắc vụ to bằng cánh tay như dây lưng quấn quanh người, hai mắt đỏ tươi như máu vậy.

Khi quái ảnh đảo mắt nhìn qua một vòng đám người Hàn Lập thì khiến bọn họ túa mồ hôi lạnh, tựa hồ đều bị đối phương nhìn thấu hết thảy suy nghĩ trong lòng vậy, nên không khỏi liếc mắt nhìn nhau và đều thấy được vẻ hoảng sợ trong mắt mỗi người.

Đối phương chỉ dùng ánh mắt đã khiến hai người chịu áp lực lớn như vậy, điều này nói rõ rằng tu vi của quái ảnh hơn xa hai người, chẳng lẽ đây chính là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ?

Chỉ là nhìn hình dáng của quái ảnh thì tựa hồ không giống người sống, ngược lại giống quỷ nhiều hơn.

Nếu như là lệ quỷ thì sao có thể nói năng rõ ràng như vậy, đáng lẽ phải có hình dáng như kẻ không có thần trí mới đúng chứ.

------oOo------

Chương 426: Quỷ trá

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kim Thanh kiềm chế nổi sợ hãi trong lòng lại rồi hỏi: *" Nhà ngươi là người hay là quỷ?"*

"Người? Quỷ? Các ngươi nói thử xem!" Quái ảnh cười âm u, trong lời nói tràn đầy ý trêu chọc.

Nghe xong lời này sắc mặt Kim Thanh cực kỳ khó coi.

Trong khi đó Hàn Lập không nói lời nào, đột nhiên ném bức họa trong tay ra.

Vô số hỏa điểu (chim lửa) cuồn cuộn phóng đến quái ảnh. Đồng thời con chim khổng lồ đang tranh đấu với quái mãng kia cũng kêu lên một tiếng bén nhọn, bỏ đối thủ đang tranh đấu, biến thành một đoàn bạch sắc hỏa diễm, hung hăng tấn công đối phương.

Quái ảnh thấy vậy liền trong mũi liền hừ lạnh khinh thường một tiếng.

" Chi Dương điểu? Nếu là bản thể của nó hiện thân thì ta còn e ngại đôi ba phần nhưng cái này chỉ là một phần tàn phách mà thôi, vậy cũng bày đặt học đòi người khác đi làm cái việc trừ ma diệt quỷ!"

Lời vừa nói xong, hai tay của bóng xanh cất lên, hắc khí trên người trong phút chốc ngưng tụ lại, tiếp theo hai âm thanh *"Phốc" "Phốc"* truyền đến.

Luồng hắc khí từ hai tay xuất ra bay lên hoá thành hai con hắc mãng một sừng, phóng vào trong đám hỏa điểu bắt đầu thôn phệ. Hai cái mồm to tướng như chậu máu ngoác ra liền có vài con hỏa điểu bị hút vào trong, còn những tia bạch hỏa do những con còn lại phóng xuất đều không gây ra một chút thương tổn nào đối với chúng.

Lúc này hỏa đoàn do Chi Dương điểu to lớn hoá thành cũng đã đến trước mặt nhưng nó phóng thẳng tới cái bóng xanh mà không để ý gì tới hai con hắc mãng.

Bóng xanh thấy vậy, hồng quan trong hai mắt chợt lóe, càng đỏ thêm vài phần.

Mặc dù thân hình không động nhưng quái ảnh vẫn lộ ra một tia chú ý.

Mặc dù Chi Dương điểu này chỉ là một tàn hồn nhưng biểu hiện của bóng xanh lại không giống như mình đã nói.

"Ầm" một tiếng.

Hai tay của hắn rung lên, hai con hắc mãng một sừng phóng ra, từ động tấn công.

Sau đó hai tay hắn nắm lại thành quyền chập lại, u hỏa xanh biếc ngùn ngụt bốc lên, sau đó thân hình chợt lóe, trực diện nghênh đón bạch hỏa, mạnh mẽ xuất ra một quyền.

Kết quả làm cho Hàn Lập và Kim Thanh phải giật mình bởi vì sau khi va chạm bạch hỏa bắn ra tứ phía, trong nháy mắt biến mất vô ảnh vô tung.

Mà trên nắm tay của quái ảnh bỗng nhiên xuất hiện một viên châu màu trắng nhũ.

Bóng xanh nhe răng cười, rồi không chút do dự nuốt luôn viên châu vào bụng, sau đó hướng đôi mắt lạnh như băng về phía Hàn Lập.

Lúc này bức họa trong tay Hàn Lập bỗng nhiên tự bốc cháy, hắn liền ném đi, trong phút chốc nó đã biến thành tro bụi.

Những con hỏa điểu đang dây dưa với hai con hắc mãng ngay khi quyển trục cháy hết thì đồng thời cũng từ từ biến mất.

Hàn Lập hít sâu một hơi.

Mặc dù hắn biết rằng Chi Dương điểu không phải là đối thủ của đối phương nhưng hắn vẫn dùng tấn công để thử dò xét xem thực lực của đối phương ra sao.

Nhưng không ngờ bóng xanh chỉ cần nhấc tay là có thể đem Chi Dương điểu – một loại bảo vật chuyên khắc chế âm quỷ đánh tan không còn một mảnh.

Điều duy nhất khẳng định được chính là đối phương không phải là âm quỷ thuần túy.

Hàn Lập không biểu hiện gì cả mà chỉ đứng nhìn quái ảnh, trong lòng thầm tính toán nếu như thực sự động thủ với đối phương thì đại khái có bao nhiêu phần thắng.

Lúc này, bóng xanh nhìn chằm chằm Hàn Lập, chậm rãi nói một câu: *" Không sai, chính là ngươi đó! Ta rất hứng thú đối với thân thể của ngươi, còn những người khác thì cút đi!"*

Dường như công kích vừa rồi của Hàn Lập đã chọc giận hắn.

Khúc Hồn tự nhiên sẽ không có bất bỳ hành động gì nhưng Kim Thanh sau khi nghe nói thế thì xuất hiện tạp niệm, thần sắc trở nên bất định. Mặc dù hắc chưa giao thủ nhưng đối phương thực sâu không lường được, cho dù liên thủ với Hàn Lập thì phần thắng cũng không có được bao nhiêu.

Sau khi nghe quái ảnh bảo những người khác cút đi, trong lòng Kim Thanh bắt đầu dao động.

Hôm nay nhìn thấy rất nhiều tu sĩ đã chết thảm trước mắt mình, bình thường hắn luôn luôn tự xưng là người không thẹn với lương tâm, nhưng đây là lần đầu tiên hắn cảm giác yêu quí mạng sống, thời gian sau này vẫn còn dài a.

"Thế nào? Cho hai ngươi một con đường sống mà không chịu đi sao? Vậy bổn tôn phải phí sức một chút, đem hai người các ngươi

biến thành xác khô vậy!" Bóng xanh hừ lạnh một tiếng, âm u nói, rồi dùng ánh mắt liếc nhìn Kim Thanh và Khúc Hồn.

Nghe được khẩu khí tràn ngập sát ý của hắn, sắc mặt Kim Thanh lần lượt trắng hồng mấy lần, cuối cùng hắn đành ôm quyền hướng tới Hàn Lập xấu hổ nói:*" Hàn huynh, tại hạ không muốn chết ở đây, lần này thật xin lỗi."*

Nói xong mấy lời đó hắn liền im lặng, vội vã chạy tới phía cầu thang đá, không hề liếc lấy Hàn Lập một cái.

Hàn Lập thần sắc như thường, không lộ ra vẻ mặt phẫn nộ vì bị người ruồng bỏ mà trong mắt chỉ ẩn chứa một tia lãnh ý lúc có lúc không, nhìn Kim Thanh rời đi.

Lúc này trong cặp mắt đỏ hồng của quái ảnh lộ ra một điểm đắc ý.

Ngay khi Kim Thanh phóng qua đám bạch cốt đang bị tan nát kia thì sinh ra kinh biến.

Những khúc xương rải rác gần đó chợt tấn công hắn, vụt đến giống như cung tên.

Kim Thanh cực kỳ hoảng sợ, trên người liền xuất hiện một tầng sáng bảo hộ màu bạc.

Nhưng không đợi hắn chất vấn quái ảnh và xuất ra pháp bảo thì hào quang trên bạch cốt sáng lên, đâm thủng tầng sáng bảo hộ của hắn như đi qua chỗ không người vậy.

Trong nháy mắt thân hình Kim Thanh rách tả tơi, một câu cũng chưa kịp nói, ngã vật xuống mặt đất.

Hàn Lập thản nhiên nhìn thi thể của hắn khẽ lắc đầu.

Tiếp theo bàn tay lật lên, một cái túi linh thú liền xuất hiện, đồng thời hai thanh phi kiếm trước mặt bắt đầu rung động, khẽ phát ra hào quang màu xanh biếc.

"Có ý tứ! Không muốn hỏi ta tại sao lại không giữ lời?" Quái ảnh

cười lạnh nói.

" Các hạ nếu muốn thì không cần hỏi cũng sẽ chủ động giải thích, còn nếu không muốn thì chỉ uổng phí nước bọt mà thôi!" Hàn Lập nét mặt không chút biểu tình trả lời.

"Không tệ. Tiểu tử ngươi thật hợp nhãn với ta. Nếu như trước đây không gặp đại nạn, có lẽ ta sẽ thu người làm đệ tử, nhưng hiện tại cả đời ta cũng không thu thêm đệ tử nữa, mà còn phải tìm cách bắt cho được nghịch đồ lúc trước để lóc thịt bẻ xương, rút hồn luyện phách!" Ban đầu bóng xanh có chút bất ngờ, nhưng thanh âm lập tức phát lạnh nói.

Hàn Lập sắc mặt không đổi, phất tay một cái, Khúc Hồn phía sau phóng ra huyết quang hộ thể, từng bước tiến tới sánh vai với Hàn Lập.

Hắn không định nhiều lời mà muốn dùng một kích sấm sét để giết địch.

Đồng thời mấy thanh *"Thanh Trúc Phong Vân kiếm"* trong cơ thể động đậy, tùy thời đều có thể phóng ra.

"Huyết Luyện thân quang! Tốt! Tốt! Các ngươi là môn hạ của Cực Âm hay Cực Huyễn?" Bóng xanh vừa thấy tầng huyết quang phòng hộ trên thân Khúc Hồn thì run lên nhè nhẹ, tiếp theo cười rộ giận dữ hỏi.

Hàn Lập nhíu mày, thần sắc khẽ động, nhàn nhạt hỏi lại:*"Cực Âm? Chẵng lẽ ngươi muốn nói Cực Âm tổ sư của Cực Âm đảo?"*

Hắn mơ hồ cảm giác được có thể giải thích được bí mật liên quan đến công pháp của Cực Âm đảo và Hắc Sát giáo.

"Cực Âm tổ sư! Tên nghịch đồ như hắn mà dám tự xưng là tổ sư sao?" Bóng xanh sau khi nghe Hàn Lập hỏi, lập tức nổi trận lôi đình, mở miệng mắng to.

Hàn Lập có chút ngẩn ra.

Cái người giống như ma quỉ này lại là sư phụ của Cực Âm lão tổ, điều này thực quá kỳ lạ.

Khi Hàn Lập đang vô cùng kinh ngạc vì lời nói của đối phương thì lục mang trên người chợt lóe, từ phía sau truyền đến một âm thanh trầm muộn.

Hàn Lập trong lòng cả kinh, lập tức xoay người lại nhìn nhưng phía sau trống trơn, không có một ai.

"Bất hảo!"

Cơ hồ cùng lúc Hàn Lập hiểu rõ chính mình bị mắc lừa liền vội vàng quay đầu lại, không kịp suy nghĩ phóng xuất ra bảy thanh phi kiếm, bảo hộ trước người.

Đồng thời khống chế được chín thanh Thanh Trúc Phong Vân kiếm, đây chính là cực hạn hiện tại của Hàn Lập rồi.

Quả nhiên trong nháy mắt khi hắn quay đầu lại, kiếm quang do chín thanh phi kiếm hợp thành liền bắn ra *"Ích Tà Thần Lôi"* màu vàng nhạt, một đoàn quang mang màu xanh to bằng nắm tay dưới sự công kích của điện hồ hóa thành hư không.

Mồ hôi lạnh của Hàn Lập túa ra.

Hắn thiếu chút nữa đã để đối phương đắc thủ.

"Kim Lôi trúc! Ngươi sử dụng chính là phi kiếm luyện từ Kim Lôi trúc?"

Lúc này quái ảnh phát ra âm thanh ngạc nhiên, có vẻ khó tin.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, đang muốn châm biếm đối phương vài câu thì bỗng nhiên cảm giác được trong không khí bên cạnh mình có một luồng ba động dị thường truyền đến.

Hắn nghiêng người giống như phản xạ có điều kiện, nhưng trước ngực chấn động, một tia huyết quang cực kỳ quen thuộc xuyên qua làm hắn lạnh người, máu tươi nhanh chóng tuôn ra.

Ngay sau đó lại có thêm một đạo quang mang màu vàng hung mãnh tấn công hắn.

"Ầm" Âm thanh va chạm vang lên, mấy thanh phi kiếm đồng thời bay ra khiến cho hoàng mang hiện nguyên hình, thì ra đó chính là Hỗn Nguyên Bát.

"Khúc Hồn" Hàn Lập kinh sợ quát to một tiếng.

Đầu tiên bị Huyết Linh toản tấn công, sau lại bị Hỗn Nguyên Bát tập kích, hiển nhiên là Khúc Hồn xảy ra vấn đề lớn.

Nhưng thân hình bên cạnh hắn nhoáng lên, Khúc Hồn làm như không nghe thấy, bay về phía bóng xanh.

Hàn Lập lập tức dùng thần thức liên hệ, mặc dù phân thần vẫn còn bên trong cơ thể Khúc Hồn nhưng không biết vì sao lại hoàn toàn không thể khống chế được hắn nữa.

Bóng xanh cười ha hả một trận, đồng dạng biến thành một ánh sáng hướng Khúc Hồn bay tới.

Sắc mặt Hàn Lập cực kỳ tái nhợt, nhưng sau đó cắn răng một cái liền bắt pháp quyết, từ trong miệng phát ra một chữ *" Thu!"*.

Theo thanh âm này ở phía xa xa, từ Thiên Linh Cái của Khúc Hồn bay ra một tia lục quang, nhanh chóng bắn ngược trở lại dung nhập vào trong cơ thể của Hàn Lập, biến mất vô ảnh vô tung.

Đạo hào quang do quái ảnh biến thành cũng đã nhập vào trong Khúc Hồn.

Hàn Lập một bên lấy tay giữ vết thương trước ngực, một bên nhìn trừng trừng *"Khúc Hồn"* phía đối diện.

Lúc này cặp mắt đỏ như máu của *"Khúc Hồn"* từ từ mở ra.

------oOo------

Chương 427: Huyền hồn luyện yêu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập lập tức lôi ra một lá phù màu lam từ trong túi trữ vật dán vào miệng vết thương.

Bạch quang chớp động liền làm cho máu không còn chảy ra nữa.

Hàn Lập thấy vết thương tạm thời đã được khống chế nên mới yên lòng một chút.

Nhưng khi quay đầu lại, hắn lại nhìn Khúc Hồn với ánh mắt băng lãnh, không nói lời nào bỗng nhiên bắn ra thanh quang cao mấy trượng gồm có chín đạo ánh sáng màu xanh biếc cực kỳ chói mắt chuyển động quanh hắn.

Hàn Lập hạ quyết tâm nếu không còn sống ra khỏi chỗ này, hắn quyết sẽ không thu hồi mấy thanh *"Thanh Trúc Phong Vân kiếm"* để đề phòng bị lão quái vật không biết sống bao nhiêu năm này ám toán thêm lần nữa.

Thật lòng mà nói, từ lúc theo đuổi việc tu tiên tới nay, đây chính là lần kinh hãi nhất mà hắn gặp phải.

Chỉ cần phản ứng chậm một chút là ở trái tim sẽ lập tức sẽ xuất hiện một lỗ thủng.

Nếu không phải thần thức của hắn cường đại và phản ứng nhanh lẹ hơn xa tu sĩ bình thường thì vừa rồi bị Khúc Hồn đánh lén, chắc chắn hắn đã chết không thể nghi ngờ.

Huyết Linh Toản thực sự cực kỳ âm độc, khiến cho người ta khó lòng phòng bị.

Nhưng bây giờ hắn không cần phải lo lắng về Huyết Linh Toản nữa bởi vì vừa rồi chính là cái cuối cùng mà Khúc Hồn trước đó ngưng luyện.

Dù vậy trong lòng của Hàn Lập cũng cực kỳ buồn bực.

Dựa theo phương pháp tu luyện *"Thân ngoại hóa thân"* thì hắn rõ ràng đã đem thần thức và thân thể của Khúc Hồn luyện chế đến mức nhân thần hợp nhất, nhưng sao lão quái vật đó lại có thể bất tri bất giác không chế được. Thậm chí ngay cả một tia thần niệm báo động hắn cũng không phát hiện ra. Nếu không phải hắn nhanh chóng đem phân thần của mình thu hồi thì chỉ sợ rằng cũng sẽ bị đối phương thôn phệ rồi.

Nếu thế thì hắn mới thực sự là gặp phiền phức lớn.

Tuy nhiên với việc đối phương có thể phụ thân, vậy có thể nói rõ rằng bóng xanh đó không phải là người, mà là một loại nguyên thần kiểu yêu linh ma quỷ.

Khi quái ảnh chiếm đoạt được cơ thể của Khúc Hồn, nói không chừng đây không phải là chuyện xấu mà có thể tạo cho Hàn Lập cơ hội để tiêu diệt đối phương.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập lật tay, một cái chuông nhỏ tinh xảo bằng đồng xuất hiện, đây chính là Dẫn Hồn chung bị hắn xếp xó đã lâu.

Chiếc chuông này có thấm máu của Khúc Hồn, mặc dù không hi vọng dùng nó có thể bắt được đối phương nhưng dù sao cũng có khả năng tạo cho hắn cơ hội lợi dụng.

Lúc này, Khúc Hồn phía đối diện đang hoạt động chân tay, dường như đang tập thích ứng với thân thể đó.

Vừa thấy cử động của Hàn Lập, hắn liền cười rộ lên, không có vẻ gì là sợ hải cả.

Hán lập thấy tình hình như vậy, thần sắc trầm xuống, không chần chừ nữa mà thúc động Dẫn Hồn chung.

Một chuỗi âm thanh trong trẻo vang lên, trong mắt Khúc Hồn hồng quang chớp động vài cái nhưng thân hình bất động, bộ dáng không có chỗ nào là bất ổn cả.

Hàn Lập nhịn không được, lòng liền chùng xuống.

"Mặc kệ ngươi động tay động chân gì ở trên phân thân Sát Đan này, nếu bổn tọa đã thành chủ nhân của nó thì ngươi cho là một cái cấm chế nho nhỏ cũng có tác dụng sao?" Giọng khàn khàn Khúc Hồn vang lên, trên mặt tràn đầy vẻ châm biếm.

" Ngươi biết Sát Đan phân thân?" Hàn Lập nghe vậy khẽ biến sắc, cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

"Hắc hắc! Sát Đan và Phân Thân thuật là do lúc đầu ta truyền dạy cho hai tên phản đồ, ngươi cho rằng ta không nhận biết được sao! Dám ở trước mặt ta mà đem Phân thân thuật ra sử dụng, lá gan của ngươi thật lớn. Chẳng lẽ ngươi không biết chỉ cần sử dụng phân thân luyện chế bằng thuật này thì ta có thể khống chế chúng mà không tốn chút hơi sức nào cả, sư phụ ngươi không cảnh báo trước cho ngươi sao?" Khúc Hồn lắc lắc cổ vài cái, sau đó khoanh hai tay trước ngực nói.

Hàn Lập trong lòng ngạc nhiên nhưng ngoài mặt có chút quái dị nói: *"Sư phó nào, cái này là do ta lấy được từ trong một khối ngọc giản, không biết có quan hệ gì với các hạ?"* Hắn không có ý muốn thay thế Cực Âm sư tổ chịu oan ức, mặc kệ đối phương nói thật hay giả, hắn vẫn nhàn nhạt giải thích một chút.

"Ngọc giản? Tiểu tử, ngươi không thừa nhận là đệ tử của hai tên phản đồ kia thì ta sẽ thả cho ngươi đi sao? Sau khi bắt ngươi ta sẽ rút hồn luyện thần." Khúc Hồn dường như không tin những lời của Hàn Lập mà mặt không chút đổi sắc nói.

Nói xong hắn không do dự đưa tay vẫy đống bạch cốt đang ở phía xa, chúng tự động lơ lửng bay lên, trong nháy mắt đã hợp thành một bộ xương khô đầy đủ, tiếp theo bạch quang chợt lóe, bắn về phía Khúc Hồn.

Mặc dù không biết đối phương muốn làm gì nhưng Hàn Lập sao để cho đối phương dễ dàng hoàn thành mọi thứ được.

Lúc này hắn không cần suy nghĩ, ngón tay điểm ra mấy cái, ba đạo kiếm quang màu xanh bay ra, bắn thẳng đến bộ xương kia.

Đây chính là Thanh Nguyên kiếm quang.

"Ngươi cũng dám làm càn?" Khúc Hồn âm trầm nói.

Liền lúc đó một đạo huyết trụ từ trong miệng của hắn phóng ra.

Sau một loạt âm thanh *"ầm, ầm"* do huyết trụ và thanh quang va chạm nhau khiến cho quang mang bắn ra tứ phía.

Hàn Lập khẽ cau mày, lộ ra vẻ nghiêm túc.

Tu vi của *"Khúc Hồn"* sau khi bị phụ thân dường như không chỉ giới hạn trong phạm vi Kết Đan sơ kỳ.

Việc này có chút cổ quái!

Nhưng những màn tiếp theo xảy đến với Khúc Hồn lại càng làm cho hắn thêm hoảng sợ.

Chỉ thấy bộ bạch cốt phóng tới trước mặt Khúc Hồn, sau đó liện dung nhập vào trong cơ thể hắn mà không bị ngăn trở gì cả.

Sau đó, Khúc Hồn ngửa đầu hét to một tiếng, thân thể thoát ra rất nhiều loại quang hoa với các màu sắc bất đồng, có u hỏa màu xanh biếc, có quỷ vụ màu đen, ngoài ra còn có Huyết luyện thần quang do chính bản thân của Khúc Hồn tu luyện.

Ba loại quang mang khác nhau này chuyển động không ngừng xung quanh cơ thể Khúc Hồn sau đó hoàn toàn bao bọc hắn vào trong.

Lúc này Khúc Hồn thét to một tiếng, cơ thể hắn bắt đầu có âm thanh phát ra, tiếp theo gập người thống khổ, thân thể, tứ chi bắt đầu co lại.

Sau khi âm thanh kết thúc, hắn lại đứng thẳng người dậy, Khúc Hồn bình thường có thân thể to lớn nhưng bây giờ bị rút lại một đoạn, rất giống với thường nhân.

Càng làm cho Hàn Lập thêm hoảng sợ chính là khuôn mặt của Khúc Hồn lại có bộ dáng của một thanh niên mi thanh mục tú, ngay cả đôi mắt màu đỏ cũng nhạt đi. Chỉ trong nháy mắt Khúc Hồn đã hoàn toàn biến thành một người khác.

Hàn Lập ngạc nhiên một lát, cuối cùng trên mặt hiện ra một tia cười khổ.

Lúc đầu khi thấy đối phương nghênh ngang làm phép ở trước mặt, hắn muốn nhân cơ hội đó đánh lén nhưng không ngờ đối phương lại thi triển pháp thuật quá nhanh, không cho hắn một cơ hội nào.

"Phụ thân, còn thêm đoạt xá?" Hàn Lập im lặng trong chốc lát rồi hướng về phía thiếu niên nhàn nhạt hỏi một câu khó hiểu.

Thiếu niên sau khi nghe xong lộ ra vẻ cười như không cười.

"Ngươi quá xem thường công pháp Huyền hồn luyện yêu của ta rồi. Chỉ có tu sĩ Nguyên Anh kỳ mới có tư cách tu luyện và khi tiến hành đoạt xá ta hầu như không hề bị hạn chế điều gì cả, mà có thể tùy ý sử dụng Huyền hồn bám vào người khác. Hôm nay Huyền Hồn Ngưng Cốt thuật của ta đã luyện thành, vì thế trước tiên ta sẽ bắt ngươi lấy máu huyết tế cho ngày trở lại của bổn thánh tổ." Thiếu niên nhìn Hàn Lập, nheo hai mắt bình thản nói.

Sau đó hắn khoát tay một cái, mười móng tay màu xanh biếc bỗng nhiên dài ra vài tấc và trở nên sắc nhọn.

Hàn Lập thần sắc âm trầm, không nói thêm nữa.

Hắn nhẹ nhàng ném ra túi linh thú đang ở trong tay, mấy ngàn con Phệ Kim Trùng ùn ùn xuất hiện, một lát sau hợp thành một đám mây màu vàng rực rỡ bay lơ lửng ở trên đầu.

tiếp theo hai tay vung lên, bốn phía bạch quang chợt lóe, ba bốn mươi con cự viên khôi lỗi liền xuất hiện xung quanh Hàn Lập, từng ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào gã thiếu niên.

Không những thế, hai tay của Hàn Lập lại bắt quyết, chín thanh tiểu phi kiếm bay ra, ngưng tụ lại thành một thanh cự kiếm màu xanh biếc dài hơn một trượng. Kiếm quang chớp động không ngừng, thỉnh thoảng bắn ra từng tia điện hồ.

Chứng kiến hết thảy các việc này, thần sắc của thiếu niên đại biến, lộ ra vẻ ngoài muốn cùng với vẻ mặt ngưng trọng.

"Phi kiếm được luyện chế từ Thiên Lôi trúc, Khu trùng thuật, Khôi lỗi thuật! Tựa hồ không phải là môn đồ của Cực Âm và Cực Huyễn. Nếu là vậy chúng ta có thể vui vẻ nói chuyện." Gã thiếu niên chớp động ánh mắt vài lần rồi đột nhiên nói.

Hàn Lập đang chuẩn bị phát động tấn công, nghe vậy thì hơi ngẩn ra, sau khi im lặng một chút lại lạnh lùng nói: *"Nhưng ta muốn thử xem các hạ có đủ bản lãnh tiếp được phi kiếm của ta hay không đã?"*

Nói xong như thế, Hàn Lập không do dự hướng về phi kiếm điểm chỉ một cái, một đạo hào quang to như cự mãng bắn về phía gã thiếu niên kia, thỉnh thoảng truyền đến tiếng sấm đì đùng.

Gã thiếu niên thấy việc này, sắc mặt có chút trầm xuống, không đợi phi kiếm đến gần liền nhẹ nhàng đánh ra một trảo.

Năm đạo hắc mang hình bán nguyệt đột nhiên xuất hiện rồi nhanh chóng phóng to ra. Sau khi lóe lên mấy cái liền nhanh chóng chém về phía hào quang kia.

Chỉ nhẹ nhàng chạm nhau một cái, năm đạo hắc mang hình bán nguyệt đã bị điện hồ màu vàng nhạt của phi kiếm đánh tan thành mấy khói, căn bản không chịu nổi một kích.

Chứng kiến cảnh này, mặc dù thần sắc vẫn như thường nhưng trong lòng rất giật mình. Xem ra uy lực của Kim Lôi trúc kia đã hơn xa dự kiến của hắn.

Trong nháy mắt đạo hào quang đã đến trước mặt thiếu niên, nhưng hắn vẫn bình tĩnh, không nhanh không chậm, băng lãnh nhìn cự kiếm bay đến gần, bộ dáng như kiểu trong lòng đã có đối sách.

------oOo------

Chương 428: Tiêu Sá

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bỗng nhiên, quỷ trảo của gã thiếu niên lật lên, một đạo lục mang bắn ra, nghênh đón đạo hào quang.

Một tiếng nổ thật lớn!

Điện hồ hai màu đen, vàng bạo phát, đan vào với nhau tạo thành một quả cầu lôi điện thật lớn, không cái nào nhường cái nào, vang lên âm thanh sấm sét làm đại sảnh bị chấn động vang lên tiếng ông ông, thanh thế cực kỳ kinh người.

Ánh mắt của Hàn Lập đột nhiên co rút lại!

"Thiên Lôi trúc" pháp bảo của đối phương cũng do loại trúc này tạo thành, điều này làm cho hắn trong lòng cả kinh.

Chẳng lẽ là ……

Hàn Lập dường như nghĩ ra được cái gì đó, ngưng thần nhìn lục mang do thiếu niên phóng ra.

Trong hào quang điện hồ chói mắt có một mũi tên màu xanh biếc dài hơn một thước tỏ chiến đấu cực kỳ kịch liệt với thanh cự kiếm do bảy thanh *"Thanh Trúc Phong Vân kiếm"* hóa thành mà không có chút yếu thế nào.

Các tia lôi điện do mũi tên bắn ra không giống như của cự kiếm, màu vàng phảng phất như không có, ngược lại còn pha lẫn với màu đen nồng đậm, giống như bị một loại tà pháp nào đó tế luyện qua.

Mặc dù như thế nhưng lôi điện màu đen có uy lực vô cùng lớn, xen lẫn và chiếm thế thượng phong khi đan xen vào lôi quang màu vàng.

Nhìn thấy vậy Hàn Lập không khỏi khẽ thở ra buồn bực.

Không nghĩ tới điều hoài nghi lúc đầu lại là thật.

Khi vừa nhìn thấy mũi tên cắm vào đầu lâu của bạch cốt thì hắn đã cảm thấy khí tức mà nó phát ra có chút quen thuộc, rất giống với Kim Lôi trúc do hắn bồi dưỡng thành. Nhưng màu sắc nó có chút đen và thỉnh thoảng lộ ra tà khí nhè nhẹ, điều này làm cho hắn bắt đầu nghi ngờ.

Dù sao theo hắn biết thì Kim Lôi Trúc cũng đã xuất hiện một lần ở Loạn Tinh Hải, sau đó biến mất không biết bao nhiêu năm. Sao lại xảo hợp thấy được, điều này làm cho hắn thật sự có chút khó tin.

Nhưng hôm nay xem ra, mũi tên ám toán đối phương lúc trước chẳng những là do Kim Lôi trúc chế thành mà còn bi lão quỷ đem đi luyện hóa thành pháp bảo, việc này thực sự là một chuyện buồn cười.

Khóe miệng Hàn Lập khẽ nhếch lên, nhịn không được lộ ra một tia trào phúng.

Nhưng hắn bỗng nghĩ lại, nếu lúc đầu lão quỷ thừa dịp mình đang quan sát bạch cốt thì đột nhiên sử dụng mũi tên bắn ra thì với khoảng cách ngắn như thế hắn sẽ tiêu tùng không thể nghi ngờ.

Cùng với sự xuất hiện của ý niệm này hắn không khỏi càng nghĩ càng sợ hãi, đồng thời mồ hôi lạnh sau lưng tuôn ra không ngừng.

Về phần Thanh Trúc Phong Vân Kiếm không địch lại mũi tên đó xem ra không có gì là kỳ quái cả.

Bởi vì thời gian tu luyện của phi kiếm quá ngắn, hoàn toàn chỉ dựa vào năng lực Kim Lôi Trúc để chiến đấu nên còn lâu mới so được với pháp bảo của đối phương.

Nếu thời gian bồi luyện của bảy thanh phi kiếm này lâu hơn thì một kiện pháp bảo Kim Lôi trúc của đối phương tuyệt đối không thể chống lại được.

Nhưng sau khi dò xét biết được đối phương thực sự có biện pháp đối phó với *"Ích Tà Thần Lôi"* thì Hàn Lập cũng không muốn cùng đối phương đánh với nhau tới mức sống chết.

Dù sao từ khi bóng xanh xuất hiện cho đến hiện tại khi hắn biến thành thiếu niên, Hàn Lập vẫn không thăm dò được tu vi chân chính của đối phương.

Người này xảo trá giảo hoạt, một thân tà pháp ma công lại càng quỷ dị thâm độc, khó lòng phòng bị.

Nếu mạnh tay tấn công thì cho dù hắn còn có sát chiêu là hơn vạn con Phệ Kim trùng thì cũng không nắm chắc có thể thủ thắng.

Nghĩ lại, vừa rồi đối phương đột nhiên dừng tay đưa ra đề nghị vì biết được hắn có nhiều pháp bảo lợi hại và công pháp cổ quái nên cũng có chút kiêng kị.

Nghĩ như vậy xong, Hàn Lập không nói một lời liền hướng tới thanh cự kiếm phất tay một cái

Ngay tức khắc ầm một tiếng, cự kiếm phân giải thành bảy thanh tiểu phi kiếm bay vụt về phía Hàn Lập

Thiếu niên thấy vậy, hàn mang trong mắt hơi loé lên, sau khi do dự một chút cũng không đem pháp bảo mũi tên truy kích mà đồng dạng triệu hồi nó về.

"Các hạ nếu thật sự là sư phụ của Cực Âm tổ sư, vậy chẳng phải hơn ngàn tuổi rồi sao?" Hàn Lập sau khi thu phi kiếm trở về, liền lãnh đạm hỏi với vẻ không tin.

"Ta khi chưa bắt đầu tu luyện Huyền Hồn đại pháp thì đã sống hơn sáu trăm năm. Sau đó hóa thành Huyền hồn thân thể mặc dù không biết trải qua bao nhiêu năm nhưng có lẽ cũng được bốn, năm trăm năm rồi. Cũng may mắn là ta tán hết Nguyên Anh, chuyển qua tu luyện nó nếu không với chính thân thể đó có lẽ ta đã sớm toạ hoá rồi." Thiếu niên cúi đầu nhìn, khôi phục lại thái độ

bình thường, lãnh đạm nói.

Hàn Lập nghe xong, trong lòng cũng hết nói nổi!

Nếu lời của đối phương là chính xác thì lão ta thật sự chính là *"lão quỷ ngàn năm"* a!

Nhưng đồng thời, Hàn Lập cũng nổi lên hứng thú đối với Huyền hồn luyện yêu đại pháp. Có thể đột phá hạn chế về tuổi thọ của đối phương thì hắn tự nhiên có điểm động tâm.

Vì vậy khẩu khí của Hàn Lập thấp xuống: *"Nói như vậy tại hạ phải kêu các hạ một tiếng là tiền bối rồi!"*

Thiếu niên nghe xong quét cặp mắt liếc Hàn Lập một cái, có lẽ là nhìn thấy Hàn Lập cũng không thật tâm liền cười lạnh một tiếng:

"Tiền bối? Năm đó ta tung hoành Tu tiên giới nhiều năm nhưng không nghĩ mình lại rơi vào cảnh người không ra người, quỷ không ra quỷ. Ngay cả cơ hội nhập vào lục đạo luân hồi cũng không có chỉ vì muốn tìm cho ra hai tên nghịch đồ để báo đại cừu! Nếu ngươi không nói rõ ràng lai lịch của mình thì ta cho dù liều mạng tổn hao một ít nguyên khí, cũng sẽ không để ngươi còn sống mà đi ra khỏi đây!"

Giọng nói của hắn rất bình thường nhưng lại hàm chứa ý tứ tàn nhẫn, băng lãnh.

Hàn Lập nở nụ cười khổ, suy nghĩ một chút liền nói:

"Tiền bối hỏi vãn bối, vậy có phải vãn bối quá thiệt thòi hay không? Vãn bối đồng dạng cũng có chút nghi vấn, không biết tiền bối có thể giải đáp một chút được không?"

Nghe xong lời này của Hàn Lập, thiếu niên hơi rung động, nhưng lập tức ngửa đầu cười phá lên.

"Tốt, rất tốt! Ta có thể đáp ứng điều kiện này của ngươi, tuy nhiên ta sợ rằng ngươi biết quá nhiều thì mạng nhỏ cũng khó mà bảo trụ được."

Thần thái cuồng ngạo của thiếu niên lộ ra.

"Hắc hắc, điều này không cần tiền bối lo lắng, nếu tại hạ không đoán sai thì tu vi hiện tại của tiền bối cao lắm là Kết Đan hậu kỳ, tại hạ hoàn toàn có khả năng ứng phó được." Hàn Lập hỏi dò xét, đồng thời cũng cẩn thận chú ý vẻ mặt của đối phương.

Nhưng thiếu niên cười lạnh vài tiếng, cũng không có lộ ra cái gì khác lạ khiến cho Hàn Lập trong lòng chửi thầm một câu *"Lão hồ ly!"*.

"Hãy bớt sàm ngôn đi. Ngươi nói sở học của mình là từ một khối ngọc giản, mà không phải là môn hạ của hai tên nghịch đồ kia, vậy đem ngọc giản lại đây cho ta xem qua một chút."

Thiếu niên băng lãnh nói với bộ dáng hung hăng.

Hàn Lập nhíu mày, trù trừ một chút rồi đưa tay tìm tòi trong túi trữ vật rồi ném ra.

Một khối ngọc giản màu trắng đục bay về phía gã thiếu niên.

Gã thiếu niên cũng không có trực tiếp lấy tay đón lấy, mà khoát tay một cái, một đoàn hắc khí biến thành một con hắc xà há mồm chụp lấy ngọc giản rồi bay tới trước người hắn.

Thân thể của thiếu niên bất động, chỉ có huyết quang hai mắt lóe lên, nhìn chằm chằm ngọc giản.

Trong chốt lát, dị quang trong mắt hắn biến mất, tiếp theo một ngón tay khe khẽ bắn ra, keng một tiếng, ngọc giản như một mũi tên phóng trở về phía Hàn Lập, sau đó chậm rãi nói:

"Ngươi lúc trước làm sao mà có được cái này, ta muốn nghe một chút! Chỉ dựa vào nó cũng không đủ nói rằng, ngươi và hai tên nghịch đồ của ta không có quan hệ với nhau."

Nghe xong lời này, Hàn Lập mỉm cười không có trả lời mà lại hỏi ngược lại:

"Tiền bối thần thông cái thế, nhất định danh tiếng năm xưa không nhỏ, có thể nói cho vãn bối nghe danh tính được hay không?"

Gã thiếu niên thấy Hàn Lập không trả lời, mà hỏi ngược vặn lại mình, trong lòng đại nộ, ở giưa hai chân mày lộ ra một tia âm lệ.

Nhưng sau đó không biết nghĩ tới cái gì liền lạnh lùng trả lời:

"Lão phu là Huyền Cốt thượng nhân Tiêu Sá, không biết ngươi đã từng nghe qua tên này chưa?"

"Huyền Cốt thượng nhân?"

Hàn Lập nghe xong, trầm ngâm một hồi, thực sự là mình không biết đại danh này.

Nhưng hắn cũng không thèm để ý, ngược lại thong dong nói:

"Nếu tiền bối cho rằng ngọc giản không đủ chứng minh được thân phận của tại hạ, vậy công pháp đó cũng không phải là các hạ nhất mạch tương truyền, với sự lịch duyệt của tiền bối hẳn là có thể nhận ra mới phải, tiền bối đánh giá cẩn thận thêm lần nữa xem!" Nói xong, Hàn Lập liền đem Thanh Nguyên kiếm quyết tăng lên cực hạn, thanh quang trên người phát ra chói mắt, cơ hồ làm cho người ta không thể nhìn trực tiếp.

Tiếp theo Hàn Lập búng mười ngón tay, bảy, tám đạo Thanh Nguyên kiếm quang xuất hiện, công kích lên vách tường bên cạnh, xuyên thủng mấy lỗ to bằng cái bát.

"Về phần lai lịch cái ngọc giản này rất đơn giản, trước đây vãn bối giết một tên tà tu và từ trên mình hắn vô tình thu được, nếu như vậy mà tiền bối vẫn không tin thì vãn bối cũng không còn gì để giải thích, chỉ còn cách đánh một trận mà thôi." Hàn Lập hai tay khẽ xoa xoa, hời hợt nói.

Tiêu Sá nhìn thanh quang trên người Hàn Lập, sắc mặt cực kỳ âm trầm, nửa ngày sau sắc mặt mới hòa hoãn nói:

"Công pháp mà ngươi tu luyện đích thực cũng không phải từ Huyền Âm Kinh, thậm chí cũng không phải là công pháp ma đạo, bổn thánh tổ tự nhiên có thể nhìn ra. Nhưng mà ngươi lại có Sát Đan phân thân, hơn nữa vừa đúng dịp tới đây, lão phu thận trọng một chút cũng là lẽ tất nhiên. Bất quá, lão phu lại muốn hỏi thêm ngươi một câu. Ngoài cái ngọc giản này ra ngươi còn có thu được thứ khác từ trên người đối phương hay không?"

Nghe xong lão ma này nói, Hàn Lập thần sắc khẽ động, hắn mơ hồ hiểu được đối phương uy hiếp mình nửa ngày cũng vì mục đích cuối cùng này. Hàn Lập không trả lời mà nhàn nhạt hỏi ngược hắn một câu.

"Tiền bối nếu đã tu luyện thành Huyền Hồn luyện thân cộng với việc bị nhốt nơi đây nhiều năm như vậy, có phải Huyền hồn ngưng yêu đại pháp có hạn chế với khuyết điểm rất nhiều hay không, chẳng hạn như không thể hành tẩu vào ban ngày hoặc bị một ít pháp khí đặc thù khắc chế…"

"Hừ, ngươi nghĩ rằng ta sẽ nói cho ngươi biết việc này sao?" Thiếu niên vừa nghe câu hỏi của Hàn Lập, không nhịn được đột nhiên giận dữ, sắc mặt thay đổi, hung hăng ngắt lời nói.

"Vậy đúng rồi, tiền bối nghĩ rằng ta sẽ lộ ra những thứ mà tiền bối không nên biết sao?" Sắc mặt Hàn Lập không thay đổi, nhàn nhạt nói.

Tiêu Sá ngẩn ra khi nghe những lời mỉa mai như vậy, vẻ giận dữ trên mặt dần dần tiêu biến.

------oOo------

Chương 429: Tàn đồ tái hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nếu như ngươi không muốn nói tới những việc này, vậy thì…"

Lời nói của Huyền Cốt thượng nhân thay đổi, dường như đang muốn đổi vấn đề khác. Lúc này bỗng nhiên có một chuỗi âm thanh trong trẻo phát ra từ trong người lão ma. Âm thanh thanh thuý, cực kỳ dễ nghe khiến cho Hàn Lập hơi bị sửng sốt.

Huyền Cốt thượng nhân,nghe được âm thanh này, mới đầu liền ngẩn ra, sau đó sắc mặt lộ ra vẻ không dám tin, vừa vui mừng vừa sợ hãi

Hắn không để ý gì đến Hàn Lập, đột nhiên đấm một quyền vào ngực của chính mình.

"Bụp" một tiếng, một khúc xương trắng ởn từ trong cơ thể hắn phóng ra, bay quanh người của Huyền Cốt thượng nhân một vòng, sau đó liền rơi vào tay của hắn.

Thì ra âm thanh lúc nãy là do miếng xương này tạo ra.

Hàn Lập trừng hai mắt nhìn, lộ xuất vài tia nghi hoặc, có điểm không hiểu được.

Khi lão ma cầm vật ấy trên tay, sắc mặt lại càng thêm vui vẻ.

"Rắc" một cái tiếng, lão ma dùng năm ngón tay xiết một cái, khúc xương đó vỡ vụng biến thành đám bột trắng, từ bên trong bay ra một quang đoàn màu trắng cùng với một con hắc trùng giống như dế mèn vậy.

Con hắc trùng vây quanh quang đoàn màu trắng, không ngừng kêu to. Nhưng khi vừa thấy Huyền Cốt thượng nhân, nó liền dừng kêu, tự động nhập vào cơ thể hắn.

Huyền Cốt thượng nhân thấy vậy, liền cười to ha hả một trận, sau đó nắm lấy quang đoàn vào trong tay, sau đó bạch quang biến mất, trên tay hắn xuất hiện một khăn gấm gấm cũ kỹ ố vàng.

Hàn Lập ở phía đối diện nhìn thấy vật đó thì trong lòng không khỏi chấn động.

Khăn gấm này nhìn thấy rất quen mắt, rất giống với bức tàn đồ mà hắn thu được từ Hắc Sát giáo chủ, chẵng lẽ giữa hai cái có quan hệ gì với nhau?

Hàn Lập liền suy nghĩ, biết từ vật này mình có thể giải khai được đầu mối bí mật của tàn đồ nên hắn liền mở to hai mắt, quan sát kỹ càng nhất cử nhất động của đối phương.

Nhưng đáng tiếc, Huyền Cốt thượng nhân chỉ nhìn thoáng qua vật đó một cái rồi cất nhanh vào trong áo của mình. Sau đó nhìn Hàn Lập nói với vẻ mặt bình tĩnh.

" Nếu ngươi và hai tên nghịch đồ của ta không có quan hệ gì với nhau thì ta cũng không có thời gian dây dưa với ngươi nữa. Ta đang có chuyện quan trọng bên người cần phải đi làm ngay. Mặt khác ta cũng muốn cảnh báo ngươi một câu là không nên ở đây lâu, sợ rằng tên nghịch đồ của ta nghe thấy động tĩnh ở chỗ này sẽ đến đây ngay đó." Nói xong như thế Huyền Cốt thượng nhân để ý đến phản ứng của Hàn Lập, trong khi đang cười lạnh hóa thành một đạo huyết quang, lướt qua một bên Hàn Lập rồi bay ra khỏi cửa động, bộ dáng cực kỳ vội vã.

Hàn Lập đầu tiên là ngạc nhiên một chút, sau đó khẽ nhíu nhíu mày.

Lập tức thân hình chuyển động, hoá thành một đạo thanh quang bay vòng quanh đại sảnh một lần, thu thập pháp bảo cùng túi trữ vật của bọn người Kim Thanh, sau đó phóng vài hoả cầu biến mấy cái thi thể thành tro bụi rồi mới phóng ra khỏi nơi này.

Hắn không chú ý đến chuyện chuyện khăn gấm nữa bởi vì sợ nếu mình ra ngoài chậm trễ, bị đối phương động tay động chân lên chỗ cửa động, vậy thì phiền phức lớn.

Tuy nhiên ngay cả mấy cái trữ vật này lão ma kia cũng không có nhìn lấy một chút, không biết là do đồ vật của tu sĩ Kết Đan kỳ hắn không có coi trọng hay là do khẩn cấp nên nhất thời sơ sót, ngược lại tiện nghi cho Hàn Lập.

Nhưng nghĩ tới hóa thân Khúc Hồn bị đoạt đi, Hàn Lập trong lòng cực kỳ khó chịu và tức giận!

Nhưng nếu như cùng với đối phương động thủ, hơn phân nửa là không thắng được, điều này khiến cho Hàn Lập cảm thấy bất lực.

Khi hắn đang nghĩ như vậy thì đã bay từ dưới lòng đất lên tới mặt đất rồi.

Tung tích lão ma sớm đã thành hư vô, điều này làm cho Hàn Lập hoảng sợ vì độn thuật thần diệu của đối phương.

Nhìn xung quang bốn phía yên tĩnh, không tiếng động lại nghĩ đến lúc đầu nhiều người như vậy đi xuống, giờ chỉ có mình đi ra, trong lòng hắn không khỏi nổi lên một cảm giác cô đơn, lạnh lẽo.

Nhưng loại tình cảm ủy mị này chỉ lóe lên một chút liền bị hắn gạt bỏ ra khỏi đầu. Dù sao con đường tu tiên rất dài và buồn chán, cũng không phải là lúc để cảm thán, suy nghĩ nhiều.

Hàn Lập không dám ở đây lâu, sau khi xác định phương hướng một chút liền rời khỏi đảo, một mặt vừa phi hành, một mặt lục lọi túi trữ vật của chính mình tìm thứ gì đó.

Một lát sau trong tay hắn cũng xuất hiện một cái khăn gấm.

Nhìn thấy vật này trong lòng Hàn Lập chấn động.

Bây giờ không cần nghĩ hắn cũng biết cái khăn gấm này cùng với khăn gấm của Huyền Cốt thượng nhân chắc chắn là cùng loại, không biết nó có chứa đựng bí mật gì khiến cho một người tâm cơ thâm trầm như lão ma đầu lại có biểu hiện thất thố đến như vậy.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập không khỏi cầm lấy khăn gấm đó lên xem xét cẩn thận.

Chỉ thấy bản đồ lúc trước mơ hồ nhìn không rõ, giờ phút này hoàn toàn biến mất, trên khăn gấm chỉ còn lại một cái đồ án hình tiểu kiếm màu vàng. Bất luận là Hàn Lập xoay trở như thế nào đi nữa nó vẫn chỉ về hướng Tây Bắc, từ mũi kiếm có một tia hồng tuyến (tơ hồng) nhỏ kéo thẳng tới mép của khăn gấm, phát ra một màu huỳnh quang nhàn nhạt.

Hàn Lập nhíu nhíu mày, mặc dù không biết vật ấy có công dụng gì nhưng nhìn qua bức tranh đơn giản như vậy mà còn không biết thì hắn thật sự là kẻ đần độn.

Điều này rõ ràng là giúp cho người sở hữu vật ấy dựa theo phương hương chỉ điểm của tiểu kiếm mà tiến đến một địa phương nào đó, chắc chắn ở tận cuối của hồng tuyến có cơ duyên đang chờ người tới lấy!

Hàn Lập tay cầm tấm bản đồ, nhất thời lâm vào trầm tư, suy nghĩ.

Nhớ lại bộ dáng vội vã của Huyền Cốt thượng nhân nhất định là địa đồ có hạn chế về mặt thời gian, còn nhìn sắc mặt vui vẻ của hắn, khẳng định có nhiều chỗ tốt.

Hắn nghĩ muốn thăm dò đến cùng thì chỉ có cách lập tức động thân dựa theo phương hướng chỉ dẫn trên khăn gấm, bằng không nếu hiệu ứng của nó mất đi thì cho dù có miếng ngon cũng bị người khác chiếm lấy trước mất rồi.

Sau khi suy xét cẩn thận một hồi cùng với việc trù trừ nửa ngày hắn mới điều chỉnh phương hướng, vẽ thành một đạo hào quang phía chân trời, trong chớp mắt đã rời khỏi hoang đảo.

Chỉ sau đó một khắc thì có một đạo vân vụ màu đen âm trầm từ phía xa tiến tới hòn đảo này rồi bay quanh phụ cận của động khẩu một vòng, sau đó mây mù tan hết, lộ ra một trung niên nhân làn da tái nhợt, không có chút huyết sắc.

Người này nhìn thấy trận pháp cấm chế bị phá bỏ cùng với việc Phong Linh trụ bị đổ qua một bên, hai hàng lông mày dựng đứng lên, lập tức phóng ngay vào trong động khẩu.

Tiếp theo trung niên bao bọc trong một đoàn hắc vụ từ trong động khẩu hướng lên trời bay đi.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ lo âu, nhìn phải nhìn trái, đột nhiên thân hình rung động, lập tức xuất ra mười đạo hắc mang biến thành mười con hắc điểu tỏa ra bốn phương tám hướng, nhanh chóng dò xét thêm lần nữa trong phạm vi khoảng trăm dặm gần đó.

Nhưng khi tất cả cự điểu bay trở về, hắn cũng không thu hoạch thêm được gì cả.

Lúc này ánh mắt của trung niên nhân trong rất cực kỳ khó coi!

Hắn ngửa đầu nhìn lên bầu trời một hồi lâu mà không có bất kỳ cử động hay biểu hiện nào khác.

Cũng không biết trải qua bao nhiêu lâu, hắn đột nhiên phát ra từng trận cười lạnh lẽo.

"Lão quái, cho dù ngươi có thể thoát ra nơi này thì sao đây chứ? Bây giờ ngươi sớm đã không còn là Huyền Cốt lão tổ lúc xưa nữa, ta cũng không còn là một tên đệ tử Kết Đan kỳ của ngươi, chờ ta hoàn thành xong chuyện ở Hư Thiên điện, sau đó sẽ tiếp tục lục soát ở Loạn Tinh Hải để bắt ngươi lại." Nói xong như thế hắn cũng không chần chừ, đằng không bay lên, biến thành một đoàn hắc vụ.

Tiếp theo dường như muốn phát tiết đi cơn giận, một cột sáng màu đen to như thùng nước từ trong hắc vụ bắn ra, đánh cho vùng phụ cận chung quanh động khẩu lõm xuống, tạo thành một đống hoang tàn.

Sau đó luồng hắc vụ nhanh như sao xẹt bay đi.

Hàn Lập không biết tất cả những việc xảy ra trên đảo, lúc này hắn đang dựa theo phương hướng trên bản đồ, thành thành thật thật ngự pháp bảo lao vùn vụt.

Do không muốn đụng chạm đến Huyền Cốt thượng nhân nên trên đường đi Hàn Lập vô cùng cảnh giác, thỉnh thoảng đem thần thức triển khai hoàn toàn để phòng bị người khác đánh lén.

Vì vậy liên tiếp nhiều ngày trôi qua cũng không phát sinh điều gì ngoài ý muốn, điều này làm hắn thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên ngày hôm nay Hàn Lập đang cắm đầu cắm cổ chạy thì đột nhiên phía trước truyền đến tiếng đánh nhau, lờ mờ có âm thanh nổ tung và hào quang chói mắt, vừa nhìn đã biết tại nơi này có tu sĩ đang chiến đấu.

Hàn Lập nhíu nhíu mày, ỷ vào thần thức cường đại, hắn liền đứng từ xa ngưng thần nhìn tới.

Thấy có một nam, một nữ cùng với ba gã cẩm y toàn thân tà khí đang đánh nhau kịch liệt.

Nhưng trình độ của nhóm kia cực kỳ thấp đến đáng thương, chỉ có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ mà thôi và đôi nam nữ kia dường như đang ở thế hạ phong.

Hàn Lập sờ sờ mũi!

Nếu biết những người này không thể gây uy hiếp tới mình, hắn cũng thờ ơ không thèm quan tâm, chuẩn bị trực tiếp điều khiển pháp bảo từ bên cạnh bay qua.

Đối với những tu sĩ đang đánh nhau kia hắn căn bản không muốn hỏi, việc lên đường quan trọng hơn.

Nghĩ như vậy xong, Hàn Lập liền tăng tốc, hóa thành một đạo hào quang phóng vụt về phía trước, trong nháy mắt đã đến trước mặt những người này.

Mấy người tranh đấu kinh hãi, không hẹn mà cùng ngừng tay, thu hồi pháp khí trở về.

Còn Hàn Lập khi bay ngang qua họ, kiếm quang dừng lại một chút, tùy tiện liếc nhìn một cái, không nhịn được phát ra âm thanh kinh ngạc.

Mà ngay lúc đó sau khi nữ tu sĩ trong hai người nam nữ kia thấy rõ khuôn mặt của Hàn Lập thì vui mừng kêu lên.

"Hàn trưởng lão, ta là đệ tử thân truyền của Trác hữu sử Diệu Âm môn, mong Hàn trưởng lão tương trợ. Ba người này là tu sĩ Độc Long hội – đại địch của bổn môn."

------oOo------

Chương 430: Văn Tư Nguyệt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngay khi nghe tiếng kêu của vị nữ tu sĩ kia, Hàn Lập liền ngẩn ra, đưa mắt nhìn vị nữ tu, đồng thời kiếm quang cũng dừng lại

"Ngươi là đệ tử của Diệu Âm Môn?" Hàn Lập thần sắc bình tĩnh hỏi.

Nữ tử này là một thiếu phụ khoảng hai mươi tuổi, da dẻ trắng như tuyết, nụ cười như hoa, tràn đầy vẻ kinh hỉ, cực kỳ kiều diễm.

"Đệ tử Văn Tư Nguyệt tham kiến Hàn trưởng lão!" Vị thiếu phụ động lòng người đó liền bay tới bên cạnh Hàn Lập cung kính thi lễ.

Bộ ngực cao vút, eo thon đầy đặn, vóc dáng cực kỳ thướt tha, thanh âm ngọt ngào cộng với hương thơm thoang thoảng làm say lòng người từ trên thân truyền đến.

Hàn Lập bất động thanh sắc, đánh giá từ trên xuống dưới một lần rồi mới từ từ hỏi:

"Ngươi biết được ta, trước đây chúng ta đã gặp nhau sao?"

Hắn có chút nghi hoặc, có thể khẳng định đây là lần đầu tiên hắn gặp nữ tử này.

"Hàn trưởng lão không biết, mặc dù vãn bối chưa từng bái kiến qua tiền bối. Nhưng môn chủ sớm đã đem bức họa của mấy vị trưởng lão treo tại Cung Phụng đường, chúng tôi một lần đến đều thấy." Nữ tử xinh đẹp cung kính trả lời.

Nghe xong lời này, Hàn Lập liền ngẩn ra, tiếp theo trong lòng cảm giác có chút dở khóc dở cười.

Không nghĩ tới tam nữ Diệu Âm Môn lại làm như thế, chắc hẳn đó cũng là một cách tuyên truyền ra bên ngoài biết mình chính là một vị trưởng lão của Diệu Âm Môn.

Hàn Lập trong lòng có chút buồn bực, nhưng trên mặt cũng không biểu hiện ra cái gì cả, ngược lại quay đầu chuyển hướng nhìn vị trung niên nam tử đứng một bên, cười cười nói:

"Văn huynh, nhiều năm không gặp, ngươi vẫn khỏe chứ?"

Trung niên nam tử từ khi Hàn Lập xuất hiện, vẻ mặt có chút cổ quái, bây giờ nghe xong lời này ánh mắt lại càng phức tạp hơn, trong đó phảng phất có chút hâm mộ mà cũng có chút gì đó tự ti.

"Không nghĩ tới Hàn tiền bối vẫn còn nhớ tại hạ? Văn mỗ cho dù tại Diệu Âm Môn có gặp bức hoạ chân dung của tiền bối, nhưng trong một khoảng thời gian dài cũng không dám tin tưởng việc này là thật. Chúc mừng tiền bối Kết Đan thành công." Môi hắn giật giật một chút, lộ ra một tia cười khổ nói.

Vị trung niên nam tử này dĩ nhiên là thanh niên tu sĩ Văn Tường trước kia đã có duyên gặp gỡ hai lần tại Khôi Tinh Đảo.

Bộ dáng, mặt mũi của hắn bây giờ gần giống như trước, chỉ là lúc trước văn nhược nho nhã, nhưng giờ phút này đầu hai thứ tóc, vẻ mặt đầy tang thương, vừa nhìn đã biết khoảng sáu mươi tuổi.

"Văn huynh không cần xưng hô tiền bối này, tiền bối nọ, dù sao trước đây chúng ta cũng quen biết một chút, cứ nói chuyện như bạn bè thôi!" Hàn Lập mỉm cười nói.

Hắn liếc mắt một cái liền nhận ra ngay trình độ đối phương vẫn chỉ là Trúc Cơ trung kỳ, đời này thật đúng là không còn hy vọng tiến vào Kết Đan kỳ.

Vừa nghĩ trước đây hắn là một thanh niên hào hoa phong nhã, giờ lại biến thành như vậy, Hàn Lập không khỏi cảm thán không thôi.

Kỳ thật cho dù Văn Tư Nguyệt không gọi thì hắn cũng tự dừng lại.

Bởi vì hắn có năng lực gặp qua ai là không thể quên, mặc dù tiếp xúc với đối phương không nhiều nhưng khi nãy lúc bay qua thì đã nhận ra Văn Tường.

Trước đây Văn Tường đối với Hàn Lập cũng không tệ, vì vậy hắn tự nhiên sẽ ra tay giúp đỡ, không thể để hắn chết trước mặt mình được.

Văn Tường nghe Hàn Lập nói thế liền liên tiếp bảo không dám vì vậy Hàn Lập bất đắc dĩ đành để cho hắn tùy ý thôi.

Mà thiếu phụ đứng một bên sau khí nghe mấy câu tâm sự của hai người thì cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, cực kỳ kinh ngạc.

Cặp mắt to long lanh cua nàng nhìn chằm chằm Hàn Lập định hỏi cái gì đó thì Hàn Lập bỗng nhiên quay đầu, khẩu khí lạnh lẽo hướng về phía đối diện nói:

"Ba người các ngươi muốn đi đâu? Bổn nhân đã cho phép các người rời khỏi rồi sao?"

Ba gã tu sĩ lúc thấy đối phương có được vị Kết Đan kỳ ra tay giúp đỡ thì bọn họ đã sớm kinh sợ rồi.

Nhưng thấy Hàn Lập dường như không chú ý tới bọn họ mà hàn huyên ôn lại chuyện cũ, trong lòng thầm cho là may mắn nên từ từ lui về phía sau.

Bây giờ nghe Hàn Lập nói vậy, thần sắc trở nên trắng bệch. Sau khi nhìn nhau, lập tức chia ba hướng bỏ chạy.

Người thì vận pháp khí chuẩn bị chạy trối chết. Người thì phóng ra các tầng phòng hộ đủ màu sắc để tự bảo vệ mình.

"Hừ! Tìm chết!"

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, sắc mặt lạnh như băng, tay nhẹ phất ra ba đạo kiếm quang màu xanh chói mắt, chợt lóe lên ở phía sau lưng ba gã tu sĩ kia.

"Bụp, bụp" mấy tiếng, tầng phòng hộ cùng với pháp khí bảo vệ đều giống như giấy mỏng bị kiếm quang to như cái bát đánh tan nát. Ba tiếng kêu thảm thiết cùng vang lên, thân thể và pháp khí của chúng trong chớp mắt đều biến thành quang mang lóe lên đầy trời rồi biến mất vô ảnh vô tung.

Thiếu phụ và Văn Tường thấy Hàn Lập chỉ giơ tay một cái liền tiêu diệt được ba gã tu sĩ của Độc Long hội thì không khỏi biến sắc, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập tăng thêm vài phần kính sợ.

Mà ngay cả Hàn Lập cũng ngầm hài lòng.

Ba đạo Thanh Nguyên kiếm quang thoạt nhìn thì không có gì đặc sắc nhưng thực tế lại hàm chứa bên trong không ít linh lực của hắn, có thể một kích mà giết được tu sĩ Trúc Cơ kỳ làm hắn cũng rất vừa ý.

Xem ra với tu vi tăng tiến thì thần thông của Thanh Nguyên kiếm quang càng tăng lên nữa.

"Được rồi, vị này cũng họ Văn, chẳng lẽ là ……" Hàn Lập tựa hồ nhớ ra cái gì đó, đột nhiên quay đầu về phía Văn Tường hỏi.

Văn Tường nghe Hàn Lập hỏi xong, trên mặt lộ vẻ xấu hổ nói.

"Thật khiến cho Hàn tiền bối chê cười, Văn Tư Nguyệt chính là tiểu nữ của tại hạ."

Hàn Lập nghe xong liền sửng sốt, nhưng lập tức cười ha hả.

"Ta đây phải chúc mừng Văn huynh! Văn Tư Nguyệt đạo hữu tuổi còn trẻ mà đã có tu vi Trúc Cơ kỳ, nói không chừng sau này cũng có thể Kết Đan được đấy chứ?"

Nghe xong lời này, Văn Tường cũng lộ ra vẻ tự hào, có chút hoan hỉ nói:

"Không dối gạt Hàn tiền bối, Văn Tư Nguyệt chính là niềm kiêu hãnh của tại hạ. Chỉ mới hai mươi năm mà đã Trúc Cơ thành

công, ta cũng đặt hy vọng vào nó rất lớn, ta thì đã không có cách nào tiến thêm được nữa, hy vọng nó sẽ tiến xa hơn ta."

Khi nói những lời này Văn Tường nhìn nữ tử với ánh mắt trìu mến.

Nghe vậy Văn Tư Nguyệt liền e thẹn, ngại ngùng cúi đầu.

Hàn Lập mỉm cười, nhìn nàng thêm lần nữa, có chút gật đầu tán thưởng bởi vì tư chất của vị Văn Tư Nguyệt này xem ra rất tốt.

Kế tiếp, Văn Tường cùng Hàn Lập nói về những trải nghiệm của mình.

Mặc dù không có giao tình thâm sâu với đối phương, nhưng đột nhiên gặp lại cố nhân luôn luôn là một chuyện khiến cho người ta vui vẻ, Hàn Lập nhất thời cao hứng hàn huyên trong chốc lát.

Trong lúc trò chuyện Hàn Lập biết được phần lớn những việc từng trải qua của một vị tu tiên giả tư chất bình thường như Văn Tường tại Loạn Tinh Hải.

Sau khi chia tay với Hàn Lập không lâu thì sư phụ của Văn Tường tọa hoá, hắn một mình tu luyện lăn lộn hơn mười năm cuối cùng mới có thể miễn cưỡng Trúc Cơ thành công rồi bắt đầu đi du lịch khắp nơi, tình cờ gặp được một nữ đệ tử của Diệu Âm Môn coi trọng nên gia nhập môn phái của nàng làm đệ tử ngoại sự.

Từ đó về sau hắn xử lý một số việc nhỏ cho sư môn. Kế đến thì vợ hắn sinh Văn Tư Nguyệt, nhưng bất hạnh là chẳng bao lâu sau khi sanh xong thì vợ hắn lại gặp chứng bệnh lạ rồi qua đời, bởi vì tình cảm phu thê cực kỳ thâm sâu nên hắn cũng không muốn đi thêm bước nữa mà ở vậy nuôi con. Năm tháng trôi qua, Văn Tư Nguyệt dĩ nhiên cũng trở thành đệ tử của Diệu Âm Môn.

Nghe đến đó, Hàn Lập thở dài vài tiếng.

Bởi vì, hắn thấy rằng cuộc sống và trải nghiệm đời thường của mình đơn giản hơn nhiều, bởi ngoại trừ tu luyện ra hầu như không có gì để nói. Điều này làm cho Hàn Lập chỉ còn biết cười khổ không thôi!

Nhưng cuối cùng, Hàn Lập cũng hỏi tới việc vì sao hai người bọn họ lại tranh đấu với ba tên môn đồ của Độc long hội.

Nghe Hàn Lập hỏi xong, Văn Tường nhất thời lộ ra vẻ tức giận còn sắc mặt Văn Tư Nguyệt có chút buồn bã.

Hàn Lập không khỏi cảm thấy quái lạ!

Văn Tường do dự một chút, sau đó chậm rãi kể lại mọi việc.

Nguyên là sau khi Văn Tư Nguyệt trưởng thành, cùng với một vị tu sĩ trẻ tuổi tiền đồ sáng lạng kết thành đạo lữ song tu. Nhưng vị tu sĩ trẻ tuổi đó mệnh bạc, sau khi thành hôn không lâu trong một lần chiến đấu với tu sĩ khác liền không may mất đi, từ đó Văn Tư Nguyệt trở thành góa phụ.

Vì vậy một số tu sĩ bên trong môn phái để ý tới người góa phụ xinh đẹp như nàng nhưng Văn Tư Nguyệt vì trượng phu mới mất, căn bản không nghĩ tới việc đi thêm bước nữa nên đã liên tiếp từ chối nhiều đề xuất song tu của vài tu sĩ khác.

Kết quả là đã đắc tội với không ít cao tầng của Diệu Âm Môn.

Do đó lần này bọn họ phái Văn Tư Nguyệt thực hiện một nhiệm vụ hết sức nguy hiểm là hộ tống và bảo vệ một lô hàng hoá trân quý đi qua lãnh địa Độc Long hội – kẻ tử địch của Diệu Âm môn.

Vì thấy nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm nên Văn Tường làm cha, tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, liền đi với con gái của mình một chuyến.

Ban đầu tin tức được giữ cực kỳ bí mật nhưng không hiểu sao lại bị người của Độc Long hội biết được. Từ đó hai cha con của họ bị truy đuổi, đến đây thì bị ba tên tu sĩ kia chặn đường, không thể làm gì khác hơn là phải liều chết đánh một trận.

Nếu không phải xảo hợp trùng lúc Hàn Lập đi qua thì hậu quả chắc chắn khó lòng tưởng tượng.

Nghe lời lẽ tức giận của Văn Tường, Hàn Lập sờ sờ cằm, hồi lâu không nói gì.

Hắn nghe ra được ý tứ của Văn Tường là muốn mình làm chủ cho phụ tử hai người bọn họ.

Nhưng dù sao đó chỉ là lời nói phiến diện một phía, hắn sẽ không vì một chút giao tình với đối phương mà nhúng tay làm loạn sự tình của Diệu Âm môn.

------oOo------

Chương 431: Hư Thiên điện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trầm ngâm một chút, Hàn Lập trong ánh mắt chờ đợi của Văn Tường, chậm rãi nói:

"Văn huynh cũng là người Diệu Âm Môn, hẳn là biết rõ ta chỉ là Trưởng lão trên danh nghĩa mà thôi, chưa bao giờ nhúng tay vào bất cứ chuyện gì. Bất quá, việc này nếu thật như Văn huynh nói, Tư Nguyệt đạo hữu bị ủy khuất rất lớn, ta khi gặp Tử Linh đạo hữu thuận tiện sẽ đề cập qua. Bất quá Tử Linh đạo hữu có thể nghe hay không thì cũng khó nói trước".

Văn Tường nghe thấy Hàn Lập không có quản việc này, trong lòng hơi có chút thất vọng.

Nhưng là biết mình cùng đối phương giao tình không sâu, có thể ra tay cứu mình cùng con gái như vậy đã tính là rất nhớ tình bạn cũ rồi, cũng không chút oán hận nào trong lòng, cảm kích nói lời cảm tạ. Xong kêu Tư Nguyệt tiến lên hành đại lễ với Hàn Lập, nhưng bị Hàn Lập cười cự tuyệt.

Bất quá, Hàn Lập phảng phất cũng có chút nghi hoặc lại hỏi một câu.

"Tư Nguyệt đạo hữu không phải đệ tử của Trác Hữu sứ sao, các người sao không nói với Trác Hữu sứ?"

Nghe xong lời ấy của Hàn Lập, Văn Tư Nguyệt thần sắc càng thêm ảm đạm, nhẹ giọng giải thích:

"Hàn tiền bối không biết, lần này phân phó ta tới đây làm việc là do một vị chí thân của gia sư, gia sư cũng hy vọng ta có thể cùng người đó tiến thành song tu, nhưng bị ta cự tuyệt. Điều này làm cho gia sư rất không vui!"

Nói xong lời này, vẻ mặt của nàng bất đắc dĩ, có vẻ thê lương diễm lệ cực kỳ, làm cho Hàn Lập nhìn cũng không khỏi ngẩn ngơ. Nhưng lập tức không dám nhìn lâu quay đầu nói với Văn Tường:

"Ta còn có chuyện quan trọng, chỉ sợ không thể đi cùng với hai người. Tại hạ cáo từ đi trước một bước!"

Nói xong, Hàn Lập hướng tới hai người chắp tay chào.

Văn Tường tự nhiên cũng không có lời gì giữ lại, vội vàng nói vài câu cảm kích, Hàn Lập cười một cái rồi hóa thành một đạo cầu vồng, phá không mà đi.

Nhìn qua phía cầu vồng biến mất, cha con Văn Tường trong chốc lát cũng không nói gì, hồi lâu sau Văn Tư Nguyệt mới bất mãn nói:

"Phụ thân, người cho tới bây giờ vẫn không nói cho con biết, ngươi cùng Hàn trưởng lão của bổn môn là người quen biết cũ! Hơn nữa nghe hai người nói, tựa hồ còn biết vị tiền bối này trước khi Kết Đan. Có thể nói cho con nghe một chút được không? Phải biết rằng, Hàn trưởng lão đối những đệ tử như chúng ta mà nói, hết sức là thần bí!"

Nàng vừa nói, ý giận hờn trước lại biến thành hiếu kỳ mà hỏi.

Văn Tường nghe xong lời con giá, thở dài một tiếng, có chút ít trìu mến nói:

"Cha cùng vị Hàn tiền bối này chỉ là có duyên gặp mặt mà thôi, cũng không có thâm giao gì. Hơn nữa lúc trước khi ta quen biết, tu vi của hắn cùng cha không chênh lệch nhau nhiều. Tại Cung phụng nội đường đột nhiên nhìn thấy bức họa của người này, ta còn giật cả mình, sau đó mấy ngày tâm tình cũng không thể an ổn xuống. Người này lại có thể vào Kết Đan kỳ, còn thành Trưởng lão của bổn môn, thật sự là khó tin!"

Văn Tường vừa nói, trong đầu không khỏi nhớ lại tình hình lúc cùng Hàn Lập quen biết, ngừng lại một chút nhất thời có chút thất thần.

Văn Tư Nguyệt thấy vậy, tựa hồ biết rõ phụ thân mình suy nghĩ cái gì. Cũng dứng ở một bên lẳng lặng chờ, nàng trong lúc đó nhất thời cũng không nói gì, chỉ có bầu trời là nghe tiếng gió *"Ào ào"* rung động. Hải vực ở phụ cận đột nhiên trở nên náo nhiệt.

Liên tục có tu sĩ cấp tốc bay về phía nơi này, sau đó cực kỳ mừng rỡ hướng lên trên bầu trời cao mà bay đi.

Tại nơi đây, có một tòa cung điện hùng vĩ lơ lửng trên không trung, không chút lay động.

Cung điện này cao chừng trăm trượng, toàn thân bao phủ bằng bạch ngọc luyện chế thành, tinh sảo hoa mỹ cực kỳ, tản ra ánh sáng nhàn nhạt trong suốt.

Chung quanh được một tầng ánh sáng kim sắc dày đặc bao bọc, ở trên bầu trời cao ngàn trượng. Mà những tu sĩ kia cũng không chần chờ bay về phía cung điện này. Bạch quang lóe lên thông qua màn hào quang mà đi thẳng vào trong cung điện.

Hiện tại, một đạo cầu vồng đang bay nhanh bay tới. Khi tới vùng biển phía dưới cũng điện thì bỗng nhiên ngừng lại.

Sau khi cầu vồng thu vào, hiện ra một vị thanh niên tướng mạo bình thường xuất hiện, là Hàn Lập đúng theo bản đồ mà tìm kiếm đến.

Hắn có chút nghi hoặc quan sát địa đồ trong tay, rồi nhìn ra bốn phía cái gì cũng không có.

Sau đó hướng về phía mặt biển ở phía dưới ngưng thần nhìn trong chốc lát, vẫn không có thu hoạch gì.

Hàn Lập vẻ nghi ngờ trên mặt tăng thêm vài phần.

Đột nhiên hắn dường như nhớ tới cái gì, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên.

"Ồ".

Vừa nhìn thấy tòa thành bằng ngọc trôi nổi trên không trung, Hàn Lập hít vào một hơi, vẻ mặt kinh ngạc.

Hắn ngơ ngác đích nhìn cung điện này hồi lâu, rồi mới hồi phục tinh thần lại.

Bất quá hắn cũng không có mạo muội tới gần cung điện này, mà ở tại chỗ trầm ngâm trong chốc lát, đột nhiên hắn thần sắc vừa động, trên mình thanh quang lóe lên, người đã biến mất vô tung vô ảnh.

Một lát sau, một đám mây đỏ cấp tốc bay tới, tại nơi Hàn Lập biến mất cách đó không xa ngừng lại.

Sau đó mây đỏ tản ra, một vị lão giả đầu tóc đỏ hồng xuất hiện, cũng cầm trên tay một tấm bản đồ bằng lụa tương tự như vậy.

Hắn cúi đầu liếc nhìn chiếc khăn, mắt lạnh lẽo dò xét bốn phía phía dưới, cũng không chút chần chờ nhìn về phía bầu trời, lập tức trông thấy tòa cung điện trên không trung, không khỏi sắc mặt tràn đầy vẻ vui mừng.

Sau đó, Hồng phát lão giả không chút nghĩ ngợi lại lần nữa hóa thành đám mây đỏ hướng về phía bầu trời mà bay tới.

Khi bạch quang trên mình lão giả lóe lên, cả người chui vào màn hào quang kim sắc xong, thân hình Hàn Lập lại hiện ra ở khu vực phụ cận.

Hắn chau mày, thần sắc âm trầm bất định!

Kế tiếp bảy tám ngày sau, Hàn Lập kiên nhẫn ẩn nấp ở một bên, lại gặp được hai gã tu sĩ Kết Đan bay vào màn hào quang tiến vào trong cung điện. Bọn họ cũng cầm tấm địa đồ bằng lụa.

Hàn Lập rốt cục nhịn không được, bản thân cũng bay đến trước màn hào quang, lấy tấm địa đồ ra.

Sau khi đem linh lực chậm rãi rót vào trong địa đồ, lập tức trên địa đồ phát ra linh quang bạch sắc, đem Hàn Lập bao bọc vào bên trong.

Sau đó Hàn Lập nhẹ nhàng nhất cất bước, rồi nhẹ nhàng xuyên qua màn hào quang kim sắc mà đi vào.

Quay đầu lại quan sát màn hào quang, lần nữa quan sát cung điện cực kỳ hoa lệ, Hàn Lập không chần chờ bay vào.

Bây gần tới cũng điện Hàn Lập mới phát giác, lối vào ở phía trên cung điện hơn mười trượng, còn có ba chữ lớn cổ văn ngân sắc *"Hư thiên điện"*.

Ba chữ này chẳng những khí thế kinh người, nét bút phác thảo trong đó càng bén nhọn kinh người, hắn chỉ hơi chút nhìn qua trong chốc lát, hai mắt đã sinh ra cảm giác ngâm ngẩm đau.

Điều này làm cho hắn giật nảy cả mình, vội vàng cúi đầu không dám nhìn nữa, trong lòng cực kỳ kinh hãi!

Liếc nhìn cửa vào thâm thúy của cung điện lần nữa, Hàn Lập cắn răng một cái, cẩn thận đi vào.

Sau khi tiến vào cửa điện, Hàn Lập ngạc nhiên.

Bởi vì trước mắt xuất hiện một thông đạo hẹp không thấy điểm cuối. Thông đạo cũng là dùng ngọc mà xây thành.

Nếu chỉ vậy thì cũng không có gì để nói, nhưng thông đạo này rộng chỉ hai ba trượng, mà lại cao tới ba bốn mươi trượng, làm cho người ta sau khi đi vào, tâm thần cực kỳ bị áp bức, phi thường không thoải mái.

Hàn Lập nhíu nhíu mày, muốn đem thần thức phóng ra ngoài, nhưng lập tức sắc mặt thay đổi.

Thần thức đụng vào vách tường bốn phía, lập tức không chút khách khí bị bắn ngược trở về, căn bản không cánh nào xuyên qua nửa phần, đừng nói chi là thăm dò tình hình cung điện.

Hàn Lập trong mắt tinh quang lóe lên, hướng một mặt ngọc bích định thần nhìn lại, mới phát hiện trên bề mặt có luồng sáng như có như không chớp động, nếu không nhìn kỹ căn bản không cánh nào phát hiện. Xem ra thông đạo đã bị cao nhân hạ cấm chế

Hàn Lập vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt tường ngọc trong chốc lát.

Tuy không cách nào nhận biết được là dạng cấm chế nào, nhưng trong đó ẩn chứa linh lực thâm bất khả trắc, làm Hàn Lập trong lòng khẽ chấn động.

Hắn im lặng thu hồi ngón tay, tay sờ sờ cằm ở trong thông đạo lẳng lặng trầm ngâm một lát, rồi mới đi bộ tiến về phía trước.

Hàn Lập nheo mắt, ở bên trong thông đạo không chút hoang mang nhìn chung quanh.

Đã biết nơi đây có cấm chế, hắn cũng không sợ hãi có người ẩn núp tại phụ cận đánh lén, mới có thể lớn mật đi về phía trước đi.

Bất quá, coi như thông đạo này thật sự là dài. Hàn Lập qua thời gian một bữa cơm mới đi hết được.

Nhất thời một lối ra có hào quang màu thủy lam xuất hiện ở trước mắt.

Hàn Lập tinh thần thoáng rung lên, nhanh bước vội vàng đi tới.

Kết quả sau khi lọt vào trong tầm mắt, làm cho ánh mắt của hắn co rút lại, trong lòng bỗng nhiên cả kinh.

Trước mắt trong màn lam mang, đúng là một gian phòng cực kỳ rộng lớn.

Căn phòng này diện tích chừng ba bốn trăm trượng, hùng vĩ cực kỳ to lớn, đúng là đồng thời đi vào mấy ngàn người cũng không có tạo ra sự chen chúc.

Càng kỳ lạ chính là, trong phòng đều đứng sừng sừng mười cây ngọc trụ.

Những cây ngọc trụ này chẳng những có chu vi mười mấy người ôm, hơn nữa được điêu khắc tinh tế, trên mặt mỗi cây đều khắc các loại chim thú kỳ lạ mà Hàn Lập đã từng hoặc chưa từng gặp qua. Cả một đám trông rất sống động, mười phần linh khí, không có loài nào giống nhau.

Mà trên đỉnh các cây cột này, có mười mấy tên tu sĩ quần áo khác nhau hoặc đứng, hoặc ngồi.

Những này tu sĩ ngoại trừ cá biệt mấy người, tất cả đều một người độc chiếm một cây cột, hơn nữa không có ai lớn tiếng nói chuyện.

Mà khi Hàn Lập đến, cũng chỉ một phần nhỏ tu sĩ lười biếng chú ý, nhưng trong đó có mấy người thì lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Hàn Lập lại cười khổ một cái, bởi vì những ngươi kia hắn cũng nhận ra.

------oOo------

Chương 432: Cực Âm tổ sư

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đối với người khác không nói, đối với Huyền Cốt thượng nhân thì hắn chỉ liếc qua là trông thấy

Hắn ta đang ngồi xếp bằng một mình tại một góc, đang lạnh như băng nhìn hắn trong mắt không giấu được vẻ ngoài ý muốn.

Tại đỉnh một cây cột ngọc khác đang đứng hai người một nam một nữ, trong đó nữ tu sĩ mi thanh mục tú cũng đang ngạc nhiên nhìn về phía Hàn Lạp, trên mặt tràn đầy vẻ giật mình.

Đó đúng là Tử Linh Tiên Tử của Diệu Âm môn, mà bên cạnh nàng là một vị nam tử trẻ tuổi mặc áo xanh thần thái ung dung, phóng khoáng.

Nam tử này thấy Tử Linh Tiên Tử thần sắc có chút cổ quái, liền theo ánh mắt nàng trên dưới dò xét Hàn Lập vài lần, thấy hắn chỉ là một người trẻ tuổi không khỏi trong mắt lóe lên một tia lạnh lùng, rồi hướng tới Tử Linh Tiên Tử hỏi nhỏ câu gì đó.

Kết quả Tử Linh Tiên Tử cười nhẹ một cái, cùng nam tử nói nhỏ vài câu, giống như đang giải thích thân phận của Hàn Lập

Hàn Lập nhíu nhíu mày, đối với hành vi hai người họ làm như không thấy, chuyển mắt lạnh lùng hướng qua chỗ khác.

Bởi vì theo ánh mắt đang truyền đến này rõ ràng mang theo địch ý, điều này làm cho Hàn Lập có chút kỳ quái.

Kết quả lọt vào trong mắt là một lão giả, đang mang sắc mặt giận dữ nhìn về phía hắn.

Hàn Lập khẽ giật mình, sau đó liền nhận ra đối phương, thầm cảm thấy phiền toái đã đến.

Đối phương đúng là Miêu Trưởng lão của Lục đạo liên minh.

Lúc trước bởi vì chuyện Anh Lý Thú, đối phương cùng Cổ Trưởng lão muốn giết người diệt khẩu. Lại không ngờ bị Hàn Lập nhân đối phương nguyên khí đại thương cùng trận pháp cấm chế, ngược lại đem đối phương tiêu diệt. Việc này qua nhiều năm như vậy vị Miêu Trưởng lão này vẫn còn nhớ tới hắn, xem ra lão cùng Cổ Trưởng lão giao tình cũng không tệ.

Hàn Lập tuy trong lòng lẩm bẩm, nhưng hôm nay cũng không để ở trong lòng.

Tiếp theo là chuyển hướng thoáng dò xét những tu sĩ khác, nhưng hắn không có nhận được vị nào quen mắt cả.

Vì vậy hắn do dự sau khi một lát, rồi cũng xuyên qua lam mang đi vào bên trong đại sảnh, tùy ý tìm một cây cột ngọc không người bay lên đỉnh, học theo người khác khoanh chân ngồi xuống.

Sau đó mới chính thức dò xét những vị tu sĩ không quen biết kia.

Bởi vì thần thức ở trong phòng đã bị cấm chế, cho nên Hàn Lập cũng nhìn không ra những tu sĩ kia tu vi như thế nào. Chỉ biết là, nơi này chỉ sợ đại bộ phận đều là tu sĩ Kết đan kỳ trở lên, tu sĩ Trúc cơ kỳ rất ít. Thậm chí nói không chừng ngay cả lão quái Nguyên Anh kỳ cũng đến đây.

Ôm loại suy nghĩ này, Hàn Lập tuy ngồi xếp bằng bất động. nhưng lại chú ý xem kỹ tất cả các tu sĩ khác.

Một lát sau sau, rốt cục hắn cũng nhìn ra một ít kỳ quặc, phát hiện hai gã tám chín phần mười là tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Một vị áo vàng lông mi trắng, là một lão nho sinh khuôn mặt gầy gò.

Người này một tay thảnh thơi để phía sau, tay kia cầm một quyển sách bằng thẻ tre cũ nát hứng thú không ngừng xem, lại còn rung đùi đắc ý, lộ ra vài phần là một tên mọt sách.

Người còn lại thì là một vị trung niên mỹ phụ áo trắng. Mỹ phụ này dung nhan xinh đẹp nhưng toàn thân tản ra hàn khí thấu xương, làm người khác không dám lại gần.

Lúc này mỹ phụ mặt không biểu tình đang lau chùi một bao trường kiếm màu đen. Từ lúc Hàn Lập ở phía ngoài tiến vào trong phòng, nàng căn bản không có liếc nhìn qua, mang bộ dáng phi thường cao ngạo.

Những tu sĩ khác tuy cũng lạnh lùng nhưng so với hai người này lại giống như có chút giả tạo.

Hơn nữa phần lớn những tu sĩ ở đây nhìn về phía hai người này trong mắt chứa đựng một phần kính sợ. Đó chính là điểm mà các tu sĩ khác không có.

Chỉ cần điểm này thôi Hàn Lập đã khẳng định hai người này nhất định là cao thủ Nguyên Anh kỳ.

Đương nhiên Hàn Lập cũng nhận thức đựơc ngoại trừ hai người này ra, những tu sĩ khác cũng có một chút đặc thù, cũng không thể xem nhẹ.

Một ví dụ rất rõ ràng đó chính là Huyền Cốt thượng nhân.

Luận tu vi lão ma này dường như chỉ là Kết đan hậu kỳ. Nhưng chính thức chém giết, thì tu sĩ Kết đan hậu kỳ không phải là đối thủ hắn. Cơ hồ có thể nói là gần với Nguyên Anh kỳ.

Ai biết trong những người khác, còn có mấy lão giả heo để ăn thịt hổ.

Hàn Lập trong lòng không ngừng cân nhắc, lại giống như đã quên mất chính bản thân hắn diệt một vị tu sĩ đồng cấp cũng không phải tốn nhiều sức lực.

Không quản như thế nào, Hàn Lập trong lòng tính toán cẩn thận một phen. Đây cũng không phải là âm thầm hợp kế, vậy thì những người này tụ đến nơi đây mục đích thực sự là gì.

Không phải là đại hội những tu sĩ rảnh rỗi nhàm chán chứ?

Dù sao vô luận là mảnh bản đồ rách nát, hay là tòa Hư thiên điện trôi nổi giữa không trung, đều biểu hiện hết sức thần bí, thậm chí ngay cả tu sĩ Nguyên Anh kỳ đều bị hấp dẫn đến đây.

Nói rõ nơi đây khẳng định sẽ có sự việc khó lường phát sinh.

Nhưng đáng tiếc chính là, hắn đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả.

Nếu không cũng có thể âm thầm vạch ra kế hoạch hành động, tránh được đến lúc đó có nguy hiểm phát sinh ngoài ý muốn mà thân lại đang ở trong hoàn cảnh bất lợi.

Trước mắt, hắn chỉ có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh mà thôi.

Hàn Lập đang trầm tư suy nghĩ, bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm của Huyền Cốt thượng nhân.

"Tiểu tử, không nghĩ tới ngươi cũng có Hư thiên tàn đồ. Lần này đoạt bảo, chúng ta cũng hợp tác thế nào?"

"Đoạt bảo?"

Vừa nghe hai chữ này nhãn, Hàn Lập trong lòng chợt vui vẻ. Biết rõ đáp án cuối cùng của mình cũng đến rồi.

Nhưng trên mặt vẫn bảo trì thần sắc như thường, bình tĩnh truyền trở lại một câu.

"Không biết tiền bối ý định hợp tác như thế nào, trước tiên có thể nói một chút được không!"

Người thiếu niên do Huyền Cốt thượng nhân hóa thành, vừa nghe Hàn Lập không có ý cự tuyệt, không khỏi tinh thần chấn động. Đang muốn truyền âm lại để trao đổi, thì lối vào phòng lại truyền đến tiếng bước chân, rồi từ bên ngoài lại nghênh ngang đi vào thêm hai người.

Hàn Lập cùng Huyền Cốt thượng nhân nhìn rõ hai người này, đồng thời thần sắc đại biến.

Hàn Lập chỉ là sắc mặt có chút trắng bệch, mà Huyền Cốt thượng nhân thì khuôn mặt hoàn toàn vặn vẹo, lộ ra trong mắt một tia huyết sát điên cuồng.

Nhưng may mắn hắn còn đủ tâm cơ thâm trầm!

Loại thần sắc này chỉ nhất thời lóe lên, sau liền khôi phục lại bình thường.

Hai người vừa tiến vào đại sảnh cũng không có phát hiện dị trạng của Huyền Cốt thượng nhân.

Bất quá, Hàn Lập nhìn qua hai người này trong lòng âm thầm kêu khổ không thôi.

Bởi vì một trong hai người đúng là Thiếu đảo chủ Cực Âm đảo Ô Sửu.

Vị khác tuy Hàn Lập không quen, là một vị trung niên tu sĩ khuôn mặt tái nhợt, hai mắt dài nhỏ. Nhưng hắn trong lòng lại ngầm đoán được thân phận của đối phương, không khỏi lại có chút hối hận khi đã tới đây.

Lúc này, trung niên tu sĩ dẫn theo Ô Sửu tiến nhập đại sảnh, đưa mắt nhìn qua tất cả!

Sau đó ánh mắt dừng lại tại một vị tu sĩ sắc mặt khô vàng, rồi cười lạnh vài tiếng.

Tu sĩ mặt vàng như màu đất, thân hình có chút khẽ run lên. Nhưng sau đó hắn lại nghĩ tới cái gì, thân thể lập tức trấn định lại, đứng thẳng lên.

"Tốt, rất tốt!" Trung niên nhân cười lạnh nói vài tiếng, trong mắt hàn quang lóe lên, xong cũng không nhìn thêm nữa mà đảo mắt hướng qua Hàn Lập.

Ánh mắt vừa hướng tới tren người Hàn Lập, Hàn Lập lập tức giống như bị độc xà nhìn chằm chằm vào, không khỏi lông tóc dựng đứng lên.

Tuy thoạt nhìn thần sắc vẫn không thay đổi, nhưng trên thực tế trong lòng thật là bất an không yên!

Nhưng lập tức, Hàn Lập chợt ngạc nhiên.

Bởi vì trung niên nhân sau khi xem xét khuôn mặt của hắn, trên mặt lại không dấu được một vẻ vui mừng. Tuy hắn rất nhanh khôi phục bình thường, nhưng Hàn Lập lại sớm nhìn ra được.

Điều này Hàn Lập có nghĩ không ra, liền có một chút nghi kỵ.

Tất cả đều bị Huyền Cốt thượng nhân nhìn rõ, cũng sững sờ. Sau đó, mắt hắn chuyển động vài cái, cúi đầu trầm tư.

Lúc này, người trung niên đã trông thấy lão nhân nho sinh cùng trung niên mỹ phụ, có chút khẽ giật mình rồi đem hàn quang trong mắt thu lại, trên mặt vui vẻ hướng hai người này ôm quyền nói:

"Không nghĩ tới Nam Hạc đảo Thanh huynh cùng Bạch Bích sơn Ôn phu nhân cũng đến. Ô mỗ thật sự là thất kính!"

"Có cái gì thất kính? Ta nào có thể so với gia nghiệp Cực Âm đảo của Ô huynh, cũng chỉ có thể tới nơi này tìm chút vận khí mà thôi. Dù sao đây là ba trăm năm, mới có một lần cơ hội. Hơn nữa ta nghe nói, Man hồ tử lần này cũng được người khác cho Hư thiên tàn đồ, chỉ sợ không lâu cũng sẽ đến đây. Đến lúc đó lấy lão bất tử chúng ta lại hội họp nơi này" Lão giả cầm trong tay thẻ tre nhẹ nhàng hạ xuống, mặt như cười như không nói.

"Man hồ tử cũng đến?" Người trung niên thần sắc liền biến đổi, tựa hồ đối người kia kiêng kị dị thường.

"Đúng vậy! Nghe nói hắn bởi vì thọ nguyên nhanh đến nên lần này muốn đi Hư thiên điện tìm chút ít Thọ nguyên quả ở trong này, đến luyện chế vài viên Trường sinh đan. Hy vọng có thể sống

lâu thêm năm sáu chục năm nữa" Lão giả dương dương nói ra, tựa hồ có chút hương vị trào phúng.

Mà mỹ phụ lãnh nhược băng sương cũng không ngẩn đầu lên, vẫn tiếp tục lau chùi bảo kiếm, căn bản không thèm để ý tới hai người này.

Hàn Lập nghe xong bọn họ nói chuyện với nhau, kìm lòng không được hít sâu một hơi khí lạnh.

Tuy chỉ là vài lời ngắn ngủi nhưng cũng đem lại cho Hàn Lập nhiều tin tức hữu dụng.

Người trung niên, quả nhiên là sư phụ Cực âm tổ sư của Ô Sửu. Nghe ngôn ngữ của bọn hắn, còn có thể có một vị cao nhân Nguyên Anh kỳ nữa muốn tới đây.

Ở bên trong Hư thiên điện lại có linh dược có thể kéo dài tuổi thọ, thật sự là khó tin!

Khó trách ngay cả cao nhân Nguyên Anh kỳ cũng tập trung đến đây.

------oOo------

Chương 433: Cửu khúc linh tham

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập một mặt tự đánh giá tin tức vừa mới biết được, mặ khác thầm nghĩ bản thân có thật sự nên sa chân vào cái vũng nước đục này hay không.

Tuy không biết phía trước gặp được cái gì, nhưng trong tòa cung điện cổ quái này xem ra đúng là giống như *"Huyết sắc thí luyện"* ở Việt quốc vậy. Tất cả đều là những nơi hoang dã do cổ tu sĩ kiến tạo nên.

Bảo vật bên trong tuy không ít, nhưng nguy hiểm cũng nhất định là không thiếu.

Mà Cực Âm tổ sư với biểu tình như vừa rồi làm cho hắn trong lòng sợ hãi rét run, cũng không biết đối phương có chủ ý gì?

Có lẽ không quản sự tình nơi đây, lập tức rời khỏi mới là ý định sáng suốt.

Bất quá nghe vài lão quái vật nói nơi này ba trăm năm mới có thể tiến đến một lần. Nếu mà lui bước như vậy khả năng hắn cũng không còn cơ duyên như vậy nữa.

Điều này làm cho Hàn Lập có chút do dự

Hàn Lập đang tâm tình bất định thì bên tai truyền đến thanh âm của Huyền Cốt thượng nhân.

"Tiểu tử. Trên người của ngươi có cái gì mà Cực Âm nhất định phải có hay sao vậy? Nếu không hắn như thế nào đối với ngươi lộ ra loại vẻ mặt này. Như ta đoán không sai thì tiểu tử ngươi chỉ sợ sẽ gặp phiền phức không nhỏ!" Thanh âm của Huyền Cốt tuy bình

thường nhưng rõ ràng tràn ngập ý giễu cợt.

Nghe xong lời này Hàn Lập trong lòng hừ lạnh một tiếng, lập tức lên tiếng đáp:

"Nếu vị Cực Âm đảo chủ này biết rõ các hạ đang ở chỗ này chắc hẳn lại càng cao hứng. Quá nửa là sẽ cùng tiền bối hòa thuận nói chuyện tình cảm thầy trò".

"Ngươi dám uy hiếp ta? " Huyền Cốt thượng nhân vừa nghe Hàn Lập nói, khẩu khí liền âm trầm.

"Không dám! Ngươi với thân phận và thủ đoạn như thế kia, ta sao dám làm vậy? Bất quá tiền bối cũng nên trông chừng cho tốt một chút, nếu không vãn bối trong tình huống tính mạng khó giữ được, nói không chừng sẽ lỡ lời đem chuyện của tiền bối nói ra" Hàn Lập mặt không biểu tình đáp.

Huyền Cốt hồi lâu cũng không có lên tiếng.

Hàn Lập cho rằng đối phương thẹn quá hoá giận, nhất thời sẽ không trở lại quấy rầy mình nữa.

Bên tai bỗng nhiên truyền đến một câu lạnh như băng, nội dung lời nói làm hắn đầu tiên là sững sờ, nhưng lập tức vừa mừng vừa ngạc nhiên.

"Ngươi muốn hay không kết thành Nguyên Anh?"

"Tiền bối lời này ý tứ gì?" Hàn Lập chế trụ hưng phấn trong lòng, bình tĩnh hỏi.

"Hắc hắc, có ý gì? Lời nói của ta rất đơn giản. Ta biết rõ một loại đồ vật làm cho cơ hội ngưng kết Nguyên Anh tăng thêm. Vật ấy hiện bên trong Hư thiên điện. Trừ cái đó ra, cũng đừng nghĩ có phương pháp khác. Ngươi nếu chịu cùng ta liên thủ, nhân cơ hội này diệt trừ nghịch đồ Cực Âm, ta sẽ chỉ rõ chỗ của vật ấy cho ngươi, đem phương pháp hoàn toàn nói cho ngươi. Điều kiện này thế nào? Phải biết rằng nếu không phải ta tu luyện quỷ đạo căn bản không dùng được vật ấy. Thứ này cũng không cần nói cho

ngươi. Dù cho ngươi không chịu cùng ta liên thủ, Cực Âm xem ra cũng sẽ chủ động tìm tới ngươi Đến lúc đó hắc hắc…" Huyền Cốt vừa dụ dỗ vừa uy hiếp, đầy sát ý từ từ nói ra không chút che dấu về Cực Âm tổ sư.

Hàn Lập nghe xong không có lập tức đồng ý hoặc cự tuyệt mà là ngồi ở tại chỗ im lặng, trên mặt nhíu mày ngâm trầm suy nghĩ.

Thiếu niên hóa thân của Huyền Cốt thượng nhân cũng cực kỳ thong dong, không chút hấp tấp nóng nảy.

Hắn tin tưởng chỉ cần là tu sĩ Kết Đan kỳ không ai có thể cự tuyệt được dụ hoặc lớn như vậy. Hắn chỉ cần yên tĩnh chờ đợi câu trả lời của Hàn Lập.

Lúc này Cực Âm tổ sư cùng Ô Sửu ô bay đến bên cạnh cây cột của lão nhân nho sinh, cùng nho sinh hàn huyên vài câu, đồng thời hướng tới mỹ phụ họ Ôn nói một hai câu.

Chỉ là phụ nhân kia sau khi lau chùi xong bảo kiếm liền trường kiếm thu lại, rồi nhắm mắt dưỡng thần căn bản ngay cả mí mắt đều không có nhướng lên, bộ dáng không chú ý tới.

Cực Âm tổ sư bị lạnh nhạt như thế cũng không tức giận hay xấu hổ, vẫn nói cười như thường, hiển nhiên lòng dạ cực kỳ thâm sâu.

Hàn Lập thu tất cả sự tình vào trong mắt, đối với Cực Âm tổ sư càng tỏ ra kiêng kị.

Người này không chỉ có tu vi cao thâm, tâm cơ xem ra cũng hơn hẳn người thường.

Nếu không phải thế, năm đó Huyền Cốt lão ma làm sao mà bị hại nơi tay hắn phải chuyển sang tu luyện quỷ đạo, ngay cả con đường luân hồi cũng hoàn toàn bị phá hỏng.

Làm cho Huyền Cốt thống hận đến cực điểm, hận không thể đem hắn đốt thành tro bụi.

Bất quá, không quản ân oán giữa Huyền Cốt lão ma cùng Cực Âm. Hôm nay hắn đúng là vẫn bị những người này theo dõi.

Cái này đối với hắn mà nói đúng là một vấn đề không ổn chút nào!

Có thể nói, hắn hôm nay trước mặt tu sĩ Nguyên Anh kỳ ngay cả một cơ hội chạy trốn cũng không có.

Nếu thật muốn chính diên đối địch, khả năng có thể chạy trốn thật sự là thấp đến đáng thương.

Dù sao tu vi Kết đan sơ kỳ cùng Nguyên Anh kỳ, thật sự là kém quá xa.

Dù cho hắn có pháp bảo cùng Phệ Kim Trùng lợi hại, thì cũng vẫn bị người ta giết mà thôi.

Sau một hồi suy nghĩ cân nhắc, Hàn Lập rốt cuộc truyền âm sang Huyền Cốt hỏi một câu:

"Ngươi cũng nên giải thích cho ta một chút lời nói vừa rồi, qua khẩu khí hình như ngươi hiện tại cũng có thể chống lại một vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ?" Hàn Lập khẽ mấp máy môi nói.

"Đương nhiên chỉ cần ngươi nguyện ý cùng ta liên thủ, thì việc này ngươi không hỏi ra cũng nói" Huyền Cốt trên mặt thoáng hiện vẻ vui vẻ, sau đó ngầm truyền âm trả lời.

Hàn Lập nghe xong, cũng không có hỏi qua gì nữa.

Rồi dứt khoát ngồi tại chỗ nhẹ nhàng nhắm hai mắt, giả bộ như đang luyện khí.

"Vật nọ tên gọi là Cửu khúc linh tham - chính là vật do thiên địa linh khí biến thành. Bản thể tuy nhiên chỉ là một loại linh thảo nhưng mười phần linh tính. Từ khi sinh ra sẽ biến ảo thành các loại động vật hoặc côn trùng, có thể tự hoạt động, còn phi thường am hiểu độn thổ, độn mộc. Nhiều năm trước ta tại Hư thiên điện này có trông thấy qua vật ấy. Chỉ là lúc ấy tu vi quá thấp, lại không

*có pháp khí phù hợp để bắt, đành phải thôi. Mà lần thứ hai sau đó tới, ta lại đã tu thành Nguyên Anh, tự nhiên sẽ không tốn hao khí lực cho vật này. Hiện hôm nay, đành phải tiện nghi cho người rồi"*Huyền Cốt phảng phất có điểm không muốn nói ra.

"Cửu khúc linh tham?" Hàn Lập nghe xong hít vào một hơi khí lạnh.

Hàn Lập chính là đã nghe qua đại danh của vật này.

Đây chính là tiên thảo trong truyền thuyết.

Tuy có rất nhiều điển tịch viết về loại linh thảo này, nhưng Hàn Lập cho rằng vật đó xuất hiện thật sự tại thế gian này chắc hẳn cũng là vào thời kỳ hoang dã.

Chẳng lẽ Hư thiên điện còn tồn tại vật như vậy sao?

Bất quá, nói đi cũng phải nói lại.

Tại chỗ cổ tu sĩ lưu lại này phát hiện một hai loại tiên thảo như vậy cũng không phải là không có khả năng.

Nhưng Cửu khúc linh tham đối với việc ngưng kết Nguyên Anh có chỗ hữu dụng thì đúng là hắn thực sự lần đầu nghe nói qua.

Trong những điển tịch kia đúng là chỉ hàm hồ nói sơ qua công dụng chứ cũng không có rõ công dụng của nó.

Lão ma sẽ không lừa mình để liên thủ, cố ý dùng lời nói lung lạc hắn chứ? Hàn Lập có chút hoài nghi.

Có lẽ đoán được nghi kị trong lòng Hàn Lập, Huyền Cốt sau đó nói tiếp:

"Yên tâm! Đợi lát nữa sau khi qua cửa xong, tại cửa thứ hai ta sẽ trước hiệp trợ ngươi bắt vật ấy. Sau đó đợi cho giải quyết xong nghịch đồ, ta sẽ truyền cho ngươi phương pháp điều chế linh dược. Đến lúc đó ngươi dựa theo cách điều chế cứ trình tự mà làm. Có thể lợi dụng hoàn toàn vật ấy để tỷ lệ ngưng kết Nguyên

Anh của ngươi tăng lên không ít. Bất quá lần này tới Hư thiên điện ta cũng là do tình thế bắt buộc, đối với tu luyện của ta sau này hữu dụng lớn. Đến lúc đó ngươi cũng ra tay tương trợ một chút. Cứ như vậy, ta mới có thể nắm chăc thêm phần thắng" Huyền Cốt chủ động giải trừ ngờ vực vô căn cứ của Hàn Lập, sau đó nói ra một điều kiện không nặng không nhẹ, bỏ đi đại bộ phận lòng nghi ngờ của Hàn Lập.

"Được rồi! Nếu là ngươi thực có nắm chắc hạ được Cực Âm, ta ra tay hiệp trợ cũng không phải là không thể" Hàn Lập rốt cục đáp ứng, tạm thời cùng Huyền Cốt kết thành minh hữu.

Chỉ là cái lời giao kèo này thực rất là yếu ớt, có thể duy trì đến khi nào thật sự khó nói.

Phỏng chừng lúc Cực Âm tổ sư bị diệt, cũng chính là lúc quan hệ giữa bọn họ tan vỡ.

Nhưng Hàn Lập trong lòng cũng thở phào một cái.

Nghe Huyền Cốt lão ma nói, hắn đến đây Hư thiên điện cũng không phải là lần đầu. Có một vị minh hữu sành sỏi như vậy so với tình huống hai mắt tối mò mò thì vẫn tốt hơn nhiều.

Hắn tối thiểu có thể từ miệng đối phương biết rõ một ít tình huống cơ bản của Hư thiên điện. Trước khi đối phó với Cực Âm tổ sư thì đối phương vẫn có thể tin được.

Cứ như vậy, Hàn Lập cùng đối phương sau khi hiệp nghị xong, cũng bắt đầu từ miệng đối phương thám thính tình huống đại khái của Hư thiên điện.

Sau khi cùng Huyền Cốt lão ma ngầm đàm luận hồi lâu, sắc mặt của Hàn Lập cũng trở nên đỡ hơn nhiều.

Xem ra cơ hội cùng nguy hiểm luôn cùng tồn tại, lần này hành trình tại Hư thiên điện thật đúng là nguy hiểm trùng trùng.

Hắn không khỏi nhẹ thở ra một hơi.

Sau đó thật sự tâm thần đắm chìm bắt đầu ngồi xuống luyện khí.

Trong đại sảnh này Hàn Lập không cần lo lắng ai đột nhiên đánh lén.

Hắn đã sớm thử qua, ngoại trừ một ít các loại tiểu pháp như phiêu phù thuật ra thì nếu vận dụng pháp lực, lập tức pháp lực sẽ tiết ra ngoài, không cánh nào thi thuật thành công.

Thậm chí pháp bảo trong cơ thể ở nơi này cũng giống như là vật chết, đều không có thể sử dụng.

Cấm chế nơi này thật đúng là thần diệu vô cùng.

Sau đó, tu sĩ bên trong phòng năm sáu ngày sau lại đến càng nhiều, dần cũng đạt đến hơn trăm người.

Các trụ ngọc sớm đã bị các tu sĩ chiếm hết.

Những người đến sau đành phải tùy tiện tìm một chỗ trên mặt đất tạm thời ngồi xuống nghỉ ngơi.

------oOo------

Chương 434: Tụ tập

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong những ngày tiếp theo tu tiên giả tìm tới đây dần dần trở nên thưa thớt, thậm chí đến trưa ngày hôm nay vẫn chưa có người nào mới.

Nhưng thần sắc Cực Âm tổ sư cùng nho sinh lão giả lại bắt đầu ngưng trọng, không nói chuyện với nhau nữa mà ngược lại thỉnh thoảng nhìn lối vào, dường như đang đợi người nào đó.

"Chẳng lẽ là vị Man Hồ Tử kia?" Hàn Lập tự nhiên để ý tới việc này, trong lòng có chút hiếu kỳ nên cũng lưu tâm.

Đến buổi chiều rút cuộc ở cửa vào có tiếng bước chân vang lên, sau đó lam quang lấp lóe vài cái rồi từ bên ngoài có hai người một trước một sau tiến đến.

Một vị lão đạo tóc bạc, khuôn mặt hồng hào, vị lão đạo kia thì gầy ốm, ăn mặc như lão nông, vẻ mặt sầu khổ.

Vừa thấy hai người này, tu sĩ bên trong phòng run động, đại bộ phận đều lộ ra vẻ kính sợ nhìn về phía hai người này.

Xem ra thanh danh của hai người này thực sự không nhỏ!

Nhưng ánh mắt nhìn bọn họ của Cực Âm tổ sư và nho sinh lão giả cực kỳ bất thiện.

Đặc biệt là Cực Âm tổ sư, thần sắc đột nhiên trở nên âm hàn.

Mà hai vị cao nhân mới tới khi nhìn thấy đám người Cực Âm cũng đồng dạng lộ ra ánh mắt thù địch. Lão đạo kia hừ một tiếng rồi trực tiếp nói:

"Cực Âm lão ma! Các ngươi đến sớm quá! Xem ra người trong

Ma đạo của các ngươi đối với việc đi vào Hư Thiên điện lần này nắm chắc thành công nhỉ?"

"Thiên Ngộ Tử! Không phải bản tổ sư đến sớm, mà là đám ngụy quân tử các ngươi đến quá muộn. Khiến cho ta còn tưởng rằng tin tức Hư Thiên tàn đồ ở trong tay nhị vị là giả, không nghĩ tới cuối cùng đã tìm đến đây! Nhưng như vậy cũng tốt, vừa vặn đúng lúc để cho bản tổ sư độ hóa các ngươi." Thần sắc Cực Âm tổ sư âm trầm nói.

"Cực Âm! Ngươi muốn độ hóa ai? Cũng muốn thực hiện điều đó đối với bản nhân sao!" Không chờ lão đạo kia mở miệng phản kích, bên ngoài phòng dĩ nhiên truyền đến thanh âm hùng hậu.

Hai người Cực Âm vừa nghe thấy thanh âm này, sắc mặt bỗng nhiên đại biến. Còn mỹ phụ vốn im hơi lặng tiếng kia lại đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm lối vào, lạnh lùng nói.

"Vạn thiên minh, ngươi cũng đến đây! "

"Ôn phu nhân có mặt ở đây, vậy bản nhân đến thì có gì kỳ quái?" Theo thanh âm này, nhân ảnh bên ngoài chợt lóe, một trung niên nhân mang áo tím đai ngọc đi vào.

Người này khuôn mặt chữ điền, mày rậm, hai hàm răng trắng bóng, liếc mắt nhàn nhạt nhìn mỹ phụ rồi hướng về phía Cực Âm tổ sư, khiến cho người ta cảm giác được khí thế mạnh mẽ.

Cực Âm tổ sư bị đối phương không khách khí liếc nhìn như vậy, sắc mặt trở nên âm trầm, im lặng không nói gì.

Điều này làm cho Hàn Lập kinh hãi, không nhịn được dò xét người này vài lần.

Ngay cả tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ như Cực Âm đối với hắn cũng có ý sợ hãi ba phần, chẳng lẽ tu sĩ này là Nguyên Anh trung kỳ? Hàn Lập kinh nghi phỏng đoán.

Bây giờ hắn đã nhìn ra được ba người kia chính là tu sĩ chính đạo ở Loạn Tinh hải, luôn đối đầu với người của ma đạo như nhóm

Cực Âm.

Mà sau khi trung niên nhân tiến vào sự ồn ào trong đại sảnh của các tu sĩ khác lập tức dừng lại, chỉ có thể lờ mờ nghe được có người thấp giọng nói *"Vạn Pháp môn môn chủ"* gì gì đó.

Hiển nhiên thanh danh vị này còn trên hai vị vừa rồi.

"Vạn Thiên Minh, tì nữ hầu hạ của bản phu nhân bị một vị môn hạ đệ tử của người đả thương có phải không?" Mỹ phụ họ Ôn dường như không úy kị gì người này, không chút khách khí chất vấn.

"Không bàn gì về việc đả thương. Chỉ là môn hạ đệ tử của ta thấy tì nữ hầu hạ của ngươi tu vi không tệ nên muốn luận bàn một chút mà thôi. Chẳng lẽ phu nhân vì chuyện nhỏ này mà hưng sư vấn tội Vạn mỗ hay sao?" Vạn Thiên Minh nhíu mày, thần sắc nhàn nhạt nói.

"Luận bài gì chứ! Tì nữ của ta chỉ có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, đệ tử ngươi rõ ràng là ỷ mạnh hiếp yếu, muốn khi nhục môn hạ của ta?" Mỹ phụ nói với sắc mặt lạnh lẽo.

"Khi nhục môn hạ của phu nhân? Ta làm sao dám chứ! Nể mặt tôn phu Lục Đạo, ta khi quay về sẽ để vị đệ tử kia nhận tội với phu nhân là được." Trung niên nhân nhíu nhíu mày, thờ ơ nói.

"Chuyện của ta sao lại dính đến Lục Đạo. Ngươi nếu không tình nguyện, ta cũng muốn dùng Loan Phương kiếm quyết luận bàn với Vạn tông chủ một phen." Mỹ phụ nghe xong lại càng nổi cáu.

"Luận bàn cùng phu nhân? Cái này thì quên đi. Nếu Lục Đạo biết ta khi phụ phu nhân, hắn còn không lập tức tìm ta liều mang hay sao! Ta cũng không muốn khơi nên đại chiến giữa chính – ma song phương." Vạn Thiên Minh cười ha hả nói, dường như đây là một việc cực kỳ buồn cười.

Mỹ phụ nghe nói thế, sắc mặt đỏ hồng lên. Sau khi trừng mắt nhìn đối phương liền coi như không có gì.

Tuy nhiên mỹ phụ bỏ qua cho trung niên nhân nhưng hắn lại không muốn bỏ qua Cực Âm tổ sư.

Lúc này hắn nhìn về phía Cực Âm cười lạnh một tiếng, đang muốn nói gì đó thì bỗng nhiên từ ngoài thông đạo truyền đến một trận chấn động ầm ầm, ngay cả tòa đại sảnh cũng khẽ rung lên.

Màn này ngoại trừ mấy lão quái Nguyên Anh kỳ thì tất cả các tu sĩ còn lại đều giật mình, hướng ánh mắt nhìn ra ngoài.

Cực Âm và nho sinh lão giả liếc mắt nhìn nhau, trên mặt lờ mờ xuất hiện một tia vui mừng, tuy nhiên trong đó dường như còn có chút cười khổ.

Mà trong mắt của Vạn Thiên Minh hàn quang chợt lóe, sát khí sắc bén chỉ xuất hiện một chút rồi biến mất.

Lão đạo và lão nông kia dường như cũng biết người nào đến nên thần sắc lộ ra một tia lo lắng.

Thoáng cái âm thanh chấn động càng lúc càng to, chỉ thấy ở cửa vào đại sảnh xuất hiện một thân ảnh cực kỳ cao lớn dị thường.

Một quái nhân mặc áo màu lam, có chòm râu vàng cong cong đột nhiên tiến vào. Mỗi khi hắn bước chân thì cả đại sảnh liền lập tức rung động giống như người này nặng tựa ngàn cân vậy, khiến cho người ta thực sự hoảng sợ.

Trong ánh mắt kinh hãi của chúng nhân, vị này sau khi thờ ơ liếc qua mọi người trong đại sảnh, ánh mắt liền dừng lại ở trên người Vạn Thiên Minh, rồi bắt đầu cười ha hả.

"Không nghĩ tới Vạn đại môn chủ cũng đến đây. Xem ra bản nhân lần này gặp may rồi. Man mỗ luôn muốn đọ sức với Vạn môn chủ nhưng đáng tiếc là không có cơ hội, cuối cùng hôm nay mới được mãn nguyện." Trong ánh mắt của quái nhân nhìn trung niên nhân tràn đầy vẻ khiêu khích.

"Tại hạ cũng ngưỡng mộ Thác Thiên quyết được xưng là ma công phòng ngự đệ nhất Loạn Tinh hải của Man huynh, không ít lần muốn lãnh giáo một chút." Vạn Thiên Minh lạnh lùng nhìn quái

nhân, không sợ sệt gì đáp lời.

"Hắc, hắc! Không dám, không dám! Thiên La chân công của Vạn môn chủ tại hạ cũng ngưỡng mộ đã lâu." Quái nhân mở to miệng nói, trong mắt không giấu được vẻ kích động.

Nhưng đáng tiếc hiện tại vị Vạn môn chủ này dường như không nghĩ tới việc đó.

Sau khi hắn thấp giọng nói vài câu với lão đạo và lão nông thì ba người liền cùng nhau bay lên trên một cái cột ngọc.

Sau đó lão đạo mặt mang nụ cười nói vài câu với tu sĩ trên cột ngọc làm cho vị lão giả kết đan đó có cảm giác vừa mừng vừa sợ, tự động nhượng lại chỗ, tìm một nơi khác.

Quái nhân thấy vậy, trên mặt lộ xuất một tia cười nhạo, sau khi ngẩng đầu nhìn xung quanh gần đó, đột nhiên thân hình chợt lóe, bay tới một cây cột ngọc.

Mà rất trùng hợp đó chính là nơi mà Hàn Lập ngồi.

Hàn Lập thấy vậy, không khỏi biến sắc.

"Biến, bản nhân muốn địa phương này." Thân hình to lớn của quái nhân vừa ổn định, hai mắt liền lập tức lạnh lẽo nhìn chòng chọc Hàn Lập, nói ra những lời âm hàn.

Thần sắc Hàn Lập trở nên khó coi, hai tay ở trong áo không nhịn được nắm chặt lại.

Nhưng sau khi im lặng một chút, hắn có nén ý niệm muốn xuất thủ ở trong đầu, không nói một tiếng nào nhảy xuống, sau đó liền truyền đến tiếng cười điên cuồng của quái nhân.

Mặt Hàn Lập bao phủ bởi một tầng sương lạnh.

Đối với hắn mà nói tuy cảm thấy cực kỳ bị khi nhục nhưng cũng chỉ có thể tạm thời nín nhịn mà thôi.

Dù cấm chế ở trong đại sảnh có khả năng hạn chế được tu sĩ ra tay, nhưng hắn thực sự không biết rõ ràng ảnh hưởng của cấm chế đối với mấy lão quái Nguyên Anh kỳ đó có lớn giống như đối với tu sĩ Kết Đan như hắn không. Hắn không muốn nhất thời hành động theo cảm tính mà vứt bỏ mạng nhỏ của mình.

Hàn Lập mang một bụng buồn bực, tìm một chỗ sạch sẽ trên mặt đất, tiếp tục ngồi xuống.

Nho sinh lão giả lúc này vẻ mặt mỉm cười hướng quái nhân hỏi:

"Man huynh lần này đến muộn như thế, Thanh mỗ còn tưởng rằng Man huynh đã đổi ý, không có ý định tới nữa!"

"Không đến, điều này sao được! Ta còn trông cậy vào thứ trong Hư Thiện điện để luyện chế Trường Sinh đan đây! Chỉ là trên đường đi có việc dây dưa. Ngược lại Vạn Thiên Minh đến nơi này ta mới thực sự giật mình. Chẳng lẽ hắn cũng biết Thọ Nguyên quả đã đến thời kỳ trưởng thành, muốn lấy một ít?" Quái nhân sờ sờ chòm râu vàng trên cằm, có chút nghi hoặc nói.

"Cái này không rõ lắm. Tuy nhiên trong Hư Thiên điện ngoại trừ vật ấy, vẫn còn nhiều loại cực kỳ trân quí. Ai biết lần này đối phương vì vật gì mà đến!" Nho sinh lão giả cũng có chút khó hiểu nói.

"Vạn Thiên Minh chính là nhân vật đầu lĩnh số một số hai của chính đạo. Hay hắn muốn lấy Hư Thiên đỉnh?" Cực Âm lão tổ dường như nghĩ đến việc gì đso, có chút lo lắng nói.

"Hư Thiên đỉnh? Không có khả năng đó đâu! Vật ấy nếu dễ dàng lấy được thì sớm đã nằm trong tay cao nhân lúc trước rồi. Đâu còn đến lượt bọn họ." Không đợi Man Hồ Tử trả lời, nho sinh lão giả đã lắc lắc đầu như đánh trống.

------oOo------

Chương 435: Hư Thiên đỉnh, Bổ Thiên đan

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Điều này cũng không khẳng định được. Ta nghe được mấy năm trước đệ tử Vạn Pháp môn tìm kiếm Kim Ti tàm, chỉ là sau đó đột nhiên không có tin tức gì nữa nên không biết đã tìm thấy hay chưa. Nếu có loại kỳ trung này hỗ trợ thì có khả năng vị Vạn đại môn chủ này muốn lấy Hư Thiên đỉnh." Cực Âm tổ sư nhíu mày nói, theo bản năng liếc nhìn bọn người Vạn Thiên Minh, bộ dáng cực kỳ lo lắng.

Lúc này ba tu sĩ Nguyên Anh kỳ của chính đạo đang khoanh chân ngồi trên trụ ngọc, dường như không chú ý đến cuộc nói chuyện của bọn họ.

"Hừ! Đâu chỉ mình Vạn Thiên Minh có thể có Kim Ti tàm, nghe nói Cực Âm ngươi cũng thu được hai con hỏa mãng ở trên Ly Hỏa đảo. Chỉ sợ lần này dã tâm của ngươi cũng rất lớn đó!" Man Hồ Tử liếc Cực Âm tổ sư một cái, không khách khí nói.

Hắn tựa hồ đối với hành động lén lén lút lút của Cực Âm có chút khinh thường.

Cực Âm tổ sư nghe vậy, thần sắc đột nhiên biến đổi mấy lần. Nhưng lập tức liền khôi phục lại trạng thái bình thường, trong lòng chửi to không thôi.

Không cần hỏi cũng khẳng định được trong vài vị tâm phúc của hắn có người tiết lộ một chút và đã đến tai đối phương.

Lần này Man Hồ Tử tới Hư Thiên điện, sợ rằng việc lấy Thọ Nguyên quả chỉ là thuận đường, giám thị cử động của mình mới chân chính là thật.

Cho dù trong lòng có chút ảo não nhưng sau khi ngẩn ra thì sắc mặt vẫn không chút thay đổi nói:

"Khiến cho Man huynh chê cười rồi. Ô mỗ lần này đến đích xác có đem theo hai con hỏa mãng dị chủng. Nhưng đạo hạnh của chúng vẫn quá thấp, hi vọng thành công thật sự xa với. Vẫn phải nhờ Man huynh cùng Thanh huynh giúp đỡ một tay."

"Giúp ngươi thì chúng ta có chỗ tốt gì?" Nho sinh lão giả giật mình nhưng ngoài miện vẫn do dự hỏi.

Cực Âm tổ sư nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, lúc này không nói to nữa mà truyền âm trả lời:

"Dựa theo tin tức mà chủ nhân Hư Thiên điện lưu lại thì trong Hư Thiên đỉnh ngoại trừ thứ quan trọng nhất là Bổ Thiên đan, còn có vài kiện cổ bảo đỉnh cấp do cổ tu sĩ truyền lại, uy lực tuyệt đối không nhỏ. Ta ngoại trừ Hư Thiên đỉnh và một viên Bổ Thiên đan thì những thứ còn lại chia đều cho mấy vị thế nào?"

Một tia tham lam lóe lên trong mắt của nho sinh lão giả, nhưng trong lòng ngẫm nghĩ rồi liếc nhìn Man Hồ Tử, truyền âm nói:

"Ta thì không có vấn đề gì, nhưng còn phải xem ý tứ của Man huynh. Dù sao nếu không có Man huynh chế trụ Vạn Thiên Minh, ta cũng không dám mạo hiểm."

Cực Âm tổ sư nghe vậy, trên mặt không lộ ra vẻ gì ngoài ý muốn. Hắn trong lòng biết rõ vị *"Thanh Dịch cư sĩ"* này đích xác là một người xảo quyệt. Nếu không lôi kéo được Man Hồ Tử, tuyệt đối sẽ không đáp ứng sự việc không nắm chắc.

Vì thế Cực Âm tổ sư quay đầu nhìn về phía Man Hồ Tử kia, mỉm cười đem điều kiện của mình truyền âm qua, sau đó mới hỏi:

"Không biết Man huynh thấy đề nghị của tại hạ thế nào, có hứng thú hợp tác một phen không? Dù sao giá trị Bổ Thiên đan không cần ta nói, Man huynh cũng biết rất rõ là thứ có thể bù đắp ngũ hành linh căn của con người. Ta nghĩ khắp Tu tiên giới ngoại trừ chỗ này thì không còn chỗ nào có nữa. Nói không chừng sau khi

phục dụng, công lực của Man huynh sẽ rất dễ dàng tiến bộ, đột phá hạn chế về mặt tuổi tác.

Cực Âm tổ sư tựa hồ không để ý đến việc đối phương vừa rồi châm biếm hắn, không ngừng ở bên tai xúi giục.

"Hừ, chỉ bằng hai con hỏa mãng mà muốn lấy Hư Thiên đỉnh, ta thấy đầu óc các ngươi lú lẫn hết rồi! Trước đó không biết có bao nhiêu tu sĩ Nguyên Anh kỳ tiến vào nội điện nhưng đều xếp giáo đầu hàng. Các ngươi nghĩ sẽ thành công sao? Nên biết mức độ nguy hiểm trong nội điện so với ngoại điện hoàn toàn bất đồng. Cho dù tu sĩ Nguyên Anh kỳ như chúng ta đi vào cũng khó toàn mạng đi ra. Nhiều lần Hư Thiên điện mở ra, tu sĩ Nguyên Anh kỳ chết tại nội điện cũng không phải là một, hai người." *Man Hồ Tử hừ lạnh một tiếng, dùng ngữ khí trào phúng nói.*

"Cái này không cần Man huynh lo lắng. Ta chỉ muốn hỏi nếu như bọn gia hỏa Vạn Thiên Minh thực sự có chủ ý lấy Hư Thiên đỉnh, Man huynh có muốn đi vào xem xem không?" *Cực Âm tổ sư bình tĩnh hỏi.*

Sau khi nghe Cực Âm chất vấn như vậy, vẻ mặt cười lạnh của Man Hồ Tử từ từ biến mất.

Hắn nhíu nhíu mày, sau khi hàn quang lóe lên mới chậm rãi trả lời:

"Nếu bọn Vạn Thiên Minh thật sự bất chấp nguy hiểm tiến vào nội điện, không cần người nói ta tự nhiên cũng sẽ đi theo. Cho dù ma đạo chúng ta không có cách nào thu lấy nó thì cũng không thể để bọn chính đạo hưởng lợi được."

Lời nói này của hắn cực kỳ quả quyết.

"Ha ha, có câu nói đó của Man huynh là tốt rồi, chỉ cần đến lúc đó Man huynh chịu ra tay thì đề nghị trước đó của ta cũng sẽ tính cho Man huynh một phần. Đương nhiên nếu Ôn phu nhân cũng chịu ra tay tương trợ thì Ô mỗ càng hoan nghênh."

"Ta lần này chỉ hái một ít linh dược rồi về thôi. Nội điện quá nguy hiểm, ta không có ý định đi vào." *Mỹ phụ họ Ôn ngay cả điều kiện gì cũng không nghe, lạnh lùng cự tuyệt.*

Trên mặt Cực Âm tổ sư lóe lên vẻ thất vọng.

Phải biết rằng mỹ phụ tuy chỉ có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ nhưng Lục Đạo cực thánh – phu quân của nàng ta là một đại ma đầu hạng nhất trong Ma đạo. Ngay cả Man Hồ Tử trước mặt hắn cũng tự nhận không bằng, không thể lôi kéo nàng đi, tự nhiên có chút tiếc nuối.

Chẳng qua hắn đương nhiên cũng không dám cưỡng chế lôi kéo vị phu nhân này vào nội điện, đành phải mỉm cười bỏ qua thôi.

Dù sao bọn họ ba người chống lại đám chính đạo cũng không ở thế hạ phong. Không cần chèo kéo mỹ phụ nữa.

Sau khi đám người ma đạo hoàn tất thương lượng thì nhóm Vạn Thiên Minh ở bên kia vẫn thành thành thật thật im lặng, nhắm mắt dưỡng thần. Không biết bọn họ đã tính toán trước rồi hay sớm đã có đối sách.

Hàn Lập ngồi ở trong một góc nhìn được hết thảy mọi việc.

Mặc dù cự ly rất xa, đồng thời đám người Cực Âm đàm thoại phần lớn sử dụng truyền âm nhưng xem bọn hắn thỉnh thoảng lại nhìn về bọn người chính đạo với ánh mắt bất thiện, Hàn Lập cũng đoán được bọn họ đang thương lượng đối sách ứng phó với nhóm Vạn Thiên Minh, điều này khiến cho Hàn Lập âm thầm vui mừng.

Chỉ khi mấy lão quái vậy Nguyên Anh kỳ này dây dưa với nhau không dứt, hắn mới có thể đục nước béo cò, bảo vệ tính mạng an toàn một chút.

Tốt nhất là Cực Âm tổ sư vì thế mà không có cách nào chú ý hắn, như thế càng hay.

Khi Hàn Lập đang thầm suy nghĩ thì từ bên ngoài đại sảnh nhân ảnh chợt lóe, hai vị bạch y (áo trắng) lão giả đi vào.

Hai người này đầu tóc bạc trắng, tà áo phất phơ, giống như thần tiên vậy.

Chúng tu sĩ bên trong đại sảnh khi thấy hai người này tiến vào thì đều tập trung ánh mắt nhìn lại, nhưng lập tức vẻ mặt tràn đầy sự cung kính.

Còn có một bộ phận tu sĩ từ đầu đến cuối vẫn luôn luôn cảnh giác, cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Mà mấy lão quái thuộc chính – ma lưỡng đạo khi thấy bọn họ đều lộ ra thần tình phức tạp.

Có hâm mộ, có chán ghét và cũng có thần sắc bất đắc dĩ.

Một vị bạch y lão giả mặt mày hiền hậu trong hai vị kia khi thấy mọi người đều nhìn mình, đột nhiên mỉm cười, cực kỳ ôn hòa nói:

"Chuyến đi Hư Thiên điện lần này, bởi vì hai vị thánh chủ của chúng ta đang bế quan cho nên không thể đến đây chủ trì việc truy tìm bảo vật. Do đó hai vị chấp pháp bọn ta đại biểu cho Tinh Cung tới để giám sát."

"Mà quy củ lần tầm bảo này vẫn như mấy lần trước. Nếu trong hành trình ai tùy ý cậy mạnh hiếp yếu hay muốn giết người đoạt bảo, chúng ta cũng sẽ xuất thủ ngăn cản, đồng thời bị Tinh Cung truy sát. Tuy nhiên việc giám sát này chỉ diễn ra ở ngoại điện, chúng ta sẽ không tiến vào nội điện, lại càng không nhúng tay vào bất cứ sự tình gì ở đó. Cho nên nếu chư vị cảm thấy không nắm chắc thì dừng lại bên ngoài. Mặt khác hai người bọn ta sẽ không vì nguy hiểm gây ra bởi chính Hư Thiên điện mà xuất thủ tương trợ đồng đạo, cho dù đạo hữu ngộ nạn, lập tức bị tiêu diệt trước mặt thì bọn ta cũng sẽ không chú ý. Ta nói rõ như vậy, tất cả mọi người hẳn hiểu được ý tứ bên trong."

Vị bạch y lão giả này nói xong, hai mắt như điện liếc qua các tu sĩ trong đại sảnh. Những người khác gặp ánh mắt của hắn đều cúi đầu tránh đi. Chỉ có đám người Vạn Thiên Minh và Man Hồ Tử là không có ý nhượng bộ, trực tiếp nhìn nhau một cái.

Điều này khiến cho vị bạch y lão giả khẽ giật mình, sau đó nhíu mày, không khỏi thấp giọng lẩm bẩm nói một câu.

"Sao hai tên quái vật cũng tới vậy, vậy có chút khó khăn rồi!"

Vị lão giả mặt lạnh tanh bên cạnh thần sắc cũng thay đổi, nhưng sau khi cười lạnh một tiếng liền khôi phục vẻ mặt như trước.

Sau đó hai vị trưởng lão chấp pháp của Tinh Cung phân ra một tả một hữu khoanh chân ngồi xuống ở cửa ra vào, không để ý tới điều gì nữa.

Các tu sĩ Kết Đan khác trên mặt hoặc vui mừng, hoặc lo lắng, thần sắc các loại khác nhau.

Hàn Lập thấy vậy, không nhịn được ngấm ngầm lấy làm kỳ lạ không thôi.

Không biết người Tinh Cung lần này làm việc không công đến cùng là có dụng ý gì? Chẳng lẽ chỉ vì thiết lập quyền uy của họ tại Loạn Tinh hải?

Nhưng lúc này bên tai truyền đến âm thanh của Huyền Cốt thượng nhân.

"Tiểu tử, ngươi phải chú ý! Bọn Tinh Cung không phải là người tốt đâu. Theo ta được biết hễ khi nào Ma đạo mạnh lên thì bọn hắn chèn ép Ma đạo và ngược lại, khi nào Chính đạo mạnh lên thì bọn hắn chèn ép Chính đạo. Căn bản không cho hai phe kia cơ hội. Mà mỗi một lần tầm bảo ở Hư Thiên điện, hoặc ít hoặc nhiều đều có một số tu sĩ chính – ma song phương chết rất bí ẩn. Nói không chừng là do người Tinh Cung âm thầm hạ độc thủ. Ngươi tuy không thuộc về hai bên chính – ma nhưng cũng phải bảo trọng cho tốt. Ta cũng không muốn viện thủ mà mình vất vả tìm được biến mất đâu."

Thanh âm hắn rất lạnh lùng, nhưng nội dung trong đó lại làm cho Hàn Lập cả kinh.

------oOo------

Chương 436: Tử Linh tái ngộ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập tựa hồ không cần suy nghĩ, liền khẳng định sự tình theo như lời mà Huyền Cốt Thượng Nhân nói có đến tám chín phần mười là sự thật. Dù sao Tinh Cung có thể đứng vững ở Loạn Tinh Hải trong nhiều năm mà không có việc gì, khẳng định là có sử dụng một ít thủ đoạn. Càng không có khả năng vô duyên vô cớ không có mục đích mà chạy vô trong này làm gì, hơn phân nửa bọn họ có mưu đồ đối với mình.

Nghĩ như vậy, trong mắt Hàn Lập hàn quang chợt lóe, cũng không nói lời nào với Huyền Cốt Thượng Nhân, nhưng trong lòng lập tức đề cao cảnh giác đối với hai trưởng lão áo trắng.

Nhung trong thời gian 3 ngày, hai vị trưởng lão thủy chung vẫn ngồi một chỗ bất động tiến vào quá trình luyện khí, căn bản cũng không mở mắt, càng không mở miệng nói một lời nào, làm cho không khí có chút quỷ dị.

Nhưng trong những ngày này, có ba bốn vị tu sĩ mới đến, cũng không có tu sĩ nào đạt đến Nguyên anh kỳ. Nhưng đến buổi sáng ngày thứ tư, thình lình có sự thay đổi đột ngột, không có dấu hiệu báo trước, một trận âm thanh vang lên, làm cho cửa đá bằng bạch ngọc sập xuống bịt kín đại sảnh lại. Trên cửa bạch ngọc này hiển nhiên đã thiết lập một cấm chế lợi hại. Xa hơn nữa ngoài cửa, mơ hồ truyền đến một tiếng nổ cũng thiết lập cấm chế tương tự.

Lúc này, trong đại sảnh, một vài người lộ ra vẻ mặt sợ hãi, nhưng sau khi phát hiện thần sắc bình tĩnh của mấy vị tu sĩ Nguyên anh kỳ, mấy người họ mới thực sự yên lòng. Mà lúc này tại Tinh Cung hai vị trưởng lão áo trắng thình lình mở mắt đứng dậy. Nhất thời ánh mắt của những tu sĩ khác lập tức rơi trên người họ, ánh mắt lộ ra một tia nghi hoặc. Nhưng sắc mặt những vị tu sĩ Nguyên anh kỳ này, nhìn hành vi hai người không có một chút biểu tình hay nói một câu nào, chỉ thấy hai người hướng đại sãnh đi đến.

Nhưng không đợi hai vị trưởng lão đến khu vực có những khối đá nhỏ trên mặt đất, một vài viên sau đó phát ra ánh sáng chói mắt. Lập tức ánh mắt mọi người tập trung vào truyền tống trận có chu vi mười trượng xuất hiện ở nơi đó. Đa số tu sĩ trong đại sảnh, không một ai nghĩ đến khả năng xuất hiện một cái truyền tống trận, làm cho nhiều vi tu sĩ không khỏi kinh ngac vạn phần. Hai vị trưởng lão áo trắng, tiến đến truyền tống trận một cách cẩn thận. Cúi xuống kiểm tra một cách kỹ lưỡng cả nửa ngày trời, hai người mới liếc mắt nhình nhau gật gật đầu nói:

"Tốt lắm, truyền tống trận này không có vấn đề, từ đây ra khỏi Hư Thiên Điện, mọi người phải tự lo lấy thân".

Nói xong lời này, hai vị trưởng lão một trước một sau bước vào truyền tống trận. Kết quả, hai đạo bạch quang lóe lên sau đó thân hình hai người biến mất vô ảnh vô tung. Lúc này, mọi người trong đại sảnh nhìn nhau im lặng. Không đợi người khác phản ứng, Vạn Thiên Minh mang theo lão đạo và lão già gầy áo đen phi thân nhẹ nhàng hạ xuống tương tự tiến vào truyền tống trận để ra ngoài, lúc đó một vài người cũng đi tới gần vội vã bước vào.

Cứ như thế, truyền tống trận trong đại sảnh bạch quang chớp động không ngừng, làm cho số tu sĩ trong thời gian ngắn giảm đi, mà bất ngờ trong số đó cũng có Huyền Cốt Thượng Nhân từng bước đi tới.

Hàn Lập trong mắt dị quang chớp động nhịn không được nhìn về phía bọn người Cực Âm lão tổ. Không ai ngờ rằng, Cực Âm lão tổ cũng hướng ánh mắt đầy hàn ý sâu sắc nhìn về phía Hàn Lập, làm cho Hàn Lập trong lòng càng thêm bất an. Xem ra Cực Âm lão tổ tựa hồ không muốn buông tha hắn. Hàn Lập trong lòng buồn bực đứng dậy hướng phía trước đi tới.

Cực Âm lão tổ nhìn hành động của Hàn Lập, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh, điều này làm cho tên Ô Sửu bên người lão tổ rốt cuộc nhịn không được nhỏ giọng hỏi.

"Lão tổ, ngài thực sự để ý đến tên tiểu tử kia sao? tiểu tử kia có gì

không đúng với ngài sao?"

Ô Sửu trong lòng có chút kỳ quái:

"Không có gì, chính là người này có tác dụng lớn đối với ta, ta cần hắn hỗ trợ một chút"

Cực Âm lão tổ có chút lơ đễnh không muốn nói ra sự tình cho Ô Sửu. Điều này làm cho Ô Sửu được Cực Âm lão tổ sủng ái rất nhiều, trong lòng có chút nghi hoặc.

Nhưng lúc này Thanh Dịch cư sĩ ho khan một tiếng ung dung nói:

"Chúng ta cũng nên xuất phát, hiện tại trong sảnh không còn có mấy người".

Cực Âm nghe xong rùng mình đảo mắt lướt qua nhìn đại sãnh không còn được mấy người, mỉm cười đáp lại:

"Đương nhiên, nếu không đi, khi cái truyền tống trận kia biến mất thì phải một tháng sau mới xuất hiện lại".

Vừa nói lời này Cực Âm lão tổ lập tức kéo Ô Sửu biến thành một đám hắc khí phiêu hốt, nhìn thấy cảnh đó Thanh Dịch cư sĩ và Man Hồ Tử cũng nhẹ nhàng hạ xuống ngọc trụ của truyền tống trận.

Nhưng người thiếu nữ sớm từng bước đi tới, người thiếu nữ này xem ra không muốn cùng bọn Cực Âm họp thành một nhóm hiện đang ở trên một mảng đất đầy bụi, ánh mắt nhìn bốn phía không khỏi có chút ngạc nhiên. Bởi vì cách Hàn Lập không xa chỉ còn có hai nam và một nữ, những tu sĩ khác đã không còn một ai.

Hai nam và Tử Linh tiên tử thấy sự xuất hiện của Hàn Lập gương mặt lộ vẻ vui mừng trong lòng. Thiếu nữ mỉm cười bước tới hướng Hàn Lập. Vốn Hàn Lập không định truyền tống ở cùng một chỗ với thiếu nữ, điều này làm cho hắn không khỏi có chút cười khổ, một cảm giác phiền toái trong người dâng lên.

Hai người kia, một là lão già mặc áo xám, một mặc toàn thân hắc bào với khuôn mặt được che lại, trên thân hắc bào nhân này bao phủ bởi hắc khí nhàn nhạt có vẻ là người tu luyện ma công trong ma đạo. Hai lão già đứng mỗi người một nơi, trên mặt không lộ ra một chút biểu tình. Tử Linh tiên tử hiện tại đã đi đến bên Hàn Lập tự nhiên đã làm cho hai người chú ý, không khỏi dò xét trên người Hàn Lập. Lão già áo xám nhìn Hàn Lập cười với ánh mắt rất thiện ý, còn hắc bào nhân kia nhìn hắn với ánh mặt lạnh như băng không có chút cảm tình. Hàn Lập thần sắc thản nhiên, nhìn lại hai người cũng không có biểu hiện gì khác thường.

Lúc này Tử Linh tiên tử đã đến trước mặt Hàn Lập dừng lại mỉm cười nói:

"Không ngờ phiền toái cùng truyền tống một phần cũng phải nhờ Hàn tiền bối chiếu cố, nếu không thì tiểu nữ lần đầu cũng không thuận tiện mà qua được".

Nói xong thiếu nữ khóe môi xuất hiện thoáng qua một tia tiếu ý. Hàn Lập nghe xong nhíu nhíu mày cũng không có hồi đáp thiếu nữ, ngược lại dùng khẩu khí nghi hoặc hỏi:

"Tử Linh cô nương tu vi đã tiến vào Trúc cơ hậu kỳ đây là việc vui mùng. Tuy nhiên, như thế nào mà cô lại đến nơi này thực sự là rất nguy hiểm. Những tu sĩ Kết đan kỳ tại Hư Thiên Điện cũng không nhất thiết tự bảo vệ được chính mình".

Mặc dù Hàn Lập đối với Hư Thiên Điện cũng chưa hiểu rõ lắm, hắn tự nhiên đối với việc phán đoán tình huống nguy hiểm có chút khó hiểu.

Nghe câu hỏi này của Hàn Lập, Tử Linh tiên tử khuôn mặt thanh tú lộ ra một tia chua xót, bất đắc dĩ mở miệng nói:

"Tiểu nữ không nghĩ là đi tới đây, nhưng cùng các vị đạo hữu cũng chỉ muốn xem qua mà thôi, thất bại trong việc Kết đan là điểm ràng buộc hiện nay. Chính là tư chất Tử Linh không tốt, trong tay chỉ co thể sưu tầm được một số phụ trợ đan dược ít một cách đáng thương nên đến chỗ này để trông vào vận khí, đã phải trả cái giá cao để mua Hư Thiên Tàn Đồ từ trong tay những người khác. Tiểu nữ nghe có người nói trong Hư Thiên Điện chứa một

lượng lớn linh dược, nói không chừng ông trời có mắt, giúp cho Tử Linh tìm được vài loại đan dược hữu dụng đối với việc Kết đan, hơn nữa ta đã quyết định chủ ý chỉ đi qua cửa đầu tiên từ bỏ ý định qua cửa thứ hai".

Tử Linh thần sắc có chút ảm đạm.

Hàn Lập nghe xong, hít một hơi, im lặng suy nghĩ trong đầu. Hắn lúc trước nếu không tu luyện *"Tam chuyển trọng nguyên công"* cùng *"Đại diễn quyết"* và phục dụng thêm số lượng lớn đan dược làm tăng khả năng kết đan, chỉ sợ so với Tử Linh trước mặt đối với việc kết đan càng thêm vô vọng. Nghĩ vậy Hàn Lập đối với thiếu nữ này cũng có cùng cảm giác đồng tình. Hồi tưởng lại những lời nói vừa rồi, Thiên Lôi Trúc cũng nhận từ tay nữ nhân này, hơn nữa Diệu Âm Môn hàng năm đều gởi linh thạch cho dù chính họ dù số lượng không nhiều, nhưng cuối cùng đã nợ đối phương một ít nhân tình. Không lẽ không thừa cơ hội này chiếm tiện nghi hay sao?

Sau khi suy nghĩ như vậy, thần sắc Hàn Lập có chút hòa hoãn dùng ánh mắt nhàn nhạt mở miệng nói:

"Một khi đã là đạo hữu, vậy hãy trông chừng lẫn nhau, tuy nhiên nếu có tình huống bất trắc xảy ra. Những trường hợp mà ta cũng không có khả năng tự bảo vệ, Tứ cô nương phải đưa ra kế hoạch thoát thân thật tốt".

"Cảm ơn Hàn trưởng lão, về điểm này Tử Linh trong lòng hiểu rõ sẽ không làm Hàn tiền bối phải bận tâm".

Vừa thấy Hàn Lập đáp ứng, thân thể Tử Linh toát ra một trận ôn nhu, nhất thời nét mặt Hàn Lập đang lạnh lùng không khỏi ngẩn ngơ. Sau đó Hàn Lập cảm thấy có chút thất thố quay đầu đi, trên mặt thoáng đỏ, không dám nhìn lại một chút nào nữa.

------oOo------

Chương 437: Đề Hồn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thiếu nữ này tuy không tính là tuyệt sắc và hấp dẫn, nhưng vừa rồi cười cười cũng thể hiện được nét yểu điệu thục nữ phong tình vạn chủng.

Điều này làm cho Hàn Lập có chút giật mình!

Nếu không phải *"Đại Diễn quyết"* công pháp trong người không có hiển hiện một chút phản ứng nào, Hàn Lập gần như tưởng rằng đối phương dùng mị công đối với mình.

Như vậy, hắn nghĩ đối với việc thất thố vừa rồi có chút cổ quái.

Hàn Lập trong lòng thầm thì vài câu, cũng có chút không nhịn được quay đầu lại liếc mắt nhìn thiếu nữ một cái.

Đối phương từ bộ dáng kiều diễm kích động lòng người giờ đã khôi phục dáng vẻ bình thường như trước.

Hàn Lập đang âm thầm nghi hoặc, bên kia Lão giả áo xám lại đi tới hướng hắn.

"Tại hạ là Thiên Thai Đảo Cát Lạp, không biết hai vị đạo hữu xưng hô như thế nào?"

Lão giả khách khí ôm quyền chào hỏi Hàn Lập

Hàn Lập tạm thời gạt bỏ những nghi hoặc trong đầu qua một bên ôm quyền mỉm cười đáp lại:

"Tại hạ Hàn Lập, vị này là Tử Linh tiên tử của Diệu Âm Môn".

Nghe tên Hàn Lập sắc mặt Lão giả vẫn như thường, nhưng sau khi nghe đến tên Diệu Âm Môn và Tử Linh thì vẻ mặt lộ ra nét kinh ngạc

Dại danh *"Diệu Âm Môn Tử Linh tiên tử cũng đã từng nghe qua, không ngờ tới hôm nay có thể diện kiến thật sự là may mắn quá!"*

Mặc dù Lão giả nói thế nhưng hiện lên trong mắt nồng đậm một tia nghi hoặc.

Hiển nhiên Tử Linh hiện trước mặt dung nhan và danh tiếng theo lời đồn đại có hơi quá sự thật, nhưng thật ra cũng làm cho Lão giả có điểm ngoài ý muốn một chút.

Thiếu nữ đương nhiên nghe ra đối phương có ý khách sáo đối với mình, chỉ hé miệng cười cười cũng không nói câu nào.

Bất quá, Lão giả cũng không phải là người tầm thường, liền khôi phục ánh mắt như cũ cười nói với Hàn Lập:

"Tại hạ đợi một vài đạo hữu. Từ lúc truyền tống đưa chúng ta tới đây, coi như là chúng ta có duyên phận, không bằng chúng ta hợp lực thông quan cửa này. Dù sao ở cái nơi quái quỷ này cũng không hay cho lắm, nghe nói không ít tu sĩ Kết đan tại nơi đây đều bị bọn quỷ cắn nuốt đến một mảnh xương để lại cũng không còn".

Cát Lạp nói đến câu cuối, thần sắc không có gì nghiêm trọng, tực hồ đối với việc xảy ra ở Hư Thiên Điện hiểu rất rõ.

Hàn Lập nghe đối phương nói đến các quỷ oan linh ở nơi đây, quét ánh mắt nhìn ra phía xa xa.

Chỉ thấy bên ngoài mảng đất nhỏ mà bọn họ đang đứng trong vòng mười trượng, toàn bộ không gian bao phủ một tầng sương mù mờ mịt, trong không gian mờ mịt đó từng trận gió lạnh thổi tới đồng hành mơ hồ như có tiếng quỷ khóc u oán truyền đến, làm cho người ta nghe xong trong lòng phát lạnh.

Mà đám sương mù quỷ dị ở vùng phụ cận nếu không nhờ có một tầng quang mang chắn bên ngoài không tiến được thêm phân nào, nếu không Hàn Lập căn bản không thể an tâm ở tại chỗ cô hồn dã quỹ này bàn đối sách cùng với đám người kia.

Nhìn đến đây, Hàn Lập không khỏi có chút để ý nhìn về chỗ tiếp giáp.

Màn sương mù này đồng dạng cũng không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì, không gian ở đây không như ở đại điện, nhưng ở nơi này Hàn Lập dù sao vẫn có vài phần tin tưởng hơn.

Lúc này Tử Linh ở một bên nghe Lão giả nói xong, sau một hồi suy ngẫm mở miệng nói:

"Ta cũng nghe nói, lúc đầu ở nơi đây không có hiện tượng như thế, nhưng sau đó chúng xuất hiện ngày càng nhiều và trở nên nguy hiểm, rất nhiều tu sĩ sau khi chết, bởi vì oán khí quá nặng đã hóa thân thành đám quỷ vụ làm cho nơi đây mang tử khí, cực kỳ thống hận đối với các tu sĩ xâm nhập điện như chúng ta, vừa nhìn thấy là đuổi riết đến chết cũng không tha. Sau vài lần Hư Thiên Điện mở ra đã có ngày càng nhiều tu sĩ từ trên trời hạ xuống tiến vào nơi đây. Nhưng nghe nói lần Hư Thiên Điện mở ra trước đây, một vài nhóm tu sĩ ở tại nơi đây tự nhiên thấy xuất hiện một tên quỷ vương hiểm ác cực kỳ mạnh mẽ, kết quả là toàn bộ đều bỏ mạng, chỉ có duy nhất một người có thể trốn thoát".

"Quỷ Vương?"

Hàn Lập sờ sờ mũi lộ ra vẻ mặt có chút ngoài ý muốn.

Mặc dù hắn không rõ tu vi cao thấp của những tên quỷ vật kia, nhưng cũng đoán ra tên quỷ vương cơ hồ khẳng định tu vi của hắn ít nhất cũng đạt Kết đan hậu kỳ, không thì cũng phải tương đương. Hơn nữa không khí quỷ quái ở nơi đây làm cho việc đối phó với hắn tự nhiên rất là khó khăn.

Cát Lạp thấy Hàn Lập lộ vẻ trầm tư lập tức nói:

"Ta cũng biết gặp được quỷ vương ít có khả năng, nhưng chúng ta đi và hỗ trợ cùng với nhau. Tại hạ dù tuổi đã lớn cũng không muốn nghĩ tới bị vây hãm trong đám quỷ vụ trở thành lệ quỷ".

Lão giả này nói ra một cách thẳn thắn!

Tử Linh nghe xong cũng không có ý phản đối.

Với sự thông tuệ, nàng rất rõ đối phương sở dĩ đưa ra lời đề nghị liên thủ không phài là vì nàng là tu sĩ Trúc Cơ kỳ mà là vì Hàn Lập.!

Bởi vậy nàng tỏ thái độ vừa rồi, chỉ đứng bên cạnh Hàn Lập không hề hé môi nói nữa lời.

Hàn Lập nghe Lão giả nói xong, sau đó mỉm cười.

Hắn chưa có trực tiếp trả lời đối phương mà hướng về phía người áo đen nhìn thoáng qua, điềm đạm nói:

"Cát đạo hữu đã không hỏi qua vị huynh đài kia hay chưa? Liệu hắn có sẵn lòng hợp tác một lần không?"

Cát Lạp vừa nghe Hàn Lập nhắc tới vị người áo đen kia, nhất thời sắc mặt hơi trù trừ một lúc, có chút miễn cưỡng, ho khan một cái nói:

"Vị kia là người của bên ma đạo, vừa rồi khi hắn truyền tống trận tới đây, ta có đưa ra thành ý liên thủ nói với hắn, nhưng người này tỏ vẻ lạnh lùng, nếu không vì tình hình ở đây, ta sao có thể cùng kết hợp liên thủ với hắn".

Lão giả nói xong lời này, liền tỏ vẻ phi thường tức giận!

Hàn Lập nghe xong lời ấy thần sắc như thường. Đối với người áo đen này sinh ra một ít hứng thú.

Hắn xoay người hướng vị tu sĩ ma đạo này hô một tiếng:

"Chẳng biết vị đạo hữu này có hứng thú cùng mấy vị Kết đan kỳ chúng ta liên thủ một lần? khi đụng phải cái loại quỷ vương quỷ quái thì cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau!"

Hàn Lập thanh âm không lớn nhưng rất rõ ràng rót vào tai của vị tu sĩ ma đạo kia.

Người này sau khi nghe xong một mặt vẫn lạnh lùng nhìn thoảng qua về phía bọn họ, có chút quay đầu, căn bản không để ý tới lời đề nghị của Hàn Lập.

"Hàn đạo hữu! ta nói không sai chứ!, người này cơ bản không biết tốt xấu. Ba người chúng ta đồng hành cùng đi".

Lão giả hướng về phía Người áo đen hừ lạnh một tiếng nói, xem ra hắn đích thực hổ thẹn trong lòng với việc làm lúc trước.

Hàn Lập khẽ cười, còn chưa cho hắn nói hết Tử Linh đứng ở một bên thần sắc khẽ biến miệng *"Ồ"* một tiếng.

Hàn Lập nghe vậy ngẩn ra đưa mắt nhìn, chỉ thấy vị áo đen kia đang cất bước hướng quỷ vụ đi đến, bộ dạng muốn một mình xông lên.

Hàn Lập ba người ngạc nhiên chững người.

.Nhưng sau đó Cát Lạp mang vẻ mặt khinh thường lãnh ý nói:

"Người này thật sự đang muốn tìm chết, tự mình dám xông vào màn quỷ vụ, đến chín phần là không qua được".

Hàn Lập không để ý đến lão già, hai mắt nheo lại tràn ra một tia lãnh ý, ngưng thần nhìn nhất cữ nhất động của người áo đen.

Hắn nghĩ đối phương làm như vậy không phải là mù quán tự tìm đường chết mà có thủ đoạn đặc thù mười phần tin tưởng vượt qua.

Hắc bào nhân đi tới vùng tiếp giáp giữa quỷ vụ và màn bạch quang, lập tức một đạo ánh sáng xanh bắn ra từ trong cánh tay áo vừa nhấc lên, rơi xuống trước người hắn.

Không ngờ đó là một linh thú giống như con khỉ, tiểu hầu này thân cao không quá một thước, bộ lông quanh thân mơ hồ sáng lên tỏa ra màu xanh lục.

Kỳ lạ nhất chính là, nó có cái mũi cao vô cùng lớn, gần như chiếm hết hai phần diện tích khuôn mặt, thoạt nhìn có chút yêu dị. Hàn Lập nhìn xong có chút kinh ngạc nhưng vẫn không có phản ứng, nhưng lão giả bên cạnh xem ra sắc mặt đại biến, kinh hô một tiếng.

"Đó là Đề Hồn! hắn không ngờ sở hữu linh thú này, chẳng trách lại tự cao như thế?" Lão giả vẻ mặt cực kỳ kinh hãi.

Mà Tử Linh thấy tiểu hầu này, trên mặt cũng hiện lên vẻ khiếp sợ.

Hàn Lập nhíu nhíu mày, mở miệng hỏi:

"Đề Hồn? Đây là linh thú gì, tại sao ta chưa từng nghe nói qua?"

Tử Linh nghe câu hỏi mới từ khiếp sợ bình tỉnh lại, vội vàng giải thích Hàn Lập cho:

"Đề Hồn thú không phải là linh thú sinh ra từ trời đất, mà nó dùng bí thuật của môn phái mà tế luyện ra, đích thật nó là một loại tiến hóa giữa linh thú và yêu hồn là một loại sanh linh kỳ lạ. Mặc dù bình thường nó không có tác dụng gì to lớn, nhưng trời sinh lại có khả năng Hấp hồn đạm quỷ, bất kể yêu quỷ và hồn phách lợi hại thế nào, khi đối mặt với linh thú này, nó chỉ cần dùng cái mũi nhẹ nhàng hút một phát vào trong bụng, không đầy ba khắc sẽ bị luyện hóa, thật sự là lợi hại dị thường".

Tử Linh nói tới đây, lộ vẻ mặt tràn đầy hâm mộ.

"Nhưng mà…"

Tử Linh thoáng nói xong, lại nhẹ nhàng khe khẽ thở dài một tiếng.

"Nhưng mà cái gì?"

Hàn Lập lộ vẻ quan tâm hỏi nàng.

"Nhưng là con thú này phải trải qua quá trình dùng phương pháp huyết tế bí ẩn để tế luyện ra, thật sự khó có thể thuận lợi thành công, người tế luyện có thể bị thương và cũng là một phương

pháp tà pháp. Nghe đồn chỉ cần con thú này xuất hiện liền làm cho giới tu tiên đại loạn".

Cát Lạp nhìn bóng lưng của người áo đen biến mất trong màn quỷ vụ, trên mặt tràn đầy vẻ phức tạp nói.

"Linh thú này xuất hiện! Tu tiên giới đại loạn?" Nghe xong lời này, Hàn Lập không khỏi có chút hàn ý.

"Cho dù con thú này không xuất hiện, thì cái loạn ở Loạn Tinh Hải cũng không thể tránh khỏi. Các ngươi sự nghĩ rằng tai họa thật sự đến từ con khỉ kia à?".

Hàn Lập có chút không đồng tình nói.

------oOo------

Chương 438: Quỷ vụ di hài

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mặc dù Hàn Lập chính là tu luyện thành tiên đạo, nhưng lại căn bản không tin một chút nào đối với thuyết thiên mệnh.

Đối hắn mà nói, tu luyện thành tiên chính là thứ hắn suốt đời theo đuổi cũng chỉ là một loại thủ đoạn mà thôi.

Hiện thực có tiên nhân xuất hiện tại trước mặt, hắn tuy lập tức kính sợ dị thường, nhưng làm hắn bái phục hoàn toàn phải tuân theo, phỏng chừng cũng không thể thiệt tình làm được.

Tử Linh tiên tử cùng Cát Lạp nghe Hàn Lập nói quá rõ ràng như thế, rùng mình lộ vẻ xấu hổ.

Thật ra không chỉ một mình Hàn Lập nghĩ như vậy, đại bộ phận tu sĩ cũng đều nghĩ về việc *"Đề Hồn"*, cũng coi như một truyền thuyết hư cấu mà thôi. Có điều dưới tình huống bình thường, cũng không ai nói trực tiếp giống như Hàn Lập vậy.

Dù sao đề tài có quan hệ thiên mệnh cùng thiên đạo, bọn họ luôn úy kị trong tâm.

Lúc này, người áo đen đã mang theo *"Đề Hồn"*, xâm nhập vào trong quỷ vụ, hoàn toàn không thấy tung tích.

Hàn Lập nhìn quỷ vụ, nhếch nhẹ khóe miệng mỉm cười một cái nói:

"Chúng ta cũng đi thôi! một khi đã có người nguyện ý giúp chúng ta đi trước mở đường, chúng ta tự nhiên là không thể thiếu tôn trọng".

"Hàn đạo hữu có ý tứ gì?" Lão giả họ Cát phảng phất có chút không hiểu lời này nên hỏi.

Kỳ thật lão giả tự nhiên hiểu được ý tứ Hàn Lập. Bởi vì nếu Hàn Lập không đáp ứng liên thủ, hắn phỏng chừng cũng phải làm như vậy.

Chính là vừa rồi hắn đối người áo đen còn khinh thường thoáng qua, hiện tại lại phải dựa vào đối phương xông qua quỷ vụ này, đối diện với hai người Hàn Lập, khuôn mặt tự nhiên có chút hổ thẹn..

Chỉ có thể rõ ràng nhường Hàn Lập mở miệng trước.

Hàn Lập nghe xong lời nói của lão giả, có chút tự cười liếc mắt nhìn, cũng không nói gì, đầu hướng về phía người áo đen biến mất đi đến.

Tử Linh tiên tử tự nhiên cũng không chần chừ đi theo sát.

Ngay lập tức Cát Lạp vừa thấy cảnh này, sửng sốt hồi lâu, đành phải đỏ mặt cùng đi lên.

Bụi màu trắng quỷ vụ vừa thấy có người sống đi tới, liền giống như có sinh mệnh quay cuồng đánh về phía ba người.

Nếu là phàm nhân thông thường bị mấy cái bụi khí sương trắng tiếp xúc sẽ lập tức hút tinh huyết biến thành xác khô mà chết. Hồn phách trở thành một bộ phận của quỷ vụ, từ nay về sau lâm vào quỷ đạo, rốt cuộc không thể thoát thân.

Nhưng ba người Hàn Lập là những người tu tiên tự nhiên sẽ không e ngại khu vực quỷ vụ này.

Chỉ thấy ba người trên người hào quang lóe ra đã tạo thành phòng ngự.

Cát Lạp khoát tay thả ra một cái ô hồng sắc nhỏ, chuyển động từ từ ở độ cao khoảng trượng trên đầu, tạo thành một đạo hồng quang bao lão giả trong đó. Một luồng bích quỷ vụ tiếp xúc với hồng quang này, nhất thời phát ra thanh âm *"xèo xèo"*, sau đó toát ra một làn khói xanh quỷ dị, ẩn hiện phát ra tiếng quỷ khóc sói tru.

Khi quỷ vụ gặp hồng quang liền ở ngoài giương nanh múa vuốt lại không hề tiếp tục đánh, phảng phất giống như có trí tuệ.

Tử Linh tiên tử thả ra bốn pháp khí hình viên châu to khoảng nắm tay xoay tại quanh thân kết thành một cái kết giới di động rộng khoảng một trượng. Kết giới này khiết bạch trong suốt hình vuông, tất cả quỷ vụ gặp phải đều bài xích tại bên ngoài mà không thể gần sát Tử Linh tiên tử chút nào.

Nhưng mà quỷ dị nhất là thủ đoạn phòng hộ của Hàn Lập.

Bởi vì bên ngoài xung quanh Hàn Lập phát ra một tầng thanh quang nhẹ nhàng, căn bản không vận dụng pháp khí cùng pháp bảo gì. Mà quỷ vụ này lại gần quanh thân Hàn Lập thì bị vài đạo điện quang không hiểu từ đâu kích xạ tan thành mây khói tan biến.

Cảnh tượng quái dị này, tự nhiên làm Cát Lập cùng Tử Linh tiên tử kinh ngạc một hồi, nhưng bọn họ cũng không có ý nghĩ chủ động đến hỏi.

Tử Linh tiên tử nghi hoặc, đã thoáng nghĩ tới Thiên Lôi Trúc nhưng trong lòng cũng không thể nào khẳng định.

Hàn Lập vẫn coi như không biết, vẫn đi về phía trước.

Đây cũng không phải hắn muốn thể hiện cái gì anh hùng, mà là ở địa phương này tứ phía tất cả đều là quỷ khí, đi ở phía trước cùng đi ở cuối cùng thật sự không có gì khác nhau.

Còn không bằng đi ở phía trước nắm giữ một ít tình huống nguy hiểm thì tốt hơn.

Cho nên điện quang này kỳ thật chính là một bộ phận kiếm khí của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong cơ thể trải rộng ra phòng hộ mà thôi.

Cũng chỉ có *"Thanh Nguyên Kiếm Quyết"* hộ thể kiếm thuẫn thần thông mới không cần pháp bảo thả ra, liền có thể trực tiếp phụ trợ bộ phận uy lực phi kiếm

Điểm này cũng là Hàn Lập rất gần đây mới tham ngộ, tìm ra một loại thủ đoạn thi pháp.

Mà lấy Kim Lôi Trúc với Ích Tà đặc tính, tự nhiên mà nói thì ăn đứt đối với quỷ vụ.

Đương nhiên Hàn Lập thực không có toàn bộ xuất đạo uy lực Kim Lôi Trúc, cho nên mấy cái điện quang chỉ có màu trắng mà thôi nên không sợ người khác nhận ra Kim Lôi Trúc.

Nhưng hắn có thần thức cường đại vượt xa so với tu sĩ bình thường, vừa đi vào quỷ vụ liền hoàn toàn khai ra, phòng bị lệ quỷ biến hóa đánh lén mà không tự biết.

Dù sao lấy đôi mắt tu sĩ bọn họ cũng nhìn không được xa được trong quỷ vụ.

Chẳng qua, dấu vết người áo đen đi qua trong màn sương mù nồng đậm này phi thường rõ ràng. Bởi vì có một thông đạo rộng vài trượng có sương mù mờ nhạt hơn rất nhiều so với chung quanh, dùng mắt thường có thể phân biệt đi ra.

Hàn Lập bọn họ chỉ cần y này theo dấu này là được.

Chẳng biết đây là công pháp của người áo đen hay là biểu hiện linh dị của *"Đề Hồn"*.

Nhưng đối Hàn Lập mà nói đều là không sao cả, hắn cũng không thích suy nghĩ.

Đề Hồn càng lợi hại, đối với bọn họ đi sau mà nói, tự nhiên càng có lợi.

Hiện tại hắn vẫn mặt không chút thay đổi, quan sát bốn phía, chân chậm rãi bước đi tới.

Bởi vì tất cả địa phương dưới chân đều gập ghềnh, có chút cảm giác ươn ướt, tựa hồ có độ ẩm rất cao.

Liền như vậy chẳng biết đi bao lâu rồi, dọc theo đường đi đều không có sự tình gì phát sinh.

Bọn họ một hàng người bất tri bất giác đi theo người áo đen vào sâu trong quỷ vụ.

Hơn nữa màu sắc quỷ vụ cũng bắt đầu thay đổi, ban đầu màu trắng dần dần biến thành màu đen.

Nhưng Hàn Lập theo thời gian trôi qua sắc mặt dần dần âm trầm và bắt đầu nhăn hai hàng chân mày.

"Cheng" một tiếng vang lên, Hàn Lập bỗng nhiên dừng bước, cúi đầu nhìn xuống.

Phía sau Tử Linh tiên tử và lão giả nhìn thấy cũng tò mò xông tới

Hàn Lập ánh mắt híp lại một chút, liền hồi phục lại bình thường, và vẫn đứng tại chỗ nhấc một chân ra.

Bởi vì dưới chân chẳng qua là một đôi bạch cốt mà thôi, bên ngoài còn được bọc bởi bộ quần áo lóe lóe một tầng thanh quang, dường như không phải là phục sức bình thường.

Tại bên cạnh còn có những mảnh nhỏ của một đoạn kiếm gãy, chất liệu trong suốt, hình dáng giống như vẫn còn linh tính.

Xem ra đây là một vị tu sĩ không may bị hãm nơi này.

Hàn Lập trong mắt dị quang chớp động, nhưng lại lắc lắc đầu.

Xem ra người này đã chết đi nhiều năm, mà pháp bảo tàn phiến vẫn còn linh tính, như vậy trước đây người này cũng là một tu sĩ có tu vi không thấp.

Nhưng ở nơi này, ngay cả sau khi tử vong mà thi cốt cũng không có người chôn cất, thật sự là trái ngược với phong thái khi còn sống, thật sự là đáng buồn!

Có thể thấy được trên con đường tu tiên một khi không cẩn thận, chính là cục diện sẽ ngàn kiếp bất phục, kết cục so với người bình thường thậm chí còn bi thảm hơn ba phần.

Hồn phách của vị tu sĩ này hôm nay trở thành một bộ phận quỷ vụ, hoặc hóa thân thành lệ quỷ, rất khó bước vào luân hồi.

Hàn Lập đang cảm khái tưởng niệm, hai người còn lại đang liếc mắt nhìn nhau.

Tử Linh tiên tử sắc mặt có chút trắng nhợt, vừa thấy Hàn Lập nhìn về liền miễn cưỡng cười.

Lão giả họ Cát vẻ mặt đã có chút cổ quái, lão nhăn mày nhìn chiếc áo xanh hồi lâu, bỗng nhiên ngón tay bắn ra, một hỏa cầu to khoảng quả trứng gà rơi xuống phía trên chiếc áo.

Kết quả vừa tiếp xúc đến vật này, ánh lửa liền chợt lóe, lập tức hoàn toàn bị tắt.

"Hừm! Quả nhiên là hắn!" Cát Lạp giơ tay lên thì thào, sắc mặt liền trở nên ảm đạm.

"Sao vậy, Cát đạo hữu biết hắn à?" Hàn Lập nhăn hai hàng chân mày nhìn bạch cốt thản nhiên hỏi.

Tử Linh tiên tử ở một bên cũng lộ vẻ tò mò.

"Người này đã từng cùng với tại hạ có duyên gặp mặt là Ngọc chân nhân. Hắn kết đan sớm hơn nhiều so với ta. Trên người có cái Ích Hỏa BảoY này đã dùng băng tằm ti trăm năm luyện thành, lửa không thể tiếp cận thân thể, coi như là bảo vật có chút ít danh tiếng. Lần trước Hư Thiên Điện mở ra, nghe nói hắn cũng đi vào, nhưng rốt cuộc không có trở về. Không nghĩ tới người này bị hãm nơi đây, ngay cả cửa ải thứ nhất cũng không vượt qua. Thật sự là bất hạnh!" Cát Lạp thở dài vài tiếng nói.

Hàn Lập nghe xong im lặng hồi lâu nhưng đột nhiên hỏi một câu làm lão giả phải rùng mình:

"Ngọc chân nhân này có tu vi cùng pháp bảo uy lực như thế nào, so với đạo hữu thì sao?" Hàn Lập bình tỉnh hỏi.

Cát Lạp nghe xong, tựa hồ có chút hiểu được ý tứ Hàn Lập, vuốt râu một lượt, liền khẳng định nói:

"Vị Ngọc chân nhân này tuy cùng ta hiện tại giống nhau đều là tu vi Kết Đan sơ kỳ, nhưng lúc ấy nghe nói hắn sắp phá bình cảnh, sắp sửa bước vào Kết Đan trung kỳ, nên pháp lực so với ta cao thâm hơn rất nhiều mới đúng. Càng huống chi, hắn có thuộc tính dị linh căn phi thường hiếm thấy, lại tu luyên băng hệ công pháp, ta lại càng không bằng. Đối với pháp bảo, ta chưa thấy qua tình hình hắn đấu pháp với ai nên không có biện pháp phán đoán. Chẳng qua so với ta là không kém".

Lão giả một mặt nói xong, một mặt khí sắc càng tỏ ra khó coi,

"Nói như vậy, phụ cận phải có thứ gì đó lợi hại mới đúng. Ta vốn nghĩ thấy kỳ quái, cho dù có Đề Hồn thú kia mở đường, làm sao dọc đường đi ngoại trừ mấy cái quỷ vụ này, cái gì dã quỷ cô hồn đều không có nhìn thấy. Người áo đen kia cũng không có khả năng thu thập hoàn toàn yêu quỷ ở phụ cận này cho chúng ta".

Hàn Lập vẻ mặt trịnh trọng nói.

------oOo------

Chương 439: Quỷ vương (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tử Linh cũng nghe lời này của Hàn Lập, vẻ mặt thông tuệ có chút trắng bệch.

Lão giả đang nhìn vào mấy bộ xương dưới đất, im lặng không nói, đồng thời hai mắt lóe sáng, không biết là đang suy nghĩ đều gì.

Hàn Lập vẫn không quan tâm, hướng mắt nhìn ra bốn phía, miệng vẫn thản nhiên phân tích:

"Một khi tu vi Kết đan trung kỳ cũng chết ở đây, điều này giải thích tu vi của những lệ quỷ thật sự đáng sợ, cho dù chưa đạt tới Quỷ vương nhưng phỏng chừng cách cảnh giới này cũng không xa, chẳng biết Tử Linh cô nương cùng Cát đạo hữu trong lòng đã chuẩn bị gì chưa, hai vị cũng không cần mạo hiểm mà tại hạ thử một lần!"

Hàn Lập thanh âm bình tĩnh, nhưng hai người nghe xong lại mỗi người một thần thái khác nhau.

Sau hồi lâu cân nhắc, Tử Linh mới quyết định nói:

"Hàn tiền bối! Nếu là ta sống không thể kết đan, cho dù có thành quỷ hồn nữ tử ta cũng sẽ không trở về".

Thanh âm của thiếu nữ cực kỳ kiên định, nghe qua ý tứ rất rõ ràng. nhưng Hàn Lập nghe xong, trong lòng chỉ có thể cười khổ một chút, quay đầu lại nhìn lão giả.

Cát Lạp trên mặt âm trầm không dứt khoát. Sau một lát suy nghĩ, trong lòng có chút chán nản nói:

"Cát ta lần này tới, thật ra chỉ muốn xem coi có thể thu thập được

Thọ Nguyên Quả mà thôi, thực cũng không có ý định muốn liều mạng, một khi hiện tại phía trước nguy hiểm lớn như thế, tại hạ sẽ quay trở về đường cũ, dù sao có chết bởi các loại pháp khí cũng tốt hơn nhiều so với rơi vào nơi quỷ quái này".

Nói xong mấy câu này, lão giả lộ ra một tia hổ thẹn. Sau đó hắn hướng hai người ôm quyền, liền không hề do dự ống tay áo vung lên, theo đường cũ biến mất giữa màn sương mù.

Hàn Lập đứng tại chỗ mặt không chút thay đổi nhìn hướng lão giả biến mất, nửa ngày không nói một câu.

Tử Linh mặt lộ vẻ thất vọng. Thiếu một vị Kết Đan tu sĩ đồng hành ở nơi quỷ vụ này, sự nguy hiểm liền tăng thêm.

"Hàn trưởng lão, chúng ta có phải nên đi chứ?"

Thiếu nữ nhìn nhìn bốn phía, khuôn mặt ảm đảm nhìn đám sương mù dày đặc hướng Hàn Lập mỉm cười nói.

Mặc dù thiếu nữ vừa rồi cực kỳ kiên quyết, nhưng trên thực tế đối với việc chọn lựa đi hay không sợ rằng chính mình cũng không rõ, cho nên lúc này cũng có vài phần do dự.

Hàn Lập bình thản *"ừm"* một tiếng, cúi đầu nhìn đám hài cốt. Đột nhiên một tay hắn chộp ra, kiện *"Ích Hỏa Bảo Y"* xoạt một tiếng bay đến trong tay, mặt không đổi sắc thu vào trong túi trữ vật.

Tử Linh thấy hành động này, lộ vẻ giật mình, mở miệng định nói cái gì đó, nhưng nghĩ lại cũng không có mở miệng.

Mà hành động tiếp theo của Hàn Lập, làm cho nữ tử này có chút ngoài ý muốn. Chỉ thấy ngón tay của Hàn Lập bắn ra một đạo kiếm quang màu xanh, đánh ra tạo thành một cái hố lớn cách đó khoảng mười trượng. Sau đó Hàn Lập vung nhẹ ống tay áo một cái, đem tất cả hài cốt vùi vào cái hố.

Thấy cảnh này, Tử Linh thần sắc cực kỳ cổ quái.

"Có phải thấy cách làm của ta có chút kỳ quái?" Hàn Lập bỗng

nhiên quay đầu hướng về phía nữ tử bình thản nói.

"Cũng có một chút!" Tử Linh ngập ngừng một chút, thật tình nói.

Hàn Lập nghe vậy cười khẽ.

"Lý do là ta thấy những người này cũng là những người tu đạo, chính mình cũng không biết ngày nào biến thành xương cốt giống như bọn họ, một khi đã gặp thuận tay giúp họ mai táng một chút, hy vọng chẳng may sau này gặp bất trắc, cũng có đồng đạo mai táng cho mình. Cho nên tự nhiên thu lấy áo bào của họ vì người chết cũng không dùng được, chôn đi thì rất đáng tiếc, không lẽ ta lấy xương cốt bọn họ mà làm thù lao hay sao?" Hàn Lập chậm rãi ung dung nói.

Tử Linh nghe xong lời này, sắc mặt dần dần trở lại bình thường, có chút trầm ngâm.

Lúc này, Hàn Lập từng bước hướng về phía trước đi đến.

Tử Linh thấy vậy, nhìn lại nấm mồ vừa mới tạo nên, khẽ thở dài cũng chầm chậm bước theo.

"Tử Linh đạo hữu, ngươi có bao nhiêu hiểu biết đối với Hư Thiên Điện, liệu có chút tin tức nào về nó hay không?".

Bởi vì hiện tại cùng nhau đồng hành, Hàn Lập rõ ràng có chút mong chờ vào đối phương, cùng thiếu nữ sánh vai mà đi, cảm giác xuất hiện cũng hơi thỏa mãn.

Tử Linh nhìn gương mặt bình thản của Hàn Lập, trong lòng cảm thấy phức tạp.

Chỉ là đối phương là tu sĩ Kết Đan sơ kỳ. Tại địa phương nguy hiểm như vậy còn có thể biểu hiện vẻ bình tĩnh, thật là ngoài dự kiến của nàng.

Nhưng điều này cũng làm thiếu nữ cảm thấy an tâm rất nhiều, chứng tỏ đối phương đã có kinh nghiệm đối phó.

Hiện tại nghe Hàn Lập hỏi, liền tỏ ra nhu thuận trả lời:

"Thời gian tồn tại của Hư Thiên Điện tại Loạn Tinh Hải không thể nào biết được, chỉ biết là cứ mỗi ba trăm năm nó sẽ từ trên trời hạ xuống một nơi bất kỳ ở Loạn Tinh Hải, hơn nữa không có bất cứ ai điều khiển. Tại đó có rất nhiều bảo vật lẫn linh dược. Bảo vật thượng cổ, công pháp đều có thể tìm được ở nơi đó. Bởi không biết nguyên nhân vì sao mà một nhóm tu sĩ cổ xưa lại kiến tạo ra mật điện này, cho nên mội lần mở ra, phần lớn tu sĩ có tu vi cao đều tìm đến để tầm bảo".

"Nhưng trong hư Thiên Điện bao gồm nhiều tầng cơ quan trận pháp, càng tới gần trung tâm chúng càng mạnh mẽ và cũng càng nguy hiểm hơn. Nghe nói ở giữa nội điện Hư Thiện Điện này mới có bảo vật thực sự, chẳng qua muốn tới được nội điện, trước mắt phải có khả năng vượt qua được ba cửa ải khó khăn, nếu không thì chỉ là nằm mơ giữa ban ngày. Mà khả năng bình yên thông qua ba nơi đó không có việc gì, trừ những tu sĩ Nguyên anh kỳ thì chỉ có một bộ phận nhỏ tu sĩ có vận khí tốt mới có thể đi qua mà thôi. Do đó, đối với những tu sĩ bình thường mà nói, nội điện càng trở nên thần bí".

Tử Linh ở bên cạnh, dùng thanh âm ngọt ngào, nhẹ nhàng định thu hút chú ý của Hàn Lập.

Nhưng thiếu nữ có chút thất vọng, Hàn Lập thủy chung thần sắc vẫn không đổi, làm nữ tử đối với hắn hơi có chút cảm giác cao thâm khó lường.

"Bảo vật trong Hư thiên điện trước đây mở ra nhiều lần như vậy, như thế nào lại không có hết sao?" Hàn Lập cẩn thận hỏi

"Điều này ta thật không rõ. Tuy nhiên việc Hư Thiên Điện mở ra thời gian cũng có giới hạn, hơn nữa mỗi một bảo vật đều ẩn chứa nhiều bí mật, đoạt được một món không hề đơn giản tí nào. Nghe nói, một vài tu sĩ có khả năng tìm được một hay hai kiện bảo vật đã là may mắn lắm rồi, mà đa số thường thường chỉ có thể lấy được một ít dược vật phổ thông thì cũng coi như trở về tay không, điều này phải dựa vào vận mệnh của mỗi người. Bảo vật trong điện sớm đã bị các tu sĩ Nguyên Anh kỳ thu gom gần hết".

Thiếu nữ có chút không khẳng định nói.

Hàn Lập thần sắc vừa động gật gật đầu, không hề nói gì, mà bước chân trở nên nhanh hơn.

Kế tiếp, hai người theo dấu vết người áo đen lưu lại, ước chừng thời gian khoảng một bữa cơm vẫn chưa có gì phát sinh ngoài ý muốn. Điều này làm cho Tử Linh an tâm một ít.

Có lẽ những lệ quỷ kia không có chặn đường nơi đây, điều này làm cho nữ tử hy vọng càng tăng.

Nhưng ý niệm trong đầu này mới từ trong lòng Tử Linh xuất ra. Hàn Lập vừa nhíu mày, bước chân ngừng lại.

"Làm sao vậy?" Tử Linh bỗng nhiên cả kinh, cũng đình chỉ thân hình, có chút bất an hỏi, sau đó dùng thần thức dò xét vùng phụ cận một phen, nhưng vẫn không thu được tin tức gì.

"Người áo đen kia hiện tại đang ở một chỗ tranh đấu kịch liệt cùng yêu quỷ" Hàn Lập trong mắt dị quang chớp động, thanh âm lạnh lùng nói.

"Chúng ta làm sao bây giờ? Hỗ trợ, hay là nhân cơ hội loại bỏ luôn?" Tử Linh chần chờ có chút trù trừ.

Hàn Lập liếc mắt nhìn nữ nhân này, biết đối phương trong lòng hơn phân nửa có khuynh hướng muốn nhân cơ hội thoát thân.

Cách làm cũng không thể nói là sai. Nếu là trong này không có xuất hiện quỷ vụ, Hàn Lập lập tức cũng có ý nghĩ như vậy.

Nhưng hôm nay thì…

Hàn Lập lắc lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng, đi nhanh về phía trước.

Tử Linh thấy vậy, trên mặt có chút lưỡng lự, nhưng sau đó liền nhẹ nhàng dời gót ngọc theo sát.

Sau khi đuổi đến gần mười trượng, liền nghe văng vẳng tiếng âm thanh pháp thuật bùng nổ, còn như có thêm thanh âm ai oán kêu gào.

Thanh âm này nghe như của một phụ nữ, trầm thấp, như đứt như liền, làm cho người nghe xong tâm trí không tự chủ phiền não vô cùng.

Thiếu nữ chỉ nghe một chút cảm thấy tinh thần rung chuyển, làm cho tư tưởng khao khát dục vọng mãnh liệt.

Điều này làm cho Tử Linh trong lòng cả kinh, vội vàng vận dụng tâm pháp áp chế tinh thần củng cố một chút, chỉ dám lau chút mồ hôi mới dám nhìn lại.

Lúc này, thiếu nữ đã sớm không nhìn thấy bóng dáng Hàn Lập.

Tử Linh do dự, nhưng sau đó cắn răng, vẻ mặt trịnh trọng chậm rãi hướng phía trước đi tới.

Kết quả, sau khi đi qua một đoạn ngắn, liền nhìn thấy được một cảnh ngoài ý muốn, Hàn Lập hai tay giơ lên thân ảnh ngưng trọng đứng một chỗ.

Điều này làm cho nữ tử trong lòng đang vui vẻ, vội vàng đi tới.

Nhưng không đợi cho thiếu nữ đến gần Hàn lập, bỗng nhiên bên tai tiếng quỷ khóc đột ngột phát ra, làm cho đầu nữ tử hoa mắt choáng váng tay chân không khỏi quơ loạn một trận, căn bản không thể kiềm chế.

Thiếu nữ sắc mặt hiện lên vẻ kinh hãi mặt không có chút máu!

------oOo------

Chương 440: Quỷ vương (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Câu hồn quỷ âm".

Tử Linh tiên tử trong đầu gần như không cần suy nghĩ, liền xuất ra tâm lãnh quỷ công.

Công pháp này chính là cao giai quỷ dị pháp thuật, khi thi triển ra đối với địch nhân có tu vi thấp hơn sẽ làm cho đối thủ bị nghịch chuyển máu huyết, nhảy múa, gào thét điên cuồng không ngừng cho đến chết. Thật sự mà nói công pháp này cực kỳ bá đạo.

Tâm trí của nàng khi nghe thấy tiếng gào thét kịch liệt của đối thủ tự nhiên cảm thấy hối hận không kịp.

Khi thấy mình sắp không thể tự chủ, từng bước tiến về phía tiếng nhảy múa, gào thét điên cuồng, Tử Linh tiên tử trở nên kinh hãi cực độ.

Ngay vào lúc này một âm thanh lạ vang lên trong đầu của nàng. Âm thanh này không lớn nhưng giống như sầm sét chấn động vào tâm trí của nàng làm nàng không tự kềm chế được, hai chân mềm nhũn và ngã quỵ xuống.

Nhưng sau đó thấy mình tự khôi phục lại việc thống chế chính bản thân. Điều này làm cho Tử Linh tiên tử rất đỗi vui mừng và không khỏi cảm kích liếc nhìn về phía trước.

Bởi vì cô ta nghe được âm thanh đó rõ ràng là của Hàn Lập.

"Tử Linh đạo hữu! với tu vi của cô, cô cần phải cẩn thận bảo vệ tinh thần cho tốt nếu không sẽ bị quỷ âm thừa dịp phá huỷ tinh thần".

Giọng nói của Hàn Lập lúc này vang lên bên tai của Tử Linh tiên tử.

Lúc này khuông mặt của Tử Linh tiên tử chợt ửng đỏ một chút, thấp giọng *"ừm"*, đi tới hướng Hàn Lập.

Khi tới phía sau lưng Hàn Lập, cô ta phát hiện ra một việc ngoài ý muốn, Hàn Lập đang đứng yên bất động nhìn về phía trước. Hướng theo ánh mắt của Hàn Lập, Tử Linh tiên tử không khỏi giật mình căng thẳng.

Chỉ thấy cách đó không xa chỗ trung tâm của lớp quỷ vụ, một màu đen sương mù dày đặc đang quay cuồng, thỉnh thoảng lại có hai luồng sáng màu xanh, hồng phát ra, thỉnh thoảng đan xen vào nhau cùng với tiếng trầm thấp của quỹ âm vừa rồi tấn công nàng.

Ở trong đó một người áo đen đang huy động một thanh thùy màu đỏ quái dị, phun ra vô số viên hoả cầu màu lam cùng với quỷ ảnh màu đen xoay quanh liên tục.

Quỷ ảnh đó có một tầng hộ khí xung quanh, liên tục xuất ra một viên lục châu lớn bằng ngón tay cái phun ra Huyền Âm hàn khí đen kịt, vây khốn người áo đen ở bên trong và chiếm được thế thượng phong.

Mà lúc này Đề Hồn thú có thể *"Hấp Hồn Đạm Quỷ"* lại bị hai con quái vật hình người được bao phủ bởi một lớp lông dài màu xanh bao quanh, lúc này đang gằng co với nhau không phân cao thấp.

Hai quái vật này ngoại trừ cái sừng trên đầu, trong tay đang nắm một thanh bạch cốt đoản xoa, còn lại toàn bộ thân thể đều bao phủ bởi một lớp lông xanh cương thi độc nhất vô nhị. Lúc này hai tên đó cầm hai bạch cốt đoạn xoa phun ra ngọn lửa màu xanh liên tục công kích Đề Hồn thú.

Đề Hồn thú phun ra một lớp sương mù màu vàng mờ ảo, mặc cho quỷ hoả công kích mãnh liệt như thế nào đi chăng nữa thì nó vẫn đủ sức hấp thu hết vào trong trong bụng.

Nhìn vào lúc này thì Đề Hồn thú ngược lại đại chiếm thượng phong.

Bởi vì lúc này hai quái vật lông xanh sử dụng đoản cốt xoa phun ra quỷ hỏa tấn công, căn bản không dám tiến gần sát Đề Hồn thú một trượng. Dường như chúng rất kiêng kị đối với màu vàng sáng mờ này.

Cứ như vậy, Đề Hồn thú bị hai con quái vật giữ lấy. Vì vậy, nó không thể nào bứt ra để hỗ trợ cho người áo đen.

"Quỷ Dạ Xoa".

Vừa thấy hai quái vật lông xanh này, Tử Linh hít một hơi dài kêu lên.

"Thế nào mà Tử Linh đạo hữu biết được hai quái vật này?" Hàn Lập nghe xong trong lòng chấn động, nhưng cũng không quay đầu lại hỏi.

"Đúng vậy. Tuy là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng trong một quyển sách cổ có nói đến một loại quái vật hình dạng giống như vậy. Đây là một loại cương thi hiếm thấy, ngoài ra có một số loại vào ban ngày cũng có thể hoạt động được và đi ngao du khắp thiên hạ. Khó trách chúng cũng không có sợ Đề Hồn thú mà còn dám chống cự lại. Bởi vì chúng nó có thân thể, chỉ cần giữ khoảng cách không quá gần thì không bị Đề hồn thú hấp thụ linh hồn được. Bởi vì, năng lực của Đề hồn thú này xem ra còn yếu nên hấp hồn quang bên ngoài không đủ mạnh để thể hiện hết khả năng của mình".

Tử Linh tiên tử từng bước tiến lên, nói cho Hàn Lập biết.

Hàn Lập nghe xong, trên mặt không có gì dị thường, nhưng trong lòng lại thở dài một tiếng.

Nữ tu này tu vi không cao. Nhưng kiến thức thật là phong phú, quả thực một tán tu như hắn không thể so sánh được.

Mặc dù trước kia tại Hoàng Phong Cốc, Hàn LậpLập có xem qua không ít điển tịch, nhưng lúc ấy tu vi thấp, vì vậy một số bí tịch có giá trị và bí ẩn hắn không có tư cách xem qua.

Cho nên sau này đến Loạn Tinh Hải, hắn đã mua và xem qua không ít điển tịch, nhưng không được hiệu chỉnh và sắp xếp lại có hệ thống như các môn phái nên vẫn còn thiếu sót nhiều.

Bình thường còn có thể chấp nhận được, nhưng gặp những việc thần kỳ, kỳ lạ và bí ẩn thì lại không đủ để kiến thức để lý giải.

Xem ra có lẽ khi quay về Diệu Âm môn, cần phải dành thời gian nghiên cứu lại hệ thống bí tịch mới được. Dù sao họ cũng không cự tuyệt việc này, bởi vì, Hiện tại bản thân mình đã là Trưởng lão của Diệu Âm môn rồi.

Trong lúc Hàn Lập đang suy nghĩ thì tại đương trường đã xảy ra biến cố.

Viêm hoả cầu màu lam của phi chuỳ màu hồng cuối cùng đã bị quỷ ảnh màu đen của lục châu hoàn toàn bao phủ, che lấp. Mắt thấy màu lam của ngọn lửa của viêm hoả cầu sắp bị dập tắt.

Điều này làm cho người áo đen vừa sợ vừa giận. Phải biết rằng vì tìm kiếm bảo vật, lần này hắn đã chuẩn bị rất tốt.

Nghĩ rằng bằng vào uy lực Đề Hồn thú, tối thiểu cũng phải qua được cửa thứ nhất của Quỷ oan chi địa nên từ đầu hắn đã từ chối lời mời của Hàn Lập.

Không nghĩ tới gặp phải cảnh này với sự cao thâm của ác quỷ, lại biết cách phá hỏng hết tính toán của hắn.

Thừa dịp hắn trong lúc tập trung toàn lực để tấn công thì lại tách hắn ra khỏi Đề Hồn thú làm cho của thực lực hắn bị suy yếu hẳn đi.

Điều đáng tiếc nhất ở đây là hắn đã mất rất nhiều tâm trí và thời gian để luyện chế Đề hồn thú cùng với một ít dị thuật nhưng khi đối địch lại chẳng có thứ gì thần thông xuất sắc mà chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn ma hoả chùy ngày càng nhỏ và uy lực từ từ yếu đi.

Ngay khi biết mình rơi vào tình trạng nguy hiểm, người áo đen vô cùng lo sợ và kinh hãi.

Lúc này Hàn LậpLập chạy gần tới nơi. Khi người áo đen phát hiện ra, cảm thấy mình còn có cơ hội sống sót, trong lòng liền mừng rỡ. Nhưng thấy Hàn Lập đến mà không ra tay hỗ trợ hắn liền tức giận không thôi.

Bởi vì Hàn Lập thấy hắn bị nguy hiểm như vậy, mà không chịu tới giúp đỡ ngược lại còn đứng xa xa lạnh lùng mà nhìn hắn cùng ác quỷ đánh nhau. Điều này làm cho người áo đen tức giận nghiến răng ken két đối với Hàn Lập.

Sau đó thì Tử Linh tiên tử vừa lúc cũng chạy tới.

Nhìn thấy người áo đen đau khổ giãy dụa, Tử Linh tiên tử cũng có chút kinh ngạc không hiểu sao Hàn Lập vì sao còn không chịu ra tay giúp đỡ.

Chẳng lẽ vì người áo đen lúc trước có thái độ coi thường hắn, nên giờ cố ý đứng nhìn thấy chết sao?

Nhưng sau đó Tiên tử thấy Hàn Lập không giống loại người như thế, trong lòng liền hồ nghi.

Hơn nữa Hàn Lập vừa mới ra tay cứu mạng mình nên Tiên tử không dám nói thẳng lòng hồ nghi với Hàn Lập, đành phải im lặng đứng đó nhìn người áo đen khổ cực đánh nhau tên quỷ ảnh kia.

Nhưng vào giờ phút này, người áo đen thật sự không thể duy trì thêm nữa. Phi chuỳ của hắn đã bị luồng âm khí của lục châu bắn ra bao vây toàn bộ làm cho hoả diễm từ từ mất đi ở không trung.

Lúc này quỷ ảnh bỗng rít lên một tiếng sắc bén, bỗng hoá thành một đạo ô quang nhắm thẳng ngực của người áo đen phóng tới.

Bởi vì quần áo che kính hết diện mạo nên không thể nhìn thấy thần sắc của vị tu ma kia biến hóa như thế nào.

Nhưng hắn vẫn đứng bất động tại chỗ, dường như đang nhắm mắt chờ chết.

Lúc này bên ngoài người áo đen phóng ra một tầng phòng hộ pháp thuật, nhưng so với ác quỷ có vẻ yếu hơn, lại không có pháp bảo bảo vệ phía trước, chỉ sợ dưới một trảo loại tầng phòng hộ này chắc chắn sẽ bị phá vỡ và hắn cũng sẽ chết ngay tại chỗ.

Mà phi chuỳ của hắn cũng bị vây chặt và hắn cũng không còn pháp bảo nào khác để phóng xuất ra tiếp nữa, chỉ còn bó tay chờ chết mà thôi.

Vào lúc bị nguy cơ này Hàn Lập vẫn lặng thinh đứng nhìn liền đột ngột ra tay mà không hề có dấu hiệu nào báo trước.

Chỉ thấy hắn khoát tay, bốn năm đạo kiếm khí màu xanh bay nhanh đánh tới các vị trí yếu hại của bóng đen.

Nếu bóng đen mặc kệ không để ý đến mà vẫn tấn công người áo đen, mặc dù có thể giết chết người áo đen nhưng chính hắn cũng bị các đạo phi kiếm chém nát.

Bóng đen tự nhiên sẽ không làm loại chuyện thua thiệt này. Lúc này thân hình thoáng thụt lui lại về chỗ cũ, tiếp theo trừng mắt bắn ra bốn đạo lục quang thẳng về hướng Hàn LậpLập, không có chút tâm tình dao động nào.

gặp loại tình huống này, Hàn Lập trong mắt dị quang chớp động, bàn tay vừa lật, một túi linh thú tinh xảo xuất hiện trong tay.

Nhưng hắn không có xuất ra đồ vật trong túi linh thú mà ngược lại năm ngón tay xuất ra mười đạo thanh quang bắn thẳng về phía hai quái vật lông xanh.

Hai quá vật kia cũng rất cơ trí, ngay khi thấy Hàn Lập xuất tay phóng ra các tia thanh quang đánh lén, hai quái vật liền thối lui một chút và hoá thành hai làn khói màu xanh biến mất không thấy tông tích.

Nhưng một lát sau, hai tên quái vật lông xanh lại xuất hiện hai bên sườn của hắc ảnh, hướng về phía Hàn Lập nhe răng há miệng hung ác, lộ ra cái miệng đầy răng nhọn hoắt màu vàng.

Lúc này người áo đen thừa dịp quỷ ảnh chuyển sự chú ý qua Hàn Lập liền tập trung toàn bộ pháp lực thu hồi phi chuỳ về, trong lòng mừng rỡ, đồng thời hoá thành một đạo hồng quang vọt tới hướng Hàn Lập.

Nhưng lúc này, Hàn Lập lại đột nhiên biến đổi sắc mặt hét lớn một tiếng.

"Cẩn thận! Còn có quỷ vật khác!"

Nghe xong lời này, người áo đen liền rùng mình! Nhưng lúc này một cái bóng hình người màu xám dường như vô hình, nương theo sương mù bay vụt tới từ phía sau chặn trước mặt người áo đen.

Người áo đen căn bản tránh né không kịp, sự kinh hãi tràn ngập trong mắt hắn!

------oOo------

Chương 441: Quỷ Vương (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mắt thấy cái bóng màu xám sắp xuyên thủng hắc y nhân, đột nhiên một quầng sáng trắng lóe lên giữa hai người, tiếp theo bóng xám hú lên một tiếng quái dị, lùi lại phía sau, dường như rất sợ hãi.

Vẻ mặt hắc y nhân vừa nhặt được tiểu mệnh về có chút ngẩn ngơ, sau đó trở nên kinh ngạc cùng vui sướng.

Hắn không suy nghĩ gì thêm liền lập tức phi độn ra xa, hồng quang chợt lóe, thân hình đã ở bên cạnh Hàn Lập.

Hàn Lập có điểm kinh ngạc nhìn qua hắc y nhân.

Hắn thấy rất rõ ràng, vừa rồi tựa hồ có thứ gì đó giống như một con cự điểu lóe lên trong đạo bạch quang, chính thứ ấy đã làm cho bóng xám kinh sợ thối lui.

Hàn Lập đối với thứ này nổi lên lòng hiếu kỳ.

Nhưng hắc y nhân lại khó chịu nhìn Hàn Lập.

Hắn vừa mới thoát chết nên vẫn còn sợ hãi không thôi, trong lòng rất hối hận vì không nghe lời người khác, mạo hiểm đến Hư Thiên điện

Chẳng qua tưởng tượng đến đạo bạch quang vừa cứu mạng mình, hắn tựa hồ nhớ tới cái gì đó, liền vội vàng sờ vào trong áo, từ trong hắc bào lấy ra một cái gương đồng cũ kĩ.

Hàn Lập kỳ quái liếc mắt nhìn sang.

Gương này hình thù kì lạ, tỏa ra linh khí, chẳng lẽ lại là cổ bảo?

Trong khi Hàn Lập đang ngầm cân nhắc thì *" Xoảng"* một tiếng vỡ vụn vang lên.

Mặt gương đột nhiên nứt ra thành bảy, tám phần, khiến cho linh khí ẩn chứa trong nó liền biến mất vô ảnh vô tung, xem ra đã thành vật bỏ đi.

Hắc y nhân thấy vậy, trong mắt tràn đầy vẻ tiếc nuối. Hắn hít vào một hơi, có chút không nỡ, cất cái kính đồng hỏng đi.

Sau đó ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt của Hàn Lập, không khỏi nhớ tới việc cố ý không giúp đỡ lúc trước, nhất thời tức giận hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi.

Nhìn thấy hành động này của hắc y nhân, Hàn Lập liền rùng mình.

Nhưng sau đó giống như phát hiện ra điều gì đó liền bật cười không thèm chấp rồi nhìn về quỷ vật đối diện.

Tử Linh tiên tử nhìn nhìn thân hình của hắc y nhân, đồng dạng cũng lộ ra ánh mắt đăm chiêu.

Lúc này Đề Hồn thú đã sớm chạy tới, tự động leo lên đầu vai của hắc y nhân, ngồi ngay ngắn bất động, có vẻ cực kỳ ngoan ngoãn.

Mà ở bên cạnh quỷ ảnh màu đen phía đối diện, cái bóng màu xám kia như có như không xuất hiện, sao đó *" Phốc" " Phốc"* vài tiếng vang lên, từ bốn phía trong sương mù xuất hiện khoảng bảy, tám con yêu quỷ hình dạng giống nhau.

Mấy cái quỷ vật này Hàn Lập chỉ liếc mắt liền nhận ra bọn chúng chính là một loại quỷ hiếm có gọi là *"Vĩ Ngô"*.

Bình thường nếu ở thế gian xuất hiện một con sẽ gây ra một trận chấn động, không nghĩ tới ở đây lại xuất hiện cả một đám, điều này làm cho thần sắc của Hàn Lập trở nên âm trầm.

Mấy con ác quỷ này trên đầu có sừng, mười ngón tay sắc nhọn, tuy còn xa mới lợi hại bằng hai cái quỷ ảnh kia, nhưng cũng không kém gì so với tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ.

Lúc này tất cả chúng nó lạnh lùng đứng xung quanh, bao vây ba người Hàn Lập vào giữa.

Thấy vậy, Hàn Lập biết là không thể tránh được một hồi chiến đấu ác liệt nên không hề khách khí mở miệng phân phó:

"Hai người các ngươi đối phó với Vĩ Ngô quỷ, ta đối phó với hai quỷ ảnh kia, giúp ta kéo dài thêm thời gian một chút!"

Thanh âm của Hàn Lập trầm thấp mà uy nghiêm, hắc y nhân tuy rất bất mãn với hắn nhưng vừa nghe xong cũng biết sự tình nghiêm trọng, đành phải cắn răng thuận theo mệnh lệnh.

Dù sao hắn cũng tự nhận rằng mình không thể thắng được hai quỷ ảnh kia.

Đối phương chủ động đấu với chúng chính là việc hắn cầu còn không được.

Vừa mới nói xong, hung quang trong mắt của mấy tên Vĩ Ngô quỷ chợt lóe. Hàn Lập vừa thấy, không kịp suy nghĩ trước tiên là mở túi linh thú ra.

Phệ Kim trùng biến thành một mảng lớn màu vàng nhạt, xuất hiện tại không trung.

Lúc này yêu quỷ bốn phía giống như nhận được mệnh lệnh, đồng thời hung hăng đánh tới ba người bọn họ, miệng phun ra quỷ hỏa màu đen kịt.

Hắc y nhân cùng Tử Linh tiên tử cũng không chậm trễ, xuất ra pháp bảo cùng pháp khí ngăn cản chúng nó lại.

Mà Đề Hồn Thú lại càng lợi hại, hào quang trong mũi bay ra, trực tiếp đem một con yêu quỷ gần nó nhất hút vào trong bụng.

Chẳng qua Đề Hồn thú cũng chỉ có thể làm được đến mức này bởi vì hai con quỷ dạ xoa tiếp tục múa cốt xoa trong tay, dây dưa với nó không dứt.

Hàn Lập căn bản không để ý tới mấy con Vĩ Ngô quỷ kia mà trực tiếp hóa thành một đạo hào quang, hướng hai quỷ ảnh phía xa xa vọt đến.

Đàn Phệ Kim Trùng ông ông rung động theo sát phía sau.

Quỷ ảnh vừa thấy Hàn Lập chủ động đi tới, lục quang trong mắt con màu đen chợt lóe, miệng hé ra, lại phun ra viên châu màu xanh lấp lánh, đánh về phía đạo hào quang.

Còn thân hình con màu xám lóe lên vài cái liền biến mất tại chỗ.

Hàn Lập cau mày, sắc mặt không thay đổi, chưa đến gần được đối phương, nửa đường đã phải dừng lại.

Ngón tay bắn ra, hai thanh *"Thanh Trúc Phong Vân kiếm"* biến thành hai đạo ánh sáng màu xanh quấn vào nhau vụt tới.

Đồng thời thanh âm ông ông của đoàn Phệ Kim trùng lại vang lên. Dưới sự điều khiển bằng thần thức của hắn liền tản ra, sau đó bay lơ lửng xung quanh hắn, tùy ý di chuyển.

"Ầm" một tiếng!

Hai đạo ánh sáng màu xanh va chạm với viên châu, quỷ châu nhanh chóng phun ra rất nhiều Huyền Âm hàn khí, trong nháy mắt đem hai thanh phi kiếm bao vây chặt chẽ lại bên trong.

Hàn quang trong mắt Hàn Lập chợt lóe, hai tay liền bắt pháp quyết.

Nhất thời hai khẩu phi kiếm trướng to thêm mấy lần, biến thành hai con Thanh Giao dài hơn vài trượng, lắc đầu vẫy đuôi cắn loạn một trận, liền phá vây thoát ra đám âm khí màu đen kia, rồi quay đầu hung hăng đánh vào quỷ châu màu xanh.

Nhìn thấy tình hình này, ánh mắt của quỷ ảnh đối diện vốn lạnh như băng, lộ ra một tia ngoài ý muốn.

Phải biết rằng, viên quỷ châu màu xanh tuy chỉ là hộ thân pháp bảo cực kỳ bình thường của một tu sĩ đã chết nhưng sau khi yêu quỷ nhặt được, trải qua hơn trăm năm được Huyền Âm quỷ khí bồi luyện, đã luyện chế đến mức cực kỳ thần diệu, phún xạ ra Huyền Âm ma khí có đặc tính thương tổn linh tính của pháp bảo, chỉ cần một tia quấn quanh cũng sẽ bị vây khốn trong đó, không thể thoát thân.

Nhưng hai thanh phi kiếm này của Hàn Lập chẳng biết vì sao lại không sợ Huyền Âm ma khí, hóa thành Thanh giao cắn xé một trận đã phá tan gần hết, căn bản không thể đến gần bản thân pháp bảo.

Điều này làm cho quỷ ảnh có linh trí này không thể không trở nên kiêng kỵ.

Phải biết rằng trong mấy trăm năm qua hắn vẫn chưa gặp qua loại tình hình như thế.

Vì thế sau khi do dự một chút, quỷ trảo bỗng nhiên nhấc lên, điểm điểm một chút về phía viên châu màu xanh.

Hào quang trên quỷ châu phát sáng, nó lui về sau vài trượng, xoay tròn quanh không trung vài vòng, bỗng nhiên lấp lóe một trận biến thành một con yêu hổ màu đen.

Con hổ này cao lớn vô cùng, hai mắt như chuông, há mồm rít gào phun ra lân hỏa màu xanh biếc, cực kỳ uy mãnh.

Nhưng khiến cho người khác kinh ngạc chính là cự hổ này không giống như hư ảnh Thanh giao do phi kiếm của Hàn Lập hóa ra, mà giống như thực thể chân chính, bộ dáng cực kỳ lợi hại.

"Khí linh?"

Hàn Lập sau khi kinh hãi một chút, hai mắt không khỏi nhíu nhíu lại.

Cái gọi là *"Khí linh"* chính là mỗi kiện pháp bảo từ khi luyện chế thành đều có một cơ hội đem nguyên thần tinh phách của yêu thú quỷ quái phong ấn vào trong. Khi đối địch thì điều khiển tinh phách cùng pháp bảo đó hóa thành bộ dáng của khí linh khi còn sống, khiến cho uy lực pháp bảo tăng lên rất nhiều, ngoài ra nó còn có thêm thần thông của yêu thú. Có thể nói là một con đường tắt gia tăng rất nhanh uy lực pháp bảo.

Nhưng chẳng biết vì sao, kể cả pháp bảo phong ấn thành công hay không, từ lúc luyện chế ra đến khi hủy diệt chỉ có thể phong ấn khí linh một lần.

Nếu không thành công sẽ không có cơ hội lần thứ hai.

Bởi vì khi tiếp tục phong ấn, pháp bảo sẽ không tiếp nhận nguyên thần tinh phách nào nữa.

Điều này làm cho hầu hết các tu sĩ đối với việc này cực kỳ thận trọng, bình thường nếu không cần phải vội vã gia tăng uy lực của pháp bảo thì khi nào tìm được mục tiêu thích hợp cùng cảm thấy nắm chắc mới cử hành nghi thức phong ấn.

Lúc trước tại Huyết sắc cấm địa, Nam Cung Uyển lấy nguyên thần của Mặc giao, phỏng chừng chính là muốn dùng để phong ấn khí linh.

Dù Mặc giao vẫn còn nhỏ nhưng rút cuộc vẫn thuộc loại giao long, cực kỳ hiếm thấy, cho nên Nam Cung Uyển thu được đến vật ấy thì cực kỳ hưng phấn.

Mà Hàn Lập cho dù tại Loạn Tinh hải giết rất nhiều yêu thú nhưng vẫn chưa thấy một con linh giao nào, điều này khiến cho hắn vẫn luôn muốn dùng giao long làm khí linh, buồn bực rất lâu.

Tuy vậy tỉ lệ thành công của việc phong ấn khí linh thật sự không thể khống chế, cơ hồ không có quy luật.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định chính là phong ấn khí linh có nguyên thần càng mạnh thì tỉ lệ thành công càng thấp, mà khí linh thực lực quá yếu đối với việc gia tăng uy lực pháp bảo sẽ không làm cho người ta hài lòng.

Cho nên phần lớn pháp bảo của tu sĩ đều không có khí linh.

Bởi vì bọn họ không phải không tìm được mục tiêu vừa lòng mà là phong ấn khí linh cường đại tất cả đều thất bại.

Bởi vậy Hàn Lập vừa thấy quỷ châu có khí linh, không khỏi lắp bắp kinh hãi.

Nhưng sau đó Hàn Lập lập tức trấn định, liếm liếm đôi môi đã có chút khô khốc, chỉ tay một cái, hai thanh Thanh Trúc Phong Vân kiếm lại hóa thành hai con Thanh giao, bay thẳng đến cắn xé yêu hổ.

Phi kiếm của hắn không có khí linh gì cả, đơn giản chỉ là pháp bảo hóa hình ra mà thôi, có hình dạng nhưng không có thần thông chân chính của giao long.

Chẳng qua Hàn Lập vẫn phải thử nghiệm uy lực của con yêu hổ kia một chút rồi mới tính tiếp

------oOo------

Chương 442: Quỷ Vương (4)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cự hổ màu đen vừa thấy giao long do Thanh Trúc Phong Vân kiếm hóa thành bay đến cắn xé, hung quang trong mắt chợt lóe, sau một tiếng gầm nhẹ liền mở cái miệng đỏ lòm như chậu máu phun ra liên tiếp hơn mười viên quang cầu màu đen to bằng đầu người, công kích Thanh giao.

Hai hư ảnh của Thanh giao đối với vài viên quang cầu phía trước chỉ có thể dùng cách cắn xé để đập tan. Nhưng khi bảy, tám viên tiếp theo bay đến thì rút cuộc cũng ngăn không được.

Hư ảnh giao long kêu lên một tiếng rồi biến mất, lộ ra bản thể phi kiếm.

Hai thanh phi kiếm bị những quang cầu tiếp theo đánh văng ra xa vài chục trượng, xoay mòng mòng mấy vòng.

Đồng thời thanh quang trên thân cũng giảm đi, tựa hồ linh tính đã bị tổn thương nhất định.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng có chút đau đớn, vội vàng giơ tay điểm một cái, hai thanh phi kiếm liền biến thành thanh mang bay vụt trong cơ thể hắn tĩnh dưỡng.

Đồng thời tay còn lại thả ra thêm bốn thành phi kiếm màu xanh giống như thế nữa, lóe lên một cái rồi chém về phía cự hổ.

Quỷ ảnh đứng ở phía sau cự hổ thấy tình hình này liền có chút nóng nảy rồi.

Hắn hít sâu vào một hơi, một tiếng kêu bén nhọn, cực kỳ chói tai vang lên.

Yêu hổ vừa nghe thấy thanh âm này, lập tức đầu hơi thấp xuống, cổ bắt đầu vặn vẹo méo mó, hai chân trước cắm thật sâu vào trong đất.

Tiếp theo một cảnh giật mình xuất hiện.

Bên cạnh đầu của cự hổ trồi lên một khối lớn, hắc quang chợt lóe, một cái hổ đầu hơi nhỏ hơn một chút đột nhiên xuất hiện ở chỗ đó, yêu hổ biến thành quái hổ hai đầu.

Theo sự xuất hiện của cái đầu hổ này, yêu khí trên người nó tăng mạnh lên, khiến cho Hàn Lập nhíu mày.

Lúc này, khí linh yêu hổ không hề khách khí cùng mở hai cái miệng to ra, một viên rồi lại một viên quang cầu màu đen trùng trùng điệp điệp bay tới, khí thế dữ dội, ào ào tấn công về phía Hàn Lập.

Hắn không dám chậm trễ, bắt pháp quyết, bốn thanh phi kiếm đang phi được nửa đường rung động kịch liệt, biến thành tám thanh.

Tiếp theo hào quang chợt trở nên cực mạnh, tám thanh phi kiếm bay tới tụ thành một khối, biến thành một thanh cự kiếm màu xanh dài vài trượng

Hàn Lập nhìn thấy kiếm này, dị quang trong mắt chớp động. Tiếp theo không chút do dự hé miệng, một ngụm chân nguyên cực kỳ tinh thuần biến thành một đạo hào quang, bắn lên trên thân của cự kiếm.

Nhất thời cự kiếm phát ra một tiếng rít thật dài, hào quang bắn ra tứ phía, biến thành một dải lụa màu xanh dài hơn mười trượng, hung hăng chém tới đám quang cầu màu đen, lờ mờ phát ra tiếng sấm nổ.

Hai đạo hào quang va chạm vào nhau, quang hoa bắn khắp nơi, thanh âm bạo liệt vang lên, thanh thế cực kỳ kinh người.

Cự kiếm màu xanh thế như chẻ tre, một hơi liền chém nát rất nhiều quang cầu, biểu hiện vô cùng thần dũng.

Nhưng quang cầu màu đen càng ngày càng nhiều, giống như tre già măng mọc không ngừng từ hai cái đầu hổ tuôn ra cuồn cuộn, không có một chút dấu hiệu nào về chuyện dừng lại, tựa hồ vô cùng vô tận.

Loại tình hình này khiến sắc mặt của Hàn Lập trầm xuống, có chút ngoài ý muốn.

Đúng lúc hắn đang suy nghĩ xem nên dùng pháp thuật khác công kích đối phương hay là thả ra thêm vài thanh phi kiếm nữa thì ở phía sau tầm hơn mười trượng, không khí nhè nhẹ dao động. Tiếp theo một quỷ ảnh màu xám vô cùng mờ ảo, vô thanh vô tức xuất hiện tại đó.

Trên dưới cả người con quỷ này trừ một đôi mắt màu đỏ ra, một điểm khí tức lạ thường cũng không hề lộ ra ngoài.

Hàn Lập tựa hồ chưa hề phát giác ra sự khác thường ở phía sau.

Bóng xám nhìn phi trùng đang phiêu phù ở bốn phía xung quanh Hàn Lập, hồng quang trong mắt chớp động vài cái, đột nhiên búng thân, biến thành một đạo ánh sáng dài màu hồng xám lặng yên vọt tới phía sau lưng Hàn Lập, muốn một tay bóp nát kim đan.

Còn về phần mấy con phi trùng này hắn căn bản không thèm để ý.

Bởi vì công pháp tu luyện mà hắn am hiểu nhất chính là hóa hình ẩn thân. Giờ phút này toàn thân đều trở nên vô hình, như thế nào lại phải sợ mấy con phi trùng đó phát hiện cơ chứ.

Huống hồ cho dù phát hiện được thì hắn cũng có tự tin làm cho Hàn Lập không kịp phản ứng, lập tức chết thảm dưới song trảo sắc bén của hắn.

Công pháp tu luyện của quỷ ánh đúng là cực kỳ quỷ dị. Đạo ánh sáng bắn về phía Hàn Lập không hề phát ra một tí tiếng động nào, hơn nữa lại cực kỳ nhanh.

Hắn thấy chỉ cần tích tắc nữa là đến sau lưng Hàn Lập nhưng đám giáp trùng ngân sắc đang lơ lững trong không trung liền *"ông"* một tiếng, khí thế như trời long đất lở bắn về phía quỷ ảnh.

Bóng xám lắp bắp kinh hãi, còn chưa kịp phản ứng thì đa số giáp trùng màu vàng nhạt liền chắn tại phía trước, hướng hắn vọt tới.

Trong chớp mắt hắn liền bị đám trùng này bao vào trong, bị chúng bò kín toàn thân, biến thành màu vàng nhạt.

Bóng xám vừa kinh vừa sợ, vùng vẫy thân thể muốn đánh bay chúng nhưng không hề có hiệu quả, sau đó toàn thân truyền đến từng trận, từng trận cảm giác lạ thường.

Hắn chợt rùng mình, không thể không cúi đầu nhìn xuống.

Kết quả huyết quang trong mắt quỷ ảnh chớp loạn, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Mấy con giáp trùng nhìn rất bình thường này đang cắn xé hư ảnh quỷ thể của hắn. Tuy việc đó cực kỳ khó khăn nhưng đích xác cắn nuốt từng miếng. Chúng nó dĩ nhiên coi thường vô hình quỷ thể của hắn.

Bóng xám trở nên kinh hoảng, trên người bắt đầu biến hóa không ngừng.

Trong chốc lát hóa thành đám sương mù đen kịt, trong chốc lát lại biến thành một loại quỷ có lân giáp trên người. Nhưng cho dù là biến hóa như thế nào, đám giáp trùng đông kịt đều dính chặt vào bản thể, làm hắn không có biện pháp nào để thoát khỏi.

Chỉ trong một thời gian ngắn thực thân quỷ thể đã bị mấy ngàn quái trùng cắn nuốt đi không ít.

Mà lúc này Hàn Lập rút cuộc cũng quay đầu lại, lạnh lùng liếc mắt nhìn bóng xám.

Tiếp theo hắn không nói một câu vô nghĩa nào, vung hai tay lên, đem hai túi linh thú còn lại vứt vào không trung, hai đàn phi trùng màu vàng nhạt tiếp tục xuất hiện, sau đó biến thành hai mũi tên thật lớn bắn tới, gia nhập vào cuộc cắn nuốt.

Quỷ ảnh màu xám rút cuộc sợ hãi phát ra một tiếng hét quái dị điếc tai nhức óc, cầu viện quỷ ảnh màu đen ở phía xa xa.

Bóng đen vừa nghe thấy thanh âm này, rút cuộc lộ ra vẻ mặt lo âu.

Hắn nhìn khí linh cự hổ đang giằng co cùng cự kiếm màu xanh, hơi lộ ra vẻ trù trừ. Nhưng ngay sau đó lục mang trong mắt chợt co rụt lại, đột nhiên biến thành một đám quỷ vụ đen sì nhập vào yêu hổ hai đầu.

Con cự hổ nhất thời liền kêu lên một tiếng thống khổ, cả người liền đứng thẳng lên.

Sau đó hai chân sau trở nên to lớn, hai chân trước thì thu nhỏ lại.

Tiếp theo một cái đầu hổ bắt đầu mơ hồ, sau đó liền xuất hiện khuôn mặt người lông lá xồm xoàm, phía ngoài bao phủ hắc khí nồng đậm, cái còn lại thì không biến hóa gì, nhưng trong mắt tràn đầy thần sắc bạo ngược.

"Phụ Linh thuật"

Hàn Lập hít vào một ngụm khí lạnh, thấp giọng nói ra tên của loại pháp thuật này.

Nếu vừa nghe tên thì cảm thấy nó rất giống với *"Phụ thân đại pháp"*, cũng là kiểu nhập vào thân thể sinh linh nào đó.

Nhưng trên thực tế, hiệu quả lại kém rất xa.

Cái khác không nói, sử dụng phụ thân đại pháp chẳng những không có khả năng gia tăng thực lực, hơn nữa sau khi nhập vào chỉ có thể phát huy vài phần của thực lực. Chỉ là một loại pháp thuật mượn cơ thể để thao túng ở khoảng cách xa mà thôi, sau khi thi triển cũng không có hậu quả lớn gì.

Phụ linh thuật thì lại khác.

Nó không thể hướng tu sĩ khác để thi triển thuật này, chỉ có thể thi triển trên thân yêu thú nào đó có trí tuệ không cao.

Hơn nữa sau khi nhập vào, chẳng những tu vi gấp vài lần người thi thuật cùng đối tượng phụ linh cộng lại, đồng thời chỉ cần thi triển một lần loại bí thuật này liền cùng đối tượng bị phụ linh lập ước định sinh tử.

Trong hai đối tượng chỉ cần một kẻ chết thì kẻ còn lại cũng sẽ tiêu biến theo.

Nhưng khó có thể tưởng tượng nhất đó chính là sau khi thi triển Phụ Linh thuật xong sẽ hình thành một cái thân thể hoàn toàn mới, có thần trí và ký ức của chính mình, hoàn toàn khác với thân thể sinh vật bị phụ linh.

Tuy nhiên thời gian duy trì sẽ không kéo dài, rất nhanh sẽ tự động giải trừ.

Nhưng khi số lần thi triển càng nhiều, thời gian càng kéo dài, thân thể mới kia sẽ dần dần chiếm vị trí chủ đạo.

Cuối cùng sẽ không thể nghịch chuyển.

Nhưng mỉa mai chính là loại nửa người nửa quái vật này một khi sinh liền có được tu vi kinh người, nhưng tuổi thọ lại ngắn đến đáng thương.

Bởi vì hắn đạt được loại lực lượng kinh người này nên cái giá phải trả chính là tuổi thọ của bản thân sẽ tiêu hao kinh người. Thường thường không lâu sau khi hắn hoàn toàn biến thân cũng chính là lúc biến mất.

Mặt khác tuy không biết thật hay giả nhưng còn có lời đồn nói rằng tu sĩ tu luyện Phụ Linh thuật sau khi chết thì hồn phách sẽ vĩnh viễn rơi xuống vực sâu vô tận, từ nay về sau không thể tiến vào lục đạo luân hồi.

Điều này khiến cho chúng tu sĩ khi nói về nó đều biến sắc.

Nhưng may mắn chính là loại tu sĩ biết loại mật thuật này rất ít, hơn nữa người biết càng không tu luyện.

Không những thọ nguyên giảm đi mà còn biến thành một con quái vật nửa người nửa yêu rồi chết.

Bộ dáng quỷ ảnh cùng cự hổ dung hợp trước mắt cùng với Phụ Linh thuật trong truyền thuyết giống nhau như đúc.

Nhưng mật thuật này phải do tu tiên giả bình thường thi triển mới đúng, không nghe nói qua yêu quỷ cũng có thể tu luyện được, hơn nữa càng làm cho người ta ngạc nhiên đó là thi triển trên khí linh của chính mình.

Hàn Lập vẫn luôn luôn là người không biểu hiện cảm xúc ra bên ngoài, lúc này trên mặt cũng xuất hiện vẻ nghi hoặc.

Đồng thời sự kinh hãi trong lòng càng lớn.

------oOo------

Chương 443: Quỷ vương (5)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tuy bị sự biến hóa quỷ dị của đối phương làm cho hoảng sợ nhưng khi Hàn Lập nhanh chóng nhìn thoáng về phía sau, trên mặt liền lộ ra vẻ cười lạnh.

Bởi vì quỷ ảnh màu xám lúc này đã bị cắn nuốt hơn phân nửa, một phần ba tàn khu còn lại đang hấp hối.

Phỏng chừng cho dù hiện tại hắn trốn được, nguyên khí nhất định trọng thương, căn bản vô lực tiếp tục tham gia tranh đấu.

Phệ Kim trùng thực không hổ khi được bài danh trên Kỳ trùng bảng, không những cắn nuốt linh khí mà ngay cả âm quỷ lệ phách cũng có thể xơi tái, cực kỳ nguy hiểm, tuy vậy tốc độ vẫn chậm một chút.

Trong lúc Hàn Lập đang suy nghĩ thì hổ quái đối diện sau khi có chút mờ mịt liền lộ ra vẻ kinh hỉ như vừa tỉnh dậy từ giấc mộng.

Hắn nhìn chằm chằm vào Hàn Lập ở trước mặt, lại nhìn quỷ ảnh ở sau lưng Hàn Lập, cuối cùng là nhìn thân hình của chính mình, sau đó liền phát ra tiếng cười quái dị *"hắc hắc"*.

Tiếng cười này từ nhỏ biến thành lớn, càng ngày càng vang dội, liên miên không dứt, phảng phất như vô cùng vô tận, làm cho quỷ vụ ở phụ cận náo loạn.

Ngay từ đầu Hàn Lập còn không thèm để ý, chỉ lạnh lùng nhìn hành động của quái hổ nhưng sau một lát, sắc mặt của hắn đã có chút trắng bệch, lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Bởi vì tiếng cười của hổ quái đối diện, không giống như trong dự đoán là sẽ tắt trong thời gian ngắn, ngược lại càng lúc càng mạnh mẽ, tiếng cười càng phát ra hùng hậu.

Ngay cả dưới tình huống có Đại Diễn quyết bảo vệ chặt chẽ tâm thần, hắn vẫn có một loại cảm giác mê muội giống như đơn độc ở nơi hoang dã, bên tai vang lên tiếng sấm sét dày đặc.

Bất hảo!

Hàn Lập đang cẩn thận nhìn phía đối diện thì dường như nhớ tới cái gì đó, sắc mặt đại biến.

Hắn vội vàng quay đầu lại nhìn, trong lòng lạnh toát.

Chỉ thấy con quỷ ảnh màu xám phía sau biến mất vô ảnh vô tung.

Mà đám Phệ Kim trùng đang hữu khí vô lực rơi rụng xuống mặt đất, thỉnh thoảng vỗ vỗ cánh, không còn tinh thần như lúc trước nữa.

Hàn Lập cực kỳ ảo não, cuống quít lấy mấy chiếc túi linh thú ra, đem đàn Phệ Kim trùng nửa chết nửa sống kia nhanh chóng thu vào trong.

Lúc này mới cố gắng chịu đựng tiếng cười quái dị đinh tai nhức óc, ngẩng đầu lên nhìn một chút trận chiến bên cạnh.

Kết quả, tình hình đập vào mắt làm cho hắn kinh ngạc một chút, sau đó liền trở nên an tâm.

Tử Linh tiên tử cùng hắc y nhân đang cùng mấy con quỷ chiến đấu kịch liệt.

Hắc y nhân vì mất đi uy năng pháp bảo nên tu vi tuy so với mấy con ác quỷ mạnh hơn nhiều, nhưng bởi vì lý do công pháp, không chiếm được thượng phong.

Mà Tử Linh tiên tử càng không cần phải nói, bằng một tấm bia đá hình chữ nhật, đem mình giấu ở trong hào quang, chỉ là tự bảo vệ mà thôi.

Nhìn hình dạng hai người bọn họ, tựa hồ cũng không bị tiếng cười quái dị ảnh hưởng.

Điều này làm cho Hàn Lập có điểm kỳ quái!

Nhưng sau khi suy nghĩ một chút, Hàn Lập liền hiểu được nguyên nhân trong đó.

Hiển nhiên con quái vật hai đầu kia chỉ đem uy lực của tiếng cười quái dị hạn chế tại một khu vực nhỏ cho nên cường độ mới kinh người như vậy. Ngay cả Phệ Kim trùng, thứ mà pháp bảo khó có thể làm bị thương, cũng chịu không nổi, bị chấn động rơi khỏi người tên quỷ ảnh kia.

Một mặt là do đám linh trùng này chưa tiến hóa xong, mặt khác là do uy lực của tiếng cười quái dị kia.

Nếu không phải trong người có Đại Diễn quyết giúp ngưng thần định hồn, chỉ sợ hắn sẽ xương cốt rã rời, bó tay chịu trói vì trận cười quái dị kia.

Càng nghĩ trong lòng càng hoảng sợ, Hàn Lập đã xác định quái vật trước mắt cho dù không đến Nguyên Anh kỳ thì cũng tuyệt đối mạnh hơn chứ không kém tu sĩ Kết Đan hậu kỳ.

Chẳng lẽ nó là Quỷ vương? Hàn Lập có điểm nghi hoặc.

Lúc này, quái vật ở phía đối diện nhìn thấy cảnh Hàn Lập vẫn đứng thẳng như không hề có chuyện gì, cực kỳ ổn định, rút cuộc ngừng cười, bốn con mắt âm trầm cùng nhìn chằm chằm hắn.

Hàn Lập bị nhìn làm cho cả người không thoải mái, nhưng ánh mắt nhíu nhíu, không hề khách khí nhìn trả lại.

Vào lúc này, quỷ ảnh màu xám không lành lặn xuất hiện ở phía sau lưng của quái vật đối diện, hắn không hề dừng lại mà phi tới phía trước của quái vật hai đầu.

Hàn Lập không khỏi rùng mình một cái, ánh mắt chớp lóe bất định.

Quỷ ảnh kia đã biến thành như vậy, không chạy trốn xa xa mà còn quay đầu lại, đây là có ý gì?

Đang lúc Hàn Lập buồn bực, một sự tình không thể tưởng tượng tiếp tục xuất hiện.

Dị quang trong mắt quái hổ hai đầu chợt lóe, sau đó liền bắt lấy quỷ ảnh màu xám, tiếp theo đầu hổ màu đen mở ra cái mồm đỏ như chậu máu, rất nhanh nuốt bóng xám vào bụng. Hàn Lập thấy vậy trong lòng vô cùng kinh ngạc!

Nhưng sự tình phát sinh ở phía sau khiến cho sự nghi hoặc của Hàn Lập được giải quyết.

Chỉ thấy quái vật ngửa mặt lên trời rống to vài tiếng. Ở trên cổ chợt nổi lên một khối, một cái đầu hổ màu xám liền xuất hiện bên cạnh cái đầu hình người.

Đầu hổ này đồng dạng có bộ dáng mặt người, nhưng chỉ là khuôn mặt của một người phụ nữ bình thường mà thôi.

Cái này làm cho Hàn Lập ngạc nhiên một chút, nhưng lập tức liền khôi phục lại như bình thường.

Lúc đầu hổ màu xám vừa mới xuất hiện thì hai mắt đóng chặt, sắc mặt vô cùng tái nhợt, dường như bị thương không nhẹ.

Nhưng không bao lâu sau, hắn liền mở cặp mắt màu đỏ ra, dùng một loại ánh mắt cực kỳ oán hận nhìn chằm chằm Hàn Lập không tha, khiến Hàn Lập nổi da gà, trong lòng có chút phát lạnh.

Lúc này, cái đầu có khuôn mặt nam tử ở giữa liền kêu to một tiếng, sau đó sải bước nghênh ngang hướng về phía Hàn Lập đi bộ tới.

Theo từng bước đi, hắc quang trên người của hắn lại lóe lên, hình thể to lớn hơn vài phần.

Chỉ vài chục bước đi mà quái vật này lại giống như một tòa lầu cao hai, ba tầng, ngay cả Hàn Lập thấy cảnh này cũng không khỏi biến sắc.

Hàn Lập không kịp nghĩ nhiều, hai tay vung lên, hơn một trăm con cự viên khôi lỗi xuất hiện ở bốn phía.

Tiếp theo, mấy con cự viên này đồng thời giơ hai tay lên, các loại cột sáng đủ màu sắc ào ào xuất hiện.

Sau đó Hàn Lập hướng về phía màu xanh cự kiếm điểm một cái, cự kiếm liền lẩn vào bên trong các cột sáng, biến thành một vệt sáng thật dài chém xuống, khí thế kinh người như muốn đem hổ yêu xẻ thành nhiều đoạn.

Mà quái vật ba đầu nhìn thấy cảnh này, cái đầu ở giữa liền hiện ra một chút vẻ mặt ngạc nhiên, nhưng sau đó phát ra thanh âm *" hắc hắc"* cười lạnh.

Hai cái đầu ở trái, phải đồng thời mở to miệng ra, ở bên phải là quang cầu màu đen như lúc trước, từng quả từng quả được xuất hiện liên tiếp, mà bên còn lại quỷ hỏa màu xám mờ mờ ảo ảo phun ra đầy trời.

Quỷ hỏa cùng quang cầu đan xen vào nhau, ngăn cản phần lớn công kích của các cột sáng.

Cho dù có vài con cá lọt lưới đánh tới trên thân hình của quái vật thì cũng chỉ lóe lên một điểm quang hoa mà không hề có hiệu quả.

Hai hàng lông mày của Hàn Lập không khỏi nhíu tít lại, tiếp theo hàn quang trong mắt chợt lóe, đột nhiên bắt kiếm quyết.

Vệt sáng màu xanh liền phát ra hào quang càng thêm chói mắt, tốc độ bỗng tăng lên ba phần.

Chỉ trong nháy mắt, dưới sự yểm hổ của rất nhiều cự viên khôi lỗi, đạo phi kiếm thế như chẻ tre, kích phá sự ngăn cản của quỷ hỏa cùng quang cầu bắn tới.

Bay quanh quái vật này một vòng, hào quang lại lóe lên như muốn đem con quái vật đó giết chết ngay tại chỗ.

Thế nhưng Hàn Lập lại cứng lưỡi, há hốc mồm.

Bởi vì ba cái đầu lâu của quái vật đồng thời phát ra một tiếng hống quái dị, tiếp theo đôi hổ trảo to tướng với tốc độ mà mắt thường không thể nhận ra, nhanh chóng chụp tới, giữ chặt cự kiếm trong tay.

Cái tay hổ lông lá kia không hề sợ kiếm quang cực kỳ sắc bén, còn cự kiếm thì không ngừng giãy giụa trong đôi cự trảo của quái vật, tuy vậy vẫn không thể tránh thoát được. Hàn Lập cơ hồ nghĩ đến chính mình có phải là đang hoa mắt rồi hay không.

Tuy nói mấy thanh Thanh Trúc Phong Vân kiếm này thời gian tế luyện không lâu, vẫn chưa thể biểu hiện ra uy lực lớn, nhưng chỉ dùng hai tay bắt lấy chúng, thật đúng là không thể tưởng tượng được.

Chẳng lẽ hai tay của đối phương đã bị luyện chế thành pháp bảo rồi hay sao?

Hàn Lập không khỏi sinh ra cách nghĩ cổ quái như vậy.

Mà quái vật thấy đã khống chế được phi kiếm của Hàn Lập, ba cái đầu đều lộ ra vẻ mặt âm lệ.

Cái đầu ở giữa sau khi cười một tiếng dữ tợn, hé miệng ra, một luồng âm khí đen kịt to bằng nắm tay trực tiếp phun vào trên thân phi kiếm đang dãy giụa, từng chút từng chút tiêu trừ linh quang màu xanh trên thân phi kiếm.

Thấy tình hình này, tim của Hàn Lập đột nhiên trầm xuống.

Con quái vật ba đầu xuất thủ thực tàn nhẫn, tu vi lại sâu không lường được, nếu tiếp tục cùng nó dây dưa thêm, chỉ sợ chính mình cũng chẳng tốt đẹp gì.

Phải mạo hiểm một chút, tốc chiến tốc thắng mới được.

Nghĩ thế nên Hàn Lập không khỏi quay đầu lại xem trận chiến bên kia.

Hắc y nhân cùng Tử Linh đang tập trung toàn bộ tinh thần chiến đấu với mấy con yêu quỷ, căn bản không chú đến đến hắn.

Thấy cảnh đó trong mắt Hàn Lập dị sắc chợt lóe, chậm rãi quay đầu lại.

Hai cái đầu ở hai bên của con quái vật đang đánh nhau ác liệt với đám cự viên khôi lỗi, mà cái đầu ở giữa đang liều mạng phun ra hắc khí để ăn mòn Thanh Trúc Phong Vân kiếm.

Sát khí trong lòng Hàn Lập bốc lên.

Hắn thầm kêu một tiếng *"Muốn chết!"*, liền không hề chần chờ, hai tay bắt một loại kiếm quyết kỳ quái, hung hăng điểm một cái về phía phi kiếm trong không trung kia.

------oOo------

Chương 444: Hắc bào

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cự kiếm đang giãy giụa ở trong tay của yêu hổ ba đầu, sau khi được Hàn Lập điểm chỉ liền ngừng rung động, lục quang trên thân bắt đầu lóe sáng.

Hổ yêu đang hé miệng phun ra hắc vụ thấy cảnh này, không khỏi rùng mình, nhưng hắn còn chưa kịp phản ứng gì thì trên thân cự kiếm bỗng bắn ra hơn mười đạo điện hồ màu vàng nhạt.

Tốc độ của chúng cực nhanh, chợt lóe một cái liền lướt dọc theo đôi tay khổng lồ đầy lông lá của yêu hổ, trong thoáng chốc đã bao trùm khắp toàn thân, hình thành một tấm lưới ánh sáng màu vàng, đem quái vật nhốt tại bên trong.

Quái vật vừa thấy cảnh này, ba cái đầu đồng thời lộ ra vẻ kinh hãi nhưng còn chưa kịp thực hiện hành động gì thì Hàn Lập đã hé miệng ra lệnh một tiếng *"Nổ"*.

Một luồng bạch quang chói mắt đem thân hình khổng lồ yêu hổ hoàn toàn bao phủ tại bên trong, không thể nhìn thấy một chút nào.

Ngay cả Tử Linh cùng hắc bào nhân đang tranh đấu ở chỗ khác cũng không khỏi kinh ngạc liếc mắt về phía bên này. Mà đối thủ của bọn họ, còn mấy con Vĩ Ngô quỷ cùng hai con quỷ dạ xoa thì trong mắt hiện lên vẻ mê mang, sau đó đột nhiên bỏ chạy tán loạn tứ phía.

Hai người Tử Linh tiên tử kinh hãi lắp bắp, hơi chần chờ một chút, liền trơ mắt nhìn chúng nó trốn vào trong quỷ vụ.

Chỉ có Đề Hồn thú kia thừa cơ dùng sức hừ mạnh một cái, một mảnh ánh sáng lại được phun ra, hút vào bụng một con ác quỷ đang trốn chạy nên không kịp phòng bị.

Bạch quang chỉ kéo dài trong chốc lát, rút cuộc cũng ảm đạm, hồi phục lại bình thường. Mà hổ yêu sau khi bạch quang biến mất vẫn đứng như trời trồng tại chỗ không nhúc nhích, ba cái đầu đều mang theo thần sắc hoảng sợ. Chỉ là loại vẻ mặt này vẫn dừng lại ở đó, không có một tia biến hóa nào.

Sau đó một trận gió lạnh thổi qua, thân hình khổng lồ của con quái vật này liền biến thành bụi bay đầy trời, biến mất vô tung vô ảnh.

Chỉ có cự kiếm cùng một viên châu ba màu xám, đen, lục đan xen cùng một chỗ, to bằng nắm tay phiêu phù giữa không trung, lấp lóe không ngừng.

Hàn Lập thở phào một hơi, vẫy tay, cự kiếm màu xanh liền phát ra một tiếng ngâm trầm thấp, sau đó liền chia ra, biến thành tám thanh phi kiếm bay vụt trở về chỗ Hàn Lập.

Nhưng trong đó có bốn thanh kiếm ở nửa đường liền thanh quang chợt lóe rồi biến mất.

Mà bốn thanh còn lại thì thành thật bay vào trong cơ thể của Hàn Lập, chìm vào trạng thái ngủ say.

Lần này điện hồ phóng ra khiến cho *"ÍchTà thần lôi"* mà chúng nó tích trữ từ trước tiêu hao sạnh sẽ, phải cần một thời gian dài để tu dưỡng.

Hàn Lập nhìn viên châu quỷ dị kia, thân hình nhoáng lên, sau vài cái liền đi đến phía trước của hạt châu, sau đó ngưng thần giương mắt nhìn nó rồi bắt đầu trầm ngâm.

Một lát sau vẻ âm lệ trên mặt hắn chợt lóe, một thanh phi kiếm màu xanh xuất hiện trên tay hắn.

Tiếp theo hào quang xuất hiện, Hàn Lập không hề khách khí hung hăng chém xuống một kiếm.

" Phanh" một tiếng, viên châu bị vỡ thành hai nửa, từ bên trong

có ba đạo hắc khí bay ra, chúng nó cực kỳ hoảng sợ muốn phi độn chạy trốn.

Nhưng một tay còn lại của Hàn Lập liền búng mấy cái, ba viên hỏa cầu to bằng quả trứng gà bắn ra.

"Phốc", *"phốc"*, *"phốc"* ba tiếng, ba đạo hắc khí sau khi bị hỏa cầu đánh trúng, lờ mờ phát ra vài tiếng kêu thảm thiết, bị ngọn lửa cắn nuốt không còn một mảnh.

Mấy con yêu quỷ cực kỳ gian trá, chúng đem chủ hồn cùng trốn vào bên trong pháp bảo, muốn dẫn dụ hắn tự tay chụp tới.

Nếu hắn thực sự làm như vậy, sau đó chắc chắn sẽ không thể tránh khỏi một hồi tranh giành đoạt xá.

Chẳng qua, yêu hổ hợp thể bị Ích Tà thần lôi trên thân phi kiếm tiêu diệt là sự tình hắn đã sớm dự đoán được.

Dù sao tiếng tăm của Kim Lôi Trúc rất lớn cùng với đặc tính *"Ích Tà"* chuyên khắc chế yêu ma, bốn thanh phi kiếm đồng thời toàn lực phóng thích lôi điện, nếu còn không diệt được đối phương – một con yêu quỷ - vậy quả thật là không có thiên lý nữa rồi.

Chính bởi vì có đòn sát thủ này làm hậu thuẫn, vẻ ngoài của hắn mới cực kỳ tự tin và bình tĩnh khi bước vào quỷ vụ.

Thậm chí lúc gặp phải quỷ yêu hợp thể, tuy thấy quỷ dị vô cùng nhưng vẫn có bộ dạng không hoảng không vội.

Đương nhiên bởi vì kiêng kỵ hắc y nhân cùng Tửu Linh tiên tử ở bên cạnh, vốn nghĩ không cần dùng Ích Tà thần lôi cũng đánh chết đối phương.

Nhưng không nghĩ tới sau khi hợp thể, hổ yêu thật đúng là lợi hại thần kỳ, còn dùng hai tay không bắt lấy Thanh Trúc Phong Vân kiếm của hắn nữa chứ.

Đối mặt với loại cơ hội tốt được đưa đến trước cửa thế này, hắn tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Hôm nay quả nhiên đã thành công đem con quái vật chỉ có mạnh hơn chứ không kém tu sĩ Kết Đan hậu kì, tiêu diệt hoàn toàn khỏi thế gian.

Hàn Lập cúi đầu nhìn viên châu đã biến thành hai mảnh, nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó xoay người đi tới phía Tử Linh tiên tử.

Mà ánh mắt hắc y nhân nhìn về phía đó vẫn tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Hắn tuy không rảnh rỗi chú ý trận đấu bên kia của Hàn Lập, nhưng lúc quỷ yêu phụ linh, biến hình, hợp thể thì cũng thấy được một chút.

Điều này làm cho hắc y nhân lúc ấy cực kỳ hoảng sợ.

Thâm chí còn liên tục lùi ra xa, chỉ cần Hàn Lập hơi lộ ra một chút dấu hiệu không địch lại, hắn sẽ lập tức bỏ chạy.

Bởi vì xem ra con hổ yêu ba đầu kia thật sự cực kỳ khủng bố.

Nhưng không nghĩ tới sau khi một trận bạch quang chói mắt qua đi, nó đã bị tiêu diệt một cách dễ dàng. Điều này khiến cho hắc y nhân thật sự khó có thể tin tưởng.

Chẳng lẽ trên tay vị này, còn có một kiện cổ bảo truyền thuyết có khả năng nghịch chuyển càn khôn hay sao?

Nếu không, chỉ với tu vi Kết Đan sơ kì của Hàn Lập, nói cái gì hắn cũng không tin rằng Hàn Lập có thể tiêu diệt được hổ yêu ba đầu.

Tuy nhiên nếu đúng thì chỉ cần có thể mượn sức đối phương, hắn sẽ có một chỗ dựa thật lớn trong hành trình Hư Thiên điện lần này.

Dù sao trừ nhóm lão quái vật Nguyên Anh kỳ ra, hắc y nhân không hề tin còn có ai ngay cả một chút lông tóc cũng không hề bị hư tổn gì mà có thể tiêu diệt quỷ yêu cường đại như vậy.

Nghĩ đến đây vẻ khiếp sợ trong mắt hắc y nhân dần dần tiêu biến, đổi thành một loại ánh mắt phức tạp nhìn về phía Hàn Lập.

Về phần Tử Linh tiên tử tuy cũng giật mình không nhỏ, nhưng chung quy lại cũng đã sớm đoán được Hàn Lập không phải là tu sĩ Kết Đan kỳ bình thường nên rất nhanh khôi phục vẻ bình thường, tươi cười đi lên nghênh đón.

"Hàn tiền bối thần thông thật sự không nhỏ! Ngay cả yêu quỷ lợi hại như vậy cũng có thể dễ dàng tiêu diệt. Xem ra cùng truyền tống đến đây với tiền bối, thật đúng là một việc may mắn!" Tử Linh tiên tử nhàn nhã nói.

"Dễ dàng? Ta ngay một điểm cũng không thấy thế." Hàn Lập vừa nghe nữ nhân này nói vậy, nhàn nhạt phủ nhận.

"Tiền bối thật sự quá khiêm nhường!" Trong mắt Tử Linh tiên tử mang theo ý cười, hiển nhiên cho rằng Hàn Lập nói không đúng sự thật.

" Chẳng biết bạch quang được đạo hữu sử dụng vừa rồi rút cuộc là vật gì mà có uy lực lớn như vậy?" Hắc y nhân ở một bên mở miệng nói chuyện lần đầu, nhưng thanh âm khàn khàn trầm thấp, làm cho người ta cảm thấy có chút không thoải mái.

Nghe xong thanh âm khó chịu đó, dị quang trong mắt Hàn Lập chớp động, nhìn hắc y nhân bỗng nhiên cười.

" Đạo hữu chẳng phải là một vị nữ tu sao! Không cần dùng giả giọng để nói chuyện đâu. Ta cùng Tử Linh đạo hữu đã sớm nhìn ra rồi." Hàn Lập sau khi thu lại nụ cười, lạnh nhạt nói.

Tử Linh tiên tử nghe vậy, hé miệng cười duyên.

Hắc y nhân lập tức rùng mình, nhưng tiếp theo trong mắt tràn đầy vẻ xấu hổ.

Sau tận nửa ngày, hắn mới đổi thành giọng nữ mềm mại nói:

"Một khi đã bị hai vị đạo hữu nhìn ra, tại hạ cũng không có gì phải giấu diếm nữa, chỉ là vì tiện để ứng đối bên ngoài mà thôi."

Nói xong câu này, nữ tử mặc hắc bào sau khi do dự một chút, liền chậm rãi gỡ mũ đội đầu ra, lộ ra gương mặt cực kỳ xinh đẹp.

Nữ tử này chẳng những da thịt trắng như tuyết, vô cùng mịn màng, mái tóc đen tuyền xỏa xuống tận vai, trên trán có đeo một cái vòng vàng nên càng tăng thêm vài phần mị lực thần bí, khiến cho nàng trở nên lạnh lùng diễm lệ.

Vừa thấy dung nhan của hắc bào nữ tu, cho dù cùng là nữ như Tử Linh tiên tử cũng không thể không lộ ra vẻ mặt kinh diễm.

Nhưng sau đó nàng như là đang nghĩ tới điều gì đó, không khỏi trộm liếc mắt nhìn Hàn Lập.

Kết quả cảnh tượng đập vào trong mắt khiến cho Tử Linh tiên tử trong lòng có chút không thoải mái.

Bởi vì Hàn Lập nhìn chằm chằm vào mặt nữ tử áo đen, trong mắt cũng lộ ra một tia thần sắc cổ quái.

Khuôn mặt xinh đẹp của nữ tử áo đen xuất hiện một tia ửng đỏ, trong lòng pha thêm một chút đắc ý, lại có phần không thích, nhưng ngoài miệng vẫn lạnh lùng nói:

" Đạo hữu chưa nhìn đủ sao, trên mặt tiểu nữ chẳng lẽ có cái gì không ổn sao?"

Nói xong câu này, sắc mặt nữ tử áo đen có chút trầm xuống.

Bị mắng một câu như vậy nhưng Hàn Lập lại không hề tức giận, cũng không thu hồi ánh mắt của mình, ngược lại thở dài một hơi, sau đó mỉm cười, mặt lộ vẻ thần bí, không ngừng nhìn nhìn nữ tử này từ trên xuống dưới, bộ dáng cảm thấy hứng thú.

Việc này không chỉ khiến cho đôi mi thanh tú của nữ này khẽ nhướn lên, trên mặt xuất hiện một tầng sương lạnh, mà ngay cả trong lòng Tử Linh tiên tử cũng có chút nghi hoặc, có phải là Hàn Lập đã động tâm rồi không!

Chẳng qua nàng suy nghĩ một chút liền thấy điều này dường như không có gì là không ổn.

Do hạn chế về mặt tiên thiên tư chất nên trong Tu tiên giới, nữ tu sĩ có thể kết thành Kim Đan ít hơn nhiều so với nam tu sĩ. Vì vậy đại đa số song tu đạo lữ cấp cao, bình thường nam có tu vi Kết Đan kỳ mà nữ chỉ có tu vi Trúc Cơ kỳ.

Cứ như vậy, hiệu quả của việc lợi dụng song tu công pháp để tăng tu vi, đối với nam tu sĩ mà nói, tự nhiên là không được vừa ý. Vậy là số nữ tu sĩ Kết Đan kỳ tự nhiên hấp dẫn phần đông nam tu sĩ tự nhận mình có điều kiện tương xứng để theo đuổi.

Ngoài ra xinh đẹp và có tu vi kinh người giống như nữ tử áo đen khiến cho Hàn Lập động tâm dường như cũng không phải là chuyện không thể.

------oOo------

Chương 445: Nguyên Dao

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thật là không nghĩ tới chỉ trong ngắn ngủi hơn trăm năm không gặp, thế nhưng Nguyên cô nương lại có thể tiến vào Kết Đan kỳ, thật sự là đáng vui mừng!" Đang lúc mỹ nữ áo đen bị nhìn tới tức giận vô cùng. Hàn Lập lại thu lại nụ cười, nghiêm trang nói.

"Cái gì Nguyên cô nương? Ngươi nhận sai người, ta họ Nguyễn" Vẻ mặt của nữ tử áo đen đúng lúc Hàn Lập xưng hô là Nguyên cô nương liền lập tức biến mất, ngược lại lộ vẻ kinh hoảng, phủ nhận ngay.

Tình hình này thực sự ra ngoài dự kiến của Hàn Lập, hắn không khỏi ngưng thần nhìn kĩ đôi mắt đẹp chớp chớp không chừng.

Lúc này, sắc mặt của nữ tử xinh đẹp có chút trắng bệch, một tay đặt ở trên túi trữ vật, mắt mở thật to, biểu lộ địch ý không thể nghi ngờ.

Không khí chợt trở nên khẩn trương.

Mà hết thảy cũng đều do một tiếng xưng hô cực kỳ bình thường *"Nguyên cô nương"* do Hàn Lập nói.

Mặt của Hàn Lập vẫn mang vẻ mỉm cười nhưng trong lòng lại có chút khó hiểu.

Còn Tử Linh tiên tử thì thấy tình hình trước mắt nằm ngoài ý nghĩ của nàng.

Nàng cơ hồ không suy nghĩ, tự động đi đến gần người Hàn Lập, thái độ biểu hiện rõ ràng không thể nghi ngờ.

Vô luận là thực lực mạnh yếu hay là mức độ quen thuộc của song phương, bên của Hàn Lập là lựa chọn chính xác nhất.

" Có lẽ nơi này có chút hiểu lầm! Nguyên đạo hữu chắc không nhớ rõ tại hạ. Dù sao lúc trước tại hạ và đạo hữu chỉ có gặp nhau một lần, hơn nữa còn là sự tình trăm năm trước." Hàn Lập thần sắc không thay đổi, chậm rãi ung dung nói. *"Hơn trăm năm trước? Có duyên gặp mặt một lần?"*

Nghe xong lời này, mỹ nữ áo đen vẻ mặt hòa hoãn một chút nhưng trong đôi mắt xinh đẹp vẫn toát ra ý kinh hãi, cộng thêm vài phần nghi hoặc.

Không khí dịu hơn rất nhiều.

Chẳng qua sau khi mỹ nữ áo đen nhìn chằm chằm Hàn Lập một lát, thần sắc tràn đầy vẻ hồ nghi nói:

"Ta thấy diện mạo các hạ thật sự rất lạ, thực sự nhớ không ra đã gặp tại nơi nào. Hay là đạo hữu cố ý lừa ta?" Nói xong lời này, trong mắt nữ này hàn quang lưu động, lại ẩn ẩn lộ ra một tia địch ý.

Hàn Lập có chút buồn cười.

"Nguyên cô nương trăm năm trước, có phải đã đi qua phường thị Thiên Đô nhai của Khôi Tinh đảo?" Hắn không hề tiếp tục đùa giỡn nữa, mà trực tiếp hỏi.

" Thiên Đô nhai của Khôi Tinh đảo? Đích thật là đi qua vài lần, chẳng lẽ ngươi tại nơi đó nhìn thấy ta?" Nữ tử áo đen rùng mình, ngẫm nghĩ một chút rồi gật gật đầu. Sau đó ánh mắt đảo qua khuôn mặt Hàn Lập vài lần, lộ ra vẻ mặt có chút đăm chiêu.

Giờ phút này, nàng tựa hồ nhớ tới cái gì đó.

"Không sai, lúc ấy ngươi cùng vị Nghiên đạo hữu đi cùng nhau. Ngẫu nhiên ở bên ngoài gặp ta cùng Khúc sư thúc." Nói đến Khúc Hồn thì mặt của Hàn Lập như có như không liếc mắt nhìn Tử Linh tiên tử. Nữ tử này chính là người biết việc Khúc Hồn là phân thân của mình.

Quả nhiên Tử Linh tiên tử vừa nghe xong Hàn Lập xưng Khúc Hồn là sư thúc, trên mặt lộ ra thần sắc như cười mà không phải cười. Nàng tuy không biết tình hình lúc ấy, nhưng cũng có thể đoán, lúc ấy Hàn Lập khẳng định là đang chơi hai vai diễn do cùng một người đóng, trong long không khỏi có chút buồn cười.

Chẳng qua nàng đương nhiên sẽ không vô duyên vô cớ nói ra việc này.

Mà vừa nói đến Khúc Hồn, Tử Linh tiên tử sớm cũng thấy kỳ quái vì sao Hàn Lập không mang theo phân thân bên người, đây chính là một trợ lực lớn a.

"Đạo hữu nói cái này, hình như ta lại nghĩ thấy có chút quen thuộc. Chẳng lẽ các hạ cũng đứng ở lối vào Thiên Đô nhai, ở bên cạnh vị Khúc tiền bối kia." Đôi mắt đẹp của nữ tử áo đen chớp chớp vài cái, sau đó giật mình hiểu ra nói.

Tiếp theo trên mặt xuất hiện thần sắc không thể tưởng tượng được.

Hàn Lập thì cười khổ.

"Nguyên cô nương rút cuộc cũng nhớ ra, chắc lúc ấy Hàn mỗ không để lại ấn tượng tốt đối với đạo hữu!" Hàn Lập cười ha ha nói.

Vừa nghe Hàn Lập nói như thế, sắc mặt nữ tử áo đen đỏ hồng lên, nhưng bởi vì nhận ra Hàn Lập không phải là người mình suy nghĩ nên nàng cũng yên tâm, có chút ngượng ngùng nói:

"Hàn đạo hữu đừng trách! Chỉ là lúc ấy đạo hữu thực sự…" Nói tới đây, nữ tử liền ngập ngừng.

Nhưng Hàn Lập lại cười ha ha tiếp lời:

"Có phải lúc đó do tu vi cùng ngoại mạo của tại hạ quá bình thường, khó lọt vào mắt xanh của hai vị cô nương!" Hàn Lập nói với vẻ mặt như thường, không hề có chút phật ý nào.

"Đã khiến cho Hàn đạo hữu chê cười!" Thấy thần thái như thế của Hàn Lập, nữ tử áo đen an tâm rồi.

Dù sao hiện tại thần thông của Hàn Lập không nhỏ, nàng cũng có chút sợ hãi đối phương vẫn để bụng chuyện ngày đó.

Hôm nay pháp bảo nguyên khí đều tổn hao rất lớn, nàng càng không muốn dễ dàng đắc tội với Hàn Lập.

Nghĩ như vậy Nguyên Dao liền thản nhiên cười nói:

"Ta cũng phải chúc mừng đạo hữu! Hơn trăm năm không thấy, đạo hữu cũng không phải từ Luyện Khí kỳ tu đến Kết đan kỳ sao! Pháp lực còn cao thâm như vậy, ngay cả ác quỷ cấp Quỷ vương cũng bị trừ khử!"

Nghe xong lời nói mang ý tứ giao hảo của nàng, Hàn Lập ngấm ngầm lắc đầu không thôi.

Hắn đâu có phải là từ Luyện khí kỳ đến Kết Đan kỳ bởi vì tu vi lúc trước đã lên Trúc Cơ kỳ. Nếu không phải là do tu luyện *"Tam Chuyển Trọng Nguyên công"*, chỉ sợ căn bản không có khả năng luyện đến Kết đan kỳ rồi.

Ngược lại nàng ta mới là hàng thật giá thật, tu luyện một mạch từ Luyện Khí kỳ đến cảnh giới hiện tại.

Khi nhận ra thân phận của nữ tử áo đen, thật sự hắn giật mình không nhỏ.

Nữ tử này nếu không phải là tư chất hơn xa thường nhân, vậy chỉ có trong hơn trăm năm đã gặp một kỳ ngộ nào đó! Nếu là tu sĩ bình thường, chắc chắn sẽ không có khả năng tu luyện nhanh như vậy. Hàn Lập không khỏi thầm đoán.

Vừa rồi hắn tuy cẩn thận dò xét đối phương một lần chỉ biết là tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, nhưng không thể nhìn ra tình huống linh căn bởi vì bị pháp lực trong cơ thể đối phương ngăn trở.

Hàn Lập mỉm cười đang muốn nói cái gì đó thì Tử Linh tiên tử khẽ nhíu đôi mày ngài lại nói:

" Hai vị đạo hữu, chúng ta trước tiên lên đường thôi! Đây không phải là nơi nên ở lâu, vạn nhất có quỷ quái lợi hại xuất hiện, vậy sẽ phiền toái."

Nghe xong lời này, Hàn Lập bật cười đồng ý.

Nguyên Dao cũng không có ý kiến gì.

Khi ba người sau khi nhận định chính xác phương hướng, liền đi ra khỏi quỷ vụ thì ở phụ cận có những mảng kỳ hoa dị thảo nhận không rõ tên, còn có bảy, tám tòa ngọc đình điêu khắc tinh tế, ở bên trong đang đứng hoặc ngồi hơn ba mươi tu sĩ.

Trong nhóm tu sĩ này đại bộ phận người hoặc là sắc mặt tái nhợt, hoặc là vết máu đầy người, giống như vừa mới phải trải qua một phen khổ chiến mới đến được đây, nhưng trên mặt đều giấu không được vẻ hưng phấn. Thậm chí có chút tu sĩ tụ lại, nhỏ giọng nói nhỏ cái gì đó.

Nhóm tu sĩ Nguyên Anh kỳ, Cực Âm tổ sư cùng Vạn Thiên Minh cũng có mặt nơi này nhưng bọn họ phân ra ngồi ở trong hai cái ngọc đình nhắm mắt dưỡng thần.

Còn hai vị bạch y trưởng lão của Tinh Cung không biết là vô tình hay cố ý mà khoanh chân ngồi trên khoảng đất trống ở giữa hai nhóm người, mặt không chút thay đổi, phảng phất giống như tượng đá, hoàn toàn yên lặng.

Ở bốn phía bên ngoài hoa viên chừng hơn trăm trượng, tất cả đều là quỷ vụ đen sì cuồn cuộn, đem khối địa phương này vây quanh kín mít. Làm cho người ta cảm thấy đang ở hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Đột nhiên một chỗ của quỷ vụ tự động mở ra, từ bên trong không nhanh không chậm đi ra một vị nam tu sĩ.

Vị nam tu sĩ này tuổi còn trẻ, khuôn mặt thanh tú, trên thân mặc một bộ quần áo màu xanh.

Khiến cho người khác kinh ngạc chính là cả người từ trên xuống dưới đều không có một tia khác thường, thần sắc cũng cực kỳ ung dung, giống như là không trải qua tranh đấu gì mà đi đến nơi này.

Loại tình hình cổ quái đó làm cho tu sĩ phụ cận có chút ngạc nhiên, ánh mắt nhìn người này có chút ý tứ phức tạp ở bên trong.

Lúc này hai mắt đang nhắm của Cực Âm tổ sư mở ra một chút, nhưng sau khi nhìn thấy vị nam tu sĩ kia, thần sắc thất vọng chợt lóe, lại tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Bộ dạng một chút hứng thú cũng không có.

Mà vị nam tu sĩ kia nhìn thấy Cực Âm tổ sư, trên mặt lơ đãng lộ ra vẻ oán độc, nhưng rất nhanh khôi phục lại thần sắc bình thường, sau đó nhanh chóng đi đến.

Hắn cũng không ở trong ngồi một chỗ với người khác ở trong ngọc đình mà tự mình tìm một góc vắng vẻ, chắp tay sau lưng, đồng thời lạnh lùng dò xét các tu sĩ khác một lượt.

Không thấy thân ảnh của Hàn Lập, hai hàng lông mày trên khuôn mặt thanh tú của hắn hơi nhíu lại nhưng liền khôi phục vẻ bình thường.

Chính lúc này, trong tình huống những vị tu sĩ khác chẳng biết gì cả, trong đầu hắn đột nhiên truyền đến một cái thanh âm hùng hậu của một nam tử.

"Thế nào? Trợ thủ kia của ngươi không ở đây sao? Chẳng lẽ hắn bị lệ quỷ cắn nuốt. Hắc hắc! Xem ra người ngươi tìm cũng chẳng ra gì." Thanh âm có vẻ lười biếng nói.

"Im miệng! Không nên ở trong cơ thể ta tùy tiện mở miệng nói chuyện, phải biết rằng trong này có một đống tu sĩ Nguyên Anh kỳ. Vạn nhất ai đó thần thức siêu cường, ngươi vừa lên tiếng liền có thể bị cảm ứng được?" Tu sĩ trẻ tuổi ngầm giận trong lòng, dùng thần thức lớn tiếng nói không hề khách khí.

------oOo------

Chương 446: Tề tụ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hừ! Phát hiện được thì sao? Bằng ta và ngươi hai người liên thủ, cùng lắm thì trở lại quỷ vụ. Chính diện tranh đấu mặc dù không phải là đối thủ của tu sĩ Nguyên Anh kỳ nhưng thủ đoạn đào mạng, ai có công pháp quỷ đạo thần diệu như chúng ta?" Một giọng nam hùng hậu với vẻ tức giận, không phục cất lên.

"Ngươi thì biết cái gì chứ? Nơi đây có ít nhất là ba, bốn tên Nguyên Anh kỳ đều có pháp bảo cùng đặc thù thần thông khắc chế công pháp quỷ dị của chúng ta. Ngươi nếu muốn chết thì đừng liên lụy đến ta, bằng không đừng trách ta không thủ tín, hiện tại tiêu diệt ngươi đó." Tu sĩ trẻ tuổi tự nhiên là Huyền Cốt thượng nhân, lúc này thanh âm hắn lạnh lùng và trách móc.

"Huyền Cốt lão đệ cần gì phải tức giận chứ. Lão phu không nói nữa là được chứ gì! Nhưng việc ngươi hứa tìm giúp ta một thân thể thích hợp thì không được nuốt lời đó. Nếu không ta sao lại giao một tia tinh phachs vào trong tay ngươi và cam tâm rời khỏi quỷ vụ đâya!" Người này dường như sợ Huyền Cốt tức giận, nhưng vẫn không nhịn được, nhắc nhở một chút sự tình mà hắn quan tâm nhất.

"Yên tâm đi! Nếu ta cần ngươi giúp đỡ để đối phó nghịch đồ Cực Âm thì phải sau khi có nhục thân hành động mới dễ dàng chứ. Đồng thời ta và ngươi đồng bệnh tương lân, đều nửa đường chuyên tu quỷ đạo, vì vậy sao bổn nhân không thủ tín chứ!" Huyền Cốt thượng nhân lạnh lùng trả lời.

"Hắc hắc! Có lời này của đạo hữu thì ta đã yên tâm." Nói xong thanh âm hùng hậu đó tiêu biến khỏi đầu của Huyền Cốt.

Điều này khiến cho hắn thở phào một hơi, sau đó ngồi dựa lưng vào một cây tiểu thụ, nghỉ ngơi một chút.

Thời gian dần dần trôi qua, số tu sĩ từ trong quỷ vụ đi ra càng ngày càng nhiều và càng ngày càng chật vật.

Thậm chí có vài vị vừa nhìn đã biết nguyên khí bị đại thương, phỏng chừng phải mất khoảng vài năm tĩnh tu mới mong phục hồi lại được tu vi như lúc đầu.

Nhưng dù gì đi nữa thì trên mặt của bọn họ đều không giấu được vẻ vui mừng.

Dù sao đi qua được ải quỷ vụ này, tối thiểu bọn họ cũng thu được một ít linh dược quý hiếm.

Khi tu sĩ lục tục xuất hiện đạt sáu, bảy mươi người thì số lượng tu sĩ tiếp tục đi ra đột nhiên giảm hẳn.

Sau nửa ngày mới có thêm lơ thơ, lác đác vài người.

Mà trong đó có tên tu sĩ trẻ tuổi lúc đầu đi cùng với Tử Linh tiên tử.

Người này áo quần xộc xệch, mặt mũi trắng bạch, xem ra đã chịu nhiều gian khổ.

Hắn ta vừa đến liền vội vàng tìm kiếm một phen nhưng vẫn không thấy tung tích Tử Linh tiên tử, sắc mặt lộ ra vẻ lo âu, bộ dáng bồn chồn.

Ngay lúc này, Cực Âm lão tổ và Huyền Cốt thượng nhân bởi vì không thấy Hàn Lập xuất hiện nên đồng dạng trở nên bất an.

Huyền Cốt thượng nhân trong lòng có chút lo lắng, nhưng trên mặt vẫn bảo trì vẻ trấn định.

Cực Âm lão tổ thì có chút không chịu được, cứ đứng lên ngồi xuống không yên. Thỉnh thoảng mở hai mắt ra, âm trầm nhìn tứ phía quỷ vụ, sau đó mới không cam tâm nhắm lại.

Thật ra hắn là một người tính tình âm trầm, căn bản không có những biểu hiện như vậy. Nhưng đồ vật trên người Hàn Lập là mấu chốt để lần này hắn có thể đoạt bảo, khiến cho hắn nhấp nha nhấp nhổm.

Loại cử động này đại bộ phận mọi người không có ai chú ý nhưng nho sinh lão giả bên cạnh nhìn thấy, liền ho nhẹ một tiếng, chậm rãi hỏi:

"Ô đạo hữu tâm thần bất an, chẳng lẽ trong số những tu sĩ chưa tới còn có người quen hay sao?"

Nói xong như thế, lão giả liền nhìn chằm chằm vào Cực Âm tổ sư, lộ vẻ nghi ngờ.

"Cũng không tính cái gì là quen biết, chỉ là một tên tiểu gia hỏa trước đây từng gặp qua một lần." Cực Âm tổ sư vừa nghe nói thế, lập tức khôi phục lại thần sắc như thường, bình thản trả lời.

"Một tên vãn bối sao? Thật có ý tứ, vậy đến lúc đó Ô đạo hữu phải giới thiệu cho lão phu một chút mới được. Tại hạ cũng rất thích dìu dắt hậu bối có tiềm lực." Nho sinh lão giả dị quang trong mắt chớp động, cười cười nói ra.

"Lão hồ ly! Nghi tâm thực không nhỏ!" Cực Âm lão tổ thấy vậy liền mắng thầm trong bụng một câu.

Tuy vậy ngoài miệng hắn chỉ có thể bất đắc dĩ đáp ứng.

Hàn Lập đến bây giờ còn chưa xuất hiện, thật sự làm cho Cực Âm cực kỳ phiền lòng nên không muốn đấu đá tâm cơ gì với đối phương. Dứt khoát nhắm mắt, miễn cưỡng tiến hành minh tưởng.

Vào lúc này trong đầu của Huyền Cốt thượng nhân thêm lần nữa vang lên âm thanh hùng hậu kia.

"Huyền Cốt, ngươi nói xem trợ thủ kia có đến không? Sẽ không bị lệ quỷ thôn phệ chứ! Trợ thủ kiểu đó thì dùng được gì chứ, yếu quá." Trong lời nói của vị này tựa hồ có chút hả hê.

Huyền Cốt thở dài một tiếng, biết rằng với tính tình của đối phương, không cho hắn nói, phỏng chừng là không được a.

Hắn cũng không thực sự muốn tiêu diệt đối phương, dù sao vị này vẫn còn có chỗ hữu dụng.

Mà cho đến hiện giờ vẫn không có ai kỳ quái nhìn về phía hắn, xem ra tiến hành một chút đàm thoại cũng không có việc gì.

Nghĩ tới đây, Huyền Cốt chậm rãi nói:

"Người này tương đối thần bí! Tuy tuổi tác không lớn, tu vi chỉ có trình độ Kết Đan sơ kỳ nhưng tuyệt đối sẽ không bị lệ quỷ sát hại. Cho dù ngươi gặp hắn, chỉ sợ là hồn phi phách tán, bỏ chạy trối chết, không nên coi thường!"

"Kết Đan sơ kỳ? Huyền Cốt ngươi cũng quá coi thường ta đi! Tu sĩ như vậy ta chỉ cần hé miệng là có thể hút khô máu huyết trên người hắn." Âm thanh hùng hậu kia căn bản không tin.

"Diệt Ma tiễn chế bằng Kim Lôi trúc của ta, ngươi không phải là đã nếm đau khổ sao? Chẳng lẽ ngươi có biện pháp đối phó với phi kiếm chế bằng tài liệu như thế?" Huyền Cốt cười lạnh một tiếng nói.

"Phi kiếm bằng Kim Lôi trúc? Ngươi không phải nói đùa chứ? Một đoạn Kim Lôi trúc duy nhất không phải là đã luyện chế thành Diệt Ma tiễn rồi sao? Như thế nào vẫn còn pháp bảo như thế?" Thanh âm nay khi nghe xong liền trầm mặc, nhưng sau đó hoài nghi hỏi.

"Hắc hắc! Thật hay giả đến khi đó ngươi sẽ biết. Tuy nhiên đừng nói ta không đề tỉnh ngươi, người này ngoại trừ pháp bảo bằng Kim Lôi trúc ra, còn có một ít thủ đoạn khó đối phó. Bằng không với danh tiếng của Huyền Cốt ta, cần gì phải liên thủ với một tu sĩ Kết Đan kỳ phổ thông?" Nói xong lời này, Huyền Cốt liền không để ý đến đối phương nữa, bế mục dưỡng thần.

Thanh âm hùng hậu kia cũng thức thời không hỏi gì nữa nhưng vẫn suy nghĩ xem lời của Huyền Cốt là thật hay giả.

Đợi thêm vài canh giờ nữa, khi sắc mặt Huyền Cốt trở nên lo lắng, nghi ngờ Hàn Lập thật sự đã gặp chuyện thì ở một góc của đám quỷ vụ, vụ khí bỗng nhiên chuyển động, sau đó phân ra, từ trong có ba người sóng vai đi tới.

Đó chính là Hàn Lập cùng Nguyên Dao, Tử Linh tiên tử.

Nữ tử xinh đẹp Nguyên Dạo vẫn che mặt như cũ, che giấu vẻ đẹp kiều diễm như hoa kia.

Chứng kiến trước mắt có nhiều người như vậy, Hàn Lập ngẩn ra, có chút ngoài ý muốn nhưng sau khi liếc nhìn liền không chút do dự, đi tới một góc không người.

Tử Linh cùng Nguyên Dao liếc mắt nhìn nhau một cái, không kịp suy nghĩ muốn đi qua cùng.

Nhưng lúc này một đạo nhân ảnh chợt lóe.

Vị thanh niên nam tử tuấn tú mang áo xanh kia đã đi tới, quan tâm hỏi Tử Linh tiên tử:

"Thật tốt quá! Tử Linh, nàng bình yên không có việc gì. Ta vẫn luôn luôn lo lắng đó!" Nói xong lời này, hắn vội vàng tiến lên thêm một bước, muốn quan sát kỹ lưỡng xem nữ tử này có bị thương tổn gì hay không, bộ dáng cực kỳ quan tâm.

"Lý huynh, ta không sao cả." Tử Linh vừa nhìn thấy người này, cước bộ không nhịn được phải ngừng lại, miễn cưỡng mỉm cười, thần sắc trên mặt bất định.

Mà Nguyên Dao sau khi nhìn hai người với thâm ý sâu sắc liền một mình đi theo qua.

Hàn Lập mới vừa tìm chỗ để đứng một mình, khi quay đầu thấy nữ tử Nguyên Dao đi sát theo sau, không khỏi có chút ngoài ý muốn.

Nhưng hắn lập tức nhíu mày nói:

"Nguyên cô nương, chúng ta đã thoát khỏi quỷ vụ, ngươi tới đây còn có sự tình gì sao?"

Hàn Lập mặc dù có chút động tâm đối với tư sắc vô cùng xinh đẹp của nàng, nhưng tại nơi này hắn không định nhất tề hành động cùng ngoại nhân nên lời nói mang tính cự tuyệt.

Nhưng điều này lại không làm cho nữ tử Nguyên Dao tức giận, mà sau khi than nhẹ một tiếng liền đáp lời:

"Hàn huynh không nên phiền lòng, đi theo đạo hữu cũng là việc bất đắc dĩ của Nguyên Dao mà thôi. Đạo hữu cũng biết, nguyên khí pháp bảo của ta đã bị tổn thất nặng khi đại chiến với Quỷ Vương, không có cách nào sử dụng thêm nữa. Mà trong Hư Thiên điện này nguy hiểm trùng trùng, tiểu nữ tử chỉ biết mỗi mình Hàn huynh nên mới dùng hạ sách này. Đạo hữu sẽ không trơ mắt nhìn Nguyên Dao bỏ mình tại đây chứ!"

Nói xong, hai mắt Nguyên Dao đỏ hồng như muốn rơi lệ, khiến Hàn Lập nhíu chặt hai hàng lông mày.

"Nguyên cô nương, nếu ngươi đã nói ra những lời này thì tại hạ trước tiên phải hỏi rõ một số sự tình. Tại hạ không phải là chính nhân quân tử, tâm địa nhân nghĩa, không muốn bị người khác lợi dụng." Hàn Lập làm như không thấy ánh mắt buồn bã của Nguyên Dao, ngược lại bình tĩnh hỏi.

"Hàn đạo hữu nếu có việc gì xin cứ hỏi, chỉ cần không dính dáng đến bí ẩn, Nguyên Dao nhất định sẽ khiến cho Hàn huynh vừa lòng." Nữ tử này thấy Hàn Lập không có một chút ý tứ thương hoa tiếc ngọc gì cả nên trong lòng thầm giận. Nhưng lần này đi vào phải lấy một thu được một ít đồ khiến cho Nguyên Dao sau khi trù trừ, gật gật đầu, nhẹ nhàng đáp.

"Vấn đề của ta rất đơn giản đó chính là mục tiêu cụ thể lần này của Nguyên đạo hữu là gì? Định vượt qua mấy cửa ải? Giải thích thêm một chút ẩn tình vì sao khi thấy tại hạ thì bộ dáng kinh hoảng, có phiền phức gì lớn trên người hay sao? Tại hạ không muốn dính dáng vào chuyện thị phi." Hàn Lập chắp tay sau lưng, nhìn chằm chằm nữ tử này, chậm rãi hỏi, mắt cũng không chớp lấy cái nào.

------oOo------

Chương 447: Không gian

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khi Nguyên Dao nghe xong hai vấn đề đầu của Hàn Lập, thần sắc vẫn bình thường không có gì thay đổi, tựa hồ sớm đã đoán trước được việc này. Nhưng nghe tới vấn đề cuối cùng liền ngẩn người ra, rút cuộc cũng lộ ra một tia kinh hoảng, miễn cưỡng cười nói:

"Lời đạo hữu thật có ý tứ, ta sao lại có phiền phức gì chứ. Vừa rồi sợ hãi như vậy chỉ là do…"

"Nguyên cô nương nếu không định nói thật thì không cần nói nữa. Tại hạ cũng không muốn nghe những lời dối trá!" Hàn Lập không chờ nàng nói xong, đã khoát tay chặn lại, nhàn nhạt lên tiếng.

"Ngươi ……"

Thấy bộ dáng Hàn Lập cứng rắn như vậy, trong mắt Nguyên Dao rút cuộc cũng lộ ra một tia tức giận.

Nàng dùng hết sức dậm chân xuống đất một cái, rồi tức giận bỏ đi.

Thấy thân ảnh nữ tử rời xa, trên mặt Hàn Lập cũng không lộ ra gì vẻ gì khác thường.

Nhưng sau đó, hắn liếc mắt nhìn Tử Linh tiên tử ở đằng xa.

Chỉ thấy nàng sắc mặt ung dung nói chuyện với nam tu sĩ kia, thấy Hàn Lập nhìn về phía mình liền khẽ cười tươi, sau đó quay lại nói chuyện tiếp.

Lúc này sắc mặt của Hàn Lập vẫn như thường, thu ánh mắt trở về. Trong khi hắn chưa kịp nghĩ gì thì âm thanh của Huyền Cốt thượng nhân truyền đến bên tai.

"Hành động của ngươi cũng quá chậm đó! Bổn thượng nhân còn tưởng ngươi ngay cả một cái quỷ vụ nho nhỏ cũng không qua được chứ. Chẳng lẽ ngươi đã gặp Quỷ Vương sao?" Giọng điệu Huyền Cốt thượng nhân có chút bất mãn và nghi hoặc.

Nghe xong lời này, Hàn Lập xoay người lại nhìn quỷ vụ xa xa, không nhanh không chậm đáp:

"Trên đường đúng là có gặp một con lệ quỷ, nhưng không cần mất nhiều thời gian là đã giải quyết được nó, tuy vậy sau đó là cả một đoàn Câu Hồn Phi Linh, phải mất nhiều thời gian và công sức mới thoát đi được."

"Câu Hồn Phi Linh?" Trong lời nói của Huyền Cốt thượng nhân lộ ra một chút giật mình.

"Như thế nào, tiền bối chuyên tu quỷ đạo, chẳng lẻ cũng sợ nó sao?" Hàn Lập nhàn nhạt hỏi, lờ mờ mang theo một tia dò xét.

"Bổn thượng nhân sao lại sợ nó chứ, chẳng qua lão phu rất tò mò ba người các ngươi làm thế nào mà tránh khỏi được tai kiếp đó chứ?" Huyền Cốt thượng nhân trốn tránh vấn đề, hỏi ngược lại.

Hàn Lập trong lòng cười lạnh một tiếng nhưng ngoài miệng đồng dạng cũng nhẹ nhàng kể lại:

"Vãn bối không có gì hay để nói cả, chỉ gặp chút may mắn, tránh được kiếp nạn mà thôi."

Lời của Hàn Lập vừa nói ra, không cần hỏi, Huyền Cốt thượng nhân trong lòng cũng đồng dạng thầm mắng một câu *"Tiểu hồ ly"*, sau khi trầm ngâm một chút liền không thể không tiếp tục truyền âm hỏi:

*"Được rồi, nếu không muốn nói, lão phu cũng không có hứng thú hỏi thêm làm gì. Chờ lần truyền tống tới, hai người chúng ta sẽ nhất tề hành động, trước tiên ta sẽ giúp ngươi bắt cho được "*Cửu Khúc Linh Sâm*". Sau đó ngươi phải trợ giúp ta một tay để tiêu diệt tên nghịch đồ Cực Âm."*

*"Không thành vấn đề! Chỉ cần ngươi thật sự có thể giúp ta bắt được "*Cửu Khúc Linh Sâm*" thì ta sẽ mạo hiểm ra tay giúp ngược lại ngươi."* Hàn Lập không chút do dự đáp.

Xem ra với vấn đề này hắn đã có chủ ý từ lâu.

Câu trả lời thẳng thắn như vậy khiến cho Huyền Cốt thượng nhân rất là hài lòng.

Cho nên hắn khẽ cười một tiếng, rồi sau đó không nói thêm gì nữa.

Nhưng chính bản thân hắn cũng không thấy được là sau khi nói xong như thế, khóe miệng Hàn Lập khẽ nhếch lên, lộ ra một tia trào phúng, đồng thời hai mắt nhìn ra phía xa, thỉnh thoảng lóe lên những tia sắc nhọn lạnh lẽo.

Đột nhiên Hàn Lập cảm giác có người đang nhìn kỹ hắn. Vì vậy hắn không khỏi nghiêng đầu liếc nhìn một cái.

Kết quả thấy được ánh mắt như hổ đói của Cực Âm mang theo vẻ vui mừng.

Hàn Lập sắc mặt không chút thay đổi liền thu ánh mắt của mình về. Lúc này hắn mới lập tức cười khổ.

Xem ra cho dù hắn không muốn dây dưa với vị Cực Âm tổ sư cũng không được bởi vì đối phương không có ý buông tha cho hắn.

Thật không biết chính mình rút cuộc vì sao mà bị người này quan tâm nữa.

Nhưng dường như Cực Âm tổ sư cũng có băn khoăn, lo lắng, nếu không thì trước đây trong nội điện đã sớm ra tay bắt hắn rồi, chứ đâu cần phải ẩn nhẫn cho tới bây giờ.

Hàn Lập buồn bực trong lòng, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống bãi cỏ.

Khi còn ở bên trong quỷ vụ hắn đã tiêu hao rất nhiều pháp lực. Vì vậy hắn cần phải sớm phục hồi lại trạng thái tốt nhất để còn đối phó với những rắc rối tiếp theo.

Còn vị nữ tử Nguyên Dao lúc này đứng ở xa xa chỗ của Hàn lập, trong lòng có chút không cam tâm nhìn hắn.

Trong ánh mắt có chút giận dỗi nhưng cũng có chút cô đơn, lẻ loi.

Tử Linh tiên tử mặc dù đang được nam tử kia ân cần quan tâm, cười nói không ngừng nhưng ánh mắt như có như không hướng về phía Hàn lập nhìn một cái, bộ dáng dường như có chút tâm sự, mà Hàn Lập thì không để ý gì đến cử động của hai nữ tử này, chỉ chú tâm khoanh chân luyện khí.

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó mà đã một ngày rồi.

Khi có rất nhiều người có chút không kiên nhẫn thì trên phiến đá nhẵn bóng ở vị trí trung tâm được bao quanh bởi mấy ngôi đình xuất hiện một trận bạch quang chói mắt, khiến cho các tu sĩ chăm chú nhìn.

Do đã có kinh nghiệm lần đầu nên lần này mọi người cũng không lộ ra vẻ giật mình gì cả.

Quả nhiên sau khi bạch quang qua đi, trên đó hiện ra một Cổ truyền tống trận, hình dáng, kích thước giống đúc như cái lúc trước vậy.

Lần này vẫn là hai vị bạch y trưởng lão của Tinh Cung từ từ đi tới, sau khi đưa mắt xem xét một chút thì lão giả có vẻ mặt đôn hậu hướng tới mọi người chậm rãi nói:

"Cái truyền tống trận này là phương pháp duy nhất để đi tới Băng Hoả đạo. Trước khi tiến vào cửa ải thứ hai, mọi người đều có một chút thời gian đi hái linh dược, xem như là phần thưởng của việc vượt qua cửa thứ nhất. Nếu cảm giác cửa thứ hai quá nguy hiểm thì có thể quay ngược trở về đây chờ đợi là được, sau một tháng sau sẽ xuất hiện một cổ truyền tống trận đưa mọi người trở lại đại sảnh, khi đó mọi người có thể tự ra về.

"Nhưng vô luận là người muốn tiến vào cửa thứ hai hay là người đã mãn ý đều cần nhớ thời gian thu thập linh dược chỉ có một ngày, nếu vượt quá thời gian đó mà vẫn còn tham lam ở lại bên trong không chịu đi ra thì mãi mãi không có cách nào thoát thân cả. Theo ta biết thì phàm là tu sĩ còn ở bên trong thì lần sau khi Hư Thiên Điện mở ra cũng không thấy một ai cả. Về nguyên nhân như thế nào tới nay không ai biết được. Cho nên chư vị không nên cố ý lưu lại nơi đó."

Thanh âm của bạch y trưởng lão không lớn, nhưng vang vọng cả toàn trường nên tất cả các vị tu sĩ có mặt đều nghe rõ ràng.

Mà trong số họ, có người biết việc này thì bình thường, con những ngươi không biết đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mà vị trưởng lão kia nói xong liền cùng với vị trưởng lão còn lại dậm chân một cái lên Truyền tống trận cổ xưa, biến mất không thấy.

Lần này các tu sĩ cũng không có chần chừ mà tiến tới bước đi.

Dù sao thời gian cũng có hạn, vì vậy thời gian tìm kiếm nhiều hơn một chút thì rõ ràng là thu hoạch cũng có khả năng nhiều hơn một chút.

Hàn Lập sau khi thấy tia nhìn lơ đãng của Huyền Cốt thượng nhân đối với hắn thì cũng đồng dạng lẫn vào trong đám người, nhanh chóng truyền tống qua.

Nhưng ngay khi chuẩn bị cất bước truyền tống, Hàn Lập lại thêm một lần nữa cảm ứng được ánh mắt hổ đói của Cực Âm tổ sư.

Điều này làm cho Hàn Lập cảm thấy tinh thần bất an, đồng thời nổi lên tức giận, sắc mặt trong tích tắc thời gian bạch quang lóe lên mang theo vẻ cực kỳ âm lệ.

Mặc dù biết rằng người khác có ý xấu với mình nhưng lại không có khả năng phản kháng lại. Loại cảm giác vô lực này đã khơi dậy sự hung hăng cứng đầu mà Hàn Lập đã bỏ quên nhiều năm.

Sau khi hào quang biến mất Hàn Lập liền bước ra khỏi Cổ truyền tống trận vài bước, mới nhìn xung quanh xem xét một chút.

Cảnh vật ngay trước mắt khiến cho Hàn Lập trợn mắt há hốc mồm.

Bầu trời màu xanh với nhiều đám mây màu trắng. Còn bốn phía là thảo nguyên xanh tươi, xa xa là đồi núi trùng điệp nối nhau, từng hồi hương thơm hoa cỏ truyền tới.

Đây chính là bên trong Hư Thiên Điện sao, rõ ràng là một nơi nào đó trên lục địa với cảnh sắc tươi đẹp.

Hàn Lập kinh ngạc đứng xem hồi lâu mà không thốt lên được lời nào.

Trong lúc này, Huyền Cốt thượng nhân cũng chậm rãi đi ra khỏi Truyền tống trận, vừa thấy bộ dáng chấn kinh của Hàn Lập liền không nhịn được cười nói:

"Thế nào, rất kinh ngạc sao? Lần đầu tiên khi tới đây, ta cũng có bộ dáng giống như ngươi vậy. Nhưng đây không phải ảo ảnh mà là cảnh thật. Xem ra cũng không phải là một nơi nào đó ở ngoại giới vì ở đây chẳng những linh khí tràn trề, mà còn có một chút hương vị trong lành không thể nào hiểu rõ được."

Nói xong như thế, hắn liền hít sâu một hơi, chậm rãi thưởng thức.

"Đây chính đại thần thông của cổ tu sĩ vào thời xa xưa, có thể tạo ra một cái không gian nhỏ. Nhưng đáng tiếc loại thần thông kinh thiên động địa ấy, lớp hậu nhân chúng ta lại không thể tái hiện được." *Huyền Cốt thượng nhân không nhịn được cảm thán, trong ánh mắt lộ ra một tia hoài cổ.*

"Một mình khai phá thiên địa?" *Nghe xong lời này, Hàn Lập lộ ra vẻ hoảng sợ, bộ dáng có chút không tin tưởng.*

Có lẽ thấy được suy nghĩ trong lòng của Hàn Lập nên Huyền Cốt thượng nhân bình tĩnh cười cười nói:

"Việc này đâu có gì là lạ chứ! Thần thông của các cổ tu sĩ rất lớn, hơn xa những gì mà hậu bối chúng ta có thể tưởng tượng, càng không thể nghĩ ra. Nhưng không biết vì sao trong một thời gian nào đó đều biến mất vô ảnh vô tung. Từ đó về sau Tu tiên giới của chúng ta mới không thể vực dậy được!"

Hàn Lập không có ý kiến phản bác lại, hai mắt đổ về phía con đường nhỏ trước mặt.

Con đường dài vô danh mọc đầy cỏ dại, có vẻ mơ hồ không rõ, uốn lượn thông tới một nơi xa xôi nào đó.

Hiện tại đối với Hàn Lập mà nói thì thần thông kinh người cùng với nguyên nhân biến mất của cổ tu sĩ chẳng có quan hệ gì với hắn cả.

Phải xử lý sự tình trước mắt cho tốt đã rồi mới nói tới chuyện liên quan đến cổ tu sĩ.

------oOo------

Chương 448: Tiểu thạch sơn

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Sau khi phi hành dọc theo con đường nhỏ này mấy trăm dặm thì thấy phía trước một cái hạp cốc đã bị hạ cấm chế, nó không rộng nhưng dài hun hút. Bên trong và bên ngoài thật sự là hai thế giới riêng biệt."

"Bên trong này có hai cái thông đạo, phân biệt là Huyền Tinh đạo và Dung Nham lộ. Một cái thì băng hàn lạnh thấu xương, nếu không chú ý sẽ bị đóng băng luôn thân thể. Cái kia lại cực kỳ nóng, có thể đốt cháy con người thành tro bụi. Chỉ khi nào đi tới đoạn cuối của hạp cốc thì mới thấy được một cổ truyền tống trận đưa ra ngoài. Lúc đó mới xem là vượt qua cửa thứ hai của Băng Hoả Lộ. Giống như lúc đầu hai lão gia hỏa của Tinh Cung đã nói, tất cả mọi người đều cùng có một ngày thời gian để thu thập thiên địa linh dược. Còn tự mình có thể tìm được thứ gì thì phải xem tạo hoá mà thôi." Huyền Cốt thượng nhân thản nhiên nói.

Nghe xong như thế, Hàn Lập liền định hỏi thêm vài điều nữa thì thần sắc của Huyền Cốt thượng nhân biến đổi, im lặng không nói.

Bởi vì ở chỗ truyền tống trận phía sau, bạch quang lại lần nữa lóe lên, có người liên tiếp đi ra.

Những người mới tới này cũng không thèm nhìn Hàn Lập và Huyền Cốt lấy một cái mà liền biến thành mấy đạo hào quang bay về phía dãy núi xa xa, bộ dáng khẩn cấp tìm kiếm bảo vật giống như mấy người trước đó vậy.

Nhìn thân ảnh của những người này đi xa rồi, Huyền Cốt nhíu mày, do dự một cái, hé miệng nói:

"Chúng ta cũng phải đi thôi! Nếu không đám Cực Âm đến, nói không chừng sẽ gặp chuyện không hay." Lời vừa thoát ra, hắn không đợi Hàn Lập có phản ứng, thân hình liền nhoáng lên,

thoáng một cái biến thành đoàn mây mù, bay lên trời.

Hàn Lập thần sắc không thay đổi và cũng chẳng nói gì, đồng dạng hóa thành một đạo hào quang bám theo.

Ngay khi Hàn Lập và Huyền Cốt vừa bay đi khỏi, không lâu sau đó nhóm Nguyên Anh kỳ tu sĩ của Cực Âm, Vạn Thiên Minh cũng trước sau được truyền tống tới.

Nhưng do chánh tà lưỡng đạo vì vậy chia ra làm hai bên do Man Hồ Tử và Vạn Thiên Minh cầm đầu.

Ngay khi Cực Âm vừa hiện thân liền đưa mắt nhìn khắp nơi tìm kiếm Hàn Lập nhưng lại không thấy bóng dáng của hắn, trong lòng có chút thất vọng nhưng ngoài mặt thì vẫn như thường. Thậm chí thỉnh thoảng còn thấp giọng nói cười vài câu với nho sinh lão giả.

Tuy nhiên Ôn phu nhân nhìn thoáng qua mọi người rồi lạnh lùng nói:

"Ta muốn đi hái linh dược, sau đó sẽ trở về đình ngọc. Các ngươi muốn tranh đấu gì thì cứ tranh đấu, không nên lôi ta vào cuộc." Nói xong như thế, mỹ phụ liền nhanh chóng hoá thành một đạo ngân quang phá không bay đi.

Chỉ còn lại song phương chính tà nhìn nhau.

Vạn Thiên Minh sau khi liếc đám người ma đạo vài lần, thần sắc ngưng trọng cùng với Thiên Ngộ Tử thấp giọng nói vài câu rồi đồng thời phóng lên không trung, không nói hai lời liền hợp lại thành một đạo hào quang ba màu bay theo một phương hướng nhất định.

Chỉ còn lại mấy lão quái ma đạo, không nhịn được trừng mắt nhìn nhau, không biết nên đuổi theo đối phương hay không, vì vậy bộ dáng có chút chần chờ, luống cuống.

Những không đợi bọn hắn phản ứng, mấy bóng người chính đạo sớm đã không thấy tung tích.

Cực Âm tổ sư thấy vậy, dị quang trong mắt lóe lên, ho khan một tiếng rồi mỉm cười nói:

"Thanh huynh, Man huynh! Tại hạ cũng muốn đi hái vài loại linh dược để trở về luyện đan, vì vậy xin phép cáo từ trước, chúng ta sẽ gặp nhau ở trước hạp cốc."

Nói xong như thế. Cực Âm tổ sư vung ống tay áo lên, một luồng hắc vụ to lớn thoát ra đem thân hình của Ô Sửu ở bên cạnh bao phủ vào trong. Gió lạnh nổi lên, sau đó hai người liền biến mất vô ảnh vô tung.

Man Hồ Tử thấy cảnh này, thần sắc khẽ biến, vẻ mặt có chút âm hàn.

Còn lão giả áo xanh kia cũng nhướng mày lên, lộ xuất vẻ mặt ưu tư.

"Tên gia hỏa Cực Âm này chạy thật nhanh! Xem ra độn thuật của hắn ngày càng tinh diệu. Thanh đạo hữu, nếu như không có việc gì thì cùng ta đi hái Thọ Nguyên Quả đi. Nếu có ngươi trợ giúp một tay thì việc đối phó với ma núi thủ hộ linh thụ sẽ nắm chắc hơn vài phần. Sau khi xong sẽ chia cho ngươi một phần. Niên kỷ của ngươi không còn nhỏ nữa, nếu có loại quả này thì tuổi thọ sẽ tăng lên không ít đó." Man Hồ Tử quay mặt nói với nho sinh lão giả đang cúi đầu suy nghĩ.

Nho sinh lão giả, Thanh Dịch cư sĩ nghe xong liền ngẩn ra. Nhưng hai mắt chớp động vài lần, lộ xuất một tia xấu hổ đáp lời:

"Man huynh, thật sự xin lỗi! Thanh mỗ cũng có chuyện quan trọng trong người, vì vậy không thể bồi tiếp Man huynh một chuyến. Chúng ta gặp nhau ở trước cốc khẩu vậy!"

Nói xong lão giả chắp tay chào rồi bay đi, còn sắc mặt Man Hồ Tử lúc này lại phát xanh có chút đáng sợ.

"Hừ! Tưởng rằng bổn đảo chủ phải có các ngươi hỗ trợ thì mới có thể lấy đượcThọ Nguyên Quả sao? Chờ khi vào tới nội điện ta sẽ

cho các ngươi sáng mắt ra!" Man Hồ Tử thấp giọng thì thào tự nói một mình, rồi sau đó dậm chân, người liền bay lên không trung, tiếp theo hoàng quang lóe lên vài cái, biến mất vô ảnh vô tung.

Lúc này, Hàn Lập bay theo sau đoàn mây mù do Huyền Cốt hóa thành, sau khi đi được hơn hai thời thần thì dưới chân không còn là đại thảo nguyên cực kỳ bằng phẳng nữa mà là một dãy núi uốn lượn, dài ngàn dặm.

Núi non trùng điệp nối tiếp nhau, cực kỳ hùng vĩ.

"Địa phương mà ngươi nói có còn xa không? Ta hoài nghi nếu bay thêm nữa thì sẽ đến đoạn cuối của không gian này mất!" Hàn Lập được bao bọc bởi một đoàn kiếm quang màu xanh, có chút không kiên nhẫn cất tiếng hỏi một câu.

Phía trước từ trong đám mây tuyền ra một tiếng cười lạnh, tiếp theo Huyền Cốt không hề khách khí trả lời:

"Ngươi cho rằng loại linh vật như Cửu Khúc Linh Sâm sẽ ở nơi dễ dàng tìm được hay sao? Nếu dễ như thế thì không đến lượt ngươi đâu. Tiểu tử, nhà ngươi muốn có miếng ngon thì phải chịu nhẫn nại một chút mới được."

Nghe lời nói có nửa phần giáo huấn của đối phương, hàn mang trong mắt Hàn Lập chợt lóe nhưng hắn cũng không nói gì thêm.

Dù sao với tuổi tác và lịch duyệt của Huyền Cốt thì lão đích xác đủ tư cách dùng loại khẩu khí này để lên lớp hắn.

Trong lòng hắn tuy có chút không thoải mái nhưng cũng chẳng hé miệng nói gì.

Nhưng vẫn cứ như vậy bay đi thêm một hồi lâu nữa mà chưa thấy có dấu hiệu sắp đến, ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng Hàn Lập trở nên bất an, đối với lão quái Huyền Cốt tăng thêm vài phần chú ý, sợ đối phương xuất kỳ bất ý ám toán mình.

Đồng minh kiểu bọn họ không thể tin tưởng nhau được!

Từ đầu Hàn Lập cũng không tin lần trước đối phương đến phiến không gian này lại vô duyên vô cớ bay xa như vậy.

Bởi vì bình thường muốn tìm được linh dược thì phải bay đến các dãy núi có linh khí sung túc mới đúng, trong số chúng có vài ngọn núi cho dù Hàn Lập phi hành trên không trung nhưng cũng cảm ứng rõ ràng linh khí ba động cực kỳ dày đặc.

Linh thảo do chúng dưỡng dục chắc chắn là những thứ cực kỳ trân quý.

Mà đối phương lúc trước vì sao cứ xem như không thấy, trực tiếp bay qua nên càng lúc càng làm cho Hàn Lập thêm hoài nghi.

Không biết là nhìn thấy được vẻ hoài nghi đó hay là do hắn im lặng khiến cho Huyền Cốt cảm nhận được sự không ổn, cho nên từ phía trước truyền đến âm thanh của lão quái.

"Ta đã từng tới phiến không gian này hai lần. Ngay lần đầu tiên ta đã may mắn phát hiện được Cửu Khúc Linh Sâm do lúc đó ta đang đuổi theo một con Linh Cầm Thử Hổ bay một mạch rất xa. Nếu không cũng chẳng có cơ duyên gặp được nó. Dù sao theo giá trị trân quý mà nói, Cửu Khúc Linh Sâm cơ hồ là một loại tiên gia bảo vật, nói cái gì cũng sẽ không xuất hiện tại nơi đây. Theo ta phỏng đoán thì dưới sự phong bế của không gian và linh khí dày đặc bao nhiêu năm, thiên địa tạo hóa xảo hợp mới tự động sinh ra một cây. Căn bản không ở trong dự liệu lúc trước của cổ tu sĩ. Hắc hắc, hôm nay lại tiện nghi cho tiểu tử ngươi!" Trong câu cuối của Huyền Cốt mang theo một phần ý tứ hâm mộ cùng tiếc hận.

"Như vậy sao?!"

Hàn Lập nghe xong, mặc dù vẫn còn bán tín bán nghi, tuy không có buông lỏng cảnh giác nhưng tóm lại cũng an tâm hơn một chút.

Hai người một trước một sau bay thêm một đoạn thời gian dài nữa thì đoàn mây mù phía trước bỗng nhiên ngừng lại, lơ lửng ở trong không trung không nhúc nhích.

"Tới rồi, chính là nơi này nhưng đừng loạn động đi xuống. Lực cảm ứng của Cửu Khúc Linh Sâm này rất lớn, chỉ cần tình hình có chút dị thường, nó sẽ chui vào đã núi không hiện thân nữa. Phải xem xét cẩn thận rồi hạ thủ mới là thượng sách. Nếu không sẽ trắng tay quay về đó." Huyền Cốt thượng nhận nhìn xuống phía dưới, ánh mắt chớp động không ngừng, không nhanh không chậm mở miệng nói.

"Tiền bối không tìm sai chỗ chứ? Nơi này là địa phương có linh vật hay sao?" Hàn Lập đảo mắt nhìn qua một lần, không khỏi lộ ra một tia cổ quái hỏi.

Ngay phía dưới hai người chỉ là một tòa núi đá nhỏ bình thường, không những không có lấy một cành cây ngọn cỏ, mà linh khí cũng ít đến đáng thương, so với những ngọn núi lớn gần đó thì thực sự kém rất xa.

Hàn Lập khó có thể tin ngọn núi này là nơi có Cửu Khúc Linh Sâm.

"Hắc hắc, tiểu tử ngươi kinh ngạc không ít phải không! Trước khi chưa nhìn thấy Cửu Khúc Linh Sâm ta cũng như thế nhưng chính xác nó tiềm phục ở đây." Đám mây mù từ từ tiêu tán, lộ ra thân hình của Huyền Cốt thượng nhân, cười mà không cười nói với Hàn Lập.

Nếu đối phương đã khẳng định như thế thì Hàn Lập cũng không nói thêm gì nữa, cặp mắt vẫn chú ý đến cử động tiếp theo của đối phương.

Huyền Cốt thượng nhân thì không hề để ý gì tới Hàn Lập mà nhìn chăm chú xuống phía dưới, hai mắt đột nhiên bắn ra huyết mang dài khoảng một tấc, khiến cho Hàn Lập nhìn thấy trong lòng thất kinh.

------oOo------

Chương 449: Ám kế

Nguồn: EbookTruyen.Net

Huyết mang màu đỏ khủng bố trong đôi mắt của Huyền Cốt thượng nhân lóe lên vài lần rồi dần dần biến mất.

"Không sai đúng rồi, Cửu Khúc Linh Sâm chính xác vẫn còn ở đây, mặc dù linh khí lưu lại trên mặt núi đá lúc có lúc không." Sau khi hai mắt của Huyền Cốt khôi phục lại bình thường, lạnh lùng nói.

Nghe được lời này của lão quái khiến cho Hàn Lập chấn động trong lòng. Hắn liền đem linh lực chuyển đến mắt rồi ngưng thần nhìn xuống dưới.

Nhưng kết quả thật thất vọng, bởi vì hắn không phát hiện ra trên núi đá có gì đặc thù cả.

Huyền Cốt thượng nhân thấy thanh mang trong mắt của Hàn Lập ẩn hiện, liền biết hắn đang làm gì, bèn cười một cách khinh thường rồi nhàn nhạt nói:

"Ngươi không nên vọng tưởng có thể nhìn ra linh khí của Cửu Khúc Linh Sâm. Muốn làm vậy cần phải có thần thức cường đại, tối thiểu phải đạt tới Nguyên Anh kỳ thì mới có năng lực đó. Còn ta tuy chuyển qua tu luyện quỷ đạo nhưng thần thức cường đại lúc trước vẫn không bị tổn hại điểm nào."

Trong lời nói của Huyền Cốt lờ mờ có ý tứ châm chọc.

Hàn Lập trên mặt không có gì thay đổi, cũng may nhờ sự nhắc nhở vô tình của lão quái nên hắn liền từ từ vận dụng Đại Diễn quyết trong cơ thể.

Chỉ chốc lát sau, Hàn Lập liền vui vẻ, mừng thầm trong bụng.

Bởi vì hắn cũng đã phát hiện ra ở ngọn núi đá nhỏ phía dưới, nhìn thấy từng tia linh khí màu xanh, phân bố cực kỳ lộn xộn và còn vô cùng mờ nhạt.

"May mắn là trước khi tới đây, ta sớm đã chuẩn bị biện pháp truy bắt Cửu Khúc Linh Sâm. Vì thế một ít thứ đặc thù đã được ta chuyển bị khi đi ngang qua một tiểu đảo. Hiện tại trước hết cần phải bố trí cạm bẫy để cho nó tự mình tiến vào mới có thể dễ dàng tóm lấy." Huyền Cốt thực không biết Hàn Lập có thể nhìn ra được linh khí, sau khi liếc qua ngọn núi đá bên dưới liền nhàn nhạt nói.

Tiếp theo hắn liền đưa tay vào túi trữ vật lấy ra một vật màu vàng óng ánh cầm ở tay.

"Đây là?" Hàn Lập có chút ngạc nhiên, liếc mắt xem xét một cái.

Đây là một quả Kim Ti cầu to bằng quả trứng gà, tản ra hào quang nhàn nhạt, tựa hồ đã trải qua luyện chế đặc thù.

Thấy Hàn Lập còn nghi hoặc nhìn. Huyền Cốt thượng nhân cười lạnh một tiếng, rồi lấy năm ngón tay chụp lấy quả cầu, hắc quang chợt loé lên.

Một đạo kim ti (tơ vàng) từ quả cầu phun ra, càng lúc càng dài, nhanh chóng đan xen vào nhau, kết thành một cái Kim Ti võng xinh đẹp, chỉ có kích thước khoảng bàn tay nhưng cực kỳ đặc biệt, lấp lóe hào quang.

"Cửu Khúc Linh Sâm chỉ có đồ vật thuần kim thì mới có khả năng bắt giữ. Còn bất kỳ pháp bảo hay đồ vật khác, nó đều có thể độn tẩu thoát ra. Ngươi hãy cầm Kim Ti cầu này chuẩn bị cho tốt." Huyền Cốt nhìn chằm chằm Hàn Lập, trịnh trọng dặn dò.

Nghe Huyền Cốt nói xong, hai hàng lông mày của Hàn Lập nhướn lên, tự đánh giá một chút, rồi lặng lẽ phất tay về phía Kim Ti võng.

"Sưu" một tiếng, Kim Ti võng liền tự động bay tới trên tay Hàn Lập, hắn không thèm nhìn, bỏ ngay vào túi trữ vật.

Huyền Cốt thượng nhân thấy vậy liền mỉm cười. Bàn tay lật lại liền có bốn cây cờ nhỏ màu vàng đất xuất hiện.

Mấy cây cờ nhỏ này trên mình phủ đầy phù văn, hào quang lờ mờ chớp động.

"Di!" với những hiểu biết hiện tại của Hàn Lập về trận pháp, vừa thấy những cây cờ nhỏ đó, đầu tiên là kinh hãi, sau đó lộ ra vẻ trầm ngâm, cuối cùng là thần sắc khó tin.

"Sao? Hàn lão đệ cũng biết những cây cờ nhỏ này?" Huyền Cốt thấy Hàn Lập mặt lộ vẻ khác thường, không khỏi có chút ngoài ý muốn.

Hàn Lập không trả lời ngay mà đưa mắt nhìn chăm chú mấy cây cờ nhỏ thêm một chút rồi mới ngẩng đầu nghiêm nghị nói:

"Cái này chẵng lẻ là những khí cụ dùng để bày Tứ Tượng Huyền Vũ trận? Ngoại trừ loại cổ trận pháp này ra, vãn bối thật không nghĩ ra loại khác nữa, chỉ bốn cây cờ nhỏ nhưng có thể tạo thành một cái đại trậnThổ thuộc tính."

"Thật không nghĩ tới, ngươi còn tinh thông cả trận pháp nữa, xem ra tìm ngươi trợ thủ dường như đã tìm đúng đối tượng. Không sai, đây chính là trận Tứ Tượng Huyền Vũ trận do ta nửa đường luyện chế, mà cũng chỉ có loại trận pháp mới có thể biến tất cả mọi thứ đất, đá trong vòng phương viên vài chục trượng thành thứ cứng rắn như sắt, mới có thể vây khốn được Cửu Khúc Linh Sâm. Nếu ngươi hiểu trận pháp vậy ta sẽ giao cho ngươi bố trí nó, còn ta phải đi dò xét tung tích cụ thể của Linh Sâm." Huyền Cốt trên mặt có chút kinh ngạc nhưng liền khôi phục lại như lúc ban đầu nói.

Sau đó hắn liền đem bốn cây cờ nhỏ giao ra cho Hàn Lập mà không chút do dự nào cả. Còn mình thì biến thành một đoàn âm vân (mây mù), vô thanh vô tức bay về phía ngọn núi nhỏ.

Hàn Lập nhìn trận kỳ trên tay, lại liếc nhìn bóng lưng của lão ma, trong mắt hiện lên một tia cổ quái. Nhưng sau khi liếm liếm môi liền cười lạnh một tiếng, hạ xuống phía dưới.

Còn lúc này từ trong người Huyền Cốt lại truyền đến một âm thanh hùng hậu của một nam tử.

"Huyền Cốt, ngươi đem trận kỳ giao cho hắn là có ý tứ gì? Ta cũng nhìn không ra mối quan hệ của hai người các ngươi tốt đến mức đó. Chẳng lẽ ngươi đã có quỷ kế gì khác sao?" Người này tựa hồ rất là hiểu rõ Huyền Cốt thượng nhân nói.

"Ý tứ gì cơ chứ? Ta giao chúng cho hắn để tự mình hắn bố trí, khi đó hắn mới yên tâm nhập trận bắt giữ linh sâm, còn ta thì nhân cơ hội này sẽ xuất thủ." Huyền Cốt bỗng nhiên âm trầm nói với thanh âm vô cùng lạnh lẽo.

"Bây giờ tiêu diệt hắn sao? Ta không có nghe lầm đấy chứ? Ta cứ nghĩ tối thiểu cũng phải chờ tới lúc sau khi diệt được Cực Âm rồi chúng ta mới ra tay với hắn chứ?" Âm thanh nọ kinh ngạc thốt lên.

"Không được, tên tiểu tử họ Hàn này quá xảo trá. Thời gian càng dài, ta càng sợ đêm dài lắm mộng, hơn nữa hắn chắc chắc có chủ ý riêng của mình, ta cũng không thể nắm chắc là có thể khống chế được. Vạn nhất hắn đột nhiên bán đứng ta cho tên nghịch đồ Cực Âm, vậy thì gay to. Mặc dù khả năng xảy ra rất thấp nhưng ta, Huyền Cốt quyết không mạo hiểm thêm lần nữa. Dù sao đã ăn phải quả đắng một lần, ta sẽ không bao giờ nhẹ dạ cả tin bất kỳ kẻ nào…" Huyền Cốt lãnh khốc nói.

"Vậy là ngay từ đầu ngươi đã không muốn đem Cửu Khúc Linh Sâm giao cho hắn đúng không?" Giọng của gã nam tử lại dương dương nói tiếp.

"Không sai! Ta đã bỏ ra rất nhiều công sức để chuẩn bị thì không thể nào cam tâm giao cho kẻ khác. Cho dù Linh Sâm đó không trợ giúp tu vi của ta tăng tiến nhưng chỉ cần có vật ấy trong tay, ta có thể dùng nó đổi lấy thứ hữu dụng từ người khác. Hơn nữa, hắn lại có được Kim Lôi Trúc pháp bảo, trước sau gì cũng là đại địch của những người theo chuyên tu quỷ đạo như chúng ta. Tốt nhất là nên sớm tiêu diệt. Đồng thời ngươi cảm thấy thân thể tiểu tử họ Hàn này như thế nào?" Thần sắc Huyền Cốt âm lệ nói, nhưng câu cuối lại chuyển qua chủ đề khác, đột nhiên hỏi nam tử kia một

câu.

Điều này liền làm cho nam tử đó cả kinh, nhưng lập tức trở nên hưng phấn.

"Ngươi muốn giúp ta đoạt xá thân thể của hắn?! Việc này thực quá tốt. Nhưng còn tên Cực Âm thì ngươi tính thế nào? Ngươi không định đối phó với hắn nữa sao?" Nam tử có chút chần chờ hỏi.

"Huyền Âm đại pháp của Cực Âm là do chính ta truyền thụ nên trong công pháp sớm đã lưu lại một ít sơ hở để có thể đưa hắn vào chỗ chết. Đến lúc đó chỉ cần ta và ngươi trong thân thể mới liên thủ là đủ để tiêu diệt hắn." Huyền Cốt hết sức tự tin nói ra.

"Thì ra là như thế! Tuy nhiên ngay từ đầu ngươi đã muốn tiêu diệt Hàn tiểu tử kia, nếu vậy vì sao ngươi vẫn cố ý tìm hắn liên thủ? Ngươi đúng thật là một lão hồ ly!" Nam tử đối với tâm cơ của Huyền Cốt cực kỳ bội phục.

"Hừ, ngươi đánh giá ta quá cao rồi đó! Trước khi gặp ngươi, ta thật sự muốn liên thủ với hắn để đối phó Cực Âm. Mặc dù ta nắm được những yếu điểm của công pháp mà tên nghịch đồ của sử dụng, tuy vậy có thêm người trợ giúp thì thêm phần chắc chắn. Nhưng hôm nay gặp được một người quen cũ như ngươi đây, tự nhiên ta không còn cần hắn nữa. Vì thế tốt nhất là nên đem hắn tiêu diệt sớm hơn một chút để trừ hậu hoạn về sau." Huyền Cốt không thèm để ý nói.

"Ngươi đóng kịch cũng thật là hay! Khi còn ở ngọc đỉnh ngươi tỏ vẻ lo lắng làm cho ta tưởng là ngươi thật sự đang rất cần hắn trợ giúp, không ngờ được đã sớm có ý định động thủ giết người." Nam tử thở dài một hơi, trong lời nói có chút ý tứ phức tạp.

"Hừ! Lúc ấy ta lo lắng là sự thật. Tuy nhiên không phải là sợ hắn không thể giúp ta phục thù mà sợ mấy thanh phi kiếm Kim Lôi trúc của hắn rơi vào tay kẻ khác, đều vẫn tồn tại bất lợi lớn đối với những người chuyên tu quỷ đạo như chúng ta." Huyền Cốt hừ lạnh một tiếng.

"Nếu đã biết hắn có pháp bảo luyện từ Kim Lôi Trúc mà ngươi còn dám khinh cử vọng động như thế này sao? Chẳng lẽ ngươi đã dám nắm chắc phần thắng?" Nam tử trầm mặc một chút rồi quan tâm hỏi vì việc này có liên đến chính bản thân mình nên hắn cần hỏi rõ ràng một tí.

Lúc này, Huyền Cốt thượng nhân đã tới gần ngọn núi, không ngừng bay quanh dò xét

"Nguyên bản lúc đầu ta muốn chính là để hắn dùng Kim Ti võng tiến vào Tứ Tượng Huyền Vũ trận bắt Cửu Khúc Linh Sâm, sau khi thành công liền lợi dụng trận đó vây khốn tên Hàn Lập này luôn. Nhưng ta lại không ngờ hắn lại biết chút ít về trận pháp. Khi đó ta liền đem trận kỳ giao cho đối phương. Cứ như vậy kế hoạch càng thêm hoàn hảo." Huyền Cốt lộ ra vẻ tươi cười cực kỳ quỷ dị, đầy thâm ý nói.

"Chẳng lẽ ngươi đã động tay động chân lên trận kỳ đó rồi sao?" Nam tử dường như hiểu ra liền hỏi.

"Hắc hắc! Việc này đến lúc đó rồi ngươi sẽ biết. Trước tiên phải tìm ra Cửu Khúc Linh Sâm đã, nếu không tên tiểu tử đó chắc chắn sẽ rút lui." Huyền Cốt lảng tránh, nói qua chủ đề khác.

Nghe vậy nam tử kia hừ nhẹ một tiếng, bộ dáng có chút mất hứng.

"Phải nói lại rằng công pháp quỷ tu của ta trước đây là do ngươi truyền thụ, chủ yếu là để tìm kiếm Cửu Khúc Linh Sâm. Nhưng không ngờ sau khi bị tên nghịch đồ Cực Âm phản bội, nó lại cứu mạng ta!" Hàn quang trong mắt Huyền Cốt chợt lóe nói.

"Cũng chẳng tính là truyền thụ gì cả, chỉ do lúc đó cần đến mà thôi." Nam tử có chút cảm khái nói

------oOo------

Chương 450: Hiện hình

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Được rồi, đừng nói những lời thừa nữa. Giờ thì ngươi giúp ta đi bắt Cửu Khúc Linh Sâm trước, sau đó giết tên tiểu tử kia để ngươi có nhục thân." Thanh âm của Huyền Cốt lạnh lùng, ngắt lời nói.

"Không thành vấn đề! Bằng vào hai người chúng ta dùng Sưu Linh đại pháp tìm kiếm Linh Sâm thực dễ như trở bàn tay!" Nam tử khinh thường trả lời.

"Vậy bắt đầu thôi!" Nói xong như thế, sắc mặt Huyền Cốt trầm xuống, tay áo phất xuống.

Hai đạo hắc khí từ trong ống tay áo bắn thẳng ra, sau khi tiếp xúc liền chui vào trong lòng đất, vô ảnh vô tung.

Cùng lúc đó, dưới chân Huyền Cốt liền xuất hiện một đạo lục quang, nhanh chóng bay ra rồi biến mất.

Còn bản thân của Huyền Cốt thì bay lơ lửng ở trên không, hai mắt nhắm lại, thân hình không nhúc nhích. Còn lúc này trên mặt đất, trên tay Hàn Lập đang cầm một cây cờ nhỏ màu vàng, thần sắc tuy bình thường nhưng ánh mắt lấp loé không chừng, dường như đang suy nghĩ việc gì đó, lộ ra vẻ chần chờ.

Đột nhiên hắn giương tay lên, một đạo hoàng quang bay ra, cây cờ nhỏ trong tay cắm chặt vào mặt đất.

"Mặc dù nhìn không ra trận kỳ có cái gì không ổn nhưng ngươi thực sự nghĩ ta không đề phòng sao?" Hàn Lập lẩm bẩm một mình, khóe miệng khẽ nhếch lên cười lạnh.

Sau đó từ trong túi trữ vật hắn lấy ra hơn mười cây cờ nhỏ màu vàng tương tự, tản ra linh khí thổ thuộc tính cực kỳ nồng đậm.

Nhìn thấy những cây cờ nhỏ lấp lánh hào quang này, thần sắc Hàn Lập thoáng lộ ra một tia quỷ dị, đột nhiên mở hai mắt ra.

Cùng lúc này, ở chỗ của Huyền Cốt có hai đạo hắc khí cùng một đao lục quang chui ra khỏi mắt đất và phi về bên trong cơ thể lão quái.

"Tìm được rồi. Không ngờ Cửu Khúc Linh Sâm trốn quá kỹ. Nó giấu bản thể của mình trong hốc đá. Nếu không xem xét cẩn thận sợ rằng cũng không phát hiện được nó." Âm thanh hùng hậu có chút đắc ý của nam tử vang lên trong đầu Huyền Cốt.

"Tốt, tìm được là hay rồi! Giờ ta đi xem tên tiểu tử đó bày trận đàng hoàng và đi vào hay chưa, còn ngươi phải cẩn thận một chút không nên tùy tiện hiện thân kẻo đối phương phát hiện ra." Huyền Cốt cẩn thận dặn dò.

"Yên tâm đi. Hoá Hình Chi Thuật mà ta sử dụng chỉ với thần thức của tu sĩ Nguyên Anh kỳ mới có khả năng phát hiện ra, nếu không thì không ai phát hiện được.Nhưng nếu ngươi không có khả năng chế trụ được đối phương, đừng hi vọng ta sẽ xuất thủ trợ giúp vì Kim Lôi Trúc pháp bảo chính là khắc tinh của lệ hồn không có hình thể như ta. Ta thật không muốn bị Ích Tà Thần Lôi khiến cho thần hồn bị tiêu diệt." Nam tử nói toạc ra những lời khó nghe.

"Hừ! Đối phó với một tên tiểu bối Kết Đan sơ kỳ, ta còn cần ngươi hỗ trợ hay sao? Ta phải nắm chắc mười phần thì mới động thủ, hơn nữa ngươi không cần phải sợ Ích Tà Thần Lôi đâu vì mấy ngày trước khi ta đánh nhau với hắn, mấy thanh kiếm kia vừa mới sử dụng không lâu, cho dù trong pháp bảo còn tồn dư thần lôi thì phỏng chừng khi đi qua quỷ vụ đã hết rồi mới đúng, nên phi kiếm kia hiện tại không đủ gây uy hiếp. Ngược lại ngày trước gặp hắn, ta thấy tên tiểu tử đó phóng ra một đám kỳ trùng khiến cho ta cố kỵ. Với lịch duyệt của mình mà vẫn không biết cụ thể là loại gì nên ta có chút kỳ quái, có lẽ so với bọn kỳ trùng bình thường lợi hại hơn một ít!" Huyền Cốt nhàn nhạt nói.

"Ồ, nếu không có Ích Tà Thần Lôi thì người này chẳng có uy hiếp gì cả, đến lúc đó ta sẽ tuỳ theo tình huống thực tế mà xem xét có nên ra tay hay không." Khẩu khí nam tử trở nên nhẹ nhàng hơn.

Huyền Cốt nghe xong, khóe miệng khẽ nhếch, rồi cũng không nói thêm gì nữa.

Mặc dù hắn nắm giữ một tia bổn mạng tinh phách của đối phương nhưng cũng biết rõ rằng bằng vào việc đó vẫn hoàn toàn không khống chế được.

Đối phương đã chuyên tu quỷ đạo nhiều năm, nên thủ đoạn liên quan đến việc khống chế các loại hồn phách tự nhiên cao hơn hắn. Nói không chừng đối phương nhiều lắm là tổn thương nguyên khí để thoát khỏi sự khống chế.

Vì vậy hắn cũng không muốn quá phận, bức ép đối phương.

Huyền Cốt nhìn chung quanh dò xét một cái rồi hóa thành một đoàn mây mù, bay lại chỗ Hàn Lập.

Khi thấy Hàn Lập rồi, hắn liền hạ người, đáp xuống bên cạnh.

Khu vực này mặc dù bằng phẳng nhưng có rất nhiều cỏ dại, cộng thêm một số cây to thưa thớt hợp thành một mảnh rừng ở phía sau.

"Bố trí kỹ chưa?" Huyền Cốt vừa xuất hiện trước mặt Hàn Lập liền hỏi.

"Đương nhiên xong rồi! Ở phía bên kia!" Hàn Lập tựa lưng vào một cây đại thụ, thản nhiên đưa tay chỉ về phía sau.

Huyền Cốt ngưng thần nhìn lại, quả nhiên nơi khu rừng nhỏ phía sau có một lượng rất lớn thổ linh khí lăn tăn xuất hiện.

Trong lòng Huyền Cốt ngầm vui mừng.

Tiếp theo hắn lấy từ trong túi trữ vật ra một cái hộp ngọc rồi mở nắp ra.

"Đây là cái gì?"

Hộp ngọc vừa mới mở ra, một mùi cực kỳ hôi thối bay thẳng vào mũi, Hàn Lập vừa ngửi thấy liền đứng bật dậy, lập tức phong bế hô hấp, thần sắc cảnh giác lùi lại phía sau mấy bước, hồ nghi nhìn Huyền Cốt thượng nhân.

"Không cần đa tâm, đây là phân của Xạ Lan Thú. Vật này rất khó ngửi nhưng lại là thứ cực kỳ dụ hoặc đối với Cửu Khúc Linh Sâm, chỉ cần bỏ nó vào trong trận thì chắc chắn hoá thân của Cửu Khúc Linh Sâm thế nào cũng tìm tới. Đến lúc đó chúng ta sẽ ra tay khống chế hoá thân đó, rồi ung dung đào lấy bản thể mà không cần sợ nó trốn mất." Huyền Cốt thượng nhân liếc Hàn Lập một cái, chậm rãi giải thích.

"Phân của Xạ Lan Thú?"

Nghe xong Hàn Lập liền nhìn hộp ngọc trong tay của Huyền Cốt.

Giờ phút này hắn mới nhìn rõ, thì ra đây là một khối vật phẩm màu vàng, to bằng ngón cái, mùi khó ngửi kia đích xác từ nó bốc ra.

Hàn Lập không khỏi ngạc nhiên.

Hắn đương nhiên biết *"Xạ Lan Thú"*. Đó là một loại linh thú kỳ quái mà người tu tiên thường hay nuôi dưỡng. Trên đầu của nó có một cái sừng dài màu đỏ toả ra một mùi hương dễ chịu với tác dụng an thần định tâm nên tu tiên giả rất thích.

Nhưng lại không nghĩ ra phân của nó lại có mùi cực kỳ khó ngửi. Không biết sao mà Cửu Khúc Linh Sâm lại thích được.

Điều này khiến cho Hàn Lập hết chỗ nói.

Tuy vậy nhưng Hàn Lập nhìn thần sắc không chút biểu tình của Huyền Cốt rồi mỉm cười nói:

"Vậy mời tiền bối mang vật này đem bỏ vào trong trận. Ta phải đi xem xem trận kỳ này có gì bất ổn không. Sau đó ta sẽ thủ ở nơi này tìm cách bắt lấy hóa thân, còn bản thể của Cửu Khúc Linh Sâm đành phải phiền tiền bối vậy." Nói xong lời này, Hàn Lập liền

ôm quyền hướng về phía Huyền Cốt, rồi đi thẳng tới mảnh rừng phía sau, không biết sử dụng thủ đoạn gì mà lập tức vô ảnh vô tung.

Huyền Cốt hơi ngẩn người ra!

Nhìn đám rừng cây với thổ linh khí nồng đậm, hắn ngầm nhíu mày.

Nhưng sau khi khóe miệng khẽ nhếch liền giương tay lên.

Một đạo hắc khí biến thành một con quái xà, ngậm cái hộp ngọc bay thẳng vào chỗ trung tâm của mảnh rừng, đặt nó vững vàng trên mặt đất rồi mới quay trở về.

Làm xong việc này nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Hàn Lập ở đâu cả. Điều này khiến cho sắc mặt Huyền Cốt lộ xuất một tia âm lệ.

Nhưng hắn vẫn không nói lời nào bay lên trời.

"Sao vậy? Trận kỳ kia là do ngươi câp, sao giờ lại lo lắng như vậy?" Một giọng hùng hậu của nam tử có chút cười nhạo bỗng vang lên trong đầu của Huyền Cốt.

"Cẩn thận vẫn hơn! Ta trước tiên phải kiểm tra qua pháp trận để xem hắn có thực sự sử dụng trận kỳ mà ta đưa cho hắn hay không rồi mới nói tiếp. Tuy rằng khả năng trên người đối phương xảo hợp có trận kỳ thổ thuộc tính là cực kỳ ít ỏi nhưng ta cũng không muốn mạo hiểm." Huyền Cốt thờ ơ nói.

"Nếu ngươi lúc trước cũng cẩn thận thì sẽ không đến nỗi như vậy. Xem ra việc ăn phải quả đắng thực sự không uổng phí, phải không lão đệ!" Nam tử cười hắc hắc nói.

Huyền Cốt thượng nhân không nghe ra được là hắn đang khen ngợi hay nói móc mình nữa. Việc này khiến cho hắn buồn bực trong lòng, hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý gì nữa đến nam tử kia.

Lát sau Huyền Cốt đã lơ lửng ở không trung, thân hình bất động, năm ngón tay mở ra, trong lòng bàn tay đã có một cây cờ nhỏ màu vàng.

Cây cờ này cực kỳ tinh xảo, tuy có ngắn hơn nhưng giống y đúc những cây cờ mà hắn đưa cho Hàn Lập.

Huyền Cốt trịnh trọng nhìn nó rồi khẽ lay động vài cái.

Cây cờ nhỏ liền xuất hiện một đạo quang mang màu vàng, sau khi bay quanh Huyền Cốt một vòng liền trực tiếp hướng xuống mảnh rừng ở phía dưới.

Thấy như vậy, Huyền Cốt thở phào một hơi, trên mặt lộ xuất một tia độc ác.

Tiếp đó hắn liền thu cây cờ lại, liếc mắt nhìn về phía đại trận, xong rồi bay đến một chỗ nào đó của ngọn núi đá.

Lúc này, Hàn Lập mới từ trong rừng cây xuất hiện.

Nhìn thân ảnh xa xa của Huyền Cốt, hàn quang trong mắt Hàn Lập lóe lên vài lần, sau đó thân hình liền mơ hồ tan biến đi. Còn cái hộp ngọc kia càng ngày càng tỏa ra mùi hôi thối khiến cho Hàn Lập đang ẩn nấp trên một cây đại thụ gần đó nhíu mày, không thể làm gì khác hơn là phải tự phong bế hô hấp.

Thời gian từ từ trôi qua, tinh thần của hắn cũng bắt đầu được đề cao.

Thời gian lưu lại đây thực sự không nhiều, nếu Cửu Khúc Linh Sâm vẫn không xuất hiện thì hắn chỉ còn cách đi về tay không mà thôi.

Đang lúc Hàn Lập suy nghĩ thì thần sắc khẽ biến, thần thức của hắn dường như cảm nhận được cái gì đó không lớn lắm xông vào rừng cây. Điều này làm cho Hàn Lập vừa mừng vừa lo, triệt để yểm trụ khí tức trên người, cặp mắt nhìn chòng chọc chỗ có hộp ngọc.

Hoàng quang chợt lóe lên, trên thảm cỏ phía ngoài đại trận xuất hiện một con thỏ lấm la lấm lét. Toàn thân nó trắng như tuyết, đôi mắt màu đỏ chuyển động không ngừng, chớp động liên hồi, hết nhìn đông lại nhìn tây, bộ dáng cực kỳ nhát gan.

Mặc dù vậy nhưng cái mũi đỏ hồng của nó vẫn hướng về phía cái hộp ngọc ngửi ngửi không ngừng, trên mặt lộ ra một tia say mê giống đúc con người.

Cái mùi hôi thối kia đối với Hàn Lập mà nói thực sự rất khó chịu nhưng đối với con thỏ kia thì lại là một thứ gì đó cực kỳ quyến rũ.

------oOo------

Chương 451: Phiên kiểm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không cần hỏi cũng biết ngay con thỏ trắng kia chính là hoá thân của Cửu Khúc Linh Sâm.

Hàn Lập hưng phấn nhìn chằm chằm nó.

Khi hắn toàn lực sử dụng Đại Diễn Quyết chuyển đến mắt thì thấy rất rõ linh khí nồng đậm, cực kỳ kinh người trên thân của con thỏ.

Thật không hổ là kỳ vật do thiên địa sinh ra.

Hàn Lập cảm khái nhưng không dám buông lỏng chút nào, tay đã sớm bắt pháp quyết, nhìn hóa thân Cửu Khúc Linh Sâm không chớp mắt.

Lúc này bên ngoài cái đại trận, con thỏ trắng vẫn đưa mũi ngửi ngửi liên hồi, hai mắt như hai đốm lửa đảo qua đảo lại mấy lần trên hộp ngọc.

Hiển nhiên nó vẫn chưa hài lòng với việc chỉ đứng một chỗ, bộ dáng như muốn thực hiện điều gì đó.

Thấy con thỏ trắng thông linh như vậy, Hàn Lập càng trở nên cẩn thận, thần sắc ẩn hiện một chút khẩn trương.

Dù sao việc Cửu Khúc Linh Sâm thạo nhất chính là dùng độn thuật trốn chạy, chỉ cần thoáng sơ ý là công sức lúc trước đổ sông đổ bể.

Khi nó quanh pháp trận một vòng, hai lỗ tai to dài không ngừng nghe ngóng, dường như muốn tìm hiểu xem ở phụ cận có gì không ổn, trù trừ không muốn tiến gần.

Hàn Lập có chút lo lắng trong lòng!

Bởi vì nếu hóa thân của Linh Sâm nhận biết đây là cái bẫy thì nó sẽ trốn đi mất. Vì vậy hắn đang do dự không biết có tung Kim Ti võng ra để bắt con thỏ trắng kia không.

Nếu làm thế thì xác suất thành công thực sự quá nhỏ.

Trong lúc Hàn Lập còn đang chần chừ thì bạch quang loé lên, sau khi nhảy nhảy mấy lần, thân hình liền biến mất trong đám cỏ dại.

Hàn Lập đang ở trên cây nhìn thấy cảnh này thì ngây ngốc như gà gỗ.

Nhưng ngay lúc này bỗng nhiên bạch quang trong đám cỏ lại lóe lên, thân hình bạch thỏ trong nháy mắt đã bay đến trước hộp ngọc, cúi đầu ngậm lấy đồ vật ở trong, sau đó không chút do dự quay người muốn chạy.

Mặc dù Hàn Lập bị những hành động của nó làm cho sững sờ nhưng hắn lập tức tỉnh táo, làm sao để cho hóa thân kia chỉ dùng kế mọn mà trốn thoát được.

Lúc này một đạo hoàng quang từ trên cây cao bắn xuống ngay trên con đường mà bạch thỏ muốn chạy trốn, khiến cho nó sợ hãi, xoay mình muốn tìm lộ tuyến khác.

Nhưng mọi sự đã chậm.

Bốn phía bỗng nhiên xuất hiện quang tráo (màn bảo vệ) màu vàng, phong bế chặt chẽ nơi này.

Bạch thỏ đụng vào màn hào quang liền bị bật lại.

Sau khi nó lăn trên mặt đất mấy vòng, liền đứng dậy lắc lắc cái đầu nhỏ vài lần, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hoảng.

Nhưng lập tức bạch quang trên người nó chợt lóe lên, đột nhiên hóa thân là một đạo cầu vòng to bằng nắm tay, lập tức chui vào trong lòng đất bỏ chạy.

Nhưng đạo hào quang chỉ xâm nhập vào trong đất được vài trượng thì bị màn sáng màu vàng ngăn trở.

Lần này nó thật sự kinh hoảng, bay loạn trong quang tráo nhưng vẫn không cách nào thoát thân được. Lúc này một đạo kim quang từ trên cây ụp xuống, bắt lấy hóa thân của Cửu Khúc Linh Sâm.

Sau đó thân hình Hàn Lập lóe lên, xuất hiện trên mặt đất.

Kim quang lập tức bay trở lại tay hắn, đúng là Kim Ti võng mà Huyền Cốt đã đưa cho.

Bạch thỏ ở trong võng hiện nguyên hình, liều mạng giãy giụa, thân hình thoáng chốc to lớn, thoáng chốc nhỏ lại nhưng cũng không ăn thua gì.

Kim Ti võng cũng biến đổi theo, khi lớn khi nhỏ, trói chặt nó ở trong.

Nhìn thấy cảnh này, Hàn Lập vui mừng mỉm cười.

Hắn đưa Kim Ti võng lại gần hơn, quan sát một chút bạch thỏ, rồi không khách khí đem cột vào eo lưng. Sau đó hắn khoanh chân ngồi xuống tại vị trí trung tâm của đại trận, không có ý muốn triệt hạ pháp trận.

Hàn Lập hiện tại đang đợi Huyền Cốt đào lấy bản thể Cửu Khúc Linh Sâm rồi hội họp lại với hắn.

Tuy nhiên lúc này Hàn Lập đã lấy Hoa lam (giỏ trúc) cổ bảo từ trong túi trữ vật ra, đặt ở trước người.

Tiếp theo phóng xuất hai túi linh thú có Phệ Kim trùng, để chúng bay vòng vòng trên đầu của mình, hình thành nên một đám mây màu vàng nhạt cực to, sau đó thần sắc mới bình thường, ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Hàn Lập hi vọng với sự bố trí này có thể khiến cho Huyền Cốt thượng nhân thức thời một chút. Tốt nhất là không nên trở mặt, thành thật đưa Linh Sâm cho hắn. Bởi vì hắn biết rất rõ chỉ cần thực lực của mình biểu hiện không tệ thì minh ước giữa hai người mới có khả năng tiếp tục duy trì.

Đương nhiên nếu đối phương thực sự có sát ý, hắn sẽ không khách khí tiên hạ thủ vi cường.

Mà mặc kệ công dụng thần kỳ trợ giúp ngưng kết Nguyên Anh của Cửu Khúc Linh Sâm có đúng hay không thì hắn vẫn phải thu thập.

Dù sao danh khí của linh vật này thực sự quá lớn, cho dù không có tác dụng như trên nhưng chắc chắn sẽ có tác dụng diệu kỳ khác.

Nghĩ đến đây, Hàn Lập không nhịn được mở mắt ra, xem xét hóa thân bạch thỏ kia.

Kết quả tình hình trước mắt làm hắn ngẩn ngơ.

Bởi vì tinh thần của nó không như lúc nãy, hoàn toàn nằm bẹp xuống, bộ dáng hữu khí vô lực.

Trong lòng Hàn Lập khẽ động, biết bản thể của nó đã bị Huyền Cốt đào lên, nếu không sẽ không thành như vậy.

Lập tức Hàn Lập nhìn chăm chú bầu trời phía trên rừng cây.

Sau thời gian khoảng một bữa cơm, đoàn mây mù do Huyền Cốt thượng nhân biến thành cuối cùng đã bay thẳng đến bên trên pháp trận rồi sau đó mới ngừng lại.

Nhưng lão quái không thu lại pháp thuật, mà lơ lửng trên không trung, không nói gì.

Thần sắc Hàn Lập không chút thay đổi, đứng dậy, giương mắt nhìn đám mây mù, cũng không có ý tứ muốn mở miệng.

Sau hồi lâu âm thanh lạnh lùng của Huyền Cốt mới vang lên.

"Bộ dáng ngươi làm như đang gặp phải cường địch, vậy là có ý tứ

gì?" Lời nói nghe cực kỳ băng hàn.

"Không có ý tứ gì cả, chỉ là tu vi tại hạ thực sự quá thô thiển, rất sợ tiền bối đột nhiên trở mặt hạ độc thủ mà thôi." Hàn Lập bình tĩnh trả lời.

"Hừ! Ngươi không khỏi quá đa tâm đi. Ta nếu như không muốn cho ngươi linh vật, vậy hà tất phải đưa ngươi đến một nơi xa xôi thế này? Đừng quên rằng ta còn cần ngươi xuất thủ trợ giúp đối phó với tên nghịch đồ kia." Dường như Huyền Cốt đang cường hành áp chế nộ khí để giảng giải.

*"Tiền bối không biết có một câu gọi là "*trước khác nay khác*" sao? Khi tiền bối vừa tiến vào Hư Thiên điện, đích xác cần vãn bối hỗ trợ nhưng hiện tại tiền bối đã có trợ thủ khác nên Hàn mỗ không dám chắc chắn tin tưởng."* Hàn quang trong mắt Hàn Lập bắn ra giống như đao sắc kiếm bén, nhìn chòng chọc đối phương.

"Lời này của ngươi là có ý gì?" Thanh âm Huyền Cốt càng trở nên lạnh lẽo, ẩn ẩn lộ xuất vẻ giật mình.

"Tiền bối không cần giả bộ nữ, gọi vị kia ra đi. Vừa rồi hắn hóa hình truy tìm Linh Sâm đã bị tại hạ nhìn thấy rồi. Không cần lấp la lấp ló nữa." Hàn Lập nhíu mày, không kiên nhẫn nói.

Nghe xong lời này, Huyền Cốt liền trở nên im lặng, nhưng không lâu sau trong đám mây mù vang lên thanh âm hùng hậu của nam tử kia.

"Tiểu tử, ngươi làm sao phát hiện được ta? Ta không tin ngươi có khả năng nhìn ra Hóa hình chi thuật." Nam tử không khách khí hỏi.

"Tại hạ không có hứng thú trả lời vấn đề đó. Vãn bối hiện tại chỉ muốn hỏi Huyền Cốt tiền bối một lần nữa là tiền bối muốn cùng đấu đá với tại hạ, dẫn đến kết cục lưỡng bại câu thương để tiện nghi cho tên nghịch đồ Cực Âm kia sao?" Thần sắc Hàn Lập mang một tia trào phúng hỏi.

"Lưỡng bại câu thương?! Ngươi cũng quá tự đại đó! Mặc dù giết

ngươi phải mất chút sức lực nhưng cái giá nho nhỏ ấy, lão phu vẫn có thể xuất ra được." Nói xong lời này, từ trong đám mây mù đột nhiên bắn ra một đạo hoàng quang, công kích lên quang tráo của đại trận.

Vòng bảo hộ đột nhiên biến đổi, từ màu vàng chuyển thành màu đỏ, vị trí trung tâm chợt trở nên cực kỳ nóng, giống như một cái lò nướng vậy.

Hàn Lập thấy cảnh này, thần sắc không thay đổi, chỉ thở dài một tiếng, cánh tay nhấc lên, một đạo pháp quyết màu xanh bắn ra nhập vào quang tráo.

Nhất thời màu vàng, đỏ sau vài lần thay đổi, liền khôi phục lại vẻ ban đầu giống như mộng ảo mà thôi.

"Di! Ngươi đã làm gì trận kỳ của ta?" Âm thanh giật mình trong đám mây truyền ra.

"Động tay động chân? Nếu làm thì cũng là do các hạ làm chứ!" Hàn Lập không có ý tứ muốn hồi đáp.

"Hừ, giỏi lắm! Cái Kim Ti cầu kia của ta ngươi dùng không tệ lắm." Lời nói Huyền Cốt bỗng nhiên thay đổi, trở nên lạnh lùng.

"Cái gì? Chẵng lẽ ngươi…"

Thần sắc Hàn Lập đại biến, nghĩ đến cái gì đó liền rứt Kim Ti võng ném ra xa.

Nhưng thanh âm của Huyền Cốt chưa dứt thì Kim Ti võng liền chợt lóe, màu sắc trở nên đen kịt.

Tiếp theo nó hóa thành một luồng hắc khí cực kỳ nhỏ, nhanh chóng bắn tới thân hình Hàn Lập, đem hắn nhốt vào trong rồi lập tức co lại. Mà con thỏ ở trong võng không cần hỏi cũng biết bị bỏ lại nhưng nó vẫn không động đậy, dường như đã lâm vào trạng thái hôn mê.

Đột nhiên bị vây như thế, cho dù Hàn Lập có trấn định đi nữa thì thần sắc cũng khẽ biến.

"Tiểu tử, tư vị Âm Hồn ti như thế nào? Bây giờ ngươi còn có thể vận dụng được pháp lực sao?!" Lúc này Huyền Cốt đắc ý cười lớn.

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng cả kinh, sắc mặt trở nên tái xanh.

------oOo------

Chương 452: Lôi đình chi kích

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập chỉ cảm thấy pháp lực trong cơ thể mình dường như đông lại, không cách nào sử dụng được. Việc này chắc chắn là do Âm Hồn ti khống chế rồi.

Trong lòng hắn không khỏi hoảng sợ, vội vàng ngưng thần nhìn kỹ nó.

Có rất nhiều tia nhỏ màu đen quấn quanh mình của hắn, nhàn nhạt toả ra âm khí, vừa thấy đã biết nó là một thứ tà vật vô cùng quỷ dị.

Da mặt Hàn Lập co rút lại.

Lúc đầu khi cầm Kim Ti võng, hắn không phải không hoài nghi đối phương đã động thủ cước lên đó, mặc dù đã cẩn thận kiểm tra mấy lần nhưng hắn vẫn không phát hiện ra cái gì khác thường cả.

Trên người hắn cũng chẳng có pháp khí thuần kim nên chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng nó mà thôi.

Còn sau khi dùng Kim Ti võng bắt được Linh Sâm, thì hắn cũng vứt bỏ sự hoài nghi ra khỏi đầu.

Hắn cũng không nghĩ đến việc hôm nay vừa mới trở mặt với lão quái liền bị đối phương dùng vật đó ám toán, ngay cả pháp lực chân nguyên đều không sử dụng được.

Khuôn mặt của Hàn Lập chỉ phát xanh trong chốc lát, rồi lập tức khôi phục lại như bình thường.

Bởi vì hắn biết rõ bên ngoài đã có trận pháp phòng hộ, trong nhất thời đối phương cũng khó mà có biện pháp bắt hắn, cũng đủ thời gian để hắn giở thủ đoạn giải trừ cấm chế.

Nghĩ vậy, Hàn Lập liền cười lạnh một tiếng, đang định kêu đám Phệ Kim Trùng, nhưng lúc này từ phía sau truyền đến một tiếng *"Phốc"*.

Tiếng động này cực nhỏ, nếu thần thức của Hàn Lập không sớm bao phủ toàn đại trận thì sợ rằng hắn đã hoàn toàn không cách nào phát hiện ra việc dị thường này. Râu tóc của Hàn Lập dựng đứng lên, không suy nghĩ thêm mà đột nhiên xoay người một cái, đồng thời trong miệng phát ra một tiếng bén nhọn xé gió, đàn Phệ Kim Trùng với khí thế long trời lở đất từ trên không trung lao xuống.

"Ầm!!!" Một tiếng nổ từ phía sau truyền đến, sắc mặt Hàn Lập liền trở nên trầm trọng.

Chỉ thấy đàn Phệ Kim Trùng phía sau đang ngăn cản một cái bóng người màu xanh biếc quỷ dị, liều mạng tấn công đối phương.

Mặc dù mặt mũi người này mơ hồ nhưng toàn thân tràn đầy quỷ khí, hai tay hóa thành hai con cự mãng (rắn lớn) màu xanh biếc không ngừng huy động đánh đám Phệ Kim Trùng bay dạt qua một bên, khiến cho chúng không thể nào tiến gần tới hắn nửa bước, vì vậy cũng không có cách nào thành công.

Nhưng việc khiến cho Hàn Lập khó tin chính là màn sáng bảo hộ trận pháp vẫn như thường, không hiểu bằng cách nào mà tên quỷ ảnh kia không cần đụng chạm đến cấm chế, vẫn có thể xông vào.

Hàn Lập còn chưa kịp trấn tỉnh lại thì bóng xanh đã mở miệng chửi to.

"Con bà nó, đây là loại quỷ trùng gì mà ngay cả vô hình pháp thể của ta cũng bị cắn nuốt luôn. Thật quá tà môn." Nghe ra thì đúng là âm thanh của gã nam tử lạ mặt lúc trước, bộ dáng hắn đã có chút chật vật.

Hàn Lập lúc này mới chú ý tới. Đám Phệ Kim Trùng khi tấn công tới bóng xanh liền bị hai cách tay cự mãng đẩy bay ra ngoài nhưng trong tích tắc tiếp xúc đó, Phệ Kim Trùng liền cắn nuốt thôn phệ lục quang, chẳng trách đối phương kinh nộ như thế.

Chỉ là vị này vừa mới ở trên đám mây nói chuyện, lúc nào đã tiềm phục đến sau lưng rồi đột nhiên ra tay ám toán mình?

Hàn Lập nghĩ mãi vẫn không ra.

Nhưng vần đề này chỉ thoáng hiện qua trong đầu của hắn rồi biến mất bởi vì hiện tại không phải là thời điểm để suy ngẫm.

Hắn cũng không có ý tứ muốn nói chuyện thêm với đối phương nữa, nên hé miệng hú lên một tiếng bén nhọn.

Lúc này một đám nhỏ Phệ Kim Trùng tách ra bay trở về, trong nháy mắt đã bám xung quanh thân hình Hàn Lập rồi mở to miệng cắn xé hắc khí.

Do pháp lực đã bị không chế nên Hàn Lập chỉ có thể dùng thanh âm để điều động đám Phệ Kim Trùng mà thôi.

Hàn Lập nhất định phải thoát khốn trước khi đối phương tìm được biện pháp ứng phó với Phệ Kim trùng. Dù sao khi đang ở trong quỷ vụ, chúng đã bị một trận quỷ hống khiến cho nguyên khí đại thương, chuyện này hắn vẫn đang còn nhớ như in.

Nếu đối phương cũng làm như thế thì việc này thực sự gay go rồi.

Đúng lúc này, tầng bảo hộ ở bốn phía của trận pháp dường như bị vật gì đó đánh mạnh vào làm cho hoàng quang lóe lên vài cái rồi trận pháp bắt đầu lắc lư, rung chuyển.

Hàn Lập thấy vậy liền lạnh lùng quay đầu liếc nhìn một chút.

Chính là Huyền Cốt từ giữa không trung đang muốn trợ giúp gã nam tử kia nên cũng phát động tấn công.

Từ trong đám âm vân bắn ra từng luồng hắc khí có đường kính khoảng một trượng hung hăng tấn công tới màn hào quang phòng hộ của trận pháp. Mắt thấy cấm chế có thể không chịu được bao lâu nữa.

Hàn quang trong mắt chớp động, Hàn Lập ngoảnh đầu lại, không để ý gì nữa.

Hắn nhìn cái bóng xanh đang bị đám Phệ Kim Trùng bao vây tấn công ở cách mình hơn mười trượng. Môi hắn mím chặt, mặt không chút thay đổi.

Âm Hồn ti trên thân chỉ trong một thời gian ngắn đã bị đám Phệ Kim Trùng liên tục cắn xé, thôn phệ gần phân nửa. Hàn Lập đã cảm giác được chân nguyên pháp lực đang dần hồi phục, không nhịn được lộ ra một tia vui mừng.

Chỉ cần pháp lực khôi phục thì hắn vẫn còn rất nhiều thủ đoạn để thi triển.

Nhưng lúc này cái bóng màu xanh biếc cất lên một tiếng gầm nhẹ, thân hình đột nhiên quay tít như con vụ, hóa thành một cơn lốc xoáy, xông vào đám kỳ trùng để tiến về phía trước thêm vài trượng khiến cho hắn gần Hàn Lập hơn vài phần.

Gần một vạn con Phệ Kim Trùng liền nối đuôi nhau nhào tới, mặc dù phần lớn bị con vụ quay mạnh, văng ra xa nhưng vẫn còn một số bám chặt vào đó làm cho tốc độ của quỷ ảnh càng lúc càng chậm lại.

Những con Phệ Kim Trùng khác thấy vậy, không chút khách khí ùn ùn tiến lên.

Một lát sau, cái bóng xanh đã bị đám Phệ Kim Trùng bao phủ toàn thân, làm cho hắn không còn cách nào chuyển động được nữa. Mắt thấy việc này xảy ra giống như ở trong quỷ vụ khiến cho Hàn Lập mừng rỡ.

Nhưng lập tức Hàn Lập trở nên kinh ngạc!

Mắt thấy quỷ ảnh màu xanh biếc giống như muốn tự sát, trong lòng hắn không có cao hứng mà ngược lại còn cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Sự việc phát sinh tiếp theo càng chứng thực cho dự cảm của hắn.

Lục ảnh bị đám Phệ Kim trùng bám chặt xung quanh, chỉ trong chớp mắt liền bành trướng, căng phồng lên thành một quả cầu to, quang mang trở nên chói mắt.

"Bất hảo!" Hàn Lập thầm kêu một tiếng, muốn gọi đám Phệ Kim Trùng quay về nhưng hắn chưa kịp làm gì thì *"Ầm"* một tiếng, quả cầu nổ tung, phát ra âm thanh đinh tai nhức óc.

Lúc đó liền xuất hiện một cổ khí tức vô cùng âm lãnh, đem tất cả phi trùng bao phủ vào bên trong.

Tiếp theo tại vị trí trung tâm của vụ nổ, nơi phát xuất hào quang chói mắt, một tia sáng màu xanh nhạt đột nhiên bắn ra, trong nháy mắt liền đến trước mặt Hàn Lập vẫn đang bị trói bởi một chút hắc khí còn sót lại.

"Thân thể của ngươi được bổn đại gia tiếp nhận!"

Trong tiếng cười cuồng ngạo, tia sáng màu xanh lóe lên, đột nhiên hóa thành quỷ đầu hung dữ to khoảng vài thước, hung hăng bắn tới.

Huyền Cốt ở trên không trung chứng kiến màn này, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, công kích lập tức ngừng lại, mặc dù vòng bảo hộ chỉ cần đánh thêm vài cú nữa sẽ lập tức bị phá hủy.

Hàn Lập giương mắt nhìn về quỷ đầu đang bay về phía mình, thần sắc cực kỳ băng lãnh.

Khi nó chỉ cách hắn khoảng hơn một trượng thì trong mắt Hàn Lập xuất hiện một tia âm lệ, trên thân đột nhiên bạo phát một cổ sát khí cực kỳ cường đại.

Cổ sát khí này cực kỳ hung mãnh, giống như thực chất vậy, khiến cho quỷ đầu không khỏi rùng mình, phải ngừng lại một chút.

Hàn Lập đột nhiên hé miệng, một đạo điện hồ màu vàng to lớn xuất hiện, chớp mắt liền xuyên qua mặt quỷ ở rất gần, căn bản không thể tránh né được.

Quỷ đầu kêu thảm một tiếng, lập tức hóa thành một đoàn lục khí, điên cuồng gào thét rồi trốn chạy thục mạng.

Nhưng Hàn Lập làm sao có thể để hắn dễ dàng thoát đi như vậy được.

Lúc này điện hồ ào ào tuôn ra, chút hắc khí còn dư trên người trong nháy mắt liền bị hủy diệt không còn một mảnh.

Hàn Lập không chút do dự, thân hình nhoáng lên vài cái, người đã đến phía sau của đoàn lục khí.

Tiếp theo sắc mặt hắn không đổi, tay phải nhanh chóng chụp về phía trước.

Trên năm ngón tay liền xuất hiện điện hồ màu vàng nhạt, lục khí lập tức tan thành mây khói. Lúc này trên tay Hàn Lập đã xuất hiện một viên châu màu xanh biếc, lóe lên hào quanh quỉ dị, giống như vật sống vậy.

Hàn Lập chỉ lạnh lùng liếc nhìn một lần, rồi sau đó không chút khách khí bóp lại.

Âm thanh nghiền nát vang lên, viên châu dưới sự công kích của điện hồ đã biến thành bột phấn.

Hàn Lập chẳng kiêng nể gì dùng Ích Tà Thần Lôi vì biết rằng cho dù bóng xanh thuộc cấp bậc Quỷ Vương, nhưng dưới tình huống không có nhục thân, việc giết chết chỉ trong chốc lát.

Nhưng mức độ dễ dàng như thế cũng khiến hắn có chút ngoài ý muốn.

Tuy vậy Hàn Lập lúc này ngẩng đầu lên, nhìn Huyền Cốt đang đứng trên không trung, thần sắc không chút thay đổi nói:

"Đem Cửu Khúc Linh Sâm giao cho ta, ta có thể xem như không

có việc gì phát sinh, tiếp tục hợp tác với ngươi. Nếu không, không phải ngươi chết thì là ta vong!

Thanh âm hắn cực kỳ bình tĩnh, nhưng ý tứ trong đó cực kỳ âm hàn, khiến cho thần sắc Huyền Cốt trở nên rất khó coi.

"Tốt! Tốt lắm!" *Huyền Cốt thượng nhân nhìn thẳng Hàn Lập, sau nửa ngày mới mở miệng nói ra mấy chữ như vậy.*

Điều này khiến cho Hàn Lập không khỏi nhíu mày, hai mắt nhìn chằm chằm đối phương.

"Nếu hắn đoạt xá không thành công thì phải trách bổn sự của hắn quá tệ. Ta tự nhiên sẽ hợp tác với kẻ chiến thắng. Cửu Khúc Linh Sâm này người cầm lấy đi!" Đám mây mù bị Huyền Cốt thu lại, thân hình lộ xuất ra.

Tiếp theo tay hắn giương lên, một cái hộp màu vàng từ trên không trung bắn thẳng xuống chỗ đứng của Hàn Lập.

------oOo------

Chương 453: Cực Âm lai tập

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trên mặt của Hàn Lập lúc này không chút có biểu tình nào, tùy ý để cho cái hộp bay tới màn hào quang chạm vào quang tráo, rơi ra phía ngoài trận pháp.

Hắn không có ý hủy bỏ cấm chế.

Hàn Lập chỉ dùng ánh mắt cẩn thận nhìn chằm chằm vào cái hộp mà không nói câu nào.

"Như thế nào, ngươi sợ cái hộp là do Âm Hồn ti biến ảo mà thành sao? Việc này ngươi yên tâm, bây giờ lão quỷ đã chết, ta chỉ có thể cùng ngươi liên thủ mới tiêu diệt được Cực Âm nên sẽ không ra tay với ngươi nữa đâu. Hơn nữa Kim Lôi Trúc pháp bảo trên người ngươi nhiều như vậy, thực ngoài ý liệu của ta. Vì vậy khi đối phó với Huyền Âm Đại Pháp của Cực Âm, nhất định rất là hiệu quả. Cho nên ta sao lại muốn tự chặt đi cánh tay của mình chứ!" Huyền Cốt hai tay chắp sau lưng, nhìn Hàn Lập trong màn hào quang bình tĩnh nói.

Hàn Lập nghe lời này xong nhưng cũng không thèm nhìn lấy Huyền Cốt một lần.

Thật sự mà nói nếu hắn đã có lý do ám toán mình một lần thì không lý do gì lại không ám toán mình thêm lần thứ hai nữa.

Những lời trong miệng Huyền Cốt nói ra nghe rất là hợp đạo lý và êm tai, nhưng tốt nhất là mình vẫn phải cẩn thận.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập liền vươn tay ra, một đạo điện hồ màu vàng cực kỳ bén nhọn bắn ra, đánh trúng nắp hộp.

Liền nghe *"cạch"* một tiếng, một tia quang hoa lửa điện lóe lên, cái hộp lắc lư vài cái, không có chút dị biến nào phát sinh.

Thấy vậy, Hàn Lập liền thở phào một hơi.

Bởi nó nếu do tà vật tạo nên thì chắc chắn không tránh khỏi được một kích của Ích Tà Thần Lôi.

Vì vậy, hắn mới yên tâ, đưa tay vẫy một cái, hộp kia từ trên mặt đất liền phóng về phía hắn.

Cùng lúc đó màn hào quang từ bốn phía trong nháy mắt chợt lóe lên, biến mất rồi phục hồi như nguyên trạng lúc đầu. Cái hộp nhân cơ hội này, đã xuyên qua tầng bảo hộ bay đến trên tay Hàn Lập.

Lúc này Huyền Cốt vẫn ở trong vòng thần thức giám thị của Hàn Lập, thân hình không cử động gì cả. Điều này làm cho hắn an tâm một chút, cúi đầu nhìn cái hộp vàng trên tay.

Nhưng hắn chỉ nhìn nó, hàn quang trong mắt chuyển động, vẫn không mở nắp hộp ra, không biết đang suy nghĩ đến việc gì nữa.

Huyền Cốt ở trên không trung thấy bộ dáng Hàn Lập cẩn thận như thế, chỉ cười lạnh một tiếng. Rồi nhàn nhã nhìn xung quanh mà không có chút ý tứ thúc giục nào cả.

Hàn Lập nhìn hóa thân của Linh Sâm là con thỏ trắng đang nằm trên mặt đất.

Giờ phút này nó nằm trên mặt đất không nhúc nhích, dường như vẫn còn đang bị hôn mê bất tỉnh.

Hàn Lập hơi trầm ngâm, rồi hai ngón tay nhẹ nhàng hướng tới cái hộp bắn ra một đạo kình khí.

Lúc này một đoàn thanh quang tại nắp hộp cùng với hai ngón tay bỗng nhiên phát sáng, rồi nắp hộp liền tự động mở ra, lộ xuất đồ vật ở trong.

Hàn Lập chăm chú nhìn thì thấy nó cũng không lớn lắm.

Cái này dài khoảng nửa thước, toàn thân một màu vàng đất, lớp da bên ngoài khô, nhăn nheo giống như là một khúc rễ cây bình thường vậy, khiến cho Hàn Lập không thể nói gì được.

Nếu có chỗ khác biệt thì chỉ là trên đầu của nó có một đoá hoa nhỏ màu bạc thật đẹp, tỏa ra mùi hương cùng với linh quanh nhàn nhạt, làm cho tinh thần của Hàn Lập không khỏi rung lên.

Trong lúc Hàn Lập còn đang phân vân hồ nghi vật ấy thực sự là Cửu Khúc Linh Sâm hay là một vật nào đó do Huyền Cốt cố tình đem đến để lừa gạt mình, thì lúc này con thỏ trắng đang nằm bất động trên bãi cỏ đột nhiên tung người lên, hóa thành một đoàn bạch quang, nhanh như chớp bay đến *"khúc rễ"* đang nằm trong hộp.

Hàn Lập đầu tiên ngẩn ra nhưng sau đó sắc mặt trở nên vui mừng.

Nếu một khi con thỏ trắng hóa thân của Cửu Khúc Linh Sâm bám chặt lấy vật trong hộp thì rõ ràng nó phải là hàng thật giá thật, điều này khiến cho Hàn Lập yên lòng.

Hàn Lập cũng không thể để cho nó cùng với bản thể của mình hợp lại thành một.

Do đó hắn không khách khí lấy ngón tay bắn ra một đạo kiếm quang màu xanh, kích trúng vào đầu con thỏ trắng, khiến cho nó văng ra xa.

Nhưng con thỏ này thấy bản thể trước mắt, vì vậy vẫn liều mạng phóng tới một lần nữa, bộ dáng không đạt được mục đích thì không chịu bỏ qua.

Việc này làm cho Hàn Lập có chút không kiên nhẫn.

Một đạo quang điện hồ đột nhiên bắn ra, triệt để đánh cho con thỏ rơi xuống mặt đất, da lông bên ngoài bị cháy đen một mảng lớn, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Sau đó, Hàn Lập mới đem con thỏ trắng này đặt vào trong hộp.

Ngay khi hoá thân thỏ trắng tiếp xúc với bản thể của Cửu Khúc Linh Sâm, bạch quang lóe lên, nó tự động nhập vào trong bản thể. Hàn Lập liền đậy nắp hộp lại rồi hạ một cái cấm chế nho nhỏ, phòng ngừa nó chạy trốn.

Làm xong này hết những việc này, Hàn Lập mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Huyền Cốt vẫn không có bộ dáng muốn động thủ, điều này làm cho Hàn Lập càng cảnh giác hơn vài phần.

Vì vậy, hắn liền đem cái hộp bỏ vào túi trữ vật, rồi lên tiếng hỏi:

"Tiền bối đã đem Cửu Khúc Linh Sâm giao cho tại hạ, mà không sợ rằng vãn bối nhân cơ hội này chạy trốn sao?"

Hàn Lập hỏi thăm dò một câu!

"Trốn? Ngươi cho rằng khi có nó thì ngươi có thể sử dụng được sao? Nếu không biết cách luyện chế thì cũng không phát huy được tác dụng đâu!" Huyền Cốt thu hồi ánh mắt đang nhìn chung quanh, chuyển về phía Hàn Lập chậm rãi nói.

Nghe xong lời này, Hàn Lập nhíu mày, định nói cái gì đó.

Huyền Cốt Thượng Nhân cũng không để cho hắn tiếp lời mà cười lạnh nói:.

"Trên người ngươi đã bị Cực Âm động tay động chân rồi, dù cho ngươi có chạy tới chân trời góc biển cũng không thoát khỏi truy tung của hắn. Hay là thức thời hợp tác cùng ta. Nếu không, cho dù ngươi mang theo Linh Sâm trốn ra khỏi Hư Thiên Điện thì sau này… hắc hắc!"

"Động tay động chân?" Hàn Lập thần sắc biến đổi, nhưng liền khôi phục lại như bình thường.

Với thần thức cường đại của mình, Hàn Lập không tin việc mình bị người khác động tay động chân mà hoàn toàn không biết.

Huyền Cốt thấy vậy, tự nhiên đoán được hắn không tin việc mình nói.

Lúc này khóe miệng khẽ nhếnh lên một cái, muốn đưa ra chứng cớ nhưng sắc mặt chợt biến đổi, đột nhiên quay người lại hướng xa xa nhìn tới.

Điều này làm cho Hàn Lập cảm thấy có chút kỳ lạ. Nhưng đồng thời trong lòng cũng cảnh giác hơn, không khỏi thầm đoán lão ma đang muốn làm trò quỷ gì đây.

Ai ngờ Huyền Cốt lập tức xoay người lại, nói một câu làm cho Hàn Lập trở nên lo lắng.

"Cực Âm đang tới đây. Chỉ sợ là tới tìm ngươi. Ngươi tự lo cho tốt đi! Ta trước hết phải ẩn trốn rồi mới nói sau." Lời vừa thoát ra, Huyền Cốt đã hoá thành một đám mây, bỏ chạy mất, trong nháy mắt đã không còn thấy tăm hơi.

Hàn Lập trợn mắt há hốc mồm!

Khi hắn đang hoài nghi những lời Huyền Cốt nói là thật hay giả thì từ phía chân trời ầm ầm truyền tới tiếng quỷ khóc, sau đó là đám mây đen thật lớn chậm rãi từ xa xa bay đến.

Xem phương hướng của nó thì đúng là hướng về phía chỗ Hàn Lập đang đứng.

Trong lòng hắn không khỏi lo sợ!

Đám mây đen này đúng là do thi triển Huyền Âm Đại Pháp tạo nên khí thế kinh người, chắc chắn đến tám chín phần là của Cực Âm tổ sư.

Chẳng lẽ hắn thật sự đã bị Cực Âm ám toán mà không hay biết???

Nếu không thì Cực Âm tổ sư sao lại chạy đến địa phương xa xôi này, lại còn chuẩn xác bay tới phía mình nữa chứ.

Đồng thời, Hàn Lập trong lòng cũng mắng to Huyền Cốt Thượng Nhân.

Không phải là lão quái vật đã nói cùng mình liên thủ đối phó với Cực Âm sao chứ! Giờ đây khi đối phương tới thì hắn lại bỏ chạy trối chết, chỉ để mình hắn lưu lại nơi đây.

Điều này làm cho Hàn Lập vô cùng buồn bực!

Bây giờ mà muốn tránh né cũng không còn kịp nữa. Xem ra chỉ còn cách tuỳ cơ ứng biến mà thôi.

Ngay cả Hàn Lập còn chưa kịp thu hồi trận pháp thì đám mây đen trong nháy mắt đã tới bên trên rừng cây rồi dừng lại.

Lúc này Hàn Lập cũng không còn lựa chọn nào khác, mà đành đứng nhìn chăm chú, trong lòng rất căng thẳng, chẳng nói điều gì.

Hắn nghĩ rằng chắc chắn đối phương sẽ không làm cái việc vừa thấy người liền hạ sát thủ, nhân tiện muốn biết rõ ràng rút cuộc là vì sao mà Cực Âm cứ theo sát chính mình không tha.

Việc này đã khiến hắn suy ngẫm rất lâu nhưng vẫn không có lời giải, khiến cho hắn vô cùng buồn bực!

Nghĩ tới đây, trong lòng của Hàn Lập liền trở lại bình thường, chỉ ngưng thần nhìn đám mây đen trên không trung, chờ đối phương mở miệng trước.

Nhưng Hàn Lập vạn lần cũng không nghĩ tới là từ trong đám mây đen đầu tiên truyền đến là một tiếng hừ lạnh, tiếp theo là một đạo hắc quang đột ngột kích thẳng tới màng hào quang phòng hộ của trận pháp.

Nhất thời hoàng quang chợt lóe, tiếng vỡ tan vang lên, trận pháp căn bản không thể ngăn trở một chút nào, lập tức bị phá hủy.

Đạo hào quanh không bị gì ngăn trở, tiếp tục tấn công về phía Hàn Lập.

Sắc mặt Hàn Lập trơ nên cực kỳ tái nhợt.

Không kịp suy nghĩ, thân hình hắn nhoáng lên vài cái, người đã thoát ra khỏi vị trí ban đâu, xuất hiện ở một chỗ phía sau, cách đó khoảng hơn mười trượng, thần sắc vừa sợ vừa giận.

Hàn Lập không hề chần chừ, vung hai tay lên, mười con khôi lỗi cự viên cao to xuất hiện, ngăn trở trước mặt của hắn, tiếp theo mấy túi linh thú cũng đều được phóng ra. Ánh mắt Hàn Lập cực kỳ băng hàn.

Hắn biết xác suất chiến thắng rất thấp nhưng nếu đối phương thực sự muốn giết hắn thì hắn phải liều mạng một phen.

Hắn tuyệt đối sẽ không bó tay chịu chết.

Đồng thời chân nguyên trong cơ thể cũng đã tập trung lên chín thanh Thanh Trúc Phong Vân kiếm.

------oOo------

Chương 454: Dụ hoặc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dường như nhìn ra được địch ý và sự cảnh giác của Hàn Lập nên đám mây đen trên không trung liền nhanh chóng thu lại, khiến cho ma khí chuyển động cuồn cuộn và mạnh lên.

Hàn Lập trong lòng sợ hãi, suýt nữa nhẫn nhịn không được, định để tất cả cự viên khôi lỗi tấn công thì bên tai nghe được tiếng của Huyền Cốt lạnh như băng truyền đến.

"Tiểu tử, đừng vọng động ra tay. Hắn chỉ thị uy ra oai với ngươi mà thôi, không thực sự động sát cơ đâu. Trước tiên xem tên nghịch đồ này tìm ngươi có mục đích gì rồi mới nói tiếp!"

Lời nói của Huyền Cốt làm Hàn Lập ngẩn ra, lập tức thanh tỉnh trở lại.

Sau khi khống chế được cảm xúc trong lòng, hắn không kiêu không nịnh mở miệng hỏi:

"Cực Âm tiền bối đại giá quang lâm đến đây tìm vãn bối không biết có gì chỉ giáo không?"

Âm thanh của Hàn Lập trầm thấp nhưng rất bình tĩnh.

"Có thể chịu được một kích của lão phu rồi vẫn trấn định như thế, xem ra lá gan của ngươi cũng không nhỏ!" Từ trong đám mây đen trên không trung truyền tới âm thanh của Cực Âm Tổ Sư, nhưng Hàn Lập không biết là hắn đang khen hay đang khinh mình nữa.

"Với thân phận Nguyên Anh kỳ của tiền bối, nếu muốn tiêu diệt vãn bối thì lá gan lớn hay nhỏ cũng đâu có gì khác nhau." Hàn Lập nhíu hai hàng lông mày, thần sắc lập tức trở lại như bình thường trả lời.

Bởi vì hắn biết được Huyền Cốt không có đi xa, mà chỉ ẩn nặc ở gần đây nên cũng thấy an tâm một chút.

Nếu hắn liên thủ với lão ma Huyền Cốt, người rất am hiểu nhược điểm của Huyền Âm đại pháp, thì cũng không phải không thể đánh với đối phương một trận. Nhưng với điều kiện là khi hắn đấu với Cực Âm thì Huyền Cốt xuất thủ hỗ trợ. Tuy nhiên việc này Hàn Lập không có nắm chắc, bởi vậy hắn cũng không muốn chọc giận đối phương.

Lúc này, trên không trung đám mây đen đã thu lại.

Sau vài lần lóe lên, đám mây đen liền tiêu tán, trên không trung xuất hiện ra một vị trung niên nhân và một tên thanh niên thấp bé vô cùng xấu xí, chính là Cực Âm Tổ Sư cùng Ô Sửu.

"Ngươi gọi là Hàn Lập thuộc tán tu trong Thiên Tinh Thành, ta nói không sai chứ?!" Trung niên nhân nhìn Hàn Lập, có chút hứng thú hỏi.

"Không sai, tại hạ chính là Hàn Lập. Xem ra tiền bối đã biết tại hạ rất rõ." Hàn Lập lộ ra một tia cười khổ, có chút bất đắc dĩ nói.

"Không cần lo lắng, ta đến đây không phải để gây ra phiền toái. Cũng không vì việc Diệu Âm Môn trước đây mà trút giận lên ngươi. Còn công kích vừa rồi chỉ là do thấy trận pháp này có chút trở ngại nên mới ra tay phá đi!" Cực Âm Tổ Sư lạnh nhạt cười nói.

"Trở ngại gì chứ, không phải muốn dùng thực lực cường đại để chấn mình ta sao chứ!" Hàn Lập trong lòng biết rõ ràng như vậy, nhưng ngoài miệng vẫn cung kính hỏi:.

"Vậy tiền bối đến đây là…."

Mặc dù hắn biết rõ đối phương đang chờ mình hỏi lại, nhưng Hàn Lập cũng chỉ vuốt vuốt mũi cố ý lấp lửng.

Nhưng sau khi nghe Hàn Lập nói xong câu này, Cực Âm Tổ Sư cười hắc hắc, hai mắt cẩn thận đánh giá Hàn Lập từ trên xuống dưới, khiến cho trong lòng hắn phát lạnh.

"Ngươi biết vật này chứ?" Cực Âm Tổ Sư đột nhiên lật bàn tay một cái liền xuất hiện một đoạn gì đó màu trắng, sắc mặt nghiêm nghị nói.

Tiếp theo không chờ Hàn Lập có thấy rõ hay không, hắn liền ném nó bay thẳng tới chỗ Hàn Lập.

Trên mặt Hàn Lập xuất hiện một tia nghi ngờ, chờ vật ấy bay đến trước người liền vung tay áo lên thu lấy, sau đó cẩn thận đưa ra trước mặt xem xét.

Vật này không lớn, hơn nữa cũng không còn trọn vẹn và đầy đủ. Nhưng Hàn Lập chỉ liếc mắt qua một cái là nhận ra nó ngay.

Đây đúng là một đoạn tơ nhện do Huyết Ngọc Tri Chu phun ra.

Hàn Lập ngẩn ra, trong lòng có chút kỳ quái tự hỏi không biết vì sao mà đối phương lại có thứ này trong tay. Suy nghĩ một chút liền nhớ đến trận chiến với Ẩn Sát môn lúc trước, khi mình đột phá vòng vây thì hình như đã sử dụng Huyết Ngọc Tri Chu để đối phó với yêu thi cản đường, chắc đối phương tìm được nó khi đó.

Đối phương hỏi như thế không biết là có dụng ý gì? Hàn Lập thần sắc khẽ biến, trong đầu xuất hiện các loại suy đoán.

Nhưng chắc chắn đối phương sẽ không cho hắn có nhiều thời gian để suy nghĩ, sau khi trầm ngâm liền thành thực đáp:

"Vãn bối đương nhiên biết, đây là tơ do linh thú của tại hạ phun ra. Có phải tiền bối vì việc này mà tìm đến?"

Lúc này vẻ mặt của Hàn Lập có chút hồ nghi, dường như còn pha thêm chút không tin.

Nhưng trên không trung Cực Âm Tổ Sư vừa nghe xong, trên mặt liền lộ ra vẻ tươi cười.

"Tốt, tốt lắm! Ta lần này đến đây tìm ngươi là muốn nhìn thấy linh thú của ngươi một chút. Ngươi hãy đem nó thả ra để bổn tổ sư

xem thử!" Cực Âm Tổ Sư cực kỳ hưng phấn nói, thanh âm vô cùng ôn hòa.

Nhưng trong lòng Hàn Lập lại càng cảnh giác hơn.

Bởi vì tuy đối phương ẩn giấu rất kỹ, nhưng một tia tham lam lóe lên rồi biến mất trong khi lão quái vật cười, hắn vẫn nhìn ra được.

Hơn nữa đối phương thân là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, lại lộ ra loại thần tình như thế đối với Huyết Ngọc Tri Chu, đối với Hàn Lập mà nói thực sự không phải là một điềm báo tốt.

Trong lòng mặc dù cảm thấy bất an, nhưng là đối mặt với ánh mắt của Cực Âm Tổ Sư, Hàn Lập sau khi do dự một chút, chỉ còn cách mở miệng nói *"Được"* mà thôi.

Cho xem một chút thì một chút đi! Hàn Lập chỉ có thể buồn bực thầm nghĩ.

Tiếp theo hắn khoát tay, nhẹ nhàng vỗ vào túi linh thú.

Một đạo bạch quang từ trong đó bay ra, đáp xuống trước mặt Hàn Lập.

Sau khi quang hoa thu lại, một con nhện to bằng cối xay xuất hiện, hung hăng nhìn xung quanh.

Vừa thấy Huyết Ngọc Tri Chu hiện thân, hai mắt Cực Âm tổ sư như phát hỏa, nhìn chằm chằm không rời, giống như là đang nhìn một kiện bảo vật cực kỳ trân quý vậy, sắc mặt cực kỳ vui mừng.

"Thật tốt quá! Quả nhiên là Huyết Ngọc Tri Chu! Ha ha…"

Một hồi lâu sau đó, Cực Âm Tổ Sư mới đem ánh mắt thu trở về, nhưng lại bỗng nhiên ngửa mặt cười phá lên.

Tiếng cười chấn động không gian, làm cho thần sắc của Hàn Lập không khỏi biến đổi.

Tu vi của tu sĩ Nguyên Anh Kỳ quả nhiên sâu không thể lường!

Hàn Lập lập tức lộ ra vẻ thận trọng, hắn biết tiếp theo đối phương sẽ đi vào vấn đề chính.

Trong khi Hàn Lập còn đang đợi Cực Âm Tổ Sư thì bên tai lại vang lên âm thanh lo âu của Huyền Cốt.

"Ngươi làm thế nào mà có được Huyết Ngọc Tri Chu? Đã có vật ấy, vì sao ngay từ đầu không nói cho ta biết?" Lúc này trong âm thanh của Huyền Cốt tràn đầy ý tứ hối hận và kinh sợ.

"Ta có vật này vì sao phải nói cho ngươi biết?!" Hàn Lập vừa nghe nói thế trong lòng liền bực bội.

Nhưng hắn liền lập tức bình tĩnh lại. Nếu như ngay cả Huyền Cốt cũng xem trọng nó thì Huyết Ngọc Tri Chu chắc chắn có đại bí mật trong mình. Không biết việc này đối với mình là lợi hay là hại nữa?

Hàn Lập còn đang âm thầm suy ngẫm thì Huyền Cốt có chút nôn nóng dồn dập truyền âm tới.

"Tên nghịch đồ Cực Âm này chắc chắn yêu cầu ngươi đi vào nội điện, ngươi cứ việc đồng ý đi theo là được. Ta sẽ âm thầm theo sau bảo vệ cho ngươi." Có lẽ nhận thấy được khẩu khí nói chuyện của Hàn Lập có chút không ổn, thanh âm của Huyền Cốt hoà hoãn hơn rất nhiều, nhưng rất trịnh trọng dặn dò.

Hàn Lập nghe xong, ngược lại càng thêm bất an.

Hắn mơ hồ cảm giác được vì Huyết Ngọc Tri Chu nên hắn mới bị lôi cuốn vào trường tranh đấu này, nếu không cẩn thận sẽ tan xương nát thịt.

Hàn Lập còn đang âm thầm hồ nghi thì Cực Âm Tổ Sư rút cuộc cũng mở miệng, nội dung hắn nói cũng nói giống y như là những lời Huyền Cốt đã đoán trước.

"Hàn Lập, ngươi có muốn đi vào nội điện xem không? Ta có thể mang theo ngươi an toàn ra vào!" Cực Âm Tổ Sư vẻ mặt ôn hoà

nói, ý tứ trong đó vô cùng hấp dẫn.

"Đi vào nội điện?" Hàn Lập nghe xong liền giật mình.

Thật sự mà nói nơi này đối với Kết Đan Kỳ tu sĩ, là một địa phương cực kỳ nguy hiểm.

Mặc dù bên trong bảo vật vô cùng trân quý, vượt xa các nơi khác của Hư Thiên điện.

Nhưng từ sau khi Hàn Lập biết rõ tình hình nơi đây, thì hiểu được mình không nên đi vào.

Hôm nay hắn mới vừa chiếm được Cửu Khúc Linh Sâm có tác dụng rất lớn đối với việc ngưng anh, nên càng không muốn mạo hiểm nữa.

Về phần đối phương mặc dù ngoài miệng nói là bảo đảm an toàn dẫn hắn ra vào Hư Thiên Điện, cộng thêm Huyền Cốt cũng hứa hẹn nhưng thật tình hắn không tin những lời nói này.

Hắn chỉ có một cái mạng mà thôi!

Nghĩ tới đây, Hàn Lập liền miễn cưỡng mỉm cười rồi từ chối nói:

"Nội điện đối với vãn bối mà nói, thật sự không thể kham nổi. Vãn bối chỉ cần vượt qua hai cửa trước đó là được, còn nội điện sẽ không đi. Vãn bối thực không có phúc phận lớn như vậy."

Nghe xong lời này, Cực Âm Tổ Sư sắc mặt trầm xuống, lộ ra vẻ âm lệ.

Còn gã Ô Sửu bên cạnh hắn thì sắc mặt lộ vẻ giận dữ đột nhiên lớn tiếng trách mắng:.

"Hàn Lập, gia tổ không truy cứu ngươi trước đây đã đắc tội với lão nhân gia, hôm nay còn hảo tâm muốn mang ngươi đi vào nội điện, mà ngươi còn ba phen bốn bận từ chối. Chẳng lẽ ngươi xem thường Cực Âm Đảo chúng ta sao?"

Đối với những lời nói của Ô Sửu, Cực Âm Tổ Sư cũng không có ngăn cản, chỉ là trên mặt lộ ra vẻ không vui vẻ, lạnh lùng nhìn.

Còn Hàn Lập thì trở nên im lặng.

Lúc này bên tai hắn lại truyền đến tiếng của Huyền Cốt thúc giục hắn đáp ứng yêu cầu của đối phương, nhưng Hàn Lập làm sao có thể đồng ý dễ dàng như vậy chứ!

"Không đi! Mặc dù không biết Ô đảo chủ kêu tại hạ cùng đi vào nội điện để làm gì, nhưng chắc chắn sẽ không chỉ để tại hạ kiến thức một phen đâu! Nếu có thời gian, chẳng bằng tại hạ tìm kiếm bảo vật ở những chỗ khác an toàn hơn vậy." Hàn Lập thần sắc lạnh nhạt nói.

------oOo------

Chương 455: Ý ngoại tần sinh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hừ! Ngươi cho rằng bây giờ việc ngươi đi hay ở là do ngươi quyết định hay sao chứ? Nếu ngươi nói không đi, ngay bây giờ bổn thiếu chủ sẽ giết ngươi ngay lập tức. Ngươi đừng tưởng rằng có hai Trưởng lão của Tinh Cung bảo đảm thì Cực Âm Đảo chúng ta sẽ không dám ra tay giết người?" Cặp mắt ti hí của Ô Sửu phóng ra hung quang nói.

Tuy Ô Sửu đã được Cực Âm dặn dò lúc trước, ở một bên đóng vai kẻ ác gây áp lực với Hàn Lập, nhưng không biết vì sao trong nội tâm của hắn cũng nhìn Hàn Lập không thuận mắt.

Loại cảm giác này cơ hồ là do trời sinh, không cần bất cứ lý do nào cả.

Hàn Lập tự nhiên cũng có ấn tượng không tốt với Ô Sửu, hiện tại nghe nói thế, Hàn Lập chỉ lạnh lùng nhìn hắn rồi không để ý gì nữa, hướng về phía Cực Âm nói:

"Tuy không biết tiền bối cần linh thú của vãn bối để làm gì nhưng nếu chủ nhân linh thú chết thì người khác cũng không có cách nào thu phục được, về điểm này vãn bối rất rõ, đồng thời lúc nguy cấp tại hạ có thể ra lệnh cho Huyết Ngọc Tri Chu tự bạo, nói vậy chắc chắn tiền bối không hi vọng nhìn thấy điều này!"

Trong lời nói của hắn có chút ý tứ uy hiếp, khiến cho sắc mặt trung niên nhân đối diện khẽ biến, lộ xuất một chút ngoài ý muốn.

Hàn Lập rất rõ rằng Ô Sửu chỉ là hổ giấy mà thôi, người có khả năng làm chủ ở đây chính là Cực Âm nên hắn căn bản không muốn dây dưa với Ô Sửu.

Tuy nhiên hành động này của hắn lại khiến cho vị Ô thiếu chủ thẹn quá hóa giận, trên mặt lóe lên một tia âm lệ, muốn mở miệng nói mấy lời khó nghe nhưng bị Cực Âm tổ sư bên cạnh khoát tay chặn lại.

"Tốt, ta rất thích hậu bối có đảm lược. Bổn tổ sư nếu muốn mượn sức Huyết Ngọc Tri Chu của ngươi tự nhiên sẽ không để cho ngươi đi một chuyến tay trắng. Sau khi vào nội điện, ta sẽ…"

Cực Âm tổ sư vừa mới nói đến đây, đang muốn đưa ra hứa hẹn thì đột nhiên sắc mặt trầm xuống, âm thanh đứt quãng.

Hắn chậm rãi quay đầu, nhìn chằm chằm phương hướng bên cạnh, trong mắt lộ ra vẻ hung ác.

"Ai ở đó nghe lén, mau lăn ra đây cho bổn tổ sư!" Thanh âm của lão quái vật có chút the thé, tràn ngập sát ý, xem ra cực kỳ tức giận.

Hàn Lập trong lòng cả kinh, theo bản năng cho rằng Huyền Cốt đã bị phát hiện, lập tức suy nghĩ xem nếu xảy ra cục diện như vậy thì bản thân mình phải ứng phó như thế nào mới tốt.

Nhưng một thanh âm già nua truyền đến khiến cho Hàn Lập kinh ngạc.

"Ô lão đệ cần gì phải tức giận như thế! Thanh mỗ chỉ là vô ý bắt gặp mà thôi, sẽ không thực sự muốn động thủ chứ?" Một đạo hào quang màu xanh lóe lên, nho sinh lão giả đột nhiên xuất hiện ở chỗ cách đó khoảng mười trượng, cười hì hì nhìn hai người Cực Âm.

Chẳng ai khác mà là vị *"Thanh Dịch cư sĩ"* cực kỳ quen thuộc với Cực Âm tổ sư.

"Thanh đạo hữu, ngươi theo dõi Ô mỗ sao?" Lão quái thấy vậy, sát cơ trên mặt liền biến mất, sau đó sắc mặt cực kỳ khó coi hỏi một câu.

"Theo dõi gì đâu. Thanh mỗ chỉ là nhàn nhã đi dạo đến đây, xa xa thấy Ô đạo hữu đàm đạo với vị tiểu huynh đệ này nên muốn đi qua bắt chuyện, không nghĩ tới việc khiến cho đạo hữu mất hứng.

Khụ, nếu biết trước như thế, Thanh mỗ tuyệt đối sẽ không lỗ mãng." Nho sinh lão giả cười cười, thờ ơ giải thích.

Sau đó hắn mặc kệ việc sắc mặt Cực Âm khi nghe lời giải thích đó đã trở nên trắng bệch, nhìn Huyết Ngọc Tri Chu ở dưới, trong miệng tấm tắc xưng kỳ.

"Loại Huyết Ngọc Tri Chu này thực sự là khó gặp a. Nghe tu sĩ tiền bối trước kia phân tích thì hình như nó là loại linh thú tốt nhất để lấy Hư Thiên đỉnh, xác suất thành công hơn xa hỏa mãng của người và Kim Ti tằm của Vạn Thiên Minh." Thanh Dịch cư sĩ lắc lắc đầu nói.

"Đi dạo? Vậy sao phải ẩn thân?" Vừa nghe lão giả mặt dày giải thích vậy, Cực Âm tổ sư vô cùng tức giận, tiếp theo lại nghe hắn nói ra bí mật của Huyết Ngọc Tri Chu mà mình muốn che giấu nên sắc mặt Cực Âm càng trở nên âm trầm hơn.

"Tiểu tử này chính là vị hậu bối mà Ô lão đệ luôn mong ngóng sao? Lão hủ cũng rất thích những người trẻ tuổi có đảm lược. Thế nào, có hứng thú bái nhập làm môn hạ của bổn nhân không? Thanh mỗ vẫn chưa từng thu đệ tử đó!" Ánh mắt của nho sinh lão giả chuyển từ Huyết Ngọc Tri Chu sang Hàn Lập, nói một câu khiến cho sắc mặt Cực Âm phát xanh, còn Hàn Lập thì ngạc nhiên.

"Thu vãn bối làm đồ đệ?" Hàn Lập trừng mắt nhìn, không biết là nên cao hứng hay nên kêu khổ.

"Thanh đạo hữu, đây là ý gì vậy?" Vẻ mặt Cực Âm lạnh lẽo, hắc khí trên thân nhè nhẹ tuôn ra, nhìn chòng chọc lão giả nhấn mạnh từng từ từng từ.

"Ha ha! Chỉ đùa một chút thôi, Cực Âm lão đệ cần gì phải khẩn trương như thế. Nếu thực sự ta thu nhận vị tiểu huynh đệ này, chỉ sợ đạo hữu sẽ liều mạng với ta. Tuy nhiên nếu Man Hồ Tử biết ở đây có một con Huyết Ngọc Tri Chu, không biết có ý nghĩ tương tự như vậy không nữa?" Lão giả khẽ cười một tiếng, trong ánh mắt lóe lên vẻ quỷ dị, hời hời hợt hợt nói.

Sắc mặt của Cực Âm giãn ra một chút nhưng khi nghe đối phương đề cập đến Man Hồ Tử thì lại cảm thấy đau đầu.

Dựa theo ý định ban đầu của Cực Âm thì hắn muốn giấu diếm việc Huyết Ngọc Tri Chu này, sau đó xúi giục người khác cản trở tu sĩ chính đạo hoặc khiến cho cả hai bên lưỡng bại câu thương, dùng hỏa mãng giả làm bộ không lấy được bảo vật, diễn cho người khác xem, tiếp theo sẽ ngấm ngầm đưa theo Hàn Lập dùng Huyết Ngọc Tri Chu thu lấy bảo vật. Như vậy chỉ có một mình hắn chiếm được Hư Thiên đỉnh.

Về phần những điều kiện ban đầu hứa hẹn cấp cho người khác, tự nhiên hắn sẽ lờ đi, không có ý tứ muốn thực hiện.

Nhưng vạn lần không nghĩ tới chính là kế hoạch tỉ mỉ của hắn lại bị lão hồ ly trước mặt phá đám.

Giết đối phương diệt khẩu thì hắn không nắm chắc. Huống hồ cho dù có phần thành công, hắn cũng không dễ dàng ra tay.

Dù sao vẫn còn đó bọn chính đạo Vạn Thiên Minh cần phải đối phó, không thể để cho thực lực đối phương hai bên quá chênh lệch được.

Hiện tại lão giả nhắc đến Man Hồ Tử, càng khiến cho cơ mặt của Cực Âm thu lại.

Sự lợi hại của Thác Thiên ma công, năm đó hắn đã được thể nghiệm.

Cho dù hôm nay *"Thiên Đô thi hỏa"* đã có chút thành công, nhưng hắn cũng không tự tin có thể đối kháng được với người này. Vạn nhất đối phương cũng lấy cớ thu tiểu tử trước mắt làm đồ đệ, sau đó lại chiếm phần lớn khi thu thập bảo vật thì hắn cũng chẳng có biện pháp nào, trừ phi là…

Cực Âm tổ sư cũng rất hiểu hoàn cảnh hiện tại, khi thấy không có khả năng giữ gìn được bí mật của Huyết Ngọc Tri Chu thì lập tức nghĩ làm sao để khi lấy bảo vật không phải mất nhiều thứ.

Lúc này trong lòng hắn khẽ động, thần sắc quỷ dị nhìn lão giả, lờ mờ đoán được dụng ý trong lời nói của đối phương.

Nho sinh lão giả thấy vậy liền mỉm cười, tiếp theo môi khẽ động, truyền âm nói với Cực Âm.

Thần sắc Cực Âm trở nên bất định.

"Đề nghị đó thế nào?" Lão giả chỉ truyền âm trông chốc lát rồi nhanh chóng nói chuyện như thường.

"Hừ, ta đáp ứng!" Cực Âm tổ sư cơ hồ không thèm suy nghĩ, nghiêm mặt, mở miệng đồng ý.

"Tốt, vậy là được rồi, Tiếp theo xem trong hai người chúng ta, ai thích hợp thu tiểu tử kia làm môn hạ!" Lão giả lộ ra vẻ hài lòng, sau khi nhìn Hàn Lập một cái liền chậm rãi nói.

"Hắn nguyện ý bái ai làm sư phó, vậy thì để hắn tự lựa chọn đi! Ít ra như thế mới công bằng." Cực Âm sư tổ trầm ngâm một chút rồi nói.

Lão giả nghe xong ngẩn ra, lộ xuất một tia kỳ quái, nhưng sau khi suy nghĩ, liền gật đầu đáp ứng.

Cực Âm tổ sư thấy vậy, sắc mặt có chút vui vẻ, sau đó cúi đầu nhìn Hàn Lập nhàn nhạt nói:

"Ngươi chắc cũng đã nghe rõ cuộc đối thoại của chúng ta, Huyết Ngọc Tri Chu kia là vật rất trọng yếu đối với việc lấy bảo vật lần này, vô luận như thế nào cũng sẽ không bỏ qua."

"Về phần ngươi nghĩ bởi vì ngươi là chủ nhân của linh thú, ta sẽ không dám giết ngươi nhưng ngươi thực sự đã quá sai lầm rồi. Cần phải biết bổn tổ sự có một phương pháp luyện chế linh thi. Cùng lắm đến khi đó ta đem Huyết Ngọc Tri Chu giết chết rồi đem nó biến thành yêu thi là được. Chỉ là phương pháp này sẽ khiến tu vi của nó giảm mạnh, không đến khi bất đắc dĩ thì ta sẽ không làm như vậy. Ngươi nếu sợ sau khi sự việc thành công ta sẽ gây bất lợi thì hai người chúng ta đều có thể thu ngươi làm môn hạ, khi đã

trở thành người một nhà và lấy được bảo vật, chúng ta sẽ chia người một phần. Nhìn ngươi cũng biết là người thông minh, hẳn phải biết lựa chọn như thế nào."

Cực Âm tổ sư nhàn nhạt nói, nửa uy hiếp, nửa dụ hoặc khiến cho Hàn Lập tâm thần vẫn không yên từ khi lão giả xuất hiện, sắc mặt khẽ thay đổi, bộ dáng giống như có chút động tâm.

Nhưng trên thực tế thì hắn đang âm thầm kêu khổ không ngừng.

Sau khi lão giả áo xanh hiện thân, hắn liền biết tình hình càng không ổn.

Nguyên lúc đầu còn có một tia hy vọng, muốn hai lão ma vì mình xảy ra xung đột, khi đó hắn có thể thừa nước đục thả câu, nhưng không tưởng được hai lão này quá gian xảo, chỉ trong vài câu ngắn ngủi đã đạt thành hiệp nghị gì đó.

Hiện tại cho dù Huyền Cốt xuất hiện trợ giúp, phỏng chừng một điểm tác dụng cũng chẳng có.

Mà dùng Huyết Ngọc Tri Chu uy hiếp đối phương xem ra cũng chẳng hơn gì. Nếu ra lệnh cho linh thú tự bạo, phỏng chứng cũng bị đối phương chế trụ trước. Ngoài ra hắn chỉ có một mạng, không dám khiến cho tu sĩ Nguyên Anh kỳ nổi giận rồi rước lấy đường chết.

Không đáp ứng xem ra thực sự không được rồi.

------oOo------

Chương 456: Cực Âm môn đồ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nghĩ nghĩ vừa muốn mở miệng thì bên tai bỗng nhiên truyền đến âm thanh của Thanh Dịch cư sĩ.

"Hàn Lập, lão hủ bình sanh chưa bao giờ thu đồ đệ,hơn nữa cách đại hạn cũng không còn bao lâu nữa. Nếu ngươi bái làm môn hạ của ta, tất cả y bát pháp bảo tự nhiên đều do ngươi kế thừa. Mỹ sự như vậy cũng không phải ở đâu cũng có thể gặp được." Thanh âm của Thanh Dịch cư sĩ tràn ngập hấp dẫn.

Hàn Lập nghe xong, cho dù biết rõ trong lời nói của đối phương có không ít giả trá nhưng vẫn không nhịn được giật mình.

Nhưng không chờ hắn suy nghĩ, bên tai còn lại đã vang lên thanh âm trầm thấp của Cực Âm tổ sư.

"Tiểu tử, ta mặc kệ Thanh lão quái hứa hẹn điều kiện gì nhưng ta muốn nhắc nhỡ ngươi một chút. Lão quái này xuất thân tán tu, bình thường chỉ đơn thân độc mã, ngoại trừ độc chiếm một tòa hoang đảo, căn bản không có vật ngoại thân. Cho dù hắn hứa đem tất cả cho ngươi, ngươi đến lúc đó cũng chẳng có đồ gì tốt đâu."

" Mà Cực Âm đảo của ta lại không giống như vậy. Chẳng những tu sĩ đông đảo, thế lực to lớn, làm thân truyền đệ tử cho bổn tổ sư sẽ có quyền thế, ngươi có tưởng thì cũng không tưởng được. Mặc kệ là nữ tu tì nữ xinh đẹp hay là tài liệu luyện đan trân quý, bổn tổ sư đều có thể cấp cho ngươi chọn lựa. Mà ta nhìn ngươi cùng với Tử Linh nha đầu của Diệu Âm Môn rất thân thiết, có phải là có ý với nàng ta hay không? Việc này cũng dễ thôi, chỉ cần ngươi bái ta làm sư phó, ta có thể bắt nàng ta về Cực Âm đảo cùng ngươi kết thành song tu lô đỉnh, sẽ khiến ngươi vừa lòng!" Cực Âm tổ sư rất thẳng thắn đưa ra rất nhiều điều kiện, khiến cho lời của Hàn Lập đã lên đến miệng phải nuốt trở lại.

Nhưng vẫn chưa xong, thanh âm của Huyền Cốt lại xen vào.

"Hàn tiểu tử, ngươi bái nhập làm môn hạ tên nghịch đồ Cực Âm đi. Chỉ có như vậy chúng ta mới có thể tìm được thời cơ thuận lợi giết chết hắn. Đừng quên rằng phương thuốc đem Cửu Khúc Linh Sâm luyện thành đan dược chỉ có một mình ta biết, ngươi tốt nhất là nên làm theo lời của bổn thượng nhân, bằng không…" Trong lời nói của Huyền Cốt lộ xuất rõ ràng ý tứ uy hiếp.

Hàn Lập nghe vậy thì hai mắt trợn trừng.

Ba lão quái này đều có ý định xấu xa, hắn bị kẹp ở giữa nếu không cẩn thận sẽ nguy hiểm.

Dựa theo ý tứ của mình, nếu thực sự muốn bái nhập làm môn hạ của ai, tự nhiên sẽ chọn nho sinh lão gia. Tuy vị này không có thứ gì tốt cho hắn nhưng tối thiểu cũng không có quan hệ dây dưa, lộn xộn. Hơn nữa lại cực kỳ thanh tịnh, không dính tới nhiều điều thị phi.

Cho nên việc hứa hẹn mỹ nữ, đan dược, công pháp, Hàn Lập tự nhiên không để vào mắt.

Còn bảo sẽ bắt Tử Linh tiên tử, càng khiến cho hắn không nói được gì.

Hiện tại Huyền Cốt lại truyền âm qua, Hàn Lập không thể không thận trọng suy ngẫm. Ngưng kết nguyên anh là mục tiêu trên con đường tu tiên của hắn, mặc dù còn rất xa xôi nhưng phương thuốc kia hắn nhất định phải lấy được.

Nghĩ đến đây Hàn Lập liền mím miệng, cúi đầu trầm ngâm đánh giá quan hệ lợi hại trong đó.

Sau khi vẻ mặt của Hàn Lập biến hóa vài lần, cuối cùng cũng ngẩng đầu nói ra một câu khiến cho lão giả áo xanh cực kỳ thất vọng, còn Cực Âm thì rất vui mừng.

"Đại danh của Cực Âm đảo từ lâu vãn bối đã nghe qua, vãn bối về

sau xin Ô tiền bối chỉ điểm nhiều hơn."

"Tốt! Hàn Lập, bổn tổ sư hiện tại thu ngươi làm ký danh đệ tử, sau khi quay về Cực Âm đảo mới chính thức cử hành nghi lễ bái sư. Đây là kiện Huyền Âm hoàn là một thứ mà lão phu lúc trước tìm được. Hễ là đệ tử thân truyền của ta đều có một cái. Nó xem như tín vật và cũng xem như là một kiện bảo vật để phòng thân, ngươi hãy bảo quản cho tốt!" Cực Âm tổ sư tự nhiên hiểu đạo lý rèn sắt phải rèn lúc còn nóng. Lúc này rút một chiếc nhẫn màu xám từ trên tay của mình ra đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, nhận lấy rồi ngưng thần nhìn kỹ.

Chiếc nhẫn này chẳng khác bao nhiêu so với những chiếc nhẫn bình thường khác, nhưng trên mặt lại có một ít phù văn cổ thần bí, lờ mờ phát ra u quang màu xanh lam, vừa nhìn đã biết không phải là vật phàm.

Đang lúc Hàn Lập vui vẻ thì bên tai truyền đến tiếng cười chế nhạo của Huyền Cốt.

"Huyền Âm hoàn? Tên nghịch đồ này thật sự xóa bỏ hoàn toàn sự tồn tại của lão phu. Rõ ràng là Âm Dương hoàn do lão phu năm đó ban cho hắn, vậy mà giờ đây ngay cả danh tự cũng thay đổi. Hừ! Ngươi đừng cao hứng quá sớm, Âm hoàn này tuy có công hiệu khắc địch hộ chủ nhưng lại bị Dương hoàn trên người của hắn ta khắc chế. Đến khi dùng nó đối phó với Cực Âm thì đúng là tự tìm đường chết mà thôi."

Hàn Lập nghe xong lời này, không lộ ra vẻ gì khác thường, thần sắc vẫn cung kính bái tạ Cực Âm, nhưng trong lòng không khỏi thở dài.

Ở bên cạnh một người tâm cơ thâm trầm như Cực Âm, hắn phải luôn luôn dùng mười hai phần tinh thần chú ý, nếu không hắn sẽ gặp xui.

Hiện tại chỉ có hy vọng vào Huyền Cốt thực sự có biện pháp đưa Cực Âm vào chỗ chết.

Nếu không về sau chẳng lẽ hắn phải gia nhập Cực Âm đảo, ngoan ngoãn làm đồ đệ của hắn sao?

Ngoài ra cho dù hắn thực sự muốn làm một vị đồ đệ tốt, thì người ta cũng nhất định không thật tình thu nhận hắn. Có hay không sau này lập tức trở mặt vẫn là sự tính khó nói.

Hàn Lập không dám dựa dẫm vào chỗ ỷ trượng này a!

Hiện tại hắn cũng chỉ có cách đi một bước, tính một bước mà thôi. Ai bảo thực lực hắn không bằng người ta!

Mặc dù đối với việc trong tu tiên giới cá lớn nuốt cá bé, trong lòng hắn sớm đã biết rõ. Nhưng loại cảm giác vô lực như hiện nay, từ khi Kết Đan cho tới giờ hắn đã lâu chưa có cảm nhận qua.

Vài lần trước kia bản thân cũng rơi vào hiểm cảnh nhưng hắn vẫn còn có thực lực để liều mạng, nhưng hiện tại dù đối kháng với vị Nguyên Anh kỳ nào trong Hư Thiên điện này, hắn cũng chỉ có thể bị giết chết mà thôi.

Điều này làm cho hắn có chút hoài nghi, chính mình có phải có mệnh phạm sát tinh hay không. Chỉ nhất thời tò mò, muốn đi theo Huyền Cốt dò xét bí mật trong bức tàn đồ, như thế nào lại đụng đầu với một đám lão quái vật Nguyên Anh kỳ, ngoài ra còn bị bọn họ *"quan tâm"* nữa chứ.

Hàn Lập có chút oán hận suy nghĩ, một bụng chất chứa nỗi khổ tâm không thể nói, hơn nữa ngoài mặt còn phải làm ra bộ dáng rất cao hứng.

Thấy Hàn Lập thu lấy Huyền Âm hoàn, đồng thời cung kính đối với mình, Cực Âm tổ sư cực kỳ cao hứng, sau khi thương lượng với lão gia bên cạnh vài câu liền bảo Hàn Lập đi cùng với hắn.

Bởi vì thời gian một ngày đã trôi qua gần hết, nếu không nhanh chóng chạy tới Đại hạp cốc, chỉ sợ vĩnh viễn không tiến vào được Băng Hỏa đạo.

Vì thế Hàn Lập liền thu lại Huyết Ngọc Tri Chu rồi mấy người nhanh chóng bay đi.

Trên đường Cực Âm tổ sư rất hòa nhã nói chuyện với Hàn Lập, chủ động chỉ điểm một số sai lầm khi Hàn Lập tu luyện, khiến cho hắn được lợi không ít.

Hàn Lập không khỏi thở dài, trên con đường tu luyện có người chỉ bảo với không người chỉ bảo, thực sự khác nhau xa.

Nhưng Ô Sửu ở một bên thấy cảnh này, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ hậm hực, mặc dù cố tình che giấu rất kỹ nhưng Hàn Lập vẫn ngầm thấy rõ địch ý. Tuy biết vậy mà hắn cứ lờ đi, làm như chẳng hiểu gì.

Tốc độ phi hành của bốn người cực nhanh, sau khoảng vài thời thần đã đến trước một ngọn núi lớn cao ngàn trượng.

Ngọn núi này rất hiểm trở, toàn bộ đều là cự thạch (đá lớn) màu xanh đen, ở giữa đỉnh núi chia làm hai, xuyên thẳng đến trung tâm, hình thành nên một cái đại hạp cốc thiên nhiên, giống như quỷ phủ thần công vậy.

Nhưng càng kỳ quái chính là ở chính giữa nơi đỉnh ngọn núi bị chia ra có hai màn hào quang màu hồng, lam tách bạch rõ ràng, phân biệt bao phủ một nửa của ngọn núi, từ xa nhìn lại thực sự vô cùng quỷ dị.

Ở lối vào của đại hạp cốc lúc này đang có khoảng ba mươi tu sĩ ăn mặc khác nhau ngồi tĩnh tọa, sắc mặt của mỗi người đều ngưng trọng, dường như đang đợi cái gì đó.

Nhóm Cực Âm từ từ hạ xuống.

Ánh mắt Hàn Lập thoáng qua liền phát hiện nữ tử xinh đẹp Nguyên Dao cũng xen lẫn trong đó.

Chỉ là nàng vừa thấy Hàn Lập lẫn vào trong nhóm tu sĩ ma đạo của Cực Âm thì thần sắc tràn đầy vẻ kinh ngạc, thấy Hàn Lập nhìn qua liền có chút bối rối, quay đầu đi tránh né bộ dáng không dám đối mặt với hắn.

Hàn Lập ngẩn ra, trong lòng lờ mờ minh bạch được điều gì đó, vẫn im lặng không nói gì, thu hồi ánh mắt, nhìn về phía khác.

Trong những người còn lại không thấy có Tử Linh tiên tử và vị thanh niên tu sĩ kia, xem ra không muốn tiến vào Băng Hỏa đạo mà định trực tiếp quay về chỗ cũ.

Những tu sĩ ở đây đều mang vẻ mặt nghiêm túc, mỗi người đều có bộ dáng khí định thần nhan, khí độ bất phàm. Phần lớn có tu vi cao thâm hơn Hàn Lập nhiều, cho dù không phải là Kết Đan hậu kỳ thì phần lớn cũng là Kết Đan trung kỳ.

Kết Đan sơ kỳ như Hàn Lập và Nguyên Dao chỉ có khoảng sáu, bảy người mà thôi. Nhưng bọn họ cũng không lo không sợ, xem ra cực kỳ tự tin.

Hàn Lập sau khi nhìn xong liền nhíu máy. Bởi vì những tu sĩ Nguyên Anh kỳ khác vẫn chưa xuất hiện nên đám người Cực Âm chính là những người đến sớm nhất. Lúc này Cực Âm tổ sư tìm một chỗ tốt, khoanh chân ngồi xuống, Ô Sửu cũng tự động đi đến ngồi bên cạnh.

"Hàn Lập, ngươi ở bên cạnh lão phu nghỉ ngơi một lát đi!" Bộ dáng Cực Âm giống như một vị sư phụ hiền từ, hướng Hàn Lập nói.

Hàn Lập thực không muốn ở gần lão quái vật này nhưng sau khi nghe xong, dưới ánh mắt chăm chú của đối phương liền phải miễn cưỡng đáp ứng, sau đó đi lên vài bước, ngồi bên phía còn lại của Cực Âm.

: cụm từ *"song tu lô đỉnh"* tại hạ không biết dịch ra như thế nào cho phải nên đành để nguyên bản. Ý nghĩa của nó thì tương tự như song tu đạo lữ, tức là hai người dùng âm dương chi khí hòa hợp để đề cao cảnh giới. Nhưng song tu lô đỉnh thì bá đạo hơn, chính là tu sĩ nam dùng biện pháp *"Thải âm bổ dương"*, khiến cho tu sĩ nữ chẳng được lợi ích gì mà còn phải chịu hậu quả từ việc này. Sau này trong một số đoạn chỉ nói tắt đến từ *"lô đỉnh"* mà thôi.

Chương 457: Thác Thiên ma công

Hàn Lập vừa mới ngồi xuống thì từ phía chân trời truyền đến âm thanh xé gió, nhóm tu sĩ Nguyên Anh kỳ của Vạn Thiên Minh từ trên hạ xuống.

Sau khi bọn họ nhìn Cực Âm và Thanh Dịch cư sĩ một cái liền cười lạnh, tìm một chỗ khác tụ tập lại rồi thấp giọng bàn bạc, không biết là đang thương lượng sự tình ẩn bí gì.

Cực Âm tổ sư thấy vậy, không khỏi hừ khẽ một cái, lập tức nhắm mắt dưỡng thần.

Hàn Lập thực không thể làm ra bộ dạng bình thản như thế, mà hai mắt nhìn theo một phương hướng, tựa hồ đang quan sát điều gì đó, nhưng nếu có người chú ý kỹ thì sẽ phát hiện ánh mắt hắn lơ đang, hoàn toàn không tập trung, trong lòng có tâm sự.

Sau thời gian khoảng một bữa cơm thì có thêm năm, sau vị tu sĩ lục tục bay đến.

Trong đó có hai vị bạch y trưởng lão của Tinh Cung, bộ dáng điềm nhiên như không. Hiện tại tu sĩ Nguyên Anh kỳ duy nhất chưa xuất hiện chính là vị Man Hồ Tử kia.

Đợi thêm nửa canh giờ nữa mà bóng dáng của lão quái vẫn chưa thấy đâu cả, điều này khiến cho nhóm Vạn Thiên Minh kỳ quái nhìn nhóm người ma đạo nhưng thần sắc của Cực Âm và nho sinh lão giả vẫn tự nhiên như thường.

Vì Hàn Lập ngồi rất gần hai người nên lờ mờ phát hiện được trên khuôn mặt thong dong của họ ẩn chứa một tia lo lắng.

Hiển nhiên nếu thiếu Man Hồ Tử thì hai lão quái Cực Âm và Thanh Dịch tự biết sẽ không phải là đối thủ của tu sĩ chính đạo, nên bọn họ có chút lo lắng.

Thời gian cứ tích tắc trôi qua.

Hai người Cực Âm cuối cùng cũng không thể bảo trì vẻ ung dung mà thần sắc đã trở nên âm lệ, bắt đầu liên tiếp nhìn về phía chân trời.

Mặc dù ở trong không gian này không có đêm, ánh nắng vẫn tươi sáng nhưng trong lòng Hàn Lập cũng biết rõ rằng thời gian một ngày đã gần kết thúc.

Chẳng lẽ vị đệ nhất cao thủ của ma đạo tại Hư Thiên điện lần này thực sự xảy ra chuyện không hay? Hàn Lập thầm đoán.

Nếu thực sự xuất hiện tình hình này thì không biết đối với hắn là họa hay là phúc?

Trong lúc Hàn Lập và nhóm người Cực Âm đều không thể an tâm và ánh mắt của nhóm chính đạo càng lộ ra vẻ bất thiện thì từ phía chân trời truyền đên âm thanh bén nhọn như muốn xuyên thủng sắt đá, như sóng lớn cuồn cuộn, từng đợt từng đợt hung mãnh, chấn động tất cả tu sĩ đang ngồi, khiến cho mọi người lộ xuất vẻ hoảng sợ.

Cực Âm tổ sư và nho sinh lão giả nghe thấy âm thanh này, sắc mặt đồng thời nhẹ nhõm, nhìn nhau cười cười.

Thậm chí sau đó lão giả áo xanh còn thấp giọng nói.

"Xem ra tâm tình của Man Hồ Tử không tệ, hẳn đã có thu hoạch ngoài ý muốn."

"Hừ! Tại đây có thể có điều gì ngoài ý muốn! Nhiều lắm là thuận lợi hái được Thọ Nguyên quả mà thôi!" Cực Âm tổ sư lắc đầu, thản nhiên nói.

Nho sinh lão giả nghe vậy liền mỉm cười, đang muốn nói cái gì đó thì từ phía chân trời xuất hiện một đoàn quang cầu màu vàng như sao chổi xẹt qua, trong nháy mắt đã đến bầu trời phía trên chỗ chúng tu sĩ đang ngồi. Lão giả lập tức ngậm miệng lại.

Dị quang trong mắt Hàn Lập chợt lóe, nhìn người trong quang cầu mà ngấm ngầm kinh hãi.

Nhưng thực ra không chỉ có mình hắn, mà những người khác lần đầu tiên được chứng kiến uy danh của *"Thác Thiên ma công"* đều lộ xuất vẻ chấn kinh.

Bởi vì hình dáng Man Hồ Tử lúc này rất quỷ dị, phảng phất giống như yêu thần khiến mọi người nhìn thấy mà sợ hãi.

Cả người lão quái vật chẳng những phát ra hào quang màu vàng kim mà trên cánh tay trần và khuôn mặt còn có lớp vảy dày đặc như đồng tiền vậy.

Lớp vảy này giống như được chế tạo từ vàng, tán phát ra hàn quang, khiến cho người nhìn thấy có cảm giác cực kỳ cứng rắn, không thể phá hủy.

"Đây là Thác Thiên ma công? Hình như rất lợi hại!" Ô Sửu ở một bên của Cực Âm hít một ngụm khí lạnh, có chút kinh ngạc nói, tựa hồ bị hình dáng của Man Hồ Tử dọa cho hoảng sợ không nhẹ.

"Hừ chỉ là một cái xác rùa mà thôi! Huyền Âm đại pháp luyện đến cảnh giới chí cao cũng không kém Thác Thiên ma công đâu!" Cực Âm nghe được lời nói của Ô Sửu, lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, có chút không thích nói.

Điều này khiến cho Ô Sửu bỗng nhiên nhớ ra vị tổ phụ của mình không thích vị Man Hồ Tử kia, bây giờ lại tán tụng đối phương, chẳng phải là khiến cho Cực Âm tổ sư không thoải mái sao!

Nhất thời sắc mặt hắn xuất hiện vẻ xấu hổ, liên tục xưng đúng, rồi không dám mở miệng nói gì nữa.

Man Hồ Tử lúc này đang ở trên không trung, dùng ánh mắt dò xét một lượt liền lập tức trông thấy nhóm người Cực Âm nên hắn liền không chút khách khí hạ xuống.

"Ầm" một tiếng nổ vang lên, khiến cho mặt đất gần đó khẽ chấn động.

Lão quái vừa mới hạ xuống bên cạnh Cực Âm liền nhanh chóng thu lại lớp vảy, kim quang cũng trở nên ảm đạm, dần dần biến mất.

"Xem ra Man huynh lần này thu hoạch khẳng định được không ít! Nếu không cũng sẽ không hứng khởi như thế!" Không đợi Man Hồ Tử mở miệng, nho sinh lão giả đã mỉm cười ôm quyền nói.

"Ha ha! Đúng là có chút thu hoạch, ta đã giết được một con Băng Tuyết thiềm ở gần chỗ có Thọ Nguyên quả, nội đan của nó có tác dụng rất lớn đối với ma công của ta." Man Hồ Tử dường như vẫn chưa hết hưng phấn, vừa nghe lão giả hỏi liền không do dự trả lời, điều này thực nằm ngoài ý liệu của nhóm người Cực Âm, nhất thời không biết đối phương nói là thật hay giả nên nhìn nhìn nhau.

"Vậy thực sự phải cung hỉ Man đạo hữu. Nếu Thác Thiên ma công tinh tiến thêm thì chắc chắn có thể đánh một trận với Song thánh và Lục Đạo rồi." Thanh Dịch cư sĩ sau khi ngẩn ra mới khôi phục lại nét tươi cười nói.

Tiếp theo Cực Âm tổ sư cũng nói mấy câu chúc mừng.

Man Hồ Tử nghe xong cười hắc hắc, đang muốn nói điều gì đó nhưng hai mắt lại trừng lên, chăm chú nhìn Hàn Lập.

Sau đó thần sắc lộ ra một tia kỳ quái, dị quang trong mắt lóe lên, một cổ khí thế kinh người lập tức bạo phát.

Trong nháy mắt Hàn Lập đã cảm giác được toàn thân căng thẳng, tay chân nặng tựa ngàn cân, không cách nào nhúc nhích được. Dưới ánh mắt chăm chú của đối phương, hắn có một loại cảm giác băng hàn, giống như bị nhìn thấu hết tâm tư vậy.

Sắc mặt Hàn Lập trắng bệch, không kịp suy nghĩ, vận dụng ngay Đại Diễn quyết để bảo vệ tâm thân, lúc này trên mặt mới có chút huyết sắc, cảm giác được thân thể khôi phục lại bình thường.

"Di!" Man Hồ Tử không khỏi ngạc nhiên một chút.

Nhưng lập tức sắc mặt lộ ra vẻ kinh hỉ, đang muốn thực hiện thêm điều gì đó thì thân hình Cực Âm tổ sư lóe lên, chặn ở phía trước của Hàn Lập.

"Man huynh, ngươi có ý gì? Vì sao ỷ mạnh hiếp yếu, xuất thủ đối với tiểu đồ?" Cực Âm sau khi triệt tiêu khí thế của Man Hồ Tử liền bình thản hỏi.

"Tiểu đồ?" Man Hồ Tử nghe xong, đầu tiên là sửng sốt nhưng lập tức trở nên âm trầm.

"Cực Âm, ngươi muốn lừa gạt ta sao? Trừ tên tiểu tử Ô Sửu ra, khi nào ở trong Hư Thiên điện này lại xuất hiện thêm một vị đồ đệ nữa vậy?" Hắn khinh miệt đảo ánh mắt qua người Cực Âm rồi không chút khách khí nói, bộ dáng như muốn động thủ nếu Cực Âm nói không đúng.

"Ha ha, Man huynh hiểu lầm rồi, vị này là tiểu hữu Hàn Lập, hôm nay vừa mới bái làm môn hạ của Ô đạo hữu nên Man huynh không biết cũng chẳng có gì lạ." Thanh Dịch cư sĩ vội vàng ở bên cạnh cười lớn giải thích.

Hàn Lập hiện tại đối với bọn hắn cực kỳ trọng yếu, tự nhiên không thể để xảy ra điều gì sơ suất.

"Cực Âm, ngươi ở nơi đây thu đồ đệ? Ta không có nghe sai chứ?" Tuy đã nghe rõ lời nói của lão giả áo xanh nhưng Man Hồ Tử vẫn kinh ngạc hỏi, sau đó lại nhìn nhìn Hàn Lập thêm hai lần nữa.

"Mặc dù chỉ là ký danh đệ tử, vẫn chưa chính thức cử hành nghi lễ bái sư nhưng vị Hàn tiểu hữu này đích xác là người của Cực Âm đảo, mong Man huynh thủ hạ lưu tình!" Cực Âm tổ sư nhìn Man Hồ Tử, mỉm cười trả lời.

Man Hồ Tử sau khi trừng mắt nhìn Cực Âm và Thanh Dịch một lúc, lại liếc qua Hàn Lập lần nữa, đột nhiên cười phá lên.

"Tốt, rất tốt! Tên đồ đệ của ngươi đích xác không tồi. Việc khác không nói nhưng tối thiểu thần thức mạnh hơn mấy lần so với tôn tử của ngươi. Nếu bồi dưỡng kỹ càng thì rất có tiền đồ, haha, rất có tiền đồ đó!" Man Hồ Tử cười lớn nói, trong câu cuối cùng lại

càng chứa đựng thâm ý.

Cực Âm tổ sư và nho sinh lão giả nghe vậy liền liếc nhìn nhau, có chút khó hiểu.

"Man huynh nói thế là có ý tứ gì?" Cực Âm nhíu mày, chậm rãi hỏi.

"Không có ý tứ gì cả. Vị đệ tử kia của ngươi không tệ, có hứng thú nhượng cho ta không? Ta cảm giác được hắn thích hợp tu luyện Thác Thiên ma công hơn." Man Hồ Tử thản nhiên nói.

"Man huynh nói đùa rồi, Hàn tiểu hữu vừa mới bái nhập làm môn hạ của Ô đạo hữu, sao có thể tùy tiện chuyển nhượng được. Đạo hữu nhất định là đang đùa thôi!"

Lời của Man Hồ Tử vừa mới nói ra liền làm cho lão giả và Cực Âm giật nảy mình. Lão giả vội vàng mở miệng, đem câu chuyện lái qua.

"Hắc hắc! Không muốn nhượng thì thôi vậy. Nếu thực sự bảo ta thu đồ đệ, ta vẫn còn thấy quá phiền phức! Tuy nhiên chủ ý của ta liên quan đến đồ đệ của Cực Âm, vì sao Thanh đạo hữu lại gấp gáp như vậy chứ. Chẳng lẽ trên người tiểu tử kia có sự tình gì không thể hé lộ được!" Man Hồ Tử cười lạnh một tiếng, sờ sợ chòm râu mép, đột nhiên hỏi.

Lời vừa thốt ra khiến thần sắc lão giả khẽ biến, nhưng lập tức khôi phục lại như thường, liếc mắt nhìn Cực Âm một cái.

------oOo------

Chương 457: Băng Hỏa đạo, Bộ bộ duy gian

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cực Âm tổ sư thấy vậy, sắc mặt cũng khẽ biến, nhưng sau khi trầm mặc một hồi liền bình tĩnh mở miệng nói:

"Man huynh nếu nghi ngờ thì Ô mỗ cũng chẳng giấu giếm. Tiểu đồ đối với lần tranh giành bảo vật trong nội điện có tác dụng rất lớn. Nếu có đắc tội gì, xin Man huynh lượng thứ!"

Cực Âm tổ sư nói lời này làm cho Hàn Lập nghe thấy cực kỳ phiền muộn.

Hắn lúc nào đắc tội với vị Man Hồ Tử kia? Ngược lại khi ở đại điện còn bị đối phương cường hành chiếm mất chỗ ngồi, đối với lão ma vẫn rất khó chịu.

Đương nhiên những lời này Hàn Lập chỉ có thể nghĩ trong lòng, tuyệt đối không nói ra.

"Đắc tội? Ta căn bản không biết tiểu tử kia thì có gì đắc tội? Ta vừa rồi chỉ nhìn hắn một chút, phát hiện công pháp hình như có phần thú vị nên mới xuất thủ thử nghiệm một phen. Ngược lại hắn chỉ là một tên tu sĩ Kết Đan kỳ, khi đi vào nội điện có tác dụng gì? Các ngươi không phải là đang dối gạt Man mỗ chứ?" Man Hồ Tử thản nhiên nói.

Nghe được mấy câu này xong Cực Âm tổ sư nhíu mày, sau khi trù trừ một chút liền liếc nhìn đầy thâm ý với nho sinh lão giả.

Thanh Dịch cư sĩ thấy thế mỉm cười, môi hơi động đậy, truyền âm về phía Man Hồ Tử.

Man Hồ Tử thấy bộ dáng hai người lén lén lút lút, lúc đầu lộ ra vài phần khinh miệt nhưng sau khi nghe được vài câu của lão giả, thần tình đột nhiên biến đổi, có chút kinh ngạc nhìn Hàn Lập.

Tiếp theo hắn cũng truyền âm hỏi lão giả kia mấy câu, sau đó bỗng nhiên như tỉnh ngộ, vẻ mặt trở nên âm hàn.

"Cực Âm, ta vẫn không hiểu ngươi vì sao lại thu đồ đệ. Nguyên lai hắn có…hừ! Chủ ý của ngươi thật hay quá!" Man Hồ Tử nhíu mày, lộ ra ánh mắt sắc bén như đao kiếm, nhìn chòng chọc Cực Âm tổ sư nói.

"Man huynh hà tất tức giận, nếu ngươi gặp tình cảnh như vậy, chỉ sợ cũng dùng thủ đoạn tương tự. Huống hồ cả hai người bọn ta nếu đem việc này nói ra, có nghĩa là không có ý tứ ăn mảnh một mình. Lần này đi tranh giành bảo vật còn phải dựa vào Man huynh mới được." Cực Âm tổ sư rất trấn định nói.

"Thế mới là lời nói thực. Nếu không có ta xuất thủ, chỉ sợ bọn ngụy quân tử Vạn Thiên Minh liên thủ sẽ có cơ hội chiếm lấy bảo vật mà không chừa cho các ngươi. Tuy nhiên lời thật khó nghe, vạn nhất lấy được nó, các ngươi tính phân phối thế nào?" Man Hồ Tử sau khi ngẫm nghĩ, thần sắc hòa hoãn nói.

"Chúng ta dựa theo đầu người phân chia thành bốn phần thế nào? Bao gồm cả Hàn tiểu hữu trong đó, mỗi người lấy một phần." Nho sinh lão giả dường như đã suy nghĩ qua vấn đề này, lập tức gật gù nói.

Nhưng vừa nói ra thì Man Hồ Tử liền trở mặt.

"Thanh Dịch, ngươi nghĩ bản nhân dễ lừa gạt sao? Chia đều bốn người, sao ngươi có thể nghĩ ra được? Đến khi đó Vạn Thiên Minh do ngươi đối phó, sau đó mấy người cùng chia đều nhé!" Man Hồ Tử mỉa mai đáp lại.

"Man huynh đừng nóng giận! Khụ, điểm này đúng là Thanh mỗ suy nghĩ không thỏa đáng. Vậy theo ý Man huynh thì phân phối như thế nào mới thỏa đáng?" Lão giả nghe xong lời nói châm biếm kia, không tức giận chút nào, ngược lại còn cười hì hì hỏi.

"Các ngươi lấy bao nhiêu, bản nhân không cần hỏi. Nhưng ta phải lấy một nửa mới được. Dù sao một tên Vạn Thiên Minh cũng quá sức đối với hai người các ngươi. Ta nếu phải ứng phó hắn, lấy một nửa cũng chẳng là nhiều." Man Hồ Tử nhàn nhạt nói.

Lời này không làm cho lão giả và Cực Âm lộ xuất vẻ kinh ngạc, hiển nhiên công phu *"sư tử ngoạm"* của đối phương đã được hai người dự liệu trước.

"Một nửa? Khẩu vị của Man huynh cũng quá lớn đó. Đừng quên nếu không có tiểu đồ trợ giúp thì xác suất thành công của chúng ta thấp đến đáng thương. Đồ đệ ta phải chiếm một phần ba." Cực Âm tổ sư không vội không vàng nói.

"Hừ, hắn chỉ là tu sĩ Kết Đan kỳ cũng xứng phân chia bảo vật cùng chúng ta?" Man Hồ Tử chẳng thèm nhìn Hàn Lập phản bác lại.

Hàn Lập nghe xong, sắc mặt khẽ biến, nhưng lập tức khôi phục vẻ bình thường.

"Hắc hắc, hắn nếu chỉ là một tên tán tu, tự nhiên không có tư cách phân chia đồ vật trong Hư Thiên đỉnh. Nhưng đã là độ đệ Cực Âm ta thì đường nhiền phải có một phần." Cực Âm tổ sư lần này không có ý tứ nhượng bộ nói.

Man Hồ Tử nghe vậy, thần sắc lóe lên vẻ âm lệ, đang muốn nói thêm điều gì đó thì lão giả bên cạnh tranh giành đưa ra một kiến nghị điều hòa.

"Như vậy đi, hai vị đạo hữu không cần tranh cãi nữa. Đến lúc đó đem bảo vật chia thành năm phần, Man huynh lấy hai, nói chung thế là công bình rồi."

Lời vừa nói ra khiến Man Hồ Tử ngẩn người, sờ sờ râu mép rồi im lặng không nói.

Cực Âm tổ sư lập tức tỏ thái độ.

"Điều kiện này Ô mỗ chấp nhận, không biết ý Man huynh thế

nào?" Hắn nhìn Man Hồ Tử âm trầm nói.

"Được, tuy Man mỗ còn chưa vừa ý nhưng chung quy cũng chấp nhận được." Man Hồ Tử nhíu mày, có chút không tình nguyện trả lời.

Hắn đã nhìn ra Cực Âm tổ sư và Thanh Dịch cư sĩ tạo thành một phe. Điều kiện trên chỉ sợ là giới hạn cuối cùng, do đó hắn cũng không có cách nào áp bức hơn nữa.

Khi mấy lão quái ma đạo đang thương lượng phân chia bảo vật trong mơ thì ở một chỗ khác, nhóm Vạn Thiên Minh cũng bí mật thương lượng cách lấy bảo vật.

"Vạn môn chủ, Kim Ti tầm của ngươi nắm chắc được bao nhiêu phần? Trước đây có rất nhiều tiền bối cao nhân muốn đoạt nó nhưng chưa ai thành công cả. Chúng ta chỉ sợ cũng vậy mà thôi." Thiên Ngộ Tử có chút lo lắng hỏi.

"Yên tâm, nguyên bản chi dựa vào Kim Ti tầm, xác suất thực không lớn nhưng chúng ta lúc trước không phải tìm được Thiên Thanh hoa sao? Chỉ cần khi đó ta sẽ không tiếc hủy hoại linh thú, cho chúng ăn vào thì cơ hội thành công ít nhất cũng có ba, bốn phần. Xác suất này cũng rất cao rồi." Vạn Thiên Minh bình tĩnh nói.

"Ha ha, bảo vật Hư Thiên đỉnh này ngay cả Thiên Tinh song thánh, hai lão quái vật cũng rất muốn, điều này là việc bình thường của con người mà thôi, chúng ta là tu sĩ tu luyện, cũng không phải là thần tiên vô cầu vô dục." Vạn Thiên Minh cười khẽ một tiếng.

"Tuy nhiên Vạn môn chủ, ngươi xem bọn ma đạo đang lén lén lút lút thương thảo gì đó. Vừa rồi còn đang tranh giành nội bộ nhưng giờ lại cười nói với nhau rồi. Chẳng lẽ bọn chúng có quỷ kế gì sao?" Lão giả có bộ dáng như nông phu đột nhiên mở miệng nói.

Nghe xong Vạn Thiên Minh liền nhìn về phía mấy lão quái vật ma đạo vừa mới thỏa thuận phân chia xong, cười lạnh một tiếng.

"Công pháp tu luyện của bọn Ma đạo uy lực tuy lớn nhưng dễ khiến cho người ta tâm tính biến đổi, biểu hiện trước sau không giống nhau, đây cũng là lẽ thường, không cần ngạc nhiên. Ngược lại lần này nếu chúng ta không lấy được bảo vật, cũng quyết không cho bọn chúng đắc thủ. Dù sao loại hỏa mãng dị chủng của tên Cực Âm kia cũng là một trong những loại linh thú có khả năng tranh giành bảo vật." Vạn Thiên Minh ngưng trọng nói.

"Vạn môn chủ nói rất đúng. Nếu ma đạo đắc thủ, ma diễm tự nhiên càng tăng. Mà hiện tại chính là lúc mấy tên gia hỏa Tinh Cung yếu nhược nhất. Chúng ta quyết không thể để bọn chúng thế chân Tinh Cung, thống trị Loạn Tinh Hải được." Thiên Ngộ Tử gật gật đầu nói.

Vạn Thiên Minh cực kỳ hài lòng, đang muốn nói thêm nữa thì hai vầng hào quang đỏ, xanh xuất hiện.

Ở vách núi cạnh chỗ nhập cốc, đất rung núi chuyển, nứt ra hai cái thông đạo, xem ra chính là đường thông vào bên trong.

Bên ngoài chỗ lối vào của chúng có hai tấm bia đá dựng đứng, cao khoảng ba, bốn thước, một cái viết *"Huyền Tinh đạo"*, một cái viết *"Dung Nham lộ"* theo kiểu chữ cổ.

Lập tức mấy tu sĩ ở gần nhất cất bước đi qua đầu tiên.

Nhưng người mới đứng ở ngoài thông đạo *"Dung Nham lộ"*, vẫn chưa kịp tiến vào trong mà đã có một luồng gió nóng hầm hập táp tới, khiến cho người bên ngoài xây xẩm mặt mày, cảm thấy đầu lưỡi khô rát.

Bên ngoài *"Huyền Tinh đạo"* thì lại khác, có một luồng gió lạnh không ngừng thổi ra, lờ mờ mang theo tiếng rít gào, khiến người nhìn thấy liền cảm thấy tâm ý phát lạnh.

"Hàn Lập, chúng ta đi thôi, sẽ tái tụ hợp tại đầu kia của thông đạo. Ngươi muốn đi đường nào? Ta tuy không thể tự mình mang ngươi theo nhưng sẽ cấp cho ngươi một kiện bảo vật chống lạnh, giữ ấm." Cực Âm tổ sư vừa thấy hai thông đạo hiện ra, tinh thần phấn chấn đứng dậy, rồi quay mặt hỏi Hàn Lập với vẻ cực kỳ quan tâm.

Hàn Lập trên đường đi qua quỷ vụ đã nghe Tử Linh tiên tử nói về sự tình của Băng Hỏa đạo.

Biết rõ chỉ cần tiến vào thông đạo, người liền bị cấm chế truyền tống đến một vị trí nào đó của đại hạp cốc. Xác suất cùng người khác xuất hiện ở cùng một chỗ là cực kỳ thấp, cho nên đối phương mới nói ra những lời như vậy.

"Đồ đệ đi Dung Nham lộ bởi vì trên thân vừa lúc có một kiện Ích Hỏa y, có lẽ có chút tác dụng." Hàn Lập sau khi suy nghĩ liền chậm rãi nói.

"Được rồi, vật này ngươi thu lấy đi. Với tu vi của ngươi, có thêm nó vượt qua cửa ải này không thành vấn đề." Cực Âm tổ sư không chút do dự, từ túi trữ vật lấy ra một khối ngọc bội màu lam, cấp cho Hàn Lập.

"Thật không nghĩ tới, người nhỏ mọn như Cực Âm ngươi cũng hào phóng như vậy. Đây không phải là kiện bảo bối Bạch Tê bội sao?" Man Hồ Tử vô ý nhìn rõ cảnh này, có chút cười như không cười nói.

"Tiểu đồ tu vi còn thấp. Bản nhân thân là sư phó, tự nhiên phải chiếu cố nhiều hơn. Kiện Bạch Tê bội này tuy cũng trân quý nhưng ta đi bên Huyền Tinh đạo, lưu lại nó cũng chẳng có tác dụng gì nhiều. Ngược lại hình như ta nhớ Man huynh có một kiện Hàn Băng châu, không bằng đưa thêm cho tiểu đồ, chắc chắn đạo hữu không muốn tiểu đồ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn trước khi chưa tiến vào nội điện chứ?!" Cực Âm tổ sư không chút tức giận, mà cặp mắt khẽ động, mỉm cười nói.

"Hừ! Trước khi chưa lấy được Hư Thiên đỉnh, bản nhân sẽ không để hắn chết dễ dàng đâu. Kiện Hàn Băng châu này là do ta hồi trẻ đoạt được. Tiểu tử, tiện nghi cho ngươi rồi đó." Nói xong Man Hồ Tử liền lấy từ trên người ra một viên châu, to bằng ngón chân cái, ném qua cho Hàn Lập.

Trong lòng Hàn Lập vui mừng, sau khi tiếp lấy vật đó, luôn miệng cảm tạ. Mặc dù biết hai vị này đưa cho mình bảo vật hoàn toàn là do Huyết Ngọc Tri Chu nhưng có thể giúp hắn bình yên vô sự đi qua Dung Nham lộ, đúng là việc cầu còn không được.

Hàn Băng châu tuy cũng lóe lên bạch quang như Bạch Tê bội của Cực Âm tổ sư nhưng khi cầm vật đó trong tay, hắn liền cảm thấy một cỗ hàn ý lạnh buốt, rùng mình một cái, nhanh chóng bỏ nó vào túi trữ vật. Cảm giác hoàn toàn khác với cảm giác ôn hòa của Bạch Tê bội, xem ra còn cao cấp hơn ngọc bội một cấp.

Nho sinh lão giả thấy vậy liền cười hắc hắc, thân hình lóe lên, đi vào Huyền Tinh đạo đầu tiên, những tu sĩ khác cũng dựa theo phương án đã sớm lựa chọn, dồn dập đi vào đại hạp cốc.

Trong chốc lát số lượng tu sĩ ở trước thông đạo đã giảm đi hơn phân nửa.

"Hàn Lập ngươi trước tiên nhập cốc đi. Sau vài ngày nữa chúng ta sẽ gặp lại nhau ở đầu kia của hạp cốc, nơi có Truyền Tống trận." Cực Âm tổ sư nhìn Hàn Lập một cái rồi ôn hòa nói.

Hàn Lập tự nhiên không có ý kiến gì khác, sau khi đáp ứng liền hướng về phía thông đạo có tấm bia đá ghi *"Dung Nham lộ"*.

Tuy nhiên trước khi bước vào, thần sắc hắn vẫn như thường, liếc nhìn xung quanh một lần.

Kết quả là trong lòng có chút thấp thỏm bất an.

Huyền Cốt lão ma đến bây giờ vẫn chưa lộ diện, chẳng lẽ đột nhiên cải biến chủ ý, một mình trốn đi rồi?

Hàn Lập không khỏi nghĩ đến trường hợp xấu có thể xảy ra.

Dù sao lòng người khó đoán, cũng có thể Huyền Cốt thấy thế lực Cực Âm to lớn nên đã thay đổi kế hoạch.

Tuy nhiên nếu thực sự xảy ra việc này, lúc không ổn hắn tuyệt đối cũng không khách khí đem căn nguyên bên trong của lão ma nói ra để bảo mạng. Trong mắt Hàn Lập lóe lên hung quang, ngẫm nghĩ.

Khi hắn đang có chút oán hận thì thanh âm ung dung của Huyền Cốt bỗng vang lên bên tai hắn.

"Không cần thiết phải nhìn đông nhìn tây. Ta hiện tại đang ẩn nấp ở gần đây, chỉ là chưa hiện thân mà thôi. Ngươi tự lo mình cho tốt đi, sau khi vượt qua Băng Hỏa đạo ta sẽ liên hệ với ngươi." Nói xong lời này, thanh âm Huyền Cốt liền ngưng bặt.

Hàn Lập trong lòng vui mừng, cuối cùng cũng yên tâm, tiêu sái bước vào thông đạo.

Từng luồng gió nóng dọc theo thông đạo táp vào mặt, khiến cho Hàn Lập vừa mới tiến nhập, lập tức cảm giác được thân hình như đang ở trong lò nướng.

Hắn nhíu mày, ngưng thần nhìn về phía trước.

Thông đạo chỉ cao khoảng hai trượng, cũng chẳng tính là to lớn gì, nhưng phía trước ẩn hiện hồng quang chói mắt, khiến người ta có chút kinh hãi.

Hàn Lập liếm liếm đôi môi khô khốc, lóe lên ánh mắt nghiêm nghị, lập tức bước tới từng bước một.

Mỗi bước đi tới, hắn cảm giác như nhiệt độ không khí xung quanh dường như cao hơn một chút.

Sau khi đi được khoảng ba mươi bước, Hàn Lập không có cách nào tiến tới nữa, bởi vì nhiệt độ xung quanh, cộng thêm một, hai luồng gió nóng không ngừng thổi tới, khiến da mặt hắn có chút đau rát.

Hàn Lập do dự một chút, rồi phóng ra một tầng bảo vệ Thủy thuộc tính.

Hào quang màu xanh lam bao quang Hàn Lập, cảm giác cực nóng lập tức giảm mạnh.

Sau đó hắn lấy tay vỗ vào túi trữ vật, một đạo thanh quang xuất hiện, đó chính là kiện Ích Hỏa bảo y.

Hàn Lập không cần suy nghĩ, đem nó mặc vào người.

Nhất thời một cảm giác mát lạnh truyền ra, khiến cho tinh thần hắn phấn chấn, tiếp tục cất bước lên đường.

Sau khi đi thêm vài chục bước nữa, trước mắt bỗng nhiên sáng ngời, một màn ánh sáng màu xanh xuất hiện cản đường.

Hàn Lập sau khi nhìn nhìn nó vài lần liền cắm đầu đi vào.

Bởi vì hắn nghe được phía sau có tiếng bước chân truyền đến, xem ra có tu sĩ khác đi tới. Hắn thực sự không có hứng thú gặp mặt.

Sau một trận xây xẩm mặt mày, hồng quang chói mắt, nhiệt độ nguyên bản biến mất bỗng giống như quái thú quay lại tập kích, khí thế hung dữ, ùn ùn thổi tới, khiến cho tầng bảo hộ Thủy thuộc tính lóe lên vài cái, lung lay giống như sắp đổ.

Hàn Lập giật mình một cái, tuy vẫn chưa kịp khôi phục lại trạng thái bình thường nhưng linh lực trên người hắn lập tức tuôn ra mạnh mẽ mới ổn định được tầng bảo vệ, sau đó định thần nhìn bốn phía.

Núi đá màu đỏ thẫm, đất đai màu đỏ vàng, cây cỏ toát ra màu hồng, bầu trời chẳng khác là mấy, tất cả đều có màu sắc của ngọn lửa.

Đứng ở bên trong tầng bảo vệ, trên thân có kiện bảo vật Ích Hỏa y, nhưng Hàn Lập vẫn có thể cảm ứng được rõ rệt loại cảm giác không khí như đang thiêu đốt này.

Hàn Lập hít sâu một hơi, thần sắc trở nên âm trầm.

Nếu thời gian ở trong tình huống với nhiệt độ như thế này chỉ là vài ba giờ thì hắn có thể không cần sử dụng bảo vật, chắn chắn đi qua dễ như trở bàn tay.

Thế nhưng căn cứ theo lời của Tử Linh tiên tử thì ở cửa thứ hai – Băng Hỏa đảo này tất cả tu sĩ đều không thể đằng không phi hành, chỉ có thể dựa vào đôi chân từ từ tiến lên phía trước mà thôi.

Do đó nếu ai đó bị truyền tống xa hơn một chút, cũng chỉ có thể không ngừng không nghỉ đi vài ngày đêm mới đến được đầu kia của hạp cốc.

Điều này không chỉ dựa vào tu vi của tu sĩ là làm được, còn phải xem hắn có bảo vật ngự hàn phòng hỏa hay không nữa.

Đồng thời hoàn cảnh ác liệt trên đương không chỉ là vấn đề duy nhất mà chúng tu sĩ phải đối diện, trong hạp cốc còn có yêu linh thuộc tính băng, hỏa trời sinh mới là trở ngại lớn nhất khi muốn vượt cửa ải này.

Mỗi lần vượt qua Băng Hỏa đạo đều có gần non nửa tu sĩ chết trong tay yêu linh kia.

Hơn nữa trên đường còn có thể bị những tu sĩ tâm địa xấu xa đánh lén để đoạt bảo vật, cảnh này trước đó nhiều lần đã xảy ra.

Dù sao càng gần đầu kia của hợp cốc, chỗ có Truyền Tống trận, càng có khả năng đụng độ tu sĩ khác.

Mà đoạt lấy bảo vật ngự hàn, phòng hỏa của kẻ khác sẽ giúp cho cơ hội sinh tồn của chính mình trở trên dài hơn, chắc chắn một số tu sĩ dưới tình huống khó khăn sẽ không khách khí xuất thủ.

Hàn Lập đứng yên tại chỗ, không lập tức hành động mà một mặt nhíu mắt, xem xét chung quanh, một mặt phân tích tin tức đã biết.

Sau thời gian khoảng một chén trà nhỏ, thần sắc Hàn Lập khẽ động, lấy ra Bạch Tê bội, đem nó cột tại thắt lưng rồi thu lại tầng bảo vệ Thủy thuộc tính.

Bạch quang từ ngọc bội thay thế lam quang, bao lấy xung quanh thân hình của hắn.

Pháp lực một điểm cũng không thể lãng phí, tại đây mà tĩnh tọa nghỉ ngơi, thuần túy là hành vi tự sát.

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, miễn cưỡng mới nhận chuẩn phương hướng của mặt trời rồi không chút ngập ngừng đi tới.

Phía trước trừ từng đống từng đống loạn thạch và quái thụ cao nhọn khoảng nửa thân người thì căn bản chẳng có đường, chỉ có thể chệch choạng, chậm rãi mà đi.

Sau khi đi một đoạn ngắn trong không khí nóng bỏng, Hàn Lập bị một đám cỏ dại rậm rạp tán phát ra hồng quang yêu dị cản đường.

Hắn nhìn nhìn chúng, không khỏi nhíu mày.

Bỗng nhiên một quả cầu bằng nước màu xanh từ trong tay bắn ra, đánh về phía đám cây cỏ.

Kết quả trong nháy mắt lam quang tiếp xúc với chúng, *"Bụp"* một tiếng vang lên, rồi hóa thành hơi nước.

Sắc mặt Hàn Lập khẽ đổi.

Sau khi nhìn qua hai bên, kết quả đập vào mắt chính là đâu đâu cũng là loại cây quỷ dị như vậy, căn bản không có đường khác để đi.

Hàn Lập do dự, cắn răng một cái, thử thăm dò bằng cách giẫm lên chúng tới vài bước.

Khi hai chân vừa mới tiếp xúc, Hàn Lập cuối cùng cũng hiểu được sự đáng sợ của Dung Nham lộ.

Đây đâu phải là cây cỏ, rõ ràng chúng giống như lợi kiếm cực nóng, không những sắc bén vô cùng, mà còn tỏa ra hỏa nhiệt, khiến hắn chịu đau khổ không nhỏ.

Mặc dù có Bạch Tê bội và Ích Hỏa y bảo vệ, không có gì quá đang ngại nhưng từ dưới chân vẫn truyền đến từng trận đau nhói làm Hàn Lập bước từng bước rất khó khăn.

Hàn Lập chỉ đi khoảng vài trượng liền không thể không sử dụng tầng bảo hộ Thủy thuộc tính thêm lần nữa, triệt để bảo vệ toàn thân.

Tuy như vậy sẽ khiến pháp lực tiêu hao nhanh chóng nhưng nhìn chung giúp cho Hàn Lập đi nhanh hơn rất nhiều, giống như bay vậy.

Hắn bất đắc dĩ phải thi triển La Yên bộ, chỉ thấy một cái bóng màu xanh di chuyển lúc đông, lúc tây trong hồng quang như quỷ dị, thân hình hóa thành một điểm đen, từ từ biến mất.

Bặc Tự là một tu sĩ có Thổ, Hỏa linh căn, chỉ chưa tới ba trăm năm đã tu luyện đến cảnh giới hiện này, giúp hắn ngạo thị vài phiến hải vực, thanh danh hiển hách.

Thậm chí rất nhiều người còn cho rằng hắn chính là một trong những tu sĩ có hi vọng kết thành Nguyên Anh nhất trong vòng một trăm năm tới.

Bặc Tự rất thích hưởng thụ cảm giác được người khác kính nể, khen ngợi và ánh mắt ước ao.

Nhưng tình huống của chính mình, hắn hiểu rất rõ ràng.

Nếu không phải hắn năm đó khi đi du lịch, trùng hợp phát hiện được trong bụng của một con yêu thú cấp bốn có viên *"Phân Nguyên đan"* thời kỳ thượng cổ giúp hắn giảm được hơn trăm năm khổ tu, nếu không chỉ sợ hắn vẫn còn giậm chận tại Trúc Cơ kỳ, không thể tiến bộ.

Và chính việc dùng nó giúp hắn nếm trải được sự ngon ngọt của linh dược thời thượng cổ nên hắn đã sớm chuẩn bị cho hành trình Hư Thiên điện lần này.

Thừa dịp những người khác không chú ý, hắn đã bỏ ra số tiền lớn để mua một con Hỏa Long trùng.

Hắn định mạo hiểm đi vào nội điện, dùng nó để đoạt lấy Hư Thiên đỉnh - bảo vật đỉnh cấp, chấn động Loạn Tinh Hải. Với nhiều bảo vật và Bổ Thiên đan truyền thuyết ở trong đỉnh đó, chắc chắn việc đột phá Nguyên Anh kỳ chỉ là sợ tình sớm muộn mà thôi.

------oOo------

Chương 458: Sinh Tử lộ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khi Bặc Tự tiến nhập Hư Thiên Điện, hắn lần lượt thấy có nhiều lão quái Nguyên Anh kỳ cũng đã đến nơi, như bị dội nước lạnh, trong lòng lạnh lẽo vô cùng.

Nguyên Anh kỳ tu sĩ tới chỗ này, đương nhiên là hướng tới bảo vật trong nội điện, điều này khẳng định rất khó khăn.

Trước đây Hư Thiên Điện tuy rằng cũng hấp dẫn tu sĩ Nguyên Anh kỳ, nhưng chỉ có ba bốn người mà thôi. Thế nhưng lần này lại có tới tám vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ, đương nhiên là làm cho hắn cảm thấy hy vọng càng thêm xa vời.

Nhưng nếu đã tới nơi này, hắn cũng không muốn cứ như vậy chán nản trở về, nên vẫn còn ôm tia hy vọng vượt qua quỷ vụ và tiến vào Dung Nham lộ.

Thật ra mà nói thì quỷ vụ cùng một cửa*" Cực Diệu huyễn cảnh"* phía sau khiến cho hắn có vài phần sợ hãi nhưng Băng Hỏa Đạo thì hắn chẳng để vào trong mắt, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng nghi ngờ rằng bản thân mình không thể vượt qua.

Bởi vì công pháp hắn tu luyện chính là Thái Dương quyết có tiếng tăm không nhỏ ở Loạn Tinh Hải.

Thứ công pháp này ở Loạn Tinh Hải cũng được bài danh trong mười loại hỏa hệ công pháp đứng đầu. Hắn đã dùng Thái Dương chân hỏa không biết bao nhiêu lần, khiến cho địch nhân biến thành tro bụi, tiễn bọn họ xuống địa ngục vô tận, bởi vậy nên việc tị hỏa hắn tin tưởng mười phần, cho rằng quá dễ dàng.

Đương nhiên sau nhiều năm gian truân khổ luyện, hắn cũng sẽ không tự đại kiêu căng dùng hai bàn tay không để đi qua Dung Nham lộ này, nên hắn đã chuẩn bị hai kiện pháp khí phòng hỏa.

Hắn không phải không muốn chuẩn bị thêm vài món nữa, nhưng vì mua Hỏa Long Trùng nọ đã làm cho hắn gần như tán gia bại sản.

Người mang *"Thái Dương quyết"* như hắn, cũng hiểu được với sự trợ giúp của hai kiện pháp khí kia, vượt qua Dung Nham lộ hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhưng hiện tại Bặc Tự mới thấy hối hận.

Bởi vì vừa tiến vào nơi này không lâu, hắn liền phát hiện Thái Dương Quyết đích xác có khả năng tị hỏa kỳ diệu nhưng nếu hắn không muốn trong chốc lát bị nướng chín thì nhất định phải không ngừng vận dụng toàn lực Thái Dương Quyết.

Thật quá khác xa so với tưởng tượng ban đầu của hắn chính là chỉ cần tiêu hao một chút pháp lực là có thể không đếm xỉa đến hoàn cảnh ác liệt xung quanh.

Ở bên ngoài thì hắn chỉ cần vận hành một thành công lực cũng đủ để tránh né hoàn toàn hỏa diễm thông thường.

[Hiển nhiên nhiệt độ do Dung Nham lộ tỏa ra cùng những ngọn lửa bình thường bên ngoài không giống nhau. Khẳng định nguyên nhân là do cấm chế ở bên trong có khả năng khắc chế hỏa hệ công pháp.

Mà hai kiện pháp khí tị hỏa của hắn dưới hoàn cảnh quỷ dị này thực sự không có mấy hiệu quả.

Điều này khiến cho hắn khi đi được một vài canh giờ thì tâm lý bắt đầu trở nên hoảng loạn.

Bởi vì chiếu theo tốc độ tiêu hao của pháp lực, tuy trên tay luôn luôn có một khối linh thạch để bổ sung linh khí nhưng nhiều nhất chỉ có thể kéo dài được khoảng chừng nửa ngày nữa, lúc đó hắn sẽ vì pháp lực cạn kiệt mà biến thành tro bụi.

Bặc Tự tự nhiên không muốn giải giáp quy hàng, hắn một bên khẩn trương chạy như điên một bên liên tục đưa mắt liếc nhìn xung quanh.

Thế nhưng chung quanh bốn phía lại rất tĩnh mịch, một bóng người cũng không có. Điều này làm cho ý nghĩ sát nhân đoạt bảo của hắn đã chết từ trong trứng nước.

Càng lao vùn vụt như thế này về phía trước, càng làm cho sự tuyệt vọng của Bặc Tự thêm rõ ràng.

Sau một thời gian chạy điên cuồng như thế, Bặc Tự cuối cùng cũng dừng chân, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng.

Mặc dù có gia trì thêm Khinh Linh thuật nhưng chiếu theo tốc độ hiện tại thì hắn căn bản không có hy vọng tới được đầu kia của hạp cốc. Hơn nữa hắn nếu lại chạy tiếp như vậy, cho dù có tình cờ gặp các tu sĩ khác, pháp lực trong người mình cũng sẽ chắc chắn không đủ.

Đến lúc đó đừng nói chặn giết người ta, người ta vừa thấy hắn suy yếu như vậy, sợ rằng sẽ xuất thủ đối với chính hắn.

Bặc Tự giống như kiến bò trên chảo lửa, chạy qua chạy lại. Theo thời gian trôi đi, trong lòng không ngừng nảy ra đủ loại ý nghĩ. Nỗ lực tính toán tìm một con đường sống để ra ngoài.

Bỗng nhiên hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đỏ thẩm, sắc mặt hiện lên vẻ âm tình bất định.

Một tia dứt khoát hiện lên trên mặt hắn, ngay sau đó hoàng quang chợt lóe, thân hình từ từ bay lên.

Trong quá trình này, hai mắt hắn không chớp lấy một cái, vẻ mặt cực kỳ cẩn thận.

Khi cách mặt đất khoảng hai ba trượng thì vẫn không có chuyện gì xảy ra, điều này khiến cho thần sắc của hắn lộ ra vẻ vui mừng như điên.

Bởi vì ở độ cao này, hắn hoàn toàn có thể làm phép phi hành. Mà hắn chỉ cần thi triển được Phi độn thuật, đến đầu kia của hạp cốc chỉ trong một khoảnh khắc mà thôi.

Mạnh mẽ đè nén lại sự vui mừng trong lòng, Bặc Tự lập tức thi triển pháp quyết, thân hình hóa thành một đạo hoàng quang lóe lên rồi biến mất khỏi vị trí ban đầu.

"Ầm!" thanh âm vang lên, Bặc Tự vừa mới bay ra được mười trượng thì bị một đạo sấm sét từ trên bầu trời đỏ thẫm trực tiếp bổ trúng người, ngay lập tức kêu thảm một tiếng, cơ thể liền biến thành tro bụi biến mất vô tung vô ảnh. Từ giữa không trung rớt xuống hai kiện đồ vật, rơi vào bên trong một bụi cỏ, không một tiếng động.

Ở một nơi nào đó trên Dung Nham lộ, một vị mỹ phụ xinh đẹp khoảng ba mươi tuổi khoác một tấm lụa mỏng màu lam chói mắt, đang chần chừ nhìn về dòng sông dung nham ở phía trước rộng khoảng bốn mươi trượng thì chỉ có một cây cột đá rộng khoảng nửa thước mà thôi.

Nhìn dòng dung nham nóng rực của con sông, hai hàng lông mày xinh đẹp của nữ tu sĩ nhíu chặt lại, thế nhưng sau khi do dự một chút, vẫn còn dè dặt bước trên thạch trụ đỏ bừng đó.

Bàn chân vừa tiếp xúc lên mặt đá lập tức khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một tia đau đớn. Hiển nhiên nhiệt độ của thạch trụ không phải tầm thường. Cho dù trên người nàng có khinh sa nọ bảo hộ nhưng vẫn phải chịu đau khổ không ít.

Tuy nhiên nàng ta hiển nhiên cũng là hạng người có tâm chí kiên định. Sau khi cắn răng một cái, vẫn chậm rãi dọc theo thạch trụ từng chút một tiến tới phía trước, sắc mặt lộ vẻ cẩn thận.

Ngay từ đầu đã cực kỳ thuận lợi, giúp nàng bình yên vô sự đi qua nửa đoạn đường, nhưng khi nàng gần tiếp cận trung tâm thạch trụ thì bỗng nhiên một trận âm thanh ầm ầm từ phía xa truyền đến.

Nữ tu sĩ xinh đẹp nhất thời ngẩn ngơ, không nhịn được hướng về phía thượng lưu của dòng sông. Kết quả đập vào mắt khiến sắc mặt nàng trắng bệch, đột nhiên một nỗi kinh sợ nổi lên!

Một cơn lốc cực kỳ mạnh mẽ đang cuồn cuộn chuyển động từ phía thượng lưu xuống, ngay tức khắc biến thành một đầu cự long, trong nháy mắt dương nanh múa vuốt vụt tới trước thạch trụ, cuốn nữ tu sĩ vừa mới bay lên không trung vào trong.

Một tiếng kêu tuyệt vọng vang lên, thân ảnh của nữ tu sĩ đã biến mất vô tung vô ảnh.

Một lát sau, trên dòng dung nham phía dưới thạch trụ lóe lên một kiện đồ vật màu xanh lam, sau đó chìm xuống dưới đáy.

Một nơi nào đó gần băng sơn của Huyền Tinh đạo, một gã trung niên và một lão giả đang tựa lưng vào nhau chiến đấu với hơn mười quái vật toàn thân trong suốt, hào quang bắn ra bốn phía, nhưng sau đó không lâu thanh âm chiến đấu đã ngừng lại. Quái thú chỉ ở lại chỗ đó một lát rồi lập tức giải tán, trên mặt đất chỉ để lại hai cái thi thể không trọn vẹn.

Mà ở một chỗ khác của Huyền Tinh đạo, Cực Âm lão tổ đang thảnh thơi dạo bước trên phiến băng, hắc khí trên người lấp lánh, không có chút lạnh lẽo nào.

Thỉnh thoảng có quái thú trong suốt từ trong băng xuất hiện muốn đánh lén Cực Âm lão tổ đều bị lão quái hời hợt phất tay, hắc quang chợt lóe, dễ dàng đem những quái thú này cắt thành hai đoạn.

Sau đó Cực Âm lại làm như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục đi.

Trên ngọn núi nhỏ, Hàn lập kinh ngạc nhìn về phía trước, thần sắc có chút lưỡng lự. Hắn lúc đầu thi triển La Yên bộ để nhanh chóng đi qua vùng cây cỏ quỷ dị kia, sau đó liền khôi phục tốc độ di chuyển như bình thường. Dù sao La Yên bộ vẫn quá sức đối với cơ thể hắn. Cho dù với sự kiên cường dẻo dai của cơ thể đã được tăng lên sau khi kết đan, cũng vô pháp duy trì liên tục trong thời gian quá dài. Đương nhiên, nếu so sánh với thời điểm Trúc Cơ lúc đầu, tự nhiên là khác nhau một trời một vực.

Sau đó, hắn lại phải băng qua một đoạn ao đầm chứa dung nham vô cùng nguy hiểm. Tuy là thực địa nhưng trên thực tế dung nham lại ngấm ngầm đánh lén, cho dù là người có thần kinh cứng cỏi như Hàn Lập, sau khi đi qua toàn thân cũng xuất ra mồ hôi lạnh.

Nếu không phải hắn đã sớm sử dụng Hàn Băng châu của Man Hồ Tử cấp cho và ngay lập tức sử dụng nó để bảo vệ toàn thân khi rơi vào bên trong dung nham,nếu không chỉ sợ hắn cho dù không chết, sớm đã bị cái nóng khiến cho tróc da trầy vảy.

Về phần sau khi thông qua phiền rừng rậm quỷ dị, lại bị hai ba con Viêm Linh thú dây dưa, đồng dạng cũng khiến cho Hàn Lập phải dụng một chút sức lực mới có thể an toàn đi qua.

Nhưng những địa phương đều không khiến cho Hàn Lập khiếp sợ như cảnh tượng đang bày ra trước mắt.

Bởi vì ở trước mặt hắn là một sa mạc màu đen rộng mênh mông bát ngát.

Không sai, đó chính là những hạt cát và cồn cát màu đen.

Cảnh tượng quỷ dị này tự nhiên làm cho Hàn Lập có phần bất an, không dám liều lĩnh tiến vào bên trong.

Đi đường vòng cũng không có khả năng.

Hắc sa mạc này diện tích thực sự quá lớn. Nếu như đi đường vòng thì tối thiểu cũng chậm trễ hai ngày thời gian.

Dựa theo kinh nghiệm của các tu sĩ đã thành công lúc trước, thời gian thông qua cửa ải này phải trong năm ngày. Bằng không truyền tống trận sẽ hoàn toàn đóng kín, người bị hãm bên trong tự nhiên là hữu tử vô sinh.

Mà theo Hàn Lập tính toán thì hắn mới chỉ đi đến đoạn giữa của hạp cốc và tiêu tốn mất hai ngày, thời gian còn lại thật sự là không đủ mà hắn cũng không muốn mạo hiểm lần này.

Dù sao ai biết phía sau sa mạc này còn có thứ quỷ quái gì đang chờ, nói không chừng thời gian kéo dài càng lâu.

Hàn Lập cau mày, nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng phỏng đoán nơi này rút cuộc đang che đậy nguy hiểm gì.

Nhưng đúng lúc này thần sắc Hàn Lập khẽ động, không quay đầu lại nhìn mà thân hình nhoáng lên một cái, người liền biến mất vô ảnh vô tung.

Lúc này phía sau mới mơ hồ có âm thanh truyền đến.

------oOo------

Chương 459: Hắc sa mạc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không lâu sau từ một bên của ngọn núi xuất hiện một nam tử chậm rãi đi tới.

Người này khoảng độ 40 tuổi, khuôn mặt vàng vọt, chính là vị tu sĩ khi ở đại điện nhìn Cực Âm sợ sệt như sợ hổ vậy

Lúc này hắn đội cái nón hình dáng kỳ lạ màu xanh biếc, tay cầm một cái bát ngọc màu trắng, tại địa phương khốc liệt như thế này mà trên thân vẫn lờ mờ phát ra hàn khí.

Có thể thấy được vật này chẳng phải tầm thường

Người này vừa mới đi lên đỉnh núi, vẻ mặt liền mang vẻ cảnh giác, không ngừng nhìn ngó xung quanh, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Sau khi thấy bốn phía vẫn vắng tanh vắng ngắt, không có gì kỳ lạ, vẻ mặt cẩn thận lại tăng thêm ba phần.

Trước đó không lâu hắn từ xa đã nhìn thấy trên ngọn núi hình như có một bóng người lóe lên.

Bây giờ đến nơi này lại chẳng thấy tung tích đâu, khiến cho hắng càng cẩn thận.

Lạnh lùng nhìn quanh thêm lần nữa rồi chẳng mở miệng nói gì, lấy hai ngón tay đưa vào trong bát, sau đó đột nhiên rút ra, một đạo bạch quang xuất hiện, hóa thành một đạo cầu vòng xoay tròn trên đỉnh đầu hắn.

"Đi!"

Nam tử mặt vàng bắt quyết, trong miệng khẽ hô lên.

"Bùm!" một âm thanh vang lên, bạch quang sau một trận rung động liền nổ tung, biến thành từng điểm tinh quang giống như tiên nữ rắc hoa, đem phương viên vài chục trượng bao phủ vào trong.

Bạch quang rơi vào đâu thì mặt đất đỏ hồng ở phía dưới liền ngưng kết lại một tầng băng lạnh, nhưng bốn phía vẫn không có điều gì dị thường xuất hiện.

Nam tử thấy vậy, trên mặt hiện lên một tia nghi hoặc.

Hắn cúi đầu suy nghĩ, trong lòng không nghĩ rằng mình lúc trước hoa mắt nên đem việc này quăng ra khỏi trí óc, thần sắc ngưng trọng nhìn về phía sa mạc.

"Địa phương này thực quá tà môn!" Nam tử một bên xem xét, một bên thấp giọng lẩm bẩm nói, cũng có chút trù trừ.

Tuy nhiên hắn chỉ suy ngẫm trong một khoảng thời gian, sau đó phất tay áo, một đạo hồng quang bắn ra, đáp xuống mặt đất.

Sau khi hào quang biến mất, một con linh thú nhỏ màu đỏ giống như hồ ly xuất hiện tại chỗ đó.

Ngón tay nam tử bắn ra một viên dược hoàn màu xanh biếc.

Tiểu thú hé miệng, nuốt dược hoàn vào, trên mặt lộ ra vẻ hưởng thụ.

"Đi!"

Tu sĩ mặt vàng không khách khí chỉ về phương hương sa mạc, ra lệnh tiểu thú.

Tiểu thú lúc này động thân, hóa thành một đạo hồng quang bay xuống chân núi, tốc độ cực kỳ nhanh chóng.

Sau một khoảng thời gian nó đã xâm nhập vào trong sa mạc được khoảng chục trượng và bình yên quay trở về.

Không có hiện tượng dị thường nào phát sinh, dường như hắc sa mạc này ngoại trừ màu sắc, những cái khác đều giống như sa mạc bình thường.

Sắc mặt nam tử kia lộ xuất vẻ kinh ngạc, hiển nhiên kết quả kia thực sự ngoài ý muốn.

Hắn vốn nghĩ rằng Hồng Ly thú kia sẽ bị tiêu diệt.

Dù sao nó cũng chỉ là một loại linh thú phổ thông cấp 1, ngoại trừ hành động lanh lẹ, khứu giác cực kỳ thính thì không còn năng lực lợi hại nào khác cả, nếu bị chết thì hắn chẳng đau lòng một chút nào.

Hắn nhíu mày, chầm chầm nhìn tiểu thú từ trong sa mạc quay về, sau đó mới hô một tiếng, thu nó trở về trong tay áo của mình.

Tiếp theo ánh mắt nam tử bất định nhìn sa mạc, trở nên im lặng.

Nhưng lần này hắn chỉ chần chờ một lát, hai chân khẽ động, lập tức hạ sơn, cẩn thận đi về phía sa mạc.

Hắn không biết khi mình vừa xuống núi thì Hàn Lập xuất hiện tại đỉnh núi.

Mặc dù vừa rồi nam tử mặt vàng thi pháp tìm kiếm nhưng với thuật ẩn thân từ công pháp vô danh kia, cộng với việc thi triển La Yên bộ, hắn rất dễ dàng tránh thoát khỏi công kích của đối phương, khiến nam tử kia không thể phát hiện. Mà Hàn Lập rất tự tin cho dù đối phương là tu sĩ Kết Đan trung kỳ, nhưng chỉ cần tới gần và đồng loạt phóng ra Thanh Trúc Phong Vân kiếm, tuyệt đối có thể một kích giết chết, khiến cho đối phương hồn phi phách tán.

Điều này khiến cho Hàn Lập do dự hơn nửa ngày, không biết nên giết để đoạt lấy hai kiện bảo vật không tầm thường kia, hay là để cho đối phương đi trước dò đường giúp mình.

Sau khi đối phương để cho tiểu thú thăm dò một vòng trên sa mạc mà không xuất hiện điều gì thì Hàn Lập đã hoàn toàn bỏ đi ý định ra tay mà để cho nam tử kia đi trước mở đường.

Hắn tuyệt đối không tin hắc sa mạc này một chút nguy hiểm cũng không có.

Đồng thời hắn đã có Bạch Tê bội, Hàn Băng châu, hai thứ này cũng đủ giúp hắn tị hỏa, không quá cần bảo vật của đối phương.

Nam tử mặt vàng không có chút phát hiện nào đối với việc Hàn Lập tự nhiên xuất hiện ở sau lưng, cuối cùng cũng đạp lên những hạt cát màu đen, đi vào sa mạc quỷ dị.

Một trượng, hai trượng…

Thần sắc nam tử càng ngày càng khẩn trương, sớm đã dùng cái nón phóng xuất ra một tầng hộ tráo màu xanh, đem toàn thân bảo vệ nghiêm ngặt.

Nhưng khi hắn đi vào sa mạc được khoảng trăm trượng vẫn không có gì xảy ra, lúc này nam tử mới buông lỏng tinh thần một chút, yên tâm hơn rất nhiều.

Chiếu theo lẽ thường khi đã thâm nhập sâu như vậy, nếu có gì nguy hiểm thì phải xuất hiện sớm rồi.

Hàn Lập ở phía sau nhìn thân ảnh dần dần nhỏ lại của nam tử kia, vẻ mặt lộ xuất nét kinh ngạc.

Chẳng lẽ hắn thực sự đoán sai, hắc sa mạc này nhìn thì cực kỳ kinh người nhưng trên thực tế lại không có vấn đề gì?

Sớm biết như vậy thì đã xuất thủ giải quyết người này, đoạt lấy hai kiện bảo vật.

Trong lòng Hàn Lập có chút hối hận.

Nhưng lúc này ở xa xa đột nhiên xảy ra kinh biến.

Khi nam tử mặt vàng đang bước cao bước thấp đi tới thì bỗng nhiên vô số hạt cát màu đen bay lên, chúng lơ lửng trên không trung, bao vây lấy hắn, từng đoàn u quang tán phát ra, vô thanh vô tức, có vẻ vô cùng quỷ dị.

Nam tử cũng là người có kinh nghiệm cực kỳ phong phú, lập tức đem bát ngọc quăng lên bầu trời, một mảng bạch quang từ trong bắn ra, tăng thêm một tầng hộ tráo ở bên ngoài.

Nhưng lúc này những hạt cái màu đen kia trong nháy mắt đã hóa thành vô số tiểu trùng có cánh, khí thế long trời lở đất hướng về phía nam tử đang tràn ngập vẻ sợ hãi.

Nam tử gầm lên một tiếng, bạch quang đại thịnh, vô số băng thuẫn to bằng bàn tay xuất hiện chung quanh, tiếp theo nhanh chóng xoay tròn, hình thành nên một bạch sắc cụ phong (cơn lốc), bao phủ hắn vào bên trong.

Giờ phút này hắn đã nhìn rõ chân diện mục của bọn tiểu trùng kia, đó chính là một loại kiến bay (phi nghĩ) đen thùi lùi, số lượng khoảng trên vạn con, quá sức dọa người.

Nam tử mặt vàng nhanh chóng suy nghĩ, liều mạng nhớ lại bọn tiểu trùng này rút cuộc là loại gì, đồng thời có nhược điểm nào.

Nhưng không chờ đến lúc hắn nghĩ ra thì bọn chúng đã tấn công lên cụ phong bảo vệ do băng thuẫn hóa thành.

"Bụp, bụp" âm thanh liên tiếp vang lên, tất cả kiến bay đều bị dội ngược trở lại, bắn ra xa hơn chục trượng.

Nam tử thấy vậy, trong lòng yên tâm, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Nhưng một lát sau sắc mặt vui mừng kia bỗng ngưng trệ.

Bởi vì bọn kiến bay kia sau khi lăn lộn té ngã mấy vòng liền đập đập cánh phóng tới, một chút bị thương cũng chẳng có.

Điều này khiến cho hắn kinh hoảng.

Sau đó hắn không chút do dự khoát tay, một thanh phi đao màu xám bay ra, hóa thành một đạo hào quang dài khoảng một trượng, hung hăng chém tới đám kiến bay.

Phi đao vừa mới thoát ra khỏi cụ phong bảo vệ thì gần vạn con kiến bay ông ông một tiếng, ùn ùn kéo lên.

Mặc cho phi đao điên cuồng chém xuống nhưng bọn chúng vẫn không hề bị thương, ngược lại trong nháy mắt đã bám đầy phi đạo, bao vây nó vào trong.

Nam tử mặt vàng cực kỳ kinh hãi, đang muốn thu hồi pháp bảo nhưng đã quá muộn.

Phi đao sau mấy lần lóe lên hào quang liền bị đám kiến bay phá hủy.

Một ngụm máu tươi từ trong miệng hắn phun ra, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Pháp bảo liên quan với tâm thần bị hủy đi khiến cho hắn nguyên khí đại thương.

Hắn không dám chần chờ nữa mà vội vàng thúc giục cụ phong bảo hộ chạy như điên, chỉ cần thoát ra khỏi sa mac, hắn chưa chắc sẽ không có cơ hội sống sót.

Nhưng lúc này bọn kiến bay sau khi thôn phệ hoàn toàn phi đao liền đứng yên một chỗ, không truy đuổi hắn mà thực hiện một cử động khiến cho người ta cứng lưỡi, há hốc mồm.

Chúng trong phút chốc đã tụ tập lại một chỗ, sau khi hắc quang lóe lên liền hóa thành một thanh trường mâu dài khoảng vài trượng.

Trong âm thanh thê lệ chói tai, trường mâu phá không phóng vụt tới.

Nam tử mặt vàng cực kỳ kinh hãi, vội vàng xuất ra linh lực, khiến cho cụ phong bảo vệ mãnh mẽ thêm ba phần.

Trường mâu liền nhập vào bên trong đó.

"Bùm!" âm thanh vang lên, trường mâu lóe lên rồi biến mất, xuyên thủng vòng bảo vệ.

Ngọn mâu sắc bén, toàn thân trường mâu đều loang lổ những vết máu đỏ tươi.

------oOo------

Chương 460: Thiết Hoả Kiến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cơn lốc trong nháy mắt ngừng lại, bên trong lộ ra nam tử mặt vàng.

Thân hình sững lại đứng ở tại chỗ, vòng bảo hộ màu xanh biếc và băng thuẫn đã không còn, chỗ trái tim trong ngực có một lỗ xuyên suốt, quanh miệng vết thương bị đốt cháy một mảng đen thui, giống như bị nướng chín.

Nam tử cúi đầu nhìn bộ ngực, không kìm nổi lấy tay sờ soạng một cái, vẻ mặt kinh ngạc, bộ dạng dường như có chút không thể tin nổi.

Nhưng lúc này, trường mâu đen thui kia một lần nữa biến thành hắc quang, không chút khách khí điên cuồng lao vào nam tử, ném hắn xuống đất, trong nháy mắt đem hoàn toàn bao phủ thân hình hắn.

Nam tử kêu thảm mấy tiếng, sau đó hoàn toàn im bặt.

Một lúc lâu sau, đám hắc khí bay lên không, trở về địa phương lúc ban đầu, rơi xuống, hòa nhập vào hắc sa mạc như những hạt cát bình thường.

Mà tại nơi nam tử ngã xuống bị cắn nuốt không còn một mảnh.

Nhìn một màn từ đầu đến cuối này, Hàn Lập đứng trên ngọn đồi nhỏ xa xa nhìn xem nhất thời sững sờ.

Trong lòng khiếp sợ, thần sắc có chút cổ quái.

"Đó là Thiết Hỏa Kiến! Không sai, thật không nghĩ tới ở chỗ này lại nhìn thấy" Hàn Lập thấp giọng lẩm bẩm tự nói với chính mình.

Khi loại kiến cánh này vừa xuất hiện thì Hàn Lập chưa nhận ra ngay lai lịch của phi trùng.

Nhưng khi chúng nó không sợ hãi công kích pháo bảo phi đao mà tu sĩ mặt vàng xuất ra, đến cuối cùng lại ngưng tụ thành 1 thanh trường mâu thì hắn mới nhận ra đó là *"Thiết Hỏa Kiến"*.

Dù sao loại linh trùng kiến cánh tại tu tiên giới không ít, ngoại hình chúng nó gần như không khác nhau lắm, không phải là tu sĩ chuyên môn huấn luyện trùng thuật, đại đa số mọi người đều sẽ không nhận ra sự khác nhau giữa chúng nó.

Trên thực tế, sự bất đồng về năng lực và mức độ đáng sợ giữa các loại linh trùng cánh kiến thì thục sự khác nhau xa.

Linh trùng kiến cánh thì ngay cả tu sĩ Luyện khí kỳ dựa vào pháp khí bình thường có thể dễ dàng đánh bật chúng ra.

Nhưng đám kiến cánh lợi hại này thì tu sĩ Kết đan kỳ khi thấy cũng phải chau mày, tránh xa ba thước.

Mà loại này được xếp hạng thứ ba mươi bảy tại kỳ trùng bảng, là một trong vài loại phi trùng lợi hại.

Trừ *"Thiên Tinh Kiến"* được xếp thứ chín trong truyền thuyết, có lẽ chỉ có loại Thiết Hỏa Kiến này là đáng sợ nhất.

Bởi vì đao thương đối với chúng không ăn thua, hơn nữa đại bộ phận đều không sợ hãi công kích pháp thuật.

Ngoài pháp thuật thủy thuộc tính cùng trung cấp băng thuộc tính và những thuộc tính pháp thuật khác có thể tạo sát thương cho chúng, chúng cùng với Phệ kim trùng đều có năng lực phòng ngự mạnh mẽ, nhưng về phương diện ngăn cản công kích trực tiếp của pháp bảo còn cao hơn Phệ kim trùng một bậc.

Đương nhiên chúng không có bãn lĩnh cắn nuốt linh lực như Phệ kim trùng, nhưng tương ứng lại có khả năng phun ra lửa nóng màu đen và năng lực quần thể biến hình đáng sợ.

Sở hữu năng lực đó, quần thể Thiết Hỏa Kiến theo cách nào đó, có thể tùy ý biến hóa thành pháp bảo hỏa thuộc tính, bằng vào công kích mạnh mẽ của bọn chúng, những pháp bảo và pháp thuật phòng ngự bình thường căn bản không cách nào ngăn cản. Nam tử mặt vàng chết thảm cũng không có gì oan uổng

Thiết Hỏa Kiến mặc dù không giống Phệ kim trùng là loại linh trùng đã tuyệt tích, nhưng tại tu tiên giới cũng cực kỳ hiếm thấy.

Hơn nữa cho dù có người ngẫu nhiên bắt gặp, nhiều lắm là quần thể vài trăm đến vài ngàn con mà thôi.

Đó là vì hoàn cảnh sống của Thiết Hỏa Kiến cực kỳ hà khắc.

Chẳng những cần vùng nhiệt độ cao, hơn nữa phụ cận phải có lượng lớn quặng đồng sắt, khi đó mới có khả năng sinh tồn. Nếu rời khỏi nơi này, Thiết Hỏa Kiến liền nhanh chóng suy yếu, không bao lâu năng lực đặc thù sẽ mất sạch sẽ, trở nên bình thường như các loại côn trùng khác hoặc cũng không kém là bao.

Về điểm này, tu sĩ nếu muốn sử dụng Thiết Hỏa Kiến, đa số người tạo ra hoặc tìm kiếm môi trường sống tương tự tiến hành nuôi dưỡng ấu trùng cũng không hoàn toàn nắm chắc.

Nhưng loại hạn chế chí mạng này, làm cho tu sĩ có ý định cũng chỉ có thể thất vọng.

Bất luận là Thiết Hỏa Kiến hoang dã hay được nuôi nấng hàng ngày căn bản lại không thể nhận chủ.

Khi một vài người người muốn sử dụng các loại nghi thức nhận chủ khống chế chúng, thì đám Thiết Hỏa Kiến đều tự nổ, không có trường hợp cá biệt.

Điều này làm cho một số tu sĩ ôm mộng thất bại!

Về phần nguyên nhân cụ thể, một số người lại cho rằng loại phi trùng này tính cách cương liệt, không muốn bị người ta khống chế, số khác lại nói vấn đề này có liên quan tới thể chất của Thích hỏa kiến, vân vân.

Dĩ nhiên, những điều liên quan tới Thiết Hỏa Kiến này, không kể ở khu Thiên Nam tại Loạn Tinh hải, chắc hẳn hiếm có người biết.

Bởi vì gần ngàn năm qua, rất ít người thấy Thiết Hỏa Kiến và quy mô quần thể của chúng ngày càng nhỏ dần, được cho rằng đang dần dần tuyệt tích.

Lúc này Hàn Lập nhìn hắc sa mạc, trong đầu nghĩ tới tư liệu về Thiết Hỏa Kiến, có chút ngơ ngác xuất thần.

Xem ra Thiết Hỏa Kiến chính là cái bẫy tự nhiên tại nơi này.

Mặc dù không biết sa mạc rốt cuộc có bao nhiêu quần thể giống như vừa rồi, tu sĩ mặt vàng kia mới vừa bước vào sa mạc mấy trăm trượng liền đụng phải một đám, tại nơi đây hẳn là không ít

Nói không chừng cũng có khả năng tại địa phương này tồn tại những quần thể kiến cực lớn.

Nghĩ tới đây, cho dù Hàn Lập cũng không khỏi lạnh lưng.

Hắn vội vã dùng thần thức quét qua mấy cái túi trữ vật trên người một lần.

Phù lục bậc trung băng hệ và thủy thuộc tính hắn có vài cái, có lẽ cũng có khả năng chống đỡ hai đến ba đám Thiết Hỏa Kiến cùng một lúc.

Nhưng dùng mấy cái phù lục này muốn đi xuyên qua toàn bộ hắc sa mạc thì thật sự là vọng tưởng!

Tuy nhiên, khi Hàn Lập nhìn xuống túi đựng Phệ Kim Trùng, trong lòng có chút động.

Chẳng biết dùng Phệ Kim Trùng đối phó với Thiết Hỏa Kiến có hữu hiệu không?

Dù sao Phệ Kim Trùng bài danh đứng trên Thiết Hỏa Kiến, hơn nữa số lượng lại đông đảo hơn.

Nghĩ đến đám Thiết Hỏa Kiến này, màu sắc bên ngoài cũng chưa có tiến hóa thành *"Hắc kim"* như trong truyền thuyết hẳn là đồng dạng với Phệ Kim Trùng bước vào nửa thời kỳ thành thục.

Vậy thì có thể hoàn toàn dùng Phệ Kim Trùng thử một lần.

Ý niệm này nhất thời nghĩ ra trong đầu, trong lòng Hàn Lập sinh ra cảm giác phấn khích.

Hắn miễn cưỡng kiềm chế tâm tình, tựa suy nghĩ một hồi, cảm giác không có vấn đề gì, quyết tâm dùng phương thức vừa nghĩ ra thử một chút đối với đám Thiết Hỏa Kiến kia.

Cho dù Phệ Kim Trùng không đối phó được chúng nó, hắn cũng còn có phù lục trung giai tự bảo vệ cũng không có gì đáng ngại mà rời khỏi sa mạc.

Vì vậy trên mặt Hàn Lập ngưng trọng, xoay người trực chỉ theo hướng hắc sa mạc đi tới.

Trong chốc lát, sau khi đi đến chỗ tiếp giáp với sa mạc, Hàn Lập liền dừng lại.

Hắn nhìn cát đen trên mặt đất, hai con mắt híp lại.

Đột nhiên hắn cúi người bốc một ít cát hắc sa mạc vào tay, ngưng thần chú ý nhìn qua.

Một lát sau Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, đột nhiên hàn quang chợt lóe, năm ngón tay dùng sức bóp chặt, sau đó chậm rãi buông ra.

Nhìn kết quả trong lòng bàn tay, không có một chút ngạc nhiên,.

"Hắc sa mạc, thì ra có chứa một ít quặng hắc thiết" Khóe miệng Hàn Lập một tia giễu, chậm rãi lẩm bẩm.

"Có điều có thể thu thập quặng hắc thiết biến thành sa mạc rộng lớn này, năm đó chủ nhân Hư Thiên Điện quả thật là phi thường chịu chơi" Sau một hồi suy nghĩ Hàn Lập có chút cảm khái.

Khi hắn ném nắm cát trong tay, đứng dậy, hiện tại trời đã vào giờ tý, bỗng nhiên chân mày nhíu lại, tiếp theo vỗ khẽ vào Linh Tê phối ở thắt lưng, một màn hào quang xuất hiện bao phủ thân hình.

Vừa rồi bởi vì tránh né tu sĩ mặt vàng kia nên hắn bất đắc dĩ phải kìm chế hiệu quả của ngọc bội tỵ hỏa, hoàn toàn chỉ dựa vào tu vi bản thân để kháng cự tới lúc này.

Hôm nay tới hắc sa mạc này, hơi nóng bốc lên đập vào mặt làm cho đại não hắn có chút choáng váng, điều này làm cho Hàn Lập trong lòng cả kinh, vội vàng lần nữa vận dụng Linh tê phối.

Lúc này không phải là lúc tiết kiệm khí lực.

Hàn Lập không chần chờ lần nữa, nhìn chỗ địa phương mà quần thể Thiết Hỏa Kiến tồn tại cẩn thận đi tới.

Đi lại trên hắc sa mạc thật sự khó chịu cực kỳ, cát dưới chân nóng vô cùng, không khí bốn phía như thiêu đốt, cho dù đồng thời sử dùng Linh tê phối cùng Ích Hỏa bảo y vẫn làm cho Hàn Lập cảm giác hít thở khó khăn, dường như còn nóng hơn vài phần so với đi qua đoạn đường đầy dung nham ngày hôm qua.

Đi được khoảng cách ba mươi trượng, Hàn Lập thở dài một hơi, thò tay vào túi trữ vật, một hạt châu ôn nhuận xuất hiện trong tay.

Hăn không do dự rót vào trong đó một chút linh lực, bạch quang chợt lóe, một luồng hàn khí bên trong hạt châu tỏa ra.

Hàn Lập ngay lập tức cảm giác mát lạnh dễ chịu, không khỏi có chút sảng khoảng, bước chân cũng nhanh hẳn lên.

Đồng thời sử dụng Linh Tê Phối và Hàn Băng Châu đã làm cho pháp lực tiêu hao đại tăng, phải vượt qua hắc sa mạc kia càng sớm càng tốt mà thôi.

Khi Hàn Lập cách địa phương Thiết Hỏa Kiến khoảng năm mươi, sáu mươi trượng liền dừng lại, cẩn thận xem xét qua một lần.

Hồi lâu sau, Hàn Lập nhẹ lắc đầu.

Để tránh sự phục kích của đám Thiết Hỏa Kiến và phân biệt vùng cát đen phụ cận cực kỳ khó khăn, Hàn Lập tức thì dùng thần thức dò xét qua vẫn không phát hiện ra sự tồn tại của bọn chúng. Linh khí dao động của đám kiến như có như không, phảng phất như trời sinh đã có thuật thu liễm khí tức cao minh.

Xem ra muốn dùng phương pháp thần thức mở rộng phạm vi tra xét là không thể thực hiện, chỉ có thể dùng Phệ Kim Trùng thử một lần.

------oOo------

Chương 461: Xảo ngộ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập thần sắc ngưng trọng, hai tay vung lên, vô số linh thú từ trong người hắn bay lên, trôi nổi giữa không trung.

Sau đó hai tay bắt pháp quyết, đồng thời mở rộng miệng túi ra.

Vô số phệ kim trùng cuồng dũng bay ra, biến thành kim ngân sắc vân hà xoay quanh bầu trời, xán lạn dị thường.

"Đi"

Hàn Lập liếc mắt nhìn bầy kim ngân sắc trùng, tâm lý tự tin thêm vài phần, chỉ tay về phía cách đó không xa, miệng khẽ nói:

Nếu chỉ nói về số lượng thì Phệ Kim Trùng này không thể so với bầy Thiết Hỏa Kiến vừa rồi.

"Ông" một tiếng, vân hà sáng lấp lánh nhanh chóng phiêu hướng về phía trước, ào ào hạ xuống đất.

Nhưng không đợi chúng nó rơi xuống, hắc sắc trùng vân đột nhiên bay lên nghênh đón đại quân Phệ Kim Trùng.

Tại không gian tiếp xúc của hai bầy trùng vân nhấp nhoáng lên một mảnh hắc mang, từng mảng lớn u ám hỏa diễm từ bầy kiến phun ra, không chút khách khí bao quanh Phệ Kim Trùng.

Hiển nhiên bầy kiến biết Phệ Kim Trùng đáng sợ nên bọn chúng sử dụng thiên phú điều khiển lửa trước tiên.

Nếu là loại côn trùng khác mà bị hỏa diễm quỷ dị thiêu đốt như thế, cho dù không hoàn toàn tiêu diệt thì cũng bị tổn thương trầm trọng.

Nhưng Phệ Kim Trùng vẫn bình an vô sự dưới hắc sắc hỏa diễm, ngược lại trong nháy mắt đã nuốt hắc hoả sạch sẽ, sau đó vọt thẳng đến bầy kiến.

Hai loại màu sắc hòa trộn hung hăng đánh lẫn nhau, cắn xé hoà lẫn thành một khối, phát ra những âm thanh chói tai, vô số trùng thi rơi xuống, trong đó hắc sắc chiếm đại đa số, mà kim sắc thưa thớt cực kỳ.

Đám Phệ Kim Trùng trong nháy mắt đã chiếm thượng phong.

Chỉ chốc lát sau đã hoàn toàn lấn át đối phương.

Thiết Hỏa Kiến cũng đã nhận ra không ổn, những con còn sót lại sau khi phát ra minh thanh yếu ớt, đột nhiên tụ tập cùng nhau biến thành một mũi tên đen sì, tiếp theo giả vờ lao ra chặn đám Phệ Kim Trùng nhưng rồi liền bỏ chạy.

Ngay lúc này thì có một đạo thanh sắc kiếm quang chói mắt từ trên trời như cầu vồng chém thẳng vào mũi tên.

Mũi tên run rẩy một trận, tốc độ có chút giảm xuống.

Chỉ cần trì hoãn một chút thời gian, bầy Phệ Kim Trùng đã ùa lên gắt gao bao quanh mũi tên vào bên trong.

Trong nháy mắt, hắc sắc bị bao phủ trong kim ngân mênh mông. Khi đám côn trùng tản ra thì đã không còn thấy bóng dáng mũi tên nữa.

Lúc này Hàn Lập mới chậm rãi đi tới.

Hắn bình tĩnh lặng yên nhìn trùng thi trên mặt đất chìm vào suy nghĩ một lúc lâu.

Phệ Kim Trùng chết không nhiều lắm, chỉ hơn mấy trăm con, mà điểm tổn thất này hắn không để vào trong mắt.

Xem ra Phệ Kim Trùng quả nhiên lợi hại hơn một chút so với Thiết Hỏa Kiến, nếu thả số lượng Phệ Kim Trùng này ra tranh đấu lại tác dụng chắc chắn sẽ không đổi.

Dù sao số lượng của Thiết Hỏa Kiến cũng nhiều gấp bội, đương nhiên là chúng chiếm đại tiện nghi.

Phân tích một lát, Hàn Lập vẻ mặt dễ chịu, xem ra dựa vào Phệ Kim Trùng vượt qua Hắc Sa Mạc là không thành vấn đề.

Hắn nhìn lại vô số trùng thi dưới đất, trong mắt dị quang chợt lóe, miệng khẽ kêu lên một tiếng.

Kim ngân trùng vân *"ào"* một tiếng, từ bầu trời giáng xuống, giống như gió mùa thu thổi vào lá rụng, bay đến cắn nuốt trùng thi. Sau đó bay vào linh thú đại (túi linh thú) của Hàn Lập.

Hàn Lập thu mấy chiếc túi lại, nhìn sâu vào hắc sa mạc một chút, cũng không vội bỏ đi, mặt không chút thay đổi nhìn bầu trời, thân hình không nhúc nhích.

Bầu trời đang diễn ra cuộc chiến lớn nhất của bầy trùng từ khi tiến vào sa mạc.

Hơn mười mấy vạn Phệ Kim Trùng cùng với Thiết Hỏa Kiến tại không gian phía trước không xa đang liều mạng cắn nuốt.

Trùng thi từ trên trời rơi xuống như mưa, tạo thành một lớp dày đặc trên mặt đất.

Thật sự làm cho người ta kinh tâm động phách!

Hàn Lập nhíu mày, hiện lên một tia âm lệ.

Mặc dù chỉ mới một ngày mà hắn đã tổn thất gần vạn con Phệ Kim Trùng. Cứ mỗi khoảng cách hắn đi qua gần như đều gặp một bầy Thiết Hỏa Kiến. Số lượng không cố định, khoảng từ hai, ba vạn con.

Mà lần này bầy *" Thiết Hỏa Kiến"* có siêu đại quy mô, số lượng khoảng năm, sáu vạn con.

Phòng chừng sau khi kết thúc đại chiến, Phệ Kim Trùng của hắn phải thương vong tối thiểu bảy tám ngàn con.

Khó trách Hàn Lập có điểm đau khổ. Chờ đợi Phệ Kim Trùng ấp trứng lần nữa là rất lâu, ai biết lúc nào mới có thể bổ sung xong bầy trùng.

Qua khoảng thời gian một chén trà nhỏ, bầy kiến đen cuối cùng cũng bại lui. Ngoại trừ còn sót mấy ngàn con phá vòng vây bay ra ngoài, còn lại đều bị cắn nuốt biến thành thức ăn của Phệ Kim Trùng không còn một mống.

Hàn Lập cũng không phí tay chân để đuổi theo bầy Thiết Hỏa Kiến, mà hướng về Hàn Băng Châu ở trên đầu bắn ra một ngụm tinh khí, làm cho âm hàn khí đại thịnh, chấn chỉnh tinh thần tiếp tục lên đường.

Mà theo phỏng chừng của hắn, bây giờ đã đi tới khu vực trung tâm sa mạc, cho nên mới gặp được nhiều đàn kiến như thế. Hắn nhanh chóng lên đường, nếu không pháp lực của hai kiện bảo vật ích hỏa bị tiêu hao, cần phải cật lực tiếp tục.

Nhưng đúng lúc này, Hàn Lập vừa đi được hai ba mươi dặm, sắc mặt liền ngẩn ra, nheo hai mắt nhìn về bên phải.

Một lát sau, hắn lộ ra tia nghi hoặc, đột nhiên đi về hướng có một vài cồn cát.

Hàn Lập đứng trước cồn cát, khẽ nhíu mày.

Bởi vì trong tầm mắt không ngờ xuất hiện một đám Thiết Hỏa kiến.

Số lượng kiến bay này không nhiều lắm, nhưng cũng đạt gần vạn con.

Chúng nó đang điên cuồng tấn công một người có quang đoàn màu lam bảo vệ, quang đoàn lung lay muốn ngã, lấp lóe bất ổn, nhân ảnh chớp động, bộ dáng khổ sở chống đở.

Hàn Lập lạnh lùng nhìn hết thảy, nét mặt không chút biểu tình.

Ngay lúc này thì Thiết Hỏa Kiến hóa thành một thanh trường kiếm sắc bén, dẫn theo hắc sắc hỏa diễm hung hăng chém vào quang đoàn.

Hàn Lập thấy dưới tình huống này người nọ hẳn phải chết, nhưng từ trong quang đoàn bắn ra một viên đạn màu bích lục.

Viên đạn này kích vào hắc kiếm, *"choang"* một tiếng biến thành một ngọn lửa màu lục to chừng nắm tay, bắt đầu hung hung thiêu đốt.

Trường kiếm bị lửa này bao vây nên nhanh chóng tản ra, gần trăm con Thiết Hỏa Kiến rơi xuống.

Hàn Lập kinh hải trong lòng.

Viên đạn màu lục là dị bảo gì mà không ngờ lại lợi hại như thế. Ngay cả Thiết Hỏa Kiến là linh trùng trời sinh hỏa thuộc tính cũng không thể ngăn cản được công kích của lục hỏa, thật có chút không thể tin nổi!

Xem ra trong tu tiên giới, kỳ trân dị bảo thật là vô cùng vô tận, hắn vẫn còn hiểu biết nông cạn lắm.

Lục sắc hỏa diễm xuất hiện dường như càng chọc giận đàn kiến hơn. Chúng nó tản ra lần nữa, sau đó điên cuồng đánh sâu vào quang đoàn, không hề thoái lui nửa bước.

Mà tu sĩ trong quang đoàn thì dường như cũng không nhiều đạn lắm, sau khi đánh tan Thiết Hỏa Kiến biến hình cũng không thấy bắn ra lần thứ hai mà vẫn khổ sở chống đỡ.

Có điều dường như hắn nhận biết sự tồn tại của Hàn Lập, dưới sự công kích của Thiết Hỏa Kiến vẫn di chuyển từng chút tiến gần về hướng cồn cát nơi Hàn Lập đứng.

Sau khi Hàn Lập thản nhiên nhìn vài lần, không để ý người này nữa, quay người tiếp tục lên đường.

Bây giờ hắn không có ý đồ chiếm đoạt bảo vật của đối phương, cũng không có hứng thú lãng phí Phệ Kim Trùng để cứu giúp người xa lạ.

Ở tại nơi sa mạc quỷ dị này, giá trị Phệ Kim Trùng của hắn hữu dụng hơn nhiều so với bảo vật bình thường, hắn cũng không muốn phải tổn thất thêm nữa.

Nhưng hắn vừa đi được hai bước, trong quang đoàn truyền đến âm thanh có chút quen thuộc của một người con gái.

"Hàn đạo hữu, khoan đi đã! Ta là Nguyên Dao, làm phiền đạo hữu ra tay cứu giúp, tiểu nữ nhất định sau này sẽ xin trọng tạ!" Thanh âm Nguyên Dao tràn ngập lo âu và kinh hoàng.

"Nguyên Dao?" Hàn Lập vừa nghe nói thế, thân hình sững lại một chút, chần chờ một lúc lâu rồi cũng chậm rãi quay trở lại.

Thế giới này thật là nhỏ bé!

Dung Nham lộ to lớn như thế mà hết lần này đến lần khác đều gặp vị tu sĩ này, cũng miễn cưỡng coi như là quen biết, thật sự làm cho hắn hết chỗ nói rồi.

Đối phương xem như là chỗ quen biết, Hàn Lập không phải là lãnh huyết đến mức thật sự thấy chết không cứu.

Sau một đoạn thời gian tự đánh giá, huống hồ hắn trước đó cũng có ý tìm Nguyên Dao có việc, hiện tại chính là nhất cử lưỡng tiện đây.

Nhìn quang đoàn đang giảm đi rất nhiều, hắn hơi trầm ngâm, sau đó đưa tay xuống hông, sờ vào túi linh thú.

Vô số Phệ Kim Trùng ào ào phóng ra, một màn đại chiến của quần thể côn trùng diễn ra trước mặt Nguyên Dao như đang biểu diễn vậy!

Nữ tử trong quang đoàn nhìn xem mà trợn mắt há mồm!

Phệ Kim Trùng chỉ hơn ngàn con vậy mà dễ dàng tiêu diệt hoàn toàn bầy Thiết Hỏa Kiến. Điều này làm cho nàng kinh hãi cả nữa ngày, hồi lâu nói không ra lời.

Cho đến khi Hàn Lập không hoảng hốt, không vội vàng thu hồi Phệ kim Trùng, nàng mới thanh tỉnh, vội vàng triệt trừ lam sắc quang đoàn hộ thể.

Nguyên Dao sắc mặt có chút tái nhợt vì pháp lực tiêu hao quá nhiều, có vẻ nhu nhược vài phần, nhưng càng nhìn càng thêm kiều mỵ động lòng người.

Nguyên Dao trước đó đã bỏ hắc bào, thay bằng bộ quần áo bạc bạc bó sát người, lộ ra thân hình tuyệt đẹp, toàn thân đổ mồ hôi, tản phát mùi thơm có sức hấp dẫn trí mạng.

Hàn Lập vừa thấy không khỏi ngẩn ngơ, nhưng lập tức thần sắc khôi phục bình thường.

"Đa tạ Hàn đạo hữu ra tay cứu giúp, Nguyên Dao thật sự cảm kích vô cùng!" Nguyên Dao hướng Hàn Lập thi lễ, sau đó nũng nịu cười nói.

------oOo------

Chương 462: Minh Hồn Châu

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Chỉ là nhấc tay nhấc chân mà thôi, đạo hữu cũng đã thoát khỏi nguy hiểm rồi, Hàn mỗ xin cáo từ".

Hàn Lập nhìn Nguyên Dao vài lần, bình tĩnh nói. Sau đó xoay người bước đi, không có chút ý trì hoãn.

Cử động này đã làm cho Nguyên Dao vẫn đang hoảng sợ trở nên kinh hồn thất sắc, vội vàng bật hỏi:

"Hàn huynh có ý gì, Nguyên Dao còn chưa trọng tạ ơn đạo hữu đã cứu mạng mà?"

Lời nói của mỹ nữ cùng với vẻ mặt kiều nhược làm cho người ta có cảm giác đau xót.

Nhưng Hàn Lập căn bản không hề quay đầu lại, chỉ có một câu nói lạnh như băng truyền đến.

"Trọng tạ ơn thì không cần. Tại hạ cũng chỉ có thể cứu người nhất thời, không thể cứu cả đời. Nguyên cô nương xin bảo trọng" Âm thanh vừa dứt, Hàn Lập đã đi hơn mười trượng, hành động cực kỳ nhanh chóng.

Nguyên Dao vừa nghe, khuôn mặt tái nhợt càng kinh hoảng thêm.

Trong tình huống của nàng, đừng nói sau này gặp lại Thiết Hỏa Kiến hay chống cự nhiệt độ cao cũng đều hữu tâm vô lực, tự nhiên sẽ không buông tha Hàn Lập,người có khả năng cứu mệnh mình.

Vì vậy, nàng kêu lên nũng nịu vài tiếng nhưng Hàn Lập vẫn dần dần rời đi.

Nguyên Dao thấy Hàn Lập tâm địa sắt đá, những lời cầu khẩn của mình tựa hồ không được lợi ích gì, vẻ mặt lo âu, không thể làm gì khác hơn liền nói với Hàn Lập.

"Chậm đã! Chỉ cần đạo hữu tiếp theo trên đường đi ra tay tương trợ, tại hạ nguyện ý lấy trọng bảo tặng đạo hữu, tuyệt sẽ không để đạo hữu tiêu hao pháp lực uổng phí".

"Trọng bảo" Hàn Lập nghe xong thân hình ngừng lại, phảng phất có chút do dự.

"Tại hạ còn mấy viên Thanh Hỏa Lôi, nguyện ý toàn bộ tặng đạo hữu" Nguyên Dao thấy Hàn Lập dường như có chút hứng thú, không dám chậm trễ nói:

"Có phải là lục sắc đạn vừa rồi không? Đích xác không phải bình thường" Hàn Lập từ từ xoay người lại, vẻ mặt có chút cười đùa.

Nếu đã ra tay cứu nàng, hắn tự nhiên không có ý bỏ đối phương ở lại. Càng huống chi hắn cứu nàng cũng vì có chút tính toán bên trong, vừa rồi chỉ là thủ đoạn lấy lùi làm tiến mà thôi.

Nàng hôm nay chủ động nói lời cầu khẩn, mục đích hắn đã đạt. Hắn nếu yêu cầu cao hơn phỏng chừng đối phương cũng chỉ đau xót mà nhận thôi.

Nguyên Dao đại mỹ nữ hiển nhiên cũng rõ ràng điểm này!

Nhưng bất kể ân cứu mạng lúc trước hay trên đường tiếp tục được Hàn Lập bảo hộ, nàng cũng không có chọn lựa khác, chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp tục giải thích cho Hàn Lập:

"Thanh Hỏa Lôi là do Thanh Dương Môn ma đạo bí chế, mỗi một quả luyện chế chẳng những hao tổn rất nhiều nguyên liệu quý hiếm, mà thời gian luyện chế cũng rất lâu, uy lực tương đương với nguyên dương hỏa của Nguyên Anh kỳ tu sĩ. Ta bây giờ còn ba viên đều tặng cho đạo hữu"

Nguyên Dao nói vẻ quyết tâm, thân hình tuyết bạch khẽ chuyển, trên bàn tay đã nhẹ nhàng xuất hiện ba viên đạn trong suốt màu lục.

Lúc này Hàn Lập cũng không vội vã, một lần nữa quay trở lại, nhìn một chút ba viên đạn, sau đó bất động thanh sắc nói:

"Thanh Hỏa Lôi đích xác xem như là kiện dị bảo, nhưng chỉ bằng vào vật ấy Hàn mỗ sẽ không mạo hiểm. Ở đây mang theo một người, tại hạ tối thiểu phải tiêu hao pháp lực gấp đôi. Đổi lại là Nguyên đạo hữu không biết có muốn phạm hiểm như vậy không?" Hàn Lập ẩn ý có tia trào phúng nói.

Nghe xong lời này Nguyên Dao ngọc dung khẽ biến, trên mặt âm tình bất định một hồi, sau dó đột nhiên nở nụ cười quyến rũ nói:

"Hàn huynh rốt cuộc có điều kiện gì cứ nói. Tiểu nữ tử không nghĩ mình còn gì nữa, chẳng lẽ đạo hữu muốn thiếp lấy thân báo đáp sao?" sau khi nói xong, Nguyên Dao chân khẽ nhón, nhô cao bộ ngực có vẻ cực kỳ sung mãn, mắt tràn ngập vẻ mông lung khác thường, trở nên quyến rũ hẳn lên.

Hàn Lập nhìn bộ dáng quyến rũ của nàng cũng có chút ngoài ý muốn.

Nhưng tiếp theo hai mắt mở ra đánh giá thân thể mềm mại đầy đặn không ngừng, không hề kiêng kỵ ánh mắt, làm cho vị kiều nữ này mặt đỏ ửng, đôi mắt đẹp ngời sáng say đắm, như thẳng tới nơi sâu thẳm nhất trong lòng người.

"Nguyên cô nương tuyệt sắc tư dung thi triển mị công quả nhiên ảnh hưởng không tồi! Nhưng đối với tại hạ không ích lợi gì. Đạo hữu hãy tiết kiệm điểm pháp lực cuối cùng này để bảo vệ tánh mạng tốt hơn một chút".

Hàn Lập sờ sờ cằm, trong mắt tinh quang chợt lóe, sau đó thong dong nói.

"Hừ! thật sự là người thô lỗ không hiểu phong tình, không biết thương hoa tiếc ngọc" Đại mỹ nữ bị phá mất ngụy trang, trên mặt hồ mị có chút tức giận nói.

"Nguyên cô nương cũng không thể nói như vậy, nếu không phải tại Hư Thiên Điện có quá nhiều nguy hiểm, tại hạ sẽ không cự tuyệt sự câu dẫn của cô nương. Hiện tại thì, hắc hắc…"

Hàn Lập có chút cười mà như không cười nói.

"Ngươi đang nằm mơ? Nếu không phải đang ở đây, bằng vào ngươi mà làm cho bổn cô nương dâng tặng sao".

Nguyên Dao mắt hạnh trợn tròn, trừng mắt nhìn Hàn Lập hận hận nói.

"Xem ra Hàn mỗ đã cứu lầm người. Nếu vậy, tại hạ không muốn Nguyên đạo hữu lấy thân báo đáp cũng như không muốn đạo hữu đáp tạ ân cứu mạng. Tại hạ cáo từ".

Hàn Lập dường như cố ý không thèm dính líu gì đến nữ tử này nữa, liền ôm quyền có ý muốn bỏ đi.

"Hàn huynh đừng nóng giận, tiểu nữ thật không đúng. Rốt cuộc như thế nào mới bằng lòng trợ giúp tại hạ vượt qua dong nham lộ, đạo hữu cứ nói là được. Nguyên Dao tuyệt đối sẽ không lặp lại lỗi lầm trước nữa! Chẳng lẽ đạo hữu bỏ qua sự quen biết của trăm năm trước hay như tình cảnh mới rồi vượt qua quỷ vụ để giúp tiểu nữ một lần chứ? Về phần bảo vật, trừ mấy viên Thanh Hỏa Lôi ra, trên người thật sự không có gì khác".

Nguyên Dao vừa thấy Hàn Lập muốn bỏ đi, lời nói lập tức mềm mỏng hẳn, cũng trở nên rất đáng thương.

Hàn Lập mặc dù vẫn còn ánh mắt như cười như không nhưng trong lòng cũng có chút kinh ngạc.

Nguyên Dao thật đúng là có khả năng ứng biến, hình tượng biến đổi rất nhanh!

Bây giờ bộ dáng nhu nhược vô lực, lời nói mềm mỏng cầu khẩn cùng với vẻ đẹp đẽ hồ mị thành thục phong tình, ngay từ đầu đã cho hắn ấn tượng lãnh diễm, cao ngạo, mang đến cho hắn nhiều loại cảm thụ bất đồng. Thật có chút quỷ dị!

Xem ra nàng trong vòng trăm năm từ luyện khí kỳ tu luyện đến kết đan kỳ, thật có điểm bất tầm thường.

Nghĩ như vậy nhưng Hàn Lập lại tỏ ra trầm ngâm, Nguyên Dao có chút khẩn trương nhìn chằm chằm hắn chờ đợi.

Cả nửa ngày sau hắn mới mở hai mắt, dường như rất miễng cưỡng nói:

"Nếu Nguyên cô nương đã nhắc tới duyên gặp mặt trăm năm trước. Tại hạ nếu không có ý bảo hộ đạo hữu, sợ rằng quá lãnh huyết vô tình, có điều Hàn mỗ có nguyên tắc, không làm việc không công. Nguyên đạo hữu nếu thật muốn tại hạ đưa đi qua dong nham lộ, hãy cấp Đề Hồn Thú cho tại hạ được không. Tại hạ rất tò mò đối với con thú có khả năng hấp hồn hóa quỷ đó!"

Sau khi phân cân lớn nhỏ, Hàn Lập rốt cuộc cũng nói ra ý muốn đã dự tính ngay từ đầu.

Có dị thú này, có khả năng hắn sẽ bớt đi hai phần lo lắng khi hợp tác cùng với Huyền Cốt lão quỷ.

Còn nhìn về lâu về dài, tiềm lực của Đề Hồn Thú cũng không phải là nhỏ.

"Ngươi muốn Đề Hồn?" Nguyên Dao nghe rõ Hàn Lập nói, đôi mắt đẹp bỗng nhiên mở ra thật to, dường như không quá tin tưởng vào lỗ tai mình.

"Như thế nào, chẳng lẽ không được?" Hàn Lập thần sắc trầm xuống, khẩu khí lạnh lùng.

"Ta giao Đề Hồn Thú cho ngươi, ngươi dẫn ta ra khỏi Dung Nham lộ?" Nguyên Dao nhìn chằm chằm Hàn Lập, thần sắc có chút cổ quái hỏi.

"Không sai" Hàn lập khẽ nhíu mày, chắc chắn nói. Hắn mơ hồ có chút không đúng.

"Tốt lắm, cứ quyết định như vậy. Đề Hồn đưa cho ngươi vậy" Ngay khi Hàn Lập đoan chắc, nàng lập tức lấy túi linh thú bên hông giao cho Hàn Lập, cũng không hề có một chút do dự nào

Điều này làm cho Hàn Lập trừng mắt nhìn, trong lòng có chút sững sờ.

Hắn có cảm giác không ổn, đối phương lại cấp bách không kịp đợi đã đem Đề Hồn Thú đưa cho hắn. Chẳng lẽ Đề Hồn Thú còn có cái gì bí ẩn bên trong sao?

Hàn Lập định giá một lượt, thần sắc không thay đổi cầm vật ấy trên tay, dùng thần thức đảo qua, Đề Hồn Thú bên trong đang ngủ với hương vị ngọt ngào.

Hàn Lập gật đầu, đeo túi linh thú vào bên hông, đang muốn nói cái gì thì.

Nguyên Dao trước mặt phun ra một viên châu màu xám vào trong tay.

"Đây là Minh Hồn Châu, là vật khống chế Đề Hồn Thú. Chỉ cần luyện hóa vật này giống như luyện hóa pháp bảo bình thường thì Đề Hồn Thú sẽ vĩnh viễn tuân theo. Thời gian ta có con thú này không lâu nên chưa chính thức luyện hóa nó. Bây giờ ngươi có thể dùng thần thức mạnh mẽ xóa dấu vết của ta".

Nguyên Dao cười dài giải thích đồng thời đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập nhìn một chút Minh Hồn Châu, ánh mắt khẽ nhúc nhích nhưng không có đưa tay lên. Hắn tự nhiên biết hạt châu này.

Khi ở trong quỷ vụ, hắn từng truyền thanh hỏi qua chuyện Đề Hồn Thú với Tử Linh, trong đó có cả Minh Hồn Châu.

Sau đó, hắn thấy đối phương không cách nào chỉ huy được Đề Hồn Thú, mới biết Nguyên Dao vẫn chưa luyện hóa thành công Minh Hồn Châu, lúc này mới nổi lên ý muốn lấy dị thú này.

Nhưng hiện tại đối phương không ngần ngại cấp cho hắn hạt châu này, trong mắt ẩn hàm vẻ hoan hỉ, điều này làm cho Hàn Lập trong lòng nghi hoặc, do đó cũng không nóng lòng tiếp nhận ngay.

------oOo------

Chương 463: Ám lưu hung dũng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dịch: trangkhuyet023

Nguyên Dao thấy vật này, thu ba trong mắt chớp động, khẽ cười một tiếng nói:

"Như thế nào, Hàn huynh không muốn vật ấy sao, hay là sợ ta đưa cho ngươi Minh Hồn Châu giả?"

Trong lời nói, ẩn hàm một tia trào phúng.

Hàn Lập không có lập tức trả lời đối phương, nhìn chằm chằm hạt châu một hồi, rồi nói:

"Có phải giả hay không? Chỉ dựa vào khí tức âm hồn, Hàn mỗ cũng có biện pháp nhìn ra, chỉ là tại hạ đối với Đề Hồn thú hiểu biết thật sự không nhiều lắm. Không biết sau khi luyện hóa hạt châu này, đối với bản thân có tổn hại gì không?"

Hàn Lập nói xong, trực tiếp nhìn chằm chằm vào đội mắt đẹp của Nguyên Dao không tha.

"Không ổn? Như thế nào lại vậy chứ! Nếu thật có vấn đề, tiểu nữ tử như thế nào tự mình luyện hóa hạt châu này. Có điều, trong quá trình luyện hóa nhìn chung sẽ có hơi chút không khỏe, chỉ cần nhẫn nại sẽ vô sự!" Nguyên Dao thần sắc như thường, hời hợt nói.

"Không khỏe?"

Hàn Lập nhíu nhíu mày, sau khi nhìn nữ tử này chốc lát, lại nhìn hạt châu, biết lời đối phương nói khẳng định có chỗ không thật, nhưng bây giờ thật sự nhìn không ra có cái gì dị thường.

Sau khi trầm ngâm một chút, hắn cũng quyết định trước hết cứ nhận lấy hạt châu, sau này sẽ từ từ nghiên cứu.

Nếu thật có hại, cùng lắm không luyện hóa hạt châu này. Dù sao chỉ cần có hạt châu này cũng đã có thể chỉ huy Đề Hồn thú kia.

Nghĩ vậy, hắn cẩn thận thu hạt châu vào túi trữ vật.

"Đi thôi! Trong khoảng thời gian rời khỏi dung nham lộ này, ta sẽ tận lực bảo toàn tánh mạng cô nương. Nhưng nói trước, nếu thật sự đụng phải nguy hiểm, ngay cả Hàn mỗ tự mình cũng không thể bận tâm đến nguy hiểm của cô nương, nàng cũng tự mình chạy trốn đi!" Sau khi thu Minh Hồn Châu, Hàn Lập bình tĩnh nói với Nguyên Dao.

Sau đó dùng ngón tay điểm trên đầu Hàn băng châu đang lơ lửng, nhất thời âm hàn khí đại thịnh, bao phủ luôn cả nàng vào bên trong.

"Đó là tự nhiên, nếu thật sự đụng phải loại chuyện này, Nguyên Dao cũng tự mình chấp nhận. Có điều tiểu nữ tử tin tưởng, dựa vào kim sắc giáp trùng của Hàn huynh, loại tình huống này khó có thể xuất hiện" Mũi mỹ nữ chun lại, hé miệng nở nụ cười.

Giờ phút này nàng cười tươi như hoa, cực kỳ mê người.

Với cảnh đẹp trước mặt, Hàn Lập cũng không khách khí thưởng thức vài lần, sau đó không nói lời nào xoay người bước đi.

Nguyên Dao thấy vậy, mỉm cười nhẹ nhàng bước theo, cùng Hàn Lập sóng vai, bộ dáng rất thân mật.

Bởi vì khoảng cách càng gần Hàn Lập, hàn băng châu phát ra lượng khí âm hàn lại càng sung túc, nàng tự nhiên muốn cho chính mình càng thoải mái một chút.

"À, lần này Băng hỏa đạo thật sự có chút quỷ dị! Như thế nào lại xuất hiện hắc sa mạc, còn có một đám kiến biết bay lợi hại như

vậy, không sợ pháp bảo công kích, còn có thể phun hỗn hợp biến hóa hắc hỏa. Nếu không phải trên người ta vừa lúc có một chút Thanh Hỏa Lôi, sợ rằng căn bản kiên trì không được, và cũng không thể gặp được Hàn huynh. Nếu cứ như vậy, còn bị chúng nó hủy đi phòng ngự Cổ bảo".

Nguyên Dao thần sắc thoải mái, vừa đi vừa khẽ cắn môi ai oán.

Hiển nhiên nàng cũng không nhận ra lai lịch của Thiết Hỏa Kiến.

"Hắc sa mạc trước kia không xuất hiện qua?" vừa nghe nữ tử này nói,Hàn Lập trong lòng ngẩn ra, không nhịn được trầm giọng hỏi.

Hắn cũng hiểu được ở đây xuất hiện loại linh trùng Thiết Hỏa Kiến lợi hại như vậy, tựa hồ có chút không đúng.

Trừ khi có thần thông đặc thù hoặc tu sĩ có chút pháp bảo cường lực ra, nếu không cho dù đó là tu sĩ kết đan hậu kỳ tiến vào hắc sa mạc, có toàn thây trở ra hay không cũng khó nói.

"Không có! Hắc sa mạc đúng là lần đầu tiên xuất hiện tại Dung nham lộ. Trước kia các tu sĩ tới đây chỉ phải đối mặt với nhiệt độ cao và các loại địa hình nguy hiểm, nhiều lắm là gặp một ít hỏa thú mà thôi, kkhông hề xuất hiện qua loại kiến bay cổ quái này. Nếu biết có loại kiến lợi hại này tồn tại, tin rằng số tu sĩ nguyện ý xông vào Dung nham lộ khẳng định ít lại càng ít. Hoặc là đại bộ phận người đang ở trong quỷ vụ sẽ trực tiếp quay về, không tu sĩ nào đem sinh mạng mình ra giỡn".

Nguyên Dao xem ra biết không ít, trả lời không hề ngập ngừng, nhưng trên mặt cũng toát ra vẻ khó hiểu.

"Nói như vậy, Băng hỏa lộ có điểm bất thường!" Hàn Lập trong mắt hiện lên một tia trầm tư, thì thào nói.

"Tuyệt đối bất thường, khẳng định có người động thủ cước" Trong một mảng rừng băng trụ màu đỏ của Huyền tinh đạo, Thanh Dịch cư sĩ đảo hai tay, nhìn bầu trời, cũng nói như vậy.

Tại bốn phía của hắn, vô số tia sáng màu xanh bay múa xoay quanh khắp thân thể, bên ngoài còn lại là chừng mấy trăm con tiểu thú màu bạc dày đặc.

Những tiểu thú này trông giống như chuột, chẳng những ngân quang trên da lông nhấp nháy, trên đầu cũng có một cây sừng bạc nhỏ tinh xảo, lung linh.

Chúng vây lấy lão giả, không ngừng hóa thành từng đạo ngân quang tựa như tên liên tục đánh vào lão giả bằng những ngân giác, đột ngột phát ra lôi điện oanh kích, thanh thế thoạt nhìn rất kinh người.

Nhưng những tia sáng xanh trước người lão giả vẫn hoàn toàn bất động, mặc cho ngân quang loạn xạ vẫn không loạn chút nào.

"Tìm chết!" Nho sam lão giả tựa hồ bị đám quái thử công kích làm phiền nhiễu.

Sau khi cúi đầu xuống, mặt hắn lạnh lùng, tay áo hướng ra vung lên, nhất thời thanh mang bạo liệt, quang hoa chói mắt chiếu sáng phạm vi mười trượng, làm cho không người nào có thể mở mắt nhìn kỹ.

Một lát sau, thanh quang ảm đạm dần, trên mặt đất chất đầy thi thể ngân giác tiểu thú. Mặt trước mỗi con đều cắm đầy tế châm màu xanh, lóe lên hàn quang u tối

Thần sắc Thanh Dịch cư sĩ không thay đổi, hiển nhiên loại kết quả này hắn đã sớm đoán trước.

Hắn lạnh lùng nhìn thoáng qua mặt đất, đoạn khẽ vẩy cánh tay khô gầy, toàn bộ phi châm trên mặt đất bay về, một lần nữa biến thành nhưng tia sáng màu xanh, bay lên, tiến vào trong cơ thể hắn, biến mất.

"Ngân quang thử! Tại cửa thứ hai như thế nào xuất hiện loại vật quỷ này. chẳng lẽ là…"

Sắc mặt lão giả âm trầm tự đánh giá, đứng ở tại chỗ vẫn không nhúc nhích.

"Hừ! nếu Huyền tinh đạo xuất hiện ngân quang thử, xem ra Dung nham lộ đồng dạng cũng sẽ không giống như trước. Vậy tiểu tử họ Hàn sợ rằng gặp phiền phức lớn!"

Thanh Dịch cư sĩ cực kỳ ảo não hừ lạnh một tiếng, có chút lo âu lẩm bẩm.

Sau đó, hắn bực tức vận khí, thân hình lung lay, biến mất tại chỗ

Tại bốn phía huyết sắc băng trụ thẳng đứng, chỉ để lại đầy rẫy thi thể ngân sắc tiểu thú, nhìn có vài phần quỷ dị.

Tại một nơi nào đó không ánh sáng trong thung lũng, xuất hiện thanh âm không hoảng hốt, không vội vàng của hai người trong bóng đêm đang nói chuyện với nhau.

"Lần này vận dụng đám Thiết Hỏa Kiến và Ngân quang thử, có phải có chút quá sơ suất hay không. Trước kia cũng tại thời điểm tìm kiếm bảo vật, mặc dù chúng ta có động chút tay chân, nhưng vẫn coi như bí mật. Nhưng lần này hắc sa mạc cũng huyết băng lâm xuất hiện, không phải có điểm quá trắng trợn sao. Trừ một số ít người không đi qua hai nơi này, sợ rằng đại đa số tu sĩ Kết Đan kỳ chánh ma lưỡng đạo đều phải táng thân. Đến lúc đó đối mặt với đám người Vạn Thiên Minh và Man Hồ Tử, sợ rằng cũng bị lừa gạt như trước".

Một âm thanh lo lắng nói.

"Lừa gạt! Ngươi thật tưởng rằng trước kia tại Hư thiên điện động tay chân, chánh ma song phương cũng không biết sao? Trong lòng bọn họ đã sớm biết, chỉ là trước kia Tinh Cung chúng ta thế mạnh, ra vẻ không biết thôi. Bọn họ cũng biết chúng ta chỉ có thể thao túng một ít cấm chế nhỏ ở Hư Thiên điện, với lại không được uy hiếp quá lớn. Chỉ mỗi lần tìm kiếm bảo vật thì làm cho mấy người chánh ma tu sĩ Kết Đan kỳ lưỡng lự mà thôi".

Giọng nói âm hàn không vội vàng trả lời

"Hắc sa mạc và Huyết quang lâm là nơi ta có khả năng khống chế

cấm chế lợi hại nhất. Cứ vận dụng như vậy, cũng cảm giác được có chút đáng tiếc. Dù sao là chúng ta thay mặt đứng đầu Tinh Cung, mất rất nhiều công phu mới có thể nắm giữ được" Thanh âm lo lắng có chút tiếc hận nói.

"Cũng không tiếc chút nào!"

"Hiện ở bên ngoài đầy rẫy lời đồn, hai vị thánh chủ vừa tới thời khắc mấu chốt bế quan, căn bản không liên hệ được, làm cho lòng người trong Loạn Tinh Hải hoang mang, hễ là đệ tử nội cung Tinh Cung chúng ta, đều không yên tâm. Chuyện trong cung, lúc này toàn do mấy lão già chúng ta ngạnh chống, nhưng nếu chánh ma lưỡng đạo cũng chuẩn bị động, mấy người chúng ta rất khó làm chủ cục diện. Một mình đối mặt với bất cứ một phương chánh ma nào ta cũng không e ngại, nhưng chỉ sợ song phương bọn họ đột nhiên cùng ra tay, cái này quả không xong".

"Bây giờ biện pháp duy nhất, trước hết chỉ có sử dụng thái độ cường ngạnh áp chế thực lực lưỡng đạo, để cho bọn họ nghi ngờ không rõ tình huống thật sự của chúng ta. Dù sao Tinh Cung thống trị Loạn Tinh Hải nhiều năm như vậy, bọn họ không có khả năng không cố kỵ. Chỉ cần thời gian qua đi, hai vị thánh chủ sẽ kết thúc bế quan đi ra, đến lúc đó dù bọn họ liên thủ, chúng ta cũng không sợ. Dù sao Vạn Pháp Môn Phong Bà Tử và Thánh ma đạo lục đảo, đối mặt với Nguyên Từ Thần Quang của thánh chủ chúng ta, cũng chỉ có thể tránh lui ba thước".

"Vận dụng cấm chế Thiết Hỏa Kiến và Ngân Quang Thử cũng là chuyện bất đắc dĩ. Ngoài hai cái cấm chế này ra đều không thể tạo thành lực sát thương đối với tu sĩ Kết Đan kỳ. Nếu không có một chút cảnh cáo, sẽ không thể thể hiện ra thái độ cường ngạnh của chúng ta. Về phần băn khoăn đối phương gây khó khăn, đó là lo sợ không căn cứ. Xem lập trường của song phương, mười người đó lại đi tới hướng Hư Thiên Đỉnh. Đệ tử môn nhân bọn chúng cũng không hẳn phải chết, bọn chúng căn bản là không thể di chuyển, nhiều lắm là buồn bực mà thôi".

Âm thanh cười lạnh phát ra một tràng dài.

Nghe xong lời này, người thứ nhất than nhẹ một tiếng, dường như đồng ý với phán đoán của đối phương.

------oOo------

Chương 464: Luyện tinh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Từ lúc bắt đầu đi cho tới bây giờ, chúng ta đã gặp phải mấy đàn kiến rồi?" Hàn Lập nhìn xác của đám kiến đã chết chậm rãi hỏi.

"Bảy đàn rồi! Tuy nhiên những đàn mà chúng ta gặp chỉ là những đàn nhỏ số lượng không nhiều, chứ chưa gặp phải những đàn kiến lớn đông tới hàng vạn con!" Nguyên Dao đứng bên cạnh cất tiếng trả lời.

Hiện tại bây giờ hai người đã đi hơn ngày rồi.

Nghe Nguyên Dao nói xong, Hàn Lập nhíu nhíu mày, sắc mặt có chút lo âu, dường như đang phải bận tâm, suy nghĩ việc gì đó.

Hắn suy nghĩ một chút, liền trở bàn tay một cái, một đàn Phệ Kim Trùng bay ra cắn nuốt tất cả xác của bầy kiến nằm dưới đất. Sau đó chúng biến thành một đám mây ánh hồng, bay trở về túi linh thú.

Hàn Lập không vội vàng cầm lấy túi linh thú.

"Thế nào? Tâm tình của ngươi dường như rất không cao hứng. Chúng ta đã đi qua khỏi chỗ nguy hiểm nhất của sa mạc này rồi. Từ đây về sau sẽ rất an toàn".

Nguyên Dao nhìn Hàn Lập, chớp chớp đôi mắt đẹp, có chút kỳ lạ hỏi.

"An toàn, ngươi thực cho là như vậy sao?" Hàn Lập nhìn Nguyên Dao, mỉm cười hỏi lại.

"Chẳng lẽ còn có nguy hiểm nữa à?" Nguyên Dao lơ đãng vừa nhíu mày, vừa có chút không tin tưởng hỏi lại.

"Từ nay về sau, còn có cái gì nguy hiểm nữa thì ta không biết, nhưng ta có thể khẳng định là phía trước chắc chắn sẽ còn có một đàn kiến khổng lồ cùng với kiến chúa của nó. Chẳng lẽ cả một sa mạc rộng lớn như vầy mà chỉ có mấy đán kiến nhỏ vậy sau. Hay là vận khí chúng ta tốt nên không gặp phải đàn kiến khổng lồ. Vì vậy lộ trình còn lại chúng ta phải hết sức cẩn trọng mới được. Nếu qua nửa ngày nữa mà không gặp gì hết thì lúc đó chúng ta mới thực sự là an toàn" Hàn Lập thản nhiên nói.

"Có lẽ ngươi đa tâm! Loại kiến này đúng là hung dữ thật, nhưng chúng không có kiến chúa. Vì vậy không cần phải lo nghĩ nữa!"

Sắc mặt Nguyên Dao có chút thay đổi, nhưng sau đó ra vẻ không biết gì hết, cười cười nói.

"Hy vọng là thế!"

Hàn Lập không nói gì thêm nữa. Tuy nhiên, trong lòng hắn hiểu rất rõ là Thiết Hỏa Kiến thì phải có kiến chúa. Hơn nữa loài kiến này thân thể thì bình thường nhưng linh trí thì rất cao. Nếu như gặp phải, khẳng định là sẽ cực kỳ khó đối phó.

Dường như mấy lời nói trên đây là đúng, nên hai canh giờ sau vẫn không không thấy có vấn đề gì xảy cả.

Sau đó thì vẫn không có chuyện gì xảy ra, phần đường còn lại cũng không gặp thêm đàn kiến nào nữa.

Nhưng Nguyên Dao vẫn cảm thấy dường như có cái gì đó không đúng, trên mặt lộ ra vẻ bất an.

Lúc này đây, hai người bỗng thấy một cái cồn cát cao cao hơn bình thường ở phía trước, liền ngây người ra.

"Đây là…"

Vẻ mặt của Nguyên Dao có vẻ kinh hãi, đôi môi đỏ mọng khe khẽ mấp máy vài cái, nhưng cũng không nói ra thêm lời nào nữa.

Duy chỉ có Hàn Lập thì bình tĩnh thong dong nhưng cũng phải kinh động một chút.

Chỉ thấy phía trên cồn cát đó có một cái trụ bằng thuỷ tinh thật lớn cao khoảng hai, ba mươi trượng.

Cột thuỷ tinh này cực kỳ âm hàn, phát ra các luồng bạch quang nhàn nhạt cực kỳ lạnh, bao quanh một người khổng lồ màu đen cực kỳ xấu xí vào bên trong. Hắn trợn mắt lên, nhìn giống như là một tên ngu ngốc, đứng cạnh trụ thuỷ tinh không một chút cử động. Thật là quỷ dị vô cùng.

Hàn Lập liền cảnh giác, ánh mắt lập tức nhìn ra xung quanh một vòng.

Mặt đất bị cày xới tung lên với những hố to, nhỏ khác nhau nằm rải rác khắp nơi, cho thấy nơi này đã trải qua một hồi đại chiến.

Dị quang trong mắt của Hàn Lập chớp động, sau đó nhìn lại người khổng lồ.

Nhưng chỉ nhìn thấy người khổng lồ có một con mắt, hắn không khỏi kinh ngạc la lên một tiếng: *"A"*.

"Hàn đạo hữu phát hiện ra việc gì?"

Nguyên Dao nghe được tiếng la của Hàn Lập, phục hồi lại tinh thần, liền hỏi.

Hàn Lập mỉm cười, nhưng không có trả lời lại mà chỉ phóng thần thức đi ra ngoài kiểm tra.

Sau khi xác định rõ ràng xung quanh không có người nào ẩn núp nữa, hắn liền đi đến cồn cát, chỗ có trụ thuỷ tinh.

Thấy Hàn Lập ra vẻ thần bí như vậy, Nguyên Dao nộ khí *"Hừ!"* lên một tiếng, nhưng cũng đi theo hắn.

Dù sao nếu cách xa Hàn Lập quá thì khi đi vào phạm vi của hàn băng quang thì cô ta lại phải hao phí rất nhiều pháp lực để tự bảo vệ mình.

"Kiến bay!"

Ngay khi đi theo Hàn Lập đến cách trụ thủy tinh khoảng mười trượng, Nguyên Dao hé ra đôi môi đỏ mọng, kinh ngạc nói.

Ở khoảng cách này, rốt cuộc nàng cũng thấy rõ diện mạo thực của người khổng lồ. Thì ra thân thể này là do vô số con kiến đen biết bay tạo thành!

Đứng ở khoảng cách này mà nhìn thì thật sự không biết được, chúng còn sống hay đã chết nữa.

Hàn Lập lúc này dừng bước, ngước mắt xem xét trụ thuỷ tinh như thế nào.

"Nếu những con kiến bay màu đen này đã chết, vậy chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này rồi! Đừng mất thời gian ở đây nữa".

Nguyên Dao dò xét vài lần, sau đó chậm rãi nói.

"Ngươi làm sao mà biết được chúng nó đã chết chứ? Nói không chừng chúng nó còn sống thì sao đây!"

Hàn Lập có điểm nghi hoặc trả lời.

"Còn sống, việc này làm sao có thể chứ?"

Nguyên Dao kinh ngạc nhìn qua Hàn Lập, có chút khó tin nói tiếp.

"Chẳng lẻ ngươi không biết Vạn pháp môn đại danh đỉnh đỉnh là Huyền Hoàng Kính? Chỉ cần nó chiếu lên thì dù có sinh linh còn sống, thì cũng bị hồn phi phách tán, hơn nữa quanh thân của trụ thuỷ tinh này đã qua nhiều ngày như vậy thì chắc chắn thì chúng nó đã chết rồi".

"Ta còn chưa nghe nói qua!"

Hàn Lập thành thật trả lời làm cho Nguyên Dao chỉ biết trừng mắt lên nhìn mà không nói lời nào cả.

"Nói như vậy, mấy con kiến đen biết bay này chết là do Vạn Thiên Minh ra tay tiêu diệt" Hàn Lập đi vòng vòng trụ thuỷ tỉnh vài lần rồi hỏi.

"Không phải hắn thì còn ai chứ! Ngươi chẳng lẽ còn muốn đánh nhau? Theo ta thấy thì trụ thuỷ tinh này đã ở đây không biết bao nhiêu thời gian rồi. Dù ngươi có pháp bảo cực mạnh thì cũng không thể phá huỷ nó được. Nếu không thì Huyền Hoàng Kính cũng không được xem là pháp bảo hàng đầu".

Nguyên Dao liếc Hàn Lập một cái, dường như đoán ra được tâm tư của hắn, mỉm cười nói

Hàn Lập nghe xong liền bình tĩnh lại hắn liếc mắt. Hai tay đưa tới bên hông lấy ra linh thú túi, liền phóng ra một đám Phệ Kim Trùng bay lên không tập trung lại như một đám mây.

"Đi"

Hàn Lập không khách khí dùng ngón tay chỉ tới trụ thủy tinh, đám mây Phệ Kim Trùng màu vàng liền phóng tới trụ thuỷ tinh như là mưa sa bão táp.

"Ngươi thật sự muốn đánh nhau với hài cốt của đàn kiến bay kia ư? Phệ Kim Trùng của ngươi quả nhiên thật là lợi hại…" Nguyên Dao mới nửa lời liền dừng lại.

Bởi vì tên khổng lồ bị quang mang màu trắng của trụ thuỷ tinh bao quanh, Nguyên Dao thấy chỉ trong chốc lát, đã hoàn toàn biến mất không còn một chút tung tích.

Ngạc nhiên đến nỗi cái miệng nhỏ xinh xinh của Nguyên Dao liền há ra cả nửa ngày còn chưa chịu khép lại.

Lúc này trong mắt của Nguyên Dao còn động lại nét hoảng sợ. Không ngờ trụ thuỷ tinh và người khổng lồ do kiến đen tạo nên tất cả đều bị thôn phệ sạch sẽ, chỉ còn sót lại trên mặt đất một vật phẩm hình cầu màu đen to khoảng quả trứng gà với hắc quang chớp chớp, lập loè trông rất huyền bí mà thôi.

Hàn Lập vừa thấy vật ấy, trên mặt liền vui vẻ, bước tới vài bước nhặt nó lên.

Cái này gọi là *"Luyện tinh"*, là do Thiết Hỏa Kiến mỗi ngày ăn khoáng thạch, loại bỏ hết đất cát còn tồn tại trong bụng của chúng. Đây là một loại vật liệu hiếm thấy.

Nhưng việc này rất ít tu sĩ biết được, còn hắn biết được việc này do có đọc qua một quyển sách cổ xưa, nhưng không biết là thật hay giả nữa!

Cho nên khi thấy người khổng lồ do Thiết Hỏa Kiến tạo thành, nhớ đến việc này liền thử một lần xem sao.

Không ngờ là hắn lại tìm được một khối luyện tinh.

Đây chính là vật liệu tốt nhất dùng để tăng cường uy lực của pháp bảo.

Bởi vì chỉ cần nhập một ít loại tài liệu này thì uy lực của pháp bảo đề cao lên không ít, còn bản thể của pháp bảo thì được cường hoá đến cực độ rất khó bị huỷ đi.

Có thể Vạn Thiên Minh không biết đến vật ấy, mà cũng có thể là hắn không để ý đến, thành ra tiện nghi cho hắn hết.

Hiện tại chỉ cần cho hắn một ít thời gian, tế luyện Thanh Trúc Phong Vân Kiếm một chút, thì uy lực của bộ pháp bảo này chắc chắn sẽ tăng cao thêm một bậc.

Nguyên Dao hiển nhiên không biết *"Luyện tinh"* là vật gì, nhưng nhìn thấy sắc mặt vui mừng của Hàn Lập thì biết đó là thứ tốt.

Có điều Nguyên Dao cũng không có hứng với nó nên cũng không hỏi gì thêm.

Hai người không nói thêm nữa mà đi vào bên trong. Chỗ này rộng chừng năm sáu mươi trượng, cao khoảng bảy, tám trượng. Ở giữa là một toà truyền tống trận để trống, xung quanh chỉ có một cái cửa bằng đá màu xanh cao khoảng vài trượng mà thôi.

Cái cửa lúc này đã đóng chặt, vì vậy chổ này xem ra giống như là một cái ngục tù.

Bên trong thạch điện có nhiều đồ vật bằng đá nằm rải rác với đủ các kiểu, hình dáng. Một số giống như bàn đá, ghế đá, xem qua có hơn mười cái.

Trên mấy ghế đá lúc này có vài gã tu sĩ thần sắc khác nhau đang ngồi.

Gồm có Cực Âm tổ sư, Nho Sam lão giả còn có cả Vạn Thiên Minh, còn lại hầu hết là kết đan hậu kỳ tu sĩ, ngoài ra không có bất kỳ gã tu sỹ nào thấp kém ở đây.

Nhưng giờ phút này, bọn họ mỗi người một sắc mặt âm trầm, không ai có hứng thú nói một chuyện với nhau.

Trong Thạch điện tràn đầy khí tức áp lực cực kỳ căng thẳng!

Cực Âm tổ sư có vẻ lo lắng và sốt ruột, sắc mặt hoàn toàn tái nhợt, trừng mắt nhìn cổ truyền tống trận, trong mắt hung quang chớp động không ngừng!

------oOo------

Chương 465: Trọng bảo ở lầu các

Nguồn: EbookTruyen.Net

Những người này đều là những vị tu sĩ đã vượt qua được Băng Hỏa Đạo, Hắc Sa mạc và Huyết Băng Lâm. Bọn họ hầu hết đều là Nguyên Anh kỳ tu sĩ nên không cảm thấy có sự uy hiếp gì. Nhưng đối với tu sĩ kết đan hậu kỳ mà nói, phải vất vả lắm mới có thể thoát thân đến đây. Còn những tu sĩ khác có tu vi thấp hơn có lẽ gặp dữ nhiều lành ít.

Cho nên đến bây giờ cũng chỉ có mấy người này mà thôi!

Cực Âm cùng Thanh Dịch cư sĩ tự nhiên là lo lắng cho cái mạng nhỏ của Hàn Lập.

Nếu như Hàn Lập bị giết trên đường đến đây thì con Huyết Ngọc Tri Chu tự nhiên cũng không thể may mắn thoát khỏi, vì vậy mấy người bọn họ dù có vui mừng nhưng cũng thấy vô vị.

Đặc biệt đó chính là Cực Âm tổ sư, bởi vì hắn là người có lợi nhiều nhất, dù cho gặp bất trắc thì hắn vẫn nắm chắc phần thắng so với Thanh Dịch cư sĩ ba phần.

Vạn Thiên Minh là người thong dong nhất, nhưng cũng tỏ vẻ không quan tâm gì cả, cúi đầu nhìn bàn tay của mình, không nói một lời.

Ba vị Nguyên Anh kỳ tu sĩ tự nhiên biết được dị biến ở Băng Hỏa Đạo, khẳng định là việc này có liên quan gì với Tinh Cung đại trưởng lão. Việc này làm cho ba người bọn họ rất tức giận và nỗi sợ hãi trong lòng vẫn không giảm bớt đi.

Không biết lần này Tinh Cung có dụng ý gì!

Chẳng lẽ muốn trong Hư Thiên Điện này chánh tà hai bên đánh nhau một trận tưng bừng cho xong việc!

Trong bầu không khí quỷ dị này, thời gian từ từ trôi qua.

Sau đó Man Hồ tử, Thiên Ngộ tử, còn có Ô Sửu cùng Huyền Cốt cũng từ từ tiến vào trong thạch điện.

Những người này vẻ mặt đầy oán hận, nghiến răng nghiến lợi, trong lòng đều muốn chửi to đám người của Tinh Cung.

Lúc này thời gian Băng Hỏa Đạo đóng cửa chỉ còn lại khoảng nửa ngày.

Nhưng vẫn còn chưa thấy Hàn Lập tới. Sau khi nghe Ô Sửu nói cho biết tình hình, Cực Âm rất lo lắng bởi thời gian còn lại rất ít và hắn rất khó khăn tìm ra cách khác trong lúc này.

Ô Sửu được hắn cho một kiện pháp bảo phòng thân nên hắn mới không gặp việc gì khi đi qua Băng Hỏa Đạo. Hắn cũng mong là Hàn Lập còn có pháp bảo cỡ này để hộ thân.

Thấy vậy, Thanh Dịch cùng Man Hồ tử đều cùng hối hận không kịp.

Dù sao, lấy thân phận của hai người đúng là cũng có vài món Cổ bảo uy lực không tồi. Nếu lúc đó cấp Hàn Lập thì lúc này chắc chắn không còn gì để lo nghĩ nữa.

Nghĩ vậy Cực Âm không khỏi buồn bực liếc mắt nhìn Lão giả và Man Hồ tử hai người.

Nho sam lão giả hiện đang nhìn cổ truyền tống trận, lúc này dường như đang suy tư việc gì đó.

Man Hồ tử ngửa đầu nhìn đỉnh của thạch điện, cằm khẻ nhúc nhích, miệng thì lẩm nhẩm, hiển nhiên cũng đang tính toán công việc cho mình.

Nhìn tới đây, Cực Âm càng càng lúc càng bực bội.

Nhưng trong lòng hắn vẫn lạnh như thường. Hắn cũng đành phải chấp nhận sự thật là không có con Huyết Ngọc Tri Chu thì không thể nào qua được chỗ này.

Lúc này Huyền Cốt đang ngồi ở bên một cái thạch bàn, hai mắt nửa nhắm nửa mở, dường như đang tiến hành luyện khí.

Không thấy thân ảnh của Hàn Lập thì hắn cũng chẳng quan tâm gì đến những việc khác.

Dù sao trong mắt hắn thì thực lực chân chính của Hàn Lập nhiều lắm cũng ở mức Kết đan hậu kỳ mà thôi.

Có thể thông qua Băng Hỏa Đạo hay không, thì thật sự là phải đợi thêm năm năm nữa mà thôi. Có điều nếu không có sự trợ giúp của Hàn Lập, một mình hắn đối phó Cực Âm lão tổ chỉ sợ là lực bất tòng tâm mà thôi.

Bây giờ ra tay trong Hư Thiên Điện này, Huyền Cốt cũng không dám tự tin vào bản thân mình nữa.

Có lẽ cách hay nhất là chờ đợi thời cơ. Cứ cẩn thận chờ đợi khi có cơ hội liền ra tay thì phần thắng sẽ lớn hơn.

Huyền Cốt thật là bực bội, trong lòng mắng chửi hai vị Trưởng lão của Tinh Cung một hồi.

Còn Vạn Thiên Minh chánh đạo tu sĩ, trong lòng chắc cũng vậy mà thôi.

Còn một đám Kết đan kỳ tu sĩ thì vẫn vậy, không có gì thay đổi.

Ở trong Thạch điện lúc này mỗi người một suy nghĩ, bất chợt chỗ Cổ truyền tống trận xuất hiện hai vị bạch y trưởng lão của Tinh Cung.

Lập tức tất cả các gương mặt với ánh mắt không được thân thiện hướng về phía hai người đó.

"Khụ khụ! Không biết là vị đạo hữu nào quá nóng nảy, không kiềm chế được mình đã ra tay làm hỏng hết một vài cấm chế ở Băng Hỏa Đạo, vì vậy đã làm hạp cốc thay đổi bất lợi. Chúng ta đã phải tìm cách sửa chữa nhưng đáng tiếc không tìm được biện pháp nào tốt cả, nên lần này đã tổn hại không ít đồng đạo ở tiên giới.? Lần này chúng ta đã không làm tốt nhiệm vụ ở Hư Thiên Điện, khi trở về liền phải tự mình diện bích trăm năm để tạ tội cùng hai vị thánh chủ".

Vị bạch y trưởng lão đưa mắt quét ra nhìn bốn phía xung quanh mà không quan tâm đến ánh mắt bực tức của mọi người, với giọng than vắn thở dài nói một hồi, cùng với bộ dáng thật là đau đớn và thương cảm!

Nghe xong lời này, cả hai nhóm tu đạo cả chánh lẫn tà đều mắng to trong lòng, gã này thật sự là không biết xấu hổ.

Vài lời giải thích bông lung, đem mọi sự rắc rối, phiền hà giải quyết không còn gì nữa, giống như mọi việc đều không liên quan gì đến Tinh Cung.

Chẳng qua, những việc này dường như đã nằm trong dự kiến của họ rồi.

Tuy nhiên, mỗi người trong điện đều vẻ mắt lạnh nhìn chằm chằm vào hai người này, nhưng lại không ai có gan chất vấn hỏi bọn họ chuyện gì cả.

Man Hô tử, Vạn Thiên Minh cùng Nguyên anh kỳ lão quái hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ vài lần, sau đó cũng thu hồi ánh mắt, xem như không có chuyện gì nữa.

Xem ra danh tiếng của Tinh Cung làm cho mọi người đều không ai dám xúc phạm.

Sau đó hai vị bạch y trưởng lão liếc mắt nhìn nhau cười nhẹ rồi tìm một góc ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần.

Mọi người ở đây thấy có chút không cam lòng, nhưng lại không dám đứng ra làm gì cả. Lúc này cổ truyền tống trận bạch quang chớp động, hai thân ảnh xuất hiện ra.

Đúng là Hàn Lập cùng Nguyên Dao.

Nguyên Dao lại khoác lại bộ hắc bào nên không thể nhận biết được là nam hay nữ. Lúc này thấy trong thạch điện có nhiều người nên có chút sợ hãi.

"Hàn Lập!"

Cực Âm tổ sư vừa thấy Hàn Lập hai mắt sáng ngời, mừng rỡ kêu lên.

Tiếp theo khuôn mặt cười tươi vui mừng, liền vẫy tay kêu Hàn Lập đi tới bên hắn.

Man Hô tử và Thanh Dịch cư sĩ cũng lộ vẻ kinh hỷ, liếc mắt với nhau một cái, hai người cùng tiến tới chỗ của Cực Âm tổ sư.

Hàn Lập hít một hơi, xoay người nói với Nguyên Dao vài lời, sau đó liền đi tới chỗ của Cực Âm tổ sư.

Cũng may hắn biết rất rõ là trước khi đoạt bảo thì những ma đạo lão quái cũng không làm gì với hắn, vì vậy trong lòng hắn liền bình tỉnh trở lại

Hơn nữa khi đi vào đại điện, Hàn Lập liếc mắt nhìn thấy Huyền Cốt, nên trong lòng càng thêm trấn định.

Cực Âm tổ sư sau khi kêu Hàn Lập tới cùng nhau nói chuyện thân mật, giống như là ân sư đang nói chuyện với đồ đệ thân yêu vậy.

Hàn Lập tự nhiên cũng không nói ra rõ ràng, chỉ là hàm hồ nói vài câu về những việc đã trải qua. Hắn biết rõ đối phương cũng không thực lòng hỏi rõ những chuyện này!

Quả nhiên, Cực Âm tổ sư cũng không có hỏi rõ chi tiết, ngược lại khen ngợi hắn vài câu.

Bên cạnh nho sam lão giả cũng nhìn Hàn Lập mỉm cười, hỏi thăm vài câu ra vẻ rất là quan tâm.

Man Hồ tử vẫn ở một chỗ mắt lạnh nhìn một cái nhưng không hỏi câu nào. Ngay khi Hàn Lập trả lại Hàn Băng Châu thì hắn khoát tay, tỏ vẻ tặng nó cho Hàn Lập.

Xem ra việc đi vào bên trong nội điện của Băng Hỏa Đạo, còn không lâu nữa, lúc này mấy lão quái cũng tiến lên bước tới bên cạnh Hàn Lập, có vẻ rất là coi trọng hắn.

Nhưng lúc này Ô Sửu thấy vậy trong lòng càng thêm căm ghét, mắt lạnh liếc nhìn Hàn Lập.

Cực Âm tổ sư dường như phát hiện ra việc này liền trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó truyền âm nói với hắn vài câu gì đó.

Ô Sửu liền hạ thấp đầu xuống, sau khi ngẩng lên thì vẻ mặt đã khôi phục lại bình thường, xem như không có việc gì xảy ra.

Hàn Lập một bên ứng phó với Cực Âm lão quái, một bên suy nghĩ là có nên liên lạc với Huyền Cốt, để xem hắn có kế hoạch gì không.

Chẳng lẽ phải tuỳ cơ ứng biến dựa theo tình hình thực tế!

Ngay khi Hàn Lập đang nhất tâm nhị dụng, thì thời gian từ từ trôi qua.

Lúc ấy cổ truyền tống trận ở giữa thạch điện rung chuyển lên một cái rồi biến mất không còn bóng dáng.

Nơi này chỉ có khoảng mười mấy tu sĩ.

Ngay khi cổ truyện tống trận biến mất thì vách tường ở bốn phía cùng với cửa đá gầm rú lên một hồi, tự động kéo lên. Lộ ra mỗi phía một cái thông đạo bằng đá xanh, không biết đi tới nơi nào nữa?

"Bốn cái thông đạo có ba cái phân biệt rõ đi tới mỗi toà lầu. Mỗi toà lầu bên trong chứa đồ không giống nhau, phân biệt ra ba loại

là Cổ bảo, Đan dược và Công pháp do các thượng cổ tu sĩ lưu lại."

*"Nhưng mỗi cái đều có cấm chế phong ấn. Bất luận là ai cũng chỉ có một lần cơ hội lấy được một cái mà thôi. Một khi lấy được cổ bảo thì người đó sẽ lập tức được truyền tống đến một chỗ gọi là "*Cực Diệu Huyễn Cảnh*". Còn cái thông đạo cuối cùng là trực tiếp đi theo một đường không có gì cả. Ai đi vào đó thì chỉ tự trách mình vận khí không tốt, đến chỗ này một chuyến trắng tay đi về mà thôi. Cấm chế nơi đây có chỗ kỳ lạ là, mỗi thông đạo hướng tới một nơi không nhất định. Người nào đi vào rồi thì không thể đi ngược trở lại. Nếu ai không muốn bị đưa tới Cực diệu huyễn cảnh, thì chỉ cần ở lại trong thạch điện một thời gian sẽ được tự động chuyển ra Hư Thiên Điện. Hy vọng chư vị đạo hữu tự mình quyết định cho tốt đi!"*

Vị bạch y trưởng lão vừa thấy thông đạo xuất hiện, không cần đứng dậy, cứ như vậy ngồi xếp bằng chậm rãi giải thích rõ một hồi.

Dường như đã nói cho mọi người hiểu rõ rồi, liền liếc mắt nhìn một cái, sau đó không thèm chú ý nữa.

Lúc này thần sắc của Tinh Cung trưởng lão vẫn như bình thường, dường như không để ý đến việc gì cả. Chỉ nhắm mắt và mỉm cười mà thôi.

------oOo------

Chương 466: Bảo Quang Các

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một khi đã đến đây, hầu như các vị tu sĩ đều không muốn trở về tay không bởi vì họ đã trải qua không biết bao nhiêu hiểm nguy, trở ngại. Lúc này, có một người không nói lời nào, cứ thế đi vào một cái thông đạo.

Một lát sau thì không còn thấy thân ảnh của người này nữa.

Thấy có người đi trước như vậy, những người còn lại đều chuẩn bị tiến tới các thông đạo.

Khi thấy Vạn Thiên Minh đã đi vào một cái thông đạo, Cực Âm lão quái không nói lời nào cũng liền vội vã đi tới một cái thông đạo.

Hơn nữa, ngay khi chuẩn bị đi vào, Cực Âm lão tổ còn liếc nhìn hai vị bạch y trưởng lão một cái, trù trừ một chút, trên người hắn bỗng nhiên xuất hiện ra một cái vòng đeo tay toả sáng trong suốt.

Vòng đeo tay có tất cả bốn hạt châu lớn nhỏ khác nhau, toả ra một màng thanh quang nhàn nhạt.

"Đây là Bà La Châu, có công dụng an thần, định tâm rất kỳ diệu, khi ở Cực Diệu Huyễn Cảnh, đối mặt với nguy hiểm nó có thể giúp ngươi an định thần trí".

Nói xong, Cực Âm lão tổ trịnh trọng đưa vật này cho Hàn Lập.

Hàn Lập trong lòng vui vẻ, liền đi tới nhận lấy, miệng chân thành nói lời cảm ơn.

Thanh danh của Bà La Châu hắn sớm đã nghe nói qua. Chỉ cần mang nó trong người khi tu luyện sẽ giảm bót rất nhiều tâm ma quấy nhiễu. Thật đúng là một bảo vật cực kỳ trân quý.

Cực Âm tổ sư có chút xa xỉ lấy bốn viên châu này làm thành vòng đeo tay mà dùng, nhưng để vượt qua cửa ải cuối cùng, hắn đành phải ngậm ngùi tiếc rẻ mà đưa cho Hàn Lập sử dụng để tránh việc bất trắc có thể xảy ra.

Việc làm này thật là nằm ngoài suy nghĩ của Hàn Lập!

Xem bộ dáng của Cực Âm lão tổ thì biết hắn rất tiếc rẻ, nhưng giữ nó trong mình thì cũng không có bao nhiêu lợi ích. Vì vậy đành phải bấm bụng giao cho Hàn Lập, sau này tìm cách lấy lại.

Thật sự mà nói tại Hư Thiên Điện này, trong lòng ai cũng tính toán thủ lợi riêng cho mình. Ngoài Nguyên anh kỳ Cực Âm lão tổ còn có Huyền Cốt Thượng Nhân cũng đang tính kế.

Hàn Lập nghĩ trong lòng, danh nghĩa là thầy trò như vầy không biết còn giữ được bao lâu đây.

Hàn Lập bèn đeo vòng tay này vào tay, sau đó liền nhìn kỹ dò xét một chút.

Mấy viên Bà La Châu này nhìn như gỗ mà lại không phải là gỗ, như vàng mà lại không phải là vàng, còn có một mùi hương giống như mùi gỗ đàn hương truyền đến, làm cho tinh thần người ta thanh tỉnh và phấn chấn hơn.

Quả nhiên đúng là bảo vật!

"Theo lý thuyết mà nói, vài viên Bà La Châu cũng tốt, nhưng nhiều khi gặp nguy hiểm, Hàn tiểu hữu dùng phù bảo này bên người sẽ an toàn hơn. Đây là Thanh Minh Châm phù bảo, nói về uy lực thì nó mạnh hơn nhiều so với pháp bảo bình thường, ngươi mang nó trong người để phòng đi".

Nho sam lão giả cũng lấy ra một cái phù bảo màu xanh mỉm cười đưa cho Hàn Lập.

"Thanh Minh Châm phù bảo?" Vừa nghe xong lời này. Hàn Lập lập tức rùng mình, tinh thần hưng phấn hẳn lên.

Đây chính là Phù bảo tu sĩ Nguyên anh kỳ tạo ra, uy lực cực mạnh, những loại phù bảo khác không thể so sánh được.

Thanh Trúc Phong Vân kiếm *"Tịch Tà Thần Lôi"* uy lực lợi hại, nhưng không thể tuỳ ý sử dụng được.

Có được phù bảo này, hắn liền cảm thấy an tâm hơn.

Hàn Lập không có khách sáo, nhận lấy và tạ ơn.

Lúc này Man Hô tử không nói một lời nào mà đem ra một bộ nội giáp màu đen có một ít lân phiến màu trắng, nặng trịch.

"Man huynh thật là hào phóng quá. Còn đem cả Hoàng Lân Giáp này cho tiểu đồ, vậy tại hạ đây xin thay mặt tiểu đồ chân thành cảm ơn huynh".

Cực Âm lão tổ vừa thấy vật này liền động dung, ánh mắt lộ vẻ tham lam, vội vàng nói.

"Bảo giáp này trước đây một trăm năm đối với ta còn có tác dụng. Hiện giờ Thác Thiên Công của ta đã luyện thành, vậy vật này tạm thời là vật bảo mệnh cho tiểu tử nhà ngươi đi. Hy vọng đến lúc đó đừng làm ta thất vọng".

Man Hô tử lạnh lùng liếc mắt nhìn Hàn Lập, nói với vẻ dự tợn.

Hàn Lập nghe vậy xong thần sắc liền có chút biến đổi.

Cực Âm vừa nghe nói bảo giáp này chỉ tạm thời cho mượn, vẽ mặt liền thất vọng, nhưng lập tức biến mất, mà vui vẽ cười nói:

"Tốt! Tiểu đồ có được vài cái pháp bảo hộ thân. Nếu như gặp bất trắc gì hy vọng cũng sẽ vượt qua. Ta thấy hiện giờ thời gian thông đạo còn mở cũng không còn nhiều nữa. Vậy hãy mau đi thôi".

Nghe xong lời này, Man Hô tử và lão giả không có ý kiến gì, họ liền có thể động thân, nhưng vẫn còn xem ý tứ của Hàn Lập thế nào.

Hàn Lập rùng mình, nhưng sau đó cười khổ một chút.

Xem ra mấy người này thấy hắn lâm trận gặp khó rồi lùi bước. Thấy vậy hắn đành phải động thân trước.

Vì vậy, Hàn Lập chọn lấy một cái thông đạo rồi đi vào. Cực Âm lão tổ và với mấy người khác nhìn nhau mỉm cười rồi cũng đi vào theo cái thông đạo mà Hàn Lập mới mà.

"Ngươi không thấy mấy lão ma đạo này có hành động kỳ quái gì sao?".

Lúc này trong thạch điện chỉ còn lại hai vị bạch y trưởng lão thì một trong hai vị lên tiếng.

Tiếng nói của hắn có chút âm hàn!

"Mặc dù mấy lão quái này có sử dụng thủ đoạn che mắt bọn ta nhưng ta thấy bọn họ rất là xem trọng tiểu tử kết đan kỳ kia. Hơn nữa còn cho hắn vài món pháp bảo hộ thân".

Lão già bạch y từ thiện mục còn lại lên tiếng trả lời.

Hai người mỗi người một câu sau đó liền im lặng.

"Ngươi thấy thế nào?" Lãnh diện bạch y trưởng lão có chút ngưng trọng hỏi lại.

"Có thể làm cho mấy lão quái này xem trọng khẳng định là họ phải có lợi ích gì đó. Mà nơi này có lẽ chỉ có Hư Thiên Đỉnh mới làm họ động tâm mà thôi. Chẳng lẽ tiểu tử đó có thể giúp bọn họ có được nó sao!"

Vị kia có chút chần chờ trả lời.

Hàn Lập lúc này nếu mà nghe được những lời này thì cũng chỉ có thể im lặng mà thôi.

Hai vị này thật đúng là hai lão hồ ly, chỉ nhìn sơ sơ qua mà đã phân tích biết hết sự việc bảy tám phần.

Đến lúc đó mà hắn không bội phục thì cũng không được!

"Lấy được Hư Thiên Đỉnh? Bọn chúng thật đúng là nằm mơ giữa ban ngày! Ngoại trừ loài linh thú đó ở bạo loạn tinh hải đã bị tuyệt diệt, căn bản chỉ là vọng tưởng. Nếu không thì mấy vị Đại thánh chủ đã sớm thu hồi nó rồi".

Một âm thanh khinh thường vang vang lên.

"Việc này thật là khó nói! Nói không chừng những người này cũng tìm được loại yêu thú nào đó. Cùng với việc bỏ ra một ít công sức tìm tòi nhiều khi cũng có chút manh mối sao. Dù sao lần trước cũng có phát sinh ra một việc, thiếu chút nữa thì gã tu sĩ nọ đã lấy Hư Thiên Đỉnh đi rồi. Nhưng dù vậy hắn ta cũng đã mở Hư Thiên Đỉnh ra và lấy đi một viên Bổ Thiên Đan, sau đó trốn thoát đi. Lần này Vạn Thiên Minh còn có Kim Ti Tằm, ta nghĩ bọn họ cũng có khả năng đó chứ".

"Một khi đã như vậy, đề phòng vạn nhất việc này có thể xảy ra, không ra tay trước không được. Nếu như bọn chúng thật sự có thể lấy Bổ Thiên Đan ra thì chúng ta chắc chắn không để cho nó rơi vào ta người khác được".

"Thì cũng phải như vậy thôi!"

Hàn Lập không biết được là hắn đã gây sự chú ý hai vị trưởng lão của Tinh Cung.

Giờ phút này đây hắn cũng vô cùng kinh ngạc khi đi từng bước theo cầu thang xoắn ốc làm bằng đá xanh đi thẳng lên phía trên.

Sau khi tiến vào cửa thông đạo do hắn chọn thì hắn tiếp tục đi theo các bậc đá xuất hiện liên miên bất tận mà không thấy có dấu hiệu gì là đến đích.

Trong lòng Hàn Lập kinh nghi nghĩ rằng toà lầu không lẽ kiến tạo cao đến thế?

Ôm trong lòng mối nghi hoặc, Hàn Lập vẫn bình tĩnh bước theo cầu thang đi lên phía trên mà không dừng lấy một chút nào.

Sau khi đi được hơn một trăm trượng, Hàn Lập thấy được một điểm sáng, điều này tinh thần của hắn phấn chấn lên liền bước nhanh hơn. Quả nhiên thấy có một cửa thông đạo hình vuông xuất hiện trước mắt.

Sau khi bước ra ngoài và ngoái đầu nhìn lại thì Hàn Lập biến sắc.

Lúc này chỉ thấy một bầu trời màu vàng, sương mù bay khắp nơi, cũng không phải một bầu trời bình thường với trời xanh, mây trắng mà tất cả bây giờ chỉ là một cảnh âm u không rõ màu sắc.

Lúc này xuất hiện ra một không gian hình trụ sâu vô cùng.

Khi mới nhìn chỉ thấy nó rất nhỏ, bốn phía đều phủ sương mù dày đặc, không thể nhìn thấy rõ được.

Phạm vi xung quanh không lớn, chỉ khoảng ngàn trượng khiến Hàn Lập có thể nhìn rõ mọi thứ.

Nơi hắn đứng trên vách đá nhìn ra giống một cái cửa sổ

Ở phía trước là một cái cầu làm bằng bạch ngọc, trôi nổi lơ lửng giữa không trung.

Chiếc cầu này được điêu khắc, chạm trổ và trang trí hình rồng bay, phượng múa rất đẹp và sinh động, phía bên kia là một cái lầu tứ giác.

Toà lầu này cao hơn ba mươi trượng, chia làm hai tầng, toàn bộ đều được làm từ ngọc quý, trên không trung lập loè ánh sáng giống như bồng lai tiên cảnh.

Ngay phía trên lối ra vào, có một tấm biển màu vàng khắc ba chữ không nhỏ: *"Bảo Quang Các"*.

Hàn Lập không vội vàng bước lên cái cầu ngọc mà đứng đó cẩn thận nhìn và xem xét.

Toà lầu không lớn lắm, nhưng lại phát ra linh khí thật là kinh người, lại còn có một tầng huỳnh quang màu trắng bao bọc ở xung quanh. Xem ra nơi này có cấm chế.

Sau đó Hàn Lập mới chậm rãi bước lên cầu ngọc, từng bước từng bước chậm rãi tiến tới Bảo Quang Các.

Khi đi tới giữa cầu, Hàn Lập không khỏi tự kềm chế mình mà nghiên đầu hướng ra ngoài liếc mắt một cái nhìn xuống bên dưới.

Bên dưới giống như vực sâu vạn trượng nhìn không thấy đáy, mà thấy một màu đen đen mờ ảo. Làm cho người ta cảm thấy thấy thật là sợ hãi vô cùng!

------oOo------

Chương 467: Được bảo vật

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập quả thật can đảm, dám nhìn xuống phía bên dưới cầu ngọc, ngay khi đó hắn liền cảm thấy hoa mắt, choáng váng.

Trong lòng trấn định trở lại, thu ánh mắt về, dường như hắn cảm nhận được điều gì đó.

Thần thức của hắn rất là cường đại, nhưng gặp phải việc này cũng không dò xét được bao nhiêu.

Sau đó, Hàn Lập liền đi tới hướng lầu các.

Khi đến gần hắn mới thấy lầu các này rất to và hùng vĩ, ít nhất nó cũng phải to gấp ba bốn lần những cái bình thường.

Trong khi cửa vào chỉ cao khoảng hai trượng, phía trên có mái vòm hình vòng cung, quang mang chớp sáng dị thường.

Hàn Lập đến ngay chỗ cửa thì ngừng lại, dò xét kiểm tra mọi thứ thật kỹ.

Nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, thanh quang chợt loé trên tay, một đạo kiếm quang liền xuất hiện trên tay Hàn Lập.

Hàn Lập dùng ngón tay điểm một cái, màu xanh của kiếm quang đi thẳng tới màn quang mang phía trước.

Nhấp nháy vài cái, kiếm quang dễ dàng xâm nhập vào tầng quang mang của cấm chế, một cách dễ dàng, không có trở ngại gì cả.

Tình hình này đúng là ngoài suy nghĩ của Hàn Lập, hắn liền thu kiếm quang lại, thò tay ra và đi tới.

Có chút lạnh lạnh và giống như có một màng chất lỏng bao quanh.

Hàn Lập không có chần chừ mà nhích động thân hình lướt nhanh vào bên trong.

Ngay khi bước vào bên trong phía sau cánh cửa hình vòng cung, Hàn Lập ngẩn ngơ đứng nhìn.

Trước mắt hắn lúc này xuất hiện rất nhiều những cái ngọc đài cao, thấp to nhỏ khác nhau. Mấy cái ngọc đài này được tạo thành từ một loại ngọc quý màu trắng trong suốt, phân bố khắp nơi trong thạch điện. Phía trên ngọc đài hào quang chớp động, tạo ra các màu sắc khác nhau như hình nửa vòng cầu trông rất đẹp mắt, bên trong dường như có chứa cái gì đó.

Ánh mắt Hàn Lập khẽ nhấp nháy lộ ra vẻ thật là hưng phấn.

Ngay vừa khi hắn thấy ba chữ: *"Bảo Quang Các"* thì hắn liền biết được mình đúng thật là may mắn, bởi nơi đây chắc chắn sẽ có Cổ bảo.

Có điều lúc này trong lầu các không có một bóng người, xem ra nơi đây đúng là không có ai, hoặc là đã có người tới đây lấy cổ bảo đi rồi, hoặc là đã đi lên tầng hai cũng không biết chừng.

Nghĩ vậy, Hàn Lập liền nhìn kỹ lại mấy cái ngọc đài thì thấy trong những cái ngọc đài này có một cái không có phát ra hào quang, mà có vẻ như hoàn toàn trống rỗng.

Lúc này, hắn đã tới cầu thang đi lên tầng hai.

Trong lòng Hàn Lập rất là buồn bực, nhìn xung quanh cũng không thấy gì hết!

Vì vậy làm cho lòng hiếu kỳ của hắn càng dâng cao. Hắn liền trở lại cái cửa lúc đầu đi vào, ánh mắt dừng lại trên một cái ngọc đài đặc thù.

Ngọc đài này đứng một mình ở phía sau của tầng một, được mài phẳng bóng, bốn cạnh được chạm khắc các loại hoa văn trông rất là kỳ lạ và thâm ảo.

Sau khi xem xét kỹ những cái ngọc đài này kết hợp với những kiến thức có được về trận pháp, Hàn lập nghĩ rằng đây chính là một cái ngoại hình đơn giản của một cổ truyền tống trận.

Thấy vậy, hắn liền chăm chú xem xét lại những cái ngọc đài này thật kỹ lần nữa, biết đâu chừng chúng cũng là cổ bảo.

Xem một hồi, Hàn Lập liền nhíu mày lẩm nhẩm tự nói một mình:

"Mấy cái này mà cũng gọi là cổ bảo sao?"

Sau khi xem hơn mười cái ngọc đài, Hàn Lập hoàn toàn mất hứng. Hai tay xoa vào nhau, từ từ đứng lên, miệng lẩm bẩm nói, ánh mắt lộ ra tia nghi ngờ.

Mấy cái ngọc đài này xem ra thật sự không có điểm nào có thể nói là cổ bảo cả, bởi một cái cổ bảo thì hình dạng của nó cũng phải có gì đó cổ kính chứ.

Tuy thấy nó phát ra các tia màu sắc lập loè khác nhau nhưng Hàn lập cũng hiểu được là những thứ này ở những nơi hoang dã cũng không khác nhau mấy so với các loại pháp bảo phi kiếm, phi đao mà các vị tu sĩ hiện tại sử dụng, bình thường thì không có uy lực kinh người.

Tuy nhiên cũng không thể nói rằng chúng là vô dụng!

Cũng như Trúc phong vân kiếm pháp bảo, với khả năng bây giờ của Hàn Lập thì cũng chỉ sử dụng được một phần nhỏ uy lực của nó mà thôi. Vì vậy hắn rất mong có được một loại cổ bảo uy lực cực mạnh mà với khả năng hiện có thể sử dụng là tốt nhất.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng sợ chính mình bỏ sót qua cơ hội tốt, vì vậy Hàn Lập dùng thần thức dò xét các cái ngọc đài lại một lần nữa.

Cuối cùng, hít một hơi ổn định tinh thần, Hàn Lập không hề do dự đi về phía cổ truyền tống trận.

Hắn tin tưởng rằng ở tầng hai chắc sẽ có thứ gì đó mới lạ.

Bỏ vài khối linh thạch vào cổ truyền tống trận, Hàn Lập liền được một cổ bạch quang cuốn đi.

Đây là tầng hai của Bảo Quang Các?

Hàn Lập mím chặt môi, mở to hai mắt đi thẳng về phía trước.

Nơi này không gian không lớn lắm, ngoại trừ phía trước có một màn hào quang lớn hình cầu thì bốn phía đều trống rỗng không có thứ gì hết.

Màn hào quang này cao vài chục trượng, toả ra màu lam hòa nhã, nằm cách mặt đất khoảng một trượng ở trung tâm của tầng hai tạo ra hình ảnh rất đẹp mắt.

Bên trong có chứa hơn mười kiện cổ bảo đang lơ lửng một cách nhẹ nhàng.

Trong đó gồm có sách, ngọc bài, viên bát, cờ đen… và một vài thứ nữa mà Hàn Lập cũng không biết được.

Thấy vậy, Hàn Lập liền mừng rỡ, biết là mình đã tìm đến đúng chỗ rồi.

Chẳng qua những thứ này để ở ngay trong tầm mắt như vậy, nếu có thể dễ dàng lấy được thì sợ rằng đã sớm bị những tu sĩ khác lấy hết từ lâu rồi, làm gì còn đến lượt hắn nữa.

Nghĩ như vậy, Hàn Lập liền thu hai tay lại, chậm rãi đi về hướng màn hào quang. Sau đó, hắn liền đi vòng quanh ba, bốn vòng rồi mới ngừng lại.

Hàn Lập mở miệng, một thanh tiểu kiếm màu xanh từ trong miệng hắn bay ra.

Sau khi xoay vài vòng trên đầu, ngay khi Hàn Lập niệm chú, bắt quyết, nó liền biến thành một tia sáng màu xanh phóng thẳng tới màn hào quang.

"Phanh" một tiếng kinh động, màn hào quang bị tiểu kiếm đánh tới liền chớp động. Tia sáng xanh bị bắn ngược trở lại, không tạo ra bất kỳ hiệu quả gì.

Thấy vậy Hàn Lập không giận mà còn vui hơn nữa.

Như vậy càng cho thấy đây chính là nơi cất giữ các loại cổ bảo trân quý.

Hàn Lập liền hưng phấn hẳn lên, mở miệng liên tiếp xuất ra chín thanh phi kiếm nhỏ. Mấy thanh phi kiếm này tập trung trên đầu của Hàn Lập kết lại thành một thanh cự kiếm.

"Trảm"

Hàn Lập gầm nhẹ một tiếng.

Cự kiếm một chiêu khí thế cực mạnh có thể bổ đôi ngọn núi, đánh mạnh vào tầng hào quang.

"Oanh" một tiếng, ngay chỗ cự kiếm đánh vào liền tạo thành một khe hở.

Hàn Lập liền lộ ra sắc mặt vui mừng.

Ngay khi Hàn Lập chuẩn bị động thủ lấy cổ bảo thì bỗng nhiên xuất hiện một luồng lực lượng cường đại đánh ngược trở lại thanh cự kiếm. Phanh một tiếng, thanh cự kiếm liền bị bắn ra ngoài.

Khe hở lúc nãy trên màn hào quang liền phục hồi lại như cũ không có chút tỳ vết gì.

Hàn Lập kinh ngạc một chút, nhưng sau đó liền trầm tư, suy nghĩ, sờ sờ cằm, chăm chú nhìn về phía màn hào quang.

Không lâu sau đó, Hàn Lập khẽ cười, dường như đã tìm ra cách phá được màn hào quang.

Hắn liền hướng thanh cự kiếm điểm một cái, chỉ nghe nó reo lên một tiếng trong trẻo, bỗng hoá thành chín thanh tiểu kiếm bay ngược trở về cơ thể hắn.

Ngay khi đó, từ trong túi linh thú bên hông hắn xuất hiện một con Phệ Kim Trùng được hắn tung ra.

Tiếp theo đó một một tràng âm thanh ầm ĩ nổi lên, một đám trùng vụ màu vàng như cơn lốc phóng ra.

Hàn Lập khẽ kêu lên một tiếng, đám Phệ Kim Trùng liền bay lên không trung. Trong khoảng khắc, cả đám trùng vụ đã phủ kín dưới đáy của màn hào quang.

Sau một lát, màn hào quang trước mặt Hàn Lập đã bị đám Phệ Kim Trùng đục thủng một lỗ rộng khoảng ba, bốn thước.

Màn hào quang nổi lên lam quang, lỗ hổng vặn vẹo một chút rồi nhanh chóng thu nhỏ lại. Xem ra tốc độ khôi phục của nó vẫn thắng thế hơn vài ba phần so với tốc độ cắn nuốt của Phệ Kim Trùng.

Hàn Lập thấy vậy không dám chậm trễ, liền hoá thân biến thành một đạo thanh quang, ngay khi lỗ hổng còn chưa khép lại liền tiến vào bên trong màn hào quang.

Thanh quang thu lại, thân hình Hàn Lập liền xuất hiện bên trong màn hào quang.

Cách đó không xa, thấy rõ khí tức của hơn mười loại cổ bảo, hắn liền vui mừng, hưng phấn hẳn lên.

Có điều Hàn Lập cũng không dám đợi lâu, liền thả thần thức ra dò xét mấy cái cổ bảo này một chút.

Nhưng trong lòng liền cảm thấy khổ sở khó nói, bởi lẽ thần thức của hắn không thể thoát ra được.

Vì vậy, chỉ bằng vào trực giác và kinh nghiệm để hắn chọn ra một loại cổ bảo mà thôi.

Nghĩ như vậy xong, Hàn Lập cuối cùng cũng chỉ có thể tự mình chọn ra một cái mà thôi.

Quái nhận? Không được, cái này là cổ bảo thuộc tính công kích, hắn không cần tới.

Lệnh bài? Không nên, nhìn kỷ thì thấy trên mặt có khắc hình một con quái thú, chắc là cùng với hoạ trục trước kia của hắn giống nhau, chỉ dùng để khu trục một ít tinh hồn linh thú để sử dụng mà thôi.

Trống nhỏ? Cái này làm được cái gì, hắn không thể biết được sử dụng nó thế nào, hay là thôi đi! Trong lòng thầm nói, bỏ từng kiện từng kiện cổ bảo qua một bên.

Cuối cùng thì Hàn Lập cũng chọn được ba cái cổ bảo.

Một cái gương hình tròn màu vàng, một cái ngũ xuyến đồng hoàn, và cuối cùng là một cái áo choàng màu đỏ sậm rộng thùng thình.

Chọn lấy ba kiện cổ bảo này đương nhiên là Hàn Lập đã có chủ ý.

Cái gương hình tròn màu vàng không cần nói cũng biết, nó chắc chắn là một kiện pháp bảo, gần như chỗ nào cũng có thần thông kỳ lạ, uy lực vô cùng lớn tại tu tiên giới.

Hàn Lập đương nhiên không muốn bỏ qua.

Cái ngũ xuyến đồng hoàn, nhìn qua cũng biết có thể bên trong nó chính là bao hàm thuộc tính của cả ngũ hành, mặc dù không biết được nó có được thần thông, uy lực như thế nào nhưng khẳng định là không thể yếu được.

Còn cuối cùng là cái áo choàng màu đỏ sậm…

------oOo------

Chương 468: Hắc giáp quỷ dị

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập cầm cái áo choàng trong tay và xem xét hồi lâu.

Cái áo choàng này có kiểu dáng rất kỳ lạ gồm hai lớp tạo thành. Bên trong là lớp sợi ti tuyến dệt thành, còn bên ngoài phủ một lớp lông chim kỳ lạ. Lớp lông chim này toả ra một tầng hào quang màu đỏ sậm, trông cực kỳ quỷ dị.

Cái áo choàng này đích thực là một loại cổ bảo, vì vậy Hàn Lập rất muốn biết được công dụng của nó như thế nào.

Nhưng hắn cũng đoán được năm bảy phần công dụng của cái áo choàng này là ẩn dấu khí tức hoặc là dùng để phòng ngự. Hai loại công dụng này thực sự là hữu dụng cho Hàn Lập khi gặp cường địch ở trong thạch điện này.

Nhìn ba kiện cổ bảo này, Hàn Lập có chút trù trừ, khó mà quyết định chọn ra cái nào, bỏ cái nào.

Do quy định mỗi người chỉ có thể lấy được một loại cổ bảo, sau khi lấy xong sẽ bị truyền tống ra bên ngoài, vì vậy hắn cần phải suy nghĩ cho kỹ mới được.

Theo lý thuyết, lấy cái gương tròn màu vàng là tốt nhất.

Hàn Lập có thể khẳng định uy lực của nó chắc là không nhỏ. Vì vậy nó sẽ làm cho thực lực của hắn tăng lên rất nhiều.

Còn lại là cái ngũ xuyến hoàn đồng trông rất là cổ quái, có thể sẽ đem lại cho hắn nhiều công dụng. Chỉ cần nhìn màn quang hoa ngũ sắc chớp loé liên tục cũng thấy được là nó thực sự là một kiện cổ bảo thần kỳ.

Nếu giờ mà lấy cái áo choàng thì chắc chắn sẽ có cơ hội sử dụng ngay, nói không chừng nếu gặp nguy hiểm nó sẽ cứu mình một mạng.

Hàn Lập đảo mắt, nhìn lại ba kiện cổ bảo chằm chằm, dường như muốn lấy đi tất cả ba cái mà không đành lòng bỏ đi cái nào cả.

Việc này làm cho sắc mặt hắn không ngừng thay đổi, đối với mấy kiện cổ bảo này đã nằm trong tay hắn rồi nhưng lại không thể có được tất cả, thật là quá đau đầu!

Sau một hồi lâu, Hàn Lập hít sâu một hơi, sắc mặt trở lại bình thường.

Trầm ngâm chốc lát, trong mắt hắn chợt loé lên một tia tinh quang, một ý tưởng dị thường xuất hiện trong đầu của hắn.

Ý tưởng này xuất hiện trong đầu của hắn, liền làm cho hắn vui mừng không thôi.

Theo hiểu biết của hắn về trận pháp và cấm chế, trừ khi tìm được mấu chốt của cấm chế hoặc trực tiếp dùng sức mạnh phá hủy không gian bị cấm chế, gần như không còn phương pháp tiểu xảo nào có thể đối phó nổi với cấm chế cao cấp ép người ra khỏi một không gian. Còn nếu không biết mà đụng chạm tới cấm chế thì sẽ bị nó tự động truyền tống ra bên ngoài ngay lập tức.

Cả hai phương pháp này, Hàn Lập đều không có khả năng thực hiện được.

Tìm cách phá đi cái không gian cấm chế này, chỉ có cấp bậc đại tông sư cùng với nhiều năm nghiền ngẫm nghiên cứu mới có khả năng làm nổi.

Còn dùng sức mạnh công phá cấm chế này ra thì đối với hắn mà nói, giống như là hái sao trên trời vậy.

Việc này đến Nguyên kỳ tu sĩ còn không làm được thì một gã Kết đan kỳ như hắn sao có thể chứ.

Chẳng qua hắn cũng đã có một ít hiểu biết về trận pháp học được từ vị thiên tài về trận pháp Tân Như Âm, cũng như đã đọc được một số điều từ những sách cổ xưa nói về không gian cấm chế. Vì vậy, hắn mới có ý tưởng là tạm thời khống chế được cấm chế không gian trong thời gian ngắn.

Tuy nhiên chỉ cần khoảng thời gian ngắn ngủi đó cũng đủ cho hắn lấy được ba kiện cổ bảo này.

Có điều, muốn làm được việc này, phải thực hiện từng bước mới được. Trước tiên hắn cần có biện pháp che dấu toàn bộ linh lực của hắn để không có bất kỳ sự liên hệ nào hết với không gian cấm chế này.

Cách làm này là từ một quyển sách cổ mà hắn biết được, bản thân Tân Như Âm cũng giễu cợt là tả đạo, cho dù là Nguyên anh kỳ tu sĩ đi nữa thì chỉ sợ cũng không có khả năng. Việc này chỉ là do hắn trong lúc nhất thời có những suy nghĩ kỳ lạ mà nghĩ ra, chứ loại tu sĩ thật sự có đại thần thông như vậy, hoàn toàn có thể dùng thực lực bản thân mạnh mẽ phá trừ đi cấm chế, cần gì phải phiền toái như vậy.

Trong tu tiên giới, các tu sĩ nhiều lắm cũng chỉ có khả năng ẩn giấu khí tức, làm cho các cao thủ khác không thể phát hiện, chứ làm sao có thể đoạn tuyệt, cắt đứt không liên hệ với thiên địa linh khí.

Khi còn ở động phủ, Hàn Lập đọc tới đoạn này lập tức liên tưởng tới đã từng chứng kiến năng lực biến thái thôn phệ thiên địa linh khí của Phệ Kim Trùng. Vì vậy, trong lúc hưng phấn hắn liền đem Phệ Kim Trùng ra làm một thí nghiệm nhỏ, quả thực khống chế được cấm chế trong khoảng thời gian rất ngắn. Thấy việc này lạ nhưng Hàn Lập cũng chỉ cười, sau đó không để ý tới nữa.

Nhưng hiện tại nhớ đến việc này, Hàn Lập liền trở nên vui mừng khôn tả.

Hàn Lập ngưng thần suy nghĩ một chút. Nếu việc này thành công thì không cần phải nói nữa, còn nếu không thành công thì hắn cũng có một kiện cổ bảo, tính ra cũng không có tổn thất gì.

Nghĩ như vậy xong, Hàn Lập không hề do dự, liền vung hai tay lên, tế xuất toàn bộ linh thú ra ngoài. Mấy vạn con Phệ Kim Trùng liền kêu lên một tiếng bay, ra tạo thành một lớp mây mù khổng lồ bao phủ toàn bộ thân hình Hàn Lập.

Hàn Lập không để ý gì đến những biến hoá của Phệ Kim Trùng, mà đang tập trung xác định rõ vị trí, phương hướng của ba kiện cổ bảo, cân nhắc một chút liền đi tới chỗ cái áo choàng trước. Lúc này đám mây do Phệ Kim Trùng tạo nên đang theo sát bên hắn.

Khi cách cái áo choàng một khoảng, Hàn Lập liền cảm thấy linh khí xung quanh có chút biến hoá, vội vàng đứng yên, trên mặt có vẻ ngưng trọng.

Bỗng nhiên Hàn Lập đưa hai tay ra bắt quyết, từ trong miệng truyền ra một tràng chú ngữ.

Đám mây Phệ Kim Trùng bao quanh Hàn Lập nhất thời biến động, lập tức hướng tới Hàn Lập, bao lấy và quấn quanh người hắn hết lớp này đến lớp khác, tạo ra nhiều tầng bảo vệ và biến hắn thành một màu vàng có lẫn bạc.

Lúc này Hàn lập đã trở thành một cái cột Phệ Kim Trùng, còn miệng thì không ngừng niệm chú ngữ thậm chí càng ngày càng nhanh hơn.

Không lâu sau đó, Phệ Kim Trùng trên người hắn cũng đập cánh phát ra tiếng kêu, dường như là để hỗ trợ thêm cho Hàn Lập.

Phệ Kim Trùng càng lúc càng kêu to, miệng của chúng đều mở ra, không ngừng mấp máy, trông rất là quy củ nhưng cũng cực kỳ quái dị.

Lúc này, Hàn Lập vẫn không ngừng niệm chú ngữ, mà âm thanh càng lúc càng lúc càng to hơn.

Sau đó, một cảnh tượng khó tin xuất hiện.

Thân hình Hàn Lập với đầy Phệ Kim Trùng, theo tiếng kêu của nó mà lúc lớn lúc nhỏ, từ từ xuất hiện một đám các điểm màu đen.

Các điểm màu đen này lập loè loé lên, lúc lớn, lúc nhỏ, sau đó càng lúc càng lớn lên.

Sau đó những điểm đen này kết hợp lại thành những điểm đen to hơn, còn những điểm đen khác cũng liên kết lại với nhau tập hợp lại tạo thành một đám lớn màu đen.

Các điểm đen bao phủ kết hợp lại với nhau giống như một đoá hoa cúc đang nở ra bao phủ toàn bộ thân thể của Hàn Lập không chừa chỗ nào trống cả.

Cuối cùng mấy điểm đen do Phệ Kim Trùng làm ra này không ngừng dung hợp, mở rộng ra, phủ toàn bộ thân thể Hàn Lập, bao bọc hắn vào bên trong, tạo thành một cái khôi giáp màu đen lấp loé quang mang, mưa gió cũng không thể xâm nhập nổi.

Tiếng Phệ Kim Trùng kêu vang cũng biến mất không còn tung tích trong khoảng khắc cái khôi giáp kỳ lạ này hiện ra.

Khôi giáp này đen nhánh, không lẫn bất kỳ màu sắc nào khác, nhìn bề ngoài căn bản là không thể nào biết được tình hình bên trong nó là cái gì.

Đúng lúc này Hàn Lập liền hành động.

Một bàn tay quỷ dị màu đen vươn ra, giống như một tia chớp bắt lấy cái áo choàng từ phía xa, bản thân chuyển động hướng tới cái ngũ sắc đồng hoàn đi tới.

Ngay khi Hàn Lập nắm lấy cái áo choàng thì lam quang ở quanh thân đại thịnh, vô số quang mang này hướng Hàn Lập mà đánh tới. Ngay khi tiếp xúc với khôi giáp màu đen liền bị nó hấp thu không còn chút gì nữa.

Nhưng lam quang không thấy vậy mà lùi bước, ngược lại càng hung hăng tụ tập càng nhiều hơn nữa tấn công tới hướng khôi giáp màu đen.

Lúc này khôi giáp màu đen quỷ dị nhất thời run rẩy, lung lay không ngừng.

Hàn Lập có phần nôn nóng nhưng hành động vô cùng cẩn thận dường như sợ làm kinh động đến cái gì đó.

Khoảng cách rất ngắn chỉ khoảng năm sáu trượng nhưng Hàn Lập di chuyển vô cùng gian nan và khó khăn, một hồi lâu mới tới bên cạnh cái cổ bảo Ngũ sắc đồng hoàn. Nỗi vui mừng liền dâng lên trong lòng Hàn Lập nhưng hắn vẫn cố đè nén lại, đồng thời một bàn tay màu đen quỷ dị đưa ra chậm rãi nắm chặt cái Ngũ sắc đồng hoàn.

Lúc này dường như khôi giáp màu đen không chịu nổi sự tấn công dữ dội của lam quang. Một tiếng va chạm vang lên thật là lớn và chói tai, cái khôi giáp màu đen liền bị phá tan, biến thành nhiều điểm đen bay tứ tán xung quanh.

Hàn Lập cũng không có phản ứng gì, mặc cho lam quang không ngừng chuyển nhập vào thân thể hắn.

Một trận chấn động làm xoay chuyển cả trời đất, mang thân thể Hàn lập cùng quả cầu lam quang biến mất.

Một trận quang mang màu lam làm chói mắt mọi người, Hàn Lập liền xuất hiện trong một thạch thất rộng lớn.

Vặn mình vài cái, Hàn Lập miễn cưỡng ổn định thân hình, đứng thẳng kinh hãi nhìn ra bốn phía.

Lập tức trong lòng buông lỏng!

May là bốn phía không thấy ai cả. Nếu không với hình dạng bây giờ của hắn sẽ làm cho người kinh ngạc, thật sự là rât quỷ dị!

Nghĩ như vậy xong, Hàn Lập kêu lên một tiếng.

Đám Phệ Kim Trùng trên người hắn liền bay lên, hoá thành một đám mây màu vàng dừng trên đỉnh đầu.

Hàn Lập không để ý gì đến chúng mà vội vàng nhìn lại hai kiện cổ bảo đang nằm trên tay hắn.

Lúc này đây sau nhiều lần kinh biến, hai kiện cổ bảo vẫn còn ở trên tay của hắn. Việc này làm cho lòng hắn nỗi lên một cảm giác vui sướng tột cùng, không thể tả được.

Sau đó hắn dùng mấy ngón tay phân biệt vuốt ve hai kiện Cổ bảo một chút.

Áo choàng hơi nóng lên, còn Ngũ sắc đồng hoàn thì ngược lại lạnh lẽo vô cùng, giống như một tảng băng.

Hàn Lập nhìn ngắm, xem xét một hồi, rồi mới đảo mắt nhìn cái thạch thất này.

Nơi này ngoài cái pháp trận là cổ truyền tống trận ra thì phía trước chỉ có một cái thông đạo hình vuông mà thôi, còn lại chỉ là nơi lạnh lẽo, yên tĩnh lạ thường.

------oOo------

Chương 469: Yêu dị cổ bảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không cần hỏi cũng biết cửa thông đạo chắc chắn dẫn tới Cực Diệu Huyễn Cảnh.

Nếu hắn vận dụng Đại Diễn Quyết, cùng với Bà La Châu do Cực Âm cho thì chắc hắn vượt qua được chỗ này.

Nghĩ vậy xong, Hàn Lập không để ý tới cái thông đạo nữa mà cẩn thận nghiên cứu, tìm hiểu hai kiện Cổ bảo trên tay.

Đầu tiên xem công dụng của chúng là gì, sau đó phải nghiên cứu kỹ càng để có thể hoàn toàn sử dụng được chúng.

Huyết quang chợt loé lên, cái áo choàng trên tay liền biến mất, chỉ còn có Ngũ xuyến đồng hoàn trên tay.

Ngũ chiếc đồng hoàn này thô dày, to cở chừng cánh tay người bình thường, quanh thân có rất nhiều ấn ký và phù văn, trông thần bí dị thường.

Hàn Lập liền nắm lấy một cái trong đó, cổ tay run nhẹ lên, mấy cái đồng hoàn sáng lên, biến ảo, giao nhau không ngừng, mơ hồ có tiếng phượng gáy vang lên truyền ra ngoài.

Tinh quang trong mắt của Hàn Lập chớp động, cúi đầu trầm ngâm một chút, linh lực thông qua năm ngón tay chậm rãi rót vào bên trong đồng hoàn.

Giờ phút này hắn đang chăm chú, tập trung tinh thần vào nó.

Ánh sáng mờ ảo chợt loé lên, năm chiếc đồng hoàn trong tay hắn bỗng nhiên biến mất.

Hàn Lập lập tức kinh hãi, hắn liền quay đầu nhìn về phía sau.

Chỉ thấy năm chiếc đồng hoàn xuất hiện cách đó không xa, lơ lửng thoắt ẩn thoắt hiện, ánh sáng quỷ mị chớp loé lên không ngừng, trông rất là quỷ dị.

Hàn Lập cau mày, vươn tay, một đạo pháp quyết màu xanh đánh ra.

Đồng hoàn lập tức xoay một vòng rồi đột nhiên đánh thẳng một cái về phía vách tường đá.

"Phành" một tiếng vang lên, trên vách tường chỗ bị đánh chợt lóe bạch quang nhưng hầu như nó không bị tổn hại gì, còn năm chiếc đồng hoàn thì bị dội ngược lại phía sau.

Xem ra cái này không thể dùng để công kích được.

Thần sắc của Hàn Lập vẫn không đổi, giơ tay thu chúng về, sau đó liền phun ra một ngụm tinh khí tiếp tục thử nghiệm nó.

Những đồng hoàn bỗng cuồng trướng to lên, khoảng khắc biến thành năm cái vòng với hào quang chuyển động xung quanh, phù văn phiêu động nhấp nháy liên hồi, làm cho người ta không thể nhìn thẳng được.

Vậy cái này không thể dùng để công kích trực tiếp được, mà chỉ dùng vây khốn kẻ địch hoặc để phòng ngự mà thôi.

Điểm này cũng có chút làm cho Hàn Lập hài lòng!

Nhìn thấy khí thế kinh người của cự hoàn, Hàn Lập ngẩn đầu lên, chậm rãi phát ra một tiếng *"Nhanh"*.

Cùng với âm thanh vừa hô, cự hoàn phát ra một tiếng *" choang"*, năm cái vòng năm màu liên kết với nhau, dấu Hàn Lập vào bên trong.

Sau đó cự hoàn luân chuyển liên tục, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Một màn hào quang mơ hồ năm màu được hình thành bảo hộ

Hàn Lập đang ở bên trong đó.

Hàn Lập khẽ mỉm cười.

Quả nhiên của đồng hoàn này có thần thông phòng ngự, nhưng hiệu quả thế nào thì phải đợi đến khi gặp định thủ mới có thể kiểm nghiệm được.

Nghĩ vậy, Hàn Lập liền bắn ra một đạo pháp quyết lên màn hào quang.

Trong khoảng khắc, màn hào quang này liền phân rã ra liền trở lại hình dáng cự hoàn ban đầu.

Nhưng sau một hồi rung động kịch liệt, quang hoa chợt lóe trên mấy cái đồng hoàn, sau đó biến mất tăm không thấy đâu nữa.

Lần này thì Hàn Lập không hề vội vã mà đưa một bàn tay ra, ngũ sắc hào quang hiện lên, năm chiếc đồng hoàn nhỏ liền xuất hiện trên tay của hắn.

Hàn Lập bình tĩnh nhìn chăm chú vào đồng hoàn, trong mắt lộ ra vẻ trầm tư, dường như đang tự suy xét việc gì đó.

Không lâu sau đó, Hàn Lập liền niệm ra một loạt chú ngữ, năm chiếc đồng hoàn quỷ dị trên tay bỗng biến mất, nhưng lập tức trên cổ và tay chân của Hàn lập đột nhiên xuất hiện hào quang chớp lên lập loè.

Hàn Lập bỗng nhiên thẳng người ra, không cự động được, giống như một khúc gỗ ngã lăn ra đất.

May mắn là hắn đã chuẩn bị sẵn, vội vàng niệm chú, đồng hoàn liền buông ra.

Hàn Lập ổn định lại, sờ sờ vào cổ, thần sắc có chút khó coi nhưng trong mắt lộ ra vẻ rất vui mừng và hưng phấn.

Cái cổ bảo này mà dùng để đánh lén người khác thì thật là tốt, đối phương khó lòng mà phòng bị cho được.

Cho dù thần thức của hắn cường đại như vậy, nhưng khi bị đồng hoàn vây khốn, phải mất một khoảng thời gian hắn mới phát hiện ra được, căn bản là phản ứng không kịp.

Hàn Lập tin tưởng rằng cho dù đối phương là tu sĩ Kết đan hậu kỳ hay thậm chí là Nguyên anh kỳ cũng khó lòng tránh né kịp. Nếu hắn đánh lén thì chắc chắn là thành công.

Còn thời gian mà năm cái đồng hoàn có thể vây khốn là bao lâu thì quả thật là rất khó nói.

Mặc dù vậy thì thần thông của cổ bảo này còn nhiều hơn những gì hắn nghĩ, làm cho hắn vui mừng không thôi.

Hàn Lập rất hài lòng cất cái đồng hoàn này vào trong túi trữ vật rồi lấy cái áo choàng màu đỏ sậm ra thử nghiệm. Cái này thử nghiệm thì hẳn là đơn giản hơn.

Hàn Lập khoác nó lên người, rồi truyền cho nó một ít linh lực.

Hào quang màu đỏ sậm càng lúc càng đậm hơn. Một luồng hoả nhiệt xuất hiện trên người Hàn Lập, đồng thời cũng không khống chế được linh lực làm cho nó không ngừng chuyển qua áo choàng.

Hàn Lập lập tức kinh hãi cố gắng ngăn linh lực không cho phát tiết đi ra nữa, quang hoa trên cái áo choàng liền ảm đạm xuống, khôi phục lại như thường.

Hàn Lập giật mình, cởi cái áo choàng ra cầm nơi tay, xem xét lần nữa, hai hàng lông mày nhíu lên.

Lát sau, hắn cẩn thận chậm rãi truyền linh lực vào nó.

Luồng linh lực liền cuồng mãnh phóng đi như trước, nhưng do có chuẩn bị cẩn thận nên Hàn Lập không hoảng sợ, liền cẩn thận dò xét những thay đổi trên cái áo choàng.

Lúc này lớp lông bên ngoài của áo choàng đều huyễn hoá ra thành những cái lông dài màu máu, làm cho toàn bộ chiếc áo choàng bị bao phủ bởi một màn huyết quang nồng đậm.

Nhìn một hồi, Hàn Lập liền vung tay, từ từ bay lên, ánh mắt dò xét xung quanh một hồi, sau đó nó biến mất vô tung vô ảnh.

Chỉ một khắc sau đó, *"ầm"* một tiếng truyền đến.

Lúc này bức tường phía bên phải xuất hiện một đoàn huyết quang, tiếp theo thân hình Hàn Lập bắn ngược ra, loạng choạng vài cái, xuýt chút nữa thì ngã lăn ra đất.

Vẻ mắt hắn lúc này trông vô cùng sợ hãi!

Hắn vừa rồi không hề xuất ra toàn lực, chỉ dùng một chút phi độn thuật bình thường nhất mà thôi. Thế nhưng chỉ chớt mắt là bị thuấn di (dịch chuyển tức thời) bắn hắn vào vách tường. Điều này làm cho hắn cực kỳ hoảng sợ.

Hàn Lập có chút khó tin nên đã thử lại với vài loại độn thuật khác nhau. Kết quả đều giống nhau, hắn bị bắn tới vách tường nhiều đếu mức trong đầu của hắn lúc nào cũng kêu ong ong không ngừng. Thật là khó mà không chế nổi thân hình đi tới.

Dường như ngay khi khoác chiếc áo choàng này vào, hắn lập tức sở hữu một tốc độ kinh người, căn bản là không thể giảm tốc được chút nào.

Hàn Lập thần tình kinh ngạc, đứng yên một chỗ không nói lời nào cả.

Cái áo choàng thật là quái dị! Xét về tốc độ, nó thật sự chính là một kiện cổ bảo đỉnh cao dùng để trốn thoát khi gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Hàn Lập tinh tưởng rằng, với tốc độ này thì dù cho có Nguyên anh kỳ tu sĩ cũng không đuổi theo kịp hắn.

Nhưng cái áo choàng này có một khiếm khuyết không nhỏ.

Đó là ngoài việc tiêu hao linh lực rất lớn, nó còn giống như là một con ngựa bất kham không thể nào điều khiển khiển được. Vì vậy Hàn Lập tiếc nuối không thôi.

Hiển nhiên cái áo choàng này đúng là một loại cổ bảo thứ cấp. Nếu không nó đã không có khả năng xuất hiện bên ngoài thạch điện.

Nói gì thì nói, nó vẫn đúng là bảo vật số một dùng khi đại nạn lâm đầu để chạy trốn khỏi kẻ thù.

Hàn Lập trong lòng phức tạp, thu áo choàng lại, cúi đầu cười khổ vài cái, rồi ngồi xuống khoanh chân, nhắm mắt tu luyện.

Do khi thử nghiệm mấy cái cổ bảo làm cho hắn tiêu hao linh lực rất nhiều, vì vậy mà hắn không thể đi ngay mà chờ cho khôi phục pháp lực toàn bộ rồi mới đi.

Nửa ngày trôi qua.

Hàn Lập thấy đã khôi phục gần xong phần pháp lực tiêu hao đi, hắn liền mở mắt nhìn tới thông đạo, đứng lên chuẩn bị đi vào.

Hắn sờ sờ cái vòng đeo tay Bà La Châu rồi vận Đại Diễn Quyết lên, sau đó mới bước đi vào cửa thông đạo.

Ngay khi Hàn Lập bước vào cửa thông đạo thì thấy rằng nó rất ngắn.

Sau khi đi qua một cái góc quẹo, liền đi theo thông đạo ra bên ngoài.

Trước mắt sáng ngời, xuất hiện một cái hành lang dài. Cái hành lang này được thiết kế, trang trí hoa mỹ và cực kỳ tinh tế, nhìn hoài mà không thấy chổ chấm dứt, không biết nó có dài cở nào nữa.

Mà bên ngoài hành lang thì mây trắng bay lãng đãng, tiên âm thoang thoảng, còn có cả bóng dáng mờ ảo của lầu quỳnh gác ngọc, phảng phất giống như là bồng lai tiên cảnh.

Gặp phải cảnh này, Hàn Lập cười lạnh một tiếng, không để ý nghĩ gì nữa mà thẳng bước tiến tới.

Đi một hồi, Hàn Lập liền vận khởi pháp lực, thì như những người khác đã nói, nơi này không thể sử dụng pháp lực để phi hành, mà phải từng bước mà đi thôi.

Hàn Lập cũng không để ý nhiều tới việc này, mà đưa mắt liếc nhìn ra xa nơi hành lang.

Lúc này bên tai hắn nghe được phảng phất một thứ tiên âm, càng đi sâu vào hành lang này thì tiên âm đó càng lúc càng rõ ràng hơn.

Hàn Lập sắc mặt không chút thay đổi, tập trung lắng nghe cái gọi là tiên âm này, không lâu sau đó, trên mặt hiện lên nét kỳ lạ.

Sau đó hắn vỗ tay hai ba tiếng, hai tay xoa vào nhau rồi từ từ tiến thẳng về phía trước.

Lúc này trông Hàn Lập rất là thoải mái, không có vẻ gì là tức giận, mà giống như là đang đi dạo ở trong một hoa viên. Còn bây giờ phía ngoài hành lang, tiên âm càng lúc càng rõ ràng và hay hơn. Loại tiên âm dường như chỉ muốn níu kéo, làm cho người ta phải lưu luyến muốn đừng lại mà thôi. Đồng thời, những đám mây trắng bên ngoài cũng bắt đầu xuất hiện nhiều thân hình tuyệt mỹ, tha thướt của những con bạch hạc. Chúng vươn cổ, xòe cánh bắt đầu nhảy múa làm cho mọi người đều phải chú ý tới.

------oOo------

Chương 470: Huyễn cảnh hắc điện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập chỉ liếc mắt nhìn sơ qua, chứ không hề chú ý kỹ mà cứ thế đi tiếp.

Sau khi đi được một đoạn xa, thì thiên ngoại âm ma càng lúc càng lớn và réo rắt hơn. Lúc này bỗng xuất hiện những con bạch hạc bay tới hai bên hành lang, gương hai cánh ra bắt đầu múa.

Lát sau, tiên âm nghe càng lúc càng vui. Bỗng nhiên những con tiên hạc này vặn mình uốn éo hoá thành những mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần cùng nhau nhảy múa theo điệu nhạc.

Những cô gái này đều vào khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, bộ dáng thật là thanh tao, ngập tràn sức sống đang uốn éo cái eo nhỏ, tươi cười hướng về Hàn Lập, như muốn làm quen.

Ánh mắt của những cô gái này ánh lên tình cảm dạt dào, liếc mắt đưa tình, dường như Hàn Lập chính là tình lang cực kỳ yêu quý của các nàng vậy.

Âm thanh của tiên âm từ từ biến đổi từ vui tươi sang hoà nhã, yên đềm. Dưới ánh trăng toả sáng bàng bạc làm cho tình cảm chôn dấu sâu kín trong lòng có dịp bộc phát ra, làm xao động lòng người.

Nghe âm thanh và nhìn thấy cảnh này, Hàn Lập liền xao động trong lòng. Nhưng lập tức hắn bình tâm trở lại, không chú ý gì đến các cô gái đó nữa.

Đi thêm mười trượng, thì âm thanh lại thay đổi, vang bên tai Hàn Lập là những điệu bi ai, oán than.

Ánh mắt của các cô gái này cũng thay đổi theo âm thanh, liền không nhảy múa nữa, khuôn mặt liền trở nên u oán, thương tâm và đầy cảm động nhìn tới Hàn Lập, dường như cho rằng Hàn Lập đã phụ tình, gạt bỏ các nàng. Cảnh này làm cho người ta có cảm giác thật là đau lòng và có lỗi.

"Có chút ý tứ!"

Hàn Lập cười cười nói. Hắn vừa đi vừa ngắm mấy cô gái này biểu lộ tình cảm ai oán giống như thật.

Hàn Lập rất rõ ràng, một khi đã vào Cực Diệu Huyễn Cảnh thì những huyễn cảnh này cũng giống như ở Băng Hỏa Đạo lúc trước, chắc chắn không chỉ có những tiểu cành này thôi mà còn hứa hẹn nhiều thủ đoạn ác liệt hơn nữa.

Quả nhiên, vừa thấy Hàn Lập không bị ảnh hưởng gì mà tiếp tục đi nữa, lập tức tiên âm bắt đầu truyền ra những loại âm thanh tà mỵ. Đồng thời bên ngoài của những cô gái này ánh sáng mờ mờ, chớp ảo, trong nháy mắt liền lớn lên hơn bảy, tám tuổi biến thành những mỹ phụ kiều diễm với thân hình và đường cong tuyệt mỹ.

Những tuyệt đại mỹ nhân này, khuôn mặt ửng hồng trông rất quyến rũ, hai mắt tình tứ không ngừng liếc mắt đưa tình với Hàn Lập. Những mảnh lụa mỏng trên người từ từ rơi xuống để lộ ra thân hình trắng nuốt, mỹ miều. Hai quả đào tiên dập dềnh, nhấp nhô theo điệu nhảy thật là làm cho dục vọng của người ta ham muốn không thôi. Lúc này cái miệng nhỏ xinh xắn lại cất lên tiếng rên xiết, tiếng rên xiết này so với thiên ngoại âm ma còn mạnh hơn nhiều, càng làm cho dục vọng của nam nhân không ngừng dâng cao, kích thích niềm đam mê sâu thẳm của nam nhân.

Hàn Lập giật mình, Đại Diễn Quyết trong đầu liền lưu chuyển, làm cho thần sắc của hắn trở lại bình thường.

Đây chính là hồ mỵ thuật mà hắn đã từng biết. Hắn cũng không thèm để ý tới. Cấp bậc này của ảo cảnh thật không làm sao tác động được đến hắn.

Những mỹ phụ hai bên hành lang bắt đầu biểu diễn khiêu gợi, tình tứ hơn. Anh mắt càng lúc càng quyến rũ hơn, hai tay bắt đầu vặn vẹo vuốt ve toàn thân, ra vẽ kích tình dữ dội, giả phượng hư hoàng….nhằm quyến rũ, mê hoặc cho được Hàn Lập.

Hàn Lập xem tới hoa cả mắt, bởi vì có Đại Diễn Quyết bảo vệ nên hắn không bị ảnh hưởng gì cả, mà xem ra hắn còn được một phen thưởng lãm đẹp mắt ah.

Lúc này dung nhan của nhóm mỹ phụ này lại lần nữa biến đổi ra nhiều kiểu người, người thì như mỹ nữ hình dáng đoan trang, hiền thục, người thì đoan trang, hào hoa như quý phụ, người thì giống như một cô gái thuần khiết, người thì lãnh diện trinh phụ….mỗi người mỗi vẽ, khí chất đa đoan. Hầu như tất cả các loại mỹ nhân đều xuất hiện ra ở đây.

Trên mặt Hàn Lập vẫn một nụ cười nhạt, nhưng ánh mắt thì lạnh lẽo, không có chút gì là bị ảnh hưởng.

Sau khi đi khoảng độ một canh giờ, hắn cũng thấy được chỗ cuối cùng của hành lang.

Phía trước xuất hiện một toà điện phủ màu đen có đỉnh bằng, từ cửa cho đến các bức tường chung quanh đều là một màu đen tuyền.

Nhìn vào bên trong đại môn cao mười trượng, chỉ thấy một màu đen mà thôi, không có một chút ánh sáng nào cả, làm cho người ta có được một cảm giác thật là quỷ dị.

Ngay khi Hàn Lập bước vào bên trong điện phủ thì tất cả các loại thiên ngoại âm ma dâm dục và những cảnh mỹ nữ phong tình đều biến mất. Lúc này chỉ thấy bên ngoài mây trắng bay phiêu phiêu, trở lại như cảnh lúc hắn mới bắt đầu bước tới hành làng.

Hàn Lập cũng không gặp việc gì ngoài ý muốn. Nhưng hắn vẫn cẩn trọng nhìn thẳng chỗ điện phủ màu đen, bước tới không chút trì hoãn.

Khi đi gần tới hắc điện, một cổ huyết khí nồng nặc xông ra.

Hàn Lập nhíu mày, hai mắt chăm chú nhìn.

Lúc này hắn mới phát hiện ra toàn điện phủ này không phải hoàn toàn màu đen, mà là một màu hồng đen trông rất là quỷ dị, tất cả đều là do máu nóng đọng lại mà thành màu đen này, chung quanh tràn ngập các loại khí tức tà ác.

Hàn Lập xếp hai tay trước ngực, đứng trước cửa, cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ.

Mặc dù hắn chưa được ai kể cho nghe về những việc xảy ra ở bên trong Cực Diệu Huyễn Cảnh, nhưng chỉ nhìn hình dàng của điện phủ này thì biết cuộc khảo nghiệm bên trong chắc chắn là vô cùng lợi hại. Điều này làm cho hắn không còn thong dong như lúc nãy được nữa.

Dù sao trong tâm cảnh chắc chắn phải có nhược điểm, Hàn Lập hiểu rất rõ điều này.

Hắn không phải là kẻ không biết sợ, nhưng cũng không phải bậc trí giả đại trí nhược ngu*, nhiều lắm cũng chỉ là phàm nhân có đôi chút thông minh và tâm cơ mà thôi. Nếu quả thực thấy một cảnh tượng nào đó không thể chịu nổi, nhất thời xúc động thần trí thì sẽ bị khống chế, không muốn cũng không được.

Xem ra, lần này chắc chắn là phải nhờ đến sự trợ giúp của Bà La Châu thì mới có thể vượt qua cửa ải này được.

Nghĩ vậy, Hàn Lập liền sờ mấy viên Bà La Châu trên cổ tay, định thần một chút rồi mới bước vào cửa điện phủ.

Đen, đúng là đen phi thường!

Hàn Lập vừa mới tiến vào trong đại điện liền có cảm giác gì đó không thoải mái.

Chẳng biết nơi này thiết lập ra loại cấm chế gì, cho dù mở to mắt đến thế nào đi nữa thì Hàn Lập có cũng chỉ nhìn thấy một khoảng cách xa ba, bốn trượng mà thôi, thần thức cũng không thể phóng ra được.

Cảnh thì như vậy, còn chung quanh cũng lặng lẽ như tờ, không thấy một tiếng động nào cả. Sự yên tĩnh quá mức này làm cho người ta có cảm giác sợ hải.

Hàn Lập không tự kiềm chế được, mím môi, khoát tay thả ra một viên hoả cầu.

Nhưng hoả cầu vừa phát lên thì phụp một cái, nó liền tắt ngúm.

Hàn Lập rùng mình, có chút không cam lòng liền thử lần nữa, lấy ra một khối linh thạch từ trong túi trữ vật.

Nhưng ngay khi linh thạch này vừa xuất ra, luồng bạch quang liền nhanh chóng ảm đạm, không hề phát ra một chút ánh sáng nào cả. Lúc này nhìn nó giống như là một cục đá bình thường mà thôi.

Hắn lần này mới hiểu được, cấm chế ở điện phủ này có khả năng rất là thần kỳ hấp thu tất cả các loại ánh sáng.

Biết được điều này, hắn không thử nữa mà ung dung đi tới.

Khi hắn mới đi được vài bước bỗng nhiên có tiếng khóc vang lên ở bên tai, từ xa xa truyền đến, nghe như là tiếng khóc của một cô gái còn trẻ.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, không để ý gì đến âm thanh này, vẫn tiếp tục đi tới phía trước.

Tiếng khóc kia nghe được khi gần, khi xa thật là mơ hồ ai oán. Tiếng khóc càng lúc càng thương tâm, làm ảnh hưởng tới tinh thần của hắn.

"Phi!"

Hàn Lập bị loại âm thành này phiền não tinh thần, có chút bực mình, liền hét to một tiếng.

Tiếng khóc tạm thời biến mất.

Hàn Lập cảm thấy rất là hài lòng, cước bộ liền tăng nhanh hơn ba phần, muốn mau thoát ra khỏi cái điện này.

Nhưng khi hắn đi được thêm vài trượng thì âm thanh đó lại vang lên, hơn nữa lần này một cái bóng của bạch y nữ tử còn xuất hiện ra phía trước hắn, quỳ trên mặt đất giống như là đang chịu tang.

Âm thanh bi oán kia là do người này phát ra.

Điều khiến người ta kỳ quái chính là mặc dù thấy nữ tử này đang quỳ ở phía xa nhưng Hàn Lập chỉ liếc mắt nhìn một chút.

Hàn Lập sắc mặt bình tĩnh, lạnh lùng nhìn người bạch ỷ nữ tử, cước bộ vẫn đi tới bình thường.

Hắn biết rất rõ ràng, đây chỉ là ảo ảnh doạ người ta mà thôi, vì vậy không thể để bị nó làm ảnh hưởng hay phải tránh né lùi bước, mà cần phải bất động thanh sắc chính diện đối mặt với nó. Đây chính là đối sách tốt nhất bây giờ.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập đã tới cách thiếu phụ này bảy tám trượng.

Khi cách người thiếu phụ này vài ba bước, hắn hét to một tiếng làm cho nữ tử này lùi về sau. Đột nhiên khi đó hắn cảm thấy tiếng khóc này chút gì đó quen thuộc, phảng phất như là trước đây thật lâu hắn đã từng nghe qua rồi.

Hàn Lập trong lòng rùng mình, vội vàng thầm nhủ mình cần phải cảnh giác mới được, đây chỉ là ảo giác mà thôi, chính mình không thể bị mê hoặc được.

Khi nhìn kỹ thì thấy bạch y nữ tử có thân hình rất là quen thuộc, nhưng hắn lại không nhớ rõ là ai, nhất thời bây giờ hắn không nghĩ ra là ai nữa.

Hàn Lập bèn dừng lại, nhíu mày nhìn nữ tử trước mặt, mắt lạnh không nói gì cả.

"Tứ ca!"

một âm thanh nghe rất là yếu ớt từ nữ tử đó truyền đến.

Hàn Lập nghe vậy, đầu óc liền *"Oanh"* một tiếng, máu nóng chảy lên đỉnh đầu, mở miệng nói:

"Ngươi là ai, chẳng lẽ là…"

"Tứ ca, ngươi không nhận ra ta sao, là tiểu muội đây mà!"

Bạch y nữ tử vốn đang cúi thấp đầu, liền nhẹ nhàng ngẩn lên, lộ ra khuôn mặt cực kỳ thanh tú, nhưng trông rất bi ai. Khuôn mặt này thật là quen thuộc, với cái mũi nhỏ cùng với cặp mắt như biết nói, hoàn toàn giống tiểu muội tử của Hàn Lập khi hắn rời khỏi nhà ra đi, chỉ khác là trang phục của nữ tử không giống như lúc bấy giờ.

* đại trí nhược ngu: người có trí tuệ lớn thường có vẻ giống như kẻ ngu khờ.

------oOo------

Chương 471: Nội điện khai khải

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tiểu muội?" Hai mắt Hàn Lập lóe lên tia nghi hoặc nhìn thiếu phụ trước mặt, lời nói cùng dung nhan đối phương, làm gợi lại những việc chôn dấu trong đáy lòng hắn nhiều năm qua.

"Tứ ca, ta tại sao lại ở chỗ này, không phài nhiều năm trước ta đã phát bệnh nặng mà chết sao? Ta rất sợ!" Bóng trắng khe khẽ run rẩy đứng lên, sắc mặt tái nhợt hướng Hàn Lập, bộ dáng như con chim non đang ngơ ngác sợ hãi.

Trong mắt Hàn Lập thần sắc lộ ra một tia cổ quái.

Mắt thấy vị thiếu phu xưng là tiểu muội này chỉ cần bước thêm hai bước nữa là đã ngã vào người hắn.

Trong mắt Hàn Lập hàn mang chợt lóe, khoát tay một đạo tiểu kiếm màu xanh không một tiếng động, từ trên tay bắn nhanh ra, lóe lên liền đã xuyên qua sau ót của thiếu phụ.

Bóng trắng kêu thảm lên một tiếng, lập tức hóa thành một cổ khói đen, biến mất vô ảnh vô tung.

"Dù cho có biến hình giống như là tiểu muội của ta, nhưng tiểu muội từ nhỏ cùng với ta không ở chung một chỗ, chưa nói đến bộ dáng của ta hiện tại và và khi chia tay lúc trước phỏng chừng cũng khác nhau không ít. Làm sao có thể vừa nhìn qua đã nhận ra vị Tứ ca này được? Hàn Lập nhìn theo hướng biến mất của đám khói đen đó, trên khuôn mặt lộ ra nét cô tịch lẩm bẩm.

Nói xong hắn giơ cổ tay, nhìn vào bốn khóa Bà La Châu.

Mặc dù tự tin với những lời đã nói, nhưng nếu không phải Bà La *châu khi bóng trắng tới gần đột nhiên trở nên nóng rực, làm cho đáy lòng hắn xuất hiện một tia do dự, cũng không suy nghĩ nhiều ra tay quyết đoán dùng phi kiếm đem đối phương hạ thủ trong nháy mắt, trong lòng Hàn Lập cũng không khỏi vẫn còn có chút run rẩy.*

Cho dù biết rõ đối phương chỉ là ảo ảnh hay quỷ vật gì đó biến hóa ra, hắn cũng muốn xem qua dung nhan của tiểu muội.

Mang theo một chút thương cảm, Hàn Lập đơn độc trong bóng tối tiếp tục đi tới. Trước tòa kiến trúc to lớn đang có hơn mười người ngồi xếp bằng không nhúc nhích.

Tòa tháp cao tới tận mây, to lớn vô cùng, toàn bộ đều là do từng khối đá xanh lớn tạo thành.

Từ xa mơ hồ nhìn lại, tòa tháp này được chia làm năm tầng, càng lên cao diện tích nhỏ hơn một chút, nhưng mỗi một tầng khoảng cách tối thiểu cũng kinh người cả trăm trượng. Cánh cửa của tòa tháp cao tới năm sáu mươi trượng khí thế vô cùng!

Quanh tòa tháp bao phủ một tầng ánh sáng trắng nhè nhẹ, mà mọi người ở trước tòa tháp như những con kiến đang ngồi trước quầng sáng nhắm mắt dưỡng thần. Ở giữa bọn họ một truYền tống trận lấp lánh ánh sáng trắng.

Trong những người này có Cực âm, Vạn Thiên Minh tu sĩ Nguyên anh kỳ chính ma lưỡng đạo, ngoài Ô Sửu, Huyền Cốt còn có một gã tu sĩ Kết đan hậu kỳ cũng ở nơi này. Chưa có xuất hiện là Hàn Lập, Nguyên Dao, hai vị Trưởng lão Tinh Cung cùng một gã tu sĩ Kết đan hậu kỳ khác.

Cực Âm lão quái sắc mặt bình tĩnh, tựa hồ không vội, nhưng trong lòng có chút âm thầm lo lắng, dựa theo tốc độ của tu sĩ bình thường, lẽ tất nhiên Hàn Lập hẳn đã cũng như Ô Sửu hiện sớm phải có mặt tại nơi này rồi.

Trong lòng hắn không khỏi có chút bất an.

Nhưng vào lúc này, một đạo bạch quang ở giữa pháp trận lóe lên, *một bóng người xuất hiện.*

Đám người Man Hồ Tử, Cực Âm đồng thời đưa mắt nhìn lại, nhưng lập tức thất vọng, vài người trên mặt chợt động, bởi vì xuất hiện chính là người áo đen che mặt Nguyên Dao.

Cô gái này bị những tu sĩ Nguyên Anh kỳ kia đồng thời nhìn như vậy trong lòng cũng không khỏi có chút hồi hộp, nhưng lập tức tỏ vẻ bình thường yên lặng đi ra khỏi pháp trận.

Nói đến cũng khéo, người kia vừa mới đến một chốc, truyền tống trận lần nữa chớp động, thân ảnh Hàn Lập liền xuất hiện.

Cực Âm chân mày hơi giãn ra, trên mặt loáng thoáng hiện ra một tia vui vẻ, mà Man Hồ Tử cùng lão giả nho sam ăn ý liếc mắt liền nhìn ra vẻ mặt hài lòng của đối phương.

Hàn Lập mới vừa hiện thân, thấy Nguyên Dao trước mắt cũng sửng sốt.

Nhưng sau đó mỉm cười liếc mắt nhìn đối phương một cái, người tự động hướng tới Cực Âm tổ sư thi lễ rồi ra phía sau hắn mà đứng.

*Cực Âm tổ sư đối với thái độ "*tôn sư trọng đạo*" của Hàn Lập cực kỳ vui mừng quay đầu lại hướng hắn gật đầu, cũng không có nói gì nữa.*

Hắn quả nhiên khồng có ý đòi lại cái vòng Bà La Châu kia.

Không riêng gì hắn, Man Hồ Tử kia cũng không đòi lại bảo giáp. Tựa hồ tại thời điểm này, mấy người bọn họ như đã quên mất những món bảo vật đã cho Hàn Lập mượn.

Hàn Lập xuất hiện tại nơi này, những tu sĩ nơi đây vẫn thật thà ngồi yên không nhúc nhích. Hàn Lập lúc này khiếp sợ phát hiện cự tháp trước mặt trong lòng không khỏi thầm giật mình.

"Nội điện so với tưởng tượng của mình thật không giống chút nào" *Hàn Lập nói thầm trong lòng.*

Sau đó nhân cơ hội liếc mắt nhìn trộm Huyền Cốt một chút.

Đối phương trái lại ngồi ở một chỗ khác, nhắm mắt dưỡng thần, tựa hồ căn bản không phát hiện ánh mắt Hàn Lập đảo qua.

"Tiểu tử đừng nhìn nữa, cẩn thận coi chừng bị nghịch đồ của ta phát hiện. Yên tâm, làm sao thu thập được Cực Âm ta đã sớm có kế hoạch. Tuyệt đối là mười phần nắm chắc chín. Bất quá việc này phải nhờ ngươi sử dụng Huyết ngọc tri thù sau khi lấy được bảo vật mới có cơ hội. Trước khi ra tay hành động nhớ kỹ, không nên tùy tiện cùng ta truyền âm lại để lộ ra sơ hở!" *Thanh âm của Huyền Cốt đột nhiên vang lên bên tai Hàn Lập.*

Đầu tiên là an ủi, sau đó là cảnh báo cho Hàn Lập một phen.

Hàn Lập thần sắc không đổi, yên lặng lắng nghe, sắc mặt bình tĩnh, đem ánh mắt trên người kia dời đi.

"Sau khi lấy được bảo vật mới có cơ hội! Điều này có ý gì, chẳng lẽ lão ma đầu này cũng coi trọng bảo vật trong Hư Thiên Đỉnh?"

Hàn Lập trong lòng nghi hoặc cùng bất an!

Mắt thấy bên trong nội điện sắp mở ra, hắn thật sự lo lắng việc đoạt bảo kết quả vô luận có thành công hay không, tình cảnh của mình cũng không có tốt đẹp gì.

Hàn Lập trong lòng khổ sở suy nghĩ, một thanh âm lạnh nhạt phía đối diện truyền đến: "Thời gian Nội điện mở ra sắp đến, mà hai vị Tinh Cung hiện tại vẫn chưa thấy tới, xem ra lần tranh đấu này thật khó. Man huynh ngươi nghĩ sao?" *Vạn Thiên Minh đang ngồi ở giữa hai tu sĩ chính đạo hai mắt trong suốt mở ra, lấp lánh nhìn chằm chằm vào Man Hồ Tử chậm rãi nói, trên người lộ ra một cổ khí thế kinh người.*

"Hắc hắc! Thì sao, Vạn lão nhi ngươi có nóng lòng, thì cũng đợi một chút nữa đi. Dù sao mấy tên Tinh Cung này rất xảo trá, nói không chừng cố ý kéo dài tới cùng mới xuất hiện, muốn cho người khác tranh đấu rồi ngồi không mà hưởng lợi đây mà?" *Man*

Hồ Tử cười khinh miệt, sờ sờ râu mép dương dương tự đắc nói.

Vạn Thiên Minh vừa nghe nói thế, lộ ra vẻ mặt trầm ngâm, nhưng sau đó gật đầu, một lần nữa hai mắt nhắm lại tựa hồ cũng không nói chuyện tiếp với Man Hồ Tử.

Đợi thêm một lát nữa, từ dưới đất bỗng nhiên chợt truyền lên một trận rung động kịch liệt.

Cánh cửa đá khổng lồ của nội điện chậm rãi mở lộ ra một thông đạo bằng đá xanh.

Xa xa nhìn lại, thông đạo này tựa hồ cực kỳ cao lớn rộng rãi.

Trong khi cửa nội điện mở ra, bạch quang ở giữa Truyền tống trận chợt thu liễm lại, sau đó trở nên ảm đạm.

*"*Ha ha, Tốt! Tốt lắm! Xem ra đám Tinh Cung này thật sự không giở trò. Như đã nói, Vạn Thiên Minh. Ta với ngươi hãy đấu một phen, bên nào thua không được phép tiến vào điện, ngươi thấy thế nào?*" Man Hồ Tử gió phút này không đợi đối phương lân tiếng lần nữa, đột nhiên thả người nhảy lên, mở miệng lộ ra hàm răng trắng ởn cuồng nhiệt nói.*

*"*Không, ta đã thay đổi chủ ý, không muốn cùng Man huynh động thủ*".*

Như dự liệu của đa số người, Vạn Thiên Minh nghe xong lời của Man Hồ Tử mặt lộ ra vẻ kiên quyết cự tuyệt.

*"*Thay đổi chủ ý? chẳng lẻ chính đạo các ngươi định không chiến mà tự động nhận thua sao?*" Man Hồ Tử đầu tiên là ngẩn ra, nhưng sau đó trên mặt hiện lên một tia cưới trào phúng.*

*"*Rời khỏi? Đương nhiên cũng sẽ không, bất quá bảo vật chúng ta còn chưa có lấy ra mà đã đánh nhau sống chết thì thực sự có chút buồn cười. Chi bằng hai bên chúng ta định ước, hai bên luân phiên lấy bảo vật? Trước đó, hai bên chúng ta tạm thời khắc chế nhau một chút. Cứ như vậy, chúng ta sẽ tránh được sự tranh đấu. Dù sao kẻ địch của chúng ta hiện tại là Tinh Cung chứ không phải

là đối phương. Đừng nghĩ có tự tin tràn đầy là có thể lấy được bảo vật từ trong nội điện ra. Do đó trận đấu này thực sự không nên xảy ra" *Vạn Thiên Minh lắc đầu, điềm tỉnh nói.*

Đám người Cực Âm Man Hồ Tử có chút sửng sốt, nhịn không được ánh mắt nhìn nhau môi khẽ nhúc nhích truyền âm như trao đổi gì đó.

Đám người Vạn Thiên Minh, Thiên Ngộ Tử sớm đã thương lượng qua, cũng không vội, lẳng lặng chờ mọi người bên ma đạo trả lời.

Một lát sau, Cực Âm sắc mặt âm trầm mở miệng nói:

*"*Các ngươi nói thật dễ nghe, nhưng rốt cuộc là bên nào đoạt bảo trước? Nếu là chúng ta đoạt bảo thành công, làm sao tin tưởng các người không ra tay cướp đoạt? Chẳng lẽ chỉ dựa vào ba tấc lưỡi của các ngươi sao?

Vạn Thiên Minh nghe xong mặt giãn ra nở nụ cười nói: *"Cực Âm những lời ngươi nói đều thừa, nếu bảo vật do bên ngươi lấy được, chúng ta đương nhiên sẽ ra tay cướp đoạt. Nhưng tương tự nếu như bảo vật rơi vào tay chúng ta, các ngươi cũng có thể ra tay tranh đoạt, lúc đó hai bên sẽ bằng vào bản lãnh mà phân cao thấp là được, còn hơn là bây giờ tranh đấu lãng phí thời gian"* Vạn Thiên Minh cười cười không chút do dự nói.

------oOo------

Chương 472: Đường lang, Hoàng tước

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cực Âm tổ sư nghe đối phương nói lời mình nói là thừa, đầu tiên trên mặt lóe lên một tia hắc khí, nhưng khi nghe câu nói tiếp theo làm cho lửa giận trong lòng lập tức nén lại, quay đầu cùng Man Hồ Tử, Thanh Dịch cư sĩ truyền âm thương lượng một phen.

"Chúng ta y theo lời các hạ, tạm thời không tranh đấu. Tất cả đợi sau khi đoạt bảo rồi hãy nói!" Không bao lâu sau, Cực Âm tổ sư thương lượng xong hướng tới Vạn Thiên Minh lạnh lùng nói.

"Tốt! Quyết định của quý vị tuyệt đối là lựa chọn sáng suốt, chúng ta đồng loạt vào đi thôi" Vạn Thiên Minh cười ha hả nói.

Sau đó đứng lên nhằm hướng cánh cửa đá bước tới. Thiên Ngộ Tử cùng vị có bộ dáng như lão nông kia đi theo sát sau.

"Hừ!" Man Hồ Tử thấy đám người Vạn Thiên Minh làm dáng như vậy, không khỏi trong mũi hừ lạnh một tiếng, đột nhiên ánh mắt đảo qua rơi vào trên người Nguyên Dao cùng vị tu sĩ Kết đan kỳ mà Hàn Lập không biết kia, trong mắt hung quang chợt hiện.

Cơ hồ cùng lúc đó, hai người cũng đã nhận ra vẻ mặt bất thiện của Man Hồ Tử, sắc mặt trắng nhợt, sau đó không hẹn mà cùng hóa thành một đạo hoàng quang và một đạo hồng quang nhằm vào bên trong thạch tháp kia mà phi nhanh vào.

Man Hồ Tử thấy vậy cười một tiếng đạnh ác:

"Hai người các ngươi muốn chạy đằng nào?"

Dứt lời hai tay chập lại, rồi đồng thời đưa lên, hai đạo kim quang chợt lóe tức thì hướng tới hai đạo độn quang kia mà đánh tới.

Kết quả nam tử trong đạo hoàng quang hét thảm một tiếng, trúng đòn ngã xuống, lập tức bị một vòng kim quang bao lấy giữa không trung, cả người trong nháy mắt bị chém thành bảy tám đoạn, thân thể tan nát đầy máu tươi rơi xuống đất.

Mà bên kia, đạo hồng quang sau khi bị đạo kim quang kia đánh trúng, bạo phát ra những tia lửa màu xanh biếc chói mắt, nhất thời đem kim quang kia đánh tan đi.

Tiếp theo giống như bị kích thích, hồng quang trong nháy mắt biến thành quái điểu màu đỏ sậm, tốc độ so với lúc trước nhanh hơn mấy lần thoát ra khỏi sự ngăn chặn của kim quang mà biến mất vô ảnh vô tung, một khắc sau lại xuất hiện ở thông đạo của thạch tháp, sau vài lần chớp lóe thân ảnh đã biến mất hoàn toàn không thấy tung tích.

"Ồ! Có chút cổ quái".

Lão giả nho sam cùng Cực Âm lúc đầu không để ý đến cử động của Man Hồ Tử, nhưng thấy hồng quang kia dưới một kích mà vẫn chạy thoát, không nhịn được mặt lộ vẻ kinh ngạc, lão giả nhíu mày nhẹ giọng nói.

"Man Hồ Tử, ngươi có ý gì? Tại sao lại ra tay giết người!" Thiên Ngộ Tử vừa thấy cảnh này, diện mạo mang theo một chút không vui xoay người chất vấn.

"Trong lòng không thoải mái, giết mấy người ngoài kia ngươi có ý kiến gì? Chẳng lẽ đối với bọn chúng còn có thể nói đến công đạo gì chăng, hay là bản thân ngươi muốn thử xem một ít thực lực của Thiên ma công?" Man Hồ Tử không để lão đạo vào mắt lãnh khốc nói.

"Ngươi…"

"Tính làm gì, Thiên Ngộ Tử! Hai người kia không phải là người trong chính đạo chúng ta, chết thì đã chết rồi! hãy lấy đại sự làm trọng!" Vạn Thiên Minh cũng không quay đầu lại nói với lão giả.

Ngô Thiên Tử nghe xong không thể làm gì khác hơn oán hận liếc nhìn Man Hồ Tử một cái rồi bất đắc dĩ xoay ngươi bỏ đi.

Không lâu sau những người chính đạo đi qua cửa đá vào bên trong nội điện.

"Man huynh giết rất tốt! Ta cũng không thích đang làm đại sự lại có một hai con chuột bên ngươi quấy nhiễu! Hai tu sĩ Kết đan kỳ cũng muốn tiến vào nội điện đục nước béo cò, thật sự là khó chịu. Bất quá tựa hồ còn có một người Man huynh vì sao lại không ra tay giết hắn" Cực Âm tổ sư nhìn bóng của đám người Vạn Thiên Minh dần dần đi xa, đột nhiên vỗ tay âm trầm cười nói, sau đó xoay chuyển ánh mắt chăm chú nhìn trên người Huyền Cốt.

Huyền Cốt đối mặt cảnh này, thần sắc như thường không có bất kỳ biểu hiện gì, phảng phất như cái nhìn của Cực Âm là nhìn người khác.

"Người này cùng ta cũng có chút quan hệ, là hậu nhân của một vị trưởng bối có ơn với ta, đương nhiên ta sẽ không động đến hắn, chính xác cũng không cho phép hai ngươi có chủ ý gì đối với hắn" Man Hồ Tử mặt không chút thay đổi, lới nói ra làm cho những người khác cảm thấy ngoài ý muốn.

"Nếu vị này là hậu bối của Man huynh, ta và Thanh huynh đương nhiên sẽ không ra tay lung tung, nhưng thật ra biết Man huynh cũng chịu ân huệ của người khác, thật đúng là làm cho mỗ có chút ngoài ý muốn" Cực Âm con người khẽ chuyển hai mắt nheo lại, cẩn thận đánh giá Huyền Cốt, hắn xác thực nhận không ra ngươi này, chỉ nói vài câu nước đôi.

"Hắc hắc! Cực Âm ngươi dám vấn hỏi Man mỗ sao?" Man Hồ Tử trên mặt phát lạnh nhìn chằm chằm vào Cực Âm tổ sư nói.

"Làm sao có thể, Ô mỗ chỉ là có chút tò mò hỏi mà thôi! Man huynh không cần nghĩ tới việc này. Cho dù vậy, nữ tử áo đen bỏ chạy hồi nãy, sợ rằng lai lịch không nhỏ. Man huynh cần phải cẩn thận!" Cực Âm tổ sư cười ha hả nhường đường, những đến cuối cùng cũng nói một câu khác đầy thâm ý.

"Mắt ta có mù đâu mà không thấy nữ tử kia sử dụng chính là Thanh Hỏa Lôi của Tam Dương lão ma? Trừ đệ tử thân cận của Tam Dương lão ma ra, đệ tử Thanh Dương môn bình thường cũng không có khả năng sở hữu vật đó. Nếu không ngươi thật tưởng rằng tiểu nữ tử kia có thể né được đòn của ta sao?" Man Hồ Tử trầm mặc một lát, sau đó sắc mặt âm trầm nói.

"Ha ha, là Ô mỗ nhiều chuyện rồi!" Cực Âm tổ sư chứng kiến Man Hồ Tử sắc mặc không được tốt, vội vàng thức thời không nói gì nữa.

"Không quan hệ, cho dù nữ tử kia thật sự là người của Tam dương lão ma, đối với tu vi của Man huynh đương nhiên cũng không có gì phải sợ hãi. Bất quá hiện tại ma đạo chúng ta cùng chính đạo, Tinh Cung đang là thời kỳ mấu chốt tranh đoạt Loan Tinh Hải. Lão ma này thần thông cũng không tệ. Tuy xuất thân từ ma đạo nhưng lại là người không chính không tà, cũng không nên vô cớ kết cừu oán, để cho nử tử kia một con đường sống đi!" Lão giả mho sam ở một bên đánh tiếng nói.

Hiển nhiên Man Hồ Tử đối với Tam dương lão ma trong lòng cũng có chút kiêng kỵ, tự nhiên gật đầu rồi không nói thêm tiếng nào nữa.

Nhiều biến hóa liên tiếp, làm cho Hàn Lập ở phía sau Cực Âm tổ sư trong lòng càng thêm cực kỳ phức tạp, các loại tạp niệm trong đầu lại hiện lên.

Một vị Kết Đan kỳ tu sĩ bị đập chết như một con kiến trước mắt. Mà Nguyên Dao này lại có biện pháp thoát thân?

Huyền Cốt không biết từ khi nào cùng vị đệ nhất nhân Man Hồ Tử trong ma đạo lại có quan hệ, trách không được lại trấn định như thế. Nguyên Dao tựa hồ cùng Tam dương lão ma có sự liên hệ nhất định, vị lão ma này ngay cả Man Hồ Tử bá đạo như thế cũng có chút bộ dáng sợ hãi.

Hàn Lập các loại ý nghĩ đan xen vào một chỗ, nhưng nhất thời không có cách nào xắp sếp cho rõ ràng.

Hắn chỉ có thể bất động thanh sắc lắng nghe đám người Man Hồ Tử nói chuyện với nhau, hy vọng có được một chút tư liệu có thể tìm ra đối sách ổn thỏa cho bản thân.

Đáng tiếc là vị nho sam nọ chi nói một câu rồi không nói gì nữa.

"Mau tiến vào nội điện! Những tên chính đạo đã không còn cảm ứng được nữa. Chúng ta không thể để bọn họ dễ dàng đoạt bảo" Thanh Dịch cư sĩ nhìn thông đạo sau cánh cửa đá, nhướng mày trầm giọng nói.

Lời vừa nói ra, Man Hồ Tử cũng liếc nhìn về hướng cácnh cửa đá, trầm tư một chút, không nói gì liền động chân bước tới.

Cực Âm và lão giả nhìn nhau, thần sắc tự nhiên cũng đi tới.

Hàn Lập cùng Ô Sửu, đám người Huyền Cốt tự nhiên cũng đuổi theo đi vào.

Dần dần thân ảnh của đám người Hàn Lập từ từ đi sâu vào trong thông đạo, cuối cùng biến mất khống thấy bóng dáng.

Hai ba canh giờ sau, Truyền tống trận lúc này đang ảm đạm lần nữa phát ra bạch quang chói mắt, tiếp theo hai bóng người mơ hồ cùng xuất hiện tại nơi đó.

Chính là hai vị trưởng lão áo trắng của Tinh Cung!

Giờ phút này, bọn họ cẩn thận quan sát bốn phía chung quanh vài lần, không thấy có một bóng người mới lộ ra vẻ thoải mái.

Một người trong đó thấp giọng khẽ cười nói: *"Xem ra bọn họ đều đã đi vào. Mấy lão quái vật giảo hoạt đó hẳn tuyệt không nghĩ ra, Tinh Cung chúng ta ngàn năm trước sớm đã phá giải cấm chế của Truyền tống trận tại nơi này, đối với việc tiến vào nơi đây, căn bản lúc nào cũng có thể"*.

Người còn lại thanh âm lạnh lùng nói: *"Đi thôi, chúng ta ngàn vạn lần cẩn thận một chút, trừ phi bọn họ thật sự lấy được Hư Thiên đỉnh, nếu không tuyệt không cần ra tay tránh bí mật này bị bại lộ"*.

Vị tu sĩ kia gật đầu đồng ý: *"Điều này là đương nhiên rồi!"*

Thanh âm vừa dứt, hai người biến thành hai đạo bạch quang bay vụt vào trong cửa đá.

Hàn Lập đi phía sau Cực Âm tổ sư, sóng vai đi với hắn dĩ nhiên là Ô Sửu, điều này làm cho Hàn Lập trong lòng không được tự nhiên.

Nhưng không biết Cực Âm tổ sư nói cái gì với Ô Sửu. Hiện tại trên đường đi hắn đối với Hàn Lập cực kỳ nhiệt tình, thỉnh thoảng cùng hắn nói đông nói tây như sợ Hàn Lập thấy lẻ loi. Phảng phất như ánh mắt đầy hận ý của người này so với bây giờ, thật như hai người khác nhau.

Không rõ đối phương làm vậy để làm gì, Hàn lập trong lòng càng thêm nặng nề.

"Cực Âm lão ma không phải ám chỉ Ô Sửu, sau khi đoạt được bảo vật liền đem mình giết đi chứ? Do vậy mới làm cho thái độ Ô Sửu lúc này thay đổi!" Hàn Lập không khỏi cười khổ thầm nghĩ.

Mặc dù trong lòng cực kỳ rầu rĩ, Hàn Lập diện mạo đối với Ô Sửu vẫn tươi cười, mùi dối trá giữa hai người, cho dù cách bảy tám trượng người ta cũng có thể cảm thấy rõ ràng.

Nhưng đám người Cực Âm và Man Hồ Tử cũng không để ý mà chỉ lẳng lặng đi tới, tựa hồ sau khi tiến vào điện ba vị lão quái Nguyên Anh kỳ này trở nên nghiêm nghị, không còn bộ dáng thoải mái như lúc trước nữa.

Nhưng làm cho Hàn Lập kỳ quái chính là, từ khi bọn họ tiến vào đã một thời gian khá dài, cũng chưa phát sinh chuyện gì cả, cũng chưa có gặp qua cấm chế hay nguy hiểm gì.

Chẳng lẻ không phải sau khi tiến vào bên trong cửa đá, mới có thể chạm đến cấm chế sao?

Nghĩ tới đây, Hàn Lập không khỏi hướng ra xung quanh đánh giá lại lần nữa.

------oOo------

Chương 473: Lang thủ Khôi Lỗi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc này đám người Hàn Lập đang đi trong một nơi tương tự như là một mê cung.

Vách thông đạo làm bằng những tảng đá to lớn xếp ngang dọc, mỗi khi đi qua một ngã tư đều thấy có nhiều phù văn kỳ quái được khắc trên cánh cửa đá.

Kích cỡ của các cửa đá này tương đương với nhau, rộng chừng mười trượng hơn, có khi nằm ở hướng nam có khi là ở hướng bắc, cũng có khi là không theo hướng nào, tựa hồ như không theo quy luật nào cả. Những mặt trên đều lóe lên bạch quang nhàn nhạt, tựa hồ đã được thi triển một loại cấm chế nào đó.

Tuy những ngã tư này đi một khoảng cách xa mới gặp một cái, nhưng Hàn Lập thầm nhẩm tính, hắn đi nãy giờ cũng đã qua tối thiểu là 7, 8 cái như thế, đó là chưa tính những con đường khác.

Như vậy số lượng cửa đá thật sự là không ít!

Hiện tại mọi người đang ngạc nhiên đứng trước một cánh cửa đá.

Hàn Lập thần sắc giật mình.

Cánh cửa này cùng với những cánh khác có một vài điểm bất đồng, mặc dù phù văn giống nhau, nhưng một chút hào quang cũng không có, tựa như cấm chế đã bị phá đi.

Lúc này hai mắt Hàn Lập mang theo một tia dị sắc.

"Hàn sư đệ, bảo vật bên trong thạch thất này sớm đã bị người ta lấy đi. Có cái gì để xem nữa? Mỗi người chỉ có thể sử dụng Hư

Thiên tàn đồ, mở ra một cửa phòng mà thôi, vô luận có lấy được bảo vật thành công hay không cũng không thể quay trở ra lại mà sẽ bị trực tiếp đưa ra bên ngoài Hư Thiên Điện. Ta cũng muốn chọn mở một cái ra để xem, dù sao tu sĩ Kết đan kỳ cũng chỉ có thể lấy được bảo vật tại tầng thứ nhất, còn những tầng khác nếu đi đến đó so với việc tự sát thì không sai biết lắm" Ô Sửu ở một bên nhìn thấy sắc mặt Hàn Lập, cực kỳ nhiệt tình giải thích.

"Hàn sư đệ?"

Hàn Lập vừa nghe cách xưng hồ này từ trong miệng Ô Sửu, tuy không chỉ mới nghe qua lần đầu, cũng vẫn có cảm giác không được tự nhiên cho lắm.

Với định lực hơn người của hắn, trên mặt cũng không có đổi sắc chỉ cười cười trả lời:

"Vậy Ô huynh sao không chọn lựa một cánh cửa nào đó vào mà lấy bảo vật. Nếu không đến lúc lên tầng hai, chẳng lẽ lại lãng phí cơ hội này sao".

"Khụ! Ta đã nghĩ qua, nhưng gia tổ đã sớm dặn dò, lần này đi tìm bảo vật thủy chung ta phải đi theo bên cạnh, nói không chừng lúc đó vận may lại rơi trên người ta" Ô Sửu nhìn chằm chằm vào cánh cửa, vẻ tham lam chợt lóe lên trên mặt.

Hàn Lập nghe xong lời này mỉm cười, ánh mắt chỉ đảo qua cánh cửa đá. Tới lúc trở ra, việc sau khi có thể lấy bảo vật sẽ bị truyền tống được hắn ghi nhớ vào trong lòng.

Ai biết được sau này hắn có thể sử dụng biện pháp này để chạy trốn chứ?

Lúc này đoàn người sau khi xuyên qua mấy cái cửa thì tiến vào bên trong một con đường lát đá xanh.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng trầm muộn của vật nặng rơi xuống từ phía đối diện truyền đến, thanh âm này liên tiếp từng tiếng vang lên phảng phất như có cái gì thật lớn đang từ từ tới gần mọi người.

Cực Âm tổ sư cùng Thanh Dịch cư sĩ sắc mặt khẽ biến, dừng bước, nhìn chằm chằm về phía thông đạo đối diện, ánh mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Mà Man Hồ Tử khi nghe thanh âm này, lại cười hắc hắc lộ ra vẻ hưng phấn, đồng thời trên người kim quang chợt lóe, một tầng lân phiến màu vàng xuất hiện toàn thân, dĩ nhiên đã vận dụng Thiên Ma Công.

Hàn Lập lần đầu tiên nhìn thấy hình tượng kỳ dị của Thiên Ma Công ở khoảng cách gần như vậy, không nhịn được tò mò nhìn Man Hồ Tử một cách hiếu kỳ.

Nhưng Man Hồ Tử, linh cảm nhạy bén, cảm ứng được cái nhìn của Hàn Lập, quay đầu lại hường hắn cười dữ tợn, phối hợp những lân phiến trên mặt trông vẻ cười cực kỳ đáng sợ.

Hàn Lập trong lòng tim đập nhanh lên một chút, không biết đối phương có dụng ý gì, nhưng nét mặt vẫn như cũ miễn cưỡng mỉm cười đáp trả.

May là Man Hồ Tử chỉ cười cười, rồi lập tức quay đầu về hướng vừa rồi.

Thanh âm trầm trọng nọ ngày càng rõ, tựa hồ khoảng cách lúc này chỉ là khoảng ba mươi trượng.

Nhưng ở thông đạo đối diện vẫn là một mảng tối đen, Hàn Lập căn bản không cách nào nhìn rõ được cái gì, hiển nhiên bên trong điện vẫn có cấm chế hạn chế nhất định với thần thức của các tu sĩ.

Nhưng Hàn Lập chú ý tới lão quái Cực Âm tổ sư, trong mắt hàn quang chợt lóe, tựa hồ nhìn thấy gì đó.

Không đợi Cực Âm tổ sư cùng nho sam lão giả ra tay, Man Hồ Tử gầm nhẹ một tiếng hóa thành một đạo kim quang phi độn vào trong thông đạo.

Sau đó tiếng gió *"Hô hô"* từ một trận quyền cước đấm đá ở xa xa chợt nổi lên, có tiếng kim loại va chạm nhau *"keng keng"* chói tai cực kỳ!

Cực Âm cùng nho sam lão giả vừa thấy cảnh này, hai người không nhịn được hai mắt nhìn nhau.

Hàn Lập đứng một bên có chút nghi hoặc, chợt *"oành đùng"* một tiếng nổ vang lên, tiếp theo có có thanh âm rơi vỡ, tựa như có vật gì bị vỡ nát ra.

Hàn Lập trong lòng chợt động, mơ hồ nghĩ tới cái gì đó.

Lúc này ở phía đối diện đã yên ắng lại, sau đó nổi lên tiếng cười cuồng ngạo của Man Hồ Tử, bộ dáng tựa hồ cực kỳ khoái chí.

Cực Âm tổ sư tựa hồ nhớ ra cái gì mỉm cười nói: *"Đi thôi! Đã không sao rồi, thiếu chút nữa đã quên mất, tu vi của ta không còn như ba trăm năm trước nữa. Tầng thủ vệ thứ nhất này đối với chúng ta cũng không có gì uy hiếp nữa"*.

Lão giả nho sam thần sắc chợt thả lỏng xuống cười rộ lên nói: *"Đúng vậy! Lão hủ cũng đã quên mất điểm này! Lần trước Thanh mỗ tới đây là mới tiến vào Nguyên anh kỳ không lâu, vật ấy đã gây ấn tượng cho chúng ta quá sâu đậm. Thật ra Man huynh sử dụng Thiên Ma Công đối phó bọn chúng cũng vừa lúc, nếu không chúng ta bây giờ ứng phó cũng phải tốn nhiều công sức"*.

Sau đó hai vị đầu lĩnh lại tiếp tục đi tới phía trước, Hàn Lập cùng Ô Sửu tò mò đi theo sát phía sau. Mà Huyền Cốt nguyên lúc đầu mặt không chút thay đổi lại hơi lộ ra vẻ khinh thường, không hoảng không vội đi ở cuối cùng.

Đi tới khoảng hơn mười trượng, Hàn Lập thấy Man Hồ Tử hai tay để sau lưng đang đứng ở phía trước, dưới chân có vật gì đó lập lóe ngân quang.

Man Hồ Tử vừa thấy đám người Cực Âm đi tới, xoay đầu mở miệng thản nhiên nói: *"Cũng không tệ, đồ vật này thật thích hợp để ta làm nóng người. Hư Thiên Điện này cũng có chút ý tứ, bất* *quá đồ vật này cũng không lợi hại giống như những gì đồn đãi!"*

"Đó là do Thiên Ma Công của huynh sắc bén vô cùng, những những tu sĩ khác ở nơi chật hẹp này cũng khó mà sử dụng pháp bảo, cũng phải gặp chút phiền toái" Lão giả nho sam cười nói.

Man Hồ Tử nghe lời đối phương nói trong đó có phần nịnh hót, cười hắc hắc không có nói gì nữa.

Trên người hắn, những lân phiến màu vàng đang nhanh chóng lặn xuống, tựa hồ trận giao tranh vừa rồi cũng chưa có tận hứng.

Hai người Cực Âm nhìn nhau cười, Man Hồ Tử nguyện ý vì họ mà mở đường, bọn họ tự nhiên cực kỳ vui vẻ, mọi buồn bực đều cho qua.

Khi đi ngang qua vật màu bạc kia, Hàn Lập ngừng lại, cúi đầu nhìn.

"Cơ quan Khôi Lỗi!" Quả nhiên là nó. Bất quá khôi lỗi này cấp bậc gì mà có thể cùng Nguyên anh trung kỳ tu sĩ so chiêu một hồi mà không bị tiêu diệt, Hàn Lập trong lòng cũng có chút hoảng sợ.

Trên mặt đất, đại bộ phận khôi lỗi đều vỡ thành một khối màu bạc, không biết là kim loại gì, còn có một số kim sắc lang thủ bị tàn phá mất một nửa, một vài lưỡi đao đen thui, cùng một số đồ vật kỳ quái khác.

"Đừng nhìn nữa, những tài liệu này đích thực là cực kỳ hy hữu, nhưng không cách nào luyện chế thành pháp bảo, nếu không thì sớm đã có người đã thử qua rồi" Huyền Cốt xẹt qua bên cảnh thản nhiên nói một câu, cũng không quay đầu lại.

Hàn Lập thoáng nao nao, nhưng vẫn như không nghe thấy, vẫn ngưng thần nhìn xuống đất.

Ánh mắt hắn rơi vào một viên bảo thạch màu xanh biếc, vật đó lập lòe tản ra một cổ hàn khí, làm cho hắn có một loại cảm giác rất quỷ dị.

Sau khi trầm ngâm một lúc, Hàn Lập lập tức động thủ đem vật đó thu vào túi trữ vật. Lúc này mới đuổi theo đoàn người ở phía trước.

Hàn Lập suy nghĩ rất đơn giản, cho dù đồ vật này thật sự vô dụng, nhưng cách cấu tạo, sắp xếp cùng thủ pháp luyện chế cũng có thể giúp cho hắn hiểu rõ thêm một ít về thuật chế tạo cũng đặc điểm của Khôi lỗi cổ xưa.

Dù sao bốn khôi lỗi kia địch thực là khôi lỗi cấp A tối cao, nghĩa là tương đương với tu vi Trúc Cơ hậu kỳ mà thôi. Ngày đó hắn cũng đã từng thấy qua cự hổ khôi lỗi thú một kích toàn lực liền tiêu hao một khối linh thạch bậc trung.

Mà khôi lỗi kim sắc lang thủ kia, thực lực còn trên cả Kết đan sơ kỳ. Man Hồ Tử nọ bộ dạng khi ra tay cũng không vận dụng bất kỳ pháp bảo nào. Nhưng Cực Âm tổ sư cùng lão giả nho sam đối với những khôi lỗi này lại bộ dáng lại tỏ ra rất xem trọng, chứng tỏ chúng là vật bất phàm.

Đồ vật tốt như vậy, Hàn Lập tự nhiên muốn nghiên cứu qua.

Huống hồ chi với hắn hiện tại khẳng định là không có cơ hội tiến vào cửa đá mà thu được bảo vật gì.

Dù sao hắn cảm giác rất rõ ràng, ba lão quái Nguyên anh kỳ kia, mặc dù đi ở phía trước, nhưng nhất cử nhất động đều bị bọn họ giám thị, muốn nửa đường lén trộm rồi bỏ đi hay đột nhiên xông vào thạch môn, thuần túy là si tâm vọng tưởng.

Với tính cách của Hàn Lập, vào đây mà tay không về thì thật sự có chút không cam lòng.

Những kiện khôi lỗi bị phá hủy này, cũng là an ủi đối với việc đi vào trong nội điện này của hắn!

Về phần bảo vật Hư Thiên Đỉnh kia, Hàn Lập tự biết mình căn bản là hy vọng xa vời.

------oOo------

Chương 474: Nhị tầng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Từ khi gặp con Khôi lỗi Lang thú đầu tiên, đám người bọn họ sau đó cũng đã gặp thêm vài ba lần loại Khôi lỗi này. Nhưng Man Hồ Tử nọ với lực phòng ngự biến thái của Thiên Ma công, đã đem tất cả các cơ quan khôi lỗi mà hắn gặp trên đường đập nát tại chỗ, căn bản không cần Cực Âm và Lão giả nho sam ra tay tương trợ.

Hàn Lập không chút khách khí, đem các cơ quan Khôi lỗi bị phá hủy này nhất nhất thu lại.

Nhìn cử chỉ này tự nhiên làm cho Ô Sửu cùng Huyền Cốt nghi hoặc hồi lâu.

Mà bọn người Man Hồ Tử đối với hành động của Hàn Lập cũng không để ý tới.

Hiển nhiên đám người Vạn Thiên Minh và đám người Hàn Lập không đi cùng một lộ tuyến, Hàn Lập thấy thần sắc mấy người Cực Âm đã biết lão ma đoan chắc có thể đã biết đại khái hành tung của đối phương, cho nên mới có bộ dáng không chút vội vàng như vậy.

Nhưng sau khi gặp Khôi lỗi thủ vệ, đám người Cực Âm không còn đi một đường thẳng nữa, mà bắt đầu quẹo lòng vòng.

Nhưng Hàn Lập lại cảm thấy có chút kỳ quái.

Cũng không biết bọn người Cực Âm căn cứ vào cái gì, Hàn Lập rõ ràng cảm giác được tất cả con đường đều giống nhau, nhưng cứ theo sự hướng dẫn của ba vị lão quái Nguyên anh kỳ, một hồi thì qua bên trái, một lát thì quẹo bên phải, vẻ mặt không chút do dự, bộ dáng dường như rất chắc chắn.

Nếu nói Cực Âm và lão giả nho sam hai người này có thể làm được như thế, thì Hàn Lập cũng không kỳ quái. Dù sao hai người này trước kia đã từng tới nội điện này, không chừng bọn họ có trí nhớ siêu quần nhớ được hết đường đi lần trước.

Nhưng Man Hồ Tử này rõ ràng là lần đầu tiên tới đây, lại có thể một mình một ngựa đi trước, Cực Âm và lão giả nho sam đi sau cũng không có ý kiến phản đối gì, làm cho Hàn Lập cũng có chút nghi hoặc!

Vì vậy Hàn Lập trong lòng vừa động, đi ở phía sau len lén trộm nhìn xem có điểm nào ghi lại hoặc có sự khác nhau ở mặt ngoài của các cửa thông lộ hay không.

Nhưng liên tiếp qua mấy thông lộ, dùng thần thức dó xét cũng không có thu hoạch ra được gì.

Hàn Lập không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ không để ý tới nữa!

Dọc đường đi, Man Hồ Tử đã dùng tay không phá hủy bảy tám cơ quan Khôi lỗi Lang thú, đưa mọi người tới trước một cái Truyền tống trận nhỏ.

Truyền tống trận này nằm ở chính giữa ngã tư đường, tản ra ánh sáng nhàn nhạt.

"Đây là nơi để lên tầng hai, cũng không biết bọn người chính đạo Vạn Thiên Minh đã dùng thủ đoạn gì, mà vẫn đi trước chúng ta một bước" Lão giả nho sam vừa thấy Truyền tống trận trong miệng cảm thán, nhưng trên mặt vẫn lộ ra vẻ mỉm cười nói.

"Hừ! Cho dù bọn chúng đi trước thì sao? Hư Thiên Đỉnh cũng không phải là dể lấy như vậy" Man Hồ Tử hừ lạnh một tiếng, không quan tâm nói.

Sau đó nghênh ngang dẫn đầu bước vào Truyền tống trận.

Thanh Dịch cư sĩ thấy vậy chỉ khẽ mỉm cười.

Sau khi Man Hồ Tử được truyền đi, hắn và Cực Âm tổ sư cũng không lập tức tiến lên, mà là liếc mắt phía sau, ánh mắt đầy thâm ý nhìn về phía Hàn Lập.

Hàn Lập trong lòng cảm thấy phát lạnh.

Cũng không thể làm gì khác hơn là dưới cái nhìn của hai người, cắn răng bước vào Truyền tống trận, hóa thành một đạo bạch quang mà truyền đi.

Khi Hàn Lập đứng vững lại được thân hình, nhìn vùng phụ cận xung quanh một chút, liền ngẩn ra!

Ngã tư đường cùng thông đạo giống y như lúc trước, nếu không phải Man Hồ Tử hai tay chắp sau lưng đứng ở phía trước, Hàn Lập cơ hồ tưởng rằng chính mình đã truyền tống thất bại.

Trong lúc hắn đang kinh ngạc, thì phía sau bạch quang thay nhau nổi lên, đám người Cực Âm cũng liên tiếp được truyền tống tới.

"Đám người chính đạo đã dùng thủ đoạn gì, tại sao lại chạy nhanh như vậy? Hiện tại đã hoàn toàn tìm không được bọn chúng" Cực Âm tổ sư sau khi vừa hiện ra lập tức đánh giá một chút, sắc mặt có chút khó coi lẩm bẩm nói.

"Tính làmm gì! Đám người chính đạo lúc đầu ở bên ngoài tự nhiên đưa ra cái đề nghị kia, ta đã cảm giác thấy hơi kỳ quái! Bọn họ sớm đối với chúng ta đã có tâm toan tính, bất quá để cho bọn họ đoạt bảo vật trước cũng tốt, dù sao bằng vào Kim Ti Tàm của tên Vạn Thiên Minh kia mà cũng muốn lấy Hư Thiên Đỉnh, ta thấy hắn đúng là si tâm vọng tưởng. Còn nếu thật sự hắn đã lấy được bảo vật, chúng ta sẽ mai phục chỗ tối mà mà đoạt lấy cũng không muộn" Lão giả nho sam ở phía sau Cực Âm tổ sư trong mắt lãnh quang chợt lóe nói.

"Thanh huynh nói có lý! Bất quá chúng ta cũng không thể trì hoãn, phải nhanh lên một chút mới được" Cực Âm tổ sư gật đầu, sắc mặt tốt hơn lên đồng ý nói.

Lão giả thần sắc trịnh trọng hướng Man Hồ Tử nói: *"Man huynh phải cẩn thận một chút! Tầng này cơ quan Xà vệ Khôi lỗi có chút* *khó giải quyết. Ta và Thanh đạo hữu cũng sẽ đồng loạt ra tay tương trợ, như vậy có thể tiết kiệm chút pháp lực và thời gian, tranh thủ đến được tầng năm để cùng với phe chính đạo tranh đấu một phen"*.

Man Hồ Tử cũng không mấy quan tâm mở miệng nói: *"Xà vệ Khôi Lỗi? Hình như có chút hứng thú! Cứ theo như ý các vị đi"*.

Tiếp theo nhóm ma đạo cũng không trì hoãn tiếp tục đi tới.

Không lâu, Hàn Lập phát hiện tầng thứ hai và tầng thứ nhất có sự khác biệt.

Ngã tư xuất hiện so với tầng thứ nhất ít đi rất nhiều, khoảng cách lại dài hơn, trên đường xuất hiện một số cấm chế cùng bẩy rập lợi hại hơn.

Mặc dù những thứ này đối với Man Hồ Tử và Cực Âm không có khả năng gây ra nguy hiểm. Nhưng với một số tu sĩ Kết đan kỳ, tuyệt đối là cực kỳ nguy hiểm, làm cho Hàn Lập cùng mấy người đi phía sau mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Không thể nghi ngờ, nếu hắn một mình đi vào bên trong nội điện tầng hai này, đối mặt với cấm chế và bẩy rập chỉ sợ là cái mạng nhỏ này quá nửa là không còn.

Hàn Lập theo bọn họ đi qua năm cái ngã tư của tầng hai, cuối cùng cũng đến nơi mà lão giả mở miệng nói: *"Xà vệ Khôi lỗi"*.

Bộ dáng những Khôi lỗi này thật sự cực kỳ tà ác.

Không chỉ có hai cái đầu rắn màu đỏ, mà còn có bốn cánh tay, trên người bao trùm một phiến lân giáp đen thui.

Hai cánh tay ở phía trước cầm hai ngọn giáo ngắn màu xanh, hai tay phía sau cầm hai cây nhuyễn tiên đen thui bóng loáng, mặt trên đầy những móc câu sắc bén, tản ra khí tức xám trắng.

Khôi Lỗi này vừa thấy đoàn người Man Hồ Tử, nhất thời không tiếng động liền hóa thành một đạo hắc quang vọt tới, động tác cực kỳ linh mẫn nhạy bén.

Man Hồ Tử cười một tiếng, nhất thời phóng xuất Thiên Ma Công tiếp đón.

Một màn xuất hiện làm cho Hàn Lập giật mình, Khôi lỗi Xà yêu nọ động tác nhanh như quỷ mị, hai ngọn giáo và nhuyễn tiên trong tay có nhu có cương, mặc dù Man Hồ Tử không quan tâm đến phòng ngự tấn công một cách điên cuồng, nhưng nó vẫn có thể miễn cưỡng bảo vệ mấy chỗ yếu hại. Làm cho Man Hồ Tử không vận dụng pháp bảo cũng không cách nào tiêu diệt được.

Ngọn giáo màu xanh không biết bằng vật liệu gì luyện chế thành, đón đỡ bàn tay kim sắc của Man Hồ Tử mà chỉ hơi biến dạng một chút, chứ không bị gãy làm hai đoạn.

Điều này làm cho sắc mặt của Man Hồ Tử không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc!

Lúc này, Cực Âm tổ sư cùng Thanh Dịch cư sĩ ở phía sau rốt cuộc cũng đã ra tay.

Cực Âm tổ sư sử dụng là Thiên đô thi hỏa mà ngày đó Hàn Lập cực kỳ sợ hãi.

Một đoàn hỏa cầu nhỏ màu đen từ trong tay hiện ra, sau đó hóa thành một đạo hắc quang bắn nhanh ra ngoài.

Khôi lỗi Xà yêu nọ đang cực lực đón đỡ Thiên Ma Công của Man Hồ Tử, căn bản không có cách nào tránh né, nhất thời một cánh tay cầm giáo ngắn bị ngọn hỏa cầu màu đen bao lấy hóa thành hư vô.

Mà bên kia, lão giả nho sam miệng khẽ hé mở ra, một luồng quang ti màu xanh từ trong miệng bạo phát ra, như tia chớp bay về hướng đối diện.

Thanh quang ti quỷ dị này sau khi vây xung quanh khôi lỗi, thanh âm rầm rập như tiếng vó ngựa lập tức truyền ra.

Khôi lỗi Xà yêu lúc này bị kích trúng, thân thể liền chao đảo.

Man Hồ Tử vẻ dữ tợn trên mặt chợt lóe, nhân cơ hội này hai tay đột nhiên hiện ra kim quang chói mắt, gầm nhẹ một tiếng bạo phát một quyền xuyên thủng ngực khôi lỗi, trảo móc từ trong đó ra một viên bảo thạch màu xanh lục.

Khôi Lỗi lúc này liền mất năng lực hoạt động, lắc lư rồi ngã xuống trên mặt đất.

Man Hồ Tử nhìn khôi lỗi trên mặt đất đã biến thành vật chết, xem xét viên bảo thạch trên tay, một tia tàn khốc hiện lên trên mặt, lúc này năm ngón tay vận lực đem vật nọ bóp nát vụn ra.

Nhưng sau khi năm ngón tay kim sắc bóp chặt lấy viên bảo thạch, khi mở tay ra viên bảo thạch nọ vẫn lấp lánh ánh sáng xanh lục không chút thay đổi.

Man Hồ Tử cho dù bình thường càn rỡ, trên mặt cũng hơi biến sắc.

Phải biết rằng hắn đã dùng hai tay thúc động Thiên Ma công, đừng nói là viên bảo thạch cứng đến mấy, hay là một pháp bảo linh lực lợi hại đi nữa cũng tuyệt đối bị bóp thành biến hình. Thậm chí phẩm chất nếu thiếu một chút sẽ bị cú bóp này làm cho nát bấy ra.

Man Hồ Tử hai tròng mắt có chút căng thẳng, lão giả nho sam cười hì hì đi tới nói.

"Man huynh, không cần kinh ngạc. Những bảo thạch này sớm đã có người mang trở về để nghiên cứu qua, vật ấy mặc dù cứng rắn vô cùng, không cách nào phá hủy, nhưng cũng không thể đem luyện chế hoà tan mà đưa vào bên trong pháp bào hay pháp khí để sử dụng, phỏng chừng trừ khi là thượng cổ tu sĩ sống lại, nếu không vật này chỉ có thể nhìn xem mà thôi. Một số tông môn chuyên luyện chế Khôi lỗi cũng không biết cách công dụng những bảo thạch này đối với Khôi lỗi".

"Thượng cổ tu sĩ gì đó, quả có chút tà môn! Tiểu tử, ta thấy ngươi

dường như thích mấy thứ bể nát này, cho ngươi đó!" Man Hồ Tử vì che dấu cử chỉ xấu hổ vừa rồi, vẻ mặt không vui tiện tay hướng Hàn Lập mà ném tới.

Hàn Lập sửng sốt một chút liền tiếp nhận vật ấy.

Nhưng lập tức hiểu ra, cũng không nói gì mà đem vật nọ thu vào trong túi trữ vật.

Tiếp theo ánh mắt hắn đảo qua, không một chút khách khí tiến lên vài bước tới bên những mảnh vụn Khôi lỗi Xà yêu mà thu luôn vào túi trữ vật.

------oOo------

Chương 475: Ý ngoại

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bất quá, khi Hàn Lập đem hai ngọn giáo nhỏ bị biến dạng thu vào, thì mơ hồ cảm thấy Cực Âm cũng đang xem xét vật ấy, nhưng ánh mắt che dấu rất nhanh thu rồi trở về.

Hành động này mặc dù cực kỳ bí ẩn, nhưng cũng làm cho Hàn Lập trong lòng rùng mình.

Biết rằng hai ngọn giáo ngắn này chỉ sợ cũng là đồ tốt. Chỉ là Cực Âm tổ sư đang muốn đoạt bảo, đương nhiên là không thể cưỡng đoạt lấy ngay bây giờ được!

Nhưng cứ như vậy, lý do để sau này Cực Âm ra tay với hắn sợ rằng lại thêm một cái nữa.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập cúi xuống trên mặt lộ ra một tia cười khổ. Nhưng khi ngẩng đầu lên thần sắc lại trở lại bình thường như lúc đầu.

Cứ như vậy, dưới tình huống ba vị tu sĩ Nguyên anh kỳ đồng loạt ra tay, Khôi lỗi cùng cấm chế ở tầng này mặc dù lợi hại, nhưng mọi người vẫn không chút tổn thương an toàn đi qua.

Cách đó ba tầng, có ba người đang thấp giọng cẩn thận thảo luận cái gì đó. Chính là nhóm người bên chính đạo Vạn Thiên Minh.

Phía trước cách bọn họ không xa, có một thạch đài to lớn khổng lồ, cực kỳ hùng vĩ.

Cái đài này rộng chừng trăm trượng, cao ước hơn ba mươi trượng. Phía trước có mấy trăm bậc thềm đá đi lên tới tận đỉnh đài.

Cả tòa đài này như một tòa thành làm bằng đá xám, bên ngoài được bao phủ một màn hào quang màu trắng.

Nhưng kỳ dị chính là, trong màn hào quang có lam quang lập lòe, càng tới gần trung tâm đài cao, quang mang lại càng thịnh, ánh sáng lấp lánh lưu chuyển không ngừng, thậm chí làm cho hai mắt người ta không cách nào nhìn thẳng vào, nên không thể nhìn rõ ở bên trong thật sự có gì không ổn.

Hai bên bờ đài đá ngưng kết thành một tầng băng sương dày trong suốt phản chiếu ánh sáng, làm cho nó trở nên xinh đẹp dị thường.

Vạn Thiên Minh ở trước đài trầm giọng nói: *"Thế nào, pháp lực gần như hồi phục chưa? Nếu có thể chúng ta bắt đầu hành động đi! Tuy lần này mượn vật của Thiên Cơn môn tránh né được những Khôi lỗi thủ vệ kia, nhưng thời gian của chúng ta cũng không có nhiều. Thiên Ma công của Man Hồ Tử đối phó với Khôi lỗi rất lợi hại, tuy bọn họ đi hết tầng bốn cũng phải tốn chút thời gian, nhưng cũng sẽ không trì hoãn được lâu đâu"*.

"Ý Vạn huynh nói tức là chúng ta có khả năng đoạt bảo" Thiên Ngô Tử lão đạo ở phía đối diện bộ dáng tán đồng, trong mắt lộ ra một tia hưng phấn.

Còn vị lão giả gầy ốm giống lão nông kia vẫn yên lặng, không mói một tiếng nào.

Vạn Thiên Minh thấy vậy cũng không thèm để ý, hắn biết lão giả này mặc dù trầm mặc ít nói, nhưng lại tu luyện *"Ngọc Đan công"* thần thông không nhỏ, thực lực chân chính thậm chí còn trên Thiên Ngộ Tử.

Chỉ là người này dù xuất thân chính đạo, nhưng luôn luôn đóng cửa khổ luyện, rất ít cùng người khác nói chuyện, cho nên mới có bộ dáng lạnh lùng như thế.

Vạn Thiên Minh chỉ mỉm cười, dẫn hai người nhắm hướng màn hào quang kia đi tới.

Một đạo tử khí đậm đặc chợt lóe lên rồi biến mất, màn hào quang màu trắng *"Xoạt"* vang lên một tiếng thanh thúy, liền bị Vạn Thiên Minh tiện tay bổ một cái tạo nên một cánh cửa lớn, mấy người kia thừa dịp nhanh chóng tiến vào.

Không lâu sau, mấy người Vạn Thiên Minh đã biến mất vào trong màn lam quang.

Mà chỗ bị phá vỡ của màn hào quang lập tức trở về nguyên dạng, trả lại vẻ thanh tĩnh ban đầu.

Cũng không biết trải qua bao lâu, đám người Vạn Thiên Minh tiến vào màn hào quang vẫn chưa đi ra, nhưng ở phía dưới đài cao lại xuất hiện thân ảnh của Man Hồ Tử, Cực Âm.

Bọn Hàn Lập, Huyền Cốt cũng đi theo phía sau họ.

Lão giả nho sam nhìn đài cao trước mặt, trong mắt có chút hưng phấn nói: *"Cuối cùng cũng đã tới địa phương quỷ quái này, Kim mao Khôi lỗi tầng bốn thật là lợi hại, nếu ba người chúng ta không đồng loạt dốc hết bãn lĩnh thật sự mà ra tay e rằng cũng sẽ tốn thời gian không ít"*.

Cực Âm tổ sư sắc mặt âm trầm, bộ dáng dường như có chút buồn bực nói: *" Hừ! Đám Khôi lỗi kia cũng vậy thôi, nhưng cấm chế ở tầng ba thật sự có chút khó phá, đã làm cho chúng ta mất nhiều thời gian như vậy. Nếu không đã đến sớm hơn rồi"*.

Man Hồ Tử nhướng mày, trên mặt tràn đầy vẻ không kiên nhẫn nói: *" Cũng đã đến nơi rồi, còn ở đó nói này nọ làm gi? Trước tiên xem đám người Vạn Thiên Minh đã vào lấy được bảo vật hay chưa"*.

Nghe xong lời này. Cực Âm lộ ra vẻ không vui, cũng không nói thêm lời nào.

Mà lão giả nho sam thần sắc vẫn như thường cười rộ lên:

"Man huynh yên tâm. Ta cùng Cực Âm huynh dựa vào bí pháp đã dò xét qua, đám người Vạn Thiên Minh đích xác tại mấy canh giờ trước đã đi vào chỗ này, đến nay còn chưa đi ra. Chúng ta cứ ở

nơi đây chờ đợi là được rồi, bởi vì cái chỗ lạnh lẽo quỷ quái này cũng chỉ có một lối ra vào duy nhất mà thôi".

Man Hồ Tử liếc mắt nhìn lão giả một cái, dường như có chút không tin nói: *"Thật sự là chỉ có một lối duy nhất sao? Bọn chính đạo có thể từ chỗ khác mà rời đi trong khi chúng ta vẫn đứng ngốc ra ở nơi này!"*

Lảo giã vuốt chòm râu thong thả nói: *"Hắc hắc! Điểm ấy tuyệt không có vấn đề! Cái màn hào quang màu trắng này, cũng không phài là vòng bảo hộ bình thường. Mà chính là Thiên cương tráo cấm chế nổi danh thời thượng cổ. Ngoại trừ lối ra đặc biệt ở nơi này, những chỗ khác tuyệt đối không có khả năng trong thời gian ngắn mà ra khỏi được. Chúng ta trước mắt cứ ở chỗ này nghỉ ngơi và hồi phục một chút, sau đó hãy vào xem tình hình"*.

"Ừm! Vậy cũng được" Man Hồ Tử nghe xong lời này, nhè nhẹ gật đầu, đến phụ cận của đài cao khoanh chân ngồi xuống.

Cực Âm và lão giả nho sam tập trung lại một chỗ thấp giọng nói chuyện với nhau.

Hàn Lập thấy hết tất cả mọi việc, trong lòng cười lạnh một tiếng, nhưng trên mặt một chút dị sắc cũng không biểu hiện ra ngoài.

Đám lão quái ma đạo này, suy nghĩ cũng không tệ. Nhưng Vạn Thiên Minh kia vừa nhìn qua cũng là người có tâm cơ thâm sâu. Bọn họ hiện tại không đi vào, nói không chừng là đúng ý của người bên chính đạo.

Nghĩ tới đây, hắn quay đầu nhìn chung quanh một chút, nhưng lại phát hiện Huyền Cốt đang ở một mình cách đó không xa phía dưới đài cao, nhìn màn hào quang màu trắng, bộ dáng như đang suy nghĩ gì đó.

Hàn Lập thần sắc chợt động, đây là cơ hội tốt để cùng với vị kia thương lượng lại lần nữa. Bất quá hắn lại đổi ý, ngẫm nghĩ lão ma và Man Hồ Tử kia có quan hệ, mình đối với hắn có giá trị không ít. Quá nửa là vị này cũng như Cực Âm tổ sư đều có chủ ý với Huyết Ngọc tri thù của mình.

Nếu không, sao lại chọn thời cơ đánh chết Cực Âm là sau khi lấy được bảo vật.

Hiện tại hắn mà chủ động tìm tới cửa, sẽ làm cho đối phương nhìn ra sự sợ hãi của hắn, tình cảnh sẽ càng tệ hơn mà thôi.

Xem ra, chỉ còn có cách là dựa vào mưu mẹo bản thân mới được!

Nghĩ như vậy, Hàn Lập ánh mắt nhìn Huyền Cốt không khỏi phát lạnh. Mà Huyền Cốt nọ như có phát hiện, quay đầu lại nhìn vừa lúc thấy Hàn Lập.

Hàn Lập trong lòng thầm mắng một tiếng, lập tức thần sắc bình tĩnh, làm như không có chuyện gì mà hướng tới chỗ khác đi đến.

Huyền Cốt nhìn chằm chằm bóng lưng Hàn Lập, trên mặt hiện lên một tia nghi hoặc.

Lúc này, Hàn Lập đã đi đến bên cạnh cái đài cao, nhìn màn hào quang bao phủ bên ngoài chậm rãi uốn lượn.

Đám người Cực Âm cho rằng ở tầng năm này một vị Kết đan sơ kỳ tuyệt không có khả năng một mình chạy mất, bởi vậy cũng rất yên tâm, tùy ý để cho Hàn Lập tự do hoạt động ở vùng phụ cận.

Một hồi sau, Hàn Lập một mình đi tới phía sau đài cao, mặt sau này màn hào quang cũng không khác so với mặt trước, vẫn là bức tường bằng đá cao lớn.

Trên tường điêu khắc một ít văn tự và họa hình về một loại quái thú thượng cổ, cũng không có cái gì dị thường.

Bức tường như vậy Hàn Lập ở bên trong nội điện đã thấy nhiều rồi, biết ở mặt trên đều được thiết lập cấm chế cao thâm.

Muốn dùng sức phá hủy bức tường, với đẳng cấp tu sĩ Nguyên anh kỳ cũng không có khả năng làm được.

Cho dù Hàn Lập biết rõ là đằng sau vách tường, rất có thể là nội điện thì cũng là vô kế khả thi.

Hàn Lập trong lòng mắng to, đem sự chắc chắn của nội điện tạo bởi các tu sĩ thượn cổ so sánh với cái mai rùa vậy, làm cho hắn tâm phiền ý loạn mà vỗ một chương trên vách đá, sau đó xoay người muốn trở về.

"Phành" một âm thanh trầm muộn vang lên, Hàn Lập vừa quay đi được ba bốn bước, thân thể nhất thời khựng lại.

Hắn chậm rãi xoay người, trên mặt tràn đầy thần sắc khó tin.

Nếu là một tu sĩ bình thường, nghe xong âm thanh vừa rồi, có lẽ căn bản sẽ không để ý sớm mà rời đi, dù sao thanh âm này nghe qua rất bình thường.

Nhưng Hàn Lập chính là người xuất thân từ giang hồ, đối với các loại cơ quan mật thất sớm đã nghiên cứu qua không ít.

Thanh âm vừa rồi lọt vào tai, hắn liền nhận ra tảng đá này có thứ gì đó.

Hàn Lập có chút không dám tin.

Ở nơi đây khắp nơi đều có cấm chế cao thâm của các tu sĩ cổ xưa, dĩ nhiên cũng có thể có mấy thứ đó tồn tại. Hàn Lập hoài nghi mà phán đoán.

Đương nhiên Hàn Lập cũng sẽ không thật sự bỏ qua.

Hắn chỉ là trầm ngâm chốc lát, lập tức bước trở lại trước vách tường.

Rồi đưa hai ngón tay gõ gõ mấy cái vào mấy khối đá ở phụ cận.

Kết quả, vừa nghe âm thanh vang lên từ khi ngón tay gõ vào tảng đá thứ ba thì trong lòng Hàn Lập chợt động, ánh mắt tập trung vào khối đá này, trên đó có khắc một loại yêu thú có cánh con mắt màu đỏ như máu kỳ dị.

Hình vẽ con thú này mặc dù được khắc họa không được tinh tế lắm, nhưng trông rất sống động, biểu lộ được vẻ cuồng bạo điên cuồng khát máu của nó.

Hàn Lập chỉ là đơn giản nhìn qua họa hình của yêu thú một chút, rồi lại lần nữa gõ nhẹ vài cái lên khối đá.

Hắn rốt cuộc vừa mừng vừa sợ khẳng định khối đá này thật ra là trống rỗng, hơn nữa bên trong dường như cón có dấu vật gì đó.

------oOo------

Chương 476: Kim Tằm thủ bảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập cũng không có lập tức hành động, mà đem thần thức cẩn thận ra kiểm tra bốn phía, xác định Cực Âm lão quái thật không có giám thị mình, mới không chần chờ đưa tay ra, trên tay thanh quang chợt lóe, một thanh trường kiếm dài chừng vài tấc xuất hiện trên đầu ngón tay.

Hàn Lập bình tĩnh dùng kiếm quang vạch lên trên tảng đá một vòng tròn, sau đó vung tay lên, kiếm quang liền biến mất.

Mà tay kia rất nhanh gõ lên trên vòng tròn một cái, nhất thời xuất hiện một cái lỗ ở trên tảng đá.

Hàn Lập biết thời gian của mình không nhiều lắm, bởi vậy không suy nghĩ nhiều lập tức thò tay vào trong.

Không gian bên trong không lớn, chỉ sờ soạng lung tung một hồi thì đã chạm vào một vật gì đó.

Hàn Lập thần sắc chợt động.

Vật đó vừa dài, vừa tròn lại hơi mềm mêm, phảng phất giống như cây côn vậy.

Nhưng khi hắn rút tay ra, mới thấy thì ra vật nọ là một quyển trục màu vàng cũ kỹ.

Hàn Lập có chút kinh ngạc đang muốn mở ra xem, đột nhiên sắc mặt biến đổi, lập tức đem quyển trục nhét vào trong ngực, thân hình chợt lóe che cái lỗ ở trên vách đá lại, làm bộ như đang nghỉ ngơi

Hàn Lập mới vừa làm xong thì thanh âm âm trầm của Cực Âm tổ sư đã vang lên ở bên tai.

"Hàn Lập, mau trở về, mấy người vi sư sắp đi vào rồi".

Nghe xong lời này, Hàn Lập trong mắt lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Không phải nói muốn nghỉ ngơi hồi phục hay sao? Nhanh như vậy đã thay đổi chủ ý, chẳng lẽ ba lão ma đã ý thức được có cái gì không ổn?

Trong lòng nghĩ như vậy, đợi khi thần thức của Cực Âm biến mất khỏi vùng phụ cận, hắn lập tức xoay người đem cái lỗ hổng nọ phục hồi về nguyên trạng, sau đó bình tĩnh đi tới trước đài.

Khi tới nơi, thì đã thấy đám lão ma đang thần sắc ngưng trọng đang đứng nhìn gì đó, Ô Sửu, Huyền Cốt ở phía sau cũng đều có cử động tương tự.

Hàn Lập có chút kinh ngạc, hướng phía trước liếc nhìn một cái, sắc mặt cũng hơi đổi.

Chỉ thấy lam quang trên đài cao đang không ngừng lập lòe, ở giữa mơ hồ chớp lên vài tia kim quang phản xạ ra.

Mà xung quanh thạch đài, trong chốc lát hào quang cũng trở nên dày thêm vài tấc, bởi vì bị màn hào quang màu trắng nọ cách ly, Hàn Lập cũng không cảm ứng được có dị trạng gì phát sinh.

Vừa thấy Hàn Lập đến, Cực Âm hướng tới hắn gật đầu, sau đó xoay mặt đối diện với Man Hồ Tử nói:

"Man huynh, tiểu đồ đã đến rồi, chúng ta cũng nên đi thôi. Không nghĩ tới Kim Ti Tằm của Vạn Thiên Minh có thể làm cho Hư Thiên Đỉnh chớp lên như vậy. Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng đi vào xem qua vẫn là tốt hơn".

Man Hồ Tử nghe xong, cũng không mở miệng nói gì, nhưng than hình đã hướng lên trên, dùng hành động để hồi đáp.

Đám người Cực Âm theo sát sau đi lên.

"Oành", một tiếng nổ phát ra.

Man Hồ Tử đi tới trước mà hào quang, không nói nột lời liền sử dụng Thiên Ma công hung hăng đánh cho tan tành, kết quả màn hào quang lúc này lộ ra một lối đi rộng vài trượng, Man Hồ Tử ngẩng cao đầu đi vào.

Cực Âm và lão giả nho sam thân hình nhoáng lên một cái đem Hàn Lập bao bọc ở giữa, làm cho Hàn Lập không có cách nào khác là theo vào.

Huyền Cốt và Ô Sửu tiến vào màn hào quang cuối cùng.

Thật lạnh! Hàn Lập khi ở bên ngoài màn hào quang trong lòng đã sớm chuẩn bị, nhưng khi vừa tiến vào, hắn vẫn bị hàn khí bốn phía đánh tới mà rùng mình, vội vàng đem linh khí hộ thể thi triển ra mới lam cho hơi lạnh giảm đi.

Man Hồ Tử căn bản không quan tâm đến ý tứ của người khác, không thèm nhìn mà trực tiếp hướng tới giữa màn lam quang mà đi nhanh tới.

Lão giả và Cực Âm ở phía sau thoáng nhìn nhau, chỉ có thể cười khổ một tiếng mà đuổi theo sát phía sau.

Nhưng Cực Âm hai mắt vẫn không quên nhìn Hàn Lập ở phía sau, có ý đốc thúc hắn đi nhanh lên một chút.

Hàn Lập trong lòng thầm mắng Cực Âm tổ sư.

Hắn tự biết bản thân không có khả năng chạy trốn, chỉ là định đi tụt ra sau để xem qua quyển trục cất dấu trong lồng ngực rốt cuộc là vật gì.

Dù sao vật ấy xuất hiện tại chỗ này thật sư có chút kỳ hoặc, nói không chừng đối với hắn có thể có trợ giúp!

Nhưng hiện giờ Cực Âm tổ sư cứ một mực thúc giục nhắc nhở, làm cho tên Ô Sửu kia hai mắt bắt đầu cảnh giác nhìn Hàn Lập chằm chằm, không hề dời đi nửa phần, ngay cả Huyền Cốt nọ cũng mang theo một tia nghi hoặc mà đưa mắt nhìn hắn.

Hàn Lập chỉ có thể đi nhanh hơn một chút, nhưng chỉ mới đi được vài bước, tốc độ của hắn lại chậm trở lại.

Lầm này cũng không phải là ý của Hàn Lập.

Mà là lam quang ở nơi đây tỏa ra khí lạnh cực kỳ, mặc dù có màn hộ thể bên ngoài bảo hộ, nhưng mỗi bước đi tới Hàn Lập cảm giác được thân thể lại lạnh thêm một phần, chỉ ngắn ngủn vài bước mà sắc mặt đã tái nhợt. Hắn vội vàng phong bế hô hấp của mình, sợ khí âm hàn tràn vào làm thương tổn tới phế phủ.

"Bạch Linh Tê mà ta đưa cho ngươi không những phòng được lửa mà còn có thể ngăn ngừa được lạnh, ngươi còn chờ gì nữa mà không dùng!"

Lúc này bên tai Hàn Lập lần nữa lại vang lên thanh âm của Cực Âm tổ sư.

Hàn Lập lúc này mới chợt nhớ ra vội vàng lấy vật ấy ra, một lần nữa mang theo bên hông.

Quả nhiên Linh Tê nọ sau khi phát ra ánh sáng trắng, bốn phía nhất thời trở nên ấm áp hẳn lên.

Lúc này Hàn Lập mới nhanh chóng bước tới, xem mấy người làm thế nào đối phó với khí âm hàn này.

Tu sĩ Nguyên anh kỳ như Man Hồ Tử thì không cần phải nói, ba người chỉ phát xuất ra trên người một tầng hào quang hộ thể là vẫn tiếp tục đi tới phía trước như thường.

Trên cổ Huyền Cốt xuất hiện một chuỗi hạt lấp lánh hồng quang, cũng không có chút lạnh lẽo nào.

Về phần Ô Sửu không biết từ khi nào đã ở phía sau hắn, trên cánh tay có một cái vòng khắc xà văn, mặt trên phóng thích ra màn hào quang màu hồng.

Hàn Lập nhìn đến đây, đem ánh mắt thu hồi trở về.

Bởi vì đã đến trung tâm đài cao, ở nơi này có một cái tế đàn nhỏ. Trên tế đàn có bảy tám đạo kim quang đang lay động liên tục. mà ở giữa kim quang, có một cái động lớn tỏa ra lam quang chói mắt.

Hàn Lập tình thần chấn động, vội vàng ngưng thần nhìn kỹ.

Ở trung tâm của những đạo kim quang này có mấy con tằm lớn dài chừng vài trượng màu bích lục, miệng đang phun ra một sợi tơ vàng bằng ngón cái trực tiếp hướng vào trong động, thân thế của chúng lắc lư giật lùi về phía sau, mỗi một lần lùi như vậy đều làm cho lam quang trong động lóe lên.

Mà bên cạnh tế đàn có ba người đang đứng thẳng, chính là đám người Van Thiên Minh.

Đám tu sĩ chánh đạo hiển nhiên cũng biết bọn người Man Hồ Tử đến, nhưng ba người này cũng không có biểu hiện gì, chỉ nhìn chầm chầm vào kim quang phía trước, vẻ mặt rất khẩn trương.

Man Hồ Tử thấy tình cảnh này, trong mắt hàn quang chợt lóe, không nói một lời khoát tay một cái, hai luồng sáng vàng hóa thành cầu vồng hướng về phía ba người nọ bắn nhanh tới.

"Hàn Giao".

"Ly Quy".

Vạn Thiên Minh và Thiện Ngộ Tử cùng nhìn thấy kim quang rời khỏi tay của Man Hồ Tử, hai người này đều lạnh lùng hô lên một tiếng.

Nhất thời trước mặt một trận di động truyền đến, một đạo thanh quang và một đạo lam quang bay vụt xuống, đồng thời chặn lại đạo kim quang, bắt đầu giằng co kịch liệt.

"Về".

Man Hồ Tử vừa thấy cảnh này, liền vẫy tay về phía trước, hai đạo kim quang ở phía trước liền quay về, biến thành hai thanh tiểu đao màu vàng rơi vào trong tay.

Mà hai đạo thanh, lam quang nọ cũng không có đuổi theo, chỉ ở tại chỗ sau khi xoay quang một lúc rồi hiện ra nguyên hình.

Đó là một con tiểu giao màu trắng lớn chừng mấy trượng và một con rùa lớn trong suốt kỳ dị.

Man Hồ Tử sau khi nhìn rõ ràng hai vật đó, thần sắc chợt biến đổi.

"Hàn Giao của Phong Bà Tử, Ly Quy của Thiên Duyên Tử!" Lão giả nho sam ở phía sau đi lên, mặt lộ vẻ khiếp sợ, bật thốt lên.

"Trách không được đám người Vạn Thiên Minh lại tự đại như vậy. Thì ra là đem theo linh thú của hai lão quái vật kia. Nhưng theo ta biết hai lão quái này đối với linh thú quý trọng dị thường, không biết hai người nọ làm sao mà lại mượn được?" Cực Âm tổ sư chứng kiến màn này cũng có chút hoảng sợ, mặt lộ vẻ tức giận nói.

Man Hồ Tử thần sắc âm trầm nói: *"Hừ! Không phải bọn họ có khả năng lấy được mà là Vạn Thiên Minh thân là cháu của Phong Bà Tử, Thiên Ngộ Tử lại là đồng môn sư đệ của Thiên Duyên tử thì việc mượn được hai linh thú này có gì là kỳ quái"*.

Thanh Dịch cư sĩ nhìn chằm chằm vào tiểu bạch giao và cự quy có chút lo lắng nói: *"Vấn đề này có lẽ có chút khó giải quyết! Hai con súc sanh này thần thông cũng không nhỏ, dù liên hợp lại ba người chúng ta trong nửa khắc nhất thời cũng không có cách nào thoát khỏi được"*.

Man Hồ Tử nghiến răng nói: *"Thanh Dịch, Huyền Âm! Thanh *** Điểu cùng Thiên Đô Thi của các ngươi còn lưu lại làm gì nữa. Mặc dù chúng không phải là đối thủ của hai con súc sanh kia, nhưng giữ chân chúng trong một lát thì vẫn có thể làm được. Chúng ta không cần đánh bại bọn người Vạn Thiên Minh, mà chỉ cần tùy ý giết chết một con Kim Ti Tầm là được"*.

Nghe xong Man Hồ Tử nói lời này, lão giả nho sam cùng Cực Âm tổ sư hai người nhìn nhau lộ ra vẻ mặt chần chờ.

Man Hồ Tử liếc mắt nhìn hai người Cực Âm, vẻ mặt lộ ra một tia kinh thường nói: *"Yên tâm, ta cũng sẽ cho linh thú của ta xuất chiến hợp tác cùng hai ngươi cho đỡ phiền phức!"*

Nghe nói như vậy, hai người lão giả nho sam cùng Cực Âm lúc này thần sắc mới tỏ vẻ đống ý.

------oOo------

Chương 477: Kim Ti Tằm dữ Thiên Thanh Hoa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhưng không đợi lão giả cùng Cực Âm đem Linh thú cùng Yêu thi phóng ra, trên tế đài đột nhiên có dị biến.

Bích lục cự tằm ở trong luồng sáng đột nhiên run rẩy, ngay sau đó kim quang toàn thân nhanh chóng ảm đạm hẳn đi.

Cơ hồ cùng lúc, sợi kim ti trong miệng nó *"Băng"* một tiếng, liền đứt đoạn.

"Không ổn!"

Đám người chính đạo Vạn Thiên Minh đang đứng bên cạnh tập trung toàn bộ tinh thần vào việc đoạt bảo, sắc mặt đại biến hô lên một tiếng.

Nhưng không đợi bọn họ kịp đưa ra bất kỳ hành động nào, mấy con kim tằm khác cũng xuất hiện tình trạng tương tự.

Kim quang cũng giảm hẳn đi, kim ti của hai con cự tằm khác cũng đứt đoạn tại chỗ.

Lúc này, tậm trạng của Vạn Thiên Minh cực kỳ chán nản. Thân hình vốn dĩ đang định tiến lên nhất thời đứng ngẩn ra tại chỗ.

Nhưng việc vẫn chưa dừng lại ở đó!

Kim ti của ba con cự tằm còn lại mặc dù vẫn còn, nhưng sau khi thiếu đi hẳn sự hỗ trợ của đồng bạn, lập tức nghe *"xoẹt"* một tiếng như bị một luồng sức mạnh cực mạnh kéo bay vào trong đại động.

Ngay sau đó truyền lại tiếng của vật nặng đập xuống đất, toàn bộ thạch đài đều rung động.

Còn lam quang ở ngoài cửa động lập tức ảm đảm, khí lạnh vốn đã giảm bớt liền tăng lên.

Nhìn thấy một màn như vậy, sắc mặt của đám người chính đạo đều trở nên khó coi.

Còn mấy lão ma bên Cực Âm vốn đang định ra tay thì lúc này mặt mày quái dị trợn tròn mắt, vẻ mặt đều cực kỳ đặc sắc.

"Ha ha! Ha ha…"

Man Hồ Tử ôm bụng phá lên cười, bộ râu màu vàng dưới cằm không ngừng rung rung, thể hiện một dáng vẻ cực kỳ thống khoái.

Lúc này, Cực Âm và lão giả nho sam đã có phản ứng, cũng lộ ra bộ mặt nhìn có chút hả hê. Tất cả đều hướng về phía ba người thuộc phe chính đạo mà cười ha hả.

Cứ như vậy, mặt của Vạn Thiên Minh ngày thêm xanh mét.

Vì lần đoạt bảo này, hắn đã hao phí biết bao tâm cơ, giá phải trả cũng rất cao, kết quả lại bị bọn người trong Ma đạo cười nhạo.

Điều này khiến cho tâm hoả của Vạn Thiên Minh không ngừng dâng lên.

Đột nhiên hắn quay người, ánh mắt lộ ra vẻ âm hàn, trừng mắt nhìn về phía ba người Cực Âm.

Vẻ mặt tươi cười của Cực Âm tổ sư và lão giả có chút ngưng trệ.

Đối phương là một vị tu sĩ Nguyên anh trung kỳ. Cho dù bọn họ đã phân thành Hắc bạch lưỡng đạo, hai người bọn hắn cũng không muốn kết thâm cừu với Vạn Thiên Minh.

Nhưng Man Hồ Tử dưới cái trừng mắt kia tuy có ngừng cười, nhưng cũng không hề khách khí trợn mắt đáp trả.

"Sao, Vạn môn chủ muốn cùng Man mỗ phân cao thấp ở đây hả? Tại hạ cũng đang muốn lĩnh giáo một chút Nho gia tam đại thần công - Thiên La chân công đây" Sắc mặt của Man Hồ Tử tỏ rõ ý khiêu khích.

Vạn Thiên Minh lạnh lùng trừng mắt nhìn Man Hồ Tử một lúc, vẻ mặt cuối cùng cũng khôi phục lại sự lý trí.

"Đi!"

Hắn vung tay một cái, dẫn đầu đi khỏi tế đài, ngay cả mấy sợi Kim Ti Tằm còn sót lại cũng không thèm để ý. Chỉ gọi con Bạch giao đang giằng co cùng ma đạo quay trở lại.

Thần sắc của Thiên Ngộ Tử cũng rất khó coi. Hắn thu hồi Cự quy xong cũng nghiêm mặt đi theo sau Vạn Thiên Minh.

Còn lão nông gầy ốm kia, ngoại trừ đôi mắt có chút lạnh lùng ra, biểu hiện vẫn có vẻ thong dong.

Ngay cả khi hai phe chánh ma kề vai tác chiến, hai bên vẫn cực kỳ cảnh giác đề phòng lẫn nhau.

Cũng may, Man Hồ Tử tuy cực kỳ cuồng ngạo, nhưng lúc này cũng không nói câu gì khích bác đối phương, chỉ là trên mặt có nét cười nhạt mà dõi theo đám người Vạn Thiên Minh dần dần rời xa, cho đến tận khi khuất sau màn hào quang.

*"Ta để Thanh ***** Điểu ẩn nấp tại lối vào, nếu như đám gia hoả chính đạo lại trở vào, chúng ta cũng có thể biết"* Lão giả nho sam dõi theo bóng lưng ở đằng xa, đột nhiên nói một câu.

"Nếu như vậy, ta cũng phái hai con Thiên Đô Thi tiềm phục ở lối vào. Nếu như bọn chúng đột nhiên đánh lén chúng ta, chúng cũng có thể gây ra chút cản trở" Cực Âm tổ sư cũng lạnh lùng cười nói.

Nghe xong những lời này, Thanh Dịch cư sĩ ngẩn người, nhưng thần sắc lập tức bình thường, không nói năng gì.

Tiếp theo chỉ thấy hắn khẽ phất tay áo, một luồng thanh quang chừng nắm tay bắn ra, bay thẳng lên trời.

Cực Âm tổ sư cũng duỗi tay ném lên trên mặt đất, tựa hồ như vừa vất đi vật nào đó.

Hai luồng khói đen liền xuất hiện, tiếp theo mùi tanh hôi lập tức truyền tới. Hai con Yêu thi cao lớn liền xuất hiện trước mặt mọi người.

"Đi" Cực Âm tổ sư hướng về phía lối vào, nghiêm nghị chỉ tay.

Trong chớp mắt, thân thể hai con Yêu thi sau khi vặn vẹo uốn éo một hồi, liền vô ảnh vô tung biến mất.

Cảnh tượng này khiến cho Hàn Lập nhớ lại tình huống quỷ dị khi Yêu thi xuất hiện lần trước, sau khi khẽ rùng mình, không khỏi có vài phần kiêng kỵ đối với đám Yêu thi này.

Bất quá, khi ánh mắt của Hàn Lập nhìn tới mấy con Kim tằm vẫn còn run rẩy nằm trên tế đàn, thì không nhịn được tò mò mà bước qua xem xét.

Nhưng không chờ gã bước đến thì đã có một người khác đã bay nhanh tới. Hàn Lập đưa mắt nhìn thì ra là Huyền Cốt vẫn luôn trầm mặc.Trong lòng gã cũng có chút kinh ngạc.

"Chuyện gì xảy ra? Kim Ti Tằm này cũng tính là kỳ trùng khó được. Nhìn kim quang của bọn chúng lúc nãy, đạo hạnh hẳn không tệ. Vạn Thiên Minh lại không chút đau lòng liền từ bỏ, điều này có chút cổ quái!" Man Hồ Tử bước tới, thuận miệng hỏi.

"Bọn chúng đã được phục dùng Thiên Thanh Hoa để mượn vật ấy để cao đạo hạnh lên rất nhiều, mới có thể kéo Hư Thiên Đỉnh lên một chút. Nhưng hiện tại dược tính đã hết, đám Kim Tằm này xem như đã hoàn toàn bị phế đi rồi" Huyền Cốt chỉ tra xét thoáng qua Cự tằm một lát, thần sắc hồi phục lại sự lạnh nhạt trả lời.

"Ta nói bằng vào Kim Ti Tằm này thì sao có thể kéo được Hư thiên đỉnh! Thì ra là mượn thứ đó. Hắc hắc! Lần này Vạn Thiên

Minh trộm gà không thành lại mất thêm nắm thóc" Man Hồ Tử nghe được lời nói của Huyền Cốt, không khỏi cười ha hả nói.

"Thiên Thanh Hoa! Không ngờ Vạn Thiên Minh tìm được thứ đó. Ta cũng đă từng nghĩ tới sử dụng phương pháp này, nhưng đáng tiếc là nhiều năm qua một đoá Thiên Thanh Hoa cũng không tìm thấy. Không ngờ vị vãn bối của Man huynh lại biết, xem ra cũng không phải là hạng vãn bối vô danh! Không biết Ô mỗ đã từng nghe qua tục danh của vị này chưa" Cực Âm tổ sư chắp hai tay ra sau lưng đi tới, bất quá hắn vừa nói đột nhiên nhìn chằm chằm vào mặt Huyền Cốt, chậm rãi hỏi.

"Tại hạ chỉ là đọc qua mấy cuốn Tử thư mà thôi, nào có đại danh gì, Ô tiền bối cứ nói đùa" Huyền Cốt nhoẻn miệng cười, nhẹ giọng đáp.

"Phải không?" Cực Âm tổ sư thần sắc thản nhiên nói, không biết có phải đã hết nghi ngờ hay là kiêng kỵ Man Hồ Tử đang đứng bên cạnh, cũng không tiếp tục truy vấn mà quay người đi tới đại động kia, cúi đầu xem xét.

Lam quang trong động khiến cho khuôn mặt của hắn ánh thành màu lam, nhìn qua trông thật quỷ dị.

Hàn Lập đứng một bên, chăm chú nhìn, trong lòng có chút bội phục công phu ẩn nhẫn của Huyền Cốt.

Hắn có thể đối mặt với Cực Âm thần sắc vẫn như thường, gọi đối phương là tiền bối, xem ra tâm tính của Huyền Cốt lão ma này thật đáng sợ!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại. Đám người ở đây ngoại trừ Ô Sửu ra, cũng có ai tử tế đâu. Người nào cũng là lão hồ ly sống hơn mấy trăm năm, ai cũng đều gian trá dị thường.

Hàn Lập đang buồn bực ngẫm nghĩ, thì nghe thấy Lão giả nho sam nói:

"Nếu đám Kim Ti Tằm này đã không sử dụng được, vậy thì diệt hết đi cho xong, để lại làm gì cho chướng mắt" Nói xong, bàn tay

của lão giả phất một cái, một đoàn viên cầu màu xanh xuất hiện trên tay, bắn về phía đám Cự tằm đang dở sống dở chết kia.

"Khoan đã! Đám Kim Ti Tằm này vãn bối cảm thấy rất hứng thú, cứ để cho vãn bối xử lý!" Hàn Lập híp mắt nhìn qua ba con Cự tằm, trong lòng đột nhiên chợt động, xông tới lão giả nói.

"Ngươi muốn thứ này! Toàn bộ đạo hạnh của chúng không những bị phế, hơn nữa cũng không sống được bao lâu" Lão giả nho sam lộ rõ một tia bất ngờ cùng vẻ nghi hoặc nói.

"Tại hạ luôn có hứng thú đối với kỳ trùng, nếu như còn chưa chết, tại hạ muốn trước tiên lưu lại để nghiên cứu rồi mới tính, mong tiền bối có thể thành toàn" Mặt Hàn Lập mang theo vẻ tươi cười, chắp tay nói.

Nghe những lời này của Hàn Lập, lão giả nho sam cũng không lập tức trả lời Hàn Lập, mà cẩn thận đánh giá gã một lần nữa, sau đó trên mặt lộ ra thần sắc do dự.

Điều này khiến cho Hàn Lập có chút nao nao trong lòng, không biết đối phương có dụng ý gì.

"Khụ! Xuất thân của lão phu năm đó cũng là tán tu, tự nhiên biết tán tu Kết đan kỳ không thể bì được với đám tu sĩ đồng cấp của các đại môn đại phái, đích xác bình thường có nhiều điểm quẫn bách, vậy thì cứ thu lấy đi!" Lão giả nho sam lắc lắc đầu xong, có chút cảm thán nói. Hiển nhiên hắn muốn suy nghĩ có gì sai lầm hay không.

Hàn Lập nghe xong, trong lòng biến thành xem thường.

Nhưng trên mặt vẫn chỉ có thể thuận thế làm ra vẻ xấu hổ, luôn miệng cảm ơn.

Sau đó gã lấy ra một túi đựng linh vật còn trống, đem ba con Kim Ti Tằm thu vào bên trong.

Nhìn bộ dáng của chúng, bị vất đi đồng thời bị Vạn Thiên Minh xoá đi thần thức nhận chủ lúc ban đầu. Bởi vậy không chút lực dãy dụa bị Hàn Lập thu vào trong túi.

"Hàn Lập, đừng làm loạn mọi việc lên nữa. Nhanh phóng Huyết Ngọc Tri Thù ra, ta muốn xem nó rốt cuộc là linh thú cấp mấy. Đến lúc cần thiết Hoả mãng của ta sẽ có sự phối hợp nhất định. Một lần là thành công ngay!" Cực Âm sau khi nhìn vào đại động một lát, cũng không cần quay nói với Hàn Lập, trong mắt mơ hồ phát ra vẻ cuồng nhiệt.

Nghe xong lời này, Hàn Lập chau mày bước tới.

Còn hai người Thanh Dịch cư sĩ và Man Hồ Tử nghe những lời đó, không hẹn mà cùng liếc nhìn Hàn Lập.

"Yên tâm, chỉ cần ngươi có thể kéo ra được Hư Thiên Đỉnh. Vi sư tuyệt đối không bạc đãi ngươi" Cực Âm xoay người lại, khuôn mặt đầy vẻ hiền lành nói với Hàn Lập, sợ gã không tận lực làm việc.

Nhưng khi Hàn Lập nghe được những lời này vào tai, lại cảm thấy một trận lạnh lẽo chạy dọc theo sống lưng.

------oOo------

Chương 478: Thủ bảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập sẽ không đem những cảm thụ này lộ ra trên mặt, mà chỉ bước vài bước tới bên động, đưa mắt dò xét bên trong.

Kết quả sau khi nhìn xuống, trong lòng Hàn Lập tràn ngập sự kinh ngạc.

Độ sâu của động này không sâu như trong tưởng tượng của gã, chỉ khoảng hai ba mươi trượng mà thôi. Dựa vào tu vi Kết đan kỳ của gã, cũng có thể nhìn thấy rõ dưới đáy động có một luồng lửa màu lam đang thiêu đốt. Bên trong luồng lửa màu lam đó, mơ hồ có vật gì đó màu đen đang chớp động.

Xem ra đây chính là Hư Thiên đỉnh đại danh đỉnh đỉnh rồi.

Nhưng sâu trong thân thể hắn, có thể cảm nhận được từ trong động có một luồng kỳ hàn lạnh đến thấu xương. Nếu như không phải có Linh Tê ngăn cản hơn quá nửa cỗ hàn khí kia, sợ rằng chỉ cần cúi nhìn một cái, liền bị cỗ hàn khí kia đóng băng tại chỗ.

Dưới đáy động rõ ràng là ngọn lửa màu lam đang lay động, nhưng tản mát ra lại là một cỗ kỳ hàn.

Trong lòng Hàn Lập cực kỳ ngạc nhiên.

Nhưng gã chỉ nhìn qua luồng lửa màu lam kia một chút, lập tức cđã ảm thấy trong đầu có một trận mê muội. vội vàng hoảng sợ thu ánh mắt lại, đồng thời đứng thẳng lên.

"Thế nào? Đó là Kiền Lam Băng Diễm, chính là chí âm chí hàn chi hoả. Đừng nói là tu sĩ Kết đan kỳ, ngay cả mấy lão già Nguyên anh kỳ bọn ta cũng không dám chạm vào dù là một chút. Chỉ cần bị Hàn diễm này đốt một chút, ngay cả Nguyên anh cũng sẽ dễ dàng bị luyện hoá. Theo truyền thuyết thì lửa này không phải là

vật có thể có ở thế giới của chúng ta, cũng không biết đám thượng cổ tu sĩ kia làm sao lại có thể tìm được vật này" Cực Âm tổ sư đứng cạnh Hàn Lập, cũng nhìn chằm chằm vào vật ở trong động, chậm rãi nói.

"Nguyên Anh cùng có thể luyện hoá?" Hàn Lập vừa nghe những lời này, hít sâu vào một hơi lạnh. Nhưng sau đó, thần sắc của gã đã hồi phục lại sự bình tĩnh.

Nếu không phải như vậy, Hư Thiên đỉnh đã sớm bị người khác lấy mất, sao còn có thể lưu lại nơi này cho đến bây giờ!

"Tuy Kiền Lam Băng Diễm rất nguy hiểm đối với tu sĩ bọn ta. Nhưng vẫn có vài vật mà nó không thể thiêu đốt được. Ví như Kim ti của Kim Ti Tằm, Thù ti của Huyết Ngọc Tri Thù cùng với hai con Hoả Mãng đặc biệt của ta".

"Hiện tại đem Huyết Ngọc Tri Thù của ngươi ra đây! Để bọn ta xem lại một lần" Cực Âm tổ sư dung khẩu khí không cách nào cự tuyệt mà ra lệnh.

Dưới cái nhìn chằm chằm của Cực Âm cũng như của Man Hồ Tử và lão giả đang đứng phía sau, Hàn Lập không dám có chút trì hoãn mà đưa tay vỗ vào túi linh thú đang đeo bên hông, một đạo bạch quang từ miệng túi bay ra ngoài, xoay quanh một vòng rồi rơi xuống phía trước mặt mọi người.

Ánh sáng chớp một cái, thân hình không lớn lắm của Huyết Ngọc Tri Thù hiện ra. Nhìn thấy trước mặt có nhiều người, hàm răng trong miệng nó nghiến chặt, ánh mắt tràn đầy địch ý nhìn mọi người.

Đám người Man Hồ Tử cũng không để ý đến điều này, mà tập trung chăm chú nhìn linh thú này với ánh mắt như đang nhìn trân bảo.

"Hắc hắc! Con Huyết Ngọc Tri Thù này lớn như vậy, xem ra đã là Yêu thú cấp bốn đỉnh phong, đang chuẩn bị đột phá lên đến cấp năm rồi. Việc đoạt bảo lần này đã có hy vọng lớn!" Man Hồ Tử vừa nhìn thấy sự xuất hiện của con Huyết Ngọc Tri Thù, thần sắc

không khỏi chấn động, có chút kinh ngạc nói.

"Hắc hắc! Luận về thực lực Huyết Ngọc Tri Thù của tiểu đồ so với một số loài Man hoang dị chủng, có lẽ nó không sánh kịp. Nhưng luận về việc đoạt Hư Thiên đỉnh, yêu thú này là lựa chọn tốt nhất" Cực Âm cũng trợn tròn mắt nhìn Huyết Ngọc Tri Thù, ánh mắt phát ra vẻ hưng phấn nói.

"Ô huynh nói chính xác! Hơn nữa đẳng cấp của Huyết Ngọc Tri Thù này cao hơn nhiều so với yêu thú Kim Ti Tằm vừa rồi. Cho dù chỉ một con, cũng hơn hẳn một bầy kia" Lão giả nho sam cũng mang theo sắc mặt vui mừng mà nói, cuối cùng thì việc đoạt bảo hiện tại đã không còn là việc vớt trăng dưới hồ nữa rồi.

"Chúng ta bắt đầu hành động thôi! Nếu không, để lâu sẽ sinh biến! Hàn Lập, lệnh cho Huyết Ngọc Tri Thù của ngươi phun ra thù võng, bao bọc lấy Hư thiên đỉnh đi. Sau đó, đợi một lát rồi lệnh cho nó dùng lực kéo. Ta cũng lệnh cho hai con Hoả Mãng hiệp lực cùng Huyết Ngọc Tri Thù" Đã nhìn thấy Huyết Ngọc Tri Thù không có bất kỳ vấn đề gì, Cực Âm tổ sư không chút khách khí ra lệnh cho Hàn Lập.

"Vâng!"

Tuy trong lòng không tình nguyện, nhưng ngoài miệng Hàn Lập cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đáp ứng.

"Hai người các ngươi qua bên cạnh tế đàn. Một lát nữa khi Kiền Lam Băng Diễm mà Hư thiên đỉnh mang theo lên đến gần cửa động, dựa vào tu vi của các ngươi căn bản không thể chịu được nó. Về phần tiểu đồ Hàn Lập, lát nữa phải phiền Thanh huynh bảo vệ giúp" Cực Âm tổ sư hướng về phía Ô Sửu và Huyền Cốt lạnh lùng phân phối, rồi hướng về Thanh Dịch cư sĩ cười nói.

"Nói hay lắm! Vì Bổ Thiên Đan trong Hư Thiên đỉnh kia. Thanh mỗ tuyệt đối sẽ không để Hàn tiểu hữu gặp bất kỳ chuyện gì" Lão giả hắc hắc cười đáp ứng.

Ô Sửu và Huyền Cốt ngoan ngoãn bước xuống tế đàn, lui về sau mấy bước mới dừng lại.

Nhìn mấy lão ma như cọp đang rình mồi, Hàn Lập thở dài một tiếng, hướng về phía Huyết Ngọc Tri Thù ra lệnh.

Nhất thời một đạo thù võng màu trắng nhũ phun ra, hoá thành một đạo bạch quang bay vào phía trong động.

Đến lúc này, hắn cũng chỉ có thể đi bước nào hay bước ấy mà thôi.

Hy vọng sau khi đoạt được bảo vật, Cực Âm tổ sư cũng như mấy lão ma khác vì thể diện mà không qua cầu rút ván, tha cho gã một con đường sống.

Như vậy đợi khi Huyền Cốt ra tay đối phó với Huyền Âm, gã mới có thể đục nước béo cò có cơ hội xoay chuyển.

Về phần Hư Thiên đỉnh có thể lấy ra được không, Hàn Lập không chút quan tâm.

Bởi gã rất hiểu, vô luận đoạt bảo thành công hay không, tình cảnh cũng không thay đổi chút nào.

Trong lúc Hàn Lập đang âm thầm tính kế ở trong lòng, Cực Âm tổ sư đã đi đến trước mặt gã, đưa tay vào trong ngực áo, lấy ra một cái túi linh thú màu đen.

Chỉ thấy hắn cầm miệng túi chúc xuống dưới, nhẹ nhàng rung một cái.

Hồng quang chợt loé, trên mặt đất bỗng nhiên xuất hiện hai con cự mãng đỏ như lửa dài chừng bốn, năm trượng.

Hai con quái mãng này toàn thân toàn là lân phiến đỏ như lửa, phần bảy tấc dưới đầu có một vòng hoa văn quái dị hình tròn. Bốn con mắt loé hồng quang, phảng phất như có ngọn lửa đang thiêu đốt ở bên trong.

Cực Âm đợi hoả mãng duỗi hết thân một cách thoải mái trên mặt đất xong, liền lập tức phất ống tay áo, ngón tay giấu trong liền búng một cái.

Hai viên dược hoàn màu đen bay ra, hai con cự mãng vung đầu cực kỳ linh hoạt đớp lấy dược hoàn, nuốt vào trong bụng.

"Đi" Cực Âm không khách khí chỉ về hướng đại động.

Hai con Hoả mãng nghe vậy, từ từ trườn tới gần cửa động.

Cực Âm thấy vậy, thần sắc trịnh trọng, hai tay bắt ra một pháp quyết cổ quái, miệng phát ra một tràng chú ngữ khó hiểu, phảng phất như đang thúc giục bí thuật nào đó.

Một màn kinh người liền xuất hiện.

Dưới sự thúc giục của chú ngữ, hồng quang của Hoả mãng chợt chuyển, lân phiến biến thành màu hồng đen, hơn nữa tinh thần phấn chấn, lắc đầu và vẫy đuôi.

" Phành!" "Phành!" Hai tiếng truyền tới.

Hai cái đuôi của Hoả mãng cắm mạnh xuống mặt đất ở gần cửa động, như một lưỡi dao sắc bén, cắm sâu xuống dưới vài trượng.

Tiếp theo nửa người còn lại của bọn chúng hướng về phía trước, thân thể dài ra như không xương, thoáng một cái đã chui vào bên trong động.

Nhưng đuôi của bọn chúng vẫn vững vàng bất động cắm ở bên cạnh cửa động, xem ra hoàn toàn đã biến thành hai sợi dây thừng màu hồng đen.

Trong khi Hàn Lập còn đang trợn mắt há hốc miệng, hai sợi dậy thừng giật giật một cái. Cực Âm tổ sư trông thấy vậy, trên mặt lộ ra một tia vui mừng, hai tay nắm chặt vội vàng hướng về Hàn Lập, lớn tiếng hô:

"Tốt rồi! Bọn chúng đã cắn được Hư Thiên đỉnh. Nhanh lệnh cho Tri thù của ngươi dùng lực kéo lên. Hoả mãng tuy đã ăn đan được của ta, cũng chỉ có thể chống đỡ một lát với Kiền lam băng diễm,

có thể thành công hay không chính là nhờ vào con Tri thù của ngươi!" Cực Âm tổ sư nói ra một tràng xong, thần sắc mơ hồ lộ ra một vẻ dữ tợn. Hàn Lập thấy vậy, hừ lạnh một tiếng trong lòng.

"Đoạt bảo thành công, càng có khả năng mất mạng. Không thể thành công, ta mới còn vui vẻ được một ít" Hàn Lập không can tâm, chửi thầm vài câu.

Nhưng gã vẫn miễn cưỡng thúc dục Huyết Ngọc Tri Thù bắt đầu phát lực lôi kéo về phía sau. Bởi vì bên cạnh gã, Man Hồ Tử và lão giả nho sam kia như hổ rình mồi, chú ý nhất cử nhất động của gã, nếu như có ý định làm việc một cách qua loa, sợ là không thể nào qua được mắt của hai lão hồ ly này.

Dưới sự thúc giục bất đắc dĩ của Hàn Lập, sợi tơ nhỏ màu trắng nhũ gần như trong suốt lập tức căng ra, Huyết Ngọc Tri Thù bắt đầu từ từ di động lôi kéo về phía sau.

Đồng thời hai sợi dây thừng màu hồng đen ở phía cửa động cũng bắt đầu vặn vẹo co rút lại.

Một trận *"Oành đùng đùng"* vang lên, tiếp theo cả tế đàn bắt đầu chớp động.

Lam quang trong động loé lên từng trận, làm Hàn Lập hoa cả mắt, khiến gã không khỏi phải nhanh chóng nhắm mắt, tạm thời tránh được ánh sáng. Nhưng Huyết Ngọc Tri Thù kia lại dường như không bị ảnh hưởng gì, vẫn tiếp tục dùng sức lôi kéo về phía sau.

"Tốt, Hư Thiên đỉnh kia đã lắc lư rồi" Thanh Dịch cư sĩ nhìn thấy một màn này, trên mặt mang theo vẻ khẩn trương, thì thào thấp giọng nói.

Hiển nhiên Hư Thiên đỉnh kia cực kỳ nặng, cho dù Huyết Ngọc Tri Thù và hai con Hoả mãng đồng thời phát lực, chiếc đỉnh vẫn chỉ là lay động không ngừng dưới đáy động mà thôi, qua một lúc lâu cũng không thấy bị kéo lên.

Cực Âm tổ sư lại không hề lộ ra vẻ bối rối, mà sau khi trầm ngâm một lát, mở miệng phun ra hai ngụm tinh khí màu đen thui, bám ngay lên trên thân thể của hai con Hoả mãng.

Sau đó hắn ta xông về phía Man Hồ Tử, dồn dập nói:

"Man huynh, phiền huynh đem Cuồng bạo chi thuật cấp lên trên Huyết Ngọc Tri Thù. Pháp lực của tiểu đồ không đủ, không cách nào thi triển pháp thuật này".

"Yên tâm, cứ để ta" Man Hồ Tử tựa hồ sớm đã đoán trước được việc này, lấp tức đáp ứng.

Sau đó hắn nhìn chằm chằm vào Huyết Ngọc Tri Thù, miệng lẩm nhẩm không ngừng, trong chốc lát trong miệng mơ hồ lộ ra hồng quang.

------oOo------

Chương 479: Khứ nhi phục phản

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Phi!" Man Hồ Tử hét lớn một tiếng, huyết hồng trong miệng hoá thành một cột sáng bắn ra, đánh lên trên thân thể Huyết Ngọc Tri Thù.

"Phốc" một tiếng, cột sáng chạm vào thân thể Huyết Ngọc Tri Thù, nhất thời nổ tung ra.

Một mảng lớn huyết vụ bỗng nhiên xuất hiện ở bốn phía, trong nháy mắt bao trùm lên linh thú.

Huyết Ngọc Tri Thù phát ra tiếng *"ti ti"*, có vẻ nôn nóng bất an, phảng phất như bị kích thích.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh đó, âm thầm tức giận.

"Cuồng bạo chi thuật" vừa nghe danh xưng của pháp thuật này, liền biết là ma đạo bí thuật, khẳng định là có mang theo cả hậu hoạn.

Mấy lão ma này căn bản không cần nói qua với hắn, không chút do dự mà làm, không hề suy xét tới hậu quả do thuật này mang lại cho Huyết Ngọc Tri Thù.

Xem ra bọn hắn nguyên vốn không xem một gã tu sĩ Kết đan kỳ ra cái gì cả.

Mặc dù tâm lý đã sớm có dự liệu đến tình cảnh này, nhưng thực bị người ta đối xử như thế, sắc mặt của Hàn Lập cũng trở nên có chút khó coi.

Lúc này, Huyết vụ đã bị Huyết Ngọc Tri Thù hấp thu gần hết.

Thân thể vốn như thuỷ tinh trong suốt của linh thú hoàn toàn biến thành màu máu đỏ, phảng phất như một viên tinh hồng bảo thạch cực đại.

"Đây là…" Hàn Lập vừa trông thấy màn biến hoá của Huyết Ngọc Tri Thù, lập tức nghĩ tới tình huống phát điên của con Huyết Ngọc Tri Thù lần trước trong động quật dưới đất ở Thiên Nam.

Cả người cũng thành màu đỏ hồng như máu tươi, đây đúng là bộ dạng khi bạo nộ của Huyết Ngọc Tri Thù.

Hàn Lập có chút lo lắng, thần thức đảo qua một cái, cảm nhận được ý nghĩ cuồng bạo, tựa hồ có chút giống như mất cả lý trí.

Hàn Lập trong lòng cả kinh, đang muốn mạnh mẽ trấn an Huyết Ngọc Tri Thù thì Man Hồ Tử đứng bên cạnh lại đột nhiên hét lớn một tiếng.

"Lo lắng làm gì? Nhanh kêu Huyết Ngọc Tri Thù của ngươi kéo đi. Cuồng bạo chi thuật này có hạn chế về mặt thời gian" Man Hồ Tử trừng mắt quát.

Hàn Lập nghe xong những lời ấy, không khỏi âm thầm bực tức. Nhưng cũng chỉ có thể khiến Huyết Ngọc Tri Thù tiếp tục phát lực.

Cũng may Huyết Ngọc Tri Thù tuy tiến vào trạng thái cuồng bạo, nhưng đối với mệnh lệnh của chủ nhân vẫn là nghe theo. Lúc này một trận huyết hồng quang trong mắt lóe lên, mấy chiếc chân nhọn đồng thời cào mạnh xuống, thù ti căng thẳng dần dần từng chút một được kéo về phía sau.

Một trận chấn động còn mạnh hơn lần trước ba phần xuất hiện, nương theo đó là vài tiếng sấm từ bên trong động phát ra.

Nhìn thấy cảnh đó. Trên mặt đám người Man Hồ Tử cơ hồ đồng thời hiện lên vẻ vui mừng.

Tiếp đó, một cỗ lam quang chói mắt đột nhiên từ trong động bắn mạnh ra ngoài, trực tiếp bắn lên cao hơn mười trượng so với tế đài.

Trong nháy mắt Hàn Lập cảm thấy lạnh lẽo cả người, tiếp đó lại là ấm áp.

Một đạo quang tráo màu xanh lập lòe đang bao lấy gã vào bên trong.

Hàn Lập sửng sốt một lúc mới phát hiện là lão giả nho sam kia đem bảo quang trên người phóng đại lên vài lần, khiến gã cũng được bảo hộ vào trong đó.

"Cẩn thận một chút! Khi Hư thiên đỉnh được kéo lên, sẽ bạo phát ra hàn lưu lợi hại gấp mấy lần so với lúc trước. Ban đầu khi việc bất ngờ này phát sinh, không biết đã khiến cho bao nhiêu tu sĩ không đề phòng ăn phải quả đắng" Lão giả thần sắc trịnh trọng, lẩm bẩm nói.

Theo như nội dung nói thì người nghe ở đây chắc hẳn phải là Hàn Lập, nhưng ánh mắt thì căn bản không hề liếc sang phía Hàn Lập cái nào, mà chỉ nhìn chằm chằm không buông hướng về phía trong động.

Lúc này, Thanh Dịch cư sĩ tựa như dị thường khẩn trương.

Hàn Lập nghe xong những lời ấy, tâm trạng ngẩn ngơ.

Lẽ nào trước đây có rất nhiều người đã thử kéo Hư Thiên đỉnh lên mà không thành? Nói như vậy sao vẫn thất bại?

Mặc dù trong lòng có loại nghi vấn này, nhưng Hàn Lập cũng biết hiện tại không phải là lúc hỏi. Gã chỉ có thể quay mặt lại, một lần nữa nhìn kỹ tình hình ở giữa tế đàn.

Hiển nhiên Hư Thiên đỉnh rất nặng, hai con Hoả mãng có dùng toàn lực vẫn chỉ là hơi co rút lại một chút mà thôi. Lam quang trong động càng ngày càng chói mắt.

Lúc này không cần nói đám người Cực Âm, ngay cả hai người Ô Sửu và Huyền Cốt ở dưới tế đàn cũng nhìn chằm chằm không hề nháy mắt.

Chỉ là hai tay Ô Sửu nắm chặt, mặt đầy vẻ hưng phần và tham lam.

Còn ánh mắt của Huyền Cốt lại lộ rõ vẻ phức tạp, vừa có chút mong chờ, cũng có chút chần chừ.

Mắt thấy Hư Thiên đỉnh từng chút từng chút một bị kéo lên. Ngoại trừ tiếng kèn kẹt phát ra từ trên tế đàn, những người khác đều ngưng thần đến nít thở nhìn vào trong cửa động.

Hàn Lập lại không hề nhìn về phía đó, mà có chút lo lắng nhìn Huyết Ngọc Tri Thù của mình.

Cho dù Hư Thiên đỉnh kia có tốt đến mấy, cũng không có khả năng rơi vào trong tay gã. Huyết Ngọc Tri Thù thì lại do tự tay gã tận tâm nuôi dưỡng mà thành.

Lần chú ý này của gã lại có phát hiện bất ngờ, thù ti nguyên có màu trắng nhũ không biết từ lúc nào lại xạ ra một tầng lam mang nhàn nhạt. Mặc dù hết sức yếu ớt, nếu không xem kỹ thì căn bản không cách nào phát hiện ra, nhưng đích xác không phải là màu của thù ti.

Hàn Lập sinh ra nghi hoặc trong lòng, đang muốn quan sát kỹ hơn nữa thì vang lên một tiếng *"rắc"* từ phía đằng sau mọi người truyền lại.

Thanh âm này mặc dù không lớn, nhưng lúc này đám người trên tế đàn đều yên lặng không nói, tự nhiên khiến cho thanh âm càng to hơn bình thường.

Đầu tiên Hàn Lập cả kinh, sau đó âm thầm vui mừng, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Thanh âm nghe thấy chính là thanh âm do vòng bảo hộ bị người khác xé ra một cách thô bạo, hơn nữa phương hướng truyền đến cũng là chỗ bậc đá đi lên tế đàn.

Đám người Man Hồ Tử đương nhiên cũng nghe thấy thanh âm này.

Lúc này, sắc mặt Man Hồ Tử khẽ biến, quát to một tiếng, sau đó vỗ vào túi linh thú ở bên hông, một đạo hoàng quang bắn ra.

Sau khi hào quang tụ lại, một con linh thú có hình dáng như con báo đốm xuất hiện trước mặt.

Thân thể con báo này không chỉ to gấp mấy lần so với báo bình thường, hơn nữa, ở trên trán còn có con mắt thứ ba, ẩn tàng trong đó có sắc vàng chớp động.

Còn lão giả nho sam thì quay người lại, hàn quang trong mắt chợt loé, lạnh lùng nói:

*"Là đám người Vạn Thiên Minh tới, Thanh *** Điểu của ta cùng Yêu Thi của Ô đạo hữu đã bị diệt rồi. Bọn chúng quả nhiên lo lắng chúng ta đoạt được bảo, đã quay lại để chém giết"*.

"Tận lực trì hoãn thêm một lát thời gian nữa, Hư Thiên đỉnh tuy đã kéo lên được một nửa, nhưng càng đến nửa động thì lực hút lại càng lớn, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể kéo ra khỏi động được" Mặt Cực Âm tổ sư bao phủ hàn ý, nhưng không có lộ ra thần sắc kinh hoàng. Đám người chính đạo đi rồi lại quay về, tựa hồ đã sớm nằm trong dự liệu của hắn.

"Cứ như lời Ô huynh nói đi!" Lão giả biết đại chiến sắp diễn ra, câu trả lời cũng hết sức dứt khoát gọn gàng, múa hai tay áo một cái, một đám thanh quang dũng mãnh bay ra, là hơn trăm con Thanh *** Điểu to bằng con chim sẻ.

Đám chim này chỉ to bằng nắm tay, nhưng là linh điểu có mỏ sắc cánh cứng, từng con từng con bay lơ lửng không tiếng động trên đầu lão giả, xem ra thanh thế thật không nhỏ.

Cực Âm tổ sư đứng bên cũng hai tay bắt quyết, trên người tràn đầy hắc khí đen như mực, đợi ma khí lần nữa tan vào không trung, bốn chung quanh xuất hiện mười bốn, mười lăm con Yêu Thi, toàn thân là thiết giáp.

Man Hồ Tử thì lạnh lùng nhìn hai người, không hề nói năng gì.

Ô Sửu ở phía dưới cũng vội vàng bước vài bước tới gần tế đàn hơn, thần sắc lộ ra có chút bất an.

Con ngươi Huyền Cốt chuyển động vài lần, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, không biết là đang suy xét vấn đề gì.

Hàn Lập nhìn thấy hành động này của Huyền Cốt, liền chau mày một cái, nhưng ngay lập tức thần sắc lại trở nên như thường.

Bởi vì mấy đạo cầu vồng đã từ xa đã bay tới, tốc độ vô cùng nhanh, nháy mắt đã đến trước tế đàn.

Hào quang vừa thu lại, đám người chính đạo Vạn Thiên Minh liền xuất hiện trước mặt mọi người.

"Tốt, rất tốt!" Vạn Thiên Minh nhìn nhanh lên Huyết Ngọc Tri Thù đang kéo Hư Thiên đỉnh ở trên tế đàn, và lam quang đến hoa mắt ở trong động, thần sắc bình tĩnh, thốt ra mấy chữ.

Đám người ma đạo nghe xong, ai nấy nhìn nhau, nhất thời không biết lời của đối phương có dụng ý gì.

"Tốt? Ta đương nhiên rất tốt. Nhưng nếu các hạ không quay lại, ta còn ảm thấy còn tốt hơn" Man Hồ Tử trừng mắt, không khách khí đáp trả.

"Vạn mỗ cũng không muốn quay lại chuyến này, nhưng ta vừa mới đi không được bao lâu, đã phát hiện vị tiểu hữu này sớm có Huyết Ngọc Tri Thù đã biệt tích từ lâu. Nếu không như thế, Vạn mỗ sao có thể dễ dàng bỏ đi như vậy!" Vạn Thiên Minh thản nhiên nói.

Nhưng vừa mới nói xong, hắn liền chụm môi một cái, phát ra một tiếng huýt cổ quái.

Đám người Man Hồ Tử ngẩn ra, không biết đối phương đang làm trò gì.

Tảng đá mà Vạn Thiên Minh đang đứng, đột nhiên loé bạch quang, tiếp đó thoát ra một bay ra một con khỉ màu lam, như một tia chớp bay đến bám vào cánh tay của Vạn Thiên Minh.

Lúc này, trên mặt vị môn chủ của Vạn Pháp môn mới nở ra nụ cười, nhìn về phía đám người Man Hồ Tử, không nói năng gì.

"Hoá thạch thú!" Thanh Dịch cư sĩ vừa nhìn thấy con thú này, không khỏi thất thanh kêu ra tên của tiểu thú.

"Hắc hắc! Nếu không phải tại hạ sớm lưu lại con thú này để giám thị các vị, Vạn mỗ sao có thể đến kịp thời được. Mà Hoá thạch thú này, những bổn sự khác không có, nhưng nó chỉ cần ẩn nấp trong đá, cho dù các vị đạo hữu có pháp lực thông huyền, cũng không cách nào phát hiện ra nó ngay. Xem ra, hậu chiêu này của ta, quả là chính xác".

"Hiện tại, Vạn mỗ cho các vị hai lựa chọn, một là để ta kích sát chết Huyết Ngọc Tri Thù kia, khiến cho Hư Thiên đỉnh tiếp tục nằm dưới động, hai là hai bên chia đều bảo vật, bản môn chủ không có thể nào để cho ma đạo các người độc chiếm bảo vật ở trong đỉnh" Một tay Vạn Thiên Minh vuốt ve Hoá thạch thú ở trên tay, ánh mắt thì chuyển động nhìn Huyết Ngọc Tri Thù hai lần, mới từ từ nói.

Lúc này, Vạn Thiên Minh tựa hồ đã xoay chuyển được tình thế, bộ dáng không hề sợ đám người Man Hồ Tử không theo.

------oOo------

Chương 480: Đại chiến khởi

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Phân chia với các ngươi?" Vừa nghe xong những lời này, khuôn mặt đang âm trầm của Cực Âm khẽ biến một chút, tựa hồ đã có chút động tâm.

Đối với Cực Âm mà nói, chỉ cần chiếm được một phần của vị đồ đệ Hàn Lập trên danh nghĩa, thì khi phân chia bảo vật hắn cũng sẽ chiếm không quá ít.

Nhưng không đợi Cực Âm suy nghĩ những chuyện này có được hay không, thì vị Man Hồ Tử đứng ở một bên lại điên cuồng cười ha hả.

"Phân chia Hư Thiên Đỉnh? Vạn Thiên Minh ngươi nghĩ cũng hay lắm! Muốn lấy vật từ trong miệng của đại gia ra, trước hết để xem nắm tay của ai cứng hơn rồi hãy nói!"

Vừa nói xong, Man Hồ Tử cũng không nói hai lời, cự báo đang nằm trước người bỗng nhiên đứng thẳng lên, gầm nhẹ một tiếng, con mắt thứ ba trên đầu đột nhiên mở to phóng ra một cột sáng màu vàng đất, hướng đến Vạn Thiên Minh ở đối diện mà phóng đến.

"Súc sanh, muốn chết!" Vạn Thiên Minh không khỏi nổi giận quát một tiếng.

Hắn không ngờ tới Man Hồ Tử một chút cũng không để ý đến đề nghị của mình, nói đánh liền đánh. Bởi vì dù sao đi nữa thì hắn cũng có Hàn Giao và Ly Quy tương trợ, so với đối phương mạnh hơn một bậc.

Điều này khiến cho Vạn THiên Minh có chút luống cuống tay chân phóng ra một đạo tử quang, vừa lúc nghênh đón lấy cột sáng màu vàng kia.

Nhưng tử quang cùng với hoàng quang kia vừa mới tiếp xúc trong phút chốc thì hoàng quang liền bị nổ tung ra.

Tiếp theo một âm thanh *"lảng cảng"* vang lên, sau khi tử quang biến mất vô ảnh vô tung thì có một vật màu trăng trắng từ trên không trung rơi xuống. Không đợi cho mọi người nhìn thấy rõ đây là vật gì thì nó bỗng nhiên bị nát bấy ra. Mọi người lúc này mới cẩn thận nhìn thì đó là một khối đá vụn bình thường, hầu hết mọi người đều ngẩn ra, nhất thời có chút nghi hoặc.

Nhưng Vạn Thiên MInh nhìn thấy như vậy thì sắc mặt trong nháy mắt biến đổi mấy lần. Tinh quang trong mắt co lại, có chút không thể tin được nói:

"Dị hóa thuật, con báo ba mắt của ngươi là một linh thú biến dị?"

Vừa nghe được mấy chữ *"linh thú biến dị"* thì tất cả mọi người ở đây lộ ra thần sắc khiếp sợ.

Linh thú biến dị cùng với man hoang dị chủng rất giống nhau, nhưng trên thực tế lại khác xa như trời với đất.

"Man hoang dị chủng" chỉ là thượng cổ linh thú cực kì hiếm thấy. Theo thời gian trôi qua bởi vì nhiều nguyên nhân mà thay đổi tập tính cùng ngoại hình, từ đó mà hình thành nên một chủng loại dị thú mới có đặt điểm của thượng cổ linh thú nhưng lại hoàn toàn khác biệt.

Chỉ bất quá là loại linh thú này cực kỳ hiếm thấy. Số lượng cũng không nhiều, bình thường rất khó để tìm thấy.

Mà linh thú biến dị lại không giống nhau, mỗi một con đều tồn tại độc nhất vi nhị.

Chúng nó là do linh thú trong quá trình tiến cấp không biết xảy ra nguyên nhân gì khiến cho nó bị đột biến, năng lực của linh thú theo đó mà thay đổi rất lớn.

Loại biến dị này tốt xấu không giống nhau, nhưng một ít trong số đó sau khi biến dị lại có năng lực cực kỳ độc đáo, vô cùng lợi hại. Thậm chí có thể làm được một ít pháp thuật mà bình thường không thể thực hiện được.

Như loại năng lực có thể đem đại bộ phận pháp khí cùng pháp bào hóa thành đá, chính là một loại năng lực rất nổi danh.

Năng lực này lợi hại vô cùng, từng có một vị tu sĩ Kết Đan Kỳ sử dụng loại năng lực này của linh thú biến dị một hơi đem ba bốn gã tu sĩ đồng cấp giết sạch không còn một người khiến cho chấn động cả Loạn Tinh Hải.

Từ đó về sau, tu tiên giới đem năng lực cổ quái của linh thú biến dị xưng là Dị hóa thuật, khác với pháp thuật bình thường.

Con báo ba mắt này của Man Hồ Tử lúc đầu chỉ là linh thú có thể phun ra hỏa thuộc tính công kích từ trong con mắt thứ ba mà thôi. Nhưng hiện tại bắn ra cột sáng trực tiếp đem pháp khí hoặc pháp bảo không rõ tên của Vạn Thiên Minh hóa thành tảng đá. Khẳng định là linh thú sau khi xảy ra biến dị mới có thể làm được.

Điều này khiến cho những người nơi đây ngẩn cả người ra.

Phải biết rằng linh thú biến dị xuất hiện chính là một phần vạn cũng khó. Cũng chỉ có thể phát sinh trên linh thú cấp cao đã ngoài bốn cấp.

Từ khi biết đến linh thú biến dị đến nay, Loạn Tinh Hải cũng đã xuất hiện hơn mười con mà thôi. Mà chỗ hiệu dụng của năng lực sau khi biến dị cũng chỉ là một bộ phận nhỏ mà thôi.

Kể từ đó, linh thú biến dị lại càng thêm trân quý.

Mà lần xuất hiện linh thú biến dị gần đây nhất đã là chuyện hơn ngàn năm. Điều này khiến cho các tu sĩ bồi dục linh thú căn bản không ai còn hy vọng linh thú mình sẽ xuất hiện biến dị. Thật đúng là chuyện nằm mơ giữa ban ngày.

Hiện tại, cả hai bên đều nhìn chằm chằm vào con báo ba mắt kia, trên mặt phát sinh ra những thần sắc khác nhau.

Lúc này Vạn Thiên Minh mới hiểu được tại sao Man Hồ Tử lại không chút khách khí cự tuyệt yêu cầu phân chia bảo vật. Thì ra là do có chỗ dựa như vậy.

Chỉ dựa vào con báo ba mắt biến dị này, chỉ sợ cũng đủ để xóa xổ sự tồn tại của Hàn Giao và Ly Quy.

Sau khi hiểu được mọi chuyện, sắc mặt Vạn Thiên Minh bắt đầu trịnh trọng hẳn lên, hướng đến Cực Âm cùng với lão giả nho sam nhìn lại.

Trên mặt hai người này hiện ra thần sắc ngoài ý muốn lẫn vui mừng sợ hải. Hiển nhiên bọn họ đã bỏ qua ý niệm phân chia Hư Thiên Đỉnh trong đầu.

Suy đoán của Vạn Thiên Minh không sai, sau khi Cực âm tổ sư biết được báo ba mắt của Man Hồ Tử là linh thú biến dị, tự nhiên sẽ bỏ đi ý định đó trong đầu.

Thân là ma đạo tự nhiên hắn cũng không phải là hạng người thiện nam tín nữ gì, có thể độc chiếm bảo vật này mà nói tự nhiên sẽ không phải nguyện ý cùng với chánh đạo phân chia.

Vì vậy hắn cùng với lão giả nho sam nhìn nhau đầy thâm ý, liền không hề do dự xoay tròn thân thể, vô số Huyền Âm hắc khí từ trong thân thể phóng ra, hơn Thiên Đô Thi ở bên cạnh ở trong hắc quang từ từ biến mất vô ảnh vô tung.

Bên tai của Hàn Lập vang lên tiếng truyền âm của lão giả nho sam.

"Lát nữa ngươi chỉ cần có thể bảo trụ được cái mạng nhỏ thôi, trận tranh đấu này không cần ngươi phải ra tay".

Sau khi nói xong như thế, bầy Thanh *** Điểu đang bay trên đầu lão giả phảng phất như đã nhận được mệnh lệnh. Sau khi phát ra một âm thanh thê lương, biến thành một mũi tên màu xanh nhằm về nhóm người phía chính đạo phóng đến. Mà lão giả cũng vung ống tay áo lên, từ bên trong phóng ra vô số thanh ty, theo sau đàn chim công kích đến.

Nhìn thấy người trong ma đạo động thủ trước, Vạn ThiênMinh cũng không hề khách khí, cho dù là linh thú biến dị của Man Hồ Tử có chút khó giải quyết nhưng hắn cũng không có sợ hãi, dù sao là linh thú biến dị lợi hại như thế nào đi nữa cũng chỉ là một con súc sanh mà thôi.

Trong lòng hắn cũng rất rõ ràng, Dị hóa thuật khiến cho pháp bảo hóa thành đá kia đối với bản thân tu sĩ công kích cũng không có ích lợi gì. Chỉ cần cẩn thận không để cho pháp bảo bị hoàng quang kia bắn trúng, cũng không phải không thể đối phó với linh thú này.

Nghĩ như vậy, Vạn Thiên Minh hừ lạnh một tiếng, hai tiếng ngắn gọn bật thốt lên.

"Động thủ!"

Nói xong, hắn liền đem Hàn Giao phóng ra, sau đó hai tay chập lại trước ngực, hỏa diễm màu tím bừng cháy lên, cả người hắn trong nháy mắt hóa thành một hỏa nhân, nhằm phía Man Hồ Tử mà bay đến.

Thiên Ngộ Tử ở một bên thấy như vậy, liền bay nhanh trở lại, không hề trì hoãn đánh lên trên cái mai rùa một cái.

Nhất thời đôi mắt nhỏ màu xanh biếc của cự quy lóe ra hung quang, miệng rùa chậm rãi mở ra, một cỗ hàn khí phô thiên cái địa thoát khỏi miệng. Hóa thành từng cơn sóng lớn bay đến bầy chim màu xanh ở đối diện.

Bầy Thanh *** Điểu cũng không cam lòng yếu thế, đồng thời mở ra cái mỏ nhọn, từng ngọn lửa màu xanh mảnh khảnh bắn ra, sau đó nhanh chóng dung hợp thành một cột lửa màu xanh, cùng với hàn khí màu trắng kia va chạm lẫn nhau.

Mà lão giả gầy gò giống như lão nông kia lại xuất thủ rất quỷ dị.

Hắn đột nhiên trở bàn tay, giữa hai ngón tay đột nhiên xuất hiện một cành liễu xanh biếc.

Sau đó vung nhánh liễu lên một cái, vô số ảo ảnh màu xanh biếc từ trên người hắn bắn ra ngoài, trong phạm vi hơn mười trượng phảng phất như biến thành hải dương xanh biếc.

Nhưng bên trong hải dương xanh đó chợt lóe lên hai tàn ảnh mày đen, ba con Thiết giáp yêu thi bỗng nhiên bị lộ ra ngoài.

Vô số lục ti xung quanh chúng như vật sống, đều bắn nhanh tới, trong chớp mắt có vô số lục ti trói chặt mấy con Thiên đô yêu thi.

Yêu thi này vốn là quái vật mạnh vô cùng, nhưng lại bị lục ti trong yếu ớt kia trói chặt không cách nào thoát ra được. Hai con quái thú này nhất thời gấp đến nỗi gầm loạn lên.

Cực Âm tổ sư thấy vậy, trên mặt phát lạnh, hóa thành một đám mây đen thật lớn, bay nhanh đến.

Mỗi con Thiên Đô Thi này của hắn luyện chế không dễ chút nào, không có khả năng để cho đối phương dễ dàng hủy diệt như vậy.

Huống hồ công pháp đối phương thi triển có tính chất mộc thuộc tính rất rõ ràng, Thiên Đô Thi Hỏa của hắn đối phó với đối phương có công hiệu gấp bội.

Thấy được mấy lão quái Nguyên Anh Kỳ đại chiến, Hàn Lập không cần phân phó vội vàng lui lại phía sau hơn mười thước.

Mặc dù biết rõ cho dù trốn ra bên ngoài hơn trăm thước, căn bản cũng là chuyện thừa, nhưng Hàn Lập vẫn muốn chạy càng xa càng tốt.

Mấy tên chính đạo này đều muốn đoạt lấy Hư Thiên Đỉnh, cũng muốn giết luôn chủ nhân của Huyết Ngọc Tri Thù. Như vậy thì hắn chẳng phải là chết chắc sao.

Hắn cũng không dám khẳng định bọn người Man Hồ Tử sẽ đến cứu hắn. Nhưng dù sao thì đài cao hơn trăm trượng này đối với hắn mà nói chỉ trong nháy mắt là có thể đi đến.

Lúc này Cực Âm cũng bị một gã tu sĩ Nguyên Anh Kỳ dây dưa không thôi. Nhưng thật ra Huyền Cốt đang chờ đợi thời cơ tốt để ra tay ám toán. Không biết được vị lão ma này có liều mạng để cho chánh đạo được lợi không đây, đồng thời cũng là muốn báo thù cho bản thân trước kia.

Nghĩ đến đây, Hàn Lập không khỏi nhìn Huyền Cốt ở dưới tế đàn đang quan sát cuộc chiến của.

Lúc này, mặt đối phương không chút thay đổi đang quan sát cuộc chiến đấu trên không trung, trên mặt không hề có chút tâm tình nào, không thể suy đoán được đối phương đang suy nghĩ gì trong lòng.

"Lão hồ ly" Hàn Lập có chút buồn bực âm thầm chửi một câu.

------oOo------

Chương 481: Hóa hình chi bảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập không thể đoán được tâm tư của Huyền Cốt, ánh mắt chuyển một vòng, cuối cùng nhìn Huyết Ngọc Tri Thù cách đó không xa.

Lúc này hồng quang trên người con linh thú phát ra càng chói mắt, mặc dù thân thể nó vẫn run nhè nhè nhưng vẫn đang từng chút một coi thù ti lại.

Dây thù ti màu trắng kia đang phát ra một tầng lam quang âm u, âm hàn lấp lóe bất định, khiến cho người ta cảm thấy quỷ dị.

Bất quá lam quang này dọc theo thù ti đến gần hồng quang trên người Huyết Ngọc Tri Thù thì lập tức bộc phát ra từng điểm bạch quang, bị bài xích ra bên ngoài, không cách nào tiếp cận gần được bản thể của Huyết Ngọc Tri Thù.

Hàn Lập nhíu mày một chút.

Không cần hỏi cũng có thể khẳng định quái quang này cùng với Kiều Lam Băng Diễm có quan hệ rất lớn, khó trách các lão quái vật này không ai chịu tới trợ giúp linh thú. Sợ rằng đối với lam quang này rất kiêng kị.

Vừa nghĩ đến đây hắn liền nghe được trên bầu trời nổ *"Oành"* một tiếng thật lớn, trong đó còn có tiếng gầm lớn cùng tiếng cười cuồng ngạo của Man Hồ Tử.

Ánh mắt của hắn lại bị hấp dẫn vào cuộc chiến.

Lúc này thân hình của Man Hồ Tử phình ra đến ba bốn trượng. Quần áo nửa thân trên không biết đã bay đằng nào, lộ ra trước ngực lân phiến dày đặc, giống như là kim giáp vậy, tinh quang bắn ra bốn phía, khiến cho mọi người không dám nhìn thẳng.

Quỷ dị hơn chính là xung quanh thân thể hắn có vài vòng ánh sáng màu bạc đang xoay quanh.

Vòng ánh sáng này như mộng như ảo, phiêu hốt bất định, nhưng khiến cho tử sắc hỏa long do Thiên La Công của Vạn Thiên Minh biến thành công kích ở đối diện không cách nào đến gần trước người nữa bước, luôn luôn chắn phía trước tử hỏa kia. Mặc dù Man Hồ Tử tự xưng Thiên Ma công đệ nhất Loạn Tinh Hải, nhưng bảo hắn dùng công pháp này ngạnh kháng chân hỏa của Vạn Thiên Minh, hắn tuyệt đối sẽ không đi làm cái sự tình ngu ngốc này.

Trên tay của Man Hồ tử xuất hiện một cái bao tay màu đen ảm đạm. Mặt trước đầy móc nhọn, hình dáng thật hung tợn đáng sợ.

Man Hồ Tử huy động cái bao tay này, cùng với tử sắc cự kiếm như hóa thành du long kia va chạm với nhau, mỗi một quyền đánh ra đều có một cái bàn tay màu vàng thật lớn từ trong quyền sáo bay ra, hung hăng đem cự kiếm đánh bay ra xa mấy trượng.

Mà Vạn Thiên Minh đang ở giữa không trung thao túng cự kiếm kia sắc mặt tức giận thúc dộng hai đầu hỏa diễm tử long bay múa đầy trời, muốn tìm ra chỗ sơ hở của vòng ánh sáng màu trắng kia mà vây khốn đại địch Man Hồ Tử này.

Thiên Ngộ Tử và Thanh Dịch cư sĩ ở bên cạnh đều là hạng người quý trọng bản thân, hai người bọn hắn cách xa nhau, một bên không ngừng thúc dục bầy Thanh *** Điểu và pháp bảo bản thân đánh vào đối phương, phe bên kia bằng vào Ly Quy và một cái thước ngắn bạch quang lập lòe phòng ngự mưa gió không lọt vào.

Hai người không nóng không lạnh, như là đang luận bàn lẫn nhau vậy.

Mà trường tranh đấu kịch liệt nhất đúng là trận chiến giữa Cực Âm tổ sư và lão giả gầy gò kia.

Trong phạm vi tranh đấu của hai người, âm thanh quỷ khiếu phượng minh đan xen vào nhau, đồng thời bóng ảnh màu xanh cùng hắc khi không ngừng lưu chuyển, hình thành nên một dòng suối thật lớn.

Người ở bên ngoài chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh của Thiên Đô Thi điểm vài cái, hoặc là từ bên trong dòng suối mãnh liệt sôi trào mãnh liệt, dường như đang chiến đấu vô cùng kịch liệt.

Về phần con báo biến dị ba mắt được bên ma đạo cực kỳ trọng thị kia, thì dang cùng với Hàn Giao màu trắng kia truy đuổi nhau không ngừng.

Hàn Giao rõ ràng đang rơi vào hạ phong, bị con báo ba mắt kia làm cho phải hóa thành hoàng quang bay loạn trên trời.

Bạch quang hàn khí nó phun ra va chạm vào hoàng quang, trong nháy mắt liền hóa thành một viên đá bình thường, căn bản không cánh nào đến gần con báo được.

Bất quá nó cuối cùng có thể miễn cưởng chống lại con báo ba mắt, không để nó công kích ba người chính đạo. Xem tình hình hiện tại, Hàn Giao này cũng chỉ có thể chống đỡ được chốc lát nữa mà thôi.

Nhìn đến đây, trong lòng Hàn Lập bổng nhiên xuất hiện một cảm giác cổ quái.

Thật ra những người này đang đánh nhau có vẻ vô cùng náo nhiệt, pháp bảo bay loạn, bí thuật thi triển liên tục, nhưng lại khiến cho hắn cảm thấy đây không phải là sinh tử chi chiến chân chính, dường như chỉ là đang luận đàm bình thường mà thôi.

Chẳng lẽ tranh đấu của Nguyên Anh Kỳ đều là như vậy?

Hàn Lập nghi hoặc trong lòng.

Đột nhiên hắn nhớ đến điều gì, lại nhìn Huyền Cốt một cái.

Khuôn mặt của Huyền Cốt lúc này lại ẩn chứa một tia cười lạnh, nhưng hắn dường như cảm ứng được Hàn Lập đang quan sát nên khuôn mặt lần nữa khôi phục lại bộ dáng bình thường như lúc trước.

Hàn Lập rùng mình, trong lòng mơ hồ cảm giác được điều gì.

Nhưng không để cho hắn tiếp tục suy nghĩ, động khẩu chứa Hư Thiên đỉnh lại phát ra một âm thanh bạo liệt, tiếp theo là tiếng cọ sát nổi lên.

Hàn Lập kinh hãi, vội vàng hướng đến động khẩu quan sát, đồng thời chuẩn bị tư thế cẩn thận đề phòng.

Chỉ thấy lam quang trên tế đàn rung động một trận, tiếp theo âm thanh long ngâm truyền ra, một đạo hỏa quang từ trong động bắn ra ngoài.

Hỏa quang này xoay nhanh quanh tế đàn, sao đó hóa thành một con hỏa diễm cự lang hai đầu đứng giữa không trung.

Toàn thân hỏa lang này đều có hỏa diễm bừng cháy, sau khi thấy mọi người liền huy động bốn chân muốn chạy đi.

Vốn chính ma hai bên đang chiến đấu kịch liệt, vừa thấy cảnh này liền ngẩn cả người ra, đồng thời ngừng tay không tiếp tục đánh nữa.

Lão giả nho sam ở gần nhất lập tức vỗ lên thiên linh cái của mình, một bàn tay to màu xanh từ trong đầu hắn bay ra, hướng hỏa lang cuốn nhanh đến.

"Nghĩ cho kỹ đi, bảo bối này là của bổn môn chủ" Vạn Thiên Minh thấy như vậy nhất thời có chút lo lắng hét lên một tiếng, thân hình lưu chuyển sau đó lại hóa ra một cái phân thân giống như đúc.

Hỏa diễm bốc cháy khắp hai Vạn Thiên Minh, hai đạo tử hồng hỏa diễm nhập lại làm một đuổi theo bàn tay to kia.

Man Hồ Tử như đã hiểu ra được điều gì, cấp tốc thi triển thần thông, độn quang bay đi.

Ánh sáng đủ loại trong nháy mắt cùng đánh tới một điểm.

Những người khác rõ ràng so với Thanh Dịch cư sĩ và Vajn Thiên Minh chậm hơn một bước.

Đặt biệt là bàn tay to bay trước kia, tốc độ độn quang nhanh vô cùng, trong nhát mắt liền đến trên đầu hỏa lang kia, hướng xuống mà chụp lấy.

Trong lúc mọi người đều cho rằng lão giả nho sam khẳng định sẽ đắc thủ, thì hai cái đầu hỏa lang đồng thời ngẩng lên, một màn hào quang hồng hoàng nhị sắc đột nhiên xuất hiện trên thân thể nó.

Bàn tay to màu xanh kia không có công kích được, *"phành"* một tiếng bắn ngược ra ngoài.

Lão giả nho sam đầu tiên là cả kinh, nhưng lập tức nét mặt vui mừng như điên.

Thanh quang đại thịnh, bàn tay to trong nháy mắt lại hung hăng chộp tới hỏa lang, tử hồng ở phía sau tỏng chớp mắt cũng đuổi tới

Mắt thấy bản thân chậm hơn bàn tay to màu xanh kia một chút, không kịp ngăn cản nó đắc thủ, tử hồng dứt khoát biến đổi mục tiêu, hóa thân thành một tử sắc hỏa long, hung hăng hướng đến bàn tay to kia cắn một cái.

Lão giả nho sam đang thao túng bàn tay to kia thấy cảnh này, trong lòng mở miệng mắng Vạn Thiên Minh hèn hạ.

Hắn trực tiếp sử dụng phân thần biến ảo huyễn hóa ra một bàn tay to nữa, mà lại có thể sử dụng dễ dàng, uy lực cùng không hề nhỏ. Nhưng tuyệt không dám ngạnh kháng một kích của Thiên La chân công biến hóa thành hỏa long kia.

Dù sao sau khi sử dụng như vậy sẽ khiến cho phân thần của mình tổn hao không nhẹ. Hắn tuyệt sẽ không làm cuộc mua bán lỗ vốn như vậy.

Dưới sự bất đắc dĩ, bàn tay to màu xanh kia đột nhiên nhấn mạnh một cái, cải biến phương hướng quay lại nghênh đón tử sắc hỏa long.

Thanh quang, tử diễm nổ tung ra.

Nhưng trong nháy mắt trì hoãn vừa rồi, đám người Man Hồ Tử và Thiên Ngộ Tử đã đuổi đến.

Mây người đều muốn vây bắt hỏa lang không hẹn mà cùng công kích đối thủ bên cạnh.

Lần ra tay này so với công kích vừa rồi hung mãnh và độc ác hơn rất nhiều. Các loại bí thuật đạo pháp xuất ra bất tận, nhất thời mấy người này cùng dây dưa một chỗ, không ai bận tâm đến hỏa lang ở đằng kia.

Hỏa lang này có linh tính vô cùng, tựa hồ biết được sự lợi hại của các lão quái Nguyên Anh Kỳ này, thân hình nó trầm xuống, đột nhiên hướng xuống phía dưới mà chạy đi.

Phương hướng nó bỏ chạy chính là nơi đám người Huyền Cốt, Hàn Lập đang đứng.

Hàn Lập có chút trợn mắt há mồn, lúc này trong lòng hắn có thể hiểu rõ được bảy tám phần.

Con hỏa lang hai đầu này khẳng định do bảo vật bên trong Hư Thiên đỉnh biến hóa thành. Không biết vì sao Hư Thiên đỉnh còn chưa lấy ra mà nó đã phá đỉnh chạy ra trước.

Mặc dù không biết nó là loại bảo vật có thần thông như thế nào, nhưng thấy nó có thể thông linh hóa hình, có thể phản kháng được một kích của bàn tay to màu xanh kia, cũng như có thể tự chủ hành động được, thì cũng biết nó chính là một vật cực kỳ trân quý.

Hiện tại nó đang hướng đến bọn tu sĩ Kết Đan Kỳ mà vọt tới. Hàn Lập không hề suy tư vội vàng hướng trên túi trữ vật vỗ một cái, một đạo bạch khí bỗng nhiên xuất hiện trên tay.

Hàn Lập quơ tay hướng đến bạch khí một cái, một cái hoa lam cổ sắc cổ hương xuất hiện trên tay.

Nhưng không đợi đến lúc Hàn Lập thi triển pháp thuật, bên dưới cách đó không xa lại bắn ra hai đạo hắc khí hóa thành hai con rắn lớn, trước tiên quấn quanh thân thể hỏa lang mấy vòng, đột nhiên khẩn trương co rút lại.

Trong lòng Hàn Lập mắng một tiếng, liếc mắt nhìn qua, đúng là Ô Sửu mang theo vẻ mặt đắc ý đang bắt pháp quyết, mà hắc sắc cự mãng kia hiển nhiên là do Huyền Âm đại pháp biến thành.

Trên mặt Hàn Lập xuất hiện vẻ ảo não, trong lòng không nhịn được có chút thầm nghĩ, có nên hay không ra tay đoạt lấy bảo vật này? Dù sao thì vật ấy còn chưa bị đối phương thu lấy.

Nhưng như vậy thì sẽ khiến cho Cực Âm tổ sư nổi giận, vì đoạt bảo mà lập tức ra tay đối phó với hắn, như vậy sẽ rất không ổn, khả năng đoạt được ít mà bị mất đi lại nhiều.

Các loại ý niệm nhanh chóng chuyển động trong đầu Hàn Lập, nhưng không chờ hắn xuất thủ thì Huyền Cốt ở một bên không chút khách khí đã ra tay.

Hàn quang trong mắt Huyền Cốt chợt lóe lên, không một thanh âm phóng ra một đạo lục quang. Trong nháy mắt lục quang đại thịnh, hóa thành một cái ti võng bích lục thật lớn, đem hắc sắc cự mãng và hỏa lang bao phủ vào bên trong.

------oOo------

Chương 482: Cổ bảo chi tranh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ngươi dám cùng với bổn thiếu chủ tranh đoạt bảo vật sao?" Ô Sửu thật không ngờ tới Huyền Cốt vốn trầm mặc ít nói kia lại không một tiếng động cùng hắn tranh đoạt bảo vật, không nhịn được lớn tiếng chất vấn. Khuôn mặt xuất hiện sự hung ác.

"Nực cười, bảo vật này là do ngươi luyện chế sao? Ngươi có thể tranh đoạt tại sao ta lại không thể?" Huyền Cốt lạnh lùng liếc mắt Ô Sửu một cái, không chút khách khí trào phúng nói.

Lời vừa nói ra, khiến cho Ô Sửu thẹn quá hóa giận.

Nhưng hắn lại tựa hồ nhớ ra điều gì, khuôn mặt tuy tràn đầy sự hung ác nhưng lại không hề mở miệng phảng bác lại. Ngược lại, pháp quyết trên tay biến đổi, hắc sắc cự mãng lại dùng thêm sức co rút lại.

Xem ra Ô Sửu cũng rất rõ ràng, Huyền Cốt có được chỗ dựa là Man Hồ Tử mà Cực Âm sư tổ rất kiêng kỵ. Căn bản không sợ hắn lấy thế áp bức.

Khóe miệng Huyền Cốt cười lạnh, không hề nói nhiều hướng tới bích lục ti võng kia khẽ điểm một cái.

Lục quang trên võng bừng lên, lục ti lại lớn thêm ba phần, sau đó cả lục võng bắt đầu trói chặt lại.

Hỏa lang bị Ô Sửu và Huyền Cốt đồng thời trói buộc như vậy, nhưng hào quang trên người dưới sức ép nhỏ đi mấy phần nhưng lại càng thêm chói mắt hẳn lên. Hỏa lang vẫn bình yên vô sự trong màn hào quang bình an nhìn hai người bọn họ, trong lúc nhất thời lâm vào thế giằng co.

Chính ma hai bên đang tranh đấu trên bầu trời cũng không có ngờ, bảo vật này lại có thể chạy đến chỗ của đám người Hàn Lập.

Vạn Thiên Minh cùng với các tu sĩ chính đạo nhất thời khẩn trương, muốn chạy đến để đoạt bảo vật.

Nhưng Man Hồ Tử và Cực Âm hai người bọn họ lại không hoảng không vội.

Bất kể là thế nào, hiện tại người đang thu bảo vật ở bên kia đều là người bên phe bọn hắn. Đương nhiên là mừng rỡ quấn lấy đám người chính đạo, để cho đám người Ô Sửu Huyền Cốt bình yên thu lấy bảo vật.

Huống chi hai người đều cảm giác được, người đang thu bảo kia đều có sự quan hệ với mình.

Cực Âm sư tổ đã tặng cho Ô Sửu rất nhiều bảo vật, Huyền Âm đại pháp cũng là ma công đại pháp hàng đầu. Tự biết là Ô Sửu muốn thu lấy bảo vật này so với HUyền Cốt thoạt nhìn chỉ có tu vi Kết Đan Sơ Kỳ kia có phần nắm chắt hơn.

Mà Man Hồ Tử biết rõ Huyền Cốt kia thì càng không cần phải nói, hắn đối với Huyền Cốt tin tưởng mười phần.

Thanh Dịch cư sĩ thấy tình cảnh như vậy trên mặt hiện ra vẻ đáng tiếc. Sau khi do dự một chút vẫn giữ chân Thiên Ngộ Tử, không cho hắn phân thân chạy thoát.

Từ đó, quanh tế đàn duy nhất nhàn rỗi chỉ còn có Hàn Lập.

Nhưng Hàn Lập cũng không hề thấy mình nhàn rỗi có chút gì tốt. Trái ngược lại, lúc này hắn đang toát mồ hôi lạnh.

Bởi vì hắn cảm thấy thần thông thu pháp bảo của hoa lam vừa lúc thích hợp, cho nên vừa rồi hắn không hề suy tư ra tay đoạt lấy cổ bảo.

Nhưng sau khi hắn nhìn thấy Huyền Cốt động thủ đoạt bảo, thì hắn nhớ lại một sự kiện rất không ổn.

Hoa lam cổ bảo này chính là đoạt được khi đánh chết Sửu Hán trông coi Huyền Cốt kia. Nay đem ra dùng như vậy, chẳng phải là nói cho Cực Âm tổ sư biết Huyền Cốt chính là do hắn thả ra sao?

Điều này khiến cho trong lòng Hàn Lập lạnh ngắt, còn tâm trí nào đi đoạt bảo! Tạp niệm nảy sinh liên tục, kiệt lực suy nghĩ kế sách đối ứng với Cực Âm sư tổ.

Nhưng sau một lúc lâu, Hàn Lập ngạc nhiên.

Hắn rõ ràng cảm ứng được, ánh mắt của Cực Âm chỉ liếc qua một cái rồi lập tức rời đi. Không chút tâm tình dị thường nào, chuyện gì cũng không phát sinh.

Hàn Lập lúc này mới vui mừng lẫn sợ hãi cảm giác được, hoa lam cổ bảo nguyên không phải là do Cực Âm sư tổ ban cho Sửu Hán, hắn đối với việc Sửu Hán có cổ bảo này dường như không hề hay biết.

Lúc này, hắn mới yên tâm.

Suy đoán của Hàn Lập không hề sai.

Ngày đó Sửu Hán kia rời khỏi hòn đảo giam giữ Huyền Cốt một thời gian dài, chính là bởi vì hắn có tin tức của hoa lam cổ bảo này nên mới tự mình đi ra ngoài.

Sau đó hắn thi triển thủ đoạn, thuận lợi đoạt được pháp bảo này vào tay, nhưng đã để cho đám người Hàn Lập phá hỏng đi bảy tám phần đại trận vây khốn bọn họ.

Lúc này mới khiến cho Sửu Hán kia cực kỳ kinh sợ, bộc phát lực lượng như sấm nhưng vẫn phải chết dưới thanh Trúc Phong Vân kiếm của Hàn Lập. Xong mọi việc thì cổ bảo này cũng trở thành chiến lợi phẩm của Hàn Lập.

Hàn Lập một lần nữa khôi phục lại sự tỉnh táo, liếc mắt nhìn Huyền Cốt đang tranh đoạt hỏa lang với Ô Sửu, trong lòng không nhịn được thầm nghĩ.

"Cái này cũng phải tính là lão ma ngươi may mắn! Nếu như khiến cho Cực Âm sư tổ phát hiện được việc này, ta nhất định sẽ kéo ngươi cùng xuống dưới nước. Đừng có mong rằng một mình vô sự".

Trong lúc cũng chưa biết là Hàn Lập hay là Huyền Cốt may mắn. Động khẩu lại truyền đến một tiếng sấm trầm muộn.

Lần này, động tác trên tay chúng tu sĩ Nguyên Anh Kỳ lập tức chậm lại, hai bên bắt đầu nhìn nhau.

Nhưng tiếp theo không biết là thân hình của ai động trước, thân hình sáu người chợt lóe lên một cái, đồng thời xuất hiện phía trên động khẩu.

Lúc này Hư Thiên Đỉnh đã gần rời khỏi động khẩu, tuy mấy vị này là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ nhưng vì muốn ngăn cản kỳ hàn từ bên trong động phóng ra, tất cả đều phải vận chuyển công pháp, bảo vật phòng ngự liên tiếp xuất hiện quanh thân. Các loại kì quang lưu chuyển không ngừng quanh thân thể. Đồng thời chính ma đều cảnh giác nhìn lẫn nhau.

Cực Âm sư tổ giờ phút này ảo não vô cùng!

Dựa theo ý nghĩ trước đây của hắn, tự nhiên là sau khi trừ bỏ sạch sẽ bọn người bên chính đạo rồi mới đem Hư Thiên Đỉnh cùng tất cả các bảo vật bên trong đó ra, rồi mới phân chia.

Nhưng vạn vạn lần không ngờ đến, khi Hư Thiên Đỉnh sắp đến gần động khẩu thì Cổ bảo trong đó lại một mình đi ra trước.

Bảo vật này có thể rơi vào tay ai chỉ có thể dựa vào bản lãnh của họ mà thôi.

Dù sao vô luận là cổ bảo này đến tay người nào thì người đó không có khả năng chịu giao nộp cho người khác. Kể từ đó, ước định phân chia bảo vật trước kia hoàn toàn bị mất đi tác dụng.

Cực Âm sư tổ tức giận chuyển động đôi mắt liên tục, muốn nghĩ xem có biện pháp nào để cho chính mình có thể đoạt được nhiều bảo vật nhất.

Nhưng ý niệm này vừa mới xuất hiện trong đầu, âm thanh ma sát chói tai nổi lên, tiếp theo *"Vù" "Vù"* hai tiếng, hai đạo hào quang hoàng bạch đồng thời từ bên trong động bắn ra ngoài.

Sáu người này cách bảo vật gần như thế, cơ hồ đều đồng thời ra tay hướng đến quang hoa gần mình nhất, vận dụng bí thuật chụp lấy.

Trong đó Vạn Thiên Mình, Cực Âm sư tổ và lão giả nho sam đều tranh đoạt hoàng quang. Kết quả, trên tay Vạn Thiên Minh huyễn hóa ra một con tử sắc hỏa long hướng đến hoàng quang kia táp đến, đồng thời trên mặt chợt lóe lên một tia dị sắc, hé mở miệng ra, hai viên châu tử sắc không khách khí hướng đến đối diện mà phun tới.

"Thiên La chân lôi!"

Cực Âm nhìn thấy tiểu châu nhìn như không ra sao kia, lại la lên thất thanh như gặp phải độc xà.

Tiếp theo hai người không dám dùng pháp bảo đón lấy vật ấy, thân hình chợt lóe lên, vội vàng tránh khỏi viên châu này.

Có được một đoạn thời gian trì hoãn này, tử sắc hỏa long kia đem hoàng quang nuốt vào trong bụng, sau đó quay đầu trở về.

Vạn Thiên Minh mang theo sự hưng phấn đưa tay ra đoạt lấy hoàng quang, sau khi hai tay chộp lấy nó liền hiện ra nguyên hình của cổ bảo.

Là một Cổ Bội hình tứ phương, mặt trên lưu quang phù văn chớp động, linh khí sung túc, vừa nhìn có thể nhận ra được nó chính là một kiện bảo vật thượng cấp.

Mà hai viên tử sắc viên châu kia sau khi bắn thẳng ra phía xa liền phát ra hai âm thanh bạo liệt rất nhỏ, sau đó biến mất vô ảnh vô tung.

Thấy cảnh này, Cực Âm sư tổ và lão giả nho sam nhìn về phía Vạn Thiên Minh đang ngắm nghía ngọc bội kia, sắc mặt bắt đầu sầm lại.

"Hay cho một Vạn môn chủ chính đạo! Có thể sử dụng thủ đoạn hèn hạ như vậy, dùng giả lôi để đánh lừa ta!" Cực Âm sư tổ nghiến răng nói ra từng chử.

Sắc mặt của lão giả nho sam cũng như máu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Vạn Thiên Minh không thôi.

Vạn Thiên Minh nghe xong lời này liền cười lạnh một tiếng mở miệng nói:

"Hai vị có thể xem như là tu sĩ lâu năm. Ngay cả Thiên La chân lôi thật giả cũng không thể phân biệt được, vẫn còn đứng trước mặt nói thủ đoạn của bổn môn chủ hèn hạ sao? Chẳng lẻ các ngươi không biết, Thiên La chân lôi này nếu không có nguy hiểm đến tánh mạng, thì sao bổn nhân dám sử dụng bảo vật này? Dù sao cũng phải hao tổn pháp lực bản thân mới có thể tu luyện ra thần lôi. Bản thân ta không có xa xỉ như vậy. Đương nhiên nếu như hai vị muốn chính thức có thể thấy được lôi châu này, tại hạ cũng có thể phá lệ mà thành toàn cho nhị vị".

Nói xong như thế, hai tay của Vạn Thiên Minh nhẹ nhàng hợp lại.

Tử quang lóe lên một cái, bóng dáng của ngọc bội biến mất. Trên tay lại xuất hiện một một hạt châu tử sắc giống y như hai viên trước kia.

Cực Âm sư tổ và lão giả nho sam biến sắc, sắc mặt âm trầm liếc mắt nhìn nhau, dường như hai người đều có chủ ý không khác nhau.

Lúc này, Man Hồ Tử bằng vào sự phòng ngự siêu cường của Thiên Ma công đón lấy công kích của lão giả gầy ốm và Thiên Ngộ Tử đã đoạt được bạch quang vào trong tay.

Là một đồng tiền hình dạng cổ xưa, bạch quang lập lòe, thoạt nhìn rất kì lạ.

Cực Âm thấy được như vậy, sắc mặt lại càng khó coi.

Ngay lúc này thì lão giả ở bên cạnh đột nhiên "Ồ" một tiếng, bộ dáng phi thường kinh ngạc.

Cực Âm không khỏi nhìn theo ánh mắt của hắn, trên mặt cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Bởi vì ở phụ cận tế đàn phía dưới, Hàn Lập đang cầm trong tay một kiện Ngọc như ý có hai màu hoàng hồng, mà trên Như ý có điêu khác một con sói trông rất sống động.

Nhìn tình nhìn vừa rồi thì đúng là Cổ Bảo do hỏa lang kia biến thành, mà cách đó không xa, Ô Sửu mang theo vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Hàn Lập, trên mặt mang theo chút vẻ oán hận! Trong mắt Cực Âm sư tổ hiện lên một tia nghi hoặc, trầm mặc không nói gì, nhưng trong lòng hắn thật sự giật mình không nhỏ.

Cổ Bảo này không có rơi vào tay của Ô Sửu hoặc Huyền Cốt, mà lại rơi vào tay của Hàn Lập ngay từ đầu không hề có ý định ra tay.

Điều này đối với Cực Âm mà nói thật sự là rất ngoài ý muốn.

------oOo------

Chương 483: Băng phong

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập tay cầm Như Ý, trong lòng vui mừng, cũng là may mắn mà thôi.

Trong lúc đám người Cực Âm, Vạn Thiên Minh giằng co ở phía trên, Hỏa lang bị Ô Sửu cùng Huyền Cốt liên thủ vây khốn lại làm ra một cử động khiến cho hai người cảm thấy ngoài ý muốn.

Nó gầm nhẹ một tiếng, hai đầu đồng thời hướng vào giữa vặn vẹo một hồi, cuối cùng biến thành một con cự lang lông bạc một sừng.

Cự lang này không chần chờ cúi đầu, một đoàn ngân quang chói mắt từ trên chiếc sừng bạc của nó bắn nhanh ra.

Quang đạn này không lớn, chỉ cỡ chừng nửa thước. Nhưng sau khi thoát khỏi sừng liền phát ra âm thanh, chợt lóe tức thì công kích lên trên người của hắc mãng tạo ra một lỗ hổng lớn, cuối cùng bắn thủng lục võng.

Ngân quang đạn này không biết là thuộc tính gì, lục võng sau khi va chạm với nó lập sức đổi sắc, trong nháy mắt liền biến thành một làn khí xám trắng, biến mất vô ảnh vô tùng.

Ô Sửu và Huyền Cốt thấy như thế đồng thời kinh hãi không thôi.

Ô Sửu vội vàng bắt một pháp quyết, một đạo hắc quang từ ngón tay bắn tới trên thân thể hắc mãng sắp tan biến. Lỗ hổng kia lập tức lóe lên u quang, từ từ hợp lại, ma thân hình cự mãng lại một lần nữa bắt đầu ngưng đọng lại.

Về phần Huyền Cốt, sau khi cả kinh liền nhìn chằm chằm vào ngân sắc cự lang, dường như đang nghĩ tới điều gì. Nhưng sau khi hắn trù trừ một lúc, sắc mặt trịnh trọng hé miệng ra, phun ra một thanh tiểu đao màu xanh biếc.

Đao này khoảng hơn một tấc, ngắn mà lại không có chuôi, đao mang bất định, vừa nhìn liền đã biết không phải là vật phàm.

Nhưng trong lòng Hàn Lập chợt động, không khỏi liếc nhìn pháp bảo này vài lần.

Nếu như hắn cảm ứng không lầm thì thanh tiểu đao này rõ ràng là do một cây Kim Lôi Trúc nhỏ mà tạo thành, chỉ là sử dụng pháp thuật thay đổi diện mục vốn có của nó mà thôi.

Huyền Cốt này chẳng lẽ là điên rồi sao? Cực Âm đang ở trên không trung mà hắn dám sử dụng pháp bảo này trước mặt hắn. Năm đó Cực Âm cũng chính vì muốn bảo vật này mà ám toán hắn.

Tuy nói thuật che mắt thi triển quả thật rất cao minh, nếu không phải là bổn mạng pháp bảo Hàn Lập tu luyện cũng là Kim Lôi Trúc, thì sợ rằng cũng không cách nào phát giác ra điều kì dị. Nhưng như vậy cũng chính là quá mạo hiểm.

Chẳng lẽ ngân lang này có điều gì cổ quái? Khiến cho lão ma này mạo hiểm phải đắc thủ cho bằng được? Hàn Lập tâm niệm vừa chuyển, nghi hoặc không thôi.

Ngay trong lúc này, ngân sắc cự lang trong màn hào quang kia lại bắt đầu rút nhỏ thân hình lại. Đảo mắt đã hóa thành một con tiểu lang khoảng một thước.

Tiếp đó, ngân quang chớp động, thân hình nó chợt lóe lên từ trong lỗ hổng chỉ mới khép lại được một nửa kia bay ra ngoài. Thoát khỏi sự kềm hãm của hắc mãng.

Huyền Cốt thấy như vậy liền vung tiểu đao lên, một đạo lục quang đón đầu nó.

Sau khi *"phành"* một tiếng, ngân lang và tiểu đao đồng thời bay ra ngoài.

Thân thể ngân lang không ngờ lại cứng rắn như vậy, bộ dáng như không chút bị thương.

Nói đến cũng vừa khéo, thân hình ngân lang bị bắn ra ngoài vừa đúng hướng Hàn Lập đứng mà bay đến.

Có chuyện tốt dâng đến tận cửa như vậy thì mọi băn khoăn của Hàn Lập đều vứt ra sau, không hề suy tư đem hoa lam hướng lên trên người ngân lang đánh một cái.

Đồng thời, vì sợ cổ bảo này không vây khốn được ngân lang, tay phải của Hàn Lập còn hướng đến túi trữ vật nhấn một cái, năm cái vòng đồng từ trong túi trữ vật bay ra ngoài.

Một ít thanh khí phun lên trên, ánh sáng ngũ sắc lóe lên rồi mờ dần, vòng đồng cũng lập tức biến mất không thấy đâu.

Cơ hồ ngay lúc đó, một âm thanh bỗng nhiên vang lên.

Ngân Lang vừa mới ngừng lại, chưa kịp chạy khỏi thì trên tứ chi và đầu đều hiện lên mấy cái vòng đồng vừa mới ẩn đi kia. Sau khi quang mang lóe lên vài cái, chúng đồng thời siết chặt lại.

Ngân Lang lập tức giống như chim bị trúng tên, từ trên không trung rơi thẳng xuống đất.

Hoa lam cổ bảo hóa thành một đạo bạch quang đã sớm bay đến, liền đem nó bao phủ vào trong, tiếp theo gào thét một tiếng bay về trong tay của Hàn Lập, một lần nữa lại biến thành hoa lam.

Thấy một màn như vậy, Huyền Cốt vừa mới thu hồi tiểu đao cùng với Ô Sửu đang xuất ra một cái khăn bằng gấm màu đen nhất thời dừng lại! Trên mặt đều có thần sắc khó có thể tin được.

Nhưng Ô Sửu liền tỉnh ngộ lại, ánh mắt lập tức được thay bởi sự tức giận vì bị phá hỏng chuyện.

Chuyện như vậy thật sự là quá tà môn! Hắn vốn nghĩ rằng, tranh đoạt kiện bảo vật không chủ kia, bằng vào Huyền Âm Đại pháp không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Nhưng cũng không hề nghĩ đến, đầu tiên là Huyền Cốt ra tay tranh đoạt, sau đó hắn biết khó mà thu được bảo vật, vừa mới ra tay lấy ra một kiện bảo vật khác. Ngân Lang lại được Hàn Lập thu lấy dễ dàng như vậy, điều này khiến cho Ô Sửu cảm thấy không thể tiếp nhận được, lập tức nổi giận lên.

Huyền Cốt sau khi ngẩn người ra liền lộ thần sắc cổ quái.

Mặc dù hắn lập tức thay đổi bằng bộ dáng như không có chuyện gì. nhưng Hàn Lập vẫn có thể từ trong ánh mắt đối phương nhìn ra một tia ảo não, ánh mắt chăm chú nhìn lên trên vòng đồng vây khốn ngân lang kia xem xét, dường như vẫn còn có một chút không thể tin được.

Hàn Lập không có thời gian xem xét sự khác thường của Huyền Cốt, ngay khi hoa lam bay trở lại liền hưng phấn nhìn nó.

Các vòng đồng kia dường như chính là khắc tinh của Ngân Lang, có thể giam chặt nó lại, căn bản không thể nhúc nhích được một chút nào.

Mà bạch khí vờn quanh kia đem toàn thân ngân lang bao phủ vào trong chỉ lộ ra một cái chân của nó, một bộ dáng rất thương cảm.

Hàn Lập nhẹ giọng cười, không hề chần chờ vươn tay ra vỗ nhẹ lên cái chân kia, sau đó thanh quang chợt hiện ra liền bao phủ lấy ngân lang vào bên trong.

Một lát sau thân thể của ngân lang bắt đầu mờ nhạt dần, cuối cùng biến hóa thành một hư ảnh, hiện ra một thanh ngọc như ý.

Ngay khi Hàn Lập đem Ngọc như ý cầm trên tay, mừng rỡ quan sát nó là lúc lão giả nho sam và Cực Âm đoạt bảo thất bại bởi Vạn Thiên Minh nhìn thấy được một màn đáng kinh ngạc này.

Cực Âm sư tổ âm thầm nhíu hai hàng chân mày, nhưng bây giờ lại gặp đại địch Vạn Thiên Minh, nhất thời không thể quản chuyện này được.

Huống hồ chi bảo vật này trên tay Hàn Lập dường như không có gì là không ổn.

Dù sao Cổ bảo có thể huyễn hình thông linh quả thật không thể để cho tiểu bối lấy đi dễ dàng như vậy được. Sau khi xong chuyện tự nhiên sẽ làm cho Hàn Lập thành thật mà giao lại cho hắn.

Sau khi quyết định chủ ý như vậy. Cực Âm liền đem ánh mắt chuyển đến trên người Vạn Thiên Minh.

Thiên La lôi châu là một trong một số rất ít vật có thể trực tiếp thương tổn đến Nguyên Anh của người tu tiên, hắn không thể không tập trung mười hai phần tinh thần để đối phó với đối phương.

Đáng tiếc, lúc này không đợi cho bọn họ ra tay, màn hào quang bên trong đài cao kia lần nữa chớp động lên.

Lần này sơ với lần trước càng kịch liệt kinh người. Dường như cả mặt đất đang bị sụp xuống.

Cùng lúc đó, một đoàn lam sắc hỏa diễm cuối cùng cũng từ trong động khẩu lộ diện ra ngoài.

Mặc dù chỉ là một điểm nhỏ bé như vậy nhưng trong nháy mắt ngay khi hỏa diễm này xuất hiện, liền lấy động khẩu làm trung tâm, cả trên đài cao xuất hiện một vầng hào quang màu lam huyến lệ vô cùng, hào quang này nhanh chóng lan tràn ra, nhanh chóng chiếm hết mặt trên của đài cao.

Tiếp theo có âm thanh *"răng rắc"* nổi lên, một tầng băng sương mày xanh quỷ dị nhanh chóng lan tràn ra.

Hàn Lập kinh hãi không thôi, phản xạ theo bản năng nhanh chóng bay lên không trung.

Động tác của Huyền Cốt cũng không chậm, cơ hồ cùng lúc với Hàn Lập bay lên cao.

Chỉ có Ô Sửu thoáng chần chờ trong một chút, nhưng chỉ trong chốc lát như vậy, lam băng liền dọc theo hai chân hắn đi lên khiến cho chân hắn nhanh chóng bị đóng băng. Huyền Ma âm khí quanh người cũng không thể ngăn cản được chút nào.

Điều này khiến cho Ô Sửu hoảng sợ vô cùng, vội vàng bay lên, nhưng hai chân đã bị đóng băng cứng trên thạch đài, nếu còn không thể rời khỏi thì lát nữa lại có thể sẽ bị đóng băng toàn thân.

Ô Sửu sợ hãi quát to một tiếng, mắt thấy tầng lam băng nhanh chóng lan tràn đến bàn chân, sau đó là đùi…

Hàn Lập và Huyền Cốt trên không nhìn thấy cảnh đó không kềm được liếc mắt nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương thấy được sự sợ hãi.

Mắt thấy Ô Sửu bị lam băng quái dị kia sắp phải biến thành một tượng băng thì một đạo hắc quang nhỏ từ trên trời giáng xuống, chợt lóe lên một cái rồi chiếu lên người của Ô Sửu.

Nhất thời một ngọn lửa màu đen nổi lên, lam băng nhất thời bị hòa tan đi, bốc lên một làn khói xanh.

Ô Sửu vui mừng vô cùng, sau khi có thể khôi phục lại tự do liền bay nhanh lên trên, vẻ mặt giống như đang chạy trối chết.

Lúc này phía trước truyền đến một âm thanh hừ lạnh, một câu không kiên nhẫn truyền đến:

"Cẩn thận một chút, lần sau ta không nhất định là có cơ hội cứu ngươi đâu".

Đúng là do Cực Âm sư tổ từ trên không trung ra tay, dùng Thiên Đô thi hỏa giải cứu cái mạng nhỏ của Ô Sửu.

Lúc này các lão quái của hai phe chính ma đang nhìn không chớp mắt về phía hỏa diễm lam sắc ở động khẩu kia, thần sắc trên mặt mỗi người đều khác nhau, có hưng phấn, có khẩn trương, còn có vẻ mặt đầy tham lam.

Cự Âm tổ sư vừa rồi chỉ là tiện tay thi triển pháp thuật cứu Ô Sửu, trong khi nói ra những lời này cũng không quay đầu lại, chỉ là trên đôi mắt xuất hiện một vẻ cuồng nhiệt.

Đệ nhất bí bảo của Loạn Tinh Hải được lưu truyền trong truyền thuyết không biết đã qua bao nhiêu năm tháng - Hư Thiên Đỉnh, cuối cũng đang xuất thế trước mặt mấy tu sĩ Nguyên Anh Kỳ này.

Cho dù là Cực Âm sư tổ luôn âm trầm, là một lão quái không biểu hiện hỉ nộ ra bên ngoài cũng không nhịn được mà tập trung nhìn vào động khẩu. Trách không được lại nói những lời khó chịu khi cứu Ô Sửu kia, có chút bộ dáng không nhịn được.

Lúc này, Huyết Ngọc Tri Thù và mấy con hỏa mãng kia sớm đã run rẩy khắp thân thể, đều lo lắng nhìn những lão quái vật trên bầu trời. Ai cũng không có cách nào, cũng không dám đi trợ giúp mấy con linh thú này bởi vì đông khẩu đều đã trở thành một thế giới mày lam. Ngoại trừ hồng quang trên thân hình mấy con quái thú này có thể đem hàn quang bài xích ra bên ngoài thì cho dù là các lão quái vật này cũng không dám đi nếm thử dù chỉ một chút.

Mà đám người Hàn Lập sớm đã thối lui cách đông khẩu hơn hai ba mươi trượng, chỉ có thể đứng xa xa nhìn mà thôi.

------oOo------

Chương 484: Hóa Thân phù dữ Bổ Thiên đan

Nguồn: EbookTruyen.Net

.

Ngay thời điểm cực kỳ quan trọng này, đột nhiên Man Hồ Tử ở giữa không trung đột nhiên quay đầu trừng mắt nhìn về một góc, trên khuôn mặt mang theo một tầng sương lạnh lớn tiếng quát:

"Kẻ nào ở đó mà giả thần giả quỷ, lăn ra ngay ra cho đại gia".

Hắn nói xong lập tức râu tóc đều dựng lên đánh một quyền tới, một cái bàn tay màu vàng khổng lồ đột nhiên hiện ra giữa không trung, không chút trì hoãn hướng đến nơi đó mà đánh tới.

"Phành" một tiếng truyền đến, một đạo hào quang màu xanh xuất hiện ở nơi đó đỡ lấy một kích của bàn tay màu vàng kia mà không hề bị vỡ nát ra. Tiếp theo một bóng người màu trắng chậm rãi xuất hiện bên trong màn hào quang đó.

"Là ngươi!"

"Tinh Cung?"

Mấy tiếng kinh hô từ hai phía chính ma truyền ra, Man Hồ Tử và Vạn Thiên Minh hơi biến sắc.

"Tinh Cung Chấp pháp trưởng lão từ lúc nào lại bắt đầu lén lén lút lút như vậy? Các ngươi không phải nói là mãi mãi sẽ không vào trong nội điện sao?" Sắc mặt Cực Âm tổ sư rất khó coi chất vấn trước tiên.

"Khụ! Vận khí thật là quá xấu. Không nghĩ đến ngày mà Hư Thiên Đỉnh hiện thế lại có động tĩnh lớn như vậy. Trong khi phòng ngự

hàn khí lại bị xẩy tay một chút, kết quả khiến cho Man huynh phát hiện ra. Xem ra Man đạo hữu đúng là người có tu vi đệ nhất" Vị bạch y trưởng lão này cũng không có trả lời câu hỏi của Cực Âm sư tổ mà ngược lại đứng tại chỗ nhìn Man Hồ Tử chậm rãi nói. Thần sắc trên mặt hắn không hề loạn chút nào, dường như người đang lẩn trốn không phải là hắn.

Thấy như vậy Cực Âm sư tổ tự nhiên là giận dữ trong lòng, nhưng với danh tiếng của Tinh Cung thì hắn cũng không dám chủ động công kích đối phương.

Về phần đám người Vạn Thiên Minh dường như cũng cố kị như vậy, chỉ ở trên không trung nhìn chằm chằm vào đối phương. Nhất thời khiến cho tại đây yên tĩnh vô cùng.

"Không đúng, còn có một người nữa chứ? Cẩn thận trông chừng Huyết Ngọc Tri Thù và Hàn Lập!"

Lão giả nho sam từ lúc trưởng lão Tinh Cung này hiện thân tới nay vẫn dùng tay xoắn hàm râu trầm ngân điều gì đó. Lúc này thấy được đối phương hàm hàm hồ hồ cực kỳ đáng ngờ! Không khỏi hướng đến xung quanh quan sát, đột nhiên lại nhớ ra điều gì đó, tức giận hô lớn lên.

Hàn Lập vốn đang lui ra xa nghe được những lời ấy không khỏi ngẩn cả người ra.

Hắn còn chưa kịp suy nghĩ được chuyện gì đang xảy ra thì bên cạnh tế đàn lại bắn ra hai đạo bạch hồng. Chúng phát ra bạch quang nóng rực kèm theo tiếng kêu bén nhọn thê lương phân biệt hướng Hàn Lập và Huyết Ngọc Tri thù mà bay đến. Sau đó tại vị trí đó mới xuất hiễn thân ảnh một vị trưởng lão áo trắng khác.

Sắc mặt Hàn Lập bỗng nhiên trắng bạch ra.

"Nhanh quá! Thật sự là quá nhanh" Khi bạch quang trước mắt chợt lóe lên thì đây là ý niệm duy nhất trong đầu của Hàn Lập.

Phản ứng mà hắn còn làm chính là đem Ngọc như ý đang cầm trong tay hướng đến trước ngực liều mạng cản lại.

"Phành" một tiếng, hai tay Hàn Lập rung mạnh một chút. Trong nháy mắt mất đi tri giác, tiếp theo trước ngực nóng lên, thân hình bay thẳng ra ngoài.

Nhất thời bên tai của Hàn Lập chỉ còn là tiếng gió và âm thanh mắng chửi của đám người Man Hồ Tử.

Đến khi thân hình Hàn Lập ngừng thối lui thì lưng hắn lại truyền đến một trận đau nhức. Thân thể hắn đã dán lên trên vòng bảo hộ cách đó không xa, trực tiếp dính lên đó rồi từ từ trượt xuống.

"Ồ!" Một âm thanh nghi hoặc phát ra từ miệng của trưởng lão Tinh Cung vừa mới phóng ra đạo bạch hồng kia.

Hắn nhìn về phía Hàn Lập đã bị đánh văng ra ngoài kia, cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Bị pháp bảo *"Quán Nhật Kiếm"* của hắn đánh trúng ở khoảng cách như vậy mà lại không bị chém ra thành hai đoạn, xem ra khẳng định là có bảo vật nào đó hộ thân.

Bất quá cũng không có quan hệ, bởi vì một thanh phi kiếm khác đã có hiệu quả.

Nghĩ đến đây, ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn lên trên tế đàn.

Thân thể Huyết Ngọc Tri Thù lúc này đã bị đạo bạch hồng kia cắt thành hai đoạn, máu tươi chảy chưa kịp chảy xuống đất đã bị Kiều Lam Băng Diễm đông cứng lại.

Hai con dị chủng Hỏa Mãng kia căn bản không cách nào kéo Hư Thiên Đỉnh lên được.

Thấy tất cả như vậy, bạch y trưởng lão này mới cực kỳ hài lòng phất tay hướng đến hai đạo bạch hồng kia đồng thời thu lại. Sau đó hướng đến đám người chính ma sắc mặt đang xanh mét kia tươi cười một cách quỷ dị.

Mấy lão quái Nguyên Anh Kỳ này đều bị người kia thu hút sự chú ý, vốn không kịp phản ứng đã bị người này đánh lén Hàn Lập cùng Huyết Ngọc Tri Thù. Lúc này thấy thân thể Huyết Ngọc Tri Chu kia bị chém đứt đôi, sắc mặt mỗi người đều giận dữ vô cùng, hai mắt như bốc hỏa.

Man Hồ Tử kia lại càng không hề cố kỵ, mở miệng mắng to lên, hai tay vỗ một chưởng, kim quang trên người bốc lên, bộ dáng muốn ra tay.

Nhưng trong tiếng cười nhạt, ánh sáng trắng trong hai tay của lão giả Tinh Cung mới ra tay kia lóe lên, biến thành từng điểm sáng sau đó biến mất vô ảnh vô tung. Chỉ để lại một đạo phù màu vàng từ trên không trung rơi xuống.

Một màn như vậy cũng xuất hiện trên người bạch y trưởng lão đang ở trong màn hào quang.

Cũng là tinh quang màu trắng, thân thể của hắn cùng với nụ cười từ từ tan biến trước mắt các lão quái kia, ở tại chỗ cũng xuất hiện một đạo phù màu vàng giống y như vậy.

"Tinh Cung Hóa thân phù! Cũng không phải là chân thân đến đây, quả thật là chịu bỏ ra chút tiền vốn. Cứ như vậy, sau này muốn tìm bọn họ tính sổ cũng không làm được" Sự tức giận của Man Hồ Tử nhanh chóng giảm xuống, dị sắc trong mắt chớp động không ngừng thì thào tự nói.

Mà sắc mặt đám người chính ma Cực Âm, Vạn Thiên Minh kia đều rất khó coi. Nhìn chằm chằm vào đạo phù vàng kia sau khi rơi xuống đất liền tự bốc cháy biến mất, một chút đồ vật nào cũng không có để lại.

Trong một góc bí mật tại tầng thứ năm, có hai gã bạch y lão giả đang khoanh chân ngồi trong bóng tối đồng thời mở hai mắt ra.

"Lần này thật may mắn, nếu không Hư Thiên Đỉnh có thể đã bị bọn họ đoạt được" Một người trong đó chậm rãi nói, trên mặt mang theo vẻ may mắn.

"Bất quá, hóa thân bị bọn họ phát hiện sớm, nếu không sau khi

Hư Thiên Đỉnh xuất hiện có thể thừa dịp bọn họ dây dưa kiềm chế lẫn nhau, chúng ta lại âm thầm ra tay bất ngờ, rất có thể sẽ đoạt được bảo vật này về" Âm thanh của người còn lại có chút lạnh lẽo, trong lời nói còn có chút ý tứ tiếc nuối.

"Ha ha! Làm người không thể tham quá, có thể phá hoại được lúc chính ma đoạt bảo này đã xem như là kết quả không tồi rồi. Chờ cho Tinh Cung chúng ta trải qua nguy cơ lần này, ngày Hư Thiên điện hiện lên lần sau thì Hư Thiên đỉnh còn không phải là vật của Tinh Cung chúng ta sao?" Người thứ nhất không hề để ý khẽ cười nói.

"Nói thì không sai! Nhưng hai người chúng ta có thể đợi được ngày đó không? Thật muốn nhìn một chút Bổ Thiên Đan có thần kỳ như vậy hay không, có thể bồi bổ linh căn bất thuần? Thật sự là khó mà tưởng tượng được!" Thanh âm lạnh lùng kia nói.

"Đúng là thật đáng tiếc! Bất quá, người có tuổi thọ như ta cho dù là có được Bổ Thiên Đan tựa hồ cũng đã quá muộn. Nhưng buồn cười chính là không biết ai lại đưa ra lời đồn đãi nói Bổ Thiên Đan có thể gia tăng tuổi thọ, có hiệu quả đột phá bình cảnh của Nguyên Anh Kỳ. Làm cho rất nhiều lão quái vật Nguyên Anh Kỳ đều tin là thật! Bọn họ cũng không hề nghĩ đến nếu có vật thần kỳ như vậy thì Lục Đạo cùng Phong Bà Tử nhất định sẽ đến nơi này. Bất quá, loại đan dược này đối với tu sĩ Kết Đan Kỳ ngưng luyện củng cố Nguyên Anh rất có ích, chỉ là luyện hóa đan dược này thật sự là chuyện không dễ gì" Người đầu tiên mang theo sự trào phúng nói.

"Hừ! Tu sĩ Kết Đan Kỳ có năng lực tới đây sao? Huống hồ chi những người này đều giống như ta, đều là hạng người tu luyện không biết bao nhiêu năm cũng không thể tiến thêm một bước nào. Bọn họ đặt toàn bộ hy vọng lên Bổ Thiên Đan có danh tiếng không nhỏ kia, điều này cũng là chuyện dể hiểu. Nếu không phải mấy năm trước lão Cung chủ Tinh Cung chúng ta trải qua thiên tân vạn khổ mới có thể lấy được một quả. Ta đối với vật ấy mãi không quên" Người còn lại nghe xong những lời này cũng không hề lên tiếng nữa, dường như hiểu được chỉ có thể cam chịu việc này mà thôi.

"Chúng ta đi nhanh thôi, mấy lão quái vật không chừng thẹn quá mà hóa giận đi tìm chúng ta, như vậy thì thật là phiền phức lớn. Lần này bọn họ tức giận cũng không ít chút nào".

Câu này vừa nói ra, trong bóng tối an tĩnh trở lại, cũng không còn âm thanh nào truyền ra. Dường như hai người này đã rời khỏi.

Hai người Tinh Cung suy đoán không có sai, người bên chính ma đang ảo não vô cùng, trên mặt buồn bực và không biết phải làm gì.

Bất quá bọn họ đều là hạng người xảo trá và quỷ quyệt, rất nhanh khôi phục trở lại. Biết được cho dù có tiếp tục tức giận Tinh Cung cũng không thể làm được gì, ngược lại hai bên còn đang giằng co trên không trung.

Thân hình Hàn Lập cũng ở bên dưới màn hào quang kia, một lần nữa ổn định lại thân hình liền bay lên không.

Lúc này hắn đang kinh hãi nhìn hai tay của chính mình.

Máu chảy đỏ hai tay, hổ khẩu bị đánh cho rách tơi tả. Nhưng ánh mắt của hắn lại không nhìn vào đó mà ngược lại nhìn vào ngọc như ý đang nắm chặt trên tay hắn.

Mà hiện tại Vạn Thiên Minh đang ở trên không trung ho khan một tiếng, bộ dáng muốn nói điều gì đó với mấy người bên ma đạo.

Cùng lúc đó, Hỏa Mãng của Cực Âm tổ sư rốt cục cũng không cầm cự được, sau khi kêu lên một tiếng đồng thời nhả ra, đem thân thể trở về nguyên trạng.

Hư Thiên Đỉnh bắt đầu rung động một trận, phát ra tiếng ông ông sau đó cấp tốc hạ xuống.

Một màn này khiến cho mấy người bên chính ma không kềm được cúi đầu nhìn xuống. Ngay cả Vạn Thiên Minh đang mở miệng chuẩn bị nói cũng không ngoại lệ.

Sắc mặt của Cực Âm sư tổ lại càng thêm lạnh lùng, nhìn cảnh này trong mắt hắn tràn đầy sự không cam lòng.

Nhưng lại có việc xảy ra ngoài ý muốn.

Trong quá trình hạ xuống của Hư Thiên Đỉnh không biết bị cái gì kích thích độ nhiên ông lên một tiếng như rồng gầm, sau đó một tiếng sấm trầm muộn vang lên, một đạo hào quang ngũ sắc từ bên trong lam hỏa bắn ra, bay lên trời.

"Bổ Thiên Đan" Đám người hai bên chính ma đồng thời hô lớn lên tên của vậy ấy, trong thanh âm mang theo sự vui mừng lẫn sợ hãi.

------oOo------

Chương 485: Nguyên Anh hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vật ấy vừa xuất hiện nhất thời tạo nên một trận đại loạn trên bầu trời.

Vốn những người này đã có ý muốn bắt tay giảng hòa, lập tức hóa thành mấy đạo quang hồng bay vụt tới đạo hào quang ngũ sắc kia.

Nhưng được nửa đường thì những đạo độn quang này đột nhiên đan vào một chỗ, ai cũng không thể tiến lên được một bước nào.

Trong lúc nhất thời quang mang bắn ra, ma khí loạn vũ, trình độ kịch liệt vượt xa lúc trước mấy lần!

Mà hào quang ngũ sắc kia vẫn lơ lửng phía trên động khẩu. không hề nhúc nhích, dường như chỉ cần đưa tay ra là lấy được.

Tất cả mọi người đều có thể thấy rõ, một viên thuốc lớn chừng một tấc đang chậm rãi chuyển động ở giữa vòng hào quang. Mỗi khi chuyển động một vòng thì hào quang lại thu vào lóe ra một cái, giống như là nó có tính mạng. Làm cho đám người chinh ma kia nhìn thấy mà trong lòng nóng như lửa đốt.

Đám người Ô Sửu và Huyền Cốt dường như ngây dại ra, nhing trận chiến đấu kịch liệt trên bầu trời.

"Ngu xuẩn! Nhìn cái gì! Còn không mau thu lấy Bổ Thiên Đan" Trong tai của Ô Sửu đột nhiên truyền đến thanh âm lạnh lùng của Cực Âm sư tổ.

Ô Sửu nghe những lời này nhất thời giật mình tỉnh ngộ, vội vàng hóa thành một đoàn hắc khí nhằm thẳng đạo hào quang ngũ sắc kia mà chạy đến.

Ngay lúc này thì Huyền Cốt cũng ra tay. Bất quá lần này hắn không phải nhắm đến Bổ Thiên Đan mà là hai tay nhoáng lên, hai quái xà màu xanh bay ra từ trong tay áo ra nhằm thẳng phía sau lưng Ô Sửu mà đánh tới.

Ô Sửu cũng vô cùng cảnh giác, mặc dù quái xà màu xanh kia vô thanh vô tức công kích tới, nhưng vẫn bị hắn nhận ra.

Nhất thời hắn không tiếp tục bay về phía trước, kinh sợ chuyển thân hình vội vàng đón đỡ.

"Ngươi tìm chết, dám tập kích ta!" Ô Sửu không thể áp chế được lửa giận trong lòng, Huyền Âm ma khí gào thét tản ra bốn phía, hướng đến Huyền Cốt mà vây lấy.

"Hắc hắc" Huyền Cốt cười lạnh vài tiếng, cũng không hề lên tiếng đồng thời biến ảo ra quỷ khí màu xanh âm trầm phóng tới đón.

"Man Hồ Tử! Con cháu của ngươi đang làm gì?" Cực Âm sư tổ thấy được một màn Ô Sửu bị cản trở kia không nhịn được tức giận quát hỏi Man Hồ Tử.

*""*Làm gì? Đương nhiên là ngăn cản ngươi đoạt lấy Bổ Thiên Đan. Chẳng lẻ ngươi cho rằng đều là người trong ma đạo thì bổn đại gia sẽ đem Bổ Thiên Đan này cho ngươi đoạt lấy sao?*" Man Hồ Tử vừa biến ảo ra một bàn tay vàng thật lớn công kích Vạn Thiên Minh, vừa ha hả cười nói.*

*"*Ngươi…*" Cực Âm sư tổ bị những lời này làm cho mặt mày trắng bệch ra.*

Man Hồ Tử nói như vậy, không thể nghi ngờ chính là tuyên bố giải thể việc liên thủ của đám người ma đạo, Bổ Thiên Đan nếu ai có năng lực thì đều có thể tranh đoạt.

Bất quá chuyện này cũng là chuyện phát sinh sớm hay muộn mà thôi.

Hư Thiên Đỉnh không có đi ra, chỉ có một viên Bổ Thiên Đan hiện thế, tự nhiên mọi người đều muốn đoạt đến tay. Không chỉ nói đến người bên ma đạo mà ba người bên chính đạo ở đối diện lúc này đều có tâm tư riêng.

Cực Âm tổ sư cùng Man hồ Tử đấu võ mồm rõ ràng là lãng phí thời gian.Trong lòng hắn đã quyết định, cố tình để cho Thiên Đô Yêu Thi biến ảo đi ra ngoài đoạt lấy Bổ Thiên Đan kia.

Nhưng công pháp của lão giả gầy ốm ở đối diện cũng vô cùng quỷ dị, chỉ cần bên này thả ra một Yêu Thi thì đối phương dường như dã biết trước, lập tức quấn lấy, căn bản không cách nào thoát thân ra được. Điều này khiến cho hắn đối với lão giả gầy ốm và Man Hồ Tử thống hận mà nghiến răng kèn kẹt.

Kỳ thực không riêng gì một mình Cực Âm sư tổ, tình hình của mọi người còn lại đều giống nhau.

Một bên trăm phương nghìn kế cuốn lấy đối thủ, một bên vắt óc suy nghĩ phương pháp khác đoạt lấy bảo vật.

Nhưng đáng tiếc những người ở nơi này đều là những kẻ vô cùng xảo quyệt, ai cũng không có cách nào đoạt được như mong muốn.

Dù sao thì quấn lấy đối phương so với thoát khỏi đối thủ thì đơn giản hơn nhiều.

Trong khi các tu sĩ Nguyên Anh Kỳ hỗn chiến trên bầu trời, không ai chú ý đến vẻ mặt phức tạp của Hàn Lập vốn đang đứng trước vòng bảo vệ.

Vừa rồi bị trưởng lão Tinh Cung một kiếm xuyên tim mà không chết, điều này khiến cho chính hắn cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Dù sao thì hắn chính là vừa chân thật đón một đòn công kích pháp bảo của tu sĩ Nguyên Anh Kỳ!

Nhưng chờ hắn hồi phục lại tinh thần hướng đến trước ngực nhìn lại mới phát hiện là do "Hoàng Lân Giáp" của Man Hồ Tử cứu.

Quần áo bên ngoài sớm đã tiêu biến quá nửa. Chỉ có bên trong là ngân quang lập lòe. Vị trí bảo giáp bị trúng kiếm lõm vào một chút.

Nhìn đến đây thì Hàn Lập âm thầm cảm thấy may mắn. May mà hắn biết được ở Hư Thiên Điện này nguy hiểm vô cùng, sau khi dùng thần thức kiểm tra qua bảo giáp này có điều gì không ổn liền mặc vào.

Hiện tại quả nhiên đã cứu mạng nhỏ hắn một lần.

Bất quá Hàn Lập lại rõ ràng một điều, công thần lớn nhất đón đỡ bạch hồng công kích kia chính là phiến Ngọc như ý hai màu hồng hoàng này. Ngay khi hắn miễn cưỡng huy động Ngọc như ý đón đỡ công kích thì hắn mơ hồ nhìn thấy từ bên trong Ngọc như ý lộ ra một bàn chân soi màu bạc, chính nó đã dón nhận quá nửa uy lực của đạo công kích bạch hồng kia.

*Nếu không, cho dù là "*Hoàng Lân Giáp*" phòng ngự mặc dù kinh người nhưng cũng không có khả năng đón đỡ một kích này mà bình yên vô sự. Đến lúc đó cho dù là hắn không bị xuyên thủng thì thân thể cũng bị thương nặng.*

Hàn Lập muốn cẩn thận nghiên cứu công hiệu chân chính của Ngọc như ý, nhưng hiện tại không phải là thời cơ tốt, không thể làm gì hơn là phải thu vào bên trong túi trữ vật.

Lúc này hắn mới cảm thấy được sự đau nhức ở trên hổ khẩu.

Hàn Lập nghiến răng một cái, bạch quang chợt lóe lên trên hai tay, lấy mắt thường cũng có thể thấy được vết thương đang bắt đầu khép lại.

Đồng thời, hắn cảnh giác nhìn lên trận chiến trên bầu trời và thi thể Huyết Ngọc Tri Thù bị chết thảm kia.

Trong mắt Hàn Lập chợt lóe lên sự thương cảm và âm trầm. Đột nhiên hai hàng lông mày nhích động, khuôn mặt lộ ra vẻ kiên quyết.

Hắn đi dọc theo đài cao, muốn yên lặng bay xa ra khỏi chỗ này.

Dựa vào trí nhớ kinh người của mình, Hàn Lập tin tưởng chỉ cần cơ quan khôi lỗi không có phóng nhanh ra như trước, hắn hoàn toàn có thể dựa theo đường cũ mạo hiểm quay lại tầng một.

Điều này so với phải đứng tại chổ bị các lão quái Nguyên Anh Kỳ này hí lộng vẫn tốt hơn nhiều.

Dù sao Huyết Ngọc Tri Thù hắn xuất ra đã chết thảm, giá trị lợi dụng hoàn toàn biến mất, hắn đã không còn hộ thân phù, cũng không thể đem mạng nhỏ kí thác lên sự cao thượng của đối phương được.

Tính mạng của mình phải do chính mình nắm giữ là tốt nhất.

Huống hồ chi Hư Thiên Đỉnh cũng không có lấy ra thành công, mấy lão quỷ này cuối cùng không có được Bổ Thiên Đan nhất định sẽ lửa giận tích cả bụng, tám chín phần mười là sẽ đem hắn ra trút giận.

Nghĩ như vậy, động tác của Hàn Lập lại càng bí ẩn, không một tiếng động bay đi. Nhưng vừa mới bay ra xa hơn mười trượng, chuẩn bị không để ý hết thảy mà bắt đầu gia tốc thì bên tai lại vang lên thanh âm của một người.

*"*Hàn Lập, ngươi muốn đi đâu?*"*

Thanh âm của Huyền Cốt không lớn, rất bình tĩnh mà lạnh lùng nhưng cũng đủ để cho đám người Cực Âm sư tổ trên bầu trời nghe rất rõ.

Nhất thời đám người Cực Âm sư tổ, Man Hồ Tử lạnh lùng nhìn hắn một cái.

Thân hình của Hàn Lập bị kiềm hãm lại, không khỏi đứng im tại chổ.

Huyền Cốt thì không nói tới! Nhưng Hàn Lập đã chứng kiến qua *tu sĩ Nguyên Anh Kỳ ra tay, cũng không có chút tự tin nào có thể tránh thoát một kích toàn lực của mấy lão quái vật này.*

Dù sao để phá vỡ màn hào quang ở lối vào cũng cần có chút thời gian, nhiêu đó thôi cũng đủ để Cực Âm diệt hắn mấy lần rồi.

Nhìn thềm đá có thể thấy được mơ hồ ở phía xa xa kia, Hàn Lập cười khổ một tiếng, không thể làm gì khác hơn là phải quay trở về chổ cũ.

Thấy như vậy, Huyền Cốt vẫn dùng thần thức giám sát Hàn Lập trên khóe miệng lộ ra vẻ cười lạnh.

Hắn đối phó với Ô Sửu rõ ràng là rất dễ dàng, nhưng cũng không thoát khỏi người này để đoạt lấy Bổ Thiên Đan, không biết lại có chủ ý quái quỷ gì.

Điều này khiến cho Hàn Lập một lần nữa quay trở lại hung hăng nhìn hắn một cái, trong lòng dâng lên một tia nghi hoặc. "Man Hồ Tử, ngươi mà còn không để cho Bổn môn chủ rời khỏi thì đừng trách ta dùng Thiên La chân lôi!" *Vạn Thiên Minh mắt thấy hào quang ngũ sắc cách đó không xa, nhưng chỉ cần vừa muốn phóng qua là bị Man Hồ Tử dùng bàn tay vàng to lớn kia hung hăng đánh bay ngược trở lại. Liên tiếp nhiều lần như vậy không thể bay đến mà phải lùi về phía sau, hắn rốt cuộc thẹn quá hóa giận bắt đầu uy hiếp.*

"Thiên La chân lôi! Cực Âm và Thanh Dịch sợ vật ấy nhưng bổn đại gia muốn xem thử nó lợi hại như thế nào. Chỉ sợ đạo hữu không nỡ để cho tại hạ mở rộng tầm mắt" *Man Hồ tử nghe xong lời này đầu tiên là ngẩn ra, nhưng sau đó lại cười lạnh nói. Hiển nhiên không tin đối phương lại dùng đến bảo vật này*

"Tốt tốt! Là do Man Hồ Tử ngươi bức bổn môn chủ. Cho ngươi thấy qua sự lợi hại của Thiên La chân lôi này!" *Vạn Thiên Minh sắc mặt xanh mét dường như đã bốc hỏa, dùng ánh mắt tham lam nhìn đạo hào quang ngũ quang kia một cái sau đó hung dữ nghiến răng nói.*

Tiếp theo hắn không hề chần chờ vỗ lên thiên linh cái, kết quả *một trận âm thanh vang lên, một mảng tử quang từ trên đỉnh đầu hắn thấu phát ra, sau đó một hình trẻ con trần truồng khoảng hai tấc xuất hiện trên đỉnh đầu chừng ba thước.*

Đứa trẻ này cả người trắng nõn, được tử quang quấn quanh, càng ngạc nhiên hơn là tướng mạo và dung nhan giống hệt Vạn Thiên Minh. Trong tay đứa trẻ đó cầm một viên châu màu tím, trong suốt ôn nhuận.

"Nguyên anh xuất khiếu! Vạn Thiên Minh ngươi thật muốn thần hồn câu diệt?*" Man Hồ Tử vốn thần sắc đang không quan tâm nhất thời đại biến, đôi mắt phóng ra tinh quang âm u.*

"Nếu như không đoạt được Bổ Thiên Đan, đại hạn của bản thân đồng dạng cũng đến, chết sớm một chút và chết trễ một chút có gì khác nhau? Nhiều lắm là Man đạo hữu giúp cho tại hại toại nguyện vậy!" Một âm thanh hàm hồ từ phía đối diện truyền đến, người nói chuyện chính là đứa trẻ được bao bọc trong tử quang kia. Nhưng chỉ mấy lời như vậy đã khiến cho nó phải thở dốc, dường như là phải cố hết sức.

Mà thân thể của Vạn Thiên Minh ngay lúc đứa trẻ con kia hiện ra đã sớm nhắm hai mắt không hề nhúc nhích, giống như là người không hề biết gì.

------oOo------

Chương 486: Đan dược chi tranh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hừ! Ta giúp? Ngươi nghĩ tốt đẹp vậy sao? Ngươi không sợ ta đem nguyên anh của ngươi luyện hóa sao? Ngay cả luân hồi cũng không có" Man Hồ Tử nhìn chằm chằm vào nguyên anh của Vạn Thiên Mình, lạnh lùng nói.

"Các hạ nếu có được thần thông bực này, tính mệnh của tại hạ chẳng phải đã nằm trong tay của đạo hữu? Bất quá Man đạo hữu nên tự đánh giá lại, có thể tiếp được chân lôi của bổn môn chủ rồi hãy nói tiếp" Sau khi đứa trẻ hàm hồ nói xong liền cầm một trong hai quả lôi hoàn trong lòng bàn tay ném ra.

Vật ấy vừa rời khoit lòng bàn tay của đứa trẻ liền lập tức nổ tung ra, hóa thành một đạo ánh sáng tử sắc lớn như bánh xe, khí thế hung hăng hướng đến Man Hồ Tử mà bay đến.

Hai hàng chân mày của Man Hồ Tử thẳng đứng lên, lộ ra vẻ mặt tức giận vung bàn tay vàng của mình lên hung hăng đánh lên ngực của chính mình hai quyền. Kết quả là trên đỉnh đầu có âm thanh vang lên, sau đó kim quang bắn ra bốn phía rồi cũng xuất hiện một đứa trẻ con da màu vàng nhạt.

Dung nhan của đứa trẻ này giống với Man Hồ Tử, thân cao hơn hai tấc, so với Vạn Thiên Minh dường như cao lớn hơn một chút. Nhưng mắt của nó lại nhắm nghiền, hai tay ôm lấy một thanh tiểu thuẫn không buông.

Thuẫn bài này hình tròn, tinh xảo vô cùng, tại trung tâm thuẫn bài có một viên tinh thạch trong suốt lớn khoảng hạt đậu, tinh quang bắn ra bốn phía.

Chí thấy tử sắc quang đoàn bay đến trước người, nguyên anh này vẫn không mở hai mắt ra nhưng bộ dáng như đã biết được.

Nó huy động tiểu thuẫn trong tay một cái, một màn hào quang xanh nhạt từ trong thuẫn bài bắn ra, đem toàn thân Man Hồ Tử bảo vệ lại.

Tử sắc quang diễm không chút khách khí đánh lên trên quang thuẫn.

Đám người Thiên Ngộ Tử, Cực Âm ở một bên thấy được hai người này ngay cả nguyên anh đều xuất khiếu khiến cho trong lòng hoảng sợ vô cùng, biết được hai người này muốn liều mạng rồi.

Âm thanh kinh thiên động địa vang lên trong không trung, màn hào quang trên bầu trời đều bị biến thành màu tử hồng, một lôi vân lớn hơn mười trượng đột nhiên xuất hiện, đem Man Hồ Tử bao phủ vào bên trong, mưa gió không lọt.

Lôi điện màu tím trong đám mây điên cuồng đánh loạn, âm thanh vang lên liên tục, lôi quang chói mắt, trong nháy mắt đan xen vào một chổ, giống như là ngày thiên phạt phủ xuống, kinh khủng như lôi thần giáng thế.

Mấy người khác nhìn thấy như vậy trong lòng sợ hãi không thôi.

Sớm đã nghe nói qua Thiên La chân lôi lợi hại nhưng cũng không nghĩ đến lôi điện nó phóng thích ra lại kinh khủng như vậy, bọn họ đều là lần đầu tiên nhìn thấy, quả nhiên là cực kỳ đáng sợ, không hổ với danh tiếng.

Bất quá bọn họ bên này kinh hãi uy lực của Thiên La chân lôi kia, công kích trên tay không khỏi hung ác thêm vài phần.

Mà nguyên anh của Vạn Thiên Mình căn bản không nhìn đến Man Hồ Tử đang bị lôi vân vây khốn, mà dùng bàn tay nhỏ bé di động một cái, nhât thời trên tay xuất hiên một thanh tiểu kiếm tử sắc.

Tử quang lóe lên, nguyên anh và tử kiếm đồng thời biến mất.

Sau một khắc khi chúng xuất hiện trở lại thì chỉ cách đạo hào quang ngũ sắc kia chừng bốn năm trượng mà thôi.

"Nguyên Anh ngự kiếm!"

Bốn người đang giao chiến sắc mặt đồng thời biến đổi, đây không phải là sai lầm của thị giác do tốc độ quá nhanh tạo nên, mà là trực tiếp thuấn di chân chính. Cũng là năng lực đặc thù của tu sĩ Nguyên Anh kỳ sau khi Nguyên Anh xuất khiếu thoát ly khỏi thân thể.

Bất quá loại độn thuật kỳ diệu này lại là một loại công pháp tổn hao bổn mạng nguyên khí vô cùng. Tu sĩ Nguyên Anh Kỳ mặc dù mỗi người đều có khẩu quyết này nhưng cũng không dễ dàng thi triển ra.

Hiện tại Vạn Thiên Minh lại dùng đến, bảo sao không khiến cho trong lòng bọn họ căng thẳng lên được.

Cực Âm và lão giả nho sam không hẹn mà cùng bỏ qua đối thủ, vội vàng quay người về phía Bổ Thiên đan bay mà đi.

Đối thủ của bọn họ là Thiên Ngộ Tử và lão giả gầy ốm đồng thời liếc mắt nhau một cái, chẳng biết vì sao chỉ là hư trương thanh thế thả ra mấy cái tiểu pháp thuật, không có toàn lực ngăn cản hai người rời đi.

Kể từ đó, Cực Âm cùng Thanh Dịch cư sĩ tự nhiên thuận lợi thoát khỏi sự dây dưa, vội vàng vọt xuống phía dưới.

Nguyên Anh của Vạn Thiên Minh không có quay đầu lại nhưng có thể biết được mọi chuyện phía sau, trên khuôn mặt non nớt hiện ra vẻ cười lạnh không hề tương xứng. Lấy khoảng cách của hắn lúc này thì chỉ sau một khắc Bổ Thiên đan kia chính là vật trong tay hắn. Bây giờ còn có ai có thể ngăn cản được hắn?

Quả nhiên, sau khi Nguyên Anh của Vạn Thiên Minh một lần nữa chớp động, liền xuất hiện bên cạnh đạo hào quang ngũ sắc, tiếp theo huyễn hóa ra một bàn tay to màu tím đem hào quang ngũ sắc chộp vào trong tay.

Hào quang ngũ sắc biến mất trong bàn tay khổng lồ kia, chỉ còn lại một viên đan hoàn trong suốt lấp lánh ngũ sắc hiện trong lòng bàn tay.

Trong lòng Vạn Thiên Minh mừng như điên. Cực Âm sư tổ cùng lão giả nho sam đương nhiên sẽ không bỏ qua như vậy, hai mắt Cực Âm sư tổ như muốn phún hỏa gầm lên nói:

"Vạn Thiên Minh, ngươi đem Bổ Thiên đan lưu lại cho ta".

Một mảng lớn Huyền Âm ma khí từ trên cao giáng xuống, tiếp theo còn phóng ra vô số quang ti màu xanh, dày đặc không biết là bao nhiêu.

"Các ngươi có thể vây khốn ta sao?" Một tiếng cười trẻ con vang lên, tử quang sau khi bộc phát lên liền thuấn di thoát khỏi phạm vi bao phủ của thanh quang và hắc khí.

Nguyên Anh đứng trên thân kiếm cách chỗ cũ hơn mười trượng, vẻ mặt cười nhạo nhìn hai người.

Nhưng loại tươi cười này của hắn vừa mới xuất hiện thì trong mắt chợt lộ ra sự sợ hãi, bộ dáng khó có thể tin đột nhiên hướng lên bầu trời nhìn lại.

Kết quả khiến cho khuôn mặt non nớt của hắn tái nhợt vô cùng.

Ở trên không trung, thân thể của Vạn Thiên Minh không biết khi nào đã được người khác giơ lên cao. Mà thân hình cao lớn, kim quang cả người sáng chói kia, không phải là Man Hồ Tử thì là ai?

Chỉ là hắn hiện tại rất thê thảm, toàn bộ râu tóc đều bị quăn lại, quần áo cũng bị rách nát, có chút chật vật. Bất quá kim lân đầy người và vẻ mặt hung ác kia khiến cho người ta cảm thấy dữ tợn như ác thần.

"Không có khả năng, ngươi sao lại có thể đi ra được?" Vạn Thiên Minh không thể tin tưởng hướng về phía lôi vân nhìn lại, kết quả khiến cho khuôn mặt hắn hoảng sợ vô cùng.

Tử sắc lôi vân có thanh thế lớn kia lại có thể biến mất vô ảnh vô tung, không còn bóng dáng một tia lôi điện nào.

"Hắc hắc! Vạn môn chủ, chỉ có thể nói cho ngươi rằng vận khí của ngươi rất kém. Bản thân ta trước kia đừng giết qua một con Lôi Kình yêu thú, mặc dù lúc ấy bị thương không nhẹ nhưng lại có thể đoạt được khối Hấp Lôi thạch không bị tổn hao gì ở trong cơ thể nó. Thiên La chân lôi của ngươi mặc dù rất lợi hại nhưng sau khi bị hạt châu này hấp thu hơn phân nửa uy lực, còn có thể tổn hại đến ta sao?" Nắm tay Man Hồ Tử đưa lên, một viên tinh thạch tử quang lập lòe xuất hiện trên tay hắn, sau đó khẽ nhoáng lên một cái lại biến mất vô ảnh vô tung.

"Bây giờ bổn đại gia sẽ đếm đến ba, nếu ngươi không đem Bổ Thiên đan đến đây, ta sẽ phá hủy thân thể của ngươi. Hậu quả như thế nào ngươi tất nhiên là biết rất rõ!"

Man Hồ Tử căn bản không để cho Vạn Thiên Minh thỏa thuận đường sống, một tay giữ lấy thân thể của hắn, tay kia kim quang đại thịnh đặt lên trên đầu, không có chút do dự nào.

Vạn Thiên Minh kinh sợ vô cùng, hắn rõ ràng trước khi nguyên xuất khiếu đã bố trí vài đạo cấm chế trên thân thể, như thế nào lại rơi vào trong tay của đối phương.

Điều này cùng với việc đối phương có Hấp Lôi châu đều khiến cho hắn khó lòng tin tưởng nổi.

Nhưng hắn căn bản không có thời gian để suy nghĩ, nếu thân thể thực sự bị hủy thì Nguyên Anh của hắn mới tu luyện đến trung kỳ nhất định sẽ hóa thành một làn khói xanh. Dù sao hắn cũng chưa tu luyện được, chỉ bằng vào nguyên anh cũng có khả năng ngao du khắp thế gian.

Đây cũng là nguyên nhân mà tu sĩ Nguyên Anh Kỳ biết rõ sau khi Nguyên Anh xuất khiếu có thể thi triển một ít công pháp đặc thù có uy lực thật lớn, nhưng vẫn không dám để cho Nguyên Anh rời khỏi cơ thể.

Nhưng Vạn Thiên Minh thấy Bổ Thiên đan trước mắt, thật lâu mà không cách nào thoát khỏi được sự dây dưa của Man Hồ Tử, nhất thời lòng tham nổi lên đã phạm vào điều tối kỵ này.

Hiện tại Man Hồ Tử lại mang theo bộ dáng không cho hắn thỏa thuận, điều này khiến cho trong lòng Vạn Thiên Minh hối hận không thôi, cũng rất nhanh phân tích rõ ràng lợi hại trong đó.

Bởi vậy khi đối phương hét lên một tiếng *"Hai"* thì hắn liền cắn răng một cái, không hề chần chờ đem Bổ Thiên đan ném về phía Man Hồ Tử.

Từ lúc Nguyên Anh Vạn Thiên Minh ngự kiếm đoạt được Bổ Thiên đan đến lúc hắn bất đắc dĩ phải mang Bổ Thiên đan giao cho Man Hồ Tử, thì chỉ hoàn thành trong nháy mắt.

Đôi mắt của Man Hồ Tử lộ rõ sự hưng phấn, bay đến đem đạo hào quang ngũ sắc trước mặt cầm trong tay, sau đó không hề chần chờ dùng một ít lực đem thân thể của Vạn Thiên Minh ném về một bên.

Nhất thời thân thể kia hướng đến bức tường bảo hộ mà bay tới. Nếu như không có ai tiếp được thì sẽ bị nát ra từng mảnh.

Vạn Thiên Minh thấy như vậy nhất thời hoảng hốt vô cùng, điều gì cũng không nghĩ vội vàng nhắn hướng thân thể kia bay đi. Cũng may mặc dù khoảng cách có chút xa nhưng Nguyên Anh ngự kiếm của hắn trực tiếp thuấn di, đảo mắt đã đuổi kịp ngăn cản lại.

Mà Man Hồ Tử lại nhân cơ hội đó mà hóa thành một đạo kim hồng trực tiếp nhắm hướng thềm đá chạy đi.

Cũng không phải là Ma Hồ Tử không muốn hủy diệt Vạn Thiên Minh.

Nhưng dù sao thì đối phương chính là người đứng đầu của Vạn Pháp môn, nếu như hạ sát thủ có thể nói chính thức cùng với chính đạo *"không đội trời chung"*. Mà Phong Bà Tử của Vạn Pháp môn chính là đệ nhất tu sĩ bên chính đạo mà hắn không thể địch lại, hắn không muốn phải bị đuổi giết ngày đêm không ngừng.

Hiện tại đại địch của hai bên chính ma dù sao cũng là Tinh Cung, hắn tự nhiên chỉ cần đoạt lấy linh đan này vào tay.

Ngoài ý muốn thấy được Man Hồ Tử đoạt được Bổ Thiên đan lại có bộ dáng muốn chạy trốn khỏi Hư Thiên Điện. Thiên Ngộ Tử, lão giả gầy ốm tự nhiên không chịu buông tay, lập tức bắt đầu khởi động độn quang đuổi sát theo sau, mang một bộ dáng quyết không thể bỏ qua.

Cực Âm cùng lão giả nho sam sau khi ngẩn ra liền liếc mắt nhau một cái, cũng không cam lòng mà đuổi theo.

Chỉ là Cực Âm tổ sư sau khi biến thành một đám mây đen bay qua đầu của Hàn Lập và Ô Sửu thì lạnh lùng nói một câu:

"Ô Sửu! Ngươi và Hàn Lập thành thật ở lại nơi đây, không nên lộn xộn, bổn tổ sư trong chốc lát sẽ quay trở lại, hai con yêu thi này tạm thời cho ngươi sử dụng" Nói xong những lời này, hai con yêu thi liền xuất hiện hai bên trái phải của Ô Sửu, sau đó Cực Âm sư tổ trong nháy mắt phá không bay đi, không còn nhìn thấy bóng dáng.

Cứ như vậy, mấy tu sĩ Nguyên Anh Kỳ đuổi sát theo sau Man Hồ Tử, trước sau phá vỡ bức màn bảo vệ trên thềm đá, điên cuồng đuổi theo nhau. Ngay cả Vạn Thiên Minh vừa mới phụ thể cũng nghiến răng hóa thành một đạo tử quang đuổi theo

------oOo------

Chương 487: Ô Sửu chi tử

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ô Sửu khi Vạn Thiên Minh đoạt được Bổ Thiên đan, thì sớm đã ngừng dây dưa cùng với Huyền Cốt.

Hắn cũng không phải là kẻ ngu, rõ ràng cảm nhận được Huyền Cốt không phải chỉ mạnh hơn hắn nửa phần, hơn nữa dường như đối với Huyền Âm đại pháp hiểu rất rõ.

Mỗi một lần công pháp công kích đều bị nhẹ nhàng hóa giải, đối phương căn bản không tốn chút khí lực nào.

Điều này khiến cho Ô Sửu rất khiếp sợ.

Nhưng sau khi hai con Thiên Đô yêu thi hiện ra, trong lòng Ô Sửu tự nhiên vui vẻ vô cùng.

Thực lực của mỗi con yêu thi so với một tu sĩ Kết Đan Trung Kỳ chỉ mạnh hơn chứ không kém. Hiện tại lại có được hai con, Huyền Cốt cho dù có lợi hại hơn nữa cũng không thể nào là đối thủ của hắn được.

Hắn tự nhiên muốn nhân cơ hội này giáo huấn đối phương một phen.

Bởi vậy, sau khi mấy lão quái kia trước sau rời khỏi, hắn lập tức cười rộ lên, dùng một ánh mắt hài hước nhìn về phía Huyền Cốt.

Huyền Cốt nhìn về phía lối ra ở thạch đài, lại quay đầu lại nhìn ánh mắt không chút hảo ý kia của Ô Sửu cùng với hai con yêu thi, trên khuôn mặt bình tĩnh đột nhiên nở một nụ cười.

"Hàn Lập, người này chính là hậu nhân duy nhất của Cực Âm! Ta nếu giết hắn, nói vậy Cực Âm hẳn sẽ phải khó chịu một chút chứ?" Hắn quay mặt lại nhìn Hàn Lập mà nói.

Hàn Lập nghe xong liền ngẩn ra, nhưng thần sắc lập tức lại khôi phục lại như cũ, chỉ là dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn Huyền Cốt, cũng không có trả lời câu hỏi này.

Ô Sửu ở một bên nghe được những lời đó, liền có chút hoài nghi và bắt đầu cảnh giác, trên mặt đầy sự nghi ngờ nhìn về phía Hàn Lập.

Đồng thời hai con yêu thi bên cạnh hắn không biết là nhận được mệnh lệnh gì, chợt lóe lên liền biến mất không thấy nữa.

"Hàn Lập! Ngươi cùng hắn sớm đã có cấu kết? Trách không được cổ bảo Ngọc như ý kia lại bị hắn đánh đến bên ngươi? Hiện tại ngươi đem nó giao ra đây, đợi khi gia tổ trở lại sẽ quyết định chủ ngân của nó" Đôi mắt Ô Sửu sau khi chuyển một cái liền nhìn Hàn Lập lạnh lùng nói.

Nghe xong những lời muốn đoạt lấy bảo vật này, trong lòng Hàn Lập không nói gì.

Rõ ràng thằng nhãi này cảm thấy hắn không còn giá trị lợi dụng cho nên không còn cố kỵ như lúc trước, thậm chí những điều này có thể do Cực Âm trước khi đi phân phó cho hắn.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Hàn Lập khẽ nhếch lên một cái. Các phi kiếm trong cơ thể đều nhích động có chút muốn thoát ra thử sức một chút.

Nhưng trong lúc này Huyền Cốt đã ra tay trước một bước.

Chỉ thấy hắn khoát tay một cái, một đầu thanh sắc quái xà từ trong tay áo bay ra, hướng đến một chỗ không có ai mà đánh một cái.

"Phành" một tiếng trầm muộn truyền đến, tiếp theo một cái bóng xanh lộ ra, đúng là một con yêu thi.

"Thiên Đô yêu thi? Cực Âm cũng có thể tế luyện ra nhiều như vậy!" Khóe miệng Huyền Cốt khẽ nhếch một cái khinh thường nói.

Nhưng hai tay hắn lại không có chút nào ngừng lại, bắt một pháp quyết, lục xà nhanh chóng quấn quanh thân thể yêu thi mấy vòng. Sau đó Huyền Cốt nhanh chóng điểm nhẹ một cái, một đóa hoa sen màu lục chợt xuất hiện trên người yêu thi, đóa sen hóa lớn, lá sen liền đem cả yêu thi bao phủ vào bên trong.

Ô Sửu thấy vậy trong lòng kinh hãi, vội vàng thúc dục pháp quyết muốn đem yêu thi thoát ra, nhưng không biết vì sao sau khi bị hoa sen này bao phủ lấy thì đã liên lạc với hắn, không thể tiếp tục khu động được nữa.

Điều này… cả người Ô Sửu chảy mồ hôi lạnh, đang muốn huy động một con yêu thi khác thì Huyền Cốt ở đối diện liền lóe lên một cái, trong nháy mắt xuất hiện trước mắt hắn.

Trên mặt Ô Sửu chợt lóe lên vẻ tức giận, vội vàng xuất ra một mảng lớn ma khí bảo hộ toàn thân, đồng thời hắn hé miệng ra, một thanh tiểu kiếm màu đen bay ra nhắm về phía Huyền Cốt ở đối diện mà chém đến.

Tốc độ vừa nhanh vừa gấp.

Trên mặt Huyền Cốt lại mang theo một tia trào phúng, mười ngón tay chợt trở nên sắc bén vô cùng, móng tay màu bích lục dài ra gần một tấc, trông vô cùng dữ tợn và đáng sợ.

Tiếp theo hắn không vội vàng đánh xuống một trảo, thanh tiểu kiếm kia liền bị hắn nắm trong tay, không hề phảng kháng được.

Ô Sửu có chút không dám tin vào điều mà hắn đang nhìn thấy, sắc mặt trắng bệch vội vàng triệu hồi tiểu kiếm.

Huyền Cốt hung hăn nắm chặt quỷ trảo không buông tha. Tiểu kiếm nguyên lúc đầu vẫn không ngừng lay động nhất thời hắc khí tản đi, phảng phát như bị mất đi linh tính.

Cùng lúc đó, Ô Sửu bị hao tổn bổn mạng pháp bảo sắc mặt không khỏi trắng bệch, hé miệng phun ra một ngụm máu đen.

"Không thể nào? Ngươi…?" Trên mặt Ô Sửu tràn đầy khiếp sợ, nhưng hắn chỉ nói ra được vài từ thì thân hình Huyền Cốt lại tiến về phía trước, quỷ thủ được lục khí bao quanh nhanh như tia chớp đánh về phía trước một trảo.

Ô Sửu sợ đến nỗi căn bản không nói được gì, Huyền Âm ma khí toàn lực gào thét một tiếng nghênh đón, đồng thời đưa tay vào bên trong áo, muốn lấy ra bảo vật nào đó.

Một màn quỷ dị xuất hiện, ánh sáng hắc lục của quỷ trảo dữ tợn đối diện nhanh chóng biến đổi, lục khí trong nháy mắt biến thành một màu đen nhánh.

Tiếp theo dường như không hề có vật gì ngăn cản, quỷ trảo này xuyên thủng tầng Huyền Âm ma khí đang ngăn cản, trực tiếp cắm thẳng vào bụng của Ô Sửu.

Ô Sửu kinh hãi cúi đầu nhìn vào quỷ trảo dưới bụng, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được, nhưng sau khi đôi môi run run vài cái, trong tiếng cười âm lãnh của Huyền Cốt thì bị vô số lục hỏa bao phủ vào bên trong, một người sống đảo mắt một cái đã biến thành đống tro tàn, còn rơi xuống một chiếc khăn màu đen, một chiếc nhẫn cùng với một túi trữ vật.

Mà mất đi thần niệm của chủ nhân điều khiển, sau lưng Huyền Cốt một trượng hắc quang chợt lóe lên, một con Thiên Đô yêu thi khác liền hiển thị ra thân hình. Nhưng hai mắt nó lúc này vô thần, ngơ ngác đứng bất động tại chỗ, hoàn toàn giống như vật chết.

Nhìn đến đây, trong lòng Hàn Lập rùng mình, đối với lão ma này sinh ra sợ hãi càng lớn.

Lão ma này nói biết được nhược điểm của Huyền Âm đại pháp, cũng không phải là lời nói dối gạt. Ô Sửu kia dùng Huyền Âm ma khí cùng động thủ với hắn thật đúng là ngay cả một điểm phảng kháng cũng không hề có.

Bất quá đối phương lại nhắm vào lúc này tiêu diệt Ô Sửu là có ý tứ gì? Chẳng lẽ không sợ đã thảo kinh xà sao? Cảm giác được Ô Sửu chết đi đã như là đem hắn cột chung lên một chuyến xe, không thể không giúp hắn đối phó Cực Âm.

Hàn Lập tự đánh giá trong lòng, đồng thời một tay đã nắm lên đồng hoàn cổ bảo ngũ sắc kia. Nếu như là đối phương muốn động sát khí với hắn, nói như vậy phải tranh đấu với lão ma này một phen.

Lúc này Huyền Cốt đã mang những đồ vật Ô Sửu rơi xuống thu lấy, sau đó tựa cười mà không cười nhìn Hàn Lập.

"Lo lắng điều gì? Ngươi mau đưa một con Huyết Ngọc Tri THù khác phóng ra đi. Những tên kia mặc dù bị Man Hồ Tử dẫn đi nhưng nói không chừng sẽ một lần nữa quay trở lại. Ngươi chẳng lẽ không muốn bảo vật bên trong Hư Thiên Đỉnh sao?"

Lời Huyền Cốt nói ra khiến cho Hàn Lập chấn động, đôi mắt chớp động không thôi. Hắn cẩn thẩn đề phòng lên, bí mật có một con Huyết Ngọc Tri Thù khác cũng bị Huyền Cốt phát hiện ra.

"Con Huyết Ngọc Tri Thù khác? Linh thú của ta không phải bị trưởng lão Tinh Cung giết chết rồi sao?" Hàn Lập không biết vì sao đối phương lại biết được việc này, tự nhiên không dễ dàng gì thừa nhận. Hắn nhìn lên thi thể con Huyết Ngọc Tri Ttù chết đã lâu trên tế đàn, phủ nhận nói.

"Hừ! Tiểu tử, ta không có thời gian để lãng phí với ngươi. Thành thật nói cho ngươi biết, năm đó ta từng tìm được một đôi Huyết Ngọc Tri Thù, bắt lấy chúng nó đưa cho tên nghịch đồ Cực Huyễn nuôi dưỡng, vốn đợi cho cấp bậc chúng nó cao thêm một chút liền đem hai con yêu thú này đến Hư Thiên Điện đoạt bảo. Không nghĩ được tên nghịch đồ này gặp phải ám toán mà gặp đại nạn. Mà ngươi nếu đã có ngọc giản kia nói vậy Huyết Ngọc Tri Thù nguyên do Cực Huyễn nuôi dưỡng không phải cũng có? Nhưng sợ rằng ngươi không biết, Huyết Ngọc Tri Thù phi thường kì lạ, mặc dù sinh ra số lượng lớn trứng nhưng trong đó chỉ có hai trứng là có sự sống, còn lại đều là trứng chết. Mà hai trứng kia nhất định là một đôi thư hùng. Bởi vì Huyết ngọc Tri Thù chỉ có khi thư hùng thành đôi thì mới có thể thăng cấp. Đây là do năm đó ta tự mình quan sát cuộc sống của Huyết ngọc Tri Thù một thời gian rất lâu mới có thể có được kết luận này. Dù sao chỉ có biết được tập tính

của chúng nó mới có thể giúp nó tiến cấp. Chuyện này năm đó ngay cả Cực Huyễn nuôi dưỡng Huyết Ngọc Tri Thù cũng không hề biết. Nhất định vẫn còn một con khác. Bây giờ ngươi hãy mau mang nó ra đi" Huyền Cốt trừng mắt nhìn Hàn Lập, nói nhanh một hồi khiến hắn cứng lưỡi lại.

Hàn Lập thật ra có chút ngẩn ra.

Việc này hắn thật sự một chút cũng không hề biết. Xem ra năm đó bộ hài cố năm màu kia tám chín phần mười là Cực Huyễn kia. Bất quá công pháp của Việt Hoàng có được từ Huyền Âm đảo kia, cùng với Cực Huyễn có quan hệ gì đây.

Hàn Lập trong lòng nghi hoặc không thôi, nhưng sau khi liếm môi liền bất động thanh sắc trả lời.

"Không sai, ta còn có một con Huyết Ngọc Tri Thù khác, nhưng tại sao phải giúp ngươi lấy Hư Thiên Đỉnh ra? Chẳng lẻ ngươi nguyện ý đem bảo vật phân chia cho ta một nửa sao? Động tĩnh khi Hư Thiên Đỉnh sắp đi ra kinh thiên động địa như vậy thì mấy tên tu sĩ Nguyên Anh Kỳ khác liền có thể cảm ứng được, lập tức quay trở lại nơi đây. Sợ là chúng ta chết còn nhanh hơn! Huống hồ chi vừa rồi còn có Hỏa Mãng hiệp trợ Huyết Ngọc Tri Thù mới có thể kéo được Hư Thiên Đỉnh lên. Bây giờ ta có lấy ra con Huyết Ngọc Tri Thù khác ra thì khả năng thành công cũng không được bao nhiêu cả".

Nói những lời này thì thần sắc Hàn Lập rất bình tĩnh. Mặc dù hắn đối với bảo vật trong Hư Thiên Đỉnh động tâm vô cùng nhưng lại cố nén lửa nóng cùng với sự hưng phất trong lòng lại, tự biết mình phải làm gì.

Hắn không muốn vì tham lam mà ảnh hưởng đến cái mạng nhỏ của mình được, bây giờ lập tức chạy trốn khỏi đây mới là lựa chọn tốt nhất.

Suy nghĩ đến đây, Hàn Lập không hề do dự nữa.

Không đợi cho Huyền Cốt trả lời, thanh quang trên người hắn liền chớp động lên, muốn phi độn chạy đi.

Nhưng Huyền Cốt ở phía đối diện tựa hồ sớm đã nhìn ra tâm tư của Hàn Lập, bởi vậy hắn đột nhiên nói ra một câu khiến cho thân hình của Hàn Lập vừa mới bay lên liền bị kiềm hãm lại.

------oOo------

Chương 488: Bảo đỉnh tái hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hàn tiểu tử, ngươi không muốn ngưng kết Nguyên Anh sao? Công hiệu lớn nhất của Bổ Thiên Đan thật ra là tẩy luyện tiên thiên linh căn của tu sĩ Kết Đan Kỳ. Làm cho tu sĩ dễ dàng tiến vào Nguyên Anh Kỳ hơn mà thôi" Đột nhiên Huyền Cốt lạnh lùng nói.

"Tẩy luyện linh căn? Ngươi cho rằng ta là tiểu hài tử ba tuổi sao? Thế gian này có loại linh dược nghịch thiên như thế sao? " Hàn Lập im lặng trong chốc lát mới xoay người lại, nheo nheo mắt nói.

Trên mặt hắn đều là thần sắc không tin.

"Hắc hắc, có tin hay không tùy ngươi. Bất quá ngươi thật sự muốn bản thân sống lâu một thời gian như vậy thôi sao? Năm đó ta từng giam cầm qua một trưởng lão Tinh Cung, dùng phương sưu hồn luyện phách mới có thể tìm được tin tức này. Về phần những truyền ngôn lưu truyền bên ngoài có thể đột phá bình cảnh Nguyên Anh Kỳ, tăng nhiều pháp lực và tuổi thọ đúng là giả dối. Bởi vì Cung chủ Tinh Cung trước kia từng đoạt được một quả Bổ Thiên Đan, cũng đã tự mình phục dụng".

"Mà ngươi đã có Cửu khúc linh sâm, nếu như có thêm lực lượng của Bổ Thiên đan phụ trợ, có thể nói cơ hội ngưng kết Nguyên Anh đạt thêm tới ba bốn phần. Nếu như không tranh thủ cơ hội này mà đợi ba trăm năm sau. Khi đó cho dù ngươi có đoạt được Bổ Thiên đan thì linh đan cũng không phát sinh ra hiệu quả, bởi vì Bổ Thiên đan này sẽ không có dễ dàng luyện hóa như vậy. Cả quá trình tẩy luyện linh căn ít nhất phải cần hơn trăm năm mới có thể chính thức chuyển hóa hoàn toàn. Ngươi phải tự hiểu rõ chứ?" Khóe miệng của Huyền Cốt khẻ nhếch lên, mang theo thần sắc bất cần, không nhanh không chậm nói.

"Tỷ lệ ngưng kết nguyên anh tăng thêm ba bốn phần?" Hàn Lập

thật sự đã động tâm.

Dường như có thể nhìn được tâm tư của Hàn Lập, Huyền Cốt thản nhiên cười nói tiếp:

"Về phần ngươi nói sẽ tạo nên động tĩnh quá lớn, điều này nên yên tâm. Bên trong đài cao này cho dù là có thiên băng địa liệt người ở bên ngoài chỉ có thể dùng hai mắt mới nhìn thấy, ngoài ra không cách nào dùng thần thức cảm ứng được bất kì điều gì dị thường. Ngươi cho rằng thượng cổ thiên cương tráo đại danh đỉnh đỉnh từ thời thượng cổ tại sao lại có danh tiếng như vậy? Mà vấn đề ngươi lo lắng một con Huyết Ngọc Tri Thù không cách nào thủ bảo thành công, ngươi cũng đừng quên ta từng là sư phụ của Cực Âm, cũng tu qua yêu quỷ chi đạo. Hắn có Luyện thi thuật ta như thế nào lại không có chứ?"

Nói xong những lời này, miệng Huyền Cốt khẽ hé phun ra một đám huỳnh quang lớn khoảng nắm tay hướng đến thi thể của Huyết Ngọc Tri Chu mà vọt tới.

Trong nháy mắt luồng sáng hóa thành một tảng lớn sương mù màu xanh nhạt đem thi thể bao phủ bên trong, màn sương xanh này nhanh chóng bị thi thể hấp thu không còn một chút nào.

Một lát sau, hai nửa thi thể vốn không nhúc nhích chợt tự hợp lại. Tiếp theo lục quang đại phóng, một con Huyết Ngọc Tri Thù đầy đủ lảo đảo đứng lên.

Nhìn một màn trước mặt, thần sắc trên mặt Hàn Lập vẫn như thường nhưng trong lòng lại sợ hãi vô cùng.

Tu tiên giới thật sự là không gì là không có! Thật sự có pháp thuật quỷ dị đem thi thể biến thành luyện thi.

"Luyện thi thuật của ta ra sao? mặc dù yêu thi Tri Thù này thời gian hoạt động của nó không bao lâu, năng lực của nó so với lúc sống yếu hơn một ít nhưng phối hợp với con Huyết Ngọc Tri Thù kia đoạt bảo hoàn toàn không có vấn đề gì. Sau khi lấy ra bảo vật, bổ thiên đan bên trong đó một viên ta cũng không cần, tất cả đều có ngươi. Cổ bảo bên trong Hư Thiên Đỉnh cũng phân cho ngươi

một nửa, nhưng mà Hư Thiên đỉnh phải giao cho ta mới được. Giao dịch này ngươi cảm thấy thế nào?" Huyền Cốt thao túng yêu thi Tri Thù kia đi lại vài bước, xoay mặt lại nhìn Hàn Lập tự tin nói.

"Hừ, cho dù lời ngươi nói có phóng đại như thế nào đi nữa. Ta sao biết được một khi Hư Thiên đỉnh đi ra ngươi có trở mặt hay không. Dù sao thì tu vi và công pháp của ngươi đều cao hơn so với ta một tầng" Hàn Lập đầu tiên là trầm ngâm một chút, sau khi dị sắc trong mắt chớp động, không chút khách khí nói.

Huyền Cốt sau khi nghe xong những lời này trong lòng ngược lại vui mừng vô cùng.

Mặc dù khẩu khí của Hàn Lập có chút ương ngạnh nhưng rõ ràng đã có bảy tám phần đã thỏa hiệp, chỉ là muốn thỏa thuận một chút mà thôi.

Vì vậy, Huyền Cốt cười khẽ vội vàng nói.

"Hàn Lập, ngươi cũng đừng quá tự khiêm tốn. Nếu ta đoán không sai thì nếu chân thật chiến đấu, khả năng thắng bại của hai chúng ta đều là năm năm. Tuyệt không phải trong nữa khắc là có thể phân ra sinh tử. Những người khác bất kỳ lúc nào cũng có thể trở lại, ngươi cho rằng ta sẽ cùng với ngươi dây dưa sao? Đương nhiên chỉ cần ngươi đáp ứng giúp ta đoạt bảo vật, bây giờ ta sẽ đem cách thức luyện chế Cửu khúc linh sâm giao ra cho ngươi. Xem như là một chút thành tâm khi liên thủ cùng ngươi" Huyền Cốt nói xong những lời này không hề do dự, bàn tay vừa lộn liền có một khối ngọc giản cổ kính xuất hiện trên tay, sau đó phóng về phía Hàn Lập.

Hàn Lập khoát tay một cái, ngọc giản phóng tới nhẹ nhàng nắm trong tay. Sau khi thanh quang chợt lóe một cái, bạch sắc ngọc giản bị một quang đoàn bao phủ vào bên trong.

Huyền Cốt thấy bộ dáng cẩn thận của Hàn Lập chỉ là khẽ cười một tiếng cũng không có nói gì.

Mà Hàn Lập bắt đầu dùng thần thức quét nhanh qua nội dung bên trong ngọc giản.

Tuy hiện tại không có thời gian kiểm tra kỹ cách thức luyện chế trong đây là thật hay giả, nhưng thoạt nhìn không giống như là ngụy tạo, bên trong quả thật có nói về linh dược *"Cửu khúc linh sâm"* này. Cũng còn có hai ba loại dược tài phụ trợ Hàn Lập chưa nghe qua bao giờ.

Hàn Lập sau khi đánh giá một hồi liền không khách khí đem ngọc giản thu vào trong túi trữ vật. Sau đó ngẩng đầu lên, nhìn Huyền Cốt bình tĩnh nói:

"Tốt, giao dịch này ta đáp ứng, bây giờ bắt đầu thủ bảo chứ?"

Nếu như đã quyết định ra tay, Hàn Lập sẽ không phải trì hoãn thêm nữa, chỉ làm cho nguy hiểm tăng thêm mà thôi.

Lúc này hắn hướng vào túi linh thú vỗ một cái, một đạo bạch quang khác bắn ra, một con Huyết Ngọc Tri Thù dữ tợn xuất hiện trước mặt hắn.

"Tốt" Trên mặt Huyền Cốt lộ ra vẻ hưng phấn, đi lên trên đài cao lệnh cho yêu thi Tri Thù kia phun ra thù võng, chuẩn bị tất cả sẵn sàng.

Hàn Lập bên này cũng tĩnh táo ra lệnh cho Huyết Ngọc Tri Thù phun ra bạch sắc thù võng ở trên động khẩu Hư Thiên đỉnh.

"Nhanh một chút đi, thời gian của chúng ta không có nhiều đâu. Mặc dù công pháp của ta có hạn chế, không cách nào thi triển ra Cuồng bạo chi thuật, pháp thuật phụ trợ có thể thi triển được một ít nhưng hiệu quả hơi kém một chút" Huyền Cốt hướng đến Huyết Ngọc Tri Thù bên cạnh Hàn Lập đánh một vài pháp quyết không giống nhau đồng thời giải thích cho hắn.

Nhất thời con Huyết Ngọc Tri Thù tiến vào trong trạng thái cuồng bạo, trên người ngoài huyết sắc đỏ tươi như máu ra còn có hai màu xanh đen khác. Quang mang không giống nhau lưu chuyển không ngừng, thoạt nhìn có chút quỷ dị.

Hàn Lập hơi nhíu mày, không nói gì thêm dù sao nếu không có pháp thuật phụ trợ này thì Huyết Ngọc Tri Thù quả thật không thể kéo được Hư Thiên đỉnh.

Sau đó, Huyết Ngọc Tri Thù và yêu thi Tri Thù kia đồng thời gia tăng pháp lực, bắt đầu đẩy nhanh tốc độ kéo lên.

Đài cao lại chấn động kịch liệt, lam quang toát ra.

Lần này không có lão giả nho sam làm phép hỗ trợ, tự nhiên chỉ có thể dựa vào chính mình.

Hàn Lập vôi vàng xuất ra một vòng bảo hộ hỏa thuộc tính quanh thân, đem Linh Tế Phối phóng ra uy lực lớn nhất, cả người phảng phất như đang đắm chìm ở trong bạch quang. Thanh Nguyên kiếm thuẫn cũng được mở ra.

Một tầng mang thuẫn màu xanh xuất hiện phủ lên trên thân thể của Hàn Lập, bên trong còn mơ hồ có thể nhìn thấy một ít màu vàng lẫn trong đó.

Lục khí trên người Huyền Cốt cũng bành trướng lên, quỷ khí nồng đậm đưa thân thể hắn bao vào bên trong.

Đều đã chuẩn bị tốt!

Mặc dù dưới sự ảnh hưởng của hàn khí, Hàn Lập vẫn có chút lạnh đến tận xương. Nhưng dưới tình huống đem Thanh Nguyên kiếm quyết trên trong cơ thể toàn lực vận chuyển cuối cùng vẫn có thể chống cự được, không bị đóng băng.

Điều này làm cho Hàn Lập thấy rõ tu sĩ Nguyên Anh Kỳ và tu sĩ Kết Đan Kỳ có sự khác biệt rất lớn. Lão giả nho sam kia lúc trước chỉ là tiện tay lập nên một vòng bảo hộ đã đem hàn khí bài xích ra bên ngoài, một chút lạnh cũng không có.

Hàn Lập thở dài một tiếng, đem đại bộ phận tinh thần tập trung trên động khẩu, một bộ phận nhỏ tự nhiên là coi chừng Huyền Cốt.

Dù sao thì lão ma này nói cũng chỉ là lời miệng lưỡi mà thôi, hắn vẫn phải hết sức cẩn trọng.

Dưới sự cố hết sức của Huyết Ngọc Tri THù, cảnh Hư Thiên đỉnh xuất hiện cũng giống như lúc trước, nó được từng chút từng chút một kéo lên.

Không biết vì sao, so với lần trước Hàn Lập cảm thấy nó chậm hơn rất nhiều. Thù ti kia kia nhích động từng tấc một, dường như tổn hao không ít thời gian.

Điều này khiến cho trong lòng Hàn Lập cấp bách hơn nhiều, vạn nhất mấy lão ma kia quay trở lại, như vậy thì cực kỳ không ổn rồi.

Huyền Cốt bên trong lục khí tựa hồ rất trấn định. Bất quá theo lam quang trên động khẩu xuất hiện ngày càng nhiều, trong mắt hắn dần dần xuất hiện sự cuồng nhiệt.

Dưới sự chăm chú của hai người, thời gian chậm rãi trôi qua. Hư Thiên đỉnh được kéo lên ngày càng cao.

Cũng không biết Man Hồ Tử đã dẫn đám lão quái vật kia đi đâu, thật sự vẫn chưa có quay trở về. Điều này khiến cho trong lòng Hàn Lập vẫn đang lo lắng cũng âm thầm cảm thấy may mắn không thôi.

Đột nhiên, Hàn Lập và Huyền Cốt đang nhìn chằm chằm vào động khẩu, đồng thời bay lên không trung.

Sau đó, ngọn lửa màu lam kia rốt cuộc cũng xuất hiện trên động khẩu, lam hoa thật lớn lan ra đem cả đài cao biến thành một thế giới băng lần nữa.

Hàn Lập nhìn chằm chằm vào bóng đen bên trong lam sắc băng diễm, trong lòng cực kỳ hồi hộp.

Bảo đỉnh xuất hiên lần trước bởi vì hắn chú ý đến cử động của các lão ma nên cũng không có cẩn thận quan sát qua bảo đỉnh. Bây giờ hắn mới có thể chân chính nhìn thấy chân diện mục của bảo đỉnh này.

Mặc dù chỉ lộ ra một bộ phận nhỏ nhưng bộ dáng của Hư Thiên đỉnh đã thu vào trong mắt của Hàn Lập.

------oOo------

Chương 489: Thu đỉnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hư Thiên đỉnh hình cầu, cao khoảng ba bốn thước, rộng hai đến ba thước, cũng không tính là lớn.

Trên đỉnh có một cái nắp đậy hình tròn, bốn phía có điêu khắc cây cối, các loài cá và thú vật khác nhau. Thoạt nhìn đơn giản vô cùng nhưng lại trông rất sống động. Thậm chí khiến cho trong đầu Hàn Lập cảm nhận được khí tức man hoang viễn cổ.

Đỉnh này vừa mới xuất hiện khỏi động khẩu liền bắt đầu phát ra những tiếng vang rất nhỏ, âm thanh càng lúc càng lớn. Đồng thời lam sắc băng diễm vây quanh bảo đỉnh này cũng *"u u"* mấy tiếng, cao lớn hơn mấy lần.

Hàn Lập và Huyền Cốt vốn đang đứng ở phụ cận động khẩu cơ hồ sắc mặt đồng thời đại biến, vội vàng bay ra ngoài.

Chỉ thấy chu vi mười trượng quanh tế đàn đều được ánh sáng màu lam kia chiếu sáng hoàn toàn bị đóng băng lại.

Trừ quang diễm đang chớp động trên động khẩu kia ra chỉ còn con Huyết Ngọc Tri Thù và yêu thi Tri Thù ở gần động khẩu kia là đang hoạt động tự nhiên trong huyết quang thôi, tất cả những thứ khác đều hoàn toàn bị đóng băng lại. Hàn Lập và Huyền Cốt nếu đi chậm một chút cũng nhất định sẽ bị đóng băng.

Tế đàn lúc này dường như đang bị một màn thủy tinh màu xanh bao phủ vào bên trong.

"Vậy… làm thế nào mà lấy bảo vật?" Hàn Lập nhìn thấy cảnh tượng đóng băng kinh người này không khỏi biến sắc, hướng đến Huyền Cốt hỏi.

Loại cảnh tượng này tựa hồ ngay cả linh lực cũng muốn bị đóng băng, Hàn Lập tự nhiên không biết như thế nào mới có thể xuống tay thủ bảo.

"Không sao, ta tự có biện pháp thu đỉnh ra bên ngoài Kiềm Lam Băng Diễm này. Huyền hồn quỷ hỏa ta tu luyện cũng là vật chính âm chí hàn, mặc dù không có nào so với băng diễm này nhưng để cách ly một đồ vật vẫn có thể làm được. Trong lúc đó, ngươi nhân cơ hội này đem bảo đỉnh này ra khỏi động, sau đó thu lấy" HUyền cốt nhìn ngọn lửa màu lam kia, mắt không chớp nói, bộ dáng trịnh trọng cực kỳ.

Mặc dù nói lạnh lùng như thế nhưng Hàn Lập lại từ trong đó nghe ra một tia hưng phấn.

Thần sắc Hàn Lập không khỏi biến chuyển.

Đối phương lại chủ động đi đối phó với lam sắc băng diễm nguy hiểm cực kỳ kia, để cho hắn thu lấy bảo đỉnh. Điều này khiến cho hắn cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Khuôn mặt không khỏi mang theo sự cổ quái nhìn đối phương một cái.

Nếu nói lão ma này có lòng tốt như thế, Hàn Lập tuyệt đối không tin.

Nhưng đối phương lại nói như thế, tựa hồ không có vấn đề nào cả.

Chẳng lẽ thu lấy Hư Thiên đỉnh này lại càng nguy hiểm hơn? Trong lòng Hàn Lập xuất hiện một tia nghi hoặc.

Đương nhiên, nếu Huyền Cốt đề nghị để đối phó với băng diễm kia mà cho hắn đi thu bảo, Hàn Lập lại càng không thể không đáp ứng được.

Bởi vậy Hàn Lập sau khi suy nghĩ một chút, trong lòng quyết định đáp ứng.

Bây giờ không phải là lúc rút tay về, tất cả chỉ có thể tới đâu hay tới đó thôi. Nếu chân thật thu lấy bảo đỉnh này có điều gì không đúng, hắn tự nhiên không muốn bảo vật này, trước tiên phải đảm bảo sự an toàn cho chính mình.

Trong lòng quyết định như vậy xong, Hàn Lập hướng đến Huyền Cốt lơ đãng gật nhẹ đầu.

Huyền Cốt thấy như vậy liền mỉm cười với hắn. Sau đó mắt hiện lên sự cổ quái và ngưng trọng nhìn lam diễm mấy lần, thân hình bắt đầu xoay tròn trên không trung.

Quỷ khí quanh thân chuyển động theo, hình thành nên một cơn gió lốc màu xanh đường kính hơn trượng, âm khí dày đặc, ẩn ẩn bên trong đó có tiếng quỷ khóc thê lương truyền ra ngoài.

Tiếp theo, gió lốc trực tiếp hướng đến màu lam tinh thể kia áp xuống.

"Oành đùng" một tiếng, gió lốc đang di động kia dường như bị đốt lên, liền biến thành một ngọn lửa, tạo nên một hỏa trụ cuộn cuộn cao vài chục trượng.

Hỏa trụ này không phải hồng cũng không phải trắng, màu sắc chuyển đổi qua lại giữa trắng và xanh, không có một tia ấm áp nào, ngược lại làm cho người ta cảm giác được lạnh lẽo vô cùng.

Hàn Lập mở to đôi mắt, nhìn kỹ hỏa trụ quỷ dị kia áp vào trong lam sắc băng phong.

Trong nhát mắt, ba loại quang mang đan xen với nhau, truyền ra tiếng kim loại va chạm nhau rất khó nghe. Khiến cho hai hàng lông mày Hàn Lập không khỏi nhíu lại.

Bất quá, đôi mày Hàn Lập vừa nhíu lại lập tức giản ra liền.

Bởi vì hỏa trụ màu xanh đen kia thật sự tách ra được một cái thông đạo, nhắm đến lam diễm ở trung tâm tế đàn mà phóng tới.

Thấy như vậy Hàn Lập cũng bắt đầu khẩn trương lên. Tâm thần nhanh chóng cùng với con Huyết Ngọc Tri Thù kia liên hệ với nhau.

Chỉ cần đối phương có thể đem Hư Thiên đỉnh và Kiềm lam băng diễm tách ra hắn sẽ lệnh cho Huyết Ngọc Tri Thù phát lực.

Rốt cuộc hỏa trụ dưới sự thúc dục của Huyền Cốt cũng đi đến được động khẩu.

Đối mặt với lam sắc băng diễm đang lưu chuyển kia, nó chỉ dừng lại trong chốc lát liền bạo liệt ra, tróng nháy mắt hỏa trụ biến thành một bông sen lớn mày xanh, đem cả băng diễm cùng Hư Thiên đỉnh ở bên trong mà bao phủ lấy.

Nhìn như vậy trong lòng Hàn Lập chợt cả kinh.

Ý niệm đầu tiên trong đầu hắn chính là Huyền Cốt chẳng lẽ đã đổi ý, muốn độc chiếm Hư Thiên đỉnh? Nghĩ đến đây, hắn lập tức cầm đồng hoàn ngũ sắc kia vào tay, trở nên dị thường cảnh giác.

Nhưng một màn phát sinh tiếp theo khiến cho trong lòng Hàn Lập an tâm hơn trở lại.

Bởi gì sau đó, hoa sen thật lớn kia đem lam sắc băng diễm tách ra ngoài, mà Hư Thiên đỉnh kia lại giống như là hư ảo, đứng tại chỗ không hề nhúc nhích.

Trống ngực Hàn Lập đập nhanh hơn, trên mặt vì hưng phấn quá mà nhuốm màu hồng.

Hắn một bên thầm than công pháp của Huyền Cốt thần diệu, một bên tâm niệm vừa chuyển phân phó Huyết Ngọc Tri Thù liều mạng dùng sức.

Thù ti lúc đầu đang căng thẳng kia lập tức phát ra âm thanh. Sau một trận rung động kịch liệt thì kỳ tích liền xuất hiện.

Bảo đỉnh thoạt nhìn như nặng ngàn cân kia lại dưới sự lôi kéo liều mạng của Huyết Ngọc Tri Thù liền bắn về phía Hàn Lập, chợt như trở nên nhẹ bỗng.

Hàn Lập đầu tiên là vui vẻ, sau đó trong lòng rùng mình.

Hắn không dám dễ dàng mạo hiểm, vội vàng giương hay tay lên, một kiếm quang màu xanh từ trong lòng bàn tay bắn ra, nhưng tại nữa đường liền lập tức biến đổi, hóa thành hai sợi dây ở hai bên bảo đỉnh, sau đó đồng thời phát lực.

Nhất thời đỉnh lô cách Hàn Lập ở ba bốn trượng liền dừng tại chỗ.

Thấy có thể khống chế nhẹ nhàng Hư Thiên đỉnh, Hàn Lập ngược lại cảm thấy có chút gì đó không đúng.

Hắn mơ hồ hiểu được, thu bảo thuận lợi như vậy khẳng định là cùng với kiềm lam băng diễm cách rời với bảo đỉnh này có quan hệ rất lớn.

Bất quá ý nghĩ này chỉ là chợt lóe lên trong đầu hắn mà thôi.

Hắn không kịp suy nghĩ nhiều kiếm khí đã biến thành sợ dây kia đã rung lên, bảo đỉnh lúc này đã được một đạo chân nguyên màu xanh bao quanh, chậm rãi bay về phía hắn.

Tiếp theo một trận chú ngữ trầm thấp vang lên, Hư Thiên đỉnh bên trong thanh quang nhanh chóng thu nhỏ lại, chậm rãi rơi vào bên trong bàn tay hắn.

Hết thảy đều thuận lợi như vậy, một chút ngoài ý muốn cũng không có xuất hiện.

Hàn Lập dùng ngón tay nhẹ nhàng cọ lên trên đỉnh, vẫn không dám tin tưởng rằng bảo đỉnh được xưng là đệ nhất bảo vật tại Loạn Tinh Hải này lại tới tay hắn.

"Đỉnh này không phải là giả chứ?" Hàn Lập ngưng thần nhìn vào tiểu đỉnh lớn khoảng nắm tay, trong lòng đột nhiên xuất hiện ý nghĩ cổ quái như vậy.

Nhưng lúc này, một trận cuồng tiếu cắt đứt ý nghĩ quái dị này trong đầu Hàn Lập.

"Ha ha! Kềm lam băng diễm, Huyền hồn âm tỏa, Ích tà thần lôi, ba thứ cuối cùng cũng ở cùng một chỗ, quả nhiên có thể dung hợp lại

làm một. Như vậy ta có thể tu luyện thành Tu La thanh hỏa trong truyền thuyết. Quả nhiên không có sai. Ha ha…" Đó rõ ràng chính là âm thanh của Huyền Cốt, chì là tiếng cười của hắn lúc này tràn ngập sự tực đắc và mừng như điên.

Hàn Lập nghe xong như vậy trong lòng trầm xuống, không biết vì sao trên người lại bắt đầu có chút phát lạnh.

Hai tay hắn nắm chặt tiểu đỉnh, nheo hai mắt lại nhìn đến Huyền Cốt mặt không chút thay đổi.

Kết quả nhìn thấy khiến cho Hàn Lập hơi kinh hãi.

Hoa sen màu xanh đen kia sớm đã biến mất không còn bóng dáng. Tên tay hắn thay vào đó là cầm lấy một cái quang cầu có đường kính khoảng một thước.

Quang cầu này vừa nhìn cũng có hai màu xanh đen nhưng cẩn thận quan sát sẽ phát hiện tại trung tâm quang cầu có một ngọn lửa màu lam đang cháy trong đó. Mặc dù bên ngoài có một tầng lục hắc bao phủ nhưng vẫn có bộ dáng muốn xông ra bên ngoài.

Càng làm cho người ta kinh ngạc hơn chính là bên ngoài quang cầu thỉnh thoảng vẫn có dòng điện đen nhánh, không ngừng bắn ra xung quanh, cũng không ngừng phát ra tiếng sấm rất nhỏ.

Sắc mặt Hàn Lập thay đổi.

Chẳng lẻ chủ ý chính thức Huyền Cốt lão ma chính là…

Không đợi cho Hàn Lập cẩn thận tự đánh giá ý nghĩa của một màn trước mắt này. Quang cầu trong tay của Huyền Cốt từ từ bay lại về phía Hàn Lập, cách Hàn Lập chừng mười trượng thì ngưng di chuyển, ánh mắt hắn rơi lên trên tiểu đỉnh Hàn Lập đang nắm chặt trong tay.

"Tốt lắm, ngươi cũng đoạt được Hư Thiên đỉnh rồi, xem ra kế hoạch của ta không có sai điều gì" Huyền Cốt nhìn Hư Thiên đỉnh, trong mắt lộ ra sự cổ quái.

Hàn Lập nghe xong lời này *"Hừ"* một tiếng, vẻ mặt cảnh giác nhìn Huyền Cốt nhưng lại không có lên tiếng.

"Nhìn vẻ mặt của ngươi tựa hồ đã đoán được điều gì. Mặc dù ta rất muốn giải thích cho ngươi một chút nhưng ngươi lại phải lập tức chết đi. Thời gian của ta đã không còn nhiều lắm, để cho ngươi làm một con quỷ hồ đồ, trong lòng càng thoải mái hơn một chút" Huyền Cốt thản nhiên cười nói.

Trong lòng Hàn Lập chấn động, đối phương có ý đồ giết người đoạt bảo rất rõ ràng.

Hắn lúc này không muốn lãng phí miệng lưỡi tìm hiểu nguyên do, hơn nữa cũng không muốn nói lời thừa, sắc mặt trầm xuống ra tay trước.

Khoát tay một cái, năm vòng đồng ở trên tay lập tức bay ra ngoài, ánh sáng mờ chợt lóe lên sau đó không còn nhìn thấy bóng dáng của nó nữa. Sau một khắc chúng nó chỉnh tề xuất hiện lên trên cổ và tứ chi của lão ma.

------oOo------

Chương 490: Ích Tà Thần Lôi và Tu La thánh hỏa

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Trói!" Hai tay Hàn Lập bắt pháp quyết, không chần chừ điều khiển cổ bảo.

Ngay tức thời năm vòng đồng (ngũ xuyến đồng hoàn) nhanh chóng nhỏ lại, khóa chặt cổ và tay chân của lão ma Huyền Cốt.

"Hắc hắc! Ngũ Hành hoàn! Cái cổ bào này tuy cũng coi như là một loại có tên tuổi khá lớn nhưng đối với tu sĩ Dị linh căn, tu vi cách xa tu vi của tu sĩ sử dụng và tu sĩ bàng môn tả đạo như chúng ta căn bản chẳng có tác dụng gì." Huyền Cốt tuy bị Ngũ Hành hoàn siết chặt nhưng mặt lại lộ vẻ chế nhạo nói.

Sau đó hắn quả nhiên sử dụng tay như bình thường, vỗ lên quang cầu đang ở trước ngực.

Bề ngoài quang cầu chớp lóe một trận, *"bụp"* một tiếng, tự động nứt ra một cái lỗ to.

Lam quang ở trong đó lưu chuyển không ngừng, tiếp theo một ngọn lửa thật dài phun ra.

Ngọn lửa này cực kỳ thông linh, sau khi nhẹ nhàng cuốn lấy cổ và tứ chi của Huyền Cốt thì Ngũ Hành hoàn nguyên bản siết chặt, trong nháy mắt bị một tầng băng tuyết dày đông lại.

Sau đó thân hình lão ma vặn vẹo một cách khó tin, *"đinh đang"* âm thanh thanh thúy liên tiếp vang lên, Ngũ Hành hoàn giống như vật chết từ trên rơi xuống thạch đài.

Tâm tình của Hàn Lập trầm xuống, không chút suy nghĩ liền hé miệng, bảy thanh tiểu kiếm từ trong liên tiếp bay ra, sau đó tụ hợp nhau lại tạo thành một thanh cự kiếm, nhanh chóng chém xuống người Huyền Cốt.

Lão ma thấy vậy, trên mặt lộ xuất một tia ngưng trọng.

Hắn đưa hay tay bao lấy quang cầu, vết nứt trên đó lại to thêm vài phần, từ trong phun ra một mảng lớn lam sắc hỏa diễm.

Trong nháy mắt hỏa diễm hóa thành một con băng long ngũ trảo (rồng băng có năm móng vuốt), thân thể lóe lên hàn quang, trong suốt lấp lánh, hai móng vuốt phía trước ngăn cản cự kiếm, rồi không chút khách khí phun ra luồng khí màu xanh lam, công kích lên thân kiếm.

Quang hoa của cự kiếm liền ảm đạm, trên mặt kiếm lờ mờ xuất hiện một lớp băng và bắt đầu trở nên chậm chạp.

"Ầm!" âm thanh sấm sét vang lên, mấy đạo hồ điện kim sắc xuất hiện trên thân của cự kiếm, hung hăng công kích về phía băng long, đẩy lùi nó ra xa mấy trượng, giúp cự kiếm phá tan vòng kìm kẹp.

"Còn muốn chạy? Bản thương nhân đã dự đoán được pháp bảo Kim Lôi trúc này của ngươi chắc chắn không còn nhiều Ích Tà Thần Lôi. Ta xem ngươi hôm nay có thể phát động được bao nhiêu lần!" Huyền Cốt hé miệng, cười ác độc nói.

Sau đó lão ma chỉ về phía băng long, ra lệnh nó tiếp tục công kích về phía cự kiếm.

Hàn Lập nghe xong lời đó, trong lòng không khỏi khẽ động.

Mặc dù đối phương làm ra vẻ như không có gì nhưng hắn vẫn lờ mờ cảm giác được dường như đối phương vẫn có một tia ý tứ sợ hãi đối với Ích Tà Thần Lôi.

Tuy nhiên Hàn Lập cũng chẳng có thời gian ngẫm nghĩ vấn đề đó mà vội vàng xạ ra một đạo pháp quyết màu xanh lên thân cự kiếm.

Tiếp theo hắn điểm chỉ, cự kiếm liền lay động dữ dội một trận, hóa ra thêm hai thanh cự kiếm giống đúc như bản thể, đó chính là chiêu *"Kiếm ảnh phân quang thuật"* trong Thanh Nguyên công pháp.

Hai thanh cự kiếm đồng thời bắn ra nhưng đạo điện hồ kim sắc to lớn, trực tiếp nghênh đón băng long, thanh còn lại thì lóe lên, chém về phía Huyền Cốt.

"Di!" Huyền Cốt khẽ thốt lên kinh dị.

Việc Hàn Lập vẫn còn thừa sức để phát động Ích Tà Thần Lôi lớn như vậy khiến lão ma có chút ngoài ý muốn, đồng thời cũng kinh ngạc khi thấy chiêu thức *"Kiếm Ảnh Phân Quang thuật"* có thể biến ra thêm hai thanh cự kiếm thật sự.

Nhưng thần sắc sửng sốt kia lập tức tiêu biến, hắn không nhanh không chậm vỗ lên quang cầu trong tay, lam sắc băng diễm lại phun ra thêm lần nữa.

Lần này băng diễm đột nhiên chớp động vài cái trước người lão ma, sau đó hóa thành băng thuẫn hình tam giác trực tiếp ngăn chặn thế đột kích của cự kiếm.

Điện hồ kim sắc và lam quang trên mặt băng thuẫn va chạm vào nhau, không cái nào chịu nhường cái nào, trong chốc lát hình thành thế giằng co.

Hàn Lập thấy vậy, không những không hoảng hốt mà còn vui mừng.

Điều này chứng tỏ Ích Tà Thần Lôi không có cách nào khắc chế lam sắc băng diễm nhưng đồng dạng lam sắc băng diễm cũng chẳng làm gì được Ích Tà Thần Lôi. Về phần tiếp theo sau ai có thể áp chế được ai thì tự nhiên phải xem uy lực của mỗi thứ như thế nào mới được.

Nghĩ tới đây Hàn Lập liền vỗ vào túi trữ vật ở bên hông, một cái áo khoác màu đỏ đột nhiên xuất hiện ở trên thân hình.

Mặc dù hắn vẫn chưa rơi vào bước đường cùng nhưng vẫn phải chuẩn bị tốt một số đường rút.

Tiếp theo Hàn Lập không chút chần chứ, hai tay chập lại, thần sắc trở nên trịnh trọng.

"Bùm, bùm" một tràng âm thanh sấm sét vang lên, ở giữa hai bàn tay xuất hiện một quả cầu màu vàng nhạt, trên mặt điện hồ không ngừng chớp lóe.

Quả cầu này chỉ to khoảng vài tấc nhưng sau khi được Hàn Lập điều động Ích Tà Thần Lôi còn sót lại trong cơ thể liền lập tức bành trường lên vài lần, trong nháy mắt đã to khoảng vài thước.

Phía đối diện Huyền Cốt đang thao túng kiền lam băng diễm, muốn dùng một kích phá tan hai thanh cự kiếm nhưng thấy màn này, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, trong mắt hiện lên vẻ khó tin.

Hắn thực sự không thể tin cảnh đang xảy ra trước mắt mình, Hàn Lập vẫn còn có năng lực hình thành nên lôi cầu lớn như thế. Đối phương rút cuộc là có bao nhiêu thanh phi kiếm chế từ Kim Lôi trúc?

Trong lòng hắn thấp thỏm bất an!

Phải biết rằng lão ma đột nhiên trở mặt là vì hiểu rõ giết Hàn Lập chẳng phí bao nhiêu sức lực ngay cả khi hắn vừa mới thu được lam sắc băng diễm uy lực cực lớn này.

Mặc dù vừa mới đắc thủ và chưa bị luyện hóa để dung hợp thành *"Tu La thánh hỏa"* nhưng dưới sự áp chế của Huyền Hồn âm hỏa và Ích Tà Thần Lôi, chung quy lão ma cũng có thể miễn cưỡng sử dụng.

Ích Tà Thần Lôi có thể chống lại công kích của lam sắc băng diễm và Huyền Cốt đương nhiên biết Hàn Lập có phi kiếm chế từ Kim Lôi trúc cũng đồng dạng phóng xuất được loại thần lôi đó.

Thế nhưng ngay cả như vậy, việc đưa Hàn Lập vào chỗ chết cũng chẳng phải là điều không thể.

Bởi vì theo dự tính của lão ma thì Ích Tà Thần Lôi của Hàn Lập đã dùng gần hết, dù may mắn còn một ít nhưng tuyệt đối không quá nhiều, do đó không có khả năng ngăn cản được lam sắc băng diễm.

Với lại cũng chẳng ai có khả năng có nhiều pháp bảo luyện chế từ loại tài liệu hi hữu đó.

Thế nên số lượng phi kiếm mà Hàn Lập có khiến Huyền Cốt thực khó có thể tin tưởng nổi.

Ích Tà Thần Lôi mỗi khi phóng ra bao nhiêu thì mất đi bấy nhiêu, nếu không có thời gian bồi dưỡng thì sẽ không có đủ thần lôi. Huyền Cốt nói thế nào đi nữa cũng sẽ không tạo cơ hội cho Hàn Lập làm việc này.

Về phần tên nghịch đồ Cực Âm, hắn tuy rất thống hận nhưng sau khi đoạt được lam sắc băng diễm và thấy nó có khả năng trợ giúp tu thành Tu La thánh hỏa thì dã tâm của Huyền Cốt đột nhiên nổi lên. Nếu thực sự thành công thì việc xưng bá tại Loạn Tinh hải cũng không phải là việc không có khả năng.

Và người có pháp bảo Kim Lôi trúc như Hàn Lập tự nhiên là đối tượng hắn cần phải tiêu diệt đầu tiên. Dù sao Ích Tà Thần Lôi thủy chung vẫn là khắc tinh của những tu sĩ chuyên tu quỷ đạo như hắn.

Cộng thêm việc về sau hắn cấu kết với Man Hồ Tử thì chẳng cần Hàn Lập xuất thủ tương trợ cũng có thể dễ dàng diệt được Cực Âm.

Hàn Lập khi bắt đầu dùng điện hồ trên hai thanh cự kiếm công kích, thể hiện uy lực không nhỏ cũng đã khiến Huyền Cốt có chút ngoài ý muốn.

Hiện tại lại thấy trong tay Hàn Lập xuất hiện một quả lôi cầu to lớn như vậy thì Huyền Cốt có chút mộng mị.

Điều này hoàn toàn không nằm trong dự liệu của lão ma.

Đối phương chỉ là một tên tu sĩ Kết Đan sơ kỳ mà lại có pháp bảo Kim Lôi trúc nhiều không đếm xuể, khiến Huyền Cốt thực sự rất hối hận, một bụng tràn đây sự kinh hãi và khó tin.

Rút cuộc tên này có bao nhiêu pháp bảo chế từ Kim Lôi trúc? Sự nghi hoặc nan giải đó đã trở thành tòa núi lớn, nặng nề đè lên tâm tình của lão ma.

Ngay lúc Huyền Cốt đang ngẩn ngơ thì quả cầu điện hồ trong tay Hàn Lập đã to lên khoảng vài thước, bay lơ lửng cách đầu của hắn vài tấc, âm thanh vù vù đinh tai nhức óc.

Lão ma liền hồi phục tinh thần nhưng sắc mặt vẫn có chút trắng bệch.

So với lôi cầu này thì Ích Tà Thần Lôi lúc trước căn bản chẳng thấm tháp vào đâu.

"Tốt, rất tốt! Mặc dù ta không biết ngươi vì sao có nhiều pháp bảo Kim Lôi trúc nhưng từ ngày ngươi có nó thì ngươi đã được sắp đặt trở thành kẻ tử địch của tu sĩ chuyên tu quỷ đạo như chúng ta. Hôm nay bản thượng nhân sẽ để cho ngươi kiến thức một chút lợi hại của Tu La thánh hỏa." Huyền Cốt cắn răng nói.

Hiện tại hắn đã lâm vào thế cưỡi trên lưng hổ, chuẩn bị đem ba loại năng lượng hợp thành Tu La thánh hỏa trong truyền thuyết.

Hi vọng mượn sức nó để tiêu diệt Ích Tà Thần Lôi của Hàn Lập, triệt để xóa đi mối họa tâm phúc.

Đương nhiên bí thuật tạo nên Tu La thánh hỏa trong thời gian ngắn rất nguy hiểm, tùy thơi đều có khả năng bị phản phệ nhưng Huyền Cốt hiện giờ cũng bất chấp.

Hắn tuy còn có nhiều thủ đoạn khác để từ từ triệt tiêu thần lôi của Hàn Lập, hoặc có thể tạm thời sử dụng bí thuật và pháp bảo tạo ra vòng bảo hộ chống lại nhưng thời gian hắn có thực không nhiêu, hoặc dứt khoát để cho Hàn Lập rời đi, hoặc dứt khoát tiêu diệt Hàn Lập trước khi người khác quay lại.

Vì thế hắn cắn răng, đem quang cầu ném ra, tiếp theo hai tay quay tít như bánh xe, từng đạo từng đạo pháp quyết không ngừng xạ vào quang cầu trước mắt.

Trong nháy mắt quang cầu trở nên linh hoạt, lam sắc hỏa diễm ở trong nhanh chóng quay tròn, Huyền Hồn âm hỏa và hắc sắc điện hồ ở bên ngoài lại quay theo hướng ngược lại.

Một lát sau cả quả cầu phát ra hào quang chói mắt.

Tiếp theo một âm thanh trầm thấp vang lên, vô số tia lửa màu xám trắng cực kỳ lạnh lẽo phun ra với khí thế long trời lở đất đánh về phía Hàn Lập.

Thần tình Hàn Lập ngẩn ra, sắc mặt phát lạnh.

Hắn tuy chưa bao giờ nghe qua cái gì là Tu La thánh hỏa nhưng cũng biết loại hỏa diễm này chỉ có hơn chứ không kém lam sắc băng diễm kia.

Vì thế thần sắc hắn cực kỳ ngưng trọng, hai tay rung lên, không hề tiếp tục đưa thần lôi vào trong quả cầu ở phía trên nữa mà mười ngón tay điểm điểm, bắt các loại pháp quyết, từ trong miệng vang lên những âm thanh chú ngữ rì rầm.

Lôi cầu kim sắc bắt đầu dài ra, trong nháy mắt hóa thành một cái điện võng, hình thành một tầng điện quang bảo vệ Hàn Lập từ đầu đến chân.

Sau đó hỏa diễm màu xám trắng kia không khách khí công kích lên bề mặt của điện võng.

Nhất thời kim quang, bạch quang đan xen, quấn lấy nhau, tiếng nổ như sấm sét đồng thời vang lên.

------oOo------

Chương 491: Huyền Cốt chi tử

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thần sắc Hàn Lập rất khó coi.

Điện võng tuy có thể tạm thời cản lại hỏa diễm nhưng hỏa diễm này lại không giống như vật bình thường, nó bùng cháy ở trên mặt của điện hồ, tạo thành một cái lồng lửa khốn trụ Hàn Lập ở bên trong.

Hiện tại nếu hắn muốn đào thoát cũng không cách nào làm được.

Càng khiến cho Hàn Lập lo lắng chính là hỏa diễm thôn phệ từng chút, từng chút điện hồ kim sắc, mặc dù tốc độ rất chậm nhưng đích xác là làm cho điện võng quanh thân hình hắn từ từ thu nhỏ lại.

Đương nhiên hỏa diễm cũng phải tổn hao một ít, nhưng chung quy nó vẫn được coi là áp đảo, chiếm thế thượng phong.

Thấy tình cảnh này, Huyền Cốt thở phào một hơi, trên mặt lộ xuất vẻ mỉm cười.

Hắn không tin rằng dưới sự bao vây của Tu La thánh hỏa, Hàn Lập vẫn còn có thủ đoạn khác để thoát khốn một lần nữa.

Rút cuộc uy danh của loại hỏa diễm Tu La, Huyền Cốt tin rằng cho dù tu sĩ Nguyên Anh kỳ bị vây trong đó, cũng phải liều mạng tổn thương rất nhiều nguyên khí mới có khả năng thi triển bí thuật đào thoát. Còn đợi khi hắn luyện hóa xong thánh hỏa, khôi phục lại tu vi Nguyên Anh kỳ thời trước thì việc quét sách hơn quá nửa Loạn Tinh hải cũng chẳng phải là vấn đề.

Nghĩ tới đây, Huyền Cốt lim dim, nheo mắt lại, Hàn Lập hiện tại ở trong mắt hắn chẳng khác gì một người chết.

Tình huống thực sự càng lúc càng không ổn.

Mắt thấy tầng điện võng phòng hộ do Ích Tà Thần Lôi tạo thành sắp bị phá hủy nhưng sắc mặt Hàn Lập vẫn không chút thay đổi, hai tay nhấc lên, hai đạo điện hồ từ trong phun ra, dung hợp với tầng bảo hộ bên ngoài.

Điện hồ cuồn cuộn không ngừng từ trong tay của Hàn Lập tuôn ra, điện võng nguyên bản ảm đạm bỗng nhiên kim quang đại thịnh, không những hồi phục lại kích thước ban đầu, mà còn liên tiếp xuất hiện những tia lôi điện thô to công kích, ngăn cản hỏa diễm ở bên ngoài, có xu thế phản ngược lại.

Con ngươi của Huyền Cốt suýt chút nữa phải rớt ra. Hắn hiện tại mới biết được cái gì gọi là *"người tính không bằng trời tính"*.

Hàn Lập vẫn còn nhiều Ích Tà Thần Lôi như vậy, thực sự quá khiêu khích thần kinh của lão ma.

Cho dù Tu La thánh hỏa cao hơn một cấp so với Ích Tà Thần Lôi, nhưng số lượng Ích Tà Thần Lôi lại nhiều hơn hắn. Ai có khả năng diệt ai, thực sự rất khó nói.

Huyền Cốt dùng ánh mắt nhìn chòng chọc Hàn Lập như đang nhìn thấy yêu nghiệt vậy.

Hắn thực sự muốn nhìn trong thân thể không cao to kia rút cuộc ẩn chưa bao nhiêu kiện pháp bảo Kim Lôi trúc, chẳng lẽ đối phương thực sự dùng mãi không hết thần lôi?

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện đã khiến Huyền Cốt đột nhiên cả kinh, dùng hàm răng cắn mạnh đầu lưỡi của mình.

Cơn đau nhức cùng với mùi vị mằn mặn khiến đầu óc hắn tỉnh táo hơn nhiều.

Lão ma lắc lắc đầu, đem cái ý nghĩ hoang đường đó vứt khỏi bộ não.

Ích Tà Thần Lôi dùng mãi không hết? Tự nhiên không thể có loại tình huống này. Hắn chỉ là bị số lượng của nó khiến cho mất tự tin, hơn nữa đối phương đã ba phen bốn bận phóng ra nhiều thần lôi như vậy thì hiện tại khẳng định lượng tồn dư còn rất ít. Hắn chỉ cần duy trì qua giai đoạn quan trọng này là có thể giết chết Hàn Lập và tự nhiên đống pháp bảo Kim Lôi trúc sẽ thuộc về hắn.

Nghĩ tới đây tinh thần Huyền Cốt rung lên, dùng ánh mắt tham lam, nhìn chọng chọc Hàn Lập rồi ngẩng đầu nhìn quang cầu đang ở trên không trung.

Đối phương có Ích Tà Thần Lôi dự trữ chưa phóng xuất, còn hắn vừa rồi đâu có đem tất cả lam sắc băng diễm dung hóa thành Tu La thánh hỏa, hắn chỉ dùng có non nửa mà thôi, bởi vì sợ bị bí thuật phản phệ.

Nhưng hiện tại xem ra chừng đó vẫn chưa đủ giết chết tên biến thái kia.

Chỉ có thể đem tất cả băng diễm đã dung hợp phóng ra mới tiêu diệt được đối phương.

Nghĩ tới đây, hai tay hắn bắt pháp quyết.

Quang cầu trong không trung nhanh chóng quay tít, thêm lần nữa phát ra hào quang chói lọi.

Hàn Lập nhìn thấy màn này, trong lòng đột nhiên lạnh buốt.

Giống như dự liệu của Huyền Cốt, Hàn Lập sau khi liên tiếp thi triển Ích Tà Thần Lôi liều mạng chống đỡ lam sắc hỏa diễm và Tu La thánh hỏa thì thần lôi đã tiêu hao đến tám, chín phần. Hiện tại lại thấy đối phương tiếp tục dùng thánh hỏa để công kích, Hàn Lập tự biết tuyệt đối không có khả năng dùng chút thần lôi còn lại để duy trì.

Biện pháp duy nhất chính là phá vòng vây, chạy thoát rồi mới nói tiếp. Dù hỏa diễm của đối phương có lợi hại cách mấy, nếu không tiếp xúc với thân thể hắn thì cũng vô dụng.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hàn Lập đã quyết, hắn đem tất cả Ích Tà

Thần Lôi còn dư trong thân thể, trong nháy mắt phóng xuất ra ngoài.

Lập tức hai đạo điện hồ to bằng cánh tay đồng thời từ trong lòng bàn tay xuất hiện, bắn lên tầng bảo hộ bên ngoài.

Điện võng nhanh chóng chớp lóe lên vài cái, vang lên một tiếng sấm sét ì ầm, cuối cùng hóa thành một mảnh hào quang màu vàng nhạt, nổ tung.

Vô số tia điện đẩy lùi số lượng hỏa diễm còn lại không nhiều ở bên ngoài ra xa.

Thân hình Hàn Lập lóe lên vài cái, người liền biến mất khỏi chỗ cũ, xuất hiện ở một địa phương cách đó khoảng vài trượng.

Trong quá trình di động, Hàn Lập âm thầm lau một đống mồ hôi lạnh.

Hắn rất sợ mình sơ ý, trong lúc vô tình dính phải một tia hỏa diễm, đối với hắn mà nói tuyệt đối trí mạng.

Bây giờ đã thoát khỏi sự bao vây của Tu La thánh hỏa, Hàn Lập không chút do dự dồn linh lực vào chiếc áo choàng màu đỏ, nó liền tự động bay lên.

Đây chính là hiện tượng khi sử dụng cổ bảo.

Hắn dã hạ quyết tâm vọt tới bên thạch đài, sau đó lợi dụng Thanh Trúc Phong Vân kiếm mở ra cấm chế bảo vệ, thừa cơ hội đào thoát.

Huyền Cốt trông thấy vậy, cũng đoán được một chút tâm tư của Hàn Lập.

Trong lòng lão ma liền quýnh lên, không kịp suy nghĩ đề thăng pháp lực, tăng nhanh tốc độ chuyển hóa quang cầu.

Âm thanh to lớn vang lên, cả quang cầu triệt để bùng cháy, trong nháy mắt biến thành hỏa diễm màu trắng xám, dường như Tu La thánh hỏa đã hình thành.

Nhưng kỳ dị chính là trong trung tâm của hỏa cầu có một đoàn lam quang nhỏ nhắn, rất bình thường đang chuyển động không ngừng, bộ dạng dường như rất bất ổn.

Huyền Cốt thấy cảnh này liền ngẩn ra, nhưng lập tức bỏ qua, không chú ý. Có lẽ do pháp lực hắn không cao nên không thể chuyển hóa toàn bộ, đây cũng chẳng phải là sự tình đáng lo ngại.

Hắn lo lắng chính là Hàn Lập sẽ lập tức đào thoát. Nói thế nào đi nữa thì hắn cũng không thể buông tha một mối họa tâm phúc dễ dàng như vậy.

Vì thế Huyền Cốt lập tức khoát tay về phía hỏa cầu, hỏa cầu sau khi rung động lên vài cái liền bắt đầu công kích đối phương theo như ý định trong lòng của hắn.

Nhưng lúc này dị biến đột nhiên xuất hiện!

Lam quang tàn dư ở trung tâm của quả cầu bỗng dưng lóe lên vài cái rồi nổ tung.

Lập tức mặt ngoài của hỏa cầu méo mó, từ trong lờ mờ truyền ra âm thanh sắc nhọn.

Trong lòng Huyền Cốt đại kinh, vội vàng khống chế dị biến của hỏa cầu.

Nhưng hắn sớm đã quên một việc rằng Tu La thánh hỏa kia không phải là hỏa diễm hắn chân chính luyện hóa, chỉ là mượn một chút sức bên ngoài để thao túng mà thôi. Hiện tại chịu đựng chấn động do vụ nổ gây ra ở hạch tâm khiến hỏa cầu không có cách nào bảo trì ổn định, hoàn toàn mất đi sự khống chế, trở nên cuồng bạo, một chút pháp lực nhỏ của hắn căn bản không thể chế trụ.

Huyền Cốt chảy mồ hôi lạnh, trong nháy mắt hỏa cầu liền liên tiếp thay đổi màu sắc rồi cũng nổ tung tại trên đầu lão ma, vô số tia lửa màu trắng xám bay tán loạn ra tứ phía.

Mặt mũi Huyền Cốt trở nên trắng bệch!

Hắn không dám nghĩ nhiều, thân hình nhanh chóng xoay tít, một mảng lớn quỷ khí màu xanh đen xuất hiện, chụp về phía Tu La thánh hỏa.

Tiếp theo thân hình lão ma bỗng nhoáng lên, giống như mũi tên vụt bay, chỉ cần có thể thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng của hỏa cầu thì hắn có thể bảo vệ được tiểu mệnh của mình.

Mặc dù khí thế của quỷ khí màu xanh đen cực kỳ hung hăng nhưng khi tiếp xúc với nhưng tia lửa liền giống như đá chìm đáy biển, biến mất vô ảnh vô tung, căn bản chẳng có tác dụng ngăn cản tí gì.

Tuy tốc độ bắn ra của Tu La thánh hỏa không quá nhanh nhưng phạm vi quá rộng lớn, chân trước của Huyền Cốt vừa mới tới thì hỏa diễm đã tới chân sau.

Và lúc này thanh quang đột nhiên lóe lên trước mặt Huyền Cốt, đồng loạt hơn mười đạo kiếm quang chém tới.

Đó chính là do Hàn Lập phát hiện thấy tình hình nghịch chuyển, lập tức bỏ qua ý niệm chạy trốn, ngược lại còn chớp thời cơ, mười ngón tay liên tục bắn ra kiếm quang, vừa lúc ngăn chặn đường thoát của lão ma.

Huyền Cốt vừa sợ vừa giận, trong lòng mở miệng chửi to.

Nhưng lúc này hắn căn bản không thể tránh né được, chỉ có thể cắn răng đưa hai tay tới trước, tầng khí hộ thể lại xuất hiện thêm lần nữa, cố gắng xông lên.

Đợi đến khi một đạo kiếm quang đến trước thân hình, hắn mới hé miệng phóng ra một đạo lục mang, chính là pháp bảo tiểu tiễn do Kim Lôi trúc chế thành.

Lục mang sau khi phá hủy bốn, năm đạo kiếm quang, cuối cùng cũng bị đánh bay sang một bên.

Kiếm quang còn lại không chút khách khí công kích lên hai tay Huyền Cốt.

"Ầm! Ầm!"…Năm, sáu âm thanh nổ tung liên tiếp vang lên.

Huyền Cốt hiển nhiên đã đánh giá thấp uy lực Thanh Nguyên kiếm quang của Hàn Lập, mặc dù không việc gì khi dùng tay trực tiếp ngăn cản nhưng vẫn có hai đạo hào quang cũng đánh trúng thân thể của hắn, khiến cho thân hình lão ma rung lên vài cái, không tiến mà còn lùi lại vài bước.

Lần này Huyền Cốt hồn phi thiên ngoại, sắc mặt hắn tràn đầy vẻ kinh hoảng, vội vàng thò tay vào áo tìm cái gì đó. Nhưng một tia lửa nhìn rất nhu nhược đã vô thanh vô tức đã rơi xuống đầu vai của hắn.

"Xèo!" một tiếng, hỏa diễm màu trắng xám bốc lên.

Huyền Cốt không kịp kêu một tiếng thảm thiết, thân hình liền hóa thành tro bụi, biến mất vô ảnh vô tung.

------oOo------

Chương 492: Kiền lam châu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhìn thấy Tu La thánh hỏa lợi hại như vậy, sắc mặt của Hàn Lập biến đổi mấy lần, hít một ngụm khí lạnh.

Hỏa diễm màu trắng xám sau khi đem Huyền Cốt hóa thành tro bụi đã ngưng tụ trở lại thành những tia lửa xinh đẹp lơ lửng trong không trung.

Nhưng tại thời điểm này, không biết là do lão ma chết đi tạo thành dị biến, tất cả các tia lửa rơi xuống đồng thời toát ra một cỗ hắc khí màu xanh thẫm, tiếp theo một tia điện hồ màu đen lóe lên, tia lửa trong nháy mắt biến thành màu lam, khôi phục hình thái *"Kiền lam băng diễm"*.

Lập tức Hàn Lập cảm thấy xung quanh trở nên căng thẳng, toàn bộ không gian tràn ngập hàn khí, một cảm giác lạnh buốt ập đến, xung quanh thân thể bắt đầu xuất hiện nhưng tầng băng trong suốt, cả cấm chế bảo hộ hoàn toàn có bộ dáng sắp bị đóng băng toàn bộ.

Hàn Lập không khỏi hoảng sợ thất sắc!

Hắn vội vàng đưa linh lực vào Bạch Tê bội, bạch quang cực nóng xua đi hàn khí xung quanh, khiến chúng không thể đến gần.

Thế nhưng Kiền lam băng diễm không có sự không chế của Huyền Cốt lúc này mới chân chính phát huy uy lực, trong nháy mắt thời gian, cả thạch đài liền đông cứng thành một núi băng thật lớn, trong đó chỉ có Hàn Lập đang khổ sở cầm cự khiến cho pháp lực của hắn tiêu hao nhanh chóng, âm thầm kêu khổ không ngừng.

Hiện tại Hàn Lập mới minh bạch lam sắc hỏa diễm dưới sự khống chế của Huyền Cốt, không biết là do tu vi lão ma không đủ hay là do chưa được luyện hóa qua nên khi công kích hắn chỉ phát huy được một bộ phận nhỏ uy lực chân chính.

Nếu ngay từ đầu nó đã biểu hiện sức mạnh khủng bố như thế này thì Huyền Cốt chẳng cần dung hợp Tu La thánh hỏa gì gì đó cũng đủ để diệt hắn mấy lần.

Vì vậy loại thánh hỏa kia không có khả năng chỉ có một chút uy lực như kia mới phải, khẳng định nó chỉ hiển lộ một phần nhỏ mà thôi.

Hàn Lập hoảng sợ suy nghĩ, đoán đúng chân tướng sự tình đến bảy, tám phần.

Tuy nhiên hắn không muốn sau khi mình đã vất vả giết chết Huyền Cốt lại bị kiền lam băng diễm vô chủ này tiêu diệt một cách oan uổng.

Vì thế hắn cắn răng, một tay đặt tại túi linh thú đeo bên hông, trong túi đó có trên ngàn vạn con Phệ Kim trùng.

Bây giờ hắn chỉ còn cách dựa vào năng lực thôn phệ của chúng để xem xem bản thân mình có thể mạo hiểm thoát khốn được không!

Nhưng mặc kệ có thành công hay không thì nhưng con Phệ Kim trùng vẫn chưa tiến hóa hoàn toàn này khẳng định không có cách nào ngăn cản hàn khí khủng bố của hỏa diễm và e rằng sẽ bị tiêu diệt sạch sẽ.

Nhưng hôm nay vì cái mạng nhỏ của chính mình, Hàn Lập cũng bất chấp.

Bàn tay hắn khẽ động, đang muốn mở túi linh thú ra.

Nhưng lúc này dị biến lại phát sinh thêm lần nữa.

Kiền lam băng diễm đang lơ lửng ở xung quanh đồng thời lóe lên vài cái, phát ra một trận âm thanh trong trẻo, giống như đang tiếp nhân mệnh lệnh nào đó, chúng đồng loạt bắt đầu bay lên phía trên, ngưng kết thành một khối.

Một lát sau một đoàn lam quang hình thành tại không trung mà trong đó có có một viên băng châu màu lam lơ lửng. Hàn khí lúc đầu chớp mắt đã biến mất vô ảnh vô tung, dường như chưa từng xuất hiện.

Hàn Lập vừa mới mở miệng của túi linh thú ra một nửa liền lập tức ngơ ngẩn, sau đó sắc mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Hắn chẳng thèm quan tâm vì sao kiền lam băng diễm lại xuất hiện loại biến hóa quỷ dị như thế, chỉ biết là hắn đã tránh được một kiếp nạn.

Hiện tại băng châu từ từ rơi xuống, bay qua trước mắt của Hàn Lập.

Hắn nhìn băng châu này, dị sắc trong mắt lóe lên, sắc mặt hiện ra vẻ trầm ngâm.

Đột nhiên hắn khoát tay, một đạo điện hồ mảnh mai còn sót lại trong thân thể bay ra, quấn lấy băng châu nọ, ngăn cản nó tiếp tục rơi xuống.

Băng châu không có dị biến nào phát sinh mà thành thành thật thật bị điện hồ kéo đi.

Nhìn thấy cảnh này, thần sắc Hàn Lập trở nên trịnh trọng, không có một chút khinh thường nào cả.

Tay hắn nhẹ nhàng vung lên, điện hồ trói buộc băng châu từ từ di động về phía hắn.

Nhìn viên châu lơ lửng ở trước mặt cách khoảng một thước, sắc mặt Hàn Lập hiện ra một tia lưỡng lự.

Hắn ngưng trọng vươn tay ra, một tầng sáng màu xanh bao phủ chặt chẽ lấy bàn tay, sau đó mới cẩn thận nắm lấy.

Tuy cách nhau bởi một lớp chân nguyên rất dày nhưng Hàn Lập vẫn cảm ứng được rất rõ sự mát lạnh nhưng tuyệt đối không phải là băng hàn, hình như sau khi ngưng tụ thành viên chau này thì hàn khí đã thu liễm lại, không lọt ra ngoài một tia nào.

Vì thế Hàn Lập mới chân chính yên tâm.

Hắn thu hồi chân nguyên, dùng ba ngón tay giữ băng châu, đưa đến trước mặt để quan sát kỹ càng.

Viên châu này có một lớp vỏ cứng màu lam ở bên ngoài, ở trong có hào quang không ngừng chớp động, tựa hồ không được ổn định.

Hàn Lập do dự một chút vì kiền lam băng diễm là vật quý thế gian khó tìm, thậm chí còn có khả năng là bảo vật trên cả Hư Thiên đỉnh.

Tuy hắn hiện tại không biết làm thế nào để lợi dụng hoặc luyện hóa băng diễm nhưng bảo hắn vứt đi thì tuyệt đối là không được.

Cần phải biết Hàn Lập trước sau đã thấy qua *"Thanh Dương ma hỏa"* và Thiên Đô thi hỏa*" – mấy loại bí thuật lợi hại của ma đạo thì trong lòng sớm đã có một tia vọng tưởng, muốn mình cũng có một loại ma diễm mạnh mẽ như thế.*

Còn uy lực của kiền lam băng diễm, hắn đã được chứng kiến tận mắt, tuyệt đối ở trên hai loại ma hỏa kia.

Cơ hội tốt được đưa đến tận cửa, có thể khiến hắn hoàn thành tâm nguyện thì tại sao Hàn Lập lại từ chối được chứ. Cho dù mạo hiểm một chút, hắn cũng cam tâm tình nguyện.

Nghĩ đến đây, kim sắc điện hồ trong tay Hàn Lập phóng ra thêm lần nữa, sau đó từng đạo, từng đạo thần lôi giống như tơ bao lấy viên băng châu một tầng rồi thêm một tầng.

Một lát sau một quả cầu màu vàng xuất hiện trong tay hắn, chỉ là nó thỉnh thoảng có một tia điện nhỏ ở trên mặt chớp lóe không ngừng.

Thấy tình cảnh này Hàn Lập mới chân chính an tâm.

Trải qua quá trình tranh đấu với băng diễm, Hàn Lập cũng biết được Ích Tà Thần Lôi miễn cưỡng có khả năng khắc chế thứ hỏa diễm này.

Nếu băng châu nổ tung thêm lần nữa thì điện hồ tạm thời bao vây một ít, giúp hắn tranh thủ chút thời gian, không cần phải sợ đột nhiên bị phản phệ.

Hiện tại Ích Tà Thần Lôi trong cơ thể hắn thực sự không còn chút gì, ngay cả một tia điện hồ nhỏ cũng không thể xuất ra.

Nhưng Hàn Lập căn bản chẳng cần để ý điều này, sắc mặt hắn mang vẻ hưng phấn, từ trong túi trữ vật lấy ra một cái hộp ngọc hình vuông, đem viên châu đặt vào trong đó rồi cẩn thận cất đi.

Hắn bây giờ mới có thời gian bay quanh thạch đài một vòng, đem Huyết Ngọc Tri Chu đã bị đại thương nguyên khí thu vào trong túi linh thú.

Con còn lại sớm đã hóa thành thi thể thêm lần nữa, nằm yên không nhúc nhích.

Nhưng khi Hàn Lập bay qua nơi Huyền Cốt bị tiêu diệt thì thân hình không khỏi ngừng lại, sắc mặt hắn mang vẻ khác lạ, khoát tay, một thứ gì đó màu trắng từ trên mặt đất bay về phía hắn.

Vật này trắng toát như ngọc, chỉ ngắn vài tấc, Hàn Lập vừa nhìn qua đã biết nó là một khúc xương cốt.

Chỉ là nó lại không bị Tu La thành hỏa luyện hóa thành tro bụi mà vẫn an nhiên tồn tại, khiến hắn kinh ngạc không nhỏ.

*Hàn Lập nhớ lại lúc đang ở trong địa động, Huyền Cốt lão ma từ trong đoạn xương này đã lấy ra "*Hư Thiên tàn đồ*".*

"Chẳng lẽ nó giống như thứ gì đó có thể chứa đựng?" *Sau khi ý nghĩ này xuất hiện thì hắn đã không chút do dự đem nó bỏ vào túi trữ vật, hiện tại không phải là thời điểm để nghiên cứu tỉ mỉ mà* *phải nhanh chóng ly khai nơi này.*

Hàn Lập đang muốn bay về phía cầu thang đá thì trong lúc vô ý quay đầu thấy mũi tiểu tiễn nằm yên cách đó khoảng vài trượng, dường như mất hết linh tính.

Hàn Lập nhíu nhíu mày, khoát tay, một mảng thanh quang từ trong bắn ra, quấn lấy pháp bảo đó.

Sau khi tùy tiện nhìn nhìn vài lần, Hàn Lập đang muốn thu vào túi trữ vật thì trong một túi linh thú đột nhiên truyền đến tiếng kêu quái dị.

Trong lòng Hàn Lập khẽ động, không khỏi lộ ra một tia cổ quái.

Hắn nhíu chặt hai hàng lông mày, sau khi suy ngẫm, đột nhiên vỗ vào túi linh thú kia, một đạo hoàng quang từ trong phóng ra, sau khi xoay một vòng, một con tiểu hầu liền xuất hiện, chính là Đề Hồn thú có khả năng phệ hồn đạm quỷ.

*Hàn Lập hé miệng phun ra một hạt châu màu đen vào trong tay còn lại, đúng là "*Minh Hồn châu" dùng để khống chế Đề Hồn thú.

Lúc trước hắn cảm thấy tình huống Nguyên Dao dễ dàng đem nó trao cho hắn có chút quái dị, vì thế hắn vẫn chưa bắt đầu luyện hóa.

Nhưng việc xóa đi thần thức của đối phương, trực tiếp dùng viên châu này để điều khiển Đề Hồn thú trong khoảng thời gian ngắn thì hắn vẫn có thể dễ dàng làm được.

Tay nắm chặt Minh Hồn châu, hai mắt nhìn chòng chọc tiểu tiễn màu xanh biếc kia, Hàn Lập đột nhiên hé miệng, một đoàn đan hỏa màu xanh bao vây lấy nó, từ từ tiến hành luyện hóa.

Sau một lát tiểu tiễn vẫn không có phản ứng gì, giống như một vật chết vậy

Hàn quang trong mắt Hàn Lập lóe lên, sau đó miệng khẽ động đã đem tiểu tiễn nâng lên rồi phân phó Đề Hồn thú.

Đề Hồn thú lập tức khịt mũi, một mảng hoàng quang từ trong phun ra, hướng thẳng đến tiểu tiễn đang lơ lửng trong không trung.

Tiểu tiễn nguyên bản không nhúc nhích, khi thấy hoàng quang tập kích, đột nhiên lóe lên lục quang mãnh liệt, phát ra một tiếng kêu bén nhọn, trực tiếp bay về phía cầu thang đá.

Bộ dáng nó dường như rất sợ hoàng quang vừa rồi.

------oOo------

Chương 493: Họa trục chi mê

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tiểu tiễn vừa mới bay xa khoảng một trượng thì bị Hàn Lập đang nhìn chòng chọc như hổ đói điểm chỉ, một đạo kiếm khí màu xanh bắn ra, đánh thẳng tới, khiến cho nó ngã nhào xuống, không kịp chạy trốn.

Và trong khoảng thời gian trì hoãn này, hoàng quang do Đề Hồn thú đã cuốn lấy tiểu tiễn.

Lập tức pháp bảo lóe lên vài cái, không ngừng tả xung hữu đột, bộ dáng như muốn phá đường trốn chạy.

Nhưng hoàng quang kia dường như có hấp lực cực kỳ cường đại, dù có giãy giụa thế nào cũng vô pháp thoát khốn.

Đề Hồn thú nếu đã được xưng là khắc tinh của tất cả các loại quỷ hồn thì hấp hồn thần quang kia không tự nhiên không chỉ có như vậy.

Tiểu tiễn kia chỉ ngừng chuyển động nửa nhịp thì đã có hơn trăm đạo hoàng quang bé nhỏ bay tới, nhanh chóng bao vây lấy nó.

Tiếp theo hoàng quang đồng thời mạnh mẽ lôi từ trong tiểu tiễn ra một đoàn lục quang.

Lục quang này dưới sự dây dưa của hấp hồn thần quang, không ngừng biến hóa thành các dạng trùng ngư điểu thú, thậm chí còn biến hóa khi to khi nhỏ, muốn mưu toan thoát thân.

Nhưng những sợi tơ hoàng quang màu vàng một khi đã trực tiếp bao vây lấy thì căn bản không có cách nào thoát khỏi, từng chút từng chút một kéo nó về phía Đề Hồn thú.

Lúc này lục quang hoảng loạn, sau đó huyễn hóa thành một khuôn mặt già nua, sợ hãi hướng Hàn Lập cầu xin:

"Hàn tiểu hữu, ngươi tha cho lão phu một mạng, chỉ cần như vậy tại hạ sẽ tình nguyện làm nô cung phụng tiểu hữu là chủ. Bí thuật lão phu biết nhiều vô số kể, tất cả đều nguyện ý giao nộp! Hơn nữa Hàn đạo hữu chẳng lẽ không muốn biết toàn bộ Huyền Âm đại pháp ư? Cho dù là nghịch đồ Cực Âm kia ta cũng chưa bao giờ đem tầng cuối cùng dạy cho hắn. Còn thêm Huyền Hồn luyện yêu đại pháp nữa, đồng thời cơ nghiệp tại hạ tuy bị Cực Âm chiếm đoạn nhưng vẫn còn vài tòa động phủ bí mật, trong đó có chứa rất nhiều bảo vật, lão nô đều nguyện ý phụng hiến cho chủ nhân…"

Khuôn mặt quỷ kia càng nói càng nhanh, biểu tình càng lúc càng kinh hoảng, thậm chí còn tự xưng là nô phó. Bởi vì hắn lúc này chỉ cách cái mũi to của Đề Hồn thú khoảng một tấc mà thôi.

Nếu thực sự bị hấp nhập vào thì yêu hồn của hắn cho dù ngoan cường chống lại cũng tuyệt đối không có khả năng đào thoát.

Nghe khuôn mặt quỷ nói những lời dụ hoặc như vậy, dù Hàn Lập là ngươi tâm chí kiên định hơn xa thường nhân cũng không khỏi động tâm, trên mặt lộ ra vài phần trù trừ.

Có lẽ nhìn ra vẻ do dự của Hàn Lập nên khuôn mặt quỷ giống như túm được cành cây cứu mạng, liền nói to:

"Cho dù đạo hữu không muốn những thứ đó, chẳng lẽ không muốn biết nhược điểm công pháp của Cực Âm, không muốn giải trừ ám ký truy tung ở trên thân sao?"

Nghe nói như thế, ánh mắt của Hàn Lập chuyển động vài lần, thần sắc cuối cùng cũng khẽ động.

Hắn thở dài một tiếng, cánh tay nắm Minh Hồn châu nhẹ nhàng vung lên.

Nguyên bản hoàng quang đang hút vào đột nhiên dừng lại, khiến khuôn mặt quỷ tạm thời thoát khỏi việc hấp nhập vào mũi của Đề Hồn thú.

Sắc mặt của quỷ đầu cực kỳ vui mừng, tinh thần buông lỏng một chút.

"Hàn tiểu hữu, hành động này của ngươi tuyệt đối sáng suốt. Lưu lại lão phu hoàn toàn có thể…" Khuôn mặt quỷ miễn cưỡng lộ xuất vẻ mỉm cười, muốn nịnh nọt Hàn Lập vài câu.

Nhưng lúc này Đề Hồn thú tiếp tục dùng mũi hít vào, hoàng quang nguyên bản hơi hòa hoãn bỗng nhiên chuyển động, hấp lực so với lúc đầu còn mạnh hơn ba lần, hoàn toàn đem thần thức Huyền Cốt đang không chút đề phòng, hấp nhập vào trong, một tia phản ứng cũng không có.

Trên mặt Hàn Lập liền lộ ra một tia lạnh lùng, chế nhạo.

Đề Hồn thú dường như đã ăn no quá sức nên ngơ ngẩn vỗ vỗ lấy bụng, trên mặt xuất hiện vẻ mãn ý giống như con người vậy.

Hàn Lập mỉm cười, vung Minh Hồn châu trong tay lên, đem nó thu vào trong túi linh thú.

"Thu ngươi làm nô? Ta sao dám chơi với hổ? Lão quỷ ngươi sống đã hơn ngàn năm, luận về tâm kế ta đều đấu không lại. Cho dù ngươi ba hoa chích chòe, ta vẫn phải tiêu diệt ngươi để đỡ đi một mối nguy hiểm. Bằng không không biết khi nào ngươi sẽ âm thầm ám toán ta nữa." Hàn Lập bước tới vài bước, cầm lấy tiểu tiễn màu xanh kia, lẩm bẩm nói.

Đến bây giờ Hàn Lập vẫn không hiểu rõ mặt quỷ kia rút cuộc là chủ hồn của Huyền Cốt hay là tàn phách tách ra do lão ma thi triển một bí pháp nào đó.

Quỷ tu chi đạo còn có thần thông phân ly hồn phách, Hàn Lập cũng không lấy làm kỳ quái.

Tiếp theo Hàn Lập thu lấy Ngũ Hành hoàn đang nằm cách đó không xa nhưng hắn không lập tức rời đi ngay.

Lời nói của khuôn mặt quỷ kia thật ra đã đề tỉnh hắn, không biết

Cực Âm tổ sư đã động tay động chân trên người hắn khi nào nữa.

Nếu không trừ bỏ ám ký này thì chỉ sợ hắn vừa mới ra khỏi cấm chế liền bị Cực Âm tổ sư cảm ứng được.

Tuy Hàn Lập đã dùng thần thức thăm dò qua nhiều lần, vẫn không có phát hiện chỗ nào khác biệt nhưng trong lòng hắn đã có chủ ý hay ho để tìm ra ám ký, bằng không hắn đã không chút hạ thủ lưu tình tiêu diệt khuôn mặt quỷ kia.

Chỉ thấy Hàn Lập vỗ vào một cái túi linh thú, mấy nghìn kim ngân sắc giáp trùng bay ra bám đầy thân Hàn Lập.

Một lát sau Phệ Kim trùng phát ra tiếng kêu bén nhọn ở chỗ cẳng chân của hắn.

Hàn Lập cực kỳ vui mừng, thần niệm đưa ra mệnh lệnh, tiếp theo Phệ Kim trùng ông ông một trận, sau đó tất cả chúng ùn ùn bay trở về túi linh thú.

Hàn Lập không dám chậm trễ, trực tiếp bay đến chỗ cầu thang đá.

Thời gian hắn lưu lại đây quá dài, thực sự khiến hắn có chút thấp tha thấp thỏm.

Cự ly vài chục trượng trong nháy mắt đã tới.

Hàn Lập hé miệng, phun ra một đạo thanh quang, dùng Thanh Trúc Phong Vân kiếm tạo ra một cái lỗ to trên vòng bảo vệ cấm chế.

Hàn Lập hóa thân thành một đạo cầu vồng bay ra.

Dựa theo tính toán của hắn, tốt nhất là đi đến một mật thất nào đó ở tầng một hoặc tầng hai, tiếp theo phá bỏ cấm chế ở nơi đó rồi truyền tống khỏi Hư Thiên điện.

Về phần mật thất của mấy tầng khác, đối với hắn mà nói thực sự quá nguy hiểm.

Vì thế Hàn Lập dựa theo lộ tuyến trong trí nhớ của mình, không nói không năng quay lại đường cũ.

Lúc này tất cả các cơ quan, cấm chế đều đã bị phá sạch, Hàn Lập ngoại trừ việc cẩn thận né tránh mấy lão quái vật kia thì chẳng còn điều gì cố kỵ cả nên to gan lớn mật phi hành.

Trên đường đi một mặt hắn phóng thần thức để cảnh giác, một mặt lấy quyển trục cũ kỹ kia ra, cuối cùng cũng có thời gian để liếc mắt một chút.

"Di!"

Hàn Lập chỉ nhìn qua vài lần liền không khỏi kinh ngạc kêu lên, nguyên bản tốc độ thanh quang đang bay về phía trước bỗng nhiên chậm lại.

Quyển trục này vừa nhìn thì chẳng thấy gì đặc biết, sau khi mở ra không những không toát ra linh lực mà nội dung bên trong còn cực kỳ đơn giản, vẽ ngoằn ngòe mấy đường thô sơ.

Nhưng sau khi Hàn Lập xem qua vài lần liền hiểu được nội dung quyển trục, đó chính là sơ đồ kiến trúc phần nội điện năm tầng của Hư Thiên điện.

Cái khác thì không nói, nhưng thạch đài và vài nét bút vẽ cái đỉnh nhỏ có *"hai tai, ba chân"* tuyệt đối chính là tiêu ký ám chỉ Hư Thiên đỉnh.

Còn phía trước thạch đài là cái hình vẽ đan xen nhau khẳng định chính là mật thật, thông đạo.

Tuy nhiên điều khiến Hàn Lập kinh ngạc chính là trong tấm bản đồ này các hình vẽ khác đều dùng bút màu đen, duy nhất có một lộ tuyến sử dụng bút màu đỏ.

Điểm cuối của lộ tuyến này là một bức tường cao ở phía biên của nội điện, ở phía sau đó có tiêu ký giống như vẽ một tòa Truyền

Tống trận vậy.

Hàn Lập thấy thế mới phi hành chậm lại.

Theo kế hoạch ban đầu của hắn, nếu muốn trực tiếp đi từ tầng năm đến tầng hai thì xác suất gặp mấy lão quái vật là rất lớn.

Nhưng nếu bản đồ này là thật thì chẳng phải hắn có thể lợi dụng Truyền Tống trận để truyền tống đi nơi khác sao?

Cho dù không trực tiếp truyền tống đi ra ngoài Hư Thiên điện, nhưng chung quy lại vẫn tốt hơn nhiều so với việc đứng ở tầng năm nội điện này.

Càng khiến cho Hàn Lập động tâm chính là vị trí của hắn hiện giờ nếu dựa theo tiêu ký trên bản đồ thì sau khi đi tới chỗ giao nhau tiếp theo chỉ cần quẹo qua là đã đạp chân lên lộ tuyến màu đỏ kia.

Điều duy nhất khiến hắn lo lắng chính là lộ tuyến này có xuất hiện cấm chế hay cơ quan khôi lỗi mà hắn không thể ứng phó được hay không?

Về phần bản đồ thật hay giả thì hắn chẳng quan tâm.

Chẳng ai ăn no rỗi hơi đi giấu bản đồ trong tảng đá kia để lừa người cả.

Huống hồ niên đại của nó quá lâu, nét vẽ vẫn bao hàm đầy vẻ nguyên sơ, vừa nhìn đã biết cùng thời kỳ với Hư Thiên đỉnh, chắc chắn sẽ không có ai vô công rồi nghề thực hiện trò vui này hết.

Đang lúc Hàn Lập do dự thì người đã đến chỗ giao nhau tiếp theo.

Hắn không khỏi nhìn trái nhìn phải, có chút không quyết đoán.

Đành vậy, nếu thực sự gặp phải nguy hiểm thì cùng lắm là quay trở lại đường cũ. Dựa theo tiêu ký trên quyển trục thì lộ tuyến này cũng chẳng dài. Sự nguy hiểm so với kế hoạch dự tính ban đầu ít hơn rất nhiều, huống hồ hắn cũng không tin địa đồ nhìn giống như sinh lộ để thoát thân sẽ vẽ một con đường quá nguy hiểm cho người cầm nó.

Nghĩ đến đây Hàn Lập liền không chút chần chừ, hai tay giương lên.

Mấy đạo bạch quang bắn ra, sau đó trước mặt liền xuất hiện mấy còn cự viên khôi lỗi.

Chúng dưới sự điều khiển của Hàn Lập lập tức quẹo qua một cái thông đạo khác, còn Hàn Lập thì mang theo vẻ mặt thận trọng đi sát theo sau.

------oOo------

Chương 494: Diễm nữ và linh tuyền

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dọc đường cực kỳ yên tĩnh, nằm ngoài ý liệu của Hàn Lập.

Sau khi giẫm chân theo lộ tuyến vẽ bằng mực đỏ trên bản đồ, rẽ trái quẹo phải vài ba lần, bất luận là cấm chế hay khôi lỗi hắn cũng chẳng gặp qua, rất dễ dàng đi đến trước bức tường cao kia.

Nhìn nhìn bức tường cực kỳ bình thường kia, Hàn Lập lại mở quyển trục cũ kỹ ra thêm lần nữa, cúi đầu đối chiếu phân biệt một phen.

"Không sai! Đích xác là chỗ này!" Sau một lúc Hàn Lập lẩm bà lẩm bẩm nói.

Hắn khoát tay, năm đạo kiếm quang màu xanh đột nhiên xuất hiện, trực tiếp xuyên thẳng vào bên trong bức tường vài thước.

Thấy cảnh này Hàn Lập cực kỳ vui mừng.

Không có cấm chế trên tường, quả nhiên bên trong còn có ẩn ý khác.

Tiếp theo năm ngón tay hắn di chuyển, năm đạo kiếm quang sắc bén nhẹ nhàng vẽ theo hình nửa vòng tròn.

Tay kia khẽ đẩy tới, trên bức tường đá đã xuất hiện một cái lỗ thủng to, bên trong là một màu tối đen.

Kiếm quang đột nhiên biến mất, từ trong lòng bàn tay bỗng nhiên xuất hiện một quang cầu màu trắng lơ lửng, từ từ bay vào phía sau bức tường.

Hàn Lập không chút chậm chạp, thân hình khẽ động, nhẹ nhàng đi vào trong.

Đây là một gian mật thất không lớn, cao không quá hai trượng, dài rộng chỉ khoảng sáu, bảy trượng, trên mặt đất phủ kín một lớp bụi bặm rất dày.

Thê nhưng ở giữa căn phòng lại có một tòa Truyền Tống trận cực kỳ đơn giản.

Pháp trận được bố trí xiên xiên xẹo xẹo, trên có khắc các loại phù văn thô sơ, dường như do một người không biết trận pháp bắt chước dựa theo hình vẽ.

Hàn Lập nhíu nhíu mày.

Chẳng lẽ nó không thể dùng hay là đã bị hư hỏng từ lâu rồi?

Hắn đi tới vài bước, lợi dụng kiến thức về trận pháp của mình để kiểm tra một chút Truyền Tống trận này.

Sau một hồi lâu hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nó cực kỳ thô sơ nhưng vẫn có thể dùng được, đồng thời hắn cũng nhìn ra đây không phải là một cái Truyền Tống trận với khoảng cách xa. Phỏng chừng sau khi tiến nhập cũng không bị đưa đẩy đến một nơi xa lạ nào đó cách mười vạn tám ngàn dặm.

Hàn Lập lấy ra vài khối linh thạch, nhanh chóng đặt vào bốn phía của Truyền Tống trận.

Một hồi âm thanh ông ông vang lên, pháp trận xuất hiện ánh huỳnh quang nhàn nhạt.

Thấy cảnh tượng đó Hàn Lập liền mỉm cười.

Tuy nhiên hắn không lập tức truyền tống đi mà quay đầu nhìn cái lỗ thủng do mình tạo ra, ra vẻ đăm chiêu, ngẫm nghĩ điều gì đó.

Sau đó hắn đi qua, một vài loại tiểu pháp thuật phục hồi được thi triển ra liên tiếp, đống đá vỡ lập tức trám vào lỗ thủng làm cho bức tường trở lại hình hài như cũ.

Lúc này hắn mới phủi phủi tay, bước lên Truyền Tống trận rồi biến mất vô ảnh vô tung khi bạch quang lóe lên.

Một lát sau thân ảnh của hắn đã xuất hiện tại trong một mảng vụ khí lờ mờ, có chút ẩm ướt và âm ấm, ngoài ra còn có một làn hương thoang thoảng truyền đến.

Hàn Lập vẫn đứng trong tòa pháp trận cũ kỹ, ngạc nhiên nhìn về phía trước, miệng liền há ra thật to, sau nửa ngày vẫn không khép lại được.

Ở địa phương cách đó khoảng một trượng có một hồ nước màu trắng sữa, rộng khoảng vài chục trượng, vụ khí và làn hương kia chính là từ nơi đó tỏa ra.

Nhưng khiến hắn kinh ngạc không phải là điều đó mà chính là trong hồ nước có một nữ tử đang xích lõa nửa người đang đối mặt với hắn.

Những đường cong đầy đặn, cực kỳ mê hồn, da thịt trắng nõn như ngọc cùng với mái tóc rối đen nhánh xõa đến tận thắt lưng, không cần nói cũng biết rõ đó là một vị mỹ nữ cực kỳ xinh đẹp.

Diễm ngộ loại này khiến môi miệng Hàn Lập không khỏi khô khốc, nuốt nước bọt mơ màng, nhưng khi đưa ánh mắt nhìn lên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần đang mang vẻ khó tin thì Hàn Lập lại ngẩn ra, lộ xuất một tia cười khổ.

"Nguyên cô nương, thật khéo quá, chúng ta lại gặp nhau ở chỗ này nhưng hình như thời điểm mà tại hạ xuất hiện không được thích hợp cho lắm." Sắc mặt Hàn Lập hơi khác thường, không chút khách khí quét qua thân thể của nữ tử, trong lời nói chẳng có chút thành ý nào cả.

Nữ tử trẻ tuổi đang ở trong hồ nước chính là mỹ nhân Nguyên Dao – người sau khi tiến vào nội điện liền biến mất vô ảnh vô tung

Nguyên Dao lúc này sớm đã bị kinh ngạc bởi sự xuất hiện đột ngột của Hàn Lập, hiện tại nghe hắn nói như vậy liền lập tức tỉnh ngộ, vẻ mặt hoàn toàn ửng đỏ.

Nàng vội dùng hai tay che lấy đôi ngọc nhũ cao vút trước ngực, lộ vẻ xấu hổ lẫn buồn bực khẽ quát:

"Ngươi tại sao lại ở chỗ này? Cái tòa Truyền Tống trận kia chẳng phải đã bị hư hỏng, không dùng được rồi sao? Ngươi…ngươi mau quay mặt đi!" Bộ dáng Nguyên Dao đan xen vẻ ngượng ngùng và hoảng sợ.

Nghe vây Hàn Lập liền mỉm cười, không trả lời nàng ta mà thờ ơ đi ra khỏi phạm vi của tòa Truyền Tống trận, khẽ lướt qua tình cảnh xung quanh.

Nơi này là một thạch thất rất rộng, to khoảng ba, bốn chục trượng, hai bên có một hai cái cửa đá bình thường.

Mà đối diện với Hàn Lập, ở một nơi trên bờ hồ phía bên kia là đống quần áo màu đen và vài ba cái túi trữ vật.

Trên tường đá phía sau vài trượng có một phù điêu hình đầu rồng do bạch ngọc chế thành, ở phía dưới lõm xuống, có đặt một cái bình ngọc cổ dài, giống như đang hứng lấy cái gì đó.

Nguyên Dao vừa thấy ánh mắt của Hàn Lập rơi vào cái bình màu xanh liền quên mất sự xấu hổ, đột nhiên biến sắc.

Tuy nhiên Hàn Lập lại làm như không nhìn thấy gì, ánh mắt lập tức rời đi, sau đó hắn đi lên trước vài bước đến bên cạnh hồ nước, cúi đầu nhìn chất lỏng màu trắng sữa.

Nguyên Dao lúc này mới âm thầm thở phào, vẻ mặt diễm lệ khôi phục lại bình thường, nhưng dị quang trong ánh mắt lóe lên, dường như đang suy xét điều gì đó.

Hàn Lập lúc này cũng đang ngẫm nghĩ, đột nhiên hắn vươn tay khẽ đưa về phía hồ nước.

Một ít chất lỏng màu trắng sữa bị hắn dễ dàng bắt lấy, đưa đến trước mắt xem xét.

Nước này tỏa ra hương thơm đặc biệt, tràn ngập thiên địa linh khí tinh thuần. Nhưng sau một thời gian thì chúng đột nhiên biến mất vô ảnh vô tung với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, hóa thành nước như bình thường.

Sắc mặt Hàn Lập có chút rung động.

"Linh nhãn chi tuyền! Thật không tưởng được chủ nhân của Hư Thiên điện có thể chuyển dời dòng linh tuyền to như vậy đến đây. Nguyên cô nương lần này mạo hiểm tiến nhập vào nội điện, chẳng lẽ là vì nó?" Hàn Lập nhẹ nhàng ném đi những giọt nước trong tay, ung dung hướng về phía đại mỹ nữ đang ở trong hồ nước nói.

"Hừ! Bộ dáng Hàn đạo hữu nói chuyện với một nữ tử như thế sao? Chẳng lẽ đạo hữu nhìn còn chưa đủ, vẫn muốn tiểu nữ phô bày thêm nữa?" Nguyên Dao lúc này đã khôi phục lại vẻ trấn định, nhưng khi thấy Hàn Lập vẫn không chút khách khí liếc nhìn bờ vai hở ra kia thì không nhịn được trầm người xuống, có chút tức giận hỏi lại.

Tuy nhiên vẻ xinh đẹp tuyệt trần của nàng khi bực tức lại lộ xuất bộ dáng cực kỳ phong tình, cộng thêm thân thể mơ hồ, tóc rối vai trần khiến cho bức tranh tràn đầy vẻ dụ hoặc vô tận.

Thực sư là một vưu vật trời sinh a!

Hàn Lập ngưng thần nhìn vẻ đẹp của Nguyên Dao, trong lòng không khỏi bốc hỏa.

Tuy hắn luôn luôn giữ vững tâm hồn trong sáng, cố gắng hết sức khắc chế dục vọng nhưng dù sao cũng là một nam nhân bình thường, mỹ cảnh này xuất hiện trước mắt, tuy không đến nỗi hành động quá lố nhưng việc mãn nhãn, trêu ghẹo vài câu thì hắn cũng không cho là quá đáng.

Vì thế Hàn Lập liền đặt mông ngồi cạnh hồ nước, cởi giày ra, nghênh nghênh ngang ngang bỏ hai chân xuống nước, chậm rãi nói.

"Nguyên cô nương nếu muốn mặc y phục, vậy xin cứ tự nhiên, tại hạ sẽ không ngăn trở tẹo nào. Tuy nhiên có cơ hội thấy được đại mỹ nữ như thế này, tại hạ cũng không làm ra vẻ chính nhân quân tử mà phải thưởng thức một phen." Nói xong lời này, hai tay hắn khẽ chống cằm, cười hì hì nhìn chằm chằm không tha nữ tử xinh đẹp với sắc mặt đang ửng hồng.

"Ngươi…" Nguyên Dao mặt đỏ như gấc, muốn nói cái gì đó.

Nhưng tiếp theo đôi mắt đen láy long lanh khẽ động, lập tức hồi phục vẻ bình thường, đồng thời cười tươi nói:

"Hi hi, ta còn tưởng đạo hữu giống như là cây gỗ nữa chứ, không biết thương hương tiếc ngọc, không ngờ Hàn huynh vẫn còn phong tình."

"Nguyên Dao chịu đại ân của đạo hữu, cho dù để cho Hàn huynh nhìn thấy thân thể thì cũng chẳng sao cả. Người tu tiên như chúng ta đâu có xem trọng vẻ bề ngoài, vậy Nguyên Dao xin phép mặc y phục!" Nói xong lời này, dường như nàng đang khiêu khích, cánh tay ngọc ngà đưa ra khỏi mặt nước, nhẹ nhàng vuốt mái tóc hơi rối của mình, mỉm cười cực kỳ kiều mị với Hàn Lập, trong nháy mắt khuôn mặt sáng rực lên, đẹp tựa như hoa.

Hàn Lập sững sờ, dường như cũng bị mê mẩn bởi vẻ phong tình của vị đại mỹ nữ này.

Trong sát na hai tay của Nguyên Dao khẽ kích lên mặt hồ, một bức tường nước màu trắng sữa xuất hiện giữa hai người, thoáng cái đã cắt đứt ánh mắt không chút nào tránh né của Hàn Lập.

Nhân cơ hội này nàng liền bay ra khỏi hồ nước, giống như tiên tử trên trời hạ xuống chỗ để y phục và túi trữ vật, tiếp theo một luồng hắc khí xuất hiện quanh thân, cuốn lấy tất cả rồi nhanh chóng che giấu thân thể tuyệt đẹp kia.

Đợi đến khi hắc khí tan hết thì thân ảnh duyên dáng lại một lần nữa xuất hiện, Nguyên Dao lúc này đã ăn mặc chỉnh tề, thần sắc ung dung bay xuống đất, còn cái bình màu xanh dưới chỗ phù điêu hình đầu rồng kia đã biến mất vô ảnh vô tung.

------oOo------

Chương 495: Linh nhũ và Dưỡng Hồn mộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bức tường nước đã hạ xuống, Hàn Lập nhìn Nguyên Dao, ánh mắt hồi phục lại vẻ lạnh lùng.

"Xem ra tại hạ không có diễm phúc đó, thật sự có chút đáng tiếc!" Hàn Lập lẩm bẩm nói.

Nguyên Dao nghe xong câu này, mặt mày đỏ lên nhưng liền cười duyên vài tiếng, hé đôi môi anh đào nói:

"Hàn huynh không phải là cùng cao nhân đi tầng năm sao? Như thế nào lai xuất hiện tại chỗ của tiểu nữ vậy?"

Nói xong, nàng đưa cánh tay ngọc ngà ra, ưu nhã khẽ vuốt mái tóc dài đang ướt.

Một trận bạch quang lóe lên, trong nháy mắt nó đã được sấy khô, vài sợi tóc đen mềm mại vấn vương trên đôi má xinh đẹp, làm nổi bật lên làn da trắng mịn màng như tuyết, càng tăng thêm vẻ diễm lệ của nàng lên ba phần.

Trong mắt Hàn Lập xuất hiện một tia thưởng thức.

Nữ tử này luận về dung mạo, tuyệt đối đứng thứ nhất thứ nhì trong số các mỹ nhân mà hắn đã gặp, từng động tác nhấc tay đi đừng đều tuyệt đẹp, khiến nam nhân điên đảo thần hồn.

"Do tại hạ đụng phải cấm chế nên bị truyền tống tới đây. Hàn mỗ cũng đang muốn thỉnh giáo Nguyên cô nương xem nơi này rút cuộc là chỗ nào?" Hàn Lập sau khi nhìn nhìn mấy lần gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của đối phương, thần sắc bình thường nói.

"Đụng phải cấm chế?" Ánh mắt Nguyên Dao khẽ động, lộ xuất thần tình cười như không cười, căn bản không tin lời Hàn Lập.

Nhưng Hàn Lập cũng làm như không thấy, chỉ cười ha ha rồi nhàn nhạt nhìn nàng không nói.

Trên mặt của Nguyên Dao xuất hiện một tia ửng hồng.

Đối với bộ dạng dây dưa không tha của Hàn Lập, nàng có chút đau đầu.

Luận về động thủ, bản thân nàng đã được kiến thức qua sự khủng bố của đàn linh trùng, mà Mị thuật – chiêu thức mà mình am hiểu nhất lại chẳng có điểm tác dụng nào đối với người này.

Nàng nhíu đôi mày phượng, có chút bất đắc dĩ nói:

"Đây là mật thật ở tầng thứ hai của nội điện. Nếu biết ngươi sẽ từ trong Truyền Tống trận kia xuất hiện thì ta sớm đã phá hỏng nó rồi. Nếu không cũng sẽ không bị ngươi chiếm tiện nghi lớn như vậy!" Nói xong lời này, Nguyên Dao có chút không cam tâm, trừng mắt nhìn Hàn Lập, xem ra có chút tức giận vì việc hắn đã thấy một phần thân thể của nàng.

Hàn Lập nghe xong, lại làm như không biết, trên mặt chẳng chút thay đổi, ngược lại còn làm bộ lười biếng, duỗi duỗi lưng, rút chân lại và mặc giày vào.

Chỉ có ngâm một chút thôi mà đã giúp hắn khôi phục một bộ phận pháp lực, tuy vẫn còn muốn để thêm một lúc nữa nhưng việc tìm đường sớm thoát khỏi Hư Thiên điện quan trọng hơn.

Vì thế Hàn Lập không chú ý gì tới vị Nguyên đại mỹ nữ nữa, mà ngẩng đầu đi đến phía nam của thạch ốc.

Đứng tại đó nhìn qua mấy lượt, đập vào trong mắt của hắn là một cảnh tượng hỗn độn bừa bãi.

Bên ngoài là một gian thạch ốc lớn hơn một chút, ở trong có một kiện khôi lôi bị phá hủy, gần đó lồi lõm mấp mô, hiển nhiên

Nguyên Dao đã phải trải qua một trận khổ chiến mới vào được.

Đối diện thạch ốc này có một cái thạch môn (cửa đá), trên bề mặt lấp lánh hào quang bạch sắc cực kỳ quen thuộc. Đó chính là bộ dạng cấm chế của các mật thất từ tầng 1 đến tâng 5.

Hàn Lập do dự một chút, sau đó đi qua xem xét một hồi, lấy ra tấm Hư Thiên tàn đồ kia, đưa linh lực vào rồi dán lên thạch môn.

Kết quả là bạch quang lóe lên một trận, thạch môn vẫn không có phản ứng gì.

Hàn Lập thở dài một hơi, quả nhiên nếu ai đó tiến vào mà muốn đi ra lại bằng tấm tàn đồ này thì căn bản không có khả năng.

Và hắn cũng không cho rằng mình có bản lĩnh phá được cấm chế, vì thế hắn không suy nghĩ nhiều, lập tức xoay người trở về, hướng phía bắc đi đến.

"Ngươi làm gì vậy? Bên trong có một loại trận pháp lợi hại, không phải ai cũng có thể phá được, chẳng lẽ ngươi muốn phá để tìm bảo vật?" Ánh mắt Nguyên Dao dán theo từng bước chuyển động của Hàn Lập, sau khi chớp chớp mắt, bỗng nhiên hé miệng lạnh lùng hỏi.

"Ta muốn ly khai Hư Thiên điện! Nguyên đạo hữu chẳng lẽ có kiến nghị nào tốt hơn sao?" Hàn Lập đã đi đến lối ra phía Bắc, không quay đầu lại hỏi.

"Không có, tuy nhiên bảo vật ở đây là do tiểu nữ nhìn thấy trước, chẳng lẽ Hàn đạo hữu muốn tranh giành với Nguyên Dao sao?" Đôi mắt trong veo của vị đại mỹ nữ chớp vài lần, sắc mặt lộ ra một chút khác biệt.

"Tìm bảo vật? Thời gian Nguyên đạo hữu đợi ở nơi đây không ngắn, nếu có thể phá bỏ cấm chế bên trong thì dường như đã sớm đắc thủ rồi!" Hàn Lập đứng ở lối ra nhìn nhìn hào quang lấp lánh, không khách khí nói.

"Ta trải qua mấy ngày nghiên cứu cũng hiểu được một chút, nếu

cho thêm thời gian năm, ba ngày nữa nhất định sẽ có thể phá trừ cấm chế." Sắc mặt của Nguyên Dao trước tiên đỏ lên, sau đó trầm xuống nói, lộ xuất bộ dáng không nhân nhượng.

Nghe xong lời này, Hàn Lập có chút kinh ngạc xoay người lại, nhíu nhíu mày, nhìn nữ tử này không nói gì.

Trong lòng Nguyên Dao thấp thỏm bất an, một lúc sau nàng cuối cùng cũng nhịn không được nhượng bộ nói:

"Được rồi, ta thừa nhận nếu một mình phá trận thì trước thời điểm trở về chắc cũng không có thu hoạch gì, nếu Hàn đạo hữu hiện tại muốn phá trận thì tiểu nữ có thể hợp tác một lần. Chắc chắn sẽ giảm bớt không ít thời gian."

Hàn Lập nghe xong, lẳng lặng đứng tại chỗ, sắc mặt không chút biến hóa, tiếp tục nghe nàng nói.

Hắn rất rõ ràng vị đại mỹ nữ này nhất định còn có lời chưa nói xong.

"Tuy nhiên trước khi phá trận, tiểu nữ muốn thực hiện một cuộc giao dịch với đạo hữu." Nguyên Dao nhìn chằm chằm Hàn Lập chậm rãi đưa ra đề nghị

"Giao dịch gì? Tại hạ có thể nghe qua một chút được chứ?" Hàn Lập khoanh hai tay trước ngực, làm ra vẻ rửa tai lắng nghe.

"Chỉ cần Hàn huynh có thể bỏ qua bảo vật bên trong, tiểu nữ nguyện ý bồi thường cái khác."

"Bồi thường?" Thần sắc Hàn Lập thản nhiên, không có chút thay đổi nào.

Thấy bộ dáng hắn như vậy, Nguyên Dao lộ xuất vẻ trù trừ, nhưng sau khi ngẫm nghĩ một lát liền đột nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt mang theo sự kiên quyết.

"Tiểu nữ nguyện ý tặng cho đạo hữu "Vạn niên linh nhũ*", không biết ý Hàn huynh như thế nào?"* Thần tình Nguyên Dao ngưng

trọng nói.

"Vạn niên linh nhũ? Chính là linh dịch trong truyền thuyết có thể hồi phục pháp lực trong nháy mắt mà dù có trăm vạn linh thạch cũng không mua được sao?" Thần sắc Hàn Lập khẽ biến, có chút rung động hỏi lại.

"Không sai, đúng là loại linh dịch đó. Tiểu nữ tin tưởng nhân cách của Hàn huynh mới mạo hiểm nói ra. Hàn huynh sẽ không làm cái việc sát nhân đoạt bảo chứ?" Ánh mắt của Nguyên Dao lưu động, đôi mắt trong veo nhìn chằm chằm Hàn Lập chậm rãi nói.

Thông qua việc tiếp xúc khi đi qua quỷ vụ và Dung Nham lộ cùng Hàn Lập, vị đại mỹ nữ này tuy biết Hàn Lập chẳng phải là chính nhân quân tử gì, nhưng cũng không phải là người bụng dạ nham hiểm, lạnh lẽo tuyệt tình cho nên nàng mới có chút không tình nguyện đưa ra giao dịch trên.

Đương nhiên nếu trên người của nàng còn có vài bảo vật khiến Hàn Lập động tâm thì nói cái gì đi nữa nàng cũng không đem bảo vật *"Vạn niên linh nhũ"* ra.

Nhưng ngay cả như vậy, Nguyên Dao lúc này cũng lơ đãng đặt cánh tay ngọc ngà vào túi trữ vật.

Tuy biết không phải là đối thủ của Hàn Lập nhưng nàng vẫn có một hai kiện bảo vật liều mạng uy lực cực lớn, đủ để đề phòng việc Hàn Lập sinh ra ý nghĩ độc ác. Đây cũng chính là một thứ ỷ trượng giúp nàng dám nói ra điều kiện giao dịch.

Hàn Lập sờ sờ mũi, lặng yên không nói gì, ngược lại bỗng nhiên quay đầu nhìn phù điêu hình đầu rồng, trên mặt lộ ra vẻ trầm ngâm.

Thấy cảnh này, khuôn mặt Nguyên Dao xuất hiện vẻ mỉm cười.

"Xem ra Hàn huynh đã đoán ra. Vạn niên linh nhũ của tiểu nữ đích xác là do linh tuyền tích lũy trong hàng vạn năm mới sản sinh được một nửa bình. Vì vậy đạo hữu chắc chắn biết tiểu nữ cũng không dối gạt." Thanh âm của Nguyên Dao đột nhiên trở nên ôn

nhu.

"Không sai, với một cái linh tuyền to lớn như ở đây, cộng thêm việc thiết kế quá xảo diệu, đồng thời cũng chẳng có ai lai vãng đích xác có thể sinh ra một ít linh nhũ." Hàn Lập cực kỳ bình tĩnh, gật gật đầu nói.

"Vậy ý tứ của đạo hữu như thế nào?" Sắc mặt Nguyên Dao sáng lên hỏi.

"Nguyên cô nương có thể nói bên trong có chứa bảo vật gì được không? Đạo hữu nếu có thể đưa ra cái giá lớn như vậy thì chắc chắn thứ đó phải rất trân quý mới đúng." Hàn Lập nhìn chòng chọc Nguyên Dao, không nhanh không chậm hỏi, trong mắt hiện lên vẻ băng lãnh.

Nguyên Dao vừa thấy thần sắc này của hắn, không biết tại sao cảm giác sau lưng ớn lạnh một trận, bắt đầu kinh hoảng.

"Hàn huynh nói đùa rồi, đây là lần đầu tiên tiểu nữ đến nơi này, làm sao biết bên trong có ẩn tàng bảo vật gì? Hàn huynh quá đa tâm rồi! Được…được rồi, tiểu nữ sẽ nói thẳng. Tiểu nữ biết bên trong có gì, tuy giá trị của nó không thấp hơn Vạn niên linh nhũ nhưng đối với tiểu nữ mà nói thì trọng yếu hơn, cho nên Nguyên Dao mới tình nguyện lấy linh dịch ra đổi, ở trong là một đoạn Dưỡng Hồn mộc chưa được sử dụng." Ban đầu Nguyên Dao muốn cười trừ bỏ qua vấn đề nhưng khi thấy sự lạnh lùng trong mắt Hàn Lập càng ngày càng tăng thì nhanh chóng đổi giọng.

Không biết vì sao nàng vừa nghĩ đến việc Hàn Lập trở mặt là có cảm giác cực kỳ sợ sệt.

"Một trong ba loại thần mộc? Có thể đeo trên người để bồi dưỡng hồn phách nguyên thân, từ từ tăng cường thần thức!" Hàn Lập ngẩn ra, sau nửa ngày mới kinh ngạc nói.

"Đúng là nó, tuy nhiên không phải tiểu nữ nhìn trúng công dụng kỳ diệu kia mà loại thần mộc này có thể cho ký gửi hồn phách, bảo vệ thần trí không tiêu tán." Nguyên Dao tựa hồ đang nghĩ đến điều gì đó, thần sắc ảm đạm thấp giọng nói.

"Dưỡng Hồn mộc! Vạn niên linh nhũ!" Hàn Lập ngẩng đầu nhìn trần của căn phòng, trong miệng lẩm nhẩm nói.

------oOo------

Chương 496: Chân giả nan biện

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thảo nào ở nơi này lại có linh tuyền, té ra là để bồi dưỡng Dưỡng Hồn mộc. Vạn niên linh nhũ tại hạ rất muốn, nhưng đối với Dưỡng Hồn mộc tại hạ đồng dạng cũng rất hiếu kỳ." Hàn Lập nhìn Nguyên Dao, chậm rãi nói.

Lời vừa thoát ra, sắc mặt Nguyên Dao bỗng trở nên băng hàn.

"Yên tâm, trải qua sự bồi dưỡng nhiều năm như vậy, nó chắc chắn không bé, tại hạ chỉ lấy một cái rễ rất nhỏ mà thôi, sẽ không tranh giành phần thân cây quan trọng với Nguyên cô nương." Hàn Lập thấy thần tình của vị đại mỹ nhân thay đổi, liền mỉm cười nói thêm.

"Chỉ cần rễ thôi?" Nguyên Dao ngẩn ra, sau đó sắc mặt đã hòa hoãn hơn, nhưng trong ánh mắt vẫn lộ xuất một tia nghi hoặc.

"Đương nhiên để bồi thường, Vạn niên linh nhũ mà Nguyên cô nương vừa đáp ứng, tại hạ cũng phải lấy." Hàn Lập nghiêm nghị giải thích rõ.

"Hi hi, Hàn đạo hữu mưu tính thật chu toàn. Chỉ cần chút rễ của Dưỡng Hồn mộc cũng đủ khiến nhiều tông môn nguyện ý ra giá cao để mua lại nhưng điều kiện này bản cô nương đáp ứng." Sóng mắt của Nguyên Dao lưu chuyển, tựa hồ đoán được tâm tử của Hàn Lập, chợt mỉm cười duyên dáng như hoa đua nở.

Tuy nhiên vì thế mà nàng dường như yên tâm hơn.

Hàn Lập cũng nhàn nhạt cười, không có ý tứ muốn giải thích rõ.

"Tốt rồi, chúng ta phá trận đi. Ta trước hết sẽ giảng giải một chút

tâm đắc phá trận cho đạo hữu." Nguyên Dao cười hì hì noi, xem ra trong lòng còn khẩn trương hơn cả Hàn Lập.

"Không cần vội, dòng linh tuyền này cô nương không muốn thu giữ lấy sao?" Hàn Lập chỉ hồ nước, cười mà không cười hỏi.

"Hàn huynh nói đùa rồi, linh tuyền này sớm đã bị chủ nhân Hư Thiên điện dùng cấm chế cao cấp gắn kết thành một thể với nội điện, tiểu nữ nếu có thần thông lớn như vậy thì sớm đã đi thu lấy Hư Thiên đỉnh, hà tất phải chôn chân ở chỗ này." Nguyên Dao chu miệng nói.

Nghe xong lời này, Hàn Lập lộ ra một tia thất vọng, nhưng sau khi suy ngẫm thì đột nhiên cười khổ.

Hắn hình như đã quá tham lam rồi, vừa thấy bảo vật liền muốn chiếm làm của riêng.

Đây là dấu hiệu không tốt, hắn thực không muốn sau này có kết quả *"chim chết vì mồi, người chết vì tiền"*.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập âm thầm tự cảnh tỉnh mình một lát, rồi không đề cập đến nó nữa mà trầm giọng nói:

"Nguyên đạo hữu trước hết đem linh nhũ giao cho tại hạ rồi mới giảng giải trận pháp. Với sự hợp lực của chúng ta, không cần hai, ba ngày chắc chắn sẽ phá được cấm chế."

Nguyên Dao nghe xong đề nghị của Hàn Lập liền nhìn hắn mỉm cười duyên dáng, lập tức toát ra vẻ đẹp mê hồn.

Hai ngày sau, ở trên mặt biển bên ngoài Hư Thiên điện khoảng vài chục dặm có một trận bạch quang lóe lên.

Tiếp theo một đôi nam nữ dưới sự bao bọc của hào quang đột nhiên xuất hiện.

Nam tử tướng mạo bình thường, ngoại trừ cặp mắt trong suốt ra thì chẳng có điều gì hơn người. Nữ tử thân hình cao ráo, xinh đẹp như hoa, đôi mắt sáng lưu chuyển, ẩn chứa vẻ phong tình vô hạn.

Hai người này vừa xuất hiện trên mặt biển đều cực kỳ cảnh giác, quan sát xung quanh một lượt, khi thấy không có tu sĩ khác mới thở phào một hơi.

Bọn họ chính là Hàn Lập và Nguyên Dao sau khi phá trận trong mật thất liền bị truyền tống ra ngoài.

"Xem ra những người khác vẫn còn bị vây khốn ở trong Hư Thiên điện, không đến lúc thì không thể ra được." Nguyên Dao nhìn về phía nào đó, dị quang trong mắt lóe lên nói.

"Những lão quái Nguyên Anh kỳ có giống như chúng ta là sau khi lấy bảo vật sẽ bị truyền tống đi ra không?" Hàn Lập không có lơi là cảnh giác, nhíu mày nói.

"Đạo hữu cứ yên tâm, sau khi lấy bị truyền tống ra chỗ nào là ngẫu nhiên, có khả năng ở tại phụ cận của Hư Thiên điện, có khả năng ở nơi cách xa nó vài trăm dặm. Không ai có khả năng đồng thời giám thị phạm vi rộng lớn như thế đâu." Nguyên Dao lơ đãng khẽ vuốt mái tóc đen nhánh, nhẹ nhàng nói.

"Điều này quá tốt!" Hàn Lập an tâm hơn, gật gật đầu.

"Sao thế? Chẳng lẽ Hàn huynh đắc tội với mấy lão quái vật kia? Nếu đúng như vậy thì đạo hữu phải cẩn thận một chút mới được!" Sóng mắt của Nguyên Dao lưu chuyển, giọng điệu mang theo một tia dò hỏi.

"Điều đó không cần Nguyên đạo hữu bận tâm, tại hạ còn có việc trong người, phải đi trước một bước." Thần sắc Hàn Lập thản nhiên, ôm quyền hướng Nguyên Dao, rồi không đợi nàng nói điều gì, hắn đã không chút do dự hóa thành một đạo cầu vồng phi hành rời đi, không có một chút ý tứ lưu luyến.

Nguyên Dao nhìn đạo hào quang đang bay xa dần, thần sắc lộ ra một tia cổ quái.

Sau nửa ngày nàng mới lắc lắc đầu, sau đó một trận hắc quang lóe lên, lấy ra một cái cây quái dị, dài khoảng một thước.

Bên ngoài của nó thô ráp, đen sì, lồi lồi lõm lõm, cực kỳ xấu xí.

Nhưng Nguyên Dao nhìn nó, trên mặt lại lộ ra một tia cảm thương.

"Nghiên tỷ tỷ, tỷ tạm thời phải nhẫn nại một chút, ta sẽ tìm người dùng nó luyện chế thành Tàng hồn hộp để tỷ hoàn toàn thoát khỏi khổ sợ của thuật luyện hồn." Âm thanh của nàng cực kỳ thấp, sau khi nói xong liền không chút chần chờ, phủ hắc bào lên thân, che giấu vẻ đẹp mê hồn kia lại.

Tiếp theo Nguyên Dao hóa thành một đoàn hắc khí, hướng một phương hướng nào đó bay đi.

Trong nháy mắt phía trên mặt biển ở nơi này lại trở nên yên tĩnh.

Cùng lúc đó trên thạch đài tầng năm trong nội điện của Hư Thiên điện có mấy người đang đứng, sắc mặt âm trầm.

Thần tình mỗi người đều cực kỳ khó coi, đó chính là đám tu sĩ chính, ma lưỡng đạo Nguyên Anh kỳ, Man Hồ Tử cũng có trong nhóm này.

Không biết là đã đạt thành hiệp nghị gì mà tất cả đều không còn đánh nhau loạn xạ nữa.

"Chúng ta đã liên thủ tìm kiếm qua tất cả ngóc ngách nội điện từ tầng ba đến tầng năm rồi nhưng ngoại trừ mấy tầng cấm chế và khôi lỗi đã bị phá hủy ra thì chẳng thấy ai cả. Cực Âm, trong ba người mất tích có hai người quan hệ rất lớn đến ngươi. Phải chăng ngươi đã chỉ thị bọn chúng lấy bảo vật rồi trốn chạy?" Vạn Thiên Minh mặt mày phát xanh nói.

"Hừ, Vạn môn chủ, lời này không biết ngươi đã hỏi bao nhiêu lần rồi. Tại hạ đã sớm nói qua là ái tôn (cháu yêu) của mình gặp phải điều bất trắc, đây chính là bí thuật do tại hạ tự mình thăm dò, tuyệt đối không thể sai, nếu không phải "Thiên cương tráo" *ngăn cản thần thức thì tại thời điểm tiểu tôn chết đi, bản tổ sư đã biết và cũng sẽ không để hai tên tiểu tử kia thừa cơ hội ôm bảo vật chạy*

trốn rồi." Cực Âm tổ sư mặt mày nhăn nhó nói.

"Nói đi cũng phải nói lại, tại hạ cảm thấy Man huynh là khả nghi nhất, vì sao ngay trong khoảng thời gian Man huynh thu hút sự chú ý của mọi người thì Hư Thiên đỉnh bị người cướp mất, ngoài ra Man huynh còn không đem lai lịch vị hậu bối kia nói rõ ràng, chẳng lẽ huynh đã cấu kết với tiểu tử đó từ trước?" Cực Âm tổ sư liền chuyển giọng, nhìn chằm chằm Man Hồ Tử, âm trầm nói.

"Nực cười, Man mỗ phải giải thích gì với ngươi? Cho dù Hư Thiên đỉnh bị cướp đi thực sự có quan hệ với tên tiểu tử kia thì liên quan gì đến ta. Ta lúc đó đang bị chư vị truy đuổi, bỏ chạy trối chết, chung quy cũng chẳng có gì trong tay. Ngược lại tên tiểu tử ngươi gọi là Ô Sửu kia không biết là thật hay giả? Nói không chừng trong lòng ngươi đang vui mừng cũng có!" Hai mắt Man Hồ Tử trừng lên, không chút khách khí phản pháo.

"Ngươi…" Cực Âm tổ sư nghe xong, tức giận đến mức thất khiếu bốc khói.

Ái tôn đã gặp phải bất trắc, trên người còn cõng theo nỗi oan ức to lớn nữa, nói thế nào Cực Âm tổ sư cũng không thể tiếp nhận được.

Nhất thời sắc mặt hắn hiện lên vẻ tức giận, muốn mở miệng tiếp tục tranh luận.

Nhưng nho sinh lão giả bên cạnh lập tức đứng ra khuyên giải.

"Man huynh cùng Ô huynh không cần phải tranh chấp nữa, ai trong ba người bọn họ lấy đi bảo vật thì có quan hệ gì với chúng ta chứ? Điều đó chỉ là thứ yếu, hiện tại quan trọng nhất là dù cho bọn họ sống hay chết cũng cần tìm ra chúng. Chúng ta truy đuổi theo Man huynh đến chỗ ra vào của tầng ba, động tác của chúng dù có nhanh đi nữa cũng không có khả năng thoát khỏi từ tầng 3 đến tầng 5 mà hiện giờ chúng ta cũng đã bố trí mấy cái pháp trận, nếu chúng muốn thừa cơ hội đào tẩu thì không có khả năng, về phần từ trong mật thất truyền tống ra ngoài thì càng không thể nào. Cần phải biết rằng tu vi bọn chúng chỉ là Kết Đan sơ kỳ, cho dù ba người liên thủ cũng không thể phá vỡ cấm chế mật thất từ

tầng ba trở lên, trừ phi đầu óc bọn chúng mê muội, muốn tự sát." Thần sắc Thanh Dịch cư sĩ bình tĩnh phân tích.

"Thế nhưng chúng ta đã thám thính tất cả từ tầng ba đến tầng năm rồi mà vẫn không phát hiện được tung tích của bọn chúng." Vạn Thiên Minh lạnh lùng nói, trên mặt tràn đầy vẻ hoài nghi.

Thực ra đâu chỉ có hắn, ba người bên phe chính đạo cũng đều bán tín bán nghi.

Bọn họ sớm đã truyền âm thương lượng với nhau nhiều lần, đều thấy rằng có thể là ba lão quái vật ma đạo liên thủ với nhau, diễn xuất một trường hí kịch, cố ý dẫn dắt bọn họ ra xa rồi mới sai hậu bối ra tay cướp lấy Hư Thiên đỉnh.

Bởi vậy nên nhóm Vạn Thiên Minh một bên cực kỳ hối hận, một bên thì nhìn chằm chằm như hổ đói theo từng cử động của nhóm Cực Âm, tuyệt đối không để cho mấy lão quái vật ma đạo ly khai nửa bước.

Cực Âm, Thanh Dịch đều nhận ra được tâm tử của nhóm Vạn Thiên Minh nhưng trong lòng hai người bọn họ cũng như lửa đốt nên chẳng để ý gì đến việc nhỏ nhặt này nữa.

Bọn họ đang muốn nhanh chóng tìm ra đám người Huyền Cốt và Hàn Lập để lấy lại Hư Thiên đỉnh.

Một đám tu sĩ Nguyên Anh kỳ tại nội điện tranh đấu với nhau, kết quả bảo vật lại bị mấy tên tu sĩ Kết Đan kỳ thừa nước đục thả câu cướp mất, nếu truyền ra ngoài thì bọn họ sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.

Huống hồ bọn họ sao có thể cam tâm để cho bảo vật đệ nhất của Loạn Tinh hải rơi vào tay nhóm Hàn Lập được chứ.

Man Hồ Tử trong lòng cũng rất ngạc nhiên bởi vì hành động của Huyền Cốt dường như không giống như ước định đã được bàn bạc trước đó.

Lẽ nào hắn thực sự ôm lấy bảo vật chạy trốn rồi???

Nếu tu sĩ Kết Đan kỳ phổ thông thì không có cách nào lọt qua cấm chế trong mật thất từ tầng ba đến tầng năm nhưng Huyền Cốt là tu sĩ chuyên tu quỷ đạo nên điều này cũng rất khó nói.

Tuy trong lòng nghi hoặc nhưng hắn không dám thổ lộ nửa phần, ngược lại hắn còn có ý nghĩ muốn khuấy nước thêm đục nữa.

Vì thế Man Hồ Tử mới lạnh lùng mở miệng.

"Các ngươi có nghĩ là hai lão gia hỏa của Tinh Cung thực sự không rời đi mà một mực vẫn ẩn nấp quanh đó không? Thấy chúng ta truy đuổi nhau liền xuất hiện tiêu diệt ba người kia, sau đó lấy đi Hư Thiên đỉnh?"

Vừa nghe lời này của Man Hồ Tử, những người khác liền bốn mắt nhìn nhau, sau đó lộ ra vẻ đăm chiêu.

------oOo------

Chương 497: Lang hình khí linh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi rời xa Nguyên Dao, Hàn Lập không nhịn được lấy Hư Thiên đỉnh ra, một bên phi hành, một bên từ từ xem bảo vật ở bên trong.

Thế nhưng không lâu sau hắn có cảm giác tức hộc máu.

Dù cho hắn dùng mọi loại biện pháp thì nắp đỉnh và thân đỉnh vẫn dính liền với nhau, căn bản không có cách nào mở ra.

Cho dù đem linh lực rót vào, hay tức giận dùng các loại pháp bảo công kích trực tiếp lên thì nó nhiều lắm chỉ tóe ra vài tia lửa, bộ dáng vẫn không một chút sứt mẻ.

Trong lòng Hàn Lập kinh ngạc.

Hiện tại ngoại trừ việc biến to, thu nhỏ Hư Thiên đỉnh thì hắn hoàn toàn không còn biện pháp sử dụng vật ấy.

Phát hiện được hiện thực trên, Hàn Lập cực kỳ buồn bực, đang ở trên vùng biển không người nên hắn mở miệng chửi to một hồi lâu, đối tượng tự nhiên chính là chủ nhân của Hư Thiên điện.

Rất rõ ràng cái bảo vật danh chấn Loạn Tinh hải này có điểm cổ quái, hoặc chỉ có tu sĩ Nguyên Anh kỳ mới điều khiển được, hoặc có yếu quyết khác để mở đỉnh, không đơn giản như việc chỉ cần chú nhập linh lực vào trong.

Chẳng lẽ có quan hệ với Kiền lam băng diễm lúc đầu bao phủ lấy nó?

Trong đầu Hàn Lập rất hỗn loạn, chỉ có thể phỏng đoán bậy bạ một hồi.

Tuy nhiên suy nghĩ qua thì cũng rất bình thường.

Hư Thiên đỉnh được mệnh danh là Đệ nhất bí bảo Loạn Tinh hải, có điểm quỷ quái dường như cũng là sự tình trong dự liệu, chẳng có gì phải ngạc nhiên.

Thế nhưng lấy được bảo vật mà hiện tại không có cách nào sử dụng tự nhiên khiến Hàn Lập cực kỳ ảo não.

Hắn liền đem Hư Thiên đỉnh bỏ vào túi trữ vật, đợi sau này có thời gian sẽ nghiên cứu kỹ càng thêm.

Tiếp theo Hàn Lập đem Ngọc Như ý ra, thăm dò cách sử dụng.

Trong khoảng thời gian ngắn hắn đã tìm ra được hai loại thần thông.

Đơn giản nhất chính là đưa linh lực vào cổ bảo, trên thân lúc đó sẽ xuất hiện vòng bảo hộ hai màu đỏ vàng.

Năng lực phòng ngự của nó Hàn Lập đã từng chứng kiến qua khi ở Hư Thiên điện, có thể kháng cự một kích cực mạnh của Thanh Dịch mà vẫn bình yên vô sự, tự nhiên không thể tầm thường.

Một loại thần thông khác chính là Hàn Lập niệm vài câu chú thượng cổ khắc trên Ngọc Như ý, đưa thần thức vào đầu của cự lang thì tùy theo tình huống có thể gọi ra hai con tiểu lang màu đỏ vàng, hoặc một con cự lang màu bạc.

Tiểu lang màu đỏ dường như do linh khí hỏa thuộc tính cực kỳ tinh thuần huyễn hóa thành, có vài loại pháp thuật bẩm sinh với uy lực không nhỏ.

Còn con tiểu lang màu vàng thì được tạo thành từ linh khí thổ thuộc tính, am hiểu pháp thuật thổ linh, trong đó có cả Thổ độn chi thuật mà Hàn Lập một mực muốn học nhưng không có cách nào lĩnh ngộ được.

Điều này khiến Hàn Lập rất vui mừng.

Về phần ngân sắc cự lang nọ thì hắn có chút nhức đầu vì không thể không chế được nó.

Mặc dù hắn đưa ra mệnh lệnh gì thì ngân lang vẫn hành động theo nhưng chung quy bộ dáng uể oải, theo kiểu ứng phó cho qua chuyện.

Khi hắn đang muốn xem thử ngân lang có pháp thuật gì thì nó lại giả ngô giả ngơ không chú ý.

Khi Hàn Lập nhìn được trong mắt thần sắc cực kỳ mang tính người của nó thì hoàn toàn không biết nói gì.

Hắn cũng nhìn ra hai con tiểu lang kia đều là hóa thân của ngân lang mà thôi, hiển nhiên nó mới là khí linh chân chính của miếng Ngọc Như ý.

Về phần ngân lang bướng bỉnh không phục, Hàn Lập suy đoán rằng nó có khả năng là chưa bị luyện hóa hoàn toàn.

Hắn cũng nhớ lại khi biểu tình của Huyền Cốt lão ma lộ xuất vẻ kinh ngạc khi thấy ngân lang xuất hiện, thậm chí còn đem tiểu tiễn Kim Lôi trúc phóng ra, điều này nói rõ ràng nó là một loại khí linh có danh tiếng, tuyệt đối không thể phủ nhận.

Vì thế hắn cũng chẳng buồn bực, thạm thời thu lại Ngọc Như ý, tiếp theo sắp xếp lại các kiện bảo vật khác lấy được từ Hư Thiên điện.

Mấy loại bảo vật như nhẫn, Hàn băng châu, Linh Tê bội do mấy lão ma cấp cho được hắn kiểm tra lại thêm lần nữa, không phát hiện được điều gì không ổn nhưng cũng chẳng dám tiếp tục đeo lên ngươi mà phải thu hết vào túi trữ vật.

Chỉ có *"Hoàng Lân giáp"* của Man Hồ Tử kia vẫn được Hàn Lập mặc lên người vì không nỡ từ bỏ một kiểu bảo vật với lực phòng ngự mạnh mẽ như vậy.

Về phần mấy con khôi lỗi hư hỏng, nửa bình *"Vạn niên linh nhũ"* cùng một nửa đoạn rễ to bằng lóng tay của Dưỡng Hồn mộc cũng được hắn xử lý ổn thỏa.

Trong lúc này Hàn Lập vô tình đụng đến viên châu ngũ sắc khiến hắn ngẩn ra, lập tức nhớ lại lai lịch của chúng.

Ngày đó khi ở Thiên Nam, bên cạnh Truyền Tống trận đến Loạn Tinh hải, hắn đã thu được nó khi dùng hỏa cầu dọn dẹp hài cốt ngũ sắc kia.

Hiện tại ngẫm lại thấy ở gần hài cốt còn có cả Huyết Ngọc Tri Chu, vậy có thể khẳng định đến tám, chín phần hài cốt nọ chính là Cực Huyễn – tên nghịch đồ khác của Huyền Cốt.

Nhưng vì sao bộ xương đó lại có năm màu, rút cuộc có quan hệ gì với Việt hoàng vẫn khiến cho hắn nghi hoặc, khó có thể giải thích.

Nhưng không hiểu vì sao khi nhìn viên châu trong tay Hàn Lập lại liên tưởng đến Bổ Thiên đan bay ra khỏi Hư Thiên đỉnh kia.

Màu sắc giống nhau nhưng Bổ Thiên đan lớn hơn, đồng thời cả viên châu phát ra hào quang sáng hơn mà thôi.

Hàn Lập nhìn nhìn nó, sau một lúc trầm ngâm liền trịnh trọng bỏ nó vào trong túi trữ vật.

Sau khi xác nhận phương hướng, hắn liền lấy huyết sắc phi phong (áo choàng màu đỏ) ra, đẩy nhanh tốc độ.

Cả người biến thành một đạo hào quang màu đỏ giống như sao chổi bay về phía Thiên Tinh thành.

Tuy làm vậy tốn rất nhiều linh lực nhưng tốc độ tuyệt đối nhanh gấp mấy lần so với tốc độ của tu sĩ Kết Đan kỳ bình thường.

Hắn hiện tại cần phải về động phủ của mình ở Thiên Tinh thành trước khi những tu sĩ khác ra khỏi Hư Thiên điện.

Ở nơi đó những thứ khác thì không nói nhưng Phệ Kim trùng thì tuyệt đối không thể bỏ lại.

Hắn không muốn chúng rơi vào đám lão quái vật kẻ thù, nói không chừng trong số bọn họ cũng có kẻ có khả năng thúc đẩy loại kỳ trùng này tiến hóa.

Huống hồ hắn đã sớm tính kế, ngay sau khi trở về Thiên Tinh thành liền lập tức vứt bỏ động phủ, thông qua Truyền Tống trận đi ra Ngoại Tinh hải.

Một mặt giết chết yêu thú, thu thập một ít yêu đan, một mặt tạm lánh nguy hiểm của lần đoạt bảo này, khiến cho tu vi của mình nhanh chóng đột phá Kết Đan sơ kỳ.

Sau khi phi hành được một đoạn thời gian, Hàn Lập cảm thấy pháp lực đã tiêu hao hơn một nửa, lập tức đổi sáng dạng phi hành thông thường, trong tay nắm chặt một khối linh thạch bậc trung, từ từ hồi phục lại phần pháp lực đã mất.

Đợi khi pháp lực hồi phục lại như ban đầu, hắn tiếp tục dùng Huyết sắc phi phong gấp rút lên đường.

Vì thế tốc độ của hắn rất kinh người, trong khoảng vài ngày đã bay được một quãng đường mà trước đó phải mất nửa tháng mới hoàn thành được.

Trên đường Hàn Lập chạm mặt với một số tu sĩ nhưng đều có tu vi Trúc Cơ kỳ hoặc Luyện Khí kỳ nên hắn mặc kệ, trực tiếp bỏ qua.

Những tu sĩ này khi thấy tốc độ độn quang của Hàn Lập tự nhiên biết gặp phải một vị cao nhân Kết Đan kỳ, nên cũng chẳng dám quấy rầy hắn.

Tuy nhiên càng gần đến Thiên Tinh thành thì số tu sĩ Hàn Lập gặp phải cũng dần dần nhiều hơn.

Trong đó xuất hiện một vài, thậm chí là một vài chục người kết thành đội ngũ.

Rút cuộc sau một tháng, Hàn Lập cũng thấy một tu sĩ Kết Đan kỳ.

Nhưng tu sĩ này khi thấy hắn thì lập tức cực kỳ cảnh giác, nhanh chóng rời ra xa, căn bản không có ý muốn bắt chuyện.

Một người như vậy thì còn có thể hiểu được nhưng liên tiếp sau mấy ngày, hai gã tu sĩ Kết Đan kỳ khác cũng có hành động giống như vậy khiến Hàn Lập cảm giác được có chút không đúng.

Chẳng lẽ trong lúc hắn hãm thân vào cuộc tranh đoạt bảo vật tại Hư Thiên điện thì Loạn Tinh hải đã phát sinh đại sự gì đó.

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, Hàn Lập tự nhiên không thể gấp rút phi hành nữa.

Vì thế ngày hôm nay, khi Hàn Lập đang cầm lấy một khối linh thạch bậc trung chậm rãi phi hành trên mặt biển thì nhìn thấy một đội tu sĩ bay tới từ một phương hướng khác.

Có khoảng bảy, tám người, tất cả đều là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, vừa nhìn đã biết bọn họ thuộc một thế lực nào đó.

Hàn Lập không nói một câu, hóa thành một đạo thanh quang, chặn đầu bọn họ lại.

Hắn không có ý tứ che giấu tốc độ nên khi những tu sĩ kia thấy Hàn Lập bay đến thì lập tức rúng động, nhưng dưới sự chỉ đạo của một lão giả liền trở nên an tĩnh.

"Tiền bối có sự tình gì muốn vãn bối hỗ trợ sao?" Lão giả dẫn đầu đầu tóc xám trắng nhưng hết sức nhanh nhẹn, không đợi Hàn Lập mở miệng liền bay tới thi lễ, bộ dáng cung kính, thái độ khiến cho người khác không thể bắt bẻ được gì.

Thanh quang thu lại, thân hình Hàn Lập liền lộ xuất, hắn nhàn nhạt liếc nhìn một cái rồi bình tĩnh hỏi:

"Các ngươi là tu sĩ ở đâu? Muốn đi đến chỗ nào?"

"Bọn vãn bối là tu sĩ thuộc Tam Tinh tông phụng mệnh tông chủ đi đến Thiên Tinh thành." Lão giả cung cẩn hồi đáp.

"Đến Thiên Tinh thành? Ta dọc đường đi tự nhiên phát hiện số lượng tu sĩ hướng đến nơi đó nhiều hơn hắn, đồng thời bộ dáng rất khẩn trương, thế là sao?" Hàn Lập nhíu mày, sau khi trầm mặc một hồi lâu liền chậm rãi hỏi.

"Haha, xem ra tiền bối thời gian trước nhất định đã ở nơi hoang vắng nên không biết sự tình. Cách đây không lâu Thiên Tinh thành xảy ra đại sự, cơ hồ tất cả tông môn cùng thế lực đều phái người đến đó cả." Lão giả ngẩn ra, nhưng lập tức thầm thở phào một hơi, mỉm cười trả lời.

------oOo------

Chương 498: Nghịch Tinh minh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đại sự gì? Trước đó mấy ngày ta vừa bế quan đi ra, nói qua một chút đi!" Bộ dáng Hàn Lập có vẻ thờ ơ.

"Tiền bối đã hỏi, vãn bối đương nhiên sẽ nói theo sự thực, tuy nhiên tại hạ có thể hỏi tôn tính đại danh của tiền bối được không?" Lão giả khoanh tay cung kính hỏi.

Nghe xong lời này, Hàn Lập có chút ngoài ý muốn nhưng sau khi ngẫm nghĩ, vẻ mặt liền cười như không cười đáp:

"Xem ra ngươi cũng rất cẩn thận, ta là khách khanh trưởng lão của Diệu Âm môn, họ Hàn. Không biết ngươi đã từng nghe qua chưa?"

"Nguyên lai là Hàn trưởng lão, vậy không phải là ngoại nhân rồi. Tuyết Địch tiên tử của bản tông cùng Tử Linh tiên tử của quý tông là bạn bè thân thiết, hai tông phái chúng ta luôn luôn quan hệ giao hảo với nhau." Lão giả nghe Hàn Lập báo thân phận liền thở phào một hơi, tiếp theo vẻ mặt mỉm cười nói.

Thấy đối phương lộ ra biểu tình mình đều là người cùng một nhà, Hàn Lập lập tức ngẩn người, sau đó đột nhiên cười khổ.

Nụ cười này khiến lão giả có chút thấp thỏm lo lắng.

"Chẳng lẽ mình nói sai gì sao?" Lão giả có chút hồ nghi thầm nghĩ.

"Ta thường không quản sự tình trong môn phái, cũng không muốn biết ngươi nói thật hay giả, chỉ cần hồi đáp vấn đề của ta là được, ta sẽ không làm khó các ngươi đâu. Hiện tại đem tình tiết cụ thể

nói ra đi, đến cuối cùng là xảy ra đại sự gì?" Hàn Lập thu lại nụ cười, nói.

"Tại hạ sao dám lừa gạt tiền bối. Những lời vừa rồi đều là thật." Lão giả cười bồi, cơ hồ muốn thề thốt nhưng dưới ánh mắt lạnh lẽo của Hàn Lập liền lập tức giảng giải.

*"Cách đây không lâu khắp Loạn Tinh Hải đột nhiên xuất hiện một tin đồn nói rằng Nguyên Từ thần quang của Thiên Tinh song thánh đại thành, sắp kết thúc bế quan nên Tinh Cung muốn nhân cơ hội đó thanh trừ một số thế lực không nghe lời hoặc không có cách nào khống chế. Đại bộ phận mọi người đều nghĩ đó chỉ là hư ngôn nhưng không tưởng được mấy ngày sau Tinh Cung đích thực đưa "*Thiên Tinh lệnh*" đến các thế lực lớn nhỏ, bắt tất cả các thủ lĩnh tông phái cùng với đảo chủ các đảo khi nhận được lệnh phải lập tức đến gặp Thiên Tinh song thánh, bằng không sẽ lấy danh nghĩ bất kính với Tinh Cung ra tay tiêu diệt."* Lão giả tường tận giải thích.

"Bắt các thế lực đến gặp Thiên Tinh song thánh? Ngươi không nhầm chứ? Tinh Cung sao lại phát ra mệnh lệnh khiến người mưu phản như vậy chứ?" Hàn Lập nhíu mày, không tin hỏi lại.

"Dạ đúng, khi Thiên Tinh lệnh đã ở trong tay các thế lực thì đại bộ phận mọi người đều giống như đang nằm mộng. Nếu trong giai đoạn thế lực Tinh Cung mạnh nhất thì phát ra mệnh lệnh đó chẳng có gì, nhưng bây giờ thế lực của Ma đạo và Chính đạo đều không dưới họ, điều này khiến cho ngươi khác khó hiểu." Lão giả cười khổ nói.

"Vậy những tu sĩ mà ta gặp dọc đường đều đi đến gặp Thiên Tinh song thánh sao?" Hàn Lập đánh giá đội ngũ trước mặt thêm lần nữa, nhíu nhíu mày hỏi.

"Điều này rất khó nói!" Lão giả lộ ra vẻ chần chờ, có chút hàm hàm hồ hồ trả lời.

"Khó nói? Vậy là ý gì?" Dị quang trên mặt hắn chợt lóe, có chút kỳ quái hỏi.

*"Tiền bối, tại hạ còn có một số sự tình vẫn chưa nói. Không lâu sau khi Tinh Cung phát ra Thiên Tinh lệnh thì chính đạo và ma đạo đột nhiên tuyên bố liên thủ thành lập một tổ chức gọi là "*Nghịch Tinh minh*", nói là muốn đánh đổ bá quyền của Tinh Cung đối với Loạn Tinh Hải, triệt để kết thúc sự thống trị hiện nay. Tổng hộ pháp của Vạn Pháp môn là Vạn Tam Cô và Ma đạo đệ nhất nhân "*Lục đạo cực thánh*" đồng thời đảm nhiệm hai vị trí đứng đầu của Nghịch Tinh minh, khi tổ chức này vừa thành lập đã có rất nhiều tông môn và thế lực gia nhập theo họ, ngoài ra còn có thêm vài vị tán tu Nguyên Anh kỳ kiêu hùng đảm nhận chức trưởng lão. Nghịch Tinh minh cũng học theo cách của Tinh Cung, đồng dạng phát ra quỷ bài "*Nghịch Tinh lệnh*" đến tất cả các thế lực, bảo là nếu đến diện kiến Thiên Tinh song thánh thì sẽ trở thành địch nhân của họ và sẽ không buông tha. Đồng thời họ cũng tuyên bố trong thời gian sắp tới sẽ công kích Thiên Tinh thành, các thế lực khác có thể tự do đi đến quan sát nhưng phải biểu lộ rõ lập trường chính mình."* Lão giả lộ ra bộ dáng bất đắc dĩ.

Nghe đến đây tuy sắc mặt Hàn Lập vẫn bất động nhưng trong lòng sững sờ.

Sự tình lớn như vậy lại phát sinh trong thời gian ngắn ngủi lúc hắn đang ở Hư Thiên điện thực sự làm hắn bất ngờ.

Trong lúc nhất thời tâm tư Hàn Lập rối loạn.

Đột nhiên trong lòng Hàn Lập khẽ động, nhìn lão giả bình tĩnh hỏi:

"Nghịch Tinh lệnh là quỷ bài như thế nào, ngươi có mang theo không?"

"Lệnh bài này bản tông cũng thu được một cái nhưng ở chỗ của tông chủ, tuy nhiên vãn bối có đem hình dạng của nó phục chế trong một cái ngọc giản. Tiền bối có muốn nhìn qua không?" Lão giả ngẩn ra nhưng sau đó nịnh nọt nói.

"Ừ, lấy ra xem!" Thần sắc Hàn Lập lạnh lùng, gật gật đầu.

Lão giả thấy vậy, lập tức lôi từ trong túi trữ vật ra một khối ngọc giản màu vàng, không dám chần chờ, hai tay cung kính đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập không chút khách khí tiếp lấy, nhanh chóng đưa thần thức vào bên trong thăm dò, sắc mặt có chút thay đổi.

Quả nhiên mặt quỷ ở trên lệnh bài gần giống cái mà trưởng lão của Lục Liên điện đưa cho Ô sửu xem. Tuy ngoại hình có chút biến đổi, nhưng tuyệt đối là cùng một gốc mà ra.

Xem ra chính, ma lưỡng đạo đã sớm lén lút câu kết, trước đó rất lâu đã dày công tiềm nhập nội gian vào các thế lực khác.

Trong lòng Hàn Lập giật mình, nhưng thần sắc lại chẳng chút thay đổi, đem ngọc giản trả lại cho lão giả.

"Nếu nói như vậy thì các ngươi đến phụ cận của Thiên Tinh thành để xem đại chiến giữa Tinh Cung và Nghịch Tinh minh rồi mới quyết định phải không?!" Hàn Lập tùy ý hỏi.

Nghe xong lời này, lão giả lộ xuất vẻ xấu hổ.

"Dạ đúng thưa tiền bối. Chúng tôi mấy người đích xác là phụng mệnh tông chủ, trước tiên là xem xét tình hình, dù sao Tam Tinh tông của chúng tôi chẳng phải là đại môn đại phái gì, chỉ có thể tùy cơ ứng biến mà thôi. Trong đoạn thời gian này Nghịch Tinh minh đã phát động công kích các tòa ngoại đảo Thiên Tinh thành và chiếm được thế thượng phong, thậm chí một số hòn đảo trực tiếp tuyên bố về phe bọn họ, tiếp theo chắc Nghịch Tinh minh sẽ tấn công đến phần nội đảo, một số người nội tâm bất chính cũng thừa cơ hội tác quai tác quái, không ít tán tu, tiểu tông tiểu phái đều đã xảy ra chuyện, nếu không phải thân phơi đồng hoang thì cũng hoàn toàn bị diệt môn." Lão giả nói ra vì sao các tu sĩ ở dọc đường đều có bộ dạng cực kỳ cẩn thận.

"Nguyên lai là do vậy! Được rồi, sự tình đã rõ, các ngươi có thể đi." Hàn Lập rất vừa lòng, nhẹ nhàng phất tay, thản nhiên nói.

"Vậy vãn bối trước tiên xin cáo từ!" Lão giả nghe Hàn Lập nói với thì trong lòng vui mừng, vội vàng thi lễ cáo từ.

Mặc dù hắn nhìn Hàn Lập không có bộ dạng cùng hung cực ác nhưng ở cùng một chỗ với một vị tu sĩ Kết Đan kỳ không quen biết vẫn khiến hắn có chút lo sợ vì thế hắn lập tức dẫn theo người nhanh chóng rời đi.

Hàn Lập đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, bắt đầu rơi vào trầm ngâm.

Tinh Cung và chính ma lưỡng đạo cuối cùng cũng bạo phát đại chiến, tin tức này đối với hắn mà nói thì có nửa tốt, cũng có nửa xấu.

Nửa tốt chính là đại chiến sẽ làm tiêu hao đại bộ phận tinh lực của mấy lão quái vật kia liên quan.

Bọn họ tất cả đều trực thuộc chính ma song phương, không có khả năng không tham dự vào việc này. Vì thế sẽ không toàn tâm toàn ý truy đuổi hắn và Hư Thiên đỉnh giúp hắn an toàn hơn nhiều.

Nửa xấu chính là đại chiến bắt đầu sẽ khiến hắn cực kỳ phiền toái nếu muốn trở lại động phủ của mình.

Chắc chắn tu sĩ vào thành sẽ bị kiểm tra nghiêm ngặt hơn rất nhiều, đặc biệt là tu sĩ có tu vi Kết Đan kỳ như hắn.

Hơn nữa nếu Nghịch Tinh minh tấn công khu nội đảo của Thiên Tinh thành trước khi hắn trở về thì những dự định ban đầu của hắn sẽ hoàn toàn hư hết.

Tinh Cung không thể trong giai đoạn đó để tu sĩ khác tùy tiện tiến nhập vào thành.

Nghĩ tới đây Hàn Lập âm thầm thở dài một hơi.

Trong mấy ngày tiếp theo, hắn chặn một vài nhóm tu sĩ cấp thấp khác rồi hỏi han tương tự như thế.

Cuối cùng hắn cũng chứng thực được tính chính xác của thông tin, đồng thời điều đó khiến hắn lâm vào trạng thái khó xử.

Hiện tại Hàn Lập đang lơ lửng trên biển, ngẩn ngơ nhìn về phía xa xăm, thần sắc lưỡng lự.

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh biếc, đột nhiên khẽ lật tay, một cái bình màu nhỏ màu xanh xuất hiện.

Chính là cái bình chứa Vạn niên linh nhũ.

Nhìn nhìn nó, trên mặt Hàn Lập lộ xuất một tia bất đắc dĩ.

Nhanh như vậy đã phải dùng đến những giọt linh dịch này, thực sự quá ư lãng phí linh vật a!

Nhưng nếu không làm thế thì chỉ sợ hắn chưa kịp đến Thiên Tinh thành thì Nghịch Tinh minh đã phát động thế công, khi đó đừng nói việc tiến nhập vào thành chứ chưa cần nói đến việc lợi dụng Truyền Tống trận đào thoát ra Ngoại Tinh hải.

Sau khi ngẫm nghĩ cả nửa ngày, Hàn Lập cuối cùng cũng phải cắn răng mở nắp bình, cẩn thận rót ra vài giọt chất lỏng trong suốt vào miệng.

Sau đó hắn cất chiếc bình đi, đưa linh lực vào Huyết sắc phi phong, hóa thành một đạo hào quang tức tốc bắn đi, biến mất vô ảnh vô tung khỏi vị trí ban đầu.

Trong nửa tháng tiếp theo khi Hàn Lập thấy pháp lực tiêu hao thì trực tiếp dùng linh dịch, không ngừng phi hành vì thế hắn đã tiết kiệm được một khoảng thời gian lớn so với lộ trình ban đầu, tốc độ cơ hồ ngang bằng với tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Kết quả là dọc đường dù thỉnh thoảng gặp một số tu sĩ Kết Đan kỳ nhưng khi thấy đoàn huyết quang của Hàn Lập thì bọn họ nghĩ đó là một *"tiền bối cao nhân"* Nguyên Anh kỳ nên nhanh chóng tránh xa ba thước, không ai dám cản trở chứ đừng nói đến chuyện có những ý nghĩ xấu xa.

------oOo------

Chương 499: Nam Minh đảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tốc độ của Hàn Lập trong mắt một số tu sĩ thực sự là kinh người, hắn cuối cùng cũng đến hải vực gần Thiên Tinh thành.

Mắt thấy còn thêm vài ngày nữa sẽ trở về động phủ, Hàn Lập cất Huyết sắc phi phong đi, chỉ dùng độn quang bình thường.

Hiện tại trong phạm vi khu vực này long xà hỗn tạp, tu sĩ Nguyên Anh kỳ ở đây cũng không phải là không có khả năng.

Hàn Lập thực không muốn dẫn dắt sự chú ý của các nhân vật ở đẳng cấp trên nên hành động tự nhiên phải cẩn thận một chút.

Cũng may hắn vẫn chưa nghe được tin tức có người của Nghịch Tinh minh xuất hiện, xem ra hắn vẫn không tính là chậm nên tâm tình tự nhiên cũng thả lỏng hơn.

Phía trước chính là *"Nam Minh đảo"* – điểm trung chuyển cuối cùng để tới Thiên Tinh thành, tuy diện tích của nó không lớn nhưng ở đó có một nhóm tu sĩ Tinh Cung đồn trú, coi như là trạm gác ngoại vi.

Lúc trước ở tại cảng của đảo này có thuyền lớn thuyền bé ra ra vào vào nhộn nhịp cùng với rất nhiều tu sĩ và người thường.

Nhưng hôm nay khi Hàn Lập từ trên không trung liếc qua thì chỉ có khoảng mười chiếc thuyền nhỏ lơ thơ lác đác, cho dù tu sĩ cũng thỉnh thoảng bay ra bay vào.

Xem ra tu sĩ và phàm nhân kinh doanh, buôn bán đều biết đại chiến sắp đến nên thành thành thực thực thành né đoạn thời gian này.

Hiện tại tu tiên giả dám vào đều là người của các thế lực lớn, nhỏ tới thám thính tin tức mà thôi.

Hàn Lập trải qua thời gian dài gấp rút phi hành cũng thấy mệt mỏi, chuẩn bị dừng lại ở đảo này một chút, nhân tiện đến phường thị bổ sung một ít vật tư cần dùng khi ở Ngoại Tinh hải.

Dù sao không biết tình hình Thiên Tinh thành hiện tại, có thể ở chỗ này mua bán xong xuôi là tốt nhất, đỡ tránh khỏi đến lúc đó xuất hiện điều ngoài ý muốn khiến cho hắn trở tay không kịp.

Khi Hàn Lập vừa mới hạ xuống liền cảm ứng được mức độ cảnh giới của Nam Minh đảo hiển nhiên cao hơn lúc trước.

Hắn vừa mới tiến nhập vào phạm vi trận pháp của cảng khẩu thì cảm ứng được chí ít cũng có ba tu sĩ Kết Đan kỳ đồng thời dùng thần thức quét qua, thậm chí còn có một đạo thần thức từ đầu chí cuối vẫn theo sát hắn một đoạn thời gian, thấy không có nghi ngờ gì mới tự động biến mất.

Có thể thấy được người Tinh Cung cũng đề phòng người Nghịch Tinh minh đột nhiên tập kích.

Lúc này Hàn Lập không nhanh không chậm đi về phía phường thị.

Phường thị của Nam Minh đảo xây trong một tòa tiểu thành cách không xa cảng khẩu, cực kỳ tiện lợi cho tu sĩ và thương nhân qua lại.

Hàn Lập trước đây đã từng ghé qua một lần.

Tuy nó không có danh tiếng và rộng lớn như phường thị của mấy đảo lớn nhưng những thứ bày bán đều đầy đủ, không kém nửa phân so với địa phương khác, thậm chí còn rẻ hơn so với Thiên Tinh thành.

Bởi vì có không ít hàng hóa bốc dỡ ngay ở đây, sau đó mới do thương nhân từ Thiên Tinh thành tới lấy.

Hàn Lập không có thời gian thừa nên vừa vào phường thị liền đem phương thuốc mà Huyền Cốt lão ma cấp nhìn qua một lần.

Sau khi ghi nhớ nguyên liệu và linh dược cần dùng, hắn liền không chút chần chừ đi vòng quanh các cửa hàng thu thập.

*"Thực sự xin lỗi tiền bối, vãn bối từ khi mở cửa hàng cho đến nay đều chưa từng nghe qua nguyên liệu "*Thiên Diệp lộ*", về phần "*Mã Não giác*" tuy là độc giác trân quý do Mã não thú sinh ra, tu sĩ bình thường căn bản không thể gặp được, chỉ sợ tiền bối phải đi qua cửa hàng khác hoặc các hội đấu giá mới tìm được."*

Đây là một gian phòng khách không nhỏ, đứng ở trước mặt Hàn Lập là một vị tu sĩ trung niên ngũ quan đoan chính, hắn đang dè dặt nói với Hàn Lập.

"Cửa hàng của các ngươi là số một tại đây, nếu không có nó thì những cửa hàng khác làm sao có được, còn các cuộc đấu giá thì hiện tại ta không có thời gian." Hàn Lập đang ngồi trên ghế, dùng một ngón tay gõ nhẹ lên thành ghế, nhíu mày, có chút không vừa lòng nói.

Tu sĩ trung niên nghe Hàn Lập nói vậy thì lộ ra một tia xấu hổ, nhưng hắn thực sự không có biện pháp nào đào ra thứ mà Hàn Lập muốn, chỉ có thể cười bồi mà thôi.

Dù sao trước mắt là một vị cao nhân Kết Đan kỳ hiếm thấy, hắn thực không muốn đắc tội.

Hàn Lập thấy bộ dáng chưởng quỹ như thế, biết đối phương thực sự không có hai loại đó nên chỉ có thể thở dài một hơi, nhấc thân đứng dậy.

Xem ra hai loại linh dược cuối cùng còn thiếu để luyện chế Cửu Khúc Linh Sâm phải tìm biện pháp khác thôi.

Dù sao nó cũng phải đợi đến khi hắn đạt được đỉnh phong của Kết Đan hậu kỳ, bắt đầu ngưng kết Nguyên Anh thì mới có thể dùng được nên cũng chẳng cần gấp gáp.

Thế nhưng khi tu sĩ trung niên đưa tiễn Hàn Lập ra tới cửa thì đột nhiên nhớ tới điều gì đó, sau khi do dự liền nói với Hàn Lập:

*"Kỳ thực "*Thiên Diệp lộ*" không phải là cửa hàng tại hạ không có mà khả năng đã đổi thành tên khác rồi."*

"Di! Lời này là có ý tứ gì?" Dị quang trong mắt Hàn Lập lóe lên, cước bộ ngừng lại, tò mò hỏi:

"Không phải là vãn bối khoe khoang nhưng tại hạ làm việc tại đây đã hơn trăm năm, dạng nguyên liệu cổ quái kỳ dị gì đều cũng đã kiến thức qua, nếu thực sự có loại nào đó mà tại hạ không biết thì tám, chín phần là tên gọi từ thời thượng cổ, hiện tại đã thay đổi. Tình huống đó tại hạ trước kia đã gặp qua vài lần, cũng có thể Thiên Diệp lộ kia chỉ là một loại linh dược rất phổ thông bây giờ mà thôi." Tu sĩ trung niên thành thực đáp.

Nghe được lời này, trong lòng Hàn Lập rung động, thấy đối phương nói cũng có điểm hữu lý.

Dù sao Cửu Khúc Linh Sâm là tiên gia linh dược trong truyền thuyết nên phỏng chừng phương thuốc luyện chế được lưu truyền từ thời thượng cổ, xem ra chỉ có thể tra cứu điển tịch tìm hiểu thân phận thực của Thiên Diệp lộ mà thôi.

Nghĩ tới đây, thần sắc Hàn Lập hòa hoãn, gật gật đầu, lặng lẽ rời khỏi.

Thời gian tiếp theo hắn sưu tập hết thảy các loại phương thuốc mà tu sĩ Kết Đan kỳ có thể dùng, chuẩn bị cho việc luyện đan sau này.

Về phần nguyên liệu phụ trợ thì những loại không thể dùng tiểu bình trợ giúp thì hắn đều mua một số lượng lớn.

Việc đi Ngoại Tinh hải lần này phỏng chừng sẽ trong một thời gian dài, Hàn Lập thực không muốn vì thiếu một chút nguyên liệu phổ thông mà khiến cho kế hoạch luyện đan thất bại nửa đường, ảnh hưởng đến sự tinh tiến tu vi chính mình.

Hiện tại hắn có vài kiện cổ bảo trong tay, thêm một ít trận kỳ phù trợ, đối phó yêu thú cấp sáu, cấp bảy không thành vấn đề. Đương nhiên nếu gặp phải loại yêu thú cấp tám thì hắn chỉ có vắt chân lên cổ mà chạy thôi.

Dù sao yêu thú trên cấp tám nghe nói thân thể đã hóa thành nhân hình, trí tuệ không khác gì con người.

Thậm chí bởi vì có thiên phú siêu cường nên chúng còn lợi hại hơn ba phần so với tu sĩ Nguyên Anh kỳ đồng cấp.

Hàn Lập thực không muốn gặp phải cái loại yêu thú thành tinh kia.

Sao nửa ngày ngắn ngủi, hắn đã thu thập đủ toàn bộ, lập tức rời khỏi phường thị, bay đến cảng khẩu.

Lúc này sắc trời đã tối, bóng đêm mơ hồ, có chút không rõ.

Hàn Lập vừa bay đi được một đoạn ngắn thì đột nhiên phía trước lờ mờ xuất hiện một đoàn hào quang, tiếp theo phía phương hướng cảng khẩu truyền đến một trận âm thanh ầm ầm.

Thần sắc Hàn Lập lập tức đại biến, nhanh chóng phóng ra toàn bộ pháp lực, hóa thành một đạo cầu vồng, phá không bay đi.

Không chờ hắn tiếp cận cảng khẩu thì độn quang bỗng nhiên ngừng lại.

Sắc mặt hắn cực kỳ khó coi, nhìn nhìn cảnh tượng trước mắt.

Bầu trời xa xa có vô số các loại hào quang, khí thế long trời lở đất đánh xuống đại trận bảo vệ cảng khẩu tạo nên âm thanh ầm vang không ngừng.

Xem thanh thế thì ít nhất cũng có hơn một nghìn tu sĩ đồng thời xuất thủ.

Đại trận phía dưới lóe lên một tầng hào quang bảo vệ màu đỏ, mạnh mẽ ngăn chặn đại bộ phận công kích.

Ở trong đại trận có không ít tu sĩ áo trắng, đồng dạng cũng điều khiển pháp khí liều mạng phản kích kẻ ám toán phía trên.

Hàn Lập cười khổ một hồi.

Hành động Nghịch Tinh minh thật quá nhanh, hắn ngày đêm lên đường vậy mà đại chiến rút cuộc cũng xảy ra ngay trước mắt mình.

Đại chiến bắt đầu thì chắc chắn Thiên Tinh thành sẽ lập tức nhận được tin tức nên cho dù bây giờ hắn vắt chân lên cổ, cũng chẳng còn kịp nữa.

Hàn Lập cực kỳ ảo não, sắc mặt âm tình bất định một lát rồi đột nhiên giậm chân, thân hình hắn vặn vẹo, biến mất vô ảnh vô tung, triệt để ẩn nặc.

Hắn không muốn bị cuốn vào đại chiến giữa hai đại thế lực nhưng thần thức vẫn lặng lẽ phóng ra.

Nếu hắn không đoán sai thì gần cảng khẩu lập tức sẽ cực kỳ nhốn nháo.

Quả nhiên không lâu sau từ bên trong Nam Minh đảo bay ra khá nhiều tu sĩ, nhưng khi đến gần thì đều ẩn mình, lặng lẽ hạ xuống, quan sát trường đại chiến.

Trong đó tu sĩ Trúc Cơ kỳ chiếm đa số, chừng hơn trăm người, ngoài ra còn có vài tu sĩ Luyện Khí kỳ trộn lẫn vào trong.

Về phần tu sĩ Kết Đan kỳ như Hàn Lập thì có khoảng năm, sáu người mà thôi, tu vi cao nhất là một vị Kết Đan trung kỳ cách hắn khoảng bảy, tám dặm.

Người này ẩn tàng ở trên một ngọn đồi, lặng lẽ không một tiếng động, nhưng do thần thức của Hàn Lập hơn xa nên vị tu sĩ kia không phát giác được.

Hàn Lập tu luyện Đại Diễn quyết, thần thức tuy không cường đại như mấy lão quái vật Cực Âm nhưng cũng không kém quá xa, cho dù có tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ ở phụ cận thì hắn cũng cảm ứng được một chút.

Theo Hàn Lập biết thì đại bộ phận tu sĩ Nguyên Anh kỳ đều giậm chân ở giai đoạn sơ kỳ, thường không thể tiến thêm bước nữa.

Thấy gần đó chẳng có lão quái vật Nguyên Anh kỳ nào nên hắn rút cuộc cũng thở phào một hơi.

Tuy nhiên lần tấn công Nam Minh đảo của Nghịch Tinh minh, hẳn sẽ do một vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ chủ sự, Hàn Lập thực sự không muốn liều lĩnh hiện thân đối mặt với người đó vì vậy hắn thành thành thực thực đợi đến khi đại chiến kết thúc mới lặng lẽ rời đi.

------oOo------

Chương 500: Bàn tra

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trận đại chiến ở bến cảng cũng không duy trì quá lâu.

Trong khi các loại ánh sáng đủ màu đang đan vào nhau trong đám mây, thì có một luồng hào quang rất lớn đầy tà khí màu xám trắng gia nhập vào trận chiến.

Vô số pháp khí, pháp thuật cùng liên thủ tấn công xuống, đại trận ở dưới cũng khó có thể duy trì thêm được.

Sau một tiếng nổ, luồng sáng đỏ sau khi lóe lên vài cái, cuối cùng cũng mờ nhạt dần, phát ra vài tiếng nổ dữ dội

Nhưng không biết là do dư uy của trận pháp, hay là do các tu sĩ Tinh Cung ở phía dưới cố ý gây ra, hồng quang tưởng chừng sắp tan biến kia, bỗng như hồi quang phản chiếu lóe ra đầy trời, nhất thời làm cho toàn bộ tu sĩ Nghịch Minh Tinh ở trên bầu trời đại loạn.

Mà nhân cơ hội này, các tu sĩ Tinh Cung ở phía dưới dường như đã thương lượng, cùng gầm lên một tiếng mà phi độn ra đủ hướng.

Đặc biệt, trong đó có vài đạo quang mang tập trung sự chú ý của mọi người, bay với tốc độ vô cùng nhanh, muốn nhanh chóng chạy ra khỏi bến cảng.

Vừa nhìn đã biết đó chính là tu sĩ cao cấp của Tinh Cung.

Cơ hồ cùng lúc đó, từ trên trời bỗng nhiên bắn ra hơn mười đạo cầu vồng, không chút yếu thế đuổi sát theo.

Trong nháy mắt, các độn quang này biến mất vô ảnh vô tung.

Xem ra cao tầng của Nghịch Minh Tinh muốn một lưới bắt hết các tu sĩ Tinh Cung ở Nam Minh đảo, một người cũng không tha.

Lúc này, trên bầu trời rất đông tu sĩ Nghịch Tinh Minh chậm rãi hạ xuống.

Xem trang phục của bọn họ thì rõ ràng là thuộc hai môn phái khác nhau.

Một bên mặc ngân sam kim đái (áo bạc thắt lưng vàng), các tu sĩ còn lại toàn thân đều là lục bào trông rất quỉ dị.

Xem ra chính ma lưỡng đạo đều đã đồng thời xuất động!

Thấy cuộc chiến chấm dứt nhanh như vậy, Hàn Lập thấy có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng hiểu được sự tình bên trong.

Dù sao thì thực lực hai bên thực sự quá cách biệt. Tu sĩ của Tinh Cung có muốn liều mạng, sợ rằng cũng chỉ có lòng mà không đủ sức.

Bất quá, Hàn Lập lại nghĩ, có nên nhân cơ hội này, thừa dịp đang loạn mà rời khỏi đảo hay không.

Nhưng lúc này, từ trong đám tu sĩ mặc lục bào, một lão giả lục bào bay vụt đến.

Thần thức Hàn Lập đảo qua, phát hiện là tu vi Kết Đan sơ kì.

Người này điềm tĩnh bay đến gần đám người Hàn Lập, sau khi nhìn bốn phía một lúc, đột nhiên trầm giọng nói:

"Chư vị đạo hữu xin lắng nghe, tại hạ là Thương Vân Long hộ pháp Nghịch Tinh Minh. Tuân lệnh Vương trưởng lão đến đây thông báo cho mọi người một việc. Hiện tại bổn minh vừa mới tiêu diệt bọn người Tinh Cung, vì không muốn phát sinh những sự việc hiểu lầm, hi vọng chư vị đạo hữu tạm thời không nên vội vàng rời khỏi đảo.

Sau khi chúng ta truy đuổi và tiêu diệt xong đám người Tinh Cung *còn sót lại, mọi người đều có thể tự động rời đi. Các vị đạo hữu xin yên tâm, bổn minh chỉ là nhằm vào Tinh Cung và các bang phái của chúng. Tuyệt sẽ không làm khó dễ đến các vị đồng đạo khác"* Thanh âm của lão giả tuy không lớn, nhưng lại phi thường rõ ràng, làm cho những tu sĩ ở gần đó đang xem cuộc chiến đều nghe thấy rõ.

Các tu sĩ ở phụ cận sau khi nghe xong những lời này, đều không khỏi nhìn nhau.

Nhưng cũng không ai dám đại diện đứng ra nói cái gì. Dĩ nhiên là cũng không có ai tự tìm phiền toái mà nói lời phản đối

Nhất thời tất cả đều im lặng!

Hàn Lập nghe xong lời này, ngược lại trong lòng rất mâu thuẫn. Xem ra Nghịch Minh Tinh có vẻ muốn mượn sức của mọi người, cũng sẽ không làm khó những người này.

Dù sao hắn hiện tại cũng đã chạy tới Thiên Tinh Thành, chỉ là không biết trà trộn vào thành bằng cách nào!

Trong khi Hàn Lập đang suy nghĩ, lão giả lục bào không nói lời nào nữa mà bay trở về bến cảng

Hàn Lạp nhìn đối phương biến mất như vậy, cũng không có ý định rời đi nơi khác.

Những tu sĩ khác cũng có lý do riêng để đến đây, cũng không rời khỏi phụ cận bến cảng, chăm chú nhìn cử động của các tu sĩ Nghịch Tinh Minh

Lúc này những tu sĩ ngân sam kim đái đang từ từ hủy đi đại trận, nhưng thật ra là đang giả vờ, đồng thời ngụy trang bố trí ra một đại trận khác.

Mà tu sĩ lục bào chia làm hai nhóm. Một nhóm hướng phía ngoài cảng khẩu bay đi, làm nhiệm vụ canh giữ. Một nhóm trực tiếp bay ngang qua đầu Hàn Lập, hướng về phía bên trong đảo mà lục soát

Thấy những tu sĩ này, tuy không lên tiếng, nhưng có vẻ là đang buồn bực vì công việc này.

Hàn Lập bắt đầu có chút giật mình!

Xem ra chính ma hai bên đã sớm có chủ ý đánh chiếm Loạn Tinh Hải.

Nếu không như vậy, thì những đệ tử đã được huấn luyện như vậy, cũng không phải trong mười năm là có thể huấn luyện ra.

Nam Minh đảo này, tựa hồ muốn sẽ trở thành bàn đạp, sau đó mới tiến công vào Thiên Tinh Thành.

Bất quá, Hàn Lập cũng thấy có chút kỳ quái. Tinh Cung chẳng lẽ cứ bị động như vậy mà để cho chính ma lưỡng đạo tiến công. Thật sự là suy yếu đến mức không có năng lực phản công như vây chứ? Hay là vì Thiên Tinh Song Thánh vẫn chưa chính thức xuất quan. Tinh Cung vì muốn trì hoãn thời gian, nên mới hậu phát chế nhân.

Tự đáy lòng Hàn Lập có chút nghi hoặc không giải thích được. Bất quá, tâm ý vừa động, hắn đột nhiên nhếch mép cười đứng lên.

Mặc kệ Tinh Cung và chính ma đang giấu chiêu bài gì trong tay. Cái đó đối với hắn, một tán tu thì có quan hệ gì kia chứ. Hắn tại sao lại hao tốn tâm tư ở nơi này!

Chỉ là về sau nên cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng để bị cuốn vào trong vòng xoáy này.

Nghĩ như vậy, Hàn Lập một lần nữa ổn định lại tinh thần.

Sau một hồi yên lặng chờ đợi, vị tu sĩ lão giả lục bào Kết Đan Kỳ dẫn theo ba người, một lần nữa quay trở lại.

"Đạo hữu nào muốn rời đảo, chỉ cần có thể chứng minh được thân phận, tín vật hoặc công pháp, là có thể yên bình rời đi. Nếu là

không muốn rời đi, cũng có thể lưu lại trên đảo. Nhưng chỉ cần có địch ý đối với Nghịch Minh Tinh chúng ta, chúng ta sẽ tuân theo quy củ đã định mà làm việc" Lão giả đứng lơ lửng giữa không trung, hướng xuống phía dưới lãnh đạm nói.

Nghe xong lời này, tu sĩ phía dưới quả thật có một trận dao động, bất quá lập tức lại im lặng.

Mặc dù người này nói đã khách khí như vậy, nhưng cũng không ai có tâm tư lộ diện ra trước.

Chánh đạo tu sĩ càng không, nhìn qua đây chính là tu sĩ ma đạo, danh tiếng trước kia cũng không tốt lành gì.

Người ta muốn chơi mình mà mình cứ thế mà đưa cổ vào trong, chẳng phải là tự chui đầu vào rọ hay sao! Mặc dù thoạt nhìn thì cũng không giống dạng tiểu nhân, nhưng ai cũng không muốn lấy thân mình ra mạo hiểm, cứ để cho những người khác thử trước rồi hãy nói.

Hàn Lập cũng vậy, thủy chung cũng không nhúc nhích.

Đối phương chỉ là tu sĩ Kết Đan Kỳ, chỉ cần không chủ động hiện thân, thì bọn họ dù có vận dụng thần thức, cũng không có cách nào phát hiện ra hắn.

Hắn cũng sẽ không làm người xung phong đầu tiên

Im lặng một quãng thời gian dài, làm cho sắc mặt lão giả lục bào có chút âm trầm xuống, rốt cuộc cũng có một đạo bạch quang từ phía dưới vọt lên.

Tốc độ độn quang cũng không phải là nhanh, bên trong là một tu sĩ áo xanh còn rất trẻ.

"Vãn bối Tân Minh là đệ tử Khai Thiên Môn, ra mắt các vị tiền bối. Đây là tín vật Bạch Thủy Kiếm" Người trẻ tuổi thành thật bay đến trước mặt lão giả, trước tiên là cung kính thi lễ, sau đó mới từ trong người lấy ra thanh tiểu kiếm bạch quang lập lòe.

"Ồ, Khai Thiên Môn! Quý môn chủ cùng lão phu trước kia từng có giao tình, thanh kiếm này đích xác là pháp khí của đệ tử Khai Thiên Môn, ngươi có thể đi" Lão giả tiếp nhận thanh kiếm, xem sơ qua một lượt, rồi từ từ trả lại cho người trẻ tuổi

Tu sĩ áo trắng nhất thời mừng rỡ, sau khi cung kính cáo từ, liền hướng về phía cảng khẩu mà bay đi. Tu sĩ Nghịch Minh Tinh quả nhiên cũng không có ai ngăn cản.

Có người dẫn đầu, đích xác là không việc gì, các tu sĩ khác cũng bắt đầu hiện thân, bay về phía lão giả.

Lão giả tựa hồ kiến thức cực kỳ phong phú, bất kể là ai, xuất ra tín vật hoặc công pháp nào, hắn cũng đều có thể liếc mắt một cái liền nhận ra.

Điều này làm cho Hàn Lập đang quan sát phía dưới không khỏi nhịn được, lấy làm kỳ quái.

Bất quá, Hàn Lập thấy một vị tu sĩ Kết Đan Kỳ cũng không có trở ngại mà được thả đi, hắn cũng không nhịn được nữa.

Đột nhiên hiện thân, cũng hóa thành một đạo thanh quang bay về phía bầu trời.

"Vị đạo hữu này là…?" Lão giả liếc hắn một cái, phát hiện ra tu vi Hàn Lập là Kết Đan Kỳ, khẩu khí tự nhiên biến đổi vài phần.

"Tại hạ là Khách khanh trưởng lão của Diệu Âm Môn, đây là yêu bài. Đạo hữu xin mời xem qua!" Cũng may ngày đó Tử Linh tiên tử tặng cho hắn cái yêu bài trưởng lão, Hàn Lập cũng tùy ý mang theo. Hiện tại không chút do dự lấy ra đưa cho đối phương.

"Diệu Âm Môn? Tại hạ nghe nói quý môn hình như có Hàn, Khúc hai vị trưởng lão, thường xuyên bế quan khổ tu, không dễ dàng hiện thân. Không biết đạo hữu có phải chính là một trong số đó không?" Lão giả lục bào cẩn thận quan sát yêu bài một chút, sau đó hai mắt lưu lại trên người Hàn Lập, chậm rãi quan sát.

Hàn Lập trong lòng rùng mình, nhưng trên mặt lại không biểu hiện gì, cười nói:

"Tại hạ họ Hàn! Không nghĩ tới đạo hữu ngay cả một kẻ vô danh như ta cũng biết, thật sự bội phục!"

"Ha ha! Cũng không có gì. Quý môn danh tiếng tại Loạn Tinh Hải cũng không nhỏ. Đặc biệt là Tử Linh tiên tử của quý môn. Thiếu chủ nhà ta cũng đã ngưỡng mộ từ lâu. Hy vọng đạo hữu có thể nói tốt giùm vài lời" Lục bào lão giả hắc hắc cười nói, có vẻ dị thường khách khí.

"Thiếu chủ? Không biết có phải là…" Hàn Lập trên mặt hiện lên một nét cười, có chút chần chờ hỏi.

"Thiếu chủ nhà ta đúng là truyền nhân duy nhất của Thánh tổ, trước kia có người tiến đoán rằng, sau này nhất định sẽ danh chấn khắp Loạn Tinh Hải" Lão giả tuyệt không nói gì, nhưng phía sau hắn, một vị tráng hán đột nhiên xen vào, lạnh lùng nói.

" Tốt, tại hạ nếu gặp được môn chủ, nhất định sẽ đem những điều nghe được chuyển lại!" Hàn Lập trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng miệng vẫn đáp ứng nói.

"Tốt! Lệnh bài này không có vấn đề gì, Hàn đạo hữu có thể đi" Lão giả lục bào tựa hồ đối với câu trả lời của Hàn Lập rất hài lòng, xem xét cái yêu bài một chút rồi trả lại cho Hàn Lập.

Hàn Lập liền chắp tay cáo từ, sau đó mới bình thản rời đi

Mắt thấy Hàn Lập hóa thành một đạo thanh hồng, trong chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng. Lão giả nhìn chầm chầm về phía Hàn Lập vừa biến mất, trên mặt lộ ra vẻ cổ quái.

------oOo------

Chương 501: Trùng đột tái khởi

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Sao thế, ngươi có gì không ổn sao? Hay là hoài nghi thân phận của hắn là giả?" Tráng hán vừa thấy thần sắc của lão giả, không nhịn được liền hỏi.

"Thân phận của hắn tất nhiên là không có vấn đề, chúng ta tiềm phục ở Miểu Âm môn, sớm đã phục chế chân dung của hai vị trưởng lão Miểu Âm môn, người này cùng với bức họa lưu trong ngọc giản giống nhau. Đích thực là trưởng lão họ Hàn kia rồi.

Nếu hắn có thi triển bí thuật gì để thay đổi dung mạo, thì cũng thoát không khỏi pháp nhãn của Vương trưởng lão ở cảng khẩu bên kia!" Lão giả lục bào một tay vuốt chòm râu, tiếp theo giơ tay kia lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một khối ngọc giản màu lục, thoáng đưa qua trước mắt tráng hán rồi thu lại.

"Nếu không có việc gì, tại sao lại lộ ra thần sắc như vậy?" Tráng hán hừ một tiếng, có chút bất mãn.

"Trưởng lão họ Hàn của Miểu Âm phái này rất không đơn giản, chỉ sợ ngươi và ta nếu độc đấu với hắn cũng không phải là đối thủ" Lão giả lục bào trầm ngâm một chút, sau đó lời nói ra khiến cho tráng hán nhất thời ngẩn người.

"Lời này là có ý tứ gì? Không phải hắn và ta đều là tu sĩ Kết Đan sơ kỳ sao? Nhưng hắn chỉ là tán tu, làm sao có thể so sánh với chúng ta, thường xuyên được Thánh Tổ chỉ điểm" Tráng hán sau một hồi cân nhắc, căn bản không tin mà nói.

Lão giả nghe tráng hán nói xong, một điểm tức giận cũng không có, ngược lại đợi cho tráng hán bình tĩnh lại rồi mới giải thích: *"Lưu hộ pháp hẳn đã biết, công pháp mà ta tu luyện là "*Thất sát quyết*", mặc dù không tính là công pháp đỉnh cấp gì, nhưng đối với sát khí của một người nào đó, nhiều ít bao nhiêu ta đều cảm ứng rất rõ ràng. Mà sát khí trên người đối phương, đích xác rất nặng, giống như trên người một tu sĩ Kết Đan kỳ mà lão phu đã từng biết, hắn khi đó đã giết rất nhiều người, mới có được sát khí như vậy*

Lão phu đã từng biết. Người chết dưới tay hắn cũng không phải là ít".

"Tính làm gì, nếu giết nhiều tu sĩ cấp thấp, thì ta cũng có thể dễ dàng làm được" Tráng hán bộ dáng vẫn chưa bằng lòng.

"Cái này không giống. Ngươi làm vậy, mặc dù cũng sẽ có một chút sát khí, nhưng thời gian lâu một tí, liền dễ dàng tiêu tan mất. Mà sát người trên người người này không những dày đặc, mà còn sắc bén lạnh lẽo cực kỳ. Đây là loại đã chém giết rất nhiều tu sĩ đồng cấp mới thành được. Loại sát khí này chỉ có một số mập pháp của Phật Đạo mới có thể tiêu trừ được. Còn không vĩnh viễn không bao giờ mất".

"Hơn nữa người này tựa hồ có Liễm khí thuật khá thần diệu, chỉ lộ ra bên ngoài một phần mười lượng sát khí mà thôi. Nhưng chỉ như thế thôi mà sát khí đã kinh người như vậy. Tu sĩ bình thường chống lại người này, chẳng những mấy loại đại pháp như Ảo thuật cùng Mê hồ thuật chỉ như là gãi ngứa, mà còn nếu như nhất thời sơ ý, bị cổ sát khí này vây lấy, nhất thời tâm trí sẽ bị đoạt mất, tu vi mười phần đến lúc đó có thể phát huy ra bảy tám đã là hay lắm rồi. Người này nếu mà tu luyện "Thất Sát Quyết" *thì tuyệt đối tu vi mỗi ngày đi ngàn dặm"* Trong mắt lão giả hàn quang chợt lóe, âm trầm nói.

Theo lời của người này nói, tự nhiên là không biết Hàn Lập mặc dù tiêu diệt tu sĩ Kết Đan kỳ tuy không nhiều, nhưng yêu thú cấp năm tương đương với Kết Đan sơ kỳ thì đã giết hàng trăm. Cho nên sát khí trên người nặng vượt xa tưởng tượng.

"Thương hộ pháp, ngươi không nên chỉ xem sát khí của hắn như thế nào, chẳng lẽ ngươi muốn nhận người này làm đồ đệ sao? Đừng quên đối phương cũng là tu sĩ Kết Đan Kỳ, sẽ không bái lạy

làm môn hạ của ngươi" Tráng hán sau khi ngẩn ra một chút, mang theo vẻ nghi hoặc nói.

"Thu hắn làm đồ đệ? Việc này đương nhiên không có khả năng. Ta chỉ là đối với phương pháp hình thành sát khí cường đại như vậy của hắn cũng có chút hứng thú. Hẳn là phải có yếu quyết nào đó" Lão giả bình tĩnh nói.

Nghe đến đó, tráng hán hoàn toàn mất đi hứng thú.

Bởi vì công pháp nhờ vào sát khí mà tu vi tinh tiến, phỏng chừng cả Loạn Tinh Hải e rằng cũng chỉ có vài loại mà thôi. Pháp quyết hắn tu luyện không nằm trong số đó, tự nhiên sẽ không chút động tâm.

Bất quá, tráng hán sau khi nhớ lại điều gì đó, thuận miệng hỏi:

"Ngươi nói Thiếu chủ có hứng thú đối với Tử Linh tiên tử của Miểu Âm môn, ta tại sao chưa từng nghe qua. Chẳng lẽ là Thiếu chủ phân phó riêng cho ngươi" Tráng hán vẻ mặt lộ ra vẻ tia nghi hoặc.

"Hắc hắc! Sự tình này còn đợi Thiếu chủ phân phó sao? Ngươi không phải không biết Thiếu chủ tu luyện công pháp gì, mà Tử Linh tiên tử này, đích thực là đại mỹ nữ của cả Loạn Tinh Hải. Chúng ta nếu có thể tác thành chuyện này, đem nàng dâng lên, đến lúc dó tự nhiên sẽ có chỗ tốt. Phải biết rằng Thiếu chủ đã đạt đến cảnh giới Kết Đan hậu kỳ, xem ra chỉ cần Thánh tổ chỉ điểm một chút thì không tới trăm năm Nguyên Anh cũng có thể đạt tới!" Lão giả cười âm âm nói.

Tráng hán nghe xong lời này, có chút hiểu được, lập tức lại hưng phấn liên tục gật đầu.

"Chúng ta lúc nào động thủ, Thiếu chủ hình như cũng sắp chấm dứt bế quan" Tráng hán lộ ra vẻ cười độc ác xoa xoa tay nói.

"Việc này cũng không cần gấp. Tốt nhất là sau lần đại chiến này hãy đi làm. Dù sao cũng đã làm cho Diệu Âm Môn biết thế lực cường đại của Nghịch Minh Tinh chúng ta, mới dễ dàng xuống tay

được. Đến lúc đó còn không chịu khuất phục sao. Ta nghe nói Miểu Âm môn có một đoạn thời gian đem Tổng đàn đặt ở trong Thiên tinh Thành. Đến lúc đó chúng ta tùy tiện lấy cớ chúng tư thông với Tinh Cung, còn sợ dám làm trái nữa sao" Lão giả thần sắc bình tĩnh chậm rãi nói.

"Hay, đối phương chỉ có hai trưởng lão Kết Đan sơ kỳ, dám cản đường chúng ta sao, cũng là Thương đạo hữu túc trí đa mưu!" Tráng hán vui vẻ cười to nói.

Lão giả nghe vậy cười nhẹ, trong lòng cũng có vài phần tự đắc thầm nghĩ:

"Cứ như vậy, vừa có thể cường áp tên trưởng lão họ hàn của Diệu Âm Môn kia. Đến lúc đó bắt hắn dâng pháp quyết tụ tập sát khí lên. Thật là nhất tiễn hạ song điêu!"

Nghĩ tới đây, lão giả híp hai mắt lại, trên mặt lộ ra thần sắc quỷ dị.

Hàn Lập bay khỏi đám người lão giả lục bào, chớp một cái đã tới trên bầu trời cảng khẩu.

Sau khi liếc vội nhìn mấy tên tu sĩ Nghịch Minh Tinh ở phía sau, hắn liền tăng tốc rời khỏi nơi đây.

Chỉ là ngay lúc này, đột nhiên có một cỗ thần thức vô cùng cường đại, đột nhiên từ trên trời giáng xuống, đem Hàn Lập giam vào trong.

Hàn Lập nhất thời kinh hoảng, nhưng lập tức thần sắc bình tĩnh trở lại, yên lặng lơ lửng trên không trung, thân hình cũng không nhúc nhích.

Trong lòng hắn đã sớm đoán trước việc này, đối với tu sĩ Kết Đan Kỳ như hắn, Nghịch Minh Tinh làm sao có thể chỉ đơn giản dựa vào tín vật mà thả cho đi.

Phỏng chừng cầm lão quái Nguyên Anh Kỳ cầm đầu sẽ tự mình dùng thần thức dò xét, để phòng ngừa những tu sĩ Kết Đan Kỳ có thuật biến ảo dung mạo, giả dạng người khác, hòng vượt qua kiểm tra.

Hàn Lập ánh mắt kiên định dị thường, không lộ ra vẻ bối rối.

Hắn từ đầu đến cuối cũng không nghĩ đến việc dùng thân phận giả.

Bởi vì thay thôi dung mạo là cách che dấu kém nhất, nghe đồn trừ phi đem hai ba loại bí thuật cổ xưa cùng vài món bảo vật cực kỳ quý giá ra, còn lại căn bản không thể gạt được thần thức cường đại của người dò xét.

Nếu thay hình đổi dạng, dùng thân phận giả, vạn nhất bị người ta nhìn thấu. Ngược lại càng làm cho người ta nghi ngờ, khó có khả năng qua mặt được.

Do đó, hắn tình nguyện mạo hiểm sau này bị đám người Cực Âm truy ra tung tích, nhất nhất dùng thân phận trưởng lão của Diệu Âm môn là ứng phó.

Nghĩ đến khi bị mấy lão quái đó truy ra tung tích, thì hắn đã sớm đến Ngoại Tinh Hải rồi.

Ôm loại ý nghĩ này, Hàn Lập trấn tĩnh dị thường, mặc cho lão quái Nguyên Anh Kỳ kia dùng thần thức dò xét một phen.

Quả nhiên, thần thức kia thấy không có gì kỳ lạ, không lâu sau biến mất vô ảnh vô tung, cũng không tồn tại trên người hắn lâu.

Hàn Lập thở ra một hơi, lúc này mới bình tĩnh hướng cảng khẩu bay tới.

Mặc dù cũng không sử dụng huyết sắc phi phong cổ bảo, nhưng hắn cũng không có ý giảm tốc độ lại.

Đi được nửa ngày, Hàn Lập định tiến vào Thiên Tinh thành, đột nhiên nhướng mày ngừng lại, dùng mắt nghi ngờ quan sát vùng phụ cận đánh giá vài lần.

Đột nhiên thần sắc trầm xuống, Hàn Lập nhấc tay lên, cả người đứng ở trong một tầng hào quang màu xanh nhạt, nhưng vẫn lở lửng tại chỗ không nhúc nhích.

Một lát sau, từ phía xa có hai đạo hào quang một lam một hồng phóng tới, bọn họ trong chốc lát liền tới trước mặt Hàn Lập, hào quang chợt lóe, lộ ra hai gã tu sĩ ngân sam kim đái trẻ tuổi!

Đây rõ ràng là tu sĩ Nghịch Minh Tinh, đều có tu vi Kết Đan sơ kỳ.

Hai người này, một người mặt trắng giống như nho sinh, người kia da tay đen nhánh, là một đại hán cường tráng.

Hai người này vừa xuất hiện, liền lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hàn Lập không nói lời nào.

Bọn hắn hiển nhiên là dùng thần thức tập trung vào Hàn Lập. Tựa hồ sẵn sàng ra tay.

Hàn Lập thần sắc khẽ giật mình, sau đó dùng thanh âm trầm thấp, chậm rãi mở miệng nói:

"Hai vị đạo hữu có chuyện gì không? Tại hạ hiện giờ có việc gấp cần phải đi, nếu không có gì chỉ giáo, trước hết xin cáo từ".

"Ngươi không thể đi, phải theo chúng ta đến một nơi" Đại hán cao lớn vẻ mặt không thay đổi, lạnh như băng ra lệnh.

Hàn Lập nghe vậy ngẩn ra, trong mắt hiện lên một tia giận dữ.

"Tại hạ chẳng lẽ đắc tội với hai vị? Hay là Nghịch Tinh Minh bá đạo, có thể tùy ý bắt người" Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, nét mặt lộ ra một tia hàn ý lạnh lẽo.

"Vị đạo hữu này không cần tức giận, hai huynh đệ chúng ta chỉ là phụng mệnh truy đuổi bọn Tinh Cung còn sót lại. Vừa rồi có một tu sĩ Tinh Cung bị hai người chúng ta đả thương, nhưng thi triển một loại độn thuật quỷ dị, đã chạy trốn. Mà đạo hữu lại vừa trùng hợp xuất hiện ở nơi này. Mà theo như chúng ta biết, Tinh Cung có vài loại bí thuật thay hình đổi dạng, hai người bọn ta không cách nào nhìn ra các hạ có biến đổi dung mạo hay không, vì thế xin

mời đạo hữu hợp tác, tạm thời đi theo chúng ta một chuyến" Nho sinh trẻ tuổi lời nói có chút khách khí, nhưng ý không cho Hàn Lập rời đi vẫn lộ rõ.

------oOo------

Chương 502: Cổ bảo chi uy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe xong câu này, Hàn Lập lặng im không nói, sắc mặt không ngừng thay đổi tựa như đang suy nghĩ cái gì đó.

Còn hai vị tu sĩ Nghịch Tinh Minh kia thấy bộ dạng Hàn Lập như vậy bất giác đưa mắt nhìn nhau, cảnh giác nhìn chằm chằm vào Hàn Lập.

"Được rồi, dù sao tại hạ hiện cũng không có việc gì, thôi thì cùng hai vị đạo hữu đi một chuyến!" Hàn Lập bỗng nhiên bật cười, điềm tĩnh nói.

Hai người nghe Hàn Lập nói vậy sắc mặt nhất thời thả lỏng. Lão giả nho sam càng có chút đắc ý, mở miệng bộ dáng muốn nói gì đó.

Đúng lúc này thì Hàn Lập bỗng nhiên ra tay.

Tay phải của hàn Lập vốn luôn được giấu trong tay áo bỗng vung lên. Sáu đạo thanh quang vô thanh vô tức bắn về phía đại hán. Đồng thời cùng lúc đó, tay trái của Hàn Lập bỗng lật lại, năm cái đồng hoàn màu sắc khác nhau hiện trong lòng bàn tay không ngừng rung lên phát ra tiếng ông ông.

"Ngươi dám ra tay?" Nho sinh phản ứng cũng rất nhanh, vừa thấy Hàn Lập ra tay tức thì há miệng phun ra một khối pháp bảo bình lập phương.

Pháp bảo này màu sắc đen như mực, nhìn rất giống như một cái nghiên mực cổ quái.

Đại hán cũng không chút chậm trễ vung tay lên, tức thì một khối đại ấn bạch ngọc bay ra, lập tức lớn lên gấp mấy lần, bạch quang cuốn quanh đại ấn nghênh đón lấy sáu đạo thanh quang.

"Cẩn thận, đồng hoàn kia là cổ bảo!"

Lúc này, nho sinh nhìn thấy rõ đồng hoàn trong tay Hàn Lập, giật mình lên tiếng nhắc nhở

Đại hàn nghe xong cũng giật mình nhưng chưa kịp có phản ứng gì thì sáu đạo thanh quang phát ra một tiếng ngân, sau đó mơ hồ huyễn hóa thành mười hai đạo kiếm quang bay vọt tới.

Trong đó sáu đạo thanh quang hợp nhất thanh một thanh cự kiếm màu xanh, hung hăng chém mạnh vào đại ấn trong bạch quang.

Còn sáu đạo còn lại thì phương hướng chợt thay đổi, hóa thành sáu đạo quang mang từ sáu hướng khác nhau chém tới.

Đại hán giật mình kinh hãi, nghĩ cũng không dám nghĩ nhiều, hai tay chập lại vận pháp quyết. tức thì lam quang chợt bùng lên.

Mấy đạo phù vằn từ trong cơ thể đại hán hiện ra. Lam quang từ phù văn chợt sáng rực lên tạo thành một cái lồng lam sắc mang đại hán bao phủ vào bên trong.

Lần này coi như đại hán dùng toàn lực ngạnh tiếp lấy Thanh Trức Phong Vân kiếm của Hàn Lập.

Bên này đại hán động thủ thì bên kia nho sinh cũng không khoanh tay đứng nhìn. Sau khi lên tiếng nhắc nhở thì nho sinh vội vàng đưa tay chỉ lên pháp bảo hình nghiên mực đang lơ lửng ở trước ngực hắn.

Cái nghiên mực tức thì xoay tròn.

Từng đạo sương mù đen kịt từ bên trong phun ra bao trùm khắp mấy trượng, tiếp đó mùi hương của mực cũng tràn ngập khắp vùng phụ cận.

Nho sinh không ngừng vận pháp quyết, vụ khí (sương mù) màu đen bắt đầu ngưng tụ lại, trong nháy mắt tạo thành mười mấy con quái điểu đen thui.

Mỗi con quái điểu dài khoảng hơn nửa thước, kêu lên một tiếng, hồng quang chớp động bay vụt về phía Hàn Lập.

Hàn Lập ở phía đối diện cũng thấy rõ, đồng hoàn trong tay sau khi cấp tốc chớp lên vài cái rồi, mờ đi trong không trung không thấy tung tích.

Tiếp sau đó, lòng bàn tay khẽ lật một cái, một cái hoa lam hình dáng cổ xưa hện ra trong lòng bàn tay.

Mắt nhìn thấy đối phương không chút quan tâm tới đòn công kích của mình, nho sinh không giận mà ngược lại rất vui mừng.

Khối Mê Huyễn Nghiên kia của hắn chính là dùng phương pháp luyện chế từ cổ xưa, tổn hao rất lớn mới có thể luyện thành.

Để có được nó, hắn cơ hồ đã hao phí gần hết tài lực mà hắn tích cóp cả nửa đời người nhưng trong lòng không có chút hối hận.

Bởi vì cái pháp bảo này từ sau khi luyện chế thành công đã khiến cho nho sinh trong giới tu sĩ đồng cấp hiếm khi gặp đối thủ, thậm chí ngay cả khi gặp tu sĩ Kết Đan trung kỳ cũng có sức mà liều mạng một phen.

Chỉ cần là người tu tiên không có tu vi cao hơn hắn quá nhiều, một khi hãm thân vào trong mê vụ thì sẽ lâm vào huyễn cãnh không cách nào thoát ra ngoài.

Tận mắt nhìn thấy quái điểu lao thẳng tới trước người Hàn Lập, trên khuôn mặt của nho sinh hiện nụ cười hung ác, hai tay chập lại chuẩn bị vận pháp quyết điều khiển cho quái điểu nổ tung.

Nhưng đúng vào lúc này, một âm thanh khe khẽ chợt vang lên bên tai của nho sinh. Tiếp đó, cổ và tứ chi của nho sinh chợt xuất hiện năm cái đồng hoàn. Rồi ngay sau đó, nho sinh cảm thấy pháp lực toàn thân đều biến mất không có cách nào đề tụ.

Nhất thời nho sinh cảm thấy cực kỳ kinh hãi.

Đối với đồng hoàn đột nhiên biến mất một cách quỷ dị, hắn vốn đã hết sức cảnh giác. Nhưng đồng hoàn đột nhiên vô thanh vô tức tròng lên trên người, thật sự là ngoài dự liệu của nho sinh.

Nhất thời, nho sinh sợ muốn hồn phi phách tán. Đủ các ý nghĩ thoát thân hiện lên trong đầu hắn.

Lúc này, ở bên cạnh cũng truyền tới một thanh âm cực lớn, thanh quang cùng bạch khí hòa quyện lẫn vào nhau, cự kiếm màu xanh cuối cùng cũng va chạm với đại ấn.

Bạch quang rực rỡ dễ dàng áp đảo lấy thanh quang. Cự kiếm chỉ có thể duy trì trong chốc lát rồi gãy tan làm mấy đoạn.

Đồng thời, sáu đạo thanh quang còn lại cũng đánh thẳng vào lớp phù văn cổ quái đang bảo hộ đại hán kia.

"Ầm, Ầm." Từng tiếng nổ vang lên.

Trong ánh lam quang, phù văn không ngừng chuyển động để ngăn lấy sáu đạo thanh quang, không cho chúng phá vỡ vòng bảo hộ.

Hàn Lập khẽ kêu *"Ồ"* một tiếng, tựa như cảm thấy ngoài dự đoán của mình.

Xem ra Ích Tà Thần Lôi của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hiện tại quả nhiên do thời gian tu luyện quá ngắn khiến cho nó chưa thể có uy lực lớn được.

Nhưng lúc này cũng không có thời gian để Hàn Lập suy nghĩ nhiều, quái điểu màu đen kia đã tới trước mặt hắn.

Mặc dù không có pháp lực của nho sinh duy trì, nhưng cái pháp bảo nghiên mực kia lại có sự tương giao thần thức với nho sinh, vẫn khu sử quái điểu không chút giảm uy lực mà tấn công.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, hoa lam trong tay hào quang phát sáng rực rỡ. Một luồng bạch quang cực lớn từ hoa lam tỏa ra cuốn toàn bộ quái điểu vào bên trong.

Nhìn thấy như vậy, nho sinh mặt không còn một chút máu.

"Không thể nào, ngươi còn có cổ bảo khác nữa, ngươi rốt cuộc là ai?" Hắn lộ ra vẻ khó mà tin nổi.

Một tu sĩ bình thường nếu có một cổ bảo bên người đã là một việc vô cùng may mắn rồi. Bởi vì khi cổ bảo xuất thế thì đa phần đều rơi vào tay các tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Còn tu sĩ Kết Đan kỳ phổ thông mà muốn sở hữu cổ bảo thì đúng là một việc cực kỳ khó khăn.

Nhưng khi Hàn Lập trước sau tế xuất đồng hoàn cùng hoa lam hai loại bảo vật, không khỏi khiến cho nho sinh cảm thấy cực kỳ hoảng sợ.

Chỉ là Hàn Lập lúc này không có tâm tư trả lời mà chỉ lẳng lặng ném hoa lam ra.

Tức thì bạch quang lóe lên, hoa lam bay vọt ra nghênh đón đại ấn rồi bao trùm nó vào bên trong, khiến cho đại ấn không ngừng bay khắp nơi trong bạch quang nhưng không thể nào thoát ra ngoài được.

Tiếp đó Hàn Lập không chút chậm trễ, mười ngón tay co lại phát ra hơn chục đạo kiếm khí. Mục tiêu chính là nho sinh đang bị Ngũ Hành Hoàn phong tỏa.

"Không." Nho sinh chỉ kịp kêu lớn một tiếng, trên người tức thì bị xuyên thủng mười mấy lỗ hổng, thân hình lảo đảo mấy cái lập tức mất mạng.

Đáng tiếc một thân công pháp của hắn chưa kịp thi triển chút nào, thì đã bị Ngũ Hành Hoàn phong tỏa chân nguyên khiến cho hắn dù thủ đoạn đầy mình cũng vô pháp thi triển.

Hàn Lập vẫy nhẹ tay, Ngũ Hành Hoàn biến thành một đạo hào quang rời khỏi thi thể nho sinh trở về tay Hàn Lập.

Lúc này, ánh mắt lạnh lẽo của Hàn Lập liếc qua hướng khác.

Đại hán lúc này mặt đầy mồ hôi đang thi triển pháp quyết muốn thu hồi đại ấn về, nhưng nhất thời vẫn chưa thành công. Sáu đạo thanh quang kia vẫn đang không ngưng đánh vào lớp hào quang phù văn bên ngoài.

Nay đại hán thấy nho sinh dễ dành mất mạng khiến cho trong lòng hắn nhất thời kinh hãi!

Thấy Hàn Lập lạnh lùng nhìn, trong thâm tâm của đại hán bỗng chợt ớn lạnh.

Đại hán chợt cắn răng, hóa thành một đạo lam quang vụt bay đi. Ngay cả pháp bảo vốn tương thông với nguyên thần của mình cũng vất bỏ không thương tiếc.

Người này hành sự cũng rất quyết đoán.

Hai mắt Hàn Lập khẽ nhíu lại. Ngũ Hành Hoàn trong bàn tay lần nữa biến mất

Chỉ trong nháy mắt, Ngũ Hành Hoàn trong ánh sáng ngũ sắc xuất hiện trên đỉnh đầu của đại hán đang đào thoát một cách quỷ dị.

Tiếp theo đó, dưới ánh mắt không thể tin nổi của đại hán, những phù văn của đồng hoàn bắt đầu hiện ra quanh người đại hán.

Tức thì độn quang lam sắc đình chỉ, cả người đại hán vô lực rơi thẳng xuống phía dưới.

Hàn quang lóe lên trong mắt Hàn Lập, một đạo thanh quang từ trên không trung giáng xuống, bay mấy vòng quanh người đại hán, chém đại hán ra làm đôi.

Tới lúc này, tu sĩ hai Kết Đan kỳ của Ngịch Tinh Minh, đều đã mất mạng trong tay Hàn Lập.

Hạ xuống dưới, Hàn Lập nhẹ nhàng thu lấy túi trữ vật của cả hai, dùng thần thức lục soát sơ qua rồi thu hồi.

Đại ấn trong hoa lam cùng pháp bảo hình nghiên mực vô chủ đang lơ lửng ở trên không trung, Hàn Lập cũng không khách khí mà thu lấy.

"Đạo hữu trốn ở đó nhìn lén đã lâu, cũng nên ra ngoài hít thở không khí một chút đi chứ" Hàn Lập chắp hai tay sau lưng, cuối đầu nhìn xuống mặt nước lãnh đạm nói.

Thanh âm của hắn không lớn nhưng lại vang vọng khắp mấy hải lý trên biển.

Một cơn gió biển lành lạnh thổi qua, bốn phía vẫn im lìm không chút tiếng động.

Thấy như vậy, Hàn Lập bất giác thở dài một hơi.

"Các hạ nhất mực tiềm ẩn dưới biển, không lẽ thật nghĩ tại hạ không đưa đạo hữu ra được sao" Thần sắc Hàn Lập trầm xuống, khẩu khí cũng dần đanh lại.

"Đạo hữu chậm đã, tại hạ xin ra ngay" Dường như bị Hàn Lập chỉ ra chỗ ẩn náu nên nhân vật giấu mình kia cuối cùng cũng nhịn không được phải lên tiếng.

------oOo------

Chương 503: Lăng Ngọc Linh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vừa nghe thanh âm người này, Hàn Lập ngẩn ra, trong lòng lấy làm kinh ngạc.

Tiếp theo đó mặt nước phía dưới khẽ dao động, sau khi bạch quang chợt lóe, một tu sĩ từ bên dưới chậm rãi bay lên.

Người này mặc y phục màu trắng của Tinh Cung, tóc đen dài tới vai, trên đầu buộc một sợi dây ngọc, thần sắc thong thả nhìn Hàn Lập.

Nhưng khi Hàn Lập nhìn thấy rõ mặt người này thì khuôn mặt hắn cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Người này có khuôn mặt trắng như ngọc, mắt phượng mày ngài, thân hình mềm mại, đúng là một người tuyệt mỹ. Nhưng cái làm Hàn Lập không thể tin được đó là hắn không cách nào phân biệt được người này là nam hay nữ.

Nếu nói người này là nữ, thì người này khóe miệng lại như cười cười, nhấc chân giơ tay đều lộ ra vẻ tiêu sái. Nhưng nếu nói hắn là nam thì dung nhan lại quá mỹ lệ, khuôn mặt tỏa ra một mị lực tạo nên một sức hấp dẫn trí mạng với nam nhân.

"Không biết đạo hữu tôn tính đại danh là gì. Tại hạ là Ngoại sự chấp pháp của Tinh cung Lăng Ngọc Linh, đa tạ đạo hữu đã ra tay cứu mạng!"

Thanh âm của người này phát ra rất dễ rung động lòng người. Chỉ có điều thanh âm cũng trung tính khiến cho Hàn Lập nhíu mày đau đầu, trong lòng không ngừng lẩm bẩm.

Người này khiến cho Hàn Lập bất giác nhớ tới Điền Bất Khuyết của Thiên Nam ma đạo Hợp Hoan Tông.

Nhưng nếu nghĩ kỹ một chút thì hai người này lại hoàn toàn không giống nhau.

Điền Bất Khuyết mặc dù cũng có thân hình tuyệt mỹ nhưng cử động thanh âm lại không khiến cho người ta không cách nào nhìn ra thân phận nam nhân của hắn.

Còn tên gia hỏa Lăng Ngọc Linh đang đứng trước mặt, mặc dù động tác hoàn toàn giống nam nhân nhưng bên trong lại như ẩn chứa vẻ phấn son. Huống chi thanh âm lại nhẹ nhàng mềm mại, thật khó để người ta phân biệt.

"Tại hạ Hàn Lập. Vừa rồi chỉ là tiện tay mà thôi, nếu không phải đối phương bức bách quá đáng thì Hàn mỗ cũng sẽ không xuống tay độc ác như vậy" Trong thâm tâm Hàn Lập mặc dù kinh dị nhưng sắc mặt vẫn không chút biểu tình nói.

"Bất kể như thế nào thì Lăng mỗ đối với đạo hữu vẫn cảm kích vạn phần" Lăng Ngọc Linh thản nhiên cười, lơ đãng lộ ra vẻ phong tình.

Hàn Lập nhìn thấy nụ cười này trong lòng bất giác ớn lạnh. Dưới tình huống không rõ nam hay nữ như thế này khiến cho Hàn Lập đối với cái đẹp của đối phương chỉ đành nhắm mắt cho qua.

"Đạo hữu sao lại vội vã đi như vậy, không lẽ người muốn đi Thiên Tinh thành sao? Hiện tại nơi đó đang bị giới nghiêm rất khó tiến vào. Đạo hữu nếu không chê thì Lăng mỗ nguyện lòng dẫn đạo hữu vào trong thành coi như là báo đáp ân cứu mạng" Lăng Ngọc Linh thu lại nụ cười, hai mắt sau khi khẽ lưu chuyển nghiêm túc nói.

Đối phương nói lời này đúng là ngoài ý muốn của Hàn Lập.

Bất quá hắn suy nghĩ rất nhanh. Người này đồng ý dẫn mình vào thành nguyên nhân chủ yếu là do mình vừa tiêu diệt hai tu sĩ của Nghịch Tinh Minh.

Điều đó chứng tỏ giữa mình với Nghịch Tinh Minh không có chút quan hệ.

Hiện tại, đối phương đã chủ động đề nghị đương nhiên Hàn Lập cũng không từ chối. Hàn Lập ra vẻ suy nghĩ rồi từ từ nói.

"Động phủ của Hàn mỗ chính là tại Thiên Tinh thành. Hiện tại gấp gáp lên đường chính là để quay về phủ. Nếu như đã không có cách nào vào trong thì có lẽ phải nhờ Lăng đạo hữu một lần vậy"

"Tốt lắm. Đạo hữu đã không chút do dự tiêu diệt hai người kia tự nhiên không cần phải chứng minh tư cách nhập thành, Tinh Cung chúng ta rất hoan nghênh đạo hữu! Chỉ là tu sĩ truy sát lần này không chỉ có hai người bọn họ mà còn có mấy người nữa pháp lực cũng không yếu. Chúng ta tốt nhất mau chóng rời khỏi nơi đây" Lăng Ngọc Linh vừa nghe Hàn Lập nói như vậy tức thì cười khanh khách, trong lúc nhất thời sóng mắt lưu động mà nhìn.

Lần này Hàn Lập không nói gì thêm, chỉ khẽ gật đầu. Hai người hóa thành thanh bạch hai đạo quang mang bay đi về hướng Thiên Tinh thành.

Trên đường đi Hàn Lập vừa tò mò, vừa cẩn thận chăm chú quan sát đối phương.

Tà áo của Lăng Ngọc Linh mặc khá rộng, từ ngoài nhìn vào khiến người ta không thể nhìn ra một chút đặc tính nam hay nữ. Chỉ có điều, sau khi tỉ mỉ quan sát thì Hàn Lập phát hiện ra hắn không hề có yết hầu.

Nhưng nếu chỉ dựa vào điểm này thì không thể khẳng địn đối phương là nữ. Bởi vì theo Hàn Lập biết thì trên thế gian có một công pháp quỷ dị có thể điên đảo âm dương, có công dụng thay đổi một số bộ phận đặc biệt giữa nam và nữ. Người này không phải là sẽ tu luyện thứ công pháp này chứ!

Trong đầu Hàn Lập bất giác có suy nghĩ cổ quái này.

Tựa như biết Hàn Lập đang chú ý quan sát mình, Lăng Ngọc Linh bất giác hướng về phía Hàn lập mà cười cười, khiến cho hắn xấu hổ mà quay đầu đi nơi khác.

"Đạo hữu bên người có hai kiện cổ bảo, xem ra quả là người được ông trời ưu ái. Không biết đồng hoàn cổ bảo có lai lịch như thế nào. Tại hạ mặc dù cũng có may mắn thấy qua vài món cổ bảo nhưng chưa từng thấy thứ nào lại có thần thông như thế cả" Lăng Ngọc Linh vừa thi triển độn quang, vừa như vô ý hỏi Hàn Lập.

"Không có gì, chỉ có so với người thường thì có cơ duyên hơn một chút thôi" Hàn Lập đương nhiên là không nói thật, sắc mặt không đổi trả lời cho qua chuyện.

"Ha ha, bất quá đạo hữu có thể một mình hạ sát hai tu sĩ đồng cấp như vậy đúng là không tầm thường chút nào. Không biết Hàn đạo hữu có hứng thú gia nhập Tinh Cung chúng ta hay không? Tại hạ có thể tiến cử cho đạo hữu gia nhập" Lăng Ngọc Linh thấy Hàn Lập không muốn trả lời, chỉ khẽ cười không miễn cưỡng, rồi sau đó chuyển sang chiêu dụ.

Hàn Lập đang độn quang nghe thấy như vậy bất giác nhíu mày.

Vị Lăng Ngọc Linh này tựa hồ như không dễ đối phó! Ban đầu thì chủ động dẫn mình vào thành, bây giờ lại đưa ra cho mình một vấn đề khó trả lời.

Hiện tại gia nhập làm tu sĩ Tinh Cung chẳng phải là làm chốt thí cho người ta sao. Hàn Lập nói sao đi nữa cũng không muốn tự mua dây để trói mình.

Vì vậy, suy nghĩ một chút, Hàn Lập ho nhẹ một tiếng rồi nói:

"Mặc dù tại hạ với quý cung ngưỡng mộ từ lâu nhưng Diệu Âm môn với tại hạ đã từng có đại ân. Hàn mỗ thân là khách khanh trưởng lão của Diệu Âm môn nên chỉ sợ không tiện, thật lòng xin lỗi!" Hàn Lập không chút khách khí mang Diệu Âm môn ra làm tấm bia để đỡ đạn.

"Không sao, Hàn đạo hữu có thể giữ lời với người ta như thế thật khiến cho Lăng mỗ bội phục. Nhưng Tinh Cung chúng ta bất kỳ lúc nào cũng hoan nghênh người như đạo hữu gia nhập" Lăng

Ngọc Linh thấy Hàn Lập uyển chuyển từ chối sắc mặt không hề bất mãn, mà chỉ bình thản cười cười rồi trò chuyện cùng Hàn Lập về những bí văn thú sự của Loạn Tinh Hải chứ cũng không nói gì về chuyện giữa Tinh Cung cùng Nghịch Tinh Minh nữa.

Thấy đối phương chuyển biến nhanh như vậy, Hàn Lập đương nhiên mừng rỡ nhẹ nhàng ứng phó.

Hai người cứ như vậy trò chuyện cho tới khi Thiên Tinh thành hiện ra trước mặt. Nhìn thấy Thiên Tinh thành, trên khuôn mặt cả hai không khỏi lộ vẻ vui mừng.

Nhưng khi hai người còn chưa kịp tiếp cận thì không biết từ đâu bay đến một đội tu sĩ gồm bốn nam một nữ.

Dẫn đầu là một trung niên tu sĩ Kết Đan sơ kỳ sắc mặt vàng vọt, còn những người khác thì chỉ cấp độ Trúc Cơ kỳ.

"Tham kiến Lăng hộ pháp" Bốn người Trúc Cơ kỳ nhận ra Lăng Ngọc Lình vội bay tới cúi người thi lễ.

Xem ra cái người nam không ra nam, nữ không ra nữ này danh tiếng tại Tinh Cung có vẻ không hề nhỏ.

Vị tu sĩ sắc mặt vàng vọt kia cũng vui mừng bước tới hỏi:

"Lăng sư đệ người không sao chứ? Sư huynh nhận được tin Nam Minh đảo bị tập kích khiến cho ta rất lo lắng. Ồ! Vị đạo hữu này là ai vậy?"

Tu sĩ mặt vàng xoay chuyển ánh mắt. có chút nghi ngờ đảo qua đảo lại trên người Hàn Lập

"Ta trên đường đi bị hai tu sĩ của Nghịch Tinh Minh truy sát, may mắn nhờ vị Hàn đạo hữu này ra tay tương cứu. Đồng thời động phủ của Hàn đạo hữu chính là được thiết lập tại Thiên Tinh thành. Vì vậy ta mới cùng Hàn đạo hữu trở về đây. Thế nào, không có vấn đề gì chứ?" Lăng Ngọc Linh lãnh đạm nói.

Không biết là do đi trên đường lao lực hay sao mà lúc này sắc mặt của hắn cso vài phần trắng bệch ra hơn so với lúc trước khi Hàn Lập nhìn thấy, khiến cho người ta ngầm cảm thấy có chút nhu nhược yếu đuối.

"Nếu đã là ân nhân cứu mạng của Lăng sư đệ thì đương nhiên là không có vấn đề. Lăng sư đệ, ngươi bị thương sao?"

Tu sĩ mặt vàng ra vẻ lo lắng quan tâm. Điều này lọt vào mắt Hàn Lập khiến cho hắn trong lòng không khỏi chợt động.

"Không sao, mắc dù bị đối phương dùng pháp bảo đánh trúng một chút, nhưng ta có Thiên Hương Tác hộ thân, vì vậy không có gì đáng ngại" Khuôn mặt tuyệt mỹ của Lăng Ngọc Linh thoáng hiện chút màu hồng nhưng thần sắc lại càng thêm lạnh lùng.

"Ta có một viên Thiên Linh đan, Lăng sư đệ, người hãy dùng trước đi cho đỡ phải tổn hao nguyên khí" Tu sĩ mặt vàng nghe xong như càng thêm lo lắng. Thoáng một chút chần chờ, hắn lấy ra một cái bình nhỏ ân cần đưa tới.

Lăng Ngọc Linh vừa nhìn thấy, sắc mặt bất giác trầm xuống tựa như muốn nổi giận. Nhưng sau đó hắn như nghĩ tới điều gì, đột ngột chuyển giận thành vui nói:

"Vậy sư đệ tạ ơn sư huynh đã tặng thuốc. Ta hiện tại muốn tiến cung để bẩm báo tình hình về Nam Minh đảo. Vị Hàn đạo hữu này nhờ sư huynh thay ta dẫn vào thành. Sư huynh nhất định phải thay ta chiêu đãi thật tốt ân nhân cứu mạng của ta" Lăng Ngọc Linh khẽ đưa bàn tay trắng muốt như ngọc mỉm cười nhân lấy tiểu bình, khuôn mặt phảng phát như hoàn toàn trở thành một nữ nhân, cả người tỏa ra một nét phong tình vạn chủng.

"Không vấn đề. Hôm nay chính là ca của Vương trưởng lão, ông ấy sẽ không làm khó sư đệ đâu. Vị Hàn đạo hữu này cứ giao cho sư huynh là dược rồi" Tu sĩ mặt vàng thấy Lăng Ngọc Linh đột nhiên mềm mại nói với mình như vậy bất giác hưng phấn vỗ ngực bảo đảm.

Hàn Lập thấy tình cảnh như vậy, khuôn mặt bất giác lóe qua một tia dị sắc.

Không lẽ người này thật là nữ nhân sao? Bằng không sao tu sĩ mặt vàng kia lại tỏ ra mê mẩn tới như vậy?

Trong lòng Hàn Lập cực kỳ nghi hoặc.

------oOo------

Chương 504: Truyện tống dữ điều kiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Mặc dù đạo hữu đối với Lăng sư đệ từng có ân viện thủ, nhưng cũng có chuyện cần phải hỏi, do tình thế hiện tại rất đặc biệt, đạo hữu hẳn là có thể lượng thứ cho!" Tu sĩ mặt vàng sau khi nhìn Lăng Ngọc Linh bay đi một hồi lâu mới phục hồi tinh thần, đánh giá sơ Hàn Lập một cái, lãnh đạm nói.

"Đạo hữu có gì cứ việc hỏi" Hàn Lập thần sắc vẫn như thường mà trả lời.

"Vậy là tốt rồi, trước tiên là nói về nói thân phận của đạo hữu, ta cần phải xác nhận thân phận có đúng hay không" Tu sĩ mặt vàng lạnh nhạt nói.

Hàn Lập gặp tình hình như vậy cười khẽ.

"Tại hạ là Trưởng lão Diệu Âm Môn, đây là lệnh bài của tại hạ, mà khối này là lệnh bài của động phủ trong thành. Đạo hữu hẳn là có thể nhận biết thật giả" Hàn Lập đưa tay vào túi trữ vật lấy ra hai khối lệnh bài khác nhau, rồi bình tĩnh đưa cho đối phương.

"Diệu Âm Môn? Tra xem Diệu Âm Môn trưởng lão có người này hay không?" tu sĩ mặt vàng không khách khí tiếp lấy lệnh bài, cũng không quay đầu lại, ra lệnh.

Người trong đội ở phía sau là một nữ tu sĩ thanh tú nghe vậy hơi chút sửng sốt, nhưng cũng lập tức làm theo.

Nàng lục trong túi trữ vật của mình một hồi, cuối cùng lấy ra một khối ngọc giản, dụng thần thức dò xét một lần, sau đó lại nhìn chằm chằm Hàn Lập xem xét thêm vài lần, rồi mới cung kính nói:

"Triệu hộ pháp. Diệu Âm Môn có một vị trưởng lão họ Hàn, hơn nữa dựa theo bức họa cho thấy thì người cũng không khác nhau".

"Ồ! Hai khối lệnh bài cũng là thật, xem ra thân phận không phải là giả!" Tu sĩ mặt vàng nghe vậy, mặt không lộ vẻ gì gật đầu.

"Được rồi, các ngươi tiếp tục dò xét phụ cận, ta đưa vị đạo hữu này làm thủ tục nhập thành" Tu sĩ mặt vàng cầm lệnh bài trả lại cho Hàn Lập rồi nói.

"Vâng!" Bốn người phía sau mở miệng đáp.

Sau đó tu sĩ mặt vàng không nói gì, hướng tới Hàn Lập ra dấu mời, rồi hướng Thiên Tinh thành bay đi.

Hàn Lập hóa thành một đạo hồng quang phi độn theo sau.

Không bao lâu, tu sĩ mặt vàng dẫn Hàn Lập bay tới gần tường thành của Thiên Tinh thành, rồi bay tới cửa thành.

Dọc đường mặc dù cũng không có người khác tiến tới tra hỏi. Nhưng Hàn Lập phóng thần thức ra xem xét một lượt phát hiện trên đường tối thiểu có bốn năm tu sĩ ẩn mặt, trong đó mặc dù đa số là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, nhưng cũng có hai gã Kết Đan kỳ ẩn thân.

Hàn Lập mặc dù sắc mặt không đổi nhưng trong lòng không khỏi rùng mình, xem ra sau khi Nam Minh đảo bị tập kích thì quả nhiên cảnh giới cũng nghiêm ngặt hẳn lên.

Nếu không có người dẫn đường, hắn muốn lẻn tiến vào Thiên Tinh thành sợ rằng cũng không phải là việc dễ dàng.

Cửa thành có chút vắng lặng, trừ hơn mười tu sĩ áo trắng ra cũng không có người nào ra vào thành.

Hơn nữa khi tiến gần lại Hàn Lập mới phát hiện trên tường và cửa thành lúc này lóe ra màu trắng mờ, tựa hồ có cấm chế ở trên.

Tu sĩ mặt vàng vừa hạ xuống liền hướng vị tu sĩ lão giả áo trắng đang ngồi mà tiến tới.

Vị lão giả có bộ râu dê không dài, trên mặt có nếp nhăn, đang ngồi trên một cái ghế trúc nhắm mắt dưỡng thần.

"Vu hộ pháp! Vị này đúng là Hàn trưởng lão của Diệu Âm Môn, ta đã kiểm tra qua thân phận và lệnh bài. Không có vấn đề gì. Hiện tại làm phiền Vu hộ pháp cho vào thành, ta còn phải tiếp tục dò xét bên ngoài, không cách nào đợi lâu được" Hắn hướng vị lão giả kia ôm quyền nói, tựa hồ đối với đối phương rất tôn kính.

Ánh mắt của Hàn Lập khi thấy lão giả này thì trong lòng cũng tăng thêm ba phần cảnh giác.

Người này đúng là một vị tu sĩ Kết Đan trung kỳ, không trách tu sĩ mặt vàng bộ dáng không dám đắc tội đối với lão ta.

"Diệu Âm Môn?"

Mi mắt của lão giả chậm rãi mở ra, tựa hồ còn có chút mơ màng.

"Đúng vậy. Hơn nữa vị đạo hữu này đã từng ra tay nghĩa hiệp trợ giúp Lăng sư đệ" Do dự một hồi, tu sĩ mặt vàng có chút miễn cưỡng nói thêm một câu.

"Ồ. Thật ngạc nhiên. Ta biết rồi, Triệu đạo hữu hãy trở về đi" Trong mắt lão giả hàn quang chợt lóe, ẩn chứa tinh quang từ trong mắt bắn ra, nhưng lập tức biến mất, thanh âm vẫn có vẻ hữu khí vô lực, hết sức mơ hồ.

Tu sĩ mặt vàng đối với bộ dáng của lão giả này cũng không có để ý, liền ôm quyền rồi rời đi không ngó tới Hàn Lập.

Hàn Lập yên lặng đứng tại chỗ, bình tĩnh nhìn lão giả mà không nói gì cả.

"Diệu Âm Môn có Tử Linh nha đầu, ta đã gặp qua vài lần. Thật là một cô nương lả lướt, vị trưởng lão Diệu Âm Môn này, ta ngẫu nhiên cũng có nghe nhắc tới hai lần, đáng tiếc là không có duyên gặp. Bất quá, xem đạo hữu tuổi còn trẻ như vậy, chẳng lẽ cũng giống như Lăng đạo hữu, tu luyện công pháp vĩnh trú dung nhan?

Theo ta được biết phàm là loại công pháp này đều cực kỳ âm tính, nam tử sau khi tu luyện cũng không có gì tốt" Hai tròng mắt của lão giả nhìn chằm chằm vào Hàn Lập mà chậm rãi nói.

"Nói vậy, Lăng đạo hữu đúng là nam tử? Tại hạ cũng không có tu luyện trú nhan công pháp gì cả. Chỉ là đã từng dùng một viên Định Nhan đan mà thôi" Hàn Lập cực kỳ trầm tĩnh, bất động thanh sắc hỏi.

"Lăng đạo hữu là nam hay nữ. Cho dù là Tinh Cung chúng ta sợ cũng không mấy người biết, lão phu lại càng không biết, bất quá, hắn tu luyện công pháp trú nhan khẳng định là thật. Ha ha, thật ra Hàn đạo hữu vận khí cũng không tệ, ngay cả Định Nhan đan là đan dược hi hữu như vậy mà cũng có cơ duyên uống được" Lão giả cười khẽ, chậm rãi nói một hồi.

Hàn Lập nghe xong lời này cũng ngẩn ra, lão giả lại nói tiếp:

"Được rồi. không nói nữa. Đã có người kiểm tra qua thân phận của ngươi, lão phu cũng không đa sự, bất quá hôm nay so với lúc bình thường khác nhau, cho nên quy củ cũng thay đổi, đạo hữu nên nghe kỹ, lão phu chỉ nói một lần".

Hai hàng lông mày Hàn Lập nhíu lại, cũng không mở miệng nói gì thêm.

"Hiện tại đạo hữu hữu có hai lựa chọn, một là tạm thời gia nhập phe Tinh Cung chúng ta, nguyện ý hiệp trợ chúng ta kháng địch, như vậy ngươi ở trong thành vẫn có thể hoạt động bình thường, không chịu hạn chế gì, sau mỗi nhiệm vụ Tinh Cung chúng ta sẽ tặng thù lao hậu hĩnh, tuyệt đối sẽ không để cho chư vị đạo hữu xuất lực tay không, hai là không muốn tham chiến, muốn ở tại trong thành trú ngụ thì cũng có thể. Tinh Cung chúng ta cũng không miễn cưỡng chư vị đạo hữu, nhưng có thêm chút quy định, khi toàn thành giới nghiêm không cho phép tùy ý rời đi khỏi chỗ ở, nếu không đội ngũ chấp pháp của Tinh Cung ở trong thành sẽ giết chết không trừ ai, bây giờ Hàn đạo hữu có thể nói cho ta biết quyết định của ngươi" Thần sắc của lão giả đột nhiên lạnh lùng nói.

Ánh mắt của Hàn Lập cũng thay đổi, nhất thời im lặng, tựa hồ như đang suy nghĩ.

Lão giả thấy vậy, cũng không thúc giục Hàn Lập, chỉ là hai mắt hắn đang mở to lại híp lại. Trên khuôn mặt mơ hồ lộ ra một tia gian trá.

"Không biết sau khi vào thành. Tại hạ có được sử dụng truyền tống trận đi ra Ngoại Tinh Hải không?" Trầm ngâm một lát Hàn Lập rốt cục cũng trầm giọng hỏi.

"Lúc trước chỉ cần nộp linh thạch đương nhiên là có thể, nhưng hiện tại thì không được, muốn đi Ngoại Tinh hải thì phải làm cho Tinh Cung chúng ta một việc mới được" Lão giả cũng không có lộ ra bất cứ vẻ bất thường nào, phảng phất sớm đoán trước một phần câu hỏi của Hàn Lập.

"Làm chuyện gì!" Hàn Lập trong lòng mơ hồ đoán được vài phần, nhưng vẫn nhíu mày hỏi.

"Rất đơn giản! Khi bắt đầu đại chiến theo Tinh Cung chúng ta hoàn thành nhiệm vụ hạng nhất, đó là đánh chết một gã tu sĩ đồng cấp Nghịch Tinh Minh với mình là được" Lão giả mỉm cười thản nhiên nói, khóe miệng lộ ra một vẻ trào phúng.

Nghe xong điều kiện này, trong lòng Hàn Lập liền cười khổ.

Xem ra cao tầng của Tinh Cung đúng là định bức bách bọn tu sĩ muốn rời đi. Cho dù không thể ra sức cho Tinh Cung thì cũng phải nhiễm máu của Nghịch Tinh Minh tu sĩ mới được. Một là có thể làm yếu đi thực lực của Nghịch Tinh Minh, mặt khác các tu sĩ này sau đó cũng không cách nào đầu nhập vào Nghịch Tinh Minh.

"Ta khi cùng Lăng đạo hữu phản hồi trở về trên đường đã đánh chết hơn một gã tu sĩ đồng cấp, chẳng biết việc này có tính được hay không?" Hàn Lập thở ra một hơi, nghiêm sắc mặt hỏi.

"Đánh chết hơn một gã? Ngươi cùng Lăng Ngọc Linh?" Lão giả có chút đổi sắc.

"Không sai" Hàn Lập không chần chờ, gật đầu nói.

"Đáng tiếc, cái này không tính được, ngươi phải báo danh cho chúng ta và trong đại chiến đem chúng đánh chết thì mới tính, trước đó có diệt sát bao nhiêu đi nữa cũng không có ích lợi gì" Lão giả rốt cục cũng lộ ra vài phần hứng thú, chậm rãi nói.

"Đạo hữu phỏng chừng đại chiến khi nào sẽ bộc phát?" Hàn Lập sờ sờ cằm, tư lự hỏi.

"Hẳn là rất nhanh thôi, phỏng chừng do chuyện của mấy hôm nay và Nghịch Tinh Minh cũng chưa có công hãm vào bên trong đảo. Nên muốn đánh bất ngờ tấn công Thiên Tinh thành chúng ta, phỏng chừng bọn họ cũng muốn tốc chiến tốc thắng!" Lão giả nghe xong lời này có chút ngạc nhiên, hai mắt nhìn Hàn Lập lần nữa nhưng lập tức lại khôi phục lại vẻ bình thường nói.

"Ta báo danh. Sau khi giết một gã tu sĩ đồng cấp với ta, ta sẽ truyền tống đi Ngoại Tinh Hải" Hàn Lập cũng không thể lo lắng nhiều, tỉnh táo nói.

"Tốt! Ngươi cầm chiếc nhẫn này, có chiếc nhẫn này làm bằng chứng ngươi tạm thời cũng tính là một thành viên của Tinh Cung chúng ta, khi đại chiến bắt đầu thì dùng chiếc nhẫn này đi chấp hành nhiệm vụ hoặc là báo danh tham chiến" Lão giả lục lọi ở trên người một hồi mới lấy ra một chiếc nhẫn màu vàng, mặt không đổi sắc mà đưa ra.

------oOo------

Chương 505: Liễu Ám Hoa Minh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nhận lấy chiếc nhẫn, không có chần chờ liền đeo lên ngón tay.

Lão giả thấy vậy cũng mỉm cười.

"Được rồi, ngươi có thể vào thành. Hàng ngày, có nửa ngày tự do hoạt động, thời gian còn lại là toàn thành đều là giới nghiêm, đại chiến bắt đầu thì chiếc nhẫn sẽ truyền tin tức cho ngươi! Ngươi cứ ở tại động phủ chờ tin tức" Nói xong, lão giả liền chậm rãi nhắm mắt lại, không nói thêm gì nữa.

Hàn Lập nhìn sâu vào hai mắt lão giả, rồi đi thẳng vào trong thành.

Vào cửa thành, lúc này trên đường trong Thiên Tinh thành ít có bóng người, chỉ có thể ngẫu nhiên nhìn thấy một hai gã tu sĩ ở trên không bay qua, những người khác đều trốn ở trong nhà, một quang cảnh thật tiêu điều.

Hàn Lập sắc mặt như thường nhưng trong lòng thầm kêu may mắn.

Nhìn thấy tình hình bện trong thành thì tám chín phần khẳng định đang trong trạng thái giới nghiêm. Nếu hắn không chuẩn bị tốt từ trước các nhu yếu phẩm tại Nam Minh Đảo, sợ rằng lúc này thật sự đau đầu vô cùng.

Hàn Lập khẽ cười một tiếng, người tựu hóa thành một đạo hồng quang bay lên không trung, sau đó hướng Thánh sơn động phủ mà tới.

Khi bay qua phường thị gần Thánh sơn thì Hàn Lập cũng nhìn sơ qua.

Quả nhiên các cửa hàng cũng bị đóng cửa, một bóng người cũng không có. Hàn Lập lắc đầu, không dừng lại bay về phía tầng ba mươi chín của Thánh sơn.

Vừa tiến vào khu vực Thánh sơn, Hàn Lập liền cảm thấy sự đề phòng so với ngoại thành càng thêm nghiêm ngặt, âm thầm đánh giá chú ý thì thần thức của hắn nhận thấy có rất nhiều thần thức đảo qua gặp chiếc nhẫn màu vàng trên tay hắn thì mới tự động rời đi, không có người nào hiện thân ra hỏi Hàn Lập.

Làm cho Hàn Lập nhướng mày chính là trong đó cũng có thần thức của tu sĩ Kết Đan hậu kỳ.

Hàn Lập làm bộ như không biết một hơi bay tới trước động phủ của mình.

Bên ngoài động phủ có cấm chế so với lúc hắn rời đi giống nhau, không chút thay đổi.

Nhưng Hàn Lập vẫn đứng ở ngoài cấm chế, ngơ ngác nhìn một hồi, chốc lát sau lại thở dài.

Lần này ra ngoài thời gian so với tính toán dài hơn, còn lâm vào thế sinh tử, thậm chí có thể đã rời động phủ đã gần trăm năm.

Chuyện này làm cho Hàn Lập có một chút thương cảm.

Hắn dùng cấm chế lệnh bài, im lặng mở ra cấm chế, rồi từ từ đi vào.

Bên trong phủ tất cả tự nhiên vẫn duy trì nguyên dạng.

Hàn Lập đi tới nơi quan tâm nhất là trùng thất nhìn thoáng qua, nhìn thấy Phệ Kim Trùng tất cả đều bình yên vô sự, mới chính thức yên lòng.

Bất quá, hắn lập tức dùng túi linh thú đem tất cả Phệ Kim Trùng đưa vào trong, sau đó đi tới dược viên đem tất cả linh dược hái xuống thu vào túi trữ vật.

Làm xong tất cả, Hàn Lập tạm thở ra một hơi, chậm rãi đi tới phòng ngủ, nằm ở trên giường bắt đầu tự tính toán kế hoạch sau này.

Phải giết chết một gã tu sĩ Nghịch Tinh Minh đồng cấp, mới có thể sử dụng Truyền tống trận đến Ngoại Tinh Hải, điều kiện này đối với hắn mà nói cũng không khó.

Nhưng Hàn Lập sợ rằng đại chiến còn chưa bắt đầu người của Tinh Cung có thể sẽ biết tin tức Hư Thiên Đỉnh ở trên người hắn, dù sao hắn cũng không cách nào biết được mấy lão quái khi nào thì rời khỏi Hư Thiên Điện.

Vạn nhất đến lúc đó các lão quái tiết lộ ra tin tức này, hắn đúng là rơi vào tử lộ.

Trừ việc đó ra, hắn vẫn còn một chút băn khoăn khác.

Mặc dù khả năng không lớn nhưng hắn cũng sợ cho dù đạt thành điều kiện này, thì lúc đó cao tầng của Tinh Cung sẽ thêm điều kiện gì khác nữa, lúc đó thì hắn chỉ có nước trợn mắt mà nhìn chứ không cách nào sử dụng Truyền tống trận được.

Dù sao cao tầng cho dù đổi ý, đám tu sĩ như bạn họ sao có thể bắt đối phương tuân thủ điều kiện được chứ?

Bởi vậy, mặc dù ở cửa thành hắn không đổi sắc mặt liền đáp ứng điều kiện của Tinh Cung, nhưng ngay từ đầu hắn không định sẽ thành thật chờ tới khi Tinh Cung gọi đến.

Hắn chuẩn bị dò xét tình huống đề phòng ở phụ cận Truyền tống trận, có thể hay không lén trộm truyền tống ra ngoài, nếu có thì hắn tự nhiên sẽ nhân cơ hội mà rời đi.

Như vậy sẽ hoàn toàn đắc tội với Tinh Cung, nhưng dù sao sớm muộn sẽ bị đám lão quái vật Nguyên Anh kỳ truy tung, hắn tựa hồ cũng không quan tâm đến việc này.

Hàn Lập trong lúc trên giường mơ màng rồi ngủ thiếp đi.

Qua vài lần kinh biến, thân cùng tâm của hắn có chút mỏi mệt, uể oải không chịu nổi.

Ngày hôm sau, Hàn Lập tinh thần tỉnh táo trở lại.

Sắc trời sáng rõ, hắn chậm rãi đi ra động phủ, bay lên không trung nhìn về mọi nơi.

Mặc dù tu sĩ so với lúc bình thường kém xa, nhưng số lượng so với ngày hôm qua lúc hắn vào thành thì cũng khác biệt.

Xem ra đây là thời gian có thể tự do hoạt động.

Hàn Lập không chần chờ, trước tiên độn quang bay một vòng quang phụ cận, thấy không có người nào giám thị và chú ý mình liền hướng tầng năm mươi bay tới.

Trên đường ngoài việc đề phòng ra cũng không có gì khẩn cấp, không bao lâu Hàn Lập bay tới nơi có thiết lập Truyền tống trận ở Tinh Không Điện.

Hắn không dừng lại, làm như đi ngang qua mà thôi, chỉ nhìn qua Tinh Không đại điện.

Nhưng trong nháy mắt, thần thức của Hàn Lập lặng lẽ tiến vào trong điện.

Lúc bắt đầu rất thuận lợi, cơ hồ không có bất cứ trở ngại cho việc xâm nhập vào đại bộ phận khu vực bên ngoài điện nhưng khi thần thức đến gần bên trong điện, bỗng nhiên xuất hiện một tầng cấm chế màu vàng xanh.

May mắn Hàn Lập thấy vậy cũng không lỗ mãng động tới cấm chế, thần thức liền vội vàng rút lui trở về.

Cùng lúc đó thần sắc cũng trầm xuống.

Mặc dù phỏng chừng cấm chế tất nhiên không ngăn được thần thức của hắn mạnh mẽ tiến vào, nhưng cũng sẽ kinh động đến sự chú ý của tu sĩ trong điện. Hàn Lập sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Tại không trung, hai hàng lông mày của hắn không khỏi nhíu lại.

Bởi vì có cấm chế nên hắn cũng không phát hiện trong điện có bao nhiêu tu sĩ canh giữ cùng tu vi, nhưng tu sĩ Nguyên Anh kỳ lẽ tất nhiên sẽ không xuất hiện ở chỗ này. Trong điện nhiều lắm chỉ có tu sĩ Kết Đan trung kỳ hoặc hậu kỳ!

Dù sao so sánh với độ trọng yếu thì Tinh Không Điện này sẽ không quá quan trọng để cho cao tầng của Tinh Cung chú ý đến.

Hàn Lập bay đi ra ngoài một khoảng cách đủ xa rồi theo lộ tuyến hơi lệch so với lộ tuyến lúc đầu mà bay về.

Sau khi dọ thám qua Tinh Không Điện một lần, Hàn Lập có chút không cam lòng lại lần nữa đem thần thức thả ra. Xem cấm chế cái gì sơ hở.

Nhưng là chưa kịp phát hiện cấm chế có gì sai lệch, thì có một thanh âm thô lỗ đột nhiên truyền vào trong tai.

"Trương đạo hữu, tình hình thế nào? Tên canh giữ Truyền Tống trận nói thế nào, ba ngàn linh thạch một người mà cũng không được sao? Cái này là số lượng lớn nhất mà chúng ta có thể xuất ra".

Hàn Lập nghe nói thế, đầu tiên là cả kinh, sau đó trong lòng chợt động.

Ánh mắt hướng về phía xa xa nhìn thấy hai gã tu sĩ, tốc độ độn quang nhất thời chậm lại.

Hai gã tu sĩ này, một vị trung niên mặt đen, một vị hán tử khác cao gầy, tu vi hai người đều là Trúc Cơ Kỳ trung kỳ.

Câu vừa rồi chính là trung niên mặt đen hướng tới hán tử cao gầy mà lo lắng hỏi.

Hai người có vẻ có chút cẩn thận, cũng có dùng chút ám ngữ, nhưng với thần thức cường đại của Hàn Lập bao phủ cũng nghe rõ ràng từng chữ một.

"Hừ! Cẩn thận một chút, hãy truyền âm mà nói chuyện" Hán tử cao gầy có chút khẩn trương liếc mắt nhìn mọi nơi, nhưng Hàn Lập cũng cực kỳ tinh nhạy, trong nháy mắt liền ẩn giấu thân hình, lập tức tiến vào trạng thái thu liễm khí tức, nên cũng không bị phát hiện.

Cùng lúc đó, Hàn Lập đem thần thức đang phóng ra các phương lập tức thu hồi, tất cả đều tập trung tới hai người, chuẩn bị nghe lén hai người truyền âm.

Cũng do Hàn Lập có thần thức cao hơn hai người rất nhiều mới có thể thần không biết quỷ không hay mà không bị phát giác, nếu không dựa vào tu vi Kết Đan kỳ của hắn cũng phải phối hợp với vài loại bí thuật đỉnh cấp hiếm thấy mới có thể nghe lén hai người truyền âm.

"Mặc dù đối phương cùng tại hạ có một chút quen biết, nhưng tự ý cho người đi Ngoại Tinh hải vẫn có chút nguy hiểm không nhỏ. Hắn nói, trừ phi là năm ngàn linh thạch một người, nếu không cũng đừng nghĩ tới, cái này cũng còn do chúng ta đều là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, đối với Tinh Cung mà nói cũng không có phân lượng nhiều lắm, nếu là tu sĩ Kết Đan kỳ, cho dù có thêm nhiều linh thạch hơn nữa, hắn tuyệt sẽ không dám làm đâu" Hán tử cao gầy cười khổ một tiếng, có chút bất đắc dĩ truyền âm.

"Năm ngàn, hắn thật muốn đem mấy người chúng ta làm dê béo sao, chúng ta chỉ là tán tu Trúc Cơ kỳ, làm sao có nhiều linh thạch như vậy" Trung niên mặt đen, sắc mặt khó coi gầm nhẹ nói, nhưng cuối cùng vẫn dùng truyền âm.

"Nhưng tiếp tục lưu lại ở bên trong này thì quá nguy hiểm, tán tu chúng ta tùy thời có thể bị cuốn vào đại kiếp này, đến lúc đó mạng nhỏ cũng không còn, linh thạch có tác dụng gì, dù sao chúng ta cũng đã biết qua, Tinh Cung và Nghịch Tinh Minh thực lực không

sai biệt lắm, có thể đại chiến sẽ phải kéo dài mấy năm, thậm chí hơn mười năm, ta cũng không muốn cả ngày phải lo lắng đề phòng trốn đông ẩn tây, về phần linh thạch, trên người chúng ta hẳn là còn có chút ít tài liệu trân quý nữa, miễn cưỡng cũng có thể đem làm linh thạch để cấp cho đối phương, lúc đó người nọ còn có thể cấp cho ta chút thể diện" Hán tử cao gầy thở dài một tiếng, khuyên giải.

"Cái này không được! Chẳng lẽ vì truyền tống ra đến Ngoại Tinh Hải mà làm cho chúng ta đều tán gia bại sản hay sao? Ta nói gì cũng không muốn" Trung niên mặt đen lắc đầu không thôi, phảng phất như không muốn làm vụ này nữa.

"Tính làm gì, chuyện này hai người chúng ta hãy xem quyết định của những người khác cái đã" Hán tử cao gầy tựa hồ cũng khổ não, có chút không cam lòng nói.

------oOo------

Chương 506: Định kế

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai người này nói tới đây thì sắc mặt âm trầm không nói chuyện với nhau nữa, tốc độ ngự khí cũng nhanh hơn, nhắm thẳng hướng dưới chân núi mà bay đi.

Hàn Lập cũng không có theo sát hai người, nhưng cũng không để mất dấu.

Hắn đem một tia thần thức len lén bám theo trên người của hán tử cao gầy, sau đó thần sắc lạnh lùng đưa mắt nhìn hai người bay xa một khoảng rồi mới từ từ hiện ra thân hình, xa xa đi theo.

Tốc độ của hai người này so với Hàn Lập mà nói thật sự quá chậm.

Sau một hồi lâu mới bay tới tầng thứ tư của Thánh sơn, sóng vai đi vào một tòa trạch viện cực kỳ bình thường.

Một lát sau, thân ảnh của Hàn Lập cũng xuất hiện trên bầu trời.

Hoàn cảnh nơi này thoạt nhìn coi như u tĩnh, phụ cận ngoại trừ mấy khu sân còn có một khu rừng trúc bích lục nhỏ, tăng thêm vài phần ưu nhã.

Hàn Lập nhìn khu sân này trong mắt một tia tinh quang hiện lên.

Trạch viện này xem bên ngoài không ra gì, nhưng có bố trí một cái pháp trận *"Lưu thủy trận"* nhỏ. Mặc dù đối phó với người muốn xông vào không có tác dụng gì, nhưng cũng có thể tạo ra sự báo động.

Bất quá, trận pháp này mà đối phó với Hàn Lập hoặc người có kiến thức nhiều về trận pháp hoặc tu sĩ Kết Đan đều không có tác dụng gì.

Hàn Lập hoàn toàn tự tin không sợ đánh động tới cấm chế, dễ dàng lẻn vào.

Mà thực tế Hàn Lập cũng đang làm như thế.

Hai tay hắn bắt pháp quyết, thân hình liền mơ hồ biến mất.

Không lâu sau, Hàn Lập ẩn giấu thân hình không tiếng động xuất hiện ở trong sân.

Lúc này, hắn thu liễm pháp lực, không nói tới tu sĩ Trúc Cơ kỳ mà cho dù là tu sĩ Kết Đan kỳ muốn phát hiện Hàn Lập cơ hồ cũng không có khả năng.

Cái này cũng là do Hàn Lập cẩn thận, sợ nơi này có tu sĩ Kết Đan kỳ. Nếu không chỉ cần sử dụng thuật ẩn thân bình thường là được rồi.

Hàn Lập đứng ở trong sân vườn không nhúc nhích, nhưng thần thức lại chậm rãi phát tán ra xung quanh cả khu sân.

Trên mặt hắn hiện lên một tia dị sắc, liền chuyển tới một gian sương phòng ở bên trái..

Hắn rõ ràng cảm ứng được bên trong phòng đều không có người, chỉ có trong gian sương phòng không lớn này mới có bảy tên tu sĩ đang ở bên trong.

Hán tử cao gầy và trung niên mặt đen cũng ở trong đó.

Trong bảy người có hai nữ, là một vị phụ nhân có vài phần tư sắc và một vị khác là nữ tử tuổi còn trẻ tướng mạo bình thường.

Trong những người này có tu vi cao nhất cũng là một vị đại hán mặc cẩm y mắt lộ tinh quang, có cái mũi ưng.

Ngoại trừ cái mũi thoạt nhìn làm cho người ta không thoải mái thì người này có tướng mạo ngũ quan đoan chính, biểu hiện đường đường, tu vi của hắn ước chừng là Trúc Cơ hậu kỳ, sắp tiến vào cảnh giới giả đan, hoàn toàn có thể bắt đầu chuẩn bị Ngưng Đan.

Mọi người còn lại tu vi phần lớn là Trúc Cơ sơ kỳ hoặc trung kỳ.

Điều này cũng rất bình thường. Muốn đi Ngoại Tinh hải thì tối thiểu cũng phải có tu vi này.

Không biết những người này vừa mới thảo luận qua cái gì mà thần sắc mỗi người đều âm trầm mặc nhiên không nói gì, cả sương phòng yên tĩnh không tiếng động, không có ai mở miệng nói chuyện.

Hàn Lập cũng không vội, lẳng lặng đứng ở tại chỗ chờ.

Hắn tin tưởng những người này khi nói chuyện với nhau, nhất định sẽ cung cấp cho hắn một ít tin tức hữu dụng, sau đó hắn mới có thể quyết định đường đi nước bước.

Quả nhiên, một thời gian ngắn sau, trung niên phụ nhân có chút chịu không được mở miệng.

"Dịch huynh, vừa rồi Hoàng đạo hữu đã nói lại là đối phương muốn năm ngàn linh thạch một người, mới bằng lòng đưa ta ra Ngoại Tinh Hải, chúng ta rốt cuộc là nên quang minh chánh đại hoàn thành nhiệm vụ của Tinh Cung rồi truyền tống đi, hay là giao linh thạch lén truyền tống đi, Dịch huynh cho ý kiến đi, dù sao đại chiến mà nổ ra, đến lúc đó người ta muốn đưa chúng ta đi, sợ cũng không kịp rồi" Thanh âm phụ nhân có chút phiền não.

"Lưu phu nhân, nghe khẩu khí của người tựa hồ rất nguyện ý đưa linh thạch, nhưng ngươi có nghĩ tới các đạo hữu khác của người cũng giàu có đến mức không thèm để ý đến số lượng này như vậy không. Hai vợ chồng ta cho dù dốc hết túi cũng không xuất đủ số linh thạch đó, chẳng lẻ đạo hữu định một mình đi phải không?" Vị nữ tử trẻ ngồi bên cạnh vị tu sĩ mặt trắng, sắc mặt trầm xuống, giọng nói có chút bất thiện.

Trung niên nữ tử vừa nghe lời này, trên mặt lộ ra vẻ bất mãn, nói:

"Ta đã nói là đi một mình lúc nào, ta đang hỏi Dịch huynh mà

thôi? Dịch đạo hữu lịch duyệt phong phú, vừa là người có tu vi cao nhất trong chúng ta, hắn có thể cho chúng ta một cái chủ ý tốt".

"Được rồi, hai vị đạo hữu không cần nói nữa, Lưu đạo hữu sẽ không một mình truyền tống đi Ngoại Tinh hải, đó cũng không phải là nơi cho Trúc Cơ kỳ tu sĩ có thể một mình xông pha, chỉ có chúng ta đồng loạt hành động mới có thể sống sót ở nơi này. Vận khí tốt hơn thì có thể săn được một ít linh thú, có thể luyện chế một ít linh đan cho tu vi mọi người tiến nhanh, cho nên đi Ngoại Tinh hải nhất định là phải đi. Bất quá, chúng ta cũng không cần hoàn thành nhiệm vụ giết tu sĩ đồng cấp. Tại đại chiến, cho dù tu sĩ Kết Đan kỳ cũng khó mà giữ được cái mạng nhỏ của mình, huống chi chúng ta chỉ là tu sĩ cấp thấp, ta cũng còn có chút lo lắng là cao tầng Tinh Cung đến lúc đó lại tráo trở" Đại hán cẩm y rốt cục cũng lạnh lùng mở miệng.

"Không thể nào! Tinh Cung trước kia hình như chưa có làm chuyện tráo trở. Dịch đạo hữu có lo lắng quá nhiều không" Người nói là một thanh niên mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng làm cho người ta có cảm giác rất lão luyện.

"Mặc dù khả năng đó có thể không lớn, nhưng cũng không nhất định là không phát sinh, hiện tại cũng không phải là Tinh Cung như trước. Nếu là Tinh Cung cảm giác được trận chiến này nguy hiểm tự nhiên chuyện gì đều cũng làm được. Có tráo trở ngươi cũng không có gì ngạch nhiên. Các thế lực lớn này, hừ!" Đại hán cẩm y ngoài mặt làm ra vẻ khinh thường hừ một tiếng, phảng phất như hiểu rõ mặt trái của các thế lực.

Nghe xong những lời này, trong phòng lại im lặng, mỗi người đều lâm vào trầm tư.

"Cho nên, cách làm thỏa đáng nhất ta cho rằng chính là thêm chút linh thạch để bảo vệ tính mạng, nếu tham dự đại chiến thì chúng ta toàn bộ sẽ bị diệt, cho dù có người may mắn còn sống, thì đi Ngoại Tinh hải cũng là thân cô thế cô, cũng khó mà tự bảo vệ được nên chắc là sẽ vào tử lộ" Đại hán cẩm y chậm rãi nói.

"Nhưng là nhiều linh thạch như vậy…"

"Mạng còn không giữ được cần gì linh thạch? Huống hồ, ra Ngoại Tinh hải tùy tiện giết được vài con yêu thú cấp cao thì có thể đền bù tổn thất của chúng ta, quan trọng nhất là phải đi được Truyền tống trận đã".

Trung niên mặt đen vẻ mặt đau lòng còn muốn nói gì nhưng lại bị đại hán cẩm y lạnh lùng cắt ngang.

Tu sĩ mặt đen bộ dáng tựa hồ rất sợ hãi đại hán cẩm y, bị đối phương nói như thế liền câm miệng.

"Về phần các đạo hữu linh thạch không đủ, có thể xuất ra để tính còn thiếu bao nhiêu. Số lượng linh thạch này cũng cần hỏi xem đối phương có thể giảm thêm được chút nào không. Nếu như không được, thì trong chúng ta ai còn linh thạch có thể cho mượn một ít, đến lúc truyền tống ra Ngoại Tinh hải sẽ trả cả vốn lẫn lời là được" Đại hán cẩm y xem ra trong đám người này có uy vọng không tầm thường. Chỉ cần đơn giản nói mấy câu thì có thể đưa ra quyết định.

Sáu người nhìn thoáng qua mặc dù không phải ai cũng vui vẻ, nhưng cũng đều miễn cưỡng chấp nhận.

Đại hán cẩm y nhìn thấy vẻ mặt mọi người như vậy liền lộ ra vẻ vừa lòng, sau đó xoay mặt nhìn hán tử cao gầy lạnh lùng nói:

"Trương đạo hữu, làm phiền ngươi ngày mai lại đi một chuyến, hỏi xem họ có thể đem số lượng linh thạch giảm xuống một ít, nếu không được thì cũng đáp ứng điều kiện của đối phương. Chúng ta ngày mốt phải đi, quyết không thể chậm trễ thêm một ngày, nhất định phải rời đi trước khi đại chiến bắt đầu".

Hán tử cao gầy liên tục lên tiếng đáp ứng.

Bên trong phòng mọi người lại bắt đầu thương lượng một chút chi tiết cụ thể.

Đứng ở bên ngoài phòng Hàn Lập đã nghe hết thảy từ đầu đến cuối.

Khóe miệng không nhịn được lộ ra một tia mỉm cười thần bí, thanh quang chợt lóe sau cả người đột nhiên trong sân viện biến mất vô ảnh vô tung.

Ngày hôm sau khi hán tử cao gầy một lần nữa từ trạch viện này xuất phát tới Tinh Không điện thì cũng không biết phía sau có một người đi theo.

Hàn Lập không chút thay đổi hình dáng theo sát tới phụ cận Tinh Cung điện, thấy hắn cực kỳ cẩn thận từ Thiên Môn đại điện len lén đi vào.

Hàn Lập sờ sờ cái mũi, bình tĩnh ở ngoài điện lạnh lùng chờ.

Ước chừng nửa thời thần, hán tử cao gầy lại len lén từ bên trong đi ra, trên mặt mơ hồ có một tia hưng phấn.

Sau đó, Hàn Lập một lần nữa theo đuôi hắn về tới trạch viện kia.

Bất quá, một cảnh làm cho Hàn Lập phải nhíu mày là vị hán tử cao gầy trước khi tiến vào trạch viện kia vẻ hưng phấn trên mặt nhanh chóng tiêu biến, mà thay bằng một sắc mặt sầu khổ rồi mới gõ cửa tiến vào trong viện.

Hàn Lập thấy tình hình này liền nhíu nhíu mày, lộ ra vẻ đăm chiêu.

"Bên trong chuyện này chẳng lẻ…" Hắn sờ sờ cằm, rồi chìm vào trầm tư.

------oOo------

Chương 507: Hỗn nhập

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tới sáng sớm ngày thứ ba, trời còn tờ mờ sáng, đám người đại hán cẩm y cùng hán tử gầy gò lẳng lặng từ trang viên trốn ra đi thẳng về hướng Tinh Không Điện.

Lúc này cũng là lúc giờ giới nghiêm vừa kết thúc, là thời gian mà các tu sĩ ra ngoài hoạt động. Nhưng cũng bởi vì trời còn quá sớm nên trong thành thật ra cũng chẳng xuất hiện bao nhiêu người.

Cũng vì thế nên cả bảy người đều càng thêm cẩn thận, người nào cũng khẩn trương im lặng cắm đầu đi thật nhanh.

Chỉ có đại hán cẩm y cầm đầu là vừa phi hành vừa không ngừng đưa mắt nhìn bốn phía.

Trên đường đi vô cùng thuận lợi, cả đám người một đường bay thẳng tới tầng thứ bốn mươi chín của Thánh sơn. Chỉ cần qua chút thời gian nữa là có thể tới Tinh Không Điện

Sắc mặt ai nấy lúc này mới giãn ra, trong lòng an tâm hơn rất nhiều.

Nhưng đúng lúc này, đại hán cẩm y đang đi đầu tiên đột nhiên biến sắc, cả người đang độn quang liền ngừng lại. Tiếp theo đó, ánh mắt trịnh trọng khoát tay làm một thủ thế kỳ quái.

Những người phía sau thấy vậy ai nấy cũng biến sắc đều ngừng lại, cả đám cẩn thận cảnh giác.

"Đạo hữu làm vậy là có ý gì, vì sao lại ẩn hình cản đường bọn ta?" Đại hán nhìn chằm chằm vào nơi không có một ai ở phía trước, giọng nói lạnh lùng hỏi.

Cũng cùng lúc đó, một tay của đại hán lặng lẽ đặt lên túi trữ vật của mình ở bên hông.

"Ha ha, chư vị đạo hữu không cần lo lắng. Tại hạ mặc dù ở đây để chờ các vị, nhưng tuyệt không có ác ý. Chỉ là có việc muốn nhờ mà thôi".

Một thanh âm có chút nghèn nghẹt từ phía trước truyền tới. Tiếp theo đó, ở phía trước đang không có ai thanh quang chợt lóe lên, một tu sĩ áo xanh hai tay chắp sau lưng hiện ra.

Người này ước chừng trung tuần, sắc mặt tái nhợt dường như đang mang bệnh trong người.

Nhưng đám người đại hán cẩm y khi nhìn thấy rõ tu vi của người này thì bất giác kinh hãi, cảnh giác càng đề cao.

Đối phương cũng có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ như đại hán cẩm y vậy, đều là cảnh giới giả đan.

"Đạo hữu tên họ là gì, bọn ta có thể giúp đạo hữu việc gì?" Đại hán cẩm y trong mắt thoáng hiện hàn quang, miệng vẫn lạnh lùng lên tiếng.

"Tại hạ họ Khúc, là một tán tu, mấy vị phải chăng là muốn đi Tinh Không Điện? Có thể cho phép tại hạ theo cùng được chăng, tại hạ cũng muốn đi Ngoại Tinh Hải một chuyến" Người áo xanh lãnh đạm lên tiếng nhưng lời nói bất giác khiến cho mấy người đối diện ai nấy đều giật mình.

Đại hán cẩm y nghe xong sắc mặt không ngừng thay đổi.

Hắn trầm mặc hồi lâu rồi mới cười to phủ nhận.

"Thì ra là Khúc đạo hữu, chỉ là đạo hữu nói tới cái gì mà Tinh Không Điện, Ngoại Tinh Hải là có ý gì. Mấy người bọn ta chẳng qua là có việc riêng mới đi theo con đường này, không hề có chút liên quan gì tới Tinh Không Điện. Đạo hữu có phải tìm sai người rồi chăng".

Đại hán cẩm y trong lòng đã quyết. Mặc dù không biết đối phương từ đâu tới, làm thế nào mà biết việc của mình nhưng tuyệt không thể dễ dàng thừa nhận.

Những người theo hắn cũng không hề lên tiếng xen vào, tựa hồ như mọi việc đều giao cho đại hán xử lý.

"Dịch đạo hữu hà tất phải cẩn thận như vậy. Tại hạ nếu đã xuất hiện ở đây thì đạo hữu nghĩ rằng chỉ dựa vào những lời đó là có thể đi qua được sao?" Người áo xanh mỉm cười chậm rãi nói.

"Hừ, ngươi rõ ràng là biết rất rõ, thậm chí ngay cả bản thân Dịch mỗ ngươi cũng biết" Đại hán trong lòng chợt lạnh, khẽ hừ một tiếng, bày tay đặt trên túi trữ vật bất giác nắm chặt lại.

Mấy người ở phía sau hắn như nhận được ám hiệu tự động tỏa ra bốn hướng bao vây lấy người áo xanh vào bên trong.

"Mấy vị không phải là muốn giết người diệt khẩu chứ. Không phải Khúc mỗ khoa trương nhưng với tu vi của tại hạ thì dù cho các vị đồng thời ra tay cũng không cách nào phút chốc giết chết tại hạ. Tới lúc đó chỉ cần Khúc mỗ kêu to một tiếng để người của Tinh Cung tới đây thì không biết sẽ như thế nào?" Người áo xanh đối với cử động của đám người kia tựa như không thấy, mà ngược lại còn bình thản nói.

Nghe thấy vậy, cả đám người ai nấy đều đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng ánh mắt tất cả đều nhìn về phía đại hán.

Sắc mặt của đại hán lúc này cực kỳ khó coi.

Hắn mặc dù chưa kết đan nhưng trong lòng luôn cho tâm kế mình vượt hơn người thường, không ngờ lúc này lại bị một tu sĩ Trúc Cơ kỳ uy hiếp như vậy.

Nhưng hắn cũng hiểu rõ khả năng uy hiếp của đối phương, đó không phải là chuyện nói chơi cho có.

Vì vậy đại hán sau khi trong lòng cân nhắc nặng nhẹ, cuối cùng cố gắng đè nén sự giận dữ, lạnh lùng lên tiếng hỏi:

"Đạo hữu muốn bọn ta giúp đỡ như thế nào. Bọn ta chính là vừa đủ bảy người như đối phương nói, hơn nữa Truyền tống trận cùng lúc cũng chỉ có thể truyền tống bảy tu sĩ mà thôi. Nếu thêm đạo hữu nữa thì đối phương nhất định không đồng ý.

Người áo xanh nghe xong chỉ khẽ mỉm cười.

"Mọi người cứ yên tâm, ta tuyệt đối cũng không làm khó mọi người. Ta chỉ cần có thể vào trong điện tự nhiên sẽ có biện pháp thuyết phục đối phương. Còn nếu như đối phương không đồng ý thì tại hạ cũng không miễn cưỡng, cũng sẽ không phá hư chuyện của các vị*".*

"Chỉ có vậy thôi sao?*" Đại hán cẩm y nhíu mày, sắc mặt lộ vẻ hoài nghi.*

"Chỉ vậy thôi!*" Người áo xanh khẳng định nói.*

"Được, nếu chỉ dẫn ngươi theo thì việc này không phải là không thể, bọn ta đồng ý*" Đại hán cẩm y trầm ngâm một hồi cuối cùng cắn răng đáp ứng.*

"Nếu vậy thì Khúc mỗ xin đa tạ đạo hữu*" Người áo xanh không chút thay đổi thần sắc, dường như đã sớm đoán được đại hán cẩm y sẽ khuất phục, hai tay khẽ ôm quyền thi lễ nói.*

"Nếu như đạo hữu cũng muốn đi Tinh Không điện thì bọn ta mau đi thôi, thời gian đã quá chậm trễ rồi, đối phương chỉ sợ sẽ không được kiên nhẫn*" Hán tử gầy gò nhìn bầu trời lo lắng thúc dục.*

Nghe thấy vậy, người áo xanh đưa mắt nhìn hán tử gầy gò nhưng không nói tiếng nào. Còn đại hán cẩm y cũng im lặng phất tay dẫn mọi người lên đường.

Cả đám người cùng độn quang bay đi, không biết vô tình hay hữu ý mà đều bao vây lấy tu sĩ áo xanh vào bên trong. Xem ra mấy người này vẫn luôn đề phòng không hề có chút buông lỏng.

Thần sắc tu sĩ áo xanh không chút thay đổi, không nhanh không chậm theo đám người tiến lên phía trước.

Lộ trình cũng không xa, chỉ một lát cả đám đã tới trước Tinh Không Điện.

Lúc này, hán tử gầy gò đột nhiên tăng tốc bay thẳng lên trước, rồi hạ xuống đầu tiên.

Đại hán cẩm y cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên.

Dù sao người liên hệ với Tinh Không điện là hắn. Hiện tại đã tới Tinh Không Điện nên hắn phải đi trước để tránh phát sinh ra hiểu lầm gì.

Sau khi tiến vào Tinh Không Điện, cả đám người ai nấy đều cố bảo trì sắc mặt thong thả nhưng vẫn không thoát khỏi có chút lo lắng.

Một khi đã tiến vào điện có nghĩa là tính mạng đã hoàn toàn giao cho đối phương nắm giữ.

Nhưng mọi việc tựa như vẫn bình thường. Cấm chế theo đúng lý phải có thì lại không hề xuất hiện xem ra đã được người chủ sự bên trong cho phép đi qua.

Người áo xanh thấy vậy trong mắt bất giác lóe lên tia dị sắc.

Nhưng những người khác thì lại an tâm hơn, tất cả đều theo Truyền tống trận tiến vào bên trong đại sảnh. Ở đây lúc này có hai tu sĩ áo trắng trang phục Tinh Cung đang chờ mọi người.

*"*Cố tiền bối, Kiền tiền bối, mấy người bọn ta đều đã tới. Bên phía lão nhân gia đã chuẩn bị ổn hết rồi chưa?*" Hán tử gầy gò nhìn thấy hai người kia tức thì sắc mặt cười rạng rỡ cung kính nói*

Hai tu sĩ thần sắc vẫn lạnh lùng. Nghe thấy hán tử gầy gò hỏi vậy, một lão giả đầu trọc thần sắc cao ngạo khẽ gật gật đầu.

*"*Bên phía bọn ta chuẩn bị rất tốt. Mang linh thạch ra đây, mỗi người sẽ được cấp một tấm Truyền tống phù. Lúc đó các ngươi có thể lên đường. Nhưng số lượng linh thạch các ngươi có mang

đủ hay không?" *Lão giả chậm rãi nói.*

"Tiền bối xin cứ an tâm, bọn ta hoàn toàn theo đúng quy định mà mang đủ linh thạch theo" *Đại hán cẩm y tiến lên trước cung kính nói.*

"Ngươi là Dịch đạo hữu đúng không, quả nhiên tu vi bất phàm" *Lão giả đầu trọc đưa mắt nhìn đại hán vài lần rồi lên tiếng, giọng nói cũng khách khí hơn rất nhiều.*

Bất quá khi mục quang lão đảo qua những người còn lại, khi tới trên người Hàn Lập thì đột nhiên biến sắc.

"Không phải chỉ nói là có bảy người sao? Vì sao lại có nhiều hơn một người. Vị đạo hữu kia tựa hồ như đã đạt tới cảnh giới giả đan, không biết là người nào?" *Lão giả đầu trọc sắc mặt lạnh lẽo hỏi, giọng nói đầy vẻ chất vấn.*

"Hắn là." *Đại hán cẩm y cười khổ một tiếng vừa muốn lên tiếng giải thích.*

"Tại hạ là một tán tu cũng như bọn họ muốn được truyền tống tới Ngoại Tinh Hải. nghe nói mấy người Dịch đạo hữu cũng cùng đường nên mới tìm bọn họ để cùng tới đây, hy vọng hai vị tiền bối đừng trách. Nếu như hai vị tiền bối rộng lòng thì tại hạ nguyện ý trả gấp hai lần phí truyền tống" *Hàn Lập mỉm cười ngắt lời đại hán cẩm y.*

"Gấp hai lần phí?" *Lão giả đầu trọc ngẩn người rồi sau đó đưa mắt nhìn vị tu sĩ trung niên đang ngồi phía sau.*

"Dù cho người có trả gấp hai lần cũng vô dụng. Truyền tống trận một lần chỉ có thể truyền tống tối đa bảy người. Còn bọn ta chỉ có thể mở truyền tống trận một lần, tuyệt không thể chỉ vì ngươi mà truyền tống lần nữa. Bằng không nếu thượng cấp kiểm tra xuống thì rất khó mà qua mặt bọn họ" *Vị tu sĩ trung niên nhíu mày chậm rãi nói.*

"Vấn đề này đương nhiên vãn bối đã từng suy nghĩ qua, tuyệt sẽ không làm khó tiền bối. Vì vậy, vị đạo hữu này có thể mang phần của mình tạm thời nhượng lại cho tại hạ dùng*" Hàn Lập mỉm cười không chút khách khí quay qua người bên cạnh nói.*

"Ngươi nói cái gì?" Người này vừa nghe xong đầu tiên ngẩn người, tiếp theo đó ngạc nhiên hỏi.

------oOo------

Chương 508: Yếu hiệp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đối tượng bị người áo xanh nói ai ngờ lại là hán tử gầy gò. Điều này khiến cho hán tử sắc mặt tràn đầy kinh hãi, trong ánh mắt còn lộ nét hoảng hốt. Nhưng ngay sau đó đổi thành ánh mắt giận dữ.

Những người còn lại trong điện thì đưa mắt nhìn nhau không rõ người áo xanh nói vậy là có dụng ý gì.

"Đạo hữu hãy an tâm! Tại hạ cũng không phải nói đạo hữu nhường danh ngạch một cách vô ích. Ở đây tại hạ có hai khối nội đan của yêu thú cấp năm coi như dùng để đổi lấy danh ngạch. Thù lao như vậy, tại hạ nghĩ đạo hữu sẽ không chê chứ" Người áo xanh chậm rãi lên tiếng rồi đưa tay vào trong người lấy ra hai khối cầu màu lam.

Nhìn hai viên cầu tỏa ra linh khí cho thấy đúng thật là yêu đan cấp năm.

"Hừ, các hạ chỉ dựa vào hai khối yêu đan này là muốn ta nhượng lại danh ngạch sao?" Hán tử gầy gò nhìn hai khối yêu đan, trong ánh mắt cũng lộ vẻ tham lam thèm muốn.

Nhưng sau đó hắn như nghĩ ngợi lại điều gì, tức thì hừ lạnh cự tuyệt.

Người áo xanh nghe thấy như vậy cũng không hề giận dữ mà ngược lại còn cười một cách quỷ dị.

Sau đó khóe miệng của hắn khẽ rung vài lần như truyền âm tới hán tử gầy gò, không rõ là đang nói gì đó.

Hán tử gầy gò ban đầu khuôn mặt còn thản nhiên, nhưng khi nghe mấy câu này thì đột nhiên biến sắc.

"Ta nói chính là như vậy, tin rằng đạo hữu chắc chắn sẽ không từ chối giao dịch này?" Người áo xanh ra vẻ an nhàn thoải mái, những lời này hắn cũng không cần phải truyền âm mà trực tiếp nói thẳng ra.

Thần sắc của hán tử gầy gò càng lúc càng khẩn trương, mồ hôi theo lời nói người áo xanh mà từ từ xuất hiện.

"Được rồi, nếu như đạo hữu đã nói như vậy thì danh ngạch này lưu lại cho các hạ đi!" Hàn tử gầy gò hung hăng trợn mắt nhìn đối phương hồi lâu rồi nghiến răng đồng ý.

Nhưng câu này thì lại khiến cho sáu người đi cùng hắn biến sắc. *"Trương đạo hữu, ngươi nói cái gì thế? Chúng ta chẳng phải đã thống nhất cùng tiến cùng lui sao? Người hiện tại sao lại quyết định như vậy?"*

Sắc mặt đại hán cẩm y trầm xuống nhìn chằm chằm vào hán tử cao gầy.

Hàn tử lạnh lùng nói: *"Thật xin lỗi, tại hạ sợ rằng phải tạm thời rời khỏi mọi người. Các vị cứ đi trước đi, sau này nếu có cơ hội sẽ cùng nhau hợp tác"*.

Hán tử gầy gò cười khổ, nói một cách bất đắc dĩ.

Lúc này đại hán cẩm y cũng chẳng biết nói gì. Bởi vì không chỉ riêng hắn mà những người khác cũng nhìn ra vị Trương đạo hữu này tựa như đã bị người ta hoàn toàn khống chế.

Chính vì vậy hắn không thể không đem danh ngạch của mình nhường lại.

Nếu đã như vậy thì bọn họ cũng chẳng biết nói gì hơn.

May mắn là mặc dù thiếu đi một người nhưng ảnh hưởng cũng không quá lớn. *"Hừ! Không lẽ các người muốn là có thể tùy tiện đổi người sao?"* Lão giả hói đầu nhíu mày rồi đột nhiên trừng mắt lạnh lùng nói.

"Cố tiền bối, ta…" Hán tử gầy gò giật mình vội lên tiếng muốn giải thích nhưng nhất thời cũng không biết phải nói sao.

Lúc này người áo xanh lật bàn tay lấy ra hai cái hộp ngọc. Tiếp đó hắn khẽ rung tay, hai cái hộp ngọc chia làm hai ngã bây về tu sĩ khuôn mặt nho nhã cùng lão giả hói đầu.

Hai người thấy hộp ngọc bay tới bất giác đưa tay tiếp lấy rồi nhìn người áo xanh.

"Bên trong hộp là hai kiện bảo vật mà vãn bối vô ý có được, hiện xin được kính tặng cho hai vị tiền bối" Người áo xanh thản nhiên nói.

Hai người cùng đưa mắt nhìn nhau ra vẻ ngạc nhiên. Bởi vì vừa rồi bọn họ cũng đã kiểm tra qua hộp ngọc thì thấy quả nhiên hộp ngọc không bị động tay động chân gì.

Nhưng cũng để cẩn thận, bọn họ chỉ dùng ngón tay khẽ hé mở hộp ngọc ra, tức thì bên trong phát ra mấy đạo hồng quang.

Hai người đưa mắt nhìn sơ qua, tức thì ai nấy đều hiện lên vẻ vui mừng lẫn sợ hãi.

"Bảo vật này Khúc đạo hữu thật muốn tặng cho bọn ta sao?" Sắc mặt tu sĩ khuôn mặt nho nhã rốt cuộc cũng thay đổi.

"Tiền bối chắc cũng hiểu rõ, hai thứ đó mặc dù quý giá nhưng với tu vi của tại hạ hiện vẫn chưa thể sử dụng. Vì vậy vãn bối hy vọng có thể tới Ngoại Tinh Hải để tiếp tục tiềm tu" Tu sĩ áo xanh nói.

"Ha ha! Được, nếu như Khúc đạo hữu đã tặng trọng lễ như vậy thì hai người bọn ta cũng không thể không nể mặt. Đạo hữu hãy cùng sáu người kia cùng truyền tống đi".

Lão giả họ Cố nhìn vật trong hộp hưng phấn nói. Lão hưng phấn tới mức không cần cùng đồng bọn thương lượng mà đã đáp ứng.

Vị tu sĩ họ Kiền mặc dù không như họ Cố kia nhưng cũng bị vật trong hộp làm động lòng. Vì vậy hắn cũng không lên tiếng phản đối mà im lặng đồng ý.

Tất cả những việc này khiến cho những người trong điện ai nấy đều tò mò, hầu như trong đầu ai cũng có ý nghĩ muốn biết vật trong hộp là cái gì.

Nhưng hai cái hộp mau chóng bị đám người tu sĩ hói đầu đóng lại khiến cho những người kia không dám mở thần thức ra tra xét. Vì vậy mọi người ai nấy cũng đều không biết.

Chỉ có đại hán cẩm y hình như còn kịp nhìn qua một chút, ánh mắt nhất thời tỏ ra kinh dị.

Mặc dù hắn cũng không nhìn thấy rõ vật trong hộp là gì nhưng sau khi nghe người người áo xanh nói qua nói lại một hồi, chữ *"pháp bảo"* bất giác hiện lên trong đầu hắn.

Không lẽ người này thật đem pháp bảo dâng tặng? Ý nghĩ suy đoán khiến cho hắn cảm thấy giật mình.

Chỉ là hắn chưa kịp suy nghĩ nhiều thì hai vị tu sĩ Kết Đan kỳ đối diện đã lấy trong người ra một khối ngọc bài bằng ngọc trắng rồi quay người về phía tòa Truyền tống trận phía sau, trong miệng niệm lẩm bẩm.

Nhìn thấy như vậy, đám người đại hán cẩm y không hề ngạc nhiên. Người áo xanh thì thở dài nhẹ nhỏm, trong lòng thầm kêu may mắn *"Tòa truyền tống trận quả nhiên đã bị động tay động chân. May mắn là ta không bất kể mà lao qua, nếu không chỉ sợ là không được như ý nguyện. Xem ra xuất ra hai kiện pháp bảo cũng không phải là vô ích"*.

Người mang y nghĩ như vậy đương nhiên chính là Hàn Lập đang cải trang, dùng Luyện khí thuật để thu liễm tu vi.

Còn hồng quang lóe lên trong hộp ngọc chính là pháp bảo hình phi đao.

Hai thanh phi đao này chính là vật của Hồ Nguyệt bị Huyền Cốt sát hại khi xưa.

Lúc ấy đã bị hắn tiện tay mang đi.

Mặc dù dạng pháp bảo không có thần thông gì đặc thù, Hàn Lập cũng có khá nhiều. Nhưng đối với các tu sĩ Kết Đan kỳ phổ thông thì lại là những bảo vật quý giá.

Pháp bảo không cần phải tốn thời gian tu luyện gia để tăng uy lực, lại có thể sự dụng trực tiếp, dù cho không có tâm thần tương thông cũng có thể phát huy được tới bảy thành uy lực, cái này đối với nhiều tu sĩ phổ thông mà nói là vật chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu.

Dù sao trong rất nhiều năm qua, pháp bảo mặc dù có rất nhiều nhưng đa phần trong lúc đấu pháp đều đã bị hủy đi. Mặc dù cũng còn số ít tồn tại nhưng đại đa số nằm trong tay các lão quái Nguyên Anh Kỳ hoặc các tu sĩ Kết Đan Kỳ có thực lực.

Còn một phần thì nằm trong tay các tu sĩ ẩn danh, các thế lực nhỏ và bị bọn họ đem giấu đi.

Các thế lực lớn như Tinh Cung, mặc dù pháp bảo có rất nhiều nhưng cũng bởi vì thế lực quá lớn nên các tu sĩ Kết Đan trong cung cũng không ngừn tính kế tranh đấu.

Còn hai người này chỉ là tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, chưa hề lập được đại công đương nhiên là không được ban tặng pháp bảo.

Vì vậy bỗng nhiên có được phi đao pháp bảo ngoài ý muốn thế này khiến cho bọn họ cực kỳ hưng phấn.

Phỏng chừng sau khi luyện hoa pháp bảo thì sẽ khiến thực lực bọn họ trong phút chốc gia tăng thêm một tầng.

Còn về hán tử gầy gò ngoan ngoãn đem danh ngạch nhường đi, là bởi vì Hàn Lập thật sự được điểm yếu của đối phương.

Ngày đó, khi Hàn Lập nhìn thấy hán tử gầy gò từ Tinh Không Điện đi ra mang theo thần sắc cổ quái. Vì vậy ngay tối hôm đó hắn đã lén vào trong phòng, dùng bí thuật làm hôn mê đối phương.

Mặc dù không có pháp thuật nào chân chính khống chế thần thức đối phương nhưng chỉ cần để đối phương ngủ một khoảng thời gian, cộng với mê hồn chi thuật và thần thức cường đại cũng đủ để đối tượng thổ lộ ra một số bí mật giấu trong lòng.

Kể ra vận khí của Hàn Lập cũng may mắn. Trong những lời của đối phương đã thổ lộ lại có việc hắn cùng hai vị tu sĩ Tinh Cung cố ý nâng giá phí truyền tống lên để gạt những người khác.

Hàn Lập chính là vừa đấm vừa xoa, vừa uy hiếp vừa dùng hai khối yêu đan dụ dỗ. Hán tử gầy gò quả nhiên kinh sợ ngoan ngoãn nghe lời không có chút gì phản kháng. Có lẽ vì hán tử gầy gò nghĩ rằng chính hai tu sĩ Tinh Cung kia đã tiết lộ tin tức ra ngoài.

Chú ngữ không ngừng vang lên trong điện, bốn phía Truyền tống trận không ngừng lóe bạch quang. Tiếp theo đó, một âm thanh trong trẻo vang lên, bạch quang bốn bề pháp trận đột nhiên biến mất.

"Được rồi. Bình thường ở trong điện này đúng ra còn có thêm người nữa. Nhưng hôm nay vừa khéo hắn phải ra ngoài một hai ngày để xử lý công việc. Bằng không thì dù các ngươi có xuất ra linh thạch nhiều bao nhiêu hai người bọn ta cũng không thể lấy được. Hiện tại các ngươi đem linh thạch ra đi".

Lão giả hói đầu nhìn cấm chế được dỡ bỏ khỏi Truyền tống trận rồi quay đầu lại không chút khách khí nói với đám người đại hán cẩm y.

Cả đám nghe xong tức thì ai nấy cũng đều lấy ra một túi trữ vật lớn đưa cho lão giả.

Hàn Lập thì lấy ra hai khối yêu đan khiến cho hói đầu lão giả nhất thời cảm thấy kinh dị.

Sau khi kiểm tra một lần, lão giả hói đầu gật gật đầu. Lúc này tu sĩ khuôn mặt nho nhã mới lấy ra mấy đạo phù chú rồi đưa cho từng người.

"Đây là Truyền tống phù, các ngươi hãy mang theo bên người. Hiện tại có thể đi được rồi" Hắn đưa tay chỉ vào Truyền tống trận, lạnh lùng nói.

Mấy người khác còn đưa mắt nhìn nhau nghi hoặc, còn Hàn Lập thì không nói tiếng nào bước tới đầu tiên.

Hắn không phải ý tài cao mà làm liều, mà bởi vì trước đó đã dùng thần thức quét qua Truyền tống trận xác định đích xác mọi việc vẫn bình thường.

Trên tấm bia phía trước Truyền tống trận ghi rất rõ hai chữ *"Kỳ Uyên"*.

Trong đầu Hàn Lập không hề có chút ấn tượng gì về địa danh này. Xem ra chỉ còn cách tới đó thì mới biết nơi này có gì đặc biệt.

------oOo------

Chương 509: Tái lâm ngoại hải

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mấy người đại hán cẩm y thấy Hàn Lập đi trước, thoáng chút chần chờ rồi cũng trước sau bước tới.

Thấy bảy người Hàn Lập ai nấy đều bước vào trong pháp trận, tu sĩ họ Kiền thoáng mỉm cười, tay bắt pháp quyết, đầu ngón tay dần hiện ra từng điểm bạch quang.

"Hai người bọn ta tự ý đưa các đạo hữu ra Ngoại Tinh Hải, mấy vị sẽ không ở Ngoại Tinh Hải nói lung tung gì chứ?" Hắn nhìn bạch quang trên đầu ngón tay đột nhiên lãnh đạm hỏi.

"Đương nhiên là không, tiền bối có tấm lòng bao dung như thế, bọn ta cảm kích còn không đủ thì sao lại làm những chuyện tiểu nhân như vậy? Huống chi dù bọn ta có nói thì cũng làm được gì hai vị tiền bối?" Đại hán cẩm y cực kỳ cơ trí, sắc mặt ra vẻ thành thật nói.

"Tốt lắm, các ngươi hiểu như vậy là tốt. Hai người bọn ta dù gì cũng có một chút địa vị trong Tinh Cung, dù cấp trên có biết thì cũng chỉ là la mắng một trận mà thôi. Bất quá nếu như có chút đồn đãi từ bên ngoài thì ta cùng Cố đạo hữu cũng sẽ không có nương tay đâu. Ngoài ra nghe nói các ngươi đều sợ bọn ta trở mặt, trên người ai cũng đều mang theo Cảm Ứng Châu, đúng là suy nghĩ rất chu đáo. Chỉ là nói đi thì cũng nói lại, hai người bọn ta cũng không vì chút linh thạch này mà làm xấu cả thanh danh của mình" Tu sĩ họ Kiền nhìn đại hán cẩm y, sắc mặt lạnh lùng nói, ánh mắt đồng thời cũng quét qua những người còn lại. Nhưng không hiểu vì sao tới Hàn Lập thì lão lại bỏ qua.

"Tiền bối anh minh, bọn vãn bối đúng là dùng lòng tiểu nhân để đo quân tử" Đại hán cẩm y cố mỉm cười, sau lưng mơ hồ toát mồ hôi lạnh.

"Hừ, không cần nhiều lời nữa, các ngươi tự lo cho tốt đi!" Tu sĩ họ Kiền không muốn nói nữa, ngón tay bắn ra, pháp quyết màu trắng trên đầu ngón tay đánh vào Truyền tống trận

Tức thì linh thạch bốn phía pháp trận bừng lên ánh sáng trắng. Tiếp theo đó, hình ảnh bảy người trong Truyền tống trận dần biến mất.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng phải nói là đưa Truyền tống phù giả cho bọn họ sao? Ngươi sao lại đem đồ thật ra vậy? Cái này hình như không giống như bọn ta thương lượng lúc đầu?" Lão giả hói đầu nhìn thấy đám người Hàn Lập cứ như vậy mà theo Truyền tống trận biến mất, khuôn mặt chợt biến sắc ngạc nhiên hỏi.

"Nếu như thật có thể đem Truyền tống phù giả ra, ngươi nghĩ ta lại đi hạ thủ lưu tình sao? Cái tên gia hỏa tặng bọn ta pháp bảo vốn là một lão quái vật Nguyên Anh Kỳ. Phù giả mà đem ra, chúng ta chẳng khác nào chọc lão nổi giận đem bọn mình giết sạch" Tu sĩ họ Kiền hừ lạnh sắc mặt nhăn nhó nói, rồi đưa tay lên trán lau mấy giọt mồ hôi.

"Nguyên Anh Kỳ? Kiền huynh, ngươi không phải đang nói chơi chứ? Người này rõ ràng chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ thôi mà" Lão giả hói đầu ngẩn người sau đó kinh hãi nói.

Hán tử gầy gò lúc này vẫn còn chưa đi, nghe thấy lời này sắc mặt càng mờ mịt không hiểu.

*"Cố huynh chắc cũng biết ta có một con linh thú "*Yếm Não*". Nó vốn chẳng có bản lãnh gì đặc biệt nhưng về phương diện cảm ứng thần thức người khác thì lại đặc biệt nhạy cảm"* Tu sĩ họ Kiền lật bàn tay, một con linh thú nhỏ như con mèo con hiện ra trong lòng bàn tay.

Linh thú này hai tai dài như tai thỏ, vừa xuất hiện thì hai con mắt xanh lục đã nhìn bốn phía đánh giá, bộ dạng cực kỳ đáng yêu.

"Khí tức cùng thần thức của đối phương ban đầu đích thực được thu liễm rất thần bí, dù cho Yếm Não cũng không phát hiện ra

điều gì kỳ lạ. Nhưng khi ta đem cấm chế Truyền tống trận giải trừ thì đối phương có dùng thần thức lén tra xét pháp trận. Nhân cơ hội này linh thú mới phát hiện ra. Yếm Não thú của ta cho dù là tu sĩ Kết Đan trung kỳ nó cũng có thể phân biệt, tu sĩ hậu kỳ thì cũng có chút phản ứng. Nhưng còn lần này nó không ngừng ở trong tay áo ta run rẩy, căn bản không hề có chút phản ứng cụ thể nào. Điều đó cho ta biết thần thức của đối phương cao thâm không thể lường. Loại tình huống này chỉ xuất hiện khi ta đem nó đi gặp các vị Trưởng lão mà thôi" Tu sĩ họ Kiền vừa nói vừa đưa tay vuốt ve Yếm Não thú.

"Nói như vậy đối phương thật sự là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ" Lão giả hói đầu cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

"Dù cho không phải thì cũng là Kết Đan hậu kỳ, với tu vi đó thì giết ngươi và ta căn bản không tốn bao nhiêu sức lực" Tu sĩ họ Kiền khẳng định.

"Lần này nhờ có Kiền huynh cơ trí! Nếu như thật lấy ra giả phù ra thì chúng ta đúng là tự tìm đường chết. Ta thấy người này dễ dàng tặng chúng ta mỗi người một kiện pháp bảo mà không chút đau xót, thì ra là một lão quái vật. Chỉ là đem đối phương truyền tống ra Ngoại Tinh Hải không biết có phiền phức gì không?" Lão giả nghĩ ngợi một chút rồi giật mình hỏi.

"Phiền phức gì chứ? Đối phương chắc chắn là một tu sĩ tán tu Nguyên Anh Kỳ, có lẽ hắn không muốn bị cuốn vào cuộc chiến giữa Tinh Cung chúng ta cùng Nghịch Tinh Minh nên mới mượn đường ra Ngoại Tinh Hải! Đương nhiên việc có tu sĩ Nguyên Anh Kỳ từ tay chúng ta mà truyền tống ra Ngoại Tinh Hải tuyệt không thể để cho cấp trên biết. Bằng không chắc chắn sẽ bị nghiêm trị".

Tu sĩ họ Kiền nhẹ nhàng nói với lão giả nhưng tới câu cuối thì sắc mặt chợt lạnh. Sau đó ánh mắt không chút hảo ý liếc qua nhưng hán tử gầy gò đang trợn mắt sững sờ đứng ở một bên.

Bị ánh mặt lạnh lẽo của tu sĩ họ Kiền nhìn, hán tử gầy gò rùng mình ớn lạnh bất giác như nghĩ ra chuyện gì đó.

Hắn vội vã lui về sau, khuôn mặt tràn đầy kinh hãi nói:

"Những gì hai vị tiền bối vừa nói, ta không nghe thấy gì cả, càng sẽ không nói lung tung. Ta…"

Hán tử gầy gò chưa dứt lời thì một đạo hoàng quang vô thanh vô tức từ phía sau bay tới cuốn lấy một vòng, cả người hán tử tức thì bị chém làm mấy đoạn.

"Việc này tuyệt không thể để cho ai biết được. Dù giữa ta và ngươi vốn cho chút quan hệ, vốn muốn thả ngươi, chỉ đáng tiếc vận khí ngươi không tốt mà thôi" Lão giả hói đầu triệu hồi pháp bảo lạnh lùng nói.

Tiếp đó, một đạo hỏa cầu từ trong tay lão bay ra, trên thi thể bùng lên hỏa quang rồi biến thành tro bụi.

Tu sĩ họ Kiền thấy vậy mãn nguyện gật đầu, sắc mặt lộ vẻ an tâm.

Phía đầu kia của Truyền tống trận, Hàn Lập cùng sáu người trong ánh bạch quang xuất hiện trong một gian phòng cũ kỹ.

Ánh măt Hàn Lập liếc sơ qua thấy phía góc trong phòng có một tu sĩ Tinh Cung hơi gầy đang cùng một tu sĩ mặc áo màu tro nói gì đó.

Vừa thấy bảy người Hàn Lập xuất hiện, vị tu sĩ Tinh Cung thoáng nhíu mày đưa mắt nhìn, rồi không có chút hứng thú tiếp tục quay đầu nói chuyện với tu sĩ áo tro.

"Ta đã nói rồi, thượng cấp đã có quy định hiện tại Truyền tống trận chỉ có thể truyền một hướng. Chỉ có thể tới chứ không thể đi. Truyền tống phù trên người ta đã bị thượng cấp phái người thu lại hết, ngay cả ta cũng vô phương trở về. Đạo hữu dù có bức bách ta cũng vô dụng mà thôi" Vị tu sĩ trông coi Truyền tống trận tức giận nói.

"Vớ vẩn, mấy ngày trước chẳng phải có người vừa mới trở về sao. Ta vừa tới thì lại nói chỉ truyền tống một chiều" Tu sĩ áo tro giận dữ nói.

"Hừ, giải thích thì cũng đã giải thích rồi. Ngươi nghe hay không ta không có nhiệm vụ phải nói thêm gì nữa" Tu sĩ Tinh Cung trừng mắt nhìn đối phương, rồi không thèm để ý tới nữa mà ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần.

"Ngươi…" Tu sĩ áo tro thấy đối phương không thèm để ý tới mình, sắc mặt đỏ ửng nhưng không biết làm thế nào.

Động thủ với đối phương, hắn thật không có cái gan đó. Nhất thời tu sĩ áo tro nóng lòng chỉ biết đi tới đi lui.

Bất giác ánh mắt của hắn nhìn tới đám người Hàn Lập thì đột nhiên vui mừng.

"Không biết các vị đạo hữu có phải vừa từ Tinh thành tới đây?" Tu sĩ áo tro bước tới vài bước nhìn đại hán cẩm y trông bộ dáng là thủ lĩnh khách khí nói.

"Không sai, bọn ta chính là vừa từ đó tới đây, đạo hữu có việc gì sao?" Đại hán cẩm y nhìn đối phương cũng là Trúc Cơ hậu kỳ liền không dám chậm trễ trả lời nhưng trong lòng thầm đoán ra đối phương muốn hỏi gì rồi.

"Tại hạ Hứa Vân, đã tới Ngoại Tinh Hải được mấy năm. Có thể cho tại hạ hỏi một chút, hiện tại Nghịch Tinh Minh trong Nội Tinh Hải đã khai chiến chưa?"

Tu sĩ áo tro tràn đầy hy vọng hỏi.

Đại hán cẩm y thấy bộ dạng đối phương như vậy thật không biết đối phương muốn biết tin tức gì. Chỉ là có lẽ tình huống thực tề sẽ khiến đối phương càng thêm thất vọng.

Vì vậy hắn cũng không chút che giấu mà nói hết:

"Đích thực chính ma lưỡng đạo hợp sức thành lập Nghịch Tinh Minh. Hơn nữa đại chiến có vẻ là sắp bắt đầu. Mấy người bọn ta chính là không muốn bị kéo vào trong đó nên mới truyền tống tới đây. Chỉ sợ Hứa đạo hữu lúc này tạm thời không thể trở về được rồi".

"Thế là thế nào! Ta không dễ dàng gì mới thu đủ tài liệu, đang muốn trở về luyện đan để khuyển tử phục dụng. Cứ như vậy chẳng phải lỡ việc rồi sao" Tu sĩ áo tro nghe thấy như vậy bất giác sững người, sắc mặt lộ vẻ đau khổ.

Những người khác nghe xong thật không biết nói sao.

Bọn họ vắt hết đầu óc nghĩ cách mới ra được Ngoại Tinh Hải, còn bây giờ ngươi này thì lại hao phí tâm trí để trở về. Đúng là bó tay.

"Tại hạ Dịch Kính, mấy người này là chí hữu của ta. Hứa đạo hữu nếu đã sống ở đây nhiều năm thì có thể nói sơ qua tình huống của Kỳ Uyên đảo được không. Bọn ta cũng sẽ không để đạo hữu nói không công, nguyện ý xuất ra chút linh thạch để trả thù lao" Trầm ngâm đôi chút, đại hán cẩm y chợt trở nên nhiệt tình nói với tu sĩ áo tro.

"Thù lao thì thôi đi. Vừa rồi các hạ trả lời vấn đề của ta thì coi như là đã hồi báo rồi. Đạo hữu có nghi vấn gì cứ hỏi, Hứa mỗ tuyệt sẽ không biết mà không nói" Tu sĩ áo tro dù đang rất đau khổ nhưng cũng ráng gượng lấy tinh thần trả lời.

Tức thì đám người đại hán cẩm y ai cũng lộ vẻ vui mừng.

Tới một nơi xa lạ bỗng dưng có người nói qua tình huống nơi này, tự nhiên với bọn họ là điều quá tốt.

Hàn Lập chứng kiến tất cả, chỉ khẽ mỉm cười, hai tay khoanh lại im lặng như muốn nghe đối phương nói những gì.

------oOo------

Chương 510: Hắc Thạch thành

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nơi này nói chuyện có chút không tiện. Hứa đạo hữu, chúng ta ra bên ngoài nói chuyện được không?" Đại hán cẩm y nhìn một chút bốn phía nhà đá cùng tu sĩ Tinh Cung ở góc nhà rồi đề nghị.

"Bên ngoài? Được" Hứa Vân kia cũng đồng ý.

Đại hán cẩm y mừng rỡ, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, quay đầu lại nhìn Hàn Lập ra vẻ tươi cười nói:

"Khúc huynh, không bằng cùng nghe một chút, có lẽ chúng ta cũng có thể hợp tác!" Đại hán cẩm y lộ ra bộ dáng muốn mượn sức Hàn Lập.

Hàn Lập nghe xong lời này, nhãn tình biến đổi, nở nụ cười. *"Được, Khúc mỗ cũng đang muốn nghe một chút"* Hàn Lập cười nói. Sau đó không thèm để ý lập tức ra khỏi nhà đá trước tiên. *"Sao vậy? Vị đạo hữu này và các vị không phải đi chung sao?"* Tu sĩ nọ thấy cảnh đó cũng có chút ngoài ý muốn.*"Hắn và chúng ta chỉ là vô tình cùng đến chung một lúc, trước giờ chưa hề gặp nhau!"* Người trung niên mặt đen tựa hồ đối Hàn Lập vẫn còn bảo tồn một tia địch ý, đột nhiên mở miệng nói.

Lời này làm đại hán cẩm y nhíu mày, có chút không vừa ý nhưng hắn cũng không nói gì.

Mà Hứa Vân sau khi gật đầu cũng không tỏ vẻ gì.

Mấy người trước sau đi ra khỏi nhà đá.

Cảnh tượng khiến cho Hàn Lập, đã đứng ở ngoài phòng, đang kinh ngạc không ngừng nhìn khắp nơi đánh giá.

Nơi này cùng với Ngưng Thúy Đảo mà lần trước Hàn Lập đi qua hoàn toàn bất đồng

Nơi bọn họ xuất hiện chính là bên trong một tiểu thành thị.

Mặc dù đơn sơ không lớn lắm, phương viên chỉ có hơn hai mươi dặm, nhưng thành thị hoàn toàn dùng những tảng đá màu đen dựng nên.

Tòa nhà có Truyền tống trận ở vị trí trung tâm của thạc thành, xây dựng trên một cái đài như là tế đàn, bốn phía có các thềm đá.

Bởi vì ở địa thế cao, nên đứng ở trên đây quan sát không sót điều gì.

Chung quanh thành thị được bao quanh bởi tường đá cao chừng ba,bốn trượng. Phía bên ngoài tường đá lóe lên tầng hào quang màu trắng, đem cả tòa thành bao trùm vào bên trong.

Trên bức tường đá, có những tòa nhà nhỏ lớn nhỏ khác nhau.

Nhưng kỳ quái chính là, cũng không có tồn tại lầu các gì cả, tất cả đều là một dạng nhà như nhau.

Nhìn lướt qua, trong thành có rất nhiều nhà, nhưng thực tế lại không có bao nhiêu kiến trúc độc lập, nếu không phải nối với nhau, thì cũng chiếm một diện tích kinh người.

Sơ sơ cũng cả vài chục trượng.

Mà càng làm cho Hàn Lập ngạc nhiên chính là, lúc này bên trong thành, lại có một số tu sĩ cùng người thường xen lẫn nhau, tới lui trên đường phố, không vội vã ra vào các căn nhà.

Nều chỉ có vậy cũng không đủ làm Hàn Lập giật mình, mà cái chính là trong số những người đó phần lớn là những nữ tử xinh đẹp, ăn mặc hoa lệ như hồ điệp, bên cạnh đó là những hán tử thân hình cường tráng, khuôn mặt thanh tú như thiếu niên.

Hàn Lập có chút hơi ngỡ ngàng, đám người đại hán cẩm y cùng Hứa Vân đi ra, nhìn thấy tình hình của tòa thành này trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Phải biết rằng, bọn họ vốn tính đi Ngoại Tinh Hải, nên đều đã có chuẩn bị tìm hiểu một số kiến thức về Yêu Thú đảo. Nhưng những tư liệu xem trước kia và hoàn cảnh xung quanh có chút không tương xứng. *"Lưu đạo hữu, đem ngọc giản có chứa tư liệu của Kỳ Uyên Đảo ra cho mọi người cùng xem lại một chút, chẳng lẽ chúng ta xem có gì sai"* Đại hán cẩm y trên mặt lộ ra vẻ khác thường trầm giọng nói.

"Ta, để ta xem lại lần nữa" Lưu phu nhân vội vàng lên tiếng, thò tay vào túi trữ vật.

"Mấy đạo hữu không cần tìm tư liệu làm gì, những tin tức về Kỳ Uyên Đảo trước kia mà các người biết đại bộ phận đều là ngụy tạo, đương nhiên khi nhìn thấy sẽ cảm giác ngoài ý muốn" Hứa Vân lại khoát tay chặn lại không để phụ nhân tìm ngọc giản nữa.

"Ngụy tạo, lời này rốt cuộc là có ý gì?" Đại hán cẩm y thần sắc biến đổi.

"Rất đơn giản, Kỳ Uyên Đảo này cùng với Yêu Thú đảo không giống nhau. Phàm là từ đây trở về, các tu sĩ đều bị nghiêm lệnh tiết lộ cùng một loại tin tức. Nhìn tình hình trước mắt, các vị đạo hữu đã tới đây rồi, ta không biết nên nói là may mắn hay xui xẻo" Hứa Vân vừa cười vừa nói.

"Thống nhất truyền một loại tin tức, có thể làm vậy không lẽ là Tinh Cung?" Lưu phu nhân lộ ra vẻ bất an.

"Mặc dù không phải Tinh Cung, nhưng mà nơi này đích xác bị một thế lực cường đại thống trị, lực lượng của thế lực này cho dù là Tinh Cung cũng không dễ dàng đắc tội" Hứa Vân thở dài một hơi nói.

Lời này thốt ra, Hàn Lập nhíu mày giật mình, càng không nói là đại hán cẩm y.

Giờ phút này bọn họ đều nhìn nhau.

"Hắc hắc! Kỳ thật, nơi này cũng không phải như các ngươi tưởng tượng đâu, về mặt nào đó, địa phương này còn là nơi không ít tu sĩ cầu đến mà không được".

"Hắc Thạch thành này đúng là một tòa thành trên Kỳ Uyên đảo, và là tòa thành duy nhất trên đảo. Chỉ những người có thực lực hoặc lượng lớn linh thạch hay yêu đan thì nơi này chính là thiên đường để mua sắm. Ở đây vô luận là Song tu lô đỉnh đỉnh cấp, hay là pháp bảo uy lực cường đại, linh thú giá trị liên thành, tài liệu trăm năm khó tìm… mọi cái đều có" Hứa Vân sau khi cười, chợt dùng một loại khẩu khí tràn ngập sự dụ hoặc lớn tiếng nói, làm cho một số người thường và tu sĩ đi ngang qua nhìn lại, nhưng sau đó cũng không tỏ ra gì lạ lùng mà tiếp tục đi.

Bất quá nghe được lời này, đám người đại hán cẩm y càng thêm kinh nghi bất định.

Mà Hàn Lập thần sắc vẫn như thường tiếp tục nhìn quanh quan sát, tựa hồ căn bản không nghe thấy gì lạ.

Mọi diễn biền đều thu vào trong mắt Hứa Vân, hắn có chút ngạc nhiên về thái độ của Hàn Lập.

"Hứa huynh có thể giới thiệu rõ tình hình một chút không?" Đại hán cẩm y hít sâu một hơi trầm giọng hỏi.

"Đương nhiên có thể, nếu ta nhất thời đã đi về không được, vậy trước hết dẫn mấy vị đi dạo một chút, đồng thời giải thích tình hình với các vị. Cũng hay hơn là tại hạ nói suông nhiều.Chư vị chỉ cần sau này có chỗ tốt đừng quên Hứa mỗ là được" Hứa Vân tựa hồ hoàn toàn khôi phục lại từ trạng thái uể oải, phi thường sảng khoái nói.

"Nếu đúng như Hứa huynh nói, nơi này tựa hồ không giống với các tòa thành thị bình thường" Đại hán cẩm y nhìn chằm chằm vào một vị nam tu sĩ, mặt lộ vẻ dị sắc nói.

Vị nam tử tuấn tú ôm một nữ tử ở ngã tư đường hùng hổ đi tới, mà phong cách của hắn tu sĩ không ra tu sĩ, người thường không ra người thường.

Hứa Vân thấy cảnh này cũng không nói gì, dẫn mấy người hướng đến tòa nhà đá ở phụ cận đi tới.

Ngôi nhà đá đen này Hàn Lập đã sớm chú ý tới, trong thành nội, nó là một trong những chỗ chiếm vị trí đặc biệt nhất.

Từ xa nhìn lại, đứng ở cửa phòng là hai nữ tử phàm nhân, có không ít tu sĩ tấp nập ra vào nơi này, hai nữ tử kia vẻ mặt đều tươi cười hoan nghênh.

"Nhớ kỹ, nơi này mặc dù không phải Thiên Tinh thành, nhưng ngoại trừ một số chỗ đặc thù bên cạnh đấu trường ra, thì bên trong thành nghiêm cấm đấu pháp tranh đấu. Nếu vi phạm kết quả sẽ là hình thần câu diệt, thì tuyệt không có đường khác" Hứa Vân trịnh trọng dặn dò.

"Không thể nào, vậy so với Thiên Tinh thành trừng phạt còn nghiêm trọng hơn!" Trung niên mặt đen nghe xong giật mình hoảng sợ nói.

"Đích xác so với Thiên Tinh thành nghiêm trọng hơn nhiều, nhưng các tu sĩ sau khi vào thành cxung sẽ được hoàn toàn yên tâm, không lo về an toàn nữa. Theo ta được biết, phàm là trong thành động thủ trả thù, chưa từng có ai sống sót trốn ra khỏi thành. Bên trong thành lúc nào cũng có tiền bối Nguyên Anh Kỳ tọa trấn" Hứa Vân chậm rãi giải thích.

"Tu sĩ Nguyên Anh Kỳ!" Đại hán cẩm y thần sắc đại biến, chung quanh mọi người đều lộ vẻ hoảng sợ.

Hàn Lập trong lòng rùng mình, để tâm cảnh giác *"Được rồi! Có gì vào bên trong thì nói tiếp"* Hai nữ tử tươi cười, đám người đại hán cẩm y đi theo Hứa Vân, thấp thỏm bất an tiến vào bên trong thạch phòng.

Trong mắt Hàn lập lóe lên tia dị sắc, trong lòng cũng hiếu kỳ tiến vào bên trong.

Vừa tiến vào cửa, bên trong có một tấm bình phong thật lớn che ở trước mặt.

Tấm bình phong màu phấn hồng, mặt trước vẽ một nữ tu sĩ bay lên trời, mặc dù chi vẽ bóng lưng nhưng biến ảo không ngừng, ẩn hiện hồng quang, chính là một kiện pháp khí phẩm cấp không thấp.

Sau tấm bình phong là một vòm cửa hình bán nguyệt không lớn lắm.

Phía trước tấm bình phong là một nữ tu sĩ khoảng ba mươi tuổi, mặc bộ đồ màu xanh nhạt, đang đứng cùng với một nam tu sĩ cười nói gì đó.

Nói cũng kì quái, vị nữ tử này thoạt nhìn rất bình thường, nhưng mỗi cử động giở tay nhấc chân đều đem theo vẻ phong tình, mà nụ cười lại càng tạo ra một thần thái động lòng người.

Tên nam tu sĩ kia cùng với nàng ta đều là tu vi Trúc Cơ trung kỳ, nhưng vẫn bị quyến rũ hai mắt nhìn chằm chằm.

Bất quá, vị nữ tử này vừa thấy đám người Hứa Vân vào, nhất thời hai mắt sáng ngời. Sau khi vỗ nhẹ tay, từ sau tấm bình phong lập tức đi ra một nữ tử phàm nhân tuổi còn trẻ, dưới ánh mắt quyến luyến không thôi của gã nam tu sĩ, mà dẫn hắn đi vào phía sau tấm bình phong.

------oOo------

Chương 511: Hải uyên yêu thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Không phải là Hứa đạo hữu sao? Nghe nói đạo hữu phải về ngay Thiên Tinh thành, vẫn không cách nào truyền tống sao?" Thanh âm mềm mai nhu nhuyễn của nữ tử này khiến người nghe thấy thoải mái cực kỳ.

Mà Hàn Lập lại lơ đãng nhướng mày, trong lòng cười khổ không thôi.

Như hắn nhìn thấy đại bộ phận nữ tu này, tựa hồ đều cũng tu luyện qua Mị thuật bí công. Mặc dù nữ tử trước mặt, mị thuật không bằng mấy người Tử Linh, Nguyên Dao, nhưng làm cho một số nam tu cấp thấp say mê cũng có thể dễ dàng làm được.

Nghĩ tới đây, ánh măt Hàn Lập đảo qua.

Đại hán cẩm y cùng Hứa Vân còn có thể mặt không đổi sắc. Các nam tử còn lại khác thần sắc đều mất tự nhiên, ánh mắt cố ý vô tình chuyển động không ngừng trên người nữ tử này.

"Mấy vị này là đạo hữu mới tới, ta dẫn bọn họ đi kiến thức 1 chút. Về phần trở về Thiên Tinh thành, ta thấy nhất thời là không xong rồi. Không nghĩ tới đồn đãi đều cũng là thật, bên kia thật sự đã đánh nhau" Hứa Vân có chút không cam lòng oán hận nói.

"Ở tại chỗ này cũng không tệ mà, nếu thật sự phải đi, thiếp thân chẳng phải là mất đi một vị khách quen sao" Minh phu nhân che miệng, đôi mắt thu ba lưu động, cười dài nói. Cái loại nữ tử phong tình thanh thục mê người này,

Làm cho đám người tu sĩ mặt đen nhìn không chớp mắt. Hai nữ tu cũng mặt đỏ tới mang tai.

"Minh phu nhân, những người này đều là do tại hạ dẫn tới, mau

cấp cho tại hạ tiêu bài kế tiếp đi chứ" Hứa Vân gọi ra tên của phụ nhân, đối với nữ tu trước mặt thi triển mị thuật có chút bất mãn.

"Hì hì! Biết rồi. Nhị vị đạo hữu này tu vi[định lực đều không dưới Hứa huynh. Xem bộ dáng ở tại Kỳ Uyên Đảo này tuyệt đối không vấn đề" Minh phu nhân khe khẽ cười, sau khi nhìn lướt qua Hàn Lập cùng đại hán cẩm y. Mị ý trên mặt thu lại, trở thành một vị phụ nhân tướng mạo bình thường.

Biến hoá cực nhanh làm cho những người khác đối diện đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo tinh táo lại tràn đầy vẻ xấu hổ.

"Bộp bộp" hai tiếng, nữ tử này vỗ tay, từ sau bình phong đi ra một nữ tử phàm nhân trẻ tuổi.

"Đưa Hứa tiên sư đến Đấu giá thất đi, đấu giá hẳn là mới bắt đầu không lâu" Minh phụ nhân hướng nữ tử phàm nhân này lạnh lùng nói. Sau đó khoát tay, ném một khối lệnh bài màu xanh biếc cho Hứa Vân.

Hứa Vân tiếp nhận tiêu bài, cũng không thèm nhìn tới nữ tử phàm nhân mà hướng tới cánh cửa bên cạnh đi tới.

Đám người Hàn Lập tự nhiên theo sát sau đó.

Vượt qua cánh cửa, trong nháy mắt Hàn Lập cảm giác đươc một tia linh khí dị động,

tựa hồ tiến vào trong cấm chế nào đó, thần sắc dao động, nhưng ngay lập tức khôi phục bình thường.

Trước mắt mọi người sáng ngời, cảnh vật phía sau bình phong lại có khác hẳn bên ngoài.

Một thông đạo dài rộng chừng hai trượng, đem mặt sau nhà đá biến thành hai toà đại sảnh diên tích không nhỏ.

Đại sảnh bên trái rộng mở sáng ngời, trừ mấy cột đá đen cao lớn ra thì một chút ngăn cản cũng không có, hơn nữa bên trong cực kỳ náo nhiệt.

Có gần hai ba mươi tên tu sĩ ngồi nối nhau đợi ở nơi này. Mà trong đám tu sĩ này, mỗi gã đều có nữ tử phàm nhân bồi tiếp. Mặc dù có một số nam tu sĩ dùng ánh mắt mê đắm đánh giá những nữ tử phàm nhân quần áo thiếu vải này, nhưng nhiều lắm là trêu chọc cười cợt vài câu, chứ không ai thật sự động tay chân, tựa hồ kiêng kị gì đó

Cuối đội ngũ là một gian phòng nhỏ, trên cửa phòng bạch quang lập loè. Tu sĩ xếp hàng chỉ cần dùng ngọc bài trong tay hướng trên cửa nhấn một cái là người có thể đi vào. Nhưng mỗi lần cũng chỉ một người có thể vào mà thôi.

Mà đại sảnh bên phải, hoàn toàn bị một tầng sáng màu lam nhạt chế trụ, căn bản ko nhìn rõ bất kỳ thứ gì bên trong.

"Nơi này tên là Minh Châu hiên, là nơi chuyên môn mua thu của các tu sĩ tại hải ngoại, đem đổi thành linh thạch hoặc kiểm tra đồ vật trân quý. Sau khi xem xét trực tiếp tham gia đấu giá cũng được. Trong thành cũng có nhiều địa điểm kinh doanh như thế này, các các thế lực khác nhau mở ra. Mỗi một thế lực sau lưng đều có một vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ chống lưng, nếu không tại địa phương vô pháp vô thiên này không cách nào đứng vững được".

"Có nhiều tu sĩ Nguyên Anh Kỳ như vậy! Chẳng lẻ là tứ đại thương minh?" Vị Lưu phụ nhân nghe xong lời này, hít một hơi lạnh, thì thào nói.

"Tứ đại thương minh. Nơi này cũng không có phân chi của bọn họ. Có lẽ các Yêu Thú đảo khác đều bị tứ đại thương minh lũng đoạn. Nhưng Kỳ Uyên đảo này là nơi duy nhất hoàn toàn do nhiều thế lực liên thủ khống chế Yêu Thú đảo. Mấy thế lực này nếu ở Nội Tinh Hải một thân một mình có lẽ căn bản ko cách nào cùng tứ đại thương minh đối kháng. Nhưng nếu liên thủ, cho dù là Tinh Cung cũng không dám dễ dàng đắc tội. Bất quá, bọn họ liên thủ cũng chỉ giới hạn trong Kỳ Uyên đảo mà thôi" Hứa Vân không nhanh không chậm nói.

"Nghe khẩu khí này của Hứa huynh, chẳng lẽ Kỳ Uyên đảo có chỗ gì đặc biệt sao? Sao lại làm cho nhiều thế lực như vậy dám cùng

tứ đại thương minh đối kháng" Đại hán cẩm y cũng là hạng tâm cơ hơn người, cũng nghe ra chỗ kỳ lạ trong đó.

"Ha ha! Dịch huynh đoán không sai, nơi này đặt tên là Kỳ Uyên, chính là nói hải vực phụ cận đích xác có một toà Hải uyên yêu thú sâu không lường được. Nơi này thường xuyên gặp yêu thú cấp cao mà Yêu Thú đảo khác khó mà gặp được. Nghe nói còn có yêu thú đã ngoài tám cấp xuất hiện qua. Vì mấy yêu thú cấp cao này, các thế lực có cao nhân Nguyên Anh Kỳ chống lưng đương nhiên không cho tứ đại thương minh lần nữa độc chiếm. Nghe nói, khi vừa mới phát hiện Hải uyên yêu thú này thì mấy thế lực đó cùng tứ đại thương minh đại chiến qua nhiều trận. Sau chính Tinh Cung ra mặt tiến hành hòa giải, cuối cùng không biết thương lượng điều kiện gì mà đảo đã được giao cho mấy thế lực này liên thủ quản lý. Tình huống chân thật của Kỳ Uyên đảo cũng bị nghiêm cấm tiết lộ ra ngoài Nội Tinh Hải. Nếu không, sẽ bị mấy thế lực này liên thủ đuổi giết để diệt khẩu" Hứa Vân thần sắc như thường giải thích.

Nghe đến đó, Hàn Lập kinh ngạc không ít, đám người đại hán cẩm y nghe vậy càng biến sắc.

"Yêu thú đã ngoài tám cấp kia không phải tương đương với tu sĩ Nguyên Anh Kỳ sao. Nơi đây thật tồn tại loại yêu thú này?" Đại hán cẩm y ko bảo trì được sự trấn định hỏi.

"Cái này cũng khó mà nói rõ được, ta cũng chưa từng chính mắt gặp qua. Bất quá, yêu thú cấp bảy đích xác đã có người giết qua! Khối yêu đan cấp bảy nọ chính là ở nơi này đấu giá với giá trên trời. Cuối cùng bị một vị tiền bối Nguyen Anh Kỳ mua đi" Húa Vân có chút hâm mộ nói.

"Nghe ý tứ của Hứa đạo hữu, Hải uyên yêu thú so với hải vực bình thường tựa hồ tốt hơn nhiều sao?" Hàn Lập nãy giờ vẫn ko nói gì, khẽ nhíu mày mở miêng hỏi.

"Hải uyên yêu thú đich xác là dễ dàng tìm kiếm hơn nhiều. Bất quá, cũng bởi vì tần suất xuất hiện yêu thú cấp cao ở nơi này, cho nên tu sĩ bị giết ở nơi này cũng tương ứng" Hứa Vân có chút ngoài ý muốn liếc mắt nhìn Hàn Lập, suy nghĩ một chút rồi nói.

Nghe mấy lời này, đám người câm y đại hán còn có chút bán tin bán nghi.

Nhưng trong lòng Hàn Lập đối với hải uyên cũng có nhận biết đại khái.

Nơi này hiển nhiên là có thu hoạch lớn nhưng nguy hiểm cũng tồn tại tương đương, trách ko được lại kỳ lạ như thế.

Trong lúc Hàn Lập im lặng ko nói, nữ tử phàm nhân dẫn đường lại cung kính hỏi:

"Mấy vị tiên sư, định đi Giám Bảo thính trước hay trực tiếp đi qua Bảo thính".

"Giám Bảo thính không có cái gì đáng xem, chỉ là ó thứ gì đó không nhận ra thì đưa cho Giám định sư nhìn qua một chút. Trực tiếp đổi thành linh thạch hoặc tham gia đấu giá mà thôi, chúng ta trực tiếp đi tới Bảo thính là được. Nơi đó sẽ làm chư vị đạo hữu mở rộng tầm mắt".

Hứa Vân hiển nhiên đối với nơi này quen thuộc dị thường, không cần nữ tử phàm nhân kia dẫn đường, dẫn đầu hướng tới đại sảnh bên phải mà đi đến.

Lúc đến gần màn hào quang, hắn không nói hai lời, sử dụng ngọc bài trong tay nhẹ nhàng hoa lên, mở ra một cánh cửa hình tròn, sau khi đưa tay mời đám người Hàn Lập thì đi vào.

Đám người đại hán cẩm y tới lúc này cũng không khách khí, liền theo sau nối đuôi mà vào.

"Ngươi không cần đi vào?" Hàn Lập nhìn thoáng qua nữ tử phàm nhân cung kính đứng ở ngoài cửa hỏi.

"Chúng tôi là phàm nhân, đúng là không cho phép đi vào trong Bảo thính. Thiếp thân chỉ có thể ở bên ngoài chờ chư vị tiên sư" Nữ tử phàm nhân mỉm cười giải thích cho Hàn Lập.

Hàn Lập gật đầu ko nói gì nữa, cũng đi vào trong mà hào quang màu lam nọ. Quang mang liền tự động khép lại.

Bề mặt đơn sơ dị thường, trừ mấy chiếc ghế ra, ở cuối đại sảnh chỉ có một cái thạch đài chừng mấy trượng nhô lên.

Phía sau thạch đài đang có một lão giả tay bày một món đồ như là một hòn đá lam quang lập loè, miệng lưu loát nói cái gì đó.

Mà đối diên hắn, hoặc đứng hoặc ngồi có mười mấy tên tu sĩ các cấp, có Luyện Khí kỳ, Trúc Cơ kỳ, nhưng không có tu sĩ cấp cao Kết Đan kỳ.

"Khối lam quang thạch này đúng là tài liệu tuyệt vời để luyện chế pháp khí thủy thuộc tính. Nguyên chủ nhân hiện lấy năm trăm linh thạch làm giá thấp nhất. Quy định như cũ, một lần tăng giá ít nhất ba mươi linh thạch, bây giờ có thể bắt đầu ra giá" Trên đài đá lão giả nói lớn.

"Năm trăm ba mươi".

"Năm trăm tám mươi".

"Sáu trăm".

Lão giả vừa nói xong thì phía dưới có rất nhiều tu sĩ bắt đầu ra giá, măc dù chưa nói mức dành nhau nhưng cũng tới giá gần bảy trăm, được một vị tu sĩ Trúc Cơ kỳ tuổi còn trẻ mua, thanh toán linh thạch tại chỗ, lập tức mang vật đi.

"Tiếp theo là một kiện pháp khí thuỷ thuộc tính…" Lão giả cơ hồ không nghỉ ngơi tiếp tục đấu giá một kiện vật phẩm nữa.

Hàn Lập tự nhiên sẽ không có hứng thú gì với pháp khí này. Ánh mắt đảo qua trong lồng sáng này, nhìn thấy đám người Hứa Vân đứng ở trong góc đại sảnh nói chuyện với nhau.Vì vậy thần sắc không đổi mà đi qua.

------oOo------

Chương 512: Nữ tu lô đỉnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nơi này so với các chỗ đấu giá thông thường khác cũng không có gì khác biệt, Hứa Đạo hữu đặc biệt đưa chúng ta đến nơi này. Thật có thể kiến thức điều gì kỳ lạ?" Phụ nhân họ Lưu trong đoàn của đại hán cẩm y có chút nghi hoặc hướng về Hứa Vân hỏi.

"Yên tâm! Ở tại phòng đấu giá này tuy rất hay mở ra, cứ mấy ngày nửa tháng thì tổ chức một lần, thế nhưng cũng có vài loại vật phẩm đặc thù được đem đi đấu giá, lần nào cũng vậy. Tuy chúng nó cũng không phải là thứ quý giá nhất trong những vật phẩm đem đấu giá, nhưng ở Nội Tinh Hải quả thực không thể dễ dàng thấy được" Hứa Vân lộ ra một chút thần bí nói, nhưng sau đó thấy Hàn Lập đi tới lại hướng tới hắn cười đầy thiện ý.

Hàn Lập tùy ý gật đầu, đột nhiên hỏi một câu khiến đối phương có chút ngoài ý muốn.

"Hứa đạo hữu, Hắc Thạch thành này có bao nhiêu tu sĩ? Thoạt nhìn thì tu sĩ cũng không nhiều lắm".

"Khúc huynh ánh mắt thật sự lợi hại! Hắc Thạch thành ngoại trừ mấy cái nhà trọ có thể tạm thời cho người ở ra, thông thường thì cũng ít có tu sĩ bên ngoài đến trọ. Tu sĩ cấp cao, thì đã có động phủ của chính mình trên các đảo nhỏ khác, tu sĩ cấp thấp thì tụ tập lại thành những trấn nhỏ sống cùng với người bình thường, tu sĩ tới Hắc Thạch thành đều là để buôn bán. Hơn nữa càng là tu sĩ cấp thấp thì số lần tới càng nhiều" Hứa Vân ngược lại thản nhiên thừa nhận nói.

"Không phải nói chỉ có tu sĩ đã ngoài Trúc Cơ kỳ mới có khả năng sống sót ở Ngoại Tinh Hải sao? Nơi này sao lại có nhiều người bình thường cùng tu sĩ Luyện Khí kỳ như vậy" Đại hán cẩm y trầm mặc trong chốc lát rồi hỏi ra vấn đề mà Hàn Lập cũng có chút nghi ngờ.

"Lời này của Dịch huynh chính là vấn đề then chốt. Đây là điểm khác nhau lớn nhất giữa Kỳ Uyên đảo cùng với Yêu Thú đảo khác".

"Các Yêu Thú đảo khác, đều có một số tu sĩ cấp cao chuyên môn vì bắt giết yêu thú mà truyền tống tới, bình thường sau khi thu hoạch tích góp được nhiều sẽ phản hồi Nội Tinh Hải. Mà ở Kỳ Uyên đảo, nhiều năm sau khi được tìm ra, tại vùng phụ cận hải đảo các thế lực này tìm được vài tòa linh thạch quáng, cũng đã mở ra một nơi sản xuất nguyện liệu cần cho tu luyện. Trên cơ bản có khả năng tự cấp tự túc, kể từ đó, cũng có một số tu sĩ mang theo gia đình truyền tống đến, người bình thường không có linh căn cùng tu sĩ cấp thấp cứ như vậy mà xuất hiện. Ta còn nghe nói, thế lực quản lý Hắc Thạch thành đang dần dần đem nhân thủ chủ yếu từ Nội Tinh Hải dời đến đây. Phỏng chừng qua mấy vạn năm nữa nơi đây có lẽ sẽ biến thành một Nội Tinh Hải thứ hai. Bất quá ngoại trừ Hắc Thạch thành này ra, các đảo nhỏ khác mà phàm nhân cùng tu sĩ tập hợp thành thôn làng đại bộ phận đều không có tuyệt đối an toàn, bình thường luôn có một số thôn trấn nhỏ bất ngờ bị các yêu thú cấp cao hủy diệt, nơi này hình thành là do năm đó tổ tiên chúng ta từ Nội Tinh Hải tạo thành mà thôi." Hứa Vân vẻ mặt bình tĩnh nói.

Nhưng những lời nói này, lại làm cho những người khác nghe được trợn mắt há hốc mồm lên.

"Tinh Cung cùng những thế lực khác không hỏi gì đến nơi này sao?" Cẩm ý đại hán khẽ thở ra một hơi, trầm giọng hỏi.

"Nơi này muốn phồn thịnh được như Nội Tinh Hải thì còn sớm lắm. Huống hồ chi Nội Tinh Hải cũng đủ lớn để bọn họ lo rồi, ai mà còn thời gian để quản đến nơi này. Mà nhờ đó nhân thủ tinh lực của các thế lực kia chủ yếu đều đặt tại Kỳ Uyên đảo này, nếu không bên trong Nội Tinh Hải lúc này sợ rằng càng hỗn loạn hơn nữa" Hứa Vân hừ lạnh một tiếng nói, hiển nhiên đối với Tinh Cung đột nhiên phong bế Truyền tống trận, vẫn còn một bụng oán khí.

Mấy người đại hán cẩm y nghe xong những lời này, cảm giác rất có đạo lý, nhìn nhau vài cái rồi không nói về đề tài này nữa.

Bọn họ những tu sĩ nhỏ nhoi, chỉ hỏi thăm những thế lực xung quanh để tránh mang họa đến người.

Sau khi vài món pháp khí và nguyên liệu được bán đi, một gã trung niên áo lam mang một cái hộp gấm màu đỏ, xuất hiện phía sau lão giả chủ trì buổi đấu giá, trong hộp gấm có đặt một quả cầu to bằng nắm tay màu trắng.

Hứa Vân thấy vật này, tinh thần chấn chỉnh hẳn lên.

"Chư vị đạo hữu chú ý. Tiếp theo sẽ là kiện vật phẩm đấu giá chính của Kỳ Yên Đảo, chính là trứng của yêu thú. Tuy chưa phải là trân phẩm gì nhưng mấy thứ này ở Nội Tinh Hải thì giá linh thạch trên trời, tại Kỳ Uyên đảo thì tiện nghi hơn nhiều. Bởi vì ngoại trừ có một ít trứng yêu thú đặc thù ra, đại bộ phận các loại trứng yêu thú đều là không thể thông qua truyền tống, kết quả nếu ráng mang theo truyền tống đi, thì chỉ có biến thành trứng chết mà thôi. Bởi vậy mỗi khi có một ít trứng yêu thú quý hiếm xuất hiện thì một số tu sĩ cấp cao biết tình hình thực tế tại Kỳ Uyên đảo, cũng sẽ truyền tống đến Hắc Thạch thành mà mua linh thú. Chờ sau khi trứng nở ra linh thú, lại tiêu tốn nhiều thời gian bồi dưỡng đến khi khả dĩ có thể qua được các giai đoạn của truyền tống, mới quay về Nội Tinh Hải".

"Trứng yêu thú" Đại hán cẩm y hai mắt chợt sáng ngời. Muốn bồi dưỡng một yêu thú cấp cao chính là chuyện ao ước đã lâu.

Mấy người khác trên mặt cũng lộ ra vẻ vừa mừng vừa sợ.

Nói như vậy, bọn họ chẳng phải có cơ hội sau này cũng có linh thú của mình sao. Ở Nội Tinh Hải tìm một linh thú tốt, chính là muôn vàn khó khăn!

"Trứng của yêu thú Tử Vân Ưng, sau khi thành niên sẽ là yêu thú thổ thuộc tính cấp bốn. Một thân cứng rắn như sắt. Mặc dù chỉ biết một cái hộ thuẫn pháp thuật đơn giản, nhưng có tốc độ phi hành cực nhanh, có thể so với thượng phẩm pháp khí phi hành. Một đôi lợi trảo có thể dễ dàng phá tan vòng bảo hộ của tu sĩ Trúc Cơ kỳ, tính ra nó tuyệt đối là yêu thú có phẩm loại hi hữu. Tuyệt

đối là lựa chọn tốt nhất cho các đạo hữu Trúc Cơ kỳ. Giá khởi điểm là hai ngàn linh thạch, mỗi lần tăng giá phải hơn một trăm, đấu giá bắt đầu!" Lão giả tựa hồ đối với trứng yêu thú tin tưởng mười phần, chỉ vội vã giới thiệu một chút, rồi thì không chút do dự bắt đầu bán đấu giá.

Mà tu sĩ phía dưới quả nhiên cũng có nhiều người coi trọng vật ấy. Lão giả vừa dứt lời, lập tức liền có người ra giá.

Mặc dù yêu thú cấp bốn đối với tu sĩ Kết Đan kỳ mà nói căn bản không đáng giá nhắc tới. Nhưng đối với tu sĩ Trúc Cơ kỳ mà nói, cũng là rất thích hợp.

Bởi vì linh thú cáp cao chẳng những rất đắt tiền, hơn nữa thời gian trưởng thành so với linh thú cấp thấp cũng dài hơn. Dù cho sử dụng nhiều loại bí thuật để thúc lớn, nhưng bọn chúng cũng lớn rất chậm.

"Hai ngàn năm trăm linh thạch!"

"Hai ngàn bảy trăm!"

"Ba ngàn!"

…Trứng của Tử Vân Ưng, rất nhanh đã tăng lên tới ba ngàn. Cuôi cùng với ba ngàn ba trăm linh thạch, nó đã bị một vị nữ tu sĩ hưng phấn dị thường mua đi.

"Đích xác rẻ hơn nhiều so với Nội Tinh Hải, nếu là ở Thiên Tinh thành. Một quả trứng linh thú phi hành như vậy, tối thiểu cũng phải ngoài năm ngàn linh thạch!" Trung niên mặt đen nhìn chằm chằm trứng yêu thú trong tay nữ tu, thì thào nói.

Ngoại trừ Hàn Lập ra. Kể cả đại hán cẩm y cùng những người khác, hai mắt sáng ngời hẳn lên.

Hừa Vân chứng kiến một màn như vậy, chỉ cười cười mà thôi.

Phía dưới, lão giả cũng không đưa ra những đồ rẻ tiền nữa, phiên đấu giá lại tiếp tục với trứng yêu thú cấp ba và cấp bốn, rồi kết thúc phiên đấu giá trứng yêu thú.

"Đây là cái gì?" Chứng kiến vật phẩm đấu giá được đưa tới. Lựu phu nhân không khỏi biến sắc. Những người khác đều có vẻ mặt kinh ngạc

Bởi vì bên cạnh lão giả đấu giá hiện tại là hai nữ tử xinh đẹp. Mặc dù xem bộ dáng chỉ là Luyện Khí Kỳ tầng hai tầng ba, nhưng đích thực là người tu tiên. Nhưng nhìn điệu bộ vâng lời của các nàng khi bị mang tới thì quả nhiên vật phẩm đấu giá lần này lại chính là hai vị nữ tu này.

Hứa Vân thấy cái này lại không lộ ra vẻ ngoài ý muốn, ngược lại lại dùng ánh mắt ý bảo mấy người ráng nghe lão giả nọ nói cái gì.

"Tiếp theo là cung cấp lô đỉnh cấp thấp Luyện Khí kỳ, các nàng chỉ tu luyện qua ngũ hành công pháp cơ bản, mỗi một người tuyệt đối đều còn trinh. Nhưng căn cứ theo yêu cầu của các nàng, tu sĩ muốn đấu giá các nàng phải có tu vi ngoài Trúc Cơ trung kỳ mới được, giá linh thạch khởi điểm là hai ngàn, đấu giá bắt đầu…"

Từ khi lão giả gọi người đem hai người nữ tu này tới, phía dưới rất nhiều nam nhân bắt đầu dùng ánh mắt nồng nhiệt không ngừng đánh giá hai người nọ, nhưng sau khi lão giả nói vọng xuống phía dưới, hồi lâu cũng không có ai ra giá, thậm chí hai gã nam tu ngồi phía trước Hàn Lập không xa, vẫn nhỏ giọng nghị luận cái gì đó.

"Hai ngàn linh thạch mua một đỉnh lô hai ba tầng có ích lợi gì. Nếu thật muốn có tỳ nữ, còn không bằng đến nơi khác mua một nữ tử người bình thường. Đến lúc tuổi già sức yếu cho ít tiền đuổi đi là được. Nếu là lô đỉnh Trúc Cơ kỳ, giá cao hơn nữa ta cũng nguyện ý".

"Ngươi nằm mơ đi, người cho rằng ngươi là tu sĩ Kêt Đan kỳ sao. Chớ quên quy củ của nơi này, lô đỉnh Trúc Cơ kỳ căn bản không phải chúng ta có khả năng tranh giành. Cái loại này giá trên trời còn không bằng để tiền mua một cái trứng linh thú tốt đi."

Nghe đoạn nói chuyện như thế. Hàn Lập trong lòng mặc dù vẫn còn kinh ngạc không thôi, nhưng vẻ ngạc nhiên trên mặt cũng dần dần mất đi.

Hắn trước kia cũng có nghe nói qua. Có chút thế lực chuyên môn ngầm bồi dưỡng một ít nữ tu sĩ trẻ tuổi, thậm chí còn có một ít tu sĩ cấp cao đem nữ tu như là một lễ vật đưa đi. Nhưng mặc kệ nói như thế nào, ở Nội Tinh Hải cũng không có công khai đấu giá nữ tu lô đỉnh như thế này. Nơi này xảy ra loại hành vi như vậy, thật đúng là làm cho hắn hoảng sợ.

Thần sắc của bọn đại hán cẩm y cũng bình tức lại.

Dù sao tồn tại của lô đỉnh cũng là chuyện được tu tiên giới mỗi người trong lòng đều biết rõ. Nhưng Lưu phu nhân cùng một nữ tử tuổi còn trẻ khác, cũng là thân nữ tử, vẫn là có một chút bộ dáng không được tự nhiên.

"Mấy vị đạo hữu không cần kinh ngạc, những nữ tử đó đều là tự nguyện làm lô đỉnh cho người khác. Không có bất luận kẻ này bắt buộc, các nàng cơ bản đều thuộc về cái loại tư chất linh căn không tốt. Muốn dựa vào phương pháp tu luyện bình thường để tu luyện thành nữ tu cấp cao rất khó, ở nhà cũng không có cao nhân chống lưng. Các thế lực cũng đều xem thường các nàng, không muốn tốn hao linh thạch đi bồi dưỡng. Cứ như vậy, ở Ngoại Tinh Hải này công việc bình thường của phàm nhân thì các nàng khinh thường không làm, mà ra ngoài đi săn yêu thú lại là chuyện tìm chết. Cũng chỉ có sau khi tu luyện có thành quả, chủ động làm lô đỉnh cho các nam tu có tu vi cao thâm, như vậy chẳng những có chỗ cung cấp linh thạch cho, hơn nữa bản thân cũng có chỗ chống lưng nhất định. Nếu có thể làm cho các nam tu sĩ này yêu mến, trở thành thị thiếp thì cũng là một phen kỳ ngộ. Đương nhiên, cũng có một số nam tu linh căn thấp kém, tự nguyện đi làm lô đỉnh cho các nữ tu cấp cao. Bất quá, loại lô đỉnh này không cho phép nam tu cấp thấp tham dự đấu giá, cũng không xuất hiện ở đấu giá hội" Hứa Vân từ từ nói. Xem ra việc này sớm đã trở thành chuyện bình thường.

------oOo------

Chương 513: Thốn Kim các

Nguồn: EbookTruyen.Net

Những người khác nghe xong lời này cũng im lặng không nói.

Dù sao cũng có hai người trong nhóm là nữ tu ở bên, bọn họ không thể nói phản đối hay đồng ý.

Hàn Lập sờ sờ cằm nhìn không ra điều gì khác thường.

Hắn hoàn toàn không cần lô đỉnh gì đó để tăng tiến tu vi. Càng không muốn mua thêm trói buộc bên người.

Mặc dù hắn có chút cảm thấy đáng thương đối với mấy nữ tu lô đỉnh này, nhưng bản thân hắn cũng khó mà tự bảo vệ, nên chỉ có thể xem như không nhìn thấy.

Lúc này, hai nữ tu trên đài kia bởi vì không có ai ra giá, vẻ mặt vô cùng thất vọng bị dẫn ra ngoài

Xem đến đây, Hứa Vân khẽ cười giải thích

"Hai nữ tử này tu vi quá kém. Mặc dù tự nguyện làm lô đỉnh nhưng đối với tu sĩ tu vi hơi cao mà nói thực chất không có sự trợ giúp gì, cho nên mới như vậy. Nhưng chuyện cũng hoàn toàn không phải là tuyệt đối. Vạn nhất có đạo hữu Trúc Cơ kỳ nào đó chấm tư sắc của hai nàng, chịu mua về cũng không phải là hiếm".

Đại hán cẩm y cười khan mấy tiếng,cũng không có nói tiếp nữa. Hứa Vân vẫn cười nói như thường, hoàn toàn không hề để tâm.

Phía dưới sàn đấu giá lại xuất hiện thêm một ít vật phẩm trân quý ít gặp ở Nội Tinh Hải. Hàn Lập lộ ra vẻ lười biếng cũng không muốn lãng phí thời gian tiếp tục xem nữa.

Hắn đang muốn tìm một cái cớ để rời khỏi chỗ này, thì lúc này

Hứa Vân dường như cũng nhận ra vẻ mất kiên nhẫn của Hàn Lập, liền chủ động mở lời:

"Lần này đấu giá hoàn toàn không có đồ vật trân quý gì. Phải chờ lần liên hợp đấu giá một năm một lần mới thực có vật phẩm cao cấp. Đến lúc đó mời các đạo hữu trở lại xem qua. Bây giờ mời mọi người đi xem một số nơi của Hắc Thạch thành".

Đám người đại hán cẩm y tự nhiên sẽ không phản đối.

Cho dù tại nơi này có bán vật phẩm mà bọn họ coi trọng, nhưng hiện linh thạch trên người sớm đã không còn nhiều lắm.

Sau khi tất cả mọi người đều gật đầu, Hứa Vân liền dẫn tất cả rời khỏi Bảo thính. Dưới sự dẫn đường của nữ tử phàm nhân, theo một thông đạo đi ra Minh Châu hiên.

"Một dãy hơn mười gian phòng đá kia, là do một số nam nữ phàm nhân từ ngoài đến ở tạm. Phàm nhân nếu muốn sống tại Hắc Thạch thành thì trước hết nên đến nơi này đăng kí để tiện quản lý. Nhưng nếu trong một khoảng thời gian không có ai thuê bọn họ, thì họ phải lập tức rời khỏi Hắc Thạch thành. Mà mấy nữ tử nhìn thấy tại Minh Châu hiên khi nãy chính là ở tại nơi này".

*"Các gian phòng có diện tích không nhỏ kia, là cửa hàng nguyên liệu lớn nhất trong thành "*Thốn Kim Các*"chuyên môn bán ra các loại nguyên liệu trân quý. Nghe nói là chỉ cần nói ra tên thì mọi loại nguyên liệu đều có thể mua được ở đây. Mặc dù nói hơi khoa trương nhưng danh khí quả thật rất lớn"*.

"Ba gian phòng bên cạnh là…"

Hứa Vân một mặt dẫn mọi người đi dọc theo ngã tư đường, một mặt thuận miệng nói vô cùng quen thuộc.

Hàn Lập nghe đến đó trong lòng không khỏi chợt động, bước chân đột nhiên ngừng lại.

"Khúc đạo hữu! Ngươi sao vậy?" Hứa Vân hơi chút ngạc nhiên hỏi.

Mấy người đại hán cẩm y nhìn Hàn Lập đi sau cùng, lộ ra vẻ khó hiểu.

*"Khúc mỗ còn có vài việc cần xử lý. Đành phải chia tay cùng mọi người tại đây, đương nhiên nếu có duyên nhất định sẽ gặp lại"*Hàn Lập che tay nhìn trời một chút rồi cúi đầu bình thản nói, thanh âm dù không lớn nhưng ý tứ rất rõ.

Hứa Vân cùng đại hán cẩm y nghe xong đều ngẩn ra.

Bọn họ tất nhiên không nghĩ đến việc để cho một vị tu sĩ có tu vi cao như Hàn Lập rời đi, định lên tiếng giữ lại, lại thấy hàn mang chợt lóe lên trong mắt Hàn Lập. Hai người không hẹn mà lòng cùng phát lạnh, lời nói phản đối lên đến miệng rồi phải nuốt xuống, chỉ có thể thì thào đáp ứng. Sau đó thấy Hàn Lập đi vào trong Thốn Kim Các, biến mất không còn bóng dáng nữa.

Lúc này, hai người vô cùng kinh ngạc mà nhìn nhau, trên người đồng thời toát ra mồ hôi lạnh. Mà những người bên cạnh thì lại có chút nghi hoặc mà nhìn hai người, không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Người này…" Đại hán cẩm y cười khan một tiếng, bộ dáng như muốn nói gì đó.

"Khúc đạo hữu nếu đã không muốn đi cùng chúng ta, nhất định là đã có việc khác. Ta sẽ hướng dẫn mọi người tới một khu khác để xem vậy" Không hiểu sao, Hứa Vân lại cắt ngang lời nói của đại hán cẩm y, sau đó vội vàng hướng sự chú ý của mọi người sang nơi khác.

Sau đó hướng tới đại hán cẩm y truyền âm:

"Dịch đạo hữu, người này làm việc cao thâm khó lường. Chúng ta tốt nhất nên ít dính dáng tới là hơn. Nếu không cẩn thận lại đưa đến họa sát thân. Vị Khúc đạo hữu này tuyệt đối là người có tu vi vượt xa chúng ta, tốt nhất là ở sau lưng cũng đừng nên đàm luận nhiều về đối phương".

Đại hán cẩm y nghe lời này thì thần sắc biến đổi mấy lần. Nhìn Thốn Kim Các vài lần sau đó khẽ gật đầu. Rồi hắn tiếp tục đi theo mấy người nọ.

Lúc này, Hàn Lập đang đi theo một thanh niên tuấn tú bước vào bên trong một gian phòng vô cùng trang nhã.

Thốn Kim Các này nhìn từ bên ngoài vào thì giống hệt như là một cái nhà đá to lớn, nhưng bên trong lại chia thành rất nhiều gian nhỏ, chuyên bán các loại nguyên liệu khác nhau.

Hàn Lập không hề khách khí vừa vào đã muốn gặp người quản sự nơi này.

Nếu là tu sĩ khác tất nhiên sẽ không có dễ mà đạt mục đích như vậy, nhưng mà khi Hàn Lập xuất ra tu vi Kết Đan kỳ thì lập tức có người cung kính dẫn hắn đến gian khách quý.

Tu sĩ Kết Đan kỳ cho dù là tại Hắc Thạch thành, cũng được đối xử vô cùng trọng hậu.

Hàn Lập ở trong phòng đợi một lát, một lão giã tướng mạo bình thường liền bước vào, mỉm cười đi đến.

"Vị đạo hữu này rất lạ mặt, hình như là lần đầu đến Thốn Kim Các chúng ta! Tại hạ là Ly Tầm quản sự Thốn Kim Các, hữu lễ" Lão già thấy Hàn Lập liền ôm quyền, hắn cũng là tu sĩ Kết Đan sơ kỳ.

*"Khúc mỗ đúng là làn đầu tiên đến nơi này, cũng có một vài việc muốn thỉnh giáo với Ly đạo hữu. Hy vọng không gây phiền nhiễu gì cho đạo hữu"*Hàn Lập thần sắc bình thản trả lời

"Nếu là việc nằm trong khả năng của ta, Ly mỗ nhất định sẽ hết lòng trợ giúp" Vị quản sự này dù không hề biết Hàn Lập có yêu cầu gì, nhưng vẫn khẳng khái đáp ứng.

Bộ dạng hào sảng này cũng để lại ấn tượng tốt trong lòng Hàn Lập. Chẳng qua hắn cũng không có bổn sự nhìn thấu được thuật biến hóa của Hàn Lập, đối với bộ dáng một trung niên ốm yếu của Hàn Lập, cũng không lộ ra vẻ gì khác thường.

Hàn Lập khẽ cười.

"Tại hạ muốn mua một loại nguyên liệu để luyện chế đan dược, nhưng chỉ biết tên của linh dược này từ thời thượng cổ. Bởi vậy mãi cho đến nay vẫn chưa tìm ra, cho nên mới tìm Ly đạo hữu để thử vận khí" Hàn Lập không khách khí nói thẳng ra mục đích của mình.

"Ha ha! Đây chỉ là chuyện nhỏ, hoàn toàn không có vấn đề" Ly Tầm nghe Hàn Lập nói thế trong lòng nhất thời trầm xuống, lập tức cười nói. Sau đó hắn xoay mặt ra cửa, lạnh giọng nói:

"Người đâu, gọi Cổ Ngọc tới đây".

"Vâng" Ngoài cửa có một gã sai vặt ngay lập tức chạy đi.

"Đạo hữu chờ một lát. Vị Cổ Ngọc này tuy chỉ là tu sĩ Luyện Khí kỳ nhưng lại chuyên môn nghiên cứu các loại nguyên liệu chế tạo thuốc thuộc về thời Thượng cổ, tuyệt đối sẽ không khiến cho Khúc đạo hữu thất vọng" Hắn vừa quay đầu, vừa cười nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập nghe vậy cũng lộ ra vẻ vui mừng, đang định lên tiếng thì bên ngoài bay vụt vào một đạo hồng quang, sau khi xoay một vòng trên nóc nhà thì chuẩn xác rơi xuống trong tay lão giả. Đó là đạo Truyền tấn phù.

Khi trên mặt Hàn Lập hiện lên dị sắc, thì lá phù trực tiếp bị thiêu cháy trên tay lão giả.

Vị Ly quản sự hai mắt nhìn chằm chằm vào đốm lửa kia, sau đó bàn tay khẽ động đem hỏa quang dập tắt hoàn toàn. Sau đó mới dùng một loại thần sắc ngoài ý muốn nhìn Hàn Lập.

"Ly mỗ thật là thất lễ! Không nghĩ tới Khúc huynh lại là tu sĩ vừa mới tới Hắc Thạch thành. Tại hạ cũng nên thể hiện thái độ của chủ nhà mới phải" Thái độ của lão giả trong nháy mắt trở nên nhiệt tình hơn ba phần.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã tra ra lai lịch đại khái của Hàn

Lập. Điều này khiến cho hắn có chút giật mình, nhưng trên mặt vẫn duy trì nét cười thản nhiên, không hề lộ ra chút suy nghĩ nào trong lòng.

*"Đạo hữu không cần phải khách khí. Tại hạ cũng phải động tay động chaan rất nhiều mới có thể đến được Kỳ Uyên đảo này, cũng không muốn gây chú ý cho người khác"*Hàn Lập hời hợt ứng phó cho qua chuyện.

Thấy vẻ mặt Hàn Lập như thế, lão giả cũng hiểu hắn không muốn nói thêm về chuyện này, lập tức chuyển đề tài, trò chuyện một chút về một số tin tức thú vị trên Kỳ Uyên đảo. Hàn Lập cùng hắn trò chuyện cũng khá vui vẻ.

Lúc này thì một nho sinh khoảng hơn ba mươi tuổi bước vào, hướng hai người thi lễ, cung kính nói:

"Cổ Ngọc tham kiến hai vị tiền bối, chẳng biết gọi vãn bối đến là có chuyện gì phân phó!"

Người này tướng mạo thanh nhã, tóc đen dài, hai mắt sáng quắc, có vài phần xuất trần.

Ly Tầm nhìn thấy người này chỉ khẽ gật đầu, khoát tay gọi hắn đến gần nói chuyện.

"Vị Khúc tiền bối này có vài thắc mắc về linh dược thời thượng cổ. Ngươi cứ thành thật trả lời là được" Lão giả thần sắc lạnh nhạt phân phó nói.

"Tuân mệnh! Vãn bối nhất định sẽ cố hết sức" Cổ Ngọc đứng thẳng, nghiêm túc nói.

------oOo------

Chương 514: Bạn Yêu Thảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Không biết đạo hữu có biết gì về Thiên Diệp Lộ không?" Hàn Lập không lòng vòng mà đi thẳng vào vấn đề.

*"Thiên Diệp Lộ?"*Cổ Ngọc hơi ngẩn ngơ nhưng sau đó trầm ngâm trả lời:

"Vật ấy vãn bối cũng có chút ấn tượng. Nói đến cũng may, nếu mà mấy năm trước hỏi thì vãn bối chắc chắn sẽ không biết về nó. Nhưng hai năm trước,trong một quyển điển tịch có nhắc qua về Thiên Diệp Lộ. Điển tịch này đã được vãn bối phục chế vào bên trong ngọc giản, tiền bối có muốn đích thân xem qua không?" Nói xong những lời này thì Cổ Ngọc lộ ra vẻ cẩn thận.

Hàn Lập trong lòng mừng rỡ, trong mắt không khỏi bộc lộ sự hưng phấn.

*"Nếu mà có điển tịch thì quá tốt rồi. Nếu thật sự ta tìm được vật đó, ta nhất định sẽ trọng tạ đạo hữu"*Hàn Lập mạnh mẽ áp chế kích động trong lòng, mỉm cười nói.

Cổ Ngọc nghe thế thì vô cùng mừng rỡ. Có thể được tu sĩ Kết Đan Kỳ hứa hẹn, lợi ích của hắn lần này quả thật không nhỏ.

Hắn không hề do dự, lập tức lấy từ trên người ra một khối ngọc giản, hai tay kính cẩn đưa cho Hàn Lập.

"Chính là ngọc giản này, thỉnh tiền bối xem cho kỹ" Cổ Ngọc cung kính nói.

Hàn Lập không nói nhiều, trực tiếp nhận lấy ngọc giản rồi dùng thần thức nhanh chóng tra xét.

Chỉ một lát sau, trên mặt Hàn Lập hiện ra lần lượt là vẻ hưng phấn, nghi hoặc cuối cùng là trầm tư.

Vị quản gia ở bên cạnh quan sát nhất cử nhất động của Hàn Lập, thấy sự thay đổi đó trong mắt cũng không khỏi hiện lên những tia dị sắc.

Mà Cổ Ngọc lại càng bất an, đứng bên.chỉ sợ Thiên Diệp Lộ ở bên trong ngọc giản không phải là vật mà vị tiền bối này cần.

"Không sai, chính là vật này" Hàn Lập cuối cùng cũng đem thần thức rời khỏi ngọc giản, chậm rãi nói. Nhưng mà vẻ hưng phấn trong mắt đã giảm bớt rất nhiều.

"Sao vậy? Chẳng lẽ Thiên Diệp Lộ này còn có chỗ nào phiền toái?" Lão giả con ngươi hơi đổi, dò xét một câu.

"Khúc mỗ không nghĩ là nó lại khó giải quyết như vậy. Nó lại có liên quan đến yêu thú cấp tám" Hàn Lập cười khổ nói.

"Yêu thú cấp tám?" Ly Tầm bị dọa cho giật mình, ánh mắt khó hiểu nhìn Hàn Lập.

*"Không sai. Cái gọi là Thiên Diệp Lộ chính là Bạn Yêu Thảo dạng lỏng. Chỉ là Bạn Yêu Thảo lại sinh trưởng tại nơi ở của yêu thú cấp tám mới có thể mang lại tác dụng"*Hàn Lập than nhẹ, có vẻ bất đắc dĩ nói.

Ly Tầm sau nghhe rõ, cũng không còn gì để nói.

"Bạn Yêu Thảo", hắn tự nhiên biết là vật gì. Là một loại linh thảo sinh trưởng ở gần sào huyệt của yêu thú, nhiều năm bị yêu khí ảnh hưởng mà sinh trưởng.

Theo lý thuyết thì loại Bạn Yêu Thảo này có thể tìm thấy ở khắp mọi nơi. Nhưng nếu là Bạn Yêu Thảo ở gần yêu thú cấp tám thì lại hoàn toàn khác biệt.

Dù là Ngoại Tinh hải có thể có yêu thú cấp chín, thậm chí cấp mười. Nhưng dù gì thì đó đều chỉ là lời đồn mà thôi.

Tại Hắc Thạch thành này chỉ có thể thấy yêu thú cấp bảy là cao nhất, đứng có nói gì đến yêu thú cấp tám.

Ly Tầm nhìn Hàn Lập, trong ánh mắt mang theo vẻ kinh ngạc.

Không biết vị đạo hữu này định luyện loại đan dược gì, mà lại cần thứ nghịch thiên như thế.

*"Trong ngọc giản này còn ghi lại một vài thứ, sau này ta có thời gian phải xem qua một chút. Không biết đạo hữu có thể sao ngọc giản ra cho ta không?"*Hàn Lập ngắm nghía ngọc giản trong tay một chút, bỗng nhiên ngoài dự đoán nói với Cổ Ngọc.

"Nếu nó có hữu dụng với tiền bối, xin tiền bối cứ lấy" Cổ Ngọc có chút bất ngờ nhưng vẫn không hề do dự nói.

Thấy đối phương nhu thuận như vậy, Hàn Lập gật đầu, lật bàn tay, hiện ra một cái bình nhỏ cùng một lá phù có họa một thanh tiểu kiếm màu vàng.

*"Ta thân là tiền bối, tất nhiên sẽ không lấy không của ngươi. Đây là một lọ đan dược dùng để tăng tiến tu vi, cùng với một tấm phù bảo. Ngươi cầm lấy mà dùng đi"*Hàn Lập đem hai thứ đó, nhẹ nhàng ném qua.

"Đa tạ tiền bối tặng bảo" Cổ Ngọc nhận lấy, hết lời cảm tạ.

Mấy thứ này đối với tu sĩ Luyện Khí Kỳ như hắn đúng là vô cùng trân quý.

"Nếu như Khúc đạo hữu đã tặng bảo vật như vậy. Cổ Ngọc, ngươi nhận lấy rồi đi ra đi" Ly Tầm thấy Hàn Lập ra tay hào phóng, cảm thấy có chút kinh ngạc. Nhưng vẫn bất động thanh sắc, ra lệnh cho Cổ Ngọc rời khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại hai người.

"Không biết ngoại trừ việc này, đạo hữu còn có gì cần chúng ta trợ giúp không? Nếu có xin cứ nói" Ly Tầm dị thường hào sảng nói.

"Một khi Ly đạo hữu nói như thế, tại hạ còn có chút chuyện muốn làm phiền. Không biết nơi này có sừng của Mã Não thú không?" Hàn Lập hơi chần chừ sau đó cất lời hỏi.

"Ha ha! Đạo hữu tìm đúng chỗ rồi! Sừng Mã Não này tuy vô cùng hy hữu, nhưng tháng trước bổn điếm vừa mua được hai cái. Đạo hữu cần thì ta sẽ gọi người mang tới một cái" Lão già vỗ tay cười rộ lên, không chần chờ mà phân phó xuống.

Hàn Lập tự nhiên lộ vẻ vui mừng, không ngừng cảm tạ!

Không bao lâu, một người đi vào, mang theo một cái khay.

Phía trên khay chính là một chiếc hộp gỗ trông rất tinh xảo.

"Đạo hữu xem. Không biết cái sừng này có vừa ý đạo hữu hay không?"

Hàn Lập thần sắc trịnh trọng gật đầu, đưa tay cầm hộp gỗ mở ra.

Lam quang xuất hiện, một cái sừng dài hơn thước đang nằm gọn bên trong hộp.

Vật ấy trong suốt, mũi nhọn hình xoắn ốc, bên ngoài có ẩn hiện lam quang.

"Không sai! Vật này rất thích hợp. Không biết cần bao nhiêu linh thạch?" Hàn Lập hài lòng, đóng nắp hộp lại.

"Cái này bổn điếm mua vào với giá năm nghìn linh thạch. Nếu đạo hữu cần cứ trả cái giá đó cũng được" Ly Tầm rất hiểu đạo làm người cười hì hì nói. Hàn Lập tất nhiên sẽ không cò kè mặc cả, sau khi nói tạ ơn trên người lấy ra đủ số linh thạch bậc trung giao cho đối phương.

Lão già khẽ rung tay áo rộng thùng thình, đem toàn bộ linh thạch thu hồi, sau đó mời tiếp tục cười nói:

"Khúc đạo hữu đến nơi này không hiểu là có kế hoạch gì chưa? Đạo hữu dù pháp lực cao cường nhưng mà yêu thú cấp cao nơi

đây đúng là rất khó đối phó. Không ít đồng đạo Kết Đan Kỳ bởi vì đơn độc mà bị yêu thú đánh trọng thương. Không bằng Ly mỗ giới thiệu cho đạo hữu làm quen với một số đồng đạo cùng cấp. Như vậy nếu mọi người cùng xuất hải thì sẽ an toàn hơn nhiều".

Hàn Lập nghe xong mỉm cười, đối phương thủy chung ra vẻ hào hiệp như thê, cuối cùng đã nói ra ý muốn mượn sức.

*"Đa tạ Ly đạo hữu có ý tốt. Chẳng qua sắp tới ta định luyện chế một chút đan dược, sau khi uống vào chỉ sợ sẽ bế quan một thời gian. Sau đó mới xuất hải săn yêu thú, nhất thời cũng không gấp"*Hàn Lập tuy không muốn từ chối đối phương, nhưng cũng không muốn xuất hải cùng một số tu sĩ xa lạ khác, bởi vậy uyển chuyển dùng lời cự tuyệt.

"Như vậy cũng tốt. Trước tiên là tăng tiến tu vi, sau đó làm quen tình huống nơi này, cũng là thỏa đáng. Chẳng qua, Khúc đạo hữu về sau muốn tìm người, nhất định đừng quên tìm tới Ly mỗ" Ly Tầm trên mặt dù hiện lên vẻ thất vọng, nhưng sau đó lại như không việc gì tiếp tục nói.

Hàn Lập tất nhiên là đáp ứng, sau đó nói vài câu với đối phương rồi cáo từ rời đi.

Lão già đưa Hàn Lập ra khỏi cửa mới quay lại phòng.

"Thế nào? Chúng ta có thể sử dụng người nọ không?" Lão giả mới ngồi xuống lại, thì một thanh âm nhàn nhạt bỗng nhiên vang lên trong phòng.

Một bóng người mơ hồ xuất hiện đằng sau một bức tranh sơn thủy, quỷ dị bay ra, hóa ra bên trong phòng còn có người này tồn tại.

Người này áo trắng tung bay, khuôn mặt bị che kín trong ánh sáng xanh, trông vô cùng thần bí.

"Không cần lo lắng. Mặc dù cùng hắn nói chuyện không lâu, khuôn mặt cũng xa lạ. Nhưng tu sĩ họ Khúc này không thể nghi ngờ là tán tu độc lai độc vãng. Chỉ cần hắn xuất hải gặp nguy

hiểm vài lần, thì sẽ tự nhiên nghĩ đến lời đề nghị của ta là tốt như thế nào, sớm muộn cũng quay lại thôi" Lão già tự tin nói.

"Hừ! Cũng không nhất định" Người áo trắng lạnh lùng nói.

"Sao thế? Tu sĩ Kết Đan sơ kì thật sự là có thể ở Hải Uyên một mình săn yêu thú sao?" Ly Tầm lắc lắc đầu, bộ dáng không tin.

"Hắn không phải tu sĩ Kết Đan kỳ bình thường. Vừa rồi, khi các ngươi nói chuyện, hắn hoàn toàn không có nhìn về phía ta ẩn nấp, nhưng không hiểu tại sao ta luôn có cảm giác bị hắn giám sát. Ta nghĩ có lẽ hắn đã sớm phát hiện ra ta rồi, chỉ là không có nói ra mà thôi" Người áo trắng trầm ngâm một lúc rồi bỗng nhiên trịnh trọng nói.

"Phải không vậy. Tàng Nặc thuật của ngươi cho dù là tu sĩ cao hơn một bậc cũng không thể phát hiện. Chẳng lẽ ngươi muốn nói, tên họ Khúc này là tu sĩ Kết Đan hậu kỳ?" Lão giả sau khi ngẩn ra, có chút nghi hoặc hỏi.

"Khó mà nói được! Cũng có thể do hắn tu luyện công pháp đặc thù hay là có bảo vật gì đó trong người" Người áo trắng có chút không tự tin nói.

"Quên đi. Mặc kệ hắn là bình thường hay đặc thù gì. Chúng ta cũng đã cố gắng giao hảo rồi. Nói chung cũng không có làm gì sai" Ly Tầm sau khi đi vài vong quanh phòng, cau mày nói.

Người áo trắng nghe xong lời này cũng gật gật đầu, không nói thêm.

------oOo------

Chương 515: Vụ trung đảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập lúc này đã rời khỏi Thốn Kim Các, lại đi vào một tiệm tạp hóa phụ cận mua một hải vực đồ về vùng biển cùng tình hình thực tế các yêu thú hay xuất hiện tại nơi này, tìm một nơi vắng lặng mà nghiên cứu.

Chỉ nhìn xem một lúc, hai hàng lông mày của Hàn Lập nhíu lại.

Phụ cận Kỳ Uyên đảo toàn là đánh dấu khu vực nguy hiểm tránh qua lại rất nhiều!

Chẳng lẽ đều là nơi luôn xuất hiện yêu thú bậc cao sao?

Về phần Hải Uyên kia cách nơi này cũng không xa lắm. Hàn Lập nếu bay với tốc độ cao nhất thì có thể tới đó đó trong vòng nửa tháng.

Bất quá, diện tích Hải Uyên này thật sự là quá lớn!

Ngang dọc trong đó, theo tư liệu này thì hải vực này thâm sâu khó lường, hoàn toàn chưa có một ai thử dò xét được nó sâu đến mức nào.

Hàn Lập sau khi xem qua một lần, rất nhanh nắm bắt hết kiến thưc bên trong, sau đó đứng tại chỗ, thần sắc ngưng trọng, cúi đầu suy nghĩ.

Không biết qua bao lâu, Hàn Lập nhấc tay lên, khuôn mặt khôi phục lại vẻ bình thường.

Hắn không định tiếp tục ở lại Hắc Thạch thành này, nên không hề do dự ra khỏi thạch thành

Ra khỏi thành, Hàn Lập liền lập tức hóa thành một đạo hồng quang, phá không bay đi.

Cả Kỳ Uyên đảo này cũng không lớn, chỉ là đảo cỡ trung mà thôi.

Ngoài ra theo lời của Hứa Vân thì ngoài Hắc Thạch thành ra, trên đảo cũng không còn thành thị nào nữa. Tất cả chỉ là vùng hoang vu, ngay cả một thôn xóm cũng không có bóng dáng.

Xem ra các nơi khác cũng cấm chế người phàm cùng tu sĩ ở. Cũng không rõ vì nguyên nhân gì!

Hàn Lập rất nhanh rời khỏi Kỳ Uyên đảo, đánh giá xung quanh, sau khi xác định phương hướng liền bay về phương bắc.

Đối với hắn bây giờ, việc tìm một hòn đảo nhỏ có ít tu sĩ xuất hiện, xây dựng một động phủ mới là việc quan trọng nhất.

Mà phụ cận Hải Uyên thì không cần phải nói, chính là nơi tụ tập của rất nhiều tu sĩ. Hàn Lập cũng không muốn ở giữa bọn họ, rước lấy sự chú ý.

Vì vậy mục tiêu là rời càng xa Hải Uyên càng tốt.

Phụ cận Kỳ Uyên đảo, đảo nhỏ không nhiều, hơn nữa phần lớn đã bị tu sĩ cùng phàm nhân chiếm cứ.

Hàn Lập cũng không quan tâm đến những hòn đảo này, trực tiếp đi thẳng qua.

Rất đúng như suy nghĩ của hắn. Hải phận phía Bắc, tu sĩ cũng không nhiều.

Sau khi bay hơn mười ngày, cũng thấy một số ít tu sĩ. Cấp thấp thì vừa trông thấy độn quang của Hàn Lập liền dè dặt né tránh, cấp cao thì vẻ mặt cực kỳ cảnh giác.

Tại nơi này, giết người đoạt bảo cũng không khác biệt gì với các Yêu Thú đảo khác.

Lại bay hai ngày nữa. Lúc này đã hoàn toàn không có chút dấu tích của tu sĩ, Hàn Lập chuyển mục tiêu, nhằm hướng Tây mà bay đi.

Căn cứ vào bản đồ thì phía tây có một số đảo có linh mạch cỡ nhỏ. Nhưng bởi vì linh mạch này quá kém cùng xa cách Kỳ Uyên đảo, tính an toàn rất thấp nên rất ít tu sĩ đến ở nơi đây.

Về phàm nhân, bọn họ chỉ có thể sống gần Kỳ Uyên đảo mới có thể được bảo hộ an toàn.

Hàn Lập tất nhiên là sẽ không quan tâm đến điều kiện, chỉ chăm chú tìm kiếm hòn đảo nào có thể ở được mà thôi. Lúc này ở trên bầu trời cách đảo năm sáu mươi dặm, ngưng thần nhìn xuống.

Đây là một hoang đảo không người có linh mạch thứ tư mà Hàn Lập cho tới bây giờ đã tìm ra.

Đảo tuy không lớn, nhưng điều kiện lại vô cùng phức tạp.

Vừa có hoang địa trơ trụi, không có một ngọn cỏ. Vừa có rừng cây không rõ tên um tùm, lại có đồng cỏ hoa lá khoe màu đua sắc, còn có mấy ngọn núi nhỏ rải rác.

Hàn Lập dùng thần thức dò xét qua cả đảo, hoàn toàn không có dấu vết của tu sĩ.

Nơi này có lẽ là do linh mạch thấp kém, tu sĩ khác cũng xem lọt mắt.

Trái lại, dù linh mạch vô cùng nhỏ nhưng linh khí lại khá sung túc. Cho dù không phải là linh mạch cao cấp nhưng cũng là bậc trung.

Sở dĩ không có tu sĩ là do hoàn cảnh xung quanh hòn đảo này vô cùng kỳ lạ.

Mà Hàn Lập thấy hợp ý nhất cũng chính là điềm này.

Đảo chìm trong một màn sương trắng rộng mênh mông. Mà sương mù này cũng không phải là tự nhiên hình thành mà là do một dòng thác ở phụ cận gây nên. Càng kì lạ hơn, màn sương này chỉ bao phủ xung quanh đảo, vùng trời trên đảo thì lại một chút cũng không có.

Lúc mới nhìn thấy điều này, Hàn Lập cũng đã vô cùng kinh ngạc.

Nhưng khi hắn phá vớ mặt nước phụ cận, lặn xuống bên được đảo mới thì rốt cuộc phát hiện được.

Ở dưới đáy của hòn đảo có vô số cá to bằng ngón tay chưa trưởng thành, lúc nhúc chui ra rồi tiến vào bên trong động.

Những con cá này nhìn qua thì hoàn toàn không có gì khác thường.

Nhưng mà khi Hàn Lập dùng linh lực bắt lấy một con thì phát hiện con cá này không hề có vảy, mà trên người đều là gai xương nhỏ màu bạc.

Nếu mà là người bình thường đi bắt nó thì bị đâm chảy máu là chuyện bình thường.

*"Thôn Hải Ngư"*Hàn Lập thấy cảnh này thì trong đầu ngay lập tức hiện lên một cái tên.

Đứng xem thường cái tên này buồn cười, những con cá này lại là yêu thú bậc một hay sống tụ tập lại thành đàn.

Chúng nó ngoại trừ gai xương trên người vô cùng cứng rắn như sắt, còn hay trồi lên trên mặt biển, nuốt lấy nước rồi phun ra sương trắng trêu chọc. Tại đảo phụ cận có thể nhìn thấy thường xuyên.

Nhưng quanh đảo lại có nhiều Thôn Hải Ngư như vậy, có thể thì đem sương trắng hoàn toàn bao phủ cả đảo, đúng là chuyện vô cùng hiếm thấy.

Ngay cả Hàn Lập, nếu không phải nửa đường gặp một yêu thú cấp bốn *"Ngân Dực Điểu"*, nhất thời cao hứng truy đuổi theo vào bên trong màn sương trắng này, hắn cũng không thể phát hiện ra hòn đảo này, nhất định sẽ lơ đãng mà bỏ qua!

Bởi vì từ xa nhìn lại, nơi này chỉ là một cánh tượng vô cùng hay gặp trên biển mà thôi, không có kì lạ gì cả!

Hàn Lập bay vài vòng quanh đảo, sau đó nhanh chóng hạ quyết tâm, chọn lấy đảo này để kiến tạo động phủ.

Hòn đảo bí mật như thế này không chọn thì còn có thể đi đâu tìm được nữa!

Linh mạch của đảo chỉ dài hơn mười trượng, núi thì chỉ cao có ba bốn trượng, chỉ có vài tòa mà thôi.

Do địa hình quá thấp nên Hàn Lập không thể tại sườn núi mà tạo động phủ.

Hắn phải tìm một tiểu cốc ở dưới chân núi, rồi bắt đầu tiến hành xẻ vào trong lòng núi.

Lấy tu vi hiện tại của hắn bây giờ tạo một động phủ giống như trước kia, hoàn toàn là chuyển dễ như trở bàn tay.

Nửa ngày sau, hắn cơ bản đã hoàn thành.

Hàn Lập không có tâm trí mà đẽo gọt lại nó cho đẹp. Đầu tiên là dùng mấy bộ khí cụ bày trận, mà bao bọc lấy toàn bộ dãy núi, rồi mở ra cấm pháp, hình thành ảo giác.

Xa xa nhìn lại, núi non như là biến mất. Xuất hiện là một mảng rừng cây xanh ngắt. Một chút sơ hở cũng không có.

Nhưng mà Hàn Lập khi nhìn từ trên cao xuống một lúc lâu, lại có chút lo lắng.

Nếu có người cũng như hắn tiến vào bên trong làn sương, thì cấm chế này không thể lừa được tu sĩ cấp cao.

Hắn cúi đầu trầm ngâm một chút rồi trong đầu lóe lên một chủ ý.

Hàn Lập không nói hai lời, bay nhanh vào bên trong động phủ.

Đem đồ vật sắp xếp lại một chút, bắt đầu tìm gian mật thất luyện chế một số đồ vật.

Sáu bảy ngày sau, Hàn Lập lại một lần nữa từ trong động bay ra, trong tay là mười mấy bộ khí cụ bố trận giống nhau như đúc.

Những trận kỳ trận bàn này thoạt nhìn vô cùng đơn sơ, không có vẻ gì là trận pháp cao minh.

Nhưng sau khi Hàn Lập ngầm bố trí ở một vài nơi trên đảo, sau khi nhất nhất mở ra, thì hàng loạt luồng sương mù từ bên trong trận thoát ra, bao phủ hoàn toàn hòn đảo.

Không bao lâu sương mù bên trong trận cùng với sương mù vốn có bên ngoài hoàn toàn hòa nhập với nhau.

Bây giờ nếu mà có người bên ngoài tiến vào, trừ khi là phi hành thấp, nếu không thì rất khó có thể phát hiện có hòn đảo bên dưới.

Ở trên không trung đánh giá một phen, Hàn Lập lúc này mới cảm thấy an tâm.

Tuy là đồng thời dùng rất nhiều pháp trận, tốn nhiều linh thạch nhưng hắn cũng không quan tâm.

Hắn thà tổn tài còn hơn là gặp tai nạn.

Hàn Lập lại hóa thành một đạo thanh quang hướng xuống dưới bay đi.

Lúc này hắn mới chính thức thu xếp động phủ, bố trí trùng thất và linh thảo…

Hai ngày sau, Hàn Lập đang ở trong một căn phòng, tay cầm ngọc giản màu vàng mà Cổ Ngọc của Thốn Kim Các đưa hắn, dùng thần thức xem kỹ trong đó.

Vẻ mặt hắn lúc này vô cùng nhưng trọng!

Thần sắc vừa động, thần thức đã rời khỏi ngọc giản, nhưng lại lâm vào trầm tư suy nghĩ.

Một lát sau, hắn đứng dậy, thong thả đi qua đi lại bên trong thạch thất vài vòng, vẻ mặt càng ngày càng nghiêm túc.

Đột nhiên bàn tay khẽ vuốt túi trữ vật ở bên hông, trong tay hiện ra một hộp ngọc màu trắng.

Hàn Lập nhìn một chút rồi chậm rãi mở nắp, lộ ra một vài viên châu nhỏ màu sắc sặc sỡ.

------oOo------

Chương 516: Huyễn Diễm Nga

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập vươn hai ngón tay nhanh chóng kẹp một hạt châu trong đó, phóng tới trước mặt.

Sau khi nhìn kỹ một lát, Hàn Lập thả hạt châu ra rồi chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Trong đầu lại hiện ra bộ họa đồ trong ngọc giản.

Một đạo hào quang ngũ sắc tỏa ra xung quanh viên châu to bằng nắm tay, bốn phía trôi nổi lơ lửng hơn mười hạt châu nhỏ.

Mấy hạt châu nhỏ này cùng với hạt nằm trong tay của Hàn Lập giống nhau như đúc.

Hào quang ngũ sắc ẩn hiện ở trong hạt châu, Hàn Lập cũng không lạ lùng gì, đó chính là Bổ Thiên Đan bay ra từ Hư Thiên Đỉnh.

Bộ họa đồ quỷ dị nọ chính là một trong những họa đồ thuyết minh cái gì đó nằm trong ngọc giản, thoạt nhìn qua trông rất thần thần bí bí.

Khi Hàn Lập tại Thốn Kim Các xem qua ngọc giản thấy được đồ hình này, trong lòng tự nhiên cực kỳ kinh ngạc.

Đó cũng là lý do hắn không tiếc bỏ ra phù bảo để đổi nó từ trong tay Cổ Ngọc nọ.

Nếu không dựa theo ý nghĩ của hắn, nhiều lắm tặng bình đan dược là được rồi.

Mấy cái này ở trong ngọc giản, cũng không có văn tự giảng giải, làm cho nó càng thên cổ quái.

Trong đó thể hiện nhiều vật phẩm như: pháp khí, pháp bảo, cũng có yêu thú, quỷ quái gì đó tồn tại, nhưng tất cả chúng Hàn Lập đều chưa từng thấy qua.

Một trong số đó có thể liên tưởng tới Bổ Thiên Đan, xem ra tất cả đều không phải là vật tầm thường.

Hàn Lập dụng tâm đem mấy hình ảnh đó ghi nhớ lại trong đầu, nói không chừng sau này có cơ hội gặp qua cũng có thể nhận ra.

Đến lúc đó tự nhiên sẽ đặc biệt chú ý.

Chẳng qua giờ phút này, Hàn Lập nhìn mấy hạt châu trong hộp thật có chút khó xử.

Không thể nghi ngờ, những hạt Ngũ sắc châu này khẳng định cùng Bổ Thiên Đan có liên quan với nhau. Nếu không cũng sẽ không xuất hiện chung một chỗ như vậy.

Mấy viên châu này được luyện ra từ hài cốt Cực Huyễn, mà Cực Huyễn lại có được Huyết Ngọc Tri Thù.

Vị nghịch đồ của Huyền Cốt lão ma này chẳng lẽ năm đó đã từng tiến vào Hư Thiên Đỉnh, tìm được một viên Bổ Thiên Đan mà uống vào.

Chỉ có như thế mới giải thích được vì sao bộ xương lại biến thành ngũ sắc như thế, rồi bị hắn dùng hỏa diễm ngưng luyện mà thành mấy hạt châu này.

Hàn Lập với kinh nghiệm uống nhiều đan dược như vậy, xem ra có đến tám chín phần mười là dược tính của Bổ Thiên Đan chưa bị luyện hóa hoặc dược tính của nó quá mạnh, nên sau khi ăn vào phải trọng ngưng tẩy luyện đan dược.

Bởi vậy xem ra, mấy viên châu này mới là Bổ Thiên Đan chân chính!

Nếu không, hình ảnh của chúng làm sao lại xuất hiện bên trong bức họa đồ!

Mà việc dùng thân thể tu sĩ làm đan lô luyện đan, tu tiên giới hiện tại mặc dù hiếm có người sử dụng, nhưng Hàn Lập cũng đã từng chính mắt thấy qua.

"Huyết Ngưng Ngũ Hành Đan" của Hắc Sát Giáo kia chính là một loại phương pháp huyết tinh bá đạo phi thường trong số đó.

Bất quá tất cả những chuyện này đều do Hàn Lập suy đoán ra mà thôi, hắn tự nhiên sẽ không liều lĩnh lập tức uống vào.

Vì thế sau khi hắn nghĩ lại, liền ra khỏi mật thất, đi đến Trùng thất.

Trùng thất hện tại so với ở Thiên Tinh Thành đơn giản hơn. Hàn Lập khai phá thành năm gian thạch thất lớn nhỏ không đồng đều.

Trong đó hai gian được dùng để nuôi dưỡng hai loại Phệ Kim Trùng khác nhau.

Một nhóm là mấy vạn Phệ Kim Trùng cùng Hàn Lập tại Hư Thiên Điện thi triển uy lực thôn phệ không ít Thiết Hỏa Kiến. Một nhóm khác là tinh chọn ra từ mấy ngàn con ở động phủ Thiên Tinh Thành mà đem tới đây. Đây là hai nhóm mà Hàn Lập cố ý an bài tách ra.

Không biết có phải nguyên do thôn phệ Thiết Hỏa Kiến hay không.

Mấy vạn Phệ Kim Trùng nọ bộ dáng hình như lại muốn tiến hóa, đã có chút bắt đầu thôn phệ lẫn nhau, điều này làm cho Hàn Lập có chút ngoài ý muốn vừa mừng vừa sợ.

Còn lại ba gian thạch thất kia, một gian Hàn Lập dùng để nuôi dưỡng Huyết Ngọc Chi Thù còn sót lại, một gian chính là chỗ của Đề Hồn Thú suốt ngày nằm ngủ, gian cuối cùng Hàn Lập để nuôi Kim Ti Tằm lấy được từ trong Hư Thiên Điện.

Huyết Ngọc Tri Thù thì không có gì để nói, nhưng còn Đề Hồn Thú! Hàn Lập mặc dù có Minh Hồn châu nơi tay, tâm lý thủy chung vẫn hồi hộp lo lắng, không có dũng khí dễ dàng luyện hóa hạt châu này, tạm thời để sang một bên không xử lý tới.

Dù sao con thú này hiện tại bộ dáng cũng bình thường.

Kim Ti Tằm! Hàn Lập lúc ấy đối với loại yêu trùng này cũng không có tâm huyết gì mấy. Mà chỉ là vì chúng nó cũng là yêu trùng nổi danh trong bảng kỳ trùng.

Mặc dù chúng nó xếp hạng rất thấp, thậm chí thua xa Huyết Ngọc Tri Thù, chỉ xếp ở cuối bảng mà thôi. Nhưng loại Kim Ti Tằm này cũng hiếm có tu sĩ nào biết được tiến hóa lần thứ hai của nó ra sao.

Chỉ cần cho chúng nó đủ thời gian, những yêu thú này phần lớn đều có thể tiến hóa thành một loại trùng có cánh tên là *"Huyễn Diễm Nga"*, loại phi trùng này trên bảng kỳ trùng xếp thứ mười bảy, trời sinh có năng lực biến ảo.

Loại năng lực này có bao nhiêu lợi hại thì không ai biết, theo tư liệu từ thời thượng cổ có đề cập tới, dường như kỳ trùng này cũng hiếm người thấy qua, cho nên cũng không được rõ ràng cho lắm.

Bất quá Huyễn Diễm Nga xếp hạng trên bảng cao như vậy, năng lực tuyệt đối là không hề nhỏ.

Hàn Lập lúc đó không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của lão Long, liền đem mấy con Kim Ti Tằm này nửa chết nửa sống thu lại hết.

Bất quá lúc đầu chúng nó bị Vạn Thiên Minh không chút do dự vứt bỏ, nguyên khí đã bị thương trầm trọng, nhìn qua bộ dáng khả năng sống sót cũng không nhiều lắm.

Sau khi Hàn Lập thu được chúng nó cũng đã không ngừng cho chúng uống linh dược *"Tự Linh Hoàn"*, cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì một hơi thở cuối cùng, tình hình càng ngày càng tệ đi.

Gặp tình trạng này, Hàn Lập cũng chỉ có thể thúc thủ vô sách!

Hiện tại Hàn Lập trong tâm nổi lên một chủ ý, liền trực tiếp đi vào trùng thất Kim Ti Tằm.

Thi triển cấm pháp bao phủ toàn bộ cửa sổ, Hàn Lập ngẩng đầu ánh mắt nhìn qua không khỏi có chút chăm chú.

Giờ phút này mấy con tằm to lớn màu bích lục đang nằm ở trên mặt đất, tất cả đều không nhúc nhích phảng phất như vật chết rồi.

Nếu Hàn Lập còn không cảm ứng được trên người bọn chúng còn có một tia linh khí yếu ớt, chỉ sợ thật nghĩ rằng mạng của chúng nó đã ô hô rồi.

Hàn Lập không chần chờ lâu liền lập tức đi vào.

Sau khi đi vài vòng quanh mấy con kỳ trùng này, liền chọn một con Kim Ti Tằm có hình thể lớn nhất, sức sống tốt hơn những con khác một chút mà nhấc lên xem.

Sau đó lần theo tay áo lấy ra một cái hộp ngọc, đem hai hạt châu ngũ sắc lần lượt đưa vào trong miệng kỳ trùng, rồi ra khỏi trùng thất.

Ý tưởng của Hàn Lập rất đơn giản!

Một khi mấy con kỳ trùng này xem ra đã không còn cách cứu được nữa, không bằng dùng để thí nghiệm xem thử dược tính của hạt châu ra sao.

Bổ Thiên Đan danh tiếng to lớn như thế, dược tính hẳn là phải vô cùng thần kỳ mới đúng.

Mấy viên Bổ Thiên Đan này thực sự nếu có khả năng như hắn nghĩ, thì cho dù không cách nào cứu Kim Ti Tàm kia, cũng sẽ không làm cho tình hình tệ hơn.

Dĩ nhiên sau khi Kim Ti Tằm ăn xong mà vẫn không có bất kỳ phản ứng gì, Hàn Lập tự nhiên sẽ không để ý tới mấy hạt châu đó nữa.

Những ngày tiếp theo, Hàn Lập đặc biệt tập trung lo nuôi dưỡng Cửu Khúc Linh Sâm.

Đây là vật phẩm quan trọng cần thiết về sau này nếu hắn muốn thành công trong việc ngưng kết thành Nguyên Anh, cho nên phải thận trọng nuôi dưỡng.

Tại trung tâm dược viên, Hàn Lập đặc biệt kiến lập một tầng đất bao phủ xung quanh.

Sau đó thiết lập ra một loại trận kỳ cấm chế che chắn kỹ càng, đem tầng đất đó bao phủ bên trong dù cho mưa gió cũng không lọt, làm cho nó trông chẳng khác như một tảng đá lớn màu vàng.

Hắn lúc này mới yên tâm đem Cửu Khúc Linh Sâm trồng vào bên trong đó.

Về phần hóa thân của Cửu Khúc Linh Sâm có bộ dạng như một con thỏ trắng vẫn bị nhốt tại một hộp ngọc, Hàn Lập cũng không có ý định nhốt nó lâu dài trong đó.

Dù sao hóa thân mà bị nhốt lâu như vậy, về lâu về dài bản thể của Linh Sâm có thể bị ảnh hưởng.

Trên hộp ngọc Hàn Lập dán một loại phù lục, mang nó vào bên trong dược viên để bên cạnh bản thể Linh Sâm, sau đó tháo phù lục ra.

Kết quả không đợi Hàn Lập mở nắp hộp, một đạo bạch quang từ trong hộp bắn ra, sau khi quay quanh một vòng liền nhập vào trong Cửu Khúc Linh Sâm, rốt cuộc biến mất không thấy bóng dáng.

Hàn Lập thấy tình hình như vậy không khỏi vui vẻ mỉm cười.

Xem ra trải qua một lần bị bắt. Hóa thân bạch thỏ này rất kinh hãi, lá gan cũng trở nên nhỏ hơn nhiều.

Bất quá Hàn Lập nhìn bản thể Cửu Khúc Linh Sâm trong lòng một mực cân nhắc, không biết hắn dùng lục dịch cho Linh Sâm này có thể có tác dụng thần kỳ gì hay không.

Loại suy nghĩ này, lúc trước khi lấy được Linh Sâm hắn có nghĩ qua.

Chẳng qua hiện tại ở đây muốn dùng nhiều lục dịch để thử nghiệm, nhất thời cũng không thể nóng vội.

Huống hồ, một khi sử dụng lục dịch làm cho Cửu Khúc Linh Sâm đột nhiên năng lực tự nhiên tăng mạnh, phát sinh ra dị biến có thể phá bỏ cấm chế thoát ra ngoài. Khi đó có hối hận cũng đã muộn.

Vật này cũng không phải là loại cỏ cây bình thường, mà là linh dược tiên gia có hóa thân trong truyền thuyết, tốt nhất nên cẩn thận là hơn!

Ôm loại tâm lý này trong lòng, Hàn Lập đối với việc an bài Linh Sâm của mình cũng không để ý tới nữa.

Về phần lục dịch sản sinh ra, Hàn Lập đều dùng tất cả để thúc dục nuôi dưỡng một trong ba đại thần mộc là Dưỡng Hồn Mộc.

Mặc dù hiện tại chỉ là một khúc rễ bé nhỏ mà thôi, nhưng Hàn Lập tin tưởng, chỉ cần cho hắn vài năm nữa, từ nơi đây sẽ tái hiện Dưỡng Hồn Mộc vạn năm.

Vốn Hàn Lập dự định nghiên cứu Hư Thiên Đỉnh nọ, xem qua một chút coi có phương pháp nào có thể mở ra.

Nhưng từ khi trong túi trữ vật lại vô tình rớt ra một khúc xương nhỏ, tạm thời làm cho Hàn Lập có chút hứng thú.

Hồi tưởng lại, dưới loại Tu La Thánh Hỏa đáng sợ nọ mà khúc xương của Huyền Cốt lão ma này lại có thể bình an vô sự, khẳng định là không phải là vật tầm thường.

Hàn Lập nằm ở trên giường trong phòng ngủ, trong tay cầm khúc xương trắng trong suốt nọ, vẻ tò mò trên mặt không ngừng lóe lên.

------oOo------

Chương 517: Huyền Âm Kinh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đầu tiên, vật ấy thật sự không có khả năng là một trong những khúc xương của Huyền Cốt lão ma, chỉ là thủ đoạn che mắt của lão mà thôi.

Không đề cập tới chất liệu đặc thù, chỉ với một tia linh khí mơ hồ phát ra trên đó, đã biết chắc vật phẩm đó không phải là pháp bảo, nhưng khẳng định cũng là vật phẩm đã được người ta tế luyện qua.

Nhưng vô luận Hàn Lập dùng thần thức dó xét hay chậm rãi rót linh lực vào, khúc xương này cũng không chút phản ứng.

Hàn Lập sau một lúc nhướng mày suy nghĩ, lập tức nhớ tới công pháp mà lão ma tu luyện chính là quỷ đạo, chắc hẳn phải mượn một ít Âm hồn khí mới được.

Hàn Lập bản thân mặc dù không có Âm hồn khí, nhưng trên người lại có Tụ Hồn Bát.

Mặc dù âm hồn trong bát đã sớm bị hắn dùng để luyện chế Khôi Lỗi tiêu hao không còn một chút nào, nhưng âm khí còn sót lại trong đó cũng không ít.

Vì thế hắn đưa tay vỗ vào túi trữ vật một cái, một cái bát đen thui liền xuất hiện ở trong tay.

Hàn Lập liếc mắt nhìn vào Tụ Hồn Bát, năm ngón tay nhất thời thanh quang chợt lóe.

Âm khí nhàn nhạt bị Hàn Lập thông qua bàn tay hút vào cơ thể, sau đó chậm rãi truyền vào khúc xương đang cầm trên tay.

Một đạo âm khí lạnh lẽo dần dần hiện hình, rất nhanh bao quanh khối xương nọ.

Hàn Lập nhìn chằm chằm không chớp mắt.

Mấu xương rốt cuộc cũng đã có phản ứng, khối xương màu trắng bắt đầu biến thành màu đen, không bao lâu toàn bộ âm khí lạnh lẽo đều bị hút vào bên trong khối xương, biến thành nửa đen nửa trắng.

Chứng kiến màn biến hóa này, trên mặt Hàn Lập cũng không lộ ra cái gì khác thường, ngược lại đôi mi có chút rung động.

Sau một hồi nhắm mắt ngẫm nghĩ, Hàn Lập ngồi xuống giường.

Sau đó cầm Tụ Hồn bát, bàn tay bộc phát ra thanh quang chói mắt.

Đồng thời trên tay phía bên kia ẩn ẩn có tiếng quỷ khóc tuyền ra. Âm khí đen như mực dần hình thành ngày càng dày đặc hơn.

Khúc xương bị bao phủ ở trong đó, không chút khách khí điên cuồng thôn phệ những đạo âm khí đó.

Thời gian ước chừng một chén trà nhỏ, sau khi không ngừng hấp thụ âm khí, vật nọ dần dần trở thành một khúc xương đen thui.

Đột nhiên một trận thanh âm vù vù trầm thấp như tiếng xé gió từ trong truyền ra. Tiếp theo hắc quang nhè nhẹ từ từ phóng xuất, làm trong phòng nhất thời tràn ngập một khí tức âm lạnh quỷ dị.

Hàn Lập có chút do dự đem Tụ Hồn Bát thu lại, đồng thời buông lỏng năm ngón tay. Khúc xương rời khỏi tay trôi bồng bềnh, âm khí bao vây nó hiện tại đều đã bị hút sạch sẽ không còn gì.

Nhìn thấy cảng tượng quỷ dị này, Hàn Lập ánh mắt chớp động không ngừng.

Khúc xương trôi nổi giữa không trung hắc mang vẫn lấp lóe ra bên ngoài, màu đen của nó cũng không có thêm bất kỳ biến hóa nào nữa.

Qua một hồi, Hàn Lập thần sắc vừa động bỗng nhiên giơ tay hướng tới không trung mà ngoắc một cái.

"Vù"… một âm thanh vang lên, khúc xương vững vàng rơi vào trong tay.

Sau dó Hàn Lập nhìn qua một lát rồi dùng thần thức thâm nhập vào trong đó.

Lúc trước thì không cách nào dùng thần thức tiến vào bên trong khúc xương, nhưng lần này phi thường thuận lợi.

Sau khi hắc quang chợt lóe, trước mắt hiện ra rất nhiều đoạn văn tự cổ cùng những đồ họa liên tiếp hiện ra.

"Ngọc giản". Hàn Lập lẩm bẩm nói, bộ dáng lộ ra vẻ ngạc nhiên cùng khiếp sợ.

Vật này lúc trước hắn cũng đã phỏng đoán có thể là một loại ngọc giản đặc chế.

Cho nên hắn áp chế sự hưng phấn trong lòng, bắt đầu đem từng chữ chăm chú nghiền ngẫm.

"Huyền Âm đại pháp".

Sau khi đọc nửa đầu có chút quen thuộc, Hàn Lập hoàn toàn khẳng định nội dung khẩu quyết.

Mặc dù hắn chưa bao giờ luyện qua công pháp ma đạo nổi danh này, nhưng lúc đầu dùng phân thân Khúc Hồn mà tu luyện*"Huyết Luyện thần quang"*, so với nội dung pháp quyết trong ngọc giản này có không ít điểm tương tự như nhau.

Bởi vậy sau khi so sánh một hồi hai loại công pháp có được, dựa trên cả hai phương pháp tu luyện liền cho ra phán đoán này.

Ngọc giản làm bằng khúc xương này chính là*"Huyền Âm Kinh"*.

Nói thật, trong lòng Hàn Lập có chút thất vọng.

Hắn một khi đã tu luyện Thanh Nguyên kiếm quyết, Huyền Âm kinh này tuy là bá đạo dị thường, uy lực cực mạnh, nhưng không thể ngu xuẩn mà tu luyện thêm công pháp này.

Bất quá hắn cũng không có lập tức thu hồi thần thức rời khỏi khối ngọc giản, vẫn tiếp tục xem xét khúc dưới.

Bởi vì nửa dưới của Huyền Âm kinh còn ghi lại một ít bí thuật của ma đạo. Mấy cái này cũng không phải là hoàn toàn không thể tu luyện.

Theo một loạt bí thuật khó có thể tin dần dần hiện ra, Hàn Lập thần sắc đang tỏ vẻ thất vọng biến thành vui mừng lẫn sợ hãi, thái độ có chút trịnh trọng, trên khuôn mặt lộ vẻ hưng phấn cực lỳ.

Mấy cái bí thuật này uy lực to lớn, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Hắn tự tin nếu có thể đem Thanh Nguyên kiếm quyết tu luyện đến tầng thứ chín, lại phối hợp tu luyện với bí thuật trên Huyền Âm Kinh, mặc dù vẫn chưa phải là đối thủ của tu sĩ Nguyên Anh kỳ, nhưng bảo vệ tình mạng hay chạy trốn đều có cơ hội thành công.

Trước đây gặp phải Cực Âm Lão Ma chỉ có thể ngoan ngoãn bị giết đi mà vô phương ứng phó!

Trong mấy cái bí thuật này,*"Thiên Đô Thi Hỏa"*của Cực Âm tổ sư rõ ràng cũng ở trong đó, về phần*"Thiên Đô Yêu Thi"*chỉ là bí thuật tu luyện khi luyện thi mà sinh ra.

Đáng tiếc bí thuật này phải lấy Huyền Âm đại pháp làm trụ cột, hơn nữa phải có tu vi ngoài Nguyên Anh kỳ mới có thể tu luyện, nếu không hắn cũng có hứng thú thử qua một lần.

Dù sao uy lực của Thiện Đô Thi Hỏa hắn đã tận mắt nhìn qua, đích xác là lợi hại vô cùng.

Tuy là uy lực mạnh mẽ, nhưng nhược điểm của Thiên Đô Thi Hỏa cũng được tiết lộ ở trong khẩu quyết tu luyện này.

Hàn Lập xem qua trong lòng cười lạnh không thôi!

Nếu lần sau Cực Âm dùng Ma Hỏa này đối phó hắn, hắn tuyệt đối có thể làm cho đối phương khiếp sợ một chút!

Sau khi xem lại một lần nữa, Hàn Lập liền đem ra hai ba loại bí thuật mà tu sĩ Kết Đan kỳ có thể tu luyện nhớ kỹ trong đầu, chuẩn bị sau này có thời gian thì bắt đầu tu luyện chúng.

Sau khi thận trọng đem cất dấu khúc xương chứa Huyền Âm kinh, Hàn Lập phi thường hài lòng lần thu hoạch này, trong lòng cũng kềm chế không được sự hưng phấn.

Sau một hồi đánh giá, hắn lại sờ sờ Hư Thiên Đỉnh trong túi trữ vật, lòng ham muốn khám phá lại bốc lên mãnh liệt.

Nhất thời động thân hướng mật thất động phủ đi tới.

Nếu có thể cố gắng khai mở được Hư Thiên Đỉnh, không đề cập đến Bổ Thiên Đan, thanh công thu được vài món cổ bảo tới tay làm cho thực lực của hắn cũng tăng lên không ít.

Ôm loại ý nghĩa này, Hàn Lập ngoài việc mỗi ngày một lần quan sát Kim Ti Tằm ra, còn lại cả ngày ôm tiểu đỉnh mà ngày đêm không ngừng nghiên cứu. Hơn nữa thỉnh thoảng còn tra tìm các loại điển tịch cổ xưa, xem có thể có một chút hy vọng tìm ra phương pháp mở được tiểu đỉnh.

Đáng tiếc là sau nửa tháng, vắt hết óc dùng mọi cách cũng không có cách nào khả dĩ, Hàn Lập không thể không thừa nhận cái được gọi bảo vật đứng đầu tại Loạn Tinh Hải là Hư Thiên Đỉnh này, đích xác tu vi Kết Đan kỳ như hắn không thể mở ra được.

Cái đỉnh này thật sự là khó mở!

Đừng nói là dùng lửa đốt, Hàn Lập đã thử qua pháp bảo và cổ bảo, đều không thể lưu lại một tì vết. Ngay cả Thanh Trúc Phong Vân kiếm kia vừa mới khôi phục một chút Ích Tà Thần Lôi đánh lên trên đỉnh cũng chẳng có bất kỳ phản ứng gì xảy ra.

Có thể nói hắn đã dùng đủ loại biện pháp có thể tưởng tượng để mở tiểu đỉnh.Hàn Lập tự nhiên biết sự tình này coi như không có có khả năng.

Cuối cùng Hàn Lập chỉ có thể bỏ ý đồ đó qua một bên, đem tiểu đỉnh thu vào trong túi trữ vật.

Về phần hoài nghi việc mở được Hư Thiên Đỉnh có thể có liên hệ mật thiết tới Kiền Lam Châu, hắn cũng không thể xác định.

Kiền Lam Băng Diễm chính lão quái Nguyên Anh kỳ cũng phải cực kỳ sợ hãi.

Tại tu vi Kết Đan hậu kỳ hoặc trước khi kết thành Nguyên Anh, hắn căn bản không có khả năng thao túng luyện hóa bất cứ thứ gì của viên châu đó.

Chính hắn cũng tự biết điều đó.

Trong thời gian này, hai con Kim Ti Tằm phục dụng hạt châu ngũ sắc kia, tình hình vẫn giống như ban đầu, cũng không có bất kỳ phản ứng gì, xem ra dược tính còn chưa có tới lúc phát huy.

Mà trong một gian trùng thất khác, mấy vạn Phệ Kim Trùng rốt cục bắt đầu thôn phệ với quy mô lớn lẫn nhau. Xem ra việc sản sinh thế hệ Phệ Kim Trùng mới làm cho Hàn Lập mừng rỡ không thôi.

Hôm nay hắn còn có công việc phải giải quyết, đó là trở lại luyện chế bảy mươi hai thanh Thanh Trúc Phong Vân kiếm.

Số luyện tinh mà hắn tìm được tại Dung Nham lộ, hắn không chút lãng phí, chuẩn bị đem toàn bộ luyện hóa dung nhập vào trong phi kiếm.

Kể từ đó, mặc dù luyện chế Thanh Trúc Phong Vân kiếm tuy không dám nói và không thể bị phá vỡ, nhưng vật có thể phá hủy được nó trên thế giới này, có thể nói là đếm trên đầu ngón tay.

Đối với hắn sau này khi đối đầu với tu sĩ có đấu pháp cao hơn chính là một lợi thế lớn.

Chẳng qua lần luyện hóa này là một chuyện rất vất vả.

Bằng vào chất liệu đặc thù ấy, trên điển tịch mặc dù không có nói tỉ mỉ, nhưng Hàn Lập phỏng chừng tối thiểu cũng phải hơn nữa năm mới có thể mượn pháp trận từ từ luyện hóa.

Nếu trong quá trình luyện hóa, đột nhiên pháp lực yếu đi mà không thể duy trì tiếp tục, mọi thứ coi như là đổ sông đổ biển.

Vấn đề này cũng không phải là việc có thể đem ra để nói đùa!

Nếu là trước đây lấy tu vi Kết Đan sơ kỳ, cho dù có các loại linh dược phụ trợ, hắn cũng sẽ không mạo hiểm thử một lần.

Nhưng hôm này có được linh dịch vạn năm, mặc dù đã sử dụng một phần, số còn lại cũng không làm cho hắn lo lắng việc pháp lực hồi phục không đủ.

Ngược lại lo lắng hiện tại là việc nguy hiểm xảy ra trong khi săn yêu thú, nên pháp bảo càng uy lực càng tốt.

Như vậy việc luyện chế phi kiếm, Hàn Lập nhất định phải làm thật tốt!

------oOo------

Chương 518: Hóa hình chi kiếp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập thiết lập động phủ mới, tự nhiên là có thiêt kế phòng chuyên để luyện khí

Sau khi hắn thiết lập bên trong một mật trận, liền mang theo luyện tinh cùng bình linh dịch vạn năm kia đi vào trong.

Lần này một lần đi vào, cửa mật thất liền đóng chặt trong suốt một năm không hề mở ra một lần nào.

Toàn bộ hành động bên ngoài động phủ đều được hắn chỉ thị thông qua một vài con Khôi lỗi cự viên mà làm.

Kể từ lúc đó, toàn bộ tình hình động phủ đều rơi vào trạng thái an tĩnh không có bất cứ điều gì xảy ra.

Nhưng ngày hôm nay lại có phát sinh biến cố.

Bỗng nhiên một tiếng nổ vang lên từ bên ngoài truyền đến, tiếp theo trên mặt đất không có dấu hiệu báo trước đột nhiên chớp động, ngay cả vách mật thất cũng rung động không ngừng, đồng thời bên ngoài ẩn ẩn còn truyền đến tiếng sóng như sấm động, hơn nữa thanh âm càng lúc càng lớn, phảng phất hòn đảo như bị bao vây trong bão tố cuồng phong.

"Phành" một thanh âm trầm muộn từ cánh cửa thạch thất luyện khí phát ra.

Sau đó, một bóng người chợt lóe, Hàn Lập sắc mặt lạnh lùng từ bên trong đi ra, bất quá trong mắt lộ ra vẻ kinh nghị bất định.

Hắn nghiêng đầu lắng nghe tiếng gầm rú ở bên ngoài động phủ, đột nhiên một tay thò vào trong túi trữ vật bên hông, một đạo hoàng quang từ trong đó bắn ra xoay quanh một vòng rồi rơi vào trong tay Hàn Lập.

Là một cây trận kỳ màu vàng nhạt, trên có vẽ phù văn trận kỳ, dài khoảng hai ba thước.

Hàn Lập không suy nghĩ nhiều, há mồm phun một luồng thanh khí lên trên ngọn cờ.

Nhất thời hoàng quang đại thịnh, sau đó trong mắt Hàn Lập một tia lãnh khốc chợt hiện, cổ tay rung lên.

Một tia sáng màu vàng hướng mặt đất bắn tới. Trận kỳ trong nháy mắt liền chui vào trong lòng đất, biến mất vô ảnh vô tung!

Từ trong miệng Hàn Lập một hồi chú ngữ trầm thấp lúc to lúc nhỏ không đồng nhất truyền ra.

Một màn kinh người xuất hiện

Tất cả mặt đất, vách tường trong tiếng chú ngữ dần dần tỏa ra kim quang, phảng phất như muốn biến thành vàng vậy. Cùng lúc đó, sự rung chuyển cùng tiếng sấm kinh hồn nọ chỉ trong khoảnh khắc liền biến mất, tất cả mọi thứ đều trở lại bình thường.

Hàn Lập chứng kiến cảnh này, trên mặt thần sắc cũng không có biểu hiện gì, chỉ là trong mắt có nửa phần nghi hoặc, bổng nhiên hắn hóa thân thành một đạo thanh quang hướng bên ngoài động phủ mà bay đi.

Một lát sau, Hàn Lập xuất hiện tại trên không bên ngoài đảo nhỏ, phía dưới mặc dù vẫn có sương mù dày đặc bao phủ, nhưng trận pháp này Hàn Lập chính tay bố trí, tự nhiên không thể nào ngăn trở tầm mắt của Hàn Lập.

Cảnh tượng trước mắt làm cho sắc mặt của hắn biến đổi mấy lần. Bởi vì trận pháp cấm chế vừa mở ra, ngọn núi nơi có động phủ của hắn thì vẫn không lay chuyển, nhưng bên ngoài phạm vi trận pháp bao phủ thì đầu rung chuyển.

Chẳng những một ít đồi núi đất đá sạt lở cuồn cuộn đổ xuống, mà trên mặt đất cũng bởi vì chấn động kịch liệt này, mà bắt đầu xuất hiện những khe nứt thật lớn rộng cả mấy trượng, cây cỏ đều bị ngã rạp xuống mặt đất.

Nhưng tất cả những chuyện trên, vẫn chưa làm cho Hàn Lập kinh sợ!

Chuyện mà hắn khiếp sợ hơn chính là, bên sườn của đảo nhỏ, từng đạo từng đạo sóng lớn cao cả trăm trượng nối tiếp nhau đập vào đảo, không ngừng đem toàn bộ quét sạch, cơ hồ làm cho cả nửa hòn đảo biến thành đầm lầy.

Từ phía sóng lớn đánh tới, bên ngoài hải vụ mờ mịt, xen trong tiếng sấm sét có tiếng rống giận trầm thấp quái dị, phảng phất như có mãnh thú nào đó đang vô cùng phẫn nộ, cứ một tiếng rống truyền đến, tiếng sấm sét cùng sóng lớn cũng theo đó mà càng dâng cao lên.

"Chẳng lẽ có yêu thú cấp cao đang ở mặt biển phụ cận gây sóng gió không thành?" Nhìn về phía sóng lớn, Hàn Lập trong lòng suy nghĩ.

Xem uy thế cỡ này, khẳng định yêu thú kia thân hình nhất định là khổng lồ, nếu không tuyệt không có khả năng có thanh thế lớn như vậy.

Nghĩ tới đây, sự hiếu kỳ trong lòng Hàn Lập nổi lên.

Hắn cúi đầu trầm ngâm một chút, sau đó trên người quang mang chợt lóe, trực tiếp hướng về phương hướng phát ra tiếng rống mà bay đến.

Bất quá vì cẩn thận, Hàn Lập liền thu liễm khí tức, quang mang cũng trở nên mờ nhạt không phát ra ánh sáng, trong nháy mắt cả người như biến mất không rõ tung tích.

Bay ra khỏi màn sương mù do nước biển tạo thành, Hàn Lập cũng không cần chú ý tìm kiếm gì mà lập tức trông thấy mục tiêu.

Cũng như những gì mà hắn phỏng đoán, cách đó không xa trên biển, đích xác có một yêu thú đang gây ra sóng gió.

Nhưng yêu thú này thể tích quá lớn!

Tuy đã sớm đoán trước, nhưng Hàn Lập lúc này đối với thân thể khổng lồ của nó cũng cả kinh mà hít vào một hơi lạnh.

Đây là một loại yêu thú trống giống rùa mà hắn chưa bao giờ trông thấy qua, thể tích của nó ước chừng to gần ngàn trượng, phảng phất như là một quả núi lớn đang nổi trên mặt biển.

Cái mai đen thui, đầu như giao long có màu xanh đang ngửa đầu lên trời rống lên từng hồi. Tứ chi trên thân thô nhỏ, nhưng một cái đã dài có đến hơn mười trượng, cái đuôi to lớn màu bạc không ngừng quét ngang qua vùng biển phụ cận, làm phát sinh từng trận sóng gió động trời cùng với tiếng rống tạo thành những trận gió lốc vây quanh tứ phía, làm một phần vùng biển khơi hoàn toàn bị cuốn vào trong đó.

Nhưng làm cho Hàn Lập kinh ngạc cũng không dừng ở đó, lúc này con rùa to lớn như ngọn núi đó đang ngửa đầu điên cuồng rống lên lên trên khoảng không, mà trên trời cao mây đen dày đặc trải dài cả ngàn dặm, từng đạo tia chớp từ trên tầng mây điên cuồng tạo thành những lôi điện kinh hồn, bao vây yêu thú này bên trong mà không ngừng.công kích.

Mà những cơn sóng gió lớn cùng những cơn lốc là do con rùa tạo ra khi tiếp lấy những đạo lôi điện đang đánh xuống này. Mà nó cũng không có mảy may tổn hại, chỉ là con rùa to lớn này bởi vậy càng thêm điên cuồng, đôi ngươi xanh biếc bắt đầu dần dần đỏ lên.

"Hóa Hình Lôi Kiếp".

Hàn Lập trên mặt lộ ra một vẻ mặt quái dị thì thào nói, ánh mắt lấp lóe không ngừng.

Cái gọi là *"Hóa Hình Lôi Kiếp"*, chỉ xảy ra khi yêu thú có tu vi cấp bảy tiến vào cấp tám, phải trải qua một lần thiên lôi kiếp.

Sau khi trải qua lôi kiếp, yêu thú mới có thể thay đổi hình dáng thân thể mà trở thành hình người, mà dựa theo đó tu vi càng thâm sâu thì trình độ chuyển hóa cũng không giống nhau.

Như yêu thú cấp mười, có thể hóa hình cùng nhân loại hoàn toàn không phân biệt.

Mặc dù Hàn Lập dựa theo điển tịch tra qua nhiều lần, cũng gặp không ít tư liệu có liên quan về Hóa hình chi kiếp này. Nhưng hôm nay chính mắt thấy cảnh này, hắn thực sự không biết là may mắn hay là xui xẻo.

Nếu nói là may mắn, lần xuất hiện của yêu thú này đã có thể nói trong hải vực của Kỳ Uyên Đảo có yêu thú cấp tám tồn tại, về sau đối với Thiên Diệp Lộ của hắn cũng không phải là không có hy vọng.

Còn nói về xui xẻo thì con rùa to lớn này trải qua lôi kiếp ở đây, vậy sào huyệt của nó rất có khả năng là ở hải vực gần đâu đây.

Hàn Lập thực sự không có hứng thú làm hàng xóm với yêu thú cấp tám!

Cho dù chỉ là mới tiến vào yêu thú cấp tám, Hàn Lập muốn trốn cũng không kịp.

Hôm nay, yêu thú rùa cấp bảy này tự nhiên không thể phát hiện sự tồn tại động phủ của hắn, nhưng khi đã tiến vào cấp tám, Hàn Lập cũng không tin tưởng có thể thoát khỏi thần thức của đối phương.

Nói không chừng, trong lúc hắn ở trong động phủ tu luyện, yêu thú này sẽ tìm tới tận cửa. Yêu thú cấp cao ý thức về lãnh thổ rất là mãnh liệt.

"Chẳng lẻ vừa mới kiến lập động phủ lại phải vứt bỏ mà đi?" Hàn Lập trong lòng phiền não không thôi, phi kiếm trong thân thể cũng dao động không ngừng.

Hắn vừa từ mật thất tế luyện xong bảy mươi hai thanh phi kiếm Thanh Trúc Phong Vân.

Sự khó khăn của lần luyện hóa luyện tinh này, vượt xa dự kiến của hắn. Vốn tưởng rằng hơn nửa năm là đủ, không nghĩ tới cần tới thời gian gần một năm như vậy mới hoàn thành.

Hàn Lập trong thời gian còn lại, nhân cơ hội bế quan một chút, chuyên môn bồi luyện phi kiếm.

Nếu không phải bị yêu thú này quấy nhiễu, hắn còn muốn bế quan thêm mấy tháng nữa.

"Không bằng thừa dịp yêu thú này độ kiếp, tổn hao nhiều nguyên khí, ra tay đánh lén một chút, nếu có cơ hội tiêu diệt được đối phương đương nhiên là việc cực tốt, còn nếu không được lập tức rời đi tìm hòn đảo nhỏ khác" Ý nghĩ này dâng lên làm cho Hàn Lập trong lòng căng thẳng! Nhưng một lát sau, hắn mới lắc đầu phủ nhận chính mình.

Cho dù thực lực yêu thú cấp tám đại giảm, cũng không phải người như hắn có thể đối phó.

Yêu thú cấp tám có bao nhiêu lợi hại thì Hàn Lập không biết, nhưng là thần thông của tu sĩ Nguyên Anh kỳ, hắn chính mắt đã thấy qua.

Đối mặt với nguy hiểm như thế, hắn tình nguyện hiện tại chỉ có thể di dời động phủ.

Đáng tiếc Phệ Kim Trùng thôn phệ xong, lại mới sinh ra trứng mới, nếu không không chừng hắn sẽ thử ra tay một lần!

Hàn Lập nhìn phần lớn lôi quang đang chớp động trên người yêu thú, thở nhẹ một hơi, liền chuẩn bị phản hồi động phủ.

Hắn cũng không muốn chờ yêu thú hoàn thành việc lôi kiếp, phát hiện mình đang ở bên cạnh rình coi, sau đó rước họa vào thân!

Nhưng Hàn Lập mới quay người lại, không trung xa xa một trận tiếng rít xé gió truyền đến, tiếp theo mơ hồ có kim quang tại nơi chân trời chớp động.

Ở phương hướng trái ngược một tiếng xé gió nhẹ nhàng vang lên, một mảng hỏa hồng sáng mờ mờ đồng thời hướng nơi này bay đến.

Hàn Lập gặp cảnh này không khỏi ngẩn ra, nhưng chưa chờ cho hắn có phản ứng thì cách chỗ Cự Quy không xa, trên mặt biển gió lớn mạnh mẽ phun ra hơn mười cái cột nước.

Tiếp theo một mảng lớn nước biển nhanh chóng dâng vọt lên, phảng phất giống như có quái vật to lớn nào đó muốn từ trong lòng biển đi ra.

Hàn Lập tự nhiên bị dọa cho sợ hãi, vội vàng ẩn thân vọt ra xa khỏi nơi đó một khoảng cách, rồi mới kinh ngạc nhìn tình hình trước mắt.

Lam quang chợt hiện, một cự thú toàn thân màu đỏ tươi từ trong biển phá nước mà ra, sau khi trồi lên mặt nước, nhân tiện nó phát xuất ra một tiếng rống làm cho màn nhĩ Hàn Lập ong ong rung động.

Hàn Lập cả kinh thiếu chút nữa từ trên không ngã xuống, vội vàng đem pháp lực điều áp, sau đó mới trụ lại ổn định thân hình.

Đại Diễn Quyết trong cơ thể hắn nhanh chóng lưu chuyển, Hán Lập sắc mặt trắng bệch giương mắt nhìn quái thú kia, vẻ mặt hoảng sợ.

------oOo------

Chương 519: Độc Giao

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Độc Giao".

Hàn Lập trong lòng thầm kêu một tiếng, trên mặt lộ ra thần sắc sợ hãi.

Yêu thú này có màu đỏ tươi, dài đến trăm trượng, cơ hồ cùng Mặc Giao lần trước Hàn Lập gặp qua giống nhau như đúc, chính là Giao Long hàng thật giá thật, nhưng là loại Độc Giao hung danh hiển hách.

Nhìn linh quang lưu chuyển trên vảy, xem ra đây tuyệt đối là yêu thú cấp tám.

Loại yêu thú này gây cho Hàn Lập áp lực đã từng gặp ở trên người của đám lão quái vật Nguyên Ánh kỳ.

Giao là một trong số ít thượng cổ yêu thú tồn tại từ thời thượng cổ tới nay, là tối cường trong thiên địa linh thú, tốc độ tu luyện vượt xa yêu thú thông thường, đồng thời một khi tu luyện thành cũng sẽ có pháp lực vượt xa yêu thú đồng cấp, thậm chí yêu thú cấp cao hơn khi đối địch với nó cũng chưa chắc có khả năng thắng được.

Trong điển tịch ghi lại Độc giao là yêu thú cấp tám, nhưng đối đầu với yêu thú cấp chín cũng không rơi vào hạ phong.

Điều này không khỏi làm cho Hàn Lập biến sắc.

Hàn Lập lập tức có ý niệm bỏ chạy trong đầu, nhưng sau cùng cũng không dám vọng động.

Hiện tại xa xa có hai đạo độn quang đang hướng tới phía này, xem hình dáng đến cũng không có thiện ý. Thừa dịp rối loạn để đào tẩu tốt hơn là hiện tại mạo hiểm tiết lộ hành tung.

Cho dù như thế, Hàn Lập cũng lặng lẽ khoác Huyết sắc phi phong (áo choàng màu đỏ máu) lên người, đồng thời hai tay khẽ động, Ngũ Hành Hoàn cũng lặng lẽ xuất hiện trong tay.

Hàn Lập lúc mới an tâm một chút!

Lúc này Độc Giao cũng dừng lại, đưa cánh tay khổng lồ lên, liếc mắt nhìn cự quy đang liều mạng chống lại những tia lôi điện. Trong mắt hiện lên tia dị sắc.

Nhưng sau đó trên người phóng ra lam quang nhiếp người, thân hình khổng lồ tại không trung thu nhỏ lại.

Một lát sau, một hình giao long giống hình người xuất hiện tai chỗ cũ.

Đầu vẫn mang dáng vẻ hung dữ của giao long, nhưng thân thể và tứ chi biến ảo không khác thường nhân, vảy hồng phủ khắp người, phía sau còn có một cái đuôi thô to, vẩy qua lại không ngừng.

Thấy một màn giao long hóa hình, Hàn Lập trong lòng khỏi không kinh ngạc.

Độc Giao hình người cứ như vậy đứng trên sóng biển như trên đất bằng, thân hình không hề chao đảo chút nào.

Nhưng mà Độc Giao sau khi hình người, cặp mắt xanh biếc như lơ đãng hướng về phía Hàn Lập, trong ánh mắt ẩn chứa hàn ý làm trong lòng Hàn Lập phát lạnh. Nắm chặt hai Cổ Bảo trong tay, lòng bàn tay ứa mồ hôi lạnh.

May mắn ngay lúc này, từ phía xa, ánh kim quang cùng một ráng mây đỏ đã phi độn dền trước mặt.

Độc Giao lập tức không để ý tới Hàn Lập nữa. Lạnh lùng hướng ánh mắt về phía ba người hiện ra trên không trung.

Trong kim quang là một lão đạo sĩ thoạt trông tiên phong đạo cốt, lưng đeo bảo kiếm, tay cầm phất trần, một thân kim chói mắt mặc bát quái đạo bào, tay vuốt chòm râu mà đánh giá Độc Giao nhân hình, vẻ mặt khiếp sợ, bất quá trong mắt hiện ra vẻ tham lam.

Mà cách đạo sĩ không xa là một đôi trung niên tướng mạo như cương thi, khuôn mặt xanh mét, trường bào màu lửa hồng chói mắt, tất cả đều giống nhau như tạc, chỉ có một điểm khác nhau là một người mang hồ lô màu đỏ, còn một người cầm quỷ đầu trượng.

Hai người bọn họ, trước tiên nhìn Độc Giao, sau đó liếc mắt nhìn qua lão đạo sĩ đối diện, khuôn mặt không có biểu hiện gì, không nói một lời.

Trong ba người, lão đạo sĩ có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, còn hai trung niên là Kết Đan hậu kỳ. Nhưng làm Hàn Lập kỳ quái hơn là khí thế của hai gã trung niên trước mặt Độc Giao không hề yếu hơn so với lão đạo Nguyên Anh kỳ, không chút sợ hãi.

"Hắc hắc! Không nghĩ tới tự nhiên lại gặp hai vị Hoắc đạo hữu, bần đạo thật sự là thất kính!" Lão đạo con ngươi sau khi di chuyển vài cái, đột nhiên hướng về hai gã hồng bào mỉm cười nói.

"Chúng ta cũng không nghĩ tới, ở chỗ này lại hội kiến Kim Hà tiền bối. Chẳng lẽ tiền bối muốn săn hai con yêu thú phía dưới. Nếu là như vậy, huynh đệ tai hạ chúc tiền bối may mắn" Vị hồng bào lưng đeo hồ lô thần sắc không chút thay đổi nói.

Lão đạo nghe lời này, trong lòng cảm thấy buồn bực.

Độc Giao ở phía dưới cũng tương đương với yêu thú chín cấp. Hắn dù tự đại cũng không dám cho rằng một mình có thể bắt nó.

Nếu không tự thị pháp bảo lợi hại, hắn thậm chí không dám đối với Độc Giao này có chủ ý gì!

Bởi vậy lão đạo mặt nhăn vài cái, cau mày, dứt khoát ho khan vài tiếng, trực tiếp nói rõ:

"Hai vị đạo hữu đừng cười, bần đạo một người quyết đấu không lại Độc Giao phía dưới, hai vị đạo hữu mặc dù than mang Phá Thiên Thần Sa cũng không chắc vây được yêu thú này, chúng ta liên thủ thì còn có vài phàn khả năng. Không biết hai vị đạo hữu nhưng có hứng thú thử một lần? Yêu thú cấp tám cũng đã nhiều năm không ai gặp qua, nếu thật có thể may mắn thành công, tại hạ không lấy yêu đan cấp tám cấp, nhưng tinh hồn giao long phải để cho bần đạo" Kim Hà đạo sĩ nhìn chằm chằm vào hai gã hồng bào, chậm rãi nói.

Nghe lão đạo này nói có chút ngoài ý nghĩ của hai gã hồng bào. Bọn hắn nhìn nhau một cái, không biết trao đổi như thế nào rồi người trung niên cầm trong tay quỷ đầu quải trượng đơn giản gật đầu trả lời:

"Được! Nếu tiền bối cũng nói như thế, hai người vãn bối cũng hông muốn bỏ qua cơ hội này. Nhân tiện ra tay hợp tác với nhau một lần!" Một nói xong lời này, tên còn lại trên tay vừa lộn, hỏa hồng hồ lô sau lưng không biết từ khi nào đã đến trên tay.

Mà lão đạo nghe vậy nhất thời mừng rỡ khoát tay, một thanh sắc ngọc hoàn từ tay áo xuất ra, đón gió liền phát ra tiếng vù vù.

Độc Giao ở phía dưới vẫn lạnh lùng chăm chú nhìn ba người, tựa hồ hiểu được bọn họ đang nói cái gì.

Sau khi một tia tàn khốc hiện lên, cũng không nói hai lời, miệng rộng hé ra, một đạo huyết quang chợt lóe lên hướng thẳng đến lão đạo. Mà chính thân ảnh của hắn thoáng một cái, biến mất vào trong hư không.

Sau một khắc,Độc Giao hiện ra sau lưng hai gã hồng bào, hai tay vung lên, từ mười ngón tay lam quang lóe lên đánh vào sau lưng.

"Đang" một tiếng nổ vang lên, một bàn tay khổng lồ màu xanh bỗng nhiên hiện ra đỡ một kích này.

Chính là quải trượng của hồng bào tu sĩ tự động hóa thành một ác quỷ dữ tợn cao hơn trượng cứu bọn họ.

Cho dù như vậy, Hoắc thị huynh đệ cũng bị một phen giật mình.

Trên khuôn mặt vốn không biểu cảm như người chết, đã lộ ra vẻ hoảng sợ.

Nhưng cùng lúc đó, bọn họ cũng đem hồng hồ lô nhẹ nhàng tế xuất. Một tiếng xé gió phát ra, vô số tinh sa màu đỏ từ hồ lô phô thiên cái địa tuôn ra, trong nháy mắt đã đem phương viên trăm trượng hơn hóa thành thế giới hỏa hồng, đồng thời vây Độc Giao vào trong đó.

Mà huyết quang Độc Giao phun ra ở bên kia, giống như vật sống cùng ngọc hoàn lão đạo bắn ra quấn vào nhau.

Xem vẻ mặt lão đạo ngưng trọng, không chút nào dám khinh thường, không dám để cho huyết quang lại gần người, cũng biết huyết quang nọ không phải tầm thường.

Độc Giao lấy một địch ba, rõ ràng là đang vì yêu quy độ kiếp mà trì hoãn thời gian.

Lão đạo cùng hai gã hồng bào nhân cũng sợ Độc Giao thấy tình thế không ổn mà chạy mất, nên cũng không tiếc tiêu hao pháp lực. Về phần cự quy, sau khi độ kiếp chấm dứt nguyên khí cũng đã đại thương, không đủ sức làm khó được họ.

Từ lúc đó, ba người một yêu bắt đầu đấu với nhau. Mà nơi cự quy độ kiếp, trên bầu trời không còn là từng đạo lôi điện, mà là từng đoàn từng đoàn lôi cầu đánh trực tiếp xuống, cả người cự quy run rẩy, rống lớn lên không thôi.

Thấy tình hình này, Hàn Lập ẩn nấp một bên trong lòng cũng mừng rỡ.

Hắn sẽ không ngu xuẩn mà tồn tại ý niệm ngư ông đắc lợi trong đầu. Loại trình độ tranh đấu này không phải hắn có thể nhúng tay vào. Cuối cùng dù thắng là yêu hay người thì muốn thu thập vị Kết Đan sơ kỳ như hắn tuyệt đối như trở bàn tay.

Hiện tại thật vất vả mới có cơ hội chạy trốn, hắn vội vàng đem toàn bộ pháp lực toàn thân rót vào trong Huyết sắc phi phong, trong nháy mắt hóa thành một đoàn huyết quang phá không mà đi.

Hàn Lập độn quang, cũng làm cho tranh đấu giữa ba người một yêu bị giật mình, nhưng lập tức không để ý tới.

Bởi vì huyết quang tốc độ mặc dù cực nhanh, nhưng lại đã để cho bọn họ thấy ra tu vi sâu cạn của Hàn Lập, một vị tu sĩ Kết Đan Sơ Kỳ, đúng là trong mắt bọn họ không phải là nhân vật quan trọng gì.

Bởi vì sợ hãi động phủ này bị yêu thú cùng tu sĩ phát hiện, Hàn Lập độn huyết quang cũng không có hướng vân vụ trong biển bay đi, mà là tìm một cái phương hướng khác bỏ chạy.

Mượn tốc độ kinh người của Huyết sắc phi phong, Hàn Lập một hơi đã chạy ra mấy ngàn dặm.

Thấy phía sau không có gì đuổi theo, trong lòng mới buông lỏng, thoải mái phi hành bình thường, tiếp tục bay đi về phía trước

Ước chừng đã bay hơn nửa ngày, Hàn Lập mới tìm một hoang đảo tạm thời dừng lại.

Tại hải vực phụ cận trì hoãn vài ngày, sau khi phỏng chừng đại chiến bên kia hẳn đã chấm dứt. Hàn Lập mới cẩn thận mà bay trở về.

Quả nhiên phụ cận vụ hải đã sóng yên biển lặng, yêu thú, tu sĩ, thiên lôi đã không thấy bóng dáng, phảng phất như chưa có sự tình gì xảy ra.

Hàn Lập đứng ở trên mặt biển phụ cận, nét mặt có chút trầm ngâm, đột nhiên đem thần thức chậm rãi thả ra, bắt đầu dò xét hải vực phụ cận.

Đột nhiên hắn trong lòng vừa động, thanh quang chợt lóe, người bỗng nhiên hướng xuống biển mà lặn xuống.

Khoảng sau một bữa cơm, Hàn Lập hai tay cầm một món đồ bay ra lên khỏi mặt biển.

------oOo------

Chương 520: Ngũ sắc châu dữ tân Phệ Kim Trùng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Món đồ đó là một phần đuôi dài mấy trượng ngân quang lập lòe của cự quy kia.

Một món khác là nửa thanh quỷ đầu quải trượng, nhưng cũng ẩn chứa một lượng linh khí kinh người.

Xem ra trận chiến này, ai là người thắng cũng vô cùng khó nói

Sau khi trận lôi điện chấm dứt, bọn họ nói không chừng đã truy đuổi nhau rời khỏi vùng phụ cận hải vực này.

Dù sao thì Nguyên Anh kỳ cùng yêu thú cấp tám, vô luận là tu sĩ muốn diệt yêu thú lấy đan hay yêu thú muốn thôn phệ Nguyên Anh của tu sĩ, đều không phải là chuyện dễ dàng làm được.

Nếu mà không thể đánh lại thì cũng có thể chạy thoát một cách dễ dàng.

Hàn Lập nhìn hai món đồ trong tay, nét mặt hiện lên vẻ thận trọng.

Hắn ngẫm nghĩ một chút rồi kiên quyết ném hai món đồ này xuống biển.

Cho dù nguy hiểm có thể không lớn nhưng Hàn Lập cũng không muốn bị những kẻ đang truy tìm hai món đồ này tìm đến mà tự chuốc họa vào thân.

Hắn đánh giá xung quanh một lần nữa, xác định vùng phụ cận không có tu sĩ cùng yêu thú, mới yên tâm mà hướng về hải vụ mà bay tới.

Cấm chế bên ngoài của động phủ vẫn như cũ. Hàn Lập lúc này mới buông bỏ sự lo lắng, nhanh chóng tiến vào bên trong.

Vốn trước khi cuộc chiến bắt đầu, Hàn Lập đã định rời khỏi hòn đảo này.

Nhưng sau khi thấy cuộc chiến của ba gã tu tiên cùng yêu thú, hắn đã thay đổi chủ ý.

Cự quy chưa nói đến sống chết, nhưng cũng đã bị thương nặng, cho dù sào huyệt của nó ở tại hải vực này đi nữa, thì trải qua lần này nó cũng sẽ không quay về lại.

Huống hồ tìm một hòn đảo nhỏ bí mật khác lại không hề dễ dàng. Cho dù tìm được, ai có thể chắc là chỗ đó không có yêu thú cấp cao chiếm cứ?

Do đó, nơi này ngược lại còn trở nên an toàn hơn.

Chẳng qua Hàn Lập cũng không muốn mạo hiểm, một hơi bày ra trên đảo mấy cái ảo trận, còn tại ngọn núi nơi mà hắn xây dựng động phủ thì bố trí cấm chế che dấu.

Nếu mà sau này có cường địch xâm lấn, hắn cũng có cơ hội bỏ chạy.

Làm xong mọi chuyện, Hàn Lập mới yên tâm mà quay về chỗ ở.

Hắn thực không biết. Ngày đó, trận đại chiến mà hắn chứng kiến, là mồi lửa cho cuộc chiến giữa yêu thú và tu sĩ tại Loạn Tinh Hải sau này.

Bộ tộc Giao Long ở Loạn Tinh Hải bị chọc giận, cũng tham gia vào trận tuyến yêu thú cấp cao đồ sát tu sĩ nhân loại.

Chính vì thế mà tu sĩ nhân loại bị tổn thất rất lớn!

Hàn Lập thấy khoảng thời gian sau đó động phủ bình yên không việc gì. Không bao lâu sau, hắn dã đem cuộc đại chiến ngày đó vứt vào dĩ vãng.

Hiện tại hắn vì việc săn yêu thú trong tương lai mà chuyên tâm chế tạo một số khí cụ bố trận. Hiện tại phải đối phó với yêu thú cấp sáu, cấp bẩy nên hắn cũng không dám có chút khinh thường.

Trong thời gian này, Phệ Kim Trùng sau khi thôn phệ lẫn nhau xong thì đã đẻ trứng.

Hàn Lập trong lòng vô cùng vui mừng, nhưng khi hắn nhìn thấy trứng của Phệ Kim Trùng lại vô cùng ngạc nhiên.

Mặc dù lớp vỏ bên ngoài trắng bóng nhưng lại xuất hiện một số điểm màu đen, rất đáng chú ý.

*"Cái này là…"*thấy việc này, Hàn Lập nảy sinh một ý niệm trong đầu, chẳng lẽ lũ Phệ Kim Trùng này đã tiến cấp đến thời kì thành thục. Nhưng ngay lập tức hắn lại phủ nhận điều này.

Theo hắn suy đoán thì trước kia mặc dù uy lực của kim trùng tuy không nhỏ, nhưng khoảng cách đạt đến bất tử thân như trong truyền thuyết còn rất xa. Chắc chắn không thể tiến hóa nhanh như vậy được.

Vì thế, Hàn Lập lại có một suy đoán khác trong lòng. Hắn nghĩ tới việc thôn phệ Thiết Hỏa Kiến trước đây.

Chẳng lẽ vì thôn phệ Thiết Hỏa Kiến, nên đã bắt đầu sinh ra việc tiến hóa ngoài dự đoán.

Hàn Lập lòng tràn ngập hiếu kỳ.

Tuy nhiên, mấy cái trứng này lại đang trong quá trình ấp, dựa theo kinh nghiệm của hắn thì có lẽ cần khoảng thời gian một năm nữa.

Hắn không chút do dự, kềm chế nỗi chờ mong trong lòng mà họa ra Khống Thần pháp trận, đem toàn bộ chỗ trứng này tiến hành lấy máu nhận chú.

Sau đó, Hàn Lập mới thuận tiện hướng tới động của Kim Ti Tằm bên cạnh để xem xét.

Hiện tại thì Kim Ti Tằm ngoại trừ hai con ăn Ngũ sắc châu còn sống ra thì số còn lại cho dù có linh dược tục mệnh cũng dần dần chết đi.

Cho dù hai con còn lại này bởi vì dược lực kì diệu mà còn sống đến nay, nhưng cũng không hề có chút dấu hiệu chuyển biến tốt nào.

Đến lúc này, Hàn Lập cũng hoàn toàn mất hết hy vọng. Hắn cố ý chuẩn bị một ít Nghê Thường Thảo cho hai Kim Ti Tằm này ăn xem thử có tác dụng như Phệ Kim Trùng mà sinh ra một ít trứng.

Hiện tại Hàn Lập cũng khẳng định Ngũ sắc châu này dù không phải là Bổ Thiên Đan thì cũng có ích cho thân thể, không có hại gì.

Qua nửa tháng, Hàn Lập đã luyện chế xong toàn bộ khí cụ bố trận.

Tiếp đó, hắn mang Nghê Thường Thảo cho Kim Ti Tằm ăn vào, còn bản thân hắn thì tiến hành bế quan, dùng thử ngũ sắc châu xem sao.

Ngoại trừ mấy viên dùng lúc trước, hiện tại trong tay Hàn Lập còn sáu viên.

Khoanh chân ngồi trong phòng bế quan, mắt nhìn cái hộp đựng châu, Hàn Lập phi thường bình tĩnh.

Một khi hắn đã có chủ ý, hắn sẽ không bao giờ do dự, hắn nhanh chóng cầm lên một hạt bỏ vào trong miệng.

Ngay sau đó, nét mặt Hàn Lập lộ ra một tia kinh ngạc.

Hạt châu vô cùng cứng nhưng sau khi cho vào miệng lại trở nên vô cùng mềm mại, có chút khó chịu nhưng lại rất dễ dàng nuốt vào trong bụng.

Trong đan điền dâng lên một cỗ nhiệt khí khác thường.

Hàn Lập chau mày, dùng thần thức quan sát bên trong thân thể.

Ngũ sắc châu trong bụng hoàn toàn không có chút tổn hại gì, hơn nữa lại còn phát ánh sáng mờ nhạt.

Thấy tình hình này, Hàn Lập hơi trầm ngâm, sau đó hai tay bắt pháp quyết.

Một cỗ khí màu xanh nhẹ nhàng tỏa ra từ kim đan, bao lấy viên châu, từ từ luyện hóa.

Hơi ấm ban đầu bỗng chốc trở nên vô cùng nóng bỏng!

Hàn Lập nhắm chặt hai mắt, tiến vào nhập định.

Hai tháng sau, viên châu đã bị Hàn Lập đùng đan hỏa luyện hóa hết, nhưng Hàn Lập lại không cảm nhận được chút biến hóa nào trong cơ thể.

Chần chừ một chút, Hàn Lập lại bắt đầu luyện hóa hai viên ngũ sắc châu khác.

Đảo mắt, thời gian đã nhanh chóng trôi qua nửa năm.

Khi Hàn Lập xuất quan, sáu viên Ngũ sắc châu đều đã bị hắn luyện hóa hết.

Lúc này, hắn mơ hồ nhận thấy bản thân đã có thể hấp thụ thiên địa linh khí cùng vận chuyển linh lực so với trước kia nhanh hơn một chút. Tuy không rõ ràng nhưng lại khiến Hàn Lập mừng rỡ như điên.

Dù sao hiệu lực của mấy viên Ngũ sắc châu này, cũng chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Ngay khi bước ra khỏi phòng bế quan, Hàn Lập múc lấy một chút nước lạnh ở trong máng xối.

Kim Ti Tầm quả nhiên sau khi ăn vào Nghê Thường Thảo, đích xác là có sinh trứng, nhưng số trắng này đều là trứng chết, không có lấy một quả còn sống.

Đôi Kim Ti Tầm sau khi sinh trứng cũng chết đi.

Điều này khiến cho Hàn Lập đứng bên ngoài trùng thất, nhìn số trứng này không còn gì để nói!

Mặc dù bị một cú sốc lớn, nhưng Hàn Lập cũng không phải là không có thu hoạch.

Tối thiểu, hắn cũng đã có thể nghiệm chứng được tác dụng của Nghê Thường Thảo.

Trước nay hắn cũng hoài nghi, loại linh thảo này có tác dụng đề cao năng lực sinh sản của yêu thú cấp cao, nhưng lại hoàn toàn không có cơ hội kiểm chứng.

Hôm nay xét theo tình trạng của Kim Ti Tầm thì tám chín phần là đúng như thế.

Càng là yêu thú cấp cao thì khả năng sinh sản lại vô cùng khó khăn, khó trách tại sao yêu thú cấp cao lại phát cuồng như thế khi thấy loại linh thảo này.

Tục ngữ nói quả là không sai. Họa phúc tương y (Họa luôn đi liền với phúc)!

Đúng lúc Hàn Lập đang vì chuyện của Kim Ti Tầm mà buồn bực, thì trứng Phệ Kim Trùng mấy ngày sau bắt đầu nở.

Kết quả sau khi trứng nở khiến cho Hàn Lập một phen ngạc nhiên.

Phệ Kim Trùng sau khi nở ra, hình dáng so với trước kia cũng không có gì biến hóa. Nhưng màu vàng trên thân ngoại trừ điểm những đốm màu bạc thì còn xuất hiện những đốm màu đe,.hơn nữa linh khí trên người chúng cũng làm cho Hàn Lập cảm thấy hơi khác so với lúc trước.

Hiện tại Hàn Lập hoàn toàn có thể khẳng định, Phệ Kim Trùng này xuất hiện biến hóa như thế hoàn toàn là do đời trước thôn phệ Thiết Hỏa Kiến mà ra. Chúng so với Phệ Kim Trùng bình thường có chút khác biệt.

Cụ thể có cái gì khác biệt, Hàn Lập phải thử nghiệm mới biết được.

Vì thế, hắn lấy một túi linh thú đựng Phệ Kim Trùng, rồi trở lại mất thât.

Nửa ngày sau, khi Hàn Lập trở lại thì khuôn mặt không dấu được vẻ hưng phấn.

Uy lực của Phệ Kim Trùng mới này vượt ngoài sự dự đoán của Hàn Lập. Hiện tại hắn đối với việc ra biển săn yêu thú càng thêm tin tưởng.

Tuy nhiên, Hàn Lập còn muốn nghiên cứu một chút về các linh kiện khôi lỗi lấy được trong Hư Thiên điện. Nhưng phỏng chừng không thể chỉ trong vài năm là có hiệu quả, nên đành tamk thời từ bỏ.

Thay vào đó, hắn chuẩn bị ra biển thu thập yêu đan của yêu thú cấp cao.

Khí cụ bố trận và Nghê Thường Thảo, tất nhiên là hắn phải mang theo. Huyết Ngọc Tri Thù và Đề Hồn cũng không thể lưu lại, khẳng định là sẽ có có hội dùng tới.

Nhưng bên trong động phủ này còn có rất nhiều linh thảo. Đặc biệt là Cửu Khúc Linh Sâm. Hàn Lập có chút lo lắng nhưng vẫn quyết định không nên mang theo!

Dù sao lần ra ngoài này, hắn cũng không biết bao lâu mới có thể quay trở lại. Cửu Khúc Linh Sâm là thực vật nên không thể rời đất quá lâu được.

Vì lí do đó, sau khi cân nhắc một hồi, Hàn Lập quyết định để lại nửa số Phệ Kim Trùng mới tại động phủ.

Cấp cho chúng nó mệnh lệnh, chỉ cần có yêu thú hay là người tu tiên xâm nhập, lập tức tiêu diệt.

Do đó, chỉ cần không phải là tu sĩ Nguyên Anh kỳ hoặc là yêu thú cấp tám tiến vào thì nơi này hoàn toàn an toàn.

------oOo------

Chương 521: Trừu hồn thủ đan

Nguồn: EbookTruyen.Net

Về phần Dưỡng Hồn Mộc nọ, trải qua hơn hai năm không ngừng dùng lục dịch đề cao, cuối cùng cũng thành hình.

Loại cây này cũng giống như Thiên Lôi Trúc, sau vạn năm cũng sẽ không tiếp tục sinh trưởng, mặc cho cung cấp lục dịch như thế nào, vẫn không thể gia tăng thêm chút linh khí nào nữa.

Hàn Lập tự nhiên sẽ không tiếp tục trồng nữa.

Vì thế, hắn đem Dưỡng Hồn Mộc đã trưởng thành, khắc thành mười mấy khối viên châu đen thui lớn nhỏ bằng ngón cái, dùng tơ vàng xuyên thành một chuỗi đeo ở cổ.

Loại cây này không cần thiết phải luyện chế, cứ đeo trực tiếp bên người, có diệu dụng dưỡng thần bồi hồn.

Sau khi xử lý tốt động phủ, ba ngày sau, Hàn Lập một mình xuất động, vô thanh vô tức bay ra khỏi vụ hải.

Bởi vì có Nghê Thường Thảo trong tay, Hàn Lập không dự định đi Thâm uyên làm gì.

Nơi đó chẳng những có yêu thú ngoài cấp tám lui tới, hơn nữa khẳng định có tu sĩ tụ tập như mây, cũng không thích hợp sử dụng lục dịch để bày trận diệt yêu.

Có Nghê Thường Thảo hấp dẫn yêu thú, đối với hắn mà nói, hải vực nào cũng giống nhau.

Do đó, hắn hiện tại cần tìm là một hòn đảo san hô.

Nghĩ như vậy, Hàn Lập xem xét phương hướng. Sau đó nhằm về phía tây mà bay đi.

Đảo mắt, đã không thấy bóng dáng.

Một tháng sau, Hàn Lập dừng lại tại trên một mảng san hô đỏ.

Lúc trước trên đường cũng xuất hiện vài đảo san hô, nhưng Hàn Lập sợ cách động phủ gần quá mà dẫn đến phiền toái, cho nên không để ý mà bay thẳng đến đây.

Nơi này mặc dù không thể xưng là đảo san hô, nhưng đối với tác dụng của Nghê Thường Thảo mà nói thì đã quá đủ rồi.

Hàn Lập quyết định ở tại chỗ này, bắt đầu bước thứ nhất để diệt yêu thủ đan.

Hiện tại, hắn ở phụ cận khu san hô này bày ra bốn pháp trận, đem phụ cận vây kín mưa gió không lọt. Sau đó mới cẩn thận đem Nghê Thường Thảo trồng ở trung tâm trận pháp.

Nếu muốn hấp dẫn yêu thú cấp sáu, cơ bản phải đem Nghê Thường Thảo đề cao đến bốn trăm năm mới được.

Nói vậy, hắn cơ bản còn thời gian một tháng, mới có thể dẫn dụ yêu thú đến để săn.

Bất quá thời gian này, hắn cũng không nhàn rỗi.

Nghê Thường Thảo ba lần ra lá, tự nhiên hấp dẫn một ít yêu thú cấp thấp để cho hắn luyện thử trước.

Mặc dù hiện tại nội đan của yêu thú cấp năm đối với hắn không có giá trị, nhưng dùng để đổi lấy linh thạch cũng có giá trị không nhỏ.

Hàn Lập tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Quả nhiên tại lần thứ tư thúc dục, trước sau có ba bốn yêu thú cấp năm tìm đến, bị Hàn Lập trực tiếp tế xuất Thanh Trúc Phong

Vân Kiếm, dễ dàng chém giết.

Trước mắt nhìn thấy Nghê Thường Thảo sinh ra ba lá, Hàn Lập thở ra một hơi, cầm trong tay chiếc bình nhỏ nhẹ nhàng đổ xuống.

Một giọt chất lỏng xanh biếc ướt át rơi xuống.

Đem bình nhỏ cẩn thận thu vào, Hàn Lập trực tiếp ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần.

Ngày thứ ba, Nghê Thường Thảo sinh ra lá thứ tư, tản mát ra khí tức dụ yêu nồng đậm.

Mà Hàn Lập hai ngày nay vẫn không nhúc nhích, cũng nghĩ ngơi dưỡng sức.

Mặc dù nói chém giết yêu thú cấp năm, đối với hắn hiện tại dễ như trở bàn tay, yêu thú cấp sáu đối phó cũng không hề rơi xuống hạ phong.

Nhưng mà hắn một mình tiến vào biển sâu, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Dụ Yêu thảo không phải tuyệt đối không có sai lầm.

Trước kia cũng đã từng xuất hiện qua, dùng Nghê Thường Thảo ba trăm năm dẫn tới yêu thú Ô Long cấp sáu bảy gì đó, làm hại hắn suýt chút nữa không giữ được cái mạng nhỏ này, chỉ có thể vứt bỏ pháp trận mà trốn thoát.

Hàn Lập cũng không muốn vì nhất thời sơ sẩy mà chết như thế.

Qua nửa ngày, đang ngồi xếp bằng bên cạnh Nghê Thường Thảo, Hàn Lập chợt thần sắc có chút khẽ động.

Sau đó mở mắt nhìn chăm chú ra ngoài khơi xa.

Trong chốc lát, mặt biển phía xa đột nhiên xuất hiện mây đen che kín, mưa sa gió giật, tự nhiên xuất hiện gió lốc rộng đến mười trượng, bên trong mơ hồ truyền đến tiếng gầm rú trầm thấp.

Hàn Lập thần sắc như thường, thân hình thoáng một cái hóa thành một đạo cầu vồng bay đến giữa không trung, mặt hiện lên một tia âm hàn chăm chú nhìn toàn bộ phía dưới.

Trong lốc xoay vong ra vài tiếng trầm muộn, sau đó trong một đạo hắc khí có một yêu thú nhảy ra.

Yêu thú này hình thể không lớn, hình dáng chỉ chừng trượng, nhưng nó hướng Nghê Thường Thảo không ngừng gầm rống.

Nhìn thấy màn này, Hàn Lập thở nhẹ một hơi.

Tuy bởi vì hắc khí ngăn cản nên không thể thấy rõ chân thân của yêu thú.

Nhưng từ linh khí phát ra từ hắc khí, xác thực chỉ là yêu thú cấp sáu.

Đối với hắn mà nói, hẳn là không có gì nguy hiểm.

Vì vậy Hàn Lập lẳng lặng đứng ở không trung, nhìn xuống yêu thú, vẫn không nhúc nhích.

Trong chốc lát, Yêu thú trong hắc khí liền bị Nghê Thường Thảo phát ra khí tức kích thích trở nên có chút phát cuồng.

Rốt cục rống to một tiếng, hướng tới vùng san hô hung hăng bay tới, theo sau còn có sóng biển cao vài chục trượng.

Kiến thức qua một màn cự quy cấp bảy độ kiếp tạo thành cơn sóng gió động trời, loại thanh thế này tư nhiên Hàn Lập sẽ không để trong mắt.

Mắt thấy đoàn hắc khí đến gần san hô khoảng mười trượng, Hàn Lập cười lạnh, nắm tay vừa lật, một khối trận bàn xanh biếc xuất hiện trong tay.

Tiếp theo trên tay thanh quang chợt lóa, Hàn Lập không chút chần chờ hướng tới trận bàn mà kích nhẹ lên.

Hoàng mang chói mắt từ trận bàn xuất ra.

Một khắc sau, hơn mười đạo cột sáng màu vàng đồng thời trong biển phun ra, tiếp theo một màn hào quang đùng đùng xuất hiện, đem hắc khí chặn lại bên trong.

Yêu thú trong hắc khí hiển nhiên cũng cả kinh!

Nhưng lập tức hai gọng kềm từ trong hắc khí xuất ra, đảo qua hung hăng đánh vào trên vách của màn hào quang màu vàng.

"Oành" một tiếng nổ vang lên.

Hào quang màu vàng cũng lung lay muốn ngã, bộ dáng tựa như không thể thừa nhận được vài kích.

Bất quá đối với Hàn Lập mà nói, vây được yêu thú như vậy cũng là quá đủ rồi.

Trong tay hắn đã sớm chuẩn bị Cổ Bảo Ngũ Hành Hoàn, vang lên một tiếng khi được tế xuất, rồi nhanh chóng biến mất.

Tại hắc khí trên bầu trời, một tiếng xé gió truyền ra.

Tiếp theo năm vệt sáng mờ bỗng nhiên xuất hiện, sau đó đột nhiên hướng vào hắc khí, rồi biến mất vô ảnh vô tung.

Một trận rống hoảng sợ truyền ra, hắc khí đột nhiên biến mất, lộ ra yêu thú bên trong.

Một con cự hà (tôm(màu xanh cao khoảng ba bốn trượng xuất hiện, hai bên có sáu con mắt, trong ánh mắt hiện lên sự kinh hoàng.

Giờ phút này nó bị Ngũ Hành Hoàn trói chặt, giống như một cái bánh, căn bản không thể nhúc nhích.

Đúng lúc này, hai đạo cầu vồng chói mắt từ trên trời bay vụt đến, phân cắt cự tôm thành hai mảnh, một chất lỏng màu xanh biếc phun ra.

Ngũ Hành Đồng Hoàn rung nhẹ vài cái, lần nữa biến mất, xuất hiện trong tay Hàn Lập.

Hàn Lập trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, lắc khẽ trận bàn trên tay.

Hoàng mang chợt lóe lên, rồi lập tức biến mất.

Cùng lúc đó, màn hào quang ở phía dưới cũng lặng lẽ biến mất.

Hàn Lập đem Ngũ Hành Hoàn trên tay thu hồi, rồi lật tay xuất ra một cái bát tròn màu đen.

Hai tay cầm bát, Hàn Lập nhe nhàng hạ xuống, dừng bên cạnh cự hà.

Hàn quang trong mắt Hàn Lập chợt lóe lên nhìn vào mắt cự hà, ngón tay vươn ra, miệng lẩm bẩm.

Đầu ngón tay bắt đầu có bạch quang phát sáng, trong tiếng chú ngữ, bạch quang dần dần sáng lên.

Đột nhiên Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, đầu ngón tay bắn nhanh ra mấy đạo bạch tuyến mảnh như tơ, cắm vào đầu cự hà.

Sau đó ngon tay khẽ rung động vài cái, một đạo lục quang trên đầu cự hà bị mấy đạo bạch tuyến này đưa ra hướng tới Tụ Hồn Bát trong tay Hàn Lập.

Lục quang tựa hồ biết không ổn, nữa đường chớp lên liều mạng giãy dụa, nhưng vẫn bị từ từ kéo tới.

Cách Tụ Hồn Bát một khoảng cách, lục quang bị một mảng hắc quang từ trong Tụ Hồn Bát bay ra bao lại, *"bộp"* một tiếng bị cuốn vào trong.

Thấy vậy, Hàn Lập mỉm cười.

Lúc này mới tiến lên vài bước, tìm kiếm trong thi thể cự tôm, lấy ra một viên cầu màu xanh nhạt.

So với yêu đan cấp năm, nội đan của yêu thú cấp sáu chẳng những lớn hơn, hơn nữa cũng bắt đầu trở nên trong suốt, ẩn hiện quang mang phóng ra, có vẻ xinh đẹp dị thường.

Sau khi xem vài lần, Hàn Lập đem khối nội đan thu vào túi trữ vật, thu lại thi thể cự hà, tựa hồ nghĩ đến điều gì đó.

Đột nhiên nắm tay nhấc lên, hai đạo thanh quang đánh ra.

Hai cái càng lớn bị cắt xuống, Hàn Lập không chút do dự đem chúng thu vào.

Sau đó một viên hỏa cầu bay ra, đem thi thể còn thừa của cự hà đốt thành tro bụi.

Hàn Lập lúc này mới từ từ bay về phụ cận Nghê Thường Thảo, lại khoanh chân ngồi xuống.

Hắn tin tưởng tại hải vực này, quyết không có khả năng chỉ có một con yêu thú cấp sáu, chỉ cần tiếp tục chờ đợi.

Hàn Lập ung dung thầm nghĩ.

------oOo------

Chương 522: Thâu khuy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bảy năm sau, tại một hải vực của Ngoại Tinh Hải, hơn mười tu sĩ tu vi không đồng nhất chậm rãi phi hành, mắt nhìn xung quanh, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì đó.

Trong đám tu sĩ, quá nửa là Trúc Cơ Kỳ, Kết Đan Kỳ chỉ có ba người cầm đầu.

Một gã Kết Đan trung kỳ, hai gã Kết Đan sơ kỳ.

"Thu huynh, vậy yêu thú cấp sáu thực ở gần phụ cận này sao chứ? Nhưng chúng ta đã ở hải vực này tìm kiếm mấy ngày rồi, phạm vi tìm cũng đã mở rộng, tình báo sẽ không sai chứ?" Một gã tu sĩ trung niên sắc mặt lãnh đạm, hiện lên vẻ mặt không kiên nhẫn hỏi.

Mà đối tượng hắn hỏi, là một vị lão giả có khuôn mặt khô gầy nhưng thần sắc âm lệ.

Lão giả này chính là tu sĩ tu vi cao nhất Kết Đan trung kỳ.

"Mẫn đạo hữu không cần nóng lòng! Tin tức của chúng ta chỉ là vị trí đại khái, cho nên trong mấy ngày mà tìm không ra cũng là bình thường mà thôi. So với việc chúng ta ở hải vực khác mà đụng chạm, tin rằng kẻ cho thông tin tình báo kia cũng không dám lừa gạt lão phu" Thần sắc lão giả không thay đổi, lạnh nhạt nói.

"Vậy yêu thú kia có khi nào đã rời khỏi hải vực không? Hoặc căn bản nơi này không phải sào huyệt của nó" Một vị đại hán khuôn mặt hung ác, cũng đột nhiên mở miệng nói.

"Không thể nào. Đây là loại Lưu Ly thú khó gặp, mới vừa rồi chúng ta dùng thần thức quét qua đáy biển phụ cận, tất cả đều là Tam sắc tảo, là thứ mà yêu thú này thích ăn nhất. Sào huyệt của

nó tuyệt đối cách nơi này không quá xa" Lão giả có khuôn mặt khô gầy bình tĩnh nói.

Tựa hồ địa vị của lão giả trong ba người khá cao, hai người còn lại cũng không hỏi nữa, mà đem thần thức lại phóng ra không ngừng tìm kiếm bốn phía.

Về phần tu sĩ Trúc cơ kỳ ở phía sau, quá nữa là con cháu cùng đệ tử của bọn họ nên không ai tự tiện xen vào.

Ba người dẫn dắt đội tu sĩ tìm kiếm hơn nửa ngày, đáng tiếc không thu hoạch được gì.

Ngay cả mày của lão giã khô gầy cũng có chút nhăn lại.

"Khụ! Thâm uyên này vốn rất được, cho dù không thể nói mỗi tháng đều có thu hoạch, nhưng một năm thu được ba bốn yêu đan cấp cao cũng là việc hoàn toàn có thể".

"Vậy mà trong vòng hai năm chúng ta tổng cộng chỉ mới hạ sát được hai yêu thú cấp cao, mỗi người ngay cả một yêu đan cũng không được" Tu sĩ họ Mẫn oán giận nói.

"Được rồi, tình hình hiện tại của thâm uyên Mẫn huynh cũng không phải là không biết. Bây giờ mà đi thâm uyên, căn bản không phải đi diệt yêu thú mà là đi tìm chết".

"Nói đến cũng thực tà môn! Thâm uyên trước nay tuy không thể nói là an toàn, nhưng chỉ cần cơ trí một chút, không tiến vào khu trung tâm, cuộc sống cũng dễ chịu. Nhưng hôm nay thì khác, từ khi yêu thú bắt đầu bạo động từ hai năm trước, thì cả thâm uyên hoàn toàn trở thành cấm địa. Dù là tu sĩ cấp cao đi vào, cơ hồ cũng đều không thấy trở ra. Vài tên Nguyên Anh Kỳ liên thủ một hơi chạy vào trung tâm muốn dò xét, kết quả không biết đụng phải loại yêu thú cấp bậc gì, không ngờ cuối cùng hoảng sợ mà chạy ra, thậm chí trong bốn người, chỉ lại Nguyên Anh mới bảo toàn được tính mạng mà trốn chạy. Xem ra Kỳ Uyên Đảo này, thực không thể ở lâu" Hán tử hung ác có vẻ sợ hải, sắc mặt trắng bệch nói.

"Tuyên đạo hữu nói có lý, mặc dù yêu thú trong thâm uyên coi như cũng khá thành thật, đến nay cũng không có đi ra khỏi thâm uyên nửa bước. Nhưng ai biết ngày nào đó chúng cuồng tính đại phát, đột nhiên xông ra, chuyện này cũng không phải là không có khả năng, ta không thể không đề phòng!" Lão giả mặt khô gầy nghe vậy cũng đồng tình, trầm mặt trong chốc lát, rồi nhăn mặt nói.

Xem ra đối với sự tình của yêu thú tại thâm uyên, lão giả nghe đến cũng phải biến sắc.

"Nhưng hiện tại, Tinh Cung và Nghịch Tinh Minh bên kia đang đánh nhau quyết liệt, Truyền tống trận hiện nay chỉ có thể ra mà không thể vào, chúng ta muốn trốn cũng không được" Tu sĩ họ Mẫn bất đắc dĩ cười khổ một tiếng.

"Hừ! Cũng không nhất định" Hán tử hung ác không cho là đúng nói.

"Ồ? Chẳng lẽ Tuyên huynh có cách?" Mẫn tu sĩ thoạt kinh ngạc, sau đó tinh thần chợt chấn động.

"Hắc hắc, cũng không phải là cách gì, ta chỉ nghe nói có người trên Kỳ Uyên Đảo bán ra Truyền tống phù với giá cao, mặc dù số lượng không nhiều lắm, nhưng đích xác đã có người nhờ nó mà trở lại Nội Tinh Hải!" Hán tử có chút thần bí cười nói.

"Có sự tình như vậy, chúng ta…." Tu sĩ họ Mẫn mừng rỡ, đang muốn cẩn thận hỏi lại thì bị lão giả mặt khô gầy hừ lạnh một tiếng cắt ngang.

"Hai vị đạo hữu đừng nằm mơ, cho dù có Truyền tống phù, các người thực có dám trở về Thiên Tinh Thành không. Hiện tại ở Nội Tinh Hải, so vói chúng ta ở Kỳ Nguyên Đảo càng thêm nguy hiểm. Trở về khẳng định sẽ bị hai phương bắt bắt làm quỷ thế mạng. Mà yêu thú ở thâm uyên này mặc dù xem ra cũng không phải bình thường, nhưng tối thiểu bên ngoài thâm uyên cũng vô sự. Nếu thực có chuyện gì phát sinh, chúng ta cẩn thận tìm một hoang đảo ẩn núp một chút, so với trở về đối mặt với một hồi đại chiến vẫn tốt hơn" Dị quang trong mắt lão giả chớp động, tực hồ đã sớm

tính trước.

Hai người kia nghe xong, nhìn nhau một lúc, cảm giác được phương pháp của lão giả mặc dù là hạ sách, nhưng tựa hồ có thể sử dụng.

Khi hai người muốn cùng lão giả bàn về việc này thì đột nhiên một tiếng gầm từ xa truyền đến, tiếp theo từ hướng đó những tiếng gầm rú hung hãn liên tục vang lên.

"Lưu Ly thú!"

Tu sĩ họ Mẫn cùng hán tử hung ác liếc nhìn nhau, cơ hồ đồng thời nói ra, trên mặt cả mọi người đều vui mừng lẫn sợ hãi.

"Đúng là tiếng kêu của Lưu Ly thú, tựa hồ có người tìm được trước chúng ta. Đi thôi. Không nên bại lộ tung tích, hết thảy tùy theo tình cảnh mà hành sự" Trên mặt lão giả hiện lên một tia tàn khốc, hướng tới hai người lạnh lùng nói.

Hai người kia ngầm hiểu gật đầu, ba người lúc này hóa thành cầu vồng bay đi, nửa đường quang mang chợt lóe lên rồi biến mất không thấy bóng dáng.

Về phần đám tu sĩ Trúc Cơ kỳ kia, ánh mắt cũng khẩn trương lập tức đuổi theo.

Trong chốc lát, ba gã tu sĩ Kết Đan Kỳ vô thanh vô tức bay đến phụ cận mấy đảo san hô lớn nhỏ.

Tiếng rống rung trời của yêu thú, chính là từ nơi này truyền ra.

Tình hình trước mắt, bọn họ cũng không thể đoán trước được.

Một con hải thú toàn thân màu trắng, trong suốt lóng lánh, bị nhốt trong một cấm chế phát ra hồng quang.

Thân hình yêu thú này dài hơn mười trượng, phóng ra vô số trường ti màu trắng sữa, liều mạng cắt hồng quang đang cầm giữ xung quanh, hung hãn vô cùng.

Nhưng đó cũng không phải là việc ba người quan tâm, ánh mắt bọn họ lại rơi vào chỗ khác.

Trên đảo nhỏ, một thanh niên áo lam nhạt, đứng giữa không trung không nhúc nhích, hắn chắp hai tay sau lưng, bộ dáng thản nhiên tự đắc.

"Thu huynh, tu vi người này chỉ là Kết Đan sơ kỳ, chúng ta động thủ?" Tu sĩ hung ác họ Tuyên có chút hưng phấn, truyền âm nói, giọng tràn ngập vẻ vui mừng lẫn sợ hãi.

"Đừng nóng vội, nhìn xem phụ cận có những người khác ẩn nấp không, coi chừng là cái bẫy!" Lão giả nghe lời này, vẻ dữ tợn trong mắt chợt lóe, nhưng vẫn chế trụ dục vọng, thận trọng nói.

"Mẫn đạo hữu! Thu huynh nói có lý, một vị tu sĩ Kết Đan sơ kỳ một mình mà có dũng khí dụ Lưu Ly thú, thật có chút không thích hợp, sợ rằng có cái gì che dấu ở bên trong" Tu sĩ họ Mẫn xem ra cũng có chút tinh tế, nhắc nhở nói.

Hán tử hung ác nghe xong cũng rùng mình, vội vàng đem thần thức phát ra, tìm kiếm xung quanh, nhưng căn bản không có phát hiện gì.

Mà lúc này, thanh niên áo lam ở trên không trung cuối cùng cũng ra tay

Chỉ thấy hắn đưa tay lên, bảy đạo thanh quang từ trong tay bắn ra, xoay quang một vòng trên không, hợp thành một thanh cự kiếm mười trượng, từ trên không hạ xuống.

Lưu Lý Thú phía dưới tựa hồ cũng biết lợi hại, há mồm phun ra một viên tinh cầu màu trắng.

Tinh cầu sau khi gặp gió liền biến lớn, không khách khí nghênh đón cự kiếm trên không.

Tốc độ cự kiếm không thay đổi, nhưng lại phát ra tiếng xé gió kinh người.

Sau một tiếng nổ, cùng với tinh cầu đụng vào nhau.

Nhưng trong phút chốc, cự kiếm bỗng nhiên mờ ảo.

"Vù" một tiếng, từ trong thanh quang bay ra một thanh cự kiếm giống y như vậy, lóe lên biến mất. Sau một khắc, bỗng nhiên xuất hiện trên đầu Lưu Ly thú, vô thanh vô tức chém xuống.

Yêu thú điên cuồng gào lên một tiếng, bạch ti trên người đột nhiên bắn lên trên, hy vọng tránh được một kiếp.

Kết quả *"Phập"* một tiếng, cự kiếm không chút trở ngại chém xuống cái đầu khổng lồ của Lưu Ly Thú.

Máu màu xanh biếc văng ra khắp nơi!

Nhìn thấy người thanh nên này diệt yêu chỉ trong nháy mắt, ba người cũng lão giã có chút kinh ngạc.

Đó thật sự là Lưu Ly Thú sao?

Con thú này trong đám yêu thú cấp sáu cũng nổi tiếng là khó chơi.

Nhưng hôm nay lại bị thanh niên này diệt chỉ bằng một nhát kiếm.

Thật khó có thể tin! Chẳng lẽ đối phương không phải là tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, mà là Kết Đan hậu kỳ?

Bất kể ba người lão giả lần nữa dùng thần thức lặp đi lặp lại xác nhận, nhưng thanh niên áo lam đã giết yêu thú kia, chính là tu vi Kết Đan sơ kỳ không giả.

Nhưng yêu thú cấp sáu, mặc dù ba người bọn hắn liên thủ thắng cũng không khó, nhưng cũng không thể dễ dàng như vậy. Căn bản không có khả năng.

Chẳng lẽ tên tu sĩ kia giả trư ăn thịt hổ. Ẩn nặc tu vi chân thật?

Ba người lão giả nghi thần nghi quỷ!

------oOo------

Chương 523: Hung danh thao thiên

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thu huynh muốn ra tay sao? Hình như ở đây đối phương chỉ có một người" Thanh âm của hán tử hung ác phát ra có chút khẩn trương.

Lão giả mặt khô gầy chăm chú nhìn xuống dưới, trên mặt xuất hiện vẻ nghi hoặc, cũng không lập tức trả lời.

Đến khi thấy người thanh niên áo lam lấy từ trong người ra một cái bát đen đúa, sau đó bắt đầu thu thập hồn phách của Lưu Ly Thú. Lúc này thần sắc đại biến, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ.

"Người này đích thực là cổ quái, cũng đừng tính nữa. Tốt nhất là không nên trêu chọc" Tu sĩ họ Mẫn thấy gương mặt của lão giả lúc này thì không khỏi ngẩn ra, nhưng hắn lập tức cau mày thử dò xét.

Ba người bọn họ, một khi đã có khả năng ở Ngoại Tinh Hải này tiêu diêu đến nay, tự nhiên cũng phải có điểm hơn người.

Tình hình trước mắt quả là có chút quỷ dị khiến cho tu sĩ họ Mẫn có ý muốn thối lui!

"Tính sao? Hiện tại cũng không phải là vấn đề có động thủ hay không, mà quan trọng là chúng ta có còn sống để rời khỏi chỗ này hay không".

Lão già mặt khô gầy ánh mắt sau một hồi lập lòe bất định, mới cười khổ một tiếng, thốt ra một câu không đầu không đuôi.

Những lời nói này khiến cho hán tử hung ác cùng tu sĩ họ Mẫn kia giật mình.

Hai người bọn họ thừa biết tính cách của lão giả này, biết đối phương tuyệt đối sẽ không tự dưng mà nói như vậy, nên cả hai đều không thể kiềm chế được sự kinh ngạc trên khuôn mặt.

"Hai ngươi chẳng lẽ không hề phát hiện, người này rất giống một ma đầu gần đây đang được lưu truyền sao?" Lão giả mặt khô gầy nhếch miệng thì thầm, trong giọng nói có ẩn chứa đôi chút chua chát.

"Ma đầu? Chẳng lẽ là…"

"Là… chính là hắn!"

Hai người kia nghe xong thì đầu tiên là ngẩn ra, sau đó đồng thời phát ra tiếng hô kinh hãi!

Nét mặt bọn họ tràn ngập vẻ hoảng sợ.

"hẳn là không sai, ngươi nhìn xem, thanh niên này còn rất trẻ mà lại có thể phóng ra nhiều phi kiếm như thế, hơn nữa kiếm quang cũng có màu xanh, vô cùng trùng hợp với những lời đồn!" Lão giả thận trọng nói, dường như cũng là nói cho chính bản thân lão.

"Nhưng người kia không phải nổi tiếng về việc điều khiển số đông kim trùng sao? Trong khi người này lại không hề thấy thi triển ra, không phải trùng hợp chứ!" Đại hắn hung ác sắc mặt trắng bệch, thanh âm rung nhè nhẹ, phảng phát như người mà lão giả đề cập tới là một nhân vật cực kỳ đáng sợ.

"Thu huynh nói cũng không sai, ma đầu kia bình thường chỉ để lộ ra tu vi Kết Đan sơ kỳ, hơn nữa cũng lấy tinh hồn của yêu thú. Còn về việc hắn không có thả ra yêu trùng thì có lẽ là do cảm thấy không cần thiết!" Tu sĩ họ Mẫn khuôn mặt có chút tái xanh nói, thanh âm cũng tự động nhỏ đi vài phần.

"Nói như thế thì tên đó thực có thể là kẻ được gọi là Trùng Ma? Sao chúng ta còn không mau chạy đi, nếu bị hắn bắt gặp thì đừng có hy vọng giữ được mạng sống" Đại hán lộ ra thần sắc kinh hoàng.

"Đừng hoảng hốt, nếu thật sự là ma đầu này, khi vừa mới tới, sự chú ý của hắn đặt toàn bộ lên người Lưu Ly Thú cho nên mới không có phát hiện ra chúng ta. Nhưng hiện tại, yêu thú đã chết, nếu tự động bỏ chạy càng làm cho hắn phát hiện ra hành tung của chúng ta một cách dễ dàng" Lão giả hiện tại vẫn có thể bảo trì vài phần bình tĩnh nói.

Nghe thấy lời này, hai người còn lại liếc mắt nhìn nhau, thấy cũng có đạo lý nên cũng không dám khinh thường vọng động.

Nhưng sau khi nhìn về phía thanh niên đang trừu hồn yêu thú ở đằng xa, đại hán đột nhiên nhớ tới cái gì, mặt hiện lên thần săc nghi hoặc, thấp giọng nói.

"Nghe nói tên Trùng Ma này, bốn năm trước, chỉ vì một yêu thú cấp 7 lại cùng một tu sĩ phát sinh xung đột. Cuối cùng hắn một mình tiểu diệt hết bảy tám gã tu sĩ Kết Đan Kỳ, chỉ có một tu sĩ đạt đến Kết Đan hậu kỳ mới may mắn chạy thoát. Mấy lời đồn đãi này chẳng lẽ là thật?"

*"Có lẽ là thật. Vị tu sĩ thoát được kia hình như là cao thủ của Bích Vân Môn, người bị giết đều là đồng môn của hắn. Trận chiến này làm cho Bích Vân Môn được xưng là một trong năm thế lực lớn của Kỳ Uyên Đảo bị tổn thất gần một phần ba lực lượng, thực lực nhất thời đại giảm. Thái thượng Trưởng lão "*Diệu Hạc chân nhân*"của Bích Vân Môn cũng vì chuyện này mà tức giận đến thất khiếu bốc khói! Lần đó đích thân xuất hải tìm tên Trùng Ma này nhưng kết quả là không thấy quay về. Rất nhiều người suy đoán, cho dù vị "*Diệu Hạc chân nhân*"này có thực sự tìm được Trùng Ma đi chăng nữa cũng không có khả năng làm gì được đối phương. Dù sao một khi đối phương đã có năng lực như thế, rất có thể có khả năng là cao thủ tiến vào Nguyên Anh kỳ. Nghe đồn có một số thế lực khác của Kỳ Uyên Đảo đã để ý đến tên trùng ma này, muốn chiêu mộ hắn"* Tu sĩ họ Mẫn nuốt vài ngụm nước bọt, thấp giọng giải thích.

"Nguyên Anh Kỳ? Cái này không nhất định. Ta thì lại nghe một giả thuyết khác. Thật ra thì tu vi của Trùng Ma này chẳng hề cao chút nào. Hắn trở nên lợi hại như thế tất cả là nhờ vào loại quái trùng

kì lạ kia. Nghe nói trong trận chiến ngày trước, hắn căn bản không hề sử dụng pháp bảo, chỉ thả ra vô số phi trùng đem đông đảo tu sĩ Kết Đan Kỳ thôn phệ sạch sẽ. Hắn căn bản là không hề nhúc nhích một ngón tay. Chính vì thế mới được gọi là Trùng Ma" Lão giả mặt khô gầy im lặng chốc lát, sau đó lắc đầu nói.

"Nhưng vừa rồi, chính Thu huynh cũng nhìn thấy, tên này căn bản không hề vận dụng phi trùng, chỉ một kiếm liền giết chết Lưu Ly Thú. Cho dù là tu sĩ đạt đến Kết Đan hậu kỳ cũng không chắc có thể làm được như vậy. Hắn chắc chắn là lão quái Nguyên Anh Kỳ giả dạng" Tu sĩ họ Mẫn kiên trì bảo vệ ý kiến của mình.

Lão giả mặt khô gầy lại không cho là như thế, còn có vẻ như muốn nói gì đó, đại hán hung ác bất đắc dĩ ngắt lời.

"Hai vị bằng hữu, Trùng Ma có phải là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ hay không đối với chúng ta căn bản là không có gì khác nhau. Đối phương tiêu diệt chúng ta cũng không tốn bao nhiêu sức lực. Đây chính là sự thật. Ta lo lắng là ác danh của hắn. Tên Trùng Ma này cơ hồ như gặp tu sĩ nào đều bố trí phi trùng trước sau bao vây. Bằng cách này đã tiêu diệt không dưới trăm người. Chỉ trong hai năm ngắn ngủi, hắn đã khiến cho tất cả mọi người khi nhắc đến tên hắn đều kinh hãi biến sắc".

Tu sĩ họ Mẫn nghe thế thì khuôn mặt càng khó coi, hắn nhìn thanh niên áo lam, thở dài một hơi nói:

"Trùng Ma tâm ngoan thủ lạt, tính tình hiếu sát. Vài năm thôi mà không ít tu sĩ bị giết rồi đoạt bảo, tất cả đều có nhân chứng là do hắn gây ra. Hiện tại không ngờ chúng ta lại tự mình đưa dê vào miệng cọp" Giọng hắn ngập tràn hối hận!

Lão giả mặt khô gầy nghe thấy thế trên nét mặt cũng hiện lên nét hổ thẹn, nhếch miệng không nói gì.

Ác danh của Trùng Ma này khiến cho hắn vô cùng kiêng kị vô cùng.

Ba người lão giả không còn lòng dạ nào để nói chuyện nữa, tất cả đều chăm chú nhìn vào mọi cử động của thanh niên áo lam, trong lòng thầm hy vọng đối phương sau khi thu thập xong yêu thú sẽ nhanh chóng rời đi.

Lúc này thì thanh niên áo lam kia sau khi rút ra hết tinh hồn của Lưu Ly Thú vào trong cái bát đen, thì tiếp tục moi từ trong thân thể nó ra một viên nội đan màu trắng, thu vào túi trữ vật bên hông.

Hiện tại, thanh niên này bỗng dừng tay, hướng ra xung quanh đánh giá một chút.

Ba người ở phụ cận không hẹn mà cùng nín thở, ẩn nấp thân hình không dám di động chút nào.

Nhưng thật không như ước nguyện!

Ánh mắt thanh niên khi đảo tới khu vực của ba người đang ẩn nấp thì ngừng lại, khóe miếng hiện lên một nụ cười nhạt, lạnh lùng nói:

"Ba vị đạo hữu đã xem một thời gian dài như vậy, có nên hiện thân hay không!"

Nghe lời này, ba người lão giả đồng thời cả người phát lạnh!

"Chạy!" Không biết ai trong ba người hô lên.

Ba người hóa thành ba đạo cầu vồng, không hai lời phân biệt theo ba hướng khác nhau mà vọt đi.

"Ta còn chưa nói xong, vì sao chạy nhanh như vậy. Chẳng lẽ sợ ta ăn các người sao?" Thanh niên áo lam chau mày, lẩm bẩm, nét mặt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Nhưng sau đó, khuôn mặt hắn trầm xuống rồi vung tay lên, ba túi linh thú tung lên cao, ngay lập tức giáp trùng ba màu tuôn ra ngập trời.

Thanh niên áo lam chính là Hàn Lập vừa mới từ biển sâu quay trở lại.

Lão giả khuôn mặt khô gầy khẽ liếc mắt về phía sau, vừa thấy cảnh này săc mặt đại biến, độn quang bất giác nhanh thêm ba phần.

Ngay lúc này, từ miệng thanh niên phát ra một trận ngâm nga khe khẽ.

Giáp trùng ba màu đầy trời theo thanh âm kia mà tụ lại, trong nháy mắt ngưng kết thành ba thành giáo to lớn dài chừng hơn trượng.

Tiếng rít trỗi lên mạnh mẽ, thanh giáo khổng lồ ẩn hiện sắc hồng, lóe lên rồi chợt chia thành ba hướng khác nhau phóng đi, độn quang cũng vô cùng nhanh.

"Vù vù" tiếng xé gió truyền ra, trong nháy mắt ba mũi giáo truy tìm ba người lão giả đã biến mất không thấy bóng dáng.

Hàn Lập vẫn đứng tại chỗ, không có ý đuổi theo. Ngược lại, thản nhiên dùng một đạo thanh quang nhẹ nhàng lột xuống làn da trong suốt của Lưu Ly Thú.

Da Lưu ly thú chính là tài liệu tốt nhất để luyện chế ra hộ giáp, Hàn Lập tất nhiên là không thể bỏ phí.

Sau đó đem thân thể của Lưu Ly Thú đốt thành tro bụi, Hàn Lập xoay người đem khí cụ bố trận đảo san hô phụ cận cùng Nghê Thường Thảo thu vào.

Vừa mới làm xong tất cả, xa xa nơi chân trời từ ba hướng có hào quang chớp động.

Đợi khi nó lại gần một chút có thể nhận ra, đúng là ba người lão giả mặt khô gầy kia đang ngự trên pháp bảo mà quay lại, xem phương hương thì hình như là nhắm thẳng đến chỗ của Hàn Lập.

Khuôn mặt cả ba lúc này đều trắng bệch, trên cổ có một vòng ba màu bao quanh. Kẻ nào cũng cúi đầu ủ rũ, bộ dáng như là sắp đi vào chỗ chết vậy.

Thấy cảnh này, Hàn Lập sờ sờ cằm trong lòng thầm cười lạnh.

Mắt thấy ba người này đáp xuống trước mặt mình, Hàn Lập nhoẻn miệng cười, vô cùng hòa nhã hỏi một câu.

"Ba vị đạo hữu có thể giải thích cho tại hạ một chút vì sao vừa rồi khi vừa thấy Hàn mỗ lại kinh hoàng bỏ chạy như thế? Chẳng lẽ ba vị biết tại hạ?"

------oOo------

Chương 524: Bàn vấn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vừa nghe Hàn Lập nói, ba người lão giả mặt khô gầy không khỏi nhìn nhau, vẻ mặt ngạc nhiên.

Vị Trùng Ma này hỏi vậy là có dụng ý gì? Chẳng lẽ trước khi giết bọn hắn, còn muốn trêu chọc một phen?

"Đạo hữu muốn lấy tính mạng chúng ta, cứ việc xuống tay, cần gì nói ra những lời như vậy?" Hán tử hung ác tính thẳng thắng, hung hăng nói.

"Thật kỳ quái. Chẳng lẽ câu hỏi vừa rồi của tại hạ, có cái gì không ổn?" Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, lạnh lẽo nói.

"Ta cùng huynh đệ thật sự không biết tiền bối ở đây diệt sát yêu thú, nếu không tuyệt không có dũng khí quấy nhiễu Trùng Ma tiền bối. Mấy người tại hạ chỉ là vô tình tới chỗ này, tuyệt không có nửa phần ác ý, mong tiền bối hạ thủ lưu tình" Tu sĩ họ Mẫn tựa hồ từ trong cử động của Hàn Lập nhìn thấy sinh cơ, trên mặt hồi phục một tia huyết sắc, sau đó cầu khẩn.

"Trùng Ma! Các người nói là ta?" Hàn Lập khẽ cau mày, mặt hiện lên vẻ nghi hoặc.

"Các hạ không phải Trùng Ma tiền bối sao?" Lão giả mặt khô gầy vốn đã nhận mệnh, nghe vậy liền không khỏi thì thào ngẫn ngơ, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

"Xem ra ba vị đạo hữu tựa hồ hiểu lầm cái gì rồi" Hàn Lập khẽ cười một tiếng, sau khi do dự một chút, tay vung lên, ba đạo pháp quyết màu xanh bắn tới trên cổ ba người.

Nhất thời trong một tiếng trầm thấp, vòng cổ ba màu trên cổ của ba người tản ra, một lần nữa hóa thành vô số giáp trùng, như ong vỡ tổ bay về trong túi linh thú của Hàn Lập.

Nhìn thấy cảnh này, ba người lão giả mặt khô gầy tìm thấy đường sống trong chỗ chết, vừa mừng vừa sợ.

Mặc dù trong lòng nghi hoặc cực kỳ, nhưng bọn hắn bây giờ đã tin hơn phân nửa, có thể thực nhận lầm người.

Nếu không với danh tiếng của vị Trùng Ma kia, cũng sẽ không hí lộng bọn họ.

Bất quá kiến thức qua thủ đoạn kinh người của Hàn Lập, bọn họ trở nên cung kính không dám vọng động.

"Ha ha, Xem ra ta thật hiểu lầm đạo hữu. Lấy tính tình vị Trùng Ma kia, tuyệt sẽ không dễ dàng mà buông tha bọn ta, không biết tôn tính đại danh của đạo hữu là gì?" Trên mặt lão giả mặt khô gầy xuất hiện vẻ tươi cười, vội vàng hỏi thăm.

Trong lòng hắn rất rõ ràng, trước mắt cho dù vị này không phải là vị Trùng Ma kia, nhưng thủ đoạn so với vị kia cũng không kém hơn, đều dễ dàng lấy mạng nhỏ của bọn họ như trở bàn tay, hắn tự nhiên không dám có bất cứ gì bất cẩn.

Hàn Lập nghe lời này, mỉm cười, đang muốn mở miệng nói gì thì *"Ồ"* một tiếng, nhìn về phía không trung.

"Ba vị còn có đồng bạn. Bọn họ hình như đã đến" Hàn Lập nhìn lên trời, chậm rãi nói.

Lão giả mặt khô gầy ngẩn ra, nhưng sau đó chợt nhớ tới cái gì, ngửa mắt cùng nhìn về hướng đó. Nhưng lại không thấy người nào. Không khỏi lại lộ ra một tia hoang mang.

"Huynh đệ ta đích xác có dẫn theo một ít con cháu, tính ra có lẽ là bọn họ đã đến!" Trong lòng có chút bán tín bán nghi, lão giả mặt khô gầy thành thật trả lời.

Nhưng ngay lúc hắn vừa nói xong, bên ngoài liền truyền đến một chuỗi các điểm sáng, đúng là đám tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đến chậm kia.

Bọn họ so với ba người lão giả mặt khô gầy, tốc độ chậm hơn không chỉ là một chút, nên bây giờ mới ngự khí bay tới nơi này.

Lão giả mặt khô gầy thấy cảnh này, thần sắc khẽ biến.

Điều này cho thấy, thần thức của đối phương vượt xa hắn. Sự sợ hãi trong lòng đối với Hàn Lập bấc giác tăng thêm ba phần.

"Hàn mỗ trời sinh không thích náo nhiệt, ba vị đạo hữu hãy an bài đám đệ tử đó, ta ở một chỗ khác chờ chư vị. Hàn mỗ còn có chút vấn đề muốn thỉnh giáo ba vị, hy vọng các vị sẽ không từ chối" Ánh mắt Hàn Lập nheo lại liếc ba người một cái, bỗng nhiên đầy thâm ý nói. Sau đó cười nhẹ, hóa thành một đạo cầu vồng bay về phía một hòn đảo khác.

Ba người lão giả mặt khô gầy lúc này mới thở mạnh một hơi.

Hôm nay mặt dù không biết thanh niên này có phải là Trùng Ma hay không, nhưng bộ dáng hiện tại xem ra, đối với ba người cũng không có toát ra sát khí, mạng nhỏ tạm thời được bảo trụ.

Lão giả mặt khô gầy trịnh trọng nói nhỏ vài tiếng, tu sĩ họ Mẫn khẽ gật đầu, sau đó bay về phía bầu trời, nghênh hướng đám tu sĩ Trúc Cơ Kỳ kia.

Bay đến trước mặt đám đệ tử, hắn lạnh lùng nói vài câu. Lập tức mấy tu sĩ chậm rãi đáp xuống hòn đảo nhỏ bên cạnh, cũng không có hội tụ cùng đám lão giả mặt khô gầy.

Lúc này, tu sĩ họ Mẫn mới tâm sự trầm trọng một lần nữa bay trở về bên lão giả.

"Thu huynh, thật sự phải đi sao?" Đại hán hung ác chờ tu sĩ họ Mẫn đi tới, liền lặng lẽ truyền thanh hỏi.

"Tuyên đạo hữu, không nên suy nghĩ lỗ mãng, thủ đoạn vừa rồi của đối phương, ngươi cũng không phải không thấy qua, ngươi tưởng rằng bây giờ chúng ta có thể trốn sao? Đến lúc đó đối phương hỏi cái gì, thì thành thật trả lời, ngàn vạn lần đừng chọc

giận hắn. Đem đối phương đối đãi như là lão quái Nguyên Anh Kỳ là được. Với thần thông của người này, hẳn là không thèm giết chúng ta đâu" Lão giả mặt khô gầy thần sắc biến đổi, cực kỳ thận trọng cảnh cáo.

"Thu huynh nói có lý, ta xem người này cũng không phải loại người cùng hung cực ác, tốt nhất đừng coi thường vọng động là được" Tu sĩ họ Mẫn cũng gật đầu đồng ý nói.

Mặc dù trong lòng hán tử hung ác không thật tán đồng, nhưng thấy hai người nói như thế, cũng không thể làm gi khác hơn là đem suy nghĩ này thu hồi.

Sau đó, ba người lại hướng một đảo san hô khác bay tới.

Hàn Lập đang khoanh chân ngồi trên một khối san hô bằng phẳng, thản nhiên chờ ba người.

"Mấy vị đạo hữu, chúng ta cùng ngồi xuống nói chuyện. Hãy cho tại hạ biết một chút, hải vực Kỳ Duyên Đảo gần đây rốt cục phát sinh chuyện gì. Trên đường Hàn mỗ từ biển sâu trở về, liên tiếp gặp rất nhiều tu sĩ. Ta nhớ trước kia vùng hải vực này rất ít tu sĩ lui tới. Không phải là đều săn yêu thú ở trong Hải Uyên sao? Đương nhiên chuyện của Trùng Ma, tại hạ cũng muốn biết rõ chi tiết" Hàn Lập hướng ba người, thần sắc như thường nói.

Đối mặt với thần sắc bất động của Hàn Lập, ba người lão giả mặt khô gầy càng cảm thấy lo sợ bất an, cung kính ứng một tiếng, sau đó mới cẩn cẩn trọng trọng mà ngồi ở xung quanh.

"Đạo hữu có lẽ đã hai ba năm không đi qua Kỳ Uyên Đảo, thâm uyên hải vực sớm đã là vùng cấm của tu sĩ chúng ta, hôm nay đừng nói là đi vào trong đó diệt sát yêu thú, chính là nếu có người nhắc đến thâm uyên, mọi người cơ hồ cũng biến sắc" Lão giả mặt khô gầy cười khổ một tiếng, chậm rãi nói.

"Ồ? Xin đạo hữu hãy nói tiếp" Trên mặt Hàn Lập không lộ ra điều gì khác thường, nhẹ giọng nói.

"Chuyện này, nói đến thật dài. Sự tình phải nói đến việc hai năm

trước yêu thú đã phát cuồng lên" Lão giả mặt khô gầy thấy Hàn Lập đang chú ý nghe, trong lòng cũng an tâm. Liền thuật lại chi tiết việc năm đó thâm uyên kinh biến, cùng với sự tình tu sĩ Nguyên Anh Kỳ không ai trở về.

Hàn Lập ngồi tại chỗ lẳng lặng nghe. Khi nghe xong toàn bộ chuyện đã trải qua, trên trán mới lơ đãng nhíu lại, thì thầm lẩm bẩm.

"Nói như vậy, chuyện yêu thú thâm uyên cuồng bạo năm đó, làm chết không ít tu sĩ cao cấp. Thậm chí ngay cả tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cũng không thể sống yên, khó trách tu sĩ ở hải vực lại nhiều lên!"

Nhìn biểu hiện trên mặt, Hàn Lập căn bản không bị lời nói của lão giả mặt khô gầy làm kích động, nhưng thật sự trong lòng khiếp sợ không nhỏ.

Yêu thú thâm uyên cuồng bạo, thậm chí mấy tên tu sĩ Nguyên Anh Kỳ xông vào trong đó, còn phải chạy trối chết.

Hàn Lập nghe vậy, từ đó cảm thấy một loại dấu hiệu không ổn!

Chẳng lẽ Ngoại Tinh Hải cũng muốn đại loạn?

"Tiếp theo. Nói cho tại hạ chuyện của vị Trùng Ma kia. Ba vị vừa thấy liền cho rằng tại hạ là Trùng Ma. Chẳng lẽ Hàn mỗ thật sự rất giống đối phương?" Hàn Lập suy nghĩ một chút, rồi lại cảm thấy hứng thú hỏi tiếp.

Lời này lại làm cho ba người đối diện nhìn nhau liếc mắt một cái, trong mắt hàm chứa ẩn ý.

"Nói như thế nào đây. Vừa thấy đạo hữu, đích xác so với lời đồn về Trùng Ma rất giống. Cũng sử dụng nhiều phi kiếm màu xanh, tướng mạo còn trẻ, thoạt nhìn chỉ có tu vi Kết Đan Kỳ, hơn nữa sử dụng hàng ngàn hàng vạn phi trùng" Tu sĩ họ Mẫn vội ho một tiếng, tiếp lới nói.

Nhưng cứ sau một câu của hắn, thanh âm bấc giác thấp xuống một phần.

Bởi vì nhìn thế nào thì thanh niên trước mắt này cùng với sự đồn đại của Trùng Ma hết sức ăn khớp.

Tu sĩ họ Mẫn không khỏi chột da.

"Ồ! Như vậy thật đúng như là đang nói về tại hạ. Đạo hữu hãy kể rõ lại chi tiết một chút. Vị Trùng Ma kia rốt cục đã làm chuyện gì, hình như danh khí không nhỏ" Nét mặt Hàn Lập hiện lên một tia dị sắc, bình tĩnh hỏi.

"Chuyện của Trùng Ma rất nhiều. Nhưng nổi danh nhất, chính là tại bốn năm trước, Trùng Ma lấy sức một người, sử dụng đàn trùng diệt sát bảy tám vị tu sĩ Kết Đan Kỳ. Cũng vì cuộc chiến này mà người này thành danh" Tu sĩ họ Mẫn cẩn thận nói.

Hàn Lập nghe lời này, nét mặt không lộ chút khác thường nào.Nhưng trong lòng lại đập loạn một chút.

"Vốn là sau chuyện này, vị Trùng Ma kia liền biến mất biệt tích. Nhưng không nghĩ tới qua một năm thời gian, tại xung quanh hải vực Kỳ Uyên Đảo, lại thường uyên phát sinh chuyện tu sĩ bị giết đoạt bảo. Theo người còn sống nói, đúng là vị Trùng Ma kia, cũng sử dụng phi trùng đầy trời, dễ dàng đem đối thủ thôn phệ sạch sẽ. Mà chuyện như vậy, cơ hồ cách một hai tháng phát sinh một lần. Nghe đồn, tu sĩ chết trên tay vị Trùng Ma đã hơn trăm người, danh tiếng Trùng Ma được xem như là hung danh ngập trời" Một hơi nói xong những lời này, trên mặt tu sĩ họ Mẫn mang một tia khẩn trương, có vẻ bất an.

------oOo------

Chương 525: Chân giả Trùng Ma

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không riêng gì tu sĩ họ Mẫn. Lão giả mặt khô gầy cùng đại hán họ Tuyên cũng nuốt nước bọt khan. Không biết lời nói vừa rồi có làm thanh niên trước mặt này tức giận hay không.

Không chừng đối phương chính là vị Trùng Ma kia.

"Có ý tứ, xem ra ác danh của vị Trùng Ma này thật không nhỏ. Không biết chư vị đạo hữu có biết bộ dáng của Trùng Ma ra sao, sử dụng phi trùng có giống tại hạ không?" Hàn Lập không có ý tức giận, ngược lại cười nhẹ hỏi.

"Bộ dáng ra sao? Ta cũng chưa từng nghe người ta nói qua, hình như tướng mạo rất bình thường, về phần sử dụng phi trùng, tựa hồ là một loại kim ngân lưỡng sắc phi trùng. Ồ, của đạo hữu là tam sắc giáp trùng, xem ra tiền bối thật không phải là ma đầu nọ" Tu sĩ họ Mẫn nãy giờ ấp a ấp úng, lúc này mới phát hiện chỗ bất đồng của đối phương với vị Trùng Ma kia, không khỏi vui mừng kêu lên.

Lão giả mặt khô gầy cùng đại hán hung ác, cũng đồng thời tỉnh ngộ nhớ tới việc này, tinh thần cũng rung lên.

Đối phương không phải là Trùng Ma, mạng nhỏ bọn họ càng thêm an toàn.

"Đa tạ ba vị đạo hữu cho biết chi tiết, tại hạ còn có chuyện bên người, cũng không lưu chư vị nữa. Bất quá, chuyện hôm nay cùng tại hạ gặp nhau, mong rằng ba vị không nên nói cho ai biết, Hàn mỗ cũng không muốn người ta nhận lầm là Trùng Ma mà bị người đuổi giết, nói vậy các đạo hữu có thể thông cảm" Hàn Lập ngước nhìn bầu trời, phảng phất như đang tự tính toán, một lát sau mới

cúi đầu nói ra làm cho trong lòng ba người lão giả mừng như điên mà trả lời.

"Điều này hiển nhiên. Đám người tại hạ nhất định thủ khẩu như bình, tuyệt sẽ không mang đến phiền toái cho đạo hữu. Huynh đệ chúng ta xin đi trước một bước" Lão giả mặt khô gầy áp chế sự hưng phấn trong lòng, có chút chờ mong hỏi.

Hàn Lập lạnh nhạt gật đầu cười. Ba người đối diện lập tức mừng thầm, sau khi hướng Hàn Lập thi lễ, liền vội vàng đứng lên bay đi.

Lát sau, tại chỗ khác trên hòn đảo, ba người lão giả mặt khô gầy mang theo các đệ tử đồng môn, không chần chờ bay khỏi đảo, hướng bầu trời phía xa nhanh chóng bay đi.

Không biết từ khi nào Hàn Lập cũng đã đứng lên, ở tại chỗ không nhúc nhích mà nhìn theo. Đến khi những người này độn quang biến mất, trên mặt mới bỗng nhiên âm trâm xuống.

Mặc dù vừa rồi nếu muốn hạ thủ lấy tính mạng bọn tu sĩ này, cũng dễ như trở bàn tay. Nhưng Hàn Lập lại không có một chút ý tứ nào muốn ra tay.

Hắn không phải là kẻ giết người thành tính!

Huống hồ có tiết lộ hành tung chỗ ở của hắn hay không, căn bản cũng không sao.

Bởi hải vực nơi này, căn bản như nam bắc cách biệt với động phủ của hắn. Nếu như là tại hải vực vụ hải tiểu đảo gặp ba người này, hắn tuyệt đối sẽ không tha cho bất cứ người nào.

Hơn nữa hắn sớm đã có ý định lập tức trở về phủ bế quan. It nhất trong vòng hai mươi đến ba mươi năm, hắn không định rời khỏi động.

Ai muốn tìm hắn gây phiền toái, thì cứ từ từ mà tìm kiếm ở Ngoại Tinh Hải đi.

Bất quá *"Trùng Ma"* này đúng là làm cho hắn mang ác danh.

Trừ lần đó bất đắc dĩ hắn phải vận dụng Phệ Kim Trùng tiêu điệt đám tu sĩ Bích Vân Môn ra, từ lúc nào mà có chuyện giết người đoạt bảo?

Rõ ràng có người vu oan giá họa cho hắn.

Điều này mặc dù không làm cho Hàn Lập giận sôi lên, nhưng quả thực cũng vô cùng bực mình.

Nghĩ lại cừu gia của hắn tại Ngoại Tinh Hải, tựa hồ cũng chỉ có Bích Vân Môn.

Thực tế năm đó yêu thú cấp cao rất nguy hiểm, Hàn Lập cũng không có quá xâm nhập sâu vào khu vực biển sâu của Ngoại Tinh Hải, cũng chỉ là ở bên ngoài một chút, không ngừng dùng Nghê Thường Thảo dụ yêu lấy đan.

Kết quả một lần, hắn vừa mới vây khốn một con yêu thú cấp bảy, vừa lúc chứng kiến một đội ngũ chừng bảy tám vị tu sĩ Kết Đan Kỳ bay tới. Đối phương cuồng ngạo tự xưng tu sĩ Bích Vân Môn, nổi lên lòng tham muốn giết người đoạt bảo.

Hàn Lập không thể làm gì khác hơn là thả ra hơn mười vạn con Phệ Kim Trùng ra tiêu diệt.

Dựa theo ý nghĩ hắn, một khi đã động thủ, tốt nhất là giết người diệt khẩu.

Nhưng không nghĩ tới, mặc dù tiêu diệt được đại bộ phận tu sĩ, nhưng lại có một tên tu sĩ Kết Đan hậu kỳ có một Cổ bảo hộ thân uy lực không nhỏ. Kết quả thừa nhịp hắn không đề ý, phá tan vòng vây của đàn Phệ Kim Trùng, may mắn thoát nạn.

Hàn Lập đương nhiên biết Bích Vân Môn này là một trong các thế lực lớn ở Kỳ Uyên Đảo.

Hắn bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là mạo hiểm xông vào biển sâu, tránh né đại địch vừa kết này.

Lại nói coi như là hắn gặp may, xông xáo mấy năm tại biển sâu, hắn cũng không có gặp một con yêu thú cấp tám nào.

Nguy hiểm nhất là một lần, dẫn tới một đám yêu thú cấp bảy.

Mặc dù làm cho hắn luống cuống tay chân một trận, nhưng sau khi Phệ Kim Trùng, pháp bảo đều xuất ra, liền bình yên vô sự mà đánh ngang tay với chúng.

Trải qua diệt sát mấy năm nay, cuối cũng hắn cũng thu hoạch được mấy trăm khối yêu đan cấp bảy, cũng đủ dư để luyện chế đan dược. Mà các loại tài liệu yêu thú, cũng tích trữ cả đống.

Lúc này, hắn mới dứt khoát theo đường cũ trở về.

Nhưng mới từ biển sâu trở về, khi trải qua hải vực này, vô ý phát hiện một con Lưu Ly Thú.

Hàn Lập đương nhiên không có ý buông tha, liền bày trận đem nó tiêu diệt.

Kết quả không nghĩ tới, lại đưa tới ba người lão giả mặt khô gầy, lại cực kỳ kinh hoàng kêu hắn là Trùng Ma.

Điều này tự nhiên làm cho Hàn Lập buồn bực vô cùng.

Hiển nhiên nghi ngờ lớn nhất, chính là do Bích Vân Môn tìm không ra hắn, mà vừa lại biết hắn sử dụng Khu Trùng Thuật cùng Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, lúc này mới *"thổi gió đốt lửa"* tạo ra một tên Trùng Ma.

Không hề nghi ngờ, đối phương chẳng những muốn phá hư thanh danh của hắn, làm cho hắn không có chỗ dung thân tại Ngoại Tinh Hải, còn muốn dụ dỗ bức bách hắn hiện thân. Thậm trí phái người giả làm hắn giết người đoạt bảo, nhất cữ lưỡng tiện.

Đáng tiếc, mấy năm nay Hàn Lập đều ở tại khu vực biển sâu, bọn chúng hiển nhiên uổng phí công sức.

Bất quá nói tới đây, Hàn Lập có chút nghĩ không ra.

Tìm một vị tu sĩ cao cấp cũng tinh thông Khu Trùng Thuật, không phải là chuyện khó, thậm chí tìm một ít phi trùng cùng loại với Phệ Kim Trùng, cũng là chuyện dễ dàng.

Nhưng nếu thật sự là người Bích Vân Môn giở trò quỷ, tại sao lại giả trang người khác sử dụng kim ngân phi trùng, mà không bắt chước hắn dùng tam sắc Phệ Kim Trùng lúc diệt sát Bích Vân Môn.Tên tu sĩ Kết Đan Kỳ trốn về kia, chung quy sẽ không sai lầm ở điểm này.

Phải biết rằng thời điểm trước khi Phệ Kim Trùng tiến hóa, là việc trước khi đến Ngoại Tinh Hải.

Chẳng lẽ là… là mấy lão quái vật ở Hư Thiên Điện, truy tung tới đây?

Nghĩa tới đây, trong lòng Hàn Lập bỗng rùng mình, thần sắc không khỏi đại biến.

Nếu thật sự đúng như vậy, tình huống thật sự không ổn.

Trầm ngâm tại chỗ trong chốc lát, Hàn Lập đột nhiên giẫm chân, không chút dấu hiệu chợt bay lên không.

Sau đó, hắn hóa thành một đạo cầu vồng, hướng về phía vụ hải tiểu đảo phá không mà bay đi.

Trong độn quang, thần sắc Hàn Lập như thường, khóe miệng hàm ẩn một tia cười lạnh.

Mới vừa rồi suy nghĩ cẩn thận.

Chuyện Trùng Ma, mặc kệ là Bích Vân Môn đang làm trò quỷ, hay là lão quái vật nghĩ muốn buộc hắn hiện thân, cũng không cần quá để tâm tới.

Bởi vì tình hình của Ngoại Tinh Hải, cùng chuyện thâm uyên yêu thú trở nên có chút quỷ dị, mà hắn vốn cũng định trở về động phủ, nên nhân tiện khổ tu một ít năm tháng không ra ngoài.

Nhờ đó có thể một mũi tên hạ hai con chim, mà né qua giai đoạn tối nguy hiểm này.

Mà chỉ cần tu vi của hắn tăng tiến, cho dù có mang cái hung danh hách hách này, thì có ai có dũng khí dám bắt hắn?

Tu tiên giới vốn là cường giả mới có quyền nói chuyện!

Ôm loại ý nghĩ này, trong lòng Hàn Lập không có bất cứ cái gì chần chừ một đường bay thẳng.

Cùng lúc đó, tại một gian trong mật thất thuộc Hắc Thạch Thành của Kỳ Uyên Đảo, đang có hai người ẩn tại một nơi bí mật, đang thần bí nói chuyện với nhau.

"Tề huynh. Hiện tại cũng đã qua hai ba năm, phương pháp của ngươi có vẻ không dùng được. Tại hạ cũng không thể ở chỗ này hao phí bảy tám năm, mà chỉ chờ tiểu tử này mắc câu" Một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, rất không kiên nhẫn nói.

"Điểu đạo hữu, việc này cấp bách không được, thần thức ngươi không phải mỗi ngày đều quét các ngóc ngách của Hắc Thạch Thành sao? Tiểu tử nọ nếu như cải trang tiến vào thành này, nhất định sẽ không qua được mắt huynh" Thanh âm người kia có chút khàn khàn, trầm giọng nói.

Chủ nhân của thanh âm đầu tiên, rõ ràng chính là Cực Âm Tổ Sư nhiều năm không gặp.

Hắn lúc này, bộ dáng vẫn là một người trung niên khuôn mặt tái nhợt. Chỉ là thần sắc âm trầm cực kỳ. Trong mắt ẩn hiện một tia bất mãn.

"Hừ! Điểu mỗ dựa theo phương pháp Tề huynh, phái vài tên đệ tử giả mạo tiểu tử kia giết người đoạt bảo khắp nơi, nhưng là không có hiệu quả chút nào. Không phải là Tề huynh có mục đích khác, cố ý giấu diếm chứ. Điểu mỗ cũng không tin, một cái Bích Vân Môn lớn như vậy, tìm một tu sĩ Kết Đan Kỳ lại khó khăn đến như thế" Vẻ mặt Cực Âm Lão Tổ không đồng tình nói.

"Khụ! Lời này của Điểu huynh thật oan uổng cho tại hạ, Tề mỗ cùng Điểu đạo hữu tương giao cũng không chỉ một hai năm, lẽ nào tại hạ là người như thế. Huống hồ, vốn bổn môn cùng tiểu tử nọ có thâm cừu đại hận, nên sẽ không buông tha việc truy bắt người này" Chủ nhân của thanh âm khàn khàn, là một vị đạo sĩ trung niên mặc đạo bào thêu đồ án bạch hạc, vẻ mặt hơi tái. Nhưng bên ngoài lại phủ một tầng hào quang sáng ngọc, nhìn cũng có vẻ khí thế bất phàm.

"Bất quá, Điểu đạo hữu, Tề mỗ cũng rất hiếu kỳ, rốt cuộc tên tiểu tử kia đã làm gì chọc giận đạo hữu, khiến Điểu huynh không tiếc mạo hiểm lẻn vào Thiên Tinh Thành. Sau đó truyền tống đến tận đây, đạo hữu vẫn lấy cớ lệnh tôn chết trên tay người này, hàm hồ không nói, Tề mỗ thật sự không quá tin tưởng" Đạo sĩ phảng phất nhớ tới cái gì, đột nhiên cười tủm tỉm nói.

------oOo------

Chương 526: Ám lưu dũng động

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cực Âm Tổ Sư vừa nghe đạo sỹ nói lời này, trong lòng không khỏi tức giận thầm mắng *"lão hồ ly"* nhưng biểu tình trên mặt vẫn không có chút gì khác thường

"Tề huynh hình như đã nói chuyện này không chỉ một lần. Tại hạ đã sớm nói rõ nguyên nhân là do tiểu tử họ Hàn kia tại Hư Thiên Điện Trung bất ngờ hạ độc thủ ám hại tiểu tôn nên ta mới nhất định phải bắt sống hắn mà trừu hồn luyện thần" Cực Âm Lão Tổ sắc mặt lạnh lùng nói.

"Hắc hắc, giá mà Điểu huynh nói lời này hai năm trước đây thì tại hạ đương nhiên rất tin tưởng. Nhưng hiện nay Điểu huynh sau một thời gian dài như vậy, Huyền Âm Đảo không còn muốn quay lại, thậm chí đồng minh bên đó đang xảy ra tranh đấu cũng không có để tâm. Nếu Điểu huynh nói vì cháu mình mà trả thù thì huynh cho rằng đạo sỹ ta có thể tin tưởng sao" Đạo sỹ khẽ lắc đầu tỏ ra nghi ngờ.

"Huống hồ trong hai năm trở lại đây, ngoại trừ việc Điểu huynh đột nhiên đại giá quang lâm ra thì Vạn Pháp Môn bên kia cũng lặng lẽ cử tới một trưởng lão. Ngoài ra, ít nhất còn có hai ba gã thân phận không rõ ràng nhưng tu vi đã đạt đến Nguyên Anh Kỳ cũng thay hình đổi dạng tiềm nhập vào hải vực Kỳ Uyên Đảo của chúng ta. Tại hạ không biết từ khi nào Kỳ Uyên Đảo lại có mị lực lớn đến mức cùng một lúc thu hút sự chú ý của nhiều cao nhân đến vậy. Cho đến một vài ngày trước đây, ta mới xác nhận được tin tức rằng, những người này cũng như Điểu huynh đang truy tìm tiểu tử họ Hàn có khả năng khu trùng kia. Điểu huynh không phải muốn nói cho ta biết là những đạo hữu kia đến đây cũng là vì muốn báo thù cho tôn tử đấy chứ!" Đạo sỹ họ Tề tựa hồ như muốn chơi bài ngửa, nhìn chằm chằm vào Cực Âm Lão Tổ mỉm cười chậm rãi

nói.

Cực Âm Lão Tổ trong lòng chợt run lên nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng, không nói gì.

"Điểu huynh hà tất việc gì phải che giấu một cách vô vị như thế. Mặc kệ trên người Hàn tiểu tử có cái bí mật to lớn gì nhưng nếu đã có nhiều đồng đạo biết được điều này, thì có thêm tại hạ biết cũng không là nhiều, mà bớt ta đi cũng không tính là ít. Điểu huynh cứ sảng khoái nói ta biết, nói không chừng còn có lợi hơn đấy. Hơn nữa, tại hải vực này hiện nay ngoài đạo hữu lấy thân phận đệ tử Trùng Ma xuất hiện thì còn có không ít tu sĩ giả mạo người này xuất hiện khắp nơi, rõ ràng là muốn thừa nước đục thả câu đây mà" Đạo sỹ tựa hồ nhìn ra trong lòng Cực Âm Lão Tổ đang dao động, nhưng vẫn bất động thanh sắc tiếp tục thuyết phục.

"Hừ Tề huynh một khi đã biết rõ ràng sự tình như vậy thì sao lại phải hỏi tới Điểu mỗ làm gì?" Cực Âm Tổ Sư rốt cuộc khẩu khí bất thiện trả lời.

"Tại hạ tin tưởng rằng, cho dù Điểu huynh không muốn tiết lộ sự thật thì chỉ cần trong vòng nửa năm Tề mỗ cũng sẽ tra ra việc này mà thôi. Nhưng chỉ sợ khi đó không chỉ có Bích Vân Môn ta biết được sự việc. Nói thực là Tề mỗ cũng không muốn chứng kiến tình hình này xuất hiện, chi bằng trước tiên cùng đạo hữu thử liên thủ một lần" Đạo sỹ nói quanh co một hồi rồi cuối cùng lộ ra dã tâm của mình.

Cực Âm Tổ Sư nghe những lời này thì sắc mặt âm trầm bất định một hồi lâu.

Sau khi cúi đầu trầm ngâm lưỡng lự một lúc, hắn rốt cục thở dài một hơi, cười khổ nhìn đạo sĩ thỏa hiệp nói:

"Khụ, không phải Điểu mỗ chủ tâm lừa gạt Tề huynh, mà là lúc đó không thể tiết lộ bí mật này ra ngoài. Ta đã trước đã lấy tâm ma phát thệ với các đạo hữu khác là tuyệt không đem việc này nói cho người ngoài. Bất quá nếu trưởng lão của Vạn Pháp Môn cũng đã truy tung đến đây thì mặc kệ Vạn Thiên Minh cho dù tiết lộ

nhiều hay ít thì bản thân mình ít nhiều cũng đã vi phạm lời thề. Ta đây cũng không phải cố kỵ gì nữa".

"Cũng đúng, Điểu huynh giờ này vẫn còn quan tâm đến lời thề hay sao chứ? Tề mỗ đã từ lâu không để ý đến điều này. Tâm ma một khi có linh thì các môn phái tu luyện Ma công như chung ta chẳng phải đã chết hơn quá nửa rồi sao" Đạo sỹ vừa nghe Cực Âm nói xong thì mặt tỏ ra vui vẻ, vỗ tay cười ha hả nói.

"Tuy ta cũng không để tâm đến cái gì tâm ma, nhưng nếu sự tình này bị nhiều người biết được thì ta ngay cả húp cặn cũng chưa chắc được" Cực Âm tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

Sau đó hắn nghiêm mặt lại, môi khẽ mấp máy truyền thanh.

Tề đạo sỹ thấy Cực Âm Tổ Sư cẩn thận như vậy, thoạt đầu vẫn có chút lơ đễnh, có chút không để tâm nhưng chỉ sau vài câu sắc mặt bỗng đại biến, ánh mắt lộ ra vẻ vừa mừng vừa sợ.

"Đạo hữu có nói thực không? Vật nọ đã xuất thế rồi sao?" Đạo sĩ vẻ mặt hưng phấn, thanh âm có chút run rẩy.

"Nếu không vì bảo vật nọ, ngươi cho rằng vật gì có thể khiến cho nhiều tu sĩ Nguyên Anh Kỳ động tâm tụ tập nơi đây?" Cực Âm Tổ Sư thản nhiên hỏi ngược lại.

"Không sai, xem ra lời của Điểu huynh là thật rồi. Điểu huynh che giấu điều này thật sâu quá mức, bảo vật này xuất thế lâu vậy mà bên ngoài tịnh không thấy có lời đồn đại nào. Tề mỗ cũng có vài phần bội phục, bất quá nếu Điểu huynh cho ta biết sớm, Tề mỗ nhất định sẽ phái ra nhiều nhân thủ hơn, không chừng sớm đã tìm ra tiểu tử nọ" Đạo sỹ mặc dù mừng như điên nhưng trong tâm cũng có vài phần oán khí.

"Đạo hữu nói nghe thật hay quá, sự việc này đâu có thể tuỳ tiện tiết lộ ra được. Điểu mỗ có thể che giấu sự việc một thời gian dài như vậy, nếu không phải có kẻ phong thanh tiết lộ ra thì Điểu mỗ cũng sẽ không dễ dàng nói ra như vậy. Người biết việc này càng ít càng tốt" Cực Âm Tổ Sư cũng không có tức giận giải thích.

"Điểu huynh nói cũng phải, nếu Tề mỗ biết được tin tức này cũng tuyệt không muốn nhiều người biết đến để đòi phân chia bảo vật" Đạo sĩ gật đầu đồng ý nói.

"Bất quá hôm nay tin tức này rốt cuộc không thể che dấu được nữa, thông tin bảo vật xuất thế xem ra đã bị tiết lộ ra ngoài rồi" Cực Âm Tổ Sư da mặt nhăn nhúm, trên mặt hiện lên một tia không cam lòng.

"Ha ha! Điểu huynh nên biết trên đời này căn bản không có cái gì mà có thể che giấu mãi được. Thôi Tề mỗ trước hết xin cáo từ, ta cũng nên trở về phái thêm nhân thủ cạnh tranh với người khác để đi tìm tiểu tử này" Tề đạo sĩ thoáng nói một câu rồi đứng dậy cáo từ, nét mặt còn đầy vẻ kích động.

Cực Âm Tổ Sư cũng không tỏ thái độ muốn lưu khách, liền ôm quyền tống tiễn đạo sĩ ra cửa phòng.

Cực Âm Tổ Sư quay trở lại ngồi lặng yên trên ghế, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh.

Xem ra một khi có chữ *"Lợi"* trước mặt, đối phương lập tức hấp tấp tỏ vẻ lo lắng hơn cả bản thân mình.

Xem ra đem sự tình trong Hư Thiên Điện nói ra cho đối phương, cũng không phải là sai lầm.

Tiểu tử Hàn Lập kia cũng không biết đang ẩn trốn ở địa phương nào, mà đến cả ta cũng không thể phát hiện ra.

Nếu không phải trước đây Hàn Lập đã từng giết tu sĩ Bích Vân Môn này, thì ta cũng nghĩ là hắn dùng kế kim thiền thoát xác mà lánh đi Yêu Thú Đảo khác.

Nhưng nay thời gian không đợi người, ta chỉ có thể tạm thời mượn thế lực địa phương là Bích Vân Môn, rồi tính từng bước tiếp theo.

Cực Âm Tổ Sư âm thầm tính toán lợi hại trước sau một hồi rồi thở dài một hơi. Trong phòng lại yên tĩnh không một tiếng động.

Tại phía trên hải vực, một thanh niên mặc áo xanh, tướng mạo bình thường đang lạnh lùng nhìn mấy tu sĩ cấp thấp mặt tái xanh không còn chút máu đang bị một mảng lớn Phệ Kim Trùng màu bạc vây quanh. Đám mây Phệ Kim Trùng này rung động không ngừng phát ra tiếng ông ông.

"Trùng Ma", một tu sĩ trung niên sắc mặt sầu thảm kêu lên.

Thanh niên áo xanh nghe thấy câu này thì chỉ cười lạnh hắc hắc vài tiếng, không nói lời nào mà hướng về mấy tu sĩ này chỉ một cái, đám mây Phệ Kim Trùng trên đỉnh đầu chợt nổi lên âm thanh như sấm rồi rợp trời rợp đất xông tới.

Mấy tên tu sĩ cấp thấp mặc dù liều mạng dùng linh khí hộ thân ngăn cản, nhưng chỉ trong khoảnh khắc đã bị đám mây kim trùng vây kín. Trong chốc lát mấy người này đã biến mất trên thế gian.

"Tu vi có bằng ấy mà cũng muốn chống cự, thật không biết lượng sức" Thanh niên đem Túi Trữ Vật của mấy người này nhất loạt thu hồi, đồng thời trong lòng thầm nghĩ.

Tiếp theo hắn lơ đãng tuỳ hứng nhìn xung quanh rồi biến thành một luồng thanh quang biến mất.

Một lúc sau trên không trung có một đạo bạch quan loé lên, hiện ra một vị tu sĩ mặt trắng Kết Đan Sơ Kỳ với vẻ mặt hết sức khó coi.

Vị tu sĩ này nhìn hướng thanh niên vừa đi mà nghiến răng nghiến lợi một hồi, sau đó hướng về phía ngược lại mà bay đi

Nửa tháng sau rốt cuộc Hàn Lập đã quay trở lại hải đảo nhỏ nhiều sương mù.

Mặc dù mấy năm không trở lại nhưng động phủ vẫn không có gì bất thường. Điều này làm cho hắn có chút thả lỏng.

Hàn Lập trước tiên ở trong động phủ nghỉ ngơi và hồi phục mấy ngày, sau đó xem xét kiểm tra, phân loại lại các loại tài liệu, yêu đan trân quý nhằm chuẩn bị tốt cho việc luyện đan sau này.

Hơn mười ngày sau, thân thể và tâm trạng đều đã phục hồi, Hàn Lập mang theo toàn bộ tài liệu tiến vào đan thất.

Vài năm trước, hắn tại động phủ Thiên Tinh thành luyện đan đã mơ hồ cảm giác tại luyện đan thuật đã chạm đến bình cảnh, phảng phất nếu cố gắng sẽ tiến vào cảnh giới luyện đan mới.

Vì vậy, Hàn Lập trước tiên không có sử dụng đến yêu đan của yêu thú cấp sáu và bảy mà đem một số yêu đan cấp năm đặt trên mặt đất.

Theo Hàn Lập phỏng chừng bản thân đối với việc luyện đan thiên phú thực không có gì, tuy tại luyện đan thuật mặc dù chưa đạt đến cấp bậc đại sư nhưng cũng không kém quá xa.

Dù sao cũng không ai được như Hàn Lập, có thể có nhiều vật liệu xa xỉ như yêu đan để mà luyện tập luyện đan.

Mà đạo luyện đan quan trọng nhất cũng là kinh nghiệm và kỹ năng thuần thục, nên hắn định dùng yêu đan cấp năm để luyện tập thêm nữa xem có thể đột phá đạo luyện đan hay không.

Ôm ý tưởng này, Hàn Lập hướngvề phía đan đỉnh, vung tay, một cái yêu đan cấp năm tự động bay trên lên đỉnh đan lô, đồng thời nắp đỉnh lô cũng tự động mở ra.

------oOo------

Chương 527: Bất tốc chi khách

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cửa lớn phòng luyện đan, một lần phong bế đã là suốt ba năm rồi.

Một ngày của ba năm sau, Hàn Lập bình tĩnh đi từ trong ra. Mà lúc này Yêu Đan cũng đã biến thành các loại đan dược trân quý.

Hai năm đầu tiên, phần lớn thời gian Hàn Lập giành để luyện chế đan dược mà nguyên liệu chính là từ yêu đan cấp năm.

Mặc dù mấy đan dược này đối với hiện tại cũng không có nhiều tác dụng, tuy nhiên nếu một viên trong đó mà rơi vào tay của tu sĩ Trúc Cơ Kỳ thì cũng khiến họ vui mừng phát điên, thật sự là điều mơ ước.

Trải qua quá trình luyện chế đan dược này, cuối cùng cũng khiến luyện đan thuật của Hàn Lập được lợi, thực sự đã nâng cao một tầng.

Dù sao luyện đan sư hàng thật giá thật cũng sẽ không có cơ hội dùng nhiều Yêu Đan để luyện tập như vậy

Luyện đan sư bình thường, trong cuộc đời có thể dùng ba, bốn chục viên Yêu Đan để luyện đan đã là chuyện khó cầu.

Cho dù khác biệt giữa cách luyện chế mỗi loại đan dược khác nhau là không nhỏ, nhưng trong đó luôn có một chút liên hệ với nhau, điều này cũng khiến Hàn Lập có thể tham khảo chút ít.

Từ đó, trải qua nhiều lần luyện chế đan dược trân quý, số lượng đan dược được Hàn Lập luyện ra nhiều tới mức có thể còn nhiều hơn cả luyện đan đại sư.

Kết quả là sau này Hàn Lập vận dụng Yêu Đan cấp sáu, cấp bảy thì khả năng thành công đề cao không ít.

Điều này làm cho Hàn Lập cực kỳ vui mừng!

Nếu không, với mức độ trân quý của đan dược cấp sáu, cấp bẩy thì cho dù Hàn Lập cũng không nỡ dễ dàng lãng phí.

Sau khi luyện đan chấm dứt, Hàn Lập tạm thời nghỉ ngơi một tháng.

Trong thời gian này, Hàn Lập chạy qua những trùng thất một chút, phân biệt tại hai trùng thất là tam sắc Phệ Kim Trùng và Phệ Kim Trùng nguyên gốc chưa tiến hóa.

Trong lúc ở luyện đan thất, hắn đã để cho Khôi Lỗi thay phiên mang Nghê Thường Thảo để hai loại Phệ Kim Trùng này ăn.

Kết quả là một tin tức không hay chút nào xuất hiện

Tam sắc Phệ Kim Trùng ăn Nghê Thường Thảo tuy không có gì hại, nhưng dường như loại cỏ này dường như đã không còn năng lực đặc thù khiến chúng phải táo bạo, hưng phấn nữa. Ngay cả khi ăn hết sạch mà cũng chẳng xuất hiện một chút biến hoá nào.

Lúc bắt đầu Hàn Lập còn tưởng rằng thời gian quá ngắn, lại thêm số lượng Phệ Kim Trùng quá lớn cho nên hiệu lực của Nghê Thường Thảo mới không rõ ràng.

Cho nên trong nghi ngờ, hắn đã cách ly mấy trăm con tam sắc Phệ Kim Trùng một chỗ để chúng chuyên ăn loại cỏ đặc biệt này, rồi hắn quan sát biến hóa tập tính của chúng.

Nhưng sau mấy lần ăn xong, lũ Phệ Kim Trùng này vẫn giống hệt trước đây, đến cũng chẳng thấy bất cứ phản ứng khác thường nào.

Điều này khiến Hàn Lập phiền muộn không thôi.

Hiện tại hắn có thể kết luận, Nghê Thường Thảo đã mất đi khả năng tăng cao số lượng sinh sản kì diệu đối với Phệ Kim Trùng đã tiến hóa.

Mặc dù không biết bên trong có cái gì lạ thường, nhưng không hề nghi ngờ, bây giờ hắn đã mất đi phương pháp khiến tam sắc Phệ Kim Trùng sinh sản nhanh chóng.

Lũ trùng này nếu dùng một ít sẽ ít đi một ít.

Hôm nay hắn không thể làm gì khác hơn là trở về đường xưa, dùng Khôi Lỗi đem Nghê Thường Thảo đến cho lũ Kim Ngân sắc Phệ Kim Trùng chưa tiến hóa ăn.

Hôm nay tính tình lũ Phệ Kim Trùng này đã càng ngày càng táo bạo, xem ra cách lúc sinh sản không xa nữa.

Xử lý hết thảy tốt rồi Hàn Lập mới hài lòng tiến vào bên trong bế quan thất.

Hắn chuẩn bị dùng các loại đan dược này để luyện thành tầng thứ tám của Thanh Nguyên Kiếm Quyết, nhanh chóng tiến vào cảnh giới Kết Đan trung kỳ

Ngồi xếp bằng trên một khối bồ đòan, Hàn Lập từ trong túi trữ vật lấy ra một bình thuốc đã sớm chuẩn bị sẵn.

Tiếp theo lấy ra một viên mầu hồng giống một viên đan dược long nhãn, đưa vào miệng, rồi ngửa đầu nuốt luôn.

Cảm nhận trong bụng bắt đầu có chút nóng lên, Hàn Lập nhớ kỹ kiếm quyết tầng thứ tám, rồi chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Thời gian như thoi đưa, năm tháng vô tình.

Hàn Lập nhất tâm khổ tu pháp lực kiếm quyết trong động phủ, thời gian cứ thế trôi qua.

Loại việc dùng đan dược không ngừng rồi lại không ngừng luyện hóa dược liệu thật sự cực kỳ buồn tẻ vô vị.

Cũng may Hàn Lập một khi nghĩ đến công pháp đại thành, thì sẽ có đủ thực lực tự bảo vệ bản thân. Có suy nghĩ như vậy nên hắn cũng không thấy quá buồn phiền.

Mười lăm, mười sáu năm đảo mắt đã qua.

Hàn Lập rốt cuộc phá tan chướng ngại của Kết Đan trung kỳ, tu thành tầng thứ tám của Thanh Nguyên Kiếm Quyết.

Hắn cực kỳ hưng phấn, nhưng cũng không vội vàng xuất quan, bởi vì đan dược trong tay còn thừa hơn nửa, mà hắn đương nhiên vẫn chưa luyện hóa xong.

Vì thế dù vừa tiến vào Kết Đan trung kỳ nhưng Hàn lập lại vẫn tiếp tục tĩnh tâm lại, ngồi xuống tiếp tục tu luyện tầng thứ chín của Thanh Nguyên Kiếm Quyết.

Kiếm quyết tầng thứ chín dù chỉ chênh một tầng, thế nhưng lại khó khăn hơn vài phần.

Xuân đi đông đến, thu qua hạ tới. Năm nọ nối tiếp năm kia trôi qua.

Cửa bế quan thất vẫn thủy chung đóng chặt, bên trong động cũng phủ một tầng bụi đất dày.

Dường như nơi đây dần dần trở thành một khu di tích mộ cổ vậy

Đây là một buổi sáng bình thường ở hải vực gần vụ hải (sương mù), sáng sớm một ít chim biển bay vòng trên bầu trời ngoài khơi, ngẫu nhiên phát ra vài tiếng kêu, cảnh tượng thật sự an bình.

Nhưng một lát sau, xa xa phía chân trời đột nhiên có ánh sáng chớp động, tiếp theo mấy mũi nhọn ánh sáng thanh hồng nhanh như điện chớp bắn về phía vụ hải.

Qua chốc lát sau, rốt cục có thể thấy rõ thân ảnh trong quang mang phía xa xa đúng là ba nữ hai nam, đang liều mạng chạy như điên về đây.

Trong đó, ngoài một trung niên nhân khoảng 40 tuổi là tu sỹ trúc cơ kỳ ra thì toàn bộ bốn người còn lại đều chỉ là tu sỹ luyện khí kỳ, tuổi cũng đều khoảng mười bẩy, mười tám đến hai ba, hai bốn tuổi, xem ra vẫn còn rất trẻ.

Mấy người này vừa bối rối bay đến đây, vừa liên tục nhìn lại phía sau, giống như có cái gì đó đang đuổi phía sau họ vậy.

Trong nháy mắt, mấy người này đã đến phụ cận vụ hải.

"Tôn sư thúc! Phía trước có vụ hải, chúng ta tạm thời tiến vào đó nghỉ trong chốc lát! nếu không, không đợi những thứ kia đuổi theo, mọi người đã chịu không nổi nữa rồi" Trong năm người, một cô gái áo vàng tuổi chỉ có mười lăm mười sáu có chút thở hồn hển mà hướng trung niên nhân nói.

Cô gái này có khuôn mặt tròn tròn, mắt to đen nháy, một bộ dáng rất trẻ con, có vẻ hết sức xinh xắn đáng yêu.

Nhưng giờ phút này, mặt nàng ta lại đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, trông giống như pháp lực đã hết sạch rồi vậy.

" Cái này…"

Trung niên nghe vậy sửng sốt, nhìn ba tên nam nữ phía sau, phát hiện tình hình bọn họ mặc dù tốt hơn một chút, nhưng đã chẳng còn vẻ khỏe mạnh nào nữa.

"Được, đến chỗ vụ hải hồi phục một chút pháp lực rồi lại lập tức rời đi, cho dù chúng ta đã bỏ qua tên này một chút khoảng cách, nhưng hắn sẽ đuổi theo không chết không thôi đâu. Hãy cẩn thận một chút, nếu thật sự bị đuổi theo thì sự sống chết của chúng ta thật sự khó nói" Trung niên tu sĩ chần chừ rồi lại liếc mắt về phía sau một cái mới miễn cưỡng đáp ứng.

Lời này nhất thời khiến mấy tên nam nữ trẻ tuổi đều lộ vẻ vui mừng.

Tu vi mấy người bọn họ thật sự nông cạn, có thể không dừng mà bay tới tận nơi này đã là cực kỳ miễn cưỡng rồi. Cho dù biết rõ bây giờ dừng lại là việc cực kỳ nguy hiểm, nhưng bọn họ đã bất chấp chuyện này rồi.

Phương hướng biến đổi, bay đến hướng Vụ Hải.

"Sương mù nơi này thật sự nồng đậm, nói không chừng chúng ta ở chỗ này có thể trốn được sự truy đuổi của tên đó cũng nên!" Một thanh niên tráng kiện khoảng hai chục tuổi vừa tiến vào trong Vụ Hải, vừa mừng vừa sợ nói.

"Đừng vọng tưởng, mặc dù không biết đối phương dùng biện pháp nào, có thể theo sát chúng ta hay không, nhưng chút sương mù này sao có thể giấu diếm chứ. Mọi người chú ý một chút, xem phía dưới có đá ngầm gì đó để nghỉ chân hay không, rồi sau đó ngồi xuống hồi phục pháp lực, như vậy tốc độ hồi phục pháp lực sẽ nhanh hơn chút" Trung niên tu sĩ bác bỏ không chút khách khí, làm cho trên mặt thanh niên tráng kiện hơi đỏ lên, dẫn đầu phóng xuống phía dưới.

Còn mấy người khác cũng không chậm chạp đã bám sát theo hắn.

" Ô! Trong này có một hòn đảo!" Một lát sau thiếu nữ hoàng sam kinh ngạc hô lên.

Không cần nữ nhân này nhắc nhở, mấy người khác cũng đều thấy rõ dưới màn sương mù dầy đặc ở đây là một hòn đảo nhỏ, cho nên không khỏi chăm chú nhìn xuống.

"Nơi này sẽ không có yêu thú gì khác chứ?" Một nữ tử tướng mạo bình thường mặc váy lam có chút sợ hãi nói.

"Hẳn là sẽ không có chuyện gì xảo hợp như vậy. Huống chi chúng ta cũng bất chấp, nhanh lên một chút đến trên đảo hồi phục chút pháp lực đi!" Trung niên nhân bắt đầu cũng có chút do dự, nhưng sau đó đã bình tĩnh lại, quyết định đi xuống.

Những người khác thấy vậy nên cũng không nói thêm gì nữa, đồng loạt nhẹ nhàng hạ xuống đảo nhỏ.

"Nơi nào hình như linh khí không tệ, chúng ta đến chỗ nào đó ngồi xuống đi!" Người trung niên hai chân vừa rơi xuống đất, nhân tiện thả ra thần thức để cảm ứng một chút tình huống trên đảo, sau đó vui mừng lẫn sợ hãi chỉ tay nói.

Chỗ hắn chỉ đúng là một ngọn núi nhỏ duy nhất trên hòn đảo.

Những nam nữ này vừa nghe lời ấy tinh thần không khỏi rung lên.

Sau đó trung niên tu sĩ không nói lời thứ hai mà dẫn đầu bay đi, bốn gã tu sĩ khác cũng vội vàng theo sau.

Hôm nay có thể khôi phục một ít pháp lực, cũng có thể để cho bọn họ tránh được một kiếp. Cho nên họ sẽ không tự buông tha cho nơi nhiều linh khí khó có được thế này.

Chốc lát sau, mấy người đi tới một hòn tiểu sơn xanh biếc.

Tùy ý tìm một khối đá cao, hai tay nắm một khối linh thạch. Lúc này họ không thể chờ đợi được nữa mà khoanh chân ngồi xuống, Thu nạp linh khí nồng đậm bên ngoài.

------oOo------

Chương 528: Thanh Linh Môn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngoài việc có chút vị mặn từ biển thổi vào, luồn qua ngọn núi, phụ cận yên tĩnh không tiếng động nào, điều này làm mấy người trên núi càng khoan khoái, lớn mật nhắm mắt tiến vào trạng thái nhập định.

Thời gian qua quá nhanh, một lúc lâu sau, mấy người đã phục hơn phân nửa pháp lực, sắc mặt thoạt nhìn cũng đỡ hơn rất nhiều.

Trung niên tu sĩ mở hai mắt, nhìn mấy tên nam nữ một chút rồi không chần chờ nói:

"Đi thôi, không thể tiếp tục chần chờ nữa! Những thứ kia phỏng chừng cũng nhanh chóng đuổi tới rồi" Nói xong, hắn dẫn đầu đứng lên.

Trong lòng nam nữ tu sỹ Luyện Khí Kỳ này không muốn, tuy nhiên cũng không dám chần chờ tiếp tục ngồi ở đây nữa, họ lấy pháp khí ra, bộ dáng như muốn cùng bay lên.

Nhưng đúng lúc này, bầu trời phía trên đảo nhỏ đột nhiên nổi lên những âm thanh lớn, tiếp theo phần lớn sương mù mầu trắng sữa bỗng quay cuồng.

"Không hay!" Sắc mặt Trung niên tu sĩ nhất thời đại biến.

Nam nữ tu sĩ khác lại càng kinh sợ hơn, sắc mặt tái nhợt vô cùng.

Trong bầu trời đầy sương mù, bất chợt bay ra mười mấy quái điểu mầu lam thật lớn.

Mấy quái điểu này hình thể dài khoảng một trượng, trên đầu có mào đỏ, mỏ nhọn móng sắc, cả người phát tán ra thanh quang nhàn nhạt, bộ dáng cực kỳ hung ác, xấu xí.

Chúng nó vừa xuất hiện cũng không lập tức đánh về phía hòn đảo nhỏ phía dưới, mà là bay nhanh trên không rồi bay tản ra tứ phía xung quanh, nhanh chóng ngăn chặn đường thoát thân của các tu sĩ, xem bộ dáng này thì có vẻ cực kỳ am hiểu cách phối hợp.

Trung niên tu sĩ nhìn thấy vậy, trái tim lại càng trầm xuống.

"Chạy, nhanh đến mảng rừng cây kia. Chờ có cơ hội thì tự mà chạy trốn!" Hắn chắc chắn cũng có chút kinh nghiệm đối phó với yêu thú giống chim như thế này, cho nên lập tức bắt những người khác cấp tốc chạy về phía rừng cây bên cạnh.

Các nam nữ tu sĩ như gà con lạc mẹ, cũng không có ý kiến gì khác, đồng loạt phóng về phía đó.

Quái điểu Thiên Sơn này cũng phát ra một tiếng rú, âm thanh điếc tai, lấy mấy người này làm trung tâm, đồng loạt quây tụ lại.

Nhìn thấy yêu điểu hành động như vậy, thần sắc vài tên nam nữ lại càng sợ hãi, tốc độ chạy trốn càng nhanh hơn. Trong chớp mắt đã tới bầu trời phía trên rừng cây, đột nhiên lao thẳng xuống phía dưới.

Thế nhưng lúc này một màn ngoài ý muốn lại xuất hiện

Năm người mới vừa bay đến gần rừng cây ba trượng thì đột nhiên một mảng xanh biếc sáng mờ nhấp nhoáng nổi lên, chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, sau một trận đầu váng mắt hoa, mấy người đột nhiên phát hiện cảnh vật trước mắt đã đại biến.

Vốn rừng cây không thấy nữa mà trước mắt đã là một khu núi non cực kỳ xa lạ, hơn nữa linh khí nồng đậm kinh người đập vào mặt bọn họ.

"Đây là ảo trận!" Nữ nhân mặc cẩm y màu lam cũng là nữ tu sĩ dễ nhìn nhất trong ba nữ nhân kinh ngạc hô lên.

"Chẳng Lẽ nơi đây còn có đồng đạo nào khác ở đây sao?" Thanh niên tráng kiện thì cực kỳ vui mừng lẫn sợ hãi nói.

"Có thể! Bất kể nói như thế nào, đây cũng là một cơ hội giữ mạng của chúng ta. Hy vọng ảo trận này có thể che mắt được Ưng Diên Thú!" Người trung niên cũng cảm thấy ngoài ý muốn, thấp giọng thì thào nói.

Nghe lời này, ánh mắt những người khác không khỏi đều nhìn hướng về phía bầu trời của ảo trận.

Lúc này, lũ ác điểu đang bay vòng vòng tại không trung bỗng mất đi mục tiêu, cho nên cũng náo động hết cả. Nhưng dù kêu thét điên cuồng như vậy, chúng vẫn không thay đổi phương hướng, chậm rãi hạ xuống phía dưới.

"Không được! xem bộ dáng Ưng Diên Thú dường như chúng không bị ảo giác này ảnh hưởng, chắc chắn sẽ nhanh chóng đánh xuống phía núi non. Nơi này có khí tức của cấm chế, nói không chừng thật sự có đạo hữu khác ở nơi nào đó" Trung niên tu sĩ nghiêm mặt nói, độn quang chợt lóe, liền nhanh chóng bay về phía trước.

Mấy người còn lại liếc về phía sau một cái rồi cũng nhanh chóng phóng đi.

Nhưng mấy người mới vừa bay được một khoảng ngắn thì đã có một tầng bạch sắc quang mang xuất hiện ngăn trở đường đi.

Nhìn thấy cảnh này, trung niên tu sĩ lại không kinh sợ mà còn lấy làm vui mừng.

Hắn lập tức lật tay, Một Truyền âm phù đã xuất hiện trong lòng bàn tay.

Tiếp theo, miệng nói lẩm bẩm, rồi vươn tay, miếng phù này đã hóa thành một đạo hỏa quang, trong nháy mắt đã mất dạng phía sau màn ánh sáng.

Những người khác thì kinh hoàng nhìn màn ánh sáng này, không dám mở miệng nói một câu nào.

Một lát sau, mười mấy con quái điểu rốt cục tiến vào ảo trận. Phát hiện mục tiêu, chúng không chút khách khí từ bốn phương tám hướng tấn công tới mấy người này một cách điên cuồng. Dưới hai cánh vẫy động, mơ hồ còn phát ra thanh quang chói mắt.

Sắc mặt trung niên nhân tu sĩ trầm xuống. Hắn liếc mắt một cái về phía màn ánh sáng, cắn răng thấp giọng phân phó vài câu.

Vẻ mặt những người khác đều khó coi, thế nhưng đều nâng tay phóng ra các loại quang mang, xuất hiện các loại pháp khí của mình chuẩn bị cho trận đấu.

Mắt thấy lũ Ưng Diên Thú bay đến phía trên đầu mấy người, đang sắp nhanh chóng hạ xuống xé xác bọn họ thì chuyện lạ đã phát sinh.

Từ trong màn ánh sáng bạc kia lại đột nhiên vùn vụt phóng ra hơn trăm cột ánh sáng, mặc dù chỉ bằng ngón tay nhưng lại sắc bén vô cùng. Chỉ chốc lát đã đánh tới lũ Ưng Diên Thú đang phóng tới, khiến tất cả chúng đều bị xuyên thủng thành vô số lỗ rỗng.

Nhất thời âm thanh *" Phù phù "* liên tiếp vang lên!

Những yêu thú này thậm chí còn không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết, mất mạng ngay tức khắc, thân thể nhanh chóng rơi xuống mặt đất.

"Đây là..."

Kể cả trung niên tu sĩ và những người khác nhất thời đều mừng rỡ như điên, không khỏi quay đầu lại nhìn về màn ánh sáng.

Kết quả là đầu tiên họ bị hù dọa đến giật nẩy, sau đó là ngẩn ngơ.

Chỉ thấy phía trong màn ánh sáng, xuất hiện mười cự viên thân hình cao lớn.

Vừa nhìn thấy vậy, mấy người này còn tưởng rằng đấy là yêu thú hiện thân, tự nhiên trong lòng rét lạnh.

Nhưng sau đó bọn họ lại cảm giác được sự bất thường, tiếp tục cẩn thận xem xét một lần nữa mới phát hiện đám cự viên này có tóc đen phát sáng, đúng là một cơ quan Khôi Lỗi mà thôi. Mà đám cự viên Khôi Lỗi này đều có hình dạng hai tay hướng phía trước, hiển nhiên vừa rồi cột sáng hẳn là từ tay chúng phóng ra.

Lúc đó mọi người mới thật sự mừng rỡ.

Sau đó, đám cự viên này vô thanh vô tức buông tay xuống, tiếp theo bỗng nhoáng lên, mấy bóng khôi lỗi liền biến mất chẳng thấy đâu nữa.

Bọn họ thật sự nghi hoặc không thôi, màn sáng trước mặt nháy nháy vài cái rồi tự động hé ra một lối rộng khoảng một trượng.

Nhìn thấy cảnh này, bọn họ lại càng hai mắt nhìn nhau!

"Tại hạ hiện đang bế quan, không tiện đứng dậy đón chào, mấy vị đạo hữu có thể tiến vào, lối nhỏ này chỉ tồn tại chốc lát, sau đó sẽ tự đóng lại đó!" Một thanh âm nam nhân không chút vội vàng từ bên trong truyền ra. Nhưng thấy lời nói đó, hiển nhiên chủ nhân của trận pháp dường như không có ý định gặp mặt bọn họ.

"Đa tạ ân cứu mạng của tiền bối, nếu đám yêu điểu đó đã bị diệt, bọn ta tạm thời nghỉ ngơi ở đây một chút, cũng không dám quấy rầy việc tu luyện của tiền bối nữa!" Trung niên tu sĩ mặc dù cảm giác được đối phương không có ác ý, nhưng sao dám tiến vào trận pháp của người ta khi không biết đối phương thế nào, vì thế không thể làm gì khác hơn là mạo hiểm khiến đối phương không hài lòng, nói vài câu khó nghe chút.

"Hắc hắc, xem bộ dáng rất cẩn thận! Nhưng nếu như vậy, các ngươi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tại sao lại bị một đám yêu thú cấp hai này đuổi giết như vậy" Nam tử phát ra một trận cười khẽ, bộ dáng không thèm để ý chút nào, nhưng phía sau lời nói, tựa hồ lại mang theo một chút ý tò mò.

Sắc mặt trung niên tu sĩ lúc này mới buông lỏng một chút, vội vàng cung kính trả lời:

"Ta là đệ tử của Thanh Linh Môn, bởi vì lần này ra biển hái chút linh dược, kết quả thật sự không thể nghĩ đến đã bị đám Ưng Diên Thú chú ý. Cuối cùng dọc theo đường đi bị chúng nó đuổi giết. Nếu không phải có tiền bối ra tay cứu giúp thì thật sự đám vãn bối đã lành ít dữ nhiều rồi".

Sau khi lời cảm tạ của trung niên ra khỏi miêng, nam tử cũng không tỏ vẻ gì, chỉ là nhẹ *"Ừm"* một tiếng rồi sau đó cũng yên lặng không tiếng động.

Điều này khiến tu sỹ cũng cảm thấy chút bất an hơn.

Cho dù tâm tình trung niên tu sĩ bất an, thế nhưng cũng không dám vì vậy mà rời khỏi nơi đây, nhân tiện cũng nhắc mọi người bình tĩnh một chút!

"Thanh Linh Môn các ngươi lúc đi có mấy người? Vì sao không có sự dẫn dắt của sư môn trưởng bối! Chẳng lẽ không biết, chỉ bằng tu vi của các ngươi mà ra biển thì thuần túy chính là tìm đường chết mà thôi! Cho dù không có tu sĩ Kết Đan Kỳ, thì ít nhất cũng phải có mấy tên Trúc Cơ Kỳ chứ, như vậy cũng không tới mực bị yêu thú cấp hai đuổi giết" Trầm mặc trong chốc lát, bên trong trận pháp lại truyền đến âm thanh lạnh lùng của nam nhân.

Sau khi nghe nam nhân nói, đầu tiên trung niên tu sĩ ngẩn ra, nhưng chần chừ trong chốc lát rồi hắn lại lộ ra nụ cười khổ.

"Tiền bối! Thanh Linh Môn chúng ta chính là một môn phái nhỏ, trước kia mặc dù cũng có một vị trưởng lão Kết Đan Kỳ, nhưng hơn hai mươi năm trước đã mất mạng trong thú triều. Trong môn hiện giờ ngay cả tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cũng không có mấy người" Trung niên tu sĩ có chút chần chừ rồi nói.

Nói ra lời này, trung niên nhân cũng lo lắng liệu có phải đối phương muốn dò xét chi tiết của môn phái bọn họ, sau đó sẽ không có ý tốt gì với họ.

Nhưng sau đó lại nghĩ đến tu vi kinh người của người này, nếu muốn ra tay tiêu diệt bọn họ, chỉ cần xuất động đám Khôi Lỗi này, thật sự căn bản không cần cố sức làm ơn như vậy. Mà nếu dùng lời lấp liếm, che che đậy đậy khiến hắn bị chọc tức thì đây mới là tự tìm đường chết.

Vì thế trung niên mới đè nén tâm tình, mạo hiểm nói ra thực tình của Môn phái.

Hắn cũng không tin môn phái tan nát của mình còn có đồ vật gì khiến người ta nhòm ngó.

"Thú triều! việc này phát sinh từ năm nào? Có liên quan với yêu thú sao?" Trong thanh âm nam tử đã có chút hỗn loạn mang theo vẻ kinh ngạc.

Nhưng nghe lời hỏi này, tâm lý trung niên tu sĩ lại càng cả kinh! Những nam nữ trẻ tuổi kia lại càng hiện ra thần sắc ngạc nhiên.

------oOo------

Chương 529: Lãnh mạc dữ khổ cầu

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tiền bối không biết thú triều? Xem ra tiền bối ở đây tiềm tu rất nhiều năm tháng, căn bản cũng không biết tình hình bên ngoài?" Trung niên tu sĩ thở dài, sau đó khẽ thì thào nói.

"Nghe khẩu khí của ngươi hình như bên ngoài không tốt cho lắm thì phải!" Nam tử có chút hứng thú, mặc dù thanh âm vẫn rất lãnh đạm, nhưng trong lời nói lại mang theo một tia tò mò.

Thế nhưng tu sĩ trung niên lại không nói gì.

Tình huống bên ngoài, chẳng lẽ chỉ dùng từ không tốt là có thể hình dung sao!

Xem ra đối phương thật sự là một lão quái vật bế quan chẳng biết đã bao lâu rồi, nếu không như thế nào cả đại sự phát sinh hai mươi năm trước cũng không biết.

Chỉ là như vậy thì hắn cũng càng yên tâm hơn.

Lấy tu vi thân phận của đối phương, thì với mấy tiểu bối bọn họ sẽ chẳng thèm ra tay.

Trên người bọn họ có thể có cái gì khiến đối phương coi trọng chứ.

Nghĩ tới đây, thần sắc trung niên tu sĩ càng cung kính hơn vài phần, trả lời:.

"Tiền bối! Thú triều là chuyện của hơn hai mươi năm trước. Lúc ấy vãn bối vẫn là tu sĩ Luyện Khí Kỳ. Mặc dù chưa tận mắt nhìn thấy, nhưng lại nghe trưởng bối trong môn phái nói qua một chút. Nghe

nói, lúc ấy trong Thâm uyên hải vực có hơn vạn yêu thú vào một ngày đã không chút dấu hiệu mà điên cuồng tiến ra. Sau đó một hơi lao thẳng tới Kỳ Uyên Đảo, bao vây Hắc Thạch Thành lại, rồi không ngừng điên cuồng tấn công. Mặc dù trên đảo có đại trận phòng hộ, còn có mấy ngàn tu sĩ cùng một số tiền bối Nguyên Anh Kỳ tọa trấn, nhưng sau đó vẫn bị yêu thú công phá. Ngoài một số tu sỹ có thể thừa dịp loạn lạc bỏ chạy thoát khỏi một kiếp nạn, còn lại mọi người dù là phàm nhân hay tu sĩ đều chết tại đó".

Trung niên tu sĩ nói, trên mặt hiện ra vẻ buồn bã.

"Có chuyện như vậy sao! Sau đó thế nào? Yêu thú có lui về thâm uyên không?" Thanh âm nam tử lộ ra vẻ khiếp sợ, nhưng sau đó lại nhanh chóng khôi phục giọng điệu lạnh lùng như trước.

"Nếu lui về thâm uyên thì đã tốt rồi, sau khi yêu thú biến Hắc Thạch Thành hóa thành một đống đổ nát, lại bắt đầu chia ra, dưới sự thống lĩnh của một số yêu thú cấp cao bắt đầu càn quét những thôn trấn khác. Mặc dù trước đó phần lớn đã biết tin, người dân ở các thôn trấn này đã sớm bỏ nhà cửa, ẩn nấp xung quanh, nhưng cũng vẫn có không ít phàm nhân và tu sĩ bị hạ độc thủ. Kết quả không đến nửa năm, tất cả hải vực xung quanh Kỳ Uyên Đảo đều không còn bất cứ thôn trấn con người nào tồn tại, tất cả đều bị hủy diệt sạch sẽ. Chỉ là như thế còn chưa hết, bầy yêu thú này mặc dù phần lớn quay về thâm uyên, nhưng lại có một ít yêu thú trí tuệ cao bắt đầu truy tìm những người ẩn núp, toàn bộ bị chúng ăn hết. Nghe nói không bao lâu, con người xung quanh hải vực đó gần như không còn, tu sĩ lại tổn thất quá nửa. May mắn còn sống chỉ có thể rời xa hải vực xung quanh Kỳ Uyên Đảo, tìm một nơi hẻo lánh nào đó mà giữ mạng, trốn đông trốn tây. Hôm nay Kỳ Uyên Đảo đã thành nơi tụ tập của yêu thú cấp cao, chỉ cần biết tin tức nhân loại nào thì chúng sẽ lập tức tiêu diệt những tu sĩ đó" Thần sắc trung niên bắt đầu trở nên bi thống.

Mà lúc này, thanh âm của nam tử thần bí cũng một hồi lâu không truyền đến, có vẻ như cũng bị tin tức này gây khiếp sợ không nhẹ, dường như đang cố gắng tiêu hóa tin tức này.

"Hắc hắc! Thật buồn cười. Nói như vậy, tại Ngoại Tinh Hải này thì tu sĩ chúng ta ngược lại giống yêu thú lúc trước, thành vai diễn bị

săn giết rồi" Nam tử cười lạnh một tiếng, rốt cục lại mở miệng, chỉ là trong lời nói chứa ý tứ châm chọc làm cho đám tu sĩ ngạc nhiên.

Có điều hình như nam tử không muốn nói thêm gì, tiếp theo lại hỏi thêm vài vấn đề:

"Kỳ Uyên Đảo có vài lão quái vật Nguyên Anh Kỳ tọa trấn, bọn họ không có khả năng cũng tiêu đời bởi lũ yêu thú này. Vì sao bây giờ không chủ trì đại cục? Còn nữa, Kỳ Uyên Đảo đã xảy ra biến động lớn như vậy chẳng lẽ Nội Tinh Hải không có phản ứng gì sao, chẳng lẽ họ không phái viện binh tới? Hay là nơi này đã hoàn toàn bị đám gia hỏa Nội Tinh Hải vứt bỏ?"

Mấy vấn đề này cái nào cũng sắc bén, mỗi cái đều như châm điểm đúng huyệt vậy, cho dù trung niên tu sĩ có biết nhưng lại không có cách trả lời.

Vì vậy sau hồi đấu tranh tư tưởng hắn mới cẩn thận trả lời:

"Nghe nói thú triều năm đó có hai vị tiền bối Nguyên Anh Kỳ qua đời, nhưng đại bộ phận các lão tiền bối vẫn là trốn ra được. Mặc dù từ đó về sau không có tin tức về các vị tiền bối này nữa, nhưng theo một số lời đồn thì các tiền bối này đang chuẩn bị một kế hoạch quay lại chiếm Kỳ Uyên Đảo với quy mô lớn. Chỉ là nội dung cụ thể thì vãn bối không biết thế nào. Mà về phương diện Nội Tinh Hải, từ ngày phát sinh Thú Triều lại hoàn toàn bị cắt đứt tin tức, cũng không ai biết tình hình cụ thể bên kia thế nào. Về phần viện binh lại càng không thấy, có lẽ đúng như lời tiền bối nói, nơi này đã bị Nội Tinh Hải bên kia từ bỏ rồi" Sau khi nói xong câu cuối cùng, sắc mặt trung niên tu sĩ lộ ra vẻ âm trầm.

Xem ra đối với sự mặc kệ không hỏi của Nội Tinh Hải, những tu sĩ đã kinh nghiệm may mắn tồn tại qua thú triều bất tri bất giác đều có ý oán hận.

Mà nam tử lại trầm lặng một chút, một lát sau mới lo lắng hỏi:

"Đã nguy hiểm như vầy, tiểu bối các ngươi không ở nhà ẩn nấp cho kỹ, lại mạo muội chạy đến đây, chẳng lẽ muốn tự sát sao?"

Nghe lời nam tử này, trung niên tu sĩ lộ ra ánh mắt sầu khổ, nhưng chưa chờ hắn mở miệng giải thích.

Một thiếu nữ áo vàng nãy giờ vẫn thành thật đứng ở phía sau trung niên thần sắc bất định, đột nhiên bước một bước tiến lên.

"Tiền bối, gia phụ bởi vì tu luyện công pháp không cẩn thận, làm cho chân nguyên nghịch chuyển kinh mạch bị loạn, hôm nay tê liệt không dậy nổi. Tiền bối thần thông rộng lớn, nhất định có biện pháp để cứu gia phụ! Nếu tiền bối có thể cứu giúp gia phụ, vãn bối tình nguyện làm trâu làm ngựa để báo lại đại ân của cho tiền bối!" Cô gái cười mà trên mặt đầy vẻ cầu khẩn khổ đau, một đôi mắt to, hắc bạch rõ ràng đã long lanh nước mắt, bộ dáng rưng rưng muốn khóc.

Vài tên nam nữ khác nghe nói thế đều là thất kinh, không khỏi hai mặt nhìn nhau. Chỉ có vị trung niên tu sĩ nghe thấy, ngược lại trong lòng vừa động, nhưng ngoài miệng cũng không khỏi khiển trách:

"Hạnh nhi, ngươi đang nói hồ đồ gì thế? Sư huynh sớm đã liệt giường nhiều năm, căn bản không ai có thể chữa trị. Lần này ra ngoài là để tìm một ít linh dược trở về, cũng chỉ là để giảm bớt sự thống khổ trên người sư huynh mà thôi. Tiền bối chính là pháp lực thông huyền, nhưng cũng không có cách nào chữa trị" Trung niên tu sĩ mặc dù nói không có chút lưu tình nào, nhưng trên mặt lại mơ hồ mang theo một tia thần sắc khác thường.

"Chân nguyên nghịch chuyển, kinh mạch thác loạn. Xem ra tên gia hỏa này vọng tưởng hư danh, khẳng định tu vi không đủ nhưng lại muốn mạnh mẽ tiềm tu để nâng cao một tầng công pháp nên mới có bệnh trạng này" Nam tử cười lạnh một tiếng sau đó lười biếng nói.

Vị cao nhân này chưa tận mắt nhìn nhưng chỉ thuận miệng mà chuẩn xác phán đoán ra ngọn nguồn bệnh trạng. Điều này khiến trung niên tu sĩ hiện ra vẻ mặt vui mừng!

"Tiền bối thật sự là ánh mắt như đuốc, tệ sư huynh thật là bởi vì

nóng lòng tu luyện mới đưa đến kiếp nạn này. Không biết tiền bối có bí pháp gì có thể cứu chữa?" Trung niên tu sĩ đầu tiên là khen tặng đối phương một câu, sau đó mới cực kỳ quan tâm hỏi. Xem ra hắn cùng vị sư huynh này tựa hồ có quan hệ không tệ chút nào.

"Điểm bệnh ấy tự nhiên không tính là gì, nhưng vì sao ta phải nói cho các ngươi! Chẳng lẽ các ngươi tưởng rằng, ta sẽ vô duyên vô cớ ra tay cứu giúp sao?" Nam tử dường như nhìn ra tâm tư đối phương, không chút khách khí châm chọc nói.

Vừa nghe lời này trung niên tu sĩ đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo trên mặt chỗ đỏ chỗ trắng, môi giật giật nhưng lại không phát ra từ nào khỏi miệng.

Thiếu nữ áo vàng nghe thấy một tia hy vọng.

Trên gương mặt nàng hiện lên một tầng đỏ ửng, cắn răng một cái sau đó, *"rập"* một tiếng, quỳ rạp xuống trước tầng ánh sáng.

Sau đó cô gái mềm mại này với vẻ mặt dứt khoát nói:

"Vãn bối Công Tôn Hạnh thề, chỉ cần tiền bối có thể chữa trị tốt cho gia phụ, tiểu nữ nguyện ý trở thành nô tỳ cho tiền bối, tuyệt đối không hai lòng. Nếu tiền bối vẫn còn lo lắng, vậy thì vãn bối có thể tùy ý tiền bối, người có thể hạ cấm chế, sau đó mới đi cứu trị cho gia phụ" Nói xong những lời này, cô gái cúi người hướng về phía màn sáng, vái ba cái sau đó thẳng tắp quỳ ở đó không nhúc nhích, nét mặt vô cùng quả quyết.

Đừng xem thiếu nữ áo vàng tuổi nhỏ, nhưng nàng lại có tính cách thật sự cứng cỏi.

"Nha đầu ngốc, ngươi đang làm chuyện ngu xuẩn gì vậy. Tiền bối có thân phận ra sao, như thế nào có thể coi trọng một nha đầu xấu xí như ngươi?" Trung niên tu sĩ thấy tình cảnh này, không khỏi kinh sợ nói.

Mấy nam nữ kia chợt tỉnh ngộ, cũng đều lại đây dùng lời lẽ khuyên ngăn.

Nhưng thiếu nữ áo vàng không thèm để ý vẫn quỳ như trước, bộ dạng nếu đối phương không đáp ứng thì quyết không chịu đứng lên.

"Sư thúc các người đừng nói. Ta trời sinh chính là người không bình thường, mẫu thân khó khăn mới sinh ra ta, gia phụ lại bởi vì muốn dịch kinh tẩy tủy cho ta mà mạnh mẽ tu luyện tầng thứ sáu của Thanh Linh huyền công, vì thế mới rơi vào cảnh cả ngày nằm ở trên giường. Hôm nay chính là lúc ta phải báo hiếu, thật sự nếu có thể trị hết bệnh cho gia phụ, ta nguyện ý hầu hạ cho vị tiền bối này, tuyệt đối không nói một câu oán hận" Sắc mặt cô gái tái nhợt lắc đầu, thanh âm bình tĩnh nói.

"Nha đầu! Chẳng Lẽ là ngươi đang ép ta? Ta nếu không ra tay thì chẳng lẽ ngươi vĩnh viễn quỳ ở đây sao?" Nam tử cười lạnh một tiếng, thanh âm bỗng phát lạnh.

" Không dám, vãn bối tuyệt không có bất cứ ý ép buộc nào. Tiền bối mới vừa rồi ra tay cứu ta một mạng, Công Tôn Hạnh đã cảm kích vô cùng! Nhưng gia phụ nằm trên giường không dậy nổi, cũng đã tìm nhiều đồng đạo tiền bối đến cứu chữa nhưng lại không có người nào có thành công. Hôm nay Hạnh nhi nghe thấy khẩu khí của tiền bối dường như cứu chữa bệnh này chỉ là công phu nhấc tay, cho nên vãn bối mới khổ khổ mà cầu xin như vậy. Vãn bối không có ý khác, chỉ hy vọng tiền bối có thể thành toàn một phen hiếu tâm của vãn bối!" Nói xong những lời này, thiếu nữ đã gần khóc, nghẹn ngào lại cúi người xuống đập đầu một cái.

Bên kia màn sáng vẫn yên tĩnh không chút tiếng động!

------oOo------

Chương 530: Trĩ nữ lô đỉnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Vù " một tiếng, một cự viên xuất hiện bên kia màn sáng. Tiếp theo đi vài bước tới trước mặt thiếu nữ đang quỳ trên mặt đất mới dừng bước lại.

Đám người trung niên tu sĩ đều khẽ biến, mang theo một tia lo lắng nhìn chằm chằm con Khôi Lỗi này.

Thiếu nữ áo vàng thì mở to đôi mắt ửng đỏ chứa vẻ mờ mịt nhìn về phía cự viên.

*"Ta không quản ngươi nói giả dối, hay là đáng thương. Nhưng ta cũng không làm chuyện mà không có lợi, ta xem ngươi vẫn là xử nữ. Vừa lúc tại hạ cũng tu luyện đến bình cảnh, có lẽ mượn lực song tu có thể lại có đột phá. Nếu ngươi nguyện ý, ta sẽ cho ngươi ba viên "*Chí Nguyên Đan*" trong tiểu bình này, cái đó cũng đủ để cứu chữa bệnh tình của phụ thân ngươi, nhưng chỉ là cho đám đồng môn của ngươi đem về, còn ngươi phải tiến vào trong trận pháp. Tại hạ vẫn thường không ép buộc người khác, cũng không lấy lớn khinh nhỏ, nếu không muốn, hiện tại các ngươi có thể rời đi, coi như chưa từng gặp mặt lão phu"* Lời nói lạnh như băng của nam tử truyền đến, thật sụ không có chút tình cảm nào.

Mà lúc này bàn tay cự viên Khôi Lỗi xòe ra, lộ một chiếc bình ngọc nhỏ mầu trắng đưa đến trước mặt thiếu nữ đang quỳ kia.

Thiếu nữ vừa nghe nói thế không khỏi giật mình!

Nàng mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng cũng biết hàm nghĩa của song tu cùng lô đỉnh là gì. Khuôn mặt xinh xắn vốn đang tái nhợt không khỏi hiện ra mầu đỏ ửng đến mê người, thế nhưng nàng không hề chần chừ mà lập tức đáp ứng:

"Được, chỉ cần thật sự có thể làm cho gia phụ hồi phục như lúc

ban đầu. Vãn bối tự nguyện làm lô đỉnh cho tiền bối" Nói xong lời này, thiếu nữ đưa tay cầm lấy bình ngọc, sau đó chậm rãi đứng lên.

"Hạnh nhi! Sao ngươi có thể làm như thế? Ta trở về biết nói thế nào với sư huynh đây?" Trung niên tu sĩ vừa nghe thiếu nữ nói thế, như bị dọa giật mình vội vàng lớn tiếng quát thiếu nữ dừng lại.

Bốn nam nữ khác khi nghe thấy cũng biến sắc, đều lên tiếng khuyên can.

"Sư thúc. Ngươi xem thử những đan dược trong bình này liệu có hữu dụng với gia phụ hay không?" Thiếu nữ không đáp ứng khuyên nhủ của trung niên mà lại ném bình ngọc cho đối phương, thần sắc bình tĩnh dò hỏi.

"Ngươi… Ài…!"

Trung niên tu sĩ tiếp nhận bình ngọc, nhìn khuôn mặt xinh xắn không chút thay đổi của thiếu nữ, Bất đắc dĩ thở dài một tiếng, biết khó có thể khiến đối phương thay đổi, Chỉ có thể với sắc mặt âm trầm mà mở bình ngọc lấy ra một viên đan dược mầu lam.

Một mùi thơm đặc biệt nhất thời tràn ngập ra!

Tất cả ngửi thấy mùi thơm ngát này đều khiến tinh thần họ rung động, cảm thấy thể xác và tinh thần đều cực kỳ sảng khoái.

"Đây là đan dược được luyện chế từ Yêu Đan!" Trung niên nhân ngửi thấy mùi thơm mát nọ cũng kinh nghi, tiếp tục đưa đan dược đến gần mũi ngửi ngửi rồi mới giật mình vui mừng hô.

"Dùng Yêu Đan để luyện chế sao? Chí Nguyên Đan này thật sự có thể chữa trị bệnh tình của gia phụ sao?" hiếu nữ có vẻ quyết tâm dị thường, chỉ bình tĩnh hỏi một tiếng.

"Ta mặc dù không biết cụ thể đan dược này có công hiệu là gì.

Nhưng nó tuyệt đối là vật cực kỳ trân quý, chắc chắn không phải *giả"* Sắc mặt trung niên tu sĩ phức tạp nhưng sau một lúc chần chờ thì vẫn nói ra một câu.

"Đa tạ sư thúc cho biết! Như vậy Hạnh nhi yên tâm rồi.

Còn muốn làm phiền sư thúc đem đan dược này về, nhân tiện nói cho gia phụ, hãy coi như cuộc đời này chưa từng có loại nữ nhi bất hiếu này" Thiếu nữ thở dài một hơi, sau đó mắt đỏ lên, quay người không nhìn lại phía sau mà chạy thẳng vào trong màn sáng.

Trung niên tu sĩ thấy vậy, thần sắc biến đổi mấy lần, há mồm vài lần nhưng rồi lại không thể nói ra, ngược lại bình ngọc trong tay được nắm chặt lại.

Lúc này Cự Viên Khôi Lỗi cũng theo sau quay trở lại màn sáng, nguyên màn sáng vừa được hé ra nay chậm rãi khép lại.

"Sư thúc. Thật sự để Công Tôn sư muội trở thành lô đỉnh cho người khác sao?" Thanh niên tráng kiện với vẻ mặt lo âu, rốt cục không nhịn được lớn tiếng nói.

Hai thiếu nữ còn lại thần sắc cũng không tốt.

"Các ngươi chẳng lẽ không nhìn ra? Sư muội các ngươi đã quyết tâm rồi, căn bản chúng ta không thể ngăn cản. Huống hồ đan dược của vị tiền bối này thật sự có khả năng trị hết bênh cho chưởng môn. Vì nghĩ cho Thanh Linh Môn ngày sau, Ta cũng không có cách ngăn trở" Trung niên tu sĩ thần sắc buồn bã, thấp giọng mà nói.

"Nhưng cũng không thể để sư muội làm lô đỉnh! Như vậy không phải sẽ hủy cuộc đời của sư muội sao?" Trên mặt thanh niên đã ửng đỏ, vẫn không chịu buông tha mà nói.

"Lý sư điệt, ta biết ngươi cùng Hạnh nhi từ nhỏ cùng lớn lên, thân như huynh muội, nhưng bây giờ đã không có cách nào thay đổi nữa rồi" khóe miệng trung niên tu sĩ giật giật, vẻ mặt mâu thuẫn với lời nói.

"Sư thúc, Công Tôn sư muội bị truyền đi rồi" Nữ tử áo lam đột nhiên hét lên một tiếng kinh hãi.

Trung niên tu sĩ cùng thanh niên tráng kiện vừa nghe nói thế, cũng vội vàng nhìn lại.

Chỉ thấy phía trong màn ánh sáng chợt sáng lóe lên, thân hình thiếu nữ đang trong đó dần dần trở nên mơ hồ không thấy rõ nữa.

Một lát sau ánh sáng nhòa đi rồi biến mất, không thấy bóng dáng thiếu nữ đâu nữa, chỉ thấy vài chiếc lá rơi cô đơn lạc lõng

Thanh niên tráng kiện vừa thấy vậy, nhất thời giống như bong bóng bị thủng, hai tay ôm đầu mà ngồi chồm hổm trên mặt đất, ngẩn ra không nói một lời nào.

Mà trung niên tu sĩ thì không nói gì nắm lấy vai thanh niên an ủi một chút.

Sau nửa canh giờ, mấy người mới rời khỏi đảo nhỏ, bay khỏi màn vụ hải này.

Thiếu nữ áo vàng bị màn sáng mờ bao vây, sau đó một trận đầu váng mắt hoa rồi bị cấm chế truyền tống đi.

Chờ nàng hồi phục như lúc bình thường, bản thân đã đứng cạnh một tiểu sơn cốc xa lạ.

Hai sườn đều áp vào núi đá, phía trước còn lại là một cửa đá màu xanh cao chừng mấy trượng.

Thiếu nữ nhìn quanh mọi nơi một lần, tâm lý chần chừ một lúc, thật sự không biết nên làm thế nào cho phải thì hào quang chợt lóe, lúc này Cự Viên Khôi Lỗi mới xuất hiện phía sau.

Cự Viên căn bản không để ý tới thiếu nữ mà bước đi về hướng thạch Môn, hai tay mạnh mẽ đẩy ra, tảng đá ở đại môn dễ dàng được mở hướng vào bên trong.

"Ngươi gọi là Công Tôn Hạnh đúng không? Hãy đi cùng Khôi Lỗi

này tiến vào động phủ, đợi hai ngày, sau khi ta bế quan xong sẽ ra" thanh âm nam tử xuất hiện rồi lại thần bí biến mất.

Thiếu nữ áo vàng lúc này mới cắn đôi môi đỏ mọng mà tiến vào sau cửa đá.

Đi theo Cự Viên Khôi Lỗi, quẹo trái rẻ phải trong chốc lát, thiếu nữ đã đi đến một gian thạch thất rộng mấy trượng.

Gian thạch thất này, có một chiếc giường không biết được làm từ vật liệu gì, một chiếc bàn đá, hai chiếc ghế đá, ngoài ra chẳng còn gì nữa.

Cự viên dẫn đến đó, rồi rời khỏi phòng, để lại thiếu nữ không biết phải làm thế nào, kinh ngạc đứng đợi tại đó.

Thiếu nữ đánh giá hết thẩy mọi thứ trong phòng, nhân tiện nhìn về bên ngoài phòng, thạch môn cũng không đóng, dường như có thể tự do ra vào.

Nhưng thiếu nữ sau khi suy ngẫm lại thì vẫn chậm rãi ngồi trên mép giường, bắt đầu chống tay vào cằm ngẩn ngơ suy nghĩ.

Mặc dù nàng đã sớm chuẩn bị, nhưng sau khi nghĩ đến việc sau này song tu và những lời đồn về cuộc sống của lô đỉnh khiến tâm lý nàng tự nhiên thấy sợ hãi.

Huống hồ bây giờ nàng lẻ loi một thân một mình ở nơi xa lạ này càng khiến nàng có cảm giác kinh sợ!

Sau một canh giờ, thiếu nữ ngừng suy nghĩ miên man, nhìn sang thông đạo phía ngoài phòng, nỗi do dự bắt đầu nổi lên.

Một lát sau, nàng đứng dậy rồi lặng lẽ ra khỏi phòng.

Ra khỏi thạch thất, dọc theo con đường nhỏ, sau khi đi một lúc, nàng thấy một đại sảnh giống như thính đường có rất nhiều cửa.

Một trong số đó, chính là thông đạo mà nàng đã tiến vào.

Nhưng làm cho thiếu nữ lưu ý là tại bên cạnh các cửa đều có một cự viên đứng thẳng tắp. Chúng không nhúc nhích, giống như vật chết vậy.

Nữ nhân nhướng lông mi dài của mình, nhân tiện thử đi tới một cánh cửa để thăm dò. Nhưng không chờ nàng đến gần nơi này, Cự viên bên cạnh thân hình vô thanh vô tức chợt lóe, mặt không chút thay đổi ngăn trở đường đi.

Thiếu nữ có chút sợ hãi lui từng bước về phía sau, còn cự viên lại lạnh lùng mà quay về chỗ cũ.

Đôi mắt đen láy của thiếu nữ chuyển động, lần nữa tiến lên thử dò xét, Khôi Lỗi cũng tiến lại ngăn cản như trước.

Công Tôn Hạnh giờ phút này đã rõ ràng, phía trước không phải là nơi nàng có thể tiến đến. Vì vậy nàng mới chuyển sang cánh cửa khác mà đi.

Lúc này đây, cự viên bên cạnh không hề nhúc nhích, điều này khiến trong lòng thiếu nữ được thả lỏng, trực tiếp đi qua cửa.

Sau khi đi qua một hoa viên nhỏ, nàng tới trước một thạch môn đang đóng chặt.

Thiếu nữ vài bước đi tới trước cửa, tò mò dùng tay đẩy, thạch môn dễ dàng bị đẩy ra.

Hạnh nhi dùng ánh mắt trong suốt lướt qua trong phòng, bên trong rất sạch sẽ.

Một loạt ngọc giản đủ mầu sắc được xếp trong thạch đài. Bên cạnh còn có một cái ghế đá, vài bồn cây cỏ xanh biếc, có vẻ u tĩnh dị thường.

Thiếu nữ sờ sờ chiếc miệng nhỏ đáng yêu của mình, không có suy nghĩ nhiều mà đi vào.

Sau đó đi tới bãi đá, tùy ý cầm lên một khối ngọc giản màu đỏ, thâm nhập thần thức vào trong đó.

Đây là một chương giới thiệu về tri thức trận pháp, thiếu nữ trong lòng cũng không có hứng thú, chỉ một lát đã rút thần thức khỏi nó rồi đem để ngọc giản lại chỗ cũ.

Sau đó lại cầm một ngọc giản mầu trắng, lần nữa dùng thần thức xem xét.

Lúc này lại là một điển tịch giới thiệu về đạo luyện khí, thiếu nữ tự nhiên cũng không có ý định nhìn kỹ, tiếp tục thu hồi thần thức lại.

Có điều, hai lần đọc ngọc giản mà nội dung cũng không giống với nhau, cho nên khiến thiếu nữ không khỏi tò mò, lại liên tiếp cầm lấy ba bốn cái khác nhất nhất xem thử

------oOo------

Chương 531: Tặng Bảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngọc giản phía trước phân biệt giới thiệu yêu thú cùng cách điều chế đan dược nào đó, thiếu nữ bỏ qua rất nhanh.

Nhưng khi thần thức chứng kiến nội dung bên trong một ngọc giản thì người nàng không khỏi giật nẩy.

Bên trong đúng là một thứ gọi là công pháp Tu luyện *"Kim Chân Công"*. Nàng tò mò nên đã xâm nhập xem trong chốc lát, sau lập tức bị nội dung bên trong hấp dẫn, tay cầm ngọc giản xem sau gần nửa canh giờ, mới kinh ngạc mà rút thần thức rời khỏi, vẻ mặt run rẩy.

"Kim Chân Công" này đúng là một đỉnh cấp công pháp của cả môn phái, nhưng khẩu quyết công pháp này lại có thể tùy ý vứt trên thạch bàn mà không có bất kỳ cấm chế gì để bảo hộ?

Thiếu nữ mặc dù biết giá trị của công pháp này, nhưng sau khi chần chừ trong chốc lát, nàng vẫn lưu luyến để ngọc giản lại chỗ cũ, chỉ là cảm thấy hứng thú nên tiếp tục xem xét.

Chừng nửa ngày sau, thiếu nữ đã xem hết tất cả ngọc giản trên thạch bàn qua một lượt, bên trong phần lớn đều là dính dáng đến đan dược, trận pháp, các loại điển tịch tu tiên, chỉ có số ít còn lại là một ít pháp quyết tu luyện, nhưng không cái nào mà không phải là đỉnh cấp cả.

Trong đó có một môn gọi là *"Triền Ngọc Quyết"*. Công pháp này khiến nữ nhân không khỏi động tâm.

Thanh Linh Môn tại Loạn Tinh Hải chỉ là một môn phái rất nhỏ, chỉ chủ yếu tu luyện công pháp trung cấp mà thôi. *"Thanh Linh Công"* cũng là một loại công pháp dạng hơi khá chút mà thôi. Uy lực căn bản không thể so sánh nổi với *"Triền Ngọc Quyết"* này.

Thiếu nữ xem hết ngọc giản này, lại ngẩn người trong phòng một lát, sau đó mới nhớ tới còn có các nơi khác chưa xem qua.

Vì vậy sau khi tính toán một chút, nàng mới rời khỏi nhà đá, một lần nữa trở lại đại sảnh.

Ba cửa vòm khác cũng đều có Cự Viên thủ vệ bên ngoài, nhưng vẫn có một lối có thể cho nàng đi vào.

Kết quả thiếu nữ đã đi vào cửa này, đi tới trước một gian đại sảnh bằng đá.

Lần này thiếu nữ vừa tiến vào cửa sảnh liền lập tức kinh ngạc đến ngây người, thân thể đứng tại chỗ hồi lâu mới di chuyển một chút.

Tại trước mặt nàng chính là một đại sảnh chừng hai mươi trượng, giữa sảnh đường có một pháp trận có đường kính chừng mười trượng. Từ trong pháp trận phun ra một tầng hào quang màu hồng trong suốt, liên tục biến ảo, có vẻ cực kỳ lộng lẫy.

Ở trong màn hào quang này có mười mấy đồ vật khác nhau, có tiểu kiếm, giáo ngắn…. Đồ vật ở bên trong không ngừng lập lòe, hơn nữa thậm chí còn nghe rõ ràng âm thanh vi vút xé gió, chạm vào nhau như truy đuổi, mỗi cái đều cực kỳ thông linh.

Ở ngoài màn hào quang, vách tường bốn phía có đặt mấy tầng giá gỗ, mỗi một tầng cũng đặt rất nhiều pháp khí hình dáng không giống nhau.

Cho dù những pháp khí này không có linh tính mười phần như pháp khí trong màn hào quang nhưng mỗi cái đều lập lòe sáng, linh khí hiện ra trên bề mặt.

Thiếu nữ trước kia chưa từng gặp qua, nhưng cũng biết trong màn hào quang những đồ vật có linh tính như thế, cũng chỉ có pháp bảo trong truyền thuyết mà thôi.

Đáng thương cho thiếu nữ mặc dù đã thích pháp bảo lâu lắm rồi, nhưng trước mắt một lúc lại xuất hiện nhiều như thế ngược lại làm cho nàng thật sự có chút khó tin, một đôi mắt to đen tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Một hồi lâu sau, thiếu nữ mới hồi phục trạng thái bình thường, dùng ánh mắt cổ quái nhìn vào bên trong màn hào quang vài lần, chần chừ đi đến một giá gỗ.

Tùy ý từ trên giá gỗ cầm lấy một pháp khí thiết thước màu đen thoáng xem xét vài lần, liền phát hiện vật được đặt một cách rất tùy tiện như vậy mà cũng đã là một kiện thượng phẩm pháp khí.

Nhưng có lẽ lúc trước đã kinh hãi quá nhiều rồi, nên lúc này thiếu nữ cũng không lộ ra vẻ mặt rất kinh ngạc nữa.

Tiếp theo nàng nhất nhất xem qua một lần, trên giá gỗ ngoại trừ thượng phẩm pháp khí thì cũng đều là đỉnh cấp pháp khí, căn bản không có các loại pháp khí cáp thấp tồn tại.

Nếu trước đây thiếu nữ chỉ cần lấy được một trong số các kiện pháp khí ở đây thì đã nhẩy nhót vui mừng không thôi.

Nhưng hôm nay nhìn trong phòng chứa nhiều pháp bảo cùng gần trăm pháp khí, Thiếu nữ lại nhớ tới chính mình thân là lô đỉnh, thần sắc không khỏi buồn bã rời khỏi phòng.

Hai ngày sau, thiếu nữ ở trong thạch thất chứa ngọc giản, ngồi ở chiếc đôn đá, tay cầm một khối ngọc giản, đang dùng thần thức nghiên cứu, vẻ mặt chăm chú, dường như hoàn toàn bị thứ bên trong ngọc giản hấp dẫn.

"Triền Ngọc Quyết này đích xác thích hợp cho nữ tử tu luyện, mặc dù ta lấy được từ một trên người gã nam tử" Một thanh âm nam tử ôn hòa đột nhiên từ cửa truyền đến.

Thiếu nữ nghe vậy, thân thể chợt run nhẹ, tiếp theo thu thần thức lại, nhanh chóng đứng dậy rồi nhìn về phía sau.

Chỉ thấy một vị thanh niên mặc lam bào, tướng mạo bình thường đang đứng ở ngoài cửa cười cười nhìn vào.

"Người, người là tiền bối nọ?"

Công Tôn Hạnh do dự đứng lên.

Mặc dù thanh âm có chút tương tự, nhưng thanh niên trước mắt với thần sắc rất bình thản, tuổi thật sự còn rất trẻ, so với trong tưởng tượng của nàng thật sự chẳng giống chút nào.

Với kinh nghiệm khiếp sợ lúc trước, thiếu nữ tự nhiên tưởng tượng vị này là tiền bối, một vị lão giả với bộ dáng thần thông quảng đại, đạo pháp thông huyền.

Thậm chí nàng còn có chút bất an, sợ vị này hỉ nộ vô thường, tính tình quái dị!

"Thì sao, ta không giống sao chứ?" Vị thanh niên nam tử này tự nhiên là Hàn Lập tiện thể vừa xuất quan đi vào thạch thất.

"Tiền bối. Công pháp này ta…." Không biết vì sao, thiếu nữ vừa nghe Hàn Lập thật sự là vị cao nhân phát ra thanh âm kia, trong lòng nhẹ thở dài một hơi, nhưng lại lắp bắp muốn nghĩ cách giải thích chuyện trước mắt này.

"Không việc gì. Ta không cấm ngươi tiến vào nơi này, ta nhân tiện cho phép ngươi tùy tiện chọn lựa công pháp" Hàn Lập ôn hòa nói.

"Vậy thì xin đa tạ tiền bối!" Thiếu nữ vừa nghe lời này, không che dấu cao hứng trong lòng, lộ ra vẻ vui mừng hớn hở.

Nhìn bộ dáng vui mừng nhẩy nhót của thiếu nữ, trong mắt Hàn Lập hiện lên một tia lơ đãng mà dịu dàng.

"Ta cũng lâu rồi không ra ngoài. Không biết Công Tôn cô nương có biết ở vùng hải vực này có nơi nào có thể mua bán, trao đổi vật phẩm được không?" Hàn Lập mỉm cười, sau đó tùy ý hỏi thăm.

"Nói về mua bán đồ vật thì cách nửa tháng lộ trình về hướng Nam có một tiểu hoang đảo, ở nơi này có một phường thị. Tu sĩ phụ cận đều tới đó trao đổi đồ vật. Nghe nói là do mấy vị Kết Đan Kỳ

tiền bối liên thủ thành lập, coi như cũng được an toàn, tiền bối có muốn bản đồ hải vực không?" Thiếu nữ nhớ tới cái gì đó, thu nụ cười lại, lén nhìn Hàn Lập một cái, sau đó cúi đầu nhỏ giọng nói.

"Ta thật sự muốn đến đó, có hải đồ tự nhiên là rất tốt" Hàn Lập không khách khí, thoải mái nói.

Thiếu nữ vừa nghe lời này, tay chân một trận luống cuống, rốt cục lấy từ Túi Trữ Vật ra một khối ngọc giản, trên mặt ửng đỏ mà đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập cười khẽ, đồng thời tiếp nhận ngọc giản, nhìn vẻ mặt non nớt đang đỏ hồng của thiếu nữ, trên nét mặt cũng hiện lên vẻ khác thường.

Bỗng nhiên vươn một bàn tay, vuốt lên mái tóc mềm mại của thiếu nữ.

Thân thể Công Tôn Hạnh khẽ run lên, tâm lý có chút sợ hãi, nhưng cũng không có trốn tránh.

Chỉ là theo bản năng mà rụt chiếc cổ trắng nõn lại một chút!

Lúc này, bên tai lại truyền đến thanh âm ôn nhu của Hàn Lập.

"Không cần sợ hãi! Buổi tối đến phòng ngủ của ta, đừng quên ".

Hàn Lập nói xong thế, không tiếp tục chần chờ, rời khỏi thạch thất.

Mà Công Tôn Hạnh vừa nghe ngôn ngữ ám muội này thì trống ngực đập không thôi, trên mặt ửng đỏ, lộ ra bộ dáng đáng yêu vô cùng.

Đến buổi tối. Thiếu nữ tâm tình phức tạp đi tới bên ngoài phòng Hàn Lập, khẽ cắn môi đỏ mọng rồi đẩy cửa đá.

Nhưng tình cảnh bên trong lại khiến nàng cảm thấy ngoài ý nghĩ.

Bên trong trống trơn, cũng không hề có một bóng người. Chỉ có trên bàn đá đặt một chiếc khăn lụa!

Công Tôn Hạnh chần chừ một chút, nghi hoặc đi về phía trước, cúi đầu nhìn kỹ.

"Lòng hiếu của ngươi rất đáng quý, động phủ này ta tặng cho ngươi. Không nên dễ dàng trêu chọc người khác để tránh mang tới họa sát thân. Ngươi tự thu xếp đi!"

Chỉ những từ ngắn ngủn không đầu không đuôi nhưng lại làm cho thiếu nữ hoàn toàn giật mình, trong lòng lưu lại một trận mờ mịt cùng cảm giác nói không nên lời!

Lúc này, Hàn Lập sớm đã rời xa hòn đảo nhỏ ngàn dặm, đang hóa thành một đạo cầu vồng phi độn trên trời cao.

"Nghĩ đến thì nha đầu hẳn là vẫn đang mờ mịt. Cho dù người nào đó vô duyên vô cớ gặp phải tình huống như vậy cũng phải ngạc nhiên hồi lâu" Trong độn quang, Hàn Lập với vẻ mặt cười thoải mái thầm nghĩ.

Khi hắn rời khỏi Vụ Hải, thì trong động phủ ngoài lưu lại ngọc giản Triền Ngọc Quyết cùng với số lượng lớn pháp khí không cần thiết ra, hắn còn cố ý lưu lại vài bình đan dược cùng hai kiện Pháp Bảo trước kia đoạt được cho thiếu nữ.

Mấy thứ này sẽ khiến thiếu nữ trên con đường tu hành sau này giảm được không ít đường vòng!

Có thể làm cho một kẻ như Hàn Lập lại hào phóng như vậy thật sự không phải do hắn đột nhiên thương hoa tiếc ngọc, mà là thiếu nữ Hạnh Nhi này có thể xả thân cứu cha. Đó thật sự đã khiến Hàn Lập có vài phần kính trọng.

Nếu thật sự nói Hàn Lập bước trên con đường tu tiên tiếc cái gì nhất thì đó chắc chắn là chuyện không thể phụng dưỡng cha mẹ.

Mặc dù trước khi rời khỏi quê quán, hắn đã âm thầm an bài hết thảy mọi chuyện trong nhà, nhưng như vậy cũng không thể bỏ được sự mất mát cực lớn trong lòng hắn!

Hơn nữa thấy thân ảnh non nớt của thiếu nữ càng làm cho Hàn Lập phảng phất nhìn lại được bóng dáng tiểu muội trước khi xuất giá.

Hắn lúc đó mới cố ý lấy lô đỉnh nói đùa lưu lại thiếu nữ này, muốn dành cho nàng một ít chỗ tốt.

Đương nhiên pháp khí cùng pháp bảo lưu lại cho nữ nhân này thì cũng chỉ là những thứ chẳng có chút hữu dụng nào đối với bản thân Hàn Lập.

Nếu mang trên người thì thật sự chỉ vô dụng, tốt hơn hết là nhân cơ hội mà tặng cho thiếu nữ này, trợ giúp cho nàng có thể tu luyện xa hơn trên con đường tu hành một chút mà thôi.

Nữ nhân này về linh căn cũng thực sự không tính là rất tốt.

Về phần động phủ ở trên hòn đảo này, Hàn Lập cũng chẳng phải vì mấy người này đến mà đã quyết định sớm từ trước, đợi khi bế quan xong hắn cũng sẽ lập tức rời khỏi.

Nếu không, Hàn Lập cũng sẽ không để cho đám trung niên tu sĩ dễ dàng rời đi như vậy.

Mình không biết cách ẩn bài.Mod sửa dùm nhé.

------oOo------

Chương 532: Viện thủ diệt yêu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi Hàn Lập tiến vào Kết Đan Trung Kỳ, hắn còn tiếp tục ở bên trong mật thất bế quan hơn hai mươi năm mới xuất quan.

Trong lúc đó hắn cũng không ăn hết tất cả dược vật, vẫn còn giữ lại một bộ phận nhỏ ở trong Túi Trữ Vật.

Đây cũng không phải là hắn không chịu nổi tịch mịch, không chờ đan dược toàn bộ luyện hóa đã nóng lòng muốn đi.

Mà là tại lúc tu luyện đến gần Kết Đan Hậu Kỳ, rốt cục gặp phải bình cảnh trong tu hành. Không đột phá được bình cảnh này thì cho dù tiếp tục dùng nhiều linh đan thì tu vi cũng khó có thể tiến thêm.

Mà phương pháp đột phá chướng ngại, thì phải xem cơ duyên tạo hóa cùng đặc điểm của công pháp mới được, trên cơ bản không có quy luật nào.

Bất quá các tu sĩ trước đây gặp phải giai đoạn này, có khi đang đả tọa luyện khí thì tự đột phá, có khi đang du lãm sơn thủy cũng có cảm giác đột phá, còn có trường hợp đang tranh đấu sanh tử lại đột phá ngoài ý muốn.

Thế nên, Hàn Lập tự nhiên không muốn tốn nhiều thời gian vào việc bế quan, chuẩn bị ra đi tìm Bạn Yêu Thảo trong lời đồn đại kia, cũng xem xem liệu trong lúc xuất ngoại có thể gặp cơ duyên xảo hợp để đột phá bình cảnh hay không.

Bởi vì không biết phải cần thời gian bao lâu mới có thể có được thu hoạch, cho nên Hàn Lập tự nhiên không dám để Cửu Khúc Linh Sâm ở lại phủ trong thời gian dài.

Bởi vậy nên hắn cũng định bỏ hòn đảo nhỏ trong vụ hải này.

Về phần Cửu Khúc Linh Sâm, cách mỗi một đoạn thời gian phải dùng thổ thạch khí điều dưỡng, cái này kì thực lúc trước khi tu vi Hàn Lập chưa tiến vào Kết Đan Trung Kỳ thì có chút phiền phức.

Nhưng bây giờ sau khi tiến vào Kết Đan Trung Kỳ, thì đây chẳng còn là thứ khiến hắn buồn phiền nữa.

Hàn Lập đã có năng lực lấy tinh khí từ trong thổ thạch rồi rót vào bên trong bản thể của Linh Sâm, cam đoan nó vẫn bình yên vô sự.

Phương hướng phi hành lúc này của Hàn Lập đúng là hướng Phường thị mà cô gái đã nói. Cũng chỉ có tại nơi tu sĩ thường xuyên lui tới như thế mới khiến Hàn Lập có cơ hội biết được tin tức của Yêu Thú cấp tám.

Đến lúc đó sẽ nghĩ biện pháp nào để tìm được Bạn Yêu Thảo.

Về phần từ trong phường thị có thể trực tiếp mua được linh thảo đang cần, căn bản Hàn Lập chưa từng nghĩ là sẽ có chuyện tốt chờ đợi sẵn như vậy.

Hàn Lập độn quang với tốc độ cực nhanh.

Mặc dù cô gái nói đến phường thị trên hòn đảo nhỏ đó phải mất lộ trình nửa tháng, nhưng dưới toàn lực di chuyển của hắn thì chắc cũng chỉ mất có mấy ngày mà thôi.

Hai ngày sau, khi Hàn Lập đang toàn lực phi hành trên biển, xa xa đột nhiên phóng ra một đạo hồng quang, phía sau còn có mấy đoàn khí xám trắng điên cuồng đuổi theo.

Hàn Lập thấy tình hình này, hai hàng lông mày vẫn lơ đãng nhíu lại.

Theo sau tâm niệm hắn vừa động, trong miệng một đợt chú ngữ trầm thấp không nghe rõ xé gió truyền ra. Tiếp theo trên người truyền đến những tiếng nổ nhỏ, thanh âm dồn dập mà dày đặc. Đồng thời một đoàn thanh quang di động trên khuôn mặt.

Một lát sau, thân hình Hàn Lập bỗng nhiên rút đi khoảng một thốn. Khi thanh quang tản ra, hé lộ một khuôn mặt màu vàng lạ lẫm.

Đây đúng là một trong các bí thuật của Huyền Âm Kinh mà Hàn Lập tận lực tu luyện khi đang bế quan, *"Hoán Hình Quyết"*.

Bí thuật này chẳng những có thể tùy ý kéo dài, rút ngắn các bộ phận của thân thể, hơn nữa còn có thể khống chế nới lỏng cơ thể, trong nháy mắt thay đổi da thịt nhan sắc, tuyệt đối là đỉnh cao của thuật thay hình đổi dạng.

Theo Hàn Lập phỏng chừng, loại công pháp này tuyệt đối không dưới vài loại mật thuật dịch dung khác, thế nhưng kể cả đối mặt với thần thức của tu sĩ thì cũng không dễ bị nhìn thấu, cho nên nó mới được xếp vào trong Huyền Âm Kinh.

Mật thuật này có khuyết điểm duy nhất chính là một khi thi triển, thì sau đó toàn bộ thân pháp lực nhiều lắm cũng chỉ dùng được bẩy thành.

Một khi sử dụng vượt qua bảy thành pháp lực khi cùng người tranh đấu, lúc đó hiệu quả của *"Hoán Hình Quyết"* sẽ biến mất, làm cho người đó khôi phục hình dáng ban đầu.

Có điều Hàn Lập cũng không thèm để ý điểm này.

Một khi hắn đã quyết định giấu diếm thân phận, thì hơn phân nửa là không muốn triển lộ thực lực chân chính. Hạn chế tu vi đối với hắn thực sự cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Ngay lúc Hàn Lập mới vừa sửa đổi lại khuôn mặt xong, đạo hồng quang nọ cũng phát hiện chỗ của Hàn Lập, giống như bắt được vật cứu mạng, phóng thẳng như điên về bên này.

Thấy tình cảnh này, Hàn Lập dứt khoát dừng độn quang lại, khẽ thở dài đứng tại chỗ.

Không phải vì phiền toái tìm tới cửa khiến hắn thở dài.

Mà là Hàn Lập cảm giác được người chạy trối chết kia, mặc kệ vị qua đường này liệu có năng lực cứu hắn hay không, mà ý niệm kiểu trước hết cứ tới kéo hắn cùng xuống nước cái đã, cũng không hề có chút do dự, bay thẳng đến bên này mà đến. Xem bộ dáng tâm tính thật sự không có gì đặc biệt.

Về phần vài đoàn khí xám trắng phía sau, rõ ràng là vài yêu thú cấp ba, bốn.

Điều này làm cho hắn lại nhớ tới lòng hiếu của Công Tôn Hạnh mà cảm động tới mình, đột nhiên lại vừa cảm giác được lòng người thật đúng là cực kỳ phức tạp.

Thật sự không thể vơ đũa cả nắm được!

"Vị đạo hữu này, xin cứu mạng! Tại hạ Hoàng Minh Lễ chắc chắn sẽ tạ ơn của đạo hữu" Bên trong độn quang màu đỏ, một vị lão giả khô gầy, mặt dơi mắt chuột không chờ bay đến trước người Hàn Lập, vẻ mặt khủng hoảng lớn tiếng cầu cứu.

Hắn cũng cơ trí. Mặc dù còn chưa thấy rõ tu vi của Hàn Lập, nhưng thấy đối phương với bộ dáng trầm ổn như núi thái sơn thế kia, nhất thời biết mạng nhỏ có thể được cứu rồi.

Hàn Lập thần sắc như thường. Mắt thấy lão giả bay đến trước mặt, mới lười biếng khoát tay. Năm đạo kiếm mang màu xanh nhạt rời tay, lập tức ngăn năm yêu thú phía sau lại, quần đấu cùng một chỗ.

Lão giả thấy vậy, lúc này mới mừng rỡ thở phào một hơi, cũng thả ra một đạo pháp khí vòng lửa đồng loạt công kích năm yêu thú kia.

Hàn Lập nghiêng mắt nhìn lão giả một chút. Vị này tu vi đã gần đến cảnh giới Kết Đan Kỳ giả đan. Chẳng trách dưới công kích của nhiều yêu thú cấp ba, bốn như vậy mà còn có thể giữ được tính mạng.

Sau đó Hàn Lập quay đầu lại chỉ huy vài đạo kiếm khí chậm rãi vây khốn mấy yêu thú. Hắn cũng không vội vàng hạ sát thủ khiến bại lộ tu vi.

Có điều ngay cả như vậy cũng làm cho tiểu lão đầu ở một bên tinh thần đại chấn hẳn lên, điều khiển kiện pháp khí hỏa thuộc tính hung hăng đánh tới, giống như đánh chó dưới nước vậy.

Tiếp tục trong chốc lát, Hàn Lập cảm giác được thời gian đủ rồi, mới huy động Thanh Nguyên Kiếm Quang, từng cái chém giết mấy yêu thú này.

"Đa tạ tiền bối ra tay cứu giúp! Tiền bối hình như muốn đi tới Nam Lê Đảo phường thị phía trước sao?" Tiểu lão nhi lúc này không cần xem xét tu vi Hàn Lập, cũng biết đối phương khẳng định là tu sĩ Kết Đan Kỳ, bởi vậy cực kỳ cung kính tiến lên thi lễ, cười nói bồi tiếp hắn.

"Không sai, ta là muốn đi phường thị trao đổi vài thứ" Hàn Lập bất động thanh sắc gật đầu.

"Vậy tiền bối cũng không cần đi đâu, đi cũng là một chuyến tay không mà thôi" Đôi mắt nhỏ của Hoàng Minh Lễ chớp vài chớp, đột nhiên cười khổ mà nói.

"Chuyện gì xảy ra?" Hàn Lập thần sắc vừa động, có chút ngoài ý muốn hỏi lại.

"Mấy ngày trước phường thị Nam Lê Đảo bị một ít yêu thú cấp thấp trong lúc vô ý phát hiện, mặc dù ngay tại chỗ chém giết đại bộ phận yêu thú, nhưng ngày hôm sau một số yêu thú thoát đi đã đưa tới rất nhiều yêu thú cấp bốn, năm. Các tu sĩ trong phường thị tổn thương không ít, bất đắc dĩ chia nhau phá vòng vây. Tại hạ chính là một thành viên trong đó. Chỉ có điều không nghĩ tới, tại nửa đường lại bất ngờ gặp phải đội ngũ yêu thú này đánh tới" Trước mặt vị Kết Đan Tu Sĩ Hàn Lập này, tiểu lão nhi cẩn thận giảng giải.

"Theo như lời nói, thì thật sự tại hạ đi một chuyến vô ích sao?" Hàn Lập nhướng mày, thần sắc âm trầm.

"Cái này. Tiền bối nếu là thật sự muốn mua bán vật gì, vậy tiểu lão nhi thật ra có thể giới thiệu một chỗ khác. Ở đó đồ vật tuyệt đối đều là trân phẩm. Chỉ có thể là tu sĩ đã ngoài Trúc Cơ Kỳ mới có thể đi vào. Có điều phường thị này cần phải có người quen dẫn tới mới có thể tiến vào. Hơn nữa địa điểm của phường thị thường xuyên thay đổi. Tiểu lão nhị bất tài, nhưng cũng có tư cách dẫn người tới. Tiền bối nếu muốn đi, vãn bối thật sự có thể dẫn đường, coi như báo đáp đại ân cứu mạng của tiền bối" Hoàng Minh Lễ con ngươi lưu chuyển, nhất thời miệng lộ ra hàm răng vàng, vẻ mặt thần bí nói.

"Có địa phương như vậy, chẳng lẽ theo lời ngươi thì đó là bí thị sao?" Hàn Lập ngẩn ra một lúc, dường như đang nghĩ tới cái gì đó.

"Tiền bối chê cười. Bây giờ phường thị, nào có cái gì là phân chia bí thị đâu. Không ngừng phải căng thẳng chiến đấu, sau khi bị yêu thú phát hiện, kết quả cũng đều chỉ có một mà thôi" Tiểu lão nhi lộ ra vài phần xấu hổ vội vàng giải thích.

"Thì ra là vậy!" Hàn Lập nghe lời này, không khỏi buồn cười.

"Ngươi nói địa phương đó cách nơi đây có xa lắm không?" Hàn Lập sau đó hỏi.

"Từ nơi này xuất phát, chúng ta chỉ cần khoảng hơn nửa tháng là tới. Đến lúc đó không sai biệt lắm cũng vừa khai thị" Hoàng Minh Lễ dường như thật sự phi thường quen thuộc với bí thị này, không cần nghĩ ngợi trả lời ngay.

"Tốt lắm. Ta sẽ theo ngươi xem một chút vậy" Hàn Lập tính toán một chút, cũng không thể làm gì khác hơn là đáp ứng.

"Rất tốt, Ồ! Xin tiền bối đợi trong chốc lát!" Hoàng Minh Lễ sau khi lộ ra vẻ hưng phấn, cũng không có lập tức dẫn đường, ngược lại nháy mắt mấy cái, sau đó đột nhiên nhớ tới cái gì đó.

Hắn lấy dũng khí cáo lỗi một tiếng, đột nhiên phóng thẳng xuống phía dưới, đến mặt biển nơi có các thi thể yêu thú.

Hàn Lập chứng kiến một màn này, đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo rõ ràng thấy tâm tư của đối phương mà cười nhạt.

Trong chốc lát, Tiểu lão nhi cực kỳ thuần thục phân biệt thu các bộ phận của yêu thú vào Túi Trữ Vật của mình.

Sau đó mới hết sức phấn khởi bay trở lại không trung.

"Khiến tiền bối chê cười rồi. Đám yêu thú này đương nhiên không được tiền bối đặt ở trong mắt, nhưng với vãn bối mà nói, đây thật sự là thu hoạch rất lớn!" Hoàng Minh Lễ có chút ngượng ngùng nói.

Dù sao mới vừa rồi, cả năm yêu thú này đều là do Hàn Lập chém giết.

"Không có gì, đám yêu thú này ta cũng chẳng quan tâm! Nhanh lên đường thôi" Hàn Lập nhẹ nhàng lắc đầu, thần sắc không thay đổi thúc giục một tiếng.

------oOo------

Chương 533: Giao hoán hội

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tiểu lão nghe Hàn Lập nói như thế thì ngượng ngùng cười vội vàng đáp ứng, điều chính phương hướng một chút sau đó nhắm hướng đông mà bay đí

Hàn Lập không nhanh không chậm theo sau, bộ dáng cực kỳ ung dung.

"Gương mặt tiền bối hơi lạ, không biết tiền bối gọi là gì? Trước kia ngài tiềm tu ở nơi nào? Có lẽ vãn bối đã từng nghe thấy đại danh của tiền bối trước đây rồi." Hoàng Minh Lễ quay lại nhìn lén Hàn Lập, cẩn thận hỏi

"Ta họ Lệ, trước kia bế quan tu luyện tại động phủ, vừa mới xuất quan sau khi Kết Đan thành công. Hoàng đạo hữu chưa thấy qua ta cũng là chuyện bình thường." Hàn Lập tất nhiên sẽ không nói thật, thuận miếng đáp bừa

Lời này của Hàn Lập không chút sơ hở, tuy Hoàng Minh Lễ có nghi ngờ nhưng ngoài miệng vẫn liên tục chúc mừng không ngừng.

Sau đó hắn cũng thú thực là chưa hề nghe qua tên của Hàn Lập đồng thời còn cũng cung cấp cho Hàn Lập một số tin tức mới nhất về trận chiến giữa tu tiên giả và yêu thú, xem bộ dáng than ngắn thở dài của hắn thì có lẽ hắn cho rằng tiền đồ của nhân loại ở nơi đây thực không tốt lắm.

Nghe hắn nói không ngừng, mặc dù Hàn Lập không nói bao nhiêu nhưng tình hình hiện tại cũng có chút nhận thức rõ ràng.

Trong vòng nửa tháng không có chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh, Hàn Lập cùng tiểu lão thuận lợi đến được hòn đảo nhỏ có vẻ vô cùng bình thường

Đảo chỉ lớn khoảng hơn trăm dặm, linh khí ít một cách đáng thương, ngoại trừ một ít cây cối thì phần còn lại đều là nham thạch xam xám, loại đảo này bên ngoài hải vực đúng là có rất nhiều.

Xem ra lựa chọn nơi này để ẩn dấu địa điểm bí thị (phường thị bí ẩn) thực quá tốt.

Cho dù như thế nhưng khi cách đảo nửa ngày lộ trình thì hai người Hàn Lập đã bắt đầu sử dụng Ẩn nặc thuật, thu liễm tu vi chân thật của mình.

Đây cũng là yêu cầu của vị chủ nhân bí thị kia.

Hàn Lập khi đó nghe Hoàng Minh Lễ khẩn cầu cũng không có nói gì mà lẳng lặng làm theo khiến cho lão giả vô cùng cảm động.

Dù sao thì tu sĩ Kết Đan kỳ cũng vô cùng kiêu ngạo, rất khó nói chuyện

Giờ phút này, Hoàng Minh Lễ bay một vòng bên trên đảo đáp xuống một khu lọan thạch.

Hàn Lập ở bên cạnh thấy vậy, trên mặt lóe lên một tia dị sắc.

Nếu nhìn không lầm thì nơi này hoàn toàn không có tồn tại cấm chế. Chẳng lẽ…

Ngay lúc nghi vấn trong lòng Hàn Lập vừa xuất hiện thì Hoàng Minh Lễ đã đứng trước một tảng đá lớn, nhẹ nhàng gõ lên trên nó ba cái một cách rất thành thục.

Một lát sau tảng đá mở ra một cái động khẩu đen ngòm.

Hoàng Minh Lễ lập tức tiến lên, thấp giọng nói vài câu gì đó rồi mới quay đầu lại, hướng lên không trung lớn tiếng gọi Hàn Lập

"Lệ tiền bối, chính là trong này, chúng ta vào thôi!"

Hàn Lập lạnh lùng gật đầu, từ trên cao đáp xuống.

Bên trong động đá có một cầu thang tà tà hướng xuống, đứng bên cạnh là một lão giả áo xám râu tóc bạc phơ có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ.

"Hoan nghênh tiền bối đến với phường thị của chúng tôi. Hy vọng tiền bối có thể tìm được thứ mình cần ở đây" Lão giả vừa thấy Hàn Lập tiến đến liền cười nói, không hề kiêu ngạo cũng không có nét xu nịnh

*"Hy vọng vậy!"*Hàn Lập nhàn nhạt nói, cất bước đi xuống.

Hiện tại Hàn Lập đã hiểu được nếu chỗ này linh khí dị thường thì rất có thể sẽ kéo theo yêu thú tới nên không hề bố trí cấm chế, thay vào đó lại tiến hành xây dựng một cứ địa bên dưới.

Đi theo cầu thang một đoạn ngắn, trước mắt Hàn Lập bỗng sáng ngời.

Đó là một thế giới vô cùng to lớn, động khẩu cao chừng năm sáu trượng, toàn bộ đều dùng Thạch Hóa thuật hỗ trợ tạo nên, lại còn dùng một cột đá màu xanh chống đỡ, ở giữa có những thạch ốc nhỏ, bày bán hàng hóa rất đa dạng,

Hiện tại nơi này đang có hơn trăm tu sĩ đang tiến hành giao dịch.

"Lệ tiền bối, tầng này chính là nơi giao dịch các loại hàng hóa bình thường. Nếu cần mua dược liệu trân quý thì phải xuống tầng dưới." Hoàng Minh Lễ chỉ về phía một cái cầu thang bên cạnh một cây cột đá màu xanh giảng giải.

*"Nếu ta cần biết tin tức về sào huyệt của một số yêu thú cấp cao thì nên tìm ở nơi nào?"*Hàn Lập liếc cái hang đá một chút, không có vội vã đi ngay mà hỏi ngược lại.

Hoàng Minh Lễ vừa nghe thấy thế thì rùng mình, trên mặt hiện lên một tia nghi ngờ nhưng rất nhanh trấn tĩnh lại, rất quen thuộc nói: *"Cái này còn phụ thuộc vào cấp bậc yêu thú.nếu là cấp năm hay cấp sáu yêu thú thì trực tiếp xuống phía dưới tìm Thính Phong* *các, bọn họ có thông tin về một số dị bảo cùng cao giai yêu thú để chư vị đạo hữu có bổn sự đi tìm. Nếu là yêu thú cấp cao hơn thì bọn họ không có, chỉ có thể chờ đợi tin tình báo của các bậc tiền bối Kết Đan kỳ khác mà thôi. Dù sao thì yêu thú cấp bậc như vậy ở nơi nào cũng đều không dễ dàng biết được. Tiền bối nên tham gia vào Giao hoán hội của tu sĩ Kết Đan kỳ, nói không chừng có thể có chút thu hoạch."*

"Giao hoán hội?" Hàn Lập thần sắc khẽ động, cảm thấy hứng thú.

"Dạ đúng, bình thường chỉ có tu sĩ Kết Đan kỳ mới có nguyên liệu cùng bảo vật mà tu sĩ Kết Đan kỳ khác cần cho nên mỗi lần phường thị triển khai thì Hội chủ thường mời rất nhiều tiền bối tới. Đây chỉ là một cuộc trao đổi với quy mô nhỏ để mọi người có thể có những thứ mình cần, nhiều lúc chủ nhân cũng mang đồ vật đến tham dự." Hoàng Minh Lễ cẩn thận giải thích.

"Giao hoán hội này khi nào thì bắt đầu?" Hàn Lập bất động thần sắc, chậm rãi hỏi

"Có lẽ Lệ tiền bối còn phải đợi mấy ngày, trên cơ bản sẽ bắt đầu vào giai đoạn trung kỳ của phường thị, khi đó tự nhiên sẽ có người đến mời tiền bối." Lão giả vội vàng bổ sung.

Hàn Lập nghe đến đó liền nhíu mày, lộ ra vẻ trầm ngâm tựa như đang suy nghĩ cái gì.

Nhưng chỉ trong phút chốc, hắn nhìn sang Hoàng Minh Lễ nói:

"Hoàng đạo hữu, tiếp theo ta muốn một mình đi tham quan nơi này cho nên chúng ta chia tay ở đây, không cần đạo hữu phải đi theo nữa." Hàn Lập thực không muốn trong khi tìm Thiên Diệp lộ thì lại có người kè kè bên mình mọi lúc mọi nơi vì vậy cũng không hề khách khí đề nghị.

Lão giả nghe vậy cũng không hề lộ ra vẻ ngoài ý muốn mà còn nở một nụ cười.

"Tiền bối nói rất hợp tâm ý của vãn bối. Vãn bối cũng muốn đi mua chút nguyên liệu. Vậy xin cáo từ tiền bối, nếu cần hỗ trợ gì

cứ gọi vãn bối một tiếng là được." Nói xong hắn cung kính hướng Hàn Lập hành lễ sau đó chạy đến một dược điếm không xa, xem ra là định xử lý thi thể của yêu thú.

Đối phương là kẻ thông minh khiến cho Hàn Lập vô cùng hài lòng.

Hắn đảo mắt nhìn xung quanh sau đó hướng đến một dược điếm bước tớ, cửa hàng này xem ra cũng có bán rất nhiều loại nguyên liệu.

Hiện giờ Hàn Lập đang ở trong một gian tĩnh thất nhắm mắt dưỡng thần nhưng trong lòng có vài phần buồn bực.

Ngày đầu tiền vừa đến phường thị, hắn đã đảo qua một lần cả hai tầng, quả nhiên có Bạn yêu thả nhưng loại sinh trưởng cạnh yêu thú cấp 8 căn bản chẳng có ai xuất ra được.

Còn về phần Thính Phong các cũng không có chút tin tức gì của yêu thú trên cấp bảy.

Do đó hắn cũng chỉ còn cách đợi Giao hoán hội kia thôi, hy vọng là mấy tu sĩ Kết Đan kỳ khác sẽ có tin tức.

Hai ngày còn thừa hắn quyết định thuê một gian tĩnh thất tiềm tu, xem có thể đột phá bình cảnh được không.

Kết quả tất nhiên là hoàn toàn không có gì tiến triển

"Cốc, cốc!" Tiếng gõ cửa từ ngoài vang tĩnh thất vang lên.

"Chuyện gì?" Tuy đã đoán trước nhưng Hàn Lập vẫn lạnh lùng hỏi.

"Lệ tiền bối, vãn bối phụng mệnh đến mời tiền bối tham gia Giao hoán hội, không biết tiền bối có hứng thú hay không?" Âm thanh ngọt ngào của một cô gái cung kính cất lên.

"Biết rồi, tất nhiên là tham gia." Hàn Lập đứng dậy đi ra.

Bên ngoài có một cô gái áo trắng đang im lặng cúi đầu.

Vừa thấy Hàn Lập bước ra, cô gái ngẩng đầu lên, một gương mặt xinh đẹp động lòng người xuất hiện.

Nhưng Hàn Lập vừa thấy khuôn mặt của cô gái thì trong lòng không khỏi chấn động, ánh mắt của hắn hiện lên vài phần kinh ngạc.

"Như thế nào lại là nàng? Nàng sao lại ở đây?" Hàn Lập thầm nghĩ.

"Tiền bối, có gì không phải sao?" Bị Hàn Lập nhìn chòng chọc, gương mặt xinh đẹp kia bỗng ửng đỏ, cúi thấp đầu xuống hỏi nhỏ với vẻ bất an:

"Không có gì, dẫn đường đi!" Hàn Lập rất nhanh đã khôi phục lại vẻ bình thường, mở miệng nhàn nhạt nói.

Cô gái tuy cảm thấy đôi chút lo lắng nhưng cũng thuận theo hắn, nhẹ nhàng xoay người đi ra.

Nhìn thân hình cao ráo, đầy đặn trước mặt lông mày Hàn Lập nhíu lại, vẻ nghi ngờ ngày càng rõ nét.

Xuyên qua hai tầng, cô gái phía trước dẫn Hàn Lập tới phía trước một bức tường đá xanh ở một nơi hẻo lánh.

Nữ tử nhẹ nhàng ấn một cái vào tường đá, sau khi bạch quang quang đãng bỗng xuất hiện một cái cửa đá có rất nhiều phù văn bao quanh!

------oOo------

Chương 534: Thân cận nữ sắc

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Lệ tiền bối, xin mời vào!" Cô gái cung kính đẩy cánh cửa đá, thỉnh Hàn Lập vào trong.

Hắn gật đầu, không có nói gì, cất bước đi vào, nữ tử liền theo sát sau.

Cửa đá tự động đóng lại, bên ngoài tự nhiên hóa thành vách tường như bình thường.

Vừa vào bên trong Hàn Lập thấy ngay một thông đạo, đầu kia còn ẩn hiện bạch quang, hình như không có dài lắm.

Hàn Lập chậm rãi cất bước, sau khi quẹo qua ngã rẽ thì trước mắt đột nhiên xuất hiện thêm một cái cửa đá rất lớn nữa.

Bên ngoài cánh cửa có một vị tu sĩ trung niên Kết Đan trung kỳ, hắn mặc trang phục nho sinh màu xanh.

Vừa thấy Hàn Lập xuất hiện thì mỉm cười rạng rỡ, chắp tay nói:

"Vị này chính là Lệ đạo hữu sao? Tại hạ Vân Thiên Khiếu, là chủ nhân nơi này, hoan nghênh đạo hữu tới tham gia Giao hoán hội lần này. Những đạo hữu khác cũng đã tới gần hết. Văn cô nương, nhất định phải tiếp đãi Lệ huynh chu đáo, không được chậm trễ." Vị nho sinh họ Vân đó rất khách khí với Hàn Lập, sau đó phân phó nữ tử bên cạnh một tiếng.

"Văn cô nương?"

Câu này tự nhiên là đã tiết lộ thân phận nữ tử kia, nàng chính là Văn Tư Nguyệt, con gái của Văn Tường thuộc Diệu Âm môn mà Hàn Lập đã từng gặp qua.

Cũng không biết cô gái này gặp chuyện gì mà lại có mặt ở nơi này.

Điều này khiến cho Hàn Lập cực kỳ kinh dị.

Đương nhiên do sử dụng Hoán Hình quyết nên nàng không nhận ra hắn nhưng hắn thì không thể không nhận ra nàng.

Giờ phút này Văn Tư Nguyệt nghe trung niên nhân nói xong thì sắc mặt biến đổi, vội vàng lên tiếng vâng dạ.

Hàn Lập tuy không có quay lưng lại nhìn nhưng vẫn có thể nhận ra nữ tử này vô cùng sợ vị Vân tu sĩ nho nhã kia.

Trong mắt Hàn Lập lóe lên một tia dị sắc nhưng lại khẽ mỉm cười, sau khi nói vài câu khách khi với hắn thì hai người cùng tiến vào bên trong.

Đó là một là một giuan đại sảnh hình vuông, ở giữa có một cái bàn tròn rất to, xung quanh đặt hơn chục cái ghế, hơn một nửa đã có người ngồi.

Tuy nhiên sau khi Hàn Lập thấy rõ tình hình thì không khỏi ngạc nhiên, trên mặt lộ ra một tia kỳ quái. Ở đây ngoại trừ hai gã Kết Đan kỳ không ôm ấp nữ tu sĩ thì còn lại đều là những cặp nam nữ đang vô cùng thân thiết, nàng nào cũng cực kỳ xinh đẹp, hầu hết các nàng đều có tu vi Luyện Khí kỳ tầng mười hai, mười ba hoặc Trúc Cơ sơ kỳ, không ai không trẻ, không ai không đẹp cả.

Hàn Lập đang lúc sững sờ thì đột nhiên bên cạnh truyền đến một làn hương thơm ngát và một thân hình mềm mại khẽ run rẩy dựa vào.

Thân thể Hàn Lập vẫn như thế, chuyển mặt quay lại nhìn gương mặt xinh đẹp đang cười.

Chính là Văn Tư Nguyệt chủ động dựa vào khiến hắn ngửi được làn hương thơm tho đó.

Hàn Lập nhíu mày, cũng không có đẩy nàng ra.

Ngược lại vẫn tiếp tục nhìn các tu sĩ khác, dường như đã hiểu rõ.

Cánh tay hắn nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo thon nhỏ kia, dẫn thiếu nữ tới một cái ghế ngồi xuống.

Văn Tư Nguyệt cũng giống như những cô gái bên cạnh các nam tu sĩ kia, miễn cưỡng ngồi xuống cạnh Hàn Lập, lúc này cả nửa người nàng đã ở trong lòng của Hàn Lập.

Nhất thời ôn hương dâng lên làm cho Hàn Lập một phen ngây ngất

Đang lúc Văn Tư Nguyệt im lặng không nói gì thì cánh tay đang ôm nàng chặt cũng hơi buông ra đôi chút, điều này khiến cho Văn Tư Nguyệt có chút ngây ngốc nhìn lại thanh niên đang ôm mình, không giấu nổi tia kinh ngạc.

Nhưng vẻ mặt Hàn Lập lúc này chẳng có gì thay đổi, vẫn tiếp tục nhìn những người khác.

Bảy tám vị tu sĩ tại nơi này cũng đang tập trung dò xét hắn.

Tuy nhiên khi nhận ra bộ mặt lạ lẫm của Hàn Lập thì bọn họ cũng không hề ngạc nhiên chút nào, hơn nữa một số còn mỉm cười với hắn.

Hàn Lập cũng không chậm trễ, vội vã đáp lại.

Một hồi sau lại có năm, sáu vị tu sĩ Kết Đan kỳ khác tiến vào bên trong phòng, người nào cũng có một tu sĩ nữ trẻ xinh đẹp bên cạnh.

Tuy ngoài mặt vẫn như thường nhưng trong lòng Hàn Lập lại cảm thấy kinh dị.

Bổn sự của tên Vân Thiên Khiếu kia thật không nhỏ, có thể tìm được nhiều mĩ nữ như vậy để huấn luyện.

Càng khó hơn chính là người nào cũng có tu vi không tệ, càng hiện lộ thân phận bọn họ không phải bình thường.

Đang lúc Hàn Lập thầm đánh giá thì Vân Thiên Khiếu cũng từ bên ngoài tiến vào, bên cạnh là một phu nhân thanh lịch.

Tu vi của mĩ phụ chỉ có Trúc Cơ hậu kỳ, cánh tay ôm lấy Vân Thiên Khiếu vô cùng thân thiết

"Phạm phu nhân!" Hàn Lập rùng mình.

"Vị Phạm tả sứ của Diệu Âm môn không ngờ cũng xuất hiện tại đây, đồng thời còn thân thiết với chủ nhân nơi này, xem ra cũng có chút ý tứ!" Dị sắc trên mặt Hàn Lập che dấu vô cùng khôn khéo nhưng trong lòng hắn không thể bình tĩnh được.

"A!" Thân thể Văn Tư Nguyệt ở trong lòng Hàn Lập bỗng run lên, đôi môi anh đào bỗng hé ra, khẽ rên lên một tiếng.

Thanh âm pha chút đau đớn, còn có chút xấu hổ.

Hàn Lập sửng sốt, không khỏi quay mặt nhìn lại.

Kết quả thấy khuôn mặt đỏ bừng của Văn Tư Nguyệt tràn đầy vẻ ngượng ngùng.

Hàn Lập có chút kỳ quái chuyển ánh mắt, lúc này hắn mới nhận ra bàn tay của chính mình không biết từ khi nào đã đặt lên bộ ngực cao vút kia, thậm chí ngón tay còn kẹp lấy cái gì tròn tròn hơi cứng nữa.

Tư vị tiêu hồn nhập cốt khiến cho sâu tận bên trong đáy lòng của Hàn Lập khẽ rung, cơ hồ theo bản năng vội vàng rút tay về, lập tức quay mặt chỗ khác, trong lòng dâng lên một cảm giác khác thường.

Vẻ đỏ bừng từ cổ đến khuôn mặt của Văn Tư Nguyệt bỗng nhiên dừng lại.

Nàng ngập ngừng ngẩng đầu, ánh mắt kinh ngạc nhìn khuôn mặt Hàn Lập hiện lên vài tia ngoài ý muốn.

Sắc mặt Hàn Lập có chút không tự nhiên nhưng vẫn ra vẻ không hề để ý đến nàng, ngược lại cánh tay kia vòng qua bờ eo kia cũng buông ra.

Hắn đương nhiên chưa từng nghĩ bản thân mình là một chính nhân quân tử nhưng cô gái này dù gì cũng từng là con gái cố nhân của hắn, điều đó khiến cho Hàn Lập có đôi chút xấu hổ.

Biểu hiện dị thường này của Hàn Lập chỉ có mình Văn Tư Nguyệt biết, không có một người nào chú ý đến.

Bởi vì lúc này Vân Thiên Khiếu đã ngồi vào ghế chủ tọa, Phạm phu nhân ưu nhã ngồi bên cạnh.

Những người khác tự nhiên chú ý đến hai người bọn họ.

"Giao hoán hội lần này có mười ba vị đồng đạo tham gia, thật sự Vân mỗ vô cùng vinh hạnh. Tuy nhiên còn có hai vị đồng đạo có việc nên đã đi trước một bước nhưng so với các lần trước thì số lượng vẫn đông nhất. Tại hạ không nói lời thừa nữa, các vị đạo hữu bây giờ có thể đem vật phẩm ra giới thiệu, báo giá hoặc nói ra vật phẩm cần trao đổi một chút, nếu hợp ý thì tiến hành giao hoán."

Vân Thiên Khiếu nói xong mấy lời quay đầu, cười cười với lão giả mặc áo lam, ý bảo đối phương bắt đầu.

Lão giả này đang ôm một cô gái, thấy Vân Thiên Khiếu nở nụ cười thì luyến tiếc buông cô gái ra, sau đó chậm rãi nói:

"Một khi như vậy thì hãy để lão phu bắt đầu cho. Lão phu mang đến không ít thứ tốt, nếu ai có thể xuất ra vật phẩm mà lão phu cần thì cứ việc trao đổi là được." Lão mập nói liền một hơi, lấy cái túi trữ vật bên hông ra, đặt lên bàn.

Sau khi một đạo hào quang léo lên thì trên bàn đã xuất hiện vài thứ, xem ra không hề tầm thường chút nào.

"Ba miếng Thiên Linh tử, một viên yêu đan Ngọa Hổ Sa, một tấm

*da Hỏa Hải thú…"*Lão giả cầm từng vật một lên giới thiệu, tự hào nói, làm cho không ít tu sĩ ngồi xung quanh động dung, lộ ra một tia kinh ngạc, hiển nhiên tất cả những thứ này đều là đồ trân quý cả.

Hàn Lập nghe thế không khỏi cười lạnh, những thứ này đối với tu sĩ Kết Đan kỳ vô cùng trân quý nhưng với hắn thì chẳng là gì cả, hắn hoàn toàn không để chúng vào mắt.

Cái tốt nhất là viên yêu đan Ngọa Hổ Sa, nói cho cùng cũng chỉ là yêu đan của yêu thú cấp sáu mà thôi, loại này hắn có cũng phải bảy, tám viên*".*

Lão béo nói xong thì đặt mông ngồi xuống vị trí của mình, lại lấy tay ôm lấy cái eo thon nhỏ của nữ tử bên cạnh, dáng vẻ vô cùng kiêu ngạo.

Bên cạnh hắn là một vị nữ tu sĩ Luyện Khí kỳ, vốn lúc đầu còn có chút không nguyện ý nhưng hiện tại lại vô cùng ôn nhu.

Sau lão béo đó chính là một gã quái nhân, hắn đợi lão giả kia ngồi xuống rồi mới ho khan vài tiếng, loạng choạng đứng lên.

Hắn vô cùng cao, vô cùng gầy đến dọa người, giống như cây sào vậy.

"Ta chỉ mang đến một thứ đó chính là một quả trứng của yêu thú Bàn Lê Dẫn cấp năm*" Hắn không nhanh không chậm nói, sau đó mò vào bên trong áo lấy ra một quả trứng màu vàng nho nhỏ.*

"Bàn Lê Dẫn!"

Nghe xong lời đó, ánh mắt của các tu sĩ đang ngồi an nhiên kia bỗng sáng lên, nhìn chằm chặp quả trứng yêu thú kia, tất cả đều lộ ra vẻ khát khao.

------oOo------

Chương 535: Tiêu tức

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhóm tu sĩ tiếp theo đem đồ vật xuất ra, quả nhiên không phải mấy thứ bình thường, căn bản chỉ có tu sĩ Kết Đan Kỳ mới có thể sử dụng các loại trân phẩm này. Trách không được bí thị lại chuyên môn cử hành đại hội trao đổi này.

Hàn Lập ở một bên lạnh nhạt nhìn, mặc dù chỉ thoáng qua, nhưng mấy thứ đó vẫn khiến tâm tình bọn tu sĩ rung động, bầu không khí dần dần sôi sục.

Khi đến phiên mình Hàn Lập liền từ trong túi trữ vật tùy ý lấy ra vài món tài liệu yêu thú cấp sáu bảy, thu hút những ánh mắt vui mừng lẫn sợ hãi của những người khác.

Trong nháy mắt đã đến người cuối cùng, đó là một vị tu sĩ trung niên làn da ngăm đen, là một trong ba vị có tu vi Kết Đan trung kỳ.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía hắn, ra vẻ kính sợ.

Sắc mặt người này nãy giờ không thay đổi, chậm rãi từ trên người lấy ra hai loại đồ vật, tùy ý ném lên bàn.

Môt miếng đồng cỡ bằng một bàn tay, ảm đạm vô quang, một đoạn xương dài nửa thước, màu xám trắng, giống như xương sống động vật.

Hai dạng đồ vật khiến cho phần lớn tu sĩ ngẩn ra, không hiểu chúng nó có kỳ hiệu gì nên rất muốn nghe giới thiệu một chút.

Nhưng không ngờ sau khi đem đồ vật lấy ra, vị tu sĩ trung niên lại chậm rãi nói:

"Hai loại đồ vật này, ta chỉ bán cho người am hiểu giá trị của chúng, cơ duyên bất cưỡng cầu!" Sau đó không thèm để ý, hai

mắt híp lại, căn bản không thèm liếc mắt một cái với vị tu sĩ mỹ nữ xinh đẹp đứng bên cạnh khiến nàng ta có vài phần xấu hổ. Những người khác nghe vậy, nhất thời nhìn nhau không nói gì.

Chỉ có Hàn Lập cùng Vân Thiên Khiếu sau khi thấy hai kiện đồ vật, sắc mặt trước sau hơi đổi.

Nét mặt Hàn Lập hiện lên vẻ cổ quái. Mặc dù đồ vật cách hắn khá xa, nhưng nhờ thần thức cường đại, vẫn có thể thấy được dễ dàng.

Đoạn xương kia thì quên đi, cho dù nó là tài liệu yêu thú đặc biệt thì hắn vẫn không để vào trong mắt, nhưng miếng đồng lại làm cho hắn hiện lên một tia hứng thú, mặt trên khắc một dạng văn tự cổ quái, mấy cái văn tự này cùng với quyển công pháp luyện khí vô danh bằng da thú kia không khác nhau lắm. Không lẽ là có quan hệ?

Loại chữ viết cổ này hắn không có biện pháp nào để biết rõ nội dung.

Hàn Lập âm thầm tự đánh giá, nhưng đột nhiên Vân Thiên Khiếu lại cười rộ lên.

"Ha ha! Không nghĩ tới giá trị tài liệu của Tôn huynh thực là lớn, có thể xuất ra linh cốt của yêu thú cấp tám, Vân mỗ có chút động tâm." Vị này nhìn vào đoạn xương, cười đùa nói.

Lời này làm cho toàn trường đột nhiên cả kinh, dao động một trận.

Chắc chắn đây chính là đồ vật trân quý nhất ở lần trao đổi này.

Yêu thú cấp tám là loại tồn tại gì, linh cốt của chúng đối với tu sĩ Kết Đan Kỳ mà nói, tuyệt đối là kỳ bảo khó gặp.

Hàn Lập vừa nghe lời ấy, trong lòng hơi động, chẳng lẽ người này biết được tin tức của yêu thú cấp tám.

Tu sĩ họ Tôn thấy Vân Thiên Khiếu nói ra được lai lịch của đoạn xương liền cười hắc hắc, vẻ mặt đầy thâm ý, nhưng cũng không có trả lời.

Bầu không khí trong gian đại sảnh lúc này đã trở nên nóng bỏng, trên mặt mỗi người khó có thể che dấu sự hưng phấn.

Mấy nữ tu sĩ bồi tiếp cũng nhìn chằm chằm đồ vật trên bàn, hết thảy trên mặt đều không che được sự thèm muốn.

Hàn Lập thấy tình cảnh này, không khỏi cúi đầu nhìn Văn Tư Nguyệt, phát hiện trong mắt nàng cũng có một tia hâm mộ.

Xem ra mấy thứ này đối với tu sĩ mà nói, bất luận nam nữ đều có sức hút, khó có thể kháng cự.

Lúc này lão béo mở miệng, bắt đầu nói ra vật phẩm của mình cùng điều kiện.

"Thiên Linh Tử đổi với vài loại linh dược trên năm trăm năm, còn yêu đan phải dùng một sợi linh cân (sợi gân) của yêu thú cấp bảy để đổi, đương nhiên nếu có người bỏ ra đủ linh thạch, tại hạ cũng bán." Sau khi thấy mọi người đều đưa ra vật phẩm trân quý, ngạo khí trên mặt lão béo đã giảm phân nửa.

Tuy nhiên khi hắn nói muốn đổi một sợi linh cân, ánh mắt lại lơ đãng liếc Hàn Lập một cái bởi vì trong đống tài liệu trước mặt Hàn Lập có một loại phù hợp với yêu cầu.

Nhưng đáng tiếc, Hàn Lập cũng không ham muốn một viên yêu đan cấp sáu, căn bản không có ý muốn đứng lên trao đổi, chỉ ôm Văn Tư Nguyệt vào lòng, thần sắc bất động.

"Lục cấp yêu đan tại hạ cũng muốn, bất quá Ngô mỗ không có linh cân, không biết bao nhiêu linh thạch mới có thể đổi?" Một lão giả tóc xám trắng hứng thú mở miệng nói.

"Chư vị đạo hữu cũng biết, bây giờ cũng không thể so với vài năm trước, yêu đan càng ngày càng khó tới tay, nên giá tiền khỏa lục cấp yêu đan tự nhiên cao hơn. Nếu như đạo hữu đồng ý xuất ra một vạn rưỡi linh thạch thì có thể lấy." Lão giả béo tựa hồ đối với

việc đem Yêu đan bán lấy tiền cũng không thực sự muốn, nên báo một cái giá khá cao.

Lão giả tóc xám trắng nghe lời này, chợt ngưng cười, hiển nhiên không nghĩ lại đắt như vậy, ý định ban đầu liền biến mất.

"Yêu đan, ta muốn!" Một lão phu nhân tóc bạc, mặt không chút thay đổi lạnh lùng nói.

Hơn nữa vừa dứt lời, một cái túi trữ vật bắn về phía lão giả béo.

Lão giả béo đầu tiên là ngẩn ra, nhưng sau khi kiểm tra túi trữ vật liền lộ ra thần sắc hài lòng.

"Cũng chỉ có Thanh phu nhân mới có tài lực lớn như vậy, thật không phải bọn tu sĩ nghèo chúng ta có thể sánh được." Hắn xem ra cũng biết vị lão phụ này, cười hì hì đem yêu đan vứt cho đối phương.

Lão phụ tóc bạc hừ lạnh một tiếng, một tay bắt lấy Yêu đan, sau khi xem xét vài lần liền không nói gì, cẩn thận thu lấy, cũng không có ý định nói tiếp.

Nhưng thứ khác của lão béo cũng có tu sĩ hỏi đến, kết quả cuối cùng cũng tra đổi hơn một nửa.

Những tài liệu còn lại bị thu hồi.

Khi đến trứng thú *"Bàn Lê Dẫn"* của quái nhân thì xảy ra một hồi tranh đoạt.

Bởi vì điều kiện người này rất thoáng, người nào trao đổi đồ vật giá trị cao hoặc xuất ra linh thạch nhiều hơn thì trứng thú thuộc về người đó. Cuối cùng, vật ấy bị một vị tu sĩ áo đỏ dung mạo bình thường, dùng mấy bình đan dược quý giá đổi lấy.

Tiếp theo năm, sáu người nữa thì đã đến phiên Hàn Lập.

Hàn Lập nhìn đống tài liệu trước mắt, chưa kịp mở lời đã cảm giác được mấy ánh mắt nóng như lửa rơi vào mình, trong đó kể cả vị lão giả béo muốn linh cân kia.

Hàn Lập mỉm cười. Hắn cũng không có đứng dậy, ngược lại thân thể ngửa về phía sau, mang theo Văn Tư Nguyệt trong lòng áp sát một chút, thần sắc mới bình thản nói.

"Mấy cái tài liệu này, tại hạ không cần đồ vật gì, chỉ muốn đổi tin tức mà thôi, chỉ cần tin tình báo có thể khiến tại hạ vừa ý, tại hạ nguyện sẽ dâng tặng toàn bộ."

"Tin tức?"

"Tình báo!"

Lời nói Hàn Lập làm cho những người khác có chút ngoài ý muốn, nhưng dù sao họ cũng không phải người thường, trong lòng mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng cũng không ai kinh hãi. Ngược lại mọi người rất tò mò, lắng nghe Hàn Lập muốn nói điều gì.

Ánh mắt Vân Thiên Khiếu khẽ động, một tia nghi hoặc hiện lên.

"Không biết vị đạo hữu nào có thể cung cấp tin tức về sào huyệt của yêu thú cấp tám, tại hạ muốn dùng tài liệu đó đổi lấy nó." Hàn Lập ung dung nói.

"Yêu thú cấp tám!" Vừa nghe lời này, mọi người hít một ngụm khí lạnh, cơ hồ toàn bộ đều biến sắc.

"Đạo hữu đang đùa chăng? Chẳng lẽ đạo hữu có chủ ý muốn đánh nhau với yêu thú cấp tám?" Lão giả béo thốt lên, vẻ mặt khó tin. *"Đương nhiên không phải, tại hạ có việc khác, cụ thể là gì thì tại hạ không tiện nói rõ được."* Hàn Lập đưa ngón tay gõ gõ lên bàn, không vội vàng nói.

Đồng thời, ánh mắt hắn không chút khách khí đảo qua một lượt các tu sĩ khác. Ánh mắt toàn bộ tu sĩ trong đại sảnh đều ngạc nhiên và giật mình, điều này làm cho trong lòng Hàn Lập trầm xuống.

Cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người tu sĩ hộ Tôn kia.

Vị này vừa thấy loại ánh mắt này của Hàn Lập, không khỏi kinh ngạc, nhưng lập tức hiểu ra, cười rộ lên:

"Đạo hữu chẳng lẽ tưởng rằng Tôn mỗ biết tin tức của yêu thú cấp tám, đáng tiếc Lệ đạo hữu tìm nhầm người rồi." Hắn lắc đầu phủ nhận.

Hàn Lập nghe xong, trên mặt không dấu vẻ thất vọng, thở dài một tiếng thật sâu.

Nhưng lúc này, một âm thanh ngọt ngào vang lên bên tai Hàn Lập.

"Thiếp biết nơi nào có yêu thú cấp tám, nhưng thiếp không cần mấy cái tài liệu đó, mà có một điều kiện khác muốn Lệ đạo hữu đáp ứng." Một người ngoài dự liệu Hàn Lập, đột nhiên mở miệng.

Hàn Lập nhất thời sửng sốt.

"Ngươi biết tin tức của yêu thú cấp tám?" Hàn Lập có chút khó tin.

Người mở miệng nói chuyện, dĩ nhiên chính là Văn Tư Nguyệt – mỹ nhân mà hắn đang ôm trong lòng.

"Phải, thiếp biết vị trí đại khái của một con yêu thú cấp tám" Lúc này, Văn Tư Nguyệt rất lãnh tĩnh, tại trong lòng Hàn Lập nhúc nhích, ngẩng khuôn mặt xinh xắn nói. *"Tư Nguyệt, ngươi nói bậy bạ gì đó. Ngươi như thế nào biết được tin tức yêu thú cấp tám, không được ba hoa!"* Vẻ mặt Phạm phu nhân đầu tiên là ngạc nhiên, nhưng sau đó phát lạnh trách mắng.

"Phạm sư bá! Tư Nguyệt đích thực biết một con yêu thú cấp tám ở nơi nào nên không có lừa gạt Lệ tiền bối. Xin sư bá cứ yêu tâm" Ngay lúc Hàn Lập trong lòng hồ nghi, chợt thấy nữ tử này kề sát mình, tiếp theo hàm răng khẽ cắn dứt khoát nói.

------oOo------

Chương 536: Kiếm uy sơ hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ngươi…"

"Chậm đã, tại hạ muốn nghe một chút lời nàng nói, về phần tin tức là thật hay giả, tại hạ có thể phán đoán." Phạm phu nhân nhướng mày còn muốn nói gì nữa, nhưng thần sắc Hàn Lập trầm xuống, đột nhiên ngắt lời mở miệng nói.

"Nếu Văn sư điệt một khi đã biết thì để cho Lệ đạo hữu hỏi rõ đi." Hàn quang trong mắt Vân Thiên Khiếu chợt lóe, trầm ngâm một lát, sau đó lại cười rộ lên nói.

"Tốt lắm!" Phạm phu nhân sau khi kinh ngạc, có chút miễn cưỡng đáp ứng.

"Đa tạ!" Hàn Lập không chút khách khí, gật gật đầu nói lời cảm ơn.

Loại thái độ này khiến cho trên mặt của Vân Thiên Khiếu lóe lên một tia âm lệ nhưng rất nhanh đã được hắn ẩn dấu đi.

Mà lúc này, Hàn Lập nhìn chằm chằm vào khuôn mặt kiều diễm của Văn Tư Nguyệt, bắt đầu hỏi:

"Ngươi nói rõ một chút, như thế nào biết sào huyệt của yêu thú cấp tám." Thanh âm Hàn Lập lạnh lùng bình tĩnh, nhìn không ra cảm xúc, làm cho Văn Tư Nguyệt lộ ra một tia chần chừ. Nhưng sau đó dường như nhớ tới cái gì đáng sợ, quả quyết nói:

"Khi thiếp vừa đến Ngoại Tinh hải, trong lúc vô ý tìm được một cái bản đồ, bên trong đánh dấu một chỗ. Lúc đó thiếp tưởng là chỗ giấu bảo tàng, nhân tiện len lén chạy tới xem một chút. Kết quả tại nơi này phát hiện một con Liệt Phong Thú còn nhỏ. May mắn nó chỉ mới là yêu thú cấp ba nên không có phát hiện thiếp. Lúc ấy

thiếp sợ đến mức lập tức bỏ chạy. Tiền bối cũng biết, Liệt Phong Thú phải tiến vào giai đoạn bát cấp, mới có thể bắt đầu sinh sản. Cũng phải chiếu cố ấu thú đạt đến ngũ cấp mới rời đi, cho nên nơi này khẳng định cũng có một con bát cấp Liệt Phong Thú ở. Tiền bối nếu đồng ý đáp ứng điều kiện của thiếp thì thiếp sẽ nguyện ý dẫn đường." Văn Tư Nguyệt một hơi nói ra một đoạn thời gian từng trải được chôn sâu trong lòng.

Hàn Lập nghe xong thần sắc không đổi nhưng trong mắt lộ ra một tia hưng phấn.

Nữ tử này nói không sai, Liệt Phong thú trưởng thành đúng là yêu thú cấp tám hàng thật giá thật. Nếu nử tử này không nói dối, vậy bên trong sào huyệt nhất định phải có Bạn Yêu Thảo mới đúng.

"Không biết đạo hữu dùng tin tức tình báo về sào huyệt yêu thú kia trao đổi điều kiện gì với Lệ mỗ?" Hàn Lập nhìn chầm chầm nữ tử một hồi lâu, thở phào một hơi, trầm giọng hỏi.

Hàn Lập tin tưởng đối phương sẽ không ngu xuẩn chế ra tin tức giả để lừa gạt một vị tu sĩ Kết Đan Kỳ, vì vậy trực tiếp hỏi điều kiện của Văn Tư Nguyệt.

"Thiếp mong tiền bối có thể mang Tư Nguyệt rời khỏi noi này, thu lấy Tư Nguyệt làm thiếp." Khuôn mặt Văn Tư Nguyệt có chút đỏ lên, sau đó không chút do dự nói.

"Cái gì?!" Hàn Lập sửng sốt, trên mặt lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

"Tư Nguyệt, ngươi nói bậy bạ gì đó?" Phạm phu nhân nghe xong, lập tức đứng lên. Trên gương mặt tú lệ tràn đầy biểu tình kinh sợ.

Các tu sĩ khác cũng rất ngạc nhiên, nhưng sau đó đa số đều lộ ra vẻ mặt sắp có kịch vui để xem. Ngoài ra còn có mấy tu sĩ không nhịn được mà cười rộ lên.

Vân Thiên Khiếu ngồi một bên nhìn thấy vậy, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, khuôn mặt xanh mét.

"Ta không có nghe rõ vừa rồi ngươi nói với Lệ đạo hữu điều kiện

gì. Lặp lại lần nữa đi!" Vân Thiên Khiếu đặt đôi tay trắng bệch lên bàn, nhìn vào mười ngón tay, mặt không chút thay đổi lạnh nhạt nói.

Thân thể mềm mại trong ngực Hàn Lập run lên vài cái, nghe xong lời này, trên mặt Văn Tư Nguyệt không còn chút máu.

Tuy nhiên khi đôi mắt to tròn của nàng thấy được thần sắc bình tĩnh của Hàn Lập thì dường như sinh ra vài phần dũng khí.

"Ta…Ta muốn trở thành thiếp của Lệ tiền bối, từ nay về sau rời khỏi Diệu Âm Môn!" Văn Tư Nguyệt dùng hết khí lực, miễn cưỡng hướng Vân Thiên Khiếu nói lại lần nữa, sau đó cúi đầu, không dám nhìn lên.

"Bụp!" Trên hai tay của Vân Thiên Khiếu đột nhiên bùng cháy lên một ngọn hỏa diễm màu xám quỷ dị, chiếu sáng ánh mắt âm trầm, lạnh lẽo của hắn, thoạt nhìn cực kỳ khủng bố.

"Bạch Cốt Âm Hỏa" Một người thấp giọng kêu lên.

Nhất thời, những tu sĩ Kết Đan Kỳ vốn đang cười lập tức ngừng lại, lộ ra vài phần trịnh trọng.

"Lệ đạo hữu! Xem ra nữ tử này luyện công có chút sai lầm nên đầu óc không tỉnh tảo, vừa rồi hồ ngôn loạn ngữ, mong đạo hữu không nên tin là thật. Người đâu, đem Văn Tư Nguyệt xuống chế trụ pháp lực, diện bích nửa tháng." Vân Thiên Khiếu không chút tình cảm lạnh lùng phân phó.

Nhất thời theo mệnh lệnh phát ra, từ ngoài thạch môn đi vào hai gã tu sĩ áo xanh, đều có tu vi Trúc Cơ Kỳ, trực tiếp hướng Hàn Lập đi đến.

Mặt mày Văn Tư Nguyệt lập tức biến sắc, ánh mắt nhìn Hàn Lập tràn đầy vẻ cầu khẩn, toát ra sự nhu nhược làm cho người ta đau lòng.

Hàn Lập không khỏi nhíu mày.

"Chậm đã!" Hắn rút cuộc cũng mở miệng.

"Sao vậy? Chẳng lẽ Lệ đạo hữu thật sự coi trọng vị đệ tử này của bổn môn?" Vân Khiếu Thiên còn chưa nói gì, Phạm phu nhân lại thiếu kiên nhẫn lạnh giọng nói.

"Có lẽ vậy nhưng tại hạ muốn biết tin tức kia hơn. Thỉnh phu nhân cùng Vân huynh không nên nóng vội. Trước tiên nghe tại hạ nói lại điều kiện thêm lần nữa đã!" Hàn Lập mắt không chớp thản nhiên nói.

Vân Thiên Khiếu nghe lời này của Hàn Lập, sắc mặt âm tình bất định, trầm ngâm một lát, sau đó hai tay vung lên, ngọn lửa liền biến mất.

"Các ngươi xuống trước đi, ta tạm thời nghe một chút!" Vân Thiên Khiếu hướng Hàn Lập không lạnh không nhạt nói một câu.

Hắn quyết định cấp cho Hàn Lập chút mặt mũi, hơn nữa dù sao đối phương cũng là một vị tu sĩ Kết Đan Kỳ, mà lần này hắn còn có đại sự muốn làm, muốn mượn lực lượng của tất cả tu sĩ Kết Đan Kỳ ở đây, cho nên không muốn dễ dàng đắc tội với bất cứ ai.

"Văn đạo hữu nếu chủ động nói ra nguyện ý làm thiếp của Lệ mỗ, tại hạ nếu cứ như vậy mặc kệ không hỏi thật không đành lòng, càng huống chi trên người nàng có tin tức yêu thú, Lệ mỗ cũng là bất đắc dĩ. Không bằng như vầy, tại hạ dùng đống tài liệu này đổi lại tự do cho nữ tử này, Vân huynh xem coi thế nào?" Hàn Lập mí mắt không chớp đem một đống tài liệu cực kỳ trân quý, trực tiếp đẩy đi, sau đó tựa cười mà không cười nhìn đối phương không nói.

"Ngươi dùng mấy thứ này trao đổi?" Vân Thiên Khiếu lạnh như băng nói, nhưng trong mắt lại lộ ra một tia nghi hoặc.

Trước mắt mấy thứ này đều là tài liệu trân quý của lục, thất cấp yêu thú, giá trị tối thiểu cũng mấy vạn linh thạch. Nhưng đối phương mặt không đổi sắc dùng để trao đổi một vị nữ tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, cho dù nàng ta có xinh đẹp động lòng người thì hắn vẫn có chút giật mình.

Chẳng lẽ tin tức yêu thú cấp tám đối với người này trọng yếu vậy sao? Mượn cơ hội này xuống đài hay là tiếp tục lấn tới một chút.

Các loại ý niệm trong đầu vị Vân Thiên Khiếu này cực nhanh chuyển động, rút cuộc cũng có chủ ý, thần sắc hòa hoãn, muốn nói cái gì đó, thì thân thể mềm mại của Phạm phu nhân ở một bên chợt động, tiến đến bên tai hắn, nhỏ giọng nói vài câu. Nhất thời làm cho sắc mặt Vân Thiên Khiếu biến đổi, hiện ra vẻ chần chừ.

"Lệ đạo hữu, cho dù ngươi đem đống tài liệu kia để trao đổi thì nữ tử này cũng không thể mang đi. Nếu không sẽ thành lệ, chẳng lẽ sau này ai vừa mắt nữ đệ tử của bổn môn, cũng có thể dễ dàng mang theo sao? Thể diện của Diệu Âm Môn chúng ta để đi đâu chứ!" Vân Thiên Khiếu trầm mặt trong chốc lát, sau đó nói thẳng.

Lời này làm cho các tu sĩ khác ở đây đầu tiên là cảm thấy khó hiểu, sau đó không khỏi có chút đăm chiêu.

Tài liệu trân quý nhiều như thế, theo lý thuyết dư sức đổi lấy một nữ tu sĩ Trúc cơ kỳ. Nhưng Vân Thiên Khiếu dĩ nhiên cự tuyệt, bên trong tuyệt đối có vấn đề.

Mà xem bộ dáng Hàn Lập, tựa hồ đối với nữ tử này quyết không buông tay.

Điều này làm cho người khác không khỏi cười lạnh một tiếng, nhất thời cảm giác có trò hay để xem.

"Diệu Âm Môn?" Hàn Lập nhếch miệng, trong mắt hiên lên biểu tình cổ quái.

"Như thế nào? Lệ đạo hữu chẳng lẽ không biết nơi này là do bổn môn mở sao? Vân mỗ tuy bất tài nhưng đúng là trưởng lão Diệu Âm Môn, hiệp trợ Phạm chưởng môn chưởng quản bổn môn." Vân Thiên Khiếu lãnh đạm nói, trên mặt mơ hồ hiện ra một tầng khí quỷ dị. Ý uy hiếp biểu lộ không thể nghi ngờ.

Bất quá Vân Thiên Khiếu làm như thế, cũng chỉ muốn chấn nhiếp đối phương một phần mà thôi.

"Đối phương chỉ là tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, lại đang ở địa bàn của mình. Nhất định sau khi hắn đánh giá lợi hại thì cũng chỉ có cách tuân theo mà thôi. Tiếc là tiếc đống tài liệu kia!" Vân Thiên Khiếu có chút tiếc hận thầm nghĩ, trong lòng không có chút nào lo lắng.

Nhưng lúc này, chỉ thấy bên mép Hàn Lập lộ ra một tia cười lạnh, mở miệng nói một tiếng *"Được!"*.

Tiếp theo thấy đối phương nhấc tay phải lên, một mảnh bạch quang đột nhiên xuất hiện trước mắt, một đạo tinh mang màu trắng bay ra.

Vân Thiên Khiếu trong lòng kinh hãi, hộ thể công pháp tự động vận chuyển, trên người vô số ngọn lửa màu xám hiện lên, bảo vệ lấy hắn.

Nhưng lúc này, bạch mang không chút khách khí đánh tới ngọn lửa màu xám, sau một trận mờ ảo, đột nhiên lộ ra mười hai thanh tiểu kiếm dài một tấc, đồng thời hung hăng đánh xuống.

Vân Thiên Khiếu sợ đến hồn phi phách tán, vội vàng há mồm phun pháp bảo ra.

Nhưng dưới công kích điên cuồng của mười hai thanh phi kiếm, hỏa diễm hộ thể căn bản không thể ngăn được chút nào, trong nháy mắt ngọn lửa tiêu tan, trên người bị xuyên thủng mười mấy lỗ, máu chảy ra.

Vân Thiên Khiếu lúc này vừa mới lấy ra pháp bảo tiểu xoa màu xám, chỉ kịp kêu lên một tiếng thảm thiết, người đã ngã xuống đất.

Các tu sĩ còn lại thấy thế liền trợn mắt, há hốc mồm, nửa ngày sau vẫn không thể khép lại được.

------oOo------

Chương 537: Chấn nhiếp quần tu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập sắc mặt không chút thay đổi, phất tay một cái, mười hai thanh tiểu kiếm trong khoảnh khắc tụ lại thành một. Sau đó biến thành một đạo bạch quang, lóe lên biến mất vô ảnh vô tung.

"Hiện tại có thể chậm rãi nói chuyện được rồi!" Hàn Lập bỏ tay xuống, sắc mặt lãnh tĩnh nói

Một chiêu vừa rồi của Hàn Lập tuy không đánh chết đối phương mà chỉ khiến Vân Thiên Khiếu bị thương nặng, mất đi chiến lực.

Cho nên một lát sau Vân Thiên Khiếu mới miễn cưỡng gượng đứng dậy nhưng lúc này cả người đầy máu tươi, mắt nhìn Hàn Lập đầy vẻ hoảng sợ

"Tốt, trình độ Vân mỗ không bằng người, đạo hữu cứ mang Văn Tư Nguyệt đi. Nhưng tại hạ dù sao cũng phải nói lời thật rằng lúc trước có vị tiền bối sớm nhìn trúng cô nương này dùng để làm lô đỉnh. Các hạ mang cô ta đi không phải là rước họa vào người sao?" Vân Thiên Khiếu sắc mặt trắng bệnh nói, sau đó mới lấy ra vài tấm phù lục dán lên người, theo đó lục quang hiện lên và vết thương biến mất với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

"Lô đỉnh?" Hàn Lập vừa nghe thấy lời này thì hiểu ngay tại sao Văn Tư Nguyệt lại muốn liều mạng đào tẩu.

Bất quá trong lời nói của đối phương còn có hàm ý uy hiếp làm sắc mặt hắn trầm xuống.

"Còn có người khác xem trọng cô gái này ư! Không quan tâm. Ta nhất định phải mang cô gái này đi. Ý tứ uy hiếp đạo hữu tốt nhất là nên nói ít thôi, nếu Lệ mỗ tâm tình không tốt có thể huyết tẩy

nơi này cũng không chừng". Hàn Lập thần sắc không đổi nói, sau đó lơ đễnh nhìn xung quanh

Hắn nói lời này cũng không phải hoàn toàn là đe dọa.

Nếu không phải ở đây có quá nhiều tu sĩ Kết Đan Kỳ và hắn không có mười phần nắm chắc có thể trong một chiêu tiêu diệt toàn bộ, bằng không thì hắn đã ra tay dọn dẹp sạch sẽ tất cả rồi.

Nhưng lời của Hàn Lập cũng khiến cho toàn bộ các tu sĩ ngồi đây sắc mặt đại biến.

Nếu như nói Hàn Lập mới ra tay đã làm cho mọi người kinh nghi, thì khẩu khí to lớn như hiện tại lại khiến cho mọi người phỏng đoán Hàn Lập là một lão quái Nguyên Anh Kỳ. Tất cả đều cảm thấy bất an, ánh mắt lo sợ, cụp xuống mà không ai dám nhìn thẳng vào Hàn Lập.

Vân Thiên Khiếu tự nhiên cũng nghĩ đến khả năng này. Nghĩ lại đối phương có tu vi Kết Đan Sơ Kỳ mà có thể một kích khiến cho mình có tu vi Kết Đan Trung Kỳ suýt chút nữa lấy mất tiểu mạng, lại còn muốn tìm kiếm sào huyệt của yêu thú cấp tám. Hắn nhất thời miệng lưỡi đắng ngắt, trong lòng kêu khổ không thôi

Văn Tư Nguyệt nhìn Hàn Lập, đôi mắt xinh đẹp mở to, bị một màn trước mặt chấn trụ.

Nàng thà chết cũng không để người khác biến mình thành lô đỉnh nên mới liều mạng bỏ trốn. Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới cái vị tu sĩ này lại có tu vi kinh khủng thế, một người có thể tùy tiện ra tay trấn nhiếp toàn bộ các tu sĩ ở đây.

Vân Thiên Khiếu – người mà nàng ban đầu cực kỳ sợ hãi nay đã bị trọng thương, Phạm phu nhân thì trong lòng càng kinh hãi không dám hó hé một tiếng.

Điều này hết thảy làm cho nàng vừa mừng vừa sợ, giống như nằm mơ vậy.

Hàn Lập chứng kiến mọi người đều có bộ dạng thận trọng rụt rè thì khẽ cười lạnh, vung tay lên.

Tấm đồng của tu sĩ họ Tôn kia đột nhiên vù một tiếng, bắn vào lòng bàn tay Hàn Lập.

Hàn Lập không khách khí cúi xuống nhìn kỹ.

Vẻ mặt của hắc tu sĩ đại biến, ấp úng hồi lâu nhưng cuối cùng cũng không có dũng khí nói lời bất mãn.

Đối phương một khi có thể đem tu sĩ có tu vi tương đương hắn là Vân Thiên Khiếu một kích trọng thương thì tự nhiên hắn cũng không phải là đối thủ. Nhưng sắc mặt cũng không được tốt cho lắm.

"Ta muốn đổi cái này. Người cần bao nhiêu linh thạch?" Hàn Lập thả tấm đồng xuống, hướng về chủ nhân vật ấy nhàn nhạt đề nghị.

"Bảy, không năm nghìn linh thạch, nhưng…" Hắc tu sĩ có chút ngoài ý muốn, không khỏi vô thức đáp lời.

Hàn Lập xuất ra một viên yêu đan cấp năm chuẩn xác rơi vào trước người này

"Hay dùng này viên yêu đan để trao đổi. Mặt khác ta cũng không muốn bị nói ỷ mạnh hiếp yếu, cưỡng đoạt nữ tu của quý môn. Mấy món tài liệu trên bàn dùng để trao đổi tự do cho Văn cô nương vậy." Hàn Lập quay đầu nhìn Phạm phu nhân nói, sau đó vỗ vào vai của Văn Tư Nguyệt ý bảo nàng buông mình ra, rồi mới đứng dậy, không nhanh không chậm bước ra ngoài.

Văn Tư Nguyệt một lát sau mới tỉnh ngộ, vội vàng đứng dậy, có chút lật đật bước theo.

"Lệ tiền bối chậm đã!" Phạm phu nhân thần sắc khẽ động, mở miệng hô.

Điều này làm cho Hàn Lập nhất thời dừng chân, trên mặt hiện lên một tia khác lạ, xoay người lại.

Nữ tử này còn có can đảm gọi mình lại, điều này làm cho Hàn Lập có chút cảm thấy hứng thú nhưng Văn Tư Nguyệt lại có chút khẩn trương, không tự chủ được mà bước đến nép sát bên người Hàn Lập.

"Chuyện gì?" Hàn Lập nhíu mày, bình tĩnh hỏi.

"Tiền bối có muốn quay về Nội Tinh Hải không? Diệu Âm Môn chúng ta có biện pháp giúp cho chư vị đạo hữu có thể trở lại Nội Tinh Hải." Phạm phu nhân yêu kiều vừa cười vừa nói, khẩu khí rõ ràng cung kính hơn rất nhiều. Đối mặt với nhân vật có đến tám chín phần là Nguyên Anh Kỳ tu sĩ, nàng cũng không dám có chút chậm trễ.

"Lời này là có ý tứ gì?" Hàn Lập nhướng mày hỏi, hắn đối với kiểu nói không đầu không đuôi này thực sự không muốn nghe.

Phạm phu nhân nhìn ra Hàn Lập có vẻ không kiên nhẫn, cũng không dám vòng vo nữa, vội vàng nói:

"Diệu Âm Môn chúng ta đang chuẩn bị đưa một số quay về Nội Tinh Hải thông qua Truyện Tống Trận. Hôm nay lại thiếu một ít tài liệu mấu chốt, không có cách nào hoàn thành. Cho nên trong lần trao đổi này, thiếp thân kỳ thật muốn nhờ chư vị đạo hữu tìm kiếm giúp những thứ đó. Sau khi bổn môn hoàn thành Truyện Tống Trận, Diệu Âm Môn sẽ truyền tống miễn phí, giúp mọi người quay về Nội Tinh Hải".

Phạm phu nhân vừa nói ra lời này, làm cho các tu sĩ Kết Đan Kỳ một trận dao động. Đại bộ phận mọi người đều lộ ra vẻ vui mừng ngoài ý muốn.

Hiện nay Ngoại Tinh Hải đã trở thành thiên hạ của yêu thú, cho dù bọn hắn cũng cảm giác không thể ở lại lâu dài. Tự nhiên sớm có ý nghĩ muốn trở về.

Chỉ là không có Truyền Tống Trận, nếu chỉ dựa vào chính mình phi hành mà nói, sợ rằng ít nhất phải mất năm đến sau năm mới có thể bay trở về Nội Tinh Hải, càng không nói trên đường đi có thể đối đầu với nhiều việc nguy hiểm, cho nên bọn họ mới lưu lại nơi đây đến nay.

"Có Truyền Tống Trận nhưng không có Truyền tống phù cũng không được. Đừng nói với chúng ta là Diệu Âm Môn các ngươi cũng nắm giữ phương pháp luyện chế truyền tống phù nhé." Lão phụ nhân tóc bạc sau khi nghe xong, lạnh giọng hỏi.

"Thanh tiền bối không cần lo lắng về vấn đề này. Mặc dù Diệu Âm Môn chúng ta sẽ không luyện chế Truyền tống phù. Nhưng trước khi cơn thú triều xảy ra, bổn môn sớm từ con đường khác, vụng trộm mua được một ít Truyền tống phù. Số lượng dư sức truyền tống các đạo hữu đang ngồi đây quay về Nội Tinh Hải. Chỉ là tài liệu trọng yếu nhất của pháp trận này là Huyễn Mộng Thạch, thật sự rất thưa thớt. Chúng ta trải qua mấy năm nay dò xét sản sinh loại đá đó nhưng lại có một đám yêu thú cấp cao sinh sống ở phụ cận. Nơi đó yêu thú cấp bậc chủ yếu là cấp năm, sáu, số lượng cũng không ít. Căn bản không phải số ít tu sĩ là có thể tiêu diệt sạch sẽ! Hơn nữa vạn nhất hành động sơ sót khiến một số con đào tẩu, dẫn đến sự kinh động của yêu thú cấp cao thì chuyện này hỏng bét. Cho nên bổn môn mới muốn chư vị trợ lực!" Phạm phu nhân vẻ mặt nghiêm túc nói.

Nghe xong những lời này, mọi người khác đều trầm ngâm suy nghĩ. Muốn thanh trừ lũ yêu thú cấp cao kia thực không phải đơn giản. Dĩ nhiên bọn họ phải suy nghĩ kỹ lưỡng một chút.

"Chúng ta ở đây chủ yếu là tu sĩ Kết Đan Kỳ, vì sao các ngươi không đi mời một vị Nguyên Anh Kỳ tiền bối xuất thủ thì khả năng thành công lớn hơn một chút." Hắc tu sĩ trầm ngâm trong chốc lát sau đó chậm rãi hỏi.

"Mấy vị đạo hữu tưởng rằng thiếp thân không có đi tìm sao? Nhưng các lão tiền bối đó từ sau thú triều, đại bộ phận đều ở nơi nào không rõ. Thiếp thân cũng chỉ liên lạc được một vị là Diệu Hạc tiền bối mà thôi. Nếu có vị tiền bối này tham gia, ta mới có thể ứng phó được yêu thú cấp bảy trong đám kia. Mà Tư Nguyệt cô nương này chính là người mà vị tiền bối đó chỉ rõ là muốn dùng làm lô đỉnh." Phạm phu nhân cười khổ nói, sau đó bất đắc dĩ nhìn Hàn Lập bên này liếc mắt một cái.

Những người khác nghe đến đó, đều quay mặt nhìn nhau.

Hàn Lập nghe đến đó thì sờ sờ cằm, trên mặt hiện lên vẻ trầm ngâm. Nhưng lập tức, hắn ngắn gọn nói:

"Lệ mỗ không có hứng thú tham dự việc này, chư vị đạo hữu tự mình hành động đi!" Sau khi nói xong, hắn liền thản nhiên đi ra đại môn.

Văn Tư Nguyệt không dám rời xa, từng bước theo sát đi ra ngoài.

Không ai dám cản trở Hàn Lập, trong đại sảnh lưu lại một đám tu sĩ mắt to mắt nhỏ nhìn nhau.

Phạm phu nhân không che dấu vẻ thất vọng nhưng Vân Thiên Khiếu vẫn đang trầm mặc kia lại mở miệng nói.

"Nếu Lệ đạo hữu không muốn tương trợ, bổn môn cũng không muốn cưỡng cầu. Các vị đạo hữu, trước tiên ta muốn giới thiệu chút ít tình huống về yêu thú phụ cận Huyễn Mộng Thạch, sau đó chư vị đạo hữu tự mình phán đoán kỹ càng hơn. Nơi đó..." Việc Hàn Lập trước đây đánh hắn bị thương nặng phảng phất như chưa bao giờ phát sinh, Vân Thiên Khiếu bình tĩnh thao thao bất tuyệt đứng lên nói.

"Nội Tinh Hải?" Văn Tư Nguyệt phía sau Hàn Lập thì thầm nói.

"Sao? Ngươi cũng muốn trở về?" Hàn Lập cũng không quay đầu lại hờ hững hỏi.

"Cũng không phải, chỉ là..." Văn Tư Nguyệt thanh âm nhỏ xuống, mấy lời cuối cùng cũng không nói ra miệng.

Lúc này Hàn Lập đã mang theo nàng ra khỏi vách núi đá nhìn như bình thường kia, không nói không rằng bay thẳng lên.

Nếu mục đích chuyến đi này đã đạt được, hắn tự nhiên cũng không có hứng thú ở lại nơi này.

Hàn Lập mang theo Văn Tư Nguyệt, trước ánh mắt kinh ngạc của lão nhân trông cửa, biến thành một đạo hào quang, phá không mà đi.

Trên đường đi Văn Tư Nguyệt trầm mặc không nói gì, cũng chẳng hỏi Hàn Lập đi đâu, tựa hồ đem hết thảy mọi việc giao phó cho Hàn Lập.

Mà Hàn Lập cũng không ý tứ phân bua, giải thích, đồng dạng không nói một lời, nhanh chóng phi hành.

Kết quả hai ngày sau, Hàn Lập rút cuộc tìm được một hoang đảo linh khí thưa thớt, sau đó hạ xuống.

------oOo------

Chương 538: Thị thiếp chi ngôn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trên đảo có vài ngọn núi lớn rộng mấy trăm trượng, cây cối xanh um tươi tốt.

Sau khi Hàn Lập bay một vòng quanh các đỉnh núi, liền mang theo Văn Tư Nguyệt hạ xuống tại chân núi của một trong những ngọn núi đó.

Trong ánh mắt kinh ngạc của nữ tử, Hàn Lập phóng xuất phi kiếm, sau mấy canh giờ ngay tại dưới ngọn núi này đã mở ra một cái động phủ nhỏ.

Động phủ này không chỉ nhỏ bằng một nửa động phủ vụ hải, hơn nữa cấu trúc cũng đơn giản hơn nhiều.

Nhưng những phòng cần phải có như phòng ngủ, mật thất, thậm chí phòng luyện khí và dược viên đều đầy đủ.

Hàn Lập nhìn một lúc, cảm thấy khá hài lòng, sau đó liền tại lối vào bố trí mấy trận pháp, mang theo Văn Tư nguyệt đi vào bên trong.

"Sau này ngươi ở đây là được, ta sẽ đem khẩu quyết trận pháp tại động khẩu nói cho ngươi, nơi đây xem như an tĩnh, ngươi có thể ở đây tập trung tu luyện, hẳn là có khả năng tiến vào Kết Đan kỳ" Hàn Lập mang theo Văn tư Nguyệt tiến vào phòng ngủ, ngồi ở chiếc ghế tựa bằng đá vừa được vội vàng tạo ra, cẩn thận đánh giá nữ tử này một lúc rồi mới chậm rãi nói

*"Đa tạ lệ tiền bối "*Văn Tư Nguyệt thấy Hàn Lập nhìn mình chăm chú, trên mặt xuất hiện một tia đỏ ửng nói, bộ dáng có chút luống cuống.

"Lệ tiền bối?" Hàn Lập cười rộ lên

"Xin lỗi, vãn bối nên xưng hô..." Văn Tư Nguyệt vội vàng cúi thấp đầu xuống, trên mặt hiện ra vẻ trù trừ.

Nàng quả thật không biết sau khi đã trở thành thiếp của người này thì nên xưng hô đối phương như thế nào?

"Nàng gọi ta Lệ tiên sinh là được" Hàn Lập vân vê cái mũi, đạm nhiên nói.

Hắn vẫn không hề bộc lộ ra hình dáng thật của mình trước mặt Văn Tư Nguyệt, vẫn lấy hình tượng là một người trung niên nói chuyện

"Vâng, Lệ tiên sinh!" Văn Tư Nguyệt chần chờ một lúc rồi nhu thuận đáp lời.

Hàn Lập hài lòng gật gật đầu, suy nghĩ một chút lời sắp nói, sau đó mới hỏi:

"Văn đạo hữu đến Ngoại Tinh Hải thời gian nào? Phạm phu nhân thế nào mà trở thành chưởng môn Diệu Âm môn? Theo ta được biết Tử Linh tiên tử vẫn một mực đứng đầu Diệu Âm môn mà!"

*"Di! Tiên sinh đối với sự tình trước đây của bổn môn rất rõ ràng a!"*Văn Tư Nguyệt thấy Hàn Lập không vội vàng hỏi chuyện sào huyệt yêu thú, ngược lại hỏi chuyện Diệu Âm môn, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia kinh ngạc.

Nhưng sau khi ngẫm lại một chút, đôi môi anh đào khẽ động nói:

"Trước khi Diệu Âm môn chuyển đến Ngoại Tinh Hải, hết thảy chuyện trong môn phái đều do Thiếu môn chủ làm chủ. Nhưng sau khi Thiếu môn chủ đi Hư Thiên Điện tìm bảo vật thì bổn môn đã phát sinh một hồi kinh biến, lúc thiếp trở lại trong môn, Trác hữu sứ đã không biết tung tích nơi đâu. Đại quyền trong môn đã rơi vào tay Phạm tả sứ và một người lạ, sau đó thiếp mới biết được bọn chúng là tu sĩ ma đạo và Diệu Âm môn đã phụ thuộc

vào ma đạo rồi, Phạm tả sứ lúc này tự mình làm chưởng môn, triệu tập rất nhiều đệ tử mang chúng ta thông qua Truyền tống trận ở Thiên Tinh thành để đến nơi này. Thiếp thân lúc đấy bị bắt ép đi theo sau đó môn phái tại chỗ này thành lập một bí thị và kéo dài cho đến bây giờ.Trong hàng đệ tử những người hai lòng mấy năm nay đều thất tung hoặc bị tặng cho các tu sĩ khác. Đa số đã tan như mây khói. Chính thiếp thân nếu như hôm nay không được tiên sinh cứu giúp chỉ sợ không tránh việc phải làm lô đỉnh của người khác." Văn Tư Nguyệt có chút buồn bã nói.

"Vị Pham môn chủ này của các ngươi đến Ngoại Tinh Hải làm gì? Chắc sẽ không vì chuyện mở một bí thị mà đến đây chứ!" Hàn Lập thần sắc khẽ động hỏi.

"Cái này…thiếp thân cũng không rõ ràng! Cất quá Phạm tả sứ và tu sĩ ma đạo họ Vân kia, một mực mượn bí thị thu thập các loại các dạng tình báo, hình như đang tìm đồ vật gì đó." Văn Tư Nguyệt có chút không chắc chắn trả lời, trên mặt cũng hiện lên vẻ nghi hoặc.

Nghe đến đây Hàn Lập ngừng hỏi, trong lòng giật mình đánh giá một chút.

Nghe lời nói của Văn Tư Nguyệt thì tựa hồ ngay sau khi nàng được mình cứu thì phát sinh chuyện Diệu Âm môn phản loạn.

Đó chính là lúc Tử Linh tiên tử cùng mình bị vây khốn trong Hư Thiên Điện.

Mà Phạm phu nhân sau khi đoạt được quyền lợi lớn nhất, liền lập tức mang theo rất nhiều đệ tử truyền tống đến Kỳ Uyên đảo. Nghịch Tinh Minh sau đó mới phát động tấn công Thiên Tinh thành.

Xem ra cho dù thế lực ma đạo nào mưu đồ Diệu Âm môn thì vẫn hiển nhiên địa vị tại Nghịch Tinh minh cũng không nhỏ.

Nếu không thời gian cũng chẳng phù hợp đến như thế.

Đợi lúc Tử Linh tiên tử từ Hư Thiên điện đi ra thì trong môn phái sớm đã trống trơn không người rồi.

Về phần thế lực ma đạo đó muốn mượn sự trợ giúp của những nữ tu Diệu Âm môn tại hải vực này tìm kiếm cái gì, tự nhiên phải có huyền cơ khác ở bên trong.

Việc chẳng dính dáng đến mình thì Hàn Lập cũng chẳng quản làm gì.

Huống hồ vị Diệu Hạc Chân Nhân kia cùng chính mình kết hạ đại cừu hiện nay đã có mối quan hệ với Diệu Âm môn nên Hàn Lập lại càng không tự nguyện chui đầu vào cái lưới đầy phức tạp này.

Cho nên tại bí thị hắn mới từ chối thẳng thừng đề nghị của Phạm phu nhân.

Về phần quay về Nội Tinh Hải, trước khi tu vi hắn đột phá bình cảnh, căn bản không cần suy nghĩ làm gì.

Nơi đây mặc dù yêu thú hoành hành nhưng với người mang đầy bảo vật như hắn mà nói, Nội Tinh Hải cũng chẳng an toàn hơn bao nhiêu.

Trong khoảng thời gian ngắn, Hàn Lập suy đi nghĩ lại những lời Văn Tư Nguyệt vài lần, cũng không phát hiện ra chỗ nào không ổn.

Xem ra nàng cũng không có nói xạo, lừa dối hắn.

Việc này cũng không thể trách Hàn Lập cẩn thận bởi vì Hư Thiên Đỉnh trên người hắn quả thực khiến cho người khác thèm muốn, không biết có bao nhiêu lão quái Nguyên Anh kỳ đang lùng sục khắp nơi tìm kiếm hắn.

Mà từ cổ chí kim vì chuyện nữ sắc nên rơi vào bẫy của kẻ thù thì hằng hà sa số, Hàn Lập cũng không muốn nhất thời sơ ý, biến mình trở thành một phần tử trong số đó.

Đương nhiên chung quy lại mà nói thì khả năng bị nữ tử này hãm hại là cực nhỏ.

Dù sao người nào cũng không thể nắm bắt rõ hắn khi nào hiện thân, xuất hiện ở địa phương nào mà hắn đối với *"Hóan Hình Quyết"*của mình cũng có vài phần tự tin.

Cho dù tu sĩ Nguyên Anh sơ kì gặp được cũng không thể nhìn thấu được bí thuật này.

Lúc này Văn Tư Nguyệt nhìn thấy Hàn Lập thần sắc âm tình bất định, tâm tình không khỏi lộ ra vài phần thấp thỏm bất an.

Hàn Lập sau khi hồi lại tinh thần, phát hiện sự khác thường của vị mỹ nữ trước mặt, mỉm cười nói:

"Bây giờ xem như ta đã y theo ước định, mang ngươi ra khỏi bí thị hơn nữa còn an trí ở chỗ này, hiện tại chắc có thể đem vị trí sào huyệt yêu thú nói cho Lệ mỗ biết được rồi chứ. Sau khi ta biết địa điểm sẽ lập tức rời đi, sau đó ngươi và ta, ai cũng không thiếu nợ ai rồi."

"Tiền bối không ý định muốn thu nữ tử làm thiếp?" Văn Tư Nguyệt có chút giật mình,vẻ mặt hiện lên chút ngoài ý muốn.

"Lệ mỗ một mình cô độc quen rồi, không muốn có người khác đi theo bên cạnh." Hàn Lập thong dong nói.

Văn Tư Nguyệt trầm mặc lại, một lát sau trên khuôn mặt kiều diễm hiện ra thần sắc phức tạp, nhẹ lắc đầu:

"Đa tạ ý tốt của tiên sinh, thiếp thân lúc đầu đã nói muốn làm thiếp của tiền bối thì tuyệt đối không có ý hối hận, xin tiền bối cứ việc an tâm, Tư Nguyệt có thể tuân thủ hứa hẹn, không hề có một câu oán hận." Trong đôi mắt sáng của Văn Tư Nguyệt hiện lên một tia dị sắc, bình tĩnh nói.

"Lệ mỗ không phải là muốn dò xét tâm tư ý tứ của Văn đạo hữu. Những lời vừa nói lúc nãy đều là thật nhưng đạo hữu nếu thực sự muốn trở thành thiếp của tại hạ thì Lệ mỗ cũng không tiện chối từ, đến lúc đó Văn đạo hữu đừng hối hận đó!" Hàn Lập trong lòng hiểu rõ sự cố kỵ của nữ tử này, không khỏi cười như không cười

nói.

Hắn cũng không tin Văn Tư Nguyệt thật tâm muốn làm thiếp thân gì gì đó của hắn.

Ở trong bí thị đưa ra điều kiện này, hơn phân nửa là bất đắc dĩ mà thôi.

Làm thiếp mặc dù so với làm lô đỉnh tốt hơn nhiều nhưng cũng không có vị nữ tu sĩ Trúc Cơ kỳ nào can tâm tình nguyện cả, cho dù là có thì cũng là bị bắt buộc mà thôi.

Hàn Lập đối với dung mạo tuyệt sắc của Văn Tư Nguyệt, mặc dù có chút động tâm nhưng bây giờ hắn đang ở thời kỳ quan trọng để đột phá tu vi nên không có khả năng luôn luôn mang một nữ tu sĩ Trúc Cơ Kỳ bên người.

Nếu thế thì chẳng bằng thuận nước đẩy thuyền, hủy bỏ ước định vậy.

"Ta…." Văn Tư Nguyệt nghe Hàn Lập giải thích, trong lòng có chút bán tín bán nghi, trên mặt lộ ra vẻ chần chờ.

"Thế nào? Chẳng lẽ đạo hữu đúng là muốn làm thiếp của tại hạ?" Hàn Lập trong mắt hiện lên vẻ mỉm cười, nhẹ giọng nói

"Không phải! Thiếp thân… thiếp thân… xin đa tạ tiên sinh! Vãn bối Văn Tư Nguyệt sau này nhất định không quên đại ân của tiền bối!' Văn Tư Nguyệt trong lòng quýnh lên vội vàng bật thốt ra lời phủ nhận rồi ngẩn ngơ một chút, sau đó cắn đôi môi đỏ mọng hướng hàn Lập thi lễ, trên mặt thần sắc tràn đầy lo sợ bất an.

"Một khi đã như vậy thì chuyện làm thiếp kia hủy bỏ đi, đạo hữu không nên để ở trong lòng." *Hàn Lập không có chút ý tứ làm khó dễ*

"Đa tạ tiên sinh thành toàn!"

Văn Tư Nguyệt trong lòng vừa vui mừng lẫn kinh ngạc, sau khi tâm tình buông lỏng, nhất thời vẻ mặt rạng rỡ như đóa hoa đang *nở, khiến cho nam nhân phải động lòng.*

Loại mỹ cảnh như thế trước mặt, Hàn Lập tất nhiên cũng không tránh được trong lòng xuất hiện một tia rung động nhưng rất nhanh đã bị lý trí của hắn chôn sâu tận đáy lòng.

"Văn đạo hữu, tiếp theo nói một chút về chuyện Liệt Phong Thú đi!" *Hàn Lập sau khi tâm tình tĩnh lặng lại, bình tĩnh hỏi.*

"Lệ tiên sinh, sào huyệt của Liệt Phong thú hiện tại xem ra có chút nguy hiểm vì nơi đó gần ranh giới của thâm uyên, tiền bối hay là suy xét kĩ một chút rồi mới quyết định có nên đến đó được không?" *Văn Tư Nguyệt thu liễm nụ cười, có chút lo lắng nói.*

"Gần Thâm Uyên?" Hàn Lập nhíu mày một chút, xem ra đúng là có chút khó giải quyết.

Thâm Uyên hiện nay thực sự là một nơi cực kỳ nguy hiểm!

------oOo------

Chương 539: Ba đầu sáu tay

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi từ Văn Tư Nguyệt hỏi ra vị trí sào huyệt của Liệt Phong Thú, Hàn Lập cấp cho nữ tử này một bình đan dược để nàng dùng, trong lòng Văn Tư Nguyệt tất nhiên là rất cảm động, lập tức vui mừng vội vàng bế quan tiến hành luyện hóa đan dược.

Mà Hàn Lập thì lại tiến tới một gian động khác để nghiên cứu tấm đồng vừa mới lấy được.

Hắn ngồi xếp bằng tại mật thất, đánh giá cẩn thận vật ở trong tay.

Tấm đồng chỉ có một mặt là có khắc chữ, mặt còn lại là một đồ hình vô cùng kỳ quái, miêu tả một quái vật ba đầu sáu tay.

Quái vật này phùng mang trợn mắt, sáu đôi tay hướng lên trời không hiểu là có dụng ý gì.

Hàn Lập khẽ nhíu mày, sau khi xem xét một lúc liền đem quyển sách da thú ra, so sánh hai loại văn tự.

Lúc này hắn mới phát hiện ra kiểu chữ trên tấm đồng kia hầu như là giống với kiểu chữ trên quyển sách da thú tuy cũng có đôi chút sai biệt nho nhỏ, dường như chúng có cùng một nguồn gốc với nhau nhưng biểu hiện ra bên ngoài lại khác nhau.

Không thể truy ra thêm được chút kết quả nào nữa Hàn Lập đành phải từ từ rót linh lực vào tấm đồng.

Đồng thời khi pháp lực tiến vào bên trong thì tấm đồng đột nhiên lại phát ra âm thanh trầm thấp rõ ràng, tự mình rung động.

Bỗng nhiên hào quang tỏa sáng, từ trên tấm đồng bắn ra một cột sáng chiếu lên trên vách đá đối diện.

Một bức họa vô cùng cổ xưa dần dần xuất hiện.

Ban đầu Hàn Lập vô cùng hưng phấn nhưng vừa nhìn thì người bỗng nhiên giật mình ngẩn ra.

Đó là một yêu thú hình người toàn thân lấp lánh ngân phiến (vảy bạc), trên đầu mọc ra một cái ừng.đây chính là con yêu quái đã xuất hiện đầu tiên trong bứa tranh.Bộ dáng của nó giống như trên miếng kim loại có ba đầu sáu tay, điểm khác duy nhất chính là nó chỉ có một đầu mà thôi.

Trong khi Hàn Lập đang cực kỳ buồn bực thì quang mang chợt lóe, yêu thú trong bức họa liền ngồi xuống đất, hai tay bắt một cái pháp quyết vô cùng cổ quái, thân thể vặn vẹo, méo mó, biểu diễn một tư thế vô cùng kì quái.

Điều này khiến cho Hàn Lập vô cùng ngạc nhiên

Sau một lát pháp quyết trong tay biến đổi thêm một lần nữa, thân thể tiếp tục vặn vẹo, hoán đổi thành một kiểu ngồi kỳ quái khác.

Cứ như thế, cách mỗi đoạn thời gian thì nó lại thay đổi pháp quyết và tư thế một lần, giống như là đang tu luyện một loại công pháp gì đó.

Ước chừng sau nửa canh giờ thì hào quang trở nên ảm đạm rồi bứa tranh biến mất.

Hàn Lập để tâm suy ngẫm lại thì thấy yêu thú trong bức tranh thể hiện tất cả là ba mươi sáu tư thế.

Hàn Lập vuốt vuốt mũi, xem xét vật ở trong tay, thần mặt tràn đầy vẻ cổ quái.

Tuy hắn không biết trên tấm đồng này ẩn chứa những nội dung gì nhưng theo cái cách mà bức tranh thể hiện thì đây hoàn toàn không phải là vật thuộc nhân loại mà nó ghi lai công pháp tu luyện của yêu thú.

Hắn trước kia hoàn toàn không biết là yêu thú cấp cao cũng có công pháp tu luyện. Yêu thú chẳng phải trời sinh đã có năng lực tự hấp thu linh khí để tu luyện sao?

Từ công pháp tu luyện có thể biến hóa thành nhân hình thì có thể thấy công pháp này tuyệt đối không phải là loại thường.

Nhưng khi Hàn Lập nhìn tấm đồng trong tay bất giác lại dở khóc dở cười.

Cho dù hắn biết văn tự viết về cái gì nhưng dám tu luyện công pháp của yêu tu sao?

Hơn nữa hắn bây giờ cũng không thiếu công pháp cấp cao, trọn bộ Huyền Âm kinh vẫn đang yên ổn nằm trong túi trữ vật đó.

Chẳng trách vị tu sĩ kia lại đem nó ra giao dịch, làm ra vẻ bí ẩn nhưng trên thực tế chỉ là vật vất đi mà thôi.

Hàn Lập nghĩ thế, trong lòng không khỏi buồn bực.

Văn tự viết trên tấm đồng nếu là truyền thừa của yêu tu thì cho dù hắn có tìm hiểu điển tịch của nhân loại bao nhiêu đi nữa cũng chẳng có manh mối gì.

Như vậy nội dung bên trong quyển sách da thú nọ chẳng cần phí tâm cũng hiểu được, phỏng chừng nó cũng là một loại công pháp yêu tu nào đó mà thôi.

Hàn Lập thở dài, vẻ mặt chán nản, ném hai thứ đó vào trong túi trữ vật, bước ra khỏi mật thất.

Hy vọng sụp đổ tự nhiên trong lòng hắn có chút thất vọng.

Nhưng hắn cũng rất nhanh điều chỉnh tâm tình, chuẩn bị rời khỏi nơi này tiến vào *"thâm uyên hải vực"*.

Bạn Yêu Thảo đối với hắn mà nói mới chính là chuyện quan trọng nhất, có quan hệ trực tiếp đến việc tu vi của hắn có thể tiến lên thêm một tầng nữa hay không!

Trong mấy năm nay, sau khi hắn phục dùng mấy viên châu ngũ sắc kia thì thấy về phương diện tư chất tu luyện có chuyển biến theo hướng tốt hơn.

Hiện tại mặc dù hắn không thể sánh với những người thiên phú trời cho như có *"Thiên linh căn "* hay *"Dị linh căn"* nhưng về mặt hấp thụ và chuyển hóa linh lực cũng tuyệt đối không thấp hơn tu sĩ tam linh căn.

Bổ Thiên đan đúng là danh bất hư truyền, Hàn Lập đối với việc ngưng kết Nguyên Anh của mình lại thêm một phần hy vọng.

Khi hắn đi ra khỏi mật thất thì Văn Tư Nguyệt lại đang tu luyện, phỏng chừng nếu không tốn hai, ba tháng thời gian thì có lẽ cũng sẽ không xuất quan.

Hàn Lập cũng không có ý định quấy rầy nàng ta, sau khi lưu lại một số kiện pháp khí cùng cách khống chế pháp trận của động phủ thì rời khỏi nơi này.

Đứng ở trên không, sau khi xác định rõ ràng phương hướng, Hàn Lập liền hóa thành một đào hào quang bay về phía Thâm uyên.

Dọc đường khi gặp một vài yêu thú, hắn không hề do dự, ra tay tiêu diệt.

Thỉnh thoảng cũng gặp một số tu sĩ nhân loại, Hàn Lập cũng chẳng thèm để ý, trực tiếp bay qua.

Một tháng sau, tại vùng biển phụ cận Thâm uyên hải vực xuất hiện bóng dáng của Hàn Lập.

Hiện tại hắn bắt đầu thu liễm tu vi, ẩn nặc tung tích của bản thân.

Đây chính là hang ổ của yêu thú cấp cao, Hàn Lập tất nhiên là vô cùng cẩn thận, không dám có ý khinh thường chút nào.

Quả nhiên trên đoạn đường tiếp theo Hàn Lập thường xuyên gặp phải các loại yêu thú, may mà có Ẩn thân thuật thần diệu mới có thể an toàn tiến gần hải vực này.

Mấy ngày sau, Hàn Lập dừng lại, đứng trên không trung, nhìn hòn đảo nhỏ lờ mờ xuất hiện ở xa xa, khuôn mặt của hắn lúc này vô cùng trịnh trọng.

Theo lời của Văn Tư Nguyệt thì đây là sào huyệt của yêu thú cấp tám.

Hắn cũng không dám ngang nhiên xông vào, nếu Liệt Phong Thú đang ở bên trong thì chẳng phải là tự đâm đầu vào chỗ chết hay sao!

Cũng chính vì vậy mà hắn cũng không có gan dùng thần thức tra xét hòn đảo.

Vì thế hắn tìm mỏm đá trồi lên khỏi mặt nước, cách xa hòn đảo và bố trí một cái huyễn trận nhỏ.

Một bên hắn tiến hành tu luyện, một bên lại kiên nhẫn giám thị hòn đảo này.

Nếu không xác định được động tĩnh của yêu thú kia thì hắn cũng không dám khinh địch hành động.

Đáng tiếc là Nghê thường thảo đối với yêu thú cấp tám thì đã không còn có tác dụng, nếu không hắn đã không lâm vào tình cảnh khổ cực như thế này.

Hiện tại cũng chỉ đành ủy khuất bản thân một chút vậy.

Mỗi một ngày trôi qua Hàn Lập ở trên mỏm đá vẫn chăm chú nhìn về hòn đảo nhỏ kia, thời gian chờ đợi cũng được mấy tháng nhưng không hề có yêu thú xuất hiện.

Hàn Lập cho dù có kiên nhẫn cách mấy thì giờ đây cũng nhịn không được.

"Chẳng lẽ yêu thú kia không có ở nơi này? Hay là Liệt Phong Thú đã rời đi và đây là một hòn đảo trống không?" Hàn Lập có chút nghi thần nghi quỷ suy đoán

Lại thêm một tháng nữa trôi qua mà không có chút thu hoạch nào.

Cuối cùng nhẫn nhìn không được, Hàn Lập đành phải hạ quyết tâm, tiến vào xem một lần cho biết.

Hắn không thể cứ ở tại nơi này chờ đợi mấy năm được.

Rạng sáng ngày thứ hai, trời vừa mới lờ mờ, Hàn Lập đã thu liễm linh khí toàn thân, lặng lẽ tiến tới hòn đảo nhỏ.

Sau nhiều tháng âm thầm quan sát hắn đã nắm rõ nơi này như lòng bàn tay rồi, bay đến sườn một tòa núi đá giống như là lời Văn Tư Nguyệt miêu tả, trong mắt hắn hiện ra hình dáng của mấy khối đá to lớn che cho động khẩu bí mật, to khoảng mấy chục trượng.

Đồng tử của Hàn Lập hơi co rút lại, bắt đầu thi hành trên người nhiều loại pháp thuật phụ trợ khác nhau, sau đó thân hình của hắn dần dần biến mất.

Sau khi ẩn hình, hắn cẩn thận đi vào,thần thức chậm rãi tỏa ra, dò xét bốn phía.

Cái hang này vô cùng sâu, càng tiến vào sâu bên trong,cảm giác ẩm ướt ngày càng tăng.

Thời gian một tuần trà qua đi, Hàn Lập đã xuất hiện ở tại một khúc rẽ, hắn dừng chân, trên mặt lộ ra vẻ khẩn trương.

Hắn chậm rãi nhắm lại hai mắt, dùng thần thức hướng tới phía trước dò xét.

Một lát sau, nét mặt hắn không dấu nổi vẻ kinh ngạc

Hàn Lập chần chờ một chút, sau đó cắn răng đi qua chỗ ngoặt.

Đột nhiên trước mặt bỗng sáng ngời, đúng là một cái động thiên nhiên khổng lồ, diện tích rộng đến hơn trăm trượng là ít, còn cao có lẽ hơn mười trượng.

Thạch bích trên đỉnh thạch động lóe ra lục quang nhàn nhạt, ở giữa có một hồ nước màu xanh, tỏa ra sức nóng.

Có rất nhiều loại cây kỳ quái mọc xung quanh hồ nước.

Khi ánh mắt Hàn Lập nhìn thấy trong đám cây cỏ đó một vài cọng cỏ đen đúa cao khoảng một tấc thì không giấu nổi vẻ kinh hỉ.

Đây chính là Bạn Yêu Thảo - thứ mà hắn cần.

Cũng chỉ có Bạn Yêu Thảo ở gần yêu thú cấp tám mới có màu đen, còn nếu yêu thú cấp thấp hơn thì sẽ có màu xám.Hàn Lập nhìn về cái hồ ở giữa, nét vui mừng chợt hiện ra,thần sắc trở nên vô cùng khẩn trương

Nếu mà Liệt Phong Thú đang ở trong động thì tám chính phần là ở trong hồ. Hắn đã sớm dùng thần thức tra xét cái hồ này nhưng mà nó sâu không thể tưởng tượng được, sau khi quét qua một đoạn liền hoảng sợ, thu hồi thần thức.

Hàn Lập liếm liếm môi, không còn do dự nữa, thân hình chợt lóe lên, đột nhiên xuất hiện tại bờ hồ, tiếp theo hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ túi trữ vật, ngay tức thì một cái hộp ngọc hiện ra, tay kia nhanh chóng phất về phía có Bạn Yêu Thảo.

------oOo------

Chương 540: Cửu cấp yêu tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mấy cây Bạn Yêu Thảo bị hắn nhắm trúng liền bay về phía hộp ngọc.

"Cạch" một tiếng vang lên.

Hàn Lập đóng nắp, cầm cái hộp trong tay, không giấu nổi vẻ mừng rỡ.

Dễ dàng lấy được Bạn Yêu Thảo thực sự là việc ngoài ý muốn.

Nhưng mà nơi này không thể ở lâu, Hàn Lập lập tức quay đầu, muốn bay ra khỏi nơi này thì một thanh âm nhàn nhạt từ phía sau vọng tới.

"Ngươi mai phục tại vùng phụ cận lâu như vậy không ngờ lại chỉ vì một vài cây cỏ mà thôi, nhân loại tu sĩ thật đúng là kỳ quái." Một giọng nói nam tử lạ lẫm vang lên.

Sắc mặt của Hàn Lập đại biến, vô cùng khó coi.

Nhưng sau đó hắn nhanh chóng trấn tĩnh, thân hình lóe lên, thần tình âm trầm, xoay người lại.

Đập vào mắt hắn chính là bộ dáng của một yêu tộc mặc áo xanh, đang tò mò nhìn hắn

Thấy rõ tướng mạo của đối phương, miệng Hàn Lập chợt khô khốc.

Yêu tộc kia đội mũ quan màu bạc, chân mang giày, ngoại trừ hai mắt nhỏ xanh biếc, mũi nhọn và dài thì các bộ phận còn lại chẳng khác gì một người bình thường.

Mí mắt Hàn Lập giật giật vài lần

Đây cơ hồ đã hoàn toàn là người rồi, đâu còn nhận ra hình dáng yêu thú nữa, đây đâu có khả năng là yêu thú cấp tám, chẳng lẽ nó là yêu thú cấp chín, cấp mười như trong truyền thuyết?

Thân thể Hàn Lập có chút cứng ngắc, bản thân mặc dù có Ngũ hành hoàn và một đám phi trùng nhưng dù thế nào cũng không dám ra tay trước.

"Các hạ đã sớm phát hiện ra tại hạ?" âm thanh Hàn Lập khàn khàn, vô cùng khó nghe

Nhưng yêu tộc đối diện vừa nghe thấy điều đó vội vàng bật cười.

"Không sai, ngày mà ngươi tới, ta đã phát hiện ra ngay. Ta tưởng ngươi chỉ là tu tiên giả vô tình đi qua nên hoàn toàn không chú ý đến. Ai ngờ ngươi lại trú ngụ trên mỏm đá kia không chịu đi, điều này khiến cho Phong mỗ cảm thấy vô cùng hứng thú" yêu tộc áo xanh mở miệng, lộ ra hàm răng trắng muốt.

Không biết có phải là ảo giác hay không nhưng khi nhìn thấy hàm răng đó của yêu tộc, Hàn Lập mơ hồ cảm thấy kinh hãi.

"Họ Phong? Nói như vậy thì hắn chính là Liệt Phong Thú đã trưởng thành." Tâm tình Hàn Lập trầm xuống nghĩ ngợi.

"Một khi đã như vậy tại sao lại không sớm ra tay?" Hàn Lập miễn cưỡng hỏi.

"Ta đã muốn sớm gặp đạo hữu nhưng ta lại vừa mới trải qua giai đoạn biến thân tầng thứ hai, còn đang củng cố hình thể nên không thể miễn cưỡng xuất hiện. Hôm nay ta vừa mới hoàn thành xong tu luyện, định tiến ra ngoài nhưng không hề nghĩ tới đạo hữu lại tự mình tiến vào trong này. Thật là có chút khiến cho Phong mỗ ngoài ý muốn" Liệt Phong Thú trên mặt hiện ra một nụ cười quỷ dị.

*"Biến hóa tầng hai? Chẳng lẽ vừa tiến vào cấp chín?"*Mặt Hàn Lập trắng bệch, bàn tay nắm ngũ hành hoàn kia bất giác chảy mồ

hôi lạnh.

"Cấp chín? Cái này là do loài người các ngươi tự phân cấp mà thôi. Không sai, chúng ta hóa hình giai đoạn hai chính là yêu thú cấp chín." Vị Liệt Phong Thú trưởng thành kia chớp mắt, tùy tiện hồi đáp.

Nghe đối phương thản nhiên thừa nhận như thế, Hàn Lập liền im lặng nhưng sau một lúc khóe miệng hắn bỗng nhiên nhếch lên cười khổ.

Nếu là yêu thú cấp tám thì hắn có có một cơ hội sống sót nhưng đối mặt với yêu thú cấp chín thì hắn hoàn toàn đã quẳng đi ý niệm rời đi.

Xem ra mạng sống của mình thực sự khó mà giữ được.

Nghĩ đến đây, Hàn Lập cũng không nói nhiều lời, đột nhiên hé miệng, phun ra mười đạo thanh quang, bay xung quanh thân hình hắn.

Tiếp theo cánh tay hắn nhấc lên, muốn quẳng túi linh thú ra.

Nhưng ngay lúc này, yêu tộc đối diện bỗng di động.

Mắt Hàn Lập hoa lên, bàn tay nhẹ hẫng, túi linh thú đã bị đối phương đoạt mất.

Mấy khẩu phi kiếm hộ thân tuy cực kỳ thông linh, ngăn trở trước thân hình nhưng tốc độ đối phương thực sự quá nhanh, vẫn chưa kịp chém xuống thì đối phương đã quay về chỗ cũ.

Hàn Lập hoảng sợ, sắc mặt phát xanh.

Hắn như thế nào lại quên mất một điều, Liệt Phong Thú nguyên bản là yêu thú cấp cao nổi tiếng về mặt tốc độ.

Với tốc độ của Liệt Phong Thú cấp chín, cộng thêm cự ly ngắn như vậy, chỉ sợ không khác gì *"thuấn di"* (dịch chuyển tức thời), hắn làm sao mà khiến đối phương trọng thương được.

Trong khoảnh khắc các loại ý nghĩ hỗn loạn xuất hiện trong đầu của Hàn Lập.

Sắc mặt hắn xanh mét, xuất hiện một tia huyết sắc cực kỳ dị dạng.

Cánh tay hắn án tại túi trữ vật, một quả Kim Ti cầu lấp lánh liền xuất hiện ở trong tay.

Hàn Lập nhanh chóng giương tay lên, đem quả cầu này nuốt vào trong bụng, sau đó lạnh lẽo nhìn yêu tộc đối diện, một từ cũng không nói.

Hắn đã nghĩ qua, trước khi chết nhất định phải dùng Ích Tà Thần Lôi châm ngòi khiến cho Kiền Lam châu nổ tung.

Cho dù không thể cùng đối phương đồng quy vu tận, nhưng tuyệt đối sẽ khiến cho tên Liệt Phong Thú kia bị thương nặng.

Liệt Phong Thú thấy cử chỉ kỳ quái kia của Hàn Lập, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng sau đó cười cười như không thấy gì.

"Hắc hắc! Đạo hữu hà tất phải nóng lòng như thế, ta đâu có nói sẽ gây bất lợi đối với đạo hữu!" Hắn cầm túi linh thú, tùy ý quẳng đi, sắc mặt quỷ dị nói.

"Vậy là có ý gì? Yêu tộc các người không phải đang tiêu diệt tu sĩ nhân loại hay sao?" Hàn Lập nhíu mày, thanh âm lạnh lùng hỏi.

Hắn thực không muốn trước khi chết còn bị đối phương trêu đùa.

"Hiện tại khai chiến với nhân loại các ngươi chỉ là sự tình của hải tộc phụ cận. Phong mỗ không thuộc quản hạt của chúng. Ta tạm thời định cư ở nơi này là do thích thú Lân Hỏa đàm ở đây mà thôi." Liệt Phong Thú nhếch mép, lắc lắc đầu giải thích.

Hàn Lập lập tức ngẩn ra.

Lúc này hắn mới nhớ ra, Liệt Phong Thú là loại yêu thú trung gian giữa hải thú và yêu điểu, đúng là không hoàn toàn thuộc về hải thú. Đồng thời nghe khẩu khí của đối phương thì dường như cũng không phải là yêu tộc bản địa.

Chẳng lẽ đối phương thực không có ý muốn giết chết mình? Sắc mặt Hàn Lập trở nên bất định.

Một lát sau hắn mới phất tay, thu hồi phi kiếm vào trong người, thần sắc có chút hòa hoãn.

Nếu phi kiếm không thể đối phó đối phương, tốt nhất đừng nên phiền phức, rắc rối. Nếu đối phương lừa gạt mình thì dẫn phát Kiền Lam châu tự bạo là được.

Vừa thấy Hàn Lập đem pháp bảo thu hồi lại, Liệt Phong Thú lộ ra vẻ mãn ý.

"Ta rất thích giao hảo với nhân loại thông mình. Cái này trả lại cho ngươi." Yêu thú căn bản không xem thử trong túi linh thú kia có vật gì, liền đem nó quẳng về phía Hàn Lập.

Hàn Lập vươn tay đón lấy, trong lòng an tâm hơn một chút.

"Đạo hữu có hứng thú làm khách ở động phủ của tại hạ hay không, đây là lần đầu tiên Phong mỗ mời tu sĩ nhân loại đó!" Yêu tộc giương mắt nhìn Hàn Lập. nói ra một câu ngoài ý liệu đối với hắn.

Mặc dù Liệt Phong Thú nói năng khách khí như vậy nhưng Hàn Lập sao dám cự tuyệt, chỉ có thể cười khổ gật gật đầu.

Liệt Phong Thú thấy Hàn Lập đáp ứng, trên mặt lộ ra vài phần vui mừng.

Hắn không nói hai lời, nhấc tay lên, một quang cầu màu xanh xuất hiện ở trong lòng bàn tay, tiếp theo quang cầu đột nhiên biến lớn, đem Hàn Lập bao bọc vào trong.

Trên mặt của Hàn Lập lóe lên một tia dị sắc nhưng không phản kháng lại, mắt thấy thanh quang đem hắn kéo gần đến bên cạnh

Liệt Phong Thú.

"Phốc" một tiếng, quang cầu trực tiếp đem hai người tiến vào bên trong hồ nước, sau đó hạ thẳng xuống.

Bởi vì toàn thân quang cầu phát ra ánh sáng nên Hàn Lập có thể nhìn rõ thế giới dưới nước gần đó.

Không biết có phải là do sự quái dị của loại nước trong hồ hay không mà phụ cận ngoại trừ một loài quái ngư màu trắng to bằng nắm tay thì Hàn Lập chẳng trông thấy loài cá nào khác nữa, chứ chưa nói đến mấy dạng như tôm, cua.

Liệt Phong Thú thấy Hàn Lập dường như rất tò mò đối với cảnh sắc của hồ nước liền cười nhạt, không nói năng gì cả.

Sau thời gian khoảng một bữa cơm, quang cầu ngừng lại, sau khi khẽ rung động thì hướng về một bên bay đi.

Trong nháy mắt một cái cửa đá màu đen cực lớn xuất hiện trước mặt, bên trên cửa đá có bạch quang lấp lóe, xem ra đã bị hạ cấm chế.

"Đến rồi, đây là động phủ của Phong mỗ, mong đạo hữu không nên chê cười." Liệt Phong Thú chỉ cửa đá, cực kỳ khách khí nói.

Hàn Lập cười miễn cưỡng, không nói thêm gì.

Mắt thấy quang cầu trực tiếp đập vào cửa đá, sau đó cửa đá lập tức tự động mở ra.

Lập tức quang cầu xuyên qua một tầng bạch quang, đem nhị nhân tiến vào một cái thông đạo khô ráo.

Thông đạo này phát ra hào quang ngũ sắc, trên thạch bích có gắn các viên trân châu to lớn, ánh sáng giao thoa lẫn nhau, giống như ban ngày vậy.

"Đạo hữu, xin mời!" Liệt Phong Thú thấy Hàn Lập lộ ra thần sắc kinh ngạc, không nhịn được có chút tự đắc.

Mấy viên trân châu kia không phải là loại bình thường, đều do hắn thâm nhập vào đáy biển sâu, tìm các loại sò hến thông linh đã sống hàng ngàn năm để hạ thủ mới lấy được, tất cả đều có công hiệu tị thủy, ích hỏa.

Hàn Lập nhìn nhìn thông đạo trước mặt, trong lòng vạn phần không muốn đi tới nhưng bên cạnh là cửu cấp yêu thú đang nhìn nên đành phải miễn cưỡng bước vào.

Liệt Phong Thú không nhanh không chậm đi theo sát sau hắn.

Thông đạo cũng không tính là quá dài, trong nháy mắt Hàn Lập đã đi đến đại sảnh lớn được trang hoàng các sắc, các dạng san hô cực kỳ diễm lệ.

Ở giữa của đại sảnh có đặt một cái bàn bằng ngọc màu trắng lấp lánh, còn có vài cái ghế cũng dùng loại ngọc đó đẽo thành, bốn phía có bày mấy cái tiểu đỉnh hơi hướng cổ xưa, trong mỗi đỉnh có một cây hương to màu đen, phảng phất tỏa ra mùi thơm.

------oOo------

Chương 541: Bích Diễm tửu

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đạo hữu mời ngồi!" Liệt Phong Thú sau khi ngồi xuống ghế xong liền vẫy tay kêu Hàn Lập tới.

Hàn Lập không nói gì, theo lời ngồi ở phía đối diện với hắn.

"Thật là chê cười, Phong mỗ còn chưa biết đạo hữu tên gì? Tại hạ là Phong Hi" Liệt Phong Thú nheo nửa con mắt yêu mị, ôn hòa hỏi.

"Tại hạ họ Lệ!" Hàn Lập do dự một chút, chậm rãi nói.

"Ha ha, Thì ra là Lệ đạo hữu. Trong lòng đạo hữu nhất định là đang hoang mang. Bình thường, nếu gặp phải những tu sĩ nhân loại, cho dù Phong mỗ không phải là yêu thú hải tộc, thì chắc chắn cũng sẽ một trảo giết đi. Bởi vì giữa tu sĩ loài người cùng với yêu tu chúng ta vốn đã không hoà thuận với nhau" Phong Hi sờ sờ cái đầu màu bạc rồi tươi cười nói.

"Nói như vậy, không biết vãn bối có chổ nào hữu dụng đối với Phong tiền bối không?" Hàn Lập mới đầu trong lòng phát lạnh, sau lại mạnh mẽ cười hỏi.

*"Ngươi là Kết Đan trung kỳ chỉ dựa vào sự thần diệu của Liễm khí thuật mà dám to gan lớn mật xâm nhập nơi đây!"*Lục quang trong mắt của Phong Hi chợt lóe, chậm rãi nói.

"Liễm khí thuật?" Hàn Lập ngẩn ra, liền nhớ tới vô danh khẩu quyết được ghi trên tấm da thú.

*"Không sai, công pháp mà ngươi luyện rất là quen thuộc với Phong mỗ, bởi vì trước đây ta từng biết nó từ một vị cố nhân. Nhưng ta có chổ không hiểu loại Liễm khí thuật này chính là mật truyền thuật của hắn. Còn ngươi là nhân loại loài người thì làm

sao mà có được chứ" Phong Hi lộ ra vẻ cổ quái hỏi.

Hàn Lập tự nhiên không đề cập tới chuyện tấm da thú, nhưng lúc này không biết trả lời thế nào đành phải im lặng.

Phong Hi thấy Hàn Lập như vậy, thân hình khẽ dựa ra phía sau một chút rồi cười nhẹ một tiếng.

"Đạo hữu không nên lo lắng, vị cố nhân này của ta đã chết nhiều năm rồi. Ta cũng không cần đạo hữu phải giải thích. Ta chỉ tò mò đến việc loài người sao lại có thể sử dụng được yêu bí thuật của chúng ta thôi. Còn nguyên nhân mà Phong mỗ không muốn ra tay với đạo hữu là do đạo hữu tu luyện mộc thuộc tính công pháp rất là tinh thuần. Nếu không, đạo hữu cũng không thể còn sống mà ngồi chỗ nầy" Phong Hi không thèm để ý nói.

Đối phương không động thủ nguyên do chính là công pháp thuộc tính mà hắn tu luyện. Nghe lời này xong, trên mặt Hàn Lập lộ vẻ ngạc nhiên, ngoài ý muốn.

Phong Hi nhìn thấy Hàn Lập giật mình, cũng không nói gì thêm mà hai tay vừa lộn, bạch quang chợt lóe lên. Trên một tay xuất hiện một cái bình rượu cổ, còn tay kia thì xuất hiện một cái chén bạch ngọc chạm trổ tinh xảo rất xinh đẹp.

Sau đó mở bình rượu rót vào chén bạch ngọc một chất lỏng màu ngọc lục bích, một mùi thơm mát nồng đậm hương rượu, trong nháy mắt tràn ngập ra cả đại sảnh.

Tên yêu thú hình người này hít sâu một cái, trên mặt hiện ra vẻ thật là si mê, nhưng ngón tay nhẹ nhàng bắn ra cái chén ngọc chầm chậm bay tới trước mặt Hàn Lập.

"Mời, Lệ đạo hữu trước nếm thử Bích Diễm Tửu do Phong mỗ tự chế xem thế nào. Ta đã phải mất hơn trăm năm mới có thể chế riêng ra một bình linh tửu này. Nó giúp cho tu vi đề cao một chút. Nói không chừng, đạo hữu có thể mượn cơ hội đột phá bình cảnh trước mắt đấy!"

Phong Hi nhìn chằm chằm Hàn Lập, thâm ý sâu sắc nói.

Hàn Lập vừa nghe nói xong, đầu tiên là kinh sợ cúi đầu xem một chút chất lỏng trong chén rượu còn trong lòng thì hoảng sợ.

Đối phương ngay cả tu vi của hắn gặp phải bình cảnh chỉ liếc mắt một cái mà nhìn ra, hắn thật sự thần thông quảng đại.

Nhưng nói là bằng vào rượu này có thể làm cho hắn đột phá bình cảnh, Hàn Lập cũng không dám tin tưởng.

Đối với đan dược dùng để tăng tiến tu vi, hắn đã phục dụng không biết bao nhiêu rồi. Nếu có thể dùng đan dược mà đột phá bình cảnh tăng tiến tu vi mà nói, thì hắn đã sớm tu luyện thành tầng thứ chín của Thanh Nguyên Kiếm Quyết, chứ đâu cần chờ tới bây giờ?

Bây giờ không biết vì sao đối phương lại muốn hắn uống rượu. Vì vậy hắn không dám tuỳ tiện uống vào.

Với suy nghĩ đó trong đầu, trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ chần chờ.

Liệt Phong Thú hàn quang trong mắt chợt lóe, fường như biết được suy nghĩ của Hàn Lập, thần sắc liền trầm xuống.

"Như thế nào! Sợ Phong mỗ đã động tay động chân vào trong rượu? Đừng quên rằng nếu tại hạ thật sự muốn lấy đi tánh mạng của đạo hữu thì việc này chỉ trong nháy mắt là xong!" Phong Hi lạnh lùng nói.

"Tiền bối nói không sai. Nhưng vãn bối cần phải biết được nguyên nhân trước, vì sao lại không muốn giết tại hạ. Nếu không, tại hạ vẫn phải cẩn thận một chút" Hàn Lập sắc mặt tái nhợt một chút, nhưng vẫn giữ chén rượu trước mặt không chịu uống mà nói.

Việc ép hắn phải uống loại rượu này là quá rõ ràng, trong lòng Hàn Lập càng hoài nghi hơn.

Phong Hi thấy sự việc có chút ngoài ý muốn, sắc mặt lập tức băng lãnh hơn, trên người mơ hồ tản mát ra loại khí chất âm trầm.

Hàn Lập trong lòng vừa động, chân nguyên trong cơ thể trong nháy mắt liền bao lấy Kiền Lam Băng Châu, rồi cẩn thận nhìn chằm chằm đối phương, không nói lời nào.

Một hồi lâu sau lúc, Phong Hi mặt nhăn mày nhíu, thần sắc bình tĩnh, hoà hoãn lại.

"Xem ra cần phải cho đạo hữu biết rõ, Lệ đạo hữu thật đúng là hiểu lầm ý tốt của Phong mỗ" Trầm ngâm một chút, rồi Phong Hi trầm giọng nói.

"Bích Diễm Tửu này chẳng những luyện chế công phú mà còn mất hơn một trăm năm, ngoài ra cần phải có một viên hóa hình giai yêu đan làm nguyên liệu chủ mới được. Hơn nữa chỉ có bộ tộc Liệt Phong Thú chúng ta mới có được phương pháp đặc thù, tạo ra loại rượu này. Còn với những loài yêu tu khác thì không cách nào điều chế được bởi vì không có được loại thiên phú thần thông này. Rượu này đối với ta mà nói chỉ là thoả mãn cơn khát mà thôi. Còn như đạo hữu đây Kết Đan Kỳ tu sĩ mà nói, lần đầu tiên uống loại rượu này rất có thể kích thích chân nguyên trong cơ thể, vì vậy mà đột phá tu vi vượt qua bình cảnh".

"Tất nhiên, nếu tại hạ đã xuất ra loại đồ vật trân quý như vầy cho Lệ đạo hữu uống, chủ yếu chính là vì bản thân mà thôi. Phong mỗ muốn mượn công pháp mộc thuộc tính của đạo hữu để làm một việc quan trọng. Với tu vi hiện nay của đạo hữu chỉ là Kết Đan trung kỳ thật sự hơi thấp. Cái ta cần là Kết Đan Hậu Kỳ. Vì vậy theo yêu cầu của tại hạ thì tu vi của đạo hữu hơi thiếu một chút. Nhưng công pháp của các hạ rất bất phàm, pháp lực thâm hậu cao hơn nhiều so với tu sĩ cùng cấp. Mà nếu như vậy ép buộc cũng không hay cho lắm. Còn nếu như Lệ đạo hữu cố ý không uống rượu này thì hậu quả như thế nào, đạo hữu hẳn là rất rõ ràng!"

Phong Hi biết không giải thích rõ ràng hết thảy, đối phương sẽ không chấp nhận, vì vậy trực tiếp nói rõ ra một lần cho hắn hiểu.

Nghe xong những lời này sắc mặt của Hàn Lập liền biến sắc, qua một lát sau mới dám hỏi lại.

"Nếu ta uống rượu này mà không cách nào đột phá bình cảnh thì sao?"

"Hắc hắc! Nếu vậy Lệ đạo hữu cũng không có ích lợi gì. Mà Bích Diễm Tửu của Phong mỗ đã tốn công sức luyện chế, vậy thì mượn tính mạng đạo hữu để bồi thường một phần thôi!" Phong Hi cười lạnh một tiếng, rồi thản nhiên đứng nhìn.

Hàn Lập mặc dù đã đoán được kết quả, nhưng nghe xong lời này, ngoài mặt khẽ nhíu một chút.

"Được, ta uống!"

Sau khi đánh giá một chút, Hàn Lập ổn định lại tinh thần, hít sâu một hơi nói.

Phong Hi nghe vậy, nhất thời lộ ra sắc mặt vui mừng.

Chỉ thấy Hàn Lập đưa tay ra vỗ một cái xuống bàn, thanh quang chợt lóe lên, chất lỏng màu ngọc bích từ trong chén rượu hóa thành một đạo thủy tiễn, bay thẳng vào trong miệng đã mở rộng của hắn.

Hàn Lập không có thưởng thức một chút tư vị của nó, còn chất lỏng này bay thẳng vào trong bụng.

"Tốt. Ta chỉ biết Lệ đạo hữu đã có một lựa chọn sáng suốt. Đi theo ta, ta sớm chuẩn bị cho ngươi một cái tĩnh thất" Phong Hi lộ vẻ hài lòng nói.

Tiếp theo đứng dậy, đi về phía một cái cửa bên cạnh.

Hàn Lập không nói thêm nữa, thần sắc bình tĩnh theo sau.

Được Yêu tu này dẫn đường, Hàn Lập quẹo qua mấy cái hành lang rồi đi đến trước một tấm thạch bích màu đỏ.

Nhìn kỹ một chút, Hàn Lập kinh ngạc phát hiện, thì ra cái thạch bích màu hồng quang hoa lấp loé này đúng là một tòa lầu thật lớn được tạo thành từ san hô.

Hàn Lập còn đang nghi hoặc thì Phong Hi vươn tay hướng tới bức vách san hô nhấn một cái, bạch quang chợt lóe, một cái động khẩu dài khoảng một trượng xuất hiện.

"Ngươi trong mật thất này luyện hoá hết số rượu đã uống. Theo ta đoán khoảng hơn nửa năm công phu thì đạo hữu sẽ xong. Đến lúc đó ta sẽ buông cấm chế, để cho các hạ đi ra" Phong Hi đưa tay chỉ về động khẩu phía trước, bất động thanh sắc nói.

Hàn Lập xem một chút, mặt không chút thay đổi đi vào động khẩu.

Đến lúc này rồi có nói thêm cũng vậy mà thôi.!

Hàn Lập mới vừa đi vào, cái động khẩu phía sau liền biến mất.

Bên ngoài chỉ còn lại yêu tu Phong Hi.

Phong Hi đứng ở đấy, không có lập tức rời đi mà đang nhìn bức tường san hô màu đỏ ngọc bích, trên mặt lộ ra một tia yêu dị hưng phấn.

Một lát sau, bạch quang chợt lóe lên rồi hắn biến mất tăm.

Lúc này Hàn Lập ở bên trong mật thất làm bằng san hô đang thầm đánh giá nó.

Không gian nơi đây xem ra không nhỏ, rộng khoảng ba, bốn mươi trượng, cao khoảng bảy tám trượng.

Ngoại trừ một khối thanh quang hình ngọc tháp đang chiếu sáng ở giữa, ngoài ra không còn thứ gì hết.

Hàn Lập thấy có chút kỳ quái là trên vách tường bốn phía có đầy những những nốt nhỏ li ti, giống như là ma điểm, thoạt nhìn có chút quái dị.

Hàn Lập sau khi xem xét qua một chút, đi tới ngọc tháp khoanh chân ngồi xuống, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, đồng thời thần thức bắt đầu chậm rãi buông ra kiểm tra.

Một lát sau, kết quả không ngoài suy nghĩ là thần thức một khi đụng tới vách tường bốn phía đều bị bắn ngược trở về.

Sau đó, Hàn Lập lại dùng thần thức tìm lần nữa tất cả các góc chết của vách tường, nhưng cũng không tìm ra bất kỳ sơ hở nào.

Hàn Lập khẽ cau mày mở mắt, hiện lên một tia hàn quang.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Hàn Lập từ ngọc tháp bước xuống rồi đi tới trước một cái bức tường.

Đứng nhìn bức tường san hô trước mắt một lúc, Hàn Lập nhấc bàn tay lên, vươn ra một ngón tay.

Trong nháy mắt một đạo kiếm quang màu xanh chói mắt, từ đầu ngón tay phóng ra khoảng chừng một ngón tay, không ngừng lập loè quang mang.

------oOo------

Chương 542: Hậu kỳ đại thành

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngón tay Hàn Lập khẽ bắn ra, kiếm quang màu xanh không một tiếng động đâm vào vách tường nửa tấc.

Thấy vậy, Hàn Lập nét vui mừng còn chưa kịp hiện ra trên mặt thì hồng quang chợt lóe, một tấm màn ánh sáng từ vách tường hiện ra. Mũi nhọn của thanh tiểu kiếm bị đẩy ngược trở ra một cách mạnh mẽ.

Hàn Lập sắc mặt trầm xuống.

Sau khi suy nghĩ một chút, hắn vẫn không muốn chịu thua.

Bàn tay vươn ra, một thanh tiểu kiếm lớn hơn một tấc từ bàn tay hắn bắn ra, xoay trên đỉnh đầu Hàn Lập một vòng rồi vững vàng đứng ở trước ngực hắn.

Hàn Lập ngầm thúc dục kiếm quyết, một đạo điện hồ màu vàng từ trên thân kiếm bắn ra, tiếp theo thanh quang của tiểu kiếm lại cấp tốc xoay tròn, hung mãnh đánh tới vách tường một cái.

Một tiếng va chạm rất nhỏ truyền đến, Ích Tà Thần Lôi bùng nổ ra. Trên vách tường chớp lên một mảnh hồng Quang.

Trong mắt Hàn Lập hiện lên một tia chờ đợi, nhưng sau đó lộ ra vẻ thất vọng.

Tiểu kiếm được lôi quang mở đường, nên có thể tiến sâu vào một tấc. Còn vách tường chỗ bị đánh sâu vào liền bắn ngược ra ánh sáng ngũ sắc mờ mờ.

Bức tường san hô chắc chắn là được yêu tu gia trì thêm nhiều tầng cấm chế cực kỳ lợi hại.

Chỉ bằng vào pháp bảo mà nghĩ đến việc phá vách tường, khả năng này thật sự không lớn!

Hàn Lập sau khi thu hồi pháp bảo vào trong cơ thể, cau mày đứng lên, một tay theo bản năng đặt trên linh thú túi.

Hắn tin tưởng rằng dù cấm chế trên vách rất là thần diệu, nhưng cũng chịu không nổi sẽ bị đám Phệ Kim Trùng thôn phệ.

Nhưng suy nghĩ một chút thì hắn lại không dám thả đám linh trùng này ra.

Đám kim trùng thôn phệ cấm chế này sẽ mất rất nhiều thời gian, ít nhất cũng phải mất nữa khắc công phu.

Với thời gian dài như vậy, sợ rằng yêu tu Phong Hi sẽ cảm ứng được lại đây xem xét.

Lấy tốc độ yêu dị của đối phương mà nói, hắn căn bản là không có cơ hội chạy thoát được.

Sau một hồi tự đánh giá, Hàn Lập liền bực tức liếc mắt nhìn bức tường bằng san hô một cái, rồi với sắc mặt khó coi trở lại ngồi trên ngọc tháp.

Giờ phút này, hắn đã cảm thấy trong bụng bắt đầu nóng lên, xem ra Bích Diễm Tửu đã bắt đầu có hiệu lực.

Không biết rượu này có gì cổ quái, Hàn Lập cũng không dám chậm trễ, mà liền ổn định tinh thần, bắt đầu khoanh chân tu luyện.

Hắn nhắm hai mắt lại nhìn kỹ bên trong cơ thể một chút, nhướng mày lên thì thấy từ trong tam sắc kim đan bức ra một đám đan hỏa màu xanh. Nó liền đè ép một đoàn chất lỏng bích lục, trong nháy mắt đã bị đám đan hỏa này quấn hết chung quanh.

Không bao lâu sau trên mặt Hàn Lập không chút thay đổi.

Quá trình luyện hóa Bích Diễm Tửu rất thong thả, hơn một tháng sau, số rượu này mới được luyện hóa đi hơn một phần tư.

Xem ra tên Liệt Phong Thú nói cần dùng hơn nửa năm thời gian mới luyện hoá xong thật không có khoa trương chút nào.

Nhưng tốc độ như thế thì quá chậm, làm cho Hàn Lập không khỏi nôn nóng.

Nếu nửa năm sau mà hắn không cách nào tiến vào hậu kỳ, hắn tin tưởng rằng Liệt Phong Thú Phong Hi chắc chắn sẽ một trảo mà lấy mạng hắn.

Vì vậy hắn đã quyết định trong lòng, liền mạo hiểm bức toàn bộ đan hoả từ kim đan ra. So với lần trước, lần này ngọn lửa màu xanh to hơn nhiều, bao hết phần lục dịch còn lại vào bên trong. Hàn lập không tiếc linh lực, thúc giục mạnh mẽ pháp lực đẩy nhanh tiến trình luyện hoá.

Nếu như làm như vậy mà nói, Hàn Lập sẽ phải tiêu hao gấp bội pháp lực. Cứ cách một thời gian ngắn, hắn không chút thương tiếc liền nuốt vào một giọt linh dịch ngàn năm để duy trì đan hỏa hoạt động liên tục.

Cứ như vậy sau hai tháng xa xỉ sử dụng đan hỏa, số rượu này đã được luyện hóa đi hai phần ba, mắt thấy có thể hoàn toàn luyện hoá xong sớm hơn dự định.

Trong lòng Hàn Lập có chút buông lỏng.

Đúng lúc này, thì có việc ngoài ý muốn xuất hiện.

Trước đây do muốn liếu chết nên Hàn Lập nuốt viên Kiền Lam Băng Châu. Sau này bởi vì kiêng kỵ Liệt Phong Thú nên hắn vẫn liều mạng để bảo vật này ở trong bụng mà không có lấy ra.

Nhưng vào ngày hôm nay, pháp lực của Hàn Lập vừa mới hao hết nên cần phải nuốt linh dịch ngàn năm để khôi phục lại linh lực.

Không biết vì cái gì mà Kiền Lam Băng Châu ở bên ngoài Ích Tà Thần Lôi đột nhiên bắt đầu chuyển động biến hình trong cơ thể.

Sau khi thấy cảnh này, hắn liền tập trung toàn bộ tinh thần quan sát động tĩnh bên trong cơ thể của mình, sợ đến mức hồn muốn bay lên trời ngay.

Lúc này pháp lực của Hắn đã khô kiệt, không cách nào phản ứng xử lý cho tốt được. Mắt thấy bề ngoài của viên châu này không ngừng chớp động, trong tình thế cấp bách này, hắn liền thúc giục mạnh mẽ phần còn thừa của Bích Diễm Tửu, dùng nó bao lấy Kiền Lam Băng Châu đang chớp động không yên.

Tim của Hàn Lập đập mạnh liên hồi, trên mặt không còn một tia huyết sắc.

Dùng Bích Diễm Tửu bao vây lấy Kiền Lam Băng Châu, không biết nó tạo ra cái gì nữa, mà việc này cũng chỉ có trời mới biết thôi.

Một khi nghĩ đến việc viên châu này bạo nổ trong cơ thể, Hàn Lập chỉ cảm thấy hai tay lạnh lẽo, mồ hôi nóng xuất ra trên lưng.

May mắn tới giờ không có việc gì xảy ra. Có lẽ giống như việc mèo mù gặp phải chuột chết hay không nữa. Mà Kiền Lam Châu vẫn không tự bạo còn nằm nguyên bên trong Bích Diễm Tửu. Một lát sau mọi thứ đều bình thường trở lại.

Hàn Lập thở ra một hơi cho nhẹ người, rồi sờ tới mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng có cảm giác như vừa trốn thoát khỏi thiên đàng.

Hắn vội vàng nuốt vào một giọt linh dịch ngàn năm, chờ pháp lực hơi hồi phục liền đem hạt châu này đi ra, nghĩ lại mà sợ gặp thêm cảnh này lần nữa.

Thứ này đặt ở trong cơ thể, giống Hàn Lập đang đùa với lửa.

Sau khi hắn sắp xếp mọi thứ thoả đáng xong hết, hắn mới nhìn kỹ tình trạng của cơ thể thì hắn bỗng nhiên phát hiện.

Hắn không biết khi nào, mà hắn đã đột phá bình cảnh một cách lặng yên mà tiến vào Kết Đan Hậu Kỳ.

Hàn Lập đầu tiên là ngây ra như phỗng, tiếp theo vừa vui mừng vừa sợ hãi!

Nói thật, đến bây giờ hắn cũng không cảm nhận được hiệu quả đặc thù của Bích Diễm Tửu.

Nhưng hôm nay phần rượu còn lại chưa luyện hóa xong, mà chính mình lại đột phá bình cảnh. Điều này làm cho Hàn Lập thật sự có cảm giác khó tin!

Hắn liền muốn thử tu vi của mình một chút, lúc này hắn có thể đồng thời xuất ra được hai mươi bốn Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, mà vẫn dễ dàng điều khiển, thao túng.

Điều này làm cho thực lực của hắn lập tức tăng lên rất nhiều!

Nhưng Hàn Lập cũng chỉ vui mừng trong chốc lát. Cũng không có lãng phí phần Bích Diễm Tửu còn thừa, hắn tiếp tục xếp bằng ngồi xuống tiếp tục tu luyện, luyện hóa hoàn toàn phần rượu còn thừa, đồng thời củng cố thêm tu vi của mình.

Sau đó hắn mới bắt đầu suy nghĩ xem Liệt Phong Thú cấp chín này muốn bắt hắn làm việc gì, đồng thời cũng suy nghĩ cách trốn đi.

Thấy thời gian nửa năm gần hết, thần sắc của Hàn Lập càng ngày càng trầm trọng, trong mắt thỉnh thoảng hiện lên vẻ lo âu.

Thời gian nửa năm vừa qua được mấy ngày, bức tường san hô chuyển động tạo ra một cái cửa động, tiếp theo là tiếng nói của Phong Hi từ bên ngoài truyền vào.

"Mời Lệ đạo hữu đi ra, thời gian cũng không sai biệt lắm. Không biết tu vi của đạo hữu có tinh tiến hay không?"

Hàn Lập ngồi ở trên ngọc tháp, mặt không chút thay đổi giương đôi mắt nhìn, không nói một lời, mà đứng dậy đi tới.

Bên ngoài Phong Hi đang híp mắt chờ hắn.

Vừa thấy Hàn Lập đi ra, vị cửu cấp yêu tu lập tức cẩn thận đánh giá Hàn Lập một phen, một lát sau cười lên ha hả.

"Tốt, tốt! Chúc mừng đạo hữu đã tiến vào hậu kỳ, xem ra Bích Diễm Tửu của Phong mỗ cũng không có lãng phí" Phong Hi sắc mặt đầy vẻ vui mừng. Xem ra Hàn Lập công pháp đại thành, đúng như hắn mong muốn.

Hàn Lập thấy tình cảnh này, trong lòng có chút cảnh giác.

"Lệ đạo hữu đi theo ta! Ta giới thiệu ngươi với hai vị bằng hữu yêu tộc của ta. Lúc này đây, ta muốn ba vị chung sức hợp tác cùng ta làm chút việc. Thì việc này mới có thể thành công!" Phong Hi cười hì hì nói, nhìn Hàn Lập với vẻ mặt thật là ôn hòa.

"Còn có hai vị tiền bối?" Hàn Lập vừa nghe lời này, trong lòng liền hoảng sợ.

"Đúng. Hai vị này là bạn tốt của ta, tu vi đang ở giai đoạn hoá hình, còn đối loài người các ngươi gọi là yêu thú cấp tám. Nhưng hai người bọn hắn xuất thân Thiên địa linh tộc, nếu nói về bản lĩnh thần thông chân chính, tuyệt không yếu hơn ta bao nhiêu. Nhưng có điều khi gặp bọn họ, ngươi không nên nói chuyện nhiều. Hai người bọn họ đứng hàng đầu của ở hải tộc, thật sự không có hảo cảm đối với nhân loại các ngươi" Phong Hi thâm ý sâu sắc nhìn Hàn Lập liếc mắt một cái, mơ hồ báo cho biết.

Hàn Lập trong lòng rùng mình, trầm giọng đáp.

Một lát sau, Phong Hi mang theo Hàn Lập đi tới đại sảnh, Hàn Lập liếc mắt một cái nhìn thấy hai người bạn tốt của đối phương.

Kết quả, Hàn Lập sắc mặt không khỏi biến đổi.

Này hai người một người chính là Giao Thủ Cương Vĩ, cả người đầy lân phiến màu đỏ. Còn ngươi kia là Quy Xác Thanh Diện, thân hình cao lớn dị thường.

Người kia tạm thời không nói đến, nhưng còn Giao Thủ Cương Vĩ này chẳng phải là Độc Giao ngày đó ở vùng biển phụ cận từng ra tay giết hại các tu sĩ nhân loại sao? Còn người kia, mặc dù Hàn Lập chưa gặp qua bao giờ, nhưng cũng có thể đoán được tám chín phần là cự quy mới vừa độ kiếp thành công biến hóa ra.

Hai gã yêu thú cấp tám vừa thấy Phong Hi đi ra, đồng loạt quay đầu lại liếc mắt nhìn một cái.

Vị Độc Giao vừa thấy Hàn Lập, trên mặt liền biến sắc, hàn quang trong đôi mắt màu lục chợt lóe lên, nhìn kỹ dò xét Hàn Lập một chút.

"Nhân loại, ngươi trước kia đã gặp qua ta?" mặc dù thanh âm có chút hàm hồ nhưng lạnh như băng hỏi. Mặc dù vậy người ta nghe vẫn có thể hiểu rõ ràng được.

Nghe lời này, Hàn Lập trong lòng chần chờ một chút.

Xem ra ngày đó do sử dụng huyết sắc phi phong, nên đối phương cũng không thấy rõ tướng mạo của hắn.

Như vậy, việc ngày đó hắn đại chiến cùng với nhân loại tuyệt đối không được nhắc tới, nếu không chỉ chuốc lấy phiền toái. Xem ra chỉ có thể hàm hồ trả lời cho qua chuyện.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập vội ho một tiếng, rồi lấy lại bình tĩnh nói:.

"Đây là lần đầu tiên tại hạ thấy tiền bối. Chỉ là vãn bối kiến thức nông cạn, chưa từng thấy giao long, cho nên có chút thất thố. Mong rằng tiền bối thứ tội" Rơi vào đường cùng, Hàn Lập chỉ biết tự đánh giá mình thấp. Để tránh việc gì đó phiền toái tới mình.

------oOo------

Chương 543: Phong Lôi Sí

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hừ! Nhân loại các ngươi mỗi người đều là một tên gian trá. Ta không cần biết ngươi có găp qua ta hay chưa. Sau này nếu gặp ta cũng không khách sáo với ngươi đâu!" Trong tay Độc Giao lúc này đang chơi đùa một viên trân châu lấp lánh to lớn, rồi liền dùng sức bóp một cái viên trân châu này trong nháy mắt vỡ tan thành bột phấn. Sau đó Độc Giao vẻ dữ tợn hiện ra trên mặt, rồi một tia hung quang hiện lên trong mắt hắn!

Trong lòng Hàn Lập có chút lạnh lên, cười khổ một tiếng rồi không nói gì thêm.

"Tốt, Lệ đạo hữu cùng với hai vị xem như đã biết qua. Bây giờ tại hạ đang cần sự trợ giúp của ba vị mà không muốn khiếm khuyết bất kỳ ai, bởi thiếu một ai thì việc này không thể thành được" Phong Hi thấy tình hình có vẻ căng lên, vội vàng lên tiếng giảng hòa, sau đó mời Hàn Lập đi tới ngồi xuống cái bàn đối diện hai người kia xa một chút.

"Phong huynh, chúng ta đã quen biết nhau được một thời gian. Rốt cuộc là làm việc gì mà phải thần bí như thế chứ. Cho đến bây giờ ta cũng không biết được gì cả. Hơn nữa còn cần thêm một tên tu sĩ nhân loại hỗ trợ để làm gì. Hơn nữa hắn mới chỉ là một tên tu sĩ Kết Đan Kỳ có thể có tác dụng gì" Độc Giao trước ngửa cổ uống xong một chén rượu lớn, sau đó tùy tiện nói.

"Còn nữa! Lần này kêu hai người chúng ta phải nhất định cùng đi, nên tại hạ cũng có chút tò mò. Chẳng lẽ Phong huynh gặp phải chuyện gì nguy hiểm không giải quyết được?" Đây chính là vị Thanh Diện Yêu Quy lưng to thân lớn, cũng nhướng mày, lộ ra vẻ kinh nghi hỏi.

Đừng thấy vị này to lớn dị thường mà nghĩ hắn không có đầu óc.

"Quy đạo hữu không cần phải lo lắng. Lần này tại hạ mời hai vị đến đây, không phải là để đối phó với cừu gia, càng không phải đi vào chỗ nguy hiểm, mà muốn hai vị hiền đệ hỗ trợ tại hạ luyện chế ra một cái pháp bảo mà thôi" Phong Hi cười rộ lên, khoát tay nói.

"Luyện chế pháp bảo?" Quy yêu cùng Độc Giao liền ngẩn ngơ đưa hai mắt nhìn nhau.

Hàn Lập ở bên cạnh nghe thấy vậy cũng cảm thấy ngạc nhiên, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Không sai. Tại hạ chuẩn bị luyện chế cho chính mình một kiện pháp bảo" Phong Hi chậm rãi nói, trên mặt ẩn hiện ra một tia cuồng nhiệt.

"Ta không có nghe lầm chứ! Phong huynh muốn luyện chế ra pháp bảo? Phong huynh chẳng lẽ đã quên là nếu lấy yêu tộc chúng ta mà nói thì thân thể chính là pháp bảo tốt nhất rồi. Không có tài liệu hay vật gì khác có thể luyện chế cường hoá bằng thân thể yêu tộc chúng ta" Độc Giao mặt lộ ra vẻ cho là không đúng, lắc đầu mở miệng khuyên nhủ.

"Vũ huynh nói rất đúng. Uy lực của pháp bảo không thể so sánh với bản thân thiên phú yêu tộc của chúng ta được. Lãng phí thời gian bên ngoài tìm kiếm vật liệu mà làm gì, thà cứ tu luyện thần thông bản thể còn hơn. Giống như Vũ huynh, thân thể Giao Long trời sinh thông hiểu hết các công pháp thủy thuộc tính, chỉ cần tu luyện sơ qua thì cũng đã mạnh mẽ hơn các chủng tộc khác gấp trăm lần. Mà Phong huynh thân thể Linh Cầm, thì tư chất phong thuộc tính cùng với một đôi Phong Hỏa Sí luyện đến cảnh giới cao nhất, có thể dịch chuyển tức thời ngàn dặm, ngao du tứ hải. Mà ta là Huyền quy thân thể, mặc dù thần thông mạnh mẽ không bằng nhị vị huynh đài, nhưng tu luyện thân thể này đến cảnh giới thông linh hóa thần thì thân thể này có thể nói giống như là kim cương bất hoại. Vì vậy đâu cần học nhân loại luyện chế pháp bảo làm gì" Quy yêu liên tục gật đầu đồng ý, miệng cũng khuyên nhủ.

Phong Hi nghe nhị yêu nói xong cũng không có tức giận, ngược lại thư thái cười rộ lên.

"Hai vị hiền đệ nói rất có lý, Phong mỗ đã tu luyện nhiều năm như thế sao lại không biết chứ? Nhưng hiện tại là ta đang muốn luyện chế một cái pháp bảo, là một loại huyền cơ khác đó chính là một đôi thông linh chi sí. Nhưng nó lại không phải là Phong Hỏa Sí mà là Phong Lôi Sí. Có được linh sí thứ hai này hỗ trợ, Phong mỗ tự tin rằng thiên hạ này to lớn thật nhưng bất kỳ chổ nào mà tại hạ muốn là có thể đi tới ngay lập tức!" Vị Liệt Phong Thú cấp chín này kìm nén hưng phấn nói ra, liền làm cho nhị yêu đang ngồi đối diện liền thất kinh.

"Phong Lôi Sí!" Quy yêu chớp chớp mắt, có chút không hiểu được nói.

"Không sai. Trước đây vài năm. Khi ta đi tu luyện dưới đáy biển thì phát hiện ra một cái cô đảo, rồi tìm được một khối di hài của một con chim thượng cổ khổng lồ đã bị tàn phá, chỉ còn lại một bộ xương màu bạc. Nhưng bên trong bộ xương đó lại ẩn chứa lôi điện lực mạnh mẽ kinh người. Đây đúng là biến hóa cuối cùng của hoá hình cấp cao của Lôi Bằng điểu. Các ngươi cũng biết là Lôi Bằng điểu cùng với tốc độ phi độn thiên địa của nó, trong các loại yêu thú cấp cao, có thể xếp vào trong vòng mười loại đứng đầu. Ngoài tốc độ phi độn lôi tốc, còn có lôi quang điện hỏa. Liệt Phong tộc chúng ta tự nhận còn xa mới kịp được. Vì vậy ta liền đem bộ xương cánh này về động phủ, muốn dùng nó cùng với một số nguyên liệu linh cầm khác, học từ nhân loại cách luyện pháp bảo để sử dụng nó trên người ta" Nói tới đây thì trong mắt Phong Hi liền sáng ngời, dường như không đè nén được kích động ở trong lòng.

"Bộ cánh này khi mới luyện chế xong, thì không có khả năng hoàn toàn là lôi thuộc tính. Vì vậy ta muốn thêm vào vào đó một ít linh lực của phong thuộc tính, như vậy ta mới càng dễ dàng thao túng và sử dụng được" Hắn vừa nói xong lại bổ sung thêm.

"Việc này là thật sao?" Độc Giao trên mặt lộ ra vẻ nửa tin nữa không, dường như có chút không quá tin tưởng.

Còn Quy yêu ngồi bên cạnh cũng lộ ra vẻ hoài nghi.

"Yên tâm đi, để chuẩn bị cho việc này, ta đã phải đặt biệt nghiên cứu nhiều năm rồi. Thậm chí ta còn thay đổi hình dạng, đi đến những nơi có nhiều tu sĩ nhân loại, rồi tìm hiểu và đọc qua rất nhiều loại sách luyện chế pháp bảo. Ngoài ra cũng học hỏi từ những vị tu sĩ nhân loại có tên tuổi về những kiến thức liên quan. Sau đó kết hợp với phương pháp tu luyện Phong Hỏa Sí của bộ tộc Liệt phong thú chúng ta nên mới có kế hoạch luyện bảo này. Ta không dám nắm chắc mười phần thành công nhưng bảy tám phần thì chắc chắn. Đương nhiên đối với việc luyện pháp bảo này có thành hay không, ta cũng không để cho các vị về tay không" Liệt Phong Thú Phong Hi tràn đầy tự tin nói, dường như không muốn cho Hàn Lập biết nội dung này, nên hắn chỉ mấp máy môi nói cho hai người kia biết mà thôi.

Hàn Lập vẫn ngồi bất động ở một bên, với thần sắc bình thường coi như không thấy gì cả.

Hai bàn tay hắn đan vào nhau ở phía dưới, không biết khi nào chuyện xảy ra. Lúc này hắn đang lo lắng trong lòng nhưng ngoài mặt thì vẫn như thường.

Hàn Lập cũng biết, lúc này tam yêu nói chuyện với nhau không chừng sẽ gây bất lợi cho mình. Nhưng trước mặt ba vị yêu tộc cao cấp này, thành thật mà nói hắn không là gì cả, mà chỉ có thể buồn bực trong lòng hầm nghĩ ra đối sách mà thôi.

"Tốt, nếu Phong huynh đã nói ra như vậy. Ta sẽ ra sức giúp Phong huynh giúp một tay" Độc Giao trầm ngâm trong chốc lát, rồi cùng Quy yêu thương lượng một chút, cuối cùng cũng đáp ứng.

Phong Hi nghe như vậy liền mừng rỡ.

"Có hai vị hiền đệ gồm công pháp thổ thuộc tính cùng thủy thuộc tính, trong khi bố trí trận pháp luyện chế, có thể tạm thời dung hợp tạo ra linh lực lôi thuộc tính. Hơn nữa công pháp phong thuộc tính của ta sẽ cùng nhau phối hợp, như vậy sẽ tạo ra được phong lôi lực. Nhưng cuối cùng để duy trì sự thăng bằng còn cần phải nhờ đến Lệ đạo hữu công pháp mộc thuộc tính để cân bằng các sự khác biệt nhỏ giữa hai thứ. Như vậy có thể nói khả năng thành

công luyện chế ra Phong Lôi Sí rất cao!"

Phong Hi có vài phần tự tin khẻ cười nói, nhưng hắn liền chuyển ánh mắt nhìn sang nơi Hàn Lập đang ngồi không nói gì. Lúc này dường như hắn nhớ ra việc gì, đột nhiên trong mắt vẻ quỷ dị chợt lóe lên, nhìn Hàn Lập cười tủm tỉm nói:

"Lệ đạo hữu, Phong mỗ còn một việc quên nói cho ngươi biết. Với việc ngươi uống Bích Diễm Tửu mặc dù có thể trợ giúp ngươi gia tăng tu vi, đột phá bình cảnh, nhưng rượu này do ta là một yêu tộc làm ra, cho nên nhân loại các ngươi khi uống vào trong cơ thể sẽ tạo thành một tia hỗn độn tà khí. Mặc dù bây giờ nó không gây hại gì cả, nhưng sau này không lâu, tà khí sẽ tản ra, làm cho chân nguyên của ngươi hoàn toàn bị hỗn tạp, cuối cùng linh lực tự bạo mà chết".

Nói xong những lời này, vị cửu cấp Liệt Phong Thú lập tức im lặng, lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn Lập, không nói thêm lời nào nữa. Còn Hàn Lập thì khẽ cau mày một chút, thở dài ra một hơi nhưng rồi cũng không lộ ra cái gì kinh hoảng hay là phẫn nộ.

"Phong huynh, như thế nào mới có thể giúp tại hạ tiêu trừ tà khí, cứ việc nói thẳng. Có phải pháp bảo luyện chế thành công thì Lệ mỗ mới có con đường sống" Hàn Lập chậm rãi hỏi một cách bình tĩnh.

Việc này làm cho Phong Hi đang ngồi đối diện, trong mắt hiện lên một tia ngoài ý muốn. Còn Độc Giao cùng Quy yêu bên kia cũng lộ ra vẻ có chút cảm thấy hứng thú.

"Hắc hắc! Lệ đạo hữu đúng là một người thông minh. Ngươi đã hiểu, tại hạ cũng không muốn nhiều lời. Chỉ khi nào Phong Lôi Sí pháp bảo luyện chế thành công, thì tại hạ thì sẽ giúp đạo hữu giải trừ hậu hoạn. Nếu thất bại thì đạo hữu sẽ là nơi mà bọn ta phát tiết tức giận. Ngươi cũng đừng nghĩ chính mình là có thể hóa giải được nó, dù cho có tu sĩ Nguyên Anh Kỳ nguyện ý ra tay trợ giúp ngươi thì cũng không cách nào trừ bỏ tận gốc được hỗn độn tà khí do Bích Diễm Tửu tạo ra" Phong Hi miệng khẽ nhếch, phát ra những lời nói vô cùng băng lãnh không một chút biểu tình.

"Ta biết nên làm như thế nào!" Hàn Lập khẽ gật đầu, nét mặt lộ ra một tia cười khổ.

Nhưng trong lòng hắn cũng có một câu muốn nói ra nhưng lại không nói. Sợ rằng lúc pháp bảo được luyện chế thành công thì cũng là lúc cái mạng nhỏ của hắn xong luôn.

Lúc này ba vị yêu tu đang ngồi nói chuyện với nhau thì còn lòng Hàn Lập vô cùng buồn bực và lo sợ.

"Nghe nói Vũ hiền đệ Giao Long Nhất tộc, cũng tham gia vào Vạn trượng hải đi công kích tu sĩ nhân loại. Việc này có thật không? Ta nhớ kỹ giao Long Nhất tộc sẽ không nhúng tay vào những việc này mà" Dường như cảm giác được pháp bảo chắc chắn luyện thành, Liệt Phong Thú tâm tình vui vẻ thuận miệng hỏi Độc Giao.

"Đúng! Không sai. Lần này trong tộc chúng ta có vài tên yêu tộc cấp cao ra tay. Nếu không, đám phế vật của Vạn trượng hải cũng không có khả năng công phá được thành trì của đối phương. Chính nhờ vậy mà có thể phá được thành trì của đối phương và giết đi hai gã tu sĩ Nguyên Anh Kỳ" Độc Giao không có ý tứ giấu diếm, trước mặt Hàn Lập lên mặt nói ra những lời này.

Hàn Lập cho dù sắc mặt không lộ ra, nhưng thần sắc cũng hơi đổi một chút.

------oOo------

Chương 544: Phạm Thánh Chân Phiến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc này trong lòng Hàn Lập đang lo sợ thì Phong Hi lại cười khẽ hỏi:

"Ta nghe nói, trước đây vài năm Vũ đạo hữu đang làm hộ pháp cho Quy hiền đệ thì bị vài tên tu sĩ nhân loại đánh lén. Mặc dù cuối cùng đánh lui được đối phương nhưng cũng bị thiệt hại không ít. Chẳng lẽ vì việc này mà Giao Long Tộc mới ra tay? Bộ tộc linh thú các ngươi đều luôn luôn che dấu khuyết điểm của mình mà!"

"Mấy năm nay, tu sĩ nhân loại trên đảo đúng là vô cùng tự đại, còn tưởng toàn bộ hải vực này là của bọn chúng. Lúc đó chúng ta mới là Hóa Hình kỳ yêu tộc, cứ tưởng chúng ta là cũng như các yêu thú thấp kém chưa thoát ly thú thể, đó là bọn chúng tự tìm con đường chết. Đối với ta thì đây chỉ là dụ người đến mà thôi".

Nói tới đây Độc Giao ngừng một chút, thần sắc lạnh nhạt rồi nói tiếp:

*"Nguyên nhân chính đó là việc tu sĩ nhân loại đã đánh chết một tên Toan Nghê Thú cấp bảy thuộc vương tộc của Vạn trượng hải, bởi vậy đã chọc giận Lão Toan Nghê không tiếc tiêu hao máu huyết phát động Vạn yêu lệnh nên mới có mấy vạn yêu thú đồng loạt ra tay san bằng các đảo nhỏ của nhân loại. Còn Giao Long Nhất tộc chúng ta ra tay hiệp trợ không phải vì Toan Nghê bộ tộc báo thù, mà chính bởi vì thánh vật "*Phạm Thánh Chân Phiến*" của hải tộc chúng ta đời đời tương truyền. Khi tu sĩ nhân loại giết được Toan Nghê Thú thì bọn họ lấy đi vật ấy trên người của nó. Mặc dù vật ấy không còn trọn vẹn và đầy đủ, không có giá trị thực tế, nhưng dù sao nó cũng là một trong những vật truyền thừa trong yêu tộc. Vì vậy tuyệt đối không thể để nó rơi vào tay tu sĩ nhân*

loại" Độc Giao lạnh lùng liếc nhìn Hàn Lập một cái, trên mặt vẻ tàn khốc chợt lóe lên, nói.

*"Việc Toan Nghê Thú bị giết ta có nghe. Nhưng còn việc "*Phạm Thánh Chân Phiến*" bị mất thì ta hoàn toàn không biết. Nếu không có vật truyền thừa này, Toan Nghê Thú bộ tộc chắc chắn không thể nào ngồi yên ở vị trí vương tộc ở Vạn trượng hải. Chẳng lẽ Giao Long Nhất tộc không muốn làm chủ chủ hải vực này?"* Liệt Phong Thú trên mặt thần sắc vừa động, hướng về phía Độc Giao cười quỷ dị, hỏi.

*"Cái này ta không biết bởi vì ta ít quan tâm đến chuyện trong tộc. Nhưng ta lại rất là hứng thú đối với công pháp ghi trên "*Phạm Thánh Chân Phiến*" là Tam phạm thánh công. Nghe nói công pháp này là hoang cổ mật thuật thượng cổ yêu tộc lưu truyền đến nay, uy lực vô cùng lớn. Nhưng đáng tiếc công pháp này ghi lại trên vài mảnh "*Phạm Thánh Chân Phiến*" đã sớm thất lạc, rất khó mà giống như công pháp lúc đầu"* Độc Giao mới đầu trên mặt lộ ra vẻ cảm thấy hứng thú, tiếp theo vừa lại tiếc hận nói.

"Ha ha! Vũ huynh cũng rất tham lam. Cái hoang cổ mật thuật ta xem ra cũng chỉ là những lời đồn đại mà thôi. Ta cũng không tin công pháp Hóa Long Quyết của Giao Long Tộc lại thấp hơn cái công pháp đó" Quy yêu đột nhiên cười ha hả xen vào nói mấy câu.

"Điều này cũng đúng. Hóa Long Quyết của Long tộc ta tu luyện đến tầng cao nhất, có thể biến Giao thành Long thì chắc chắn là công pháp đứng đầu rồi" Độc Giao nghe lời này xong, trên mặt không khỏi hiện lên một tia ngạo sắc, có chút tự đắc nói.

Phong Hi thì mỉm cười cũng không có bình luận việc này.

"Phạm Thánh Chân Phiến?" Hàn Lập ngồi ở một bên nghe được tên này, thần sắc bên ngoài vẫn như thường, nhưng trong lòng không khỏi động tâm, liền nghĩ đến cái đồ vật bằng đồng mà mình mới có gần đây.

Vậy trên đồng phiến này ghi lại đúng là công pháp yêu tộc, hơn nữa thoạt nhìn uy lực cũng không nhỏ.

Thật sự là đúng dịp như vậy sao, không biết nhị yêu đàm luận có phải chính là vật ấy hay không nữa?

Mặc dù không biết *"Phạm Thánh Chân Phiến"* sử dụng như thế nào, nhưng vừa nghe nó là vật truyền thừa của yêu tộc, vì vậy cũng nên quan tâm đến việc này một chút.

Chẳng lẽ tên Hắc phu tu sĩ chính là nguyên nhân gây ra cuộc chiến tranh này? Hắn là tu vi Kết Đan trung kỳ thì việc tiêu diệt một con yêu thú cáp bảy cũng không phải là không có khả năng.

Hàn Lập tự nói thầm một mình, trong lòng cũng không có lo sợ nhiều.

Hiện tại bây giờ hắn còn nhiều việc cần giải quyết, cái mạng nhỏ khó mà giữ được lâu. Đây thực sự là một việc khó giải quyết.

Có lẽ cảm giác được Hàn Lập ở chỗ này, thì có nhiều việc bí mật không thể nói được.

Vì vậy Phong Hi lúc này quay sang nhìn Hàn Lập thản nhiên nói:

"Lệ đạo hữu, ngươi mới vừa tiến vào Kết Đan Hậu Kỳ nên cần phải củng cố lại cảnh giới của mình. Phong mỗ không mong đến lúc luyện chế pháp bảo, pháp lực cửa các hạ đột nhiên không đủ để xảy ra việc ngoài ý muốn. Ngươi đi theo quang cầu mà về trước phòng nghỉ, tu luyện một chút".

Nói xong lời này, Liệt Phong Thú khoát tay, từ đầu ngón tay bay ra một viên cầu ánh sáng màu trắng, bay về hướng cánh cửa bên cạnh.

Hàn Lập không có lựa chọn, chỉ có thể cười một chút rồi đứng dậy rồi theo hướng quang cầu.

Lúc này thật tình mà nói, hắn cũng muốn nghe một ít chuyện của yêu tộc

Khi hắn đi tới cửa thì phía sau vừa lại truyền đến Phong Hi lời cảnh cáo.

"Bình thường tốt nhất thì đạo hữu nên đợi trong phòng không nên đi ra ngoài, đừng làm cho Phong mỗ hiểu lầm thì không tốt đâu!" Tên yêu tộc này thản nhiên nói.

Đưa lưng về phía tam yêu, thân hình Hàn Lập có chút dừng lại, nhưng sau đó không nói gì hết mà đi ra khỏi cửa.

"Không có việc gì chứ? Ta xem tiểu tử này sẽ không xuất toàn lực hỗ trợ. Sợ rằng khi đến lúc mấu chốt của việc luyện bảo, lại xảy ra việc ngoài ý muốn" Độc Giao nhìn tới chỗ Hàn Lập vừa đi qua, dị sắc trong mắt chợt lóe lên nói.

"Yên tâm! Lần này luyện chế Phong Lôi Sí là do ta làm chủ. Còn tên nhân loại này chỉ cung cấp linh lực mộc thuộc tính cho khí cụ mà thôi.Việc luyện bảo này ngay từ đầu đã không cần hắn làm chủ, mà chỉ có thể cung cấp pháp lực hỗ trợ thôi. Hơn nữa, trong cơ thể hắn đã có một luồng tà khí do ta tạo nên, hắn không dám suy nghĩ bậy bạ đâu" Phong Hi khóe miệng vểnh lên, vừa cười lạnh vừa nói:.

"Nói đến hỗn độn tà khí, ta nhớ kỹ trong Bích Diễm Tửu hình như không có thứ này. Không phải Phong huynh đã động tay động chân vào trong đó sao?" Tên Quy yêu bỗng nhiên cười nói tiếp.

"Hắc hắc! Đây là chuyện đương nhiên. Ta cho hắn dùng loại Bích Diễm Tửu đã được đặc biệt luyện chế. Cái hỗn độn tà khí này đúng ra phải nói là hỗn độn ma khí mới đúng. Trước đây nhiều năm ta đánh chết một vị ma đạo tu sĩ, từ trên người hắn luyện hóa ra thứ đồ vật này. Đối với ma khí này khi ở trong cơ thể, chính ta cũng cảm thấy khó chịu rồi, mà việc khu trừ nó thì còn khó giải quyết hơn nữa" Phong Hi sờ sờ cái ngân quan trên đầu, trên mặt hiện lên vẻ xảo trá.

Độc Giao cùng Quy yêu nghe lời này xong, liền nhìn nhau cười, mọi lo lắng, nghi ngờ đều không còn nữa rồi đưa mắt nhìn tới căn nhà đá.

Căn phòng này bố trí vô cùng trang nhã, ngoại trừ cái giường bằng bạch ngọc được điêu khắc tinh xảo còn có vài bồn hoa lạ mắt trông rất là xinh đẹp.

Sau khi viên quang cầu đưa Hàn Lập tiến vào trong căn nhà đá, lập tức tự nổ nhẹ một tiếng rồi tản mát mất tiêu.

Hàn Lập thấy vậy, liền lập tức đưa tay đóng cửa phòng lại.

Sau đó nhanh chóng lấy ra vài cây trận kỳ, phóng nhẹ tới mấy góc phòng, tạo thành một cái pháp trận nhỏ, bao phủ chỗ này lại.

Hàn Lập thở ra một hơi dài, rồi ngồi im không quan tâm đến việc đối phương có giám sát mình hay không.

Trận pháp này mặc dù không có hiệu quả phòng ngự, nhưng có thể dự báo được việc ngoại nhân không có hảo ý nhìn trộm.

Làm như vậy nhất định là làm cho Liệt Phong Thú có chút tức giận, nhưng cũng không vì vậy mà làm cho lớn chuyện ra.

Tự đánh giá việc này xong, Hàn Lập cần tập trung suy nghĩ giải quyết những những việc trước mắt trước.

Hắn đi vài bước tới cái giường trước mặt, khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt rồi dò xét trong cơ thể của mình.

Sau một chén trà nhỏ công phu, Hàn Lập cau mày mở mắt.

Tình hình trong cơ thể vẫn giống như trước, không phát hiện ra việc gì lạ thường. Xem ra yêu tu này không phải nói nhăng nói cuội mà gạt hắn, có lẽ lúc này còn mới nên tà khí còn chưa phát tác nên rất khó phát hiện.

Hàn Lập sờ sờ cằm, trên mặt lộ ra vẻ đăm chiêu.

Ngày hôm sau, Phong Hi đứng trước cửa phòng của Hàn Lập, sau khi suy nghĩ một chút, hắn đột nhiên lấy từ trong người ra một số đồ vật giống nhau rồi ngưng thần đánh giá, ánh mắt lộ ra một tia tàn khốc, rồi mở cửa, tiến vào phòng.

"Đi. Hôm nay chúng ta bắt đầu luyện bảo. Vũ, Quy hai vị đạo hữu đang ở phòng luyện khí chờ chúng ta" Khi nhìn thấy Hàn Lập, mắt vị yêu thú lộ ra vẻ hưng phấn nói.

Sau đó, hắn mang Hàn Lập theo ra khỏi phòng, đi thẳng tới đến phòng luyện khí của động phủ.

Sau khi đi được một hồi lâu, tên yêu tộc này đưa Hàn Lập đi tới trước một vách tường màu xanh ngọc bích.

Tới nơi, hắn không một chút chần liền đấm một cái lên bức vách màu xanh ngọc bích, liền mở ra một cái cửa nhỏ. Sau đó, tên yêu tộc này đứng một bên ra hiệu bảo Hàn Lập vào trước.

Hàn Lập đứng trước cửa liếc mắt nhìn một cái, chỉ thấy bên trong một màu đỏ rừng rực, có một cảm giác cực nóng từ bên trong tuôn trào ra. Thật là có chút môn đạo!

Hai mí mắt Hàn Lập hơi khép lại, hít một hơi thật sâu rồi đi vào trong.

Sau khi nhìn rõ mọi vật ở trong này Hàn Lập thật sự kinh ngạc.

Tên Độc Giao cùng với Quy yêu cũng đang đứng ở trong phòng, việc này ngoài cả suy nghĩ của Hàn Lập, chỗ này đúng là một chỗ địa hỏa trì (ao lửa).

Chỉ thấy một cái bàn vuông cực lớn hơn mười trượng nằm ở giữa trung tâm của phòng, bên trong hoả diễm nóng đỏ bừng bừng, đang gào rít không ngừng. Còn bốn phía thì bố trí một cái trận pháp dùng để luyện chế pháp bảo cực kỳ phức tạp và to lớn. Hàn Lập vừa thấy vậy trong lòng liền hoảng sợ.

Hôm nay với những khả năng hiểu biết về luyện khí cùng với tạo lập pháp trận, mặc dù không thể hiểu được ngay lập tức sự ảo diệu của nó, nhưng trận pháp này không phải loại nhỏ. Mà với khả năng hiện tại hắn cũng không có thể tạo ra được loại trận pháp này.

Nhìn thấy Hàn Lập đi vào, Độc Giao nhị yêu chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn một cái, rồi làm như không thấy quay mặt đi chỗ khác.

"Tốt, bây giờ mọi người đã đến đông đủ. Vũ, Quy nhị vị hiền đệ, ta cũng đã sớm nói qua những nguyên lý luyện chế của trận pháp. Còn Lệ đạo hữu chỉ cần đứng trong góc của pháp trận, không cần làm gì hết ngoại trừ việc không ngừng cung cấp mộc linh lực cho trận pháp mà thôi. Bây giờ, Lệ đạo hữu không nên suy nghĩ nhiều về những việc khác!" Phong Hi dùng một ngón tay điều khiển ở một góc trận pháp, trừng mắt nhìn Hàn Lập thâm ý sâu sắc nói.

------oOo------

Chương 545: Lôi bằng chi cốt

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Bây giờ vãn bối mà còn suy nghĩ viễn vông gì nữa chứ?" Hàn Lập nhìn địa hỏa chi đang hoạt động, không khỏi cười khổ hồi đáp.

"Đạo hữu biết lợi hại là tốt rồi" Phong Hi mặc dù trong miệng nói như thế nhưng trên mặt lại lộ ra một tia cười lạnh, xem ra không tin những lời Hàn Lập vừa nói.

Hàn Lập thấy vậy trên mặt vẫn duy trì vẻ khổ não, trong lòng không khỏi thầm mắng một tiếng *"Lão yêu quái"*.

Sau đó đi tới một góc của trận pháp rồi khoanh chân ngồi xuống.

Sau khi thấy Hàn Lập thành thật đi tới vị trí do mình chỉ định thì Phong Hi mới hài lòng gật đầu, xoay mặt đối diện với Độc Giao cùng Quy yêu khách khí nói:

"Hai vị hiền đệ cũng nên tiến vào trận pháp. Chuẩn bị một chút!"

Độc Giao cùng Quy yêu nghe xong lời này liền bước đi vào bên trong trận pháp, đi tới trận nhãn đã ghi nhớ sẵn.

Phong Hi cười khẽ một tiếng, vỗ Túi trữ vật bên hông một cái.

Túi trữ vật chậm rãi phóng ra đi tới giữa không trung của địa hỏa trì, từ trong túi trữ vật một đạo ánh sáng mờ mờ từ từ phun ra.

Trong ánh sáng mờ đó, một đạo ngân quang nhỏ bỗng nhiên xuất hiện, rồi nó dần dần to hơn, trong nháy mắt hóa thành một đôi cánh bằng xương trắng lớn khoảng một trượng.

Đôi cánh này, một bên chỉ còn một nửa, còn bên kia thì bị nát vụn không còn nguyên vẹn.

Tuy vỡ nát, trông chẳng còn dáng vẻ gì, nhưng tàn cốt này vẫn chớp loé ngân quang, tản mát ra một cổ uy lực khổng lồ làm cho người khác phải sợ hãi.

"Đây là Lôi Bằng chi sí! Mặc dù đã bị tàn hại rất nhiều,nhưng xem ra không giống như bình thường. Thật không hổ là hoang dã kỳ điểu!" Độc Giao ngưng nhìn đôi cốt sí này, trong miệng phát ra những lời khen ngợi rất là ngạc nhiên.

"Đây là tự nhiên rồi! Lôi Bằng điểu không phải gặp đại hạn tọa hóa mà chết. Mà hài cốt bị tàn phá hư hao như vậy, chắc chắn là là bị người ta vây khốn lại rồi bị tấn công đánh cho chết. Nếu không, lấy tốc độ ngạo thị thiên hạ của Lôi Bằng, hơn nữa đã tiến tới tu vi hóa hình mạt kỳ, cho dù không đánh lại nhưng việc chạy trốn thoát là có thể làm được" Phong Hi mắt không chớp mà nhìn chằm chằm vào vật ấy, trên mặt lộ ra vẻ cuồng nhiệt nói.

Lúc này. Trên mặt Hàn Lập cũng lộ ra vẻ kinh ngạc thưởng thức Lôi Bằng cốt sí này.

"Bây giờ, chúng ta bắt đầu luyện chế thứ này, không biết phải mất bao lâu mới có thể làm xong việc này nữa!" Quy yêu dường như không có cảm giác hứng thú đối với cốt sí này, sau khi xem được một lát thì có chút vội vàng khác thường thúc giục mọi người làm việc.

Phong Hi vừa nghe xong lời này liền kinh ngạc, nhưng lập tức dường như hắn nhớ tới cái gì đó liền cười to lên.

"Ha ha! Ta thật là vô ý quá. Quy hiền đệ vừa mới vượt qua Hóa Hình kiếp chưa đủ trăm năm cho nên tự nhiên cảm thấy không thoải mái đối với đồ vật có Lôi thuộc tính. Chúng ta đây cũng đừng trì hoãn, đồng loạt thi pháp!"

Độc Giao tự nhiên sẽ không phản đối.

Ba người vừa nói xong, còn Hàn Lập thì hạ giọng than nhẹ một tiếng. Trên người của bọn họ chậm rãi xông ra các luồng yêu khí cực kỳ cường đại, rồi phân biệt ra quang mang ba màu Trắng, Lam và Vàng.

Không biết là ba người này đang phóng thích yêu khí để vận hành, di chuyển pháp trận, hay là pháp trận bị ba người đang thi triển thủ đoạn, ám kích để nó vận hành lên.

Một ánh sánh nhỏ chớp bên bên trong, trận pháp này bắt đầu chuyển động. Vây quanh bốn phía có hơn mười khối Linh Thạch bậc trung phát ra ánh sáng rất chói mắt.

Trong lòng Hàn Lập có chút bất an nhìn ra bốn phía đánh giá một chút.

Đúng lúc này, Phong Hi bỗng nhiên quát khẽ một tiếng, hai tay hợp lại rồi sau đó tách ra, hai đạo ánh sáng màu trắng hình trụ đồng thời bắn ra, tiến thẳng vào bên trong trận pháp.

Một tiếng vù vù xé gió phát ra, trên mặt đất xảy ra một trận chấn động nhỏ, từ trong trung gian pháp trận là địa hỏa trì, lửa bắt đầu bắt đầu quay cuồng bành trướng to lớn hơn.

"Xoẹt" một tiếng.

Một đoàn các quả cầu lửa, mỗi quả to chừng cái đầu lâu từ trong địa hoả trì bắn nhanh ra, thẳng đến cốt sí đang lơ lửng ở trên.

Một tiếng xé gió lập tức vang lên, một ngọn lửa cực nóng màu đỏ tươi bao cốt sí vào trong.

Thấy này tình cảnh này, Ở phía đối diện, Độc Giao cùng Quy yêu sau khi liếc mắt nhìn nhau một cái liền đồng loạt vươn hai tay lên.

Một đám tia sáng thật lớn màu lam và màu vàng, dày đặc từ trong tay phun ra, xuyên thấu qua ngọn lửa, rồi quấn chặt lấy cốt sí bên trên, ánh sáng giao thoa bắt đầu biến hình.

Chỉ sau một phút công phu, hai người dựa vào những sợi tơ ánh sáng này đã tu bổ cốt sí bị tàn phá nặng nề trở về hình dạng đầy đủ ban đầu.

Hàn Lập xem đến đây, trong lòng cảm giác đã được mở rộng thêm hiểu biết và tầm mắt.

Còn lúc này dị quang trong mắt yêu tu Phong Hi chợt lóe lên, hai tay bắt quyết, mười ngón tay cấp tốc bắn ra.

Liền có mười đoàn ánh sáng màu trắng lớn nhỏ khác nhau phóng ra, chuẩn xác đi tới phía trên cốt sí. Đồng thời trong đám hỏa diễm, một tiếng như sấm xé gió chói tai bất chợt vang lên, rồi dùng sợi tơ tu bổ hoàn toàn cho cốt sí, còn lại một chút bắn ra vô số những tia điện hồ thật nhỏ.

Mấy tia điện hồ này cực kỳ tinh tế, ngân quang sáng chói. Trong lúc bắn ra liền nhanh chóng dung nhập lại với hai đạo tơ màu lam, vàng.

Sau khi dung nhập với nhau. Ngân quang của tơ liền nổi lên, rồi sau đó chuyển sang màu trắng bạc.

Nhìn thấy việc này xuất hiện, Phong Hi liền trở nên trịnh trọng rồi dậm chân mạnh một cái.

Một đạo pháp quyết, truyền vào bên trong trận pháp.

"Phụp" "Phụp" vài tiếng truyền ra!

Năm đạo ánh sáng với màu sắc khác nhau từ bốn phía của địa hỏa trì bắn ra, đồng thời phóng tới cốt sí rồi tập hợp lại với nhau thành một điểm quang mang chói mắt.

Hai mắt của Hàn Lập có chút ngẩn ngơ rồi khẽ nhíu lại, ngay khi hai mắt hồi phục lại bình thường thì trên không trung xuất hiện một cái lồng ngũ sắc sáng chói hào quang.

Thần sắc trong mắt của Hàn Lập thay đổi, nhưng lập tức hồi phục lại như thường.

Ngọn lửa bao vây xung quanh ngân bạch cốt sí, rồi từ trong màn hào quang bắt đầu thiêu đốt nó, nhìn thấy không có gì là khác thường.

Còn đám Phong Hi tam yêu phía dưới, không hẹn mà cùng nhau thở ra một hơi nhẹ nhàng.

Bước đầu tiên, xem ra đã thành công mà không có gì sai sót cả.!

Một lúc sau, Phong Hi với sắc mặt rất là thoải mái móc ra từ trong người một khối tinh thạch trong suốt màu xanh, không biết nó là vật gì, không chút do dự ném nó vào bên trong màn hào quang.

Chỉ một lúc sau, tinh thạch này liền mềm và chảy ra thành dịch lỏng.

Phong Hi vội vàng phát ra đám tơ màu trắng, khống chế tinh dịch này từ từ thấm đều lên bề mặt của cốt sí.

Làm xong hết những việc này, trên mặt của Phong Hi liền hiện ra vẻ thận trọng.

Hắn liếc mắt nhìn sang phía bên kia chỗ nhị yêu một cái, dường như nhờ làm việc gì đó rồi từ trong miệng hô ra một tiếng *"Phong"*.

Sau đó liền mở miệng, một viên đan châu màu trắng trong suốt từ trong miệng phun ra, trong nháy mắt tiến vào bên trong màn hào quang.

Độc Giao cùng Quy yêu cũng không dám chậm trễ liền cùng nhau phun ra Yêu Đan do chính bản thân khổ tu nhiều năm mới có, bay vụt tới không trung truy đuổi rồi quấn lại với nhau.

Lúc này Phong Hi vươn tay ra, một đạo pháp quyết bay vụt đến Yêu Đan của chính mình, đồng thời đan hỏa phong thuộc tính màu trắng từ Yêu Đan hung hung bắn ra bốn phía.

Còn hai Yêu Đan màu vàng và lam còn lại thì có tình hình khác đi.

Bọn họ Độc Giao cùng với Quy yêu thao túng, đồng thời phun ra hai viên đan hỏa to bằng ngón cái, sau đó trên đường đi lại giao hòa hội hợp cùng nhau, phát ra mấy tiếng bụp bụp. Liền sau tiếng nổ đó liền hoá thành ngọn lửa với ngân quang chớp lòe.

Sau khi hai loại đan hỏa này xuất hiện, lập tức thu nạp hơn một nửa địa hỏa màu đỏ từ bốn phía vào, thanh thế nhất thời to lớn hẳn lên.

Sau đó, dường như có linh tính, chúng liền phóng tới bao quanh cốt sí rồi chậm rãi luyện hóa.

Lúc này trên mặt Phong Hi lộ ra vẻ mặt rất là vui mừng không thể che đậy, liếc nhìn nhị yêu một cái rồi khoanh chân ngồi xuống.

Độc Giao cùng Quy yêu cũng làm giống như thế.

Trong lúc này, trận pháp thật lớn ở bên trong vẫn yên tĩnh không xảy ra tiếng động gì.

Hàn Lập ngồi một mình ở một góc, trầm mặc không nói, nhưng trong mắt vẻ khác thường chớp động không ngừng.

Khi nhìn ra chung quanh xem một chút, trên mặt lại lộ ra vẻ cười khổ.

Hắn không biết trận pháp này xếp đặt như thế nào, ngay khi cái lồng ngũ sắc vừa hình thành trên không trung, thì ngay chỗ Hàn Lập ngồi cũng xuất hiện cái lồng giống như vậy nhốt hắn vào bên trong làm cho hắn không thể di chuyển được.

Nếu không phải bên trong cái lồng không có ngọn lửa xuất hiện thì Hàn Lập còn hoài nghi, liệu tam yêu này có ý định xem hắn như là một loại tài liệu luyện hóa hay không.

Hàn Lập có chút lo sợ, nhưng đến bây giờ vẫn còn bình yên vô sự, trong lòng càng thêm lo lắng hơn.

Đúng lúc này, có dị trạng xuất hiện. Màn hào quang sáng mờ chợt lóe lên lúc sáng lúc tối.

Đồng tử của Hàn Lập hơi co lại một chút, rồi sau đó khôi phục lại như bình thường.

Trong lúc chờ đợi này, hắn cảm thấy thân thể có chút khác lạ, hắn không khỏi rùng mình vội vàng cúi đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy ánh sánh trên cái lồng ngũ sắc từ từ tối xuống, trên người hắn bắt đầu thả ra một đoàn thanh quang mờ ảo khó nhận thấy. Mặc dù rất ít, nhưng linh lực của hắn thực sự bắt đầu lan ra ngoài cơ thể, rồi bị màn hào quang chậm rãi hút đi.

Hàn Lập nhướng mày, sắc mặt liền âm trầm nặng nề.

Xem ra tam yêu không cho hắn nhúng tay vào việc luyện bảo, giờ phút này chỉ coi hắn như là một khối linh thạch thật lớn để sử dụng mà thôi.

Nhưng nghĩ lại mọi việc, thần sắc của hắn liền trở lại như thường, trong lòng lại cười lạnh một tiếng.

Hắn cũng không tin, tam yêu sẽ vây khốn và hấp thụ lấy đi linh lực của hắn mãi được.

Theo hắn phỏng đoán, sớm muộn gì thì bọn họ cũng nhờ hắn ra tay tương trợ.

------oOo------

Chương 546: Phong lôi hợp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập mặc dù đã sớm đoán trước việc luyện bảo đòi hỏi không ít ngày tháng, nhưng đến tận năm tháng sau, ba gã yêu tu trừ việc ném vào đan hỏa một chút tài liệu kỳ quái ra thì vẫn ngồi xếp bằng trên mặt đất không có di rời nửa bước.

Điều này làm cho Hàn Lập có chút hoảng sợ.

Phải biết rằng từ lúc luyện bảo đến giờ, tam yêu ngoại trừ ba bốn lần dừng lại khôi phục pháp lực, còn lại đều giữ cho Yêu Đan lơ lửng trên không trung và phun ra đan hỏa, nhưng bộ dáng vẫn tỏ ra cực kỳ thong dong.

Thật không hổ là yêu thú cấp tám chín, pháp lực xác thực là thâm sâu không lường được.

Hàn Lập bởi vì không ngừng luyện khí, cho nên pháp lực thủy chung vẫn duy trì ở trạng thái sung mãn nhất, nên linh lực bị màn hào quang hấp thụ không đáng kể chút nào.

Mắt thấy đan hỏa đang ở trong cốt sí ngày càng trong suốt và dường như có tiếng lôi minh, phong khiếu truyền đến.

Ánh mắt Phong Hi ngày càng lộ rõ vẻ vui mừng.

Hàn Lập trong lòng biết thời điểm Phong Lôi Sí đại công cáo thành dường như không còn xa nữa.

Mặc dù ở nơi này mấy tháng trời nhưng Hàn Lập quan tâm nhất là trong tà khí vẫn không xuất hiện cơ thể, thậm chí không có dấu hiệu chút tồn tại nào.

Điều này làm cho Hàn Lập có chút buồn bực.

Có điều, hắn cũng âm thầm tự đánh giá lại một chút, cảm giác việc này có liên quan với việc pháp bảo Ích Tà Thần Lôi ẩn tàng trong cơ thể. Dù sao bản thân thần lôi này có diệu dụng đãng ma ích tà.

Chẳng lẽ tà khí sớm đã được thần lôi tự động thanh trừ sạch sẽ.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập trong lòng tự nhiên mừng rỡ.

Kỳ thật nếu tà khí thực sự xuất hiện, hắn cũng có ý định sử dụng thần lôi này diệt đi.

Nếu không thành công thì có thể mạo hiểm thu nhỏ Phệ Kim Trùng lại, nuốt vào trong bụng, cũng có thể mạnh mẽ cắn nuốt tà khí này.

Cho nên thủ đoạn khống chế của Liệt Phong Thú này trong mắt Hàn Lập căn bản không đủ làm cho hắn sợ hãi, ngay từ đầu đã không có để ở trong lòng.

Lão yêu tuyệt cũng không nghĩ ra mặc dù hắn tu vi không cao nhưng trên người chí bảo, linh vật nhiều đến dọa người.

Hậu hoạn không lo nhưng Hàn Lập lại càng không thúc thủ đợi chết

Trong đầu Hàn Lập sớm đã có vài kế thoát thân, trong đó lại phân tích lựa chọn vài kế khả thi nhất chuẩn bị xem xét tình huống cụ thể mà tùy cơ ứng biến sử dụng.

Quả nhiên qua một tháng, Liệt Phong Thú vốn đang ngồi xếp bằng nhắm mắt dường như cảm giác được việc luyện hóa không sai biệt lắm, sắp có bước hành động tiếp theo.

Hắn mở đôi mắt, ngưng thần xem cốt sí sắp sửa đại thành trong không trung, hít sâu một hơi.

Đột nhiên trong không trung xuất hiện liên tiếp mười mấy đạo pháp quyết, nhất thời đan hỏa hoàn toàn biến mất và hiện ra ba miếng Yêu Đan cùng hai cốt sí.

Yêu Đan giờ phút này nhìn có lúc phát ra ánh sáng rực rỡ, lúc có chút ảm đạm. Đây là do tam yêu sau mấy tháng duy trì liên tục phun ra đan hỏa, nguyên khí có chút tổn thương.

Nhưng hai cốt sí lại hoàn toàn trái ngược, chẳng những hình thái thon dài đầy đủ, mà còn tản ra hai loại nhũ bạch cùng ngân quang lộng lẫy, trông dáng vẻ rất bắt mắt.

Phong Hi không chần chừ mà hướng tới Yêu Đan chỉ một cái, Yêu Đan sau khi quay tròn một lúc thì từ không trung bay vụt quay về, bị thu hồi vào trong bụng.

Độc Giao và Quy Yêu nhìn thấy màn này, sau khi nhìn nhau một cái cũng cách không thu hai quả Yêu Đan còn lại quay về.

Không nói một lời. Tam yêu lập tức nhắm mắt dưỡng thần.

Ước chừng mấy ngày sau, Phong Hi và hai yêu tu mới hồi phục và bổ sung được pháp lực, nguyên khí.

Lúc này Liệt Phong Thú cấp chín rốt cục quay mặt xem Hàn Lập một chút, sau đó tiếp tục vây khốn Hàn Lập trong màn hào quang và đánh nhanh tới một đạo pháp quyết.

Một luồng hồng quang chợt bay vọt tới như mũi khoan nhọn xông vào màn hào quang. Màn hào quang chợt mãnh liệt rung động, rồi tự tiêu biến.

Tuy nhiên thần sắc Hàn Lập vẫn tỏ ra như thường, không có lộ ra dáng vẻ ngoài ý muốn.

"Tiếp theo. Ta cùng hai vị hiền đệ muốn hợp nhất hai cốt sí làm một. Bắt đầu bằng phong lôi tương dung nhưng trong đó phải có đạo hữu sở hữu linh lực mộc thuộc tính để giữ cân bằng, tiến hành điều hòa. Lệ đạo hữu chuẩn bị xong chưa!" Phong Hi thần sắc hoà hoãn nói.

"Biết rồi!" Hàn Lập không có nói thêm gì, ngắn gọn đáp rồi chậm rãi đứng dậy.

Thấy thần sắc Hàn Lập như vậy, Phong Hi ngược lại lại mặt nhăn cau mày, trong mắt hiện lên một tia hồ nghi.

Hắn cúi đầu trầm ngâm một chút rồi đột nhiên bất thình lình co ngón tay bắn ra, một đạo bạch quang *"Vù"* một tiếng bắn thẳng đến Hàn Lập.

Thần sắc Hàn Lập đại biến, do dự một chút nhưng sau đó cũng không có dũng khí né tránh, tùy ý để bạch quang này tiến vào trong cơ thể, nhưng sắc mặt cực kỳ khó coi đứng lên.

"Phong tiền bối, đây là ý gì?" Hắn nhếch miệng nói, thanh ấm có chút âm trầm hỏi.

"Yên tâm, Phong Linh Kính này không có gì đáng ngại. Qua một đoạn thời gian sẽ chậm rãi tan mất. Nhưng trong thời gian này này, ta chỉ cần thúc dục pháp lực một chút, đạo hữu sống cũng không bằng chết. Ngươi tự thu xếp, tốt nhất không nên có chủ ý khác" Phong Linh âm trầm nói.

Nghe lời này, Hàn Lập trong tâm âm thầm kêu khổ. Ban đầu chuẩn bị vài kế thoát thân nhưng nay dường như hơn phân nửa không có hiệu quả.

Thấy Hàn Lập rốt cục có bộ dáng tức giận, Liệt Phong Thú lại cảm thấy hài lòng.

Hắn không hề để ý tới Hàn Lập nữa, ngược lại lấy từ Túi Trữ Vật ra ba cái bình nhỏ, trong đó ném hai cái phân biệt cho nhị yêu.

"Hai vị hiền đệ cẩn trọng. Sau khi phong lôi linh lực dung hợp, pháp bảo sẽ hấp thu một lượng linh lực rất lớn. Trong mỗi bình nhỏ có một giọt linh dịch vạn năm. Chờ lúc pháp lực không đủ thì uống vào để bổ sung linh lực, đảm bảo cho quá trình dung hợp không được gián đoạn, không xảy ra bất kỳ việc gì. Nếu có sơ suất gì thi Phong Lôi Sí này sẽ không có cách nào xuất thế" Lão Yêu cực kỳ trịnh trọng dặn dò.

"Cứ việc yên tâm, Vũ mỗ nhất định tận lực" Độc Giao nghe nói

bên trong là linh dịch vạn năm thì trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng tiếp theo sau đó nhanh chóng đáp ứng.

"Được! Quy mỗ cũng muốn nhìn Phong Lôi Sí này sau khi luyện chế thành công rốt cuộc có thần thông gì" Quy yêu đứng bên cũng vỗ ngực cam đoan.

Phong Hi thấy vậy, trên mặt tràn đầy vẻ hài lòng.

Sau đó hắn không nói một lời, hai tay chà vào nhau, một luồng bạch quang thô to phun ra, bắn lên màn hào quang ngũ sắc trên không trung.

Màn hào quang lập tức run rẩy, một tiếng hút gió thấp trầm phát ra, năm dải ngũ sắc lập lóe bất định.

Tiếp sau đó, quang mang liên tục thay đổi, cuối cùng chỉ có quang mang màu trắng sữa có ánh sáng chói mắt còn lại.

Ở phía dưới, Độc Giao cùng Quy Yêu thấy cảnh này, không dám chần chờ lập tức phóng ra hai luồng quang trụ màu vàng và xanh nhưng đến nửa đường hợp lại hóa thành bạch quang trụ không khác biệt lắm so với linh trụ lôi thuộc tính, phun tới màn hào quang trên không trung.

Nhất thời có tiếng *"Ù ù"* nổi lên, màn hào quang xảy ra dị biến, hai luồng quang mang trắng, bạc đan vào nhau làm phát ra tiếng sấm, quang mang lúc mạnh mẽ lúc yếu nhược, lấp lóe không ngừng.

"Lệ đạo hữu, dùng một phần mười tu vi rót linh lực vào" Phong Hi thấy tình cảnh này, không chút do dự hướng tới Hàn Lập phân phó, thanh âm trầm thấp lạnh như băng.

Hàn Lập nghe nói biết rằng mình chỉ cần hơi chần chờ chốc lát, đối phương tuyệt đối sẽ thúc dục Phong Linh Kính trong cơ thể, làm cho hắn một phen khổ sở!

Vì vậy sau khi thần sắc khẽ động, hắn cuối cùng cũng chỉ có thể nghe lời vung một tay điểm chỉ lên không trung, một đạo thanh quang tinh tế chiếu vào lưỡng sắc quang mang trong không trung.

Một màn kỳ dị xuất hiện!

Vốn đang phát ra âm thanh ông ông, màn hào quang thoạt nhìn có chút không ổn nhưng khi thanh quang được rót vào trong, lập tức âm thanh nhỏ hẳn đi, quang hoa thu liễm, dần dần trở nên ổn định.

"Tốt, cứ duy trì cường độ linh lực như vậy đưa vào!" Phong Hi thần sắc trên mặt buông lỏng, có chút hưng phấn nói. Xem ra phương pháp dung hợp linh lực lôi phong do hắn sắp đặt này dường như có khả năng thực hiện.

Hai yêu thú còn lại thấy vậy càng tăng phần tín tâm.

Ba yêu thú được trận pháp trợ giúp phía dưới bắt đầu liên tiếp kết xuất ra nhiều thủ ấn phức tạp cũng như đánh ra vô số pháp quyết lên trên màn hào quang.

Một lát sau, trên màn hào quang bắn ra lôi điện ngân sắc hòa cùng cuồng phong nhũ bạch sắc, phong lôi lực khẩn trương gắt gao bao bọc lấy không gian giữa hai cốt sí, bắt đầu dung hợp. Âm thanh dần dần vang lên, Phong Hi một mặt hô Hàn Lập gia tăng mộc linh lực đưa vào, một mặt ngưng thần cùng nhị yêu thú còn lại cấp bổ sung phong lôi lực cho quang tráo.

Bảy ngày sau, một điện hồ cự đại ngân sắc cùng với bạch cuồng phong vù vù xuất hiện không ngừng công kích quang tráo.

Tam yêu vẻ mặt khẩn trương, không ngừng đem các loại trấn an pháp quyết, đánh vào quang tráo trên không trung, sắc mặt Liệt Phong Thú càng trở nên lạnh lẽo.

Hàn Lập đứng trong trận pháp lạnh lùng quan sát tình hình và nghe đối phương chỉ huy, từng lúc rót vào một chút linh lực mộc thuộc tính. Nhưng trên mặt ngẫu nhiên có một tia nôn nóng khác lạ hiện lên, nhưng cuối cùng không có hành động khinh suất gì. Có lẽ, Hàn Lập nghĩ thời cơ còn chưa tới! Tuy sắc mặt có vẻ tiều tụy nhưng linh lực theo pháp quyết không có dừng lại chút nào.

Nhưng ba người xác thực pháp lực cũng đã đến tình trạng sắp tiêu hao hết.

Mà lôi điện cuồng phong trong màn hào quang mặc dù có vẻ mãnh liệt và bạo ngược nhưng lại bắt đầu xuất hiện một loại hiện tượng cộng sinh kỳ quái.

Trong gió xuất hiện lôi quang chớp động, trong điện hồ phát ra tiếng phong ngâm.

Tam yêu chứng kiến màn này, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng không thể che đậy được.

Ngày thứ hai, Quy yêu có pháp lực yếu nhất liền uống vào linh dịch trong bình trước tiên, pháp lực một lát sau được khôi phục bình thường.

Trong mấy ngày sau, Độc Giao và Phong Hi cũng làm chuyện tương tự.

Hàn Lập lạnh nhạt chứng kiến hết thảy, sắc mặt không chút thay đổi nhưng tay sờ sờ một vật trong Túi Trữ Vật, trong mắt kín đáo hiện lên một tia quỷ dị.

Nếu pháp lực của tam yêu một lần nữa tiêu hao gần hết mà pháp Bảo vẫn chưa luyện chế hoàn toàn thì có lẽ cơ hội của hắn sẽ tới.

Tuy nhiên đối sách này, vốn Hàn Lập cũng cho rằng không mấy đáng tin tưởng.

Nhưng trong hoàn cảnh bây giờ xem ra cũng chỉ có kế sách này là có vài phần khả năng có thể thực hiện.

------oOo------

Chương 547: Ám toán

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau hơn hai mươi ngày qua đi, bên trong gió êm sóng lặng, cuồng lôi kình phong đều biến mất vô ảnh vô tung, xuất hiện một đôi cánh màu trắng bạc.

Lấy bộ xương làm chủ, dùng các loại tài liệu và huyết nhục của những loài linh cầm khác, đem Phong lôi chi lực hóa thành những chiếc lông vũ.

Do đó một đôi Phong Lôi sí đã được hình thành.

Tuy hiện tại nó đã thành hình nhưng trên thực tế Phong lôi chi lực trên từng chiếc lông vũ vừa mới ổn định, vẫn chưa được cứng cáp.

Cho nên tam yêu, trong đó Phong Hi làm chủ tuy pháp lực đã tiêu hao hơn phân nửa nhưng vẫn miễn cưỡng đưa Phong Lôi linh lực vào quang cầu vì sợ công sức lúc trước đi tong.

Tuy làm như thế nhưng trong lòng Phong Hi có chút buồn bực.

Hắn nguyên tưởng rằng đổi được ba giọt linh dịch từ mấy tên yêu tu khác là đã đủ để dự phòng sự tiêu hao pháp lực.

Nhưng không tưởng được khi bắt tay vào luyện chế Phong Lôi sí thực sự thì linh lực tiêu hao lại lớn hơn rất nhiều so với dự tính.

Cũng may xem tình hình hiện tại, chỉ cần không tiếc hao tổn nguyên khí thì cũng có thể miễn cưỡng chống đỡ đến cuối cùng.

Bằng không nếu vì nguyên nhân đó mà quá trình luyện bảo bị thất bại thì hắn chẳng có chỗ nào để cất giữ sự hối hận.

Ngay lúc yêu tộc cấp chín đang thầm than may mắn thì đột nhiên cảm nhận được một tia linh khí dao động xuất hiện ở bên trong Luyện Khí thất.

Mặc dù thời gian rất ngắn và có chút yếu ớt nhưng lại cực kỳ tinh thuần.

Thần sắc Phong Hi khẽ biến, đưa cặp mắt băng lãnh quét qua một vòng, cuối cùng rơi vào trên người Hàn Lập, sắc mặt trở nên âm trầm.

Lúc này mặt mày Hàn Lập tái mét, miễn cưỡng cười cười với hắn.

Nhưng trong ánh mắt băng hàn của yêu thú kia chẳng có chút tình cảm nào.

"Lấy ra đi!" Hắn đột nhiên ra lệnh.

"Tiền bối muốn gì?"

Thần sắc Hàn Lập lại càng miễn cưỡng, trên mặt lộ ra vẻ không tự nhiên, đem một cánh tay rụt vào trong tay áo.

Hai mắt Phong Hi nhíu lại, lóe lên một tia hàn quang.

Đột nhiên hắn không nói lời nào, nhấc tay lên điểm một cái. Trên đầu ngón tay xuất hiện một đoàn bạch quang chói mắt, lúc sáng lúc tối lấp lóe.

Hàn Lập đứng ở trong trận pháp thấy vậy, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lập tức kêu thảm một tiếng, ngã ra mặt đất.

Tay chân của hắn co rút, sắc mặt tím đen, tràn đầy vẻ thống khổ.

"Hừ, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!" Vẻ mặt Phong Hi lóe lên sự độc ác, lạnh lùng nhìn cái bình bị rơi ra từ trong ống tay áo của Hàn Lập, sau đó lộ ra dị sắc, cánh tay nhấc lên, tiểu bình liền bay đến phía hắn.

"Tư vị Phong Linh kính phát tác không dễ chịu chứ! Vừa rồi linh

lực của ngươi còn lại không nhiều, thế nhưng hiện tại đã hồi phục không ít, xem ra trong bình phải là loại linh dược gì đó. Lệ đạo hữu chẳng lẽ muốn lợi dụng cơ hội pháp lực bọn ta đại tổn để chạy trốn sao?" Liệt Phong thú liếc mắt nhìn Hàn Lập, không chút khách khí nói.

Hàn Lập lúc này bởi vì yêu thú đã đình chỉ việc thi pháp nên mới miễn cưỡng đứng dậy được, vừa lúc nghe lời nói đó, mặt đột nhiên không còn chút máu, bộ dáng như bị người ta nhìn trúng âm mưu vậy.

"Ngươi cũng có chút thông minh, ta phải xem xem trong bình là vật gì vì chưa từng nghe qua ngoại trừ Vạn Niên linh dịch thì còn có loại nào có thể trong nháy mắt bổ sung linh lực được" Phong Hi nhìn nhìn cái bình nhỏ, đan thủ nhấc lên, lẩm bẩm nói.

"Vũ mỗ cũng chưa từng nghe qua điều này, có lẽ vừa lúc chúng ta cần đến" Độc Giao đứng ở phía đối diện cũng tò mò nói.

Lúc này hắn và tên quy yêu kia không ngừng bắt các loại pháp quyết chú nhập vào đôi Phong Lôi sí để gia tăng tốc độ ổn định của Phong Lôi chi lực. Tuy nhìn qua thì vẫn còn sức lực hơn so với quy yêu nhưng pháp lực đồng dạng cũng bị tổn hao không nhỏ và đang cật lực chống đỡ.

Phong Hi nghe vậy liền ngẩn ra, nhưng sau đó trong lòng khẽ động, mở nắp bình ra.

Một tia linh khí tinh thuần xộc vào mũi.

Hắn trước tiên nhìn vào trong bình, sau đó dùng cái mũi nhọn ngửi ngửi, trên mặt lộ ra vẻ cổ quái.

"Sao? Rốt cuộc là thứ gì vậy?" Lần này là quy yêu, vì có chút nhịn không được nên truy hỏi.

"Ngươi tự mình nói đi!" Phong Hi liếc Hàn Lập một cái, thản nhiên nói.

"Dùng một giọt Vạn niên linh dịch pha loãng" Hàn Lập cúi đầu ủ

rũ, không tình nguyện nói.

"Cái gì? Thứ đó cũng là Vạn Niên linh dịch sao?" Quy yêu nghe vậy, lập tức tinh thần đại chấn, vui mừng kêu lên.

Trong tam yêu thì hắn là người có pháp lực kém nhất và hắn thực sự không tự tin có thể chi trì đến cuối, cho nên mới vui mừng như thế.

"Hừ, bên trong còn trộn thêm một vài thứ khác, màu sắc có điểm xanh nhạt, đồng thời cũng có chút Mộc linh khí" Phong Hi nhìn kỹ dịch thể này, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc nói.

"Ta thêm vào trong đó một ít linh dược lâu năm, đồng thời ta tu luyện là công pháp Mộc thuộc tính, tự nhiên linh khí càng mạnh càng tốt" Hàn Lập cười khổ, cực kỳ thành thực giải thích.

Phong Hi nghe vậy liền nhíu mày, còn muốn hỏi kỹ càng nữa nhưng lúc này quy yêu lại lớn tiếng nói.

"Phong huynh, nhanh đưa linh dịch qua đây để ta uống rồi nói. Ngươi cũng biết chúng ta hoàn toàn có thể miễn cưỡng duy trì đến cuối nhưng việc đó là tự tiêu hao linh khí chính mình, tu vi sau này sẽ bị giảm đi. Ta nhất định phải bổ sung một chút linh lực" Tên quy yêu kia sợ Phong Hi không đồng ý nên có chút lo lắng nói.

"Ta đương nhiên biết điều này nhưng linh dịch này…" Liệt Phong thú hiện tại đang trù trừ chưa quyết.

"Phong huynh, ta tuy ở xa nhưng vẫn cảm ứng được linh khí tinh thuần ở trong bình, đích xác là Vạn Niên linh dịch không sai. Nếu đã bị động tay động chân, chẳng lẽ ta, ngươi còn sợ gì độc dược sao? Huống hồ bản thể của ta là Độc Giao, ăn biết bao nhiêu loại độc, nếu thực sự trong bình có độc cũng không thể qua mặt được ta đâu" Độc Giao tự nhiên mở lời nói.

Xem ra hắn cũng không muốn tiếp tục bị tổn hao nguyên khí.

"Ha ha, ta thiếu chút nữa thì quên mất thiên phú nhận dạng chất

độc của Độc Giao huynh. Nếu là vậy thì linh dịch chia làm ba phần bằng nhau đi, pháp lực ta cũng có chút hao tổn. Sau khi pháp bảo luyện xong, chúng ta cũng không tiêu tốn bao nhiêu chân nguyên" Phong Hi nghe lời này xong, đột nhiên mỉm cười, tiếp theo ánh mắt chuyển động, ngửa cổ uống một phần linh dịch, sau đó mới cười hì hì cấp cho Độc Giao.

Hắn thân là yêu thú cấp chín đâu sợ gì mấy loại độc dược, ngoài ra linh khí ẩn chứa trong linh dịch kia là thực chứ không phải giả, hắn tự nhiên sẽ không muốn bỏ qua.

Độc Giao sau khi bắt lấy tiểu bình cũng chẳng kịp nói gì, ngửa cổ uống một nửa số linh dịch còn lại rồi ném qua cho tên quy yêu kia.

Quy yêu gấp không kịp đợi, bắt lấy và uống hết, sau đó đem tiểu bình vứt đi.

Không lâu sau ba tên yêu thú bắt đầu cảm thấy pháp lực có chút phục hồi nên yên tâm, thở phào một hơi. Sự nghi ngờ còn lại trong lòng Phong Hi cũng vì thế mà biến mất.

Nhưng lúc này hung quang trong mắt Độc Giao lóe lên, truyền âm nói với Phong Hi:

"Luyện bảo đã đến giai đoạn này thì tên tu sĩ nhân loại kia chẳng còn tác dụng gì nữa. Hãy để ta xuất thủ giải quyết hắn đi. Một tên nhân loại đứng ở bên thực sự cực kỳ chướng mắt".

Yêu thú này vừa nói xong liền lạnh lẽo nhìn nhìn Hàn Lập, trong mắt lóe lên sát cơ.

"Tạm thời không cần động đến hắn, mặc dù mấy ngày sau này không cần Mộc linh khí hỗ trợ nhưng tốt nhất là vẫn nên cẩn thận. Đợi sau khi Phong Linh sí đại công cáo thành rồi tiêu diệt hắn cũng chưa muộn" Ánh mắt Phong Hi cũng lơ đãng liếc về phía Hàn Lập, lãnh đạm nói.

"Được, để tên nhân loại này sống thêm vài ngày nữa vậy!" Khẩu khí Độc Giao có chút bất mãn, nhưng cuối cùng cũng nhẫn nại

được.

Hàn Lập chỉ thấy miệng của hai tên yêu tu mấp máy và tất nhiên là không thể nghe được cụ thể nội dung đàm thoại.

Nhưng thấy bọn chúng đưa ánh mắt không có hảo ý gì về phía mình thì trong lòng hắn cũng lờ mờ suy đoán được vài phần nên lông tóc dựng đứng.

Sắc mặt hắn rất khó coi, ngẫm nghĩ rồi không nói gì, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống đất, chậm rãi nhắm hai mắt lại, bộ dáng như là đang bó tay chịu trói vậy.

Tam yêu thấy thế liền ngẩn ra, nhưng cũng chẳng có ý tứ muốn quản hắn, tiếp tục chú ý đêm đôi Phong Lôi sí ở trên không trung.

Trên thực tế thì lúc này tim của Hàn Lập đập thình thịch.

Hắn đang từ từ điều động Thanh Trúc Phong Vân kiếm tại thể nội phun ra những tia kim sắc điện hồ, khống chế để chúng không nổ, sau đó giống như những sợi tơ tằm quấn lấy Phong Linh kính bị yêu vật hạ trong cơ thể, dùng tầng tầng lớp lớp Ích Tà Thần Lôi bao bọc.

Tất nhiên với tu vi hiện thời của hắn thì không thể luyện hóa Phong Linh kính được, Ích Tà Thần Lôi cũng không thể quét sạch.

Nhưng nếu tạm thời khốn trụ nó, không để nó phát tác thì Hàn Lập có vài phần nắm chắc vì hắn đã có nhiều kinh nghiệm khi trói buộc Kiền Lam băng châu.

Lúc này quy yêu đã khôi phục được non nửa linh lực, đang cực kỳ thư thái tiếp tục chú nhập linh lực vào quang cầu thì hắn liếc nhìn Độc Giao, đang muốn mở miệng nói cái gì đó.

Nhưng miệng vừa mở ra thì đột nhiên thần sắc biến đổi, trong mắt lộ xuất vẻ cổ quái.

Quy yêu đình chỉ pháp quyết, té xuống mặt đất, miệng há to tướng nhưng không có thanh âm nào phát ra cả.

Một màn kinh người xuất hiện.

Bụng của quy yêu trong nháy mắt đã bành trướng lên.

Tiếp theo đầu lâu cùng cổ cũng biến dạng, giống như trong thân thể sinh ra ác quỷ, muốn chọc thủng da mà ra vậy.

Độc Giao và Phong Hi ở bên cạnh thấy thế, sắc mặt lập tức đại biến.

Đồng thời nghĩ đến linh dịch pha loãng kia của Hàn Lập.

------oOo------

Chương 548: Thúc thủ vô sách

Nguồn: EbookTruyen.Net

Độc Giao nổi giận gầm lên một tiếng, huyết quang trên người đại thịnh, định hành động đối với Hàn Lập.

Nhưng đúng lúc này, sắc mặt lập tức đại biến, *"Bịch"*, hai chân quỳ rạp xuống đất, trơ mắt nhìn toàn thân bành trướng, đồng thời không cách nào nhúc nhích và nói chuyện.

"Muốn chết!"

Nhìn thấy việc này, quang mang trên mặt Phong Hi chợt lóe phẫn nộ quát.

Tiếp theo thân hình đột nhiên biến mất tại chỗ, sau một khắc quỷ mị hiện ra sau Hàn Lập, tay vừa nhấc, *"Bốp"* một tiếng biền thành lợi trảo màu đen, hung hăng xuyên tới.

Động tác nhanh như tia chớp, Hàn Lập mặc dù đã sớm cảnh giác, nhưng căn bản không theo kịp động tác đối phương, chỉ có thể hết sức khẩn trương nghiêng thân hình sang một bên.

Một tiếng *"Cảng"* truyền đến.

Hàn Lập phảng phất bị cự lực đẩy đi, bay ra vài chục trượng, va đập vài lần mới miễn cưỡng đứng dậy.

Bị một trảo sắc bén của yêu thú cấp chín, thế nhưng hắn lại không bị thủng ngực xuyên tim.

Yêu thú Phong Hi cũng không khỏi ngẩn ngơ, hung quang chợt lóe, nhìn kỹ chỗ áo bị trảo xé rách sau lưng Hàn Lập.

Nơi này lộ ra một ít lân phiến bạc trắng. Chỗ lân phiến mới vừa rồi bị một kích rách nát hơn phân nửa, lộ ra một bộ y sam màu đen bên trong.

"Nội giáp?" Phong Hi cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng cười lạnh một tiếng, không nói hai lời lần nữa hóa thành thanh phong, không thấy bóng dáng.

Cái nội giáp này có thể ngăn một kích của hắn, hiển nhiên là đỉnh cấp chí bảo. Nhưng đòn tiếp theo, bảo giáp này cũng sẽ không cách nào cứu cái mạng nhỏ của đối phương.

Hàn Lập đối diện trong lòng cũng thầm hô may mắn.

Một trảo vừa rồi, nếu như chộp vào đầu, phỏng chừng lúc này hắn đã chết.

Mà cái Hoàng Lân Giáp của Man Hồ Tử này cũng thật sự là một kiện dị bảo, lại có thể ngăn cản một kích của yêu thú cấp chín.

Có chút thời gian tranh thủ đó, thân hình Hàn Lập đứng vững, không cần suy nghĩ, thanh quang kim hồ đồng thời dũng mãnh bay ra, thanh quang chói mắt. Kim hồ cuồng vũ, hình thành Thanh nguyên kiếm thuẫn khá đồ sộ.

Đồng thời hai tay vừa nhấc, hơn hai mươi kiếm quang màu xanh phóng ra ngoài cơ thể, trong nháy mắt tạo thành một đạo phòng hộ khác bên trong hộ thuẫn.

Vừa làm xong hết thảy, thân ảnh cao gầy của Phong Hi hiện ra trước mắt Hàn Lập.

Trên mặt yêu tộc tỏ vẻ cực kỳ lo lắng, trong mắt phát lạnh, sau đó há mồm, bạch quang chói mắt dũng mãnh xuất ra.

Thần sắc Hàn Lập thầm kêu không hay.

Lão yêu này lại dùng Yêu đan trực tiếp công kích, hắn không hề nắm chắc việc ngăn cản một chút nào.

Ngay lúc trong tâm Hàn Lập cảm thấy tê lạnh, miệng Phong Hi đóng lại, thân hình đột nhiên co lại, sắc mặt cực kỳ khó coi, muốn đứng cũng không xong.

Hàn Lập ngẩn ngơ, lập tức chú ý, thân thể đối phương rung nhẹ, hơn nữa bụng bắt đầu phình lên.

Tu vi lão yêu này mặc dù thâm hậu hơn so với hai con yêu còn lại, nhưng dược lực vẫn phác tác.

Hàn Lập mừng rỡ, không chút khách khí điểm chỉ tới, hơn hai mươi thanh Thanh trúc Phong vân kiếm như ong vỡ tổ điên cuồng bắn tới, vây quanh yêu thú loạn trảm mãnh liệt.

Một lát sau, nét mặt vừa rồi tươi cười của Hàn Lập, giờ xuất hiện chút ngưng trệ.

Mặc dù Liệt Phong thú thống khổ quỳ một chân xuống đất, hai tay che bụng, nhưng quanh thân lại thả ra một tầng bạch quang nhàn nhạt, quần kiềm công kích, lại không phá nổi vòng hộ quang chút nào.

Hơn nữa yêu thú này còn có thể miễn cưỡng ngẫng đầu ngoan lệ nhìn Hàn Lập, dù không thể nói chuyện nhưng trong mắt tràn đầy vẻ oán độc.

Hàn Lập thấy vậy, tâm lý dao động một chút, nhưng lại tự đánh giá, liền phán đoán yêu thú này có bảo vật hộ thân nào đó.

Nếu không, dựa vào mức độ thống hận của đối phương đối với mình, nếu có thể phát động pháp lực, khẳng định trước tiên sẽ cho mình một trảo để phát tiết mối hận trong lòng.

Nghĩ vậy, trong lòng Hàn Lập bình tĩnh lại. Hai tay bắt nhanh một pháp quyết, nhất thời mười bốn thanh phi kiếm bay lên không trung.

Trong chớp mắt, hai luồng thanh quang bùng nổ giữa không trung, hiện ra hai thanh cự kiếm màu xanh dài khoảng mấy trượng, hàn quang dày đặc.

Một tia dị sắc trong mắt Hàn Lập chợt lóe, không chút tiếng động há mồm, hai luồng khí xanh bay ra, phân biệt phóng đến cự kiếm.

Vừa tiếp xúc khí xanh, quang mang cự kiếm tại không trung đại thịnh, ngân khẽ một tiến trước sau hạ xuống, khí thế hung hăng chém về phía trung tâm bạch quang của Liệt Phong Thú.

"Phành phành" Hai tiếng nổ truyền đến.

Cự kiếm hung hăng đánh tới bạch quang, thanh mang và bạch quang đan vào nhau. Nhưng khi hai kiếm ép đè bạch quang xuống khoảng một tấc, liền bị bắn ngược trở lên.

Thấy tình cảnh này, Hàn Lập đứng tại chỗ giật mình.

Mà trên mặt Phong Hi, lại lộ ra vẻ châm chọc.

Thấy loại thần sắc này của đối phương, Hàn Lập không khỏi cả kinh. Giờ mới phát hiện, mặc dù đối phương thống khổ không chịu nổi, thân thể không cách nào nhúc nhích, tiểu phúc trong chốc lát lúc thì biến to, lúc lại hóa nhỏ, nhưng đầu cùng tứ chi cũng không có biến hóa khác thường.

Yêu thú này dường như đang cố gắng cường áp dược lực linh dịch.

Sắc mặt Hàn Lập biến đổi, đột nhiên nhớ tới cái gì tương tự, vội vàng xoay mắt nhìn lại hướng hai yêu thú.

Kết quả tình hình lọt vào trong tầm mắt làm cho trong lòng hắn phát lạnh.

Hai yêu thú cấp tám Độc Giao cùng Quy Yêu, mặc dù thân thể còn đang bành trướng, nhưng đầu và tứ chi thì lại nhỏ hơn một chút so với lúc đầu

Xem linh khí điên cuồng phóng ra trên người chúng, hiển nhiên là cũng đang áp chế dược lực. Chỉ là tu vi không thâm hậu bằng Liệt Phong Thú, cho nên hiệu quả không như ý.

Hàn Lập không suy nghĩ nhiều, ngón tay chỉ hai thanh cự kiếm, trong nháy mắt hóa thành hai đạo thanh hồng, phân biệt chém tới hai yêu thú bên này.

Một khi phi kiếm này không cách nào diệt được Liệt Phong thú, không bằng trước trừ hai con này cũng tốt.

Sau đó, Hàn Lập nhất nhất vỗ vào túi linh thú bên hông, vô số Phệ Kim Trùng tuôn ra, theo âm thanh của Hàn Lập, phô thiên cái địa đánh về phía bạch quang.

Liệt Phong thú nhìn thấy nhiều Phệ Kim Trùng xuất hiện như vậy, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Nhưng sau một khắc, vô số phi trùng đã bao vây bạch quang từng tầng từng tầng,, bắt đầu cắn nuốt bạch quang.

Lúc này hai cự kiếm đã phân biệt trảm đến người Cự Quy cùng Độc Giao.

Hai yêu thú mặc dù biến sắc, nhưng cũng không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể nhìn kiếm quang màu xanh áp thân.

Một trận tiếng động *"Cảng cảng"* điên cuồng truyền tới, hai yêu thú bị cự kiếm mãnh kích, không hư tổn một sợi tóc nào hết.

Hàn Lập thấy vậy, mặt ngốc trệ.

"Sao có thể như vậy? Liệt Phong thú nọ có bảo vật hộ thân, mới có thể đón đỡ phi kiếm. Còn hai yêu thú này, phi kiếm thật sự đã chém vào thân thể, lại không hề mảy may bị thương. Chẳng lẽ thân thể yêu thú cấp tám lại cứng rắn như vậy sao".

Lát sau Hàn Lập phục hồi tinh thần, hiển nhiên sẽ không vì vậy mà dừng tay.

Hắn điểm một cái về hướng hai thanh cự kiếm, luồng điện hồ to như hai cánh tay màu vàng bắn ra, kết thành thực thể đánh tới thân thể hai yêu thú.

Độc Gia cùng Quy yêu bị Ích Tà Thần Lôi đánh trúng, hiện lên vẻ mặt thống khổ, nhưng lập tức lại bình yên không việc gì, có điều trừng mắt về phía Hàn Lập, càng trở nên hung ác.

Nghĩ rằng việc thứ nhất sau khi chúng có thể cử động chính là xé tan Hàn Lập thành từng mảnh.

Hàn Lập thật có chút sợ hãi.

Quay đầu lại xem đám Phệ Kim Trùng của mình, thần niệm vừa động, tất cả Phệ Kim Trung bay lên, lộ ra Liệt Phong Thú.

Mặc dù bạch quang ảm đạm một ít, nhưng yêu thú trốn trong bạch quang vẫn bình yên vô sự. Bạch quang này thật khó đối phó, trên hàng vạn Phệ Kim Trùng đồng loạt cắn nuốt, lại không thể suy yếu bao nhiêu.

Hộ thân bảo vật của yêu thú này, thật sự có chút nghịch thiên.

Ngay lúc Hàn Lập do dự còn muốn tiếp tục cho Phệ Kim Trùng cắn nuốt hay không, Liệt Phong Thú Phong Hi kia lại có thể mở miệng nói chuyện.

"Nhân loại, ngươi tưởng rằng chính là tu sĩ Kết Đan Kỳ có thể gây khó khăn cho Yêu tộc đã hóa hình chúng ta. Đợi lát nữa, ta sẽ làm cho ngươi nếm mùi vị sống không bằng chết một cách tử tế" Yêu thú chậm rãi nói, mặt đầy vẻ hung ác. Thanh âm mặc dù cực kỳ bình tĩnh, nhưng lại lộ ra vẻ tàn nhẫn không thể nghi ngờ.

"Hừ! Có đúng không?" Hàn Lập nghe đối phương tàn nhẫn nói, ngược lại lại tỉnh táo.

Hắn không chần chờ điểm chỉ lên không trung, một tiến xé gió từ hàng vạn con Phệ Kim Trùng nổi lên, chuyển phương hướng, đánh về phía hai yêu thú kia.

Mà hai thanh cự kiếm cũng điên cuồng chém xuống màn hào quang giữa không trung.

"Dừng tay! Ngươi định làm chuyện ngu xuẩn hả? Ngươi muốn từ nay bị Giao tộc trong biển đuổi giết cả đời hả. Phong Lôi Sí nọ còn chưa có luyện chế xong, sự cố gắng trước đây sẽ bị lãng phí. Huống chi linh sí này chỉ có phong lôi lực mới có thể sử dụng, ngươi lấy thì được gì!" Yêu tu Phong Hi vừa thấy Hàn Lập cử động, rốt cục kinh hoàng, thần sắc biến đổi vội vàng quát.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, căn bản không có ý dừng tay, trong nháy mắt đàn trùng rơi vào trên người hai yêu thú, mà màn hào quang bị hai thanh cự kiếm mãnh kích, khiến chúng lung lay muốn ngã.

Dù sao vòng bảo hộ này chính là dùng để luyện khí, năng lực phòng ngự tự nhiên sẽ không quá mạnh.

Liệt Phong Thú thấy vậy, con ngươi vốn xanh biếc có chút đỏ lên, nhưng bị quản chế trong dị vật, nên không hề có biện pháp.

Trong nháy mắt, Độc Giao phát ra một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa.

Tiếp theo một đoàn huyết quang từ bên trong bắn vỡ ra. Đông đảo Phệ Kim Trùng tiếp xúc với máu, lập tức cùng nhau phân rã, hóa thành một đoàn hắc thủy.

Huyết quang này đúng là vật kỳ độc vô cùng.

------oOo------

Chương 549: Phệ Giao

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai mắt Hàn Lập nhấp nháy, toàn bộ sự việc xảy ra hiện lên trong mắt.

Bị Phệ Kim Trùng cắn nuốt, lân giáp trên người Độc Giao rốt cục cũng bị hủy. Nhưng hậu quả của việc da thịt tróc nát, đã dẫn tới vố số huyết quang từ trong cơ thể bắn ra, rất nhiều rất nhiều phi trùng bởi vậy mà hóa thành độc thủy, không bao lâu, đông đảo giáp trùng trên người Độc Giao không còn lại mấy.

Lúc này, khắp người Độc Giao cũng đã bị thương, lượng lớn máu màu xanh ngọc chảy ra toàn thân, ánh mắt nhìn Hàn Lập càng hận thấu xương.

Hàn Lập trong lòng rùng mình, tên là *"Độc Giao"* đúng là không phải nói cho có.

Phệ Kim Trùng đã tiến hóa đến độ pháp bảo bình thường khó có thể thương tổn, nhưng lại bị độc quang phun một cái, dễ dàng bị diệt. Có thể thấy được độc tính lợi hại tới mức nào.

Nhưng theo sau, trên mặt Hàn Lập lại vừa dâng lên một tia cười lạnh.

Yêu thú này không biết, phi trùng của hắn không chỉ có chừng này, chính là cho dù liều mạng để phi trùng tổn thất hơn phân nửa, trong ba yêu cũng có thể diệt được một.

Nghĩ tới đây, hắn lại nhìn nhanh về phía khác, Quy yêu bị đông đảo phi trùng hoàn toàn vây quanh

Tiếng cắn nuốt *"xào xào"* không dừng lại, nhưng đám trùng cũng trở nên không nhúc nhích.

Nếu không phải mơ hồ bên trong có dấu hiệu yêu khí tồn tại, hắn còn tưởng rằng con yêu này đã chết.

Mặc dù sinh tâm lý nghi ngờ, nhưng Hàn Lập bất chấp suy nghĩ nhiều, sắc mặc trầm xuống, sau đó hai tay vung hướng lên không trung, xuất ra túi linh thú.

Nhất thời tiếng côn trùng kêu vang chấn động cả luyện khí thất, trên không trải rộng hơn mười vạn tam sắc Phệ Kim Trùng, che kín cả nóc nhà.

Chứng kiến số lượng phi trùng, sắc mặt Độc giao đầu tiên là biến đổi, tiếp theo lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Phong Hi trong bạch quang cũng biến sắc, lộ ra vẻ hoảng sợ.

Phải biết rằng, một đàn linh trùng so sánh với linh thú thông thường mà nói, mặc dù giai đoạn sinh sản ngắn, một lần sinh rất nhiều trứng, nhưng mỗi lần sinh sản phải cách trăm năm thời gian. Sau khi ấp trứng, còn cần hơn mười năm bồi dưỡng, mới chân chính có thể sử dụng. Hơn nữa linh trùng uy lực càng lớn, cấp bậc càng cao, thời gian hao tốn càng thêm dài.

Cho nên trong tu tiên giới, tu sĩ biết Khu Trùng Thuật cho dù nhiều, nhưng bởi khu trùng mà nổi tiếng trong Loạn Tinh Hải, cũng không gặp nhiều. Đặc biệt sau Kết Đan lại càng ít nghe nói.

Trong đó đại đa số tu sĩ khu trùng, trong đời có khoảng ngàn con đã là quy mô lớn, cho dù gặp may mắn, cũng hơn phân nửa là do sư phụ truyền lại, đồ đệ lại truyền phi trùng này cho đời tiếp theo mới có thể miễn cưỡng có được số lượng như vậy.

Hơn nữa, linh trùng khác với linh thú, có điểm rất yếu ớt. Mỗi lần đấu pháp, toàn bộ linh trùng bị diệt cũng là chuyện thường thấy. Cho nên tu sĩ mặc dù biết linh trùng uy lực không nhỏ, nhưng lại ít có người tu luyện Khu Trung Thuật.

Lợi hại của Phệ Kim Trùng, Phong Hi cùng Độc Giao đã kiến thức qua. Cho dù là yêu thú ở cấp độ như chúng cũng cảm thấy cực kỳ đáng sợ. Bởi vậy thấy Hàn Lập thả ra số lượng đông đảo như vậy, nhị yêu mới cảm thấy khó có thể tin.

Đương nhiên bọn họ không biết, Phệ Kim Trùng này cũng chưa tiến hóa đến giai đoạn thành thục, nếu không sẽ càng biến sắc.

Hàn Lập không để ý đến ánh mắt Độc Giao lộ ra vẻ kinh sợ cùng oán độc, thần niệm vừa động, tiếng xé gió của tất cả phi trùng nổi lên, hóa thành từng đàn, từng nhóm cuồng phóng xuống người Độc Giao.

Kết quả, huyết quang từ Độc Giao đã bị thương phun ra lần nữa, Phệ Kim Trùng bị dính liền phân rã, nhưng đàn trùng trên nóc nhà thấy chết không sờn, không ngừng bay xuống.

Chỉ một lát sau, huyết quang bắt đầu giảm bớt trở nên ảm đạm, lại qua một lát, huyết quang bên trong hoàn toàn biến mất.

Hàn Lập thấy vậy, mắt sáng ngời.

Đám trùng không chút khách khí bay xuống, trong nháy mắt bao phủ Độc Giao.

Không bao lâu, chiếc cổ cao cao bị đám trùng từ cao biến thành lùn, từ lớn biến thành nhỏ.

Lân giáp Độc Giao không cách nào chống đỡ lâu bị công phá, rốt cục bị đám trùng gặm nát một mạng ô hô.

Nhìn thấy việc này, Phong Hi lập tức biến sắc, nhưng sau đó bình tĩnh trở lại, chỉ là gương mặt băng hàn phóng nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập ngâm nhẹ một tiếng, đám trùng rời khỏi, lộ ra một chút hài cốt Độc Giao.

Tại trong hài cốt, một viên huyết sắc Yêu đan cỡ một nắm tay lóe ra.

Mặt Hàn Lập hiện lên tia dị sắc, còn chưa có hành động, Yêu đan chợt lóe lên lam quang bay lên không, hướng ra cửa bắn nhanh đi. Hàn Lập không chút nghĩ ngợi, ngón tay bắn ra, một đạo kiếm khí màu xanh rời tay, kích vào Yêu đan.

Yêu đan bị kích di chuyển loạn xạ, đột nhiên từ bên trong bay ra một đoàn lam quang, bao lấy bên trong là một con giao long nhỏ chập chờn, đây chính là tinh hồn của Độc Giao.

Giao hồn vừa thấy hành tung bị lộ, nhất thời huyết quang kinh hoàng chợt lóe, lập tức không thấy bóng dáng.

Hàn quang trên mặt Hàn Lập hiện lên, chợt vỗ vào túi linh thú bên hông. Một thân ảnh màu xanh từ túi bắn ra, rơi trên mặt đất, lộ ra vẻ mặt lười biếng của tiểu hầu, bộ dáng có chút mất hứng, chính là một con Đề Hồn Thú.

Hàn Lập không cố kỵ tâm tình của nó tốt xấu, vỗ nhẹ vào đầu con thú này. Đề Hồn thú không tự chủ hừ mũi một cái, một đạo hoàng quang phun ra, xoay quanh một cái giữa không trung, sau đó bao lại bên cạnh một nơi không có bóng người.

Kết quả sau khi hoàng quang lóe lên, lộ ra Giao hồn đỏ như máu.

Sau đó hoàng quang vây quanh, tinh hồn Độc Giao bị kéo về phía mũi Đề Hồn thú.

Giao hồn tự nhiên không chịu đưa đầu vào miệng cọp, nửa đường thả ra lam quang chói mắt, lam quang này này nhất thời kháng cự lại hoàng quang, khiến cho nó bảo trì tại chỗ bất động.

Không hổ là thiên địa linh thú hóa hình kỳ, hồn phách thật cường đại, không phải yêu thú cấp sáu bảy có thể sánh bằng.

Đương nhiên cũng bởi vì Đế Hồn Thú còn nhỏ, nếu không thật có điểm thẹn với đại danh.

Nhưng ý của Hàn Lập là không nghĩ tới việc để cho Đề Hồn Thú hút Giao hồn vào. Yêu hồn của yêu thú cấp tám là bảo vật cực kỳ trân quý, hắn tự nhiên không chịu lãng phí.

Vì vậy, ngay lúc hoàng quang của Đề Hồn Thú cùng hồn phách Độc Giao giằng có, thân hình Hàn Lập chợt lóe, đến bên cạnh, sau đó mặt không chút thay đổi năm ngón tay tìm kiếm. Yêu hồn căn bản không cách nào trốn tránh, chuẩn xác bị hắn bắt vào trong tay.

Giao hồn liều mạng lay động giãy dụa trong tay, nhưng tay kia của Hàn Lập vừa lật, một cái bình ngọc đã sớm được chuẩn bị xuất hiện trong tay.

Hất tay *"vù"* một tiếng, Giao hồn bị một đoàn thanh quang bao bọc, trực tiếp ném vào trong bình.

Hàn Lập nhanh tay cẩn thận thu cái bình vào trong Túi trữ vật, lúc này mới thở một hơi.

Hàn Lập không có ý định trì hoãn thời gian, quay người lại, đi đến hướng Quy yêu.

Nhưng lúc này, một tiếng nứt giòn giữa không trung truyền đến, màn hào quang bị hai thanh cự kiếm công kích rốt cục bị hủy.

Hàn Lập cũng không ngẩng đầu, nắm tay hé ra, mảng lớn thanh quang phun ra, cuốn Phong Lôi Sí vừa lộ ra vào trong, khoảnh khắc trở lại trên tay.

Hắn căn bản bất chấp xem xét, chuyển tay nhét vật này vào Túi trữ vật.

Thấy hành động này, Liệt Phong Thú một bên gần như hộc máu, sắc mặt vốn đã bình tĩnh trở lại, lại hiện lên ánh mắt đầy oán độc lần nữa.

Nhưng ánh mắt Hàn Lập lại rơi vào đám trùng trên cao, một tiếng xé gió phát ra, đám trùng từ trên mặt đất bay lên, lộ ra Quy yêu phía dưới.

Nhìn vào, Hàn Lập hít một ngụm khí lạnh.

Yêu thú này khắp người đều bị thương, huyết nhục mơ hồ, nhưng cả người tản ra hào quang màu vàng nhạt, huyết nhục lộ ra không ngừng nhúc nhích, ngay lúc Hàn Lập hạ mắt xuống thì đã lành lại khỏi hẳn.

Trong nháy mắt, miệng chỗ vết thương đã liền hơn phân nữa.

"Thân thể tự trị".

Hàn Lập kinh ngạc, trong miệng có chút phát khổ.

Cái gọi là *"Thân thể tự trị"* thực không hiếm thấy trong yêu thú.

Rất nhiều yêu thú cấp thấp cũng có được, có thể tự chữa lành vết thương, năng lực tái sinh thân thể quỷ dị.

Nhưng loại bản năng thiên phú này phi thường hiếm thấy ở yêu thú cấp cao. Thậm chí Hàn Lập diệt sát nhiều yêu thú cấp sáu bảy như vậy, lại hoàn toàn không thấy có một con thuộc loại năng lực tự chữa này.

Mà mắt thấy Yêu quy cấp tám đúng là loại thể chất này, tự nhiên làm cho Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn.

Nhưng như vậy, phiền toái của Hàn Lập có thể rất lớn.

Trừ khi một kiếm có thể chém đứt đầu hoặc đánh nát kim đan, chỉ dựa vào Phệ Kim Trùng, nhất thời trong nửa khắc không cách nào dồn đối phương vào tử địa.

Tối thiểu trước khi năng lực này của đối phương hao hết, hắn không làm gì được nó.

Đáng tiếc, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hắn chỉ luyện thành trong hơn mười năm, trong đó tốn hao thời gian bồi luyện kiếm này, đã ít lại càng ít.

Cho nên, kiếm này cho dù sử dụng nguyên liệu là một trong tam đại thần mộc *"Thiên Lôi Trúc"*, về sau gia nhập thêm *"Luyện tinh"* cực ký trân quý, uy lực một thanh có thể còn cường đại hơn bổn mạng pháp bảo của tu sĩ cùng cấp bậc.

Trước kia, hắn dựa vào kiếm này giết yêu thú cấp sáu bảy, nhưng hơn phân nửa là dựa vào số lượng kinh người của kiếm mới có hiệu quả. Thậm chí một bộ mười hai kiếm hợp thành cự kiếm thì uy lực tự nhiên là không thể so sánh. Đây căn bản cũng là chỗ uy lực cường đại của nguyên bộ pháp bảo.

Có điều lúc này, cho dù hắn xuất cự kiếm thuật cũng không đủ để diệt hai con yêu thú cấp tám đã tu luyện ra đến yêu thể.

------oOo------

Chương 550: Đào nặc dữ truy sát

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập thấy không làm gì được hai yêu thú trước mắt thì vô cùng kinh hãi, nhưng hắn sau khi nghĩ lại liền vô cùng trấn tĩnh

Phần lớn yêu thú cấp cao đều chuyên tu luyện thân thể. Mặt khác bọn chúng da dày thịt chắc, thậm chí có thể tu luyện khiến cho thân thể ngang bằng với pháp khí nên cũng chẳng có gì lạ.

Hơn nữa yêu thú lại còn sống lâu hơn tu sĩ nhiều lần, thậm chí mấy chục lần.

Do đó yêu thú cấp càng cao thì càng có nhiều thời gian luyện thân, khiến cho tu sĩ nhân loại kinh hoàng cũng chẳng có gì là lạ

Nếu mà tu sĩ Nguyên Anh Kì dựa vào pháp bảo và trí tuệ thì có thể đánh chết được yêu thú dưới cấp tám, nhưng nếu là yêu thú đã qua giai đoạn biến thân, tu luyện đại thành, có kiến thức thì ngược lại có thể cùng tu sĩ nhân loại đấu một trận cân bằng.

Giao Long thuộc về Thiên địa linh thú, chúng có thể tranh đua cũng với yêu thú cấp chín bình thường, lực phòng ngự tự nhiên sẽ không nhỏ. Còn Quy yêu trước mặt thì lại càng kinh khủng hơn về lực phòng ngự.

Đối vói người vừa mới luyện được một chút bản lãnh phi kiếm mà nói, thì việc không thể làm tổn hại hai con yêu thú này cũng không có gì lạ.

Nếu đổi lại là một lão yêu quái Nguyên Anh Kỳ, lại có pháp bảo bồi luyện hơn trăm năm trong tay, thì hai con yêu thú này tất nhiên sẽ không còn mạng.

Nếu đổi lại là một vị lão quái Nguyên Anh Kỳ không cách nào nhúc nhích nằm trên mặt đất, thì với phi kiếm, Hàn Lập cũng có thể dễ dàng giết chết hắn. Tất nhiên, nếu đã tu luyện thân thể tương tự yêu thú như Man Hồ Tử thì đương nhiên là ngoại lệ.

Cho nên, dù Ích Tà Thân Lôi có uy lực vô cùng lớn nhưng lại không hề có tính khắc chế đối với yêu tộc. Thần lôi mặc dù có thể phát ra bởi Kim Lôi Trúc nhưng với tu vi hiện tại của hắn thì chưa thể phát huy được nổi hai phần uy lực.

Hiểu được điều đó, Hàn Lập cũng cảm thấy cũng không có gì phải uể oải.

Hắn rất rõ ràng, chỉ cần có thể tiến cấp thành Nguyên Anh Kỳ, tốn thêm thời gian trăm năm để bồi luyện Thanh Trúc Phong Vân Kiếm thì uy lực của pháp bảo tất nhiên sẽ tăng lên rất nhanh.

Khi đó, dùng phi kiếm mà tiêu diệt hai yêu thú này thì cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Dù sao thì Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cũng là pháp bảo đỉnh cấp do hắn vô cùng tốn công sức để luyện ra.

Đối với tiềm lực của nó, Hàn Lập vô cùng tự tin.

Hiện tại, hắn đối phó với tu sĩ Kết Đan hậu kì bình thường, thậm chí cả yêu thú cấp bảy cũng có thể tiêu diệt dễ dàng. Nhưng với lão quái Nguyên Anh Kỳ và yêu thú cấp tám thì hắn không dám đối đầu giao chiến.

Kết Đan Kỳ và Nguyên Anh Kỳ đúng là hai loại cấp bậc vô cùng khác nhau.

Mấy cái suy nghĩ này trong đầu Hàn Lập chuyển biến vô số lần, nhưng nhìn xuống phía dưới Quy yêu cùng bạch quang trên mình Phong Hi khiến cho mặt hắn nảy sinh dị sắc.

Hắn tự hỏi trừ việc mạo hiểm dùng Kiềm Lam Băng Diễm một lần ra, căn bản là không gì có thể trong thời gian ngắn tiêu diệt hai con yêu thú này.

Cho dù là thế, Hàn Lập phỏng chừng không nói tới Quy yêu, chỉ lấy bảo vật hộ thể biến thái của Liệt Phong Thú kia thì tỉ lệ thành công tiêu diệt hai con yêu thú này thật không quá ba phần.

Bởi vì Kiềm Lam Băng Diễm hắn chưa thể khống chế thành thục, càng không thể khiến cho uy lực của nó tập trung trên người của hai yêu thú này.

Tất nhiên sẽ làm cho hiệu quả của băng diễm bị suy yếu đi nhiều.

Càng khiến cho hắn chần chừ chính là nếu không thành công tiêu diệt Liệt Phong Thú này thì chẳng khác nào đưa bảo vật cho nó, làm cho đối phương thực lực đại tăng.

Nếu là thế thì thà tự bản thân dùng còn hơn.

Sau khi ngưng kết xong Nguyên Anh thì luyện hóa vật ấy. khiến cho kiềm lam băng diễm từ nay trở thành đòn sát thủ của hắn.

Hắn cũng không có suy nghĩ quá lâu, mà cũng hoàn toàn không có thời gian cho hắn lãng phí.

Quy yêu thì thân thể vẫn phồng lên. Nhưng bụng của Liệt Phong Thú thì đã xẹp so với lúc đầu hơn một nửa, vẻ âm độc trên mặt hiện ra ngày càng đậm

Hàn Lập nhìn xuống, lòng lạnh lẽo.

Không chừng chỉ một lúc nữa yêu thú đã có thể hoàn toàn áp chế linh dịch bên trong dược hoàn, lại có thể khu động pháp lực.

Vì thế Hàn Lập cắn răng xoay người, túm lấy túi trữ vật dưới chân Quy yêu, tiếp theo đá bay yêu quái không nhúc nhích này vào bên trong hỏa trì.

Sau đó, hắn tìm ra một túi trữ vật từ trong hài cốt của Độc Giao, thân hình chợt lóe, xuất hiện phía sau Liệt Phong Thú, cũng đá nó bay vào bên trong hỏa trì.

Hàn Lập căn bản không hề nhìn tình cảnh của hai yêu thú, hắn hóa thành một đạo cầu vồng phi độn bỏ chạy

Hắn cũng không tin hai yêu thú kia lại thần thông quảng đại đến vậy. Trên biển lớn như thế này, hắn tùy ý tìm một đảo nhỏ là có thể khiến cho bọn chúng không thể truy ra.

"Oành" một tiếng, thạch môn bị hắn phá tan, Hàn Lập độn quang biến mất vô ảnh vô tung.

Bên trong luyện khí thất không một tiếng động!

Chẳng biết là sau bao lâu, từ trong địa hỏa trì truyền tới một âm thanh vô cùng oán độc. Sau đó lóe lên một đạo ánh sáng chói mắt, từ bên trong địa hỏa phá tan nóc nhà, xuyên thủng cấm chế của động phủ, hoàn toàn biến mất.

Sau một khắc, luồng ánh sáng ở phía trên hòn đảo, lấy tốc độ mà mắt thường không thể nhìn thấy, bay một vòng, hết gần lại xa.

Sau khi ánh sáng biến mất liền hiện ra hình dáng của Liệt Phong Thú.

Bộ dáng hắn hoàn toàn không thay đổi, tựa như là trong hỏa trì hoàn toàn không thể tổn thương gì hắn. Nhưng răng hắn nghiến chặt lại, hơn nữa tay hắn đang đỡ thân thể không lồ không nhúc nhích được của Quy yêu.

Quy yêu không có bảo vật hộ thân, toàn thân cháy xém, râu tóc biến mất, xem ra đã chịu không ít đau khổ.

Hai mắt Liệt Phong Thú ánh lên bạch quang, thu liễm vài phần, sau khi âm trầm một chút chợt biến thành dữ tợn.

Sau đó tay bắt pháp quyết, trên ngón tay ẩn hiện bạch quang. Một lát sau, khuôn mặt hắn chợt hiện lên vẻ hung ác vô cùng.

Hắn không nói gì, sau khi xác định rõ phương hướng thì biến thành một đạo cầu vồng phá không bay đi. Hàn Lập đang dùng Huyết sắc phi phong điên cuồng chạy trốn chợt toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Vừa rồi, Phong Linh Kính trong cơ thể bị Ích Tà Thần Lôi vây lại, đột nhiên muốn phát tác khiến cho mọi chuyện không ổn.

May mà Hàn Lập phản ứng nhanh, vội vàng tán linh lực của phi phong, sau đó mạnh mẽ áp chế dị biến.

Tiến vào Kết Đan hậu kì, Hàn Lập tuy không thể hoàn toàn khống chế được Huyết sắc phi phong nhưng cũng có thể tùy tâm mà cắt đứt linh lực của nó.

Cứ như thế, tính hữu dụng của cổ bảo này tăng lên không ít.

Đúng lúc này sắc mặt của Hàn Lập đại biến, tất nhiên là Liệt Phong Thú đã thoát khốn.

Hắn không chút suy nghĩ, xác định phương hướng rồi rót linh lực vào phi phong, cấp tốc bay đi.

Lúc trước hắn làm cho yêu thú vô cùng tức giận, nếu bị nó truy đuổi kịp, xé xác làm tám mảnh, trừu hồn luyện thần là còn nhẹ.

Nhưng khiến cho hắn ảo não chính là dù cách xa như thế, yêu thú lại có thể dùng Phong Linh Kính chế trụ hắn

Điều này rất ngoài ý muốn của Hàn Lập, làm hắn nảy sinh một tia chán nản

Có lẽ khi tại luyện khí thất đó liều mạng bỏ ra Kiền Lam Băng Châu mới là lựa chọn sáng suốt.

Nhưng bây giờ có nghĩ như thế cũng vô ích, hắn chỉ có thể hóa thành một đạo hồng quang điên cuồng độn đi.

Cứ tầm khoảng hai ba canh giờ, chừng một bữa cơm thì Phong Linh Kính trong cơ thể Hàn Lập lại phát tác một lần.

Mặc dù lần nào cũng kịp thời áp chế nhưng Hàn Lập lập tức bỏ chạy chệch khỏi phương hướng ban đầu, để phòng bị đối phương xác định vị trí mà đuổi theo.

Mặc dù tốc độ độn quang của Hàn Lập thua xa Liệt Phong Thú nhưng vẫn có thể coi là nắm quyền chủ động, kịp thời bỏ cách đối phương một đoạn xa.

Nhưng Phong Hi lại nhờ cảm ứng Phong Linh Kính, lại có thể lập tức đuổi sát phía sau.

Cứ như vậy,Hàn Lập và Liệt Phong Thú một trước một sau truy đuổi hơn một tháng thời gian, đi gần hết mặt biển.

Trên đường trốn chạy, Hàn Lập lúc thì lo lắng đề phòng, lúc thì lại vô cùng buồn bực.

Lí do là hắn không thể luyện hóa Liệt Phong Kính trong cơ thể, có thể vĩnh viến bị truy đuổi bởi Liệt Phong Thú.

Thứ này quả vô cùng cứng cỏi, Hàn Lập luyện hóa một tháng thời gian hoàn toàn không có chút suy suyển gì. Cái này căn bản Kết Đan Ky không thể luyện hóa được.

át đắc dĩ, Hàn Lập không còn cách nào là toàn tâm bỏ chạy lẩn trốn.

Nhưng khiến cho Hàn Lập hơi bất ngờ chính là Liệt Phong Thú cũng không có thường xuyên dùng pháp quyết dò xét vị trí của hắn. Nếu không, yêu thú này đã sớm bắt kịp hắn rồi.

Điều này đúng là vô cùng khó hiểu

Hàn Lập hoàn toàn không biết là cách đó mấy ngàn dặm, Liệt Phong Thú cũng đang vô cùng ảo não.

Hắn không phải là không nghĩ dùng pháp quyết dò xét vị trí của Hàn Lập, nhưng tình cảnh của hắn và Hàn Lập cũng không khác nhau là mấy.

Mặc dù yêu thú đã áp chế linh dịch vào một chỗ, cũng dùng linh lực bao lấy nhưng cứ cách một quãng thời gian nó lại phát tác một lần.

Làm cho hắn không thể không dừng việc độn quang, vận công áp chế.

Mặc dù hắn tự tin cho hắn một khoảng thời gian, hắn có thể luyện hóa hoàn toàn vật đó. Nhưng hiện tại, hắn đang theo sát Hàn Lập, pháp lực thừa không nhiều căn bản không thể luyện chế, chỉ đành mang một bụng đầy độc khí mà liều mạng bám theo.

Về phần Quy yêu, mặc dù đã sớm hồi phục nhưng khả năng độn quang lại quá chậm, Phong Hi đành vứt hắn lại phía sau, một mình đuổi theo.

Hắn vô cùng căm tức., nhưng đối với tốc độ độn quang cực nhanh của Hàn Lập cũng vô cùng kinh ngạc.

Trong tâm cũng đã đoán ra lý do, có lẽ là do Hàn Lập có bảo vật gia tốc.

------oOo------

Chương 551: Lôi độn thuật

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mỗi ngày qua đi, thời gian mà Phong Linh Kính bộc phát ngày càng dài hơn.

Từ lúc mấy canh giờ một lần chuyển sang nửa ngày rồi bây giờ là một ngày Hàn Lập mới phải áp chế một lần, hơn nữa lực bộc phát lại càng lúc càng yếu.

Cuối cùng, sau lần hai ngày phát tác một lần, Phong Linh Kính cũng an ổn xuống, Liệt Phong Thú cuối cùng đã buông tha không thuc dục nó nữa.

Tất nhiên là Hàn Lập vô cùng mừng rỡ

Mặc kệ là do yêu thú ở cách quá xa mà làm cho pháp quyết mất linh hay là đối phương gặp phải phiền phức thì đây chính là lúc thoát thân tốt nhất.

Hàn Lập không chút do dự uống linh dịch vào, xác định rõ một hướng rồi không hề cố kị mà phá không lao đi, bay khỏi phụ cận biển này.

Cách Hàn Lập mấy vạn dặm, trên một hòn đảo nhỏ, Liệt Phong Thú đang ngồi xếp bằng trong một cái động trống, sắc mặt xanh mét

Trải qua một thời gian truy đuổi lâu như thế, pháp lực của hắn đã tiêu hao hết, không còn khống chế được dị vật nữa.

Yêu thú này không thể xa xỉ như Hàn Lập, dùng linh dược vạn năm trong khoảnh khắc hồi phục linh lực. Bất đắc dĩ, hắn đành trú lại tại đảo nhỏ này, chuẩn bị tốn chút thời gian, hoàn toàn giải quyết mối họa trong lòng, sau đó mới đuổi giết Hàn Lập.

Một hồi hao hết tâm cơ mới luyện chế ra Phong Lôi Sí, hắn nhất định phải lấy lại.

Liệt Phong Thú chín cấp sau khi phát ra lời thề độc mới nhắm mắt vào, tiến vào cảnh giới vong ngã. Hơn một tháng sau, Hàn Lập cũng đã xuất hiện trên một hoang đảo nhỏ.

Xác định phụ cận không có yêu thú cấp cao hay là tu sĩ mới hạ xuống đảo, tiến vào một cái thạch động.

Tại cửa động bày ra mấy cái pháp trận pháp ẩn nặc hành tung rồi vội vã ngồi xuống lấy Phong Lôi Sí ra.

Hàn Lập nhìn cái cánh thu nhỏ lại bằng bàn tay ở trong tay thì không giấu nổi vẻ mừng rỡ.

Đôi Phong Linh Sí này cần phải có phong lôi lực mới có thể sử dụng, vậy mà Phong Hi lại chỉ có phong lực. Từ đó có thể suy ra không cần đồng thời cả phong lôi lực mà chỉ cần môt trong hai thuộc tính cũng có thể sử dụng được pháp bảo này.

Bản thân Hàn Lập có thể khu sử Ích Tà Thần Lôi tất nhiên cũng có thể dùng bảo vật này.

Mà theo như lời của Liệt Phong Thú thì nó vô cùng kì diệu, nếu hắn có thể nhanh chóng nắm giữ nó thì với việc bảo vệ tính mạng sau này đúng là có tác dụng rất lớn.

Chẳng qua, nhìn kỹ linh sí trên tay Hàn Lập, trên lớp lông vũ màu trắng bạc mơ hồ chớp lên dấu hiệu bất ổn.

Theo như hắn đoán thì bảo vật này lấy ra khi còn quá sớm nên hiện tại chưa hoàn toàn định hình.

Mặc dù cũng không phải như là lời nói của yêu thú là hoàn toàn mất đi tác dụng, nhưng càng về sau thì uy lực có lẽ sẽ bị giảm.

Nhưng mặt Hàn Lập hoàn toàn không lộ ra chút kinh hoảng, trích tại đầu ngón tay ra một giọt máu, tiến hành nhận chủ với cái cánh này.

Máu huyết bị đôi cánh hút vào bên trong, trong mắt Hàn Lập hàn quang chợp lóe, tung cánh lên trên cao

Phong Lôi Sí bị ném lên giữa không trung sau đó vẫn lơ lửng tại đó, hoàn toàn không nhúc nhích.

Hàn Lập cũng không thèm nhìn tới, từ mười ngón tay bắn ra từng đạo điện quang đến đôi cánh làm bộc phát một trận sấm trầm thấp.

Sắc mặt Hàn Lập trở nên trịnh trọng, linh lực trong tay bắn ra ngày càng dày đặc.

Không lâu sau, một đạo quang mang màu vàng lóe ra nơi không trung, bọc lấy Phong Lôi Sí ở bên trong.

Tiếng sấm xé gió không ngừng vang lên.

Nhìn thấy cái lồng điện quang của Phong Lôi Sí đang hấp thu Ích Tà Thần Lôi, tâm lí Hàn Lập lúc này mới buông lỏng.

Hơn mười ngày sau, Hàn Lập thò tay vào bên trong thần lôi, đem Phong Lôi Sí đang dần hoàn thiện xuống. Do hấp thụ Ích Tà Thần Lôi nên trên bề mặt trắng muốt mặt cánh xuất hiện thêm chút tơ vàng, nếu không nhìn kĩ sẽ rất khó phát hiện.

Làm xong việc định hình pháp bảo mà Liệt Phong Thú chưa hoàn thành, Hàn Lập lúc này mới thu lôi điện lại, một mảnh ánh sáng xanh lóe ra hấp thu Phong Lôi Sí vào bên trong cơ thể.

Sau đó, hắn rời khỏi thạch động, bay lên trên bầu trời của hòn đảo, chuẩn bị kiểm tra uy lực của bảo bối.

Đứng ở trời cao, Hàn Lập khẽ hít một hơi, sau đó bắt đầu điều động pháp bảo Phong Lôi Sí bên trong cơ thể. Kết quả chỉ cảm thấy linh khí đang bành trướng sau lưng, *"phụp phụp"* hai tiếng truyền đến, một đôi cánh dài hơn trượng hiện ra đằng sau.

Màu trắng tỏa ra có kèm theo chút kim quang.

Hàn Lập quay đầu nhìn, ý niệm vừa động thì đôi cánh cũng nhẹ nhàng huy động.

Không hề có chút sức nặng cứ như là một vật vô hình đang tồn tại.

Hắn có chút tò mò mà vuốt ve nó. Phong Lôi Sí lành lạnh còn mang theo chút cảm giác tê tê.

Thấy tình trạng này, Hàn Lập nhíu mày dùng sức, kết quả là toàn bộ bàn tay dễ dàng xuyên qua nó.

"Đây là?" Hàn Lập rùng mình nhìn vào bên trong cơ thể.

Phong Lôi Sí đang hoàn toàn yên ổn tại đan điền chờ đợi, mơ hồ lộ ra bạch quang. Cái này xem ra chỉ là do linh khí ảo hóa ra mà thôi, hoàn toàn không phải là cánh thật.

Điều này khiến Hàn Lập hơi ngạc nhiên.

Bình tĩnh lại, Hàn Lập bắt đầu rót linh lực vào bên trong nó, kết quả khiến cho hai cánh chớp động ánh sáng *"vù"* một tiếng, dễ dàng độn đi.

Qua lại vài vòng, Hàn Lập sờ cằm, trầm ngâm một hồi.

Tốc độ hoàn toàn không có cái gì là thần kì cả, so với trước kia cũng chẳng khác gì, xem ra phải rót lôi điện lực vào để thử một chút.

Nghĩ thế, Hàn Lập cũng không có chần chờ, sử dụng Ích Tà Thần Lôi, hai đạo vàng kim dần truyền vào linh sí bên trong cơ thể.

Trong nháy mắt, tiếng sấm truyền ra từ đằng sau, Hàn Lập liếc mắt thì thấy hai cánh lấp lóe điện quang, không tự chủ được mà triển khai, lộ ra khí tức quỷ dị.

Hàn Lập tinh thần vừa động thì bên dưới nổ ra một tiếng động trầm vang cộng hưởng, người đã vô thanh vô tức thuấn di ra bên ngoài cách mười trượng.

"Lôi độn thuật".

Hàn Lập đầu tiên vô cùng kinh ngạc nhưng sau đó lập tức mừng như điên.

Tiếp đó, hai cánh lại vung lên trong tiếng sấm, người lại tiếp tục xuất hiện bên ngoài hơn hai mười ba mươi trượng.

Sau một khoảng thời gian, Hàn Lập thân hóa thành một đạo lôi điện bạch quang, biến mất tại chỗ đột nhiên xuất hiện tại hơn trăm trượng xa xa, thân hình phiêu hốt vô cùng quỷ dị.

"Không hổ là độn thuật thần bí nhất Lôi độn thuật. Tốc độ thì còn lâu ngũ hành độn thuật mới có thể sánh bằng. Không biết pháp bảo này nếu tiếp tục bồi luyện thì có thể nghịch thiên như thế nào nữa đây. Không trách Liệt Phong Thú cấp chín phải dốc hết sức để luyện chế nó. Hắn vốn là thiên hạ đệ nhất về tốc độ, nếu dùng thêm cái này thì người trong thiên hạ có thể truy sát nó chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay mà thôi" Hàn Lập xuất hiện trong một một đạo ánh sáng, khuôn mặt vui mừng khẽ vuốt ve đôi cánh, thì thào nói. Sau đó, bạch quang lại lóe lên, đôi cánh tự nhiên biến mất.

Hàn Lập thực không có dự định ở lâu tại nơi này, nhanh chóng li khai Ngoại Tinh Hải trở về nội hải.

Hắn hiểu rất rõ là mặc dù Liệt Phong Thú tạm thời bỏ qua việc đuổi giết nhưng với tốc độ biến thái của nó thì không bao lâu nữa có lẽ sẽ lục soát hải vực này một lần nữa. Hắn không có ngu mà ở đây chờ nó tới giết.

Nội Tinh Hải là thiên hạ của tu sĩ nhân loại. Tuy là yêu thú vô cùng mạnh mẽ nhưng có lẽ cũng không có gan xâm nhập.

Chờ hắn tại Nội Tinh Hải ngưng kết thành Nguyên Anh xong thì sẽ chẳng còn phải sợ hãi yêu thú này nữa.

Về phần Hư Thiên Đỉnh bị lão quái Nguyên Anh đuổi giết cũng đã là chuyện quá khứ ba bốn mươi năm rồi, danh tiếng của hắn cũng đã bị suy giảm.

Hơn nữa tu vi của hắn là Kết Đan hậu kì, chỉ cần không đụng phải vài tên lợi hại như Man Hồ Tử,đối mặt với đám người Cực Âm cho dù không thể giết bọn chúng cũng có thể an toàn trốn thoát.

Trong lòng bình tĩnh, Hàn Lập quay trở lại thạch động kiểm tra một chút túi trữ vật của Quy yêu và Độc Giao.

Bên trong có rất nhiều yêu đan của yêu thú cùng một ít nguyên liệu vô cùng trân quý.

Đặc biệt ở bên trong đống nguyên liệu này, hắn còn phát hiện ra một ô hắc quy xác bằng nắm tay cùng hơn trăm phiến vảy màu đỏ. Đây là thứ mà khi yêu thú hóa hình lần thứ hai tạo thành nên trân quý vô cùng.

Lại làm cho Hàn Lập bị một phen vui mừng!

Nếu dùng hai thứ này luyện chế thành hộ giáp thì tuyệt đối sẽ không kém với Hoàng Lân Giáp của Man Hồ Tử.

Nhưng hiện tại Hàn Lập sẽ không làm như thế mà thu lại trận kì quanh động khẩu, nhanh chóng rời đi, trực tiếp hướng tới hải vực của phường thị Diệu Âm Môn.

Nếu Diệu Âm Môn đã kiến tạo Truyền tống trận, trải qua một thời gian dài như vậy thì có lẽ cũng đã hoàn thành.

Đến lúc đó mặc kệ là chuyện gì xảy ra, hắn cũng phải xông vào Truyền tống trận, truyền tống đi Nội Tinh Hải.

Hàn Lập cũng không biết phường thị Diệu Âm Môn ở nơi nào, nhưng chỉ cần tìm được tu sĩ nhân loại là ngay lập tức có thể có tin tức.

Nhưng hắn không biết là việc hắn giết chết Độc Giao lại khiến cho Tộc trưởng tộc Giao Long ở dưới hơn ngàn trượng đáy nước tại vùng biển phụ cận nổi giận. Nó chính là yêu thú Ly Hỏa Giao đã tiến hóa tới cấp chín trung kỳ.

------oOo------

Chương 552: Tái sấm Diệu Âm Môn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Với tu vi hiện tại của Hàn Lập thì không cần phải dùng Phong Lôi Sí cũng đã nhanh kinh người.

Hơn nửa tháng sau, Hàn Lập xuất hiện tại hoang đảo của phường thị Diệu Âm Môn.

Nhưng khi hắn dùng thần thức đảo qua thì quả nhiên là không có một bóng người, do vậy đành phải tìm người để hỏi thăm.

Hàn Lập điều chỉnh phương hướng, hóa thành một đạo cầu vồng bay đi mất dạng.

Nếu Diệu Âm Môn phường thị từng được bố trí tại nơi này thì nó sẽ tuyệt đối không rời đi khỏi phụ cận hải vực. Hơn nữa, trên những hòn đảo trên biển này cũng có thể có người là thành viên của nó.

Hắn tin tưởng bằng thần thức cường đại của mình sẽ rất nhanh chóng tìm ra tu sĩ nhân loại.

Không ngoài dự đoán, bay hơn nửa ngày lộ trình, tại một hòn đảo đã có tung tích của tu sĩ nhân loại.

Hơn nữa lại không chỉ có một người

Đứng ở trên cao, Hàn Lập nhìn thấy vài tu sĩ nam nữ đang vây công một yêu thú cấp bốn.

Trong đó còn có hai người có chút quen thuộc, Hàn Lập đầu tiên là ngẩn ra nhưng sau đó lại cười rộ lên.

Hàn Lập dùng Hoán hình quyết, tùy tâm mà biến dạng khuôn mặt thành một vị trung niên đen đúa, không chút nóng vội phóng ra hai đạo kiếm khí màu xanh, hào quang mang chợt lóe, xuyên thủng đầu của hai con yêu thú cấp bốn, tiêu diệt chúng ngay lập tức.

Hắn vừa ra tay cũng làm cho tu sĩ bên dưới vô cùng kinh hoảng, lập tức phát hiện ra thân ảnh Hàn Lập bên trên, lập tức gây ra một trận xao động, đều biết rằng đó là cao nhân đã ngoài Kết Đan Kỳ.

Mấy người bên dưới thương lượng một chút rồi một vị đại hán cẩm y bay về phía Hàn Lập.

"Tham kiến tiền bối, đa tạ người ra tay tương trợ. Không biết có phải bọn vãn bối đã quấy rầy công việc của người tại nơi này không" Đại hán cẩm y thái độ mặc dù vô cùng cũng kính nhưng trên khuôn mặt lại không che giấu nổi sự sợ hãi, không biết vị tu sĩ Kết Đan Kỳ này có dụng ý gì.

Nhìn đại hán họ Dịch, người đã từng cùng truyền tống tới với mình này, Hàn Lập chưa vội trả lời mà hai mắt nhíu lại, đưa ánh mắt nhìn xuống những người tập trung ở bên dưới. Có vị tu sĩ Hứa Vân mặt sẹo, nhưng những người cùng truyền tống lúc đầu là Lưu phu nhân và một tu sĩ khác lại không thấy đâu.

Về phần đại hán cẩm y cùng Hứa Vân, nhiều năm như thế mà vẫn còn ở Trúc Cơ hậu kì, xem ra tám chín phần là Kết Đan thất bại.

Biểu tình âm trầm không nói của Hàn Lập khiến cho tên đại hán có chút khẩn trương.

Hắn chần chừ một chút, định lên tiếng nói cái gì đó nhưng Hàn Lập lại chậm rãi mở miệng.

"Ta muốn tìm Diệu Âm Môn bí thị, các người có biết bao giờ nó diễn ra và diễn ra ở đâu không?" Hàn Lập lạnh nhạt nhìn đại hán cẩm y hỏi.

Nghe thế, tên đại hán mới buông lỏng, khuôn mặt cung kính đáp.

"tiến bối, từ bây giờ cho tới khi Diệu Âm Môn phường thị triển khai còn hơn một tháng. Địa điểm là tại hòn đảo ở hướng tây, cách đây mấy ngày lộ trình. Tiền bối nếu muốn thì vãn bối có thể dẫn đường". Người này quả thực vô cùng thức thời.

"Cái này không cần, đưa hải đồ cho ta là được" Hàn Lập dấu diếm giọng nói trong tiếng gió.

Hắn không có tâm tình cùng đối phương ôn lại chuyện quá khứ.

Người này cũng là mạng lớn, trải qua thú triều vẫn có thể sống sót, nhưng những người còn lại chỉ sợ là dữ nhiều lành ít. Điều này không khỏi làm cho hắn có chút cảm khái trong lòng.

"Vâng! Vãn bối lập tức đưa cho tiền bối bản đồ cùng vị trí của đảo" trên mặt tên đại hán cẩm y có chút thất vọng. Hắn định trước mặt vị cao nhân này tìm cơ hội kiếm chút giao tình. Ngoại Tinh Hải bây giờ càng ngày càng hỗn loạn, kết bạn cùng một vị tu sĩ Kết Đan Kỳ sau này sẽ có nhiều lợi ích.

Chẳng qua sau khi nhìn thấy đôi mắt lạnh lẽo của Hàn Lập, tên này mất hết hy vọng, rút từ trong áo ra một khối ngọc giản, chỉ ra vị trí của phường thị Diệu Âm Môn, cung kính đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập cầm lấy, kiểm tra rồi gật đầu, không dừng lại mà hóa thành một đạo cầu vồng mà bay đi.

Để lại tại đây vài tên tu sĩ cấp thấp, khuôn mặt đầy vẻ hâm mộ.

Hiện tại, ngoài tu sĩ Kết Đan Kỳ ra thì không một kẻ nào dám rời khỏi động phủ của chính mình mà đi quá xa. Nhưng Hàn Lập sẽ không ngu ngốc mà chờ đợi tận một tháng.

Đến lúc đó chỉ sợ hắn muốn đi cũng khó, Liệt Phong Thú kia rất có thể tìm tới tận cửa.

Bởi vậy, hắn trực tiếp tìm Phạm phu nhân cùng Vân Thiên Khiếu xem có thể bỏ ra chút tiền tài để nhanh chóng truyền tống hay

không.

Nếu đối phương đòi giá quá cao thì hắn đương nhiên cũng sẽ không khách khí mà xông vào.

Mấy ngày sau hắn đã tới được hòn đảo đó. Diện tích đảo không nhỏ, bên trên có hai ngọn núi cao gần bằng nhau.

Hắn bay quanh ngọn đầu tiên vài vòng, theo địa đồ mà tìm thấy lối vào.

Do dự một chút, Hàn Lập biến khuôn mặt trở về hình dạng lần trước.

Sau đó trực tiếp dừng tại sườn núi, đến bên một thân cây đại thụ lớn chừng vài trượng mới dừng bước.

Mặt hắn không đổi xem xét cái cây có niên kỉ hơn nghìn năm này, khóe miệng không khỏi cười lạnh, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra ba quả quang cầu màu trắng không khách khí đánh lên vỏ cây, *"băng, băng"* ba tiếng khẽ vang lên.

Một hồi lâu sau, lục quang chớp động, trên thân cây hiện ra một cái lỗ hổng.

Bên trong bay ra một lão giả áo trắng Trúc Cơ hậu kì, đúng là người ngày trước từng thủ hộ tại thạch môn của phường thị.

Lão giả liếc mắt liền nhận ra tu vi Kết Đan Kỳ của Hàn Lập.

Dù sao tới nơi này, tu sĩ Kết Đan Kỳ chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Mà hình như cũng từng nghe nói, vị này có thể chế trụ hơn mười tu sĩ Kết Đan Kỳ, không chừng có thể là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cũng nên.

Bởi thế, sau khi nhìn thấy khuôn mặt Hàn Lập, lão giả lập tức thân hình thấp xuống ba phần, bước nhanh tới thi lễ hỏi:

"Thì ra là tiền bối. Vãn bối không biết, mong tiền bối thứ tội. Lần này người đến có chuyện gì quan trọng? Hiện tại cách thời điểm

mở phường thị còn hơn một tháng, cũng chưa có hàng hóa gì để cho tiền bối xem cả".

Lão giả kính sợ nói xong, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu.

"Ta lần này không tham gia phường thị mà định đến gặp Phạm Môn chủ hoặc Vân Trưởng lão" Hàn Lập liếc mắt đánh giá lão giả một chút, đầu ngẩng lên ngạo nghễ nói.

"Muốn gặp Môn chủ hoặc Vân Trưởng lão?" lão giả hơi chần chừ hỏi lại.

"Không được sao?" thanh âm của Hàn Lập bỗng phát lạnh, thần sắc âm trầm.

"Đương nhiên không phải" Lão giả thấy tình cảnh này không khỏi rùng mình, lập tức cười tươi nói, trên trán mơ hồ toát mồ hôi lạnh.

"Nếu là người khác đương nhiên không thể nhưng tiền bối một mình đến đây hẳn là có chuyện vô cùng quan trọng cần thương lượng, nên vãn bối cũng nên bẩm báo. Vừa hay Phạm Môn chủ cũng đang ở đây, xin mời tiền bối chờ một chút" Lão giả thành thật nói, quyết định giao chuyện này cho cấp trên xử lý, hắn cũng không dám chống lại người này.

"Vậy mau đi. Ta không có khả năng chờ lâu đâu" Biết Phạm phu nhân ở nơi này, Hàn Lập trong lòng vui vẻ, lúc này thần sắc mới hòa hoãn nói.

"Vâng, vãn bối sẽ dùng Truyền âm phù thông báo cho Môn chủ, một lát là được!" Lão giả tâm lý thoải mái, vội vàng đáp.

Nếu mà đối phương muốn xông vào, hắn cũng chỉ có thể trừng mắt nhìn mà thôi, cũng không có gan mà tiến lên chịu chết mà ngăn cản.

Vì vậy lão giả áo trắng lập tức phát ra một đạo Truyền âm phù, hướng trong động bay đi.

"Vân Trưởng lão hiện ở nơi nào, vì sao lại không ở cùng với Môn

*chủ của các người"*Hàn Lập nhìn theo đạo Truyền âm phù, thần sắc lạnh nhạt thuận miệng hỏi.

"Cái này… Vân Trưởng lão ở nơi nào, vãn bối không biết. Sự tình của phường thị gần đây đều là do Môn chủ tự tay gánh vác" Lão giả mặt lộ vẻ khó xử, trù trừ thì thào nói.

Thấy đối phương như thế, Hàn Lập làm sao không biết đối phương có ý trốn tránh, cười lạnh vài tiếng cũng không có ép hỏi.

Điều này khiến cho lão giả thở phào một hơi.

Một lát sau, lão giả nhận được một đạo Truyền âm phù, dùng thần thức xem qua, rồi cung kính nói với Hàn Lập.

"Lệ tiền bối, môn chủ mời người vào. Vãn bối xin dẫn đường".

"Đi trước đi" Hàn Lập bình thản nói.

Thế giới bên dưới cây đại thụ cũng giống so với lúc trước, phân ra hai tầng khác nhau, là một thế giới ngầm không nhỏ chút nào.

Nhưng hiện tại, ngoại trừ hơn mười tu sĩ Diệu Âm Môn nam nữ đang chuẩn bị thì không có một người nào khác.

Lão giả dẫn theo Hàn Lập nhanh chóng đi tới một gian thạch bích, bên ngoài có hai nữ tu sĩ nhan sắc hơn người đứng gác.

"Tham kiến Lệ tiền bối. Môn chủ đang ở bên trong chờ người" Hai nữ tu thi lễ với Hàn Lập, bộ dạng vô cùng kiều mị.

------oOo------

Chương 553: Thức phá

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nhìn vào ánh mắt của hai thiếu nữ này, sờ cằm lộ ra vẻ đăm chiêu. Dường như là nghĩ tới một người nào đó, không nói một lời gật gật đầu.

Sau khi một nữ tu trong đó đưa tay sờ lên tường một lúc, ánh sáng lóe lên,một cái cổng bất ngờ xuất hiện.

"Vãn bối chỉ có thể dẫn tiền bối tới đây. Bây giờ xin cáo lui" Lão giả thừa có hội này vội vàng lui xuống.

Hàn Lập không có để ý, bước chân vào bên trong phòng.

Xuyên qua một hàng lang ngắn ngủn, hắn đã đi tới một gian đại sảnh.

Phạm phu nhân mặc một bộ trang phục màu xanh đang đứng đợi bên trong, khuôn mặt đầy vẻ tươi cười.

"Thiếp thân không nghênh đón từ xa, hy vọng tiền bối thứ tội" Nàng hé đôi môi anh đào nở một nụ cười quyến rũ thi lễ.

Sau đó thân thể mềm mại mời Hàn Lập ngồi xuống.

Mắt hắn nhìn chiếc ghế ở phía sau nữ nhân, lông mi khẽ chớp, không có khách khí ngồi xuống.

Sau đó, ánh mắt Hàn Lập nhìn vào khuôn mặt mỉm cười của nàng ta bình tĩnh nói.

"Xem ra phu nhân không hề lo lắng ta tới gây chuyện bất lợi cho quý môn".

"Tiến bối đùa rồi. Với tu vi của người thì như thế nào lại gây khó

khăn với tu vi Trúc Cơ Kỳ của vãn bối" Phạm phu nhân bước đi nhẹ nhàng, ngồi xuống bên cạnh Hàn Lập,che miệng cười khẽ.

Bây giờ,nữ nhân xinh đẹp này cách Hàn Lập không tới một trượng. Hắn chỉ thấy một mùi hương ngào ngạt xông lên mũi.

Sau khi chau mày, thần sắc Hàn Lập trở lại bình thường.

Nhưng khi nữ nhân này ngồi xuống, trên khuôn mặt lại hiện ra một tia lơ đãng. Sau đó đột nhiên dung một loại ánh mắt kì quái nhìn Hàn Lập.

Trong mắt Hàn Lập chợt lóe lên vẻ lạnh lùng. Hắn đang định lên tiếng hỏi đối phương như vậy có ý gì.

Một nữ tu sĩ mi thanh mục tú mang theo một bình trà màu hồng lặng lẽ tiến vào phòng.

Cô gái đặt trước mặt hai người một ly trà thơm ngát, sau đó đứng sau lưng Phạm Phu Nhân.

Tuy thần sắc của Phạm Phu Nhân vẫn như thường, trong ánh mắt đã toát lên tia giận dữ. nhưng nàng lại không hề lên tiếng.

Thấy như vậy, Hàn Lập không khỏi đánh giá lại hai cô gái này. Trong lòng bắt đầu suy nghĩ.

"Tiền bối lần này tới đây có gì muốn nhờ bổn môn giúp việc gì sao? Nếu có thể tương trợ, bổn môn nhất định sẽ không chối từ" Phạm phu nhân cầm ly trà lên khẻ uống một ngụm nhỏ, sau đó bình tĩnh hỏi.

" Nếu Phạm Môn chủ đã nói như thế thì Lệ mỗ cũng không nói vòng vo nữa. Không biết quý môn đã hoàn thành xong Truyền tống trận trở lại nội hải chưa? Ta muốn mượn sử dụng" Hàn Lập không đổi sắc nói như là đang đề cập tới một chuyện vô cùng nhỏ mà thôi.

"Truyền tống trận?" Phạm Phu Nhân rùng mình, dau đó đôi mắt đẹp khẽ chớp vài cái, lộ ra vẻ mặt như cười như không.

"Chỉ sợ làm cho tiền bối thất vọng rồi. Truyền tống trận này vẫn chưa hoàn thành. Tuy nhiên sẽ rất nhanh chóng có thể sử dụng nhưng e là người phải chờ một thời gian nữa".

"Phải đợi bao lâu?" Hàn Lập không chờ nữ nhân này nói xong liền lạnh lùng ngắt lời.

"Cái này rất là khó nói. Tiền bối cũng biết, hiện tại pháp trận này còn thiếu Huyễn Mộng Thạch. Vân Trưởng lão cùng những người khác đã đi tới nơi sản sinh Huyễn Mộng Thạch để lấy về. Không ngờ lại kinh động đến yêu thú nơi đó. Tuy mang về một ít tài liệu nhưng mà không ít tiền bối đã phải bỏ mạng. Dưới sự bất đắc dĩ, Vân trưởng lão đang muốn tiến hành hành động tiếp" Phạm phu nhân lộ ra vẻ chần chờ nói, chén trà trong tay đã đặt lại bàn, hướng về Hàn Lập giải thích.

"Khụ." Nữ nhân đứng phía sau phạm phụ nhân ho nhẹ một cái.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của phạm phu nhân lộ ra một tia phẫn nộ. Nhưng nàng dường như cố kị điều gì đó nên dừng lời đang nói lại.

Trên khuôn mặt của Hàn Lập lộ ra một tia dị sắc, lạnh nhạt liếc mắt nhìn nữ nhân kia khiến cho cô gái sợ hãi mà vội vàng cúi đầu.

"Nếu đã trong một khoảng thời gian ngắn không thể sử dụng Truyền tống trận, Lệ mỗ cũng không còn gì quan trọng để nói. Xin cáo từ" Hàn Lập tự đánh giá một chút, cũng không muốn ở lại đây lâu liền đứng lên nói.

Phạm phu nhân thấy cảnh này trên mặt lộ vẻ phức tạp một chút. Sau đó nói ra một câu khiến cho Hàn Lập dừng lại.

"Mặc dù đang có chút chuyện với Truyền tống trận, thiếp thân không thể trợ giúp. Nhưng bổn môn luôn vô cùng kính ngưỡng các vị tiền bối Kết Đan Kỳ! Tiền bối tạm ở lại nơi này một đêm, ngày mai hãy lên đường".

"Ở lại một đêm? Được! Ta sẽ ở lại" Hàn Lập nhướng mày vốn muốn từ chối nhưng sau khi nhìn vào đôi mắt đẹp của nữ nhân thì lại thay đổi chủ ý.

"Hì hì, bổn môn sẽ phục vụ người chu đáo. Người đâu dẫn tiền bối tới căn phòng tốt nhất" Phạm phu nhân trong mắt hiên lên vẻ khác thường, vẻ mặt yêu kiều cười nói.

Nhất thời một nữ tu sĩ lên tiếng bước đến.

Hàn Lập không nói nhiều liền theo người này ra ngoài.

Nhưng trước khi rời khỏi, hắn dường như là muốn xác nhận điều gì lại liếc mắt nhìn lại một cách đầy thâm ý. Sau đó không do dự mà bước đi.

"Môn chủ! Tại sao phải lưu hắn ở lại đây. Có phải có chút mạo hiểm không? Tu sĩ họ Lệ này lần trước đã cự tuyệt việc giúp đỡ chúng ta" Khi thân ảnh của Hàn Lập biến mất, nữ nhân trẻ tuổi đằng sau Phạm phu nhân lên tiếng., thanh âm mềm mại, bên trong ẩn chứa nét kiều mị kết hợp cùng với khuôn mặt thanh tú khiến cho nam nhân nghe thấy không khỏi động tâm.

Bất quá nữ nhân này lời nói mặc dù cung kính nhưng ẩn bên trong lại có vẻ như là chất vấn.

"Vận Cầm! Lá gan ngươi càng ngày càng lớn đó. Vị Lệ tiền bối này tu vi kinh người, ta tận lực kết giao có gì không đúng. Trong Diệu Âm Môn này khi nào tới phiên ngươi làm chủ?" Phạm phu nhân nghe xong, sắc mặt trầm xuống nói.

"Không dám. Đệ tử chỉ theo lời dặn dò của Vân trưởng lão trước khi trưởng lão đi mà thôi. Hy vọng môn chủ đừng làm khó cho đệ tử" Lời nói của nữ tử vô cùng khiêm tốn nhưng lại hoàn toàn không có ý nhường nhịn nào. Đem Vân Thiên Khiếu ra làm chỗ dựa.

"Hừ! Đợi Vân Thiên Khiếu trở về ta sẽ nói với y. Bổn môn chủ còn có chuyện quan trọng. Thứ lỗi cho ta không thể phụng bồi" Sắc mặt Phạm phu nhân ngày càng lạnh lẽo, vung tay áo quay người

đi không thèm nhìn lại.

Trong phòng chỉ còn lại nữ tử sắc mặt âm trầm bên trong phòng đại thính. Còn Hàn Lập đang nằm trên giường ở bên trong căn phòng rất thoải mái, sắc mặt bình tĩnh như là đang suy nghĩ điều gì.

Hắn qua đêm tại nơi này trong lòng cũng không có gì lo lắng. Nơi này sớm đã bị hắn dùng thần thức đảo qua một lần.

Tu vi cao nhất tại đây cũng chỉ có Phạm phu nhân và vài tên Trúc Cơ hậu kì. Nơi này hoàn toàn không có tu sĩ Kết Đan Kỳ chứ đừng nói tới các lão quái Nguyên Anh Kỳ.

Bởi vậy trừ khi có chuyện gì bất ngờ xảy ra, thì hắn hoàn toàn yên tâm ở lại đây.

Chẳng qua trong lòng hắn đang tự đánh giá có nên dùng mấy năm thời gian bằng đường biển để bay về nội hải hay không.

Đúng vào lúc này thì *"cộc cộc"* vài tiếng gõ từ bên ngoài cửa truyền đến.

"Vào đi" thân hình Hàn Lập vẫn không nhúc nhích, nằm trên giường lạnh nhạt nói. Hắn đã sớm biết người đến là ai rồi.

Một tiếng cười kiều mị từ bên ngoài vang lên, Phạm phu nhân trang điểm xinh đẹp bước vào.

Nàng tiến vào giữa gian phòng, mặc trường bào bằng lụa vô cùng xinh đẹp.

"Tiền bối dường như cũng không có nghỉ ngơi, xem ra đã biết là vãn bối sẽ tới" Cùng với làn gió thơm, nữ nhân này ngồi xuống bên giường của Hàn Lập không chút e dè, nhìn Hàn Lập mỉm cười nói.

"Phạm Môn chủ ám chỉ rõ ràng như vậy, ta cũng muốn biết rốt cuộc người có ý gì. Nói trước, nếu không phải là chuyện liên quan tới Truyền tống trận, ta không muốn nghe" Hàn Lập cũng không

liếc mắt nhìn đối phương. Hai mắt nhắm nghiền thản nhiên nói.

"Tất nhiên. Bị nhiều cao thủ Nguyên Anh Kỳ như vậy đuổi giết đến đến Ngoại Tinh Hải không ngờ Hàn Trưởng lão lại muốn trở về".

"Ngươi nói cái gì? Ai là Hàn Trưởng lão?" Hàn Lập nằm trên giường, thân thể có chút cứng ngắc, mở to đôi mắt nhìn chầm chầm vào nữ nhân kiều diễm trước mặt, lạnh nhạt hỏi.

"Thiếp thân tất nhiên là nói tới Hàn trưởng lão của bổn môn" Phạm phu nhân bị Hàn Lập nhìn như vậy nhưng thần sắc vẫn ung dung không có gì thay đổi, hoàn toàn không chút bối rối nói.

Hàn Lập lại nhìn nữ nhân này một lúc, sau đó ngồi dậy.

"Làm sao mà nhận ra ta? Với tu vi của ngươi không có khả năng nhận ra hình dáng thật của ta" Hàn Lập khôi phục vẻ trấn định, chậm rãi hỏi.

"Thiếp thân không phải nhìn ra mà là đoán được" Phạm phu nhân vươn cổ tay trắng như ngọc vuốt ve mái tóc, đôi mắt đẹp hiện lên vẻ giảo hoạt.

"Đoán được?" Hàn Lập nghe thấy thế thì rùng mình, ánh mắt lộ ra vẻ nghi hoặc cùng phức tạp.

Dường như nhận ra sự khó hiểu của hắn, Phạm phu nhân cười khẽ giải thích.

"Thiếp thân từ nhỏ cũng thường nhân không quá giống nhau. Có thể phân biệt rõ ràng sự khác nhau của khí tức trên mỗi người. Hơn nữa lại còn có thể nhớ kĩ mùi vị của nó mãi trong lòng. Vừa khéo, lúc đầu thiếp thân cảm thấy mùi vị trên người Trưởng lão vô cùng thú vị nên đã nhớ nó. Đến giờ vẫn không quên. Lần trước khi ở trên phường thị thì Hàn trưởng lão lại cách thiếp thân quá xa nên không thể nhận ra được. Nhưng khi nãy do ngồi gần với nhau nên thân phận người tự nhiên không thể dấu được thiếp thân" Lúc này trong hai tròng mắt của Phạm phu nhân lộ ra phong tình vô cùng quyến rũ, nhìn Hàn Lập hé miệng cười.

------oOo------

Chương 554: Cầu trợ dữ giao dịch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nghe thế thì không nói gì, đúng là trên đời này không thiếu những chuyện kỳ lạ, còn có người dựa vào khí tức để phân biệt người nữa chứ.

Đã bị như vậy thì hắn chỉ có thể than thở bản thân xui xẻo mà thôi, nhưng hắn cũng không có gì kinh hoàng cả.

Chỉ cần không phải là Man Hồ Tử xuất hiện, với tu vi bây giờ cùng bảo vật trên người hắn chẳng cần phải lo lắng về điều gì.

Nữ nhân này quả là vô cùng lợi hại, hơn nữa lại tự mình đến đây ắt hẳn phải có ý đồ gì đó.

Nghĩ vậy Hàn Lập không nóng không lạnh nói:

"Một khi phu nhân đã nhận ra Hàn mỗ thì tại hạ sẽ không phủ nhận. Chẳng qua bây giờ ta nên xưng hô với ngươi là Phạm tả sứ hay là Phạm môn chủ?"

"Xem ra tiền bối đối với chuyện vãn bối làm chưởng môn Diệu Âm môn cũng không có tán thành nhưng người không biết nếu lúc trước không làm như vậy thì Diệu Âm môn đã có thể biến mất trên Loạn Tinh Hải rồi. Thiếp thừa nhận là có chút tư tâm nhưng lúc trước phần lớn là bất đắc dĩ mà thôi" Phạm phu nhân nghe Hàn Lập nói như thế đầu tiên là vui vẻ sau đó là cười khổ giải thích.

"Phu nhân không cần nói chuyện này với ta. Ta đối với chuyện ai trở thành môn chủ Diệu Âm môn không quan tâm. Cái chức trưởng lão kia cũng chỉ là trên danh nghĩa mà thôi. Chẳng qua theo lời vừa rồi của phu nhân thì hình như là biết sự tình của Hàn mỗ. Tại hạ có chút tò mò không hiểu phu nhân có thể nói cho tại

hạ biết không?" Hàn Lập lạnh nhạt duỗi người, bộ dạng có chút bất mãn.

Phạm phu nhân lộ ra một tia ngoài ý muốn, sau đó nhìn Hàn Lập rồi bật cười.

"Tên của hàn tiền bối tuy bây giờ không phải ai cũng biết nhưng trong tầng lớp tu sĩ cấp cao thì đại danh đỉnh đỉnh. Một vị tu sĩ Kết Đan kỳ trước mặt đông đảo tu sĩ Nguyên Anh kỳ cướp được bảo vật Hư Thiên đỉnh, sau đó trốn thoát, tung tích biến mất, riêng việc này đã khiến cho thanh danh của Hàn trưởng lão vang xa rồi." Phạm phu nhân cười, làn thu ba lưu động.

"Thế sao? Mười tu sĩ biết thì có đến chín người là muốn giết Hàn mỗ cướp bảo vật, chẳng lẽ Phạm tả sứ cũng có ý này?" Hàn Lập cười lạnh, liếc mắt nhìn đối phương, xưng hô đối phương vẫn là tả sứ giống như trước kia.

"Tiền bối lại đùa rồi. Nếu thiếp thân là tu sĩ Kết Đan kỳ thì có thể vọng tưởng một chút nhưng sau khi kết đan thất bại thêm lần nữa thì thiếp thân đã sớm không còn hy vọng gì nữa rồi. Loại chí bảo như thế, thiếp thân không có duyên hưởng, thiếp thân cũng không muốn làm chuyện ngu xuẩn tự chuốc lấy họa." Mỹ phụ nghe Hàn Lập nói như thế thì cuống quýt lắc đầu than.

Hàn Lập cẩn thận dò xét một chút thần thái của đối phương. Vẻ mặt nàng ta như là đang nói thật nhưng hắn sẽ không dễ dàng tin tưởng mấy lời kia vì thế tiếp tục bất động thanh sắc truy hỏi.

"Trừ chuyện Hư Thiên đỉnh, còn có chuyện gì liên quan đến ta nữa không?" Trước kia Hàn Lập ít khi giao tiếp cùng tu sĩ cấp cao nên ít khi biết được tin tức có liên quan đến bản thân. Bây giờ là cơ hội khó gặp, hắn tự nhiên sẽ không khách khí hỏi han một chút.

"Xem ra tiền bối cũng có nghe chút ít tin tức. Ngoài ra còn có nhiều lời đồn liên quan nữa, có người nói tiền bối là Trùng ma, mấy năm gần đây tại phụ cận hải vực diệt sát rất nhiều tu sĩ. Điểm này vãn bối không thể nào tin được. Tiền bối nếu đã có Hư Thiên đỉnh thì giấu giếm thân phận còn không kịp sao lại còn làm ra mấy

chuyện kia cơ chứ. Nhưng lại có rất nhiều tu sĩ không biết rõ chân tướng lại bị kích động. Nếu không phải xảy ra vụ thú triều thì đám thân thích hảo hữu của mấy tu sĩ gặp phải độc thủ kia sẽ hợp thành tổ đội truy sát tiền bối đó chứ!" Nữ tử này lấy tay che miệng, nhìn Hàn Lập chằm chằm, mỉm cười nói.

Hàn Lập mắt không chớp một cái nào, chỉ là lạnh nhạt gật đầu, không mở miệng nói gì cả.

Điều này khiến cho Phạm phu nhân thầm nghĩ.

Chẳng lẽ tên đại ma đầu tâm địa ác độc trong lời đồn kia thực sự là vị Hàn trưởng lão trước mặt sao?

"Được rồi, Phạm tả sứ nói mục đích chân chính vì sao tối hôm nay đến đi." Hàn Lập thần sắc bình tĩnh, thanh âm vẫn lạnh nhạt không chút cảm tình.

"Nếu mà Hàn trưởng lão đã nói như thế, thiếp thân sẽ không vòng vo. Thiếp thân muốn mời người ra tay, giúp ta tiêu diệt ác tặc Vân Thiên Khiếu. Xem thần thông ngày đó của tiền bối thì ta nghĩ chắc cũng không tốn sức lắm." Phạm phu nhân do dự, chần chừ một chút nhưng cuối cùng cũng cắn răng nói, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một tia oán độc cực kỳ sâu đậm.

*"Vân Thiên Khiếu? Hắn không phải là chỗ dựa của ngươi sao?"*Hàn Lập vô cùng nghi hoặc, im lặng trong chốc lát, sau đó không nhanh không chậm hỏi.

"Tiền bối cần gì phải nói như vậy? Hôm nay sự tình trong sảnh không phải người đã nhìn thấy một chút rồi sao! Tại Diệu Âm môn này thiếp thân không khác gì một con rối, nếu không phải ta biết một chút bí công mị thuật của bổn môn và có một ít kẻ trung thành và tận tâm dưới trướng thì sợ rằng cái chức Môn chủ này cũng không có làm được." Phạm phu nhân biến sắc mặt oán hận nói.

"Nếu ngày đó Phạm tả sứ mượn sức Ma đạo leo lên chức Môn chủ thì cũng đã phải dự tính trước rồi chứ. Hôm nay tố khổ thì được gì chứ? Làm một con rối tốt hơn là vứt bỏ tính mệnh chứ!"

Thần sắc Hàn Lập không đổi, không hề có ý muốn đáp ứng.

"Nhưng hiện tại ngay cả tính mạng của thiếp thân cũng không có cách gì bảo đảm. Thiếp bảo tồn bí công của Diệu Âm môn trong một ngọc giản nhưng cách đây không lâu nó cùng một vị đệ tử thân tín đồng thời biến mất, tám chín phần là rơi vào tay Vân Thiên Khiếu. Hắn chỉ cần đem nó cho đệ tử thân tín của mình tu luyện, khi công pháp thành công thì tiền bối có cho rằng vãn bối còn cơ hội sống chứ? Chỉ cần tiền bối ra tay giết hắn, ta nguyện đem hơn phân nửa tài phú tích trữ mấy năm nay của Diệu Âm môn dâng tặng, ngoài ra còn kèm thêm tất cả nữ tu còn xử nữ trong môn phái nữa." Phạm phu nhân khuôn mặt đau khổ, đem hoàn cảnh nguy hiểm của mình nói ra, sau đó hứa hẹn điều kiện với Hàn Lập.

"Không có hứng thú, xin mời phu nhân trở về!"

Mặc dù điều kiện nữ nhân này đưa ra vô cùng mê người nhưng Hàn Lập không do dự cự tuyệt."

Hắn không phải do hoài nghi lời nói của đối phương.

Nếu mà nữ nhân này thật muốn lừa gạt, ám toán hắn thì có thể làm bộ như là không biết hắn mà âm thầm xuống tay, tỉ lệ thành công chắc chắn sẽ cao hơn một chút.

Nguyên nhân cắn bản nằm ở việc Hàn Lập không muốn lãng phí thời gian. phía sau hắn còn có một tên điên đòi mạng, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện để giết hắn.

Kể cả nữ nhân này có đem cả Diệu Âm môn tặng lại thì hắn cũng sẽ một cước đá văng, đối với hắn thì bảo vệ tiểu mệnh của mình mới là quan trọng nhất.

Phạm phu nhân thấy vậy cũng có chút nghi hoặc

Nhưng sau khi đau khổ cầu khẩn vài câu vẫn thấy Hàn Lập không thay đổi chủ ý, sắc mặt không khỏi biến đổi mấy lần.

Rút cuộc mỹ phụ cắn răng nói thêm:

"Nếu vãn bối có biện pháp khiến cho tiền bối trở lại Nội Tinh Hải thì tiền bối có bằng lòng ra tay trợ giúp không?" *Nói xong mấy lời này, thần tình Phạm phu nhân khẩn trương nhìn Hàn Lập.*

Đây chính là điều kiện cuối cùng mà nàng có thể trao đổi.

Hàn Lập nghe lời này có chút kinh ngạc nhưng sau đó không do dự trả lời:

"Nếu trong mười ngày có thể khiến giúp ta trở lại Nội Tinh hải thì việc này có thể thương lượng được. Chẳng qua Truyền tống trận không phải là thiếu Huyễn Mộng thạch sao? Chẳng lẽ lời lúc nãy Phạm tả sứ là giả?"*Nói câu cuối cùng thì khuôn mặt của Hàn Lập trầm xuống, thanh âm băng lãnh.*

"Đương nhiên là không phải.Đối với Vân Thiên Khiếu mà nói thì Truyền tống trận thiếu rất nhiều Huyễn Mộng thạch nhưng hắn không biết, Diệu Âm môn chúng ta năm đó từng bỏ ra rất nhiều tiền mua các loại tài liệu trân quý, trong đó cũng có cả Huyễn Mộng thạch, vốn muốn phân chia cho các phân đường để thiết kế Truyền Tống trận nhưng sau khi ra ngoại hải, ta cất nó ở trong người. Sau này thấy dã tâm của Vân Thiên Khiếu nên mới đem chúng giấu đi, nếu không đối phương có thêm viện binh Ma đạo trợ giúp thì ngay cả cơ hội thoát thân ta cũng không có." *Mỹ phụ giật mình vội vàng giải thích cho Hàn Lập.*

Nghe đến đó,Hàn Lập vô cùng mừng rỡ nhưng cố gắng án trụ biểu hiện ra bên ngoài, cúi đầu suy ngẫm một chút.

Một lát sau hắn ngẩng đầu lạnh lùng nói.

"Đem Huyễn Mộng thạch lấy ra cho ta xem, sau đó mang ta tới Truyền tống trận để ta nhìn một chút. Nếu thật sự có đủ số lượng và tài liệu, ta có thể ra tay một lần." *Hàn Lập từ tốn nói ra từng chữ.*

"Điều này…" *Phạm phu nhân vô cùng mừng rỡ nhưng sau đó lại do dự.*

"Nếu không làm được như thế, ta sẽ chẳng quản chuyện kia được." *Hàn Lập nghi ngờ bổ sung.*

"Được, tài liệu thì không sao, ngày mai hay bây giờ tiền bối muốn xem ta sẽ đưa đi nhưng Truyền tống trận được xây dựng hơi xa nơi này. Ngoài ra hơn phân nửa đệ tử trong đó là do Vân Thiên Khiếu bố trí, sợ rằng có chút khó khăn." *Phạm phu nhân nhíu mày đáp.*

"Nếu đã có ý định đối phó với tên kia thì sao còn quan tâm đến mấy tên đệ tử thân tín đó làm gì? Vừa đúng lúc triệt hạ vây cánh của hắn một lần luôn. Tuy nhiên Vân Thiên Khiếu hiện tại ở đâu, có cách xa chỗ này lắm không?" Hàn Lập nghĩ đến điều gì đó, có chút lo lắng hỏi.

------oOo------

Chương 555: Xuất thủ dữ Truyền Tống trận

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai ngày sau, ở một hòn đảo nhỏ phía Tây gần Song Phong đảo có một đạo ánh sáng màu hồng bay đến, khi sắp đến nới thì hào quang thu liễm lại lộ ra thân ảnh của một nam một nữ.

Đúng là hai người Hàn Lập cũng Phạm phu nhân.

Hàn Lập ngại nữ nhân này chậm chạp nên quyết định dùng độn quang mang nàng tới đây.

"Truyền tống trận đang ở trên đảo?" Đứng trên không Hàn Lập quay sang, lạnh nhạt hỏi

"Không sai! Trên đảo có tám đệ tử Diệu Âm môn trông coi Truyền tống trận, chẳng qua trong đó chỉ có hai người của ta còn lại đều là người của Vân Thiên Khiếu, chúng đều có tu vi Trúc Cơ kỳ, ta không thể chỉ huy được." Phạm phu nhân trịnh trọng nói.

"Biết rồi, gọi người của ngươi ra đi, những kẻ còn lại giao cho ta xử lý." Hàn Lập trên mặt lóe lên sát khí.

"Được, tiền bối.chờ một chút!" Phạm phu nhân không chần chừ, lập tức đồng ý, ngón tay hé ra, xuất ra một lá Truyền âm phù.

Lá phù rung lên, hóa thành một đạo hỏa quang bay về phía tiểu đảo.

Hàn Lập thấy rõ, Truyền âm phù bay một vòng quanh đồi núi trên đảo rồi trực tiếp hướng tới một khu vực bay xuống.

Kết quả là đạo hỏa quang lóe lên, biến mất không còn tung tích, xem ra đã đi vào cấm chế.

Một lúc sau bay ra ba người hai nữ một nam.

Bọn họ thấy Hàn Lập cùng Phạm phu nhân liền bay tới.

"Tham kiến môn chủ!" hai nữ nhân trong số đó có vóc người đầy đặn, tướng mạo cực kỳ xinh đẹp vừa đến nơi vội vàng thi lễ trước mặt Phạm phu nhân, sau đó tò mò nhìn Hàn Lập dò xét, khi thấy tu vi Kết Đan kỳ của Hàn Lập tất cả đều vô cùng kinh ngạc.

Về phần lão giả áo lam đằng sau hai nàng, khi thấy Phạm phu nhân chỉ ôm quyền mà thôi, nhưng khi thấy Hàn Lập thì sắc mặt nhất thời biến đổi, há mồm muốn hỏi điều gì đó.

Nhưng lúc này Hàn Lập đã nhận ra địch ta nên cũng không cho hắn cơ hội, trên mặt xuất hiện một tia sát khí, ngón tay điểm ra, một tia kiếm khí màu xanh xạ xuất nhanh như thiểm điện.

Sắc mặt lão giả kinh hoàng, nhưng kiếm quang thật sự quá nhanh, người này chỉ kịp kêu lên một tiếng, trên đầu đã xuất hiện một cái lỗ to như ngón tay cái, máu chảy ròng ròng, thi thể lập tức rơi xuống.

Hai nữ tử kia thấy cảnh này liền cực kỳ hoảng sợ.

Nhưng chứng kiến sắc mặt âm trầm, không chút thay đổi của Phạm phu nhân, hai người cũng hiểu được một chút, liếc mắt nhìn nhau rồi im lặng.

"Mấy người còn lại tại sao không muốn ra gặp ta?" Phạm phu nhân nhìn hai nữ nhân, thanh âm vô cùng lạnh lẽo.

"Năm người kia đều ở tại pháp trận, đệ tử mang môn chủ cùng tiền bối tiến vào." Một nữ nhân da dẻ trắng hồng, thức thời lập tức trả lời.*"Ừ, Lệ tiền bối sẽ ra tay, mấy người đó tuyệt không thể bỏ qua."* Khuôn mặt xinh đẹp của Phạm phu nhân trở nên vô cùng lạnh lùng.

Hai nữ nhân nghe thấy lời này lập tức xác định rõ Phạm phu nhân kêu người tới giúp đỡ, định ra tay với Vân Thiên Khiếu.Lúc này đã không còn do dự nữa, dẫn Hàn Lập cùng Phạm phu nhân trực tiếp hướng tới ngọn đồi nhỏ có pháp trận.

"Mở!" Trong đó có một nữ nhân xuống trước, nhân tiện cầm một lệnh bài lấp lánh hồng quang trong tay, mở đường.

Lúc này một đạo hào quang từ lệnh bài bắn ra hướng tới ngọn đồi kia.

Từng làn sóng hào quang giãn ra, sau đó đột nhiên hiện lên một cái cửa đá màu vàng cao khoảng bốn, năm trượng.

"Chính là ở đây, tất cả bọn họ đều có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, tiền bối phải cẩn thận." Nữ nhân da dẻ trắng hồng kia nhìn Hàn Lập mỉm cười đề tỉnh.

"Biết rồi!" Hàn Lập không chút thay đổi nói, sau đó khoát tay, một đạo cột sáng màu xanh bắn ra.

"Ầm" Cánh cửa đá bị đánh nát vụn, khuôn mặt Hàn Lập không chút thay đổi, trực tiếp xông vào.

Hai nữ tu sĩ thấy vậy không khỏi lo lắng nhìn nhau nhưng Phạm phu nhân đối với Hàn Lập lại tin tưởng mười phần, vừa nói chuyện cùng hai nữ nhân vừa vội vã đuổi theo.

Sau khi tiến vào thạch môn chính là một thông đạo rộng chừng ba bốn trượng, hai mắt Hàn Lập không khỏi nhíu lại.

Bởi vì không biết có phải là do cửa đá bị chấn nát nên có hai người bay tới.

Hàn Lập căn bản không nhìn dung mạo đối phương, hé miệng bắn ra hai khẩu phi kiếm màu xanh lấp lánh, bay vụt về phía hai tên kia.

Hai người đối diện cả kinh, không rõ đã phát sinh chuyện gì, một tên phóng ra một cái khăn lụa màu đỏ, tên kia phóng ra một cái tiểu thuẫn màu vàng, định tạm thời ngăn cản thế công.

Kết quả quang mang *"vù"* một tiếng xuyên qua hai pháp khí khiến cho linh khí của chúng tiết ra ngoài, rơi hết xuống đất, sau đó quang mang lại lóe lên, hai tiếng kêu thảm vang lên, thân thể hai tên kia ngã vật xuống đất.

Hàn Lập đi nhanh qua thi thể, không hề có ý định dừng lại, tiến về phía trước.

Hai thanh tiểu kiếm tự động quay về, bay xung quanh thân hình của hắn.

Theo phía sau chính là Phạm phu nhân thấy thế vô cùng vui vẻ nhưng phải trì hoãn một chút để xử lý hai cái thi thể kia.

Chờ ba nữ nhân xuyên qua thông đạo tới một cái đại sảnh lớn hơn trăm trượng thì Hàn Lập đã chắp hai tay sau lưng, đứng ở giữa phòng.

Dưới chân hắn là một Truyền tống trận nhỏ, mặt không chút biểu tình, cúi đầu chăm chú nhìn, dường như đang nghiên cứu cái gì đó.

Xung quanh có ba thi thể bị trảm thành mấy khúc, một cổ huyết tinh chi khí tràn ngập cả đại sảnh.

Thấy một màn này, Phạm phu nhân khuôn mặt vô cùng vui vẻ, ra lệnh cho hai nữ tử kia dọn dẹp còn chính mình thì duyên dáng đi qua.

"Xem ra pháp lực của tiền bối đã đến mức thông huyền, giết tu sĩ Trúc Cơ kỳ giống như giết gà mà phải dùng dao mổ trâu vậy!" Nữ nhân này đi đến bên Hàn Lập mỉm cười khen ngợi.

"Tu sĩ Trúc Cơ kỳ đối với ta mà nói không tính là cái gì, pháp trận này theo như lời ngươi nói chính là Truyền tống trận?" Hàn Lập tâm trí hoàn toàn đặt vào trận pháp dưới chân, chỉ ứng phó một câu mà thôi, rồi sau đó ý tứ dẫn dắt đến vật đang nằm trước mắt.

"Không sai! Tiền bối cũng nhìn ra pháp trận này đã kiến tạo được tám, chín phần. Chỉ cần có thêm Huyễn Mộng thạch là lập tức có

thể sử dụng, mà Huyễn mộng thạch hai ngày trước tiền bối cũng đã tận mắt nhìn thấy, thiếp thân thực sự không có lừa gạt tiền bối chứ!" Đôi mắt sáng trong của Phạm phu nhân chuyển động nói.

"Nếu phu nhân đã nói thế thì Vân Thiên Khiếu sẽ do ta xử lý nhưng mà pháp trận này thực sự truyền tống tới Hoàng Minh đảo ở Nội Tinh hải sao? Theo ta được biết kia đó chính là một hòn đảo trung bình, người Ma đạo tại sao lại đem pháp trận thiết kế ở đó vậy?" Hàn Lập nhìn pháp trận, nhướng mày hỏi.

"Cái này thiếp cũng đã nghe Vân Thiên Khiếu nói qua, nghe nói ở Hoàng Minh đảo nguyên thời thượng cổ có một cái Truyền tống trận bị hỏng, Ma đạo liền cải tạo một chút rồi đem sử dụng, tuy nhiên nó chỉ có thể truyền đi mà không thể truyền lại nên ma đạo cũng không có sử dụng nhiều. Nếu không phải chỉ có Truyền Tống trận đó mới có thể truyền tống cự ly dài đến đến Ngoại Tinh hải thì Vân Thiên Khiếu cũng không có tuyển chọn nó. Tiền bối đi đến sẽ không gặp phải rắc rối gì đâu." Phạm phu nhân vội vàng giải thích cho Hàn Lập nghe, nàng hiện tại cũng biết Hàn Lập đối với việc truyền tống rất coi trọng, tự nhiên không dám chần chờ.

Nghe thấy thế Hàn Lập gật đầu, cũng không có nói thêm gì

Chỉ cần nơi đây không có lão quái Nguyên Anh kỳ nào trấn thủ thì bằng vào thần thông của mình, hắn dù vào đầm rồng hang hổ cũng không phải lo lắng nhiều

Dù có mạo hiểm hắn cũng vẫn liều bởi vì so với bay từ Ngoại Tinh hải về Nội Tinh hải vẫn tốt hơn nhiều.

Hơn nữa Hàn Lập tự tin Phạm phu nhân căn bản cũng chẳng cần dối gạt hắn làm gì.

Cẩn thận đánh giá Truyền tống trận vài lần, Hàn Lập xoay người nhìn Phạm phu nhân nói:

"Nhanh kêu trận pháp sư tới đây, hoàn thành trận pháp, ta giúp ngươi giết Vân Thiên Khiếu, sau đó phải lập tức truyền tống ngay. Hiện tại trở về đợi vị Vân trưởng lão đi, theo như ngươi nói thì nhiều lắm năm, sáu ngày nữa hắn sẽ xuất hiện để tự mình chủ trì

sự tình phường thì ở Song Phong đảo".

Nói xong hết thảy, sắc mặt Hàn Lập âm trầm, bước nhanh ra ngoài.

Thời gian từng ngày, từng ngày trôi qua, trong lòng Hàn Lập không nhịn được trở nên lo âu, hắn rất rõ ràng một điều rằng nếu thời gian lưu lại một chỗ càng dài thì khả năng bị yêu thú Phong Hi tìm đến trước cửa càng lớn.

Nhưng khiến Hàn Lập bất đắc dĩ chính là theo lời của Phong Hi, cái Phong Linh kính kia sẽ tiêu biến nhưng đến nay điều đó vẫn chưa xảy ra. Không biết đoạn thời gian mà tên yêu thú kia nói rút cuộc là dài bao lâu, chẳng lẽ là một năm, hay nhiều hơn, vài chục năm sao? Hay đó chỉ là lời lừa gạt?

Hắn mấy lần dùng Phệ Kim Trùng đã biến nhỏ đột nhập vào trong bụng thôn phệ từ từ Phong Linh kính nhưng ngay lần thử thứ nhất đã biết phương pháp này căn bản không được.

Phệ Kim Trùng muốn thôn phệ nó thì trước tiên phải phá Ích Tà Thần Lôi, thế nhưng chỉ cần tầng ngoài của Ích Tà Thần Lôi khẽ động, Phong Linh kính lập tức phát tác, khiến hắn phải vội vàng bổ sung kim sắc điện hồ.

Vì thế nếu không phải việc tiêu diệt Vân Thiên Khiếu chẳng phí chút sức lực nào thì hắn căn bản sẽ chẳng ở lại địa phương này lâu như vậy.

Dù sao thì trong lòng hắn vẫn có chút gì đó thấp thỏm bất an, cảm giác như sẽ xảy ra điều gì không hay.

------oOo------

Chương 556: Dụ phục

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trở lại Song Phong Đảo, Phạm phu nhân dưới sự trợ giúp của Hàn Lập, đem tất cả các tu sĩ thuộc về phe của Vân Thiên Khiếu mà diệt trừ, sau đó bắt đầu tại phường thị chờ đối phương.

Năm ngày sau, Hàn Lập ở trong phòng dưỡng thần, Phạm phu nhân ngay ngắn ngồi đối diện, sắc mặt âm tình bất định.

Đúng lúc này ở bên ngoài hiện lên một đạo quang ảnh, Phạm phu nhân đôi mắt sáng ngời, bàn tay nhẹ phất, ánh lửa bay từ bên ngoài vào lòng bàn tay.

Vài câu nói gấp gáp của một nữ nhân theo ánh lửa truyền ra.

"Môn chủ, không hay. Vân Trưởng lão đã trở về, Diệu Hạc chân nhân đi cùng với hắn, hiện đã tiến vào bên trong phường thị. Môn chủ, người hãy mau chuẩn bị!"

"Cái gì? Diệu Hạc lão quỷ cũng đến?" Phạm phu nhân kinh hãi đem Truyền âm phù xé nát, sắc mặt vô cùng khó coi.

"Diệu Hạc Bích Vân Môn?" Hàn Lập mở to mắt, hơi biến sắc, nhưng rất nhanh hắn đã bình tĩnh lại.

"Không phải hắn thì còn ai vào đây nữa. Hiện tại có muốn ngừng cũng không thể, thủ hạ của Vân Thiên Khiếu đã bị giết hết rồi, hắn chỉ cần liếc qua một chút là có thể biết là có biến" Phạm phu nhân sắc mặt xanh mét nói.

Nhưng sau khi thấy thái độ bình tĩnh của Hàn Lập, trong mắt lại lóe lên tia hy vọng.

Hàn Lập thấy nữ nhân này nhìn mình chằm chằm, cũng không có tức giận nói:

"Phu nhân có ý gì? Chẳng lẽ bảo ta tìm tu sĩ Nguyên Anh kỳ để liều mạng sao?"

Bất quá hắn cũng không có kinh hoảng!

Một khi đã không phải là đám gia hỏa Man Hồ Tử, Vạn Thiên Minh, thì hắn dù không thắng được nhưng cũng có thể vỗ mông mà bỏ chạy. Đặc biệt là sau khí có pháp bảo Phong Lôi Sí, hắn càng tự tin là có thể thoát khỏi tay của tu sĩ Nguyên Anh Kỳ.

Nếu còn chút cơ hội, hắn đương nhiên sẽ làm theo kế hoạch, dùng Truyền tống trận trở về Nội Tinh Hải. Bởi vậy miệng Hàn Lập dù nói thế nhưng tâm thần lại trấn định rất nhanh.

Phạm phu nhân nghe thấy Hàn Lập nói như vậy thì khuôn mặt lại càng tái hơn, ngơ ngác đứng tại chỗ, thân thể có chút chao đảo.

Nhưng một lát sau, ánh mắt Hàn Lập trở nên sắc bén, khẽ liếm môi trầm giọng nói:

"Không biết Diệu Hạc cùng Vân Thiên Khiếu có quan hệ gì, nếu ta ra tay giết Vân Thiên Khiếu, hắn liệu có nhất định báo thù không?"

Nghe Hàn Lập hỏi, Phạm phu nhân có chút bất định, nhưng lập tức hiểu ra mà vui mừng trả lời.

"làm gì có quan hệ gì. Vân Thiên Khiếu chỉ dùng nữ nhân của Diệu Âm Môn chúng ta làm cầu nối đặt chút quan hệ mà thôi. Mặc dù hắn cùng Vân Thiên Khiếu cùng hành tẩu nhưng nếu hứa hẹn cung cấp nhiều điều kiện hơn thì hắn nhất định sẽ không gây chuyện với Diệu Âm Môn ta. Bất quá,Vân Thiên Khiếu phải không kịp cầu cứu hắn mới được, nếu không lão ta nhất định sẽ ra mặt".

"Vậy thì được! Ngươi dẫn Vân Thiên Khiếu tới căn phòng cách vách này, ta sẽ trong nháy mắt diệt hắn, khiến cho hắn không có thời gian hướng lão đạo cầu cứu. Chỉ cần ngươi trở thành Môn chủ thật sự thì lão đạo sẽ không còn gì để nói nữa, sau đó ngươi dùng nhiều điều kiện tốt đáp ứng, mượn chút sức của Diệu Hạc là được" Hàn Lập bình tĩnh phân tích tình thế cho Phạm phu nhân.

"Tốt! Chuyện đã như thế này chỉ còn đường liều mạng thôi. Tiền bối nhất định phải dốc toàn lực, trong thời gian ngắn giết Vân Thiên Khiếu mới được. Tiền bối hãy tạm tới một căn phòng ở phía sau, việc còn lại để tiện nữ lo" Phạm phu nhân cũng không phải là một nữ nhân bình thường, bị buộc vào đường cùng đành cắn răng mà làm theo.

Hàn Lập nghe thế cũng không có chậm trễ chút nào, nhanh chân bước tới thính đường. Ngay sau thính đường có rất nhiều phòng trống nhỏ.

Sau khi đi tới cổng của thính đường, Hàn Lập đột nhiên nghĩ tới cái gì, chân ngừng lại, sắc mặt lạnh lẽo quay người hỏi.

"Phạm Môn chủ! Sau khi ta giết chết Vân Thiên Khiếu, nếu người lại muốn vạch trần thân phận của ta, trở lại lấy lòng Diệu Hạc thì sao? Mặc kệ phu nhân có suy nghĩ này hay không, ta muốn đề tỉnh ngươi một chút. Với thủ đoạn của ta hiện nay, dù Hàn mỗ không phải là đối thủ của Diệu Hạc nhưng muốn chạy thoát khỏi tay lão thì rất dễ dàng. Đến lúc đó, ta làm chuyện gì ắt phu nhân cũng hiểu. Những lời này coi như là lời cảnh cáo của ta, phòng ngừa phu nhân nhất thời nói ra, làm ra chuyện không tốt với ta" Hàn Lập nói xong thì thanh âm trở nên lạnh lẽo vô cùng. Phạm phu nhân nghe thế không khỏi ngẩn người biến sắc, khuôn mặt lộ ra vẻ cười khổ.

"Tiền bối lại nói đùa rồi, thiếp thân làm sao có thể lấy oán báo ân chứ. Huống hồ, Trưởng lão cũng không phải là một tu sĩ Kết Đan Kỳ bình thường, thiếp thân như thế nào lại không biết. Xin tiền bối cứ yên tâm, sau khi người giết xong Vân Thiên Khiếu, thiếp thân nhất định sẽ làm đúng như là giao kèo giữa chúng ta" Nữ nhân này thần sắc tự nhiên, sau đó chỉ trời mà thề độc.

Hàn Lập nghe xong nhìn kỹ Phạm phu nhân vài lần, sau đó mới quay đầu, tiến vào bên trong thạch môn, đi qua một đoạn thông đạo ngắn, bước vào gian phòng cuối cùng.

Gian thạch thất này hơi nhỏ một chút, nhưng lại hoàn toàn bố trí giống như thính đường.

Thân hình Hàn Lập chợt lóe, sau đó lại xuất hiện tại chiếc ghế dựa. Hắn ngồi xuống, hai mắt nhắm nghiền, thu liễm linh khí không còn một chút nào, phòng ngừa bị bọn Diệu Hạc phát giác.

Hắn tin tưởng với tu vi Kết Đan hậu kỳ của mình có thể giấu được lão quái Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng cái này cũng chỉ là suy đoán của hắn mà thôi.

Có dấu được Diệu Hạc hay không hắn cũng chỉ có thể nắm chắc bẩy tám phần, tất cả chỉ có thể cố gắng hết sức.

Ở phòng bên, Phạm phu nhân đang ở trong một tâm trạng vô cùng lo sợ.

Nàng mặc dù nghe Hàn Lập nói vô cùng tự tin, nhưng lại không biết bằng tu vi của Hàn Lập có khả năng trong khoảnh khắc đánh chết Vân Thiên Khiếu hay không.

Mặc dù lần trước trong Giao hoán hội, Hàn Lập đã bộc lộ tu vi. Nhưng nàng rất rõ trong đó có bao nhiêu phần là kết quả do bất ngờ tạo ra. Bất quá, nàng cũng là người có tâm cơ thâm trầm nên mạnh mẽ vận dụng tâm pháp áp chế tạp niệm xuống, an vị tại ghế chủ tọa, khẽ đảo ly trà trong tay, nhẹ nhàng thưởng thức.

Nàng mượn cử động này khiến cho thàn sắc rất nhanh trở lại bình thường.

Lúc này, bên ngoài thạch môn truyền đến một tràng tiếng động. Một lát sau, một nho sinh cùng một trung niên đạo sĩ trước sau bước vào bên trong căn phòng.

"Diệu Hạc tiền bối, Vân Trưởng lão" Phạm phu nhân khuôn mặt có vẻ lộ ra thần sắc ngoài ý muốn hô lên, nhanh chóng đặt chén trà trên tay xuống, vội vàng đứng lên hướng Diệu Hạc chân nhân thi lễ.

Diệu Hạc chỉ lạnh nhạt hơi gật đầu, không hề nói câu gì, bộ dáng như là một cao nhân.

Nhưng Vân Thiên Khiếu sau khi tiến vào nội đường, nhìn quanh một chút, lông mày nhíu lại, lộ ra vẻ nghi hoặc.

"Sao lại không có Vận Cầm hầu hạ bên người Môn chủ. Chẳng lẽ nàng ta dám nhàn nhã vui chơi sao? Ta nhất định phải giáo huấn nàng ta một trận mới được" Vân Thiên Khiếu sau khi đáp lễ, như là tức giận nói.

"Vận Cầm, cô ấy…" Phạm phu nhân hơi chần chừ, liếc mắt nhìn Diệu Hạc, bộ dạng ấp a ấp úng.

*"Môn chủ, Diệu Hạc tiền bối cũng không phải là người ngoài, có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi"*Vân Thiên Khiếu đầu tiên là ngẫn, ra sau đó lộ ra vẻ không vui nói.

"Nếu đã như thế, thiếp thân xin nói thẳng. Vận Cầm đang tiếp đãi một vị tán tu, trên tay hắn có một số Huyễn Mộng Thạch muốn bán. Nha đầu Vận Cầm kia muốn đích thân cùng người này giao thiệp" Phạm phu nhân tháy cảnh này, cũng ra vẻ không hài lòng trả lời.

"Cái gì? Huyễn Mộng Thạch?" Vân Thiên Khiếu xoay mặt cùng Diệu Hạc muốn nói gì đó, vừa nghe thế thì thân thể không khỏi run lên, nét mặt lộ ra vẻ vui mừng lẫn sợ hãi

Diệu Hạc chân nhân nghe thế, trong mắt tinh quang chợt lóe, hai mắt khép hờ lại.

"Hừ! Đệ tử của Vân Trưởng lão thật giỏi, dám cùng người đó một mình nói chuyện không cho Môn chủ ta tham gia" Phạm phu nhân nói như thể là đang có một bụng hờn dỗi, sắc mặt lạnh lẽo.

"Khụ… Vân Cầm đúng là đã quá bổn phận, nhưng ta tin nàng ta cũng không phải là cố ý. Môn chủ, bọn họ hiện đang ở nơi nào? Ta có chút lo ngại" Vân Thiên Khiếu ho khan vài cái, bâng quơ vài câu, sau đó quay mặt nhìn Diệu Hạc, bộ dáng vô cùng cung kính.

"Diệu Hạc tiền bối, người trước hết chờ ta một chút. Ta xử lý chút chuyện nhỏ, tiếp theo sẽ quay lại bàn bạc chút chuyện mà chúng ta đã nói với nhau trên đường".

"Nếu Vân đạo hữu đã có chuyện quan trọng cần xử lý, thì bần đạo ngồi đây một chút cũng không sao" Diệu Hạc chân nhân mỉm cười, không để ý nói.

Vân Thiên Khiếu sau khi nghe rõ lời ấy, vô cùng mừng rỡ. Sau đó, ánh mắt nhìn vào Phạm phu nhân.

"Vân Trưởng lão đi theo ta, ta dẫn người đi" Phạm phu nhân miễn cưỡng nói, từ từ hướng thạch môn đi ra, có vẻ rất là không tình nguyện.

Vân Thiên Khiếu tâm tình sớm đã bị Huyễn Mộng Thạch thu hút hết, nhìn thấy cử động của Phạm phu nhân như thế, tia nghi ngờ cuối cùng cũng biến mất, vội vàng theo sát.

Mà Diệu Hạc thì liếc theo bóng hai người, rồi tự tìm ghế mà ngồi xuống.

Một trước một sau, Vân Thiên Khiếu đã theo Phạm phu nhân đi đến một gian thạch thất cửa đóng kín ở cuối thông đạo.

"Đến rồi! Các ngươi cứ từ từ mà nói. Dù sao thì chuyện này, Môn chủ ta căn bản có cũng như không" Phạm phu nhân hừ một tiếng, chỉ ngón tay về phía thạch thất, tựa như là mang theo một bụng bất mãn mà bỏ đi.

Vân Thiên Khiếu thấy thể chỉ cười lạnh một tiếng, sau đó không thèm để ý đẩy cửa bước vào.

------oOo------

Chương 557: Ý ngoại sậu khởi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi bước vào bên trong căn phòng, Vân Thiên Khiếu nhìn thấy một nam nhân đang ngồi ở giữa phòng, trong tay có một vật chói mắt, tựa hồ như đang chơi đùa gì đó

Hắn kinh ngạc nhìn trái nhìn phải cũng không có thấy Vận Cầm, đầu tiên là ngẩn ra sau đó rùng mình, tinh thần trở nên cảnh giác.

"Các hạ là ai? Nha đầu Vân Cầm đâu?" hắn nhìn nam tử chậm rãi nói, pháp bảo trong cơ thể ở trong tư thế sẵn sàng phát động.

"Hắc hắc! Vân huynh một thời gian lâu như vậy đã quên tại hạ sao?" Nam tử đó khẽ cười một tiếng, đưa tay hướng về phía hắn.

"Là ngươi?" Vân Thiên Khiếu thấy rõ gương mặt của nam tử, sắc mặt nhất thời biến đổi, không hề suy nghĩ, thân hình hóa thánh một đạo độn quang mà bay đi.

"Dừng!" Theo thanh âm của nam tử, trên tay tỏa ra một đạo ánh sáng màu hồng, đột nhiên bay tới.

Sau khi ánh sáng chợt lóe thì trên người Vân Thiên Khiếu xuất hiện năm cái đồng hoàn, mấy cái đồng hoàn này cùng ngân lên, đồng thời khóa chặt lại.

Vân Thiên Khiếu quát to một tiếng, thân thể bị mang trở lại.

Hắn kinh hãi muốn phóng pháp bảo ra, nhưng trong cơ thể pháp bảo hoàn toàn không nhúch nhích, như là đang bị giam cầm vậy.

"Diệu Hạc tiền bối, mau cứu mạng!" Vân Thiên Khiếu hồn vía bay lên trời, bất chấp mọi chuyện, hoảng sợ hét lên.

Hắn cũng chỉ có thể nói ra một câu duy nhất này, nam tử phía trước khẽ mấp máy miệng, một đạo cầu vồng bay đến, nhanh chóng chém đứt cái đầu của hắn xuống.

Sau đó nam tử không hề chần chừ mà ngoắc tay một cái, túi trữ vật liền bay đến, Ngũ Hành Hoàn cùng thanh quang cũng quay trở lại người Hàn Lập.

Những động tác liên tiếp này, nhanh như chớp trong phút chốc đã hoàn thành.

Ngay khi mà túi trữ vật tới tay Hàn Lập thì *"oành"*một tiếng, một tiếng xé gió nhanh chóng lao tới.

Vách đá trên tường bỗng nhiên bị phá ra, thấp thoáng trong lớp tro bụi là thân hình của Diệu Hạc chân nhân.

Lão đạo âm trầm liếc thân thể không đầu ở trên mặt đất, sau đó nhìn Hàn Lập, sát khí chợt lóe, trong miệng khẽ gầm lên:

"Muốn chết".

Theo ngón tay bắn ra, một đạo bạch quang chói mắt vô cùng nóng, trong nháy mắt hướng về phía Hàn Lập.

Hàn Lập đồng tử co rút lại, trong lòng phát lạnh.

Ngũ Hành Hoàn trong tay nhanh chóng biến lớn, hóa thành cự hoàn nhiều màu, bao lấy hắn ở bên trong.

Đồng thời bàn tay mở ra, hai viên ngọc như ý màu vàng và hồng xuất hiện.

Đây là lần đầu tiên từ sau khi tu vi Hàn Lập thăng tiến, dựa vào cổ bảo nghênh chiến trực tiếp với tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, tâm lý dĩ nhiên có một phần là muốn dò xét, bởi thế tuy khuôn mặt trẫn tĩnh nhưng tinh thần lại bất ổn, một chút nắm chắc cũng không có.

"Phành" một iếng vang lên, bạch quang cũng ngũ sắc cuối cùng cũng va chạm.

Hàn Lập cảm thấy thân thể như là bị búa tạ đánh trúng, thân thể bay ra, va mạnh vào thạch bích đằng sau khiến cho cả động rung chuyển.

"Ồ!"

Trong khi Hàn Lập đang choáng váng, hoa mắt chóng mặt thì đối diện lại vang lên một âm thanh kinh ngạc.

Trước mắt bạch quang lại phát động, Hàn Lập hít hơi, đem Ngọc Như Ý hung hăng vung lên.

Trong màn hào quang ngũ sắc, xuất hiện hai luồng ánh sáng màu hồng và vàng.

Lại là một kích vô cùng mạnh mẽ, so với lúc trước còn có phần kinh khủng hơn. Hắn thụt lùi vài bước rồi lảo đảo, thân hình cố gắng đứng vững.

Hàn Lập trong lòng bình tĩnh, đồng thời tâm niệm vừa động, một đôi cánh màu trắng xuất hiện sau lưng.

"Oành… ù… ù…" Tiếng sấm cùng tiếng gió hòa vào nhau, hắn trong nháy mắt biến mất tại chỗ, vừa lúc tránh khỏi công kích tiếp theo của bạch quang.

Lúc này Hàn Lập mới thấy rõ bạch quang kia là cái gì, đó là một cái chùy nhỏ bằng ngọc.

Trên đầu chùy có rất nhiều phù văn, chỉ lớn chừng bàn tay tỏa ra linh khí kinh người.

Diệu Hạc không thể đánh trúng, khuôn mặt hơi biến sắc.

Thân hình khẽ động *"vù"*một tiếng, tiểu chùy quay trở về trong tay áo rộng thùng thình.

"Không thể tin được trên người một tu sĩ Kết Đan Kỳ lại có nhiều cổ bảo như vậy. Ngươi tên gì?" Diệu Hạc trong mắt hiện ra một tia sắc bén hỏi.

Hàn Lập mở miệng định nói thì Phạm phu nhân đẩy thạch môn tiến vào bên trong.

"Diệu Hạc tiền bối, người này là Lệ tiền bối mà vãn bối mời tới để giúp đỡ ứng phó với Vân Thiên Khiếu. Xin tiền bối yên tâm, tặc tử này đáp ứng người điều gì thì vãn bối sẽ đáp ứng bồi thường gấp đôi" Phạm phu nhân cung kính thi lễ với Diệu Hạc chân nhân mà nói.

Nghe lời này, trán Diệu Hạc nhíu lại, ánh mắt lưu chuyển trên thi thể dưới đất, sắc mặt lưỡng lự.

Hàn Lập chỉ đứng ở một bên không nói câu nào, nhưng Phạm phu nhân thấy điệu bộ này của Diệu Hạc, tâm tình không khỏi có chút khẩn trương.

"Tốt. Một khi đã là chuyện nội nộ của Diệu Âm Môn, ta sẽ không can thiệp. Phạm môn chủ đừng quên những điều vừa nói" Diệu Hạc khôi phục lại vẻ bình thường, chậm rãi nói.

"Xin tiền bối yên tâm. Thiếp thân sao dám nuốt lời" Phạm phu nhân như là gỡ được mối vướng mắc trong lòng, cười tươi như hoa cam đoan nói.

Lão đạo gật đầu, sau đó liếc nhìn Hàn Lập một cái, khuôn mặt đầy vẻ hồ nghi.

"Vị đạo hữu này trước đây tu hành ở nơi nào? Khuôn mặt rất lạ" Hắn trầm mặc một chút, rồi đột nhiên mở miệng hỏi.

"Vãn bối…" Hàn Lập rùng mình, suy nghĩ một chút, định nói vài câu đánh tan nghi ngờ của vị lão tiền bối này. Nhưng hắn vừa mới nói xong hai chữ thì trên mặt thanh quang chớp động, ánh mắt đại biến.

Phong Linh Kính trong cơ thể bị kim ty bao vây, ngay lúc này lại bộc phát mãnh liệt.

Xem bộ dáng hung mãnh này thì có thể thấy Liệt Phong Thú

Phong Hi rõ ràng là đang ở cách đây không xa.

Hàn Lập kinh hãi, đem mười thành công lực áp chế mới có thể mang Phong Linh Kính trở lại trạng thái bình thường.

Nhưng chỉ như vậy, trên người hắn cũng đã xuất ra đầy mồ hôi lạnh.

Hàn Lập trải qua nguy cơ này vừa mới kịp hít một hơi, thì thấy vẻ mặt kinh ngạc của Diệu Hạc chân nhân, ánh mắt hắn còn có một tia vui mừng xen lẫn sợ hãi cực kỳ cổ quái.

Hàn Lập thấy cảnh đó, đầu tiên là ngẩn ra nhưng sau đó nghĩ tới một chuyện, sờ khuôn mặt mình một chút, quả nhiên là Hoán hình quyết đã mất tác dụng, hắn đã trở lại khuôn mặt của chính mình.

"Hàn Lập?" Diệu Hạc chân nhân vẻ mặt dữ tợn, hô lên tên của Hàn Lập.

Hàn Lập nhất thời xanh mặt, thầm kêu khổ.

Hăn không kịp suy nghĩ nhiều, hai cánh sau lưng chợt lóe, trong tiếng sấm thân hình đột nhiên biến mất.

Mà cùng lúc đó, tay áo của lão đạo vung lên, cũng biến mất không bóng dáng.

Trong phòng chỉ còn lại Phạm phu nhân, thần tình đầy vẻ phức tạp.

Trên bầu trời của Song Phong Đảo, ngân quang chớp động, thân hình Hàn Lập đột nhiên xuất hiện tại nơi này.

Sau đó một khắc, một đạo bạch quang cũng lóe lên hướng về phía Hàn Lập bay tới.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, Ích Tà Thần Lôi trong cơ thể mạnh mẽ hướng tới Phong Lôi Sí, cùng với tiếng sấm Hàn Lập lại biến mất rồi xuất hiện cách đó trăm trượng, sau đó lại biến mất, rồi lại xuất hiện.

Trong nháy mắt, Hàn Lập đã hóa thành một hắc điểm càng lúc càng xa.

Diệu Hạc chân nhân trong bạch quang thấy cảnh này, tâm lý có chút hoảng sợ. Hắn không cần suy nghĩ nhiều mà cho rằng hai cánh ở sau lưng Hàn Lập chính là do bảo vật trong Hư Thiên Đỉnh tạo ra, nên trong lòng càng phát nóng.

Hắn hô khẽ một tiếng, liền hóa thành một đạo cầu vồng chói mắt.

Trong không trung lập tức truyền đến những tiếng *"xẹt xẹt"* xé gió, cầu vồng cũng hóa thành một quang điểm, hướng về phía Hàn Lập ở xa xa mà đuổi tới.

Trong nháy mắt, quang điểm cùng hắc điểm đều biến mất.

Hàn Lập ở phía trước dùng Ích Tà Thần Lôi kích thích Phong Lôi Sí bay với tốc độ cực nhanh khiến cho người ta sợ hãi, đem Diệu Hạc chân nhân bỏ rất xa ở đằng sau.

Theo tốc độ này thì khong bao lâu có thể bỏ rơi lão đạo, nhưng lúc này, Phong Linh Kính lại thường xuyên phát tác.

Cơ hồ thời gian chừng một bữa cơm là nó lại phát tác một lần.

Bức Hàn Lập không thể nào không dừng lại để dùng linh khí áp chế không cho Phong Linh Kính phản phệ.

Nhờ trì hoãn như thế nên Diệu Hạc chân nhân lại có cơ hội, dùng thần thức gắt gao đuổi theo hắn không tha.

Nhưng đây không phải là điều mà Hàn Lập lo lắng, cái chính là Phong Linh Kính càng ngày càng trở nên lợi hại, chứng tỏ Phong Hi đang đến ngày càng gần.

Điều này làm cho Hàn Lập lo lắng vô cùng.

Bất đắc dĩ, hắn hướng tới hòn đảo nhỏ có Truyền tống trận mà bay đi.

Hắn hi vọng theo mệnh lệnh của Phạm phu nhân thì nó đã được hoàn toàn sửa xong.

Chỉ cần trước khi Diệu Hạc cùng Phong Hi có thể đuổi tới nơi này, hắn có thể trốn vào đảo thì còn hy vọng sống sót.

Dù tốc độ của Phong Lôi Sí vô cùng nhanh, nhưng cũng tiêu hao Ích Tà Thần Lôi không ít.

Bởi vậy Hàn Lập sau khi đem Diệu Hạc bỏ xa liền thu hồi cánh, khoác Huyết sắc phi phong lên người.

Sau đó lại hóa thành một đạo quyết quang, hướng tới đảo nhỏ mà bay đi.

------oOo------

Chương 558: Liệt phong tái hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập một mặt gấp rút độn quang phi hành, một mặt cực lực áp chế dị trạng bên trong cơ thể. Phong Linh Kính phát tác khiến cho thân thể hắn run lên nhè nhẹ, càng lúc càng khó khống chế.

Điều này khiến cho trong lòng Hàn Lập ngày một trầm trọng.

Đến bây giờ hắn mới biết không phải là Phong Hi vì luyện chế pháp bảo mà hao tổn nguyên lực, nguyên nhân chính là hắn phải áp chế lục dịch phản phệ, cho nên lúc ấy uy lực thúc dục Phong Linh Kính giảm đi nhiều. Nếu không ngày đó có bỏ rơi được yêu thú này hay không cũng là chuyện khó nói.

Nhưng khi nhìn thấy hòn đảo nhỏ xa xa, Hàn Lập tâm lý có chút nhẹ nhõm.

Vốn phải tốn hai ngày lộ trình, nhưng bởi tốc độ của hắn vô cùng cao nên chỉ cần phân nửa thời gian là có thể tới nơi. Chỉ cần Truyền tống trận hoàn thành thì hắn có thể bình yên trở về Nội Tinh Hải. Dù còn cố kị một vài lão quái Nguyên Anh Kỳ nhưng so với ở đây bị yêu thú Liệt Phong Thú kia với tốc độ biến thái kia truy bắt thì còn tốt hơn nhiều.

Khi Hàn Lập đang đánh giá tình thế, thì đằng sau vang lên thanh âm của Diệu Hạc chân nhân.

"Hàn đạo hữu, bần đạo không có ác ý, chỉ là muốn lấy một viên Bổ Thiên Đan mà thôi. Đạo hữu cần gì phải bay xa cả ngàn dặm như vậy" Thanh âm ung dung của Diệu Hạc chân nhân truyền đến, bình thản mà an tường, không có một chút tức giận, lại mơ hồ có vẻ hiền từ, làm cho người khác dễ dàng nhận thấy không có chút địch ý nào, lại dễ khiến nảy sinh hảo cảm.

Hàn Lập nghe thế lại hoàn toàn không thấy có chút hảo cảm nào cả, trong lòng còn thầm mắng to.

Bởi vì dùng Huyết sắc phi phong nên tốc độ đại giảm, quay đầu lại có thể nhìn thấy thân ảnh của Diệu Hạc chân nhân ở xa xa.

Lão đạo này cũng không biết tu luyện pháp môn gì, lại có thể đuổi ngay sát hắn, thanh âm ngập tràn mê hoặc không ngừng làm phiền hắn.

Hàn Lập nhất thời không đề phòng, thiếu chút nữa thì không còn đường mà chạy.

May mắn Đại Diễn Quyết trong cơ thể tự động vận hành hộ thân, làm cho hắn kịp thời tỉnh ngộ, mới tránh khỏi cảnh chui đầu vào rọ.

Dù thế cũng đủ để khiến cho Hàn Lập toàn thân đầy mồ hôi lạnh.

Mê hồn thuật mà Nguyên Anh Kỳ thi triển thật là vô cùng lợi hại, trình độ của Phạm phu nhân còn xa mới có thể sánh bằng.

Về phần lời nói của lão đạo, là muốn đổi Bổ Thiên Đan, hoàn toàn không có chút ác ý, thì trừ khi đầu óc ngu độn mới tin là thật.

Mắt thấy hòn đảo nhỏ ngay trước mắt, Hàn Lập không dám chậm trễ, màu đỏ của phi phong chợt lóe, phi độn vào đảo.

Nhưng đúng lúc này, chân trời đối diện chớp động ánh sáng, tiếp theo là một tiếng rít xuyên thấu trời vang lên. Một điểm đen mơ hồ xuất hiện, trong nháy mắt, điểm đen lại phóng đại lên vài lần, đúng là một tốc độ khủng khiếp, rất nhanh bay đến nơi này.

Hàn Lập vừa thấy thì trong lòng kinh hãi.

Cho dù chưa thấy rõ hình dáng đối phương, nhưng chỉ với tốc độ này thì không thể còn ai khác ngoài yêu thú Liệt Phong Thú chín cấp kia.

Hàn Lập miệng đắng ngắt, không suy nghĩ nhiều, sau lưng lại sáng lòa ánh sáng, một đôi cánh lại hiện ra.

Nếu mà yêu thú này đã xuất hiện, hắn chỉ còn cách tới hòn đảo nhỏ kia trước mới có cơ hội sống sót.

Nếu không, cho dù bây giờ hắn xoay người bỏ chạy thì dù cho Ích Tà Thần Lôi có cạn kiệt thì cũng chưa chắc đã bỏ rơi được tên yêu thú đó.

Nghĩ tới đây, thân thể Hàn Lập lại biến mất trong tiếng sấm.

Cả người hóa thành một đạo điện hồ màu bạc, trong phút chốc hướng về hòn đảo mà phi độn tới.

Diệu Hạc ở đằng sau nghe thấy tiếng rít kia, sắc mặt nhất thời đại biến.

Dù lão không biết người đến là ai, nhưng mơ hồ nhận ra đó là một nhân vật vô cùng lợi hại.

Mà thấy Hàn Lập điên cuồng phóng đi thì cho rằng, kẻ đó cũng là do việc cướp Hư Thiên Đỉnh mà tới, trong lòng vô cùng khẩn trương.

Diệu Hạc trong tình thế cấp bách, không tiếc hao tổn chân nguyên, há mồm phun ra một ngụm tinh huyết.

Ngụm máu này sau khi rời khỏi miệng thì hóa thành một mảng lớn huyết vụ, đem lão đạo ẩn vào bên trong.

Trên áo của lão đạo có hình một con bạch hạc, ánh sáng lóe lên, đem huyết vụ ở phụ cận hút hết vào bên trong, hình vẽ bạch hạc kia trong phút chốc hóa thành màu đỏ.

Diệu Hạc không chần chờ, thân hình xoay chuyển, làm cho lớp áo trắng phát ra một tiếng *"ông ông"*, trên bầu trời hiện lên một quầng ánh sáng chói mắt, một con hạc đỏ như máu bắt đầu lan tỏa ra từ trên người lão.

Con hạc này vô cùng to lớn, toàn thân màu đỏ, hai mắt xanh biếc.

Diệu Hạc thấy cảnh này, sắc mặt âm trầm, thân hình thoáng chốc đã cưỡi lên trên người huyết hạc.

Sau đó hắn vỗ lên trên đầu hạc, lục quang trong mắt huyết hạc lóe lên, hai cánh mở ra, trong phút chốc đã mang lão đạo phóng đi ngoài mười trượng.

Tốc độ dù không bằng Hàn Lập khi thuấn di bằng lôi độn, nhưng so với trước kia thì nhanh hơn gấp bội.

Vì vậy mà trên bầu trời xuất hiện một màn quỷ dị.

Hàn Lập ở phía trước dùng Phong Lôi Sí di động quỷ mị, đối diện chính là một bóng đen không ngừng lao đến vùn vụt, đằng sau là Diệu Hạc cưỡi huyết hạc đuổi theo.

Nhưng chỉ trong vài cái nháy mắt, Hàn Lập đã tới hòn đảo nhỏ.

Lúc này bóng đen đối diện với tốc độ khó mà tưởng tượng, chỉ còn cách hắn hơn ngàn trượng.

Hàn Lập liếc mắt đã thấy rõ đối phương, trong lòng không khỏi run lên.

Xa xa xuất hiện một yêu thú thân trên là thân chim, thân dưới lại là một cái đuôi cá khổng lồ, đôi cánh chim dài hơn trượng, cùng hai móng vuốt vô cùng sắc bén, dưới bụng có vảy cá lớn cả tấc, thanh quang lập lòe.

Phong Hi đã hiện ra bản thể là Liệt Phong Thú để đuổi giết.

Tuy khi yêu thú cấp cao hiện nguyên hình cùng con người tranh đấu có chút bất tiện, nhưng lại có thể mang thiên phú của yêu thú phát huy đến cực điểm. Chỉ riêng tốc độ của Liệt Phong Thú thôi đã nhanh đến mức khủng bố rồi.

Hàn Lập hít sâu một hơi, không dám tiếp tục trì hoãn, người đã ở phía trên của lớp bảo vệ của đảo, sau đó hào quang chợt lóe lên rồi biến mất không thấy bóng dáng.

Yêu thú vừa thấy cảnh này thì miệng rít lên một tiếng, hai cánh vỗ mạnh vài lần, hơn ngàn trượng khoảng cách lập tức bị thu lại, lập tức tới ở ngay phía trên đảo.

Tiếp theo thanh quang lại chớp động, yêu thú liền biến thành hình người.

Đúng lúc đó, Diệu Hạc cưỡi huyết hạc cũng bay đến nơi.

Hắn thấy màn hóa hình của Phong Hi thì kinh hãi vô cùng, hình dáng cùng tướng mạo của Phong Hi có thể nói là vô cùng hi hữu trong loài người.

"Yêu thú cấp chín? Nhưng lại có tốc độ của yêu thú thuộc họ chim?" Đảo mắt một cái, Diệu Hạc cho ra một phán đoán làm cho hắn lạnh cả người.

Bình thường khi con người cùng yêu thú cấp cao va chạm, mặc dù không nhất thiết phải là ngươi sống ta chết, nhưng nếu thực lực hai bên tương đương thì huyết chiến là không thể nào tránh khỏi.

Không kể là yêu đan của yêu thú cấp cao hay Kim Đan cùng Nguyên Anh của tu sĩ nhân loại, hai bên đều vô cùng khao khát.

Mà chân thân của đối phương là yêu thú cấp chín, so với tu sĩ Nguyên Anh trung kì còn mạnh hơn một chút, hôm nay gặp khiến cho lão đạo không ngừng kêu khổ.

Nếu là bình thường, tất nhiên Diệu Hạc không nói một lời mà quay đầu bỏ chạy, nhưng Hư Thiên Đỉnh ở trước mắt, hắn không thể từ bỏ.

Vì thế sau khi bình tĩnh lại, hai tay liền vung lên, xuất ra rất nhiều cổ kính màu lam, tay kia cầm tiểu chùy bích ngọc. Có hai cổ bảo trong tay, lão đạo vô cùng tự tin, sắc mặt lạnh lùng nhìn đối phương không nói một lời.

Bên kia Phong Hi cũng thấy Diệu Âm chân nhân, nhưng hiện tại tâm trí của hắn đều đặt ở trên người Hàn Lập, làm sao có thời gian quản hành động đầy địch ý này của lão đạo.

Hắn lúc nãy thấy hai cánh sau lưng Hàn Lập, thấy ngoài hắn ra cũng có người có thể dùng pháp bảo này làm cho hắn vô cùng kinh ngạc, lòng lại càng đau xót hơn.

Nếu bây giờ có đánh chết Hàn Lập, luyện hóa lại Phong Lôi Sí thì cũng chỉ có thể pháp huy uy lực của nó bảy phần là cùng. Bảo sao hắn không hận Hàn Lập đến thấu xương.

Bởi vậy khi đối mặt với Diệu Hạc, hắn chỉ hô lên một tiếng *"Cút"*. Sau đó thân mình chợt hóa thành một đạo thanh quang, biến mất bên trong lớp phòng vệ của đảo.

Lần này, Diệu Hạc chân nhân có chút giật mình.

Nhưng sau khi cắn răng, hắn cũng cưỡi huyết hạc bay xuống. Hư thIên Đỉnh là đệ nhất bảo bối của Loạn Tinh Hải, khiến cho hắn dù có phải liều mạng già cũng phải liều một lần.

Hàn Lập lúc này một đạp phá tan thạch môn, trực tiếp phi độn tiến vào bên trong thông đạo.

Sau mấy lần lôi độn liền xuất hiện tại quảng trường chứa Truyền tống trận, đang có mấy nam nữ tu sĩ của Diệu Âm Môn đang cười nói ở đó.

Vừa thấy Hàn Lập xuất hiện, không khỏi kinh ngạc không nói lên lời.

"Truyền tống trận đã hoàn thành chưa?" Hàn Lập ngân quang chợt lóe, đến bên cạnh Truyền tống trận, nhìn nhưng nam nữ này mà điên cuồng hét lên.

"Lệ tiền bối! Truyền tống trận đã hoàn thành, nhưng chưa có thử qua" Một vị nữ tu vô cùng xinh đẹp trong nhóm nhận ra người mà Môn chủ lấy làm chỗ dạ, cung kính đáp, hướng tới mà Hàn Lập giải thích tỉ mỉ.

Nhưng mà Hàn Lập vừa nghe nói trận hoàn thành thì không quan tâm đến bất cứ điều gì nữa, thân hình chợt lóe lên chạy ào vào bên trong Truyền tống trận.

Cơ hồ cùng lúc đó, trần của đại sảnh vỡ ra, Phong Hi từ trên trời bay xuống.

Hàn Lập sắc nhợt trắng nhợt!

------oOo------

Chương 559: Quỷ dị thác nhận

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phong Hi thấy Hàn Lập trong Truyền tống trận thì thần sắc cũng đại biến.

Hắn mặc dù cho rằng Hàn Lập đi đến đảo này là tìm tử lộ, nhưng tâm lý cũng có hoài nghi, không nghĩ tới lại có Truyền tống trận tại đây.

Mắt thấy Hàn Lập đánh ra một đạo pháp quyết cùng một ngụm tinh huyết, không tiếc hao tổn chân nguyên trong thân thể để khởi động Truyền tống trận, tiếng gió nổi lên vù vù.

"Không!"

Hắn vô cùng kinh hãi hét lên một tiếng, không hề suy nghĩ gì, há miệng phóng nhanh một đạo thanh quang đến một góc của Truyền tống trận.

Chỉ cần hủy Truyền tống trận, Hàn Lập tất sẽ rơi vào tay hắn.

Khi phóng ra công kích này, đồng thời yêu thú thân hình thấp thoáng, hướng tới Truyền tống trận mà phóng đi, khuôn mặt vô cùng dữ tợn.

Hy vọng có thể cắt đứt quá trình truyền tống của Hàn Lập.

Nhưng động tác của hắn hơi chậm một chút.

Hàn Lập ngoại trừ bắn ra mười đạo kiếm khí tạm thời ngăn cản thanh quang kia ra, đối mặt với thế đánh hung tợ của Liệt Phong Thú hoàn toàn không có ý tránh né.

Bởi vì pháp trận đã tỏa ra quang mang màu trắng sữa, đem thân hình Hàn Lập cuốn vào trong đó.

Khi Phong Hi đến trước pháp trận thì hình dáng của Hàn Lập trở nên mơ hồ trong màn hào quang, rồi biến mất không còn bóng dáng.

Đại sảnh chỉ còn lưu lại tiếng rú giận lôi đình của Liệt Phong Thú.

Hắn cũng không biêt pháp trận này thông đến đâu, cũng không có Truyền tống phù trong người, tất nhiên không dám nhảy vào pháp trận để đuổi theo.

Lúc này, Diệu Hạc cũng xuyên qua nóc nhà tiến vào, nhìn thấy bạch quang ảm đạm của pháp trận, vẻ mặt hiện lên vẻ kinh ngạc cùng ảm đạm đan xen.

Nhưng lúc này Phong Hi đột nhiên quay đầu, dùng đôi mắt đỏ bừng nhìn đạo sĩ không chớp, sát khí thoáng qua trên khuôn mặt.

"Nhân loại ở đây, tất cả đều phải chết" Liệt Phong Thú bị sự thật là Hàn Lập trốn thoát khỏi tay làm cho cuồng tính đại phát, mắt thấy Diệu Hạc tiến vào, đem một bụng đầy oán khí mà trút lên trên người đối phương.

Cả người yêu tộc này quang mang mở rộng, phút chốc hóa thành một đạo cầu vồng, khí thế hung hãn hướng tới Diệu Hạc mà đánh tới.

Diệu Hạc thấy cảnh này, sắc mặt biến đổi, không suy nghĩ nhiều mà đem cổ kính cũng ngọc chùy trong tay cùng ném ra.

Các luồng ánh sáng va chạm với nhau trong không trung.

Hơn một tháng sau, tu sĩ nhân loại ở hải vực phụ cận truyền ra một tin đồn. Tu sĩ Nguyên Anh Kỳ Diệu Hạc chân nhân bị một gã yêu thú cấp chín đánh tan tác thân thể, phải xuất hồn khỏi thân mới có thể đem Nguyên Anh trốn trở về động phủ.

Trong lúc nhất thời nhân loại lần nữa lại bị sự hung hãn của yêu thú làm cho sợ hãi.

Bọn họ vạn lần không nghĩ tới, đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Mấy tháng sau, Giao long tộc trong thâm uyên đột nhiên phái ra rất nhiêu thành viên cấp cao, rời khỏi biển sâu, tụ tập tiêu diệt tu sĩ Kết Đan Kỳ của nhân loại.

Mặc dù chỉ kéo dài vài năm thời gian nhưng lại tạo thành tổn thất lớn cho tu sĩ cấp cao, thậm chí có thể so sánh với thương vong trong trận thú triều.

Trong đó cũng có hai lão quái Nguyên Anh Kỳ bị Giao Long cấp tám chín vây công, kết cục cũng bị trọng thương.

Lần này, các tu sĩ ở hải vực phụ cận đều biến sắc, không dám xuất động ra ngoài, tình huống này liên tục duy trì vài chục năm sau mới dần bình thường trở lại.

Chẳng qua, làm cho một số tu sĩ may mắn chạy thoát trong tay yêu thú buồn bực là, mấy yêu thú này trước khi động thủ bao giờ cũng hỏi một lần xem bọn họ có tu sĩ Kết Đan Kỳ họ Lệ hay không. Nếu không trả lời được liền bị bọn chúng ra tay đánh không chút khách khí.

Kể từ đó, tu sĩ nào cũng đoán ra, lần công kích này của Giao Long có tám chín phần là liên quan đến tu sĩ họ Lệ kia.

Không biết người này đã làm gì để cho chọc giận tới Giao Long nhất tộc!

Việc này truyền ra khiến cho ai ai cũng mắng tên tu sĩ kia ngu ngốc rước họa, nếu mà tìm ra vị tu sĩ này không chừng đã mang hắn tới giao cho Giao Long tộc làm lễ tạ tội rồi.

Bất quá, mặc cho bọn họ buồn bực, mặc dù tu sĩ cấp cao bị tổn hại, nhưng lại hoàn toàn không có chút tung tích của tu sĩ họ Lệ kia.

Bọn họ muốn hỏi tội cũng không biết tìm ai mà hỏi.

Bỏ lại sau lưng hàng vạn người nguyền rủa, Hàn Lập cầm trong tay Đại Na Di lệnh, trong làn ánh sáng xuất hiện tại một địa phương xa lạ.

Với cá tình cẩn thận của hắn, trước khi đi ra từ Truyền tống trận, đã sớm làm công tác chuẩn bị đầy đủ, đem dung mạo của bản thân biến thành một người xa lạ. Nhưng khi hắn vừa từ Truyền tống trận ra, chưa chấm dứt mê muội thì một thanh âm lười biếng vang lên.

"Các hạ xem ra cũng đi một mình. Hai người bọn ta hình như là đến sớm nhất, những người khác còn chưa tới".

Nghe được thanh âm này, Hàn Lập rùng mình, nhưng đầu óc rất nhanh bình tĩnh lại

"ừm" một tiếng, mới hướng một bên nhìn lại.

Cách Truyền tống trận không xa có một người mặc áo đen, đang ngồi xếp bằng trên một hòn đá lớn.

Thấy Hàn Lập nhìn lại mới mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng bóng.

Nhưng khi Hàn Lập thấy tướng mạo người này lập tức bị hù dọa một trận.

Người này thật sự kinh khủng, mặt vừa khô vừa gầy, gần giống như là một cái đầu lâu, hơn nữa sau khi cười, hai mắt lấp lóe lam quang.

Nhưng Hàn Lập chỉ hoảng sợ trong lòng thôi, không dám có chút khinh thị nào.

Bởi vì chỉ cần tra xét qua là có thể thấy tu vi Kết Đan trung kì của hắn. Tu sĩ cấp cao như thế ở Loạn Tinh Hải đã là vô cùng hiếm thấy rồi.

Người này cũng đã nhận ra tu vi Kết Đan hậu kì của Hàn Lập, cũng vô cùng kinh ngạc, những lời nói sau đó trở nên khách khí hơn rất nhiều.

"Huynh đài ngồi một bên nghỉ một lát, những người khác cũng sẽ đến nhanh thôi. Lần hành động này có thể mang đến không ít chỗ tốt" Khô lâu cười nói.

Hàn Lập âm thầm kinh ngạc, với việc không biết rõ tình hình hiện tại, cũng không dám sơ hở, lặng yên bảo trì thần sắc không thay đổi.

Lúc này Hàn Lập cũng đã thấy tình hình xung quanh, tâm lý cũng buông lỏng đi nhiều.

Nơi này giống như là một sơn động, cao và rộng hơn hai mươi trượng, hơn nữa ngoài cái Truyền tống trận dưới chân hắn thì bên cạnh còn có hai Truyền tống trận khác nữa.

Nơi này mọi thứ đều giống như là lời miêu tả của Phạm phu nhân về Hoàng Minh Đảo, hắn cũng không có gặp chuyện gì ngoài ý muốn trong quá trình truyền tống, cuối cùng cũng đã trở lại Nội Tinh Hải.

Phải biết là theo như lời đệ tử của Diệu Âm Môn nói thì Truyền tống trận này chưa từng kiểm tra, Hàn Lập trong lòn cũng có chút bất an.

Hôm nay kể ra vận khí cũng không tồi.

Đúng lúc khi khô lâu kia nói chuyện cùng hắn thì một pháp trận lại lấp lóe ánh sáng, mơ hồ có một thân ảnh cao cao xuất hiện.

Thấy vậy, người áo đen tròng mắt sáng bừng lên, lập tức đứng dậy đi đến đó.

Nhân cơ hội này, Hàn Lập phóng ra hai tia kiếm khí màu xanh, khắc lên phía trên Truyền tống trận hai vết nứt mà mắt thường khó phân biệt.

Do đó khiến cho Truyền tống trận mất đi tác dụng, hắn sẽ không phải sợ Diệu Hạc hay Liệt Phong Thú vạn nhất có Truyền tống phù mà đến nơi này.

Động tác Hàn Lập vô cùng bí mật, người áo bào đen cùng người vừa mới đến có khuôn mặt hung ác cũng không có phát hiện ra.

Hai người đó tựa hồ như là đang cười nói với nhau.

Hàn Lập thấy cảnh này, khuôn mặt không đổi, rời khỏi Truyền tống trận hướng về ngoài động đi ra. Nhưng hắn vừa dời chân mấy bước thì phía sau truyền đến thanh âm kinh ngạc của khô lâu.

"Này vị huynh đài, mọi người còn chưa đến đủ. Ta nhận được thông tin có năm người hôm nay đồng loạt hành động. Tên nắm giữ mệnh lệnh hành động và tên còn lại chưa tới. Chúng ta tốt nhất là tạm thời ở trong động chờ, nếu không lại xảy ra chuyện không hay. Chẳng lẽ hunh đài lần đầu tham gia hoạt động này, ta thấy khuôn mặt đạo hữu có chút xa lạ" Người áo đen khuôn mặt còn chút kinh ngạc nhưng sau đó lại thong thả nói.

Chẳng hiểu vì sao, từ đầu đến cuối hắn vẫn không có nghi ngờ thân phận của Hàn Lập.

Hàn Lập nhíu mày, nhưng lập tức lộ ra thanh âm có chút bất mãn.

"Sao lại phiền toái. Lúc ta đến ngươi đâu có nói là có cái quy củ này".

"Hì hì! Khẳng định là tu vi của đạo hữu rất cao nên cái tên đưa huynh đài truyền tống đi cũng không dám nói cái gì. Nhưng huynh đài nên nhẫn nại. Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, tự nhiên có thể tiêu dao một trận" Khô lâu cười cười hắc hắc nói, không biết là có ý gì.

Hàn Lập nghe đến đó, chuyện bên trong cũng đã hiểu ra bảy tám phần.

Hai con mắt hắn chuyển động, đang muốn lên tiếng thì lại có ánh sáng lóe lên, lần này đúng là có hai người xuất hiện bên trên Truyền tống trận.

Một người áo xám râu tóc bạc phơ, người kia là một thanh niên gầy gò.

Trong mắt Hàn Lập lóe lên dị sắc, trên tay áo rộng thùng thình của lão giả có thêu dấu hiệu ngọn lửa màu xanh, trông rất sinh động, mơ hồ có linh khí chớp động, hình như không phải là dấu hiệu tầm thường.

Sau khi hai người này đến thì đã đầy đủ năm người.

Trong đó Hàn Lập là Kết Đan hậu kì, khô lâu là Kết Đan trung kì, đại hán cũng lão giả là Kết Đan sơ kì, còn thanh niên kia chỉ là tu vi Trúc Cơ hậu kì.

------oOo------

Chương 560: Nguyên Dao dữ Thanh Dương Môn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong nhóm tu sĩ này, khô lâu cùng hai người hán tử, lão giả là tựa hồ không quen biết. Ngay cả những người còn lại cũng không một ai hỏi đến lai lịch của Hàn Lập. Trong đó hán tử sau khi thấy đã đủ nhân số năm người thì không hề chần chừ nữa, hướng tới đám người Hàn Lập ôm quyền nói:

"Tại hạ Kha Vũ, vâng mệnh tới báo nhiệm vụ cùng dẫn đường cho ba vị tiền bối. Đây là lệnh bài của tại hạ, xin ba vị tiền bối kiểm tra" Hán tử nói xong rút từ bên hông ra một khối lệnh bài màu đen đưa cho Hàn Lập, hiển nhiên lấy Hàn Lập tu vi cao nhất là người dẫn đầu.

Hàn Lập vươn tay cầm lấy lệnh bài kia, liếc qua một chút rồi không buồn để ý ném cho khô lấu ở một bên.

Hai mắt khô lâu cxung liếc qua rồi ném trở lại tay của hán tử kia, miệng lười biếng nói:

"Lệnh bài thì có cái gì mà xem, nếu không phải được cho phép thì một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ như người làm sao có tư cách truyền tống tới đây. Thân phận mấy người chúng ta, cũng không cần kiểm tra. Tụ tập dến nơi này, ngoại trừ người nhận được lệnh của chấp pháp ra thì làm gì có người ngoài. Có nhiệm vụ gì cứ nói thẳng ra đi".

Khô lâu kia bộ dáng vô cùng quen thuộc với chuyện này, sau khi nói xong lộ ra vẻ mất kiên nhẫn.

Hán tử Kha Vũ đối diện nghe thấy lời đó thì có chút chần chừ, nhưng sau đó cười xấu hổ, không kiểm nghiệm thân phận đám người Hàn Lập nữa mà vội ho một tiếng, giới thiệu lão giả bên cạnh.

"Vị tiền bối này là hộ pháp của Thanh Dương Môn. Nhiệm vụ lần này đến là để trợ giúp ba vị tiền bối bắt khâm phạm của Thanh Dương Môn. Thủ tục cụ thể thì các vị tiền bối tự thương lượng, vãn bối chỉ phụ trách giới thiệu mà thôi" Kha Vũ sau khi nói xong nhu thuận lui dần về phía sau, tạo điều kiện cho lão giả và bọn Hàn Lập tự tạo quan hệ.

"Thanh Dương Môn? Chẳng lẽ là Tam Dương thượng nhân của Thanh Dương Môn?" Hai mắt khô lâu lam quang chợt lóe, lộ lên vẻ kinh dị.

Hán tử hung ác ở bên cạnh Hàn Lập nghe thế cũng biến sắc.

"Ha ha! Xem ra tại hạ cũng không cần nhiều lời, ba vị đều biết đến vị tổ sư hàng đầu của tệ môn. Đáng lẽ ra, tổ sư tự mình hướng tới lục đạo minh chủ của quý minh đưa ra thỉnh cầu hiệp trợ. Nhưng mà người này tuy là tu sĩ Kết Đan sơ kì nhưng lại mang trong mình bảo vật của Thanh Dương Môn, trốn thoát đã nhiều năm. Gần đây, bổn môn trong lúc vô ý mới biết hiện hắn ở nơi nào. Vốn tổ sư định tự mình ra tay thì việc đó vô cùng dễ dàng. Nhưng người lại đang có việc quan trọng, thật sự khong thể phân thân. Lúc này mới thỉnh các vị đạo hữu ra tay tương trợ. Ta nghĩ bốn vị cao thủ Kết Đan Kỳ liên thủ có thể bắt được yêu nữ này" Trưởng lão Thanh Dương Môn mỉm cười, hướng ba người chắp tay nói. Nhưng sau khi nói đến câu cuối cùng khuôn mặt bỗng chốc lạnh lẽo.

"Chẳng lẽ là nữ tu?" Vừa nghe thấy chữ yêu nữ thì hán tử hung ác nghi hoặc hỏi.

Hàn Lập nhướn mày, dường như là nhớ tới cái gì đó.

"Không sai, yêu nữ này tên gọi là Nguyên Dao, là thị thiếp chuẩn bị nhận của thiếu chủ bổn môn. Nhưng không nghĩ tới ả yêu nữ này lòng dại độc ác, dựa vào vẻ đẹp hơn người, thi triển mị thuật, lại còn kết hợp cùng với một yêu nữ khác ám hại thiếu môn chủ mà đem tất cả bảo vật trân quý trên người thiếu môn chủ bỏ trốn. Sau đó mượn vật này kết thành kim đan. Tam Dương tổ sư cũng chỉ có mỗi thiếu chủ là truyền nhân, tất nhiên là hận ả thấu xương.

Ba vị nếu có thể giúp Đinh mỗ bắt ả thì tệ môn nhất định sẽ cảm tạ vô cùng, tuyệt sẽ không làm cho mọi người thất vọng" Lão giả khi nhắc tới mục tiêu thì nghiến răng nghiến lợi, nhưng nghĩ lại thấy cũng không nên nhắc đến chuyện này, nên thoáng giới thiệu một chút đã đem đề tài chuyển hướng.

Khô lâu cùng hán tử hung ác liếc nhìn nhau lộ ra vẻ bình thường. Hàn Lập sờ sờ mũi, không nói gì.

Quả nhiên là nhắc tới Nguyên Dao nữ nhân này.

Nữ nhân đúng là vô cùng xinh đẹp, lại có lai lịch như vậy, thật đúng là ngoài dự kiến của Hàn Lập.

Hắn nghi hoặc vô cùng, không hiểu sao nữ nhân này trong thời gian ngắn lại có thể kết thành kim đan, hơn nữa sau khi tao ngộ, bộ dáng lại thần bí. Hóa ra là lấy sách của thiếu môn chủ này, rồi bị Thanh Dương Môn lùng bắt.

Xem ra trên người thiếu chủ của Thanh Dương Môn đồ quý hiếm nhất định là không ít, lại đem tiện nghi đến cho Nguyên Dao.

Nhưng thấy nữ nhân này gặp nguy hiểm, có ra tay bảo hộ hay không? Điều này khiến cho Hàn Lập hơi chần chừ.

Hắn dù cùng cô ta không có chút giao tình, nhưng cũng miễn cưỡng xem như là có quen biết.

Đúng lúc này,khô lâu ở bên cạnh nói:

"Một khi đã là mệnh lệnh, dù không có thù lao ta cũng nhất định xuất toàn lực. Không biết ả ta ở nơi nào? Nếu nói vậy chúng ta tập hợp ở đây thì cũng cách nơi đó không quá xa" Kẻ này mặc dù tướng mạo vô cùng khó coi nhưng tâm tư lại rất tinh tế.

"Đạo hữu nói đúng. Yêu nữ đang ẩn cư trong một hoang đảo tại phía bắc Hoàng Minh Đảo. Nếu không phải tình cờ một lần ra ngoài mua ít đồ, bị môn đồ của tệ phái phát hiện đuổi theo đến tận ổ thì sợ rằng đến ngày hôm nay cũng hoàn toàn không có chút tin tức. Người này giảo hoạt vô cùng, người lại mang theo

*bảo vật uy lực lớn, chính là Thanh Dương Lôi của bổn môn. Mong rằng mọi người cẩn thận một chút"*Lão giả nói thế đồng thời cũng hướng Hàn Lập chắp tay.

Dù sao tu vi Kết Đan hậu kỳ của Hàn Lập, cũng khiến lão giả vô cùng coi trọng.

Nhưng hoàn toàn không nghĩ tới, Hàn Lập dù không chút thay đổi gật đầu nhưng lại muốn ra tay đem mấy người hắn tiêu diệt hết.

Nhưng khi hắn nghe thấy Nguyên Dao đang ở vùng phụ cận thì bình tĩnh lại, thay đổi chủ ý, quyết định đợi cứu nàng xong thì sẽ tiến hành trao đổi vài thứ trọng yếu.

Vị hán tử Kha Vũ kia thấy mọi người đã nói chuyện xong thì cung kính hỏi một tiếng, sau đó dẫn đường hướng mọi người tiến ra ngoài động. Bên trong, một tu sĩ tóc tai bù xù đang nhìn Truyền tống trận dưới chân, tâm tình vô cùng nghi hoặc khó hiểu.

Pháp trận này lúc hắn vừa mới bước vào, linh quang hoàn toàn bình thường chớp động.

Nhưng khi muốn truyền tống thì pháp trận không hiểu sao lại mất linh.

Điều này khiến cho hắn vò đầu âm thầm buồn bực.

Sau khi người gác bỏ đi cấm chế, đám người Hàn Lập xuất hiện ở vách núi phía sau.

Nhìn ra xa mơ hồ có thể thấy thôn trấn, mấy người trước sau bay lên trời.

Sau đó dưới sự chỉ dẫn của lão giả Thanh Dương Môn, cả bọn phi độn về phía Bắc.

Đoạn đường vô cùng an toàn, tinh thần mọi người có chút gấp gáp.

Hàn Lập tu vi cao nhất cùng với bộ dạng lạnh như băng khiến cho không một ai dám lại gần nói chuyện.

Kết quả là nửa ngày sau, năm người nhìn thấy một đảo nhỏ, đường kính chừng hơn mười dặm.

"Chính là nơi này. Yêu nữ đang trốn ở bên trong một tòa tiểu sơn" Lão giả mắt lấp lóe hàn quang, dừng độn quang lạnh giọng nói.

Đám người Hàn Lập theo sau, cùng ở trên không trung nhìn về hòn đảo.

Trên đảo ngoại trừ một chút cây cỏ cũng chỉ có núi đá, linh khí mỏng manh vô cùng.

"Đinh đạo hữu, có phải nhầm hay không vậy? Yêu nữ là nữ tu sĩ Kết Đan Kỳ, sao lại tìm tới một nơi như thế này tu hành" Sau khi nhìn một lúc, đại hán hung ác không nhịn được hỏi lại, khuôn mặt lộ vẻ nghi ngờ.

"Yên tâm. Chính là nơi này không sai" Đinh lão giả tin tưởng mười phần trả lời. Sau đó, tay bắt pháp quyết, một bàn tay giương lên, bắn ra một đạo hoàng quang lên cao.

Một lát sau, từ bên sườn núi cũng phóng lên một đạo hoàng quang như vậy.

Lão giả thấy thế khuôn mặt vui vẻ, xoay mặt nhìn đám người Hàn Lập nói:

"Đi thôi. Nơi đây luôn có đệ tử của bổn môn giám thị. Xem ra yêu nữ kia vẫn chưa rời khỏi đảo".

Nói xong lão giả cũng không động thân, một lúc sau từ trên đảo lóe lên một đạo hồng quang hướng đến nơi này bay đến. Trong nháy mắt, sau khi tới trước mặt mấy người thì hao quang thu lại, hiện ra một nam tử áo xám trên bốn mươi tuổi, tu vi Trúc Cơ trung kì, bên ngoài ống tay áo cũng có dấu hiệu một ngọn lửa màu xanh, nhưng so với lão giả thì nhỏ hơn nhiều.

"Đệ tử xin ra mắt sư bá cùng các vị tiền bối" Nam tử liếc mắt liền

nhận ra Đinh lão giả, không dám chậm trễ cấp bách tiến lên thi lễ cung kính nói.

Lão giả không thèm để ý, khoát tay, trầm giọng hỏi:

"Yêu nữ có còn ở trên đảo không? Hay đã rời đi?"

"Không có! Từ khi đệ tử theo đuôi tới đảo này, yêu nữ chưa từng rời khỏi động phủ" Nam tử trung niên khẳng định nói.

"Tốt. Chuyện này ngươi làm rất tốt. Đợi sau khi trở về, ngươi sẽ trở thành đệ tử nội môn. Bây giờ dẫn đường đi" Lão giả khen một câu, sau đó nghiêm nghị nói.

"Đa tạ sư bá nâng đỡ, đệ tử xin dẫn đường" Trung niên nghe thấy thế, khuôn mặt vô cùng vui mừng liên tục nói.

Sau đó, hắn quay người dẫn tất cả hướng tới hòn đảo.

Trong chớp mắt, tất cả đã tới trên không của đảo. Trung niên nam tử chỉ vào một tòa núi đá, sau đó cung kính nói với mọi người:

"Lần trước khi yêu nữ trở về, đệ tử bởi vì tu vi quá thấp nên không dám lại gần tra xét, chỉ thấy ả đến núi này thì biến mất, có lẽ động phủ ở bên trong".

Khô lâu nghe thấy lời ấy, hai mắt chớp động, đánh giá ngọn núi vài lần rồi chậm rãi gật đầu nói:

"Không sai. Bên ngoài núi đá là một cấm chế khá cao minh. Nếu ta không tới gần để ý xem xét thì sẽ không thể thấy bất cứ cái gì khác thường, trách không được nữ nhân kia ở đây nhiều năm vậy mà vẫn vô sự".

------oOo------

Chương 561: Mượn cái đầu

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hừ! Nữ nhân này năm đó đem điển tịch tu luyện của thiếu chủ lấy đi, có thủ đoạn này cũng không có gì ngạc nhiên. Chờ sau khi ta phá xong trận pháp này, việc còn lại làm phiền mấy vị đạo hữu" Lão giả trên mặt hiện lên vẻ giận dữ, nhưng sau đó khôi phục như thường nói.

"Yên tâm. Cho dù nữ nhân này có ba đầu sáu tay, lần này chắp cánh cũng khó mà bay thoát" Khô lâu cười hì hì nói, sắc mặt không đổi.

Lão giả vừa nghe lời nói này, cũng cảm thấy không có vấn đề gì, không chần chờ hai tay đột nhiên mạnh mẽ chà xát, một mũi nhọn màu vàng chói mắt từ trong tay bỗng nhiên mọc lên.

" Phá" Lão giả miệng quát khẽ, mũi nhọn màu vàng trong tay hóa thành một đạo cầu vồng, hướng mặt ngoài núi đá bay tới.

"Oành đùng đùng" Một tiếng trầm muộn phát ra. Núi đá trước mắt giống như mặt nước bị ném một đá lớn vào, nguyên vốn đang tĩnh lặng, nhất thời bạch quang nhộn nhạo, cảnh sắc sau đó biến đổi, bỗng nhiên xuất hiện một ngọn núi linh khí bức người, cảnh sắc tuyệt đẹp.

"Đây là?" Khô lâu cùng với đại hán hung ác nhìn thấy trước mắt biển đổi, không khỏi miệng mở to hồi lâu, trợn mắt há hốc mồm.

"Hắc hắc, đây vốn là mật trận Câu Linh Trận của bổn môn. Có thể đem linh khí trong thiên hạ che dấu vào trong trận pháp. Yêu nữ tu vi không đủ, chỉ có thể che dấu bộ phận linh khí. Nếu là tổ sư của bổn môn tự thân bố trí trận pháp này, một tia linh khí không lộ ra ngoài cũng là chuyện dễ dàng" Lão giả họ Đinh liếc mắt một cái, có chút kiêu ngạo nói.

Hàn Lập thấy vậy cũng vô cùng kinh ngạc, sau khi nghe lão giả nói rõ, trong lòng chợt động. Nếu như có thể nắm lấy phương pháp bố trí Linh Câu Trận này vào tay, động phủ của hắn sau này có thể an toàn hơn rất nhiều.

Giờ phút này, huyễn cảnh trước mắt đã biến mất, một cửa đá phóng ra lục quang xuất hiện tại khoảng giữa lưng chừng núi. Xem ra động phủ của Nguyên Dao ở tại nơi đây.

"Chúng ta cùng động thủ" Lão giả hung quang chợt lóe lên nói.

Khô lâu gật gật đầu, há mồm phun ra một thanh quái nhận màu đen, nửa đao nửa kiếm, phi thường quái dị. Mà đại hán hung ác quát khẽ một tiếng, từ trong tay bay ra một thanh búa lớn hàn quang dày đặc khí thế như phá núi mà ra, làm cho Hàn Lập ở bên cạnh cũng giật mình. Sử dụng binh khí to lớn như vậy làm pháp bảo, thật đúng là cực kỳ hiếm thấy.

"Đạo hữu vì sao…" Lão giả chính mình cũng phun ra một thanh phi kiếm màu trắng, nhưng thấy Hàn Lập không có chút động tác nào, không khỏi có chút buồn bực.

Hàn Lập mỉm cười, đang muốn nói một vài lí do để tùy ý hí lộng cho việc này qua đi, bỗng nhiên cánh cửa đá tự động mở rộng, từ bên trong một đạo lục quang bay ra.

Lão giả thấy thế, cũng không nói gì nữa, lập tức cùng những người khác phóng về phía đó.

Lục quang sau khi xoay quanh một vòng, tại phía trước động hào quang tập trung lại, hiện ra một tuyệt sắc giai nhân mặc đồ đen, da thịt trắng như tuyết.

Nữ nhân này thản thiên tươi cười, thu ba trong mắt lưu động, chỉ cười thôi mà đã phong tình vạn chủng.

Đúng là Nguyên Dao trước chia tay với Hàn Lập tại Hư Thiên Điện.

Nữ nhân này đã nhiều năm không gặp, chẳng những dung nhan không đổi. Ngược lại càng thêm phong tình khiến người ta động lòng.

Chẳng qua trong lúc nữ nhân này nhìn mọi người, ánh mắt dừng ở trên người lão giả Thanh Dương Môn, sắc mặt đại biến, trên mắt hiện lên một tầng sương lạnh, trở nên lạnh lùng hẳn lên.

"Mấy vị đạo hữu đến trước phủ của tiểu nữ, có việc gì muốn chỉ giáo sao?" Tựa hồ biết mị thuật đối với các tu sĩ phía trước không có tác dụng.

Nguyên Dao biến sắc lạnh lùng nói, đối với lão giả lại càng không dám nhìn trực tiếp.

Lão giả họ Đinh thấy vậy, trong lòng thốt nhiên giận dữ, nhưng hắn cũng là người tâm cơ âm trầm, biểu hiện ra cũng không có tức giận. Ngược lại tươi tỉnh cười nói:

"Yêu nữ! Đến lúc này rồi ngươi còn ra vẻ không biết gì cũng là vô dụng. Đã ám hại thiếu chủ, lại lấy trộm bảo vật của môn phái, ngươi cho rằng hôm nay còn có thể chạy thoát sao?"

Nguyên Dao nghe thấy lời này, cũng không có nói gì, mà đôi mắt trong sáng hơi đổi, một mực nhìn kỹ tu vị của mấy người đối phương.

Kết quả làm tim nàng đập mạnh một chút, trong lòng trầm hẳn xuống.

Không nói tới lão giả cùng đại hán hung ác, là tu sĩ Kết Đan sơ kỳ như nàng. Nhưng khô lâu cùng người mặc áo xanh tướng mạo bình thường kia thì một người là Kết Đan trung kỳ một người là Kết Đan hậu kỳ, cũng không phải là nàng có đủ khả năng ứng phó được.

Nếu bốn người này cùng nhau liên thủ. Nàng mặc dù có một số kiện bảo vật hộ thân có uy lực kinh người, mấy năm nay cũng tu luyện một hai loại mật thuật, nhưng vẫn là lành ít dữ nhiều.

Lúc này khô lâu cùng với đại hán hung ác, hiển nhiên bị dung mạo tuyệt sắc của Nguyên Dao làm cho rung động một chút, nhưng sau đó liếc mắt nhìn nhau trong mắt đều có chút tiếc nuối. Nếu không phải nữ tử này đắc tội với Tam Dương Lão Ma của Thanh Dương Môn, thì tuyệt đối là đạo lữ song tu tốt nhất, thật sự có chút đáng tiếc.

Nguyên Dao gặp phải hiểm cảnh, ngược lại thần sắc lại trấn tĩnh.

Sau khi cười lạnh một tiếng, tay chợt lật nhanh, một khối trận bàn màu trắng xuất hiện tại ngọc thủ, khẽ chạm vào bạch quang bắn ra bốn phía.

Tầng sương mù lớn màu vàng xanh cuồn cuộn bốc lên, trong một chút đã đem cả tòa núi nhỏ che lấp, lão giả thấy vậy khẽ quát một tiếng, phi kiếm trước thân chợt lóe hướng Nguyên Dao mà chém tới.

Nhưng Nguyên Dao cười khẽ một tiếng, không nói hai lời, thân hình chợt lóe, lui vào giữa tầng sương mù.

"Hừ! Chỉ là một cái huyễn trận, mà cũng dám lấy ra hí lộng!" Lão giả thấy vậy nhướng mày, nhưng ngoài mặt cũng không có khinh thường, hai tay bắt pháp quyết, phi kiếm vọt tới một điểm.

Phi kiếm sau khi vang lên một tiếng, tại không trung cuồng vũ, trong nháy mắt hóa thành một bánh xe ánh sáng đường kích mấy trượng, không khách khí hướng vào trong sương mù bay tới, đi qua nơi nào sương mù đều tan ra không còn gì.

Trong nháy mắt, sương mù trước cửa đã được kiếm quang của lão giả khu trừ sạch sẽ, một lần nũa cánh cửa đá lại lộ ra.

Đại hán hung ác thấy vậy, không hề chần chờ nữa mà một ngón tay chỉ vào pháp bảo của mình, lưỡi búa kia chợt to lên mấy lần, hung hăng hướng tới cửa đá mà bổ tới.

Hoàng quang lục mang đan vào một chỗ, âm thanh bạo liệt không ngừng phát ra.

Ở bên cạnh Hàn Lập, khô lâu cũng muốn sử dụng quái nhận của chính mình đồng loạt công kích, nhưng lại đột nhiên phát ra âm thanh kinh ngạc.

"Không hay! Yêu nữ từ phía sau núi chạy mất. Mau đuổi theo nàng!" Hắn vội vạng nói, tiếp theo không chút do dự hóa thành một đạo hắc quang, thẳng đến sau núi mà đi.

Hàn Lập nghe lời ấy, trong mắt hiện lên một tia dị sắc, nhưng thần sắc vẫn như thường, đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

Mà đại hán hung ác đối với lời nói của khô lâu phi thường tin tưởng, vừa nghe nói thế lập tức dừng công kích đối với cửa đá lại, cũng lập tức phi độn đuổi theo.

Lão giả thấy vậy, thần sắc nửa tin nửa ngờ lộ ra, chần chờ một chút mới hướng Hàn Lập nghi hoặc mà hỏi.

"Đạo hữu, lời nói vừa rồi là thật hay giả. Lão hủ như thế nào một điểm cũng không có nhận thấy".

Trong mấy người tu vi Hàn Lập là cao nhất, lão giả cảm giác được Hàn Lập nói mới có thể tin được.

Nhưng Hàn Lập nghe thấy câu hỏi này, sắc mặt cũng không có thay đổi, nhưng trong mắt hiện lên một tia dị sắc kì quái.

"Vị đạo hữu kia nói không sai, nữ nhân kia xác thực từ phía sau núi chạy mất. Bất quá, hiện tại đã bị hai vị đạo hữu ngăn cản, đang đánh nhau sống chết" Hàn Lập hai tay chắp sau lưng, sau khi liếc mắt về phía sau núi, không chút vội vàng nói.

"Tốt lắm. Hai người chúng ta đi tới đó tương trợ, nhất định là bắt được yêu nữ" Lão giả vừa nghe lời này, lập tức mừng rỡ nói.

"Chính xác, chúng ta đi qua đấy mà nói, bắt giữ nữ nhân kia khẳng định dễ như trở bàn tay. Bất quá trước khi đi, Hàn mỗ muốn hướng tới đạo hữu mượn trước một món đồ vật" Hàn Lập quay mặt lại, dùng một loại thần sắc quỷ dị nhìn lão giả cách đó mấy trượng, ung dung nói.

"Mượn đồ vật, đạo hữu muốn mượn vật gì?" Lão giả họ Đinh không khỏi ngẩn người, theo bản năng kì quái hỏi.

"Nhân tiện mượn cái đầu dùng một lát!" Hàn Lập nhen nheo mũi, khóe miệng lộ ra một tia trào phúng.

Không chờ lão giả phản ứng, miệng hé ra, một đạo lục quang chói mắt liền hiện, trong nháy mắt vây quanh đầu của lão giả một lần, cái đầu liền tự động rơi xuống.

Sau đó Hàn Lập vung tay ra, một mảnh thanh quang từ tay bắn ra, đem cái đầu thu lại trên tay, một giọt máu cũng chưa kịp rơi xuống.

Hắn lúc này mới híp mắt, liếc mắt nhìn cái đầu bị thanh quang bao lấy.

Bởi vì ra tay quá nhanh, trên đầu vẫn tràn đầy biểu tình kinh ngạc.

"Chớ có trách ta, một khi đã nhìn thấy ta tại Truyền tống trận, chỉ có thể tính các ngươi vận khí không tốt mà thôi" Hàn Lập khẽ thở dài, thì thầm nói.

Đột nhiên hắn mãnh mẽ nhấc tay, nhìn sang hướng phía sau núi, trên mặt lộ ra một tia dị sắc.

"Hắc hắc! Không nghĩ tới tiểu nha đầu Nguyên Dao kia, tu vị thật đúng là tăng nhanh!" Hàn Lập chợt khen, sau đó cầm lấy đầu lâu, người liền hóa thành một đạo cầu vồng phi độn mà đi.

Trên không trung phía sau mặt núi, khô lâu cùng với đại hán hung ác một mặt chỉ huy pháp bảo cùng một thanh quái chùy màu đỏ chiến đấu cùng một chỗ, một mặt hai tay bắt pháp quyết, các loại pháp thuật không ngừng hướng về phía đối diện ầm ầm đánh qua.

Mà Nguyên Dao giờ phút này toàn thân được mây đen bao phủ, từ trong đoa bay ra cả trăm đạo lục sắc ma hỏa, cùng với hai người đối diện pháp thuật không ngừng oanh kích.

Chỉ có điều nữ nhân này một mặt chiến đấu, một mặt không ngừng lui về phía sau, cố gắng nghĩ cách thoát khỏi nơi này.

Nhưng hai người khô lâu tựa hồ kinh nghiệm tranh đấu phi thường phong phú, vận dụng công kích, chung quy khiến cho Nguyên Dao không có cách nào có thể bứt ra rời đi dù chỉ là một chút.

Lúc này ba người chứng kiến Hàn Lập độn quang phi độn mà đến, đại hán hung ác cùng khô lâu trong lòng mừng rỡ.

Chờ Hàn Lập hào quang tụ lại, tại phụ cận hiện ra thân hình, đại hán hung ác vội vàng lên tiếng, cũng có chút bất mãn nói.

"Đạo hữu nhanh chóng ra tay đi, ba người chúng ta đồng loạt công kích mà nói, nhất định có thể bắt giữ nữ nhân này. Bất quá đạo hữu Thanh Dương Môn đi đâu rồi? Đây là chuyện trong môn phái của hắn, sao lại còn lề mề kéo dài".

"Hai vị không cần đợi. Đinh đạo hữu, hắn ở đây!" Nghe lời này, Hàn Lập mặt không chút thay đổi giơ tay lên, đem đầu lâu giấu ở sau người ra, hướng về phía đại hán hung ác mà vứt tới

------oOo------

Chương 562: Tặng vật

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe khẩu khí Hàn Lập cường ngạnh như thế, hán tử xấu xí cảm giác rằng không nên đối đầu, quay đầu định đi nhưng bỗng nhiên thấy có một cái thủ cấp bay tới khiến hắn càng kinh sợ.

Hắn không dám chần chừ thêm, thân hình chợt lóe lên, đem ngay vật này ném đi.

Bất quá trong khoảng khắc sượt qua hắn cũng thấy rõ khuôn mặt thủ cấp đã xám trắng lại kia, thật sự đúng là Đinh lão giả, khiến cho hắn không khỏi trong lòng đại chấn.

Khô lâu ở một bên cũng nhìn thấy rõ ràng, cũng cực kỳ hoảng sợ.

Nhưng hai người này tựa hồ thường xuyên phối hợp với nhau nên nhanh chóng phát hiện tình hình có vẻ không đúng, lập nhong chóng hợp lại. Sau đó hướng tới pháp bảo đang đánh nhau trên không trung điểm một chỉ, đưa khai sơn việt cùng quái nhận gọi trở về.

Tiếp theo vẻ mặt cảnh giác, bốn mắt lạnh lùng nhìn Hàn Lập chằm chằm.

Mặc dù Hàn Lập là tu sĩ Kết Đan Hậu Kỳ, nhưng hai người tự nhủ cùng liên thủ đối phó cũng chưa chắc không địch lại, bởi vậy cũng không có tỏ vẻ sợ hãi.

Nguyên Dao trong đám hắc vụ phía xa cũng bị một màn trước mắt làm cho hết sức nghi hoặc.

Nhưng nữ tử này cẩn thận dị thường, cũng không có nhân cơ hội này phi độn đào tẩu và cũng chưa đem ma công bao quanh thân tán đi. Chỉ là đem hồng sắc quái chùy xoay quanh trước người, im lặng nhìn chăm chú cử động quái dị của ba người Hàn Lập.

Hàn Lập thâm trầm liếc mắt hướng Nguyên Dao nhìn một cái, rồi nhân tiện quay đầu về hai người khô lâu mỉm cười.

Hắn cũng không giải thích gì, hai tay vung lên, hơn hai mươi thanh tiểu kiếm màu xanh từ trong tay áo như đàn cá mà lướt ra, tụ lại trên không trung, tiếp theo hào quang đại thịnh tất cả phi kiếm đều hướng về phía đối diện bắn nhanh tới.

Khô lâu cùng đại hán hung ác ở phía đối diện vừa thấy tình hình này, cơ hồ không tin vào mắt mình, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin.

Kết Đan Tu Sĩ bình thường, trên cơ bản phải dùng hết quá nửa tinh lực bản thân mới có thể luyện chế được một kiện bổn mạng pháp bảo. Nhưng đối thủ trước mắt đột nhiên dễ dàng phóng ra hơn hai mươi thanh phi kiếm.

Hai người không cần suy nghĩ cũng biết, đối phương tuyệt đối không phải là tu sĩ Kết Đan Hậu Kỳ bình thường, bọn họ cũng tuyệt đối không phải là đối thủ.

Khô lâu sắc mặt đột biến, đột nhiên gầm nhẹ một tiếng:

"Chạy, tự bảo mệnh!"

Vừa dứt lời, hắn hóa thành một đạo hắc quang, xoay người bỏ chạy. Đại hán hung ác nghe vậy, không nói một câu đem cự việt thu lại, biến thành độn quang theo hướng ngược lại chạy trốn, tốc độ không hề chậm hơn so với đồng bạn bao nhiêu, bộ dáng chạy trốn thoạt nhìn cực kỳ thuần thục.

Hàn Lập trông thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống, hai tay như múa bắt pháp quyết, hướng về phía quần kiếm nhẹ nhàng điểm tới.

Nhất thời như có luồng sóng xanh hiện lên, mỗi đạo phi kiếm huyễn hóa ra ba đạo kiếm quang giống nhau như đúc phá không mà đi, nguyên bổn hai mươi bốn đạo thanh mang, một chút đã biến thành chín mươi sáu đạo kiếm quang đi ra, quần kiếm thanh thế một chốc tăng gấp bội.

Tiếp theo Hàn Lập vung tay lên, lạnh lùng quát *"Phân"*.

Tiếng quát vừa dứt, chúng kiếm quang cực kỳ nghe lời chia ra thành hai đạo.

Hai đạo kiếm quang trong nháy mắt kết thành hai mảng, thanh quang lấp lóe, chúng kiếm như thanh phong, chia nhau phá không mà đi.

Chiêu thức kiếm quang phân ảnh thuật làm cho khô lâu cùng đại hán hung ác đang đào tẩu sắc mặt lại càng trắng bệch, lập tức toàn lực vận chuyển pháp lực toàn thân, liều mạng mà đào tẩu.

Hàn Lập vẫn đứng yên tại chỗ, ánh mắt lộ ra một tia thương tiếc. hàng chục đạo kiếm quang liên kết phá không bay đi, tốc độ nhanh như thế thường nhân mấy ai có thể chạy thoát được.

Trừ phi trên người có Huyết sắc phi phong hoặc là bảo vật nghịch thiên như Phong Lôi Sí, nếu không hai người một chút cơ hội cũng không có.

Quả nhiên chỉ sau một lát, đàn kiếm quang đuổi theo ra hơn ngàn trượng đã bắt kịp hai người.

Khô lâu cùng đại hán hung ác bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là xoay người lại tế ra pháp bảo ngăn cản. Nhưng kiếm quang đầy trời điên cuồng đâm xuống, hai người chỉ kịp cất tiếng kêu thảm thiết rồi lập tức bị loạn kiếm phân thây.

Hàn Lập lúc này mới không chút vội vã, tâm niệm vừa động triệt tiêu Kiếm quang phân ảnh thuật, sai khiến phi kiếm đem chiến lợi phẩm Túi Trữ Vật bay trở về.

Phi kiếm như chim về tổ bay rào rào vào trong tay áo Hàn Lập, hắn sau đó với vẻ như cười như không xoay mặt hướng về hắc vụ cách đó không xa.

Làm cho hắn ngoài ý muốn là chưa chờ hắn mở miệng nói chuyện, từ trong hắc vụ lại truyền ra tiếng cười khẽ của Nguyên

Dao.

"Là Hàn đạo hữu! Không nghĩ tới mới có hơn mười năm không gặp, Hàn huynh thần thông lại tiến bộ đến mức này. Tiểu nữ tử thật sự là hâm mộ!" Theo lời nói, hắc vụ dần dần tán đi, lộ ra tuyệt sắc giai nhân như hoa như ngọc.

Nữ tử này khẽ mỉm cười, khuôn mặt như nghi hoặc như vui mừng, dáng vẻ hết sức kiều mỵ, động lòng người, hai mắt lưu chuyển nhìn Hàn Lập cười mà không nói.

"Không nghĩ tới cô nương sớm đã nhận ra tại hạ, Hàn mỗ còn vốn định làm cho cô phải kinh ngạc đấy!" Hàn Lập cười hắc hắc, cũng không dấu diếm nữa đem Hoán Hình Quyết tán đi, sau khi bạch quang lóe lên, thân hình tướng mạo lại khôi phục nguyên trạng.

"Hàn huynh có nhiều phi kiếm như thế làm cho Nguyên Dao rất khó tin tưởng rằng Loạn Tinh Hải còn có người thứ hai có được pháp bảo như vậy" Nữ tử này vừa mặc dù vừa cười nhẹ vừa nói, nhưng thực sự sau khi thấy Hàn Lập hiển lộ hình dáng thực sự thì mới thở phào một hơi, tâm lý mới được thả lỏng một chút.

"Lần này nhờ có huynh đài ra tay cứu giúp, nếu không tiểu nữ khó thoát khỏi tai kiếp" Nguyên Dao chần chờ một chút sau đó cũng không hỏi Hàn Lập vì sao lại có mặt ở đây, mà bay đến ra dáng vẻ yểu điệu thướt tha liên tục thi lễ tạ ơn.

Nữ tử này tâm lý rất rõ ràng, với tu vi của Hàn Lập bây giờ nếu với nàng có ý bất lợi, nàng căn bản không có cơ hội đào tẩu. Bởi vậy chi bằng thoải mái mà lại, cùng đối phương trao đổi kết giao một phen.

Hàn Lập thấy Nguyên Dao cười khanh khách với bộ dáng khách khí như thế tự nhiên cũng rõ ràng vì sao.

Vì vậy sau khi khẽ cười một chút hắn khoát tay chặn lại nói:

"Lần này tại hạ cũng chỉ là đúng dịp gặp gỡ tiện tay trợ giúp mà thôi. Nhưng mấy năm không gặp, công pháp của cô nương tựa hồ tinh tiến không ít".

"Chẳng lẽ Hàn huynh giễu cợt tiểu nữ sao. Hàn huynh đã là Kết Đan Hậu Kỳ, còn Nguyên Dao ta vẫn đang dẫm chân tại Kết Đan Sơ Kỳ, dám nói gì đến công pháp tinh tiến" Nguyên Dao nghe nói vậy nghiêng đầu liếc mắt nhìn Hàn Lập hờn dỗi nói.

"Hắc hắc! Nguyên đạo hữu rất khiêm nhường. Hàn mỗ mặc dù nhờ cơ duyên xảo hợp mới được gặp lại đạo hữu, nhưng thật đúng là có vài chuyện muốn cùng Nguyên cô nương thương lượng một chút" Hàn Lập không muốn bàn nhiều đến tu vi của mình nên thuận miệng nói một câu để chuyển đề tài, nghiêm sắc mặt nói.

"Hì hì! Đương nhiên có thể. Nếu Hàn huynh không chê động phủ của thiếp thân đơn sơ giản lậu, thì mời huynh đến thăm một lần" Nguyên Dao đầu tiên là ngẩn ra, nhưng sau đó lấy tay che miệng anh đào cười nói.

Tựa hồ bởi vì ơn cứu mệnh nên nữ tử này đối với Hàn Lập có thái độ rõ ràng là nhiệt tình thân mật hơn rất nhiều.

"Như vậy Hàn mỗ cũng nhân tiện xin quấy rầy!" Hàn Lập cũng không có khách khí chắp tay đáp ứng.

Nguyên Dao thấy vậy, mặt mày như nở hoa, mang sắc mặt vui mừng cùng Hàn Lập hai người bay xuống núi.

Hàn Lập đi theo nữ tử này tiến vào trong động phủ.

Động phủ của Nguyên Dao không quá lớn, nhưng bố trí phi thường ưu nhã, hơn nữa bên trong thông đạo hai sườn động, rất nhiều kỳ hoa dị thảo, làm cho một thạch động nguyên bản âm hàn buồn tẻ trở nên sáng lạn thơm lừng.

Hàn Lập đứng nhìn vào trong trên mặt không khỏi có nụ cười.

Nguyên Dao đưa Hàn Lập tiến vào một gian thạch thất cao đến mười trượng, chờ hắn ngồi xuống rồi đem một hồ hoa trà, sau đó nở nụ cười tiến đến ngồi đối diện với Hàn Lập.

"Hàn huynh danh tiếng bây giờ tại Loạn Tinh Hải cũng không nhỏ. Người nào cũng biết đệ nhất bí bảo Hư Thiên Đỉnh rơi vào tay một vị Kết Đan Tu Sĩ họ Hàn. Mà đạo hữu trong khoảng thời gian ngắn cũng tiến vào Kết Đan Hậu Kỳ, chẳng lẽ đúng như nghe đồn bởi vì dùng Bổ Thiên Đan, nếu vậy thì đan dược này thật thần kỳ vậy sao?" Nguyên Dao vừa mới ngồi xuống đã đề cập luôn đến chuyện Hư Thiên Đỉnh, cũng không chút che dấu vẻ ham muốn Bổ Thiên Đan.

Hàn Lập sau khi ngẩn người một lúc thì cũng chỉ cười cười.

Nữ nhân này cũng nhu thuận dị thường, thẳng thắn đề cập đến chuyện Hư Thiên Đỉnh cùng Bổ Thiên Đan để biểu thị cho Hàn Lập thấy cô ta không có dã tâm.

Điều này làm cho Hàn Lập đối với giai nhân này không khỏi có chút hảo cảm.

"Nếu Nguyên cô nương muốn hỏi rõ việc này, tại hạ cũng không muốn lừa gạt, Hư Thiên Đỉnh xác thực trong tay Hàn mỗ. Nhưng là từ khi có đỉnh này tới nay, do tu vi, kiến thức tại hạ còn nông cạn nên vẫn không có cách nào mở ra. Bảo khố này đối với tại hạ đúng là kê lặc (gân gà). Còn chuyện tu vi tại hạ tinh tiến, thì do gặp một phen cơ duyên mà thôi, không liên quan gì đến Bổ Thiên Đan cả" Hàn Lập thở nhẹ một hơi, lắc đầu nói. Hắn tự tin tu vi công pháp hơn xa nữ nhân này, mình cũng không nhất định phải một mực phủ nhận nên thản nhiên thừa nhận việc này.

"Hư Thiên Đỉnh còn chưa mở ra?" Nguyên Dao nghe Hàn Lập lời ấy, đầu tiên là sửng sốt nhưng tiếp theo là hé miệng cười rộ lên, mặc dù không nói gì nhưng trên mặt lộ ra vẻ không quá tin tưởng.

Hàn Lập nhăn mặt cau mày, cũng chẳng muốn giải thích gì. Sau khi ho nhẹ vài cái thì nói thẳng mục đích của hắn.

"Không biết Nguyên cô nương trong tay còn có Vạn niên linh dịch hay không. Đạo hữu cũng biết, tại hạ trong người mang Hư Thiên Đỉnh, lúc nào cũng trong tình trạng chiến đấu căng thẳng nên các loại linh dịch khác đã tiêu hao không còn. Nếu đạo hữu còn có thì tại hạ nguyện ý mua lại với giá cao, tuyệt không sẽ làm Nguyên

cô nương chịu thiệt" Hàn Lập nhìn Nguyên Dao chằm chằm, chậm rãi nói. Lúc ở Ngoại Tinh hải, nếu không phải hắn có Vạn niên linh dịch trong tay thì tánh mạng đã sớm khó giữ được. Cảm nhận được tầm quan trọng của vật ấy, Hàn Lập tự nhiên sẽ không chịu dễ dàng buông tha, nhân tiện mượn cơ hội này thu thập nốt số linh dịch còn lại.

Sau này nếu có gặp nguy hiểm, hắn cũng có thêm một kiện đồ vật cứu mạng.

Nguyên Dao nghe Hàn Lập nói thế, đầu tiên là ngẩn ra, theo sau lông mày rủ xuống khẽ nhíu, trầm mặc không nói.

Một lát sau, nàng vươn ngọc thủ lấy từ bên hông ra một cái bình nhỏ màu xanh đặt lên thạch bàn, rồi cũng không chút do dự đẩy tới bên Hàn Lập.

"Trong bình này có một giọt Vạn niên linh dịch chưa dùng tới, cũng không cần dùng đồ vật hoặc linh thạch trao đổi, Nguyên Dao nhân tiện xin tặng cho Hàn huynh" Nữ nhân này nhìn Hàn Lập, thần sắc bình tĩnh nói.

Đôi mắt đẹp đột nhiên trở nên trong suốt dị thường!

------oOo------

Chương 563: Bí tân

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tặng cho Hàn mỗ?" Hàn Lập lộ vẻ kinh ngạc.

"Không sai! Vạn niên linh dịch mặc dù trân quý dị thường, nhưng so ra vẫn kém đại ân cứu mạng của Hàn huynh. Đạo hữu chẳng lẽ nghĩ Nguyên Dao là hạng người có ơn mà không báo sao?" Nguyên Dao đưa tay rẽ nhẹ mái tóc, khẽ cắn môi nói.

"Cái này cũng không phải, chỉ là đạo hữu." Hàn Lập lộ vẻ do dự.

Nguyên Dao thấy vậy, đôi mắt sáng lưu chuyển, khẽ cười rộ lên.

"Hai người chúng ta cũng đã trải qua hoạn nạn khó khăn tại Hư Thiên Điện, hiện tại lại có ơn cứu mạng. Hàn huynh sau này cứ gọi tên Nguyên Dao trực tiếp. Không cần khách khí xưng hô cái gì đạo hữu làm gì" Nguyên Dao cười dài nói, sau đó liền nhớ tới cái gì, trên mặt dâng lên một tia đỏ ửng, vẻ đẹp càng thêm bức người.

Hàn Lập thấy ánh mắt mê người của nữ nhân này, sắc mặt không khỏi ngẩn ngơ, hai mắt dừng lại trên mặt đối phương một lát.

Bị Hàn Lập nhìn chăm chú như thế, hai má Nguyên Dao càng thêm đỏ ửng, khẽ nghiêng một chút né tránh.

"Một khi Nguyên Dao cô nương đã nói như thế, Hàn mỗ cũng không khách sáo nữa. Sau này sẽ trực tiếp gọi tục danh của cô nương" Sau hồi lâu, Hàn Lập hít sâu một hơi nói.

Sau đó, hắn đưa tay cầm lấy bình nhỏ trên bàn, mở ra liếc mắt một cái.

Bên trong thật sự đúng là Vạn niên linh dịch.

Sắc mặt Hàn Lập lộ vẻ vui mừng, đem cái chai bỏ vào trong Túi trữ vật, rồi chần chờ một chút, sau đó lấy ra hai cái bình bạch ngọc nhỏ, rồi giao cho Nguyên Dao.

"Đây là?" Nguyên Dao chớp chớp đôi mắt đẹp, có chút khó hiểu.

"Đây là hai bình giúp đan dược gia tăng pháp lực. Đối với việc tu hành của Nguyên cô nương sau này sẽ có trợ giúp. Hàn mỗ xin tặng lại" Hàn Lập bình tĩnh nói.

"Nguyên Dao đã nói qua, linh dịch là vật tặng, Hàn huynh lại xuất ra hai bình đan dược, chẳng phải là làm cho tiểu nữ khó xử" Nguyên Dao nghe Hàn Lập nói liền ngẩn ra, nhìn vào bình bạch ngọc nhỏ, lại hé miệng cười rộ lên.

"Nguyên cô nương cũng không cần lo lắng. Hai bình đan dược này, chỉ dùng yêu đan cấp sáu làm nguyên liệu chủ yếu luyện chế ra. Lấy tu vi Kết Đan sơ kỳ của Nguyên Dao cô nương bây giờ, dùng chúng sẽ có thể thuận lợi tiến vào Kết Đan trung kỳ" Hàn Lập liếc mắt nhìn nữ tử, mỉm cười nói.

"Dùng yêu đan cấp sáu để luyện chế đan dược!" Vốn vẻ mặt Nguyên Dao đang cười, bỗng nhiên biến thành kinh ngạc.

Nàng lập tức cầm lấy một bình bạch ngọc, nhanh chóng mở ra.

Mốt cổ linh khí tinh thuần tràn ngập từ trong bình tản ra. Nguyên Dao lộ ra ánh mắt vui mừng lẫn sợ hãi.

"Nếu là thứ khác không nói, nhưng bình đan dược này, Nguyên Dao xác thực phi thường muốn. Tiểu nữ tử xin lấy vậy" Nữ tử này hai tay nắm chặt cái bình nhỏ, có chút ngượng ngùng nói.

Hai bình đan dược này, đủ để cho Nguyên Dao tiến kiệm công sức tu luyện hơn mười lần. Cho dù mặt có chút xấu hổ, cũng không che được nét vui mừng của nàng.

"Nguyên cô nương cứ việc nhận lấy. Thực ra Hàn mỗ còn có chuyện khác muốn nhờ" Hàn Lập thấy nữ nhân này nhận đan dược, trong lòng cũng thoáng buông lỏng, nếu không chuyện này

thật khó mở miệng.

"Lấy thần thông của Hàn huynh bây giờ, còn có chuyện gì mà phải nhờ tới tiểu nữ tử. Xin cứ nói, nếu làm được nữ tử nhất định sẽ giúp" Sau khi đem hai bình đan dược thu lại, Nguyên Dao đối với Hàn Lập càng thêm cởi mở, nét mặt yêu kiều nói.

"Mới vừa rồi,ở bên ngoài, tại hạ nhìn thấy bí thuật Câu Linh Trận của Thanh Dương Môn, có thể ẩn nặc linh khí trong động phủ, phi thường thần diệu. Không biết Nguyên Dao cô nương có thể đem phương pháp bố trí trận pháp cấp cho Hàn mỗ, tại hạ thật sự cảm kích" Hàn Lập chậm rãi nói.

"Câu Linh Trận? Không thành vấn đề. Đây chỉ là việc nhỏ" Có lẽ bởi vì đang muốn đáp báo lại Hàn Lập, Nguyên Dao cơ hồ không do dự, liền trực tiếp đáp ứng.

Nàng từ trong Túi trữ vật lấy ra một khối ngọc giản màu đen, đưa cho Hàn Lập.

"Ngọc giản này chứa trận pháp điển tịch của Thanh Dương Môn, bên trong ngoài Câu Linh Trận, còn có vài loại trận pháp uy lực không nhỏ, nhân tiện đưa hết cho Hàn huynh" Nguyên Dao thiên kiều bá mị thản nhiên cười nói.

Hàn Lập thầm mừng rỡ, nhanh chóng cám ơn, sau đó tiếp nhận ngọc giản, dùng thần thức dò xét một chút.

Quả nhiên bên trong đều là những trận pháp chưa bao giờ nghe qua, Câu Linh trận cũng ở trong đó.

Sau khi xem một lát, Hàn Lập hài lòng đem thần thức từ trong ngọc giản thu lại. Đang muốn nói cái gì đó với nữ tử này, nhưng lại phát hiện vẻ mặt chần chừ của Nguyên Dao, muốn nói lại thôi, phảng phất muốn nói gì nhưng bộ dáng lại không quyết được.

"Sao vậy, Nguyên cô nương còn có chuyện gì?" Hàn Lập trong mắt mặt hiện lên một tia nghi sắc, có chút hồ nghi hỏi.

"Hàn huynh nếu biết chuyện của Thanh Dương Môn, đại khái

cũng biết chút chuyện Nguyên Dao đã từng trải qua" Nữ tử này do dự một lát, khuôn mặt nõn nà chợt lóe, rốt cục bình tỉnh trở lại hỏi.

Nét mặt Hàn Lập hiện lên một tia khác thường. Tuy không biết đối phương vì sao nhắc tới chuyện này, nhưng thần sắc vẫn như thường gật đầu.

"Không sai. Khi lẫn vào trong mấy người kia, tại hạ từng nghe người của Thanh Dương Môn nói về chuyện này. Họ nói cô nương thiếu chút nữa trở thành thị thiếp của thiếu chủ Thanh Dương Môn, sau lại ám hại vị thiếu chủ này, lấy bảo khố rồi chạy đi. Cũng không biết thật hay giả" Hàn Lập trầm giọng nói.

Vừa nghe Hàn Lập nói như thế, trên gương mặt tuyệt đẹp của Nguyên Dao lộ ra một tia nhàn nhạt cười khổ.

"Người này nói cũng không sai, ta thiếu chút nữa trở thành thiếp của tên tặc tử đó. Hơn nữa khi đáp ứng, trong lòng cũng nghĩ đến sẽ có Thanh Dương Môn làm chỗ dựa. Ta nghĩ như vậy, Hàn huynh có thể cũng cảm thấy ta rất không biết tự ái cùng liêm sỉ!" Giọng nói nữ tử có pha chút tự giễu nói.

"Không có gì! Tu tiên giới nguyên vốn là vậy. Không phải xuất thân đại môn đại phái, cũng chưa từng có tư chất linh căn, tu sĩ bình thường muốn tại con đường tu tiên tiến thêm một bậc, thật là muôn vàn khó khăn. Cách làm của Nguyên cô nương lúc trước ta không hề có ý xem thường. Nữ tu có chút tư sắc, đa số là cam tâm tình nguyện làm tì thiếp của các tu sĩ cấp cao, hy vọng họ có thể chiếu cố cho các nàng một phần. Mà đối với một ít người hoàn toàn hết hy vọng tu luyện, thậm chí nguyện làm lô đỉnh luyện công cho người khác, chỉ cầu phú quý, vô lo nhất thời" Hàn Lập lắc đầu, thần sắc bình thản nói.

Lời nói của Hàn Lập tựa hồ làm cho trong lòng Nguyên Dao dễ chịu một ít. Nàng hướng Hàn Lập miễn cưỡng cười, lại nói:

"Năm đó ta cùng Nghiên Lệ sư tỷ xuất thân cùng một tiểu phái tu tiên. Chẳng những tư chất không có gì đặc biệt, tu luyện công pháp lại cực kỳ bình thường. Hai người chúng ta tự biết nếu cứ

như vậy, đừng nói là Kết Đan, chính là Trúc Cơ Kỳ cũng vô vọng tiến vào. Cho nên ước hẹn rời khỏi môn phái, đi xung quanh tìm một nam tu sĩ cao thâm chưa lập gia đình, xem thử có thể trở thành bạn lữ song tu hay không. Đáng tiếc, đừng nói là tu sĩ Kết Đan Kỳ, chính là cao thủ Trúc Cơ hậu kỳ, hai người chúng ta cũng chưa từng gặp qua. Ngược lại đưa tới nhiều người nhắm vào tư sắc chúng ta muốn nhận làm đồ đệ, những tu sĩ này, tu vi so với tỷ muội chúng ta không cao hơn bao nhiêu, ta cùng sư tỷ hiển nhiên không chịu nguyện ý lấy thân báo đáp. Sau đó phát sinh một ít biến cố nhỏ. Ta cùng Nghiên Lệ sư tỷ chia ra. Ta một mình xông xáo một đoạn thời gian. Mấy năm sau, lúc ta gặp lại sư tỷ, nhưng lại phát hiện nàng lại trở thành lô đỉnh của thiếu chủ Thanh Dương Môn. Ta lúc ấy tự nhiên vừa sợ vừa giận, nghĩ muốn hỏi đến tột cùng là vì lý do gì. Nhưng lúc này thiếu chủ Thanh Dương Môn kia đột nhiên xuất hiện, tiếp theo luôn miệng nói là coi trọng ta, muốn nạp ta làm thiếp Mà ta chỉ cần đáp ứng yêu cầu của hắn, hắn liền buông tha Nghiên Lệ sư tỷ, đồng thời cũng sẽ nạp làm thiếp. Cũng là tiểu nữ tử năm đó kiến thức nông cạn, thấy tặc tử này thân phận hiển hách, tu vi cao thâm, hơn nữa bình sinh lại có bộ dáng anh tuấn. Mặc dù Nghiên Lệ sư tỷ cực lực phản đối, nhưng ta cơ hồ cũng không lo lắng, liền đáp ứng hắn, theo về Thanh Dương Môn".

Khi nói tới đây, Nguyên Dao lộ ra vẻ mặt đăm chiêu, tựa hồ đang nghĩ tới sự tình năm đó.

Hàn Lập nhe nhàng nhíu mày, biết chuyện phía sau mới là nội dung chính, phía trước bất quá chỉ là lời dẫn mà thôi.

Quả nhiên sau khi Nguyên Dao đem suy nghĩ thu lại, thanh âm bỗng nhiên trở nên băng hàn nói tiếp:

"Kết quả trên đường quay lại Thanh Dương Môn, Nghiên Lệ sư tỷ đột nhiên tìm một cơ hội, len lén nói cho ta biết. Nói là nàng lúc đầu cũng là bị Thanh Dương Môn Thiếu chủ kia lừa gạt, nói là muốn thu làm thị thiếp, ai ngờ bị tặc tử kia mang về không tới mấy tháng, đột nhiên đem nàng biến thành lô đỉnh, tùy ý không quan tâm đến nữa. Mà tình cảnh những người khác cùng nàng cũng không sai biệt lắm, cơ hồ là đều dùng thủ đoạn tương tự lừa gạt đem về. Vừa vào Thanh Dương Môn, các nữ tu, hoặc làm thị thiếp

hoặc làm lô đỉnh, căn bản thân bất do kỷ. Lúc ấy ta nghe nói thế, tâm lý tự nhiên kinh hãi, cùng Nghiên Lệ sư tỷ thương lượng một chút, định thừa dịp tặt tử nọ chưa chuẩn bị, liền lén trốn đi. Ai ngờ tên thiếu chủ kia, đúng là một tên quỷ đói hám sắc. Tại giữa đường liền bức ta cùng ở chung, bất đắc dĩ ta cùng sư tỷ không thể làm gì khác hơn là liều chết hạ bẫy, thừa dịp những kẻ dưới tay không có ở đây ám toán tặc tử này. Kết quả mặc dù kế hoạch thành công, nhưng Nghiên Lệ sư tỷ cũng bị hắn khi sắp chết đánh trả, thân thể thương tổn, bất đắc dĩ nguyên thần sư tỷ phải xuất khiếu, tạm thời trú trong một kiện pháp khí. Bất quá, âm hồn pháp khí, hồn phách bên trong ngày càng suy yếu. Sau ta lại dùng hết các loại phương pháp, cũng chỉ có thể làm chậm lại quá trình này mà thôi. Nguyên thần của Nguyên Lệ sư tỷ, không lâu sau linh tính liền biến mất phần lớn, dù cho có thân thể thích hợp cũng không có cách nào đoạt xá" Nói tới đây, nữ tử này bỗng nhiên nghẹn lại, trong đôi mắt sáng tràn đầy vẻ thương cảm.

"Chẳng lẽ Nguyên Dao cô nương lấy Dưỡng Hồn Mộc nọ, chính là để an trí hồn phách của Nghiên Lệ đạo hữu" Hàn Lập nhớ tới chuyện của Dưỡng Hồn Mộc, thần sắc vừa động chợt hỏi.

------oOo------

Chương 564: Hoàn hồn thuật

Nguồn: EbookTruyen.Net

*"Không sai. Ta từ chỗ thiếu chủ Thanh Dương Môn tìm được một khối ngọc giản, ghi lại chuyện Hư Thiên Điện có Dưỡng Hồn Mộc. Cho nên ta chuẩn bị một phen, sau đó đặc ý đi Hư Thiên Điện lấy thần mộc này. Nhưng không nghĩ tới điện này so với lời đồn còn nguy hiểm hơn nhiều, nếu không có Hàn đạo hữu mấy lần cứu giúp, với tu vi vừa kết đan không lâu của Nguyên Dao, sợ rằng đã táng thân trong điện. Hiện tại nguyên thần Nghiên Lệ sư tỷ trải qua mấy năm bồi dưỡng, cuối cùng đã hồi phục hơn phân nửa hồn lực. Mặc dù hoàn toàn không cách nào chủ động đoạt xá, nhưng cũng có thể sử dụng "*Hoàn Hồn Thuật*" làm cho sư tỷ một lần nữa có được thân thể"* Nói tới đây, trên mặt Nguyên Dao lại lộ ra niềm hy vọng.

"Hoàn Hồn Thuật? Chính là loại bí thuật làm cho hồn phách tiến vào một thân thể vừa chết, một lần nữa hoàn dương" Thần sắc Hàn Lập khẽ biến.

"Không sai, chính là pháp thuật này".

"Nguyên cô nương, cô có biết cô đang làm gì không? Không nói đến sự nguy hiểm của thuật này. Chính là thi triển đại bí thuật này, không phải là tu sĩ bình thường có thể thừa nhận. Chẳng nhưng tu vi phải ngoài kết đan mới có thể thi triển, hơn nữa bởi vì bí thuật này quá mức nghịch thiên, sau khi thi triển, tu vi người thi thuật sẽ tổn hại đến mức khó có thể thừa nhận, căn bản là tu sĩ Kết Đan Kỳ cảnh giới sẽ hạ xuống rất nhiều. Lấy tu vi Nguyên cô nương hiện tại, một khi thi triển thuật này, tám chín phần là lập tức toái đan, quay về tu vi Trúc Cơ Kỳ" Hàn Lập nhìn chằm chằm khuôn mặt nữ tử, âm thanh lạnh lùng nói.

"Điểm này, Nguyên Dao đương nhiên biết. Thuật này cùng đoạt xá không giống nhau. Đoạt xá khi cướp lấy cũng là thân thể người sống, nếu không vi phạm tam đại thiết tắc, trên cơ bản còn có thể

bình yên vô sự. Nhưng Hoàn Hồn Thuật là pháp thuật làm cho thân thể vừa mới chết sống lại, đương nhiên phải trả một cái giá lớn" Nghe Hàn Lập nói chuyện này, Nguyên Dao im lặng chốc lát, nhưng sau đó nhẹ nhàng nói.

Xem ra đối với kết quả bị toái đan, nữ tử này cơ hồ sớm đã có giác ngộ.

"Sư tỷ cô có Dưỡng Hồn Mộc tương trợ, chẳng lẽ cũng không có cách chủ động đoạt xá. Hoặc là Nguyên cô nương có thể đợi đến sau khi đạt Kết Đan trung kỳ, lại mới bắt đầu thi triển Hoàn Hồn Thuật. Như vậy cũng không lo về kết cục bị toái đan. Phải biết rằng, nếu bị toái đan, sau này tái kết đan sẽ khó khăn vô cùng. Thậm chí so với lần đầu kết đan, còn khó hơn gấp mấy lần. Căn bản có thể nói là vô vọng" Trong mắt Hàn Lập bắn ra một tia tinh quang, trịnh trọng cảnh báo nói.

"Sư tỷ lúc trước đã chịu tổn hại quá lớn, hơn nữa nguyên thần lấy hình thái hồn phách tồn tại thời gian quá dài, thần trí đã bắt đầu bị lạc. Việc này Dưỡng Hồn Mộc không thể ngăn cản. Nhiều lắm qua một hai năm thời gian, sẽ hoàn toàn bị mất bản tính. Đến lúc đó, dù cho có thi triển Hoàn Hồn Thuật, sư tỷ cũng sẽ trở nên si ngốc. Hơn nữa gần đây ta mới tìm được một thi thể phi thường thích hợp, cũng tốn hao nhiều tâm huyết bố trí hết Hoàn Hồn Thuật pháp trận. Nếu không ai quấy rầy, ta vốn định qua một hai tháng nữa, sẽ bắt đầu thi triển thuật này" Nguyên Dao bình tỉnh nói, trên trán mặc dù có nét sầu bi, nhưng bộ dáng đã hạ quyết tâm.

Nghe vậy, trên mặt Hàn Lập hiện lên một tia dị sắc.

"Nguyên cô nương đột nhiên nói chuyện này, là muốn Hàn mỗ ra tay tương trợ?" Sau một lúc, hắn thở nhẹ một hơi nói.

"Hàn huynh đối với Nguyên Dao vừa mới có ơn cứu trợ, ta vốn không nên lại nhờ giúp đỡ. Nhưng thi triển Hoàn Hồn Thuật cần phải ở chỗ Huyền Âm mới có thể tiến hành, hơn nữa phi thường kiên kỵ có người quấy rầy. Mà thuật làm phép này động tĩnh khá lớn, cho dù có pháp trận che dấu, cũng sẽ dễ dàng đưa tới tu sĩ khác rình coi. Nguyên Dao bởi vì nguyên nhân bị Thanh Dương Môn truy nã, trừ Hàn huynh ra căn bản không biết tu sĩ cao cấp

nào khác. Cho nên việc quan trọng này, Nguyên Dao không dám hy vọng xa vời Hàn huynh ra tay, chỉ hy vọng xin Hàn huynh trì hoãn mấy ngày, lúc tiểu nữ tử làm phép có thể hộ pháp một chút, việc này quan hệ đến sinh tử tồn vong của Nghiên Lệ sư tỷ. Nếu có thể đáp ứng việc này, Hàn huynh có điều kiện gì xin cứ nói, nếu Nguyên Dao có thể làm được, nhất định sẽ nghe theo".

Chân mày nữ tử nhíu lại, mặt ngọc tràn đầy vẻ dứt khoát.

Hàn Lập im lặng không nói, bộ dáng trầm ngâm.

Dựa theo suy nghĩ trước kia của hắn, tự nhiên không muốn ở đây trì hoãn chút nào. Dù sao bản thân hắn cũng có một đống phiền toái, nhiều một chuyện không bằng ít đi một chuyện.

Nhưng nữ tử Nguyên Dao này không tiếc bản thân mình bị toái đan, cũng muốn cứu sống bạn tốt, làm cho đáy lòng hắn xuất hiện một loại xúc động khó hiểu.

Sau khi suy nghĩ quan hệ lợi hại một chút, hắn cảm giác thấy với tu vị hiện tại của mình, chỉ cần không phải đụng với tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, trên cơ bản sẽ không có cái gì nguy hiểm. Tu sĩ bình thường mà đến đây, hắn tự nhiên có thể dễ dàng tiêu diệt. Giúp nữ tử này hộ pháp mấy ngày mà nói, tựa hồ cũng không có gì bất tiện.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hàn Lập đã có chủ ý, vuốt vuốt mũi cười khổ nói:

"Xem ra Hàn mỗ cũng không phải tâm địa sắt đá, thật sự không thể cự tuyệt. Nếu Nguyên cô nương không tiếc toái đan cũng phải trợ giúp Nghiên Lệ cô nương hoàn hồn, vậy tại hạ đành giúp cô hộ pháp một lần vậy. Hàn mỗ cũng không yêu cầu điều kiện gì khác. Đạo hữu cứ đem chỗ khó hiểu của Minh Hồn Châu mà nói cho tại hạ. Hàn mỗ lòng có băn khoăn, đến nay còn chưa luyện hóa bảo vật này. Hơn nữa cô nói chỗ Âm Huyền, sẽ không phải ở đảo này chứ. Hay là tìm chỗ khác tốt hơn để làm phép!"

Nguyên Dao nghe Hàn Lập nói, mặt dãn ra, ánh mắt lộ vẻ cảm kích.

"Hàn huynh ra tay tương trợ, Nguyên Dao thật sự cảm kích. Bất quá xin cứ yên tâm, chỗ Huyền Âm nọ không phải nơi này, mà ở trên một hòn đảo khác. Mặc dù chỉ cách có một ngày đường, nhưng nhất thời cũng đủ để tránh Thanh Dương Môn có thể truy ra, giúp ta có thể thư thả làm phép. Về chuyện Minh Hồn Châu, càng lại đơn giản. Đế Hồn Thú kia cũng là vật của thiếu chủ Thanh Dương. Kỳ thuật còn chưa tế luyện hoàn toàn, chỉ mới hoàn thành được một nửa, cho nên mang Minh Hồn Châu khống chế nó cũng có một chút khó khăn. Làm cho người luyện hóa hạt châu này khi nhập định thì đau đầu khó chịu. Hơn nữa, theo tế luyện xâm nhập, loại đau đầu này phát ra càng khó có thể áp chế. Ta lúc đầu vì ứng phó cửa quỷ vụ của Hư Thiên Điện, đã luyện hóa hạt châu này gần một nửa. Nhưng như vậy, cũng làm cho tiểu nữ tử ăn ngủ khó khăn, cả ngày khó yên. Tế luyện thuật của Đề Hồn Thú, ta nơi này cũng có. Mặc dù cảm thấy chỉ bằng vào một người Hàn huynh, khả năng hoàn thành không lớn. Nhưng còn hơn là nhiều người" Nguyên Dao lấy ra một khối ngọc giản màu xanh biếc, đưa cho Hàn Lập, giải thích.

Trong lòng Hàn Lập có chút hiểu ra.

Trách không được con thú này có thể phệ hồn thôn quỷ, nhưng uy lực so với lời đồn, tựa hồ có chút hữu danh vô thực. Thì ra đúng là có thứ chưa hoàn thành.

Hàn Lập có chút thất vọng cầm ngọc giản, tùy ý liếc mắt xem một cái, rồi bỏ vào trong túi.

"Nguyên Dao cô nương, nơi đây đã bại lộ. Vì để ngừa việc ngoài ý muốn, chúng ta hãy lập tức rời đi tới động phủ có Huyền Âm. Trì hoãn sẽ sinh biến" Hàn Lập nghiêm sắc mặt trầm giọng nói.

"Được! Hàn huynh không nói, ta cũng có ý định này. Chờ Nguyên Dao thu thập động phủ một chút, sau đó sẽ không chậm trễ xuất phát" Vừa nghe lời này, Nguyên Dao đầu tiên là ngẩn ra, nhưng sau đó lĩnh hội đồng ý nói.

Ba ngày sau, trên một hòn đảo nhỏ hoang vu, Hàn Lập lúc này ở trên trời, ngưng thần nhìn xuống.

"Đảo này xác thực có âm khí nồng đậm, Nguyên cô nương có thể tìm được nơi này, thật sự là không dễ. Nói không chừng mượn âm khí khổng lồ nơi này, có thể giúp cho Nguyên cô nương giảm bớt một chút tổn hại" Vừa sờ cằm, Hàn Lập đứng bên cạnh giai nhân đột nhiên quay đầu nói.

"Đây là chuyện tự nhiên, ta từng tra qua tư liệu phụ cận hải vực này, mới biết được tại nơi đảo nhỏ vô danh này, thật lâu trước kia có một danh xưng là Mộ huyệt yêu thú. Khi loài người chưa đặt chân trên Loạn Tinh Hải, một khi đại hạn đến, yêu thú cấp thấp ở phụ cận sẽ tự động đến xung quanh đảo, chờ đợi tiêu vong. Chỉ là tu sĩ nhân loại chúng ta sau lại đến thống trị hoàn toàn nội hải, yêu thú cấp thấp bị giết điên cuồng, loại chuyện này tự nhiên sẽ không có. Nhưng như vậy, trải qua nhiều năm tiêu tán, đảo âm khí nặng này làm cho người ta sợ hải. Vả lại đảo này quá nhỏ, hơn nữa vị trí lại rời xa lộ tuyến các đảo thông thường, mới hiếm có dấu vết người lui tới" Nguyên Dao nhìn lên đảo nhỏ, mỉm cười nói.

Nói xong lời này, nữ tử liền không chút do dự bay xuống, Hàn Lập không chút hoang mang theo sát.

Tại một góc của hòn đảo, Nguyên Dao dẫn Hàn Lập đến một tiểu sơn cốc, bốn phía đều là các loạn thạch màu đen cỡ nắm tay.

Nguyên Dao bên này, hai tay bắt một pháp quyết, ngọc thủ giương lên, một đạo hồng quang phát ra.

Sau khi hồng quang bay đến cốc, cảnh sắc độc nhiên biến đổi, lộ ra một trận pháp chừng hơn mười trượng.

Trận pháp này thoạt nhìn cực kỳ phức tạp, phù văn thâm ảo, vừa thấy liền biết không phải đơn giản.

Nhưng làm cho Hàn Lập để ý chính là, tại trong trận pháp có một quan tài bằng bạch ngọc trong suốt tinh xảo. Dài khoảng bảy thước, cao ba thước, toàn thân được bao quanh bởi màu trắng nhạt, đúng là dùng hàn ngọc trân quý chế thành. Giá trị tuyệt đối xa xỉ.

Trong mắt Hàn Lập hiện lên một tia dị sắc.

Không hề nghi ngờ, bên trong quan tài này chính là thân thể mà Nguyên Dao tìm cho Nghiên Lệ.

Theo Hàn Lập biết, điều kiện thân thể để thi triển Hoàn Hồng Thuật phi thường hạn chế,. Chẳng những liên quan đến thuộc tính linh căn, ngày giờ sinh, thậm chí chủ thân thể khi chết có oan khuất hay không, oan khí cùng nghiệt khí nhiễm thân, đều bắt phải chuẩn xác vô cùng.

Dưới tình huống như vậy, mới có thể thi triển Hoàn Hồn Thuật.

Lúc Hàn Lập đang cẩn thận đánh giá quan tài bằng hàn ngọc, thần sắc Nguyên Dao trân trọng từ trong lòng lấy ra một hộp gỗ màu đen, đem phóng tới trên quan tài, lập tức lui về sau vài bước.

------oOo------

Chương 565: Thiên triệu

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Sau hai canh giờ, là thời khắc âm khí thịnh nhất, khi đó ta bắt đầu thi triển Hoàn Hồn Thuật. Cả quá trình thi thuật đại khái khoảng hai đến ba ngày. Trong lúc này, đành phiền toái đến Hàn huynh" Nguyên Dao nhìn trời, rồi quay đầu hướng tới Hàn Lập chân thành nói.

Hàn Lập gật đầu, sau khi xem xét bốn phía sơn cốc, nhướng mày hỏi một câu.

"Nơi này trừ một cái huyễn trận bên ngoài, tựa hồ không bố trí một pháp trận nào che chở, vạn nhất lúc đó cường địch đến, ta không thể phân thân, cô chẳng phải gặp nguy hiểm sao?"

"Cái này Nguyên Dao đương nhiên biết, nhưng trong tay không có đủ khí cụ cao cấp bố trận, cũng không có thời gian chuẩn bị đường sống, cũng chỉ có thể mạo hiểm" Nguyên Dao cắn đôi môi đỏ mọng, ngọc dung lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

"Đã như vậy, chuyện trận pháp giao cho Hàn mỗ, ta nơi này còn có mấy bộ khí cụ bố trận, mặc dù không nói là uy lực vô song, nhưng cũng có một chút công dụng. Chung quy so với một chút phòng hộ cũng không có thì đỡ hơn nhiều" Hàn Lập nghe Nguyên Dao nói, đưa tay sờ cằm nói.

Hắn coi như là làm người tốt thì phải làm đến cùng!

"Hàn huynh còn tinh thông trận pháp, nếu thật như vậy, Nguyên Dao làm phép tự nhiên sẽ an tâm rất nhiều. Vậy làm phiền Hàn huynh" Nguyên Dao nghe vậy, trong đôi mắt đẹp hiện lên vẻ kinh ngạc lẫn vui mừng.

Hàn Lập mỉm cười không nói, bay lên trời, xem địa hình sơn cốc một chút.

Một lúc sau, hắn trong lòng đã có chừng mực, chậm rãi hạ xuống *"Thời gian cũng không còn bao nhiêu, Hàn mỗ bây giờ bắt đầu bố trận"*.

Nói xong lời này, Hàn Lập vung hai tay lên, mười mấy khôi lỗi cự viên cao lớn xuất hiện.

Từ trong Túi trữ vật lấy ra mấy bộ khí cụ bố trận, nhất nhất phân cho đám khôi lỗi, sau đó hắn đứng tại chỗ, dùng thần niệm chỉ huy cự viên, bố trí bốn phía tại sơn cốc.

Nguyên Dao có chút tò mò xem mấy khôi lỗi cự viên này hành động, nhưng không lâu thì dời dánh mắt đi bắt đầu bận rộn với việc của mình.

Hoàn Hồn Thuật không phải chuyện nhỏ, làm phép cần phải cẩn thận chuẩn bị, hơn nữa phải kiểm tra pháp trận dưới chân, để phòng ngừa có sai sót.

Bên kia, Hàn Lập dưới sự trợ giúp của mười mấy cự viên, gần một canh giờ, Hàn Lập đã thiết kế khoảng bốn năm cái trận pháp uy lực không tệ.

Mặc dù ngăn không được tu sĩ Kết Đan Kỳ, nhưng đối với tu sĩ Trúc Cơ Kỳ thì sẽ không cách nào xông qua được.

Trong sơn cốc, Nguyên Dao cũng đem công việc chuẩn bị kết thúc.

Mắt thấy linh thạch tại bốn phía pháp trận phóng ra đều đã tốt, một đạo pháp quyết đánh vào trận nhẫn, kích thích phát pháp trận này.

Kết quả pháp trận kêu nhẹ một tiếng, ô quang chớp động khởi lên, hắc khí âm trầm bỗng nhiên bay nhè nhẹ ra từ bốn phía pháp trận, hướng hàn ngọc hội tụ.

Nguyên Dao thấy vậy, mặt lộ vẻ hài lòng, lại đánh ra một đạo pháp quyết, ngừng pháp trận lại.

"Không có vấn đề, tất cả đều bình thường" Nguyên Dao từ trong pháp trận đi ra, hướng Hàn Lập mừng rỡ nói.

"Nguyên cô nương! Cô thật sự đã nghĩ kỹ? Sau khi toái đan, con đường tu tiên sau nay sẽ bị hủy, cơ hồ không cách nào tiến vào cảnh giới Kết Đan lần nữa" Hàn Lập nhìn nữ tử đang tươi cười, chậm rãi nói.

Nguyên Dao vừa nghe Hàn Lập nói, ý cười trên mặt nhất thời thu lại, trầm mặt xuống.

"Phá hủy thì phá hủy, ta có thể sống đến nay, nguyên vốn là đã may mắn lắm rồi" Nguyên Dao bình tĩnh nói.

"Hàn huynh không biết ta cùng sư tỷ tình cảm thắm thiết, mới nói như vậy. Nghiên Lệ sư tỷ từ nhỏ cùng ta lớn lên, đồng loạt vào Môn phái tu hành, cùng ăn cùng ở hơn mười năm. Chính là thân tỷ muội cũng không thể hơn được. Mà năm đó đánh chết Thiếu chủ Thanh Dương Môn thì cũng là sư tỷ thay ta đỡ một kích phản phệ của đối phương. Nếu không hôm nay bên trong Âm hồn mộc, chính là ta mới đúng. Nếu có thể làm cho nguyên thần Nghiên Lệ sư tỷ không tiêu tán, một lần nữa có được thân thể, cho dù toái đan cũng không sao cả" Tay nữ tử này vừa nhấc, nhẹ nhàng gạt những sợi tóc rủ ở trên trán, thần sắc thản nhiên.

Nghe được lời này, mặt Hàn Lập hiện lên một tia dị sắc.

Sau đó hắn trầm ngâm một chút, khẽ gật đầu, không khuyên can nữa.

Nguyên Dao một lần nữa trở lại bên trong pháp trận, ngồi xếp bằng tại quan tài hàn ngọc, tĩnh lặng chờ thời cơ tốt nhất đến.

Hai người trong lúc đó nhất thời không nói gì. Nhưng không bao lâu, nữ tử nhìn sắc trời, chậm rãi đứng dậy.

"Đã đến giờ. Ta bắt đầu làm phép, mặc kệ lần này có thể hoàn thành thuận lợi Hoàn Hồn Thuật hay không, tiểu nữ tử đối với việc hộ pháp của Hàn huynh, cảm kích vô cùng. Trước xin nhận

Nguyên Dao một xá" Nguyên Dao hướng Hàn Lập nhẹ nhàng xá một xá, sau đó không chần chờ hai tay bắt quyết, thúc dục trận pháp dưới chân.

Hàn Lập thấy tình cảnh này, thở dài, chậm rãi hướng bên ngoài cốc mà đi ra.

Trong chốc lát, âm khí nơi đây sẽ đại tụ. Cho dù lấy tu vi của hắn cũng không muốn ở quá gần.

Tại cốc khẩu cách đó không xa, Hàn Lập dừng bước, quay đầu nhìn lại tình hình trong cốc.

Âm phong ở trong pháp trận đã khởi, một tầng ô quang ảm đạm che khuất khắp nơi, mơ hồ có tiếng quỷ kêu la truyền đến.

Hoàn Hồn Thuật, hình dáng thoạt nhìn quả nhiên không giống bình thường.

Hàn Lập mặt không thay đổi, tại cửa cốc khoanh chân ngồi xuống, đem thần thức chậm rãi buông ra, giám sát cả hòn đảo nhỏ cùng động tĩnh xung quanh hải vực.Vẫn không nhúc nhích, nhưng ánh mắt lại khẩn trương, trên mặt lộ ra một tia cười khổ nhàn nhạt.

Giờ phút này hắn mới biết được, vì sao Nguyên Dao nhất định phải cầu chính mình hộ pháp.

Hoàn Hồn Thuật này đâu chỉ dùng từ lớn mà có thể hình dung, quả thực thiên địa vì nó mà biến sắc.

Hàn Lập có chút đau đầu, quay đầu lại nhìn tình hình trong cốc.

Nơi đây âm phong đã che hơn phân nửa sơn cốc, cát đá khắp nơi bay chạy, mênh mông một mảng bụi mù.

Âm thanh quỷ khóc thê lương.

Tới gần trung tâm pháp trận, thì có ô quang chớp động chói mắt, âm khí nặng làm cho người ta hãi hùng khiếp vía.

Nhưng làm cho Hàn Lập không biết nói gì chính là, tại bầu trời trên tiểu đảo, không biết từ khi nào đã xuất hiện một khối mây đen đường kính hơn mười dặm.

Âm khí bên trong cuồn cuộn, sấm sét ầm ầm, từ từ hình thành dạng cái phễu, hướng tới sơn cốc.

Như thế rõ ràng là dấu hiệu thiên triệu, tu sĩ hoạt động xung quanh hải vực sẽ bị kinh động.

Dù sao loại hiện tượng kinh người này, nếu không phải bảo vật xuất thế, thì chính là ai đó đang thi triển công pháp nghịch thiên. Bọn họ sẽ không thể không lại xem đến cùng là gì.

Cũng không biết có làm kinh động đến những nhân vật lợi hại hay không.

Hàn Lập quay đầu, âm thầm tự đánh giá, thần sắc trong mắt vừa động, bỗng nhiên quay đầu nhìn về hướng xa.

Tại hướng Tây Nam hòn đảo, bay đến bảy tám đạo hào quang, trong nháy mắt cách tiểu đảo hơn mười dặm thì dừng lại, tiếp theo hào quang thu lại, hiện ra mấy tu sĩ nam nữ.

Trong những người này, trừ một vị cầm đầu là một lão giả tóc trắng Trúc Cơ Kỳ, còn lại đều là thanh niên nam nữ tuổi trẻ Luyện Khí Kỳ cấp bảy tám.

Nhìn phục sức áo lam thống nhất trên người bọn họ, ứng với cùng một môn phái.

Hiện tại lão giả cầm đầu đang đứng phía trước mọi người, thần sắc nghi hoặc nhìn lên thiên triệu kinh người trên không của tiểu đảo, ánh mắt âm tình bất định.

"Chiêu sư bá, chúng ta nhanh xem trên đảo một chút, nói không chừng là bảo vật hiển thế" Một vị nữ đệ tử chừng hai mươi mốt tuổi, thấy lão giả chỉ nhìn không nói, không khỏi có chút sốt ruột đề nghị.

"Nha đầu Tuệ Linh, ngươi quá manh động. Nhìn dấu hiệu này, cho dù có bảo vật xuất thế, bộ dáng phần lớn cũng là ma khí cùng hung khí. Huống hồ có khả năng có cao nhân ở nơi này tế luyện hoặc thi triển ma đạo mật thuật gì đó, mạo muội xông vào quấy rầy, chẳng phải là tìm đường chết sao" Lão giả liếc nhìn nữ tử, dùng khẩu khí mạnh mẽ, trách mắng.

Nữ tử vừa nghe lời ấy, bộ dáng mặc dù có chút không phục, nhưng cũng cúi đầu không dám lắm miệng.

"Sư bá! Chúng ta ở chỗ này chờ sao?" Một vị nam đệ tử lớn tuổi khác, sau khi nhìn đám mây đêm trên tiểu đảo một lát, có chút chần chờ hỏi.

"Yên tâm. Động tĩnh lớn như thế, khẳng định sẽ còn những người khác đến nữa. Đến lúc đó biết rõ ràng tình huống, hành động tùy theo hoàn cảnh. Nhớ kỹ, Thái Dương Tông chúng ta có thể tồn tại đến nay, toàn dựa vào đệ tử môn phái làm việc cẩn thận, tuyệt không dễ dàng trêu chọc thị phi. Chính là có chỗ tốt trời ban trước mặt, cũng phải suy nghĩ xem có mạng để hưởng dụng hay không" Lão giả tựa hồ là dẫn các đệ tử phía sau đi lịch lãm, một bên quan sát tiểu đảo, một bên giáo huấn.

Nam nữ trẻ phía sau, trong miệng liên tục vâng dạ.

Quả nhiên lão giả nói xong không lâu, ở phía khác tiểu đảo, lại bay vụt đến hai đạo hoàng lục độn quang bay tới. Sau khi phát hiện đoàn người lão giả, liền dừng lại cách trăm trượng.

"Thì ra là Chiêu đạo hữu Thái Dương Tông, không biết đạo hữu có biết trên đảo này rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sao lại có thiên triệu xuất hiện?" Trong độn quang truyền đến thanh âm ngọt ngào, tiếp theo hào quang tứ tán, một đôi nam nữ đi ra.

Nam hơn bốn mươi tuổi, một thân hắc y, khuôn mặt cứng ngắc, giống như vật chết vậy. Nữ thì khoảng mười bảy mười tám, bộ dáng xinh đẹp đoan trang, hướng tới lão giả dịu dàng hỏi.

------oOo------

Chương 566: Kinh thối

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thì ra là hai vị Mai đạo hữu! Lão phu cùng với vài vị môn nhân đi ngang qua nơi này, từ xa nhìn thấy kinh biến trên đảo mới đến đế xem tột cùng là điều gì. Cũng vừa mới đến đây không lâu. Nhưng quý huynh muội kiến thức rộng rãi có thể nhìn ra điều gì bất thường không?" Lão giả họ Chiêu dường như biết được hai huynh muội này, lập tức tươi cười nói.

"Chiêu huynh cứ nói đùa. Ngay cả đạo hữu cũng không biết được thiên tượng này thì ta cùng với gia huynh lại càng không thể biết được. Bất quá, xem bộ dáng âm khí rối loạn kia chỉ sợ là dị bảo xuất thế, có thể là một hung khí cường đại!" Nữ tử nhã nhặn trả lời, còn nam tử kia chỉ thản nhiên gật đầu, mang một bộ dáng khó đến gần.

Lão giả thấy như vậy cũng không hề tức giận, ho nhẹ vài tiếng muốn nói tiếp điều gì đó.

Nhưng trong lúc này, một tiếng sáo dễ nghe từ xa xa truyền đến. Sau đó ở phía xa chân trời lực quang chớp động, một quang điểm từ xa đang bay lại.

Khuôn mặt xinh đẹp của nữ tử họ Mai kia vừa nghe được âm thanh này liền biến sắc mấy lần, nhưng sau đó lại bình thản như không hề có việc gì.

Lão giả họ Chiêu kia đầu tiên là ngẩn ngơ sau đó dường như là nhớ đến điều gì, liền nhìn vào hai mắt của nữ tử vài lần, trên mặt lộ ra vài phần cổ quái

Mà khuôn mặt nam tử bên cạnh nàng ta không chút thay đổi, nhưng trong mắt lại hiện ra một tia tức giận.

Một lát sau, quang điểm xanh biếc kia liền đến gần nơi đây.

Đúng là một gã nam tử tuổi còn trẻ, dùng sáo ngọc mà phi độn đến, tướng mạo anh tuần, áo trắng tung bay, có chút tiêu sái vô cùng.

"Phù mỗ không đoán sai, Mai cô nương quả nhiên đã đi đến nơi đây" Bạch y nam tử bay thẳng đến trước mặt mấy người mới dừng tiếng sáo kia lại. hướng đến nữ tử họ Mai kia hưng phất hét lớn lên.

"Phù đạo hữu cũng đến!" Trên mặt nữ tử hiện lêm một sự bất đắc dĩ, trong miệng miễn cưỡng trả lời, dường như không vui vẻ gì khi nhìn thấy đối phương.

"Ngươi rốt cuộc là có dụng ý gì? Tiểu muội đã nói rõ không muốn làm đạo lữ song tu với ngươi, nhưng ngươi sao lại dây dưa như thế? Chẳng lẽ tưởng rằng có một sư phụ Kết Đan Kỳ thì Mai mỗ cũng không dám đuổi ngươi đi?" Âm thanh của huynh trưởng nữ tử kia lạnh lùng nói.

"Tiểu sinh thật tâm thích lệnh muội, chỉ cần Mai cô nương một ngày chưa có hôn phối, tại hạ sẽ vẫn đi theo bên cạnh. Mai đạo hữu nhất định sẽ bị tấm chân tình của tại hạ làm cho lay chuyển" Bạch y nữ tử ngây ngốc nhìn Mai nữ tử kia, vẻ mặt đầy thâm tình.

Nữ tử đối diện nghe được những lời ấy khiến cho hai má ửng đỏ, trực tiếp xoay người qua chổ khác, không hề tiếp tục để ý đến người này nữa.

Mà vị khuôn mặt vị huynh trưởng kia lại lộ ra một tia hung ác. Cùng với khuôn mặt như cương thi kia lại càng thêm dữ tợn đáng sợ.

Nhưng bạch y nam tử kia lại nhìn thẳng vào bóng lưng của nữ tử, căn bản không hề để ý đến người khác.

"Khụ! Ba vị đạo hữu cần gì phải như vậy, một lát nữa chỉ sợ đồng đạo đến càng nhiều. Nếu bảo vật có thể xuất thế trên đảo này thì tốt nhất là nhanh chóng ra tay! Nếu không đến nhiều người hoặc là tiền bối Kết Đan Kỳ đến thì một chút kết quả tốt nào cũng

không hề có" Đôi mắt Chiêu lão giả khẽ chuyển một cái, bỗng nhiên mở miệng hóa giải bầu không khí giữa ba người này, chuyền đề tài đến hòn đảo nhỏ ở xa.

Vừa nghe xong những lời này, lập tức trong lòng ba người bọn họ liền nao nao hẳn lên.

"Ồ! Thiên tượng trên đảo đã bắt đầu có biến hóa" Bạch y nam tử vốn có vẻ mặt không cần nhưng sau khi tùy ý liếc mắt một cái, thần sắc liền biến đổi.

Lão giả cùng với Mai thị huynh muội vừa nghe cũng cả kinh nhìn lại.

Quả nhiên mây đen đang quay cuồng không ngừng trên bầy trời đột nhiên bắt đầu xoay tròn quanh một điểm, âm khí phụ cận tiểu đảo cũng không ngừng tiến vào, thể tích nhanh chóng bành trướng lên. Có thể mơ hồ thấy được một quái vật to lớn đang thành hình.

"Đây là cái gì? Chẳng lẽ bảo vật muốn xuất thế bây giờ sao?" Khuôn mặt của nữ tử hiện ra vẻ hoảng sợ, biến sắc nói.

"Mặc kệ là có đúng hay không, nhìn một chút rồi sẽ nói tiếp. Có lẽ thật sự là cơ duyên ta đợi đã đến rồi" Nam tử họ Mai kia nhìn một màn trên đảo, khuôn mặt lộ ra một tia dị sắc.

"Nhưng vạn nhất không phải là bảo vật mà là một cao nhân nào đó đang tu luyện công pháp đỉnh cao! Chúng ta có thế đã làm đối phương tức giận hay không?" Nữ tử vừa nghe nói huynh trưởng nói liền bắt đầu có chút chần chờ.

"Trên đời này vốn không có chuyện không làm mà có thể thu hoạch được, muốn có bảo vật đương nhiên sẽ phải mạo hiểm. Huống hồ chi cho dù là thật sự có vị tiền bối nào đó ở trên đảo lúc này thì ta sẽ nói vài lời tốt đẹp rồi rút lui cũng không sao" Âm thanh của nam tử lạnh lùng, không hề kiên nhẫn lên tiếng nói.

Sau đó hắn liền không hề chú ý đến mọi người, giẫm lên kiếm hình pháp khí, hướng đến tiểu đảo mà bay đi.

Nữ tử đầu tiên là ngẩn ra, nhưng sau đó khuôn mặt lộ ra sự lo lắng thúc dục pháp khí. Bạch y nam tử thấy như vậy liền chần chơt một chút, sau đó nghiêng đầu nhìn thấy thân hình lão giả họ Chiêu kia vẫn không có di động, trên mặt không khỏi xuất hiện thần sắc nghi hoặc.

"Chiêu đạo hữu không muốn đi tìm hiểu xem cuối cùng là điều gì sao? Đề xuất đi lên đảo tìm bảo vật chính là do đạo hữu đề nghị ra. Chẳng lẽ nhanh như vậy đã thay đổi chủ ý?" Hắn nhướng mày hỏi.

"Lão phu chỉ là đề nghị mà thôi, cũng chưa từng nói qua là sẽ đi đến đó. Huống hồ lần này ra ngoài Chiêu mỗ còn mang theo một số vãn bối, cũng không muốn mạo hiểm. Nếu như thật sự có bảo vật cũng chỉ có thể để cho ba vị đạo hữu mà thôi" Lão giả cười hắc hắc vuốt chòm râu thản nhiên nói.

"Hừ! Chiêu huynh nói thật dễ nghe. Chỉ sợ muốn đem mấy người bọn ta như là đá dò đường mà thôi" Bạch y nam tử liếc mắt nhìn lão giả, nhưng sau khi xoay mặt nhìn Mai nữ tử đi phía trước liền cắn răng hóa thành một đạo độn quang đuổi theo.

Lão giả ở phía sau cười cười nhìn thấy nam tử độn quang đi ra xa, khẽ lắc đầu một cái, một hồi lâu sau mới tự nói.

"Hồng nhan họa thủy! Vướng phải chữ tình này thì sau này ngươi sẽ gặp phải những phiền toái lớn!" Hắn thấp giọng thì thào tự nói.

Nam nữ đệ tử đứng ở phía sau nghe nói như vậy, không khỏi nhìn nhau.

Nhìn thấy ba người bọn họ tiến vào trong phạm vi của tiểu đảo, trực tiếp bay xuống phía dưới. Thần tình lão giả không khỏi rung lên, nhìn chằm chằm không chớp mắt. Trong thần sắc mơ hồ có thể nhìn thấy một tia khẩn trương và chờ mong.

Nhưng vào lúc này, sau lưng bọn họ liền truyền đến một câu nói lạnh như băng.

"Ngươi thật ra rất thông minh, không có đi mạo hiểm, nếu không cho dù là bảo vật xuất thế thì bọn tiểu bối như ngươi cũng có thể xứng đáng đoạt được sao?"

Lão giả họ Chiêu nghe như vậy trong lòng kinh hãi vô cùng.

Đám đệ tử vội vàng nhìn lại phía sau nhưng kết quả lại trống trơn, nào có bóng người khác đâu?

"Không biết là bị tiền bối nào giá lâm. Thái Dương Tông Chiêu Tiều tham kiến tiền bối" Lão giả cũng không có phát hiện ra tung tích người lên tiếng, nhất thời thấy lạnh cả người, vội vàng cung kính nói.

"Thái Dương Tông? Lão gia hỏa Bộ Điên kia là gì của ngươi?" Vẫn không có ai hiện ra nhưng thanh âm lạnh lùng vẫn như được truyền ra ngay bên cạnh.

"Tông chủ là sư thúc. Tiền bối biết được Tông chủ?" Lão giả rùng mình, không dám chậm trễ trả lời.

"Hắc hắc! Đã từng gặp mặt qua hắn một lần. Vốn muốn giết các ngươi để đỡ phải chướng mắt. Nhưng một khi đã là môn hạ của người quen thì tha cho các ngươi vậy. Nhưng mà mấy tiểu bối các ngươi ngoan ngoãn đứng ở nơi đây. Nếu không thì đừng trách ta độc ác" Sau khi do dự một chút thì âm thanh này mới hòa hoãn hơn.

"Đương nhiên, ta tuyệt sẽ không làm ảnh hưởng đến tiền bối" Lão giả nghe xong như vậy sắc mặt có chút xanh lại, nhưng trong lòng lại thầm nhủ may mắn mà trưởng bối trong môn giao du rộng rãi.

Lúc này bạch y nam tử đã đuổi kịp Mai thị huynh muôi, ba người đi đến phụ cận của tiểu cốc, đang muốn tiếp tục đi đến thì linh khí phía trước xuất hiện một trận dao động, bỗng nhiên xuất hiện một tầng ánh sáng chắn ngang.

"Mời ba vị đạo hữu quay trở về, tại hạ không muốn phải đắc tội" Trong tai của ba người đồng thời vang lên âm thanh của nam tử, lạnh lùng mà bình tĩnh.

Đúng là âm thanh của Hàn Lập.

Mai thị huynh đệ cùng với bạch y nam tử liếc mắt lẫn nhau, trên mặt lộ ra thần sắc kinh nghi bất định.

"Xin hỏi vị đạo hữu, ở trên đảo này có chuyện gì xảy ra vậy?" Nam tử họ Mai kia không kiên nhẫn lên tiếng hỏi.

"Ta đếm đến mười, các ngươi nếu không rời đi thì có thể vĩnh viễn lưu lại. Mười, chín, tám…" Hàn Lập căn bản không có ý tứ trả lời, ngược lại thanh âm càng lạnh lùng, không chút khách khí nào.

Ba vị tu sĩ Trúc Cơ Kỳ sắc mặt biến đổi, khẩu khí của đối phương thật dọa người, chẳng biết là đối phương chỉ muốn đe dọa thôi hay thật sự là một vị tu sĩ Kết Đan Kỳ.

Trong khi ba người do dự thì Hàn Lập đã đếm được một nữa. Lúc này quang mạc chợt lóe lên, từ bên trong bay ra mười mấy khôi lỗi cự viên, xếp thành hàng hướng đến bọn họ đánh đến.

"Không hay rồi, nhanh lui lại. Mấy cái này đều là khôi lỗi cấp cao, tuyệt không phải là thứ mà chúng ta có thể đối kháng" Nữ tử họ Mai dường như rất có kiến thức, vừa nhìn sơ một chút liền có thể thấy được sự lợi hại của khôi lỗi cự viên, khuôn mặt trắng bệch lại.

Sau đó nàng không nói tiếp, nắm tay của huynh trưởng phi độn ta ngoài. Bạch y nam tử cũng không có ngu xuẩn, cũng thấy được sự lợi hại của khôi lỗi này, hít một hơi khí lạnh mà theo sát sau Mai thị huynh muội.

Vừa nhìn thấy ba người cảm thấy khó khăn mà lui lại, phía sau màng hào quang truyền đến âm thanh ra lệnh ngừng lại. Mấy khôi lỗi cự viên kia chỉ đi hơn mười trượng liền dừng lại, bất động lạnh lùng nhìn bọn họ.

Thấy ba người bay ra khỏi tiểu đảo cũng không hề quay đầu lại, đám cự viên kia mới đi vào bên trong màn ánh sáng, không còn nhìn thấy bóng dáng.

Hàn Lập ngồi xếp bằng tại cốc khẩu chậm rãi mở đôi mắt ra, trên mặt không hề có chút vui mừng nào.

Bởi vì hắn cảm ứng được vùng phụ cận này ngoại trừ mấy tu sĩ cấp thấp ra đã xuất hiện một gã tu sĩ Kết Đan Kỳ. Tuy độn pháp của đối phương mặc dù huyền diệu nhưng dưới thần thức của hắn bị bại lộ không thể nghi ngờ.

Hi vọng ba người vừa rồi thối lui ra có thể làm cho các tu sĩ Trúc Cơ Kỳ khác thấy khó mà lui.

Hắn đương nhiên không hề sợ hãi các tu sĩ này, chỉ là không muốn vô duyên vô cớ đại khai sát giới mà thôi.

Mà như thế này cũng chỉ là bắt đầu mà thôi!

Theo sự phỏng đoán của hắn, nếu như thật sự có gì phiền toái thì chính là mười ngày cuối cùng.

Dù sao cũng có một đoạn thời gian để trì hoãn, các tu sĩ cấp cao ở xung quanh đều có thể biết được tin tức mà đến nơi đây.

------oOo------

Chương 567: Tiềm nhập

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong lòng Hàn Lập tự đánh giá, ngày cuối cùng nhiều lắm cũng chỉ có ba bốn tu sĩ cấp cao mà thôi. Các lão quái Nguyên Anh Kỳ không có khả năng đúng dịp này mà xuất hiện ở phụ cận vùng này được.

Dù sao nơi này không phải là ngoại hải, hải vực rộng lớn như vậy cho dù là tu sĩ Kết Đan Kỳ cũng không có được bao nhiêu.

Nếu như thế mà nói, thì với tu vi của hắn hôm nay tự nhiên không có gì sợ hãi.

Mặc dù không muốn khiêu khích sự chú ý của người khác, nhưng nếu mấy tu sĩ này thật sự không biết tiến lùi, thì hắn cũng chỉ có thể ra tay mà thôi.

Giữ lấy chủ ý này, mặt Hàn Lập không chút thay đổi, nhắm hai mắt lại. Lão giả họ Chiêu kia thấy mấy người kia trở về nhanh như vậy, trên mặt lộ ra một tia cổ quái.

"Thế nào? Ba vị đạo hữu đã dò xét được tình huống trên đảo rồi sao?" Lão giả dường như đang muốn dò hỏi.

"Chúng ta một bước cũng chưa đi được, trên đảo có tu sĩ chiếm cứ, lại bày ra cấm chế. Đối phương điều khiển một số khôi lỗi cấp cao, khẩu khí cũng thật dọa người. Phỏng chừng là tu sĩ Kết Đan Kỳ. Ba người bọn ta không phải là đối thủ" Trong mắt nữ tử họ Mai kia hiện ta thần sắc kinh sợ nói.

"Tu sĩ Kết Đan Kỳ? Nói như vậy thiên tượng trên đảo quả thực có chút kì quái, không phải do tự nhiên mà hình thành. Chẳng lẽ là đúng là có bảo vật nào đó xuất thế?" Lão giả rùng mình, không khỏi thốt lên hỏi.

"Ai mà biết? Theo lý mà nói chúng ta là nhóm người đến đảo này sớm nhất. Người nọ dường đã đi lên đảo trước khi có thiên tượng, cũng đã lập ra pháp trận. Xem ra có điều gì đó ở bên trong" Bạch y nam tử khẽ vuốt cây sáo ngọc trong tay, đầu cũng không ngẩng lên nói.

"Bộ dáng đối phương như thế nào? Ba bị đạo hữu có thể nói một chút, nói không chừng lão phu có thể nhận thức được" Lão giả sau khi trầm ngâm một chút liền hỏi.

Nghe lão giả hỏi như vậy Mai Thị huynh muội cùng với bạch y nam tử không khỏi nhìn nhau.

*"Sao vậy? Ba vị không thể nhìn thấy hình dáng của đối phương?"*Lão giả nhướng mày, trên mặt lộ ra vẻ hoài nghi.

Bạch y nam tử nhìn thấy vẻ mặt lão giả như thế liền nhớ đến chuyện lúc trước, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống.

"Hừ! Chiêu huynh không tin, có thể tự mình xông vào. Đến lúc đó người ta có hạ thủ lưu tình hay không thì thật khó mà nói" Hắn không khỏi tức giận nói.

"Ha ha! Đạo hữu đừng hiểu lầm, lão phu chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi. Một khi trên đảo đã có tiền bối Kết Đan Kỳ, mặc kệ là người ta đang tu luyện công pháp hay thật sự là có bảo vật xuất thế, tự nhiên không chừa đường sống cho ta" Lão giả cười ha hả nói.

"Điều này cũng không nhất định, cho dù đối phương là tu sĩ Kết Đan Kỳ nhưng nếu chúng ta liên hợp hơn mười tu sĩ Trúc Cơ Kỳ lại, cũng không phải là không có cơ hội liều mạng với đối phương" Nam tử họ Mai bĩu môi, có chút không cam tâm nói.

"Mai huynh cứ nói đùa. Không nói hiện tại không có nhiều tu sĩ Trúc Cơ Kỳ như vậy. Cũng không biết trên đảo thực sự có xuất hiện bảo vật có giá trị hay không, ai lại muốn đi đắc tội với một tu sĩ Kết Đan Kỳ chứ?" Bạch y nam tử lắc lắc đầu, không cho là đúng nói.

Vừa nghe được bạch y nam tử nói vậy, huynh trưởng của nữ tử kia nhất thời sắc mặt có chút khó coi, há miệng tính nói nhưng lại không thể phản bác được. Đành phải thở dài một hơi không nói gì.

"Huynh trưởng, nếu nơi này thật sự quá nguy hiểm, hay là huynh muội chúng ta đừng có đi vào, hãy rời xa đây" Nữ tử họ Mai nhìn nam tử bên cạnh dịu dàng nói.

Nam tử kia nghe được lời này trên mặt liền lộ ra vẻ chần chờ.

Tuy biết rõ lần này có tu sĩ Kết Đan Kỳ ra tay, không có khả năng có thể thu hoạch được gì nhưng thật vất vả mới có thể gặp được một lần dị bảo xuất thế, hắn cũng không muốn buông tha như vậy mà rời khỏi.

Dù sao đối với tán tu huynh muội bọn họ mà nói, cơ hội như vậy thật sự là chỉ có thể ngộ không thể cầu.

"Đi? Muốn rời khỏi sao! Trước khi ta chưa cho phép, đừng ai cho rằng có thể rời khỏi!"

Không chờ cho nam tử họ Mai kia quyết định, thì một câu nói lạnh như băng mơ hồ từ bốn phía truyền đến.

Mai thị huynh đệ cùng với bạch y nam tử chấn động, lập tức nắm lấy Túi trữ vật, vẻ mặt kinh hãi nhìn khắp bốn phía.

Nhưng bốn phía lại không hề có gì, thực sự là không có bóng dáng của ai cả.

"Chiêu đạo hữu, đây là chuyện gì?" Nam tử họ Mai hướng đến lão giả hỏi, đồng thời thả thần thức ra, không ngừng tìm tòi ở vùng phụ cận quanh đó.

"Mấy vị đạo hữu không cần phải hỏi ta. Ta cũng giống như các vị thôi, không thể rời khỏi đây" Vẻ mặt lão giả bất đắc dĩ cười khổ nói.

Nghe nói nhue thế, ba người liền ngẩn ra. Đang lúc không biết có nên tin tưởng lão giả hay không thì ở cách đó hơn mười trượng có hoàng quang chợt lóe lên, một bóng trắng xuất hiện trước mặt mọi người.

Quanh bóng trắng này có bạch khí quẩn quanh, thân hình mơ hồ, giống như là ảo ảnh vậy.

Người này xuất hiện lập tức khiến cho bọn người Mai thị huynh muội bị dọa nhảy dựng lên, đồng thời xuất ra pháp khí thủ hộ trước người, vẻ mặt kinh hãi nhìn đối phương.

"Hừ! Mấy tiểu bối các ngươi, còn muốn động thủ với ta" Bên trong bạch khí truyền ra âm thanh cực kỳ lạnh lùng, mơ hồ chứa sự tức giận.

"Không dám. Chỉ là không biết chúng ta sao lại đắc tội với tiền bối, vì sao không cho huynh muội chúng ta rời đi" Nữ tử họ Mai tuy không thể nhìn thấy khuôn mặt của bóng trắng nhưng từ linh khí dao động trên người đối phương toát ra, cũng làm cho nàng khẳng định đây là một tu sĩ Kết Đan Kỳ, sắc mặt không khỏi trắng bạch đi, chuyển lời giải thích.

"Đắc tội với ta? Các ngươi không xứng! Ta chỉ không muốn cho chuyện nơi đây có nhiều người biết mà thôi. Khi chưa biết rõ ràng trên đảo này có bảo vật hiện thế hay không. Ai cũng không được rời khỏi nơi này nữa bước, nếu không ta lập tức ra tay giết kẻ đó" Bóng trắng dường như cực kỳ cao ngạo, không khách khí ra lệnh.

Bọn người Mai thị huynh đệ nghe vậy, chỉ có biết trợn tròn mắt.

"Một khi đã như vậy, không biết khi nào tiền bối lên đảo tìm kiếm?" Bạch y nam tử thở nhẹ ra một hơi, chậm rãi hỏi.

"Yên tâm, lập tức sẽ làm thôi. Chẳng qua trước đó, các ngươi lên đảo gặp phải chuyện gì tỉ mỉ kể lại cho ta nghe một lần" Bóng trắng cười lạnh một tiếng nói.

Ba người nghe xong lời này không khỏi nhìn nhau, trong đó đôi mày của nữ tử họ Mai khẽ nhíu lại, sau đó trấn định nói.

"Thật ra, chúng ta cũng không có điều gì có thể nói, cơ bản là bị đối phương điều khiển hơn mười khôi lỗi cấp cao mà kinh sợ thối lui. Lúc ấy…" Nữ tử đem sự tình phát sinh trên đảo cẩn thận nói qua một lần.

"Có thể điều khiển hơn mười khôi lỗi cấp cao? Quả thật không phải là điều mà tu sĩ Trúc Cơ Kỳ có thể làm được. Xem ra mấy người các ngươi còn có chút thông minh, nếu như trì hoãn thêm một chút nữa thì bây giờ đã không đứng ở đây rồi" Bóng trắng nghe nói xong liền im lặng, một lúc sau mới cười hắc hắc nói.

Sau đó bóng trắng không nói nhiều, thân hình chợt nhoáng lên hóa thành một đạo hoàng quang trực tiếp bay xuống tiểu đảo.

Các tu sĩ khác vui vẻ trong lòng, đang muốn thoát thân thì từ xa xa vọng lại một câu.

"Nghe cho kỹ, trước khi ta trở về nếu người nào có dũng khí rời khỏi đây, đừng trách ta trở mặt đuổi giết. Ta cũng không phải là một người độ lượng gì" Âm thanh dần dần tiêu tán trong tiếng gió. Mà mấy người lão giả chỉ biết nhìn nhau không nói gì.

Nhìn thấy hoàng quang đi xa, mấy người bọn họ tự nhiên đều có tâm tư riêng. Nhưng sau khi đánh giá được sự lợi hại trong đó thì vẫn là sợ hãi tu sĩ Kết Đan Kỳ kia, không người nào có dũng khí rời đi.

Cơ hồ trong lúc đó, Hàn Lập ngồi trong tiểu cốc kia mở mắt ra.

"Vốn cho rằng ngày mai ngươi mới đến, không nghĩ đến lại là một gia hỏa thiếu kiên nhẫn" Hàn Lập thì thào tự nói, dường như có chút bất mãn.

Ngay lúc này, thần sắc Hàn Lập vừa động, quay đầu nhìn về hướng khác, trên mặt lộ ra sự trầm ngâm.

"Lại là một tên gia hỏa khác. Xem ra trước tiên thu thập một người rồi tính sau. Tu sĩ Kết Đan Kỳ cũng không có thể bị dọa mà thối lui được" Hắn ngẩng đầu nhìn lên trời khẽ thở dài nói.

Nói xong những lời nà, Hàn Lập không hề chần chờ vỗ tay vào Túi linh thú ở bên hông.

Ba đàn Phệ Kim Trùng bay ra khỏi miệng túi. Ở trên đầu sau khi xoay một cái liền ngưng kết thành một thanh cự mâu ba màu.

"Đi!" Hàn Lập nhìn cự mâu, trong miệng khẽ hô một tiếng.

Tiếng xé gió vang lên, không còn thấy bóng dáng của cự mâu đâu nữa.

"Một khi đã muốn chết thì đừng có trách ta" Nhìn về phía cự mâu biến mất, sát khí trong mắt Hàn Lập chợt lóe lên.

Bóng trắng biến thành một đạo hoàng quang bay lên trên tiểu đảo, nhưng độn quang này sau khi đi đến bên bìa đảo liền dừng lại.

Sau đó bạch khí tản đi, lộ ra một vị trung niên tu sĩ sắc mặt tái nhợt, đôi môi không có chút máu.

Hắn nhìn về phương hướng của thiên tượng phát ra, dị sắc trong mắt chợt lóe ra.

Sau đó bạch khí lại xuất ra quanh thân, thân hình mơ hồ không thể nhìn rõ. Một lát sau cả người bỗng nhiên biến mất.

Khi bạch ảnh thi triển độn thuật ẩn nặc muốn tiến vào bên trong xem xét thì ở một địa phương khác của tiểu đảo xuất hiện hơn mười đạo độn quang, mười mấy đạo hồng quang này đều vây quanh một thú xa hoa lệ.

Chiếc xe này dài khoảng sáu bảy trượng, hoàn toàn được làm bằng gỗ quý. Trên mặt phù chú tầng tầng, bạch quang nhàn nhạt.

Phía trước xe có ba đầu quái điểu màu xanh kéo đi, mấy quái điểu này đều lớn tương đương nhau, sáu mắt bốn cánh, dự tợn hung ác nhưng lại bay cực nhanh, trong nháy mắt liền đi đến vùng không trung phụ cận của tiểu đảo.

------oOo------

Chương 568: Cường địch

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Dừng!"

Bên trong xe truyền ra tiếng nói của nam tử, nhất thời thú xa động quang trong nháy mắt liền dừng lại giữa không trung.

Sau đó hào quang thu liễm lại, hiện ra một đám nữ tử đẹp như hoa, bận một bộ cung trang màu xanh biếc, lưng đeo song kiếm.

Các nữ tử này chỉnh tề xuất hiện ở hai bên thú xa, mỗi một người đều cúi thấp đầu, thần sắc nghiêm nghị, toàn bộ đều có tu vi Trúc Cơ Kỳ.

"Kỳ quái! Nơi này thế nào lại có người thi triển pháp thuật nghịch thiên? Xem bộ dáng âm khí hội tụ không phải là Cải dương thần thuật thì cũng là Hoàn hồn mật thuật" Bên trong thú xa được bao phủ bởi bạch quang kia truyền ra âm thanh kinh ngạc, lại có thể gọi ra được tên của Hoàn Hồn Thuật.

"Thiên tượng này kinh người như thế vì sao không phải là dị bảo hiện thế?" Một âm thanh thiếu nữ tuổi còn trẻ truyền ra sau đó, lời nói lạnh lùng cực kỳ nhưng không cách nào che dấu được sự dụ hoặc trong đó.

"Hắc hắc, nàng cho rằng ta ngay cả dị bảo hiện thế cùng với pháp thuật cũng không phân biệt được sao?" Nam tử đó tựa hồ phi thường tự tin, khẽ cười một tiếng nói.

"Hừ! Điều này cũng chỉ có mình ngươi nói ra, nói không chừng chính là dấu hiệu của bảo vật xuất thế. Dù sao thì ta cũng không nhìn ra được giữa hai điều đó có gì khác biệt" Im lặng trong chốc lát, trong xe truyền ra tiếng hừ lạnh như băng của thiếu nữ. không chút khách khí nói.

"Muốn biết có phải là thật không đi qua xem chẳng phải là sẽ rõ ràng sao! Vô luận là cải dương hay là hoàn hồn chi thuật đều do tu sĩ có tu vi đã ngoài Kết Đan mới có thể thi triển được. Hơn nữa sau khi thi triển xong tu vi sẽ bị hạ xuống, thậm chí hạ xuống một cảnh giới cũng là chuyện rất bình thường. Ta cũng có chút tò mò, muốn nhìn xem là nhân vật nào thi triển thuật này. Nếu tu vi còn lại không tệ lắm sẽ thuận tiện thu lấy, Thần Cưu Đường hiện tại còn thiếu vài tên chấp pháp sứ!" Nam tử tựa hồ vô cùng sủng nịnh với nàng kia, nghe đối phương nghi ngờ lời nói của mình không hề tức giận, ngược lại dựa theo khẩu khí của đối phương mà nói tiếp.

"Tốt! Thú xa phi hành cũng hơn một tháng rồi, ta cũng có chút buồn bực. Lên đảo đi thôi" Thiếu nữ sau khi do dự một chút liền đồng ý nói.

"Chờ một lát, ta đem vòng bảo hộ này thu lại!"

Theo lời nói đó, bạch quang trên xe chợt lóe lên, hào quang chậm rãi biến mất, lộ ra người ngồi bên trong xe.

Trong xe quả nhiên là hai nam nữ, ngồi ngay ngắn trước sau.

Một vị là nam tử bận ma y, đầu đội cao quan, khoảng chừng hai bảy hai tám, tướng mạo thanh tú nho nhã, trong ánh mắt mơ hồ có kim quang, chẳng biết là tu luyện công pháp gì.

Bên cạnh hắn có một thiếu nữ khoảng mười sáu mười bảy tuổi.

Thiếu nữ bận bộ quần áo màu trắng, da thịt nõn nà như ngọc, tóc rũ xuống đến vai, tướng mạo xinh đẹp vô cùng, nhưng sắc mặt nữ tử lại có chút tái nhợt, khiến cho người ta cảm giá giống như là một tiên tử không hề đụng chạm với lửa trần, như mộng như ảo.

Thiếu nữ dựa vào thú xa, đôi mày hơi nhíu lại, bộ dáng dường như có chút không hài lòng. Nhưng sau khi màn hào quang biến mất thì thần sắc của nàng vừa động, thân hình đứng lên đi xuống khỏi thú xa.

Nam tử vẫn ôn nhu nhìn hành động này của nữ tử, thấy như vậy liền mỉm cười đi xuống theo.

"Ôn đạo hữu, theo sự tính toán của ngươi quỷ vụ sẽ xuất hiện ở vùng phụ cận có được mấy phần nắm chắc? Theo ta được biết đó chính là thiên tai thần bí nhất của Loạn Tinh Hải. Thời gian địa điểm quỷ vụ xuất hiện không theo một quy luật nào cả" Thiếu nữ nhìn sang phương hướng của tiểu đảo, cũng không quay đầu lại mà nói.

Nam tử tựa hồ đã quen thuộc với điều này, hai tay chắp sau lưng mỉm cười nói:

"Quỷ vụ quả thực không thể tìm ra được quy luận chính xác của nó. Nhưng ta trải qua một phen tổn hao tâm huyết, thu thập tư liệu mỗi khi quỷ vụ xuất hiện cả mấy trăm năm thì phát hiện một chuyện rất là thú vị. Địa phương mà quỷ vụ xuất hiện thì một đại bộ phận đều là vùng phụ cận của hỏa sơn vừa mới phun. Mặc dù không phải mỗi lần đều như thế nhưng ít nhất có một phần ba đều theo quy luật này. Vùng hải vực này lại trùng hợp với thời gian có hai ngọn hỏa sơn bộc phát dưới đáy biển. Tỷ lệ quỷ vụ xuất hiện hẳn là không nhỏ".

Thiếu nữ tuyệt sắc kia nghe xong những lời này khiến cho đôi mắt hiện ra một tia dị sắc, sau khi chần chờ trong chốc lát liền chậm rãi hỏi:

"Đạo hữu trải qua một đoạn thời gian dài như vậy mang ta đi đến hải vực này chỉ để xem quỷ vụ xuất hiện thôi sao? Quỷ vụ này tu sĩ bình thường gặp phải chạy còn không kịp, nào có ai lại chủ động tiếp cận?"

"Vì sao không thể? Ta gần đây cũng không có việc gì làm, không bằng đi đến đây xem thử có chính xác hay không. Chẳng lẽ quỷ vụ xuất hiện thật thì không thể chạy trốn đi sao?" Khóe miệng của thanh niên khẽ cong lên, lộ ra vẻ lạnh nhạt.

Thiếu nữ nghe như vậy nhất thời trầm mặc.

"Hiện tại pháp thuật của đối phương dường như đã đến thời khắc

mấu chốt, chúng ta có nên quấy rầy đối phương hay không?" Một lát sau, thiếu nữ chỉ lên thiên tượng trên đảo bình tĩnh hỏi.

"Quấy rầy? Ôn Thiên Nhân ta muốn gặp một gã tu sĩ Kết Đan Kỳ còn gọi là quấy rầy sao? Nếu người này không biết tốt xấu, dám can đảm mở miệng bất kính ta liền ra tay tiêu diệt" Khuôn mặt nho nhã của nam tử chợt hiện ra thần sắc kiêu ngạo không khách khí nói.

Thiếu nữ nhìn nam tử đối diện không nói gì.

Bất quá thần thông của nam tử này thật sự là thâm bất khả trắc, mặc dù còn chưa ngưng kết nguyên anh nhưng với tu sĩ đồng cấp mà so sánh thì căn bản không cùng một cấp độ.

Đối phương được gọi là tu sĩ Kết Đan Kỳ đệ nhất của Loạn Tinh Hả,. sợ rằng tiếng đồn không hề sai.

"Ồ!" Thần sắc của nam tử chợt động, ánh mắt hướng đến một phương hướng của tiểu đảo nhìn đến, trên mặt hiển ra sự kinh ngạc.

"Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?" Thiếu nữ có chút tò mò nhưng vẫn dùng khẩu khí lạnh lùng hỏi.

"Có ý tứ. Hiện tại có ba tu sĩ Kết Đan Kỳ trên tiểu đảo này. Trong đó có hai là Kết Đan Sơ Kỳ, trong đó công pháp ẩn nặc của một người có chút thần diệu nhưng cũng không lọt vào trong mắt ta. Một người khác chính là tu sĩ Kết Đan Hậu Kỳ nhưng lại có thể cảm ứng được thần thức của ta. Thần thức người này cường đại tuyệt không dưới ta" Nam tử vừa nói vừa nhìn tiểu đảo, trên mặt hiện ra một vẻ trịnh trọng.

Thiếu nữ nghe vậy trên mặt có chút biến đổi.

Thần thức của nam tử trước mắt mạnh bao nhiêu nàng đã từng thấy qua, cùng với lão quái Nguyên Anh Kỳ so sánh cũng không kém bao nhiêu.

Hiện tại còn có một tu sĩ Kết Đan Kỳ khác có thần thức cường đại giống như hắn, thật sự khiến cho thiếu nữ này khó có thể mà tin được, trên mặt lần đầu lộ ra biểu tình cổ quái.

Bất quá thiếu nữ này cũng biết, nam tử này thoạt nhìn thì nho nhã lịch sự, hào khí vô cùng, nhưng cũng không phải là một người thiện tâm gì, mà ngược lại còn rất ác độc quỷ dị vô cùng, thậm chí có chút không như ý liền động thủ lấy tánh mạng người khác. Tu vi lại cao đến dọa người.

Cho dù hiện tại đối phương đối với nàng si mê vô cùng, nhưng nàng chỉ dám làm ra vẻ mặt lạnh lùng, không dám quá phận chọc giận đối phương.

Cũng may nam tử nay đối với chuyện có thể chinh phục thể xác và tinh thần nàng xem như là một chuyện thú vị, vẫn không có dùng sức mạnh với nàng. Điều này khiến cho nữ tử này an tâm hơn một chút.

Tuy thần sắc của đối phương mặc dù bình thường, nhưng nàng phỏng chừng tám chín phần đã nỗi sát tâm với tu sĩ trên đảo.

Dù sao nam tử luôn kiêu ngạo vì thần thức của mình không dưới lão quái Nguyên Anh Kỳ, thì làm thế nào lại để cho một tu sĩ đồng cấp không chênh lệch nhiều lắm cùng tồn tại được.

Thiếu nữ thầm than một tiếng, chỉ có thể cảm thấy thương xót cho tu sĩ trên đảo kia.

Lúc này một loạn thạch cách tiểu cốc vài dặm ở trên tiểu đảo tĩnh lặng vô cùng, dường như không hề có bóng người nào.

Bỗng nhiên một âm thanh xé gió vang lên, tiếp theo một thanh cự mâu ba màu to lớn từ phía dưới bất ngờ bắn lên, trong nhất mắt đã vọt tới khoảng không phía trên loạn thạch.

Một tiếng *"Phụp"* truyền ra, khoảng không kia quang mang chợt lóe lên, phía trên cự mâu bỗng nhiên xuất hiện trên một cái lồng màu trắng.

Bóng người bên trong khí cầu chớp động, hiện ra khuôn mặt tái nhợt của bóng trắng kia.

Ngay lúc người đó đột nhiên hé miệng ra, phun ra một tiểu thước màu tím ngọc thì âm thanh bị vỡ tan của khí cầu truyền ra. Không chờ cho bóng trắng thúc dục pháp bảo, cự mâu liền *"vù"* một tiếng, trong nháy mắt xuyên thủng ngực mà bay qua.

Thi thể mang theo một mùi máu tanh nồng đậm từ trên không trung rơi xuống. *"Bịch"* một tiếng, rơi lên xuống loạn thạch không thấy bóng dáng.

Mà cự mâu ba màu trên không trung không biết từ lúc nào đã hóa thành một đàn trùng, một nhóm bao lấy Túi trữ vật, một nhóm thì bâo lấu ngọc thước màu tím, rồi cùng phi độn trở về tiểu cốc.

Trong chốt lát sau, Hàn Lập một tay cầm Túi trử vật dùng thần thức quét qua, một tay cầm tiểu thước màu tím kia tùy ý chơi đùa.

Một lúc sau, Hàn Lập đem hai vật đó thu lại, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về một phương hướng xa xa, thần sắc bắt đầu có chút âm trầm.

Không lâu sau khi hắn thả ra Phệ Kim Trùng thì cảm thấy được một thần thức khó có thể phát thiện được đảo qua người hắn, điều này khiến cho Hàn Lập kinh sợ thiếu chút nhảy dựng lên.

Trong ấn tượng của hắn, chỉ có lão quái Nguyên Anh Kỳ mới có được thần thức đáng sợ như vậy. Sau khi hắn cẩn thận theo dỏi mới phát hiện được của thần thức kia là từ đám tu sĩ trên không truyền đến. Sau khi lặng lẽ đảo qua mới kinh ngạc phát hiện.

Tên buông ra thần thức cường đại này rõ ràng là một tu sĩ Kết Đan Kỳ như hắn, cũng còn rất trẻ, không lớn hơn hắn bao nhiêu.

Hàn Lập hoảng sợ một hồi.

Trong khoảng khắc thần thức của hắn quét qua thì đối phương cũng phát hiện ra hắn đang lén quan sát. Kết quả không biết thi triển ra cầm chế gì, khu vực kia đột nhiên mạnh mẽ đẩy thần thức của hắn ra ngoài, cũng không thể tiếp nhập vào bên trong đó.

Điều này khiến cho trong lòng Hàn Lập thêm trầm xuống

------oOo------

Chương 569: Lục Đạo truyền nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trải qua chuyện này Hàn Lập cũng biết được đối phương tuyệt đối không phải là một tu sĩ bình thường, cũng không có tâm tình mà dây dưa với bóng trắng kia nữa, lập tức thúc dục Phệ Kim Trùng hóa thành cự mâu dễ dàng hạ sát đối phương.

Như vậy hắn mới có thể toàn tâm mà ứng phó với tu sĩ Kết Đan Hậu Kỳ kia.

Quay đầu nhìn vào tình hình bên trong sơn cốc.

Hàn Lập nhìn thấy nơi bố trí pháp trận đã bị một đoàn âm khí bao phủ khiến cho tối đen như mực, ngay cả giọt nước cũng không lọt. Phỏng chừng Hoàn hồn thuật của Nguyên Dao cũng đã đến thời khắc mấu chốt. Bây giờ nếu bị người khác quấy rầy sợ rằng Nghiên Lệ không những không cách nào cứu sống được, mà thậm chí nữ tử kia cũng bị công pháp phản phệ, bị thương không nhẹ.

Hàn Lập nhíu nhíu mày, quay đầu trầm ngâm một chút.

Tuy không biết thanh niên kia là thần thánh phương nào, nhưng thần thức cường đại như vậy, điều này khiến cho hắn không dám xem nhẹ chút nào.

Đương nhiên, hắn cũng không quá kinh hãi.

Hắn tự tin lấy pháp bảo và thần thông của mình, trong tu sĩ Kết Đan Kỳ không có người có thể tạo thành uy hiếp với hắn.

Hắn đang tự nghĩ có nên chủ động ra ngoài đuổi người này đi hay không.

Dù sao thoạt nhìn đối phương có chút khó giải quyết, vạn nhất cùng với các tu sĩ khác liên thủ lại thì quả thực là một phiền toái không nhỏ chút nào.

Ngay khi Hàn Lập còn đang do dự bỗng nhiên cảm ứng được điều gì khiến cho săc mặt khẽ biến, đồng tử bắt đầu co rút lại.

Nam tử kia lại mang theo thiếu nữ tuyệt sắc rời khỏi thú xa, hướng đến nơi này bay lại.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, hai tay vừa nhấc lên liền thả ra mười mấy khôi lỗi cự viên, phòng ngừa có kẻ khác đột nhập. Sau đó không chút chần chờ liền giẫm chân hóa thành một đạo cầu vồng phá không bay về phía nam nữ kia.

Với cấp bậc của bọn họ mà giao tranh rất có thể ảnh hưởng đến Nguyên Dao đang thi thuật bên trong. Mà thoạt nhìn đối phương lại không hề yếu kém, phỏng chừng trong nháy mắt không cách nào giải quyết được đối phương, chỉ có thể đem bọn họ ngăn cản ở xa xa.

Đối phương cũng không giống như dang toàn lực phi độn, tốc độ cũng không tính là nhanh.

Cho nên chỉ lát sau, Hàn Lập ở bên ngoài tiểu đảo đã gặp đối phương.

Từ lúc bắt đầu hộ pháp thì Hàn Lập đã đem tướng mạo của mình biến đổi một chút. Bởi vậy hắn cũng không sợ đối phương nhận ra hắn là người đoạt được Hư Thiên Đỉnh.

Hai bên cách nhau hơn trăm trượng, Hàn Lập lạnh lùng nhìn đôi nam nữ trước mắt, mặt không chút thay đổi.

Sau khi đánh giá một lúc, trong mắt Hàn Lập hiện ra một tia kinh ngạc.

Nam tử kia mặc dù trên trán có kim quang rất thu hút nhưng nhiều lắm cũng chỉ là do tu luyện công pháp đặc thù mà tạo nên. Còn nữ tử thì tư sắc quá mức kinh người, thậm chí khiến ta người ta không hề có ý niệm khinh nhờn trong đầu. Làm cho Hàn Lập không khỏi nhìn vào hai mắt nữ tử này.

Kết quả không biết vì sao, trong lòng Hàn Lập bỗng nhiên xuất hiện một cảm giác quen thuộc với nữ tử này, đặ biệt là đôi mắt trong suốt kia, dường như đã từng nhìn thấy qua nơi nào đó.

Chẳng qua Hàn Lập lại tin rằng đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy thiếu nữ tuyệt sắc này.

Bằng không với dung mạo hơn người của thiếu nữ này, không có khả năng hắn không có ấn tượng sâu được.

Lúc này nam tử và thiếu nữ tuyệt sắc ở đối diện cũng đang đánh giá Hàn Lập.

"Không biết được quý tính của đạo hữu là gì? Tại nơi đây thi triển mật thuật nghịch thiên là đồng bạn của các hạ sao?" Ôn Thiên Nhân chắp hai tay ở sau lưng, sau khi trên mặt hiện ra một tia dị sắc, liền mỉm cười mở miệng nói.

Hàn Lập nghe vậy trong lòng liền rùng mình.

Đối phương có thể tự tin mà khẳng định căn nguyên của thiên tượng, xem ra nam tử này lợi hại hơn hắn suy nghĩ nhiều.

"Tại hạ tên là gì cũng không quan trọng. Tại hạ đang muốn khuyên hai vị đạp hữu nên quay đầu lại, nếu đã biết được thiên tượng này không phải là dấu hiệu của bảo vật xuất thế, nhị vị cần gì phải đi đến nơi đây?" Mặt Hàn Lập không thay đổi nói.

Nam tử vừa nghe xong lời này sắc mặt lập tức trầm xuống, trong mắt hiện ra một tia lãnh ý.

"Ta đến đây không phải là vì thiên tượng mà là vì đạo hữu mà đến!" Hắn thản nhiên nói.

"Vì ta?" Hàn Lập nhướng mày, lời nói này có chút ngoài ý muốn.

"Không sai! Nếu các hạ không muốn cho ta biết tên, ta cũng không có ép buộc. Bất quá các tu sĩ trong các môn phái thì Ôn mỗ cũng biết được một hai… Nhưng tướng mạo của đạo hữu lại rất xa lạ, xem ra các hạ là một tán tu. Nếu như vậy, Ôn mỗ cũng cấp cho ngươi và đồng bạn trong tiểu cốc hai cái lựa chọn. Một là gia nhập bổn minh, làm Chấp Pháp Sứ của Thần Cưu Đường ta. Từ nay về sau nghe lệnh từ ta. Hai là Ôn mỗ phải ra tay, tại nơi đây chính là mồ chôn của ngươi" Khuôn mặt nho nhã của Ôn Thiên Nhân lộ ra vài phần sát khí, lạnh như băng nói.

"Nghe mệnh lệnh từ ngươi? Bổn minh? Ngươi là người của Nghịch Tinh Minh?" Hàn Lập vừa nghe xong lời này đầu tiên là ngẩn người, sau đó nghi hoặc liếc mắt dò xét nam tử này một cái.

"Ôn công tử là cao đồ của Nghịch Tinh Minh Lục Đạo Cực Thánh tiền bối. Đạo hữu nên quy thuận đi, cũng không tính là làm nhục gì, hơn nữa với tu vi của đạo hữu khẳng định ở trong minh sẽ được trọng dụng" Thiếu nữ tuyệt sắc ở một bên đột nhiên ở miệng không nóng không lạnh, nói rõ ra thân phận của nam tử.

"Lục Đạo Truyền Nhân?" Thần sắc của Hàn Lập có chút biến sắc.

Hắn mặc dù đoán lai lịch của nam tử này tuyệt đối không nhỏ, nhưng cũng không nghĩ lại dọa người như vậy.

Ôn Thiên Nhân kia thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt của Hàn Lập, mặc dù ánh mắt không chút thay đổi nhưng trong đó lại lộ ra một tia ngạo nghễ.

Hắn thích nhìn thấy sự kinh sợ của các tu sĩ xa lạ sau khi biết được thân phận thật sự của hắn, cũng không cảm thấy trợ giúp cho Lục Đạo Truyền Nhân là điều gì không thể.

Dù sao thân phận cũng là một bộ phận của thực lực cá nhân.

Nhưng tâm tình khoái trá của Ôn Thiên Nhân chỉ duy trì trong chốc lát, bởi vì ánh mắt của Hàn Lập rất nhanh được thay bằng vẻ cười lạnh.

"Thì ra là thiếu chủ của Nghịch Tinh Minh đến, tại hạ thật sự là

thất kính. Chẳng qua tại hạ không có ý tứ sẽ phải gia nhập quý minh. Cũng không muốn chết ở nơi này, ngược lại, tại hạ có một cái đề nghị khác. Không bằng ngược lại, tánh mạng của Ôn Thiếu Chủ giao cho tại hạ đi?" Hàn Lập dùng khẩu khí trào phúng nói.

Nhìn khí thế hung hăng của đối phương, hắn rất rõ ràng việc này không cách nào hòa giải được nữa rồi.

Hơn nữa ngay từ đầu hắn đã cảm nhận được trên người vị Lục Đạo Truyền Nhân này phát ra sát khí nhè nhẹ. Mặc dù không biết vì sao như vậy. Nhưng nếu đáp ứng quy thuận đối phương sợ rằng vị Thiếu chủ này vẫn muốn ra tay giết hắn.

Một khi đã như vậy, Hàn Lập cũng lộ mặt ra, không hề nể mặt đối phương. Người khác e ngại thế lực to lớn của Nghịch Tinh Minh còn hắn thì không.

Dù sao hắn là người có được Hư Thiên Đỉnh, bản thân cũng đã bị tất cả các thế lực khác đuổi giết.

"Tốt! Tốt lắm!"

Lúc này Ôn Thiên Nhân giận dữ đến nỗi phải cười rộ lên, nhìn chằm chằm vào Hàn Lập mà phun ra mấy chử *"Tốt tốt"*, hàn quang trong mắt hắn đại thịnh.

Nhưng trong nháy mắt ngay khi chử *"Tốt"* cuối cùng được nói ra khỏi miệng, hắn đột nhiên phóng ra một đạo lam quang.

Lam quang này vừa thoát ra khỏi miệng, trong nháy mắt liền bắn ra tinh quang chói mắt. Sau đó *"Vù"* một tiếng biến mất không thấy bóng dáng.

Nhìn thấy một màn quen thuộc này, vẻ âm lệ trên mặt Hàn Lập chợt lóe lên, không cần suy nghĩ vung tay lên. Ngọc Như Ý được cầm trong tay sớm đã xuất ra hào quang, quang tráo hai màu đỏ vàng liền xuất hiện trên người.

Một khắc sau, lam quang đột nhiên xuất hiện trước người của Hàn Lập, bắn nhanh lên trên màn hào quang, phát ra âm thanh nặng nề.

Sắc mặt của Hàn Lập hơi đổi, sau đó cả người quang theo quang tráo bị đánh bay ra xa mấy trượng.

Lúc này hắn mới nhìn rõ lam quang kia chính là một thanh tiêm trùy kỳ lạ, hàn quang lập lòe trên đó, phù văn quấn quanh, còn phát ra âm thanh *"lộp bộp"* quái dị.

Hàn Lập không suy nghĩ huy động mười ngón tay, mười đạo kiếm khí màu xanh từ trong tay bắn ra. Đánh lên trên lam quang. Đem lam quang đánh bay ra.

Tiếp theo hắn không chần chờ chút nào, bàn tay vỗ nhẹ lên Túi trữ vật một cái, năm cái vòng đồng từ trong một tiếng thanh minh xuất hiện trong tay hắn, bắn ra hàn quang mờ nhạt. Đồng thời Hàn Lập vung ống tay áo lên, hơn hai mươi thanh phi kiếm bay ra, hướng đến đối diện vọt đi.

Nhìn thấy một kích của chính mình không có hiệu quả, Ôn Thiên Nhân cũng không có lộ ra thần sắc ngoài ý muốn, ngược lại không chút hoang mang hợp hai tay lại. Lúc này trong tay hắn đã xuất hiện một cái tiểu phiên.

Tiểu phiên này dài khoảng ba bốn tấc, tử quang lập lòe, linh khí bức người.

Lúc này hắn nhìn thấy các phi kiếm ở phía đối diện bay đến, rốt cục cũng có chút động dung nhẹ *"ồ"* một tiếng, không dám chậm trễ vội vàng huy động tiểu phiên trong tay. Vô số đám tử sắc vân vụ từ trong đó xuất ra, cẩn thận đem hắn bao phủ vào bên trong, thân hình bắt đầu ẩn dấu đi.

Hàn Lập ở đối diện đang muốn xuất ra Ngũ Hành Hoàn, trong mắt xuất hiện một tia đáng tiếc, nhưng sau đó không do dự đem Ngũ Hành Hoàn hợp lại tạo thành một cự hoàn. Bảo vệ bên ngoài cơ thể, lúc này hai tay hắn rất nhanh bắt một pháp quyết. hướng đến Thanh Trúc Phong Vân Kiếm được bắn đi kia thi triển ra thần thông *"Kiếm Ảnh Phân Quang Thuật"*.

Nhất thời hai mươi bốn thanh phi kiếm màu xanh kia sau khi chớp lên một cái liền hóa thành chín mươi sáu đạo thanh quang. Rợp trời rợp đất hướng đến tử sắc vân đoàn bay đến.

Thiếu nữ tuyệt sắc kia đã lui về phía sau hơn trăm trượng nhìn thấy một màn kinh người này không khỏi hoa dung thất sắc. Nét mặt xuất hiện vẻ khó có thể tin được nhưng lại hiện lên một sự phức tạo không nói nên lời.

Thanh quang giống như vô số cự phong bắt đầu bay quanh tử sắc vân đoàn, chỉ trong chốt lát công phu liền đem tử sắc vân đoàn xuyên thủng qua mấy trăm làn nhưng trong tử sắc vân đoàn kia dường như không hề có người nào, một chút phảng ứng cũng không hề có.

Nhiều phi kiếm như vậy khuyên qua tử sắc vân đoàn giống như là xuyên qua đang khoảng không bình thường.

Hàn Lập nhìn thấy như vậy không khỏi nhíu mày một cái, sắc mặt càng thêm âm lệ.

Tuy biết được không thể có khả năng thu thập được đối phương đơn giản như vậy, nhưng vị Lục Đạo Truyền Nhân này tựa hồ khó chơi hơn phỏng đoán.

Nghĩ như vậy, Hàn Lập hướng đến phi kiếm ở phía xa điểm nhanh hai cái, nhất thời từ trong phi kiếm phát ra âm thanh xé gió, sau khi xoay quanh tử quang một cái liền hợp lại thành hai thanh cự kiếm. Sau đó lấy khí thế thái sơn áp đỉnh công kích đến.

Đồng thời tay của Hàn Lập cũng hướng đến Túi linh thú ở bên hông vỗ một cái.

------oOo------

Chương 570: Khổ đấu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vô số Phệ Kim Trùng từ trong túi bay ra. Trong khoảnh khắc liền hóa thành một bầy trùng ba màu thật lớn trải rộng khoảng hai ba mươi trượng trên đầu Hàn Lập, thoạt nhìn thanh thế thật dọa người.

"Ồ!" Một âm thanh kinh ngạc truyền ra.

Hàn quang trong mắt Hàn Lập chợt lóe lên, sau khi chuyển mắt liền nhìn lên trên người của thiếu nữ tuyệt sắc ở xa xa.

Thiếu nữ này dùng tay che lấy miệng, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc ngoài ra còn lẫn trong đó sự vui mừng.

Hắn không khỏi rùng mình, không kịp hiểu vì sao thiếu nữ này lại lộ ra như thế thì *"ầm ầm"* hai tiếng từ nơi khác truyền đến.

Dưới sự cả kinh, hắn bất chấp việc này vội vàng chuyển ánh mắt qua.

Chỉ thấy bên trong tử vân bạch quang chợt lóe lên, một thanh đồng cổ thuẫn (cái khiên bằng đồng) bay ra dễ dàng ngăn cản được công kích của hai thanh cự kiếm.

Thấy tình hình như vậy trong lòng Hàn Lập khẽ than một tiếng.

Hắn vẫn chưa có thời gian bồi luyện phi kiếm này, làm cho phi kiếm chỉ dựa vào một số ít tài liệu phụ trợ đặc thù thì uy lực của nó so với pháp bảo bình thường cũng không có sai biệt lắm.

Nhưng bây giờ, sau khi tu vi đã thăng lên đến Kết Đan Hậu Kỳ, uy lực của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cũng rõ ràng không có lớn hơn bao nhiêu. Cho dù thi triển ra cự kiếm thuật cùng với tu sĩ đồng cấp mà nói cũng không có tạo thành bất kỳ sự uy hiếp nào.

Nghĩ như vậy, thần niệm của Hàn Lập khẻ động một cái, lệnh cho hai thanh phi kiếm bắt đầu điên cuồng công kích lên tử vân nhưng đều bị cổ thuẫn kia cản lại.

Lúc này thì trong miệng của Hàn Lập cũng truyền ra âm thanh nhỏ, bầy Phệ Kim Trùng ở trên đỉnh đầu cũng theo âm thanh đó bắt đầu ông ông hưởng ứng, sau đó hóa thành một đám mây thật lớn hướng đến tử vân mà điên cuồng bay đi.

Mặc dù không biết được tử vân này là vật ra sao nhưng dựa thiên phú không gì không thôn phệ được của Phệ Kim Trùng, thì tuyệt đối không thể ngăn cản được đàn trùng này.

"Hừ! Khu Trùng Thuật, thật sự là muốn chết!" Ôn Thiên Nhân bên trong tử vân thấy được đám mây được tạo bởi bầy trùng kia từ trên trời giáng xuống, không hề có chút sợ hãi nào, ngược lại còn hừ lạnh một tiếng, lộ ra vẻ khinh thường.

Hàn Lập nghe được không những không giận mà còn vui mừng.

Đối phương nếu đem Phệ Kim Trùng xem như là linh trùng bình thường thì thật sự là tự đi tìm đường chết. Chỉ cần chờ cho đàn trùng bu lên trên tử vân cũng là lúc đối phương bị mất mạng.

Hàn Lập âm thầm cười lạnh. Nhìn thấy trùng vân từ trên trời hạ xuống tử vân, Ôn Thiên Nhân ở bên trong tử vân đột nhiên nhẹ nhàng nói một từ *"Đi"*.

Một màn kinh người xuất hiện.

Bên trong tử vân hiện ra kim quang, tiếp theo vô số sợi kim ti từ bên trong tử vân bắn ra, hướng đến bốn phương tám hướng mà bao phủ đàn trùng vân này vào bên trong.

Sau khi vang lên những tiếng *"Phụp phụp"*, vô số xác chết của Phệ Kim Trùng giống như là mưa từ trên không trung rơi xuống.

Những kim ti đó giống như là khắc tinh của Phệ Kim Trùng, phi trùng vốn rất khó bị pháp bảo tổn thương đến thân thể nó nhưng khi bị một kích của sợ kim ti này, căn bản không cách nào có thể ngăn cản được.

Hàn Lập nhìn thấy như vậy tự nhiên trong lòng kinh sợ vô cùng, trong miệng vội vàng phát ra âm thanh the thé.

Đàn trùng nghe thấy như vậy lập tức quay đầu bay trở lại.

Nhưng những sợi kim ti này bộ dáng vẫn không muốn bỏ qua, mà bay theo đàn trùng. Lại có rất nhiều kim trùng tiếp tục rơi từ trên không trung xuống.

Sắc mặt của Hàn Lập cực kỳ khó coi, không hề suy nghĩ hướng lên Túi trữ vật vỗ một cái. Đôi tay vừa lộn một cái liền xuất ra hoa lam cổ bảo.

Hắn không chút nào do dự đem hoa lam này hướng lên trên không trung ném đi.

Bạch quang nhất thời lóe lên, hoa lam hóa thành một đoàn bạch khí, trực tiếp nghênh đón đám kim ti kia.

Nhìn thấy bạch khí giống như hư không trực tiếp bay xuyên qua đàn trùng, dị sắc trong mắt Hàn Lập lóe lên, hai tay nhanh chóng thúc dục pháp quyết, bạch khí lập tức cấp tốc quay tròn, quang mang đại phóng.

Vốn kim ti đang bắn nhanh về phía đàn trùng, bị bạch quang này bao phủ khiến cho hành động chậm lại, tốc độ trong nháy mắt trở nên bị trì hoãn.

Trùng vân nhân cơ hội này tạo ra một khoảng cách, bay về trong Túi linh thú bên hông của Hàn Lập.

Nhưng lúc này sắc mặt của Hàn Lập cũng không tốt gì hơn, chỉ ngắn ngủn một lần giao phong khiến cho tam sắc Phệ Kim Trùng tổn thất gần một vạn con, nếu không có hoa lam cổ bảo tiếp ứng thì đàn trùng này mặc dù không có hoàn toàn bị tiêu diệt hết đi nhưng tuyệt đối là một tổn thất thảm trọng.

Kim ti này rốt cuộc là pháp bảo gì, mà lại có được uy lực như thế?

Đến bây giờ hắn cũng khó có thể tin được, uy lực của đàn Phệ Kim Trùng chưa kịp hiển thị ra ngoài, thì đã bị chế trụ dễ dàng như vậy, làm cho hắn buồn bực cực kỳ.

Hàn Lập mới thất thần như vậy trong một chút, kim ti bên trong bạch khí lại bắt đầu biến hóa.

Chỉ thấy chúng nó sau khi lóe lên vài cái quang mang liền ảm đạm đi, ở bên trong bạch khí không hề nhúc nhích mà hiển thị ra bản thể. Là những cây kim châm tinh tế, chỉ có dài hơn một tấc, kim quang chói mắt.

Thấy như vậy, Hàn Lập thật sự không khỏi bắt đầu hoảng sợ.

Vị Lục Đạo Truyền Nhân này tu luyện lại là phi châm, loại pháp bảo khó luyện chế nhất. Hơn nữa lại hơn trăm cây, điều này khiến cho hắn phải hít lấy một ngụm khí lạnh.

Bất quá, sau khi Hàn Lập vừa động trong lòng liền nghĩ đến một điều.

Nhưng vào lúc này, quang mang của kim châm kia vừa thu liễm lại đột nhiên một lần nữa đại thịnh hẳn lên.

Sau khi âm thanh *"vù vù"* truyền ra, chúng nó đồng thời nhắm đến một phương mà bay nhanh đi, trong nháy mắt liền ngưng kết lại với nhau tạo thành một thanh tiểu kiếm.

Tiểu kiếm này khẽ run rẩy mốt cái liền bay nhanh ra ngoài. Trong nháy mắt liền có thể phá vỡ cấm chế của hoa lam cổ bảo. Nhắm thẳng Hàn Lập bay đến.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, tay hướng đến Túi trữ vật, sau đó trên lòng bàn tay xuất hiện thanh quang lập lòe, đúng là phù bảo của Thanh Dịch Cư Sĩ nọ trong Hư Thiên Điện.

Vật ấy cũng là một loại pháp bảo phi châm, vừa lúc lấy ra thử uy lực của nó.

Nhìn thấy tiểu kiếm bay đến trước mặt của Hàn Lập, nhưng sau khi phát ra một tiếng *"phành"* liền một lần nữa tản ra, hóa thành vô số kim ty bay thẳng đến.

Hàn Lập không hề do dự tay nắm phù bảo khẽ hé miệng ra, một đoàn thanh sắc tinh khí phun ra ngoài.

Thanh quang chớp động trên phù bảo, trong nháy mắt liền được thôi động, sau đó hóa thành một đạo thanh quang bay ra ngoài.

Thanh quang bay ra khỏi vòng bảo hộ, trong chớp mắt liền thóa thành một một đám thanh ti, nhìn từ bên ngoài thì thanh ti này ngoại trừ không giống màu sắc với kim ti ra, thì hình dáng giống nhau như đúc.

"Đây là…" Ôn Thiên Nhân bên trong tử vân lộ ra thần sắc ngẩn ngơ, lộ ra điều ngoài ý muốn.

Mà kim ti cùng với thanh quang va chạm với nhau cách Hàn Lập không xa, tạo thành từng quang đoàn to nhỏ, nhất thời bắt đầu giằng co.

"Thanh Minh Châm! Ngươi cùng với Thanh Dịch Cư Sĩ có quan hệ như thế nào lại có được Thanh Minh Châm Phù Bảo? Lão quỷ này hẹp hòi vô cùng, hơn nữa lại đem cho Thanh Minh Châm này giống như là sinh mạng của hắn. Chẳng lẽ ngươi là đệ tử của hắn?" Ôn Thiên Nhân sau khi giật mình liền thở nhẹ ra một cái, đột nhiên lạnh lùng hỏi.

Hàn Lập nghe được đối phương gọi ra tên của Thanh Minh Châm, đầu tiên là trong lòng cả kinh, nhưng sau đó liền bình tĩnh lại.

Xem ra chuyện Hư Thiên Đỉnh mặc dù truyền ra ngoài, nhưng bên trong Hư Thiên Điện cụ thể phát sinh ra những chuyện gì thì các lão quái Nguyên Anh Kỳ kia quả thật không có tiết lộ ra bao nhiêu. Nếu không đối phương chỉ cần dựa vào phù bảo này liền biết được thân phận của mình.

Nghĩ đến đây, Hàn Lập cũng không có lên tiếng, chỉ là cười lạnh một tiếng, sau đó hắn trược tiếp thúc dục pháp lực toàn thân, thừa dịp đối phương chần chờ khiến thanh sắc ti chiếm được thượng phong, bức kim ti liên tiếp lui về phía sau.

"Muốn chết! Nếu không mở miệng giải thích ta cũng không cần phải cấp mặt mũi cho Thanh Dịch lão quỷ kia làm chi nữa, đừng có trách ta không khách khí! Sau đây ta sẽ cho ngươi thấy sự lợi của của đệ nhất ma công Loạn Tinh Hải -Lục Cực Chân Ma Công" Bên trong tử vân truyền ra tiếng rống giận dữ của Ôn Thiên Nhân, âm thanh lạnh lùng nói.

Sau đó kim ti không hề tiếp tục dây dưa với Thanh Minh Châm Phù Bảo, mà quay đầu bay nhanh trở lại, trong nhắy mắt vô thanh vô tức bay vào trong tử vân.

Khuôn mặt của Hàn Lập lạnh lùng nhưng không hề trì hoãn thúc dục thanh sắc ti không chút khách khí đem tử vân bao phủ vào bên trong, điên cuồng đâm vào.

Nhưng kết quả lại giống như lần trước, bên trong vân đoàn như không hề có bóng dáng của người nào, tất cả thanh ti xuyên thủng qua, nhưng không có chút hiệu quả nào.

Hàn Lập nhìn thấy trên mặt nhất thời bị bao phủ bởi một màn sương lạnh, đem thanh ti triệu hồi lại, một lần nữa hóa thành phù sách thu vào bên trong Túi trữ vật.

Thanh Minh Châm này uy lực cực lớn, không thể lãng phí uy năng của phù bảo này như vậy được.

Nhìn tử vân của đối phuong yên lặng không phát ra bất kì tiếng động nào, trên mặt của Hàn Lập âm tình bất định, mơ hồ có thể nhìn thấy vẻ chần chờ, dường như muốn làm điều gì đó nhưng lại chưa có quyết định được.

Ngay lúc này, tử vân không hề có dấu hiệu nào bắt đầu quay cuồng, sau đó cuồng phong xuất hiện, linh khí xung quanh hơn mười dặm đột nhiên xao động không thôi, sau đó giống như là sông đổ vào biển, hướng đến bên trong tử vân nhập vào, tiếp theo vân đoàn lớn lên, màu sắc bắt đầu biến đổi, vốn tử sắc đã biến thành một màu xám trắng, hơn nữa trong đó truyền âm thanh *"răc rắc"* đầy quỷ dị. Mới lúc đầu rất nhỏ nhưng chỉ trong chốc lát liền đinh tai nhức óc, khiến cho người ta cảm thấy bất an vô cùng.

Thấy được cảnh quỷ dị này, sự do dự trên mặt Hàn Lập liền biến mất

Hắn đột nhiên dùng tay trái nắm lấy tay phải, tay phải sau khi nhấc lên, hướng đến đám mây màu trắng xám kia, nét mặt lộ ra sát khí lạnh lẽo hung ác.

Thiên địa linh khí vùng phụ cận không ngừng quán chú vào bên trong đám mây trắng xám đang điên cuồng không ngừng bành trướng lên. Âm thanh *"răng rắc"* kia hoàn toàn hóa thành tiếng sấm sét. Thậm chí mỗi một lần vang lên liền khiến cho những tu sĩ tu vi thấp kinh hãi, lục thần vô chủ.

------oOo------

Chương 571: Âm Ma Trảm dữ Lục Cực Chân Ma

Nguồn: EbookTruyen.Net

So với những động tĩnh lớn của đám mây trắng xám kia thì Hàn Lập bên này hoàn toàn trái ngược lại, cánh tay giơ lên đột nhiên xuất hiện một tầng hắc khí mờ nhạt.

Hắc khí này co vào rút ra không ngừng, dần dần bắt đầu dày đặt lại, cho đến khi đen nhánh như mực. Trên mặt của Hàn Lập lộ ra vẻ trịnh trọng.

Toàn bộ cánh tay phải bắt đầu bành trướng một cách nhanh chóng, trong nháy mắt lớn lên gấp hai ba lần, bên ngoài thậm chí còn hiện ra một tầng huyết quang chói mắt, được hắc khí bao phủ có vẻ quỷ dị vô cùng.

Lúc này Hàn Lập nâng tay nhìn đối phương một cái.

Đám mây trắng xám kia vẫn còn phát ra âm thanh kinh người, liên tục bành trướng lên, trong nháy mắt đã có diện tích hơn hai ba mươi trượng. Vẻ tàn khốc chợt lóe lên trong mắt của Hàn Lập, trong miệng nhẹ nói một chữ *"Phá"*.

Cánh tay to kia đột nhiên co rút lại, sau đó liền phun ra.

Một đạo ánh sáng hai màu đen đỏ từ trong bàn tay bắn nhanh ra. Sau khi rời khỏi tay khoảng mấy trượng liền phát ra âm thanh *"lăc rắc"*, tạo thành một đạo ánh sáng kéo dài bay đến trước đám mây kia.

Ôn Thiên Nhân dường như ý thức được không ổn, Thanh đồng cổ thuẩn đang dây dưa với thanh cự kiếm trên đỉnh đầu đột nhiên chợt lóe lên, che ở trước đám mây.

Luồng sáng kia cũng không chút nào dừng lại, giống như không hề có vật nào bay qua.

Đồng thuẫn giống như là bùn, không một tiếng động phân làm hai rơi xuống dưới.

Mà sau đó bên trong đám mây kia lại truyền ra một tiếng kêu đau đớn, tiếp theo từ trong đó xuất hiện một khe hở màu đen. Một lát sau đám mây đó vỡ vụn ra như một bức tranh bị xé thành hai phần. Mà đạo quang phiến thật lớn kia sau khi trảm lên vân đoàn liền bắn ra hơn mười trượng, sau đó hóa thành từng điểm tinh quang biến mất không còn một mảnh.

Đồng thời trong nữa đám mây kia truyền ra tiếng kêu đầy kinh sợ của Ôn Thiên Nhân.

"Ngươi dám chặt tay ta, ta muốn ngươi phải trả giá bằng cái mạng nhỏ".

Theo âm thanh này truyền ra, một nữa đám mây liền biến mất, lộ ra một đoạn cánh tay khô héo lơ lửng giữa không trung.

Nhìn ống tay áo thì đó chính là cánh tay trái của Ôn Thiên Nhân.

"Hóa Kiếp Đại Pháp".

Nhìn thấy như vậy ánh mắt của Hàn Lập co lại, trong đầu liền hiện lên những lời nói về bí thuật của ma đạo này.

Thuật này đem một bộ phận của thi thể tu luyện thành khôi lỗi thế thân, khiến cho không cần ngăn cả mà công kích cũng không cách nào đến gần được cơ thể, chỉ cần thần niệm vừa động có thể khiến cho nó thay bản thân thừa nhận kiếp nạn. Đối phó với tà thuật nguyền rủa càng hiệu quả.

Nhưng bí thuật này nghe nói chỉ có tu sĩ Nguyên Anh Kỳ mới có tư cách tu luyện, nhưng đối phương lại có thể thi triển ra bí thuật này khiến cho hắn có chút ngoài ý muốn.

Còn công kích kinh khủng vừa thi triển ra kia, chính là một trong những bí thuật mà Hàn Lập chọn tu luyện của Huyền Âm Kinh – Âm Ma Trảm.

Thủ đoạn này cùng với *"Huyết Linh Toản"* có cùng công hiệu.

Đồng dạng đem một bộ phận tinh nguyên trong cơ thể tạo ra uy lực cực kỳ cường đại. Khi cùng người khác đấu pháp sống chết mới có thể phóng xuất ra, không gì không thể phá.

"Âm Ma Trảm" này dựa theo tu vi của người tu luyện nó, tu ngưng tinh nguyên nhiều hay ít cùng với thời gian bồi luyện dài hay ngắn có thể phán đoán được uy lực của nó. Theo truyền ngôn, nếu sau khi có thể ngưng luyện đến cảnh giới cao nhất thậm chí có thể phá không, đánh nát không gian.

Đương nhiên, thủ đoạn công kích chỉ được một lần giống như vậy, người nào lại muốn tổn hao tâm huyết cho nó đây. Ngay cả Hàn Lập cũng chỉ ngưng luyện một ít mà thôi.

Sau hai lần công kích vừa rồi không tạo được hiệu quả gì, Hàn Lập đã đoán được đối đám mây của phương sợ rằng có được công hiệu *"di hình hoán vị"*. Cho nên mới quyết định thi triển *"Âm Ma Trảm"* đã bồi luyện có chút thành tựu này.

Nhát trảm này mặc dù không cách nào phá nát hư không nhưng cũng đủ để đối phó với công hiệu *"di hình"* của đối phương.

Quả nhiên một kích này thật có hiệu quả.

Cho dù đối phương thi triển Hóa Kiếp Đại Pháp tránh khỏi kiếp nạn này nhưng khẳng định nguyên khí tổn thương không nhỏ, hơn nữa tư vị bàn tay bị chặt đứt chỉ sợ không hề dễ chịu gì.

Hàn Lập đang cười lạnh tự dánh giá thì…

"Bộp" một tiếng, từ trong đám mây bay ra một mảnh kim quang, đem đoạn tay cụt đang lơ lửng giữa không trung cuốn trở lại.

Hàn Lập ngẩn ra, trên mặt lộ ra vẻ cổ quái, đang suy đoán đối phương có dụng ý gì thì một tiếng rít gào thê lương từ trong đám mây truyền ra. Sau đó đám mây xám trắng kia liền biến mất. Thân hình của Ôn Thiên Nhân liền xuất hiện trở lại.

Hai mắt của Hàn Lập chợt lóe lên, lạnh lùng nhìn qua.

Chỉ thấy Ôn Thiên Nhân đang cầm đoạn tay cụt kia oán độc nhìn hắn. Mà sau lưng hắn có thể mơ hồ nhìn thấy được sáu hư ảnh cao lớn. Hoặc là trên đầu có sừng, hoặc là thân thể có lân giáp, mỗi người đều dữ tợn và kinh khủng. Trêng miệng có răng nanh lộ ra, ma khí quấn quanh thân. Giống như là một thiên ma hàng lâm.

"Lục Cực Chân Ma?"

Sắc mặt Hàn Lập âm trầm thì thào tự nói.

"Hừ! Ngươi lập tức sẽ biết sự lợi hại của Lục Cực Thánh Tôn. Mặc dù chỉ là sáu ảo ảnh thôi nhưng để đối phó với một tu sĩ Kết Đan Kỳ như ngươi vẫn dư sức" Ôn Thiên Nhân hừ lạnh một tiếng, nhìn một chút qua cánh tay cụt của mình, trên khuôn mặt nho nhã tràn đầy sát khí.

Sau khi vị Lục Đạo Truyền Nhân này tu vi đại thành, hắn chưa bao giờ phải chịu thua thiệt như thế. Thần thông cùng pháp bảo của Hàn Lập cường đại như thế khiến cho hắn khiếp sợ không thôi. Sát khí trong lòng càng nặng thêm.

Hắn đột nhiên cầm đoạn cánh tay bị chặt đứt kia nhấn mạnh lên chổ bị cụt kia, ảo ảnh của người có sừng ở phía sau lưng hắn hé miệng phun ra một đạo hồng vụ, nhanh chóng bao phủ đoạn cụt kia. Một lát sau, sương mù tản ra, cánh tay khô héo kia liền một lần nữa bình thưởng trở lại, hơn nữa lại có thể hoạt động các ngón tay, nhẹ nhàng di chuyển, dường như đã khôi phục lại như trước kia.

Hàn Lập thấy như vậy không khỏi lộ ra sự khiếp sợ.

Ôn Thiên Nhân nhìn thấy vẻ mặt của Hàn Lập, sự châm chọc chợt lóe lên. Sau đó hắn đột nhiên vung hai tay lên, sáu hư ảnh ở phía sau nhất thời như lớn hơn vài phần, thân hình chúng nó chớp lên, bộ dáng như muốn hành động.

Hàn Lập không cần suy nghĩ nhấc tay lên, hướng đến đỉnh đầu đối phương nhẹ nhàng chỉ một cái.

Hai thanh cự kiếm đang lơ lửng trên không trung sau khi chợt lóe ra quang mang liền chém mạnh xuống, ý muốn đem đối phương chém thành bốn mảnh.

Ôn Thiên Nhân chỉ lạnh lùng nhìn Hàn Lập, coi nhưng không nhìn thấy gì, một chút cũng không ngẩng đầu lên. Nhưng bóng hư ảnh cao lớn nhất, tướng mạo hung ác nhất phía sau liền phi thân lên. Hai cánh tay nhanh như tia chớp chụp lấy, mỗi một tay cầm thấy một thanh cự kiếm vào bên trong.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, hai tay bắt một pháp quyết, thanh quang của cự kiếm trong tay của hư ảnh nhất thời nổi lên, liều mạng giãy dụa không thôi.

Nhưng hai mắt của hư ảnh cao lớn này chơt lóe hồng quang. Hai bàn tay to đột nhiên hợp lại, sau đó ngọn lửa xám từ trong miệng phun mạnh ra, đem hai thanh phi kiếm bao phủ vào bắt đầu luyện chế.

"Hắc hắc! Pháp bảo bị Đại lực chân ma bắt được ngươi cho rằng có thể thu hồi lại sao?" Ôn Thiên Nhân nhìn thấy tình cảnh như thế này không khỏi điên cuồng cười rộ lên. Sau đó không hề do dự hướng đến Hàn Lập chỉ một cái. Năm hư ảnh còn lại chợt lóe lên liền biến mất không thấy bóng dáng. Sau một khắc liền hiện ra bên ngoài vòng bảo hộ của Hàn Lập.

Ôn Thiên Nhân sau đó mới lộ ra bộ dáng như đã nắm chắc thắng lợi, chuẩn bị lệnh cho hư ảnh này tiêu diệt Hàn Lập.

Đối với sự lợi hại của Lục Cực Chân Ma này hắn tin tưởng mười phần. Tin tưởng rằng nếu như sáu hư ảnh này liên thủ đối địch, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cũng không dễ chịu chút nào.

Nếu không, *"Lục Cực Chân Ma"* có thể huyễn hóa ra này sao lại xứng đáng với đệ nhất ma công của Loạn Tinh Hải được?

Ngay lúc này ánh mắt của Hàn Lập đột nhiên lạnh lùng, sau khi nhấc hai tay lên, hai đạo kim sắc lôi điện xuất hiện bắn nhanh ra đánh lên hai đạo hư ảnh gần nhất.

Một màn khiến cho Ôn Thiên Nhân không thể tin được xuất hiện.

Hai đạo hư ảnh trong tiếng sấm kia đột nhiên thân hình mờ nhạt dần, trên mặt lộ ra sự thống khổ không chịu nổi. Sau đó ánh sáng tro chớp động liền hóa thành hư vô.

"A!" Ôn Thiên Nhân kinh ngạc kêu lên một tiếng, tưởng rằng do chính minh hoa mắt, không thể tin được chuyện xảy ra trước mắt.

Ích Tà Thần Lôi trong tay Hàn Lập đã bắn ra một lần nữa lại là hai đạo lôi điện màu vàng. Trong nháy mắt liền bắn đến hai hư ảnh khác, đồng dạng *"oành đùng"* một tiếng liền bị tiêu diệt.

Đến lúc này Ôn Thiên Nhân mới phản ứng trở lại.

Hắn cực kỳ thương tiếc, vội vàng hét lớn một tiếng xuất ra một đoàn ngân quang trong tay áo bay ra. Đồng thời thúc dục hư ảnh cuối cùng kia vội vàng bay trở lại.

Phải biết rằng hư ảnh của Lục Cấp Chân Ma này mặc dù mượn linh khí vùng phụ cận biến thành, nhưng trong đó cũng có một ít linh lực của bản thân hắn ở bên trong, mỗi khi bị diệt một lần khiến cho tu vi của hắn giảm đi một ít. Mặc dù sau này có thể tu luyện trở lại nhưng lúc này đang đối địch, hắn đã chịu thiệt thòi rất lớn.

Nhưng không chờ ngân quang bay đến trước mặt Hàn Lập, trên đầu hắn lại vang lên tiếng sấm.

Sắc mặt của Ôn Thiên Nhân nhất thời biến đổi, vội vàng ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy hư ảnh trên không trung kia cũng hóa thành một làn khói xanh, mà hai thanh cự kiếm kia cũng đang toát ra vài đạo lôi điện màu vàng, không chút chần chờ chém xuống.

Ôn Thiên Nhân không cần suy nghĩ vội vàng trên thân thể hồng quang chợt lóe lên. *"Vù"* một tiếng hóa thành một đạo ánh sáng, biến mất tại chỗ. Cự kiếm chém vào khoảng không.

Sau một khắc thân ảnh của Ôn Thiên Nhân hiện ra cách đó hơn mười trượng, xanh mặt nhìn chằm chằm Hàn Lập không thôi. Mà bên ngoài hai chân của hắn không biết từ khi nào đã xuất hiện hai ngọn lửa hồng, bên trong mơ hồ có thể nhìn thấy được một chút thanh quang.

Nhưng lúc này Hàn Lập cũng không có tiếp tục huy động cự kiếm tiếp tục đuổi giết đối phương, bởi vì bạch quang Ôn Thiên Nhân bắn ra đã hóa thanh một cự chung màu bạc thật lớn từ trên trời giáng xuống đỉnh đầu hắn.

------oOo------

Chương 572: Bát môn kim quang kính

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngưng thần nhìn cự chung đang hạ thấp xuống kia, tay Hàn Lập nhẹ nhàng điểm lên hoa lam cổ bảo trước người một cái, ngay tức khắc vật ấy hóa thành bạch khí bắn lên trên đỉnh đầu của hắn.

Cùng lúc đó trên cự chung phát ra một tiếng *"Boong"*.

Âm thanh này không hề lớn nhưng lại hướng thẳng về phía Hàn Lập đang ở dưới chung, khiến cho đầu hắn trầm xuống, thân hình chút nữa phải ngã lăn ra.

Lại là công kích âm thanh mà hắn nghét nhất.

Trong lòng Hàn Lập mắng to một tiếng, nhưng lại không dám chậm trễ thúc dục cổ bảo trên không trung.

Hào quang chợt lóe lên, bên trong bạch khí hiện ra nguyên hình của hoa lam.

Hoa lam này sau khi xoay tròn một cái liền phun ra một đạo ánh sáng mờ màu trắng quấn lấy cự chung sau đó hướng về lam hoa kéo lại.

Ngân chung đương nhiên sẽ không có bị kéo đi dễ dàng như vậy, quanh thân phát ra ngân quang chói mắt. Từng tiếng chuông nối tiếp nhau vang lên không ngừng, nhưng do bạch khí bao quanh nên Hàn Lập nghe được mặc dù có chút không thoải mái nhưng cũng không có lão đảo người như vừa rồi.

Lúc này Hàn Lập mới không chú ý đến hai kiện cổ bảo trên đỉnh đầu, chuyển ánh mắt nhìn lên người nam tử đối diện.

Thần sắc của Lục đạo Thiếu Chủ một lần nữa trấn định lại, tự đánh giá một màn chân ma hóa thân kia bị hóa giải bởi kim quang, sau khi thần sắc vừa động bỗng nhiên nhìn chằm chằm vào Hàn Lập.

"Ích Tà Thần Lôi! Ngươi có được pháp bảo Kim Lôi Trúc?" Trong thanh âm của Ôn Thiên Nhân tràn ngập sự kinh sợ.

Ngoại trừ Ích Tà Thần Lôi chuyên khắc chế Ma công trong truyền thuyết ra, hắn thật sự không thể đoán được có loại lôi điện nào lại có năng lực nghịch thiên như thế, trong nháy mắt liền phá vỡ chân ma hóa thân. Kim Lôi Trúc này từng tạo nên một hồi *"tinh phong huyết vũ"* trước kia không ngờ lại xuất hiện. Lại còn bị người khác luyện chế thành pháp bảo. Điều này khiến cho vị Lục Đạo Truyền Nhân này khiếp sợ không thôi.

Nghe được Ôn Thiên Nhân gọi ra tên Ích Tà Thần Lôi, thần sắc của Hàn Lập khẽ chuyển nhưng sau khi cười lạnh một tiếng liền bình thường trở lại. Chỉ là thúc dục hoa lam pháp bảo trên đỉnh đầu. Muốn thu lấy ngân chung này.

Ôn Thiên Nhân thấy như vậy liền biết rằng mình đoán không có sai, nhất thời sắc mặt trắng bệch ra.

Thân là đệ nhất truyền nhân của ma đạo. Hắn biết được sự đáng sợ của Ích Tà Thần Lôi, không phải là tu sĩ bình thường có thể so sánh được. Đối với thần lôi này lại càng kiêng kị vô cùng.

Hơn nữa lại thấy Lục Cực Chân Ma dưới sự công kích của Ích Tà Thần Lôi ngay cả một chút hoàn thủ cũng không hề có. Hắn chỉ nghe truyền lại rằng đây chính là khắc chế của ma công. Quả thực là một điểm khuyếch đại cũng không hề có, đối phương chỉ cần có được thần lôi này cũng đủ để khắc chế tám chín phần tà thuật của hắn.

Ôn Thiên Nhân hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào khuôn mặt không thay đổi chút nào của Hàn Lập, sắc mặt bắt đầu âm trầm, trong lòng xuất hiện một tia bất an.

Hắn mơ hồ cảm thấy người đối diện chính là đại địch của cuộc đời hắn. Chẳng những tu vi không hề dưới hắn lại có được Ích Tà Thần Lôi có thể khắc chế được công pháp của chính hắn. Đây là điều khiến cho hắn không thể nhịn được.

"Mặc kệ là phải tổn thất bao nhiêu, hôm nay tuyệt không thể để cho đối phương còn sống rời khỏi đảo này. Pháp bảo Kim Lôi Trúc chỉ có thể nắm trong tay của chính mình mới có thể hoàn toàn yên tâm" Ôn Thiên Nhân nhìn Hàn Lập, trong lòng bắt đầu tàn nhẫn hơn. Ngay lúc này, thiếu nữ tuyệt sắc đứng ở phía xa xa bị cảnh tượng Hàn Lập cùng với Ôn Thiên Nhân đấu pháp khiến cho kinh sợ trợn mắt há mồn.

Thiếu nữ này ngay khi Hàn Lập khu động Phệ Kim Trùng liền đã đoán được thân phận của Hàn Lập, trong lòng tự nhiên kinh ngạc vô cùng.

Chỉ là hơn mười năm không gặp, Hàn Lập tu vi từ Kết Đan Sơ Kỳ tăng lên đến Kết Đan Hậu Kỳ thật sự làm cho thiếu nữ này khó có thể tin được. Nhưng sau đó nàng lại nghe được Hư Thiên Đỉnh dường như đang ở trong tay của Hàn Lập thì trong lòng cũng có chút thoải mái hơn.

Nhưng cho dù là như vậy thiếu nữ này lúc đầu căn bản không hề xem trọng sự tranh đấu của Hàn Lập và Ôn Thiên Nhân. Nàng cho rằng Hàn Lập nhiều nhất cũng chỉ có thể cầm cự trong nửa khắc mà thôi, sẽ đại bại mà bỏ chạy. Nhưng tuyệt đối lại không hề nghĩ được đấu pháp đến hiện tại Hàn Lập lại có thể chiếm được thượng phong. Đặc biệt khi lôi điện màu vàng của Hàn Lập vừa hiện ra nhất thời đánh tan ma công của Ôn Thiên Nhân lại càng khiến cho thiếu nữ này linh sợ thêm. Cảm giác được đầu óc có chút không tốt lắm.

Ích Tà Thần Lôi! Nàng dường như là nhận ra lai lịch của lôi điện màu vàng kia trước cả Ôn Thiên Nhân.

Bởi vì nửa đoạn Thiên Lôi Trúc ngàn năm trước kia là do nàng tự tay giao cho Hàn Lập. Nhưng bây giờ lại có thể biến thành Kim Lôi Trúc? Chẳng lẽ là do Hàn Lập từ một địa phương khác đoạt được? Đây là đáp án duy nhất mà thiếu nữ này có thể đoán được.

Tuyệt sắc thiếu nữ này tự nhiên chính là Tử Linh tiên tử đã từ biệt ở Hư Thiên Điện.

Thiếu nữ này biến đổi dung nhan, lại cùng với Ôn Thiên Nhân ở cùng một chút thoạt nhìn có chút không tình nguyện. Không biết bên trong đã xảy ra những chuyện gì.

Lúc này hàm răng của Tử Linh tiên tử cắn chặt lại. Đôi mắt đẹp nhìn về phía xa xa không chớp một cái, mơ hồ cảm nhân được trận tranh đấu này vẫn còn phải tiếp tục.

Ôn Thiên Nhân thấy ngân chung cũng bị Hàn Lập thu vào bên trong hoa lam. Thần sắc rốt cục cũng biến đổi, kim quang trên trán đột nhiên sáng chói lên, sau đó dường như được hóa thành thực chất kéo dài ra.

Trong nháy mắt, một cái sừng tinh xảo trên trán của Ôn Thiên Nhân đột ngột xuất hiện ra. Kim quang chói mắt kèm theo những phù văn khó hiểu, thoạt nhìn không hề có chút ma khí nào ngược lại có bộ dáng tràn ngập linh khí.

Nhìn một sừng đầy yêu dị của đối phương, Hàn Lập híp mắt lại, trong lòng rùng mình.

Hắn không suy nghĩ hướng đến hai thanh cự kiếm ở xa xa chỉ một cái, lại đánh ra hai đạo pháp quyết.

Thanh sắc cự kiếm sau khi phát ra âm thanh *"vù vù"* liền giải thể ra, một lần nữa hóa thành hơn hai mươi thanh tiểu kiếm. Tiểu kiếm này sau khi bị Kiếm Ảnh Phân Quang Thuật thúc dụng, lần nữa huyễn hóa thành ba đạo kiếm quang, sau đó bay trở lại, trong nhất mắt liền xuất hiện bên người của Hàn Lập bay lượn không ngừng tạo ra một vòng bảo hộ.

"Tốt, rất tốt! Không nghĩ đến ngươi có thể bức ta đến như thế này. Vốn ta cho rằng thế gian này ngoại trừ lão quái Nguyên Anh Kỳ ra thì trong Kết Đan Kỳ sẽ không có một ai là đối thủ của ta. Nhưng bây giờ xem ra ta quả thật có chút tự đại. Bất quá bây giờ gặp được ngươi coi như là vận khí của ta không tệ. Nếu không sau khi

ngươi tiến vào Nguyên Anh Kỳ mà muốn tiêu diệt ngươi thì lại càng khó" Ôn Thiên Nhân nhìn hành động của Hàn Lập như không có gì, ngược lại thần sắc bình tĩnh xuống mà thản nhiên nói.

Trên trán hắn sau khi xuất hiện một cái sừng màu vàng dường như tràn ngập tự tin. Một tia kinh hoàng ban đầu ẩn ẩn kia đã biết mất vô ảnh vô tung.

Trên mặt của Hàn Lập không lộ ra chút khác lạ nào, nhưng thần thức của hắn hướng đến trên người của đối phương đảo qua một lần.

Kết quả ngoại trừ cái sừng trên trán hắn ra, thì tu vi của hắn cũng không tăng vọt lên hoặc có biến hóa gì khác.

Hàn Lập nhướng mày, trong lòng nghi hoặc, càng thêm cảnh giác lên.

Hắn không cho rằng những lời nói của đối phương chỉ là hù dọa mà thôi. Chiếc sừng vàng kai khẳng định là có điều quỷ quái ở bên trong.

Không chờ cho Hàn Lập hiểu ra thì Ôn Thiên Nhân ở phía đối diện liền mở hai tay ra, từ trong tay áo của y trực tiếp bắn ra tám ngọn lửa màu vàng.

Kim diễm này lớn khoảng một bàn tay, ánh sáng chói mắt bắt đầu quay tròn quanh người Ôn Thiên Nhân.

Thấy đối phương thả ra một vật như vậy. trong lòng Hàn Lập thở dài một hơi có chút buồn bực.

Hắn rất rõ ràng, mặc dù bảo vật trên người của mình, trong các tu sĩ đồng cấp tuyệt đối là đếm trên đầu ngón tay. Nhưng cùng so sánh với đối phương mà nói khẳng định là không cùng một cấp bậc. Dù sao đối phương với thân phận là Thiếu chủ của Nghịc Tinh Minh, ma đạo đệ nhất truyền nhân thì có được một ít bảo vật cũng là chuyện bình thường.

Hắn cũng không thể tiếp tục liều mạng đi so bảo vật với đối phương, phải nghĩ ra một phương pháp vây khốn đối phương lại, một kích phải giết chết.

Hàn Lập cũng không biết rằng ngay khi hắn nghĩ như vậy thì trong đầu Ôn Thiên Nhân cũng cơ hồ xuất hiện một ý nghĩ giống như vậy. Hắn đối với tầng tầng thủ đoạn của Hàn Lập cảm thấy có chút sợ hãi. Bởi vậy hắn cũng không đơn giản dùng bảo vật khác mà trực tiếp thi triển ra đòn sát thủ của mình, đem tám kim sắc hỏa diễm này đi ra.

Lúc này kim diễm như được đông cứng lại, hiện ra tám cái cổ kính thuần kim. Cái kính này lớn khoảng ba bàn tay, một mặt bóng loáng như nước, kim quang ẩn ẩn lưu động trên đó. Mặt còn lại đầy vết nhăn, rất gồ nghề, có vẻ xấu xí vô cùng.

Hàn Lập nhìn thấy vậy dị sắc trong mắt chợt lóe lên, mơ hồ đã từng nghe nói qua cổ kính này nhưng nhất thời lại không nhớ rõ.

"Bát Môn Kim Quang Kính!" Một tiếng thét kinh hải từ phía sau Ôn Thiên Nhân truyền đến, sau đó lập tức ngưng lại.

Hàn Lập ngẩn ra, theo ánh mắt nhìn lại quả đúng là tuyệt sắc thiếu nữ đang dùng hai tay che miệng, vẻ mặt kinh ngạc nhìn cổ kính màu vàng này.

"Bát Môn Kim Quang Kính?" Hàn Lập cảm thấy tên này có chút quen thuộc, trong giây lát liền nhớ đên lai lịch của nó, trong lòng liền như chết lặng đi.

"Nếu bạn gái ta đã gọi ra lai lịch của tấm kính này, vậy ngươi cũng biết được sự lợi hại của nó. Bây giờ ngươi chết chắc rồi" Ôn Thiên Nhân quay đầu, nhìn Tử Linh tiên tử một cái đầy thâm ý, sau đó quay lại lạnh lùng nói. Chiếc sừng màu vàng trên trán của hắn chợt lóe sáng lên, đột nhiên phun ra một đạo kim quang, bắn lên trên tấm kính gần hắn nhất, sau đó kim quang kia lại bắn lên một tiểu kính khác.

Trong nháy mắt bắn ra tám lần, mỗi một lần bắn ra thì kim quang lại lớn mạnh hơn vài phần, sau khi bắn lên cổ kính cuối cùng thì kim quang đã lớn bằng bàn tay của trẻ em.

------oOo------

Chương 573: Kim quang thần diễm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sắc mặt của Hàn Lập lúc này đang rất khẩn trương, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của đối phương, tay nắm chặt Ngọc Như Ý hai màu hồng hoàng kia. Đồng thời ngân quang sau lưng chợt lóe, hai cái cánh trắng hiện ra sau người.

"Bát Môn Kim Quang Kính! Như thế nào đối phương lại có được đồ vật nghịch thiên này?" Khóe miệng của Hàn Lập không khỏi hiện ra một tia cười khổ.

Khi nhớ được lai lịch của món đồ này, ý niệm đầu tiên trong lòng hắn chính là không thể đón đỡ được pháp bảo này.

Cùng ngạnh kháng với bảo vật trong truyền thuyết này, trừ khi đầu của hắn ở nên ngu ngốc mới đi làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

"Bát Môn Kim Quang Kính" này từng tiêu diệt qua tuyệt đỉnh pháp bảo một đời của người đứng đầu Tinh Cung, từng đi theo một vị tu sĩ công pháp thông huyền, uy chấn cả Loạn Tinh Hải mấy trăm năm. Trong những năm đó, vị tu sĩ này một mình đối kháng với cả thế lực của Tinh Cung mà không bị rơi xuống hạ phong, quả thực là Tinh Hải đệ nhất tu sĩ hàng thật giá thật.

Mà nó lại có danh tiếng lớn như vậy, chủ yếu là *"Thiên Kính Tán Nhân"* này tu vi rất cao, tại tinh hải khi đó có một không hai. Bất quá bổn mạng pháp bảo của hắn *"Bát Môn Kim Quang Kính"* này uy lực quá lớn, tất cả mọi người đều biết được, thậm chí khi đó được xưng là đệ nhất pháp bảo công kích của Loạn Tinh Hải.

Những tu sĩ chết dưới kinh này hằng hà sao số, ngay cả tu sĩ

Nguyên Anh Kỳ cũng có khoảng năm sáu vị chết dưới nó. Có thể thấy được pháp bảo này kinh khủng bao nhiêu.

Đương nhiên tám mặt kính này của Ôn Thiên Nhân khẳng định không phải là vật của *"Thiên Kính Tán Nhân"* năm đó, chỉ là một vật phẩm được phục chế mà thôi.

Bởi vì lấy tu vi của Ôn Thiên Nhân không có khả năng có thể khống chế được pháp bảo đầy uy lực nọ. Sợ rằng muốn đem pháp bảo này hút được vào bên trong cơ thể đã bị uy năng cường đại của nó phá hỏng cơ thể rồi.

Nếu như là vật thật thì Hàn Lập không hề nghĩ ngợi lập tức chạy khỏi nơi đây. Căn bản không hề có ý niệm chống đỡ nó trong đầu.

Nhưng là cho dù đối mặt với phục chế phẩm đã giảm uy lực đi rồi này, Hàn Lập cũng không có ý định ngạnh kháng với nó chút nào. Dù sao Tinh Hải đệ nhất pháp bảo công kích thật sự là rất dọa người, thật sự không tiếp được, hắn chuẩn bị mượn tốc độ của Phong Lôi Sí tạm thời tránh đi.

Hắn đối với tốc độ lôi độn của Phong Lôi Sí này có vài phần tin tưởng. Cho nên mặt dù trong lòng rất khẩn trương những cũng không có lộ ra vẻ bối rối.

Lúc này Ôn Thiên Nhân đang trải qua một mặt kính cuối cùng bắn trở lại liền ngưng tụ thành một đạo kim sắc lớn bằng cái đầu, lơ lửng trên không ở trước ngực hắn, hơn nữa chợt lớn chợt nhỏ biến đổi không ngừng, dường như có thể tùy thời mà nổ tung ra.

Ôn Thiên Nhân không chút chần chờ hướng đến quang cầu phẩy tay một cái, quang cầu *"vù"* một tiếng bay lên trên bàn tay của hắn.

Tay Ôn Thiên Nhân nâng quả quang cầu này, liền liếc mắt nhìn Hàn Lập ở phía đối diện, ánh mắt rơi lên trên đôi cánh sau lưng hắn thì trên mặt hiện ra một tia cổ quái nhưng sau đó liền biến mất không thấy.

Lúc này, Tử Linh tiên tử nhìn sang chiếc kim sừng trên trán của

Ôn Thiên Nhân, sau đó lại nhìn sang đôi cánh sau lưng của Hàn Lập, cảm giác được trong miệng có chút khô đi, ánh mắt đầy phức tạp.

Một phen kịch đấu của hai người này khiến cho nàng mở rộng tầm mắt, căn bản không thể so sánh với các tu sĩ bình thường khác được. Mà lúc này hai bên cũng đã xuất ra tuyệt chiêu, hiển nhiên muốn phân tranh sinh tử đây.

Dưới không khí khẩn trương này, nàng không khỏi nín thở, chỉ yên lặng nhìn chăm chú không lên tiếng.

Về phần nàng ta rốt cuộc hi vọng bên nào chiến thắng, chỉ sợ rằng có nàng mới biết rõ được.

Ôn Thiên Nhân đã động thủ.

Quang đoàn màu vàng hắn cầm trong tay đột nhiên dâng lên trước ngực, sau đó tay kia nhẹ nhàng vỗ bên ngoài một cái. Hai bàn tay cùng đánh lại với nhau, quang đoàn bị vỡ ra, vô số quang cầu nhỏ khoảng ngón tay cái văng ra khắp nơi nhưng quỷ dị một điều là không một quả nào không bắn lên trên tám mặt kính.

Nhất thời quang mang trên kim kính đại thịnh, sau khí run rẩy một trận liền từ trong kính bắn ra tám cột sáng màu vàng.

Cột sáng từ trong cổ kính này cơ hồ vừa mới được bắn ra, liền xuất hiện trước mặt của Hàn Lập. Tốc độ cực nhanh làm cho Hàn Lập phải biến sắc.

Âm thanh *"Phụp phụp"* liên tiếp truyền đến.

Hơn mười kiếm quang được Kiếm Ảnhh Phân Quang Thuật huyễn hóa ra vừa tiếp xúc với cột sáng này trong nháy mắt lập tức hóa thành hư vô, do dù là bản thể Thanh Trúc Phong Vân Kiếm dưới sự trùng kích của kim quang này khiến cho thanh quang toàn thân chợt lóe lên, sau đó không thể chống đỡ được bay ra ngoài. Không thể ngăn cản kim quang này chút nào.

Ngũ hành cự hoàn ở phía sau hào quang chợt lóe lên nhưng thật ra chỉ ngăn cản trong chốc lát sau đó phát ra âm thanh gào thét, hào quang lóe lên, cự hoàn trước mặt Hàn Lập đã hỏng mất, hóa thành vô số bột phấn.

Trên mặt Hàn Lập hiện ra sự hoảng sợ, đồng thời trong lòng có chút thương tiếc.

Ngũ Hành Hoàn này đối phó với tu sĩ cấp cao không có tác dụng lớn lắm, nhưng dùng để đối phó với tu sĩ cáp thấp không có chút bất lợi nào, phi thường tiện dụng, quả thật có chút đáng tiếc.

Mắt thấy kim quang sắc bén vô cùng này phá tan cự hoàn, muốn đánh lên trên một màn hào quang cuối cùng.

Hàn Lập lại than nhẹ một tiếng, tiếng sấm cùng với tiếng xé gió vang lên sau lưng Hàn Lập, Phong Lôi Sí sau khi động một cái khiến cho cả người Hàn Lập biến mất tại chổ. Tám cột sáng kia bắn thẳng đến chổ hắn đứng trước kia, xuyên thủng mà bay qua.

Sau một khắc cả Hàn Lập hiện ra ở trên không trung khoảng mười trượng. Đồng thời âm thanh sấm sét kia lại vang lên, cả người một lần nữa biến mất.

Ôn Thiên Nhân nhìn thấy như vậy đầu tiên là ngẩn ra, nhưng sau đó như nhớ đến điều gì lập tức biến sắc, xích hỏa dưới chân chợt lóe lên, *"Vù"* một tiếng bay đi, đảo mắt liền xuất hiện cách đó không xa.

Trong nháy mắt hắn vừa rời đi, Hàn Lập lại hiện ra ngay vị trí đó, thanh sắc kiếm quang trên tay chớp động, trên mặt hiện ra sự ngạc nhiên nhưng sau đó hắn không khách khí lại *"oành đùng"* một lần nữa, ngân quang biến mất.

Ôn Thiên Nhân lúc này không có phi độn chạy đi, nhưng chiếc sừng màu vàng trên trán lần nữa bắn ra một đạo kim quang. Tám mặt tiểu kính đồng thời bay lên trời, mặt kính hướng xuống dưới, kim quang sau khi bắn vào trong một tiểu kính trong đó, đồng thời tám mặt kính phát ra âm thanh nhỏ. Sau đó vô số kim quang từ trong kính rợp trời rợp đát bắn ra ngoài, hướng ra bốn phía tạo thành một cái lồng giam.

Kết quả phía sau lưng ÔN Thiên Nhân hơn mười trượng, thân hình Hàn Lập vừa xuất hiện, vô số đạo kim quang lập tức sáng lên, đem Hàn Lập vây chặt vào trong.

Sắc mặt Hàn Lập đại biến, vội vàng thúc dục Phong Lôi Sí ở phía sau, nhưng thân hình hắn đang ở trong kim quang giống như là bị đọng lại, căn bản không cách nào di động được.

Vì vậy Hàn Lập không hề nghĩ ngợi vun hai tay lên, hai thanh phi kiếm rời tay bắn ra ngoài, phóng lên kim quang khắp bốn phía, liền chém lên đó một trận điên cuồng nhưng kim quang lại không chút sứt mẻ chút nào.

Trong lòng Hàn Lập trầm xuống, vội vàng há mồn, một đạo kim hồ lớn khoảng ngón tay phun ra. Kim quang bốn phía sau khi lóe lên một chút liền bình thường trở lại, dường như không bị gì.

Lúc này, kim quang hộ thể cùng với cái lồng hai màu hồng hoàng đan xen vào nhau, màn hào quang bắt đầu chớp động lên không thôi, bộ dáng dường như cũng bị kim quang kia xuyên thủng qua.

Hàn Lập xanh mặt vung Ngọc Như Ý trong tay lên, rót linh lực vào trong đó, màn hào quang bảo vệ màu hoàng hồng lập tức quang mang đại thịnh, sau đó màu sắc bắt đầu thay đổi, sau một khắc liền hóa thành ngân sắc chói mắt. Kim quang này nhất thời không thể đi đến thêm chút nào.

Ôn Thiên Nhân thấy như vậy cũng không có lộ ra vẻ mặt ngoài ý muốn, ngược lại vẻ dữ tợn trên mặt chợt lóe lên, hai tay bắt một pháp quyết, tám tiểu kính đột hiên hướng lên trên đỉnh đầu Hàn Lập bay đi. Kim quang bắn ra bốn phía, hóa thành tám ngọn kim sắc hỏa diễm xuất hiện trên đỉnh đầu Hàn Lập.

Lúc này khuôn mặt Ôn Thiên Nhân hiện ra sự trịnh trọng, hai tay không ngừng đánh ra các thủ ấn phức tạp, đồng thời trong miệng vang lên âm thanh chú ngữ trầm thấp.

Sau đó hắn liền hé miệng, một ngụm máu tươi phun ra, mỗi khi phun ra một lần sắc mặt hắn lại tái nhợt đi một phần, sau khi tám búng tinh huyết phun vào kim diễm thì sắc mặt của hắn tái nhợt vô cùng, một tia huyết sắc cũng không có nhìn thấy.

Nhưng tám đạo kim diễm kia trong nháy mắt liền phát ra hỏa quang tận trời, uy lực như được tăng lên gấp đôi.

"Có thể chết dưới Kim quang thần diễm trong truyền thuyết, ngươi xem như cũng xứng đáng. Bằng vào tu vi pháp lực của ngươi, có thể sinh tồn trong kim diễm cao nhất chỉ có ba khắc, cho dù ngươi có bản lãnh lớn đến cỡ nào" Ôn Thiên Nhân lạnh lùng nhìn Hàn Lập bên trong màn hào quang một cái, lạnh lùng nói.

Sau đó hắn không hề chần chờ nữa, hướng đến không trung điểm một cái, tám đoàn kim diễm trên đỉnh đầu của Hàn Lập trước sau rơi xuống dưới.

Hàn Lập lập tức bị kim sắc hỏa diễm hung hăng bao phủ vào bên trong.

Thân hình Ôn Thiên Nhân nhoáng một cái liền hóa thành một đạo kim quang phi độn lên trên ngọn lửa, khoanh chân ngồi xuống.

Sau đó hai tay hắn kết một thủ ấn cổ quái, chiếc sừng màu vàng trên trán hắn bắn ra một sợi tơ vàng nhàn nhạt rất khó thấy trực tiếp bay vào trong kim diễm phía dưới, cùng với kim quang quanh thân Hàn Lập liên kết với nhau, đồng thời hắn cũng chậm rãi nhắm mắt lại.

Hàn Lập trong hỏa diễm lúc này lại tỉnh táo vô cùng, nhìn chằm chằm kim quang quanh thân cùng với kim diễm khắp bốn phía, vẻ mặt rất ngưng trọng.

Kim diễm này ngay khi xuất hiện thì tốc độ tiêu hao linh lực của hắn tăng lên gấp năm sáu lần, từ trên người điên cuồng tuông ra. Nếu không màn hào quang ngân sắc kia sẽ hỏng mất.

Như vậy có thể đoán được đối phương muốn dùng kim sắc hỏa diễm này khiến cho linh lực của hắn tiêu hao hết sau đó lại đem hắn luyện hóa thành tro bụi.

Nếu không phải hắn tại hải ngoại tìm hiểu được phương pháp bảo hộ của lang thủ như ý này, sợ rằng trong nhất mắt hắn khó có thể bảo toàn được cái mạng nhỏ.

Mà uy lực của Kim quang thần diễm này tựa hồ không giống nhau, mặc dù không bằng Kiềm Lam Băng Diễm, không cách nào so sánh với Tu La Thánh Hỏa. Nhưng lại không hề thấp hơn Thiên Đô Thi Hỏa của Cực Âm. Trong lòng Hàn Lập âm thầm phân tích uy lực của kim diễm.

------oOo------

Chương 574: Quỷ vụ hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nếu là tu sĩ Kết Đan Hậu Kỳ bị kim diễm này bao vây vào trong mà nói, thì sẽ giống như lời của Ôn Thiên Nhân, căn bản không cách nào chống đỡ được nửa khắc.

Nhưng Hàn Lập lại không giống như vậy.

Giờ phút này hắn nhìn vào kim diễm chung quang, khẽ nhăn trán một cái, bàn tay vỗ lên trên Túi trữ vật. Lúc này trên tay đã xuất hiện một cái bình nhỏ.

Nhìn bình nhỏ này Hàn Lập không khỏi khẽ thở dài một hơi.

Vạn niên linh dịch này vừa mới đến tay, sợ rằng bảo toàn không được bao lâu.

Nói đến cũng buồn cười, nếu hắn không lấy được linh dịch từ trong tay của Nguyên Dao thì sợ rằng lúc này quá nửa là phải chết chắc. Nhưng cũng như vậy, không phải vì linh dịch này hắn cũng không phải gặp vị Lục Đạo Truyền Nhân và có kết quả bị vây khốn như thế này.

Điều này khiến cho trong lòng Hàn Lập có một loại cảm giác cổ quái.

Hiện tại thoạt nhìn qua thì hắn đã ở vào thế hạ phong, nhưng có được bình vạn niên linh dịch này, thật ra hắn căn bản không còn sợ hãi nữa.

Ngược lại, bất luận là kim quang vây khốn hắn hay là kim diễm hung hăng kia, Ôn Thiên Nhân cũng không có khả năng thi triển ra nhiều. Đối phương cùng với hắn bắt đầu đánh nhau sống chết về tu vi cùng khả năng chịu đựng. Ngược lại hắn có được cơ hội thủ thắng.

Lần này đối phương tuyệt đối là tự chịu chết.

Nghĩ đến đây, trên mặt Hàn Lập hiện ra một tia cười lạnh, tại bên trong màn hào quang hắn cũng khoanh chân ngồi xuống, chuẩn bị cùng với vị Lục Đạo Truyền Nhân thi đấu pháp lực, sau đó lại phản một kích.

Vì vậy xuất hiện một màn kỳ quái. Vốn trên không trung đầy tiếng sấm giờ lại bắt đầu yên tĩnh không một tiếng động nào. Ôn Thiên Nhân cùng với Hàn Lập đều tự ngồi xuống tĩnh tọa. Chỉ còn có kim diễm cao mấy trượng kia vẫn vô thanh vô tức thiêu đốt.

Tử Linh tiên tử thấy cảnh này, lưu quang trong đôi mắt sáng chuyển động, trong lòng có chút thở dài.

Dưới suy nghĩ của nàng, Hàn Lập bị Ôn Thiên Nhân dùng thần diễm vây khốn không cách nào thoát thân được, nhất định sẽ thất bại. Mặc dù Hàn Lập có thể dựa vào màn hào quang màu bạc kia nhất thời không có chuyện gì, nhưng chỉ bất quá là đau khổ chống đỡ mà thôi.

Nàng chỉ mang theo vẻ mặt phức tạp đứng ở xa xa, không có ý tứ tiến lên. Xem ra không đợi cho trận chiến này hoàn toàn chấm dứt, nàng sẽ tham gia vào cuộc tranh đấu của hai người bọn họ.

Lúc này, hơn mười dặm bên ngoài đảo, bọn người Mai thị huynh muội, Chiêu lão giả cùng với các tu sĩ cấp thấp khác, mặc dù khoảng cách quá xa không nhìn thấy được trận đại chiến của Hàn Lập và Ôn Thiên Nhân.

Nhưng từ phía xa xa kia truyền đến ánh sáng chói mắt cùng với âm thanh bạo liệt, bọn họ mơ hồ có thể cảm ứng được.

Kết quả, sắc mặt của mọi người đều đại biến.

Bọn họ cho rằng bóng trắng kia đang cùng với ti sĩ Kết Đan Kỳ trên đảo tranh đấu, tự nhiên không dám rời khỏi nơi đây. Mà bây giờ tất cả âm thanh cùng với dấu hiệu đấu pháp đã biến mất, làm cho các tu sĩ này bắt đầu nhìn lẫn nhau, không biết thắng bại ra sao, hay là đã xảy ra điều gì ngoài ý muốn. Tự nhiên không dám rời đi, chỉ có thể kiên trì đến cùng, tiếp tục chờ đợi tại chỗ.

Ở một phía khác của hòn đảo, bọn họ không có phát hiện ra một đội mỹ nữ đang bao quanh một chiếc thú xa, cũng đang lo lắng vô cùng.

Các nàng mặc dù chỉ là thiếp thân thị nữ của Ôn Thiên Nhân nhưng trên thực tế địa vị không khác gì thê thiếp, tất cả đều trải qua sự *"sủng hạnh"* của vị Lục Đạo Truyền Nhân này.

Nếu như Ôn Thiên Nhân xảy ra chuyện gì, sau khi các nàng trở về, sợ rằng sẽ gặp phải chuyện đáng sợ đến như thế nào cũng có thể đoán được.

Bất quá, do Ôn Thiên Nhân khi mang theo Tử Linh tiên tử bay khỏi đây, đã ra lệnh cho các nàng ở tại chỗ. Cho nên những thị nữ này tuy trong lòng có chút bất an, sau khi thương lượng lại với nhau vẫn không dám đi vào trong đảo nhỏ.

Cứ như vậy, thời gian chậm rãi trôi qua.

Từ ban ngày đến tối. Từ buổi tối lại chậm rãi đến sáng. Vô thanh vô tức dã trải qua hơn một ngày.

Mà trên đảo vẫn yên lặng, phảng phất như tranh đấu hôm qua căn bản như chưa từng xảy ra.

Lúc này, hai nhóm tu sĩ ở hai bên đang chờ đợi bắt đầu nôn nóng.

Vùng phụ cận bắt đầu xuất hiện các tu sĩ khác.

Trải qua thiên tượng của ngày hôm qua, tu sĩ ở trên đảo ở vùng phụ cận đều biết được tin tức nơi đây có dị bảo xuất thế. Tự nhiên tất cả các tu sĩ khác đều chạy đến đây. Trong đó đại đa số là Trúc Cơ Kỳ nhưng vẫn có một ít tu sĩ Luyện Khí Kỳ không biết trời cao đất rộng.

Những người này từ bốn phương tám hướng bay đến, sau khi xem xét vùng phụ cận tiểu đảo, xem xét bốn phía tự nhiên là gặp được đám người lão giả hoặc là nhìn thấy các nữ tu ở quanh thú xa.

Cùng với đám người lão giả đối mặt còn tốt, lão giả họ Chiêu kia cùng với Mai thị huynh muội cũng giao hữu một chút, tiến lên bắt chuyện một ít. Đám người lão giả cũng không có lừa dối mà đem sự thật nói cho bọn họ.

Các tu sĩ kia sau khi nghe được đã có hai tu sĩ Kết Đan Kỳ tiến vào trong đảo lại chưa quay trở lại, nhất thời âm thầm bàn tán. Tất cả đều tập trung lại chỗ lão giả, không một ai ngu ngốc đi lên đảo.

Mà ở một bên khác, thấy các nữ tu bên cạnh thú xa đều là mỹ nữ, có một ít tu sĩ muốn đi qua bắt chuyện thì liền bị một nữ tu không khách khí xuất ra cờ hiệu Nghịch Tinh Minh, nhất thời các tu sĩ này hoảng sợ, sắc mặt trắng bệnh quay đầu trở lại.

Nếu nơi này có tu sĩ của Nghịch Tinh Minh tham dự, bọn họ không có tiện nghi nào có thể chiếm được, lại càng không muốn rước lấy họa lên người.

Một đoạn thời gian sau đó rốt cuộc cũng có tu sĩ Kết Đan Kỳ bay đến, đúng là hai người kết bạn với nhau đi đến. Trong đó có một vị là Phó đảo chủ của Hoàng Minh Đảo ở phụ cận.

Phương hướng hai người này đi đến là nơi của các thị nữ của Ôn Thiên Nhân, tự nhiên mang theo một vẻ mặt kỳ quái đi lên hỏi.

Bởi vì cả hai đều là tu sĩ Kết Đan Kỳ nên các nữ tu này không dám quá phận, do nữ tu đứng đầu đứng ra hàm hồ nói một chút về thân phận của Ôn Thiên Nhân.

Hai vị cao nhân Kết Đan Kỳ này nghe như vậy bị hù dọa giật mình.

Mặc dù Hoàng Minh Đảo là một đảo nhỏ trung lập nhưng đối mặt với ma đạo đệ nhất nhân cùng với Nghịch Tinh Minh thế lực ngập trời của Lục Đạo Cực Thánh này, tự nhiên không dám trêu chọc vào.

Lúc này bọn họ ấp úng lấy một cái cớ liền lập tức theo đường cũ chuồn mất.

Nói giỡn sao? Mặc dù không biết được trên đảo này có thật có bảo vật hiện thế hay không, nhưng nếu vị Lục Đạo Truyền Nhân này đã đi vào rồi thì bọn họ ngay cả một cơ hội làm trò cũng không có. Mà vị thiếu chủ kia đến hiện tại còn không có quay trở ra. Vạn nhất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, liên lụy lên trên người bọn họ thì không phải là tự tìm lấy xui xẻo sao.

Kể từ đó, mặc dù một ít tu sĩ bị danh tiếng của Nghịch Tinh Minh hù dọa lui về. Nhưng ở một địa phương khác có ba bốn mươi tu sĩ tập trung lại. chỉ là sau đó không hề có cao giai tu sĩ Kết Đan Kỳ chạy đến nữa.

Những tu sĩ này trong lòng họ đều có quỷ, không dễ dàng gì mà xông lên đảo, cũng không một ai nguyện ý rời khỏi. Phần lớn đều có ý định *"đục nước béo cò"*.

Âm khí mây đen trên đảo không ngừng xoay tròn đã lớn đến nỗi đem cả hòn đảo nhỏ bao phủ. Khiến cho tiểu đảo này lâm vào tỉnh trạng âm u không chút ánh sáng.

Nhưng ngay lúc này, từ một địa phương khác trên đảo đột nhiên bắn ra một quang trụ màu xanh xuyên thẳng vào bên trong âm vân.

Vốn bầu trời đang quay cuồng kia yên tĩnh trở lại, tất cả âm vâm bắt đầu trầm xuống, chậm rãi hạ thấp xuống, cuối cùng dừng ở khoảng không cao hơn trăm trượng.

Một bộ dáng như vậy khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi như bão táp đang kéo đến.

Một màn thiên tượng biến ảo như vậy khiến cho trong lòng các tu sĩ ở phụ cận đều rùng mình.

Những một ít tu sĩ có tâm tư linh hoạt lại âm thầm cảm thấy vui mừng và sợ hãi.

Bởi vì bọn họ cho rằng lục quang kia chính là quang mang do dị bảo xuất ra, là dấu hiệu bảo vật sắp hiện thế.

Nhất thời một phận tu sĩ này không có cách nào kiềm hãm được lòng tham của mình, sau khi thương lượng một phen liền có hơn mười tu sĩ muốn bay vào trong đảo tìm kiếm một phen.

Bọn họ cho rằng nhiều Trúc Cơ Kỳ tu sĩ liên thủ lại với nhau thì cho dù là tu sĩ Kết Đan Kỳ cũng không dễ dàng cầm cố được bọn họ.

Còn bộ phận tu sĩ còn lại thì ổn trọng hơn nhiều, chỉ là lạnh lùng nhìn hành động của bọn họ.

Có người nguyện ý làm đá dò đường thì bọn họ vui vẻ xem tình hình rồi mới tính.

Huống hồ bọn họ cho rằng ở bên trong đó đã có tu sĩ Kết Đan Kỳ vào trước, thì những người này có thể chiếm được những chỗ tốt được sao.

Cùng lúc đó, một địa phương khác của đảo, nhóm thị nữ của Ôn Thiên Nhân cũng không có tiếp tục chờ đợi tại chổ được, các nàng vây quanh thú xa đồng dạng bay lên trên đảo.

Những người này không biết được bên trong lòng biển cách đảo hơn trăm dặm đột nhiên có hắc quang quỷ dị chớp động, tiếp theo một cái khe màu đen tinh tế xuất hiện. Sau đó từ bên trong cái khe đó thoát ra vô số hắc vụ.

Những vụ khí này lúc đầu chỉ lớn hơn một trượng, nhưng lập tức bành trướng ra, trong chốc lát liền lớn hơn rất nhiều, đang còn không ngừng khuếch trương ra ngoài.

Mà bên trong vụ khí kia chẳng những ẩn chứa âm thanh quỷ khóc sói tru, hơn nữa còn có những tia chớp màu đen kì quái không ngừng chớp động bên trong.

Càng quỷ dị hơn là đám tôm cá xung quanh hắc vụ phảng phất như bị cái gì đó lôi kéo, tất cả giống như thiêu thân lao vào lửa mà hướng đến vụ khí bay đi.

Trong nhất mắt, tất cả sinh vật sống vùng phụ cận đều bị quét sạch sẽ.

Nhưng hắc vụ phảng phất như vẫn chưa đủ, bắt đầu mở rộng diện tích ra.

Hai dặm, ba dặm…

Chúng chẳng những là toát ra ngoài, hơn nữa phụ cận của nó đều là thiên hạ của hắc vụ. Hắc sắc vụ hải kinh người kia khiến cho người ta cảm thấy tê dại da đầu, vô cùng kinh hãi.

Mà từ trên cao nhìn xuống, phạm vi chúng nó khuếch tán ra không bảo lâu nữa là đến đảo nhỏ Nguyên Dao đang thi triển Hoàn Hồn Thuật.

Những tu sĩ trên đảo, kể cả Hàn Lập cũng không biết.

------oOo------

Chương 575: Mạc danh hung hiểm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trên đảo nhỏ, Hàn Lập đang ở bên trong màn hào quang bạc, ngửa đầu đổ vào bên trong miệng một giọt linh dịch, sau đó nhìn một chút bình nhỏ trong tay, lộ ra vẻ mặt trầm ngâm.

Đây đã là giọt linh dịch thứ năm hắn đã nuốt. Kim quang bên ngoài không hề yếu đi chút nào. Nhưng kim diễm bên ngoài nó so với lúc đầu đã nhỏ hơn một ít. Xem ra trải qua thời gian tiêu hao dài như vậy, đối phương đã bắt đầu chống đỡ không được. Nói vậy thì một đoạn thời gian tiếp theo là lúc hắn thoát khốn.

Sau khi tự đánh giá đến đây, bạch quang trong tay Hàn Lập chợt lóe lên, thần sắc tỉnh táo đem bình nhỏ cho vào bên trong Túi trữ vật, đồng thời ngẩng đầu nhìn âm vân trên bầu trời một chút, trên trán không khỏi nhíu lại.

Mới vừa rồi lục sắc quang trụ phát sinh dị biến trên bầu trời hắn đương nhiên thấy rất rõ. Mà phương hướng cột sáng kia truyền ra là nơi mà Nguyên Dao làm phép. Mặc dù không biết được tình hình chi tiết bên kia nhưng xem bộ dáng *"ô vân áp đỉnh"* thì cũng không phải là hiện tượng Hoàn Hồn Thuật đã hoàn thành.

Đó là ý niệm đầu tiên hiện ra trong đầu Hàn Lập, nhưng cũng nhanh chóng biến mất. Trước khi thoát khỏi sự vây khốn của kim quang thì bản thân mình còn lo chưa xong, tự nhiên sẽ không suy nghĩ nhiều về việc này.

Bây giờ hắn thở nhẹ ra một hơi. Các pháp bảo trong cơ thể bắt đầu nóng lòng muốn thử, đồng thời đôi cánh bạc vốn đã biến mất sau lưng một lần nữa như có như không hiện ra.

Ôn Thiên Nhân trên kim diễm không còn vẻ đắc ý khi vây khốn

Hàn Lập. Ngược lại sắc mặt xám trắng, trên đó còn hiện ra một tầng hắc khí mờ mờ. Chiếc sừng màu vàng trên trán so với hôm qua chỉ còn khoảng một phần ba mà thôi, chỉ còn dài khoảng hơn một tấc.

Bây giờ bị sắc mặt vị Lục Đạo Truyền Nhân này âm trầm đến dọa người. Trong lòng vừa sợ lại vừa giận, lại mang theo một tia sợ hãi mơ hồ.

Kim quang thần diễm này, uy lực của nó có bao nhiêu lợi hại, thân là chủ nhân của pháp bảo hắn rõ ràng hơn bất cứ ai.

Khi bắt đầu, hắn nói đối phương có thể ở trong kim diễm chống đỡ được một canh giờ kỳ thực đã khuếch đại ra. Dựa theo ý nghĩ chính thức của hắn, đối phương ngay cả nửa canh giờ cũng khó có mà cầm cự được.

Cứ như vậy, mặc dù là hắn đã tiêu hao một chút nguyên khí nhưng có thể tiêu diệt được cái họa lớn này, hắn cũng cho là đáng giá.

Nhưng sau nửa canh giờ, đối phương ở bên trong kim diễm ngay cả một chút động tĩnh cũng không có, làm cho hắn cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Đến một canh giờ, khí tức của đối phương không có biến mất, trên mặt hắn đã lộ ra vẻ kinh ngạc.

Sau khi trải qua hai canh giờ, màn hào quang của Hàn Lập vẫn kiên cố như trước, Ôn Thiên Nhân cảm thấy có chút không ổn.

Hắn mơ hồ cảm giác được chính mình đang làm một chuyện ngu xuẩn. Đối phương căn bản không sợ cùng với hắn hao tổn pháp lực.

Rõ ràng nếu không phải trên người có mang theo một vật có thể nhanh chóng khôi phục pháp lực, thì cũng có huyền cơ khác bên trong.

Mà theo hắn biết, có thể nhanh chóng hồi phục pháp lực cũng chỉ có vạn niên linh dịch vô cùng trân quý mà thôi. Chẳng lẽ đối phương có được vật đó?

Ôn Thiên Nhân rất nhanh liền đoán ra được chân tướng.

Nhưng bây giờ hắn đã lâm vào thế cưỡi hổ, đầu tiên là quá nửa chân ma hóa thân đã bị diệt, tiếp theo không tiếc tổn hao chân nguyên vận dụng *"Bát Môn Kim Quang Kính"*, bây giờ tu vi của hắn giảm xuống không ít.

Hàn Lập sau khi thoát khốn, thì cho dù hắn có liều mạng đi nữa thì phần thắng tuyệt đối không cao.

Bất quá Ôn Thiên Nhân cũng biết rõ, ngàn năm linh dịch là loại đồ vật nghịch thiên. Một tu sĩ không có khả năng mang theo nhiều trên người được.

Bởi vậy, trong lòng hắn sau khi suy nghĩ liền tiếp tục dùng kim diễm này luyện hóa Hàn Lập.

Sau lần liều mạng này, khi trở về hắn phải bế quang hai ba mươi năm mới có thể khôi phục được nguyên khí. Chỉ cần Kim quang thần diễm này tiêu hao hết linh dược của đối phương, lại đem luyện chế thành tro thì cũng đáng.

Một trận giằng co này kéo dài đến bây giờ.

Mỗi khi trải qua một khắc chung (15 phút), sắc mặt vị Lục Đạo Truyền Nhân này càng thêm xanh.

Đến hiện tại, màn hào quang màu bạc bên trong kim diễm vẫn dị thường ngưng kết, không có chút dấu hiệu nào bị hỏng lộ ra ngoài.

Mà Ôn Thiên Nhân lại không cách nào duy trì lâu được nữa.

Bây giờ hắn cấp tốc suy nghĩ, muốn tìm một biện pháp thoát khỏi khốn cảnh trước mắt này. Mà lục sắc quang trụ vùa mới xuất hiện khiến cho trong lòng hắn mơ hồ có được một ý nghĩ.

"Tử Linh! Ngươi bây giờ đi đến chỗ của hắn, đem đồng bạn của hắn bắt đến cho ta. Người nọ hẳn là đang ở thời khắc quan trọng khi làm phép, không có sức phản kháng" Ôn Thiên Nhân mấp máy đôi môi đang muốn phát khô kia, đột nhiên lạnh lùng ra lệnh cho Tử Linh tiên tử đang đứng ở phía xa xa kia. Bộ dáng ôn nhu ban đầu với cô gái này hoàn toàn biến mất, ngược lại lộ ra vẻ hung ác dữ tợn.

Vừa nghe xong những lời này, thần sắc của Tử Linh tiên tử vẫn đang đứng đợi tại chổ khẽ biến.

Lần này đấu pháp thật sự là một lần nữa khiêu chiến lý trí của nữ tử này. Nàng vốn cho rằng Hàn Lập bên trong kim diễm căn bản không chống đỡ được bao lâu. Nhưng đã trải qua một đêm, Hàn Lập vẫn bình yên vô sự, Ngược lại, Ôn Thiên Nhân lại lâm vào khốn cảnh tiến thoái lưỡng nan, điều này khiến cho trong lòng nữ tử này sợ hãi.

Những lời nói của Ôn Thiên Nhân vừa lọt vào trong tai của Tử Linh, tiên tử thông tuệ tuyệt đỉnh như nàng đầu tiên là ngẩn ra, sau đó liền hiểu rõ được dụng ý của đối phương.

Vị Thiếu chủ Nghịch Tinh Minh này muốn dùng người đang làm phép nọ áp chế Hàn Lập, làm cho hắn ném chuột sợ vỡ đồ!

Hàn Lập nếu đồng ý đứng hộ pháp ở bên ngoài, hẳn là giao tình không nhỏ mới đúng.

Bất quá nếu như vậy, vị Lục Đạo Truyền Nhân cao ngạo luôn tự đề cao chính mình phải lâm đến bước đường sơn cùng thủy tận như vậy, ngay cả thủ đoạn này cũng dùng đến.

Tử Linh khôi phục lại thần sắc lạnh lùng như cũ, không có hành động như hắn nói.

Ôn Thiên Nhân nhìn thấy như vậy, hàn quang trong mắt hiện ra, âm thanh lạnh âm trầm hơn.

"Thế nào? Chẳng lẽ ngươi cảm giác được tu vi của bổn công tử đại giảm, muốn kháng mệnh phải không? Hay là do lúc đầu gia

nhập bổn minh vô cùng miễn cưỡng, muốn trốn tránh khỏi bổn mình? Bổn minh bây giờ hùng cứ một nửa Loạn Tinh Hải, bằng vào một tu sĩ Kết Đan Sơ Kỳ như ngươi có thể trốn đi nơi nào? Tốt nhất nên nghe theo lời phân phó của bổn công tử, hành động kháng mệnh vừa rồi ta có thể xem như chưa từng phát sinh qua, sẽ không truy cứu" Những lời nói của Ôn Thiên Nhân này vừa cứng vừa mềm. Thần sắc tiên tử biến đổi mấy lần, quay đầu nhìn sang đoàn kim diễm kia, trong lòng nhất thời chần chờ không thôi.

Ngay lúc nàng chưa biết phải làm gì thì ở bầu trời xa xa đã có độn quang bay đến, chờ cho đến gần thì Tử Linh cùng Ôn Thiên Nhân đồng thòi nhận ra chúng nữ tu và chiếc thú xa.

Ôn Thiên Nhân nhìn thấy như vậy tro lòng mừng rỡ, mà Tử Linh tiên tử lại cười khổ trong lòng.

Các nữ tử Trúc Cơ Kỳ lúc bắt đầu không đáng kể chút nào, nhưng bây giờ đến chính là đại ân của Ôn Thiên Nhân.

Nhưng không chờ cho nét cười khổ của Tử Linh tiên tử biến mất.

Cùng chúng nữ tu ở trên không trung, còn có mười mấy độn quang khác bay đến. Màu sắc chúng không giống nhau, mạnh yếu không đồng đều.

Những người này cơ hồ ngay khi chúng nữ tu vừa đến thì bọn họ cũng đã xuất hiện trước mắt.

Giờ phút này bọn họ kinh ngạc nhìn đám nữ tu đối diện đang muốn thi lễ với Ôn Thiên Nhân, không khỏi giật mình, sau đó hai mặt nhìn nhau nhưng không ai lên tiếng.

Ôn Thiên Nhân thấy vậy trên mặt hiện ra vẻ hung ác.

Hắn cười lạnh một tiếng, đang muốn nói gì thì thần sắc đột nhiên biến đổi, bỗng nhiên hướng về một bên đảo nhỏ nhìn lại, trên mặt hiện ra một tia kinh nghi.

Những người khác thấy vậy cảm thấy có chút khó hiểu, có người mang theo nghi hoặc cũng nhìn lại.

"Đó là cái gì?" Sau khi nhìn thấy liền có một người lập tức kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy ở ngoài khơi có một đường màu đen không nhìn thấy giới hạn đang bay nhanh đến, tốc độ cực nhanh khiến cho họ cảm thấy khó tin.

"Là quỷ vụ?" Trong chốc lát, tên còn lại kinh hãi điên cuồng hét lên, lập tức điều khiển độn quang xoay người bỏ chạy. Lúc này những người khác cũng thấy rõ được đường nàu đen phía xa đó là cái gì. Rõ ràng là một mảng vụ hải màu đen nhìn không thấy giới hạn, giống như là một vật sống hướng đến bên này tràn qua.

Nhất thời các tu sĩ khác đại loạn, lập tức bỏ qua các chuyện khác, tất cả đều hóa thành các loại độn quang, lập tức giải tán.

Ôn Thiên Nhân cùng Tử Linh lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.

Sau đó, Tử Linh không chút do dự giẫm chân một cái, hóa thành một đạo hồng quang phá không bay đi.

Ôn Thiên Nhân mang theo vẻ mặt khẩn trương nhìn kim diễm bên dưới một chút, hàn quang trong mắt chợt lóe lên, cắn răng một cái phun ra một ngụm tinh huyết lên trên kim diễm, nhất thời kim diễm tăng vọt ba phần.

Lúc này kim quang quanh thân Ôn Thiên Nhân chớp động, hóa thành một đạo cầu vồng bay khỏi nơi đây, chúng nữ tu cũng theo sát đó mà chạy theo.

Nhưng lúc này một màn khó tin xuất hiện.

Chúng tu sĩ bay đi xa phía trước đột nhiên giống như là chim trúng tên, đều rơi lên trên đảo nhỏ.

Cùng giống với bọn chúng còn có đội thị nữ của Ôn Thiên Nhân, cũng thân hình không ổn, kinh hãi từ trên không trung rơi xuống.

Pháp khí phi hành của bọn họ tựa hồ chỉ trong nháy mắt liền mất đi linh tính.

Tử Linh tiên tử cùng Ôn Thiên Nhân cũng chỉ bay ra xa trong chốc lát, ngay khi đến được bờ biển bên ngoài đảo nhỏ, độn quang quanh thân không hiểu sao lại biến mất, rơi vào trong biển sâu.

Cùng lúc đó, kim diễm kia sau khi chập chờn vài cái liền bị dập tắt sạch sẽ, hiện ra nguyên hình tám tiểu kính và màn hào quang màu bạc.

Màn hào quang này vừa mới hiện ra liền *"phụp"* một tiếng biến mất.

Lộ ra Hàn Lập với vẻ mặt khiếp sợ bên trong.

Hắn đã nhìn thấy những tao ngộ của những người khác, nhưng cũng kinh nghi bất định, không hiểu đã có chuyện gì phát sinh ra thì…

Linh khí toàn thân hắn bị kềm hãm lại, một chút pháp lực cũng không thể xuất ra, cả người giống như là phàm nhân, từ trên cao rơi xuống.

------oOo------

Chương 576: Hắc ám kỳ ngộ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập vô cùng kinh hãi, thân thể hắn bị ném bay từ trên cao hơn mười trượng xuống bãi loạn thạch dưới đất, nhưng thân thể lại đột nhiên xoay một vòng một cách quỷ dị, hai chân đạp vào nhau làm điểm tựa rồi *"vù"* một tiếng bắn về phía một cây đại thụ ở phụ cận, đứng vững chắc trên ngọn cây.

Mồ hôi lạnh túa ra đầy trên trán của hắn.

May cho hắn là đã học qua La Yên Bộ, không cần linh lực pháp lực gì, nếu không chuyện một tu sĩ Kết Đan Kỳ bị ngã chết sẽ trở thành trò cười cho cả tu tiên giới!

Nhưng bất quá tu sĩ Trúc Cơ Kỳ khẳng định sẽ không được may mắn như vậy, sợ rằng không chết cũng sẽ bị thương nặng.

Hắn đang cố gắng ổn định tâm thần thì *"cảng, cảng"* hai tiếng từ vùng phụ cận truyền đến, khiến cho Hàn Lập phải quay lại nhìn. Đó chính là hai thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm rơi xuống cách đó không xa, bên cạnh là tám mảnh gương vàng, hoa lam cổ bảo cùng với một cái chung nhỏ màu bạc.

Hiện tại trông chúng vô cùng ảm đạm, mất hết linh khí.

Hàn Lập rùng mình, vội vàng truyền ra một tia thần niệm quét qua bảo vật, kết quả khiến cho tâm trí của hắn vô cùng lạnh lẽo.

Thần thức cường đại trong cơ thể hắn hiện tại không thể phát động, không thể đưa ra ngoài một chút nào.

Hàn Lập hít sâu một hơi khí lạnh.

Hiện tại pháp lực cùng thần thức đồng loạt mất đi, hắn so với người bình thường chẳng khác biệt gì.

Đừng nói là thi triển pháp lực, mà ngay cả mở Túi trữ vật cùng Túi linh thú hắn đều không thể làm được.

Hàn Lập quay mặt nhìn sang, thấy một màn hắc vụ ngập trời thì không khỏi biến sắc.

Lấy tốc độ hiện tại của quỷ vụ kia thì với thân thể bình thường này, hắn hoàn toàn không có chút khả năng chạy trốn nào. Hàn Lập suy tình một chút, rồi cắn răng đến chỗ mấy bảo vật, rồi hốt hết ôm vào nơi tay.

Vì không thể sử dụng Túi trữ vật nên hắn đành nhét mọi thứ vào trong áo, cũng may là mọi thứ đều không quá lớn, nếu không Hàn Lập cũng khó mà thu vào hết được.

Ngay khi Hàn Lập đem bảo vật thu hồi xong, thì ở trên cao trăm trượng của đảo, hắc vụ kia cũng đã đến nơi.

Hàn Lập mới đứng lên, liền cảm thấy một hấp lực vô cũng lớn phát ra từ quỷ vụ, khi hắn còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì đã bị hút về phía nó.

Trong lòng hắn hiện vô cùng sợ hãi, thân hình giẫy giụa, định dùng La Yên Bộ bỏ chạy nhưng không hề có chút hiệu quả nào.

Một lát sau, hắn bị hút vào trong một vùng sương mù đen đặc, kế đó là vô số tia chớp màu đen đan xen vào nhau tạo một cái lưới, nhốt hắn vào bên trong.

Một tiếng gầm trầm thấp vang lên, Hàn Lập hiện đang ở trung tâm hắc vụ thì đột nhiên cùng với quỷ vụ biến mất.

Hàn Lập hai tai ong ong u u, nhiều loại âm thanh hỗn loạn cứ dội vào bên trong đầu hắn, thân thể hắn bị xoay nhiều vòng liên tục, hắn căn bản là không hề thấy bất cứ chuyện gì, chỉ có thể cảm thấy trước mắt tối đen.

Đột nhiên thân thể Hàn Lập không còn điểm tựa nữa, rơi xuống dưới.

"Bịch" Một âm thanh trầm muộn vang lên, thân hình rơi mạnh xuống một chỗ, cũng may hắn rơi tại nơi vô cùng mềm và dày nên cũng không có bị thương tổn nhiều, điều này khiến cho Hàn Lập cũng từ từ yên tâm trở lại.

Hai mắt vẫn chỉ có thể cảm nhận màu đen, nhưng lại có thể ngửi thấy một cỗ tinh khí nồng đậm, chui vào trong mũi.

Hàn Lập không nói lời nào, cảm nhận dưới chân có gì đó dinh dính, còn có gì đó chui qua chui lại.

Hắn đang ở nơi có cá và tôm tập trung, tôm cá này còn sống, nhảy lên điên cuồng.

Hàn Lập nhướn mày, định đứng dậy,nhưng đầu hắn đột nhiên như nứt ra, đồng thời tay chân cũng nhũn ra, một trận choáng váng dâng lên trong lòng.

Hàn Lập thầm kêu khổ không ngừng, biết đây là hậu quả của việc không có pháp lực hộ thân mà dám truyền tống quá mức.

Sợ rằng trong nửa khắc tới cũng không thể hoạt động được.

Nếu đã thế, hắn đánh giá một hồi, rồi bất động nằm trong đống tôm cá, tiết kiệm thể lực, chờ tứ chi hồi phục.

Nhưng khi Hàn Lập đầu vừa chạm vào đất, thì một đoàn tia chớp đen xuất hiện.

Trong ánh sáng yếu ớt, Hàn Lập thấy rõ ràng cách đỉnh đầu mười trượng là một loại đá kì lạ, chỗ này có vẻ như là một ngôi mộ, bên trong đám chớp đen quỷ dị kia hình như là có một vật gì đó.

Hắn thấy thế, trong lòng suy tính.

Kết quả là đám chớp đen đó lóe sáng vài lần rồi biến mất, từ bên trong thoát ra một vật gì đó hướng tới chỗ hắn.

Hàn Lập bị dọa cho giật mình, muốn tránh khỏi nhưng lại vô lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn vật kia hạ xuống.

Một tiếng nữ tử kêu rên trong gió truyền xuống, sau đó một mùi hương tràn ngập cõi lòng, một thân thể mềm mại áp chặt vào người Hàn Lập. Đây là một cô gái cũng bị truyền tới chỗ này.

Cô gái này dường như vô cùng hoảng loạn, không hề phát hiện Hàn Lập ở bên dưới, xoay người bò lên, vô tình nắm lấy tóc của hắn.

Hàn Lập bị dứt đi một nắm tóc vô cùng đau đớn, khẽ rên lên.

*"Ai vậy?"*Cô gái này bây giờ mới phát hiện ra có người bên dưới mình, nhưng lại là mọt nam nhân xa lạ nhất thời kinh ngạc hét lên vội vàng rời khỏi thân thể của hắn. Nhưng thân thể bị thoát lực chỉ có thể nhổm lên được một chút rồi lại ngã xuống.

Chẳng những không rời khỏi Hàn Lập, mà còn rơi xuống ngực của hắn, hiện ra một đôi mắt vô cùng trong sáng nhìn thẳng vào Hàn Lập.

Nhìn qua hình như tuổi cũng vẫn còn trẻ.

"Người là ai?" Cô gái run rẩy hỏi, trái tim đập *"thình thịch"* gấp gáp, âm thanh trong bóng tối yên tĩnh vang lên nghe vô cùng rõ.

"Nam nhân!"

Thanh âm của cô gái vô cùng êm tai nhưng lại hoàn toàn xa lạ, vì không thấy rõ dung mạo của cô ta nên nhất thời khiến Hàn Lập nổi hứng muốn trêu ghẹo.

"Ngươi?"

Cô gái nghe lời này trong mắt ngập tràn vẻ xấu hổ, hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Lập nhưng bởi vì tay chân bủn rủn nên cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngẩng đầu lên, nàng cố gắng muốn làm cho khuôn mặt của mình rời càng xa Hàn Lập càng tốt, nhưng lại hoàn toàn phí công.

Tuy vậy, hơi thở thơm ngát tỏa ra từ miệng cô gái lại tràn đến mặt Hàn Lập. Hàn Lập thấy một cảm giác bất thường, đồng thời thấy thân thể của co gái này quả là vô cùng mềm mại, hắn hoàn toàn không hề phát giác ra có vài địa phương của mình cũng đang cục cựa.

"Ngươi đang làm gì?" Cô gái thấy thân thể Hàn Lập bất thường thì sự xấu hổ trong mắt ngày càng đậm, hung ác trừng mắt nhìn hắn, nhưng lại càng khiến cho Hàn Lập cảm thấy cô gái này vô cùng đáng yêu.

"Không phải ta đang muốn làm gì, mà bởi vì pháp lực bản thân đã mất nên có muốn làm quân tử cũng không có cách nào làm được. Mà ta là một nam nhân bình thường, phản ứng như thế trong tình huống này là không thể tránh được" Hàn Lập cười khổ một tiếng thì thào nói.

Cô gái nghe thế thì hừ một tiếng, có vẻ như là không nghe thấy lời giải thích của Hàn Lập. Cũng may mà Hàn Lập cũng không thể nhúc nhích, nàng dù cực kỳ xấu hổ nhưng cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi.

Nhất thời, khung cảnh yên tĩnh lại quay trở lại, chỉ có hai tiếng tim đập lần lượt vang lên.

Kinh nghiệm lần này đối với Hàn Lập đúng là chưa bao giờ có.

Bên dưới thân thì cá tôm lộn nhộn, trên người thì lại có một vị nữ tử xa lạ, mà trong lòng lại tràn ngập ấm áp. Đây đúng là chuyện vô cùng hoang đường.

"Ngươi là đồng đạo cũng tiến vào đảo này?" Im lặng một lúc, cô gái đột nhiên hỏi.

"Coi như là vậy đi" Hàn Lập nghe câu hỏi thì nhớ lại, ở bên ngoài xông vào tiểu đảo có đến hơn mười tu sĩ. Xem ra cô gái này cũng là một trong số đó.

"Hừ! Cái gì là coi như vậy đi?" Đôi mắt cô gái ánh lên sự nghi hoặc, hỏi lại.

Hàn Lập nghe thế thì đang định hoa ngôn xảo ngữ nói cho qua chuyện, thì xa xa lại truyền tới rất nhiều tiếng bước chân, tiếp theo là một cây đuốc xuất hiện tiến lại gần nơi này. Hình như bên dưới nó còn có một cái bóng đen đang di động.

Hàn Lập thấy cảnh này thì trong lòng chợt rùng mình!

Tất nhiên là chỗ này còn có những người khác, có vẻ như đây cũng là những tu sĩ bị quỷ vụ nọ nuốt vào.

Trong lúc đó thì cây đuốc đã đi hơn nửa lộ trình tới chỗ hai người.

Đồng tử trong mắt Hàn Lập thu nhỏ lại, thấy rõ người cầm đuốc là năm tên nam tử cao lớn dị thường, so với Hàn Lập hơn cả nửa cái đầu, đều là những trung niên ba bốn mươi tuổi.

Bọn họ mặc trang phục màu xanh biếc, tay cầm binh khí hình đao kiếm, sau lưng lại có vài túi tiền vô cùng lớn đang vội vã chạy nhanh hướng tới nơi này.

Hàn Lập thấy thế thì thầm kinh ngạc, thầm suy đoán lai lịch của những người này. Trên mặt một đám tóc lướt qua, cô gái kia cũng nhìn thấy những người đang chạy về phía mình, thân thể mềm mại hơi run, tựa hồ có chút bất an.

Hàn Lập thấy cảnh này, cau mày, ngón tay hơi động có chút khí lực. Xem ra thân thể đang rất nhanh hồi phục trở lại.

------oOo------

Chương 577: Vô danh chi địa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một lát sau, ánh đuốc cũng đến phụ cận nơi này.

Theo ánh sáng, Hàn Lập thấy một chút cảnh vật ở đằng xa.

Phụ cận tôm cá phủ dày một tầng trên mặt đất, mà hắn cùng cô gái lại nằm trên một đống cao nhất.

Còn ở đằng xa, do có một tảng đá chặn lại nên không cách nào biết rõ, chỉ có thể cảm nhận nơi này vô cùng rộng lớn, cũng không thể nhìn thấy những thứ bên trên vách động.

Mấy tên nam tử kia cách Hàn Lập hơn hai mươi ba mươi tượng, liền dừng bước.

Bọn họ nhanh chóng đem áo da trải xuống mặt đất, trừ một người đang đứng canh gác thì những người còn lại cắm đầu thu gom tôm cá vào bên trong bao.

Thấy cảnh này, Hàn Lập có chút ngạc nhiên.

Cô gái kia cũng kêu lên một tiếng, nhưng bởi vì thanh âm quá nhỏ nên vẫn chưa bị mấy tên nam tử kia phát hiện, theo bản năng Hàn Lập nhìn lại cô gái này.

Kết quả là một khuôn mặt vô cùng tú lệ, mơ hồ hiện ra trong bóng tối.

Cô gái này lập tức phát hiện ra hành động của Hàn Lập, mặt hơi ửng đỏ, lẩn trốn đi chỗ khác, khuôn mặt lần nữa lại bị che khuất, chỉ còn lưu lại một đôi mắt sáng đang ngượng ngùng.

Hàn Lập thấy thế không khỏi có chút buồn cười.

Cô gái này cũng có chút ý tứ, khi không thấy khuôn mặt thì nàng ra vẻ vô cùng thẳng thắn, có chút điêu ngoa. Nhưng sau khi bị nhìn thấy thì lập tức trở nên nhát gan, xấu hổ.

Làm cho sự hung hăng của hắn không còn một chút nào.

Đúng lúc đó, một tiếng hét kinh hãu từ xa truyền đến.

"không hay rồi, nhanh chóng rút lui, có Hỏa Lân Thú đến" Nam nhân canh gác kia đột nhiên quay đầu lại nhìn những người kia hét lên.

Nhất thời tất cả mọi người liền đem túi vác lên trên lưng, nhanh chân chạy như điên về một hướng khác. Tại chỗ chỉ còn lại hai người và một cây đuốc sáng cắm trên mặt đất.

Đồng thời, từ xa hình như có vài tiếng rú vang, hình như có vật gì phát hiện mấy người, tiếp theo

"bịch, bịch" có tiếng vật nặng rơi xuống đất, cấp bách truyền tới.

Một thân ảnh đỏ sậm dài chừng mấy trượng gấp rút từ trong bóng tối lao ra, sau một lúc lại biến mất.

Rất nhanh Hàn Lập đã được thấy tận mắt Hỏa Lân Thú kia, đúng là một quái thú dữ tợn, lân giáp trên người màu đỏ hồng, răng nhe ra, há miệng để lộ hàm răng nhọn hoắt, hình như vô cùng hung hãn.

Trong nháy mắt, nơi này khôi phục lại sự yên tĩnh.

Hàn Lập thở ra một hơi, may mà quái thú kai không phát hiện ra bọn họ, đúng là trong họa có phúc.

Trải qua một khoảng thời gian ngắn, Hàn Lập tay nắm nhẹ lại, lập tức đem nữ nhân trước ngực ôm lấy, từ từ đứng lên.

Hắn cuối cùng cũng trở lại bình thường, có thể tự do hành động *"Ngươi buông ta ra, ta có thể tự hành động"* Nữ nhân trong ngực Hàn Lập mặt đỏ bừng, thấp giọng nói.

"Cô không sợ dính mùi tanh hôi của cá sao, ta thì không sao rồi" Hàn Lập nhíu mày nhìn cô gái này, thản nhiên nói.

Cô gái nghe thấy lời này thì cúi đầu nhìn mặt đất đầy tôm cá thì hơi do dự, sau đó cũng không nói gì nữa.

Lúc này, Hàn Lập ôm nữ nhân này nhẹ nhàng nhảy khỏi đống tôm cá, hướng về phía ngọn đuốc.

Mặc dù không biết đây là chỗ nào, nhưng nếu không có ánh sáng thì đúng là rất phiền phức.

Hơi nghiêng người, Hàn Lập rút cây đuốc giơ cao xem xét một chút, rồi khuôn mặt hiện lên vẻ trầm tư, đi tới phía trước.

"Người buông ra được rồi, ta đã có thể vận động" Sau một lát, cô gái nhỏ giọng nói.

Hàn Lập nghe thế cũng không nhiều lời, nhẹ nhàng thả cô gái xuống đất. Sau khi sửa sang lại quần áo một chút, nàng cầm lên một cây đuốc khác, cũng đánh giá bốn phía.

Mà Hàn Lập lại đi về hướng mà những người lúc nãy bỏ đi.

"Ngươi muốn đi đâu?" Cô gái thấy cảnh này thì không khỏi hoảng hốt mà hỏi.

"Ta không muốn ở nơi này chờ quái thú trở lại, tất nhiên là đi tìm một chỗ an toàn hơn" Hàn Lập không quay đầu lại nói.

Cô gái nghe thấy quái thù hoàn toàn có thể trở lại, thì khuôn mặt hiện lên vài phần sợ hãi, vội vàng đuổi theo sau Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy cũng không nói gì, vẫn hướng về phía trước.

Sau khi đi được hơn trăm trượng, mặt đất cũng không còn tôm cá, ngược lại hai chân lại bước lên một loại đất đen xốp.

Nhưng chỉ vài bước thì Hàn Lập dừng lại, đem cây đuốc chiếu sát mặt đất, trên đó còn in rõ ràng vài dấu chân.

Đúng là dấu chân của mấy tên nam tử kia.

Nữ nhân ở phía sau không để ý, chút nữa thì đã đụng trúng lưng Hàn Lập, không khỏi giật mình.

"Có chuyện gì vậy?" Nàng thì thào hỏi.

Hàn Lập không có trả lời mà ngồi xổm xuống, tay bốc lên một nắm cát trên mặt đất, ngửi ngửi vài lần sau đó hiện ra thần sắc quái lạ.

"Mùi máu tươi nồng đậm, nơi này đúng là không có gì tốt đẹp" Hàn Lập mặt không thay đổi nói một câu, sau đó theo dấu chân của nam tử để lại mà đi tới.

Cô gái nghe thế thì trong lòng sợ hãi, không dám rời xa Hàn Lập.

Hai người một trước một sau, sau thời gian chừng một bữa cơm rốt cuộc ở xa xa cũng thấy một mảng ánh sáng.

Mắt Hàn Lập nheo lại, chân bước nhanh hơn.

Mãi về sau mời phát hiện, trong khoảng không đen đặc trống rỗng phía trước có một miệng hang lóe ra lam quang, mặc dù chỉ là hơn nửa trượng, lớn nhỏ không đều nhưng cũng đủ để người đi lọt qua.

Hai người thấy thế thì tinh thần vô cùng phấn chấn, nhanh chóng đi tới.

Trong nháy mắt, hai người một trước một sau ra khỏi hang, nhưng khi Hàn Lập vừa mới rời khỏi thì bạch quang lóe lên, bảy tám thanh kiếm đồng thời đặt lên trên cổ hắn, trong tai vang lên một âm thanh lạnh lùng.

"Các ngươi là ai, đám người A Hổ đâu? Chẳng lẽ là người từ ngoài vào?" Thanh âm này hơi khàn khàn nhưng cũng làm cho Hàn Lập giật mình.

Xung quanh có hơn hai mươi thanh niên nam nữ đang vây quanh hắn, người nào cũng cầm trong tay binh khí tỏa ra ánh sáng kì dị, vài tên nam tử mặc một màu áo lục giống nhau, thần sắc dị thường nhìn Hàn Lập.

Mà người hỏi hắn là một trung niên gầy gò khoảng bốn mươi tuổi, mắt hiện dị sắc nhìn Hàn Lập.

Về phần mỹ nữ theo sát sau hắn thì cũng bị vây quanh ở bên kia, không thể động đậy.

"Ta nghĩ, chúng ta đúng là những người mới đến. Nơi này cũng thường có người ngoài tiến vào như vậy sao?" Hàn Lập sờ sờ mũi, cười khổ nói.

"người không nói ta cũng đoán được. Cái loại trang phục quái dị này chỉ có những người bên ngoài như các ngươi mới mặc. Nhưng dù sao thì gặp chúng ta cũng coi như các ngươi may mắn. Dù sao, phần lớn người ngoài đến nơi này, còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì đã làm mồi cho quái thú rồi" Trung niên kia nghe Hàn Lập nói thế thì thần sắc thoáng hòa hoãn lại, nhưng thanh âm vẫn lạnh như băng nói.

Sau đó hắn khoát tay, toàn bộ kiếm bao quanh đều đã được thu lại.

Hàn Lập sờ sờ cổ, nhìn mấy binh khí đó, mặt lộ vẻ kinh ngạc vô cùng.

Vừa rồi thông qua tiếp xúc hắn cảm nhận trên binh khí tỏa ra một loại cảm giác nóng rực, như là đao kiếm mỗi người đều là sắt nung vậy, quái dị vô cùng.

Đồng thời, Hàn Lập cũng nhìn về bốn phía xem xét, mới phát hiện ra bản thân đang ở trên một núi đá nhỏ, lúc nãy là từ bên trong lòng núi đi ra, xa xa là một sa mạc vô cùng rộng lớn.

Sau đó, ngẩng đầu nhìn trời thì lại càng sững sờ.

Chỉ thấy trời tối đen, tất cả đều là mây đen, không thể nhìn thấy bất kì cái gì, trong mây kia thỉnh thoảng lại hiện lên vài tia chớp màu lam bắn ra, đem mọi thứ chiếu sáng thành màu lam nhạt, vô cùng yêu dị.

Hàn Lập chưa xem hết, hán tử gầy gò đối diện lại lên tiếng.

"các ngươi lúc đi ra có thấy những người khác không? Bọn họ là bạn của chúng ta!"

"Có thấy, nhưng bọn họ bị quái thú đuổi theo, chạy trốn theo rất nhiều hướng khác nhau" Hàn Lập không do dự đáp.

"Quái thú? Là loại quái thú gì?" Hán tử gầy nghe thế vô cùng khẩn trương, không kìm chế được xiết chặt binh khí trong tay.

"Ta nghe những người đó nói là Hỏa Lân Thú".

"Hỏa Lân Thú! Cũng tốt. Bọn họ ứng phó với nó cũng không có vấn đề. Nhưng vì an toàn, ngươi dẫn mấy người vào đó tiếp ứng một chút" Hán tử gầy gò bình tĩnh lại, lập tức phân phó.

Một gã da đen thui như thiết tháp không nói câu gì, dẫn theo vài tên nam nữ vội vàng chạy đi.

------oOo------

Chương 578: Cao tường thôn lạc

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Lúc này không nên nói các ngươi xui xẻo hay là gặp may mắn nữa, lại đụng trúng lần Tuyệt linh chi khí trăm năm phun ra một lần khiến cho không gian bị xé toạc. Rất nhiều.người bị nó cuốn vào dù có mạnh mẽ đến đâu cũng không thể chạy thoát. Chẳng qua, các âm thú cường đại cũng đã rời khỏi núi, nếu không các ngươi vừa mới tiến vào đã bị nuốt sạch rồi" Hán tử gầy gò quay sang hai người, thản nhiên nói.

Hàn Lập nghe vậy, tinh thần trầm xuống, nhưng thần sắc vẫn không hề thay đổi.

"Xin thứ lỗi cho tại hạ mạo muội. Các người không có nói cho chúng ta biết nơi này rốt cuộc là nơi nào? Nghe qua lời nói của huynh đài, nơi này tựa hồ vô cùng nguy hiểm".

"Nguy hiểm? Xem ra chỉ có hai chữ nguy hiểm này mới có thể hình dung. Ta không cần biết hai ngươi bên ngoài là cái gì, có thân phận như thế nào, nhưng tại nơi này, không có tự nhiên mà có đồ ăn đồ uống. Nếu có thể khiến người khác cảm động cũng là chuyện lạ rồi. Nơi này chỉ có âm thú mà thôi" Người đàn ông lần nữa đánh giá trang phục của hai người, dường như nhìn ra hắn và cô gái kia không phải là người bình thường, cười lạnh một tiếng nói.

Hàn Lập khuôn mặt nhăn nhó còn muốn hỏi thêm nữa thì người đàn ông khoát tay chặn lại nói:

"Bây giờ là lúc bất thường. Ta không thể giải thích nhiều cho người ngoài các ngươi. Tất cả trở lại thôn, qua một lúc nữa thì yêu thú lại quay về ổ. Mau đêm động này lấp lại sau này sẽ tính" Hán tử nói một câu, sau đó ra lệnh cho những người bên cạnh.

Nhất thời, mọi người ôm lấy những tảng đá,theo như mệnh lệnh, đem đến lấp đầy cửa hang.

"Đi thôi. Nếu thuận lợi, thì bọn A Hổ sẽ có thể gặp chúng ta ở trên đường. Nếu không âm phong nổi lên thì sẽ không thấy đường trở về" Hán tử gầy gò âm trầm nhìn bầu trời nói.

Sau đó, hắn xoay người đi, những nam nữ khác không nói một lời theo sát hắn, không ai bắt chuyện cùng Hàn Lập và cô gái kia.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong mắt quang mang chớp động, lộ ra vẻ trầm ngâm.

*"Chúng ta có đi theo họ không?"*Nữ tử ở lại cùng Hàn Lập, trong mắt thấy những người đó dần dần đi xa mà hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ, không khỏi bất an hỏi.

Khong có pháp lực cô gái này chỉ hoàn toàn là một nữ nhân bình thường, nhu nhược, đem Hàn Lập trở thành chỗ dựa.

"Đi, sao lại không đi, tới thôn kia xem thử xem như thế nào. Có lẽ sẽ có biện pháp khiến cho chúng ta khôi phục pháp lực" Hàn Lập ngẩng đầu lên bình tĩnh nói, sau đó nhìn qua bóng lưng của những người phía trước mà bước theo.

Cô gái thả lỏng tinh thần, cũng vội vã đi theo hắn.

"Đúng rồi. Tại hạ vẫn không biết đạo hữu họ gì? Tại hạ họ Hàn, là một tán tu" Hàn Lập vừa đi vừa thuận miệng hỏi cô gái.

"Ta gọi là Mai Ngưng, cùng gia huynh đến nơi này. Ta rõ ràng cũng huynh trưởng đều bị hút vào trong quỷ vụ, nhưng hắn sao lại không tới nơi này" Cô gái xinh đẹp này chính là Mai thị huynh đệ, giờ phút này nhắc đến huynh trưởng, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ lo lắng.

"Rất bình thường, loại tia chớp màu đen kia có năng lực truyền tống. Chúng ta bị đưa đến bên trong núi thì bọn họ có thể đã đến một nơi khác. Nếu không, lúc đó có nhiều tu sĩ như thế lẽ nào lại

chỉ có ta và cô bị mang đến đây. Sau này tìm kiếm sẽ có thể có ngày đoàn tụ" Hàn Lập thần sắc không đổi nói.

Cô gái nghe Hàn Lập nói như vậy nhất thời trở nên yên tâm hơn, nhưng đồng thời lại vô cùng hiếu kì đối với Hàn Lập.

Khuôn mặt hắn bình thường và xa lạ, nàng tuyệt đối chưa từng gặp qua, chẳng lẽ là tu sĩ từ hướng khác tiến vào hòn đảo, nữ nhân này nghi hoặc.

Nàng có nhiều nghi vẫn muốn hỏi Hàn Lập, nhưng lại ở cùng với Hàn Lập không nhiều, chần chừ trong chốc lát cũng không có mở miệng.

Ngay lúc nàng đang suy tình thì hai người đã đuổi tới phía sau đám người kia, dù mất đi pháp lực nhưng cũng là người tu tiên đã trải qua tẩy tủy, của nên người bình thường khó có thể mà so sánh được.

Hán tử gầy gò kia thấy hai người có thể từng bước mà đuổi theo bọn họ, mắt hiện lên vẻ khác thường nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ cắm đầu gia tăng tốc độ nhanh hơn ba phần.

Các nam nữ khác đồng thời cũng tăng tốc.

Nhìn thấy tình hình này, Hàn Lập cũng hơi ngẩn ra.

Động tác của những người này, tiếng bước chân so với người bình thường khác xa, mặc dù không giống cao nhân có nội lực trong người nhưng hình như đã luyện qua một chút ngoại công. Xem ra nơi này chỉ có võ công là thông dụng.

Nhưng nói lại thì Hàn Lập đối với quỷ vụ cũng có rất nhiều nghi hoặc.

Hắn đã xem qua rất nhiều điển tịch nhưng quỷ vụ dù đáng sợ nhưng cũng không đánh sợ như hôm nay, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có. Còn chưa tiếp xúc với thứ ma quỷ này thì đã bị giam cầm, khiến cho năng lực mất hết, thực sự là lợi hại.

Nếu lần nào xuất hiện cũng đáng sợ như thế thì ngay cả tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cũng không thể may mắn thoát khỏi. Nhưng rõ ràng là có rất nhiều người nhìn thấy quỷ vụ nhưng lại có thể thành công tránh được, trong nhóm đó có không ít tu sĩ cấp thấp.

Nhưng rõ ràng, hán tử gầy gò nói về Tuyệt Linh Chi Khí cũng khiến hắn hiểu một chút.

Chỉ nghe tên thôi cũng biết bọn họ pháp lực cùng thần thức bị giam cầm cũng có quan hệ.

Xem ra có lẽ bọn họ trùng hợp bị xui xẻo, đụng với một lần quỷ vụ đặc biệt lợi hại cho nên mới bị bắt toàn bộ mà đưa đến đây. Có lẽ những tu sĩ còn sống khác cũng ở một nơi nào trong này.

Hàn Lập đang tự đánh giá, đột nhiên hán tử phía trước thân ảnh dừng lại, quay đầu nhìn về một bên. Những người còn lại cũng đồng loạt dừng bước.

Ở một bên sa mạc, xa xa xuất hiện một đám bụi vàng, bụi mù cuốn thẳng tới chỗ này.

"Là bọn A Hổ" Một gã trẻ tuổi, khuôn mặt còn sự ngây thơ vui mừng lẫn sợ hãi hét lên, những người khác cũng rung động.

Hán tử gầy gò gật đầu trên mặt hiện lên vẻ vui mừng, nhưng nụ cười lên đến miệng đột nhiên đông cứng lại.

Bởi vì từ bên trong đám bụi vàng phát ra vài tiếng rống the thé.

"Mọi người qua hỗ trợ, bọn họ đang bị âm thú đuổi theo" Hán tử khuôn mặt đại biến, nổi giận gầm lên, đem trường đao ở bên hông rút ra, người cũng xông lên.

Các nam nữ khác cũng giật mình tỉnh ngộ, đều rút ra đao kiếm, đồng thời tiến lên.

Hàn Lập đứng im không nhúc nhíc,.mắt nhìn ra xa mang theo vẻ khác lạ.

Những nam nữ trong nháy mắt lọt vào bên trong đám bụi vàng, bên trong vang lên tiếng hô hoán không ngừng, bụi vàng dần dần hóa thành sương vàng bay tán loạn khắp mọi nơi.

Bên trong sương mù nồng đậm, tiếng nam nữ hét lớn cùng với tiếng rống liên tục không ngừng đan xen với nhau.

Trải qua thời gian một tuần trà, thanh âm không còn cao vút mà dần thấp xuống, trở lại bình thường.

Một lát sau, truyền ra một trận hoan hô, tiếp theo từ đám bụi mù đi ra mấy thân ảnh nam nữ, người nào trên người cùng phủ đầy máu, nhìn không thể nhận ra là có bị thương hay không, nhưng khuôn mặt ai cũng hớn hồ tựa hồ gặp chuyện mừng ngoài ý muốn.

Những người này nhanh chóng trở lại con đường ban đầu, trong đó có vài người mà Hàn Lập đã gặp qua bên trong sơn động. Bọn họ trên lưng đeo một túi thật lớn.

Mấy người này cũng đã nhìn thấy Hàn Lập và Mai Ngưng, lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc.

Nhưng sau khi hán tử gầy gò đến bên cạnh bọn họ, thấp giọng nói vài câu thì mấy người mới lộ vẻ hiểu ra, không tỏ thái độ gì nữa.

Có mấy người này gia nhập, tốc độ di chuyển của đoàn người nhanh hơn.

Sau một canh giờ, bọn họ cũng rời khỏi hoang mạc, trước mắt mơ hồ xuất hiện một vùng loạn thạch màu đen.

Cũng giống như sa mạc, Hàn Lập hoàn toàn không hề nhận ra độ lớn của nó, nhất là hoàn toàn không thể nhìn thấy điểm cuối. Nhưng tại bên trong bãi đá có đủ hình thù quái dị, đá đen thui làm cho Hàn Lập cực kì không thoải mái.

Nhưng những người này vừa thấy nơi này thì thở phào, lộ ra vẻ an tâm cùng thần sắc vui vẻ.

Lúc này, mây trên trời có vẻ như có biến đổi, quay cuồng hẳn lên, tia chớp lam kia cũng trở nên nhiều hơn, có nhiều luồng lực trực tiếp đánh lên trên mặt đất, hiện ra những cái hố lớn nhỏ khác nhau.

Hàn Lập cùng Mai Ngưng bị cảnh này dọa giật nảy mình, nhưng những người khác đi cùng lại có chút quen thuộc, bước vào bên trong bãi đá.

Hơn nữa hán tử gầy gò còn hô lớn:

"Mọi người nhanh lên một chút, thôn sắp đóng cửa, đừng để bị nhốt ở bên ngoài" Theo tiếng hô, nhanh chân chạy về phía trước.

Hàn Lập cùng Mai Ngưng liếc nhìn nhau, dù không biết là có chuyện gì xảy ra nhưng cũng không dám chậm trễ.

Dưới sự dẫn dắt của những người này, Hàn Lập ơt trong loạn thạch, đông một bước tây một bước, rất nhanh trước mắt xuất hiện một tường đá màu đen vô cùng cao lớn.

Tường đá này đều dùng những khối đá lớn chồng lên nhau mà thành, cao hơn hai mươi ba mươi trượng.

Tường đá dài hơn ngàn trượng, hơn nữa cách mỗi đoạn thì lại có một cái cọc nhọn xuất hiện trên tường, có vẻ vô cùng hung ác. Mà ở đối diện phương hướng của đám người Hàn Lập thì có một cái cửa gỗ vô cùng lớn, hai bên có mười người nam nhân cầm trong tay trường mâu màu trắng, đang đứng canh ở đó.

Mấy thủ vệ này thấy hán tử gầy trở về, lập tức lộ vẻ hưng phấn tiến lên tiếp đón.

Sau mấy tiếng *"Oành đùng đùng"* thật lớn thì cánh cửa buông xuống để cho bọn họ tiến vào.

------oOo------

Chương 579: Cự thú lai tập

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập cùng Mai Ngưng là hai khuôn mặt xa lạ nhưng thị vệ cũng không có hỏi qua, chỉ là liếc mắt một cái, sau đó vây lấy những người kia hưng phấn nói chuyện. Sau đó, mấy tên hán tử cao lớn lấy xuống một chiếc túi lớn, hé lộ tôm cá đầy bên trong, khiến cho tất cả phát ra từng trận hoan hô.

Tất cả những chuyện này khiến cho Hàn Lập đang thờ ơ lạnh nhạt cũng phải nhíu mày

Xem ra ở chỗ này, tôm cá là vật vô cùng trân quý, có lẽ tất cả thực vật đều phi thường hiếm.

Sau đó Hàn Lập liếc mắt nhìn qua toàn thôn một chút.

Cả thôn giống nhau như đúc, đều xây bằng đá lớn, tất cả kiến trúc trong thôn đều do loại đá đen tạo ra, khá thô sơ, nhiều hình dạng.

Nhưng đáng chú ý nhất là một bãi đá ở giữa thôn.

Bãi đá này không lớn nhưng so với những phòng ốc lại cao hơn mấy lần, nó chừng khoảng ba mươi, bốn mươi trượng, hơn nữa từ đỉnh lại phóng ra làn sương mù màu tím che kín cả bầu trời của thôn. Các tia chớp màu lam đánh xuống thôn liền bị màn sương này hấp thụ hết.

Màn sương tím này khẳng định do pháp trận cấm chế tạo ra. Nhưng hắn vẫn không có cảm nhận gì sự tồn tại của linh khí từ bãi đá này, ngược lại có một loại năng lượng âm hàn.

Phải biết là thần thức của hắn không có cách nào rời khỏi cơ thể, nhưng đối với cảm ứng linh khí, hắn nhạy cảm vô cùng, tuyệt đối không sai.

Hàn Lập trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Mà ở phụ cận đài cao có rất nhiều ngôi nhà làm bằng đá, cao hơn nhà bình thường nhiều. Đám người vây lấy hán tử gầy gò hỏi chuyện về âm yêu, trong đó có một người, tinh quang trong mắt chớp động liếc nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập rùn mình ớn lạnh.

Tại nơi này, hắn đã nhìn ra người này có nội lực cao thâm nhất.

Nếu ở bên ngoài, hắn dễ dàng dùng một ngón tay là giết chết tên này, căn bản không thèm để vào mắt. Nhưng bây giờ nếu muốn đánh thì có lẽ phải dùng đến mười hai phần tinh thần.

Đúng lúc này, hán tử gầy gò kia cùng mấy người nói cái gì đó, sau đó quay đầu chỉ chỉ Mai Ngưng cùng Hàn Lập vài cái. Nhất thời, mọi ánh mắt đều hướng về Hàn Lập.

Hàn Lập vô cùng bình tĩnh, không lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng Mai Ngưng bên cạnh lại lô ra vài phần bất an, không biết đối phương định xử trí bọn họ như thế nào.

"Hai người các ngươi lại đây một chút, mấy vị trưởng lão trong thôn có chuyện muốn hỏi các ngươi" Hán tử gầy gò ngoắc tay gọi hai người Hàn Lập.

Hàn Lập gật đầu, thần sắc thản nhiên dẫn theo nữ tử tiến lại.

Đám người quay lưng tiến vào bên trong thính đường, Hàn Lập cũng theo đuôi mà vào.

"Hai vị mời ngồi. Một khi đã đến đây, mọi người đều cùng một tộc, tất nhiên sẽ hết sức giúp đỡ. Nhưng mà nơi này và thế giới bên ngoài rất khác nhau. Hai vị trước tiên có thể giới thiệu về mình một chút, sau đó ta sẽ nói về chuyện của nơi này" Bên trong nội đường, ngồi ở giữa là một lão già mập mạp trông khá nhân từ lên tiếng nói.

Hai bên là mấy người khác, trong đó có một người hai mắt dài, lộ ra vẻ tàn độc, chính là người bên ngoài đã liếc mắt nhìn Hàn Lập.

Hắn tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía, nhưng chỉ đảo qua mặt Hàn Lập một chút, rồi toàn bộ sự chú ý tập trung vào giai nhân ở sau lưng Hàn Lập. Dù không nói ra lời nhưng trong mắt hiện lên vẻ khác thường.

"Hai người bọn ta không có gì đáng để nói, chỉ là ở trên biển đụng phải quỷ vụ nên bị cuốn tới nơi này. Về thân phận trước kia, thì đã đến đây còn có tác dụng gì nữa? Không cần nói cũng được" Hàn Lập tùy ý cười, phi thường bình tĩnh nói.

Nghe Hàn Lập hàm hồ nói, lão già cười rộ lên.

Hai mắt hắn nheo lại nhìn hai người đánh giá vài lần, rồi đột nhiên nói một lời khiến cho Hàn Lập kinh hãi.

"Hai vị là người tu tiên, cái này không có gì mà phải giấu cả" Lão già nói xong, ánh mắt rơi vào Túi trữ vật căng phồng ở bên hông Hàn Lập.

Hàn Lập thần sắc không đổi, trầm mặc không nói.

Mai Ngưng khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt, trong lòng lo lắng.

"Hai vị không cần sợ hãi. Người tu tiên đến nơi này không nhiều lắm nhưng cũng không tính là ít. So với người bình thường, chúng ta càng hoan nghênh người tu tiên nhập thôn. Nhưng hai vị cũng nên biết, ở nơi này là âm minh, linh lực cùng pháp lực và các đồ vật khác không thể sử dụng, chỉ có thể dùng một chút âm minh lực và vũ kĩ thô thiển mà thôi" Lão già thần sắc như thường giải thích.

"Âm minh lực?" Hàn Lập nghi sắc chợt lóe liền hỏi.

"Không sai. Cái này cùng pháp lực không có gì khác biệt. Mặc dù khong có cách nào trực tiếp dùng nó thi triển pháp thuật, nhưng người tu sĩ lại có thể mượn một chút âm linh lực bên trong cơ thể âm linh thú, bố trí một ít tiểu pháp trận, đối với thôn có tác dụng

không nhỏ. Mà cho dù không tinh thông trận pháp thì cơ thể so với người bình thường thì mạnh mẽ hơn nhiều, có thể giúp đỡ những người khác" Lão già tay vuốt cằm, chậm rãi nói.

"Các hạ dường như đối với người tu tiên chúng ta biết không ít chuyện, không biết trong thôn còn có tu sĩ nào khác không?" Hàn Lập nghe ngữ khí của lão già, nghĩ một chút rồi hỏi.

"Có, đương nhiên là có, còn có tới năm sáu người. Lão hủ bất tài, chính là một trong số đó. Trước khi bị hút vào vân vụ đã Trúc Cơ thành công" Lão béo khóe miệng cười cười nói.

Hàn Lập khuôn mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, do dự một chút còn muốn hỏi gì nữa. Nhưng lúc này, cả thính đường đột nhiên run rẩy, sau đó liên tiếp có tiếng âm u từ xa truyền đến, hình như có quái vật rất lớn đang nhằm thôn mà tới.

Mọi người bên trong thính đường biến sắc, không dễ ý tới Hàn Lập nữa mà đứng lên đi ra bên ngoài.

Hàn Lập mặt mang vẻ nghi hoặc, cũng không trì hoãn đi ra ngoài. Chỉ thấy bên ngoài mấy người trưởng lão sắc mặt trịnh trọng, đang chỉ huy chừng trăm nam nữ trẻ tuổi, đứng trên tường đá cầm trong tay các trường mâu cùng một ít cung tên chế tạo thô sơ.

Mặc dù không khí vô cùng khẩn trương nhưng không một ai lộn xộn, ngay cả một chút bối rối cũng không có, tựa như đây là chuyện bình thường.

Hàn Lập ánh mắt xoay chuyển, hướng về phía phát ra tiếng gầm mà nhìn. Nhưng do tường đá ngăn trở nên dù thấy mặt đất run rẩy càng lúc càng mạnh nhưng cũng không thể thấy được gì

Hàn Lập sờ sờ cằm, nhón lên cao một chút, bước tới phụ cận một tòa nhà cao, thừa dịp người khác không chú ý, mũi chân dẫm vào vách tường, dễ dàng leo lên đến nóc của mà nhìn ra bên ngoài.

Lúc này Hàn Lập mới nhìn thấy chuyện bên ngoài bức tường.

Chỉ thấy xa xa bên ngoài thôn, cát bay đá chạy, cuồng phong loạn vũ, toàn một màu đen không hề nhận ra bất cứ cái gì. Vậy mà chỉ cần màn đen đó đi qua thì mặt đất lại ngưng kết một tầng băng sương, thoạt nhìn vô cùng lạnh lẽo.

Xem ra theo lời hán tử gầy thì đây là âm phong, quả nhiên là không bình thường chút nào.

Nhưng khi âm phong tới gần thôn trang hơn trăm trượng thì tự tiêu biến mất, không thể nào lướt qua giới hạn vô hình nào đó.

Mà ngay lúc đó, bên trong hắc phong có tiếng vật nặng rơi xuống đất, mặc dù cách nhau xa nhưng lại lộ ra một khí thế kinh người. Mơ hồ đó là một bóng đen cao vài chục trượng đang lao ra.

Thấy rõ hình dáng của bóng đen, Hàn Lập hít sâu một hơi khí lạnh.

Bóng đen vừa thấy chính là hình dạng phóng đại hơn mười lần của một cự viên màu xám. Nhưng nó lại có bốn mắt, hơn nữa lại có một đôi cánh khổng lồ, nắm tay cầm một cây gỗ to đùng, hung hăng hướng thôn lao đến, đồng thời bốn mắt đỏ tỏa ánh sáng, tràn ngập khí tức chết chóc.

"Là Giảo Tranh Thú. Lần này là một Giảo Tranh Thú. Mau mang đại thuẫn đến" Thấy rõ hình dáng của âm thú, một vài người kêu lên.

Nhất thời một nhóm người gồm người già phụ nữ và trẻ em đi ra, trong tay cầm các loại tấm chắn, mang đến cho những người đứng trên thành, sau đó chạy xuống dưới bức tường.

Lúc này, con thú khổng lồ đã tới cách tường thành không đầy trăm trượng, trong tiếng bước chân của quái thú, Hàn Lập hoài nghi không biết tường thành cứng rắn này có thể chịu được một đòn tấn công của âm thú hay không, hay là sẽ bị tiêu diệt. Nhưng may mà việc này không có phát sinh.

Cự thú trong nháy mắt đã đến cách ba mươi trượng.

Nhưng mà lúc này, mặt đất phụ cận tỏa lên một làn sương tím, vô cùng đậm đặc biến thành những xúc tu thật lớn, đem hai chân con thú trói chặt lại.

Con thú đứng thẳng không được, bị ngã xấp xuống trên mặt đất tạo nên một trận chấn động khiến cho tất cả mọi người nghiêng ngả, đứng không vững.

Hàn Lập cả kinh, quay đầu nhìn lại đài cao.

Hắn vô cùng ngạc nhiên khi thấy tại bãi đá có bốn người ngồi từ lúc nào, chính là những người bộ dáng như đang làm phép.

"Đây là Âm minh lực?" Hàn Lập trong lòng chấn động.

"Công kích!" cơ hồ trong phút chốc, có người phát ra mệnh lệnh.

Vô số mũi giáo cùng tên bay như mưa về phía con thú đang ngã, hoàn toàn phủ kín lấy nó.

Hàn Lập trong lòng không khỏi căng thẳng!

------oOo------

Chương 580: Âm minh chi địa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cự thú dường như cũng đã nhận ra không ổn, gầm lớn một tiếng, từ trong miệng phun ra một cỗ âm phong băng hàn.

Những mũi giáo mũi tên bay dến bị làn gió này thổi qua thì đều bị chệch hướng, hơn nữa bên trên còn phủ một lớp băng sương mỏng, chưa kịp chạm vào thân thể của cự thú thì lập tức rơi xuống.

Về phần những thứ khác thì dù đến được thân thể của cự thú khổng lồ nhưng do bị gió tạt vào nên lực sát thương giảm đi, miễn cưỡng tạo một số vết thương ngoài da mà thôi. Điều đó càng kích thích con thú này càng thêm hung hãn cuồng bạo hơn.

Chỉ thấy khi con thú nổi giận, bốn mắt huyết quang chớp động, chỉ nghe *"phành"* một tiếng, bộ lông của nó chợt dựng đứng lên, dáng vẻ vô cùng kinh khủng.

Hàn Lập tại nóc nhà nhìn thấy thế thì sửng sốt, hoàn toàn không rõ con thú này có dụng ý gì. Chỉ thấy nó cúi đầu, bộ lông dựng đứng lên, trong nháy mắt hóa thành vô số điểm đen, hướng tường đá bay nhanh đến.

Trên tường đá, mọi người đều hiểu thủ đoạn của con thú này tuy nhiên dù sắc mặt ai cũng khẩn trương, nhưng vẫn hét lên một tiếng chỉnh tề dựng các đại thuẫn trong tay lên.

"Phụp phụp phụp…" những tiếng động như mưa rào vang lên từ những chiếc thuẫn.

Hắc mang kia mặc dù đi cắm sâu vào trong thuẫn nhưng đại bộ phận bị đỡ lại, nhưng có một số người phòng hộ không kỹ nên bị hắc quang trực tiếp bắn xuyên qua, thân thể ngã xuống khỏi tường, không biết sống chết.

Những người khác không có thời gian xem xét sự sinh tử của bọn họ, mà sau một tiếng ra lệnh thì trường mâu cùng tên phóng ra, nhưng cũng bị cự thú kia thổi bay hơn nửa, nhưng con thú này dường như chỉ có lớp lông cứng có thể phóng ra ngoài, sau đó dù có tiếng kêu to nhưng chỉ là sự giẫy dụa mà thôi, hoàn toàn không có phương pháp phản kích.

Những luồng khí tím biến thành xúc tu kia càng bám chặt lấy chân của con thú không buông.

Như thế sau năm sáu lần tần công liên tiếp, âm phong trong miệng cự thú rốt cuộc cũng nhỏ đi, không còn nhiều uy lực nữa.

Lúc này, cung tên cùng trường mâu ngược lại thường xuyên được bắn ra, cắm dầy vào thân thể của yêu thú, khiến nó giống như là một con nhím.

Trong tình hình này, con thú lại tựa như bị thương không nặng lắm, tinh thần vẫn điên cuồng gầm rống, cây bổng trong tay không ngừng khua khua đầy uy lực, đem mặt đất biến thành một cái lỗ to.

Hàn Lập thấy con thú này quả là da dầy thịt béo, vô cùng mạnh mẽ mà khiếp hãi.

Người trong thôn đối với con thú này hình như đã có biện pháp từ trước.

Lúc này, một đám nam tử thân thể vô cùng tráng kiện, vóc người đặc biệt khôi ngô, chạy nhanh lên trên tường đá.

Bọn họ ngoại trừ mang theo ba bốn thanh mâu vừa dài vừa lớn ra thì cũng không giắt theo binh khí gì khác. Những người này vừa lên đầu tường thì đem trường mâu giơ lên, nhắm ngay thân hình của cự thú mà phóng tới.

"Vù, vù, vù" những tiếng xé gió vang lên, làm cho sắc mặt Hàn Lập hơi đổi.

Những người này nội lực không hề kém, đem mấy cái giáo nhẹ nhàng như là cây cỏ vậy. Khi ném đi, ngoại kình vô cùng mãnh liệt, giống hệt như là cường nỏ bắn ra vậy.

Nhất thời, ba đóa huyết hoa trào ra từ thân thể của cự thú. Tất cả trường mâu đều cắm vào thân thể của nó, lại đem nó hoàn toàn ghim cứng trên mặt đất, vẻ hung hăng tàn ác lúc đầu hoàn toàn tan biến

Trên tường đá nổi lên một trận hoan hô, mọi người lộ ra vẻ vô cùng vui mừng, những xúc tu trên chân cự thú cũng hoàn toàn biến mất vào hư không.

Một số người hưng phấn vội vàng mở cánh cửa gỗ, trong tay cầm đao kiếm chuẩn bị đánh gục con thú này, số còn lại lo cứu chữa những người bị thương.

Nhưng không ngờ khi cửa gỗ vừa mở ra, thì con thú đang nằm im cúi đầu đột nhiên hồi quang phản chiếu, ngửa mặt lên trời gầm lớn, cánh tay vung lên làm cho cự bổng trong tay mang theo sức mạnh văng ra.

Cự bổng bay lên trên trời hướng vào trung tâm của làng, thanh thế cực kì khinh khủng.

Lúc mà mọi người đều thấy cự thú ngã xuống mà cao hứng lao tới, nay mắt thấy bảy tám thôn dân chuẩn bị biến thành thịt vụn thì khuôn mặt ai cũng biến sắc mà hét lớn lên.

Nhưng mà lúc này, một bóng người chợt lóe, đến chỗ mà thanh bổng bay đến, sau khi gầm nhẹ, hai tay người nay vung lên, hung hăng đánh vào thân bổng.

Tiếng nổ truyền ra, hắc bổng bay lệch ra rơi vào một vùng đất trống.

Người kia vô cùng tiêu diêu rơi xuống mặt đất, động tác thanh nhã, chính là vị trung niên áo trắng âm lệ.

Cứu được thôn dân nam nữ, mọi người liền vây quanh người này, trong miệng không ngớt tạ ơn. Nhưng hắn lại vô cùng thản nhiên mà khoát tay chặn lại, trở lại vị trí cũ.

Nhưng trên mặt Hàn Lập đã hiện lên một thần sắc khác thường, bởi vì nam tử kia sau khi cứu người thì lại lạnh lùng liếc về phía hắn một cái.

Mặc dù không biết của hắn có ý gì, nhưng hình như là không bằng lòng.

Hàn Lập cau cau mày, cảm thấy trong đó có chút gì kì lạ. Trong khi đó cửa gỗ đã buông xuống, mười mấy thanh niên trai tráng lao ra khỏi thôn, đem yêu thú trọng thương kia đánh gục tại chỗ.

Nhưng những người này còn chưa chấm dứt, có người dùng một trường đao màu trắng chặt đầu con thú xuống, sau khi thọc tay vào sờ soạng thì móc ra một tinh thạch lớn bằng ngón tay cái màu xanh biếc. Người này vô cùng vui mừng hô to đứng lên, mọi người xung quanh vô cùng xao động, cũng hét lên phấn khởi.

Hàn Lập thấy cảnh này, nhãn thần mở to, thấy viên tinh thạch xanh biếc kia tựa như có chút quen thuộc, hình như đã từng thấy qua ở nơi nào.

Hàn Lập cúi đầu nghi hoặc, trong đầu linh quang chợt lóe, đột nhiên đứng thẳng lên.

Lúc trước ở bên trong Hư Thiên Điện, hắn đã lấy được tất cả khôi lỗi, chúng đều có một khối tinh hạch như thế, không sai chút nào. Chẳng lẽ thật sự là giống nhau, Hàn Lập tự thì thầm!

Nhưng Hàn Lập sau khi liếc qua một lần nữa thì không nói thêm lời nào, thả người nhảy xuống đất.

Lão già mập mạp cùng vài trưởng lão tiến vào trong thính đường. Hắn còn mang một bụng nghi vấn, cũng muốn biết rõ ràng.

Mai Ngưng thấy Hàn Lập trở lại thính đường thì cũng cúi đầu đi vào.sau khi nhìn thấy cảnh chiến đấu với cự thú mới biết đây là nơi nguy hiểm.lộ ra vẻ buồn thảm

Hàn Lập đã đi vào.mấy lão già cũng đã ngồi yên vị tại ghế

Nhìn thấy Hàn Lập đi vào,lão già cười cười đang muốn mở miệng nói gì đó thì một gã tráng hàn thân hình cao lớn tiến vào, trong tay chính là cầm khối tinh thạch xanh biếc kia.

"Đại trưởng lão, đây chính là nội đan của âm thú. Xin mấy vị xem xét một chút" Tráng hán đem tinh thạch đến trước lão già, đặt lên bàn cung kính nói.

"Lần này lại khổ cực cho các ngươi. Thừa dịp Tuyệt Linh Chi Khí phun ra, bọn Tân Thạch đã quay về mang theo tôm cá, hãy đem phát cho mỗi người một ít, coi như là phần thưởng" Lão già nhìn thấy tinh thạch cao hứng nói.

"Đa tạ mấy vị trưởng lão" Tráng hàn nhất thời lộ ra vẻ vui mừng lẫn sợ hãi, mang theo sự sung sướng rời khỏi thính đường.

Hàn Lập ở một bên lạnh lùng nhìn mọi thứ.

"Hai người vừa rồi cũng nhìn thấy âm thú. Nơi này chỉ có tranh đấu cùng âm thú mà thôi. Làm cho hai người giật mình không ít! Dù nơi này chỉ rộng hơn trăm dặm nhưng lại là nơi sinh tồn của nhiều âm thú, nhân loại cùng các loại thú khác" Lão già đem viên tinh thạch kia cẩn thận cất vào trong áo, sau đó mới hướng Hàn Lập nghiêm mặt nói.

"Nơi này còn có yêu thú khác?" Hàn Lập vô cùng kinh ngạc.

"Đương nhiên, nơi này là nơi không gian bị xé rách. Mỗi khi không gian bị xé rách ra thì mặc kệ là tu sĩ, yêu thú gì cũng đều bị hút vào như nhau" Lão già cười khổ, nhưng sau đó lại nói.

"Yêu thú ở đây cũng không có cách dùng yêu thuật, nhưng chúng nó trải qua vô số giai đoạn rèn luyện thân thể nên cường đại vô cùng, không phải là loại mà nhân loại cùng âm minh có thể trêu chọc. Cũng may là chúng nó chỉ ở cố định tại một nơi có nhiều thức ăn, không dễ dàng ra ngoài, đúng là uy hiếp với nhân loại chúng ta không lớn. Nhưng âm thú thì rất khác, chúng nó sinh ra

trong âm khí, bình sinh rất thích giết người, cơ hồ mỗi một đoạn thời gian sẽ có âm thú cường đại đến thôn. Mặc dù phần lớn đều bị đánh lui nhưng cũng có trường hợp thôn bị phá, cả thôn sẽ bị ăn thịt toàn bộ. Giống như hôm nay, chúng ta đã đánh chết được nó nhưng không lâu nữa.âm khí tụ lại một chỗ, sẽ lại tạo ra một âm thú khác, âm thú căn bản là không thể giết hết được".

"Nghe các hạ nói, người trong thôn cũng không chỉ tập trung tại đây, còn có những chỗ khác sao?" Hàn Lập trầm mặc một chút, chậm rãi hỏi.

"Đương nhiên là có. Mặc dù không nhiều lắm.nhưng cũng có bảy,tám chỗ phân bố khắp âm minh. Thực vật tại đây vô cùng thiếu thốn, trừ một vài nơi có thể trồng trọt tạo ra thực phẩm còn lại bởi vì âm khí quá nặng nên không có cây nào có thể sống. Mà Âm minh thú thì đại bộ phận đều mang chất độc.Trừ vài loại dặc biệt, còn lại dù Âm minh thú đã bị giết chết cũng không thể ăn. Điều kiện sinh sống ác liệt, nên nhân loại trở thành thực phẩm của bọn chúng. Ai cũng muốn tại đây sinh tồn, nhưng phải là người hữu dụng mới được. Nếu không sẽ bị đuổi ra ngoài thôn, tự sinh tự diệt" Lão già nói tới đây thì ngôn ngữ có chút lạnh lẽo hẳn lên.

------oOo------

Chương 581: La Hầu dữ Đại Tấn hoàng triều

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Các hạ gọi nơi này là Âm Minh giới chẳng lẽ trong này cùng Âm Tư chi giới trong truyền thuyết có quan hệ gì, nơi đây rốt cuộc là nơi nào? Pháp lực trên người chúng ta bị cấm, chẳng biết có phương pháp nào để khôi phục lại không? Quan trọng nhất là, tại hạ cũng không muốn ở lại nơi đây mà muốn trở lại bên ngoài, xin trưởng lão chỉ ra một con đường để đi ra" Hàn Lập nhíu mày sau đó hỏi một hơi.

"Trở về? Nếu có thể dễ dàng trở về sao chúng ta còn lưu trong này để mỗi ngày trải qua cuộc sống nhàm chán như vậy? Nơi đây thì đại bộ phận đều là người vừa ra saih ra tại Âm Minh giới này, chỉ có một bộ phận nhỏ giống như chúng ta giống nhau bị quái vụ hút vào trong. Mà đại bộ phận người ngoài vừa mới tiến vào nơi đây đã bị âm thú cắn nuốt, chỉ ai có vận khí tốt mới may mắn sống sót rồi trốn đến trong thôn chúng ta, còn những người khác thì ở bên ngoài" Lão giả lắc đầu, thở dài nói.

Hàn Lập nghe mấy lời này, trong lòng nhất thời không biết nói gì!

"Cho nên trong này rốt cuộc là nơi nào, cùng Âm Tư chi giới có quan hệ hay không thì chẳng ai biết? Chẳng qua rất nhiều tiền bối trong nhóm đầu tiên đến nơi này, cùng từng có phán đoán so với đạo hữu nói không sai biệt lắm, họ cho rằng trong này là Âm Minh giới cùng Nhân giới giao nhau qua một cái khe không gian, cho nên nơi đây mới có nhiều Âm Minh khí như thế, nhưng lại không thể hình thành Âm Minh thú cường đại".

"Có người cho rằng thế gian này căn bản không có Âm Minh giới, chỉ có điều là một ít tu sĩ đã có truyền ngôn. Bọn họ cho rằng, trong này là trong bụng của La Ma thú trong truyền thuyết, có thể thôn phệ nhật nguyệt, có khả năng phá không. Chỉ có ma thú này

mới có thể giải thích được quái vụ xuất hiện ở những nơi khác nhau trong hải vực. Nên cách mấy năm nơi đây mới có thể cùng ngoại giới tương thông một lần. Phải biết rằng, trong truyền thuyết La Ma thú cũng có bản tính thích ẩn nặc ở chỗ sâu trong đáy biển, một đoạn thời gian dài mới ăn một lần".

"La Ma thú? Như thế nào có thể được! Ma thú này so với Âm Minh giới càng không giống nhau, ta không cho rằng có ma thú này tồn tại" Vừa nghe giả thiết này của lão giả, Hàn Lập sắc mặt đại biến.

"Không sai, ta lúc trước nghe vậy thì phản ứng cũng vô cùng khiếp sợ như đạo hữu. Nhưng không thể không nói, suy đoán này tuy có chút hoang đường, nhưng thực tế cũng có thể. Nếu thật sự là cái khe không gian thì nơi tiếp xúc với ngoại giới phải là một nơi cố định không thay đổi mới đúng. Nhưng trên thực tế, Âm Minh giới mỗi lần cùng ngoại giới tương thông thì hút người vào đều là đến từ mấy nơi bất đồng trong hải vực, một số hải vực cũng chưa từng nghe nói qua, ví dụ như tại hạ, là đến từ Đại Tấn hoàng triều Loan Nam Châu tiểu đảo. Mà các tu sĩ khác thì một số đến từ Ngũ Long Hải, có người đến từ duyên hải của Thiên Sa đại lục, còn lại là đến từ Loạn Tinh Hải, còn có một số người còn chưa tiếp xúc thì phần lớn không biết đối phương ở hải vực nào" Lão giả ung dung nói.

"Đại Tấn hoàng triều! Đạo hữu là tu sĩ đến từ Tấn quốc?" Hàn Lập lại lộ ra một tia kinh ngạc, hắn tại Thiên Nam có nghe nói qua về tên của siêu cấp đế quốc này.

"Đạo hữu chẳng lẽ cũng là đến từ Đại Tấn hoàng triều của chúng ta?" Ánh mắt lão giả nhất thời sáng ngời.

"Không phải, chẳng qua Hàn mỗ cũng nghe người ta nói qua một phần, biết đó là một cái quốc gia siêu lớn! Tại hạ cũng muốn thăm viếng, đáng tiếc không có cơ hội đi" Hàn Lập lắc đầu nói.

"Như vậy thực sự đáng tiếc, thật hy vọng lão phu còn có cơ hội có thể trở về!" Lão giả lộ ra vài phần thất vọng.

"Hắc hắc! Đạo hữu nếu có tới Đại Tấn của chúng ta thì mới có thể

biết cái gì gọi là tu tiên giới chân chính, theo ta được biết trên thế gian này tuy có rất nhiều người tu tiên xuất hiện từ mọi khu vực, nhưng không có nơi nào có thể so sánh với Đại Tấn của chúng ta, có thể có quy mô cùng hưng thịnh như thế, gọi Đại Tấn quốc chúng ta là này một thánh địa của tu sĩ trần gian cũng không quá" Nói về quê hương của mình, vị lão giả này có vài phần tự hào.

Hàn Lập rờ rờ mũi, tuy nhiên trên mặt cũng cười khổ, nghe đối phương nói cũng động lòng.

"Ha ha, lão hủ nói có chút lạc đề, đạo hữu vừa rồi hỏi nơi đây có phương pháp hồi phục pháp lực thần thông hay không, ta có thể nói rõ ràng cho đạo hữu, chỉ cần ở tại Âm Minh giới này sẽ không cần ảo tưởng thần thông trước kia còn có thể trở lại. Nơi này trừ Âm Minh khí ra, còn tồn tại một loại bị chúng ta xưng là Tuyệt Linh Chi Khí, chúng nó bình thường ở chỗ sâu bên trong lòng đất, nhưng một thời gian nhất định thì sẽ phún phát ra tràn ngập cả không gian. Chỉ là nếu tu sĩ trong phạm vi ảnh hưởng của nó, thì hết thảy pháp lực thần thông đều biến mất không thể phá giải. Các ngươi lúc bị hút vào chính là gặp phải cái khe hở mở ra cùng Tuyệt Linh Chi Khí đồng thời phún phát" Lão giả mỉm cười nói.

Nghe lão giả đề cập việc này. Hàn Lập trong lòng buồn bực.

Nếu không phải gặp phải loại sự tình không hay ho này, hắn cũng sẽ không bị một cái quỷ vụ bao lấy, đã sớm chạy đến nơi khác tiêu diêu.

"Tiến vào nơi đây, một tia hy vọng đi ra ngoài đều không có sao? Tại hạ có chút không tin!" Hàn Lập trầm mặc trong chốc lát, không cam lòng nói.

"Cũng không nhất định như vậy, phương pháp đi ra ngoài thật ra cũng có nhưng cũng phải có khả năng làm thì mới được!" Lão giả vuốt râu, chậm rãi nói.

"Phương pháp gì?" Hàn Lập trong lòng vui mừng, miệng vội vàng hỏi dồn.

Nghe lão giả nói vậy, thì thần sắc Mai Ngưng đang bất định cũng rung động.

"Cái này…" Lão giả không lập tức trả lời, mà lộ ra vẻ trầm ngâm.

"Đạo hữu có cái gì không tiện sao chứ?" Hàn Lập thần sắc vừa động, lộ ra một tia khác thường.

"Nhị vị không cần hiểu lầm, cái này cũng không có gì giấu diếm! Tại hạ hy vọng trong thôn có thể thêm một hai gã tu sĩ, nhưng cũng sẽ không làm khó nhị vị. Ta chính là lo cho hai vị đạo hữu đi ra ngoài mà mất đi tính mạng!" lão giả thấy trên mặt Hàn Lập cùng Mai Ngưng thần biến sắc hóa, ánh mắt híp lại, thâm ý sâu sắc nói.

Nghe những lời này, Hàn Lập trước tiên là rùng mình, nhưng lập tức cười rộ lên.

"Yên tâm. Hàn mỗ tuy xem là tuổi trẻ, nhưng cũng là tu luyện nhiều năm, sẽ không làm việc lỗ mãng. Nếu thật sự là không thể, tại hạ tuyệt sẽ không mạo hiểm chịu chết. Chẳng qua, Hàn mỗ trước hết nghe đạo hữu nói phương pháp thoát thân, nhìn xem rốt cuộc khó khăn ở chỗ nào" Hàn Lập nụ cười thu liễm lại, rồi hỏi.

"Một khi đạo hữu đã nói như vậy, lão hủ cũng không giấu diếm" Lão giả mập mạp suy nghĩ một chút, rồi đáp ứng. Sau đó đi ra khỏi thính đường, đứng ở cửa nhìn ra xa xa, không biết đang suy nghĩ cái gì.

… (ở đây hình như trên web thiếu một khúc)

"Hàn huynh, chúng ta rốt cuộc phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ngươi thực sự muốn đi Bạo Phong Sơn kia?" Mai Ngưng đứng ở phía sau Hàn Lập, đôi môi đỏ mọng hỏi, lúc này sắc mặt nàng ta cực kỳ tái nhợt.

Nàng đối với phương pháp thoát thân mà lão giả nói, ra hoàn toàn tuyệt vọng, cho rằng không có khả năng đạt thành điều kiện này.

"Ta nhất thời còn chưa có suy nghĩ chu đáo, nhưng cũng phải thử

một lần" Hàn Lập nhìn bầu trời, thản nhiên nói.

Mai Ngưng nghe nói như thế, thần sắc vừa động, đang muốn nói tiếp cái gì đó thì lại có tiếng bước chân hướng về phía hai người đi tới.

Một gã thiếu niên tuổi mười lăm sáu, tò mò đi tới.

"Hai vị là người mới tới? Ta phụng mệnh lệnh của trưởng lão dẫn hai vị đến chỗ ở. Bởi vì hai vị là người mới cho nên ba ngày đầu thực vật là miễn phí, nhưng về sau phải làm tốt nhiệm vụ mới được. Nếu không thì phải rời khỏi thôn, tự tìm đường sống" Thiếu niên trừng đôi mắt màu đen, thuần thục nói.

"Tốt, ngươi cứ dẫn đường!" Hàn Lập trả lời ngay.

Thiếu niên gật gật đầu, trực tiếp dẫn hai người hướng tới một nơi trong thôn mà đi đến.

Trong chốc lát, thiếu niên dẫn hai người đến một gian phòng đá sạch sẽ.

Mai Ngưng nhìn lại trong phòng chỉ có một cái giường đá miễn cưỡng nằm được hai người thì sắc mặt nhất thời đỏ bừng lên.

"Trong này sao chỉ có một cái giường?" Nàng hơi chần chờ rồi hỏi thiếu niên.

"Nam nữ hai người ở cùng một chỗ không phải là ngủ chung một giường hay sao?" Thiếu niên nháy mắt, có chút kỳ quái hỏi lại.

Nghe lời này, trên mặt Mai Ngưng càng thêm đỏ bừng lên, tuy muốn nói gì nữa nhưng nhất thời không thể mở miệng.

"Chúng ta ngủ riêng, nên lấy thêm một cái giường đá nữa" Hàn Lập lúc này đang xem xét bên ngoài phòng, quay đầu lại với thiếu niên lạnh nhạt nói.

Thiếu niên bĩu môi, tuy có chút không tình nguyện, nhưng cũng đáp ứng đi ra ngoài.

"Cô trước tiên nghỉ ngơi một chút, ta đến các nơi trong thôn xem xét một chút!" Hàn Lập chờ thiếu niên đi ra ngoài liền nói. Thần sắc Mai Ngưng lộ vẻ giật mình, nhưng sau đó liền yên lặng gật đầu không nói gì.

Hàn Lập không do dự đi ra khỏi phòng, tới mọi nơi nhìn một chút, liền đi nhanh hướng bãi đá cao nơi trung tâm thôn đi đến.

Hắn đối với phương pháp thao tác Âm Minh lực cũng cảm thấy hứng thú.

Bốn phía bãi đá không có ai phòng thủ, cho nên Hàn Lập nhẹ nhàng đến gần sát bãi đá này.

Bởi vì bãi đá cực kỳ cao cho nên có làm các bậc thang, cao đến dọa người.

Hàn Lập đi vòng quanh bãi đá vài vòng, rồi lại tiếp tục đi lên các bậc thang.

------oOo------

Chương 582: Thạch phù dữ thú tinh, yêu văn tái hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập đứng ở trên đài cao không có một bóng người, nhìn cái bàn đá hình tròn cực kỳ kỳ quái trước mắt, trên mặt lộ ra vài phân kinh ngạc.

Vòng tròn có đường kính khoảng một trượng, nằm ngang, mặt trên có khắc có một ít hoa văn cổ quái cùng rất nhiều thứ nhìn như phù văn chú ngữ thâm ảo. Lúc này tuy không có người nào tại nơi đây thi triển, nhưng phía trên mặt vẫn toát ra khí tím nhàn nhạt đang bay lên không, cùng tử vân trên bầu trời tạo thành một thể.

Bản thân Hàn Lập đối với trận pháp cũng rất tinh tường, lúc này nheo ánh mắt lại nghiên cứu thạch bàn này.

Không bao lâu, thần sắc Hàn Lập bắt đầu thay đổi, trong chốc lát lộ ra vẻ giật mình, trong chốc lát lại cau mày, tâm thần hoàn toàn đắm chìm trong đó.

"Sao thế, đạo hữu nhìn ra ảo diệu gì trong đó?" Tâm trí Hàn Lập đang suy nghĩ thì ở phía sau bỗng nhiên truyền đến một thanh âm lạ lẫm.

Hàn Lập trong lòng cả kinh, thầm mắng bản thân sao quá sơ suất, bị người tới sát sau lưng mà không biết, nếu người này đối hắn bất lợi chẳng phải quá nguy hiểm hay sao.

Chẳng qua tình huống này xuất hiện cũng không hoàn toàn do Hàn Lập sơ ý.

Vốn có thói quen dùng thần thức nắm tình hình xung quanh, nhưng hiện tại đột nhiên thần thức và pháp lực tiêu thất, tự nhiên không thể nhanh chóng thích ứng được.

Hàn Lập trong lòng thầm kinh hãi, nhưng trên mặt vẫn không đổi sắc xoay người lại.

Trước mắt là một vị lão giả tóc trắng râu dài, mặt đầy nếp nhăn, nhưng hai mắt lại có thần, đang cười nhẹ nhìn Hàn Lập.

"Các hạ cũng là người tu tiên?" Bởi vì thần thức tiêu thất nên Hàn Lập chỉ có thể đoán mà thôi.

"Lão phu Bão Hoàn Tử ở Ngũ Long Hải, đạo hữu chính là một trong hai tu sĩ vừa mới đến sao?" Lão giả mỉm cười trả lời.

"Ngũ Long Hải?"

Hàn Lập nghe thấy tên như vậy trong lòng vừa động, vị đại trưởng lão kia tựa hồ đã đề cập qua cái tên này làm hắn nổi lên một ít hứng thú.

"Thì ra là Bão Hoàn Tử đạo hữu, tại hạ họ Hàn, là tán tu của Loạn Tinh Hải" Thần sắc Hàn Lập hòa hoãn nói.

"Loạn Tinh Hải? Trước kia trong này cũng từng có một đồng đạo Loạn Tinh Hải, nhưng đáng tiếc trong một lần đi ra làm nhiệm vụ thì gặp Âm thú lợi hại mà mất mạng. Chẳng qua, đồng đạo trong tu tiên giới mà tinh thông phù chú thật sự không nhiều lắm, mà ta xem đạo hữu đối khối thạch phù này có vẻ chuyên tâm, xem ra phương diện này cũng không thấp!" Lão giả trước tiên là thở dài một tiếng rồi mới hỏi.

"Thạch phù? Là chỉ này vòng tròn này sao?" Hàn Lập lộ ra vẻ cổ quái, lần này không phải là hắn cố ý làm ra vẻ mà thực sự là lần đầu tiên nghe được cái tên này.

"Ha ha! Cũng khó trách đạo hữu không biết vật ấy. Thạch phù, ngọc phù mấy thứ này phỏng chừng đã sớm thất truyền, cũng chỉ có một ít tông môn trong Ngũ Long Hải chúng ta còn có người chế tác loại phù chú cổ xưa này" Ánh mắt lão giả râu dài khép hờ, nếp nhăn trên mặt có chút rung rung nói, cũng hơi có chút kiêu ngạo.

Nghe nói thế, dị sắc trên mặt Hàn Lập liền biến mất.

"Tại hạ thật sự có nghe qua trên đời này còn có thạch phù, ngọc phù. Chẳng qua đối với phù chú, Hàn mỗ cũng từng nghiên cứu qua một đoạn thời gian, lúc này đối với thạch bàn này trên mặt có khắc có một ít phù văn mà cảm thấy kinh ngạc. Hôm nay nghe đạo hữu nói cũng làm tại hạ giải được một ít nghi vấn. Nhưng trên thạch phù này tựa hồ còn pháp trận đặc thù, chẳng lẽ tại hạ nhìn lầm hay sao?" Hàn Lập nhíu mày nhìn lão giả nói.

"Thực không nghĩ tới đạo hữu đồng thời tinh thông trận pháp cùng phù chú, tại hạ thật sự là khâm phục cực kỳ! Hàn đạo hữu không có nhìn lầm, khối đàn vân thạch phù này chính xác cùng thạch phù bình thường không giống nhau, nó có thể mượn Âm Minh lực, mà khởi động một ít pháp trận đặc biệt, làm cho nó có hiệu lực như phù chú cùng pháp trận. Tuy nhiên làm như vậy thì uy lực cũng giảm đi rất nhiều" Nét mặt lão giả râu dài đầu tiên là kinh ngạc, nhưng sau đó lại vỗ tay cười ha hả.

Hàn Lập nghe lời này, có chút đăm chiêu gật gật đầu, nhưng quay đầu lại nhìn sang thạch bàn, đột nhiên lại hỏi:.

"Nghe đại trưởng lão nói, các người tại nơi đây có thể sử dụng Âm Minh lực, là mượn Âm Minh thú tinh cùng pháp trận kết hợp, mới có thể thi triển pháp thuật. Mà tại hạ vẫn chưa thấy trên thạch phù này có cái gì là của thú tinh được khảm lên. Chẳng lẽ thạch phù này còn có gì bí mật nữa sao" Hàn Lập hiện lên vẻ nghi hoặc.

"Đạo hữu còn không biết, hôm nay đạo hữu gặp chỉ là Tranh Giảo Thú. Trong thôn phần lớn mọi người có tu tập qua một ít vũ kỹ nên có năng lực chiến đấu so với thường nhân lợi hại hơn nhiều, nhưng nếu so cùng Âm thú cường đại thì võ công cao tới đâu một người cũng không là đối thủ của nó, cho dù dựa vào nhiều người có thể đả bại được chúng nó nhưng thôn dân cũng sẽ chết nhiều, chúng ta căn bản tổn thương không chịu nổi. Kể từ đó, mượn Âm Minh lực đến thi triển một ít pháp thuật khốn địch, trở thành mấu chốt sống sót của thôn. Mà thi pháp làm tiêu hao Âm Minh thú tinh nhiều hay ít cũng là tiêu chuẩn để xét là có cường đại hay không" Lão giả mỉm cười nói, rồi dừng một chút mới nói tiếp:

"Chẳng qua là mấy cái thú tinh này thật sự là khó tìm! Bình thường mà nói, Âm thú càng cường đại, xác suất trên đầu sẽ có thú tinh càng cao, nhưng cũng không chắc chắn, có khi Âm thú cực kỳ cường đại, chúng ta phí nhiều tâm cơ mới tiêu diệt được, nhưng trong đầu lại trống trơn. Như hôm nay nhóm thôn dân dẫn ngươi trở về, trên đường đánh chết vài con Hỏa Lân thú nhỏ yếu, cũng tìm được một khối thú tinh nhỏ, nên chuyện này thật sự cũng khó mà nói được".

"Nhưng bình thường mà nói, trong thôn thường xuyên phải thi pháp đánh địch và phải tiến hành phòng hộ thường ngày, nên nhu cầu thú tinh phi thường cao, nhưng cả năm sưu tập Âm Minh thú tinh chỉ có khoảng mười khối mà thôi. Chỉ có thể miễn cưỡng đủ dùng, bởi vậy thú tinh bình thường là do vài trưởng lão trong thôn phân ra bảo quản. Chỉ có lúc cần thi pháp chống địch thì mới giao cho chúng ta sử dụng, mà khi chiến đấu chấm dứt lại lập tức thu hồi. Cho nên khối thạch phù này bình thường ngoài lượng tiêu hao thì cũng sẽ không đem thú tinh trực tiếp khảm lên, lúc trước chế tác phù này thì lưu lại mấy chổ để khảm lên nên có chút lãng phí" Lão giả râu dài tựa hồ đối với cách làm của trưởng lão trong thôn có chút bất mãn, cúi xuống sờ sờ các lỗ khảm xung quanh thạch bàn, lộ ra vẽ tự giễu.

Hàn Lập không có đáp lời đối phương, mà chỉ thản nhiên cười mà không nói.

Tuy không biết đối phương nói với mình có dụng ý gì, nhưng phỏng chừng quá nửa là đấu tranh giành quyền lực trong thôn, lúc này hắn không có ý sống lại trong thôn nên không muốn bị dính vào.

Xem ra mấy tu sĩ này một khi đoạn tuyệt đường tu luyện, cũng trở nên giống phàm nhân mà tranh quyền đoạt lợi.

Hàn Lập trong lòng than thở một tiếng, cảm thấy thật có chút buồn!

Lão giả thấy Hàn Lập không nói tiếp, trong mắt hiện lên một tia thất vọng, nhưng lập tức liền hồi phục vẻ bình thường, cùng Hàn

Lập tán gẫu vài sự tình khác.

"Đạo hữu cũng biết quỷ phương này không biết tồn tại bao nhiêu vạn năm. Tuy rất ít khi có tu sĩ bị hút vào nhưng nhiều năm như thế thì trong Âm Minh tu sĩ bị diệt phỏng chừng không hơn một ngàn cũng có mấy trăm. Hơn nữa nghe người ta nói, trong đó thậm chí còn có Kết Đan thậm chí là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cũng bị khốn chết ở nơi đây" Lão giả thuận miệng nhắc tới.

"Trong này từng có tu sĩ Nguyên Anh Kỳ đến?" Hàn Lập nghe lời này, có chút biến sắc.

"Có. Mặc dù không biết chuyện trước đó, nhưng vị cao nhân này bị hút nhập nơi đây, về sau ở tại thôn này đến hết đời. Phỏng chừng hắn cũng giống hai vị đạo hữu, đồng thời gặp phải Tuyệt Linh Chi Khí phún phát. Nếu không người có đại thần thông như thế, quái vụ bình thường căn bản không thể làm khó họ" Lão giả than nhẹ một tiếng.

"Có thể, chẳng qua Tuyệt Linh Chi Khí này thật là đáng sợ, phỏng chừng chỉ có tu sĩ Hóa Thần Kỳ, mới không bị ảnh hưởng" Hàn Lập cười khổ nói.

"Hóa Thần Kỳ! Ha ha, đạo hữu nghĩ thật xa xôi, chẳng qua vị tiền bối Nguyên Anh Kỳ kia, tuy đã chết nhưng trước đó không có việc gì làm cũng có lưu lại một ít điển tịch, trong đó một ít nói về kinh nghiệm tu luyện. Vài thứ này nếu đặt ở bên ngoài tự nhiên là trân quý dị thường. nhưng hôm nay thì sao chứ, hắc hắc…" Lão giả râu dài ngẩng đầu lên, lộ ra vẻ tiếc hận.

"Tâm đắc tu luyện! Hàn mỗ thực cảm thấy hứng thú. Đạo hữu có biết, vật ấy hiện tại ở nơi nào?" Hàn Lập nghe lời ấy, mặt lộ vẻ hứng thú.

Tâm đắc của tu sĩ Nguyên Anh Kỳ tự nhiên không phải là vật bình thường, hắn tự nhiên muốn xem.

"Ha ha! Phản ứng của đạo hữu cùng tại hạ lần đầu tiên khi nghe được việc này cũng giống nhau. Chẳng qua chỉ cần ở tại nơi đây một thời gian sẽ thấy những thứ này không còn hứng thú nữa.

Không có pháp lực, những thứ này dù nhiều cũng là trừng mắt mà nhìn thôi. Nếu đạo hữu thực cảm thấy hứng thú cũng có thể đi xem nó cùng một ít di vật của các tu sĩ khác đang lưu giữ trong một gian nhà kho" Lão giả sờ các nếp nhăn trên mặt, sau đó hơi nghiêng thân mình, chỉ vào một góc thôn, một gian nhà đá vô cùng tồi tàn.

Hàn Lập trong lòng giấu vẻ vui mừng, thần sắc bình tĩnh hướng lão giả nói cảm tạ.

Sau đó lão giả râu dài cùng Hàn Lập nói sau vài câu, lại thấy Hàn Lập có chút bồn chồn, liền mỉm cười chủ động cáo từ rời đi.

Hàn Lập nhìn lão giả đi xa, khẽ nhếch miệng, thoáng trầm ngâm một chút rồi lắc lắc đầu cũng đi xuống bãi đá.

Sau đó hướng gian thạch ốc tồi tàn bước nhanh đến.

Dọc theo đường đi thấy vài tên thôn dân nhìn thấy gương mặt Hàn Lập có chút lạ lẫm, tò mò dò xét vài lần, nhưng không có ai đi tới hỏi cái gì.

Hàn Lập nhẹ nhàng đi đến nơi.

Nhìn thạch ốc tồi tàn tối tăm phía trước, Hàn Lập chần chờ một chút mới tiến lên khẽ đẩy cánh cửa đá nhưng nó vẫn bất động.

Chẳng lẽ cái cửa này còn có cơ quan gì sao? Hàn Lập trong lòng kinh ngạc, nhưng lại hít một hơi, song chưởng đột nhiên xuất ra mười thành khí lực.

Tuy hắn chưa tu luyện qua cái gì gọi là ngoại môn võ công, nhưng cũng đã trải qua trúc cơ cùng kết đan tẩy tủy dịch, nên cũng có khí lực trên một trăm cân.

"Kẽo kẹt" âm thanh trầm trọng truyền đến. Tuy chậm nhưng cánh cửa này rốt cục từ từ bị đẩy ra.

Điều này làm cho trong lòng Hàn Lập vui vẻ.

Lúc này hắn mới phát hiện, chẳng biết có nguyên nhân gì mà cánh cửa này so với cửa đá bình thường dày hơn gấp đôi, khó trách vừa rồi thiếu chút nữa hắn nghĩ có cơ quan tại trên cửa.

Hàn Lập thân hình chợt lóe, bước tiến vào trong phòng, một luồng âm khí mục nát lập tức bay tới.

Sắc mặt Hàn Lập căng thẳng, vội vàng ngừng thở.

Một lát lúc sau, không khí bên ngoài cũng bay vào, không khí trong phòng mới dần dần khôi phục lại bình thường.

Lúc này hắn mới thở ra một hơi, nhờ ánh sáng bên ngoài chiếu vào đánh giá tình hình trong phòng.

Nơi đây đơn giản dị thường, trừ bốn phía có một loạt tấm bia đá, trong phòng còn có một kệ đá.

Tấm bia đá cao ước chừng hai trượng rộng ước chừng một trượng, xem ra cũng thật lớn làm Hàn Lập xem xong không khỏi ngẩn ra.

Mà trên thạch bàn kia cũng không có một quyển điển tịch hoặc là trúc giản gì đó, chỉ có vài món tựa hồ pháp khí ảm đạm không phát ra ánh sáng mà thôi.

Vẻ giật mình trên mặt Hàn Lập rất nhanh tiêu biến, ngược lại mỉm cười.

Trong này cũng không như bên ngoài thì làm sao mà tìm được giấy cùng thẻ trúc. Mấy thứ như ngọc giản không có linh lực tự nhiên càng không thể sử dụng.

Mà mấy tấm bia đá này hiển nhiên chính là nơi các tu sĩ lưu lại tâm đắc.

Cho nên trên thạch bàn có pháp khí, xem ra chúng nó cùng phi kiếm của mình giống nhau, đều đồng thời cùng chủ nhân bị hút vào nơi đây, tự nhiên cũng không thể trở lại trong Túi trữ vật.

Nhưng thật ra Túi trữ vật thì Hàn Lập vẫn chưa thấy trong phòng này. Xem ra chủ nhân của nó có cách khác để xử lý, nên không có bày ra ở nơi này.

Hàn Lập sau khi xem hết trong phòng, rồi đi đến một tấm bia đá.

Mặt trên tràn đầy tro bụi, căn bản không thấy rõ khắc cái gì.

Hàn Lập nhíu mày rồi cũng không tị hiềm bụi bẩn, tiến đến dùng vạt áo nhẹ lau lên.

Một lát sau, có thể thấy được bia văn hiện lên rõ ràng.

Cái này cũng không là văn tự mà tu tiên giới truyền lưu hiện tại, mà là một loại cổ văn ít gặp. Nhưng cũng may Hàn Lập học nhiều thứ nên cũng dễ dàng phân biệt ra.

Nhưng Hàn Lập xem tấm bia đá đầu tiên, liền mất đi hứng thú.

Cái này chính là do một vị tu sĩ Trúc Cơ Kỳ ghi lại các việc mà bản thân đã trải qua. Hàn Lập tự nhiên không có hứng thú xem nhiều lập tức chuyển hướng qua tấm bia đá khác.

Trong phòng này có hơn hai mươi tấm bia đá, khi Hàn Lập đọc tới tấm bia đá thứ sáu thì thần sắc lại rung động. Cái này đúng là cái mà hắn muốn tìm, nó do vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ lưu lại tâm đắc tu luyện.

Hàn Lập đứng trước tấm bia đá không nhúc nhích, chẳng biết qua bao lâu liền thở ra một hơi, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp.

"Thì ra ngưng kết Nguyên Anh có nhiều chỗ kiêng kị như vậy, xem ra nếu không biết sự tình này thì cho dù có Cửu Khúc Linh Sâm hỗ trợ thì sác xuất ta có thể ngưng kết thành công cũng sẽ không cao, lúc này bị hút vào Âm Minh giới, thật đúng là họa phúc đôi đường!" Hàn Lập thì thào tự nói vài câu.

Trên tấm bia đá này tuy không khắc rõ ràng cụ thể về pháp môn tu luyện, nhưng là vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ vô danh kia lại đem kinh nghiệm của bản thân từ Trúc Cơ đến Kết Đan rồi quá trình ngưng kết Nguyên Anh, kể lại vô cùng chi tiết làm Hàn Lập trong lòng vui mừng không thôi, có kinh nghiệm của tu sĩ Nguyên Anh Kỳ này chỉ điểm, làm hắn giảm bớt các khúc mắc trong tu luyện, càng tránh cho tương lai ngưng kết Nguyên Anh bị sai lầm.

Xem tấm bia đá nhiều lần, xác định đầy đủ không có sai sót, Hàn Lập mới hài lòng quay đi xem các tấm bia đá còn lại.

Vốn hắn muốn rời đi nhưng lại đổi ý, một khi đã xem hết một nửa, các tấm bia đá còn lại cũng cần xem hết để thêm một ít kiến thức cũng tốt.

Vì thế thần sắc Hàn Lập hoàn toàn thoải mái.

Các tấm bia đá còn lại quả nhiên không có gì hữu dụng đối với hắn, cho dù có một ít khẩu quyết công pháp, nhưng đối người luyện Huyền Âm Kinh như hắn mà nói căn bản là không phù hợp.

Sau một thời gian, Hàn Lập liền tiến tới tấm bia cuối cùng.

Hắn tùy ý phủi đi tro bụi, sau khi dò xét tấm bia đá một lượt, thì trên mặt lại lộ ra vẻ ngạc nhiên ngoài ý muốn.

Tấm bia đá trước mắt cùng các tấm phía trước hoàn toàn bất đồng, mặt trên khắc không biết là bao nhiêu tế văn, kỳ văn lớn nhỏ, so với các tấm trước không thể sánh bằng.

Hơn nữa khi Hàn Lập liếc mắt qua các văn tự thì chúng là hai chủng văn thể hoàn toàn bất đồng, một loại thì hắn nhận thức là cổ văn bình thường, một loại trước kia cũng từng gặp qua rất nhiều là yêu thú văn tự.

Hàn Lập trong lòng hiếu kỳ, lúc này tiến lên cẩn thận quan sát.

Kết quả sau khi xem một hồi Hàn Lập liền có chút hưng phấn.

Tấm bia đá này là một thiên kinh văn chuyên môn truyền thụ cho yêu tộc, hơn nữa lại chú thích cực kỳ cẩn thận, cái này là do một tu sĩ nhận thức rõ ràng về yêu văn khắc lại.

Tuy Hàn Lập không có khả năng xem xong liền có thể hiểu ngay lập tức, nhưng hắn lại cố gắng ghi nhớ chờ ngày sau chậm rãi lĩnh hội, cũng không khó để nắm giữ văn tự yêu tộc.

Như vậy, quyển sách bằng da thú cùng đồng phiến lúc trước tìm được cũng có thể hiểu được đại khái là có ghi công pháp của yêu tộc.

Do nhân loại không có khả năng tu luyện công pháp của yêu tộc, nên Hàn Lập sẽ không suy tính quá nhiều.

Cho dù công pháp này đối với hắn căn bản vô dụng, nhưng học văn tự của yêu tộc, đối với hắn cũng chỉ có lợi chứ không có hại, biết đâu về sau lại có lúc hữu dụng.

Dù sao đây cũng là một cơ hội rất khó gặp!

Sau một đoạn thời gian, Hàn Lập dựa năng lực đã đọc qua là không quên được, đem văn tự trên hai mặt của tấm bia đá ghi nhớ lại.

Sau đó hắn mới rời khỏi gian phòng, các pháp khí trên bàn hắn căn bản không thèm liếc mắt.

Ra khỏi căn phòng, Hàn Lập đi quanh thôn vài vòng, gặp một ít kiến trúc kỳ lạ, hắn cũng cùng thôn nhân nói một hai câu.

Cũng may mấy người dân trong thôn dân tựa hồ còn rất thuần phác, cho nên đối với sự lạ lẫm của hắn họ đều nhiệt tình giải đáp.

Hàn Lập rất nhanh biết rõ ràng một số điều cơ bản về nơi Âm Minh này.

Ví dụ như trong này bởi vì không có quặng sắt nên đành phải dùng vài loại xương đặc biệt cứng rắn của Âm Thú mà chế tác thành binh khí.

Đương nhiên không phải mấy cái xương này lấy ra là có thể trực tiếp làm binh khí, mà trước tiên phải trải qua một loại chất lỏng gọi là *"Trầm Thủy"* tẩm vào một chút.

Từ đó, mấy cái xương này chẳng những cứng rắn hơn trước kia ba phần, mà còn có thể mang thêm một ít âm hỏa lực, chế tác thành binh khí xong, đối với Âm thú cũng có sự sát thương đặc biệt.

Nhưng bởi vì âm hỏa không thể kéo dài cho nên mấy cái binh khí này sau một thời gian ngắn, sẽ lại dùng *"Trầm Thủy"* tẩm vào một lần, để cho lực sát thương không giảm.

Điều này làm cho Hàn Lập đối với chất tên là *"Trầm Thủy"* này có chút tò mò!

Mặt khác, trong Âm Minh này mỗi tháng sẽ có vài ngày gọi là Âm Phong nhật. Tại mấy ngày nay, đại bộ phận các khu vực sẽ xuất hiện hắc âm phong băng hàn đến xương cốt, nhân loại trong lúc này không thể ra ngoài hoạt động. Một khi bị mấy cái âm phong này bao phủ, nhân loại khẳng định sẽ hóa thành tượng băng. Cũng chỉ có ở tại trong thôn có một ít pháp thuật che chở, người trong thôn mới có thể bình yên không việc gì.

Nhưng cũng trong ngày âm phong cũng là thời gian Âm Minh thú hoạt động nhiều nhất, thường xuyên sẽ xuất hiện một con như hôm nay hoặc là thành một đàn Âm thú đánh vào thôn, làm cho thôn nhân luôn lo lắng đề phòng.

Với các tin tức mà Hàn Lập đã hỏi thăm không ít, thậm chí linh cơ vừa động còn hỏi về than phận người mặt trắng mà đã nhìn hắn không chút thiện cảm.

Thế mới biết, người này tên Phong, vài năm trước cũng bị hút vào đây.

Nhưng người này không biết là làm gì, nhưng đã có một thân võ công kinh người, mấy lần đánh chết Âm thú cường đại. Đối với thôn lập công lớn, cho nên tuy tuổi còn trẻ nhưng đã làm trưởng lão trong thôn, chuyên môn phụ trách dạy thanh niên tu tập vũ kỹ. Trong đám thanh niên có uy vọng không thấp.

Hàn Lập nghe những lời này tuy trong lòng không sợ hãi, nhưng cũng nhíu mày cảm thấy có chút khó giải quyết.

Tiếp đến lưu lại trong thôn một lúc, khi đã xem hết mọi thứ, thì Hàn Lập chầm chậm ung dung hướng phòng mình đi đến.

Khi vừa tới cửa, Hàn Lập chợt nghe trong phòng truyền ra thanh âm của một nam tử.

"Thế nào, mọi việc ta nói đều là thiệt tình, chỉ cần Mai cô nương nguyện ý gả cho Phong mỗ, chẳng những về sau không lo về thực vật, hơn nữa lại càng không phải thường xuyên ra khỏi thôn mà mạo hiểm sanh mệnh. Mà Phong mỗ nhiều năm như vậy đều là độc thân, cũng không là người đa tình nên thực đối với cô nương rất thật tình" Gã trung niên tên Phong, chẳng biết khi nào đã đến trong phòng.

------oOo------

Chương 583: Dĩ nha hoàn nha

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nghe đến đó, trong lòng đầu tiên là ngạc nhiên, tiếp theo là dở khóc dở cười.

Hắn cuối cùng hiểu được nguyên nhân vì sao mà trung niên nhân tên Phong đối với hắn bất thiện. Chính là vừa mắt với vị giai nhân Mai Ngưng này, do thấy hắn cùng nữ nhân này đồng thời đến nơi đây, nên nghĩ hắn cùng nữ nhân này có quan hệ thân mật.

Cũng khó trách hắn, không biết là có phải do thủy thổ nơi đây hay không mà các nữ nhân hắn gặp tuy không xấu xí lắm, nhưng làn da mỗi người lại thô ráp đen sẫm, cho dù là ngũ quan có đoan chính, cũng không dễ nhìn chút nào.

Nên không trách được vị Phong trưởng lão này vừa thấy Mai Ngưng, nhất thời liền động tâm.

Dù sao nhan sắc của Mai Ngưng không phải là khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng là dạng mỹ nữ khó tìm.

Hơn nữa nàng ta cũng tu luyện nhiều năm, nên trên người cũng có loại linh khí mà phàm nhân không thể có được, lại càng có vẻ động lòng người.

"Lời các hạ mới nói ta có thể xem như chưa bao giờ nghe. Ta là một tu sĩ, sẽ không gả cho phàm nhân, mời lập tức đi ra ngoài" Ngoài suy nghĩ của Hàn Lập, tuy không có hắn ở bên cạnh thế nhưng Mai Ngưng rất kiên nghị, không khách khí nói ra lời lạnh như băng.

"Hừ! Mai cô nương chỉ sợ cô còn chưa hiểu rõ tình huống hiện tại. Trong này là Âm Minh giới, cô nương đối với Phong mỗ nói tới thân phận tu sĩ cũng không có ảnh hưởng. Có lẽ người thường đối với các tu sĩ trong lòng có một ít kính sợ. Nhưng ở trong mắt

Phong mỗ, người không có Âm Minh thú tinh như các ngươi cũng không tôn quý hơn so với thường nhân một chút nào. Chẳng lẽ nàng nghĩ đến vị nam nhân bằng hữu của nàng lúc này có khả năng đối kháng với ta hay sao? Võ công của Phong Thiên Cực ta tung hoành cả Tây Cực hải, ta muốn diệt hắn thì cả thôn ai có thể ngăn cản ta?" Người trung niên tên Phong tựa hồ bởi vì Mai Ngưng cự tuyệt mà có chút phẫn nộ, khẩu khí có chút âm trầm, về sau càng có vẻ uy hiếp.

"Ngươi dám đe dọa ta?" Mai Ngưng tựa hồ không nghĩ tới một phàm nhân dám uy hiếp nàng, nên thanh âm có chút run rẩy.

"Vì sao không dám? Ta còn dám…"

"Ngươi muốn làm cái gì?"

Không biết người trung niên tên Phong làm cái gì, mà bên trong phòng bỗng truyền ra tiếng thét của Mai Ngưng.

Hàn Lập nghe đến đó, rờ rờ mũi, trong lòng một trận cười khổ.

Tuy nói hắn cùng nữ nhân kia thực không có quan hệ gì, nhưng cùng nhau đến nơi này, cùng là người tu tiên, nên hắn cũng không thúc thủ mặc kệ, bởi vì hắn còn không có máu lạnh và vô tình như vậy.

Nghĩ như vậy, Hàn Lập trong lòng cười khổ, trong khoảnh khắc lại hóa thành cười lạnh.

"Phành" một tiếng, sau khi nghe Mai Ngưng thét lên lần thứ hai, hắn một cước đá vào cửa, thong dong đi vào.

Bên trong phòng Mai Ngưng bị ép tới góc phòng, cùng với vẻ mặt nanh ác gần sát bên của trung niên nhân tên Phong, tên này nghe tiếng động lớn như vậy nhất thời ngẩn ra xoay người lại.

Hắn thấy Hàn Lập vào, trước tiên trong mắt hiện lên một vẻ nghi ngại, nhưng sắc mặt nhanh chóng âm trầm lại.

Mà Mai Ngưng đang mặt mày thất sắc vừa thấy Hàn Lập đi vào, lập tức vừa mừng vừa sợ từ trong góc đi ra trốn ở phía sau Hàn Lập.

"Hàn đạo hữu, ngươi cẩn thận một ít, người này tựa hồ đối với ngươi bất lợi!" Lúc này nữ nhân mới ổn định, lập tức lên tiếng cảnh báo.

"Yên tâm! Các ngươi ở trong phòng nói chuyện ta cũng nghe được vài câu" Hàn Lập cũng không quay đầu lại thản nhiên nói.

"Ngươi trở về khi nào? Ta sao không có nghe động tĩnh" Người trung niên tên Phong đứng đối diện, lạnh lùng nhìn Hàn Lập hỏi.

Hắn tự phụ nội lực cực kỳ cao, trong vòng mười trượng thì hoa lá rụng cũng có thể lọt vào tai, mà Hàn Lập vô thanh vô tức đứng ở ngoài cửa, điều này làm cho hắn có chút kỳ quái.

"Xem ra các hạ đối với võ công của mình cũng quá tự tin. Chẳng qua nếu có chủ ý đánh tại hạ thì cũng có chút ngu xuẩn" Hàn Lập không chút lo lắng nhìn đối phương, chậm rãi nói.

"Ngu xuẩn? Những lời này đã lâu không có người nào dám nói với ta. Để hồi báo ta đây trước hết sẽ đánh gãy ngươi một cánh tay gọi là trừng phạt" Người trung niên tên Phong nghe vậy, trong mắt chợt lóe vẻ độc ác.

Hắn không hề do dự thân hình chợt lóe, người như mũi tên hướng Hàn Lập phóng tới, đồng thời bàn tay phải dẫn theo kình phong mãnh liệt, hung hăng nhắm hướng cánh tay phải của Hàn Lập mà chụp tới.

Xem bộ dáng như muốn đem cánh tay Hàn Lập đánh thành hai đoạn.

Hàn Lập nhìn đối phương tiến tới với khí thế mạnh bạo, mặt không chút thay đổi, đột nhiên thân hình bỗng nhoáng lên biến thành ba bốn người giống nhau như đúc bắn ra, trực tiếp nghênh hướng tiến của trung niên nhân tên Phong.

Người trung niên chấn động, không suy nghĩ gì thêm tay phải khua một vòng, đem những bóng người này bao lại rồi hung hăng đánh một kích.

Nhưng tất cả bóng người giống như hư ảo, khi bàn tay lướt qua liền lập tức tan biến vô ảnh vô tung.

"Đây là..."

Người trung niên liền ngẩn ra, đến khi hiểu được vì sao lại như vậy thì phía sau người xuất hiện một thanh tiểu kiếm màu xanh, vô thanh vô tức kề ngay cổ họng.

Nó mang đến sự lạnh lẽo làm cho lông tóc của hắn dựng đứng lên hết.

"Tốt nhất đừng lộn xộn. Tuy ta không muốn có cái kết cục giết ngươi rồi rời thôn, nhưng nếu là các hạ bức ta làm thì Hàn mỗ cũng miễn cưỡng thử một lần" Thanh âm của Hàn Lập không hề có chút tình cảm, từ phía sau thản nhiên truyền đến.

Người trung niên tên Phong thân thể liền cứng ngắc lại.

Hắn biết thanh tiểu kiếm của đối phương sắc bén cực kỳ, nếu đối phương muốn cắt đứt yết hầu của mình, thì chỉ cần dùng một ngón tay là được.

Chẳng qua, trên mặt hắn đồng thời tràn ngập vẻ khó tin. Hàn Lập lúc nào đã chuyển tới sau lưng hắn mà hắn không nhận thấy được.

"Các hạ đã định bẻ gãy ta một cánh tay, thì tại hạ cũng có lễ để qua lại một chút" Hàn Lập không chờ trung niên nhân phản ứng, đưa một tay bắt lấy cánh tay đối phương, rồi từ một góc độ không ngờ tới, linh hoạt bẻ ngược lại.

Nhất thời nghe một tiếng *"rắc"*, cánh tay đã bị Hàn Lập bẻ thành hai đoạn.

"A!" Người trung niên tuy cứng cỏi dị thường, nhưng cũng là con người nên một cánh tay đột nhiên bị bẻ gãy cũng kêu lên một

tiếng đau đớn.

Chẳng qua người này cũng không phải người thường, trên mặt đã xuất hiện nhiều mồ hôi và có kêu rên lên, nhưng cũng cố nén lại, rốt cuộc không phát ra âm thanh nào.

"Nhớ kỹ! Nếu dám tới thạch ốc này thì không chỉ bẻ một tay, mà cả tính mệnh của ngươi cũng mất luôn" Hàn Lập cố nén sát khí trong lòng, thu lại thanh tiểu kiếm, thân hình chợt lóe lên rồi xuất hiện tại nơi cũ, thần sắc bình tĩnh cảnh cáo.

Tuy mượn La Yên Bộ thần kỳ ra chế trụ đối phương, nhưng hắn không thể dùng kiếm giết chết đối phương. Nên biết bên ngoài còn có nhiều người biết người này vào phòng, hắn không muốn vừa mới tới nơi lạ này, lại bị người khác đuổi giết.

Chẳng qua cánh tay đối phương bị hắn bẻ gãy, thì trong vòng nửa tháng thân thủ không thể hồi phục như lúc đầu.

Trong khoảng thời gian trì hoãn này, hắn có còn ở lại thôn này hay không lại là chuyện khác!

Bởi vậy tuy biết rõ là buông tha đối phương thì hắn có thể gặp phiền toái, nhưng hắn cũng chỉ trừng phạt một chút như vậy. Về sau nếu có cơ hội, hắn cũng sẽ tiêu diệt đối phương thần không biết quỷ không hay.

"Tại hạ thật sự không có mắt, không ngờ các hạ cũng là cao thủ võ công tuyệt đỉnh, Phong mỗ đã biết sai" Người trung niên tên Phong sắc mặt tái xanh, sau khi nói xong liền nâng cánh tay rời đi, bộ dáng rất chật vật.

"Đa tạ Hàn huynh ra tay tương trợ!" Mai Ngưng thấy người trung niên tên Phong rời đi, mới thở ra một hơi rồi thi lễ tạ ơn Hàn Lập.

"Không có gì. Cô nếu gặp người này nên tránh hắn một chút. Chẳng qua, Mai cô nương nếu muốn ở lại thôn này, thì đáp ứng sự cầu thân của người này cũng là chuyện tốt" Hàn Lập đùa nghịch phi kiếm trong tay một chút, sau đó cất vào trong ống tay áo, không cần suy nghĩ liền nói.

"Gả cho hắn! Ta tuyệt sẽ không đáp ứng. Từ khi cùng gia huynh bước lên con đường tu tiên tới nay, ta đã sớm phát ra lời thề, khi chưa đạt tới tu sĩ cấp cao thì không lấy chồng. Hắn là một phàm nhân, ta sao lại đáp ứng việc này?" Mai Ngưng lắc lắc đầu, không chần chờ liền nói.

Nghe nữ nhân này trả lời, thần sắc của Hàn Lập không thay đổi, nhưng không cũng không nói tiếp mà đi đến cái ghế trong phòng ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

"Hàn đạo hữu, có phải là có cách thoát khốn khỏi nơi đây" Nữ nhân này trải qua sự tình vừa rồi, hiển nhiên không thể thong dong như Hàn Lập. Nàng tuy cũng tới bên giường đá ngồi xuống dưỡng thần, nhưng không bao lâu liền hướng Hàn Lập hỏi, trên mặt tràn đầy kỳ vọng.

"Phương pháp thoát ly khỏi nơi này, Mai cô nương không phải cùng ta đã nghe rồi sao? Ta còn có thể có ý kiến gì nữa!" Hàn Lập im lặng trong chốc lát, mở đôi mắt trong suốt nhìn nữ nhân này nói.

"Hàn đạo hữu, đừng gạt ta, ta lúc ấy nghe Trưởng lão kia nói qua phương pháp rời đi, tự biết mình không thể làm được. Mà đạo hữu tuy không có nói gì, nhưng lại có vẻ thong dong không bức bách, rõ ràng đối với việc rời khỏi nơi đây, đã có vài phần tự tin. Chẳng lẽ Hàn huynh cảm thấy tiểu nữ tử vướng tay vướng chân, định một mình hành động hay sao?" Mai Ngưng nghe Hàn Lập nói nhưng không tin, liền nói lại.

------oOo------

Chương 584: Thông linh chi khí

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe lời của nữ nhân này, Hàn Lập cũng không có lập tức nói gì, chỉ là nhẹ cau mày.

"Mai đạo hữu, ta và cô có thể cùng một lúc truyền tống tới nơi này, cũng xem như là có chút duyên phận. Nhưng bây giờ Mai cô nương nói như thế. Ta đây cũng không nhất định phải che đậy làm gì. Bạo Phong Sơn này, Hàn mỗ xác thực có vài phần nắm chắc có thể leo lên. Bất luận là âm phong hay Mê huyễn vụ trên Bạo Phong Sơn, hay là âm thú phi hành chiếm cứ giữa sườn núi tại hạ tự tin có một chút thủ đoạn nhỏ có thể ứng phó. Bất quá Hàn mỗ cũng chỉ đủ khả năng đi một mình mà thôi. Nếu là mang theo những người khác, tại hạ cũng không có bản lãnh lớn đến mức có thể chiếu cố chu toàn. Nếu nguy hiểm thực sự xảy ra, Hàn mỗ không thể chiếu cố thì Mai đạo hữu khẳng định phải chết không thể nghi ngờ. Đạo hữu tuổi còn trẻ, hay là nên lưu lại nơi đây thì tốt hơn. Có lẽ sau này gặp cơ duyên thì có thể rời nơi này đi!" Hàn Lập thần sắc bình tĩnh nói.

Câu cuối cùng của Hàn Lập rõ ràng chỉ vì an ủi nên nói như vậy còn ngay cả bản thân hắn nghe cũng cảm giác có chút dối trá. Nhưng đây là chuyện không thể tránh được.

Mai Ngưng nghe câu nói này, sắc mặt tái xanh. Sau một chốt rốt cuộc đứng lên, bặm môi. nhất thời không nói gì.

Hàn Lập thấy này nữ tử này không nói lại gì, thì than nhẹ một tiếng, rồi nhắm mắt lại.

Nói thật, đối với Mai Ngưng này ấn tượng của hắn cũng không tệ lắm. Nếu không phải năng lực không đủ, nói không chừng hắn thực sự sẽ ra tay hỗ trợ đối phương một lần.

Nhưng bây giờ, Hàn Lập cũng sẽ không mạo hiểm tăng thêm gánh nặng cho chính mình, cũng chỉ có thể nhẫn tâm từ chối mà thôi. Để nữ tử này ở chỗ âm u hắc vụ này đối với giai nhân nhất thời cũng sẽ không lo lắng gì đến tính mạng, nhiều lắm cũng là thử thách để tiến thêm một bước tu luyện tâm cảnh mà thôi.

Hắn nghĩ vậy nên tâm lý cũng không có cái gì bất an!

Trong động đột nhiên trở nên yên tĩnh lạ thường, không biết qua bao lâu, ngay lúc Hàn Lập tưởng rằng nữ tử này đã hết hy vọng, hắn đang định nghỉ ngơi một chút thì Mai Ngưng chợt nói vọng lại.

"Nếu ta có thể làm cho ngươi tạm thời hồi phục một chút pháp lực. Ngươi có bằng lòng dẫn ta rời khỏi nơi đây hay không?"

"Cái gì?" Hàn Lập vốn đang buồn ngủ ngay lập tức tỉnh như sáo, trợn to mắt nhìn đối phương một cách khó tin.

Mai Ngưng không biết khi nào, hai tay ôm chân ngồi trên giường đá, thần sắc có chút trốn tránh, phảng phất câu nói vừa rồi cũng không phải là từ miệng nàng phát ra.

Ngay lúc Hàn Lập đang hoài nghi liệu có phải mình nghe lầm hay không, thì nữ thân này thân thể khẽ cử động, vừa nhấc tay đôi mắt đẹp hiện lên vẻ dứt khoát nói:

"Ta có biện pháp, làm cho Hàn huynh trong khoảng thời gian ngắn có lại được một chút pháp lực. Mặc dù chỉ có một lần cơ hội, nhưng đối với việc các hạ muốn thoát khỏi nơi đây cũng có sự trợ giúp lớn. Bất quá chúng ta trao đổi. Hàn đạo hữu ngoại trừ việc dẫn ta rời khỏi nơi đây thì còn phải đáp ứng ta một điều kiện khác mới được".

Mai Ngưng sau khi nói xong những lời này, thần sắc lại có vẻ có chút mất tự nhiên. Điều này làm cho Hàn Lập ngạc nhiên, trong tâm có một tia nghi hoặc.

"Không phải là tại hạ không tin lời Mai cô nương. Mà là cho dù là

tu sĩ Nguyên Anh Kỳ ở đây, cũng không có bất cứ biện pháp gì có thể hồi phục thần thông. Mai đạo hữu liệu có phải là đang nói giỡn?" Hàn Lập nhìn nữ nhân này chằm chằm, khẩu khí ngưng trọng hỏi.

Giờ phút này, hắn trên mặt tràn đầy hoài nghi, nhưng lại trộn có lẫn một tia mong chờ.

Nếu thật có thể tạm thời hồi phục một chút pháp lực, khả năng thoát thân từ năm đến sáu thành có thể lập tức nắm chắc đến tám chín thành.

Cho dù pháp lực chỉ có thể hồi phục trong thời gian ngắn nhưng cũng đủ để cho hắn mở Túi linh thú cùng Túi Trữ Vật ra.

Trong Túi Trữ Vật của hắn có nhiều bảo vật, đều không cần linh lực kích thích vẫn có thể tự động phát huy năng lực kỳ diệu, có thể xuất vòng bảo vệ.

Về phần trong Túi linh thú gồm có Phệ Kim Trùng và Huyết Ngọc Tri Thù vì phải dùng thần thức chỉ huy nên không thể gọi ra ứng địch. Đối với Đề Hồn thú, vì Minh Hồn Châu trong bụng nên có thể miễn cưỡng chỉ huy một chút. Mà âm minh thú này mặc dù không phải hồn phách lệ quỷ, nhưng cùng dạng là âm minh khí ngưng tụ mà thành. Khẳng định hắn có thể dễ dàng chế trụ.

Cứ như vậy, đối phương có thể tạo ra mối uy hiếp lớn nhất là âm thú cũng sẽ không làm cho hắn sợ hãi.

Ngẫm nghĩ một chút, Hàn Lập tự nhiên kích động đứng lên.

"Hàn huynh không biết. Tiểu nữ tử mặc dù không có tư chất Dị Linh Căn cùng Thiên Linh Căn nhưng cũng là Thông ngọc phượng tủy thân. Cái này đại biểu cho cái gì, Hàn huynh hẳn là rất rõ ràng. Dựa vào thể chất này, ta có thể thông qua mật thuật cấp cho đạo hữu Thông linh khí. Mà linh lực Thông linh khí tinh túy này tuyệt đối không phải là Tuyệt Linh Chi Khí có thể lập tức giam cầm. Đương nhiên một lúc sau khi luồng thông linh khí tản đi, đạo hữu tự nhiên lại hồi phục như lúc ban đầu" Nữ nhân này hơi lộ ra vẻ chần chờ, thấp giọng nói.

"Thông ngọc phượng tủy thân!" Hàn Lập sau khi nghe lời này, hắn dùng ánh mắt cổ quái nhìn Mai Ngưng từ trên xuống dưới, rồi trên mặt lộ ra một tia chợt hiểu.

"Không sai, đạo hữu nếu là không tin thì có thể tiến lên kiểm tra một chút thì biết ngay tiểu nữ nói có đúng không" Mai Ngưng chậm rãi nói, đồng thời nét mặt không biết vì sao, nhè nhẹ dâng lên nét đỏ ửng.

"Như vậy Hàn mỗ đành đắc tội" Hàn Lập hơi do dự một chút, sau đó không có chần chờ đứng dậy, bước tới.

Sự tình trọng đại, hắn không thể không cẩn thận một chút.

Mà lúc này, Mai Ngưng cũng cố gắng trấn định đứng lên vén một ống tay áo, lộ ra cánh tay trắng như ngọc, mà ở phần trên cánh tay này, Hàn Lập nhìn thấy một dấu thủ cung sa đỏ tươi.

Chờ Hàn Lập đến trước mặt, nữ nhân này mới cắn răng một cái, dùng ngón cái tay kia ấn lên dấu thủ cung sa một chút, sau đó nhanh chóng buông ra

Hàn Lập đứng trước giường đá nhìn thấy liền có chút biến sắc.

Chỉ thấy dấu thủ cung sa đang đỏ tươi chợt dần nhạt đi, đồng thời dần hiện ra đồ án phượng hoàng màu bạc, bên trên ẩn hiện có hào quang lưu động, trông sống động đến mức khó tin.

"Quả nhiên là Thông ngọc linh phượng!" Hàn Lập trên mặt lộ ra một tia vui mừng lẫn sợ hãi lẩm bẩm nói. *"Bây giờ đạo hữu biết, lời tiểu nữ không phải là giả"* Mai Ngưng vừa thấy Hàn Lập đã công nhận sự thật thì lúc này không dám để cho Hàn Lập nhìn nữa, vội vàng buông ống tay áo, vẻ mặt đỏ bừng nói.

Hàn Lập gật đầu, không nói gì nữa quay trở lại chỗ cũ, rồi một lần nữa ngồi xuống, cúi đầu ngẫm nghĩ.

Thông ngọc phong tủy thân rất khó thấy và chỉ xuất hiện trên người nữ nhân.

Nó mặc dù không thể so sánh với người có linh căn đặc thù khác và cũng không tính là thể chất hi hữu trăm năm khó thấy. Nhưng tại tu tiên giới cũng có tiếng tăm lừng lẫy, cơ hồ không ai không biết, không ai không hiểu!

Thể chất này mặc dù đúng là có chút đặc thù, nhưng lại không có giúp ích gì đối với việc tu luyện. Nhưng nữ tu sĩ có thể chất này lại cơ hồ được đông đảo nam tu sĩ truy cầu. Bởi vì sau khi nữ tu này tiến vào Trúc Cơ Kỳ, trong cơ thể sẽ sinh ra một tia thông linh khí tinh túy.

Thông linh khí này được xưng là một trong thất đại linh lực tinh túy trên thế gian, mặc dù đối với thân thể nữ tử không có bất cứ công hiệu gì, nhưng lại có thể giúp cho nam tử tẩy tủy dịch kinh, tu vi tiến nhanh.

Đương nhiên loại công hiệu tẩy tủy tăng tiến tu vi đối với tu sĩ cấp cao mà nói tác dụng cũng không quá lớn, nhưng khả dĩ có thể so sánh với đan dược trân quý hi hữu khó tìm.

Nhưng là loại Thông linh khí này, cũng chỉ nữ nhân kia cam tâm tình nguyện thì mới có thể cấp cho nam tử. Nếu mạnh mẽ dùng các loại bí pháp hướng nữ tử tìm cách hấp thụ, thì cũng không cách nào có được linh khí này.

Hơn nữa có được Thông ngọc phong tủy thân, nữ tử trong cuộc đời mình cũng chỉ có thể đem khả năng tạo ra Thông linh khí cấp cho một gã nam tử. Sau đó, trong cơ thể sẽ không còn có thể tái sinh ra linh khí này. Nếu là trước đó đã mất đi tấm thân xử nữ thì Thông linh khí cũng tự động mất đi.

Hàn Lập đem các thông tin liên quan đến việc này trong điển tịch cổ mà hẫn đã từng xem qua, sửa sang lại một chút.

Cảm giác được rằng nếu lúc này được linh khí trong phút chốc, e rằng thật đúng là có thể sử dụng một ít pháp lực. Dù sao Thông linh khí cũng là một trong thất đại linh khí tinh túy hàng đầu trên thế gian, mặc dù không có thể kéo dài nhưng cũng đủ để cho hắn mở ra Túi Trữ Vật cùng sử dụng Túi linh thú!

"Mai cô nương ngoại trừ việc yêu cầu tại hạ mang cô nương rời đi, thì còn có điều kiện gì nữa" Hàn Lập ngẩng đầu lên nhìn đảo qua khuôn mặt tú lệ, phi thường bình tĩnh hỏi.

"Rất đơn giản, ta hy vọng Hàn huynh có thể tìm được huynh trưởng ta và cùng mang huynh ấy ra khỏi chốn âm minh này" Mai Ngưng sau một chút do dự mới nghiêm mặt nói.

"Điều kiện này, e rằng ta chỉ có thể đáp ứng một nửa!" Hàn Lập không có lập tức đáp ứng, mà suy nghĩ một chút rồi mới lắc đầu nói.

"Một nửa?" Trên khuôn mặt xinh đẹp của Mai Ngưng hiện ra một tia kinh ngạc, hiển nhiên có chút khó hiểu.

"Hàn mỗ có một chút nguyên nhân riêng không thể ở chốn âm minh này quá lâu. Ta chỉ có thể đáp ứng Mai cô nương, trong vòng ba tháng hết sức đi tìm lệnh huynh, nếu là qua ba tháng vẫn không tìm được Hàn mỗ sẽ phải lập tức rời đi" Hàn Lập dứt khoát nói, lời nói tỏ rõ ý kiên quyết không thể nghi ngờ.

"Ba tháng! Nơi này tựa hồ không có bao lớn. Được, ta đáp ứng" Mai Ngưng hơi một chần trừ một lúc, có lẽ cảm giác được Hàn Lập sẽ không nhượng bộ nên gật đầu đáp ứng.

Hàn Lập nghe nữ nhân này sảng khoái đáp ứng, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười. Nhưng lúc này, Mai Ngưng lại nhìn chằm chằm Hàn Lập rồi đột nhiên chậm rãi nói:

"Ta mặc dù cùng đạo hữu tiếp xúc chưa nhiều lắm, nhưng tự nhận sẽ không nhìn lầm con người Hàn huynh. Cho nên ta cũng không yêu cầu đạo hữu phát độc thệ gì đó. Chỉ hỏi lúc nào Hàn huynh muốn tia Thông linh khí này. Nếu Hàn huynh cần bây giờ, tiểu nữ cũng tuyệt không chần chờ, lập tức cấp cho huynh".

------oOo------

Chương 585: Hương vẫn tiêu hồn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nghe giai nhân có thể nói sảng khoái như thế, có chút ngoài ý muốn.

Bất quá hắn cũng không phải người thường, mặt dù trên mặt có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh trở lại bình thường gật đầu nói:

"Nơi âm minh này nguy hiểm trùng trùng, không phải chỗ để sống. Sớm hồi phục pháp lực, để ta có thể lấy ra vài món bảo vật tốt. Nếu không vạn nhất có chuyện phát sinh, sẽ ứng phó không kịp".

Mai Ngưng nghe Hàn Lập nói, không bất ngờ gật đầu, lại tựa hồ nghĩ đến điều gì, trên mặt ửng đỏ một chút, sau đó nói:

"Cái phương pháp thông linh khí này, nếu pháp lực ta còn, tự nhiên có thể thông qua tay tiếp xúc, dễ dàng truyền cho Hàn huynh. Nhưng bây giờ pháp lực cũng bị giam cầm trong cơ thể, nếu muốn đem linh khí truyền cho Hàn huynh, cũng chì có thông qua. thông qua miệng kề miệng" Mai Ngưng nói đến *"miệng kề miệng"*, mặt cúi thấp xuống, thanh âm càng trở nên thấp không thể nghe thấy, còn có chút cà lăm.

Hàn Lập đầu tiên là ngẩn ra, chứng kiến bộ dáng đỏ ửng động lòng người của nữ tử này, trong khỏi động tâm.

Vừa có thể đồng thời khôi phục pháp lực, mà còn được hưởng thụ môi thơm của vị nỹ nữ này, Hàn Lập đương nhiên là cầu còn không được, trong lòng cũng nổi lên một cảm giác khác thường. Không khí trong phòng trở nên có chút mập mờ.

Nhìn Mai Ngưng cúi đầu không nói, Hàn Lập mặc dù kinh nghiệm tình cảm ít lại càng ít, nhưng cũng biết muốn đối phương chủ động làm như vậy, cơ hồ không có khả năng. Huống hồ bản thân cùng nữ tử này, căn bản là không có quan hệ thân mật đặc biệt.

Sau khi tự đánh giá, Hàn Lập không nói lời nào đứng dậy, thân hình chợt lóe, tới ngay bên giường đá, ngồi xuống bên cạnh mỹ nữ.

Mai Ngưng theo bản năng cơ hồ muốn đứng dậy ly khai một chút, nhưng vòng eo nhỏ nhắn chợt run lên, bị một cánh tay mạnh mẽ ôm lại.

Tim nữ tử này đập liên tục, chạm thấy ánh mắt cười mà không cười của Hàn Lập. Nhất thời đỏ bừng, lần nữa cúi đầu xuống.

Nhưng tay Hàn Lập lại nhấc, nâng khuôn mặt tú lệ lên một chút, làm cho nữ tữ này rốt cục cũng không thể trốn tránh.

Trong nháy mắt Mai Ngưng cảm thấy trong đầu trống rỗng, phiêu phiêu, không thể suy nghĩ được gì.

Hàn Lập hít sâu mùi thơm trên người nữ tử, sau đó thấy trong đôi mắt sáng của đối phương toát ra sự ngượng ngùng quyến rũ, ánh mắt nóng rực lên, cũng không nhịn được nữa vội cuối đầu xuống, hung hăng áp lên cặp môi thơm của nàng.

Sự ấm áp, hương hương, thậm chí còn có vị ngọt, làm cho người ta muốn phát cuồng.

Đôi mắt đẹp của Mai Ngưng lộ ra vẻ nhu nhược thất thần, nhưng sau một lát đột nhiên tỉnh lại, tay giơ ra muốn ly khai Hàn Lập.

Mặt dù trong lòng nàng sớm đã chuẩn bị bị đối phương khinh bạc, nhưng khi sự tình trước mắt, sự ngượng ngùng nổi lên, theo bản năng kháng cự lại.

Phải biết rằng, mặc dù người theo đuổi nữ tử này thật sự rất nhiều, nhưng nàng chưa bao giờ cùng nam tử nào thân mật qua. Trái tim giờ phút này hoảng loạn cực kỳ, tại nơi Hàn Lập vừa hôn, mùi vị tựa hồ rất tuyệt vời, dục tính bất ngờ dâng lên.

Đột nhiên hắn thô lỗ đem đối phương nhấn xuống một cái, thân thể nặng nề đè lên trên thân thể mềm mại không xương của nữ tử, hai người thuận thế đồng loạt ngả lên trên giường đá, trong miệng vẫn cực kỳ tham lam quấy động quỳnh tương ngọc dịch trong miệng đối phương.

Khí lực Mai Ngưng không bằng Hàn Lập, bị Hàn Lập cường ngạnh đè xuống dưới, hoàn toàn không có lực phản kháng, mềm yếu giãy dụa trong chốc lát, nhưng không lâu cũng chấp nhận số phận, buông tha không chống cự.

Dưới khí tức nồng đậm của nam tử vây quanh, đôi mắt đẹp của cô gái nhắm chặt, mặt đỏ như nước thủy triều, hàng lông mi thật dài rung nhè nhẹ, trong lòng hiển nhiên hỗn loạn dị thường.

Trong lúc nhất thời, nữ tử này cũng hoàn toàn quên chuyện truyền linh khí.

Bất quá tâm trí Hàn Lập kiên định, dù sao cũng không phải người thường. Lát sau, cảm giác nóng rực điên cuồng dần dần bị đánh tan, khôi phục thần sắc tỉnh táo.

Miệng Hàn Lập tạm thời rời khỏi cặp môi thơm, nghiêng đầu sang bên, hướng vào vành tai nhỏ xinh như ngọc của đối phương, cười khẽ nói:

"Mai cô nương, mặc dù tư vị nam nữ trong lúc đó xác thực phi thường tuyệt vời, nhưng nàng cũng đừng nên quên viecj truyền linh khí".

Nghe Hàn Lập nói thế, thân thể Mai Ngưng bên dưới run lên, mặt ngọc càng thêm đỏ.

Bất quá khi Hàn Lập cải biến sự thô lỗ vừa rồi, một lần nữa nhẹ nhàng hôn lên cái miệng nhỏ đối phương, rốt cục cảm thấy một luồng khí lạnh từ miệng của đối phương chảy qua Hàn Lập vào trong cơ thể.

Hàn Lập không dám chậm trễ, vội vàng rời khỏi người nữ tử, ở một bên khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu vận hành tia linh khí

này.

Mai Ngưng sau đó cũng ngồi dậy, vội vàng sửa lại quần áo có chút rối loạn, trên mặt vẫn ửng đỏ, nhất thời không có cách nào tan đi.

Nữ tử này do dự một chút, rồi trộm nhìn Hàn Lập, thấy hai mắt hiện nhắm nghiền, lúc này không biết vì sao mới thở ra một hơi.

Tiếp theo nàng bước xuống giường, đi vài bước đến ngồi trên ghế, sau đó nhìn vào khuôn mặt bình tĩnh đang điều tức của Hàn Lập, vẻ mặt phức tạp.

Không biết qua bao lâu, Hàn Lập rốt cục cũng mở mắt, vừa lúc trông thấy ánh mắt tràn đầy tâm sự của nữ tử.

Nhất thời, Mai Ngưng giật mình vội vàng xoay đi, không dám đối mặt.

Thấy nữ tử chân tay luống cuống, Hàn Lập chợt cười.

Nhưng hắn lập tức thu hồi nụ cười, đột nhiên tay vỗ vào Túi trữ vật.

Một vật tiếp một vật từ trong bạch quang lóe ra, trong chốc lát bên cạnh Hàn Lập xuất hiện một đống lớn.

Trong có vừa có bảo vật, cùng một ít tài liệu da yêu thú, không biết Hàn Lập lấy ra là có dụng ý gì.

"Huynh đã có thể sử dụng pháp lực" Mai Ngưng mặt dù đối với việc Thông linh khí phi thường tự tin, nhưng chính khi thấy Hàn Lập mở Túi trữ vật, cũng vui mừng hô lên một tiếng.

"Pháp lực mặc dù rất ít, cơ hồ một cái pháp thuật cấp thấp cũng phóng không ra, nhưng nếu muốn mở Túi trữ vật cũng không thành vấn đề" Hàn Lập mỉm cười nói, nhưng tay cũng không chậm trễ, trong chốc lát liền lấy ra tất cả những đồ vật mình muốn ra. Sau đó, từ trong áo lấy ra Cổ bảo kim kính, hoa lam, ngân chung không dùng đến, ống tay áo phất một cái thu vào Túi trữ

vật.

Mai Ngưng xem có chút hoa mắt, nhìn đống đồ vật bên cạnh Hàn Lập, trên mặt lộ vẻ cổ quái.

"Hàn huynh, ta vẫn chưa biết, huynh là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ sao?" Nữ tử này rốt cục cảm thấy có chút không đúng, chần chừ hỏi.

"Đương nhiên không phải, ta là tu sĩ Kết Đan Kỳ" Đến lúc này, Hàn Lập cũng không có ý giấu diếm, thản nhiên nói.

"Cái gì?" Cho dù trong lòng Mai Ngưng cơ hồ đoán được, nhưng vẫn giật mình hô lên một tiếng.

Hàn Lập cười cười, không để ý tới ánh mắt trở nên khác thường của nữ tử, tay lại vỗ vào Túi linh thú.

Nhất thời ánh sáng chợt lóe, một con tiểu hầu từ trong hào quang xuất hiện trước mắt, đây đúng là Đề Hồn Thú.

Nói cũng kỳ quái, khi thân hình vừa hiện ra, con thú nguyên vốn lười biếng này đột nhiên tinh thần rung lên, dùng mũi đánh hơi vài cái, lập tức hưng phấn lên, tại bốn phía Hàn Lập chạy qua chạy lại.

Điều này làm cho trong lòng Hàn Lập không khỏi động.

Mai Ngưng hiển nhiên không có nhận ra kỳ thú tu tiên giới đại danh đỉnh đỉnh này. Chỉ dùng ánh mắt nhìn tiểu hầu vài lần, lộ ra vẻ tò mò.

"Mai cô nương, cô hãy chờ trong phòng chốc lát. Ta thừa lúc còn có chút pháp lực, đi làm chút chuyện rồi trở lại sau" Hàn Lập thần sắc như thường nói.

"Chuyện gì?" Nữ tử chớp đôi mắt đẹp, có chút hoanh mang.

Hàn Lập không nói thêm điều gì, từ trong đống đồ vật lấy ra vài món, để vào trong áo. Sau đó không để ý tới những thứ còn thừa, trực tiếp đi tới cửa phòng phía trước, nhẹ nhàng đẩy ra nhìn bên ngoài một chút.

Sắc trời bên ngoài vẫn như trước, hiển nhiên nơi này không phân biệt ngày đêm. Bất quá không biết bây giờ là giờ nào, nhưng rõ ràng người hoạt động bên ngoài ít lại càng ít. Tựa hồ đại đa số mọi người đã quay về nhà nghỉ ngơi.

Hàn Lập hướng Đế Hồn Thú ngoắc một cái, con thú này lướt tới một tiếng, liền tự động bay vụt vào ống tay áo.

Hắn lúc này mới quay đầu hướng Mai Ngưng cười cười, đoạn thân người chuyển ra ngoài.

Chỉ để lại người đẹp Mai Ngưng không ngừng nghi hoặc đang đứng trong phòng.

Động tác Hàn Lập bên ngoài cực kỳ linh hoạt, tận lực tránh khỏi tai mắt người khác.

Đảo mắt, hắn dừng lại trước một căn nhà đá.

Nhìn bốn phía đánh giá một chút, sau đó không do dự đẩy cửa bước vào.

Qua một lát, Hàn Lập hài lòng đi tới.

Nơi này có một ít chất lỏng *"Trầm Thủy"*. Hàn Lập dùng mấy bình không dung lượng lớn trong Túi trữ vật, lấy đi khoảng một nửa chỗ này, sau đó mới rời khỏi phòng.

Lúc đi ngang qua một góc, thấy một gian nhà đá hình tròn kỳ lạ, thần sắc Hàn Lập vừa động, thân hình dừng lại.

Nếu Hàn Lập nhớ không lầm thì nơi này chính là chỗ ở của vị trung niên họ Phong kia.

Mà lúc này, hắn cảm thấy nguyên lực vốn có thể điều động, đã bắt đầu trở nên vô lực, đang dần biến mất.

------oOo------

Chương 586: Lai khách

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập liếc mắt nhìn khắp nơi, vừa lúc không có ai, hắn không do dự vỗ vào Túi linh thú một cái, một con tam sắc Phệ Kim Trùng vô thanh vô tức bay ra, sau đó hắn miễn cưỡng điều động một tia thần niệm cuối cùng ra lệnh, con trùng vù một tiếng bắn về phía nhà đá.

Sau đó, từ khe hở của cửa đá, thân hình con trùng thoát một cái đi vào.

Trong phòng im lặng, không một tiếng vang.

Thấy vậy, trong lòng Hàn Lập cười lạnh một tiếng, không quay đầu lại hướng nơi ở trở lại.

Khi Hàn Lập vừa mới đi qua một góc, đột nhiên một tiếng hét thảm xé gió thê lương từ nơi ở của người trung niên họ Phong bay đến.

Hàn Lập nhếch miệng, mặt không chút thay đổi tiếp tục đi tới. Bất quá, xa xa đã nghe tiếng người hỗn độn phát ra.

Một khi đã cùng tên trung niên họ Phong kết thù oán, hắn tự nhiên muốn thừa dịp thần thức pháp lực hiện tại còn sử dụng được, giải quyết sạch sẽ hậu hoạn này.

Nếu không bị người này ghi hận, trong lòng cũng có chút bất an.

Còn chưa trở lại phòng, Thông linh khí mang đến điểm pháp lực kia đã tiêu tán sạch sẽ, thần thức đồng thời cũng không thể rời thể.

Hàn Lập nhẹ lắc đầu, nhìn sang chỗ ở cách đó không xa bước đi.

Đi vào trong phòng, thấy Mai Ngưng trên giường đá đang nghiên người nằm, hô hấp nhe nhàng đều đặng, không biết từ bao giờ đã ngủ say.

Hàn Lập đầu tiên là ngẩn ra, sau đó nhìn sắc mặt đang ngủ ngọt ngào say lòng của nàng, nhớ tới tình hình hôn nhau khi nãy, trong lòng có chút nóng lên. Nhưng khi thấy trên người nữ tử này có chút hàn khí lạnh lẽo, do dự một chút, liền từ trong đống đồ vật trên bàn, nhặt lấy một tấm da thú to, đắp lên người nàng.

Nữ tử này tựa hồ cảm thấy ấm áp. Chân mày vốn đang nhíu lại dãn ra, sau đó theo bản năng quấn tấm da thú trên người lại, vẫn ngủ say không tỉnh.

Hàn Lập thấy vậy, không khỏi mỉm cười.

Cũng khó trách. Nữ tử này mặc dù thể chất hơn xa thường nhân, nhưng dù sao cũng là hạng nữ lưu. Trước đây một phen lăn lộn, làm cho thể xác và tinh thần uể oải cực kỳ.

Kết quả trong lúc chờ Hàn Lập, bất tri bất giác cảm thấy mệt mỏi, cơn buồn ngủ nổi lên.

Hàn Lập sau khi cười, cũng không thức tỉnh đối phương, mà nhìn đống tài liệu trên bàn, trong mắt hiện lên một tia dị sắc.

Không biết qua bao lâu, Mai Ngưng chậm rãi tỉnh lại. Kết quả chưa kịp mở đôi mắt đẹp, bên tai đã truyền đến một âm thanh thản nhiên.

"Mai đạo hữu nếu đã tỉnh lại, vậy hãy chuẩn bị. Hai ngày này chúng ta sẽ khá bận rộn, còn có một chút chuyện phải chuẩn bị".

Vừa nghe rõ nội dung lời nói, sắc mặt nữ tử đỏ lên, ngồi dậy, tấm da yêu thú trên người tự nhiên rơi xuống.

Điều này làm cho nàng ngẩn ngơ. Tiếp theo cặp mắt đẹp nhìn chỗ âm thanh truyền ra, mặt lộ vẻ phức tạp.

Hàn Lập đang ngồi đối diện trên ghế, sửa sang lại một tấm da thú lớn, thấy nữ tử này tỉnh lại, hướng nàng cười cười.

"Không biết Mai cô nương có tinh thông chuyện thêu thùa hay không. Nơi này ta có một ít da thú cao cấp hỏa thuộc tính. Nếu có thể, tốt nhất đem chúng chế thành bộ áo da mặc trên người. Như vậy, đối với âm phong cũng có chút công dụng chống đỡ".

"Ta có thể thử một lần, nhưng mà cần một chút dụng cụ may vá".

Thấy Hàn Lập không hề nhắc đến chuyện hôn môi ngày hôm qua, tâm tý xấu hổ của Mai Ngưng cũng giảm xuống, nhưng không biết vì sao, trong lòng có chút mất mác không nói nên lời. Bất quá biểu hiện ra trên mặt, cũng chỉ có chút ửng đỏ trả lời:

*"Da thú này dường nhưng rất cứng, cũng chỉ có pháp khí phi châm, mới có thể miễn cưỡng xuyên qua chúng nó. Sau đó dùng một chút gân thú khâu lại. Dù sao chúng ta cũng chỉ muốn chống đỡ âm phong, không cần quá để tâm"*Hàn Lập khoát tay, trên bàn xuất hiện một cây châm dài màu xanh, đưa qua, bộ dáng đã sớm chuẩn bị.

Châm này đúng là một kiện đỉnh cấp pháp khí, vô cùng lợi hại. Hàn Lập vỗn cũng đã quên, là từ một gã tu sĩ xui xẻo nào đó chết trên tay hắn lấy đi. Hôm nay vừa lúc cảm thấy có thể sử dụng, liền từ trong Túi trữ vật lấy ra.

"Ta sẽ hết sức" Mai Ngưng cắn đôi môi đỏ mọng, thấp giọng nói.

Hàn Lập gật đầu, đang định muốn nói cái gì, thì ngoài cửa đã có tiếng bước chân truyền đến, ngay sau đó một thanh âm già nua truyền đến.

"Không biết Hàn đạo hữu có trong đó không?"

"Ai vậy?" Hàn Lập sửng sốt, có chút kỳ quái hỏi.

Nhưng sau đó cảm giác thanh âm có chút quen tai, suy nghĩ một chút, đúng là thanh âm của lão giả râu dài, tức thì trong lòng kinh ngạc.

"Ha ha, hôm qua tại bãi đá đạo hữu cùng tại hạ trò truyện rất vui vẻ" Bên ngoài truyền đến tiếng cười sang sảng, quả nhiên đúng là vị tự xưng là tu sĩ Ngũ Long Hải.

Đối phương nói như thế, Hàn Lập tự nhiên sẽ không đóng cửa không gặp. Hắn cũng có chút tò mò về mục đích đối phương tới đây, liền đứng dậy đi tới, mở của phòng ra.

Bên ngoài phòng quả nhiên là lão giả râu dài, phía sau còn có hai lão giả khác, một vị mặt đỏ râu bạc trắng, một vị lưng gù âm trầm.

"Ba vị, mời vào" Hàn Lập không có hỏi ý định của đối phương trước, thoải mái đem mấy người này vào bên trong.

"Đây là Mai đạo hữu" Ba người nhìn thấy Mai Ngưng trong phòng, trên mặt lộ ra vài phần kinh diễm, nhưng sau đó thần sắc như thường thi lễ nói.

Mai Ngưng hoàn lễ lại, đứng bên cạnh Hàn Lập, cũng không nhiều lời, bộ dáng lấy Hàn Lập làm chủ. Ba vị lão giả có chút đăm chiêu liếc mắt một cái.

Chờ ba người ngồi xuống trên ghế, Hàn Lập mới nhìn hai người kia, chậm rãi nói:

"Nhị vị này cũng là…"

"Hàn đạo hữu đoán không sai, hai vị này là đồng đạo đến từ Đại Tấn quốc, một vị Linh Phù Môn Vân đạo hữu, một vị tứ hải là nhà Kim đạo hữu" Lão giả râu dài mở miệng giới thiệu nói.

Hàn Lập gật đầu để ý một chút, hai vị này cũng cận thận đánh giá Hàn Lập vài lần, động thời khách khí.

"Ba vị đạo hữu cùng nhau đến đây, chẳng lẽ có chuyện gì quan trọng sao?" Thần sắc Hàn Lập bất động nói.

Nghe Hàn Lập nói thế, ba người theo bản năng liếc mắt nhìn nhau một cái. Lão giả râu dài vội ho một tiếng, thâm ý sâu sắc nói:

"Hàn đạo hữu có biết hay không, giáo tập võ công bổn thôn Phong trưởng lão, hôm qua bị một con quái trùng vô danh cắn chết. Nghe nói quái trùng này thừa dịp hắn ngủ say, đột nhiên cắn nát yết hầu, chết cực kỳ thê thảm".

"Ồ! Có chuyện như vậy. Không biết là dạng quái trùng gì, lại lợi hai như thế" Biểu tình Hàn Lập không chút thay đổi, thản nhiên nói. Làm cho trong lòng ba người một trận nghĩ thầm, căn bản phán đoán không ra, có hay không có liên quan tới Hàn Lập.

"Cái này không rõ lắm, bởi vị khi những người khác nghe thấy tiếng, Phong trưởng lão đã tắt thở. Chỉ có vài tên thôn dân, nhìn thấy một con phi trùng từ miệng vết thương bay ra. Mặc dù dùng binh khí chém con trùng này vài cái, nhưng con trùng này cứng rắn dị thường, dĩ nhiên không hề bị thương, tại đương trường bay đi.Bởi vì trên người nó máu tươi ướt đẫm, nên không ai thấy rõ được hình dánh của con trùng này" Lão giả râu dài mắt không chớp, nhìn Hàn Lập chằm chằm, chậm rãi nói. Thần sắc hai người khác đồng thời ngưng trọng nhìn Hàn Lập không nói.

"Như thế nào, chẳng lẽ ba vị tưởng tại hạ làm. Đến đây hỏi tội?" Thần sắc Hàn Lập không đổi, lưng dựa về phía sau, uể oải nói.

"Sao lại như vậy được. Ba người chúng ta tuyệt đối tin tưởng Hàn đạo hữu không làm việc này. Chính là nếu thật sự là Hàn đạo hữu làm, ba người chúng ta cao hứng còn không kịp. Con người gã họ Phong nọ dựa vào có chút võ công, luôn luôn bất kính với mấy người chúng ta. Chết thật đúng lúc" Sắc mặt lão giả hơi đổi, ha hả cười nói.

Hàn Lập nghe lời này, hai tròng mắt híp lại, không lập tức trả lời nhìn bọn họ.

Mà sau khi con mắt lão giả nọ hơi chuyển, vừa lại thử dò xét nói:

"Nhưng là chúng ta nghe người ta nói, hôm qua Phong trưởng lão tựa hồ có đi đến phòng đạo hữu một lát, sau đó liền cuối đầu ủ rũ đi ra. Hơn nữa hôm nay kiểm tra thi thể người này, phát hiện cánh tay hắn không ngờ bị bẻ gãy. Xem ra Hàn huynh mặc dù pháp lực

đã mất, nhưng lại có thủ đoạn lợi hại khác".

Nghe đối phương nói như thế, hai hàng lông mày Hàn Lập nhíu lại.

Xem ra mấy vị này trong thôn còn có chút thế lực, dĩ nhiên việc xảy ra hôm qua cùng gã trung niên họ Phong kia trong phòng, sau đó bị nhục, đếu biết một ít.

"Ba vị đạo hữu đi chuyến này, chẳng lẽ là vì việc này. Nếu có chuyện gì, không ngại xin nói thẳng. Tại hạ thật sự không có hứng thú quanh co lòng vòng" Hàn Lập im lặng trong chốc lát, thanh âm lạnh lùng đi.

"Cái này…" Đám người lão giả râu dài nghe Hàn Lập nói thẳng thắng nói như thế, không khỏi nhìn nhau, trên mặt mỗi người mang vẻ chần chờ.

"Nếu không muốn nói, Hàn mỗ cũng không miễn cưỡng, mấy vị đạo hữu xin mời rời khỏi" Hàn Lập không muốn dây dưa, mặt lộ vẻ không kiên nhẫn nói thêm.

Có lẽ lời này của Hàn Lập, rốt cục làm cho đối phương quyết định, lão giả lưng gù âm trầm đột nhiên mở miệng.

"Hàn đạo hữu, không biết người có hứng thú, cùng chúng ta đồng thời thống trị thôn này".

"Là ý gì?" Hàn Lập vửa nghe liền mặt nhăn mày cau, nhưng trên thực tế đã mơ hồ đoán được ý đối phương.

"Nếu cùng là tu sĩ, vậy tại hạ liền nói thật. Nói vậy đạo hữu cũng từng gặp qua vài vị trưởng lão trong thôn. Trừ vị đại trưởng lão kia ỷ vào đến trước chúng ta, có thể nắm giữ quyền to trong thôn. Địa vị các tu sĩ trong thôn còn lại đếu như nhau, cũng no đói như nhau, thậm chí để chúng ta mạo hiểm ra ngoài diệt sát âm thú. Trái ngược là, ta duy nhất chỉ có thể dựa vào âm thú làm phép, lại nắm giữ vài vị phàm nhân trong tay. Căn bản đề phòng chúng ta như là phòng cướp. Quả thực là đại sĩ nhục. Đã như vậy, tu sĩ chúng ta dứt khoát liên hợp lại, hoàn toàn nắm giữ quyền to trong

thôn. Không biết ý Hàn đạo hữu như thế nào?" Lão giả râu dài thấy đồng bạn đã tiết lộ một ít tin tức, cũng không dấu diếm nói ra ý đồ chính thức khi đến đây.

------oOo------

Chương 587: Cốt hạp

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Các người muốn đoạt quyền?" Thần sắc Hàn Lập không đổi, thản nhiên hỏi.

"Không sai, người tu tiên chúng ta, sao có thể cùng phàm nhân giống nhau, bị tên trưởng lão kêu là phải đến, nói là phải đi. Đáng lẽ chúng ta mới là trưởng lão trong thôn. Ta đường đường một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, bị đám phàm nhân đối xử như thế, đã sớm không thể chịu đựng được. Mà trước đây, nhân số tu sĩ chúng ta quá ít, cho nên không dám coi thường vong động, nhưng bây giờ có hai vị gia nhập, đại sự hiển nhiên sẽ thành" Một vị lão giả mặt đỏ khác, trong mắt cũng chớp động nói.

"Không có hứng thú. Ba vị đạo hữu xin hãy trở về. Coi như chưa từng nói với tại hạ việc này" Ánh mắt Hàn Lập hướng ba người đảo qua, mặt không chút thay đổi nói ra làm sắc mặt ba người đại biến.

"Sao vậy, đạo hữu cam tâm ở dưới người khác. Chỉ cần chúng ta đoạt chức vị trưởng lão trong thôn, mấy người chúng ta sẽ cùng quản thôn này, không phân lớn nhỏ. Lúc đó, cho dù hoàn cảnh nơi này có ác liệt trở lại, chúng ta cũng có thể tiêu diêu" Lão giả râu dài sau khi cười lớn một lát, vẫn mở miệng khuyên nhủ.

"Ta nghĩ, chư vị đạo hữu tính sai một việc. Hai người chúng ta cũng không có nói qua muốn ở lại thôn này, qua hai ngày nữa sẽ rời khỏi nơi đây. Cho dù ba vị có nói như thế nào. Ta cùng Mai cô nương cũng sẽ không dây vào" Hàn Lập sờ cằm, bình tĩnh nói.

"Rời khỏi nơi này. Hai vị đối với thôn này không hài lòng, muốn đi thôn khác. Đạo hữu không biết, thôn chúng ta trong các thôn, đã là thôn lớn số một số hai. Tình trạng các thôn khác, không thể sánh bằng bổn thôn." Lão giả râu dài ngẩn ra, không khỏi thốt lên nói.

Nghe đối phương nói, Hàn Lập lãnh đạm cười một chút, nhẹ nhàng lắc đầu không nói.

"Chẳng lẽ hai vị muốn lên Bạo Phong Sơn nọ?" Lão giả lưng gù thấy thần sắc Hàn Lập như thế, linh quang trong đầu chợt lóe, vẻ mặt kinh ngạc.

"Thì sao? Hai người chúng ta không muốn lưu lại đây, nghĩ muốn rời đi nơi này, bộ rất kỳ quái sao?" Nụ cười Hàn Lập thu lại, từ chối cho ý kiến nói.

"Đây không phải là chuyện có kỳ quái hay không. Mà là hai vị đạo hữu có biết, Bạo Phong Sơn kia là cái chỗ gì không, có bao nhiêu nguy hiểm?" Lão giả mặt đỏ vuốt chòm râu bạc trắng, mặt mang cổ quái hỏi.

"Mặc dù biết không nhiều lắm. Nhưng tình huống đại khái đã nghe vị dại trưởng lão kia nói một ít" Hàn Lập liếc mắt nhìn người này một cái, bất động thanh sắc trả lời.

"Hừ! Tên kia thì biết nhiều ít, Bạo Phong Sơn đáng sợ bao nhiêu, tất cả chỉ là nghe người ta nói mà thôi. Bạo Phong Sơn chân chính đáng sợ, chính ta cũng Vân đạo hữu đã thể nghiệm qua. Nếu không phải pháp lực hoàn toàn biến mất, chúng ta cũng có thể thông qua. Không nói tới, dưới Bạo Phong Sơn có vài con âm thú cường đại chiếm cứ chỗ âm minh. Một khi không để ý làm kinh động chúng nó, liền chết không có chỗ chôn. Cho dù có thể may mắn qua khỏi một cửa của Âm minh thú, với gió bão âm minh cùng huyễn vụ, cũng là giết người vô hình. Tuyệt không có cơ hội bò lên tới đỉnh núi. Hơn nữa chờ khi cái khe mở ra, có thể từ đỉnh Bạo Phong Sơn ra khỏi đây, cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi, không có người nào thật sự trải qua. Căn bản có lẽ không có khả năng thành công" Sau khi mặt biến sắc mấy lần, lão giả lưng gù như nghĩ lại chuyện xưa mà tỏ vẻ sợ hãi nói.

"Hai vị đạo hữu từng leo qua Bạo Phong Sơn? Có thể nói nghe qua một chút hay không" Thần sắc Hàn Lập vừa động, nhìn hai người chằm chằm, cảm thấy hứng thú hỏi.

"Không có gì. Hàn đạo hữu không hỏi, hai người chúng ta cũng muốn nói ra. Để mong có thể khiến đạo hữu từ bỏ đi ý định này. Lúc ấy ta cùng Kim đạo hữu mới vừa tới đây không lâu, cũng không muốn sống như vầy cả đời. Vì vậy sau khi chuẩn bị hơn nữa năm, liền cùng ba vị đạo hữu thôn khác hợp lại, đồng loạt đi tới Bạo Phong Sơn. Kết quả còn chưa tới gần núi này, thì có một vị đạo hữu bị âm thú phụ cận phát hiện, liền táng thân dưới chân núi. Khi chúng ta thật vất vả lên đến Bạo Phong Sơn, còn có hai vị đạo hữu ngay cả một phần tư của Bao Phong Sơn cũng không đến được, đã bị âm minh phong trước sau đông cứng ở trên núi. Mà ta cùng Kim đạo hữu, bởi vì trên người còn mang một ít đá lửa, cuối cùng miễn cưỡng có thể tiếp tục đi tới. Nhưng càng leo lên cao, âm phong lại càng lớn, thậm chí làm cho người không thể đặt chân. Cuối cùng hai người chúng ta ngay cả huyễn vụ chỗ sườn núi cũng không nhìn thấy, mấy lần bị cuồng phong táp hạ xuống núi đá. Mặc dù may mắn không chết, nhưng cũng không dám đi về phía trước nữa, bất đắc dĩ không thể làm gì khác là quay về. Cứ như vậy trở lại trong thôn, bởi vì hai người chúng ta bị âm phong thấm vào xương, lập tức bệnh nặng nằm đủ mấy tháng mới có thể một lần nữa xuống giường hoạt động. Từ đó về sau, hai người chúng ta hoàn toàn từ bỏ đi ý nghĩ muốn từ Bạo Phong Sơn đi ra ngoài" Vẻ hồi hộp, lão giả mặt đó chậm rãi nói.

"Thật là đáng sợ" Hàn Lập vuốt cằm, có chút đăm chiêu lẩm bẩm nói.

"Há chỉ là đáng sợ mà có thể hình dung. Hai vị đạo hữu hãy dập tắt suy nghĩ này đi. Căn bản không cần thử. Bên ngoài mặc dù tốt, nhưng phải có mạng nhỏ đi ra ngoài mới được. Hay là cùng ta lưu lại đây. Ngươi tuổi còn trẻ, chờ một khi đại hạn buông xuống, hết thảy trong thôn, còn không phải quy về sở hữu của nhị vị sao" Lão giả râu dài mở miệng dụ dỗ nói, bộ dáng tựa hồ phi thường chân thành.

"Mấy vị đạo hữu, không cần khuyên nữa. Nếu Hàn mỗ không tự mình lên thử một lần, thì sẽ chết không yên tâm. Đương nhiên nếu thật sự không thể qua khỏi Bạo Phong Sơn này, tại hạ tự nhiên sẽ nghĩ đến lời đề nghị của ba vị đạo hữu" Hàn Lập không muốn cùng ba người dễ dàng kết đại cừu, vì vậy khẩu khí chậm lại, uyển chuyển nói.

Nghe Hàn Lập nói như thế, ba người có chút không hài lòng, miệng lại khuyên giải vài câu.

Nhưng tựa hồ Hàn Lập đã hạ quyết tâm, không có một chút ý ở lại.

Bất đắc dĩ, ba người đem mục tiêu chuyển hướng sang Mai Ngưng. Nhưng nữ tử này bình tĩnh nói một câu: *"Ta và Hàn huynh cùng tiến thối"*, khiến cho ba người đồng dạng trợn tròn mắt.

Cũng may Hàn Lập cũng không có hoàn toàn cự tuyệt bọn họ. Nếu lên núi không được, có thể sống sót, bọn họ còn có cơ hội. Sau khi khuyên nhủ không có hiệu quả, ba người cáo từ rời đi.

"Người này có thể quay đầu lại bán đứng chúng ta hay không?" Vừa rời nơi Hàn Lập ở một khoảng, lão giả lưng gù đột nhiên thần sắc âm trầm hỏi một câu.

"Bán đứng chúng ta? Hai người bọn hắn bán đứng chúng ta có thể có chỗ tốt gì? Chẳng lẽ ngươi còn không có nhìn ra, người nữ tử kia ta không nói, nhưng tiểu tử họ Hàn kia, mười phần là người thông minh, sẽ không làm loại chuyện ngu xuẩn này. Bây giờ ta chỉ hy vọng hai người họ không chờ tới lúc lên Bạo Phong Sơn, chính mình biết khó mà lui. Dù sao nếu chúng ta bây giờ làm khó dễ, cũng chỉ có năm phần thành công, có hai người hắn gia nhập, thực lực gia tăng không ít. Bất quá, cũng nhờ Hàn tiểu tử bất tri bất giác loại bỏ trở ngại lớn nhất Phong Thiên Cực. Nếu không với võ công của người này thật đúng là một phiền toái lớn" Lão giả râu dài không cho là đúng nói.

"Không sai, tâm tư người này xác thực đủ cẩn mật. Sẽ không làm mấy cái chuyện lấy lòng, nhưng vì để ngừa vạn nhất, hay là chúng ta phái người âm thầm giám thị một chút. Đừng để xảy ra sai lầm" Lão giả mặt đỏ gật đầu đồng ý nói.

"Vân huynh muốn chu toàn, vậy cứ an bài như thế đi. Bất quá phải cẩn thận, một chút, đứng để đối phương phát hiện. Nhưng…" Lão giả râu dài nói xong câu cuối cùng, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

"Nhưng là cái gì?" Lão giả lưng gù có chút kỳ quái hỏi.

"Không biết có phải ta ảo giác hay không. Ta như thế nào cảm giác được đối phương tựa hồ đối với việc thoát ly khỏi đây, bộ dáng mười phần tin tưởng. Mặc dù nghe chúng ta nói Bạo Phong Sơn lợi hại, nhưng bộ dáng đối phương căn bản là bất cần. Chẳng lẽ thật sự có thủ đoạn lên tới đỉnh Bạo Phong Sơn" Lão giả râu dài tự lẩm bẩm nói.

"Điều này sao có thể. Đừng nói thứ khác, âm phong trên núi, tuyệt đối không ai có thể xông qua. Điểm này ta cùng Vân huynh có thể vỗ ngực cam đoan. Sườn núi bên dưới đông lạnh vô số băng thi, đều là nhưng tu sĩ cùng con người vọng tưởng thoát khỏi nơi đây" Lão giả lưng gù lắc đầu căn bản là không tin nói.

"Ừm. Có lẽ đúng là ta ảo tưởng" Lão giả râu dài ngẫm lại, cũng hiểu được là không thể nào, liền tự giễu nói.

Nhưng lão giả mặt đỏ nghe những lời này, trong lòng bỗng nhiên vừa động, trong đầu hiện lên một ý niệm.

Chờ ba người lão giả râu dài rời đi, Hàn Lập cùng Mai Ngưng nói vài câu, sau đó cũng rời phòng. Trước đi đến chỗ trung niên nhân họ Phong xem một chút, người này quả nhiên bị Phệ Kim Trùng cắn nát cổ họng mà chết.

Hàn Lập từ xa nhìn vào thi thể một cái, mặt không chút thay đổi liền rời đi.

Sau đó Hàn Lập tiếp tục hướng người trong thôn hỏi thăm tình hình địa lý nơi đây, vị trí các thôn xóm khác, còn có tình hình phân bố đại khái của âm thú. Tất cả tư liệu có thể giúp hắn thoát khỏi nơi đây, đều được hắn tích tụ trong đầu.

Hàn Lập thậm chí căn cứ miêu tả của người trong thôn, tự mình chế ra bản đồ ghi rõ lại chi tiết.

Hai ngày như thế liên tiếp đi qua, công việc chuẩn bị của Hàn Lập cũng hoàn thành không sai biệt lắm. Liền hướng đại trưởng lão trong thôn nói rõ chuyện chuẩn bị rời đi, leo lên Bạo Phong Sơn.

Lão giả béo nghe vậy, tự nhiên cảm thấy có chút tiếc hận. Nói vài câu giữ lại, thấy ý Hàn Lập đã quyết, cũng không tái miễn cưỡng, liền đồng ý.

Lúc này Hàn Lập cùng Mai Ngưng trở lại chỗ ở, chuẩn bị nghỉ ngơi tốt một đêm, đến ngày thứ hai khi chuẩn bị rời thôn thì, có một người lén lút tìm tới chỗ ở bọn họ, gõ cửa phòng.

"Vân đạo hữu" Khi Hàn Lập thấy lão giả mặt đỏ đứng trước mặt, không khỏi ngẩn ngơ.

"Hàn đạo hữu, tại hạ lời nhiều nói ít. Mặc dù không biết, đạo hữu có thật là có bản lĩnh rời khỏi đây hay không, nhưng chung quy coi như là một cái hy vọng. Cho nên tại hạ có một chuyện nhờ cậy. Nếu đạo hữu thật sự có cơ hội thoát khỏi đại nạn, hy vọng có thể đem cái hộp này giao cho Linh Phù Môn chúng ta" Sắc mặt lão giả mặt đỏ ngưng trọng hướng Hàn Lập nói, cũng từ trong áo lấy ra một cái hộp làm bằng xương nham nhám, hai tay ôm lấy đưa cho Hàn Lập.

------oOo------

Chương 588: Hàng Linh Phù

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đạo hữu nói thế là có ý gì?" Hàn Lập chỉ nhìn cái hộp, cũng không nhận lấy mà khuôn mặt không đổi hỏi lại.

Trong tình huống không rõ vật trong hộp ra sao, hắn sao lại dám tự tiện nhận lấy.

"Đạo hữu không cần lo lắng. Bên trong là ba cái Linh phù môn trấn phái. Khẩu quyết luyện chế Hàng linh phù, trước đến nay chỉ có chưởng môn mới có thể biết, tại hạ không có ý gì chỉ mong đạo hữu tiếp nhận phương pháp luyện phù này mà thay thế lão hủ đưa về môn phái. Tại hạ không muốn tuyệt học Linh phù môn này thất truyền" Lão già mặt đỏ thở dài một hơi nói. Sau đó hắn mở nắp hộp ra, đem ra một khối cốt phiến khắc đầy những kí tự kì lạ ra.

"Hàng linh phù? Chỉ có chưởng môn mới có thể biết, chẳng lẽ các hạ chính là chưởng môn của Linh phù môn?" Khuôn mặt Hàn Lập lộ vẻ chần chờ

"Thật xấu hổ. Ta chính là chưởng môn đời thứ năm mươi bảy của Linh phù môn. Bổn môn tại Tấn quốc chỉ là một tiểu phái vô cùng nhỏ bé, cho nên tại hạ chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đã có thể làm chưởng môn, thật làm cho đạo hữu cười chê rồi" Lão già mặt đỏ ửng thừa nhận.

Nghe lời nói của đối phương, mặt Hàn Lập có chút ngạc nhiên, nhưng sau đó chậm rãi đứng lên, nhìn lão già chậm rãi nói:

"Nếu Linh phù môn này chỉ có chưởng môn mới có tu luyện thì khẳng định là có chỗ đặc biệt. Đạo hữu cứ thế mà giao cho tại hạ không sợ Hàn mỗ cũng học được cách luyện chế sao? Mặc dù nghe thanh danh về Đại Tấn quốc nhưng ta chưa từng tới đó. Sau này Hàn mỗ cũng không biết có cơ hội tới đó hay không, đạo hữu

có thấy liều lĩnh quá không?"

Lão già nghe thấy nghi vẫn của Hàn Lập, nét mặt cũng không hề ngạc nhiên, ngược lại trong mắt còn lộ vẻ tán thưởng.

"Vân mỗ đem vật này giao cho đạo hữu chính là để cho đạo hữu tùy ý học tập phương pháp chế tạo nó, cũng như là trả công cho đạo hữu. Hơn nữa nói thật, đạo hữu với phương pháp này có lẽ cũng không có nhiều hững thú. Phương pháp luyện chế Linh phù môn mặc dù chỉ có bổn môn có nhưng trừ thời kì hưng thịnh của bổn môn, có hai ba vị tiền bối luyện chế được ra. Còn lại thì chưởng môn chỉ có thể mang nó truyền thừa lại mà thôi. Căn bản không có ai luyện chế nó. Bổn môn suy yếu như thế này cũng chính bởi vì nguyên nhân đó".

"Còn về phần đạo hữu có thể đi Tấn quốc để trả lại phù quyết hay không, cũng tùy theo ý của đạo hữu, tại hạ chỉ mong tâm hồn thanh thản mà thôi. Dù sao Hàng linh phù này cũng là do tổ sư sáng chế ra, nếu vì thế mà tu tiên giới thất truyền, lão hủ cũng thật sự không hết tội. Cho dù thuật này không thể nào quay lại Linh phù môn nhưng từ đạo hữu đi xuống cũng có thể có hy vọng mang lại thanh danh.Sau này Vân mỗ dưới cửu tuyền thấy các sư môn đời trước cũng có thể không mất mặt" Lão già mặt đỏ cười khổ nói.

Hàn Lập nghe đến đó, cũng không nói gì.

Thì ra vị chưởng môn Linh phù môn này chỉ mong có thể thanh thản mà thôi, xem ra cho dù hắn có chiếm tiện nghi cũng không có gì là quan trọng cả.

Nếu mà không di Tấn quốc sẽ không cần hoàn lại cái hộp xương này. Chuyện đi tới Đại đế quốc này trả đồ vật cũng chỉ là một chuyện nhỏ thôi.

Hơn nữa vì sao Hàng linh phù lại thần kì như vậy, xem ra rất khó luyện chế, điều này cũng khiến cho Hàn Lập vô cùng hiếu kỳ.

Theo những lkinh nghiệm mà hắn đã từng biết, trừ Ngũ hành pháp thuật luyện chế thành phù ra, trong tu tiên giới đích xác có một ít phù vô cùng cao cấp, gọi là mật phù.

Đó là một loại phù rất khó về phân ra trong ngũ hành thuật, hơn nữa chỉ có đại tông môn mới có phương pháp luyện chế thôi, người khác mà luyện cũng rất khó có cơ hội thành công.

Chẳng hạn như lúc hắn tại nội điện Hư Thiên Điện bi Trưởng lão Tinh Cung ám toán.suýt nữa là tiêu cái mạng nhỏ, là do hắn dùng Hóa thân phù, cùng với Truyền tống phù do Tinh Cung đặc chế, hai loại này là hai loại mật phù, đương nhiên giá trị cũng như thế, vĩnh viễn ở ngoài tầm với.

Sau khi ngẫm nghĩ một chút, Hàn Lập không chần chừ nữa nhận lấy cái hộp xương, đồng thừa trong miệng trầm giọng hứu hẹn.

"Ta chỉ có thể nói với đạo hữu là sẽ làm hết sức mình. Vân đạo hữu cũng không nên quá kỳ vọng".

"Hắc hắc. Cái này cũng không nên câu nệ quá. Hàn đạo hữu nói những lời này làm cho Vân mỗ cảm kích vô cùng" Lão già mặt đỏ nghe Hàn Lập nói như thế trong lòng càng vui mừng, lộ ra vẻ cảm kích liên tục cảm tạ.

Lại cùng Hàn Lập nói vài câu, rồi mới cáo từ rời đi.

Hàn Lập đứng tại cửa nhìn theo bóng lưng hắn rời xa dần, không khỏi nâng nâng cái hộp xương trong tay, ý nghĩ phiêu diêu, không nghĩ là có huyền cơ gì khác.

Lúc này, Mai Ngưng ở sau lưng Hàn Lập rốt cuộc không nhịn được mà hỏi thăm.

"Cái tên Hàng linh phù này lần đầu tiên ta nghe thấy, chẳng lẽ là một loại phù vô cùng lợi hại?"

"Không biết. Nhưng có lẽ là thế" Hàn Lập liếc mắt nhìn khuôn mặt như ngọc của cô gái, vừa cười vừa nói.

Sau đó hắn trở lại bàn ngồi xuống, lấy ra một khối cốt phiến nhìn qua.

"Ồ!" Hai mắt vừa nhìn, Hàn Lập không nén nổi kinh ngạc mà lên tiếng

"Sao vậy. Phương pháp chế tạo phù này có chuyện sao?" Mai Ngưng ngồi ở đối diện Hàn Lập, đôi mắt khẽ đảo, khuôn mặt đầy vẻ tò mò. Từ lần hôn vào đôi môi của nàng, Hàn Lập cùng nàng bất giác trở nên thân mật hơn chút, một ít gượng gạo ban đầu cũng không còn.

"Không có gì. Phương pháp chế Hàng Linh Phù này cần nguyên liệu thật sự là kinh người. Khó trách Linh phù môn cũng không có luyện chế được. Điều này căn bản là hy vọng xa vời mà thôi" Hàn Lập cầm cốt phiến trong tay xem hết, bỏ nó trở lại hộp, rồi tùy ý nói.

"Cần tài liệu gì mà ngay cả Hàn huynh cũng cảm thấy nghịch thiên?" Mai Ngưng nghi hoặc hỏi.

"Những tài liệu khác cũng không tính, nhưng tài liệu chủ yếu để chế phù thì có tinh thạch cũng không mua được. Là cần một tinh hạch của yêu thú Hóa Hình Kỳ. Nàng nói có phải là nghịch thiên hay không?" Hàn Lập lấy ra một khối cốt phiến tiếp theo ra, vừa cười vừa nói.

"Tinh hạch của yêu thú Hóa Hình Kỳ?" Mai Ngưng hít sâu một hơi, đôi mắt trong suốt xinh đẹp tràn đầy vẻ klinh ngạc.

Nhưng nàng cũng không chú ý đến, khuôn mặt của Hàn Lập khi nhìn cốt phiến trên tay lại lộ ra vẻ kì bí.

Sau khi nghỉ ngơi một đêm, Hàn Lập cùng Mai Ngưng cũng không có thông báo cho người nào, trước ánh mắt kinh ngạc của vài tên thủ vệ, rời khỏi thôn.

Lại một lần nữa đứng trên bãi loạn thạch, xem qua sa mạc một chút rồi xác định phương hướng, dẫn theo Mai Ngưng tiến tới thôn tiếp theo.

Hàn Lập nghĩ vô cùng đơn giản, huynh trưởng của nữ nhân này cũng chỉ đến các thôn khác thôi. Cứ đi một vòng là sẽ tìm được.

Mai Ngưng cũng hiểu ý của Hàn Lập, tất nhiên là một chút ý kiến cũng không có.

Vì vậy trong nháy mắt hai người biến mất trong sa mạc mờ mịt cát, không còn chút bóng dáng.

Hơn một tháng sau, trên một vùng đất đỏ rực một cách quỷ dị, có hơn mười người mặc quần áo màu xám, cầm trong tay những cốt giáo là những thanh niên cả nam và nữ, lén lút hướng tới một bãi đất mà từ từ tiến tới.

Trên đỉnh của bãi đất có vài thân thể xanh biếc đang ngủ, đó chính là một nhóm quái thú.

Đây là loại âm thú có tên là Bích Thiềm Thú, hình thể không lớn, có nhiều bướu trên cơ thể. Mặc dù trông vô cùng xấu xí trông như là một con cóc phóng to, nhưng ở nơi âm minh này cũnglaf một trong số ít loài không có độc trong cơ thể, có thể cung cấp thức ăn cho loài người.

Những người này đến là để giết Bích Thiềm Thú, để làm thực phẩm trong những ngày thiếu lương thực trầm trọng.

Động tác của mỗi người trong bọn họ vô cùng linh hoạt, không hề phát ra tiếng động nào, dần xiết chặt vòng vây. Nhưng một con Bích Thiềm Thú đột nhiên mở bừng hai mắt, nhìn thấy cảnh loài người đang tiến lại cách bọn chúng chừng hai mươi ba mươi trượng.

Những người này đột nhiên cùng hô lên *"động thủ"* cùng lúc với con thú kêu lên báo động.

Trong chớp mắt, mấy ngọn giáo bằng xương lóe lên, bay vù vù về hướng về Bích Thiềm Thú.

Kết quả mặc dù phần lớn Bích Thiềm Thú đã đứng lên nhưng đều bị những ngọn giáo này xuyên qua rồi ngã xuống, chỉ có hai con tránh thoát khỏi kiếp nạn này. Chúng nó cũng không phải là không bị thương, mà là tránh thoát khỏi kịp thời nên giáo chỉ phóng qua bên người mà thôi.

Bích Thiềm Thú tại nơi này chỉ là âm thú hạ tầng, chỉ có thể phun ra vài âm khí không có chút công kích sắc bén nào khác. Nhưng đó chỉ là trong tình huống bất khả kháng, còn lại đều là bỏ chạy với tốc độ cực nhanh, làm cho người khác sợ hãi.

Chỉ thấy hai con Bích Thiềm Thú há miệng phu ra hai luồng âm khí đen hung hãn, sau đó lui về phía sau, đạp chân bay cao bảy tám trượng ra khỏi vòng vây. Mặc dù có vài người phóng giáo theo nhưng đã chậm một chút, căn bản không thể nào chạm vào thân hình của hai con Bích Thiềm Thú.

Mắt thấy hai con Bích Thiềm Thú chạy vào một đám loạn thạch cách đó không xa, đột nhiên thanh quang chợt lóe, hai con Bích Thiềm Thú rơi xuống đất không động đậy, cổ họng đều bị xuyên thủng.

Máu xanh biếc chảy đầy mặt đất

Một màn này khiến cho đám thanh niên nam nữ kia há mồm trợn mắt.

------oOo------

Chương 589: Đạm hồn

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Vù" "vù" hai tiếng truyền ra từ cơ thể âm thú, hai đạo thanh quang bay ra, bắn về sau một khối cự thạch, sau đó, chợt hiện ra hình ảnh hai người, một nam một nữ.

Nam thì tướng mạo bình thường, đôi mắt trong suốt, nữ thì tú lệ, dịu dàng động lòng người, đúng là Hàn Lập cùng Mai Ngưng. Chỉ là họ bây giờ đều mặc trang phục làm bằng da thú màu lam nhạt bên ngoài, trong tay Hàn Lập là hai tiểu kiếm màu xanh, chuôi kiếm buộc một sợi tơ trong suốt, đó chính là sợi gân của âm thú.

Hàn Lập đi tới xem xét hai con âm thú vừa bị hai tiểu kiếm giết chết, rồi nhìn những người kia cũng đang nhìn với ánh mắt cảnh giác.

"Vừa rồi thấy hai con Bích Thiềm Thú định bỏ chạy nên Hàn mỗ mới mạo muội ra tay, mấy vị không trách chứ. Nhưng yên tâm, ta không cần hai con thú này, chỉ muốn hỏi mấy vị một vài câu, không biết có thể đáp ứng không?" Hàn Lập cười cười, khuôn mặt đầy thiện ý nói.

"Thật là không cần hai con Bích Thiềm Thú này sao?" Một vị tráng hán tuổi hơi cao, mặt nghi hoặc hỏi, xem ra hắn chính là thủ lĩnh.

"Đương nhiên là thật, tại hạ cũng không thiếu lương thực" Hàn Lập dùng chân đá vào hai thi thể, khẳng định nói.

"Tốt, vậy người hỏi đi" Tráng hán dù thấy nghi hoặc nhưng cũng cảm thấy không có hại gì nên đáp ứng.

Thấy đối phương thức thời, Hàn Lập hài lòng gật đầu không chút do dự hỏi: *"Các người là thôn dân?"*

"Không sai. Chúng ta chính là thôn dân Hồng Thổ thôn" Tráng

hán nhíu mày, thành thật trả lời.

"Rất tốt, chúng ta muốn hỏi thăm một chút, gần đây quý thôn có thu người từ bên ngoài tới hay không? Ta muốn tìm người" Hàn Lập hỏi.

"Người mới? Không có. Nhưng khi mà cái khe mở ra thì chúng ta lại phát hiện ra mấy cái thi thể, cả nam lẫn nữ. Cũng chỉ là một đống xương trắng mà thôi. Xem ra bọn họ không gặp may, sớm đã bị âm thú ăn sạch sẽ" Tráng hán suy nghĩ rồi do dự nói.

"Đống xương trắng?" Mai Ngưng sau lưng Hàn Lập biến sắc, có chút khó coi.

Nhiều tháng vừa rồi, hai người đã đi qua ba thôn nhưng mà vẫn chưa tìm thấy anh của nàng, nhưng cũng tìm thấy hai ba tu sĩ sống sót.

Không ngờ ở thôn này lại chỉ nghe được tin toàn bộ đều là người chết.

Điều này làm cho Mai Ngưng trong lòng căng thẳng, mơ hồ có một tia dự cảm bất an.

"Không sai. Di hài thì chúng ta đã chôn rồi. Nhưng mà đồ vật của bọn họ thì chúng ta đã thu vào kho. Các vị có muốn xem một chút không?" Tráng hán nhận ra Hàn Lập thật sự là muốn tìm người, nhất thời sự cảnh giác giảm bớt, hào sảng nói.

"Tốt quá. Vậy làm phiền huynh đài rồi" Hàn Lập nhìn cô gái bên cạnh, gật đầu nói.

Cho dù là người chết cũng phải xác định thân phận rõ ràng, nếu người đó là huynh trưởng của cô gái này hắn cũng sẽ không phải tiếp tục đi tìm nữa.

"Hắc hắc! Lão đệ nói chuyện thật hào sảng, nhìn qua thì hình như cũng là người từ bên ngoài đến, cũng là người mới sao?" Tráng hán sau khi ra lệnh cho những người phía sau thu thập thi thể âm thú thì cùng Hàn Lập bắt chuyện.

Hàn Lập thấy thế thì chỉ cười.

Sau khi đi theo bọn họ mấy dặm đường, Hàn Lập và Mai Ngưng đã đến thôn xa lạ kia.

Thôn này so với các thôn trước thì nhỏ hơn nhiều.

Mặc dù cũng có tường bảo vệ bốn phía, nhưng tường lại chỉ cao có bẩy tám trượng, hơn nữa nhiều chỗ lại bị phá tan, hình như là không hề được tu sửa lại.

Xem quy mô của thôn thì nơi này cũng lắm là có hơn trăm người ở, cư dân ít một cách đáng thương.

Vừa tiến vào, tráng hán chỉ vào một căn nhà bằng đá, ý bảo hai người Hàn Lập tự bước vào xem. Hắn muốn cùng người trong thôn xử lý chỗ thi thể của Bích Thiểm Thú quý hiếm này, đây là việc phải làm nhất.

Hàn Lập sẽ không để ý chuyện này, liền nói tạ ơn sau đó dẫn theo Mai Mang đi qua đó.

"Đây thật là huynh trưởng nàng chứ?" Hàn Lập nhìn đống rách nát trước mắt, đó là quần áo đầy vết máu, có chút ngoài ý muốn hỏi.

Thật sự không nghĩ tới vừa bước tới nơi này, Mai Ngưng chỉ liếc mắt nhìn qua là có thể nhận ra di vật trong góc là của huynh trưởng, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt thất thần đứng đó.

"Ta sao lại quên được chứ, trang phục này chính là đồ mà ta may cho gia huynh. Bên cạnh chính là Túi trữ vật, có dấu hiệu độc môn của huynh muội chúng ta" Mai Ngưng hai mắt đỏ ửng, nhìn chằm chằm vào đống đồ vật, nghẹn ngào thì thào nói.

Hàn Lập nhất thời cũng không biết nói gì để an ủi nàng, do dự một chút rồi vỗ nhẹ lên trên vai nàng, sau đó lặng lẽ rời khỏi căn nhà đá.

Hắn hiểu nàng bây giờ cần chút yên tĩnh một mình.

Quả nhiên sau khi hắn rời đi, bên trong truyền đến tiếng khóc đứt quãng. Hàn Lập thở dài nhẹ một hơi, im lặng nhìn trời không nói.

Sau một khắc, Mai Ngưng rời khỏi phòng, hai mắt sưng đỏ.

"Chúng ta đi, một khi gia huynh không còn sống thì chúng ta trực tiếp đi đến Bạo Phong Sơn thôi" Nàng bình tĩnh nói.

Xem ra nàng đã đem nỗi đau giấu kín vào trong lòng.

"Bạo Phong Sơn nhất định phải đi, nhưng trước đó ta có chút chuyện muốn làm, cần thu thập một chút tinh hạch âm thú mới được" Hàn Lập liếc nhìn Mai Ngưng một cái, bình tĩnh nói.

"Thú tinh! Thu thập chúng có tác dụng gì? Hơn nữa âm thú cũng khó đối phó" Mai Ngưng lúc này tự nhiên cũng đã biết chuyện về thú tinh nên hơi ngạc nhiên hỏi lại.

"Thu thập chúng tất nhiên sẽ có lúc sử dụng, ta nghĩ thiên hạ tuy lớn nhưng mà nơi âm minh như thế này cho dù không phải độc nhất vô nhị cũng vô cùng ít thấy. Sau khi rời khỏi nơi này rồi muốn kiếm một ít cũng khó. Về chuyện đối phó với âm thú không cần chúng ta ra tay, giao cho nó là được" Tay Hàn Lập rung lên, một đạo lục quang bắn ra, hiện trước mắt hai người.

"Nó sao?" Mai Ngưng nhìn tiểu hầu trước mắt, nghi hoặc hỏi lại.

"Đương nhiên là nó rồi!" Hàn Lập mặt không đổi sắc, khẳng định nói.

Trước đây, dọc theo đường đi, vì nóng lòng tìm kiếm thôn làng, Hàn Lập luôn tìm những đoạn đường an toàn để đi cho nên dù dùng kiếm chém giết một số yêu thú cấp thấp nhưng không hề thấy thú tinh xuất hiện. Điều đó khiến cho Hàn Lập đã mơ hồ nhận ra thú tinh của âm thú có tác dụng gì càng muốn thu thập một ít.

Bây giờ Hàn Lập cũng không có nói nhiều, sau khi nói xong thì mang Đề Hồn xoay người bỏ đi.

Hắn chuẩn bị tại Hồng Thổ Thôn này nghỉ một ngày, mai sẽ bắt đầu đến nơi tụ tập nhiều âm thú thử xem uy lực của Đề Hồn Thú.

Một cự thú thân cao năm sáu trượng lắc lư thân mình đi đi lại lại trên mảnh đất.

Dựa vào một đôi cự trảo vô cùng lớn, trông sắc bén cùng với một cái miệng đầy răng nanh, tại phụ cận địa phương này nó có thể là bá chủ, tất nhiên sẽ không phải lo lắng có âm thú cấp cao khác đột nhiên đánh lén.

Đột nhiên nó phảng phất trong tai nghe thấy cái gì, quay đầu nhìn lại, mắt lộ hung quang. Cách hơn mười trượng không xa không biết từ bao giờ xuất hiện một con khỉ nhỏ.

Con khỉ này vô cùng cao hứng, tò mò nhìn con quái vật to lớn trước mắt.

Con cự trảo thú này thấy vậy cũng không có nổi giận mạnh mẽ xông tới, ngược lại hừ nhẹ một tiếng, có ý muốn thoái lui. Nhưng thân hình mới di chuyển một chút, một mảnh màu vàng như tia chớp bay tới, vây lấy thân hình của cự thú.

Trong hoàn quang truyền đến một tiếng rống kinh thiên động địa của con thú, sau đó quang mang đại thịnh, luồng sáng vàng quay trở về, hắc khí trong đó nhè nhẹ được tiểu hầu hít vào bên trong mũi.

Con khỉ xem ra có vẻ ngon miệng, vỗ vỗ lấy bụng, trong mắt lộ ra vẻ hài lòng. Xem ra nó coi cái vừa rồi như là mĩ vị.

Lúc này, Hàn Lập ở xa xa mới chầm chậm đi tới, bên cạnh là một cô gái đang trợn mắt há mồm kinh hãi.

Vừa rồi chứng kiến một màn này, thật sự khiến cho nàng không thể tin nổi.

Nàng nhìn một nửa thân thể của cự thú bị khô quắt lại, cuối cùng lại nhìn con khỉ nhỏ kia, không ngờ lại có thể làm như vậy với một mãnh thú thì sắc mặt lại càng khó coi.

Hàn Lập chạy tới đầu của cự thú, ống tay áo rung lên, một thanh đoản đao ngân quang lập lòe xuất hiện trong tay.

Thần sắc không đổi, một đao đem cái đầu to đùng đó chia làm hai phần, sau đó một viên tinh thạch to bằng ngón cái xanh biếc xuất hiện.

Hàn Lập nhìn thấy tinh thạch mới mỉm cười, khom lưng nhặt lên.

"Ở phía tây, không xa nơi này lắm còn có vài con âm thú cấp cao, cũng thu thập hết" Hàn Lập chỉ tay về phía tây, phảng phất như lẩm bẩm nói.

------oOo------

Chương 590: Bạo Phong Sơn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bạo Phong Sơn là một tòa núi cao đến tận mây ở Đông Bắc âm minh. Từ xa nhìn lại chỉ có thể trông thấy lưng chừng núi thôi, còn lại tất cả đều nằm trong mây, không thể nào thấy rõ.

Ngọn núi này hoàn toàn do cự thạch tạo thành, không có loại cây cỏ nào có thể sinh tồn. Hơn nữa ở độ cao ngàn trượng trở lên, núi bắt đầu có âm minh phong mạnh mẽ thổi. Người bình thường đừng nói tiếp tục leo lên, thậm chí bước vào lập tức có thể biến thành một bức tượng băng.

Hoàn cảnh ác liệt như thế tạo cho phụ cận vùng núi này trở thành một nơi vô cùng đáng sợ, bầu trời lôi điện không ngừng lóe lên, mặt đất thì gió lạnh gào thét không ngừng, cát bay đá chạy không khác gì quỷ vực.

Âm minh khí vô cùng dày đặc, là nơi sinh sống của âm thú cường đại *"Cực âm thú"*.

Nhưng hôm nay, Bạo Phong Sơn lại có khách không mời xuất hiện.

Một thi thể thú cao tới hơn mười trượng, đang ở bên trong ngân quang, đang đảo qua lại mạnh mẽ trên mặt đất. Thi thể nhanh chóng bị thu nhỏ lại, tỏa lên một làn hắc khí. Sau đó, ngân quang mới bao vây hắc khí lại, thu ra xa.

Một tiếng rống uy phong xa xa xé gió truyền tới, làm cho đất trời chấn động.

Sau đó là tiếng vật nặng rơi xuống đất, một con khỉ màu trắng cao mười trượng xuất hiện bên cạnh thi thể âm thú, trông con khỉ này vô cùng hung ác, mọi hành động đều lộ ra khí thế kinh người. Nhưng trên vai lại có một nam một nữ đang ngồi, đúng là Hàn

Lập cùng Mai Ngưng.

Hàn Lập đảo qua thi thể âm thú, nhất thời tay vỗ một cái, thân thể nhẹ nhàng bay xuống.

Sau đó hàn quang chợt lóe, đầu âm thú bị bổ làm hai phần nhưng bên trong lại trống rỗng.

Hàn Lập hơi thất vọng, nhưng sau đó lập tức lại bình thường trở lại.

Đến hôm nay trong tay hắn đã có hơn trăm khối tinh hạch của âm thú. Mặc dù biết trong tầng lớp âm thú cấp thấp có tinh hạch tồn tại nhưng hắn không có thời gian đi diệt tất cả, phải tới cái khe cho kịp thời gian. Do đó phải leo lên Bạo Phong Sơn.

Mai Ngưng cũng đã nhảy trên vai con khỉ xuống.

Sau đó, ngân quang trên con khỉ chợt lóe, thu nhỏ lại thân hình hiện ra thân thể của Đề Hồn Thú, lớp lông bên ngoài vẫn là bảo trì màu bạc.

Hàn Lập xoay người chứng kiến sự biến hóa của nó, không khỏi mỉm cười.

Thời gian trước, hắn mang theo Đề Hồn Thú này diệt sát âm thú cường đại xung quanh. Không ngờ nó lại hấp thụ phần lớn tinh hồn của âm thú, hoàn chỉnh khả năng biến thân thành cự viên, hơn nữa, vẻ ngoài cũng chuyển thành màu này.

Điều này cũng làm cho Hàn Lập ngạc nhiên không ít.

Bởi vì dựa theo ngọc bội mà Nguyên Dao đưa hắn tế luyện Đề Hồn Thú, thì Đề Hồn Thú thực sự không có bản lĩnh như vậy. Hơn nữa, sau khi tiến cấp vẻ ngoài nhất định thay đổi thành màu đen mới đúng.

Xem ra con thú này mới chỉ là một nửa thành phẩm mà thôi, vẫn chưa hoàn toàn tế luyện thành công. Mà tinh hồn của âm thú xem ra so với tinh hồn cường đại của sinh linh ở bên ngoài hoàn toàn không giống nhau, xem ra đó là lý do chính mới xuất hiện loại tiến cấp đặc biệt này.

Nó cũng không phải là linh thú biến dị bình thường, nhưng là loại tiến hóa chưa bao giờ có.

Tuy vậy không biết đây có phải là tiến hóa, so với Đề Hồn Thú bình thường có lợi hại hơn hay không, nhưng Hàn Lập lại rất thích loại biến hóa này.

Dù sao thì luyện chế Đề Hồn Thú bình thường vô cùng ác độc. Hàn Lập cho dù không phải là người lương thiện nhưng cũng rất khó chấp nhận quá trình đó.

Sau khi Đề Hồn Thú thu nhỏ lại, biến thành một đạo ngân quang tiến vào bên trong tay áo của Hàn Lập, sau đó lộ ra vài tiếng ngáy nho nhỏ.

Hàn Lập mỉm cười nhìn Bạo Phong Sơn ở xa, mặt hiện lên vẻ trịnh trọng.

Phụ cận Bạo Phong Sơn cũng có vài âm thú cường đại, không ngờ lại không thể chịu nổi một kích của Đề Hồn Thú, con âm thú vừa nãy mất mạng cũng bởi một kích như thế.

Sau này bọn họ có thể thoải mái mà leo lên núi.

"Đi thôi, chúng ta muốn tới cái khe đó thì phải lên đến đỉnh núi. Nếu không lại phải chờ mấy tháng nữa" Hàn Lập nhìn ngọn núi xa xa, chậm rãi nói.

"Hàn huynh nói là cái khe này mở ra thời gian dài ngắn không đồng nhất. Nhưng mà người nơi này lại có thể nắm vững quy luật đó. Nếu bỏ qua cơ hội này thì lại phải chờ ít nhất nửa năm nữa" Cô gái bên cạnh nói.

Hàn Lập nghe thế thì mỉm cười, dẫn theo cô gái tiến lên núi.

Một khắc sau, hai người đã đứng dưới chân Bạo Phong Sơn.

Ở xa thì chưa thể cảm giác được, hiện tại ở nơi này mới nhận thấy vô cùng khó tin.

Không hề có rặng núi khác mà chỉ là một tòa núi thẳng tắp, chiếm đến vài dặm.

Hàn Lập cũng không hề vội vã leo lên, mà dẫn theo Mai Ngưng đi một chút xác định phương hướng. rồi mới leo lên.

Sau đó không lâu, hai người biến thành hai điểm đen dần biến mất ở trên núi đá.

Đến độ cao ngàn trượng, Hàn Lập và Mai Ngưng cũng không phải tốn nhiều sức lực, rất dễ dàng tiến tới.

Nhưng sau ngàn trượng, núi bắt đầu xuất hiện Âm minh vô phong cùng rét buốt, theo độ cao gia tăng thì ngày càng mạnh mẽ.

Hàn Lập cùng Mai Ngưng lúc này đều mang lên người bộ của yêu thú hệ hỏa. Nhưng dù thế thì sắc mặt cũng chuyển xanh, da thịt đau đớn.

Nếu mà là người bình thường ở nơi này nhất định đã bị âm phong làm cho thân thể đông cứng lại rồi.

Hàn Lập dẫn theo Mai Ngưng ẩn trong gió, đi tới hơn mười trượng, nhưng sau đó nhướn mày đứng lại.

Sắc mặt hắn ngưng trọng, thò tay vào bên trong áo lấy ra một viên châu trắng. Viên châu lóe sáng, đem hai người bao bọc vào bên trong.

Nói cũng lạ, khi mà cuồng phong chạm vào bạch quang này liền bị suy yếu đi, trở nên mềm yếu vô lực. Đúng là một viên châu tị phong vô cùng hiếm thấy.

Sau đó, dù âm phong chỉ còn lại băng hàn nhưng hai người dựa vào da yêu thú trên người, cũng có thể miễn cưỡng chịu được.

Cả hai lại chậm rãi tiến về phía trước.

Một đoạn thời gian sau, bốn phía xuất hiện một màn một màn sơn thạch ngưng kết băng sương, bóng loáng như gương, làm cho hai người Hàn Lập phải bước từng bước một, vô cùng cẩn thận.

Lúc này hô hấp của hai người vô cùng khó khăn, thở ra làn sương trắng xóa. Khuôn mặt xinh đẹp của Mai Ngưng ngày càng đỏ bừng lên.

Gian nan như thế kéo dài không biết bao lâu, hai người đã ở bên trong một vùng băng giá, núi cũng dựng đứng lên, chỉ cần bất cẩn một chút là sẽ có thể rơi khỏi vách núi.

Hàn Lập cùng Mai Ngưng sớm đã đem loại da thú có vảy bọc quanh chân, nếu không thì cũng đừng hòng đi tiếp. Nhưng cả hai thỉnh thoảng vẫn trượt chân, vô cùng khó đi.

"Đến dưới tảng nham thạch kia nghỉ tạm. Chờ khôi phục lại thể lực đã rồi đi tiếp" Hàn Lập chỉ tay chỉ về phía trước, thở ra một hơi nhìn cô gái bên cạnh đang tái nhợt đi.

Mặc dù nàng không mở miệng, nhưng Hàn Lập cũng đã nhìn ra thể lực của nàng đã bị tiêu hao bảy tám phần. Nếu tiếp tục đi sẽ lâm vào cảnh vô cùng nguy hiểm.

Mai Ngưng nghe vậy cũng thở ra một hơi, mạnh mẽ gật đầu cười.

Khối đá mà Hàn Lập chỉ đến là một khối sơn thạch cao hơn mười trượng, đúng là một nơi rất tốt để tránh gió. Hai người vội vàng tiến tới, nơi này sương mù dày đặc nhìn không rõ cả ngón tay, Hàn Lập cùng Mai Ngưng bước cao bước thấp tiến vào.

Ánh mắt hai người vô cùng cẩn thận, cổ tay đều mang một hạt châu to bằng ngón cái tỏa ra ánh sáng xanh, bảo bọc quanh cơ thể hai người. Sương mù bốn phía tiếp cận hai người chạm vào thanh quang kia liền tản ra.

"Nếu Hàn huynh không có Bà La Châu này, chúng ta khi qua nơi sương mù dày đặc này chỉ sợ không thể tiếp tục tiến tới được" Mai Ngưng nhìn cảnh này thở phào một hơi.

Hàn Lập nghe thế cười cười định nói gì đó thì thần sắc đột nhiên biến đổi, dừng lại tại chỗ nghe ngóng.

Mai Ngưng thấy vậy thì kinh hãi, đôi môi lập tức đóng chặt.

"Cẩn thận một chút, trong sương có những người khác đang đi về phía này" Hàn Lập thản nhiên nói.

Đồng thời thanh quang chợt lóe, từ trong tay áo rơi ra thanh kiếm nhỏ màu xanh. Hắn nắm chặt trong tay, sau đó nhìn chằm chằm về một hướng, không nói lời nào.

Mai Ngưng nghe thấy Hàn Lập nói vậy thì kinh ngạc, nhưng nàng ngày nay đã vô cùng tin tưởng Hàn Lập, liền vô thanh vô tức lui về sau hai bước, nhìn chằm chằm vào phương hướng kia, mặt lộ vẻ khẩn trương.

------oOo------

Chương 591: Âm dương luân hồi quyết

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không lâu sau, ngay cả Mai Ngưng cũng nghe được tiếng bước chân lúc nhẹ lúc nặng truyền đến, có người đang chậm chạp tiến về hướng này.

Khuôn mặt xinh đẹp bất an liếc nhìn Hàn Lập một cái.

Không ngờ khuôn mặt Hàn Lập vẫn bình tĩnh, đứng tại chỗ không nhúc nhích. Tựa hồ như cảm nhận được ánh mắt của nàng liền quay mặt lại cười ôn hòa.

Mai Ngưng không tự chủ được, mặt đỏ lên, vội vàng tránh khỏi ánh mắt Hàn Lập, nhưng tinh thần cũng buông lỏng hơn trước.

Tiếng chân nghe ngày càng rõ ràng, thậm chí ngay cả tiếng thở hổn hển cũng nghe được. Hai người ngày càng tập trung hơn.

Làm cho Hàn Lập ngạc nhiên là hình như không chỉ có một người, mà là hai người một trước một sau đi tới.

Hàn Lập nhướn mày, trên mặt mơ hồ có chút sát khí.

Sương mù dày đặc trước mặt bỗng nhiên hơi tản ra, lộ ra một thanh niên tuổi còn trẻ đội một cái mũ cao.

Người này khuôn mặt thanh tú, bên hông đeo một cái thắt lưng bích ngọc, mơ hồ có bạch quang chớp động bên trên.

Nhưng mà thanh niên vừa thấy Hàn Lập thì biến sắc, lập tức hô lớn.

"Là ngươi?"

Người này đúng là Lục đạo truyền nhân Ôn Thiên Nhân, khuôn mặt hắn vô cùng kinh ngạc.

"Đúng là ta. Ngươi có thể an tâm đi" Hàn Lập bình tĩnh nói, đồng thời tay phải nhấc lên, thanh quang chợt lóe, một tiểu kiếm bay *"vù"* ra, vừa rời tay đã đến trước ngực hắn.

"Cảng" một tiếng vang nhỏ, tiểu kiếm giống như là va chạm vào thiết giáp, bắn ngược trở lại. Từ hao tổn trên quần áo thì hình như bên trong có ẩn hiện lục quang.

"Nội giáp?"

Một kích không thành làm Hàn Lập hơi ngạc nhiên, nhưng sau khi hừ lạnh một tiếng, tay lại nhấc lên, một đạo thanh quang bắn ra.

Lần này là nhắm vào bộ phận không có che chắn, chính là cổ họng.

Nhưng Ôn Thiên Nhân đã kịp phản ứng. Hắn tuy sợ hãi nhưng mà sẽ không đứng im chờ chết, thân hình chớp lên, tránh qua một bên, đồng thời hai chân dùng sức, bắn lui vào sương mù phía sau, thân thủ cũng rất có bộ dáng.

Hàn Lập lại thêm một lần công kích thất bại, nhưng vẫn lạnh lùng nhìn thân ảnh của Ôn Thiên Nhân vọt đi, không hề di chuyển nhưng lại lộ ra vẻ trào phúng.

Ôn Thiên Nhân vội vàng nhìn lại, chứng kiến nụ cười của Hàn Lập thì thần sắc có chút không ổn. Thân hình lại di động một lần nữa, muốn tại không trung biến hóa thân hình nhưng mà đã muộn, sau gáy liền cảm nhận một sỗ rét lạnh, rồi cảm nhận cổ họng có gió lùa qua. Một thanh tiểu kiếm sau khi xuyên thủng qua, ẩn hiện ở chuôi kiếm có một sợi gân thú trong suốt đang căng thẳng.

Thi thể Ôn Thiên Nhân mang theo một luồng máu tươi, ngã xuống mặt đất.

Hai mắt hắn trợn to, dường như vẫn chưa tin vào sự thật này.

Hàn Lập khuôn mặt không đổi, tay phải nhẹ rung lên, ngón tay kéo nhẹ, tiểu kiếm vô cùng nghe lời bay về rơi vào tay Hàn Lập.

Lúc này, Hàn Lập hai tròng mắt khép hờ nhìn chăm chú vào bên trong làn sương mù.

Một thân ảnh mảnh dẻ chợt động, sau đó một người chậm rãi đi ra khỏi sương mù, đó là một cô gái trang phục trắng như tuyết.

Cô gái này thản nhiên nhìn Hàn Lập cười, xinh đẹp bức người.

"Hàn huynh, không ngờ chúng ta lại gặp nhau".

"Tử Linh cô nương!" Hàn Lập bình thản gật đầu, hai thanh tiểu kiếm trong tay rung lên rồi biến mất vào trong tay áo.

Ngày đó khi hắn bị nhốt trong kim diễm thì nghe Ôn Thiên Nhân cùng Tử Linh nói chuyện với nhau, tự nhiên nhận ra dung nhan của Tử Linh đã bị biến đổi, hiện lộ ra khuôn mặt thật. Đúng là không hề sai với thanh danh xinh đẹp ở Loạn Tinh Hải. Chỉ nói về sắc đẹp thì ngay cả mỹ nhân như Nguyên Dao cũng phải xếp dưới.

Chẳng qua lúc này cô gái thoát tục liếc mắt nhìn thi thể một cái, rồi than nhẹ:

"Không thể nghĩ tới, kẻ luôn được xưng là Thiếu chủ đệ nhất nhân Kết Đan Kỳ lại chết trên tay đạo hữu. Nếu mà cho người khác biết chuyện này thì có lẽ sẽ quá nửa không thể tin được".

"Hắn vốn là không nên xuất hiện tại nơi này. Một khi đã đánh thì ta sẽ không bao giờ buông tha cho hắn" Hàn Lập bình tĩnh nói, sau đó đi đến bên cạnh không khách khí cầm lấy Túi trữ vật, tò mò nhìn cái đai lưng màu xanh kia.

"Đó là Tứ Tượng Bàn Long đái. Bên trong là có khảm bốn loại kì châu tị phong, ích hỏa, tị thủy, tị trần, ngoài ra còn có tác dụng an thần bính tĩnh hồn, đúng là một bảo vật khó kiếm. Hắn hoàn toàn

là nhờ vào nó mà có thể leo được đến đây" Tử Linh tiên tử hé miệng cười nói.

"Tứ Tượng Đái. Đúng là vô cùng thích hợp để dùng lúc này" Hàn Lập do dự một chút, sau đó cúi xuống cầm lấy cái đai lưng.

Sau đó hắn cũng không hề kiêng kị, tại thi thể cướp lấy nội giáp xanh biếc cùng một vài bảo vật khác.

"Hàn huynh. Vị đạo hữu này là…" Mắt Tử Linh chuyển động, nhìn Mai Ngưng đứng sau lưng Hàn Lập hỏi.

"Đây là Mai cô nương, cùng bị truyền đến đây với ta" Hàn Lập khuôn mặt không biến đổi trầm giọng nói.

"Thì ra là Mai cô nương!"

"Mai Ngưng xin ra mắt Tử Linh đạo hữu!".

Mai Ngưng có chút lo lắng bất an, nhưng vẫn tò mò đánh giá cô gái xinh đẹp trước mắt.

Tử Linh tiên tử đẹp nổi tiếng, nàng tất nhiên đã nghe nhiều, nhưng cũng bị dung nhan đó chấn nhiếp hồi lâu. Bây giờ lại thấy Hàn Lập cùng cô gái đó nói chuyện không khỏi thầm suy đoán quan hệ giữa hai người.

Tử Linh nhìn Mai Ngưng mỉm cười, sau đó lại nhìn Hàn Lập lộ ra vẻ xin lỗi.

"Đạo hữu không trách ngày đó ta cùng thiếu chủ đồng thời ra tay chứ? Ta lúc ấy cũng là bất đắc dĩ" Cô gái hình như là muốn giải thích một chút.

"Tử Linh cô nương không cần nhiều lời! Ta mặc dù không biết tại sao Tử Linh đạo hữu lại đi cùng Lục đạo truyền nhân này, nhưng ánh mắt đạo hữu không tình nguyện, ta có thể nhìn ra. Huống hồ khi Ôn Thiên Nhân gọi đạo hữu ra tay đối phó ta, Tử Linh cô nương cũng không có thực sự ra tay. Tại hạ cũng ghi tạc trong lòng" Hàn Lập khoát tay, tựa hồ không để ý nói.

"Nếu hàn huynh đã biết tiểu nữ có nỗi khổ trong lòng, Tử Linh sẽ không nói thêm gì nữa. Không biết bây giờ Tử Linh có thể đi cùng đạo hữu một đoạn không?" Thấy Hàn Lập không có ý tức giận, Tử Linh thần trí buông lỏng, lập tức cười hỏi.

"Đương nhiên là được! Mới chỉ đi qua được hơn nửa đường sương mù mà thôi, còn một đoạn nữa. Chúng ta đi thôi, nếu không sẽ trễ mất" Hàn Lập đánh giá một chút rồi bĩnh tĩnh nói.

"Một khi Tử Linh đạo hữu cũng đến nơi này thì cùng nhau đi. Sương mù này chỉ còn một nửa, hai chúng ta cũng không có ý kiến gì!"

"Đa tạ Hàn huynh" Tử Linh mỉm cười, đôi mắt sáng vô cùng kiều diễm.

Sau đó không lâu, bóng ba người biến mất trong sương, để lại thi thể lạnh giá của Ôn Thiên Nhân.

****

Cùng lúc đó, trong một thạch động thuộc âm minh, một màn vô cùng quỷ dị đang phát sinh.

Một vị nữ tử vô cùng xinh đẹp ngồi dưới đất, đối diện là một đoàn hắc khí bao phủ một thân ảnh, cũng đang khoanh chân ngồi, mặc dù mơ hồ nhưng đó cũng là một nữ nhân trẻ tuổi.

"Sư muội, muội quyết tâm cùng ta tu luyện Âm dương luân hồi quyết sao? Đây không phải là một sự chọn sáng suốt đâu" Giọng nữ nhân xa xa truyền đến.

"Nghiên sư tỷ, người cũng biết, muội bởi vì thi triển Hoàn hồn thuật nên kim đan đã vỡ, xem ra không còn cách nào mà tu luyện nữa. Hơn nữa, cũng không ngờ là nỗ lực như vậy cho sư tỷ hoàn hồn lại không ngờ lại đụng quỷ vụ này khiến cho Hoàn hồn thuật mới tiến hành một nửa liền bị cắt đứt, kết quả là hồn của sư tỷ đọng lại không ít nhưng vĩnh viến không thể trở lại thân thể. May mà họa gắn liền với phúc. Nơi này âm khí nồng đậm, đối với quỷ

thuật mà sư tỷ tu luyện có tác dụng vô cùng lớn. Mà Âm dương luân hồi thuật này lại cần hai người cùng luyện. Lấy Âm minh khí nơi này chẳng những có thể khiến cho sư tỷ tăng tốc độ tu luyện mà muội cũng có thể trở lại Kết Đan Kỳ lần nữa, thậm chí còn có thể ngưng kết Nguyên Anh" Cô gái xinh đẹp vô cùng thu hút này đúng là Nguyên Dao, nàng bình tĩnh nói.

"Một khi đã thế tỷ cũng không khuyên muội nữa. Nhưng mà tỷ cũng phải nhắc nhở sư muội, công pháp này do quỷ cùng người tu luyện chung. Mặc dù có thể mượn âm khí nơi này tu luyện nhanh hơn, nhưng nếu công pháp đại thành muội cũng chịu ảnh hưởng không nhỏ, cũng không còn tư cách tiến vào luân hồi. Muội nên xem xét lại lần nữa, nếu không Thanh Dương Môn khi biết công pháp này đã tu luyện rồi" Bên trong hắc khì, cô gái bất đắc dĩ nói thêm hai câu.

"Sư tỷ không cần nói nữa, lòng muội đã định, sẽ không hối hận" Nguyên Dao khuôn mặt dứt khoát.

"Được. Một khi sư muội đã không sợ nguy hại sư tỷ ta lại càng không sợ. Chúng ta cùng tu luyện Âm dương luân hồi quyết" Một tiếng thở dài lo lắng từ trong hắc khí truyền tới, sau đó Nghiên Lệ đã hóa thành quỷ ảnh vươn hai tay bao phủ đầy hắc khí ra.

Nguyên Dao thấy vậy cũng không hề do dự, vươn tay ra nhẹ nhàng áp vào, bắt đầu tiến vào tu luyện.

------oOo------

Chương 592: Thoát ly

Nguồn: EbookTruyen.Net

Gần đỉnh Bạo Phong Sơn, là một khối cự nham bằng phẳng, có một con khỉ màu bạc cao hơn mười trượng, hai tay đấm ngực nhìn trời gào rít, bên dưới thân ảnh cao lớn đó chính là nhóm người Hàn Lập.

Hàn Lập nghiêm trọng nhìn trời không nói, hai cô gái thì khuôn mặt tái nhợt, lộ ra vẻ kinh hoảng.

Có hơn một ngàn các loại âm thú đang xoay quanh bay múa trên bầu trời phía trên cự nham. To thì khoảng năm sáu chục trượng, nhỏ thì hơn một thước, không con nào là không có bộ dạng vô cùng dữ tợn.

Đó là những âm thú phi hành, tựa như là sợ hãi Đề Hồn Thú hóa thân thành vượn khổng lồ, nhất thời không dám tiến xuống, nhưng cũng không có rời đi, cứ như vậy dùng dằng tại nơi này.

Hàn Lập trong lòng cảm thấy không thoải mái.

Bởi vì trong tròng mắt tham lam của nhóm âm thú này thì sự nhẫn nại của chúng nó đang suy giảm dần. Nếu đến lúc mà không chịu được nữa thì nhất định sẽ lao xuống.

Hàn Lập trong lòng mắng to tên béo cung cấp thông tin kia, ngoài việc nhắc đến trên Bạo Phong Sơn có phi hành âm thú nhưng lại không hề nói bọn chúng nhiều như vậy. Không hiểu là có ý dấu diếm hay là thật sự không biết.

Mấy người bọn họ vừa mới đi qua sương mù vốn tưởng rằng có thể nghỉ ngơi một phen, không ngờ lại ngay lập tức bị âm thú phi hành phát hiện bao vây tại khu vực này. Hắn không còn cách nào là phải thả Đề Hồn Thú ra, huyễn hóa ra bộ dạng con khỉ khổng lồ này.

Đốii với năng lực khắc chế âm thú của Đề Hồn Thú, hắn tất nhiên là tin tưởng mười phần. Nhưng mà âm thú trên trời quả là quá nhiều, hắn không thể chắc là Đề Hồn Thú có thể một hơi đối phó nhiều như vậy, tâm lý có chút căng thẳng.

Nhưng đã đến bước này rồi, hắn cũng không thể suy nghĩ nhiều chỉ có thể liều mạng.

Nghĩ vậy, Hàn Lập quay mặt nhìn Mai Ngưng cùng Tử Linh nói nhỏ vài tiếng, sau đó móc từ trong áo ra một con ngựa nhỏ cùng một chiếc thuẫn làm bằng da thú, phân biệt đưa cho hai người. Còn hắn thì hai ống tay áo rung lên, sau đó là một trận đinh đang vang lên, mười thanh tiểu kiếm rơi đầy mặt đất.

Mỗi một thanh kiếm đều có một sợi gân thú nối với ngón tay Hàn Lập, thẳng băng như nhau. Nhưng mà chuyện Hàn Lập thao túng cả mười thanh thì trước nay chưa từng làm thử.

Ngay khi Hàn Lập chuẩn bị xong thì trên trời, âm thú cũng đã hết nhẫn nại.

Một con âm thú hình thể vô cùng lớn có ba chân rít lên một tiếng, hơn mười âm thú gần mấy người Hàn Lập hai cánh xòe ra mà đáp xuống, không để ý đến uy áp của Đề Hồn Thú.

Đại chiến rốt cuộc cũng bắt đầu!

Con khỉ khổng lồ đồng thời lúc âm thú lao xuống, cái mũi hít vào một hơi, cái miệng rộng cũng ngậm lại, hung hăng phun ra một mảng lớn ngân quang chớp chớp từ lỗ mũi, bao lấy tám chín âm thú. Những âm thú đó kêu lên thảm thiết, lập tức rụng xuống.

Nhưng hai con âm thú nhỏ lại thành cá lọt lưới, hai cánh đảo tránh khỏi ngân quang của con khỉ, sau đó hung hăng từ hai sườn mạnh mẽ đánh úp vào ba người Hàn Lập.

*"Phành"*tiếng nổ vang lên, một âm thú bị con khỉ đảo tay đánh bay ra mấy trượng, bay xuống dưới không biết đến nơi nào.

Mà một con âm thú năm sáu trượng khác trông giống như là một con ưng thừa dịp này lao đến đỉnh đầu nhóm Hàn Lập, không chút khách khí vung lợi trảo ra.

Hàn Lập sắc mặt âm trầm không có di chuyển, mười ngón tay huy động cực kỳ linh hoạt.

Mười thanh kiếm bắn lên, gào thét hóa thành võng kiếm màu xanh lấp lóe hàn quang, trực tiến hướng đến đầu âm thú.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết, phát ra từ miệng âm thú.

Cho dù không có cách nào rót pháp lực vào bên trong Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, nhưng vẫn có thể ngăn cản được một âm thú nho nhỏ này. Trong nháy mắt nó đã bị cắt thành nhiều mảnh nhỏ, huyết nhục bay đầy trời. Hàn Lập tuy đã tránh ra nhưng vẫn bị dính một ít máu tươi trên người, hơi cau mày nhưng sau đó cũng không mấy bận tâm.

Bởi vì trên trời lại lao xuống một đám âm thú khác.

Lúc này không chỉ là mười mấy con to lớn nữa, mà là hơn hai mươi con từ bốn phương tám hướng ập xuống. Phía sau còn có một vài con âm thú mong chờ muốn thử.

Hàn Lập vô cùng căng thẳng không chút nghĩ ngợi, hai tay vung lên, võng kiếm màu xanh lại xuất hiện nhưng mà lần này phạm vi mở rộng hơn, đem Mai Ngưng cùng Tử Linh bảo vệ bên trong, ngân quang, thanh mang, tiếng kêu thảm thiết đan vào nhau. Cùng lúc này, trên mặt biển bên ngoài, vẫn âm u yên tĩnh không một tiếng động, không chút sóng xuất hiện, cũng không có gió biển thổi qua. Tất cả đều là một sự im lặng chết chóc, phảng phất như đây là một vùng biển chết vậy

Nhưng chính lúc này thì trên mặt biển, nước biển đột nhiên quay cuồng, từ lòng biển tỏa ra một cỗ hắc vụ.

Sương mù đen nhánh nhanh chóng thoát ra, trong nháy mắt đã đạt hơn trăm trượng.

Nhưng lúc này một tiếng sấm truyền ra, sau đó trong sương mù chớp động, xuất hiện những tia chớp chói mắt. Trong hắc vụ mở hồ xuất hiện một bóng người, sau lưng phảng phất như có đôi cánh màu bạc.

Không thể thấy rõ người bên trong rốt cuộc là người ở nơi nào, những tia chớp bạc chớp lóe vài cái, rồi bỗng nhiên biến mất, sau một khắc lại xuất hiện ở bên hắc vụ.

Liên tiếp không ngừng có tiếng rền vang, bên trong không ngừng có bóng người xuất hiện rồi biến mất, giống như là thuấn di, biến thành một quang điểm nơi chân trời rồi biến mất không thấy nữa.

Thoạt nhìn giống hệt như là đang chạy trối chết vậy.

Ngoài khơi một lần nữa yên tĩnh, chỉ còn sương đen không ngừng khuếch trương, sau đó bắt đầu hình thành lôi điện màu đen, vô thanh vô tức lóe lên.

Xa ngàn dặm bên ngoài hắc vụ lại lóe ra một trận lôi điện, sau đó trở nên ảm đạm hiện ra dần dần những bóng người. Đúng là Hàn Lập một tay ôm Tử Linh một tay ôm Mai Ngưng. Ba người dính sát vào nhau trông vô cùng thân mật.

Hàn Lập tuy ngã xuống nhưng ôn hương tràn ngập trong lòng, dù vậy nhưng khuôn mặt lại không hề thay đổi. Nhưng trong áo choàng, hai nàng mặt đều ửng đỏ, thoạt nhìn vô cùng rung động lòng người, khiến cho người khác yêu mến.

"Tốt rồi! Quỷ vụ không hề tràn tới đây nữa. Xem ra đã thoát ra khỏi địa phương quỷ quái đó rồi" Hàn Lập sau khi nhìn xung quanh đánh giá một chút, sắc mặt mới buông lỏng, sau đó thong thả buông hai cô gái trong ngực ra, bộ dáng có vài phần tác phong quân tử.

"Lần này đúng là nhọc công Hàn đạo hữu nhiều rồi. Nếu không phải đạo hữu có độn thuật thần kỳ thì vẫn không thể chạy thoát khỏi âm minh, khó khăn thật khó nói hết thành lời".

"Tử Linh tỷ nói đúng, nếu không nhờ Hàn huynh nhanh tay tương

trợ thì chúng ta lại một lần nữa quay lại nơi âm minh đó rồi. Thật là nhờ Hàn huynh".

Tử Linh cùng Mai Ngưng vừa rời khỏi ngực Hàn Lập thì hộ thể trên người lập tức phát sáng, phiêu phù bên người Hàn Lập nói cảm ơn không ngừng.

Mấy ngày trước mấy người gặp nạn may mà nhờ có Đề Hồn Thú đánh chết tất cả âm thú phi hành nên mới có thể đặt chân lên trên đỉnh Bạo Phong Sơn. Tại đó chờ cái khe hở mở ra. Hai cô giá nói chuyện vô cùng hợp nhau, không lâu sau đã kết nghĩa kim lan xưng tỷ muội.

Điều này khiến cho Hàn Lập có chút ngoài ý muốn.

Tại đỉnh núi đột nhiên xuất hiên mười cái khe không gian, cách bọn họ hơn trăm trượng trên trời cao. Thiên địa linh khí bên ngoài không ngừng tiến vào, thần thông của bọn họ lập tức khôi phục, liền mừng rỡ bay ra.

Nhưng không nghĩ vừa bay ra khỏi cái khe trong phút chốc, lại có một cỗ hấp lực vô cùng lớn hút lấy khiến cho bọn họ không thể động đậy, định mang tất cả quay về âm minh.

May mà Hàn Lập nhanh tay lẹ mắt, triển khai Phong Lôi Sí sau lưng, chớp mắt hai tay ôm hai người, dùng Lôi độn thuật rời khỏi hắc vụ đến nơi này.

Sau đó, đối với ơn cứu giúp này, hai cô giá này hướng tới Hàn Lập nói lên sự cảm kích chân thành.

"Nơi này là đâu? Sao lại nhìn lạ lùng như thế. Có vẻ quá yên tĩnh" Sau khi vẻ đỏ ửng trên mặt của Tử Linh đã hết, lúc này mới nhìn phụ cận xung quanh, đôi mày nhíu lại.

"Ồ! Đúng theo như lời Tử Linh tỷ nói, có chút không thích hợp. Một chút gió biển cũng không có, biển quá bình lặng" Mai Ngưng nhìn qua cũng vô cùng nghi hoặc

Hàn Lập cũng không có nói gì, hai mắt nhắm lại, buông thần thức ra bắt đầu thăm dò xung quanh.

Một lát sau, hắn mở mắt ra, đầy vẻ kinh ngạc.

"Sao? Huynh phát hiện ra cái gì sao? Biển gì sao lại ít cá như vậy, thoạt nhìn cũng là loài vô cùng hung mãnh nhưng hoán toàn không có yêu thú" Tử Linh cũng dùng thần thức dò xét, đôi mắt xinh đẹp mở to.

"Chờ một chút" Hàn Lập hít sâu một hơi nói, bắn ra mầy thanh trường kiếm màu xanh, quang mang xuất hiện, bắn nhanh vào lòng biển sâu.

Một lát sau, trong ánh mắt ngạc nhiên của hai cô gái, thi thể của một con thủy quái từ đáy biển bay lên.

------oOo------

Chương 593: Ủy thân chi cử

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trước mắt hải thú dài chừng ba bốn trượng, lân giáp màu xanh, răng nanh thật nhỏ, một đôi mắt cực đại, thoạt nhìn phi thường hung ác, gây cho người chú mục nhất là dưới tai sinh ra một đôi gấp khúc tiêm giác cốt thú, có vẻ càng thêm dữ tợn.

Hàn Lập dừng thân hình lại, cúi đầu cẩn thận đánh giá thân thể hải thú, đột nhiên thanh quang chợt lóe, một đạo kiếm quang bắn ra chém xuống phần eo hải thú, nhất thời thân thể một phân thành hai.

Sau một chiêu của Hàn Lập, một đoàn hắc hồ hồ, bay đến trên tay. Hắn không chút do dự đem phóng tới mũi ngửi nhẹ một chút, một cổ kỳ lạ cay độc hơi thở truyền đến, đồng thời mơ hồ hỗn tạp một chút mùi thơm nhàn nhạt.

"Quả nhiên là Hinh Nha Thú." Hàn Lập đem đoàn đồ vật, tiện tay ném đi, mặt lộ một tia cổ quái thì thào nói.

"Hinh Nha Thú?" Tử Linh nghe vậy không khỏi rùng mình, cùng Mai Ngưng liếc mắt nhìn nhau.

Cặp mắt hai người đều lộ ra tia nghi hoặc. Các nàng đều là lần đầu nghe được tên này.

"Hai người đương nhiên không biết hải thú này, chúng nó là một loại hải thú kỳ lạ ở nơi này, Loạn Tinh Hải không có." Hàn Lập tựa hồ nhìn ra hai người đang kinh ngạc, lãnh đạm cười giải thích nói.

"Nghe khẩu khí Hàn huynh, nơi này chẳng lẽ không phải Loạn Tinh Hải." Tử Linh mày xinh nhíu lại, có chút ngập ngừng hỏi.

"Không sai, nơi này xác thực không phải Loạn Tinh Hải. Ta mặc dù chưa có đi qua vùng biển này, nhưng là lại nghe người ta nói

qua. Nếu là ta không có đoán sai, nơi này nên là Vô Biên Hải mới đúng " Hàn Lập nhìn quanh một chút mặt biển ngoài khơi, gật đầu cười khổ nói, sau đó ngẩng đầu nhìn bầu trời, im lặng không nói, tựa hồ hồi tưởng đã những sự tình đã qua.

"Vô Biên Hải!" Tên này, các nàng cũng chưa từng nghe qua bao giờ.

"Hàn huynh tựa hồ đối với biển cả có nhận thức nhất định, không biết có thể cấp cho tỷ muội chúng ta một chút tin tức về nơi này." Tử Linh trầm ngâm chốc lát, mỉm cười dịu dàng hỏi.

"Đương nhiên không có vấn đề." Hàn Lập thu hồi tâm tình, thong dong gật đầu đáp.

"Vô Biên Hải thật ra là tên mà người Thiên Nam gọi biển này, bởi vì biển này cơ hồ không ai có thể dò xét hết giới hạn của nó." Hàn Lập từ tốn đem sự tình liên quan đến Vô Biên Hải nhất nhất nói ra, kỳ thật cận thận dị thường, đồng thời thầm nghĩ một chút vấn đề vẫn nằm sâu trong đáy lòng bấy lâu nay.

" Theo như lời Hàn huynh, Vô Biên Hải hẳn là ở phía bắc của Thiên Nam, hơn nữa này biển chẳng những ngư hà rất ít, mà ngay cả hải đảo cũng ko nhiều?!." Tử Linh kinh ngạc hỏi.

"Không sai, nhưng không phải là không có đảo nhỏ, căn bản không cách nào xác định cụ thể vị trí của chúng ta bây giờ, lại càng không biết cách Thiên Nam lục địa rốt cuộc có xa lắm không." Hàn Lập vân vê cái mũi, bình tĩnh nói.

Lời này vừa nói ra, nhị nữ không khỏi hai mặt nhìn nhau.

"Mặc kệ nói như thế nào, lấy chúng ta trong khoảng thời gian ngắn hẳn là không cần lo thiếu linh thạch. Chỉ có tận lực bay về hướng nam. Hy vọng sẽ không cách lục địa quá xa." Hàn Lập ngẫm lại sau khi, quyết đoán nói.

"Cũng chỉ có như thế. Hy vọng có thể cát nhân thiên tướng!" Tử Linh khuôn mặt khiết ngọc lộ ra một tia bất đắc dĩ vẻ đồng ý nói. Mai Ngưng tự nhiên lại càng không hội có ý kiến gì.

Vì vậy, sau khi ba người phân biệt rõ ràng phương hướng, lúc này hướng về nam phi độn đi.

Vài ngày sau, Mai Ngưng cùng Tử Linh hoàn toàn tin tưởng Hàn Lập phán đoán.

Bởi vì đoạn đường trên, xác thực như Hàn Lập nói như vậy, căn bổn không có bất cứ đảo nhỏ xuất hiện, trong biển cũng khắp nơi tử khí trầm lắng bộ dáng, trừ vài loại hung mãnh biển thú ra. Càng lại một con yêu thú cũng không có nhìn thấy.

Điều này làm cho nhị nữ lần đầu nhìn thấy không khỏi kỳ quái.

Không biết là bởi vì cùng chung hoạn nạn, ba người trong lúc ở chung phi thường hòa hợp, dọc theo đường đi nói cười một chút, mà Hàn Lập đối mặt hai vị giai nhân xinh đẹp như hoa, có khi cũng cảm thấy động tâm.

Bất quá sau khi đến Vô Biên Hải, hắn trong đầu cũng bắt đầu hiện lên hình ảnh của một băng sương nữ tử.

"Nam Cung Uyển" không biết nữ tử Yểm Nguyệt Tông từng có duyên cùng hắn hợp thể rốt cục đang như thế nào. Đối với nữ tử này trong lòng hắn luôn luôn có một loại tình cảm khó hiểu. Không biết là lưu luyến si mê trìu mến, hay là tức giận, phảng phất muôn vàn tư vị. Hắn cũng không thể rõ ràng được.

Cứ như vậy ba người nhất nhất phi hành ba bốn tháng, rốt cục tại một ngày cũng thấy được một màu xanh biếc xa xa phía chân trời. Ba người dĩ nhiên mừng rỡ, vốn sắp sửa buông xuôi, nhất thời hưng phấn cực kỳ hướng đại lục phi độn mà đi.

Khê Quốc thuộc về phần đông bắc của Thiên Nam, diện tích Việt Quốc có phần nhỏ hơn một chút, chỉ lớn bằng hai phần ba mà thôi, nhưng lại bị chia làm bảy châu phủ.

Trong đó Mẫn Châu chính là gần ngay cạnh Vô Biên Hải, cũng là một châu lớn nhất trong bảy châu. Mà Phong Nhật Thành là Mẫn Châu chủ phủ, cũng là thành thị lớn nhất của Mẫn Châu.

Hàn Lập hôm nay mang theo Mai Ngưng cùng Tử Linh nhị nữ, hiện tại đang ở trong một tửu lầu của một tòa thành nhỏ ven biển tại Mẫn Châu, nhẹ nhàng nói chuyện với nhau.

"Hàn huynh, ta đang nghĩ ngươi vì sao lại nói được ngôn ngữ của nơi đây, hóa ra ngươi xuất thân tại Thiên Nam này, dấu diếm tỷ muội chúng ta thật tốt a!" Tử Linh hờn rỗi liếc mắt nhìn Hàn Lập một cái, nói.

Trước đó không lâu, Hàn Lập hướng nhị nữ nói đại khái xuất thân của mình, làm cho nhị nữ phải một trận kinh ngạc.

Bất quá, cũng may hai người lúc trước thấy Hàn Lập đối với Vô Biên Hải quen thuộc như thế tâm lý cũng đã đoán được một hai phần trên mặt cũng không có xuất hiện sự quá ngạc nhiên.

"Chuyện này cũng có gì đâu. Hàn mỗ cũng chỉ là lúc vô ý chạy đến Loạn Tinh Hải, chính mình cũng không nghĩ tới nhanh như vậy đã trở về Thiên Nam." Hàn Lập cười cười nói, thoạt nhìn tâm tình rất tốt.

"Đã như vậy Hàn huynh sẽ là địa vị là chủ nhân, nhất định phải hảo hảo chiêu đãi hai tỷ muội chúng ta." Tử Linh hé miệng cười giỡn nói. Giờ phút này nàng bởi vì sợ hãi dung nhan tuyệt sắc của mình gây nên phiền toái, đã khôi phục hình dáng thanh tú khi mới đầu gặp Hàn Lập, nhưng khi nàng cười vẫn là vũ mị vô cùng.

"Hắc hắc! Lúc trước, ta bị người ta đuổi giết đến Loạn Tinh Hải, sớm đã cùng sư môn mất đi liên lạc, thì còn cái gì là địa chủ, bất quá khối ngọc giản ta chế tạo bên trong có ngôn ngữ cùng văn tự phiên dịch của Thiên Nam. Nhị vị hiện tại nhất thời không thể quay trở lại Loạn Tinh Hải. Trước học cái này để về sau còn dùng." Hàn Lập từ trong túi trữ vật lấy ra hai khối trong suốt màu trắng ngọc giản đưa cho hai nàng.

"Hì hì! Đa tạ Hàn huynh!" Tử Linh đầu tiên là ngẩn ra, nhưng sau lại cười hì hì tạ ơn nói, thân thủ tiếp nhận ngọc giản.

Mai Ngưng mặt cũng lộ tia cảm kích, thấp giọng cảm ơn.

"Bất quá, hai vị sau này có dự tính gì không. Tại hạ thì chuẩn bị thám thính một chút tin tức xem sau một trăm năm Thiên Nam rốt cục có những biến hóa gì, bên cạnh đó tìm một động phủ lập tức bế quan khổ tu. Bởi vì tại hạ mơ hồ cảm giác được giống như tu vi đã đến Kết Đan Hậu Kỳ đỉnh, tựa hồ chuẩn bị ngưng kết Nguyên Anh." Sau khi Hàn Lập nói xong ngưng chén trà thơm nhẹ nhàng mân mân bất động thanh sắc chú ý phản ứng của hai nàng.

"Ta kỳ thật mới kết đan không lâu, cảnh giới vẫn cần phải củng cố, cũng có ý định tìm một động phủ tu luyên một khoảng thời gian. Còn Mai Ngưng muội muội, có tính toán gì không." Tử Linh tự đánh giá một chút, sau đó thu ba lưu động nói.

"Ta… ta không biết. Ta hiện tại chỉ là Trúc Cơ Trung Kỳ lấy tư chất mà nói, hy vọng Kết Đan rất xa vời. Trừ phi có thể tìm được nghịch thiên linh đan diệu dược, nếu không chỉ có tìm một vị cao gia tu sĩ, ta làm thiếp thân của người ta. Có lẽ thông qua thuật song tu, còn có chút hy vọng kết đan thành công!" Mai Ngưng chần chờ một chút thì thào nói ra làm Hàn Lập cùng Tử Linh giật mình.

"Làm thiếp thân cho người ta, vậy không phải là ủy khuất cho muội sao? Điều này làm sao được?" Tử Linh quay đầu phản đối nói.

Hàn Lập nghe xong, thì nhíu mày nhưng không có nói cái gì.

"Là địa vị thiếp thân, cũng tốt hơn so với làm lô đỉnh cho người khác. Vạn nhất gặp phải một kẻ cao giai tu sĩ tâm địa bất chính, đem Mai Ngưng muội muội làm lô đỉnh luyện thuật thái bổ, cái này cũng không phải là sự tình không có khả năng. Thật sự là rất không ổn thỏa."

Mai Ngưng nghe xong lời này, hàm răng cắn môi đôi môi đỏ mọng im lặng không nói, trên mặt tràn đầy vẻ buồn bã.

"Chính là muội muội thật muốn mượn song tu thuật, làm thiếp cho người ta, vậy. cũng phải tìm một vị quen biết mới ổn thỏa. Tỷ nói người như Hàn huynh vậy, ta cảm thấy huynh ấy là người phi

thường đáng tin cậy. Hẳn sẽ không làm cho muội bị ủy khuất." Tử Linh thấy vẻ mặt của Mai Ngưng như vậy, con ngươi có chút vừa chuyển chợt giống như nhớ tới cái gì, che miệng cười nói ra.

Lời này làm cho Hàn Lập giật mình ngẩn ra, nhân tiện dường như không có việc gì sờ sờ cái mũi. Mà Mai Ngưng thì *"A"* một tiếng, vẻ mặt đỏ ửng có vẽ diễm lệ mê người. Nhưng theo sau đầu cúi thấp không nói tựa hồ không phản đối lời Tử Linh nói.

Dù sao Hàn Lập tu vi cao, đã đến Kết Đan Hậu Kỳ, cũng sắp chuẩn bị ngưng kết Nguyên Anh. Mà sau khi cùng chung hoạn nạn ở Âm Minh Chi Địa, tính tình của hắn nàng cũng mơ hồ có thể hiểu được biết đối phương không phải là loại người bạo ngược âm độc.

Kể từ đó, cho dù không có tư cách là song tu bạn đồng hành của đối phương, nhưng làm thị thiếp của Hàn Lập nàng cũng đã hài lòng.

Dù sao đi nữa, với tu vi nữ tu, sớm muộn phải phụ thuộc vào một vị nam tu cường đại, nếu không tại tu tiên giới một bước cũng khó đi, một khi không cẩn thận liền bị người bắt mang đi, lần lượt chịu mọi loại khổ hành.

Đặc biệt sau khi huynh trưởng của nàng gặp nạn, nàng chỉ còn lại cô độc một mình, tự nhiên càng có thể xuất hiện loại tao ngộ đáng sợ này.

Không khí trong gian phòng, thông qua một câu nói của Tử Linh mà có chút ám muội dị thường.

------oOo------

Chương 594: Lạc Vân Tông

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hàn huynh, huynh cảm giác đề nghị của tiểu muội như thế nào? Với tư sắc bậc này của Mai Ngưng muội muội, làm thiếp thân của huynh đích xác có thừa. Việc tốt như thế này, đạo hữu sẽ không cự tuyệt chứ?" Tử Linh thấy Hàn Lập không nói gì thêm, thản nhiên cười khẽ truy hỏi.

Hàn Lập lơ đãng nhíu mày, nhìn Mai Ngưng giai nhân nhu mì kiều diễm.

Nữ tử này mặt càng cúi thấp, mơ hồ lộ ra gáy trắng tuyết ngọc đang đỏ ửng cực kỳ động lòng người.

Xem ra nữ tử này thực sự cam chịu theo lời Tử Linh nói.

"Lấy dung nhan nhân phẩm của Mai cô nương, đừng nói làm thiếp thân của tại hạ mà chính là làm song tu đạo lữ cấp cao cũng là mỹ sự cầu còn không được. Nhưng Hàn mỗ cùng tu si bình thường không quá giống nhau, bản thân ta từng lập chí qua, cuộc đời này toàn tâm toàn ý theo đuổi thành tiên chi đạo, trong lúc đó sẽ không dễ dàng tính đến chuyện nam nữ. Hơn nữa tại hạ độc lai độc vãng, thường xuyên thân hãm hiểm cảnh bị người đuổi giết, nào có tư cách gì tính đến chuyện thị thiếp? Mai đạo hữu đi theo tai hạ thật sự không phải là chuyện tốt ngược lại còn làm hại đến bản thân" Hàn Lập ánh mắt bình tĩnh chậm rãi nói.

Nghe những lời này của Hàn Lập, Mai Ngưng thân mình có chút khẽ run, ửng đỏ trên cổ nhanh chóng rút đi, khuôn mặt xinh đẹp chậm rãi ngước lên thoạt nhìn có chút tái nhợt.

"Hàn huynh nói nhưng lời này chính là cự tuyệt. Đừng nói không, Hàn huynh bây giờ tu vi Kết Đan hậu kỳ, trên đời này trừ lão quái vật Nguyên Anh Kỳ thì còn cái gì có thể uy hiếp đến đạo hữu. Huống hồ, nói không chừng không lâu nữa liền ngưng kết Nguyên

Anh thành công, đến lúc đó thiên hạ nơi nơi có thể đi. Như vậy chẳng lẽ còn không bảo hộ được một cô gái như Mai Ngưng muội muội sao?" Tử Linh có chút oán trách nói. Phảng phất đối với Hàn Lập không cần một đại mỹ nữ như vậy, rất là bất mãn.

"Tử Linh đạo hữu không phải không biết, Hàn mỗ mặc dù tự nhận tu vi so với tu sĩ đồng cấp cao hơn một bậc nhưng trêu trọc cừu gia cũng luôn luôn là hạng người thực lực cường đại. Khi chưa tiến vào Nguyên Anh kỳ, thực có được đủ lực lượng thì tại hạ sẽ không lo lắng chuyện thiếp thất. Nếu không đến lúc đó không có cách nào bảo vệ đối phương, chỉ có thể có lỗi mà thôi" Hàn Lập bình tĩnh nói.

Tử Linh đại mi vừa nhíu, biết Hàn Lập nói không giả, hơn nữa nàng mơ hồ cảm thấy đối phương tựa hồ có chút không hài lòng, sau chỉ có thể thở dài một hơi, ngậm miệng không nhắc lại.

"Hàn huynh không ngại tiểu nữ tư sắc thô lậu. Vậy nếu sau khi tiến vào Nguyên Anh kỳ, còn nguyện thu nhận Mai Ngưng không?" Mai Ngưng lệ dung rốt cục khôi phục bình thường, nhưng hàm răng cắn chặt, giương mắt nhìn chằm chằm Hàn Lập bất ngờ hỏi.

"Nguyên Anh Kỳ? Có thể tiến vào cảnh giới này hay không, Hàn mỗ một điểm cũng không nắm chắc. Hơn nữa thực có thể tiến vào Nguyên Anh Kỳ, còn không biết sau bao nhiêu năm nữa. Chẳng lẽ Mai cô nương thực nguyện ý chờ đợi. Có lẽ hơn trăm năm sau cũng không nhất định có thể ngưng kết Nguyên Anh thành công" Hàn Lập liếc mắt nhìn nàng một cái, thản nhiên nói.

"Ta…" Mai Ngưng vừa nghe lời này, sắc mặt âm tình bất định không cách nào tiếp lời.

Vợi thọ mệnh của Trúc Cơ Kỳ, đừng nói trên trăm năm. Chính là hai ba mươi năm cũng là khoảng thời gian dài rồi.

Đối phương tuy là một nhân tuyển song tu rất tốt. Nhưng nàng thực không có khả năng vì vậy mà hao phí thời gian dài chờ đợi một cái kết quả không xác định.

Dù sao tu tiên giới vốn là sự thật cùng tàn khốc như thế, mà nàng cùng Hàn Lập trong lúc đó mặc dù ở chung một đoạn thời gian đã có hảo cảm nhất định. Nhưng muốn nói vì vậy thực tâm ái mộ Hàn Lập, từ nay về sau không oán không hối hận. Điều này tự nhiên không có khả năng.

Chứng kiến Mai Ngưng mặt ngọc trầm tư, Hàn Lập tâm lý thở dài một hơi. Hướng tay vào trong áo, móc ra hai cái bình nhỏ, đưa cho nàng.

"Bên trong này có một ít đan dược luyện chế từ yêu đan làm tăng tiến tu vi, Mai cô nương ngoài nghĩ tới thông qua thuật song tu tăng tiến tu vi, chi bằng khổ tu một chút. Nói không chừng có thể giống như Tử Linh đạo hữu, chính mình kết thành kim đan" Hàn Lập ung dung nói.

Trong bình là đan dược Trúc Cơ kỳ, hôm nay đối với Hàn Lập mà nói đã không còn tác dụng, nhưng tình cảm với nàng lúc trước truyền cho hắn Thông linh khí cũng đã nhận của nàng một phần nhân tình, giờ chỉ là thuận nước đẩy thuyền. Kể từ đó, hắn tự thấy cũng không còn thiếu nàng cái gì.

"Đan dược luyện chế bàng yêu đan?" Mai Ngưng lộ ra vài phần động dung, theo bản năng cầm lấy một cái bình nhỏ mở nắp bình ra. Nhất thời một mùi thơm ngát tràn ngập cả gian phòng.

"Đây là đan dược đỉnh cấp?" Nàng cầm lấy bình ngọc, kinh ngạc nhìn Hàn Lập. Nhất thời không biết nói gì cho phải.

Đối phương tại âm minh chi địa, rõ ràng đối với nàng động tâm khinh bạc qua, nhưng vừa rồi lại cự tuyệt tiếp nạp nàng làm thị thiếp, giờ lại xuất ra trân quý đan dược cấp cho nàng.

Nàng cũng có chút hồ đồ.

"Hì hì! Hàn huynh thật hào phóng, nếu Hàn đạo hữu đã nói như thế. Mụi Mụi, ngươi hãy nhận lấy, sau có lẽ tái thu thập một ít linh dược, có lẽ thực giống như Hàn huynh nói, có thể chính mình tiến vào Kết Đan kỳ. Đến lúc đó, chúng ta hai tỉ muội cùng nhau liên thủ đều có thể tiêu diêu tự tại rồi" Tử Linh chứng kiến đan dược

trong mắt không tránh khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền cười dài nói.

Mai Ngưng mặt lộ vẻ phức tạp hai mắt nhìn sâu Hàn Lập, sau thấp giọng nói tạ ơn, nhẹ nhàng đem bình nhỏ thu vào trong Túi Trữ Vật.

Thấy nàng nhận lấy đan dược, Hàn Lập trên mặt xuất hiện nụ cười nhàn nhạt. Sau đó khẽ quay đầu nhìn ra ngã tư đường của tiểu trấn bên ngoài cửa sổ.

Nơi đây người đến người đi, náo nhiệt phi thường.

Một màn phi thường quen thuộc, làm cho Hàn Lập nhớ tới chút chuyện sớm đã quên, lại khẽ thở dài.

Nhìn thấy biểu tình của Hàn Lập, Tử Tinh cùng Mai Ngưng nhị nữ không khỏi đưa mắt nhìn nhau một cái. Khê Quốc là quốc gia ở vùng tây bộ xa xôi. Nơi đây địa hình phức tap, đồi núi rừng rậm nhiều không kể xiết, có rất nhiều ao đầm chướng khí thường xuyên tới lui. Bởi vậy trừ vài tòa lớn nhỏ thành trì cô lẻ cùng một ít quan đạo, hiếm có người hành tẩu vùng hoang vu dã ngoại này.

Cho nên càng là núi cao hẻo lánh trùng điệp thì càng có nhiều độc xà mãnh thú, người bình thường không dám xâm nhập vào trong đó.

Cũng bởi vì nguyên nhân hoàn cảnh đặc biệt cùng thừa thải một ít dược thảo trân thú hi hữu, cho nên Khê Quốc là nơi mà tu sĩ thích đi đến.

Cả Khê Quốc quá nửa là tu sĩ tông phái, tập trung tại một Châu nho nhỏ, một ít tông phái tu sĩ cường đại, lại độc chiếm mấy chỗ linh khí mạnh nhất.

Trong đó Vân Mộng Sơn, càng là linh khí thánh mạch nổi danh Thiên Nam.

Ở sâu trong dãy núi, có một gốc Linh Nhãn Chi Thụ trong truyền thuyết, cũng là một trong ba đại thần mộc cuối cùng trong tu tiên giới. Theo một loại ý nghĩa nào đó, tại trong mắt môn phái tu tiên, nó thậm chí so với Thiên Lôi Trúc cùng Dưỡng Hồn Mộc còn có giá trị cao hơn nhiều.

Bởi vì cách mỗi hai trăm năm thời gian, Linh Nhãn Chi Thụ sẽ từ bộ rễ chảy ra một loại linh dịch gọi là *"Thuần dịch"*.

Chất lỏng này không cách nào trực tiếp phục dụng, nhưng lại là nguyên liệu tuyệt hảo luyện chế vài loại linh dược.

Mà một loại nghe đồn là thánh dược *"Định Linh Đan"*, càng lại phải lấy linh dịch này làm thuốc dẫn mới được.

Về phần *"Định Linh Đan"*, nó chẳng những có thể tăng tiến tu vi, còn có thể định tâm an hồn, giảm bớt tâm ma xâm nhập. Nếu là lúc ngưng kết Nguyên Anh trước đó uống vào một viên, tuyệt đối có thể khiến cho tu sĩ ngưng kết Nguyên Anh cảm thấy dễ dàng không ít.

Bởi vì ngưng kết Nguyên Anh cùng Kết Đan không giống nhau, trừ cần tu vi cùng cơ duyên nhất định, còn phải chịu được nhất định tao nhiễu của huyễn tượng cùng tâm ma. Dù sao quá trình từ Đan tới Anh, nguyên vốn là một loại ma luyên tâm thần cùng định lực đáng sợ.

Vân Mông Sơn mạch ở trong có bảo vật nghịch thiên giống như thế, do đó cũng không phải là linh mạch bình thường, tự nhiên tất cả các tông phái đều muốn chiếm lấy.

Kết quả trải qua một phen minh tranh ám đấu, Hiện tại do *"Cổ Kiếm Viện" "Lạc Vân Tông" "Bách Xảo Viện"* ba cái tông phái liên hợp chiếm cứ.

Thế lực của ba tông phái này, nguyên vốn là đứng đầu Khê Quốc, giờ lại liên thủ, các tông phái khác có tâm tư chiếm đoạt linh mạch này cũng chỉ còn nước trừng mắt mà thèm thui.

Tại Vân Mộng sơn mạch dưới một đỉnh núi, Hàn Lập đi trên bậc thang bằng đá xanh, một bên tự đánh giá những tin tức có liên quan tới Vân Mộng Sơn, một bên hết thảy đánh giá phụ cận.

Tại sơn lộ này trừ hắn ra còn có vài tên tuổi trẻ nam nữ vô thanh vô thức đi tới, trên mặt mỗi người đều mang theo một tia hưng phấn.

Hàn Lập nhìn hết thảy, trong lòng khẽ cười.

Điều này cũng khó trách, bởi mấy ngày nay là ngày tu tiên đại phái *"Lạc Vân Tông"* nơi đây thu nhận đệ tử.

Điều này đối với nam nữ Luyện Khí Kỳ tự nhiên người người kích động.

Mà Hàn Lập sau nửa tháng tới nơi này cũng hiểu đạo lý này.

Hắn cũng có ý định tới nhập môn vào tông phái, lấy việc luyện đan thuật mà nổi tiếng.

Bất quá, đương nhiên không phải lấy thân phận là tu sĩ Kết Đan kỳ, mà lấy thân phận là một vị đệ tử Luyện Khí kỳ phổ thông trà trộn tiến vào trong.

Với tu vi của hắn hôm nay cùng với khẩu quyết thần kỳ vô danh liễm tức, trừ tu sĩ đã ngoài Nguyên Anh trung kỳ cẩn thận xem xét mới có thể phát hiện, còn những người khác căn bản là không cách nào phát hiện tu vi chính thúc của hắn.

Hắn ỷ vào điểm này, mới dám có cái ý định này.

Bất quá nghĩ đến tình hình ngày đó sau khi cùng Tử Linh và Mai Ngưng nhị nữ chia tay, trong lòng hắn cũng cười khổ.

Dựa theo bổn ý của hắn, tự nhiên tùy tiện tìm một địa phương mở ra một động phủ, sau đó dùng đan dược, đem tu vi chính mình tăng lên cảnh giới Kết Đan Hậu kỳ đại viên mãn cảnh giới. Dù sao lúc trước mặc dù có Thông Linh Khí tăng tiến tu vi, nhưng chân chính bắt đầu giai đoạn kết anh giả anh, thì còn kém một chút.

Nhưng chính là một điều ngoài ý muốn xuất hiện, làm cho kế hoạch của hắn hoàn toàn bị đổ xuống sông xuống biển.

Sau khi phục dụng một viên đan dược, hắn ngạc nhiên phát hiện, nguyên bổn đan dược có thể làm tịnh tiến tu vi, dĩ nhiên hoàn toàn mất đi hiệu lực. Vô luận là luyện chế bằng yêu đan cấp sáu hay cấp bảy, tất cả đều giống nhau, hiệu quả một chút cũng không có.

Điều này làm cho Hàn Lập không thể nói nên lời.

------oOo------

Chương 595: Bốn thế lực lớn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Việc này xuất hiện vượt khỏi dự tính của Hàn Lập.

Phương pháp sử dụng đan dược để làm cho pháp lực tiến triển nhanh chóng, thậm chí có ý dùng cấp bậc thánh dược nghịch thiên, có thể tiến triển cảnh giới ngày ngàn dặm.

Tuy nhiên phương pháp này sẽ dẫn đến tình trạng là khi pháp lực đạt đến một trình độ nhất định, lúc đó hiệu dụng của đan dược này cũng dần mất tác dụng.

Bởi vì, đan dược sẽ có tác dụng thúc đẩy và cải tạo cơ thể để hấp thu linh lực một cách nhanh chóng. Đến một giai đoạn phát triển nào đó, tác dụng của đan dược giúp tu sĩ thu nạp linh khí ngang bằng với tốc độ hấp thụ tự nhiên của tu sĩ.

Lúc đó, nói một cách khác, đan dược dần dần mất hiệu quả, trừ phi sử dụng thêm linh đan phụ trợ khác.

Đây cũng chính là nguyên nhân Hàn Lập sử dụng đan dược của Trúc Cơ Kỳ không có tác dụng cho Kết Đan Kỳ.

Có điều trước đây, phải vượt qua một cảnh giới thì tình huống này mới xuất hiện. Nhưng bây giờ còn chưa tiến vào Nguyên Anh Kỳ mà đan dược đã mất đi tác dụng.

Đây chính là vấn đề mà Hàn Lập trước đó không tính đến

Bởi vì, bất kể là các sách cổ hay ghi chú tâm đắc của các tu sĩ Nguyên Anh Kỳ đều nói, sử dụng Yêu đan cấp sáu để luyện chế đan dược sẽ không mang lại tác dụng gì. Nhưng sử dụng Yêu đan cấp bảy làm đan dược thì kể cả trước khi ngưng kết Nguyên Anh vẫn có tác dụng, mặc dù có thể hiệu dụng quả thực giảm sút rất nhiều.

Điều này nhất thời làm cho Hàn Lập có cảm giác kỳ lạ.

Hắn cẩn thận suy xét, cũng chỉ sử dụng thêm đan dược một lần nữa nhưng cũng không thấy có tác dụng.

Chắc hẳn vấn đề đáng ngờ này liên quan tới việc uống Bích Diễm Tửu hoặc việc thu được Thông Linh khí với Mai Ngưng ngày nào.

Hai thứ này, một cái bản chất không phải là thứ để con người dùng, một cái là một trong bảy tinh túy của thế gian. Do đó một chút di chứng cũng là bình thường.

Hàn Lập không có ý định truy tìm nguyên nhân tại sao đan dược mất đi tác dụng.

Bởi vì chuyện cũng đã xảy ra rồi, không có cách nào thay đổi được nữa, hắn không muốn phí phạm sức lực cho việc vô ích.

Hắn bắt đầu xem xét cách khác.

Trong tay hiện đang có một yêu đan cấp tám của Độc Giao Yêu, nhưng vật này không phải cứ dùng linh thạch mà mua được, chính vì thế hắn không nỡ luyện chế thành đan dược. Bởi vì tỷ lệ thất bại trong luyện đan là rất lớn, hơn nữa cho dù luyện chế thành thì cũng chỉ được một đến hai hoàn đan dược cũng không đủ số lượng cần thiết.

Như vậy, cũng như các tu sĩ khác, hắn cũng không còn cách nào khác là phải dựa vào chính khổ tu của mình để đạt tới cảnh giới mới. Đã lâu lắm rồi hắn không trải nghiệm loại tu luyện với tốc độ của sên này.

Hàn Lập ngẫm nghĩ tới đó không khỏi cười khổ.

Cũng may, hôm nay tu vi của hắn đã gần tới cảnh giới viên mãn, nếu linh khí dồi dào thì mười năm tu luyện cũng đạt tới đích. Bởi lý do đó, hắn phải tìm một chỗ tốt để tu luyện mới được.

Nếu linh khí ít ỏi sẽ dẫn đến thời gian tu luyện dài hơn. Hàn Lập tự nhiên không muốn làm một việc xuẩn ngốc như vậy.

Nhưng nói đến chỗ có linh mạch, Thiên Nam và Loạn Tinh Hải có chút bất đồng.

Loạn Tinh Hải là vùng có diện tích vô cùng lớn, người ít đảo nhiều. Các đảo có linh mạch nhiều không kể xiết. Ngược lại, Thiên Nam là vùng có số lượng người đông chen chúc mà diện tích thì cũng có giới hạn.

Nói là giới hạn nhưng diện tích cũng không nhỏ. Tuy nhiên, không cần nói linh khí ít ỏi mà chỉ cần tồn tại linh mạch đã có các đại môn phái hoặc các gia tộc tu sĩ chiếm hết không sót lại địa điểm nào.

Thậm chí các địa điểm linh khí quá kém còn sót lại cũng bị các tán tu chiếm lấy làm chỗ tu luyện. Về căn bản là không tồn tại nơi có linh khí mà chưa có chủ.

Về tài nguyên linh khí để tu tiên, thật lòng mà nói giới tu tiên của Thiên Nam còn lâu mới bằng vùng Loạn Tinh Hải!

Từ đó suy ra, Hàn Lập chỉ có con đường trà trộn vào các gia tộc tu sĩ hoặc các môn phái để tiếp tục con đường tu luyện của mình.

Tất nhiên bằng khả năng của mình, Hàn Lập có thể đánh chiếm các vị trí có linh mạch của các gia tộc tu tiên hoặc các môn phái nhỏ. Nhưng nếu làm vậy sẽ gây sự chú ý của các Nguyên Anh Kỳ tu sĩ.

Hàn Lập quả thực không thể chịu nổi phiền toái cả ngày bị người truy đuổi, mà chỉ muốn một lòng ngưng kết Nguyên Anh mà thôi.

Sau khi cân nhắc một hồi, Hàn Lập từ bỏ ý định chọn các gia tộc tu sĩ.

Bởi vì bằng lực lượng của một gia tộc không thể nào mà chiếm được vùng có linh mạch tốt. Hơn nữa, gia tộc tu sĩ luôn chỉ lấy đệ tử trong tộc, người ngoài đơn giản là không thể chen chân vào.

Các môn phái tu tiên thì khác hẳn, đặc biệt là các môn phái lớn, chẳng những chiếm cứ chỗ có linh mạch tốt mà số lượng môn đồ đông đảo. Hơn nữa, trong tông cũng có rất nhiều tu sĩ cấp cao, nếu xảy ra chuyện gì thì cũng không cần đến sự lộ diện của Hàn Lập làm bại lộ tu vi và dẫn đến sự chậm trễ tu luyện của bản thân. Hắn hoàn toàn có thể nương nhờ bóng mát để chăm chú cho việc tu luyện.

Mà khi đã ngưng kết được Nguyên Anh thì lúc đó cũng chẳng phải e ngại chuyện gì. Biết đâu với thân phận lúc đó các tông phái không phải trăm phương nghìn kế để lôi kéo hắn cùng hợp tác chứ dại gì gây thù chuốc oán với một tu sĩ Nguyên Anh Kỳ.

Cứ như vậy, Hàn Lập ôm ý tưởng muốn chọn cho mình môn phái ở nơi có nhiều linh khí nhất. Xuất hiện ngay trong đầu Hàn Lập chính là thánh mạch *"Vân Mộng Sơn"*, nơi hiện tại đang được ba môn phái tu tiên lớn cư ngụ, linh khí của vùng này nổi tiếng nhất cả Thiên Nam, thậm chí khi còn ở Việt Quốc, Hàn Lập cũng đã nghe tiếng.

Để gia nhập vào một trong ba môn phái này, Hàn Lập đương nhiên phải so sánh đặc thù và quan hệ của từng môn phái.

Nói đến chỗ này, nhân tiện phải nhắc tới, từ lúc Hàn Lập còn ở một tiểu phường thị cho tới lúc đến tu tiên giới Thiên Nam cũng đã gần một trăm năm rồi.

Lúc đó, Hàn Lập và hai chị em Tử Linh đang còn chưa rời nhau, cùng nhau thu thập thông tinh tình báo. Dù sao so sánh với Hàn Lập, hai chị em Tử Linh còn quen thuộc các thế lực của Thiên Nam hơn nhiều.

Bây giờ thế cục Thiên Nam đã có biến đổi rất lớn so với khi Hàn Lập rời đi rồi.

Đầu tiên, không còn lấy ranh giới của quốc gia làm nơi phân chia các thế lực. Thiên Nam lúc này cả ma đạo, chính đạo, Thiên Đạo Minh và cả Cửu Quốc Minh cùng tồn tại và thống trị Thiên Nam.

Chính đạo, ma đạo và Cửu Quốc Minh thì trước đây Hàn Lập đã biết. Nhưng Thiên Đạo Minh thì mới thành lập sau khi Hàn Lập đã đến Loạn Tinh Hải. Đó là do tu sĩ của mười mấy quốc gia liên minh lại thành lập lực lượng để đối chọi với hai tổ chức ma giáo và chính giáo. So sánh về mặt thế lực của chánh đạo hay ma đạo thì liên minh này lớn hơn, nhưng nếu chính giáo và ma giáo liên kết lại thì tổ chức này dĩ nhiên không phải là đối thủ.

Mặc dù trước đây chính giáo và ma giáo hợp tác âm thầm thôn tính các quốc gia xung quanh, nhưng quan hệ vẫn như lửa với nước, tuy đã có hợp tác nhưng không cách nào phối hợp được

Mà trong nội bộ chính ma hai đạo cũng có những xung đột mới về lợi ích, chính vì vậy mà không lâu sau đã tập trung vào tranh chấp lẫn nhau dẫn đến không còn tâm trí gây khó dễ cho Thiên Đạo Minh.

Về phần Thiên Đạo Minh, chỉ là một liên minh lỏng lẻo, các thế lực ma giáo và chính giáo không chủ động công kích thì họ cũng chẳng mong gì hơn.

Chứ đừng nói để họ chủ động công kích đối phương, dường như cũng không đủ lực.

Vì vậy, ba thế lực này đạt được một trạng thái cân bằng xảo diệu.

Có điều sự cân bằng này tồn tại hơn một trăm năm qua không có đại chiến nào phát sinh là còn có quan hệ đến thế lực lớn còn lại – Cửu Quốc Minh.

Cửu Quốc Minh ngoại trừ các tu sĩ của bảy phái Việt Quốc ban đầu thành lập nên, còn có không ít các tông phái nhỏ và các tán tu đã bị hai đạo ma giáo và chính giáo xua đuổi, gia nhập vào làm cho thế lực phát triển mạnh lên không ít. Cứ tưởng rằng với thế lực như vậy, Cửu Quốc Minh có thể đè bẹp được các Pháp sĩ của Mạc Lan bộ lạc.

Nhưng không biết do ý trời hay thuần túy chỉ là sự trùng hợp.

Mạc Lan bộ lạc giằng co đã lâu với Cửu Quốc Minh bỗng nhiên nhận được tiếp viện đến từ các tộc Mạc Lan đệ nhị và Mạc Lan đệ tứ, số lượng các Pháp sĩ đã tăng lên gấp bội.

Hai bên đánh nhau ngày càng kịch liệt, sau mỗi trận đại chiến, cả đôi bên đều rất nhiều tu sĩ phải tử trận. Cửu Quốc Minh lúc này đang ở vào thế bị áp đảo, thậm chí một vài vùng lãnh thổ đã bị cướp đi.

Bất đắc dĩ, Cửu Quốc Minh phát ra tín hiệu cầu cứu các thế lực còn lại đồng thời uy hiếp, nếu các thế lực còn lại không cho người tham chiến cùng thì bọn họ lập tức bỏ mặc cuộc chiến để các pháp sĩ của Mạc Lan tự do tiến vào lãnh thổ.

Sau khi nghe được tin tức này, ba thế lực còn lại mặc dù không tình nguyện nhưng cũng biết để các pháp sĩ Mạc Lan tiến vào thì cuộc sống của họ cũng không yên ổn được, đành phải cử các nhân thủ đến tăng viện cho Cửu Quốc Minh.

Cuối cùng phải sau một cuộc đại chiến quyết định, hơn ngàn tu sĩ tử trận mới có thể ngăn chặn được cuộc tiến công của các pháp sĩ Mạc Lan, ổn định lại tình hình.

Có điều kể từ đó, Cửu Quốc Minh cũng yêu cầu các thế lực khác phải thay phiên phái tu sĩ của mình để chống đỡ các cuộc tấn công của các pháp sĩ Mạc Lan. Chứ nếu không, một nhà thì hết sức chống đỡ, các nhà khác thảnh thơi thoải mái thì chẳng ai chịu cả.

Vì vậy, trải qua một thời gian dài hiệp thương, bốn thế lực rốt cuộc đã đạt được hiệp nghị, để Cửu Quốc Minh làm chủ, ba nhà còn lại cùng nhau giúp đỡ đối kháng lại Mạc Lan.

Cũng bởi vì sự tồn tại của hiệp nghị này, hơn trăm năm qua, bất kể các kết quả phân chia địa bàn chánh ma đạo trước đây như thế nào, nhưng do sự uy hiếp của người Mạc Lan với Cửu Quốc Minh nên cũng không dám tranh đấu nhau nữa.

Về phần Khê quốc và hai quốc gia lân cận đều là phạm vi của Thiên Đạo Minh.

Mà Cổ Kiếm Môn, Lạc Vân Tông, Bách Xảo, thậm chí còn chính là trung tâm của thế lực đó.

------oOo------

Chương 596: Nhập môn (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong ba môn phái này, môn phái được Hàn Lập nhìn trúng trước tiên không phải là *"Lạc Vân Tông"* mà chính là môn phái luyện pháp khí nổi danh tu tiên giới *"Bách Xảo Viện"*.

Tông phái này ngoại trừ về phương diện công pháp chính mình có chỗ độc đáo ra thì đệ tử phi thường thiện nghệ trong việc luyện chế các loại đẳng giai pháp khí, thậm chí nghe đồn trong môn phái còn ẩn dấu vài loại phương pháp luyện chế pháp bảo hàng đầu.

Phù bảo *"Càn Khôn Tháp"* của Yến gia, đương thời Việt Quốc đệ nhất gia tộc cũng là nhờ vào phương pháp luyện chế pháp bảo này mà trở thành nhất kiện đại danh khí pháp bảo.

Điều này làm cho Hàn Lập có chút động tâm.

Nhưng đáng tiếc rằng tông phái này đối với việc thu nhận đệ tử bên ngoài có chút giống như Việt Quốc Thất Phái, trên cơ bản đệ tử đều là các thành viên tu tiên trong gia tộc, rất ít khi thu nhận đệ tử bên ngoài. Hơn nữa môn phái này cũng là do năm thế lực gia tộc tu sĩ lớn nhất liên hợp chi phối, chiếm cứ một giải tây Vân Mông Sơn.

Điều này làm cho Hàn Lập có chút tiếc nuối, chỉ có thể đành buông tha.

"Cổ Kiếm Môn " Nghe tên thấy người, môn phái này phi thường am hiểu ngự kiếm thuật, vô luận pháp khí, pháp bảo, các loại kiếm khí lớn nhỏ, nhất là tuyệt học trấn phái *"Thái Bạch Kiếm Quyết"* tại Khê Quốc càng bài danh đỉnh đỉnh, lợi hại vô cùng.

Cổ Kiếm Môn, bên cạnh việc thu nhận đệ tử là các tu sĩ trong gia tộc thì đồng thời cũng thu nhận tán tu tuổi trẻ bên ngoài.

Nhưng công pháp kiếm quyết của môn phái này yêu cầu tư chất phi thường cao, trên cơ bản linh căn kém một chút là không thể tu luyện các loại kỳ môn công pháp, cho nên mặc dù tương đối thường xuyên thu nhận đệ tử nhưng số lượng đệ tử lại là ít nhất trong ba môn phái.

Bất quá đệ tử Cổ Kiếm Môn một khi tu vi đại thành, bằng vào tính công kích siêu cường, các tu sĩ cùng cấp thường không phải là đối thủ, bởi vậy nó là một trong ba phái có thực lực cường đại nhất, đương nhiên chiếm cứ Vân Mộng Sơn.

Còn lại cuối cùng chính là *"Lạc Vân Tông"*, trong chừng mực nào đó mà nói, có điểm tương đồng với *"Bách Xảo Viện"*. Công pháp của môn phái này hỗn tạp mà không tinh, nhưng lại khá nổi danh đối với luyện đan thuật.

Nghe đồn rằng Định Linh Đan, tại Khê Quốc cũng cũng chỉ mấy vị trưởng lão trong môn phái này là có năng lực luyện chế ra.

Chính vì vậy trong bối cảnh thực lực còn kém hai phái khác khá xa nhưng Lạc Vân Tông cũng miễn cưỡng giành được một chân ở đông bộ Vân Mộng Sơn này.

Mà trong ba môn phái thì Lạc Vân Tông thu nhận đệ tử nhiều nhất và tiêu chuẩn nhập môn cũng thấp nhất.

Trên cơ bản môn phái này thu nhận đệ tử chỉ có hai điều kiện.

Kẻ có tư chất linh căn tốt, có khả năng bồi dưỡng, Lạc Vân Tông cũng giống như các tông phái khác phi thường vui vẻ thu nhận. Hoặc là những người có tu vi đã đạt đến mức độ nhất định, công pháp trụ cột đã tu luyện đến cảnh giới cao thì cho dù linh căn không tốt, bọn họ cũng sẽ thu nhận lấy.

Dù sao Lạc Vân Tông ngoại trừ có luyện đan thuật nổi tiếng ra, thì còn có pháp môn chế phù trận pháp và bảy tám loại tạp học khác đều đòi hỏi rất nhiều đệ tử cấp thấp để khu sử. Mới có thể duy trì kéo dài liên tục.

Có nhiều tán tu có tu vi Luyện Khí Kỳ linh căn không quá tốt, biết rõ ràng tư chất chính mình tiến vào tu tiên tông phái không có tiền đồ gì đáng nói, chỉ có thể vĩnh viễn là một gã đệ tử cấp thấp. Nhưng bọn hắn cùng với Hàn Lập đều có ý nghĩ giống nhau, chung quy là muốn được hưởng thụ cảm giác đứng trên đại thụ cao cao tại thượng cúi nhìn xuống. Cũng có không ít tán tu vì vậy mà tiến vào Lạc Vân Tông.

Như thế xem ra, trong môn phái Lạc Vân Tông thu đồ dễ dãi nhất hơn nữa lại có *"Định Linh Đan"* dẫn dụ, tựa hồ gia nhập tông phái này là thích hợp nhất.

Hàn Lập sau khi chần trừ một chút, vả lại sau khi nghe ngóng, biết được môn phái này sắp tới sẽ có đợt thu nhận đệ tử thì không hề do dự nữa.

Hắn cùng Tử Linh nhị nữ khi chia tay cũng không nói ý định đi về đâu. Lúc này sau khi chuẩn bị một chút liền phi độn về hướng này.

Hàn Lập ở dưới chân núi chờ vài ngày sau đã sắp đến ngày thu nhận đệ tử. Khi thấy rất nhiều tu sĩ Luyện Khí Kỳ từ các nơi kéo đến, Hàn Lập mới thong dong theo sơn đạo lát đá xanh mà leo lên núi.

Lúc này, Hàn Lập từ dưới chân núi thong thả leo lên, mất chừng một canh giờ mới lên đến nơi.

Đương nhiên không phải do ngọn núi này quá lớn mà do trên thạch đạo đã bị thi triển một chút huyễn thuật thô sơ, đại khái thì Lạc Vân Tông muốn cho các tán tu muốn gia nhập một chút ma luyện tâm cảnh.

Dù Lạc Vân Tông có thu nhận đệ tử dễ dãi đến mấy, thì cũng không có khả năng thu nhận cả những người thiếu kiên nhẫn đến mức không đi hết nổi con đường nhỏ này

Lúc này có vài tên nam nữ tu sĩ đi trước Hàn Lập cũng phát hiện ra có điều kỳ quái. Bọn họ lúc này tụ tập lại cùng một chỗ thấp giọng nói thầm vài câu, sau đó tựa hồ đoán ra sự ảo diệu bên trong. Tiếp đó không hề để ý nữa mà tiếp tục đi tới.

Mấy người này hình như đã có quen biết nhau và cũng chưa có người nào bắt chuyện với Hàn Lập.

Hàn Lập lơ đểnh đi theo phía sau bọn họ.

Đi trên thạch đạo thêm nửa canh giờ nữa thì rốt cục đã thấy bậc đá cuối cùng, đám nam nữ trẻ tuổi này mừng rỡ bước nhanh tới.

Hàn Lập thần sắc như thường sau khi bước lên bậc thang đá cuối cùng, thì không chút vội vã quan sát và đánh giá tình hình trước mắt.

Đây là một cái sân rất lớn, rộng đến hơn trăm trượng, phía đối diện chỉ nhìn thấy một tòa tiểu đình, còn lại bốn phía chỉ thấy bạch quang mịt mờ, phảng phất một mảng thiên địa như có như không.

Mà trước cửa vô danh thạch đình nọ hiện có mười mấy tên tu sĩ phục sức khác nhau đang ngồi, nhưng không có một người nào dám tiến vào tiểu đình.

Vài tên nam nữ tu sĩ đi trước Hàn Lập đồng loạt bước đến rồi lẳng lặng gia nhập đám người đang ngồi trước tiểu đình.

Thấy tình hình này, Hàn Lập thần sắc không đổi nhưng trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng.

Đám Luyện Khí Kỳ tán tu này có lẽ không có cách nào nhìn được, nhưng thần thức hắn chỉ đảo qua một cái là có thể nhìn thấu ảo trận trước mắt.

Cái gì thạch đình trước mặt, rõ ràng là một bạch ngọc lâu rất lớn đứng sừng sững, phía trên có treo một tấm bảng với 3 chữ vàng *"Huyễn Vân Đường"*.

Mà ở trước cửa bạch ngọc lâu này, phía dưới tấm biển lớn có ba người đang đứng, nhìn đám đông tu sĩ Luyện Khí Kỳ mà chỉ chỉ trỏ trỏ nói cái gì đó.

Bọn họ ỷ vào trận pháp kỳ diệu, nên một điểm cấm kỵ ý tứ cũng không có.

Trong ba người này, hai người là Trúc Cơ Sơ Kỳ, một người là Trúc Cơ Trung Kỳ. Xem ra là người của Lạc Vân Tông cử đến để tiếp dẫn bọn hắn.

Hàn Lập không nói một lời lẳng lặng đi đến đứng ở phía ngoài đám người, sau đó cúi đầu ngồi xuống bắt đầu nhắm mắt nhập định.

Nhưng thần thức của hắn đem ba người dưới ngọc lâu bao bọc lại, ba gã tu sĩ nói chuyện gì hắn đều dễ dàng nghe được.

"Thu sư huynh! Mặc dù thời gian còn chưa tới, nhưng nhập môn tán tu đến lần này, tựa hồ khá nhiều, nhưng có hơn phân nửa xem ra căn bản không đủ tư cách. Rõ ràng mới là bảy tám tầng cơ bản công pháp tu vi, lại cũng dám đến nơi đây nhập môn. Chẳng cho rằng Lạc Vân Tông ta người nào cũng thu nhận hay sao" Một thanh niên mặt trắng thoạt nhìn chỉ có khoảng hai bảy hai tám tuổi, hướng về một vài người trong đám đông điểm chỉ nói, trong lời nói tựa hồ có chút bất mãn.

"Ngươi có biện pháp nào sao. Ai khiến cho chúng ta ba năm trước đây thu nhận một nhóm đệ tử để bây giờ có nhiều người kéo đến như vậy. Hơn nữa lần trước Kim sư thúc bởi vì thiếu nhân thủ trong lúc cấp bách nên mấy vị sư huynh đệ không thể làm gì khác hơn là phá lệ nhận hai vị tán tu tu vi chỉ có luyện khí tầng thứ tám. Việc này tự nhiên lại khiến cho ngoại giới có ảo giác rằng tiêu chuẩn tiến vào Lạc Vân Tông chúng ta lại thấp xuống một ít. Thế nên mới có nhiều tán tu đến đây để thử vận khí" Người được xưng là *"Thu sư huynh"* chính là tu sĩ Trúc Cơ Trung Kỳ khoảng ngoài bốn mươi tuổi, một thân mặc trường bào màu trắng, khuôn mặt chữ điền nghiêm nghị, hai mắt lấp lánh có thần.

"Bất quá lúc này đây, sư huynh đệ chúng ta tự nhiên sẽ không dễ dãi. Dù sao gần đây đệ tử cấp thấp nhập môn, vô luận tu vi cùng linh căn xác thực có chút không ổn, hình như có một vị trưởng lão

nội môn đã nhắc nhở chưởng môn vài câu. Cho nên theo ý tứ của chưởng môn thì lần này chúng ta nên quan tâm đến chất lượng hơn số lượng" Một vị thanh niên khác dáng vẻ anh khí bừng bừng, cười hắc hắc lấy cớ nói.

"Quý hồ tinh bất quý hồ đa! Nếu làm như vậy thì lần này có thể thu nhận đủ mười tên đệ tử cũng là quá tốt rồi. Tám đến chín phần mười người ở đây cũng nên đi về là hơn" Thanh niên mặt trắng xem đám tán tu trước mắt, có chút khinh miệt nói.

"Lưu sư huynh cũng không nên xem nhẹ đám tán tu này, trong bọn họ có lẽ có những thiên tài chưa được phát hiện cũng không chừng. Ngẫm lại như Tôn Hỏa sư đệ vậy, lúc đầu cũng lấy thân phận tán tu vào phái ta. Nhưng chỉ cần năm đến sáu năm công phu, Tôn sư đệ đã Trúc Cơ thành công. Tất nhiên trong đó cũng có nguyên do vì chọn lựa công pháp thích hợp, hơn nữa trong lúc lập được công lớn được ban cho một viên Trúc Cơ Đan, nhưng điều này cũng phải nói có liên quan đến tư chất ngàn người có một của hắn" Thu sư huynh nghiêng người nhìn vị tu sĩ họ Lưu vốn xuất thân đại tộc, thần sắc thản nhiên nói.

"Khụ! Ý sư huynh là lời của đệ có chút không đúng!" Thanh niên mặt trắng vừa nghe đối phương nói lời ấy, lập tức nhớ tới chuyện gì đó, vội vàng ho khan vài cái, cười vuốt đuôi nói. Tựa hồ đối với vị Thu sư huynh này có chút kiêng kỵ.

"Lưu sư đệ..." Thu sư huynh tựa hồ còn muốn giáo huấn thanh niên này cái gì đó, nhưng Hàn Lập nhưng lại không có hứng thú nghe nữa. Lúc này hắn thu hồi thần thức, nhắm mắt dưỡng thần.

Hôm nay hắn thu liễm khí tức, làm cho tu sĩ khác thoạt nhìn đều nhận định tu vi của hắn ở mức Luyện Khí Kỳ mười tầng.

Cấp độ tu vi này hẳn là tiến vào Lạc Vân Tông cũng không thành vấn đề!

Đợi thêm mấy canh giờ nữa, từ dưới chân núi khá nhiều tu sĩ tiếp tục thượng sơn, cho tới lúc hoàng hôn thì giữa thạch nhai rộng đã có gần trăm tên Luyện Khí Kỳ tu sĩ đang ngồi. Trong đó nam nữ tu sĩ trẻ chiếm đa số, ngoài ra cũng có một số trung niên tu sĩ có tu vi khá cao thâm.

Vào lúc này, thạch đình trước mắt hốt nhiên xuất hiện một phiến hồng quang lớn, tiếp theo đó giữa luồng ánh sáng hình ảnh thạch đình bỗng nhiên biến mất, thay vào đó là một tòa bạch ngọc lâu cao hơn mười trượng, bên ngoài phía trước có ba người đang đứng.

"Hoan nghênh chư vị đạo hữu đến Lạc Vân Tông chúng ta! Lần này sư huynh đệ chúng ta phụ trách thủ tục lựa chọn đệ tử. Xin các đạo hữu yên lặng nghe Thu mỗ nói, ngàn vạn lần không nên bỏ lỡ" Thu sư huynh dùng ánh mắt sắc bén quét một lần trước mặt mọi người, không chút vội vã, thong dong nói.

------oOo------

Chương 597: Nhập môn (Trung)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhìn thấy cảnh như vậy, rồi lại nghe Thu sư huynh nói thế. Cả đám tu sĩ đều kinh ngạc, không dám chậm trể liền đứng dậy ra vẻ cung kính lắng nghe.

Bọn họ biết rằng dù tiến hay không tiến được vào Lạc Vân Tông tu tiên đại phái, hiện tại đều do ba vị này làm chủ. Cho nên trước mặt ba vị tu tiên này bọn họ cần phải lưu lại ấn tượng tốt với họ.

Thấy đám tán tu này rất thức thời, nên bọn họ cũng không dám lên mặt. Còn trên mặt của Thu sư huynh cũng lộ ra vẻ hài lòng.

"Thật ra theo quy định thì Bổn tông chỉ thu nhận mỗi lần là sáu vị đệ tử. Bởi vậy tại hạ cũng không muốn nói thêm. Nếu vị nào có hai hoặc ba linh căn hoặc là có linh thể đặc thù thì đứng ra một bên" Thu sư huynh lộ ra vẻ nghiêm nghị rồi chậm rãi nói.

Vừa nghe xong những lời này, cả đám người liền bàn tán xôn xao một trận. Nhưng một lát sau, cũng chỉ có bốn người đứng ra gồm ba nam và một nữ.

"Các ngươi đi theo vị Lưu sư đệ này, hắn phụ trách việc kiểm tra tư chất tu luyện của các ngươi" Thu sư huynh lạnh mắt liếc nhìn một cái sau đó bình tĩnh nói.

Lúc này, thanh niên mặt trắng đứng bên cạnh hắn tiến lên hai bước, không nói lời nào mà khoát tay, một đạo bạch quang từ trong tay áo hắn bắn ra, xoay một vòng rồi hóa thành một cái cẩm mạt (khăn) thật lớn, bay lơ lửng trên không cách mặt đất vài thước.

"Các ngươi cùng tiến lên đi, ta mang bọn ngươi đến một chỗ khác

để kiểm tra tư chất nếu ai không đủ tư chất sẽ bị đuổi về" Bạch y thanh niên thân hình chợt lóe lên, trước mắt liền xuất hiện bên trên cái cẩm mạt pháp khí, mặt không chút thay đổi nói.

Bốn người này liền liếc mắt nhìn nhau một cái, hơi chần chờ một chút rồi sau đó cũng đi lên cái cẩm mạt pháp khí này.

Lúc này bạch y thanh niên mới bắt pháp quyết. Một màng bạch quang phát ra, cái cẩm mạt hóa thành một đoàn bạch quang hướng lên không trung rồi bay đi.

Đưa mắt nhìn vị thanh niên mặt trắng rời đi rồi. Thu sư huynh xoay mặt nhìn lại đám người Hàn Lập còn lại, thần sắc hoà hoãn ôn tồn nói:

"Còn các vị đạo hữu này ai có công pháp hơn mười tầng thì đi ra một bên rồi đi theo Du sư đệ. Nếu lý lịch bản thân trong sạch thì không có vấn đề gì, có thể gia nhập bổn môn. Còn các vị đạo hữu khác nếu muốn bái nhập làm môn hạ của bổn tông thì phải trải qua một cuộc thi kiểm tra. Nếu ai vượt qua thì Lạc Vân Tông chúng ta mới có thể nhận lấy. Nếu không thì xin mời chư vị dốc lòng tu luyện thêm vài năm nữa, lần sau tu vi tinh tiến thì trở lại kiểm tra một phen".

Sau khi những lời này nói ra xong, mọi người đang im lặng bỗng nhiên xao động hẳn lên. Hầu hết các tán tu đều tỏ vẻ thất vọng ngoại trừ một người.

Việc tuyển chọn lần này thực sự rất là nghiêm khắc. Đều này làm cho một số tu sĩ vốn nghĩ rằng mình sẽ đạt được nhưng cuối cùng thì không được. Vì vậy làm cho bọn họ thật sự thất vọng.

Mặc dù có thể tham gia thêm lần một lần kiểm tra nữa. Nhưng cũng không làm cho bọn họ vui lên.

Bởi lẽ họ hiểu rất rõ đây chỉ là những lời nói khách sáo mà thôi.

Mặc dù có nhiều người để mắt tới. Nhưng Lạc Vân Tông tiếng tăm cao vời, nên có được một cơ hội thật sự là rất khó.

Bởi đối với mấy cuộc kiểm tra này. Những tu sĩ với có công pháp dưới tầng thứ mười thì cực kỳ gian nan. Vì vậy những ai có công pháp đạt tới tầng bảy và tám thì không có hy vọng gì cả, chỉ những ai đạt tới tầng thứ chín thì mới có cơ hội.

Những lần kiểm tra trước đây số tu sĩ đạt tới tầng chín mà vượt qua hết được các cuộc kiểm tra, cơ hồ chỉ đếm đủ trên đầu ngón tay.

Những người này mặc dù tư chất công pháp không tốt, nhưng về tinh thần và nghị lực thì rất tốt. Chắc chắn sẽ làm được việc

Bởi vậy, đối với việc tu luyện thành tựu sẽ không cao, nhưng có thể học được những kiến thức khác.

Lạc Vân Tông cũng không muốn loại bỏ những người này.

Nhiều người với ánh mắt rất là hâm mộ nhìn Hàn Lập cùng với sáu gã tu sĩ khác đi tới.

Thu sư huynh liếc một cái nhìn qua rồi gật gật đầu.

Vị thanh niên anh khí đầy người không hề trì hoãn liền phóng ra một món pháp khí phi hành giống như một cái đồng bát thật lớn xuất hiện trước mặt bọn người Hàn Lập.

Lúc này, không cần vị thanh niên này nói, Hàn Lập cùng đám tu sĩ này trước sau bước lên pháp khí.

Lập tức cái đồng bát hóa thành một đạo hào quang màu vàng, bay khỏi nơi đây. Nhắm hướng Vân Mộng Sơn mà đi tới.

Còn lại là những tán tu không đủ tư cách. Hay những người có đã vượt qua các kỳ thi kiểm tra tiến vào Lạc Vân Tông. Đối với Hàn Lập mà nói hắn không thèm để ý hay quan tâm tới.

Lúc này, hắn đang ở trong vòng bảo hộ của cái đồng bát màu vàng, có chút hứng thú tự đánh giá chính mình trong sáu người đi cùng.

Bốn nam hai nữ, trừ một vị hoàng y nữ tử hơn hai mươi tuổi đang đứng im lặng, còn lại những người khác thoạt nhìn thấy họ khoảng hơn ba mươi tuổi.

Thậm chí trong đó có một gã thanh bào tu sĩ, mới nhìn thì thấy hắn hơn năm mươi tuổi tuổi. Sau khi xem xét kỷ thì thấy hắn là một trong những người có tu vi cao nhất là Luyện Khí Kỳ tầng mười hai, nhưng vẫn làm cho Hàn Lập lắc đầu thầm than nhẹ.

Đối với những tu sĩ cấp thấp với tư chất không tốt mà đã luyện qua được tầng thứ mười, mà không có cơ duyên thì thời gian hao phí cho việc tu luyện chắc chắn là rất nhiều so với người bình thường. Trong những người này mà nói thì Hàn Lập cùng với Hoàng y nữ tử chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi là trông trẻ tuổi nhất.

Năm xưa với tư chất ngụy linh căn của hắn, nếu không có vận may sở hữu được cái bình nhỏ thần bí, sợ rằng đến nay cũng giống như là thanh bào tu sĩ. Hơn nữa cũng không thể đột phá qua được năm sáu tầng cảnh giới. Chứ đừng nói có thể tiến vào được các đại phái tu tiên mà tu hành.

Hàn Lập hồi tưởng lại những chuyện ngày xưa, trong lòng không khỏi cảm thán.

Được một chút thì hắn liền bừng tỉnh, hướng nhìn những người phía sau.

Những người còn lại xem ra cũng không có gì đặt biệt, nhưng trong mắt của họ ai cũng lộ ra vẻ hưng phấn.

Trong tầm mắt của Hàn Lập thấy được một vị đại hán râu quai nón liền dừng lại. Hai mắt khép lại một chút rồi sau đó chuyển lại hồi phục như bình thường.

Gã đại hán này tướng mạo không có gì là đặc biệt, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ra trên người hắn ẩn dật tản mát ra một loại hàn khí âm trầm không nói nên lời.

Luồng hàn khí này thần bí dị thường. Hiện nay lấy thần thức cường đại thâm sâu của Hàn Lập mà cũng không dò xét được gì, thiếu chút nữa là bị phát hiện. Người này chắc chắn không phải tu luyện ngũ hành công pháp tạo ra linh khí ba động. Rõ ràng là hắn tu luyện một loại công pháp đặt thù nên hắn mới có biểu hiện này.

Nhưng tu vi của đại hán này lại thật sự là Luyện Khí Kỳ tầng mười không giả chút nào. Vì vậy vẻ mặt bên ngoài của Hàn Lập vẫn bình thường, trong lòng suy nghĩ tìm hiểu thêm về người này.

Trong lúc Hàn Lập đang suy nghĩ thì phía trước cái đồng bát thật lớn do thanh niên họ Du đang khu sử, bỗng nhiên xuất hiện một cái hải vụ sương mù mịch mờ khôn cùng.

Nhìn đám sương mù bên dưới, bạch khí quay cuồng cực kỳ nồng đặc, bên trong lại ẩn chứa âm phong sấm sét truyền ra. Trông không giống như bình thường.

Hàn Lập trong lòng vừa động liền buông thần thức ra thử dò xét một chút, nhưng cũng chỉ có thể tiến đi ra xa khoảng mười trượng, bên ngoài dường như có cái gì đó ngăn cản. Không cách nào đi qua được.

Hàn Lập liền rùng mình, biết rằng màn sương mù trắng này không phải là cấm chế bình thường. Mà cái này chắc chắn là đại trận hộ phái của Lạc Vân Tông đã tạo ra cấm chế lợi hại này. Nên hắn không dám liều lĩnh dò xét nữa, mà vội vàng thu hồi thần thức lại.

Còn những tán tu đi cùng với Hàn Lập thấy một màn hải vụ trước mắt trên mặt như vậy liền lộ ra vẻ kính sợ.

Mặc dù bọn họ chưa bao giờ tiếp xúc qua trận pháp, nhưng với cấm chế kinh người trước mắt, cũng đủ để cho bọn họ mở rộng tầm mắt.

Lúc này, thanh niên họ Du pháp quyết trong tay biến đổi, tốc độ phi hành pháp khí từ từ chậm lại rồi dừng hẳn.

Đưa tay vào trong Túi Trữ Vật, móc ra một cái trận kỳ màu xanh.

Đứng trước đám người Hàn Lập vị thanh niên này trong miệng niệm lẩm bẩm, cái trận kỳ màu xanh trong tay bắt đầu xuất hiện ra một mũi tên nhọn màu xanh nhạt, mũi tên này càng lúc sáng lên chói mắt. *"Mở!"*

Vị thanh niên anh tuấn đọc xong một đoạn khẩu quyết, lập tức hai mắt trợn tròn chỉ cái trận kỳ tới phía trước đám sương mù trắng.

Một đạo quang mang màu xanh to lớn, từ mũi tên bắn nhanh ra rồi đi xuyên thủng qua đám vụ hải.

Một màn kinh người xuất hiện.

Chung quanh đám sương mù vẫn quay cuồng như cũ, còn trước mắt thì đám vụ hải bỗng nhiên sóng êm gió lặng. Sau đó một tiếng động truyền ra, đám bạch khí tách ra hai bên rồi một cái thông đạo rộng chừng hai ba trượng hiện ra trước mắt.

Thấy vậy, vị thanh niên họ Du không dám chậm trễ, liền thúc dục pháp khí dưới chân, lập tức chở mấy người này phi độn tiến vào bên trong thông đạo, trong nháy mắt không thấy bóng dáng.

Không lâu sau, cái thông đạo mới mở ra này lập tức di động rồi khép lại như cũ, rồi sau đó tiếng sấm, tiếng gió lại vang lên.

Còn đoàn người của Hàn Lập sau một lúc thì đã xuyên qua đám vụ hải, bây giờ thì tới một nơi trông như là thế ngoại đào nguyên.

Mặc dù còn chưa thấy rõ nhưng một cổ linh khí nồng đậm đập vào mặt, Hàn Lập không tự kìm hãm được lòng mình liền hít sâu một cái, rồi mới vui vẻ chăm chú nhìn xem.

Một mảng trời đất thật là rộng lớn, cây cỏ xanh tốt, hoa thơm cỏ lạ nhìn từ xa ngàn dặm cũng như là gần trước mắt.

Còn trên những ngọn núi chung quanh thì phòng ốc lớn nhỏ, điện phủ lầu các san sát nối tiếp nhau. Còn có rất nhiều tu sĩ với các loại phục sức khác nhau, thi nhau xuất hiện, bay tới bay lui trông họ dường như rất là bận rộn.

"Các ngươi xem kỹ, đây là sơn môn Lục Kỳ Phong của Lạc Vân

Tông chúng ta, sau này nếu các ngươi có thể bái nhập vào bổn môn thì nơi đây là sư môn của các ngươi".

"Nhưng bây giờ thì theo ta đi đến Thiên Tuyền Phong, nói ra lai lịch xuất thân của các ngươi. Sau đó kiểm tra thử công pháp tu vi của các ngươi một chút" Thanh niên nhìn mấy người này với vẻ mặt vừa vui mừng vừa sợ hãi, mà vô cùng hưng phấn thu vào trong mắt, rồi cười to lên vui vẻ. Sau đó lấy ngón tay chỉ về phía một ngọn núi gần đấy rồi nói.

------oOo------

Chương 598: Nhập môn (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đám người của Hàn Lập tự nhiên sẽ không có ý kiến gì. Lúc này vị thanh niên họ Du khu động cái cự bát dưới chân đi thẳng đến Thiên Tuyền Phong ở phía xa.

Trên đường đi đoàn người bọn họ gặp vài tên tu sĩ đi ngang qua, đa số đều là tu sĩ Luyện Khí Kỳ. Vừa thấy vị thanh niên này họ liền cung kính ân cần thi lễ thăm hỏi. Dường như danh khí của vị thanh niên này ở Lạc Vân Tông cũng không nhỏ.

Chỉ duy nhất gặp được một gã Trúc Cơ Kỳ tu sĩ, còn là một vị hoàng bào tu sĩ với lỗ tai giống lỗ tai khỉ.

Người này vừa lúc lại từ Thiên Tuyền Phong đứng trên một cái pháp bảo phi xoa đi xuống. Ngay khi gặp được vị thanh niên họ Du này hắn liền ngẩn ra rồi sau đó mới tươi cười nói:

"Du sư đệ, những người này là những đệ tử mới nhập môn sao? Xem ra lần này cũng không có mấy người!"

Người này rất là nhiệt tình niềm nở với vị thanh niên, nhưng đối với Hàn Lập cùng với mấy người tán tu này hắn không thèm nhìn lấy một cái, ra vẻ rất là xem thường bọn họ.

"Thì ra là Ngôn sư huynh! Những người này còn phải thông qua việc kiểm tra Vấn tâm thuật, sau đó mới báo cho Chưởng môn biết, rồi họ mới chính thức trở thành đệ tử của bổn môn. Bây giờ chỉ là người mới tuyển mà thôi" Thanh niên anh tuấn họ Du, vừa thấy vị hoàng bào tu sĩ này, trên mặt hắn chau mày một chút rồi thản nhiên đáp.

"Có việc này. Sư đệ ngươi cũng biết là sư huynh đang luyện chế phù, lại đang thiếu hai đệ tử chế phù. Vậy ngươi có thể trực tiếp phân cho ta hai người về làm môn hạ có được không"? Vị hoàng

bào tu sĩ hai mắt chuyển động, rồi lập tức cười hì hì nói.

Lúc này, hắn mới đưa ánh mắt nhìn mấy người phía sau vị thanh niên này đánh giá một chút. Vẻ mặt của Hàn Lập lúc này vẫn như thường, nhưng trong lòng có chút không thoải mái.

Ánh mắt của người này làm cho hắn cảm thấy khó chịu, cứ như là chủ nhân của bọn họ vậy. Hơn nữa nghe khẩu khí của hắn thì hắn thật sự muốn đem mấy người bọn họ đi làm những việc cực nhọc.

Những tên tán tu khác nghe vậy sắc mặt hơi đổi, xem ra đối với người này họ thực sự không có ấn tượng tốt gì cả.

"Ngôn sư huynh. Chuyện này tiểu đệ không thể làm chủ. Ngươi chắc hẳn là biết việc phân phối đệ tử là do Chưởng môn quyết định. Nếu Sư huynh thấy mình không có đủ đệ tử phụ giúp việc luyện phù thì có thể đi gặp Chưởng môn mà báo một tiếng. Hiện tại sư đệ đang có chuyện quan trọng trong người, hơn nữa còn có Miêu sư huynh đang chờ ở Nghênh Tùng Cư. Vì vậy không dám ở đây lâu" Thanh niên họ Du nhìn Hoàng bào tu sĩ giải thích một chút, rồi từ chối yêu cầu quá phận của hắn. Sau đó lập tức tìm một cái cớ, rồi thúc dục pháp khí dưới chân, mang theo đám người Hàn Lập hướng tới chỗ lầu các dưới chân núi mà bay nhanh đi.

Hoàng bào tu sĩ vốn còn muốn mở miệng tiếp tục nói nữa, nhưng nghe một tiếng Miêu sư huynh thì trên mặt hắn lộ ra vẻ chần chừ, ra chiều suy nghĩ một chút. Vì vậy đã để cho vị thanh niên kia có cơ hội rời đi.

Nhìn thân ảnh của vị thanh niên cùng với đám người tiến vào lầu các ở phía xa. Thần sắc của Hoàng bào tu sĩ vẫn âm trầm bất định.

Hắn cúi đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên hừ lạnh một tiếng rồi cả người hắn hóa thành một đạo hoàng quang hướng tới một ngọn núi khác mà bay đi.

Lúc này vị thanh niên đã mang theo đám người của Hàn Lập đi vào tầng một của lầu các, đối diện xuất hiện ra một vị tu sĩ đang ngồi trên ghế thái sư bằng gỗ, trên tay đang cầm một một quyển trúc giản, đó là một vị thanh niên gầy ốm. Thấy vị này trong lòng Hàn Lập hết sức kinh ngạc.

Người này chỉ khoảng ba mươi bốn, ba mươi lăm tuổi, nhưng tu vi không ngờ lại đến cảnh giới Trúc Cơ Hậu Kỳ.

Mặc dù người này chỉ mới vừa tiến vào hậu kỳ, còn chưa củng cố nhiều, nhưng hắn tuyệt đối là một kỳ tài hiếm thấy trên đời. Với tuổi tác hiện nay của hắn mà nói thì cơ hội kết thành kim đan rồi tiến vào Kết Đan Kỳ rất là lớn. Cho nên không trách được Hoàng bào tu sĩ đáng ghét kia vừa nghe tên người này thì không dám dây dưa tới.

Những vị tu sĩ khác thấy tu vi kinh người của vị thanh niên khô gầy này liền kinh sợ không thôi.

Lúc này, vị thanh niên này cũng đã buông trúc giản trong tay, đưa mắt liếc nhìn vị thanh niên họ Du một cái, nhẹ giọng hỏi:

"Du sư đệ, ngươi thật là vất vả. Mới vừa rồi Ngôn sư đệ có gặp ngươi".

"Sư huynh nếu đã biết thì đâu cần phải hỏi việc này nữa. Bất quá, người nọ chẳng phải là đến tìm Phái Linh sư tỷ sao?" Thanh niên anh tuấn lộ ra vài phần chán ghét.

"Sao lại gọi là người nọ, mặc dù Ngôn sư đệ có chút quá phận nhưng cũng là đồng môn sư huynh đệ của Lạc Vân Tông chúng ta. Du sư đệ nói năng có chút không phải. Sau này cần phải chú ý nhiều hơn. Nếu không bị sư phụ nghe được. Thì việc bị phạt là không tránh khỏi" Với sắc mặt bệnh hoạn không tốt, nhưng giọng nói của vị thanh niên này có chút ý trách cứ, nhưng âm thanh thì thản nhiên không có chút gì tức giận.

Nhưng như vậy cũng làm cho vị thanh niên họ Du trong lòng lo sợ, vội vàng mở miệng đáp: *"Sư huynh giáo huấn, tiểu đệ sau này nhất định chú ý"*.

Nghe vị thanh niên nhận lỗi. Trên mặt vị khô gầy thanh niên mới lộ ra vẻ mỉm cười.

Hắn gật đầu rồi xoay chuyển ánh mắt, nhìn tới đám người của Hàn Lập. Hắn đánh giá rất là cẩn thận từng chút một.

Thấy hắn kiểm tra rất là cẩn thận, hơn nữa cũng rất là thong thả, nhưng cũng làm cho mọi người cảm thấy bất an ở trong lòng!

Không biết có phải là do ảo giác hay không, mà Hàn lập phát hiện ra ánh mắt của đối phương khi nhìn tới đại hán râu quai nón, thì giống như theo bản năng dừng lại một chút, rồi sau đó lại hướng tới những người khác kiểm tra tiếp.

Với tu vi bây giờ của Hàn Lập thì đối phương chắc chắn không có khả năng phát hiện ra được sơ hở. Nhưng lại lặng lẽ ghi tạc việc này vào trong lòng.

Một lát sau vị Miêu sư huynh thu hồi lại ánh mắt, rồi bình thản lấy ra từ bên hông một đám ngân phù chói mắt cầm nơi tay.

"Lần này tổng cộng chỉ có bảy người, theo ta suy đoán cũng không chêch lệch nhiều lắm. Nếu không, có nhiều người hơn thì Vấn Tâm Phù của ta cũng không đủ dùng. Lát nữa Du sư đệ đem những cái phù này áp nó vào trên người những vị đạo hữu này. Chờ xem hiệu lực phát tác ra sao rồi đưa bọn họ tới phòng luyện công của ta" Miêu sư huynh với âm thanh vô cùng bình tĩnh, rồi đem mấy cái phù này phóng tới vị thanh niên xong rồi liền đứng dậy, cũng không quay đầu lại mà hướng tới lầu hai mà đi.

Nhưng ngay khi vị khô gầy thanh niên theo thang lầu chậm rãi đi lên, không biết vì sao đột nhiên khom lưng ho kịch liệt lên một trận.

Nghe âm thanh, dường như rất là thống khổ không chịu nổi, sau đó hắn hắn liền đứng dậy, lúc này mọi người với ánh mắt kinh ngạc nhìn tới chỗ cầu thang thì không còn thấy bóng dáng của hắn đâu nữa.

Nhìn thấy này cảnh này, trong mắt Hàn Lập xuất hiện một tia kinh ngạc, nhưng liền biến mất ngay, khôi phục lại như thường.

Thanh niên họ Du vẻ mặt lộ ra vài phần lo lắng, thở dài một tiếng rồi quay lại nhìn đám người của Hàn Lập nói:

"Trong tay của ta bây giờ chính là Vấn Tâm Phù. Công hiệu của phù này ta không cần nói chắc các ngươi cũng biết rồi. Nếu trong lòng có âm mưu bất chính, hoặc là có mưu đồ gì khác muốn lừa gạt để hòng vượt qua lần kiểm tra này, thì tốt nhất bây giờ nên chủ động rút lui ra ngoài, nếu không lát nữa phát hiện ra cái gì không ổn thì cũng đừng trách Lạc Vân Tông chúng ta không khách khí".

Một nói xong những lời này, hàn mang trong mắt của vị thanh niên chợt hiện lên, lạnh lùng quét ngang nhìn bảy người đứng đối diện một lần.

Mặc dù khẩu khí của hắn có chút âm trầm đáng sợ, nhưng lúc này cũng không có ai đứng ra.

Thấy vậy vị thanh niên họ Du gật đầu, hai tay vung lên, bảy đạo ngân quang bắn ra, đi thẳng tới rồi áp vào vai phải của mỗi người.

Sau đó vị thanh niên này cũng không vội vàng mà khoanh chân ngồi xuống, không để ý gì tới bảy người bọn họ mà nhắm mắt dưỡng thần.

Còn đám người râu quai nón mặt đối mặt nhìn nhau. Trong lòng bọn họ mỗi người một suy nghĩ nhưng không ai dám dò xét Vấn Tâm Phù. Vì vậy chỉ gương mắt nhìn nhau mà thôi.

Lúc này Hàn Lập mới nghiêng đầu một cái rồi nhìn cái phù màu bạc dài khoảng một gang tay, khóe miệng khẽ nhếch lên, nhưng lập tức trở lại bình thường coi như không có việc gì. Không bao lâu sau, cái phù trên vai Hàn Lập đột nhiên ngân quang đại thịnh, sau đó thì lúc sáng lúc tối lập loè.

Vị thanh niên họ Du đang ngồi xếp bằng thấy vậy, mở mắt ra, không chút cảm tình nhìn Hàn Lập nói:

"Một mình ngươi đi lên. Miêu sư huynh ở trên đó chờ ngươi!"

Hàn Lập nghe xong lời ấy, liền thu cái phù lại. Không nói lời nào mà nhấc chân bước đi. Một lát sau, đã đứng ở tầng hai của lầu các.

Nơi này trống rỗng, ngoại trừ hai cái bồ đoàn, ngoài ra không còn cái gì khác.

Còn vị thanh niên gầy ốm kia đang ngồi trên một cái bồ đoàn, vừa thấy Hàn Lập đi đến liền nở một nụ cười lãnh đạm, nhìn cái bồ đoàn trước mặt chỉ một cái.

"Ngồi xuống đi! Không cần lo lắng. Việc này rất nhanh. Hơn nữa đây không phải là Mê hồn thuật, chỉ là kiểm tra xem ngươi trả lời là thật tâm hay là giả dối mà thôi".

"Mặc dù đây chỉ là thuật phán đoán, không thể nói là hoàn toàn chính xác, nhưng cũng đúng khoảng tám chín phần mười. Cho nên, ta sẽ hỏi ngươi mười vấn đề, nếu có ba vấn đề mà bị phán đoán là sai thì ngươi sẽ không được Bổn tông tiếp nạp. Đạo hữu đã rõ ràng chưa".

"Vãn bối biết" Hàn Lập thở dài một hơi, gật đầu thành thật nói. Sau đó đi tới cái bồ đoàn phía đối diện vị thanh niên rồi ngồi xuống.

Nhưng lúc này trong lòng Hàn Lập lại cười lạnh.

Nếu Vấn Tâm Thuật có thể hỏi ra việc hắn có thật lòng mà nói, thì cái này đúng là có quỷ!

"Tốt, bây giờ bắt đầu hỏi. Ngươi xuất thân từ đâu" Vị Miêu sư huynh liếc mắt nhìn thoáng qua cái ngân phù chợt loé trên vai của Hàn Lập rồi bắt đầu hỏi.

****

Hàn Lập chờ bảy người từ trong lầu các bay ra, sau đó mới nhắm hướng tới một ngọn núi cao lớn mà bay đi.

Hàn Lập cùng với bảy người kia đều được vị khô gầy thanh niên phán đoán là vô sự.

Cho nên mấy người bọn họ cùng nhau đi gặp Chưởng môn của Lạc Vân Tông để xác nhận, rồi cùng nhau đăng ký tên. Xong việc này bọn họ được xem như là đệ tử chính thức của Lạc Vân Tông.

------oOo------

Chương 599: Đoán kim chi thể

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngọn núi lớn nhất này, chính là ngọn Lục Kỳ Phong cao khoảng chừng ba bốn ngàn trượng, xung bao có vài ba ngọn núi, trông giống quần tinh củng nguyệt. Hơn nữa từ bên sườn núi còn có một đám sơn vụ màu tím bao quanh, làm cho cảnh sắc nơi đây trở nên mông lung và tràn ngập vẻ thần bí không nói nên lời.

Nhưng mà ở chân của ngọn núi này thì ngược lại vô cùng náo nhiệt.

Vây quanh chân ngọn núi này là tầng tầng lớp lớp nhà cửa, kiến trúc nối tiếp nhau san sát. Từ cái nhà tranh đơn giản cho đến đền đài, cung điện cao đến mười trượng đều có cả. Ngoài ra còn có nhiều loại cửa hàng mua bán nhỏ tụ tập ở những ngã ba, ngã tư đường. Dường như là do tự phát mọc lên.

Dọc theo hai bên đường của những cái ngã tư còn có một số cửa hàng mua bán đồ vật. Phần đông khách hàng ở đây là các đệ tử của Lạc Vân Tông. Bọn họ đi lại, mặc cả mua bán với những người chủ tiệm.

Nhìn thấy cảnh này đám bảy tên tu sĩ Hàn Lập đều trợn mắt, há mồm kinh ngạc.

Vị thanh niên họ Du dường như đã quen với cảnh này nên không thèm để ý tới mà thúc dục pháp khí đi qua rồi nhắm thẳng tới một chỗ cao hơn trăm trượng có một toà thạch điện vững vàng to lớn mà bay tới.

Toàn bộ Thạch điện này được tạo thành từ những tảng đá màu xanh to lớn, nó cao khoảng hai ba mươi trượng, hai bên còn có một cái điện nhỏ hơn cao khoảng sáu bảy trượng, còn phía trước là một bãi đá có vài tên tu sĩ bay đi lại.

Vị thanh niên họ Du hạ cái đồng bát xuống, rồi cùng với đám người Hàn Lập từ từ đi xuống.

Sau đó hắn bắt pháp quyết cái đồng bát liền nhanh chóng thu nhỏ lại rồi hắn thu lấy bỏ vào Túi Trữ Vật.

"Các ngươi ở chỗ này chờ một chút, ta vào bẩm báo Chưởng môn trước sau đó sẽ gọi các ngươi đi vào".

Nói xong lời này, vị thanh niên không quan tâm tới họ nữa, mà đi nhanh về phía trước.

Ở ngay cửa ra vào có vài tên tu sĩ Luyện Khí Kỳ, hiển nhiên biết được vị thanh niên họ Du nên cũng không có vặn hỏi điều gì, ngược lại còn cung kính thi lễ. Sau đó lại đưa mắt nhìn ra ngoài cửa điện.

Lúc này, đám thủ vệ mới tò mò dùng ánh mắt đánh giá đám người Hàn Lập một chút, dường như đã đoán ra được thân phận của bọn họ.

Một hồi sau, từ trong điện cũng không có người gọi bọn họ đi vào, mà từ xa xa một đạo bạch quang bay tới.

Khi đạo bạch quang này bay tới thì dừng trên không chỗ bọn người Hàn Lập, hào quang chợt tắt liền hiện ra một cái cẩm mạt (khăn) thật lớn. Đứng trên đó chính là vị thanh niên mặt trắng cùng với bốn gã tu sĩ tuổi trẻ đã được chọn và đi trước bọn họ.

Thanh niên mặt trắng từ trên cao hạ xuống liếc mắt nhìn bảy người bọn họ một cái, ánh mắt có chút kinh ngạc. Rồi sau đó cũng không để ý tới bọn họ nữa mà chỉ cho mấy người từ trên pháp khí đi xuống bên cạnh, nói cho bốn người tuổi trẻ ở lại rồi chính mình thì ngạo nghễ đi vào thạch điện.

Lúc này đám bảy người Hàn Lập bọn họ đối với bốn người tuổi trẻ có linh căn tư chất, chia ra làm hai bên đứng nhìn nhau.

Không biết vì lý do gì, mặc dù rõ ràng là cùng nhau bái nhập vào môn hạ đệ tử của Lạc Vân Tông, nhưng không khí dường như không được tự nhiên, thậm chí có lúc song phương nhìn nhau với ánh mắt không thiện cảm.

Lần này tiến vào làm môn hạ của Lạc Vân Tông hai nhóm người này cũng không có mở miệng nói chuyện với nhau, mà chỉ nặng nề im lặng đứng chờ.

Sau thời gian khoảng một bữa cơm. Vị thanh niên họ Du từ bên trong đi ra, khi tới cửa điện liền đưa tay ngoắc đám người Hàn Lập tới. Rồi lại quay đầu liếc mắt nhìn bốn người tuổi trẻ mở miệng nói:

"Các ngươi bốn người cũng đi vào cùng một lượt, Chưởng môn sẽ trực tiếp gặp tất cả các ngươi, để nhận làm đệ tử" Nói xong nói thế. Vị thanh niên này liền quay đầu đi.

Hai nhóm người không dám chậm trễ, vội vàng nghe lời đi theo vào.

Sau khi đi theo vị thanh niên này xuyên qua một cái hành lang dài, đám người Hàn Lập đi đến một cái sảnh đường lớn rộng khoảng hai ba mươi trượng.

Bên trong có bảy tám gã tu sĩ với những dáng vẻ khác nhau, ngồi trên ghế, đang thấp giọng nói chuyện.

Vừa thấy vị thanh niên họ Du mang theo những đệ tử mới tiến vào. Lúc này bọn họ mới ngừng nói chuyện, ánh mắt liếc qua đám người Hàn Lập đánh giá một chút.

Lúc này Hàn Lập ra vẻ rất là thành thật nhìn không chớp mắt, nhưng lại lén thả ra thần thức dò xét, Tất cả tướng mạo cùng tu vi của các vị tu sĩ đó đều đi vào trong óc của hắn.

Trúc Cơ hậu kỳ có một người, trung kỳ có hai người, còn lại đều là tu sĩ sơ kỳ.

Còn vị Thu sư huynh cùng thanh niên mặt trắng, cũng ngồi chung với những người này.

"Làm phiền Du sư đệ rồi! Ngồi xuống nghỉ ngơi đi" Ngồi ở chủ vị phía trên là lam bào tu sĩ Trúc Cơ Hậu Kỳ nhìn vị thanh niên khoát tay cười nói.

Hắn chính là Chưởng môn Ngụy Nhất Minh của Lạc Vân Tông.

Người này tướng mạo bình thường, hai mắt nhỏ bé, giống như người không sâu sắc, nhưng khi khoát tay lại tạo ra một loại khí thế làm cho người khác phải tin phục, xem ra có chút không đơn giản.

"Đa tạ chưởng môn sư huynh!"

Vị thanh niên sau khi chắp tay nói cũng không dám khách khí, ngồi xuống cái ghế trống ở bên cạnh.

Lúc này, Hàn Lập đảo mắt nhìn qua các vị tu sĩ khác do xét một lần, cuối cùng dừng lại ở người của bốn tên tu sĩ trẻ tuổi. Một gã thanh niên có dáng người khôi ngô, trong mắt ẩn chứa sự nóng bỏng.

Cảm ứng được hết tất cả những việc này, Hàn Lập còn đang kinh ngạc, thì nghe được từ giữa sảnh đường, âm thanh của Lạc Vân Tông chưởng môn vang lên.

"Tốt! Lần này cũng đã có đệ tử nhập môn, dù rằng trước đây mấy năm bổn môn cũng đã thu nhận một nhóm đệ tử. Còn những người này, các vị sư đệ xem nên phân phối những đệ tử này như thế nào" Lam bào tu sĩ sau khi đánh giá hết những tân đệ tử đứng trước mắt rồi chậm rãi nhìn những tu sĩ khác nói.

"Việc này hết thảy đều do Chưởng môn sư huynh quyết định. Nói vậy nhưng Ngụy sư huynh chắc chắn phải làm cho ta tâm phục khẩu phục" Một lão giả, tóc có chút xám trắng, xoa xoa bộ râu ngắn dưới cằm, với bộ dáng vô cùng khách khí. Trong lời nói vừa đưa vừa đẩy khéo léo phát ra:

"Bất quá, ở đây không tính tới ngoại sự đệ tử. Đối với nội môn đệ tử, Ẩn Kiếm Phong chúng ta lần trước chỉ có thu nhận hai người mà thôi. So với những nơi khác đều ít hơn. Lần này đây có thể

được phân nhiều hơn một người hay không. Những đệ tử khác ta không nói tới, ta chỉ muốn có được tên đệ tử có Đoán kim chi thể để Ẩn Kiếm Phong chúng ta dạy dỗ".

Lão giả này nói xong rồi chỉ tới một vị thanh niên khôi ngô, gã thanh niên này nghe vậy liền ngẩn người ra, trên mặt lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

"Hừ! Ẩn Kiếm Phong các ngươi lần trước mặc dù số đệ tử được ít nhất, nhưng trong đó đều là đệ tử có hai linh căn, điều nầy sao không nói. Lần này thật vất vả mới tìm ra được một vị đệ tử có linh thể đặc thù, tự nhiên phải để cho Hỏa Vân Phong chúng ta chứ" Một vị trung niên sắc mặt hơi trắng một chút, vừa nghe xong lời này lập tức nhịn không được, không chút khách khí lên tiếng phản bác.

"Hỏa Vân Phong các ngươi với hỏa thuộc tính công pháp là chính, còn tu sĩ Đoán kim chi thể là do trời sinh công pháp thuộc tính chất kim. Dương sư đệ, các ngươi có cái gì mà tranh chứ" Lão giả tóc xám trắng vừa nghe lời ấy liền cười hắc hắc lắc đầu nói.

"Việc các ngươi Ẩn Kiếm Phong có công pháp kim thuộc tính, thì Hỏa Vân Phong chúng ta cũng có Lý sư bá với Kim Luyện quyết ở Khê Quốc này cũng rất là nổi danh. Vì vậy đệ tử tu luyện công pháp này thì có gì là không thể chứ" Người trung niên không một chút nhượng bộ nói.

"Ngươi…"

"Được rồi. Hai người các ngươi đã nói rõ ý kiến, ta cũng không cần nói thêm gì nữa" Ngụy Nhất Minh sau khi nhăn mặt một chút liền mở miệng ngắt lời hai người đang tranh chấp.

"Được rồi. Hai vị sư huynh cũng đừng tranh cãi nữa, không có kết quả gì đâu. Hay là để cho Chưởng môn sư huynh quyết định. Không cần biết là phân về nơi nào thì đây cũng chính là đệ tử của Lạc Vân Tông chúng ta. Vì vậy không cần tranh chấp làm chi" Thì ra là vị Thu sư huynh cười khẻ lên tiếng khuyên giải.

Vừa nghe nói thế, lão giả cùng với vị trung niên sắc mặt trắng bạch liếc nhìn nhau một cái, nhưng lập tức lão giả liền nhanh hơn một bước nói:

"Thu sư đệ nói vậy cũng có lý, vậy việc này sẽ do Chưởng môn sư huynh quyết định. Còn Ẩn Kiếm Phong chúng ta sẽ không có ý kiến gì".

Còn vị trung niên nghe vậy, sắc mặt chần trừ một chút, cũng không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

Chưởng môn Lạc Vân Tông sắc mặt bình tĩnh, sau khi suy nghĩ một chút, liếc nhìn đám bảy người Hàn Lập một cái rồi chậm rãi nói:

"Người đệ tử này có điểm đặc thù sẽ được xử lý sau cùng. Bây giờ, trước tiên xem nên phân phối các đệ tử thuộc về ai đã. Dù sao lục Phong trong Lạc Vân Tông chúng ta, cũng không ngại có thêm nhiều đệ tử. Bây giờ hãy từ bảy tên ngoại sự đệ tử bắt đầu phân chia đi".

Một lúc lâu sau, Hàn Lập cùng gã râu quai nón hai người, đứng ở trên cự bát đi theo vị thanh niên họ Du lần nữa hướng tới Thiên Tuyền Phong phi độn quay về.

Phục sức trên người bọn họ đã đổi thành màu lam đệ tử cấp thấp. Bên trong nội đường sau một phen phân chia hai người bọn hắn được phân chia cấp cho Thiên Tuyền Phong.

Còn vị thanh niên họ Du đối với việc này dường như không có ý kiến gì, chỉ chờ sau khi việc phân phối chấm dứt, rồi mới mang theo hai người này từ thạch điện rời đi.

Còn về vị thanh niên khôi ngô kia không ngờ lại được phân cho Huyễn Thạch Phong. Còn lão giả tóc xám cùng với vị trung niên của Ẩn Kiếm Phong không có được người này nên vẻ mặt có chút mất hứng, nhưng cũng đành phải chấp nhận. Cũng may, bọn họ cũng được phân cho hai gã nội môn đệ tử khác, nên cuối cùng cũng không quay về tay không.

"Các ngươi hai người thân phận mặc dù chỉ là ngoại sự đệ tử.

Nhưng đã được phân cho Thiên Tuyền Phong chúng ta thì cũng tính là các ngươi gặp may. Bởi vì gia sư cũng là sư tổ của các ngươi, đối đãi với mọi người rất là nhân hậu. Vì vậy chúng ta cũng không đối đãi với các ngoại sự đệ tử các ngươi quá nghiêm khắc. Nhưng khi phân công nhiệm vụ cho các ngươi thì các ngươi nhất định phải cố gắng mà hoàn thành, thời gian còn lại các ngươi sẽ được tự do. Nếu có cơ hội lập được công lớn nói không chừng sư tổ cũng sẽ ban thưởng Trúc Cơ Đan cho các ngươi. Dù sao trên danh nghĩa ngoại sự đệ tử cùng nội môn đệ tử đều có cùng mức hưởng thụ đãi ngộ giống nhau. Nhưng nhiệm vụ chủ yếu của nội môn đệ tử chỉ là tu luyện, còn các ngươi bởi vì do nguyên nhân tư chất nên chủ yếu chỉ học cách chế phù, luyện đan và làm các việc khác. Hiện tại bổn Phong có vài vị sư bá có khả năng chế tạo phù và luyện đan rất là cao thâm. Các ngươi có thể học được không ít chuyện tốt" Do biết được Hàn Lập cùng râu quai nón đã là đệ tử của Thiên Tuyền Phong, nên vị thanh niên này đối với hai người bọn Hàn Lập ôn hòa rất nhiều, bắt đầu giảng giải nói cho họ biết một số chuyện.

------oOo------

Chương 600: Quy chúc

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đa tạ Dư sư thúc chỉ điểm." Mặc dù cảm giác có chút không được tự nhiên, nhưng biểu hiện trên mặt Hàn Lập vẫn ra vẻ cung kính.

Về phần vị đại hán râu quai nón, chỉ nhếch miệng mà thôi. Bộ dáng tựa hồ thật thà ít nói.

Điều này làm cho Hàn Lập vốn biết lai lịch đối phương có chút vấn đề, trong lòng một trận không nói gì.

Đại hán này hoặc là khả năng diễn xuất đã xuất thần nhập hóa, hoặc là người này thật không biết dị trạng trên người mình.

Nhưng vì thế mà khi vị Miêu sư huynh nhìn thấy dị trạng của hắn thì có chút nghĩ ngợi nhưng Hàn Lập không tin một vị tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ lại có thể nhìn ra hàn khí trên người người này.

Khẳng định bên trong có điểm gian trá.

Biểu hiện của thanh niên họ Du đối với Hàn Lập cùng đại hán, tựa hồ rất hài lòng. Sau khi nói vài câu, liền mang theo hai người hạ xuống trước một dãy lầu các trên Tuyền Phong Sơn.

Tại trên một tảng đá chỗ bọn họ hạ xuống, có hai người nam nữ thiếu niên đang đứng sóng vai nói cái gì đó.Nhìn thấy người thanh niên, hai người lập tức đình chỉ nói chuyện, cũng đi tới.

"Đây không phải là Du sư thúc sao. Sư thúc muốn tìm sư tổ sao?" Thiếu nữ có gương mặt búp bê, bộ dáng thoạt nhìn chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, hướng người thanh niên cười hì hì hỏi.

Thái độ rất tùy ý làm cho trong lòng Hàn Lập vốn biệt rõ tôn ti tu tiên giới nghiêm khắc dị thường một trận ngạc nhiên.

"Không sai, hai người này là ngoại môn đệ tử phân đến lần này, ta muốn cho sư tổ gặp một chút, sau đó xem coi sẽ phân đến làm môn hạ vị sư huynh nào tốt." Thanh niên họ Du đối với bộ dáng của cô gái phi thường quen thuộc, lộ vẻ tươi cười nói.

"Thì ra là sư đệ mới tới, sau này nếu có cơ hội, đừng quên cho ta cùng Tân sư đệ nói chuyện thế tục một chút nha. Ta rất muốn nghe một ít." Nghe vậy, nhãn châu cô gái liền chớp động, hướng Hàn Lập cùng đại hán cười ngọt ngào nói.

"Sư tỷ muốn nghe chuyện, cần gì phải lôi kéo đệ. Ta còn muốn tu luyện." Thanh niên da đen kế bên, thật thà lẩm bẩm nói.

"Tu luyện lúc nào cũng có thể bắt đầu. Nhưng là có sư đệ mới từ thế tục giới gia nhập Thiên Tuyền Phong, đây chính là một chuyện hiếm có, đương nhiên muốn nghe một chút sự tình bên ngoài." Mặc dù bộ dáng cô gái nhỏ tuổi xinh xắn, nhưng lại làm ra bộ dáng người trên giáo huấn tên thiếu niên, thoạt nhìn làm cho người ta không biết nói gì.

Thanh niên họ Du lộ ra vẻ cười khổ, lắc đầu, sau đó không nói gì thêm nữa mang theo hai người tiến vào trong sân đối diện.

"Hai người các ngươi chú ý, Mã sư muội cùng Tân sư đệ mặc dù thoạt nhìn tuổi còn trẻ, bối phận cũng cùng các ngươi giống nhau, nhưng lại là hậu bối tục giới tại thế của sư tổ. Mặc dù chưa chính thức được nhận làm đệ tử, nhưng chỉ là chuyện sớm muộn. Vạn lần không thể đắc tội, nếu không sư tổ trách tội xuống, thì không ai có thể gánh cho các ngươi." Người thanh niên một bên đi tới, một bên nhắc nhở.

Hàn Lập nghe lời này, cười khổ gật đầu.

Mà đại hán thì sờ gáy, cười không nói.

Thấy vẻ mặt hai người như vậy, thanh niên mỉm cười, lại an ủi nói:

"Tân sư đệ là một người thành thật, sẽ không làm ra chuyện gì

khác thường, chỉ là Tân sư muội cũng rời nhà từ nhỏ, tính tình nghịch ngợm chút mà thôi, cũng không có ác ý gì với người khác. Cho nên hai người các ngươi cũng không cần quan tâm đến việc này. Chỉ cần hơi chú ý một chút."

Hàn Lập cùng đại hán liên tục gật đầu dạ vâng.

Ngay lúc đang nói chuyện, mấy người đã xuyên qua gian đình viện, đang đứng trước một sương phòng u tĩnh.

"Là Quân nhi hả?"

Cơ hồ vừa ngay lúc xuất hiện trước phòng, bên tai mọi người liền vang lên âm thanh thản nhiên của nam tử.

"Đồ nhi bái kiến sư phụ."

Du Tuấn vừa nghe âm thanh này, lập tức dừng chân lại, vẻ mặt cung kính đáp.

"Tam sư huynh cùng ngũ sư tỷ ngươi cũng ở chỗ này. Mang hai người phía sau ngươi cùng vào nhà đi." Thanh âm nọ tâm tình tựa hồ rất tốt, cười nói.

"Vâng". Du Quân không dám chậm trễ, nói Hàn Lập cùng đại hán một tiếng, liền nhanh bước đi vào cửa phòng đang khép hờ.

Đây là một gian đại sảnh trang trí đơn giản, trừ vài bồn hoa màu xanh biếc không biết tên, cũng chỉ có một bộ bàn gỗ bên trong, mà bên cạnh bàn, một vị trung niên trang phục nho sinh, tướng mạo cổ quái, ba chòm râu đen dài phơ phất trước ngực, bộ dáng tiên phong đạo cốt thoát tục.

Mà hai bên người này, có một nam một nữ đang đứng.

Nam tóc bạc hoa râm, mặt có nếp nhăn, đúng là một vị lão giả gần sáu mươi tuổi, cười không nói. Nữ thì mặt như bạch ngọc, tướng mạo xinh đẹp, bộ dáng khoảng hai bảy hai tám tuổi, mặt không chút biểu tình.

Du Quân cấp bách bước lên phía trước vài bước khom lưng thi lễ.

"Tham kiến sư phụ, tam sư huynh, Mộ sư tỷ!"

"Đứng lên đi. Cũng không phải người ngoài, không cần đa lễ. Hai người này chính là tân đệ tử của Thiên Tuyền Phong chúng ta sao?" Trung niên nhân phất ống tay áo một cái, làm tên thanh niên tự động đứng dậy, sau đó có chút hứng thú đánh giá hai người Hàn Lập vài lần.

Hàn Lập liếc mắt một cái liền nhìn ra, người này là tu sĩ Kết Đan trung kỳ, trong lòng mặc dù có chút buồn bực, nhưng chỉ có thể mỉm cười kêu *"Sư tổ"*.

Đại hán đồng dạng cũng như vậy.

Vị sư tổ đại nhân này hiển nhiên không nhìn ra dị trạng trên người đại hán, đương nhiên càng không có thần thông phát hiện ra tu vi chính thức của Hàn Lập.

Bởi vậy hắn hướng Hàn Lập cùng gã đại hán tên Đỗ Đông, tùy ý nói vài tiếng *"Tốt"*. Sau đó, liền xoay mặt hướng nam nữ đệ tử đang đứng bên cạnh phân phó.

"Một khi hai người đã ở đây, vậy không cần làm phiền mấy người khác, các ngươi một người tinh thông chế phù thuật, một người tại luyện đan dược rất am hiểu, hẳn là cũng đang thiếu người. Hai gã đệ tử mới tới này, tiện thể do hai người tạm quản. Đương nhiên, thuận tiện chỉ điểm cho họ một chút công pháp tu luyện. Cho dù là ngoại môn đệ tử, tu vi rất thấp nhưng đừng để cho các đồng môn khác trong núi chê cười."

"Vâng, sư phụ. Ta cùng sư muội mỗi người sẽ mang một đệ tử." Bạch phát lão giả nghe vậy, thần tình vui vẻ đáp.

Mà nữ tử mặt lạnh khoảng hai mươi mấy tuổi kia, sau khi do dự một chút, cũng khẽ gật.

"Nếu sư muội cũng đồng ý, bên chế phù ta hiện cần một ít người

khỏe mạnh quan trọng giúp đỡ, vậy hãy để Đỗ sư điệt này qua giúp ta, còn Hàn sư điệt sẽ do sư muội thu lấy." Lão giả suy ngẫm, sau đó mở miệng đề nghị.

Thần sắc nữ tử kia không thay đổi *"Ừm"* một tiếng, nhưng căn bản không nhìn Hàn Lập lấy một cái.

Trung niên nhân thấy vậy, gật đầu, nhưng đột nhiên hướng Hàn Lập cùng đại hán nói:

"Hai người các ngươi trước lui xuống, ta còn có chuyện cùng các vị sư thúc ngươi thương lượng một chút. Các ngươi đứng ở ngoài phòng chờ một lát."

Hàn Lập cùng đại hán nhìn nhau liếc mắt một cái, miệng thành thật vâng một tiếng, rời khỏi sương phòng vài trượng, ngoan ngoãn chờ đợi.

Sau đó, đại hán Đỗ Đông vẫn đứng tại chổ không nhúc nhích, nhưng lại ngẫn đầu nhìn bầu trời trong xanh xa thẳm, trong lòng không biết đang nghĩ cái gì.

Mà bộ dáng Hàn Lập một bên lại lộ vẻ uể oải, một bên thám thính động tĩnh trong phòng. Lấy thần thức cường đại của hắn, hết thảy trong phòng nói chuyện với nhau cái gì, tự nhiên không thể chạy khỏi tai mắt của hắn.

Cho nên mặc dù thần sắc trên mặt không thay đổi, nhưng trong mắt không ngừng biến ảo vài tia dị sắc.

Thoáng một lát, cánh cửa sương phòng lại mở ra, Du Quân cùng bạch phát lão giả, còn có nữ tử trước sau đi tới.

Lão giả không nói nhiều lời khoát tay, thả một món pháp khí dài hình ống, sau đó hướng nữ tử cùng Du Quân cáo từ, đem đại hán phá không bay đi.

Lúc này, nữ tử cũng đi tới trước mặt Hàn Lập, sau khi lạnh nhạt liếc hắn một cái, liền lạnh lùng nói.

"Đi. Theo ta quay về động phủ."

Khóe miệng Hàn Lập có chút nhếch lên, nhưng sau đó liền khôi phục, gật đầu.

Hồng quang chớp động, một mảng mây đỏ chụp xuống đầu.

Hàn Lập đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Hai canh giờ sau, Hàn Lập xuất hiện tại bên trong khu vườn rộng hơn trăm trượng.

Khi nhìn thấy vài loại dược thảo xanh xanh trong vườn, cùng với ba tòa nhà tranh trong dược viên, và một ngọn núi nhỏ vô danh, Hàn Lập sờ sờ cằm, mặt mỉm cười thản nhiên.

Vị nữ tử lạnh lùng xinh đẹp Trúc Cơ trung kỳ kia, dùng một vải lụa màu hồng, mang hai người đến phía sau động phủ của nữ tử này. Vị nữ tử xưng là Mộ Phái Linh sư thúc hỏi hắn nguyện ý trông coi dược viên hay muốn theo mình học tập luyện đan thuật. Điều này làm cho Hàn Lập ngẩn ra.

Dù sao tu sĩ bình thường chỉ cần đầu óc không có vấn đề, khẳng định sẽ chọn phương pháp thứ hai.

Nhưng nữ tử này không chờ Hàn Lập trả lời, lạnh lùng nói tiếp.

"Trông coi dược viên cực kỳ đơn giản, chỉ cần hằng năm giao lên một lượng dược liệu, thì có thể dư được một lượng lớn thời gian tu luyện công pháp. Mà ngoại môn đệ tử học tập luyện đan, mặc dù có cơ hội tiếp cận được các loại đan dược cao cấp, nhưng mỗi tháng đều có quy định phải hoàn thành luyện chế một số lượng đan dược nên thời gian tu luyện sẽ rút ngắn lại rất nhiều."

Bởi hai loại công việc này đều có chỗ tốt xấu, nên nàng muốn cho Hàn Lập ngẫm nghĩ kỹ càng rồi mới trả lời.

Hàn Lập mừng rỡ, tự nhiên không cần phải nghĩ ngợi, liền chọn công việc trông coi dược viên.

Hình như công việc này là tạo ra dành cho hắn, vừa lúc có thể giúp hắn có nhiều thời gian để tu luyện.

Hắn vốn còn đang suy nghĩ làm sao để thoát khỏi những công việc tạp vụ, chuyên tâm tu luyện. Nay hết thảy đều được giải quyết.

Hắn cùng công tác dược viên thật đúng là cực kỳ hữu duyên.

Nữ tử lạnh lùng xinh đẹp đối với việc Hàn Lập chọn phương án thứ nhất cũng không lộ cái gì ngoài ý muốn.

Sau đó nàng dẫn theo hắn đến dược viên, cho hắn giao tiếp một chút với vị nữ đệ tử vốn đang công tác tại đó, nhân tiện lưu lại một khối ngọc giản ghi công pháp thủy thuộc tính *"Huyền Băng Quyết"*, dẫn theo người làm vườn trước kia bay đi.

Hôm nay, nơi này đã trở thành địa bàn của Hàn Lập.

------oOo------

Chương 601: Giải trừ hậu hoạn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập chờ cho nữ tử lạnh lùng kia độn quang đi khỏi không thấy bóng dáng, bàn tay lúc này vừa lật, nhìn một vật trong tay.

Một khối ngọc giản màu lam, một khối ngọc giản màu xanh biếc cùng một lệnh bài màu vàng.

Trong ngọc giản màu xanh biếc là phương pháp tâm đắc để bồi dưỡng vườn dược thảo.

Bởi vì cấp độ, phẩm chất dược thảo nơi này tương đối bình thường, hơn nữa chủng loại không nhiều lắm, chỉ cần không ngu dốt thì cũng dễ dàng thực hiện.

Một khối ngọc giản màu lam khác chính là công pháp Huyền Băng Quyết do nữ tử nọ lưu lại.

Công pháp này hiển nhiên không có khả năng là công pháp đỉnh cấp, thậm chí ngay cả nhị lưu công pháp cũng chưa chắc đạt tới, uy lực thật sự thấp đáng thương.

Ưu điểm duy nhất chính là tu luyện dễ dàng đột phá chướng ngại bình cảnh.

Lại nói tiếp nữ tử này cũng không có ý xấu.

Hàn Lập thân là ngoại môn đệ tử, tư chất trong mắt nàng tất nhiên là không tốt, cho nên mới chọn cái công pháp đơn giản này cho hắn.

Về phần khối lệnh bài nọ chính là dùng để khống chế trận pháp thô thiển bên ngoài dược viên.

Hàn Lập tự nhiên sẽ không để trong mắt.

Sau khi thu tay lại, Hàn Lập chậm rãi đi vào ba gian nhà tranh, di chuyển quanh một vòng rồi bình thản đi tới.

Hàn Lập đứng trước ngôi nhà tranh, ánh mắt đảo qua, dừng lại phía tiểu thạch sơn (núi đá nhỏ) ở sau dược viên, trên mặt lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Hắn trước tiên chậm rãi nhắm hai mắt lại, đem thần thức cường đại từ từ thả ra, bao lại phạm vi xung quanh hơn mười dặm. Sau khi xác định không có tu sĩ khác chú ý tới nơi này, liền không khách khí vung hai tay lên.

Một trận âm thanh vang lên, mười mấy thanh phi kiếm từ trong cổ tay áo bay ra, sau đó dưới thần niệm thao túng, bắn nhanh về phía tiểu thạch sơn.

Thạch sơn bị đám phi kiếm loạn trảm một trận, giống như miếng đậu hủ, trong nháy mắt hiện ra một cái động khẩu thật sâu.

Thần niệm Hàn Lập phân ra thao túng từng phi kiếm, tạo ra từng gian thạch thất.

Mấy cái thạch thất này lớn nhỏ không đồng nhất, công hiệu khác nhau, Hàn Lập đã vô cùng thuần thục, căn bản không cần suy nghĩ.

Mấy canh giờ sau, một tòa động phủ nhỏ, mới tinh, thần không biết quỷ không hay xuất hiện trong núi đá.

Vừa thấy động phủ mới thành lập, Hàn Lập lộ vẻ vui mừng, lập tức lấy ra mấy bộ trận kỳ trận bàn.

Tại xung quanh tiểu thạch sơn, bận rộn bay lên bay xuống một lúc để bày mấy trận pháp ẩn nặc cao cấp.

Trận pháp này mặc dù không cách nào giấu được tu sĩ Nguyên Anh Kỳ muốn dò xét, nhưng nếu là tu sĩ Kết Đan Kỳ thì không thể nhanh chóng phát hiện sự khác thường được.

Đối với Hàn Lập mà nói, tạm thời cũng đủ.

Dù gì thì tu sĩ cao cấp cũng không vô duyên vô cớ đến đây phá dược viên được.

Huống hồ bố trí bây giờ chỉ là tạm thời mà thôi, chờ hắn sau khi nghiên cứu thấu triệt phương pháp bố trí Câu Linh Trận rồi sau đó bố trí nó ra ngoài tạo thêm một tầng nữa.

Đến lúc đó cho dù là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, cũng không cách nào nhìn ra cái gì khác thường. Chờ pháp trận bố trí xong, Hàn Lập cũng không có ý nghỉ ngơi mà đem Cửu Khúc Linh Sâm di dời đến tiểu dược viên bên trong động phủ, cũng cẩn thận bày bố cấm chế xung quanh, sau đó mới yên tâm.

Muốn ngưng kết Nguyên Anh, tuyệt không thể để mất Cửu Khúc Linh Sâm này.

Tiếp theo, Hàn Lập đem Kim ngân sắc Phệ Kim Trùng bỏ vào trong trùng thất.

Về phần tam sắc Phệ Kim Trùng, bởi vì không có cách nào dùng Nghê Thường Thảo thúc dục sinh trưởng nên Hàn Lập đành mang theo trên người.

Tại cách vách trùng thất, Hàn Lập mở một gian linh thú thất chuyên dùng để cấp cho Đề Hồn Thú.

Bởi vì sau khi con thú này cắn nuốt một lượng lớn tinh hồn âm thú, liền lâm vào hôn mê, thậm chí bản thân Hàn Lập cũng không cách nào thức tỉnh nó.

Tình hình của nó tựa hồ không giống như lúc ngủ trước đây.

Bất quá, Hàn Lập tự suy đoán cũng được vài phần. Do liên tục cắn nuốt rất nhiều tinh hồn nên Đề Hồn Thú này bắt đầu tiến cấp.

Đối với loại chuyện này, Hàn Lập đương nhiên muốn cầu cũng không được, hôm nay đã có chỗ an cư liền lập tức an bài cho chú khỉ nhỏ này.

Đồng thời trong lòng lại quyết định, thừa dịp con thú này mê man bất tỉnh, nhân tiện liền đem Minh Hồn Châu còn chưa luyện hóa trong bụng, hoàn toàn luyện hóa.

Bởi vì theo thần thông tăng cao của con thú này, Hàn Lập có chút lo lắng mình không thể khống chế được Đề Hồn Thú tiến cấp lần nữa.

Ngày đó Đề Hồn Thú tại chỗ âm minh, khi hóa thành cự vượn màu bạc điên cuồng hấp thu tinh hồn âm thú, Minh Hồn Châu trong bụng liền xuất hiện dấu hiệu động đậy mấy lần muốn di chuyển.

Vì đang ở trước mặt hai nữ tử nên thần sắc Hàn Lập như thường nhưng trong lòng đã sớm kinh hãi.

Hôm nay, hắn cũng không dám tiếp tục mạo hiểm, liền luyện hóa Minh Hồn Châu cho tốt.

Về phần lời nói của Nguyên Dao ngày đó, tình trạng đau đầu muốn nứt ra sau khi luyện hóa Minh Hồn Châu, hắn tự nghĩ pháp lực cùng thần thức hơn xa nàng, chắc hẳn không có trở ngại.

Huống hồ sau khi Đề Hồn Thú trải qua hai lần tiến cấp ngoài ý muốn, còn có hay không bệnh trạng trên là hai chuyện khác biệt. So với thần thông kinh người của Đề Hồn Thú hiện tại thì mạo hiểm một chút căn bản không đáng kể.

Trong lòng Hàn Lập bình tĩnh, nhưng không có lập tức xử lý chuyện Minh Hồn Châu. Hắn còn có một chuyện trong yếu khác muốn ưu tiên xử lý trước.

Đó là trong cơ thể hắn vẫn chưa tán đi Phong Linh Kính.

Cửu cấp Liệt Phong Thú Phong Hi nọ hiển nhiên không có khả năng đuổi tới nhưng đồ vật này ở trong cơ thể vẫn làm cho Hàn Lập có chút lo lắng đề phòng, sợ trong thời gian này phát sinh chuyện gì.

Bất quá lấy tu vi trước mắt của hắn, muốn trực tiếp luyện hóa tà khí trong cơ thể thực không có nhiều khả năng.

Trước kia hắn đã từng thử qua mấy lần, không hề hiệu quả.

Hiện tại chỉ có một phương pháp đó là dùng pháp lực mạnh mẽ bức ra mới có thể thành công được.

Nhưng không phải chỉ trong thời gian ngắn mà quá trình này có thể hoàn thành. Cho nên Hàn Lập mới trì hoãn đến nay.

Bây giờ sau khi thu xếp ổn thỏa, hắn liền muốn giải quyết hoàn toàn mối họa tâm phúc này.Trước tiên thả ra vài con khôi lỗi cự vượn cho chúng nó canh giữ trong vườn, phòng có ai đột nhiên tìm tới cửa, còn bản thân thì tiến vào bên trong phòng luyện công.

Thần sắc Hàn Lập trong tĩnh thất ngưng trọng, khoanh chân ngồi xuống, đem tâm thần chìm vào trong cơ thể quan sát tình huống Phong Linh Kính một chút.

Viên cầu vàng sáng chói nằm tại đan điền cũng không có gì dị thường.

Sau khi đánh giá một chút, Hàn Lập liền thao túng Ích Tà Thần Lôi bên ngoài, chậm rãi đem Ích Tà Thần Lôi hóa thành kim hồ mở ra một khe hở.

Tà khí vốn an tĩnh trong thần lôi lập tức dao động, hướng khe hở tuôn ra.

Tà khí mới vừa xuất ra, thần niệm Hàn Lập khẽ động, từng tia kim hồ bao quanh, đem khe hở bít lại, sau đó khống chế số tà khí dư ra thêm lần nữa.

Cũng không biết Phong Linh Kính sở hữu hỗ độn tà khí rút cuộc là loại gì.

Cho dù chỉ thoát ra một chút nhưng vẫn làm cho kinh mạch Hàn

Lập đau nhức không thôi.

Mạnh mẽ chịu đựng thân thể bất ổn, hắn điều động toàn bộ pháp lực, cường hành khu trừ tà khí ra.

Hắn ngồi xếp bằng bên trong không nhúc nhích, mồ hôi hột từ trên trán chảy nhễ nhại xuống, sắc mặt có chút trắng bệch.

Bất tri bất giác hai canh giờ đã qua.

Hai mắt đóng chặt của Hàn Lập mở ra, tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía, sau đó lật tay, từ đầu ngón tay bắn ra hai giọt dịch thể màu xám.

Trên tường đá đối diện xuất hiện hai cái lỗ nhỏ.

Hàn Lập thở phào một hơi, sau khi lau mồ hôi trên trán, thần sắc hòa hoãn lại.

Mặc dù vừa rồi vận công làm cho hắn thống khổ không chịu nổi, thậm chí hao tổn rất nhiều tâm lực nhưng phương pháp này cuối cùng cũng có hiệu quả.

Như vậy mỗi ngày bức một chút, phỏng chừng nữa năm sau, tà khí trong cơ thể sẽ bị khu trừ hoàn toàn sạch sẽ.

Điều này làm cho hắn cuối cùng bỏ đi một mối lo lắng trong lòng.

Sau khi nghỉ ngơi trong chốc lát, Hàn Lập bình tĩnh lấy ra một khối ngọc giản màu đen từ trong Túi trữ vật, bên trong có phương pháp bố trí Câu Linh Trận.

Lúc trước hắn đối với pháp trận này cảm thấy rất hứng thú, nhưng vẫn không có thời gian xem kỹ, vừa lúc hôm nay nghiên cứu một chút.

Dù sao chỉ có đem Câu Linh Trận bố trí ngoài động phủ thì mới thật sự ổn thỏa.

Những ngày tiếp theo Hàn Lập chia thời gian mỗi ngày ra làm vài phần.

Ngoại trừ hai canh giờ để bức tà khí ra ngoài, thời gian còn lại một phần dùng để nghiên cứu Câu Linh trận pháp, một phần khác thì dùng để luyện hóa Minh Hồn Châu trong cơ thể.

Về phần dược viên, Hàn Lập ra lệnh vài con khôi lỗi giúp hắn làm việc để che mắt.

Mặt khác Hàn Lập không ngừng sử dụng lục dịch thúc dục Nghê Thường Thảo tăng trưởng, tất cả để làm thức ăn cho kim ngân sắc Phệ Kim Trùng.

Hắn mơ hồ cảm thấy chúng tựa hồ sắp tiến hóa.

Cuộc sống như thế không đổi nháy mắt đã qua mấy tháng.

Trong lúc này, vị Mộ Phái Linh kia có đến hai lần.

Thấy dược viên được Hàn Lập quản lý tốt, đạt yêu cầu của mình nên nàng cũng không hỏi nhiều.

Về phần Huyền Băng Quyết kia, Hàn Lập không có hỏi han gì cả mà nữ tử này càng không có hứng thú chủ động giảng giải.

------oOo------

Chương 602: Huyết Ảnh Độn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bộ dáng vị nữ tử họ Mộ này đối với Hàn Lập không nóng không lạnh, Hàn Lập ngược lại càng hài lòng, tốt nhất nữ tử này xem nơi này như không có, không đến quấy rầy hắn tu hành, hắn càng thêm cao hứng.

Một tháng như vậy lại qua đi, Hàn Lập rút cuộc đã hiểu được toàn bộ Câu Linh Trận nọ.

Một khi tìm hiểu xong, Hàn Lập không chần chờ, lập tức dựa theo điều lĩnh ngộ bày ra Câu Linh Trận bên ngoài động phủ.

Kể từ đó, linh khí pháp trận này ba động như có như không, biến mất không thấy.

Từ ngoài nhìn vào tiểu thạch sơn, cũng không nhìn ra một tia khác thường.

Hàn Lập đối với việc này rất hài lòng. Hai ba tháng sau việc luyện hóa Minh Hồnh Châu cùng khu trừ Phong Linh Kính, trước sau đại công cáo thành.

Làm cho Hàn Lập ngoài ý muốn chính là tình trạng của mình sau khi luyện hóa Minh Hồn Châu cũng không có cảm thấy đau đầu hay là không ổn chút nào. Xem ra Đề hồn thú nọ tiến hóa ngoài ý muốn cùng biến hóa của Minh Hồn Châu liên quan sinh tử với nó không quan hệ.

Hàn Lập vô cùng vui mừng.

Về phần tà khí Phong Linh Kính mặc dù lúc đầu rất khó có thể trục xuất ra khỏi cơ thể, thường sau mỗi lần thực hiện cả người đều trở nên sức cùng lực kiệt.

Nhưng sau khi bức ra hơn phân nửa, chỗ còn thừa kia liền có thể dễ dàng xử lý.

Chẳng những thống khổ do tà khí phát tác bớt đi rất nhiều mà thời gian trục khí ra cũng rút ngắn đi không ít.

Cuối cùng sau mấy lần, Hàn Lập dễ dàng đem tà khí còn thừa bức ra sạch sẽ.

Cẩn thận kiểm ra vài lần, xác định trong cơ thể cũng không có phát sinh dị trạng gì, cuối cùng hắn cũng an tâm.

Sau khi xử lý tốt vài sự tình cấp bách, Hàn Lập đem sự chú ý chuyển tới việc luyện chế đan dược Cửu Khúc Linh Sâm.

Tại việc tu luyện, hắn tự suy tính, chuẩn bị đồng thời tu luyện Đại Diễn Quyết tầng thứ tư, cùng Thanh Nguyên Kiếm Quyết.

Bởi vì dựa theo kinh nghiệm Kết Đan lúc trước, tựa hồ thần thức cường đại đối với đột phá chướng ngại vô cùng hữu ích.

Đại Diễn Quyết tầng thứ tư cho dù cực kỳ khó luyện nhưng Hàn Lập vẫn định thử một chút.

Dù sao thần thức cường đại quyết định việc kết Nguyên Anh không lớn nhưng tại đối địch chế thắng cũng có chỗ tốt.

Cho dù thời gian tiến vào Nguyên Anh cảnh giới kéo dài một chút, hắn cũng không thấy mình lựa chọn sai lầm.

Một chút thời gian đó hắn cũng không lo lắng.

Về phần luyện chế đan dược Cửu Khúc Linh Sâm, Hàn Lập càng không vội vàng.

Thứ khác thì không nói chứ Cửu Khúc Linh Sâm cùng bát cấp Bạn Yêu Thảo và Mã Não Giác, ba dạng tài liệu này tại Thiên Nam căn bản là không thể tìm thấy, cho dù có linh thạch cũng chẳng mua được.

Vạn nhất luyện đan thất bại, Hàn Lập việc trừng mắt thì cũng không có biện pháp nào.

Bởi vậy khi Hàn Lập tu luyện cũng bắt đầu nghiên cứu cách điều chế đan dược Cửu Khúc Linh Sâm. Cũng thường xuyên luyện chế các loại đan dược khác sử dụng thủ pháp tương tự để nâng cao thuật luyện đan của mình.

Cứ như vậy, với việc không ngừng tu luyện cùng luyện đan, thời gian qua đi.

Trong lúc này, Hàn Lập còn học văn tự yêu tộc để biết rõ ràng miếng đồng phiến trong tay cùng quyển sách da thú rút cuộc ghi nội dung gì.

Lấy khả năng gặp qua một lần là không quên của mình, Hàn Lập tự nhiên rất thuận lợi học hiểu được cổ văn yêu tộc, trước tiên dịch nội dung trên miếng bìa sách da thú.

Trên miếng da thú ghi lại công pháp yêu tộc gọi là Tật Phong Cửu Biến. Sau khi xem một lát, phát hiện công pháp này chuyên môn dùng cho loại yêu cầm tu luyện. Ngoài bộ pháp quyết, thân pháp, còn có hai loại mật thuật. Pháp quyết cùng thân pháp không tính, hoàn toàn dành riêng cho yêu thú, trừ phi hắn có thể có thân hình mạnh mẽ của yêu tộc nếu không chỉ cần tu luyện được một nửa sẽ bạo thể mà chết.

Mà Nặc Phong thuật trong hai loại mật thuật kia căn bản chính là Liễm Tức thuật vô danh trước kia có học qua. Bất quá liễm tức thuật vô danh kia đã bị sửa đổi một ít để thích hợp cho nhân loại tu luyện.

Đối với Hàn Lập ngoại trừ có chút tác dụng tham khảo, cũng không có giá trị gì chính thức.

Nhưng loại bí thuật còn lại *"Huyết Ảnh Độn"* mới làm cho Hàn Lập chính thức cảm thấy hứng thú, Huyết Ảnh Độn này kỳ thật chính là một loại độn thuật quỷ dị mượn lực lượng máu huyết trong nháy mắt chạy trốn ngoài trăm dặm.

Loại mật thuật mượn lực lượng máu huyết rồi trong nháy mắt kích phát uy lực thần thông kỳ thật rất nhiều tông phái đặc biệt là tu sĩ ma đạo đều có.

Nhưng Huyết Ảnh Độn này cùng mấy cái bí thuật của nhân loại có chút không quá giống nhau.

Đầu tiên thi triển mật thuật này thì không cách nào khống chế khoảng cách, chỉ cần thi triển, liền trong chốc lát hóa thành một đạo huyết ảnh, bắn nhanh ra ngoài trăm dặm. Thứ hai thi triển bí thuật này, cần rất nhiều tinh huyết, một khi thi triển ra thì máu huyết trong cơ thể thi thuật lập tức tự động mất đi. Nếu như máu huyết không đủ, da thịt người thi thuật nửa đường sẽ bị nổ tung, hóa thành một đoàn huyết vụ mà chết. Thực sự là một loại mật thuật cực kỳ nguy hiểm.

Cuối cùng, thi triển thuật này cần phải có một đôi cánh mới được.

Bởi vì tốc độ Huyết Ảnh Độn thực sự quá nhanh, nếu như không có cánh duy trì thăng bằng, tạo ra một loại khinh thân thuật đặc thù thì người thi thuật sẽ không thể bay xa ra ngoài mà có thể đầu bị đập vào đất, hoặc có thể đảo quanh tại chỗ. Tóm lại là không cách nào một đường chạy thoát. Hàn Lập tỉ mỉ xem một chút, như thế nào tựa hồ cảm giác được mình có thể tu luyện.

Cánh người khác không có nhưng hắn có một Phong Lôi Sí.

Bảo vật này biến ảo tùy tâm, cũng không có gì khác biệt Huyết Ảnh Độn, nếu thứ này thần kỳ như vậy tuyệt đối chính là loại độn thuật tốt nhất dùng để chạy trốn cường địch.

Dù sao cho dù hắn sử dụng Phong Lôi sí tiến hành lôi độn cũng chỉ bất quá là ở một địa phương nhỏ, không ngừng chớp động mà thôi, không cách nào hoàn toàn trốn như thế. Hàn Lập âm thầm đem phương pháp tu luyện Huyết Ảnh Độn nhớ kỹ lại bắt đầu xem đồng phiến nọ.

Yêu văn trên đồng phiến cũng không có tên công pháp cùng chú thích lai lịch và cũng chỉ là một đoạn khẩu quyết không đầu không đuôi, cùng tư thế tu luyện quái dị. Điều này làm cho Hàn Lập xem không hiểu gì hết.

Sau một lúc nghiền ngẫm, hắn cảm thấy mơ mơ hồ hồ, không biết gì.

Sau lại ngẫm nghĩ, Hàn Lập mới nhớ Độc Giao nọ từng nói qua, vật này giống như là thứ Phạm Thánh Chân Phiến gì gì đó hình như đã không đầy đủ, khó trách công pháp bên trên không thể hiểu được.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, trong lòng rất uể oải. Không thể làm gì khác hơn là đem thu lại.

Tiếp theo Hàn Lập tại tu luyện Đại Diễn Quyết cùng Thanh Nguyên Kiếm Quyết, đồng thời bắt đầu kiêm tu mật thuật Huyết Ảnh Độn.

Mặc dù sau đó tự cảm thấy có thể nắm giữ mật thuật này nhưng còn không dám tùy tiện thực hành. Dù sao tốn hao máu huyết nhiều không phải là chuyện giỡn chơi. Cứ như vậy, bất tri bất giác đã qua nửa năm.

Hôm nay Hàn Lập đang nhắm mắt tu luyện Đại Diễn Quyết ở bên trong.

Đột nhiên thần sắc hắn khẽ động, mở hai mắt ra, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

Thanh quang quanh thân người hắn chợt lóe, người liền trực tiếp hóa thành một đạo thanh hồng trực tiếp từ tĩnh thất bay ra, thẳng đến dược viên ngoài động phủ.

Một lát sau, Hàn Lập đem khôi lỗi trong dược viên thu lại, người liền đứng trước nhà tranh.

Hắn nhìn hướng đông nam, sau khi trầm ngâm một chút, quay người lại đi vào một gian nhà tranh ngồi xuống, tự rót cho mình một chén trà, bộ dáng thong dong không chút hoang mang.

Lát sau, cấm pháp bên ngoài dược viên truyền đến thanh âm khách khí dị thường.

"Xin hỏi Viên sư tỷ có ở bên trong không? Ta là Khuê Hoán ở Ẩn Kiếm Phong." Đây là thanh âm một nam tử tuổi còn trẻ, tiếng nói hơi có chút bén nhọn.

"Viên sư tỷ? Nguyên lai là tên của nữ đệ tử trông coi dược viên kia."

Thần sắc trên mặt Hàn Lập như thường, sau khi chờ đối phương hô lại vài tiếng, mới cầm chén trà xanh trong tay uống cạn rồi chậm rãi trả lời.

"Sư huynh không cần kêu nữa. Một năm trước Viên sư tỷ đã rời khỏi nơi này, bây giờ dược viên là do tại hạ quản lý. Nếu muốn tìm sư tỷ, hãy tới động phủ Mộ sư thúc hỏi một chút."

"Cái gì, dược viên thay đổi người." Nam tử tuổi trẻ có chút kinh ngạc.

Nghe khẩu khí hình như không phải tìm người mà là đến dược viên này có chuyện khác.

"Ha ha, nếu Viên sư tỷ không còn ở đây, ta đây tìm sư đệ cũng như nhau, không biết sư đệ có thể cho ta tiến vào một chút được không?" Nam tử cười cười, rất hòa nhã nói. Hàn Lập sờ sờ cằm, đối phương nói uyển chuyển như thế, nếu hắn cự tuyệt, thật sự có chút hơi quá.

Sau khi ngẫm lại, Hàn Lập đi ra khỏi phòng, lấy ra khối lệnh bài màu vàng nọ, một đạo quang hoa bắn ra, đem sương mù bốn phía dược viên chậm rãi tán đi.

Kết quả tại phương hướng đông nam ngoài cấm chế, một gã nam tử áo vàng tuổi còn trẻ, mày rậm mắt nhỏ, mũi to hếch lên nhưng đầu lại nhỏ hơn so với thường nhân vài phần, mặc dù thoạt nhìn cả người không thể nói cái gì xấu, nhưng thật sự có chút tức cười.

Mà bộ dáng tu vi hắn chỉ có tám chín tầng Luyện Khí kỳ,so với tu vi Hàn Lập biểu hiện ra còn thấp hơn.

Thật không biết người này như thế nào lại hỗn nhập vào Lạc Vân Tông.

------oOo------

Chương 603: Tuyết Vân Hồ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong khi Hàn Lập đang đánh giá tướng mạo đối phương thì nam tử lại cười hì hì không khách khí đi thẳng vào dược viên đồng thời vô cùng nhiệt tình hô:.

"Sư đệ cũng là Thiên Tuyền Phong đệ tử nhưng ta thấy mặt sư đệ khá lạ, chẳng lẽ mới nhập môn năm nay. Như vậy cũng có thể tính ta là sư huynh thực sự của đệ rồi."

"Tại hạ họ Hàn, xác thực mới nhập môn thời gian trước. Sư huynh hẳn là Ẩn Kiếm Phong cao đồ!" Hàn Lập đem ánh mắt thu hồi sau đó cười cười nói.

"Nguyên lai là Hàn sư đệ. Ta là Ẩn Kiếm Phong Khuê Hoán cùng mấy vị sư huynh phụ trách trông coi linh thú vùng phụ cận, vị trí nằm tại khu vực bình nguyên cách đây khoảng trên dưới mười dặm. Sư đệ nếu có dịp có thể đi qua xem một chút. Sư huynh ta tu vi mặc dù không cao nhưng cũng đã nhập môn bảy, tám năm. Mọi chuyện lớn nhỏ trong Lạc Vân Tông này cũng như sư huynh đệ ở đây cũng không có gì là không biết. Sau này có vấn đề gì cứ việc hỏi ta" Vị sư huynh này tỏ vẻ rất thành thục.

Hàn Lập mỉm cười.

Vị nam tử miệng lưỡi lưu loát trước mắt làm cho hắn nhớ tới vị Tiểu toán bàn Vạn Sự Thông trước kia ở Thất Huyền Môn cũng rất nhanh tay lẹ mắt, miệng mồm lanh lợi.

Hiển nhiên hai người đều thuộc cùng một dạng.

Hàn Lập trong lòng cảm thấy buồn cười đối với người này cũng không có gì ác cảm.

"Đa tạ hảo ý của sư huynh. Bất quá Khuê huynh lần này đến đây,

có chuyện gì quan trọng hay sao?" Hắn khoanh hai tay, chớp mắt hỏi.

Nghe Hàn Lập hỏi, Khuê Hoán lộ ra ánh mắt có chút bối rối, ngần ngừ một lúc sau mới gãi đầu nói:.

"Chuyện cũng không có gì là quan trọng. Ta lần này đến đây nguyên là định tìm sư tỷ nhờ giúp một việc. Nhưng không nghĩ tới Viên sư tỷ quản lý dược viên này đã năm, sáu năm rồi thế mà nói đi là đi ngay. Chuyện này thật có chút khó khăn."

"Hỗ trợ?" Hàn Lập trầm mặt nhíu mày, nhãn thần lộ một tia nghi hoặc.

"Kỳ thật cũng không có gì, sư đệ cũng biết, ngoại môn đệ tử chúng ta bởi vì lý do tư chất nên luôn luôn không được đệ tử nội môn coi trọng. Trong môn phái nếu có tiến hành phân phát pháp khí cùng đan dược thì tự nhiên không có khả năng đến lượt chúng ta. Mà linh thạch một năm khổ cực làm việc cũng không đủ mua nổi một ít đan dược nâng cao tu vi. Bởi vậy ta cùng mấy vị sư huynh đệ bắt một loại động vật nhỏ quý hiếm ở Lục Tung chiểu trạch (đầm lầy Lục Tung) cách đây không xa gọi là Tuyết Vân Hồ đưa đến phường thị để bán. Loại tiểu hồ này mặc dù không phải là yêu thú nhưng được cái vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, tướng mạo đáng yêu, hơn nữa lại thông hiểu nhân tính. Cho nên được các nội môn nữ đệ tử phi thường hoan nghênh nên chúng ta cũng kiếm được một chút. Nhưng không lâu trước đây, trong ao đầm chúng ta lại phát hiện ra một loại dị chủng "Tuyết Vân Hồ*", trên người lại có linh khí nhè nhẹ, tựa hồ đã tiến hóa thành yêu thú cấp thấp. Điều này tự nhiên làm cho mấy người chúng ta mừng rỡ, nếu có thể bắt sống con thú này, tối thiểu có thể bán được trên một trăm Linh thạch. Đây là vụ mua bán lớn khó gặp nhưng đáng tiếc tính tình chúng ta hậu đậu lại không cẩn thận nên làm cho con thú này từ trong tay lén thoát đi. Từ đó về sau yêu thú này trốn ở chỗ sâu trong ao đầm, không dễ dàng lộ diện nữa. Chúng ta mặc dù tìm kiếm hơn phân nửa Lục Tung Chiểu Trạch, ngẫu nhiên lại đụng độ với con thú này mấy lần, nhưng chưa chờ chúng ta tới gần, nó đã chui vào bùn không còn thấy bóng dáng."* Khi nói tới đây, Khuê Hoán lộ vẻ mặt tiếc nuối.

Thấy Hàn Lập lộ ra vẻ đăm chiêu, hắn bỗng nhiên nói tiếp:

"Sau này mấy người chúng ta rình quan sát trong một đoạn thời gian thì phát hiện thấy loài dị chủng Tuyết Vân Hồ này rất thích ăn Địa Hoàng Tinh lâu năm. Đặc biệt dược tính của Địa Hoàng Tinh ngoài mười năm tuổi nó cực kỳ yêu thích. Chúng ta mấy người tính toán thấy rằng muốn đem con thú này dẫn dụ ra thì tối thiểu cũng cần Địa Hoàng Tinh ngoài năm mươi năm nó mới có thể không để ý mà lọt vào bẫy. Nhưng sư đệ ngươi cũng biết, vô luận dược thảo gì một khi đã hơn mười năm tuổi thì phải cần không phải vài khối mà phải mười mấy khối linh thạch mới có thể mua được. Chúng ta trước kia mặc dù trong tay cũng có chút tích cóp nhưng thời gian trước lại vừa mới hợp lực mua một bình tinh tiến tu vi đan dược, trong tay không còn có dư thừa linh thạch. Bất đắc dĩ ta mới nghĩ đến Viên sư tỷ trông coi dược viên, hình như trong vườn còn có hai ba cây Địa Hoàng Tinh nên nhân tiện qua xem. Nhưng không nghĩ tới, dược viên đã giao cho Hàn sư đệ quản lý. Không biết Hàn sư đệ, có thể cho ta mượn một gốc hoàng tinh dùng một lát?" Khuê Hoán khi nói câu cuối cùng, thanh âm thấp xuống một ít, có chút ấp úng.

Xem ra hắn cũng biết yêu cầu này có chút quá phận.

Nghe đối phương nói xong, Hàn Lập trên mặt cũng không lộ ra vẻ mặt gì, cũng không nói đồng ý hay không đồng ý, trầm mặc một lát sau mới chậm rãi nói:.

"Bên trong vườn xác thực có hai cây hoàng tinh ngoài năm mươi năm, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của sư huynh. Theo lý thuyết, Khuê sư huynh lần đầu tiên tìm ta hỗ trợ, làm thân sư đệ, tại hạ không nên cự tuyệt. Nhưng sư huynh hẳn là biết thuốc bên trong vườn này hơn nửa linh dược tại hạ không có tư cách sử dụng. Một khi thiếu khuyết hoặc mất mát, tại hạ căn bản không cách nào giao phó với sư thúc. Nói không chừng còn có thể bị trách phạt, sự việc này tại hạ sợ rằng không cách nào trợ giúp được."

Hàn Lập nói một cách bình tĩnh dị thường, làm cho hoàng sam nam tử đối diện nghe không khỏi lộ ra vẻ thất vọng.

"Sư đệ yên tâm, ta chỉ muốn mượn linh thảo này mấy ngày mà thôi. Một thời gian sau sẽ trả về nguyên vật. Về phần nhổ và mang linh thảo này đi, ta tuyệt đối cực kỳ cẩn thận sẽ không xảy ra sai lầm gì. Đương nhiên, sư huynh đệ chúng ta cũng không phải mượn linh thảo này không. Sau khi đắc thủ cũng sẽ phân giao cho sư đệ một phần linh thạch. Tuyệt không làm sư đệ thiệt thòi." Hắn còn có chút không cam lòng tiếp tục khuyên nhủ Hàn Lập.

"Xin lỗi! Sự tình trọng đại, tại hạ sẽ không cho mượn linh thảo trong dược viên được. Bất quá sư huynh nếu trong tay không có nhiều linh thạch, tại hạ cũng có tích cóp một ít, có thể cho sư huynh tạm mượn đi tới phường thị mua một gốc cây khác trở về." Hàn Lập đầu tiên là cự tuyệt rất kiên quyết, nhưng theo sau giọng nói vừa chuyển, mỉm cười và nói ra chuyện cho mượn linh thạch.

Nghe lời nói trước của Hàn Lập, hoàng sam nam tử sắc mặt nguyên vốn có chút khó coi nhưng sau khi nghe được câu sau thì tinh thần đại chấn. Nhất thời kinh hỉ hỏi:.

"Sư đệ có nói thật không? Nếu là cho mượn linh thạch thì tự nhiên không cần sử dụng linh dược. Bất quá một gốc linh thảo vài chục năm như vậy tối thiểu cũng phải hơn ba mươi khối linh thạch mới có thể đổi được. Sư đệ thật có nhiều như vậy" Khuê Hoán sau khi kinh hỉ lại lộ ra một tia hoài nghi.

Dù sao đối với một vị Luyện Khí Kỳ tu sĩ mà nói, số linh thạch này cũng là không nhỏ.

"Số linh thạch ấy do sư đệ tích cóp trước khi nhập môn. Hôm nay nhất thời cũng chưa cần dùng tới, nhân tiện cho sư huynh tạm mượn dùng một thời gian! Dù sao nếu là chỉ sau mấy ngày mà kiếm thêm được linh thạch, Hàn mỗ cũng không muốn bỏ qua cơ hội khó gặp này" Hàn Lập chậm rãi nói.

"Ha ha, nguyên lai Hàn sư đệ cũng là người rành buôn bán. Sư đệ cứ yên tâm, chỉ cần có hoàng tinh này thì việc bắt Tuyết Vân Hồ này có thể nắm chắc chín phần." Khuê Hoán lúc này mới biết được đối phương vừa rồi là nói thật, không khỏi vui mừng ra mặt.

Hàn Lập cười không nói gì, tay thò vào Túi Trữ Vật lấy ra hơn hai mươi khối linh thạch màu sắc khác nhau để ở trong tay, sau đó không chút do dự đưa cho đối phương.

Khuê Hoán hết sức phấn khởi tiếp nhận linh thạch trong tay Hàn Lập, vỗ vỗ ngực cam đoan tuyệt sẽ không có vấn đề gì.

Bất quá sau khi cùng Hàn Lập tán dóc vài câu hắn nhân tiện lấy cớ có sự tình rồi cáo từ rời đi.

Nhìn đối phương dần dần đi xa, Hàn Lập thu liễm vẻ cười trên mặt, sau đó nhẹ lắc đầu. Hắn tự nhiên sẽ không hy vọng đối phương hứa hẹn chuyện ba mươi khối linh thạch, chỉ bất quá không muốn vừa tới Lạc Vân Tông này liền đã đắc tội với một số người.

Hắn còn muốn ở Lạc Vân Tông một đoạn thời gian dài, đối phương cũng là hạng người linh thông tin tức, nói không chừng sẽ có lúc nhờ đến đối phương.

Nghĩ như vậy, Hàn Lập trên mặt không chút biểu tình đem cấm chế trong dược viên một lần nữa mở ra, quay trở về mật thất trong tiểu thạch sơn tiếp tục tu luyện. Tuy nhiên Khuê Hoán lại quay lại với vẻ mặt có vẻ không có hảo ý.

Đối phương bây giờ tới nhà không phải vì trả lại linh thạch mà là mời Hàn Lập cùng ra tay đi bắt Tuyết Vân Hồ.

"Sư huynh có mấy người mà muốn bắt một con yêu thú cấp thấp chẳng lẽ vẫn còn chưa đủ?" Hàn Lập nhếch miệng nói, trên mặt mang vẻ hồ nghi.

"Sư đệ có điều không biết, con Tuyết Vân Hồ này giảo hoạt dị thường, chạy trốn nhanh như gió, phi hành pháp khí thông thường tựa hồ đều không thể đuổi theo nó được. Chúng ta nguyên bản mượn được từ một vị nội môn sư huynh Mê Tung trận pháp kỳ. Vừa có thể bố trí Mê Tung trận nhỏ, đem con Tuyết Vân Hồ này vây ở trong đó. Nhưng trong đó có một vị sư huynh hôm qua đột nhiên bị cấp trên giao nhiệm vụ nên thể có mặt. Vì vậy, pháp trận này thiếu mất một người. Nếu chúng ta tìm thêm người khác thì

đến lúc đó lại phải chia một phần linh thạch cho hắn. Sư huynh đệ chúng ta cũng đồng ý nên mới tới mời sư đệ ra tay. Đương nhiên, đến lúc đó linh thạch khẳng định sẽ phân cho sư đệ nhiều hơn một ít." Khuê Hoán cười dài nói.

Hàn Lập nghe lời này, sờ sờ cằm, trở nên trầm ngâm.

Nếu là thời gian khác, đối phương mà tìm đến, hắn tự nhiên sẽ không vì tiểu sự này mà lãng phí thời gian, nhất định sẽ từ chối.

Nhưng trước đó vài ngày, khi hắn đang bế quan tu luyện tầng thứ tư Đại Diễn Quyết thì mơ hồ cảm thấy tâm tư phiền não, thủy chung không cách nào bình tâm tĩnh khí được.

Chắc là việc tu luyện công pháp đã gặp bình cảnh nên mới xuất hiện dấu hiệu này.

Vì vậy cùng đối phương đi ra ngoài đi một chút, có lẽ là một chủ ý không sai.

Dù sao việc đột phá bình cảnh còn phải phụ thuộc vào cơ duyên, không người nào có thể nói đúng.

Sau khi suy nghĩ xong, Hàn Lập mới khẽ gật đầu nói:.

" Nghe Khuê sư huynh nói và muốn đệ đi một chuyến. Tiểu đệ thật là có chút tò mò không biết cái ao đầm đó rút cuộc ở nơi nào!"

Nói xong, Hàn Lập trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

------oOo------

Chương 604: Lục Tung Chiểu Trạch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thấy Hàn Lập đáp ứng yêu cầu trợ giúp, Khuê Hoán tự nhiên cực kỳ cao hứng. Lập tức cùng Hàn Lập ước định thời gian, địa điểm, sau đó vui vẻ rời đi.

Qua một đêm, sáng sớm ngày thứ hai, Hàn Lập đem khởi động cấm pháp động phủ sau khi đó rời dược viên đi thẳng đến địa điểm ước định.

Hắn chân đạp một thanh phi kiếm pháp khí, tốc độ không nhanh không chậm.

Lại nói cũng buồn cười., thứ pháp khí này kể từ khi Kết Đan đến nay đã nhiều năm không sử dụng qua.

Một thanh thượng giai pháp khí này cũng làm Hàn Lập thật vất vả mới tìm được trong Túi Trữ Vật ra.

Về phần pháp khí thấp hơn hắn thật sự không cách nào tìm ra.

Sau nửa khắc phi hành, Hàn Lập đáp xuống một nơi thoạt nhìn như một đỉnh núi nhỏ. Nơi này đúng là chỗ hắn cùng đám người Khuê Hoán ước định gặp mặt.

Nơi này hoàn toàn tĩnh lặng, không một bóng người. Hàn Lập cũng không lộ ra vẻ lo lắng vì hắn đến sớm hơn so với thời gian ước định một chút.

Hàn Lập cũng không có khách khí, ngay lập tức tại đỉnh núi tìm một khối đá sạch sẽ ngồi trên đó đả tọa vận khí, thổ nạp thiên địa linh khí.

Qua một lúc lâu sau, khi phía chân trời mơ hồ nhuốm màu hồng thì mới thấy xuất hiện mấy điểm đen từ các hướng chậm rãi bay tới.

Vừa nhìn thấy tốc độ phi hành của những người này, Hàn Lập sờ mũi cười khổ.

Kết quả sau một đoạn thời gian, những người này bay với tốc độ như sên bò trong mắt Hàn Lập rút cuộccũng bay đến tiểu sơn.

"Hàn sư đệ, ngươi đến so với chúng ta sớm hơn một ít. Thật là có ý tứ." Khuê Hoán đứng trên không trung cười hì hì nhìn Hàn Lập lớn tiếng hô. Dưới chân là một kiện pháp khí hình vòng tròn, đây chính là pháp khí phi hành cấp thấp thống nhất sử dụng cho đệ tử nội môn Lạc Vân Tông. Khó trách tốc độ mấy người lại chậm như thế.

Vừa nói chuyện, Khuê Hoán vừa mang theo những người khác đáp xuống.

"Không có gì, ta cũng chỉ là vừa đến xong mà thôi. Mấy vị sư huynh này là toàn bộ nhân thủ tham gia sao?" Hàn Lập từ tiểu sơn đứng lên, xoay chuyển ánh mắt liếc nhìn ba người khác một cái.

"Hắc hắc. Để bắt Tuyết Vân Hồ, năm người vừa đủ bày Ngũ Hành Mê Tung trận. Nhiều người, linh thạch sẽ phải chia sẽ nhiều. Ba vị này là Mã sư huynh, Tập sư huynh, còn có Vương sư huynh." Khuê Hoán vẻ mặt tươi cười chỉ từng người một giới thiệu với Hàn Lập.

Ba người tuổi cũng không quá lớn. Lớn nhất trong đám này là Vương sư huynh, tuổi vào tầm ba mươi lăm đến ba sáu, tướng mạo nho nhã, một thân bạch y tung bay, phong tư có chút tiêu sái. Trong mấy người này tu vi hắn có vẻ cao nhất, ước chừng Luyện Khí Kỳ tầng thứ mười một.

Hai gã thanh niên khác, một người vóc dáng ục ịch, một người thì sắc mặt vàng vọt cũng chỉ vào khoảng hai bảy hai tám tuổi, tu vi tại tầng thứ mười Luyện Khí Kỳ.

"Chuyện Hàn sư đệ, ta cùng hai vị sư đệ đây cũng đã nghe nói. Thực sự may mắn là nhờ có sư đệ cho mượn linh thạch tương trợ nếu không chúng ta hoàn toàn không có biện pháp bắt con yêu hồ này." Vị Vương sư huynh này khí vũ bất phàm. Sau khi Khuê Hoán giới thiệu xong nhân tiện mỉm cười với Hàn Lập. Nụ cười rạng rỡ làm cho người ta cảm giác như có gió xuân thổi qua.

Hai người đồng dạng nhìn Hàn Lập với ánh mắt đầy thiện ý, xem ra chuyện Hàn Lập cho mượn linh thạch đã gây ấn tượng tốt với bọn họ.

"Sư huynh không cần khách khí, ta bất quá chỉ muốn kiếm thêm một chút linh thạch mà thôi." Hàn Lập tự nhiên nói khách khí vài câu.

"Linh thạch này có lẽ đối với Trúc Cơ Kỳ tu sĩ không tính là cái gì, nhưng đối với Luyện Khí Kỳ đệ tử chúng ta mà nói đều không phải có thể dễ dàng mượn từ người lạ. Chỉ cần điểm này thì Hàn sư đệ là một người có thể kết giao! Vương mỗ thực sự xem sư đệ như bằng hữu" Bạch y tu sĩ Họ Vương lắc đầu, vẻ mặt chân thành nói.

Hàn Lập nghe xong trong lòng âm thầm gật đầu, không khỏi phải đánh giá lại.

Vị Vương sư huynh này bất luận khí độ, tu vi cách đối nhân xử thế đều không phải tầm thường. Xem ra hắn chính là thủ lĩnh của chuyến đi.

Vì vậy Hàn Lập mỉm cười, đang định nói cái gì đó thì Khuê Hoán nhìn sắc trời, sau đó đột nhiên xen miệng nhắc nhở.

"Vương sư huynh, Hàn sư đệ. Có cái gì nói, chúng ta trên đường nói. Lấy tốc độ chúng ta, nếu còn trì hoãn thì đến Lục Tung chiểu trạch cũng chỉ sợ không có bao nhiêu thời gian đi bắt Tuyết Vân Hồ. Dù sao chúng ta không có khả năng rời khỏi môn phái lâu lắm."

"Khuê sư đệ nói rất có đúng. Đích xác không thể lãng phí thời

gian được nữa. Chúng ta bây giờ lên đường. Chờ sau này có cơ hội, sớm sẽ cùng Hàn sư đệ nói chuyện." Vương sư huynh gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Vì vậy mấy người cùng thả pháp khí ra, phóng lên cao.

"Di, sư đệ lại dùng pháp khí do mình tự mua, pháp khí này tối thiểu cũng là trung giai pháp khí. Chẳng lẽ sư đệ cũng xuất thân là đệ tử gia tộc." Mấy người vừa mới bay lên, Khuê Hoán nhân tiện thấy phi kiếm dưới chân Hàn Lập, thì không khỏi vừa phi hành vừa kinh ngạc kêu lên.

Cho dù là trung giai pháp khí thì đối với Luyện Khí Kỳ ngoại môn đệ tử bọn họ mà nói cũng đồng nghĩa với số lượng linh thạch rất lớn.

Vương sư huynh thấy cảnh này, trên mặt cũng lộ ra một tia kinh nghi, mặc dù không nói gì thêm, nhưng trong mắt hiện lên vẻ khác thường.

Về phần tu sĩ béo mập cùng tu sĩ da mặt vàng vọt kia cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Hàn mỗ một thân một mình nào có gia tộc nào. Chỉ bất quá mấy năm trước, tại hạ có học được một chút bản lãnh luyện chế phù bảo thô thiển. Cho nên khi tán tu cũng cũng thu được một chút linh thạch. Nếu không tại hạ cũng không thể hào phóng như thế, một lần cho Khuê sư huynh mượn nhiều nhiều linh thạch như vậy." Hàn Lập trước đã sớm dự kiến tình huống này xuất hiện bởi vậy sau khi mỉm cười, nhân tiện giải thích.

Nghe Hàn Lập vừa nói, mấy người này đầu tiên là lộ ra vẻ chợt hiểu, tiếp theo lại tỏ vẻ hâm mộ dị thường.

"Chế phù? Không nghĩ tới Hàn sư đệ lại còn có loại bản lãnh như thế. Sư đệ nếu có thể kiếm linh thạch từ chế phù thì cảnh giới luyện chế hẳn không kém mới đúng. Không biết bây giờ sư đệ có thể luyện chế phù cấp bậc nào." Vị Mã sư huynh ục béo mập thu hồi vẻ kinh hãi, có chút tò mò hỏi.

"Chủ yếu là luyện chế linh phù sơ cấp hạ bậc, sơ cấp trung giai ta cũng có thể luyện chế hai loại, bất quá xác xuất thành công không cao." Hàn Lập cũng không che giấu nói.

"Hàn sư đệ có thể luyện chế trung giai linh phù." Lần này ngay cả Vương sư huynh cũng động dung, không khỏi giương hai mắt nhìn Hàn Lập.

"Đúng. Ta có thể luyện chế Lôi hỏa phù cùng Kim cương phù. Nhưng đáng tiếc trong năm sáu lần mới có thể thành công một lần mà thôi, sau khi trừ tiền vốn mua tài liệu ra thì căn bản không kiếm được mấy linh thạch." Hàn Lập mặt không đổi sắc nói.

"Hàn sư đệ khiêm nhường quá. Theo ta được biết, ngoại môn đệ tử có thể luyện chế được trung giai linh phù chỉ có ở Hỏa Vân Phong vốn là nơi lấy luyện phù làm việc chính, ngoài ra cũng không mấy người có thể làm được. Nhưng bằng chiêu thức ấy, sư đệ sau này có thể khiến linh thạch chảy vào không ngừng. Không giống chúng ta mấy người, mỗi ngày phải khổ tâm suy nghĩ tìm phương pháp kiếm linh thạch." Vương sư huynh thở dài một hơi, có chút cảm khái nói.

Mấy người khác nghe lời này, sắc mặt nhất thời đều ảm đạm, hiển nhiên Vương sư huynh nói thế đều động đến nỗi đau của bọn họ.

"Mấy vị sư huynh đánh giá ta cao quá. Phù bảo ta luyện chế ra không phải là linh phù cao cấp, mà ta lại không cách nào cả ngày ở phường thị để bán mấy loại phù ít khi dùng đó cho nên thu hoạch cũng không nhiều như mấy vị nghĩ đâu. Ta xem mấy vị sư huynh đi bắt Tuyết Vân Hồ để làm sinh ý cũng tốt đấy chứ!" Hàn Lập mục quang vi động, cất giọng nói.

Nghe lời này, Khuê Hoán mấy người sau khi nhìn nhau vài lần rồi tất cả đều mặt lộ vẻ cười khổ. Vương sư huynh lại mở miệng nói:.

"Sư đệ có điều không biết, việc bắt Tuyết Vân Hồ này chúng ta không thể làm được nhiều lần. Sau chuyến này chúng ta không thể lại đi Lục Tung chiểu trạch được nữa."

"Tại sao?" Hàn Lập ngẩn ra một lúc rồi kinh ngạc hỏi.

"Một là bởi vì Tuyết Vân Hồ nơi này đã bị chúng ta bắt gần hết rồi, không còn lại là bao. Hai là, Tuyết Vân Hồ bây giờ cũng có chút khó bán. Dù sao Tuyết Vân Hồ bình thường cũng không phải là yêu thú chính thức, nữ đệ tử nguyện ý mua nó cũng chỉ có một tiểu bộ phận mà thôi. Các sư tỷ tu vi hơi có chút thành tựu đều là muốn bắt một con yêu thú làm linh thú cho chính mình." Khuê Hoán giải thích.

"Nguyên lai là như thế. Xem ra mấy vị sư huynh sau này xác thực phải tìm phương pháp khác." Hàn Lập lộ ra ánh mắt đồng tình.

Vương sư huynh nghe vậy, lắc đầu nhưng không nói gì nữa.

Cứ như vậy, năm người nhất tề bay ra khỏi phạm vi cấm chế của Lạc Vân Tông, sau đó biến đổi phương hướng, bay thẳng đến giữa Vân Mộng Sơn.

"Hàn sư đệ, vị trí Lục Tung chiểu trạch ở vào một địa điểm rất xảo diệu, là nơi thế lực Lạc Vân Tông cùng Cổ Kiếm Môn giao nhau. Nhưng bởi vì nơi này địa điểm hẻo lánh, có nhiều chướng khí nên có rất ít đệ tử khác đi vào trong đó. Cho nên mấy người chúng ta mới có thể tự do bắt Tuyết Vân Hồ làm sinh ý. Đây là một lọ đan dược khu trừ chướng khí, sau khi bay vào đó, sư đệ nhất định cứ cách một đoạn thời gian phải ăn vào một viên. Nếu không thì thượng nôn hạ tả không ngừng." Vương sư huynh trên đường đột nhiên ném cho Hàn Lập một cái bình nhỏ màu xanh biếc và dặn dò.

"Đa tạ sư huynh đã lo lắng." Hàn Lập không khách khí tiếp nhận bình đan dược, thu vào Túi Trữ Vật.

Bất quá với tu vi hắn bây giờ đương nhiên sẽ không sợ hãi chướng khí cái gì, chỉ có trời biết hắn có dùng hay không đan dược này.

Năm người phi hành mấy canh giờ, sau khi lướt qua một ngọn núi cao lớn, trước mắt bỗng nhiên sáng ngời, xuất hiện một thung lũng lớn tươi xanh với nhiều loại cây cao thấp khác nhau mọc xen kẽ. Nhưng giữa những tán cây xanh lại mơ hồ có lớp vụ khí màu phấn đỏ nhạt phiêu phù.

"Đến nơi rồi, chúng ta hạ xuống. Tất cả mọi người cẩn thận một chút!" Vương sư huynh cảnh báo, sau đó một chân giẫm pháp khí dưới chân, dẫn đầu hướng về phía vụ khí phóng đi.

------oOo------

Chương 605: Hồ hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập không nhanh không chậm hạ xuống sau cùng, nhìn thấy những người trước mặt phục dụng đan dược khu trừ chướng khí, trên mặt bỗng hiện lên vẻ mỉm cười.

Với thể chất đã qua tẩy tủy dịch kinh như hắn thì chương khí tự nhiên chỉ trong một lần hô hấp liền bài trừ sạch sẽ.

Lúc này khi mấy người hạ xuống khoảng không cách mặt đất hơn mười trường liền bắt đầu phi hành về phía trung tâm của đầm lầy.

"Yêu hồ kia rất cơ linh, nếu muốn bắt nó chúng ta chỉ có một cơ hội mà thôi. Cho nết nhất định phải tìm một chỗ rộng rãi để nó không thể đào thoát mới bố trận được. Phía trước không xa có một khoảng bằng phẳng, như thế thì không sợ nó chui vào bùn trốn mất." Vương sư huynh như đã định liệu trước nói, xem ra vì lần hành động này mà hắn đã sớm tính kế chu toàn.

Những người khác luôn luôn xem vị sư huynh này như người dẫn đầu, tự nhiên không có ý kiến gì. Mà Hàn Lập lại im lặng mỉm cười.

Sau một lát, năm người đã bay đến một khoảng đất có cỏ xanh trải dài, ở phía xung quanh xa hơn một chút có lơ thơ lác đác vài lùm cây bụi nhỏ.

Lúc này không đợi Vương sư huynh mở miệng, bọn người Khuê Hoán liền tự động hạ xuống mảnh đất bằng kia, quan sát toàn bộ xung quanh.

Sau khi mấy người thương lượng xong, Khuê Hoán liền đi đến vị trí trung tâm của khoảng đất, đào một cái hố nhỏ rồi cẩn thận lấy Hoàng Tinh từ túi trữ vật mà bọn hắn mua được ở phường thị ra, đem nó chôn ngập một nửa, lấp thêm một ít lớp đất bên ngoài khiến cho nó nhìn tự nhiên một chút, lập tức một luồng hương thơm nhẹ nhàng khoách tán ra.

"Tốt, vậy là được rồi. Khứu giác Tuyết Vân Hồ rất linh mẫn, với dược tính của Hoàng Tinh đã hơn năm mươi năm tuổi này thì cho dù nó ẩn nấp dưới đất ba thước cũng sẽ tự mò đến. Đúng rồi, cây Mê Tung kỳ này Hàn sư đệ hãy cầm lấy đi." Khuê Hoán đứng dậy, cực kỳ hài lòng phủi phủi tay, sau đó sực nhớ đến cái gì đó liền lấy một cây cờ màu trắng từ trong túi trữ vật ra đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập gật gật đầu, thần sắc như thường đón lấy cây cờ nhỏ, lúc này vị Vương sư huynh kia bắt đầu phân phó mọi người.

"Mọi người hãy tìm vị trí tốt đứng ở trên không, đợi khi yêu hồ xuất hiện, nghe ta hô to ra lệnh thì đem trận kỳ chĩa xuống để biến cả khoảng đất phía dưới thành huyễn trận tạm thời khốn trụ. Tin rằng yêu hồ kia vừa mới tiến giai không lâu sẽ không có khả năng phá trận thoát ra." Vương sư huynh thần sắc trịnh trọng nói.

Những người khác liên tục gật đầu xưng phải.

Vì thế mấy người liền ngự khí phi hành lên trên cao, cách mặt đất khoảng năm, sáu mươi trượng, phiêu phù bất động, sau đó thi triển loại ẩn hình pháp thuật thô thiển để ẩn tàng, đồng thời cầm chặt trận kỳ trong tay.

Liên lụy đến một lượng lớn linh thạch, mấy người Khuê Hoán tự nhiên đều có thần sắc khẩn trương, mắt không chớp nhìn chòng chọc xuống dưới.

Cho dù là vị Vương sư huynh kia thì mắt cũng lấp lánh, bộ mặt rất ngưng trọng.

So ra thì biểu hiện của Hàn Lập là thoải mái nhất. Một tay hắn cầm trận kỳ màu trắng, tay kia để sau lưng, ánh mắt cực kỳ nhàn nhã đảo quanh.

Nhưng trên thực tế thần thức Hàn Lập sớm đã bao trùm phạm vi vài trăm trượng, nếu có ngọn cỏ lay hay cơn gió thổi thì hắn chính là người biết đầu tiên.

Do đó nơi này nháy mắt đã trở nên yên tĩnh vắng lặng, bốn bề đều không có một tiếng động.

Sau thời gian một thời thần cũng chẳng có động tĩnh gì.

Khuê Hoán đứng ở trên pháp khí cử động cái cổ có phần nhức mỏi, trên mặt lờ mờ hiện ra vẻ không kiên nhẫn.

Hắn nhìn nhìn Vương sư huynh, có chút chần chờ muốn mở miệng nói gì đó, nhưng sau khi ngẫm nghĩ lại thôi.

Dù sao để bắt được yêu hồ, việc đợi chờ thêm một lúc nữa cũng chẳng có gì phải oán thán.

Lại thêm nửa canh giờ trôi qua, khi tất cả mọi người đều thấp thỏm lo lắng thì Hàn Lập đang đứng bất động trên pháp khí, thần sắc đột nhiên biến đổi.

Mà Khuê Hoán cũng đã không nhẫn nhịn được, liếm liếm môi muốn lên tiếng nói với mọi người.

Nhưng lúc này bên tai hắn liền truyền đến âm thanh lạnh lùng của Hàn Lập.

"Cẩn thận, linh hồ đã đến rồi. Nó trốn tại bụi cây ở hướng tây, đừng khiến nó kinh sợ mà chạy mất." Khuê Hoán vừa nghe xong, trong lòng hoảng sợ, môi lập tức mím lại, ánh mắt đồng thời quét xuống bên dưới, nhìn về phía tây.

Ba người còn lại cũng nghe lời truyền âm của Hàn Lập.

Bọn họ đều kinh ngạc, nhìn nhìn về phía đó nhưng lại chẳng phát hiện được gì dị thường, trong lòng có chút bán tín bán nghi. Nhưng tâm tư lơi lỏng đã trở nên cảnh giác.

Đợi thêm thời gian một bữa cơm, trong ánh mắt kinh hỉ của mọi người xuất hiện một con thú nhỏ, chỉ dài hơn một thước, toàn thân khiết bạch như tuyết từ trong bụi cây từ từ đi ra.

Nó đi một bước, quay đầu một cái, nhìn nhìn xung quanh, bộ dáng cực kỳ đáng yêu.

Tình cảnh này khiến cho tâm tư bốn người còn lại trở nên cảnh giác, đồng thời nắm chặt lấy trận kỳ trong tay, không chút thở mạnh.

Bạch Hồ không ngẩng lên nhìn, khi thấy bốn phía chẳng có gì khác thường, cuối cùng lá gan cũng lớn hơn một chút.

Cặp mắt màu xanh biếc bắt đầu nhìn chòng chọc Địa Hoàng Tinh ở phía xa, bốn chân rón rén nhẹ nhàng đi qua.

Tuy nhiên khi cách Hoàng Tinh khoảng hơn chục trượng thì đột nhiên dừng bước, cái mũi màu hồng ngửi ngửi vài lần, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, dường như phát hiện ra điều gì đó.

Tình hình này khiến cho Vương sư huynh không giữ được bình tĩnh, hắn mở miệng hô lên một tiếng *"Động Thủ"*, trận kỳ trong tay liền hóa thành một đạo hoàng quang bắn xuống.

Đám người Hàn Lập nghe vậy cũng không chần chờ, đồng thời hướng trận kỳ xuống dưới, trong miệng lẩm nhẩm chú ngữ.

Năm đạo hào quang màu sắc khác nhau khi tiếp xúc lập tức biến mất vô hình.

Một mảng vụ khí màu vàng đột nhiên xuất hiện xung quanh khoảng đất phía dưới, đem chu vi bao vây chặt chẽ, Ngũ Hành Mê Tung trận liền hình thành.

Tuyết Vân Hồ ở trong trận pháp thấy thế liền biết rằng mình đã trúng kế.

Sau khi kêu lên mấy tiếng kinh hoảng, thân hình chợt lóe, hóa thành một đạo bạch quanh tiến vào trong hoàng vụ (vụ khí màu vàng) để tìm cách thoát thân.

Thấy cảnh này thần sắc bọn Vương sư huynh lại thoải mái, không có ý tứ lo lắng.

Bởi vì bạch hồ này vừa tiến vào trong huyễn trận lập tức bị huyễn cảnh do huyễn trận biến ra làm cho đầu óc quay cuồng, chỉ có thể quay lui quay tới mà thôi, căn bản không thể thoát ra.

Bọn họ tự nhiên mừng rỡ để cho con thú này kiệt sức rồi sẽ nhẹ nhàng bắt lấy.

Khi mấy người thấy hành động đã đại công cáo thành, vẻ mặt người người đều hớn hở.

Còn bạch hồ kia sau khi loanh quanh một lúc trong hoàng vụ, thân hình run rẩy vài cái liền ngã vật ra mặt đất, không đứng dậy nữa.

Điều này khiến cho bọn người Khuê Hoán kinh hãi, không nhịn được đưa mắt nhìn nhau.

Nhưng sắc mặt Vương sư huynh lại trầm xuống, trấn định nói:

"Không nên giải khai cấm chế, chúng ta tiếp tục duy trì pháp trận. Mã sư đệ, ngươi bay xuống xem xem có chuyện gì, Mê Tung trận này chỉ có khả năng khốn địch chứ không thể công kích. Con bạch hồ này giảo hoạt, hơn phân nửa là giả chết mà thôi."

Hắn dặn dò và phân phó thanh niên mập lùn một phen.

Nghe vậy ba người kia liền bớt lo lắng một chút, còn tên thanh niên họ Mã kia không nói hai lời, bay xuống dưới.

Mà khóe miệng Hàn Lập lại nhếch lên, cười như không cười liếc nhìn một cái, một lời cũng chẳng thốt ra, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Vị Mã sư huynh kia vóc dáng vừa béo vừa lùn kia nhưng động tác quả thực không chậm.

Sau một lát hắn đã bay vào trong hoàng vụ, đi tới vài bước đến cạnh thân hình bạch hồ.

Hắn cũng cẩn thận, không nói hai lời, trước tiên cầm lấy đuôi bạch hồ rồi mới yên tâm lắc lắc vài cái.

Kết quả bạch hồ như đã chết, không có phản ứng.

Lần này thanh niên béo lùn có chút kinh hoảng, nhanh chóng đem con thú lại gần bên tai, ngưng thần lắng nghe.

Sau một lúc trong hoàng vụ đột nhiên truyền lại âm thanh kinh hoảng thất thố của thanh niên họ Mã.

"Sư huynh, các người màu xuống đây. Thân thể bạch hồ đã lạnh, tim cũng chẳng đập, dường như đã chết thật rồi."

"Không có khả năng!" Vương sư huynh vừa nghe, không nhịn được biến sắc.

"Sư huynh, chúng ta đem trận pháp thu lại đi. Linh lực của chúng ta cũng không duy trì được cấm chế bao lâu nữa." Khuê Hoán ở một bên có chút nôn nóng nói.

Còn tu sĩ họ Tập mặt mày vàng vọt kia tuy không nói gì nhưng trong mắt cũng lộ ra vẻ lo lắng. Nếu yêu thú đã chết thì giá trị không được bao nhiêu tiền cả.

"Được, trước tiên thu hồi trận pháp đã. Mã sư đệ cũng đã túm lấy bạch hồ rồi." Vương sư huiynh chỉ do dự một chút rồi gật gật đầu đáp ứng.

Hàn Lập nghe vậy, thần sắc như thường, sờ sơ cằm, không nói tiếng nào.

Lập tức trong miệng của mấy người bọn họ niệm niệm vài từ, năm đạo hào quang từ trong vụ khí bắn ra, lại biến thành mấy cái trận kỳ rơi vào tay bọn họ.

Mê vụ màu vàng trong tích tắc đã biến mất, lộ ra thân hình béo lùn của thanh niên họ Mã, hắn đang đưa một tay vào dưới lỗ mũi của bạch hồ để kiểm tra gì đó.

Thấy thế ba người Vương sư huynh đều có vẻ mặt âm trầm. Nhưng Hàn Lập lại đứng ở một chỗ không động đậy, thậm chí còn nhìn bạch hồ vài lần, trên mặt lộ ra một tia cổ quái.

------oOo------

Chương 606: Truy nặc

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Mẹ kiếp, con quỷ này chẳng còn khí tức gì nữa. Chẳng lẽ lần này trắng tay!" Thanh niên béo lùn không đợi ba người bọn Vương sư huynh hạ xuống đã rụt ngón tay đặt ở mũi của bạch hồ về, đồng thời cực kỳ tức giận buông ra một câu chửi thô tục.

Nói xong hắn liền ngẩng đầu nhìn ba người đang ở trên không, vẻ mặt hậm hực muốn nói thêm gì đó.

Thần sắc ba người Vương sư huynh ở trên đột nhiên đại biến, đồng thanh hô lên:

"Cẩn thận!"

"Yêu hồ còn sống!"

"Nó giả chết đó!"

Ba lời cảnh báo khác nhau nhưng cùng biểu đạt cùng một suy nghĩ.

Thanh niên béo lùn nọ cũng cực kỳ cơ linh, nghe rõ xong những lời cảnh báo thì thần sắc cũng biến đổi nhưng không nghĩ ngợi gì, tay chớp lên đã xuất hiện thêm một lá phù màu trắng, hung hăng dán vào đuôi của bạch hồ đang bị hắn nắm giữ.

Tuy nhiên động tác hắn đã chậm mất một chút, tay cầm lá phù vừa đi được nửa đường thì tay kia đột nhiên đã truyền tới một trận đau nhói kịch liệt.

Hắn hét to một tiếng, không tự chủ được năm ngón tay buông lỏng ra, bạch hồ đột nhiên *"Xoát"* một tiếng, vững vàng rơi xuống mặt đất.

Trong sát na vừa nãy lông trên đuôi bạch hồ đã dựng lên, trở nên cứng nhọn như mũi châm đâm thủng bàn tay của thanh niên họ Mã lỗ chỗ như tổ ong, máu me tràn ra.

Ba người ở trên thấy thế, cực kỳ kinh nộ, vọt mạnh tới bạch hồ vừa mới rơi xuống đất.

Nhưng con yêu thú không dễ dàng gì mới có được tự do nên đâu đứng ở một chỗ chịu chết. Thân hình lóe lên, hóa thành một đạo bạch ảnh bay ra xa hơn mười trượng. Sau vài lần nhảy đã trốn vào trong bụi cây gần đó.

Đám người Vương sư huynh dưới tình thế cấp bách động tác cũng cực kỳ nhanh nhẹn, ba người giống như một làn gió bay tới bao vây lùm cây, trước sau phóng xuất ra các loại pháp khí, từ từ tìm kiếm.

Thế nhưng sau một lúc cả ba người đều ngạc nhiên.

Ở trong bụi cây trừ đất đá thì trống không chẳng có gì. Rõ ràng thấy Tuyết Vân Hồ nhảy vào đây mà sao giờ chẳng có tung tích gì!

Ba người ngẩn ra, nhất thời tay chân luống cuống.

"Di, Hàn sư đệ muốn đi đâu vậy?" Khuê Hoán sau khi phục hồi tinh thân, tự nhiên nhìn lên phía trên, ngạc nhiên kêu lên.

Mấy người khác bây giờ mới phát hiện Hàn Lập đang giá ngự pháp khí, nhanh chóng ba về một nơi khác.

Bọn người Vương sư huynh không hiểu gì cả.

Lúc này bên tai bọn họ bỗng nhiên vang lên âm thanh của Hàn Lập.

"Mấy vị sư huynh đừng hoang mang, yêu hồ kia dùng Chướng Nhãn pháp (thuật che mắt), lén lut độn nhập vào đất, sư đệ chính đang dùng pháp khí truy đuổi nó. Đợi nó khi nào nhô lên mặt đất sẽ bắt sống." Nói xong lời này, thanh âm Hàn Lập tự nhiên biến

mất, người cũng đạp phi kiếm hướng về phía vùng biên của đầm lầy, dần dần đi xa.

Vương sư huynh nghe vậy, trong lòng vừa mừng vừa sợ, sau khi hô gọi mấy người kia, liền vội vội vàng vàng đằng không đuổi theo thân ảnh của Hàn Lập.

Mấy người Khuê Hoán cũng bám chặt theo sau.

"Mã sư đệ, tay ngươi không bị gì chứ?" Tuy vội vàng nhưng vị Vương sư huynh kia vẫn không quên quay đầu hỏi thanh niên béo lùn một câu.

"Cũng tàm tạm, may mắn đám lông của con yêu hồ kia không có độc, chỉ bị ngoại thương mà thôi." Thanh niên béo lùn bay ở sau cùng, vẻ mặt xấu hổ lí nhí đáp lời.

Dù sao cũng là do hắn sơ suất mới để yêu thú trong tay thoát mất. Đồng thời còn dưới tình huống nhờ người khác nhắc nhở nữa chứ.

Điều này khiến cho thanh niên họ Mã lúng túng.

"Không có việc gì là tốt rồi. Chúng ta mau truy đuổi theo đi. Tuy không biết Hàn sư đệ dùng pháp khí gì mà có thể truy đuổi được yêu hồ đang độn thổ nhưng mọi người cũng nên nhanh bám theo." Vương sư huynh miễn cưỡng cười nói.

Khuê Hoán nghe vậy cũng quay sang, liên tục gật đầu xưng kỳ nói:

"Tuy vậy cũng phải nói thêm con yêu hồ kia vừa mới tiến hóa, linh trí cũng không cao sao mà có thể giả chết lừa được ngay cả Mã sư huynh cũng không phát hiện được. Thật khiến người ta bất ngờ."

Thanh niên béo lùn đang giữ bàn tay nghe vậy, trên mặt lại đỏ bừng.

May mắn lúc đó Vương sư huynh đã thế hắn nói vài câu:

"Việc này cũng không thể trách Mã sư đệ, cho dù là ta xuất thủ thì dưới tình huống như vậy cũng có khả năng trúng kế. Chỉ trách Tuyết Vân Hồ kia quá giảo quyệt mà thôi!"

Nghe thấy thế, thanh niên béo lùn nhìn Vương sư huynh với ánh mắt cảm kích, trong lòng cũng dễ chịu một chút.

Ngay khi ba người kia nói chuyện thì thanh niên họ Tập đang im lặng truy đuổi theo hình như thấy việc gì đó không thể tưởng tượng, mở miệng hô to một tiếng.

"Mọi người nhanh nhìn kia, Hàn sư đệ đã tiến vào trong núi đá rồi. Chúng ta…tiếp theo phải làm gì đây?"

Những người khác nghe thế liền kinh sợ nhìn về phía trước, lúc này mới phát hiện trước mắt là vùng biên của đầm lầy có một ngọn núi to cách khoảng vài trăm trượng, đối diện với bọn họ là những bức tường đá màu xanh sắc nhọn chót vót.

Mà Hàn Lập vừa mới ở trước vách đá đã không thấy đâu nữa.

Bốn người mắt to nhìn mắt nhỏ, ngay cả Vương sư huynh cũng choáng váng.

Hàn Lập đích xác đang ở trong núi đá.

Tay hắn lúc này đang cầm Ngọc Như Ý, toàn thân tỏa ra hào quang màu vàng, trước người có một con tiểu lang nhỏ, dài khoảng vài thước màu vàng, thay thế hắn thi triển Thổ Độn Thuật để mở đường.

Chỉ thấy những chỗ mà con tiểu lang khí linh này đi qua tất cả đất đá đều hóa thành vô hình, Hàn Lập bám theo sau không nhanh không chậm, trên mặt tràn đầy ý vị sâu xa.

Mà trong phạm vi thần thức bao trùm của hắn có một điểm bạch quang ở dưới chân cách khoảng vài chục trượng đang liều mạng chạy về phía trước – chính là bạch sắc tiểu hồ kia.

Với thần thông của hắn thì hành vi giả chết vừa nãy cũng Tuyết Vân Hồ tự nhiên không thể qua mắt được, ngay cả việc nó lợi dụng bụi cây rồi độn thuật lén lút trốn đi cũng chẳng qua nổi sự giám thị thần thức của hắn.

Nếu là yêu thú phổ thông cấp thấp, Hàn Lập tự nhiên sớm đã đề tỉnh mấy vị đệ tử Ẩn Kiếm Phong kia để đưa lại chút nhân tình.

Nhưng khiến cho Hàn Lập ngoài ý muốn chính là yêu hồ vừa mới xuất hiện thì hắn đã phát hiện ra chỗ dị thường.

Trên thân của nó có một loại linh khí ba động rất quen thuộc.

Hắn sau khi kinh ngạc liền tử tế xem xét mới phát hiện ra rằng nó có loại thanh linh chi khí tương tự như hóa thân bạch thỏ của Cửu Khúc Linh Sâm.

Hàn Lập tự nhiên cực kỳ vui mừng, cho rằng mình lại tìm được hóa thân của thiên địa linh vật gì đây.

Nhưng sau khi dùng thần thức xem xét kỹ càng thân thể của yêu hồ, trong lòng liền bán tín bán nghi.

Bởi vì thanh linh chi khí trên thân của nó cũng quá ít, so với Cửu Khúc Linh Sâm thì cách biệt nhau rất xa, còn lâu mới được một thành. Đồng thời hắn cũng phát hiện đây chính là thân thể thực, không phải là hình ảnh huyễn hóa. Nếu không chỉ khơi khơi có cái Ngũ Hành Mê Tung trận sao có thể giam cầm được nó.

Tuy xác định nó chẳng phải hóa thân của thiên địa linh vật nhưng Hàn Lập vẫn tò mò.

Phỏng chừng khả năng nó từ tiểu thú tiến hóa thành yêu thú có quan hệ với loại thanh linh chi khí trên người này.

Hắn lập tức có lòng muốn tìm hiểu căn nguyên nên để cho nó tùy ý giả chết thoát khỏi tai mắt của đám người Khuê Hoán, tự mình đứng đi theo sau quan sát xem nó cuối cùng ẩn tàng bí mật gì.

Đến khi tới trước vách núi đá, con Tuyết Vân Hồ không chút do dự hóa thành một đoàn bạch quang chui vào trong.

Điều này khiến cho Hàn Lập đang âm thầm theo dõi nhanh chóng phóng xuất ra khí linh Thổ thuộc tính trong cổ bảo của Ngọc Như Ý.

Cũng chỉ có Thổ Độn Thuật của con tiểu lang mới có thể lặng lẽ âm thầm không kinh động yêu hồ. Nếu mà dùng phi kiếm phá núi mở đường thì nó chắc chắn sẽ bị kinh động chạy mất.

Ngọn núi này hiển nhiên không nhỏ, Hàn Lập bám sát theo bạch hồ độn thổ mấy trăm trượng thì bạch quang đột nhiên ngừng lại, từ trong sơn thạch thoát ra, dường như xuất hiện trong một thạch thất bị phong bế.

Trong lòng Hàn Lập đột nhiên mừng rỡ, nhanh chóng ra lệnh cho con tiểu lang Thổ thuộc tính gia tăng tốc độ độn thổ.

Đồng thời tăng cường độ thần niệm, muốn lén lút tra xét thạch thất.

Kết quả thần thức vừa mới đến gần chỗ đó thì bị một loại lực lượng cổ quái bắn ngược lại, không thể nào xâm nhập được.

"Di!" Hàn Lập kinh dị kêu lên một tiếng. Thân hình nguyên bản đang tiến tới bỗng chậm lại, trong lòng trở nên cảnh giác.

Nhưng lúc này hắn đột nhiên cảm thấy xung quanh thân hình khẩn trương, đồng thời bên tai truyền đền một thanh âm nhàn nhạt.

"Nếu khách nhân đã đến, sao còn chậm chạp lề mề vậy? Chẳng lẽ còn muốn lão thân mời ngươi vào?"

Thanh âm vừa mới phát ra, chung quanh thân hình Hàn Lập có vô số đạo ánh sáng màu vàng xuất hiện, đồng thời một cỗ cự lực đẩy tới.

Hàn Lập thì thấy trước mắt sáng ngời, đột nhiên xuất hiện trong một gian thạch thất. Trong lòng hắn đại kinh, Ngọc Như Ý trong tay đột nhiên huơ lên, vòng bảo hộ hai màu vàng đỏ xuất hiện, đồng thời hé miệng phun ra vài chục đạo quang mang bay quanh bảo vệ toàn thân.

Hàn Lập lúc này mới có thời gian nhìn kỹ xung quanh.

------oOo------

Chương 607: Hắc y thiếu phụ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không cần Hàn Lập phải tốn sức đi tìm, ngươi vừa cất tiếng nói đang ngồi trên đài đá cách đó hơn mười trượng

Đó là một thiếu phụ áo đen, trên đầu cài một chiếc trâm bằng gỗ

Thiếu phụ có khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, nhưng sắc mặt trắng nhợt, tái xanh.sóng mắt lay chuyển đầy nét dụ hoặc nhưng khiến cho Hàn Lập ngạc nhiên nhất chính là thiếu phụ bị cụt một cánh tay.

Hàn Lập không nói gì, chỉ lặng lẽ thả ra pháp bảo, thấy cảnh đó thiếu phụ bật cười ngạc nhiên

"Không ngờ đạo hữu không phải là tu sĩ Luyện Khí kỳ mà là Kết Đan kỳ, Ẩn nặc thuật thật là cao minh, chút nữa là ta không thể nhận ra rồi." Sóng mắt lưu động đầy vẻ mê ngươi khi thiếu phụ đó mỉm cười.

Trên đùi của thiếu phụ là con Tuyết Vân Hồ, đang nằm vô cùng thoải mái. Nó cũng dùng ánh mắt tò mò để đánh giá Hàn Lập, mười phần tinh minh.

"Hóa ra nơi này lại là chỗ tiềm tu của tiền bối, Hàn mỗ thất lễ." Sau khi dùng thần thức đảo qua thiếu phụ đó thì Hàn Lập lạnh ngươi

Mặc dù đối phương đang ngồi ở đó nhưng mà cứ như là không hề tồn tại, thần thức dễ dàng xuyên qua thân thể của thiếu phụ, thậm chí không hề phát hiện ra một chút linh khí dao động nào.

Điều này có thể chứng tỏ rằng đối phương hoàn toàn không có chút gì che dấu mà là tu vi của đối phương cao hơn hắn rất nhiều. Xem cách nói và thủ đoạn vừa thi triển thì điều đó thực sự cũng không phải giả.

Tinh thần của Hàn Lập lại càng cảnh giác hơn.

"Nhìn ngươi tuổi không lớn nhưng không ngờ là đã đến Kết Đan hậu kỳ. Không thể tin được!" Trong khi Hàn Lập đang ngẫm nghĩ kế sách thì thiếu phụ nâng lên đôi bàn tay trắng muốt như ngọc vuốt ve đầu của Tuyết Vân Hồ, ung dung nói.

"Tiền bối đã quá lời rồi. Vãn bối may mắn mới tu luyện đến cảnh giới này. Chẳng biết tôn tính đại danh của tiền bối là gì?" Hàn Lập bình tĩnh trả lời.

"Tên của ta thì có gì hay mà nói. Có nói ra thì ngươi cũng không biết, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh kỳ đồng lứa với ta cũng có rất ít người biết ta." Thiếu phụ thở dài một hơi.

Nghe vậy Hàn Lập đầu tiên là ngẩn ra nhưng sau đó trong lòng lại lạnh lẽo, miệng cười khổ.

Chẳng lẽ vị thiếu phụ này lại là lão quái vật ẩn tu, không xuất thế?

Dù thế nhưng Hàn Lập cũng không hề bộc lộ ra vẻ kinh hoảng.

Dù sao theo thời gian tu vi ngày càng tăng, học càng nhiều mật tịch, Hàn Lập đối với tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng không có quá sợ hãi như trước kia, đặc biệt là vừa mới học được Huyết Ảnh Độn càng khiến cho lá gan của hắn to hơn không ít.

Nếu thực sự động thủ thì hắn hoàn toàn không có khả năng đánh lại nhưng hắn lại vô cùng tin tưởng vào khả năng chạy trốn của mình, chỉ tội là hao tổn không ít máu huyết, khẳng định phải bế quan vài năm là cái chắc.

Quay trở lại mới nói, không biết vị tiền bối thần bí này ẩn tàng ở đây ngay dưới mắt của ba phái chẳng biết có ý đồ gì, hay giống như hắn thấy nơi này linh khí sung túc mới tiềm nhập vào tu luyện.

Nghĩ như vậy, mắt Hàn Lập khẽ đảo qua bốn vách thạch thất, trong lòng lại càng kinh ngạc. Cả một gian phòng không hề có bất cứ vật gì, ngoại trừ cánh cửa đi vào, đài đá mà thiếu phụ ngồi thì đến cái bàn cũng không có, căn phòng trống trơn thật khiến cho người ngoài có cảm giác lạnh lẽo.

Hàn Lập tinh ý nhận ra, vách tường bằng đá này vô cùng thô sơ, không hề giống với động phủ bình thường của tu sĩ, thường là bị gọt đẽo chỉnh tề bằng phi kiếm hoặc pháp khí. Thạch thất giống như bị loại búa gì đẽo gọt thành, cực kỳ nhám và lồi lõm.

Thấy cảnh này trong mắt Hàn Lập hiện lên một tia dị sắc.

Tựa hồ nhìn ra sự nghi hoặc trong lòng Hàn Lập, thiếu phụ cười khẽ nói.

"Đạo hữu nếu khó hiểu sao không có thử sờ qua tường đá xem, như vậy có thể giải quyết được nghi vấn trong lòng."

Hàn Lập nghe thế trong lòng khẽ động.

"Nếu mà tiền bối đã nói như thế thì vãn bối sẽ không khách khí." Thực chất trong lòng Hàn Lập cũng có chút tò mò, vừa rồi có dùng thần thức dò xét thử thì lại thấy nó hoàn toàn không khác gì đá bình thường.

Hắn chậm rãi đi tới gần tường đá.

Nhưng mà hắn vẫn cẩn thận dùng một tia thần thức giám sát thiếu phụ kia, chỉ sợ thiếu phụ ra tay đánh lén.

Dù đối phương chưa hề bọc lộ ra cái gì ác ý nhưng đã trải qua nhiều phen mưa gió nên tâm tính cẩn thận của hắn vượt xa thường nhân.

Đến trước tường đá, Hàn Lập lấy tay sờ sờ nhưng vẫn không phát hiện được điều gì khác thường.

Sau khi ngẫm nghĩ một chút, đầu ngón tay chợt động, thanh quang chợt lóe, kiếm mang bén nhọn dài vài tấc bỗng xuất hiện tại đầu ngón tay.

Hàn Lập vung tay lên, một tình cảnh không thể tin nổi xuất hiện.

Kiếm mang sau khi công kích lên vách tường thì phát ra một trận âm thanh rồi bị ngăn lại, trên đó chẳng có lưu lại vết tích gì cả.

Điều đó khiến cho Hàn Lập hơi hoảng sợ nhưng lại có vài phần không tin tưởng.

Trong giây lát, tất cả linh lực truyền tới khiến cho kiếm quang mở rộng hơn một thước, hung hăng đánh mạnh vào vách đá.

Tường đá vẫn bình thường, một vết xước cũng không thấy.

Hàn Lập lộ vẻ kỳ quái, không nói nhiều lời, chỉ tay tới phi kiếm đang bay trên đầu mình. Kiếm này hóa thành một đạo hào quang trực tiếp bắn tới, sau đó bay về.

Kết quả lại chỉ xuất hiện một lỗ nhỏ, sâu chừng một tấc nhưng mà không ngờ, chỉ trong phút chốc đã liền ngay lại.

"Đây là cái gì mà lại có thể tự chữa trị. Chẳng lẽ tiền bối đang thi triển cấm pháp?" Hàn Lập hít sâu một hơi, khiếp sợ hỏi.

"Thi triển cấm pháp sao? Ngươi cũng coi trọng ta quá. Loại Thanh Kim thạch này gọi là Hấp linh thạch, một loại tài liệu luyện khí vô cùng trân quý. Ngoại trừ dùng lực cực mạnh để phá hỏng thì không có bất cứ cái gì có thể tác động đến nó, ngay cả linh lực." Thiếu phụ thản nhiên nói.

"Thanh kim thạch? Thứ cho vãn bối kém cỏi, đúng là chưa từng nghe qua tên loại tài liệu này." Hàn Lập cau mày, xoay ngươi rời khỏi tường đá, trở lại chỗ cũ, chậm rãi nói.

"Hắc hắc, đạo hữu tất nhiên là chưa hề nghe qua tên của nó. Loại tài liệu này cho dù ở ngoài tự nhiên cũng vô cùng hiếm thấy, đến bây giờ ngươi còn biết về nó có lẽ chẳng còn mấy người." Thiếu phụ lơ đễnh nói.

Hàn Lập nghe lời này thì vô cùng chấn động đang định mở miệng hỏi thì thiếu phụ mỉm cười nói thêm.

"Đạo hữu mặc dù tu vi đã cao tới như thế này nhưng tư chất thì hình như không được tốt lắm. Phải nói là vô cùng kém, tới được giai đoạn này nhất định là có cơ duyên nếu không dù có tu luyện điên cuồng cũng chỉ có thể đến Trúc Cơ là cùng. Ngươi cùng ta gặp mặt cũng có thể là cơ duyên. Nếu mà không chê thì ta có một loại bảo vật có thể trợ giúp ngươi một tay."

"Cho vãn bối mượn bảo vật?" Hàn Lập nghe thế thì ngẩn ra nhưng ngay sau đó lộ vẻ kỳ quái.

"Đương nhiên là có điều kiện. Thứ nhất ta chỉ cho ngươi mượn mà thôi, dùng xong phải trả nó lại nguyện vẹn. Thứ hai ta muốn ngươi thay ta làm một việc, có thể nói đây là thù lao cho ngươi." Thiếu phụ hình như nhận ra sự nghi ngờ trên mặt Hàn Lập, sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói.

Sau đó, bàn tay thò vào trong vạt áo một lúc rồi ấy ra một chiếc hộp ngọc.

Hộp ngọc màu đen này chỉ to bằng bàn tay mà thôi, vẻ ngoài vô cùng thô sơ còn có chút ánh vàng, trông rất cổ.

Hàn Lập nhìn khuôn mặt của thiếu phụ, sau đó lại nhìn chiếc hộp màu đen, không hề nói lên quyết định từ chối hay là chấp nhận gì.

Sau khi trầm ngâm một hồi, hắn mới ngưng thần mà hỏi:

"Tiền bối trước tiên có thể giới thiệu qua về vật này cho vãn bối được không? Sau đó vãn bối sẽ quyết định."

Thấy Hàn Lập lộ ra vẻ chần chừ, thiếu phụ lộ ra vẻ mất kiên nhẫn, đôi mi thanh tú nhướn lên, chỉ về phía chiếc hộp nói:

*"Chắc Linh nhãn chi thạch thì ngươi biết chứ. Bên trong hộp này chính là loại linh nhãn chi thạch cao cấp nhất "*Linh nhãn chi ngọc"*, có nó tiếp thêm linh khí thì ít nhất cũng khiến cho gia đoạn trước Kết Anh – giả anh – ổn định thêm ba phần, sau đó ngưng kết Nguyên Anh sẽ dễ dàng. Kiện bảo vật đã theo ta lâu năm, nếu*

không phải tu vi của ta không thể dựa vào khổ tu để tăng tiến thì cũng không dễ dàng đem cho ngươi mượn."

Thiếu phụ nói xong thì khuôn mặt lộ vẻ tiếc nuối không muốn chút nào.

"Linh nhãn chi ngọc!" Ánh mắt Hàn Lập lay chuyển mấy lần, có vật này thì quá trình tu luyện của hắn có thể rút ngắn ba lần, lời từ chối trong miệng định nói ra đành nuốt lại.

"Không biết tiền bối muốn vãn bối làm cái gì, nếu tu vi tiền bối mà còn không làm được thì vãn bối tham gia chỉ làm cho mọi việc rối hơn mà thôi." Hàn Lập than nhẹ nói.

"Yên tâm, ta không bảo ngươi giết người phóng hỏa đâu mà sợ. Tu vi ta dù cao nhưng vì chút nguyên nhân nên không thể rời khỏi nơi này một bước nhưng lại có một tín hàm cần chuyển, ngươi giúp ta giao nó cho một người là được." Thiếu phụ thấy Hàn Lập đáp ứng thì lộ vẻ vui mừng.

"Chỉ là đưa tin?" Lời này khiến cho Hàn Lập vô cùng ngạc nhiên.

"Đúng thế! Chẳng lẽ ngươi thật sự tin rằng ta sẽ bảo ngươi giết người phóng hỏa sao?" Thiếu phụ một tay che miệng, cười khúc khích đầy vẻ dụ hoặc.

------oOo------

Chương 608: Biến hóa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nghe thấy lời này thì khuôn mặt đỏ bừng.

"Nếu mà đưa tin thì vãn bối đáp ứng." Chuyện mà chỉ cần nhấc tay nhấc chân để làm được thì hắn sẽ không từ chối.

Thiếu phụ nghe thấy lời này thì phi thường cao hứng, không nói gì thêm, khoát tay, hộp ngọc bị một đoàn lục quang nâng lên, bay về phía Hàn Lập.

Hàn Lập lấy tay tiếp lấy nó, đem thần thức đảo qua thì có vẻ như vật bên trong chính là Linh nhãnchi ngọc thật

Với tâm tư cẩn thận của hắn tất nhiên rất muốn tận mắt kiểm chứng mới có thể nhận lấy nó.

Vì vậy trên tay hắn chợt lóe lên ánh sáng xanh, nhẹ nhàng vỗ lên chiếc hộp làm cho nó mở ra.

Bên trong hộp mờ mờ ảo ảo, một cỗ linh khí thuần khiết, trong nháy mắt đã tràn ngập thạch động.

Hàn Lập trong lòng khẽ động, nghi hoặc nhìn kĩ vào bên trong hộp.

Chỉ thấy bên trong có một luồng ánh sáng trắng nhu hòa, là một viên ngọc to khoảng vài tấc lấp lánh.

Khiến cho Hàn Lập giật mình chính là tận mắt trông thấy bên trong ngọc có một con trâu nhỏ màu xanh bằng ngón tay cái, không ngừng di chuyển, lắc đầu vẫy đuôi trông rất sống động.

Thấy cảnh này sự kinh ngạc trong lòng hắn càng lớn hơn.

"Thế nào? Linh nhãnchi ngọc này của ta là một bảo bối sắp hóa hình, Linh nhãnchi thạch phổ thông không thể so sánh được với nó, mang theo nó tu luyện nhất định hiệu quả sẽ tăng gấp đôi." Thiếu phụ nhìn thấy vẻ khiếp sợ của Hàn Lập, đôi mắt lóe lên tia dị sắc nhưng sau đó lại mỉm cười giải thích.

"Không sai, nếu vãn bối có nó thì không cần tới mười năm mà chỉ cần vài năm là đã có thể tiến vào cảnh giới giả anh." Hai mắt Hàn Lập nhìn viên ngọc bên trong hộp rồi đóng nắp lại, ngẩng đầu bình tĩnh nói.

Bây giớ hắn mới tỉnh ngộ, hóa ra Tuyết Vân Hồ đã nhiễm phải linh khí của Linh nhãn chi ngọc nên trên người mới có linh khí, sợ rằng việc tiến hóa thành yêu hồ có liên quan tới bảo vật này.

Bộ dáng trấn định tinh thần của Hàn Lập lại khiến cho thiếu phụ ngẩn ra, không khỏi liếc mắt nhìn hắn một lần.

"Được rồi, vật này đã giao cho ngươi, hộp ngọc ngươi cũng cầm luôn đi nhưng sau đài đá ta còn có một cái hộp khác nữa. Bên ngoài hộp có phù ấn, ngươi lấy lá phù xuống, mang hộp ngọc cho ta là được. Bên trong hộp chính là tín vật mà ta muốn ngươi mang chuyển giúp." Thiếu phụ nâng tay vén nhẹ những sợi tóc trên trán, thản nhiên nói.

"Bảo vãn bối lấy đồ vật gì cho tiền bối?" Hàn Lập nghe lời này vô cùng sửng sốt, trên mặt lại hiện lên thần sắc nghi ngờ.

"Hừ! Còn sợ ta hại ngươi sao? Nếu mà ta tự làm được thì còn nhờ ngươi làm gì?" Thiếu phụ nghe lời này thì không hài lòng cười lạnh, sau đó nhấc tay vén ống quần lên.

Kết quả lọt vào trong mắt Hàn Lập khiến cho hắn đại biến.

Hai đùi khô gầy như que củi, vẻ khô cằn bên ngoài da thì một chút huyết sắc cũng không có, trông vô cùng đáng sợ, nhưng càng khiến cho Hàn Lập sợ hơn chính là trên đùi có vài sợi dây xích màu trắng quấn lấy, một đầu trực tiếp xuyên qua xương, một đầu thì chôn sâu xuống dưới nền đá.

Hàn Lập liếm môi, dù nhìn thấy thiếu phụ như vậy nhưng cũng có mở miệng hỏi, vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc và hoảng sợ.

Hắn biết chắc chắn thiếu phụ sẽ nói lý do.

Quả nhiên dù trên mặt thiếu phụ tràn đầy sương lạnh nhưng sau khi buông ống quần xuống liền giảng giải:

"Ta ở trong thạch sơn này tự tạo ra thạch thất,còn dùng thứ này trói buộc hai chân cũng chỉ là để vây khốn chính mình mà thôi."

"Vây khốn chính mình?" Hàn Lập khó hiểu hỏi.

*"Không sai, công pháp chủ tu "*U Sát quyết*" của ta vô cùng khác với công pháp tu luyện bình thường. Dù tu luyện nó rất nhanh và uy lực cũng rất thần kỳ nhưng mà nó có một khuyết điểm trí mạng đó chính là khi tu luyện tới giai đoạn cuối cùng thì tâm tính dễ dàng bị thay đổi. Năm đó ta gặp được kỳ ngộ, thần thức cùng tâm trí cao hơn tu sĩ cùng cấp cho nên không hề để ý tới lời khuyên của người khác mà vẫn tu luyện công pháp này. Sau này không ngờ khi đại thành và tiến vào Nguyên Anh kỳ thì không thể tự kiềm chế nổi sát tính, tạo nên một trận mưa gió ở trong Tu Tiên giới, tạo nên vô số cừu gia rồi bị một số tu sĩ Nguyên Anh kỳ vây đánh bị trọng thương, phế đi một cánh tay."*

Thiếu phụ quay đầu nhìn về bên vai trống rống, vẻ mặt không hề thay đổi nói.

"Sau khi khỏi thương thế thì ta suy nghĩ nếu sau này không thể tự kiềm chế lại đi ra ngoài thì cái chết chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi cho nên kiên quyết chế ra Thiên Hỏa Thần Liên cùng gian kim thạch này đem bản thân giam giữ tại đây. Bởi vì sợ bản thân tịch mịch rồi hối hận mà giải khai trói buộc ra ngoài nên ta đã mang chìa khóa thần liên này cho một người bạn giữ. Cũng có ước định là một khoảng thời gian thì đến xem tình hình ta có chuyển biến tốt đẹp không, nếu mà ổn định có thể mang ta thả ra."

Nói đến đây, sắc mặt thiếu phụ bắt đầu trầm xuống.

"Nhưng mà không ngờ vị bạn thân này sau vài lần đến thì lại biến mất luôn, không có chút tin tức gì. Không hiểu hắn có xảy ra chuyện gì bất trắc không hay là có chuyện ngoài ý muốn nhưng mà từ đó ta bị giam tại chỗ này đến bây giờ. Bởi vì căn phòng được luyện chế từ Thanh kim thạch nên cho dù ta là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, thần thức cũng chỉ có thể xuyên qua trăm trượng bên ngoài mà thôi. Cho dù nghĩ tới việc tìm người tới giúp cũng không có cách nào làm được. Thiên Hỏa thần liên này đã dùng một loại tâm pháp cực kỳ đặc biệt tế luyện qua, nên tương thông với nguyên thần của ta, dù miễn cưỡng có thể dùng chân hỏa luyện chế nhưng nếu không cẩn thận ta có thể mất mạng ngay lập tức. Không ngờ lại có duyên gặp đạo hữu, đúng là trời cao có mắt. Ta rút cuộc không cần phải ở lại đây nữa mà có thể rời khỏi nơi này."

Thiếu phụ áo đen sau khi nói ra hết những lời này, đem tất cả lai lịch của bản thân nói ra một cách khái quát, trừ bỏ sự nghi ngờ trong lòng Hàn Lập.

Nghe xong Hàn Lập vô cùng ngạc nhiên.

Nếu đối phương nói những lời thật thì sóng gió mà thiếu phụ trải qua thực sự không thể tưởng tượng được.

Nhưng sau khi suy nghĩ một chút Hàn Lập hỏi

"Ý của tiền bối chính là đem tin tới cho bạn của tiền bối nhưng đến hôm nay thì nhiều năm như vậy đã trôi qua, vị tiền bối đó có còn sống hay không cũng không có xác suất quá cao."

"Không sai! Chỉ cần đưa tin bảo hắn đem chìa khóa thần liên tới, còn việc hắn chết hay sống thì ngươi cứ an tâm. Ta cùng đối phương đã có giao ước rồi, vạn nhất có gì ngoài ý muốn, hắn sẽ mang vật đó cho người thân tín cất giữ. Nếu không tìm được hắn thì tìm hậu nhân hắn cũng giống như vậy." Thiếu phụ thở dài một hơi, lộ xuất nụ cười khổ.

Nghe đến đó thì Hàn Lập cũng suy nghĩ, cảm thấy hợp tình hợp lý, tựa hồ không có gì sơ hở.

Hắn không nói gì thêm nữa, đi ra sau đài đá tìm kiếm, quả nhiên ở đó có một cái lỗ sâu.

Trước tiên hắn cẩn thận dùng thần thức dò xét một chút, sau đó vươn người, lấy tay thò vào bên trong lôi ra một chiếc hộp ngọc.

Cái hộp này tỏa ra một mùi hương thơm ngát, có chút ố vàng, bên ngoài có khắc một đồ án ngọn lửa, trong hỏa diễm mơ hồ có bóng một người,đang nhìn trời gào rít.

Mà mặt trước hộp có dán một đạo phù tỏa ra ánh sáng chói mắt, mơ hồ phát ra một loại uy áp khiến cho Hàn Lập khó thở.

Hắn không nhịn được giật mình, nhíu nhíu mày.

"Chính là nó, Hàn đạo hữu chỉ cần xé bỏ tấm phù rồi đưa hộp cho ta là được." Thiếu phụ áo đen thấy cái hộp trong tay Hàn Lập không nhịn được trở nên kích động, mở miệng thúc giục.

Hàn Lập vốn đã định kéo tấm phù này xuống, tay đã chạm vào hộp ngọc nhưng sau khi nghe thấy thanh âm của thiếu phụ có chút run rẩy nhè nhẹ, bộ dạng hồi hộp, trong lòng nhất thời lại có cảm giác bất an.

Hắn chần chừ một chút, rụt tay về, nhìn nhìn thiếu phụ.

Kết quả lọt vào trong mắt khiến cho Hàn Lập một trận rét lạnh.

Hai mắt thiếu phụ trở thành màu bích lục vô cùng dị thường, khuôn mặt cũng có chút vặn vẹo tạo cho người khác một loại cảm giác vô cùng hung lệ, không còn chút nào của bậc tiên bối cao nhân lúc nãy nữa.

Thiếu phụ vừa thấy Hàn Lập thu tay thì hơi ngẩn ra một chút, lập tức ý thức đến điều gì đó, màu lục trong mắt, khuôn mặt hung ác trong nháy mắt biến mất vô ảnh vô tung, khẩu khí chầm chậm nói.

"Hàn đạo hữu nhìn ta làm gì? Vì sao không gỡ tấm phù đó xuống rồi đưa hộp ngọc cho ta. Không nên lo lắng, ta đem Linh nhãn chi ngọc – bảo vật hiếm có trên thế gian cho ngươi thì còn chần chờ

gì nữa."

Hàn Lập nhìn thiếu phụ áo đen một chút, sau đó cúi đầu nhìn chăm chú vào tấm phù màu vàng trên hộp ngọc, không nói cái gì, nhíu mày, sau đó một tay cầm hộp chầm chậm tiến lại gần thiếu phụ

"Hàn đạo hữu, ngươi muốn làm gì? Đứng lại! Đừng đi qua đây!"
Bộ dáng vốn thong dong của thiếu phụ khi vừa thấy Hàn Lập mang hộp có tấm phù lại gần thì thần sắc lập tức đại biến, không ngừng quát bảo dừng lại, vẻ mặt vô cùng kinh hoảng.

------oOo------

Chương 609: Thi tiêu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập thấy thiếu phụ lộ ra loại vẻ mặt này, sắc mặt nhất thời trở nên âm trầm.trong mắt lóe lên hàn khí, không nói nhiều, khoát tay, hộp ngọc bay tới chỗ của thiếu phụ.

Mặc dù không biết đối phương vì sao sợ lá phù đó nhưng nếu đối phương có ý đồ xấu hắn tất nhiên sẽ không khách khí.

Thiếu phụ thấy tình cảnh này thì càng thêm hoảng hốt, trở nên thất thố, không chút nghĩ ngợi, cánh tay đập vào đài đá muốn bay lên để tránh.

Nhưng mà làm sao có thể tránh khỏi cấm chế, vừa mới đứng dậy hơn trượng thì quanh thân lập tức lóe lên hồng quang, sau đó lập tức bị kéo trở về vị trí cũ, khuôn mặt lộ ra vẻ đau đớn.

Lúc này hộp ngọc đã bay tới trước mặt thiếu phụ, tạo ra một trận âm thanh bén nhọn, phương hướng đột nhiên biến đổi, hướng tới đỉnh đầu thiếu phụ.

Sau đó từ bên trong lá phù, quang mang phóng đại hiện lên vô số phù văn màu vàng, từ trên hạ xuống người thiếu phụ.

"Không!"

Thiếu phụ áo đen tuyệt vọng hét lên, khuôn mặt xinh đẹp vặn vẹo.

Hình như thiếu phụ không hề có ý định đứng im tại chỗ chịu chết, nhanh nhẹn lấy tay bị cụt che khuôn mặt, bộ dáng như là liều mạng đem khuôn mặt giấu vào trong áo.

Phù văn cuối cùng cũng rơi vào vai của cô, ánh vàng chợt lóe, từ đó bốc lên một làn khói màu xanh.

Thân thể thiếu phụ kịch liệt run rẩy, tiếng kêu thê lương không ngừng phát ra từ miệng, thanh âm vô cùng bén nhọn chói tai căn bản không phải là âm thanh của con người.

Khuôn mặt Hàn Lập đại biến, không tự kiềm chế lui về sau mấy bước, lòng bàn hôi chảy đầy mồ hôi lạnh, một tay đặt lên túi linh thú có Phệ Kim Trùng, một tay khác thì cầm chặt cổ bảo Ngọc Như Ý, thần sắc ngưng trọng nhìn về đài đá, không nói lời nào.

Càng nhiều phù văn hạ xuống thì khói màu xanh bốc lên càng nhiều. Một lát sau, cả đàn đá đã chìm trong làn khói, trừ thỉnh thoảng có ánh sáng vàng chớp động thì không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Nhưng mà bên trong làn khói xanh đó không ngừng vang lên âm thanh thảm thiết của thiếu phụ, không hề dừng lại mà cao vút, biến hóa lúc nam lúc nữ khiến cho người nghe sởn hết cả gai ốc.

Hàn Lập âm thầm kinh hãi, liếm môi đồng thời ngừng thở quan sát.

Theo làn khói xuất hiện, vị thối tràn ngập căn phòng. Hắn chỉ vô ý hít vào một hơi liền cảm thấy vô cùng chóng mặt, không khỏi hoảng sợ.

Mấy loại khói mờ ảo này không ngờ cũng chứa chất độc.

Đúng lúc này bên trong làn khói có tiếng động phát ra.

Hàn Lập rùng mình, đang định tìm hiểu âm thanh đó là gì thì âm thanh lại tiếp tục vang lên.

Một bàn tay đầy móng vuốt xuất hiện, vẻ ngoài màu bạc, hung hăng chụp về phía Hàn Lập đang đứng lùi lại ở một góc của thạch thất. Cánh tay giống như mãng xà co duỗi tùy ý, vừa đánh ra đã dài tới vài trượng, trực tiếp muốn công kích lên vòng bảo hộ của Hàn Lập.

Hàn Lập rùng mình, nắm chặt Ngọc Như Ý trong tay đang muốn thi pháp khởi động.

Thần liên màu bạc trên quỷ trảo đột nhiên co lại, tiếp theo những đốm lửa bốc cháy lên, tiêu trừ mùi vị thối rữa.

Tiếng đau đớn cũng với tiến thở dồn dập không ngừng truyền ra từ bên trong vụ khí, quỷ trảo lại rút về.

Hàn Lập môi mím chặt nhìn vào bên trong làn khói, vẻ mặt âm tình bất định. Hắn suy nghĩ một chút rồi lại lui về sau hai bước nữa, áp chặt vào vách Thanh kim thạch, đồng thời rót linh lực vào Ngọc Như Ý.

Lập tức hồng quang trên người lại dày thêm vài phần.

Hắn lúc này mới an tâm một chút.

Sau thời gian một chén trà nhỏ thì tiếng kêu từ bên trong màn khói xanh dần thấp xuống, quang mang trên phù cũng dần ảm đạm, phù văn cũng trở nên thưa thớt, không giống như ban đầu nữa.

"Xem ra lá phù đó có thể khắc chế tên gia hỏa không yêu không quỷ kia nhưng mà linh khí còn bên trong hữu hạn. Không biết đến khi linh lực hết thì đã khống chế được đối phương được chưa nữa." Thấy tình cảnh này, trong lòng Hàn Lập tự đánh giá.

May mắn điều mà Hàn Lập lo lắng không xuất hiện.

Sau khi tiếng kêu thảm thiết cuối cùng biến mất, trong làn khói trở nên trầm lắng, khói xanh biến thành tử khí nhưng mà kim quang trên lá phù cũng không có bị mất đi.

Hàn Lập nhìn kim phù trên không trung, không lập tức tới gần mà chờ một lúc đợi đến khi kim quang hoàn toàn biến mất cùng hộp ngọc rơi vào bên trong làn khói xanh mới hành động.

Hắn vung tay lên, tạm thời thu hồi túi linh thú. Sau đó tay bắt pháp quyết, tiếng niệm chú vang lên trầm thấp, trước người xuất hiện một quang đoàn màu đỏ to bằng quả trứng gà.

Nhìn nó một chút, Hàn Lập liền không chần chừ, nhẹ nhàng ném vào bên trong làn khói, không còn thấy bóng dáng.

Hai hàng lông mày khẽ nhíu lại, miệng khẽ quát *"Nổ!"*

Tiếng nổ vang lên từ bên trong đám khói.

Nhất thời tất cả bị đánh tan, một luồng khí nóng tràn ngập khắp thạch thất.

Đối phó với mấy loại độc khói này thì công pháp Hỏa thuộc tính là biện pháp hữu hiệu nhất.

Khí nóng táp vào mặt nhưng Hàn Lập vẫn đứng im không nhúc nhích, chỉ trong mắt hiện lên vẻ khác thường, nhìn chằm chằm vào đàn đá.

Kết quả đập vào mắt khiến hắn đột nhiên giật mình, khô khốc nuốt nước miếng, có chút lạnh người.

Chỉ thấy trên đàn đá có một thứ gì đó giống hình dạng con người nằm bất động, không biết sống hay chết.

Sở dĩ gọi là thứ gì đó vì thân nó dài giống như người nhưng trên phủ đầy lông xanh, hơn nữa còn tỏa ra một mùi hôi thối nồng đậm, không ngừng tỏa ra.

Dù không thấy rõ tướng mạo của nó nhưng mà có thể khẳng định chắc chắn không phải là người.

Nó cùng với thiếu phụ áo đen lúc nãy giống nhau ở chỗ là cùng mất một cánh tay, mà móng tay dài đen chính là quỷ trảo vừa rồi công kích Hàn Lập.

Điều khiến cho Hàn Lập chú ý chính là bây giờ bên ngoài thân thể nó chính là ngân liên (dây xích màu bạc), không chỉ buộc trên chân mà còn xuyên thủng từ ngực ra sau, hoàn toàn khốn trụ nó.

Hàn Lập không suy nghĩ nhiều, ngón tay điều khiển phi kiếm, nhất thời nhiều ánh sáng xanh lóe lên chém liên tục vào người quái

vật.

Kết quả không ngờ lại phát ra những chuỗi âm thanh trầm thấp, quái vật vẫn bình yên vô sự.

Hàn Lập nhếch miệng cười khổ nhưng mà trong lòng lại không hề kinh ngạc.

Dù sao yêu vật này bị giam cầm như vậy tại đây khẳng định không tầm thường. Nếu một đao mà có thể chặt đầu được nó thì mới ngoài ý nghĩ của Hàn Lập.

Hàn Lập hướng về phi kiếm khoát tay thu hồi, đồng thời tiến lên vài bước, ống tay áo nhẹ nhàng phất về phía quái vật.

Một đạo hào quang màu xanh từ trong áo Hàn Lập bắn ra, đem quái vật nhẹ nhàng lật lại, sau đó vô thanh vô tức đặt xuống, lộ ra chân diện mục của quái vật.

Da bọc xương, khuôn mặt màu xám hiện ra trước mắt Hàn Lập, nửa miệng mở rộng lộ ra một đôi răng nanh dài hơn một tấc, trông rất kinh hãi.

"Đây là?" Hàn Lập nhìn qua lục mao quái vật (quái vật có lông xanh), tựa hồ cảm nhận có chút quen thuộc, hình như đã từng thấy qua trong một cuốn sách nào đó.

Hắn cúi đầu suy nghĩ.

"Thi tiêu!"

Một lát sau, Hàn Lập đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt lộ xuất vẻ sợ hãi gọi tên quái vật, đồng thời trong đầu nhanh chóng nhớ đến những lời đồn đáng sợ liên quan đến ác linh này tại thời kỳ man hoang.

"Thi tiêu" thực chất là một loại cương thi nhưng nó lại do cơ thể tu sĩ hình thành, khác biệt so với cương thi phổ thông thông linh chôn sâu dưới đất.

Điều kiện để hình thành chúng vô cùng ngặt nghèo.

Dù không còn có người nào biết phương pháp tạo nên chúng nhưng có thể tiến hóa thành thi thể thi tiêu thì thi thể khi còn sống cũng phải thỏa mãn hai điều kiện.

Một là cơ thể tối thiểu cũng phải là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, tu sĩ có tu vi thấp hơn thì không có khả năng tiến hóa thành thi tiêu. Hai là tu sĩ này phải có linh căn mộc thuộc tính hoặc thổ thuộc tính, nhưng mà phải là thiên linh căn mới được, nếu không thì không thể mượn sức của gỗ và đất để sống lại.

Ngoài ra còn phải cần có một điều kiện nữa đó chính là tu sĩ này phải mang theo oán khí rất lớn mà chết, vì thế sau khi chết hồn phách mới không chịu vào kiếp luân hồi, một mực ở lại bên cạnh thân thể.

Chín chín tám mốt ngày, nhờ cơ duyên xảo hợp, hồn phách mới có thể dung hợp lần nữa thành thi tiêu.

Loại này có thể nói là bán nhân bán thi, bán nhân bán quỷ.

Bởi vì nó chẳng những không hề có nhược điểm là sợ ánh sáng mặt trời mà còn có thể giữ dược phần lớn trí nhớ khi còn sống, tu luyện công pháp khi còn sống. Hơn nữa bởi vì nguyên nhân hàm oán mà chết nên loại hung linh tự nhiên hung ác thành tính. Sau khi sát hại tu sĩ sẽ cực kỳ thích thú đem hồn phách hút vào trong bụng, từ từ dùng thi hỏa tra tấn làm vui.

Tu tiên giới trước đây rất lâu khi nói về loại quái vật này thì người người đều biến sắc.

------oOo------

Chương 610: Hồ biến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Còn thân thể thi tiêu như sắt thép khó có thể làm bị thương, nghe đồn chỉ có thể dùng chân hỏa luyện chế từ từ hoặc dùng Trừu Hồn thuật phong ấn, Hàn Lập không khỏi trở nên đau đầu.

Lúc này thi tiêu hiển nhiên vẫn chưa chết đi thật sự mà chỉ bị cấm chế tạm thời chế trụ mà thôi nhưng thời gian để nó khôi phục lại nguyên khí có lẽ không phải ngắn ngủi.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Hàn Lập xoay chuyển nhìn hộp ngọc rơi bên cạnh thân thể thi tiêu, trong mắt đầy nghi vấn.

Thi tiêu bị nhốt tại đây mà không bị thiêu thành tro chính là dùng thủ đoạn trừu hồn phong ấn.

Xem thi tiêu coi trọng hộp ngọc này như thế, lại còn có linh phù cấm chế bên ngoài, khẳng định đây chính là tinh hồn của nó. Nhưng mà nếu nói như thế thì thi tiêu sao lại có thể tự nhiên cùng mình nói chuyện và dùng trí tuệ để lừa mình mở hộp. Nếu nói như vậy thì chẳng lẽ vẫn còn hồn tàn dư trong cơ thể.

Mặt khác vì sao trên người thi tiêu lại có chí bảo linh nhãn chi ngọc. Chẳng lẽ sau khi bị nhốt tại đây mới có?

Nghĩ đền những nghi hoặc này Hàn Lập nhíu nhíu mày, cả đầu u mê khó hiểu.

Nhưng mà sau khi suy nghĩ, hắn không còn muốn nghĩ tới vấn đề này nữa, bắt đầu đi vòng quanh tìm cách thoát thân.

Muốn luyện hóa thi tiêu thì bắt buộc phải có tu vi Nguyên Anh kỳ mới được, hơn nữa nếu không có vài tháng thì khẳng định cũng không xong.

Mà Hàn Lập chẳng có tu vi như thế, lại không phải loại ăn no rửng mỡ, chuyên đi thực hiện hành vi trảm yêu trừ ma.

Hắn chỉ muốn chính mình rời xa khỏi nơi này, thi tiêu sẽ tiếp tục bị giam cầm tại đây.

Về phần sau này có hay không những người xui xẻo khác tới đây và bị lừa gạt cũng không phải chuyện liên quan tới hắn.

Dù sao sau đó chuyện thi tiêu thoát thân cũng sẽ có cao thủ đi giải quyết. Hàn Lập ánh mắt lưu chuyển lại rơi trên hộp ngọc.

Hắn sau khi sờ lá phù vài lần sau đó đột nhiên vung tay đem thu nó vào túi trữ vật, mặt không đổi sắc.

Phù văn (chữ) trên phù kỳ lạ vô cùn, hắn dự định trở về sẽ đem ra nghiên cứu xem sao.

Về phần mở hay không cái hộp ngọc này thì sau khi đại thành Nguyên Anh sẽ tính, nếu không nguy hiểm thì sẽ thử.

Bên trong nếu là linh hồn thi tiêu hay hồn quỷ thì với Ích tà thần lôi cùng Đề Hồn Thú tương khắc, tu vi khi đó của hắn có lẽ cũng không cần sợ hãi.

Hàn Lập nhìn Ngọc Như Ý khoát tay, màn hào quang biến mất, tiểu lang màu vàng hiện ra.

Hắn chuẩn bị thi triển Thổ độn thuật, trực tiếp rời khỏi nơi này.

Dù Thanh kim thạch kia vô cùng cứng rắn nhưng mà hắn dùng thổ độn nên cũng không quá khó khăn.

Sau khi trong lòng suy tính, hắn đang muốn ra lệnh cho con tiểu lang khí linh này thì đột nhiên khuôn mặt biến đổi, quay đầu lại, ánh mắt hướng về phía thi tiêu bất động kia.

Sau khi nghiêng đầu ngẫm nghĩ một chút, hắn thở dài, đi tới vài bước trước người thi tiêu, đá một cước, kết quả sau khi thi tiêu lật lên, lộ ra một cái hố nhỏ, trong hố có yêu thú Tuyết Vân Hồ đang đưa cặp mắt đen láy đáng thương nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập mỉm cười, lẩm bẩm nói:

"Ngươi cũng thông minh đấy, tìm ngay được chỗ trốn."

Nói xong lời này, Hàn Lập vung tay, thanh quang lại lóe lên, hướng về phía con tiểu hồ.

Con hồ ly màu trắng tựa như biết chuyện không ổn, giật mình định tìm cách trốn thoát nhưng thanh quang Hàn Lập cũng rất nhanh, khi nó vừa nhảy được lên không trung thì đã bị luồng sáng bao bọc, nhanh chóng rơi vào trong tay Hàn Lập.

Hàn Lập một tay cầm con hồ ly trắng như tuyết, không chần chừ hướng về phía tường đá đi đến, miệng không ngừng lẩm bẩm.

"Con thú nhỏ như ngươi mạng cũng thật lớn, chẳng những không có chút tổn hao gì. Trước kia ở cùng một chỗ với thi tiêu còn có thể sống đến nay, đúng là khó tin!"

"Di!Khó tin?" Hàn Lập nói tới đây, đột nhiên nhớ ra cái gì đột nhiên dừng bước.

Sau đó sắc mặt đại biến, vung tay lên, ném con bạch hồ trong tay vào vách đá đối diện.

Nhưng đúng lúc này, đôi mắt yêu hò hiện lên vẻ oán độc, trong nháy mắt nhấc chân trước, trong gang tấc hung hăng chộp tới. Chân trước vốn nhỏ bé đột nhiên hóa thành một lợi trảo khổng lồ trắng như tuyết, chộp vào ngực Hàn Lập.

"Ầm!" Một tiếng nổ chói tai vang lên.

Trong âm thanh giận dữ của Hàn Lập, bóng trắng chớp động chính là Tuyết Vân Hồ đang vô cùng kinh hãi, muốn đem Tuyết Vân Hồ bóp nát.

Nhưng mà tiểu hồ tại không trung xoay một vòng linh hoạt, vững vàng rơi xuống sàn đá.

Sau đó nó lộ ra ánh mắt lạnh băng, bình thản nhìn Hàn Lập, trong đôi mắt màu xanh lộ ra vẻ thất vọng.

Mà Hàn Lập nghĩ lại không khỏi thầm sợ hãi.trong chiếc áo bị xé rách lấp lóe ánh sáng màu xanh.

Đúng là nội giáp của Lục Đạo truyền nhân – Ôn Thiên Nhân.

Sau khi Hoàng Lân giáp bị phá hủy thì hắn đã dùng giáp này. Nó mềm mại như tơ vậy, dù không biết tên nhưng mà chất lượng tuyệt không kém Hoàng Lân giáp kia.

Lợi trảo vừa rồi của tiểu hồ bất ngờ và vô cùng hung hiểm, pháp bảo bình thường cũng chưa chắc ngăn cản được.

"Ngươi vốn là ai? Vừa rồi biến hình công kích không phải yêu thú cấp thấp có thể làm được." Sau khi tỉnh táo Hàn Lập nhìn chòng chọc bạch hồ, nghiêm giọng hỏi.

Đồng thời vung tay, đem Ngọc Như Ý biến thành hào quang hộ thân.

Nhưng khiến cho hắn thất kinh chính là Ngọc Như Ý giống như là vật chết, hoàn toàn không có chút phản ứng. Hàn Lập đầu tiên là ngẩn ra, kinh ngạc nhìn tiểu lang màu vàng.

Nhưng mà tiểu lang này cũng đứng tại chỗ, không có gì dị thường.

Đối đầu kẻ địch mạnh, Hàn Lập cũng bất chấp suy nghĩ mọi chuyện. Thần niệm vừa động, phi kiếm bay vù vù trên đầu, nhanh chóng tạo thành một vòng bảo hộ màu xanh che trước người.

Hàn Lập bây giờ mới bình tĩnh được một chút.

Nhưng giờ phút này, Tuyết Vân Hồ trong miệng lại truyền ra một tiếng khiến cho cơ thể Hàn Lập sững lại.

"Ta là ai? Ngươi không phải vừa mới cùng ta đánh nhau sao?

Như thế nào nhanh như vậy lại quên vậy?" Thanh âm nữ nhân quen thuộc, trong mắt bạch hồ hiện lên vẻ giễu cợt, trong nháy mắt đứng thẳng lên, biến hóa. Thân hình tiểu hồ biến hóa vài lần, trong nháy mắt to lên, lông mao biến mất hóa thành một người thân thể xích lõa – đó là một thiếu phụ có chiếc đuôi dài kiều mị.

Hàn Lập liếm liếm môi, cả vẻ trấn định cũng không có giữ được, sự khiếp sợ tràn đầy trên mặt.

"Sao? Yêu hồ ta hóa thân cũng không tệ phải không?" Nữ nhân này dung nhan giống hệt như là thiếu phụ áo đen lúc trước, ngực đầy đặn, trắng như tuyết, hai điểm màu hồng rung nhè nhẹ, nhìn Hàn Lập đầy vẻ yêu mị, đôi mắt sáng nhưng lại vô cùng băng lạnh, mỉm cười hỏi.

"Ngươi là nó?" Sau khi Hàn Lập hít sâu một hơi, cuối cùng khôi phục lại thái độ bình thường, lạnh nhạt nói. Sau đó hắn dùng thần thức nhìn vào bên trong đài đá, thi tiêu vẫn không hề động chút nào. Điều này khiến cho tâm lý hắn buông lỏng, sau đó nhìn lại thiếu nữ kia, theo lý thuyết có thể biến thành hình người tối thiểu cũng phải là yêu thú cấp 8 mới được nhưng sao khi thi tiêu hóa thân bạch hồ này lại chỉ có cấp 7.

Điều này khiến cho Hàn Lập vô cùng kinh ngạc nhưng cũng không có sợ hãi.

Nhưng mà lúc trước thần thức hắn đã bị yêu hồ ẩn giấu lọt qua nên cũng không dám khẳng định phán đoán của bản thân có chính xác hay không, chính thế nên mặt mới có vẻ ngưng trọng.

Đồng thời tâm trí nhớ lại lời ghi chú về yêu hồ cấp cao trong truyền thuyết. Tất cả linh hồ khi tiến đến yêu thú cấp cao thì đều có thể thi triển ảo thuật, thậm chí có thể đùa giỡn với tu sĩ cấp cao mà đối phuong không hề biết, thuật ẩn nặc giấu hình là thiên phú của chúng, đứng số một số hai trong tất cả yêu thú.

Lúc trước hắn còn có chút hoài nghi điều đó nhưng bây giờ thì chính bản thân mình với thần thức cường đại như vậy mà còn bị lừa, rút cuộc cũng đã tin tưởng.

Nói đi cũng phải nói lại, thi tiêu hóa thân thành tu vi này sao không tự mình lấy hộp ngọc kia. Chẳng lẽ yêu thú này cũng sợ kim phù nhưng cho dù thế, với tu vi của nó hoàn toàn có thể bắt một gã tu sĩ thấp giai vào đây, ép buộc mở linh phù. Hàn Lập khuôn mặt không biểu hiện gì nhưng trong lòng lại không ngừng suy nghĩ, hắn mơ hồ cảm giác được yêu hồ này tuyệt không phải là hóa thân đơn giản của thi tiêu. Khẳng định là có chuyện, càng nghĩ hắn càng trấn tĩnh, mắt nhìn thiếu phụ xích lõa kia, trong mắt ẩn hiện sát khí.

------oOo------

Chương 611: Lang hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

" Mặc kệ ngươi có là phải là hoá thân của Thi Tiêu hay không, hai người chúng ta đều chỉ có thể còn một người tiếp tục sống." Khuôn mặt Hàn Lập không chút biểu tình, nói xong câu đó, liền không hề do dự hướng về phi kiếm đang bay trước người, điểm ngón tay một cái, trong nháy mắt ánh kiếm màu xanh vọt lên cao, hoá thành một phiến lớn thanh hà, dựa vào áp lực như Thái Sơn áp đỉnh, đánh thẳng tới yêu hồ đang đứng ở góc thạch thất.

Thiếu phụ vừa nhìn thấy phi kiếm của Hàn Lập công kích, thần sắc không kinh sợ mà lại vui mừng.

Thị thè đầu lưỡi đỏ liếm liếm đôi môi đỏ ngất ngây lòng người, sau đó phát ra tiếng cười kiều mị, thân hình đang đứng trong bạch quang liền biến mất.

Ánh kiếm đánh vào chỗ trống, đập thẳng vào tường, phát ra âm thanh cheng cheng, nghe chói cả tai.

Hàn Lập nhíu mày, thần thức nhanh tỏa ra quét xung quanh nhưng không phát hiện ra tung tích của Yêu hồ.

Ẩn hình thuật của đối phương quả nhiên vượt ngoài dự liệu của hắn.

Nhưng thần sắc Hàn Lập không hề thay đổi, ngược lại hừ lạnh một tiếng, một tay vỗ mạnh vào túi trữ vật, một tiểu chung màu bạc liền xuất hiện.

"Đi!" Hắn khẽ quát một tiếng.

Quang hoa tiểu chung chợt loé, sau đó hoá thành một đạo ngân mang bay lên cách đỉnh đầu vài thước, hiện lại nguyên hình.

Hàn Lập không chút trì hoãn, một tay bắt pháp quyết, hé miệng, một đoàn thanh khí phun lên trên tiểu chung.

Nhất thời ngân mang của Cổ bảo bắn ra bốn phía, phát ra một tiếng nổ *" đang "* thật lớn.

Nơi đây nguyên bổn vốn là chỗ đã bị phong bế, khiến cho công kích bằng âm ba của ngân chung dễ dàng tăng thêm nửa phần uy lực.

Nhất thời cả bên trong Thanh Kim thạch thất, khắp nơi đều là tiếng ông ông, còn ở nơi chỉ cách Hàn Lập có năm sáu trượng, bỗng nhiên không gian có một trận ba động

Sau khi bạch quang loé lên một cái, một thiếu phụ trần trụi từ trong đó xuất hiện.

Hàn Lập mừng rỡ trong lòng, nhưng âm thầm có chút nghi hoặc. Yêu hồ này xem ra yếu hơn ba phần so với thất cấp yêu thú. Lẽ nào do Thi Tiêu bị thương. Nên ngay cả tu vi của hoá thân cũng bị giảm sút.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng hắn không hề chần chừ, búng ngón tay một cái, năm đạo thanh sắc kiếm khí, loé lên liền thoát khỏi tay mà bay đi.

Thanh mang dài chừng vài thước, nháy mắt xuyên thủng khắp nơi trên thân thể thiếu phụ đang xích loã.

Thiếu phụ kêu một tiếng thảm thiết, sau đó ngã người xuống đất, dưới thân thể trắng như tuyết, huyết dịch đỏ tươi chảy như suối.

Dễ dàng đắc thủ như thế, lại khiến Hàn Lập rùng mình.

Ngay khi hắn đang chần chờ, bàn tay đang nắm Ngọc Như Ý bỗng nhiên nóng rực lên một cái. Tiếp đó hồng quang trên người mạnh lên, một tầng hào quang đỏ rực bỗng nhiên hiện lên trên thân.

Cơ hồ ngay lúc đó, chỗ xa xa nhìn như không có người đột nhiên có mấy đạo ngân ti be bé từ trong không trung bắn nhanh ra, may mắn lại kích vào màn hào quang xuất hiện một cách vô thức trên thân thể, vừa vặn màn hào quang ngăn chặn được chúng lại.

" Ô! "

" Ah! "

Tiếng giật mình của nam nữ đồng thời vang lên.

Hàn Lập chấn động một cái. Sau đó lập tức phản ứng, hé miệng. một đạo thanh mang bắn về phía mà ngân ti phát ra.

Còn chỗ phát ra tiếng cười làm động cả lòng người, bóng trắng chợt loé, thiếu phụ xích loã đang che ngực kia lại xuất hiện tại chỗ khác trong thạch thất. (Oài, như sắc hiệp – ND à chiến đấu kiểu này mất nhiều máu lắm dù chưa sử dụng Huyết Ảnh Độn – NB)

Sắc mặt Hàn Lập cực kỳ khó coi, nghiêng đầu nhìn nơi thiếu phụ bị thương. Kết quả nơi đó không có gì, một chút bóng dáng cũng không!

" Huyễn thuật! " Hàn Lập liếm liếm đôi môi có chút khô khốc, trong lòng trầm xuống.

Thiếu phụ cười một tiếng, tịnh không hề trả lời Hàn Lập. Ngược lại ánh thu ba vừa chuyển. Trừng mắt nhìn hoàng sắc tiểu lang đang ở cạnh Hàn Lập, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

Hàn Lập thấy thiếu phụ lộ ra loại biểu tình này. Trong lòng động một cái, cũng nghiêng đầu nhìn tiểu lang, sau đó cúi đầu nhìn nhìn Ngọc Như Ý đang cầm trong tay. Sắc mặt âm trầm bất định.

Màn hào quang thuộc tính hoả lúc nãy vừa chặn được một kích quỷ dị của hồ yêu, cũng không phải do hắn thúc dục Ngọc Như Ý phát ra.

Chẳng lẽ là khí linh bên trong chủ động thi pháp tương cứu, nghĩ tới hợp thể của hồng hoàng hai lang chính là ngân sắc cự lang thần bí, trong lòng Hàn Lập cũng có chút hồi hộp.

Thiếu phụ uốn vòng eo nhỏ nhắn trắng như tuyết, vừa định mở miệng nói gì đó thì quang hoa của Ngọc Như Ý trên tay Hàn Lập lại loé một cái, một đạo hồng quang từ trong phi ra, mà tiểu lang ở bên cạnh luôn im lặng, tung người nhảy một phát, cũng hoá thành một đạo hoàng quang vọt tới phía đạo hồng quang kia.

Hàn Lập nhìn thấy màn này, sắc mặt khẽ biến. Nhưng vẫn giữ chặt Ngọc Như Ý trong tay, chưa có hành động nào cả.

Đúng như sở liệu của hắn, quang mang của hồng hoàng nhị quang kia hội tụ với nhau, bạo phát ra ngân sắc quang đoàn.

Phía trong quang đoàn xuất hiện một con Ngân sắc cự lang, thân ảnh của nó cao hơn trượng đang phiêu phù tại không trung, mục quang lộ rõ vẻ hưng phấn, nhìn chằm chằm về phía Yêu hồ ở trước mặt.

Xích loã thiếu phụ mặc dù không biết lai lịch của Ngân lang, nhưng chẳng biết vì sao sau khi Ngân lang xuất hiện trong lòng thị liền cảm thấy sợ hãi, ẩn chứa một cảm giác bất diệu. Ngay cả vẻ hồ mị trên mặt, dưới một cái trừng mắt của cự lang, bất giác cũng trở nên ngưng trệ.

Nhưng thị lập tức liền ý thức được sự thất thố của mình, tú mi dựng ngược, sau đó sắc mặt đẹp mê người hơi trầm, một mảng lớn phấn sắc hương vụ từ trong miệng phun ra, nháy mắt che khuất cả thân, khoảng khắc liền không thấy bóng dáng đâu cả.

Phấn sắc vụ khí nhanh chóng tràn ngập, trong nháy mắt hơn nửa thạch thất đều bị hương vụ này bao trùm. Hàn Lập tuy không biết phấn vụ này có tác dụng quỷ quái nào nhưng tự nhiên không dám khinh thường, sắc mặt lạnh lùng, vỗ hông một cái, một túi linh thú liền xuất hiện trên tay.

Cho dù công pháp ẩn nặc của Yêu hồ có lợi hại, hắn cũng không tin đối phương tránh được vây công của hơn trăm ngàn con Phệ kim trùng.

Lúc Hàn Lập định lắc nhẹ túi linh thú, muốn gọi Phệ kim trùng ra, Ngân lang đang phiêu phù trước mặt lại có hành động khiến hắn ngạc nhiên.

Chỉ thấy Ngân lang đột nhiên há mồm, ngân quang chợt xạ, vô số ngân đoàn to bằng nắm tay từ trong miệng cuồng mãnh bay ra, tất cả đều tập trung bắn vào một chỗ trong đám vụ khí. Sau đó Ngân lang cũng khẽ kêu một tiếng, đột nhiên hoá thành một đạo ngân hồng, tiến thẳng về phía trước.

Điều này khiến Hàn Lập cảm thấy ngạc nhiên, bất giác kêu gọi Phệ kim trùng trì hoãn hành động một chút.

Còn lúc này, *" Phốc, phốc "* hai tiếng liên tiếp vang lên, ngân đoàn bay vào trong vụ khí, tự động bạo liệt vỡ ra.

Ngân quang phấn vụ đan vào nhau, bên trong đồng thời truyền lại tiếng kêu kinh sợ của Bạch hồ.

Đoàn hào quang do cự lang hóa ra cũng tiến vào trong vụ khí.

"Ngươi muốn làm gì? Không có khả năng, ngươi là…không…" Yêu hồ dường như thấy được sự tình gì đó không thể tưởng tượng được, nói năng hoảng loạn rồi kinh khủng kêu lên.

Trong nháy mắt âm thanh thê lệ của yêu hồ đột nhiên dừng lại.

Hàn Lập nghe thấy những âm thanh này, thần tình khẽ biến, giương hai mắt nhìn vụ khí.

Cũng may linh lực khu sử phấn vụ kia tựa hồ đã mất, không lâu sau liền dần dần tản mát, lộ ra tình hình ở bên trong.

Hàn Lập nhìn xong, thần sắc đại biến.

Thiếu phụ xích loã do Yêu hồ hoá thành, cả người đang run rẩy nằm phục xuống dưới đất, đồng thời trên thân phấn sắc và ngân sắc quang mang loé sáng, phân biệt nhau chiếm cứ hơn nửa phần thân thể, tại phần giao giới trung gian, hai loại quang mang đang đan dần vào nhau, phảng phất như đang tranh đoạt cái gì đó.

" Đoạt xá!" Hàn Lập hít sâu một hơi, kêu lên.

Trong lúc hắn đang kinh nghi bất định, ngân quang đã bắt đầu chiếm thế thượng phong, bức phấn sắc quang mang từ từ co lại.

"Không! " Thiếu phụ kia đột nhiên hai tay ôm đầu, thống khổ đến nỗi thét to một tiếng.

Tiếp theo đó, thân hình mềm mại đầy đặn kia quay cuồng một cái. Bắt đầu một trận co rút biến hình ở trong bạch quang. Không lâu sau, nữ tử đó lại biến thành bạch hồ chân thân.

Còn lúc này, một điểm phấn sắc quang mang cuối cùng ở đuôi đã bị ngân sắc quang mang thôn phệ hết sạch. Đồng thời tu vi kinh người ở trên thân cũng biến mất vô ảnh vô tung, lại một lần nữa biến thành một con yêu thú cấp thấp.

Bạch hồ nằm phủ phục trên đất, không hề động đậy, tựa hồ đã mất hết sức lực nhưng ngân mang trên người lúc này lại càng thêm long lanh.

Hàn Lập nắm chặt Ngọc Như Ý, trên mặt có một tia chần chừ.

Hiển nhiên lúc nãy là Ngân lang kia đoạt xá thành công, hắn không biết hiện tại có nên tiếp tục chế trụ đối phó nó hay vẫn bình tĩnh đợi hành động của Ngân lang.

Một lúc lâu sau, Hàn Lập thở dài một hơi.

Mặc kệ thế nào đi nữa, hiện tại tu vi Bạch hồ đã rớt xuống rất thấp rồi.

Nếu đã như vậy, hắn ngược lại không cần phải xuống tay nữa.

Huống chi từ tình huống lúc nãy Ngân lang ra tay cản lại một kích kia, tựa như đối với hắn không hề có chút ác ý.

Hàn Lập rất muốn biết đối phương rút cuộc có lai lịch như thế nào. Hắn chưa bao giờ nghe qua việc khí linh còn có thể tự chủ hành động.

Ngân lang này rõ ràng giống như hắn vẫn dự đoán trước đây là một gia hoả có lai lịch lớn lao.

Trong khi thần sắc Hàn Lập vẫn đang âm trầm bất định suy nghĩ thì ngân quang trên thân thể Bạch hồ sẫm thêm một chút, cuối cùng dùng sức của tứ chi đứng thẳng dậy.

Nó hình như vẫn còn có chút không thích ứng với thân thể mới này, vừa bước hai bước, chân trước liền mềm nhũn, quỵ luôn xuống đất.

Hàn Lập thấy tình hình như vậy, không khỏi bật cười một tiếng.

Nghe được tiếng cười, bạch hồ ngẩng đầu nhìn vào mắt Hàn Lập, trong mắt lộ ra vẻ ảo não.

"Có gì mà buồn cười. Thân thể vừa đoạt xá, tự nhiên có chút không thích ứng." Thanh âm của một nữ tử bỗng nhiên vang lên bên tai của Hàn Lập.

Hàn Lập nghe được âm thanh này, nụ cười liền tắt.

" Ngươi cũng là …… là nữ sao? " Hàn Lập sờ sờ mũi của mình, nhẹ thở một hơi, thì thào nói.

------oOo------

Chương 612: Ngân Nguyệt lang tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

" Hừ! Nữ cái gì, ngươi muốn nói ta là bà già sao!" Thanh âm nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng nói.

Hàn Lập vừa nghe những lời đó, có chút cười khổ, không hề tiếp lời, thu lại phi kiếm đang bay quanh đỉnh đầu, mới chậm rãi đáp lời:

" Mặc kệ ngươi là nam hay nữ, cũng đều phải nói cho ta biết lai lịch của ngươi."

" Lai lịch? Ta không phải là khí linh của Cổ Bảo nằm trong tay ngươi sao!" Bạch hồ hơi ngồi thấp xuống, nhìn vào ánh mắt của Hàn Lập, bình tĩnh nói.

" Ta đương nhiên biết ngươi là khí linh. Nhưng ta chưa nghe qua khí linh có thể đoạt xá." Hàn Lập nhíu mày, thanh âm lạnh lẽo nói.

" Điều này chứng tỏ ngươi là dạng cô lậu quả văn. Ta không phải là một ví dụ sao?" Bạch hồ phảng phất như trề môi một cái, không chút để ý đáp trả.

Hàn Lập nghe những lời đó, nhất thời im lặng.

Nhưng một lát sau, hắn bỗng nhiên giơ Ngọc Như Ý trong tay lên,

" Ngươi muốn làm cái gì?" Trong mắt Bạch hồ bắn ra thần sắc kinh hãi, nhìn Hàn Lập, lạnh lùng hỏi.

" Không có gì? Hàn mỗ chỉ thấy kỳ lạ, các hạ dĩ nhiên đã đoạt xá thành công thân thể của Yêu hồ, Ngọc Như Ý này hơn nửa là vô dụng. Nhưng nếu ta đem nó đập nát, không biết sẽ phát sinh ra

chuyện gì?" Hàn Lập thở dài một hơi, bình tĩnh nói.

Vừa nghe lời đó, nhất thời biểu tình của Bạch hồ đại biến, ngưng thị nhìn Hàn Lập với ánh mắt ngoan lệ, nhưng chỉ nhìn một lát, nó tựa như nhớ đến cái gì đó, đột nhiên khí thế toàn bộ biến mất.

" Ngươi không cần phải thử dò xét ta. Chính xác, nếu như ngươi phá huỷ Ngọc Như Ý, khí linh trên thân ta tự nhiên cũng theo đó tan thành mây khói. Dù sao thân là khí linh, ta đã hợp nhất với Ngọc Như Ý rồi." Bạch hồ lạnh nhạt nói.

Sau đó ngân quang trên người nó loé sáng, một cỗ khí tức khổng lồ liền phủ xuống thân thể Bạch hồ.

Hàn Lập rùng mình, trên mặt có chút kinh hãi.

" Không cần lo lắng. Ta dùng thú thân cùng ngươi nói chuyện có chút bất tiện. Hiện tại hoá thành hình người đã." Bạch hồ lạnh lùng nhìn Hàn Lập một cái, trong miệng thốt ra một câu.

Hàn Lập nghe thấy lời này. Trong lòng ngẩn ra, sau đó hơi an tâm.

Lúc này, thân thể Bạch hồ phóng ra ngân quang chói mắt, Hàn Lập theo bản năng thối lui về sau hai bước.

Hắn nhìn thấy ở bên trong ngân quang, Bạch hồ phiên thân một cái, nhanh chóng biến thành xích loã thiếu phụ có thân hình mê người. Đợi đến khi cô ta đứng thẳng, Hàn Lập phát hiện, ngoại trừ lục quang trong mắt đối phương đã biến mất, biến thành hai con ngươi trong suốt ra, dung nhan của nữ tử này giống hệt như lúc trước khi bị đoạt xá.

Xem ra hình thái nhân loại của yêu thú, một khi định hình rồi thì không cách nào cải biến.

Trong lúc Hàn Lập còn đang suy nghĩ, hai tay thiếu phụ theo bản năng che những chỗ nhạy cảm trên thân thể. Chần chừ một lát, có chút ngại ngùng nói:

" Đạo hữu có y sam không? Hình dáng ta thế này có chút không quen." Nói xong câu đó, trên gương mặt tú lệ của nữ tử, lộ ra một tia ngượng ngùng.

Hàn Lập có chút ngây người.

Sau đó hắn không chút do dự, móc từ trong túi trữ vật ra một bộ y sam, quăng cho đối phương."

"Đa tạ đạo hữu!"

Thiếu phụ thấp giọng cảm tạ một câu, ngọc thủ nhấc một cái. Đem xiêm y của nam tử nhẹ nhàng mặc lên trên người, thân thể mềm mại xích loã đầy xuân quang nhất thời bị che khuất hơn phân nửa.

Hàn Lập nhìn thấy thế, thần sắc nhất động, nhất cử nhất động của nữ tử này đều tràn đầy phong vị tao nhã khó nói lên lời, quả thực so với đa số tiểu thư khuê tú con nhà đại gia còn tư văn ôn nhã hơn nhiều. Thật sự khiến người khác khó mà tin được kiếp trước của cô ta là một con Ngân lang.

Thiếu phụ mặc quần áo xong, mới ngẩng mặt, chậm rãi nói với Hàn Lập:

" Ngươi có thể gọi ta là Ngân Nguyệt. Về phần lai lịch của ta không phải không muốn nói cho ngươi biết mà là bản thân ta cũng không nhớ rõ. Nói vậy chắc ngươi cũng biết. Yêu tinh hồn của chúng ta một khi bị luyện thành khí linh, thần trí hoàn toàn biến mất. Chỉ có thể ngoan ngoãn chịu sự khu sử của chủ nhân Cổ bảo mà mình ký thân. Nhưng không biết vì sao, từ ngày ta có ý thức đến nay, liền mơ mơ hồ hồ nhớ lại một phần sự tình của kiếp trước, tuy còn rất ít, nhưng cũng đủ để ta có một phần năng lực chủ động. Ta loáng thoáng nhớ lại, ta là một thành viên của Ngân Nguyệt lang tộc. Cái tên Ngân Nguyệt này cũng chính bởi vậy mà lấy ra đặt cho bản thân. Còn về trước đây gọi là gì, ta không nhớ được." *Tuỳ theo lời nói, thiếu phụ cũng nhẹ nhàng bước lên vài bước, phảng phất như dần dà đã thích ứng đối với thân thể mới.*

" Ngân Nguyệt lang tộc? Ta chưa thấy trong điển tịch có nói đến loài yêu thú này?" *Hàn Lập sờ sờ cằm, nghi sắc chợt loé nói.*

"Đây là một phần ký ức tàn khuyết. Không biết chừng có lẽ nhớ lầm." *Tú mi của Ngân Nguyệt nhíu nhíu, khẽ nói.*

Nghe những lời này, Hàn Lập không nói gì nữa.

"Được rồi, cho dù Ngân Nguyệt cô nương không nhớ lai lịch của bản thân. Nhưng thân là khí linh lại biết đoạt xá, chuyện này là sao? Đừng nói với ta, tất cả các khí linh đều có dạng năng lực này, nếu không tu tiên giới sớm đã đại loạn." *Hàn Lập trầm ngâm một lúc, ngưng trọng hỏi.*

" Ngươi cho rằng ta tuỳ tiện thân thể nào cũng đoạt xá sao?" *Thiếu phụ cười lạnh một tiếng, hỏi ngược lại.*

"Lời này là ý gì?" *Hàn Lập giương mắt hỏi lại nữ tử.*

" Vừa rồi ta thi triển công pháp, nghiêm chỉnh mà nói kỳ thật không coi là đoạt xá, mà là năng lực thiên phú của Ngân Nguyệt nhất tộc chúng ta, chỉ là thôn phệ linh hồn thôi. Dùng nguyên thần xuất khiếu của bản thân, trực tiếp công kích nguyên thần hay hồn phách của người khác. Đương nhiên lúc hồn phách của đối phương bị cắn nuốt hoặc mạnh mẽ đuổi ra khỏi thân thể xong, Ngân Nguyệt nhất tộc bọn ta liền có thể tạm thời định cư luôn ở trong thân thể mới. Chỉ là thời gian không thể quá lâu, không thì nguyên thần sẽ bị thân thể đồng hoá hết, không thể nào độn xuất ra ngoài được. Hơn nữa dạng năng lực này là con dao hai lưỡi, thần thức Ngân Nguyệt lang tộc bọn ta trong thời kỳ tiên thiên tịnh không hề cường đại hơn so với yêu tộc khác, vạn nhất gặp phải một đối thủ có nguyên thần đặc biệt cường đại, thì khác gì vất bỏ đi tiểu mệnh của bản thân. Cho nên không dám sử dụng bừa bãi. Nhưng đối với người không có thân thể như ta mà nói, tựa hồ như không sao cả." *Ngân Nguyệt khẽ nhếch đôi môi gợi cảm, giảng giải khiến cho Hàn Lập cả kinh.*

Nữ tử nhìn thấy thần sắc đại biến của Hàn Lập, mở miệng định nói gì đó, tựa hồ đoán được những lời trong lòng Hàn Lập, lập tức cướp lời nói trước:

" Không cần hỏi ta vấn đề về thôn phệ linh hồn, ta cũng không biết như thế nào cả, dường như trời sinh ra liền biết sử dụng như thế nào rồi. Nhưng ngươi cũng đừng lo lắng, loại thôn phệ linh hồn này có rất nhiều hạn chế ngặt nghèo. Không phải thích là có thể thi triển được. Mà ta cũng không phải là thân thể ban đầu của Ngân Nguyệt. Dựa vào trạng thái khí linh thi triển loại thiên phú này, cơ hồ là việc không thể. Nếu như không phải ở đây may mắn đụng phải Tứ đồng linh hồ, ta cũng không cách nào đoạt xá được. Nếu không trước đến nay ta sao phải một mực ở trong Ngọc Như Ý. Bởi vì trong trí nhớ, Tứ đồng yêu hồ này dường như thiên sinh là bị Ngân Nguyệt lang tộc chúng ta khắc chế, hơn nữa cái thân thể yêu hồ này, kỳ thực sớm đã bị phân thần của Thi Tiêu đoạt xá qua một lần, cũng không phải chủ nhân đích thực của thân thể. Cho nên ta mới có thể may mắn đoạt xá thành công." *Ngân Nguyệt bình tĩnh nói.*

"Tứ đồng linh hồ! Đây không phải là Tuyết vân hồ sao?" *Hàn Lập nhìn kỹ hai con ngươi trong mắt đối phương, tịnh không có chỗ nào là yêu quái cả, không khỏi nghi hoặc hỏi lại.*

" Tứ đồng linh hồ, ý nói đến tình hình của Yêu hồ sau khi tu vi đại thành, nó có thiên phú là ma đồng, từ ý nghĩa nào đó mà nói, so với Ngân nguyệt lang bọn ta thì linh hồn thôn phệ càng thêm đáng sợ. Cơ hồ trong lúc cười nói, liền có thể vô hình giết chết kẻ địch. Nhưng dựa vào bề ngoài mà nói, nó đích xác không khác gì so với Tuyết Vân Hồ bình thường, đáng tiếc một khi thi triển công pháp liền lập tức bị hoá thân của ta nhận ra." *Ngân Nguyệt mỉm cười, bất giác toát ra một phần mị ý đến mê người.*

" Tu vi của Yêu hồ vừa nãy cũng đạt tới thất cấp yêu thú, lẽ nào vẫn chưa tính là tu vi đại thành. Hơn nữa, nó một khi tu vi đã không đột phá lên hoá hình kỳ bát cấp, vì sao có thể sớm biến ảo thành nhân hình. Hơn nữa ngươi giống hệt như Yêu hồ lúc chưa bị đoạt xá, tu vi tại sao lúc cao lúc thấp thế. Đừng có nói với ta, ngươi cũng giống như Yêu hồ, có thể ẩn nặc tu vi khiến ta không cách nào phát giác." *Hàn Lập trề môi, nói ra nghi vấn của mình.*

"Ha ha! Câu hỏi của đạo hữu thật không ít ah. Nhưng ta cũng không biết đã bao nhiêu năm rồi không nói chuyện cùng người khác. Đây cũng là chuyện bình thường thôi. Yêu hồ kia vì sao có thể hoá hình được, ta đích xác không biết. Phỏng chừng là Thi Tiêu kia mắt thấy tình hình không ổn, thi triển công pháp gì đó, tạm thời đem tu vi của bản thân mạnh mẽ tiếp thêm vào một bộ phận nào đó trên hoá thân của Yêu hồ. Cho nên tu vi trước sau mới cách biệt lớn đến vậy. Tu vi chân chính của Tứ đồng yêu hồ này vẫn chính xác là yêu thú cấp thấp mà thôi. Hơn nữa bởi vì nguyên nhân cấm chế, Yêu hồ này cho dù được tiếp thêm tu vi, nhưng vẫn không cách nào rời quá xa bản thể của Thi Tiêu. Còn nhân thân hoá hình của ta ngày hôm nay, thi triển mật thuật cũng không khác biệt gì nhiều, có thể tạm thời đưa tu vi đề thăng lên trình độ yêu thú thất cấp thậm chí bát cấp. Nhưng qua một đoạn thời gian, tu vi này liền từ từ hạ xuống, hồi phục lại thú thân. Lần sau muốn biến thành hình người, ít nhất cũng là sự tình của một tháng sau." *Thiếu phụ nói ra khiến cho Hàn Lập giật mình, hiểu rõ sự tình.*

Sau đó, Hàn Lập không hỏi thêm gì nữa, mà cúi đầu suy ngẫm lại những lời nói vừa rồi.

Hơn nửa ngày sau, hắn mới bình tĩnh nói:

"Mấy lời này tuy không khiến ta giải được hết nghi hoặc, nhưng cuối cùng khiến Hàn mỗ biết được đại bộ phận nguyên nhân. Phần tiếp theo, ta chỉ cần hỏi thêm Ngân Nguyệt đạo hữu một câu nữa thôi. Hiện tại sau khi đã có thân thể, bước tiếp theo ngươi đã chuẩn bị gì chưa?"

Nghe Hàn Lập hỏi một câu có ý vị sâu xa, trên mặt Ngân Nguyệt lộ ra biểu tình như cười mà không cười.

"Nếu như ta nói, muốn rời xa Hàn đạo hữu, tự mình tu luyện. Đạo hữu sẽ không định giết ta chứ?" Ngân Nguyệt cười dài hỏi một câu.

------oOo------

Chương 613: Chủ phó dữ khí linh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nhìn công pháp và thân thông ngươi biểu hiện hôm nay, ngày đó trong Hư Thiên Điện bị Kết Đan sơ kỳ ta bắt giữ là có chủ tâm muốn ta lấy Ngọc Như Ý?" Hàn Lập không trực tiếp trả lời thiếu phụ, ngược lại cau mày hỏi.

Ngân Nguyệt nghe lời này ngẩn ra, nhưng sau đó sóng mắt lưu động cười rộ lên.

"Ta thân là hồn khí của Ngọc Như Ý, không cách nào điều khiển vật ký thân phi hành trong thời gian dài. Nếu muốn rời khỏi Hư Thiên Điện thì phải có tu sĩ đem Ngọc Như Ý mang trên người mới có khả năng. Ngày đó ta bị ngươi lấy được, về phương diện nào đó, đích thực là ta không có toàn lực chống đỡ. Mặt khác, là bởi vì việc trùng phá Hư Thiên Đỉnh nọ làm cho tu vi ta tổn hao rất nhiều. Cho dù là lúc ấy thật sự liều mạng, cuối cùng cũng sẽ rơi vào tay tu sĩ Nguyên Anh Kỳ. Nếu là như vậy, thà là rơi vào trong tay một tu sĩ Kết Đan Kỳ tốt hơn." Ngân Nguyệt cười giải thích.

"Ngày đó tu sĩ Kết Đan, cũng không phải một mình ta, không phải còn có hai vị khác sao? Ngươi sao lại chọn ta.?" Hàn Lập thoáng trầm ngâm một chút, không chút buông lỏng trầm giọng hỏi.

"Ngươi nói chính là tên thanh niên cùng gia hỏa tu luyện công pháp quỷ dị vì tranh đoạt Hư Thiên Đỉnh trước sau bị mất mạng kia sao?" Ngân Nguyệt thần sắc vừa động hỏi lại một câu.

"Không sai."

"Ta xem bọn họ không vừa mắt. Một người âm trầm, cả người đầy quỷ khí, người kia thì khô gầy như củi, xấu xí vô cùng. Ngươi mặc dù không phải ngọc thụ lâm phong nhưng tính ra cũng có thể lọt

vào mắt ta. Không biết cái lý do này có được hay không?" Ngân Nguyệt trề đôi môi anh đào, mỉm cười nói nửa đùa nửa thật.

Hàn Lập nghe xong dở khóc dở cười.

"Nếu đạo hữu không muốn nói, Hàn mỗ cũng không bắt buộc. Tại hạ sẽ hỏi một vấn đế tối quan trọng. Sau khi ta đem Ngọc Như Ý này ra khỏi Hư Thiên Điện, có phải hay không đạo hữu tại trong Túi trữ vật nhìn thấy hết thảy hành động những năm gần đây của ta." Nói đến việc này, thanh âm Hàn Lập có chút hàn ý, nhiệt độ trong phòng cũng trong nháy mắt giảm ba phần.

"Không sai. Vô luận là công pháp hay pháp bảo của Hàn huynh, lớn nhỏ ta đều nhìn thấy hết. Thậm chí tiểu bình thần bí nghịch thiên nọ, đồng dạng cũng biết rất rõ ràng." Nụ cười trên mặt thiếu phụ thu lại, cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Mặc dù trong lòng mơ hồ đoán được vài phần, nhưng khi chính thức nghe được lời thiếu phụ, thần sắc Hàn Lập liền đại biến, vẻ mặt trong nháy mắt âm trầm xuống.

Hắn lạnh lùng nhìn thiếu phụ đối diện, tựa hồ suy nghĩ đối sách.

"Hàn đạo hữu chẳng lẽ muốn giết người diệt khẩu? Dù sao làm cho giới tu tiên đại phái biết có một cái bảo vật nghịch thiên như vậy tồn tại, sợ rằng Hàn huynh thật sự chết không có chỗ chôn." Ngân Nguyệt đối với hàn ý lạnh như băng của Hàn Lập như không nhìn thấy, vẫn lãnh đạm cười nói.

Nghe nữ tử nói, hai tròng mắt Hàn Lập híp lại. Ánh mắt trở nên giống như đao kiếm sắc bén.

"Nếu trong lòng Ngân Nguyệt đạo hữu biêt rõ như vậy, tại sao lại dám nói ra, sẽ không sợ ta đem vật ký thân của ngươi hủy diệt sao. Nếu ngươi bị hình thần câu diệt, tự nhiên sẽ không thể tiết lộ chuyện gì ra ngoài. Chẳng lẽ đạo hữu có thủ đoạn khác, cho rằng ta không có năng lực giết ngươi." Mặt Hàn Lập hiện lên sát khí nói.

"Lấy thần thông cùng pháp bảo của Hàn huynh bây giờ, cho dù là

ta trước khi thi triển đoát xá, hơn phân nửa cũng không phải đối thủ của ngươi. Bây giờ sau khi thi triển linh hồn cắn nuốt, tu vi hồn khí bản thân sau khi đoạt xá đã mất hơn phân nửa. Nếu hai ta động thủ, ta chỉ có ba phần thắng. Càng huống chi vật ký thân lại nằm trong tay ngươi. Chỉ cần một ý niệm ngươi cũng có thể làm cho ta tan thành mây khói." Ngân Nguyệt lắc đầu, bình tĩnh nói về chuyện sinh tử của mình, có vẻ rất thong dong.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng không nói gì. Thiếu phụ không để ý tiếp tục nói:

"Hàn đạo hữu có thể nhẫn nại đến bây giờ, không có đột nhiên hạ sát thủ với ta, làm cho Ngân Nguyệt rất hài lòng. Có lẽ đạo hữu không phải là chánh nhân quân tử nhưng chuyện ân oán lại rất rõ ràng. Nếu không phải ta vừa rồi ra tay đỡ yêu hồ kia một kích, Hàn huynh căn bản sẽ không cho ta cơ hội nói nhiều như vậy." Khóe miệng nữ tử này hơi nhếch lên, mỉm cười lãnh đạm.

"Cho dù ta cho ngươi cơ hội, nếu không cách nào thuyết phục ta, ta vẫn sẽ ra tay. Ta sẽ không để việc tồn tại của chiếc tiểu bình không nằm trong sự khống chế của mình." Hàn Lập không phủ nhận đối phương, ngược lại thản nhiên lạnh lùng thừa nhận.

"Tốt, lời Hàn huynh nói rất hợp ý của Ngân Nguyệt. Nếu đạo hữu không phải hạng người sát phạt quả quyết thì không thể tiến xa tại tu tiên giới. Ta vừa rồi càng không ra tay cứu giúp. Dù sao ta không hy vọng vừa mới nhận một người làm chủ, người này liền lập tức ngã gục." Mặt Ngân Nguyệt lộ vẻ thưởng thức nói.

"Nhận chủ? Lời này có ý tứ gì? Chẳng lẽ ngươi cho rằng chỉ nói nhận ta làm chủ, ta sẽ bỏ qua cho ngươi." Hàn Lập sững lại, nhưng sau đó cười lạnh nói.

"Chuyện đương nhiên không đơn giản như thế. Theo ta được biết, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của ngươi không có hồn khí. Ngân Nguyệt có thể đem nguyên thần từ trong Cổ bảo Như Ý đi ra, tạm thời làm hồn khí của phi kiếm. Cứ như vậy, chẳng những uy lực pháp bảo bổn mạng của Hàn huynh tăng lên, mà sanh tử của ta cũng bị nắm giữ bởi ý niệm của ngươi.Như vậy chung quy có thể yên tâm về ta. Dù sao thân là hồn khí của ngươi, nếu trong đầu ta

có chút ý niệm bất lợi với ngươi, ngươi cũng có thể cảm ứng được. Hơn nữa cho dù ta có, cũng không có khả năng rời khỏi ngươi quá xa. Ngươi cũng không cần sợ ta đột nhiên không từ mà biệt." Lưu quang trong mắt thiếu phụ sáng lên nói, làm cho Hàn Lập kinh ngạc.

Hàn Lập nghe vậy, hai hàng lông mày nhíu lại, tự đánh giá trong chốc lát, sau đó bình tĩnh hỏi:

"Hồn khí có thể thoát ly khỏi vật ký thân sao? Cho dù là có thể, không biết đạo hữu cam nguyện trở thành hồn khí của ta, rút cuộc là vì sao. Đừng nói là ngươi vì cảm ơn ta mang ngươi ra khỏi Hư Thiên Điện mới muốn báo đáp như thế."

"Hồn khí tầm thường khác tự nhiên không cách nào thoát ly vật ký thân. Nhưng ta lại không giống chúng bởi vì ta dưới tình huống cam tâm tình nguyện, hơn nữa nếu đạo hữu phụ trợ, hoàn toàn có thể làm được. Đương nhiên, hồn khí chia lìa khẳng định sẽ làm ta đau đớn, bất quá cũng chấp nhận được. Về phần vì sao, hiển nhiên là sau khi đoạt xá, ta không nghĩ vĩnh viễn sẽ làm hồn khí. Không nên cảm thấy lời ta nói có chút mâu thuẫn. Bây giờ ta chịu làm hồn khí của ngươi, chỉ là vì sau này có thể có được thân thể tự do chính thức." Sau khi thiếu phụ thở dài một hơi, chậm rãi nói.

"Có ý tứ gì, có thể nói rõ chi tiết một chút được không?" Trong lòng Hàn Lập vừa động, thần sắc hòa hoãn nói.

"Cụ thể ta không rõ lắm, trí nhớ mơ hồ lưu lại cho ta biết, nếu ta một lần nữa có lại thân thể cùng tu luyện một bí pháp nào đó, nghe đồn khi chủ nhân tu luyện đến cảnh giới Hóa Thần kỳ, trong phút chốc tiến vào cảnh giới tựa hồ ta có thể tự do. Trước đó, ta sẽ tùy ngươi sử dụng. Đương nhiên nếu ngươi nữa đường mà chết hoặc đại hạn buông xuống, ta sẽ tìm một vị tu sĩ khác. Chẳng qua ta xem, Hàn huynh có được chí bảo tiểu bình này, thực sự là tu sĩ có khả năng thực hiện nguyện vọng này của ta nhất. Cho nên cho dù đạo hữu không đề cập tới, ta cũng sẽ chủ động yêu cầu làm hồn khí pháp bảo của ngươi."

Hàn Lập nghe những lời này, âm tình trên mặt bất định, sau nửa ngày mới thở một hơi nói:

"Không quản lời ngươi nói là thật hay giả, nhưng ngoại trừ phương pháp này, ta thật cũng không có thủ đoạn nào tốt hơn để không chế ngươi. Một khi ngươi đã chủ động nguyện ý trở thành hồn khí của ta, ta tự nhiên sẽ không chối từ. Nhưng bây giờ trước tiên ta muốn tạo một cấm chế tạm thời trên người ngươi, dù sao chuyển hóa hồn khí không phải là chuyện dễ thành. Ta cần phải chuẩn bị một phen. Đúng rồi, sau khi ngươi đoạt xá, ngươi có thể rời khỏi vật ký thân bao xa mà không có chuyện gì."

Hàn lập tựa hồ lại nghĩ đến cái gì.

"Ta bây giờ có thể hoạt động trong vòng trăm dặm xung quanh ngươi, nhưng sau này theo tu vi của thân thể yêu hồ tăng lên, phạm vi hẳn là còn có thể mở rộng." Ngân Nguyệt thấy Hàn Lập đáp ứng yêu cầu của mình, thần sắc lộ vẻ vui mừng, phi thường nhu thuận trả lời Hàn Lập.

"Nếu là vượt qua phạm vi này, sẽ phát sinh chuyện gì?" Sắc mặt Hàn Lập thận trọng hỏi tường tận.

"Nếu là vượt qua phạm vi này, nguyên thần sẽ bị vật ký thân gọi về, tự động bay độn quay về pháp bảo. Bất quá, đạo hữu không cần lo lắng không có cách mang theo ta, ta biết một loại bí thuật, có thể tạm thời đem phong ấn tiến vào túi linh thú bình yên vô sự. Chỉ cần lúc tu luyện hoặc đem ta phân phó công việc, liền thả ra là được. Về chuyện bình thường đối địch, ta vừa có thể dùng thân phận hồn khí xuất hiện, cũng có thể trực tiếp dùng yêu hồ này giúp ngươi ngăn địch, hoàn toàn có thể tùy tình huống mà làm."

Nghe Ngân Nguyệt trả lới, Hàn Lập lộ vẻ hài lòng. Sau đó gật đầu nói:

"Tốt, nếu như vậy, trước hết ta."

"Không tốt! Linh lực ta đã hao hết, không cách nào duy trì thân hình." Ngân Nguyệt đột nhiên biến sắc cắt lời Hàn Lập.

Tiếp theo ngân quang trên người nàng lưu chuyển, thân hình thu nhỏ lại trước mặt Hàn Lập, trong nháy mắt hóa thành một con tiểu hồ, lúc này trên người còn mang quần áo của Hàn Lập.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong lòng liền cười khổ.

Nhưng trên tay không chút chần chờ bắt một pháp quyết, mấy đạo thanh sắc quang mang chợt lóe lên bay vào thân thể bạch hồ, tạm thời thi triển cấm chế.

"Lát nữa ta sẽ dẫn theo ngươi ra ngoài, đem ngươi tạm thời giao cho vài tên đệ tử Lạc Vân Tông. Khi chúng ta chia tay, ngươi hãy chuồn đi. Dù sao chạy trốn khỏi vài tên Luyện khí kỳ, căn bản đối với ngươi không cần tốn nhiều sức. Ta sẽ chờ ngươi trên đường." Hàn Lập một tay nắm vào gáy bạch hồ nhấc lên, chậm rãi nói.

------oOo------

Chương 614: Khứ nhi phục phản

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tốt, cứ làm theo lời Hàn huynh. Bất quá Thi Tiêu này đạo hữu định xử lý như thế nào." Bạch hồ dùng thần niệm truyền âm nói.

"Ta trước dùng Phệ Kim Trùng xem một chút coi có thể cắn nuốt hay không. Nếu không được cũng không sao. Cứ để cho quái vật này tự sinh tự diệt. Huống hồ, ta mang đi hộp ngọc có thể chứa chủ hồn của nó, nó càng không thể trở mình làm cái gì." Hàn Lập liếc Thi Tiêu một cái, không thèm để ý nói.

Theo sau bàn tay liền vỗ vào bên hông, túi linh thú được ném lên không.

Vô số Phệ Kim Trùng bay ra, hóa thành đám mây tam sắc trùng to khoảng mấy trượng, bay xuống trên người Thi Tiêu.

Tiếp theo tiếng cắn nuốt nổi lên, nhưng Hàn Lập vẫn lạnh lùng nhìn, chứng kiến một bộ phận Phệ Kim Trùng đột nhiên lăn ra chết, trong nháy mắt giáp xác vốn ba màu liền hóa thành màu xanh biếc.

"Thi độc thật lợi hại." Sắc mặt Hàn Lập khẽ biến thì thào nói.

Sau khi chần chờ một chút, miệng hắn ngâm khẽ, đám phi trùng bay lên, một lần nữa trở vào trong túi linh thú.

"Thi độc trên người Thi Tiêu mặc dù không thể nằm trong nhóm Thiên Hạ Thập Tuyệt Độc nhưng khẳng định không phải là Phệ Kim Trùng chưa tiến hóa hết có thể kháng cự." Ánh mắt Bạch hồ ở một bên xoay chuyển, sau đó nói.

Hàn Lập hừ một tiếng, nhìn Thi Tiêu một lúc, mặt mày nhíu lại.

Thân thể quái vật này thật cứng cỏi, sợ rằng còn hơn Độc Giao ngày đó.

Da thịt trên người nó mới bị Phệ Kim Trùng cắn phá một chút, dựa theo cách cắn nuốt này, sợ rằng phải đem toàn bộ tam sắc Phệ Kim Trùng tống bồi theo khoảng tám, chín phần mới diệt được hoàn toàn. Hàn Lập tự nhiên sẽ không làm loại mua bán thua lỗ này.

"Đi thôi!" Hàn Lập không hề do dự nói.

"Cũng chỉ có thể như thế. Lưu lại Thi Tiêu có thể sau này còn có chổ sử dụng." Bạch hồ gật đầu nói, sau đó dị quang trên người chợt lóe, phân xuất ra một con tiểu lang màu vàng.

Khi tiểu lang hiện thân đi ra, lập tức hướng Hàn Lập cùng Bạch hồ há mồm, một mảnh hoàng quang đem họ bao lại, một người một hồ bỗng nhiên biến mất trong thạch thất.

Tại bên ngoài vách núi, Vương sư huynh cùng đám người Khuê Hoán lo âu đứng đó.

Mấy người bọn họ không biết Thổ Độn Thuật nên chỉ có thể ở chỗ này chờ Hàn Lập trở về.

"Sư huynh. Ngươi nói Hàn sư đệ có khả năng đắc thủ không?" Khuê Hoán nọ có chút không chịu nổi, hướng Vương sư huynh hỏi.

Hai người khác vừa nghe lời này, đồng dạng quan tâm nhìn lại. Hiển nhiên bọn họ đối với phán đoán của vị Vương sư huynh này rất tin phục.

"Không thể nói được. Theo lý thuyết, lấy tu vị Luyện khí kỳ tầng thứ mười của Hàn sư đệ, sợ rằng không quá dễ dàng đuổi theo yêu hồ. Nhưng pháp khí thần diệu trên người Hàn sư đệ không ít, không chừng sẽ cho chúng ta niềm vui mừng lẫn sợ hãi. Vô luận kết quả nào xuất hiện, cũng không có gì kỳ quái." Vương sư huynh trầm ngâm một chút, cười khổ nói.

Ba người Khuê Hoán vừa nghe xong, không khỏi nhìn nhau.

Thanh niên ục ịch kia thở dài một hơi, sau đó huơ huơ bàn tay, bộ dáng muốn nói cái gì đó.

Nhưng vào lúc này, quang hoa trên vách núi đá chợt lóe, tại trong một đám hoàng mang, Hàn Lập dẫn theo tiểu hồ hiện ra.

"Hàn sư đệ!"

"Thật sự bắt được con yêu thú kia!" Mọi người cùng nói một lúc, mặt lộ vẻ hưng phấn.

"Không có gì, yêu hồ này thật sự có chút giảo hoạt, lại thình lình chạy vào trong đó. Nếu không phải linh lực nó không nhiều, sợ rằng không thể đắc thủ nhanh như vậy." Hàn Lập lãnh đạm cười nói, cầm bạch hồ trong tay ném cho Khuê Hoán đối diện.

Khuê Hoán giật mình, liền lập tức mừng rỡ bắt lấy.

"Khuê sư đệ, cẩn thận một chút. Đừng để nó lại trốn thoát." Thanh niện ục ịch ở một bên vội vàng nhắc nhở nói.

"Yên tâm! Ta biết." Nhắc tới bạch hồ, Khuê Hoán tự tin nói.

Sau đó hắn hướng vào Túi trữ vật, móc ra một cái túi màu xanh biếc, đem tiểu hồ quấn vào.

"Hắc hắc, có cái túi Bích Vân này, ta xem lần này ngươi trốn bằng cách nào!" Khuê Hoán nhanh chóng đem miệng túi buộc lại, sau đó mặt đắc ý nói.

Hàn Lập xem cái túi vài lần, thấy chỉ là pháp khí cấp thấp, cũng không để trong lòng.

"Lần này có thể bắt được con yêu thú này, thật sự là nhờ có Hàn sư đệ hỗ trợ, ta cũng không phải không biết tốt xấu. Như vậy đi, chờ bán được yêu hồ giá tốt, một mình Hàn sư đệ sẽ lấy ba phần, còn lại bốn người bọn ta phân ra, như thế nào." Vương sư huynh

không để ý tới tiểu hồ trong túi, hướng trở lại Hàn Lập chân thành nói.

Hàn Lập nghe lời này, cười nhẹ. Biết đối phương thấy thủ đoạn của hắn không kém, muốn chính thức kết giao.

Vì thế hắn cũng không khách khí gật đầu nói:

"Hết thảy liền do huynh quyết định. Ta không có ý kiến gì."

Ba người khác mặc dù có chút không nỡ, linh thạch lại bị phân ít một chút. Nhưng họ cũng biết, lúc nãy nếu không có Hàn Lập ra tay, bọ họ sẽ trắng tay.

Cho nên cũng không có ai dị nghị gì.

Sau khi Hàn Lập cùng bọn họ nói vài câu khách khí, lúc này lấy cớ có việc liền cùng bốn người bọn họ chia tay, một mình một người hướng tông môn bay đi.

Bốn người Vương sư huynh thương lượng một lúc, quyết định nhân cơ hội đi thẳng đến chỗ phường thị tại Vân Mộng Sơn.

Đệ tử ba phái nơi này hỗn tạp đông đảo, phỏng chừng có thể đem con Tuyết Vân linh hồ này bán được giá cao.

Vì vậy ba người cùng Hàn Lập bay theo hướng khác, hết sức phấn khởi rời khỏi đầm lầy.

Hàn Lập rời mấy người không xa, liền tùy ý tìm một tiểu sơn bay xuống. Sau đó ngồi xếp bàng trên một khối đá, nhắm mắt dưỡng thần.

Người hắn mang Ngọc Như ý nọ, bạch hồ kia tự có thể cảm ứng được vị trí để tìm đến.

Ước chừng sau nửa canh giờ, thần sắc Hàn Lập vừa động, mở mắt ra.

Cơ hồ cùng lúc đó, hoàng quang mặt đất trước mặt chợt lóe, bạch hồ không chút vội vàng chui ra.

"Động tác ngươi quả không chậm." Hàn Lập nhìn vào bạch hồ, lạnh nhạt nói.

"Không phải động tác ta nhanh mà là đám người kia lại dùng một cái pháp khí cấp thấp giam ta, có chút quá coi thường. Bây giờ mấy tên kia, sợ rằng còn chưa phát hiện ra ta mất tích." Bạch hồ ngẩng đầu, cười hì hì nói, trong mắt có một tia cười đùa.

"Bất quá làm như vậy, mấy đệ tử Lạc Vân Tông xem như phí công. Có cơ hội sẽ cấp lại cho bọn hắn chỗ tốt." Hàn Lập mặt không chút thay đổi nói.

"Nếu nói như vậy, mấy người này đúng là nhân họa đắc phúc." Bạch hồ lắc lắc đầu, ung dung nói.

"Tốt, không nói nhảm nữa. Ngươi đem thân hình biến nhỏ đi một chút, trốn trong cổ tay áo ta. Bây giờ chúng ta trở về." Hàn Lập run cổ tay áo lên nói.

Bạch hồ nghe vậy, không nói hai lời, thân hình trong ngân quang nhanh chóng thu nhỏ lại, sau đó bóng trắng chợt lóe, nhảy vào trong tay áo Hàn Lập.

Bởi vì đã hạ cấm chế trên người bạch hồ, Hàn Lập cũng không sợ nó chợt sinh ác ý ám toán mình, cứ như vậy mạnh dạn hướng phía trước bay đi.

Hàn Lập cũng không có trực tiếp phản hồi động phủ mà là mang theo bạch hồ bay xuống phía dưới núi Lạc Vân Tông.

Điểm hóa hồn khí cần vài loại tài liệu cùng khí vật phụ trợ đặc thù.

Tại bên trong phường thị dưới ngọn núi có thứ hắn cần.

Một khi hắn trở về động phủ liền bắt dầu tiến hành việc này. Nếu ngày nào chưa đem yêu linh tự xưng Ngân Nguyệt này biến thành hồn khí, thì ngày đó hắn sẽ không yên tâm.

Hành trình thu mua tài liệu rất thuận lợi. Sau khi tùy ý tìm một cửa hàng nguyên liệu, Hàn Lập đã mua về được tất cả tài liệu.

Bởi vì mấy loại đồ vật này dù không thường thấy, nhưng cũng không phải là hi hãn hay trân quý. Cho nên cũng không người nào quan tâm Hàn Lập mua mấy thứ này làm gì.

Hàn Lập hài lòng mang theo tài liệu cùng bạch hồ, hướng dược viên bay đi.

Nhưng khi hắn bay đến trên bầu trời dược viên, lại phát hiện bên ngoài cấm chế dược viên có hai người đang đứng ở đây chờ hắn.

Một người là Khuê Hoán, vẻ mặt sầu khổ thở ngắn than dài, tên còn lại là Vương sư huynh sắc mặt âm trầm.

Hàn Lập thấy vậy, thở dài một hơi.

Hai người đến đây là vì chuyện gì, tự nhiên trong lòng hắn biết rõ. Nhưng trên mặt Hàn Lập vẫn biểu hiện ra vẻ không biết đáp xuống trước hai người đó không xa.

Vương sư huynh cùng Khuê Hoán vừa thấy Hàn Lập trở về, sau khi nhìn nhau liếc mắt một cái, mặt cũng lộ ra vẻ xấu hổ.

"Nhị vị đạo hữu, như thế nào lại mau trở về thế. Đã đem Tuyết Vân Hồ nọ bán rồi sao?" Hàn Lập tiến lên vài bước, thần sắc không đổi hỏi.

"Việc này… Sư huynh đệ mấy người chúng ta, sợ rằng phải xin lỗi Hàn sư đệ." Vương sư huynh sau khi chần chừ một chút, hướng Hàn Lập cười khổ nói.

"Oh? Như thế nào, vậy con Tuyết Vân hồ nọ có chuyện." Hàn Lập như biết trước, hỏi ra làm cho hai người đối diện giật mình nói.

"Hàn sư đệ, ngươi như thế nào biết việc này." Khuê Hoán trừng lớn hai mắt, kinh nghi hỏi.

------oOo------

Chương 615: Thí Kiếm Đại Hội

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nghe Khuê Hoán nói, liền cười thầm trong bụng, sau đó bình tĩnh nói:

"Ta cùng hai vị sư huynh cũng chỉ có quan hệ lợi ích về yêu hồ, không phải việc này, còn có thể là chuyện khác sao?"

Vẻ mặt Hàn Lập có vẻ thong dong cực kỳ.

Khuê Hoán nghe vậy há hốc mồm, á khẩu không nói gì được.

Nhưng Vương sư huynh một bên sau khi thở dài một hơi nói:

"Hàn sư đệ quả nhiên thông minh hơn người. Đích thật là Tuyết Vân Hồ có chuyện. Mấy người sư huynh đệ ta, nghĩ muốn đem yêu thú này sớm bán đi. Cho nên sau khi cùng sư đệ chia tay, liền đi phường thị. Kết quả sau khi đi được một đoạn lộ trình, lòng ta chung quy có chút không yên, liền kêu Khuê sư đệ mở túi Bích vân ra xem xét một chút. Kết quả."

Nói tới đây, nét mặt Vương sư huynh lộ ra vẻ cổ quái.

"Kết quả không biết con yêu hồ kia sử dụng kỹ xảo gì, lại từ trong túi Bích vân biến mất vô ảnh vô tung, việc này thật sự rất tà môn." Khuê Hoán ảo não ở một bên nói tiếp.

"Không thấy tung tích?" Hàn Lập khẽ nhăn mặt nhíu mày, trầm ngâm, phảng phất tự đánh giá thật giả.

Vương sư huynh thấy bộ dáng Hàn Lập như vậy, trong lòng thầm kêu khổ không ngừng.

Hắn mắt thấy tu vi Hàn Lập dù không cao, nhưng lại tinh thông chế phù thuật, hơn nữa trên người còn có vài món pháp khí thần diệu, bởi vậy trong lòng sớm có chủ ý, nhất định phải hảo hảo kết giao đối phương một phen.

Nhưng không nghĩ tới, việc tương lai cùng đối phương kết giao tình, lại xuất hiện sự tình xấu hổ này.

Nếu bản thân hắn thật sự giàu có, cũng có thể tự lấy ra vài linh thạch bồi thường đối phương một phần. Lưu lại ấn tượng tốt cho đối phương. Nhưng hắn lại cũng giống như mấy vị đồng môn khác, lúc nào cũng thiếu thốn linh thạch. Hôm nay tưởng muốn lung lạc đối phương, xem ra rất khó.

Nghĩ tới đây, vẻ mặt uể oải của Vương sư huynh chợt hiện lên, nhưng vẫn mạnh mẽ khôi phục tinh thần nói:

"Ta biết, việc này nói tiếp khó có thể làm cho người ta tin tưởng, nhưng đích xác thật sự đã phát sinh. Nhưng mặc kệ nói thế nào, cũng là chính sư đệ tự tay giao linh hồ cho chúng ta, hôm nay tự nhiên lại không thể không được gì. Vương mỗ sẽ cho sư đệ một cái công đạo. Linh thạch ngươi cho mượn, ta sẽ kêu các sư đệ khác trước đem Hoàng tinh bán đi, sau đó sẽ đem linh thạch đưa cho sư đệ. Về phần linh thạch sư đệ vốn được nhận, chờ ta cùng mấy người kia kiếm được một chút, sẽ lập tức đưa cho sư đệ."

Lời Vương sư huynh vừa ra khỏi miệng, Khuê Hoán bên cạnh liền biến sắc, có chút lo lắng nói:

"Sư huynh, đối với chúng ta mà nói, đây chính là số lượng không nhỏ. Cho dù mấy người chúng ta cùng bồi thường, tối thiểu cũng cần hai ba năm thời gian. Trong lúc này không có linh thạch mua đan dược, chẳng phải là tu hành đều bị chậm trễ sao."

Vương sư huynh lắc đầu, bộ dáng tựa hồ muốn nói gì. Nhưng lúc này, Hàn Lập đột nhiên mở miệng.

"Hai vị sư huynh cần gì như thế! Hàn mỗ hình như cũng không nói không tin việc này. Tuyết Vân Hồ nọ tinh thông độn thuật, từ trong pháp khí kia đào tẩu, cũng không có gì kỳ quái. Ta lúc đầu vốn định nhắc nhở Khuê huynh một chút, nhưng lại cảm thấy có chút không tiện, cho nên cũng không có mở miệng. Về chuyện linh

thạch, không đề cập tới cũng được. Chỉ cần số linh thạch đã cho mượn vẫn còn, ta cũng không có gì tổn thất." Hàn Lập mỉm cười nói.

Vừa nghe Hàn Lập nói thế, Khuê Hoán lập tức lộ vẻ mừng rỡ, vỗ tay lớn tiếng một cái nói:

"Ta biết sư đệ là một người đại lượng. Lần này mặc dù chuyện tình là do chúng ta sai, nhưng trong tay chúng ta đích xác không có linh thạch gì. Mà lấy tình cảm của sư đệ, nói vậy sẽ không quá để ý việc này, vị bằng hữu Hàn sư đệ này, Khuê Hoán ta xin khâm phục."

Khuê Hoán này vừa nghe không cần phải giao ra linh thạch, vẻ mặt liền vui mừng.

Vương sư huynh nghe Hàn Lập nói như thế, mặt lại lộ vẻ chần chừ. Một hồi lâu sau mới bất đắc dĩ cười khổ nói:

"Hàn sư đệ khẳng khái đại lượng như thế, Vương mỗ xin đại diện mấy vị sư đệ, hổ thẹn nhận tâm ý của sư đệ. Sau này nếu sư đệ có chuyện gì muốn hỗ trợ, cứ việc tìm mấy người bọn ta. Nếu có thể làm được, Vương mỗ nhất định sẽ không chối từ."

Vị Vương sư huynh này cảm thấy được, Hàn Lập tuy nói khách khí như thế, nhưng trong lòng nghĩ như thế nào, chỉ sợ là có ý khác.

Cho nên hắn tốt nhất cố hết sức nói uyển chuyển dễ nghe một chút, muốn cho Hàn Lập không lưu lại ấn tượng quá xấu. Sau khi nói xong, hắn lại cố ý quan sát ánh mắt Hàn Lập một chút.

Nhưng thần sắc Hàn Lập vẫn như thường, căn bản nhìn không ra vẻ hỉ nộ, làm cho Vương sư huynh này âm thầm chau mày.

Sau đó, ba người ngay tại ngoài dược viên tán dóc một chút.

Không bao lâu, hai người thanh niên ục ịch ngự khí bay tới, cũng đem linh thạch từ việc bán hoàng tinh nọ ở phường thị đưa ra.

Hàn Lập tiếp nhận bao linh thạch nọ, tùy ý dùng thần thức đảo qua, sau đó thần sắc không đổi thu lấy.

"Đúng rồi, ta xem pháp khí Hàn sư đệ có chút thần diệu, không biết có hay không tham gia Thí Kiếm Đại Hội nửa năm sau?" Vương sư huynh thấy Hàn Lập thu hồi linh thạch, vốn định cáo từ, nhưng đột nhiên nghĩ tới một chuyện, không khỏi mở miệng nói.

"Thí Kiếm Đại Hội?" Hàn Lập nghe vậy không khỏi ngẩn ra, mặt lộ vẻ kinh ngạc hỏi ngược lại.

"Như thế nào, Hàn sư đệ không biết việc này?"

Việc này không chỉ có Vương sư huynh giật mình, ngay cả ba người Khuê Hoán cũng lộ vẻ mặt khó tin.

Tâm lý Hàn Lập có chút dao động, bình tĩnh trả lời.

"Ta không biết chuyện này, bộ rất kỳ quái?"

"Đương nhiên kỳ quái. À đúng rồi, Hàn sư đệ chỉ mới vào tông môn một năm trước. Hơn nữa vẫn ở tại bên trong dược viên, không biết chuyện Thí Kiếm Đại Hội, tựa hồ cũng không lạ." Khuê Hoán nhấp nháy mắt, có chút hiểu ra nói.

Nghe lời này, những người khác nhìn nhau liếc mắt một cái gật đầu, cảm thấy đúng là như vậy.

"Hàn sư đệ không biết chuyện Thí Kiếm Đại Hội, làm cho mấy người chúng ta thật có chút giật mình. Dù sao ngày cách đại hội cũng không xa. Bây giờ trong tông, vô luận là ngoại môn đệ tử hay nội môn đệ tử, không ai không đàm luận việc này. Người nào có ý định muốn trở nên nổi tiếng thì càng chuẩn bị kỹ lưỡng." Mặt Vương sư huynh lúc này có một tia dị sắc, sau đó thở nhẹ một hơi nói.

"Lại nói tiếp, mấy người chúng ta cũng chỉ có Vương sư huynh tham gia báo danh chọn lựa đại hội trong tông. Chỉ tiếc mặc dù sư huynh đối với ngoại môn đệ tử có thể thắng được, nhưng khi giao thủ với nội môn đệ tử, lại thất bại. Bất quá như thế, sư huynh cũng

đạt được phần thưởng là một pháp khí trung cấp." Thanh niên ục ịch hâm mộ nhìn Vương sư huynh nói.

"Ồ, dù chọn lựa trong tông bị thua cũng được thưởng pháp khí. Xem ra đại hội này thật không tầm thường. Vương sư huynh có thể kể rõ chi tiết được không?" Hàn Lập nghe vậy trong lòng liền xuất hiện vẻ tò mò, mở miệng nói.

"Đương nhiên không có vấn đề. Lần Thí Kiếm Đại Hội này, kỳ thật chính là ba phái Vân Mộng Sơn ta chuyên môn vì đám đệ tử mới vào như chúng ta mà chuẩn bị. Trên cơ bàn bất luận thân phận ra sao, chỉ cần không vượt quá ba mươi tuổi là có thể tiến vào tham gia. Mà Hàn sư đệ nhìn chỉ có hai lăm hai sáu, vừa lại là đệ tử mới nhập môn, đúng lúc phù hợp với điều kiện này." Vương sư huynh đánh giá Hàn Lập một chút, chậm rãi nói.

"Vậy sao? Nhưng như vậy, tựa hồ đệ tử có thể tham gia sẽ không nhiều lắm." Hàn Lập sơ sờ cằm, thản nhiên nói.

"Lời sư đệ nói cũng có vài phần đạo lý, triển khai Thí Kiếm Đại Hội này, kỳ thật là có liên quan đến việc ba phái cùng quản lý thánh thụ."

"Thánh thụ?" Hàn Lập nghe thế, đầu tiên là ngẩn ra, nhưng sau đó liền hiểu được ý đối phương nói chính là Linh Nhãn Chi Thụ của Vân Mộng Sơn.

Nhất thời, vẻ mặt hắn vồn ung dung liền biến mất, hiện lên vẻ ngưng trọng.

"Thí Kiếm Đại Hội cùng linh vật này có quan hệ gì?" Hàn Lập trầm giọng hỏi.

"Thí Kiếm Đại Hội, kỳ thật chính là muốn quản lý việc linh thụ chảy ra thuần dịch. Cũng là một loại phương thức mà Lạc Vân Tông chúng ta cùng Cổ Kiếm Môn và Bách Xảo Viện phân chia linh dịch. Phàm là tại Thí Kiếm Đại hội, nếu có thực lực áp chế hai phái tông môn khác, liền có thể một mình lấy đi phân nửa thuần dịch, hai môn còn lại chỉ có thể lấy một nửa còn thừa. Cho nên Thí Kiếm Đại hội này trên danh nghĩa chỉ là đệ tử mới nhập môn

tỷ thí, nhưng trên dưới ba phái không ai không phi thường coi trọng. Nếu là tại đại hội lập công lớn, tự nhiên được trưởng bối sư môn coi trọng, sau này chỗ tốt vô số." Vương sư huynh một hơi nói ra lai lịch của Thí Kiếm Đại Hội. Sau khi dừng lại một chút, lại trịnh trọng nói:

"Đương nhiên cho dù không nói đến chỗ tốt sau này, đơn giản là trong Thí Kiếm Đại Hội có thể đánh bại các đệ tử khác, phần thưởng lại càng phong phú vô cùng. Chẳng những được tặng đỉnh cấp pháp khí, mà còn có một viên Định Linh Đan thưởng thêm cho người đạt quán quân. Đan dược này mặc dù đối với đệ tử thấp giai chúng ta không có lợi ích gì, nhưng là mang đan dược này tùy ý đi trao đổi với các cao nhân Kết Đan khác, dù là ba bốn kiện đỉnh cấp pháp khí, cũng có thể dễ dàng đổi được. Bất quá chuyện đoạt quán quân này, tựa hồ cho tới nay vẫn là do Cổ Kiếm Môn đoạt lấy. Đệ tử chúng ta cùng Bách Xảo Viện chỉ có thể đứng ngoài. Bất quá việc này cũng khó trách, ai biểu môn phái kiếm tu Cổ Kiếm Môn người ta, vô luận là công pháp hay kiếm khí đều lợi hại phi thường. Tu sĩ cùng cấp muốn đánh bại kiếm tu, thật sự là muôn vàn khó khăn!"

Lời cuối cùng của Vương sư huynh, không biết là oán giận hay hâm mộ.

------oOo------

Chương 616: Minh Thanh Linh Thuỷ

Nguồn: EbookTruyen.Net

" Chiếu theo lời sư huynh thì lần đại hội này đệ tử Luyện Khí kỳ cùng Trúc Cơ kỳ đều đồng loạt tỷ thí sao?" Hàn Lập nhướn mày, đột nhiên hỏi.

"Không sai! Thí Kiếm Đại Hội đích xác không có phân biệt Luyện Khí kỳ cùng Trúc Cơ kỳ, đều là cùng nhau tỉ thí." Vương sư huynh gật gật đầu nói.

"Như vậy chẳng phải là đối với đệ tử Luyện Khí kỳ có chút không công bằng?" Hàn Lập ngẩn ra, bộ dáng có chút không quá tin tưởng.

"Thí Kiếm Đại Hội vốn là tranh đấu Trúc Cơ kỳ trong các phái, đệ tử Luyện Khí kỳ chỉ là phụ mà thôi. Chẳng qua vì không muốn tước đi sự nhiệt tình của đệ tử cấp thấp cho nên cũng không có cấm ngoại sự đệ tử cùng đệ tử cấp thấp tham gia. Bất quá đại hội từ lần đầu tổ chức tới nay đệ tử Luyện Khí kỳ mặc dù không có khả năng đạt quán quân nhưng đánh bại đối thủ Trúc Cơ kỳ, lọt vào top mười lại không phải là hiếm." Vương sư huynh mỉm cười, thâm ý sâu sắc nhìn Hàn Lập nói.

"Luyện Khí kỳ lọt vào top mười? Chẳng lẽ những người này sở hữu pháp khí uy lực rất lớn?" Hàn Lập vừa nghe lời này, lập tức rõ ràng vài phần.

"Hắc hắc! Sư đệ là một người thông minh, ta mới chỉ nói qua mà sư đệ đã chỉ rõ mấu chốt trong đó. Trong ba phái tiền bối Kết Đan kỳ người nào chẳng có một hai con cháu hậu nhân, có khi vì muốn họ lấy được hảo danh, tự nhiên xuất ra pháp khí có uy lực vô cùng lớn cấp cho những người này sử dụng. Cứ như vậy một ít tu sĩ Trúc Cơ kỳ không có pháp khí hợp tay đụng phải những

người này, bị thua cũng không có gì kỳ quái." Khuê Hoán lắc đầu ảo não nói.

Nghe đến đó Hàn Lập càng nghi hoặc nhiều hơn.

"Nghe hai vị sư huynh nói như thế, chẳng lẽ lấy được hảo danh còn có chỗ tốt gì? Nếu không những người này cần gì cố sức nhất định phải tham gia đại hội." Hàn Lập trầm ngâm một chút sau đó hỏi.

"Sư đệ nói rất đúng. Cho dù ngươi không hỏi ta cũng sẽ nói. Kỳ thật Thí Kiếm Đại Hội hấp dẫn nhất không phải là phần thưởng trước đó mà là sau khi tiến vào top mười sẽ có cơ hội được linh thủy tẩy mắt. Nghe nói dùng giọt linh dịch đầu tiên mà thánh thụ xuất ra cộng thêm các tài liệu trân quý khác có thể phối chế ra Minh Thanh Linh Thuỷ trong truyền thuyết. Nếu dùng nước này rửa hai mắt một chút, mặc dù không cách nào làm gia tăng tu vi nhưng lại có thể làm cho hai mắt có khả năng xuyên vụ khí thấu thạch. Đây mới chính là nguyên nhân mà bọn họ liều mạng cũng muốn lọt vào mười người đứng đầu. Nếu không có chỗ tốt này, chỉ bằng vào một ít đỉnh giai pháp khí, đối với những kẻ xuất thân đại gia tộc hoặc là môn nội có đệ tử được trưởng bối chiếu cố mà nói thì không có gì hấp dẫn. Dù sao Định Linh Đan mặc dù trân quý nhưng cũng chỉ có một viên mà thôi." Vương sư huynh chậm rãi nói ra chỗ tốt lớn nhất của Thí Kiếm Đại Hội.

"Minh Thanh Linh Thủy!" Hàn Lập hai hàng lông mày cau lại, trong miệng lẩm bẩm nói.

Linh thủy này Hàn Lập tại không ít điển tịch đã được nghe qua nhưng tuyệt đối không nghĩ tới tam phái Vân Mộng Sơn lại điều chế nó.

Cái này thật sự là ngoài dự liệu của hắn. Đồng thời cũng khiến hắn có chút động tâm.

"Đừng nói đến độ trân quý của giọt đầu tiên của linh dịch từ thánh thụ, ngay cả những loại dược tài khác dùng để phối chế không thứ nào là không phải vật hi hãn hiếm có. Nghe nói linh dược ngàn năm cũng có mấy loại. Đáng tiếc kỳ hiệu của linh thủy chỉ có

hiệu quả đối với tu sĩ Luyện Khí Kỳ cùng Trúc Cơ Kỳ. Nếu không bên trên cũng không lấy ra coi như làm phần thưởng." Khuê Hoán vô cùng hâm mộ,xen miệng vào nói.

Hàn Lập nghe đến đó đối với Thí Kiếm Đại Hội cũng đã hiểu đại khái. Còn cụ thể một số chi tiết, hắn có ý định tự thân mình tìm hiểu một phen.

Dù sao việc này nếu dính dáng đến Định Linh Đan cùng Minh Thanh Linh Thủy, hắn khẳng định sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Kế tiếp mấy người Vương sư huynh cùng Hàn Lập trò chuyện vài câu về sự tình Thí Kiếm Đại Hội, sau đó cáo từ rời đi.

Hàn Lập nhìn mấy người ngự khí đi xa, thân ảnh hóa thành điểm đen, thần sắc bắt đầu ngưng trọng. Hắn cũng không có lập tức trở lại động phủ mà đứng ngoài dược viên, cúi đầu ngẫm nghĩ.

"Như thế nào? Hàn huynh động tâm sao? Không biết là Hàn huynh nhìn trúng Định Linh Đan hay là Minh Thanh Linh Thủy." Đột nhiên trong cổ tay áo truyền đến thanh âm êm ái của bạch hồ.

"Sao? Ta đều muốn chúng chẳng lẽ không được?" Hàn Lập ngẩng đầu, không có khách khí nói.

Sau đó cổ tay áo run lên, tiểu hồ từ trong đó nhảy ra, cũng nhanh chóng khôi phục nguyên dạng.

"Hì hì! Hàn đạo hữu thật có phần tham lam. Bất quá như vậy cũng tốt. Vô luận Định Linh Đan hay linh thủy đích xác cũng cực kỳ hữu dụng. Bỏ qua cơ hội lần này sợ rằng thực sự không có cơ hội lần sau." Chiếc cổ mảnh khảnh của bạch hồ giương lên, ưu nhã nói.

"Cái này không cần ngươi nói. Trong lòng ta đều biết. Bây giờ trước hết theo ta quay về động phủ, không cần lo sự tình Thí Kiếm Đại Hội. Trước đem chuyện của ngươi hoàn thành rồi hãy nói sau." Hàn Lập thanh âm có chút lạnh lùng.

Sau đó hắn xoay người đi về phía động phủ.

Bạch hồ thấy vậy trong đôi mắt lộ ra một tia cười khẽ, không nói hai lời mà theo sát phía sau.

Vừa vào động phủ trong thạch sơn, Hàn Lập lập tức bắt tay vào chuyện điểm hóa khí linh.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm sắp có được khí linh, uy lực tự nhiên gia tăng không ít. Điều này làm cho trong lòng Hàn Lập có chút hưng phấn.

Mà nguyên bổn pháp bảo điểm hóa khí linh, tỷ lệ thành công thấp đến đáng thương. Nhưng đó là do yêu thú tinh hồn cực lực kháng cự mới tạo thành kết quả như vậy. Mà bây giờ chính bản thể của ngân sắc cự lang Ngân Nguyệt nguyện ý chủ động nhập vào pháp bảo của Hàn Lập tự nhiên sẽ không có bao nhiêu khó khăn.

Nhưng việc lấy chủ hồn đối phương từ Ngọc Như Ý ra thật sự là sự tình khó giải quyết. Cũng may bạch hồ bộ dáng tựa hồ đối với chuyện này rất nắm chắc, miệng nói tự bản thân mình có khả năng xử lý được.

Hàn Lập vừa nghe lời ấy, tự nhiên mừng rỡ.

Vì vậy, hắn dựa theo chỉ điểm của bạch hồ, tại một gian tĩnh thất vẽ một cái trận pháp cổ quái, đem Ngọc Như Ý cùng bạch hồ đồng thời bỏ vào trong, sau đó chậm rãi đi ra.

Tĩnh thất bị hạ cấm chế cách âm, Ngân Nguyệt rút cuộc thoát ly Ngọc Như Ý như thế nào, quá trình bên trong ra sao Hàn Lập cũng không biết và cũng không có ý định rình coi.

Bởi vì đối phương hẳn là rất rõ ràng nếu không cách nào xuất ra chủ hồn sẽ có kết quả gì.

Tiếp theo Hàn Lập cũng không nhàn rỗi.

Hắn đi tới tĩnh thất bên cạnh, bắt đầu chuẩn bị sự tình điểm hóa khí linh.

Nửa ngày sau, Hàn Lập chuẩn bị thỏa đáng các bước, cảm giác được thời gian cũng không sai biệt lắm, liền không chần chờ đẩy cửa đá của tĩnh thất có Ngân Nguyệt bên trong.

Đảo qua tình hình bên trong, Hàn Lập thần sắc vừa động.

Tại pháp trận nằm giữa thạch thất, Ngọc Như Ý cùng bạch hồ vẫn ở chỗ cũ nhưng quang mang trên Ngọc Như Ý ảm đạm không ít, một bên bạch hồ thì ướt sũng, bộ lông cũng có vẻ có chút bẩn loạn không chịu nổi, tựa hồ đã lăn lộn trên mặt đất mà đôi mắt của nó lại càng tràn đầy vẻ uể oải không chịu nổi.

Nhìn thấy Hàn Lập tiến vào, Ngân Nguyệt không cử động cũng không nói gì, phảng phất ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có.

"Thế nào? Coi như thuận lợi chứ?" Hàn Lập sắc mặt hòa hoãn, ôn hòa hỏi.

"Mặc dù thống khổ chết đi sống lại nhưng cuối cùng cũng xong. Ngươi bên kia chuẩn bị cũng không sai biệt chứ? Ta không có ký thân chi khí thì không cách nào ở trong thân thể bạch hồ lâu được. Phải lập tức cùng pháp bảo của ngươi hợp lại làm một, nếu không tinh hồn sẽ tan thành mây khói." Thanh âm Ngân Nguyệt cực kỳ suy yếu nhưng vẫn mạnh mẽ nói.

Nghe lời này, Hàn Lập gật đầu, không chần chờ thân thể cúi xuống, hai tay hướng bạch hồ, nhẹ nhàng ôm nó ra khỏi tĩnh thất, di chuyển qua phòng bên cạnh.

Vừa vào thạch thất, Hàn Lập lập tức để cửa đá hạ xuống, bên trong yên tĩnh không tiếng động.

Một đạo Truyền Âm Phù biến thành hồng quang tiến đến. Hồng quang tiến vào bên trong sương mù, lập tức không thấy bóng dáng.

Ước chừng vài canh giờ sau, trong sương mù thanh quang chợt lóe, hiện ra thân hình Hàn Lập.

Hắn ngước đầu nhìn bầu trời, sờ sờ cằm, khoát tay thả ra một thanh phi kiếm, sau đó lập tức ngự khí hướng Thiên Tuyền Phong bay đi.

"Hàn huynh, xem ý tứ đạo Truyền Âm Phù kia tựa hồ triệu tập tất cả đệ tử Thiên Tuyền Phong. Chẳng lẽ là vì sự tình Thí Kiếm Đại Hội?" Trong đầu Hàn Lập đột nhiên vang lên thanh âm thanh thúy của Ngân Nguyệt.

"Không rõ lắm. Bất quá, ngay cả như tên gia hỏa cơ hồ đã bị quên lãng như ta cũng có thể nhận được một đạo Truyền Âm Phù của Phong chủ tự mình phát tới thì xem ra cho dù không phải sự tình Thí Kiếm Đại Hội cũng là có sự tình khẩn yếu khác." Hàn Lập dùng thần niệm bình tĩnh nói.

"Hàn huynh thực tham gia loại tỉ thí tiểu bối này, cho dù không hiển lộ tu vi, đoạt quán quân khẳng định là cực kỳ dễ dàng. Nhưng đến lúc đó sợ rằng sẽ khiến cho tu sĩ cấp cao hoài nghi. Nói không chừng ngay cả tu sĩ Nguyên Anh kỳ của ba phái cũng có thể chú ý. Đến lúc đó có thể cái được không bù đắp đủ cái mất." Ngân Nguyệt nhẹ giọng nhắc nhở nói.

"Việc này ta tự nhiên hiểu. Ta đã lúc này nói rằng sẽ chắc chắn tham gia đại hội. Đến lúc đó nếu thật tham gia, ta cũng tuyệt không đoạt quán quân. Ngươi cứ an tâm, trước khi ngưng kết Nguyên Anh, ta sẽ không khiến kẻ khác chú ý tới mình." Hàn Lập thần sắc không thay đổi trả lời.

"Xem ra Ngân Nguyệt đã lắm lời. Với trải nghiệm cuộc sống của Hàn huynh thì việc nhỏ kiểu này tự nhiên sẽ không cần tiểu nữ tử nhắc nhở." Ngân Nguyệt khẽ cười nói. Mặc dù chỉ là thanh âm bình thường nhưng vẫn ẩn hàm ba phần kiều mị.

Hàn Lập nghe tiếng, không khỏi thở dài một hơi.

Vị này mặc dù tự xưng là Ngân Nguyệt Lang Tộc nhưng hắn chẳng biết như thế nào cảm giác được đối phương hình như so với yêu hồ lại hồ mị hơn ba phần.

Hơn nữa sau khi đối phương thành khí linh của hắn, tựa hồ biết Hàn Lập sẽ không có ác ý với nàng. Nếu phụ thân vào bạch hồ còn tốt, còn thành thực tu luyên nhưng một hóa thân thành khí linh, ẩn thân trong phi kiếm thì không ngừng nói chuyện với hắn, dường như cảm giác tịch mịch trước kia khi ở trong Ngọc Như Ý đều bung ra trong mấy ngày hôm nay.

Điều này làm cho Hàn Lập có chút đau đầu, còn đâu dịu dàng nhã nhặn giống như tiểu thư khuê nữ như trước.

Cũng không biết tính tình của đối phương có thể dần dần sửa đổi được không?

------oOo------

Chương 617: Bán lộ lai khách

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngay lúc Hàn Lập không biết nói gì với Ngân Nguyệt thì nang lại mở miệng hỏi.

"Ta một mực vẫn không hiểu, nếu Minh Thanh Linh Thủy đối với tu sĩ trên Trúc Cơ kỳ không có hiệu quả thì vì sao Hàn huynh vẫn muốn có nó." Trong lời nói của nàng mang theo một chút ít nghi hoặc.

"Điều này là do mấy người Ẩn Kiếm Phong nói sai một chuyện. Minh Thanh Linh Thủy đối với tu sĩ cấp cao không phải không có hiệu quả mà là do sau khi đã trải qua quá trình tẩy tủy dịch kinh nên hai mắt ban đầu đã có khả năng nhìn thấu được huyễn thuật, mê vụ đơn giản. Cho nên chỉ lau qua một lần sẽ không có hiệu quả. Nếu muốn hai mắt tu sĩ Kết Đan kỳ có được thần thông không thể tưởng tượng đó thì cho dù có đem tất cả linh thủy luyện chế cho một người dùng cũng không có mấy hiệu quả. Chẳng bằng thành toàn cho một ít tu sĩ cấp thấp cho rồi." Hàn Lập nghe Ngân Nguyệt hỏi, mỉm cười nhàn nhạt.

"Ồ, Hàn huynh làm sao biết được việc này?" Thanh âm của Ngân Nguyệt có chút kinh ngạc hỏi tiếp.

"Điều này cũng chẳng có gì, lúc ở Loạn Tinh Hải ta đã đọc được trong một điển tịch cổ xưa, xem ra không phải là giả." Hàn Lập trả lời.

"Lẽ nào ý tứ của Hàn huynh là muốn…" Ngân Nguyệt khẽ thốt lên.

"Không sai! Ta chính là muốn mượn cơ hội này để tiếp cận linh nhãn chi thụ kia, xem xem có khả năng lấy được linh căn của nó hay không. Sau đó sẽ dùng tiểu bình nuôi dưỡng, đến lúc đó cần bao nhiêu linh thủy cùng linh đan đều có. Đương nhiên phương

thức phối chế của hai loại trên cũng phải nghĩ biện pháp để lấy tới tay." Hàn Lập không nhanh không chậm nói.

*"Ha ha, mưu kế này của Hàn huynh đúng là "*làm một mẻ, khỏe suốt đời*". Như vậy đạo hữu chỉ cần lọt vào top mười là được. Tuy có chút bất ngờ nhưng so với việc đoạt quán quân tự nhiên an ổn hơn nhiều."* Ngân Nguyệt tán đồng nói.

Hàn Lập mỉm cười, đang muốn nói thêm gì nữa thì ánh mắt chợt nhìn sang một hướng, không nhịn được khẽ ồ lên một tiếng.

Chỉ thấy ở phía xa xa có một đạo hồng quang bay đến, trong đó có một vị nữ tử diện mạo xinh đẹp như hoa, băng sương như ngọc – chính là nữ tu sĩ Mộ Phái Linh, người đã an trí hắn tại dược viên làm việc.

Nàng ta sau khi đến gần thấy Hàn Lập đang dừng ở trên không, khuôn mặt diễm lệ lộ xuất một tia bất ngờ.

Nhưng lập tức thần sắc lại khôi phục như thường, tốc độ độn quang chậm lại, dừng ở cạnh Hàn Lập.

"Ngươi cũng nhận được tín thư đi Thiên Tuyền Phong sao?" Nàng ta cực kỳ lạnh lùng hỏi.

"Dạ đúng vậy thưa Mộ sư thúc! Không biết sư thúc có biết rút cuộc là có chuyện gì hay không. Phong chủ vì sao phải triệu tập toàn bộ đệ tử?" Thần sắc Hàn Lập trấn định đáp lời.

"Không biết, nhưng chắc là có liên quan đến Thí Kiếm Đại Hội." Nữ tử họ Mộ sau khi nhìn nhìn phi kiếm dưới chân Hàn Lập, nhíu nhíu mày đột nhiên nói.

"Kiện phi kiếm này của ngươi tuy là thượng giai pháp khí nhưng không phải là loại pháp khí phi hành chuyên dụng, chi bằng để ta dùng Thiên Tinh đai mang ngươi theo kẻo trễ mất thời gian." Nói xong lời này hồng sắc trên pháp khí của nàng tỏa ra, bao lấy cả Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy liền ngẩn ra nhưng cũng chẳng có ý kháng cự, tùy cho nàng ta đem hắn đưa lên trên pháp khí, sau đó hóa thành một đạo hồng quang cùng nhau bay đi.

"Huyền Băng Quyết ta cấp cho ngươi, ngươi có tu luyện không? Tuy nó không thể tăng cường công pháp cơ sở của người nhưng sau khi có chút thành tựu sẽ giúp ngươi có khả năng sử dụng vài loại pháp thuật Thủy thuộc tính với uy lực không tệ. Mà sau khi ngươi Trúc Cơ thành công thì pháp quyết này lại càng thuận lợi chuyển thành công pháp chủ tu của ngươi. Tu luyện nhiều cũng không có hại." Nữ tử này một bên vừa ngự khí phi hành, một bên vừa liếc nhìn Hàn Lập, sắc mặt không chút biểu tình thuyết giảng.

Nghe vậy Hàn Lập đâu còn biết nói gì, bảo mình có tu luyện, nếu nàng ta muốn nhìn thì với tu vi của mình, mô phỏng một chút pháp thuật Thủy thuộc tính cũng chẳng phải là vấn đề gì.

Cũng may nàng ta dường như chỉ thuận miệng hỏi han mà thôi, tiếp theo chẳng nói gì nữa.

Vì thế Hàn Lập được nàng mang theo bay đến Thiên Tuyền Phong, trên đường luôn cảm nhận được mùi u hương từ người nàng tỏa ra.

Còn Ngân Nguyệt biết lúc này không phải là thời cơ đàm luận với Hàn Lập nên từ sau khi Mộ Phái Linh đến nàng cũng im lặng.

Khi hai người sắp tới Thiên Tuyền Phòng thì thần sắc Hàn Lập bỗng nhiên khẽ động, nhìn lên phía trên.

Một lúc sau có một đạo lục quang bay xuống, ngăn cản ngay trước độn quang của nữ tử họ Mộ.

"Mộ sư muội, vi huynh đã lâu không gặp nàng. Không biết sư muội gần đây bận bịu chuyện gì mà sao vi huynh phát ra vô số đạo Truyền Âm phù lại chẳng thấy sư muội hồi âm?" Trong ánh mắt ngạc nhiên của Hàn Lập xuất hiện một vị tu sĩ mặt nhỏ tai nhọn, tuổi khoảng ba mươi, chính là tên tu sĩ họ Ngôn từng ngăn cản tu sĩ nhập môn như Hàn Lập muốn lấy hai gã làm cu li.

Nữ tử băng lãnh thấy người này, thần sắc chợt biến nhưng sau đó liền âm trầm nói:

"Họ Ngôn kia, ta chính là phụng mệnh Phong chủ mà đến. Ngươi dám ngăn cản ta?"

"Hì hì, Mộ sư muội quá lời rồi. Ta sao dám làm vậy, bất quá chỉ muốn hỏi sư muội xem có nhận được thư tín của lệnh tôn hay không mà thôi. Nàng xem, trưởng bối hai nhà chúng ta đều đã đồng ý hôn sự này rồi, chúng ta hay là bàn bạc ngày lành tháng tốt đi." Tu sĩ họ Ngôn cười hì hì nói.

Đồng thời ánh mắt tham lam không ngừng lướt qua thân thể mềm mại, đầy đặn cùng khuôn mặt xinh đẹp của nữ tử vài lần.

Tuy nhiên khi hắn nhìn thấy Hàn Lập ở phía sau thì không nhịn được ngẩn người ra, sau đó ánh mắt lóe lên vẻ âm hàn.

Mộ Phái Linh dường như nhìn ra tâm tư đen tối của đối phương, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét, khuôn mặt băng lạnh hét lên:

"Ngươi suy nghĩ cái gì thế? Đây là Hàn sư chất do sư phó giao cho ta chỉ điểm. Sự tình giữa ta và ngươi đều chẳng quan hệ đến hắn. Về phần hôn sự do gia tộc đồng ý, ta chỉ là một vãn bối làm sao dám phản đối ý tứ của trưởng lão trong tộc. Tuy nhiên thời điểm nguyện ý song tu với ngươi tự nhiên là do ta quyết định. Ngươi khi nào có tu vi bằng ta thì ta mới xem xét việc đó, nếu không ngươi đời này đừng nghĩ đến việc đụng đến ta cho dù là một ngón tay."

Nữ tử này hiển nhiên là chán ghét đối phương đến cực điểm, không cấp chút mặt mũi gì cho hắn cả.

Tu sĩ họ Ngôn nghe xong lời nói của nàng, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ.

Nhưng hắn đang muốn mở miệng nói tiếp gì đó thì Mộ Phái Linh sớm đã không thể nhẫn nại, tú mi nhướn lên, hừ lạnh, dùng linh lực điều động pháp khí, sau khi hồng quang đại thịnh liền bay vọt qua đầu tu sĩ họ Ngôn kia.

Tu sĩ họ Ngôn vô cùng khẩn trương, muốn đuổi theo nhưng sau khi ngẫm nghĩ liền đứng yên, khuôn mặt mang theo một tia không cam lòng.

Hàn Lập quay đầu lại nhìn hắn, cảm thấy được biểu tình cực kỳ oán độc.

"Mộ sư thúc, người này có hôn ước với người?" Hàn Lập sau khi chần chừ một lúc liền lộ xuất vẻ cổ quái hỏi.

Tu sĩ họ Ngôn chỉ có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, còn Mộ Phái Linh lại có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, tướng mạo hai người lại khác nhau hoàn toàn, vậy sao gia tộc của nữ tử này lại có ý muốn nàng ta làm đạo lữ song tu của tên kia, trong lòng Hàn Lập ngẫm nghĩ.

Tuy có chút nghi hoặc nhưng theo như bản tính của mình thì hắn không muốn hỏi sự việc này. Lúc này nàng ta đang giận dữ mà mình còn hỏi nữa thì chỉ chuốc khổ vào thân mà thôi. Nhưng nếu làm ra vẻ chẳng quan tâm hỏi han một câu thì lại càng không được.

Cho nên biết rõ Mộ Phái Linh sẽ lạnh lùng nhìn hoặc quở mắng một phen nhưng Hàn Lập vẫn phải muối mặt hỏi.

"Việc của ta, tốt nhất sư chất đừng có hỏi!" Quả nhiên không ngoài dự liệu của Hàn Lập, lời vừa nói ra liền bị nàng ta dùng ánh mắt băng hàn quét qua, không chút cảm tình nói.

Do đó trên mặt Hàn Lập tự nhiên ra vẻ xấu hổ, lập tức ngậm miệng.

Bất quá khi thể hiện ra biểu tình loại này, Hàn Lập cũng lờ mờ nghe được Ngân Nguyệt cười thầm một tiếng rồi sau đó im bặt.

Do cách Thiên Tuyền Phong rất gần cho nên nữ tử họ Mộ sau khi mang theo Hàn Lập phi hành một lúc đã tiến vào một cái sân nằm giữa sườn núi.

Trên sân này có một tòa điện đường không nhỏ, mang theo vẻ cổ kính được xây dựng dựa vào núi, trên đó có một tấm biển màu bạc rất to ghi ba chữ *"Tẩy Tâm Điện"*.

Lúc này hai cánh cửa gỗ thật to của đại điện đang đóng lại, đây chính là nơi thương nghị sự tình và là nơi tụ họp chúng đệ tử Thiên Tuyền Phong.

Bên ngoài Tẩy Tâm Điện đã có rất nhiều nam nữ đệ tử, ước chừng khoảng năm, sáu trăm người. Những người này tụm năm tụm ba nhỏ giọng nói chuyện, đàm luận gì đó với nhau.

Tuy nhiên bọn họ đều là tu sĩ Luyện Khí kỳ mà thôi, không có tu sĩ Trúc Cơ kỳ trong đó.

Nữ tử băng lãnh sau khi bay một vòng liền hạ xuống trước cửa điện.

Lập tức chúng tu sĩ phụ cận đều cung kính hướng nàng thi lễ.

Nàng ta sau khi khoát tay bảo thôi thì không chút chậm trễ tiến về phía đại điện.

Không biết nàng dùng thủ pháp gì mà chỉ cần phất tay nhẹ nhàng, cửa điện liền tự động hé ra một chút.

Nữ tử không chút thay đổi đi vào, cửa điện liền khép lại như ban đầu.

Hàn Lập sau khi thấy thân ảnh Mộ Phái Linh biến mất, sau khi lắc đầu đang muốn lẫn vào đám người kia thì phát hiện có rất nhiều đệ tử gần đó đang dùng loại ánh mắt khác thường nhìn hắn, một số ít đệ tử khác xa một chút thì dùng tay chỉ chỉ điểm điểm.

------oOo------

Chương 618: Đỗ Đông hòa cận kiến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập sờ sờ cằm, thần thức quét qua, những âm thanh thì thào cùng tiếng nói chuyện của mọi người vang đến tai hắn.

"Người này là ai vậy?"

"Trông mặt rất lạ, là đệ tử mới nhập môn sao?"

"Mộ sư thức sao lại đến cùng người này nhỉ?"

"Người này và sư thúc là thân thích sao? Trước giờ Mộ sư thúc không bao giờ đi với nam tu sĩ, sao lại đi cùng người này thế!"

Liên tiếp những tràng câu hỏi và hâm mộ đều bị Hàn Lập nghe thấy hết.

Thần sắc trên mặt Hàn Lập vẫn bình thường, nhưng trong lòng lại thầm than thở. Sau đó bước vài bước rời khỏi khu vực trước cửa điện, lẩn vào trong đám đông.

Cho dù như vậy, Hàn Lập vẫn có thể cảm thấy được không ít ánh mắt đang không ngừng dò xét mình.

"Hàn sư đệ, không nghĩ ngày đó từ biệt, đến giờ mới có thể gặp mặt." Chính vào lúc đó, ở đằng sau hắn đột nhiên truyền tới một câu.

Hàn Lập ngẩn người, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy xa xa phía sau hắn có một đại hán đang đứng, chính là đại hán tên *"Đỗ Đông"*.

Lúc này trên mặt hắn ta đầy vẻ tươi cười, hô gọi Hàn Lập.

Trong mắt Hàn Lập loé lên một tia cổ quái, sau đó trên mặt lại xuất hiện nét tươi cười, khách khí dị thường, ôm quyền nói:

"Nguyên lai là Đỗ sư huynh ah. Không biết, sư huynh ở chỗ Tương sư bá có tốt không?" Tương sư bá trong câu nói của Hàn Lập chính là vị lão giả tóc bạc ngày đó đã mang đối phương đi.

"Tốt, rất tốt ah." Đại hán cười hắc hắc, nhìn trông rất đôn hậu. Hàn Lập cười lạnh trong lòng vài tiếng, nhưng biểu hiện trên mặt lại như đang cùng đối phương nói về những chuyện xảy ra từ ngày chia tay đến nay.

Theo lời đối phương, tựa như lão giả tóc bạc kia cho rằng hắn có thiên phú trong việc chế phù, đại khái là đang có ý muốn bồi dưỡng thêm. Nói đến đây, Đỗ Đông toàn mặt là hỉ sắc, phảng phất như đang hưng phấn dị thường.

Hàn Lập nghe xong. Trong lòng lại có chút đồng tình với lão giả tóc bạc. Lão giả ko đi bồi dưỡng ai lại đi bồi dưỡng tên gia hoả có tâm thuật bất chính này. Sau này đa phần sẽ chịu liên luỵ không nhỏ.

Nghĩ như vậy, Hàn Lập tự nhiên cũng không có ý đề tỉnh vị Tương sư bá kia nhưng vẫn nói thêm vài câu linh tinh với đại hán.

Nhưng chính lúc này trên mặt đại hán đột nhiên hiện lên một vẻ thần bí, hướng về phía Hàn Lập nói:

"Hàn sư đệ, ngươi biết không? Chuyên trách chỉ điểm cho ngươi - Mộ sư thúc chính là đệ nhất mỹ nữ tại Thiên Tuyền Phong chúng ta. Ngay cả toàn bộ Lạc Vân Tông, cũng có thể xếp trong ba người đứng đầu. Hôm nay ngươi ở cùng một chỗ với Mộ sư thúc sợ là sẽ gây ra không ít tao động."

"Không phải sợ rằng, mà là đã rồi!" Hàn Lập cười khổ một tiếng, liếc mắt nhìn bốn phía chung quang, bất đắc dĩ nói một câu.

"Nhưng sư đệ cùng Mộ sư thúc đồng thời ngự khí mà đến sư thúc

có nói qua cho ngươi biết sự tình của lần tụ hội này không?" Miệng lưỡi của Đỗ Đông biến đổi, tựa như vô tình tuỳ ý mà hỏi một câu.

"Ồ, ko, không có. Lẽ nào Đỗ sư huynh nghe được tin tức gì sao? Hay là kể cho sư đệ nghe đi!" Sắc mặt Hàn Lập không hề biến đổi nhưng ánh mắt thì lại có biểu tình như đang cười cợt, liếc nhìn đối phương với thâm ý sâu sắc.

Vốn dĩ khuôn mặt đại hán có nụ cười đôn hậu, dưới cái nhìn của Hàn Lập, trong lòng bỗng thót một cái, đột nhiên có cảm giác như bị đối phương nhìn thấu hết thảy.

Nhất thời trong lòng nổi lên một trận kinh hãi.

Nhưng sau đó Hàn Lập lại quay đầu nhìn sang hướng khác, cái cảm giác đó lập tức biến mất không còn chút nào cả. Phảng phất như ảo giác, càng khiến cho người này âm thầm kinh nghi.

Chính vì thế nên đại hán cũng âm thầm không dám đứng gần Hàn Lập nữa, miễn cưỡng cười nói với Hàn Lập thêm vài câu liền cáo từ rồi quay sang tiếp chuyện với một vị tu sĩ khác.

Hàn Lập nhìn thân ảnh của hắn rời đi, trên mặt chợt loé lên một tia nhạo báng, chính lúc này trong đầu bỗng vang lên lời của Ngân Nguyệt.

"Hàn huynh, ngươi cố ý lkhiến đối phương kinh sợ mà thối lui sao, không sợ sau này người này nghi ngờ ngươi sao. Từ đó mà tạo ra bất lợi với bản thân mình?"

"Người này thân phận không rõ ràng nhưng lẫn vào trong Lạc Vân Tông, khẳng định không có gì hay ho. Ta không muốn tiếp xúc nhiều với hắn, thôi thì để hắn ta chủ động cách xa ta, thế tốt hơn! Vạn nhất thực sự xảy ra đại sự, cũng bớt liên lụy đến ta. Về phần gây nên chút nghi ngờ thì có quan hệ gì. Bản thân hắn cũng có quỷ ý, làm gì được ta nào. Cùng lắm là ta cẩn thận thêm một chút. Cho dù hắn muốn âm thầm đánh lén ta, ngươi cho rằng hắn thành công được không? Hơn nữa ta cũng không ngăn trở kế hoạch của hắn. Chỉ là không muốn giao hảo với hắn một lần nữa." Hàn Lập

chậm rãi dùng thần niệm trả lời. Nghe những lời của Hàn Lập, Ngân Nguyệt liền im lặng không nói gì. Hiển nhiên cũng thừa nhận những lời nói của Hàn Lập có chút đúng.

Dù sao vị Đỗ Đông này cũng thực sự muốn mưu đồ việc gì đó ở Lạc Vân Tông, vạn nhất sau này xảy ra chuyện thì những sư huynh đệ gần gũi với hắn ta, nhất định sẽ chịu sự chú ý và hoài nghi của những tầng lớp cao trong tông.

Việc này không phải là điều mà Hàn Lập mong muốn.

Vì vậy thời gian sau đó, Hàn Lập đứng một mình một người, đánh giá đệ tử cấp thấp ở đây.

Đám người này trẻ có già có, nam có nữ có. Niên kỷ lớn chưa chắc tu vi đã cao, niên kỷ thấp cũng đạt tới luyện khí kỳ mười hai mười ba tầng.

Trong đó cũng có vài nữ tử trẻ tuổi, tư sắc không tồi, được nhiều người trong đám đông chú ý tới. Nhưng bên cạnh một vị nữ tu sĩ, cơ hồ nhất định đều có mấy vị nam tu sĩ tuổi tác tương đương đứng cạnh. Xem ra Lạc Vân Tông cũng như các môn phái khác, những nữ tu sĩ trẻ tuổi xinh đẹp đều được theo đuổi ah.

Ngay lúc Hàn Lập đang âm thầm đánh giá, cửa điện cuối cùng cũng mở.

Tiếp theo từ bên trong truyền ra một thanh âm rất uy nghiêm, khiến người khác không khỏi cảm thấy cung kính.

"Thiên Tuyền Phong đệ tử, toàn bộ nhập điện mau!" Thanh âm nam tử nhàn nhạt này, đúng là của phong chủ họ Tân – tu sĩ Kết Đan kỳ của Thiên Tuyền Phong, trước đây đã từng gặp qua một lần.

Đệ tử ở bên ngoài điện nghe thấy âm thanh này, nhất thời đồng loạt xoay người, cung kính đồng thanh nói:

*"Cẩn tuân lệnh sư tổ!"*Sau đó mọi người lập tức bước vào.

Do Hàn Lập nhập môn muộn nhất, tự nhiên tự giác cùng Đỗ Đông kia xếp ở hàng cuối rồi mới đi vào Tẩy Tâm điện.

Diện tích bên trong đại điện cực kỳ rộng rãi, phải hơn ba bốn trăm trượng. Ngoại trừ vài chục cột chống cao lớn ra thì ở vị trí chính giữa có đặt hai cái ghế.

Còn lại trống trơn, trên các cột chống đều khảm Nguyệt quang thạch đã được mài thành hình lăng, phát xạ ra ánh sáng nhàn nhạt.

Trên hai cái ghế đã có hai tu sĩ ngồi sẵn, một vị là Bạch y nhân có khuôn mặt nho nhã, người còn lại là một lão giả mặc áo xám tóc tai rối bời, bộ mặt có chút dữ tợn.

Phía trước có hơn mười tu sĩ Trúc Cơ kỳ yên lặng xếp thành hai hàng.

Vị nữ tử họ Mộ lãnh đạm dị thường kia cùng thanh niên họ Du, người đã dẫn Hàn Lập nhập môn, cũng đứng ở trong đó, còn thanh niên họ Miêu, người mà ngày đó dùng Vẫn Tâm phù để kiểm tra bọn họ đứng ở vị trí đầu của hàng đối diện, trên mặt vẫn đầy vẻ bệnh tật, phảng phất như gió thổi cái là bay.

Chúng đệ tử vừa vào trong đại điện lập tức cùng thi lễ với hai người đang ngồi trên ghế.

"Tham kiến Tân sư tổ, Vũ sư tổ - nhị vị sư tổ!"

"Được rồi, đứng lên đi!" Trung niên nhân ngồi ở chính giữa mỉm cười nói, sau đó phất tay một cái, để chúng đệ tử đều đứng dậy.

Những đệ tử cấp thấp ở phía dưới cung kính xếp thành hai hàng, đứng ở hai bên đại điện, Hàn Lập và Đỗ Đông kia vừa vặn đứng ở vị trí gần cửa.

Hàn Lập dùng thần thức đảo qua trên người vị lão giả có khuôn mặt dữ tợn kia, kết quả đối phương chỉ là tu sĩ Kết Đan sơ kỳ mà thôi. Người này chính là người đã sớm nghe danh nhưng thuỷ chung chưa gặp mặt, Phó phong chủ *"Vũ sư thúc"* đây.

Hàn Lập chỉ liếc qua liền thu lại thần thức không quan tâm nữa.

Lúc này vị Phong chủ họ Tân kia chậm rãi mở miệng nói:

"Lần này ta triệu tập mọi người đến đây chắc một vài đệ tử đã đoán biết được vài phần. Không sai, ngày hôm qua bản môn mới chính thức nhận được thông hàm của Cổ Kiếm Môn, nửa năm sau Thí Kiếm đại hội sẽ được tiến hành. Do lần đại hội trước đã tổ chức tại bản môn. Cho nên lần này, địa điểm tổ chức sẽ là Bách Xảo Viện. Đệ tử tham gia thi đấu của chúng ta và Cổ Kiếm Môn phải tới Vân Mông Tây Mạch để tham gia đại hội. Dựa theo những thông lệ cũ thì Thí kiếm đại hội này chỉ có thể do ba mươi đệ tử của ba môn phái tham gia thi đấu, chọn ra mười người đứng đầu để trọng thưởng. Cho nên Lạc Vân Tông của chúng ta cũng phải tuyển chọn ngay từ trong tông một chuyến, sau đó mới chọn ra được người tham gia thi đấu." Trung niên nhân thong dong nói tới đây, thanh âm hơi ngừng lại một chút, rồi mới nói tiếp:

"Đương nhiên trong đó có sáu vị trí do Lục đại phong chủ của bản môn chỉ định, không cần phải thi đấu. Còn lại hai mươi tư vị trí sẽ do các đệ tử phù hợp với điều kiện của các phong tập trung lại thi đấu một phen. Sau đó các đệ tử giành được chiến thắng sẽ lại được các trưởng lão của bản môn tận dụng thời gian còn lại bồi dưỡng thêm. Hôm qua các vị phong chủ đã cùng trưởng môn thương nghị qua, thi đấu tuyển chọn trong tông sẽ cử hành sau một tháng nữa. Nhưng trước hết, ta đề tỉnh các đệ tử không biết rõ lắm về Thí kiếm đại hội. Nếu niên kỷ đã vượt quá ba mươi hoặc tu vi chưa vượt qua Luyện khí kỳ mười tầng thì cấm không được tham gia. Mặt khác không còn hạn chế nào cả. Hiện tại cho mọi người thời gian một nén hương để suy nghĩ, phàm là người tự thấy bản thân hợp cách, lại nguyện ý tham gia thi đấu có thể tự động đứng qua một bên. Đệ tử không cần phải trực tiếp tham gia thi đấu lần này, ta và Vũ sư tổ của các ngươi đã cùng chỉ định Mộ sư thúc của các ngươi. Xong rồi, Quân nhi! Bắt đầu điểm hương đi."

"Tuân mệnh, sư phụ." Thanh niên họ Du lập tức đứng ra, nhanh nhẹn lấy ra một đỉnh đồng màu xanh từ bên trong túi trữ vật, đặt ở chính giữa đại điện.

Sau đó, hắn cắm một nén nhang, trên tay hoả quang loé một cái, điểm cháy nó.

Một cỗ khói xanh lượn lờ bay lên.

------oOo------

Chương 619: Tông nội sơ thí

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhìn thấy thanh đồng tiểu đỉnh và làn khói xanh của hương ở chính giữa đại điện, đám đệ tử trong điện tuy không dám tự tiện ồn ào, nhưng những người tự nhận mình có điều kiện phù hợp thì tự nhiên ánh mắt chớp động, ai nấy đều có tâm tư riêng.

"Hàn huynh có muốn tham gia không?" Khi nén hương kia cháy được gần một nửa Ngân Nguyệt thấy khuôn mặt Hàn Lập có vẻ không chút động lòng, rút cuộc không nhịn được phải thầm hỏi.

"Tham gia chứ! Vì sao không tham gia? Các đệ tử ai nấy cũng đều động tâm không ngớt. Ta không tham gia, ngược lại càng khiến người khác chú ý." Hàn Lập dùng thần niệm trả lời.

Nghe đến đó, Ngân Nguyệt im lặng không nói gì.

Qua một khắc, nén hương trong đỉnh đồng đã cháy hết, trung niên nhân vốn dĩ nhắm mắt dưỡng thần, hai mắt đã mở ra.

"Những đệ tử điều kiện không phù hợp và không muốn tham gia thi đấu, có thể rời khỏi Tẩy Tâm điện."

"Tuân mệnh, sư tổ!"

Đại bộ phận đệ tử đều khom người, từ từ lùi khỏi đại điện.

Trong điện ngoại trừ đám đệ tử có tu vi Trúc Cơ kỳ thì chỉ có khoảng ba bốn mươi ngươi tuổi còn trẻ, trong đó bao gồm cả Hàn Lập và Đỗ Đông nọ.

Trung niên tu sĩ đánh giám đám người Hàn Lập một cái, gật gật đầu, hài lòng nói:

"Rất tốt, tất cả các đệ tử có điều kiện phù hợp cơ hồ đều lưu lại, ta

rất vui mừng. Lần tuyển chọn trong tông nội này cho dù các ngươi không trúng tuyển, nhưng trước tiên các ngươi sẽ được mở mang tầm mắt, cùng với các đồng môn sư huynh đệ ở các phong khác luận bàn một chút, đối với việc tu luyện sau này của các ngươi cũng có nhiều chỗ tốt. Sau đây sẽ do đại sư huynh của các ngươi giảng giải về những việc cần chú ý khi thi đấu. Ta và Vũ sư tổ của các ngươi có việc cần đi trước."

Nói xong, tu sĩ họ Tân đứng dậy, đi ra sau điện. Lão giả áo xám kia một lời cũng không nói, theo sát ngay đằng sau.

"Khụ! Nếu như Phong chủ đã giao việc này cho Miêu mỗ, vậy tại hạ hy vọng chúng sư điệt lắng nghe một chút. Dù sao lần này cũng là đồng môn giao lưu nên có vài điểm kiêng kỵ cần phải tránh." Thanh niên họ Miêu vẻ mặt đầy vẻ bệnh tật, khẽ ho vài tiếng rồi bước ra, không gấp không vội nói với đám người Hàn Lập.

" Đầu tiên phàm những loại công pháp và binh khí quá độc ác hoặc gây chết người thì không được phép thi triển trong quá trình thi đấu. Nếu không chấp hành, nhẹ thì bị đuổi khỏi sư môn, nặng thì phế hết pháp lực. Còn nữa …" Đám đệ tử lại bước ra ngoài điện, sau đó ai nấy đều đầy vẻ hưng phấn mà bay đi.

Hàn Lập nhìn thân ảnh của mọi người dần xa, lắc lắc đầu, rồi bản thân cũng ngự khí rời khỏi Thiên Tuyền Phong.

Phi thường thuận lợi trở lại động phủ, Hàn Lập liền bắt đầu chuẩn bị cho việc tông nội tỷ thí vào tháng sau.

Bởi vì muốn tiến vào trong hai mươi tư vị trí mà không cần biểu hiện thực lực quá cao của bản thân thì chỉ có thể dựa vào linh phù và mấy kiện pháp khí đã lâu lắm rồi không dùng đến.

Pháp khí đỉnh giai không cần nói, Hàn Lập chỉ cần tìm kiếm từ những thứ của tu sĩ Kết Đan kỳ đã chết trong tay hắn liền có hơn mười kiện rồi.

Chẳng qua vì không muốn người khác quá chú ý, hắn chỉ có thể cẩn thận chọn lựa ra vài kiện mà thôi.

Lần thi đấu trong tông này hắn không chuẩn bị vận dụng hết những pháp khí mình có mà bắt đầu luyện chế một số lượng lớn linh phù sơ, trung cấp, chuẩn bị dựa vào mấy cái phù này nhấc tay là có thể đánh bại những đối thủ cấp thấp.

Nhưng chỉ dựa vào chúng tự nhiên vẫn chưa đủ. Hàn Lập còn đặc biệt tham ngộ thêm một chút *"Lộng diễm quyết"* – thứ mà năm đó đoạt được từ lão đạo ở trong Hinh Vương phủ tại Việt Quốc. Thủ pháp này tuy đối với cao tầng tu sĩ không có tác dụng gì cả nhưng đối phó kỳ tu sĩ Luyện Khí kỳ và Trúc Cơ kỳ thì thừa sức khiến đối phương rối loạn.

Cũng cần phải nói, Lộng Diễm quyết này đến tay Hàn Lập đã nhiều năm rồi. Năm đó cũng tranh thủ xem qua một chút, thu hoạch được không ít.

Nhưng dựa vào tu vi Kết Đan kỳ như ngày nay của hắn, lại xem lại pháp quyết này tự nhiên cũng không có gì đáng nói cả. Cho nên chỉ cần vài ngày công phu liền hoàn toàn nắm giữ thủ pháp biến hóa hoả diễm. Thậm chí ở những chỗ vi diệu còn vượt xa so với những lĩnh ngộ ghi trong Lộng Diễm quyết.

Những ngày sau đó Hàn Lập dành hết tâm ý vào việc chế phù.

Trong thời gian này ngân sắc Phệ Kim trùng của Hàn Lập cuối cùng đã bắt đầu thôn phệ lẫn nhau.

Hàn Lập tranh thủ nhìn qua một lượt xong, tự nhiên trong lòng đại hỉ.

Hắn tin tưởng Phệ kim trùng mà tiến hoá thêm lần nữa, cho dù không hoàn toàn tiến hoá thành thục nhưng khoảng cách đạt tới tầm không gì không thôn phệ được, chắc chắn cũng không còn xa nữa.

Nhưng Đề Hồn thú ở phòng kế bên khiến cho Hàn Lập có chút đau đầu, đến hôm nay vẫn ngủ li bì không tỉnh ở trong Linh thú thất, không hề muốn tỉnh lại tí nào cả.

Cũng may là thông qua Minh Hồn châu ở trong cơ thể, biết được con thú này không có vấn đề gì cả, nếu không hắn thật sự có chút lo lắng.

Dù sao thời gian tiến hóa của con hung thú này hơi dài.

Một tháng sau, không khí nhiệt náo bắt đầu xuất hiện, đông đảo tu sĩ đều bay về phía đỉnh núi này. Trong đó có không ít người tuy không phải đến để thi đấu nhưng đến để xem náo nhiệt thì cũng phải có đến hơn vài ngàn.

Cơ hồ tất cả những tu sĩ không có chức vụ gì cũng đến quan sát lần thi đấu này.

Dù sao cho dù không phải tự mình tham gia, nhưng nhìn tu sĩ khác tranh đấu thi thố pháp thuật cũng là một sự kiện lớn, sẽ thu hoạch được không ít chỗ tốt.

Địa điểm thi đấu của Thí kiếm đại hội trong tông cử hành tại một khu đất trống rộng lớn ngay dưới đỉnh núi.

Nơi đó có đặt ba toà pháp trận rộng hơn trăm trượng, bao quanh bởi một tầng hào quang nửa hình tròn cực lớn, dùng để phòng ngừa những người xem bị ngộ thương.

Nhóm trọng tài chính là ba vị tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ cao cấp để phòng ngừa người tham gia thi đấu đột nhiên không thể dừng tay, hại đến tính mạng người khác.

Lúc này, thi đấu tuyển chọn đã bắt đầu sang ngày thứ ba. Cuộc thi trong hai ngày trước đã khiến không ít đệ tử thua cuộc.

Lại nói tiếp, Thiên Tuyền Phong có ba bốn mươi đệ tử tham gia tuyển chọn vẫn chưa hẳn là nhiều. Nhân số đông nhất là Hoả Vân Tông, dĩ nhiên có tới trăm đệ tử tham gia lần thi đấu này, đem so với số lượng Thiên Tuyền Phong của Hàn Lập có chút khập khiễng.

Cứ tính như vậy thì toàn thể đệ tử tham gia thi đấu có hơn bốn năm trăm người. Cho dù phân thành ba đấu trường đồng thời thi đấu, thì một vòng cũng cần mấy ngày thời gian.

Mà trong mấy đệ tử, số lượng Trúc Cơ kỳ đã ít lại càng ít, chỉ có ba hay bốn người mà thôi. Bọn họ đều không tham gia thi đấu ngay từ đầu, mà chỉ đợi đến vòng cuối cùng mới giao đấu với đệ tử Luyện Khí kỳ đã giành thắng lợi, và người thắng trong trận cuối này chính là người được chọn.

Dù sao mấy người này cho dù không được chỉ định trực tiếp trúng cử vào trong vòng bảy người. Nhưng nếu chưa đến ba mươi tuổi đã Trúc cơ thành công, tự nhiên ai nấy đều là người tài giỏi, thiên tư hơn hẳn so với người thường.

Lúc này, Hàn Lập im lặng đứng giữa mấy vị đệ tử tham gia thi đấu của Thiên Tuyền Phong, đang nhìn vào bên trong màn hào quang to lớn ở trước mặt, ở đó có tu sĩ Thiên Tuyền Phong đang tỷ thí với tu sĩ Bạch Phượng Phong.

Bạch Phượng Phong, trong Lục Xảo Phong cũng coi như là một tồn tại đặc thù. Hai vị Phong chủ không những đều là nữ tu sĩ Kết đan kỳ mà môn hạ đệ tử cũng lấy nữ làm chính. Nhưng cũng bởi thế mà số lượng người ở phong này trong Lục Xảo Phong không đông, đệ tử tham gia thi đấu lần này cũng chỉ có mười mấy nữ đệ tử trẻ tuổi mà thôi.

Hiện tại cùng vị nữ tu Bạch Phượng Phong đối chiến là một vị đệ tử họ Viên của Thiên Tuyền Phong, tướng mạo trông rất thành thục, nhưng thực tế chỉ chừng hai bảy hai tám tuổi.

Người này tuy là ngoại sự đệ tử nhưng xuất thân từ một gia tộc tu tiên danh khí không nhỏ ở Khê quốc. Cho nên pháp khí *"Bạch kim qua"* đang điều khiển cũng có chút uy lực, làm cho vị nữ tu trẻ tuổi có vài phần tư sắc ở đối diện phải liên tiếp thối lui, xem ra sắp thắng tới nơi rồi.

Mấy vị tu sĩ Thiên Tuyền Phong đang đứng cạnh Hàn Lập, hiển nhiên là bạn thân của tu sĩ kia, vẻ mặt đầy vẻ hưng phấn, không ngừng bàn tán thảo luận.

Nhưng ngay lúc tu sĩ họ Viên đem pháp khí Bạch Kim qua kia hoá thành một đạo cầu vồng trắng, hung hăng chém xuống thì nữ tu sĩ đối diện lại cau mày nhảy lùi lại, một đoàn thanh quang rời tay bay ra, ngăn cản thế chém xuống của đạo cầu vồng kia. Sau đó thân hình của nữ tu này nhoáng lên một cái, biến mất ngay tại chỗ.

Tu sĩ họ Viên thấy thế, sắc mặt đại biến, hai tay vội vàng bắt quyết, muốn thi triển pháp thuật dò xét để bức nữ tử kia hiện ra nhưng đằng sau bỗng nhiên bay ra một mảng hồng vụ, nháy mắt đã bao vây hắn vào bên trong.

"Ầm" một tiếng, vị đệ tử của Thiên Tuyền Phong lập tức ngã xuống.

"Bạch Phượng Phong Kim Dung giành thắng lợi." Một vị tu sĩ gầy gò đứng trên không chủ trì tỷ thí lập tức mở miệng tuyên bố.

Vị nữ tu sĩ Kim Dung vừa nghe thấy thế, lập tức cung kính hướng lên phía trên thi lễ, sau đó mới lấy một cái bình nhỏ từ trong túi trữ vật ra, đặt dưới mũi của tu sĩ họ Viên đang hôn mê bất tỉnh nọ.

Lúc này tu sĩ họ Viên mới từ từ tỉnh lại.

Đợi một lúc mới minh bạch đã phát sinh chuyện gì, vị này nhất thời đỏ hết cả mặt, đi ra phía sau sàn đấu. Còn Kim Dung kia thì mặt lại mang vài phần đắc ý, bay ra khỏi trận pháp, lập tức có mấy vị nữ tu đứng gần đó bao quanh cô ta, ríu ra ríu rít một hồi không dứt, hấp dẫn không ít nam tu sĩ đứng gần đấy không ngừng ngắm nhìn bọn họ.

"Trận tiếp theo Thiên Tuyền Phong Hàn Lập, đấu với Hoả Vân Tông Tuân Thông." Tu sĩ gầy gò đang đứng trên không trong màn hào quang, vẻ mặt không chút thay đổi nói, âm thanh tuy không lớn, nhưng khiến cho các tu sĩ ở gần đó đều nghe rất rõ.

Hàn Lập nghe thấy, mỉm cười bước khỏi đám đông, từ từ bước vào trong trận pháp.

Lúc hắn vừa bước vào trong không lâu, từ phía khác, cũng có một thanh niên mặc áo trắng tướng mạo anh tuấn bước vào.

Người này vừa vào lập tức thu hút sự chú ý các tu sĩ ở gần đó, một trận tao động nổi lên.

------oOo------

Chương 620: Ngưu đao sát kê

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đây chính là Tuân sư đệ mới nhập môn được vài năm!"

"Nghe nói vị sư đệ này có Thiên Dương Hoả Mạch, không biết là thật hay giả?"

"Tuân gia không phải là tu tiên gia tộc đỉnh đỉnh đại danh ở Khê quốc chúng ta sao! Sợ là pháp khí uy lực ở trên người có không ít!"

"Vị sư đệ họ Hàn kia là ai, hình như trước giờ chưa nhìn thấy, lẽ nào mấy năm gần đây mới nhập môn?"

"Tên gia hỏa Hàn Lập thật đen đủi. Tự dưng đụng phải đối thủ như vậy!"

Chưa bắt đầu giao thủ, một tràng âm thanh bàn luận vang lên, cho dù có cấm chế của màn hào quang nhưng vẫn lọt rõ ràng vào tai Hàn Lập.

"Thiên Dương Hoả Mạch?" Hàn Lập nghe thấy những lời đó, thần sắc có chút khẽ động, khiến hắn có hứng thú đánh giá đối phương một phen.

Trừ tướng mạo cực kỳ anh tuấn ra thì tu vi cũng không tồi, ước chừng đang ở Luyện Khí kỳ tầng mười hai.

Bạch y thanh niên (thanh niên mặc áo trắng) ở đối diện thấy Hàn Lập tướng mạo bình thường, tu vi chỉ khoảng Luyện Khí kỳ tầng mười, trong mắt chợt loé ra một tia khinh miệt nhưng bên ngoài vẫn hướng Hàn Lập thi lễ một cái.

Hàn Lập thấy thế, khẽ nhếch khoé miệng, trong lòng cười lạnh một tiếng, rồi thờ ơ chắp tay một cái.

Bạch y thanh niên thấy thế, trên mặt mơ hồ lộ ra vẻ tức giận.

Lúc này tu sĩ gầy gò trên không mới lãnh đạm nói:

"Tỷ thí bắt đầu!"

Vừa nghe câu ấy, trên mặt bạch y thanh niên tuôn ra một tia tàn khốc, hai tay lập tức bắt quyết, nhất thời toàn thân hoả quang chợt loé, một màn hào quang trong suốt cực nóng, liền xuất hiện trên người.

Sau đó hắn phất tay, năm ngón tay mở ra, trong tay lơ lửng một viên hoả châu to bằng quả trứng gà.

Từng trận chú ngữ từ miệng bạch y thanh niên truyền đến, chuẩn bị thôi động pháp khí này công kích Hàn Lập.

Hàn Lập nhìn thấy màn này, đấu pháp mang máng có chút quen thuộc, trong lòng thực không biết nói gì.

Mà lúc này bên ngoài trường đấu truyền đến không ít những âm thanh kinh ngạc.

"Mau nhìn, Tuân sư đệ không hổ là Thiên dương hoả mạch. Cho dù không dùng linh phù vẫn có thể trong nháy mắt phóng ra vòng bảo hộ Hỏa thuộc tính."

"Đấy thì là gì đâu, khoả châu trên tay hắn ta hình như là Hoả Lãng châu đỉnh đỉnh đại danh của Tuân gia, lát nữa tiểu tử đối diện nhất định thua rồi. Nói không chừng, trong nháy mắt liền phân thắng thua!"

Thần sắc Hàn Lập không thay đổi, trong lòng xuất hiện vẻ trào phúng, không vội không vàng nhấc tay một cái. Từ trong túi trữ vật lấy ra một tập phù dày dày, cũng phải đến ba bốn mươi cái.

Hắn ngẩng đầu, nhìn nhìn đối phương, bạch y thiếu niên kia đang dùng toàn bộ tinh thần thôi động pháp khí, không chút quan tâm đến những hành động ở bên này của hắn, bộ dáng như thập phần tin tưởng vòng bảo hộ của bản thân.

Nếu đã như thế, Hàn Lập cũng không khách khí nữa. Sau đó hai tay chập lại, đồng loạt giương lên.

Hồng quang một phiến, sau đó ba bốn mươi khoả hoả cầu to bằng nắm tay như ong vỡ tổ bắn thẳng tới hướng đối diện.

"Ah!" Đông đảo âm thanh kinh ngạc ở bên ngoài đồng thời vang lên.

Lúc này, Hoả lãng châu đang lơ lửng trong tay của Bạch y thiếu niên đã bắt đầu hiện lên hoả diễm, lập tức có thể khu động công kích địch nhân. Hắn ta đang mừng rỡ trong lòng, bỗng nghe thấy những tiếng kinh ngạc ở bên ngoài trường đấu, không khỏi có chút kỳ quái, ngẩng đầu lên xem, đúng lúc có hơn chục khỏa hỏa cầu đồng thời công kích vào màn bảo hộ của hắn.

Một chuỗi âm thanh bạo liệt *"Ầm, ầm"* trong nháy mắt vang lên, hồng mang chói mắt lập tức loé sáng, khiến hai mắt của thanh niên cơ hồ không nhìn thấy gì.

Vòng bảo hộ trên người hắn, chỉ trụ được vài giây, liền nhanh chóng vỡ nát.

Mắt thấy hoả diễm chỉ trong nháy mắt là lao tới, hoàn toàn bao phủ lấy hắn.

Vị thiên tài có Thiên dương hoả mạch này từ nhỏ tuy được các trưởng bối toàn tâm dạy dỗ nhưng chưa từng trải qua những sự tình có liên quan đến sinh tử nên sắc mặt hắn lúc này trắng bệch, hoảng sợ hét lên một tiếng, cực kỳ sợ hãi, lập tức xoay người tránh né.

Nhưng ngay vào lúc chỉ mành treo chuông, cổ của thanh niên bỗng chặt lại, thân hình đột nhiên bay thẳng lên, trực tiếp bị dựng đứng giữa không trung.

Ở dưới chân hắn hoả lãng chen chúc nhau bay qua.

Bạch y thanh niên chưa hết kinh sợ, quay đầu lại nhìn, hoá ra là tu sĩ gầy gò đang nắm chặt cổ áo của hắn.

"Thiên Tuyền Phong Hàn Lập chiến thắng." Tu sĩ gầy gò lạnh lùng nói.

Bạch y thanh niên lúc này mới hiểu, đúng là mình đã thua, hơn nữa còn bị một vài hoả cầu phù cấp thấp dễ dàng đánh bại.

Mặt thanh niên trắng bệch ra.

Còn những tu sĩ đứng xem sau khi kinh ngạc hô hoán một lúc, mặt mũi ai nấy đều lấm la lấm lét nhìn trộm.

Nên biết rằng, cho dù Hoả đạn phù là loại phù sơ cấp nhưng một tấm phù dù sao cũng phải cần một khối linh thạch mới mua được.

Nhưng vị này có thể một hơi ném ra ba bốn chục tấm, mỗi trận là đi toong mất ba bốn chục linh thạch rồi.

Cái này không thể đơn giản gọi là xa xỉ mà phải dùng cụm từ *"phá gia chi tử"* để hình dung.

Phải biết rằng một kiện pháp khí cấp thấp tốt một chút cũng chỉ có giá như thế mà thôi.

Lẽ nào người này thực sự vì muốn giành được thắng lợi, cũng không tiếc phải khuynh gia bại sản sao?

Dưới ánh mắt khác thường của các đệ tử Lạc Vân Tông, Hàn Lập hướng về tu sĩ gầy gò thi lễ, sau đó mặt không đổi sắc bước ra khỏi vòng bảo hộ.

Còn vị Bạch y thiếu niên họ Tuân kia thì hận thù nhìn bóng lưng của Hàn Lập, không chút tâm phục, nhưng dưới cái lừ mắt lạnh lùng của tu sĩ gầy gò, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ bước ra khỏi đấu trường.

Tuy trận đấu đầu tiên đã kết thúc, Hàn Lập cũng không chú ý đến việc quan sát đấu pháp của người khác, liền tự lo cho bản thân bằng cách trở về chỗ ở của mình.

Rất nhanh hai ngày sau đó, vòng tỉ thí thứ nhất toàn bộ kết thúc.

Trong đó có không ít đấu pháp tuyệt vời, đều khiến cho các đệ tử Lạc Vân Tông đến xem say sưa bàn tán không thôi.

Mà tràng đấu lần trước do Hàn Lập dùng hàng chục Hoả Đạn phù cấp thấp để đánh bại đối thủ, tự nhiên cũng khiến cho rất nhiều người cực kỳ hâm mộ đến mức không còn gì để nói. Bọn họ tự nhiên đều cho rằng Hàn Lập là đệ tử của đại gia tộc nào đó, mới có thể vung tiền như vậy.

Nói tóm lại, sau trận chiến đó Hàn Lập khiến cho phần lớn mọi người đều nhận biết được hắn, thành ra hắn cũng có chút danh tiếng.

Đợt tỷ thí thứ hai, Hàn Lập xuất tràng rất sớm, ngay buổi chiều của ngày đầu tiên đã đến lượt hắn rồi.

Trong lúc hắn thần sắc bình thường bước vào trong trường đấu, ở bốn phía xung quanh những đệ tử mà lần trước đã từng xem Hàn Lập tỷ thí, nhất thời đều thấp giọng thì thầm.

"Đấy chính là tên gia hoả của Thiên Tuyền Phong, hai ngày trước để đánh bại đối thủ, hắn ta một lần xuất ra mấy chục lá phù đấy."

"Thật hay giả? Người này trông rất bình thường, lẽ nào hắn không tiếc tiền sao?"

"Di! Khê quốc chúng ta, hình như không có đại gia tộc tu tiên nào mang họ Hàn a! Lẽ nào hắn từ quốc gia khác bái nhập vào bổn môn."

Hàn Lập nghe thấy những lời đó, thần sắc như thường, chỉ là ánh mắt hơi nheo lại, đánh giá đối thủ lần này.

Đó là một nam đệ tử thanh tú, thoạt nhìn chỉ mười bảy mười tám tuổi.

Người này mặc áo xanh gọn gàng, ngoại trừ ở eo lưng có đeo một túi trữ vật, còn đâu không có đồ vật vụn vặt nào cả.

Trên mặt vẫn còn vẻ ngây thơ, thần sắc ngưng trọng nhìn Hàn Lập.

Xem ra âm thanh bàn luận của mọi người ở bên ngoài cũng đã lọt hết vào tai của đối phương.

Hàn Lập nhìn đối thủ tựa hồ như mới vừa hết tuổi thiếu niên không được bao lâu, đầu mày hơi nhíu lại, nhưng khi âm thanh *"Bắt đầu"* lạnh lẽo vang lên, hắn lập tức nhấc tay thò vào trong túi trữ vật.

Cùng lúc đó, ngay lúc trận đấu bắt đầu, thanh niên đệ tử đối diện lại vươn hai tay nhanh hơn Hàn Lập, sau khi bạch quang loé lên, hai cây băng truỳ sáng loáng liền bắn nhanh về phía Hàn Lập, sau đó trên thân thanh quang lại loé lên, thân ảnh như gió trực tiếp đánh thẳng về Hàn Lập.

Người này đã học theo Hàn Lập, trước tiên dùng hai tấm Băng Truỳ phù, bức Hàn Lập không kịp đối phó với hắn, tiếp theo bản thân thi triển Khinh Thân thuật, trực tiếp xông thẳng đến về phía Hàn Lập.

Hàn Lập ngẩn người, không khỏi cười rộ.

Hắn không chút hoang mang, thân ảnh loé lên, hai cây băng truỳ bay sượt qua người, tiếp đó mắt nhìn đối thủ với sắc mặt vui mừng đang xông thẳng đến trước mặt, một tay phất ra, từ trong lòng bàn tay có hoàng mang phóng ra nhưng đồ vật trong tay còn lại chưa kịp thi triển ra.

Thân hình Hàn Lập liền mờ đi, sau đó thi triển La Yên bộ, từ chỗ vừa đứng biến mất không còn chút tung tích.

Lúc này vị đệ tử trẻ tuổi đánh vào khoảng không, ngạc nhiên không ít, hoàng mang trong tay không khỏi ảm đạm, chính là một pháp khí hình lưới.

Không đợi thanh niên đệ tử nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng của Hàn Lập thì đột nhiên sau não nổi lên một trận đau nhức, tiếp đó trước mặt đột nhiên tối sầm.

Người liền ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

"Thiên Tuyền Phong Hàn Lập chiến thắng!" Tu sĩ gầy gò, sau khi trong mắt loé lên một tia ngạc nhiên liền bình thản tuyên bố.

Vừa rồi Hàn Lập đột nhiên xuất hiện ở sau lưng của đối thủ, nhẹ nhàng gõ một đao, liền đánh ngất đối thủ tại đương trường.

Lúc này bên ngoài tràng đấu lập tức có mấy vị tu sĩ vội vàng chạy vào, kiểm tra qua thanh niên đệ tử đang hôn mê bất tỉnh, rồi hướng về tu sĩ gầy gò ở trên không hơi gật đầu, ý muốn nói không có gì đáng ngại, sau đó liền đi ra bên ngoài.

Lúc này bên ngoài trường đấu, tự nhiên lại xảy ra một trận xao động. *"Ngươi có nhìn thấy không? Vị Thiên Tuyền Phong đệ tử kia sử dụng loại pháp thuật gì mà có thể trong nháy mắt liền xuất hiện ở đằng sau của đối thủ? Thật không thể tưởng tượng nổi."*

"Đồ đần. Đó mà là pháp thuật gì, rõ ràng là thân pháp võ thuật của Thế tục giới. Nhưng cao minh đến vậy thì ta chưa bao giờ nhìn thấy!" Một vài đệ tử Lạc Vân Tông có chút lịch duyệt, ít nhất cũng có vài người nhận ra lai lịch thân pháp của Hàn Lập.

------oOo------

Chương 621: Lầu các chi nghị

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngày thứ mười ba của tông nội tỷ thí ở Lạc Vân Tông, cũng là vòng tuyển chọn cuối cùng đã đến lúc kết thúc rồi.

Nhưng lúc này, bên trong một gian lầu ở giữa sườn của núi chính, lại có bảy tám tu sĩ Kết đan kỳ tụ tập lại, thương lượng điều gì đó.

Trong đó có hai người chính là hai vị Phong chủ của Thiên Tuyền Phong, trung niên họ Tân và lão giả áo xám có khuôn mặt dữ tợn, mấy người còn lại thì ai nấy đều có khí thế bất phàm.

"Người dẫn đội lần này, chư vị sư đệ không ai chủ động tự nguyện sao?" Một vị lam bào lão giả râu trắng phất phơ, mặt đầy nếp nhăn, đang khẽ nhíu mày hỏi.

"Hừ! Phùng sư huynh, Thí kiếm đại hội nói là ba phái liên hợp tỷ thí, nhưng mỗi lần đều là hai nhà chúng ta thất bại mà về, khiến cho Cổ Kiếm Môn nở nang mặt mày. Mà người dẫn đội lần này của Cổ Kiếm Môn, chắc chắn lại là gia hoả miệng lưỡi khắc bạc Khương Vân kia, ta không muốn vô duyên cớ mà nhận lấy khó chịu đâu" Một vị trung niên thoạt nhìn có vẻ uể oải, trên mép có hai hàng ria, thờ ơ trả lời.

"Chính thế! Ta cũng nghe nói, mấy năm trước Cổ Kiếm Môn lại thu nhận một vị đệ tử có Cửu Linh Kiếm Thể, lần này chắc chắn sẽ cho hắn ta tham gia đại hội. Nếu như thế, Thí kiếm đại hội còn gì mà tỷ thí nữa. Chúng ta bên này tuy có vài đệ tử có thể chất đặc thù, nhưng so với người ta thì cách biệt không chỉ là chút xíu đâu. Hơn nữa nghe nói, lần này Bách Xảo Viện cũng thu nhận một vị đệ tử là trực hệ của Thượng Quan gia tộc, nghe nói lúc còn là Luyện Khí Kỳ đã dùng pháp khí do chính mình luyện chế đánh bại trưởng bối trong gia tộc. Sợ là cũng khó đối phó đây!" Vị lão giả khác mặt vàng vọt, cũng đồng dạng lắc đầu nói.

Lão giả râu trắng nghe những lời này, trên mặt lộ ra vẻ bất mãn.

*"Hai vị sư đệ, nói như vậy là không sai. Thí kiếm đại hội đích xác đã thành nơi Cổ Kiếm Môn thị uy với hai phái, nhưng cũng là do bọn chúng có thanh thế lớn, thực lực mạnh hơn chúng ta. Bổn tông nếu như không phái đệ tử tham gia đại hội, chỉ sợ ngay cả một phần tư của "*Thuần dịch*" cũng mò không tới. Huống hồ, điều này cũng dễ dẫn đến việc Cổ Kiếm Môn sinh ra địch ý đối với Lạc Vân Tông chúng ta, không lợi cho việc phát triển lâu dài của bản môn ở Vân Mộng Sơn. Nói cho cùng, các tông môn khác như hổ rình mồi nhìn ba phái ở Lạc Vân Sơn chúng ta, không chỉ là một hay hai nhà. Ba phái chúng ta không thể để người khác tìm được khoảng trống mà xen vào"* Lão giả râu trắng, sắc mặt ngưng trọng nói.

"Nếu Phùng sư huynh cũng nói như vậy, người dẫn đội dành cho ta một phần. Dù sao ta và trưởng lão Xương Chánh của Bách Xảo Viện đã lâu rồi chưa gặp mặt, thuận tiện tán gẫu một chút cũng không tồi" Ngồi đối diện với lão giả râu trắng là một hồng sam lão giả có tướng mạo trông rất đoan chính đột nhiên mở miệng nhận lấy việc này.

"Đoạn sư đệ, ngươi là phong chủ Hoả Vân Phong, môn hạ đệ tử đông đúc, nếu như thế mà đi thì có chút không thoả đáng" Lão giả râu trắng họ Phùng thấy người đó mở miệng, ngược lại có chút chần chừ.

"Không sao, Hoả Vân Phong vẫn còn có Lê sư đệ lưu lại. Sẽ không phát sinh việc gì đâu. Huống hồ, cũng không phải là rời khỏi Vân Mộng Sơn, chẳng qua là từ Đông mạch bay tới Tây mạch mà thôi, cũng chỉ là lộ trình trong một ngày" Hồng sam lão giả chẳng bảo đúng cũng chẳng bảo sai nói.

Nghe thấy đối phương nói như vậy, lão giả râu trắng cũng không kiên trì nữa, gật gật đầu biểu hiện đồng ý. Sau đó ánh mắt lướt qua từng khuôn mặt của mọi người, cuối cùng dừng ở lão giả áo xám có khuôn mặt có chút dữ tợn, chậm rãi hỏi:

"Vũ sư đệ. Ta biết ngươi không quản việc ở Thiên Tuyền Phong, lần này do ngươi giúp đỡ Đoạn sư đệ một chuyến, được không?

Tân sư đệ, ngươi không có ý kiến gì chứ?" Tới câu cuối, lão giả râu trắng quay mặt sang hướng trung niên họ Tân nói.

"Đương nhiên không vấn đề. Tự Vũ sư đệ nguyện ý là được rồi" Trung niên nhân họ Tân cười nhạt nói.

Áo xám lão giả khuôn mặt vẫn lạnh như băng, nghe thấy vậy khẽ động động, một lúc lâu sau mới cực kỳ ngắn gọn nói:

"Được, ta đi!"

Nghe thấy câu này, mặt lão giả râu trắng liền hiện vẻ vui mừng. Gật gật đầu rồi lại nói tiếp:

"Người dẫn đội lần này, lấy Đoạn sư đệ làm chủ, Vũ sư đệ và Tống sư muội của Bạch Phượng Phong giúp đỡ. Chờ vài ngày nữa sau khi kết thúc vòng cuối mọi người liền tập trung ba mươi đệ tử lại, chỉ điểm một chút. Nói không chừng lần đại hội này, chúng ta vẫn có cơ hội. Dù sao trong đám đệ tử của chúng ta, cũng có mấy người thực lực không tồi. Đủ khả năng cùng Cổ Kiếm Môn và Bách Xảo Viện tranh đấu một trận".

"Tống sư muội cũng tham gia đại hội? Ta sao lại không biết? Nếu là như vậy, lần Thí kiếm đại hội này, ta thay Vũ sư đệ đi một chuyến vậy" Một vị tu sĩ trước giờ vẫn ngồi ở một góc trong phòng, khuôn mặt tròn trịa, có chút kinh ngạc lên tiếng. Các tu sĩ khác ở trong phòng nghe thấy những lời đó cũng đồng dạng có một trận xao động,có hai, ba vị tu sĩ, vẻ mặt lúc này lộ ra vẻ hối hận.

"Hừ! Mạnh sư đệ. Lời của ngươi là có ý gì. Lúc nãy vi huynh ta nói nửa ngày, không thấy ngươi đứng ra nói nửa lời. Bây giờ nghe thấy Tống sư muội muốn đi, liền lập tức nhảy ra. Nói thật cho ngươi biết, lần này điều kiện để Tống sư muội đồng ý làm người dẫn đội, chính là không cho phép ta trước tiên đem tin tức nàng ta cũng đi nói với mọi người, nếu không với tính tình của Tống sư muội, nàng ta sao dễ dàng rời khỏi Bạch Phượng Phong được" Lão giả râu bạc sắc mặt trầm xuống nói.

Lão giả này tu vi đã đạt tới cảnh giới Kết Đan Hậu Kỳ, còn tu sĩ có khuôn mặt tròn trịa kia mới là Kết Đan Sơ Kỳ thôi.

Bởi thế sau khi thần sắc lão giả biến đổi, vị này lập tức cúi đầu không nói, không dám tranh luận thêm.

Mấy người khác có chút động tâm, liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng không dám nói thêm gì nữa.

Chính vào lúc đó, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, tiếp theo là thanh âm của một nam tử từ ngoài truyền đến.

"Khởi bẩm sư phụ, các vị sư thúc, vòng tỷ thí cuối cùng đã toàn bộ kết thúc rồi, tổng cộng có ba vị đệ tử Trúc Cơ Kỳ, hai mươi vị tu vi Luyện Khí Kỳ trúng tuyển. Đệ tử đã mang danh sách tới rồi".

"Ồ! Một khi đã mang tới, thì đem vào trong thôi. Tiện thể để mấy vị sư thúc cùng xem qua" Lão giả râu trắng nghe vậy, thần sắc hoà hoãn nói.

"Tuân mệnh!" Nam tử bên ngoài cung kính trả lời. Sau đó mới đẩy cửa, bước vào trong.

Là một vị Trúc Cơ Hậu Kỳ nam tử, hơn ba mươi tuổi, tướng mạo đường đường, thân hình cao lớn.

"Đây là tên tuổi và tư liệu của hai mươi bốn người giành được thắng lợi cuối cùng" Nam tử lấy từ trong ngực ra một cái bạch ngọc giản, hai tay khoanh lại đưa cho lão giả.

"Để ta xem trước!" Lão giả hơi gật đầu, tiếp lấy ngọc giản, dùng thần thức đảo qua một lượt.

"Ồ" Lão giả chỉ nhìn qua hai lần, khuôn mặt liện xuất hiện một tia kinh ngạc.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Danh sách này có chút gì không ổn sao?" Hồng sam tu sĩ thần sắc hơi động, có chút tò mò hỏi.

Mấy người khác cũng đều kinh ngạc nhìn về phía lão giả.

"Không có gì? Chư vị sư đệ cũng xem qua đi!" Nói xong câu đó, sắc mặt lão giả râu trắng liền như thường, tiếp đó, đưa ngọc giản cho lão giả sắc mặt vàng vọt ở bên cạnh.

Người này xem qua ngọc giản xong, mặt cũng xuất hiện nét kinh ngạc, nhưng không nói năng gì, lại đưa ngọc giản cho những người khác.

Không lâu sau, ngọc giản đã được tất cả xem qua một lượt, trên mặt ai nấy đều có chút âm u bất định.

Còn vị Phong chủ họ Tân của Thiên Tuyền Phong xem qua ngọc giản xong, trong mắt lại càng chớp lên liên tục, lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

"Thật không ngờ được! Lần này Thiên Tuyền Phong liền có đến sáu người trúng tuyển, thật khiến các Phong còn lại cảm thấy thật hổ thẹn! Xem ra Tân sư huynh rất biết cách dạy dỗ đệ tử!" Trung niên nhân có hai hàng ria mép trên miệng, than một tiếng, từ từ nói.

"Xem ra, Tân sư huynh đối với lần Thí kiếm đại hội này đã rơi vào thế bắt buộc, cho nên mới tốn nhiều tâm lực như thế, bồi dưỡng ra đám đệ tử này!" Tu sĩ có bộ dáng tròn trịa cũng có chút ghen tỵ nói, hắn vốn ở Ẩn Kiếm Phong, lần này chỉ có ba người trúng tuyển, nhưng coi như mặt mũi đã mất sạch.

"Không có, tuyệt đối không có sự tình như vậy. Lần này Thiên Tuyền Phong chúng ta trong chớp mắt có nhiều người như vậy trúng tuyển, bản thân ta cũng có chút ngoài dự đoán. Nhưng người khác cũng coi là tạm được, tại sao trong đó có hai người Luyện Khí Kỳ tầng mười. Hai đệ tử tên là Hàn Lập và Đỗ Đông, ta nhớ không nhầm, hình như mới nhập môn được vài năm. Bọn họ cũng có thể tiến vào đến tận cùng? Điều này có chút cổ quái. Cao sư điệt, hai người bọn họ thắng như thế nào?" Trung niên nhân họ Tân trầm ngâm một lát xong, thần sắc không thay đổi hỏi.

Nam tu vừa tiến vào trong phòng, vừa nghe sư thúc hỏi như thế, lập tức mở miệng trả lời:

"Phương pháp thủ thắng của hai người này cũng không có gì. Sư điệt tên là Đỗ Đông kia, trong tay có một kiện đỉnh cấp pháp khí thuộc tính băng có uy lực cực lớn, pháp khí vô danh này công thủ đều có, còn hỗ trợ với công pháp khác, tất cả những đối thủ giao thủ cùng hắn, sau một chiêu liền bị pháp khí làm đông cứng. Trong mấy vòng đấu, căn bản không ai có thể địch được một kích".

"Ồ! Pháp khí trông thế nào, ngươi miêu tả một chút, để mấy người chúng ta nghe qua". Trung niên nhân có hai hàng ria mép trên miệng, cảm thấy hứng thú, ngắt lời hỏi.

"Là một pháp khí giống như Luân tử bàn, đường kính hơn trượng, trên bề mặt có khắc biểu tượng vầng trăng. Một khi xuất ra, bạch quang chớp động, trong nháy mắt từ giữa có thể phát ra vòng bảo hộ thuộc tính băng, cũng có thể xuất ra hàn khí hoá thành một con chim lớn để công kích".

*"Cái này giống như là hai trăm năm trước, trấn tộc chi bảo của Đỗ gia - gia tộc đã bị tiêu diệt hết, "*Hàn nguyệt luân*". Đỗ Đông này, lẽ nào là hậu nhân của Đỗ gia?"* Trung niên nhân có râu, hai mắt đảo đảo, có chút bất ngờ, nói.

"Ừm! Rất có khả năng. Dù sao ban đầu Đỗ gia cùng là một gia tộc không nhỏ. Có vài trực hệ đệ tử tránh được kiếp nạn, từ đó mai danh ẩn tích cũng không phải là không có khả năng. Đại khái có lẽ cảm thấy đã qua nhiều năm rồi, cừu nhân lúc trước sẽ không còn chú ý đến bọn họ nữa cho nên mới muốn xuất hiện" Lão giả râu trắng vuốt chòm râu, ung dung nói.

------oOo------

Chương 622: Quỷ ảnh Đề Hồn

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Những lời của sư huynh có lý. Nhưng, bởi Đỗ Đông có Hàn nguyệt luân, tiến vào đến cuối cùng cũng không phải là ngạc nhiên. Nhưng gã Hàn Lập kia thì là thế nào? Lẽ nào cũng có cao cấp pháp khí? " Trung niên nhân ria mép lại hỏi.

"Điều này thì không phải. Tuy không biết Hàn sư điệt này có cao giai pháp khí không, nhưng vị sư điệt này ra tay rất hào phóng" Trên mặt Trúc Cơ Hậu Kỳ nam tử có chút cười khổ nói.

"Ý gì thế? Tỷ thí và ra tay hào phóng có quan hệ gì?" Lần này đến lượt lão giả có bộ mặt vàng vọt, có chút hưng phấn hỏi.

"Vị Hàn sư điệt này tại tràng đấu đầu tiên, trong nháy mắt phóng ra hơn ba mươi tấm Hoả đạn phù, khiến đối thủ ngay cả pháp khí cũng chưa kịp xuất thì vòng bảo hộ đã vỡ nát mà bại. Ở mấy trận sau đó, thì lại thi triển ra vũ kỹ của thế tục và một loại thủ pháp thao túng hoả diễm rất xảo diệu, hơn nữa có sự trợ giúp của phù, miễn cưỡng đả bại đối thủ để giành thắng lợi" Nam tử lên tiếng giải thích.

"Vũ kỹ và thủ pháp không cần nói tới, cái này không có gì kỳ quái cả. Có rất nhiều người khi gia nhập môn phái đều có bản lĩnh riêng. Nhưng trong nháy mắt dùng nhiều phù như thế, đích xác là cần không ít linh thạch, đối với bọn ta mà nói thì không là gì cả, nhưng với một đệ tử Luyện Khí Kỳ như hắn, chính là có chút xa xỉ. Đã kiểm tra qua vị đệ tử này chưa?" Sắc mặt lão giả râu trắng hơi trầm xuống hỏi.

"Kiểm tra rồi. Nghe mấy đệ tử cấp thấp có giao tình với hắn nói, người này tuy là một vị tán tu, nhưng hình như tinh thông thuật chế phù, cũng có chút gia thế. Cho nên mới có thể phóng tay sử dụng nhiều phù cấp thấp như thế" Thanh niên cung kính trả lời.

"Ồ, như vậy cũng đúng. Xem ra, hai người này đều không có vấn đề gì. Nhưng, nếu người này biết một chút về thuật chế phù, chính là phải sang Hoả Vân Phong mới có chút thích hợp" Lão giả râu trắng thần sắc hoà hoãn, nhỏ giọng nói.

"Phùng sư huynh, lời này không đúng rồi. Thiên Tuyền Phong chúng ta cũng có đệ tử tinh thông chế phù, dìu dắt một chút người này vẫn là việc có thể làm được. Đoạn sư huynh, người sẽ không thật sự nhận người chứ!" Tu sĩ họ Tân mỉm cười nói.

"Ha ha! Đệ tử chế phù của Hoả Vân Phong thêm một người không tính là nhiều, ít đi một người không tính là ít, sẽ không nhận đệ tử của Tân sư đệ đâu" Hồng sam tu sĩ phất tay, đĩnh đạc nói.

Nhất thời trung niên nhân họ Tân cười không nói gì.

Thời gian tiếp theo, mấy tu sĩ Kết Đan Kỳ lại thảo luận một chút về sự vật trong tông rồi ai nấy cáo từ rời đi.

Hàn Lập đã trở về động phủ của mình ở tiểu thạch sơn, thần sắc ít khi ngưng trọng như thế, đứng ở ngoài linh thú thạch thất, ánh mắt không ngừng loé động nhìn vào trong thạch thất.

Trước đó không lâu, khi gã vừa kết thúc vòng tỷ thí cuối cùng, trong lúc đang luận đàm cùng mấy vị đệ tử Thiên Tuyền Phong đến chúc mừng gã giành thắng lợi, Minh hồn châu trong cơ thể bỗng nhiên bắt đầu nóng rực lên, điều này khiến Hàn Lập cả kinh, nhưng lập tức liền tỉnh ngộ, đấy là Đề hồn thú trong động phủ cuối cùng đã tiến cấp rồi, đang kêu gọi gã.

Hàn Lập hết sức vui mừng. Tự nhiên sẽ không nói nhiều với đám đệ tử Thiên Tuyền Phong nữa, vội vàng cáo từ xong, lập tức quay về động phủ. Kết quả khi gã đã đứng ở bên ngoài linh thú thất, liền bị tình hình bên trong thạch thất doạ cho một cú.

Chỉ thấy bên trong thạch thất, không biết từ lúc nào biến thành ảm đạm vô quang, âm u khủng bố, khắp nơi đều là quỷ khí đen sì bay khắp bốn xung quanh, ẩn chứa vô số băng hàn âm khí, từ trong thạch thất tràn ra ngoài

Đề hồn thú đã không thấy bóng dáng đâu, còn ở một góc trong thạch thất lại xuất hiện một đồ vật có dạng kén hình tròn cao hơn một trượng, đen sì phát sáng, trên bề mặt ẩn chứa quang mang màu đen đang lưu chuyển chớp động, phảng phất như đang nuôi dưỡng cái gì đó.

Hàn Lập không cần suy nghĩ cũng đoán được, Đề hồn thú chính đang ở bên trong cái kén màu đen.

Trong lòng gã có vài phần hưng phấn, đồng thời trên mặt cũng có thêm vài phần cẩn thận.

Hàn Lập không mạo muội tiến vào trong thạch thất. Suy nghĩ một hồi, liền khoanh chân ngồi xuống bên ngoài linh thú thất.

Dựa vào những gì trước đây gã đọc được ở trong điển tịch, khi linh thú tiến hoá, tu sĩ là chủ nhân của nó tốt nhất là chờ đợi ở bên cạnh, không nên rời đi, nhưng cũng không nên dễ dãi mà nhúng tay vào quá trình tiến hoá của linh thú. Trừ phi linh thú tiến hoá thất bại, tính mạng bị đe doạ, lúc đó mới nên ra tay cứu giúp.

Lúc này gã, chuẩn bị dựa theo những lời đó mà làm.

Trong khi còn đang thắc thỏm không yên trong lòng,thời gian đã chậm rãi trôi qua.

Dựa theo tính toán ban đầu của Hàn Lập cho rằng ít nhất cũng mất vài ngày công phu, Đề hồn thú mới tiến hoá xong, phá kén mà ra. Nhưng không ngờ tới, gã chỉ ngồi ở ngoài thạch thất đến buổi sáng ngày thứ hai, cái kén màu đen đã sinh dị biến.

Vốn dĩ đang ngồi dưới đất, nhắm mắt dưỡng thần, chợt nghe thấy một tiếng trong trẻo của âm thanh vỡ nát, tuy thanh âm rất thấp, nhưng trong lòng gã cực mừng rỡ, mở to hai mắt.

Chỉ thấy trong thạch thất trước mặt, âm hàn quỷ khí giống như bị cái gì đó mạnh mẽ hút đi, bay thẳng đến một góc trong thạch thất, nơi đó chính là vị trí của cái kén đen.

Tiếp đó hắc quang bên trong thạch thất bắt đầu phát sáng chói cả mắt, Hàn Lập theo bản năng nhắm chặt hai mắt, tiếp đó có một tia khí tức quen thuộc, nhưng lại có cả chút xa lạ, đột nhiên xuất hiện bên trong thạch thất.

Hai hàng lông mày của Hàn Lập cau lại, không cần suy nghĩ đứng bật dậy, hai tay hướng về phía cửa đá phất một cái, cửa đá của linh thú thất mở toang ra.

Đứng ở bên ngoài cửa, hai mắt Hàn Lập đảo qua, chỉ nhìn thấy cái kén đen đã phân thành hai mảnh, bên trong trống rỗng.

Ở các góc khác của thạch thất, không hề có bất kỳ thứ gì.

Hàn Lập ngẩn người, đang muốn phóng thần thức ra để thám thính thêm, thì hắc quang xuất hiện từ một góc trống không của thạch thất, tiếp đó là một tiếng kêu nhỏ vang lên, sau đó một đạo hắc ảnh bắn thẳng đến, Hàn Lập cả kinh, thân hình định né qua một bên, nhưng trong lòng chợt nhớ tới gì đó liền đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

Kết quả một đồ vật nhỏ xíu lạnh như băng, nháy mắt bay vào trong ngực Hàn Lập, sau đó bị gã tóm được.

"Đây là?" Hàn Lập nắm chặt đồ vật nhỏ xíu ở trước mắt, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

Xuất hiện trên tay gã, là một con khỉ nhỏ đẹp mê người to bằng nắm đấm, không nghi ngờ gì đây chính là Đề hồn thú sau khi tiến hoá. Mà sau khi ngắm qua, ngoại trừ lông mao trên thân từ màu trắng bạc biến thành đen nhánh ra, các bộ phận khác cơ hồ đều không có gì thay đổi.

Nhưng sau khi cẩn thận ngắm lại vài lần, Hàn Lập rốt cuộc lại phát hiện được hai chỗ có dị biệt so với lúc trước.

Dưới mũi của Đề hồn thú, chính giữa hai lỗ mũi, có xuất hiện thêm một cái lỗ nhỏ khác, nếu không để ý nhìn qua loa căn bản không phát hiện ra chỗ dị thường.

Đề hồn thú này có thể khắc chế được quỷ hồn lệ phách, đều dựa vào lệ hồn quang được phun ra từ mũi của nó, lẽ nào mũi thêm một cái lỗ nữa, con mãnh thú này liền lợi hại thêm một chút nữa so với trước đây?

Hàn Lập có cảm giác dở khóc dở cười, song trong lòng vẫn có một tia chờ mong!

Còn dị thường khác của Đề hồn thú, chính là phần lông trên lưng của con thú này, không biết từ lúc nào xuất hiện một đồ án ác quỷ màu máu tươi, phảng phất như hình ảnh của quỷ.

Mà ác quỷ ở trong đồ án, đầu có một cái sừng, có ba con mắt, tuy trông rất mờ nhạt, nhưng lại rất sống động, người khác nhìn vào một lúc, liền có một cảm giác áp bức do sự hung lệ dữ tợn của nó.

Ngân Nguyệt đối với sự tiến hoá của Đề hồn thú, cũng tấm tắc không dứt về sự kỳ lạ đấy, nhưng cũng không đưa ra được ý kiến hữu dụng nào cả.

Do duyên cớ đã luyện hoá Minh hồn châu, con thú này rõ ràng là thân thiết hơn nhiều với Hàn Lập, không ngừng đem cái đầu đầy lông mượt mà, cọ cọ không ngừng vào vạt áo của Hàn Lập.

Còn Hàn Lập một tay đang nâng đầu con ô hắc tiểu hầu này, trong lòng mơ hồ có một cảm giác rất vi diệu là hiểu được hết những hỉ nộ ái ố của đối phương, không khỏi bật cười.

Gã rất hứng thú với con thú này, đùa nghịch với nó một lúc, thấy nó tựa hồ có chút kêu ha ha mệt mỏi rồi, liền cẩn thận đem nó thu vào trong Túi linh thú.

Sau khi rời khỏi linh thú thất, Hàn Lập lại đi sang trùng thất cách đó một vách, kim ngân sắc Phệ kim trùng ở bên trong đến hôm nay chỉ còn lác đác hơn mười con, bọn chúng đã thôn phệ lẫn nhau rất nhiều rồi, đang trong quá trình chuẩn bị sinh sản.

Nhìn thấy lần này rõ ràng giáp trùng còn to hơn trước kia đến ba phần, mặt gã lộ rõ vẻ hài lòng, sau đó rời khỏi trùng thất, rồi đi vào tịnh thất bắt đầu tu hành như thường lệ.

Ngày đó sau khi giành được thắng lợi trong cuộc tỷ thí tuyển chọn, vị trọng tài tuyên bố thắng lợi cuối cùng đã nói với gã, những đệ tử trúng tuyển như bọn gã có thể từng người từng người một tiếp nhận chỉ điểm của mấy vị tu sĩ Kết Đan Kỳ, nhưng trước lúc đó, bọn gã chỉ có thể tự tiến hành khổ tu, còn chỉ điểm của tu sĩ Kết Đan Kỳ, cũng chỉ có thời gian vài ngày mà thôi, còn khi nào tới lượt gã, sẽ dùng Truyền âm phù thông tri cho gã.

Đối với chỉ đạo của tu sĩ Kết đan kỳ, Hàn Lập không có chút quan tâm. Cho dù thực sự có thông tri cho gã, lúc đó gã ứng phó vài ngày là được rồi. Hiện tại hai tay gã đang cầm Linh nhãn chi ngọc, yên lặng tu luyện trong mật thất.

Còn về khí linh Ngân Nguyệt kia cũng đã được phóng thích ra ngoài, đang tu luyện ở cách đó một bức tường.

Nói thêm một chút, Ngân Nguyệt dựa vào thân thể chiếm được tiến hành tu luyện, thực sự có chỗ không thể ngờ tới.

Dựa theo những lời mà Ngân Nguyệt đã nói, tu vi khí linh của nàng ta tuy có tu vi của Kết Đan Hậu Kỳ, nhưng vì chiếm lấy thân thể của Yêu hồ, nên chỉ có tu vi của yêu thú cấp thấp, thậm chí chỉ là mới bước vào cánh cửa cấp một của yêu thú mà thôi.

Cho nên nàng ta tuy có thể lợi dụng thân thể của Yêu hồ để phát huy ra tu vi kinh người, nhưng thời gian kiên trì rất ngắn, hơn nữa vĩnh viễn không có cách nào thông qua tu luyện để khí linh dựa vào tu vi mà tăng thêm một phần nào đó. Còn tu vi của Yêu hồ mặc dù còn thấp, nhưng sau này có thể chậm rãi tăng tiến nhờ tu luyện, đây mới là điều mà sau này nàng ta dựa vào để an thân lập mệnh.

Cho nên Ngân Nguyệt sau khi chiếm được thân thể của Yêu hồ, phục dụng đan dược cấp thấp do Hàn Lập cung cấp, tu vi hồi phục với tốc độ kinh người, tăng nhanh từng ngày.

------oOo------

Chương 623: Thông Minh Linh Tê

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thời gian trôi qua như ngựa phi, thấm thoắt Hàn Lập ở trong động phủ khổ tu đã được ba tháng.

Trong thời gian này, mấy người Khuê Hoán có tới một lần, cũng có chút xin lỗi về chuyện đem việc Hàn Lập tinh thông Chế phù thuật nói cho một số sư môn trưởng bối, mong rằng Hàn Lập không lấy làm phiền lòng.

Bởi vì sớm có kế hoạch dùng chế phù thuật làm lá chắn nên Hàn Lập đương nhiên sẽ không thực sự để ý đến việc này, sau khi nói vài lời trấn an thì đem mấy người này đuổi đi.

Về phần Thiên Tuyền Phong, bởi vì Hàn Lập ngoài ý muốn trở thành một trong hai mươi bốn gã đệ tử nổi danh nhất cho nên diễm lãnh nữ tử họ Mộ cũng đến dược viên một chuyến, đem những chỗ nghi nan trong Huyền Băng Quyết giảng giải cho Hàn Lập đến nửa ngày. Điều này làm cho Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, cũng không biết nói gì.

Ngoài hai đám người này cũng không có ai khác đến quấy rầy Hàn Lập tu luyện.

Một ngày nọ, Hàn Lập đang ở trong động phủ tĩnh tâm khổ tu Thanh Nguyên Kiếm Quyết thì đột nhiên nhướng mày, thu công pháp đứng dậy.

Chờ hắn đi ra khỏi tĩnh thất trong động phủ và đi vào dược viên, thì có một đạo Truyền Âm Phù biến thành một đạo hỏa quang bay loạn lên trong làn sương mù trong cấm chế của dược viên.

Thấy cảnh này, Hàn Lập nhẹ nhàng phân khai cấm chế, vẫy tay một cái, Truyền Âm Phù tựu hóa thành một đoàn liệt hỏa ngoan ngoãn rơi vào trong tay.

Một lát sau, năm ngón tay hắn khép lại. Hỏa quang biến mất vô tung vô ảnh.

"Bạch Phượng Phong, Tống sư tổ! Có phải là người được xưng Lạc Vân Tông đệ nhất mỹ nữ kết đan nữ tu sao? Chẳng lẽ nữ tu này chỉ định chính mình? Nếu là như vậy, mấy ngày tới cũng không quá buồn chán!" Hàn Lập trên mặt mặt không chút biểu tình, thì thào nói.

Sau đó hắn không chút chần chờ, nâng tay phóng xuất phi kiếm pháp khí, nhằm thẳng phương hướng Bạch Phượng Phong bay đi.

Bạch Phượng Phong ở phía cực đông Lạc Vân Tông, nằm cách biệt hẳn so với năm ngọn núi khác, hơi có chút cô mai Ngạo Tuyết ý.

Lục Kỳ Phong này mặc dù bé nhất trong sáu ngọn núi nhưng khắp nơi tràn ngập màu xanh, hoa mộc mãn sơn. Nói về cảnh sắc tú lệ, quả thực là đệ nhất, Thiên tuyền phong không thể sánh bằng.

Không lâu sau, Hàn Lập đã bay đến khu vực phụ cận Bạch Phượng Phong.

Bởi vì nơi này có nhiều nữ tu ở nên Bạch Phượng Phong có một quy định bất thành văn là hễ là nam đệ tử ở núi khác đến đó thì phải qua chỗ đệ tử canh núi thông báo một tiếng rồi mới được vào,nếu không vạn nhất bị giam trong cấm chế tại Bạch Phượng Phong thì chỉ có thể tự trách mình.

Hàn Lập tự nhiên không có ý định xông vào nên đàng hoàng thu khí, hạ xuống dưới chân núi.

Tại sơn môn có ba Luyện Khí Kỳ nữ tu đang cười nói cái gì đó.

Thấy Hàn Lập có chút xa lạ hạ xuống, không khỏi đều có chút tò mò nhìn Hàn Lập dò xét.

"Tại hạ Thiên Tuyền Phong Hàn Lập, theo chỉ điểm của Tống sư tổ tới nơi tu luyện. Mong mấy vị sư tỷ thông báo giúp một hai câu." Hàn Lập nhìn vài tên nữ đệ tử vừa chắp tay nói.

"Ngươi chính là Hàn Lập, sư tổ đã sớm giao phó xuống. Hàn sư đệ có thể trực tiếp đến đỉnh phượng các. Sư tổ đang chờ ở đó!" Một nữ tu trẻ tuổi trên mặt có tàn nhang sau khi nghe Hàn Lập nói liền nhẹ cười nói.

Hàn Lập nghe vậy, trong miệng tạ ơn sau đó lập tức cáo từ ngự khí bay đi.

Bất quá hắn mới vừa bay khỏi không xa, ba nữ đệ tử nọ đại khái tưởng rằng Hàn Lập không có khả năng nghe được các nàng nói chuyện nên bàn luận không kiêng nể gì.

"Vị Hàn sư đệ này thật sự là đệ tử bổn tông tham gia Thí Kiếm Đại Hội sao? Tu vi thoạt nhìn hình như không cao!"

"Hơn nữa bộ dáng cũng có vẻ tầm thường, trông không bắt mắt lắm".

"Hì hì! Cái này các ngươi không biết đâu. Ta đã tận mắt chứng kiến toàn bộ trận đấu của vị Hàn sư đệ này, ta có thể nói cho các ngươi…."

Nghe đến đó, Hàn Lập trên mặt lộ vẻ cười khổ đem thần thức thu lại. Sau đó lắc đầu thẳng đến đỉnh núi bay đi.

Bạch Phượng Phong cũng không tính là cao, sau một chút công phu, Hàn Lập đã bay tới đỉnh núi.

Trước mắt Hàn Lập hiện ra một mảnh phương viên trăm trượng bằng phẳng, bốn phía mây trắng bao phủ, linh khí dư dật,không khác gì nhân gian tiên cảnh.

Mà nơi tiên cảnh này cũng chỉ có duy nhất một tòa lầu các lẻ loi đứng đó.Lầu các này cao ước chừng hai mươi trượng, chia làm ba tầng sử dụng một loại bạch mộc không rõ tên tạo thành, không có bất cứ bụi bặm gì, sắc thái có vẻ lãnh đạm cổ phác.

Hàn Lập hạ xuống phía trước lầu các, không do dự cất tiếng nói:.

"Đệ tử Hàn Lập, bái kiến Tống sư tổ!"

Lời mới vừa ra khỏi miệng. Hàn Lập cảm thấy như có như không một tia thần thức hướng trên người đảo qua nhưng Hàn Lập ra vẻ không biết, đứng tại chỗ thần sắc như thường.

Sau một lúc lâu, trong lầu các truyền ra thanh âm nữ tử ôn hòa động lòng người.

"Nếu đã đến thì trực tiếp lên lầu hai, ta đang chờ ở chỗ này".

"Tuân mệnh!" Hàn Lập không nhiều lời, tiến lên vài bước, nhẹ nhàng đẩy cửa gỗ.

Cánh cửa dễ dàng bị đẩy ra hiện ra một căn phòng trống rỗng, ngoại trừ một vật dường như trận pháp luyện công ra thì không còn có vật gì nữa.

Hàn Lập trực tiếp bước lên lầu hai.

Lầu hai bố trí đồng dạng, thanh lãnh giản khiết, trừ một giá gỗ nhỏ chất một số pháp khí ngọc giản ra thì cũng chỉ có vài chiếc ghế dựa và ghế đá thấp.

Vừa nhô đầu lên lầu, Hàn Lập nhìn thấy một nữ tử áo lam ngồi ở ghế, cúi đầu nhìn trên một đống trúc giản cũ nát trên bàn, tựa hồ đang tập trung tinh thần nghiên cứu vật gì vậy, xem ra tu vi vào khoảng Kết Đan Sơ Kỳ cảnh giới.

Hàn Lập do dự một chút, khi đang muốn mở miệng nói cái gì đó thì nữ tử này khẽ ngẩng đầu, lộ ra vẻ dung mạo tuyệt sắc khiến người ta chấn động

"Ngươi chính là Hàn Lập?" Nữ tử này thoáng nhìn như mới hai mươi lăm hai sáu tuổi, bình tĩnh hỏi.

"Phải, Sư tổ!" Hàn Lập khoanh tay đáp.

"Ừm! nếu có thể đến nơi đây, coi như là cơ duyên của ngươi. Ta tự nhiên sẽ tận tâm chỉ điểm cho ngươi. Bất quá tại phượng các này, ngươi chỉ có thể lưu lại trong ba ngày. Ba ngày sau, nhất định phải rời khỏi lầu các cùng Bạch Phượng Phong này. Trong lúc ở đây, có thể lĩnh ngộ nhiều hay ít, toàn bộ do tạo hóa của ngươi" Nữ tử này dùng ánh mắt trong suốt sáng ngời dị thường nhìn chằm chằm Hàn Lập chậm rãi nói.

"Không biết vì sao, nữ tử này mặc dù tu vi không cao, nhưng Hàn Lập dưới ánh mắt chăm chú của nàng bỗng nhiên có cảm giác toàn bộ thể xác và tinh thần bị đối phương nhìn thấu, trong lòng không khỏi cả kinh.

Phải biết rằng, lấy thần thức cường đại hôm nay của Hàn Lập, có thể làm cho hắn xuất hiện loại cảm giác này, thật sự là rất quỷ dị.

Rõ ràng, đối phương đang thi triển thần thông dò xét tâm thần.

Không suy nghĩ nhiều, Hàn Lập ngoài mặt biểu hiện ra vẻ cung kính nhưng trong lòng vội âm thầm vận Đại Diễn Quyết công pháp trong nháy mắt lưu chuyển quanh thân, vội vàng bảo vệ tâm thần.

Ngay lúc Hàn Lập đang âm thầm cảnh giác và buồn bực thì ánh mắt trong suốt của nữ tử áo lam quang mang chợt lóe, mặt hiện lên một tia ủ rũ rồi nhắm hai mắt lại.

"Đem khẩu quyết công pháp ngươi đang tu tập, trước tiên đọc một lần. Sau đó tới một tầng khác tạm chờ một thời gian, không có ta phân phó, không nên đi lên. Chờ ta tìm hiểu một chút rồi sẽ triệu ngươi lên để giảng giải những chỗ tinh tế hoặc còn tối nghĩa. Bây giờ bắt đầu!*" Nữ tử này nhẹ giọng nói.*

"Dạ, đệ tử tu luyện Huyền Băng Quyết do Mộ sư thúc cấp*" Hàn Lập thần sắc không thay đổi chậm rãi đọc thuộc lòng.*

Sau một chén trà công phu, Hàn Lập rốt cục đọc thuộc lòng xong.

Áo lam nữ tử khẽ gật đầu, khoát tay chặn lại ý bảo Hàn Lập tạm thời đi xuống.

Hàn Lập sau khi thi lễ, không nói một lời rời khỏi lầu hai.

Áo lam nữ tử nhìn bóng lưng Hàn Lập, nhíu mày ngồi ở trên ghế không nhúc nhích.

Một lát sau, đôi mi thanh tú của nàng khẽ động đậy rồi vung tay lên hình thành một lồng cách âm màu lam hiện trên người.

Sau đó nàng móc ra một Truyền Âm Phù, thần thái thong dong nói nhỏ vài câu rồi đem đạo phù này ném ra thành khỏi quang tráo rồi hóa thành một đạo hỏa quang từ cửa sổ trực tiếp bay ra, trong khoảnh khắc không còn thấy bóng dáng.

Trên sườn núi Lạc Vân Tông nơi lầu các lần trước tu sĩ Kết Đan Kỳ tụ tập, bạch tu lão giả thần thái nhàn nhã đứng ở cửa sổ.

Đột nhiên tinh quang trong mắt hắn chợt lóe, một đạo hỏa quang từ trên trời trực tiếp hướng tới hắn bắn nhanh đến.

Lão giả không nói một tiếng, khoát tay, một mảnh bạch hà từ lòng bàn tay bắn ra đem đạo hồng quang cuốn vào trong tay, hóa thành đoàn hung hung liệt hỏa.

Trong hỏa quang truyền đến thanh âm của nữ tử áo lam.

"Hàn Lập không sao, Đỗ Đông có vấn đề!"

"Hừ! Có vấn đề. Ta biết ngay có điều không đúng. Lúc đầu Đỗ Gia cùng Bách Xảo Viện nắm giữ đại quyền lại cùng Phó Gia giao tình không cạn, nếu thật sự là Đỗ Gia hậu nhân, tự nhiên hẳn phải bái nhập Bách Xảo Viện, như thế nào lại chạy đến Lạc Vân Tông ta" *Bạch tu lão giả lạnh giọng lẩm bẩm, nét mặt lộ ra một tia hàn ý.*

"Bất quá, Thông Minh Linh Tê thần thông của Tống sư muội phát ra rất lợi hại. Trừ hai vị sư thúc và ta có thể ngăn trở, sợ rằng người khác không thể giấu diếm được chuyện gì" Bạch tu lão giả tựa hồ nghĩ đến cái gì, lộ vẻ hâm mộ lẩm bẩm nói.

Hơn hai tháng sau tại núi non phía tây Vân Mộng Sơn,cũng chính là Bách Xảo Viện tông môn, một sơn cốc được núi non bao quanh tứ phía. Mấy ngàn Bách Xảo Viện đệ tử mặc quần áo sặc sỡ, tụ tập tại khoảng sân rộng giữa sơn cốc, đều có vẻ vội vàng nghị luận, huyên náo không ngừng.

Lại có không ít người nhón chân nhìn trời, mặt lộ vẻ thiếu kiên nhẫn, tựa hồ đang lo lắng chờ đợi điều gì.

------oOo------

Chương 624: Tam phái thí kiếm (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tại khoảng sân rộng, có hơn mười người cực kỳ đáng chú ý đang đứng trước mặt mấy ngàn đệ tử. Trong đó có bảy tám gã tu sĩ Kết Đan khí định thần nhàn. Phía sau còn lại là mười mấy tên nam nữ Trúc Cơ Kỳ. Bọn họ chính là mấy vị Viện chủ, Trưởng lão của Bách Xảo Viện và đông đảo các vị quản sự.

"Đã đến!" Một tên đệ tử hưng phấn dị thường lớn tiếng kêu lên. Nhất thời tất cả các thấp giai tu sĩ ngửa đầu nhìn lại.

Chỉ thấy phía xa xa trên trời có quang mang chớp động, tiếp theo một đoàn quang điểm đủ mọi màu sắc từ xa phi độn đến gần.

"Là Cổ Kiếm Môn, bọn họ chính là sử dụng kiếm khí phi hành" Không biết là người nào nói ra.

Vừa nghe lời này, đám người càng thêm náo động, rất nhiều người hướng về phía quang điểm này, chỉ chỉ trỏ trỏ, ánh mắt biến đổi khác thường.

"Im lặng! Thể này còn thể thống gì nữa, muốn cho hai phái khác chê cười Bách Xảo Viện chúng ta sao?" Giữa đám người phía trước, một lão giả vóc người khôi ngô, sắc mặt trầm xuống, đột nhiên lạnh lùng quát một tiếng.

Tiếng quát này vang khắp toàn trường, các đệ tử nhất thời mỗi người đều ngậm miệng không nói gì, cả khoảng sân rộng trong nháy mắt an tĩnh lại. Lão giả khôi ngô thấy cảnh này, lúc này mới hài lòng thần sắc hòa hoãn trở lại. Mấy vị tu sĩ Kết Đan Kỳ khác nhìn cười, tựa hồ đối với tình cảnh này không lạ gì.

Lúc này thì tu sĩ Cổ Kiếm Môn đã bay đến phía trên khoảng sân rộng. Mặc dù không thể nói là toàn bộ đều ngự kiếm nhi hành, nhưng số người không sử dụng kiếm khí trong đó chỉ có rất ít mà thôi.

"Không nghĩ tới Phó huynh đích thân dẫn chúng đệ tử đợi nghênh đón ta, Khương mỗ thật cảm thấy ái ngại" Trong Cổ Kiếm Môn chúng tu sĩ, một lão giả thấp bé khoảng năm mươi đến sáu mươi tuổi bay ở phía trước, sau khi ha ha cười thì hạ xuống đầu tiên.

Bên cạnh người này còn có một gã thanh bào nho sinh cùng một vị bạch y thiếu phụ, hai người này đồng dạng mỉm cười sóng vai hạ xuống, xem ra đúng là một đôi vợ chồng. Lúc này các tu sĩ cấp thấp của Cổ Kiếm Môn, tuổi còn khá trẻ cũng đồng thời ngự khí hạ xuống.

"Khương Vân huynh thống lĩnh nhân thủ đến đây, Phó mỗ tự nhiên phải đợi đại giá, huống hồ còn có đại danh đỉnh đỉnh Bạch Bích Song Kiếm khang lệ quang lâm" Lão giả khôi ngô thần sắc như thường nhìn ba người vừa chắp tay nói.

"Tốt. Hai người chúng ta cũng không phải thổi phồng nhau nữa, không sợ lũ vãn bối này chê cười sao. Nhưng đám người Lạc Vân Tông này hình như còn không có đến? Bọn họ đối với Thí Kiếm Đại Hội có vẻ không có hứng thú. Sẽ không phải do sau mấy lần trước làm cho bọn họ chột dạ chứ" Tu sĩ họ Khương tựa hồ có chút không ưa Lạc Vân Tông nên nhìn có chút hả hê nói. Lão già họ Phó nghe lời này thì trên mặt lộ ra một tia cười khổ. Bách Xảo Viện bọn họ không như Cổ Kiếm Môn, nên hắn cũng không dám dễ dàng tiếp lời. Vạn nhất lọt vào tai Lạc Vân Tông cao tầng khẳng định sẽ nổi lên một phen phong ba. Vì vậy, không chờ lão già họ Phó nghĩ ra lời đối phó thì lão giả phía sau mặc bích lục trường bào đột nhiên nhếch miệng nói chen vào.

"Khương đạo hữu không nên nóng lòng! Lần này Lạc Vân Tông mang tới một nhóm người, nghe nói có Bạch Phượng Phong Tống tiên tử, đây chính là đại mỹ nhân hiếm thấy trong ba phái chúng ta. Đáng tiếc trước kia vị Tống tiên tử này luôn luôn thâm tàng bất lộ, rất ít người có thể nhìn thấy. Nhưng hôm nay xem ra ta có thể thỏa tâm nguyện!"

"Thạch huynh nói chính là Bạch Phượng Tiên Tử ư?Nữ nhân này nghe đồn mỹ diễm vô bì, ta cũng nghe danh đã lâu. Nếu thật sự là mỹ nữ này mang người đến thì chờ đợi trong chốc lát cũng không sao" Khương Vân lộ ra ánh mắt hứng thú, gật đầu nói.

Đôi nam nữ tu sĩ Cổ Kiếm Môn nọ nghe được lời ấy đều lộ ra vẻ mặt ngoài ý muốn. Trong đó thanh bào nho sinh lại góp lời nói.

"Ta nghe nói, vị Bạch Phượng Tiên Tử này thân mang Thiên Linh Căn. Chưa đầy trăm năm đã dễ dàng kết đan thành công, có thể nói là tu tiên giới thiên tài ngàn năm có một. Thí Kiếm Đại Hội lần này có thể nhìn thấy nữ nhân này thật là có chút ngoài ý muốn".

"Đúng rồi! Cho dù đều là thân nữ nhi nhưng ta đồng dạng đối với vị đại danh đỉnh đỉnh Tống tiên tử cũng có chút tò mò. Hôm nay nếu có thể nhìn thấy, tự nhiên là là mỹ sự!" Bạch y thiếu phụ mặc dù tư sắc bình thường, nhưng thanh âm lại mượt mà êm tai, làm cho người ta nghe cực kỳ dễ nghe.

"Cái này… A! hình như người của Lạc Vân Tông đến." Lão giả họ Phó đang cười muốn nói gì đó thì chợt nhìn lên trời bật thốt lên.

Vừa nghe lời này, mọi người xung quanh đồng thời ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy phía đông có một cự đại hắc điểm dần dần tới gần".

"Đây là?" *Cổ Kiếm Môn Khương họ tu sĩ thần sắc vừa động, tựa hồ biết đây là cái gì. Chờ lại gần hơn một chút, những người khác rốt cục cũng thấy rõ, đây đúng là một quái điểu hình thể thật dị thường, với tốc độ kinh người hướng nơi này bay đến. Trên lưng quái điểu này có bóng nhân ảnh trùng trùng, tựa hồ có bộ dáng đông đảo tu sĩ.*

"Hừ! Dị chủng thanh quang điêu này của Lạc Vân Tông chỉ là tạp chủng quái điểu hơn nữa quái điểu này bất quá chỉ có thể biến hóa thân thể lớn nhỏ, cũng chỉ là năm cấp yêu thú mà thôi!" *Tu sĩ này nhìn thấy đại điểu này, chanh chua nói.*

Lão giả họ Phó cùng Bách Xảo Viện Kết Đan Tu Sĩ khác coi như không nghe thấy gì. Bất quá ở đây nhiều đệ tử trẻ tuổi hiển nhiên *chưa bao giờ gặp qua linh thú lớn như vậy, trong lúc nhất thời hít một hơi lương khí sau đó ồ lên. Mọi người trợn to hai mắt, nhìn chằm chằm vào cự điểu, mắt lộ ra vẻ hoảng sợ. Tốc độ bay của cự điểu quả thực kinh người, chỉ vài cái đập cánh trong nháy mắt đã hiện ra trước mặt mọi người. Hai cánh cự điểu giang ra lộ ra thân hình khổng lồ trên không, bóng của nó che khuất cả khoảng sân rộng đồng thời một cổ tinh phong mãnh liệt thổi qua tạo thành cơn cuồng phong khiến cho đám thấp giai đệ tử chao đảo, đều lộ ra sắc mặt trắng bệch.*

"Dừng!" *Một nam tử ngồi trên cự điểu phát ra thanh âm, hai cánh cự điểu thu lại nhưng người vẫn không nhúc nhích lơ lửng giữa không trung. Lúc này từ trên lưng cự điểu, đông đảo tu sĩ ngự khí hạ xuống.*

"Ồ, không phải Hỏa Vân Phong Đoàn huynh đó chứ. Lâu quá không gặp!" *Lão giả họ Phó liếc mắt một cái nhìn thấy hồng sam lão giả cầm đầu, ánh mắt sáng ngời vội vàng chào đón.*

"Nào có! Lần trước từ biệt, tại hạ luôn nhớ tới Phó huynh!" *Hồng sam lão giả mỉm cười nói đồng thời ánh mắt quét tới người khác phía sau đối phương.*

"Đoàn huynh muốn tìm Xương Chánh trưởng lão ư. Không khéo là Xương sư đệ có việc phải xuất ngoại. Bất quá, sau khi đại hội, Xương sư đệ hẳn là có thể gấp trở về" *Lão giả họ Phó lơ đểnh nói.*

"Như vậy à, cũng không có vấn đề gì! Không thể hàn huyên ôn lại chuyện cũ, âu cũng là không có cơ duyên. Vị này chính là Vũ sư đệ, không cần ta giới thiệu chắc là tất cả mọi người đều biết. Nhưng còn Tống sư muội chư vị chắc đều là lần đầu tiên nhìn thấy. Ta muốn giới thiệu mọi người một chút" *Hồng sam lão giả lộ ra một tia thất vọng, nhưng lập tức thần sắc như thường, đưa tay chỉ tuyệt sắc áo lam nữ tử bên cạnh, mỉm cười nói.*

"Bạch Phượng Tiên Tử đại danh, Phó mỗ nghe như sấm bên tai, hôm nay rốt cục có thể thấy được phương dung, thật sự là danh bất hư truyền!" *Phó họ lão giả hai tròng mắt híp lại, liếc mắt nhìn nữ tử họ Tống, sau khi trong mắt hiện lên vẻ kinh diễm, buột* *miệng tán dương.*

"Phó sư huynh quá khen. Tiểu nữ tử sợ là đảm đương không nổi danh xưng tiên tử đó" *Áo lam nữ tử trên mặt lộ ra vẻ dịu dàng tươi cười, thanh âm êm ái trả lời. Nữ tử này điềm tĩnh lại có phong tư động lòng người. Làm cho một ít thấp giai nam tu xung quanh trong tâm chấn động, lộ ra vẻ vài phần si mê. Mà các cao giai tu sĩ mặc dù không lộ ra vẻ gì nhưng trong ánh mắt cũng ít nhiều lộ ra tia nóng bỏng.*

Lúc này hồng sam lão giả nhìn thấy đám người Cổ Kiếm Môn, đồng dạng đi tới lên tiếng kêu chào. Khương tu sĩ có bộ dáng không nóng không lạnh nhưng cũng miễn trả lời một hai tiếng. Còn bạch y thiếu phụ kia thì đưa tay lôi kéo nữ tử họ Tống vẻ cực kỳ nhiệt tình, nói chuyện không ngừng, phảng phất như tỷ muội. Mà áo lam nữ tử thủy chung ôn nhã hào phóng đáp chuyện, vẻ ngoài nhã nhặn, cử động hữu lễ, làm cho người ta không thể chê trách chút nào.

Sự tình tiếp theo thì đơn giản.

Sau khi Bách Xảo Viện đón tiếp hai phái xong thì dẫn Cổ Kiếm Môn và Lạc Vân Tông nghỉ tại hai trạch viện lớn một ngày. Ngày mai chính thức khai mạc tỷ thí. Đêm nay vô sự nhưng sáng sớm ngày thứ hai, trận tỷ thí kịch liệt giữa ba phái sẽ bắt đầu. Trận đấu sẽ chia thành ba tổ để tiến hành. Mỗi phái tuyển ra mười tên đệ tử cùng với hai mươi tên đệ tử của hai phái khác tạo thành một tổ. Mỗi tổ thông qua hai mươi hai trận đấu để tuyển chọn ra bốn người đứng đầu, sau đó mười hai đệ tử đứng đầu bắt đầu rút thăm đấu pháp, chọn ra mười người thắng cuộc cuối cùng

Nguyên nhân vì số lượng đệ tử không nhiều lắm, tự nhiên sẽ không cần tổ chức thi đấu tại các nơi khác nhau mà theo thứ tự thi đấu tại cùng một sân cử hành.

Trình tự trận đấu sẽ do tu sĩ dẫn đầu của ba phái rút thăm quyết định cho nên không có gì để nói. Về phần trọng tài thì sẽ do tu sĩ của môn phái thứ ba không liên quan đến trận đấu đảm đương. Đấu tràng được vây quanh bởi làn thủy quang tráo, một gã hán tử đầu hói của Bách Xảo Viện đứng trong vòng quang tráo, bất động *thanh sắc chậm rãi tuyên bố nói:* "Đệ nhất tổ, Lạc Vân Tông Hàn Lập đấu Cổ Kiếm Môn Diêu Phong!" *Sau khi đại hán vừa dứt lời, từ nhóm người Lạc Vân Tông và Cổ Kiếm Môn đều có một gã đệ tử đi ra. Sau khi song phương đối thủ nhìn rõ nhau thì Bách Xảo Viện đệ tử vây xem bốn phía nổi lên một trận tao động cùng thì thầm.*

"Ta không nhìn lầm chứ, một vị là tu sĩ Luyện Khí Kỳ mười một tầng, một vị khác là Trúc Cơ Kỳ sơ kỳ".

"Tu vi bọn họ cách biệt khá lớn!"

Cổ Kiếm Môn đệ tử trên lưng đeo hai thanh trường đoản kiếm khí, đồng dạng trên mặt lộ vẻ kinh ngạc sau khi quan sát đối thủ, theo sau đó trên mặt chợt lộ vẻ khinh miệt thoáng qua. Luận tu vi mà nói, việc đánh bại đối phương quả thực không cần tốn nhiều sức lực. Mà đối thủ của hắn, một thanh niên mặc thanh sắc kình y, tướng mạo bình thường cũng chau mày, tựa hồ có chút bộ dáng chần chừ cùng hoang mang. Mà phía ngoài quang tráo, tu sĩ Kết Đan Kỳ ba phái tự nhiên sẽ không cùng đám đệ tử này ngồi cùng một chỗ, mà tụ tập tại một khoảng sân trống, đang nhàn đàm với nhau.

"Ta nói với Đoàn huynh, Lạc Vân Tông thực sự có ý định từ bỏ Thí Kiếm Đại Hội lần này sao? Như thế nào mà ngay cả đệ tử Luyện Khí Kỳ mười một tầng như vậy cũng có thể được tông phái thông qua chọn lựa, không lẽ các ngươi tùy tiện mang đến cho đủ số sao" *Cổ Kiếm Môn Khương Vân này vừa nhìn thấy thanh niên đệ tử Lạc Vân Tông ra trận không khỏi bật cười nói.*

"Ồ! Mười một tầng. Không sai! Ta nhớ rằng vị đệ tử này lúc nhập môn chỉ là Luyện Khí Kỳ mười tầng, nhưng tu vi tinh tiến nhanh như vậy. Khá thật" *Hồng sam lão giả nghe đối phương nói như vậy, nhưng lại bất động thanh sắc trả lời.*

"Cái gì, được thông qua chọn lựa khi mười tầng? Đoàn huynh, có phải ngươi đang nói giỡn chăng" *Cổ Kiếm Môn Khương Vân vừa nghe lời ấy, lộ ra vẻ không tin.*

Lần này, hồng sam lão giả lại cười nhưng không đáp lời.

Khương Vân thấy vậy tâm lý cũng có chút động tâm, không hề nói gì nữa, bắt đầu chú ý tình hình trong sân.

"Trận đấu bắt đầu!" *Đại hán đầu hói rốt cục tại không trung trầm giọng tuyên bố.*

Thanh niên vừa nghe lời này, không chút do dự hai vai khẽ động, nhất thời một đỏ một lam hai thanh phi kiếm đồng thời từ trên lưng bắn nhanh ra, phiêu phù ở khoảng không trên đỉnh đầu, đồng thời trong tay lục quang chớp động, một cái lục sắc quang tráo hiện lên trên người.

Sau đó hai tay bắt quyết như gió, chuẩn bị khu động phi kiếm tấn công địch.

Nhìn bộ dáng hắn cực kỳ thuần thục nhưng khi vừa chuẩn bị xong thì trước mắt bỗng nhiên xuất hiện năm mươi đến sáu mươi hỏa cầu đỏ rực, mỗi hỏa cầu này mang theo hỏa lãng cực nóng, khí thế hung hãn đánh tới.

"A!" Diêu Phong kinh hãi, sắc mặt trắng bệch.

Bất quá hắn không hổ là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, kinh nghiệm đối địch cũng phong phú,gặp nguy cấp vẫn nhanh trí, không chút nghĩ ngợi ngừng việc khu động pháp khí, đồng thời bắn mình sang một bên, đám hỏa cầu quét qua, làm cho hắn một trận kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Bất quá, điều này cũng khiến hắn nổi cơn nộ hỏa. Hắn kinh nộ nghiêng người muốn nhảy lên xem thử mặt mũi đối phương thì phía trên đầu chợt hiện ra một bàn chân lớn tối sầm, không lưu tình chút nào hung hăng đạp xuống.

Nhất thời vị cao đồ Cổ Kiếm Môn này hai mắt tối sầm, không còn biết gì hết.

------oOo------

Chương 625: Tam phái thí kiếm (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bên ngoài quang tráo náo động, rất nhiều người trợn mắt há mồm.

Chính là đại hán đầu bóng lưỡng đảm nhiệm trọng tài, mặt cũng mang vẻ cổ quái liếc thanh niên một cái, sau đó mới lớn tiếng tuyên bố:

"Lạc Vân Tông Hàn Lập chiến thắng".

Thần sắc Hàn Lập không đổi hướng đại hán thi lễ, rồi ung dung rời khỏi quang tráo.

Sau đó có hai gã đệ tử Cổ Kiếm Môn xông tới trong sân, đem gã đang bất tỉnh đi ra ngoài, sau đó tìm biện pháp cứu tỉnh.

Lúc này, lão giả thấp bé bên ngoài trận, hai mắt trợn tròn không thể tin, sắc mặt khó coi dị thường.

Hắn mặc dù biết, tên tiểu tử đối phương này có thể lấy tu vi thấp như vậy tham gia đại hội, khẳng định có một ít cổ quái bên trong. Nhưng là tuyệt đối không nghĩ tới, đối phương lại dùng phù lục làm thủ đoạn công kích, mà đệ tử hắn kỳ vọng mới đối mặt một cái đã bị đối phương đánh bại. Điều này làm cho hắn mới vừa rồi giễu cợt hồng sam lão giả, thật sự là mất thể diện.

Trong lúc nhất thời, thần sắc trên khuôn mặt dị động xấu hổ, bụng đầy buồn bực, nhưng cũng không thể nói cái gì.

"Ha ha! Đoàn huynh, vị đệ tử này của các ngươi thật có chút ý tứ. Vừa ra tay chính là hơn mười linh thạch phù. Mặc dù có chút mưu lợi, nhưng có thể đồng thời kích phát nhiều hỏa đạn phù như

vậy,thủ pháp như vậy thật khó, đệ tử bình thường rất khó thực hiện" Lão giả họ Phó sau khi xem Hàn Lập tỉ thí trong quang tráo, cười lớn nói.

"Không có gì. Vị đệ tử này của chúng ta, thân là một gã Chế phù sư, sử dụng phù công kích thật ra rất bình thường. Đương nhiên hắn có thể một lần bỏ ra nhiều phù như vậy, Đoạn mỗ cũng có chút ngoài ý muốn" Hồng sam lão giả thấy vẻ mặt kinh ngạc của Cổ Kiếm Môn Khương Vân, trong lòng tự nhiên thoải mái, nhưng miệng vẫn hời hợt nói

"Hừ. Bất quá là phù chỉ nhiều một chút mà thôi, bây giờ những người khác điều biết thủ đoạn này. Trận đấu sau, khẳng định vị đệ tử này không qua được" Khương Vân hậm hực nói thầm hai câu.

"Có đúng không?" Hồng sam lão giả cười hắc hắc, sau đó không nói gì nữa.

"Bất quá, thân pháp vị đệ tử này của quý tông, giống như là khinh thân thuật của thế tục, nếu không cũng không có khả năng nhanh như vậy mà đánh Điêu sư điệt ứng phó không kịp" Thanh bào nho sinh nhìn Hàn Lập quay trở lại nhóm Lạc Vân Tông, không chút để ý gật đầu nói.

"Bạch đạo hữu cũng nhìn ra, vốn trước kia vị đệ tử bổn tông này là một gã tán tu, một thân sở học hỗn tạp, làm cho mọi người chê cười" Hồng sam lão giả lộ vẻ ngoài ý muốn nói.

"Không có gì, trước kia ta đối với vũ kỹ thế tục, cũng từng có chút hứng thú, có nghiên cứu qua vài điểm. Loại vũ kỹ của phàm nhân mặc dù đối với tu sĩ cao cấp không có tác dụng gì, nhưng đối với đệ tử Luyện Khí Kỳ có thể vận dụng xảo diệu mà nói, thì có thể tăng thêm ba phần thực lực. Huống hồ thủ pháp vị đệ tử quý tông này thuần thục như thế, bộ dáng hình như đã trải qua không ít kinh nghiệm thực chiến. Đệ tử bổn môn bị thua, cũng không oan uổng" Nho sinh mỉm cười nói.

Ngay lúc cao nhân ba phái này đang định thần nhàn nhã nói chuyện, trọng tại giữa sân đã đổi thành lão giả áo xám Lạc Vân Tông, hắn mặt không thay đổi nói:

"Trận thứ hai, Bách Xảo Viện Nguyễn Thiên Tứ đấu Cổ Kiếm Môn Chu Húc".

Lời vừa ra khỏi miệng, hai gã thanh niên phân biệt từ Bách Xảo Viện và Cổ Kiếm Môn liền bước ra. Sau khi ôm quyền thi lễ, ngay lúc lão giả hô *"bắt đầu"* một tiếng, đều tự động bắt quyết, thả ra pháp khí đấu nhau.

Tu sĩ Kết Đan ba phái, lập tức đem trận đấu vừa rồi ra phía sau, tập trung tinh thần chú ý trận tỷ thí này.

Không biết có phải là do chịu ảnh hưởng của trận chiến Hàn Lập lúc nãy hay không, hai gã đệ tử này đánh rất dè dặt, làm cho người xem ngoài trận có chút bực mình.

Cuối cùng, kiếm tu đệ tử Cổ Kiếm Môn, vũ kỹ cao hơn một bậc, sử dụng kiếm khí kích phá phòng hộ đối phương, chiến thắng trở về.

Sau đó, đến phiên Lạc Vân Tông cùng Bách Xảo Viện tỷ thí.

Cứ như thế, vòng tỷ thí thứ nhất phải qua hai ngày mới xong.

Trong đó thực lực kiếm tu của Cổ Kiếm Môn, thật đúng là không phải thổi phồng.

Ngoại trừ Hàn Lập, những đệ tử khác của hai phái đụng phải Cổ Kiếm Môn, rõ ràng ở vào thế hạ phong, đều bị thua.

Loại tình hình này xuất hiện, cuối cùng làm cho tu sĩ họ Khương nọ, mặt mày hớn hở lần nữa, cảm giác buồn bực trôi đi.

Cũng may mấy vị tu sĩ Kết Đan Bách Xảo Viên cùng hồng sam lão giả Lạc Vân Tông đối với việc này sớm đã đoán trước, bởi vậy mặc dù cảm giác được mặt mũi không được tốt lắm, nhưng cuối cùng cũng không biểu hiện ra, bộ dáng ra vẻ không để ý. Nhìn khí độ mà xem, tựa hồ hơn xa lão giả thấp bé.

Trận đấu vòng hai, đối thủ của Hàn Lập là một vị nữ tu sĩ Luyện

Khí kỳ mặt đầy anh khí.

Nữ tử này đã thấy trận đấu lúc trước của Hàn Lập, nên sau khi vừa động thủ, liền trước hết thả ra phi hành pháp khí, bay lên giữa không trung.

Nàng nghĩ, như vậy sẽ có thể tiến lùi tránh né phù lục công kích của Hàn Lập, huống hồ thân pháp Hàn Lập cực nhanh, nàng cũng có chút kiêng kỵ.

Hàn Lập chứng kiến loại tình huống này, thở nhẹ một hơi, một lần nữa không nói lại đem Hỏa đạn phù ném ra.

Kết quả nữ tử này đắc ý định nhẹ nhàng né tránh những quả hỏa cầu thì Hàn Lập hai tay bắt quyết, hồng quang tại đám hỏa cầu đang bay đến chợt lóe, hóa thành hơn mười con chim lửa lớn nhỏ cỡ nắm tay, bay múa xoay quanh.

Nữ tử Bách Xảo Viên vừa thấy cảnh này, liền cả kinh, muốn khu động pháp khí hộ thân, nhưng căn bản Hàn Lập không cho cơ hội, trên mặt biểu hiện như niệm khẩu quyết, nhưng là thần niệm vừa động, nhất thời Hỏa Điểu bay múa đến xung quanh nữ tử, từ bốn phương tám hướng. đánh thẳng đến.

Mặc dù vị nữ đệ tử này vội vàng sử dụng phù lục phóng xuất ra một vòng bảo hộ thủy thuộc tính, nhưng dưới công kích mãnh liệt như thế, sau một chút công phu, vòng bảo hộ liền vỡ vụn.

Bất đắc dĩ, nữ tử này chỉ có thể nhận thua.

Sau cuộc chiến này, đệ tử hai phái khác vốn tưởng Hàn Lập không có vũ kỹ, chỉ dựa vào phù lục để thắng, rốt cục cũng có chút động dung.

Chẳng qua trong đó có một ít tu sĩ Trúc Cơ Kỳ có pháp khí mạnh, đối với thể hiện bộc phát vửa rồi của Hàn Lập, rõ ràng có ý khinh thường. Kết quả…

Năm ngày sau lúc hoàng hôn, giữa Vân Mộng Sơn, một sơn cốc vô danh tựa vào núi.

Chỗ hẻo lánh này, nhiều năm bị sương mù ẩm ướt bao phủ, nhìn tay không thấy ngón, cực kỳ u ám. Mà ở trong sương mù này, bò cạp độc, rắn độc cùng trùng độc chiếm cứ trong đó, nhiều không đếm xuể.

Hơn nữa bởi vì sơn cốc này thật sự không lớn, cho nên cho dù ngẫu nhiên có tu sĩ từ trên cốc bay qua, cũng không để ý, lại càng không có người bay xuống xem xét.

Nhưng tại ngày này, sương mù trong cốc so với lúc xưa càng thêm dày đặc, nhưng tại chỗ sâu trong sơn cốc, một dao động như hỗn độn phóng ra, nhưng trên thực tế chỗ loạn thạch có huyền cơ khác, đột nhiên có bạch quang chớp động, tiếp theo không biết khi nào liền xuất hiện hai bóng người.

Hai người này, một vị mặt áo bào xám tro, diện mục dữ tợn, một người khác thì mặc thanh bào, tướng mạo nho nhã.

"Đây không phải là Cổ Kiếm Môn Bạch huynh cùng Lạc Vân Tông Vũ đạo hữu sao? Như thế nào, Thí Kiếm Đại Hội đã chấm dứt?" Bốn phía rõ ràng không có một bóng người, nhưng lại tự dưng truyền đến tiếng nam tử uể oải, nghe có chút khàn khàn.

"Thì ra hôm nay là Việt huynh canh gác. Đại hội đích xác đã chấm dứt, hai người chúng ta trước đến xem qua thánh địa Minh Thanh Linh Thủy chuẩn bị như thế nào. Nếu đã chuẩn bị thỏa đáng, liền cho mười tên đệ tử nọ trực tiếp truyền tống lại đây. Sợ có gì không ổn, xảy ra ngoài ý muốn" Tu sĩ Cổ Kiếm Môn họ Bạch nọ, không chút dị sắc cười nói.

Về phần lão giả áo xám kế bên nọ, mặt vẫn không chút thay đổi, không nói lời nào.

"Có thể ra cái gì ngoài ý muốn? Nơi đây đều là tu sĩ Kết Đan Kỳ như nhau, do ba người ngày đêm thủ hộ tại chỗ này. Hơn nữa đến lúc đó, các người mấy người đồng loạt tới đây. Còn sợ một đám tu sĩ cấp thấp xảy ra chuyện gì sao?" Nam tử truyền ra tiếng như xé gió, bộ dáng không cho là đúng.

"Sự tình Linh Nhãn Chi Thụ trọng đại, cẩn thận vẫn tốt hơn. Càng huống chi Minh Thanh Linh Thủy tích nhập Thuần dịch, phải tới bước cuối cùng mới tiến hành. Mà một khi điều phối hoàn thành, sẽ lập tức tiến hành tẩy mắt, nếu không linh hiệu sẽ giảm đi. Bằng không, ta cần gì mang mười tên đệ tử tới đây" Tu sĩ họ Bạch khẽ lắc đầu nói.

"Được. Minh Thanh Linh Thủy đã điều chế xong, đến lúc đó để cho bọn họ tẩy trừ hết hai mắt, lập tức rời đi. Cấm chế trong này rất mạnh, bọn họ thông qua truyền tống đến đây, sẽ không biết nơi này là nơi nào" Sau khi nam tử nọ cười hắc hắc, phi thường tự tin nói.

"Như thế là tốt nhất, Vũ huynh trước tạm thời lưu lại, ta đi thông tri cho đạo hữu khác, để cho đám đệ tử truyền tống tới đây" Tu sĩ họ Bạch khẽ gật đầu nói.

"Đúng rồi! Lần này người thắng Thí Kiếm Đại Hội, lại là Cổ Kiếm Môn hả?" Nam tử đột nhiên nhớ tới cái gì, liền mở miệng truy hỏi.

"Quán quân đại hội lần này, là Sư điệt Mạnh Địch của Cổ Kiếm Môn chúng ta. Chỉ sợ làm Việt huynh có chút thất vọng" Thanh bào nho sinh cười nhẹ nói.

"Hừ! Kiếm tu tại Trúc cơ kỳ các người so với tu sĩ bình thường chúng ta mạnh hơn một chút, cái này chẳng có gì lạ. Nhưng là sau khi đến Kết Đan Kỳ, ai mạnh ai yếu, mới thật khó nói. Có cơ hội nói với tam sư huynh ngươi một tiếng, Việt mỗ rất muốn tái luận bàn một chút" Thanh âm nam tử lộ ra một chút không phục.

Nho sinh họ Bạch nghe lời này, im lặng một chút, nhưng lập tức khẽ cười một tiếng nói:

"Xem ra năm đó Việt huynh thua trên tay tam sư huynh, vẫn canh cánh trong lòng. Bất quá, chỉ sợ làm đạo hữu thất vọng, hôm nay tam sư huynh đang muốn đánh sâu vào cảnh giới Kết Đan hậu kỳ, vừa mới bế quan".

------oOo------

Chương 626: Tam phái cấm địa

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Kết Đan hậu kỳ? Bế quan?" Tiếng nam tử rõ ràng giật mình ngớ ra, sau đó thở dài một hơi, không thấy âm thanh nào truyền ra nữa.

Tu sĩ Cổ Kiếm Môn họ Bạch, cũng không nói nhiều khoát tay, một đạo bạch quang đánh tới xung quanh một khối đá nhìn như bình thường, nhất thời quang mang trong đống loạn thạch chớp động, một mảnh bạch quang hiện lên, sau đó người này biến mất vô ảnh vô tung.

Đống loạn thạch này đúng là truyền tống trận pháp được che dấu xảo diệu.

Mà lão giả áo xám thấy đối phương đi rồi, thì tự mình tìm xung quanh một phiến đá khoanh chân ngồi xuống.

Tại chỗ khác của truyền tống trận, trong một gian thạch thất diện tích không lớn ở Bách Xảo Viện, thân ảnh nho sinh trong bạch quang hiện ra, xung quanh là lão giả họ Phó cùng vài tên tu sĩ cao cấp ba phái đang chờ.

"Thế nào sư đệ, bên kia chuẩn bị tốt chứ?" Tu sĩ họ Khương vừa thấy thân hình nho sinh hiện lên, không suy nghĩ hỏi.

"Sư huynh yên tâm, hết thảy tại thánh địa đều thỏa đáng. Bây giờ có thể bắt đầu truyền tống" Nho sinh cười trả lời.

"Tốt! phiền toái Đoàn huynh đem mười mấy tên hậu bối kia mang vào đi. Dựa theo ước định, ba phái chúng ta mỗi phái một gã tu sĩ Kết Đan đi theo, bên chúng ta do Uông trưởng lão đi theo, Lạc Vân Tông cũng đã có Vũ phong chủ. Khương huynh, bên các

người là ai cùng nhau đi vào?" Lão giả họ Phó hài lòng gật đầu một cái, nói.

Hồng sam lão giả nghe vậy, không nói hai lời đẩy cửa đi ra ngoài.

"Chỗ Thánh địa có cái gì tốt, cũng không phải chưa từng đi qua. Vậy thì cho Bạch sư đệ đi một chuyến" Lão giả họ Khương tùy tiện trả lời.

"Cũng được. Nhớ lại mặc dù Bạch đạo hữu chưa từng đến trông coi qua, nhưng lúc trước cũng là một trong mười tên đệ tử Thí Kiếm Đại Hội, hôm nay cũng xem như thăm lại chốn xưa" Lão giả họ Phó cười nói.

Thanh bào nho sinh thần sắc bình thản gật đầu đáp ứng, không nói gì thêm.

Nhưng bạch y thiếu phụ lại đi tới bên cạnh nho sinh cười quyến rũ, cùng hắn sóng vai, bộ dáng cực kỳ ân ái.

Lúc này có tiếng bước chân truyền đến ngoài thạch thất, hồng sam lão giả thần sắc bình tĩnh tiêu sái tiến vào, đi theo phía sau là mười tên đệ tử ba phái.

Lúc này đây, mặc dù Lạc Vân Tông không chiếm được giải quán quân. Nhưng trong số mười tên đệ tử tiến vào, lại có tới bốn người, đứng đầu ba phái.

Điều này làm cho lão giả họ Đoạn vẻ ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng có chút tự đắc.

Nghĩ tới đây, ánh mắt hắn không khỏi hướng tới bốn người đệ tử bổn môn nhìn lại, nữ tử họ Mộ của Thiên Tuyền Phong, một gã sắc mặt lạnh lùng của Hỏa Vân Phong, gọi là Tôn Hỏa.

Về phần hai người khác, chính là Hàn Lập cũng Đỗ Đông.

Hàn Lập thì không nói, nhưng vừa thấy Đỗ Đông, thần sắc vị phong chủ Hỏa Vân Phong dù không đổi, nhưng trong lòng không khỏi hừ lạnh một tiếng. Một tia châm chọc trong lòng hiện lên.

Về phần đệ tử lần này lấy được chức quán quân, là một gã thanh niên áo đen có ánh mắt như lợi kiếm ra khỏi vỏ, thanh niên này chính là đệ tử Cổ Kiếm Môn có được *"Cửu Linh Kiếm Thể"* tên là Mạnh Địch.

"Cửu Linh Kiếm Thể" được xưng là một trong tam đại kiếm tu linh thể trong tu tiên giới, điểm này không phải chuyện đùa. Người này bằng vào một thanh kiếm khí đỉnh cấp, không có đối thủ nào dưới sự tung hoành của phi kiếm cầm cự được nhất thời nửa khắc. Cuối cùng với ưu thế hoàn toàn tuyệt đối lấy được danh hiệu đệ nhất.

Nghĩ tới đây, hồng sam lão giả có chút đố kỵ Cổ Kiếm Môn thật là vận tốt.

Hàn Lập lạnh lùng nhìn đám *"cao nhân Kết Đan"*, trong lòng không mừng không lo.

Sau ba vòng toàn thắng, hắn cố ý bại bởi một gã Bách Xảo Viện tu vi cỡ Trúc Cơ Kỳ, sau đó cùng năm tên khác, cũng thua đối thủ, tham gia tiến hành tranh đoạt vị trí thứ bảy đến thứ mười.

Cuối cùng, hắn làm ra một bộ dạng phù lục sử dụng hầu như không còn, miễn cưỡng mới có thể vượt qua kiểm tra, lấy được vị trí thứ chín.

Về phần vị Đỗ Đông kia, không biết có phải có ý định giống hắn hay không. Cũng bị thua ở trận thứ tư, sau đó lại cố ý thua hắn, xếp hạng chót.

Điều này làm cho Hàn Lập không biết nói gì.

Đệ tử Lạc Vân Tông bài danh cao nhất, chính là vị thanh niên gọi Tôn Hỏa kia. Tu vi có chút không tệ, hiển nhiên chiếm được vị trí thứ ba.

Nhưng lấy ánh mắt Hàn Lập xem ra, người này ngoại trừ thanh niên áo đen đệ nhất danh ra, nếu pháp khí cùng công pháp của hắn tương hợp, cho dù là muốn đánh bại tên đệ tử Bách Xảo Viện đứng thứ hai kia, thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Khi đại hội chấm dứt, mỗi tên trong mười tên đệ tử cũng được phát một kiện đỉnh cấp pháp khí. Mà thanh niên áo đen tên Mạnh Địch kia, thì được nhiều hơn một cái hộp ngọc, bên trong chứa một quả Định Linh Đan.

Khi Hàn Lập thấy hộp ngọc, trong lòng không cần nghĩ ngợi đã có quyết định.

Nếu chuyến này thuận lợi, có thể có được linh căn của Linh Nhãn Chi Thụ cùng phương thuốc thì không nói. Nếu là không được, hắn không ngại mượn đồ vật trong tay vị Cổ Kiếm Môn này dùng một lát.

Dù sao khi ngưng kết Nguyên Anh, có Định Linh Đan sẽ dễ dàng hơn không ít.

Trong lúc Hàn Lập tự đánh giá, lão giả họ Phó bắt đầu cho bọn đệ tử truyền tống đi.

Tu sĩ ba phái mấy năm nay đếu biết là sẽ đi đâu, nên vẻ mặt mọi người đều vui vẻ.

Tại trong bạch quang chớp động, tu sĩ họ Bạch cùng một vị tu sĩ trung niên Bách Xảo Viện sắc mặt hồng nhuận truyền tống trước, tiếp theo, chúng đệ tử các phái cũng đồng dạng truyền đi.

Sau khi đám người Hàn Lập bị một trận váng đầu hoa mắt, liền hiện ra giữa một đám đống đá hoang vu, sương mù dày đặc, không khí ẩm ướt.

Hai tròng mắt Hàn Lập híp lại, thần thức theo bản năng muốn thả ra dò xét nơi đây. Nhưng thần niệm vừa mới vươn xa hơn mười trượng, liền bị cấm chế nào đó ngăn cản trở lại.

Trong lòng hắn liền rùng mình, biết nơi đây đã bố trí một pháp trận lợi hại phi thường, tốt nhất là bí mật hoàn thành mục đích cho tốt.

Lão giả áo xám thấy tất cả bọn họ đều đã truyền tống lại đây, không chút vội vàng đứng dậy, khoát tay, đánh ra một đạo pháp quyết màu vàng, bay tiến vào trong sương mù không thấy bóng dáng.

Sương mù bốn phía dày đặc quay cuồng, sau đó che trước mặt bọn họ, lát sau sương mù đột nhiên tan hết, cách đó không xa lộ ra một thạch bích đầy rêu, chừng như chưa từng có người tới đây.

"Các người nghe kỹ đây, bởi vì linh thủy luyện chế xong, phải lập tức dùng để tẩy mắt, cho nên các ngươi mới có cơ duyên tiến vào cấm địa ba phái này. Nếu không bình thường, cho dù là ta cũng không được tới gần đây. Sau khi các ngươi tiến vào, chỉ có thể ở bên trong một ngày một đêm, ngày thứ hai nhất định phải lập tức rời đi. Mà cấm chế bên trong rất mạnh, quyết không nên xông loạn trong đó, nếu không tự gánh lấy hậu quả" Nho sinh họ Bạch tựa hồ phi thường quen thuộc hết thảy bên trong, không đợi hai người khác nói cái gì, đã lên tiếng cảnh báo trước.

Mấy đệ tử cấp thấp này, tự nhiên trong miệng mỗi người cũng đáp ứng.

Mà lúc này từ hướng của thạch bích màu xanh, truyền đến thanh âm xé gió của nam tử lúc nãy.

"Tốt! Có cái gì chờ tiến vào hãy nói sau, ta cũng nên đem đại trận tạo ra một thông đạo".

Nam tử họ Việt vừa nói xong, mặt nước trên thạch bích chớp lên một trận mơ hồ, theo sau là sáu mũi nhọn bắn ra bốn phía, làm cho mọi người không thể nhìn thẳng.

Một lát sau, khi mọi người phục hồi liền lại nhìn phía trước, mới ngạc nhiên phát hiện.

Thạch bích màu xanh bỗng nhiên biến mất, thay thế nó là một cánh cửa đá thật lớn đang đóng chặt.

Chú văn trên cửa đá dày đặc, linh quang đủ màu sắc lại không ngừng chớp động, cũng không biết trên mặt bố trí một cấm chế uy lực cỡ nào. Tại bên ngoài cửa đá, lại có nhiều tầng vách, đem cánh cửa bao lại, căn bản không cách nào dễ dàng tiếp xúc cửa đá.

Nhưng lúc này, tại trên cao khoảng mười trượng trước cửa, một gã tu sĩ áo vàng đứng chắp tay sau lưng.

Tu sĩ này phảng phất khoảng bốn mươi tuổi, hai đôi lông mày đen có chút dựng thẳng, sát khí trên mặt cực kỳ kinh người, làm cho người bình thường vừa nhìn, liền cảm thấy kinh hãi, không dám mảy may đối mặt.

"Ha ha! Quỷ Sát Quyết của Việt sư huynh tựa hồ tiến triển không ít. Xem ra sư huynh tại xung quanh thánh thụ tu luyện, tu vi quả thật tiến triển cực nhanh" Tu sĩ trung niên Bách Xảo Viện, vừa thấy bộ dáng tu sĩ áo vàng sát khí tận trời, trên mặt lúc này lộ ra vài phần hâm mộ, thốt lên.

Thanh âm hắn không lớn, nhưng tu sĩ họ Việt lại nghe được rõ ràng. Tu sĩ áo vàng lúc này một mắt trợn trắng, không chút khách khí nói.

"Hừ! Nếu ngươi nguyện ý thủ vệ cấm địa năm sáu mươi năm, tự nhiên cũng có thể tiến vào khổ tu. Chỉ sợ đến lúc đó sư đệ không chịu nổi".

Tu sĩ trung niên Bách Xảo Viện nghe vậy, mặt lúc này lộ ra vẻ ngượng ngùng.

"Sư đệ chỉ thuận miệng nói một chút, Việt sư huynh cùng Ngô, Điền hai vị sư huynh trấn thủ nơi này, hiển nhiên cực kỳ khổ cực. Mới vừa rồi ta chỉ."

"Tốt! Không cần nhiều lời. Cấm địa này là mấy vị sư thúc Nguyên Anh Kỳ ba phái cùng làm phép thiết lập, ta cũng chỉ có thể mở ra cấm chế một chút thời gian, các ngươi hãy tận dụng thời gian này cho tốt".

Tu sĩ áo vàng nói xong lời này, bàn tay lúc này vừa lộn, trên tay xuất hiện một cái lệnh bài màu vàng.

Mặt hắn lộ vẻ ngưng trọng, trong miệng lẩm bẩm.

Một tia màu vàng trên lệnh bài đột nhiên phóng ra, tiếp theo một mảnh khói vàng từ đó cuộn tới, bay khắp nơi, nhất thời bức vách biến mất, lộ ra một thông đạo lớn nhỏ khoảng vài trượng.

"Tất cả hãy đi vào đi, nhanh lên một chút" Nho sinh vửa thấy cảnh này, không cần suy nghĩ mở miệng thúc dục. Sau đó hóa thành một đạo bạch hồng dẫn đầu bay vào.

Lão giả áo xám cùng tu sĩ trung niên Bách Xảo Viện, trong miệng cũng phân phó một tiếng, cùng nhau bắn nhanh vào.

Đám người Hàn Lập thấy vậy, càng không dám chậm trễ, đều ngự khí theo vào.

------oOo------

Chương 627: Đồng tử

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đoàn người mới bay đến trước cửa đá, đám khói vàng trên lệnh bài tán đi, trong nháy mắt thông đạo biến mất vô ảnh vô tung.

"Theo cho tốt" Vị này liếc mắt nhìn mọi người một cái, sau đó lạnh lùng nói.

Theo sau mười ngón tay của hắn không ngừng đánh ra, hai tay kết thành hình phức tạp, sau đó đột nhiên xoay người, vươn hai tay lên.

Hai tia thứ mang đỏ vàng bắn ra khỏi tay, trực tiếp đánh vào cấm chế dày đặt trên cửa.

Nhất thời đại môn vốn đóng chặt, phù văn bỗng chớp động sáng ngời. Tại một tiếng trầm thấp, cánh cửa chậm rãi mở ra, lộ ra bên trong một thông đạo hình vuông rất dài.

Tu sĩ áo vàng không nói hai lời liền bước vào.

Những người khác nhìn nhau liếc mắt một cái, liền theo sát.

Hàn Lập đi trong đám đệ tử, bộ dáng nhìn không chớp mắt, nhưng kỳ thật thần thức đang quét hết thảy phụ cận.

Thoạt nhìn thông đạo hình vuông này, là trực tiếp dùng pháp khí mở ra trong núi này, chẳng những bốn vách tường bóng loáng dị thường, hơn nửa cứ cách mỗi vài bước, trên mặt bích liền có khắc một ít phù chú văn thâm ảo.

Hắn mặc dù nhất thời không cách nào nghiên cứu chúng, nhưng cũng biết mấy thứ này cũng không phải dùng để trang trí.

Thông đạo không dài lắm, khoảng chừng hơn trăm trượng, mọi người liền thấy sáng lên, xuất hiện tại một gian phòng đá sạch sẽ.

Gian phòng đá này ước tính rộng khoảng năm sáu mươi trượng, cao khoảng bảy tám trượng, có thể nói là không nhỏ.

Mà trong gian thạch sảnh, lộ ra một bàn đá màu xanh khoảng vài thước, mười sợi dây bạc giăng ngang dọc khắp nơi, lộ ra một bàn cờ rất lớn, quân cờ hai màu trắng đen trải rộng khắp bàn, tựa hồ đến chỗ mấu chốt.

Mà ở hai bên bàn cờ, có một già một trẻ cầm trong tay quân cờ đen, trắng đang ngồi xếp bằng tại đây. Người già là một lão giả mặt dài mặc cẩm y, ước chừng hơn năm mươi tuổi. Đứa trẻ chỉ có bảy tám tuổi, môi hồng răng trắng, phản phất như ngọc đồng chuyển thế.

"Lam sư thúc! Lão nhân gia người sao lại ở chỗ này?"

Tu sĩ họ Bạch vừa thấy đồng tử nọ, bỗng nhiên thất thanh gọi ra khỏi miệng. Sau đó liền bước lên thi lễ.

"Lam sư thúc?"

Lão giả áo xám cũng tu sĩ trung niên Bách Xảo Viện, vừa thấy có một đồng tử lạ mặt ngồi ở chỗ này đầu tiên là ngẫn ra, nhưng sau khi nghe tu sĩ họ Bạch xưng hô, thần sắc đại biến. Lại nhìn lại bộ dáng đồng tử đi chân không, búi tóc, tay đeo vòng vàng, nhất thời trong đầu hiện lên một nhân vật tiến bối được nghe đồn.

"Vãn bối Đỗ Hối, Vũ Sơn bái kiến Lam tiền bối!" Trong lòng hai người liền cả kinh, không suy nghĩ tiếp, vội vàng thi lễ.

"Đứng lên đi. Không thấy ta cùng Hồ sư điệt đang đánh đến chỗ mấu chốt sao, đừng lên tiếng, có chuyện gì chờ ta đánh xong bàn cờ này đã" Làn da đồng tử rõ ràng mềm mại, thanh âm non nớt, nhưng lời nói lại như người lớn, rất bề trên.

"Tuân mệnh!" Tu sĩ họ Bạch cùng hai gã tu sĩ Kết Đan, không chần chờ ứng tiếng, sau đó khoanh tay đứng xung quanh, không dám có vẻ gì bất mãn.

Lão giả mặt dài đang cùng đồng tử đánh cờ, nhìn ba người cười khổ, nhưng không mở miệng nói gì.

Về phần tu sĩ áo vàng sau khi tiến vào gian phòng, liền cung kính đứng phía sau đồng tử một chút, bộ dáng lễ nghĩa

Các tu sĩ trẻ theo vào, nghe ba vị sư tổ dĩ nhiên xưng hô đứa trẻ trước mặt là sư bá, nhất thời dao động một trận.

Kiểu xưng hô này có ý nghĩa gì, mấy đệ tử Luyện Khí Kỳ này sao lại không biết, đám người lúc này mở to hai mắt, gắt gao nhìn chằm chằm đồng tử nọ, trong lòng kích động dị thường.

Trong phút chốc nhìn thấy đồng tử này, trong lòng Hàn Lập cũng bị hù dọa giật mình. Đây chính là một Nguyên Anh sơ kỳ hàng thật giá thật, như thế nào gặp phải ở chỗ này?

Bất quá, sau đó hắn liền khôi phục trấn định.

Hắn bây giờ, mặc dù không phải đối thủ của tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng muốn chạy thoát từ trong tay đối phương, cũng không phải là việc khó. Huống hồ hắn tin tưởng đối phương ở nơi này, hẳn là không phải vì hắn mà đến.

Bởi vậy sắc mặt Hàn Lập biểu hiện ra vẫn không thay đổi. Nhưng trong lòng lại tự đánh giá sự xuất hiện của đối phương, sẽ có thể khiến cho kế hoạch của hắn xảy ra biến cố gì đó.

Cuối cùng. Khoảng mười lăm phút sau khi đồng tử cùng lão giả mặt dài đánh cờ, lão giả mặt dài mới đẩy bàn cờ, cung kính nói.

"Kỳ nghệ của Lam tiền bối cao siêu, đệ tử không phải đối thủ, cam bái hạ phong!"

Đồng tử vừa nghe lời này, trên mặt lộ ra một tia cao hứng, nhưng sau khi đôi mắt đen xoay tròn vừa chuyển, liền hoài nghi nói:

"Hồ sư điệt, ngươi thật không có cố tình thua chứ hả? Lão nhân gia ta đã nói với ngươi, đánh cờ với ta quyết không thể nương tay

mà".

"Vãn bối sao dám lừa gạt tiền bối, kỳ nghệ của tiền bối đích xác hơn xa lúc trước" Lão giả mặt dài nghe vậy, khuôn mặt tựa hồ dài hơn, vội càng mở miệng nói.

"Hì hì, ta cũng cảm thấy kỳ nghệ so với trước kia tiến bộ không ít. Xem ra cùng vài tên cao thủ đánh cờ ở tục thế luận bàn, không phải không có ích" Đồng tử nghe vậy, vẻ tươi cười càng thêm vài phần.

"Tốt. Thu cờ lại đi. Chúng ta nói chuyện chính" Đồng tử đột nhiên thu lại vẻ tươi cười, lời vừa chuyển nói.

Sau đó xoay thân thể nhỏ nhắn cùa mình, mặt hắn hướng tới các tu sĩ đang đợi đã lâu, đôi mắt to tương phản nháy vài cái, đảo qua vài tên tu sĩ Kết Đan Kỳ, ánh mắt rơi vào trên mặt nho sinh.

"Bạch sư điệt, ngươi gia nhập Cổ Kiếm Môn đã mấy năm?" Đồng tử chậm rãi hỏi.

"Vãn bối nhập môn có hơn một trăm năm" Tu sĩ họ Bạch nghe vậy ngẩn ra, co chút khó hiểu, nhưng vẫn thành thật trả lời.

"Hơn một trăm năm. Thực có điểm làm khó cho ngươi" Trên mặt đồng tử hiện lên dị sắc, nhẹ thở dài một hơi nói.

"Sư thúc, lời này là có ý tứ gì?" Nho sinh áo xanh sắc mặt khẽ biến, nhưng lập tức cười lớn hỏi.

"Có ý tứ gì? Các hạ thân là nhập môn đệ tử của chính đạo Hạo Nhiên Các các chủ, nhưng lại ở tại bổn môn bao nhiêu năm tháng như vậy, Cổ Kiếm Môn chúng ta không có khả năng chứa đệ tử của một nhân vật lớn như vậy. Có hay không nghĩ tới nên trở về gặp lệnh sư một chút" Đồng tử nhìn chằm chằm nho sinh, âm hàn nói.

Nho sinh họ Bạch nghe đồng tử nói như vậy, sắc mặt tái nhợt.

Lão giả áo xám cùng tu sĩ trung niên Bách Xảo Viện bên cạnh, trong mắt bắn ra tia kinh ngạc, đồng thời theo bản năng rời xa tu sĩ họ Bạch vài bước.

"Bach đạo hữu, lời Lam tiền bối nói là sự thật?" Tu sĩ trung niên khó tin hỏi một câu.

Sắc mặt nho sinh họ Bạch lúc trắng lúc đỏ, trong chốc lát cũng không nói gì.

"Nếu ngay cả lai lịch của tại hạ sư thúc cũng tra ra rõ ràng, xem ra nếu Bạch mỗ phủ nhận cũng vô dụng. Bất quá, tại hạ cũng sẽ không thúc thủ chịu trói!" Sau khi thần sắc khó coi trong chốc lát, nho sinh rốt cục mở miệng nói chuyện.

Nhưng chữ *"trói"* cuối cùng vừa mới ra khỏi miệng, bạch quang trên người hắn chợt lóe, người như nỗ tiễn bắn về đám đệ tử phía sau, một tay hạ xuống, lập tức quang thủ mịt mờ hướng một người trong đó trùm tới.

Chính là người thanh niên áo đen Mạnh Địch thân có Cửu Linh Kiếm Thể.

"Ngươi muốn làm gì?" Lão giả áo xám cùng tu sĩ trung niên nổi giận gầm lên một tiếng, quang hoa trên người cũng chớp động, bộ dáng muốn ra tay cứu giúp, nhưng rõ ràng là chậm một bước.

Mạnh Địch giật mình nhưng bất loạn, liền nâng tay xuất ra một đạo kiếm khí lành lạnh, hướng bàn tay to hung hăng chém tới.

Nhưng tu vi hai người vô cùng cách xa, kiếm khí trảm đến quang thủ cũng không cách nào làm bị thương mảy may, ngược lại trong nháy mắt bị ép vỡ vụn. Mắt thấy Mạnh Địch sắp bị nho sinh bắt được, bỗng nhiên thân thể tu sĩ họ Bạch rung lên, vô lực ngã trên mặt đất.

Quang thủ lập tức hóa thành các điểm sáng, biến mất vô ảnh vô tung.

Thanh niên áo đen không khỏi kinh ngạc đứng tại chỗ, không hiểu chuyện gì.

"Hừ! Ngươi đem Thái bạch hóa khí thủ của bổn môn tu luyện quả thật rất tốt. Nhưng ngươi lại quên, lão nhân gia ta cũng không phải thực sự là đến đây đánh cờ" Sắc mặt đồng tử không chút thay đổi, chà xát bàn tay nhỏ bé, trong miệng thì thào nói.

Ngoại trừ Hàn Lập, không người nào trong phòng đá thấy đồng tử ra tay như thế nào, lại như thế nào chế trụ nho sinh.

Hai tròng mắt Hàn Lập híp lại nhìn nho sinh ngã xuống đất không dậy nổi một chút, vừa lại nhìn đồng tử, nét mặt hiện lên một tia cổ quái.

Lúc nho sinh bạo nhiên ra tay, hắn thông qua thần thức liền kinh ngạc phát hiện, có một tuyến tơ tằm màu đỏ từ đồng tử đồng thời chợt bắn ra, kết quả tuyến tơ tằm bắn vào thân thể nho sinh, đối phương liền đảo người ngã quỵ.

Vừa mới bắt đầu, hắn tưởng rằng đây là pháp bảo phi châm âm hiểm, nhưng khi thần thức đảo qua lại kinh ngạc phát hiện, tuyến tơ tằm màu đỏ này được bao bọc bởi hàn khí lành lạnh như có như không, đúng là kiếm khí luyện hóa thành tơ.

Điều này làm cho Hàn Lập cảm thấy động dung.

Trước kia hắn cũng từng nghe nói qua, kiếm tu tu luyện đến một trình độ cực cao nhất định, có thể tùy tâm sở dục hóa kiếm thành tơ, có thể lấy một kiếm phá vạn pháp.

Hôm nay, hắn mới có thể tận mắt nhìn thấy. Có thể đem kiếm khí tu luyện thành dạng như thế, thật sự là chuyện khó tin.

"Hồ sư điệt, đưa hắn nhốt lại trong long quật, người này tạm thời không thể giết. Mấy lão già chúng ta, còn cần chỗ hữu dụng của hắn!" Đồng tử quay đầu, hướng lão giả mặt dài vừa rồi đánh cờ cùng hắn nói.

Lão giả mặt dài giật mình, vâng một tiếng. Sau đó tiến lên vài bước, đem tên nho sinh từ trong thạch thính tới một cánh cửa đi vào, biến mất không thấy bóng dáng.

Thấy tình hình này, ánh mắt Hàn Lập xoay chuyển nhìn Đỗ Đông liếc một cái.

Chỉ thấy thần sắc hắn tựa hồ như thường, nhưng cẩn thận lưu ý thì phát hiện hai tay bên dưới bấc giác nắm chặt, có thể thấy được trong lòng rất khẩn trương.

Hàn Lập thấy vậy, âm thầm mỉm cười, cũng không quản người này nữa.

------oOo------

Chương 628: Linh Nhãn chi thụ

Nguồn: EbookTruyen.Net

" Tốt, công việc đã được giải quyết. ba người các ngươi không cần đứng đây làm gì. Không cần quan tâm đến việc của Lão bất tử ta. Ta còn muốn nghiên cứu kỹ thêm bàn cờ này cho tốt nữa" Đồng tử nhìn tu sĩ trước mặt khoát tay chặn lại, lắc đầu nói. Sau đó dường như hắn thực sự muốn nghiên cứu nên đã cúi đầu nhìn xuống bàn cờ dò xét.

Lão giả áo xám vừa nghe nói thế, không dám chậm trễ liền gật đầu đồng ý.

Sau đó liền theo sau hoàng y tu sĩ theo cái cửa bên hông đi ra ngoài đại sảnh.

"Thực không nghĩ tới lại là Bạch đạo hữu…Việt sư huynh, ngươi làm sau mà biết được vệc này chứ?" Trung niên tu sĩ của Bách xảo Viện đi ra không xa phía trước, nhịn không được thở dài nói.

" Không biết, chính Lam tiền bối nói là muốn ở đây xử lý một chút việc, nên ta không dám hỏi nhiều?" Sắc mặt của Hoàng y tu sĩ nhìn có chút không tốt.

Nghe xong lời này, trung niên tu sĩ cũng không nói gì thêm mà chỉ im lặng.

Phía sau là một đám đệ tử trẻ tuổi. Sau khi trải qua những việc này lại càng không dám lên tiếng nói nữa.

Không khí có chút nặng nề xuất hiện. Hàn Lập cùng với những người này sau khi đi qua một cái hành lang thật dài đến cuối thì quẹo qua một bên rồi đi tới một cái cửa đá màu vàng xỉn.

Phía trước cánh cửa này có một người với mái tóc bù xù rối tung đang ngồi xếp bằng không cử động.

Mặt dù bị mái tóc che không thấy rõ được diện mạo của người này, nhưng với mái tóc trắng xám thì tuổi của người này dám chắc là không còn nhỏ nữa.

Hoàng y tu sĩ vừa thấy người này, trên mặt liền lộ ra vẻ cung kính.

"Vệ huynh, ta đã đem tới các đệ tử tham gia Thí kiếm đại hội. Không biết bây giờ có cho họ đi vào hay không?"

"Đã tới đây rồi thì hãy vào đi. Thuần dịch hiện chảy ra rất ít, mấy đệ tử này chắc là phải chờ thêm một chút" Người tóc rối này nhàn nhạt nói ra. Âm thanh cực kỳ hùng hậu.

Hàn Lập đưa mắt nhìn qua người này liếc nhanh một cái. Hàn quang trong mắt chợt loé lên lướt qua.

Vị tu sĩ tóc rối này chính là một vị tu sĩ Kết Đan Kỳ, hơn thế lại đang vào cảnh giới giả anh.

Điều này làm cho hắn đối với người này càng phải chú ý nhiều hơn.

Lão giả áo xám nghe tiếng nói của vị tu sĩ tóc rối này trên mặt liền lộ ra vẻ kích động. Sau khi đi tới trước vài bước với âm thanh có chút run lên hỏi.

"Vệ sư huynh người có khoẻ không?"

Người này chính là tu sĩ của Lạc Vân Tông

"Vũ sư đệ đã nhiều năm không gặp, trông ngươi có vẻ già đi một chút." Tu sĩ tóc rối than nhẹ một tiếng rồi ung dung nói.

"Sư huynh, ngươi tại sao…"

"Được rồi, ngươi và ta, sư huynh đệ, lúc này còn có thể gặp nhau coi như là duyên phận chưa hết. Sự việc năm đó ta cũng không

muốn nhắc tới nữa. Khi tiến vào đây rồi ta đã thề độc nếu như ta một ngày chưa kết anh thì ta sẽ không rời khỏi nơi đây. Hơn nữa ta từ hai vị sư thúc cho biết thì hiện tại bổn tông đã được Phùng sư đệ quản lý rất tốt, công việc đâu ra đó thật là trôi chảy. Vì vậy ta lại càng không có gì phải lo lắng nữa" Vị Vệ sư huynh này bình tỉnh nói.

Lão giả áo xám nghe vậy thần sắc có chút ảm đảm, hắn dự định nói gì đó nhưng lời vừa ra tới miệng liền nuốt nó vào trong.

"Mấy vị sư đệ này chờ ta một chút để ta mở cấm chế này ra rồi dẫn các vị vào trong thánh địa" Vị Vệ sư huynh này đứng dậy, từ trong tay áo bắn ra một đạo pháp quyết đánh thẳng tới cánh cửa màu vàng xỉn. Lập tức cánh cửa liền mở ra.

Hàn Lập còn chưa thấy rõ tình hình bên trong thì liền cảm thấy có một luồng linh khí tinh thuần từ bên trong bay ra đập vào mặt.

Quả nhiên, bên trong chính là chỗ của Linh Nhãn Chi Thụ.

Lúc này trong lòng hắn đang tự đánh giá so sánh. Nơi này linh khí tinh thuần chắc chắn không dưới Linh Nhãn Chi Ngọc của hắn, thậm chí nơi này còn cao hơn một bậc. Thật không hổ danh là tối cao Linh nhãn chi vật.

Sau khi lão giả tóc rối hướng dẫn, đám người của Hàn Lập đi vào bên trong. Trước mắt bổng nhiên xuất hiện một cái hang động chung nhũ thật lớn.

Cái hang động này rộng vài trăm trượng, cao khoảng hai ba mươi trượng. Nơi này mới nhìn giống như là đã đi vào thế giới của lòng đất.

Làm cho mọi người càng ngạc nhiên hơn đó là trên mặt đất có một cái chung nhũ trụ đá không giống bình thường, theo đó mà hình thành nên một đám rừng đá trông rất là tự nhiên, giống như cái động đá này được tạo thành bởi đám thạch nhũ,nhìn như một cái mê cung nhỏ.

Hàn Lập cẩn thận nhìn xuống phía dưới thì thấy có ẩn một lớp linh quang màu trắng chớp động. Vừa nhìn liền biết nó bị ai đó dùng cấm chế phong ấn lên đó.

Hàn Lập còn đang suy nghĩ thì lão giả tóc rối dẫn bọn họ tới bên cạnh thạch lâm. Bàn tay vừa lật liền xuất hiện ra một cái kính nhỏ bằng bàn tay màu trắng.

Sau đó lão giả này chỉ lẩm nhẩm mà không phát thành lời, vung tay một cái một đạo ánh sáng màu trắng từ cái cổ kính hướng cái thạch lâm trước mắt mà phóng tới.

" Bụp" một tiếng, đạo ánh sáng vừa chạm vào liền biến mất trong đám thạch lâm không còn tăm tích.

Sau đó lão giả liền thu cái kính nhỏ về,hai tay để sau lưng đứng đó không nói thêm nữa.

Một số đệ tử tuổi trẻ còn đang cảm thấy kỳ quái thì lúc này mặt đất có chút run lên, tiếp theo làm cho cả đám tu sĩ này một phen trợn mắt há mồm kinh ngạc xuất hiện.

Những cái trụ đá lớn nhỏ này phóng ra ánh sáng màu trắng sữa,sau đó một đám hoàng mang từ trong rừng xông lên. Một số cột đá trước mắt bọn họ liền bắt đầu phi độn dời đi làm cho đám đệ tử tuổi trẻ một lần nữa trợn mắt há mồm kinh ngạc, rồi đám thạch lâm này liền tách ra tạo thành một con đường nhỏ thẳng tắp trước mắt.

Thấy vậy, trong lòng Hàn Lập có chút xao động, nhưng ngoài mặt thì vẫn như thường.

Mọi người liền đi theo con đường nhỏ này tới trung tâm của thạch lâm. Nơi này liền thấy Linh Nhãn Chi Thụ như trong truyền thuyết.

"Cái này thực sự là Linh Nhãn Chi Thụ sao".

Nhìn thấy cái trụ cao cao phía trước, Hàn Lập liền hỏi trong lòng.

Nhìn cái này giống như một cánh tay màu xanh nhạt, thực sự mà nói nó giống như là một cái trụ đá. Khi thấy nó chắc chắn mọi người sẽ nghĩ rằng nó không liên quan gì đến kỳ thụ.

Nhưng mà cả toà động quật này linh khí thật là nhiều, mà linh khí này đều do cái *"trụ đá"* đó phát ra. Hơn nữa bên ngoài cái trụ đá này còn có một tầng hào quang màu vàng đem cái trụ đá này bao vào trong từ đầu cho tới chân. Nhìn nó được bảo vệ cẩn thận như vậy thì nó chắc chắn là Linh Nhãn Chi Thụ rồi.

Hàn Lập suy nghĩ và tự nói trong lòng mình như vậy. Lúc này lão giả áo xám thấy cái cây này, ánh mắt liền sáng lên. Nếu tu sĩ có thể ngồi dưới thân cây này mà tu luyện, nếu không tới bình cảnh thì có thể rút ngắn thời gian tu luyện của mình lại một nữa.

Hàn Lập không chú ý Linh Nhãn Chi Thụ nhiều, mà liền đưa mắt nhìn xuống phía dưới gốc linh thụ thì thấy có một cái bình ngọc.

Cái bình này cao khoảng nữa thước. Bên trong ẩn chứa một cổ hương dược với khí tức quen thuộc, từ từ tản ra.

Chẳng lẽ cái này dùng để phối chế ra Minh Thanh Linh Thủy, Hàn lập tự nói một mình như vậy.

Khi mọi người đi tới cách Linh Nhãn Chi Thụ khoảng một trượng thì liền đứng lại.

Chỉ có lão giả tóc rối thì không hề cố kỵ bước lên trước thêm vài bước, màn hào quang màu vàng bảo vệ dường như không có tác dụng với hắn mà để cho hắn tự nhiên bước vào.

Lão giả đi vài bước, tới trước Linh Nhãn Chi Thụ vài vòng liền đưa tay ra vươn tới giữa linh thụ,tiếp theo thúc giục linh lực trên đầu năm ngón tay xuất hiện một màn lục quang chớp động.

Bên ngoài màn hào quang những người đi theo đều thấy cảnh này, nhưng hầu hết mọi người đếu không biết hắn đang làm gì,trong lòng không kìm hãm được liền nín thở im lặng sợ làm kinh động đến lão giả tóc rối.

Một hồi lâu sau, lão giả tóc rối mới lắc đầu thu hồi năm ngón tay lại, lục quang chợt loé lên rồi biến mất.

"Thuần dịch trong Linh thụ còn chưa tích đủ, nên chưa tới lúc lấy. Vì vậy phải chờ khoảng ba, bốn canh giờ nữa mới được. Các ngươi đi tới phía trước ngồi nghỉ chờ ta. Giờ ta sẽ lấy Minh Thanh Linh Thủy điều phối cho xong,trong lúc chờ cho thu thập đầy đủ Thuần dịch" Lão giả tóc rối quay đầu lại, trầm giọng nói.

"Tất cả làm theo lời của Vệ sư huynh!" lão giả áo vàng liền gật đầu đồng ý, đối với Vệ lão giả hắn không có ý kiến gì cả.

Vì thế Hàn Lập, mấy vị tu sĩ tuổi trẻ cùng với mấy vị Kết Đan kỳ tu sĩ chia nhau, tìm chổ ngồi xuống ở trung tâm của thạch lâm, hoặc là nhắm mắt dưỡng thần hay tu luyện.

Còn lão giả tóc rối thì cúi người xuống nắm lấy cái bình ngọc dưới gốc Linh thụ, vung tay áo lên một đạo hào quang màu vàng phát ra sáng chói làm cho mọi người không biết việc gì xảy ra bên trong.

Thấy vậy mọi người không biết phải làm gì nữa. Còn Hàn Lập thì nhướng mày rồi âm thầm kêu Ngân Nguyệt ra.

"Hàn huynh kêu ta có việc gì vậy?" Âm thanh của Ngân Nguyệt từ từ truyền đến.

"Ta còn nhớ rõ ngươi rất là tinh thông thổ độn thuật, ngươi có thể từ dưới đất đi vào trong màn hào quang màu vàng đó, không cần biết việc gì xảy ra, việc cần làm là ngươi phải lấy cho được cái linh căn của Linh Nhãn Chi Thụ ra đây cho ta" Hàn Lập bình tĩnh nói.

"Hàn huynh chờ một chút để ta lấy khí linh thân thử xem thế nào".

Sau khi nói xong, Ngân Nguyệt liền hoá thành một con tiểu lang nhỏ bằng nắm tay, từ phía dưới Hàn Lập mà độn ra làm cho không ai thấy gì hết.

Còn Hàn Lập thì vẫn như bình thường không biểu hiện gì, hai mắt khép lại ra vẻ đang dưỡng thần tu thân.

Bổng nhiên mí mắt Hàn lập cau lại, sáng lên chuyển hướng nhìn tới tên đại hán Đỗ Đông mà không ai hay biết.

Người này ngồi xếp bằng cùng với đám người khác trong một góc, cúi đầu kết ấn dường như là đang thổ nạp tu luyện.

Gặp cảnh này, khoé miệng của Hàn Lập nhếnh lên, ẩn chứa một tia trào phúng.

------oOo------

Chương 629: Ngụy biến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Người khác không thấy những thay đổi nhỏ của Đỗ Đông, nhưng để đề phòng từ lúc vào đây Hàn Lập đã dùng thần thức giám sát chặt chẽ mọi cử động của người này.

Bây giờ, mặc dù Đỗ Đông đang ngồi cúi đầu xuống đất. Nhưng môi của hắn lại mấp máy liên tục, rõ ràng là đang nói chuyện với người nào đó.

Vậy trong phòng này còn có đồng bọn của Đỗ Đông

Vì sợ làm kinh động đến đối phương, Hàn Lập không dám cố ý nghe họ nói chuyện gì cho nên không biết được người kia là ai. Nhưng với thần thức cường đại của mình chỉ trong chốt lát hắn đã phát hiện ra kẻ đồng loã đó chính là một trong bốn tên tu sĩ Kết Đan Kỳ.

Hàn Lập liền suy nghĩ không ngừng, ánh mắt liếc qua những người này kiểm tra một chút. Nhưng vẫn không xác định ai là người khả nghi nhất.

Trong lúc này thì có âm thanh của Ngân Nguyệt truyền đến.

"Hàn huynh, cái Linh Nhãn Chi Thụ đó được màn hào quang màu vàng bảo vệ. Mặc dù ta có biện pháp đi vào nhưng không dám làm bởi ta sợ sẽ làm kinh động mấy tên Kết Đan Kỳ Tu Sĩ. Hàn huynh có cần ta dùng biện pháp mạnh phá đi màn hào quang này để đi vào hay không?" Ngân Nguyệt nhẹ giọng nói.

"Không nên vọng động! Biện pháp mạnh chỉ được sử dụng vào lúc cuối cùng khi ta không còn cách nào khác để lựa chọn. Theo ta suy đoán thì không lâu sau sẽ xảy ra hỗn loạn, chờ đến lúc đó hành động cũng không muộn. Ngân Nguyệt ngươi về trước đi" Hàn Lập không chút suy nghĩ từ chối đề nghị của Ngân Nguyệt,

rồi triệu hồi nàng về.

Ngân Nguyệt theo lời của Hàn Lập, không có chút phản kháng, một con ngân lang đẹp mê người từ từ biến mất vào trong cơ thể của Hàn Lập. Sau đó Hàn Lập nhắm mắt lại, rồi tập trung chú ý đến tất cả các hành động của Đỗ Đông mà không quan tâm đến việc khác.

Không biết trải qua bao lâu. Tên Đỗ Đông đó cũng không có mở miệng nói nữa mà đưa đầu lên nhìn khắp nơi dò xét, trong mắt ẩn chứa một chút quỷ dị.

Trong lòng Hàn Lập liền lo lắng không biết hắn có ra tay hành động chưa. Nhưng không ngờ Đỗ Đông lại cúi đầu xuống nên không có việc gì xảy ra cả.

Hàn Lập liền lo lắng, có chút kỳ quái.

Trong lúc này, Một tiếng nổ long trời lở đất truyền đến. Rồi cả cái động quật này run lên dữ dội. Tất cả tu sĩ đang ngồi đó đều kinh ngạc gương những đôi mắt lo sợ nhìn lên, trên mặt lộ ra vẻ hoang mang.

Lão giả áo xám cùng ba tên tu sĩ cũng đều lộ ra vẻ lo sợ. Trong đó tu sĩ áo vàng nhướng mày lên, đứng dậy hướng tới cái cửa đá mà đi tới, nhưng không chờ hắn tới mà cái cửa của thạch động liền mở ra. Một lão giả mặt dài với vẻ mặt âm trầm đi vào.

"Hồ sư huynh có việc gì xảy ra vậy?" Hoàng y tu sĩ liền hỏi.

"Nơi này quả nhiên đã bị bại lộ! Bên ngoài có một đám tu sĩ giấu mặt tấn công vào. Chẳng những có Kết Đan Kỳ mà dường như còn có tu sĩ Nguyên Anh Kỳ tham gia nữa. Xem ra không phải là Chánh đạo minh mà là người của Ma Đạo Lục Tông, bởi những thế lực khác không bao giờ mạnh được như vậy. Lam tiền bối đã đi ra ngoài chủ trì đại trận nhưng hiện tại đối phương người đông thế mạnh nên các người theo ta ra ngoài cùng nhau ứng phó. Trong này chỉ cần lưu lại một mình Vệ sư huynh là đủ rồi. Còn việc tẩy mắt cho các đệ tử sẽ gác lại để sau sẽ làm. Việt đạo hữu ngươi mang những đệ tử ra tĩnh thất. Lúc này nếu có ai dám tiến

vào thạch động thì Vệ sư huynh sẽ xử lý ngay" Lão giả mặt dài sát khí đầy mặt, thở một hơi nói.

"Ta biết rồi,Hồ huynh! Ngươi cùng với những người này ra ngoài chống địch,còn ta sẽ ở đây bảo vệ nơi này" Từ trong màn hào quang truyền ra tiếng nói của lão già tóc rối.

Lão giả mặt dài nghe vậy, liền chầm chậm gật đầu rồi dẫn theo lão giả áo xám cùng với trung niên nhân của Bách Xảo Viện vội vã đi ra ngoài.

Hoàng y tu sĩ thấy vậy liền xoay người đứng đối diện với đám người của Hàn Lập không chút khách khí phân phó công việc:

"Các ngươi cũng đã nghe rõ rồi đó. Việc tẩy mắt sẽ làm sau. Bây giờ theo ta đến tĩnh thất để tránh" Sau đó hắn không thèm quay đầu lại mà nhanh chóng rời đi.

Nhóm tu sĩ trẻ tuổi không dám chậm trễ vội vàng theo sát phía sau.

Hàn Lập thấy Đỗ Đông cũng thành thật cùng với đám tu sĩ đi theo ra ngoài thạch lâm.

Khi ra khỏi cái động quật cũng không có việc gì xảy ra. Trong lòng hắn không khỏi cười lạnh một tiếng, cũng làm giống như mọi người.

Bởi ngay cả Đỗ Đông trong lòng có quỷ kế mà vẫn bình tĩnh tới bây giờ thì hắn cũng không có gì phải suy nghĩ.

Nhưng việc xảy ra bên ngoài chắc không có liên quan đến Đỗ Đông.

Lúc này đây không phải là rất đúng lúc hay sao? Đỗ Đông ở trong này, còn những người ở bên ngoài chắc là không biết nhau sao?

Trong lòng Hàn Lập có chút nghi hoặc.

Một lát sau, mười tên tu sĩ được Hoàng y tu sĩ dẫn đi vòng vòng một hồi rồi cũng tới một cái thạch thất rộng lớn, sau khi dặn dò họ vài câu rồi hắn liền bỏ đi.

Hiển nhiên là hắn phải đi trợ chiến với người của mình.

Lúc này, vẫn nghe được âm thanh bạo liệt từ phía xa vọng tới, còn mặt đất thì rung chuyển lên, cho thấy bên ngoài bọn họ đang phải khổ chiến đánh nhau dữ dội.

Đám đệ tử trẻ tuổi này đã tu luyện được mấy năm nhưng trong lòng vẫn cảm thấy bất an. Nhưng ngay khi thấy Hoàng y tu sĩ rời đi bọn họ liền chia nhóm ra bàn luận sự việc.

Hàn Lập, Đỗ Đông, nữ tử họ Mộ và Tôn Hỏa bốn người bọn họ tự nhiên cũng thành một nhóm bàn luận.

"Thật không nghĩ tới, Cổ Kiếm Môn Bạch sư thúc lại là gian tế trà trộn vào Chánh đạo minh! Lúc trước thấy hắn là tu sĩ Kết Đan Kỳ ta cũng có phần ngưỡng mộ kính phục!" Tôn Hoả dường như đè nén những lời này trong lòng đã lâu giờ mới thở dài thốt ra.

" Tôn sư đệ, ngươi nghĩ rằng tán tu có thể dễ dàng kết đan hay sao chứ. Nếu không có đại gia tộc ở phía sau hỗ trợ thì có mấy người đủ cơ duyên tiến vào Kết Đan Kỳ chứ. Nhưng thực ra Tôn sư đệ lại xuất thân từ tán tu. Nghe nói không ít gia tộc đã lên tiếng mời gọi gia nhập làm rể. Không bằng sư đệ nên chọn một cái rồi gia nhập vào từ đó có thêm trợ giúp cho việc tu luyện" Nữ tu sĩ họ Mộ lạnh lùng liếc nhìn thanh niên một cái không chút cảm tình nói.

"Ha, ha! Tôn mỗ thật sự là không tin là tu sĩ phải được gia tộc hỗ trợ thì mới kết đan. Tại hạ bất tài nhưng cũng không chịu làm rể bất kỳ gia tộc nào cả" Thanh niên với gương mặt kiên nghị cười lạnh một tiếng rồi hào hứng nói.

Sau đó theo phản xạ hắn nhìn thẳng tới khuôn mặt xinh đẹp mà lạnh lùng của nữ tử họ Mộ với ánh mắt thật là kiên nghị. Lúc này không biết nữ tử họ Mộ có cảm giác gì nữa mà không thấy nói thêm gì nữa.

"Nhưng mà, nếu như theo vị Bạch sư thúc này mà nói thì hắn

cũng là một người đáng thương" Đỗ Đông đột nhiên lên tiếng nói.

"Đáng thương? Đỗ sư điệt, ngươi nói lời này là ý gì?" Tôn Hoả nghe vậy không khỏi giật mình, trên mặt xuất hiện vài tia nghi hoặc.

Nữ tử họ Mộ với đôi mắt sáng lên, vô cùng kinh ngạc nhìn về phía đại hán.

Đỗ Đông nghe vậy cười lên một tiếng, với bộ dáng không thèm để ý gì tới hai người này. Mà xoay chuyển ánh mắt hướng về Hàn Lập âm trầm hỏi.:

"Hàn sư đệ, ngươi có cho rằng Đỗ mỗ nói vậy là có đạo lý hay không?"

"Không biết, tại hạ đối với vị Bạch sư thúc này cũng không biết nhiều lắm nên không biết nói thế nào!" Hàn Lập thấy đối phương hướng tới mình hỏi, sắc mặt không một chút biến đổi, ung dung trả lời.

"Phải không? Ngươi cảm thấy thế nào?"

"Đỗ sư điệt ngươi thật là càn gỡ. Ngươi không nghe ta hỏi sao?"

Đỗ Đông còn muốn nói cái gì đó nữa thì Tôn Hoả thấy vị sư điệt này không để ý gì tới lời nói của mình liền nổi giận lên tiếng khiển trách.

"Nói lớn như vậy làm gì chứ? Ta không phải không có lỗ tai. Lời của ngươi nói ta đều nghe được. Nhưng mà ta thật sự không có hứng thú trả lời những câu hỏi vô vị như vậy" Đỗ Đông liếc qua vị thanh niên một cái hàn mang chợt loé lên trong mắt của hắn rồi lộ ra vẻ dữ tợn nói

"Cái gì. Ngươi…"

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Nữ tử họ Mộ phát hiện ra có gì đó không đúng, mặt ngọc trầm xuống, bàn tay lặng lẽ đặt lên Túi trữ vật, lạnh giọng nói.

Lúc này đệ tử của hai phái phát hiện mấy người trong bọn họ có chút dị thường nên tất cả đều kinh ngạc đứng lên.

" Ha ha. Đệ tử đích truyền của Ma đạo Thiên Huyễn Tông. Trả lời như vậy không biết có vừa lòng hai vị sư điệt hay không!" Bỗng nhiên có giọng nói của nam nhân lạnh lùng từ bên ngoài truyền vào.

Tiếp theo *" Bình"* một tiếng, cái cửa lớn của tĩnh thất bị vỡ ra đất đá bạo liệt văng đi tứ phía.

Trong tĩnh thất đám đệ tử đều lo sợ, vội vàng lấy pháp khí với vẻ mặt vô cùng kinh hoàng.

Một cái thân ảnh trông rất là quen thuộc xuất hiện ở cánh cửa.

"Bạch sư thúc!" Một gã đệ tử của Bạch Kiếm Môn vùa thấy người này không khỏi bật lên thét lớn, nhưng sau đó sắc mặt liền thay đổi với vẻ không tin đây là sự thật.

Còn một đệ tử khác thấy thanh bào nho sinh xuất hiện, mắt mũi đều trợn trừng lên kinh ngạc, tay chân luống cuống.

Bọn họ đã tận mắt chứng kiến những người này đã bị chế trụ và bị bắt nhưng giờ sao lại xuất hiện ở đây?

Hơn nữa giờ đây lại tinh thần tươi tỉnh không thấy có chút nào là bị pháp lực chế trụ cả.

"Như nào mà bây giờ mới tới! Nếu không có lời gì để nói thì chúng ta hành động thôi" Đỗ Đông vừa thấy Bạch tu sĩ xuất hiện không ngoài dự đoán của mình, liền lạnh lùng hỏi.

"Hừ! Ngươi làm sao biết được sự lợi hại của lão quái vật kiếm ti chứ. Mặc dù đã có chuẩn bị nhưng lúc ấy thực sự là ta đã bị chế trụ. Nếu không được các ngươi bảo chứng thì hắn đã giết ta rồi. Nếu không thì làm sao bây giờ có thể cùng ngươi hợp tác chứ?" Bạch tu sĩ không chút khách khí trả lời.

"Ha ha! Chúng ta cũng không nghĩ tới là lão quái vật ấy lại tự thân xuất mã nữa. Nhưng mà nói gì thì nói cuối cùng thì mọi việc cũng diễn ra đúng theo kế hoạch. Phần sư thúc cùng với Tần tiền bối cũng nên kết hợp với chúng ta ra tay. Thời gian không còn nhiều nữa".

Vừa nghe hai người này nói chuyện. Đám đệ tử trẻ tuổi không biết xảy ra việc gì nhưng mà bọn họ cũng biết đại sự không ổn.

Một tên đệ tử của Cổ Kiếm Môn thông minh thấy vậy liền hoá thành một đạo hồng quang, ngự khí hướng tới cửa đá cướp đường mà phóng đi.

Nhưng mà tên đệ tử này vừa mới bay qua tên Bạch tu sĩ thì Nho sinh lão giả sát khí liền bừng lên, bạch quang chói mắt chợt loé.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, tên đệ tử cùng pháp khí đã bị chém thành hai mảnh, *"phốc"* một tiếng,từ trên cao rớt xuống đất.

------oOo------

Chương 630: Đại La Thiên Huyễn Quyết và Thiên Hồ Mê Linh Đại Pháp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vừa mới đây còn là đồng môn huynh đệ nhưng trong nháy mắt đã trúng phải độc thủ,mặt của các tu sĩ chuyển sang trắng bạch, cùng lúc tất cả các loại phòng hộ và pháp khí đều được phóng ra. Hầu hết mọi người đều chăm chăm nhìn tới Nho sinh lão giả mà không dám lơi lỏng chút nào.

Lúc này, không ai dám coi thường vọng động.

Nữ tử họ Mộ thần sắc đại biến liền rời ra xa Đỗ Đông rồi phóng ra tơ tằm pháp khí bảo vệ toàn thân.

Còn về phần Tôn Hoả ngay khi Nho sinh lão giả hiện thân ra liền lui về sau vài bước. Ánh mắt nhìn trừng trừng Nho sinh lão giả và Đỗ Đông với sắc mặt cực kỳ cẩn trọng.

Hàn Lập tiến về một góc của tĩnh thất mà không gây ra tiếng động nào, ánh mắt loé lên nhìn hết thảy mọi việc, không biết giờ hắn đang suy nghĩ gì nữa.

Vào lúc này, trên người của Đỗ Đông khí thế bắt đầu cuồng trướng mạnh lên, cả người được bao phủ bởi màn hắc quang còn gương mặt thì hiện lên một lớp phù văn màu đen. Sau đó thân hình trong màn hào quang tăng vọt đột nhiên hoá thành một cự hán thân cao hai trượng với bộ mặt dữ tợn và hai con mắt màu xanh biếc, tu vi tăng đề cao tăng tới Kết Đan Trung Kỳ.

"Tốt, nếu nói về ẩn nặc công pháp thì Thiên Huyễn Tông tại Thiên Nam nói là đệ nhị thì không ai dám nói là đệ nhất. Đại La Thiên Huyễn Quyết chính xác là danh bất hư truyền, không hổ là trấn

phái pháp quyết của quý tông" Bạch tu sĩ vừa thấy Đỗ Đông biến hoá kinh người như vậy, không chút kinh sợ mà còn mừng rỡ, cười to khen hay.

"Hừ!" Đỗ Đông sau khi biến thành cự hán liền hừ lạnh một tiếng. Không nói thêm nữa mà liếc cặp mắt âm trầm đảo qua đảo lại nhìn mọi người. Sau khi tới Hàn Lập ánh mắt liền dừng lại, trên mặt hiện ra một nụ cười lãnh khốc.

"Vù" "Bùm" hai tiếng liên tiếp vang lên đám tu sĩ chỉ thấy thân ảnh của cự hán nhoáng lên một cái rồi điên cuồng phóng tới bên cạnh màn quang tráo bảo vệ của Hàn Lập. Không chút do dự hắn khoát tay một cái liền đánh nát đi màn quang tráo bảo vệ rồi bàn tay vươn ra thọc sâu vào trong ngực của Hàn Lập, sau đó khi rút ra một trái tim còn đỏ máu tươi trong bàn tay.

Thân thể của Hàn Lập đảo nhẹ rồi ngã xuống!

"!"

Các đệ tử khác thấy máu tanh rơi ra không khỏi giận dữ thét lên. Cho rằng đối phương bắt đầu chém giết nên mọi người bắt đầu sợ hãi.

"Ồ!" Thật không ngờ chỉ cần một kích là đã hạ gục được đối phương, trên mặt cự hán lộ ra một chút cổ quái, không dám tin rằng đối phương như vậy lại chết đi một cách quá dễ dàng. Rồi nhìn lại quả tim còn ấm nóng trên tay, trên mặt hắn mới giãn ra và tin rằng mình đã đánh chết được đối phương.

"Ngươi tại sao lại làm vậy? Những tên đệ tử này không phải muốn giết là giết đâu. Trong này còn có mấy người có lai lịch không nhỏ. Trong đó có một người là hậu nhân của Thiên Hận lão quái vật, không nên ra tay lung tung như vậy" Nho sinh vừa thấy Đỗ Đông bạo nhiên ra tay liền phẫn nộ quát lên.

"Hừ, ngươi có thể giết một người, thì sao ta lại không thể giết chứ. Hơn nữa tiểu tử này có chút cổ quái. Vì vậy cần phải ra tay trước tiêu diệt đi. Còn hậu nhân của Thiên Hận lão quái vật tuyệt đối không phải là người này. Hắn với ta giống nhau đều là những đệ

tử mới nhập môn" Đỗ Đông nhàn nhạt nói rồi lấy vật trong tay bỏ đi.

"Trong lòng ngươi biết tính toán là tốt rồi! Tuy nhiên không biết hậu nhân của Thiên Hận Lão Quái vật là nam hay nữ, đầu nhập vào phái nào đây? Còn Thiên Hận Lão Quái vật với thần thông quảng đại, ba phái muốn đặt quan hệ tốt, chắc chắn hậu nhân của hắn phải là một trong mười tên đệ tử có được cơ hội đi tẩy mắt. Nếu ngươi ngộ thương người này thì sẽ gặp rắc rối to. Về phần ta giết người nọ thì tự nhiên ta đã biết rõ ngọn ngành và hắn ta cũng không phải là hậu nhân của lão quái" Nho sinh thần sắc có vài phần nghiêm chỉnh nói.

"Tốt. Còn lại những người này ta sẽ không tuỳ tiện ra tay đâu. Nhưng mà tất nhiên cũng không để cho bọn họ tuỳ ý phá rối,vì vậy cần phải làm bọn họ nằm xuống một chút" Nói tới đây, Đỗ Đông liền tự động xoay tròn thân mình làm cho hắc mang trên người hắn đột nhiên cuồng trướng quay mạnh lên, khí thế dường như còn muốn che cả bầu trời. Sau đó đem cả tĩnh thất bao vào trong đó.

Hai nhóm tu sĩ nghe được hai người bọn họ nói chuyện, liền buông lỏng người ra rồi trong chốt lát bị màn hắc quang trong chớp mắt bao vào bên trong. Bọn họ liền bị choáng váng đầu óc, rồi ngã xuống bất tỉnh nhân sự.

Nhìn bên trong thấy đám đệ tử tất cả đều mê man bất tỉnh, Nho sinh liền gật đầu, mặt lộ ra vẻ rất là hài lòng.

"Đi thôi, không thể trì hoãn nữa".

"Đúng".

Hai người trong lúc một hỏi một đáp, liền lập tức đi nhanh ra ngoài cửa mà phóng đi.

Nhưng mà ngay khi Đỗ Đông vừa tới cửa thì trong lòng có chút bất an, không biết sao mà quay đầu lại liếc mắt nhìn về phía cái thi thể bị hắn phá ngực đánh nát trái tim nhìn một cái. Gặp phải Hàn Lập nằm trong vũng máu không nhúc nhích, sớm đã chết đi rồi không thể chết thêm lần nữa.

Hắn không khỏi cười lên, cảm thấy chính mình là cứ nghi thần nghi quỷ. Sau đó mới an tâm theo chân Nho sinh rời đi. Hai người vừa đi tĩnh thất liền trở nên lạnh ngắt không có một tiếng động nào nữa.

Nhưng chỉ một lát sau trong phòng bỗng nhiên lại có tiếng một nữ tử trẻ tuổi dễ nghe vang lên.

"Hàn huynh, Thiên Hồ Mê Linh Đại Pháp của ta có phải còn cao hơn cả Đại La Thiên Huyễn Quyết kia không? Người nọ tu vi không kém, nhưng ngay cả việc giết người có chết hay không cũng không biết nữa, thật là buồn cười!"

Theo sau lời nói của vị nữ tử thì từ thân thể của Hàn Lập đang nằm trong vũng máu bỗng thoát ra một đạo bạch quang sau đó hoá thành một đoàn ngân quang rồi ngưng tụ lại thành một con tiểu hồ lông trắng như tuyết, vừa lắc lắc đầu vừa nói.

"Chính xác, không sai. Nhưng tiền thân của ngươi là rõ ràng Ngân Lang tộc vậy mà lại tinh thông Hồ tộc công pháp, điều này quả là kỳ lạ! Cũng do hai người này tu vi không cao lắm, nếu như bọn họ tu luyện đến Kết Đan Hậu Kỳ thì chắc chắn không thể nào lừa gạt được bọn họ. Hơn nữa Đại La Thiên Huyễn Quyết thật sự là bất phàm, ít ra người này cũng che dấu được tu vi của chính mình, ngay chính cả ta cũng không thể phán đoán được chính xác tu vi của hắn nữa là" Tiếng nói của Hàn Lập từ sát tường phía sau bạch hồ nhàn nhạt truyền đến.

Sau đó hoàng quang chợt loé lên, tay hắn cầm Ngọc Như Ý từ trong vách tường đi ra.

Không biết bằng cách nào mà Hàn Lập lại độn nhập được vào trong vách tường này nữa. Bây giờ trong tĩnh thất chỉ còn lưu lại Hàn Lập và Ngân Nguyệt đang mượn hình thể của bạch hồ hoá thân ra. Tất nhiên hoá thân thuật này không thể kéo dài, nhưng trong nhất thời dùng để ứng phó với hai tên Kết Đan Ký Tu Sĩ với tu vi không cao lắm thì vẫn còn thừa sức.

"Công pháp này thật sự lợi hại thế sao? Không phải Hàn huynh nhìn ra có chỗ nào không ổn chứ?" Ngân Nguyệt có chút không phục bĩu môi nói thêm.

"Ta đã tu luyện qua Đại Diễn Quyết thì thần thức của ta so với Nguyên Anh Sơ Kỳ tu sĩ cũng không sai biệt bao nhiêu. Nếu không ta cũng không phát hiện ra dị dạng của đối phương. Vì vậy có thể nói công pháp ẩn nặc tàng hình này không chỉ là Thiên Nam đệ nhất mà đúng ra nó phải là thiên hạ đệ nhất công pháp mới đúng" Hàn Lập lơ đễnh nói ra.

Bạch hồ nghe xong lời này cũng chỉ biết lắc lắc cái đầu nhỏ chứ không thể nói gì thêm.

Hàn Lập đi vài bước tới giữa phòng, xoay chuyển ánh mắt nhìn những người đang nằm hôn mê dưới đất thu hết vào trong mắt. Ánh mắt chớp động hướng tới hắc y thanh niên rồi dừng lại.

Tiểu hồ dường hồ biết được suy nghĩ của Hàn Lập liền nhảy đến bên cạnh người thanh niên này rồi không khách khí đem Túi trữ vật túm lấy rồi bay trở lại bên người Hàn Lập rồi nhu thuận đưa ra.

Hàn Lập mỉm cười không chút khách khí tiếp nhận ấy Túi trữ vật này. Tiếp theo dùng thần thức kiểm tra qua rồi lấy Định Linh Đan đựng trong cái hộp ngọc lấy ra. Sau đó mới trả Túi trữ vật về trên người của gã thanh niên.

Dù sao đối với tu vi của hắn cũng không dùng được vật ấy. Vì vậy hắn không chút khách khí lấy đi.

"Đi thôi. Hai người kia chắc là đã đến Linh Nhãn Chi Thụ động quật. Chúng ta phải đi tới xem một chút" Hàn Lập đem cái hộp ngọc cất vào túi rồi mới nâng cằm hô nhẹ,sau đó tay áo nắm lấy bạch hồ rồi hoá thành một đạo thanh hồng từ trong tĩnh thất bắn ra ngoài bay đi.

Lúc này âm thanh bạo liệt ở bên ngoài vẫn còn chưa dứt, mà cũng không có chút dấu hiệu nào là nó sẽ dừng lại. Hàn Lập lắng nghe một chút rồi trong mắt hiện lên vài tia hoài nghi nhưng sau đó hắn cũng không để ý tới nữa.

Khi Hàn Lập đến bên ngoài cửa động thì thấy cấm chế ở cửa đã bị phá bỏ. Vậy hai người kia chắc là đã đi vào rồi.

Hơn nữa, bên trong còn truyền ra những lời nói với vẻ rất là kinh sợ.

"Vệ huynh, ngươi có ý gì chứ. Sự việc đã gần xong rồi, sau ngươi lại còn đổi ý. Chẳng lẽ ngươi đã quên đại ân năm xưa của Tông chủ sao, hay là ngươi đã ở Lạc Vân Tông nhiều năm rồi thì đã quên đi chính mình là đệ tử của Thiên Sát Tông" Đây đúng là âm thanh của Đỗ Đông với giọng cực kỳ giận dữ khiển trách.

Hàn Lập nghe vậy xong trong lòng liền chấn động, còn đang suy tính thì sắc mặt liền biến đổi, rồi bỗng nhiên biến mất không thấy bóng dáng nữa.

Bởi vì thần thức của hắn cảm ứng không sai, lúc này trong động quật có khoảng bảy tám người, mà trong đó có một người là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ. Ngoài ra còn có thêm vài tên Kết Đan Kỳ tu sĩ đang yên lặng ẩn nặc bên dưới mặt đất của động quật đang chuẩn bị hành động.

Sau đó hắn yên lặng tiến vào trong và giấu mình vào một góc xa của động quật,bất động thanh sắc yên lặng chờ đợi.

Những tên Kết Đan Tu Sĩ đang ẩn nặc bên dưới mặt đất đều được một màn hào quang màu vàng ảm đạm che chở. Người làm việc này cũng khá quen thuộc với Hàn Lập hắn chính là tên đồng tử họ Lam.

Trong lúc này, ba người phía trên còn chưa phát hiện ra bọn người đang ẩn nặc dưới mặt đất.

Hàn Lập dùng thần thức nhẹ nhàng dò xét lần nữa thì phát hiện, bên trong quang tráo màu vàng này còn có chính là bọn người tu sĩ áo lam và lão giả áo xám, ngoài ra còn có những người khác như Phó lão giả, nho sinh cùng với bạn song tu là bạch y thiếu phụ. Thiếu phụ này sắc mặt trắng bạch không còn chút máu, trên tay đang nắm một người bị hôn mê bất tỉnh là lão giả mặt dài.

Nhìn thấy những người ẩn nặc thân hình như vậy. Hàn Lập hít sâu một cái, đồng thời trong lòng chút nghi hoặc. Bên ngoài chuyện đánh nhau còn không có dấu hiệu dừng lại. Vậy hiện tại bên ngoài ai đang đánh nhau, hay là không có việc tấn công phá trận, mọi việc diễn ra chỉ là một màn kịch?

Đúng lúc này, từ trong màn hào quang màu vàng phát ra tiếng nói rất bình tĩnh của lão già tóc rối.

"Theo ta được biết, hiện tại chánh tà hai phái ở vùng phụ cận của Mộ Lan thảo nguyên phát hiện ra một gốc cây có từ thời thượng cổ tên là Huyền Thiên Tiên Đằng. Mặc dù tiên đằng này đã sớm héo rũ, nhưng nếu dùng thuần dịch của Linh Nhãn Chi Thụ thì có thể cứu sống được nó. Cho nên ta đã cho vài tên đệ tử lén đầu nhập vào làm đệ tử của ba đại môn phái đã nhiều năm rồi để tránh việc bị phát hiện thì sau này mới có thể dùng được. Thậm chí ngay cả lúc đầu thực hiện kế hoạch này ta cũng không nguyện ý làm. Đỗ đạo hữu thân là thiếu chủ của Thiên Huyễn Tông cũng không màng nguy hiểm mà tìm cách tiến vào, thực sự mang đến việc cho chánh tà hai phái hợp tác với nhau" Lão giả tóc rối chậm rãi nói.

------oOo------

Chương 631: Toán Kế

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thế nào, Vệ huynh ở nơi đây hơn trăm năm, đối với nơi đây hoàn toàn lưu luyến không muốn rời khỏi sao?" Nho sinh hơi châm chọc nói.

"Không muốn? Còn chưa nói tới. Nhưng nhiều năm như vậy, chung quy cũng có một chút cảm tình. Dù sao người không phải cỏ cây, ai có thể vô tình. Huống hồ năm đó, Vân trưởng lão Lạc Vân Tông đối đãi với ta chẳng khác nào con đẻ, không những truyền thụ một thân đạo pháp thần thông, càng mấy lần cứu ta trong nguy cấp. Hơn nữa còn dẹp bỏ nghi ngờ của mọi người giúp ta thiếu chút nữa nắm đại quyền trong Lạc Vân Tông. Ân tình này, Vệ mỗ không thể không báo. Linh Nhãn Chi Thụ này, tại hạ không thể để nhị vị đạo hữu mang đi" Lão giả tóc rối mặt không đổi truyền âm từ trong quang tráo ra.

"Tốt, tốt! Nói như vậy, Vệ huynh thật sự muốn làm trưởng lão Lạc Vân Tông hàng thật giá thật. Bất quá đừng quên rằng, nếu chúng ta đem thân phận chân thật của ngươi nói ra, ngươi nghĩ rằng, một gian tế của Thiên Sát Tông có thể tiếp tục tiêu dao ở đây nữa sao?" Đỗ Đông giận giữ cười rộ lên, giọng nói trở nên âm trầm đáng sợ.

"Không cần các hạ nhắc nhở, tại hại cũng biết việc này. Hai vị đạo hữu tưởng rằng, bởi vì Vệ mỗ bị câu thúc một phần trong thánh địa này, không được tùy ý trở về Lạc Vân Tông. Tại hạ sớm khiến cho hai vị sư thúc hoài nghi, nhưng vì không có chứng cớ, nên mới bị cường hành tước đi đại quyền trong tông, bị canh giữ tại đây. Đương nhiên Vệ mỗ cũng có chịu qua đại ân của Thiên Sát Tông, vừa rồi, Đỗ đạo hữu cho ta xem cũng chính là tín vật của tông chủ. Cho nên mặc dù ta không thể cho các người mang linh thụ đi, nhưng thuần dịch thì có thể đưa các người một ít, cũng xem như là báo đáp đại ân năm đó của Thiên Sát Tông" Lão giả tóc rối bình tĩnh nói.

"Cái gì? Giao cho chúng ta thuần dịch, ta."

"Được, đem thuần dịch giao cho chúng ta cũng được. Chỉ cần trong tay có thuần dịch, ta thật cũng không cần tới Linh Nhãn Chi Thụ hiếm có này. Dù sao, ma đạo chúng ta cùng Thiên Đạo Minh bảo vật hằng hà sa số. Cho dù không có loại Linh Nhãn Chi Thụ này, nhưng Linh Nhãn Chi Tuyền cùng Linh Nhãn Chi Thạch cũng có thể tìm được không ít"

Lúc nho sinh muốn nói tiếp thì đột nhiên thần sắc Đỗ Đông hòa hoãn mở miệng đáp ứng.

Nho sinh nghe vậy liền ngẩn ra. Nhưng lập tức liếc nhìn Đỗ Đông, sau khi nghĩ lại, cũng không nói thêm gì.

Dù sao hắn nhận được lệnh, hết thảy đều nghe theo vị thiếu chủ Thiên Huyễn Tông này phân phó. Mặc dù không biết từ lúc nào mà Chánh đạo minh cùng Ma đạo lục tông thân cận như thế, nhưng đối phương xử lý việc này ra sao, cũng không liên quan tới hắn.

"Nếu hai vị đạo hữu đã đồng ý, vậy tại hạ cũng nên chuẩn bị tốt thuần dịch giao cho hai vị. Nói trước nếu trong lúc ta tạm thời khai mở cấm chế, trong chốc lát nếu hai vị thừa cơ hội muốn đánh lén thì đừng trách ta vô tình" Lão giả tóc rối lạnh lùng nói.

"Hắc hắc! Yên tâm, hai người chúng ta sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như thế. Dù sao Huyền Thiên Tiên Đằng mới là việc lớn, Linh Thụ chỉ là việc nhỏ" Thần sắc Đỗ Đông không đổi cam đoan nói.

Lão giả tóc rối gật đầu, bàn tay hướng vào trong Túi trữ vật, lấy ra một cái bình nhỏ màu trắng.

"Hai vị hãy chuẩn bị".

"Chuẩn bị cái gì, phải chăng muốn đem chí bảo ba phái chúng ta, hai tay dâng cho địch".

Không chờ lão giả tóc rối nói xong, hồng quang chợt lóe, hơn mười mấy đạo kiếm khí như tơ tằm từ bên ngoài bắn vào, đem lão giả không kịp đề phòng trói chặt lại, không thể nhúc nhích.

Đồng thời chỗ cửa đá động quật hàn quang chớp động, đám người lão giả họ Phó sắc mặt âm trầm xuất hiện, phong trụ đường đi của hai người Đỗ Đông.

Nho sinh cùng Đỗ Đông vừa thấy cảnh này, sắc mặt đại biến.

Lúc này, phía sau lão giả tóc rối đang bị chế trụ, thân ảnh đồng tử họ Lam hiện ra.

"Tốt lắm, mấy lão bất tử chúng ta sớm đã biết, chánh ma lưỡng đạo sắp đặt nội gián trong ba phái chúng ta không ít, đối với mấy người các ngươi cũng đều trọng điểm để ý, chỉ là không có chứng cứ xác thực, mới không cách nào thanh lý môn hộ. Dù sao các ngươi đều là tu sĩ Kết Đan Kỳ, vạn nhất ngộ sát, sẽ là tổn thất lớn trong tông. Nhưng bây giờ các ngươi chủ động nhảy ra, lão phu cũng cũng không cần phải dò xét nữa" Đồng tử nhìn hai người, khuôn mặt nhỏ nhắn băng hàn cất lời.

"Lam, ngươi sao lại xuất hiện ở nơi này. Bên ngoài…" Tu sĩ họ Bạch trợn mắt há mồm vẻ mặt khó có thể tin. Nhưng Đỗ Đông mặc dù sắc mặt tái mét, lại cười lớn hỏi.

"Ngươi quả thật cho rằng, bằng vào hai người Phần Lão Quái cùng Kiêm Kính Thư Sinh, là có thể làm cho chúng ta không thể phân thân ứng biến sao. Lúc này, bọn họ đang bị hai vị đạo hữu Lạc Vân Tông cùng mọi người vây khốn. Âm thanh tiến công bên ngoài, là ta gọi người cố ý làm giả ra. Nếu không, như thế nào các ngươi mới ngoan ngoãn hành động. Nhân đó, có thể đem từng tên gia hỏa chánh ma các ngươi một lần đánh cho đòn thật đau, không dám dễ dàng chêu trọc Thiên Đạo Minh chúng ta, lại có thể thuận tiện đem gian tế bên trong một lần dọn sạch" Đồng tử không có một điểm ý tứ che dấu, thản nhiên nói.

"Cái gì, sư thúc họ không có bên ngoài?" Khuôn mặt nho sinh lúc trước miễn cưỡng trấn định, rốt cục lộ ra vẻ kinh hoàng.

"Bạch sư huynh, ngươi thật sự là gian tế của chánh đạo minh?" Bạch y thiếu phụ nhìn song tu bạn lữ của mình, không nhịn được run giọng hỏi, trên mặt không còn một tia huyết sắc.

Nghe được thiếu phụ hỏi, nét kinh hoảng trên người nho sinh biến mất, thay vào đó là vẻ mặt cười khổ, mở miệng muốn nói, nhưng cũng không nói được gì.

"Ta cũng không lấy lớn khi nhỏ, hai người các ngươi tự thúc thủ chịu trói, hay là muốn lão phu động tay chân!" Đồng tử nhếch môi, hạ thông điệp cuối cùng

Vừa nghe lời này, thần sắc hai người Đỗ Đông biến đổi.

Đúng lúc này, một đạo bạch quang từ ngoài cửa bay vụt vào.

Sau khi hào quang vừa dứt, trước mặt mọi người liền hiện ra lão giả họ Khương người đầy mồ hôi. Hắn vừa xuất hiện, liền cực kỳ bối rối hướng đồng tử kêu lên:

"Lam sư thúc, đại sự không tốt. Trình tiền bối Lạc Vân Tông phát Truyền Âm Phù đến, bọn họ cùng đám tu sĩ phái đi bị ma đạo Thiên Sát Tông cùng Thiên Huyễn Tông mai phục, bây giờ đang lâm vào khổ chiến, cần nhanh chóng tăng viện".

Vừa nghe lời này, tất cả tu sĩ ba phái bên trong xôn xao cả lên. Không phải ba phái đi mai phục đối phương sao, như thế nào lại *"phản khách vi chủ"* lâm vào mai phục của đối phương.

Đồng tử cũng đồng dạng cả kinh, nhưng sau khi tự đánh giá một lát, liền có chỗ thấu hiểu mở miệng mắng to.

"Hay cho một ma tế tử, dĩ nhiên dám đùa giỡn mấy lão bất tử chúng ta, xem lão phu thu thập các ngươi".

Mắng xong lời này, đồng tử không chút nghĩ ngợi há miệng, một đạo hỏa diễm kinh hồn bắn ra. Ý muốn đánh gục hai người trước mặt, sau đó lại đi cứu viện tu sĩ ba phái.

Nhưng ngay lúc này, trong phút chốc, tu sĩ tóc rối vốn bị chế trụ bỗng nhiên hét lớn một tiếng, một tay bỗng nhiên bành trướng gấp mấy lần, toàn thân một mảnh tử hồng, trong nháy mắt hướng đồng tử hung hăng chộp tới.

Nhìn ngũ chỉ trước mặt, tử mang lóe ra, nếu thật sự bị chộp trúng, nhất định đầu sẽ nát bấy không thể nghi ngờ.

Vẻ mặt Đồng tử hơi đổi, pháp bảo hắn vừa mới ra khỏi miệng, đột nhiên đối phương đánh lén như thế, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là hóp bụng lại, phồng miệng…

Một đoàn hồng quang cực nóng từ trong miệng lại phun lần nữa phún xuất, hướng yêu trảo màu tím của tu sĩ tóc rối.

"Xèo" Thanh âm của da thịt bị cháy khét vang lên, trảo thế của tu sĩ tóc rối bất giác bị chậm lại, nhân cơ hội này, thân hình Đồng tử không khỏi nhanh chóng mơ hồ dần, trong nháy mắt, tại trong đám mây đỏ độn xuất ra ngoài quang tráo.

Thiên Sát Chân Quân!

Đồng tử âm trầm kêu lên pháp danh của lịch đại tông chủ Thiên Sát Tông, sau đó nhìn chằm chằm vào tu sĩ tóc rối không nói một lời, đồng thời nắm tay hướng mỗi một phương hướng điểm một chỉ, đoàn hồng quang vốn được bắn sau khi xoay quanh một chút liền bay trở về, hóa thành một mãng xà đỏ đậm vô cùng sống động, đang giương nanh múa vuốt.

"Hắc hắc, không nghĩ tới Lam đạo hữu nhanh như vậy đã nhận ra bổn chân quân. Bổn tông chủ đối với đại danh của Hỏa Long Đồng Tử ngưỡng mộ đã lâu. Đáng tiếc đây là mượn thể làm phép, không thể chính thức cũng đạo hữu luận bàn một phen, thật là có chút đáng tiếc".

Tu sĩ tóc rối hơi cúi đầu, phảng phất như vô tri, nhưng một âm thanh dường như lười biếng từ trong miệng phát ra, vô cùng xa lạ.

Chứng kiến một màn quỷ dị này, trong đầu Hàn Lập lập tức hiện lên hình ảnh Cực Âm Lão Tổ từng thi triển qua *"Phụ Thân Đại*

Pháp", mặc dù phương pháp có chút không quá giống nhau, nhưng khẳng định là cùng một loại công pháp ma đạo.

Mà theo Hàn Lập biết, loại công pháp này hẳn là trước lúc phụ thân phải chuẩn bị cực kỳ phức tạp, sau đó mới có thể thi triển. Xem ra vị Tông chủ Thiên Sát Tông này, khi đưa tu sĩ tóc rối vào Lạc Vân Tông nằm vùng, đã có đề phòng trước đó.

Hôm nay mới thông qua Đỗ Đông không biết âm thầm thi triển loại phương pháp gì, lúc này mới mở ra phụ thân thuật.

Khi xem đến đây, đầu óc Hàn Lập xoay chuyển nhanh một trận, sau đó đột nhiên nghĩ tới một chuyện, liền ngưng trọng hướng tiểu hồ trong tay áo truyền âm tới:

"Ngân Nguyệt, ngươi lập tức trở về tĩnh thất. Cần phải biến hóa ra bộ dáng ta bị trọng thương, đừng làm cho người ta phát hiện ta không có ở trong tĩnh thất. Về phần như thế nào che dấu chuyện ta vừa rồi không chết, ngươi cứ tùy cơ ứng biến cho tốt. Nếu có thể không bại lộ tu vi thân phận, ta sẽ nhanh chân trở về".

Ngân Nguyệt thấy bộ dáng Hàn Lập trịnh trọng như thế, biết việc này vô cùng trọng yếu. Lúc này không nói hai lời từ trong cổ tay áo trốn xuống đất, trở lại tĩnh thất.

Lúc này Thiên Sát Chân Quân trong quang tráo khoát tay, cầm trong tay bình nhỏ chứa thuần dịch, vứt cho hai người Đỗ Đông đã tiến về phía hắn. Sau đó có chút tiếc hận nhìn Linh Nhãn Chi Thụ liếc mắt một cái, thản nhiên hướng hai người nói:

"Các ngươi đem thứ này mang về, vị Hỏa Long Đồng Tử này, ta sẽ giúp các ngươi đối phó một lát. Nhưng thời gian tranh thủ cho các ngươi sẽ không nhiều lắm, các ngươi hãy tự lo thân".

Thiên Sát Chân Quân lời chưa dứt, thân hình thật nhanh xạ xuất, lóe tới ngay bên người lão giả họ Khương, sau khi cười một tiếng, cự trảo màu tím hung hăng chộp xuống đầu.

------oOo------

Chương 632: Đắc Linh Căn

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Lớn mật!" Đồng Tử thấy đối phương chỉ là một thân thể phụ thân, lại dám động thủ giết người trước mặt mình, hai hàng lông mày không khỏi cau lại, hồng quang trước người bùng lên, hóa thành vô số hồng tuyến hướng Thiên Sát Chân Quân bắn tới.

Lão giả họ Khương sắc mặt đại biến, vội vàng phun ra một thanh phi kiếm màu vàng bảo vệ toàn thân, vội vàng thối lui về sau.

Hắn cũng không dám ngạnh đỡ một kích cực mạnh của người đứng đầu một tông.

Trên mặt Thiên Sát Chân Quân lộ ra một tia cười quỷ dị, thân hình đột nhiên đổi hướng, chợt lóe lên bắn tới bên người bạch y thiếu phụ, tử trảo không khách khí hướng cánh tay chộp xuống.

Bạch y thiếu phụ vốn dĩ bởi vì chuyện nho sinh trở thành gian tế, ánh mắt đang có chút hoảng hốt không tập chung, bị Thiên Sát Chân Quân đột nhiên đánh lén, không khỏi có chút thất sắc, không kịp suy nghĩ đem lão giả mặt dài đang nằm trên đất ném đi, hai tay bắt quyết, một cổ thanh mang từ trong tay áo bắn ra, liều mạng ngăn cản một kích của đối phương.

Nhưng trong tiếng cười điên cuồng, Thiên Sát Chân Quân khẽ chuyển, bàn tay khổng lồ lại hướng lão giả mặt dài trên đất chụp tới, thuận thế giữ trong tay. Tiếp sau một tay chuyển thành cự quyền, tử quang chợt hiện, phản ra một kích, nghênh hướng hỏa hồng kiếm ti bắn tới.

Một tiếng kêu đau đớn truyền tới, thân hình lão ma không khỏi lùi về phía sau hai bước, nhưng cũng mượn kích này, dẫn theo lão giả mặt dài bay trở về chỗ cũ.

Mà lão giả mặt dài nọ không biết làm sao, sau đó lại đứng lên hướng Thiên Sát Chân Quân bái tạ nói:

"Đa tạ ân cứu giúp của chân quân".

"Hừ! Nếu không phải nhân thủ bên này quá ít, sợ hỏng đại sự, ta làm sao lại cứu một tiểu bối chánh đạo như ngươi. Có thể hay không bảo trụ mạng nhỏ, còn phải xem bản lãnh của ngươi" Thiên Sát Chân Quân hừ lạnh nói xong những lời này, thân hình hướng đồng tử họ Lam bắn đi.

Lúc này đây, hắn muốn cuốn lấy đối phương, để tạo cho mấy người Đỗ Đông cơ hội thoát thân.

"Chạy, cấm chế bên ngoài đã bị ta động tay chân, uy lực không bằng một phần mười lúc bình thường, chúng ta có thể dễ dàng chạy ra ngoài" Lão giả mặt dài cũng là người quyết đoán, sau khi hướng hai người Đỗ Đông hô to một tiếng, dẫn đầu mọi người hướng đám người lão giả họ Phong nơi cửa đá vọt tới.

Đỗ Đông cùng nho sinh nghe vậy mừng rỡ, thả ra hai thanh bạch sắc phi kiếm, hắc quang quanh người, ba người cùng điên cuồng đánh tới.

Mấy người lão giả họ Phó đâu dễ dàng để ba người chạy thoát, tung hết pháp bảo ra nghênh chiến.

Nhất thời chúng tu sĩ trong động quật, chia làm hai bên đối chiến cùng nhau.

Tiếng hét phẫn nộ, tiếng xé gió bạo liệt cùng các loại quang mang đồng thời đại thịnh.

Khi xem đến đây, Hàn Lập một bên cảm giác được thời cơ đã tới, không do dự lập tức hành động.

Thoáng một cái trong tay hắn xuất hiện lang thủ như ý, hoàng quang trên người chợt lóe, vội vàng thi triển thổ độn, không một tiếng động hướng Linh Nhãn Chi Thụ tiến tới.

Giờ phút này chúng tu sĩ trong động quật chuyên tâm đối địch, đương nhiên không ai nghĩ tới còn có kẻ khác muốn làm ngư ông đắc lợi.

Kết quả thần không biết quỷ không hay, Hàn Lập đã tới được Linh Nhãn Chi Thụ, một tầng quang tráo vàng nhạt ngăn trở đường đi.

Tinh quang trong mắt chợt lóe, hai tay Hàn Lập vừa nhấc, thanh mang trên mười ngón tay phóng ra, vô thanh vô tức chạm vào trên cái lồng bích.

Nhất thời kim quang cùng thanh mang đan vào nhau, cả quang tráo hơi chấn động.

Nếu là bình thường, khi kim chúc quang tráo dị động, sẽ bị tu sĩ thủ hộ sớm nhận ra. Nhưng bây giờ bọn họ đang tranh đấu kịch liệt, tự nhiên không người nào chú ý tới biến hóa nhỏ của quang tráo.

Một lát sau, thấy hai tay đã mạnh mẽ xâm nhập trong kim quang, sắc mặt Hàn Lập lộ vẻ vui mừng, thanh mang hai tay tăng mạnh, hai tay đột nhiên tách ra.

Trong nháy mắt lồng bích hé ra một lỗ hổng dài nhỏ.

"Vù" một tiếng.

Thân thể Hàn Lập quỷ dị dãn ra, thoáng một cái bay vào trong lồng, kim quang lần nữa khép lại không tiếng động.

Nhìn Linh nhãn chi thụ trước mặt, nét mặt Hàn Lập khó dấu được sự mừng rỡ.

Nhìn bên trên, Linh nhãn chi thụ này thật không giống hình dáng cây cối, nhưng rễ linh thụ cùng cây cối bình thường lại không khác biệt lắm, chỉ là màu sắc xanh biếc có chút dị thường.

Một tiếng xé gió bạo liệt từ trên mặt đất truyền đến, tiếp theo đá vụn rơi xuống thành một mảng. Ngay cả bốn phía của Hàn Lập cũng truyền đến một trận rung động kịch liệt. Xem ra có người sử dụng tuyệt chiêu lợi hại.

Lúc này, thanh âm lão giả họ Phó hổn hển vang lên:

"Mau đuổi theo, quyết không thể để bọn chúng chạy mất" Tiếng phi độn phá không vang lên, tiếp theo liền truyền đến tiếng cười to của Thiên Sát Chân Quân.

"Lam đạo hữu, uy lực Tử La Huyền Công của lão phu như thế nào. Mặc dù chỉ là mượn thân xác kẻ khác thi triển công pháp, nhưng với thân thể máu huyết này, cuốn lấy ngươi nhất thời nửa khắc cũng là không thành vấn đề".

"Thiên Sát lão ma, ngươi dĩ nhiên ngay cả môn nhân của mình cũng không để ý. Sau này, vị ái đồ này cho dù có sống sót, tu vị cũng sẽ bị phế bỏ hoàn toàn" Mặc dù thanh âm đồng tử lạnh lùng không hề có cảm tình, nhưng Hàn Lập có thể nghe ra một tia giận dữ trong đó.

"Môn nhân của ta? Nghịch đồ này còn coi mình là đệ tử của Thiên Sát Tông sao? Tại sao ta lại nghe ý tứ hắn, là đã coi mình như là đệ tử của Lạc Vân Tông. Như thế cũng tốt, lão phu cũng không phải cố kỵ. Ô! Lam lão quỷ, ngươi muốn đi đâu?" Bộ dáng Thiên Sát Chân Quân vốn thong dong cực kỳ, nhưng thanh âm đột nhiên biến đổi, có chút kinh ngạc quát to.

"Hừ! Lão phu không có hứng thú cùng một hóa thân dây dưa. Đám ma đạo hỗn đản các người, đừng nghĩ muốn mang thuần dịch của Vân Mộng Sơn chúng ta rời đi" Sau một khắc, thanh âm đồng tử xa xa mơ hồ truyền đến, thân hình không ngờ đã độn xuất ra ngoài động quật.

"Muốn đi! Chuyện đâu dễ dàng như vậy!" Thiên Sát Chân Quân gầm nhẹ lên một tiếng, cũng đuổi theo ra ngoài động quật.

Trong nháy mắt, ngoại trừ Hàn Lập, nhất thời không còn người khác ở đây.

Hàn Lập hoàn toàn yên tâm.

Lúc này không hề chần chờ, ngón tay nhanh chóng bắn ra một đạo thanh mang dài một tấc, lấp lóe không ngừng.

Thanh quang chợt lóe, một tiểu linh căn dễ dàng bị chặt đứt, theo sau vài giọt linh dịch màu trắng sữa từ chỗ bị cắt tràn ra.

Một mùi thơm phiêu tán ra.

Hàn Lập không để ý đến mấy cái này, hoàng quang trên người đại phóng, trực tiếp cầm linh căn trong tay độn ra khỏi đất, xuất hiện trong quang tráo phía ngoài động quật.

Ánh mắt đảo qua mọi nơi, chỉ thấy một lỗ hổng vài trượng trên vách tường, xung quanh tràn đầy một mảng đá vụn lóe sáng.

Xem ra, đây là do một kích của Thiên Sát Chân Quân tạo thành. Ngay cả khi đã có cấm chế, thạch bích cứng rắn như sắt, cũng bị một kích này mà vỡ, thần thông thật đúng là cao thâm. Cũng nhờ đó mà ba người Đỗ Đông mới có thể nhân cơ hội chạy ra.

Hàn Lập không chần chờ, vỗ vào bên hông Túi trữ vật, một cái hộp ngọc điêu khắc tuyệt đẹp hiện ra trong tay.

Hắn cẩn thận đem linh căn nọ để vào trong hộp ngọc, sau đó thần sắc trịnh trọng mới giãn ra một chút.

Làm xong mọi thứ, vẻ mặt Hàn Lập lộ vẻ hài lòng. Hắn muốn phá lồng mà ra, tiếp đó xem có nên đuổi theo đám người phi phát tu sĩ bỏ chạy hay không.

Dù sao tuy đã có linh căn, nhưng là đối với phương pháp luyện chế Minh Thanh Linh Thủy cùng Định linh đan, lại muốn nhìn xem có cơ hội thu lấy hay không.

Thiên Sát Chân Quân nọ tuy tạm thời chiếm được thân thể lão giả tóc rối, nhưng phụ thân đại pháp này không thể kéo dài, hắn chắc chắn sẽ thua trong tay đồng tử, sẽ không chạy quá xa.

Ngay lúc thanh mang hai tay Hàn Lập chớp động, một lần nữa tiến nhập vào trong quang tráo, đột nhiên sắc mặt hắn khẽ động, lộ vẻ kinh ngạc.

Hắn nhíu mày, quay người lại đi tới linh thụ.

Một cái bồ đoàn màu vàng, đặt trên một khối đá hình vuông rộng khoảng một thước, trên đó lóe lên một cái ngọc giản tỏa ra lục quang yếu ớt.

Hàn Lập trầm ngâm một lúc, dùng thần thức cẩn thận quét qua mấy thứ này, thấy trên đó không có ẩn dấu cấm chế.

Khoát tay, một mảnh khói xanh từ lòng bàn tay bắn ra, đem ngọc giản cuốn vào trong đó, sau đó thu hồi vào trong tay hắn.

Hàn Lập nhìn ngọc giản này, thân hình vẫn không nhúc nhích, thần thức bắt đầu dò xét nội dung ghi lại trong đó.

Một hồi lâu sau, Hàn Lập nghi hoặc đem thần thức trong ngọc giản thu lại. Bên trong đó ghi lại công pháp tu luyện cùng một ít đan dược tâm đắc của tu sĩ tóc rối, phương pháp luyện chế Định Linh Đan cùng Minh Thanh Linh Thủy bất ngờ cũng ở trong đó.

Hàn Lập tay cầm ngọc giản, trong lòng có chút hồ đồ.

Thật khó tin lão giả họ Vệ này lại nhận thấy được đại nạn của mình ập xuống, cho nên mới lưu lại ngọc giản này, chuẩn bị cấp cho người nào đó. Bất quá, ngọc giản này không chút che dấu đặt ở linh thụ, xem bộ dáng là lưu lại cho tu sĩ Lạc Vân Tông. Điều này đại biểu cho một hàm nghĩa đặc thù gì đó.

Hàn Lập xem ngọc giản, lại tự đánh giá một chút, đột nhiên từ trong Túi trữ vật lấy ra một cái ngọc giản trống, đem nội dung trong ngọc giản màu xanh nhanh chóng sao chép lại.

Lấy tu vi cũa Hàn Lập hôm nay, trong chốc lát công việc sao chép đã xong.

Hàn Lập đem ngọc giản màu xanh để lại chỗ cũ, rồi mang ngọc giản đã được sao chép bỏ vảo trong Túi trữ vật, sau đó hướng kim sắc tráo bích bước đi.

Ai biết tu sĩ ba phái lúc nào lại quay lại, tốt nhất là mau rời khỏi đây. Dù sao mục đích lần này của hắn cũng đã đạt được.

Không cần sợ người nào ở đây chứng kiến, linh lực toàn thân Hàn Lập tuôn ra, thanh quang chợt lóe, quang tráo trực tiếp bị Thanh Nguyên Kiếm Quang bổ ra một cái lỗ to. Trong nháy mắt Hàn Lập ra khỏi quang tráo, trực tiếp hóa thành một đạo hào quang bắn nhanh đi.

------oOo------

Chương 633: Phản Hồi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khi Hàn Lập lặng lẽ trở lại tĩnh thất, thấy chúng đệ tử nơi này vẫn bất tỉnh nhân sự, xem ra cũng không có người nào lại đây xem xét.

Ngẫm lại thấy cũng bình thường, ở thời khắc mấu chốt, bọn họ cũng không coi trọng lắm đám đệ tử này.

Cho dù tư chất đám đệ tử này tốt thế nào, bất qua bây giờ cũng chỉ là đệ tử cấp thấp mà thôi, thật không đáng để ý đến.

Bạch hồ đã biến thành bộ dáng hắn, đang định làm bộ dáng hôn mê bất tỉnh chỗ này, nhưng vừa thấy Hàn Lập trở về, liền lập tức biến về nguyên hình, vọt một cái tiến vào trong áo Hàn Lập.

"Thế nào? Đắc thủ chứ! Cũng chưa có người nào tới đây, xem ra đạo huynh thật quá cẩn thận!" Ngân Nguyệt trong tay áo cười nói.

"Ừm, đắc thủ. Nhưng thà cẩn thận một chút, còn hơn bị bại lộ thân phận" Hàn Lập thản nhiên nói.

"Nhưng… Hàn huynh định ứng phó như thế nào chuyện mình không chết. Sợ rằng có chút khó giải quyết." Ngân Nguyệt nhẹ nhàng chuyển đế tài, có chút lo lắng hỏi.

"Ứng phó thế nào ư, chính là nói thật!" Tựa hồ Hàn Lập căn bản không có đem chuyện này để ở trong lòng, bộ dáng hời hợt bất cần.

"Nói thật?" Ngân Nguyệt kinh ngạc.

"Nói rằng ta dùng giá cao mua Huyễn thuật phù, có thể bảo toàn tính mạng. Cách giải thích này có gì không tốt. Huyễn thuật chi đạo vốn rất mơ hồ, dù là tu sĩ tu vi cao thâm cũng nhất thời bị mê

hoặc không thể tra được" Hàn Lập không chút hoang mang nói, xem ra trong lòng đã sớm có kế.

"Không sai, đây là một lý do tốt" Bạch hồ ngẩn ra, thấp giọng cười.

Chuyện sau đó dĩ nhiên rất đơn giản.

Ước chừng hơn nửa ngày sau, hoàng y tu sĩ sắc mặt âm trầm đi vào tĩnh thất.

Chứng kiến toàn bộ đệ tử hôn mê bất tỉnh, hắn không khỏi thở dài một hơi, sau đó hai tay bắt một pháp quyết, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra bảy tám đạo bạch quang, bay vào trong cơ thể đám tu sĩ.

Hiển nhiên pháp thuật làm bất tỉnh trước đó của Đỗ Đông, cũng không phải bí thuật cao thâm gì. Một lát sau, chúng đệ tử đều nhất nhất tỉnh lại. Bọn họ nhìn thấy vị hoàng y tu sĩ này, mà không thấy bóng dáng hai người Đỗ Đông, tự nhiên biết không có nguy hiểm, thì cũng bình tĩnh lại.

Đương nhiên, chứng kiến Hàn Lập không có sao đang đứng cùng bọn họ, tự nhiên cũng có chút bất ngờ. Nhưng sau đó Hàn Lập lấy ra Huyễn thuật phù tự chế, tại trước mắt mọi người nhẹ nhàng nhoáng lên. Hắn lấy hành động thay lời nói để giải thích.

Quả nhiên, đối với huyễn thuật có rất ít người nghiên cứu sâu sắc, những người khác đều không hoài nghi nữa. Chính là hoàng y tu sĩ nghe việc này, cũng chỉ là có chút ngoài ý muốn, hắn nhìn Hàn Lập một lát, cũng không hỏi tiếp.

Khi đó Tôn Hỏa cùng nữ tử họ Mộ trên mặt còn có một tia nghi hoặc.

Dù sao ngay từ đầu Đỗ Đông vừa nói chuyện với Hàn Lập xong lập tức hạ sát thủ, việc này đã khiến hai người bọn họ có chút ngạc nhiên

Hàn Lập cũng nhìn ra hai người này nghi ngờ, nhưng cũng không lo lắng việc này.

Dù sao bọn họ cũng không có chút chứng cớ nào, tuyệt đối không thể dựa vào điểm khó hiểu này mà nói loạn với người khác.

Hơn nữa lúc ấy Đỗ Đông hạ sát thủ đối với hắn, không hề nương tay.

Thuần dịch không có, sinh tử của phi phát tu sĩ phụ trách phối chế Minh Thanh Linh Thủy cũng không biết, chuyện tẩy trừ linh mục lúc này tự nhiên cũng đành để ngỏ

Kết quả tu sĩ họ Phó cùng thượng tầng ba phái, mỗi người vội vàng phát một kiện pháp khí bồi thường, sau đó tuyên bố Thí Kiếm Đại Hội kết thúc, đệ tử ba phải tự phản hồi môn phái.

Mà đám tu sĩ Kết Đan, cũng không có ý muốn cùng hắn rời đi.

Chúng đệ tử thấy thần sắc mỗi tu sĩ Kết Đan này ngưng trọng, mặt mang vẻ lo âu. Đặt biệt đám người hồng sam lão giả Lạc Vân Tông, lại càng có vẻ lo lắng. Kẻ ngu cũng biết trong lúc bọn họ hôn mê, nơi đây đã xảy ra đại sự.

Nữ tử họ Mộ cùng đám đệ tử cấp thấp, mặc dù trong bụng vô cùng bất mãn và buồn bực, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn phản hồi tông môn.

Kết quả khi đám người Hàn Lập trở lại Lạc Vân Tông, đã được vài tên cao tầng trong tông gọi đi, cẩn thận hỏi chuyện phát sinh trong cấm địa đã trải qua. Sau đó sắc mặt khó coi mà để bọn họ rời đi, cũng ra lệnh không được nói gì về chuyện đã sảy ra.

Sau đó, Hàn Lập mới biết được, ba phái lúc đó muốn dụ gian tế bên trong tông môn ra, nhưng lại thất bại thảm hại, gây ông đập lưng ông.

Chẳng những để cho đám người Đỗ Đông, được Thiên Sát Tông tông chủ dùng Phụ Thân Đại Pháp che chở, cuối cũng đem được thuần dịch về chánh ma lưỡng đạo, mà còn làm cho những người khác trừ nho sinh họ Bạch đều bình yên chạy ra khỏi Khê Quốc. Mà nho sinh họ Bạch thì nhất thời thất thủ, bị đám người lão giả họ Phó tại đương tràng giết chết.

Mà khi hiệu lực Phụ Thân Đại Pháp của Thiên Sát Tông tông chủ vừa hết, thì tu sĩ tóc rối bị đồng tử bắt trở về, cuối cùng bặt vô âm tín, không biết là bị giết hay là bị bắt.

Hai vị trưởng lão Lạc Vân Tông Nguyên Anh kỳ cùng tu sĩ Kết Đan ba phái, thì bị đại đội nhân mã của ma đạo Thiên Huyễn Tông cùng Thiên Sát Tông mai phục. Không chỉ chết vài tên tu sĩ Kết Đan, mà trong đó có một vị trưởng lão Nguyên Anh kỳ họ Trình, dưới công kích của mấy tên tu sĩ cùng cấp, bị trọng thương mà về. Mặc dù nhất thời không lo đến tính mạng, nhưng nguyên khí đại thương là không thể tránh được.

Chuyện này làm cho ba phái chấn động một phen.

Bọn họ tự nhiên thông qua Thiên Đạo Tông hướng chánh ma lưỡng đạo mạnh mẽ gây áp lực, nhưng chánh ma song phương căn bản không thừa nhận có phát sinh việc này, kết quả sau khi một phen tranh cãi, cũng không có một điểm bàn giao cho ba phái.

Điều này làm cho thượng tầng ba phái cũng không thể nói gì.

Nhưng cũng may Thiên Đạo Minh thông qua người nằm vùng bên trong chánh ma biết được, thuần dịch mặc dù được mang về, nhưng không biết là số lượng quá ít, hay căn bản là không có hiệu quả. Sau khi tưới qua, bộ dáng của Huyền Thiên Tiên Đằng vẫn héo rũ, không hề mảy may hồi sinh.

Tin tức này, cuối cùng làm cho ba phái cùng mọi người trong Thiên Đạo Minh thở phào một hơi.

Vì nguyên nhân này mà ba phương trong lúc đó lại nâng cao đề phòng, bầu không khí vốn yên ổn hơn trăm năm, bây giờ có chút khẩn trương, phảng phất lúc nào cũng có thể tái xung đột. Lại nói, Hàn Lập từ bên trong thượng tầng tông môn hồi bẩm xong, liền lập tức phản hồi.

Khi trở về động phủ trong tiểu sơn thạch, hắn lập tức đem linh căn của Linh Nhãn Chi Thụ, tại nơi cách không xa chỗ Cửu Khúc Linh Sâm mà trồng xuống.

Dù sao hai thứ đều là thiên địa linh vật, nói không chừng còn có thể có tác dụng bồi dưỡng cho nhau.

Vài ngày kế tiếp, Hàn Lập ứng phó qua vài ba đợt hỏi thăm về Thí Kiếm Đại hội của đồng môn, rồi bắt đầu khổ tu. Cũng không biết có phải là do ảnh hưởng của chuyến đi Thí Kiếm Đại Hội hay không, nguyên bổn chướng ngại Đại Diễn Quyết, cuối cùng cũng đột phá một cách kì diệu. Dù chỉ tu luyện một chút, nhưng lại như ngày đi ngàn dặm.

Trong lòng Hàn Lập mừng rỡ, lần nữa đồng loạt đem Đại Diễn Quyết cùng Thanh Nguyên Kiếm Quyết tu luyện.

Hắn rất rõ ràng, có thể thuận lợi tu luyện Đại Diễn Quyết như thế, sợ rằng hơn phân nữa là công hiệu của Dưỡng Hồn Châu kia.

Từ khi có hạt châu này, cho dù hắn không tận lực rèn luyện thần thức, nhưng nó vẫn không ngừng cường đại. Điều này làm cho hôm nay hắn tu luyện Đại Diễn Quyết vô cùng thuận lợi.

Phảng phất giống như hồ nước sớm đã có, bây giờ chỉ là mở rộng diện tích, đem lượng nước gia tăng đổ vào.

Huống hồ mỗi khi hắn tu luyện Đại Diễn Quyết, từ Dưỡng Hồn Mộc Châu rõ ràng có một cỗ khí tức nhè nhẹ đưa vào trong nguyên thần, làm cho hắn không hao phí năng lượng tu luyện, hiệu suất tăng lên phân nữa.

Trong lúc này, Hàn Lập cách vài ngày lại dùng lục dịch bắt đầu thúc dục linh căn của Linh Nhãn Chi Thụ phát triển.

Kết quả chỉ sau mấy tháng công phu, một lần nữa từ linh căn sinh ra một cây Linh Nhãn Chi Thụ con. Xem ra đến lúc trưởng thành sẽ cao lớn giống như Linh Nhãn Chi Thụ trong cấm địa, chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng Hàn Lập phỏng chừng ít nhất cũng phải hơn hai mươi năm nữa mới được.

Bất quá, hắn cũng không vội vàng. Dù sao tu luyện đến Nguyên Anh, cũng cần nhiều thời gian mới có khả năng.

Huống hồ trong tay hắn đã có một viên Định Linh Đan, cho dù không đủ thời gian, cũng không sao cả.

Nghĩ đến tình cảnh kinh ngạc của thanh niên áo đen kia khi tìm kiếm trong Túi trữ vật, phát hiện linh đan không cánh mà bay, Hàn Lập cũng có chút buồn cười.

Hắn hao tổn tâm cơ lấy được Linh Nhãn Chi Thụ, trọng yếu nhất là vì phối chế Minh Thanh Linh Thủy.

Tất cả để có thể có được một đôi Minh thanh linh nhãn, thì lúc đấu pháp sẽ có lợi. Thần thức của hắn hơn xa so với tu sĩ cùng cấp, ngay trong lúc cùng người tranh đấu liền có thể chiếm tiên cơ.

Cùng lúc đó, Hàn Lập cũng không sao lãng luyện tập thuật luyện đan, để chuẩn bị tốt cho thời khắc luyện chế đan dược Cửu Khúc Linh Sâm.

Cứ như vậy, trong lúc Hàn Lập khổ tu cùng luyện đan, thời gian qua đi.

Lúc này, trừ khi thật sự cần thiết, căn bản Hàn Lập không ra động phủ nửa bước.

Thậm chí tại thời điểm tu luyện mấu chốt, nhất định cần phải bế quan, thì Hàn Lập đem Ngân Nguyệt thả ra, biến thành bộ dáng của mình, ứng phó một chút đám đồng môn ngẫu nhiên ghé thăm, còn hắn thì bế quan tu luyện.

Cũng may thân thể Ngân Nguyệt yêu hồ, theo đại lượng đan dược đã nuốt, tu vi tinh tiến rất nhanh, huyễn thuật càng tinh diệu, thuỷ chung không sợ lộ ra sơ hở.

Mà nữ tử họ Mộ ngay từ đầu, đối với Hàn Lập có chút hoài nghi, nhưng thấy Hàn Lập sau Thí Kiếm Đại Hội vẫn thủy chung tại Lạc Vân Tông sinh hoạt bình thường, cũng không có chút nào dị động. Nghi sắc trong mắt nữ tử này cuối cùng cũng rút đi. Một lần nữa đem Hàn Lập đối đãi như đệ tử Luyện Khí Kỳ bình thường, không hề có chút khác thường.

Kể từ đó, Hàn Lập càng thêm an tâm ở Lạc Vân Tông tu luyện.

Thời gian thoáng qua, Hàn Lập lấy thân phận đệ tử Luyện Khí Kỳ ở Lạc Vân Tông đã hơn hai mươi năm.

Ngày hắn ngưng kết Nguyên Anh, rốt cuộc cũng sắp tới.

------oOo------

Chương 634: Kết anh (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trên tiểu sơn thạch, tại phòng luyện đan trong động phủ, miệng Hàn Lập phun ra một đám đan hỏa màu xanh cỡ ngón tay, không ngừng thiêu bọc một cái ngân bạch tiểu đỉnh khoảng nữa thước.

Cái đỉnh này lơ lững tại giữa trung tâm pháp trận trong đan thất, không ngừng quay cuồng chuyển động.

Mà linh quang toàn thân Hàn Lập chớp động, ánh mắt có chút khẩn trương.

Thời gian qua một chút, trong đan thất bắt đầu xuất hiện mùi vị thơm mát của đan dược, vừa ngửi thấy mùi thơm này, tinh thần Hàn Lập đại chấn, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ.

Mùi đan dược thơm mát cuối cùng biến thành nồng đậm, tinh quang trong mắt Hàn Lập lóe ra một chút, đột nhiên hai tay bắt một pháp quyết, đan hỏa trong nháy mắt biến mất, mở miệng phun ra một từ *"Khai"*.

Nhất thời một đạo pháp quyết bắn ra, chuẩn xác đánh vào trên pháp trận.

Pháp trận phát ra một tiếng trầm thấp, mấy đạo quang mang đỏ xanh lần lượt thay dổi đồng thời phun ra, bắn nhanh đến trên ngân đỉnh.

Tiểu đỉnh run rẫy vài cái, mở ra, từ đó trồi lên một đan hoàn màu trắng sữa.

Đan hoàn này cỡ ngón cái, toàn thân trong suốt, linh quang chớp động, còn có linh vụ màu trắng sữa nhè nhè di động bốn phía như có như không, vô cùng đặc biệt.

Thấy đan hoàn này, Hàn Lập không dấu được vẻ mừng như điên trên mặt.

Cửu Khúc Linh Sâm đan dược này, thật sự đã được luyện chế thành. Mà trước đây hắn đã liên tiếp thất bại mấy lần, nếu lúc này đây còn không thể thành đan, Mã Não Giác cùng Bạn Yêu Thảo thật sự không cách nào duy trì tiêu hao nổi.

Về phần Cửu Khúc Linh Sâm trọng yếu nhất, Hàn Lập ngược lại không lo lắng chuyện nguyên liệu. Nguyên lai khi Hàn Lập dùng Cửu Khúc Linh Sâm luyện đan, cũng không có đem toàn bộ linh sâm lấy đi chế thuốc. Chỉ là lấy một mẫu từ bản thể linh sâm đem đi chế thử, lưu lại sinh mạng của linh vật này.Đương nhiên, làm như vậy linh sâm sẽ không bị lập tức mất mạng, nhưng nguyên khí sẽ đại thương. Hiện hình thành hóa thân bạch thỏ, bộ dáng bơ phờ, hữu khí vô lực.

Thấy tình cảnh này, Hàn Lập tư lự mấy ngày. Cuối cùng dưới tình huống bố trí nhiều tầng cấm chế, cấp cho Cửu Khúc Linh Sâm nọ lục dịch thúc dục sinh trưởng. Vì để cho an toàn, Hàn Lập chỉ dùng lục dịch pha loãng cho nếm thử một chút, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Dù sao thiên địa linh vật có thể hóa thân này, thật sự cùng linh thảo phổ thông không quá giống nhau.

Kết quả một giọt lục dịch thấm vào, nguyên khí linh sâm quả thật hồi phục không ít, cũng không có xuất ra vẻ bất ổn gì.

Lúc này Hàn Lập mới yên tâm, bắt đầu chính thực dùng lục dịch nhỏ vào.

Như thế, mỗi khi Hàn Lập lấy mẫu tham dịch, sau đó liền dùng lục dịch làm cho nguyên khí hồi phục, mới xuống tay lần nữa. Cứ như vậy, có thể lấy Cửu Khúc Linh Sâm mà tham dịch cuồn cuộn không dứt.

Bất quá loại phương pháp này, tựa hồ chỉ đối với Cửu Khúc Linh

Sâm mới hữu hiệu. Linh cơ Hàn Lập vừa động, thử một chút phương pháp này đối với linh dược khác. Hiệu quả cũng không tốt lắm. Không bằng trực tiếp thúc dục cho nhanh.

Hôm nay, Hàn Lập mang nhũ bạch đan hoàn đặt ở trước mặt, cẩn thận quan sát.

Ngoài mùi thơm độc nhất vô nhị mà phương thuốc ghi lại, còn dược hiệu cụ thể như thế nào, cũng chỉ có sau khi nuốt vào kết anh mới có thể biết.

Nhẹ thở dài một hơi, đem đan dược này cẩn thận để vào trong hộp ngọc sớm đã chuẩn bị, vui vẻ kêu *"tốt"* một tiếng, sau đó đi khỏi đan thất.

Đại Diễn Quyết tầng thứ tư, tại năm sáu năm trước Hàn Lập đã luyện thành, làm cho thần thức lại cường tăng.

Về phần Thanh Nguyên Kiếm Quyết, mấy tháng trước đã tu luyện đại viên mãn đến tầng thứ chín, làm cho tu vi bản thân hắn cuối cùng cũng tiến vào giai đoạn giả anh.

Bây giờ Hàn Lập, vô luận là đan dược hay công pháp, tất cả cũng đã sẵn sàng, chỉ còn chờ gió đông.

Bất quá, Hàn Lập cũng sẽ không vì bên này linh sâm đan dược mới vừa thành, bên kia liền vội vàng lập tức kết anh.

Mà ra khỏi động phủ, một mình một người, tìm trong Vân Mộng Sơn một động mạch thanh tú bí mật, lẳng lặng ngồi xếp bằng ở chỗ này không nhúc nhích.

Lúc này, hắn đem kinh nghiệm nhân sinh của mình trước đây, tinh tế thưởng thức từ đầu tới cuối một phen.

Khi còn nhỏ hưởng thụ niềm vui bên cha mẹ, khi thiếu niên cùng tiểu muội trêu chọc du ngoạn, lớn hơn một chút thì được tam thúc đề cử, tiến vào Thất Huyền Môn, quen biết đám người Lệ Phi Vũ, cũng bởi vì trong lúc vô ý gặp Mặc Đại Phu mà có thể tu luyện Trường Xuân Công. Sau lại có rất nhiều chuyện bắt đầu xảy ra, chính thức đặt chân vào tu tiên giới.

Từ những hình ảnh mơ hồ không rõ, dần dần trở nên rõ ràng, vẻ mặt Hàn Lập cũng chợt vui chợt giận, biến ảo không ngừng, không còn có sắc mặc trầm ổn như trước nữa. Cứ thế ba ngày sau, hai mắt Hàn Lập nhắm nghiền, vẻ mặt bình tĩnh khôi phục lại, bắt đầu lẳng lặng lĩnh ngộ thiên địa chi đạo.

Lại qua một tháng sau, Hàn Lập từ chỗ bí mật đi ra, bất luận thể xác hay tinh thần, pháp lực cũng đều ở trạng thái đỉnh điểm tốt nhất, đặc biệt tại tâm linh rèn luyện, lại tăng thêm một tầng.

Trong lòng Hàn Lập không chút gợn sóng trở lại động phủ, đem cấm chế đại trận ngoài động phủ mở ra, sau đó hướng Ngân Nguyệt nói ngắn gọn hai câu:

"Bảo vệ cửa cho tốt, cho dù có sự tình gì cũng không được quấy nhiễu ta" Nói xong, thanh sam Hàn Lập tung bay tiến vào trong tĩnh thất.

Theo sau cửa đá không tiếng động hạ xuống, bạch quang trên cửa lòe lòe, hiện lên một tầng ký hiệu dày đặc, Hàn Lập ở bên trong lại mở ra một tầng cấm chế, để ngừa khi kết anh bị quấy nhiễu ngoài ý muốn.

Mặc dù Hàn Lập cũng không nói mình muốn làm gì, nhưng Ngân Nguyệt như thế nào lại không biết chuyện Hàn Lập định tiến hành là gì.

Nhất thời mặt nàng lúc này hiện lên một tia phức tạp, ẩn hàm hâm mộ, khát vọng, các loại ánh mắt không cam lòng bên trong.

Cuối cùng nhìn tĩnh thất yên tĩnh không tiếng động hồi lâu, Ngân Nguyệt mới thở dài một hơi rời đi xung quanh.

Hôm này nàng cùng Hàn Lập có liên quan, chính là có một chút tâm tư, cũng hy vọng Hàn Lập có thể ngưng kết Nguyên Anh thành công. Trên không trung, nữ tử họ Mộ hướng dược viên bên này bay tới, ngọc dung đầy vẻ không yên lòng, tựa hồ trong lòng có tâm sự.

Khi nghĩ đến mấy vị trưởng lão trong gia tộc, ra thông điệp phải cùng nam tử họ Ngôn thành thân, nữ tử này cảm thấy tiền đồ u ám.

Nếu nàng là tu sĩ Kết Đan Kỳ mà nói, vị trưởng lão gia tộc này tuyệt không dám ép buộc đối với nàng, ngược lại còn phải cung kính. Dù sao một vị tu sĩ Kết Đan có ý nghĩa ra sao đối với gia tộc, người nào cũng nhất thanh nhị sở.

Tộc trưởng Mộ gia, bởi vì cháu mình mang tiếng là nữ tử điêu ngoa, dĩ nhiên cường hoành định ra một cái hôn ước hoang đường. Nữ tử này mặc dù diễm lãnh vô cùng, nhưng nhớ tới việc này liền không cầm được tức giận hai răng nghiến chặt.

Chỉ là nàng luôn luôn là người mạnh mẽ, cho nên căn bản mới làm ra bộ dáng bình tĩnh. Nhưng trên thực tế, trong lòng bàng hoàng bất đắc dĩ, lại có mấy ai biết.

Nguyên ý định ban đầu của nữ tử họ Mộ rất tốt.

Một khi trưởng lão gia tộc đã biểu hiện ra là không thể phản lại, như vậy cần phải tận lực trì hoãn ngày thành thân với đối phương, tốt nhất trước khi thành thân, nàng may mắn kết thành Kim đan. Cứ như vậy, nàng tự nhiên có thể khinh miệt cái định ước này.

Nhưng nữ tử này mặc dù thiên tư hơn người, nhưng muốn trong vòng hai ba mươi năm ngắn ngủn kết thành kim đan, căn bản là không có khả năng, cho dù nàng có cố gắng, bất quá cũng chỉ bước một chân vào Trúc Cơ Hậu Kỳ mà thôi. Muốn tới giả đan cảnh giới, bắt đầu kết đan, tối thiểu lại cần hai ba mươi năm khổ tu.

Mặc dù nàng có thể chờ đợi, nhưng trưởng lão Mộ gia này lại không thể chờ. Rốt cục trở mặt bắt nàng xác định ngày thành thân. Nếu không, sẽ cắt đứt toàn bộ linh thạch cung ứng nàng tu luyện sau này, cũng làm liên lụy đến vài người chí thân của nàng trong tộc.

Nghĩ vậy, nữ tử họ Mộ cảm giác cả người vô lực, không có một tia phản kháng.

Mà bên trong Lạc Vân Tông, cho dù nàng được chúng sư huynh đệ yêu thích bênh vực, nhưng một khi liên lụy đến lợi ích của tộc mình, những người này cũng sẽ không nhúng tay. Điều này làm cho nàng càng thêm buồn bực.

Càng không xong chính là, tên mặt dày Ngôn sư huynh kia, tựa hồ cũng biết tin, gần đây mỗi ngày đều hướng Thiên tuyền Phong chạy tới, mặt dày dây dưa không dứt.

Nếu không phải pháp lực nữ tử này hơn xa hắn, sợ rằng vị Ngôn sư huynh này ngay cả thủ pháp sức mạnh cũng đã dùng.

Điều này làm cho nữ tử tâm cao khí ngạo tức giận, thiếu chút nữa muốn thả pháp khí ra, đem tên này đốt thành tro bụi.

Hôm nay trùng hợp dược viên nộp dược liệu, nữ tử này dứt khoát giành lấy công việc, sớm độn ra Thiên Tuyền Phong, tránh né nam tử họ Ngôn dây dưa.

Bây giờ nàng liên tiếp chạy trốn khỏi hai nơi, rốt cục hướng chỗ dược viên Hàn Lập phụ trách.

Một khi nghĩ đến Hàn Lập, trong lòng nữ tử này có một cảm giác là lạ.

Lúc trước nàng cảm giác được người này mặc dù chỉ là một gã đệ tử Luyện Khí Kỳ, nhưng chung quy lại làm cho nàng cảm thấy rất thần bí, mơ hồ, không cách nào thấy rõ.

Mà chuyện Thí Kiếm Đại Hội, làm cho nàng đoán hắn có thể giấu giếm tu vi, nói không chừng có thân phận khác.

Cho nên từng có một đoạn thời gian, tỉ mỉ lưu ý chuyện của đối phương.

Nhưng không nghĩ tới liên tiếp mấy năm trôi qua, đối phương thủy chung vẫn quy cũ, không chút nào có dị động. Trừ ở xung quanh dược viên, hắn cũng rất ít ra ngoài, bằng hữu giao kết cũng không có mấy.

Kể từ đó, nữ tử này đối với Hàn Lập càng thêm có hứng thú.

Nàng biểu hiện ra đối với Hàn Lập là buông lỏng chú ý, nhưng trên thực tế là càng lưu ý cử động đối phương.

Đáng tiếc chính là, Hàn Lập là người không quá sôi nổi, rất ít tham dự sự tình của tông môn, thậm chí ngay cả bao nhiêu lần thấy, gặp mặt Hàn Lập mấy năm nay, nàng cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Cứ như vậy hơn hai mươi năm, nữ tử này hoàn toàn buông tha. Cho rằng phán đoán lúc trước của mình chỉ là từ một phía.

Đối phương cùng lắm là một người hướng nội, một đệ tử tính cách cô tịch bình thường mà thôi, hơn nữa tư chất cũng không tốt, ngay cả trúc cơ cũng rất khó có thể thành công.

Nữ tử này nghĩ thoáng qua chuyện của Hàn Lập một chút, rốt cục ngự khí nhanh hơn, hướng phía xa bay độn đi.

------oOo------

Chương 635: Kết anh (trung)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nữ tử họ Mộ vừa mới phi hành hơn mười dặm đường, đột nhiên một cỗ áp lực khó hiểu bay đến trên người, tiếp theo linh khí trên không trung đột nhiên hỗn loạn quay cuồng lên, trong nháy mắt hình thành vô số dòng suối linh khí.

Điều này làm cho thân hình không đề phòng của nữ tử nghiêng xuống, thiếu chút nữa cả người lẫn pháp khí từ không trung ngã xuống.

Nữ tử họ Mộ kinh hãi, vội vàng phát động linh lực toàn thân, mới miễn cưỡng trong linh khí ba động ổn định thân hình, sau đó vội vàng nhìn xung quanh,bị tình hình trước mắt làm cho ngạc nhiên dị thường.

Chỉ thấy tại bầu trời hơn trăm trượng, xuất hiện một linh quang mắt thường có thể thấy được. Linh quang này đủ mọi màu sắc, chợt tối chợt sáng, nhưng không chỗ nào không ẩn chứa thiên địa linh khí cực kỳ tinh thuần, cực kỳ xinh đẹp huyền ảo.

Nữ tử họ Mộ phi thường hoảng sợ, sau khi ánh mặt đảo qua phía xa, hoa dung trên mặt lại càng thất sắc.

Chỉ thấy chỗ minh mâu lưu chuyển, linh quang đầy trời, vô biên vô hạn, căn bản phảng phất như không có cuối.

"Trời ơi! Đây là chuyện gì xảy ra?"

Nữ tử họ Mộ ngự khí lơ lững trên không trung, nhìn tình hình quỷ dị trước mặt, trợn mắt há mồm.

Trên thực tế, trong phương viên trăm dặm quanh động phủ Hàn Lập, lúc này kỳ cảnh linh quang ngưng lại, đã trải rộng cả khu vực.

Ngay lúc nữ tử phát hiện linh khí dị biến, đồng thời cũng có hàng ngàn tu sĩ Lạc Vân Tông khác cũng đồng loạt cảm ứng được loại biến đổi lớn này.

Mà tu sĩ ở trong vòng trăm dặm, đều giống như tu sĩ họ Mộ cũng tận mắt nhìn thấy kỳ cảnh này.

Bất quá, mấy tu sĩ thân ở bên ngoài cũng không hơn gì. Tu sĩ đã ngoài Trúc Cơ Kỳ thì hoàn hảo, trừ thân thể không khỏe, trong lòng bàng hoàng, còn có thể miễn cưỡng duy trì trấn định.

Nhưng còn đám tu sĩ Luyện Khí Kỳ, thì cảm nhận được một linh áp thật lớn, không ngoại lệ đều thở hổn hển, tu vi thấp một chút thì ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Đám tu sĩ này tâm lý sợ hãi, cũng bất chấp truy cứu thiên địa khác thường này rốt cục có ý tứ gì, đều ngồi xuống tại chỗ nôn tạp. Tận lực kháng cự sự biến đổi kinh hoàng của thiên địa.

Về phần tu sĩ Lạc Vân Tông, mặc dù không cách nào thấy cảnh tượng này, nhưng thiên địa linh khí kịch liệt chấn động, bọn họ nhiều ít đều cảm ứng được.

Người tu tiên có chút tu vi cao thâm, thậm chí tại xa ngoài ngàn dặm, liền đem ánh mắt kinh ngạc hướng chỗ vị trí của Lạc Vân Tông.

Mặc dù tuyệt đại bộ phận tu sĩ chưa từng thấy, càng không biết loại kỳ cảnh thiên triệu này đại biểu cho cái gì.

Nhưng những ai phàm biết đến thì hoặc kinh hoặc hỉ, có hoảng sợ, có kinh ngạc, phần nhiều còn lại hoặc hâm mộ, hoặc ghen ghét vạn phần.

Trên ngọn chủ phong Lạc Vân Tông, bên trong động phủ cao tới mấy ngàn trượng, một lão giả tóc bạc đang ngồi khoanh chân, sắc mặt xám trắng đang hít thở, bộ dáng như bệnh nặng mới khỏi.

Ngay lúc linh quang trong mấy trăm dặm hiện lên, trong phút chốc trường mi màu trắng của lão giả tóc bạc rung lên, hai mắt bỗng nhiên mở ra kinh ngạc, lộ ra thần sắc khó có thể tin.

Hắn cơ hồ không chút do dự thu công pháp, lập tức hóa thành một đạo bạch quang bay ra khỏi động phủ.

Một lát sau, thân hình lão giả tóc bạc hiện lên trên đỉnh chủ phong, đứng trên một khối cự thạch cao lớn.

Hắn ngưng trọng nhìn về phương hướng động phủ của Hàn Lập, có chút kinh ngạc, thần sắc trên mặt âm tình bất định.

Lúc này, một đạo hoàng quang từ trên trời bay độn đến, xem phương hướng đúng là tới chỗ động phủ của lão giả tóc bạc. Bất quá vừa thấy lão giả tóc bạc đã đứng ở ngoài động phủ, hoàng quang lập tức bay đến trước người lão giả, sau khi quang hoa nội liễm, hiện ra một trung niên sắc mặt xanh vàng.

"Trình sư huynh, ngươi cũng cảm ứng được. Sẽ không tính sai chứ, thật có người ở Lạc Vân Tông chúng ta ngưng kết Nguyên Anh!" Thân hình trung niên nhân hiện ra, lập tức hướng lão giả kinh ngạc hỏi, bộ dáng phảng phất còn không dám tin.

"Tính sai? Điều này sao có thể. Ta và ngươi hai người từng kinh nghiệm qua chuyện này. Đích thật là có người ở nơi nào đó trong tông môn chúng ta kết nguyên anh, hơn nữa đã đến giai đoạn cuối cùng, sẽ lập tức thành anh" Lão giả tóc bạc cũng không quay lại, hai tròng mắt híp lại nói.

"Chuyện này thật cổ quái! Kết Đan Hậu Kỳ trong tông chúng ta cũng chỉ có Phùng sư điệt cùng gian tế họ Hồ kia mà thôi. Nhưng Phùng sư điệt hai năm trước còn đang tiến đến giai đoạn cảnh giới đại viên mãn. Trong thời gian ngắn, ngay cả cảnh giới giả anh cũng không thể, càng đừng nói đến kết anh. Về phần tên gian tế Thiên Sát Tông nọ, tu vi đã bị phế hơn phân nữa, thụt lùi liền mấy cảnh giới, càng không có thể là hắn" Trung niên nhân thì thào nói, nhưng lời nói ra không hề có chút điểm tự tin.

"Hừ! Tu vi vị sư điệt này, ta và ngươi còn không rõ ràng sao? Tu sĩ

này mặc dù là đang ở trong Lạc Vân Tông chúng ta kết anh, nhưng cũng không nhất định là người Lạc Vân Tông chúng ta. Nói không chừng là người nào to gan lớn mật, len lén ẩn vào hoặc là trà trộn vào trong tông chúng ta. Dù sao linh khí ở Vân Mộng Sơn này dư thừa, đúng là địa điểm kết anh tốt nhất" Lão giả tóc bạc thản nhiên nói mấy câu, đã đem thân phận của Hàn Lập đoán ra toàn bộ.

"Sư huynh. Bây giờ làm sao. Cứ như vậy nhìn đối phương thuận lợi kết anh sao?" Trung niên nhân nhướng mày, có chút không cam lòng nói.

"Không sai. Lời sư đệ nói đúng. Chúng ta cũng không nên yên lặng đứng nhìn. Mặc dù không biết người này có thể hay không sống qua khỏi bước cuối cùng tâm ma cắn trả, nhưng bây giờ ra tay quấy nhiễu cũng không có ý nghĩa. Trải qua quá trình tâm ma, đối với người kết anh mà nói tự hồ như trải qua mấy tháng, thậm trí mấy năm. Nhưng đối với chúng ta mà nói, chỉ là một chút công phu mà thôi. Lữ sư đệ chẳng lẽ đã quên tình cảnh tâm ma của mình khi kết anh" Lão giả tóc bạc sắc mặt tái nhợt, nhưng thần thái lại thong dong.

"Quên, như thế nào được! Cái loại cảm giác này, ta thật sự không nghĩ muốn hồi tưởng một lần nữa. Tâm ma cắn trả, cơ hồ là ngươi càng sợ hãi cái gì, trong lòng ngươi lại càng huyễn hóa ra cái đó. Nếu lúc đầu khi kết anh, ta không dùng một quả Định Linh Đan, khẳng định không cách nào sống sót qua cái loại rèn luyện hành hạ tâm thần này" Trung niên nhân họ Lữ vừa nghe lão giả đề cập đến tâm ma khi kết anh, không khỏi rùng mình, sắc mặt cực kỳ khó coi.

"Đối với việc này. Nếu người này không sống qua một cửa cuối cùng, không thể kết thành anh. Xử lý đối phương như thế nào, tự nhiên do hai người chúng ta tính, cần gì nhất thời nóng lòng. Nhưng nếu đối phương may mắn bước vào cảnh giới Nguyên Anh Kỳ, bây giờ chúng ta ngăn cản cũng đã trễ, không nên lại đắc đội với người này. Không bằng lẳng lặng đứng nhìn bên ngoài, yên tĩnh chờ kết quả. Hơn nữa người này ngưng kết thành anh, đối với Lạc Vân Tông chúng ta mà nói không nhất thiết là chuyện xấu, nói không chừng có thể kết giao với người này một phen, thậm chí

kéo vào trong tông".

"Ý sư huynh là, người này là một gã tán tu?" Trung niên nhân động dung hỏi.

"Ừm, tám chín phần là như vậy. Nếu là tu sĩ có gia tộc hoặc môn phái, như thế nào lại mạo hiểm tiến hành kết anh tại Vân Mộng Sơn chúng ta. Nếu không cũng phải có rất nhiều tu sĩ cao cấp hộ pháp mới đúng. Ngươi có còn nhớ rõ, lúc hai người chúng ta kết anh, hành động trong tông không phải rất trịnh trọng sao?" Lão giả tóc bạc mỉm cười, xoay mặt hướng trung niên nhân nói.

"Như thế nào không nhớ. Trong vòng mấy tháng thời điểm ta kết anh, cả tông môn như lâm vào đại địch, phong tỏa cả ngọn núi lại, ngay cả đại trận trấn phái cũng mở ra. Như vậy xem ra, người này thật có thể là một vị tán tu vô phái" Trung niên nhân nhớ tới chuyện tình năm đó, khóe miệng cũng không cầm được cười khẽ nói.

"Người này nếu là tán tu thành anh, chúng ta càng phải gắng sức lôi kéo, không thể dễ dàng đắc tội. Dù sao tu sĩ lấy thân phận tán tu kết thành nguyên anh, tựa hồ so với chúng ta thành anh càng thêm gian nan, nhưng một khi thành anh thì thần thông mỗi người đều không nhỏ, không thể khinh thường. Hơn nữa tu sĩ này không có môn phái, so với tu sĩ xuất thân tông môn chúng ta, càng ít cố kỵ, rất dễ ghi hận. Thiên Hận lão quái nọ, chẳng phải là nhân vật mà ta cũng không nguyện trêu chọc sao? Trong đó, hơn phân nữa là vì tu vi lão quái này cao thâm, hơn xa tu sĩ cùng cấp, thủ đoạn làm việc không kiêng nễ, cũng khiến rất nhiều đại phái Thiên Nam kiêng kỵ" Lão giả tóc bạc chậm rãi nói.

Trung niên nhân nghe đến đó, im lặng gật đầu, tựa hồ rất tán thành lời nói của đối phương.

"Bắt đầu rồi!" Tinh quang trong mắt lão giả chợt lóe, đột nhiên thấp giọng nói.

Trung niên nhân cả kinh, vội vàng đem thần thức phát ra xa.

Lúc này, bầu trời bên trên động phủ Hàn Lập, linh quang hiện lên càng ngày càng nhiều, dần dần ngưng tụ thành một mảnh.

Trong chốc lát công phu, bầu trời trong phương viên trăm dặm, xuất hiện ngũ sắc hà quang mênh mông.

Bên trong có tiếng mưa gió sấm sét nổi lên, từng đám mây hồng theo tiếng sấm xé gió bốc lên, tiếp theo từ bốn phương tám hướng bay nhanh hội tụ về.

Tại bầu trời trên tiểu sơn thạch chổ động phủ Hàn Lập, hình thành một quang cầu chói mắt đường kính thật lớn, bên trong quang sắc lóng lánh lưu chuyển, làm cho mọi người không thể nào nhìn thẳng.

Bỗng nhiên một tiếng sét kinh thiên động địa vang lên, cả tòa núi đá cũng chớp lên trong giây lát.

Theo sau, một đạo thanh quang trụ từ trong núi đá phun ra, vừa lúc chiếu vào đoàn quang sắc trên trời.

Bốn phía quang sắc lập tức u ám, mưa gió lôi điện phát ra.

Quang đoàn tại trong âm vân biến dạng co rút lại một chút, đồng thời ngũ sắc linh quang chớp động, phát ra càng chói mắt.

Một ít tu sĩ gần đó đã chạy tới phụ cận tiểu sơn thạch, nhìn thiên tượng kinh người trên không trung, đám người hai mắt nhìn nhau, không biết như thế nào cho tốt.

Không bao lâu, quang đoàn thật lớn trong ánh mặt mọi người ngưng tụ thành một viên châu trong suốt lớn nhỏ cở nắm tay. Bên trên ẩn chứa linh khí khổng lồ đáng sợ, làm cho tu sĩ quan sát xung quanh sắc mặt đại biến, càng không dám coi thường vọng động.

------oOo------

Chương 636: Kết anh (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Phụp", một tiếng nhỏ vang lên, lúc này viên châu chợt lóe sáng ngời, hóa thành một đám mây nhiều màu đường kính hơn trượng, bay nhanh đi, trong nháy mắt chui vào trong sơn thạch, không thấy bóng dáng. Đồng thời hiện tượng mưa gió lôi điện xung quanh trong nháy mắt biến mất, hết thảy đều khôi phục bình thường.

Điều này làm cho tu sĩ xung quanh liền trợn mắt, chẳng biết như thế nào cho tốt.

Đúng lúc này, từ trong sơn thạch vang đến một trận âm thanh rồng ngâm thẳng lên tới chín tầng trời, thiên địa theo sau liền biến sắc, một cái quang ảnh hình người cỡ trăm trượng, hiện lên phía trên sơn thạch.

Quang ảnh này lóe ra bốn màu linh quang, tay chân thô to kinh người, bởi vì linh quang trên mặt rất thịnh, nên không một người nào có thể thấy rõ bộ mặt, chỉ cảm thấy người này tựa hồ uy nghiêm cực kỳ, làm cho người ta không dám ngước nhìn. Càng làm cho đám tu sĩ kinh hãi đó là, khi quang ảnh này vuốt cằm, hai đạo quang trụ hướng mọi người đảo qua, tới chỗ nào liền làm cho người ta ngừng thở trong nháy mắt.

"Phù phù" Âm thanh liên tiếp vang lên, một ít tu sĩ toàn thân trầm xuống, nửa quỳ gối giống như bị thái sơn áp đỉnh, không cách nào đứng lên.

Vài tên tu sĩ tu vi cao thâm một chút, mặc dù thân hình miễn cưỡng đứng vững, nhưng hai chân vẫn run nhẹ, bộ dáng cực kỳ miễn cưỡng.

Đám tu sĩ lúc này kinh hãi đảm chiến, âm thầm kêu khổ không ngừng, bóng người khổng lồ phảng phất cười một cái, thân thể bỗng nhiên hóa thành tinh quang đầy trời, hội tán đi.

Một màn này, làm cho mọi người trợn mắt há mồm. Trong tĩnh thất, Hàn Lập ngồi xếp bằng trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền. Nhưng tại Thiên Linh cái trên đỉnh đầu, lại có một đứa trẻ thu nhỏ cỡ một tấc, tại trên búi tóc vui đùa.

Đứa trẻ này da trắng nõn, thanh quang bao bọc lấy cơ thể, tướng mạo dung nhan cùng Hàn Lập như đúc, chỉ là nét mặt tràn đầy hưng phấn vui vẻ, cùng với vẻ mặt trầm mặc lúc thường của Hàn Lập khác biệt rất nhiều.

Bản thể Hàn Lập bên dưới đứa trẻ, sắc mặt hồng nhuận, ánh mắt an tường, phảng phất đang ngủ say.

Sau một lát, đứa trẻ chơi đùa tựa hồ có chút mệt, sau khi ngáp một cái, thanh quang chợt lóe, từ Thiên Linh Cái tiến vào trong cơ thể Hàn Lập.

Thần sắc Hàn Lập vừa động, sau khi mí mắt khẽ run, rốt cục giương mắt, lộ ra một đôi mắt sáng ẩn hiện lấp lánh, trong suốt dị thường.

Tỉnh lại, Hàn Lập cũng không có lập tức đứng dậy, mà nét mặt lại mang một tia vừa cổ quái, vừa mừng như điên, trộn lẫn hỗn tạp.

Đột nhiên một tay hắn xuất ra, lật qua lật lại xem biến hóa. Đột nhiên nắm tay vừa nhất, hướng trên đỉnh đầu của mình kiểm tra, ánh mắt trên mặt rất khó tin.

Ước chừng qua một tuần trà, vẻ mặt hưng phấn của Hàn Lập mới dần dần biến mất, rốt cục khôi phục trạng thái bình thường.

Hắn nhìn quét qua tình hình trong tĩnh thất một chút, duỗi duỗi người, rốt cục đứng dậy, kế tiếp ngón tay phóng ra một đạo thanh quang bắn tới trên cửa đá.

Nhất thời hào quang trên cửa tĩnh thất chợt lóe, vô thanh vô tức hiện lên.

"Chúc mừng chủ nhân kết thành nguyên anh".

Ngân Nguyệt lại hóa thành hình dáng một thiếu phụ diễm lệ, đang canh giữ bên ngoài tĩnh thất, vừa thấy Hàn Lập từ bên trong đi ra, lập tức cung kính cúi đầu thi lễ, khẩu khí rất kính cẩn, có chút ngoài dự liệu Hàn Lập.

"Chủ nhân? Xem ra bây giờ Ngân Nguyệt đạo hữu mới thật tình chấp thuận ta. Bất quá cũng rất bình thường, tu vi của ngươi vốn cũng không dưới ta, nếu ta không thể ngưng kết thành anh, thì ngươi như thế nào lại thật tình phục tùng" Hàn Lập vuốt cằm, không thèm để ý thản nhiên nói.

"Chủ nhân nói cực kỳ chính xác. Bây giờ chủ nhân kết thành Nguyên Anh, tự nhiên có thể đặt một chân vào những kẻ đứng đầu trong đám người tu tiên. Thọ mệnh lại dài hơn ngàn năm. Lấy chủ nhân hôm nay cùng lắm chỉ mới hai trăm tuổi, nếu có cơ duyên tạo hóa, ta tin tưởng chủ nhân tu luyện tới cảnh giới Hóa Thần kỳ, cũng không phải là chuyện không thể" Trên khuôn mặt diễm lệ của Ngân Nguyệt tràn đầy nét nghiêm nghị nói.

"Bây giờ bàn về Hóa Thần kỳ, có hơi quá xa xôi. Không biết bao nhiêu tu sĩ Nguyên Anh, tại giai đoạn đầu, cũng không cách nào tiến thêm được một chút. Ngươi cũng không nên quá kỳ vọng" Hàn Lập nhẹ cúi đầu, thanh sắc bất động nói.

"Ta đối với chủ nhân hơi có chút tin tưởng" Ngân Nguyệt một thân anh khẩu, thản nhiên cười nói, có vẻ xinh đẹp mê người.

Hàn Lập nghe vậy, lộ vẻ không cho là đúng. Chỗ này đã tụ tập đông đúc hơn một ngàn người.

Bọn họ ngự khí vây quanh ngọn núi trên không trung, thì thầm không thôi. Lấy kiến thức cùng lịch duyệt của bọn họ, tự nhiên không biết thiên tượng vừa rồi đại biểu cho cái gì. Chỉ có thể mơ hồ đoán một chút. Bất quá cho dù như vậy, chuyện mới phát sinh vừa rồi, cũng làm cho bọn họ khó kềm chế được một tia hưng phấn.

Trước thạch sơn, chỗ dược viên Hàn Lập phụ trách, tự nhiên cũng có rất nhiều người chú ý tới. Sớm đã có người trực tiếp xông qua cấm chế đi vào xem xét.

Nhưng bên trong ngoại trừ dược thảo bình thường, thì cũng trống trơn, một bóng người cũng không có.

Nữ tử họ Mộ ở trong đám người hỗn tạp, cũng đã theo đến nơi đầy.

Nàng hết thảy đều thấy chuyện phát sinh xung quanh, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ mặt âm tình bất định. Nữ tử này mơ hồ cảm giác được, điềm triệu hôm nay tựa hồ có quan hệ cùng Hàn Lập.

Đúng lúc này, lại có mấy đạo quang mang màu sắc khác nhau vội vã bay tới nơi này. Sau khi quang hoa nội liễm, hiện ra năm sáu gã Kết Đan Kỳ thần sắc ngưng trọng.

Cầm đầu đúng là vị lão giả Kết Đan hậu kỳ họ Phùng kia, sắc mặt âm trầm như nước. Bên cạnh, còn lại là hồng sam lão giả, tuyệt sắc nữ tử họ Tống và vài tên tu sĩ gương mặt lạ lẫm.

"Các đệ tử nghe đây, trong vòng mười dặm xung quanh ngọn núi này, tạm thời sẽ trở thành cấm địa. Hễ người nào lưu lại xung quanh, chính là vi phạm môn quy, nghiêm trị không tha" Lão giả họ Hồ vừa thấy nơi đây có nhiều tu sĩ cấp thấp như vậy, hai hàng lông mày không khỏi chau lại, khẩu khí lạnh lùng nói.

Đám đệ tử cấp thấp Lạc Vân Tông, vừa nghe sư tổ bổn môn hạ lệnh như vậy, mặc dù trong bụng mỗi người đầy nghi hoặc, cũng chỉ có thể tuân mệnh, đều ngự khí rời đi. Nhất thời nơi đây lại trống trải.

"Mộ sư điệt, ngươi tạm thời lưu lại" Một gã tu sĩ Kết Đan khuôn mặt bình thường, đột nhiên khẽ mở miệng hướng lão giả họ Hồ truyền âm vài câu, tiếp theo lấy tay chỉ chỉ dược viên phía dưới. Lão giả thần sắc vừa động, gọi lại nữ tử chuẩn bị rời đi.

"Đệ tử cẩn nghe sư bá phân phó" Nữ tử họ Mộ ngẩn ra, vội vàng quay đầu bay đến trước mặt mấy vị tu sĩ Kết Đan, vẻ mặt cung kính.

"Mộ sư điệt, nghe nói dược viên này là ngươi phụ trách" Thần sắc lão giả họ Phùng chậm rãi hỏi thăm.

"Vâng! Dược viên này vốn đưa cho một tên đệ tử Luyện Khí Kỳ quản lý" Nữ tử thành thật đáp.

"Luyện Khí Kỳ? Người này hiện tại ở nơi nào?"

"Cái này. đệ tử cũng không biết. Mới vừa rồi có mấy vị sư huynh xông vào dược viên coi một chút, không thấy tên đệ tử kia bên trong" Nữ tử họ Mộ chần chờ một chút, mới trả lời.

"Hàn Lập? Chẳng lẽ là hai mươi năm trước, tại Thí Kiếm Đại Hội, là tên ngoại môn đệ tử lọt vào mười tên đứng đầu" Hồng sam lão giả giật mình, có chút kỳ lạ hỏi.

"Đoạn sư bá nói không sai, đúng là tên đệ tử này" Nữ tử biết đối phương tham gia Thí Kiếm Đại Hội, cũng không kỳ quái ttrả lời.

"Ngoại môn đệ tử có thể tiến vào mười người, đích xác có chút cổ quái. Chẳng lẽ thiên triệu kết anh vừa rồi, thật sự là do người này?" Lão giả họ Phùng nhìn sơn thạch, ánh mắt phức tạp thì thào lẩm bẩm. Tu sĩ kết đan bên cạnh, ánh mắt mỗi người cũng nghiêm nghị.

Ánh mắt tuyệt sắc nữ tử họ Tống lại càng chớp động, vẫn trầm mặc không nói.

Thiên triệu kết anh! Chẳng lẽ mới vừa rồi có người kết anh.

Nữ tử họ Mộ vừa nghe nói thế, cơ hồ không thể tin, vẻ mặt ngạc nhiên khiếp sợ.

"Phùng sư huynh, xem dị cảnh vừa rồi, người nọ hẳn đã thành công kết anh, bây giờ đã là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, chúng ta phái ứng đối người này như thế nào" Hồng sam lão giả chậm rãi hỏi.

"Đối phương mặc dù vừa mới tiến vào Nguyên Anh Kỳ, nhưng đã không còn là chuyện ta có thể đối mặt. Phỏng chừng hai vị sư

thúc, không lâu sẽ tự mình xử lý việc này. Bây giờ chúng ta làm, chính là ngàn vạn lần đừng làm đối phương tức giận. Ồ! Hai vị sư thúc đã đến" Lão giả họ Phùng trầm ngâm một chút, mới vừa ra quyết định, ánh mắt đột nhiên buông lỏng, miệng thở nhẹ một tiếng.

Nghe vậy, trong lòng mọi người liền thở phào, vội vàng ngước mặt nhìn lại.

Chỉ thấy bên ngoài quang mang chợt lóe, lập tức liền có hai đạo trường hồng đến trước mặt, một trắng một vàng.

Đám người lão giả họ Phùng thấy cảnh này, lập tức phân ra hai bên, mặt lộ vẻ cung kính.

"Chuyện nơi này, giao cho hai người chúng ta xử lý. Các ngươi nên làm gì thì làm đi, không cần ở lại chỗ này" Lão giả tóc bạc cùng tu sĩ Nguyên Anh họ Lữ vừa xuất hiện trước mặt đám tu sĩ Kết Đan, liền lạnh nhạt nói.

Đám người lão giả họ Phùng vâng một tiếng, đều rời đi khỏi sơn thạch.

Nữ tử họ Mộ càng không có dũng khí lưu lại chỗ này, sau khi hướng hai vị sư tổ thi lễ, vội vàng ngự khí bay đi. Bất quá tại trước khi rời đi, nàng không khỏi quay đầu hướng dược viên liếc mắt một cái.

"Thật khó tin người kết anh, thật sự là Hàn Lập kia" " Nữ tử này nhớ tới Hàn Lập, trong lòng một mảnh hỗn loạn, mặt ngọc tràn đầy vẻ mờ mịt….

Ngân Nguyệt biến thành thiếu phụ đang nói cái gì đó, vẻ mặt thoải mái, đột nhiên bên ngoài truyền đến một âm thanh già nua:

"Tại hạ Lạc Vân Tông Trình Thiên Khôn, chúc mừng đạo hữu kết thành Nguyên Anh, không biết lão phu và sư đệ có thể vào phủ một chút không".

------oOo------

Chương 637: Lời mời

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe được truyền âm này, mặt Hàn Lập nhăn lên một chút, nhưng lập tức lại giãn ra.

"Ngân Nguyệt, hãy đem cấm chế bỏ đi. Trước hãy để cho hai vị trưởng lão Lạc Vân Tông tiến vào, hơn nữa việc này sớm muộn cũng phải cấp cho đối phương một cái công đạo. Bất quá sau khi mở ra cấm chế, ngươi cũng không nên lộ diện. Dù sao thân thể yêu hồ của ngươi, mặc dù am hiểu ẩn nặc cùng huyễn thuật, nhưng yêu khí trên người lại không cách nào giấu diếm được tu sĩ Nguyên Anh Kỳ" Hàn Lập thần sắc không đổi phân phó.

"Vâng, chủ nhân" Ngân Nguyệt cung kính đáp, liền nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Một lát sau, tại bên ngoài sơn thạch, hai vị trưởng lão Lạc Vân Tông chợt thấy cảnh sắc dưới sơn thạch biến đổi, sơn thạch vốn bình thường, bỗng nhiên hiện ra tảng lớn thanh quang vụ, cũng đem tòa tiểu sơn bao phủ bên trong. Mà trong đó sát khí tận trời, phù văn tung bay di chuyển, bộ dáng rõ ràng là cấm chế lợi hại.

Lão giả tóc bạc cùng tu sĩ họ Lữ nhìn nhau liếc mặt một cái, không khỏi cười khổ một tiếng.

Đối phương tại trong Lạc Vân Tông khai mở một cái động phủ, cũng bày trận pháp lợi hại như thế, bọn họ thân là chủ nhân nơi đây mà một tia cảm ứng cũng không có. Nói ra thật là mất mặt. Tối thiểu, bị mấy vị hảo hữu giễu cợt một phen là không thể tránh khỏi.

Lúc này trong quang vụ truyền ra âm thanh thản nhiên của Hàn Lập.

"Hàn mỗ lần này mượn linh địa của quý tông mà tu luyện, chưa

cùng từng đạo hữu chào hỏi, thật sự là liều lĩnh. Mong rằng nhị vị không lấy làm phiền lòng. Tại hạ cũng nên đem cấm chế bỏ ra, hai vị xin mời vào phủ một lát".

Lời nói của Hàn Lập phi thường uyển chuyển khách khí.

"Ha ha! Đạo hữu sao lại nói vậy, có thể nhìn trúng Lạc Vân Tông chúng ta, cũng tại đây ngưng kết thành nguyên anh, đây vốn là chuyện may mắn của bổn tông. Hai người chúng ta như thế nào lại bất mãn! Nhưng lần này vội vàng tới, vẫn chưa kịp chuẩn bị lễ vật mừng đạo hữu thành anh, thật có chút xấu hổ" Lão giả tóc bạc ha ha cười nói, phảng phất một điểm để ý cũng không có.

"Đạo huynh nói giỡn, có thể ở chỗ này kết anh. Hàn mỗ đã thâm chịu đại ân" Hàn Lập bình tĩnh đáp.

Theo sau lời nói, quang vụ màu xanh kịch liệt quay cuồng, tại trước mặt hai người tạo thành một cái thông đạo khoảng hai ba trượng.

Thấy tình cảnh này, hai người lão giả tóc bạc không chút chần chờ, phi độn vào trong thông đạo, trong nháy mắt bay tới một phiến đá trước đại môn.

Bên ngoài cửa đá, một vị thanh bào thanh niên đang đứng, nhìn khoảng hơn hai mươi tuổi. Tướng mạo bình thường, miệng mỉm cười, đúng là Hàn Lập ra ngoài nghênh đón bọn họ.

"Hai vị đạo hữu, mời vào" Hàn Lập hướng hai người mỉm cười, tiến vào động phủ.

"Chúng ta xin quấy rầy." Hai người lão giả tóc bạc cũng không khách khí, liền ôm quyền, sau đó theo Hàn Lập tiến vào cửa đá.

Theo sau quang vụ bên ngoài quay cuồng một trận, thông đạo liền biến mất không thấy, cấm chế trở lại như lúc ban đầu.

Hai người lão giả tóc bạc mặc dù cảm ứng được, nhưng nơi đây chính là trong vòng Lạc Vân Tông, hiển nhiên sẽ không có cử chỉ lo lắng.

Sau khi hai người hắn theo Hàn Lập đi qua thông đạo một đoạn ngắn, liền tiến vào một gian phòng diện tích không nhỏ.

"Hai vị đạo hữu, trước hãy nếm thử linh trà tại hạ luyện chế" Sau khi Hàn Lập đợi hai người ngồi xuống, thần thức liền động, một con khôi lỗi cự viên mang một bàn trà tiến vào. Trên bàn trà đặt ba chén vừa mới châm vào nước trà xanh, đặt trước mặt ba người. Sau đó cự viên mặt không biểu tình lui ra ngoài.

"Trà ngon! Bất quá không nghĩ tới Hàn đạo hữu dĩ nhiên cũng tu luyện cơ quan Khôi Lỗi Thuật. Đây thật sự vô cùng hiếm thấy" Lão giả tóc bạc bình phẩm chén trà xanh trong tay, nhẹ khen một tiếng. Sau đó nhìn chầm chầm vào phương hướng khôi lỗi cự vượn vừa biến mất, có chút kinh ngạc nói.

"Không có gì, Hàn mỗ chỉ bất quá thô hiểu một ít khôi lỗi, luyện chế vài cái đơn giản. Sao có thể lọt vào pháp nhãn hai vị đạo hữu" Hàn Lập không thèm để ý trả lời.

"Ha ha! Đạo hữu thật khiêm nhường. Con cự viên này mặc dù chỉ là một khôi lỗi, nhưng từ linh khí trên người xem ra, đối địch với một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ tuyệt không có vấn đề" Trung niên họ Lữ đối với Khôi Lỗi Thuật của Hàn Lập cũng có chút ngoài ý muốn, không khỏi mở miệng dò xét.

"Đích xác, khôi lỗi này nếu xuất một kích toàn lực cũng có thể so sánh cùng tu sĩ Trúc Cơ Trung Kỳ, nhưng vô luận là hành động, hay thủ đoạn công kích cũng chỉ có một kiểu. Tài liệu luyện chế nó lại xa xỉ, có thể ngang với một kiện đỉnh cấp pháp khí" Hàn Lập lắc đầu, không để ý đem khuyết điểm của khôi lỗi nói ra.

"Nhưng cứ như vậy, khôi lỗi của đạo hữu cũng không phải là chuyện nhỏ. Đặc biệt nếu là đệ tử cấp thấp mang một con trong người mà nói, phòng ngự bản thân chính là có thừa. Bất quá loại cơ quan khôi lỗi thuật này, tựa hồ nguyên từ cực tây Thiên Trúc Giáo, chẳng lẽ đạo hữu xuất thân từ tu sĩ nơi cực tây?" Lão giả tóc bạc trong miệng vẫn khen khôi lỗi cự vượn không dứt, nhưng lời nói vừa chuyển, thám thính lai lịch xuất thân Hàn Lập.

Vừa nghe lão giả nói thế, Hàn Lập mỉm cười, hai mắt hơi nheo lại.

Hắn không chút nghĩ ngợi, cũng rõ ràng dụng ý của đối phương, bất động thanh sắc trả lời:

"Khôi Lỗi Thuật, là từ trong một quyển điển tịch vô danh học được, có hay không cùng cực tây liên quan, cái này thật không biết. Bất quá tu sĩ phía tây tinh thông Khôi Lỗi Thuật, Hàn mỗ cũng biết. Đã sớm định sau này đi một chuyến, ý định cũng tu sĩ nơi này luận bàn về Khôi Lỗi Thuật. Về phần Hàn mỗ, chính là tu sĩ Thiên Nam hàng thật giá thật, xuất thân từ Việt Quốc, nhưng sau vì Ma đạo lục tông xâm lấn, mới không thể không rời nước" Hàn Lập nữa thật nữa giả nói ra một phen.

"Thì ra đạo hữu xuất thân từ Việt Quốc, thật sự làm cho tại hạ có chút ngoài ý muốn. Nhìn dung nhan đạo hữu tuổi còn trẻ như thế, không biết Hàn đạo hữu tu luyện nhiều ít bao nhiêu năm tháng. Chẳng lẽ công pháp tu luyện cũng có kỳ hiệu trú nhan?" Tu sĩ họ Lữ cùng lão giả nhìn nhau liếc mặt một cái, rốt cục không nhịn được hỏi.

Ngay từ đầu, hắn cảm giác được tướng mạo tuổi tác của Hàn Lập thật quá trẻ, nhưng tu sĩ có thể ngưng kết nguyên anh, tối thiểu cũng phải ba bốn trăn tuổi. Tựa như bản thân tu sĩ họ Lữ cũng khi gần bốn trăm tuổi mới tiến vào Nguyên Anh Kỳ.

"Công pháp Hàn mỗ tu luyện, thật không có tác dụng trú nhan. Nhưng năm đó cơ duyên xảo hợp, từng dùng qua một viên Định nhan đan, dung nhan thủy chung duy trì tại thời khắc đó, không có thay đổi. Mà tại hạ tính ra, có lẽ khoảng hơn hai trăm tuổi".

"Cái gì! Hai trăm tuổi?" Ttu sĩ họ Lư khi nghe Định Nhan Đan, trong lòng nghĩ thầm quả nhiên như thế. Nhưng sau khi Hàn Lập nói ra tuổi của mình, sắc mặt không khỏi đại biến, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

"Đạo hữu thật sự chỉ tu luyện mới hai trăm năm" Lão giả tóc bạc nghe lời này, trong lòng cũng quay cuồng không ngừng, chậm rãi mở miệng hỏi.

Theo hắn biết, tu sĩ tu luyện chỉ hai trăm năm có thể ngưng kết Nguyên Anh, trước kia tại Thiên Nam cũng không phải là chưa từng có, nhưng cũng chỉ là rất ít mười mấy người mà thôi. Những người này không người nào không là kỳ tài ngút trời, đại bộ phận đều trở thành nhân vật kinh thiên động địa. Trong đó lại có một người đột phá Nguyên Anh hậu kỳ bỗng nhiên biến mất, nghe đồn đã phi thăng vào một giới khác.

Vị tu sĩ tuổi còn trẻ trước mặt này, cũng nói là chỉ tu luyện hai trăm năm, chẳng phải là nói người này có thể đột phá Nguyên Anh sơ kỳ cũng sẽ trở thành một tồn tại không đơn giản.

"Như thế nào, tại hạ hai trăm tuổi kết anh, có cái gì không ổn sao?" Hàn Lập thấy vậy, một tia nghi sắc trong mắt hiện lên. Mặc dù biết chính mình hai trăm năm kết anh, đích xác so với tu sĩ bình thường sớm hơn rất nhiều, cũng không hiểu có cái gì hàm nghĩa bên trong. Dù sao đối với chuyện tình liên quan đến tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, Hàn Lập chỉ biết rất vụn vặt, cũng không có cơ hội tiếp xúc.

"Không có gì, Hàn đạo hữu tuổi còn trẻ như thế ngưng kết Nguyên Anh, làm cho hai người chúng ta thất kinh. Xem ra tiền đồ đạo hữu không thể hạn lượng" Lão giả tóc bạc nhẹ thở dài một hơi, mặt lộ ra một tia hâm mộ nói.

Đồng thời trong lòng hắn cũng đã có chủ ý. Mặc kệ lời nói đối phương là thật hay giả, một vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, Lạc Vân Tông bọn họ nhất định phải lôi kéo, quyết không thể cùng người này kết thù. Tốt nhất khuyên bảo người này gia nhập Lạc Vân Tông là hay nhất.

Sắc mặt trung niên nhân họ Lữ một bên cũng phức tạp, nhưng rốt cục cũng khôi phục thái độ bình thường, lão giả tóc bạc khẽ nhúc nhích môi truyền âm vài câu, sau đó trên mặt hai người đều lộ vẻ ngưng trọng.

Hàn Lập bất động thanh sắc chứng kiến, cũng không có lộ ra vẻ bất mãn, ngược lại nhân cơ hội này cầm lấy chén trà trên bàn, nhẹ nhàng nhấp môi.

Lúc này, lão giả tóc bạc cùng trung niên nhân tựa hồ đã thương lượng xong, sau đó lão giả tóc bạc đột nhiên mở miệng nói:

"Nếu Hàn huynh đệ là tán tu, như vậy xin thứ cho Trịnh mỗ làm càn hỏi một câu. Đạo hữu hôm nay nguyên anh đã thành, sau này định đi đâu?"

"Đi đâu? Việc này tại hạ nhất thời chưa nghĩ ra. Việt Quốc bây giờ là thiên hạ của ma đạo, tại hạ năm đó có đắc tội với tu sĩ Quỷ Linh Môn, không thể trở về. Còn nơi khác." Hàn Lập vừa nói, vừa lộ vẻ trầm ngâm, tựa hồ chưa có chủ ý.

"Nếu đạo hữu không chê Lạc Vân Tông nhỏ yếu, không ngại vì vậy gia nhập Lạc Vân Tông. Lạc Vân Tông chúng ta mặc dù không bằng Cổ Kiếm Môn thế mạnh, so với Bách Xảo Viện cũng kém một chút. Nhưng cũng may bổn tông thực không có pháp môn tu luyện chuyên môn gì, càng không nói đến công pháp truyền thừa gì, luôn tập hợp phương pháp của trăm nhà. Chỉ cần đạo hữu đồng ý gia nhập bổn tông, từ nay về sau liền cùng hai người huynh đệ chúng ta ngang hàng, tuyệt không xem đạo hữu là người ngoài" Lão giả tóc bạc tràn đầy vẻ nghiêm trọng nói, làm cho người ta liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, lời này đích thật rất thật tình.

"Trở thành Trưởng lão quý tông?" Hàn Lập lơ đãng nhíu mày, lộ vẻ chần chờ.

------oOo------

Chương 638: Hư Thiên Đỉnh,bình nhỏ,Thông Thiên linh bảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thấy Hàn Lập không có ý từ chối, trong lòng lão giả tóc bạc mừng thầm, lúc này càng thêm thành khẩn nói:

"Đạo hữu yên tâm, ta ở trong tông mặc dù đảm nhiệm danh vị Thái thượng trưởng lão, trên thực tế không có làm bất cứ chuyện gì, càng không có bị lễ quy phiền phức gì, chỉ là tồn tại như một loại uy hiếp các thế lực bên ngoài,hoàn toàn có thể chuyên tâm lo chuyện của mình. Mà hàng năm đệ tử trong tông, cung phụng hơn một ngàn linh thạch cho chúng ta sử dụng, chúng ta nếu cần tài liệu, linh dược đặc thù nào, cũng có thể phân phó đệ tử phía dưới đi làm, không cần chính mình cố sức đi tìm. Nói ngắn gọn, đạo hữu làm trưởng lão Lạc Vân Tông chúng ta, được đối xử so với tông phái khác quyết không kém hơn nửa phần".

"Sư huynh nói không sai, hơn nữa Hàn huynh đệ mặc dù ngưng kết Nguyên Anh thành công, đã tiến vào Nguyên Anh Kỳ, nhưng tại Nguyên Anh tu luyện ra sao sẽ rất lạ lẫm mờ mịt. Không phải huynh đệ ta khoe khoang, hai người chúng ta mặc dù trăm năm nay vẫn bị vây ở Nguyên Anh sơ kỳ, pháp thuật chỉ tiến một tầng, nhưng tại tu luyện có chút nhận thức độc đáo. Nếu đạo hữu đồng ý gia nhập bổn tông, hai người chúng ta tự nhiên sẽ chỉ điểm, làm cho Hàn huynh đệ bớt đi một ít đường quanh co" Tu sĩ họ Lữ cũng chậm rãi khuyên.

Dù sao tông môn có thêm một tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, cơ hồ lập tức làm cho thực lực môn phái tăng lên một bậc, mặc dù so ra vẫn kém Cổ Kiếm Môn, nhưng có thể cùng Bách Xảo Viện tương đương. Địa vị Lạc Vân Tông tại Vân Mộng Sơn, cũng sẽ theo đó biến đổi vững như thái sơn.

Hàn Lập nghe hai người nói như vậy, trong lòng đối với điều kiện của tu sĩ họ Lữ có chút động tâm. Hắn tự nhiên biết, chính mình vừa mới trở thành tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, mà có tu sĩ đã ngưng luyện ra Nguyên Anh hơn trăm năm chỉ điểm có ý nghĩa ra sao. Nói không chừng có thể vì vậy mà rút ngắn được hơn mười năm, thậm chí trăm năm thời gian khổ tu.

Về phần ở lại Lạc Vân Tông, ngày từ đầu hắn cũng không phải chưa từng có ý niệm này, nhưng cũng chưa thật cẩn thận đánh giá qua lợi hại trong đó. Bây giờ nếu đối phương chủ động nói ra, cũng không thể không làm cho hắn thận trọng suy nghĩ.

Tiếp tục làm một tán tu, hay là thuận nước đẩy thuyền làm trưởng lão Lạc Vân Tông, hay là dứt khoát đi chọn một môn phái thích hợp hơn gia nhập.

Sau khi cúi đầu trầm ngâm một hồi lâu, Hàn Lập ngẩng đầu nghiêm mặt nói:

"Ý tốt của hai vị đạo hữu, Hàn mỗ xin nhận. Bất quá việc này trọng đại, mà tại hạ vừa mới kết anh thành công, hiện có chút bối rối. Mong hai vị châm chước mấy ngày, có thể ba ngày sau gặp lại được không?"

Nghe Hàn Lập nói, hai người lão giả tóc bạc không khỏi nhìn nhau liếc mắt một cái, sau đó lão giả thoáng cân nhắc, liền có chút ngượng ngùng đáp ứng nói:

"Thật xấu hổ! Xem ra sư huynh đệ ta có chút nóng lòng. Việc này hẳn nhiên là đạo hữu cần phải suy nghĩ vài ngày. Như vậy đi, mấy ngày sau ta sẽ đem nơi đây biến thành cấm khu, đề phòng có đệ tử trong tông nào quấy rầy đạo hữu. Ba ngày sau, hai người chúng ta sẽ tới bái phỏng đạo hữu".

Nói xong lời này, sau khi hai người lão giả tán dóc cùng Hàn Lập vài câu, liền tức thời cáo từ rời đi.

Hàn Lập khách khí đưa bọn họ ra ngoài động phủ. Mới lần nữa trở lại đại sảnh ngồi xuống, chau mày, không biết suy nghĩ cái gì.

Bóng trắng ngoài thính đường chợt lóe, Ngân Nguyệt không biết khi nào khôi phục nguyên hình bạch hồ, ưu nhã tiêu sái tiến vào.

"Như thế nào, pháp lực lại không đủ duy trì biến thân" Hàn Lập liếc mặt tiểu hồ một cái, bất giác kỳ quái nói.

"Đúng vậy, chủ nhân! Lấy hồn khí pháp lực bản thân cùng linh lực bản thể yêu hồ, chỉ có thể duy trì hình người một thời gian như vậy mà thôi. Lần sau nếu muốn biến thành hình người lại phải đợi tiếp một tháng" Tiểu hồ buồn bực nhấc đầu, dùng tiếng người mở miệng nói.

"Chờ ngươi tiến cấp đến yêu thú cấp tám, liền có thể vĩnh viễn biến ảo thành hình người. Bây giờ không nên nóng lòng như thế" Hàn Lập thản nhiên nói.

"Như thế, ta tại trong đỉnh này nhiều năm. Cũng có hơn trăm năm thời gian. Huống hồ có đan dược chủ nhân tương trợ, nói không chừng so với dự đoán của ta còn sớm hơn rất nhiều" Ngân Nguyệt nghiêm túc nói.

Hàn Lập nghe vậy gật đầu, đột nhiên trầm giọng nói:

"Nói đến Hư Thiên Đỉnh, trước kia ta tu vi không đủ, vẫn không có hỏi qua ngươi chuyện liên quan. Nhưng bây giờ ta nguyên anh đã thành, ngươi hẳn là có thể nói việc này. Dù sao ngươi ở trong đỉnh thời gian dài như vậy, không có khả năng không biết phương pháp khai đỉnh. Hơn nữa ta đối với Bổ Thiên Đan trong đỉnh này, cũng rất tò mò xem còn có bảo vật gì khác không".

"Phương pháp mở đỉnh Ngân Nguyệt đích xác biết, nhưng sợ rằng chủ nhân có chút thất vọng" Ngân Nguyệt giật mình một chút, sau đó lại thở dài nói một hơi.

"Ồ! Như thế nào, lấy tu vị của ta bây giờ, cũng không cách nào mở ra cái đỉnh này?" Hàn Lập vuốt cằm,có chút không tin nói.

"Chủ nhân không biết, lúc đầu ta cùng vài món cổ bảo khác từ trong đỉnh độn ra, cũng không phải là do có thể chống lại được

lực trói buộc bậc này của Thông thiên linh bảo Hư Thiên Đỉnh này, mà là nhờ Kiềm Lam Băng Diễm cùng đám tu sĩ bị chủ nhân xúc động nên mới có thể thừa dịp" Ngân Nguyệt chậm rãi nói.

"Thông thiên linh bảo, đây là cái gì? Hư Thiên Đỉnh không phải là cổ bảo sao? Theo lời ngươi nói, tựa hồ mở Hư Thiên Đỉnh cùng Kiềm Lam Băng Diễm có liên quan rất lớn" Nghi sắc trên mặt Hàn Lập hiện lên, có chút kinh ngạc nói.

"Kỳ thật Thông thiên linh bảo cũng chính là cổ bảo, đây là cách gọi của thượng cổ tu sĩ. Bất quá chỉ là cổ bảo phải có thần thông rất lớn, mới có thể được xưng hô như vậy. Mà Hư Thiên Đỉnh chính là một món đồ Thông thiên linh bảo như vậy. Ta mặc dù không biết đỉnh này có thần thông ra sao, nhưng tuyệt đối là hơn xa uy lực cổ bảo thông thường. Về phần Kiềm Lam Băng Diễm nọ, đúng là mấu chốt để mở ra Hư Thiên Đỉnh. Không, phải nói là bước đầu tiên khống chế chiếc đỉnh. Chủ nhân chỉ khi có thể luyện hóa băng diễm này, mới có cơ hội sử dụng linh bảo này" Lời nói của Ngân Nguyệt có một chút ngưng trọng.

"Thông thiên linh bảo! Có thể cho cổ tu sĩ xưng hô như vậy, xem ra bảo vật này thật không tầm thường. Nhưng nếu luyện hóa băng diễm chỉ là bước đầu tiên mà thôi, vậy phía sau còn có cái gì? Ngươi không ngại hãy nói ra xem" Hàn Lập không lộ ra vẻ ảo não, ngược lại lộ ra một tia vui mừng cẩn thận hỏi, bảo vật có thể cần nhiều điều kiện như vậy mới có thể sử dụng, có thể nói rằng uy lực bảo vật này hơn xa hắn dự đoán. Việc này đương nhiên là vui mừng lẫn sợ hãi, chỉ cần Hư thiên Đỉnh trong tay hắn, cho dù điều kiện có ngặt nghèo, cũng có thể một ngày nào đó làm cho bảo vật này chịu nghe hắn sử dụng. Điểm này, Hàn Lập rất tự tin.

"Tiếp theo cần làm cái gì, ta cũng không biết. Bởi vì chờ sau khi chủ nhân luyện hóa Kiềm Lam Băng Diễm, tự nhiên sẽ tìm được bước tiếp theo. Ta biết cũng chỉ có vậy mà thôi" Ngân Nguyệt nhẹ lắc đầu, thành thật nói.

"Như vậy sao! Thật sự là có điểm khó giải quyết. Bất quá cũng được, trước hết đem Kiềm Lam Băng Diễm luyện hóa, chuyện khác nói sau. Đúng rồi! Ngươi tựa hồ còn chưa nói trong đỉnh còn có bảo vật gì" Hàn Lập đầu tiên là có chút thất vọng, tiếp theo liếc

tiểu hồ một cái, mới chậm rãi hỏi.

"Ngân Nguyệt không dám giấu diếm. Trong đỉnh ngoại trừ hai khối Bổ Thiên Đan, căn bản là không có cổ bảo khác. Chỉ là một khoảng không mà thôi. Dù sao Hư Thiên Đỉnh tại Hư Thiên Điện mấy năm nay, chung quy cứ cách một thời gian, tu sĩ có một chút đại thần thông, có thể sử dụng một ít thủ đoạn đặc thù xúc động Kiềm Lam Băng Diễm trên đỉnh. Mà mỗi khi có việc này, luôn luôn có một hai kiện bảo vật nhân cơ hội bay độn ra. Kể từ đó, bảo vật trong đỉnh tự nhiên dần dần không còn. Thứ mấy người nhìn thấy trong Hư Thiên Điện lần trước, chính là cổ bảo cuối cùng" Ngân Nguyệt sợ Hàn Lập bất mãn, có chút bất an giải thích.

"Thì ra là thế. Cũng không sao cả. Lấy tu vi bây giờ của ta, cổ bảo bình thường cũng không có hứng thú. Có thể đem Hư Thiên Đỉnh này sử dụng, mới là kết quả tốt nhất" Hàn Lập cũng không lộ vẻ ảo não, ngược lại tâm bình khí hòa, tựa hồ đối với việc này có vài phần đoán trước.

"Chủ nhân có thể phóng khoáng như thế, Ngân Nguyệt cực kỳ bội phục! Chủ nhân nói đích xác không sai, theo ta được biết, cho dù ở thời kỳ cổ, nhiều nhất cũng chỉ có khoảng năm sáu mươi kiện cổ bảo có thể gọi là đỉnh cấp linh bảo. Mỗi kiện trong đó, cơ hồ có đại thần thông gần như là dời núi lấp biển, nói thật, khi lúc đầu ta thấy tiểu bình của chủ nhân có thể thúc dục linh dược, ta thiếu chút nữa tin rằng bình này cũng là một kiện linh bảo. Nhưng sau lại cẩn thận suy nghĩ, mới cảm thấy không quá có thể" Ngân Nguyệt đột nhiên khẽ cười một tiếng nói.

"Ồ! Tại sao. Chẳng lẽ thần thông của tiểu bình này còn không bằng linh bảo sao?" Hàn Lập nghe lời này, có chút sửng sốt, không tin hỏi.

"Việc này không phải. Tiểu bình của chủ nhân bất luận hay không còn có thần thông khác, nhưng chỉ dựa vào khả năng thúc dục linh dược hạng nhất, ta nghĩ cũng đủ để ngạo thị tất cả linh bảo. Dù sao thần thông các linh bảo rộng lớn, nhưng cũng phải tuần hoàn theo thiên địa pháp tắc. Linh bảo cũng chỉ là đem phép tắc phóng đại lên, lợi dụng mà thôi. Nhưng mà công hiệu thúc dục linh dược của tiểu bình này, chính là làm chuyện nghịch thiên. Ta

phỏng chừng, cũng chỉ có sau khi phi thăng linh giới, hoặc là tiên giới cao tầng, mới có thể luyện chế ra loại bảo vật này" Tiểu hồ vươn đầu lưỡi màu hồng liếm liếm môi, sau đó mới trịnh trọng nói.

"Ý của ngươi là, bảo vật này của ta, có thể là tu sĩ thượng giới hoặc là tiên nhân tiên giới luyện chế ra" Hàn Lập không cầm được hít một ngụm lương khí, có chút động dung nói.

"Không sai, điều này đích xác có thể!" Ngân Nguyệt vuốt cằm.

Hàn lập nghe lời này, im lặng một chút, đột nhiên từ trong Túi trữ vật móc ra cái tiểu bình thần bí kia, cẩn thận giữ trong tay xem xét, thần sắc trên mặt âm tình bất định.

Một hồi lâu sau, hắn chậm rãi đem tiểu bình thu vào, sau đó đột nhiên hướng Ngân Nguyệt hỏi:

"Ngân Nguyệt, ngươi hẳn là tại cách vách nghe được lời nói của hai vị trưởng lão Lạc Vân Tông. Cảm thấy ta nên lưu lại, hay là tìm một nơi tốt hơn?"

------oOo------

Chương 639: Nhất phái trưởng lão

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Cái này, nếu chủ nhân muốn hỏi, Ngân Nguyệt đành làm càn trả lời. Xin hỏi chủ nhân sau này có tính toán gì không? Nếu là không có kế hoạch khác thì ở lại Lạc Vân Tông cũng có thể là một lựa chọn tốt. Hai người họ đều là Nguyên Anh Sơ Kỳ tu sĩ, chủ nhân ở lại đây sẽ không chịu bất luận sự câu thúc nào. Hơn nữa Lạc Vân Tông cũng xem như không phải là một tiểu môn phái, đủ khả năng để cung cấp cho chủ nhân nguồn lực nhất định. Đương nhiên nếu chủ nhân có an bài khác thì điều này cũng không cần tính đến. Một Nguyên Anh Kỳ tu sĩ, cho dù là tán tu, cũng sẽ không có môn phái nào có dũng khí dễ dàng trêu chọc đến" Ngân Nguyệt bình tĩnh nói.

"Tạm thời ta cũng không có kế hoạch gì cụ thể. Ta muốn có mấy năm công phu đem nguyên anh ngưng cố hơn nữa. Mặt khác, sau này phải đi cực tây một chuyến. Đại Diễn Quyết ba tầng công pháp nhất định phải lấy được. Nguyên Vũ Quốc cuối cùng cũng muốn đi một lần, ta năm đó ta đã đáp ứng một người, muốn tiêu diệt gia tộc họ Phó này. Không biết gia tộc này cùng Bách Xảo Viện Phó Gia có cái gì liên quan không?" Hàn Lập thản nhiên nói.

"Nếu là như vậy, chủ nhân hay là tạm lưu lại Lạc Vân Tông. Làm tán tu dù sao có chút đơn lực, cô thế, hơn nữa có Nguyên Anh Kỳ tu sĩ chỉ điểm mà nói đối với việc tu luyện của chủ nhân cũng là có lợi thật lớn" Ngân Nguyệt ngẫm nghĩ lại đề nghị.

"Ừm! Cũng có chút đạo lý! Bây giờ ta có chút mệt mỏi, ngươi đi trước đi" Hàn Lập cũng không nói đồng ý hay không đối với đề nghị này. Mà là sau khi chỉ thị phân phó một hồi, hắn đứng dậy nhằm hướng phòng ngủ đi đến.

Bạch hồ nghiêng đầu nhìn bóng Hàn Lập đi xa, ánh mắt lộ ra vẻ đăm chiêu, rồi cũng từ thính đường đi ra ngoài.

Nằm ở trên giường đá trong phòng ngủ, Hàn Lập kinh ngạc nhìn thanh thạch thất đỉnh, tâm tình phập phồng không ngừng, có chút khó ngủ.

Ngày đó ngưng kết nguyên anh, nhìn như đơn giản nhưng trong đó phong hiểm to lớn, làm cho Hàn Lập hồi tưởng đến mà sợ hãi không thôi.

Khi toái đan thì toàn bộ kinh mạch nghịch chuyển, dĩ nhiên làm cho hắn đau đớn mà thiếu chút nữa sống không bằng chết, nhưng bằng vào tu vi cao thâm hơn xa so với tu sĩ cùng cấp, hắn cũng cố nén đau chống giữ. Trong đó phải tính đến công lớn nhất thuộc về dược lực thần kỳ của Cửu Khúc Linh Sâm đan hoàn. Nếu không Hàn Lập rất hoài nghi liệu mình có thể hôn mê ngay lúc đó hay không nữa.

Quá trình toái đan hung hiểm vô cùng. Nhưng là so sánh với việc bị tâm ma cắn trả thì có thể như chuyện nhỏ.

Những tưởng rằng chính có Dưỡng Hồn Mộc, Bà La Châu an thần định hồn dị bảo hộ thân, hơn nữa còn có chuẩn bị một viên Định Linh Đan, vượt qua cửa ải tâm ma, mặc dù không thể không tốn chút sức lực nhưng chung quy so với các kết anh tu sĩ khác phải dễ dàng hơn nhiều mới đúng.

Nào ngờ không nghĩ tới tâm ma lợi hại quỷ trá, căn bản hơn xa nghe đồn gấp bội.

Nó trước làm cho Hàn Lập trải qua liên tiếp tâm lý sợ hãi, nhất là sợ hãi rất nhiều chuyện bình thường vốn chôn sâu ở đáy lòng ngay cả chính hắn cũng không có ý thức được sự tình, thì trong ảo giác liên tiếp phát sinh.

Mặc kệ là cố hương thôn nhỏ đột nhiên bị cường đạo cướp bóc. Cha mẹ tiểu muội toàn bộ gặp độc thủ. Hay là chính mình tu vi hoàn toàn biến mất, một lần nữa trở thành phàm nhân cùng với việc chiếc bình nhỏ bí mật bị lộ rồi bị cả tu tiên giới tu sĩ đuổi giết. Gặp cảnh này thì không thể không xúc động. Những tình cảnh hiểm nghèo đối với Hàn Lập, nhất nhất ở trước mặt hắn hiện ra như mộng như ảo, giống như thật giống như không. Một khi rơi vào căn bản không cách nào tự kiềm chế.

Cho dù Hàn Lập bình thường tính tình rất kiên nghị trầm ổn, cũng thiếu chút nữa bởi vì lửa giận cùng sợ hãi mà trầm luân trong đó.

Cũng may Định Linh Đan nọ cùng các bảo vật khác cũng không phải là hư danh, cuối cùng tại thời điểm mấu chốt, bảo trì trong đầu hắn một điểm thanh minh, nhờ đó mới có thể phá tan ảo giác trở về hiện thực.

Cho dù như thế cũng làm cho Hàn Lập một trận toát mồ hôi lạnh.

Chưa chờ tâm thần hắn bình tĩnh trở lại, một đợt sóng tâm ma tiếp theo tiếp tục công kích.

Trong lúc tâm thần hoảng hốt đó. Hắn lâm vào trong ảo giác phúc địa tuyệt vời.

Vừa được cùng cha mẹ tiểu muội đoàn tụ một nhà. Quay trở về khi còn thơ với cuộc sống hạnh phúc, cũng có khi bỗng nhiên cùng Nam Cung Uyển kết bái thành thân kết thành mộng đẹp song tu, đến lúc tối hậu còn xuất hiện Mặc thị tỷ muội, cùng Trần Xảo Thiến tràng cảnh chung một chồng. Đối với cảnh này, Hàn Lập chỉ mê man một chút rồi thoát khỏi tâm mê luyến.

Sau khi hắn tu vi đại thành, nhất cử xưng bá Thiên Nam tu tiên giới, cuối cùng có thể phi thăng linh giới trở thành tiên giới tiên nhân, từ nay về sau cùng thiên địa đồng thọ địa cảnh tượng cũng đều lục tục xuất hiện.

Hắn tại trong ảo giác này không biết say mê nhiều hay ít, sau khi phảng phất kinh nghiệm trải qua bao nhiêu năm tháng, khi mừng rỡ khi bi thương cuối cùng không rõ vì lý do, cơ duyên gì đột nhiên tỉnh ngộ lại, thoát khỏi tâm ma mê hoặc để kết thành nguyên anh.

Hàn Lập nằm ở trên giường yên lặng nhớ lại, không khỏi lại nghĩ tới tình hình khi nguyên anh lần đầu tiên xuất khiếu.

Lúc nguyên anh mới hình thành, khi từ thiên linh cái bay ra, hắn rõ ràng cảm giác được nguyên anh là chính mình mà chính mình là nguyên anh. Nhưng nhưng không cách nào khống chế được nguyên anh mà chỉ có thể trơ mắt nhìn nguyên anh tại trên đầu mình trêu chọc nô đùa, giống như một lần nữa trở lại thời kỳ tuổi thơ vô ưu tư lự.

Trong khoảnh khắc đó, tâm trạng hắn cực kỳ bình thản, mọi ưu phiền đều vứt bỏ, phảng phất tiến vào cảnh giới phản phác quy chân.

Sau đó Hàn Lập ngẫm nghĩ một chút, cũng rõ ràng nguyên nhân của chuyện này vì nguyên anh mới hình thành, không cách nào tâm thần hợp nhất. Chờ khi nguyên anh hoàn toàn ngưng hình và tu vi tinh tiến thì loại chuyện này tự nhiên sẽ không tái xuất hiện.

Lật qua lật lại không ngủ được vì hắn cứ nhớ lại kinh nghiệm kết anh, thân hình đều vô cùng mệt mỏi mà hắn cứ mơ mơ màng màng không ngủ sâu được. Thời gian này hắn hay gặp được giấc mộng đẹp, tựa hồ lần nữa trở lại sơn thôn nhỏ, cùng huynh trưởng tiểu muội cực kỳ thoải mái bên sườn núi chạy nhảy trốn tìm, sau đó về nhà cùng cha mẹ gặp mặt ăn cơm nói cười.

Thật sự là một hồi mộng đẹp!

Sau đó,Hàn Lập không có chần chờ lập tức đáp ứng chuyện gia nhập Lạc Vân Tông.

Lạc Vân Tông hai vị trưởng lão nghe vậy, tự nhiên mừng rỡ như điên.

Bọn họ lập tức đề xuất long trọng triệu tập tông nội đại hội đồng thời cũng mời tu sĩ cao cấp môn phái khác cử hành nhập tông đại điển cho Hàn Lập.

Vừa nghe lời này, Hàn Lập lập tức lắc đầu không đồng ý mà hết thảy giản lược thủ tục đồng thời chỉ hướng tới hai phái khác ở Vân Mộng Sơn thông báo một tiếng mà thôi. Dù sao sớm muộn hắn sẽ phải cùng trưởng lão Nguyên Anh Kỳ của hai phái này quan hệ. Mặt khác hắn còn nhiều việc khác phải kín đáo tiến hành nên Hàn Lập cũng không muốn làm cho nhiều người chú ý đến.

Lão giả tóc bạc hai người mặc dù cảm giác được có chút không ổn, nhưng cũng may là có thể giải thích rằng Hàn Lập không thích náo nhiệt.

Đi theo sau Hàn Lập và hai lão giả tóc bạc, trong đại điện xuất hiện các vị phong chủ phong, sau đó nhất nhất triệu kiến các Kết Đan Kỳ đệ tử.

Trong đó non nửa Kết Đan Tu Sĩ, tự nhiên nhận ra Hàn Lập, vị *"Luyện Khí Kỳ"* đệ tử này.

Bọn họ mấy ngày nay sớm nghe được một ít phong thanh, biết rằng ba ngày trước có một kết anh tu sĩ muốn gia nhập Lạc Vân Tông bọn họ, mà trải qua phân tích vài phương diện thì cũng đoán bảy tám phần thân phận Hàn Lập.

Khi thật sự nhìn thấy Hàn Lập, mặc dù không biết những người này tâm lý như thế nào, nhưng mỗi người biểu hiện đều cung kính, không có người nào lộ ra dị sắc.

Hàn Lập nhìn thấy mấy vị *"Sư tổ"* của mình là hồng sam lão giả cùng Thiên Tuyền Phong hai vị và đám người phong chủ, cũng từng người kêu *"Hàn sư thúc"* không ngừng. Nét mặt hắn mặc dù tự nhiên nhưng tâm lý cũng có vài phần buồn cười. Khoát tay chặn lại để cho bọn họ đứng lên vì hắn cũng không muốn có điều gì khó xử.

Nhưng thần thức Hàn Lập đảo qua phía dưới phát hiện trong đó nữ tử họ Tống khi gọi mình là *"Sư thúc"* thì trên mặt có một tia phức tạp, thanh âm hơi có chút chần chờ. Không biết, nữ tử này có phải hay không là đang nhớ tới ngày đó từng thi triển qua thần thông Tham tâm thuật với Hàn Lập, kết quả là được việc gì.

Lấy tu vi Hàn Lập hôm nay mà nói, tự nhiên sẽ không đem tâm tư của nữ nhân này để ở trong lòng.

Sau khi cùng các Kết Đan Tu Sĩ gặp mặt, lão giả tóc bạc lúc này mới nêu vấn đề chọn động phủ cho Hàn Lập. Cả Vân Mông Sơn đông mạch, hắn có thể chọn một nơi linh khí sung túc để khai mở động phủ. Động phủ này cũng không nhất định phải ở trên vài tòa sơn phong trong tông nội.

Nghe lời ấy, Hàn Lập cũng không có khách khí.

Một ngày sau, sau một phen tìm kiếm, hắn nhìn trúng một ngọn núi không cao không thấp phía đông Lạc Vân Tông.

Ngọn núi này mặc dù không có gì cao lớn hay hiểm trở, cũng không phải chỗ linh khí tốt nhất. Nhưng ngọn núi này là một mẫu phong hiếm thấy. Trừ một tòa chủ phong ra, thì tại bốn phía có 3 tòa núi thấp hơn một chút bao vòng quanh, phi thường thích hợp cho việc bố trí cấm pháp trận. Hàn Lập phi thường hài lòng.

Khai mở một tòa động phủ đối với Hàn Lập mà nói là việc cực kỳ dễ dàng. Từ trước đến nay, Hàn Lập cũng chỉ mất hơn nửa ngày là khai mở xong một tòa động phủ lớn nhất.

Làm xong động phủ, Hàn Lập lập tức tại 3 ngọn núi xung quanh bày trận pháp khí cụ để lập một pháp trận lợi hại tạm thời. Nhất thời một mảnh sương mù đem phương viên hơn mười dặm, toàn bộ bao phủ bên trong.

Đối với cấm chế này, Hàn Lập tự nhiên sẽ không hoàn toàn hài lòng. Hắn trong lòng đã sớm nghĩ đến, chờ khi hắn ngộ ra được trận pháp chi đạo lợi hại hơn thì mới một lần nữa thiết hạ cấm chế.

Sau khi làm xong này hết thảy mọi việc, Hàn Lập một lần nữa quay lại dược viên của Lạc Vân Tông.

Chuẩn bị đem một vài thứ trong động phủ cũ di chuyển đi.

Nhưng không nghĩ tới chờ hắn ở đây lại có một thân ảnh yểu điệu mê người đứng bên núi đá trong dược viên.

Người này vừa thấy Hàn Lập, lập tức cung kính thi lễ, đồng thời hé môi anh đào hé khẩn cầu nói:.

"Mộ Phái Linh có mắt không tròng, trước kia nhiều lần mạo phạm Hàn tiền bối, mong rằng tiền bối không lấy làm phiền lòng. Nhưng vãn bối có một chuyện muốn nhờ, hy vọng tiền bối có thể thành toàn cho. Không biết Hàn tiền bối có thể không nhận Phái linh làm môn hạ, tiểu nữ tử nhất định cả đời phụng dưỡng tiền bối, quyết không rời bỏ nửa chừng" Nói xong lời này, vị nữ tử bình thường diễm lệ ngạo sương này khoanh tay đứng im một bên, trên mặt lộ ra vẻ khẩn trương, trong ánh mắt càng lộ ra vẻ chờ đợi.

------oOo------

Chương 640: Biến giả thành thật!

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Làm môn hạ của ta? Ta không thu đệ tử, hơn nữa ngươi cảm giác được rằng ta sẽ nhận một vị nữ Trúc Cơ Kỳ tu sĩ làm môn nhân sao? Nghĩ lại một điểm nhân tình ngày đó, ta không trách tội cử chỉ mạo phạm lần này!" Hàn Lập đột nhiên đứng dậy trước mặt mạo mỹ nữ tử, thần sắc lạnh lùng lắc đầu từ chối.

"Tiền bối ta..." Nữ tử họ Mộ vừa nghe Hàn Lập nói lời này, mặt lộ ra vẻ kinh hoảng vội vàng mở miệng nói cái gì đó. Nhưng là Hàn Lập khẽ phất nhẹ ống tay áo một cái, một cỗ cuồng phong bất chợt xuất hiện đem nữ tử này thổi nghiêng ngả, nguyên bản định thốt ra lời nói, lập tức bị cuồng phong bức quay trở về.

Chờ khi nàng đứng vững lại thì trước mắt trống trơn không còn thấy người nào, Hàn Lập không biết khi nào đã không còn thấy bóng dáng.

Đến mức này, nữ tử này vẻ mặt uể oải, ngơ ngác đứng tại chỗ hồi lâu không nhúc nhích, nhất thời vẫn không muốn rời đi.

Dù sao vị. *"Hàn tiền bối"* đột nhiên xuất hiện này chính là người duy nhất có thể cứu nàng lúc này

Lúc này, Hàn Lập đã xuất hiện tại động phủ trong núi đá, không chút do dự tiến vào trùng thất. Nơi này đang chứa gần vạn con xích kim Phệ Kim Trùng. Đám trùng này hai mươi năm trước đã ấp trứng thành công rồi lần nữa tiến giai từ kim ngân thành xích kim Phệ Kim Trùng.

Vỏ của đám phi trùng này chỉ còn màu bạc nhỏ như đầu kim mà thôi. Nếu không phải bắt lên gần mắt cẩn thận quan sát thì mắt thường căn bản không cách nào phát hiện trong màu vàng còn có các điểm ngân quang chớp động.

Phải nói rõ rằng đám Phệ Kim Trùng này chỉ còn cách bước hoàn toàn thành thục cuối cùng không xa.

Điều này làm cho Hàn Lập đang hưng phấn lại có chút thất vọng.

Tuy mới chỉ gần đạt đến cảnh giới xích kim trùng tử nhưng mức độ lợi hại thật đúng là làm cho Hàn Lập đại khai nhãn giới. Hắn từng đem hơn trăm tam sắc Phệ Kim Trùng cùng Phệ Kim Trùng mới tiến giai lên kim sắc phóng ra cùng một chỗ. Kết quả chỉ trong khoảnh khắc, tam sắc phi trùng với hình thể to lớn hơn hắn đồng loại đã bị cắn nuốt không còn một mảnh.

Vô luận năng lực cắn nuốt hay là mức độ cứng cỏi của thân thể, tân Phệ Kim Trùng này cũng vượt xa tam sắc phi trùng, hơn nữa sau khi chúng tiến gần đến cảnh giới thành thục trên người bắt đầu tản mát ra một loại khí tức làm cho người ta kinh hãi, hơn nữa một khi bản năng thích thôn phệ huyết thực nổi lên thì chúng trở nên cực kỳ hung tàn, so với trước kia quả thực không cùng một loại.

Hắn tin tưởng nếu không phải là sớm đã thi triển khống thần cấm chế trên đám trùng này thì chúng tuyệt đối không chút khách khí cắn trả hắn.

Nhưng cứ như vậy, Hàn Lập cũng mơ hồ cảm thấy được tân Phệ Kim Trùng có chút dấu hiệu khó khống chế.

Xem ra nếu tiến hóa một lần nữa thì bằng thủ pháp cấm chế bình thường không cách nào khống chế được, khi đó lũ trùng này sẽ bộc lộ bản tính hung ác.

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Hàn Lập vẫn thực hiện biện pháp cũ, lần nữa lấy ra một nhóm kim ngân trùng lớn nhất, một mình cách ly tự dưỡng thúc dục nhằm đẩy nhanh quá trình làm cho chúng tiến hóa thành thể linh trùng thành thục vốn chỉ xuất hiện thời man hoang

Bất quá căn cứ quá trình tiến giai mà phán đoán thì sợ rằng không có hơn trăm năm thời gian thì không có khả năng tiến hóa đến bước cuối cùng. Bất quá có khoảng thời gian trì hoãn này cũng tốt. Hắn lúc này mới có thời gian rảnh rỗi tìm ra biện pháp khống chế linh trùng hiệu quả hơn.

Hàn Lập một mặt suy nghĩ một mặt đem đám Phệ Kim Trùng lớn nhất đến dược viên, tại đây hắn đem Linh Nhãn Chi Thụ đã trưởng thành so với bản thể không khác biệt là mấy cùng Cửu Khúc Linh Sâm cẩn thận di chuyển.

Cửu Khúc Linh Sâm cũng không có gì để nói, mặc dù trước đây phải dùng để luyện chế đan dược làm hao tổn không ít nguyên khí. Nhưng sau lại Hàn Lập dùng lục dịch bồi bổ thì nó đã khôi phục hơn phân nửa. Hôm nay đã không còn gì đáng ngại nữa.

Về phần Linh Nhãn Chi Thụ trải qua nhiều năm thúc dục như vậy, thời gian sản sinh linh dịch đã không còn xa.

Hàn Lập rất chờ đợi loại thuần dịch này để phối chế ra đại lượng Minh Thanh Linh Thủy có tác dụng tẩy dịch hai mắt,sau đó sẽ có thần thông gì sẽ xuất hiện?

Trừ linh trùng cùng linh dược trong dược viên, còn bảy tám loại hỗn tạp gì đó, Hàn Lập cũng chẳng buồn thu thập, trực tiếp bay khỏi động phủ.

Từ trên cao bay qua dược viên Hàn Lập chú ý cúi đầu liếc mắt một cái. Kết quả thấy nữ tử họ Mộ vẫn đang đứng ở trước dược viên, nhìn phương hướng thạch sơn, hai hàm răng cắn chặt vẻ mặt không cam lòng, không phát hiện hành tung Hàn Lập vốn đang ẩn nặc bay qua trên đầu.

Hàn Lập nhẹ lắc đầu, giải quyết loại chuyện này, đối với hắn mà nói tựa hồ chỉ là một cái nhấc tay, nhưng hắn cũng không nguyện mới vừa trở thành Lạc Vân Tông Thái thượng trưởng lão đã làm cho người ta cảm giác ép người. Tất nhiên cũng không có nói đến việc Mộ gia hay là Ngôn gia đều là tu tiên gia tộc không phải nhỏ ở Khê Quốc.

Mà lấy quan hệ giữa hắn cùng nữ tử này mà nói cũng không có bất kỳ lý do gì để nhúng tay vào. Chung quy không thể vì lý do trước kia nhận thức hắn là Lạc Vân Tông đệ tử mà có việc cầu hắn, hắn không muốn rước lấy phiền toái vào người.

Chuyện nội bộ bên trong gia tộc, Hàn Lập thật sự không có mấy hứng thú quan tâm.

Hàn Lập vô thanh vô tức bay khỏi Lạc Vân Tông đến chỗ tân động phủ.

Đem cấm chế mê vụ nhẹ nhàng tách ra, Hàn Lập đi thẳng đến trung tâm ngọn núi nơi hắn khai mở tân động phủ.

Linh trùng cùng linh dược, Hàn Lập nhẹ nhàng một lần nữa an trí thỏa đáng, đồng thời đem mọi chuyện trong phủ tạm thời giao cho Ngân Nguyệt xử lý, chính mình thì không hề trì hoãn tiến vào tĩnh thất, bắt đầu ngưng luyện nguyên anh.

Trong lúc đó, hai người tóc bạc lão giả cũng biết Hàn Lập muốn trong thời gian này tiến hành nguyên anh sơ bộ ngưng hình, cho nên cũng không có đến đây quấy rầy Hàn Lập tu luyện.

Trăm ngày sau, Hàn Lập cực kỳ thuận lợi đem nguyên anh ngưng thể thành công, hơn nữa cũng sơ bộ làm cho tâm thần cùng nguyên anh hợp nhất làm một. Hôm nay nguyên anh tái xuất khiếu mà nói, Hàn Lập có thể dễ dàng khống chế nhất cử nhất động.

Khi Hàn Lập từ tĩnh thất trung đi ra thì Ngân Nguyệt theo lệ hóa thành thiếu phụ, cung kính chờ bên ngoài.

Bất quá khi nhìn thấy Hàn Lập thì trên sắc mặt kiều diễm lại lộ ra một tia cổ quái.

"Như thế nào, ngươi hình như có cái gì đó muốn nói với ta. Xảy ra chuyện gì sao?" Hàn Lập nhướng mày hỏi.

"Chủ nhân, ngươi mới vừa tiến vào tĩnh thất nửa tháng, thì vị Mộ sư thúc kia lại tìm tới nơi này. Đã tại tử phong bên ngoài chờ người nhiều ngày" Ngân Nguyệt hé miệng cười nói.

"Nữ tử này dĩ nhiên như thế là không biết tiến thoái, nàng thích chờ đợi thì ta sẽ cho nàng chờ đợi. Dù sao ta sẽ không muốn tìm phiền toái làm gì" Hàn Lập nhíu lông mày, mặt không chút thay đổi nói.

"Nhưng là, chủ nhân. Nữ nhân kia đến không được bao lâu thì chúng ta trước sau nhận được Truyền Âm Phù của Ngôn gia cùng Mộ gia. Bởi vì chủ nhân đang bế quan nên ta đã đem hai phần Truyền Âm Phù này thay người bảo tồn nguyên vẹn, chủ nhân có muốn xem một chút hay không?" Ngân Nguyệt khẽ đảo con ngươi, thử dò xét hỏi.

"Truyền Âm Phù? Mộ gia cùng Ngôn gia? Chẳng lẽ cùng nữ tự họ Mộ kia có liên quan! nhìn bộ dáng ngươi, hiển nhiên đã xem qua. Có chuyện gì sao?" Hàn Lập sờ sờ cằm, bất động thanh sắc nói.

"Hì hì! chủ nhân thật sự là biết tiên tri, bất quá không cần Ngân Nguyệt nói cái gì, chủ nhân vừa nhìn đã biết thật sự có chút phiền toái nhỏ" Ngân Nguyệt thản nhiên khẽ cười nói.

"Cầm đến đây!" Nghe Ngân Nguyệt vừa nói như thế, Hàn Lập cũng chẳng muốn phỏng đoán cái gì, trực tiếp đưa tay ra.

Ngân Nguyệt lập tức từ trên người lấy hai trương phù một hồng một trắng, cười khanh khách duỗi tay, đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập không khách khi tiếp nhận trương phù, trương phù lập tức rung lên, hồng bạch một quang đoàn trước sau trên tay phát sáng.

Thần thức Hàn Lập xâm nhập vào trong hai quang đoàn, lẳng lặng nghe cái một lúc. Một lát sau, trên mặt hắn biến thành vẻ ngạc nhiên, sau đó lại lộ ra vẻ cực kỳ tức giận.

"Hừ! Nữ tử này lá gan thật là to. Chẳng lẽ nàng thật tưởng rằng mấy năm làm sư thúc trên danh nghĩa của ta mà ta sẽ để nàng bát nháo như thế sao?" Hàn Lập sau khi nghe xong hoàn toàn, mặt trầm như nước, thanh âm băng hàn cất lên.

"Nàng đương nhiên biết làm như thế khẳng định là đắc tội với chủ nhân. Bất quá, nữ nhân này mặc dù cùng chủ nhân tiếp xúc không nhiều lắm nhưng sợ rằng đã nhìn ra chủ nhân cũng không thật sự là người có tâm địa sắt đá. Nếu không, ngày đó nàng cũng không cố lấy dũng khí, dám tìm một vị Nguyên Anh Kỳ tu sĩ xin che chở. Hơn nữa, nếu thật sự chủ nhân có trừng phạt nàng, thì chỉ sợ nàng cũng cảm giác được so với việc phải song tu với vị Ngôn sư huynh kia còn tốt hơn" Ngân Nguyệt cố nén ý cười phân tích.

"Bất quá, nàng cũng thật là có dũng khí. Dĩ nhiên trực tiếp nói cho hai nhà rằng ta đã nhận nàng làm thiếp thân thị thiếp. Làm cho hai tộc trưởng này vội vàng đến truyền âm cáo lỗi, hơn nữa vị tộc trưởng họ Ngôn kia lúc này tỏ vẻ bọn họ cũng không biết gi về việc nữ nhân này đã thành thị thiếp của ta, mà lập tức cùng Mộ gia giải trừ hôn ước, hy vọng ta ngàn vạn lần không nên trách tội. Nữ nhân này nếu có gan dám làm như thế, xem ra tâm lý hẳn là cũng có điểm giác ngộ" Hàn Lập không có tức giận liếc Ngân Nguyệt một cái, nói.

"Chủ nhân có ý là…" Ngân Nguyệt hấp háy đôi mắt sáng, lộ ra một tia kinh ngạc.

"Như thế nào, ta nay nguyên anh đã thành, nhận một vị thị thiếp thì rất kỳ quái sao? Huống hồ nữ tử này nhan sắc đích xác không phải bàn, ta cũng là nam tu có thể lộng giả thành chân, nếm thử mùi vị song tu thì có cái gì không tốt đâu!" Hàn Lập đột nhiên duỗi duỗi người, nói một cách lười biếng, chỉ là khóe miệng mơ hồ lộ vẻ lạnh lẽo.

"Nhưng chủ nhân không phải luôn luôn không gần nữ sắc sao, hơn nữa trước kia lại từng mấy lần cự tuyệt hảo sự đến cửa. Tỷ như vị Văn cô nương kia còn gặp chủ nhân sớm hơn" Ngân Nguyệt sau lúc ngạc nhiên, có chút khó hiểu khẽ mấp máy đôi môi đỏ mọng hỏi.

"Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ. Lúc đầu ta nguyên anh chưa thành, tu vi còn thấp. Tự nhiên sẽ không có cái gì tâm tư tìm hoan nạp thiếp. Nếu là Văn Tư Nguyệt bây giờ mà cho ta đụng tới thì ta tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha bỏ qua." Hàn Lập hai

tròng mắt híp lại, dùng khẩu khí bình thản nói, phảng phất bộ dáng cực kỳ thật.

Ngân Nguyệt nghe vậy, không khỏi lặng người, nhất thời không biết nói gì.

------oOo------

Chương 641: Ước hẹn ba mươi năm

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Chủ nhân, người,… người không phải còn mục đích sao?" Ngân Nguyệt mở to đôi mắt đẹp, chần chờ đứng lên.

"Có mục đích hay không về sau ngươi sẽ biết. Hiện tại gọi nữ nhân kia vào cho ta, với tu vi của nàng sẽ nhìn không thấu thân thể yêu hồ của ngươi" Hàn Lập không trả lời mà phân phó.

"Tuân mệnh, chủ nhân" Dù trong bụng Ngân Nguyệt đầy nghi vấn nhưng vẫn cung kính trả lời.

Hàn Lập xoay người đi ra đại sảnh

Sau thời gian một tuần trà, Ngân Nguyệt tao nhã bước vào, đằng sau là một cô gái dung nhan hơi tiều tụy, chính là Mộ Phái Linh.

Xem ra trải qua một khoảng thời gian không gặp, nữ nhân này cũng đã có thay đổi lớn.

"Chủ nhân, Mộ cô nương đã đến" Ngân Nguyệt đi tới trước mặt Hàn Lập, kính cẩn nói.

"Biết rồi. Đi ra đi" Hàn Lập lạnh nhạt gật đầu.

"Vâng. Nô tỳ cáo lui".

Ngân Nguyệt hơi nghiêng người liếc mắt nhìn cô gái họ Mộ bên cạnh, miệng hơi mỉm cười sau đó rời đi.

"Tham kiến tiền bối" Mộ Phái Linh cúi đầu thi lễ sau đó thì im lặng không nói. bộ dáng để mặc cho Hàn Lập xử lý.

Nhìn thấy thái độ như vậy của cô gái này, Hàn Lập khẽ cau mày, ánh mắt nhìn vào khuôn mặt mỹ lệ của cô gái.

"Ngươi tất nhiên là biết nguyên nhân ta gọi ngươi tới đây ngày hôm nay, chính vì ngôn ngữ bừa bãi của ngươi mà làm cho tu sĩ vừa mới tiến giai Nguyên Anh Kỳ như ta, bị gia tộc tu tiên của ngươi có ấn tượng rằng ta ngang ngược, kiêu ngạo. Tất nhiên chuyện trắng trợn cướp lấy hôn ước là không đúng, nói thật sự là không dễ nghe chút nào. Lấy tu vi bây giờ của ta, hai gia đình sẽ không dám có oán giận, ta cũng không để trong lòng. Nhưng điều đó không có nghĩa là ta sẽ dễ dàng tha cho ngươi, ngươi cũng sẽ bị ta trừng phạt".

Hàn Lập cũng không hề tỏ ra tức giận, ngược lại vô cũng bình tĩnh nói ra từng từ một.

"Tiền bối thứ lỗi. Chuyện này cũng là do tiểu nữ to gan lớn mật. Nhưng nếu gả vào nhà đó, vãn bối thà tình nguyện làm thị thiếp cho tiền bối" Cô gái họ Mộ ngẩng đầu lên, khuôn mặt tái nhợt.

"Ngươi nếu đã coi là thân thiếp của ta thì ta cũng không có coi mình là người ngoài, càng không thể thanh minh lời đồn này. Nếu không gia tộc tu tiên này tất sẽ coi ta là… là gã Lạc Vân Tông trưởng lão mới lên này, ngay cả một nữ tu sĩ Trúc Cơ Kỳ yếu ớt cũng không bảo vệ nổi. Hơn nữa lời đồn đại bây giờ cũng đã lan khắp cả tu tiên giới, ngươi nói ta nên xử trí ngươi như thế nào?" Hàn Lập ánh mắt chớp động, chậm rãi nói.

"Vãn bối không còn lời nào để nói. Tiền bối xử trí như thế nào, Phái Linh cũng chấp nhận" Cô gái cắn môi, thấp giọng nói.

"Với tu sĩ bên ngoài thì cũng chỉ có thể nói ngươi chính là thiếp của ta mà thôi. Bây giờ cho ngươi hai lựa chọn. Một là trên danh nghĩa là tì thiếp của ta nhưng thực tế là thị nữ cho ta hai mươi năm, nghe ta sai khiến. Thời gian kết thúc thì việc này coi như xong, ta sẽ trả lại tự do lại cho ngươi. Nhưng mà trở thành thị nữ thì đừng mong tu luyện sẽ được trợ giúp gì của ta" Hàn Lập trầm giọng nói.

"Vậy lựa chọn thứ hai là gì?" Cô gái vừa nghe đến đó lộ ra vẻ thất

vọng, không nhịn được hỏi.

"Điều thứ hai tựa như lời người vừa nói, giả thành thật, trở thành thị thiếp của ta, sau này đi theo ta không được rời bỏ, phụng dưỡng ta. Bản thân ta sẽ không đối xử tệ với những người bên cạnh mình, đương nhiên khi tâm tình vui vẻ sẽ chỉ điểm giúp ngươi một hai điểm trong việc tu luyện. Nhưng mà trước khi trở thành thiếp của ta thì ta sẽ phải hạ cấm thần thuật trên người ngươi, tránh ngươi có lòng phản bội. Dù sao hôm nay ngươi nguyện ý trở thành thiếp, mai đột nhiên lại thay đổi. Ta có một vài chuyện bí ẩn không muốn lại rơi vào tai người khác" Hàn Lập nhìn cô giá chầm chầm, trầm giọng nói.

"Ta…"

Nghe Hàn Lập nói thế khiến cho cô gái không khỏi hơi bất ngờ, khuôn mặt trầm ngâm đánh giá lời của Hàn Lập.

Xem ra việc trở thành thiếp của Hàn Lập cũng không khiến cho cô gái này có quá nhiều điều phân vân.

"Ta biết, ngươi luôn có lòng tự trọng cao. Cho dù ta là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cũng không khiến ngươi bằng lòng nhận là phu quân. Nhưng mà chuyện này cũng không quan hệ nhiều lắm, trong lòng ta ngươi cũng không phải là đạo lữ tốt nhất. Bỏ qua hết mọi trở ngại, ta thu ngươi làm thiếp, cũng có ý muốn che chở cho ngươi, tại phương diện tu luyện có thể tiến xa hơn, chuyện đó cũng không khó. Hơn nữa, trải qua vài năm, ngươi cũng biết ta không phải là người hung ác tàn bạo hay tính tình cổ quái, cho dù hạ cấm thuật đi nữa, đi theo ta cũng không phải chịu khổ cũng không phải ủy khuất gì. Hơn nữa sau này, chân tâm của ngươi làm cho ta yên tâm tất sẽ tháo bỏ cấm thuật, chuyện đó không phải không có khả năng. nếu không làm tì nữ cho ta hai mươi năm. sao, chỉ chớp mắt là trôi qua thôi".

Hàn Lập vừa nói vừa nhìn vào khuôn mặt của cô gái, tùy ý đối phương chọn lựa.

"Tiền bối có thể cho ta hai ngày thời gian suy nghĩ không?" Trong lòng cô gái hỗn loạn, vừa không muốn bị quản chế vừa muốn

được tu sĩ Nguyên Anh Kỳ trợ giúp, nhất thời không thể quyết định, chần chờ nói.

Về việc trở thành thị thiếp của Hàn Lập, nàng đã sớm biết chân tướng trước tiên đã như vậy, cũng không thấy việc trở thành thị thiếp của một tu sĩ Nguyên Anh Kỳ có gì là không ổn.

Dù sao được một tu sĩ Nguyên Anh Kỳ có lời chọn lựa tu sĩ Trúc Cơ Kỳ làm thiếp, thì có vô số nữ tu sĩ động tâm.

"Có thể. Trước tiên ngươi xuống núi, hai ngày sau lại quay lại. Thời gian dài như thế cũng đủ để cho ngươi chọn lựa" Hàn Lập gật đầu, không làm khó cô gái, gọi Ngân Nguyệt đi ra.

Mộ Phái Linh thi lễ cáo lui, theo Ngân Nguyệt rời đi, có chút hoảng hốt.

Trong chốc lát, Ngân Nguyệt đã quay trở lại.

"Chủ nhân, người đưa ra hai cái điều kiện này hơi…" Ngân Nguyệt giương đôi mắt sáng, long lanh lưu chuyển, bật cười.

"Thật là có gì kì lạ sao? Ngặt nghèo? Vừa đúng lúc ta cần một vị tu sĩ trẻ tuổi làm thiếp và cô gái đó cũng có tâm nguyện" Hàn Lập liếc Ngân Nguyệt, thần sắc vẫn thản nhiên nói.

"Tất nhiên là không ngặt nghèo nhưng mà cô giá này trái tim rất kiên định, bộ dáng cao ngạo. thật sự làm khó cho Mộ cô nương rồi. nhưng với bí ẩn của chủ nhân thì việc hạ cấm thuật là tất yếu" Ngân Nguyệt thở nhẹ một hơi, sâu kín nói.

"Ngân Nguyệt, ta cảm giác ngươi có không ít hảo cảm với cô gái này" Hàn Lập đột nhiên cẩn thận đánh giá thân thể mềm mại mê người của Ngân Nguyệt rồi nói.

"Hảo cảm cũng không phải. Chỉ là cô gái này gây cho ta một cảm giác thân thiết, hình như là trước kia ta cũng vô cùng thân cận một người như thế, bất giác khiến cho trái tim hơi rung động" Ngân Nguyệt ngẩn ra, cười khổ.

Nghe dến đó, Hàn Lập gật đầu cũng không có tiếp tục truy hỏi.

Tiếp đó, Ngân Nguyệt thức thời cũng không nhắc lại chuyện của cô gái, ngược lại cùng Hàn Lập thảo luận chuyện về làm sao luyện hóa kiềm lam băng diễm. đây mới là chuyện Hàn Lập quan tâm nhất.

Cô gái kia tiến vào trong đại sảnh nhìn thấy Hàn Lập.

"Thế nào, suy nghĩ kĩ chưa. Làm thị nữ hai mươi năm hay là bị ta hạ cấm thần thuật?" Hàn Lập nhìn cô gái, hỏi dứt khoát.

"Tiểu nữ có nghĩ qua. Tại tu tiên giới có thể làm thiếp cho một tu sĩ Nguyên Anh Kỳ đối với một nữ tu sĩ cấp thấp mà nói, đúng là một loại cơ duyên. Nhưng mà trở thành thiếp của tiền bối thì mong tiền bối có thể cho vãn bối một lời hứa, Phái Linh tình nguyện bị cấm chế, cả đời không rời xa khỏi tiền bối" Lần này hiển nhiên trong tâm đã có ý kiên định, cô gái trấn tĩnh nói.

"Điều kiện? Nói thử xem" Khuôn mặt Hàn Lập không đổi, dường như đã có đoán trước.

"Ta biết Hàn tiền bối không phải là người háo sắc, cho nên hy vọng tiền bối có thể đáp ứng ta trong vòng ba mươi năm tạm thời không chiếm nguyên âm của ta. Ta đang tu luyện đến thời kỳ mấu chốt. Mà công pháp này, thân thể xử nữ vô cùng trọng yếu. Đây cũng chính là nguyên nhân mà Phái Linh liều chết không muốn lập gia đình. Chỉ cần qua ba mươi năm, mặc kệ Phái Linh có kết đan hay không đều chính thức cùng tiền bối song lữ tu luyện".

Không biết có phải là cảm thấy điều kiện có chút quá phận hay không, mà cô gái này nói từ song tu có hơi ngượng ngùng, lời vừa nói ra thì khuôn mặt chợt ửng đỏ càng thêm vẻ mê người.

"Ba mươi năm. Hắc, hắc… Điều này ta đáp ứng" Hàn Lập nghe lời này không có lộ ra vẻ bất mãn mà trong mắt chợt lóe tinh quang, không hề suy nghĩ mà đáp ứng.

"Đa tạ tiền bối thành toàn".

Phái Linh thấy Hàn Lập đáp ứng nhanh chóng như vậy ngược lại có chút ngạc nhiên sau đó mừng rỡ nói.

"Qua hai ngày nữa ta sẽ nói với các vị trưởng lão, chính thức nhận ngươi làm thiếp. Nhưng nếu sau ba mươi năm ngươi mới cùng ta tu luyện thì ta sẽ tạo cho ngươi một tòa động phủ, để ngươi tu luyện tại đó, thỉnh thoảng ta sẽ vào đó chỉ điểm cho ngươi" Hàn Lập trầm ngâm nói.

"Vâng, Phái Linh nghe lời tiền bối phân phó" Cô gái nhận kết quả này đã rất hài lòng, không chút suy nghĩ nói.

"Sau này là thị thiếp của ta thì đừng gọi tiền bối mà xưng công tử đi, ta cũng chỉ hơn hai trăm tuổi, so ra cũng không quá già".

Hàn Lập nói khuôn mặt tựa như mỉm cười. Hàn Lập đánh giá cô gái đẹp lạnh lùng này lần nữa, mơ hồ mang theo một tia thưởng thức.

------oOo------

Chương 642: Điên Phượng Bồi Nguyên Công

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tuân mệnh, công tử" Mộ Phái Linh khuôn mặt ửng hồng,nhỏ giọng nói.

"Ngươi quay về thu thập một chút, chọn một phòng trong động phủ. Đây là cấm chế lệnh bài ở đại trận phụ cận. Mang trên người có thể tùy ý ra vào bên trong pháp trận mà ta bố trí. Chờ an bài thỏa đáng ta sẽ thi triển cấm thần thuật, lúc đó mới trở thành thiếp của ta chính thức. Nhưng nói trước mặc kệ ngươi trước kia là gì, người trong lòng hoặc đã có như ý lang quân thì phải dứt bỏ. Nếu mà có chuyện qua lại thì đừng trách ta không khách khí. Người nếu có đổi ý thì bây giờ còn kịp" Hàn Lập thu lại ánh mắt, lấy từ trên người ra một khối lệnh bài màu tím đặt lên bàn, lạnh lùng nói.

*"Phái Linh từ nhỏ đã tiến vào tông nội khổ tu thế nào lại có người trong lòng, hơn nữa tiểu nữ tử đã hạ quyết tâm sẽ không hai lời, sẽ không "*sớm nắng chiều mưa*""* Cô gái không hề nghĩ ngợi xuôi tay thu lại ngọc bài.

Hàn Lập nghe thế gật đầu không nói gì, sau đó gọi ra một con cự viên khôi lỗi, dẫn Mộ Phái Linh rời khỏi đại sảnh

Nhìn thấy con khôi lỗi, cô gái hiện lên vẻ kinh ngạc. Kinh ngạc khi thấy dường như khôi lỗi này vô cùng lợi hại, trong lòng cũng nghi hoặc về bạch y tỳ nữ ngày đó, sao bây giờ không thấy bóng dáng.

Nhưng mà nàng cũng biết có một số việc không nên quá tò mò, nhu thuận đi theo khôi lỗi rời khỏi động phủ.

"Chủ nhân một khi đã muốn nhận cô gái kia làm thiếp thì tại sao còn đáp ứng ước hẹn ba mươi năm? Chẳng lẽ người còn có suy tính khác" Sau khi cô gái kia rời đi, đại sảnh vốn không có người

nào thì sau một trận mơ hồ hiện ra hình ảnh của Ngân Nguyệt, nàng lúc này đã khôi phục hình dạng bạch hồ.

"Ý định tất nhiên là có, thật ra dù cô gái này không nói, thì trước lúc kết đan ta vẫn không có thay đổi mục đích" Hàn Lập không phủ nhận lạnh nhạt nói

"Ồ, vậy thì tại sao?" Bạch hồ nhảy lên trên bàn đến trước người Hàn Lập, hai con người đen nhánh phối hợp cùng bộ lông trắng muốt đủ khiến người ta thấy vô cùng đáng yêu.

Hàn Lập thấy thế thì mỉm cười, tâm tình vô cùng thoải mái.

Hắn không có ngay lập tức trả lời mà lấy từ bên hông ra một khối ngọc giản màu hồng đặt lên trên bàn.

"Người tất còn nhớ rõ ngày trước ta từ trên người Lục đạo thiếu chủ lấy được Túi trữ vật này? Ngọc giản này cũng lấy từ đó. Sau khi nghiên cứu một chút hóa ra bên trong ghi lại nhiều loại công pháp song tu ma đạo".

Ngân Nguyệt nghe thế thì ngẩn ra, nhìn lại ngọc giản sau đó quay lại nhìn Hàn Lập khuôn mặt hiện lên vẻ nghi hoặc

Nàng biết Hàn Lập xuất ra vật này tất nhiên sẽ giải thích rõ ràng.

Quả nhiên, Hàn Lập sau khi dùng một ngón tay khẽ vuốt lên bên trên ngọc giản màu hồng, nhẹ nhàng nói:

"Ngọc giản này bên trong ghi lại bí thuật, mặc dù so với song tu thuật bình thường thì mạnh mẽ hơn nhưng ta thấy cũng không hơn nhiều lắm. Chỉ là bên trong ghi lại hai loại bí thuật này lại không đồng nhất vối nhau lắm, một loại là Dẫn Long quyết thích hợp với tu sĩ Kết Đan Kỳ, giúp cho tu sĩ không ngừng hấp thu âm nguyên tinh của nữ nhân từ đó làm cho tu vi tăng lên nhanh chóng. Nhưng mà bí thuật này lại gây tổn hại vô cùng lớn cho nguyên khí nữ nhân, cho nên công pháp tu luyện này thì bên cạnh nam nhân càng có nhiều nữ nhân thì càng tốt. Ngày đó nhìn thấy vị truyền nhân của lục đạo kia bên cạnh có rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ Kỳ tất nhiên là do tu luyện công pháp này. Nếu không dù hắn có

tư chất hơn người cũng không có khả năng tuổi còn trẻ thế đã có tu vi Kết Đan Hậu Kỳ; hắn không hề có cái bình thần bí có thể thúc đẩy linh dược phát triển".

"Mà bí thuật còn lại chính là Điên Phượng Bồi Nguyên công, là một loại song tu bí thuật dành cho tu sĩ Nguyên Anh Kỳ. Công pháp này lại trái ngược hoàn toàn cùng Dẫn Long quyết, để cho nữ tử đạt đến Kết Đan kiêm tu, sau đó chờ nữ nhân này tu luyện đến cao thâm rồi để cho nam nhân cướp lấy nguyên âm để mạnh mẽ đột phá tu vi. Đương nhiên nữ tu này phải toàn lực phối hợp, và tu vi cũng không được quá thấp".

"Dẫn Long quyết! Điên Phượng Bồi Nguyên công! Thật có loại song tu như vậy sao, không quá phóng đại đó chứ?" Đôi mắt đen của tiểu hồ đầy vẻ mê mị không thể tin nổi

"Lúc đầu ta cũng suy nghĩ giống ngươi, nghĩ rằng hai loại công pháp lợi hại như vậy như thế nào lại chưa từng nghe nói qua. Cuối cùng, ở sau hai bộ công pháp ta nhìn thấy tên của người sáng lập nên hai bộ công pháp này, tâm lý lập tức tin bẩy tám phần" Hàn Lập sau khi thở dài liền nói.

"Không thể tin được" Ngân Nguyệt tực hồ như nghĩ đến cái gì, không khỏi hô lên một tiếng.

"Ngươi nghĩ không sai, hai loại song tu bí thuật này chính là do Lục đạo cực thánh sáng tạo ra. Người này tiến vào Nguyên Anh Hậu Kỳ, xưng là Loạn Tinh Hải ma đạo đệ nhất nhân. Hai loại bí thuật này hẳn là không phải chuyện đùa, nếu không vị Lục đạo truyền nhân kia cũng không có lúc nào cũng kè kè Túi trữ vật bên người như thế" Hàn Lập trầm giọng nói.

"Theo như ý tứ của chủ nhân, sẽ để nữ nhân tu luyện cùng" Lông trên người bạch hồ lưu chuyển, chần chờ hỏi.

"Đúng vậy, ta muốn chờ cho nữ nhân kết đan sau đó sẽ kiêm tu Điên Phượng Bồi Nguyên công một lần, dù sao sau khi tiến vào Nguyên Anh kì thì cũng không có nhiều phụ trợ tu luyện, tu vi tiến vô cùng chậm chạp. Nhìn chung tu sĩ Nguyên Anh Kỳ hầu hết chỉ là sơ kì, trung kì vô cùng ít, có thể thấy việc đột phá chướng ngại

khó khăn như thế nào. Bởi thế mặc kệ phương pháp này đúng hay sai ta vẫn phải thử một lần".

"Đáng tiếc theo như lời ghi trên ngọc giản, loại phương pháp lợi dụng song tu để tăng tiến tu vị này chỉ có thể hữu hiệu một lần, những lần sau bí thuật sẽ vô dụng. Phương pháp này đối với nữ nhân cũng có lợi ích nhất định chỉ là nam nhân không thể chọn bừa bãi được, nếu không ngươi nghĩ rằng ta nhàn rỗi tới mức không có việc làm nên đem nữ nhân kia thu làm thiếp" Hàn Lập nghiêng người nhìn bạch hồ một cái, cười lạnh.

"Ra là vậy, ta lại tưởng chủ nhân kết xong nguyên anh thì sắc tâm nổi lên, chuẩn bị thu thiếp" Ngân Nguyệt thở dài một hơi, cười khẽ.

Hàn Lập nghe vậy cũng không có lập tức chối bỏ

"Dù ta ở trên người nữ nhân này hạ chú cấm thuật nhưng bí ẩn bên trong động phủ này trước hết không nên cho nàng ta biết, dù ta nắm giữ sinh tử của nàng ta nhưng lòng người khó lường, ta có cảm giác nữ nhân này có mang mục đích. Ta tình nguyện lấy tâm tiểu nhân đối đãi nữ nhân này, cũng không hy vọng nàng ta phản bội. Vị Mộ sư thúc này là một người thông minh, này ta còn muốn để thời gian quan sát một chút nữa. Nếu nàng thật tâm theo ta thì ta cũng thật lòng đối đãi, giúp cho nàng tăng tiến tu vi. Đan dược cao cấp không nói nhưng mà cấp thấp thì không thiếu, mà ngươi lại tinh thông độn thuật, bình thường thay ta lưu ý nữ nhân này" Hàn Lập mặt không đổi sắc phân phó

"Được! Chủ nhân khi người bế quan tu luyện ta sẽ thay người chú ý nữ nhân này" Ngân Nguyệt vô cùng nhu thuận đáp ứng.

"Ừm, việc này nên làm. Dù sao ba mươi năm cũng đủ để cho ta thấy rõ một người. Hy vọng cô gái này không làm cho ta thất vọng" Hàn Lập nhẹ nhàng nói xong câu cuối cùng, thanh âm lập tức trầm thấp.

Sau đó hắn ra ngoài thi triển cấm thần thuật và mang theo một ít đan dược Trúc Cơ Kỳ làm quà tặng

Cô gái này vô cùng ngạc nhiên cùng sợ hãi, khuôn mặt sáng bừng lê, như một con chim nhỏ nép vào người Hàn Lập nhu thuận. Đúng là bộ dáng của một thiếp thân.

Việc Hàn Lập thu thiếp, hai lão già tóc bạc sau khi biết được đều chúc mừng, lại còn cùng biếu tặng Mộ Phái Linh một kiện pháp khí đỉnh cấp.

Hàn Lập chỉ cười, ra vẻ khách khí đa tạ một phen

Về sau Mộ Phái Linh cùng Hàn Lập luôn ở cạnh nhau, được hắn chỉ điểm, dùng đan dược bắt đầu bế quan khổ tu.

Hàn Lập chỉ thỉnh thoảng đến động phủ của hai lão già tóc bạc, thỉnh giáo của hai lão Nguyên Anh Kỳ này

Mà hai vị trưởng lão của Lạc Vân tông với việc nói chuyện cùng hắn, biết thì sẽ nói, nói sẽ nói hết làm cho Hàn Lập có lợi không nhỏ. Hắn cảm thấy lựa chọn lúc đầu vô cùng chính xác.

Mấy tháng sau bên trong vườn, linh nhãn chi thụ bắt đầu chảy ra thuần dịch khiến cho Hàn Lập vô cùng mừng rỡ.

Hắn bắt đầy dựa theo phương thuốc lấy từ tu sĩ tóc rối phối chế *"Minh Thanh Linh Thủy"*.

Lấy tu vi tu luyện đan của Hàn Lập điều chế loại linh thủy này dù thất bại mấy lần nhưng sau khi thành công một lần lập tức đã nắm được bí quyết. Chuyện điều chế tiếp theo càng trở nên dễ dàng.

Hôm nay bên trong đan thất, Hàn Lập vừa mới tạo thành một bình nhỏ Minh Thanh Linh Thủy, hai mắt chớp động tựa hồ như phát hiện điều gì

Nhưng không lâu sau vẻ quả quyết lại hiện lên. Một tay mở nắp bình, tay kia thanh quang chớp động, một đoàn chất lỏng từ bên trong bình chảy ra, chậm rãi hướng mi của Hàn Lập bay tới.

Đợi đến khi nó sắp chạm vào trán của Hàn Lập thì đoàn linh thủy bỗng nhiên ngừng lại, không di động.

Hai mắt Hàn Lập nửa khép nửa mở nhìn chằm chằm vào linh thủy. Dù không nói gì nhưng sau đó há miệng phát ra một mảnh nhỏ thanh quang bao quanh vật trước mắt.

Giọt linh thủy to bằng nắm tay lóe ra quang mang, hai đạo màu lam mỏng manh như tơ theo ánh sang đó bắn ra, rồi đột nhiên song song bay thẳng vào hai con ngươi của Hàn Lập.

Nhất thời Hàn Lập phát hiện hai mắt nóng lên, sau đó lại có cảm giác băng lạnh thấu xương. Hai mắt đóng chặt lại, nhất thời vô cùng giật mình.

------oOo------

Chương 643: Đại Canh Kiếm Trận

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập không suy nghĩ nhiều ngồi xuống vận khí, nhất thời khiến cho sự băng lạnh giảm bớt đi.

Lúc này nếu có người ở đây nhất định sẽ phát hiện bên trên mi mắt của hắn không biết từ lúc nào hiện lên một tầng lam quang nhàn nhạt vô cùng yếu ớt.

Hơn nửa canh giờ sau hàn khí mới dần từ trong mắt biến mất.

Hàn Lập thở ra một hơi,mí mắt giật vài cái sau đó mở mắt ra. tiềm thức nhanh chóng đảo qua mọi thứ.

Khuôn mặt vô cùng nghi hoặc.

"Thực sự chẳng lẽ không có gì thay đổi sao? Chẳng lẽ một chút hiệu quả cũng không có?" Hàn Lập chớp hai mắt, tự hỏi.

Nhưng sau khi hắn cúi đầu ngẫm nghĩ lại, linh lực trong mắt đột nhiên biến mất.

Sâu bên trong mắt, lam quang chợt lóe.

Hàn Lập bỗng kinh ngạc ồ lên một tiếng.

Chỉ thấy vách tường đối diện đột nhiên biến thành màu lam nhạt.

Hắn vô cùng kinh ngạc, tâm thần máy động.vách tường lập tức trở lại bình thường.

"Trách không được, tu sĩ đã kết đan đối với linh thủy không có chút hứng thú. Quang điểm này gần giống như là thần thông nhìn

xuyên thấu, bởi vậy không có ai coi trọng, vài loại phụ trợ pháp thuật cũng có thể làm như thế mà còn mạnh hơn không ít. Nhưng mà đây chỉ là một lần dùng linh thủy thanh tẩy hai mắt, nếu mà nửa tháng dùng thanh tẩy một lần thì không hiểu sau này hai mắt sẽ có thần thông gì? Quả thật đáng để mong đợi" Hàn Lập nhìn đoàn linh thủy trôi nổi trước mắt âm thầm nghĩ.sau đó hắn không chần chừ lần lượt làm từng bước thanh tẩy.

Nhiều linh thủy như vậy cũng đủ khiến cho mười tu sĩ cùng thanh tẩy hai mắt

Với tu vi thâm hậu ngày hôm nay của Hàn Lập dùng tuy hơi nhiều một chút nhưng vẫn phải đến ngày hôm sau mời hoàn thành.

Chờ đến khi toàn bộ linh dịch đều đã được hấp thụ hết, hai mắt Hàn Lập thoạt nhìn cũng không có gì biến hóa, chỉ là khi dùng linh lực mới có thể khiến cho lam quang hiện lên. Năng lực dùng để nhìn qua cấm chế cũng không có đề cao.

Hàn Lập cũng không có vì vậy mà chán nản.dù sao còn nhiều thời gian, hắn có thể làm cho thần thông của hai mắt tăng lên.

Ngày thứ hai sau khi qua liền tiến vào bên quan, đem trang giấy vàng có ghi lại Thanh Nguyên Kiếm Quyết ngày đó lấy ra.

Lại nói, kiếm quyết này tổng cộng có 13 tầng, theo đúng thứ tự chính là từ Thanh Nguyên Kiếm Quang, Hộ Thể Kiếm Thuẫn đến Kiếm Ảnh Phân Quang – uy lực theo đó mà đề thăng.

Hai loại trước cũng được, trừ bỏ một ít công dụng thì khi sử dụng uy lực cũng không có gì đặc biệt.

Về loại thứ ba Kiếm Ảnh Phân Quang Thuật thì lại khiến cho Hàn Lập rất hài lòng

Không thể xem thường loại thần thông này, cho dù không thể lập tức khắc địch chế thắng thì cũng bởi đối thủ quá mạnh mẽ nên mới không biểu hiện ra uy lực chân chính của nó

Hắn tin tưởng nếu mà đối thủ tu vi không hơn kém nhau nhiều thì căn bản không thể chống đỡ mấy trăm kiếm quang công tới, nháy mắt nhất định sẽ bị kiếm quang phân thây. Hiện tại hắn mới có thể tu luyện tầng kiếm quyết thứ mười ba, tất nhiên cũng có thể tu luyện những thần thông mới của kiếm quyết này.

Nói cũng buồn cười, ngày đó dù hắn kiếm được trọn bộ Thanh nguyên kiếm quyết từ trang giấy vàng nọ, nhưng người luyện chế ra trang giấy vàng này lại cố ý lưu lại một đoạn khẩu quyết tu luyện cuối cùng ở trong đó, khiến hắn có thể có được khẩu quyết.

Dù biết rõ bạch quang hiển hiện không thể thấy rõ từng quang tự nhưng đây cũng chính là phương pháp tu luyện loại thần thông cuối cùng này Nhưng do tu vi của hắn không đủ nên cho dù đã kết đan cũng không có cách biết được loại thần thông cuối cùng.

Về phần khẩu quyết của tầng công pháp thứ 13, có lẽ nguyên nhân chính tại cảnh giới không đủ nên hắn xem đi xem lại vẫn thấy vô cùng thâm ảo khó hiểu, chứ đừng nói tới tu luyện nó. Xem ra chỉ đến khi tiến vào Hóa Thần Kỳ thoát ly thế giới này mới có thể hiểu được huyền cơ trong đó.

Hàn Lập cũng không gấp bởi vì sợ môn nhân đệ tử thấy thần thông uy lực mà không để ý tự thân tu vị cuồng vọng tu luyện, mà tại trên vật truyền thừa sẽ đặt cấm chế, cách làm này tu tiên giới cũng không có hiếm. Hắn hiểu rất rõ tu vi bản thân, tất nhiên có thể thực hiện tu luyện pháp môn này.

Hôm nay tu vi của hắn đã là Nguyên Anh Kỳ, đoạn thần thông pháp quyết này xem lại tất nhiên sẽ không có chuyện

Nghĩ như thế khiến hắn ném trang giấy màu vàng lên không trung, sau đó há mồm phun ra môt đoàn thanh quang.

Sau đó Hàn Lập thần sắc bình tĩnh, từ mười đầu ngón tay bắn từng đạo thanh nguyên kiếm mang lên tờ giấy màu vàng, quang hoa nhanh chóng bùng lên rồi hấp thu sạch sẽ từng đạo kiếm mang.

Linh lực hiện tại của hắn hiện nay vô cùng thâm hậu, tất nhiên không có khả năng giống như tại Trúc Cơ Kỳ phải chờ một thời gian thì mới có phản ứng, trang giấy màu vàng kia quả nhiên thu đủ chân nguyên bắt đầu phóng ra từng đoàn kim quang, một đống quang tự bắt đầu hiện lên trên bề mặt.

Hàn Lập thấy vậy, không chút do dự, khẽ nhấc tay khiến cho trang giấy vàng đang phiêu phù trên không trung *"vù"* một tiếng bay vào trong tay hắn.

Nhất thời vô số quang tự thông qua việc tiếp xúc cùng bàn tay hắn nhanh chóng hướng phía đầu của Hàn Lập tràn tới.

Hàn Lập thấy việc này, sắc mặt không đổi thoải mái tiếp nhận

Quả nhiên một bộ phân của Thanh Nguyên Kiếm Quyết vốn không thể thấy rõ kia lúc này đây nhất nhất hiện ra trước mắt

Hàn Lập không suy nghĩ nhiều, lập tức đem trang giấy vàng thu lại, rồi nhắm mắt xem xét thần thông pháp quyết mới có

"Đại Canh Kiếm Trận - đây là cái gì. Tại sao lại có quan hệ cùng trận pháp" Hàn Lập sau khi xem qua thì bên trong đầu hiện lên mấy chữ vàng to, không khỏi vô cùng kinh ngạc.

Mấy kim sắc quang tự một chữ lại một chữ hiện lên trong đầu Hàn Lập, khiến hắn lâm vào trong lĩnh ngộ khẩu quyết thần hình tịnh không hề nhúc nhích.

Bất giác hắn ngồi xếp bằng đã ba ngày ba đêm.

Biểu tình trên mặt Hàn Lập vô cùng cổ quái, khi thì vô cùng hưng phấn nhưng có khi lại vô cùng sầu muộn, thỉnh thoản lại toát ra đầy mồ hôi – quả thực rất quỷ dị.

Đến buổi tối ngày thứ ba, thần sắc Hàn Lập cuối cùng mới trấn định.

Một hồi qua đi, khuôn mặt hắn âm trầm hít sâu một hơi, ánh mắt vô cùng thâm thúy.

"Theo như trong này nói kiếm trận này quá khoa trương rồi. Tu

luyện đến đỉnh thì dù chỉ là một phần ba uy lực cũng có thể tung hoành Thiên Nam" Hàn Lập nhấp nháy môi, lẩm bẩm nói, phảng phất rất khó tin tưởng những gì vừa lĩnh ngộ.

"Nhưng mà muốn thi triển nó thì không biết đến năm nào tháng nào mới có thể được. Số lượng kiếm quang để bày trận cũng đủ dọa người rồi, ít nhất cũng là trăm đạo. Trách không được khi mở mảnh giấy vàng thứ hai lại hiện ra khẩu quyết chính là chi pháp luyện chế Thanh Trúc Phong Vân kiếm, cả hai cái này thiếu một cũng không được, xem ra thì Kiếm Ảnh Phân Quang thuật kia cũng do vậy mà sáng tạo ra, nếu không cũng không có cách bày kiếm trận" Hàn Lập âm thầm đánh giá.

Đương nhiên uy lực phi kiếm càng lớn, kiếm quang càng nhiều thì uy lực kiếm trận cũng theo đó mà gia tăng.

Hàn Lập nghĩ nếu cho hắn đủ thời gian thì dùng bảy mươi hai phi kiếm, mỗi cái huyễn hóa ra bốn đạo kiếm quang tạo thành ba trăm sau mươi hai đạo kiếm quang thì có lẽ tu sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ thì khó nói nhưng mà trung kì thì khi tiến vào sẽ không cách nào toàn thân trở ra không chết cũng bị lột da. Theo tu vi tịnh tiến của hắn thì có thể biến ảo kiếm quang tăng thêm một chút, đánh chết tu sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ cũng không phải không có khả năng*".*

*Chẳng qua, ngoại trừ kiếm quang bố trí ngoài trận thì muốn thi triển thần thông còn phải tu luyện Thanh trúc phong vân kiếm, tại mỗi phi kiếm tăng thêm một loại tài liệu có tên "*Canh Tinh*".*

*Đối với loại tài liệu này thì Hàn Lập cũng không hề xa lạ, bởi vì tại tu tiên giới đại danh rất lớn, chính là "*Duệ kim chi bảo*"rất hiếm người thấy, cùng với khối Luyện tinh mà Hàn Lập có đều là vật hiếm có, luận về giá trị đối với tu sĩ mà nói thì canh tinh vẫn ở trên một chút so với thứ kia.*

Bởi vì chỉ cần trộn lẫn một chút Canh tinh vào bên trong pháp bảo rồi lại gia trì bồi luyện thì độ sắc bén của pháp bảo tăng gấp bội, sử dụng phi kiếm, tuyệt đối tu sĩ chưa kịp nhìn rõ đã bị nó lấy tính mạng.

Nhưng mà đối với Hàn Lập thì nói, đây chính là phiền toái lớn.

Không muốn nói một cái phi kiếm cần Canh tinh mà chia ra trên bảy mươi hai thanh thì số lượng Canh tinh kia đúng là mọt con số dọa người

*Hàn Lập đi đâu mà tìm ra nhiều "*Duệ kim chi bảo*"như vậy.*

Dù sao thì tu sĩ có vật ấy nếu không phải ngay lập tức dung nhập vào pháp bảo thì cũng đem đi trao đổi đồ vật cần thiết, tóm lại vừa xuất hiện sẽ bị trưng dụng ngay.

Không nói Thiên Nam mà trên cả Loạn Tinh Hải có nhiều thiên tài địa bảo hơn một chút thì thứ này cũng mấy ngàn năm rồi không có xuất hiện.

Hắn có tinh thạch nhưng đúng là không có chỗ để mà trao đổi.

Hôm nay đối với uy lực kinh người của Đại Canh Kiếm Trận kia, Hàn Lập chỉ có thể nhìn, tựa như trăng dưới mặt nước mà thôi

Sau khi tại bên trong tĩnh thất đánh giá một hồi, Hàn Lập cười khổ, từ bên trong Túi trữ vật lấy ra một hộp ngọc. Sau khi mở nắp hiện ra một viên cầu lóe ra quang mang chói mắt có ẩn chứa từng tia lôi quang rất nhỏ.

*"*Kiền Lam Băng Diễm".

Nhìn chí bảo này thần sắc Hàn Lập có chút ngưng trọng

Hôm nay tu vi của đã đạt tới đỉnh cao mới cuối cùng đã có thể khống chế vật này. Nếu luyện hóa băng diễm thành công vậy thì Hư Thiên Đỉnh có thể có hy vọng.

------oOo------

Chương 644: Nặc Ngôn Hòa Khải Trình

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đối mặt với với thứ có thể dễ dàng diệt sát tu sĩ Nguyên Anh Kỳ này, Hàn Lập không dám có chút khinh thị nào. Trong lòng hiện lên vô số loại công pháp luyện hóa ma hỏa. Cuối cùng từ bên trong Huyền Âm Kinh lấy ra một bí thuật mà hắn thấy ổn nhất.

Sau khi đã có dự tính, Hàn Lập ngừng thần nhìn kỹ kim cầu một lát, sau đó mới từ từ dùng ngón tay điểm một cái.

"Bụp" một tiếng vang lên cùng lúc với một đạo điện hồ tinh tế được bắn ra từ đầu ngón tay chạm vào bề mặt kim cầu bên trong hộp ngọc.

Nhất thời kim cầu run rẩy vài lần, hào quang đại phóng, sau đó bị đạo điện hồ kia khiêu dẫn từ từ bay lên, trôi nổi trong không trung.

Hàn Lập ngồi xếp bằng phía dưới, từ từ nâng tay, mắt nhìn kim quang bao vây xung quanh kim cầu, hai mắt nheo lại, mười ngón tay không ngừng biến ảo, kết ra vô số thủ ấn phức tạp.

Rất nhiều đạo điện hồ màu vàng nhạt trong tiếng sấm *"đì đùng"* lóe lên nhanh chóng kết thành một tấm điện võng dày đặc vô cùng lớn đem kim cầu bao lại trong đó.

Hàn Lập lúc này mới hít vào một hơi, sau đó thần niệm vừa động liên hệ tới băng diễm bao quanh Ích Tà Thần Lôi

Tiếng xé gió không ngừng rít lên, kim cầu ngày càng chói mắt hơn, mấy đạo hồ quang màu vàng lóe lên, bắt đầu khai mở trói buộc đối với viên cầu. Nhất thời ở phía trong tấm điện võng xuất hiện một viên châu màu lam trong suốt đang không ngừng xoay tròn.

Nhìn thấy Kiền Lam Băng Chầu Hàn Lập nín thở. Nhớ lại uy lực của viên châu này năm đó vẫn khiến hắn không khỏi sợ hãi.

Hiện tại băng châu hiện nguyên hình, Hàn Lập không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng há miệng, một phi kiếm màu xanh bay ra, hai tay kết vào rồi mở ra.

Một đạo điện hồ kim sắc to lớn từ hai tay nhanh chóng bắn ra cùng phi kiếm cùng đánh tới phía trên băng châu.

"Rắc" Một tiếng vỡ vang lên, băng châu lúc tỏ lúc mờ chợt hóa thành một đoàn lam diễm, lam diễm không ngừng co rút lại, ngưng tụ thành một đóa lam hoa trong suốt màu lam xinh đẹp, từng cánh hoa dần dần nở ra.

Cùng lúc đó thì âm thanh đại khởi, một lớp băng sương quỷ dị màu lam nhanh chóng phóng đại ra, tràn khắp phòng.

Trong phòng lúc này vô cùng lạnh lẽo tựa như phảng phất đang ở băng sơn thế giới.

Chỉ là, Hàn Lập đối với việc này đã sớm cho phòng bị, vẻ mặt cho dù rất tập chung nhưng không hề có sự hoảng loạn. Thanh quang bên người chợt lóe tạo thành tầng quang tráo ngăn cản hàn khí. Lấy tu vi Nguyên Anh Kỳ của hắn hôm nay thì cho dù hàn khí đó có điểm lợi hại, nhưng chỉ cần không phải băng diễm trực tiếp công kích thì không có gì đáng lo ngại.

Chứng kiếm hàn khí màu lam nhạt bị thanh quang ngăn cản bên ngoài, làm cho Hàn Lập an tâm từ không trung điểm một chỉ, Ích Tà Thần Lôi biến thành điện võng bắt đầu co rút lại, chậm chậm đem hào quang bao vào trong.

Kim quang - lam mang không ngừng chớp động, cự hoa màu lam dần dần biến đổi trở về hình thái quang diễm, cố gắng đối chọi lại với sự co rút lại của kim võng.

Nhìn thấy đã tiếp tục chế trụ được Kiềm Lam Băng Diễm, Hàn Lập vừa hít vào được một hơi, thần niệm vừa động thì đột nhiên vang lên tiếng sét, kim võng rách ra một lỗ nhỏ cỡ cái bát, rồi cũng nhanh chóng khôi phục lại như ban đầu. Nhưng, chỉ cần một khoảnh khắc ngắn ngủi này thì một đoàn lam diễm nhỏ như tơ đã từ đó chui ra rồi trực tiếp hướng phía Hàn Lập xạ tới.

Hàn Lập mắt thấy vậy nhưng mặt không biến sắc, hai tay bắt ấn nhắm mắt lại.

Từ thiên linh cái hiện lên một đoàn thanh khí, một anh nhi trong thanh quang bỗng xuất hiện – chính là Hàn Lập lúc này đnag thi triển Nguyên Anh xuất khiếu

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Anh khẩn trương, vừa xuất khiếu đã mở toang hai mắt nhìn chằm chằm vào đoàn lam diễm đang xạ tới, hai bàn tai nhỏ bé chà xát vào nhau, rồi bắt đầu nhấc lên.

Hai đạo thanh quang chói mắt nhanh chóng bắn ra, lúc đó Nguyên Anh há miệng, cùng với một đoàn thanh quang từ nắm tay nhỏ bé cũng phun xuất – nhất thời ba đoàn thanh quang cùng nghênh đón đoàn lam diễm kia.

Thanh lam quang mang chợt lóe, trong náy mắt lam diễm đã bị lam quang bao phủ vào trong. Ở bên trong liều mạng giãy dụa nhưng thật sự vô cùng khó. Thanh quanh dần dần bị hòa tan nhưng vẫn còn bị bao phủ chặt chẽ ở bên trong, trong khoảng ngắn thời gian không thể thoát ra.

Nguyên Anh thấy vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn mỉm cười, hướng bổn mệnh tinh khí chính mình đã biến thành thanh quang khẽ vẫy tay, đoàn ánh sáng bọc lấy mẫy tia lam diễm kia liền bay tới trước mặt.

Ngưng thần xem xét ở khoảng cách ngắn, trên nét mặt Nguyên Anh lộ ra thần sắc do dự cũng như sợ hãi, nhưng chỉ chần chờ một chút rồi trong mắt tinh quang chợt lóe, một tay chộp lấy đoàn ánh sáng này bỏ vào trong miệng ngay lập tức.

Đem cả thanh quang bao bọc lam diễm nuốt vào trong bụng.

Quanh thân thanh quang chớp động, Nguyên Anh ở trên đỉnh đầu từ từ biến mất.

Bản thể của Hàn Lập lúc này đang nhắm chặt mắt bỗng run rẩy, nhưng không hề có dị biến nào, tựa như đang ngủ say vậy. Trong cơ thể, Nguyên Anh đang khoanh chân ngay ngắn ngồi trong đan điền, hai tay bắt quyết khẽ lầm bẩm niệm chú, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng nghiêm nghị, có chút âm trầm.

Kiền Lam Băng Diễm kia quả thực vô cùng lợi hại, cho dù đây chỉ là một tia lọt ra ngoài cũng khiến cho hắn mất một thời gian dài mới có thể luyện hóa. Cái này quả thực quá mức âm hàn, còn phải tiếp tục bồi luyện thêm nữa thì mới có thể chân chính sử dụng. Cũng vì phòng ngừa việc ngoài ý muốn, hắn không dám khinh xuất một lần luyện hóa cả Kiền Lam Băng Diễm.

Về phần sau khi luyện hóa, Hàn Lập nếu vẫn chưa mở được Hư Thiên Đỉnh thì có lẽ là tại cái này cũng có chút ít duyên cớ

Hàn Lập sở dĩ xuất quan mà không tiếp tục tu luyện là vì chuẩn bị đến thăm hai người ngân phát lão giả. Xem đối phương có biết tin tức gì của Canh Tinh hay không.

Mặt khác hắn cũng tính rời khỏi Lạc Vân Tông một đoạn thời gian để đi Nguyên Vũ quốc một chuyến.

Năm đó hắn đã đáp ứng khẩn cầu của Tần Như Âm, Hàn Lập dự tính nhân cơ hội này giải quyết dứt điểm mọi việc.

Với tu vị hiện tại của hắn thì việc diệt một gia tộc tu tiên cũng không tốn quá nhiều sức lực

Lại nói, Phó gia ở Nguyên Vũ quốc cùng Bách xảo viện Phó gia có chút quan hệ. Nghe nói Nguyên Vũ quốc Phó gia là một chi của Bách xảo viện Phó gia.

Chỉ là về sau, hai nhà bất hòa. Đến khi Nguyên Vũ quốc rơi vào tay ma đạo, gia tộc tu tiên đứng đầu Nguyên Vũ quốc như Phó gia không một chút do dự đầu nhập ma đạo, điều này khiến cho Phó gia Bách xảo viện thân là một thành viên trong Thiên đạo liên minh cảm thấy bất mãn. Hai nhà từ lúc này hoàn toàn đoạn tuyệt mọi quan hệ.

Từ đó, Hàn Lập càng an tâm hơn, mặc dù Nguyên Vũ quốc là thiên hạ của ma đạo, nhưng lấy một thân tu vi Nguyên Anh Kỳ của hắn bây giờ thì tu sĩ ở quốc gia này có mấy người có thể làm tổn hại đến hắn.

Hàn Lập dời khỏi động phủ, tiện thể đi qua Tử Phong động phủ nhìn một chút. Thần thức đảo qua, thấy Mộ Phái Linh đang bế quan khổ tu tại một gian thạch thất, trên mặt quang mang ẩn hiện, tu vi so với lúc trước tịnh tiến không ít.

Hàn Lập âm thầm gật đầu, không có ý định quấy nhiễu việc tu luyện của nàng mà âm thầm ly khai nơi này hướng thẳng đến ngọn núi cao nhất của Lạc Vân Tông, mở ra động phủ của ngân phát lão giả.

Hắn từ đối phương tuy không có được tin tức của Canh Tinh, nhưng lão giả lại cho hắn biết hai năm sau, ở Ngu quốc trong cửu quốc liên minh có một hội giao dịch lớn nhất Thiên Nam ở đó.

Ở hội giao dịch này, tất cả vật phẩm quý hiếm của Thiên Nam đều xuất hiện, hơn nữa ở đây cũng xuất hiện gần phân nửa tu sĩ Nguyên Anh Kỳ của Thiên Nam. Dù sao khi tới cảnh giới này, tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cần chính là kỳ trân dị bảo chứ mấy tài liệu linh dược bình thường thì không để vào mắt. Nên cũng đành mượn dịp này để cùng các tu sĩ khác tiến hành trao đổi

Sở dĩ hội giao dịch được tổ chức tại Ngu quốc, là do đây chính là quốc gia trung lập trong cửu quốc liên minh, hơn nữa luôn luôn đứng trước uy hiếp đối mặt với pháp sĩ Mộ Lan. Nên đối với tam đại thế lực khác không tạo thành uy hiếp, không sợ đối phương giúp đỡ kẻ khác. Do đó làm cho các tu sĩ tham gia không có nhiều băn khoăn gì lắm

Hàn Lập hiện giờ cũng hi vọng tại hội giao dịch sẽ xuất hiện Canh Tinh mà hắn đang cần. Nếu không hắn cũng không biết làm thế nào mới có thể luyện thành Đại Canh Kiếm Trận kia.

Chẳng lẽ thật sự phải đi đến Đại Tấn đế quốc xa xôi kia

Sau khi hỏi ngân phát lão giả xong về việc Canh Tinh, Hàn Lập cũng không nói mình định đi đâu, mà chỉ nói mình sau khi ngưng thành Nguyên Anh muốn đi các nơi du lịch một đoạn thời gian ngắn, nên hôm nay tới cáo từ.

Ngân phát lão giả nghe những lời này cũng không chút hoài nghi, lão cũng chỉ nói một chút về sự phân chia thế lực của các quốc gia, về các tu sĩ Nguyên Anh thành danh. Đồng thời nhắc đi nhắc lại không nên trêu chọc mấy lão quái vật này.

Thiên Hận lão quái mà Hàn Lập từng được nghe qua cũng nằm trong số này

Hàn Lập đói với những tu sĩ này trong lòng cũng cảm thấy hiếu kì, mở miệng cảm ơn không thôi rồi cáo từ ra về.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Lập sửa soạn mang theo vài đồ tùy thân trọng yếu, dùng đại trận phong kín hoàn toàn động phủ rồi ly khai Vân Mộng sơn, thẳng hướng Nguyên Vũ quốc mà đi

Nguyên Vũ quốc Phó gia, ở Nguyên Vũ quốc hiện nay chính là đỉnh đỉnh đại danh

Hơn trăm năm trước khi ma đạo xâm lấn, gia tộc này không hề có biểu hiện chống cự, ngay lập tức đầu nhập Ma Diễm tông trong ma đạo lục tông. Bởi vậy trong đại kiếp đó Phó gia cũng không hề bị tổn thất nào, mà ngược lại nhân cơ hội này khiến cho thế lực của Phó gia tăng vọt, có chút áp đảo hai đại gia tộc còn lại, tiến lên thành Nguyễn Vũ quốc đệ nhất gia tộc

Bởi vì Phó gia ở đây hơn trăm năm, liên tiếp phái đệ tử đầu nhập Ma Diễm tông, cũng như dâng tặng các mĩ nữ trong tộc cho các vị cao tầng trong tông làm thiếp. Kể từ đó hoàn toàn quỳ phục dưới chân Ma Diễm tông. Có Ma Diễm tông đứng đầu Nguyên Vũ quốc nâng đỡ.

------oOo------

Chương 645: Ba người đồng hành

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tọa địa của Phó gia tại phía tây Nguyên Vũ quốc, bên trong một thâm sơn.

Thâm sơn này nhiều năm bị tử sắc vụ khí bao phủ, phàm nhân đi vào chẳng những không thể nhìn thấy gì, hơn nữa ở bên trong hơi lâu một chút thì hai mắt sẽ không ngừng rơi lệ, yết hầu chảy máu, có khi lại bỏ mình vì độc.

Dù mọi người đều biết nơi này có tử vụ vô cùng hung hiểm, đúng là không nên đến gần nhưng mà hàng năm vẫn có những người không hiểu chuyện lạc vào bên trong, táng thân ở đây.

Việc con người trở thành vật tế lễ này Phó gia hoàn toàn không có chút động tâm.

Con người kiểu gì cũng sẽ chết, được chết trong trận pháp mà Phó gia hao tâm tổn trí mời mấy đại sư bố trí *"Độc Vân Tử Chướng Trận"* thì cũng xem như là có phúc phận không nhỏ.

Nhưng mà mấy ngày gần đây, dù tử sương vẫn không ngừng phủ sương lập lờ nhưng nơi bình thường hiếm người tới này lại bắt đầu trở nên náo nhiệt.thỉnh thoảng lại có vài tu sĩ ở bên ngoài tử vụ không ngừng hô lớn, phát ra những kiện pháp khí chói mắt, thiếp mời giống như một kiện đồ vật bình thường, người được mời tiến vào bên trong sẽ biến mất tung tích.

Cách Tử Đạo Sơn khoảng mười dặm là một trấn nhỏ, được gọi tên là *"Thái Hòa"*, dân cư cũng chỉ mười vạn là cùng, nhưng tửu lâu, khách điếm mọi thứ lại không thiếu bất cứ thứ gì.

"A Nhị".

Là tiểu nhị của một trong hai khách sạn tại nơi này *"Vĩnh Khúc"*, dù hắn nhỏ tuổi nhưng đã có kinh nghiệm tại nơi này mấy năm.

Vóc người hắn hơi gầy một chút, hiện đang đứng một bên cửa bắt chuyện mời gọi vài người qua đường vào khách điếm.

Đấy không phải do hắn lười biếng mà bởi vì bây giờ đang mùa hạ, bất kỳ người nào đi dưới ánh mặt trời nóng nực kia suốt cả một buổi sáng rồi, dù muốn tiếp tục cũng không đủ sức.

Cho nên, chưởng quỹ dù tâm tính vô cùng hẹp hòi có tiếng, nhưng thấy A Nhị như thế vẫn không có nói hay thể hiện sự bất mãn gì cả. Hắn chỉ đơn giản lầm bầm trong miệng, buồn bực đánh bàn tính, tính toán trên quyển sổ trên bàn to tướng.

A Nhị nâng tay nhìn lên bầu trời, sau khi nói bậy vài câu lại cúi đầu thở dài, biểu tình bất mãn.

Hắn đang nghĩ thừa dịp Lưu chưởng quỹ không chú ý thì quay lại phòng bếp ăn vụng chén nước giải nhiệt, nhưng đúng lúc đó hắn đột nhiên thấy trời tối sầm lại sau đó lại dang lên chút mát mẻ khiến cho A Nhị không khỏi ngẩn người. Khi hắn ngẩng đầu nhìn thì bị dọa một trận.

Không biết khi nào đột nhiên xuất hiện ba gã quái dị.

Một gã mặc áo tang, lùn mập mạp vô cùng, phản phất như là một trái cầu thịt trơn bóng. Một vị khác thì thân cao hơn trượng cùng một vị khuôn mặt ẩn hiện sát khí, hai mắt lạnh như băng.

"Ba vị khách quan muốn ở trọ sao?" A Nhị với kinh nghiệm nhiều năm cũng không phải đồ bỏ, sau giây phút kinh ngạc lập tức khuôn mặt hiện lên vẻ tươi cười nói. Lấy kinh nghiệm nhiều năm của hắn thì dù tướng mạo ba người này vô cùng hung ác nhưng tuyệt đối là khách hào phóng.

"Nói nhảm, ba chúng ta nếu không ở trọ thì đến đây làm gì? Chuẩn bị một gian phòng hảo hạng sau đó dọn một bàn rượu và thức ăn đưa lên phòng cho ta" Vị béo lùn trừng mắt, tiện tay ném

ra một khối bạc ném vào ngực A Nhị.

"Vâng, vâng, mời ba vị đại gia vào, rượu và thức ăn sẽ ngay lập tức được đưa lên. A Nhị nhanh dẫn ba vị dại gia dến gian phòng tốt nhất" Không chờ A Nhị nói thì chưởng quỹ đã chú ý mọi chuyện, lập tức không giống như người đã ba bốn mươi tuổi nhảy lên, lấy bạc từ trong tay A Nhị ra, vẻ mặt đầy vẻ xu nịnh nói.

"Vâng, chưởng quỹ" Dù hành động này của Lưu chưởng quỹ khiến cho A Nhị vô cùng căm ghét nhưng chỉ biết lắc đầu lên tiếng đáp lại, trong lòng than thở một hồi, phân thưởng ngân lượng tới tay không ngờ lại bị lấy mất.

Bởi vì hắn chỉ biết làm công việc của một tiểu nhị, hơn nữa trong thành chỉ có hai cái khách điếm, cho nên hắn cũng phải ráng dằn lòng nhịn nhục con quỷ keo kiệt kia.

Trong lòng hung hắng một trận, A Nhị dầy vẻ tươi cười dẫn ba người tới một gian phòng trên tầng hai.

A Nhị vừa rời đi, thì cái cảm giác khắc nghiệt khi nãy lại xuất hiện, điều này làm cho hắn đau đầu, trong lòng nghi hoặc, nhưng chỉ dám nghĩ trong đầu, ngậm đầy một bụng đi xuống.

Một bàn phong phú thức ăn và rượu được A Nhị và một tên khác bê vào bên trong phòng.

Ba người ngồi vào bàn, không nói lời nào.

A Nhị có chút kì quái, liếc mắt nhìn ba người, vị tu sĩ béo phì kia hình như cảm ứng được cái gì, lạnh lùng nhìn hắn.

Cái nhìn này làm hắn run lạnh đến thấu xương, nhất thời tâm lý vô cùng hoảng sợ vội vàng cúi đầu trời khỏi phòng đến khi ra cửa khách điếm vẫn chưa thể bình tĩnh lại, tim vẫn còn đập bình bịch trọng ngực, không cách nào khống chế được.

Lúc này trong phòng ba người cũng đã mở miệng.

"Hàn lão đệ, vì sao với con người lại dùng Kinh hồn thuật. Chẳng

lẽ người nhìn tiểu tử kia không vừa mắt?" Sau khi cảm ứng bên ngoài không còn người nào thì lão béo lên tiếng hắc hắc cười cùng người tóc dài nói.

"Không có gì. Tiểu nhị này đúng là có linh căn, mặc dù tư chất không tốt lắm nhưng tu luyện đến luyện khí kì tầng ba bốn vẫn không có vẫn đề" Tu sĩ tóc dài mặt không đổi nói.

"Linh căn? Điều này thật là ngoài ý muốn, nhưng mà nghe Hàn huynh nói không biết tiểu nhị tư chất cũng không tồi đâu. Không ngờ chỉ cần tiếp xúc lại có thể nhìn ra linh căn. Thật là thần thông kinh người" Tu sĩ béo hiện lên vẻ kinh ngạc, động tâm nói.

"Tu vi của ta so cùng hai vị đạo hữu cũng không có cao hơn đâu chỉ là tu luyện một loại bí thuật mà thôi" Tu sĩ tóc dài liếc nhìn lão béo một cái, chậm rãi nói.

"Hàn huynh rất khiêm nhường.nhưng với tư chất của tiểu nhị thì tiến vào tu tiên giới cũng không thể có thành tựu được. May mắn có thể tiến vào Trúc Cơ Kỳ, không có môn phái nào nhận rồi lại thành cô hồn dã quỷ thôi. Có khi lại bị khi dễ. Ta chờ đến Tử Đạo Sơn, lúc đó thùa dịp ngày thọ đản của lão tổ Phó gia kia, nhìn xem có cơ duyên gì ko. Nếu đến chúc thọ được đại gia tộc hoặc ma đạo tông phái nhìn trúng, tạo hóa của chúng ta có thể cao lắm. Chỉ tiếc là chúng ta tán tu, phải chờ đến ngày thọ đản mới có thể đi vào Phó gia bảo, nếu ko cần gì đến nơi này nghỉ ngơi nửa tháng" Lão béo cười khổ, nói một hơi.

"Ừm" Tu sĩ tóc dài lên tiếng gật đầu, hình như không muốn nói nhiều.

Chứng kiến bộ dáng đó của tu sĩ tóc dài, mập mạp cùng đại hán liếc nhau một cái,đại hán mở miệng.

"Hàn huynh. Chúng ta huynh đệ hai người đi Phó gia chúc thọ cho nên mới kết bạn đồng hành. Nhưng đồng hành vài ngày mới biết đạo hữu tán tu bất phàm, không biết lúc trước tu nơi nào, có khi ta đã nghe danh đạo hữu rồi cũng nên" Đại hán trừng đôi mắt trâu to lớn nhìn tu sĩ tóc dài lớn tiếng nói.

Sau khi đại hán nói xong trong mắt gã béo tinh quang chợt lóe cũng nhìn chăm chăm gã họ Hàn không chớp mắt.

Tu sĩ tóc dài không hề đổi sắc, bình thản nói:

"Hàn mỗ trước kia là tu sĩ Việt Quốc, gần đây mới đến Nguyên Vũ Quốc, hai vị đạo hữu không biết Hàn mỗ cũng không ngạc nhiên".

"Việt Quốc! Vậy chính là Quỷ Linh Môn chưởng quản, vì sao không đi Quỷ Linh Môn thử vận khí mà lại đến Nguyên Vũ Quốc?" Tu sĩ béo chớp đôi mắt nói.

"La huynh sao biết Hàn mỗ chưa đi qua, chỉ là nhập môn không hề dễ, hơn nữa hiện ở Việt Quốc, Quỷ Linh Môn là một môn phái to, căn bản không chấp nhận các tông môn tu sĩ khác, nên tại hạ mới tới đây tìm cơ hội. Lại nghe việc Phó lão thọ đản, đúng là cơ hội trời cho Hàn mỗ tất sẽ không buông tha" Tu sĩ tóc dài thong thả nói.

" Thì ra là vậy, xem ra Hàn huynh cũng không đơn giản! " Gã lùn nghe đến đó ha ha cười.lại bắt đầu nói chuyện tu sĩ giới đồn đại.

Chờ sau khi ăn uống tươm tất, tu sĩ tóc dài rời sang phòng bên cạnh nghỉ ngơi.

Chờ tu sĩ tóc dài ra đến cửa phòng thì tu sĩ béo vốn đang cười đột nhiên biến mất, biến thành vẻ dữ tợn.

Hắn đột nhiên lấy từ bên trong áo ra một tấm phù, hai tay bắt quyết, nhất thời phù lóe sáng hóa thành một tầng bạch quang, đem toàn phòng bao bọc lại.

Đấy là Cách âm phù.

"La huynh, tiểu tử này nói thật hay là giả, là tán tu thật sao?" Thấy tu sĩ béo thi triển xong pháp thuật xong, đại hán vội nói, bộ dáng không thể chờ đợi.

"Tán tu, khẳng định không phải. Quá nửa là đệ tử của tông phái

nào đó" Tu sĩ béo cười lạnh một tiếng, sờ sờ cái cằm đầy thịt lạnh lẽo nói.

------oOo------

Chương 646: Tâm hoài quỷ thai

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ngươi không thấy khi hắn cùng chúng ta đồng hành, sử dụng phi kiếm ngự khí nọ, rõ ràng chính là kiện đỉnh cấp pháp khí. Hơn nữa ta xem Túi trữ vật bên hông hắn căng phồng, còn có vài Túi linh thú. Giới tán tu nào lại có khả năng có được những thứ ấy. Rõ ràng là tu sĩ xuất thân từ tiểu tông môn nào đó. Nếu là người của đại phái, ngạo khí sẽ rất khinh người, cũng sẽ không đáp ứng cùng chúng ta đồng hành. Huống hồ tại Tử Đạo Sơn, hắn cũng không xuất ra thiệp mời. Hắc hắc! Dù sao bây giờ ma đạo thế mạnh, một số tu sĩ tiểu phái tự nhiên không dám hành động khoa trương, tất cả đều lén lút tự xưng tán tu, sợ bọn ma đạo thấy không vừa mắt, tìm tới tông môn tiêu diệt. Cho nên mặc dù người này tu vi cùng pháp khí không kém, ta lại chưa bao giờ nghe nói qua" Tu sĩ ục ịch đắc ý phân tích.

"Nghe La huynh nói vậy, gã họ Hàn này quả là như thế. Nếu là như vậy, chúng ta có thể lớn mật ra tay. Người này mặc dù có chút đề phòng đối với chúng ta, nhưng tuyệt không nghĩ tới hai người chúng ta giấu diếm tu vi, hai người tu vi Trúc Cơ Trung Kỳ diệt một tu sĩ như hắn cũng không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao. Tiểu tử này cũng xem như tự tìm tử lộ, dĩ nhiên gặp phải Bành Dịch Song Hung chúng ta, hiển nhiên không thể bỏ qua" Hai mắt đại hán đầu bóng lưỡng bắn ra thần sắc tham lam, xoa xoa nắm tay nói.

"Cái này là hẳn nhiên. Nhưng để dễ dàng đắc thủ, nên tận lực làm giảm sự đề phòng của người này. Nếu có thể đánh lén đắc thủ, chung quy vẫn đỡ lo hơn so với cứng đối cứng. Cho nên việc động thủ, hay là chờ tới hai ngày trước thời điểm mừng thọ của Phó Gia lão tổ. Mấy ngày này chung ta cũng không ngại giao hảo cùng người này, sau đó liền sử ám chiêu tiêu diệt" Tên lùn liếm liếm bờ môi dày, âm hiểm nói.

"Tốt, hết thảy y như La huynh nói đi. Xem ra lúc này đây cho dù không cách nào gia nhập tông môn nào đó, thu hoạch của chúng ta cũng tuyệt không ít" Đại hán đầu bóng lưỡng dường như khá tin phục tu sĩ ục ịch, sắc mặt rất vui mừng.

"Hắc hắc, đây là đương nhiên. Dê béo tới nhà, Bành Dịch Song Hung chúng ta sao có thể quay về tay không" Tên lùn mập mạp cũng cười ha ha nói, ý tứ tu sĩ tóc xõa như đã là vật trong tay.

Ngay lúc hai ngươi không kiêng nể bàn bạc chuyện giết người đoạt bảo, tại trong một gian phòng khác cách một lớp tường, tu sĩ tóc xõa khoanh chân ngồi ở trên giường, trên mặt không buồn không vui, nhưng lời nói của Bành Dịch Song Hung, không lọt ra khỏi hai tai người này. Cái lồng cách âm đối với tu sĩ tóc xõa mà nói, có cũng như không.

"Nếu chủ động muốn chết, vậy không thể trách ta".

Hai mắt tu sĩ tóc xõa khẽ nhếch, hàn quang chợt lóe, khẽ lẩm bẩm, sau đó lại nhắm mắt lần nữa, thổ nạp luyện khí.

Vị tu sĩ tóc xõa này, hiển nhiên chính là Hàn Lập đã sửa đổi lại dung nhan.

Thật ra từ lúc hai tháng trước, Hàn Lập tới Nguyên Vũ Quốc. Trên đường mặc dù gặp qua mấy nhóm chánh ma lưỡng đạo đang khống chế quốc gia, nhưng là một tu sĩ Nguyên Anh Kỳ như hắn, nếu không có chủ tâm gây chuyện, tự nhiên không ai có thể nhìn ra diện mục thật sự cùng tu vi của hắn, tự nhiên trên đường vô sự.

Sau khi đến Nguyên Vũ Quốc, hắn cũng không có dựa vào pháp lực cao thâm mạo muội hành động, mà là trước hết nghĩ cách tìm một số tán tu cùng phường thị địa phương, tìm được một ít tình báo có liên quan đến Phó Gia.

Kết quả tình hình Phó Gia thế lớn, làm cho Hàn Lập có chút đau đầu.

Cũng không phải Phó Gia có ba gã tu sĩ Kết Đan Kỳ tồn tại làm cho hắn cảm thấy khó giải quyết. Mà là bởi vì Phó Gia không hề ít đệ tử, lại gia nhập Ma Diễm Môn. Cho dù hắn tự cho thần thông quảng đại, chung quy cũng không thể trực tiếp tiêu diệt Ma Diễm Môn.

Mà những người này nếu không diệt trừ, cho dù hắn hóa Phó Gia bảo thành tro bụi, chung quy một ngày nào đó Phó Gia cũng có thể phục sinh. Điều này khiến cho không thể thực thiện lời hứa lúc đầu đối với Tân Như Âm.

Ngay lúc Hàn Lập đang nghĩ cách khác, khắp nơi tại Nguyên Vũ Quốc bắt đầu truyền lưu lão tổ Phó Gia sắp cử hành lễ mừng thọ.

Hàn Lập vừa nghe việc này, tự nhiên trong lòng liền mừng rỡ.

Nếu người đứng đầu Phó Gia cử hành mừng thọ, lúc đó khẳng định tất cả đệ tử các hệ đều đi vào chúc mừng. Cho dù là người Phó Gia đã gia nhập Ma Diễm Môn cũng sẽ trở về Phó Gia Bảo. Đây chính là một cơ hột tốt một lưới bắt hết Phó Gia.

Tuy nhiên. Lấy thanh thế bây giờ của Phó Gia, cũng không phải tiểu miêu tiểu cẩu có thể đi vào, người đi vào chúc thọ, hoặc là tu sĩ gia tộc khác, hoặc là một ít sứ giả tông môn lớn nhỏ phụ thuộc ma đạo. Về phần tán tu, nếu không muốn ở tại ngoài cửa, tối thiểu cũng phải có tu vi Trúc Cơ Kỳ, mới có thể vào trong.

Sau khi Hàn Lập thám thính rõ ràng chi tiết tình huống, cũng không chút hoang mang chờ hơn một tháng mới từ từ tới đây. Về phần Bành Dịch Song Hung, chính là Hàn Lập nửa đường gặp được. Hai người này vừa thấy pháp khí Hàn Lập bất phàm, lúc này liền vạn phần nhiệt tình bắt chuyện, vừa nghe Hàn Lập định đi Phó Gia bảo, càng thêm vui vẻ đề nghị đồng hành.

Hàn Lập liếc mắt liền nhìn ra trong lòng hai người này hơn phân nửa là mang kế hoạch nham hiểm, nhưng với tu vi của hắn như thế nào lại sợ hai người này ám toán, ngược lại định lợi dụng hai người này che dấu thân phận, càng thêm dễ dàng lẩn vào trong Phó Gia.

Vì vậy, hắn không suy nghĩ liền đồng ý.

Nhưng không nghĩ tới chính là, hôm nay đến bên ngoài Tử Đạo Sơn, ngoại trừ tu sĩ có được thiệp mời, các tán tu còn lại đến đây mừng thọ phải chờ ngày này mới có thể đi vào.

Việc này làm cho Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng chẳng sao.

Dù sao chỉ có ngày mừng thọ, tất cả đệ tử Phó Gia mới đến đông đủ, nếu động thủ sớm, ngược lại sẽ có cá lọt lưới.

Hôm nay ở tại khách điếm này, hắn vốn chưa biết xử lý hai tu sĩ này như thế nào, nhưng hai tên này lại không nhịn được có chủ ý muốn giết hắn. Hàn Lập trong lòng cười lạnh, dĩ nhiên không có ý định hạ thủ lưu tình.

Hơn mười ngày kế tiếp, Hàn Lập liền cùng Bành Dịch Song Hung ban ngày thì đi dạo xung quanh một chút, buổi tối thì ngồi trong khách điếm luyện khí, mắt thấy cách thời điểm mừng thọ của vị lão tổ kia chỉ còn vài ngày.

Trong những ngày này, hai người này cực kỳ thân thiết đối với Hàn Lập, mỗi cái đều gọi *"Hàn Lập huynh đệ"* không ngừng, cứ như là hảo hữu đã nhiều năm. Mà trong thành lúc này, tán tu đến đây chúc mừng đại thọ lão tổ Phó Gia cũng dần nhiều lên. Mặc dù đại bộ phận tán tu có thói quen ăn ngủ bên ngoài, nhưng cũng có một ít tu sĩ thế tục thích hưởng thụ, vào ở trong hai khách điếm trong thành.

Sau đó, Hàn Lập lại gặp được mấy vị tu sĩ tán tu ở cùng khách điếm. Chẳng qua mấy tu sĩ này vừa thấy Hàn Lập bên cạnh tu sĩ ục ịch cùng đại hán đầu bóng lưỡng, thần sắc mỗi người đại biến, đám người liền không muốn nhiều lời vội vàng rời xa ba người. Việc này làm cho Hàn Lập có chút dở khóc dở cười, xem ra xú danh của hai vị bên người đích xác vươn xa tại giới tán tu.

Hai người tu sĩ ục ịch thấy tình cảnh này, lại sợ Hàn Lập hoài nghi, liền bịa ra hai người hắn cùng mấy vị tu sĩ này bất đồng tiếng nói, cho nên hai người thay phiên cuốn lấy Hàn Lập, không cho hắn tiếp xúc với các tu sĩ khác.

Hàn Lập nghe vậy không tỏ vẻ ý kiến gì, làm cho trong lòng tu sĩ ục ịch có chút nghi kỵ, nhưng lòng tham che khuất, lại vứt mối nghi ngờ đi.

Hai ngày sau, tu sĩ ục ịch cùng đại hán đầu bóng lưỡng đột nhiên mời Hàn Lập đi tới một thắng cảnh đẹp xem một chút, nói cảnh sắc nơi này rất đẹp, dị thường mê người, nếu bỏ qua sẽ rất đáng tiếc.

Hàn Lập nghe xong, biết hai người này rốt cục cũng động thủ, vì vậy đáp ứng, sau đó tươi cười cùng hai người ra khỏi khách điếm, thẳng đến *"Danh thắng"* nọ.

Bởi vì tu sĩ phụ cận rất nhiều, hai người này phải hao tổn tâm cơ mang Hàn Lập đi một hơi hơn trăm dặm, tới trước một tiểu sơn u tĩnh không người.

Hai chân vừa rơi xuống đất, tu sĩ ục ịch mỉm cười nói với Hàn Lập:

"Hàn huynh hãy nhìn, chỉ cần qua khỏi núi này, sẽ có một tiểu cốc, trong cốc có suối chảy, trên đất kỳ hoa khắp nơi, tuyệt đối là."

Vị này mặc dù tướng mạo không có gì đặc biệt, nhưng miệng lưỡi lại liếng thoắng, biến sơn cốc nọ thành nơi trên trời không có, dưới đất khó tìm.

Mà Hàn Lập nghe vậy, trong lòng không ngừng cười lạnh.

Qua cái tiểu sơn này đích thật là có một cái tiểu cốc bí ẩn, nhưng ngoại trừ cảnh sắc trong cốc, mơ hồ còn có linh khí cấm chế dao động, mặc dù cực kỳ yếu ớt, nhưng dưới thần thức của hắn đảo qua, liền có thể thấy rõ. Xem ra hai người này chính là những kẻ giết người đoạt bảo lão luyện, không ngờ còn bố trí trong cốc một trận pháp vây địch đơn giản.

Nếu như Hàn Lập thật sự là một vị tu sĩ Trúc Cơ Kỳ bình thường, bị lừa gạt vào trong trận này, lại bị hai người này trở mặt đánh lén, tánh mạng tự nhiên khó bảo toàn.

"Cảnh sắc nơi này quả rất đẹp, cũng chưa có người nào từng đến, ta xem không cần đi đến cái tiểu cốc, ở chỗ này cũng được, hai vị cảm thấy thế nào? Nếu ở chỗ này giết người, lại hủy thi diệt tích, căn bản sẽ không có người nào quấy rầy, cũng lại càng sẽ không có ai phát hiện sao?"

Hàn Lập nghe xong tu sĩ ục ịch khoe khoang, sau khi ánh mắt tùy ý đảo qua bốn phía, đột nhiên như cười như không nói với hai người.

"Hàn huynh, lời này là có ý tứ gì? Chẳng lẽ có cái gì hiểu lầm hai người huynh đệ chúng ta sao?"

Tu sĩ ục ịch vừa nghe Hàn Lập nói thế, sắc mặt khẽ biến, nhưng thần sắc lập tức kinh ngạc nói, tựa như thật sự kinh ngạc vậy.

Tuy nhiên bàn tay đầy thịt không biết từ lúc nào đã đặt lên Túi trữ vật bên hông.

Về phần đại hán đầu bóng lưỡng nọ, sau một lúc ngẩn ra, trong mắt liền hiện lên vẻ hung tàn, tiếp theo hai bàn tay nắm chặt không ra tiếng, lặng yên nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập đối với động tác nhỏ của hai người này làm như không thấy, chỉ chắp tay sau lưng, thần sắc cực kỳ bình tĩnh.

Tu sĩ ục ịch thấy vậy, trong lòng cảm thấy bất an ngoài ý muốn, mơ hồ cảm giác có chút không ổn. Nhưng việc đã đến nước này, hắn cũng không có cách nào lùi lại, chỉ có thể âm thầm liếc đại hán một cái, ra hiệu hai người đồng loạt động thủ.

------oOo------

Chương 647: Yêu Anh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đúng lúc này, một tràng cười khúc khích đột nhiên truyền đến.

"Hì hì! Thật có ý tứ, không ngờ ngủ một chút lại chứng kiến có người ở nơi này đoạt bảo. Điều buồn cười chính là, hai gã tu sĩ Trúc Cơ Kỳ lại có chủ ý đánh một gã tu sĩ Nguyên Anh Kỳ. Chẳng lẽ ta còn chưa tỉnh ngủ!"

Thanh âm non nớt trong trẻo, dường như là tiếng cười của một đứa bé gái.

Vừa nghe lời này, sắc mặt Hàn Lập khẽ biến, mà tu sĩ ục ịch cùng gã đại hán đầu bóng lưỡng tựa như bị ngũ lôi oanh đỉnh, mặt tái nhợt không chút huyết sắc.

"Tu sĩ Nguyên Anh Kỳ?" Tu sĩ ục ịch hét lên một tiếng, sau đó gắt gao nhìn Hàn Lập chằm chằm, giống như gặp quỷ.

"Điều này sao có thể? Nhất định là hắn cùng đồng bọn cố ý nói bậy làm cho chúng ta sợ".

Đại hán đầu bóng lưỡng cũng kinh hoàng thất thố, nhưng sau đó nghĩ đến cái gì, vội vàng hô lớn, bô dáng rất tức giận, nhưng thân thể không khỏi lui về sau hai bước, sau đó trừng mắt ra bốn phía không ngừng tìm kiếm nữ đồng nọ, cứ như thể phải tìm đến người này, dũng khí liền tăng lên.

Nhưng bốn phía lại trống trơn, không có bóng người.

Lúc này trong lòng Hàn Lập cực kỳ kinh hãi, nhìn Bành Dịch Song Hung phía xa.

Không biết vì sao, trong nháy mắt nghe thanh âm của nữ đồng, hắn liền tự nhiên rùng mình, nguyên anh tại đan điền vẫn ngủ say lại tự động tỉnh dậy, mặt đầy vẻ khẩn trương, phi thường sợ hãi.

Càng kinh ngạc chính là, hắn mới dùng thần thức quét qua mỗi tấc trong phương viên mười dặm, tuyệt đối không có người thứ tư tồn tại. Nhưng nữ đồng này bỗng nhiên lên tiếng, rõ ràng là ở xung quanh đây mới đúng. Lấy tu vi Nguyên Anh sơ kỳ cùng Đại Diễn Quyết gia tăng bây giờ của hắn, lại cũng không có cách phát hiện người này, chẳng lẽ công pháp người này thông huyền, hay là có huyền cơ khác.

Cổ họng Hàn Lập có chút khô khốc.

"Người nào? Là ai giả thần giả quỷ? Ngay cả Bành Dịch Song Hung chúng ta cũng dám trêu chọc?"

Mặt tu sĩ ục ịch khôi phục vài phần huyết sắc, dường như cảm giác cự hán nói có lý, cố bình tĩnh lại nói. Cùng lúc nói chuyện, một tầng quang tráo màu vàng trên người phát sáng, sau đó một tiểu thuẫn màu đen xuất ra, che chở trước người.

"Hì hì! Nếu mỗ mỗ có thể để cho các ngươi nhìn thấy, ta đơn giản tự chết đi cho xong. Có điều, thần thức người tu sĩ Nguyên Anh này thật mạnh mẽ, nếu có thể cường thịnh hơn một chút, may ra có thể tìm được tung tích của mỗ mỗ" Nữ đồng nọ vẫn tùy tiện nói.

Sắc mặt Hàn Lập âm trầm, vừa nghe nữ đồng nói, vừa dùng thần thức liều mạng tìm tòi xung quanh, rất quỷ dị, nơi thần thức đi qua, vẫn không có bóng dáng của tu sĩ nào.

"Ừm, cũng hơi đói bụng. Hay là ba người các ngươi cho ta ăn tươi được không, ha ha. Tu sĩ Nguyên Anh, lâu rồi không được thưởng thức qua, thật nhớ cảm giác đó".

Nữ đồng ha ha cười nói không ngừng, âm thanh không âm tà, nhưng nội dung lại thật sự dọa người.

Nghe lời này, thần sắc Hàn Lập không thay đổi, sau một tiếng kêu, không hề che dầu tu vi của mình nữa.

Toàn thân chợt lóe thanh quang, khí thế trên người tuôn ra cực kỳ kinh người, phóng ra hơn mười đạo thanh quang, đúng là đồng thời đem bảy mươi hai Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bảo vệ toàn thân.

"Thật… thật sự là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ. Tiền bối tha mạng. Vãn bối có mắt không thấy thái sơn, thật không cố ý mạo phạm ngài. Nhị đệ, ngươi đi đâu, đừng chạy. Tại trước mặt Hàn tiền bối, chúng ta đời nào có cơ hội đào tẩu".

Tu sĩ cụ ịch vừa thấy Hàn Lập hiển lộ ra tu vi chính thức cùng phóng xuất ra nhiều pháp bảo phi kiếm như vậy, không khỏi sợ đến hồn phi phách tán, không cần suy nghĩ lập tức dập đầu trước mặt Hàn Lập, một bộ khuất tất cầu mệnh.

Mà hành động của cự hán nọ lại trái ngược, sắc mặt trắng nhợt, trong nháy mặt móc ra kim phù, vỗ lên trên người một cái, hóa thành một đạo kim hồng xé trời bay đi.

"Muốn chạy. Tưởng rằng dùng Kim độn phù là có thể chạy sao".

Vẻ châm chọc trên mặt Hàn Lập chợt lóe. Ngón tay theo sau điểm, một phi kiếm phát ra, lập tức hóa thành một đạo thanh hồng biến mất, nhưng sau một khắc liền bay tới đạo kim hồng, tốc độ cực nhanh làm cho người ta trợn mắt cứng lưỡi.

Thanh quang chợt hiện, không trung truyền đến tiếng hét thảm của đại hán, đạo kim hồng lập tức hóa thành một điểm kim quang, biến mất không thấy. Đại hán đầu bóng lưỡng cũng theo đó biến mất.

"Sách sách, thật sự là lãng phí, một cái nguyên thần của tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, cũng là một vật.đại bổ. Ta từ lúc tỉnh lại tới giờ chẳng qua cũng chỉ ăn bảy tám cái mà thôi" Thanh âm nữ đồng tựa như có chút hỗn hển, lại lớn tiếng oán giận Hàn Lập.

"Các hạ cần gì giả thần giả quỷ, ngươi chẳng qua cũng chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, khẩu khí lại dám to lớn như thế. Chẳng lẽ phải cần ta làm cho ngươi đi ra".

Hàn Lập thấy giải quyết xong đại hán, không để ý tới tu sĩ còn lại đang run rẩy trước mặt không thôi, ngược lại quay đầu, đột nhiên nhìn chằm chằm một cái cây nhỏ, lam quang trong mắt hiện lên nói.

Thanh âm nữ đồng chợt ngừng lại, một hồi lâu sau, mới lạnh lùng vang lên.

"Ngươi như thế nào lại phát hiện, Huyễn quang hóa vật quyết này của ta không có khả năng bị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ hiểu được".

"Mặc kệ Hàn mỗ như thế nào hiểu được, ngươi còn không hiện nguyên hình, chẳng lẽ thật muốn tại hạ cắt ngươi thành bảy tám khúc".

Hàn Lập không có ý trả lời đối phương, nhìn như rất thong dong, nhưng trong lòng lại đổ mồ hôi lạnh, thầm kêu may mắn.

Lúc hắn quýnh lên, trong lúc vô ý dùng thần thông Minh Thanh Linh Nhãn thử một lần, trong lam quang liền phát hiện một cái cây nhỏ so với cây cối xung quanh có chút sai biệt. Kết quả liền nói đại ra, không ngờ lại lừa gạt được đối phương.

"Chính là khẩu khí tu sĩ Nguyên Anh Kỳ của ngươi hình như cũng không nhỏ. Không biết tư vị cắn nuốt nguyên anh của ngươi ra sao".

Giọng nói nữ đồng có chút âm trầm, đồng thời lục quang trên cây nhỏ chợt lóe, biến hình thu nhỏ lại, hóa thân thành một người chỉ cao có nửa thước.

Tiểu nhân này diện mục thanh tú, thân thể đầy lục quang, bộ dáng phảng phất trần như nhộng. Thanh âm nữ đồng đúng là từ trong miệng tiểu nhân này truyền ra.

"Yêu anh! Ồ, không đúng".

Hàn Lập vừa thấy bộ dáng tiểu nhân, không khỏi bật thốt lên gọi ra, nhưng nhìn kỹ lại chần chờ.

"Yêu anh! Hì hì, ngươi gọi như vậy cũng không sai. Có điều, sau khi ta tỉnh lại liền nhìn thấy vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, không biết là ngươi xui xẻo hay là ta gặp may mắn" Tiểu nhân nhìn Hàn Lập ung dung nói.

Theo sau thân hình tiểu nhân chợt lóe, trong nháy mắt bay đến phía sau tu sĩ ục ịch. Sau đó cười hì hì nói:

"Cho ta mượn viên tinh hồn một lát, được chứ?"

"Không, tiền bối tha mạng!"

Tu sĩ ục ịch biết tên tiểu nhân này tồn tại không dưới tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, cả kinh liều mạng cầu khẩn xin tha thứ, đồng thời thân thể nhảy lên, điệu bộ muốn độn ra xa.

Nhưng tiểu nhân nọ chợt dữ tợn lóe lên, cả người hóa thành một đoàn lục quang, trực tiếp bắn vào trong cơ thể tu sĩ ục ịch, sau đó trong nháy mặt độn ra, một lần nữa hóa thành hình người. Chỉ là trên trên bàn tay nhỏ bé lại có thêm một đoàn ánh sáng màu xanh, không ngừng lóe lên lúc sáng lúc tối.

Mà vị Bành Dịch Song Hung này, hai mắt đã vô thần, trực tiếp nằm xụi lơ trên mặt đất, không nhúc nhích.

Tiểu nhân cũng không nói gì, trực tiếp nuốt đoàn quang nọ vào, lục quang trên người nhất thời lại dày lên một chút.

"Ngươi rốt cuộc là người hay quỷ, dám trực tiếp cắn nuốt tinh hồn".

Xem đến đây, Hàn Lập cũng không thể trấn định, sau khi nhếch môi, liền lớn tiếng quát.

Hắn mới vừa rồi cảm giác được linh khí trên người tiểu nhân cùng mình giống nhau, đều là tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng sau khi cắn nuốt một cái tinh hồn như vậy, dĩ nhiên có chút gia tăng, mặc dù rất ít, nhưng đúng là dựa vào cắn nuốt tinh hồn mà gia tăng tu vi, đây là cái công pháp gì, thật không thể tin nổi.

"Thức ăn khai vị đã ăn xong, chính là đến bữa tiệc lớn. Ngươi là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, không biết sau khi cắn nuốt Nguyên Anh của ngươi, mỗ mỗ có thể trực tiếp tiến cấp lên Nguyên Anh trung kỳ hay không!"

Tiểu nhân không để ý đến câu hỏi của Hàn Lập, ngược lại nhìn chỗ đan điền của Hàn Lập, thì thào nói, phảng phất như có thể thấy trực tiếp nguyên anh, trên mặt tràn đầy vẻ tham lam.

"Nuốt nguyên anh của ta, sẽ không sợ ta phá thủng bụng ngươi sao!"

Hàn Lập nghe vậy giận dữ cười, hai tay vỗ một cái, một tiếng trầm thấp khởi lên, một đạo kim sắc điện hồ thô to từ bàn tay bay ra.

Sau khi tiến vào Nguyên Anh Kỳ, Hàn Lập có thể giấu Ích Tà Thần Lôi trên phi kiếm trong cơ thể, cho nên hôm nay bảy mươi hai thanh phi kiếm mặc dù ở ngoài cơ thể, nhưng sử dụng Ích Tà Thần Lôi vẫn như trước không thay đổi.

"Kim sắc lôi điện? Dường như trước kia ở nơi nào ta từng nghe nói qua, như thế nào nghĩ không ra?" Lục sắc tiểu nhân thấy bàn tay Hàn Lập bắn ra Ích Tà Thần Lôi lại nghiêng đầu, thì thào tự nói.

"Ngươi nếm thử tư vị này, chẳng phải sẽ biết sao?"

Hai hàng lông mày Hàn Lập nhướng lên, thản nhiên nói, đồng thời hai tay một kích, điện hồ trong nháy mắt hóa thành một kim sắc quái mãng, hung hăng đánh về phía tiểu nhân cách đó không xa.

Không biết vì sao, tiểu nhân thấy kim sắc quái mãn đánh tới lại cười hì hì không né tránh, một chân lại bị quái mãng nuốt vào, sau đó vô số kim hồ quấn quanh tiểu nhân bùng nổ, lập tức một mảnh kim quang, tiếng sấm thay nhau nổi lên.

Hai mắt Hàn Lập nhìn chằm chằm phía đối diện, trên mặt không hề lộ vẻ cao hứng, ngược lại càng thêm âm trầm vài phần.

Đối phương dám đón đỡ Ích Tà Thần Lôi như thế, nói rõ là đã sớm tính trước, không có khả năng thật sự vì vậy mà thu thập được đối phương.

Quả nhiên không chờ kim quang tán đi, liền truyền đến tiếng nữ đồng cười ha ha.

"Ta nghĩ, đây không phải là Ích Tà Thần Lôi sao? Sách sách, đây chính là một thứ rất tốt. Nghĩ không ra chính là một tên tu sĩ Nguyên Anh Kỳ lại cũng có loại thiên địa dị bảo này. Có điều, ngươi cũng không nghĩ mỗ mỗ tu tập ma công quỷ pháp gì sao, không ngờ lại dùng thứ này đối phó ta, thật sự là phí phạm thiên vật".

------oOo------

Chương 648: Mộc Linh Anh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lục sắc tiểu nhân không ngờ ở trong Ích Tà Thần Lôi không tổn hại một sợi tóc, ngược lại cười rộ lên đối với Hàn Lập.

"Không cần đắc ý quá sớm, ngươi nếu thật nắm chắc có thể cắn nuốt nguyên anh của Hàn mỗ, như thế nào nãy giờ chỉ nói lải nhãi mà thôi. Nếu tại hạ đoán không sai, ngươi mặc dù có thể cắn nuốt tinh hồn của tu sĩ, nhưng chỉ là đối với tu sĩ cấp thấp mà thôi. Nói muốn cắn nuốt tu sĩ nguyên anh, thuần túy là si tâm vọng tưởng. Có lẽ trước kia, ngươi thật sự có thể làm được việc này, nhưng bây giờ rõ ràng là tâm có thừa mà lực thì không đủ, chỉ có thể ỷ vào hình thái yêu dị này mà thôi. Hãy bớt sàm ngôn đi. Trước hãy thử xem phi kiếm của tại hạ".

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, một ít lời nói đã làm cho tiểu nhân kia sắc mặt đại biến, trong mắt bắn ra vẻ ác độc.

Lúc này, Hàn Lập đã điểm chỉ về hướng các phi kiếm xoay quanh trước người, mười hai thanh phi kiếm ngâm một tiếng dài, hóa thành thanh quang bắn ra.

Lục sắc tiểu nhân âm trầm đứng tại chỗ không nhúc nhích, sau khi hơn mười kiếm quang xoay quanh một trận vây bắt nó, thân thể tiểu nhân trong nháy mắt phân liệt, bị trảm thành vô số mảnh nhỏ, những mảnh nhỏ này nhẹ nhàng lơ lửng ở không trung, khẽ lóe sáng.

Hàn Lập thấy vậy, không khỏi nghi hoặc.

Nhưng theo một tiếng cười phía đối diện truyền đến, sau khi quang mang từ những mảnh nhỏ thân thể của tiểu nhân chợt lóe, một lần nữa hợp lại.

Một lục sắc tiểu y như ban đầu lại hiện ra.

"Sách sách, không tồi không tồi. Bộ phi kiếm của ngươi dùng Kim Lôi Trúc để luyện chế. Mặc dù không biết vì sao ngươi có nhiều Kim Lôi trúc như vậy, nhưng nghĩ muốn dựa vào phi kiếm này đả thương ta, thật sự là cực kỳ buồn cười. Về phần mỗ mỗ có phải chỉ biết nói hay không, lát nữa ngươi sẽ biết".

Tiểu nhân dường như bị lời nói lúc trước của Hàn Lập hoàn toàn chọc giận, sau khi nói xong những lời này, hai tay liền bắt quyết, lục quang chói mắt trên người chớp động, dường như muốn thi triển thần thông gì đó.

Nhưng không chờ nó thi triển thần thông thành công, ánh sáng trên đỉnh đầu chợt lóe lên, mười hai điện hồ phi kiếm đồng thời bay lên, tạo thành kim võng thật lớn, nghênh đầu chụp xuống.

"Hừ! Tiểu bối còn chưa từ bỏ ý định, không phải nói, Ích Tà Thần Lôi đối với ta không có một điểm tác dụng. Ồ, ngươi muốn làm gì!"

Thanh âm nữ đồng bắt đầu có chút ngạc nhiên, nhưng sau đó lại the thé, có vẻ kinh hoàng vô cùng.

Bởi vì sau khi điện võng nọ chụp xuống, lại không có bạo vỡ ra, ngược lại nhanh chóng co rút. Trong nháy mắt bao tiểu nhân lại bên trong, cũng không ngừng siết chặt thu nhỏ lại.

Tiểu nhân nọ cảm thấy không ổn, lục quang trên người chớp động, liều mạng tiến hành chống cự, nhưng không làm gì được, một lát sau đã bị bao thành một kim cầu.

Hàn Lập thấy vậy, trên mặt không khỏi lộ ra một tia cười lạnh.

Ngưng hóa Ích Tà Thần Lôi thành lưới, loại thần thông này từ khi sinh ra Kim Lôi trúc tới nay, chính là Hàn Lập lần đầu tiên sáng chế ra.

Bởi vì trước kia cho dù có người may mắn có được một hai đoạn Kim Lôi Trúc, cũng luyện chế thành pháp bảo, nhưng lại không đem thần lôi như là một đòn sát thủ đối phó ma công tà pháp, nào dám dễ dàng hao phí.

Huống hồ tạo thành kim hồ điện võng như thế, không có hơn mười đoạn Ích Tà Thần Lôi Kim Lôi Trúc, căn bản không cách nào ngưng hóa thành hình. Cho dù có suy nghĩ này, cũng không có đủ điều kiện làm được.

Mà trải qua nhiều năm sử dụng Ích Tà Thần Lôi như vậy, Hàn Lập đã nhận thấy được, Ích Tà Thần Lôi trừ trời sinh khắc chế đối với ma công tà thuật, đối với ngũ hành linh khí còn có khả năng giam cầm phong tỏa kỳ diệu.

Bất kể đối với Tu La Thánh Hỏa lúc đầu, hay là đối với Phong Linh Kình sau đó, cũng có thể dùng Ích Tà Thần Lôi vây sống bên trong, mà không cho chúng bộc phát hoặc độn xuất.

Loại phát hiện ngoài ý muốn này tự nhiên làm cho Hàn Lập mừng rỡ.

Trước kia tại Kết Đan Kỳ, bởi vì tu vi hắn hạn chế, lại không cách nào sử dụng kim hồ điện võng như ý, cho nên rất ít sử dụng khi đấu pháp cùng người.

Nhưng hôm nay tu vi hắn đại thành, luyện thành Đại Diễn Quyết tầng thứ tư, thần thức mở rộng ra rất nhiều, tự nhiên không còn nhiều cố kỵ như vậy.

Hôm nay mặc dù không biết tiểu nhân có lai lịch gì, nhưng tuyệt đối huyết nhục cùng thân thể quỷ mị, phảng phất giống như một loại tu sĩ Nguyên Anh biến dị cổ quái tồn tại.

Sau đó, trong lòng Hàn Lập liền muốn thử thi triển ra chiêu này.

Đáng thương cho tiểu nhân mặc dù trước kia từng nghe nói qua về pháp bảo Kim Lôi Trúc, nhưng tính chất đặc biệt của Ích Tà Thần Lôi cũng không biết chút gì. Nếu không, nó tuyệt không tùy tiện ỷ vào yêu anh như vậy.

Kết quả trong giây lát, tên tiểu nhân khẩu khí cuồng ngạo vừa rồi đã bị Hàn Lập không cần tốn nhiều sức giam cầm lại.

Hàn Lập thấy đắc thủ, mặt lộ vài tia tiếu ý, khoát tay, một mảnh khói xanh bắn ra, đem kim cầu trở lại trong tay.

"Ngươi dám vây khốn mỗ mỗ, hãy nhanh thả ta ra ngoài, nếu không ta nhất định sẽ quất hồn luyện phách ngươi, cho ngươi sống không bằng chết."

Kim cầu run nhè nhẹ, bên trong truyền ra tiếng thét cực kỳ kinh sợ của nữ đồng, rất chói tai.

"Quất hồn luyện phách? Xem ra các hạ còn không biết tình cảnh của chính mình, hãy ở bên trong thanh tĩnh cho tốt nhé" Hàn Lập nhướng mày, sau đó sắc mặt âm trầm nói.

Sau đó vang lên tiếng sấm xé gió, kim hồ trong tay lần nữa bắn lên.

Từng đạo tơ nhỏ bao kim cầu lại một lớp rồi một lớp, đủ tiêu hao gần nửa đám phi kiếm chứa đựng Ích Tà Thần Lôi, Hàn Lập mới nhìn lại kim cầu, lộ ra vẻ hài lòng.

Sau đó hắn không để ý tiếng nữ đồng nổi điên mắng trong kim cầu, tay vỗ Túi trữ vật một cái, một hộp bạch ngọc xuất hiện trên tay.

Bỏ kim cầu vào trong hộp ngọc, lập tức đóng lại, lại từ trong Túi trữ vật lấy ra một phù lục cấm chế, không chần chờ áp vào trên hộp.

Lập tức thanh âm trong hộp ngưng lại.

Hàn Lập cầm hộp ngọc, một lần nữa khôi phục sắc mặt bình thường.

Hắn đánh giá tu sĩ ục ịch đã đánh mất hồn phách, trở thành một hoạt tử nhân, mặt không chút thay đổi bắn ra một viên hỏa cầu, hóa hắn thành tro bụi.

Sau đó, hắn ung dung bay về hướng tiểu thành.

Sau một lúc, Hàn Lập chậm rãi tiến vào trong khách điếm, từ đó không hề xuất ngoại, an tĩnh chờ ngày mừng thọ đến.

Sau đó không lâu, người tu tiên Nguyên Vũ Quốc kinh ngạc phát hiện, Bành Dịch Song Hung với xú danh giết người đoạt bảo lan xa trong đám tán tu, lại bốc hơi biến mất không chút dấu hiệu trong Nguyên Vũ Quốc, cũng không ai nghe qua tung tích của họ nữa.

Xuất hiện loại tình cảnh này, hiển nhiên đại biểu cho hai người này tại tu tiên giới đã bị diệt vong.

Sau khi tin tức này truyền ra, lập tức tán tu tại Nguyên Vũ Quốc vỗ tay một trận kêu tốt, cho rằng hai người bọn hắn đắc tội với tu tiên đại phái mà bị người ta tiêu diệt, hoặc là do danh tiếng bọn chúng rất thối, rốt cục bị cao nhân đi ngang thuận tay thu thập, lời đồn bay đầy trời.

Bên ngoài, chính là nơi ở của Ma đạo Lục tông. Mà tại Kỳ linh sơn phía tây Thiên La Quốc, dài liên tiếp mấy vạn dặm, các loại linh thú kỳ trùng vô số, đúng là chỗ của Ngự Linh Tông.

Trong nháy mắt ngay lúc hắn giam cầm yêu anh tiểu nhân, trong một gian phòng đá đen nhánh tại Kỳ Linh Sơn, đột nhiên truyền ra một tiếng kêu kinh sợ cực kỳ của lão già.

"Là ai, là ai giam cầm Mộc Linh Anh. Người đâu, mau liên lạc đệ tử Ngự Linh Tông tại Nguyên Vũ Quốc. Nếu như trong ba tháng vẫn không tìm được Mộc Linh Anh đã chạy thoát, sẽ bị trừng trị, để cho bọn chúng tự sát tạ tội. Mặt khác, nhất định phải cẩn thận làm việc, ngàn vạn lần đừng cho Ma Diễm Môn nhận ra được chuyện này".

Lão già trong phòng mặc dù cực kỳ tức giận, nhưng vẫn phân phó mọi chuyện rõ ràng.

"Tuân Mệnh, sư bá. Ta sẽ đi hạ lệnh" Một thanh âm nam tử chững chạc vang lên bên ngoài phòng đá.

"Khoan đã! Mặt khác hãy kêu hai người Vân Chi cùng Liễu Ngọc

tự mình đi Nguyên Vũ Quốc một chuyến, linh căn hai nàng đều là mộc thuộc tính, cũng chính là người hợp thể với Mộc Linh Anh tốt nhất. Nói không chừng khi gần linh anh có thể cảm ứng được một chút. Có điều bảo hai nàng cẩn thận một chút, người có thể giam cầm linh anh khẳng định thần thông không nhỏ, căn bản các nàng không thể đối kháng. Muốn tìm ra người phương nào giam cầm linh anh, ta sẽ đích thân đi gặp người này" Lão già đột nhiên lại phân phó.

"Vâng, ta sẽ tự mình xin hai vị sư muội ra tay. Sư điệt trước hết xin cáo lui" Nam tử sự vụ bên ngoài cung kính đáp.

Tiếng bước chân vang lên, dần dần đi xa.

Mà trong phòng đá thì vang lên một tiếng thở dài thật sâu trong bóng tối yên tĩnh.

Tử đạo sơn hoàn toàn bị tử vụ che lấp, trong cự bảo, đương kim gia chủ Phó Gia Phó Thiên Hóa có thể nói tinh thần chấn hưng, bất kể nhìn thấy vãn bối nào trong tộc, bộ dáng cũng cực kỳ hòa ái, điều này làm cho một ít tiểu bối quen nhìn khuôn mặt dài nghiêm khắc của vị này, liền cảm thấy thụ sủng nhược kinh.

Việc này cũng khó trách, khi ngày mừng thọ bốn trăm tuổi của lão tổ tới, làm cho Phó Gia lúc đó tồn tại một vị tu sĩ Kết Đan Kỳ lớn tuổi nhất, ngay cả hai vị hộ pháp Ma Diễm Môn hôm nay cũng tới đây chúc thọ. Đây chính là một sự kiện làm cho mặt mũi Phó Gia một lần nữa nở lớn.

Đám vãn bối Phó Gia này, tự nhiên không dám có chút bất cẩn, tất cả đếu hết sức tận tâm bận rộn không ngừng trong gia bảo, cũng không thể trong ngày thọ đản làm cho lão tổ tông mất mặt được.

Mà vị lão tổ này sau khi nhìn một vòng trong bảo, dường như cũng cảm thấy hài lòng, ngay lúc mấy vị vãn bối mang nhạc cụ đi vào, liền tiến vào trong thính phòng.

"Thanh nhi! Khách quý Ma Diễm Môn còn chưa tới sao? Không có chuyện gì chứ?" Vị tử bào lão tổ mắt ưng, ngồi trên ghế thái sư

trong thính phòng, chậm rãi hỏi.

Thanh âm không lớn, nhưng tràn ngập ý tứ uy nghiêm, không hổ là người đã đem Phó Gia trong vòng trăm năm, trở nên hưng thịnh.

"Khởi bẩm lão tổ tông, Tôn tiền bối Ma Diễm Môn đã sớm cho đệ tử trong tộc truyền lời lại, lần này ngài cùng Mạc hộ pháp chắc chắn sẽ tự mình tới chúc thọ lão tổ tông. Nói vậy một hai ngày sau chắc sẽ tới".

Một vị tu sĩ mặt trắng khoảng hơn bốn mươi tuổi, đứng khoang tay trả lời, trên mặt không dám có một tia chậm trễ.

------oOo------

Chương 649: Dự triệu

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Vâng, lão tổ tông không cần lo lắng, Tôn, Mạc hai vị tiền bối có giao tình hơn trăm năm với Phó Gia, khẳng định sẽ tới đúng hẹn. Hôm nay địa vị bọn họ tại Ma Diễm Môn tăng vọt, đồng thời Phó Gia chúng ta ủng hộ mạnh mẽ, chính là không phân khai. Huống hồ chúng ta đem hai tên nữ tử xuất sắc nhất trong tộc, làm thiếp cho hai người này, bọn họ chẳng lẽ không biết xấu hổ mà không đến!"

Bên cạnh bạch diện trung niên còn có một lão già mi mỏng mặc cẩm bào, cũng cung kính nói.

"Ta không phải lo lắng Tôn, Mạc hai vị lão hữu không đến, mà là không biết vì sao, ngày mừng thọ càng gần, tâm thần lại càng có chút không yên, phảng phất như sắp có đại sự phát sinh. Thật sự có chút lo lắng. Gần đây Phó Gia chúng ta có đắc tội với nhân vật lợi hại, hay là đại tông môn nào không?"

Lão tổ Phó Gia vuốt bộ râu dài, hàn quang trong mắt chợt hiện, nụ cười lúc đầu đã biến mất.

Nghe được lời ấy, người trong phòng cũng không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

Kết quả sau một lúc, bạch diện trung niên cẩn thận trả lời:

"Lão tổ tông, người cũng biết. Phó Gia chúng ta những năm gần đây mặc dù hưng vượng cường đại, nhưng trong đó đắc tội với gia tộc cùng tiểu tông phái, cũng nhiều không đếm xuể. Trong đó tối thù địch chúng ta, chính là Đàm Gia cùng Hỗ Gia, có thể hai nhà bọn họ làm trò quỷ gì hay không?"

"Hẳn không phải là hai nhà này! Hai nhà này ban đầu có thể cùng Phó Gia chúng ta tranh hơn thua, nhưng hôm nay tu sĩ cao cấp đã

không còn bao nhiêu, làm sao có năng lực gây sóng gió".

Lão tổ Phó Gia lạnh lùng lắc đầu nói, nhưng sau khi chau mày một cái, lại chần chờ một chút nói:

"Chẳng qua, nếu là hai nhà liên thủ hoặc là liên hợp với mấy tiểu phái đối địch khác, nhân cơ hội này phát động đánh bất ngờ, thật sự có thể làm cho Phó Gia chúng ta nguyên khí đại thương. Dù sao năm đó vì lấy lòng Ma Diễm Môn, Phó Gia chúng ta quả thực đã giết không ít tu sĩ chủ lực chống cự ma đạo của hai nhà. Bây giờ cơ nghiệp hai nhà Đàm, Hỗ bị chèn ép, phải ẩn nấp trốn tránh, hận thấu xương đối với Phó Gia chúng ta, không phải không có khả năng làm việc này" Lão tổ Phó Gia sắc mặt âm trầm nói.

"Ý của lão tổ tông là?" Lão già cẩm bào cẩn thận hỏi.

"Trong ngoài phải đề phòng. Tất cả các trạm canh gác gia tăng gấp đôi nhân thủ. Đại trận hộ bảo toàn bộ mở ra, không cho phép dừng lại khắc nào. Đặc biệt đối với thân phận tán tu không rõ ràng, phái nhiều người để ý một chút".

Trong phút chốc, Phó Gia lão tổ ngửa đầu nhắm mắt lại, nhưng trong miệng lại liên tiếp phát lệnh.

"Vâng, tôn nhi sẽ đi an bài" Bạch diện trung niên sau khi nghe xong, lập tức lĩnh mệnh ra ngoài.

Trong thính phòng lưu lại vài tên vãn bối Phó Gia, nhìn thấy tâm tình Phó Gia lão tổ này không tốt, mỗi người liền đứng tại chỗ không dám nhúc nhích một ly.

"Thiên Vân, ngươi gọi tam thúc ra đi, kêu hắn đem Thiết Bối thánh thú cất vào trong Túi linh thú, cùng ta có mặt tại đại hội chúc thọ. Cũng chí có hắn mới có thể điều khiển thánh thú trấn tộc của Phó Gia chúng ta!" Phó Gia lão tổ đột nhiên lại nói một câu.

"Cái gì? Ban đầu không phải Lão tổ tông nói bây giờ tam thúc đang tu luyện đến thời kỳ mấu chốt, lễ mừng thọ lần này không nên kinh động ngài sao?" Lão già cẩm bào nghe vậy, không khỏi thất thanh nói.

"Hừ! Ban đầu là ban đầu, bây giờ là bây giờ. Người tu đạo chúng ta, mặc dù không có khả năng tránh được tại họa, không thể tiên tri, nhưng có khi trong lòng có một ít linh triệu, linh nghiệm vô cùng. Vì để cẩn thận, không thể không đề phòng. Thà chấp nhận lão hủ đa tâm, nhưng so với Phó Gia chúng ta thật sự gặp phải đại kiếp vẫn tốt hơn" Lão già hừ lạnh một tiếng nói.

"Vâng, ta sẽ đi gọi tam thúc xuất quan".

Lão già cẩm bào thấy bộ dáng Phó Gia lão tổ muốn tức giận, không khỏi giật mình, miệng liền vâng vâng dạ dạ đáp ứng, cũng đi ra ngoài.

Sau đó Phó Gia lão tổ còn chưa chịu bỏ qua, lại liên tiếp phân phó xuống vài đạo mệnh lệnh, sau đó trong lòng mới an tâm.

Hắn nghĩ, có nhiều sự chuẩn bị như vậy, cho dù có việc cũng đủ để ứng phó. Bên ngoài, tại một chỗ trống trải trên sướn núi, tụ tập không ít tu sĩ tán tu, khoảng chừng hai ba mươi người.

Bọn họ vừa chỉ chỉ trỏ trỏ tử vụ, vừa thì thầm thảo luận cái gì đó.

Hàn Lập cũng một mình lẻ loi xen lẫn trong đám tu sĩ, yên lặng đánh giá tình hình xung quanh, phảng phất như một tán tu cô tịch thường thấy.

Trong Nguyên Vũ Quốc, không ngờ có thể có nhiều tán tu Trúc Cơ Kỳ như vậy, thật có điểm ngoài ý liệu của Hàn Lập. Đến chúc thọ Phó Gia lão tổ, khẳng định chỉ có một bộ phận nhỏ trong đó mà thôi.

Mà Việt Quốc năm đó, trừ Thất phái, cũng ít tán tu có thể Trúc Cơ. Nguyên Vũ Quốc mặc dù lớn hơn một chút so với Việt quốc, đáng lẽ cũng không thể kém quá xa mới đúng.

Hôm nay chẳng qua chỉ qua hơn trăm năm, liền xuất hiện loại tình cảnh này, làm cho Hàn Lập có một loại cảm giác tang thương, thiên địa đổi dời, có chút lấy làm kỳ lạ đối với việc này.

Hàn Lập cũng không biết, lúc đầu chánh ma lưỡng đạo chưa động can qua, đại bộ phận Trúc Cơ Đan đều do tông phái cùng gia tộc lớn nhỏ nắm giữ trong tay, tự nhiên khó có tán tu Trúc Cơ.

Nhưng trăm năm trước loạn động, không ít tông phái cùng gia tộc cũng bị cuốn vào trong đó. Chuyện diệt môn diệt tộc, đoạn tuyệt truyền thừa cùng hương khói cũng cực kỳ thường xuyên.

Kể từ đó, số lượng lớn Trúc Cơ Đan cũng trong lúc hỗn loạn truyền lưu ra.

Mặc dù đại bộ phận đều bị các tông môn cùng gia tộc tu tiên tìm được, còn có một bộn phận Trúc Cơ Đan do cơ duyên xảo hợp rơi vào tay tán tu.

Từ đó qua hơn trăm năm thời gian, số lượng tán tu Trúc Cơ Kỳ mỗi nước mạnh mẽ tăng lên, cùng hình thành một tiểu lực lượng, thậm chí còn có cơ duyên xảo hợp, mượn cơ hội này một mạch kết thành kim đan.

Có điều, bất kể là Chánh ma lưỡng đạo hay là Thiên Đạo Minh, đối với đám tán tu này có thể chiêu thu thì chiêu thu, nếu không được thì dùng sách lược chèn ép. Cho nên mặc dù tu sĩ tán tu cấp cao gia tăng nhanh chóng, nhưng cũng không cách nào hợp thành một đoàn, nên không có uy hiếp gì.

Hàn Lập đang âm thầm cân nhắc, đột nhiên có bảy tám đạo hồng quang từ bên ngoài vụt đến, quang hoa sau khi thu lại, hiện ra một đám tu sĩ mặc quần áo màu đỏ.

Cầm đầu chính là hai gã tu sĩ Kết Đan Kỳ, một vị vẻ mặt cứng nhắc, thắt lưng giắt hồ lô, một vị khác tướng mạo tầm thường, nhưng hàn quang trong hai mắt rất bức người. Bọn họ mỗi người đều ôm lấy một nữ tu xinh đẹp như hoa bên cạnh, đi theo phía sau là bốn gã đệ tử môn nhân Trúc Cơ Kỳ.

"Là người của Ma Diễm Môn".

Vừa thấy những người này, đám tán tu trên sườn núi dao động một trận, có người thấp giọng kêu lên.

"Đó là Tôn hộ pháp cùng Mạc hộ pháp chuyên phụ trách ngoại sự của Ma Diễm Môn. Vậy hai nữ tu bên cạnh họ, chính là hai vị mỹ nữ đại danh đỉnh đỉnh của Phó Gia, nghe nói đã cấp cho hai vị tiền bối làm thị thiếp".

Có tán tu kiến thức nhiều một chút, lặng lẽ ở kế bên người bạn càng thấp giọng nói, bộ dáng sợ bị tu sĩ Ma Diễm Môn nghe được.

Lấy thần thức của Hàn Lập, hiển nhiên có thể nghe thấy rõ ràng, ánh mắt không khỏi hướng hai vị tu sĩ Ma Diễm Môn Kết Đan Kỳ nhìn lại. Theo sau ánh mắt liền đảo qua hai nữ tu bên người bọn họ.

Quả nhiên là hai nữ tu thiên kiều bá mị.

Bọn tu sĩ Ma Diễm Môn đối với đám tán tu coi như không thấy. Trong đó có một gã đệ tử Ma Diễm Môn không nói hai lời đi tới trước màn sương mù, nâng tay thả ra một đạo Truyền âm phù bay vào trong sương mù, sau đó thành thật trở lại đứng sau hai vị tu sĩ Kết Đan.

Một lát sau, màn sương tím quay cuống một trận, tự hé ra một cái thông đạo.

Vài tên đệ tử Phó Gia mang vẻ mặt cung kính đi ra nghênh đón.

Hàn Lập nhân cơ hội này, liếc mắt nhìn thật sâu vài tên đệ tử Phó Gia, sau đó mới thu hồi ánh mắt, mặt không chút thay đổi.

Lúc này, đám tu sĩ Ma Diễm Môn đã tiến vào trong màn sương tím, sương mù lần nữa khép lại.

Một hai canh giờ sau, lại có một ít gia tộc cùng một ít tiểu tông môn đến muộn, liên tiếp hai ba bận đến ngay chỗ sườn núi, đều được người Phó Gia tiếp vào.

Sau một lát, rốt cục một gã quản sự trung niên vẻ mặt xin lỗi từ trong màn sương tím đi ra.

"Làm cho chư vị đạo hữu chờ lâu như thế, Phó Gia chúng ta thật thất lễ. Không phải Phó Gia có ý phân biệt đối với các đạo hữu, mà là nơi ở của Phó Gia Bảo có hạn, một lần nhiều tu sĩ tiến vào như vậy sẽ rất khó an bài, cho nên chỉ ở ngày mừng thọ mới có thể mời các vị vào. Có điều xin yên tâm, nếu các đồng đạo thành tâm tới chúc thọ lão tổ chúng ta, trong bảo đều đối xử như nhau. Tiệc rượu cũng đã sớm chuẩn bị trong đại sảnh, xin mời mọi người theo sau, cùng tiến vào trong bảo".

Vị quản sự này nói năng phi thường tốt, chỉ nói mấy câu liền khiến cho sự bất mãn của đám tán tu tiêu tán hơn phân nửa.

Vì vậy sau khi nhìn nhau vài lần, không nói thêm cái gì, liền đi theo sau trung niên quản sự tiến vào trong sương mù.

Hàn Lập thần sắc bình tĩnh đi ở trong đám người cuối cùng, nhưng trong chốc lát, liền bỗng nhiên biến mất.

Bất kể là tu sĩ đi phía trước, hay là đệ tử Phó Gia phụ trách giám thị đại trận cũng không chút nào phát hiện dị thường, phảng phất như nãy giờ không có ai tiến vào.

Vài tên tu sĩ Phó gia Trúc cơ kỳ đang đứng xung quanh trong một gian đại sảnh phú lệ, cười tủm tỉm bắt chuyện cùng một đám tân khách mới đến, cần phải làm cho mỗi một người đều thật hài lòng, không có cảm giác vắng vẻ.

Đám tân khách đông đúc này chừng hai ba trăm người, có khi là hôm nay mới đến, có khi thì đã đến từ bốn năm ngày trước.

Hôm nay đã đến ngày mừng thọ của Phó Gia lão tổ, hiển nhiên những người này đều hội tụ một chỗ, chờ Phó Gia lão tổ xuất hiện.

Lấy thanh thế của Phó Gia tại Nguyên Vũ Quốc như mặt trời giữa trưa, đám người tiểu gia tộc cùng tán tu tự nhiên ca tụng không ngừng.

Ngay cả sứ giả của một gia tộc hơi lớn một chút, vẻ mặt mỗi người cũng cười thân tình, bắt chuyện cùng tu sĩ phó Gia.

------oOo------

Chương 650: Diệt tộc (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phó Gia lão tổ giờ phút này cũng không có ở xung quanh đại sảnh, mà là ở tại một lầu các hẻo lánh trong bảo, trong tay có một khối ngọc giản khẽ sáng lên.

Nếu là nhân vật chính của đại hội mừng thọ, hắn tự nhiên muốn tại lúc cuối cùng mới gặp tân khách.

Mà thừa dịp thời gian rãnh rỗi này, làm người cầm quyền của Phó Gia, hắn còn muốn xử lý một chuyện khẩn cấp.

Trong lầu các, trừ Phó gia lão tổ, bên cạnh lại có một vị đại hán tướng mạo đường hoàng, da tay màu tím, tu vi Kết Đan sơ kỳ, bên hông căng phồng, có mấy cái bao da lớn nhỏ không đồng nhất.

"Hừ! Nơi này cũng không phải Tử Kim Quốc, Ngự Linh Tông bọn họ lại muốn chúng ta xuất người ra lực, giúp bọn hắn hỏi thăm tin tức, bộ dáng như muốn tìm vật gì. Thật nghĩ muốn biến Phó Gia chúng ta thành bộ hạ, thật sự là buồn cười!" Phó Gia lão tổ đột nhiên vỗ bàn, sắc mặt âm trầm quát.

*"Thất thúc không cần động nộ. Trong ngọc giản cũng không nói rõ ràng là muốn tìm vật gì, vật có thể làm cho tu sĩ Ngự Linh Tông khẩn trương, hẳn là không phải chuyện đùa!"*Đại hán tựa như có chút hứng thú nói.

"Nhưng phiền ở chỗ, bọn họ cần chúng ta, nhưng về phương diện khác lại che dấu, căn bản không nói vật muốn tìm là vật gì. Chỉ là muốn chúng ta lưu ý, gần đây các nơi Nguyên Vũ Quốc có chuyện quái dị phát sinh hay không, nếu có lập tức báo cho bọn họ".

"Ồ! Nói như vậy, Ngự Linh Tông dường như cũng không muốn cho Ma Diễm Môn biết việc này, cho nên mới tìm tới Phó Gia chúng ta, hơn nữa lời nói lại mơ mơ hồ hồ" Tinh quang trong mắt đại hán chợt lóe, có chút đăm chiêu nói.

"Tiểu tam, lời ngươi nói rất đúng. Phó Gia ta vì để ngừa vạn nhất, ngoại trừ toàn lực lấy lòng Ma Diễm Môn, còn len lén kết giao Ngự Linh Tông. Bây giờ xem ra, mặc dù chúng ta đối với Ngự Linh Tông nhiệt tình, nhưng Ngự Linh Tông đối với Phó Gia chúng ta lại không quá tin tưởng. Xem ra, chúng ta hẳn nên điều chỉnh một ít sách lược, không biết đối với Quỷ Linh Tông yếu nhất trong lục tông, có phải nên kết giao một chút hay không" Lão giả vuốt chòm râu, trầm ngâm một chút nói.

"Việc này có thể."

"Ha ha, không nghĩ tới Phó Gia ngoại trừ ôm cái đùi mập Ma Diễm Môn, mà ngay cả Ngự Linh Tông cũng cấu kết. Trách không được trong vòng trăm năm, lại có thể hưng vượng không đổ!"

Ngay lúc đại hán vừa mở miệng muốn nói gì, ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến một âm thanh nam tử xa lạ, ẩn hàm một ý châm chọc.

"Người nào? Vị cao nhân này quang lâm Phó Gia, Phó Thiên Hóa không nghênh đón từ xa, mong thứ tội!"

Phó Gia lão tổ cùng đại hán giật mình một chút, giống như bị giẫm phải cái đuôi mà nhảy từ trên ghế xuống, hai người hoảng sợ nhìn nhau liếc mắt một cái. Phó Gia lão tổ kinh nghi lớn tiếng hỏi.

Hai người này cực kỳ khiếp sợ đối với người có thể tiếp cận họ mà không biết.

"Nghênh tiếp từ xa cũng vô dụng. Hôm nay ta coi như là không mời mà đến".

Lời nói nam tử từ ngoài của sổ xé gió bay đến, trong lầu các đột nhiên có thanh quang đại phóng.

Phó Gia lão tổ cùng đại hán thất kinh, thân hình vội vàng chợt lóe, đều tự thối lui đến một góc, trên người đều hiện lên một tầng bảo hộ trong suốt.

Miệng Phó Gia lão tổ lại phun ra một cái phi kiếm màu trắng, không ngừng xoay quanh trước người, mà đại hán sắc mặt ngưng trọng nắm lấy túi linh thú bên hông, nhìn không chớp mắt.

Lúc này quang hoa nội liễm, trong phòng liền có thêm một vị thanh bào tu sĩ tướng mạo bình thường, bộ dáng khoảng hai lăm hai sáu tuổi.

Chính là Hàn Lập đã len lén ẩn vào trong bảo.

Giờ phút này Hàn Lập chắp hai tay sau lưng, liếc mắt nhìn vẻ mặt đầy cảnh giác của Phó Gia lão tổ cùng đại hán một chút, chậm rãi mở miệng nói.

"Mới vừa rồi thần thức ta đảo qua một chút, cả ba gã tu sĩ Phó Gia Kết Đan Kỳ, trong đó thấy tu vi hai người các ngươi cao nhất. Nói như vậy các ngươi đúng là người cầm quyền Phó Gia."

Hàn Lập nói xong lời này, thần sắc bình tĩnh cực kỳ, không có một tia khác thường, làm cho người ta nhìn không ra hỉ nộ.

"Hóa ra là Nguyên Anh Kỳ tiền bối! Không biết tiền bối đại giá quang lâm, có việc gì cần phân phó cho Phó Gia?"

Hàn Lập cũng không có che dấu tu vi của mình, cho nên lão giả đồng dạng cảm ứng được tu vi Hàn Lập sâu không lường được, sắc mặt không khỏi đại biến, miễn cưỡng tươi cười nói, trong lòng rất bất an.

"Ngươi là Phó Gia lão tổ?"

Hai mắt Hàn Lập híp lại, nhìn chằm chằm vào lão giả áo tím trong góc, thản nhiên hỏi.

"Không dám, trước mặt tiền bối, vãn bối sao dám xưng là lão tổ. Vãn bối Phó Thiên Hóa, đích xác là đương kim gia chủ Phó Gia".

Nghe được Hàn Lập không chút cảm tình hỏi, Phó Gia lão tổ ra vẻ cung kính trả lời, nhưng trong lòng rõ ràng rất bất an, cảm giác được vị tu sĩ Nguyên Anh này tựa hồ có ý bất thiện.

"Ừm, một khi ngươi là Phó Gia lão tổ, nghĩa là ta không có tìm lầm người. Nếu muốn đến Phó Gia đòi nợ, tự nhiên trước phải tìm các hạ" Hàn Lập nhìn lão giả, mặt lộ ra một tia cổ quái nói.

"Đòi nợ? Tiền bối nói giỡn. Vãn bối hình như là lần đầu tiên nhìn thấy tiền bối, có phải tiền bối có chỗ nào hiểu lầm hay không".

Phó Gia lão tổ vừa nghe Hàn Lập nói lời ấy, *"thùm thụp"* một cái, trái tim nhất thời trầm xuống vực sâu.

Đại hán bên cạnh nãy giờ không nói gì nghe vậy, mặt cũng tái nhợt không chút huyết sắc, bàn tay đang cầm Túi linh thú không khỏi dùng sức vài lần.

Một vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ luôn miệng muốn đòi nợ, nghe như thế nào cũng là một chuyện không ổn.

"Hiểu lầm! Đương nhiên không. Nguyên bổn nên cho các ngươi minh bạch một chút, đỡ phải khi chết lại biến thành oán quỷ. Nhưng các ngươi lại có nhiều động tác nhỏ như vậy, thật sự là không cho ta thời gian nói nhảm. Hai người các ngươi, liền đi trước một bước đi. Tộc nhân còn lại của Phó Gia, ta sẽ đồng loạt tống bọn họ lên đường" Hàn Lập lơ đãng liếc đại hán một cái, sau đó nhoẻn miệng cười nói.

"Cái gì, ngươi muốn tiêu diệt cả nhà Phó Gia chúng ta!" Phó Gia lão tổ nghe đến đó, phảng phất cực kỳ nổi giận hét lớn.

Nhưng trong tay lại xuất ra một phù lục màu vàng, hoàng quang chợt lóe, người liền từ vách tường bắn đi, bỗng nhiên biến mất không thấy, tựa như xuyên tường mà qua.

Đúng là một thổ độn phù hiếm thấy.

"Muốn chạy? Ngươi có thể chạy đi đâu?"

Sau khi Hàn Lập cười lạnh một tiếng, chẳng qua cũng không có hành động gì đối với Phó Gia lão tổ, ngược lại ngón tạy lại hướng một phương hướng khác bắn ra.

Một đạo thanh quang ngay lập tức xuất hiện, đảo mắt liền biến mất, nhưng sau một khắc liền xuyên thủng ngực đại hán đang ở một góc khác trong phòng, vòng bảo hộ bên ngoài trong nháy mặt bị nghiền nát, không có chút tác dụng nào.

Mà Túi linh thú trên tay đại hán vừa mới phát ra linh quang màu đen, trong nháy mắt ngay lúc đại hán chết, một lần nữa lại ảm đạm. Bên trong mơ hồ truyền ra một trận hí rống nổi giận.

Thi thể đại hán ngã xuống đất, nhưng Hàn Lập cũng không liếc mắt một cái.

Đối với hắn mà nói, tiêu diệt một gã tu sĩ Kết Đan Sơ Kỳ, quả thực giống như trò đùa. Có điều, hắn lại có chút hứng thú đối với Túi linh thú trong tay đối phương, vẫy tay thu Túi linh thú lại.

Lúc này Hàn Lập mới nhìn sang vách tường chỗ Phó Gia lão tổ biến mất, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh.

Tay áo vung lên, một bóng trắng từ đó nhảy ra, một con tiểu hồ xuất hiện trước mặt Hàn Lập.

"Ngươi tinh thông thổ độn thuật, vậy Phó Gia lão tổ nọ giao cho ngươi xử lý. Lấy tu vi của ngươi cùng kỹ năng huyễn thuật, đối phó một tu sĩ Kết Đan Trung Kỳ, hẳn là không cần tốn nhiều sức" Hàn Lập lạnh nhạt phân phó bạch hồ.

"Cái này hiển nhiên, chủ nhân chờ một chút, ta sẽ trở về ngay".

Ánh mắt tiểu hồ lộ ra một tia hãnh diện, sau đó hoàng quang chợt lóe, thân hình trong lầu các liền không thấy bóng dáng. Lúc này Hàn Lập mới vỗ Túi linh thú bên hông, vô số tam sắc Phệ Kim Trùng từ trong túi tuôn ra, hóa thành đám mây ba màu thật lớn, không ngừng xoay quanh trên đỉnh đầu hắn.

"Đi".

Hàn Lập thấy vậy, trong miệng hô một tiếng.

Lập tức tất cả phi trùng chia làm vô số luồng, trong nháy mắt ngưng kết thành hơn mười tiểu kiếm ba màu, sau đó như ong vỡ tổ từ trong cửa sổ bay ra.

Hàn Lập khoanh chân ngồi xuống trong lầu các, Đại Diễn Quyết vận chuyển, thần thức trong nháy mắt bao phủ cả Phó Gia bảo lại bên trong.

Tộc nhân Phó Gia phi thường dễ phân biệt, vô luận là phục sức hay là công pháp tu luyện đều giống nhau, dưới thần thức bao phủ của Hàn Lập, tất cả đều bại lộ không thể nghi ngờ.

Đối với phàm nhân Phó Gia không có pháp lực linh căn, Hàn Lập cũng không chú ý tới. Dưới thần thức Hàn Lập dẫn dắt, phi kiếm ba màu nhất nhất đánh về phía đám tu sĩ Phó Gia.

Nhất thời tiếng kêu thảm thiết, tiếng kinh hô chợt vang lên. Mùi máu tanh nồng đậm, trong chốc lát đã bao phủ toàn Phó Gia Bảo.

Mà về phương diện khác, Phó Gia lão tổ đang ở chỗ sâu trong lòng đất, đang thổ độn chạy trốn.

Bây giờ ý định của hắn là mau chóng chạy xa nơi đây, về phần các đệ tử vãn bối trong bảo, hắn không định suy nghĩ, cũng không muốn suy nghĩ đến.

Kết quả vị con cháu đại hán kia như thế nào, hắn mặc dù không có chính mắt nhìn thấy, nhưng có thể tưởng tượng được.

Cho dù đại hán có được trấn tộc linh thú của Phó Gia, nhưng muốn trông cậy vào đó mà chạy khỏi một vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, căn bản là si tâm vọng tưởng. Nếu có thể ngăn chặn tên tu sĩ Nguyên Anh kia một chút thời gian, Phó Gia lão tổ cũng cảm thấy mỹ mãn.

Về phần người Phó Gia khác, hắn cho dù muốn cứu họ cũng là tâm có thừa mà lực không đủ. Nói như thế, hắn chỉ có thể trước lo cho chính mình.

Chỉ cần vị Phó Gia lão tổ hắn không chết, Phó Gia cũng sẽ không tính là diệt vong.

Dù sao ngoại trừ Phó Gia chủ bảo, tại Nguyên Vũ Quốc cũng có mấy cơ nghiệp khác của Phó Gia, chỉ cần chạy trốn tới nơi này, Phó Gia chung quy liền có cơ hội đông sơn tái khỏi.

Duy nhất làm cho hắn buồn bực chính là, Phó Gia như thế nào lại trêu chọc vào một tên sát tinh Nguyên Anh Kỳ, không ngờ vừa mở miệng liền muốn tiêu diệt toàn tộc Phó Gia.

Bộ dáng đối phương mặc dù vẫn hời hợt, nhưng khi hắn nhớ tới ánh mắt của đối phương, trong lòng liền phát lạnh.

------oOo------

Chương 651: Diệt tộc (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngay lúc Phó Gia lão tổ mắt thấy đã độn ra phạm vi Phó Gia bảo, bên tai liền vang lên một âm thanh kiều mị mềm mại của nữ tử.

"Tốc độ thổ độn của các hạ thật sự quá chậm, không bằng tự giao đầu ra, để cho tiểu nữ có thể về phục mệnh chủ nhân, thế nào?"

Phó Gia lão tổ nghe vậy trong lòng liền kinh hãi, thân hình không khỏi dao động một trận, trước mắt chợt lóe lên một bóng trắng, một nữ tử xinh đẹp diễm lệ không biết xuất hiện từ khi nào.

Nữ tử này chỉ cách hắn vài thước, mặt cười duyên như hoa.

"Ngươi…"

Phó Gia lão tổ mới vừa kinh hãi phun ra một chữ, môi anh đào kia liền khẽ nhếch, một mảnh khói hương phấn hồng trong nháy mắt phun ra, bao Phó Gia lão tổ đang không kịp đề phòng lại.

Phó Gia lão tổ thầm kêu bất hảo, vội vàng làm phép định lui về sau, nhưng một hương vị ngọt ngào xộc vào miệng mũi, thân thể lập tức mềm nhũn ngã quỵ xuống, quang hoa hộ thể không chút nào tác dụng, tựa như chưa từng mở ra.

Ngân Nguyệt xem con mồi đang hôn mê bất tỉnh trước người một chút, mặt ngọc khẽ cười, tay tùy ý vung lên, một đạo bạch quang hình bán nguyệt rời tay chém xuống.

Huyết quang văng khắp nơi.

Trong đại sảnh Phó Gia bảo, mấy trăm tân khách đang cùng nhau nói chuyện vui vẻ, vài tên tự mình chúc mừng tu sĩ Kết Đan, còn có vài tên tu sĩ Phó Gia thân phận cao, bộ dáng vui vẻ hòa hợp.

Đột nhiên vài tiếng kêu thảm thiết từ bên ngoài mơ hồ truyền đến.

Tiếng nói chuyện ong ong trong phòng lập tức ngưng lại. Đám tân khách hai mặt nhìn nhau, một số tu sĩ cơ trí, lúc này mang vẻ mặt cảnh giác nhìn lại đám tu sĩ Phó Gia.

"Chư vị không cần hoảng, có thể là một chuyện nhỏ. Chờ lão phu gọi người tới xem một chút là biết".

Một lão già lam bào ngồi bên cạnh hai hộ pháp Ma Diễm Môn, sắc mặt cũng khẽ biến, nhưng ánh mắt sau đó trấn định lớn tiếng nói.

Người này đúng là một vị đường đệ (em họ) của Phó Gia lão tổ, cũng là tu sĩ Kết Đan Kỳ thứ ba của Phó Gia.

Hắn lúc này cáo lỗi một tiếng với hai gã hộ pháp Ma Diễm Môn, liền xoay mặt phân phó một tiếng với hai gã đệ tử Phó Gia.

Hai gã tu sĩ Phó Gia liền chạy nhanh ra ngoài.

Mà thần sắc hai gã tu sĩ Ma Diễm Môn Kết Đan Kỳ không thay đổi, nhưng vẫn hơi có một chút nghi ngờ liếc nhìn nhau.

Hai tiếng kêu thảm thiết lần nữa vang lên, rõ ràng là hai gã tu sĩ Phó Gia vừa đi ra đại sảnh đã gặp độc thủ.

Lúc này đây, tất cả tân khách trong phòng cũng nghe được rõ ràng, sắc mặt mỗi người đếu đại biến.

Sắc mặt lão già lam bào càng khó coi. Hắn hít sâu một hơi, đột nhiên đứng dậy, trầm giọng nói:

"Mở cấm chế trong phòng ra, nhanh truyền tin cho lão tổ".

Một gã tu sĩ Phó Gia phụ cận nghe vậy, sắc mặt trắng bệch vâng một tiếng, lấy truyền âm phù từ trong áo ra, thấp giọng nói vài câu gì đó, sau đó liền vung tay phóng ra.

Phù lục hóa thành một đạo hồng quang trực tiếp từ nóc nhà bắn ra, nhưng một lát sau, tu sĩ Phó Gia nọ liền nuốt khô một chút nước miếng nói: *"Không ổn, Truyền âm phù đã bị đánh rơi, hình như chúng ta bị cái gì bao vây"*.

Nghe nói như thế, không riêng lão già lam bào mà vài tân khách Kết Đan Kỳ cũng không thể ngồi được nữa.

Trong đó tu sĩ Ma Diễm Môn mặt mày u ám, nhướng mày mở miệng nói:

"Phó đạo hữu, xem ra quý bảo thật có địch nhân tiến vào, ta cùng Tôn huynh theo Phó đạo hữu ra xem một chút".

"Hai vị chịu ra tay tương trợ, tại hạ cảm kích vô cùng, vậy làm phiền hai vị đạo hữu" Trong lòng lão già lam bào chính đang lo lắng, vừa nghe tu sĩ mặt u ám nói vậy, lập tức mừng rỡ nói.

Vị trung niên nhân tướng mạo bình thường khác của Ma Diễm Môn lại nhường mày, dường như không cho hành vi của đồng bạn là đúng, nhưng lại không nói gì cũng đứng lên.

Về phần ba bốn vị tu sĩ Kết Đan Kỳ trong đám tân khách, sau khi liếc nhìn nhau một cái, cũng không có ý tứ mạo muội ra tay.

Thấy ba đại tu sĩ Kết Đan Kỳ muốn đồng loạt ra xem việc gì, những tu sĩ khác trong phòng lập tức lạnh ngắt như tờ, yên lặng nhìn hành động của ba người.

Mắt thấy ba người bình tĩnh đến gần cửa đại sảnh.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một trận tiếng rồng ngâm, ba người lão già lam bào sau khi nghe được, cũng ngẩn ra, bước chân theo đó liền chậm lại.

Liền trong phút chốc, một đạo cầu vồng dài hơn mười trượng giống như thiên ngoại phi tiên từ bên ngoài bay cuộn vào, nhẹ nhàng quanh quẩn xung quanh ba người, sau đó mười mấy đạo thanh mang từ trong đạo cầu vồng nổ bắn ra, ánh sáng chói mắt, tu sĩ trong sảnh theo bản năng nháy hai mắt.

Trong chốc lát, cầu vồng sau khi xoay quanh liền bay ra đại sảnh.

Lão già lam bào cùng hai vị hộ pháp Ma Diễm Môn dừng chân lại, thân hình đưa lưng về phía mọi người vẫn không nhúc nhích, bộ dáng dường như có chút giật mình kinh ngạc.

Tu sĩ khác trong sảnh càng giật mình hơn, cảm thấy ngạc nhiên không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Đột nhiên một tiếng thét chói tai từ trong miệng một nữ tu phát ra, ánh mắt mọi người không khỏi nhìn lại.

Chỉ thấy mặt nữ tu này tái nhợt không huyết sắc, một vị quản sự Phó Gia ngồi bên cạnh, đầu không biết khi nào từ trên cổ đã rơi xuống, chỉ có một khối thi thể không đầu ngồi ngay ngắn tại nơi này, máu tươi bắn lên cao ba thước.

Các tu sĩ khác mới phát hiện, hơn mười người tu sĩ Phó Gia, bất kể là quản sự hay đệ tử đều bị đầu rơi xuống đất, lặng lẽ mất mạng.

"Thanh quang, chính là thanh quang vừa rồi, có người dùng pháp bảo đánh lén bọn họ. Phó đạo hữu, các người."

Một gã tu sĩ có giao tình tốt với Phó Gia phản ứng nhanh, lúc này kinh hãi lớn tiếng quát, ý định cảnh báo ba người lão già lam bào. Nhưng lời nói hắn vừa chỉ ra có một nửa, mặt liền không có một chút máu.

Bởi vì ba người lão già lam bào đưa lưng về phía bọn họ, thân thể như là bị tứ phân ngũ liệt, đảo mắt hóa thành ba đống thịt nát, đã sớm bị đạo cầu vồng nọ giết chết.

Chứng kiến một màn này, đám tân khách chúc thọ cũng không kìm được hít một hơi khí lạnh.

Nếu như mới vừa rồi, bọn tu sĩ này còn có thể miễn cưỡng bảo trì trấn định, thì bây giờ trong lòng đã hoàn toàn hoảng loạn.

Vòng bảo hộ đủ mọi màu sắc, từ trên người của hơn trăm tên tu sĩ liên tiếp phát sáng, đủ loại pháp khí hộ thân hình thù đa dạng, liên tục chuyển động bên cạnh chúng tu sĩ.

Một ít tu sĩ có giao tình hoặc là cũng một nơi, cũng đồng loạt bất an tụ tập lại, mặt mỗi người đều mang vẻ sợ hãi.

Có thể trong nháy mắt chém giết ba gã tu sĩ Kết Đan cùng hơn mười người đệ tử Phó Gia, nghĩ như thế nào cũng là một cái tồn tại cực kỳ kinh khủng, hơn phân nửa là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ ra tay.

Mà nếu thật sự là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, muốn diệt hết mọi người trong sảnh, tuyệt đối là chuyện dễ dàng.

Trong lòng những người này sợ hãi, không có người nào dám ồn ào trong đại sảnh. Không ít người lập tức rất hối hận, vì sao phải đến Phó Gia chúc thọ. Đây không phải là tự chui đầu vào rọ sao.

Cả tòa đại sảnh bất chợt không còn một tiếng động.

Vài tên tu sĩ Kết Đan Kỳ thần thức có chút mạnh mẽ, nguyên vốn định len lén thả ra thần thức quan sát động tĩnh bên ngoài.

Nhưng Phó Gia vì sợ đám tu sĩ tới chúc thọ dò xét cơ mật, tại xung quanh đại sảnh cũng bày cấm chế cách ly thần thức, căn bản không cách nào thoát ra, làm cho những người này âm thầm kêu khổ, trong lòng cũng tức giận mắng to đối với Phó Gia.

Ngay lúc tân khách trong phòng lòng người hoảng sợ, bên ngoài liền truyền đến thanh âm vài câu của nam tử xa lạ.

"Từ giờ trở đi, trong vòng một canh giờ, không cần biết bất luận là kẻ nào, đều không được phép đi ra khỏi phòng này, nếu không giết không tha! Sau một canh giờ, các ngươi có thể rời khỏi".

Thanh âm nam tử, đơn giản mà băng hàn, nhưng lại có chứa sát khí trùng thiên ẩn hiện, làm cho người nghe trong lòng rùng mình.

Nhưng lời này truyền vào trong sảnh, đám tu sĩ lại thở phào một hơi.

Nghe khẩu khí người này, cũng không có ý giết người diệt khẩu, việc này làm cho bọn họ thầm hô may mắn.

Có điều trong lòng bọn họ cũng rõ ràng, đối phương chịu tha cho bọn họ, hơn phân nửa là bọn họ cũng không có chứng kiến chân diện mục của đối phương, cho nên không có uy hiếp. Do vậy, đám tu sĩ này cũng không mạo muội đi ra khỏi nơi này.

Về phần thay Phó Gia báo thù, càng lại là chuyện giỡn.

Không nói có năng lực này hay không, cho dù là có, người nào sẽ vì một Phó Gia, kết thù với một vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ.

Thời gian một canh giờ, nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn.

Trong lúc này, ngoại trừ một ít tiếng nói chuyện cực nhỏ trong phòng, ngẫu nhiên ngoài đại sảnh còn có vài tiếng kêu thảm thiết bị mất mạng. Tiếng kêu ngắt đoạn dồn dập, đều là trong khoảnh khắc bị mất mạng.

Hiển nhiên có người đang đại khai sát giới ở Phó Gia, mà không một người nào có lực hoàn thủ.

Nghe âm thanh này, trong lòng đám tu sĩ trong phòng cảm thấy tê dại, cũng tự suy đoán. Rốt cục Phó Gia đắc tội với cao nhân hoặc là thế lực lớn nào, lại bị giết cả nhà. Trong đó có dạng người như thỏ chết cáo khóc, nhìn có chút hả hê tại đây lại có không ít.

Gần qua thời gian một chén trà, tiếng kêu thảm thiết trong Phó Gia bảo rốt cục cũng biến mất, bên ngoài trở nên an tĩnh như trong đại sảnh.

Đám tu sĩ liếc mắt nhìn nhau một cái, không ai dám coi thường vọng động.

Chờ đúng một canh giờ, thanh âm cảnh cáo của nam tử nọ cũng không có xuất hiện lại, rốt cục mới có một gã tu sĩ Kết Đan Kỳ đánh bạo đi ra trước đại sảnh. Kết quả bình yên vô sự.

Lần này, các tân khách khác cũng yên tâm từ bên trong mạnh dạn đi ra.

------oOo------

Chương 652: Cựu nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bên ngoài phòng, Phó Gia bảo sớm đã trống trơn, trừ trên mặt đất tàn lưu lại vài bãi máu, cũng không có một bóng người nào.

Xem ra tu sĩ Phó Gia thật bị diệt sát không còn, ngay cả thi thể cũng hóa thành tro bụi.

Nhưng vẫn có người ngự khí lên trời, nhìn xung quanh Phó Gia bảo một hồi, liền phát hiện, phía xa có một ít phàm nhân Phó Gia cùng đệ tử cấp thấp vẫn bình yên vô sự.

Đại biến trong bảo, bọn họ dường như hoàn toàn không biết gì cả, vẫn còn đang điều hành mọi chuyện.

Xem ra người xuống tay không phải là khinh thường đối với những người này, mà là cảm thấy chỉ cần diệt sát trực hệ Phó Gia là đủ làm cho Phó Gia từ nay về sau biến mất.

Mấy tu sĩ trải qua kinh biến như thế, tự nhiên không dám ở đây lâu.

Đại bộ phận tán tu lập tức ngự khí rời xa chỗ này.

Còn lại một bộ phận tu sĩ, thì sau khi thấp giọng thương lượng vài câu, cũng lập tức rời đi.

Phó Gia bị diệt, bất kể là đối với những người giao hảo hay là các thế lực lớn nhỏ mà nói, đều là không phải chuyện đùa.

Việc này nếu truyền ra, khẳng định không thể tránh được một hồi dao động.

Huống hồ lúc này hai vị hộ pháp Ma Diễm Môn cũng bị hại tại chỗ này. Bất kể người làm cho Phó Gia bị diệt môn thật sự là tu sĩ

Nguyên Anh Kỳ hay không, Ma Diễm Môn như thế nào cũng phải có hành động.

Việc bọn họ cần làm, chính là mau đem tin tức này mang về gia tộc hoặc tông môn, hy vọng trong hồi phong ba này có thể sẵn sàng chuẩn bị hoặc chiếm được tiên cơ, có thể ứng phó bất cứ tình huống gì.

Nhưng ngay lúc mấy vị tu sĩ cuối cùng rời khỏi Phó Gia không lâu, đã có vài tên tu sĩ áo xanh lạ mặt, khoan thai tiến vào tử đạo sơn.

Khi bọn họ chứng kiến không người nào chủ trì mở ra cấm chế Phó Gia bảo, liền ngạc nhiên một trận.

Lúc này, đám đệ tử bên ngoài phát hiện kinh biến trong bảo, liền loạn thành một đoàn.

Thấy một đám tu sĩ Luyện khí kỳ phía dưới ầm ầm ĩ ĩ, mỗi người kinh hoàng thất thố. Những tân tu sĩ áo xánh đứng tại trên không không khỏi nhìn nhau.

Chuyện Phó Gia, đệ nhất gia tộc Nguyên Vũ Quốc, bị tu sĩ thần bí trong một ngày diệt tộc chỉ trong ngắn ngủn vài ngày đã truyền khắp tu tiên giới Nguyên Vũ Quốc.

Thế lực lớn nhỏ tại Nguyên Vũ Quốc lập tức tràn đầy xôn xao.

Trong đó hai gã hộ pháp Ma Diễm Môn đến chúc thọ cũng gặp nạn, khiến cho cao tầng Ma Diễm Môn thẹn quá hóa giận, phái nhiều thủ hạ đi tìm hung thủ thần bí khắp nơi, hơn nữa công bố tổ sư Ma Diễm Môn Nguyên Anh Kỳ muốn gặp vị cao nhân đã không đặt Ma Diễm Môn trong mắt này.

Chẳng qua người sáng suốt vừa nhìn đã biết, Ma Diễm Môn đa phần là hư trương thanh thế, hơn phân nửa là cho qua.

Dù sao dựa theo lời nói của tu sĩ lúc ấy, khi đó hai vị hộ pháp Ma Diễm Môn rất gần với vị Phó Gia kia, lại không biết sống chết mạnh mẽ đi ra, liền đụng phải sự trả thù của tu sĩ Nguyên Anh Kỳ. Chỉ có thể tính hai người xui xẻo.

Phải biết rằng sau khi tu sĩ Nguyên Anh Kỳ diệt Phó Gia, liền lập tức vỗ mông rời đi, cho dù thế lực Ma Diễm Môn có cường đại hơn nữa cũng biết tìm hung thủ ở đâu bây giờ?

Huống hồ tu sĩ tu vi đến cảnh giới Nguyên Anh Kỳ, có thể dễ dàng đánh bại sao, còn muốn tiêu diệt hoặc vây khốn, lại muôn ngàn khó khăn. Phỏng chừng nếu không có ba bốn gã tu sĩ Nguyên Anh cùng cấp, hoặc là sử dụng trận pháp cấm chế lợi hại, cũng đừng nghĩ đến việc này.

Ma Diễm Môn tự không có khả năng xuất động nhiều tu sĩ Nguyên Anh Kỳ như vậy vì báo thù cho hộ pháp Kết Đan kỳ. Huống hồ chính là bọn hắn nguyện ý, lão quái vật Nguyên Anh Kỳ này cũng không vì loại sự tình này mà dễ dàng ra tay.

Nhưng ngay cả như vậy, cả tu tiên giới Nguyên Vũ Quốc cũng dẫn phát một hồi chấn động không nhỏ.

Linh khoáng, phường thị ban đầu Phó Gia chiếm cứ, hiển nhiên lại bị các thế lực khác chia cắt một phen.

Chẳng qua, cái đó không có quan hệ cùng Hàn Lập.

Lúc này, hắn không như những người khác phỏng đoán là sớm rời khỏi Nguyên Vũ Quốc, ngược lại vài ngày sau đó liền xuất hiện tại một tòa tiểu sơn vô danh.

Cả người hắn thanh quang lơ lửng trên trời cao, kinh ngạc nhìn sương mù quanh quẩn trên sườn núi, trên mặt lộ ra một vẻ hoài niệm.

"Hơn một trăm năm, nơi này vẫn giống như trước, không có gì thay đổi. Có điều, nếu tồn tại cấm chế, chẳng lẽ nơi đây lại bị tu sĩ khác chiếm cứ sao?" Trong miệng thì thào tự nói vài câu, nhưng thần sắc Hàn Lập vẫn như thường.

Ngày đó sử dụng tam sắc Phệ Kim Trùng biến thành phi kiếm, sau khi tiêu diệt Phó Gia bảo, Hàn Lập liền mang theo thủ cấp Phó Gia lão tổ, trực tiếp bay tới nơi này, đây là ngọn tiểu sơn vô danh nơi Tân Như Âm năm xưa ẩn cư.

Năm đó hắn cùng Tân Như Âm và Tề Vân Tiêu xem như cũng có một hồi kết giao, bây giờ thay hai người báo đại cừu, hắn liền mang thủ cấp Phó Gia lão tổ tới đây bái tế hai người, cuối cùng cấp cho họ một cái công đạo.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, nơi ở cũ của Tan Như Âm thoạt nhìn còn có tu sĩ khác chiếm cứ, điều này làm cho trong lòng Hàn Lập dâng lên một tia nghi hoặc.

Sau khi suy nghĩ, thân hình Hàn Lập liền trầm xuống, trực tiếp bay xuống chỗ cấm chế trên sườn núi.

Lấy tu vi cùng hiểu biết về trận pháp bây giờ của hắn, cấm chế này tự nhiên không cách nào có thể mảy may ngăn cản.

Khi Hàn Lập đứng trước sương mù, thần sắc bình tĩnh, năm ngón tay bắn ra, vài đạo pháp quyết khác nhau bay ra, chợt lóe lên bay vào trong cấm chế.

Theo sau sương mù quay cuồng một trận, hé ra một cái thông đạo không lớn.

Hàn Lập lập tức hóa thành một đạo cầu vồng bay vào.

Một lát sau sương mù biến mất, hiện tại Hàn Lập đứng trước một trúc lâu có chút cổ xưa.

Đúng là nơi ở lúc đầu của Tân Như Âm.

Nhìn những căn phòng lớn nhỏ có chút màu ố vàng, mặt Hàn Lập lộ ra một tia như là thăm lại chốn xưa, cảnh còn người mất.

Đúng lúc này, một vị phụ nhân khoảng bốn mươi tuổi từ trong một gian trúc trong phòng đi tới, khuôn mặt nhìn tú lệ, trên người có linh khí ba động yếu ớt, nhưng chỉ là tu sĩ cấp thấp luyện khí kỳ ba bốn tầng.

Nhưng Hàn Lập vừa nhìn, bất giác nhướng mày, dung nhan phụ nhân này lại cho hắn cảm giác vài phần quen thuộc.

"Ngươi, ngươi là ai, như thế nào lại tiến vào nơi đây".

Lúc trung niên phụ nhân ra khỏi phòng, vừa lúc thấy Hàn Lập đứng ở trước nhà, sắc mặt không khỏi đại biến kinh hô, sau đó luống cuống tay chân cho vào bên hông, lấy ra hai cái hỏa phù màu đỏ, ánh mắt nhìn Hàn Lập tràn đầy địch ý.

Chẳng qua chuyện này rất bình thường.

Cho dù là ai, không có khả năng bị người khác xông tới nơi ở của mình mà không kinh hãi cảnh giác.

Huống hồ lấy tu vi thấp kém như thế của phụ nhân, hiển nhiên không cách nào phân biệt tu vi chính thức của Hàn Lập, nhưng bất chấp như thế, phụ nhân này cũng cảm ứng được pháp lực đối phương sâu không lường được, trong lòng tự nhiên liền có ý kiêng kỵ.

"Ồ, tiền bối chẳng lẽ họ Hàn, là Hàn Lập tiền bối".

Đang lúc Hàn Lập sờ sờ cằm, định hỏi lai lịch phụ nhân thì người này đột nhiên nhìn hai mắt Hàn Lập đánh giá, sau đó liền vui mừng lẫn sợ hãi gọi ra tính danh Hàn Lập.

Hàn Lập nghe vậy sửng sốt, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc. Nhưng sau khi trầm ngâm một chút, hắn đột nhiên nhớ tới cái gì liền hỏi:

"Ngươi cùng Tiểu Mai cô nương có quan hệ gì, nhìn tướng mạo ngươi có năm sáu phần tương tự".

Hàn Lập nhìn phụ nhân, vẻ mặt ôn hòa.

"Tiểu Mai? Ồ, tiền bối nói chính là tổ mẫu sao! Tổ mẫu đã mất từ hơn mười năm trước. Bây giờ chỗ ở của tiểu thư, tạm do một nhà vãn bối ở lại".

Phụ nhân vừa nghe Hàn Lập gọi ra tục danh của tổ mẫu, càng biết mình không có nhìn lầm, lúc này liền cung kính hành đại lễ.

"Ngươi là hậu nhân của Tiểu Mai? Thật không nghĩ ra, một cô bé năm đó không ngờ cũng trở thành tổ mẫu" Nghe phụ nhân nói như vậy, Hàn Lập liền không hoài nghi, chỉ cười khổ một tiếng.

"Có điều, sao ngươi lại nhận ra ta?" Hàn Lập còn có điểm khó hiểu.

"Năm đó trong tay tổ mẫu còn có một bức chân dung của tiền bối. Vãn bối từ nhỏ nhìn bức đồ này lớn lên, cho nên liếc mắt một cái liền nhận ra tiền bối" Phụ nhân trên mặt ửng đỏ, có chút ngượng ngùng nói.

"Ồ! Bức chân dung. Ta thật còn không biết việc này, có thể đưa cho Hàn mỗ nhìn một chút hay không?" Hàn Lập nghe lời này, liền ngạc nhiên, nhưng lập tức tò mò hỏi.

"Cái này đương nhiên có thể, nhưng trước hết tiền bối hãy vào nhà đã, ta sẽ đem bức tranh ra" Phụ nhân một bên cung kính mời Hàn Lập.

Hàn Lập do dự một chút, cũng không từ chối đi vào phòng ốc đối phương.

Bố trí trong phòng đạm bạc, ưu nhã thoát tục, sạch sẽ dị thường, làm cho Hàn Lập khẽ gật đầu.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, phụ nhân vội vàng châm vào bình nước trà thơm.

Mặc dù so ra kém linh trà của Tân Như Âm năm xưa, nhưng mùi thơm thoáng lên mũi cũng có chút bất phàm.

Thấy Hàn Lập nhấm nháp nước trà, phụ nhân liền cáo lui một tiếng, ra khỏi phòng đi lấy bức tranh.

Thần thức Hàn Lập tùy ý đảo qua, nhất cử nhất động của phụ nhân liền nắm trong tay.

Kết quả chỉ thấy người này trực tiếp đi đến phía lầu các không xa, lầu các này nhìn có vẻ khá hẻo lánh.

Theo phụ nhân này tiến vào lầu các, liền thấy một tầng trống rỗng, cũng không có cái gì.

Nhưng vừa đến lầu hai, Hàn Lập liền thấy một cái bàn làm bằng gỗ hoàng mộc. Trên bàn đặt song song hai cái bài vị cổ xưa, phân biệt là tục danh của Tề Vân Tiêu cùng Tân Như Âm.

Hàn Lập vừa thấy vậy, trong lòng liền buồn bã, trong đầu hồi tưởng lại sắc mặt tươi cười của hai người năm đó, đáng tiếc hai người ra đi đã nhiều năm.

Sau khi phụ nhân hướng bài vị cung kính thi lễ, mới từ trong hộc phía dưới bàn gỗ, lấy ra một cái ống dài cỡ một thước. Sau đó lại vội vã xuống lầu các, thẳng đến chỗ Hàn Lập.

------oOo------

Chương 653: Di ngôn và tặng vật

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nhẹ nhàng nhận lấy mở ra. Một hình ảnh dài khoảng vài thước hiện ra trước mặt.

Một vị thanh sam nam tử trông rất sống động, đang mỉm cười nhìn, đúng là hình dáng của Hàn Lập.

Nhìn bức tranh nữa ngày, Hàn Lập than nhẹ một tiếng, liền khép bức tranh lại.

Sau khi trầm ngâm một chút, chầm chầm nhìn phụ nhân chậm rãi hỏi:

"Không biết Hàn mỗ có thể hỏi một chút, lệnh tổ mẫu vì sao phải lưu lại hình dáng tại hạ. Chẳng lẽ có thâm ý gì?"

Phụ nhân nghe lời này, trên mặt lộ ra vẻ chần chừ, sau khi suy ngẫm, liền cẩn thận trả lời.

"Hàn tiền bối, trước khi vãn bối trả lời vấn đề này, có thể hỏi chút hứa hẹn lúc đầu của tiền bối đối với Tân tiểu thư có còn nhớ không?"

"Đương nhiên nhớ kỹ, việc này ngươi cũng biết?" Mặt Hàn Lập hiện lên vẻ kinh ngạc, có chút ngoài ý muốn.

"Thật ra một nhà vãn bối ở tại nơi này, hoàn toàn là tiểu phụ nhân dốc hết sức kiên trì, mà nguyên nhân trong đó cùng tiền bối có chút quan hệ. Chẳng qua, nếu tiền bối chưa thực hiện hứa hẹn đối với Tân tiểu thư, xin thứ cho vãn bối không thể nói" Phụ nhân trộm nhìn Hàn Lập liếc mắt một cái, trong lòng bất an nói.

"Bịch" một tiếng, một cái hộp gỗ hình vuông bị Hàn Lập bất động thanh sắc từ trong Túi trữ vật lấy ra, trực tiếp ném tới trên bàn.

"Đây là…"

Phụ nhân thấy vậy bị dọa cho giật mình, nhất thời không biết dụng ý của Hàn Lập.

"Ngươi không cần kinh hoảng! Bên trong chính là thủ cấp của Phó Gia lão tổ, cả nhà Phó Gia đã bị ta giết sạch, còn lại chỉ là một ít đệ tử ngoại hệ, tuyệt không thể nào sống yên tại Nguyên Vũ Quốc. Không biết như vậy có tính là đã hoàn thành hứa hẹn lúc đầu" Thần sắc Hàn Lập thản nhiên nói.

"Cái gì! Phó Gia lão tổ bị tiền bối tiêu diệt" Phụ nhân thần tình khiếp sợ.

Nàng nhìn hộp gỗ, sau khi cắn răng một cái, liền mở nắp hộp ra.

Một cỗ huyết tinh đập vào mặt.

"Thật là Phó Gia lão tổ, năm xưa ta từng len lén nhìn qua tên tặc tử này một lần".

Sắc mặt phụ nhân có chút trắng bệch, nhưng khi nhận ra khuôn mặt của Phó Gia lão tổ, liền vừa mừng vừa sợ nói.

"Bởi vì ta động thủ vào vài ngày trước, tin tức hẳn đã truyền ra. Phu nhân chỉ cần tìm một ít người quen chỗ phường thị nghe ngóng, liền biết việc này không giả" Hàn Lập mỉm cười nói.

"Vậy tiền bối mang thủ cấp đến đây là.?" Phụ nhân giật mình hiểu ra.

"Không sai, ta đặc biệt muốn đến đây bái tế Tân tiểu thư cùng Tề đạo hữu một chút. Dù sao bình sinh bằng hữu Hàn mỗ không nhiều lắm, hôm nay thay bọn họ báo đại cừu, nên muốn hồi đáp" Thanh âm Hàn Lập có chút trầm thấp, thần sắc trên mặt có chút thành khẩn.

"Tân tiểu thư cùng Tề công tử dưới cữu tuyền, nhất định rất vui mừng. Tiền bối xin chờ một chút, ta đi một lát sẽ trở lại" Phụ nhân này thần sắc cũng buồn bã, nhưng sau đó lại nghĩ tới cái gì liền vội vàng nói.

Hàn Lập có chút kỳ quái gật đầu, phụ nhân nọ liền vội vả rời khỏi phòng.

Lúc này phụ nhân đi tới một chỗ phía sau lầu các, đào xuống bên dưới một tàng cây, lấy ra một cái hộp ngọc xanh biếc. Sau đó cẩn thận ôm về phòng, đặt hộp ngọc trước mặt Hàn Lập.

"Cái này là?" Hai tròng mặt Hàn Lập híp lại, chuẩn bị nghe đối phương giải thích.

"Hàn tiền bối, kỳ thật năm đó trước khi Tề tiểu thư bị bệnh mất đi, có lưu lại một di ngôn, nói muốn giao vật trong hộp này cho tiền bối, có điều trước đó tiền bối phải thực hiện hứa hẹn tiêu diệt Phó Gia mới được. Mà tổ mẫu năm đó là nha hoàn của tiểu thư, tự nhiên việc này liền giao lại cho tổ mẫu. Bởi vậy tổ mẫu vẫn lưu lại nơi đây, không có chuyển đi nơi khác. Nếu muốn gặp lại tiền bối, dĩ nhiên cũng chỉ có nơi này. Mà hơn mười năm qua, tiền bối không quay về, tổ mẫu chỉ còn cách truyền việc này lại cho tiểu phụ nhân. Hơn nữa lưu lại bức họa vẽ hình dáng tiền bối, để ngừa không nhận biết được tiền bối. Hôm nay tiền bối đích thân tới đây, cũng đã thực hiện được hứa hẹn lúc đầu, vãn bối tự nhiên dựa theo di ngôn của Tề tiểu thư, giao vật ấy cho tiền bối. Vãn bối cũng giải được một mối tâm sự" Phụ nhân bình tĩnh nói, trên mặt lộ ra vài phần nhẹ nhỏm.

Xem ra việc này đã gây ra một áp lực không nhỏ trong lòng.

Hàn Lập có chút động dung, liếc mắt vật trên bàn một cái, sau đó thần thức liền đảo qua bên ngoài, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, nhưng theo sau không suy nghĩ nắm hộp ngọc trong tay, bình tĩnh mở ra.

Một khối ngọc giản màu xanh nhạt nằm trong hộp, bên trên có dán một phù lục màu vàng, phù văn cấm chế như có như không di động bên ngoài.

Lúc này, phụ nhân đối diện cũng ngưng nhìn ngọc giản, vẻ mặt rất tò mò.

"Như thế nào, đạo hữu chưa bao giờ xem qua vật này" Hàn Lập nâng tay hỏi.

"Không dối gạt tiền bối, bởi vì Tân tiểu thư cũng không nhắn lại, người trông coi không thể xem xét vật này. Cho nên tổ mẫu tò mò, cũng liếc mắt xem qua nội dung bên trong ngọc giản, nhưng gần như ngay tức khắc, liền hộc máu ba lần ngay tại chỗ, sau đó hôn mê một ngày một đêm mới thức tỉnh. Sau đó tổ mẫu liền lập tức tìm đến một người chế phù cao cấp, phong ấn ngọc giản này, không cho phép hậu nhân xem xét. Vãn bối mặc dù trong lòng tò mò, nhưng tu vi chính mình còn thua xa tổ mẫu, nên càng không có dũng khí".

Nghe phụ nhân nói như vậy, Hàn Lập gật đầu, không nói gì nữa, mà thổi vào ngọc giản một cái, một đám khói xanh từ trong miệng phun ra, tháo phù lục xuống, bộ dáng không cần tốn nhiều sức.

Phụ nhân một bên nhìn thấy cảnh này, trong lòng rất là kinh hãi.

Phải biết rằng phù lục này, khi nàng rãnh rỗi cũng tò mò thử mở ra, nhưng căn bản giống như là một tảng núi, nằm yên bất động.

Mà vị Hàn tiền bối này chỉ bằng một chút linh khí đã bỏ phù lục xuống, tu vi thần thông thật sự không lường được.

Nghe nói tu vi vị tiền bối này năm đó là Trúc Cơ Kỳ, bây giờ có thể diệt sát cả nhà Phó Gia, tu vi tối thiểu cũng là Kết Đan Hậu Kỳ mới được, thậm chí cũng có khả năng là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ.

Phụ nhân trong lòng liền sinh ra sự kính sợ.

Hàn Lập bất động thanh sắc cầm ngọc giản trong tay xem qua một lần, thanh quang chợt lóe, ngọc giản trong tay biến mất vô ảnh vô tung.

"Không sai, thứ trong ngọc giản đích xác đối với ta trợ giúp rất

nhiều. Ta sẽ không khách khí nhận lấy. Có điều chỉ vì việc này, ngươi phải chờ đợi nhiều năm như vậy, trong lòng tại hạ có chút áy náy, nơi này chỉ có một mình ngươi ở thôi sao?" Hàn Lập thu ngọc giản nhận được lại, ung dung hỏi.

"Đương nhiên không phải, phu quân của ta cũng là người tu tiên, nhưng tư chất không tốt lắm, cùng tu vi thiếp thân không sai biệt lắm. Còn có một khuyển tử nhỏ tuổi, tư chất linh căn cũng được, nhưng không có cao nhân chỉ điểm, càng vô duyên tiến vào tông phái tu tiên. Tiền bối có thể." Phụ nhân vừa nghe Hàn Lập hỏi, trong lòng vừa động tim không khỏi đập mạnh.

Hai vợ chồng nàng cũng không tính, nhưng nếu con mình có thể bái vị thần thông quảng đại trước mặt này làm môn hạ, chẳng phải là một bước lên trời. Vì vậy trong lời nói, có chút ấp a ấp úng.

Lại càng không biết lời ấy có đắc tội cao nhân trước mặt hay không.

"Không cần nhiều lời, ta biết ý của phu nhân" Hàn Lập chỉ nghe một chút, thần sắc thản nhiên liền dứt khoát chặn lại, không cho phụ nhân nói tiếp.

Nhất thời trong lòng phụ nhân phát lạnh, nhưng thần sắc Hàn Lập lúc lại không thay đổi nói:

"Đạo hữu nếu là hậu nhân của Tiểu Mai, lại vì tại hạ bảo tồn vật này lâu như thế. Ta mặc dù sẽ không thu đồ đệ, nhưng sẽ cho hắn một cái cơ hội Trúc Cơ. Ta nơi này có một viên Trúc Cơ Đan cùng hai bình đan dược đại bổ ích đối với Luyện Khí Kỳ, có thể trúc cơ thành công hay không, vậy hãy xem tạo hóa của lệnh lang. Chỉ cần trúc cơ thành công, nói vậy tiến vào tu tiên đại phái hoặc đại gia tộc, hắn là có hi vọng rất lớn" Hàn Lập vừa nói xong, móc từ trong áo ra ba cái bình nhỏ, giao cho phụ nhân.

"Trúc Cơ Đan?"

Phụ nhân nghe lời này, trong lòng mừng rỡ, miệng liên tục tạ ơn, trong phút chốc nhìn đan dược, nỗi thất vọng vừa rồi liền không cánh mà bay.

"Đúng rồi, lần này khi diệt Phó Gia, ta thuận tay cũng giết chết hai vị tu sĩ Ma Diễm Môn. Mặc dù không e ngại Ma Diễm Môn, nhưng ta cũng không nghỉ muốn rước phiền toái, muốn hỏi ngươi một câu. Chuyện liên quan đến ta năm xưa, tôn phu cũng có biết hay không?" Hàn Lập đang nói chợt chuyển, nhớ tới cái gì liền hỏi.

"Tiền bối xin yên tâm. Tổ mẫu trước khi lâm chung có nói qua, việc này không thể nói cho người thứ hai, chính là sợ sẽ tạo thành phiền toái cho tiền bối. Thiếp thân vẫn cẩn thủ việc này, không có nói cái gì cho phu quân và khuyển tử".

Phụ nhân dường như biết Hàn Lập lo lắng cái gì, vội vàng mở miệng giải thích.

"Ừm! Tại hạ biết. Vậy tại hạ trước hết đi bái tế hai người Tân tiểu thư, sau đó sẽ cáo từ" Hàn Lập gật đầu, hài lòng đứng dậy nói.

"Tiền bối muốn đi, không bằng xin chờ trong chốc lát, phu quân cùng khuyển tử của vãn bối không lâu sẽ."

Phụ nhân đồng dạng đứng dậy, miệng vừa định nói lời giữ lại, nhưng phù một tiếng, bạch quang phía sau chợt lóe, nàng liền ngã quỵ bất tĩnh. Hàn Lập dường như sớm có phòng bị, ống tay áo vung lên, một thứ sáng mờ từ trong tay áo phóng ra, vừa lúc đỡ lấy phụ nhân.

Lúc này, bạch quang chớp động lóe lên sau lưng phụ nhân, Ngân Nguyệt hóa thân thành tiểu hồ bỗng nhiên xuất hiện.

Hai con mắt đen thui quay tròn, lộ ra một ánh mắt cười hì hì.

"Chủ nhân, vì sao muốn ta ra tay làm bất tỉnh người này, chẳng lẽ nàng có cái gì không ổn hay là chủ nhân coi trọng phụ nhân này?" Ngân Nguyệt như cười mà không cười nói.

------oOo------

Chương 654: Huyền Mẫu Hóa Anh Đại Pháp

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hừ! Nói bậy bạ gì đó. Nữ tử này không có gì không ổn, đối với ta xem như cũng có chút quan hệ. Hôm nay đã gặp mặt, ta muốn xóa đi một ít trí nhớ. Mếu không trong lúc vô ý lộ ra phong phanh, chẳng những ta gặp phiền toái, mà chính cô ta cũng sẽ gặp họa sát thân" Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, không tức giận nói.

Sau đó liền không nói tiếp, thanh khí trên mặt chợt lóe, năm ngón tay mở ra đặt trên đầu phụ nhân, bắt đầu thi triển một loại bí công Dẫn mộng thuật Huyền Âm Kinh, phong ấn một ít trí nhớ liên quan lại, làm cho trí nhớ nữ tử này chuyển thành hôm nay gặp một vị cao nhân hào phóng, ban cho một ít Trúc Cơ Đan cùng đan dược. Những trí nhớ liên quan đến Hàn Lập đều bị phong ấn.

Bí thuật cải biến thần thức người khác này, hiển nhiên không phải là Khống Thần Thuật hay là Vong Trần Đan có thể so sánh. Trừ khi tu vi hơn xa Hàn Lập, tự mình làm phép giải thuật, nếu không căn bản là vô pháp hóa giải.

Tuy nhiên pháp thuật này chỉ có thể dưới tình huống tu vi hai người cách biệt quá lớn, nếu không thần thức người chịu thuật sẽ bị hao tổn.

Hàn Lập cũng là vì thấy tu vi phụ nhân rất thấp, mới yên tâm thi triển thuật này.

Sau một khắc, Hàn Lập đã thi triển xong, phụ nhân vẫn mê man bất tỉnh.

Đặt phụ nhân hoàn hảo trên ghế, Hàn Lập liền nhân cơ hội này, lên chỗ lầu các nơi có linh vị Tân Như Âm và Tề Vân Tiêu bái tế một phen, hóa thủ cấp Phó Gia lão tổ thành tro bụi, sau đó mới lặng lẽ rời đi.

"Tựa hồ chủ nhân rất coi trọng vật này" Ngân Nguyệt một lần nữa hóa thành hồn khí, tại trong đầu Hàn Lập tò mò hỏi.

"Là một điển tịch trận pháp thời kì hồng hoang, bên trong có vài loại thượng cổ đại trận thâm ảo. Lấy tài nghệ trận pháp của ta bây giờ, trong khoảng thời gian ngắn cũng không cách nào lĩnh ngộ. Nhưng ngoại trừ trận pháp, cũng có ghi lại một loại bí công phi thường kỳ lạ, ta thấy rất có hứng thú" Hàn Lập đang bay trên trời, chậm rãi nói.

"Bí công? Lấy kiến thức cùng Huyền Âm Kinh của chủ nhân bây giờ, còn có thể có bí công gì cũng làm cho chủ nhân thấy hứng thú" Ngân Nguyệt yêu kiều cười, nhưng trong lời nói có ba phần tò mò.

*"Thần thông rất nổi danh "*Nhất Khí Hóa Tam Thanh*" ngươi đã từng nghe qua?"* Hàn Lập mỉm cười, không vội vàng nói.

"Cái gì? Chẳng lẽ thứ bên trong ghi lại là đạo môn đệ nhất huyền công!" Ngân Nguyệt cười khẽ, thanh âm có chút run rẩy và hưng phấn.

"Đương nhiên không phải" Hàn Lập một mực phủ nhận, nói.

"Vậy tại sao chủ nhân đề cập thần thông này. Chẳng lẽ cố ý trêu chọc Ngân Nguyệt. Ta nói bí thuật nghịch thiên như thế này, đạo môn như thế nào dễ dàng ngoại lưu. Chẳng lẽ đạo môn không biết được?" Ngân Nguyệt thất vọng nói.

"Bí công ngọc giản ghi lại, mặc dù không phải huyền công Nhất Khí Hóa Tam Thanh, nhưng cũng là một loại thần thông ma đạo, gọi là Huyền Mục Hóa Anh Đại Pháp" Ánh mặt Hàn Lập vốn nhàn nhạt bỗng có chút cổ quái, trong mắt lộ ra thần sắc hưng phấn.

"Huyền Mục Hóa Anh Đại Pháp? Đây là công pháp gì, hình như chưa bao giờ nghe nói qua" Ngân Nguyệt sửng sốt, có chút kinh ngạc nói.

"Ta cũng chưa bao giờ nghe nói qua công pháp này, nhưng công pháp này chính là bí thuật bồi dưỡng nguyên thần thứ hai hàng thật giá thật, thậm chí có thể thúc dục nguyên anh thứ hai đi ra" Hàn Lập nói tới đây, thanh âm trịnh trọng hẳn lên.

"Nguyên anh thứ hai, không phải giả chứ? Nếu công pháp này thật có thể làm việc này, cho dù không bằng Nhất Khí Hóa Tam Thanh nọ, cũng chính là công pháp thần thông cấp bậc không sai biệt lắm".

Ngân Nguyệt nghe vậy, một lần nữa phấn chấn hẳn lên. Thần thông Hàn Lập càng lớn, khoảng cách tới mục tiêu của nàng càng gần.

"Thật sự có phải hay không, còn không biết, cần phải trở lại Lạc Vân Tông cẩn thận nghiên cứu một phen. Có điều pháp trận ngọc giản ghi lại phía trước, chính là thượng cổ đại trận hàng thật giá thật. Chúng nó phục chế chung với nhau bên trong ngọc giản, hẳn không phải là giả mới đúng" Tâm tình Hàn Lập kích động, sau một lúc mới khôi phục lại tĩnh táo.

"Hi hi, lại có người trực tiếp đưa công pháp này đến trước mặt chủ nhân, xem ra cơ duyên tạo hóa của chủ nhân quả thật là rất tốt. Có điều, mặc dù uy lực bí công ma đạo không dưới bí thuật đạo môn, tu luyện cũng tốt hơn một chút, nhưng chung quy ít nhiều có một chút tính chất cấp bách, tà môn không hề ít. Thần thông công pháp càng lớn, càng thể hiện rõ ràng, tốt nhất khi chủ nhân trở về, hãy cẩn thận xem một chút coi công pháp này có cái gì không ổn" Ngân Nguyệt như nhớ tới cái gì, liền nhắc nhở nói.

"Cái này ta cũng biết, tự nhiên sẽ cẩn thận. Nếu thật có chỗ không thích hợp, ta cũng sẽ không tu luyện" Hàn Lập phi thường thanh tỉnh đáp.

Ngân Nguyệt nghe Hàn Lập nói thế, nhất thời an tâm. Nhưng sau đó nàng lại có chút kỳ quái hỏi:

"Chủ nhân, bây giờ phương hướng phi độn tựa hồ không phải Khê Quốc. Chẳng lẽ không định quay về Lạc Vân Tông?"

"Tạm thời không trở về Khê Quốc. Nếu đã đến nơi đây, ta cũng định đi Việt Quốc xem một chút. Dù sao năm đó ta xuất thân tại nơi này, có một cái trần duyên thế tục cần làm, nếu không trong lòng sẽ luôn cảm thấy vướng mắc. Không có lợi cho việc tinh tiến tu vi của ta sau này" Hàn Lập thở dài một hơi, thản nhiên nói.

"Như vậy cũng tốt, đến cảnh giới này của chủ nhân, chỉ có hoàn toàn chặt đứt những vướng mắc của thế tục, mới có thể chính thức theo đuổi vô thượng chi đạo" Ngân Nguyệt im lặng trong chốc lát, sau đó đồng ý nói.

"Tốt, đừng nói nữa. Ta sẽ toàn lực bay đi" Hàn Lập lạnh lùng nói, sau đó thân hình bỗng hóa thành một đạo cầu vồng, tốc độ phá không so với vừa rồi nhanh hơn mấy lần, trong chớp mắt không thấy bóng dáng.

Hàn Lập cũng không biết, ngay tại một khoảng đất cách nơi này hai ngàn dặm, vài tên tu sĩ áo xanh bí mật đứng trong rừng cây thương lượng cái gì đó, trên mặt mỗi ngươi mang vẽ sợ hãi.

"Làm sao bây giờ, vài ngày đã qua đi, một điểm tin tức của Linh Anh cũng không có. Nếu trong ba tháng không tìm được Linh Anh trở về, sợ rằng trong tông sẽ phái chấp pháp tới" Một gã hán tử nhìn uy mãnh, giờ phút này cực kỳ lo âu nói với mấy người khác.

"Hừ! Người bên kia nói cho chúng ta ba tháng phải tìm Linh Anh về, hẳn là sư tổ nói lúc bực tức. Dù sao người nào cũng biết, Mộc Linh Anh nọ một khi thoát khỏi cấm chế, căn bản không phải mấy người tu sĩ Trúc Cơ Kỳ như chúng ta có thể bắt lại. Ngay cả Linh Anh ở nơi nào, một tia manh mối cũng không có. Sợ rằng chúng ta sẽ có đại họa lâm đầu" Một trung niên nho sinh diện mục âm hàn, mặt trầm như nước nói.

"Nhưng chuyện Linh Anh chạy thoát, căn bản là không liên quan đến mấy người chúng ta. Trữ sư thúc phụ trách trông coi Linh Anh nọ, đuổi mấy người vãn bối chúng ta ra, tưởng muốn kháng mệnh tự mình dung hợp Linh Anh, mới bị cắn trả mà chết. Khi mấy người chúng ta chạy tới, đã sớm không thấy bóng dáng Linh Anh. Mặc dù trong tay chúng ta có pháp khí truy tung nó, nhưng tốc độ Linh Anh quá nhanh, chúng ta không cách nào đuổi theo. Huống

hồ bây giờ Linh Anh bị cấm chế cách ly, chúng ta càng không cách nào cảm ứng nó" Một vị nữ tử tướng mạo bình thường, có chút sợ hãi nói.

"Lời này, sư muội hãy chờ người chấp pháp đến hãy nói. Có điều, cũng may nghe nói Hạm sư thúc cũng Liễu sư thúc sẽ đến sẽ đến trợ giúp chúng ta. Lấy tu vi cũng mộc linh căn của hai vị sư thúc, cho dù Linh Anh bị cấm hẳn là cũng có biện pháp tìm ra. Tuy nhiên, ta thật có chút tò mò, Mộc Linh Anh hung hãn gì đó, như thế nào dưới tình huống người không có pháp khí đặc chế, lại có thể cấm chế được hung vật này. Thật sự là khó tin" Nho sinh sau khi hừ một tiếng, lại cảm thấy khó hiểu nói.

"Tốt, mặc kệ cái gì cấm chế Linh Anh, nếu bây giờ chúng ta có thể tìm được người này, liền có thể giữ được cái mạng nhỏ. Không nghe bên kia truyền âm tới nói, Quảng sư tổ sẽ tự mình ra tay sao chứ?" Cuối cùng một lão già hoàng mi lạnh lùng nói.

"Nhị sư huynh nói rất đúng, cho dù chúng ta bây giờ có thể giữ được cái mạng nhỏ, nhưng hết lần này tới lần khác Truyền tống trận trên đường lại bị hư, hai vị sư thúc phải phi hành hai ngày, mới có thể tiếp cận Truyền tống trận bổn tông, truyền đến chỗ chúng ta. Tính thời gian, hẳn là một hai ngày này. Trong lúc này, tu sĩ cấm chế Linh Anh nọ có thể rời khỏi Nguyên Vũ Quốc, đến quốc gia khác hay không? Dù sao chúng ta cũng không biết người này là thuộc nước nào" Đại hán nhướn mày lộ vẻ lo lắng.

"Hắc hắc, mấy vị sư đệ không biết. Hạm, Liễu hai vị sư thúc chính là người được tuyển để dung hợp Linh Anh. Các nàng nhiều năm trước, chính là chuyên môn tu luyện một loại bí công chuẩn bị cho việc này, cho dù có xa cỡ nào, cũng có thể cảm ứng được phương hướng của Linh Anh. Tu sĩ cấm chế Linh Anh nọ quyết trốn không thoát cảm ứng của hai vị sư thúc" Lão già âm trầm nói, dường như rất có tin tưởng đối với việc này.

Vừa nghe lời này của lão già, thần sắc ba người khác vừa ũ rủ, liền thoải mái lại. Nhưng tinh quang trong mắt nho sinh sau khi chớp động, có chút nghi hoặc không chắc chắn nói:

"Nhưng mà, người cấm chế Mộc Linh Anh cùng với tên tu sĩ diệt

sát cả nhà Phó Gia có thể là một người hay không. Nếu không như thế nào địa phương Linh Anh mất tích lại gần với nơi ở của Phó Gia, làm hại kế hoạch định mượn lực lượng Phó Gia của chúng ta, cũng bị phá hư. Không lẽ là người nọ biết chúng ta cùng Phó Gia có quan hệ, cố ý xuống tay tàn nhẫn".

"Cửu sư đệ, ngươi suy nghĩ nhiều quá. Thần thông đối phương như thế nào lại lớn như vậy, biết được quan hệ giữa Ngự Linh Tông cùng Phó Gia chứ, tám chín phần là trùng hợp thôi. Có điều, cùng một chỗ xuất hiện hai lão quái vật Nguyên Anh Kỳ, khả năng đích xác có chút không lớn, nói không chừng là cùng một người gây nên" Nữ tử đầu tiên là lắc đầu, nhưng sau khi phân tích một lúc, cũng có chút nữa tin nữa ngờ.

"Ồ! Cái gì cùng một người gây nên. Có thể nói cho hai người chúng ta nghe một chút".

Một âm thanh mềm mại của nữ tử, chậm rãi truyền đến từ hướng một cây đại thụ. Tiếp theo bóng trắng chớp động, hai nữ tử áo trắng dáng người nổi bậc, sóng vai đi ra trước mắt mọi người.

------oOo------

Chương 655: Cố cư linh tuyền

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Liễu sư thúc, Hạm sư thúc!"

Bốn gã tu sĩ áo xanh này vừa thấy hai nữ tử áo trắng liền cả kinh, sau đó cung kính khom người thi lễ.

"Được rồi, không cần đa lễ. Chuyện các ngươi nói vừa rồi, ta cùng Liễu sư muội có nghe được một chút, hãy nói rõ ràng lại lần nữa cho hai người chúng ta".

Một nữ tử khuôn mặt tái nhợt gầy yếu, hai tròng mắt thật to, êm ái nói, thanh âm mang một tia hỏa khí.

Nữ tử này đúng là Hạm Vân Chi mà năm xưa Hàn Lập có duyên gặp mặt mấy lần. Mặc dù khuôn mặt cùng trước kia vẫn giống nhau, nhưng vóc ngươi không như trước kia đơn bạc gầy yếu, mà đã trở nên đầy đặn lồi lõm, hoàn toàn trở thành một nữ tử xinh đẹp phong tư mê người, tu vi càng đột nhiên tăng mạnh, bộ dáng dường như đã là Kết Đan Sơ Kỳ.

"Đa tạ Hạm sư thúc, sư điệt xin cẩn tuân mệnh" Lão già cầm đầu bốn gã tu sĩ áo xanh, đại biểu nói.

Hạm Vân Chi mỉm cười gật đầu, tiến lên vài bước, tùy ý tìm một chỗ sạch sẽ khoanh chân ngồi xuống.

"Tội các người thật không nhẹ, nếu thật không tìm được Linh Anh trở về, chỉ sợ sư phụ của các người cũng không cầu tình được cho các người!"

Một vị nữ tử khác, mày phượng, bộ dáng tươi trẻ, xinh đẹp khẽ cười nói.

Nàng chính là nữ tử nói chuyện làm bừng tỉnh mấy tên đệ tử Ngự

Linh Tông lúc đầu.

"Sư điệt cũng biết tội lần này khó thoát, có điều lúc này mấy người chúng ta thật là có chút oan uổng. Mong rằng hai vị sư thúc có thể nói tốt vài câu với sư tổ" Lão già cười khổ một tiếng, sau đó mang vẻ cầu khẩn nói.

"Ồ! Vậy là hai chuyện, hãy cùng nói ra xem. Người cấm chế Linh Anh nọ bây giờ xa ngoài ngàn dặm, chúng ta nhất thời nửa khắc cũng không cách nào đuổi theo đối phương, vậy cũng không cần nóng lòng" Nàng kia duỗi thân thể mê người, đôi môi đỏ mọng lóe sáng nói.

"Vâng, khi Trữ sư thúc cùng mấy người chúng ta dẫn theo Mộc Linh Anh đi qua Côn Mộc sơn, lúc ấy Trữ sư thúc lấy cớ."

Lão giả cung kính kể lại rõ ràng chi tiết chuyện Mộc Linh Anh chạy thoát, Linh Anh bị cấm chế cùng chuyện cả nhà Phó Gia bị diệt.

Hạm Vân Chi lẳng lặng nghe, trên mặt không có vẻ gì dị thường, phảng phất trong lòng đã sớm có định đoạt.

Nhưng thật ra nữ tử họ Liễu kia, ánh mắt chớp động không ngừng, trên mặt thỉnh thoảng lộ ra vẻ tò mò, bộ dáng cảm thấy rất hứng thú đối với lời nói của lão già.

Tại giao giới Việt Quốc, độn quang màu xanh chợt lóe qua tiến vào bên trong.

Dựa theo tin tức lúc hắn tới, Việt Quốc bây giờ đã hoàn toàn là thiên hạ của Quỷ Linh Môn, mà Tổng đàn Quỷ Linh Môn ở đây, chính là chỗ tông môn của Yểm Nguyệt Tông năm đó.

Mà Thái Nhạc Sơn Mạch Hoàng Phong Cốc ngày xưa, cũng là một phân đàn của Quỷ Linh Môn mà thôi.

Sau khi Hàn Lập tiến vào Việt Quốc, lập tức bay thẳng về hướng Thái Nhạc Sơn Mạch.

"Hết thảy đều không đổi!" Hàn Lập đứng trên một đống loạn thạch, thần sắc có chút cô đơn.

Ngày đó vì sợ động phủ bị tu sĩ ma đạo phát hiện, hắn cố ý hủy đi cả tòa núi. Hôm nay nhiều năm qua đi, nơi này thoạt nhìn đã hoàn toàn thành một chốn hoang vu. Tự nhiên không ai nghĩ đến, dưới đống loạn thạch này lại có một động phủ của tu sĩ bị che dấu.

Hàn Lập thì thào tự nói vài câu, liền khoát tay. Bạch quang trước mặt chớp động, thả ra vài con khôi lỗi cự vượn.

Dưới thần niệm thao túng của hắn, đám cự vượn bắt đầu dời đống loạn thạch đi.

Có thể thấy, mười ngón tay của chúng không ngừng bắn ra các cột sáng, đánh nát bấy mấy hòn đá chặn đường, khai ra một cái thông đạo hướng tới động phủ bên dưới.

Sau một lát công phu, một cái thông đạo thẳng tắp đã được đả thông.

Hàn Lập ra lệnh khôi lỗi canh giữ động khẩu, chính mình liền hóa thành một đạo cầu vồng bay vào bên trong.

Bố trí trong động phủ cùng với khi hắn vội vã rút lui lúc trước vẫn như nhau, có thể thấy được chưa có kẻ nào tiến vào. Điều này làm cho Hàn Lập an tâm một chút.

Hắn tới nơi này cũng không phải để hoài niệm, liền trực tiếp chạy tới Linh Nhãn Chi Tuyền trong mật thất.

Lần này hắn đến đây, chính là muốn mang Linh Nhãn Chi Tuyền đi.

Mặc dù trong tay Hàn Lập đã có Linh Nhãn Chi Thạch biến thành linh ngọc, linh vật tồn tại cao nhất Linh Nhãn Chi Thụ, nhưng là ai cũng không ngại linh vật trong tay càng nhiều hơn một chút.

Linh Nhãn Chi Tuyền này mặc dù hơi nhỏ, nhưng nếu đã đến Việt Quốc, hiển nhiên cũng nên lấy đi.

Linh tuyền tại mật thất hoàn hảo không bị tổn hại, linh khí màu trắng nhè nhẹ bay ra. Hàn Lập mang vẻ mặt phức tạp nhìn con suối, trong đầu không khỏi quay về thời điểm năm xưa mới Trúc Cơ thành công, lần đầu khai mở động phủ phát hiện linh tuyền, đủ loại chuyện cũ.

Phảng phất hết thảy như là mới hôm qua, nhất thời làm cho trong lòng hắn hiện lên đủ các loại tư vị.

Sau nửa ngày ngẩn ngơ, Hàn Lập mới thở dài một tiếng, hai tay bắt lại, bắn ra các đạo pháp quyết, đánh vào trong suối.

Lập tức trên linh tuyền quang mang đại phóng, mặt đất xung quanh theo đó run nhẹ.

Thần sắc Hàn Lập không đổi khoang chân ngồi xuống, hai tay kết xuất một cái dấu tay cổ quái, hai mắt nhìn chằm chằm linh tuyền, miệng lầm rầm đọc chú ngữ.

Một màn không thể tin nổi xuất hiện.

Mặt nước tự dưng bay lên, phảng phất như có một bàn tay khổng lồ vô hình, không ngừng bắt con suối di chuyển, làm cho mặt nước bên ngoài dần dần tăng vọt xoay tròn, hình thành một cái hắc động sâu không thấy đáy.

Sau đó một cỗ linh khí màu trắng kinh người chợt lóe lên trực tiếp từ trong động xuyên ra khỏi nóc không biết bay đi đâu.

Hàn Lập thấy vậy, sắc mặt khẽ biến, hiển nhiên chuyện linh khí bắn ra ngoài này có chút ngoài dự liệu. Nhưng sau khi ngẩn ra, thần sắc liền lại như thường không hề để ý tới nữa, ngược lại tốc độ làm phép càng nhanh hơn.

Giờ phút này, mặt đất xung quanh càng rung mạnh hơn, bốn phía con suối xuất hiện một vòng hoàng quang chói mắt dị thường.

Hoàng quang biến nhỏ lại, con suối cũng thu nhỏ lại.

Quang mang tăng vọt, bao phủ toàn bộ con suối bên trong, vạn phần chói mắt.

Một lát sau Hàn Lập quát khẽ một tiếng, quang mang nội liễm, một viên châu cỡ nắm tay, nhẹ nhàng lơ lửng trên không.

Mà bên dưới liền xuất hiện một cái động thật lớn, bên trong trống trơn, không thấy bóng dáng Linh Nhãn Chi Tuyền.

Hàn Lập thấy vậy liền cười, nhưng bỗng nhiên biến sắc, thần sắc âm trầm hẳn lên.

Hắn rõ ràng cảm thấy, cự vượn ngoài cửa mà hắn phóng ra đang bị công kích, mặc dù còn chưa bị hủy lập tức, nhưng rõ ràng là ở vào thế hạ phong, lập tức sẽ thua.

Hàn Lập không cần nghĩ ngợi lấy ra một cái hộp ngọc, cẩn thận bỏ viên châu vào trong, sau đó hóa thành một đạo cầu vồng từ đường cũ trực tiếp độn ra.

Kết quả khi bay ra khỏi thông đạo, chỉ thấy vài tên tu sĩ áo đen, không ngừng mãnh công vây bắt vài con khôi lỗi cự vượn. Mà ở hai ba mươi trượng bên ngoài mấy người này, có một gã hán tử áo xám hơn ba mươi tuổi, diện mục âm lệ, mặt đầy vẻ nghi hoặc nhìn tình hình trong sân.

Hàn Lập biến thành một đạo cầu vồng hiện ra, lập tức làm cho đám tu sĩ này cả kinh. Hán tử áo xám sau khi mở miệng một tiếng *"Dừng tay"*, mấy tên tu sĩ áo đen vội vàng dừng công kích, lui trở về bên người hán tử.

Đạo thanh cầu vồng đến giữa không trung, bỗng nhiên dừng lại hiện ra thân hình Hàn Lập, hai mắt sau đó không hề cảm tình nhìn chằm chằm mấy người này không nói. Nhưng khí thế trên người thả ra, không thể nghi ngờ là hiển lộ tu vi Nguyên Anh Kỳ.

"Tiền bối đừng hiểu lầm, vãn bối không có ác ý, chỉ là vô tình cùng vài tên đệ tử môn hạ, phát hiện linh khí nơi đây dị thường, cho nên mới tò mò tới xem. Tại hạ là Quỷ Linh Môn Vu Hồng, gia sư là Quỷ Linh Môn Toái Hồn Chân Nhân, tuyệt không có ý tứ đối

địch cùng tiền bối".

Ánh mắt hán tử đảo qua Hàn Lập, trong lòng liền đánh thụp một cái, mặt lập tức lộ vẻ hoảng sợ cười bồi nói.

"Toái Hồn Chân Nhân!"

Hàn Lập nhướng mày, cảm giác có chút quen tai, sau một lúc suy nghĩ, liền nhớ ra.

Đây không phải là lão quái Quỷ Linh Môn Nguyên Anh Kỳ sao. Hình như người này lòng dạ độc ác, bộ dáng rất không dễ chọc. Lão giả bạch phát Lạc Vân Tông có đề cập qua người này một câu, làm cho hắn chú ý một chút.

Đang khi Hàn Lập tự đánh giá, hán tử áo xám nhìn ra bộ dáng Hàn Lập khi nghe thấy tên này, trong lòng an tâm không ít, nhưng vẫn có chút lo lắng cười nói

"Tiền bối cũng nhận thức gia sư, chẳng lẽ là người quen cũ của người. Tiểu bối thật đáng chết, thật không biết tiền bối làm việc tại nơi này, nếu không đã không dám làm phiền nhã hứng của tiền bối. Có chuyện gì muốn vãn bối làm, tiền bối cứ việc phân phó. Nếu không vãn bối cũng xin cáo lui. Tiền bối xin cứ tự nhiên".

Hán tự áo xám mặc dù diện mục dọa người, nhưng cực kỳ khéo đưa đẩy, sau khi thử nói ra mấy câu thăm dò, bộ dáng một bộ cung kính. Dù sao đối mặt một vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ lai lịch không rõ ràng, thật sự làm cho hắn đổ mồ hôi lạnh.

Hàn Lập mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm hán tử áo xám, không có ý tứ trả lời đối phương, nhưng thần thức lại phóng ra khắp nơi, trong phương viên mười dặm cũng không có khí tức của tu sĩ khác.

Xem ra đám người này thật sự là trong lúc vô ý phát hiện động tĩnh nơi đây, tự mình đến xem. Nói như vậy.

Sát khí trong lòng Hàn Lập bỗng nhiên khởi lên.

Vô luận ban đầu thân là tu sĩ Hoàng Phong Cốc, hay là thân phận trưởng lão Lạc Vân Tông bây giờ, đối với tu sĩ Quỷ Linh Môn, dường như đếu không có lý do để thả đi. Lúc đầu vị thiếu chủ Quỷ Linh Môn kia, lại càng thiếu chút nữa lấy mạng nhỏ của hắn, làm cho trong lòng hắn vẫn nghẹn một nỗi tức giận.

Huống hồ chuyện lén vào Việt Quốc này, không hy vọng lão quái Quỷ Linh Môn biết được có tu sĩ Nguyên Anh Kỳ lạ mặt tới Việt Quốc từ miệng mấy người này. Nếu bị lão quái này để ý, chính là rất phiền toái.

Hắn cũng không nghĩ bị mấy tên tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cùng cấp một đường đuổi giết ra khỏi Việt Quốc.

"Ô! Người này là.!"

Ngay lúc Hàn Lập chuẩn bị ra tay không một tiếng động, một lão già trong đám tu sĩ áo đen nọ đột nhiên nhìn Hàn Lập nhẹ *"Ô"* một tiếng, vẻ mặt kinh ngạc.

------oOo------

Chương 656: Toái hồn môn nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thế nào, ngươi biết ta?" Hàn quang trong mắt của Hàn Lập chớp lên, nhìn lão già áo đen nhàn nhạt hỏi.

"Không phải, tại hạ nhận lầm người. Vãn bối làm sao mà biết được tiền bối chứ".

Lão già áo đen bị hàn quang trong mắt của Hàn Lập làm cho kinh sợ, nhưng liền lên tiếng lắp bắp phủ nhận.

"Nhận lầm người?"

Hàn Lập thấy trả lời nước đôi, rờ cằm mình rồi chuyển ánh mắt từ lão già sang nhìn những người khác dường như là đã tin lời nói của lão già đó.

Hán tử áo xám có chút buồn bực liếc lão già một cái. Tuy nhiên, trong lòng hắn cũng thực sự kinh ngạc bởi mọi người đang gặp hiểm cảnh cũng không quan tâm đến việc của hắn, với lại nghe giọng điệu của Hàn Lập dễ nghe một chút hắn định nhân cơ hội này mà chuồn đi

Hàn Lập không chờ hắn mở miệng nói thêm mà tiếp tục chậm rãi nói:

"Một khi các người là tu sĩ của Quỷ Linh Môn mà lại gặp phải Hàn mỗ thì coi như là xui xẻo đi. Ta phải lấy đi tính mạng của các ngươi".

Khi nói xong lời này thần sắc của Hàn Lập có chút âm trầm, tay áo vung lên từ trong đó bay ra hơn mười thanh kiếm quang. Mấy kiếm quang này vừa ra khỏi tay áo liền biến thành ba bốn mươi đạo kiếm quang số lượng đông đảo thật làm cho người ta khiếp sợ không thôi, rồi tất cả đều phóng tới tới mấy người bên đối phương.

Tu sĩ áo xám nghe được âm thanh lạnh lẽo của Hàn Lập liền biết chuyện không ổn, vừa thấy Hàn Lập ra tay kinh khủng như thế sắc mặt tái xanh không còn chút máu.

Hắn cũng không tự nhiên đứng yên chịu chết, không cần suy nghĩ, thân hình hắn liền quay tròn tạo ra vô số hắc khí bảo vệ thân mình bên trong. Sau đó một cái phi xoa màu vàng mang theo hắc khí trùng trùng bay ra, rồi hoá thành hai con quái mãng một vàng, một bạc phía trước ra phun hắc khí. Đồng thời tu sĩ áo xám liều mạng thi triển độn pháp hoá thành một đạo hắc khí phóng nhanh về phía sau bỏ chạy. Căn bản hắn không thèm để ý gì đến sự sống chết của của lão già hắc y cùng với những tu sĩ khác.

Đám tu sĩ của Quỷ Linh Môn liền kinh hãi. Ngoại trừ lão già áo xám ra còn lại các tu sĩ khác đều bị kiếm khí màu xanh một trảm chém chết ngay tức khắc, những người này đều không kịp động thủ hay phản kháng gì hết. Lúc này lão già còn lại thì vô cùng run sợ, sau đó Hàn Lập bắn ra một đạo tơ tằm bọc lấy kiếm khí trong nháy mắt bắn thẳng vào trong cơ thể của lão già làm hắn ngã xuống đất chết ngay tức khắc.

Hàn Lập thấy vậy không chú ý tới lão già nữa, mà xoay chuyển ánh mắt nhìn theo lão già áo xám đã chạy xa hơn trăm trượng, khoé miệng nhếch lên toát ra một nụ cười lạnh.

Hắn thong thả điểm một cái tới hướng kiếm quang, lập tức hơn một trăm đạo kiếm quang liền tụ tập lại, trong nháy mắt tạo thành một thanh cự kiếm màu xanh thật lớn. Sau đó Hàn Lập từ trong miệng hô một tiếng *"Đi"*.

Cự kiếm phát ra một âm thanh trầm thấp xé gió bay đi, hoá thành một đạo cầu vồng dài hơn mười trượng với tốc độ cực nhanh đến khó tin phóng đi đuổi theo đám hắc khí phía trước, một tiếng va chạm cực lớn cùng với hào quang chói loà xuất hiện.

Tu sĩ áo xám kêu thảm lên một tiếng, bất kể là phi xoa, hai con quái mãng màu vàng và bạc cùng với tầng hộ thân màu đen đều bị cự kiếm đánh tan không còn chút gì. Còn bản thân tu sĩ áo xám thì biến thành máu huyết văng đi tứ phía.

Lúc này Hàn Lập mới triệu hồi pháp bảo về, ánh mắt trầm xuống rồi quay trở lại chỗ lão già đã bị hôn mê bất tỉnh.

Suy nghĩ một chút, Hàn Lập vươn tay ra, thân hình của lão già khô gầy chấn động một cái rồi bay tới bàn tay của hắn, thanh quang chớp động, rồi bàn tay kia không chút do dự đặt lên trên đầu của lão già.

Qua một lúc, hoả quang trong tay Hàn Lập chớp lên đốt lão già này thành tro bụi không còn chút tăm tích.

"Đúng là đệ tử Hợp Hoan Tông. Đổng Huyền Nhi! Không nghĩ ra là nàng cũng đã kết đan, không biết sao lại phái người đi tìm mình nữa, có chút lạ đây" Hai tay Hàn Lập đặt ở sau lưng trên không trung, trên mặt lộ ra vài tia kinh ngạc.

Lai lịch lão già áo đen có chút phức tạp. Ban đầu hắn là đệ tử của Hợp Hoan Tông bởi vì vi phạm môn quy rồi sợ bị quất hồn luyện phách nên sửa đổi danh tính rồi đầu nhập vào làm môn hạ cho Quỷ Linh Môn để che dấu thân phận cho đến nay.

Việc này cũng không làm cho Hàn Lập quan tâm nhưng mà lão già này trước đây lại là thuộc hạ của Đổng Huyền Nhi, khi đó nàng cũng đã kết thành kim đan và đã sai phái nhiều đệ tử của Hợp Hoan Tông cực khổ đi tìm mình một thời gian, thậm chí không tiếc công sức cho bọn đệ tử mạo hiểm tiến vào bên trong Cửu Quốc Minh âm thầm tìm kiếm Hàn Lập.

Lúc đó Hàn Lập lại đến Loạn Tinh Hải nên không biết được việc này.

Khi đó lão già cũng từng gặp qua bức hoạ của Hàn Lập cho nên hiện tại mới kinh ngạc khi thấy hắn xuất hiện ở đây.

Hiện tại trong lòng Hàn Lập rối như tơ vò. Hắn lại không tự nghĩ đến là Đổng Huyền Nhi lại thích mình như vậy, lại không tiếc công sức và phái người đi tìm hắn. Bên trong chắc là có việc gì đó không bình thường.

Đáng tiếc lão già áo đen địa vị không cao, đối việc này cũng không biết nhiều cho lắm.

Suy nghĩ hồi lâu Hàn Lập cũng không biết được nguyên do thực sự vì sao mà Đổng Huyền Nhi lại phái người đi tìm mình. Vì vậy hắn không thèm suy nghĩ nữa.

Mặc kệ là lý do vì sao Đổng Huyền Nhi lại phái người kiếm mình, nhưng sự việc đã qua nhiều năm, giờ đa phần là không còn quan hệ. Hiện tại lấy tu vi của hắn là Nguyên Anh Kỳ thì lại càng không cần phải nghĩ tới nữa

Nghĩ tới đây, Hàn Lập xử lý mấy cái thi thể của tu sĩ Quỷ Linh Môn một chút, nhắm phương hướng tìm tới Hoàng Phong Cốc, rồi rời khỏi Thái Nhạc Sơn.

Hàn Lập không biết rằng ngay khi giết Vu Hồng thì trong một căn phòng bí mật ở Yểm Nguyệt Tông, một vị tu sĩ khuôn mặt khô gầy, khoác áo bào trơn, đang nhắm mắt tu luyện bỗng nhiên nhướng mày thở dài một tiếng, đưa tay vào trong áo tìm một lúc rồi lấy ra một cái cốt bài ảm đạm không còn ánh sáng.

Tu sĩ áo bào trơn nhìn cốt bài một chút rồi nheo hai mắt lại, trên mặt lộ vẻ bi thương.

Được một lúc, hắn liền đi ra khỏi chỗ tu luyện.

Đi xuyên qua một cái hành lang thật dài, Tu sĩ áo bào trơn đi vào trong đại sảnh, mặt không chút thay đổi đi tới cái ghế đá cao ở giữa đại sảnh rồi ngồi xuống. Sau đó bạch quang trong tay chớp động, xuất hiện ra một cái chuông nhỏ bằng đồng xanh.

"Bụp" một tiếng nổ, Tu sĩ áo bào trơn lắc cái chuông một cái, một tiếng chuông trầm thấp du dương không biết truyền đi bao xa nữa.

Xong việc đó, người này liền thu cái chuông lại, rồi ngồi im lặng trên ghế không làm gì thêm nữa.

Nhưng một lúc sau, từ bên ngoài đại sảnh có mấy người vội vàng chạy đến đó là ba tu sĩ Kết Đan Kỳ gồm hai nam và một nữ, khi nhìn thấy ánh mắt nghiêm nghị của lão già, ai cũng ra vẻ rất là kính sợ.

"Mới vừa rồi linh quang trên bổn mạng lệnh bài của Lục sư đệ các ngươi bị tắt. Xem ra là đã bị người ta giết. Không biết sự việc thế nào, nhưng đã là đệ tử của Toái Hồn Môn thì không thể nào chết không minh bạch được. Giờ mấy người các ngươi phải đi tìm cho ra thủ phạm rồi bắt nó tới đây cho ta để ta xem đó là thần thánh phương nào".

Tu sĩ áo bào trơn bất động thanh sắc nói giống như là đang phân phó một công việc nhỏ nhặt không đáng quan tâm.

"Tuân mệnh, đệ tử ba người lập tức đi làm" Mới đầu ba người bọn đều kinh ngạc sau đó cả ba đồng thanh đáp.

"Tốt!, hy vọng lần sau triệu kiến, các ngươi phải áp giải hung thủ tới đây cho ta".

Tu sĩ áo bào trơn cũng là Toái hồn chân nhân của Quỷ Linh Môn gật gật đầu, không nói thêm lời nào nữa mà đứng dậy đi ra khỏi đại sảnh.

Bên trong chỉ còn có ba gã Kết Đan Kỳ của Toái Hồn Môn.

"Ngũ sư muội, lập tức kêu người của Nhạc phân đàn phát ra Truyền âm phù xem có biết việc của Lục sư đệ hay không. Nếu không biết thì bảo bọn họ phái người đi truy tìm kẻ đã ra tay giết hại Lục sư đệ. Khuyết sư đệ, ngươi quan hệ rất tốt với các Đàn chủ của các phân đàn khác, vậy hãy tới tìm hỏi bọn xem có biết gì về việc này hay không. Hơn nữa, hỏi xem bọn họ có thể phái người điều tra xem gần đây ở Việt Quốc có tu sĩ cao cấp lạ nào xuất hiện không. Còn về phần ta cũng không phân biệt các loại đệ tử mà đều cùng nhau đi truy tìm xem Lục sư đệ ở nơi nào, có chút manh mối nào không? Nếu phát hiện ra đầu mối lập tức thông tin về ngay để chúng ta cùng nhau đi bắt. Dù sao có thể giết được

Lục sư đệ thì tu vi người hẳn là không thấp. Vì vậy cẩn thận vẫn tốt hơn".

Một trong ba người bọn họ là tu sĩ áo đen trông rất nhanh nhẹn, chỉ trong chốc lát đã phân công công việc rất rõ ràng minh bạch.

Ngoài ra còn có hai người, một phụ nhân khoảng hơn ba mươi tuổi còn người kia là một gã cẩm y thư sinh cả người lúc nào cũng toát ra âm khí.

Phụ nhân nghe xong liền cười ảm đạm còn cẩm y thư sinh thì nhíu mày, lộ ra vẻ khó khăn, chần chừ một lát mới miễn cưỡng gật đầu.

"Khuyết sư đệ, ta biết ngươi cùng Lục sư đệ không có quan hệ tốt. Chẳng qua việc này là do sư tôn phân phó. Nếu làm không xong việc này, không cần nói các ngươi chắc cũng đã biết kết quả như thế nào. Không nên quên việc trước đây Nhị sư huynh và Thất sư đệ làm không xong việc bị xử phạt ra sao" Hán tử áo đen có chút lo lắng, giương mắt nhìn cẩm y thư sinh lạnh lùng nói.

"Thì sao đây! Mặc dù đệ và Lục sư đệ quan hệ không tốt. Nhưng dù sau hôm nay hắn cũng đã chết rồi, hơn nữa còn có Sư phụ yêu cầu. Đệ sẽ tận tâm tận lực làm tốt việc này. Tam sư huynh cứ việc yên tâm" Thư sinh họ Khuyết nghe vậy, sắc mặt đại biến, cười to ha hả rồi nói.

"Sư đệ hiểu vậy là tốt rồi. Vậy chúng ta chia nhau đi làm việc thôi" Hán tử áo đen hoà hoãn nói.

Vì vậy hai nam một nữ liền rời khoải đại sảnh.

Qua ngày hôm sau, tu sĩ của Quỷ Linh Môn đã tìm ra được nơi mà Hàn Lập đã ra tay giết người của bọn họ. Trải qua một phen một điều tra dần dần họ đã phát hiện ra được cái động phủ của Hàn Lập ở trước đây.

Ba người của Toái Hồn Môn nghe được tin như vậy liền dẫn theo một đám đệ tử đi tới Thái Nhạc Sơn. Ngay khi ba người bọn họ đi tới bên trong động phủ của Hàn Lập thì thấy một cái hố to tướng do Linh Nhãn Chi Tuyền gây ra. Ba người bọn họ chỉ biết im lặng nhìn nhau.

Cùng lúc này, ở một chỗ rất xa.

Hạm Vân Chi cùng với nữ tử họ Liễu dẫn theo vài tên đệ tử của Ngự Linh Tông xuất hiện ở phía trên một đám rừng núi rậm rạp, trùng điệp đang chuẩn bị tiến vào bên trong Việt Quốc.

------oOo------

Chương 657: Trấn nhỏ ngày xưa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kính Châu là một vùng hẻo lánh nằm ở phía tây bắc của Việt Quốc. Bởi là chỗ hẻo lánh nên thành thị lớn rất ít, nhưng các loại như hương trấn nhỏ thì nằm rãi rác ra. Bên trong biên giới thì đồi núi chập chùng, hoang vắng rất ít người ở.

Do vậy đạo tặc thổ phỉ ở đây có rất nhiều so với những nơi khác. Các nhân vật võ lâm giang hồ không ít nhưng cũng không ai có thể đứng lên để làm bá chủ thống nhất vùng này.

Nhưng mà nơi đây cũng tạo thành những tiêu cục lớn và mạnh so với thổ phỉ ở vùng Kinh Châu này cũng không thua sút mấy.

Vào một ngày, ở bên đường của vùng hoang dã của Kính Châu có một cảnh như sau.

Ước chừng khoảng hơn một trăm nam tử cường tráng mặc quần áo bằng vải thô, mỗi người đều quấn một cái khăn đen trên đầu, cầm đủ loại binh khí đang vây công một nhóm người áo xanh hơn ba mươi người mà đám người áo xanh đó đang bảo vệ một đoàn xe ngựa. Thì đây đúng là một cuộc chiến gian nan và đẫm máu giữa thổ phỉ và tiêu cục bảo vệ hàng hoá.

Phía sau đám thổ phỉ này còn có ba gã hắc y nhân, lạnh lùng đứng nhìn, trên mặt thoảng ra vẻ rất là ác độc.

Còn bên cạnh các loại xe ngựa là những tên gia đinh cường tráng đang cầm các loại côn bổng đứng thủ thế, sắc mặt có chút lo sợ.

Phía sau ba, bốn chiếc xe có vài người phụ nữ với trẻ em mặc trang phục sang trọng. Còn phía trước là một chiếc xe ngựa lớn trong đó có một vị trung niên nho sinh đang ngồi ngay ngắn không chút gì là sợ hãi.

Người này để râu ba chòm đen nhánh, bóng mượt, mặc dù trông giống như là một kẻ trói gà không chặt, nhưng lại có khí thế cao cao tại thượng làm cho người khác không dám nhìn thẳng vào mặt.

Ngồi đối diện với trung niên nho sinh là một vị đại hán râu quai nón với cẩm y màu lam đang ngồi xếp bằng lưng dựa vào thành xe.

Người này hai tay thô to, mắt sáng ngời. Mới nhìn biết ngay đây chính là một vị cao thủ tuyệt đỉnh giang hồ hiếm thấy.

Hai người thân phận hiển nhiên không bình thường, vẻ mặt rất là trấn tỉnh tự nhiên. Ngồi trên cái xe ngựa to lớn này chỉ có hai người mà thôi, không có kẻ thứ ba cùng với họ.

Giờ phút này hai người không có lên tiếng, nhưng qua cửa sổ họ cũng biết rõ được tình huống ở bên ngoài. Còn lúc này bên ngoài đang chém giết nhau, lâu lâu lại truyền tới một tiếng kêu rất thảm thiết.

Đám thổ phỉ đeo khăn đen người đông thế mạnh nhưng thân thủ của đám tiêu sư mặc áo màu xanh của tiêu cục lại rất cao, vì vậy tới giờ vẫn đang ở thế giằng co không phân thắng bại.

Thấy tình hình như vậy nho sinh cười lên nói với đại hán râu quai nón.

"Xem ra không cần Lệ huynh ra tay, Thiên Vũ tiêu cục cũng dư để ứng phó".

"Ha ha! Nếu như mà ba vị đương gia của thổ phỉ đeo khăn đen không ra tay thì Thiên Vũ tiêu cục còn có thể chống đỡ với đám hỗn tạp này được. Nếu như nói ba người này ra tay thì đám tiêu sư này không có khả năng ngăn được. Dù sao ba vị thủ lĩnh khăn đen này ở Kính Châu nổi danh rất là tàn ác. Nghe nói ba người này huynh đệ ruột với nhau nên rất am hiểu thuật liên thủ. Người bình thường không phải là địch thủ của bọn họ".

Đại hán vừa nói xong trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn, đồng thời vươn ngón tay thô dày ra kêu rốp rốp rất lớn, rõ ràng ngoại môn công phu đã tới mức đăng phong tạo cực.

"Lệ huynh! Người định ra tay sao. Thấy việc này nãy giờ chắc không nhịn được. Quả thực giống như Lệ bá phụ trước đây" Nho sinh thấy bộ dáng của đại hán như vậy không khỏi lên tiếng cười nói

"Hàn hiền đệ, đây là việc tư nhiên. Lệ gia chúng ta là dòng dõi võ thuật gia truyền, gặp phải đối thủ xứng tay thật là hứng thú. Muốn ra tay xem thế nào. Cái này cũng giống như là Hàn gia thư hương môn đệ, tính ra cũng có hai người vào triều làm quan. Đạo lý này là giống nhau. Chẳng qua làm ta buồn bực chính là hai nhà Hàn, Lệ chúng ta người nam kẻ bắc, không hiểu sao thế mà lúc trước lại có thể gặp nhau? Hơn nữa đã kéo dài nhiều năm qua mối quan hệ vẫn tốt như là lúc ban đầu" Đại hán hai tay nắm vào nhau có chút buồn bực nói.

"Ha ha! Trước đây vài ngày, lúc tìm đọc mấy bản chép tay ta vô ý biết được một vài chuyện cũ. Nếu Lệ huynh muốn biết, ta sẽ nói cho Lệ huynh nghe một chút, bởi vì trong đó có vài chỗ ta cũng không thực hiểu rõ" Nho sinh cười khẽ nói.

"Thật không! Lệ gia chúng ta cũng có mấy bản ghi chép lại chuyện ngày xưa của tổ tiên, ngoại trừ mấy bộ tuyệt học võ công ra cũng không hề nhắc đến mối quan hệ giữa hai nhà Lệ, Hàn chúng ta" Lệ đại hán nghe vậy tỏ vẻ mò tò. Xem ra có vài phần hứng thú với việc này.

"Không tốt, ba tên gia hoả kia quả nhiên đã ra tay. Hiền đệ chờ ta một chút, để ta đi xử ý ba tên này xong sẽ quay lại nói chuyện sau" Đại hán râu quai nón đảo mắt ra ngoài một vòng, sắc mặt khẽ biến nói.

Sau đó *"vù"* một tiếng cả người hắn như một mũi tên vừa thoát khỏi một cái nỏ mạnh bắn mạnh ra khỏi xe.

Sau đó bên ngoài truyền đến tiếng cười cuồng mãnh của người đại hán. Rồi tiếng kêu la thảm thiết vang lên.

Nho sinh thở dài một hơi. Nhẹ nhàng buông màn cửa xuống không thèm nhìn ra ngoài nữa, dường như tin tưởng thập phần vào gã đại hán.

Sau đó không lâu, tiếng la hét ở bên ngoài cũng giảm dần rồi tắt hẳn.

Chiếc màn của cửa xe lai động, rồi đại hán phong trần từ từ tiến vào trong xe. Trên đầu vai có vài chổ sưng đỏ dường như đã bị thương nhẹ. Nhưng hắn lại cười lớn nói với nho sinh:

"Ba gã này có chút thủ đoạn, làm cho ta mất chút thời gian. Nhưng mà cuối cùng ba người này cũng bị đánh gục. Từ nay về sau bọn thổ phỉ khăn đen ở Kính Châu sẽ biến mất" Đại hán râu quai nón nói vẻ rất hưng phấn.

Nho sinh thấy vậy, trên mặt có chút áy náy.

"Lúc đầu nếu không có Lệ huynh đi cùng thì có lẽ trên đường về quê tế tổ, chúng ta chắc là đã chết rồi. Xem ra mấy kẻ thù này đối với ta thật là căm hận tới thấu xương.! Việc này thật là làm phiền tới Lệ huynh quá".

" Có gì mà làm phiền hay không làm phiền chứ? Lệ gia chúng ta tới ngày hôm nay còn đứng vững trên giang hồ không phải là đã nhờ Hàn gia mấy lần tương trợ sao chứ! Hai nhà chúng ta tương trợ qua lại vốn là chuyện phải làm mà" Đại hán họ Lệ nói.

"Nói ra thì là vậy. Nhưng thật ra đây cũng là một cái ân tình của Hàn mỗ" Nho sinh sắc mặt trở lại bình thường.

"Nhưng mà Hàn hiền đệ không được quên nói cho ta biết chuyện xưa của hai nhà, ta thực sự rất là tò mò về việc này" Đại hán móc ra lọ thuốc rồi rắc lên vai, rồi bỗng nhiên nhớ tới việc của liền hỏi.

"Ồ cái này là tự nhiên rồi. Nói đến chuyện kết giao giữa hai nhà chúng ta là cả một quá trình thật không thể nói nữa. Người còn nhớ rõ hơn mười năm trước một thời hùng bá ở thành Kinh Châu,

Thất Huyền Môn hay không? Tiên tổ chúng ta trước đây từng là nội môn đệ tử ở đó và cũng là đồng sư huynh đệ. Theo như bản ghi chép nọ thì Hàn gia chúng ta có một vị Thúc tổ cùng với tiên tổ của Lệ gia ngươi đều cùng là nội môn đệ tử ở Thất Huyền Mộn, bọn thân nhau như huynh đệ đồng cam cộng khổ chia ngọt, sẻ bùi với nhau. Và cũng từ đó hai nhà chúng ta mới kết giao với nhau cho tới nay. Mà vị thúc tổ này của ta lại càng không nghe nhắc đến. Nghe nói năm đó…"

Trong khi nho sinh bình thản kể chuyện. Bọn người áo xanh đem thi thể của đối phương đi chôn cất. Rồi chuẩn bị lại xe ngựa rồi từ từ rời đi. Vùng hoang vắng dần dần trở lại im lặng, hoang lương không một bóng người.

"Thanh Ngưu trấn?"

Hàn Lập cả người thanh quang bao bọc đang lơ lững cao trăm trượng trên không, nhìn thấy cái thành nhỏ này trong lòng nổi lên một tia nghi hoặc.

Cái thành này mặc dù rất nhỏ, chỉ có vài dặm vuông. Nhưng lại làm cho hắn có một ấn tượng khó quên đó là ở cái ngã tư đường này giống y trong trí nhớ của hắn.

Vị trí này trong đầu của hắn chính là Thanh Ngưu Trấn thật không có gì sai.

Xem ra đã hơn một trăm năm không có trở về, không ngờ cái trấn nhỏ năm đó giờ lại là một cái thành trấn phồn hoa, từ trên không nhìn một chút Hàn Lập không khỏi kinh ngạc chần chừ một lúc rồi bỗng nhiên hắn thi triển ẩn nặc pháp thuật. Thân hình trầm xuống biến thành một người bình thường không ai chú ý tới xuất hiện trong một hẻm nhỏ, rồi từ đó khoan thoai bước tới ngã tư đường phía trước.

"Thật sự là khác quá!"

Hàn Lập nhìn thấy nhà cửa, lầu các hai bên đường khác trước rất nhiều rồi thầm đánh giá trong lòng.

Không biết vì sao lại đi tới phía tây, rồi nhìn thấy tiểu sơn thôn nơi mình đã từng sống cùng với đại hán Thanh Sơn. Nhưng hắn lại chần chừ không bước tới và cũng không nghĩ ra bây giờ nó thay đổi rất nhiều biến thành Thanh Ngưu Trấn.

Giờ phút này trên mặt của Hàn Lập có vẻ rất bình tĩnh nhưng trong lòng lại hồi hộp xao xuyến, hy vọng nhìn ra hai bên đường gặp được cái gì còn quen thuộc với mình.

Nhưng sau khi nhìn kỹ, hắn lại hoàn toàn thất vọng.

Đột nhiên Hàn Lập từ từ bước chậm lại, đi tới ngã ba rồi dừng lại.

Hắn đưa mắt nhìn tới toà tiểu lâu cũ nát, đứng yên đó không nhúc nhích.

Cái tửu lâu cũ kỹ này chỉ có một trệt và một lầu, trên cửa lớn còn xót cái bảng hiệu *"Hương Xuân"*. Nơi này chính là nơi mà Hàn Lập đã từng sống hai năm ở đó với tam thúc của mình chính là vị Hàn mập mập quản lý cái tửu lâu Hương Xuân này.

Nhìn tửu lâu này, Hàn Lập mơ hồ nhớ lại những kỷ niệm xưa.

Nhớ lại gương mặt béo tròn của Tam thúc, sau khi đi vào bên trong tửu lâu bằng con đường nhỏ phía sau rồi đi vào sương phòng âm u, ngồi xuống ghế vừa nhả khói thuốc vừa ăn trái cây thật là sảng khoái. Còn có cây cờ nhỏ màu đen của Thất Huyền Môn cắm trên xe ngựa. tất cả những việc này đang hiển hiện ra, dường như đang tái hiện lại tất cả trước mặt của Hàn Lập.

Hàn Lập nhìn tửu lâu với vẻ mặt cực kỳ phức tạp, còn ánh mắt thì toát ra vẻ buồn bã đau thương.

Sau khi hắn đứng nhìn tửu lâu trong chốc lát, bỗng nhiên phát hiện ra có nhiều người nhìn mình với vẻ mặt cổ quái.Việc này cũng khó trách bởi tự nhiên có một gã thanh niên lại đứng bất động gương mắt nhìn cái tửu lâu củ kỹ này không nháy mắt thì quả thật có chút không bình thường.

Hàn Lập định thần lại rồi chấp hai tay sau lưng, chậm rãi bước tới tửu lâu này.

------oOo------

Chương 658: Hàn gia từ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vừa tới cửa tiểu lâu liền xuất hiện một tên tiểu nhị mời Hàn Lập vào bên trong.

Hàn Lập cũng không đi lên lầu mà tìm một chỗ khuất ở góc tầng trệt của tửu lâu rồi ngồi xuống. Hắn kêu vài món ăn đơn giản, không nói lời nào mà đưa mắt nhìn khắp nơi trong tửu lâu từ từ nhận xét.

Ở trong này, khách nhân đông đảo so với lúc trước đây khi Hàn Lập còn làm việc cũng không khác bao nhiêu. Không kể là khuân vác, kiệu phu hay tiểu sinh ai ai cũng có cả.

Duy nhất chỉ có một bàn với vài đại hán thân kình trang đang ngồi là đáng chú ý thôi.

Bàn này có khoảng năm, sáu người. Mỗi người lại đem theo một cái bao lớn đặt ở chỗ thuận tay có thể lấy ngay. Hàn Lập không cần dùng thần thức dò xét cũng biết ngay đó là các loại vũ khí đao kiếm… Qua phục sức của những người này có thể thấy họ thuộc vào một bang phái nào đó.

Tuy nhiên, như vậy cũng tạo cho Hàn Lập một cảm giác thân thiết giống như ngày trước lúc còn ở Thất Huyền Môn.

Thần thức chuyển tới những người này, mặc dù họ hạ giọng nói rất nhỏ, nhưng vẫn lọt vào tai Hàn Lập rất rõ ràng, quả nhiên toàn là những việc chém giết giữa các bang hội với nhau. Hàn Lập thấy vậy không có hứng thú nghe tiếp liền dời đi qua những người khác.

Ngay lúc này, từ bên ngoài tửu lâu có hai gã nho sinh còn trẻ, hai người này vừa nói chuyện vừa tiến vào bên trong tửu lâu.

"Nghe nói lúc này Hàn thị lang đang hồi hương tế tổ. Chẳng những Châu lệnh đại nhân tự mình đến bái hội mà còn có hai nhà Phạm, Lý cũng phái người tới. Xem ra Hàn gia phải tổ chức long trọng để đón tiếp rồi, thật không thể nào qua loa được".

"Cũng không thực vậy! Nghe nói lần này tế tổ, Hàn Gia phát ra tín hàm đưa khắp nơi bất kể là người nào mà là tộc nhân đều phải quay về. Ở Kính Châu này ai có chút tiếng tăm đều gửi người tới xem lễ. Ta thấy Hàn gia phát triển rất nhanh sau này cũng như hai nhà Phạm, Lý trở thành tam đại thế gia ở Kính Châu này đây".

"Ha ha! Nghe nói Hàn gia mới quật khởi lên không qua một trăm năm. Thế nhưng lại có thanh thế như vậy. Thật sự là khó tin".

"Chuyện này cũng có chút kỳ quái. Theo Hàn gia thì có một thế hệ con cháu bên ngoại của họ quật khởi lên. Từ đó con cháu liên tục thi đậu làm quan lớn rồi tích luỹ dần dần. Vì vậy tới ngày hôm nay có được như vậy cũng không có gì lạ. Không bằng chúng ta cũng nên đến đó xem một chút đi".

Hai gã nho sinh lựa chọn một cái bàn gần chỗ của Hàn Lập rồi ngồi xuống.

"Hàn gia" Hàn lập vừa nghe nói thế liền rùng mình, vội vàng chú ý nghe tiếp. Nhưng hai người đó lại chuyển đề tài, đàm luận một ít việc về kinh thư, thi cử nên làm cho Hàn Lập cảm thấy thất vọng.

Nhưng hắn liền thay đổi suy nghĩ rồi liền đứng dậy đi tới chỗ hai gã nho sinh.

"Hai vị huynh đài, tại hạ Hàn Lập. Không biết vừa rồi hai vị nói đến Hàn gia không biết là Hàn gia nào vậy. Tại hạ vừa mới đến nơi này cũng là theo tín tổ triệu hồi bổn gia tế tổ. Chỉ là tại hạ từ nhỏ đã sớm bôn ba ra bên ngoài, vì vậy đối với bổn gia tổ cũng không biết là ở nơi nào. Kính mong hai vị huynh đài chỉ giúp cho" Hàn Lập đi đến trước mặt nho sinh mỉm cười rồi hỏi.

"Thì ra huynh đài là đệ tử của Hàn gia, thật là thất kính. Chẳng qua bản địa của Hàn gia chỉ có một mà thôi đó là Ngũ lý câu Hàn gia".

Hai nho sinh đầu tiên là ngẩn ra sau đó thấy đối phương cũng ăn mặc theo kiểu nho sinh lại ăn nói vô cùng nhã nhặn nên không có chút lo ngại trả lời.

" Ngũ lý câu".

Chỗ này chính là cái tiểu sơn thôn là chỗ cư ngụ của Hàn gia ngày xưa mà. Bởi vì cả thôn này bị bao vây trong năm sáu ngọn núi nhỏ cho nên nó mới có cái tên như vậy.

Xem ra cái Hàn gia mà nho sinh đàm luận nãy giờ có lẽ tám chín phần là có liên quan đến hắn.

"Nếu là ở Ngũ lý câu thì Hàn gia này đây chính là bổn gia. Hai vị có thể kể cho ta nghe một ít chuyện về nó đi, tiểu đệ thật sự chưa bao giờ về tới bổn gia, mong là các vị không chê cười tại hạ" Hàn Lập sắc mặt bình thường rồi ôn hoà hỏi.

"Cái này… chúng ta cũng chỉ biết đại khái một vài chuyện mà thôi, thật sự cũng không ảnh hưởng bởi lẽ những việc này ai cũng biết hết cả rồi".

Hai vị nho sinh liếc nhìn nhau, rồi có một vị lại dò xét Hàn Lập cảm thấy hắn không phải là kẻ xấu nên cũng đáp ứng.

" Đa tạ hai vị" Hàn Lập mỉm cười tạ ơn lần nữa.

Còn vị nho sinh kia mở miệng nói:

"Huynh đài nếu là tới đây tham gia tế tổ cũng không cần đi tới Ngũ lý câu. Bởi vì hơn mười năm trước Hàn gia đã rời đi khỏi Hàn gia hơn mười dặm. Vào ngày tế tổ thì chỉ có tộc nhân mới có tư cách trở về chỗ cũ là Ngũ lý câu. Nhưng mà Hàn gia…"

Hàn Lập im lặng nghe nho sinh nói, biểu hiện ra ngoài thì rất bình thường nhưng mà trong lòng lại không ngừng bồi hồi, xúc động.

Sau đó hai canh giờ, Hàn Lập xuất hiện ở phía trên không trung của Thanh sơn, lúc này hắn không hạ xuống mà chỉ đứng đó lẳng lặng nhìn xuống phía dưới rồi im lặng không nói gì.

Nơi này có phải là thôn nhỏ ngày xưa?

Con đường đất vàng nhỏ, nhà nhỏ bằng cỏ, tên tiểu hài tử tất cả đều không thấy, mà bây giờ thay thế vào đó chính là các toà đại viện lợp ngói, phòng ốc san sát, con đường nhỏ đã được lót đá. Người hầu ăn mặc chỉnh tề. Hiện tại không còn chút gì bóng dáng của ngày xưa.

Xem qua một lúc, Hàn Lập lắc đầu vốn định rời đi, nhưng mà ánh mắt bỗng nhiên nhìn thấy một gian lầu các ở giữa.

Cái lầu các này xem ra không lớn lắm, ngoại trừ những toà lầu ở bên ngoài thì cái lầu này chỉ có một trệt và một lầu, trông có vẻ khác lạ không giống như tổng thể kiến trúc chung quanh.

Toà lầu này đã đóng chặt cửa. Phía ngoài cửa có một tấm biển dùng ngân phấn viết *"Hàn Gia Từ"* thật lớn.

Trên mặt Hàn Lập hiện ra một tia dị sắc, suy nghĩ một chút, thân hình bỗng biến mất rồi xuất hiện trước cửa của toà lầu.

Phía trước toà lầu có vài tên lưng hùm vai gấu đứng canh gác, nhưng do Hàn Lập thi triển ẩn thân thuật nên không bị bọn chúng phát hiện ra.

Sau khi tuỳ tiện liếc mắt qua bọn chúng, Hàn Lập thi triển độn thuật xuyên thẳng qua cửa vào bên trong.

Khi vào bên trong rồi, liếc nhìn qua một loạt các bài vị liền thấy có khoảng mấy trăm cái bài vị bằng gỗ phân biệt ra đặt trên bàn thờ ở bốn phía tạo thành một cái thông đạo dài. Ngoài ra còn có rất nhiều chỗ trống dường như là để cho những người sau dùng tới.

Ánh mắt đảo qua mấy cái bài vị phía trên, thấy ghi tên của những người họ Hàn nhưng tên tuổi những người trông rất là lạ với hắn.

Hàn Lập không đứng lâu mà liền đi lên lầu.

Trên lầu cũng có một số linh vị, nhưng nhìn thấy trang trọng hơn nhiều. Chẳng những có nhiều lô hương, đàn hương mà còn có một cái đỉnh đồng thật lớn nằm trung tâm, còn ở giữa đỉnh là một cây nhang thật to cùng với cây nến toả ra ánh sáng không khỏi làm cho người ta cảm thấy trở nên nghiêm trang, kính cẩn hơn.

Sau khi xem xét qua hết tất cả các những đồ vật ở đây, Hàn Lập liền ngẩn ngơ khi nhìn thấy mấy cái linh vị đặt ở giữa, thân hình không nhúc nhích.

"Hàn Chú, Hàn Thiết, Hàn Thiên Sinh…"

Mấy tên này rất là quen thuộc nhìn những cái mộc bài màu đen phía trên, trong lòng Hàn Lập chợt đau nhói, bỗng nhiên thở không nỗi, làm cho không khí xung quanh trầm xuống.

Người xưa có câu nói rất hay, Đại đạo vô tình! Nhưng điều này cũng chỉ là một loại dối người gạt mình mà thôi.

Cho dù hiện tại Hàn Lập đã trở thành thần tiên nhưng cũng không thể đoạn tình tuyệt dục được. Chẳng qua những loại tình cảm này chỉ được che dấu tinh vi sâu trong đáy lòng mà thôi.

Sau đó Hàn Lập liền di chuyển chậm rãi tới trước những cái linh vị này rồi dừng lại. Mặt không thay đổi nhìn chúng, rồi trong đầu không ngừng hiện lên những hình ảnh thân thương của người xưa thật là ấm áp.

Thờigian từ từ trôi qua, không biết bao lâu sao đó.

Cửa toà lầu mở ra, một âm thanh trầm ổn làm cho Hàn Lập đang miên mang suy nghĩ bừng tỉnh lại, nhưng người vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Lúc này dưới lầu truyền đến bước chân của hai gã trung niên đang nói chuyện với nhau.

"Lệ huynh, xem ngươi thật là gấp đó. Không phải là ta đã nói là sau khi tế tổ xong, ta sẽ cho ngươi xem mà, không cần phải nóng vội như thế" Một gã nam tử có chút hồ hởi nói

"Ha ha! Hàn hiền đệ, ai bảo ngươi nhắc đến chứ, phía sau bản chép tay của gia tổ có ghi lại một bộ pháp vô danh. Ta thấy có chút kỳ lạ. Một khi là do Lệ gia tổ nghĩ ra loại võ học này thì tại sao tới bây giờ ta lại không biết chứ. Vì vậy tự nhiên phải muốn biết sớm hơn một chút chứ. Nhưng ta không hiểu vì sao bản chép tay này lại được thờ phụng ở đây nữa, nếu như bị ai đó trộm đi thì không phải là tai hoạ sao!"

Người còn lại ngượng ngùng một chút rồi lo lắng nói.

"Ha ha! Người bình thường thì ai lại chạy vô từ đường mà ăn trộm chứ? Hơn nữa, mặc dù Hàn gia chúng ta không phải đầm rồng hang hổ nhưng mà lúc nào cũng có người giỏi võ nghệ canh phòng cẩn mật. Người bình thường không thể tới gần được. Còn nếu như lấy được thì không sợ Hàn gia chúng ta truy xét sao?"

Nam tử đầu tiên nói với vẻ hoàn toàn tin tưởng.

"Đúng là thế đó" Nam tử khác cũng đồng ý nói.

"Cộp cộp." âm thanh bước lên thang lầu truyền đến. Một gã nho sinh cùng với một gã râu quai nón xuất hiện ngay cửa thang lầu.

Hai người vốn đang vừa cười vừa nói chuyện với nhau, nhưng liền phát hiện ra phía trước linh vị là Hàn Lập đang đứng chấp tay sau lưng, thì vẻ mặt co lại.

Tên đại hán râu quai nón ngẩn ra nhưng lập tức bước lên trước che cho người trung niên nho sinh, râu tóc đều dựng lên gầm nhẹ một tiếng.

"Tốt, tặc tử, dám ở đây làm loạn, vậy thì hãy lưu cái mạng nhỏ của ngươi lại đây đi".

Một lời vừa nói xong, hai tay nắm chặt nhảy lên không trung đánh tới Hàn Lập.

Người còn chưa đến nhưng một luồng khí thế như cuồng phong bão táp đã phóng ra áp chế lấy đối thủ.

Hàn Lập vẫn đứng im đưa lưng về phía hai người không nhúc nhích.

------oOo------

Chương 659: Tứ thúc tổ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Bùm" một tiếng vang lên, một quyền cực mạnh của đại hán giáng xuống lưng của Hàn Lập.

Lúc mới đầu đại hán rất là hưng phấn tự tin nhưng sau đó sắc mặt liền đại biến.

Thanh quang chợt loé lên, đại hán giống như là bị một cái chuỳ lớn đánh phải liền bay ngược trở về sau.

Thấy vậy trung niên nho sinh sắc mặt liền thay đổi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bởi vì thân hình khổng lồ của đại hán bị bắn mạnh tới trước mặt hắn, chậm lại rồi hai chân chạm xuống đất dừng lại đứng im, không có chút kỳ lạ gì xảy ra.

"Lệ huynh không có sao chứ! Ngươi có bị thương hay không!"

Nho sinh mới nhìn thì thấy giống như một văn nhân trói gà không chặt, nhưng do thường xuyên tiếp xúc với đại hán nên cũng hiểu đôi chút về các loại công phu trên giang hồ, bởi có những loại võ công đả thương một cách vô hình cho nên lo lắng hỏi.

"Không có việc gì, ta không bị thương. Thân thủ của đối phương thâm sâu khôn lường, nhưng xem ra không có ác ý".

Lệ đại hán sau khi dò xét bản thân một hồi, thấy không có gì tổn hại, không khỏi kinh nghi thấp giọng nói.

Nho sinh vừa nghe thế, ra vẻ hiểu được, gật gật đầu rồi quay sang phía Hàn Lập.

"Vị tráng sĩ này, tại hạ là Hàn Thiên Khiếu chính là chủ nhân của

Hàn gia không biết tráng sĩ đến đây có cần gì đến Hàn mỗ hay không?" Nho sinh bình tĩnh nói, thần sắc không chút rối loạn.

"Chủ nhân của Hàn gia".

Hàn Lập cuối cùng cũng chậm rãi quay đầu lại.

"Ngươi…"

"Không có khả năng".

"Hừ, các hạ nói vậy nghĩa là có ý gì?"

Không chờ Hàn Lập nói thêm mà cả Nho Sinh cùng với Đại Hán sau khi thấy rõ tướng mạo của Hàn Lập liền đồng thời thất thanh kêu lên. Nhưng sau đó Nho sinh dường như nhớ ra việc gì liền trấn tỉnh lại như thường.

Một lúc sau thì Đại hán cũng lộ ra vẻ không mấy thân thiện.

"Các ngươi nhận ra ta?"

Hàn Lập nhướng mày đưa ánh mắt nhìn qua hai người một chút, dường như muốn từ hai người này tìm ra một chút hình dáng quen thuộc nào đó, nhưng cuối cùng cũng chỉ cười khổ không thấy được chút gì cả.

"Các hạ còn hỏi sao? Ngươi một khi đã nhìn qua bức hoạ của Tứ thúc tổ để dịch dung giả dạng thì vì sao không dám thừa nhận chứ" Nho sinh gương mắt nhìn thẳng tới Hàn Lập rồi từng chữ nói ra.

"Tứ Thúc tổ?"

Hàn Lập nghe nói vậy trên miệng liền cười khẽ. Năm đó khi còn ở nhà thì hắn đứng hàng thứ tư vậy nói đến Tứ Thúc tổ thì chỉ là hắn chứ còn ai vô đây nữa.

Hắn chỉ không rõ một chuyện là từ lúc hắn trưởng thành thì đâu còn ai nhìn thấy được hắn. Vì vậy làm sau mấy kẻ hậu nhân của

Hàn gia lại biết đến hắn.

"Ồ! Ta có khi nào nói là Tứ thúc tổ của các ngươi. Chẳng lẽ tướng mạo của ta do trời sinh như thế lại không được à?" Hàn Lập vừa cười vừa nói.

"Thế gian người có thể giống nhau đó là chuyện bình thường. Nhưng mà dung mạo lại quá giống với tổ tiên hơn nữa lại còn ở trong từ đường của Hàn gia thì có lẽ chỉ có các hạ mà thôi" Nho sinh liền tức giận, lạnh lùng nói.

"Ứng đối không tệ! Không hổ là đã làm quan tại triều đình. Hàn gia hôm nay hưng vượng chính là nhờ công của các ngươi!" Hàn Lập thần sắc trấn định rồi buộc miệng khen một câu.

"Như thế nào. Các hạ thực sự là giả mạo tổ tiên" Nho sinh nghe như vậy, hàn mang trong mắt chợt loé lên có chút tức giận nói.

"Giả mạo, ta chính là ta thì sao lại đi giả mạo chứ. Giờ các ngươi phải nói cho ta biết vì sao các ngươi biết được dung mạo của ta. Nên nhớ rõ ta đã rời nhà đi lúc còn rất nhỏ thì người trong nhà làm sao biết được tướng mạo của ta. Chẳng lẽ người của Thất Huyền Môn cho các ngươi biết? Ồ ngươi họ Lệ. Vậy Lê Phi Vũ năm xưa là gì của ngươi?"

Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt nhìn tới đại hán râu quai nón, nheo hai mắt lại dường như cảm thấy ánh mắt của hắn có vài phần quen thuộc.

"Ngươi, ngươi làm thế nào mà biết được tên tuổi của Gia tổ của ta chứ. Thì ra nhà ngươi ngay cả chuyện của Lệ gia cũng biết được rõ ràng" Đại hán liền ngớ ra rồi cũng lộ ra vẻ kinh sợ.

Hàn Lập nghe lời này xong cũng không phủ nhận mà chỉ cười cười.

"Các hạ cứ luôn tự nhận mình là thúc tổ. Hơn nữa chắc chắn còn biết Hàn thúc tổ rời nhà từ nhỏ, sau đó sống ở đâu thì không ai biết. Nhưng việc đã xảy ra nhiều năm như vậy. Nói vậy chẳng lẽ các hạ đã ngoài hai trăm tuổi sao. Hàn mỗ nhìn không ra ngươi

như thế nào lại lớn tuổi như thế chứ".

Nho sinh nghe Hàn Lập nói ra tên của Thất Huyền Môn cùng với Lệ Phi Vũ thì trong lòng cả kinh, có chút kinh nghi hỏi lại.

Phải biết rằng, chuyện quan hệ giữa Hàn gia và Lệ gia đã có từ lâu nhưng gần đây hắn mới biết được thông mấy bản chép tay. Nếu như đối phương biết được những việc này chẳng lẽ là đã xem qua nó?

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Nho sinh không khỏi hướng tới cái bàn đặt linh vị thờ phụng. Nơi đây có một hộp gỗ. Hắn đã để bản chép tay của tổ tiên trong đó.

Hàn Lập thấy ánh mắt nho sinh có chút kỳ lạ, thần thức theo ánh mắt đó hướng tới cái bàn thờ. Bên trong cái hộp gỗ có một bản chép tay.

Hàn Lập không chút khách khí khoát tay hướng tới cái bàn.

Lúc này làm cho đại hán hai người một trận kinh sợ đến há mồm trợn mắt.

Linh quang trên bàn chợt loé lên, một đoàn ánh sáng nhẹ nhàng nâng quyển sách màu vàng ra khỏi hộp gỗ rồi từ từ bay tới chỗ của Hàn Lập.

Hàn Lập đưa tay nắm lấy quyển sách đó, hào quang liền tản đi mất sau đó mới từ từ mở bản chép tay ra xem.

Nho sinh mặc dù đã có kinh nghiệm nơi quan trường nên từ đầu tới giờ sắc mặt không đổi nhưng lúc này đây kìm không được thấy khô cả miệng nên nuốt nước miếng một cái, kinh hoàng nhìn đại hán.

Lúc này không biết thần tình của của đại hán đã đi chỗ nào rồi. Sắc mặt đại biến, còn trong lòng không biết là đang vui hay mừng nữa.

Nho sinh đang cảm thấy kỳ quái thì đại hán râu quai nón hai tay ôm quyền hướng tới Hàn Lập khom người thi lễ, miệng ngập ngừng nói.

"Xin hỏi, các hạ có phải là như người ta thường nói là người tu tiên không? Nếu như là việc này đúng thì các hạ là người tu tiên thì lấy thân phận của mình cũng không đụng chạm tới bọn phàm phu tục tử này. Chẳng biết tiền bối có thể chứng minh được thân phận của chính mình hay không, dù sao việc này có quan hệ trọng đại. Ta và Hàn hiền đệ cũng không bằng lời nói mà lại dễ dàng tin người như vậy được".

Nho sinh nghe đại hán nói liền ngẩn ra. Sau đó liền nhớ lại trong đầu là có nghe qua một ít chuyện về tu tiên vì vậy không khỏi hít một hơi sâu, cũng có một tia kinh sợ nhìn tới Hàn Lập.

"Ồ! Không nghĩ tới nhà ngươi cũng biết tới người tu tiên. Thật đúng là không dễ dàng! Từ bản chép tay này xem ra ngươi thật sự là hậu nhân của Lệ Phi Vũ, thật không thể nào nghĩ tới. Hơn nữa con gái của Lệ Phi Vũ lại kết thông gia cùng với Hàn gia chúng ta. Lúc trước ta cũng không có nghĩ tới việc này. Ngươi còn muốn tìm đến tín vật, chà cái này thật khó quá. Ta lúc ấy quyết tâm một lòng cầu đạo tu tiên cho nên vội vàng rời nhà ra đi. Vì vậy không có mang theo bất kỳ tín vật nào. Hơn nữa năm đó đối với Lệ huynh cũng không từ mà biệt. Chỉ lưu lại duy nhất một tờ giấy cùng với vài bình đan dược mà thôi".

Hàn Lập bình thản nói ra.

"Đan dược. Chẳng lẽ ở chỗ bàn thờ Lệ gia chúng ta còn để mấy cái bình đan dược chính là do tiền bối lưu lại sao" Lệ đại hán có chút ngạc nhiên, giật mình nói.

"Năm đó tổ tiên của nhà ngươi mặc dù võ công đại thành nhưng lại không tiếc sử dụng Trừu Tuỷ Hoàn. Cho dù ta có lưu lại mấy bình đan dược nhưng cũng không thể kéo dài mạng sống của hắn được" Hàn Lập cảm thán một hơi rồi nói.

"Tiền bối nói việc này đích thực Lệ mỗ không biết. Nếu như mà lúc này gia phụ còn sống thì có thể biết được chút sự tình của tổ tiên. Dù sao đây cũng là việc bí mật của gia tộc chỉ có lịch đại gia

chủ mới biết được. Nếu tiến bối cho phép thì để cho tại hạ báo tin về nhà hỏi lại việc này xem thật hư thế nào" Đại hán râu quai nón trù trừ một chút rồi cẩn thận nói.

Giờ phút này hắn cũng đã tin hơn một nửa. Lúc trước Lệ gia có thể lưu lại cơ nghiệp đồ sồ như vậy chắc chắn đã phải trải qua nhiều năm tháng mới có được.

"Không cần, ta lần này trở về vốn không muốn làm kinh động tới mọi người. Ta chỉ là muốn xem qua những việc cần quan tâm lần cuối, sau đó coi như kết thúc mọi việc ở trần gian. Hiện tại gặp được hậu nhân của Hàn gia và thấy bọn họ cũng có cuộc bình yên vô sự. Ta cũng yên tâm" Hàn Lập khoát tay chặn lại, chậm rãi nói.

Nghe lời nói này Đại hán râu quai nón ngược lại ngước nhìn Nho sinh với ánh mắt dò xét.

Dù sao tổ tiên mình có được một người tu tiên thì ý nghĩa như thế nào đối với Hàn Lệ hai nhà, hắn đều biết được rõ ràng.

Đại hán có thể nghĩ được việc này thì Nho sinh cũng tự nhiên hiểu được. Hắn trầm ngâm một chút rồi cung kính nói:

"Nếu các hạ thật sự là Tứ thúc tổ của tại hạ thì tại hạ có một biện pháp có thể kiểm tra ngay lập tức để biết được chân giả. Bên trong Hàn gia còn giữ một vài món đồ mà các vị tổ tiên đã sử dụng. Nếu tiền bối có thể nhận ra một trong những vật này thì vãn bối liền tin tưởng tiền bối nói đây là đúng. Mấy vật này là của những người đứng đầu Hàn gia nên mới có tư cách được đặt trên bàn thờ để được thờ cúng, những người khác quyết không có được việc này".

"Vật xưa, vậy đến xem đi. Ta năm đó rời nhà rất sớm thật cũng không biết được vài món" Hàn Lập lạnh nhạt nói.

Nếu là không quá phiền toái, hắn cũng sẽ không cự tuyệt việc nhận mặt cùng với hậu nhân của Hàn gia.

"Xin tiến bối cứ yên tâm những đồ vật này đều là của tổ tiên sử

dụng khi còn nghèo, đã được giữ như vậy từ lâu để tưởng nhớ tới tổ tiên. Ta đi lấy mấy thứ đó cho tiền bối xem".

Nho sinh sau khi thi lễ với Hàn Lập xong liền đi xuống lầu.

Dưới lầu truyền đến vài tiếng động nhỏ.

Một lúc sau, nho sinh hai tay bưng một cái mâm có phủ vải đỏ ở trên cung kính đưa tới cho Hàn Lập xem.

Hàn Lập mở cái tấm vải đỏ xuống, đưa mắt nhìn qua những đồ vật của này.

"Ồ! Thì ra những thứ này. Thật không thể nghĩ tới cuộc đời này còn có thể thấy được chúng" Mắt của Hàn Lập lộ ra vẻ ngoài ý muốn nhưng có chút vui mừng nói lên.

"Mấy thứ này, tiền bối biết chúng sao?" Nho sinh cẩn thận hỏi, vẻ mặt có chút khẩn trương.

"Ta có thể nhận biết hơn một nửa số đồ vật cũ này. Có khác là có thêm hai ba cái lúc ta rời đi mới có, cho nên không biết nó là đồ vật của ai thôi. Cái cung tên nhỏ và mũi tên này là của nhị ca Hàn Chú, hắn thích nhất là chơi đùa với nó. Còn lại cái cài tóc bằng gỗ này là của gia mẫu, người thích nó nhất. Còn cái túi nhỏ này là…"

Hàn Lập mỗi khi cầm lấy một cái vật nhỏ lên liền thì thào nói thầm trong miệng vài câu nhỏ, giống y như là xem những đồ vật rất quen thuộc.

Chỉ nghe Hàn Lập nói đến một nửa, nho sinh đã tin tưởng không còn nghi ngờ gì nữa.

Vì thế, không chờ Hàn Lập nói xong hắn vội kéo đại hán cung kính quỳ xuống dùng đại lễ tham bái.

"Bất hiếu tử tôn Hàn Thiên Khiếu bái kiến Tứ thúc tổ. Lúc trước có chút hiểu lầm mong thúc tổ ngàn vạn lần tha thứ tội".

Nói xong lời này Nho sinh không dám ngước mặt nhìn Hàn Lập với vẻ mặt trong rất là hổ thẹn.

Còn đại hán thấy vậy cũng rất cung kính.

------oOo------

Chương 660: Phệ Linh Kiếm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập thấy hai người nhận biết mình, trong lòng cảm khái không nói nên lời, chỉ đứng im lặng một chỗ, lúc sau mới mở miệng nói:

"Năm đó ta rời quê hương một lòng cầu đạo thật cũng không nghĩ Hàn gia lại có thể trở thành một đại gia tộc như ngày hôm nay. Có thể thấy được thế sự khôn cùng không liệu trước được! Hai người các ngươi đứng lên đi. Ta mặc dù là thúc tổ nhưng cũng đã nhiều năm không về, cho nên đối với Hàn gia mà nói ta so với một người ngoài cũng không khác bao nhiêu. Không cần phải đa lễ như vậy".

"Thúc tổ sao có thể nói vậy chứ. Con đây mới là con cháu bất hiếu, không biết là thúc tổ vẫn còn tại thế. Nếu không đã phái người đón về để tận hiếu" Trung niên nho sinh đứng dậy, cung kính nói.

"Tận hiếu! Việc này không cần. Ta lần này đến là để nhìn xem một chút rồi lại ra đi không ở lại lâu. Ta đã là người cầu tiên tu đạo cho nên những việc ở trần tục này không nên dính dáng tới nữa thì mới tốt" Hàn Lập khoát tay chặn lại lạnh nhạt nói.

"Thúc tổ, lão nhân gia người dự định đi sao? Vậy thì hơi vội vàng. Hay là để Thiên Khiếu bảo mọi người trong Hàn gia đến ra mắt người xong rồi đi cũng không muộn" Nho sinh cả kinh nói.

"Không cần. Khi mới vừa tới đây, ta ở phía trên không trung của Hàn gia đã dùng thần thức dò xét qua mọi người. Thật là đáng tiếc, người của Hàn gia tuy nhiều nhưng lại không ai có được linh căn. Đối với ta mà nói thật sự không có cơ duyên. Nếu không ta sẽ mang đi một hai người trong gia tộc theo ta tu luyện" Hàn Lập thở dài một cái ra vẻ có chút tiếc rẻ.

"Xem ra hậu nhân chúng ta phúc bạc không có khả năng theo thúc tổ cầu đạo tu tiên" Trên mặt Nho sinh hiện lên một vẻ thất vọng rồi cười khổ nói.

"Người có linh căn thì mới tu tiên được, đây là việc trong vạn người mới có được một người. Vì vậy mấy trăm người trong gia tộc không có linh căn cũng là việc bình thường. Nhưng mà theo ý của ta, Hàn Lệ hai nhà không nên để cho đệ tử bước chân vào tu tiên giới thì tốt hơn. Dù sao, hiện tại tu tiên giới cũng không bình yên. Việc phá môn lập phái dẫn đến tiêu diệt, chém giết lẫn nhau rất nhiều. Chẳng may nhiều khi còn liên luỵ đến cả gia tộc của mình nữa thì thật là không hay" Hàn Lập lắc đầu nói.

"Hết thảy mọi việc đều nghe Tứ thúc tổ phân phó" Nghe Hàn Lập nói như thế, nho sinh sửng sốt nhưng sau đó liền thành thật trả lời.

"Người là tử tôn của Lệ Phi Vũ đời thứ mấy, tên gọi là gì?" Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt rồi nhìn tới đại hán râu quai nón hỏi.

Đại hán nghe hỏi vậy liền vội vàng cúi đầu trả lời:

"Vãn bối Lệ Phong là hậu nhân đời thứ mười một của Phi Vũ tổ tiên. Ra mắt Hàn thúc tổ".

"Ta năm đó cùng với Lệ Phi Vũ xưng huynh gọi đệ thật là thân thiết. Ngươi gọi ta là thúc tổ xem ra cũng đúng. Mới vừa rồi nhìn thấy ngươi tận tâm che chở cho Thiên Khiếu, xem ra mấy năm gần đây Lệ gia các ngươi đối với Hàn gia chúng ta chiếu cố cũng nhiều. Còn ta thân là thúc tổ của Hàn gia cũng không bạc đãi nhà ngươi. Đây có một ít đan dược rất có ích đối với người luyện võ các ngươi, nó giúp cho các đệ tử Lệ Gia không cần phải khổ công tu luyện mà vẫn có thể đề cao được thực lực".

Hàn Lập cho tay vào túi trữ vật vỗ một cái, bạch quang chợt loé lên, lấy ra bảy tám cái bình nhỏ rồi đưa cho đại hán.

Đại hán nghe vậy mừng rỡ, liền lên tiếng cảm ơn, rồi nhận lấy mấy cái bình nhỏ.

Phải biết rằng trong giang hồ, tu luyện nội công không giống như người tu tiên mỗi lần phải hao phí hơn mười năm, nhưng muốn có chút thành tựu thì phải mất rất nhiều thời gian nếu như có mấy loại đan dược này thì tự nhiên từ nay về sau Lệ gia sẽ có thêm nhiều cao thủ nữa xuất hiện.

Trung niên nho sinh thấy bạn mình được như vậy liền vui mừng cao hứng lên, đưa mắt nhìn về phía Hàn Lập có ý chờ đợi.

Hàn Lập thấy vậy mỉm cười không vội mà đưa tay tới Túi linh thú nhẹ nhàng vỗ một cái.

Trong nháy mắt hơn một ngàn con tam sắc Phệ Kim Trùng từ trong túi cuồng mãnh bay ra rồi tạo thành một đám mây côn trùng tam sắc thật lớn, lập loè chói mắt trên không giống như là ngàn vạn điểm tinh quang xuất hiện vào ban ngày.

Nho sinh cùng Đại hán liền trợn mắt há mồm, kinh hãi không thôi.

Hàn Lập không nói lời nào chỉ vào phía trên của đám mây tam sắc một cái.

Hơn một ngàn con Phệ Kim Trùng đột nhiên hướng tới không trung tụ lại rồi trong nháy mắt hoá thành một cây bảo kiếm ba màu lơ lửng trên không. Hàn Lập phất tay một cái, bảo kiếm kêu lên một tiếng rổn rảng rồi bay tới tay của Hàn Lập.

Thấy cảnh quỷ dị này Nho Sinh cùng Đại hán hai người hai người càng thêm kinh ngạc.

Hàn Lập đưa một tay cầm kiếm còn tay kia khẽ vuốt lên thân kiếm từ cán cho tới mũi thần sắc âm trầm bất định.

Sau đó một lúc lâu, hắn thở dài một hơi, mở miệng một đoàn linh khí màu xanh thoát ra phun lên trên bề mặt của bảo kiếm làm cho thanh quang loé lên rồi một đám quang mang màu xanh lục bao phủ bên ngoài tạo thành cái vỏ kiếm.

Hàn Lập cầm kiếm trước người và nói:

"Kiếm này là do ta luyện hoá linh trùng mà thành. Nó có khả năng tự hành giết địch, ta đặt nó ở tông đường. Nếu như có một ngày Hàn gia thực sự có tai hoạ diệt môn thì đem tất cả tộc nhân trốn hết vào tông đường này, chỉ bằng vào kiếm này có thể tạm lánh nạn qua được một kiếp. Nhưng mà các ngươi cần phải nhớ kỹ kiếm này không phải do ta sử dụng nên khi linh kiếm này được rút ra khỏi vỏ thì ngoại trừ bên trong của tông đường, bên ngoài trong vòng mười dặm liền bị nó tiêu diệt không còn loại sinh vật nào còn sống nữa. Cho nên các ngươi phải ngàn vạn lần cẩn trọng khi sử dụng nó. Còn đây là một miếng ngọc bội có chứa tinh khí của ta, chỉ những ai đeo ngọc bội này thì mới có thể rút kiếm ra khỏi vỏ. Nếu không thì không có ai trong phàm nhân có thể rút kiếm này ra khỏi vỏ được. Sau này khối ngọc bội này giao cho Lịch đại Hàn gia chưởng quản nó truyền đời xuống".

Hàn Lập lấy ra một khối ngọc trong suốt xinh đẹp căn dặn Nho sinh rất kỹ càng.

"Chất tôn ghi nhớ lời thúc tổ dạy bảo!"

Nho sinh đã thấy hành động của Hàn Lập lúc trước, vì vậy không còn chút hoài nghi nào đối với hắn nữa, lúc này nghe như vậy liền kinh hỷ vui mừng đáp tạ.

Hàn Lập thấy vậy chỉ cười cười nhưng cũng không vội đưa bảo kiếm và ngọc bôi ngay cho Nho sinh mà lại lên tiếng nhắc lại lần nữa.

"Có việc này ngươi cần nhớ kỹ. Bởi vì kiếm này là do linh khí phong ấn hoá thành, vì vậy thanh Phệ Kim Kiếm này chỉ có thể sử dụng được ba lần. Mỗi lần sử dụng thì linh khí sẽ ít đi một chút. Cho nên sau khi sử dụng ba lần thì vỏ kiếm này sẽ tan biến đi. Linh kiếm sẽ hoá thành linh trùng bay đi mất. Ta nghĩ có ba lần giải cứu đại nạn cho Hàn gia thì ta vị thúc tổ này xem ra cũng không làm cho Hàn gia thất vọng. Dù sao trên đời này cũng không có chuyện gì giàu sang muôn đời. Nhưng vì để phòng ngừa hậu nhân mưu lợi, muốn dùng bảo kiếm này làm chuyện không đúng. Vì vậy thanh Phệ Linh Kiếm này một khi ra khỏi vỏ sẽ không thể nào di chuyển ra khỏi tông đường này được. Nếu mà đem khỏi nơi đây thì nó sẽ tan biến mất không còn tồn tại nữa. Phải biết sử

dụng cho tốt thanh kiếm này thì Hàn gia cũng có thể duy trì liên tục vài trăm năm nữa chắc hẳn cũng đủ rồi. Từ nay về sau có thể làm cho Hàn gia có suộc sống bình thường, yên ổn thì cũng là một chuyện tốt".

Hàn Lập nói xong lời này rồi mới đưa hai kiện đồ vậtq.

Nho sinh liên tục cảm tạ, khom người nhận kiếm rồi cẩn thận đặt ở chỗ trang trọng nhất trên bàn thờ, rồi mới hồi nhớ lại những lời Hàn Lập dặn dò.

Hàn Lập thấy thái độ cung kính của Nho sinh thì rất hài lòng, suy nghĩ một chút rồi mới lấy ra hai cái bình nhỏ màu vàng phân biệt ra, ném cho Nho sinh cùng với Đại hán rồi nhìn hai người này có chút mỉm cười nói.

"Những vật vừa rồi là cấp cho Hàn Lệ hai nhà. Nói gì thì nói hai người các ngươi cũng là hậu bối của ta, lần này tận mắt nhìn thấy vị thúc tổ này xem ra cũng có chút cơ duyên. Ta như thế nào lại không cấp cho các ngươi chỗ tốt chứ. Đây là hai bình đan dược đối với ta không có tác dụng gì nhưng đối với phàm nhân mà nói thì có thể kéo dài tuổi thọ, cường thân kiện thể không bị bệnh tật hay ốm đau. Hai người các ngươi hãy thu lấy đi. Nó có thể bảo đảm cho các ngươi sống lâu hơn một trăm tuổi".

"Đa tạ Tứ thúc tổ".

"Đa tạ Hàn thúc tổ".

Nho sinh cùng Đại hán nghe vậy, tay cầm cái bình nhỏ đồng thanh cảm tạ, vẻ mặt vô cùng mừng rỡ với món quà này.

Hàn Lập gật gật đầu, dò xét bốn phía rồi ánh mắt lộ ra một tia tò mò hỏi:

"Hai người các ngươi làm sao mà từ đầu có thể nhận ra ta chứ. Xem ra đúng là có giữ lại bức hoạ của ta. Nếu có ở trong tông đường này thì ta muốn xem qua một chút để biết được ai đã vẽ ra nó".

"Bức hoạ có ở đây. Mong thúc tổ chờ một chút" Nho sinh nghe ngẩn ra rồi lập tức đáp.

Đi đến bên bức vách của lầu các giống như bình thường rồi nhấn một cái.

Kẽo kẹt một tiếng.

Một phần của bức tường di chuyển qua để lộ bên trong một khoảng trống thấy treo năm sáu bức hoạ bằng lụa.

Hàn Lập bước tới trước vài bước rồi đứng yên bất động. Bức hoạ vẽ một vị thanh niên khoảng mười bảy mười tám tuổi đang mỉm cười, trên mặt còn có nét ngây thơ đúng là dung nhan ngày xưa của Hàn Lập.

"Bức hoạ này chính là do tổ tiên của Lệ gia chuyển giao cho Hàn gia chúng ta còn về việc ai vẽ thì không biết được" Trung niên nho sinh đứng sau Hàn Lập nhẹ giọng nói.

Nhưng Hàn Lập giống như không nghe thấy, ánh mắt chớp chớp vài cái, ngược lại đưa mắt nhìn lên phía trên thì thấy bức hoạ của phụ thân mình mặc trang phục sức của viên ngoại gương mặt có vẻ già hơn lúc ở trong thôn nhiều, nhưng vẻ mặt trông rất là vui vẻ.

Trên mặt Hàn Lập hiện lên vẻ buồn bả ảm đạm, sau đó đưa mắt nhìn những bức hoạ khác.

Nhưng người trên những bức hoạ này đều là những lão già tóc bạc, Hàn Lập nhìn một hồi thì nhận ra đó là tướng mạo lúc về già của mấy vị huynh trưởng ngày xưa, trong lòng ngập tràn cảm xúc, đứng ngẩn ngơ.

Giờ phút này Nho sinh cùng với đại hán râu quai nón cũng không dám mở miệng quấy rầy Hàn Lập.

Nhưng đúng lúc này thì Hàn Lập lại thì thào tự nói vài câu, âm thanh rất nhỏ dường như nghe cũng không rõ lắm.

Nho sinh đang ngưng thần lắng nhe một ít thì quanh thân Hàn Lập ánh sáng bùng lên làm chói mắt. Hai người cả kinh theo phản xạ của bản thân liền nhắm mắt lại, đến khi mở ra thì không thấy Hàn Lập đâu cả. Nhưng lúc này cả hai người đều nghe thấy tiếng của Hàn Lập truyền đến.

"Mặc dù ta cũng biết một chút thần thông của thần tiên nhưng cũng có một một số cừu nhân rất là lợi hại. Hôm nay có duyên cùng các ngươi nói chuyện, vì vậy không nên nói chuyện này ra ngoài. Nếu không chỉ sợ để lộ cho người ta biết được thì không hay. Còn thanh Phệ Linh Kiếm thì đừng cho người khác thấy, các tu sĩ của tu tiên giới sẽ không chú ý tới phàm nhân các ngươi, vì vậy không cần phải lo lắng gì cả. Còn ta bây giờ chuyên tâm theo đuổi việc cầu tiên học đạo cho nên chắc chắn không còn gặp các ngươi nữa. Vì vậy các ngươi hãy tự bảo trọng lo cho mình thật tốt!"

Nói xong những lời này, âm thanh của Hàn Lập dường như vẫn còn phảng phất xa xa.

Đại hán cùng Nho sinh liếc mắt nhìn nhau một cái nhưng không khỏi bần thần trong lòng.

------oOo------

Chương 661: Hành tích bại lộ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập đích xác đã bay xa hơn năm dặm, hơn nữa trước đó sớm đã độn hơn mười mấy dặm, nên chỉ nói lại mấy câu cuối cùng rồi cũng không quay đầu lại hóa thành một đạo cầu vồng bay đi.

Người của Hàn gia bây giờ, nói là cùng hắn có chút quan hệ, nhưng thực ra trong tâm hắn chính thức là người nhà thì thủy chung chỉ có cha mẹ cùng huynh trưởng tiểu muội mấy người.

Nho sinh cùng đại hán mặc dù thủy chung đối với hắn cực kỳ cung kính nhưng Hàn Lập vẫn không cách nào sinh cảm giác thân cận. Dù sao nhiều năm xa cách như vậy cùng với việc Thanh Ngưu trấn xung quanh năm dặm thay đổi quá nhiều làm cho Hàn Lập khó có thể dung nhập, chỉ thấy cảm giác hết sức xa lạ.

Chẳng qua, quay về quê quán một chuyến, một điểm vướng bận trong lòng cuối cùng cũng đã được hóa giải. Tin tưởng rằng trải qua một ít năm tháng nữa, cuối cùng mối quan hệ này sẽ không còn gì nặng nề nữa.

Hàn Lập âm thầm suy nghĩ, sau đó nhận thức chuẩn phương hướng gia tăng tốc độ phi hành.

Một vài ngày sau, Hàn Lập trên đường qua Lam Châu, trong lòng vừa động cố ý đi đường vòng thăm Gia Nguyên Thành một chút.

Kết quả sau khi vào thành mới phát hiện, thành này cũng cảnh còn người mất.

Chẳng những Tôn Nhị Cẩu cùng Tứ Bình Bang sớm đã tan thành mây khói, ngay cả Lam Châu Ngũ Sắc Môn từng uy chấn một thời hơn trăm năm đã không còn tồn tại, mà bị một tân quật khởi

"Thiên Nhất Hội" thay thế.

Nếu hắn nhớ không lầm thì sau lưng Ngũ Sắc Môn năm đó dường như có bóng dáng Linh Thú Sơn, mà Linh Thú Sơn khi cùng ma đạo quyết chiến lại đột nhiên phản thủ ngả về Ngự Linh Tông.

Mà bây giờ Việt Quốc đã bị Quỷ Linh Môn khống chế trong tay, nói như thế thì Ngũ Sắc Môn xuống dốc, cũng là chuyện rất bình thường.

Cũng không biết lúc đó Mặc Ngọc Châu cùng kỳ nữ Anh Trữ có chuyện gì ngoài ý muốn không. Đáng tiếc chuyện năm đó xảy ra đã quá lâu, Hàn Lập cho dù một hơi hỏi thăm các nơi, vẫn không có tin tức gì.

Hàn Lập chỉ có thể thở dài một phen rồi cũng vội vã rời đi.

Về phần Tôn Nhị Cẩu, mặc dù nói Tôn gia nhận hắn làm chủ nhân nhưng hắn chưa bao giờ chính thức yêu cầu Tôn gia làm cái gì. Ngược lại trước sau cấp Tôn Nhị Cẩu không ít chỗ tốt nên sau khi không nghe tin tức gì về Tôn gia thì hắn cũng không có lý do gì phải vướng bận.

Vì vậy Hàn Lập rời khỏi Gia Nguyên Thành, trong lòng không còn có vương vấn gì mà nhắm thẳng Nguyên Vũ Quốc bay đến, chuẩn bị xuyên qua Nguyên Vũ Quốc để trở về Lạc Vân Tông.

Nhưng hắn vừa rời khỏi Gia Nguyên Thành được nửa ngày thì đột nhiên thần sắc ngẩn ra, người đang bay trên trời cao dừng lại.

Hắn quay đầu, người hướng về một phía xa xa nhìn vài lần, hai mắt không khỏi híp lại.

Mà cùng lúc đó giữa đoàn người ngoài hai trăm dặm cũng dừng độn quang lại. Trong đó hai bạch y nữ tử lại càng chần chừ liếc mắt nhìn nhau, trên khuôn mặt ngọc dâng lên một tia nghiêm trọng.

"Hai vị sư thúc! Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì, không ổn?"

Một lão già đứng trước hai bạch y nữ tử, thấy nhị nữ vẻ mặt có chút khẩn trương liền hỏi thăm.

"Ừm. Mới vừa rồi chúng ta cảm ứng được vị trí của đối phương, nhưng linh anh đột nhiên đình chỉ đi tới, đứng ở nơi nào không nhúc nhích, không biết là có phải đã phát hiện ra tung tích chúng ta hay không".

Người vừa nói là bạch y nữ tử mày liễu mắt phượng, ánh mắt lộ vẻ thung dung phiêu dật nhưng cả người lộ ra một loại khí thế như đao phong cực kỳ sắc bén.

"Không có khả năng. Cho dù là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cũng không thể cảm ứng được khoảng cách xa như thế. Chẳng lẽ mới vừa rồi hai vị sư thúc thi triển bí công, kinh động cấm chế trong linh anh, cho nên đối phương mới cảm nhận thấy được điều gì không ổn".

Một vị hán tử dáng vẻ uy mãnh, biến sắc nghi ngờ nói.

"Không có khả năng, công pháp của chúng ta là do sư tổ các ngươi tự mình truyền cho. Chỉ là đơn phương cảm ứng tới vị trí Mộc Linh Anh. Đối phương chỉ cần pháp lực chưa tu luyện tới Nguyên Anh Hậu Kỳ thì không thể phát hiện được cái gì dị thường. Dù sao chúng ta cách xa đối phương mấy trăm dặm, tu sĩ Nguyên Anh bình thường cho dù thần thức cường đại dị thường cũng nhiều lắm có thể quan sát động tĩnh trong phạm vi trăm dặm, như thế cũng là cực kỳ đáng sợ rồi. Chẳng lẽ chúng ta thi triển cấm chế tìm tu sĩ linh anh lại gây động tĩnh đến lão quái vật hậu kỳ nào không chừng".

Nữ tử họ Liễu lắc đầu, quả quyết phủ nhận nói.

"Nhưng, Liễu sư thúc, tại sao đối phương có thể..." Nữ tu sĩ Trúc Cơ Kỳ áo lục lo lắng muốn nói gì đó.

Nhưng chỉ trong giây lát, Hạm Vân Chi đang yên lặng đứng một bên bắt quyết bỗng thần sắc cả kinh mở miệng.

"Không ổn. Vị trí linh anh di chuyển bay về hướng chúng ta".

"Cái gì? bay về hướng chúng ta. Thật sự phát hiện ra chúng ta ư?" Nữ tử họ Liễu hoa dung thất sắc cũng vội vàng bắt quyết cảm ứng cái g đó.

"Người mang cấm chế linh anh thật sự mang theo linh anh bay lại đây, hơn nữa tốc độ nhanh một cách thần kỳ. Khẳng định là Nguyên Anh Kỳ tu sĩ không thể nghi ngờ" Kết quả một lát sau nữ tử này sắc mặt phát lạnh khẳng định.

"Chạy mau, quyết không thể động thủ cùng người này, nếu không chúng ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Ta nhớ kỹ phân đàn Lam Châu Quỷ Linh Môn được thiết lập tại vùng phụ cận. Mấy người chúng ta bây giờ chạy tới đó. Mặc dù hai nhà có chút không hợp, nhưng dù sao cũng là đồng ma đạo, đối mặt với vô danh Nguyên Anh Kỳ tu sĩ này cũng chỉ có cách mượn trận pháp nơi đó mà tự bảo vệ mình. Hơn nữa, đối phương chưa chắc thực sự có dũng khí thản nhiên công kích phân đàn Quỷ Linh Môn, cơ hội chạy thoát của chúng ta rất lớn" Hạm Vân Chi trầm ngâm một chút, rồi chậm rãi nói.

"Hạm sư thúc nói không sai, chúng ta mau đi nhanh! nếu không là không kịp" Đại hán Áo lục nghe nói có tu sĩ Nguyên Anh Kỳ đang đến đây thì không khỏi khô cổ nuốt nước miếng, có chút kinh hoảng.

"Hừ! hoảng hốt cái gì! Chúng ta sáu người thi triển linh hợp quyết, liên kết pháp lực sáu người thành toàn thể, như vậy đủ có thể làm cho độn tốc đề cao gần nửa. Làm phép nhanh lên một chút!" Nữ tử họ Liễu nhíu hai hàng lông mày, ánh mắt lạnh như băng liếc mắt nhìn đại hán nói.

Đại hán giật mình sợ hãi, không dám nói gì nữa.

Lấy Hạm Vân Chi cùng nữ tử họ Liễu làm chủ, sáu người lập tức bắt đầu làm phép, tự phát ra pháp bảo pháp khí rồi cách không gắn bó linh khí thành một thể, phảng phất hóa thành một đạo hoàng quang, phá không phi độn, tốc độ vô cùng mau chóng!

Mà lúc này Hàn Lập đang tại một đầu khác, sắc mặt âm trầm toàn lực bay tới.

Thần thức hắn bây giờ mạnh mẽ đến mức nào thì ngay cả bản thân Hàn Lập cũng không rõ lắm.

Chỉ biết có người chủ tâm làm phép, dựa vào tầng thứ tư của Đại Diễn Quyết, thần thức hắn đủ bao phủ phạm vi trong vòng trăm dặm. Mà ngoài trăm dặm thì mặc dù không cách nào dò xét toàn bộ sự tình lớn nhỏ đến tột cùng nhưng động tĩnh đại khái trong vòng hai ba trăm dặm thì cũng có thể cảm ứng được tám chín phần mười.

Mới vừa rồi hắn trên đường phi độn, đột nhiên cảm nhận được quanh thân có một đạo linh lực bí mật mà cổ quái quanh quẩn bên người không chịu tán đi. Điều này làm cho Hàn Lập cả kinh.

Linh lực này cực kỳ yếu ớt nhưng quỷ dị, nếu không phải thần thức hắn cường đại hơn hẳn tu sĩ Nguyên Anh Kỳ bình thường thì thật là không thể phát giác được.

Mặc dù không biết cụ thể chuyện gì xảy ra, nhưng Hàn Lập biết phiền toái đang tới.

Theo hắn đoán, không phải là chuyện đến Nguyên Vũ Quốc diệt sát cả nhà Phó Gia bị bại lộ mà là khi ở Thái Nhạc Sơn mạch tiện tay thu thập tu sĩ Quỷ Linh Môn nên mới xảy ra chuyện này.

Nên hắn không chút nghĩ ngợi liền tản thần thức ra mọi nơi, quả nhiên phát hiện ở địa phương ngoài hai trăm dặm có vài tên tu sĩ đang bám theo mình.

Mặc dù vì quá xa nên chưa tra được mấy người này là ai, nhưng Hàn Lập đã động sát tâm, không chút chần chờ phi độn bay đi.

Đối với tu sĩ có năng lực truy tung được mình, hắn tuyệt đối không để cho bọn họ bám theo mình phía sau, tốt nhất là tìm cách diệt trừ để tránh hậu hoạn về sau.

Dù sao đối phương thoạt nhìn chỉ có hai ba gã Tu Sĩ Kết Đan, diệt sát đối phương hẳn là không cần tốn nhiều sức mới phải!

Lập tức một đạo hoàng quang thô to ở phía trước liều mạng phi độn, xa xa một chỗ khác, một đạo cầu vồng dài chừng mười trượng chói mắt, phát ra từng tiếng rít gào mau chóng đuổi theo ở phía sau.

Nhưng chỉ trong chốc lát, Hàn Lập biến thành độn quang cũng đã đến gần trong vòng trăm dặm. Điều này làm cho nữ tử họ Liễu phía trước thỉnh thoảng làm phép cảm ứng vị trí Hàn Lập không khỏi khuôn mặt tái nhợt, cuối cùng lộ ra một tia sợ hãi.

Bởi vì theo tốc độ truy đuổi như vậy xem ra, bọn họ sáu người chưa chạy được một nửa đường sẽ bị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ phía sau đuổi theo kịp, căn bản không kịp trốn vào trong vòng phân đàn Quỷ Linh Môn.

Nữ nhân này sốt ruột quay gáy ngọc, muốn cùng Hạm Vân Chi bên cạnh thương lượng đối sách đào mệnh thì khuôn mặt Hạm sư tỷ lại trở nên vui vẻ thấp giọng nói:

"Mau nhìn, phía trước có một đội tu sĩ Quỷ Linh Môn, hình như họ nghênh đón chúng ta lại đây".

"Tu sĩ Quỷ Linh Môn?"

Hạm Vân Chi không khỏi lớn tiếng hô, chẳng những làm cho tinh thần nữ tử họ Liễu phấn chấn mà còn làm cho bốn gã tu sĩ Ngự Linh Tông cũng trở nên vui vẻ. Mặc dù không dám kỳ vọng đối phương có thể đủ thực lực đánh với tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, nhưng có thể giúp bọn họ ngăn cản một chút, trì hoãn thời gian cũng là tốt.

Quả nhiên trong phút chốc, những người khác cũng chứng kiến phía đối diện loáng thoáng hơn mười mấy điểm đen đi tới.

Nhìn thấy điều này, trong lòng nữ tử họ Liễu an tâm hơn một chút, thầm liếc mắt nhìn Hạm Vân Chi một cái. Vị Hạm sư tỷ này không ngờ phát hiện ra tu sĩ Quỷ Linh Môn sớm hơn mình nhiều, trong lòng âm thầm rùng mình.

Mộc Linh Anh chỉ có một, nàng cùng Hạm Vân Chi bình thường biểu hiện ra ngoài là sư tỷ sư muội, trên thực tế lại tồn tại một loại quan hệ khác. Bình thường sư tỷ sư muội thân thiết nhưng đằng sau lại vụng trộm cạnh tranh cực kỳ kịch liệt, hy vọng có thể làm cho chính mình có cơ hội dung hợp cùng với Mộc Linh Anh. Dù sao loại cơ hội một bước lên trời này, người nào cũng khó lòng bỏ qua được.

Lúc này sáu người điều khiển hoàng quang trong nháy mắt đến trước mặt đội tu sĩ Quỷ Linh Môn, sau đó linh khí tản đi, sáu người thu liễm quang hoa, một lần nữa tách ra hiển lộ từng người một.

Mà đám tu sĩ Quỷ Linh Môn cũng này sớm phát hiện mấy người Ngự Linh Tông, mặc dù không lập tức làm ra cử động gì bất thiện, nhưng lập tức tản ra, làm ra tư thế đề phòng.

"Ồ! không phải là Ngự Linh Tông Hạm sư muội cùng Liễu sư muội sao? Hai vị sư muội lại đến Việt Quốc, thật đúng là khách quý!"

Một thanh âm có chút ngoài ý muốn truyền đến, trong đội tu sĩ Quỷ Linh Môn hắc y này đi ra ba gã tu sĩ Kết Đan Kỳ, trong đó có hai nam một nữ.

------oOo------

Chương 662: Văn phong nhi đào

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ba người này, một gã khuôn mặt trầm ổn, thân mặc áo đen, một gã cẩm y cẩm bào, ánh mắt lỗ mãng, cuối cùng còn lại là một phụ nhân khoảng ba mươi tuổi trông còn khá hấp dẫn.

"Hóa ra là Địa Tuân sư huynh, môn hạ của Toái Hồn tiền bối. Thật đúng là may mắn" Nữ tử họ Liễu vừa thấy ba gã đệ tử môn hạ Toái Hồn Chân Nhân này, lập tức thản nhiên cười nói.

Nhưng ba người tu sĩ áo đen đối diện nghe lời này lại lạnh lùng nhìn các nàng vài lần, sắc mặt có chút âm trầm.

Trong đó phụ nhân nọ mặt lại càng mang vẻ bất thiện hỏi:

"May mắn? Hai vị sư muội Ngự Linh Tông, vì sao không đợi tại Nguyên Vũ Quốc mà phải trộm tiến vào Việt Quốc? Chẳng lẽ khinh thị Quỷ Linh Môn chúng ta như vậy ư?"

"Lâm sư tỷ có chút hiểu lầm rồi. Ta cùng Hạm sư tỷ lần này đến Việt Quốc là phụng mệnh gia sư. Cũng bởi vì chuyện khẩn cấp, không được chậm trễ cho nên không kịp thông tri với quý môn. Hơn nữa chúng ta ở Việt Quốc cũng chỉ chờ đợi mấy ngày rồi lại rời đi, tuyệt không có ý khinh mạn quý môn" Nữ tử họ Liễu khẽ cười một tiếng, giải thích.

"Mặc kệ hai vị sư muội vì sao phải đến Việt Quốc, Tuân mỗ cũng không muốn đa sự. Ta bây giờ chỉ muốn hỏi một câu, hai vị vài ngày trước có đi qua Thái Nhạc Sơn mạch, lấy vật gì ở đấy không?" Tu sĩ áo đen này hai mắt chằm chằm nhìn nữ tử họ Liễu, lạnh lùng hỏi.

"Thái Nhạc Sơn! Tuân sư huynh nói chính là Hoàng Phong Cốc,

một trong Việt Quốc Thất Phái ngày xưa trong Thái Nhạc Sơn mạch?" Hạm Vân Chi nhướng mày, vẻ mặt mang một tia cổ quái hỏi.

"Như thế nào, hai vị sư muội thật sự đã đi qua nơi này" Tu sĩ họ Tuân bất động thanh sắc nhưng trong mắt lại hiện lên nét hàn quang.

Nghe lời này, thần sắc cẩm y thư sinh cùng phụ nhân bên cạnh đồng thời lộ vẻ căng thẳng, trên mặt lộ ra một chút địch ý.

Hạm Vân Chi cùng nữ tử họ Liễu thấy cảnh này, hai người theo bản năng liếc nhìn nhau.

Hai người cũng không phải là người ngu xuẩn, cũng nghe ra trong lời đối phương vài phần bất thiện.

Chẳng qua, đoàn người các nàng căn bản không đi qua Thái Nhạc Sơn, chỉ vì dụng công pháp dò xét vị trí linh anh từ xa nên biết cấm chế linh anh tu sĩ nọ dường như có dừng lại tại Thái Nhạc Sơn nọ hơn nửa ngày.

Vì vậy nữ tử họ Liễu sau khi đảo mắt, khóe hạnh hé mở dò xét.

"Thái Nhạc Sơn thì tỷ muội chúng ta thực không có đi qua. Nhưng chúng ta dò xét được ở khoảng cách ngoài trăm dặm có một gã tu sĩ có lưu tại Thái Nhạc Sơn, thời gian cũng không sai biệt lắm so với thời gian sư huynh nói. Tuân sư huynh chẳng lẽ lại tìm người này?"

"Cách xa hơn trăm dặm ư. Liễu sư muội không phải là đang ăn nói bừa bãi sao? Các ngươi như làm thế nào mà biết đối phương có dừng lại tại Thái Nhạc Sơn. Chẳng lẽ cũng là tu sĩ của quý tông?"

Hai mắt nho sinh cẩm y không kiêng nể gì lưu chuyển vài vòng nhìn chỗ nổi bật trên người hai nàng rồi đột nhiên cười hì hì nói.

"Khuyết sư huynh nói giỡn rồi. Hai người ta đang ở Việt Quốc sao dám lừa gạt mấy vị sư huynh. Không tin thì sư muội có thể chỉ trời

phát ra lời thề. Mà sư huynh cứ hỏi là biết ngay thật giả! Người nọ quả thật chúng ta không nhận ra, về phần vì sao lại biết việc này thì nói ra có chút phức tạp. Bây giờ tiểu muội đang có việc gấp phải đi ngay, ngày khác sẽ cẩn thận giải thích cho sư huynh được không".

Nữ tử họ Liễu song má ửng hồng, hai mắt lưu chuyển như thu ba nói, cả người toát ra vẻ hết sức kiều mỵ động lòng người, làm cho cẩm y thư sinh hai mắt phảng phất như phát sáng.

Thấy ánh mắt nữ tử họ Liễu như thế, tu sĩ áo đen nhướng mày, trong lòng có chút bán tín bán nghi.

Vì vậy hắn trầm ngâm một chút rồi thần sắc hòa hoãn nói:.

"Nếu là chuyện bình thường, Liễu sư muội nói sao ta tự nhiên sẽ tin không nghi ngờ gì. Nhưng lúc này đây, sáu sư đệ chúng ta cùng một số môn nhân tại Thái Nhạc Sơn mạch ngộ hại, ngay cả hài cốt cũng không có lưu lại chút nào, làm cho gia sư cực kỳ giận dữ. Mà ta tra qua tu sĩ cao giai gần đây tiến vào Việt Quốc hình như cũng chỉ có đoàn người của sư muội có hành tung vô cùng quỷ dị. Nếu Liễu sư muội nhận thức được từ xa người từng dừng chân tại Thái Nhạc Sơn, không bằng chúng ta cùng đối chất một phen. Tại hạ thực muốn xem một chút người nọ là thần thánh phương nào, nếu người này thật sự đã sát hại sáu sư đệ, Tuân mỗ nhất định sau đó trọng tạ hai vị".

Tu sĩ áo đen bất động thanh sắc nói, rồi nhìn đoàn người Ngự Linh Tông chằm chằm.

"Đối chất?" Nữ tử họ Liễu ngẩn ra sau đó lộ ra vẻ khó khăn.

"Như thế nào, hai vị sư muội có việc ấy cũng không chịu giúp sao?"

Tu sĩ áo đen nhìn như hời hợt vừa hỏi nhưng mấy người phía sau hắn không hẹn mà cùng tiến lên vây lấy đám tu sĩ Ngự Linh Tông, ý tứ một lời không vừa ý sẽ lập tức động thủ.

Mắt thấy tình cảnh này, sắc mặt nữ tử họ Liễu khẽ biến, đang muốn nói cái gì đó thì đột nhiên thần sắc cả kinh bỗng nhiên quay đầu nhìn lại.

Không chỉ nữ nhân này, tất cả tu sĩ ở đây cũng cảm thấy một cỗ thần thức cường đại lạnh như băng, không kiêng nể gì từ trên trời giáng xuống, vây toàn bộ đoàn người bọn họ lại.

Mặc dù chưa nhìn thấy người, nhưng cái loại thần thức bất thiện lạnh thấu xương này thì bất kỳ ai cũng có thể cảm ứng được.

"Là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, người mà các người nói là lão quái vật Nguyên Anh Kỳ, là muốn gạt ta chờ chịu chết hay sao?"

Phụ nhân cảm nhận được thần thức đáng sợ, kinh sợ không khỏi lớn tiếng quát tháo.

"Hãy bớt nói sàm đi, lập tức chia nhau đào tẩu, có thể chạy được người nào tốt người ấy".

Tu sĩ họ Tuân mặc dù trong lòng cũng giận dữ, nhưng rất rõ ràng bây giờ căn bản không phải lúc truy cứu việc này, sau khi trầm giọng nói lập tức hóa thành một đạo ô quang dẫn đầu bỏ chạy.

"Người nọ không nhất định là hung thủ sát hại sáu sư đệ, chúng ta có lẽ không cần phải sợ hãi như thế" Cẩm y nho kinh hãi nhưng lại chần chừ nói.

"Hừ! sư huynh nếu muốn giao mạng nhỏ cho người khác, vậy xin thứ cho sư muội không phụng bồi!"

Phụ nhân không hề tức giận lạnh lạnh nhạt nói rồi hóa thành một đạo hồng quang nhằm hướng khác phá không bay đi.

Nho sinh sắc mặt cực kỳ khó coi, giương mắt oán hận nhìn đám người Quỷ Linh Môn đối diện rồi cũng dậm chân bay khỏi.

Ngự Linh Tông thấp giai tu sĩ khác thấy cảnh này, tự nhiên cũng lập tức giải tán chạy trối chết.

Tu sĩ Nguyên Anh Kỳ thực sự đáng sợ, làm cho đám tu sĩ này căn bản không dám nảy sinh chút tâm lý đối kháng nào.

"Đám người này thật vô dụng. Chẳng những không giúp được gì, ngược lại còn làm mất thời gian chạy trốn của chúng ta" Nữ tử họ Liễu nhíu tú mi, phi thường tức giận thấp giọng nói.

"Không đúng! Bây giờ tình hình tốt hơn nhiều. Có những người này che chở cho chúng ta, cơ hội chạy thoát tăng lên không ít. Chúng ta cũng đành trông vào thiên mệnh thôi".

Hạm Vân Chi lại có vẻ phi thường trấn định, giơ tay vỗ vào Túi linh thú bên hông, lập tức một con bạch điểu to lớn xuất hiện trên không trung.

Nữ tử họ Liễu cùng Ngự Linh Tông tu sĩ khác động tác cũng không chậm trễ, mỗi người một hướng trực tiếp ngự khí đào tẩu, tất cả cùng thả phi hành linh thú ra, cùng giống Hạm Vân Chi, ngự thú mà độn.

Điều giống nhau duy nhất là những người này tất cả đều một mình chạy trối chết, không có bất kỳ ai chạy về cùng một hướng vì sợ đông người dễ bị đối phương chú ý.

Trong nháy mắt, nơi này không còn một bóng người.

Dựa theo ý nghĩ của bọn họ, cho dù độn tốc của tu sĩ Nguyên Anh Kỳ nọ nhanh đến mấy cũng không có khả năng đuổi theo tất cả, đủ có thể làm cho đại đa số mọi người đào mệnh.

Mà lúc này Hàn Lập đã đuổi tới trong vòng trăm dặm.

Mới vừa rồi thần thức hắn đảo qua phía dưới đã phát hiện ra một đám tu sĩ ma đạo chạy trốn cũng cảm giác ngạc nhiên.

Nhưng sau khi thấy hai đám người không ngờ tứ tán thoát đi, hắn không khỏi nhướng mày, cảm giác có chút khó giải quyết.

Trên mặt hiện lên một tia nghiêm trọng, Hàn Lập hít sâu một hơi, phía sau người vang lên tiếng lôi minh, hiện ra đôi cánh bạch ngân lơ lửng trên không. Ích Tà Thần Lôi trong cơ thể nhẹ nhàng rót vào Phong Lôi Sí. Hàn Lập trong nháy mắt biến mất, sau một khắc, thân hình đã hiện ra ở địa phương cách đó vài dặm.

Tiếp tục thi triển Lôi độn thần thuật như thế mấy lần, thân ảnh Hàn Lập thấp thoáng chớp động không thôi. Một lát sau, hắn đã đến địa phương mà đám tu sĩ này mới vừa chia tay.

Mặt Hàn Lập không chút thay đổi, nhưng thần thức bất động thanh sắc tỏa ra cảm ứng, lập tức tìm được tất cả tu sĩ ma đạo đang chạy trối chết.

Giờ phút này xa nhất là một gã đã bỏ chạy được bốn năm mươi dặm, gần nhất là một gã, mới chỉ vừa mới thoát đi được ngoài mười dặm.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, rồi lập tức tập trung thần thức vào tên tu sĩ Kết Đan Kỳ chạy xa nhất sau đó điện quang chợt lóe, biến mất.

Chạy trốn ra xa nhất cũng không phải là tu sĩ họ Tuân bỏ chạy đầu tiên mà là phụ nhân tầm ba mươi tuổi có vài phần tư sắc.

Phụ nhân này không biết tu luyện công pháp cổ quái gì nên mặc dù tu vi chỉ có bộ dáng Kết Đan Sơ Kỳ nhưng giờ phút này hồng quang tráo thể, linh hỏa khiêu động, lại phảng phất như yêu linh trong ngọn lửa, cả người hóa thành một hỏa cầu to lớn, nhanh như điện chớp.

Phía ngoài hỏa cầu, từng tia hào quang dài ngắn không đồng nhất từ trên người phụ nhân xuất ra, thanh quang lập lòe, mỗi một lần di chuyển, cũng làm cho phụ nhân này trong nháy mắt độn ra hơn mười trượng, tốc độ cực nhanh, thật sự làm cho người ta sợ hãi.

Mà phụ nhân này trong lòng cũng đang tự đắc ý.

Công pháp của nàng có lẽ khi đối địch thì so với công pháp đỉnh cấp khác thua kém không ít, nhưng tại độn thuật lại là Phong hỏa chi độn cực hiếm thấy. Hơn nữa bản thân nàng tu luyện một kiện pháp bảo phong thuộc tính *"Phiêu Linh Đái"* càng làm cho độn pháp như hổ thêm cánh.

Nàng tin tưởng nếu nói về độn tốc hiện nay thì so với tu sĩ Nguyên Anh Sơ Kỳ cũng không thua kém là mấy.

Nếu nói trong đám tu sĩ chạy trối chết này người nào có khả năng bình yên vô sự nhất không phải nàng thì là ai.

Phụ nhân âm thầm tự nghĩ ngợi thì trong tai đột nhiên nghe được thanh âm *"Ầm ù ù"*, mặc dù thanh âm này không lớn, hơn nữa khoảng cách có vẻ rất xa nhưng làm cho phụ nhân ngây người, không khỏi từ trong đám hồng quang quay đầu lại nhìn.

------oOo------

Chương 663: Tung hoành phi mỹ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lọt vào trong tầm mắt là khoảng không vô tận, ngay cả một bóng quỷ ảnh cũng không có. Nhưng tiếng gầm rú trầm thấp nọ lại càng phát ra vang dội, dường như trong tích tắc đã đến bên cạnh.

Trong nháy mắt, khuôn mặt phụ nhân trở nên tái nhợt, kinh hãi luống cuống nhìn khắp xung quanh, nhưng sau đó đột nhiên nhớ tới cái gì, quay người lại, lấy tốc độ so với mới vừa rồi còn nhanh hơn ba phần, vội vàng phá không bay đi.

Nhưng lúc này đã là chậm trễ, mới vừa rồi phía xa xa không có một bóng người nay bỗng nhiên xuất hiện một điểm ngân quang chớp động, lúc rõ lúc không, chờ ngân quang lần nữa phát sáng thì không ngờ đã đến cách chỉ có trăm trượng.

Bên trong mơ hồ có một bóng người trên lưng có hai cánh, đúng là Hàn Lập đang đuổi theo.

Hàn Lập nhìn phụ nhân đang bay trong hồng quang, độn tốc cực nhanh cũng cảm thấy một tia ngoài ý muốn.

Xem ra thiên hạ to lớn, các loại kỳ công diệu pháp, đích xác là không thể biết hết được. Một nữ tu Kết Đan Kỳ, không ngờ cũng có loại công pháp độn thuật đáng sợ này.

Bí công này so với pháp bảo Phong Lôi Sí nói không chừng còn nhanh hơn không ít.

Hàn Lập tâm lý có chút cảm khái, nhưng đeo Phong Lôi Sí sau lưng, cũng không hề dừng lại một khắc nào.

Chỉ thấy ngân sí lại một lần nữa di chuyển, Hàn Lập đã hóa thành một đạo quang hồ, chợt lóe lên sau đó đã xuất hiện phía trước phụ nhân. Hắn thong dong vươn tay, năm ngón tay khẻ nhếch, năm đạo kiếm quang màu xanh trong nháy mắt từ đầu ngón tay bắn ra.

Phụ nhân mặt cả kinh không còn chút máu, hô to một tiếng: *"Tiền bối, tha mạng!"*

Tiếp theo, quanh thân hồng quang đồng loạt bùng lên chói mắt, trong nháy mắt cùng mấy hào quang màu xanh dung hợp thành một cái vòm ánh sáng màu xanh đỏ dày dặn, vững vàng bảo hộ bên trong.

Hàn Lập nhíu mày một chút, thản nhiên nhìn nữ nhân này không nói, kết quả năm đạo kiếm khí một đường đánh tới trên màn hào quang.

"Phốc phốc" vài tiếng trầm đục truyện tới.

Uy lực của vòm ánh sáng thuộc tính Phong hỏa này thật đúng là không nhỏ. Liên tục ngăn chặn ba đạo kiếm khí nhưng đến đạo kiếm khí thứ tư đánh tới thì trong ánh mắt tuyệt vọng của phụ nhân, khoảng khắc vòm ánh sáng này đã bị vỡ tung.

Phụ nhân này căn bản không kịp thi triển thủ đoạn khác, sau khi bị hai đạo kiếm khí xuyên thủng nơi yếu hại mà chết.

Hàn Lập nhìn thi thể phụ nhân đang rơi thẳng xuống nhẹ lắc đầu, ngón tay khẽ bắn, một viên hỏa cầu bay ra, thi thể phụ nhân hóa thành tro bụi.

Túi Trữ Vật trên người cùng kiện quang tráo pháp bảo sau cái vung tay vững vàng rơi vào trong tay Hàn Lập.

"Nếu ta không giết ngươi, thì chỉ sợ đến phiên ma đạo Nguyên Anh Kỳ lão quái vật đuổi giết ta".

Hàn Lập thở dài một tiếng, quanh thân lôi quang chớp động rồi lại hướng thần thức tập trung vào những tên còn lại đang bỏ chạy.

Mục tiêu lúc này đây là tất cả các tu sĩ có tu vi trung bình, cao thâm nhất là tên tu sĩ áo đen kia, tu vi đã đến Kết Đan Trung Kỳ đỉnh phong, bộ dáng lập tức muốn tiến vào Kết Đan Hậu Kỳ.

Có điều Hàn Lập trên đường truy đuổi đã vỗ Túi linh thú, thả ra rất nhiều tam sắc Phệ Kim Trùng. Sau đó hắn dùng thần niệm dẫn dắt, tất cả phi trùng lập tức ngưng tụ thành mười mấy thanh tam sắc phi kiếm, phân biệt đuổi theo hướng các tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đang liều mạng bỏ chạy.

Những người này tu vi nông cạn, độn tốc cũng chậm hơn, Hàn Lập lại muốn nhất nhất diệt sát bọn họ. Dùng đám linh trùng biến hóa thành phi kiếm đủ có thể đồng thời hạ sát bọn họ.

Về phần vài tên tu sĩ Kết Đan Kỳ còn lại thì do hắn tự mình đến thu thập.

Dù sao những người này độn tốc không chậm, nếu chỉ dựa vào linh trùng đuổi theo sợ rằng không có gì nắm chắc. Bởi vì độn tốc của Phệ Kim Trùng tại khoảng cách ngắn còn có thể đuổi kịp. Một khi chạy khoảng cách xa như thế thì lực bất tòng tâm.

Tu sĩ áo đen cước dẫm lên một ô hắc đoản nhận phát sáng, sắc mặt âm trầm buồn bực quay đầu chạy đi.

Lần này đi ra ngoài tìm hung thủ sát hại Lục sư đệ, không nghĩ tới lại đụng đầu với tu sĩ Nguyên Anh Kỳ. Xem ra Lục sư đệ kia không biết có phải do tên tu sĩ ra tay tiêu diệt hay không nhưng khẳng định là có quan hệ tới đám tu sĩ Ngự Linh Tông này.

Mà xem ra đám Ngự Linh Tông tu sĩ vừa thấy người nọ đuổi theo phía sau, so với bọn hắn bộ dáng càng hoảng sợ hơn, có đến tám chín phần mười do đám Ngự Linh Tông trêu chọc cừu gia, mà bọn họ lần này xem như bị mắc vạ lây.

Đối phương có ý đồ bất thiện, tám chín phần mười là muốn giết người diệt khẩu. Hắn thật đúng là không muốn vì vậy mà chạy.

Bất quá mặc kệ như thế nào, lúc này đây dính dáng đến tu sĩ Nguyên Anh Kỳ thì chuyện Lục sư đệ bị sát hại sẽ không còn là chuyện bọn hắn có thể xử lý.

Sau khi trở về nhất định phải bẩm báo sư phụ, làm cho lão nhân gia đích thân xuất mã mới được.

Đối phương dám không kiêng nể gì truy sát ma đạo Kết Đan Tu Sĩ bọn hắn. Người này chắc không phải là lão quái vật Nguyên Anh Kỳ của thế lực khác, mà là tán tu qua đường, nếu không sao lại không có một chút kiêng kỵ đối với thế lực ma đạo khổng lồ như thế.

Tu sĩ áo đen đang âm thầm lo lắng thì đột nhiên từ mặt bên truyền đến một tràng sấm sét quái dị, thanh âm lúc cao lúc thấp.

Tu sĩ áo đen giật mình kinh hãi, vội vàng cảnh giác quay đầu nhìn lại. Kết quả trước mắt chỉ thấy ánh thanh quang chợt lóe, sau đó không còn biết gì nữa.

Hàn Lập mặt không chút thay đổi khẽ vẫy tay, triệu hồi thanh sắc cự kiếm mang thi thể từ xa.

Người này mặc dù đang lúc phi độn còn cẩn thận mở ra vòng ánh sáng hộ thân, nhưng dưới cự kiếm do Thanh Trúc Phong Vân Kiếm biến thành thì không chịu nổi một kích. Vòng ánh sáng hộ thân này tựa như giấy bạc vậy, bị một kích phá tới không có chút tác dụng ngăn cản nào.

Bây giờ hắn xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía xa xa.

Được hai khối bích lục khô lâu dẫn dắt, tu sĩ cẩm y thần sắc khẩn trương quay đầu nhìn trái phải không ngừng.

Hắn rất rõ ràng, đừng tưởng một mạch chạy ra cự ly xa như thế, hơn nữa tu sĩ Nguyên Anh Kỳ nọ cũng không ngay từ đầu truy đuổi, nhưng chỉ cần hắn còn đang nằm trong vùng bao phủ của thần thức cường đại của đối phương thì bất kỳ thời khắc nào cũng có thể bị đối phương đuổi giết đến.

Bởi vậy hắn vừa toàn lực phi độn, vừa tận lực triển khai toàn bộ thần thức, tim đập thình thịch.

Kết quả, khi tâm thần hắn cảm giác bất an, vừa quay đầu nhìn lại thì trái tim chợt trầm xuống.

Chỉ thấy cách đó không xa, trên không trung, không biết khi nào đã xuất hiện một gã thanh niên hơn hai mươi tuổi, một thân đạm thanh nho sam, ôn hòa nhìn hắn cười cười, lộ ra một bộ hàm răng lòe lòe sáng lên như tuyết trắng.

Tu sĩ Cẩm y lập tức vung tay bỏ chạy nhưng thanh niên nọ vẻ mặt ôn hoà nói:.

"Đạo hữu chạy trốn lộ trình dài như thế thật sự là rất khổ cực. Hay là để Hàn mỗ tống tiễn đạo hữu một đoạn đường!"

Hàn Lập nói xong tay thì vung tay áo lên.

Vô số kim điểm từ trong tay áo bay ra, trong nháy mắt hóa thành một đóa kim vân thật lớn, che trời phủ đất lạnh lung đập xuống phía dưới.

Tu sĩ Cẩm y chỉ còn kịp kêu một tiếng bi thảm rồi lập tức ngay cả người lẫn pháp bảo đều bị kim vân cắn nuốt, một lát sau đóa kim vân lần nữa bay lên, không gian chỗ vừa rồi trống trơn, tu sĩ cẩm y cứ như vậy mà biến mất khỏi nhân gian.

"Phệ Kim Trùng tiến hóa quả nhiên so với ban đầu lợi hại hơn nhiều. Ngay cả pháp bảo cũng trong phút chốc cắn nuốt địa sạch sẽ, xứng danh không có gì không thể thôn phệ".

Hàn Lập nhìn thấy tình hình như vậy, thần sắc không thay đổi, nhưng trong miệng lại thì thào tự nói vài câu.

Sau đó hắn lấy ra một Túi linh thú từ trong tay áo, đám Phệ Kim Trùng màu vàng này sau khi xoay quanh vài vòng tại không trung mới lưu luyến bay vào túi. Điều này làm cho Hàn Lập chau mày, tâm lý thở dài.

Đám trùng tử này ngày cường đại thì khống chế chúng nó cũng không có dễ dàng giống trước kia.

Điều này làm cho Hàn Lập hơi có chút cụt hứng.

Tiếng sấm sét nổi lên, Hàn Lập biến thành ngân quang biến mất trong không trung.

Hạm Vân Chi cưỡi trên linh cầm trắng noãn hóa thành một đạo bạch hồng dài ước ba bốn trượng vội vã phi độn về phía trước.

Giờ phút này nàng cùng linh cầm hòa thành đạo bạch quang nhu hòa, trong đó hiện lên khuôn mặt trắng noãn như ngọc, cùng tăng thêm vài phần hơi thở thánh khiết.

Chỉ là hiện tại nàng hàng mi nhíu chặt, trong tay cầm một cái đĩa ngọc màu lục lớn bằng bàn tay, cẩn thận xem xét không ngừng, trên mặt hiện vẻ âm trầm bất định.

Trên đĩa ngọc trong suốt sáng long lanh, xanh biếc ẩm ướt, hai bên vành đĩa có nhiều thượng cổ phù văn màu vàng bạc cùng một ít minh ấn hoa văn thâm ảo, tản ra linh khí lục sắc kinh người. Vừa nhìn, đã biết không phải là kiện dị bảo tầm thường.

Mà ở trung tâm đĩa ngọc, nơi đó bóng loáng trong như gương, có bảy tám quang điểm hồng sắc lúc ẩn lúc hiện lấp lóe không ngừng, phảng phất như màu đỏ của huỳnh hỏa trùng.

Nhưng đang lúc này, một quang điểm sau một lúc lấp lóe, bỗng nhiên từ tâm đĩa biến mất.

Hạm Vân Chi thấy cảnh này, cắn làn môi đỏ mọng, trên mặt hiện ra một tia ưu sắc, rồi ngưng thần nhìn chăm chú bảo vật trong tay, mắt không chớp một cái.

Nhưng một lát sau, lại có thêm hai điểm hồng cũng chợt hiện một chút sau đó cũng từ mặt đĩa ngọc biến mất.

Nét mặt tú lệ băng khiết của Hạm Vân Chi rốt cục thần sắc đại biến,.

Sau khi các điểm hồng trên cái đĩa biến mất thì cũng chỉ còn hai quang điểm có chút lấp lóe không ngừng.

"Trừ ta cùng Liễu sư muội thì bốn gã Trúc Cơ Kỳ đệ tử gần như cùng một lúc gặp độc thủ. Chẳng lẽ người này có phân thân thuật, hay là có thần thông gì khác khó tin. Xem ra, hay là ta đã quá coi thường thần thông của lão quái Nguyên Anh Kỳ này. Phỏng chừng tu sĩ Quỷ Linh Môn cũng không biết ở nơi nào. Biết trước như vậy, tốt hơn hết là mọi người tập hợp lại cùng nhau, cùng người này đánh một trận".

Hạm Vân Chi dịu dàng khẽ vén tóc trên trán, khóe miệng lộ ra một tia cười khổ lẩm bẩm, thanh âm thấp gần như không thể nghe thấy.

------oOo------

Chương 664: Lục Dực Sương Công

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mặc dù trong lòng Hạm Vân Chi có chút hối hận đối với quyết định lúc đầu, nhưng bây giờ mới biết cũng không có tác dụng.

Vì thế nàng thu đĩa ngọc trong tay lại, sau khi hít sâu một hơi, khẽ nhếch môi, một viên quang châu trong suốt từ trong miệng bay ra.

Hạt châu này quay tròn trước mặt Hạm Vân Chi, sau đó rơi xuống đỉnh đầu con chim to lớn, cố định bất động trên đầu nó.

Hai tay nữ tử này bắt một pháp quyết, sắc mặt ngưng trọng điểm một cái về hướng hạt châu, viên châu phát ra hào quang chói mắt, cùng lúc con linh cầm vươn cổ kêu một tiếng dài, hai cánh rung lên, vẽ ra vệt dài màu trắng, từ tại chỗ bắn nhanh ra, tốc độ thoát ra nhanh hơn gấp rưỡi so với ban đầu.

Chẳng qua nhìn Hạm Vân Chi khi pháp quyết trên tay còn chưa thu lại, sắc mặt đã trắng bệch, liền biết loại bí thuật này là một công pháp rất hao tổn nguyên khí.

Nhưng hiện tại họa sát thân ngay trước mắt, nàng tự nhiên cũng bất chấp mọi thứ.

Nữ tử này vừa mới thi triển bí thuật không lâu, đột nhiên phía sau có tiếng sấm truyền đến, mặt Hạm Vân Chi cả kinh, biết địch nhân rốt cục cũng đuổi theo.

Nhưng bây giờ tốc độ của loại độn thuật này, đã là nhanh nhất mà nàng có thể thi triển, trừ vội vàng gia tăng một vòng bảo hộ trên người, cũng không có biện pháp nào khác.

Dù sao lúc trước Hạm Vân Chi vì muốn kết đan dễ dàng, nên thần thông công pháp tu luyện thật sự không có uy lực lớn.

Kết quả sau khi tiếng sấm vang lên, một đạo ngân hồ chợt lóe lên bên cạnh nữ tử, tại hơn mười trượng trước mặt nàng, hiện ra một bóng người trên lưng có hai cánh, thanh quang chớp động, không cách nào thấy rõ khuôn mặt của đối phương, nhưng bóng người không nói hai lời liền khoát tay, mấy đạo thanh hồng chói mắt bỗng nhiên xuất hiện.

Trên mặt Hạm Vân Chi lộ vẻ tuyệt vọng, nhắm mặt chờ chết.

"Ồ! Là cô"

Thân ảnh người nọ sau khi liếc mắt nhìn Hạm Vân Chi một cái, không khỏi kinh ngạc kêu lên, lập tức vung nắm tay, thanh mang liền biến mất.

Hạm Vân Chi cảm thấy kỳ quái, đang lúc muốn ngưng thần nhìn kỹ đối phương, nhưng điện quang cùng tiếng sấm quanh thân ảnh người nọ lại hiện lên, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Hạm Vân Chi không khỏi ngẩn ngơ.

Nhưng sau một lát trì hoãn, tiếng sấm lại từ phía sau phát ra.

Tâm tình nữ tử liền trầm xuống vội vàng quay đầu muốn xem một chút, nhưng vòng bảo hộ *"bộp"* một tiếng bị nghiền nát, theo sau là một kim hồ cực nhỏ bắn đến trên người.

Lập tức Hạm Vân Chi cảm thấy toàn thân tê rần, thân thể không thể khống chế ngã xuống. Cùng lúc đó, nàng mơ hồ cảm thấy mình được một người ôm lại. Một luồng khí tức nam tử xông vào mũi. Hạm Vân Chi nổi giận, nhưng liền hôn mê bất tỉnh.

Hàn Lập nhìn nữ tử trong lòng, mặt lộ ra vẻ cười khổ, bộ dáng rất bất đắc dĩ.

Không biết qua bao lâu, Hạm Vân Chi từ từ tỉnh lại, giương mắt, liền nhìn thấy bầu trời xanh không mây.

Nàng cả kinh vội vàng ngồi dậy, phát hiện mình đang ở trên một ngọn tiểu sơn vô danh.

Một bên cách đó không xa, một con bạch điểu to lớn thành thật nằm sấp một bên, bộ dáng dường như cũng hôn mê bất tỉnh.

Hạm Vân Chi vội vàng nhìn lại, may là con chim này chỉ bị hạ một cái cầm chế đơn giản, rất dễ dàng giải khai.

Nữ tử lúc này mới yên tâm thức tỉnh linh cầm, sau đó cưỡi nó bay lên trời, nhìn xung quanh một chút.

Xung quanh chỗ nàng bị chế trụ, dường như không có dị động gì.

Mà xem thời gian, có vẻ cũng không qua bao lâu.

Mặt Hạm Vân Chi lộ vẻ mờ mịt hồi lâu, đột nhiên nhớ tới chuyện gì đáng sợ, mặt khẩn trương vội vàng kiểm tra quần áo thân thể trên người.

Kết quả hết thảy bình thường, cũng không có trải qua chuyện gì đáng sợ. Hơn nữa Túi trữ vật trên người cùng dị bảo trong áo cũng vẫn nằm chỗ cũ, nhìn tựa như không ai di chuyển qua.

Lúc này, Hạm Vân Chi thật sự ngây người.

Đối phương chẳng những không giết nàng, cũng không có xâm phạm nàng chút nào. Chuyện này là như thế nào?

Nàng có chút hồ đồ.

Hạm Vân Chi đột nhiên nhớ tới trước khi mình bất tỉnh, đối phương đã phát ra một tiếng kinh ngạc, thần sắc trên mặt liền kinh nghi.

Chẳng lẽ tên tu sĩ Nguyên Anh Kỳ kia thật có biết nàng, hoặc có thể là một người không thân quen của nàng. Nhưng là trong trí nhớ, ngoại trừ một ít tổ sư Ngự Linh Tông, đối với tu sĩ Nguyên Anh Kỳ của tông môn khác, căn bản nàng cũng không hề gặp ai.

Đáng tiếc động tác người nọ quá nhanh, căn bản không thấy rõ khuôn mặt, vóc người cũng cực kỳ bình thường, không có chút đặc điểm nào. Âm thanh duy nhất phát ra, cũng chỉ là một tiếng kinh ngạc mà thôi, căn bản không thể nhận biết được.

Hạm Vân Chi kinh ngạc ngẫm nghĩ nửa ngày, vẫn không có chút kết quả nào.

Có điều, nàng vuốt trong áo một cái, lấy ra một cái đĩa ngọc xanh biếc.

Tiếp theo tay nàng bắt quyết, miệng lẩm bẩm, liền sau đó một đạo pháp quyết màu trắng xuất hiện, đánh tới trên đĩa ngọc.

Lập tức một trận lục quang trong bảo vật chớp động, một điểm ánh sáng màu đỏ phát ra bên trong.

Chứng kiến việc này, Hạm Vân Chi nhíu mày, nghĩ tới tình hình lúc trước trong khoảng khắc mình bị đối phương cấm chế, càng cảm thấy sợ hãi.

Nếu vị Liễu sư muội kia của nàng cũng không bị giết, hẳn là đã chạy ra khỏi phạm vi cảm ứng của bảo vật.

Mà khi nãy nhìn thấy bộ dáng cay độc của đối phương như thế, phòng chừng phần nhiều là đã bị giết.

Hạm Vân Chi thở dài một hơi, thu hồi bảo vật, khống chế linh cầm bay khỏi nơi này. Tại một nơi khác, Hàn Lập đang ôm một nữ tử tuổi còn trẻ, hóa thành một đạo cầu vồng bay đi.

Cúi đầu xem xét đại mỹ nữ thơm mát xinh tươi trong lòng, thần sắc hắn vẫn như thường, không có chút biểu lộ gì.

Cách đó không lâu, sau khi hắn đánh ngất Hạm Vân Chi, liền lập tức đổi phương hướng, đuổi theo một vị nữ tu Ngự Linh Tông khác.

Kết quả khi đối phương vừa thấy Hàn Lập đuổi theo, hoa dung liền thất sắc, thả ra một đám phi thiên ngô công (rết bay) lớn khoảng một thước.

Con rết này không giống những con bình thường khác, toàn thân phát ánh sáng màu đen, lưng mọc ra hai cánh màu trắng, lúc bay ra từ túi linh thú liền phun ra băng sương màu trắng, hung ác dị thường.

Hàn Lập thấy vậy đầu tiên là cả kinh, tiếp theo trong lòng lại mừng rỡ.

Đám rết hung ác này nếu không nhìn lầm, chính là kỳ trùng Lục Dực Sương Công xếp hạng thứ mười tám trên bảng. Loại rết này cũng giống Phệ Kim Trùng của Hàn Lập, đều là thượng cổ linh trùng thời kỳ hoang dã.

Nghe nói chúng có được một bộ phận huyết thống chân long thuộc tính băng. Một khi tiến hóa đến thời kỳ trưởng thành, lưng liền sinh ra sáu cánh, phun ra hàn khí, đủ để bao trùm trăm dặm, đóng băng vạn vật.

Chẳng qua mấy con rết này cũng giống với Phệ Kim Trùng lúc đầu, rõ ràng đếu là ấu trùng, hàn khí được phun ra đối với tu sĩ bình thường có lẽ khó có thể ngăn cản, nhưng đối với Hàn Lập đã luyện hóa một ít Kiềm Lam Băng Diễm, căn bản không đủ để gây khó khăn.

Lúc này Hàn Lập thi triển công pháp, không khách khí dễ dàng thu vào tay áo, làm cho nữ tử kinh hoàng, mặt không còn chút máu.

Nhân cơ hội này, hắn lôi độn một cái, khống chế nữ tử này, làm cho hôn mê đi.

Mất đi thần thức khống chế, mấy con rết đang bay liền tự động bay trở về trong túi linh thú.

Hàn Lập nhìn nữ tử xinh đẹp trong tay, thần sắc chần chừ.

Giết chết nữ tử này chỉ là chuyện nhấc tay. Nhưng nếu vậy, Lục Dục Sương Công sẽ không thể lấy được. Bởi vì hễ là tu sĩ sử dụng linh trùng, vì sợ sau khi bị bỏ mình ngoài ý muốn, linh vật liền bị cừu gia lấy được, nên đều hạ cấm chế nhận chủ, sau đó lại hạ cấm chế tự bạo. Một khi chủ nhân ngoài ý muốn mà chết, nguyên thần tiêu tan, linh trùng cũng sẽ tự bạo theo.

Đương nhiên nếu tu sĩ tự giác biết đại hạn đã đến, hoặc là muốn truyền linh trùng lại cho môn đồ, tự nhiên sẽ loại bỏ cấm chế này.

Phệ Kim Trùng của Hàn Lập cũng là được bỏ loại cấm chế này.

Hàn Lập muốn có được đám trứng rết này, hiển nhiên không thể nhẫn tâm xuống tay hủy hoa.

Hơn nữa, Hàn Lập cũng có một ít tư tâm đối với bí thuật khống trùng của Ngự Linh Tông.

Dù sao Ngự Linh Tông vốn là lấy việc sử dụng linh trùng linh thú mà nổi tiếng cả Thiên Nam, đối với khống trùng đạo khẳng định có rất nhiều chỗ độc đáo.

Phệ Kim Trùng của hắn cũng rất cần cấm chế bí thuật để tăng mạnh khống chế.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập dán vài đạo cấm chế trên người nữ tử để làm cho đối phương không cách nào tỉnh lại trong thời gian ngắn, sau đó hóa thành một đạo thanh hồng ôm nữ tử bay đi.

Về phần Hạm Vân Chi, việc này làm cho hắn nhớ tới tiểu muội dịu dàng năm đó, nên Hàn Lập không cách nào nhẫn tâm xuống tay.

Chung quy bản tính hắn không phải là một người trở mặt vô tình.

Không thể làm gì khác hơn là để nữ tử này lại, không để ý tới.

Dù sao Hạm Vân Chi cũng không thấy rõ khuôn mặt hắn, cho dù có trở về, phỏng chừng cũng không thể nói được gì.

Mà hắn chỉ cần bay nhanh về Khê Quốc, cho dù cuối cùng chuyện bị bại lộ, Ngự Linh Tông cùng Quỷ Linh Môn sao có thể bắt được hắn.

Dù sao Thiên Đạo Minh cùng Ma đạo là quan hệ đối địch. Vài năm trước, Thiên Sát Tông tông chủ tự mình ra tay đại náo tại thánh địa Vân Mộng Sơn của ba phái, cũng làm cho ba phái phải ngậm bồ hòn.

Đối với người không may bị đối phương vây khốn hoặc bắt sống, hai thế lực lớn cũng chỉ có thể qua lại cười cười, kiêng kị nhau mà thôi.

Điểm này, trong lòng Hàn Lập cũng biết rõ ràng.

Kế tiếp, hắn liền liên tục bay trở về không ngừng một khắc, không muốn bị chặn lại ở trong phạm vi thế lực của mấy lão quái vật Nguyên Anh Kỳ của ma đạo.

Nghĩ như vậy, bất giác Hàn Lập liền độn quang nhanh hơn.

------oOo------

Chương 665: Ngũ Hành Linh Anh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thời điểm mấy tên tu sĩ Kết Đan Quỷ Linh Môn bị tiêu diệt toàn bộ, đại môn của phòng bế quan tại Yểm Nguyệt Tông một lần nữa được mở ra, tu sĩ áo bào trơn mặt trầm như nước đi tới.

Vài tên đệ tử đắc lực của hắn đồng thời bị giết, điều này làm cho lão ma Nguyên Anh Kỳ đang bế quan không thể xem như không biết. Lúc này không nói một lời thả ra mấy đạo phù truyền tin, cấp cho tất cả phân đàn Quỷ Linh Môn tại Việt Quốc phát ra tin tức, lập tức tra rõ chuyện mấy tên đệ tử bị ngộ hại. Hắn muốn tự thân xuất mã, xem một chút rốt cục là ai phía sau dám hạ độc thủ đối với môn hạ của Toái Hồn môn.

Có điều, hành động của hắn rõ ràng là chậm một bước.

Không chờ ma đạo Quỷ Linh Môn tìm tới, Hàn Lập đã bay khỏi Việt Quốc, bắt đầu đi ngang qua Nguyên Vũ Quốc.

Cuối cùng vị Toái Hồn Chân Nhân này không thu hoạch được gì, chỉ đại khái biết, mấy tên đệ tử của mình bị một tên tu sĩ Nguyên Anh Kỳ không biết tên tiêu diệt. Đối phương đã rời xa Việt Quốc, khiến cho hắn nổi trận lôi đình.

Mà hơn mười ngày sau, Hạm Vân Chi cũng ủ rũ trở về Kỳ Linh Sơn tại Thiên La Quốc, quỳ trước gian thạch thất đen nhánh, nói lại chuyện đã trải qua một lần, tự mình thỉnh tội lão giả trong thất.

"Các ngươi tại ngoài mấy trăm dặm đã bị đối phương phát hiện. Tất cả những người khác cùng tu sĩ Quỷ Linh Môn đều bị tiêu diệt, chỉ có ngươi bình yên thoát ra?" Trong lời nói của lão giả mang một tia cổ quái.

"Không sai, sư bá. Vân Chi cùng đám người Liễu sư muội chia nhau chạy trối chết, kết quả chỉ có một mình ta có thể chạy thoát. Những người khác không rõ ở nơi nào. Không biết chừng còn chưa gặp phải độc thủ".

Hạm Vân Chi không biết vì sao lại giấu diếm vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ không biết tên kia, tựa hồ vì nhận ra nàng mà thả đi, chỉ hàm hồ là nói mình chạy thoát.

"Người nọ nếu có thể giam cầm Mộc Linh Anh, hiển nhiên tám chín phần là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ. Nhưng có thể ở ngoài trăm dặm phát hiện hành tung của các ngươi, việc này có thể rất đáng sợ. Theo ta được biết, tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ cả Thiên Nam căn bản không có mấy người. Chẳng lẽ thật sự là một trong mấy lão bất tử này" Thanh âm lão giả trầm xuống, mang theo một tia kiêng kỵ.

"Cái này sư điệt không rõ ràng lắm. Bởi vì thần thức đối phương thật sự cường đại, nên con không dám đuổi theo đối phương. Chỉ có thể từ xa cảm ứng được người này rời đi Việt Quốc, xuyên qua Nguyên Vũ bay về phía bắc. Bởi vì phía trước là thế lực của chánh đạo cùng Thiên Đạo Minh, sư điệt không dám đi theo nữa, cuối cùng cũng không biết được đối phương là người phương nào, không thể làm gì khác hơn là quay về bổn tông. Thỉnh sư bá thứ tội".

"Ngươi không làm sai, thì có tội gì? Nếu người nọ thật sự là tu sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ, dù là ta tự mình đến đó, cũng vô dụng như nhau. Ngươi có thể sống sót trở về, đã không dễ dàng. Lần này cũng là do ta lo lắng không chu toàn, vốn tưởng rằng bằng vào bí thuật cảm ứng của ngươi cùng Liễu Ngọc, cũng đủ để tra rõ chi tiết đối phương, lại không hề nghĩ rằng đối phương có thể là tu sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ. Hôm nay người nọ đã chạy xa như thế, cho dù mật thuật của ngươi có thần diệu hơn nữa, cũng không có cách cảm ứng được chỗ của Linh Anh. Việc này tạm thời cho qua. Ngươi hãy đi xuống nghĩ ngơi. Mặt khác, hình như nghe nói Hạm sư đệ đã xuất quan, ngươi qua nhìn hắn một chút".

Lão giả trong phòng thở dài một hơi, chậm rãi nói.

"Đa tạ sư bá đại lượng, sư điệt trước xin cáo lui" Hạm Vân Chi xá một cái, trong lòng nhẹ nhõm, sau đó cung kính lui xuống.

Chứng kiến thân ảnh Hạm Vân Chi dần dần đi khuất, lão già trong thạch thất im lặng trong chốc lát, sau đó quay về hướng không có bóng người, mở miệng một cách khó hiểu.

"Ngươi nhìn sư muội ngươi là nói thật hay giả, thật sự là lão gia Nguyên Anh Hậu Kỳ này bắt đi Linh Anh không? Phải biết rằng, cái loại tu sĩ cấp bậc này, sao có thể để cho con nhỏ Vân Chi may mắn chạy thoát" Thanh âm lão giả không mang theo một chút cảm tình, phảng phất như biến thành một người khác.

"Sư bá. Mới vừa rồi ta dùng bí thuật cảm ứng trái tim Hạm sư muội một chút, mặc dù không thể nói hoàn toàn bình thường, nhưng đại bộ phận thời gian là yên ổn. Chỉ khi nói đến đoạn chạy thoát nọ thì trong lòng mới có chút hỗn loạn. Ta phỏng chừng chỗ giấu diếm, hơn phân nữa là có liên quan đến chuyện này".

Theo câu hỏi của lão già, một nhân ảnh trong thạch thất chợt lóe, hiện ra một gã trung niên mắt to mày rậm, cung kính nói với lão già.

"Hừ! Ta cũng nghĩ như thế. Nếu nàng không phải là hậu nhân của Hạm sư đệ, như thế nào ta lại để nàng rời đi dễ dàng như vậy, bằng không phải sử dụng Sưu hồn thuật, nhìn xem rốt cục nàng giấu diếm điều gì. Bây giờ không nhìn mặt tăng cũng nhìn mặt phật, cũng vì e ngại quan hệ với Hạm sư đệ, loại thủ pháp thương tổn thần thức độc địa này, thật không thể tùy tiện dùng trên người nàng. Dù sao nàng là hậu nhân của Hạm sư đệ, bình thường rất được yêu thương. Thậm chí vì muốn làm cho nữ tử này kết đan, không tiếc đại hao nguyên khí thi triển nghịch thiên đại pháp, tẩy tủy dịch kinh cho nàng. Nếu thứ mà nàng giấu diếm không phải trọng yếu, ta cũng chẳng muốn truy cứu nữa. Việc Mộc Linh Anh rơi vào tay lão gia này, mới thật sự là chuyện phiền toái. May mắn là lần này chỉ mất đi Mộc Linh Anh, hai Linh Anh khác vẫn bình yên. Với Mộc Linh Anh ta nhớ còn có một cái dự bị, mặc dù hơi thiếu một chút, nhưng tạm thời trước hãy bồi dưỡng. Thật không biết, có thể đợi được tới ngày Ngũ Hành Linh Anh tề tụ không" Lão giả thở dài một hơi, có chút buồn bực nói.

"Bí pháp Ngũ Hành Linh Anh này nguyên vốn là một đại bí thuật thần thông thất truyền nhiều năm, nếu không phải vài năm trước trong lúc vô ý sư bá luyện chế ra Thổ Linh Anh, sợ rằng bây giờ bổn tông còn không thể có lại được Ngũ Hành Linh Anh này. Chỉ cần tất cả Linh Anh đều chuẩn bị hoàn toàn, liền thi triển bí thuật làm cho Linh Anh dung hòa cùng một thể với đệ tử bổn môn. Không bao lâu, Ngự Linh Tông chúng ta sẽ có thêm năm tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, đủ có thể cùng Hợp Hoan Tông tranh đua vị trí đứng đầu ma đạo. Có điều, đám tu sĩ này mặc dù có được thần thông của tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, nhưng chính thức lại không có được thọ mệnh của tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, thật sự là một chuyện đáng tiếc. Về phần Mộc Linh Anh bị mất nọ, nguyên vốn là Linh Anh được luyện hóa sớm nhất, là một thứ rất hung hãn. Nghe nói trước kia từng cắn nuốt nguyên anh của tu sĩ Nguyên Anh Kỳ bổn tông, thật sự dị thường bạo ngược, khó có thể thuần phục. Nếu muốn hợp thể, cũng khó có thể thành công. Bị mất đi, trái lại là chuyện may mắn" Người trung niên chững chạc nói.

"Hắc hắc! Lời ngươi nói ta sao không biết. Không biết Mộc Linh Anh nọ hơn ngàn năm trước gặp cơ duyên xảo hợp gì, lại tự sinh ra thần trí, lại len lén ẩn vào Tàng kinh các Ngự Linh Tông chúng ta, rình coi nhiều bí thuật công pháp, làm cho thần thông tăng lên, thoát ly cấm chế được một chút. Nếu lúc ấy không phải vừa lúc có một vị trưởng lão Nguyên Anh Hậu Kỳ tọa trấn, liền thi triển đại thần thông trấn áp xuống, thiếu chút nữa liền gây thành đại họa. Có điều cũng bởi vậy, ta phỏng chừng nếu có thể dung hợp Linh Anh này, sợ rằng vị đệ tử hợp thể kia liền có thể có được thần thông của Nguyên Anh Trung Kỳ không phải là không có khả năng. Nên tự nhiên không muốn bỏ qua dễ dàng. Nói đến cũng buồn cười, trước khi dung hợp Linh Anh, không thể làm cho pháp lực Ngũ Hành Linh Anh gia tăng, ngược lại phải làm suy yếu đi tu vi của chúng, chỉ có như vậy mới có thể cam đoan khi dung hợp, nguyên thần của đệ tử trong tông môn không bị cắn nuốt. Nếu không, ta cần gì mạo hiểm cho người mang theo Mộc Linh Anh, đi tới Kiền Kim Cốc tiếp nhận kim phong tẩy thể" Lão giả bình tĩnh nói, nhưng tia tiếc hận trong lời nói vẫn phi thường rõ ràng.

Nam tử trung niên nghe vậy, muốn mở miệng khuyên cái gì đó, nhưng khi nghĩ lại thì mặt lại mang vẻ cười khổ không nói.

Hơn một tháng sau, Hàn Lập rốt cục cũng đến Khê Quốc, trở lại động phủ của mình.

Lúc này Hàn Lập mới thở phào một hơi, đem nữ tử họ Liễu vào trong tĩnh thất, trước hết đi xem Mộ Phái Linh.

Thấy nữ tử này còn đang trong thời kỳ bế quan tu luyện, trong lòng hắn rất là hài lòng. Sau đó lại đi bái phỏng hai vị trưởng lão, để cho đối phương biết hắn đã trở về.

Hai người lão già tóc bạc vừa thấy Hàn Lập liền rất là cao hứng, hỏi han sơ qua vài câu tình huống ra ngoài của Hàn Lập lần này.

Hàn Lập nói sơ qua, chỉ là nói trên đường đã giết vài tên tu sĩ kết đan Quỷ Linh Môn cùng Ma Diễm Môn.

Kết quả, hai vị này đều không có lộ ra vẻ lo lắng, ngược lại còn lớn tiếng khen hay.

Xem ra hai người này đối với chuyện lần trước chánh ma lưỡng đạo tính kế bọn họ, vẫn ghi hận trong lòng. Đặc biệt là lão già tóc bạc, lúc đầu vì mạng sống, không thể không thi triển một loại bí công bảo vệ tính mạng, khiến cho nguyên khí bây giờ vẫn còn đại thương, chưa hoàn toàn hồi phục.

Hành động này của Hàn Lập, cũng xem như là thay bọn họ trả thù.

Thấy tình hình này, Hàn Lập càng thêm an tâm, sau khi trò chuyện nữa ngày, liền trở về động phủ.

Trên đường hắn bắt đầu suy nghĩ, xem xử trí vị đại mỹ nữ áo trắng kia như thế nào.

Nữ tử họ Liễu trong mê man từ từ tỉnh lại.

Đôi mắt sáng mới vừa mở ra, liền thấy một khuôn mặt tiến đến trước mặt, không khỏi kinh hãi, vội vàng lùi ra phía sau mấy bước, tựa vào tường đá.

Lúc này nàng mới phát hiện, chủ nhân của khuôn mặt chính là một thiếu phụ kiều mị hơn hai mươi tuổi, đang thản nhiên cười. Mà xung quanh nàng nhìn như hoàn toàn bị phong bế trong mật thất, nơi đây ngoại trừ một cái bồ đoàn hình tròn, cũng không có thứ gì khác.

"Đạo hữu đã tỉnh lại, nếu không có chuyện gì, hãy theo ta đi gặp chủ nhân" Thiếu phụ cười hì hì nói.

"Chủ nhân? Hắn là ai? Nơi này là địa phương nào" Liễu Ngọc nhất thời còn không rõ ràng chuyện gì đã xảy ra, một mãnh hỗn loạn trong đầu, chần chờ hỏi.

"Đạo hữu hãy đi theo thiếp thân, chẳng phải sẽ biết sao. Về phần nơi đây, chính là Vân Mộng Sơn trong Khê Quốc. Ta nghĩ hẳn là đạo hữu biết mình ở nơi nào".

Ngân Nguyệt nhìn thân thể cao gầy của nữ tử từ trên xuống dưới, chậm rãi nói.

"Khê Quốc, Vân Mộng Sơn, các ngươi là người của Thiên Đạo Minh!"

Liễu Ngọc đánh giá sơ qua, liền lập tức nghĩ ra lai lịch của đối phương, thần sắc không khỏi biến đổi thất thanh nói.

------oOo------

Chương 666: Liễu Ngọc

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đạo hữu thật sự thông tuệ hơn người, nơi này chính là Thiên Đạo Minh Lạc Vân Tông. Hay là cô nương hãy đi với ta một chút, chủ nhân nhà ta đang chờ!" Sóng mắt Ngân Nguyệt lưu động, bất động thanh sắc thúc giục.

"Tốt! Tiểu nữ cũng muốn gặp mặt vị tiền bối này, phiền đạo hữu dẫn đường" Nữ tử áo trắng cũng không phải là tu sĩ tầm thường, rất nhanh khôi phục thần sắc bình thường.

Ngân Nguyệt mỉm cười, liền nhẹ nhàng đi ra tĩnh thất. Nữ tử áo trắng yên lặng theo sau.

Một lát sau, hai người đã đến trước đại sảnh.

Hàn Lập đang ngồi trên ghế đá, hai mắt trong suốt đang nhìn một quang tráo thật lớn trong đại sảnh, bên trong có một con linh thú, cực kỳ dữ tợn đang dùng đầu đánh vào quang tráo. Nhưng cấm chế thuộc tình thổ này vẫn không chút sứt mẻ, phảng phất giống như một khối đá.

Liễu Ngọc cẩn thận đánh giá linh thú nọ. Chỉ thấy hình thể linh thú này tựa giống như thanh ngưu, trên lưng có lân giáp, đúng là một con Thiết Tê Thú hiếm thấy.

Mặc dù loại linh thú này không phải là thượng cổ dị chủng gì, nhưng cũng là linh thú quý hiếm khó gặp tại tu tiên giới. Hình như lúc trước Phó Gia tại Nguyên Vũ Quốc mới bị diệt tôc, cũng có một linh thú tổ truyền như vậy. Nghe nói có thể lực địch tu sĩ Kết Đan Trung Kỳ mà không hề rơi xuống hạ phong. Chẳng lẽ là con linh thú này.

Nói như vậy, thật sự là người trước mặt này đã diệt cả nhà Phó Gia, sau đó đoạt được linh thú này.

Liễu Ngọc đối với hành động tàn nhẫn của Hàn Lập, trong lòng âm thầm kinh hãi, rơi vào trên tay một vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ như vậy thật sự là lành ít dữ nhiều.

Có điều, nàng nhìn tuổi Hàn Lập cũng còn rất trẻ, cũng thầm kinh nghi.

Dù sao tu sĩ nam tử cũng ít có người tu luyện công pháp có công hiệu trú nhan. Sau khi tiến vào Nguyên Anh Kỳ, cơ bản cũng là có hình dáng trung niên. Đương nhiên, dạng trung niên này cũng là dạng ba bốn trăm tuổi. Bởi vì cảnh giới càng cao, tốc độ lão hóa càng chậm.

Cho nên tại tu tiên giới, một ít lão giả xưng hô một vài tu sĩ trung niên là *"sư thúc"*, *"thúc tổ"* cũng không có gì là kỳ quái.

Lúc này, Ngân Nguyệt đứng trước mặt Hàn Lập, nghiêm nghị nói:

"Chủ nhân, đạo hữu Ngự Linh Tông đã được mang đến".

"Ừm, ngươi trước hết hãy lui ra" Hàn Lập gật đầu, tùy ý nói.

"Vâng, chủ nhân!"

Ngân Nguyệt tự biết khả năng biến thân của mình không dài, Hàn Lập mới cố ý nói như thế, lúc này mặt mang ý cười lặng lẽ lui ra.

Liễu Ngọc bất an đi tới trước mặt Hàn Lập, nhẹ nhàng xá một cái, sau đó liền ôn nhu đứng một bên, có vẻ rất nhu thuận.

Hàn Lập lạnh lùng liếc mắt nhìn nữ tử, sau đó lại quay đầu nhìn về Thiết Tê Thú trong quang tráo, ngón tay điểm một cái.

Một đạo điện hồ cực nhỏ từ đầu ngón tay bắn ra, trực tiếp xuyên thấu qua quang tráo, kích tại trên thân hình linh thú.

Cả người Thiết Tê Thú nhảy lên, một tiếng gào thét vang ra, *"phù"* một tiếng ngã lăn ra, bốn vó không ngừng quẫy đạp, không cách nào đứng dậy.

Nhìn thấy một kích của Hàn Lập, đã dễ dàng đánh cường thế linh thú ngã xuống, vẻ ôn nhu trên mặt Liễu Ngọc khẽ biến, nhưng lập tức lại làm như không có chuyện gì. Nhưng thần thức Hàn Lập cảm ứng được rất rõ ràng là vừa rồi trống ngực nữ tử này có đập nhanh hơn.

Lúc này, ánh mặt Hàn Lập mới một lần nữa quay trở lại trên người nữ tử áo trắng, bình tĩnh hỏi:

"Đạo hữu tên gọi là gì, vì sao vô cớ theo dõi ta? Nếu là tu sĩ Quỷ Linh Môn cùng Ma Diễm Môn mà tới tìm ta thì cũng rất bình thường. Nhưng Ngự Linh Tông các người thì hình như ta không hề trêu chọc".

Nghe Hàn Lập nói thế, Liễu Ngọc sau một lúc ngẩn ra, ánh mặt trở nên có chút mất tự nhiên, nhưng sau đó cắn đôi môi đỏ mọng nhẹ giọng trả lời.

"Tiền bối giam cầm Mộc Linh Anh của Ngự Linh Tông chúng ta, nên tiểu nữ mới không thể không phụng mệnh truy tìm hành tung của tiền bối, nếu có chỗ nào mạo phạm, mong rằng tiền bối không chấp nhặt. Tiểu nữ tử cũng chỉ là phụng mệnh làm việc mà thôi".

Nữ tử này rất rõ ràng, cho dù không nói thật, lấy tu vi thần thông của tu sĩ Nguyên Anh, cũng đủ có thể mạnh mẽ thông qua Sưu hồn thuật để biết được.

Nàng cũng không muốn thần thức bị thương tổn, biến thành ngu ngốc.

"Mộc Linh Anh, ngươi nói chính là lục sắc yêu anh sao?" Hàn Lập chau mày, lập tức liền nhớ tới tiểu nhân yêu dị kia bị mình bắt sống, có chút kinh ngạc hỏi.

"Không sai, chính là nó. Linh Anh này vốn là do Ngự Linh Tông chúng ta hao tốn vô số tâm huyết luyện ra, đối với bổn tông phi thường trọng yếu. Nhưng không nghĩ tới lại xảy ra điểm ngoài ý muốn, bị nó trốn thoát ra ngoài, còn bị tiền bối giam cầm" Liễu Ngọc cười khổ giải thích.

"Luyện chế ra? Ta còn tưởng rằng thứ này là loại yêu linh hóa anh. Có điều vật nhỏ này thật rất khó giải quyết. Nếu không gặp phải ta, tu sĩ có thể đối phó nó quả thật không nhiều lắm" Ánh mắt Hàn Lập chớp động, lạnh lùng nói.

Liễu Ngọc nghe vậy, trên kiều dung lộ ra một tia quẫn bách, nhất thời không biết nói thế nào cho tốt.

Cũng may khi Hàn Lập nhìn chằm chằm khuôn mặt mịn màng của nàng, liền nghĩ tới chuyện nào đó lại hỏi.

"À, như thế nào các ngươi lại biết ta bắt Linh Anh, hơn nữa lại truy tới nhanh như vậy. Chẳng lẽ đã động tay chân gì trên Linh Anh. Nếu là nói như thế, hẳn không thể qua được thần thức của ta mới đúng".

"Khởi bẩm tiềng bối, vãn bối không có hạ cái cấm chế theo dõi gì trên người Linh Anh, mà là cùng với một vị đồng môn sư tỷ khác tu luyện một loại bí thuật đặc thù, có thể đại khái cảm ứng được phương vị của Mộc Linh Anh từ cự ly xa. Cho nên mới được sư bá trong tông môn phái ra truy tìm tiền bối. Đương nhiên loại cảm ứng này cũng có hạn chế khoảng cách, nếu ngoài mười mấy vạn dặm, ta cùng vị sư tỷ kia cũng vô kế khả thi".

Thoạt nhìn Liễu Ngọc quả thật không có một tia giầu diếm, chẳng những trả lời câu hỏi của Hàn Lập, thậm chí còn chủ động nói ra chuyện liên quan khác.

Hàn Lập nghe xong, có chút gật đầu. Mặc kệ lời nói đối phương là thật hay giả, nhưng đối với nữ tử biết thức thời này dường như cũng hài lòng.

Tuy nhiên, sau đó hắn hỏi một câu làm cho thần sắc Liễu Ngọc đại biến.

"Ngự Linh Tông các ngươi đã tốn hao nhiều tâm huyết luyện chế loại Linh Anh này như thế, vậy khẳng định nó có tác dụng rất lớn. Có thể nói cho Hàn mỗ nghe một chút không?"

Hàn Lập nói xong, hai mắt khép hờ, hàn quang ẩn lộ nhìn nữ tử.

Trên khuôn mặt mịn màng của Liễu Ngọc lộ ra một tia chần chờ, nhưng khi đôi mắt sáng vừa tiếp xúc ánh mặt lạnh như băng của Hàn Lập, liền rùng mình một cái, miệng lập tức không hề tiếp tục do dự đáp:

"Mộc Linh Anh này đích xác không giống bình thường, có thể cùng tu sĩ đã tu luyện qua công pháp hệ mộc tiến hành dung hợp. Không cần tự mình ngưng kết Nguyên Anh, liền có thể trực tiếp lấy Linh Anh thay thế Nguyên Anh, từ đó có được tu vi cùng thần thông của Nguyên Anh Kỳ".

Với việc tiếc lộ sự tình bí mật của Linh Anh này, sẽ khiến cho chuyện trở lại Ngự Linh Tông tuyệt không có gì tốt.

Nhưng nàng rõ ràng, bây giờ không nói thì không thể qua được một cửa này. Vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ trẻ tuổi này cũng không phải hạng người thương hoa tiếc ngọc, nàng chỉ có thể cố vượt qua nguy cơ trước mắt rồi nói sau.

"Trực tiếp tiến vào Nguyên Anh Kỳ, còn có loại công pháp này. Nếu việc này là thật, Ngự Linh Tông các ngươi chẳng phải đã sớm thống nhất ma đạo sao, sao còn có thể chịu đứng dưới Hợp Hoan Tông. Chẳng lẽ bí thuật này có cái gì hạn chế?"

Hàn Lập bị lời nói của nữ tử này dọa cho giật mình, nhưng sau lại trấn định, liền hỏi thẳng.

"Tiền bối thật anh minh, đích xác loại Linh Anh này không có khả năng luyện chế ra số lượng lớn. Mặc dù bí thuật này đã được sáng chế từ trước đó rất lâu, nhưng bồi dưỡng Linh Anh gian nan phi thường, chẳng những tài liệu luyện chế cực kỳ hiếm thấy, trong đó tựa hồ còn liên quan đến việc phối hợp của trưởng lão trong môn khi đại hạn của họ đến, mới có thể luyện chế. Dường như nguyên anh của những trưởng lão này tọa hóa hội tán, là điều kiện không thể thiếu. Mà mỗi một linh anh hiện thế, cũng là do cơ duyên xảo hợp mới có thể thành công. Trong mười mấy lần, cũng không biết có thể thành công được một lần hay không. Muốn tiến hành dung hợp đại pháp, lại phải đồng thời tụ tập năm loại

Linh Anh thuộc tính bất đồng mới có khả năng. Thiếu bất cứ một loại nào, đều làm cho năm loại bị khuyết, sẽ không cách nào dung hợp thành công. Mà Ngự Linh Tông chúng ta tích trữ các loại linh anh đến nay, cũng chỉ có sáu bảy cái mà thôi, vẫn còn khiếm khuyết. Nhất là loại Kim Linh Anh hiếm thấy. Thẳng đến hơn mười năm trước, mới vô tình luyện chế được ra loại Linh Anh có thuộc tính này. Kề từ đó, trong tông môn liền lập tức tuyển ra mười tên tu sĩ Kết Đan, phân biệt làm người dự tuyển để dung hợp Linh Anh, bắt dầu chuyên tu luyện bí thuật liên quan. Chỉ có khi đủ điều kiện, liền tuyển ra năm người trong chúng ta, tiến hành nghi thức dung hợp".

Thanh âm Liễu Ngọc mượt mà êm tai, nhất nhất nói ra những chuyện liên quan.

Hàn Lập nghe vậy, mặt không chút biểu tình, nhưng quả thật trong lòng có vài phần động dung.

Đưa tay lên cằm trầm ngâm.

Qua một hồi lâu mới chậm rãi nói:

"Loại tu sĩ này nếu may mắn tiến vào Nguyên Anh Kỳ, vậy khẳng định có chút bất đồng với tu sĩ Nguyên Anh Kỳ chính thức, hẳn là không hề ít khuyết điểm chứ!"

Phương pháp dung hợp Linh Anh này, làm cho Hàn Lập không khỏi nhớ tới tu sĩ Sát Đan, tựa hồ đều cùng là một loại phương pháp tốc hành. Đương nhiên phương pháp bồi dưỡng loại Linh Anh này, lại càng muôn vàn khó khăn.

"Về phương diện khác vãn bối không biết, nhưng thứ quan trọng nhất đối với tu sĩ Nguyên Anh chính là thọ nguyên, thì tu sĩ sau khi dung hợp Linh Anh lại không có. Thọ mệnh cũng chỉ như Kết Đan Kỳ mà thôi. Hơn nữa một khi sử dụng loại bí thuật này, tựa hồ từ nay về sau cũng chính thức đánh mất cơ hội kết Nguyên Anh, hơn nữa tu vi cũng đình trệ, cảnh giới không cách nào tiến thêm một bước. Có thể nói không ít khuyết điểm".

Nếu đã nói ra một bộ phận, trong lòng nữ tử này càng bất chấp, cũng dứt khoát nói hết. Dù sao sự tình cho tới bây giờ, tựa hồ nói ra nhiều hay ít cũng không có cái gì khác biệt.

------oOo------

Chương 667: Sương hoa dữ Lam diễm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe nữ tử này nói xong, Hàn Lập đối với Mộc Linh Anh đang bị mình giam cầm cuối cũng có kiến giải.

Thứ này có chút giống Đế Hồn Thú của hắn, cũng là linh vật do người luyện chế ra. Có điều từ chuyện nó có thể cắn nuốt nguyên anh của tu sĩ, cho thấy cũng rất hung hãn. Tối thiểu Đế Hồn Thú trước kia cũng không cách nào so sánh.

Tâm tư Hàn Lập chuyển động, lời nói vừa chuyển, đột nhiên hỏi một câu làm cho Liễu Ngọc ngạc nhiên.

"Ngươi sử dụng vài con Lục Dực Sương Công nọ, cũng không phải vật thường. Là từ nơi nào có được? Đối với tình huống bình thường mà nói, lấy tu vi của ngươi hình như không cách nào có được thượng cổ linh trùng như vậy. Chẳng lẽ đồng môn hoặc sư thúc sư bá của ngươi không có chủ ý với chúng?"

"Tiền bối cũng biết linh trùng này? Vãn bối từ một tòa động phủ của thượng cổ tu sĩ, tìm được nơi chứa nhiều trứng trùng cổ này. Nguyên vốn tưởng rằng là trứng chết, không có khả năng ấp được, nhưng khi trở về thử một lần, lại cơ duyên xảo hợp ấp được ra vài con. Có điều trưởng bối tông môn nói, đám linh trùng này mặc dù là thượng cổ dị chủng, hơn nữa sau khi trưởng thành thì thần thông lớn vô cùng, nhưng bồi dưỡng cũng vô cùng khó khăn. Cho dù tất cả điều kiện đều có đủ, cũng cần một ngàn năm chúng nó mới trưởng thành được. Cho nên cũng không ai có chủ ý đối với nó. Vãn bối cũng là cảm thấy lúc còn nhỏ thần thông của chúng nó cũng đã mạnh như vậy, nên lúc này mới không bỏ chúng thay đổi linh trùng khác".

Liễu Ngọc có chút kinh nghi nói, đồng thời trong lòng cũng khó hiểu, đối phương vì sao hỏi về linh trùng này. Chẳng lẽ lấy tu vi của đối phương còn coi trọng đám rết này?

Chẳng qua cho dù tu sĩ Nguyên Anh Kỳ có thể sống hơn một ngàn năm cũng không có khả năng hao phí thời gian bồi dưỡng đám Lục Dực Sương Công này. Bọn họ cũng không chấp nhận hao phí nhiều thời gian như vậy.

Trong lúc Liễu Ngọc trầm tư khó hiểu thì Hàn Lập liếc nhìn nàng một cái, sau đó nói một lời làm cho trống ngực nữ tử này đập mạnh.

"Ta cảm thấy rất hứng thú đối với Lục Dực Sương Công của ngươi, cũng có biện pháp trong khoảng thời gian ngắn làm chúng nó tăng lên một hai cấp. Không biết có hứng thú giao dịch cùng với ta hay không" Hàn Lập bình tĩnh nói.

"Tiền bối muốn vãn bối làm gì, xin cứ việc nói" Đôi mắt sáng của Liễu Ngọc lưu động, thản nhiên nói, lộ ra phong tình vừa mừng vừa sợ.

Hàn Lập đối với biểu tình này cũng không để ý, chỉ là thản nhiên nói tiếp:

"Ta có thể giúp đạo hữu thúc giục vài con Lục Dực Sương Công này, nhưng sau khi chúng nó sinh hạ trứng trùng, liền phải giao cho ta. Hơn nữa ta nghe nói Khu Trùng Thuật của Ngự Linh Tông có chỗ rất độc đáo. Không biết có thể chỉ giáo một chút?"

"Khu Trùng Thuật?" Vốn Liễu Ngọc còn đang thầm hy vọng, liền đọng lại một chút.

Có liên quan đến bí thuật cao cấp khu trùng khu thú, luôn luôn đều là pháp quyết trọng yếu của Ngự Linh Tông. Nếu dễ dàng tiết lộ cho người ngoài, chính là phạm môn quy.

Cho dù trong lòng Liễu Ngọc sớm giác ngộ, không định làm trái ý Hàn Lập, nhưng khi nghe được lời ấy, sắc mặt cũng đại biến, trong lòng không ngừng kêu khổ.

"Tiền bối hẳn là biết, tự tiện tiết lộ công pháp trong tông, thì phải chịu đại tội quất hồn luyện phách. Vãn bối nếu đem bí thuật cho tiền bối, không biết tiền bối xử trí tiểu nữ như thế nào" Liễu Ngọc nhìn Hàn Lập, có chút bất an nói.

"Chỉ cần có được trứng trùng cùng pháp quyết ta cần, ngươi liền có thể tự rời đi. Ta sẽ không mảy may ngăn trở. Về phần có trở lại Ngự Linh Tông hay là đi tìm nơi khác là tùy ngươi. Thiên hạ to lớn, chẳng lẽ ngươi không cách nào tìm được chỗ đặt chân?" Hàn Lập hời hợt nói, phảng phất như đây chỉ là chuyện nhỏ.

Liễu Ngọc nghe vậy, ngọc dung lại âm tình bất định. Sau một lúc lâu, mới mở đôi môi đỏ mộng cười khổ nói

"Tiền bối nói thật dễ dàng. Vãn bối đối với chuyện của mình rất rõ ràng, nếu trở thành tán tu, đời này tiểu nữ cũng đừng nghĩ đến ngưng kết nguyên anh. Huống hồ, vãn bối bây giờ cũng biết lai lịch cùng thân phận của tiền bối, tiền bối như thế nào lại dễ dàng thả vãn bối đi. Sợ rằng là khó thoát khỏi cái chết" Nữ tử này tựa hồ phi thường thấu triệt việc này, sầu thảm nói.

"Vậy ý ngươi định như thế nào, chẳng lẽ muốn ta phát độc thệ, lấy việc này áp chế ta?" Hàn Lập nghe vậy không có tức giận, thần sắc không thay đổi nói.

"Áp chế? Vãn bối sao dám như thế. Vãn bối nghĩ chỉ muốn cầu một cái kế sách bảo vệ mà thôi" Liễu Ngọc lắc đầu, bình tĩnh nói.

"Ngươi nghĩ muốn như thế nào tự bảo vệ?"

"Tiền bối nếu không chê, tiểu nữ từ nay muốn bái vào môn hạ tiền bối, làm đệ tử của tiền bối, không biết có thể đáp ứng hay không?" Liễu Ngọc hạ thấp đầu nói, khiến cho Hàn Lập ngẩn người.

"Bái vào môn hạ ta?" Hàn Lập thật có điểm ngoài ý muốn.

"Không sai. Lấy tu vi của tiền bối, hiển nhiên dư sức làm sư phụ của vãn bối. Mà vãn bối trừ khi trở thành môn hạ và có được sự che chở của tiền bối mới không hề cố kỵ giao công pháp của Ngự

Linh Tông cho tiền bối. Nếu không, cho dù tiền bối không giết, ta cũng sẽ bị Ngự Linh Tông đuổi giết cả đời" Trên mặt nữ tử áo trắng lộ ra một tia sợ hãi.

Hàn Lập nhướng mày, ngón tay nhè nhẹ gõ lên bàn đá bên cạnh, hơi trầm ngâm.

"Ngươi nói như thế, hẳn là tại Ngự Linh Tông không có bái sư. Nhưng bái vào môn hạ ta, ngươi đối mặt với gia tộc như thế nào. Dù sao quan hệ giữa Thiên Đạo Minh và Ma đạo chính là đối địch, ngươi có thể nhận thức rõ ràng?" Hàn Lập vuốt cằm, nói không chút vội vàng.

"Vãn bối từ Trúc Cơ đến Kết Đan, hoàn toàn là dựa vào cơ duyên của chính mình mà từng bước tiến tới, vẫn chưa bái người nào làm thầy. Gia tộc càng không có vấn đề gì. Trong Liễu gia, tu sĩ đồng lứa với ta vốn cũng chỉ có mấy người mà thôi, hiện tại những người này đã sớm qua đời. Cũng chỉ còn một mình vãn bối" Liễu Ngọc trấn định nói.

"Một khi ngươi đã nói như thế, muốn vào môn hạ ta để tự bảo vệ mình cũng không phải là chuyện không thể. Bất quá nói rõ trước với ngươi, ta phải hạ cấm thần thuật trên người ngươi mới được. Sau này tu luyện, cũng không được hỏi nhiều. Tóm lại, ngươi có thể trở thành ký danh đệ tử của ta, sau đó gia nhập Lạc Vân Tông tự tu luyện. Ngươi chấp nhận không?" Hàn Lập cười mà không cười nói.

"Hạ cấm chế, điều này cũng là hiển nhiên. Dù sao trước kia vãn bối chính là tu sĩ Ngự Linh Tông. Chỉ cần tiền bối có thể che chở an nguy cho vãn bối, tiểu nữ tử tuyệt không có bất cứ câu oán hận gì. Về phần chỉ điểm tu luyện, ta vốn là may mắn nhặt lại được tính mạng, tự nhiên không dám quá phận hy vọng xa xôi" Liễu Ngọc dường như có thể giải thích được ý nghĩ của Hàn Lập, không chút do dự đáp ứng.

Nghe được nữ tử này nhanh chóng đáp ứng, Hàn Lập ngược lại lại trầm mặc, dị quang trong mắt chớp động vài cái, sau đó mới gật đầu nói:

"Được! Nếu đạo hữu ngay cả điều kiện bậc này cũng đáp ứng, dĩ nhiên ta cũng sẽ không nuốt lời. Ngày mai ta sẽ dẫn ngươi đi gặp mặt hai vị trưởng lão Lạc Vân Tông khác, sau này ngươi sẽ đổi tên gia nhập Lạc Vân Tông!"

"Đa tạ tiền bối thành toàn" Liễu Ngọc tâm lý buông lỏng, biết mạng nhỏ thật sự đã được giữ lại, vội vàng mừng rỡ bái tạ.

"Ngươi trước về tĩnh thất nghỉ ngơi một chút. Qua một lát ta sẽ thi triển cấm thần thuật trên người ngươi, sau đó thuận tiện giải pháp thuật giam cầm cho ngươi luôn" Hàn Lập khoát tay chặn lại, bảo nữ tử này ra ngoài.

Sau khi Liễu Ngọc tạ ơn, liền cung kính rời khỏi đại sảnh.

Hàn quang trên vách tường đại sảnh chợt lóe, Ngân Nguyệt từ trong vách hiện ra.

"Như thế nào, ngươi còn không có trở về nguyên hình!" Hàn Lập nhìn thiếu phụ liếc mặt một cái, tùy tiện hỏi.

"Tu vi yêu hồ của nô tỳ so với trước kia tăng lên không ít, thời gian biến thân hiển nhiên cũng dài hơn một chút. Có điều chủ nhân, ngào thật định nhận nữ tử này làm đệ tử sao? Ta nhớ rõ trước kia chủ nhân cũng không thích thu đồ đệ, sợ liên quan đến nhân quả mà chậm trễ việc tu hành. Lục Dực Sương Công này thật đối với chủ nhân rất trọng yếu vậy sao? Nếu không việc bí thuật khu trùng, hoàn toàn có thể dựa vào thi triển Mộng dẫn thuật để mạnh mẽ sưu hồn mà biết được" Hai mắt thiếu phụ vừa chuyển, khó hiểu yêu kiều hỏi.

"Ngươi nói không sai. Lục Dực Sương Công này là tình thế bắt buộc phải có. Ngươi có cảm giác được dựa theo tiến độ bây giờ, một lần chỉ luyện hóa được một chút Kiềm Lam Băng Diễm, thì bao lâu mới có thể luyện hóa toàn bộ" Hàn Lập ngửa người dựa lưng, uể oải nói.

"Không biết, tối thiểu cũng cần.". Ngân Nguyệt bị Hàn Lập hỏi vậy liền sửng sốt, chần chờ một lát, nhất thời cũng không cách nào tính chuẩn xác.

"Nói cho ngươi biết, luyện hóa một tia cần một năm tiêu hóa, muốn đem tất cả băng diễm thành sở hữu của mình, tối thiểu cũng cần hai trăm năm thời gian. Cái này thật quá dài. Mà đám Lục Dực Sương Công phun hàn khí này, có thể giúp cho thời gian luyện hóa được rút ngắn rất nhiều, hơn nữa còn có thể có tác dụng tăng phúc kỳ diệu đối với Kiềm Lam Băng Diễm" Hàn Lập thản nhiên nói, sau đó hai tay vừa nhấc, hai tia phân biệt từ hai tay đi ra.

Kết quả tại trong ánh mắt kinh ngạc của Ngân Nguyệt, chỗ đầu ngón tay, hai tia sáng trắng, xanh phân biệt chớp động.

Một đóa sương hoa trắng như tuyết, một một đóa băng diễm xanh biếc trước sau hiện ra trên đầu ngón tay, nhẹn nhàng lơ lửng, tinh xảo khác thường.

"Đây là." Ngân Nguyệt kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Hàn Lập bất động thanh sắc mở miệng thổi một hơi, nhất thời trong nháy mắt một mảnh khói xanh bay ra, cuốn sương hoa cùng lam diễm vào trong.

Trong phút chốc sương hoa cùng lam diễm hóa thành một điểm sáng, hỗn tạp đan vào cùng một chỗ.

Theo sau, một tiếng nổ trầm thấp truyền ra, phát ra tia sáng màu trắng xanh. Trong đám khói xanh, bỗng nhiên xuất hiện một con chim lửa màu tím nhỏ, hai cánh khẽ nhúc nhích, bay múa xung quanh cực kỳ linh hoạt.

Nhìn thấy con chim tím lớn cỡ ngón tay, mặt Hàn Lập lộ vẻ hài lòng, thậm chí còn bao hàm một tia hưng phấn mơ hồ.

"Ngân Nguyệt, ngươi còn nhớ rõ Huyền Cốt lão ma thi triển Tu La Thánh Hỏa lúc đầu không?" Hàn Lập thở nhẹ một hơi, đột nhiên nói.

------oOo------

Chương 668: Trùng Giáp Thuật

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tu La Thánh Hỏa! Ngân Nguyệt hiển nhiên nhớ kỹ, nó được xưng là ma diễm thánh hỏa của quỷ đạo. Nếu Huyền Cốt tu luyện thành, mặc dù không thể nói có thể tung hoành vô địch một giới, nhưng tuyệt đối có rất ít người là đối thủ. Chẳng lẽ chủ nhân dung hợp chính là loại hỏa này, tựa hồ cùng ngày đó chứng kiến không quá giống nhau".

"Cái này hiển nhiên không phải là Tu La Thánh Hỏa, ngay cả chính ta cũng không biết loại ma diễm này có lai lịch gì, nhưng rõ ràng uy lực so với Kiềm Lam Băng Diễm thì tốt hơn. Nếu ta đoán không sai, theo hàn khí mà Lục Dực Sương Công thổ ra ngày càng mạnh, thì uy lực sau khi thu nạp loại ma diễm này càng lớn, theo vậy thì đến cuối cùng cũng không kém Tu La Thánh Hỏa bao nhiêu. Điều này là ta trong lúc vô ý hấp thu hàn khí của con rết mới ngẫu nhiên phát hiện được. Không thể không nói là cơ duyên may mắn".

Nói xong lời này, tay Hàn Lập vừa động, con chim lửa màu tím sau khi bay múa vài vòng, liền nhanh chóng biến mất không thấy bóng dáng.

Mà Ngân Nguyệt sau khi ngẩn ra, liền ngạc n nhiên vui mừng.

"Vậy nô tỳ xin chúc mừng chủ nhân. Nguyên bổn đối với Kiềm Lam Băng Diễm thì tu sĩ Nguyên Anh bình thường cũng không dám chạm vào, bây giờ nếu có được ma diễm dung hợp, vậy chủ nhân lại càng có khả năng quét ngang Thiên Nam" Ngân Nguyệt nhẹ nhàng cúi đầu, cười khanh khách, càng có vẻ quyến rũ động lòng người.

"Quét ngang Thiên Nam? Khẩu khí cũng thật quá lớn. Tu sĩ

Nguyên Anh Trung Kỳ, Hậu Kỳ tại Thiên Nam, cũng không biết có bao nhiêu. Mấy lão quái vật này không người nào không phải sống lâu thành tinh, chẳng lẽ không có đòn sát thủ. Nói không chừng gặp phải thứ gì đó có thể khắc chế ma diễm" Hàn Lập lắc đầu, ngưng trọng nói.

"Chủ nhân thật khiêm tốn. Trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy" Đôi môi đỏ mọng của Ngân Nguyệt cong lên, hai mắt lộ ra thần sắc không cho là đúng.

"Điều này cũng khó nói. Phệ Kim Trùng lợi hại như vậy, đứng thứ mười trên bảng, nhưng lại đứng sau Huyết Ngọc Tri Thù có thể khắc chế chúng. Nếu là đụng với tu sĩ biết một ít lai lịch của chúng nó, có bảo vật ngọc mộc, tình huống cũng sẽ không tốt. Ma diễm này tương tự cũng có vật khắc chế. Thế giới này, vốn không thể có công pháp hay bảo vật nào thực sự vô địch" Hàn Lập thản nhiên cười nói.

"Chủ nhân suy nghĩ thật chu đáo. Nếu là như thế, vậy cần phải chuẩn bị nhiều đòn sát thủ. Để phòng ngừa bị đối thủ khắc chế" Ngân Nguyệt nghe vậy thần sắc khẽ biến, có chút đăm chiêu gật đầu.

Hàn Lập dường như chưa nói hết, chậm rãi nói tiếp.

"Trước kia ta không thu đồ đệ, là bởi vì tu vi không đủ, lại không có chỗ cư ngụ nhất định, phiêu bạt vô chừng, nếu thu đồ đệ khẳng định là bị trói buộc. Nhưng hôm nay nếu đã an định tại Lạc Vân Tông, hiển nhiên cũng muốn bồi dưỡng một ít thế lực cho mình. Trong tu tiên giới, mặc dù thực lực bản thân là trọng yếu nhất, nhưng nếu lực cô thế cô, cũng có rất nhiều chỗ bất tiện và nguy hiểm. Tối thiểu là tin tức bị bế tắc, không cách nào nắm giữ một ít tình báo hữu dụng cho mình. Tỷ như hai năm sau Ngu Quốc cử hành đại hội giao dịch, cũng không ai chủ động báo cho ta. Mặc dù phỏng chừng đến lúc đó hai vị trưởng lão sẽ báo cho chúng ta biết một tiếng, nhưng như thế sẽ không cách nào chuẩn bị tốt được. Mà ta xem nữ tử Liễu Ngọc này, mặc dù tu vi không cao, nhưng không giống một người chỉ biết khổ tu. Sau khi tiến vào Lạc Vân Tông, không cần ta phân phó, phỏng chừng cũng sẽ cố gắng phát triển thế lực cho mình".

"Nữ tử này bị chủ nhân hạ cấm thần thuật trên người, trừ phi cuộc đời nay tu vi vượt qua chủ nhân, nếu không sẽ không có khả năng phản bội. Điều này so với dưới tình huồng bình thường thu nhận đồ đệ, càng đáng tin cậy" Ngân Nguyệt cười hì hì nói bổ sung.

Hàn Lập liếc mắt nhìn Ngân Nguyệt một cái, lạnh nhạt nói:

"Ngươi biết là tốt rồi".

Sau đó ánh mặt hắn xoay chuyển, rơi vào trên người con tê thú.

Giờ phút này con linh thú lại lắc lư đứng lên một lần nữa, có điều vẻ hung ác đã giảm đi, ánh mắt nhìn Hàn Lập lộ ra vẻ sợ hãi.

"Mặc dù linh thú này đối với ta mà nói không có chỗ gì tốt. Nhưng bởi vì là linh thú của gia tộc, không cần luyện hóa, có thể trực tiếp sử dụng chỉ huy, là thứ có thể giao dịch tốt nhất. Sau khi ngươi đem dạy dỗ tốt nó, liền đưa vào trong phòng linh thú, chờ hội giao dịch tại Ngu Quốc sau này, xem một chút coi có thể dùng nó đổi được thứ gì quý hiếm không. Ta giờ đi hạ cấm thần thuật lên Liễu Ngọc".

Hàn Lập từ trong Túi trữ vật móc ra một cái lệnh bài đen thui, vứt cho Ngân Nguyệt, mở miệng phân phó.

"Tuân lệnh chủ nhân!" Ngân Nguyệt tiếp nhận lệnh bài, cung kính đáp.

Hàn Lập đứng dậy rời khỏi đại sảnh.

Mà Ngân Nguyệt cầm lệnh bài trong tay đùa ngịch một lát, vẻ mặt trầm tư không nói, tựa hồ đang đánh giá lời nói vừa rồi của Hàn Lập. Lát sau, nàng đột nhiên cười dài giơ lệnh bài lên, chiếu vào linh thú trong quang tráo.

Nhất thời lệnh bài liền bắn ra mảnh lớn hoàng quang, bao tê thú lại bên trong.

Trong sảnh truyền ra một tiếng kêu thê lương. Sau khi làm phép, Hàn Lập liền đem nữ tử đến chỗ lão già tóc bạc.

Đương nhiên là không có hoàn toàn nói thật, chỉ nói nữ tử này cùng hắn có chút quan hệ sâu xa, cho nên đem từ Ngự Linh Tông về Khê Quốc, ý định thu vào môn hạ, để có thể chiếu cố tốt.

Lão già tóc bạc nghe vậy, đầu tiên là ngẩn ra, nhưng sau đó chợt hiểu liền cười to.

"Ta nói Hàn sư đệ vì sao lại chạy đến địa bàn của ma đạo, đi một vòng rồi quay lại. Hóa ra là vì Liễu sư điệt. Tốt lắm, bổn tông có thêm một vị nữ tu Kết Đan Kỳ, vi huynh còn cầu mà không được" Lão giả tóc bạc sau đó liền đáp ứng cho Liễu Ngọc gia nhập Lạc Vân Tông.

Hàn Lập đối với việc này rất hài lòng, cùng lão già trò chuyện một chút sự tình, sau đó liền mang nữ tử này rời đi.

Tiếp theo, Liễu Ngọc chính thức đổi tên thành Liễu Mi, bái Hàn Lập làm sư phụ, trở thành ký danh đệ tử.

Mặc dù Hàn Lập nói sẽ không tự mình chỉ điểm cho nữ tử này tu luyện, nhưng sau khi bái sư cũng không có hẹp hòi, lúc này xuất ra hai kiện pháp bảo cùng bình đan dược yêu thú dùng cho tu sĩ Kết Đan Kỳ, ban cho nữ tử này.

Nếu như nói lúc trước khi bái Hàn Lập làm sư phụ, trong lòng Liễu Ngọc có chút miễn cưỡng, nhưng khi thấy vị sư phụ này lại hào phóng cấp cho vật quý trọng như thế, lúc này vừa vui mừng lẫn sợ hãi dùng đại lễ bái tạ.

Lúc này nàng lần đầu cảm giác được, rời khỏi Ngự Linh Tông bái Hàn Lập làm sư phụ, dường như cũng không phải là một chuyện xấu.

Tuy nhiên nữ tử này cũng cực kỳ nhu thuận, sau đó liền phục chế bí thuật Khu trùng thuật mà mình biết được vào trong một cái ngọc giản, cũng hai tay giao mấy con Lục Dực Sương Công nọ cho Hàn Lập.

Hàn Lập thần sắc bình tĩnh nhận lấy phần lễ bái sư này.

Sau khi Liễu Mi rời khỏi động phủ Hàn Lập, tiến vào trong Lạc Vân Tông Bạch Phượng Phong, khai mở động phủ cho mình, trở thành một tu sĩ cao cấp trong Lạc Vân Tông.

Chẳng biết lão già tóc bạc có phải vì nể mặt Hàn Lập hay không, lại cho nữ tử này đảm nhiệm chức phó phong chủ của Bạch Phượng Phong, cấp cho làm phó thủ của nữ tử họ Tống kia.

Hàn Lập biết việc này chỉ cười nhẹ.

Sau khi hắn có được đám rết, liền dùng Nghê Thường Thảo tiến hành thúc dục sinh trưởng. Nếu Nghê Thường Thảo hữu dụng đối với Phệ Kim Trùng, vậy đối với Lục Dực Sương Công hẳn là cũng có tác dụng. Bản thân hắn cũng tiến vào mật thất, bắt đầu tìm hiểu bí thuật Khu Trùng Thuật cùng Huyền Mẫu Hóa Anh Đại Pháp mà Tân Như Âm lưu lại. Ngồi dưới đất không nhúc nhích, hai mắt khép hờ, thanh quang lưu chuyển quanh người, phảng phất như đang tu luyện công pháp gì.

Một lúc sau, hắn mở mắt, sau khi ánh mắt trong suốt hiện lên, lúc này cầm lấy Túi linh thú bên hông không nói hai lời quăng lên cao, nắm tay điểm chỉ, miệng hô *"tật"* một cái.

Lập tức mấy ngàn con tam sắc Phệ Kim Trùng từ trong túi bay ra, nhanh chóng hình thành một đám mây thật lớn, xoay quanh đỉnh đầu Hàn Lập kêu lên.

Hàn Lập không chớp mắt, ngược lại đứng dậy, chân giẫm xuống đất, miệng lẩm bẩm, hai tay bỗng nhiên giương ra, một mảnh khói xanh bay ra khỏi tay, bao đám mây trùng vào trong đó.

Trong nháy mắt tiếng kêu của Phệ Kim Trùng biến mất, ngược lại chúng bắt đầu giao thoa bên trong mảnh khói xanh, nhưng lại không có con nào chạm vào nhau, cực kỳ quỷ dị.

Tinh quang trong mắt Hàn Lập chớp động nhìn chằm chằm đám mây trùng, mắt không chớp một cái. Qua một lát sau, tay hắn kết một pháp ấn, đồng thời tay kia hướng đám mây phát một trảo, miệng gầm nhẹ một tiếng.

Thanh quang lòe loẹt đám mây lập tức rơi xuống đỉnh đầu Hàn Lập, bao Hàn Lập lại trong đó. Tốc độ linh trùng nhanh hơn mấy lần so với lúc trước, điên cuồng bay múa chuyển động vậy quanh Hàn Lập, hình thành một cái lồng.

Hàn Lập thấy vậy, mỉm cười, liền sau đó một âm thanh mờ mịt thâm thúy từ trong miệng phát ra.

Nhất thời, tất cả linh trùng lấy Hàn Lập làm trung tâm, bỗng nhiên tụ tập lại, thanh quang chói mắt đồng thời bùng lên, làm cho người ta không thể nhìn.

Một lát sau hào quang biến mất, nhưng một hình ảnh chiến giáp có hoa văn ba màu hiện lên trên người Hàn Lập.

Thanh quang trên giáp lóng lánh, nhấp nháy lưu động không ngừng, vừa nhìn đã biết là một kiện bảo giáp chắc chắn, khó có thể phá hủy.

Hàn Lập thấy vậy, ý cười trên mặt càng nhiều, lấy tay vuốt mặt ngoài chiến giáp một chút, cảm thấy cực kỳ bóng loáng, căn bản nhìn không ra chỗ dị thường, thật không thể tin nổi.

"Thật tốt. Trước kia tại Hư Thiên Điện thật không nghĩ tới dùng Phệ Kim Trùng ngưng tụ thành một bảo giáp, Ngự Linh Tông không ngờ đã sớm nghiên cứu ra. Thật không hổ là lấy Khu Trùng Thuật làm vang danh trong các đại tông ma đạo tại Thiên Nam. Ta thật khó có thể sánh bằng" Hàn Lập sau khi cười một lát, liền khẽ thở dài, thì thào nói.

------oOo------

Chương 669: Nguyên Anh thứ hai

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tu luyện Khu trùng thuật cũng không khó, lấy tu vi hiện nay của Hàn Lập, tìm hiểu loại bí thuật này dễ như trở bàn tay, như nước chảy mây trôi

Nhưng mà cái bí thuật này cũng khiến cho hắn có một phen mở rộng tầm mắt. Trên đó có ghi lại vài phương pháp điều động trùng tấn công làm cho hắn hài lòng không thôi

Đặc biệt là pháp quyết *"Trùng giáp thuật"* lại càng là một pháp quyết hoàn hảo khiến cho trước kia hắn còn mơ hồ, giờ có thể thực hiện

Trước kia, dù hắn có thể chỉ huy tam sắc phệ kim trùng ngưng kết thành những loại hình dáng đơn giản nhưng nếu muốn nó hóa thành những hình thức cao hơn thì vô cùng khó khắn khiến cho hắn lâm vào cảnh lực bất tòng tâm, không thể giải quyết

Bây giờ có ngọc giản ghi lại Pháp quyết *" Trùng Giáp Thuật"*, trải qia hơn tháng ngắn gủi luyện tập, hắn đã ngưng chiến giáp thành công

Thật sự là quá bất ngờ. Nhưng cũng khiến cho Hàn Lập vô cùng cao hứng, trong lòng mừng rỡ

Hắn tin tường vị cao nhân sáng tạo ra Trùng giáp thuật cũng không dễ dàng có được Phệ Kim Trùng cường đại như vậy để tạo giáp, nói về lực phòng ngự tất nhiên không bằng bảo giáp chân chính. Hơn nữa việc tu luyện trùng vốn vô cùng ít nên công pháp này mới không nổi tiếng

Nhưng mà pháp quyết trong tay hắn lại không giống như vậy

Tam sắc Phệ Kim Trùng vốn là một loại vô cùng khó khăn để phát triển, hơn nữa lại có năng lực ngưng kết hình khiến cho chiến giáp vốn chỉ có năng lực hộ thể bình thường kia lại vô cùng thích ứng với hắn

Hơn nữa sau này chờ Phệ Kim Trùng màu vàng được huấn luyện thuần thục tất nhiên sẽ huyễn hóa ra bảo giáp càng tốt hơn, Hàn Lập tin tưởng mười phần việc này

Khi nghĩ đến loại tiến hóa cuối cùng của phệ kim trùng, Hàn Lập khó có thể kiềm chế sự hưng phấn

Một lúc sau, Hàn Lập cuối cùng cũng khôi phục bình tĩnh

Vuốt ve trùng giáp một lúc, trong lòng hơi trầm tư sau đó thổi ra một ngụm linh khí

Trùng giáp một lần nữa biến tan đi trở thành trùng như cũ. Hàn Lập nhấc tay, chốc lát thu tất cả vào bên trong túi linh thú

Hắn ngồi xếp bằng trên mặt đất, lấy từ trong Túi trữ vật ra một ngọc giản màu xanh xanh, đúng là vật của Tân Như Âm để lại.

Hàn Lập hai tay nâng vật ấy lên, mắt hơi khép lại, thần thức rất nhanh chìm ngập bên trong đó

Bỏ qua trận pháp trên cùng, hắn đã ngay lập tức tìm ra khẩu quyết của Huyền Mẫu Hóa Anh Đại Pháp

Công pháp này cũng khong biết là do vị tu sĩ ma đạo thời thượng cổ nào sáng tạo nhưng mà vô cùng huyền ảo, câu văn ẩn chứa nhiều bí mật. Hàn Lập gần như một chữ cũng không thể ngộ nổi, quá trình vô cùng chậm chạp

Ước chừng thời gian hơn nửa năm, Hàn Lập mới có thể hiểu hơn phân nửa công pháp này

Nhưng điều đó lại khiến cho Hàn Lập trong lòng hoảng sợ, càng vô cùng bội phục vị cổ tu đã tạo ra nó

Không sai, công pháp này lúc thi triển có chút giống như là bí thuật đạo môn nhất khí hoa tam thanh, trong đó rốt cục có bao nhiêu sự khác biệt, Hàn Lập là kẻ chưa từng tiếp xúc đạo môn tất nhiên là không biết

Nhưng mà công pháp này cùng bí thuật ma đạo bình thường *"Thân Ngoại Hóa Thân"* hoàn toàn bất dồng, tuyệt đối là thần thông nghịch thiên sáng tạo ra hóa thân thứ hai. Nếu thành công có thể tạo ra hai nguyên anh độc lập. Mặc dù có phân chia chính phụ nhưng dù một nguyên anh bị tiêu tan thì cái còn lại cũng vẫn có thể tiếp tục sinh tồn

Nhưng nếu gặp chuyện không may là chủ anh thì sẽ phải tốn rất nhiều nguyên khí mới có thể chuyển hóa nguyên anh thứ hai làm chủ anh. Nhưng nếu nguyên anh thứ hai bị hao tổn thì ảnh hưởng tới chủ anh là không đáng nói đến

Càng khiến cho Hàn Lập động tâm chính là một khi nguyên anh thứ hai hoàn thành thì có thể lựa chọn một tu sĩ có thân thể tốt nhất để dung hợp tạo thành hóa thân

Một khi hóa thân hình thành thành có thể tạo thành một chủ thể thứ hai tồn tại bên ngoài. Cho dù chủ thể có tan thành mây khói mà hóa thân còn tồn tại thì Hàn Lập vẫn sống

Dù sao thì trí nhớ tình cảm của hai người giống nhau như đúc, chỉ có điều là hai loại nguyên anh khác nhau

Cái đó và phân thân tu luyện lúc đầu của Hàn Lập là Khúc Hồn đúng là hơn kém nhau một trời một vực.

Lúc ấy Hàn Lập tu luyện sát đan phân thân, khống chế hành động chính là từ nguyên thần của Hàn Lập đi ra nên cũng không hề có bất cứ tia thần niệm, trí nhớ, tình cảm nào, cũng không có khả năng tự chủ, chỉ là một con rối mà thôi

Không chỉ vậy, con rối Khúc Hồn này lại không thể nào rời khỏi Hàn Lập quá xa, nếu không thì thần thức không cách nào cảm ứng được sẽ mất đi năng lực hành động

Mà hóa thân do Huyền Mẫu Hóa Anh Đại Pháp tạo thành lại vô cùng khác, không những có thể cách xa người tu luyện ngàn dặm, hơn nữa không cần phải ra lệnh mà lại có năng lực tự chủ. Hoàn toàn không hề khác biệt gì so tu sĩ bình thường

Biết điều này khiến cho Hàn Lập hít sâu một hơi thật sâu.

Nhưng mà sau khi nhìn xuống phía dưới để tìm hiểu ngọc giản, cuối cùng cũng nhắc đến hạn chế và khuyết điểm của công pháp tu luyện này

Hàn Lập biết được như bị dội một thùng nước lạnh, hưng phấn vừa dâng lên chợt rơi xuống đáy vực

Khó khăn trong đó khiến cho Hàn Lập trọn mắt cứng lưỡi hồi lâu không nói được gì

Cái khác không nói chỉ cần nói đến việc luyện nguyên anh thứ hai

Tu sĩ bình thường chỉ cần ngưng kết chủ anh đều phải hao tổn vô số năm tháng mới may mắn vỡ đan thành công. Tái ngưng kết nguyên anh thứ hai tất nhiên tất nhiên sẽ không có kim đan mà vỡ nên cũng không hao phí nhiều thời gian như vậy

Phương pháp duy nhất chỉ có xâm chiếm nguyên anh của tu sĩ khác, xóa đi thần thức nguyên anh đó đi, dùng thần thức bản thân đồng hóa mới có thể có nguyên anh thứ hai

Ngọc giản dù cung cấp phương pháp dùng thủ đoạn xóa đi nguyên anh nhưng mà nguy hiểm vô cùng lớn, xác suất thành công lại thấp, tất nhiên sẽ không giải thích nhiều

Nếu là có thần may mắn phù hộ xâm chiếm nguyên anh của người khác thành công thì quá trình đồng hóa phía dưới lại càng nguy hiểm bội phần

Dù sao mạnh mẽ đoạt lấy nguyên anh, cho dù tạm thời xâm chiếm thành công nhưng muốn đồng hóa thành chính mình sẽ có thể bị nguyên anh cắn trả

Nếu thành công đồng thời có được hai nguyên anh thì chỗ tốt không cần phải nói

Nếu muốn tiến thêm một bước tu thành hóa thân nguyên anh thứ hai phải tìm một cơ thể thích hợp tiến hành đoạt xá

Đương nhiên tu vi càng cao càng tốt

Tốt nhất là thân thể của tu sĩ Nguyên Anh, có như vậy mới khiến cho hóa thân thứ hai phát huy công dụng cao nhất

Nhưng mà chưa nói tới việc phải bắt sống một tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, muốn giết cũng đã là chuyện vô cùng khó khăn

Người khác không biết nhưng mà Hàn Lập tự biết chính mình không có khả năng

Cho dù Huyền Mẫu Hóa Anh Đại Pháp đại thành cũng không thể nói từ nay về sau không cần phải lo lắng, mà lúc nào cũng phải cẩn thận việc bị hóa thân cắn trả

Hóa thân thứ hai này giống như là tạo một bản thân khác.thời gian trôi đi hai người sẽ dần khác biệt về trí nhớ, tình cảm dễ dẫn tới việc hóa ma. Hóa thân sẽ dần muốn thoát khỏi chủ thể khống chế, thậm chí còn có thể dùng quan hệ đặc thù của hai người, khống chế lại chủ thể

Hình thành thế chủ phụ điên đảo, phản khách vi chủ

Do vậy dù là hóa thân nhưng ngàn vạn lần khi chấp hành mệnh lệnh của chủ thể tốt nhất là không nên rời đi quá lâu. Cách một đoạn thời gian sẽ dùng bí thuật *"Quy Nhất Quyết"* trong Huyền Mẫu Hóa Anh Đại Pháp đánh tan tâm ma, đồng hóa hai nguyên thần lần nữa, tăng mạnh khống chế về chủ thể

Đương nhiên ngoại trừ phòng ngừa hóa thân cắn trả, loại hóa thân này còn có chút khuyết điểm tồn tại nhưng so sánh với việc cắn trả đáng sợ thì không quá quan trọng

Kì thật khi có nguyên anh thứ hai này, Huyền Mẫu Hóa Anh Đại Pháp mới thành lập không cần phải tu luyện hóa thân thứ hai. Khi cùng người khác tranh đấu chiếm không ít tiện nghi, có thể dùng nhiều loại thần thông không nhỏ, cơ hội bảo vệ tính mạng cũng lớn hơn tu sĩ bình thường chỉ có một nguyên anh, nhưng lại không cần lo lắng hóa thân cắn trả

Hàn Lập sắc mặt vô cùng khó coi, cẩn thận đánh giá lợi hại của phương pháp này

Dù tu luyện bí thuật vô cùng gian nan nhưng đúng là một loại thần thông hàng thật giá thật, hắn cũng không dễ dàng từ bỏ

Chỉ cần tu thành tương đương có mọt cái phao cứu hộ trong tương lai. Thật sự là vô cùng mê người!

Về phần tìm được tu sĩ nguyên anh khác như thế nào, Hàn Lập cúi đầu trầm tư một lúc, lấy từ bên trong Túi trữ vật ra một hộp ngọc dán đầy cấm chế phù. Bên trong chính là Mộc Linh Anh bị hắn giam cầm

Hắn cau mày khẽ vuốt ve hộp ngọc hồi lâu cũng không nói một lời

Sau khi nghe qua Liễu Mi nói về lai lịch của Mộc Linh Anh, Hàn Lập tất nhiên là biết nguyên anh này không giống với những nguyên anh khác

Nhưng không thể phủ nhận nếu mà Ngự Linh Tông có thể thi triển Ngũ Hành Linh Anh bí thuật cho linh anh cùng tu sĩ Kết Đan Kỳ hợp thể, có thể nói linh anh này phần lớn là giống nguyên anh

Đem nó tạo thành nguyên anh thứ hai tám chín phần là không có vấn đề

Hơn nữa, hắn lấy Mộc Linh Anh này chẳng để làm gì, thử một lần cũng không có sao hết

Về phần hung hiểm xâm chiếm cùng xóa bỏ thần thức nguyên anh, Hàn Lập có bảo vật bảo vệ không cần quá lo lắng

Điều duy nhất cần lo lắng chính là vấn đề đồng hóa nguyên anh

Muốn thực hiện việc này hắn phải chia thần niệm ra thành những phần nhỏ tốn rất nhiều thần thức, còn có di chứng sau này ảnh hưởng đến thần trí hay không, rất khó nói

Nghĩ tới đây vẻ mặt Hàn Lập vô cùng chần chừ.

------oOo------

Chương 670: Giao dịch hội

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhìn vào hộp ngọc cả nửa ngày, Hàn Lập mới thở dài một hơi, chậm rãi mang nó cất vào Túi Trữ Vật.

Sau đó thanh quang lại chợt lóe lên, khối ngọc giản màu xanh lại hiện ra trên tay hắn.

Có nên mạo hiểm tu luyện nguyên anh thứ hai hay không? Hay là chờ đến khi hoàn toàn hiểu thấu khẩu quyết của Huyễn Mẫu Hóa Anh Đại Pháp mới quyết định?

Dù sao trong việc này, nguy hiểm khó khăn đều không ít. Hắn cẩn thận suy xét cũng là điều đúng đắn

Sau một hồi đắn đo rồi quyết định, Hàn Lập ngay lập tức chìm trong pháp quyết, tiến vào cảnh giới vong ngã.

Cửa động hắn bế quan hoàn toàn đóng chặt, mà Ngân Nguyệt cũng đang tiềm tu ở một gian thạch thất khác cách đó không xa.

Tất cả mọi công việc tạp vụ trong động đều do vài con khôi lỗi xử lý.

Thời gian qua thật nhanh, đảo mắt đông qua xuân đến. Đã tròn một năm rồi.

Một ngày nọ, vùng phụ cận động phủ của Hàn Lập đột nhiên tỏa ra hai đạo ánh sáng trắng hồng.

Sau khi ánh sáng tan đi, giữa sương mù hiện ra hai bóng người, chính là hai vị trưởng lão của Lạc Vân Tông, lão già tóc bạc và một thanh niên có khuôn mặt hung dữ.

Hai người nhìn thấy cấm chế xung quanh, nhìn nhau khẽ cười.

Từ trong bàn tay người trung niên họ Lữ bắn ra một đạo ánh sáng, Truyền tín phù hóa thành một ngọn lửa xuyên qua cấm chế rồi biến mất tung tích. Hắn quay sang nói cười với lão già:

"Xem ra từ lần trước Hàn sư đệ trở về, hắn vẫn chưa xuất động, Đúng là một lòng khổ tu".

"Đây là chuyện rất bình thường. Nếu không Hàn sư đệ đã không có khả năng mới hai trăm tuổi đã ngưng kết nguyên anh. Đáng tiếc với tuổi thọ của ta, khó lòng tiến thêm một bước trên con đường tu tiên. Phỏng chừng chẳng có mấy cơ hội" Khuôn mặt Trình trưởng lão hiện lên vẻ khác thường.

"Sư huynh nói đùa sao. Với tuổi của sư huynh thì qua một hai trăm năm nữa tuyệt không phải là chuyện gì khó khăn", người trung niên nghe thấy lời này liền lên tiếng an ủi.

"Hắc hắc, Lữ sư đệ, tình huống của mình chẳng lẽ ta không biết sao. Có lẽ nếu lần trước mà không bị thương, ta cố sống thêm một hai trăm năm cũng không sao. Nhưng hôm nay dù thương thế đã khỏi bảy tám phần, nguyên khí ta lại hao tổn không thể bù đắp, đâu phải chỉ ngồi xuống đả tọa là xong", lão già tóc bạc bình tĩnh lắc đầu.

"Sư huynh!", trung niên họ Lữ nghe vậy biến sắc, định tiếp lời.

Nhưng lão già đã khoát tay ngăn lại, tiếp tục nói:

"Cho dù từ nay về sau, ta không cùng người ta đả đấu thì nhiều lắm cũng chỉ sống thêm được sáu bảy chục năm; không cần an ủi ta. Nếu không, ta cần gì phải nóng lòng mượn sức Hàn Lập sư đệ vào Lạc Vân Tông, lại còn tận lực giao hảo. Phải biết trong tình huống mời đối phương nhập môn, không muốn cũng phải cẩn thận tra xét lai lịch đối phương. Có điều giờ đã chứng thực suy đoán của ta. Người này có chút bí ẩn, tuy nhiên hắn cũng không có mục đích gì khác với Lạc Vân Tông ta" lão già chậm rãi nói.

"Sư huynh, lần trước huynh phái xuất đệ tử đi tra lai lịch của Hàn sư đệ thật sao?" Trung niên họ Lữ nghe vậy không khỏi ngẩn

người ra.

"Không sai, mặc dù Hàn sư đệ kể về lai lịch của mình cực kỳ mơ hồ, nhưng dựa vào tên tuổi, tướng mạo cũng như xuất thân Việt quốc của hắn, ta phái vài đệ tử vào bên trong Việt quốc len lén hỏi thăm, rốt cuộc cũng tra ra đại khái lý lịch của hắn. Hàn sư đệ đích thực hơn một trăm năm trước là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ của Hoàng Phong cốc Việt Quốc. Hơn nữa năm đó khi hắn cùng những đệ tử khác tiến hành chiến tranh cùng ma đạo, trong lúc giao chiến đã giết không ít tu sĩ cùng giai. Nhưng sau khi Hoàng Phong cốc thất bại thì tên Lệnh Hồ lão quái kia không biết vì sao lại nhìn Hàn sư đệ không vừa mắt, đem hắn làm vật hy sinh. Sau đó thì tung tích Hàn sư đệ biệt tăm. Không rõ hắn mai danh ẩn tích nơi nào mà đột nhiên gần đây trở thành tu sĩ Kết Đan Hậu Kỳ, sau đó ở Lạc Vân Tông chúng ta trở thành Nguyên Anh kỳ tu sĩ. Xem ra trong khoảng thời gian này đã gặp không ít cơ duyên" Lão già bình tĩnh nói.

"Trở thành vật hy sinh. Thật là buồn cười. Ném ra một đệ tử có tư chất tốt như vậy, trong một khoảng thời gian ngắn tu luyện từ Trúc Cơ Kỳ thành Nguyên Anh Kỳ, nếu mà Lệnh Hồ lão quái biết chuyện này, không biết sẽ có cảm giác như thế nào? Dù sao địa vị của Hoàng Phong cốc tại Cửu Quốc Minh cũng không tốt lắm. Lão quỷ đó ngang ngạnh chống đỡ một mình rất là miễn cưỡng. Mà ta nhớ không lầm, hắn là tu sĩ cùng thời kỳ với sư huynh, tuổi thọ cũng không còn nhiều lắm!" Miệng của trung niên họ Lữ nhếch lên cười, châm chọc nói.

"Không sai, Lệnh Hồ lão quỷ so với ta tuổi còn lớn hơn nhiều, nhưng là lão quỷ này tinh thông thuật dưỡng sinh nên thọ nguyên cũng tương đối dài hơi hơn chút đỉnh. Vả lại dựa vào vị thế tu sĩ Nguyên Anh kỳ, ít nhất Hoàng Phong Cốc cũng không gặp phải vấn đề gì lớn. Ta chỉ sợ rằng, không có ta, không hiểu sư đệ ngươi một mình cai quản Lạc Vân Tông thế nào được!"

"Nếu chúng ta không chiếm cứ thánh mạch linh sơn Vân Mộng Sơn, chỉ dựa vào một mình sư đệ, kỳ thật cũng đủ bảo trì cho Lạc Vân Tông. Nhưng giờ tình huống đã phức tạp dị thường, chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, thật khó biết. Ý ta định chờ sau khi ta ra đi thì sư đệ ngươi chủ động đưa mọi người rời khỏi Vân Mộng Sơn,

tránh cho bổn tông gặp đại kiếp. Bất quá bây giờ đã có Hàn sư đệ, mọi chuyện tự nhiên khác rồi".

"Vị Hàn sư đệ này thoạt nhìn có vẻ như chuyên tâm theo tu đạo, không cần biết hoàn cảnh môn phái. Nhưng như thế ta lại càng yên tâm. Chỉ cần lung lạc được hắn, nên sẽ không gặp phải đại kiếp vạn năm không gặp. Lạc Vân Tông ta không cần phải lo lắng" Lão già tóc bạc vuốt chòm râu dài, điệu bộ như là đã tính trước mọi chuyện.

"Có điều Hàn sư đệ này dù là tu luyện kỳ tài, nhưng tuổi còn quá trẻ, chỉ vừa ngưng kết Nguyên Anh, không biết tu vi thế nào" Trung niên có chút do dự, hơi lo lắng liền nói.

"Ừm, ta cũng có chút lo lắng về chuyện này. Dù sao thì tu sĩ khổ tu cũng thường không quan tâm nhiều đến tu luyện bí pháp thần thông gì, hầu như chỉ muốn mau chóng nâng cao cảnh giới. Loại tu sĩ này mặc dù tu vi thâm sâu nhưng kỹ năng chiến đấu còn thua cả tu sĩ dưới mình một hai cấp bậc. Tuy nhiên xem ra Hàn sư đệ cũng không giống loại khổ tu sĩ này. Nên lần này đến Giao dịch hội, ta quyết lựa chọn một vài cao thủ môn nội để bồi dưỡng cho Hàn sư đệ một chuyến" Lão già thần thần bí bí nói.

"Ý sư huynh chẳng lẽ.?" Trung niên nghe vậy giậc mình nói.

Lão già thản nhiên cười, đang định muốn nói gì thì đột nhiên sương mù trước mặt quay cuồng, lão thấy thế liền im lặng.

Trung niên cũng ngậm chặt miệng không nói lời nào.

Mây mù tách ra hai bên, hiện ra một cái thông đạo. Hai người không chần chờ, sóng vai đi vào. Thân ảnh chìm dần vào bên trong sương mù. Cuối cùng biến mất không tung tích. Lúc này Giao dịch hội cũng sắp mở tại phía bắc Thiên Nam đế quốc.

Tại đây là một tòa thâm sơn do thiên nhiên tạo thành, là tổng đàn của liên minh chín nước, cũng là tòa thành tu sĩ duy nhất tại Thiên Nam.

Trong thành bất luận nam nữ lão ấu đều có linh căn tu sĩ. Nguyên

Anh Trung Kỳ ngoài Cửu Quốc Minh lão quái còn có thêm sáu bảy người khác, đủ để tiêu diệt những tu sĩ quá khích.

Cho nên bất luận chính tà hai phái, Thiên Đạo Minh hay tán tu nào khác, dù kiêu ngạo đến đâu cũng không dám làm càn gây chuyện ở nơi này.

Mà một hai tháng trước khi khai đàn Thiên Nam Giao dịch hội, liên minh chín nước đã mở ra một địa trận, là *"Thượng Nguyên Diệt Quang trận"*, đại bộ phận cấm chế đã triệu hồi.

Lúc này cũng đã có một vài tu si vào thành, thậm chí một số người sớm đã ở trong thị nội, cũng có người tiến lên hỏi giá cả giao dịch.

Dù sao cách ngày Giao dịch hội chính thức mở còn đến mấy ngày, đương nhiên là bảo vật đông đảo, tài liệu trân quý tầng tầng lớp lớp được trưng bày, có điều không phải tu sĩ bình thường đều có khả năng mua được. Muốn mua tài liệu quý hiếm một chút thì phải tiết kiệm tiền ngay từ bây giờ.

Cả thành chìm ngập trong không khí náo nức, vô cùng nhộn nhịp, tựa như đây hoàn toàn giống như thành thị của người bình thường vậy.

Chỉ có điều hai bên ngã tư đường đều là tu sĩ có tu vi không thấp mà thôi.

Mà loại tiền tệ được dùng để trao đổi mua bán lại chỉ có linh thạch.

Bên trong thành duy nhất một phòng đấu giá, do Cửu Quốc Minh Khai làm nhà cái đã bắt đầu tiếp nhận các tài liệu trân quý để định giá. Cả thành dần dần trở nên náo nhiệt.

Khi Giao dịch hội chỉ còn hơn nữa tuần trăng, từ xa ngàn dặm ngoài thành có ba đạo quang không nhanh không chậm phi độn đến nơi này.

Chờ độn quang lại gần mới có thể thấy rõ ràng, trong ba tu sĩ có hai nam một nữ.

Trong đó người tu sĩ nữ bộ dáng diễm lệ lạnh lùng, đang thân thiết với thanh niên khuôn mặt hết sức bình thường.

Mà người còn lại là một trung niên, áo xanh lam tung bay phấp phới, khí thế vô cùng bất phàm.

------oOo------

Chương 671: Nam Lũng Hầu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đương nhiên là bọn họ vượt đường dài từ Khê Quốc đến, chính là Hàn Lập cùng Lữ Trưởng lão, người còn lại tất nhiên là thị thiếp của Hàn Lập, Mộ Phái Linh

Vị Trình trưởng lão tóc bạc kìa vì muốn ở lại tọa trấn Lạc Vân Tông, đề phòng có người quấy rối nên không theo cùng

Theo lời lão thì lão tham dự loại thịnh hội này không bảy thì cũng đã tám lần, nên chẳng còn gì trao đổi gì nữa. Tất nhiên muốn đem cơ hội này cho hai vi sư đệ trẻ tuổi

Vì thế Hàn Lập và Lữ trưởng lão mới xuất hiện ở đây

Mộ Phái Linh tu luyện đến bình cảnh, nên xuất quan, nghe Hàn Lập nói sự kiện Thiên Nam đệ nhất Giao dịch hội này sắp triển khai nên cũng động tâm, muốn đi theo để mở rộng tầm mắt

Dù sao, đã không kết đan được, thịnh hội lần này biết đâu lại gặp kỳ ngộ nào đó

Hàn Lập cũng không phải là người khắc bạc, không biết lần này lại có nguy hiểm gì hay không, nên cũng gật đầu đáp ứng

Dù sao đường đi cũng không gần, có mĩ nữ bồi tiếp, cũng là chuyện tốt

Đương nhiên lần này đến Giao dịch hội, ba phái Vân Mộng Sơn cũng có tu sĩ kết bạn đồng hành, hoặc là một mình lên đường

Đám người Hàn Lập tự nhiên không muốn đi cùng tiểu bối nên cũng sớm rời đi, hướng về Ngu Quốc

Chọn lựa lộ trình tận lực tránh các nước chính tà, vô sự tiến vào bên trong Cửu Quốc Minh, cuối cùng cũng đã đến phụ cận Thiên Thành

Hiện tại Hàn Lập đang đánh giá cảnh sắc nơi này, xa xa ngẫu nhiên có một vài tu sĩ dùng thần thức đảo qua trung niên họ Lữ cùng Hàn Lập, nhất thời cả đám sắc mặt đại biến, không dám nhiều lời lập tức bỏ đi, như sợ chọc đến cái gì

Hàn Lập và trung niên họ Lữ cố ý không che dấu tu vi của mình, tu sĩ bình thường phát hiện hai gã tu sĩ Nguyên Anh Kỳ đi chung. Ai cũng vô cùng kinh ngạc, lập tức bỏ chạy.

Lúc đầu, Mộ Phái Linh cũng không tự nhiên lắm, nhưng sau khi thấy việc này diễn ra quá nhiều, liền trở nên quen thuộc

Vị Trưởng lão kia cùng Hàn Lập vẻ mặt ôn hòa đang nói chuyện gì đó

"Giao dịch hội cử hành tại Thiên thành này là chuyện từ trăm năm trước. Trước kia là do Chính tà hai đạo lần lượt tiến hành tại Thiên La Đế Quốc và Phong Đô Đế Quốc. Lúc đó Thiên Đạo Minh còn chưa thành lập, Cửu Quốc Minh lại bị Mạc Lan đạo sĩ đè không thở nổi. Hội này đem lại lợi ích kinh người, cũng chỉ có thể do hai bên thế lực lớn nắm giữ. Nhưng từ khi Chính tà hai phái khuếch trương thế lực, tu sĩ không còn yên tâm để họ nắm quyền nữa. Nên có lần, quyền này thuộc về Cửu Quốc Minh, hai phái chính tà cũng chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt".

"Theo lời Lữ sư huynh vừa nói thì cũng tiện nghi cho Cửu Quốc Minh quá, nhưng mà ta nghe đồn Thiên thành cũng có điểm gây hứng thú. Cả Thiên Nam lại chỉ có một tòa thành này, nghe đâu năm đó, liên minh quân tu sĩ từng một lần đánh vào Ngu Quốc. Lúc đó Thiên Quốc thành vừa mới kết minh xong, lợi dụng Thượng Nguyên Diệt Quang Trận tiêu diệt toàn bộ liên quân. Trận chiến đó có mấy vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ bỏ mạng, đúng là vô cùng bi thảm" Hàn Lập nói với vẻ vô cùng hứng thú

"Ha ha! Hàn sư đệ yên tâm, đại hội Thiên Thành lần này tuyệt đối không làm đệ thất vọng. Nhưng ta cũng cảm giác được, sư đệ bế quan lần này xong có chút khác trước. Có lẽ là bí công đại thành,

nếu không cũng không làm ta thấy quái dị đến vậy" Trung niên họ lữ cười hiền hậu, đột nhiên chuyển đề tài, có chút dò xét

"Đúng là ta vừa tu luyện một bộ công pháp, nhưng mà nói đến đại thành thì còn rất xa. Ta từng nghe đệ tử nói qua, sư huynh có Ngân Lăng Quyết nổi danh vô cùng, tiểu đệ vẫn muốn thấy một lần để mở rộng tầm mắt" Hàn Lập mỉm cười, dễ dàng dùng mấy lời nói chuyển khúc xương lại về đối phương

"Sư đệ không nên nghe mọi người nói bậy, Ngân Lăng Quyết này chỉ là công pháp hệ thủy bình thường mà thôi. Mặc dù đối phó dễ dàng với tu sĩ Kết Đan Kỳ, nhưng chống lại tu sĩ cùng cấp thì lại bại nhiều hơn thắng. May là công pháp này có hai loại bảo hộ tính mạng, nếu không huynh cũng đã vứt bỏ cái mạng nhỏ này vài lần rồi" Lữ trưởng lão lắc đầu cười khổ nói

Nghe hắn nói vậy, Hàn Lập cũng tin tưởng một ít. Nhớ lại lần trước, khi hắn và vị trưởng lão tóc bạc kia bị chính tà liên thủ vây khốn, kết quả hắn không chút tổn hại mà chạy về Vân Mộng Sơn, còn vị trưởng lão tu vi cao thâm hơn kia lại trọng thương mới có thể thoát khỏi

Có thể thấy thủ đoạn bảo vệ tính mạng của đối phương đúng là không bình thường

Hàn Lập trong lòng vừa động, đang định nói gì đó, đột nhiên sắc mặt ngẩn ra, hơi quay đầu nhìn lại

"Công tử, xảy ra chuyện gì?" Mộ Phái Linh bên cạnh Hàn Lập tò mò hỏi, giờ nàng là thiếp của Hàn Lập, tất nhiên dáng vẻ không còn lạnh lùng như trước, khuôn mặt yêu kiều, sóng mắt lưu động mê người

"Có một đội tu sĩ đang hướng chúng ta bay tới, trong đó có một gã là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, hình như là đã phát hiện ra chúng ta" Hàn Lập nhướng mày, sau đó thong thả trả lời

"Ồ, thật vậy sao! Không ngờ thần thức sư đệ lại cường đại như vậy, so với huynh còn cảm ứng được sớm hơn. Nhưng mà sư đệ cũng cẩn thận quá rồi, ở phụ cận Thiên thành cũng đem thần thức

truy xét, không lơi lỏng chút nào" Trung niên họ Lữ liếc mắt về phía Hàn Lập nhìn một cái, khuôn mặt hơi kinh ngạc.

Hàn Lập nghe vậy cười cười không nói gì

Thật ra với thần thức của hắn, dù không cố ý buông ra cũng đã tự động cảm ứng được. Vậy mà tên Nguyên Anh Kỳ kia lại có thể cảm nhận ở khoảng cách xa như thế, thần thức cũng không kém hơn

Hàn Lập và trung niên họ Lữ cùng tò mò về lai lịch đối phương, ba người độn quang dần chậm lại

Một lát sau, một tiếng xé gió nhẹ nhàng từ phía xa truyền lại. Xa xa nơi chân trời có ánh sáng chớp động. Một đội mặc kim giáp giống như là thiên binh thiên tướng đang vây quanh một chiếc xe đang bay chậm rãi về nơi này. Hình như phía trước có bạch hạc đang bay múa, phía sau lại có cung nữ. Điệu dáng giống như là vương giả

Mộ Phái Linh thấy vậy thì trợn mắt há mồm kinh ngạc

Hàn Lập trong lòng cũng ngạc nhiên, nhưng ra điệu bộ trấn tĩnh như thường

Hắn tự biết giới tu tiên có vô số kẻ kỳ quái, đặc biệt là đến Nguyên Anh Kỳ, chủ yếu do ảnh hưởng của công pháp hoặc là nguyên nhân khác mà tính tình trở nên quái dị. Đây đều là chuyện thường thấy, cho nên sau khi kinh ngạc cũng lơ đãng dần

Nhưng mà trung niên họ Lữ thấy cảnh này lại hít sâu một hơi, lập tức hạ giọng kinh hô

"Sao lão quái vật Nam Lũng Hầu lại đến đây?"

"Hàn sư đệ, ngàn vạn lần không được nói lung tung. Người này vô cùng cao thâm, tính tình lại quái dị, năm đó ta cùng hắn gặp mặt một lần, mọi chuyện cứ để ta xử lý".

Trung niên họ Lữ vội vàng lên tiếng dặn dò vài câu, nói hai người

Hàn Lập dừng độn quang, vẻ mặt trịnh trọng đứng im tại chỗ đợi đội tu sĩ lại gần

Thấy bộ dạng khẩn trương như vậy của trung niên họ Lữ, Hàn Lập cũng có chút động dung, nhưng không hỏi nhiều, nhất nhất làm theo

Mộ Phái Linh thấy cảnh này lại càng im lặng không nói

Một lát sau, đội võ sĩ kim giáp cũng đã tới gần. Sau khi thấy rõ tình hình đối phương, Hàn Lập cũng phải rùng mình

Những binh lính kia nhìn qua thì chỉ như binh lính bình thường mà thôi, mặc dù to cao uy vũ, nhưng chỉ có tu vi Trúc Cơ Kỳ. Điều khiến Hàn lập chú ý là hai con thú kéo xe

Một con là Thanh Lân Phi giáp, đầu một sừng không khác gì Kỳ Lân tiên thú. Con kia thì hỏa vũ tung bay, lông có ánh vàng, là một con phượng hoàng to lớn

Hàn Lập đang kinh ngạc thầm nhủ hai con thú, tướng mạo như vậy mà lại đi kéo xe thì cả thú và xe đều đã tới trước mặt hắn

Trung niên họ Lữ không chờ xe đến gần đã ôm quyền cao giọng nói

"Bên trong phải chăng là Nam Lũng Hầu? Tại hạ Lạc Vân Tông Lữ Lạc, xin ra mắt đạo hữu. Đã ba trăm năm trôi qua từ lần gặp trước đây, khi theo gia sư Mộc Ly Thượng nhân, hôm nay gặp lại đúng là may mắn của Lữ mỗ".

Lời nói của trung niên họ Lữ không kiêu không nịnh, nhưng Hàn Lập lại nhận ra bên trong có chút sợ hãi với vị Nam Lũng Hầu này, ý đem mình trở thành tiểu bối

Mà cả thú và xe đều bị một quầng ánh sáng bao lại không thấy rõ bên trong, nhưng vẫn truyền ra tiếng nhạc. Sau khi Lữ Lạc ân cần hỏi thảm thì âm thanh lập tức biến mất

Đội ngũ kia cách ba người Hàn Lập khoảng hơn mười trượng, cũng không hề có dấu hiệu đứng lại. Không khí đột nhiên lạnh ngắt, không chút tiếng động

Hàn Lập thấy tình hình này, hai mắt hơi co lại, nhưng sau đó lập tức khôi phục vẻ bình thường

"Thì ra ngươi là đồ đệ của Mộc Ly ngày đó, năm xưa còn là tu sĩ Kết Đan Kỳ, không ngờ sau ba trăm năm đã nguyên anh thành công. Nghe nói lệnh sư ba trăm năm trước sau khi từ biệt đã qua đời. Thật là đáng tiếc. Nhưng mà đạo hữu bên cạnh là ai, nhìn thấy lạ lẫm" Bên trong kim quang truyền ra âm thanh lười biếng, cuối cùng nhắc đến Hàn Lập.

------oOo------

Chương 672: Cường hành giao dịch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nghe vậy, trên mặt chỉ mỉm cười mà không nói thêm điều gì. Hắn biết Lữ sư huynh bên cạnh nhất định sẽ thay mình lên tiếng

Quả nhiên trung niên họ Lữ không chờ Nam Lũng Hầu nói thêm, giành lời giới thiệu về Hàn Lập.

"Quân Hầu, vị này mới gia nhập Lạc Vân Tông, là Hàn sư đệ, bên cạnh là Mộ cô nương, thị thiếp của hắn. Hàn sư đệ cùng vi sư khi xưa là bạn cũ, hai người cũng nên làm quen một chút đi".

"Vãn bối Hàn Lập ra mắt Nam Lũng Hầu!" Hàn Lập quần áo tung bay, hai tay bình tĩnh ôm quyền

"Hàn Lập, cái tên này nghe thật lạ. Xem ra đạo hữu cũng mới tiến vào Nguyên Anh Kỳ, không biết thần thông như thế nào, có thể cho bổn hầu xem qua được không?" Nam Lũng Hầu bên trong xe lên tiếng.

"Hàn sư đệ mới ngưng kết Nguyên Anh có mấy năm, sao có thể là đối thủ của Nam Lũng Hầu cơ chứ. Đạo hữu đã là tu sĩ Nguyên Anh Trung Kỳ rồi" Lữ Lạc khuôn mặt chợt khẽ biến liền mỉm cười, nhưng trong lòng âm thầm không ngừng kêu khổ.

Lão quái vật này dù tính tính cổ quái, nhưng sao lại muốn xem thần thông của Hàn sư đệ, kiểu cách này chưa từng thấy qua.

"Yên tâm, bổn hầu không có ý lớn hiếp nhỏ, chỉ là dùng thần thức so đấu một lúc mà thôi. Vừa rồi, thần thức Hàn đạo hữu không kém, không giống như một gã tu sĩ mới kết anh chút nào; làm ta vô cùng kinh ngạc mà thôi".

Theo lời Nam Lũng Hầu, trên xe kim quang chợt lóe lên, sau đó lại trở nên ảm đạm. Trong thùng xe hiện ra bóng ba người đang ngồi cùng một chỗ.

Một nam hai nữ!

Nam mặc cẩm bào, đầu đội cao quan bằng bích ngọc, trông rất uy vũ. Bên cạnh là hai người con gái, da trắng như tuyết, xinh đẹp như hoa, nửa thân chìm trong áo của nam nhân.

Nam nhân kia tất nhiên là Nam Lũng Hầu, ngoài hai cô gái bên cạnh còn có hơn mười thị thiếp. Dù tu vi chỉ là Trúc Cơ Kỳ, nhưng cũng thướt tha vô cùng, phong tình vạn chúng

"Quân Hầu chê cười rồi. Hàn sư đệ tuy thần thức có mạnh mẽ một chút, nhưng tỷ thí vốn nguy hiểm dị thường, sao có thể dễ dàng tỷ thí" Lữ Lạc có chút gấp gáp, bất chấp kiêng kị trong lòng, trực tiếp mở miệng, tuyệt đối từ chối đề nghị của đối phương.

"Hắc hắc, Lữ đạo hữu, ngươi gấp làm gì? Nói không chừng Hàn đạo hữu lại nguyện ý thử thì sao?" Nam Lũng Hầu cười lạnh một tiếng, khẽ khàng nói, đôi mắt nhìn Hàn Lập lấp lánh hàn quang.

"Huống chi, nếu Hàn đạo hữu cự tuyệt ý tốt của tại hạ; theo ta nhớ không lầm thì nơi này còn cách Thiên Thành ngàn dặm. Hình như có thể áp dụng quy tắc Cường hành giao dịch".

"Cường hành giao dịch? Quân Hầu nói vậy là ý gì?" Lữ Lạc khuôn mặt khẽ biến động, trong lòng cảm giác nguy hiểm

"Không có gì, ta thấy vị Mộ cô nương này cùng Hàn đạo hữu thân thiết như vậy. Xem ra Hàn đạo hữu vô cùng yêu mến. Ta cũng đang có hai vị ái thiếp, nhưng mà không còn quá yêu thích hai nàng. Hay là dùng các nàng đổi lấy thiếp của Hàn đạo hữu. Ta thấy, luận về nhan sắc, tu vi, hai ái thiếp của ta đều không dưới Mộ cô nương. Nếu mà Hàn đạo hữu không muốn giao dịch như vậy, mà muốn dùng sức mạnh giao dịch, thì cùng ta so đấu thần thức xem ai to ai nhỏ. Nếu thắng ta, chẳng những có thể giữ lại thị thiếp của mình, thậm chí cả ái thiếp của ta đều thuộc về ngươi"

Nam Lũng Hầu ánh mắt lạnh lùng đảo qua Mộ Phái Linh, không chút biểu tình nói.

Hai thị thiếp nấp trong áo sắc mặt khẽ biến, nhưng sau đó lại lập tức khôi phục vẻ bình thường

Lữ Lạc nghe vậy, khuôn mặt vô cùng hoảng sợ, nhất thời không biết nói gì.

Mộ Phái Linh bên người Hàn Lập khuôn mặt trong nháy mắt trắng bệch không chút huyết sắc

"Cường hành giao dịch? Lữ sư huynh có thể giải thích được không?" Hàn Lập nhíu mày thản nhiên nói

Đối với hắn mà nói, vị Nam Lũng Hầu này cũng chỉ là tu sĩ Nguyên Anh Trung Kỳ mà thôi. Với tu vi hiện tại của hắn cũng không cần phải sợ hãi.

"Thật ra cũng chẳng có gì. Cường hành giao dịch chủ yếu nhằm vào tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, đặt ra một cái quy định".

"Sư đệ, ngươi hẳn là biết. Hễ tu vi đạt tới cảnh giới Nguyên Anh, thế lực nào cũng không thể đắc tội. Thế lực phụ trách chủ trì Giao dịch hội cũng vậy. Khẳng định sẽ có chút mâu thuẫn hoặc phát sinh trong cả đại hội. Nếu là tu sĩ dưới Nguyên Anh kỳ thì chủ nhà có thể mạnh mẽ trấn áp, nhưng là tu sĩ Nguyên Anh kỳ trong lúc phát sinh xung đột, chủ sự cũng không dễ dàng dính vào đó để chuốc phiền toái. Vì vậy mới đặt ra vài loại quy định đặc thù khiến cho tu sĩ tự giải quyết tranh chấp. Cường hành giao dịch là một trong những số đó".

"Cụ thể là trước hoặc sau kỳ giao dịch, cách thành ngàn dặm, tu sĩ Nguyên Anh Kỳ lúc đó cùng đối phương giao dịch lấy đồ vật mà mình cần. Nếu đối phương cự tuyệt, có thể dùng quy định này, lấy tu vi giải quyết tranh chấp. Chẳng qua, điều kiện áp dụng quy định này vô cùng ngặt nghèo; bên đề nghị trong Cường hành giao dịch nếu thắng cũng chỉ có thể lấy được đồ vật mà thôi, không thể chiếm tiện nghi khác. Nhưng nếu thất bại thì mất đi đồ vật đó. Hơn nữa loại giao dịch này chỉ có thể khiến đối phương bị thương

mà không được lấy tính mạng. Nếu không, chủ sự sẽ truy giết hung thủ. Bất quá khi tu sĩ Nguyên Anh kỳ một chọi một, giết đối phương là chuyện vô cùng khó. Trừ khi trong tay đối phương có vật mà mình thật sự cần, nếu không thì ai lại dùng biện pháp này; dễ khiến cho mình có thêm một kẻ thù, đúng là chuyện ngu xuẩn" Lữ Lạc giải thích qua cho Hàn Lập, nhưng thần sắc quả thật không được tốt lắm

Thị thiếp đối với tu sĩ Nguyên Anh Kỳ mà nói, đúng là có thể giao dịch. Tại vài Ma đạo phái, thậm chí còn công khai tiến hành.

Bởi vậy cho dù thế nào thì đối phương cũng đều đạt đủ điều kiện, cho dù là chấp pháp Cửu Quốc Minh cũng không thể làm gì

Bất quá, Hàn Lập không có lo sẽ mất mạng, nhưng Giao dịch hội còn chưa bắt đầu, hắn đã trọng thương. Chuyên này thật sự bất đắc dĩ

Về phần Mộ Phái Linh trong mắt hắn cũng không tính là gì. Cho dù đối phương đổi lại, Hàn Lập nhận được hai mỹ nhân thiên kiều bá mị kia. Hàn Lập cũng không hề thiệt thòi

Hàn Lập và Mộ Phái Linh đều nghe rõ ràng lời Lữ Lạc nói. Khuôn mặt Hàn Lập không đổi, nhưng trong lòng Mộ Phái Linh lại vô cùng hối hận

Nếu mà biết Giao dịch hội có loại giao dịch này, nàng đã không nguyện ý cùng Hàn Lập đến đây

Dù nàng không hiểu tên Nam Lũng Hầu này, nhưng thấy thái độ của đối phương với thị thiếp, nàng cũng hiểu, nếu muốn giống như hoàn cảnh ở bên Hàn Lập, bảo trì tấm thân xử nữ, chuyện này là điều không có khả năng. Thậm chí có thể trở thành hàng hóa, tùy tiện bị trao đổi

Nghĩ đến sự tình này, Mộ Phái Linh cắn chặt hàm răng, khuôn mặt tái nhợt có vài tia đỏ hồng

Đối với nàng, hy vọng vị công tử này thắng được đối phương, tuyệt không thể ôm ấp quá lớn

"Thế nào, Hàn đạo hữu? Đáp ứng giao dịch cùng ta hay tỷ thí rồi sau đó giao dịch?" Nam Lũng Hầu ngồi trong xe từng bước ép tới

Trong chốc lát, không khí lâm vào cảnh vô cùng yên tĩnh. Cả Lữ Lạc và Mộ Phái Linh đều khẩn trương nhìn Hàn Lập. Hai vị thiếp thân bên người Nam Lũng Hầu cũng tò mò nhìn hắn, vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ trẻ tuổi

Hàn Lập sờ sờ cằm rồi cười rộ lên

"Tỷ thí thần thức cũng không có gì. Vãn bối mới ngưng kết Nguyên Anh không lâu, cũng muốn thử xem so với tu sĩ khác có khác biệt gì. Nhưng mà nếu tại hạ may mắn thắng được, ta cũng không muốn thiếp thần bên người Lũng Hầu. Chỉ muốn biết lý do chân chính của việc tỷ thí thần thức. Đạo hữu cũng đừng nói là nhìn ta vừa mắt hay nhìn trúng thiếp của tại hạ" Hàn Lập một chút lo lắng cũng không có, trấn định nói.

Những lời này làm Nam Lũng Hầu hiện lên trong mắt vẻ khó giải thích, những người khác thì lại càng không hiểu ý nghĩa của hắn

"Tốt, Bổn hầu đáp ứng" sau khi Lũng Hầu trầm mặc trông chốc lát thì chậm rãi trả lời. Khuôn mặt uy nghiêm tràn ngập vẻ ngưng trọng

"Công tử!" Mộ Phái Linh thấy Hàn Lập đáp ứng thì khuôn mặt không khỏi tràn đầy vẻ phức tạp

"Không có gì đâu, chỉ là chút kỹ xảo thôi mà" Hàn Lập khoát tay nói

"Sư đệ, ngươi cẩn thận một chút. Nếu không ổn lập tức nhận thua. Ta sẽ ra tay ngăn lại" Lữ Lạc thì thào dặn dò.

Hàn Lập gật đầu không nói gì

Lúc này, trong xe đối diện, Nam Lũng Hầu đẩy thị thiếp trong tay ra, khẽ vung áo bào rồi phù ra bên ngoài trời cao. Hàn Lập thanh quang trên người cũng chớp động, hóa thành một đạo hồng quang bay đi

Tuy nhiên, dựa theo Quy định Cường hành giao dịch thì tốt nhất là có chấp pháp tu sĩ của Cửu Quốc Minh ở đây. Nhưng hiện tại cả hai bên đề không đề cập đến việc này, tự nhiên sẽ không tính.

"Dù ta không biết tại sao đạo hữu nhất định phải dò xét thần thức của ta, nhưng hiển nhiên dụng ý của Quân Hầu chắc cũng không nông cạn. Ta thực có chút tò mò đối với việc này", chờ hai người bay ngoài năm sáu mươi trượng, Hàn Lập lơ lửng, đối diện với Nam Lũng Hầu, bình tĩnh nói.

"Hàn đạo hữu thật thông minh. Chẳng qua nếu ngươi muốn biết nguyên nhân, trừ khi thần thức mạnh hơn ta hoặc không thua kém bao nhiêu mới được. Nếu không, mới vừa rồi thần thức đảo qua ta, làm ta thấy thần thức của ngươi không kém, bổn hầu cũng không tự hạ thân phận mình mà tìm ngươi tỉ thí. Nhưng mà ta xem ra Hàn đạo hữu hy vọng cũng không lớn. Nguyên Anh Sơ Kỳ so với Nguyên Anh Trung Kỳ đúng là vô cùng yếu kém, làm sao chỉ hơn thua chút ít được", Nam Lũng Hầu khóe miệng hiện lên nụ cười lạnh lùng, không chút khách khí nói.

------oOo------

Chương 673: Thần thức biến hóa

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đạo hữu nói không sai, nhưng Hàn mỗ cũng muốn mang thị thiếp trao đổi, chỉ còn cách lãnh giáo một phen" Hàn Lập thong dong nói, sau đó im lặng, phóng thần thức ra ngoài, một cỗ khí thế kinh người thoát ra, hướng về phía đối diện phóng nhanh đi.

"Đến hay lắm".

Nam Lũng Hầu không hề e sợ, ngược lại còn hét lớn một tiếng, thần thức đồng thời phóng ra hai đạo ánh sáng mà mắt thường mơ hồ còn thấy được ngay điểm trung gian không một bóng người giữa hai người. Tại nơi va chạm, hiện ra một đạo gió lốc, tán về mọi hướng.

Thấy cảnh này trong lòng Nam Lũng Hầu vô cùng kinh ngạc, thần tức phóng ra nháy mắt tăng lên vài lần.

Tiếng xé gió bạo liệt nhất thời vang lên bên tai không ngừng nghỉ một trận gió trở thành một đạo khí lưu cuốn cả hai người vào bên trong; thân hình mơ hồ, hình thành hai bóng đen đứng yên.

"Thần thức hóa hình! Hàn sư đệ sao có thể có thần thức cường đại như vậy?" Lữ Lạc đang đứng giữa không trung phía dưới nhìn xem tình hình, không khỏi thất thanh kêu lên, vẻ mặt không thể tin nổi.

"Thần thức hóa hình? Công tử có thể không kém đối phương", Mộ Phái Linh nghe vậy không biết có ý tứ gì, không nhịn được mà lên tiếng hỏi.

"Ta cũng không biết. Theo lý thuyết thì thần thức hóa hình là thần thông do tu sĩ Nguyên Anh Trung Kỳ bằng vào thần thức cường

đại mới có thể nắm giữ. Hàn sư đệ bây giờ đã có thể thi triển. Chẳng lẽ công pháp chủ tu của hắn là theo hướng thần thức. Cũng chỉ có như vậy mới lý giải được mọi chuyện" Lữ Lạc giải thích nghi vấn của Mộ Phái Linh nhưng sau đó lại tự thì thào.

"Nói như vậy công tử cũng có thực lực để liều mạng sao?", Mộ Phái Linh không kiềm chế xưng hô với vị Lữ sư tổ này, trong lòng thầm hy vọng.

"Cái này cũng khó nói. Phải biết là cho dù tu sĩ Nguyên Anh kỳ cùng cấp cũng có phân biệt mạnh yếu. Nam Lũng Hầu ba trăm năm trước đã tiến vào Nguyên Anh Trung Kỳ. Dù bây giờ còn dừng lại ở cảnh giới này, nhưng không thể nghi ngờ, hắn đã tu luyện đến đỉnh phong rồi. Cảnh giới hậu kỳ chỉ còn một bước mà thôi. Nếu sư đệ muốn thắng lão quái vật này, quả thật rất khó khăn" Lữ Lạc thần sắc bất định nói.

Mộ Phái Linh vừa nghe lời này, tâm lý vừa hy vọng một chút đã lạnh lẽo trở lại.

Đúng lúc này, bầu trời bạo liệt tiếng gió dày đặc. Bên dưới hình thành một trận gió xoáy. Thậm chí hình thành một phong giới màu trắng, bao phủ hoàn toàn hai người vào bên trong.

Điều này khiếm Lữ Lạc vừa thả lỏng lại kêu lên một tiếng.

"Không thể tin được. Hàn sư đệ không hề rơi vào thế hạ phong?" Khuôn mặt hắn vô cùng cổ quái mà lên tiếng.

Mộ Phái Linh vừa nghe vậy, mừng rỡ cặp môi vừa động muốn nói.

Bầu trời lại chói lên một trận bạch quang, tiếng sét đánh vang lên rõ ràng trong không trung. Lộ ra bên ngoài khí tức cuồng bạo, quét mạnh về bốn phương tám hướng.

Xa hơn mười trượng là đám người Mộ Phái Linh. Thấy cuồng phong màu trắng cuốn đến với khí thế hung hiểm, biểu tình trên mặt trở nên khó coi vô cùng.

"Không ổn rồi!"

Lữ Lạc gầm nhẹ một tiếng, thân hình chợt lóe hiện ra trước mặt Mộ Phái Linh; hai tay khẽ động vẽ ra một vòng bảo hộ màu lam trước người, đem hai người bao vào trong đó.

Trong chốc lát thời gian, trận gió mạnh quét vọt đến vòng bảo hộ.

Kết quả tạo nên tiếng cọ sát không ngừng trước tấm chắn màu xanh lục. Tựa như là bị búa tạ nện vào, chỗ bị gió thổi qua hình thành một vết lõm hơn một thốn.

Trên mặt Lữ Lạc hiện lên lam quang, triệt bỏ vòng bảo hộ.

Cách đó không xa là đám hộ vệ của Nam Lũng Hầu, đối mặt trận gió, lưỡi mác được giơ cao lên, kim quang di động ngay trên đầu bọn họ. Một tấm chắn kim loại thật lớn đem toàn bộ thú xe bao vào trong không gian đó.

Nhưng dù thế khi trận gió đi qua, kim quang lại bị vỡ ra. Một chút gió còn lại thổi vào khiến cho không ít thị nữ ôm đầu thống khổ kêu lên thảm thiết. Thất khiếu chảy máu vô cùng đáng sợ.

Chỉ có hai thiếp thân ngồi bên trong xe, có cấm chế bảo vệ họ nên mới bình yên vô sự.

Nhưng khuôn mặt cả hai tái xanh tái xám, trông rất kinh hoàng. Chứng kiến màn này, Mộ Phái Linh hít sâu một hơi, nhìn lên bầu trời lần nữa; thấy thân hình Hàn Lập, không khỏi kinh ngạc đến xuất thần.

Giờ phút này, trong không trung truyền đến tiếng hừ lạnh của Nam Lũng Hầu.

Một đoàn kim quang từ trên trời giáng xuống, nửa đường vỡ ra tạo thành một màn kim quang bao hắn vào bên trong.

Nơi mà võng ánh sáng đi qua, tiếng thảm thiết biến mất, đám người một lần nữa ổn định thân mình.

Mặc dù mỗi người còn sót vẻ mặt kinh hoàng nhưng cuối cùng vẫn không còn trở ngại.

Nam Lũng Hầu ra tay chữa trị như thế, nhưng Hàn Lập ở đối diện hắn lại không có chút phản ứng gì. Điều đó làm hắn vô cùng kinh ngạc, không ngờ thần thức của đối phương lại tương xứng với mình.

Phải biết rằng, mới vừa rồi hắn thả ra tất cả thần thức, nhưng chỉ với bảy thành công lực. Đối phương lại có vẻ dễ dàng tiếp được, tất nhiên là còn thừa lực. Thậm chí có khi thần thức lại cao hơn hắn cũng nên.

Ngay lúc Nam Lũng Hầu kinh nghi như vậy thì Hàn Lập ở đối diện lại nhoẻn miệng cười.

"Tỷ thí dừng lại ở đây sao? Nếu còn tiếp tục sợ là Hàn mỗ không có khả năng đón nhận" Hàn Lập hời hợt nói.

"Ha ha, Hàn đại hữu nói quá rồi. Không kể công pháp, nhưng thần thức đạo hữu tuyệt không kém ta. Tỷ thí dừng ở đây cũng tốt, nếu không lại tổn thương hòa khí" Nam Lũng Hầu định giá một chút rồi mượn thang leo xuống, chầm chậm nói.

Hàn Lập thấy vậy mỉm cười. Nhưng trong lòng lại thở dài, xem ra tại tu tiên giới, tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cũng phải dùng thực lực để nói chuyện.

Ít ra đối diện với Nam Lũng Hầu, mặc dù không thể áp đảo, nhưng Hàn Lập tin tưởng có thể cùng hắn ngang tay.

Nhưng trận đấu vừa rồi khiến Hàn Lập trong tâm có vài phần kiêng kỵ, không dám quá khinh thị hắn nữa.

Huống hồ thần thức cường đại như vậy, hắn còn chưa vượt qua được.

"Nếu đạo hữu thần thức cũng đã không kém ta, ta sẽ nói cho Hàn đạo hữu nguyên do tỷ thí như ước hẹn. Y như đạo hữu đoán, nếu ổn hầu không có mục đích khác sẽ không lôi kéo đạo hữu tỷ thí

thần thức. Có điều, sự tình trọng đại, nơi này lại không tiện nói rõ. Ngọc giản này có một bản đồ, giao dịch hội bắt đầu vào thứ tư, đạo hữu theo bản đồ đó đến tụ hội. Bổn hầu sẽ giới thiệu một vài vị đạo hữu khác, còn chia sẻ một chuyện vô cùng tốt với đạo hữu" Nam Lũng Hầu nhìn Hàn Lập cười quỷ dị, một đoạn mật ngữ truyền vào trong tai Hàn Lập.

Sau đó tay hắn sờ vào túi trữ vật, khéo léo giấu một thứ bí mật trong tay, xòe tay bắn ra. Ngọc giản hóa thành một đạo bạch quang bay đi, không hề cố kỵ đám Lữ Lạc bên dưới

Hàn Lập nghe vậy thì vô cùng sửng sốt, lập tức nhấc tay đem giản ngọc thu vào, đưa mắt đánh giá lại Nam Lũng Hầu vài lần, sau đó đem bỏ ngọc giản vào Túi trữ vật, không hề có ý định xem luôn bây giờ.

Nam Lũng Hầu thấy thế không giận mà bật cười, quanh thân hiện lên một đạo quang bao bọc lại. Sau đó bay về tọa kỵ của mình.

Trên xe lại lóe lên kim quang, tất cả kim giáp sĩ đều tiếp tục hành trình của mình, hướng Thiên Thành bay đi. Cỗ nhạc trong xe lại xé gió vang lên.

Lữ Lạc cách đó không xa cũng không được Nam Lũng Hầu hỏi han một tiếng, trực tiếp bay đi.

Tu sĩ Nguyên Anh khác khẳng định sẽ rất bất mãn, nhưng Lữ Lạc biết rõ tính tình quái dị của đối phương nên trưởng lão Lạc Vân Tông chỉ còn biết cười khổ mà thôi.

"Công tử, người có sao không?", thấy Hàn Lập quay trở lại, tâm thần Mộ Phái Linh trở nên bình tĩnh, ân cần thăm hỏi; đôi mắt đẹp không ngừng nhìn Hàn Lập chằm chằm.

Mới vừa rồi nàng tận mắt nhìn vị công tử này dùng lực đấu với Nam Lũng Hầu, đại triển thần uy khiến trong lòng gợn sóng

Cảm giác được bên người Hàn Lập cũng không phải là chuyện xấu, mơ hồ lại có cảm giác ấm áp.

"Không có chi, chỉ là hao tổn thần thức mà thôi" Hàn Lập bình thản nói, đối với sự ân cần hỏi thăm của nữ nhân này, có chút cảm động.

"Sư đệ, ngươi dấu diếm ta đến khổ. Làm sư huynh lo lắng" Lữ Lạc bên cạnh tấm tắc nhìn Hàn Lập, hồi lâu mới mừng rỡ nói. Tia ngăn cách mỏng manh như có như không cuối cùng cũng biến mất, không còn chút gì.

"Sư đệ trước nay chưa từng dấu diếm hai vị sư huynh. Cái chính là hai vị chưa từng hỏi qua mà thôi. Chúng ta cũng nên đi thôi. Trận động tĩnh mới vừa rồi sợ đưa đến không ít tu sĩ" Hàn Lập thần sắc ôn hòa nói.

"Không sai. Chắc chắn sẽ bị tu sĩ khác để ý tới, sợ rằng có chút phiền phức. Chúng ta mau chong đến Thiên Thành nào" Lữ Lạc không chút do dự nói.

------oOo------

Chương 674: Gặp lại đồng tử

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đây là Điền Thiên Thành?" Hàn Lập đứng một bên trên sườn núi, nhìn trong ngoài cự đại trường thành, thấp giọng nói.

"Thế nào? Hàn sư đệ có phải chưa bao giờ gặp qua thạch thành lớn như vậy hay sao. Đây chính là do Cửu Quốc Minh trước sau mấy lần xây dựng bổ sung thêm mới có được quy mô như vậy. Mặc dù không dám nói là Thiên Nam đệ nhất thành thị, nhưng là tuyệt đối có thể xếp vào một trong năm thành lớn nhất. Mà cả tòa thành thị đều dùng cự thạch tu kiến" Lữ Lạc đứng bên cạnh Hàn Lập, đồng dạng cảm khái nói.

Hàn Lập nghe lời này, mỉm cười.

Nói đến thành lớn thì Thiên Nam nào có thành thị nào có thể so với Loạn Tinh Hải Thiên Tinh Thành. Đó mới chân chính là thạch thành lớn vô đối.

Nhìn Điền Thiên, mặc dù cũng là thành lớn dài hơn trăm dặm nhưng so với Thiên Tinh Thành thì không là cái gì.

Mặc dù Hàn Lập chỉ lơ đểnh nói chuyện nhưng Mộ Phái Linh đứng cạnh hắn lại có vẻ giật mình.

Thạch thành trước mắt hiển nhiên làm cho nữ nhân này khiếp sợ không nhỏ.

"Bất quá, vừa tiến vào phụ cận Điền Thiên Thành là phải đi bộ. Thật đúng là có chút buồn bực" Lữ Lạc lắc đầu có chút bất mãn nói.

Hàn Lập khẽ nhếch miệng trả lời:.

"Cửu Quốc Minh cũng là không có biện pháp nào khác. Nếu

không với lượng tu sĩ cấp cao đông đúc như thế đến đây đều từ trên trời phi hành qua lại thì bọn họ căn bản không có cách nào quản lý thành này. Cũng may cấm chế này đối với tu sĩ Nguyên Anh chúng ta mà nói, chỉ là hình thức mà thôi. Nếu thật muốn bay lên không mà đi thì loại cấm chế này còn lâu mới có thể vây khốn được chúng ta?" "Không nghĩ tới sư đệ lại sảng khoán như thế. Hảo, chúng ta đi thôi. Có lẽ vào thành sớm, thì có thể có chút thu hoạch!" Từ sau trận cùng Nam Lũng Hầu thần thức đại chiến vị Lữ sư huynh này đối với Hàn Lập nhiệt tình thân thiết hơn so với trước kia rất nhiều.

Hàn Lập cười gật đầu đáp ứng sau đó ba người từ trên sườn núi đi xuống. Nghênh ngang hướng xa phía cửa thành đi tới.

Bởi vì đây đã là khu vực phụ cận Điền Thiên Thành nên từ bốn phương tám hướng đều có tu sĩ hướng về thành đi bộ tới. Nơi đây cũng có vẻ nhân khí mười phần.

Hàn Lập cùng Lữ Lạc không muốn gây ra sự chú ý nên hai người sớm đã che dấu tu vi, thoạt nhìn cùng Mộ Phái Linh không sai biệt lắm đều giống tu sĩ Trúc Cơ Kỳ.

Bởi vậy ba người rất dễ dàng xen lẫn trong đám tu sĩ khác từ cửa thành cao ước hơn mười trượng đi vào.

Tại cửa thành, mặc dù có một số tu sĩ chấp pháp Cửu Quốc Minh đứng gác, nhưng vẫn chưa phát hiện được đám người Hàn Lập có gì khác thường.

Sau khi vào đến Điền Thiên Thành thì đập vào mắt là một loạt thạch ốc được xây dựng, bố trí một cách chỉnh tề.

Trong các thạch ốc này có rất nhiều con phố rộng giao nhau như mạng nhện trong đó có không ít người qua lại liên tục.

"Chúng ta nên trước tiên kiếm chỗ ở đã. Bất quá, cũng không nên chen chúc cùng những người khác ở trong khách sạn. Nơi này, có lầu khách quý chuyên chiêu đãi miễn phí tu sĩ Nguyên Anh. Chúng ta có thể trực tiếp đi vào trong đó" Lữ Lạc trước kia đã tới Điền Thiên Thành một lần nên, hơi có chút ngựa quen đường cũ

nói.

Hàn Lập tự nhiên sẽ không phản đối, mang theo Mộ Phái Linh trực tiếp đi theo trung niên nhân họ Lữ.

Kết quả Lữ Lạc mang theo hai người, trực tiếp hướng đến một góc thành đi tới.

Một lát sau, ba người đi xuyên qua nhiều ngã tư đường rốt cục đến trước một màn ánh sáng trắng.

Phía sau màn ánh sáng là trùng trùng lầu các u tĩnh tố nhã, kiến trúc khác nhau, tinh mỹ tuyệt luân.

Phía ngoài màn ánh sáng có một vài tu sĩ đi ngang qua nhìn các lầu các phía trong quang mạc, tất cả trên mặt đều tỏ vẻ kính sợ cùng hâm mộ vô cùng.

Nhưng bọn hắn cũng không có dũng khí dừng lại nhiều hơn, đều bước nhanh rời khỏi nơi này.

"Tại nơi này, cũng chỉ có tu sĩ ngoài Nguyên Anh Kỳ mới có năng lực mở cấm chế ra".

Lữ Lạc lấy tay chỉ một điểm nói. Tiếp theo tay hướng quang mạc rẽ ra, đồng thời trên thủ chưởng lam mang chợt lóe.

"Rắc" Một tiếng, bạch sắc quang mạc bị thủ chưởng đầy linh lực của Lữ Lạc tách ra một cái khe lớn. Bóng người chợt lóe lên, hắn không chút khách khí tiến vào.

Màn ánh sáng trong nháy mắt khép lại, nhanh đến mức khó tin.

Hàn Lập sau khi ngẩn ra một lúc, cũng không nói gì, há mồm, một đoàn thanh quang bắn ra.

Bạch sắc quang mạc sau khi thanh mang chớp động một cái khe dài hơn trượng lập tức hé ra.

Hàn Lập tay ôm lấy Mộ Phái Linh mảnh mai, đầy mùi u hương rồi mang theo nữ nhân này tiến vào trong màn ánh sáng.

Mộ Phái Linh nửa người dựa vào lòng Hàn Lập, trên mặt có chút đỏ bừng nhưng trong lòng nhất thời có chút cảm giác khác thường.

Chứng kiến Hàn Lập cử trọng nhược khinh phá cấm chế mà vào, Lữ Lạc trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc nhưng ngay lập tức khôi phục như thường.

"Các lầu các này, tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cũng có thể mang theo môn nhân đệ tử tùy ý chọn lựa một tòa. Bất quá, lầu các mà cấm chế bên ngòai phát sáng là đã có người, nên chọn một tòa khác. Bất quá cũng không phải tất cả tu sĩ Nguyên Anh đều muốn tới đây. Có một số lão quái vật lại tình nguyện ở ngoài thành hoặc khách sạn khác" Lữ Lạc vừa nói vừa mỉm cười nhằm đám lầu các này chỉ chỉ trỏ trỏ.

Quả nhiên bên ngoài một số tiểu bộ phân lầu các, cấm chế quang mang có bộ dáng chớp động.

"Sư đệ! Chúng ta chọn hai tòa lầu các liền nhau này, có việc gì cũng có thể chiếu cố nhau một chút" Lữ Lạc chỉ vào hai tòa lầu các cách đó khoảng năm sáu mươi trượng đề nghị.

"Theo ý sư huynh đi" Hàn Lập sau khi nhìn một chút cũng đồng ý.

Lữ Lạc đang còn muốn nói cái gì đó thì một tiểu lâu phụ cận đang có ánh bạch hoàng quang mang vây quanh, cấm chế đột nhiên mở ra, từ bên trong lại đi ra một người có thân ảnh thấp bé.

Mà người nọ ánh mắt đảo qua đám người Hàn Lập, lập tức kinh ngạc nói:

"Ồ, đây không phải là Lữ huynh sao? Không nghĩ tới đạo hữu cũng tới nơi này!"

Hàn Lập nghe vậy, vội vàng nhìn kỹ người này.

Người này dáng vẻ trắng trẻo trẻ tuổi như ngọc đồng, đúng là đã gặp tại thánh địa của ba phái, chính là Hỏa Long Đồng Tử. Hắn vừa nói xong, con ngươi hắc bạch phân minh nhất chuyển, ánh mắt trực tiếp rơi vào trên người Hàn Lập cùng Mộ Phái Linh, vẻ tiếu dung pha lẫn vài phần kinh ngạc.

Lấy trí nhớ siêu cường của Hỏa Long Đồng Tử này, hơn hai mươi năm trước mặc dù mới gặp qua Hàn Lập nhưng hắn chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra Hàn Lập là một gã đệ tử tham gia Thí Kiếm Đại Hội lần trước. Bất quá bây giờ Hàn Lập chỉ dùng công pháp bình thường để ẩn nặc tu vi nên tự nhiên không thể gạt được tu sĩ cùng cấp. Hắn trong lòng sau khi cả kinh lập tức lộ ra thần sắc có chút hiểu ra.

"Ha hả! Thì ra là Lam đạo hữu. Ta tưởng đã đến sớm nhưng lần này đạo hữu đã đi trước một bước Đúng. Vị này là Hàn Trưởng lão mới gia nhập Lạc Vân Tông chúng ta. Hàn sư đệ, nói vậy Lam huynh ngươi cũng gặp qua một lần rồi thì ta cũng không cần nhiều lời giới thiệu!" Lữ Lạc đầu tiên là sửng sốt tiếp theo vẻ mặt tươi cười nói, tựa hồ cùng đối phương có quan hệ.

"Thì ra Hàn đạo hữu thật sự là tân trưởng lão của quý tông, Lam mỗ ngày đó thật đúng là mắt kém" Hỏa Long Đồng Tử nghe Lữ Lạc vừa nói như thế, cười khổ nói, tựa hồ không còn muốn truy cứu chuyện ngày đó.

"Hàn mỗ chỉ là đã nghe đại danh Linh nhãn thánh thụ từ lâu, lúc đó mới tiến vào thánh địa coi một cái. Hy vọng Lam đạo hữu ngàn vạn lần không nên trách tội" Mặc dù đối phương nói như thế, nhưng Hàn Lập lại cười hơi giải thích một chút.

"Bây giờ đạo hữu đã là Lạc Vân Tông trưởng lão, việc này tự nhiên không cần nhắc lại. Bất quá, hai vị đạo hữu tới cũng khéo, ta vừa lúc cùng mấy vị đồng đạo quen biết ước định muốn đi Tinh Long Các tiến hành một Giao hoán hội nhỏ, hai vị đạo hữu hay là cùng đi xem một chút, nói không chừng có thể tìm được gì đó thích hợp" Hỏa Long Đồng Tử tựa hồ tính tình cũng thẳng thắn, lúc này khoát tay chặn lại rồi mở lời mời.

"Nhanh như vậy lại có giao hoán hội. Sách sách, hai sư huynh đệ ta tới thật đúng lúc. Hàn sư đệ, tu sĩ Nguyên Anh Giao hoán hội

diễn ra cũng không nhiều, nhất định phải đi. Nếu không, có thể bỏ qua đồ tốt" Lữ Lạc nghe vậy mừng rỡ, lúc này xoay mặt nhìn Hàn Lập trịnh trọng nói.

"Hết thảy theo ý Lam sư huynh!" Hàn Lập thần sắc không thay đổi, sau khi cười, bình thản nói.

Vì vậy sau đó Hàn Lập hai người trước tiên ở bên ngoài lầu các thiết hạ cấm chế, sau đó theo Hỏa Long Đồng Tử, lần nữa ra khỏi bạch mạc.

Hàn Lập sau khi dặn dò vài câu thì đem Mộ Phái Linh tạm thời ở lại trong lầu các.

"Tinh Long Các Lam mỗ tại Cửu Quốc Minh có một vị hảo bằng hữu, mà người này giao hảo rất rộng, bất luận chánh tà đều có thể kết giao. Cho nên hắn mới có thể tạo thành Giao hoán hội lần này. Bất quá, vì tránh cho một số phiền toái không cần thiết, tất cả mọi người đi vào đều phải mang mặt nạ để che đi chân diện mục".

Bằng thứ giọng thanh thúy, Hỏa Long Đồng Tử nhiệt tình trao đổi mọi chuyện tình liên quan đến giao hoán hội.

Mà Lữ Lạc nghe xong trong lòng vừa động, có chút giật mình nói:.

"Người Lam huynh nói chẳng lẽ là Thiên Tinh Chân Nhân, hình như cũng chỉ có lão này mới có điều kiện như vậy. Bất quá, ta nhớ kỹ Thiên Tinh Chân Nhân cũng không thích dính dáng vào việc này mà sao lần này lại chủ động tổ chức Giao hoán hội?"

"Hắc hắc, không nghĩ tới Lữ đạo hữu cũng biết tới danh tiếng Thiên Tinh lão hữu, không sai vị lão hữu này mặc dù không thích phiền toái, nhưng hắn trong thời gian này hình như đang có nhu cầu cấp bách đối với một vài loại đồ vật trân quý, nhưng vẫn không có tìm được. Phỏng chừng cũng là vì thế mới chủ động tổ chức Giao hoán hội" Hỏa Long Đồng Tử cười hì hì nói.

"Ồ, nếu nói như vậy thì việc này thật sự cũng có khả năng" Lữ Lạc có chút rõ ràng gật đầu.

Hàn Lập bên cạnh yên lặng nghe hai người nói chuyện, thần sắc vẫn rất bình tĩnh.

Vừa đi vừa nói chuyện với nhau, ba người đã đi đến trước một lầu các trắng noãn như ngọc.

Lầu các này có ba tầng, diện tích từ lớn đến nhỏ, trên cửa treo một tấm biển cổ kính.

"Tinh Long Các" Ba chữ màu vàng to viết bên trên.

------oOo------

Chương 675: Nguyên Anh tụ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Chính là nơi này. Hai vị đạo hữu, mời vào" Hỏa Long Đồng Tử hướng về phía hai người cười nói, sau đó nghênh ngang tiêu sái đi vào.

Đến gần lầu các đại môn, Hàn Lập tùy ý hướng vào trong liếc mắt một cái, kết quả không khỏi ngẩn ra.

Bên trong lại phảng phất như một cái tửu lâu tầm thường, chẳng những đông đảo khách nhân đang ngồi ăn ăn uống uống cùng mấy tên điếm tiểu nhị tay bưng thức ăn đi qua đi lại như thoi xuyên qua các dãy bàn, trên bàn bày đầy các loại rượu ngon món ngon, tiếng cụng chén qua lại liên tiếp truyền ra.

Mà ở một bên lầu các đại môn có một cái biển gỗ lớn ở trên viết mấy chữ *"Bổn lâu được bao, người ngoài dừng bước"*.

"Thiên Tinh lão quỷ này, lại còn diễn trò huyễn thuật, thiệt là!" Hỏa Long Đồng Tử thì thào tự nói vài câu nhưng căn bản không để ý tới cái biển gỗ này bước vào.

Mà Hàn Lập nghe vậy trong lòng vừa động, thần thức hướng bên trong nhẹ nhàng đảo qua, nét mặt lập tức lộ ra vẻ quái dị nhưng chân cũng không có dừng lại chút nào.

Kết quả ba người vừa tiến vào đại môn, trước mắt ánh sáng lập tức tối sầm lại, khách nhân trong lầu các cùng nhân ảnh tiểu nhị lập tức giống như bọt biển hóa thành không, tiếng ồn ào cũng tự nhiên biến mất.

Hàn Lập tùy ý nhìn một chút, chỉ thấy khắp nơi trống rỗng, bốn phía mờ mờ sắc vụ khí, chỉ có ở chính giữa đặt một cái bàn gỗ cổ xưa, trên bàn có một ngọn đèn Thanh Đồng. Phía sau ngọn đèn có một gã từ mi thiện mục áo bào tro đạo sĩ đang ngồi, người này ước chừng năm sáu mươi tuổi, mỉm cười nhìn ba người.

"Không nghĩ tới Lam huynh không chỉ tự mình đến mà còn mang đến Lữ đạo hữu. Mà vị thanh bào đạo hữu này lão hủ mắt vụng về, hình như trước kia chưa có gặp qua,. Chẳng lẽ là đồng đạo mới tiến vào Nguyên Anh kỳ?" Hôi bào đạo sĩ sau khi cười hướng ba người nhiệt tình nói làm cho ba người không có cảm giác bị lạnh nhạt, khiến cho người đối diện bất giác sinh ra một tia hảo cảm.

"Thiên Tinh huynh. Ta mang theo hai vị khách không mời nhưng không bị mời ra ngoài sao?" Hỏa Long Đồng Tử lộ vẻ cười nhưng ngoài miệng lại hoành tráng nói.

"Sao lại vậy được? Ta nơi này hoan nghênh hết thảy đồng đạo lại đây. Huống hồ ta cùng Lữ đạo hữu cũng là bạn cũ. Chỉ có vị này" Lão đạo trong miệng cười nói nhưng ánh mắt dừng lại trên người Hàn Lập một chút.

"Tại hạ Lạc Vân Tông Hàn Lập, là tu sĩ mới tiến cấp, mong Thiên Tinh Chân Nhân sau này chỉ điểm nhiều hơn" Hàn Lập tiến lên nửa bước, ôm quyền nói.

"Thì ra là đồng môn của Lữ đạo hữu. Chà chà, xem bộ dáng đạo hữu tuổi không lớn, sau này nhất định tiền đồ vô lượng" Thiên Tinh Chân Nhân xuân phong đầy mặt khen.

"Được rồi. Ông bạn già. Những người khác cũng đã tới rồi. Ba người ta cũng đi xem một chút" Hỏa Long Đồng Tử hiển nhiên cùng Thiên Tinh Chân Nhân giao tình rất sâu nên không cố kỵ nói.

"Khụ! Lam huynh cần gì phải gấp gáp như thế. Mới chỉ có bảy tám người tới phỏng chừng cũng có chút nóng lòng nên có thể bắt đầu trao đổi ở trên. Đây là hai cái mặt nạ ô linh, hai vị đạo hữu cầm lấy còn Lam huynh, ngươi còn muốn sao?" Thiên Tinh Chân Nhân cố ý hỏi Hỏa Long Đồng Tử một câu. Hai tay vừa đảo, hai luồng bạch quang hiện lên xuất hiện một cái ô mộc điêu khắc thành mặt nạ. Mặt ngoài phù văn ẩn hiện, vừa nhìn đã biết không phải là vật bình thường.

"Hừ! Ngươi cũng không phải không biết, ta vóc người thế này ai chẳng nhận ra. Nếu bằng huyễn thuật biến ảo hình thể, có thể dấu diếm được người nào?" Hỏa Long Đồng Tử nghe lời này phồng mang trợn mắt bộ dáng rất buồn bực.

"Điều này cũng đúng. Ba vị đạo hữu xin mời lên. Lão hủ trong chốc lát nữa cũng sẽ tới" Thiên Tinh Chân Nhân lơ đểnh cười, hai tay ném mặt nạ cho hai người Hàn Lập đồng thời đánh ra một đạo bạch sắc pháp quyết vào trong đám sương mù.

Sương mù nhất thời tiêu thất, lộ ra một cái lấp lóe thạch giai thông hướng lên tầng hai.

Hỏa Long Đồng Tử không khách khí, không nói gì nữa bước qua cái bàn, trực tiếp đi lên.

Lữ Lạc cùng Hàn Lập hai người, sau khi thi lễ rồi đi theo

Lúc này Hàn Lập đã phát hiện hai cái mặt nạ giống nhau như đúc, nhìn không ra cái trong tay và của Lữ Lạc có cái gì bất đồng, cũng không chần chờ bước lên thềm đá và đeo mặt nạ lên mặt.

Mặt nạ dán sát vào da thịt có chút cảm giác lành lạnh, mềm nhuyễn nhưng lại nhẹ như không có gì, rất là thoải mái. Điều này làm cho Hàn Lập có chút ngoài ý muốn.

Hắn xoay mặt nhìn Lữ Lạc.

Kết quả là chỉ nhìn thấy khuôn mặt gỗ lạnh như băng xuất hiện trong mắt. Hắn cũng đang nhìn cái mặt nạ trên mặt Hàn Lập mà cười.

Chỉ sau một chút ba người đã từ thang lầu đi lên lầu các tầng hai.

Bên trong ánh sáng rực rỡ, trên nóc nhà cùng vách tường bốn phía có khảm những khối nguyệt quang thạch lớn nhỏ khác nhau cỡ bằng nắm tay người, có chừng hơn trăm khối, đem nơi này chiếu sáng như ban ngày.

Nhưng làm cho Hàn Lập giật mình chính là tầng hai này thoạt nhìn diện tích to lớn gấp mấy lần so với vẻ bề ngoài, rất ngoài dự liệu của Hàn Lập.

Bất quá tầng hai tự nhiên sẽ không phải trống rỗng mà là sát vách tường bốn phía có bày mấy cái bàn, trong đó không ít tu sĩ quần áo khác nhau, từ quần áo cùng tóc mà đoán thì có cả nam lẫn nữ, tuổi tác khác nhau.

Những người này vừa thấy Hỏa Long Đồng Tử cùng ba người đi lên thì có vô số đạo hàn quang đồng thời nhìn lại.

Bất quá, bên trong hiển nhiên có không ít người nhận thức được khuôn mặt không có chút che dấu của Hỏa Long Đồng Tử nên ánh mắt lập tức biến thành thiện ý, cừu địch, lạnh lùng các dạng thần sắc khác nhau. Trong đó có vài đạo hàn quang có chứa sát khí như có như không. Không biết bọn họ như thế nào cùng Hỏa Long Đồng Tử kết thành đại cừu, nhưng lại không thể khắc chế sát ý trong lòng.

Hỏa Long Đồng Tử đối với điều này tuyệt không thèm để ý, mang theo Hàn Lập cùng Lữ Lạc tìm một vị trí không có người nào, ba người lần lượt ngồi xuống.

Hàn Lập lúc này mới qua mặt nạ cẩn thận nhìn lâu người khác trong lầu.

Những người này bởi vì đeo mặt nạ nên cho dù Hàn Lập thần thức cường đại bực này cũng không có cách nào thấy rõ khuôn mặt bọn họ, nhưng dựa vào linh khí dao động thì toàn bộ đều là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ không thể nghi ngờ. Trong đó thậm chí hai người có tu vi Nguyên Anh Trung Kỳ, nhưng hai người này lại một nam một bắc ngồi như cô linh, không có tu sĩ nào có dũng khí tùy tiện ngồi bên cạnh.

Một cái lầu nho nhỏ lại đồng thời tụ tập hơn hai mươi tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, thực sự là làm cho người ta nghe nói sợ hãi.

Tổng cộng tất cả tu sĩ Nguyên Anh Kỳ mà Hàn Lập gặp trước đây cũng không có nhiều như vậy.

Xem ra thật sự tu vi tiến đến cảnh giới nào thì mới có thể tiếp cận được tới các tu sĩ của giai tầng đấy.

Hàn Lập ánh mắt chớp động nhìn quanh, đột nhiên tập trung nhìn một góc lầu.

Tựa như Thiên Tinh Chân Nhân nói, nơi này đã có vài tên tu sĩ gấp gáp bắt đầu tụ tập vây quanh cái bàn.

Bọn họ môi khẻ mấp máy truyền âm đồng thời cũng thỉnh thoảng lấy từ Túi Trữ Vật ra hộp ngọc cùng một cái bình nhỏ gì đó và bắt đầu trao đổi.

Bất quá ngoại trừ vài tên tu sĩ này, đại đa số những người khác đều ngồi ở trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, chờ mọi người đến đông đủ mới bắt đầu trao đổi. Vài tên tu sĩ đang trao đổi gì đó cũng tuyệt không phải là thứ tốt.

Bất quá, có lẽ xuất phát từ nguyên nhân không muốn ai nhận ra bản thân nên tất cả tu sĩ ngồi trên ghế cũng không lên tiếng, ngẫu nhiên có giao tiếp thì cũng chỉ dùng mật ngữ truyền âm.

Lầu các tầng hai thủy chung vẫn duy trì không khí yên tĩnh, thoạt nhìn quả thực có chút quái dị cùng áp lực.

Hỏa Long Đồng Tử không có mang mặt nạ khắc gỗ nên ở tầng hai này tự nhiên có vẻ có chút đáng chú ý. Nhưng trong đám tu sĩ đang ngồi cũng không phải chỉ riêng Hỏa Long Đồng Tử lộ ra chân diện mục.

Ngồi đối diện đám người Hàn Lập cũng có một vị tu sĩ to béo vô cùng, cũng không có mang mặt nạ. Người này phần eo cơ hồ to gấp ba bốn lần người bình thường, ngồi ở ở chỗ đó thậm chí làm cho chiếc ghế dưới thân có chút biến dạng võng xuống. Bất quá, người này có bộ dáng bất cần, thấy Hàn Lập nhìn thì thậm chí còn nhìn lại Hàn Lập cười hì hì. Chỉ là trên mặt thịt béo quá nhiều làm cho người ta thật sự không có cách nào cảm nhận được ý tốt.

Ở bên cạnh tu sĩ mập mạp này lại có một vị phong mãn nữ tu, mặc dù mang mặt nạ, không có cách nào nhìn thấy kiều dung nhưng trên mặt nạ hiện lên một đôi mị nhãn, con ngươi luân chuyển, thật là mê người.

Bất quá đám tu sĩ ngồi ở đây người nào không phải là lão gian cự hoạt, mỗi người đối với nữ tu phong tình này đều tự hồ không nhìn thấy.

Hàn Lập vừa mới nhìn thì bên tai lúc này truyền đến tiếng Lữ Lạc.

"Hàn sư đệ, cẩn thận một chút. Gã mập mạp này đừng nhìn bộ dáng mà lầm, hắn cùng nữ tử bên cạnh là Ma Môn Hợp Hoan Tông nổi danh Phì Xá song ma. Hai người này thông qua song tu bí thuật liên thủ, thậm chí có thể cùng chống lại tu sĩ Nguyên Anh Trung Kỳ, phi thường khó chơi. Đừng chêu trọc bọn hắn!"

Hàn Lập nghe xong lời này, trong lòng rùng mình, lập tức đem này hai người để vào danh sách đề phòng nhiều hơn. Cũng không có nhìn lại về phía đối diện, mà học bộ dáng những người khác, hai mắt khẽ nhắm bất động tĩnh tọa.

Kết quả sau một thời gian lục tục có vài tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, mang theo mặt nạ đi lên.

Thiên Tinh thượng nhân là người cuối cùng đi lên, tất cả các tu sĩ đang ngồi không hẹn mà cùng giương mắt nhìn.

Mà Thiên Tinh Chân Nhân trực tiếp đi tới giữa tầng hai rồi vung tay một cái, một cái bàn gỗ bị bạch quang bao lấy bay đến trước mặt, sau đó mới mỉm cười nói:

"Thời gian không sai biệt lắm, các đồng đạo cũng đã đến đủ. Chư vị đạo hữu nếu không có ý kiến gì khác thì Giao hoán hội lập tức bắt đầu".

------oOo------

Chương 676: Xích Tinh Chi

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thiên Tinh Chân Nhân thật khách khí, bất quá tại hạ quả thật không thể nhẫn nại. Bằng không, trước hết hãy bắt đầu từ lão phu, như thế nào?" Một gã cẩm bào tu sĩ ngồi kế bên Thiên Tinh Chân Nhân cười lãnh đạm nói.

"Ha ha, nếu đạo hữu nóng lòng như thế, vậy hãy để đạo hữu bắt đầu đi."

Thiên Tinh Chân Nhân khẽ cười một tiếng, lui vài bước, tỏ vẻ muốn mời cẩm bào tu sĩ bắt đầu trước.

Về phần quy tắc trao đổi, tu sĩ ở đây người nào chẳng phải trải qua vô số lần kinh nghiệm, hiển nhiên không cần tốn nhiều miệng lưỡi giới thiệu.

"Hắc hắc, nếu Thiên Tinh huynh đã nói như thế, lão phu cũng không khách khí." Cẩm bào tu sĩ cũng thoải mái đứng dậy, sau khi ôm quyền, nắm tay hướng Túi trữ vật vỗ một cái.

Kết quả hồng quang chợt lóe, trong tay liền có thêm một cái hộp gỗ lớn.

Hộp gỗ này không biết từ loại kỳ mộc nào chế thành, toàn thân xanh ngọc, không ngừng có ngọn lửa đỏ ẩn lóe, trên nắp hộp có cấm chế phù màu vàng bạc, có vẻ phi thường thần bí.

Nhìn thấy cảnh này, ánh mắt mọi người đều bị hấp dẫn, nhìn cái hộp với đủ loại thần thái.

Kiến thức của đám tu sĩ này không người nào không rộng lớn, hiển nhiên biết vật trong hộp không phải đơn giản, có thể ngay từ đầu nhìn thấy được bảo vật ở hội trao đổi, tinh thần không khỏi rung lên.

Hai mắt cẩm bào tu sĩ đảo qua mọi người, lộ ra vài phần đắc ý, kế tiếp bắt tay nhẹ nhàng hướng phù lục điểm một chút, kim ngân phù bay xuống, nắp hộp liền lập tức mở ra. Nhất thời một đạo hỏa hồng từ trong hộp hiện ra, chính là một cây linh chi quái dị màu đỏ.

Linh chi này lớn cỡ một tấc, toàn thân hỏa hồng nóng rực, mặt ngoài bóng loáng trong suốt, có khói đỏ nhè nhẹ xoay xung quanh, phảng phất như có tiên khí vờn quanh, bộ dáng như là tiên gia chí bảo.

Lúc Hàn Lập đang trợn mắt há mồm nhìn thì đã có người gọi ra tên của vật ấy.

"Xích tinh chi! Là Xích tinh chi đã có chừng ba ngàn năm. Vật này chỉ sinh trưởng xung quanh dung nham, người bình thường không có khả năng nhìn thấy, càng đừng nói đến việc có nó. Đạo hữu thật cao tay." Một gã tu sĩ áo đen thở dài một hơi, thì thào nói. Không biết là hâm mộ hay đố kỵ.

"Xích tinh chi? Vật ấy chính là Xích tinh chi trong Băng hỏa tinh chi. Quả nhiên danh bất hư truyền, nhìn hỏa linh khí phát ra, cũng biết không phải tầm thường." Những tu sĩ khác cũng xao động một trận, có vài tên tu sĩ đứng lên, thậm chí không kiêng kỵ thấp giọng nghị luận.

Cẩm bào tu sĩ thấy hắc y tu sĩ vừa liếc mắt một cái liền gọi lai lịch của vật này. Trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng lập tức khôi phục như thường nói:

"Nếu vị đạo hữu này đã nhận ra vật của tại hạ, vậy tại hạ sẽ không nhiều lời. Gốc cây Xích tinh chi ba ngàn năm, đỉnh bật tài liệu luyện đan hỏa thuộc tính. Mười vạn linh thạch, hoặc là đổi lấy tài liệu luyện đan luyện khí cùng cấp bậc."

"Mười vạn linh thạch?" Hàn Lập vừa nghe nói thế, trong mắt lộ ra một tia dị sắc.

Giá này không phải rất cao, mà là thấp hơn dự đoán ban đầu của

Hàn Lập. Tại Loạn tinh hải thì một viên yêu đan cao cấp phải hơn vạn linh thạch, mà loại linh chi trân quý dị thường này, trừ Cữu Khúc Linh Sâm đã hóa hình nọ, tuyệt không có linh dược khác có thể sánh bằng. Điều này làm cho trống ngực Hàn Lập đập mạnh, có chút động tâm.

Lại nói tiếp, không tính bảo vật trân quý khác, số lượng linh thạch của Hàn Lập có chừng hơn mười vạn, toàn bộ đều là từ đám tu sĩ bị hắn giết chết mà cướp được. Đặc biệt là vị Lục đạo truyền nhân kia, trong Túi trữ vật dĩ nhiên có ba ngàn linh thạch bậc trung, làm cho Hàn Lập phát tài lớn, tu sĩ Nguyên Anh bình thường không thể sánh bằng.

Đương nhiên cho dù mấy linh thạch này có nhiều chăng nữa, cũng không thể cùng linh khí, pháp bảo, thậm chí là Cổ Bảo so sánh được. Dù sao có một số bảo vật, căn bản không thể dùng linh thạch mua được.

Nếu hắn cầm trong tay cổ bảo, tùy ý đổi lại hơn mười vạn linh thạch tuyệt đối không có vấn đề.

Lúc Hàn Lập đang âm thầm tự đánh giá, trong đám tu sĩ cũng có rất nhiều người động tâm với vật này.

Lúc này có vài tên tu sĩ trước sau đi tới, cùng cẩm bào tu sĩ nọ truyền âm nói nhỏ vài câu, sau đó xuất ra vài thứ đồ vật để cẩm bào tu sĩ xem một chút.

Người khác thấy không rõ lắm, nhưng cẩm bào tu sĩ chỉ cuối đầu liếc mắt một cái, liền không khách khí cự tuyệt. Làm cho mấy tên tu sĩ nọ hậm hực lui về tại chỗ.

"Còn có người nào không? Xích tinh chi ba ngàn năm này tại hạ đã phí sức chín trâu hai hổ, năm sáu năm khổ công, cuối cùng mới có được. Bán mười vạn linh thạch, tại hạ thật sự cũng không cần lắm. Chẳng qua, tại hạ hy vọng chư vị có thể sử dụng tài liệu thổ thuộc tính đến hoán đổi. Thậm chí cấp bậc kém một chút, tại hạ cũng chấp nhận. Bất quá nếu là kém quá xa, nghĩ muốn chiếm tiện nghi, cũng đừng lại đây lãng phí thời gian của lão phu." Cẩm bào tu sĩ tựa hồ rất muốn đổi, nhưng nhất thời không người nào

lên tiếng, không khỏi có chút nóng nảy nói.

Hai mắt Hàn Lập hướng những người khác quét qua một lượt, có không ít người bộ dáng lộ vẻ tham lam, nhưng cũng không có người nào đứng dậy.

Xem ra không phải cảm thấy giá tiền là rất cao, mà là nhất thời trên người không có tài liệu thích hợp.

Ngay cả trên mặt Hỏa Long Đồng Tử bên cạnh cũng tràn đầy vẻ tiếc hận, hắn tu luyện chính là công pháp hỏa thuộc tính hàng thật giá thật, hỏa tinh chi này chính là phi thường hiệu dụng.

Đem hết thảy thu vào trong mắt, mắt thấy cẩm bào tu sĩ bất đắc dĩ định đem hộp gỗ thu lại.

Môi Hàn Lập khẻ nhúc nhích truyền âm tới.

"Vị đạo hữu này hãy chậm đã, không biết đối với Yêu đan thổ thuộc tính, có hay không cảm thấy hứng thú."

Động tác thu hồi linh chi của cẩm bào tu sĩ nhất thời đình chỉ, ánh mắt đảo qua, lập tức phát hiện người truyền âm là Hàn Lập. Lúc này có chút kinh ngạc quay lại truyền âm nói:

"Đạo hữu có yêu đan? Bất quá đây chính là Xích tinh chi, ít nhất phải là thất cấp yêu đan mới có thể đổi. Nếu là lục cấp thì phải hai khỏa mới có khả năng."

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng tự đánh giá.

Mặc dù lúc trước hắn cơ hồ đem tất cả yêu đan dùng để luyện chế đan dược, nhưng trong tay cũng lưu lại một ít yêu đan có giá trị cao nhất, chính là phòng sau này để sử dụng vào việc khác, mới lưu lại dự phòng.

Hôm nay cầm một khỏa thất cấp đổi lấy Xích tinh chi thì cũng có lời. Dù sao linh chi có thể dùng lục dịch thúc giục, nhưng yêu đan thì không cách nào đề cao được.

Về phần giá trị của hai thứ, thật sự cũng khó nói.

Mặc dù thất cấp yêu đan tại Loạn tinh hải cũng phi thường trân quý, nhưng so với Xích tinh chi thì rõ ràng là kém hơn một bậc. Nhưng tại Thiên Nam lại bất đồng, không nói thất cấp yêu đan, cho dù là ngũ cấp lục cấp yêu đan thì cũng khó có người thấy được. Dù sao lục địa Thiên Nam, còn có chỗ nào có yêu thú cao cấp như vậy tồn tại.

Thất cấp yêu đan đổi lấy Xích tinh chi ba ngàn năm, cũng xem như công bình.

Trong lòng đã định, Hàn Lập bỗng nhiên đứng dậy, hướng cẩm bào tu sĩ đi tới.

Cử động này, làm cho Lữ Lạc cùng Hỏa Long Đồng Tử giật mình, đồng thời kinh ngạc nhìn về phía Hàn Lập.

Hàn Lập đi vài bước đến trước mặt cẩm bào tu sĩ, bàn tay vừa lộn, một cái hộp ngọc liền xuất hiện. Sau đó trực tiếp vứt cho đối phương, còn bản thân thì không nói một câu.

Cẩm bào tu sĩ cũng trầm định trụ khí, tiếp nhận hộp ngọc mở ra, sau khi cẩn thận xem xét một hồi, trong mắt liện hiện lên nét vui mừng lẫn sợ hãi.

"Giao dịch hoàn thành!"

Tay hắn xuất ra, đem Xích tinh chi phong ấn trong hộp gỗ, trực tiếp đưa cho Hàn Lập. Đồng thời cũng đem hộp ngọc của Hàn Lập nhanh chóng thu vào trong Túi trữ vật.

Hàn Lập gật đầu, cũng đem hộp gỗ thu lại, trở về chỗ ngồi.

Lữ Lạc cùng Hỏa Long Đồng Tử lộ vẻ kinh ngạc, nhưng hai người cũng thức thời không có hỏi Hàn Lập cái gì, chỉ là truyền âm chúc mừng vài câu.

Thần sắc Hàn Lập vẫn như thường ứng phó vài câu, không hiển lộ chút nào khác thường.

Bất quá lúc này, Hàn Lập đã nhận thấy được không ít tu sĩ Nguyên Anh đang ngồi, cũng bắt đầu đánh giá hắn một lần nữa.

Hiển nhiên, hắn có thể ngoài ý muốn lấy được Xích tinh chi này, đã khiến cho không ít người hứng thú.

Bất quá Hàn Lập cũng không để ý, lấy thần thông của hắn bây giờ, trừ khi gặp phải tu sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ, nếu không cho dù là tu sĩ Nguyên Anh Trung Kỳ, nghĩ muốn có chủ ý gì với hắn, hắn đều có biện pháp vững chắc thoát thân.

"Tốt. Vị đạo hữu này mới vừa rồi đã trao đổi xong, tiếp theo xin mời vị đạo hữu này, dựa theo trình tự tiến hành, như thế nào?" Thiên Tinh Chân Nhân hướng về một vị nữ tu sĩ ngồi cạnh cẩm bào tu sĩ, cười tủm tỉm đề nghị.

"Đương nhiên có thể, kế tiếp sẽ do thiếp thân hiến bảo" Vị phụ nhân một thân áo màu xanh nhạt, ưu nhã nói. Sau đó nhẹ nhàng đứng dậy.

"Ta không có cơ duyên tốt như vị đạo hữu này, có được cái loại bảo vật trân quý, bất quá thiếp thân cũng tinh thông luyện khí thuật, luyện chế ra một kiện pháp bảo chưa nhận chủ Khốn Tiên Hoàn, chỉ cần tiến hành nghi thức nhận chủ cuối cùng, liền có thể sử dụng pháp bảo bổn mạng. Không phải thiếp thân khoe khoang, mặc dù bảo vật này sử dụng tài liệu bình thường, chỉ dùng kim tinh luyện thành, nhưng uy lực tuyệt đối không nhỏ. Dùng để vây địch hoặc hộ thân, cũng cực kỳ hiệu quả, là pháp bảo kiêm công thủ" Phụ nhân này một bên vừa nói, một bên phất tay một cái.

Nhất thời, một kiện tinh hoàn màu trắng cỡ một tấc, từ trong cổ tay phụ nhân bắn ra, không ngừng biến hóa lúc lớn lúc nhỏ.

Phụ nhân cũng không có nói thêm cái gì, ngón tay nhẹ nhàng điểm lên tinh hoàn, nhất thời tinh hoàn run lên, liền biến lớn lên cỡ một trượng, trên tinh hoàn có thể thấy được ngân bạch sắc phù văn, tản ra linh khí kinh người.

------oOo------

Chương 677: Trụy Ma Cốc

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tinh hoàn này chưa nhận chủ, cho nên thiếp thân không thể thi triển nhiều thần thông lắm, bất quá các vị đạo hữu đang ngồi ở đây đều là người có kiến thức, là thật hay giả sẽ không gạt được chư vị. Ta định dùng tinh hoàn này, đổi lấy một lọ đan dược xúc tiến tu vi Nguyên Anh Kỳ. Nếu có thể, xin cho thiếp thân xem một chút" Phụ thân một lần nữa đem tinh hoàn thu nhỏ lại, đặt tại trên tay, không chút hoang mang nói.

Mặc dù bản thân những tu sĩ đang ngồi ở đây đều có bổn mạng pháp bảo, mà pháp bảo kiêm tu các thần thông khác, cũng không phải không có. Huống hồ như loại pháp bảo chưa nhận chủ này, cũng có thể mua cấp cho môn nhân đệ tử sử dụng.

Tu sĩ Nguyên Anh Kỳ tự mình rèn luyện pháp bảo, hiển nhiên so với tu sĩ Kết Đan tốt hơn.

Mà đại bộ phận tu sĩ cũng không am hiểu luyện khí, cho dù đến cấp bậc Nguyên Anh Kỳ cũng không có cái gì khác biệt. Cho nên pháp bảo này vừa xuất, nhất thời có không ít người động tâm, đi tới trao đổi.

Phụ nhân chọn một loại đan dược của một người trong đó, thuận lợi hoàn thành trao đổi.

Xem ra pháp bảo Khốn Tiên Hoàn này, mặc dù giá trị thua xa Xích tinh chi, nhưng lại là một kiện pháp bảo có thể trao đổi tốt.

Tiếp theo một gã tu sĩ, không chờ Thiên Tinh Chân Nhân nói đến, liền tự động đứng lên.

"Ta lần này lấy ra là một hộp Tinh Cương Sa. Ý định dùng để…"

Trao đổi tiếp tục tiến hành, tu sĩ Nguyên Anh một người tiếp một người xuất ra thứ gì đó, không thứ nào không phải là vật trân quý hiếm thấy, không phải phường thị mà Hàn Lập chứng kiến trước kia có thể sánh. Một kiện trong những thứ này, cũng có thể làm cho tu sĩ Kết Đan bình thường tán gia bại sản, cũng chưa chắc có thể lấy được.

Đến một tầng cấp độ, quả nhiên cũng chỉ có tu sĩ cùng cấp mới có thể có đồ vật thích hợp hoán đổi.

Đương nhiên cũng không phải mỗi một thứ đều trao đổi thành công, có vài người bởi vì đồ vật rất kén chọn, hoặc là thứ xuất ra không tệ, nhưng vật muốn trao đổi lại thật sự rất ít, cũng không thể trao đổi thành công.

Chẳng qua mấy lão quái Nguyên Anh này người nào người nấy cũng là loại thành tinh. Nghĩ muốn dùng giá trị thấp hơn để trao đổi chiếm tiện nghi, trên cơ bản là không có khả năng.

Hỏa Long Đồng Tử cùng Lữ Lạc đều xếp trước Hàn Lập, cũng lấy ra bảo vật bản thân để trao đổi.

Hỏa Long Đồng Tử xuất ra một đóa tam sắc kỳ hoa, cũng là một loại tài liệu luyện đan. Mặc dù so ra kém hơn Xích tinh chi lúc đầu, nhưng cũng là vật hiếm thấy. Bất quá hắn muốn trao đổi một loại tài liệu Độc Phù Mộc, đáng tiếc người ở đây lại không có. Hỏa Long Đồng Tử không thể làm gì khác hơn là thất vọng ngồi xuống.

Lữ Lạc lại trao đổi rất thành công, dùng một lọ linh thảo trấp dịch mà Hàn Lập chưa từng nghe nói qua, đổi lấy một hỏa hồng tiểu kiếm chưa nhận chủ, cũng không biết là định chuẩn bị cho ai.

Dù sao lấy tuổi của hắn, hơn phân nữa là không có khả năng lại hao phí thời gian bồi luyện.

Sau khi Lữ Lạc hoàn thành trao đổi, liền đến phiên Hàn Lập.

Bởi vì trước đó không lâu, Hàn Lập thành công lấy được Xích tinh chi từ trong tay cẩm bào tu sĩ, nên có không ít người để ý nhìn hắn.

Hàn Lập thần sắc như thường đứng lên, hai cái hộp ngọc màu trắng trong tay đã sớm xuất ra. *"Tại hạ có hai khối yêu đan cấp sáu thủy hỏa thuộc tính, hai linh thảo ngàn năm, muốn đổi lấy một khối Canh tinh. Nếu thật sự không có Canh tinh, nhưng có thể cung cấp tin tức Canh tinh ở nơi nào, cũng đồng dạng có thể đổi lấy một vật trong hộp"*.

Hàn Lập nói xong lời này, thanh quang hai tay chớp động, hai cái hộp ngọc đồng thời mở ra.

Hai khỏa hồng lam sắc yêu đan, cùng với hai cây linh thảo xanh biếc, hiện lộ trước thần thức của chúng tu sĩ.

"Canh tinh?"

Lời Hàn Lập vừa ra khỏi miệng, ánh mắt tu sĩ bốn phía đều lộ ra vẻ cổ quái.

Yêu đan cùng linh thảo ngàn năm này mặc dù trân quý, nhưng vẫn kém hơn Canh tinh không phải một điểm hay nữa điểm. Nếu muốn đổi, phỏng chừng chỉ có thể đổi được một ít rất nhỏ mà thôi, mà điểm ấy Canh tinh cũng chẳng làm được gì. Bất quá nếu nói đổi lấy tin tức của Canh tinh, liều có thể tùy tiện lấy được một khỏa lục cấp yêu đan cùng linh thảo ngàn năm, tựa hồ lại vô cùng hào phóng.

Dù sao người ở đây ai chẳng biết, tin tức chỉ là tin tức. Có được hay không lại là chuyện khác. Bởi vì có rất nhiều nơi thiên tài địa bảo cùng di chỉ của thượng cổ tu sĩ mà mọi người đều biết. Nhưng vị trí nếu không phải là tuyệt địa, thì cũng là nơi đại hung đại ác cữu tử nhất sinh. Cho dù là tu sĩ có thần thông cực lớn cũng không có cách nào lấy được.

Nổi tiếng nhất, chính là Trụy Ma Cốc trong đại lục Thiên Nam.

Nghe đồn nơi đây là chiến trường của thượng cổ tu sĩ. Truyền thuyết tại thời kỳ hoang dã, có không ít ma tu có đại thần thông thiết hạ cấm chế kỳ trận, không biết vì nguyên nhân gì mà chém giết nhau bên trong. Cuối cùng bởi vì thần thông quá kinh người, thậm chí xé rách ra từng khe không gian thật nhỏ, làm cho không gian cả sơn cốc cũng không ổn định.

Cuối cùng, đám thượng cổ tu sĩ đánh nhau sống chết, đều đồng quy vu tận.

Hơn nữa, không gian rối loạn, do cổ trận cấm chế tồn tại nên làm cho sát khí trong chiến trường của cổ tu sĩ tụ lại không tán, Trụy Ma Cốc lập tức trở thành một chỗ kỳ hung.

Nhiều năm trước đây, không biết có bao nhiêu tu sĩ tự cho thần thông hơn người, bởi vì tham lam công pháp bảo vật bên trong, đều đi vào tầm bảo, kết quả không có người nào sống sót đi ra.

Ngày qua ngày, tu sĩ cao cấp táng thân tại cốc này, không có một ngàn cũng có tám trăm. Các loại pháp bảo tùy thân của bọn họ, cũng đồng dạng lạc trong cốc.

Đến gần vạn năm qua, cũng không có người nào lòng mang hy vong đến tìm vận khí, khiến cho Trụy Ma Cốc trở thành nơi đệ nhất hung ác tại Thiên Nam.

Kết quả, toàn bộ tu sĩ Thiên Nam đều biết bảo vật tại Trụy Ma Cốc đông đảo, nhưng cũng chỉ có thể trừng mắt nuốt nước miếng mà thôi, không có người nào tự đi tìm chết.

Bất quá, xem ra Canh tinh này không phải người bình thường có thể biết đến, cho nên mỗi tu sĩ trong sân đều nhìn Hàn Lập, nhưng không có người nào truyền âm.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng có chút thất vọng.

Không xuất ra bảo vật tốt hơn, chính là vì biết không có khả năng mới một lần tham gia liền có thể có được bảo vật trong tay. Cho nên vì để không lộ thứ trân quý ra ngoài, mới xuất ra yêu đan cùng linh thảo giá trị thấp. Nhưng nhiều tu sĩ Nguyên Anh tại nơi này như vậy, ngay cả tin tức liên quan cũng không có, quả thực làm cho hắn có chút chán nản.

Hắn than thở một tiếng, ánh mắt đảo qua tu sĩ bốn phía, chân mày lơ đảng vừa nhíu, trên mặt hiện lên nét kinh ngạc.

Bất quá, người cũng không có chần chờ liền ngồi xuống.

Một vị tu sĩ kế tiếp, lập tức móc ra một tại liệu luyện khí màu đen, bắt đầu giới thiệu.

Hàn Lập không có dụng tâm nghe vị tu sĩ này nói cái gì, hai mắt nhắm lại suy nghĩ.

Mới vừa rồi nếu không có nhìn lầm, khi ánh mắt đảo qua Thiên Tinh Chân Nhân, mặc dù sắc mặt đối phương vẫn như thường, nhưng trong mắt lại lộ ra một tia chần chờ, bị hắn thấy được. Xem ra vị Thiên Tinh Chân Nhân này, cho dù trong tay không có Canh tinh, cũng có thể có tin tức của Canh tinh.

Hàn Lập không cần suy nghĩ, trong lòng liền lập tức phán đoán.

Bất quá, hắn cũng là một người tâm tính trầm ổn, cũng không có lập tức truyền âm hỏi liền, mà ra vẻ không biết gì ngồi xuống.

Hắn tự tin, chỉ cần có điểm đầu mối này, chung quy sẽ có biện pháp biết được tin tức mình cần từ trong miệng đối phương. Chỉ cần chờ thời cơ thích hợp.

Qua nữa ngày, rốt cục vị tu sĩ cuối cùng cũng trao đổi hết vật mình cần.

Lúc này Thiên Tinh Chân Nhân mới một lần nữa đi tới vị trí trung tâm, vừa cười vừa nói:

"Xem ra đại bộ phận chư vị đạo hữu cũng đã đổi được vật mình cần, không đổi được cũng không có sao, hiện tai đạo hữu nguyên anh đi tới Điền Thiên Thành bất quá chỉ có mười người mà thôi. Sau này có khi lại có cơ hội. Người khác không nói, nhưng Thiên Tinh ta còn có thể tái cử hành trao đổi hội một lần nữa với quy mộ lớn hơn, hy vọng chư vị đạo hữu tiếp tục tham gia. Bất quá, trước đó ta cũng có vài món đồ vật, muốn cùng mọi người trao đổi".

Lão đạo nói xong, lúc này bạch quang trên hai tay không ngừng lóe ra, trong nháy mắt từ trong Túi trữ vật xuất ra bảy tám dạng đồ vật đặt trước bàn.

Khi những tu sĩ khác thấy rõ vật phẩm trên bàn, liền không khỏi kinh ngạc.

Hàn Lập sau khi thấy rõ mấy thứ này, sắc mặt nhất thời đại biến.

Trên bàn dĩ nhiên là bảy tám cái khôi lỗi thú lớn nhỏ không đồng nhất, có thanh mãng, có hồng ngưu.

Mặc dù mấy thứ này nhìn như vật chết, nhưng lại tản ra linh khí kinh người, hơn xa cự vượn trong Túi trữ vật của Hàn Lập, bộ dáng thoạt nhìn có trình độ Kết Đan Sơ Kỳ, nhưng cũng không phải là loại khôi lỗi mà trong chân kinh ghi lại. Điều này làm cho Hàn Lập kinh nghi bất định.

Chẳng lẽ người này cũng là tu sĩ Thiên Trúc Giáo. Bất quá, không phải Thiên Trúc Giáo không có tu sĩ Nguyên Anh sao, hay người này luyện chính là một loại Khôi Lỗi Thuật khác.

Hàn Lập tâm niệm vừa động, không khỏi ngưng nhìn đám khôi lỗi này một lần nữa, hy vọng nhìn ra chỗ bất đồng.

Nhưng không chờ Hàn Lập nhìn ra cái gì khác thường, tên mập mạp Hợp Hoan Tông phía đối diện đã cười hì hì mở miệng nói.

"Di! Thiên Tinh đạo hữu, ngươi khi nào lại tu luyện Khôi Lỗi Thuật. Chẳng lẽ Tinh quang công mà lúc đầu tu luyện định buông tha sao? Nếu nói như vậy, lão Cúc ta thật đúng là phi thường bội phục!"

"Cúc huynh nói đùa, ta một thân xương cốt già cả, sao còn có thể cải tu công pháp. Vài con khôi lỗi này, trước đó không lâu đều là do bần đạo cùng mấy vị đạo hữu tại một chỗ cổ di chỉ tìm được. Hôm nay thật xấu hổ, bần đạo chỉ có thể sử dụng nó đổi lại vài thứ. Thứ này mặc dù đối với chúng ta mà nói, uy lực không tính là lớn. Nhưng tại một số trượng hợp đặc thù, lại rất có hiệu dụng" Thiên Tinh Chân Nhân mỉm cười trả lời.

------oOo------

Chương 678: Hồn thạch

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ồ, ta đối với mấy khôi lỗi này cảm thấy có chút hứng thú, đưa cho đám đồ đệ để bảo vệ tính mạng cũng không tệ. Không biết Thiên Tinh Chân Nhân định đổi lấy cái gì?" Một tu sĩ nhìn tuổi như không nhỏ, tay vuốt chòm râu dài mở miệng.

"Ha ha, thứ bần đạo muốn đổi tựa hồ cũng hiếm thấy, ở thời kỳ thượng cổ gọi là Hồn Thạch gì đó. Một khối Hồn Thạch đổi lấy một khôi lỗi thú. Đám khôi lỗi này đều là do đích thân thượng cổ tu sĩ chế tạo, phỏng chừng tại giới này không có khôi lỗi cấp cao khác" Thiên Tinh Chân Nhân bình thản nói.

"Hồn Thạch?"

Vừa nghe cái tên rất xa lạ này, đám tu sĩ ngồi đây cũng lộ vẻ nghi hoặc.

Thứ này bọn họ chưa bao giờ nghe nói qua, thật sự rất lạ lẫm.

Thiên Tinh Chân Nhân thấy vậy, tựa hồ đã sớm đoán trước, nắm tay hướng Túi trữ vật lấy ra một viên tinh thạch màu xanh ngọc cỡ ngón tay cái.

Vừa nhìn thấy thứ này, có chút giống với tinh thạch mộc thuộc tính, nhưng dưới thần thức đảo qua của mọi người liền phát hiện linh khí mà tinh thạch này phát ra không phải là thuộc tính mộc quen thuộc, mà là một loại ba động cực kỳ âm hàn khó hiểu.

"Có lẽ trong tay vài đồng đạo có vật ấy, nhưng vẫn chưa nhận ra. Chỗ này bần đạo có một khối, chư vị đạo hữu hãy nhìn một chút" Tay lão đạo đưa tinh thạch ra, chậm rãi nói tiếp.

"Ồ! Có điều cổ quái, có chút giống âm hồn lực, nhưng lại tinh thuần hơn nhiều." Một gã tu sĩ ma đạo cả người đầy hắc khí, kinh

ngạc hỏi.

"Bần đạo cũng không biết trong tinh thạch này ẩn chứa cái gì, nhưng quyết không phải là hồn khí. Nếu không, tại hạ sao lại dùng khôi lỗi này để lấy một hòn đá" Thiên Tinh Chân Nhân cũng rất thẳng thắn, trả lời trực tiếp.

"Ồ! Điều này cũng đúng" Tên tu sĩ ma đạo kia cũng thức thời không tiếp tục hỏi nữa.

Nhưng khi Hàn Lập thấy tinh thạch này, sắc mặt nhất thời đại biến, anh mắt không ngừng lóe lên.

Nếu hắn không nhìn lầm, Hồn Thạch này rõ ràng là Âm minh thú tinh mà hắn lấy được từ chỗ âm minh. Đương nhiên loại Thú tinh này cũng chỉ là cách gọi của người ở đó mà thôi, xem ra trong đám cổ tu sĩ thì được gọi là Hồn Thạch.

"Vị Thiên Tinh Chân Nhân này chẳng những xuất ra nhiều khôi lỗi, đồng thời muốn thu thập thật nhiều hồn thạch, liên tưởng đến lúc đầu đám khôi lỗi trong Hư Thiên Điện đều có ngậm Hồn Thạch, xem ra người này…" Hàn Lập có chút đăm chiêu nghĩ tới điều gì.

Bất quá Hồn Thạch này, hiển nhiên có cực ít người biết đến, qua một hồi lâu, chỉ có một gã tu sĩ chần chờ xuất ra một khối, tiến lên đổi lấy một con khôi lỗi thú.

Thiên Tinh Chân Nhân sau khi hỏi thêm vài tiếng, thấy không ai trả lời, mặc dù đã sớm dự đoán trước, nhưng trong lòng vẫn không nhịn được có chút thất vọng.

Khi hắn muốn đem đám khôi lỗi thú còn lại thu hồi, thì lại có một người đứng lên đi tới. Điều này làm cho tinh thần lão đạo rung lên, có chút kinh hỉ nhìn người đang tới hỏi:

"Vị đạo hữu này, ngươi cũng có Hồn Thạch?"

Người tiến đến chính là Hàn Lập sau khi trong lòng đã quyết định, hắn không nói gì bàn tay vừa lộn, một quả tinh thạch xanh biếc trong tay hiện ra.

Bất quá khối tinh thạch này lớn cỡ một quả trứng gà, mắt thường cơ hồ có thể nhìn thấy được khí âm hàn tán ra từ tinh thạch. Nhìn là biết ngay đây không phải là loại tinh thạch của lão đạo có thể sánh bằng.

Thiên Tinh Chân Nhân đầu tiên là cả kinh, sau đó trong lòng lập tức mừng như điên, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng nói:

"Miếng Hồn Thạch này của đạo hữu to như thế, thật sự là hiếm thấy. Như vậy đi, trong đám khôi lỗi này, đạo hữu có thể chọn bất kỳ hai con lấy đi. Bần đạo cùng không để đạo hữu lỗ."

"Hai cái?" Hàn Lập nghe vậy, khẻ cười lắc đầu.

"Như thế nào, đạo hữu thấy ít. Không biết là định đổi lấy mấy cái?" Thiên Tinh Chân Nhân cũng không tức giận, hòa nhã hỏi.

"Miếng Hồn Thạch này đổi lấy toàn bộ đám khôi lỗi còn lại của đạo hữu, như thế nào?" Hàn Lập bình tĩnh nói.

"Đổi lấy sáu cái! Đạo hữu không cảm thấy mình rất tham sao?" Lão đạo nghe vậy liền ngẩn ra, có chút bất mãn nói.

"Hắc hắc! Tham hay không tham, chân nhân hẳn là rất rõ ràng. Hồn Thạch này không phải xem lớn nhỏ hơn bao nhiêu mà so sánh được, huống hồ lại lớn như thế, đối với chân nhân mà nói chính là…" Hàn Lập nhìn chằm chằm Thiên Tinh Chân Nhân, lời nói đột nhiên đình chỉ.

Thiên Tinh Chân Nhân vừa nghe xong, sắc mặt khẻ biến. Nhìn Hàn Lập đánh giá thật sâu, im lặng trong chốc lát rồi nói:

"Được rồi, Hồn Thạch lớn như thế đích xác hiếm thấy, ta vừa lại có nhu cầu cấp bách. Vậy trao đổi như đạo hữu vừa nói đi".

Nghe được lão đạo nói như thế, đám tu sĩ khác trong lầu các liền một trận kinh ngạc, không khỏi nhìn chăm chú tinh thạch cỡ quả trứng gà trong tay Hàn Lập.

Có thể đổi lấy đám khôi lỗi trân quý này, giá trị bỏ ra cần phải bao nhiêu mới đủ.

Thần sắc Hàn Lập không hoảng, trực tiếp đem tinh thạch đưa qua, sau đó cúi đầu, tay áo hướng trên bàn phất một cái, sáu con khôi lỗi liền không thấy bóng dáng.

Bất quá đám tu sĩ không chú ý tới, trong nháy mắt lúc Hàn Lập cúi đầu, môi khẻ nhúc nhích vài cái. Tinh quang trong mắt Thiên Tinh Chân Nhân bùng lên. Một tia kinh hãi từ trên mặt hiện lên.

Lúc này, Hàn Lập cũng đã mang theo khôi lỗi trở về vị trí.

Tiếp theo Thiên Tinh Chân Nhân tuyên bố trao đổi hội chấm dứt. Nhiều tu sĩ đếu xuống lầu rời đi, ba người Hàn Lập trong Tinh Long Các cũng rời khỏi.

Khi ba người ra khỏi lầu các, cũng không có nói gì, đợi khi đi qua hai ngã tư đường, cách xa lầu các một chút, Hỏa Long Đồng tử mới mở miệng nói.

"Hai vị đạo hữu, ta có một ước hẹn khác, sẽ không cùng đi với hai vị".

"Lam huynh trong người có việc, xin cứ tùy tiện. Chỗ ta cũng không xa, có cơ hội sẽ gặp lại" Lữ Lạc mỉm cười nói.

"Ừm, vậy Lam mỗ xin cáo từ!" Hỏa Long Đồng Tử cũng không khách khí. Sau khi nói vài tiếng với Hàn Lập, liền hướng một nơi khác rời đi.

"Vị đạo hữu Hỏa Long này thật đúng là một người đặc biệt!" Hàn Lập nhìn bóng lưng đồng tử xa xa, đột nhiên cười nói.

"Bởi vì khi còn nhỏ Lam đạo hữu đã ăn nhầm một gốc dị thảo, cho nên thân hình vẫn luôn duy trỉ bộ dáng đồng tử. Nhưng con người hào sảng ngay thẳng, có thể kết giao tin tưởng. Hắn cũng là trưởng lão Cổ Kiếm Môn duy nhất thân quen với Lạc Vân Tông chúng ta".

Hàn Lập nghe vậy, lông mi cau lại, trong lòng lại thầm nghĩ:

"Nghe ý tứ này, vậy các trưởng lão còn lại của Cổ Kiếm Môn đối với Lạc Vân Tông cũng không có thân thiện gì lắm".

"Đúng rồi! Kế tiếp Hàn sư đệ có tính toán gì không? Bây giờ quay về nghỉ ngơi, hay là lại đi dạo chơi ở đia phương khác" Lúc này Lữ Lạc nhìn bốn phía một chút, sau đó lại hỏi.

"Ta muốn mua một ít tài liệu đặc thù, định đi mấy chỗ phường thị xung quanh xem một chút. Có lẽ có thu hoạch ngoài ý muốn cũng không chừng" Hàn Lập cũng không có ý giấu diếm, liền nói thẳng.

"Vừa lúc, ta cũng muốn đi phòng đấu giá kiếm vài thứ. Vậy tạm thời ta cùng Hàn sư đệ tách ra" Lữ lạc nghe Hàn Lập ý tứ muốn hành động một mình, cũng không phản đối liền đồng ý.

Do đó, Hàn Lập cùng Lữ lạc chia tay tại chỗ, tự mình hành động.

Mấy phường thị tại Thành Điền Thiên rất lớn, lớn hơn so với phường thị của ba phái tại Vân Mộng Sơn không biết bao nhiêu lần.

Hàn Lập đi tới một phường thị tại phía tây của Thành Điền Thiên, hướng hai bên cửa hàng không ngừng đánh giá.

Hàn Lập nói với Lữ Lạc là đi mua sắm tài liệu, cũng không phải là giả.

Hắc đích xác có ý định mua sắm một ít tài liệu chế phù hiếm thấy, chuẩn bị chế ra một ít phù lục cao cấp.

Mặc dù năm đó hắn có được rất nhiều da linh thú cùng máu huyết, nhưng luyện chế loại giấy phù cao cấp cùng loại mực cao cấp, dĩ nhiên còn cần một ít nguyên liệu phụ trợ khác mới được.

Điều này cũng vì Hàng Linh Phù mà hắn muốn luyện chế sau này, nên định chuẩn bị thật sớm từ trước, tranh thủ đem chế phù thuật của mình đề cao thêm một cảnh giới.

Mặc dù còn chưa cẩn thận nghiên cứu qua Hàng Linh Phù, nhưng uy lực của Hàng Liinh Phù dựa theo lời trên cốt phiến, thì thật sự không nhỏ. Đủ để trong thời điểm mấu chốt có thể cứu hắn một mạng, Hàn Lập tự nhiên không dễ dàng bỏ qua.

Bất quá, khó khăn khi luyện chế phù này cũng không phải khó khăn bình thường, chính là loại ngũ hành phù rất khác thường.

Do đó, vì để đề cao xác suất thành công, hắn ngoại trừ tăng lên một chút năng lực chế phù, cũng cần phải đổi một cấy bút chế phù thật tốt.

Bút chế phù ban đầu, đã sớm không thích hợp.

Đáng tiếc chính là, tài liệu chế phù có thể mua dễ dàng, nhưng bút chế phù lại thật sự không dễ dàng có được.

Hai cửa hàng phường thị phía trước, cũng có mấy gian bán ra bút chế phù. Thậm chí trong đó còn có bút chế phù đỉnh cấp hiếm thấy. Nhưng Hàn Lập sau khi xem một lúc, cũng chỉ lắc đầu rời đi.

Bút chế phù này có lẽ đủ dùng để chế tạo phù lục cao cấp, nhưng nếu dùng để chế ra loại mật phù như Hàng Linh Phù, dĩ nhiên cũng không đủ.

Bút chế phù là dùng một loại linh khí mà chỉ có chế phù sư mới có thể sử dụng, cũng không thường gặp. Đa số là hạ phẩm hoặc trung phẩm.

Bởi vì đối với một vị Chế phù sư mà nói, nếu pháp lực không đủ, lại cường hành sử dụng bút chế phù cao cấp, không những không thể đề cao hiệu suất chế phù, ngược lại còn gia tăng tỉ lệ thất bại.

Mà Chế phù sư bởi vì phân tâm tu luyện chế phù thuật, tu vi cũng không cao, thậm chí tám chín phần là ở Trúc Cơ Kỳ.

Chế phù sư có thể Kết Đan, cả tu tiên giới tại Thiên Nam cũng chỉ có mấy người mà thôi.

Về phần chế phù sư Nguyên Anh Kỳ, theo như Hàn Lập biết thì không có loại gia hỏa biến thái này.

Đa số sau khi tu vi tiến đến Nguyên Anh Kỳ, thì chỉ có một ít người là kiêm tu chế phù thuật mà thôi, cũng không phải là chuyên môn chế phù.

Mà chế phù thuật cùa mấy tu sĩ Nguyên Anh Kỳ này cũng sai lệch quá nhiều. Trên cơ bản là chuyên môn tu luyện một hai loại phù lục cao cấp hữu dụng cho chính mình. Nhưng bởi vì da cùng máu huyết của linh thú cao cấp rất thưa thớt, hiển nhiên cũng không cách nào luyện tập nhiều được, do đó xác suất thành công nhiều ít cũng có thể đoán được.

Điều này khiến cho phù lục cao cấp, so với đỉnh cấp pháp khí tại tu tiên giới có khi còn muốn quý hơn ba phần.

------oOo------

Chương 679: Tàn phù

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngũ hành pháp thuật phù trong phù lục cao cấp cũng vậy, uy lực của đại bộ phận pháp thuật cao cấp, còn không bằng uy lực cường đại của việc sử dụng pháp bảo.

Tu sĩ sau khi Kết Đan, trên cơ bản đều đã buông tha cho việc tiếp tục tu luyện ngũ hành pháp thuật.

Bất quá, đây cũng không phải nói pháp thuật cao cấp không có một điểm hữu dụng.

Theo Hàn Lập biết, có không ít pháp thuật ngũ hành uy lực cường đại, chỉ cần thi triển ra, thậm chí ngay cả tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cũng không dám cường ngạnh ngăn cản.

Nhưng những pháp thuật này tu luyện rất khó khăn, chính là lĩnh ngộ quán thông, thi triển cũng rất đầy phiền toái.

Hao phí điểm thời gian này, chi bằng trực tiếp dùng pháp bảo công kích.

Bất quá Hàn Lập mơ hồ nghe tu sĩ khác nói rằng, pháp sĩ Mạc Lan tựa hồ đã đột phá cực hạn này. Nghiên cứu ra không ít thứ có thể trong nháy mắt thi triển ra đại uy lực.

Khiến cho pháp sĩ cấp thấp không cần dùng pháp khí, cũng có thể đánh với tu sĩ bình thường mà không rơi xuống hạ phong.

Mà pháp sĩ cao cấp có thể tại linh thuật phối hợp với sử dụng pháp bảo, càng như hổ thêm cánh, không hề nghi ngờ là có thể dễ dàng thắng tu sĩ cùng cấp.

Lúc này làm cho một số thế lực lớn ở Thiên Nam liên thủ đối kháng với người Mạc Lan, cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình mà thôi, không cách nào chính thức ảnh hưởng được đối phương.

Hàn Lập từ sau khi ngưng tụ thành Nguyên Anh, liền bắt đầu khôn khéo nghiên cứu vài loại pháp thuật cao cấp thô thiển. Rốt cục cũng có thể lĩnh ngộ được ba bốn loại, đương nhiên tốc độ thi triển vô cùng thê thảm. Tin tưởng rằng muốn sử dụng mấy pháp thuật này trong đấu pháp, trừ khi có một màn phòng thủ mà địch nhân không thể phá vở, nếu không chưa đợi hắn làm phép được một nữa, cũng sớm bị tu sĩ cùng cấp tiêu diệt bảy tám lần.

Bất quá khi đối địch, sử dụng pháp bảo phối hợp với phù lục cao cấp, thật đúng là vô cùng lợi hại. Nếu như có thể thi triển giống như phù lục cấp thấp, một hơi ném ra hai ba mươi cái phù lục công kích, đừng nói là tu sĩ củng cấp, ngay cả tu sĩ Nguyên Anh khi gặp phải, cũng chỉ có thể lập tức chạy trối chết.

Dù sao cái này cũng tương đượng với bị mười mấy tên tu sĩ Nguyên Anh Kỳ công kích, cho dù là pháp bảo hộ thân có nghịch thiên đi nữa, chỉ cần tu vi cực hạn vẫn là Nguyên Anh Kỳ thì cũng tuyệt không thể đón đỡ được.

Nhưng loại công kích này, ngẫm lại một lần công kích như thế liền tiêu hao mấy vạn linh thạch, cho dù là ai cũng không dám xa xỉ như thế.

Huống hồ giá cả của cao cấp phù lục tại tu tiên giới cũng rất khó nói, hầu hết phù lục có tính chất phụ trợ là chiếm đa số.

Hàn Lập một bên tự đánh giá, một bên không ngừng hướng pháp khí điếm cùng tạp hóa điếm hai bên nhìn lại, cũng chỉ có những cửa hàng khổng lồ mới có thể bán ra bút chế phù đỉnh cấp.

Những tiểu điếm nhỏ hơn cũng không cần tới hỏi, tám chín phần là không có loại pháp khí này, chứ đừng nói đến đỉnh cấp.

Có lẽ cá biệt trong một vài tiểu điếm thật có thế giấu cái trân phẩm gì đó, nhưng Hàn Lập cũng không nguyện ý lãng phí nhiều thời gian như vậy đi tìm. Bằng không với nhiều tiểu điếm tại Thành Điền Thiên như vậy, không có thời gian mười ngày, sẽ không có khả năng một lần xem hết toàn bộ.

Trên phố ngoại trừ Hàn Lập, cũng có các tu sĩ khác ra ra vào vào cửa hàng hai bên đường, đang mua bán thứ gì đó với nhiều thần thái khác nhau.

Trong đó phần lớn là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, ngẫu nhiên cũng có một ít bộ phận tu sĩ Kết Đan xuất hiện.

Về phần tu sĩ Luyện Khí Kỳ, ngoại trừ tu sĩ của Thành Điền Thiên, còn tu sĩ từ bên ngoài đã ít lại càng ít.

Hàn Lập lần nữa đem tu vi che dấu tới Kết Đan Trung Kỳ. Cho nên dù trên đường gặp phải rất nhiều tu sĩ, nhưng cũng chỉ là bị tu sĩ Trúc Cơ Kỳ dùng ánh mắt kinh sợ nhìn lại mà thôi. Về phần tu sĩ Kết Đan, chỉ là đảo mắt qua.

Do đó, Hàn Lập cũng không có khiến cho quá nhiều người để ý, tự mình lại chậm rãi đi dạo xung quanh một cửa hàng khổng lồ.

Một lần nữa Hàn Lập lại thất vọng đi ra, thời gian một ngày bất tri bất giác đã qua hơn phân nữa.

Nhìn bầu trơi đã có chút biến thành màu đen, trong các cửa hàng cũng bắt đầu phát khởi Nguyệt quang thạch để thắp sáng. Hàn Lập có chút do dự.

Hắn đang suy nghĩ có nên hay không trở về chỗ ở, hai là lại xem tiếp hai nhà nữa rồi trở về.

Nhưng đúng lúc này, một trận ồn ào cách nơi đó không xa vang đến, phảng phất như là có cái gì tranh chấp, một ít tu sĩ xung quanh tò mò đi tới.

Hàn Lập nhướng mày, hai tay lúc này chắp sau lưng, mặt không chút thay đổi quay người lại, định quay về chỗ ở.

Nhưng hắn chưa đi được hai bước, liền có một lời nói ác thanh phi thường lớn tiếng truyền đến.

"Như thế nào, tu sĩ Lạc Vân Tông các ngươi cũng vô lại như vậy

sao? Đã phá hư đồ vật, không chịu bồi thường đã muốn đi?"

"Không phải không bồi, chính là tại hạ vừa mới mua đồ vật khác, trên người thật không có nhiều linh thạch như vậy. Mà đây chỉ là Hỏa vân phù sơ cấp trung giai, như thế nào loại đòi ba trăm linh thạch. Nhiều lắm cũng chỉ là hơn một trăm linh thạch. Huống hồ không phải ta đã đem lệnh bài của bổn môn để ở chỗ này sao, đợi ta trở lại khách điếm sẽ hướng đồng môn khác mượn chút linh thạch rồi trở lại" Thanh âm của một nam tử tuổi còn trẻ khác, cũng có chút tức giận lớn tiếng phản bác.

Thân ảnh Hàn Lập vừa đi hai bước liền sững lại, thanh âm nam tử này như thế nào lại có chút quen tai, hình như là người hắn từng quen biết tại Lạc Vân Tông.

Hàn Lập sờ sờ cằm, sau khi suy nghĩ, liền xoay người lại hướng chỗ cửa hàng đang ồn ào đi đến.

Mặc kệ là ai, nhìn xem một chút rồi nói. Dù sao thân hắn bây giờ là một trong tam đại trưởng lão của Lạc Vân Tông, thật sự không thể ra vẻ không liên quan.

Một lát sau, Hàn Lập từ xa chứng kiến. Trước một tiệm tạp hóa nhỏ có hơn mười tu sĩ vây xem, bên trong dường như có mấy tu sĩ đang giằng co.

Trong có là một người mặc áo đen anh tuấn, vẻ mặt giận dữ, đúng là tại Thí Kiếm Đại Hội đã gặp qua, chính là Hỏa Vân Phong Tôn Hỏa.

Ngắn ngủn mười năm không gặp, vị thanh niên tên Tôn Hỏa này, khuôn mặt cũng không có nhiều biến hóa, bất quá tu vi tinh tiến không ít. Mà ở đối diện hắn, chính là ba tên tu sĩ bản địa vẻ mặt bất thiện, nhìn bộ dáng tựa hồ là chưởng quỹ và tiểu nhị của cửa hàng này.

Lúc này một gã tu sĩ trong đó trông có vẻ như là chưởng quầy, hai mắt trừng hướng Tôn Hỏa nói:

"Một khối lệnh bài không đáng giá, ta giữ nó có ích lợi gì. Vạn

nhất ngươi không cần lệnh bài này, sau khi trở về lập tức phản hồi Lạc Vân Tông, chẳng lẽ ta phải ngàn dặm đuổi tới Khê Quốc. Hãy bớt sàm ngôn đi, nếu không có linh thạch, vậy đem thứ gì đó trong Túi trữ vật lấy ra, để lại cho ta. Về phần Hỏa vvân phù này, ngươi cho rằng giống như là một loại trung cấp phù lục sao, nó chính là tác phẩm của Điền Thiên Thành chế phù đại sư. Há có thể so sánh như với hỏa vân phù khác. Lấy của ngươi ba trăm linh thạch là đã tiện nghi cho ngươi. Chẳng lẽ tu sĩ Lạc Vân Tông, đều là quỷ đói?"

Nói xong lời này, tên chưởng quỷ liếc mắt một cái với tên tiểu nhị đang đứng một bên, trên mặt lộ ra vài phần thương tiếc, tựa như là rất thiệt thòi.

"Tốt! Đồ vật là của các ngươi, các ngươi muốn nói như thế nào, thì nói như thế ấy. Hỏa vân phù bình thường, các ngươi cũng có thể nói thành là do chế phù đại sư luyện chế ra" Tôn Hỏa vừa nghe vậy, liền nổi giận cười rộ lên.

"Như thế nào, có phải là đại sư luyện chế phù hay không, ngươi có thể phân biệt? Thật ra là ngươi không muốn bồi thường tổn thất của bổn điếm. Nếu đã như vậy đừng trách ta không thể không thông tri cho chấp pháp sử" Chưởng quỷ cười lạnh một tiếng, không khách khí uy hiếp.

Tôn Hỏa nghe vậy, mặt liền đỏ lên.

Chấp pháp sử Cửu Quốc Minh đến, thiện vị người nào, không cần hỏi hắn cũng biết.

Huống hồ chuyện này, thật đúng là không bẩn thỉu. Xem ra lần này thật sự là không ổn.

Sắc mặt âm tình hồi lâu, Tôn hỏa dậm chân, đột nhiên hướng Túi trữ vật bên hông vỗ một cái.

Nhất thời một tá các phù lục nhiều màu xuất hiện trên tay, đa số đều là phù lục cấp thấp.

"Mặc dù mấy phù lục này cấp bậc không cao, nhưng cũng đáng

giá hai ba trăm linh thạch" Tôn Hỏa nghiến răng nghiến lợi nói.

Chưởng quỹ nghe vậy, chậm rãi nói:

"Này cũng không sai biệt lắm!" Sau đó tay định thu lấy.

"Ồ, cái này không được!"

Không chờ chưởng quỹ đem phù lục bắt lấy, ánh mắt Tôn Hỏa hướng đám phù lục trong tay đảo qua, sắc mặt đột nhiên biến thu tay lại, lập tức từ trong đám phù lấy ra một cái phù lục màu vàng đã bị tàn phá gần một nữa giữ lại.

"Hừ! Chỉ là một là bùa bị hư hao như vậy, sao lại khẩn trương? Lạc Vân Tông các ngươi thật đúng là nghèo đói" Chưởng quỹ nọ sau một lúc sững sốt, mặt lộ vẻ châm chọc nói. Sau đó bàn tay một lần nữa đưa về phía trước, muốn lấy đám phù kia.

Nhưng ngay lúc này, một bóng người chợt lóe lên trước mắt, bỗng nhiên xuất hiện một người tiến đến cạnh hai người họ, đem phù lục này giữ lại.

Tôn Hỏa cũng bị giật mình, tên chưởng quỹ kia lại càng kinh sợ lui về phía sau vài bước, kêu lên:

"Là ai, muốn làm cái gì?"

"Không việc gì! Chỉ là nghe các hạ nhiều lần nói Lạc Vân Tông chúng ta thế này thế nọ, các hạ có thể lập lại cho Hàn mỗ lần nữa xem?" Tu sĩ đi tới này, mặt không chút thay đổi lạnh nhạt nói.

Vừa mới nói xong, một cổ khí thế kinh người từ trên người hắn thả ra, linh áp thật lớn đè xuống, nhất thời làm cho thần sắc tu sĩ xung quanh không khỏi đại biến lùi lại mấy bước. Có chút tu sĩ tu vi kém cỏi liền cảm thấy như thái sơn áp đỉnh, trực tiếp nữa quỳ trên mặt đất.

Hai gã tu sĩ Kết Đan vừa mới đi ngang qua thì tốt hơn một chút, thân hình dao động một chút, sau đó một người trong đó sắc mặt kinh hoàng thất thanh nói:

"Tu sĩ Nguyên Anh Kỳ! Tiền bối, người."

------oOo------

Chương 680: Thệ ngôn dữ tuyển trạch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nghiêng đầu, lạnh lùng hướng hai gã tu sĩ Kết Đan liếc mắt một cái, lập tức đem lời nói chưa hoàn thành của người nọ nuốt trở lại trong bụng.

Bọn họ là hai gã tu sĩ trung niên xa lạ, Hàn Lập cũng không nhận ra. Cũng không biết là tu sĩ phái nào.

Lúc này, chưởng quỹ cùng hai gã tiểu nhị của cửa hàng đứng trước mặt Hàn Lập, dưới linh áp gần trong gang tấc, không cách nào nhúc nhích mảy may.

Vẻ mặt bọn họ hoảng sợ, khi vừa nghe Hàn Lập là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, hồn phách liền bị hù dọa bay lên trời, vội vàng mở miệng nghĩ muốn cầu xin tha thứ. Nhưng trọng lực trên người ba người tựa như thái sơn, ngay cả hô hấp cũng không được, sao còn có thể mở miệng mà nói được.

Tu sĩ bốn phía mặt mỗi người cũng không còn chút máu, tu sĩ có chút nhát gan sợ hãi, sớm lặng lẽ rút đi.

Tôn Hỏa đứng ở phía sau Hàn Lập, bởi vì được Hàn Lập đặc thù chiếu cố, ngoại trừ cũng bị buộc phải lùi lại mấy bước, cũng không có bất cứ cái gì khác thường.

Bất quá sau khi hắn nhận ra Hàn Lập, liền lập tức tiến lên hành đại lễ, cung kính nói:

"Đệ tử Tôn Hỏa, tham kiến Hàn sư tổ".

Hàn Lập không hề để ý tới ba người trước mặt, quay người lại, ánh mắt hướng phù lục chỉ có một nữa trong tay Tôn Hỏa liếc một cái, mới gật đầu nói:

"Xem ra không cần ta nhiều lời, ngươi cũng biết thân phận của ta bây giờ".

"Đệ tử ngày đó không biết chân thân của sư tổ, đã nói nhiều lời cuồng vọng như vậy, mong sư tổ thứ tội!" Tôn Hỏa nhớ lại tình hình tại thánh địa bất kính với Hàn Lập, trong lòng cảm thấy bất an, trong miệng thành thật thỉnh tội.

"Ngày đó ta còn chưa trở thành Trưởng lão của bổn tông, tự nhiên sẽ không trách cứ ngươi. Phù lục trong tay ngươi, hình như cùng ta có chút quan hệ" Hàn Lập nhìn chằm chằm Tôn Hỏa, chậm rãi nói.

"Tàn phù, chẳng lẽ sư tổ chính là…" Tôn Hỏa ngẩn người, mừng rỡ định nói cái gì, nhưng xa xa có một đạo ngân hồng từ khoảng không bay tới.

"Việc này nói sau" Hàn Lập khoát tay chặn lại lời nói của Tôn Hỏa. Hai mắt nhìn về độn quang phía xa.

Tu sĩ có thể tại Thành Điền Thiên bay độn không ảnh hưởng, tự nhiên chỉ có chấp pháp sử Cửu Quốc Minh.

Bọn họ chuyên môn phụ trách trật tự giao dịch của cả Thành Điền Thiên.

Tôn Hỏa hiển nhiên không dám nói tiếp, thành thật đứng tại chỗ.

Nhưng trong lòng hắn thật sự không áp chế được hưng phấn, bất giác bàn tay nắm phù lục càng cẩn thận.

Lúc này, đạo quang hoa kinh hồng nọ tại trước người Hàn Lập nội liễm, hiện ra một kim phát lão giả. Bộ dáng có tu vi Kết Đan Trung Kỳ, trước ngực có đồ án một thanh tiểu kiếm màu vàng, đúng là dấu hiệu của Chấp pháp sử.

Lão giả từ xa bay vụt đến, tự nhiên là cảm ứng được Hàn Lập vừa rồi đã thả ra khí thế kinh người.

Nhưng vì chức trách, cho nên dù biết rõ nơi này có tu sĩ Nguyên Anh Kỳ đang phát uy, cũng chỉ có thể kiên trì bay tới.

Khi hắn thấy Hàn Lập đang đứng tại trên đường bất động, hai tay liền ôm quyền nói:

"Vãn bối chấp pháp sử Điền Thiên Thành Vũ Phỉ, không biết tiền bối vì sao tức giận, có gì phân phó vãn bối" Vị tu sĩ chấp pháp này, đối mặt với một vị tu sĩ Nguyên Anh, hiển nhiên phi thường khách khí.

"Không có gì. Chỉ là đi ngang qua nơi này, nghe thấy chủ điếm của quý thành đối với Lạc Vân Tông chúng ta có chút phê bình, cho nên muốn cho vị đạo hữu này tại trước mặt Hàn mỗ lập lại lần nữa mà thôi" Hàn Lập chắp hai tay sau lưng, lãnh đạm nói.

"Khẳng định là vị chưởng quỷ này hồ ngôn loạn ngữ, ba người bọn họ như thế nào có dũng khí đắc tội tiền bối. Ba người các ngươi còn không mau đến bồi tội" Lão giả vừa nghe Hàn Lập nói vậy, liền cảm thấy đau đầu, chuyện tình liện lụy đến thanh danh của tông phái như vậy, là lớn hay nhỏ, thật khó có thể nói rõ. Cho nên trước hết nói một câu ứng phó, lập tức hướng ba người chưởng quỹ khiển trách.

Hàn Lập đã đem linh áp thả ra, cho nên ba người cuối cùng cũng có thể run rẫy bò trên mặt đất đi tới. Chưởng quỹ nọ nghe vậy, mặt không chút máu lập tức nói:

"Tiền bối, vừa rồi vãn bối mới chỉ là nói chơi mà thôi, quyết không có ý tứ vô lễ đối với quý tông. Mới vừa rồi vị đạo hữu này làm hư Hỏa vân phù, vãn bối tình nguyện không cần bồi thường. Xem như là bồi tội với tiền bối".

Hàn Lập nhướng mày, thần sắc không giảm bớt, ngược lại càng thêm âm trầm.

"Như thế nào, ngươi nghĩ rằng ta đứng ở chỗ này, là muốn chiếm của ngươi tiểu tiện nghi sao? Trước đưa cho ta xem một chút Hỏa vân phù trong hộp của ngươi có phải là phù lục do đại sư chế tạo

không đã. Nếu là thật sự, ta hiển nhiên sẽ thay mặt trong tông vì đệ tử này bồi thường linh thạch cho ngươi. Nhưng nếu không phải, hắc hắc!" Mặt Hàn Lập mang vẻ bất thiện cười lạnh nói.

"Không cần tiền bối xem, Hỏa vân phù này của ta chỉ là bình thường. Vãn bối tình nguyện nhận phạt" Chưởng quỹ này cũng cơ trí, không chờ Hàn Lập lấy hộp gỗ xem xét, liền trực tiếp bộc lộ.

Nghe lời này, Hàn Lập không hề nói gì, chỉ là hướng chấp pháp một bên liếc mắt một cái.

Lão giả vừa thấy tình hình này, còn không biết nên làm thế nào, lúc này khom người nói:

"Tiền bối xin yên tâm, chủ điếm này phá hư quy củ. Vãn bối sẽ phạt nặng, chắc chắn cấp cho tiền bối một cái bàn giao".

"Đã có lời này, vậy do ngươi xử lý. Ta cũng không có thời gian quản việc nhỏ này. Tôn Hỏa, theo ta đi!" Hàn Lập lạnh nhạt nói xong, thân hình chợt lóe, bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh Tôn Hỏa, sau đó hoàng quang chớp động, thân hình hai người trên mặt đất bỗng biến mất không thấy.

Tu sĩ xung quanh sợ hãi than một trận, thổ độn pháp thần diệu bậc này, hiển nhiên không có mấy người trong bọn họ từng thấy qua.

Lão giả thấy vậy, mới thật sự yên lòng. Bất quá, hắn quay đầu nhìn ba người chưởng quỷ, sắc mặt băng hàn nói:

"Ba người các ngươi theo ta đi. Đem chuyện tình mới vừa rồi đàng hoàng nói một lần cho ta. Chuyện này không thể chấm dứt như vậy".

Chưởng quỹ nọ nghe vậy, trong tim lại đập mạnh lần nữa, nhất thời khóc lóc thảm thiết.

Tại một thạch ốc tĩnh mịch không một bóng người, thân ảnh Hàn Lập cùng Tôn Hỏa trong mản hào quang bao phủ hiện ra.

"Tại chỗ này, hãy đem nữa phù lục nọ lấy ra, cho ta xem một chút" Hàn Lập thâm ý sâu sắc liếc mắt nhìn Tôn Hỏa một cái, mới nói.

"Vâng, sư tổ!" Tôn Hỏa không chần chờ, hai tay lập tức dâng lên phù lục.

Tay Hàn Lập tiếp nhận phù lục, liếc mắt nhìn quét qua một cái, bàn tay không tiếng động vừa lật, lại có thêm một nửa phù lục xuất hiện. Sau đó tại ánh mắt không chớp của Tôn Hỏa, Hàn Lập đem hai phiến phù lục đến cùng nhau, chỗ hé ra hoàn toàn ăn khớp, một khe hở cũng không có.

Một tia lo lắng trong lòng của Tôn Hỏa cũng biến mất vô ảnh vô tung, không chút do dự hướng Hàn Lập cúi đầu bái một lần nữa.

"Tôn Hỏa bái kiến chủ nhân".

Thần sắc Hàn Lập không thay đổi, gật gật đầu, sau đó hồng quang trên tay phát ra, hai phiến phù lục hóa thành tro bụi, biến mất vô ảnh vô tung.

Tôn Hỏa cả kinh, nhưng lập tức liền trấn định.

Hàn Lập thấy vậy, đối với loại định lực này dường như cũng hài lòng.

"Xem ra ngươi thật sự là hậu nhân của Tôn Nhị Cẩu. Bất quá trước đừng vội vàng kêu ta là chủ nhân, hãy nói cho ta biết ngươi là tử tôn đời thứ mấy?" Hàn Lập thong dong hỏi.

"Tiểu nhân là huyền tôn đời thứ bảy" Tôn Hỏa không suy nghĩ liền trả lời.

"Năm đó Tôn Nhị Cẩu thề, thế hệ Tôn gia nhà hắn sẽ nhận ta làm chủ. Nhưng năm đó bởi vì một ít nguyên nhân đặc thù, ta không có ở tại Thiên Nam. Cho nên Tôn gia các ngươi chưa bao giờ chính thức làm nô phó của ta, ta cũng không có đối với Tôn gia các ngươi làm cái gì che chở. Bây giờ ngươi là hậu nhân của Tôn gia, cũng tiến vào tu tiên giới. Vậy lời thề năm đó, cũng không

nhất định có ý nghĩa. Nhưng dựa vào một điểm tình cảm đối với tổ tiên ngươi năm đó, ta có thể cho ngươi hai cái lựa chọn".

"Một là ta trực tiếp cho ngươi một cái chỗ tốt, tỷ như đan dược hoặc là một ít đồ vật pháp khí. Nhưng từ nay về sau ngươi và ta sẽ không liên quan. Không nên trông cậy sau này ta sẽ chiếu cố. Lựa chọn khác, là ngươi vẫn nguyện ý kế thừa lời thề của tổ tiên, tiếp tục nhận ta làm chủ nhân. Nhưng ta sẽ hạ cấm chế trên người ngươi, để cam đoan ngươi sẽ không phản bội ta. Đồng thời cũng sẽ giao cho ngươi đi làm một ít sự tình, có chút nguy hiểm cũng không chừng. Nhưng ta sẽ bồi thường, ta sẽ tận lực đề cao tu vi của ngươi, đối với tu luyện của ngươi sẽ tiến hành chỉ điểm, cũng cung cấp cho ngươi một ít chỗ tốt mà ngươi không tưởng tượng được, sẽ không bạc đãi ngươi. Phỏng chừng chỉ cần tư chất của ngươi không phải quá kém, sẽ có hy vọng kết đan" Khóe miệng Hàn Lập nhếch lên, bình tĩnh nói.

Nghe những lời này, sắc mặt Tôn Hỏa âm tình bất định, trong mắt có một tia bất định. Hiển nhiên lời nói này nằm ngoại dự đoán của hắn, làm cho hắn nhất thời không biết phải như thế nào.

Sau một hồi lâu, một tia quyết tâm hiện lên trên mặt Tôn Hỏa.

"Sư tổ, ta…"

"Không cần phải gấp gáp trả lời. Vì phòng ngừa ngươi đổi ý, hay là chờ sau khi hội giao dịch kết thúc, quay về tông môn hãy cho ta câu trả lời rõ ràng. Trong khoảng thời gian này, ngươi suy nghĩ những lợi hại trong đó cho thật kỹ, rồi trở lại động phủ tìm ta" Hàn Lập lại ngoài ý muốn cắt đứt lời Tôn Hỏa, bình tĩnh nói.

"Đệ tử tuân mệnh, đa tạ sư tổ thông cảm!" Tôn Hỏa sau khi ngẫm lại, cảm thấy như vậy cũng thỏa đáng, vội vàng mở miệng đáp ứng.

"Tốt. Ta còn có chuyện trọng yếu khác. Ngươi hãy tự thu xếp!" Hàn Lập chậm rãi gật đầu, hoàng quang quanh người, một lần nữa biến mất.

Tôn Hỏa không có lập tức rời đi, lại cúi đầu trầm ngâm hơn nữa ngày, mới thở dài một tiếng chậm rãi thoát ly.

Mà lúc này, Hàn Lập đã đi đến trước chỗ lầu các của mình, ngửa đầu nhìn màn đêm buông xuống, thần sắc trên mặt hiện lện một tia cổ quái.

------oOo------

Chương 681: Hồn thạch và Thượng Cổ Khôi Lỗi thuật

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngay khi Hàn Lập bước vào bên trong lầu các thì thấy Mộ Phái Linh đã ngồi trong đó rồi. Khi thấy Hàn Lập bước vào, liền hướng mắt nhìn tới rồi đứng dậy, người ngọc thước tha bước tới hỏi thăm.

Thấy vậy Hàn Lập liền khoát tay chặn lại nói.:

"Sau này không thấy ta ở đây thì cũng không cần chờ ta nữa. Trong lúc giao dịch mua bán ta không thể biết ngươi như thế nào. Nếu ngươi gặp việc gì không hay thì ta có đây một đôi tương xứng tâm linh, ngươi đeo một cái bên người. Nếu ngươi gặp việc gì quan trọng hay là nguy hiểm chỉ cần rót linh lực vào đấy thì ta sẽ có mặt ngay lập tức. Nó chẳng những tạo ra một tầng phòng hộ mà ngay cả ta khi cách xa ngàn dặm cũng cảm ứng được ngay".

Nói xong lời này, Hàn Lập lấy ra từ trên người một đôi bích lam ngọc bội, rồi lấy một cái đưa cho người này.

"Đa tạ công tử!"

Mộ Phái Linh mới đầu giật mình sau đó sắc mặt liền ửng đỏ lên. Thấp giọng cảm tạ, tiếp nhận cái ngọc bội này rồi đeo nó vào thắt lưng.

Sau khi phân phó phòng ốc cho Mộ Phái Linh xong thì Hàn Lập cũng đi lên trên lầu.

Nữ nhân này nhìn bóng Hàn Lập khuất dạng rồi mới lấy cái ngọc bội ở thắt lưng ra xem với vẻ mặt mười phần hưng phấn vui vẻ.

Ở trên lầu Hàn Lập tìm được một cái phòng ngủ ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần. Nhưng sau khi nghỉ khoảng vài canh giờ Hàn Lập mở mắt ra quay đầu nhìn ra bóng đêm bên ngoài cửa sổ. Thì thào tự nói một mình.

"Xem ra thời gian cũng không sai biệt lắm. Cũng nên đi bái phỏng người nọ một chút" Nói xong lời này Hàn Lập liền rời khỏi gường đi ra khỏi phòng.

Hắn đi ra khỏi lầu các mà không gây ra một chút tiếng động nào cả. Nhắm hướng Thiên Thành quen thuộc mà đi tới.

Không lâu sau đó, Hàn lập xuất hiện trước một toà kiến trúc.

Nhìn lên bên trên cửa thì thấy một tấm bảng với ba chữ màu vàng lớn *"Tinh Long Các "* hắn sờ sờ cằm rồi hướng vào bên trong liếc mắt nhìn một cái rồi cũng không có chần chừ mà liền đi vào.

"Hoan nghênh đạo hữu quang lâm bổn các! Không nghĩ tới Hàn đạo hữu thật là một người đúng giờ. Lúc này đúng vào giờ đã ước hẹn" Hàn Lập mới tiến vào bên trong lầu các, cả phòng liền sáng rực lên. Thiên Tinh Chân Nhân mà hắn thấy lúc ban ngày đang ngồi trên cái bàn dài mỉm cười nhìn ra.

"Một khi là Hàn mỗ đã chủ động ước hẹn với chân nhân thì làm sao mà tới trễ được chứ. Nhưng xem ra thì thấy chân nhân đã đợi ở đây một khoảng thời gian rồi. Tại hạ thật là có lỗi!" Hàn Lập bất động thanh sắc nói, sau đó vung tay một cái, một cỗ lực lượng vô hình đem đại môn của lầu cát nâng lên rồi nhẹ nhàng đóng lại.

Thiên Tinh Chân Nhân thấy vậy, mỉm cười rồi nói.:

"Lúc ban ngày khi đạo hữu rời đi đã truyền âm hướng tới bần đạo nói là trong tay còn có hồn thạch. Chẳng lẽ lời ấy là giả sao?" Hỏi xong câu này, ánh mắt của lão đạo khép lại, có bộ dạng dường như không quá tin tưởng vào việc này.

Hàn Lập không có hồi đáp mà bàn tay vươn ra vỗ vào túi trữ vật một cái rồi xuất ra một viên hồn thạch giống như đã xuất ra lúc ban ngày. Hồn thạch này toả ra một màn âm khí dày đặc màu xanh lục.

Hàn Lập nhìn tới lão đạo, vẫn không nói lời nào.

"Theo lời đạo hữu thì đây chính là hồn thạch. Không biết loại hồn thạch có phẩm chất như vầy đạo hữu có mấy viên? Bần đạo đồng ý dùng tất cả các loại linh thạch, tài liệu hiện có để đổi? Đạo hữu cứ việc nói đi" Thiên Tinh Chân Nhân vừa thấy Hàn Lập còn có hồn thạch tốt như vậy, trên mặt vội hiện ra một tia kích động, có chút nôn nóng nói.

"Thiên Tinh đạo hữu không cần nóng vội như thế. Tại hạ lần này xuất ra hồn thạch tự nhiên là muốn cùng đạo giao dịch. Nhưng tại hạ còn có vài vấn đề muốn hỏi thêm đạo hữu cho rõ ràng. Nếu như Hàn mỗ cảm thấy hài lòng thì sẽ đưa hồn thạch này cho đạo hữu" Hàn Lập không chút vội vàng nói ra, rồi ném viên hồn thạch này tới cho đối phương mặt không chút thay đổi.

Thiên Tinh Chân Nhân có được một viên hồn thạch này thì thấy thật là ngoài ý muốn. Sau khi xem xét kỹ, vẻ mặt liền kinh hoảng lên. Im lặng một lúc lâu rồi mới lên tiếng nói.

"Đạo hữu ra tay thật là hào phóng! Xem ra vấn đề cần hỏi quả thật không đơn giản. Nhưng mà nếu có thể trả lời được thì bần đạo tuyệt đối sẽ làm cho đạo hữu vừa lòng" Thiên Tinh Chân Nhân nói xong lời này liền đem hồn thạch cất vào túi. Trên mặt khôi phục lại vẻ bình thường nói.

"Một khi chân nhân đã nói thế thì Hàn mỗ cũng không khách khí. Không biết đạo hữu có biết tin tức gì về Canh tinh hay không nữa. Tại hạ còn nhớ lúc ở đại hội giao dịch sau khi nghe tại hạ nói đến việc cần đổi lấy Canh tinh thì thần sắc của chân nhân có chút dị thường, vậy hẳn là có biết chút ít về nó rồi" Hàn Lập không chút khách, liền đi thẳng vào vấn đề.

"Không sai. Về canh tinh thì bần đạo có biết một chút tin tức, nhưng không biết nó có xác thực hay không. Cho nên ở trên đại hội cũng không dám nói ra. Nếu như Hàn đạo hữu thực sự muốn thì bần đạo tự nhiên sẽ nói" Thiên Tinh Chân Nhân trên mặt cũng không lộ ra vẻ gì là kinh ngạc, ngược lại chậm rãi trả lời.

"Cho dù tin tức không đúng, nhưng tại hạ cũng muốn nghe qua một chút. Chân nhân cứ việc nói ra đi" Dường như trong lòng Hàn Lập đã biết trước việc này nên trên mặt vui vẻ tươi cười nói.

"Thật ra nếu ta không nói ra thì vài ngày nữa đạo hữu cũng biết được này. Theo thông tin ta có được từ một vị chủ trì đấu giá thì trong lúc đấu giá có thể có một khối Canh tinh xuất hiện. Nhưng mà theo như lời nói thì vị chủ nhân của khối Canh tinh muốn dùng nó để đổi lấy đồ vật khác cho nên hắn không chịu đem ra đấu giá ngay. Vì vậy việc này có chút không rõ ràng. Nhưng nếu như khối Canh tinh này đem ra đấu giá thì các môn phái kiếm tu dù cho tán gia bại sản cũng quyết mua cho bằng được nó. Vì vậy đối việc này thì đạo hữu cũng không nên kỳ vọng quá nhiều vào nó" Thiên Tinh Chân Nhân nói.

"Một cây Xích Tinh Chi đô ba ngàn năm muốn bán cũng phải vào khoảng mười vạn linh thạch. Còn Canh tinh là loại ngàn năm khó gặp thì tự nhiên giá nó cũng phải rất cao không thể tưởng tượng được. Vì vậy nếu cho có đem đi bán đấu giá thì mình cũng chưa chắc có được nó" Sắc mặt Hàn có chút ngượng cười nói ra.

Hắn cũng tự biết mình đây tiền tài không ít nhưng nếu so với cả tông môn người ta thì thật còn thua xa.

Hàn Lập cười khổ nói xong những lời này rồi sau khi bình tĩnh ổn định lại nói.

"Bất kể như thế nào ta cũng đa tạ Thiên Tinh cho biết việc này. Hàn mỗ đây cũng có chút linh thạch vì vậy mong muốn chân nhân cho biết chủ nhân của nó là ai được không? Tại hạ cũng muốn đến bái phỏng một chút".

"Cụ thể là ai thì ta đây cũng không rõ lắm, chỉ biết đó là một vị tu sĩ Nguyên Anh Kỳ của Cửu Quốc Minh, hiện đang ở tại một ngọn núi nhỏ phía tây. Đạo hữu có thể tự mình tìm đến đó nó cũng không khó tìm lắm đâu" Lão đạo vừa vuốt râu vừa cười cười nói.

"Đa tạ chân nhân đã chỉ điểm. Ngoài việc canh tinh này ra. Hàn mỗ còn có việc muốn hỏi thăm một chút việc có liên hệ với Hồn

Thạch. Hy vọng được Thiên Tinh đạo huynh chỉ giáo đôi điều" Sau khi gật gật đầu, trên mặt Hàn Lập bỗng lộ ra một tia thần bí hỏi.

"Đạo hữu nói lời này ra là có ý gì? Ta có chút không rõ!" Nguyên bổn vốn là một lão đạo hiền từ, sau khi nghe Hàn Lập nói vậy tinh quang trong mắt liền chớp động, trầm giọng hỏi.

"Không dối gạt gì đạo hữu, Hàn mỗ cũng biết chút ít về việc luyện chế khôi lỗi. Hơn nữa trong một cái động phủ cũng đã tìm được một bộ hài cốt của khôi lỗi thú từ thời thượng cổ. Trong bộ hài cốt này còn có mấy viên hồn thạch. Nếu như tại hạ đoán không sai thì Hồn Thạch này chính là vật quan trọng để cho các cổ tu sĩ tạo nên khôi lỗi. Mà đạo hữu lại đang thu thập các loại Hồn Thạch này, xem ra đạo hữu đã tìm được thuật luyện chế khôi lỗi có từ thời thượng cổ rồi. Chắc là đang muốn tạ ra một cái khôi lỗi thật là lợi hại. Không biết Hàn mỗ nói vậy có đúng không? Nếu thực sự là như vậy thì cũng mong đạo huynh cho tại hạ biết đôi chút về việc này" Hàn lập đưa mắt nhìn thẳng lão đạo không chớp nói ra.

Trong khoảng thời gian ngắn mà hắn đã nói ra những này trong lòng đã đề cao giác. Mặc dù không phải đánh nhau nhưng trong lòng vẫn phải đề phòng lão đạo ra tay bất ngờ.

Thiên Tinh Chân Nhân sau khi nghe những lời này, trên mặt không chút thay đổi, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng, đôi môi mím chặt, gương mắt nhìn Hàn Lập mà không nói gì.

Hàn Lập thấy vậy liền càng thêm cẩn thận, sắc mặt vẫn bình thường, rồi đưa tay vào túi trữ lấy ra một cái hộp ngọc to bằng bàn tay, rồi mở nó ra hướng tới lão đạo, nhìn thấy bên trong có thêm hai khối Hồn Thạch nữa. Hai cái này so cái lúc nãy còn lớn hơn nhiều, tinh quang chớp động nằm im trong hộp.

Khuôn mặt lạnh như băng của Thiên Tinh Chân Nhân liền thay đổi, trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

"Hồn thạch lớn như vậy, ngươi làm thế nào mà có được vậy. Còn có sao?" Lão đạo thấp giọng hỏi.

Hàn Lập nghe vậy chỉ nhìn Thiên Tinh Chân Nhân cười cười, dường như không có ý trả lời.

"Được! ta có thể trả lời đạo hữu mấy vần đề này. Nhưng để trao đổi ngươi phải cho ta biết làm sao mà ngươi có thể tìm ra được nhiều Hồn Thạch như vậy chứ" Lão đạo đưa một ngón tay nhịp nhịp xuống bàn vài cái. Rồi gương mắt lạnh giọng hỏi Hàn Lập.

"Không thành vấn đề!" Hàn lập đã sớm tính trước nên không cần suy nghĩ mà trả lời ngay.

"Đúng như lời các hạ vừa nói, bần đạo cùng với vài vị bằng hữu phát hiện ra một chổ còn lưu lại một số đồ vật của thượng cổ tu sĩ, rồi phát hiện ra một ít thuật luyện chế khôi lỗi thời thượng cổ. Thực sự mà nói mấy cái khôi lỗi thú này uy lực vô cùng lợi hại nhưng mà tài liệu luyện chế thì cũng vô cùng trân quý. Hơn nữa còn phải dùng đến Hồn Thạch luyện chế thì mới thành công được. Nhưng mà Hồn Thạch thì thật sự rất khó kiếm, cho đến bây giờ bần đạo cũng mới tìm được vài khối mà thôi. Nếu không cũng không đến đại hội đấu giá lần này, trực tiếp trao đổi. Hiện tại Hàn đạo hữu đã nói như vậy thì chắc chắn là vẫn còn nhiều hồn thạch rồi? Thiên Tinh Chân Nhân lãnh đạm nói.

"Xuất xứ Hồn Thạch này cũng rất đơn giản, trước đây tại hạ cũng thực sự không biết cái này do thượng cổ tu sĩ gọi là Hồn Thạch nữa. Ta chỉ biết là nó được sản sinh ra từ trong cơ thể của một loại Âm minh yêu thú. Tại hạ đã phải rất là khổ cực mới có được nó" *Hàn Lập bình thản trả lời.*

"Âm minh yêu thú? Ta chưa từng nghe qua loại yêu thú này, làm sao mà có được loại yêu thù này chứ" *Trong mắt của lão đạo lộ ra vẻ rất là hưng phấn, nhưng có chút không hiểu liền hỏi.*

"Chẳng biết chân nhân định luyện chế ra loại thượng cổ khôi lỗi nào vậy. Không biết có thể cho Hàn mỗ xem qua một chút về thuật luyện chế khôi lỗi hay không?" Thần sắc Hàn Lập không chút thay đổi, bình tĩnh hỏi.

------oOo------

Chương 682: Gặp lại Nam Lũng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vừa nghe Hàn Lập nói vậy, vẻ mặt của lão đạo liền thay đổi nhưng lập tức biến mất rồi bình tỉnh nói.

"Xem ra Hàn đạo hữu định dùng cách này áp chế bần đạo".

"Áp chế? Chân nhân nói sai rồi. Cho đến bây giờ tại hạ vẫn chưa lấy thứ gì của đạo hữu. Ngược lại đã đưa cho đạo hữu một viên Hồn Thạch quý hiếm rồi. Nếu đạo hữu thấy mình bị thiệt thòi thì không cần phải trả lời vấn đề thứ hai của tại hạ. Và xem như vấn đề thứ hai này Hàn mỗ chưa có nói qua mà Hồn Thạch đó tại hạ cũng không có lấy lại" Hàn Lập sắc mặt như thường nói.

Vừa nghe nói xong lời này, vẻ mặt của Thiên Tinh Chân Nhân thẳng ra, sau đó cũng không biết trong lòng nghĩ gì nữa.

Hàn Lập cũng không nóng nảy, chỉ đứng đối diện mà nhìn chứ không có ý thúc dục gì cả.

"Ta đưa cho ngươi Khôi Lỗi Thuật, ngươi có thể nhận biết được thật giả còn như ngươi nói đến Âm Minh yêu thú như vậy, ta làm sao biết được đúng hay không chứ?" Sau khi suy nghĩ một hồi, lão đạo mới mở miệng nói

"Nói thật, dù cho đạo hữu có biết chổ của Âm Minh thú thì cũng không thể tới đó được. Nơi này không những hung hiểm vạn phần, mà cho dù may mắn đi vào nhưng cũng không có mạng đi ra đâu. Năm đó tại hạ phước lớn, mạng lớn mới tìm được con đường sống trong chổ chết mà trở về. Nhưng mà cho dù các hạ không tin ta nhưng Hồn Thạch đó là hàng thật, dùng nó để đổi lấy thuật luyện chế Khôi Lỗi của các hạ, xem ra các hạ cũng không bị thiệt thòi gì. Nếu không cho dù có thuật luyện chế Khôi Lỗi mà

không có Hồn Thạch thì các hạ cũng không làm gì được, đúng không?" Hàn Lập tâm khí bình hoà chậm rãi nói.

Nghe xong lời này, Thiên Tinh Chân Nhân nhướng mày lên, ra vẻ trù trừ muốn chấp nhận.

"Tốt!, ta không quan tâm đến việc ngươi nói chỗ có Hồn Thạch là thật hay giả. Ta chỉ muốn biết ngươi có bao nhiêu Hồn Thạch dùng để đổi lấy thuật luyện chế Khôi lỗi mà thôi. Nếu như số lượng quá ít thì thật tình mà nói ta cũng không muốn đưa nó ra" Lão đạo sau khi cân nhắc lợi hại rồi từ từ nói ra.

"Ta cũng muốn xem thuật luyện chế Thượng cổ Khôi Lỗi có giá trị hay không đã. Nếu nó chỉ là thuật luyện chế Khôi Lỗi bình thường giống như lúc ban ngày thì ta đây cũng không có hứng thú trao đổi nữa" Hàn Lập trong lòng vui vẻ, còn vẻ mặt thì bình thường nói.

"Thuật luyện chế lúc ban ngày chỉ là loại tàn phẩm mà thôi. Nghe qua ý tứ của đạo hữu dường như thuật luyện chế Khôi Lỗi càng hay thì ngươi đổi Hồn Thạch càng nhiều" Lão đạo với vẻ mặt trông rất là cổ quái hỏi lại.

"Đúng, chính là ý này. Nếu có thể luyện chế ra một con Khôi Lỗi mà xuất ra một kích toàn lực đánh được tu sĩ Nguyên Anh Kỳ thì hai ba mươi khối Hồn Thạch cũng không thành vấn đề" Hàn Lập khẽ nhếnh môi lên, mỉm cười nói.

"Phẩm chất của những loại Hồn Thạch này đều giống như viên ban đầu?" Thiên Tinh Chân Nhân có chút nghi hoặc hỏi lại.

"Chẳng lẽ Thượng Cổ Khôi Lỗi Thuật có thể luyện chế ra được Khôi Lỗi tương đương với Nguyên Anh Kỳ tu sĩ sao?"

Hàn Lập mới đầu kinh ngạc, sau đó liền mừng rỡ, không chút đắn đo hỏi ngay.

"Hàn mỗ một khi đã nói là làm, không thay đổi".

"Tốt! Đây là cái ngọc giản có ghi chép lại cách luyện chế Khôi Lỗi,

không phải là những cái sao chép, đây ta đưa ngay cho đạo hữu" Lão đạo lấy từ trong túi trữ vật ra một cái ngọc giản màu trắng rồi đưa cho Hàn Lập. Sau đó trên mặt lộ ra một chút vẻ gian xảo.

Hàn Lập thấy đối phương hành động như vậy liền rùng mình một cái. Trong lòng cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhưng ngược cũng không khách khí cầm lấy ngọc giản, dùng thần thức quét qua một cái.

Sau một hồi lâu sau, sắc mặt của Hàn Lập thay đổi đôi ba lần rồi sau đó thu hồi thần thức lại, rồi trừng mắt nhìn Thiên Tinh Chân Nhân mà không nói lời nào.

"Như thế nào. Thuật luyện chế Khôi Lỗi này có thể tạo ra vài loại Khôi Lỗi cao cấp có thể tranh đua với cả Nguyên Anh Trung Kỳ tu sĩ. Chẳng lẽ lại không phù hợp với yêu cầu của đạo hữu sao?" Lão đạo cười hì hì nói.

"Hừ! Cái này thật sự làm sao có thể? Mấy cái Khôi Lỗi này yêu cầu cần có là các loại tài liệu chính là vạn năm thiết mộc, cái này thực sự là nghịch thiên. Ngoài ra còn cần có các loại phụ trợ tài liệu. Không muốn nói là rất quý hiếm, mà có vài loại ta thực sự còn chưa nghe qua nữa là, vậy thì làm sao mà tìm được chứ?" Hàn Lập lộ vẻ tức giận nói.

"Hắc hắc! Chuyện này đối với ta mà nói thực sự là lực bất tòng tâm. Nhưng mà không phải các loại tài liệu này đều có hình vẻ sao? Đạo hữu cơ duyên thâm hậu, có thể tìm được hết các loại tài liệu cần thiết rồi tạo ra Khôi Lỗi?" Thiên Tinh Chân Nhân ngược lại lại ung dung chậm rãi trả lời.

"Thiên Tinh đạo hữu chẳng lẽ đã tìm được hết các loại tài liệu rồi sao. Nếu không thì không cần phải đi tìm và thu thập Hồn Thạch?" Không giống lão đạo nghĩ. Sắc mặt của Hàn Lập liền trở nên giận dữ lập tức hỏi lại.

"Bần đạo có khi nào nói là tự thân mình luyện chế ra Khôi Lỗi đâu. Bất quá ta chỉ tìm được hai cái Khôi Lỗi cao cấp bị hư hỏng rồi dùng Hồn Thạch này dung nhập vào nó rồi sử dụng. Chứ chính mình chưa tạo ra cái nào cả" Thiên Tinh Chân Nhân sắc mặt bình

tỉnh nói.

"Ngươi…" Hàn Lập nhất thời không biết nói gì. Lão đạo này thật sự khó đối phó đây!

" Tốt! bần đạo đã đưa thuật luyện chế Khôi Lỗi cho Hàn đạo hữu rồi, còn về phần ngươi thì sao".

"Cho ngươi!" Hàn Lập không chờ Lão đạo cười xong liền lập tức giận dữ vung tay áo lên lục quang chớp động rồi một đống nhỏ Hồn Thạch xuất hiện ra.

Thiên Tinh Chân Nhân lập tức mừng rỡ, nhưng cảm thấy có chút ngượng ngùng, dường như muốn nói gì đó nhưng Hàn Lập khoát tay chặn lại nói.

"Lần này Hàn mỗ không cẩn thận, nên bị thu thiệt. Nhưng cũng không oán trách gì cả. Bây giờ mọi việc đã xong. Tại hạ xin cáo từ" Hàn Lập vừa chấp tay thần tình buồn bực đi ra lầu các, không quay đầu lại nói.

Lão đạo nhìn thân ảnh của Hàn Lập đi ra rồi. Liền nhắm mắt lại lắc lắc đầu tiếp theo mới gật đầu, rồi sao đó mới đem tất cả đám tinh thạch cho vào túi trữ vật.

Lần này dùng một cái thuật luyện chế Khôi Lỗi không thể sử dụng được mà đổi được nhiều Hồn Thạch như vậy làm cho hắn cực kỳ vui vẻ.

Có đám Hồn Thạch này thì cái Khôi Lỗi chưa hoàn chỉnh kia sẽ hoàn toàn thành công.

Nhưng mà, chỉ một lần mà Hàn Lập có thể xuất ra mốt số lượng lớn Hồn Thạch như vậy làm hắn thực sự giật mình. Trong lòng đánh giá cao Hàn Lập.

Lão đạo chính là không biết từ ở một cái ngã tư đường ở phía xa khuôn mặt buồn bực của Hàn Lập từ lâu đã biến mất thay vào đó chính là một nụ cười quỷ dị và trong tay đang cầm cái bạch ngọc giản xem xét.

Vạn năm thiết mộc đối với người khác thì không thể nhưng với hắn việc này lại không thành vấn đề. Chỉ là cần phải mất đi chút ít thời gian mà thôi.

Về phần các loại tài liệu khác không biết tên. Nếu như hắn nhớ không lầm thì ở trong Hư Thiên Điện có vài bộ hài cốt Khôi Lỗi có được.

Nếu vận khí của hắn tốt thì có thể tìm được một số tài liệu rồi tạo ra vài con Khôi Lỗi. Những cái này có lực công kích tương đượng với Nguyên Anh Kỳ tu sĩ sau khi luyện chế được thì uy lực vô cùng. Có thể nói những cái Khôi Lỗi này chính là một đòn sát thủ của mình.

Hơn nữa trong ngọc giản còn ghi lại một số loại Khôi Lỗi có lực công kích tương đượng tu sĩ Kết Đan Kỳ. Đối với những loại tài liệu luyện chế này mặc dù trân quý nhưng cũng không khó tìm chỉ cần có linh thạch thì có thể tìm mua được dễ dàng.

Với loại Khôi Lỗi cấp thấp này nếu như trong một lần có thể xuất ra được năm sáu cái mặc dù không tạo thành uy hiếp đối với tu sĩ Nguyên Anh Kỳ. Nhưng nếu có thể chế tạo ra và được chỉ điểm cẩn thận thì dù cho tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cũng phải tránh ra xa.

Nhưng mà loại suy nghĩ này, Hàn Lập cũng chỉ có thể suy nghĩ qua mà thôi.

Mặc dù ngọc giản này có ghi lại một số loại Khôi Lỗi cấp thấp nhưng phí tổn tài liệu dùng để luyện chế cũng tương đương với một món pháp bảo bình thường rồi. Không nói đến mấy trăm mà chỉ cần nói mười con thôi thì Hàn Lập cũng không gánh nỗi phần chi phí này nữa.

Trước đây luyện chế ra mấy trăm con Khôi Lỗi cấp ba thôi cũng đã khiến cho hắn muốn tán gia bại sản rồi. Thậm chí lúc đó các loại yêu thú tài liệu mà hắn có cũng đã bán đi hết bảy tám phần mới có đủ tiền sử dụng. Nhưng chúng nó so với với thượng cổ Khôi Lỗi bây giờ cũng giống như là ngọn đèn dầu so với vầng thái dương mà thôi.

Hàn Lập trong lòng cười khổ. Sau đó xác định phương hướng rồi nhắm hướng tới cửa thành phía tây mà bay đi.

Mặc dù bây giờ là trời đã tối nhưng mà đối với hắn mà nói thì ban đêm hay ban ngày cũng vậy thôi. Giờ phải đi tìm cho ra chủ nhân của Canh Tinh. Còn đại hội khi chính thức triển khai thì tu sĩ ở Thiên Nam tất cả đều tìm đến thành này.

Phần đại hội đấu giá trong thành đã diễn ra tới ngày thứ hai nên các loại trân phẩm cũng được đem ra đấu giá.

Trong sảnh có nhiều vật phẩm quý giá hiếm có nên đã hấp dẫn phần đông các vị tu sĩ tới tham gia.

"Bảy mươi sáu vạn linh thạch, khối Canh Tinh này là của đạo hữu" Đứng ở giữa đại sảnh đấu giá một vị trung niên tu sĩ với vẻ mặt tươi cười nói.

Trước mặt hắn trên cái bàn bằng gỗ đàn hương có bày một cái mâm màu xanh biếc có một cái quáng thạch nhỏ bằng hạt hạch đào màu vàng, hào quang chớp động liên tục.

Sau đó một vị mặc ngân bào với diện mục mơ hồ, đi ra khỏi đài, tiến tới chỗ giao linh thạch. Sau khi giao xong liền cầm lấy Canh Tinh đi mất.

Hàn Lập đang ngồi ở phía dưới đài thầm than nhẹ một tiếng rồi bỗng nhiên đứng dậy đi ra khỏi đại sảnh đấu giá. Trong lúc đó dù có đang đấu giá vật phẩm quý giá gì đi nữa hắn cũng không quan tâm đến.

Buổi tối hôm ấy, hắn dễ dàng dùng thần thức tìm ra được chủ nhân của Canh Tinh. Nhưng mà chủ nhân của nó lại muốn đổi nó lấy cái trứng có trong truyền thuyết để luyện chế pháp bảo là Hóa Nhất Thần Nê, Hàn Lập lại không có thứ này nên chỉ đành thất vọng đi về mà thôi.

Nhưng từ trong miệng của đối phương thì Hàn Lập cũng biết được khối Canh Tinh này cũng không lớn lắm. Nếu hắn có được thì cũng đủ dùng cho khoảng bảy tám cây phi kiếm mà thôi, đúng là không đủ dùng.

Bất chấp việc như thế. Ngay ngày hôm nay chờ có Canh Tinh đem bán đấu giá nên Hàn Lập đã tham gia vào từ đầu.

Nhưng giá vượt qua năm mươi vạn linh thạch thì Hàn Lập đành phải buông tay không theo nổi.

Xem ra đối với Đại Canh Kiếm Trận của hắn không thể thi triển trong thời gian ngắn sắp tới rồi

Ra khỏi phòng đấu giá rồi Hàn Lập đi một vòng xem xét đồ vật một chút rồi tìm mua đi một số tài liệu phụ trợ dùng để luyện chế Khôi Lỗi mà hắn thấy được.

Sau đó hắn nhắm thẳng đến một góc của của Điền Thiên Thành mà đi tới.

Hôm nay đã ngày giao dịch thứ tư. Hắn nhớ lại lời nói của Nam Lũng Hầu. Vì vậy trong lòng hắn có chút tò mò dựa theo thông tin nơi mà đối phương cho biết trong ngọc giản mà đi tới đó.

Hàn Lập dùng thần thức đảo qua một vòng vùng chung quanh dò xét một chút. Rồi khi đi tới trước một căn nhà bằng đá bình thường.

Hắn chờ một lúc rồi gõ cửa. Cánh cửa liền lập tức mở ra.

Một người với bộ râu dài và đẹp mặc áo bào màu tía đi tới.

"Hàn đạo hữu, cuối cùng thì ngươi cũng tới. Để ta giới thiệu thêm vài vị đồng đạo để cho đạo hữu biết mặt" Nam Lũng Hầu thực sự cao hứng nói.

------oOo------

Chương 683: Mật hội

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thật là làm phiền Quân Hầu phải chờ lâu!" Hàn Lập khách khí nói ra rồi cùng với Nam Lũng Hầu đi vào bên trong.

Khi vào bên trong rồi Hàn Lập liền rùng mình, bên trong trống rỗng không có ai cả?

Nhưng hắn dùng thần quét qua thì phát hiện có cấm chế dao động trong phòng.

Cùng lúc đó, Nam Lũng Hầu cũng phát hiện ra hành động của Hàn Lập liền cười nói:

"Ở chổ này Bổn hầu có động tay động chân một chút. Tất nhiên không cách nào dấu được đạo hữu. Hàn đạo hữu xin đi theo ta".

Nam Lũng Hầu nói xong liền tiện tay bắt pháp quyết, một mảnh kim hà từ trong tay áo hắn bắn ra.

Kim hà đi qua, trong phòng bạch quang chớp động, huyễn tượng biến mất sau đó xuất hiện ra một cái thềm đá màu ngăm đen.

Nam Lũng Hầu không nói lời nào liền đi xuống, Hàn Lập nhíu mày cũng không do dự theo hắn đi xuống luôn.

Thềm đá này rất ngắn, chỉ cần bước vài cái thì tới một cái đại sảnh rộng lớn dưới lòng đất. Có vài khối nguyệt quang toả ra ánh sáng bàng bạc chợt sáng chợt tối cho nên nhìn cũng không rõ ràng lắm.

Ở bên trong có bảy tám gã tu sĩ, hiện có sáu gã đang ngồi trong đó có một nam và một nữ sóng vai ngồi bên nhau.

Mấy người này vừa thấy Nam Lũng Hầu cùng Hàn Lập đi vào liền đưa mắt nhìn tới.

"Là ngươi!"

Một nam tử đang đứng, vừa thấy Hàn Lập sắc mặt không khỏi đại biến kêu lên.

Nghe như vậy, dường như hắn đã nhận ra được Hàn Lập.

Hàn Lập nghe vậy liền sửng sốt, tinh quang trong mắt loé lên rồi dừng lại trên người này thì ra là một gã Kết Đan Hậu Kỳ. Nhưng kết quả lọt vào mắt hắn là một cái mặt nạ màu bạc, Hàn Lập thấy vậy liền ngẩn người ra sau đó nhếnh miệng lên nở ra một nụ cười bông đùa.

Thì ra vị nam tử này trước đây đã từng đuổi giết hắn, làm cho hắn gần như không còn đường thoát chính là Thiếu chủ của Quỷ Linh Môn. Cũng chính cái mặt nạ này, cũng là bộ dạng này. Năm đó chính là một thiếu niên càn rỡ mà bây giờ đã xuất hiện ra một vẻ mặt tang thương kinh sợ.

"Không nghĩ tới, ở trong này lại còn gặp lại được cố nhân ngày xưa. Thực sự làm cho Hàn mỗ không thể nào nghĩ ra".

"Làm sao có thể chứ? Ngươi đã ngưng kết thành nguyên anh?"

Giọng nói của vị Thiếu chủ của Quỷ Linh Môn so với trước đây có chút khàn khàn, nhưng trong lòng vô cùng sợ hãi, bất luận ai nghe qua cũng biết rõ.

"Sao lại thế này, ngươi biết vị đạo hữu này sao?" Ngồi ở trước Vương Thiền là một gã hắc bào lạnh lùng hỏi.

"Nhị bá. Người này chính là người họ Hàn mà ta đã từng nói qua vào năm đó là một tu sĩ của Hoàng Phong Cốc".

"Không cần phải nói nữa. Bây giờ Hàn đạo hữu đã là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ thì làm sao có thể so đo với một kẻ vãn bối như ngươi chứ" Vị hắc bào trung niên này với bộ mặt nho nhã, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc. Sau khi nhướng mày một cái không chút chần

chờ nói.

Sau đó người này hướng tới Hàn Lập với vẻ mặt ôn hoà nói:

"Tại hạ Quỷ Linh Môn Vương Thiên Cổ. Sự việc năm đó tiểu chất của ta không biết trời cao đất dày nên đã mạo phạm. Nhưng bây giờ xin nể mặt tại hạ, hy vọng đạo hữu không so đo lại việc này".

Nghe khẩu khí của người này, dường như hướng tới Hàn Lập giải thích cho rõ ràng.

"Năm đó ta cùng Vương đạo hữu có chút hiểu lầm nhỏ. Nhưng sự việc cũng đã xảy ra nhiều năm Hàn mỗ cũng không còn nhớ nữa. Các hạ không cần phải lo lắng" Hàn Lập hướng mắt tới người hắc bào ngoài miệng cười khẽ nói. Dường như không quan tâm tới việc xưa nữa. Nhưng trong lòng hắn lại thầm nhủ cười lạnh một tiếng.

Năm đó vị Thiếu môn chủ của Quỷ Linh Môn này hai ba lần muốn lấy đi cái mạng nhỏ của hắn, thậm chí hắn còn phải mạo hiểm dùng tới Truyền tống trận mà rời đi Thiên Nam. Mối hận này làm sao có thể dễ dàng bỏ qua được chứ.

Nếu không phải trước mắt có nhiều tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, hơn nữa môn chủ của Quỷ Linh Môn cũng có ở đây. Nếu không thì hắn đã lập tức ra tay lấy đi cái mạng nhỏ của đối phương.

Nhưng lúc này chỉ có thể ngước mắt mà nhìn xem những người ở đây là ai, có phải là người của ma đạo hay không?

Nếu có thù mà không báo thì sợ rằng sẽ bị đối phương sẽ liên kết với nhau tiêu diệt.

" Ha ha, Hàn đạo hữu thì ra xuất thân từ Hoàng Phong Cốc, ta còn tưởng đạo hữu xuất thân từ Lạc Vân Tông nữa chứ. Nhưng mà, đạo hữu có thể bỏ qua thù cũ thì đây cũng là một việc tốt. Dù sao Bổn hầu mời các vị đến đây cũng không hy vọng là có bất cứ việc gì không hay xảy ra" Lúc này Nam Lũng Hầu mới ngắt lời nói ra.

Vương Thiên Cổ nghe vậy liền cười. Là một người tâm cơ thâm trầm thì hắn không thể nào dễ dàng tin được những lời Hàn Lập vừa nói.

Dù sao thì hắn cũng ra vẻ gật gật đầu nói:

"Đạo hữu lòng dạ rộng lượng, Vương mỗ thật là khâm phục. Nhưng mà Hàn đạo hữu hãy yên tâm khi về nhà ta sẽ nghiêm khắc dạy bảo lại tiểu chất của ta. Nhưng mà đạo hữu làm sao chỉ trong khoảng thời gian ngắn hai trăm năm mà từ Trúc Cơ Kỳ tu luyện đến Nguyên Anh Kỳ. Việc này thật sự làm cho người ta không thể tin được. Vì vậy có thể nói trong vòng không quá một trăm năm thì đạo hữu chắc chắn có thể tu luyện tới Nguyên Anh Hậu Kỳ cũng không phải việc khó. Ta tư chất ngu độn thực sự còn lâu mới theo kịp".

Lời nói này vừa ra khỏi miệng, các tu sĩ khác bao gồm cả Nam Lũng Hầu sắc mặt đều biến đổi.

Hàn Lập thầm kêu không ổn. Trong lòng thật sự là căm hận vị Quỷ Linh Môn tu sĩ này.

Mình nếu khen ngợi chính mình. Nhưng mà những lời này đã nói rồi liền làm cho hắn trở thành một bia ngắm cho mọi người.

"Đạo hữu năm nay chưa đến ba trăm tuổi sao?" Một vị hán tử nước da ngăm đen đang ngồi im lặng ở một góc phòng lên tiếng hỏi.

"Vương môn chủ thật là biết nói đùa. Tại hạ cũng mới vừa kết anh không lâu, làm sao có hy vọng tới mức Nguyên Anh Hậu Kỳ chứ. Việc này không biết cần thêm mấy trăm năm mới có thể đây" Hàn Lập hời hợt trả lời, rồi đưa mắt quét nhìn một lượt hết mọi người trong phòng.

Lúc này hắn mới phát hiện ngoài Vương Thiền ra bên cạnh còn có một vị mỹ phụ dung mạo thật là xinh đẹp cũng có tu vi Kết Đan Hậu Kỳ đứng song song với Vương Thiên phía sau Vương Thiên Cổ.

Vị nữ tu này có bộ dáng thật là bình tĩnh không giống như những nữ tu bình thường khác.

Nghe nói năm đó đệ nhất gia tộc là Yến gia của Việt Quốc, cũng đã đi khỏi Việt Quốc. Sau khi gia nhập vào Quỷ Linh Môn, cũng đã đem nữ tử của gia tộc có Thiên Linh Căn là Yến Như Yên gả cho Vương Thiền.

Chẳng lẽ chính là người này? Hàn Lập không khỏi nghĩ đến việc này.

Còn về sáu người kia toàn bộ đều là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ. Thậm còn có cả một vị lão giả không râu mặc bạch bào giống như Nam Lũng Hầu đều có tu vi Nguyên Anh Trung Kỳ.

Hàn Lập liếc mắt nhìn qua nhóm người này một cái, sau đó gặp phải ánh mắt của một lão giả liền giật mình một cái. Chỉ cần nhìn một cái đối phương đã làm cho hắn cảm thấy trong lòng lạnh như cắt, dường như muốn vỡ cả tâm can. Làm cho Hàn Lập vô cùng lo lắng nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ bình thường như không có gì. Rồi nghiên đầu một cái tránh đi ánh mắt của đối phương.

Lão giả thấy vậy khoé miệng nhếch lên, cười nhạt.

Lúc này, Nam Lũng Hầu sắc mặt vẫn như thường, vẫn bắt chuyện mời Hàn Lập ngồi xuống.

Hàn Lập cũng không khách khí tìm một chỗ trống rồi ngồi xuống. Sau đó cười cười, đưa mắt liếc nhìn Vương Thiền một cái.

Vị Thiếu chủ của Quỷ Linh Môn này do có Vương Thiên Cổ mặc dù trong lòng sợ hãi nhưng sau đó cũng bình tĩnh lại như thường. Khi nhìn thấy ánh mắt của Hàn Lập hắn cũng vô cùng kiêng kỵ.

Khi xưa tu vi so với hắn giống nhau còn bây giờ đã ngưng kết thành nguyên anh rồi. Điều này làm cho hắn thực sự kinh sợ, căm ghét và ganh tỵ với hắn. Khi ánh mắt nhìn tới Yến Như Yên, Hàn Lập thấy hai mắt trong suốt dị thường, không biết là đang nghĩ gì nữa.

Hàn Lập thấy vậy cười lạnh một tiếng rồi cũng không chú ý tới họ nữa.

Nam Lũng Hầu là người đầu tiên chuẩn bị đi ra. Khi đó cất giọng lên nói:

"Mấy vị đạo hữu đây có vị vị là tu sĩ chính đạo có vị đến từ ma đạo tông phái. Còn có độc lai độc vãn tán tu. Nhưng tất cả các vị đây giống nhau một điểm đó là ai ai cũng thần thức vô cùng cường đại. Ta mời các vị tới đây là có một nguyên nhân. Trong đây một số đã biết rồi nhưng phần lớn là chưa biết rõ được sự tình. Cho nên bản hầu một lần nữa đem sự việc nói cho các vị hiểu rõ thêm một số chi tiết. Rồi sau đó mọi người hãy tự quyết định là lần này có tham gia hay không. Nếu là không muốn tham gia thì bản hầu tuyệt đối không dám cưỡng ép".

Hàn Lập nghe vậy tinh thần liền rung lên, bắt đầu chú ý lắng nghe.

"Hắc hắc! những người ta không nói tới. Những hai tên tiểu bối của Quỷ Linh Môn này sao lại ở đây chứ, đây là ý gì. Không muốn nói tới bản thân ta thì lấy thần thức hai người không thể so sánh được" Ngồi đối diện với hắc bào tu sĩ là một gã tu sĩ mặt lạnh như băng đột nhiên nói ra mà không có dấu hiệu gì báo trước. Trong lúc nói chuyện hắn đưa mắt nhìn tới Vương Thiên Cổ, dường như có gì đó coi thường.

Hàn Lập thấy vậy trong lòng vừa động.

"Vưu đạo hữu, ngươi lần này nhìn không đúng rồi. Mặc dù hai người này tu vi không cao nhưng lại tinh thông bí thuật, một khi liên thủ thì có thể hợp nhất hai thần thức lại với nhau trong khoảng thời gian cũng không kém gì với ta đâu. Phải biết rằng ta đây chính là tìm kiếm những tu sĩ có thần thức cường đại. Nhưng thực sự lại không giống nhau. Có vài vị đạo hữu tu luyện các loại công pháp đặt biệt, hoặc là trời sinh thần thức cường đại hơn người, hoặc là còn có các loại pháp bảo có thể cường hoá thần thức mà thôi. Nếu như không bản hầu cũng không mời tới đây làm chi" Nam Lũng Hầu dường biết trước việc này nên liền nói ra.

"Một khi đã như vậy thì xem như lời vừa rồi của Vưu mỗ xem như là chưa nói đi" Tu sĩ mặt lạnh mặt không thay đổi nói.

Những tu sĩ khác cũng không có ý kiến gì nữa, nhìn tới Nam Lũng Hầu im lặng nghe nam Lũng Hầu nói chuyện.

"Lần này ta mời mọi người tới đây kỳ thật là muốn mọi người cùng ta đi tới Mạc Lan thảo nguyên một chuyến" Nam Lũng Hầu nhìn qua mọi người một lần rồi chậm rãi nói.

"Mạc Lan thảo nguyên?"

Sau khi nghe Nam Lũng Hầu nói vậy phần lớn các tu sĩ liền kinh ngạc.

Hàn Lập nghe vậy sắc mặt liền thay đổi.

------oOo------

Chương 684: Thương khôn di bảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nam Lũng huynh, không có nói sai chứ, muốn đi Mạc Lan thảo nguyên?" Vị tu sĩ mặt lạnh nọ nhướng mày lên hỏi, dường như không tin chính mình đã nghe những lời này vậy.

Còn những tu sĩ khác sắc mặt cũng đồng thời thay đổi. Những người này đều là những vị lão quái Nguyên Anh Kỳ, ai cũng đã trải qua rất nhiều phong ba, bảo táp nên mới còn sống tới bây giờ. Mặc dù hoảng sợ nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh như thường, chờ xem Nam Lũng Hầu trả lời như thế nào.

"Đạo hữu hiểu lầm rồi. Ta nói muốn đi Mộ Lan thảo nguyên nhưng chỉ ở vòng ngoài khoảng một trăm dặm mà thôi chứ không có đi vào sâu bên trong đó" Nam Lũng Hầu bình tỉnh giải thích.

"Nơi đó thực sự là một nơi rất nguy hiểm. Ta nghe nói người Mạc Lan vài năm qua đã tích súc dưỡng sức rất nhiều giờ muốn quật khởi lên. Mặc dù chỉ là bên ngoài của thảo nguyên nhưng cũng rất là nguy hiểm. Sợ rằng so với chúng ta cùng cấp pháp sĩ tu luyện cũng rất nhiều. Mà cho dù pháp bảo của pháp sĩ có ít một chút nhưng tu vi cùng công pháp lại không dưới các tu sĩ chúng ta. Hơn nữa bọn họ lại thinh thông Địa linh thuật, uy lực vô cùng thần kỳ. Ngoài ra bọn họ còn am hiểu việc phối hợp liên kết đánh địch. Nếu như không may bị phát hiện thì dù có giữ được tính mạng nhưng cũng khó mà toàn thân chạy ra được" Tu sĩ mặt lạnh lắc đầu nói, xem ra đối việc này cũng rất là e ngại.

"Pháp sĩ thực sự là khó đối phó, ta như thế nào lại không biết? Nhớ lại năm xưa ta cùng với một gã pháp sĩ Nguyên Anh Kỳ đánh nhau tới ba ngày ba đêm, hắn mặc dù kém hơn ta một bậc còn pháp bảo thì lại hơn ta rất xa. Nhưng khi đánh nhau thì hai bên cũng không gì được nhau cả" Nam Lũng Hầu sắc mặt đanh lại

nói.

"Đã như vậy thì đạo hữu xin hãy hoãn lại ý định đi đến Mộ Lan thảo nguyên đi. Xem ra nơi đó chắc có thứ gì quý giá. Nếu không Nam Lũng Hầu huynh cũng sẽ không dám mạo hiểm đi tới đâu" Vương Thiên Cổ bỗng nhiên mỉm cười, sau đó chậm rãi nói ra.

"Ha ha, Vương Huynh đúng là hiểu rõ ý ta. Các vị đây có ai nghe nói đến tên của Thương Khôn Thượng Nhân chưa vậy" Nam Lũng Hầu vừa nói ra xong tên người này thì mọi người dường như đã có biết qua rồi.

"Thương Khôn Thượng Nhân! Năm nghìn năm trước chính là một người đã làm cả chánh ma lưỡng đạo ở Thiên Nam phải khiếp sợ?" Thì ra lời này là của một vị lão phụ nhân, nghe được này lời này liền động dung, lúc này hai mắt bắn ra một lũ tinh quang, rồi mở miệng nói.

"Thai phu nhân đúng là như vậy. Đó chính là vị đã làm náo động cho cả người của chánh ma lưỡng đạo phải gọi là người điên. Nhưng cũng không ai chính thức thừa nhận việc này, nhưng mà vị cuồng tu này đúng là ăn to nói lớn. Lúc đó được xem là một vị tán tu đệ nhất ở Thiên Nam này. Một thân thần thông cao thâm khó lường, khắp cả Thiên Nam không có ai là đối thủ cả. Cho dù năm đó Đại trưởng lão của Hợp Hoan Tông cùng với chánh đạo Minh chủ được mọi người công nhận là hai vị cao thủ đứng đầu ở Thiên Nam mà cũng không chắc thắng được vị cuồng tu nửa điên nửa tỉnh này. Việc đó ai cũng biết cả" Nam Lũng Hầu với vẻ mặt căng ra rồi trầm giọng nói.

"Bây giờ đạo hữu nói ra tên người này chẳng lẽ việc này có liên hệ với người này sau chứ?" Vương Thiên Cổ với vẻ mặt cổ quái nói.

"Hắc hắc! Vương huynh nói vậy lần này nơi chúng ta đến chính là nơi toạ hoá của Thương Khôn Thượng Nhân. Mà nơi này đã được bố trí cẩn thận ở một động phủ bí mật" Nam Lũng Hầu ngưng trọng nói.

"Không có khả năng! Năm đó không phải vị cuồng tu này đã bị

mọi người phẫn nộ vây công và bị đánh chết tại đương trường hay sao chứ?" Lão phụ nhân này lắc lắc đầu như một cái trống rung ra vẻ không tin những lời nói này.

Nam Lũng Hầu nghe vậy chỉ cười nhẹ. Đang định lên tiếng giải thích thì vị lão giả Nguyên Anh Trung Kỳ mặc áo trắng đột nhiên lên tiếng.

"Năm đó Thương Khôn Thượng Nhân không bị đánh chết tại chổ. Mà hắn bị buộc phải tự bạo đi một cái Khôi Lỗi, sau đó thi triển đạo thuật dấu trời qua biển rồi mượn cơ hội chạy thoát đi. Năm đó những tu sĩ vây công đánh hắn cũng không biết được việc này. Vì vậy bọn họ vẫn lấy việc là đã đánh chết được Thương Khôn Thượng Nhân mà truyền ra ngoài. Nhưng mà thực ra sau trận chiến ấy vị Thương Khôn Thượng Nhân này nguyên khí cũng bị đại thương, rất khó bình phục được tất cả thần thông của mình. Vì vậy sau khi tĩnh dưỡng mấy năm thời gian cùng với động phủ của mình biến mất không còn chút tông tích gì cả. Từ đó về sao không còn ai nhắc tới nữa. Rồi sau đó ta cùng với Nam Lũng đạo huynh tìm được nơi toạ hoá cuối cùng của hắn rồi từ đó mới tìm được một số tin tức còn lưu lại nên mới biết được nơi năm đó Thương Nhân mất tích chính là Truỵ Ma Cốc. Nhưng lúc đó hắn đã liều chết xông vào trong cốc này mà vẫn sống rồi trở thành đệ nhất nhân ở trong Trụy Ma Cốc".

"Xông vào Trụy Ma Cốc mà còn sống! Điều này sao có thể chứ?" Lão phụ nhân giọng nói có chút the thé kêu lên, mắt đầy vẻ kích động.

Những người khác, ngoại trừ Nam Lũng Hầu, kể cả Hàn Lập cũng đều phải hít một hơi khí lạnh.

Đại bộ phận bọn người họ, một số thì khiếp sợ khi nghe tin tức kinh người này còn phần khác thì chỉ biết đoán già đoán non mà thôi. Lúc này mọi người chỉ biết nhìn nhau.

"Cho dù việc này là có thật thì nó với Mộ Lan thảo nguyên có gì liên hệ với nhau chứ. Chẳng lẽ vị Thương Khôn Thượng Nhân này lấy được bảo vật từ trong Trụy Ma Cốc xong rồi đem tất cả đi chôn dấu đi ở một nơi bí mật khác sao?" Vị tu sĩ với khuôn mặt ngăm

đen, sau một hồi trầm ngâm suy nghĩ rồi cười lạnh hỏi thăm, ra vẻ không tin lắm.

"Bỉnh đạo hữu nói vậy mặc dù không chính xác nhưng đúng khoảng bảy tám phần. Theo nơi mà Thương Khôn thượng nhân chết còn lưu lại một số tin tức. Dường như hắn đã ở trong Trụy Ma Cốc không lâu, rồi vài năm sau thì lại đi ra bên ngoài rồi toạ hoá. Không biết là do vết thương cũ tái phát hay là do lúc ở trong Trụy Ma Cốc bị thương nặng nữa. Nhưng chắc chắn là người này đã lấy đi ra khỏi Trụy Ma Cốc không ít bảo vật. Mà vào năm đó nếu những bảo vật mà được vị tán tu này chọn lấy thì khẳng định không phải tầm thường. Hơn nữa, năm đó thân phận người này chỉ là tán tu mà đã có thể trấn áp được các thế lực mạnh khác thì công pháp cùng với pháp bảo của hắn thì chắc chắn là thuộc loại quý hiếm rồi. Lần này đi Mộ Lan thảo nguyên tìm kiếm nó, không biết các vị có thích đi hay không?" Nam Lũng Hầu nói một hơi dài mà sắc mặt vẫn không đổi.

"Chúng ta nhiều tu sĩ Nguyên Anh kỳ cùng đi như vậy, pháp sĩ bình thường làm sao dám ngăn cản chúng ta chứ. Nếu mà thật sự gặp phải việc ngoài ý muốn thì chúng ta vẫn có thể phá vòng vây mà chạy. Vì vậy vấn đề nguy hiểm sẽ không còn nữa. Còn bây giờ nếu vị đạo hữu nào không đồng ý thì có thể rời đi. Còn ta sẽ tìm thêm một hai vị cho đủ để đi. Ta đây có vài lời xin nói rõ cho các vị biết" Bạch sam lão giả sắc mặt không đổi bổ sung thêm.

Nghe xong lời nói của hai người Nam Lũng Hầu và Bạch sam lão giả, thì trên mặt của Vương Thiên Cổ, Lão phụ nhân cùng với những vị tu sĩ khác có vẻ trù trừ không dám quyết định. Đúng lúc này, Hàn Lập lại mở miệng hỏi:.

"Hàn mỗ có chút khó hiểu là hai vị đã biết rõ vị trí rồi. Vì sao lại còn muốn triệu tập bọn ta đến đây làm gì chứ. Không bàn đến việc thần thức cường đại hay nhân tài. Chẳng lẽ nơi đó rất khó đi tới sao, hay là những việc đó cùng với việc mở ra cửa động phủ có gì liên hệ với nhau" Hàn Lập chầm chậm nói ra những nghi hoặc trước giờ hắn giữ trong lòng.

"Hàn đạo hữu không hỏi vần đề này thì chút nữa bản hầu cũng sẽ nói rõ tất cả. Hai người bọn ta một khi có thể chiếm được các loại

*bảo vật đó, thì tất nhiên sẽ không muốn người khác có được. Nhưng mà lần trước, chúng ta lặng lẽ tiến vào Mộ Lan thảo nguyên kiếm được động phủ đó. Mặc dù địa phương đó rất là bí ẩn, nhưng do dựa vào những chỉ dẫn còn lại của Thương Khôn Thượng Nhân thì sao một thời gian tìm kiếm thì cũng tìm ra được. Nhưng có một vần đề phiền toái đó chính là bên ngoài động phủ lại có cái pháp trận thượng cổ rất là thần diệu, bọn ta hai người đã hao tốn không biết bao nhiêu là công sức và thời gian nhưng cũng không cách nào phá vỡ được cấm chế để đi vào. Bởi vì nơi đó là Mộ Lan thảo nguyên nên hai ta cũng không dám ở lâu. Vì vậy không gì khác hơn là phải nhớ rõ những đặt thù của trận pháp này rồi trở về Thiên Nam tìm kiếm các loại điển tịch pháp trận để nghiên cứu loại thượng cổ pháp trận này. Nhưng cuối cùng mới phát hiện được pháp trận này tạo ra cấm chế đúng là một loại thượng cổ pháp trận đã bị thất truyền. Tên gọi là "*Thái Diệu Thần Cấm*""* Nam Lũng Hầu nói tới đây trên mặt lộ ra vẻ bất đắt dĩ.

"Thái Diệu Thần Cấm! Đây không phải là một trong thập đại thượng cổ cấm chế sao? Sao nó lại xuất hiện ở nơi này chứ?" Vương Thiên Cổ biến sắc, có chút giật mình nói ra.

Còn những người khác mặc dù chưa từng nghe qua *"Thái Diệu Thần Cấm"*, nhưng sau khi nghe nói vậy, trong lòng cũng phải giật mình.

Thập đại cổ cấm! vừa nghe tên này thôi, thì cũng biết nó không phải là một cái dễ dàng bài trừ.

Còn lúc này trong mắt Hàn Lập cũng hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng sau đó liền biến mất không thấy nữa, còn thần sắc thì vẫn như thường.

"Đã từng nghe qua là Vương huynh sớm nổi danh là am hiểu tất cả các loại trận pháp, hôm nay xem ra là danh bất hư truyền, vừa mới nghe qua là biết ngay nó là một loại thượng cổ cấm chế!" Nam Lũng Hầu có chút kinh ngạc, cùng với Bạch sam lão giả nhìn nhau một cái, trên mặt hiện lên vẻ mặt rất là vui mừng.

"Nam Lũng huynh quá khen, tại hạ cũng chỉ biết qua cái tên mà thôi. Cụ thể như thế nào thì phải tới nơi xem thì mới biết được"

Vương Thiên Cổ dường như cảm nhận ra việc gì đó, lập tức khách khí trả lời ngay.

Bạch sam lão giả thấy vậy, không nhịn được cười cười, rồi nói tiếp.

"Hai người bọn ta phải nghiên cứu mấy năm mới phát hiện ra. Nếu muốn bài trừ này cấm chế này thì chúng ta cần phải dùng biện pháp mạnh công kích vào nó thì nó sẽ mở ra. Vì vậy cần tới tám vị tu sĩ thần thức cường đại, rồi dùng thần thức cường đại biến hóa thần thông để giải cấm chế này. Dùng biện pháp mạnh mà phá cấm chế này chắc chắn sẽ thành công. Bởi thượng cổ cấm chế này rất thần diệu, bọn ta hai người đã ngày đêm không ngừng công kích điên cuồng vào pháp trận cả mấy tháng trời, nhưng cũng không thể mở ra được. Mà ở Mộ Lan thảo nguyên, hai người bọn ta lại không dám thi triển thần thông mạnh nhất để phá vỡ! Nhưng nếu dùng thần thức biến hóa có thể phá giải cấm chế này, chỉ cần chư vị đạo hữu đây thần thức mạnh mẽ, có thể chỉ trong một ngày là phá được đại trận này".

Nghe đến đây, mọi người đều hiểu lý do vì sao mà hai người Nam Lũng Hầu lại mời họ đến đây.

Có lẽ những tu sĩ Nguyên Anh Trung Kỳ thần thức cũng đủ cường đại có thể bài trừ cấm chế này. Nhưng hai người bọn họ lại không muốn các đại tu sĩ cường đại tham gia do sợ không khống chế được tình hình.

Dù sao hai người bọn họ đều là tu sĩ Nguyên Anh Trung Kỳ cho nên nếu hai người liên thủ thì cũng dễ dàng thủ thắng bọn người Hàn Lập. Vì vậy có thể duy trì được thế cục cân bằng cho hai bên. Xem ra hai người này cũng đã lao tâm khổ tứ rất nhều cho việc này.

Nhưng mà đối với bảo vật ở trong Trụy Ma Cốc thì tất cả các tu sĩ bao gồm luôn Hàn Lập cũng phải động tâm.

Đi Mộ Lan thảo nguyên mặc dù có chỗ nguy hiểm, nhưng dù sao như Bạch sam lão giả nói so với những bảo vật mà nơi này có thì những nguy hiểm này là không đáng kể. Cơ hội tốt như vầy, các tu sĩ khác cầu mà không có nữa là.

Vì vậy trong lòng mọi người đều âm thầm tính kế cho riêng mình, sau khi Nam Lũng Hầu nói xong như vậy, mà không thấy ai chịu rời đi, trên mặt liền lộ ra vẻ tươi cười nói.

"Còn có một chuyện ta muốn cùng với các vị nói rõ một tiếng. Nếu như mọi việc thuận lợi chúng ta có thể tiến vào bên trong động phủ thì hai người bọn ta là những người trước nhất chọn ra mỗi người một cái bảo vật. Phần còn lại mới chia đều ra các vị đạo hữu?" Nam Lũng Hầu đưa ra đề nghị cho bản thân mình trước nói.

------oOo------

Chương 685: Hoang địa hung hiểm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đối với yêu cầu của hai người Nam Lũng Hầu, thì Vương Thiên Cổ cùng với những tu sĩ khác cũng không có ý kiến gì thêm nữa.

Không cần nói đến tu vi của hai người này, mà chỉ cần với thân phận là người phát khởi ra việc này thì việc có nhiều bảo vật hơn một chút cũng là lẽ thường.

Vì sợ có gì đó bất trắc có thể xảy ra, bọn họ không đợi hết hội giao dịch chấm dứt, mà liền khởi hành sau hai ngày chuẩn bị.

Mọi người cùng nhau phát thệ là không tiết lộ bất kỳ tin tức gì về việc này ra ngoài trước khi đi.

Nhưng mà, Hàn Lập thấy được với bộ dáng của hai người Nam Lũng Hầu thì dường như bọn họ không sợ có gì đó bất thường phát sinh ra.

Suy cho cùng, việc tìm ra đúng vị trí và phương pháp mở ra cấm chế đều nằm ở trong tay của bọn họ rồi. Hơn nữa với tâm cơ và thần thông của họ thì cũng không sợ người khác qua mặt được mình.

Hàn Lập đáp ứng tham gia vào việc làm này cũng chính là do bản thân cần phải làm.

Từ khi hắn tiến tới Nguyên Anh Kỳ, bởi do không có đan dược thích hợp để sử dụng cho nên Thanh Nguyên Kiếm Quyết tiến triển cũng không được bao nhiêu.

Hàn Lập tính toán nếu như chỉ ở trong động phủ tự mình khổ tu thì cũng phải mất khoảng hai ba trăm năm thời gian cũng chưa chắc tu luyện tới đỉnh cao nhất của Nguyên Anh Sơ Kỳ. Về sau có thể tiến tới Nguyên Anh Trung Kỳ thì thật sự không thể nói được. Vì vậy cần phải coi xem cơ duyên cùng tạo hoá thế nào đã. Bởi tư chất không phải là yếu tố quyết định tất cả.

Bởi có thể tu luyện đến mức tu sĩ Nguyên Anh Kỳ thì cũng không phải do thiên tư hay tài năng hơn người.

Theo như ý định ban đầu của Hàn Lập thì chờ sau khi đại hội giao dịch kết thúc thì sẽ bế quang tu luyện các loại công pháp bí thuật khoảng một trăm năm. Sau khi có chút thành tựu thì rời khỏi động phủ đến các nơi du lịch tìm kiếm một ít di chỉ cổ tu và các loại thiên tài địa bảo. Chỉ có vậy mới có được cơ hội tiến tới cảnh giới cao hơn.

Bây giờ có cơ hội tìm được bảo vật đỉnh cao của Trụy Ma Cốc. Thì Hàn Lập làm sao có thể buông tha chứ.

Nói không chừng, đây có thể là một cơ duyên với hắn!

Còn những người khác có lẽ tâm tư cũng không khác mấy với hắn.

Bởi hiện tại các vị Nguyên Anh sơ kỳ này đã gặp bình cảnh không biết bao nhiêu năm tháng rồi. Vì vậy bọn họ cũng không muốn bỏ qua bất kỳ cơ hội nào có thể đột phá tu vi cả.

Mà ở Trụy Ma Cốc này việc các vị ma tu cùng nhau đồng quy vu tận. Mà những vị này cũng không phải là các vị cổ tu sĩ bình thường, mà nghe nói lúc đó bọn họ cũng là những người danh tiếng đứng hàng đầu. Vì vậy công pháp lưu lại hay là đan dược đều không phải đơn giản.

Chỉ bằng một điểm này thôi cũng đã làm cho bọn Hàn Lập phải động tâm rồi.

Còn như vị Thiếu chủ của Quỷ Linh Môn nếu đã cùng nhau đi thì trên đường nếu có cơ hội thì Hàn Lập cũng sẽ không khách sáo ra tay tiêu diệt.

Nếu như không bị vị Quỷ Linh Môn Vương Thiên Cổ phát hiện ra thì đối phương làm sao có thể thoát khỏi tay hắn? Phải biết rằng ma đạo cùng với Thiên Đạo Minh của hắn hiện tại vốn là đang đối địch với nhau.

Hàn Lập trong lòng sinh ra sát ý rồi tự suy tính một hồi khi đang đi trên một con đường đá xanh.

Nhưng mà hắn còn không biết cách đó vài con hẻm nhỏ, thì Vương Thiên Cổ đang chậm rãi bước đi tới phía trước còn Vương Thiền và Yến Như Yên không nói tiếng nào đi phía sau.

"Bây giờ ngươi hãy đem chi tiết sự việc ân oán mà ngươi có kể rõ cho ta biết. Xem ra người đó vẫn còn rất hận ngươi. Sau này vợ chồng của ngươi không được rời xa ta quá nếu không sẽ bị hắn đánh lén" Vương Thiên Cổ chậm rãi phân phó nói ra.

"Dạ, Nhị bá. Không nghĩ năm đó tiểu chất có gì sai. Nhưng không ngờ là tiểu chất lại tự tạo cho mình một cái đại địch. Người này trong thời gian ngắn có thể liên tiếp đột phá kết đan rồi nguyên anh thành công thì thật sự là một việc ngoài ý muốn!" Vương Thiền cung kính đáp.

"Hừ! ngươi cũng không cần phải nổi giận làm gì. Lấy uy lực cao thâm của Huyết Linh thì phu phụ các ngươi cũng không cần phải e ngại tên tiểu tử này. Hơn nữa Huyết Linh sau khi đột phá tới tầng thứ bảy thì hai người các ngươi cũng tương đương như người kết thành nguyên anh. Đến khi đó người nào mới thực sự đi tìm phiền toái thì cũng khó mà nói được. Nhưng mà, lần này đi Mộ Lan thảo nguyên, hai người các ngươi cần phải thật là cẩn thận cho ta. Mặc dù ta không rời xa các ngươi nhưng hai người các ngươi cũng không được chủ quan. Nếu cùng nhau liên thủ thì cũng dư sức để ứng phó rồi" Vương Thiên Cổ cười lạnh nói.

"Đa tạ Nhị bá chỉ điểm!" Vương Thiền nghe Vương Thiên Cổ vừa nói xong như vậy, trong lòng liền cảm thấy an tâm vội vàng tạ ơn.

"Hắc hắc! Trong những người huynh đệ nhà người, ngươi chính là người ta quan tâm nhất. Nếu không lần này cũng không mang ngươi tới tham gia đại hội giao dịch. Nhưng mà, tiểu tử nọ nguyên

bổn vốn là tu sĩ của Hoàng Phong Cốc, mà lần này Lệnh Hồ lão quỷ hình như cũng tới tham gia đại hội giao dịch. Không biết tiểu tử này có liên hệ gì với lão quỷ này hay không nữa?" Vương Thiên Cổ nhỏ giọng thì thào tự nói một mình. Dường như đối với Lệnh Hồ Lão Tổ của Hoàng Phong Cốc rất là kiêng kỵ.

Vương Thiền cùng Yến Như Yên nghe xong được lời này, hai người liền kinh sợ đưa mắt nhìn nhau một cái.

Hàn Lập trở lại chỗ ở. Sau khi đánh một giấc ngon lành. Tới sáng hôm sau mới đi ra ngoài dạo một vòng hết cả ngày thời gian để tìm mua các loại tài liệu mình cần để chuẩn bị cho thật là ổn thoả rồi sau đó dặn dò Mộ Phái Linh một số việc. Rồi nhờ Lữ Lạc đưa cô gái này về cùng.

Lữ Lạc nghe nói Hàn Lập lại ý định rời đi mà không đợi giao dịch hội chấm dứt. Liền cảm thấy rất là ngạc nhiên, như mà Hàn Lập cũng không nói rõ chi tiết cho hắn biết nên hắn cũng dám không hỏi thêm mà chỉ gật đầu đáp ứng.

Điều làm cho Hàn Lập đối với vị Lữ sư huynh này càng thêm quý mến.

Còn lại một ngày, Hàn Lập cũng không đi đâu cả mà chỉ ở trong lầu các an tĩnh ngồi xuống tu luyện cả ngày.

Tới thời gian ước định Hàn Lập thong dong rời khỏi lầu các rồi một mình hướng tới ngọn núi nhỏ cách phía nam Điền Thiên thành một ngàn dặm mà đi tới.

Tới nơi rồi thì thấy có Nam Lũng Hầu, Bạch sam lão giả cùng với một vài người đã ở đây rồi.

Có một điểm khác lạ là hôm nay Nam Lũng Hầu trên người không khoát cái tử bào ngọc quan nữa mà thay vào đó là một cái trang phục nho sinh màu vàng lợt.

Sau đó hai, ba canh giờ thì mọi người cũng lần lượt đi tới. Còn nhóm người của Quỷ Linh Môn Vương Thiên Cổ gồm ba người Cuối cùng mới tới đến một lượt.

Hàn Lập thấy này, sắc mặt liền thay đổi.

Sau khi Nam Lũng Hầu nói một câu: *"Xuất phát"* thì chín người bọn họ liền im lặng rời đi khỏi Điền Thiên thành, hướng tới phía nam của Mộ Lan thảo nguyên mà tới.

Điền Thiên thành thuộc về Ngu Quốc cũng không phải là nơi gần tới Mạc Lan thảo nguyên quốc gia. Cửu Quốc Minh kế tiếp Mộ Lan thảo nguyên quốc gia cũng không phải là cận kề tiếp giáp mà còn cách trung gian qua một vùng đất hoang dã chạy dài hàng ngàn dặm.

Nơi này cây cỏ rất ít do nhiều năm bụi đất màu vàng bay lên, tạo ra cuồng phong không ngừng xoay chuyển. Cho nên nơi này tự nhiên trở thành một nơi để cho các vị pháp sĩ thi tài đánh nhau đến mức sống chết.

Sau nhiều năm như vậy trôi qua số lượng người tu tiên chết ở nơi này cũng có tới con số hàng vạn rồi.

Không nói đến lúc đánh nhau, mà ngay ở lúc bình thường thì nơi hoang dã này cũng rất là hung hiểm rồi.

Bởi có rất nhiều nguyên nhân mà hai bên tu sĩ và pháp sĩ rất thường hay đánh nhau ở đây.

Nguyên nhân có khi là giết người cướp của, cũng có người là tìm sinh trong tử một con đường, có người muốn đột phá bình cảnh cho việc tu luyện để đề cao tu vi.

Bất kể là nguyên nhân gì nhưng tất cả đều giống nhau ở một điểm đó chính là dũng khí của người tu tiên. Vì vậy bọn họ đối với tu vi của mình rất là tự tin, so với tu sĩ cùng cấp thì mình mạnh hơn vài phần. Những người này hầu hết đều là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, nhưng cũng có khi cũng có một số kết đan kỳ tranh đấu ở đây.

Mỗi khi có tu sĩ Kết Đan Kỳ xuất hiện thì những người tu tiên cấp thấp lập tức bỏ chạy xa lãng tránh, do sợ bị mất mạng.

Còn về những vị lão quái vật Nguyên Anh Kỳ thì lại không thèm để ý tới những kẻ cấp thấp này. Cho nên Nam Lũng Hầu dẫn theo đoàn người Hàn Lập khi vào khu vực này đều không cần phòng bị. Toàn bộ khu vực honag dã này nhìn khắp nơi đều như nhau cả, không khác nhau mấy.

Trong khoảng đường một ngàn dặm đối với bọn người Nguyên Anh Kỳ Hàn Lập mà nói cũng chỉ cần nữa ngày là đi xuyên qua khỏi khu vực này, cho nên bọn họ cũng không cần vội mà vẫn giữ khoảng cach bình thường từ từ vượt qua.

Nam Lũng Hầu và Bạch sam lão giả đi trước dẫn đường, bọn người Vương Thiên Cổ ba người thi đi đoạn hậu. Còn Hàn Lập và những người còn lại phân tán ra phi hành ở chính giữa.

Trên đường đi bọn họ cũng phát hiện vài tên tu sĩ cấp thấp, nhưng mấy người bọn họ cũng không để ý gì tới, mà cứ vô thanh vô thức ở phía trên bọn họ phi hành bay đi.

Không biết là chuyện gì xảy ra khi bọn họ phi hành phía trên vùn hoang dã được khoảng nữa canh giờ thì Bạch sam lão giả dẫn đường phía trước bỗng nhiên dừng lại.

"Vân huynh, xảy ra chuyện gì vậy!" Nam Lũng Hầu không khỏi lo lắng hỏi. Do hắn cùng với Bạch sam lão giả thay phiên nhau thả ra thần thức dò xét khắp bốn phía, cho nên mới có việc hỏi này.

" Phía trước hình như có một cơn gió rất mạnh thổi tới, mà nó có chút gì đó không bình thường" Lão giả họ Vân hai mắt khép hờ, sắc mặt căng ra.

" Gió lớn, là việc gì chứ? Nơi này có chút gió, xem ra không phải bình thường?" Nam Lũng Hầu có chút kỳ quái nói, nói xong liền đem thần thức của mình thả ra hướng tới phía xa xa tìm kiếm. Hắn cũng biết không phải tự nhiên mà Bạch sam lão giả lại nói như vậy.

Ở phía sau, Hàn lập cùng Lão phụ nhân và những người khác cũng nghe rõ hai người Nam Lũng Hầu nói chuyện, liền nhìn nhau liếc mắt một cái, xem ra cần phải chuẩn bị hành động rồi.

Mặc dù bây giờ còn chưa chính thức tiến vào Mộ Lan thảo nguyên, nhưng phải cẩn thận một chút cũng là chuyện tốt. Mấy người bọn họ đều là những người thần thức cường đại, nghe người khác nói cho biết không bằng không bằng tự mình dò xét một chút cho yên tâm.

Vì vậy, bọn người Hàn Lập liền đưa thần thức hướng về phía trước thả ra dò xét. Trên mặt mấy người bọn họ liền lộ ra nét kinh nghi, thần sắc thay đổi không thôi.

"Cơn gió này có chút không bình thường, khẳng định là có vấn đề. Tuyệt đối không thể tự nhiên mà có ra cơn gió lớn như vầy" Sau khi Lão phụ nhân đem thần thức thu lại, sắc mặt âm trầm nói.

------oOo------

Chương 686: Pháp Sĩ Cơ Hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

+ Matdienthoai

Hàn Lập thần thức cảm giác được hoàng phong phô thiên cái địa bay đến, cuồng phong cao chừng hơn trăm trượng, những nơi nó đi qua cát bay đá chạy, bụi vàng cuồn cuộn như nghiệt long xuất thế, sát khí ầm ầm.

Hắn trong lòng cả kinh!

Bất quá thần thức của hắn cường đại cơ hồ có thể so với tu sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ, bởi vậy ở khoảng cách ngoài trăm dặm hắn vẫn có thể tra xét, khác hẳn đám tu sĩ khác. Trong cơ thể Đại Diễn Quyết vận hành một lượt, thần thức ngưng tụ dò xét vào trong bão cát.

Nhưng khi thần thức vừa tiến vào trong bão cát thì lại cảm thấy mờ mịt, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ cảm ứng được hơn mười trượng mà thôi. Hướng vào chỗ sâu bên trong tìm kiếm tình hình cũng đồng dạng, giống như sương mù bao phủ.

Hàn Lập cảm thấy ngạc nhiên, tiếp theo lão phụ nhân có vẻ mặt mặt họ Vưu cũng đem thần thức thu hồi nói.

*"Không sai, đây chính là Phong Linh Thuật của người Mộ Lan! Trước kia khi cùng ta đấu pháp đã thi triển loại linh thuật "*Hồng Trần Vạn Trượng*" này. Linh thuật này một khi thi triển ra, chẳng những có thể ngăn cản tu sĩ chúng ta dò xét mà trong đó còn có cuồng phong cát vàng có tác dụng hộ thân vây địch kỳ hiệu, phi thường phiền toái. Bất quá, tình cảnh kinh người trước mắt như vậy ta cũng chưa bao giờ thấy qua, hình như là đem phạm vi linh thuật mở rộng gấp trăm lần ngàn lần, có chút cổ quái"* Nam Lũng Hầu sắc mặt âm trầm đứng bên nói.

"Người Mộ Lan?"

Mấy người khác nghe vậy, tất cả đều có chút biến sắc.

Vương Thiền cùng Yến Như Yên sắc mặt lại càng tái nhợt. Bất quá hai người này ở đây có thân phận cùng tu vi thấp nhất nên tự nhiên không dám tùy ý ngắt lời.

"Nam Lũng huynh nói không sai. Cũng chỉ có pháp sĩ linh thuật mới có thể làm cho bão cát trở nên kinh người như vậy. Hơn nữa xem uy lực mà nói không biết nên trong có ẩn tàng bao nhiêu pháp sĩ, có những người có cùng tu vi với chúng ta ở trong đó cũng không phải là chuyện không có khả năng" Bạch sam lão giả đồng dạng thận trọng nói.

"Điều này sao có thể? Người Mộ Lan đột nhiên xuất động nhiều pháp sĩ như vậy là muốn làm gì?" Lão phụ nhân kinh nghi hỏi.

"Thai phu nhân, chúng ta lần trước cùng Người Mộ Lan đình chiến là chuyện khi nào" Vương Thiên Cổ đột nhiên sắc mặt cổ quái hỏi.

"Đại khái khoảng hơn trăm năm trước. Sao! Vương huynh có ý tứ gì" Lão phụ nhân nghe vậy, trên mặt chợt lộ ra vẻ có chút sở ngộ.

"Trăm năm hơn thời gian cũng không sai biệt lắm. Đủ có thể làm cho Người Mộ Lan nghỉ ngơi dưỡng sức xong" Vương Thiên Cổ trên mặt lộ ra một tia châm chọc thản nhiên nói.

"Vương huynh nói không sai, không sai biệt lắm cũng nên bắt đầu cuộc chiến tranh mới. Không biết lại chết mất bao nhiêu người tu tiên. Bất quá sao lại xảo ngộ như vậy, chúng ta lại đụng đầu với nhóm Người Mộ Lan đị tiên phong" Nam Lũng Hầu thì thào nói, trên mặt hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Những người khác nghe vậy, cũng hiểu được việc này thật sự cực kỳ trùng hợp.

"Trên thế gian này chuyện trùng hợp cũng nhiều, không nên quá kinh ngạc. Bất quá lúc này, chúng ta chỉ có hai con đường có thể

đi. Một là quay lại đường cũ, không cần ngạnh kháng đám Người Mộ Lan tiên phong trước mắt. Sau này tìm thời cơ khác lại tới tìm bảo khố, dù sao bảo vật cũng không có chân chạy đi, sau này chúng ta hoàn toàn lại có cơ hội. Nhưng chuyện Người Mộ Lan tiến công sẽ không chỉ mất mấy năm mà xong. Mà thế sự khó lường. Sau này còn có thể khiến chư vị đạo hữu tụ tập cùng nhau nữa hay không cũng khó mà nói trước được" Bạch sam lão giả trầm giọng nói.

"Không cần phải nói, con đường thứ hai khẳng định là trực tiếp động thủ, từ trong phong trận đối phương xông qua. Bất quá, trận phong hiểm này cũng quá lớn. Vạn nhất bên trong ẩn náu mấy lão quỷ lợi hại có cùng tu vi với chúng ta, chúng ta rất khó thành công. Chẳng lẽ không thể nghĩ đến biện pháp tránh chạm mặt đối phương sao?" Lão phụ nhân lắc đầu, không đồng ý nói.

"Đi quanh quẩn sợ rằng không kịp. Người Mộ Lan một khi khai chiến thì đâu chỉ có một đạo tiên phong thế này. Chúng ta cho dù đi quanh quẩn theo phương hướng khác thì sẽ vẫn không tránh được chuyện gặp phải Người Mộ Lan. Bất quá chúng ta có thể trước tiên ẩn nặc thân hình một chút xem có thể từ bên cạnh đi qua hay không. Chỉ cần không đụng đầu trung tâm quân tiên phong, hẳn là không thành vấn đề. Mà chỉ cần qua được đội Người Mộ Lan tiên phong thì chúng ta cũng có đủ thời gian tránh xa pháp sĩ chủ lực. Sau đó phóng tới Mộ Lan hư không thảo nguyên là có thể dễ dàng lấy được bảo khố rồi rời đi" Lão giả sau khi trầm ngâm một chút, mới ngưng trọng nói.

Nghe lão giả đề nghị, những người khác thoáng thương lượng với nhau một chút, cảm giác cũng chỉ còn có cách như thế. Dù sao ai cũng không muốn buông tha cơ hội trước mắt, mà chờ mấy năm sau thì cũng không biết được chuyện gì sẽ xảy ra.

Đương nhiên, nguyên nhân cũng có phần là đám người Nam Lũng Hầu đều là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ. Nếu không thì dù có tâm lấy bảo vật thì bọn họ cũng chỉ có thể bụi bặm đầy mắt quay đầu mà về.

Bất quá trước đó mấy người này cũng đều thả ra Truyền tín phù bay về mấy chỗ Cửu Quốc Minh cứ điểm phía gần đây để cho

Cửu Quốc Minh sớm chuẩn bị sẵn sàng, không bị Người Mộ Lan đánh lén không kịp ứng phó.

Điều này cũng xem như bọn họ đã làm một chút nghĩa vụ với Thiên Nam tu sĩ.

Sau đó chín người bọn họ nhất loạt thu liễm công pháp hơi thở, ẩn nặc thân hình, bắt đầu hướng một bên lặng yên bỏ chạy, muốn tránh xa trung tâm bão cát mãnh liệt nhất, từ bên cạnh chuồn đi.

Bởi vì sợ Vương Thiền hai người tu vi không đủ, cho nên Vương Thiên Cổ cố ý khởi động một cái quang tráo thật lớn, đem hai người này bao bọc ở trong đó, sau đó không thèm nhìn Hàn Lập, dần dần biến mất bóng dáng.

Bất quá Hàn Lập nhìn thấy cảnh này không khỏi khóe miệng lại ám ngậm một tia cười lạnh.

Lấy thần thức hắn mà nói, hành tích đám người Vương Thiên Cổ sao có thể có thể giấu được cảm ứng của hắn.

Khoảng cách hơn trăm dặm trong nháy mắt tới ngay.

Bụi, hoàng trầm cùng bão cát như phảng phất như yêu ma từ phía chân trời xa xa mơ hồ đè xuống.

Cát vàng chưa tới nhưng một cổ thiên phong trụ liên tục gào thét mà đến.

Cũng may bọn họ trước đó đã di chuyển lệch khỏi quỹ đạo phong trận, mọi người đã di chuyển khá xa sang một bên, chỉ có rất ít cổ phong trụ từ một bên xẹt qua, căn bản không tạo được uy hiếp.

Phong trụ này đường kính lớn cũng tầm vài chục trượng, nhỏ cũng đến mấy trượng, đủ để giấu mấy tên pháp sĩ bên trong.

Hàn Lập ẩn hình tại cự ly gần như thế dùng thần thức cảm ứng rất rõ ràng.

Trong các phong trụ này mơ mơ hồ hồ có nhân ảnh thoáng động, xem ra đều có pháp sĩ ẩn nặc ở trong đó.

Bất quá đám pháp sĩ này hiển nhiên cũng không có phát hiện đám người Hàn Lập nên ngự gió bay đi.

Đám người Hàn Lập mắt lạnh nhìn chằm chằm, mọi người đồng dạng lặng yên vô thanh vô tức bỏ chạy về phía trước.

Mắt thấy bọn hắn chuẩn bị tiến vào phía sau vùng cát vàng thì Nam Lũng Hầu đi đằng trước đột nhiên thần sắc biến đổi truyền âm cảnh cáo.

"Không ổn! Cẩn thận bên cạnh!"

Hàn Lập nghe vậy xoay đầu nhìn, kết quả sắc mặt cả kinh.

Một đạo thô rộng ước trăm trượng, mắt nhìn không thấy đỉnh phong trụ từ xa xa nhằm hướng mấy người bọn họ điên cuồng gào thét bay đến.

Phong trụ lớn như vậy hẳn pháp sĩ làm phép bên trong không phải tầm thường. Chẳng lẽ đám người này đã phát hiện ra bọn họ?

Hàn Lập hít sâu một hơi, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong cơ thể không khỏi thúc dục lên.

Mặc dù đối với pháp sĩ đã sớm lâu nghe thấy đại danh, nhưng hắn thật chưa có chính mắt nhìn thấy lần nào. Bất quá tại tình thế trước mắt thì việc nhìn thấy thật sự không phải là chuyện gì cao hứng.

Mấy người khác đồng dạng đề phòng nhìn chằm chằm cự phong trụ, có người thậm chí trên tay có ám quang lưu chuyển, đã đem pháp bảo cầm ở trong tay.

Nhưng cự phong trụ chỉ lướt qua bên cạnh mọi người dường như không phát giác chút nào.

Điều này làm cho Nam Lũng Hầu không khỏi thở phào một hơi.

Chỉ khoảng khắc sau từ trên trời chợt giáng xuống khôn cùng sa vụ, đem mọi người bao phủ bên trong, bốn phía lập tức trở nên vô cùng ảm đạm, khắp nơi đều là mờ mịt bụi vàng gây cho mọi người áp lực dị thường.

"Coi chừng một chút. Bão cát này có chút cổ quái, thần thức không cách nào xuyên thấu quá xa, cũng không nên tẩu tán" Nam Lũng Hầu tỉnh táo hô.

Mặc dù mọi người nếu muốn có thể phá màn sa vụ dễ dàng nhưng có thể làm bại lộ hành tích.

Cũng may hoàng sắc bão cát đi qua rất nhanh, đám người Hàn Lập cũng chỉ có thể đem khoảng cách kéo gần chút, tiếp tục ẩn nặc thân hình, cẩn thận đi tới.

Nhưng chỉ sau một lát công phu chừng một bữa cơm, Hàn Lập nhìn cảnh sắc bốn phía buồn bả đơn điệu thì đột nhiên trong lòng mơ hồ cảm giác được có cái gì đó không đúng.

Đột nhiên, toàn thân Hàn Lập khựng lại giữa không trung, tựa hồ muốn độn quang.

Điều này tự nhiên làm cho Nam Lũng Hầu mấy người đều ngẩn ra, cũng kinh ngạc dừng lại.

"Hàn đạo hữu, vì sao không đi" Lão phụ nhân nhướng mày, có chút bất mãn hỏi.

"Mấy vị đạo hữu không có phát giác điều gì không ổn sao?" Hàn Lập mặt không chút thay đổi nói.

"Đạo hữu nói lời này là có ý tứ gì?" Hán tử ngăm đen thân hình chợt lóe lên đã đến bên người Hàn Lập có chút kinh ngạc hỏi.

Vương Thiên Cổ cùng bạch sam lão giả nghe vậy, sau khi nhìn nhau liếc mắt một cái trên mặt lại cũng lộ ra vẻ kinh nghi.

"Kỳ thật ta không nói, có đạo hữu cũng có thể nhận thấy được.

Chúng ta ở trong khu vực bão cát bay lớn như vậy nhưng ngay cả một pháp sĩ cũng không có đụng tới. Điều này không lẽ tất cả các pháp sĩ đều tập trung đến trung tâm bão cát hay sao. Hơn nữa cảnh sắc chung quanh, cũng vẫn không thay đổi chút nào. Điều này đại biểu cho cái gì, mấy vị đạo hữu cũng có thể biết!" Hàn Lập sắc mặt khó coi nói.

"Có người ở thi triển cấm chế ám toán chúng ta!" Hán tử ngăm đen sau khi nghe xong, đồng dạng sắc mặt hổ thẹn lẩm bẩm nói. Theo sau trong mắt tinh quang chớp động, hướng bốn phía nhìn dò xét không ngừng.

"Hàn đạo hữu nói không sai. Ta cũng cảm giác được có chút cổ quái. Xem ra chúng ta đích xác bị đối phương phát hiện, sau đó làm phép đối phó chúng ta. Xem ra không thể không đại chiến một hồi!" Nam Lũng Hầu sau khi im lặng một chút, gật đầu âm trầm nói.

------oOo------

Chương 687: Đại Thượng Sư

Nguồn: EbookTruyen.Net

+ Matdienthoai

Mấy người khác nghe vậy cũng không ai lộ vẻ bối rối.

Mọi người đều rõ ràng, đám pháp sĩ này chỉ dám dùng cấm chế vây bọn họ, chứng tỏ nơi đây cao giai pháp sĩ đúng là không nhiều lắm. Nếu không đã sớm đánh thẳng đến rồi.

Bất quá bọn họ cũng không thể để bị vây lâu quá. Một khi viện quân của Mộ Lan nhân chạy tới. thì có thể có phiền toái lớn!

Vì vậy mấy người lão phụ nhân trên người xuất hiện đủ mọi màu sắc quang hoa chớp động, không hề che dấu nữa đều thi triển thần thông bắt đầu đánh vào cấm chế bốn phía.

Hàn Lập phiêu dật, tiện tay bắn ra ba đạo thanh mang đón gió cuồng trướng, trong nháy mắt hóa thành ba đạo thanh sắc kinh hồng hướng về cát vàng cách đó không xa.

Tại nơi mọi người công kích bỗng nhiên xuất hiện một tầng nước gợn nhộn nhạo bàn ba động.

Tiếp theo hoàng quang chớp động, cấm chế này giống như bạc chỉ bàn bị mọi người công kích dễ dàng bị xé rách nát bấy.

Thấy vậy đắc thủ dễ dàng như vậy, mọi người có chút kinh ngạc ngẩn ra, Hàn Lập thấy cảnh này, nhưng lại sắc mặt không thay đổi lập tức hóa thành một đạo kinh hồng, từ lổ hổng bay nhanh ra.

Một người đều nghĩ cái cấm chế vội vã bố trí thì có thể có bao nhiêu uy lực nên bị bọn họ một kích phá nát cũng vốn là chuyện rất bình thường.

Nhưng thấy cử động dứt khoát của Hàn Lập, các lão quái khác sau khi sửng sốt một lúc thì cũng lập tức hiểu được, đồng dạng độn xuất theo sát.

Sau khi rời khỏi đây, bên ngoài mặc dù đồng dạng cát bay đầy trời nhưng rõ ràng không còn có cảm giác áp lực nằm trong cấm chế. Điều này làm cho Hàn Lập trong lòng thở nhẹ, thần thức hướng mọi nơi đảo qua muốn phân biệt rõ phương hướng để tiếp tục hành động.

Nhưng đang lúc này. Hàn Lập thần sắc vừa động, hai mắt bỗng nhiên mở to nhìn chằm chằm một chỗ cát vàng đang phiêu phù ở không trung không nhúc nhích.

Giờ phút này, trong đồng tử hắn mơ hồ có lam quang chớp động, có vẻ có chút yêu dị, trên mặt lạnh nhạt bình tĩnh, không nhìn ra trong lòng hắn đang suy nghĩ gì.

"Hàn đạo hữu, ngươi ở đây làm gì" Lúc này từ phía sau đuổi theo, Nam Lũng Hầu nhìn thấy Hàn Lập bất động ngóng nhìn thì cũng kinh nghi đồng dạng dùng thần thức hướng tới phương hướng này liếc mắt một cái, nhưng không phát hiện có gì khác thường, không khỏi kỳ quái nói.

"Không có gì, ta chỉ là đang cân nhắc chúng ta nên đi về hướng nào" Hàn Lập quay đầu lại thần sắc như thường nói.

"Trong bão cát quỷ quái này thần thức cũng không thể sử dụng. Nếu chỉ dựa vào mắt thường thì có thể nhìn ra được cái gì sao? Bản Hầu có một kiện tinh bàn dị bảo đem ứng phó với tình hình này hoàn toàn thích hợp" Nam Lũng Hầu lộ ra vẻ không cho là đúng mà nói, sau đó đưa tay hướng vào bên hông móc ra một kiện đạm hồng sắc ngọc bàn, mặt hình tròn

Nam Lũng Hầu một tay cầm bảo vật, một tay bắt quyết, tiếng niệm chú ngữ khó hiểu từ trong miệng phát ra. Năm ngón tay bắt quyết hé ra, từ trong lòng bàn tay bắn ra một đạo kim quang, chính là viên bàn trên mặt có các phù văn đang lưu động.

Kim hồng lưỡng sắc dị quang từ trên viên bàn phóng lên.

Hàn Lập trong lòng vừa động tập trung nhìn bảo vật này.

Kết quả chỉ thấy trên viên bàn kim tinh điểm điểm, xuất hiện ra một cái đồ án kỳ quái ám ngậm tinh thần nhật nguyệt thiên tượng, kỳ dị lạ thường.

Hàn Lập nhìn đến mức xuất thần còn bạch sam lão giả cũng tò mò mà tụ lại.

Nam Lũng Hầu lúc này không nghe thấy không hỏi chỉ chuyên tâm nhìn nhìn viên bàn đồ án, một lát sau bàn tay vừa lộn, bảo vật trong tay biến mất nhưng trong miệng thì ngắn gọn nói:.

"Theo bản hầu!"

Nói xong lời này, Nam Lũng Hầu hóa thành một đoàn kim quang, tà tà phi độn đi.

Đám người lão phụ nhân, mặt lạnh tu sĩ không nói gì đi theo sau. Hiển nhiên đối với phán đoán của vị Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ này bọn họ có chút tin tưởng.

Vương Thiên Cổ thì trên người hắc quang chớp động. Lần nữa đem Vương Thiền cùng Yến Như Yên bao thành một khỏa độn quang đi theo.

Bất quá khi đi ngang qua Hàn Lập vị Quỷ Linh Môn trưởng lão này như có như không liếc nhìn hắn một cái, sau đó dường như không có việc gì từ bên người Hàn Lập đi qua.

Hàn Lập khẽ nhếch mép, tựa hồ như cười như không.

Mơ hồ chứng kiến trong hắc quang Vương Thiền cúi đầu, không có dũng khí hướng bên này nhìn liếc mắt một cái, bộ dáng thành thật dị thường. Ngược lại thì vị đại mỹ nữ Yến Như Yên này con ngươi sóng mắt chớp động, bình tĩnh trên người Hàn Lập dừng lại một chút khẽ lúc lắc đầu.

Hàn Lập mắt thấy mình tụt lại ở phía sau, nhưng không thèm để ý cười cười, trên người thanh quang chợt lóe muốn bay khỏi nơi này.

Bất quá trước khi bay đi thần thức hắn nhìn lại phương hướng trước kia, trên mặt hiện lên một tia thần sắc cổ quái rồi đột nhiên cười lạnh hắc hắc phá không mà đi.

Trong nháy mắt, thân hình Hàn Lập biến mất trong bão cát vô tung vô ảnh.

Nơi này lập tức trở nên an tĩnh dị thường.

Nhưng sau khi Hàn Lập bỏ đi một lát, chỗ ban đầu hắn nhìn bỗng phát ra hoàng mang chói mắt, một cái hắc hồ không có dấu hiệu chút nào đột nhiên ra mà từ đó bò ra một con yêu trùng.

Yêu trùng này to lớn kinh người, dài ước sáu trượng, bề rộng chừng bốn trượng, thân thể hình viên cầu.

Càng đáng sợ chính là yêu trùng đầu hình tam giác ngoại trừ mười mấy cái u màu vàng ngoài mắt thì còn có nhiều xúa giác dài mảnh cùng một đôi cực đại sắc bén răng nanh, phía trên hàn quang chớp động, lành lạnh dọa người. Trên lưng có bốn cái cánh màu bạc cực lớn, nhẹ nhàng chấn động không thôi.

Mà trên lưng yêu thú đáng sự như thế có ba gã chiều cao không đồng đều đang đứng, trong đó một người có bạch quang chói mắt, làm cho người ta không dám nhìn thẳng, một người toàn thân có một quang tráo bích lục vây quanh, thân hình như có như không. Người cuối cùng, toàn thân màu lam nhạt mang điện hồ khiêu động không thôi, phảng phất như lôi thần hàng lâm.

"Đại Thượng Sư, cứ như vậy thả bọn họ đi sao? Có vẻ không ổn?" Gã cả người phát ra bạch quang phương hướng đám tu sĩ nhìn Hàn Lập biến mất mở miệng nói, trong lòng mơ hồ ẩn dấu vẻ lo lắng.

"Hừ! Không thả bọn họ rời đi, chỉ dựa vào một tòa ảo trận làm sao có thể vây khốn được sao? Không nên vọng động, những người này đại bộ phận đều là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, đều là cùng cấp bậc

với ta. Cho dù hai người yếu nhất, cũng là tu sĩ Kết Đan Hậu Kỳ. Chỉ bằng vào một cái Hoàng Sa Bộ, chúng ta muốn lưu lại đối phương thì chỉ là si tâm vọng tưởng!" Bóng người trong lục vụ sau khi hừ lạnh, lạnh giọng nói, tâm tình có vẻ không tốt lắm.

*"Nhưng Thiên Phong Bộ Mục Thượng Sư đang ở nơi nào? Hắn tự mình đưa tin đến khiến cho chúng ta nghĩ hết mọi biện pháp vây khốn đội tu sĩ này. Bộ lạc tiên phong này đều là do hắn tạm thời chỉ huy. Mà Mục Thượng Sư đã đi liên lạc mấy cái bộ lạc khác. Đại Thượng Sư, không bằng chúng ta phát động trấn tộc thánh khí "*Ma Trần Phiên*" thì cho dù không có khả năng làm thương nặng này vài tên tu sĩ Nguyên Anh nhưng là vây khốn đối phương nhất thời nửa khắc thì có thể làm được"* Bóng người trong bạch quang đề nghị.

"Hồ đồ! Ba mươi sáu can Ma Trần Phiên đâu có thể tùy ý vận dụng! Lịch đại tổ tiên Hoàng Sa Bộ chúng ta có huấn, không tới thời khắc diệt tộc thánh phiên này quyết không thể dễ dàng sử dụng. Huống hồ lấy thần thông của đám tu sĩ này cho dù thực sự có thể vây khốn được bọn họ nhất thời nửa khắc, nhưng vạn nhất lọt vào cắn trả, hư hao vài can mà nói, chúng ta phải ứng phó như thế nào. Không có trấn tộc thánh khí, chúng ta dựa vào cái gì yên ổn ngồi ở vị trí dẫn đầu liên quân mười đại bộ tộc, thậm chí ngược lại có thể bị các tiểu bộ tộc biết được thì có thể phát sinh nguy cơ diệt tộc cũng không phải không có khả năng" Bóng người trong lục vụ đột nhiên giận dữ, không chút khách khí khiển trách.

"Đệ tử lỗ mãng, đa tạ Đại Thượng Sư nhắc nhở!" Pháp sĩ trong bạch quang mặt vã mồ hôi lạnh vội vàng tạ tội.

"Xem ra tại ngươi mới vừa trở thành Thượng sư không lâu, cũng không tính toán làm gì. Nhưng không được phép lặp lại! Dù sao chúng ta cũng không phải không có động thủ, chỉ là những người này thần thông quá lợi hại. Căn bản vây không vay khốn được đối phương mà thôi. Vị Đại Thượng Sư kia có ý kiến hay. Nếu Hoàng Sa Bộ chúng ta xuất ra nhân lực vật lực giúp hắn vây địch, đến lúc đó lưỡng bại câu thương hắn trở lại cùng những người khác lại đây chiếm tiện nghi. Công lao cùng chiến lợi phẩm, hắn tự nhiên sẽ chiếm phần lớn. Nếu không Thiên Phong Bộ đồng dạng cũng có trấn tộc bảo vật, bọn họ vì sao không lấy ra chống địch. Ta

nhìn hắn có chút tâm bất lương, mượn cơ hội trả thù Hoàng Sa Bộ chúng ta!" Bóng người trong lục vụ *"Đại Thượng Sư"* lạnh như băng nói, tựa hồ đối với Mục Thượng Sư nó ấn tượng rất lớn.

*"Vị Mục Thượng Sư này sợ rằng thật sự là có chủ ý này. Dù sao hai bộ lạc chúng ta nguyên bản vốn không thể nào thực sự hòa thuận. Nhưng bây giờ chúng ta chỉ là liên quân, vừa lại không phải là chính thức trên dưới tương ứng, loại.tổn hao thực lực thành toàn cho người khác này tự nhiên không cần thật sự đối đãi. Huống hồ, lấy Thiên Phong Bộ pháp bảo "*Ngự Phong Xa*" có tốc độ kinh khủng cũng chưa chắc không phải là không thể đuổi theo mấy người này. Hắc hắc, đến lúc đó người nào thắng người nào thật đúng là khó mà nói! Bất quá, chỉ cần bọn họ có thể đem những người này vây khốn khi quân chủ lực đến thì tự nhiên thành đại thắng"* Bóng người trong điện hồ, Mộ Lan pháp sĩ, mở miệng tỉnh táo phân tích.

"Ngự Phong Xa" mặc dù tốc độ kinh người, nhưng nếu muốn tụ tập đủ nhân thủ mới xuất phát thì chỉ sợ là không kịp" Bóng người trong lục vụ *"Đại Thượng Sư"*, cũng không đồng ý nói.

"Đuổi hay không đuổi đám tu sĩ này đối với chúng ta mà nói cũng không có quan hệ. gì lớn Ta nghi hoặc chính là người đầu tiên phá trận đi ra hình như là phát hiện ra nơi Tu di khổng trốn. Người này có chút cổ quái! Đầu *"Tu Di Trùng"* này là một trong những thượng cổ kỳ trùng nổi danh. Mặc dù chiến lực không mạnh, nhưng trời sanh thần thông có khả năng tạm thời xé mở không gian tạo thành một cái khe, nhất là am hiểu khả năng ẩn náu. Hay là do đây là đầu ấu trùng nên khả năng xé mở không gian cùng thời gian cũng còn nhiều hạn chế. Nhưng hai gã tu sĩ Nguyên Anh Trung Kỳ đối phương cũng không có phát hiện ra nơi Tu di tồn tại, trong khi đó một gã tu sĩ Nguyên Anh Sơ Kỳ lại cảm ứng được. Xem ra thanh niên này cũng không phải là người tầm thường, nếu không phải công pháp đặc thù bí thuật thì cũng có được bảo vật dò xét cực kỳ lợi hại!" Vị tu sĩ *"Đại Thượng Sư"* này trầm tư chốc lát rồi tự nói nhưng trên mặt vẫn lưu lại một tia kinh nghi.

------oOo------

Chương 688: Ngự Phong Xa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập đi theo phía sau bọn người Nam Lũng Hậu, cuối cùng bay ra khỏi Đại Phong Trận hơn mười dặm, trong lúc này, một gã pháp sĩ hiện thân ngăn cản cũng không có, hiển nhiên là đã được người khác dặn dò.

Điều này làm cho Hàn Lập nhớ ra, lúc phá cấm đi ra, trong lúc vô ý đã phát hiện tình huống dị thường.

Lại nói, việc này thật sự là trùng hợp!

Lúc ấy bởi vì thần thức hắn không tài nào vượt qua bão cát tứ phía, bất đắc dĩ đành phải truyền linh lực vào trong đôi mắt, xem cho rõ ràng Minh Thanh Linh Mục kia thần thông ra sao.

Dù sao hắn cũng đã dùng Minh Thanh Linh Thủy rửa mắt nhiều lần. Hiệu quả ra sao, hiện tại đã được thử qua một lần.

Kết quả lớn ngoài dự kiến của hắn, thì ra sau bão cát, dưới ánh mắt đảo qua, dễ dàng phát hiện vấn đề.

Điều này làm cho hắn vô cùng vui mừng!

Bất quá sau đó hắn lại rất kinh ngạc. Bởi vì cách đó không xa ở bên trong bão cát, hắn lại nhìn thấy một vòng tròn bên trong có một bóng đen bí ẩn, đường kính chừng hơn mười trượng.

Do hắn kinh ngạc nên linh lực trong mắt cũng mất đi. Bóng đen kia cũng biến mất không thấy. Dùng mắt thường quan sát, vẫn chỉ là bão cát khắp nơi.

Hàn Lập rùng mình, lại dùng linh mục thần thông quan sát, bóng đen lại xuất hiện tại vị trí ấy, phảng phất chưa bao giờ thấy qua.

Nhưng lúc này đây, Hàn Lập lại gia tăng linh lực vào hai mắt, bóng đen dần dần chia ra rõ ràng, ẩn sau đó có mấy người chớp lên trong bóng đen.

Từ lúc này trở đi dù rót thêm linh lực vào cũng chỉ có thể nhìn ra đến độ như thế. Xem ra đây đã là cực hạn thần thông của Minh Thanh Linh Mục. Nhưng lúc này Hàn Lập đã hiểu được, nơi đây có người thi triển thần thông, đang ẩn thân theo dõi bọn họ.

Tuy nhiên không biết đây là ai mà có pháp lực kinh người như vậy, ngay cả tu sĩ Nguyên Anh cũng không sánh được, không thể nào ngờ ở nơi đây có thể xuất hiện pháp sĩ.

Xem ra đối phương cũng biết bọn họ lực lượng rất lớn, nên không muốn hiện thân đối đầu, chỉ lạnh lùng một bên giám thị.

Kể từ đó, Hàn Lập cũng không muốn làm lộ sự tồn tại của bọn họ. Mà ra vẻ chẳng biết gì cả liền rời đi.

Hắn nghĩ những người này cũng không có can đảm xuất hiện ngăn cản.

Vừa rời khỏi Hoàng Sa Phong Trận, bọn người Hàn Lập lập tức độn quang, mấy người hóa thành những lốc xoáy màu hồng, dùng tốc độ cao nhấ phá không bay đi.

Phải biết, tuy thỉnh thoảng mới có pháp sĩ tiên phong, nhưng không bao lâu sau đó pháp sĩ chủ lực sẽ đến.

Nếu trong khoảng thời gian ngắn này còn chưa thoát ra khỏi vùng đất hoang dã này, thì tánh mạng thật sự đáng lo ngại.

Không kể pháp sĩ trong đại quân là tu sĩ cấp cao nhằm bọn họ mà ra tay, còn vô số pháp sĩ thì chặn lấy, thì bọn họ cũng không thể chạy thoát được.

Cho nên. Bọn người Nam Lũng Hậu không nói một lời, chỉ buồn bực tăng tốc bay đi.

Lấy tu vi thâm hậu của bọn họ, tiếp tục tăng tốc, chỉ sau gần nửa ngày, đã nhìn thấy một vùng đất màu xanh biếc xuất hiện xa xa

"Tốt, cuối cùng có thể thở ra một hơi. Xem ra lúc này đây đã không còn nguy hiểm nữa" Ở phía trước dẫn đường Nam Lũng Hậu nhìn ra tình hình, liền thở ra một hơi dài, liền mỉm cười, đồng thời giảm bớt tốc độ.

Tiêu hao lượng lớn pháp lực trong thời gian dài như thế, cho dù hắn cũng có chút khó chịu cũng phỏng theo người khác mà giảm lại tốc độ chạy trốn.

"Được rồi. Đến đây rồi thì không còn chuyện gì nữa. Lúc này bọn người Mộ Lan dù có hối hận, cũng không thể nào đuổi theo chúng ta được" Người có khuôn mặt ngăm đen thoải mái nói, hiển nhiên cho rằng lúc này đã thoát khỏi nguy hiểm.

"Không thể khinh thường! Pháp sĩ có rất nhiều nhân vật lợi hại, có pháp lực mạnh cũng không phải khó tin. Ôi!" Lão già áo trắng nói lớn một tiếng, ngay sau đó nghi hoặc nhìn về phía sau.

Hàn Lập thấy vậy trong lòng vừa động, đang lúc muốn mở miệng nói gì đó, thì từ phía sau, ẩn ẩn truyền đến âm thanh chói tai rất lớn.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, âm thanh quía dị này tăng thêm ba phần.

Lần này, sắc mặt tất cả mọi người đều đại biến, đồng loạt quay lại phía sau.

Chỉ thấy ở chân trởi xa xa xuất hiện một chớp bạch quang. Một vầng sáng không lớn lắm hiện ra. Làm cho người ta há mồm trợn mắt chính là tốc độ, bay tới chỗ này cực nhanh.

Tốc độ cực nhanh làm cho người ta cảm thấy không thể tin được!

"Không tốt! Đây là pháp sĩ Ngự Phong Xa. Bên trong khẳng định là pháp sĩ cùng đẳng cấp với chúng ta, nếu không tuyệt không dám đuổi theo" Lão gia áo trắng liền nhận ra vật đang bay tới, thần sắc lộ chút kinh sợ.

"Bên trong có năm tên pháp sĩ, đều có Nguyên Anh Kỳ như chúng ta. Xem ra bọn họ không phải muốn đánh bại chúng ta, mà là muốn cầm chân, kéo dài thời gian để chờ viện binh tới" Vương Thiên Cổ sau khi dùng thần thức quan sát, khuôn trầm xuống giải thích.

"Không thể cùng bọn họ quần đấu. Đối phương có năm tên pháp sĩ, không thể trong thời gian ngắn đánh bại. Hơn nữa nếu động thủ thì không cách nào thoát thân. Hay là chúng ta tách nhau ra, đều tự thi triển thần thông một mình hành sự. Đây có mấy ngọc giản, một người một cái, bên trong ghi nhớ địa điểm kế tiếp. Sau khi tách ra ba ngày, chúng ta lại tập hợp ở chỗ này" Nam Lũng Hầu sau khi nói xong mấy lời này, lập tức vứt ra mấy khối ngọc giản giống nhau như đúc, ném cho mỗi người một khối.

Sau một lúc trì hoãn, đã có thể thấy rõ ràng Ngự Phong Xa ở đằng xa.

"Chư vị đạo hữu, tự bảo vệ bản thân. Ba ngày sau gặp lại" Nam Lũng Hầu cũng không hề trì hoãn, kim quang toàn thân tỏa ra, bắn đi về phía trước.

Lão già áo trắng thì khuôn mặt trầm xuống liền hóa thành một đạo bạch hồng, chạy một hướng khác với của Nam Lũng Hầu.

Sau khi tất cả tiếp nhận ngọc giản, cũng không ai trách cứ gì, đều vội vã dùng bí thuật chạy đi tứ phía.

Hán tử mặt đen cả người toát ra hoàng linh hỏa lãnh đạm cao vài thước, toàn thân hạ xuống phía dưới, liền trức tiếp chui vào bên trong lòng đất không còn bóng dáng, đã thi triển độn thổ thuật để chạy trốn.

Lão phụ nhân thì trong tay chớp động ngân quang, một con bạch hạc liền xuất hiện trong tay lão. Sau khi thổi một ngụm linh khí, một con bạch vũ linh hạc bị mây trắng bao quanh xuất hiện trước mắt, lão phụ nhân liền bay lên người bạch hạc, bạch hạc sau khi kêu lên một tiếng dài, một người một hạc đã bay xa hơn cả trăm trượng.

Còn Tên tu sĩ mặt lạnh họ Vưu thì quanh thân phát ra ngân quang, hai tay sau khi bắt quyết chẳng biết cùng bảo vật gì hợp lại thành một, lại hóa thành một giáo long màu bạc hướng không trung bay đi, chui vào trong đám mây không rõ nhân ảnh.

Vương Thiên Cổ cùng Vương Thiên, Yên Như Yên ba người, chẳng biết sử dụng bí thuật Qủy Linh Môn gì, đang hóa thành một đạo hắc mang to lớn, liên tiếp bay lên không trung mà trốn.

Trong nháy mắt ngắn ngủi, ba người đã hóa thành một điểm đen. Tốc độ chạy trốn cực nhanh, biến mất vô tung.

Động tác của Hàn Lập cũng không hề chậm, cơ hồ từ khi mới nhận ngọc giản thì hồng quang đồng thời xuất hiện, một chiếc áo choàng màu đỏ đậm (huyết sắc phi phong) bỗng xuất hiện ở trên người.

Sau khi hắn chọn phương hướng, liền không chút chần chờ truyền lượng lớn linh lực nhập vào trong chiếc áo choàng.

Tiếng vù vù phát ra từ trên chiếc áo choàng, xích quang phóng ra, Hàn Lập hóa thành huyết quang bắn nhanh ra, tốc độ cực nhanh, không hề chậm hơn so với người khác bao nhiêu. Thậm chí hắn còn có chút nhàn hạ, quay lại liếc mắt nhìn Ngự Phong Xa đang đuổi theo đằng sau.

Dù vẫn còn cách xa hoàn (Xe) khá xa, nhưng với thần thức cường đại của Hàn Lập trong chớp mắt liền nhìn ra mọi việc.

Bảo vật này hình tượng thật là quái dị!

Chỉnh thể phảng phất một lượng tứ phương trắng tinh thú xa, chỉ là phía trước không có lịnh thú kéo, cũng không có bánh xe. Mà ở bên trái phải của chiếc xe, đều vươn lên một mộc sí (cánh gỗ) màu đỏ đậm chừng báy tám trượng, trên mặt có phù văn di động, đang có ngũ sắc lưu động không ngừng. Hàn Lập lại dùng hai mắt nhìn kỹ, lúc này mới kinh ngạc phát hiện. Ngự Phong Xa phần thân nhẵn nhụi trắng tinh, chẳng biết do xương thú nào luyện chế thành, mà lại ẩn chứa một cổ sát khí hung bạo.

Bởi vì có bạch quang ngăn cản, Hàn Lập chri có thể quan sát đại khái hình dáng mấy người ngồi trong xe.

Hơn nữa bởi vì chưa bao giờ cùng pháp sĩ giao thủ, Hàn Lập không có đủ dũng khí dùng thần thức thăm dò bên trong Ngự Phong Xa, mà quay đầu dụng huyết sắc phi phong bay đi, hướng phái Nam Mộ Lan thảo nguyên, lập tức bỏ chạy.

Sau một thời gian ngắn, Hàn Lập và chín ngườ kia đã bay xa đến hơn mười dặm.

Ngự Phong Xa kia đuổi tới nơi đám người Hàn Lập vừa chia tay, Hàn Lập không tự chủ được quay đầu nhìn lại chiếc xe.

Kết quả là Ngự Phong Xa bỗng nhiên dừng lại, tiếp theo bạch mang chớp động vài cái, bốn bóng người trước sau xuất hiện. Ba nam một nữ.

Tiếp theo bốn pháp sĩ tụ lại một chỗ, sau vài câu thương lượng, cả bốn liền chia ra bốn hướng đuổi theo bọn Nam Lũng Hậu.

Phương hướng của Hàn Lập lại không hề có ai đuổi theo.

Hàn Lập thấy vậy trong lòng vui vẻ, vừa định thở dài một hơi, thì lại nghĩ ra, bỗng nhiên thầm kêu một tiếng: *"Không ổn!"*

Cơ hồ cùng lúc đó, Ngự Phong Xa đang dừng lại quay mạnh vài cái, liền hướng Hàn Lập bay đến.

Âm thanh xé gió thật kinh người tựa ma âm chui vào đầu óc, làm huyết quang hiện lên trong sắc mặt Hàn Lập, sắc mặt lập tức rất khó coi.

Nhưng sau khi Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, quanh thân hào quang kịch liệt chói mắt. Hàn Lập lập tức tăng tốc lên ba phần, huyết sắc phi phong cũng bắt đầu pháy ra âm thanh vù vù.

Hai người hai ánh sáng, huyết quang phía trước, bạch quang ở phía sau, sau khi hai người cách xa nhau hơn mười dặm, bắt đầu một chạy một đuổi.

Pháp sĩ Ngự Phong Xa kia có tốc độ kinh người, nhưng huyết sắc phi phong trên người Hàn Lập cũng không kém là bao.

Hai người lại thành cục diện giằng co, trong lúc nhất thời không thể tiếp cận.

Một lát sau, bọn họ một trước một sau bay vào bên trong thảo nguyên, không bao lâu sau hai luồng sáng liền mất dạng vô ảnh vô tung trên bầu trời thảo nguyên, truy đuổi đến nơi thâm sâu trong thảo nguyên.

------oOo------

Chương 689: Sơ Thí Thần Thông

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập cùng Ngự Phong Xa phi độn với tốc độ kinh người, chỉ một lát công phu đã xâm nhập Mộ Lan thảo nguyên cách trăm dặm

Hàn Lập một mặt lấy huyết sắc phi phong, huyết quang bao quanh nhanh chóng phi độn, một mặt thần thức quét đến trên mặt lộ vẻ kinh ngạc

Hắn bây giờ đã đem áo choàng xuất ra uy lực lớn nhất nhưng không ngờ vẫn không thể cắt đuôi phong xa. Trách không được lão giả tu vi Nguyên Anh trung kì vừa đuổi theo, sắc mặt cũng biến sắc

Ngự Phong Xa này đúng là một kiện đỉnh cấp phi hành dị bảo. trừ phi thi triển Lôi Độn Thuật hoặc là Huyết Ảnh Độn, nếu không thì không cách nào thoát khỏi đối phương

Bất quá Hàn Lập mới tu thành Nguyên Anh, còn chưa có cùng tu sĩ đồng cấp giao thủ, mặc dù hắn đối với pháp bảo của mình tự tin nhưng đối với thực lực Nguyên Anh Kỳ chính mình mạnh yếu hắn cũng không rõ

Dù sao tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cũng không dễ dàng tỉ thí. Chính là hắn gia nhập lạc Vân Tông vài năm, cùng với hai vị Lạc Vân Tông trưởng lão chỉ nói chuyện tu luyện nhưng chưa bao giờ thử qua. Lúc còn ở Điền Tiên Thành, Nam Lũng Hầu cũng chỉ dùng thần thức cùng hắn luận bàn, căn bản không có xuất hêt thực lực

Trước mắt xem ra vị pháp sĩ trên Ngự Phong Xa đang ở phía sau là một đối thủ tốt, hơn nữa hắn đối với linh thuật thần thông cũng cảm thấy hứng thú

Nếu ra tay có thể đánh lui thậm chí giết đối phương, đương nhiên tốt nhất. Nếu không được, thi triển Phong Lôi Sí chạy thoát cũng là chuyện dễ dàng

Cùng đối phương giao thủ cũng không thể kéo dài thời gian quá lâu nếu không hắn sợ sẽ có phát sinh, huống chi bây giờ đang ở Mộ Lan thảo nguyên càng không thể ham chiến

Hàn Lập trong lòng nhanh chóng tính kê, lúc này huyết quang chợt hiện vài cái lập tức ảm đạm, thanh quang bùng phát.

Đồng thời khi hắn dừng lại, một thân quang ảnh đã xuất hiện ngay đàng đằng sau, Hàn Lập quay đầu đối diện với hắn.

Lạnh lùng liếc mắt nhìn bạch quang đuổi đến, Hàn Lập vung tay áo hơn chục kiếm quang màu xanh từ trong bay ra, trước mặt xuất ra tầng tầng kiếm trận, khí thế kinh người

Chính mình cùng tu sĩ nguyên anh khác lần đầu giao đấu, Hàn Lập tự nhiên sẽ không khinh thường, ngoại trừ bảy mươi hai phi kiếm *"Thanh Trúc Phong Vân Kiếm"* xuất hiện, hắn lại vỗ vào túi linh thú bên hông

Tam Sắc Phệ Kim Trùng hóa thành một đám trùng vân rập rạp ngay không trung, nhưng theo chú ngữ trong miệng Hàn Lập phát ra tất cả phi trùng xoay quanh một lúc rồi trực tiếp hạ xuống

Hàn Lập trong mắt tinh quang chớp động, hai tay giương lên, hai đạo pháp quyết đánh tới đám phi trùng

Nhất thời thanh quang bọc lấy đoàn trùng vân, rồi phủ lên người Hàn Lập.

Nhưng một lát sau, tam sắc trùng hiện thành giáp trùng trên người Hàn Lập, trong suốt cổ phát, thanh quang lóe lên nhàn nhạt

Nói đến cũng khéo Hàn Lập vừa dừng lại, phía sau Ngự Phong Xa cũng vừa truy đuổi tới, tu sĩ trong xe vừa chứng kiến một màn kinh người, khi thấy trùng giáp hình thành.

Tuy nhiên phong xa đuổi theo cũng không kiêng kị, tốc độ giảm lại cách Hàn Lập khoảng trăm trượng rồi dừng lại

Hàn Lập mặt không đổi sắc, liếc nhìn một cái; nhân cơ hội này hai tay vừa lộn, một tay xuất ra hoa lam, một tay xuất ra tiểu chung (chuông nhỏ).

Sau đó liền đem tiểu chung ném tới, ngân quang chớp động tiểu chung đón gió lớn lên, trong phút chốc hóa thành cự đại, hướng phía đối diện vọt tới. Cùng lúc, Hàn Lập tâm niệm vừa động trước mặt bảy mươi hai phi kiếm lóe lên, lấy một hóa ba liền hóa thành hơn hai trăm thanh sắc kiếm quang.

Sau đó Hàn Lập hô: *"Đi"*.

Thanh âm vừa xuất, tất cả kiếm quang chớp động cùng nhau hóa thành một trận sóng lớn theo sát ngân chung hướng phía đối diện cuồn cuộn lao đi, với ý đồ rõ ràng muốn xé Ngự Phong Xa thành mảnh nhỏ.

Lúc này ngân chung bắt đầu khai triển thần uy, vừa bay đến trên xe liền quay tròn, một tiếng chuông truyền ra, mắt thường có thể thấy từng đợt sóng màu bạc lấy cự chung làm trung tâm tràn tới Ngự Phong Xa.

Nếu pháp sĩ trong xe không có đề phòng thì Hàn Lập tin tưởng một kích này cũng làm đối phương ăn đau khổ không ít.

Mặc dù tiểu chung này là cổ bảo, trước sau không có gì thay đổi nhưng theo tu vi của Hàn Lập tăng tiến thì uy lực ngày càng tăng lên. Một khi đã xuất thì uy lực so với lúc còn Kết Đan kỳ không thể sánh bằng

Tuy nhiên tu sĩ trong xe cũng không có trực tiếp đón đỡ

Chỉ thấy Ngự Phong Xa vừa động liền cách xa hơn mười trượng, vừa lúc thoát ra chỗ sóng âm bao phủ.

Tiếp theo trên xe bạch quang đại phóng, bỗng nhiên một bóng người từ trong bạch quang bay ra lơ lửng trên xe. Kiếm quang lúc này cũng nhanh chóng bắn tới

Người trên xe thấy vậy cũng không hoang mang, một quyền giơ lên.

Bất chợt một tầng lam quang xuất hiện trên đỉnh đầu cách mấy trượng vừa lúc kiếm quang đánh tới, trong nháy mắt âm thanh bạo liệt phát ra

Mặc dù quang mạc chớp lên không ngừng, nhưng trong thời gian ngắn cũng bình yên vô sự.

Ở phía xa hai mắt Hàn Lập thấy cảnh này sắc mặt khẽ biến.

Lúc này tu sĩ kia trong miệng niệm chú, một đạo lam ti tầm trong miệng xuất ra trong nháy mắt hóa thành cự mãng hung hăng hướng thanh hồng kiếm quang đánh tới

Nhất thời thanh lam lưỡng sắc quấn vào nhau, thỉnh thoảng âm thanh ầm ầm truyền ra

Giờ phút này tên tu sĩ mới phất tay, một đạo pháp quyết bay đến phía trên Ngự Phong Xa

Chiếc xe nhanh chóng thu nhỏ lại, tự động bay vào trong tay tu sĩ kia, hắn thong dong cất vào Túi trữ vật.

Sau đó người này nâng tay lên, rồi nhìn về phía Hàn Lập, lộ ra khuôn mặt âm trầm khô gầy

Hàn Lập ánh mắt co lại, tu sĩ này dung mạo khoảng sáu mươi tuổi, trên mặt hai má có một ít hình xăm màu xanh cổ quái. Nhưng làm cho hắn kinh ngạc không phải là mấy cái đó, mà là trên người đối phương linh khí ba động kinh người, đúng là một kẻ Nguyên Anh Sơ Kỳ đỉnh cấp sắp đột phá Nguyên Anh Trung Kỳ, trách không đc có thể dễ dàng đỡ hai kích của mình

Mà Hàn Lập cũng thấy rõ, tầng lam quang đối phương không phải trống rỗng thi triển ra, mà là một quyền xuất ra những hạt châu lớn bằng nắm tay

Về phần cự mãng màu lam kia, thần thức hắn đảo qua vẫn không thấy là vật gì, thật sự là do linh lực tạo thành

Điều này càng làm cho Hàn Lập thêm ba phần kiêng kị.

Hàn Lập sắc mặt đầy vẻ băng hàn, tay kia xuất ra hoa lam cổ bảo, bạch quang bắt đầu chớp động, tùy theo hắn mà tế xuất

"Dừng tay! Các hạ tuy pháp thuật không thấp nhưng lại quá gấp. Tại hạ chưa mở miệng nói chuyện sao đạo hữu một lời không nói lại công kích" Lão giả vừa thấy Hàn Lập cử động sắc mặt ngưng trọng quát.

"Tu sĩ cùng pháp sĩ còn cái gì để nói" Hàn Lập nhướng mày lạnh lùng nói

Bất quá hắn cũng điều khiến ngân chung, khiến cho cổ bảo đình chỉ công kích, đứng bất động trên không, hoa lam trên tay linh quang cũng thu lại.

Hắn muốn nghe xem vị pháp sĩ kia muốn nói cái gì

Nói như vậy cũng không sai, nhưng tu vi đến cảnh giới này có khi không cần nhất định ngươi sống ta chết, chỉ cần đạo hữu trả lời có thể làm Mục mỗ hài lòng, bổn thượng sư có thể chừa cho đạo hữu một đường sống. Lão giả cười hắc hắc, lơ đểnh nói

"Trả lời? Ta không có gì để nói với các hạ. Chỉ là có mấy vấn đề muốn hỏi một chút" Hàn Lập nhìn thẳng lão giả cười nói, trên miệng lộ vẻ châm chọc

Đối phương muốn hỏi cái gì, hắn không cần nghỉ cũng đoán đc tám chín phần

Nhiều tu sĩ Nguyên Anh Kỳ xuất hiện tại đây cho dù người nào thấy trong tâm đều kinh nghi

"Xem ra đạo hữu lại cự tuyệt ý tốt của tại hạ" Mục lão giả nghe

Hàn Lập nói vậy, sắc mặt có chút âm trầm.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng bỗng nhiên phi trùng trên cao phía trước rung nhẹ một cái

Vốn thanh sắc kiếm quang đầy trời, lúc này bỗng hợp lại thành một cự kiếm lớn tầm hai ba mươi trượng.

Dùng thế *"sét đánh không kịp bưng tai"*, quái mãng màu lam nhanh chóng bị chém đoạn, thuận thế cự kiếm không khách khí chém thẳng vào lão giả họ Mục, quyết đánh hắn thành tro bụi.

Thấy cảnh này, mục lão giả trên mặt hiện ra một tia dữ tợn, không nói nhiều, xuất ra một khỏa hạt châu to bằng nắm tay. Rồi sau đó há miệng phun lên đại châu một đoàn tinh khí.

Lam quang của bảo châu lóe ra, nhanh chóng bay lên trên, từng đạo lam sắc tế ti theo viên châu bay ra, trong nháy mắt xuất hiện một tấm lưới màu lam sắc.

Cùng lúc đó lão giả trong miệng niệm chú, hai tay bắt pháp quyết, trên người linh quang màu lam phóng lên cao hình thành một đoàn lam quang lơ lửng trên đầu

Cự kiếm đã chém xuống cùng quang võng kia kịch liệt va chạm

Không ngoài suy tính của Hàn Lập, hơn hai trăm kiếm quang ngưng kết thành cự kiếm vậy mà quang võng này có thể dễ dàng chống đỡ.

Kết quả một âm thanh lớn vang lên

------oOo------

Chương 690: Băng Tinh Cùng Hắc Phong

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhưng nhìn thấy cảnh này có chút ngoài tưởng tượng của Hàn Lập.

Cự kiếm vừa tiếp xúc ti võng, lập tức ti võng này lam quang lóe, hiện ra một võng tuyến rắn chắc vô cùng.

Cự kiếm chém vài cái quang võng nhưng không có phá được ngược lại còn bị vật ấy thao túng, càng lúc bị nó vây lấy. Tuy nhiên không quang võng này khắc chế nhưng nhất thời khó có thể mà thoát ra.

Hàn Lập nhướng mày, đang muốn làm phép thì phía đối diện lão giả lại động thủ trước.

Nét mặt lóe lên vẻ âm hàn, hai tay nhanh chóng kết xuất các loại thủ ấn kì quái, nhất thời từng đạo pháp quyết đủ màu sắc từ hai tay nhanh chóng bắn ra, toàn bộ đánh vào bên trong đoàn linh quang trên đầu.

Tức thì lam sắc linh quang bắt đầu co rút, theo tiếng chú ngữ khó hiểu kia mà biến hình, trong nháy mắt bạo liệt vỡ ra.

Vô số băng tinh khoảng cỡ nắm tay xuất hiện xung quanh lão giả, lam quang lập lòe trải rộng hơn mười trượng.

Lão giả trong mắt hiện hiện lên vẻ tàn khốc, hai tay đột nhiên mở rộng chỉ vào Hàn Lập, trên miệng lạnh lùng hô *"Đi"*.

Nhất thời toàn bộ băng tinh đầy trời giống như cung đã giương lên, tất cả theo theo tiếng hô của lão giả mà bạo phát.

Một làn lam quang dày đắc nhất thời đem toàn bộ vị trí của Hàn Lập bao vây trong đó, thoạt nhìn thanh thế thật dọa người.

Đây là linh thuật?

Hàn Lập rùng mình, mặt lộ vẻ kinh ngạc, bất quá hai tay cũng không có dừng lại, một mặt xuất ra hoa lam cổ bảo, mặt khác vỗ vào túi linh thú bên hông, một đàn Tam Sắc Phệ Kim Trùng bay ra, bao phủ Hàn Lập vào trong.

Bất quá lần này Phệ Kim Trùng không có ngưng tụ thành vật gì mà trực tiếp điên cuồng bay xung quanh hình thành một cái trùng tráo, phía trong thân hình Hàn Lập nhìn không rõ, có chút mơ hồ.

Hoa lam cổ bảo sau khi rời khỏi tay hóa thành một đạo bạch khí, hướng phía băng tinh đầy trời lao đến.

Kết quả toàn bộ băng tinh bị bạch khí này thu nhỏ lại rồi hút vào bên trong.

Vừa thấy màn này, các băng tinh còn lại phảng phất như thông linh phân ra hai bên bắn tới trùng tráo trước người Hàn Lập.

"Phốc" " Phốc" âm thanh vang lên không ngừng.

Lăng hình băng tinh bị trùng tráo cản lại, băng tinh tuy bị khựng lại nhưng đã phá rách một lỗ trên trùng tráo, nhưng trùng tráo sau đó hồi phục nguyên dạng, tre già măng mọc, lớp lớp không dừng; bên trong vô thanh vô tức, dường như xem như không có chuyện gì xảy ra.

Lão giả thấy cảnh này nhất thời kinh ngạc.

Chiêu *"Băng Tinh Thuật"* này nhìn giống như *"Băng Vũ Thuật"* của tu sĩ ngũ hành nhưng số lượng nhiều hơn một chút. Nhưng trên thực tế toàn bộ băng lăng này đều là hắn tự mình tu luyện thành huyền tinh hàn khí, chẳng những sắc bén hơn nữa kỳ hàn vô cùng. Đừng nói đến thân thể của tu sĩ mà ngay cả hộ thân pháp bảo cũng chỉ có thể tạm thời ngạnh kháng mà thôi, nhưng cũng một lát là bị đóng băng lại rồi bị nghiền nát.

Nhưng hôm nay băng tinh bắn ra như giọt nước rơi vào đại dương làm cho lão giả không khỏi kinh ngạc.

Lão giả chần trừ một chút đang muốn đem thần thức dò xét trùng tráo kia bỗng nhiên trên đầu vang lên một tiếng nổ.

Hắn chỉ cảm thấy hai tai *"ong" "ong"* có tiếng vang lên, sau đó trước mặt tối sầm, không kịp đề phòng xém chút nữa từ trên rơi xuống.

Mục lão giả hoảng sợ, vội vàng huy động hai tay vung lên, trên người bỗng xuất hiện một tầng bạch quang bảo hộ. Lúc này thân hình hắn mới trầm ổn, nâng tay nhìn lại.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu, cự chung màu bạc chẳng biết đã đến khi nào, âm thanh vừa rồi đúng là từ đây phát ra.

Lúc này ngân quang cự chung lóe ra, tiếng nổ thứ hai phát ra nhưng không nhằm vào lão giả mà thả ra một cơn lốc âm ba nhắm hướng lam sắc cự võng đang giữ chặt thanh sắc cự kiếm.

"Không ổn" lão giả rùng mình lập tức tỉnh ngộ, vội vàng muốn làm phép ngăn cản nhưng rõ ràng đã chậm một bước.

Kết quả lam sắc ti võng bị ngân sắc âm ba đánh trúng, cự kiếm thoát khỏi sự kiềm giữ, không khách khí một lần nữa hướng lão giả điên cuồng chém xuống.

Kiếm phong chưa tới nhưng uy lực đã đánh tới.

Mặc dù trên người lão giả còn một tầng hộ tráo bảo vệ nhưng cũng không dám trực tiếp đón đỡ cự kiếm, sắc mặt tái lại, thân hình chớp động đã cách xa hơn mười trượng vừa lúc tránh được một kích bổ tới.

Sau đó hắn không dám dừng lại, chỉ vào viên châu trên không chụp một cái, pháp bảo này bay đến trên đỉnh đầu, trong miệng phun ra một tia linh khí, pháp bảo một lần nữa xuất ra quang mạc bảo vệ hắn. Sau đó sắc mặt lão giả lập tức ngưng trọng, đưa mắt nhìn về phía đối diện.

Mặt hắn biến sắc, nhợt nhạt hẳn đi.

Mà trùng tráo đối diện đã tản ra, một lần nữa hóa thành một đám mây trùng phiêu phù trên đầu Hàn Lập

Mà Hàn Lập đang cầm một vài viên đá màu xanh, ánh sáng nhàn nhạt trong tay.

Hai người nhìn nhau, ánh mắt đối phương lạnh như băng làm cho lão giả rùng mình, nhưng sau đó xoay chuyển ánh mắt không nhìn về phía Hán Lập mà nhìn chằm chằm vào hoa lam cổ bảo, trên mặt lộ ra vẻ kinh nghi.

Băng hoa dưới ánh sáng mặt trời long lanh trong suốt, xinh đẹp dị thường. Nhưng lão giả không quan tâm chuyện này, hắn để ý cho dù hoa lam cổ bảo cách xa Hàn Lập như thế nhưng vẫn cảm ứng băng hàn linh lực kinh người mặc dù có chút lạ lẫm làm cho lão giả kinh sợ. Điều này làm cho lão giả, một kẻ tu luyện băng thuộc tính hơn trăm năm âm thầm lo sợ trong lòng.

Trong phút chốc lão giả nhếch miệng, sắc mặt khó coi mở miệng nói.

"Bổn thượng sư vừa phát ra linh thuật, chính là bị đạo hữu dùng vật ấy phá vỡ? Đây là bảo vật gì? Đạo hữu có thể nói đến 1 chút".

Hàn Lập vừa nghe nói, cười nhẹ trả lời: *"Bảo vật? Tạm thời xem như vậy, về phần đây là vật gì nếu các hạ đồng ý đem linh thuật lúc nãy nói ra tại hạ có thể tiết lộ một chút"* Hàn Lập sau khi cười lạnh nhạt nói.

"Như thế nào? Các hạ thân là tu sĩ cũng đối với linh thuật pháp sĩ chúng ta cảm thấy hứng thú? Chuyện này có chút ý tứ" Nét khiếp sợ trên mặt lão giả dần lui đi, một lần nữa khôi phục vẻ âm lãnh.

Nhưng đôi mắt Hàn Lập vẫn nhìn thẳng, mơ hồ nhìn ra đối phương kiêng kị chính là hoa lam cổ bảo trong tay mình, khóe miệng lộ ra tia cười lạnh, bộ dáng cũng chẳng muốn trả lời.

Lão giả thấy vẻ mặt Hàn Lập trong lòng liền nổi giận.

Hắn hừ lạnh một tiếng, vỗ vào Túi trữ vật bên hông, sau khi hắc quang chớp động bỗng nhiên xuất hiện một vật.

Trong bóng tối đúng là một tòa tiểu sơn xinh đẹp.

Hàn Lập đứng yên đang cẩn thận đánh giá vật ấy thì lão giả đã niệm chú, sau đó đem tòa tiểu sơn hướng phía trên ném đi, nhất thời hắc quang lưu chuyển, điên cuồng bành chướng, trong nháy mắt đã gần mười trượng nhưng vẫn tiếp tục hóa lớn.

Hàn Lập thấy cảnh này không khỏi hít một hơi.

Hắn không cần phải suy nghĩ hướng thanh quang cự kiếm chỉ một cái, cự kiếm sau khi ngâm lên một tiếng liền hóa thành một đạo thanh hồng trực tiếp bắn tới đỉnh tòa tiểu sơn trên không, hung hăng chém xuống.

"Ầm" một tiếng nổ lớn phát ra, đá vụn bay đầy trời, quang mang đại phóng, hắc mang và thanh quang va chạm cùng nhau.

Hàn Lập ánh mắt nheo lại,liếc nhìn một cái. Tòa hắc phong trên đỉnh bị hắn 1 kiếm chém ra,vết cắt dài bảy tám trượng, sâu không thấy đáy nhưng muốn chém làm đôi thì rõ ràng không đủ.

Nhưng ngay lúc hắn đang nhìn, mắt thường có thể thấy được tốc độ phục hồi nhanh chóng, kiếm thứ hai chưa chém tới đã phục hồi hơn phân nữa.

Ngay lúc này, ngọn núi đen đã tăng khích thước lên trăm trượng không còn là một ngọn đồi nữa, cho dù Hàn Lập to gan, thấy tòa hắc sơn nguy nga đứng vững trước mặt ánh mắt cũng không khỏi kinh hoàng, thoạt nhìn sắc mặt có chút khó khăn.

Không cần nghỉ hắn cũng biết nếu bị ngọn núi này đánh trúng thì trùng tráo cũng không thể ngăn cản được, nhất định sẽ bị nát bấy.

Lúc này cự kiếm của Hàn Lập chém vài cái lên ngọn núi nhưng căn bản chẳng làm nên chuyện gì.

Lão giả âm thầm cười, giơ tay chỉ vào ngọn núi một cái.

"Vù" một tiếng, tòa đại sơn bỗng nhiên xuất hiện trên đầu Hàn lập, tiếp theo hung hăng nện xuống.

Hàn Lập thất kinh, không nghĩ ngọn núi khổng lồ lại đến nhanh như vậy. Sau lưng hắn một tiếng sấm vang lên, ngân quang chớp động liền biến mất.

Cách xa hơn mười trượng thân hình Hàn Lập lại hiện lên, phía sau xuất hiện đôi cánh màu bạc chính là Phong Lôi Sí.

"Ồ" thấy Hàn Lập trong nháy mắt biến mất, đến phiên lão giả giật mình.

Hắn sắc mặt đại biến, trong nháy mắt thân hình ngay lập tức bắn ra giữ khoảng cánh với Hàn Lập. Bộ dáng vô cùng cẩn thận, ánh mắt nhìn thẳng vào Hàn Lập tràn ngập vẻ khiếp sợ.

Lúc này Mạc lão giả cũng hiểu đối phương không phải là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ bình thường. Có thần thông thuấn di, hắn căn bản không có khả năng lưu đối phương lại. Lần này đến đây xem ra hơn phân nữa là ra về tay không.

Dù sao lấy tu vi của hắn khu sử tòa hắc phong lớn như thế trong khoảng khắc cũng là quá sức, chỉ có thể làm được mấy lần.

Mỗi một lần thi triển sẽ làm pháp lực tổn hao không ít, hắn cũng không dám sử dụng nhiều.

------oOo------

Chương 691: Đóng Băng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngay lúc Mục lão giả trong lòng cả kinh, sinh ra ý muốn thối lui, Hàn Lập mắt nhìn ngọn hắc sơn kia, trên mặt có chút động tâm.

Bảo vật kỳ lạ có uy lực kinh người kia, vừa nhìn cũng biết không phải vật mà lão già này có thể luyện chế, hơn phân nửa đây chính là cổ bảo do thượng cổ tu sĩ lưu lại.

Lấy uy lực lúc trước, thì Hàn Lập tin tưởng cho dù Nguyên Anh Hậu Kỳ cũng khó có thể cường ngạnh đỡ lấy một kích của ngọn núi này mà bình an vô sự.

Nếu bị đánh trúng thì khác gì trời giáng.

Nếu có thể thu lấy vật này, nó sẽ bù lại khuyết điểm về lực công kích của bản thân hắn.

Huống hồ Hàn Lập cũng cảm thấy có hứng thú với kiện Ngự Phong Xa của lão giả này.

Sau khi đánh giá một lượt, ánh mắt Hàn Lập khẽ chuyển nhìn chằm chằm về phía lão giả, ánh mắt băng hàn lạnh lẽo

Mặc dù giao thủ không lâu, nhưng hắn tự tin có thể phá giải công pháp của đối phương.

Cũng không biết có phải là do đối phương xui xẻo hay không? Lão già sử dụng công pháp và linh thuật đều thuộc băng thuộc tính. Đối với Kiềm Lam Băng Diễm của hắn mà nói, tạo thành uy hiếp không quá lớn. Vừa rồi nhiều băng lăng tấn công tới, đều bị Kiềm Lam Băng Diễm biến thành bông tuyết, dễ dàng đánh tan.

Cái này có thể cùng kết hợp với ngọn hắc sơn, nên đây là bảo vật lợi nhất của đối phương. Nhưng dưới Phong Lôi Sí lôi độn, căn bản hắn không thể sử dụng.

Xem thế nà thì việc tiêu diệt đối phương cũng không phải là không thể.

Hàn Lập trong lòng đã quyết, không hề chần chờ.

Hắn nâng băng hoa lên, sau khi lam quang lóe ra, băng hoa nhanh chóng biến hình tan chảy, hóa thành một bầy hỏa diễm màu lam bằng quả trứng gà, lơ lửng trong bàn tay giữa không trung, lộ ra một tia khí tức quỷ dị.

Tay kia của Hàn Lập dùng cự kiếm cùng ngân chung đồng thời điểm chỉ, theo sau đó hai tiếng sầm rền vang, hai cánh khẽ nhúc nhích, thân hình trong nháy mắt biến mất. Sau một khắc lại xuất hiện. Tay nâng lam diễm lên, hắn đã tiếp cận cách lão già gần trăm trượng.

Cự kiếm cùng ngân chung phóng ra hào quang cực lớn, hóa thành hai đạo ánh sáng, hướng tới lão già bay đi.

Đang trên đường đột nhiên cự kiếm lại tách ra, lại hóa thành mấy trăm đạo kiếm khí cao hàng thước, bay ra xung quanh khoảng không. Khiến lão già bị vây bên trong quần kiếm.

Thanh quang chớp động không ngừng, kiếm khí hung hăng tấn công hộ thân quang mạc của lão già.

Ngân chung cũng từng tiếng từng tiếng một phát ra âm bạc, vây lấy quang mạc kia. Chớp lên không dứt.

Liên tiếp chịu công kích, làm cho lão già có chút giật mình. Nhưng trong lòng không hề hoảng hốt. Trừ bảo châu trên đầu lại truyền thêm lượng lớn linh lực, làm quang mạc quanh thân tăng cường thêm, hắn tung ra một đấm. Bắt quyết, linh quang lam trên người chớp động, sau đó ly thể bắn ra.

Sau một trận xoay chuyển. Linh quang hóa thành băng thuẫn bay khắp tứ phía, khéo léo tinh tế, chậm rãi chuyển động, bao bọc lão già bên trong.

Sau khi có được băng thuẫn bảo hộ, lão già mới an tâm, xuất thủ chỉ vào ngọn hắc sơn đằng xa, hóa thành một đạo hắc hồng, bắn nhanh khắp tả hữu không ngừng, sợ Hàn Lập đột nhiên hiện thân tiếp cận, tiến hành đánh lén.

Thật không hổ là pháp sĩ Nguyên Anh Kỳ, kinh nghiệmđối địch thật phong phú.

Tiếng gầm rú lại vang lên, Hàn Lập đã hiện lên ngay lúc điện quang di động cách lão già mười trượng, hơn nữa nhất thủ dương lên, một tảng tơ tăm lớn từ trong tay cuồng phóng ra, đúng là phù bảo *"Thanh Minh Châm"* cực kỳ sắc bén.

Với khoảng cách ngắn như thế, lão già họ Mộ căn bản không kịp phản ứng gì, vô số thanh ti liền xuyên thủng quang mạc màu lam, trực tiếp kích khắp tứ phía băng thuẫn.

"Vù vù!" Tiếng gió thổi lá rụng phát ra bên tai, thanh ti bắn tới băng thuẫn, bạch quang lóe ra, trong nháy mắt lại kết thành một cây băng châm trắng tinh trong suốt, đều rơi xuống dưới cả.

Lão già họ Mộ thấy tình hình này, trước kinh sau hỉ, sau đó cười ha ha, há mồm ra, một đám quang trụ màu lam từ trong miệng bắn ra, lập tức bắn nhanh tới Hàn Lập chỉ cách trong gang tấc.

Kết quả là tự nhiên Hàn Lập lóe ra ngân quang, lại biến mất không thấy.

Chỉ trong thời gian trì hoãn này, cự phong đen liền bay trở về trên đỉnh đầu lão già, hắc đè lên đầu, thật không thể xem thường.

Lão già cũng không trì hoãn liên tung ra một đạo pháp quyết đánh lên phía trên.

Nhất thời ngọn núi bị run lên một trận, từ trong đó phóng ra một tảng quang hoa lớn, lấy lão già làm trung tâm, mấy trăm kiếm quang màu xanh cùng cự chùng bạc đồng thời bao bọc lấy bên trong. Vốn là công kích mấy bảo vật này, lập tức bị bẽ gãy, lập tức chậm lại, uy lực đại giảm.

Trên người lão già quang mạc chớp lên kịch liệt, lại yên tâm thêm mấy phần.

Lão già thấy tình cảnh này, trong lòng rất yên tâm.

Sau đó hắn tung một quả đấm, bạch quang chớp động, Ngự Phong Xa lại xuất hiện trở lại như lúc ban đầu trên bàn tay, hắn ném nhẹ đi, cỗ xe đón gió biến thành lớn, sau một lúc liền khôi phục lại hình dáng ban đầu, đứng ở một bên.

Chẳng biết vì sau từ trong tay đối phương hiện ra băng hoa, sau khi hóa thành một tiểu đoàn băng lam hỏa diễm, lão già họ Mục không hề lộ dấu hiệu. Đợi đến khi Hàn lập cùng Phong lôi Sí hiện ra sau lưng, hắn cảm thấy sự thể không ổn, quyết định chạy trốn, không thể dây dưa thêm nữa.

Vừa thấy Ngự Phong Xa kích phát thành công, lão già tung người hóa thành một đạo trường hồng, chớp động vài cái, đã xuất hiện phi kiếm ngăn cản, trực tiếp tấn công hướng Ngự Phong Xa đang chạy trốn.

Ngoài tốc độ cực nhanh, tựa như trong nháy mắt hiện ra.

Quang hóa lóe ra, lão già đã bình yên ngồi trong Ngự Phong Xa.

Trong lòng hắn đã hơi buông lỏng, còn đang định thu hồi bảo châu cùng ngọn hắc sơn, thì từ Ngự Phong Xa bỗng truyền đến âm thanh sét đánh ầm ầm.

Điện hồ đạn bắn từ bên dưới, thân ảnh Hàn Lập bỗng nhiên xuất hiện tại nơi này.

"A…"

Lão gia thất kinh, đang lúc định hành động thì cánh tay Hàn Lập lại đột nhiên bắt lại, một chỉ Kiền Lam Băng Diễm bao lấy năm ngón tay đang khép lại, tia chớp đâm thẳng vào lão già.

Lão già bị dọa đến nhảy dựng, nhưng ngoài băng thuẫn lơ lửng quang thân, thông linh tự động hộ chủ, bạch quang tự động che trước mặt lão già, một chút băng thuẫn lại hiện ra nơi bàn tay.

Lão già họ Mộ thấy vậy, trên mặt lộ ra một tia vui mừng.

Bàn tay của đối phương cũng dùng *"Tinh Băng Thuẫn"* công kích hắn, đây chẳng phải là muốn chết mà!

Tiếp theo đó, cánh tay đối phương đã bị khí cực hàn đống băng hủy diệt.

"Phanh!" Một tiếng nổ lớn truyền ra, bạch quang cùng lam quang đồng thời phát sáng.

Lão già rùng mình, chỉ cảm thấy hoa mắt, trước ngực lạnh léo, đã bị một ngọn lam sắc hỏa diễm quỷ dị vây trước ngực, động tác mềm mại vô cùng.

Lão già trong lòng hoảng sợ, chưa kịp lên tiếng, chỉ nghe một tiếng *"Tinh"* một tiếng, lam băng quỷ dị từ năm ngón tay Hàn Lập phóng nhanh ra, hô hấp căng căng, hơn phân nửa thân thể hắn đầy tảng băng, trong nháy mắt toàn thân đều bị đóng băng.

Nét mặt lão già cực kỳ sợ hãi, bất đắc dĩ, vội vàng điều động trăm năm khổ tu đan dương chi hỏa, thả ra một đầu lâu hoàn hỏa chói mắt bạch mang, để ngăn cản hàn băng đang lan tràn, nhất thời cùng lam băng giằng co trong lúc này.

Hàn Lập thấy vật, liền cười lạnh một tiếng, một chỉ không từ bàn tay đột nhiên vung lên.

Một đạo kiếm khí màu xanh đột nhiên hiện ra, hung hăng trảm phía trên đầu lão già.

Nhất thời bạch mang run rẩy một trận, làm lam băng chiếm thượng phong lớn, xâm chiếm lấy non nửa cái đầu, đem lộ miệng cũng lỗ mũi lão già cũng đều đống băng trong ngoài.

Lão già họ Mục thấy vậy, từ nửa khuôn mặt còn lại lộ ra vẻ tuyệt vọng, nhưng theo sau đó là tia tàn nhẫn chợt lóe lên trong mắt, thiên linh cái âm thanh một tiếng lớn.

"Phì…" Một tiếng, Nguyên Anh của lão giả hiện lên phía trên đầu hắn.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, không tưởng được há hốc mồm, một đạo kim hồ hung hăng hướng Nguyên Anh phóng đi.

Nhưng Nguyên Anh của lão già sau khi hiện ra, căn bản không hề có chút trì hoãn, mà lam mang chói mắt hiện lên, khoảng khắc biến mất không thấy, kim hình cung bắn tới không thành.

Khi mà Hàn Lập ngưng thần quan sát khắp nơi, Nguyên Anh kia đã cách xa cả trăm trượng, tiếp theo lại không một điểm chần chờ, lam quang lại hiện ra, lại biến mất không thấy.

Lúc này đây, bảo châu đang ở nơi này, sau một trận run rẩy, cũng biến mất không thấy.

Khi xuất hiện lại thì bảo chây đã bị Nguyên Anh lão gia thu vào trong áo.

Nguyên Anh dùng ánh mắt cực kỳ oán độc liếc Hàn Lập, không nói lời gì thân hình chợt ẩn chợt hiện, không lâu sau biến thành một điểm sáng, đã bay xa phía chân trời.

Tiếp theo không thế dừng lại sử dụng pháp thuật, trực tiếp ngự khí bảo châu, bay qua bầu trời, không lâu sau đã không còn thấy bóng dáng.

Còn Hàn Lập lạnh lùng nhìn Nguyên Anh đối phương chạy trốn, hắn đấm vào thân xác lão gia, đang đứng im không nhúc nhích.

Dù hắn có Phong Lôi Sí thần thông, cũng không thể bằng Lôi Độn Chi Thuật, chỉ là một người chạy trốn, một người đuổi, chứ không thể bắt đối phương. Cho nên một khi Nguyên Anh đối phương không thể một kích giết chết, hắn cũng không cần phải ra tay lần thứ hai.

Hôm nay, chứng kiến Nguyên Anh lão già trốn chạy vô ảnh vô tung, Hàn Lập sắc mặt không chút thay đổi, quả đấm nắm lại, đám vào thân thể lão già đang bị đóng băng, lập tức vỡ vụn, hóa thành lam tinh quang đầy trời, tan thành cát bụi!

Quyển 5: Danh chấn nhất phương

------oOo------

Chương 692: Tái tụ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lần này mặc dù không giữ lại được Nguyên Anh của đối phương, nhưng thân thể lão già đã bị hủy, nếu không mất hơn mười năm thì đừng hi vọng khôi phục nguyên khí được.

Càng huống chi về sau nhất định phải đoạt xá, nhưng để tìm được thân thể thích hợp thì chẳng dễ chút nào, có thể kịp thời tìm được là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Đến lúc đó nếu là tình huống bất đắc dĩ,có thể tùy tiện tìm một thân thể, tuy nhiên chắc chắn tu vi sẽ bị giảm đi nhiều.

Lần này mạo hiểm đến Mộ Lan thảo nguyên cũng không phải về tay không. Cho dù tại động phủ của Thương Khôn Thượng Nhân không tìm được bảo vật nào nhưng lần này thu được hai kiện cổ bảo, ngoài ra còn có túi trữ vật, cũng có thể coi là có thu hoạch lớn.

Nghĩ tới đây, hắn nhìn qua chỗ thân thể lão giả bị phá hủy, một Túi Trữ Vật màu bạc đang lơ lửng trên không.

Hàn Lập thần sắc không thay đổi vẫy tay trên không một cái, Túi Trữ Vật liền bị hút vào trong tay, sau đó không chần chờ thần thức liền đảo qua

Kết quả, Hàn Lập thất vọng!

Bên trong trừ có mười mấy khối Linh Thạch Bậc Trung còn lại đều là một ít bình thường nguyên liệu luyện khí cùng vài bình đan dược mà thôi

Mà mấy loại dược bình này, Hàn Lập mở bình ra xem chỉ đều là một ít loại đan dược tầm thường. Đường đường là một gã tu sĩ Nguyên Anh Kỳ mà trên người chẳng có bao nhiêu thứ tốt.

Mà hắn… hy vọng nhất là được chứng kiến một vài cái ngọc giản của nguyên anh tu sĩ, nhưng trong Túi Trữ Vật thì đến một cái cũng không. Điều này làm cho Hàn Lập cảm thấy kỳ quái, khẽ thở dài một tiếng.

Vốn còn muốn thu được một ít linh thuật pháp quyết, xem xem rốt cuộc có thể trong nháy mắt phóng ra pháp thuật uy lực lớn hay không, hôm nay xem ra trong khoảng thời gian ngắn thì vẫn chưa có khả năng!

Đem Túi Trữ Vật tiện tay thu hồi, Hàn Lập vừa nhấc tay bỗng nhiên ánh mắt bắt đầu như ngọn lửa nhìn chầm chầm vào ngọn núi phía xa.

Mặc dù bảo khố này nguyên là của lão giả họ Mục nguyên anh đã xuất khiếu chạy thoát, nhưng ngọn núi mầu đen vẫn chưa mất, mặt ngoài linh quang chớp động không ngừng

Hàn Lập hai tròng mắt híp lại hướng về phía này trong bảo khố nhẹ nhàng vẫy, Cổ Bảo vô chủ lập tức quang hoa lóe ra, nhanh chóng thu nhỏ lại, thẳng hướng Hàn Lập bay vụt đến.

Đến khi bay vào tay Hàn Lập lại một lần nữa thu nhỏ lại thành một ngọn núi nhỏ nằm gọn trong lòng bàn tay.

Hàn Lập tò mò xem ngọn núi nhỏ trên tay, cũng không quá nặng sau đó nắm lấy Cổ Bảo, lật qua lật lại nhìn kỹ càng, kết quả tại dưới đáy hắc sắc tiểu sơn, có khắc ba chữ nhỏ màu vàng kim nhạt.

"Thiên Trọng Phong " Hàn Lập không khỏi lầm bầm đọc theo, trong mắt toát ra vẻ hài lòng

Đem ngọn núi thu lấy, Hàn Lập liếc mắt nhìn lại Ngự Phong Xa một cái, cũng thu hồi luôn

Nhìn theo hướng nguyên anh lão giả biến mất một vài lần Hàn Lập cúi đầu ngẫm lại phương hướng một lúc rồi mới hướng một bên phá không bay đi

Lát sau, thân ảnh Hàn Lập liền biến mất khỏi không trung, không còn thấy tung tích.Chỉ còn đồi núi và cây cỏ không có một bóng dáng người, nhìn cực kì yên tĩnh.

Nhưng không bao lâu sau, phía chân trời thanh quang chớp động, một đạo cầu vồng từ xa bay vụt đến.

Giây lát sau, đạo thanh hồng đến bầu trời phía trên ngọn núi, sau khi xoay quanh một vòng, thanh quang thu liễm, hiện ra thân ảnh Hàn Lập trên bầu trời

Hai mắt hắn chăm chú nhìn phía dưới, lông mày nhướng lên, rồi đột nhiên vung tay lên, từ bàn tay bắn ra mấy đạo thanh quang, tốc độ cực nhanh bắn thẳng đến chỗ dưới một gò núi

Kết quả tại khoảng cách ngoài gò núi hai ba mươi trượng, thanh quang bị biến mất. Một tầng ánh sáng trắng mờ mờ tựa như chiếc lồng đang bao phủ phía dưới, mà bên trong màn hào quang đang có bốn người ngửa đầu nhìn lên, trên mặt cũng thản nhiên tươi cười.

Đúng là Nam Lũng Hầu, bạch sam lão giả, lão phụ nhân cùng hán tử mặt ngăm đen

"Ha ha! Hàn đạo hữu có thể an toàn đến, thật sự là chuyện may mắn!" Nam Lũng Hầu thản nhiên cười nói. Sau đó vung tay lên, tức thì màn hào quang bỗng nhiên biến mất.

*"Ồ! Mấy vị đạo hữu khác còn chưa tới sao?"*Hàn Lập mỉm cười trả lời, không khách khí từ từ hạ xuống trước mặt bốn người.

"Mấy vị đạo hữu khác sợ rằng không dễ thoát thân, khi chúng ta chia nhau bỏ chạy, vương đạo hữu cùng vưu đạo hữu phía sau đều có pháp sĩ đuổi theo. Muốn thoát khỏi truy binh sợ rằng không phải là điều đơn giản" Hán tử ngăm đen lắc đầu, bình tĩnh nói.

"Bất quá, đạo hữu càng làm cho bản hầu giật mình. Ta nếu không nhìn lầm thì hình như tên Mộ Lan kia cưỡi Ngự Phong Xa đuổi theo đạo hữu. Ha ha, lấy Ngự Phong Xa độn tốc kinh người, mà

đạo hữu lại cũng có thể dễ dàng thoát thân, xem ra ta lần này thật đúng là không có tìm lầm người" Nam Lũng Hầu nhìn như thật cao hứng nói.

Nhưng Hàn Lập nghe mà khẽ nhếch môi, mơ hồ nghe từ trong những lời, đối phương đúng đang có ý kinh nghi chính mình.

"Không có gì, Hàn mỗ không có gì tài giỏi,nhưng đối với độn thuật thì cũng có chút tài mọn" Hàn Lập sắc mặt thong dong nhưng trong miệng hàm hồ trả lời.

Thấy Hàn Lập không muốn nói chính mình trải qua thoát thân như thế nào. Nam Lũng Hầu cũng không có truy vấn nữa.

Trừ bạch sam lão giả ra, lão phụ nhân cùng mặt đen hán tử, cũng cảm thấy hứng thú xen miệng trò chuyện.

"Nhớ kỹ lần trước cùng pháp sĩ địa đại chiến, duy trì liên tục hơn mười năm… lần này trải qua nhiều năm, lúc này đây không biết còn có thể kéo dài đén khi nào. Nhưng trong lúc này, Thiên Nam chánh ma lưỡng đạo cùng Thiên Đạo Minh của Hàn huynh khẳng định muốn phái người tham chiến rồi. Mà lấy địa vị Lạc Vân Tông tại Thiên Đạo Minh, khẳng định sẽ yêu cầu một gã Nguyên Anh Kỳ trưởng lão trợ chiến. Nói không chừng, Hàn đạo hữu còn có cơ hội trở lại Mộ Lan thảo nguyên một chuyến rồi!" Nam Lũng Hầu vừa cười vừa nói

"Thật ra trừ ba thế lực lớn phái người xuất lực hiệp trợ Cửu Quốc Minh, còn lại có một chút tán tu tự nguyện đến đây ngăn cản pháp sĩ, trong đó cũng có ít hảo thủ. Mộ Lan nhân sợ rằng rất khó chiếm được tiện nghi." Lão phụ nhân gật đầu, thấp giọng nói.

"Bất quá ta cảm thấy kỳ quái chính là, đối phương biết rõ chúng ta Thiên Nam gồm nhiều thế lực, một khi liên thủ thì Mộ Lan nhân bây giờ căn bản là không đáng nói. Nếu không lần trước đại chiến, đã sớm đánh một trận long trời lở đất. nếu chủ động khơi mào đại chiến, chính là thiếu suy nghĩ! Lần trước khi đối phương đột nhiên có viện quân đến, mới dám tin tưởng tăng cường triển khai công kích. Lần này chẳng lẽ vừa có thêm đại bộ lạc mới tăng viện thêm?" Hán tử mặt đen bộ mặt căng thẳng dự đoán nói.

"Điều này không phải không có khả năng, bất quá…"

Ngay lúc mấy người cùng nghị luận,thời gian bất tri bất giác trôi qua rất nhiều.

Đột nhiên, Nam Lũng Hầu đang nói bỗng nhiên có tiếng nói xen vào, ngẩng đầu nhìn về phía xa xa. Mấy người khác cũng nhìn lại, nét mặt có chút chút ngưng trọng.

Nơi này vẫn là Mộ Lan thảo nguyên, không phải chỉ có bọn hắn là tu sĩ phân tán ở đây tập hợp, cũng rất có thể là có pháp sĩ đi ngang qua nơi này.

Chỉ thấy từ xa xa trên bầu trời, quang hoa chớp động, một đạo hắc quang, hai đạo huyết đoàn thẳng hướng nơi này bay vụt đến.

Nam Lũng Hầu ngóng nhìn trong chốc lát sau đó tựu thần sắc trở lại bình thường.

"Không có việc gì, là Vương đạo hữu cùng hai vãn bối của hắn" Nam Lũng Hầu nhoẻn miệng cười nói.

Những người khác vừa nghe lời ấy, cũng sắc mặt trầm tĩnh lại.

Quả nhiên, qua một lát sau, vài đạo quang hoa bay đến gần, thật sự là Vương Thiên Cổ và Vương Thiền ba người.

Lúc này đây, Nam Lũng Hầu không có chần chờ nữa trực tiếp bỏ đi cấm chế trên không trung, đám người Vương Thiên Cổ hạ xuống chỗ đám người Hàn Lập trên gò núi.

"Ồ, Hàn đạo hữu dĩ nhiên so với ta tới còn muốn sớm hơn, thật sự là ngoài ý muốn của Vương mỗ!" Vương Thiên Cổ vừa thấy Hàn Lập cũng đứng cùng mấy người, nét mặt lộ một tia kinh ngạc nói, vẻ ngoài ý muốn.

Xem ra vị Quỷ Linh Môn tu sĩ này cũng nhìn thấy Ngự Phong Xa đuổi theo Hàn Lập, nói không chừng lúc ấy lại còn nhìn có chút hả hê!

"May mắn mà thôi! Nhưng thật ra Vương đạo hữu mang theo hai gã hậu bối, còn có thể chưa bị rụng sợi lông tóc nào,điều này mới làm cho tại hạ bội phục vô cùng" Hàn Lập ánh mắt đảo qua hai người Vương Thiền đang đứng bên cạnh Vương Thiên Cổ, không nhanh không chậm trả lời, bộ dáng rất có một tia thâm ý.

"Hắc hắc! Pháp sĩ đuổi theo ba người Vương mỗ, độn tốc cũng không nhanh lắm. Ta cùng hai vị vãn bối liên thủ thi triển bí pháp độn thuật của môn phái, rất dễ dàng bỏ xa đối phương, làm sao có thể cùng so sánh với pháp sĩ khống chế Ngự Phong Xa được" Vương Thiên Cổ lơ đểnh trả lời.

Hàn Lập nghe lời này, trong lòng cười lạnh một tiếng, đang định nói cái gì, đột nhiên biến sắc, ngậm miệng không nói.

"Ồ, Vưu đạo hữu cũng tới. Xem ra chúng ta vận khí thật không sai, cũng bình yên chạy đến nơi đây. Lúc trước ta còn đang suy nghĩ, nếu lúc phá cấm chế đột nhiên ít một hai người trợ lực nói, không biết có thể bài trừ cấm chế được hay không nữa!" Nam Lũng Hầu lần nữa ngẩng đầu nhìn lên phía bầu trời, vẻ mặt sắc mặt vui mừng nói.

Mọi người nghe vậy, cũng không khỏi lộ vẻ vui mừng.

Nếu thực sự bởi vì ít đi một người mà không cách nào lấy được bảo khố, những người này tự nhiên buồn bực vô cùng.

"Không đúng! Vưu đạo hữu hình như bị người đuổi theo, bộ dáng còn có vẻ chật vật" Bạch sam lão giả vốn không nói một câu,chỉ một mình đứng ở một bên, đột nhiên trịnh trọng nói. Vừa nghe lời này, Hàn Lập bọn người thất kinh vội vàng nhìn lại.

Chỉ thấy xa xa phía chân trời, quả thật có một đạo bạch hồng cuống quít lao tới, phía sau là một lục, một hồng, hai đạo ánh sáng đuổi sát nút.

Trong nháy mắt, chúng nó đã tới ngay vị trí đám người Nam Lũng Hầu trên gò đất.

Nam Lũng Hầu thần sắc đột nhiên trở nên âm trầm.

------oOo------

Chương 693: Kinh sợ thối lui

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Xem ra Vưu đạo hữu gặp phải phiền toái rồi. Bất quá chỉ có hai gã pháp sĩ xuất hiện mà thôi, sao mọi người không nhất tề xuất thủ!" Nam Lũng Hầu quyết đoán nói sau đó thân hình hóa thành một đoàn kim mang bay vọt lên.

Mọi người còn lại đều liếc mắt nhìn nhau một cái rồi cũng không có dị nghị gì nhất loạt hiện thân.

Nhất thời tám đạo quang hoa màu sắc khác nhau từ gò núi bay lên vội vàng bay về phía trước mặt nghênh đón đạo bạch hồng quang mang đang chạy trốn.

Đạo bạch hồng quang nguyên vốn là đang chạy đến nơi này vừa thấy tình cảnh này, độn tốc lập tức nhanh hơn ba phần, trong nháy mắt đã tới ngay trước mặt đám người Hàn Lập, quang hoa thu liễm lộ ra khuôn mặt lạnh lùng của tu sĩ họ Vưu.

Sắc mặt có chút trắng bệch, xem ra có chút bộ dáng tổn thương và tức giận.

"Đa tạ chư vị đạo hữu tới tiếp ứng, Vưu mỗ cảm kích vô cùng!" Tu sĩ mặt lạnh hai tay liền ôm quyền, trên mặt thần sắc lo âu biến mất cảm kích nói.

"Đâu có gì! Đạo hữu không sao chứ? Bất quá, tại sao lại có hai gã pháp sĩ truy tìm đạo hữu. Ta nhớ kỹ hình như vốn chỉ có một người?" Nam Lũng Hầu đồng dạng dừng độn quang, thân hình hiện ra phiêu phù trên không trung, nhìn quan tâm hỏi.

"Không việc gì, chỉ bất quá ta cùng một gã tranh đấu hơn nửa ngày thì đối phương lại có trợ thủ, ta chỉ còn cách bỏ chạy hai ngày hai đêm, nguyên khí hao tổn một phần!" Tu sĩ mặt lạnh cười khổ có chút bất đắc dĩ nói.

"Cũng khó trách đạo hữu phải bỏ chạy khi đồng thời phải đối mặt với hai gã pháp sĩ cùng cấp. Trong chúng ta ngoại trừ Nam Lũng đạo hữu cùng Vân đạo hữu thì người khác mà gặp cũng chỉ có thể tạm tránh đi thôi." Lão phụ nhân thở dài, nói.

"Bất quá hai người đang truy đuổi đạo hữu tu vi thần thông tạm không nói đến nhưng lá gan thật sự rất lớn. Đến bây giờ, lại còn không có ý thối lui, chẳng lẽ thật muốn lấy trứng chọi đá hay sao?" Hàn Lập hướng xa xa nhìn rồi đột nhiên cười rộ lên.

Thật ra không cần Hàn Lập nói những người khác tự nhiên cũng chứng kiến.

Hai gã pháp sĩ đối diện vừa thấy đám người Hàn Lập hiện thân, mặc dù từ xa dừng lại nhưng cũng không có lập tức đào tẩu, mà đứng tại chỗ lạnh lùng quan sát bọn họ.

Nhưng hình dáng tướng mạo hai người này dưới thần thức cường đại của đám người Hàn Lập cũng thấy được nét cơ bản.

Một gã sắc mặt vàng óng ánh, đầu đội ma quan, một gã tướng mạo dữ tợn, toàn thân áo lục, đều là pháp sĩ Nguyên Anh Sơ Kỳ.

Nam Lũng Hầu thấy cảnh này thì hừ lạnh một tiếng. hướng đối diện lạnh như băng nói:

"Hai vị đạo hữu đến bây giờ còn không chịu rời đi, chẳng lẽ không làm cho ta ra tay thì không được? Hai vị sẽ không sợ bị hình thần câu diệt sao!"

Nam Lũng Hầu trong giọng nói tràn ngập uy hiếp.

"Khẩu khí thật là lớn! Mặc dù hai người chúng ta không phải là đối thủ của các ngươi nhưng nếu nói là có thể tiêu diệt được chúng ta thì không khỏi tự mãn quá. Hai người bọn ta cũng sẽ không liều mạng với các ngươi mà chỉ cần trì hoãn nửa ngày thì các ngươi tưởng rằng còn có cơ hội rời đi sao? Chi bằng, bây giờ ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói thì nói không chừng, bản Thượng sư còn có thể cho các ngươi cơ hội chuyển giới đầu thai!" Ma quan pháp

sĩ hai mắt vừa đảo cất giọng the thé dị thường trả lời.

"Trì hoãn nửa ngày? Các ngươi cho bọn ta đều là bùn đất hay sao?" Nam Lũng Hầu giận quá cười rộ lên.

Cùng lúc đó trên người hắn kim quang chói mắt, làm cho người ta cơ hồ không dám nhìn thẳng.

"Có lẽ không thể nhưng cũng phải làm! Các ngươi nhiều tu sĩ cấp cao như vậy đến Mộ Lan thảo nguyên, ta thân là chủ nhân chung quy tốt hay xấu cũng phải chiêu đãi một phen!" Áo lục pháp sĩ mặt không chút thay đổi nói.

"Hừ! xem ra hai người ngươi chưa thấy quan tài thì chưa rơi lệ. Vân huynh, động thủ đi!" Nam Lũng Hầu sắc mặt trầm xuống, quay đầu nhìn bạch sam lão giả thản nhiên nói.

Nhưng bạch sam lão giả nghe vậy thì trên mặt lộ ra một tia bất đắc dĩ.

"Nguyên vốn định trước khi làm chánh sự nên ít tiêu hao pháp lực nhưng cũng không có thể để cho hai người này đi theo sau chúng ta mãi. Cũng chỉ có thể động thủ!" Lão giả than nhẹ một tiếng nói.

Nói xong hắn khẽ há mồm, nhất điểm ngân sắc từ trong miệng phun ra.

Vật này lớn cỡ nắm tay tinh quang bắn ra bốn phía, phiêu phù trước ngực vài thước chậm rãi chuyển động.

Hai pháp sĩ đối diện thấy cảnh này lập tức thân hình lui về phía sau một ít, quanh thân quang hoa tăng vọt, vẻ mặt đề phòng nhìn lão giả.

Mà Nam Lũng Hầu nọ không nói gì vung tay áo, một cái kim sắc phi kiếm từ trong tay áo bay ra.

Đám người Hàn Lập cũng không nói gì mà đề khởi pháp lực, thân hình chậm rãi tiến về phía trước.

Đang lúc này, bầu trời xa xa sau lưng hai người đối diện đột nhiên hồng quang chớp động, tiếp theo một đạo hỏa quang từ xa bay vụt đến.

Đám người Nam Lũng Hầu đang muốn động thủ chợt ngẩn ra, động tác trên tay không khỏi tạm dừng lại.

Hai gã pháp sĩ này tự nhiên cũng phát hiện dị trạng phía sau nhưng ma quan pháp sĩ thần sắc như thường nhìn hỏa quang nọ ngoắc tay.

Kết quả, hồng quang dừng lại trên đỉnh đầu sau khi xoay quanh một cái thì vững vàng rơi vào trong tay, sau đó bạo vỡ ra lộ ra một đoàn hỏa diễm trong lòng bàn tay người này hung hung bốc cháy.

Đây đúng là Truyền Âm Phù không biết từ nơi nào bay đến!

Ma quan pháp sĩ chỉ dùng thần thức xem lướt qua một chút thì kinh hô lên.

Cho dù cách xa khoảng trăm trượng nhưng đám người Nam Lũng Hầu đều có thể rõ ràng chứng kiến nét mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Người này đột nhiên quay đầu, môi khẽ nhúc nhích hướng áo lục pháp sĩ một bên truyền âm. Pháp sĩ diện mục dữ tợn nọ chỉ nghe vài câu thì mặt biến sắc đồng dạng thấp giọng hô một tiếng.

Sau đó này hai người cẩn thận nhìn chúng tu sĩ vài lần, ánh mắt cuối cùng lại rơi vào trên người Hàn Lập sắc mặt ngưng trọng.

Hàn Lập thần sắc như thường, trong lòng hơi lo lắng nhưng lại mơ hồ đoán ra được cái gì.

Hơn phân nửa là có liên quan đến lão giả họ Mục bị mình đánh trọng thương chỉ có Nguyên Anh chạy trốn được. Hai người này chẳng lẽ cùng lão giả nọ có quan hệ gì?

Hàn Lập bất động thanh sắc suy nghĩ nhưng hai pháp sĩ lại hung hăng nhìn Hàn Lập. Sau khi liếc mắt nhìn nhau một cái thì hai người trên mặt lộ vẻ chần chừ.

Sau khi thấp giọng truyền âm một hai câu, trên hai người này quang hoa nhất khởi không nói gì hóa thành hồng lục hai đạo trường hồng phi độn quay về.

Điều này làm cho đám người Nam Lũng Hầu sửng sốt nhưng sau khi do dự một lúc thì cũng không ai đuổi theo.

Kết quả trong chớp mắt, hai người nọ hóa thành hai cái quang điểm biến mất phía cuối chân trời.

"Hàn đạo hữu, hai người nọ tựa hồ đối với ngươi rất để ý. Ngươi trước kia có nhận ra hai gã pháp sĩ này sao?" Vương Thiên Cổ nửa cười nửa không đứng một bên không biết có ý gì đột nhiên hỏi.

"Không nhận ra, tại hạ lần đầu tiên đến Mộ Lan thảo nguyên, như thế nào nhận ra hai người này" Hàn Lập không chút do dự trả lời, ánh mắt bình tĩnh.

Nam Lũng Hầu nghe lời này, nhăn mày nhăn mặt nhưng lập tức giãn ra.

"Tốt, mặc kệ hai gã pháp sĩ nọ có chuyện gì xảy ra. Chúng ta hay là nên rời nơi này đi, nhanh giải khai cấm chế để bắt được bảo vật. Nơi này là địa phương của Mộ Lan nhân, chúng ta không nên ở lại lâu" Nam Lũng Hầu không có đem chuyện vừa rồi ra hỏi rõ ngược lại coi như không có chuyện gì xảy ra.

Vương Thiên Cổ thấy Nam Lũng Hầu nói như thế, lập tức ngậm miệng không nói gì thêm, mấy người khác mặc dù cũng có chút khó hiểu, nhưng cũng không nói thêm gì.

Dù sao xem ra hai gã pháp sĩ nọ hình như cùng Hàn Lập kết thành cừu oán, bọn họ cũng chẳng muốn xen vào việc riêng của người khác.

Vì vậy, Nam Lũng Hầu cùng bạch sam lão giả dẫn đầu mấy người hóa thành vài đạo độn quang, nhanh chóng nhanh rời khỏi nơi đây.

Dọc theo bên bờ thảo nguyên hướng về hướng tây mọi người thấy trước mặt hiện ra một thạch sơn trụi lủi cao hơn trăm trượng cao nhưng tuyệt nhiên không có một ngọn cỏ, đó là một cự đại sơn thạch. Nhìn thấy ngọn núi này bọn người Hàn Lập trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chẳng lẽ thượng nhân động phủ ở ngay trong sơn thạch bình thường này?

Nơi này linh khí thiếu thốn, nếu không phải Nam Lũng Hầu dẫn đường thì bọn họ thật đúng là không thể tìm được nơi đây.

"Tốt, chính là nơi này. Ta cùng Vân đạo hữu, trước tiên sẽ mở ra ngoại tầng cấm chế, mấy vị đạo hữu theo sau" Nam Lũng Hầu ngưng trọng nhìn Hàn Lập mấy người dặn dò sau đó cùng bạch sam lão giả sóng vai tiến về phía trước từng bước, đối mặt với sơn thạch này rồi đều móc từ trong áo ra một tiểu kỳ.

Hai mặt tiểu kỳ rộng cỡ vài thốn, một cái lục quang lập lòe trong suốt dị thường,, một cái màu vàng ẩn hiện phù văn di chuyển, vừa nhìn cũng biết không phải vật tầm thường.

Chứng kiến cử động của Nam Lũng Hầu, đám người Hàn Lập không khỏi nín thở ngưng thần nhìn kỹ hai người làm phép.

Chỉ thấy hai người niệm chú lẩm bẩm, tiếng chũ ngữ trầm thấp không nhanh không chậm từ miệng hai người phát ra liên miên, đồng thời hai thanh tiểu kỳ cũng bắt đầu lóe sáng rồi dần dần run rẩy tự đứng lên tựa hồ muốn rời tay bay đi.

"Đi!"

Cơ hồ đồng thời trong tích tắc, Nam Lũng Hầu cùng bạch sam lão giả đều buông tay, tiểu kỳ rời tay bắn ra.

Sau khi quang hoa chợt lóe lên, tiểu kỳ nhanh như chớp chui vào núi đá mất tung mất tích.

Một lát sau, hết thảy như thường, không có động tĩnh gì.

Đám người Hàn Lập trên mặt không hẹn mà cùng dâng lên một tia nghi hoặc.

Lão phụ nhân nọ thì ho nhẹ một tiếng đang muốn mở miệng muốn hỏi thì mặt đất dưới chân đột nhiên rung động trùng trùng, làm cho đại bộ phận mọi người thân hình rung lên thiếu chút nữa là không thể đứng thẳng được.

Nhưng màn kế tiếp lại làm cho sắc mặt Hàn Lập khẽ biến, trong lòng cả kinh.

------oOo------

Chương 694: Lôi Hỏa Trùy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mặt đất dưới chân rung động kịch liệt, tiểu thạch sơn từ đỉnh núi xuống đến chân rung lắc rồi hé ra một cái khe, từ đó bắn ra ánh bạch quang nhu hòa.

Núi đá này thật muốn bửa ra làm đôi.

Đám người Hàn Lập hít một hơi lương khí, đối với thần thông khai sơn liệt thạch của hai người Nam Lũng Hầu,trong lòng cũng sinh ra kiêng kỵ.

Càng khiếp sợ hơn là thần sắc bọn họ biểu hiện ra vẻ thản nhiên như biết trước điều này sẽ xảy ra. Nhưng rốt cuộc trong lòng họ nghĩ như thế nào thì chỉ có trời biết.

Mấy người tu vi thấp nhất là Vương Thiền cùng Yến Như Yên, sắc mặt trắng bệch đứng ở sau Vương Thiên Cổ im lặng không nói gì.

Hàn Lập lạnh lùng nhìn hai người này một cái rồi thu hồi ánh mắt.

Xem ra trước khi lấy được bảo khố thì không có cơ hội ra tay với Vương Thiền.

Nam Lũng Hầu cùng bạch sam lão giả tiếng chú ngữ một khắc cũng không dừng lại.

Một lát công phu sau, núi đá rốt cục phân thành hai, hé ra một cái khe lớn bề rộng chừng hơn mười trượng.

Mà trong cái khe có một cái bậc thang đá nối thẳng xuống đất xuất hiện trước mặt mọi người.

"Đi thôi" Bạch sam lão giả trên mặt hiện lên một tia hưng phấn

ngắn gọn hô rồi dẫn đầu đi vào.

Người vốn dẫn đầu là Nam Lũng Hầu thì ngược lại sau khi mỉm cười đi vào sau đó.

Nhìn thấy tình hình này, Hàn Lập trong lòng vừa động.

Xem ra bạch sam lão giả này có chút không đơn giản, ở đây dường như ngay cả Nam Lũng Hầu đều phải nhún nhường.

Mấy người khác tựa hồ cũng nhận ra cái gì đó nên nhìn nhau vài lần, tuy nhiên mỗi người đều là lão luyện nên cũng không ai lên tiếng nhắc đến việc này,ngược lại thần sắc không thay đổi đi vào.

Cầu thang rất dài, hai vách núi hai bên được khảm nguyệt quang thạch màu trắng,nhưng càng đi xuống dưới không khí có vẻ càng âm hàn.

Chỉ một lát sau, đoàn người đã xâm nhập xuống dưới núi đá chừng trăm trượng.

Nguyệt quang thạch vẫn phóng xuất ánh bạch quang nhàn nhạt nhưng không hiểu sao càng xuống sâu thì ánh bạch quang lại chuyển thành màu u lục, làm cho thông đạo có vẻ có chút âm u,tràn ngập khí tức âm sâm.

Thấy tình cảnh này, Hàn Lập nhíu mày, trong tiềm thức đem tu sĩ mặt đen giãn ra một khoảng cách nhất định để nhỡ có cái gì phát sinh ngoài ý muốn, thì bản thân mình còn có thời gian phản ứng.

Thật ra không chỉ Hàn Lập mà Nam Lũng Hầu cùng bạch sam lão giả và các lão quái vật khác cũng đều sáng suốt hành động tương tự. Nhất thời mấy người đem khoảng cách giãn ra hơn mười trượng.

Nam Lũng Hầu cùng lão giả họ Vân biết rõ những người còn lại có ý đề phòng bọn họ, nhưng làm ra vẻ không biết mà vẫn đi nhanh về phía trước, không có chút bất mãn nào.

Sau khi đi khoảng thời gian đủ ăn một bữa cơm, đám người Hàn

Lập đi vào một gian đại sảnh thần bí.

Nói thần bí là bởi vì gian sảnh này bốn vách tường lam quang lập lòe trong suốt, phảng phất chỉ dùng một tấm cự đại phỉ thúy kéo giãn ra luyện chế mà thành, có vẻ diễm lệ chói mắt phi thường.

Đứng trong cái sảnh rộng hơn mười trượng này, mọi người tất cả đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mấy thứ này đương nhiên không có khả năng thật sự là phỉ thúy, thần thức mọi người hướng lên trên tường đảo qua. Kết quả vừa tiếp xúc thần thức đã bị bắn ngược trở về, căn bản không cách nào thẩm thấu qua.

Hàn Lập cũng không có giật mình lại dùng thần thức hướng về các góc khác của đại sảnh, mỗi một góc dò xét một chút.

Kết quả tất cả đều giống nhau,.

Hàn Lập tự nhủ một lúc rồi xoay chuyển ánh mắt nhìn những người khác.

Đám người Vương Thiên Cổ, tu sĩ họ Vưu cũng nhăn mày lại, hiển nhiên cùng cũng cảm giác được có chút khó giải quyết.

*"Chẳng lẽ nơi này bày "*Thái Diệu Thần Cấm*"? Xem ra Nam Lũng Hầu không có thổi phồng"*.

Hàn Lập âm thầm đánh giá thì đột nhiên cả thính đường kịch liệt hoảng động tiếp theo là cả một chuỗi tiếng nổ truyền đến.

Mấy người lão phụ nhân cả kinh, vội vàng quay đầu lại nhìn nhưng lại phát hiện lối vào thông đạo không biết khi nào đã biến mất vô tung vô ảnh, thay vào đó là đồng dạng vách tường lập lòe lam quang.

Cả thính đường một chút biến thành tử địa.

"Nam Lũng đạo hữu. Đây là ý tứ gì?" Hán tử mặt đen vừa thấy cảnh này thì sắc mặt trầm xuống chất vấn.

Đám người Vương Thiên Cổ cũng lộ vẻ cảnh giác, nhìn Nam Lũng Hầu cùng bạch sam lão giả chằm chằm. Mục quang lấp lóe không ngừng.

"Mấy vị đạo hữu chớ nên đa tâm! Đây là do cấm chế bên ngoài tự khởi động, đem khe núi khép lại. Hai chúng ta lần trước tới đây cũng gặp cảnh này. Chỉ cần tại thính đường đợi đủ ba ngày, nhằm thời điểm cấm chế yếu nhất để một lần nữa tách sơn thạch này ra. Hơn nữa cấm chế bên ngoài đóng lại mà nói, cũng giúp chúng ta không cần sợ pháp sĩ từ bên ngoài phát hiện ra chúng ta" Nam Lũng Hầu không hề có điểm ngoài ý muốn, trấn định nói.

Nghe lời này, đám người hán tử mặt đen có chút nửa ngờ nửa tin, nhưng thần sắc hoà hoãn hơn.

Chỉ cần Nam Lũng Hầu hai người ở trong vòng đại sảnh mọi người cũng không sợ bọn họ thiết hạ bẫy.

"Nói như thế! Tại hạ mới rồi đã mạo phạm" Hán tử mặt đen ôm quyền bồi lễ.

"Không có gì, ta hãy nhanh chóng phá giải cấm chế đã. Nơi này trước đây là ta cùng Vân đạo hữu ôm thất vọng mà trở về. Thái Diệu Thần Cấm này cũng không có thể phá giải dễ dàng như vậy" Nam Lũng Hầu bộ dáng không để ý nói.

"Cấm chế này thật sự khó phá như thế sao? Ta trước đây có kiếm được nhất kiện bảo vật chuyên khắc chế các loại cấm chế và vòng bảo hộ. Có lẽ không cần phiền toái như vậy, chỉ cần đem bảo vật này xuất ra là có thể phá cấm chế này?" Lão phụ nhân trên mặt tràn đầy nếp nhăn đột nhiên cười lớn nói.

"Ồ! Thai phu nhân nếu có dị bảo này đương nhiên có thể thử một lần. Ta nếu dùng thần thức để giải khai cấm chế thì cũng không phải là mười thành mười nắm chắc" Bạch sam lão giả trong mắt hiện lên nét vui mừng, không chút do dự trả lời.

"Không sai, Vân đạo hữu cứ việc làm phép. Ta sẽ không ngăn trở" Nam Lũng Hầu đồng dạng vui mừng lẫn sợ hãi nói.

"Nếu hai vị đạo hữu đồng ý, lão thân cũng không khách khí. Bất quá nếu thực sự may mắn dùng bảo vật này phá được cấm chế thì lão thân có thể cùng hai vị đạo hữu được ưu tiên chọn lựa bảo vật hay không?" Lão phụ nhân cười hắc hắc, giọng nói khàn khàn nhưng song nhãn hiện tinh quang, hiện ra bản chất của mình.

Vừa nghe lời này, tu sĩ mặt lạnh cùng đám người Vương Thiên Cổ thần sắc khẽ biến xem Nam Lũng Hầu hai người trả lời như thế nào.

Nam Lũng Hầu nét mặt lộ ra một tia ngoài ý muốn nhìn sang lão giả liếc mắt một cái thì đột nhiên nhìn mọi người trong đại sảnh nói:

"Mặc kệ là Thai phu nhân hay là đạo hữu khác nếu có thể phá giải cấm chế nơi này thì có thể được ưu tiên lựa chọn nhất kiện bảo vật sau hai người bọn ta. Mấy vị đạo hữu cảm thấy như thế nào?"

Nói xong lời này, Nam Lũng Hầu cố ý xem biểu tình của đám người Hàn Lập một chút.

Kết quả, Hàn Lập cùng Vương Thiên Cổ đều không lộ ra vẻ gì riêng hán tử mặt đen cùng tu sĩ họ Vưu mặc dù vẻ mặt không vui nhưng cũng không có ra miệng phản đối, cam chịu chấp nhận.

Vì vậy Nam Lũng Hầu sau khi cười cười thì quyết đoán nhìn lão phụ nhân nói:.

"Các đạo hữu khác cũng không có ý kiến, Thai phu nhân ngươi có thể ra tay".

"Đã như vậy, lão thân sẽ thử một lần" Lão phụ nhân trong lòng mừng thầm, bà đối với kiện bảo vật của mình rất tin tưởng.

Chỉ cần không phải ảo trận hoặc vô hình cấm chế, bà khá nắm chắc. Nếu không cũng không bốc đồng chọc giận người khác cùng đi, mạo muội đưa ra đề nghị này.

Chỉ thấy Thai phụ nhân, tay đưa vào cổ tay áo rộng thùng thình móc ra nhất kiện bảo vật không lớn không nhỏ.

Vật ấy sau khi ra khỏi tay áo liền phồng to lên, toàn thân hỏa hồng, phảng phất như mũi tiêm trùy.

Phụ nhân cũng không để ý tới người khác há mồm, một đoàn tinh quang chói mắt phun lên tiêm trùy.

Nhất thời vật ấy hồng quang chợt lóe, một vòng hỏa lãng cực nóng từ bảo vật tràn ra, trong nháy mắt trải rộng cả thính đường.

Điều này làm cho Nam Lũng Hầu cùng bạch sam lão giả kiến thức rộng rãi, lập tức biết vật ấy không phải tầm thường, không khỏi thụt lùi vài bước xem lão phụ nhân khiêu động tiêm trùy.

Vương Thiền cùng Yến Như Yên vừa tiếp với xúc hỏa lãng thì thần sắc đại biến, vội vàng thúc giục một cái huyết sắc quang tráo, đem hai người bảo hộ bên trong, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ

Bằng tu vi Kết Đan Hậu Kỳ của bọn họ, hai người mới vừa tiếp xúc với hỏa lãng một cái thì lập tức miệng khô lưỡi nóng, cả người nóng rực, có vẻ không thể chịu đựng được lâu.

Bạch quang chợt lóe, một tiếng lộc cộc rất nhỏ phát ra, chính là âm thành từ tiêm trùy vang lên.

Hàn Lập mấy người ngẩn ra ngưng thần nhìn.

Lúc này mới phát hiện, trong hỏa hồng tiêm trùy quang diễm mơ hồ lại có vài tia bạch sắc điện hồ nhảy lên không thôi.

Bảo vật này là một kiện lôi hỏa song thuộc tính Cổ Bảo.

Nhất thời mấy ánh mắt thần sắc khác nhau đồng thời rơi xuống trên người lão phụ nhân.

Mà phụ nhân nọ đối với cảnh này coi như không nhìn thấy, chăm chú liếc nhìn vách tường trước mắt một cái, cổ tay run lên, Lôi Hỏa Trùy trong tay bay ra.

Hỏa quang đại phóng ra, tiếng oanh minh trầm thấp phát ra.

Tiêm trùy nọ tại phía trên phụ nhân cấp tốc xoay nhanh hình xoắn ốc, trong nháy mắt hóa thành tinh mang nhìn không rõ.

Chỉ có thể nhìn thấy một đạo sắc đạm đạm hồng bạch quang ảnh cấp tốc bay trong đại sảnh, tốc độ cực nhanh, như có như không, làm cho mọi người trong sảnh biến sắc.

Hàn Lập càng xem lại càng cả kinh. Cổ Bảo tự thân độn tốc nhanh như vậy hắn đúng là lần đầu tiên nhìn thấy. Nếu là khi đối địch thi triển ra thì cho dù tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cũng trốn không nổi.

Mà hắn nếu gặp phải trừ khi thi triển Phong Lôi Sí còn không thật khó lòng phòng bị.

------oOo------

Chương 695: Ra tay

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đi "

Lão phụ nhân hướng về quang ảnh nhàn nhạt trên không trung vẩy tay,miệng nghiêm nghị nói.

Nhất thời hồng bạch quang mang chợt lóe, Lôi Hỏa Trùy như thuấn di trong chớp mắt bắn vào lam sắc tinh tường trước mặt lão phụ nhân, không chút chần chờ hung hăng đánh tới.

"Bịch" mọi người nghe như tiếng vật gì bị gẫy hoặc rơi xuống đất, điện hồ, liệt diễm trong nháy mắt bùng lên đem mặt ngoài vách tường bao phủ lấy, làm cho người ta nhất thời không cách nào nhìn thấy rõ tình hình bên trong.

Thấy tình hình này, đồng tử Hàn Lập hơi co lại.

Mặc dù không có tự mình cảm thụ uy lực của Lôi Hỏa Trùy, nhưng từ ánh sáng và linh khí ba động thì xem ra bảo vật này uy lực tuyệt đối không phải chuyện đùa.

Trách không được Thai phu nhân có vẻ tự tin đề nghị như thế.

"Bất quá đối mặt với Thái Diệu Thần Cấm, chỉ là thần thông như vậy mà nói sợ rằng chưa hoàn toàn thành công".

Không chờ Hàn Lập suy nghĩ lôi hỏa trên tường đã bị đánh tan.

Lôi Hỏa Trùy nhẹ nhàng lơ lửng phía trước vách vài tấc, nhưng tinh tường biểu hiện an nhiên vô dạng, ngay cả một cái khe cũng không có xuất hiện.

Nam Lũng Hầu đứng một bên trên mặt lộ ra một chút thất vọng nhưng lại mỉm cười nói:.

"Bảo vật này uy lực không nhỏ nhưng muốn phá giải Thái Diệu Thần Cấm thì vẫn chưa đủ. Làm phiền Thai đạo hữu rồi. Các đạo hữu khác xem có thần thông gì khác có thể phá vỡ cấm chế này không?"

"Hừ! Lão thân đã nói gì đâu, đây đâu đã phải uy lực chính thức của bảo vật này? Vừa rồi ta mới chỉ xuất một kích thăm dò mà thôi. Xem ra không toàn lực thúc dục bảo vật này thì không được" Lão phụ nhân sắc mặt tựa hồ có chút không được tốt, hừ một tiếng rồi nói.

"Ồ! Thai đạo hữu nếu còn có thủ đoạn khác thì cứ việc thi triển ra!" Nam Lũng Hầu hai mắt sáng ngời, sắc mặt vui mừng nói.

Lão phụ nhân nghe lời ấy thì cũng không nói gì thêm. Lúc này hai tay bắt quyết, Lôi Hỏa Trùy vốn đang bất động chợt hóa thành đạo tinh mang một lần nữa bay quay về đỉnh đầu lão phụ nhân. Sau khi được pháp quyết thúc dục thì bắt đầu xoay tròn, hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh, lôi điện liệt diễm dần dần đan vào nhau đồng phát ra âm thanh *"ô ô"* quái dị.

Chứng kiến cảnh này, những người khác tinh thần đều run lên, mắt không chớp quan sát.

Kết quả một lát sau, Lôi Hỏa Trùy điện hồ cùng hồng sắc hỏa diễm hình như chính thức dung hợp làm một thể, hóa thành xích hồng sắc yêu dị điện hồ, rồi lại hóa thành một đoàn hư ảnh Lôi Hỏa Trùy, bên ngoài chớp động không ngừng, thoạt nhìn phi thường quỷ dị.

Chứng kiến tình hình này Hàn Lập trong lòng vừa động. Trong lòng mơ hồ liên tưởng đến cái gì, mặt lộ ra một tia trầm ngâm.

Mà những người khác đồng dạng mặt đều lộ vẻ kinh ngạc, đối với uy lực của Lôi Hỏa Trùy đều suy đoán so với vừa rồi đề cao hơn không ít.

Đang lúc này. Thai phụ nhân trong miệng phun ra một câu *" Phá "*.

"Tinh" Tiếng âm thanh phá không truyền đến.

Lôi Hỏa Trùy đang xoay tròn cơ hồ không cách nào nhìn kỹ mang theo xích hồng sắc quái dị điện hồ vừa động liền biến mất một lần nữa hướng mặt tinh tường đánh tới.

Lúc này đây cũng không có lôi hỏa bạo liệt gì hết ngược lại chỉ nghe tiếng *"Phụp"* vang nhỏ.

Lôi Hỏa Trùy luân chuyển với tốc độ cao cùng xích hồng điện hồ hiệp trợ, chỉ bị tinh tường hơi ngăn trở một chút,sau đó một đầu đã xuyên được vào tinh tường.

Hơn nữa bảo vật này sau khi chui vào trong tinh tường thì mặc dù tốc độ có giảm đi nhưng dưới sự thao túng của lão phụ nhân liều mạng xoay tròn, chậm rãi đâm vào.

Lần này, bạch sam lão giả cùng Nam Lũng Hầu cũng lộ ra vẻ vui mừng lẫn sợ hãi.

Mà đám người Vương Thiên Cổ cùng tu sĩ họ Vưu trong mắt tinh quang lóe ra không ngừng, hiện ra vẻ khẩn trương.

Không biết bọn họ hy vọng lão phụ nhân phá điệu cấm chế hay là chờ mong thất bại.

Hàn Lập thấy cảnh này thì âm thầm cười lạnh một tiếng, khóe miệng khẽ nhếch lên mơ hồ lộ ra một tia châm chọc.

Vẻ mặt Hàn Lập người khác không có chú ý tới, nhưng lại bị Yến Như Yên nọ trong lúc vô ý chứng kiến.

Nữ nhân này ngẩn ra, trong đôi mắt sáng toát ra một tia nghi hoặc

Kết quả sau khi tiến vào tinh tường một chút thì Lôi Hỏa Trùy rốt cục gặp tai ương.

Nguyên bổn tinh tường vốn không có bất cứ biến hóa gì, nhìn như an ổn thì đột nhiên lam mang đại phóng, tiếp theo mọi người ở đây giật mình. Từ trong tường hiện ra vô số bạch sắc quang ti đem Lôi Hỏa Trùy quấn lấy vô số vòng, sau đó quang ti điên cuồng rung lắc.

"Ầm ầm " Một tiếng nổ vang lên, Lôi Hỏa Trùy trong nháy mắt bạo liệt rồi quang mang chợt lóe lên và biến mất, tinh tường lại hồi phục như thường.

Lão phụ nhân *"xoát"* một tiếng, sắc mặt tái nhợt sau đố lộ ra vẻ kinh sợ phi thường.

Lôi Hỏa Trùy này bà ta đã hao tổn bao tâm cơ mới đắc thủ được Cổ Bảo lại dĩ nhiên dễ dàng bị hủy như vậy, làm cho bà ta đau lòng, cực kỳ hối hận.

Trong lúc nhất thời, lão phụ nhân chỉ cảm thấy ngực nóng lên, cơ hồ muốn phun ra một ngụm máu.

Những người khác đứng xem cũng trợn mắt há hốc mồm, kinh hãi không thôi.

Trong lúc đó Yến Như Yên trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc rồi lại nhìn Hàn Lập liếc mắt một cái, mặt hiện lên vẻ đang nghĩ tới một người nào.

Cũng may lão phụ nhân cũng không phải người tầm thường, khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn hết tái lại hồng lần lượt thay đổi mấy lần, sau đó hít sâu một hơi bình ổn tâm lý và khí huyết đang quay cuồng.

"Lần này thật sự là làm cho mấy vị đạo hữu chê cười. Thái Diệu Thần Cấm này thật không hổ là một trong mười đại cổ cấm chế. Lão thân không có cách nào phá giải. Bất quá đạo hữu khác thần thông lớn có lẽ có biện pháp khác giải trừ cấm chế!" Phụ thân này quay đầu, cười khổ nói.

Nói xong lời này, lão phụ nhân lui về sau vài bước, có ý buông tha!

Nam Lũng Hầu sớm đã thu sắc mặt vui mừng, nghe vậy cũng chỉ có thể thở dài nói:.

"Thai đạo hữu thất bại trong gang tấc, thật sự là rất đáng tiếc. Không biết còn có đạo hữu nào nguyện ý thử một lần không?" Nói xong lời này, Nam Lũng Hầu cố ý nhìn đám Vương Thiên Cổ vài lần.

Dù sao Vương Thiên Cổ cũng là trận pháp đại sư hàng đầu, tại tu tiên giới có danh khí không nhỏ.

Nhưng những người khác sau khi nhìn thấy bảo vật của phụ nhân bị hủy thì nguyên vốn có chút tâm tư nóng lòng muốn thử, nay hoàn toàn bị dập tắt.

Nói có vẻ buồn cười, chứ đã có tấm gương lão phụ nhân sờ sờ vừa rồi,người nào còn có thể muốn bảo vật của mình gặp chuyện nguy hiểm.

Vương Thiên Cổ đứng ở một góc thính đường không nói gì.

Hắn trong lòng tự biết mình, bản thân mặc dù đối với cổ pháp trận có một chút kiến giải, nhưng tầm cỡ thập đại cổ cấm chế này chưa bao giờ tiếp xúc qua, càng chưa nói tới phương pháp giải trừ.

Do đó, hắn tự nhiên sẽ không làm khó mình.

Nhưng người vốn vẫn không nói chuyện là Hàn Lập lúc này lại bình tĩnh mở miệng.

"Hàn mỗ bất tài nhưng muốn thử một lần, không biết ý hai vị đạo hữu như thế nào?" Hàn Lập nhìn như tùy ý nói.

Nhưng lời kia vừa thốt ra, Vương Thiên Cổ và lão giả họ Vân cảm thấy ngoài dự liệu. Nam Lũng Hầu lại càng lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng trong miệng tất nhiên đáp ứng.

"Đương nhiên có thể. Hàn đạo hữu cứ việc thử một lần!"

Hàn Lập cũng không khách khí tiến lên vài bước, đi tới chỗ lão phụ nhân mới vừa rồi kích phá tinh tường.

Vương Thiền đứng sau Vương Thiên Cổ chứng kiến một màn này thì còn ngạc nhiên hơn, hai mắt sau mặt nạ hiện lên vẻ cười lạnh cùng cùng châm chọc, đột nhiên môi khẽ nhúc nhích truyền âm cho Yến Như Yên một bên vài câu.

Yến Như Yên nghe mấy lời này trên mặt thản nhiên không tỏ vẻ gì, tựa hồ không cho là đúng.

Về phần Vương Thiên Cổ, mặc dù thần sắc như thường nhưng trong lòng cũng căn bản không tin Hàn Lập có thể phá được cấm chế này.

Hàn Lập đứng ở phía trước tinh tường, cũng không có lập tức hành động, mà chỉ khoát tay, đưa một ngón tay lên, trên người linh lực vận chuyển, một đạo thanh mang dài khoảng một tấc từ đầu ngón tay ra hiện ra.

Quang hoa chợt lóe, thanh mang đảo qua mặt ngoài tinh bích, nhưng lại không có chút hiệu quả nào, phảng phất vách tường lam phỉ thúy hoàn hảo không tổn hao gì.

Nhưng Hàn Lập không có nổi giận, ngược lại toàn bộ bàn tay đều có một tầng thanh sắc linh khí bao lấy. Sau đó năm ngón tay xòe ra đem bàn tay áp vào trên vách tường.

Sau đó cả người vẫn không nhúc nhích, tựa hồ đang cảm ứng cái gì.

Cử động cổ quái của Hàn Lập làm cho chúng tu sĩ phía sau đang ngưng thần nhìn kỹ tò mò, sinh ra tâm lý nghi hoặc, nhưng cũng không có người nào tiến lên quấy rầy Hàn Lập.

Những người này không biết rằng Hàn Lập vốn đứng đưa lưng về phía bọn họ, sâu trong hai mắt có hai lam mang đang chớp động yếu ớt, ngưng thần nhìn chỗ sâu trong tinh tường, tựa hồ đang cố sức tra xét cái gì đó.

Đứng nhìn độ hơn nửa khắc thời gian, những người khác đều không có lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn hoặc mở miệng thúc giục hắn.

Nhưng vào lúc này, Hàn Lập chợt thở ra một hơi, lam quang trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất.

Hắn không chần chờ đưa tay thò vào Túi Trữ Vật bên hông vỗ, sau đó bàn tay vừa đảo lấy ra một đống đồ vật lớn.

Mọi người đứng nhìn, không khỏi ngẩn ra, đúng là mười mấy cái trận kỳ màu sắc khác nhau gì đó.

Muốn làm cái gì đây?

"Hàn đạo hữu thì ra cũng tinh thông trận pháp, chẳng lẽ là muốn lấy trận phá trận? Chẳng lẽ trước kia có nhận biết Thái Diệu Thần Cấm này?" Bạch sam lão giả sau khi ngẩn ngơ, động dung hỏi.

"Cũng không phải là nhận biết cái gì ảo diệu mà là trước đây ta cũng có nghiên cứu qua một số loại thượng cổ pháp trận. Tạm thời thử một lần xem sao!" Hàn Lập coi như không có gì trả lời.

Nhưng tiếp theo hắn há mồm nhằm trận kỳ trong tay phun ra một khẩu thanh sắc tinh khí.

Quang mang chợt lóe, tất cả trận kỳ cũng từ trong tay Hàn Lập bay lên, theo thần niệm thúc dục nhắm ngay mặt ngoài của tinh tường, lơ lửng bất động giữa không trung.

------oOo------

Chương 696: Phá cấm quyển trục

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập tay bắt pháp quyết, mười mấy thanh trận kỳ đối mặt với tinh tường bắt đầu di động.

Một lát sau, trận kỳ bày hình thành ra một cái hàng ngũ cổ quái, nhìn có vẻ hỗn loạn nhưng lại phảng phất ẩn dấu huyền cơ.

Nhưng vào lúc này, Hàn Lập chợt trong miệng phát ra tiếng chú ngữ trầm thấp khó hiểu rồi bắt mười mấy đạo pháp quyết đánh ra, mỗi một cái đánh chuẩn xác lên các trận kỳ.

Nhất thời trận kỳ run lên phát ra đủ mọi màu sắc quang mang chớp động, từng đạo quang ti từ trận kỳ đồng thời bắn nhanh ra, đem trận kỳ liên kết thành một cái pháp trận cổ quái.

Vương Thiên Cổ, Nam Lũng Hầu là các tu sĩ tinh thông trận pháp nhìn thấy màn này thì đều nhướng mày.

Bọn họ cảm giác được pháp trận này có chút quen thuộc, nhưng lại chưa bao giờ thật sự nhìn thấy qua, không khỏi đều âm thầm nghiền ngẫm, muốn từ đó nhìn ra cái gì.

Nhưng Hàn Lập tựa hồ không muốn để cho tu sĩ khác nghiên cứu sự ảo diệu của trận pháp này nên khẽ quát một tiếng, toàn thân bỗng toát ra bạch quang chói mắt.

Mọi người đang ngưng thần nhìn pháp trận nên không kịp đề phòng, tất cả đều bị bạch quang làm lóa mắt, nhắm cả hai mắt lại.

Nhưng lão quái này đồng thời trong lòng cả kinh, âm thầm cảnh giác đem linh lực rót vào trong mắt rồi lập tức lại giương mắt lên nhìn.

Kết quả không khỏi làm cho đám người kinh ngạc.

Chỉ thấy trận kỳ pháp trận, không biết khi nào đã khảm vào trong tinh tường, phảng phất như nguyên bản cả hai được sinh ra cùng lúc.

Lần này, Nam Lũng Hầu cùng bạch sam lão giả cũng lộ ra vẻ mừng rỡ. Đối với Hàn Lập có vẻ tin tưởng hơn nhiều!

Vương Thiên Cổ sắc mặt hơi biến đổi, nhưng lập tức khôi phục như thường.

Vương Thiền đứng phía sau, hai mắt sau tấm mặt nạ hiện ra vẻ phức tạp có chút giật mình. Yến Như Yên thì tú mi hơi nhíu, liếc mắt nhìn pháp trận trong tinh tường một cái, chớp chớp đôi mắt đẹp,trên ngọc dung hiện ra một tia nghi hoặc.

Lúc này Hàn Lập bước vài bước đi tới trước mặt tinh tường, hai tay áp lên vách tường, thập chỉ phóng ra thanh sắc quang hoa.

Cùng lúc đó, pháp trận trong tinh tường phảng phất như hô ứng, tại trung tâm bộc phát ra ngũ sắc quang mang mờ mờ rồi ngày càng chói mắt, dần dần bao trùm cả tinh tường, huyễn lệ dị thường.

Ngay lúc mọi người đang nhìn đến mức xuất thần thì Hàn Lập lại buông hai tay ra, thân hình sau khi nhoáng lên một cái thì đã di chuyển đến trước mặt một đoạn tinh tường khác gần đó.

Đồng dạng sau khi nhìn một hồi lâu rồi lại lấy ra một bộ trận kỳ khác, kế tiếp bay ra phiêu phù bất động trên không. Sau đó trên người bạch quang hiện lên đem pháp trận này trong nháy mắt khảm vào trong tinh tường.

Bởi vì lần này có đề phòng, cho nên dù có bị quang mang mạnh mẽ chiếu vào mắt nhưng đám người Nam Lũng Hầu đã huy động linh lực bảo vệ. Hai mắt vẫn chăm chú xem Hàn Lập thúc dục trận kỳ nhập vào tinh bích ra sao.

Đối với việc Hàn Lập có thể dễ dàng phá vỡ tinh bích như thế thì tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Tất cả vách tường bốn phía Hàn Lập đều dùng cùng thủ đoạn nhất nhất bố trí xong, tốn hao thời gian tự nhiên không ngắn, mất khoảng nửa canh giờ.

Các tu sĩ khác cũng không lấy làm thế mà lộ ra vẻ vội vàng xao động!

Ai cũng đều biết rằng phá giải cấm chế thần diệu như thế tốn hao nhiều thời gian không có gì đáng ngạc nhiên.

Đương nhiên mọi người đối với cử động bình tĩnh thong dong của Hàn Lập có tin tưởng nếu không Nam Lũng Hầu cùng Bạch sam lão giả cũng không có tùy ý để Hàn Lập lãng phí thời gian.

Sau khi bố trí hết thảy, Hàn Lập đi tới trung tâm đại sảnh.

Hắn đảo tay xuất ra một khối bích lục trận bàn.

Theo sau không chút do dự Hàn Lập hướng tới trận bàn đánh ra vài đạo pháp quyết phức tạp, trận bàn cùng vách tinh tường bốn phía bắt đầu đồng thời lóe sáng lúc mờ lúc tỏ. Tiết tấu ánh sáng ngay từ đầu rất hỗn loạn, không có thứ tự nhưng một lúc sau thì tất cả nhịp độ sáng hoặc mờ đều đồng loạt phát khởi, đồng thời co rút lại rất hài hòa.

"Phá".

Hàn Lập cũng không thèm nhìn tới diễn biến ánh sáng bốn phía, đầu hơi cúi xuống mà trong miệng phát ra thanh ấm trầm thấp *"Phá"*.

Thanh âm này vừa phát ra khỏi miệng, ánh sáng vốn hơi mờ nhạt bỗng sáng rực lên đồng thời phát ra tiếng vù vù minh thanh chói tai. Thanh âm này càng ngày càng to giống như ngàn vạn con chim cùng hót.

"Ầm ù ù" âm thanh một tiếng nổ phát ra, ánh sáng mờ chợt tan đi,

cả gian đại sảnh chợt ảm đạm đi.

Đám người Nam Lũng Hầu lúc này mới phát hiện tinh tường bốn phía không biết lúc nào đã biến mất vô tung vô ảnh, thay vào đó là vách tường đá bình thường. Mà ở trên một mặt thạch bích có khảm một thạch môn cao ước bảy tám trượng, chiều rộng ba bốn trượng.

"Không nghĩ tới tạo nghệ của Hàn đạo hữu đối với trận pháp lại cao như vậy, lại thực sự phá được cấm chế này. Ha ha! Tốt lắm, ta cùng Vân đạo hữu tự nhiên giữ lời nói, sau khi hai người ta chọn lựa một kiện bảo vật thì đạo hữu có thể được ưu tiên chọn lựa một kiện bảo vật" Nam Lũng Hầu sắc mặt vui mừng, có chút hưng phấn nói.

Bạch sam lão giả vừa thấy cửa đá nọ thì đồng dạng vẻ mặt tươi cười, ánh mắt cũng tràn ngập lửa nóng.

"Nam Lũng huynh, chúng ta hay là xem một chút bên trong rốt cuộc có bảo vật gì! Liệu bên trong còn có cấm chế gì hay không!" Tu sĩ họ Vưu có chút nóng lòng đồng thời có chút lo lắng nói.

"Yên tâm, không có đâu. Dựa theo di ngôn của Thương Khôn Thượng Nhân thì động phủ này tổng cộng chỉ có hai tầng cấm chế mà thôi" Nam Lũng Hầu tự tin nói.

Tiếp theo hắn cũng không nói gì thêm nữa mà đi nhanh về phía trước, vung tay áo dài phất lên trên thạch môn một cái, đại môn dễ dàng hướng vào trong mở rộng.

Thấy tình hình này, một tia lo lắng trong lòng chúng tu sĩ cuối cùng cũng biến mất vô tung vô ảnh, tất cả đều đi theo phía sau Nam Lũng Hầu tiến vào trong cánh cửa.

"Đây là cái gì?" Sau khi thấy rõ cảnh vật phía sau thạch môn, lão phụ nhân ngạc nhiên mà kêu lên.

Không chỉ bà ta mà Hàn Lập cùng những người khác đều lộ vẻ kinh ngạc.

Không gian phía sau cửa lớn hơn so với đại sảnh phía trước mấy lần nhưng bên trong lại có khá nhiều gian lầu các linh lung tinh xảo.

Lầu các này toàn thân được điêu khắc bằng bạch ngọc trong suốt lấp lóe, cao hơn mười trượng nhưng chỉ có hai tầng, tinh xảo dị thường.

Mà cao mấy trượng ở trên lầu các lại có chữ *"Ngọc Ki Các"* ba chữ to màu bạc.

Bất quá trong đại sảnh lại kiến tạo lầu các thì cũng thật sự có chút quái dị! Phía trước *"Ngọc Ki Các"* còn lộ ra một cái bàn thờ màu đen cổ kính, trên đó thờ phụng một bộ ngân bạch quyển trục dài chừng vài thước, ngân quang lập lòe, xem ra không phải phàm vật.

Chỗ khác thì đều trống rỗng, không có bất cứ đồ vật gì và có vẻ cũng không có cánh cửa nào khác.

"Chẳng lẽ bảo vật lại giấu ở trong lầu các?" Mọi người trong lòng đều không khỏi thầm nghĩ như thế.

Nam Lũng Hầu cùng bạch sam lão giả nhìn nhau một cái, kết quả Nam Lũng Hầu không có cử động nhưng lão giả lại cẩn thận tiến lên, đi tới trước bàn thờ.

Đám người lão phụ nhân cùng Vương Thiên Cổ trong lòng vừa động, nhưng không ai ngăn trở. Chỉ lạnh lùng nhìn cử động của lão giả.

Lão giả họ Vân cũng không có trực tiếp đưa tay ra lấy quyển trục, ngược lại sau khi do dự một chút thì há mồm phun ra một bạch hà phiến.

Bạch hà phiến này trực tiếp cuốn quyển trục bay lên giữa không trung, sau khi quay cuồng một trận thì phát ra tiếng *"Bốp"* rồi trực tiếp mở ra, lộ ra một bức tranh nho sinh lưng đeo trường kiếm,ngửa mặt nhìn trời.

"Đây là Thương Khôn Thượng Nhân?" Tu sĩ mặt lạnh nhìn bức vẽ có chút kinh ngạc hỏi.

"Có lẽ vậy. Bất quá cung phụng tranh ở chỗ này thì có dụng ý gì?, chắc cũng phải có gì đó quý trọng cũng nên" Vương Thiên Cổ ánh mắt chớp động xem ngọc các một chút nói.

"Để lão hủ thử một lần nữa!" Lão giả họ Vân sau khi ngẫm nghĩ chậm rãi nói.

Tiếp theo hắn hai tay bắt quyết, từ đầu ngón tay bắn ra mấy đạo hồng sắc pháp quyết đánh vào bức tranh. Bên ngoài bức tranh ngân quang đại phóng trong chốc lát nhưng một lát sau lại khôi phục nguyên trạng, cũng không có gì dị thường xuất hiện.

"Có chút cổ quái! Nhưng có thể chỉ là bức tranh bình thường thôi!" Lão giả họ Vân nhìn thấy màn này có chút chần chờ nói.

"Nếu như vậy, tạm thời đem vật ấy thu hồi. Chờ một lát sau khi tìm được bảo vật thì mới quyết định thuộc sở hữu của ai. Mấy vị đạo hữu có ý kiến gì khác không?" Nam Lũng Hầu sau khi im lặng một chút thì mở miệng đề nghị.

"Lão thân không có ý kiến, cứ theo lời đạo hữu đi!" Lão phụ nhân thu liếc mắt nhìn bức tranh một cái rồi cười hắc hắc đồng ý nói.

Những người khác lúc này còn chưa nhìn thấy bảo vật còn lại nên tự nhiên cũng không có ý gì khác.

Kết quả Lão giả họ Vân đem quyển trục thu hồi, cẩn thận thu vào Túi Trữ Vật.

"Đi thôi! Ta lên trên lầu các xem sao!" Nam Lũng Hầu nhìn lầu các, trên mặt hiện lên một tia nóng bỏng.

Kết quả đoàn người đi vòng qua bàn thờ, đi tới trước cánh cửa đang đóng chặt.

Lúc này đây, Nam Lũng Hầu không thể chần chờ hơn được nữa mà vươn tay đẩy cánh cửa, *"kèn kẹt"* tiếng cánh cửa mở ra.

Không chờ đám người Hàn Lập đi vào, một luồng linh quang chói mắt trực diện phóng tới làm mọi người mất một hồi lâu mới phản ứng được.

Chỉ thấy tầng một có ba cái giá gỗ lớn, trên đó có bày toàn các đồ vật tản ra hào quang chói mắt khiếp người.

Lần này, vô luận Nam Lũng Hầu hai người hay là đám tu sĩ Vương Thiên Cổ, tất cả đều mừng rỡ.

Bất quá, mỗi người bọn họ đều là lão gian cự hoạt, không ai muốn làm ra chuyện gây kiêng kỵ, làm ra cử động ngu xuẩn khơi dậy sát khí của mọi người.

Tất cả mọi người đều cố gắng kiềm chế lửa nóng trong lòng, chậm rãi đi vào lầu các đánh giá bảo vật đặt trên giá gỗ.

------oOo------

Chương 697: Chia cắt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Giá gỗ chia làm ba hàng đặt tại vị trí giữa tầng một khiến cho người ta liếc mắt một cái có thể nhìn thấy rõ ràng mọi thứ.

Trên giá gỗ thứ nhất tất cả đều là các Cổ Bảo, pháp bảo hào quang khác nhau, số lượng có tới mười sáu kiện.

Trên giá gỗ thứ hai sắp xếp các loại hi hữu tài liệu màu sắc khác nhau, vừa có khối sắt cỡ nắm tay lớn nhỏ khác nhau, vừa có loại huyết hồng tinh oánh phảng phất như bảo thạch.

Trên giá gỗ thứ ba có ít đồ vật nhất, chỉ có vài cái bình lớn nhỏ, cao độ vài tấc mà thôi. Xem bộ dáng thì bên trong chắc là chứa một ít đan dược.

Hàn Lập nhìn đám bảo vật này đảo mắt qua một chút nhưng trên mặt không chút thay đổi, nhìn không ra vẻ hỉ nộ ái ố.

Những người còn lại mặc dù nét mặt vẫn duy trì vẻ trấn định, cũng chưa có người nào mạo muội tiến lên thưởng ngoạn bảo vật, nhưng mục quang không ngừng đánh giá công dụng cùng giá trị của bảo vật.

Cố gắng suy nghĩ làm cách nào chiếm được sao tiên cơ.

Một lát sau, Nam Lũng Hầu thay mặt mọi người tiến lên kiểm nghiệm các bảo vật này, những người khác dường như cùng hòa khí nghị luận xem nguồn gốc và công dụng của các bảo vật. Về phần tâm lý bên trong có mang kế hoạch nham hiểm nào không thì cũng chỉ có chính mình rõ ràng.

Lúc này Hàn Lập lại nhìn chung quanh thì thấy không có gì ngoại trừ một cái bồ đoàn cùng một chậu cây nhỏ trồng cỏ xanh biếc đặt ở cửa sổ lầu các.

Hàn Lập trong lòng vừa động, vừa định bước tới thì bóng người chợt lóe lên, bạch sam lão giả thân hình chợt lóe đã đi tới trước bồ đoàn.

Hắn khoát tay đem bồ đoàn thu vào trong tay lật qua lật lại thoạt nhìn.

Hàn Lập sau khi nhướng mày thì đi tới cửa sổ nơi đặt chậu cây cỏ nhỏ, cẩn thận quan sát.

"Hàn tiền bối như thế nào đối với Âm Ngưng thảo này cũng cảm thấy hứng thú? Cây cỏ này mặc dù rất hiếm có nhưng chỉ có tác dụng tốt nhất là làm thuốc dẫn luyện chế các loại âm hàn đan dược, có thể làm cho tính bình của đan dược tăng thêm ba phần".

Hàn Lập mới nhìn qua thì phía sau có thanh âm nhu hòa dễ nghe của nữ tử truyền đến.

Hàn Lập trong mắt dị sắc chợt lóe, chậm rãi xoay người lại, đúng là Yến Như Yên đang đứng ở phía xa sau người hắn.

"Âm Ngưng thảo cùng các linh thảo khác có chút bất đồng, chỉ có loại trăm năm tuổi mới ẩn chứa Địa Âm hàn dược tính cực mạnh, Âm Ngưng thảo ở đây còn non căn bản không sử dụng được làm gì" Hàn Lập thản nhiên nói sau đó ánh mắt có chút đảo qua nhìn Vương Thiền đang đi theo sau Vương Thiên Cổ, hưng phấn cùng vị nhị bá này nhỏ giọng nói thầm cái gì, căn bản không chú ý tới tình hình nơi này.

"Không ngờ Hàn tiền bối không chỉ tinh thông trận pháp mà đối với luyện đan thuật cũng có sở ngộ. Như Yên thật là bội phục!" Yến Như Yên hé miệng cười, đôi mắt sáng lưu chuyển dịu dàng nói.

Thấy nữ nhân này lại muốn bắt chuyện làm quen, Hàn Lập trong lòng chợt cảnh giác, ngoài miệng không khách khí mà lập tức nói:

"Luyện đan thuật? Chút tài mọn mà thôi. Nhưng thật ra Yến đạo hữu thật không biết quan hệ giữa Hàn mỗ cùng tôn phu sao? Đạo

hữu cùng Hàn mỗ nói chuyện, chẳng lẽ sẽ không sợ tôn phu tức giận ư?"

"Thiếp thân như thế nào mà lại không biết. Bất quá thiếp thân không biết tự lượng sức mà muốn hóa giải cừu oán giữa tiền bối cùng phu quân" Yến Như Yên nụ cười trên mặt biến mất, khóe miệng nổi lên tia bất đắc dĩ nói.

"Hóa giải? Ma Môn các ngươi cùng Thiên Đạo Minh chúng ta nguyên vốn là quan hệ thù địch, có cái gì để mà hóa giải" Hàn Lập nhíu mày, trên mặt hiện lên vẻ châm chọc.

Yến Như Yên nghe Hàn Lập nói lời này thì trên mặt hiện ra vẻ cười khổ, mở môi hạnh còn muốn nói cái gì nữa thì phía xa xa Nam Lũng Hầu đột nhiên mở miệng hô:

"Mấy vị đạo hữu cũng lại đây trước tiên đem mấy bảo vật ở tầng một phân phối một chút sau đó mọi người tiến lên tầng hai".

Vừa nghe lời này, Hàn Lập lập tức không hề để ý tới Yến Như Yên nữa mà lập tức rời đi

Vị Yến Như Yên tuyệt mỹ thiếu phụ này thấy cảnh này thì mặt mày sau khi âm trầm bất định mấy lần cũng thướt tha đi theo.

Vương Thiền nhìn thấy Yến Như Yên lại đi theo phía sau Hàn Lập thì trong mắt tự nhiên lộ ra một tia kinh nghi, nhưng sau khi liếc mắt nhìn Yến Như Yên một cái thì tâm cơ thâm trầm không nói gì thêm.

Về phần Vương Thiên Cổ đồng dạng chứng kiến một màn này nhưng thần sắc như thường, căn bản coi như không nhìn thấy.

"Tốt. Chúng ta rõ ràng điểm qua, nơi này có sáu kiện Cổ Bảo, mười kiện pháp bảo. Tài liệu cùng đan dược cũng căn cứ vào giá trị, chia làm tám phần. Cái mọi người đều rất muốn có tự nhiên đều là Cổ Bảo, không cần tế luyện cũng có thể phát huy toàn bộ uy lực. Bất quá những pháp bảo này cũng không phải là vật tầm thường, đều là bảo vật của những kình địch mà Thương Khôn Thượng Nhân năm đó sau khi tiêu diệt lưu lại, uy lực to lớn không

phải chuyện đùa. Cho dù chỉ có thể phát huy bảy thành uy lực, nhưng nếu dành một chút thời gian luyện hóa một phen thì uy lực cũng tuyệt đối đáng giá. Cho nên muốn Cổ Bảo hay là muốn pháp bảo đều bằng vào tâm ý của mấy vị đạo hữu. Vương Thiền đạo hữu cùng Yến đạo hữu, hai người chỉ có thể lấy một phần" Nam Lũng Hầu đã đem tất cả đồ vật gom lại trên một cái giá gỗ, bình tĩnh nhìn mọi người nói.

"Lão thân đã từng này tuổi rồi, đâu còn có thời gian để tế luyện pháp bảo gì nữa nên sẽ lấy một kiện Cổ Bảo!" Lão phụ nhân cũng không khách khí ỷ vào tuổi tác kẻ cả nói.

Vừa nghe lời ấy, những người khác mặc dù nét mặt không thay đổi, nhưng trong lòng âm thầm cười lạnh một tiếng.

Nhưng vào lúc này, Vương Thiên Cổ lại nhìn Nam Lũng Hầu hỏi có thâm ý.

"Nam Lũng đạo hữu cùng Vân đạo hữu không chọn bảo vật trước. Trên tầng hai nói không chừng không có vật mà nhị vị muốn đó".

"Vương huynh, ngươi nói lời này là có ý tứ gì?" Nam Lũng Hầu vừa nghe lời ấy sắc mặt đại biến lập tức mặt trầm xuống lạnh nhạt nói.

Bạch sam lão giả nghe vậy, cũng đồng dạng trên mặt mang vẻ bất thiện nhìn Vương Thiên Cổ chầm chầm.

"Không có gì, Vương mỗ chỉ là cảm giác được việc nhị vị không chọn lựa bây giờ mà nói thật sự có chút đáng tiếc" Vương Thiên Cổ coi như không thấy gì, nhẹ giọng cười nói.

"Hừ! Nơi này không có gì đáng để ta cùng Vân đạo hữu chọn lựa trước, về phần Hàn đạo hữu nếu muốn sử dụng quyền ưu tiên thì tùy theo Hàn đạo hữu" Nam Lũng Hầu thần sắc có chút băng hàn nói, tựa hồ mấy lời vừa rồi làm cho hắn không hài lòng.

"Tại hạ bây giờ cũng chưa muốn sử dụng quyền lợi này. Hay là để đến tầng thứ hai hãy nói đi" Hàn Lập sờ sờ cằm, tùy ý nói.

"Đã như vầy, số bảo vật này theo ta chia đều ra. Nếu muốn Cổ Bảo thì thôi lấy pháp bảo. Mấy vị đạo hữu cảm thấy thế nào" Vương Thiên Cổ không khách khí nói.

"Biện pháp này không tệ. Ta đồng ý".

"Như vậy đi!"

Những người khác ngã cũng cho là công bình, đều đồng ý.

Hàn Lập tự nhiên sẽ không chọn lựa pháp bảo, cuối cùng bạch sam lão giả cùng tu sĩ họ Vưu hai người buông tha Cổ Bảo mà chọn lựa hai kiện pháp bảo hợp ý cùng một phần tài liệu đan dược.

Về phần Cổ Bảo, thì đám người Hàn Lập đồng thời ra tay, một người lấy một kiện.

Món cổ bảo tới tay Hàn Lập là một kiện Cổ Bảo hình ống trúc, cũng không biết uy lực của nó như thế nào, có thần thông gì nhưng hắn không thèm để ý đem vật ấy thu vào trong túi, đương nhiên cũng thu hồi phần tài liệu cùng đan dược của mình.

Chờ sau khi đám người Hàn Lập mỗi người lấy đi nhất kiện pháp bảo thì việc chia chác ở tầng một đã xong.

Về phần kiện bồ đoàn mà Hàn Lập để ý tới đã sớm bị bạch sam lão giả tiện tay ném trên mặt đất, không thèm liếc mắt một cái.

Hiển nhiên đó cũng không phải là thứ tốt!

Mà Âm Ngưng thảo cũng có mấy người đi tới nhìn kỹ vài lần, sau khi nhận ra lai lịch thì tự nhiên cũng không ai cảm thấy hứng thú.

Chứng kiến một màn này, Hàn Lập trong lòng cười khổ vài tiếng. Xem ra không ai là đứa ngốc, đối với mỗi kiện đồ vật trong lầu các này mấy lão quái vật Nguyên Anh kỳ cũng sẽ không bỏ qua việc kiểm tra.

Dù sao ngoại trừ các bảo vật này thì trong lầu các rất có khả năng ẩn dấu vật gì khác.

Đám Nguyên Anh lão quái vật sau khi tìm tòi hết mọi nơi cũng không thấy có gì ngoài ý muốn thì buông tha đi lên tầng haii.

Kết quả vừa tiến vào tầng hai, Hàn Lập cùng những người khác giống nhau có chút sửng sốt.

Bởi vì vừa lên đến nhị tầng, thì cảm thấy một mùi đàn hương thổi vào mặt. Mọi người giương mắt lên nhìn thì thấy trong góc tường đối diện cầu thang lộ ra một cái điện thờ, trên điện có một bức tượng vàng thờ yêu thần một sừng ba đầu sáu tay, mặt mũi dữ tợn, trông rất sống động.

Mà phía trước điện thời có có một hỏa hồng tiểu lô đỉnh, từ trong đỉnh bay ra khí trắng lượn lờ, mùi đàn hương chính là từ trong làn khí trắng này bay đến.

Thương Khôn Thượng Nhân lại cung phụng yêu thần, điều này thật sự làm cho đám người Nam Lũng Hầu thất kinh.

Nhưng Hàn Lập vừa nhìn thấy thần tượng ba đầu sáu tay thì trái tim lại đập bịch bịch gấp gáp.

Bộ dáng thần tượng này cùng Phạm Thánh Chân Phiến yêu thú trên đồng phiến giống nhau như đúc, thậm chí còn đồng dạng mắt trợn tròn, sáu tay giơ lên trời.

Hàn Lập không suy nghĩ nhiều, ánh mắt hướng về góc tường đối diện với điện thờ.

Chỉ thấy cách điện thời mấy trượng bên trái có một chiếc ghế gỗ thoạt nhìn rất bình thường, phía trên có nghiên mực, bút lông, trúc giản một đống đồ vật.

Đối diện một hướng khác của điện thờ có đặt một giường ngọc màu xanh. Mặc dù khoảng cách xa như thế nhưng vẫn có thể cảm nhận âm hàn khí phát ra,tựa hồ là dùng loại hàn ngọc nào đó điêu khắc mà thành.

Tại một đầu giường ngọc, có ba cái hộp ngọc lớn nhỏ không đồng nhất phi thường đáng chú ý.

Xem ra tầng hai đúng là phòng ngủ của Thương Khôn Thượng Nhân!

Bóng người chợt lóe, bạch sam lão giả đột nhiên đến bên giường hàn ngọc, đưa tay chụp vào một cái hộp ngọc trong đó.

"Chậm đã!" Theo tiếng quát này, một nhân ảnh khác cũng đã đến bên giường ngọc tiện tay bắn ra một đạo hắc mang nhằm tay lão giả đánh tới.

"Ngươi có ý tứ gì? Muốn cùng lão phu luận bàn một phen sao?" Lão già họ Vân cổ tay rụt lại, né qua một bên, nhưng kinh nộ hung tợn nhìn người nọ chầm chầm nói.

------oOo------

Chương 698: Tính kế

Nguồn: EbookTruyen.Net

Người ra tay, đúng là Vương Thiên Cổ quần áo đang tung bay.

"Vân huynh cần gì nòng lòng! Tại hạ nghĩ muốn xác nhận một chút, Vân đạo hữu có phải hay không chỉ cần vật trong hộp, mà buông tha cho quyền lợi chọn lựa đồ vật khác" Vương Thiên Cổ bất động thanh sắc nói.

"Vật trong hộp, Vân mỗ tự nhiên muốn xem trước một chút rồi nói sau. Nếu là thứ vô dụng, chẳng lẽ còn muốn lão phu chọn lựa sao?" Lão giả họ Vân khôi phục tĩnh táo, nhìn chằm chằm Vương Thiên Cổ không khách khí nói:

"Nếu Vương mỗ nhớ không lầm, ta đáp ứng hai vị đạo hữu, trước chọn lựa hai kiện bảo vật. Còn lại sau đó là phân đều ra. Nhưng đạo hữu nghĩ chọn hết muốn ba cái hộp ngọc này, những thứ còn lại đủ cho ta phân đều sao chứ?" Vương Thiên Cổ cũng không có lộ ra cái gì lo lắng, ngược lại nhìn thoáng qua ba cái hộp ngọc trên giường ngọc, bình tĩnh nói.

"Đạo hữu có tính toán gì, sao không nói thẳng ra. Chẳng lẽ muốn đổi ý?" Nam Lũng Hầu tiến lên vài bước sóng vai cũng lão giả, ánh mắt đảo qua ba người Quỷ Linh Môn, có chút âm trầm.

"Vương mỗ không có ý tứ hủy ước. Bất quá bảo vật tầng hai này thật sự không nhiều lắm. Mà hộp ngọc này không cách nào dùng thần thức nhìn thấu trực tiếp, từ đó cũng có thể thấy được đồ vật bên trong tám chín phần là bảo vật quý nhất. Nói không chừng công pháp sâu không lường được của Thương Khôn Thượng Nhân cùng bí mật liên quan đến Trụy Ma Côc cũng có trong đó. Dưới tình huống này, hai vị đạo hữu còn muốn trước tiên tra rõ vật phẩm trong hộp rồi mới quyết định lấy, không cảm thấy có chút quá đáng sao?" Vương Thiên Cổ mỉm cười, thần sắc thong dong nói.

"Quá đáng! Ta chỉ biết là lúc trước mấy vị đạo hữu ần cần đáp ứng hai người chúng ta được ưu tiên chọn lựa bảo vật. Về phần đồ vật không đủ, cái đó và ta có gì quan hệ!" Lão giả họ Vân nhăn mặt, lạnh lùng nói.

"Cũng không thể nói như vậy. Đồ vật tầng hai này vẫn là ưu tiên tùy ý đạo hữu chọn lựa. Bất quá cái hộp cũng không nhất định phải mở ra để xem xét. Nếu đạo hữu lo lắng, có thể chọn lựa đồ vật khác. Tỷ như giường hàn ngọc trước mặt, cũng là kiện bảo vật khó gặp. Đối với tu sĩ tu hành công pháp thuộc tính âm hàn mà nói, chính là phi thường trân quý" Lão phụ nhân ngoài dự đoán của mọi người mở miệng nói giúp.

Vừa nghe vậy, thần sắc Nam Lũng Hầu càng lộ vẻ âm trầm. Đột nhiên tiến lên từng bước, khí thế ngất trời thả ra, làm cho Vương Thiên Cổ cùng lão phụ nhân sắc mặt khẽ biến thụt lùi mấy bước.

Sau khi đến Nguyên Anh Kỳ, chênh lệch tu vi giữa trung kỳ và sơ kỳ không phải là một điểm, nửa điểm.

"Còn có người nào cảm thấy Vương đạo hữu nói có lý, liền đứng ra. Vương huynh dám ra mặt nói như vậy, hẳn không phải chỉ có một mình Thai phu nhân ủng hộ?" Hai mắt Nam Lũng khép hờ, bắn ra hàn quang kiếm khí, hướng những người khác liếc mắt một cái nói.

"Nam Lũng đạo hữu không nên tức giận. Vương huynh nói cũng không phải không có đạo lý, đạo hữu chung quy cũng không thể ngay cả một chén canh mà cũng không để lại cho mấy người chúng ta" Tu sĩ mặt đen sau khi trầm mặc một chút, thần sắc bình tĩnh cũng mở miệng nói.

Tu sĩ họ Vưu nhíu mày, sau khi chần chờ một chút cũng lặng lẽ đến đứng phía sau Vương Thiên Cổ. Tựa như quên mất sự không hài lòng với Vương Thiên Cổ lúc nãy.

Nhất thời ngoại trừ Hàn Lập, tu sĩ trong lầu các chia làm hai phe giằng co.

Nam Lũng Hần cùng lão giả họ Vân thấy vậy, sắc mặt cũng đại biến.

"Xem ra mấy người sớm đã thông đồng, cũng không biết các ngươi đã thương lượng tốt khi nào. Dọc đường đi, các ngươi hẳn là không có cơ hội mới đúng" Nam Lũng Hầu trong nháy mắt khôi phục trấn định, nói.

"Thông đồng hay không chưa nói tới. Bất quá ta cùng mấy vị đạo hữu tại lúc trước khi xuất phát, có tụ tập một chút mà thôi. Thương lượng cho tốt về việc tự bảo vệ mình cùng với việc ứng phó những tình huống ngoài ý muốn. Mà lúc này loại tình huống này, chính là một trong những tình huống ta đoán trước. Lúc này mới không thể không cùng Nam Lũng đạo hữu tranh chấp một phen" Vương Thiên Cổ như không để ý vẫn chậm rãi nói.

Mặt Nam Lũng Hầu lạnh giá im lặng, ánh mắt rơi xuống trên người Hàn Lập.

"Hàn đạo hữu, ngươi cũng nghĩ như thế?" Hắn ngưng trọng hỏi.

Hôm nay hai gã Nguyên Anh trung kỳ bọn họ, giằng co với với bốn gã tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ cùng hai gã Kết Đan hậu kỳ, thấy thế nào cũng là ở xu thế cân bằng. Đối với Hàn Lập nãy giờ không có tỏ thái độ, tự nhiên có vẻ là yếu tố trọng yếu.

Hàn Lập nghe vậy cũng không có lập tức nói gì, chỉ là nghiêng đầu lạnh nhạt nhìn đám người Vương Thiên Cổ vài lần, đem nét mặt biểu tình của bọn họ thu vào trong mắt.

Chỉ thấy thần sắc của Vương Thiên Cổ bình thường, ngược lại đối với Hàn Lập còn bình thản cười cười, một tia lo lắng cũng không có.

Mà Vương Thiền cùng Yến Như Yên phía sau hắn cũng lộ ra vẻ mờ mịt. Hai người này tựa hồ cũng không biết chuyện Vương Thiên Cổ cùng người khác liên thủ. Nhưng sau đó, hai mắt Vương Thiền bắn ra vẻ hưng phấn, mà Yến Như Yên lại có chút như không biết phải làm sao.

Thai phụ nhân cùng tu sĩ họ Vưu thì không có một tia kinh hoàng. Nhưng ánh mắt lạnh như băng hướng Hàn Lập không có cảm tình.

Trong lòng Hàn Lập đánh thụp một cái, mơ hồ cảm giác được có chút không đúng, cảm thấy kinh hãi.

Hắn làm như tùy ý đi vài bước, làm cho mình cách xa người hai bên một chút, mới khẻ cười một tiếng nói:

"Hàn mỗ nào có ý kiến gì. Vô luận kết quả thảo luận của Vương đạo hữu cùng Nam Lũng huynh ra sao, tại hạ cũng không phản đối".

Nghe Hàn Lập nói thế, Nam Lũng Hầu cũng không quá mức kinh ngạc, Hàn Lập lấy thái độ trung lập, không thể nghi ngờ là đã biểu lộ ngay từ đầu.

Mới vừa rồi hắn hỏi, chỉ là xác thực cho rõ ràng mà thôi.

Vì vậy thần sắc Nam Lũng hòa hoãn hướng Hàn Lập gật đầu, đem ánh mắt từ trên người Hàn Lập chuyển đi, nhìn về phía Vương Thiên Cổ cười lạnh một tiếng, bộ đáng định nói cái gì đó.

Nhưng vào lúc này, bạch sam lão giả đột nhiên tiến lên phía trước, băng hàn nói:

"Nam Lũng huynh, cần gì cùng bọn họ nói nhảm nhiều như vậy chứ?Mấy người này thật tưởng rằng cùng đứng lên liên thủ thì sẽ khiến cho chúng ta nhượng bộ sao? Quả thật si tâm vọng tưởng!" Nói xong lời này, lão giả há mồm, bạch quang chớp động, bộ dáng như là pháp bảo từ trong miệng sẽ phun ra.

"Vân huynh chậm đã, ta cùng… A, ngươi!"

Nam Lũng Hầu nhướng mày, tưởng muốn ngăn cản hành động có chút liều lĩnh của lão giả họ Vân. Dù sao nếu thật sự động thủ, bọn họ cũng không nắm chắc.

Nhưng không nghĩ tới chính là, lão giả nghe vậy lại quay mạnh đầu, một cái vòng bạc bắn ra, nhanh như tia chớp đánh tới trên người Nam Lũng Hầu trong gang tấc.

"Phanh", một tiếng va chạm truyền ra.

Tại nét mặt khó có thể tin của Nam Lũng Hầu, ngân luân phá mở hộ thể kim quang của hắn, trực tiếp đánh tới trên ngực. Chẳng những đánh hắn lùi lại mấy bước, bên ngoài ngực cũng bị lõm vào một khối.

Một ngụm máu tươi phun ra, kim quang chợt lóe.

Nam Lũng kinh sợ phản ứng, tay áo lập tức vung lên, một tiểu kiếm màu vàng từ trong tay áo bắn nhanh ra, hung hăng hướng lão giả họ Vân phóng tới.

Nhưng thân hình lão giả thoáng một cái, bay đến bên người đám người Vương Thiên Cổ đối diện, cũng nâng tay điểm một cái, thu hồi ngân luân đỡ lấy tiểu kiếm, sau đó lạnh lùng nhìn trước ngực Nam Lũng.

Chỉ thấy bên trong mảnh áo đã bị phá nát rách vụn, lộ ra một khối giáp có ánh sáng màu xanh. Mặc dù bị lõm sâu vào, nhưng cũng không có bị thủng.

"Thanh Tê Giáp! Quả nhiên ngươi đem bảo vật này mặc vào" Ánh mắt lão giả họ Vân chớp động, không biểu tình nói.

"Tốt! Tốt lắm! Không nghĩ tới ngươi cũng bị bọn họ mua chuộc" Một mảnh đỏ sậm hiện lên trên mặt Nam Lũng Hầu, nắm tay xoa ngực, hai mắt nhìn lão giả chằm chằm như muốn phún hỏa.

Tiểu kiếm màu vàng nọ, mặc dù quang mang chói mắt che ở trước người. Nhưng xem ra, nội thương của người này rất nặng.

"Mấy vị đạo hữu cẩn thận, quyết không để thằng nhãi này rời đi, nếu không lấy tu vi của hắn, sẽ có phiền toái rất lớn" Lão giả họ Vân không để ý tới Nam Lũng Hầu, ngược lại hướng đám người Vương Thiên Cổ thản nhiên nói, xem Nam Lũng Hầu như là một người qua đường xa lạ.

"Yên tâm, ở đây nhiều người như vậy. Hắn lại vừa bị trọng thương, lần này dù chắp cánh cũng khó bay" Tu sĩ họ Vưu âm hiểm cười nói, sau đó thả ra một cái phi đao màu trắng.

Lúc này Vương Thiên Cổ lại quay đầu, nhiệt tình hướng Hàn Lập nói:

"Hàn đạo hữu, nếu như bầy giờ đồng ý cũng ta liên thủ đối phó thằng nhãi này, bảo vật trên người hắn ngươi cũng sẽ có một phần, như thế nào?" Hắn nói cực kỳ thành khẩn, tựa hồ không đề ý tới ân oán ngày xưa của Hàn Lập cùng Vương Thiền.

"Liên thủ?" Thần sắc Hàn Lập cũng bị một mản vừa rồi làm cho khiếp sợ mấy lần, giờ phút này nghe vậy liền thở mạnh một hơi. Ánh mắt xoay chuyển, rồi nhìn lại ở thang lầu.

Trong nháy mắt ngay lúc lão giả ra tay ám toán Nam Lũng Hầu, lão phụ nhân vô thanh vô tức thủ ở nơi này, nếu không hắn đã sớm độn bắn xuyên qua, trước trốn thoát.

Mà nhìn bạch quang trên vách tường chớp động, rõ ràng là bị hạ cấm chế lợi hại, không thể nào phá xuyên qua mà chạy.

Lời nói liên thủ của Vương Thiên Cổ, hắn căn bản không tin.

Nói vậy một khi giải quyết Nam Lũng Hầu, vị trưởng lão Quỷ Linh Môn này cũng tuyệt không đắn đo về việc phải diệt thêm một người là hắn. Nếu không chuyện mấy người bọn họ thương nghị liên thủ lúc đầu, đã sớm kêu hắn.

Phỏng chừng từ lúc bắt đầu xuất phát, hắn hẳn là đã được định làm vật bồi táng theo Nam Lũng Hầu.

Nghĩ tới đây, thần sắc Hàn Lập không thay đồi, định mở miệng trước tiên ứng phó vài câu thì Nam Lũng Hầu lại cười lạnh một tiếng nói:

"Hàn đạo hữu, ngươi thật sẽ không nông cạn tin như thế chứ. Mặc dù ta không biết vị Vương đạo hữu này đã dùng thủ đoạn gì

lại có thể mượn được sức của nhiều người như vậy. Ngay cả vị hảo hữu mà ta kết giao hơn trăm năm, cũng đầu nhập bọn họ. Ta và ngươi liên thủ, còn có một tia sinh cơ, còn không, không thể nghi ngờ là bị hình thần câu diệt".

------oOo------

Chương 699: Họa thủy đông di

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nam Lũng Hầu vừa nói, một bên lấy tay hướng trên ngực phất một cái, ánh sáng nhu hòa chợt sáng lên.

Chỗ vốn bị lõm thoáng một cái đã hồi phục như thường.

Trên mặt mấy người Vương Thiên Cổ khẻ biến, nhưng lão giả họ Vân sắc mặt vẫn không đổi nói:

"Mấy vị không cần lo lắng, hắn chỉ là thi triển bí thuật tạm thời khống chế thương thế mà thôi. Cũng không phải ngại. Bất quá đề phòng hắn cùng tiểu tử họ Hàn này có kế sách gì, hãy phái một người tới cuốn lấy hắn, những người khác thì diệt Nam Lũng Hầu trước".

Lúc lão giả lạnh nhạt nói xong, liền không chút hoang mang hướng ngân luân trước người điểm một cái.

Pháp bảo này lập tức hóa thành một đạo ngân hồng bay tới đỉnh đầu, tiếp theo tỏa ra một mảng lớn ngân quang đem toàn thân bảo vệ.

Thân hình lão giả trong ngân quang như có như không.

Hiển nhiên vị này cũng biết Nam Lũng Hầu đối với hắn hận thấu xương, cho nên không có cầu công, chỉ cầu vô sự.

Vương Thiên Cổ nhíu mày, tựa hồ cảm thấy có chút đạo lý, vì vậy nghiêng đầu hướng tu sĩ họ Vưu bên cạnh nói:

"Vưu huynh, tiểu tử này trước hết giao cho ngươi ứng phó một chút. Không cần cùng hắn liều mạng, chỉ cần cuốn lấy nhất thời

nữa khắc. Chờ thu thập Nam Lũng Hầu xong, giờ chết của hắn cũng sẽ tới".

Vương Thiên Cổ rốt cục cũng không hề che dấu sát ý đối với Hàn Lập, sau khi âm hàn hướng Hàn Lập liếc mắt một cái, trên mặt bỗng nhiên toát ra hắc quang cao cỡ vài thước, cả người ẩn vào trong bóng tối, có vẻ vô cùng quỷ dị.

Lão phụ nhân cùng với hán tử mặt đen thấy vậy, cũng đều phun ra pháp bảo, chậm rãi tụ lại.

"Nói hay lắm, vị đạo hữu họ Hàn này giao cho ta đi!" Tu sĩ họ Vưu cười hắc hắc, một cái Ngọc như ý mờ ảo từ trong cổ tay áo không tiếng động xuất ra, sau đó đi tới vài bước, như cười như không đứng đối diện Hàn Lập.

Đối với hắn mà nói, cuốn lấy một gã mới tiến cấp đến Nguyên Anh Kỳ chỉ là việc nhỏ, so với việc đối mặt với vị tu sĩ Nguyên Anh Trung Kỳ Nam Lũng Hầu này còn an toàn hơn.

Hàn Lập nhìn chằm chằm tu sĩ họ Vưu, vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích. Nhưng trống ngực tại lão phụ nhân chỗ cửa cầu thang trong nháy mắt đập mạnh, từ trong tay áo lấy ra một cổ bảo nắm chặt.

Đúng lúc này, tay Nam Lũng Hầu đột nhiên hướng về phía sau phất một cái, một mảnh khói vàng bắn ra, đồng thời quấn lấy ba cái hộp ngọc trên giường ngọc phía sau, sau đó thu về trong tay.

"Tiếp!" Nam Lũng Hầu không có một điểm chần chờ hất tay, một cái hộp ngọc bắn nhanh về phía Hàn Lập.

Hành động này nằm ngoài dự kiến của mọi người, hiển nhiên cũng không có người nào kịp ngăn cản.

Hộp ngọc bị Hàn Lập dễ dàng bắt được trong tay, nhưng mắt hắn nheo lại, lộ ra nghi hoặc.

"Nếu đạo hữu không có cùng chung với bọn họ, hộp ngọc này bản hầu đưa cho ngươi. Nếu trong hộp thật sự có bí mật của Trụy

Ma Cốc, đạo hữu nếu sống sót cũng có thể đem đi, coi như cơ duyên tạo hóa của đạo hữu" Làm xong hết thảy, hai tay Nam Lũng Hầu chắp lại, nói.

Đám người Vương Thiên Cổ cùng lão giả họ Vân nghe vậy, sắc mặt không khỏi đại biến.

Hàn Lập cúi đầu xem hộp ngọc trong tay một chút, mân mân vài cái, đột nhiên trong lòng có loại xúc động muốn cười lớn, nhưng lý trí lại trấn áp xuống.

Tu sĩ tại lầu các này đều muốn đoạt được thứ gì đó, bây giờ lại có người chủ động đưa đến tay, thật sự là cực kỳ buồn cười.

Nam Lũng Hầu làm như vậy, hiển nhiên cũng không phải có ý tốt gì.

Lấy đám người Vương Thiên Cổ đối với hộp ngọc là tình thế bắt buộc, bây giờ cho hắn hộp ngọc, rõ ràng là có tâm tư muốn đem tai họa chuyển đi. Muốn phân tán một ít lực chú ý của đám người Vương Thiên Cổ, làm cho áp lực giảm đi để có thể trốn thoát.

Bất quá người này cũng là loại lấy được bỏ được, lại có thể chịu đau đem bảo vật đã tới tay đưa cho hắn, thật là có một chút kiêu hùng.

Nhưng bảo vật nếu đã đến tay hắn, hắc hắc…!

Sau khi Hàn Lập cười lạnh một tiếng, bàn tay không chút chần chờ lộn lên, hộp ngọc liền bị thu vào Túi trữ vật biến mất không thấy.

"Thiền nhi, hai người các ngươi hiệp trợ Vưu đạo hữu một chút, đừng làm cho tiểu tử họ Hàn chạy mất. tranh đấu bên này, có mấy lão gia chúng ta cũng đủ" Sắc mặt Vương Thiên Cổ trầm xuống, không chút do dự phân phó.

Hắn cũng phi thường tĩnh táo, không có bị hộp ngọc làm mất đi lí trí, phái hai người Vương Thiền yếu nhất qua coi chừng Hàn Lập, không có kêu những người khác phân ra đối phó Hàn Lập.

Những người khác nhìn nhau liếc mắt một cái, không có nói thêm cái gì.

Mặc dù động tâm với bảo vật, nhưng vẫn muốn tiêu diệt vị Nam Lũng Hầu này trước. Lấy tu vì Hàn Lập chỉ là Nguyên Anh Sơ Kỳ, đến lúc đó cũng chỉ là dễ như trở bàn tay.

"Vâng, nhị bá! Ta cũng muốn gặp vị Hàn tiền bối này!" Vẻ tàn khốc trong mắt Vương Thiền chợt lóe, âm trầm cười đáp ứng.

Sau đó hắn hướng Yến Như Yên ngoắc một cái, hướng Hàn Lập đi tới.

Vẻ phức tạp trên khuôn mặt xinh đẹp của Yến Như Yên chợt lóe, cũng không nói gì đi tới.

Hàn Lập thấy vậy, thản nhiên nhìn hai người liếc mắt một cái, nét mặt không có chút nào khác thường.

Lại nói cũng buồn cười, mặc dù trong lầu các giương cung bạt kiếm, nhưng vô luận là đám người Vương Thiên Cổ, hay là Nam Lũng Hầu cũng không có ý tứ động thủ trước.

Việc này không phải là do song phương có cái gì tình cảm, chỉ có điều ai cũng biết Nam Lũng Hầu hôm nay bị vây khốn ở đây, một khi ra tay, khẳng định là long trời lở đất, nói không chừng sẽ liều mạng khiến cho một hai tên đối thủ cùng đồng quy vu tận.

Phản kháng đáng sợ của một gã tu sĩ Nguyên Anh Trung Kỳ sắp chết, mấy lão già này cực kỳ rõ ràng. Tự nhiên không người nào nguyện ý ra tay trước tiên, để nhận một kích trí mạng của đối phương.

Huống hồ bọn họ cũng không sợ đối phương trì hoãn, chỉ cần Nam Lũng Hầu không có thời gian ngồi xuống khôi phục, thương thế sẽ càng kéo dài càng nặng, đối với bọn họ càng có lợi.

Kỳ quái hơn là, Nam Lũng Hầu cũng đồng dạng đứng tại chỗ không nhúc nhích, bộ dáng tựa như không có một điểm đề ý đối với thương thế. Nhưng nét đỏ sẫm trên hai gò má, càng đỏ tươi lên, giống như được thoa máu lên.

Điều này làm cho đám người Vương Thiên Cổ không dám coi thường vong động, sợ đối phương thi triển bí thuật bác mệnh rất lợi hại, hai mắt mỗi người lạnh như băng nhìn chằm chằm Nam Lũng Hầu, mắt không chớp một cái.

Về phần tu sĩ họ Vưu một bên, đối với Hàn Lập cũng ôm suy nghĩ không sai biệt lắm, dù sao chỉ cần cuốn lấy Hàn Lập, cho nên không có ý định ra tay trước.

Vương Thiền nghĩ muốn lập tức đánh chết Hàn Lập, nhưng biết tu vi không đủ, tự nhiên không dám coi thường vong động.

Do đó, mặc dù sát khí trong lầu các trải rộng, nhưng trong lúc nhất thời lại an tĩnh.

Một lát sau, mặt Hàn Lập lộ vẻ trầm ngâm, đột nhiên than nhẹ một tiếng, mặc dù thanh âm không lớn, nhưng vào lúc này lại hết sức đáng chú ý.

Nhưng mỗi lão quái Nguyên Anh trong lầu các người nào cũng giảo hoạt, trừ tu sĩ họ Vưu đối diện, mí mắt những người khác căn bản cũng không nâng một chút, không ai phân tâm liếc mắt một cái.

Vương Thiền đối diện bĩu môi, trong mắt hiện lên một tia trào phúng.

Tại trong mắt bọn họ, Hàn Lập tự nhiên chỉ biết chờ sau khi Nam Lũng Hầu động thủ trước, mới có thể theo đó mà ra tay. Chỉ có như vậy, hắn mới có thể thừa dịp loạn mà có được một đường sinh cơ nhỏ.

Nhưng không ai nghĩ đến chính là, sau khi Hàn Lập thở dài, lại thật sự bất ngờ hành động.

Chỉ thầy thần sắc Hàn Lập không thay đổi khoát tay, một cái gì đó đen đen hiện lên trong tay.

Hai tròng mắt tu sĩ họ Vưu khép hờ, chưa nhìn rõ đó là vật gì, Hàn Lập liền không khách khí đem vật đó hướng kông trung ném đi, thứ này sau khi tại không trung xoay chuyển, trong nháy mắt liền biến lớn cỡ bảy tám trượng, giống như một bức tường lớn chắn ngang giữa hai người, đem song phương tách ra.

Tu sĩ họ Vưu lúc này mới thấy rõ, đây đúng là một tòa núi nhỏ màu đen, toàn thân ô quang chớp động, cũng không biết là bảo vật gì.

Bất quá sau khi hắn ngẩn ra, cũng không có kinh hoảng, ngược lại điểm một cái trên Ngọc như ý trước người.

Nhất thời Ngọc như ý vang lên một tiếng, bạch quang theo sau nổi lên, trong vầng sáng hiện ra ra một con cự hổ màu trắng.

Mặc dù con hổ này có chút mơ hồ, nhưng sau khi thành hình lại hé cái miệng máu ra, một cái trụ ánh sáng trắng phun ra, trực tiếp đánh vào ngọn núi nhỏ màu đen.

"Ầm ầm", một tiếng nổ truyền đến, bạch mang trong nháy mắt đem hơn nữa ngọn núi bao phủ bên trong.

Vương Thiền một bên cũng phản ứng, hai tay hắn không do dự bắt quyết, sương mù dày đặc đỏ như máu từ trên người tuôn ra, đem thân ảnh bao phủ bên trong. Cùng lúc đó, một cổ khí tanh làm cho người ta vừa ngửi thấy chỉ muốn nôn trong nháy mắt tràn ngập cả lầu các.

Mặt Yến Như Yên không chút thay đổi, cũng bắt quyết, tương tự trên người cũng hiện ra huyết sắc sương mù dày đặc, chỉ là lần này lại không có mùi máu tanh truyền ra, nhưng lại tràn ngập một hương vị hơi thở ngọt ngào cổ quái, làm cho người ta vừa ngửi liền bất tỉnh, thần thức mơ hồ.

Tu sĩ họ Vưu thấy vậy, trong lòng yên tâm hơn, một bên khống chế Bạch Hổ phun ra cột sáng một lần nữa, một bên nắm tay hướng Túi trữ vật đánh một cái, một cái hồ lô màu xanh cỡ một tấc hiện lên trong tay.

Ngay lúc hắn nghĩ muốn cầm hồ lô trong tay xuất ra, chợt nghe phía đối diện tựa hồ truyền đến một tiếng sấm xé gió rất nhỏ, hắn liền ngẩn ra, trong lòng nổi lên sự cảnh giác, không chút chần chờ bắt quyết, một cái bạch quang tráo xuất hiện.

Mà cơ hồ cùng lúc đó, ngân sắc điện hồ chợt lóe lên bên cạnh, thân ảnh Hàn Lập trên lưng có hai cánh, cơ hồ hiện lên sát màn hào quang hộ thân.

"Ngươi".

Tu sĩ họ Vưu sắc mặt kinh hãi, nhưng kinh nghiệm đối chiến cũng không ít, một tay vội vàng giương hồ lô màu xanh trong tay, một đạo điện hồ màu xanh từ trong hồ lô bắn nhanh ra, rất chói mắt.

Nhưng trong phút chốc lúc điện hồ màu lam bắn ra, Hàn Lập không có ý tránh né, lại mộc nhiên há mồm, một ngọn lửa màu xanh nhỏ như tơ từ trong miệng phun ra, sợi tơ không hề trở ngại xuyên thùng bạch quang tráo bắn thẳng đến trên người tên tu sĩ họ Vưu.

------oOo------

Chương 700: Tiên thủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Việc màn hào quang hộ thể không thể ngăn cản được lam sắc hỏa diễm hiển nhiên nằm ngoài dự liệu của tu sĩ họ Vưu.

Kết quả ngay cả cơ hội tránh né hắn cũng không có, lam diễm cực nhỏ liền đánh tới trên cổ hắn.

"Bụp" một tiếng, lam băng bỗng nhiên xuất hiện, trong một hô hấp tiếp theo, đem cả người hắn hóa thành một pho tượng băng màu xanh trong suốt.

Cũng là vị tu sĩ họ Vưu này xui xẻo.

Hàn Lập hấp thu kinh nghiệm đối địch với pháp sĩ họ Mục lần trước, cố ý đem một đám Kiềm Lam Băng Diễm đánh tới trên cổ, Trước đem đóng băng phía đầu trước, sau đó mới đến thân thể, căn bản làm cho hắn không có một cơ hội phản ứng.

Như vậy, quả nhiên một kích liền thành công.

Nhưng ngay lúc Hàn Lập dùng Kiềm Lam Băng Diễm đem đối phương đóng băng, từ trong hồ lô đồng thời cũng bắn ra điện hồ màu lam, thế như sét đánh bay tới trước mắt Hàn Lập.

Không chờ chạm được thân thể Hàn Lập, tiếng sấm xé gió vang lên, một tầng điện võng màu vàng nhạt bỗng nhiên di động quanh thân Hàn Lập.

Kim quang chớp động, lam sắc điện hồ bị điện võng hấp thu không thấy bóng dáng.

Lúc này thân hình Hàn Lập dò xét, khoát tay, đem hồ lô màu xanh chộp tới.

Từ lúc Hàn Lập phát động Phong Lôi Sí, đến lúc đóng băng tu sĩ họ Vưu, đoạt bảo. Cả quá trình chỉ trong nháy mắt.

Lúc này Vương Thiền một bên mới vừa phóng thích hết huyết khí hộ thể. Vốn hắn định lập tức xông lên hiệp trợ tu sĩ họ Vưu, nhưng mới vừa tiến lên hai bước, liền chính mắt thấy tu sĩ họ Vưu bị bại trong nháy mắt.

Điều này làm cho hắn cực kỳ hoảng sợ.

Khi Hàn Lập quay đầu nhìn lại hắn, Vương Thiền không cần suy nghĩ đảo thân hình ra xa, vội vàng đứng sóng vai cùng Yến Như Yên,sợ hãi quát:

"Đồng loạt làm phép, dùng Huyết Linh Đại Pháp vây khốn hắn" Nói xong lời này, một tay hắn thô bạo bắt lấy tay Yến Như Yên, chú ngữ trong miệng dồn dập nổi lên, huyết vụ nhất thời tăng vọt.

Mặc dù Yến Như Yên không có giãy dụa, nhưng ẩn sâu trong mắt hiện lên một tia chán ghét. Sau khi chần chờ một chút, trong miệng cũng truyền ra tiếng đọc pháp quyết. Huyết vụ trên người cùng huyết vụ của Vương Thiền, không hề khúc mắc mà dung hòa với nhau, hình thành một cỗ huyết quang màu tím.

Thân ảnh Vương Thiền cùng Yến Như Yên biến mất trong đám sương mù tím. Theo sau bên ngoài truyền ra tiếng kêu quỷ khóc thê lương, phảng phất giống như có quái vật nào đó tồn tại.

Hàn Lập thấy vậy, trên mặt không chút biểu tình, nhưng khóe miệng dâng lên một tia trào phúng.

"Tốt! Không nghĩ tới Hàn đạo hữu còn có thần thông nghịch thiên như vậy, nói không chừng thật có thể cùng bọn họ đánh một trận!" Phía khác liền truyền đến âm thanh mừng rỡ ngoài ý muốn của Nam Lũng Hầu.

Hàn Lập nghe vậy đảo ánh mắt qua, nhìn bên kia liếc mắt một cái.

Đám người Nam Lũng Hầu còn chưa có động thủ, bất quá Vương

Thiên Cổ cùng bạch sam lão giả tất cả đều trợn mắt há mồm nhìn hắn, mặt kinh hãi.

Mà Nam Lũng Hầu đối diện lại lộ ra thần sắc vui mừng lẫn sợ hãi, biểu hiện của Hàn Lập vừa rồi, làm xuất hiện một niềm hy vọng sinh tồn.

"Chỉ cần đạo hữu đồng ý liên thủ, ta tình nguyện lại phân cho đạo hữu một hộp ngọc nữa" Nam Lũng Hầu nghĩ muốn mượn sức Hàn Lập liền nói.

"Liên thủ? Hắc hắc?" Hàn Lập cười lạnh một tiếng, không nói gì, nhưng trong lòng căn bản là không có ý này.

Nhưng hắn rất rõ ràng, đừng thấy dễ dàng bắt một gả Nguyên Anh Kỳ cùng cấp như thế mà mừng, điều này hoàn toàn là do tu sĩ họ Vưu không biết lợi hại của Kiềm Lam Băng Diễm, mới có thể dễ dàng bị đánh trúng.

Nếu không dùng thủ đoạn khác để đấu pháp, cho dù có thể chiến thắng, cũng không phải là chuyện nhất thời nữa khắc.

Mà đối phương còn có ba gã sơ kỳ và một gã trung kỳ, nếu như Nam Lũng Hầu hoản hảo không bị tổn thương, vậy cũng không thể không hợp tác được. Nhưng bây giờ hắn thân chịu trọng thương, cùng hắn liên thủ, chẳng phải là tự hại chính mình sao.

Hộp ngọc này không cần cũng được.

Bất quá trước khi đi, mình phải làm cho bọn họ động thủ mới được, để cho tâm tư bọn họ đặt trên người Nam Lũng Hầu.

Nếu không vạn nhất họ đổi ý, hắn sẽ không dễ dàng chạy như vậy.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập không hề để ý người khác, sau khi hai cánh sau lưng vừa động, tại trong tiếng sấm, thân hình từ tại chỗ biến mất.

"Không hay, hắn muốn chạy. Cản hắn lại! Không thể để hắn mang

hộp ngọc đi" Lão giả họ Vân vừa thấy cảnh này, lập tức không nghĩ ngợi lớn tiếng nói.

Nhưng là vừa thấy cảnh Hàn Lập cơ hồ giết tu sĩ đồng cấp trong nháy mắt, lão phụ nhân cùng hán tử mặt đen nghe vậy, căn bản như giả điếc, không có chút ý định động thủ.

Cho dù là Vương Thiên Cổ cũng có vẻ chần chờ, nhất thời không có chủ ý.

Dù sao nếu Hàn Lập thật chạy như vậy, bọn họ đối phó Nam Lũng Hầu còn lại có chín phần nắm chắc. Hai cái hộp ngọc nọ có thể chắn chắn nắm trong tay. Nếu mạnh mẽ lưu Hàn Lập lại, vừa rồi đối phương hiện ra thần thông quỷ dị, rất khác với tu sĩ cùng cấp bình thường. Sợ rằng lão giả họ Vân cùng hắn đơn đả độc đấu, cũng không nhất thiết có thể thắng. Khi đó sẽ có nhiều biến số không nắm chắc được.

Nhưng Hàn Lập mang bảo vật trong hộp đi, cũng có thể là chính hắn đã không tiếc tốn hao khí lực, cũng phải tìm được bí mật Trụy Ma Cốc.

Trong lúc nhất thời, cho dù Vương Thiên Cổ tâm cơ âm trầm, cũng không khỏi cảm thấy khó xử.

Lão giả họ Vân thấy vậy, sao còn không rõ ý nghĩ của mấy người này, nhưng hắn đối với Kiềm Lam Băng Diễm của Hàn Lập cũng có chút nghi kỵ. Hơn nữa nếu hắn rời khỏi chỗ này chống lại Hàn Lập, vậy nơi này mặc dù Nam Lũng Hầu thân bị thương nặng, nhưng thi triển bí thuật thoát khỏi ngăn trở của ba người Nguyên Anh Sơ Kỳ Vương Thiên Cổ mà lao ra, cũng không thể không có hy vọng.

Điều này làm cho hắn cũng chần chừ, không biết có nên cản lại hay không.

Tại trong điện quang, thân hình Hàn Lập hiện ra chỗ cầu thang, hắn quỷ dị hướng đám người Vương Thiên Cổ cười, lập tức hướng ngọn núi màu đen điểm chỉ.

Ngọn núi nhỏ màu đen sau một trận run rẩy, trong nháy mắt tại chỗ biến mất, sau đó đột nhiên hướng trên đỉnh đầu mấy người Vương Thiên Cổ, không chút khách khí hung hăng đè xuống.

Lão giả họ Vân cùng Vương Thiên Cổ không nghĩ tới Hàn Lập sẽ làm như vậy, trong lòng cực kỳ giận dữ.

Nhưng lấy uy lực của ngọn núi này, cho dù là lão giả họ Vân cũng tuyệt không có dũng khí một mình đón đỡn, thân hình mấy người bất đắc dĩ không thể không chớp lên, bắn ra phong mang áp chế ngọn núi.

Nhưng nhờ đó, Nam Lũng Hầu rốt cục cũng có cơ hội ra tay, dưới ánh mắt sáng ngời của hắn, đột nhiên thân hình hóa thành một đạo kim quang chói mắt, trực tiếp hướng lão phụ nhân đối diện phóng đi, lão phụ nhân thất kinh, hoàng quang trước người chợt lóe, một thổ hoàng sắc tiểu thuẫn hiện lên trước người.

Nhất thời hoàng mang cùng kim quang giao nhau, kim quang quanh thân Nam Lũng Hầu phóng lớn, muốn một hơi phóng ra.

Nhưng mấy người khác thấy vậy, không suy nghĩ nhiều liền thúc giục pháp bảo công tới, đem hắn ngăn lại.

Nhưng không biết Nam Lũng Hầu thi triển bí thuật gì, kim quang trên người càng ngày càng đậm, càng ngày càng dày, giống như một người bằng vàng, đồng thời xuất ra kiện cổ bảo uy lực lớn cùng bọn họ hỗn chiến mà không chút nào rơi xuống hạ phong.

Bọn Vương Thiên Cổ càng kinh hãi, trong lúc nhất thời cũng không để ý hành động của Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng hài lòng, hướng ngọn núi màu đen điểm chỉ, tiếng gió phát ra, biến nhỏ lại cỡ một tấc, bay về trong tay áo.

Sau đó nhìn huyết vụ quay cuồng màu tím một chút, nét mặt Hàn Lập hiện lên một tia tàn khốc.

Lam mang trong mắt hắn phát sáng, nhìn tình hình bên trong tử vụ một chút, nắm tay liền không chần chờ nhấc lên, toàn bộ cánh tay nổi lên hắc quang bành trướng, tiếp theo một mảnh hắc hồng quang phiến từ trên cánh tay bắn ra, theo huyết vụ trảm qua.

Đúng là bí công Âm Ma Trảm.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết từ trong huyết vụ truyền ra, điện hồ tại Hàn Lập chớp động, biến mất không thấy bóng dáng.

Dưới một kích Âm Ma Trảm của hắn, cho dù Vương Thiền không bị mất mạng đương trường, nhưng chắc chắn cũng bị thương không nhẹ.

Đáng tiếc mặc dù hắn muốn nhân cơ hội này lập tức cho Vương Thiền hình thần câu diệt, nhưng tự biết sau khi ra tay, Vương Thiên Cổ nọ sẽ không thúc thủ mặc kệ. Đến lúc đó không thể không cùng Vương Thiên Cổ tranh đấu, nguy hiểm sẽ tăng lên không ít.

Dù sao chỉ là một tu sĩ Kết Đan Hậu Kỳ, Hàn Lập tùy thời cũng có thể tiêu diệt đối phương, nghĩ cũng không cần mạo hiểm.

Cho nên sau một kích, cũng không xem kết quả, liền dùng Lôi Độn Thuật rời đi.

Thân hình Hàn Lập hiện ra tại cánh của lầu một, theo sau, hắn lập tức hóa thành một đạo thanh hồng trong nháy mắt bay về phía lối vào đại sảnh, chỉ là khi đang ở nữa đường, đột nhiên một đạo bạch quang từ một góc của đại sảnh bắn ra, trốn vào trong cổ tay áo của Hàn Lập, hiện ra nguyên hình chính là một con tiểu hồ màu trắng.

"Chủ nhân, ta…" Ngân Nguyệt há mồm, bộ dáng có chút hưng phấn muốn nói cái gì đó.

"Hiện tại không cần nói gì hết, chờ thoát khỏi nguy hiểm đã rồi nói sau" Hàn Lập trực tiếp từ đại môn bay thẳng ra, thần sắc âm trầm lập tức mở miệng ngắt lời.

Tại lúc phá vỡ Thái Diệu Thần Cấm, Hàn Lập cố ý dùng linh quang chói mắt nhiễu loạn linh giác của người khác, sau đó mạnh mẽ mở ra một lỗ hổng cấm chế, trong phút chốc đem Ngân Nguyệt đưa vào bên trong.

Sau đó mới có ý trì hoãn thời gian, chậm chạp đem cấp chế chân chính phá vở.

Nếu không, Hàn Lập như thế nào lại vì một cái điều kiện ưu tiên chọn lựa, liền phí tâm cố sức phá Thái Diệu Thần Cấm.

Hôm nay nhìn bộ dáng Ngân Nguyệt hết sức phấn khởi như thế, xem ra tại trong lầu các đã thu hoạch không ít.

Có cái hậu thủ này, cũng là một trong những nguyên nhân Hàn Lập không chút do dự liền cự tuyệt cùng Nam Lũng Hầu liên thủ mà trước tiên làm cho mình thoát khỏi hiểm cảnh.

------oOo------

Chương 701: Vạn xích nhất tuyến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngay lúc khoảnh khắc thân hình Hàn Lập bắn ra tới cánh cửa, một tiếng oanh minh kinh thiên động địa từ phía sau truyền ra, Hàn Lập cả kinh vội quay đầu liếc mắt một cái.

Chỉ thấy Ngọc Ki Các phía sau lại đột nhiên vỡ tung ra, tiếp theo một vòng sáng màu vàng như mặt trời cỡ một trượng tại trong đống đổ nát hiện lên, mà trong trung tâm lại mơ hồ có nhân ảnh chớp động, xem bộ dáng chính là Nam Lũng Hầu tựa hồ đã thi triển bí thuật gì đó.

Hàn Lập trong lòng rùng mình.

Ngọc Ki Các nọ không phải là lầu các bình thường, nếu không lúc ấy hắn đã xuyên thủng qua. Nhưng bây giờ dưới một kích của Nam Lũng Hầu lại bị phá.

Xem ra sau khi mấy lão quái Nguyên Anh này liều mạng, cũng không phải chuyện đùa.

Hàn Lập nghĩ tới đây, người đã độn đến gian đại sảnh, nhìn sang vách tường đang đóng, không chút nghi vấn khoát tay, từ ngón tay bắn ra một đạo thanh mang dài cỡ vài thước, kích trên thạch bích đối diện.

"Phụp" một tiếng, vách tường bị xuyên thủng tạo thành một cái lỗ hổng lớn, nhưng bạch quang lập tức chợt lóe, lỗ hổng liền biến mất không thấy.

Hàn Lập thấy vậy nhướng mày, khi đang muốn nghĩ cách khác, thần sắc đột nhiên lại biến đổi, lập tức xoay người lại phía sau.

Động tác cực nhanh như quỷ mị.

Chỉ thấy xa xa phía sau hắn mấy trượng, Nam Lũng Hầu lặng yên không một tiếng động đứng đó, cả người kim quang chói mắt, sắc mặt xám trắng, thần khí cực kỳ hư nhược.

Hàn Lập mặt không chút thay đồi hướng phía sau nhìn tiếp, chỉ thấy chỗ lầu các, một cái bát màu vàng thật lớn phiêu phù ở không trung, phìa dưới có cái lồng sáng mờ, bên trong có hắc quang, bạch khí không ngừng chớp động, mơ hồ còn có tiếng sấm bạo liệt.

Xem đến đây, mặt Hàn Lập hiện lên một tia kinh ngạc.

Cũng không biết Nam Lũng Hầu sử dụng loại thần thông nghịch thiên gì, lại có thể tạm thời đem đám người lão giả họ Vân cùng Vương Thiên Cổ vây lại, tự mình thoát thân.

"Cấm chế bên ngoài này phải dùng Khai Sơn Kỳ mới có thể nhanh chóng giải khai. Hàn đạo hữu, chỉ có một cây Khai Sơn Kỳ, cho nên cần một chút thời gian, phiền toái đạo hữu trì hoãn cho ta một chút, uy lực cổ bảo nọ của ta tuy lớn, nhưng vây bọn họ không được bao lâu. Qua một lát, bọn họ sẽ thoát được" Nam Lũng Hầu miễn cưỡng cười cười, nắm tay vừa lộn, trên tay hiện ra một tiểu kỳ màu vàng không ngừng xoay tròn. Sau đó chú ngữ bắt đầu được đọc lên, phảng phất như nhận định Hàn Lập tuyệt đối sẽ làm theo lời hắn.

Sau khi ánh mắt Hàn Lập lóe ra vài cái, nắm tay không chần chờ hướng Túi trữ vật vỗ một cái, một cái trận bàn màu xanh biếc xuất hiện trong lòng bàn tay.

Đúng là pháp khí lúc đầu được dùng để phá trừ Thái Diệu Thần Cấm.

Hắn không nói một lời, vẽ ra vài đạo ký hiệu màu xanh bay nhanh ra, há miệng thổi một cái. Đám ký hiệu này phiêu phiêu rơi xuống trên trận bàn, nhất thời thanh quang trên trận bàn đại phóng.

"Khởi", Hàn Lập hai tay bắt quyết, miệng lạnh lùng nói.

Ngoại trừ vách tường đối mặt Nam Lũng Hầu, bức tường tinh thể màu xanh vốn biến mất bỗng hiện ra, lần nữa đem đại môn bên trong đại sảnh bao kín.

"Đạo hữu có thể khu sử Thái Diệu Thần Cấm?" Nam Lũng Hầu thấy cảnh này, chú ngữ trong miệng không khỏi như bị nuốt mất, có chút vừa mừng vừa sợ hỏi.

"Ta có thể phát ra cấm chế, nhưng cũng không phải là mười phần uy lực, cũng không vây được họ bao lâu, Nam Lũng huynh tốt nhất là trước khi bọn họ phá cấm chế mà mở đường thoát ra" Nét mặt Hàn Lập không có lộ ra đắc ý, ngược lại ngưng trọng nói.

Nghe nói thế, Nam Lũng Hầu lúc này mới phát hiện, cấm chế đích xác so với ban đầu ảm đạm hơn rất nhiều, nhất thời thu lại vẻ mặt vui mừng, đem tiểu kỳ phóng ra, hóa thành một đạo hoàng mang chui vào trong vách tường không thấy bóng dáng, Sau đó chú ngữ trong miệng lại khởi lên.

Mà cùng lúc đó, một tiếng nổ từ bên trong truyền đến, tiếp theo bức tường tinh thể màu xanh Hàn Lập bày ra cũng truyền đến tiếng nổ ầm ầm.

Xem ra đám người Vương Thiên Cổ đã bài trừ được cổ bảo của Nam Lũng Hầu, bắt đầu tiến công bức tường tinh thể.

Hàn Lập liếc mắt nhìn thạch bích bắt đầu có chút bạch quang nổi lên, lại nhìn bức tường tinh thể đang lóe sáng vô chừng. Sau khi chần chờ, hất tay đem Túi linh thú đi ra.

Nhất thời tam sắc Phệ Kim Trùng tuôn ra, hai tay Hàn Lập bắt pháp quyết, Trùng Giáp Thuật trong nháy mắt thi triển ra, sau khi trùng vân vây quanh Hàn Lập điên cuồng bay múa một trận, tam sắc trùng giáp liền che ở trên người.

Nam Lũng Hầu thấy Hàn Lập thi pháp này, biểu tình lạ thường liền lóe qua trên mặt.

Nhưng bây giờ chạy trốn là quan trọng hơn, hắn tự nhiên cũng không hỏi gì.

Một lát sau, ngay lúc ánh sáng trên bức tường tinh thể lóe mạnh, bộ dáng lung lay muốn ngã thì thạch bích đối diện truyền ra tiếng ầm ù chớp lên, rốt cục thạch bích trước mặt tại trong bạch quang đã hé ra, lộ ra một cái thềm đá.

Nam Lũng Hầu vừa thấy cảnh này, kim quang quanh thân chợt lóe, trong thời gian ngắn hóa thành một đạo kim hồng từ tại chỗ bắn nhanh ra.

Điện quang trên Phong Lôi Sí tại Hàn Lập cũng chợt lóe, sau đó từ tại chỗ liền biến mất.

Sau một khắc, Hàn Lập liền chạy đến phía trước Nam Lũng Hầu, thân hình tại trong thông đạo hiện ra, nhưng lập tức một tiếng vỡ tan thanh thúy từ thông đạo phía dưới truyền đến.

Hàn Lập biến sắc, Phong Lôi Sí lại vừa động, người trong nháy mắt bay đến lối ra vào chỗ thềm đá, tiếp theo toàn lực phát động Lôi Độn Thuật, liền lóe lên xa xa chạy đi.

Ngay lúc cách chỗ Hàn Lập vừa độn khoảng một trăm trượng, một tiếng the thé chói tai từ trong thông đạo truyền ra, tiếp theo một đạo kim hồng chói mắt chợt lóe lên bay độn ra.

Khi kim hồng này vừa thoát ra, liền truyền ra thanh âm oán độc lạnh như băng của Nam Lũng Hầu.

"Các ngươi nhớ kỹ, sau này tốt nhất không nên rơi vào trên tay ta, nếu không bản hầu sẽ cho các ngươi hình thần câu diệt!"

Lời nguyền rủa vừa nói xong, quang mang kim hồng đại phóng, sau đó liền mơ hồ không rõ, sau một chút trong thông đạo cũng bay ra một đạo độn quang màu bạc, kim hồng đột nhiên hóa thành một đám tơ tằm cực nhỏ, sau vài cái chớp động, liền trong nháy mắt bắn nhanh ra xa, tốc độ cực nhanh, cơ hộ trong một cái hô hấp, liền từ phụ cận biến mất vô ảnh vô tung.

Lúc này Hàn Lập tại phía chân trời, cũng đã hóa thành một điểm đen.

"Hai người này thi triển loại độn thuật gì, như thế nào lại nhanh như vậy" Sau khi ngân quang độn ra ngay sau đó, một đạo hắc mang cũng bắn ra, quang mang sau khi nội liễm liện hiện ra bóng người trịnh trọng hỏi, đúng là Vương Thiên Cổ.

"Thứ Nam Lũng Hầu thi triển chính là bí thuật tự tạo Vạn Xích Nhất Tuyến của Thương Khôn Thượng Nhân năm đó, là lấy phần lớn nguyên khí thậm chí là lượng lớn tinh huyết, trong nháy mắt độn thuật. Đem độn quang hóa thành tuyến tơ tằm cực nhỏ khí tức thu liễm hoàn toàn, làm cho người ta không thể nào truy tung. Bản thân hắn kỳ thật cũng không có chạy xa, chỉ là bằng vào thần thức cũng không cách nào cảm ứng được. Về phần độn thuật của tiểu tử họ Hàn nọ, tựa hồ đến từ việc sử dụng lôi điện quỷ dị trên đôi cánh, chẳng lẽ là lôi độn thuấn di được đồn đãi sao?"

Ngân quang sau khi biến mất, lộ ra thân hình lão giả họ Vân, thần sắc hắn cực kỳ âm trầm nói.

Lúc này lão phụ nhân cùng tu sĩ mặt đen cũng từ trong thông đạo bay độn ra, vừa lúc nghe thấy lời nói của lão giả họ Vân.

"Độn thuật của hai người này như thế nào lại quỷ dị như thế, để cho bọn họ đào thoát như vậy, giờ phải làm sao?" Trên mặt lão phụ nhân mơ hồ lộ ra thần sắc bất an, sắc mặt hơi trắng hỏi.

"Tiểu tử họ Hàn không cần để ý, nhưng nếu Nam Lũng Hầu chạy thoát, chúng ta có thể gặp phiền toái lớn. Vương đạo hữu, Vân đạo hữu, chính các người đã nói, chuyến này nhất định có thể đem Nam Lũng Hầu trừ đi, chúng ta mới chịu đáp ứng liên thủ!" Vẻ mặt hán tử mặt đen hiện tại cũng rất khó coi.

"Yên tâm! Ngươi cho rằng hắn mới vừa một người lực địch nhiều người chúng ta mà không bị rơi xuống hạ phong, là tu vi chân chính sao? Hắn tại thời điểm bị trọng thương, còn dám mạnh mẽ thúc dục bí thuật gia tăng pháp lực, lúc này lại thi triển Vạn Xích Nhất Tuyết, độn thuật này cũng tổn hao rất nhiều nguyên khí. Cho dù ta không đuổi theo hắn, hắn trở về cũng sẽ trọng thương không dậy nổi, cho dù qua một trăm năm khôi phục nguyên khí,

cũng không cách nào bảo trì cảnh giới Nguyên Anh Trung Kỳ được nữa. Huống hồ, ta lúc nào có nói qua là không cách nào truy tung hắn" Lão giả họ Vân cười lạnh một tiếng, âm hiểm nói.

"Ồ! Ý Vân huynh là…" Tinh thần hán tử mặt đen run lên, không khỏi mở miệng nói.

"Ta một khi định tiêu diệt hắn ở chỗ này, tự nhiên đã sớm động tay chân. Chỉ cần hắn một hơi không thể nào chạy ra ngoài ba trăm dặm, liền có thể tìm được hắn. Mà lấy tình huống thân thể hiện tại, tuyệt không thể duy trì Vạn Xích Nhất Tuyết bao lâu, đến lúc đó chúng ta lại đuổi theo tiêu diệt" Lão giả họ Vân tự tin nói.

"Như thế là tốt rồi, lão thân cuối cùng cũng yên tâm! Lúc nãy nếu không phải Vương đạo hữu trước tặng một mảnh hắc ngọc liên, cũng đáp ứng sau đó sẽ cùng hưởng bí mật Trụy Ma Cốc, lão thân lần này cũng tuyệt đối không mạo hiểm. Cùng một gã tu sĩ Nguyên Anh Trung Kỳ kết thù, thật sự không phải là cử chỉ sáng suốt gì" Không riêng hán tử mặt đen thở ra phào một hơi, khuôn mặt lão phụ nhân cũng buông lỏng, thở dài nói.

"Lần này vì Trụy Ma Cốc, hai vị thật đúng là tổn hao không ít tâm huyết. Bất quá chúng ta không nghĩ tới chính là, Vân đạo hữu thì ra không phải tán tu, mà là Trưởng lão Quỷ Linh Môn, thật sự là ngoài dự liệu! Chẳng lẽ Ma đạo lục tông còn có rất nhiều trưởng lão trong tối như vậy?" Hán tử mặt đen nói xong lời này, nét mặt lộ ra biểu tình phức tạp.

"Lão phu mấy năm trước mặt dù xuất thân Quỷ Linh Môn, nhưng luôn luôn không quản sự tình. Cho nên ngay cả người trong tông biết thân phận chính thức của lão phu cũng không nhiều lắm, cũng không có ý tứ lừa gạt người nào. Lại nói tiếp, Nam Lũng đạo hữu này thân là hậu nhân của Thương Khôn Thượng Nhân, cùng kết giao với lão phu nhiều năm, vốn không nghĩ muốn giết hắn. Nhưng đáng tiếc sau lại biết được, hắn lại len lén kết giao với mấy vị trưởng lão Thiên Cực Môn, cũng có ý gia nhập tông môn này. Lão phu nói bóng gió vài câu, hắn cũng không có chút ý tứ thay đổi nào, còn có ý trợ giúp Thiên Cực Môn tiến vào Trụy Ma Cốc lấy bảo. Do đó, lão phu quyết không thể ngồi nhìn thế lực chánh

đạo đại trướng, không thể không hạ độc thủ" Lão giả họ Vân lắc đầu, thản nhiên nói.

------oOo------

Chương 702: Luyện anh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nam Lũng Hầu cùng Thiên Cực Môn có liên quan? Vân đạo hữu, ngươi trước kia cũng không đề cập qua việc này!" Sắc mặt lão phụ nhân khẻ biến hỏi, hán tử mặt đen cũng lộ ra vẻ kinh sợ.

"Không đề cập qua sao? Có lẽ lão phu nhất thời khinh thường sơ sẩy việc này. Bất quá, vị lão hữu này cũng chưa thật sự gia nhập Thiên Cực Môn. Hai vị nếu có chút lo lắng, đại thể có thể gia nhập bổn môn. Nếu trở thành Trưởng lão Quỷ Linh Môn, Thiên Cực Môn cũng không có khả năng làm gì nhị vị!" Lão giả họ Vân thản nhiên cười, không chút hoang mang nói.

"Hừ! Tuổi lão thân cũng đã như vậy, không có hứng thú chịu câu thúc" Lão phụ nhân nghe vậy hừ lạnh một tiếng, từ chối thẳng.

"Tại hạ vốn lười biếng, cũng không có hứng thú gia nhập tông môn" Hán tử mặt đen nhướng mày, cũng lạnh nhạt nói.

"Vậy thực sự là tiếc nuối, hai vị nếu đồng ý gia nhập Quỷ Linh Môn chúng ta, nhất định có thể làm cho thanh thế của bổn môn đại chấn. Lão phu cũng không bắt buộc nhị vị đạo hữu. Chỉ cần lúc này đem Nam Lũng Hầu diệt sát, Thiên Cực Môn cũng sẽ không vì một người chết mà xuất đầu. Chỉ là đáng tiếc, mặc dù ta cùng Nam Lũng Hầu tương giao hơn trăm năm, nhưng chuyện có liên quan đến Trụy Ma Cốc, hắn lại kín như bưng, một tia cũng không nói qua. Bí ẩn trong động phủ nơi đây, chỉ có lộ ra một phần bản đồ mà Thương Không Thượng Nhân ra vào năm đó. Nếu theo bản đồ này đi vào, hiển nhiên sẽ an toàn hơn rất nhiều. Cho nên lúc đuổi theo, trước đừng diệt Nguyên Anh, để ta dùng Sưu hồn thuật, xem một chút coi có lấy được tin tức gì hữu dụng hay không" Lão giả cũng không có bởi vì hai người cự tuyệt mà tức giận, ngược lại chuyển sang sự tình khác.

"Nhưng vạn nhất bản đồ, trùng hợp lại nằm trong hộp ngọc mà

tiểu tử họ Hàn mang đi, thật có chút không ổn?" Mặt Vương Thiên Cổ lộ vẻ lo lắng nói.

"Chuyện này dễ thôi, lúc đó đem việc này nói ra, làm cho tất cả Tông môn tại Thiên Nam biết việc này. Đến lúc đó không nói chánh ma lưỡng đạo, ngay cả Thiên Đạo Minh cũng sẽ truy hỏi hắn về địa đồ. Sau đó chúng ta lại đục nước béo cò. Chỉ là một cái Lạc Vân Tông, cũng muốn một mình hưởng bảo vật tại Trụy Ma Cốc, trước phải nhìn xem coi mình có bản lãnh không đã chứ. So sánh với bản đồ nọ, ta càng để ý đến một ít tin tức về Trụy Ma Cốc trong đầu Nam Lũng Hầu hơn. Nếu biết mấy thứ này, chính là mọi người đếu biết phương pháp vào Trụy Ma Cốc, chúng ta cũng sẽ chiếm được đại tiên cơ" Lão giả họ Vân chậm rãi nói.

"Vạn nhất thực trùng hợp, cũng chỉ có thể như thế. Bất quá trước đó, chúng ta cũng có thể thử bỏ ra đại giới xem coi có thể đem lộ tuyến đồ trong tay đối phương đổi trở về. Dù sao thế gian này không có chuyện không thể giao dịch. Cho dù hắn cùng chúng ta kết hạ cừu oán cũng vậy" Vương Thiên Cổ sau khi ngẫm lại, đề xuất ý nghĩ của mình.

"Hắc hắc! Vương sư đệ làm việc so với huynh càng thỏa đáng. Bất quá nói lại, thần thông tiểu từ này thật sự quỷ dị. Tuổi hắn thật cùng Vương sư điệt không sai biệt lắm. Nhưng ta thấy kinh nghiệm tranh đấu, so với mấy cái lão gia chúng ta lại xảo trá hơn nhiều, ngay cả Vưu đạo hữu cũng bị bại. Nói về đơn đả độc đấu, ta cũng không thấy có thể làm gì được hắn" Lão giả họ Vân thở một hơi dài, thì thào nói.

"Ta hỏi qua Thiền nhi, người này ban đầu chỉ là một gã đệ tử bình thường ở Hoàng Phong Cốc, tu vi cũng chỉ có Trúc Cơ Kỳ. Bây giờ vì sao thần thông lại đột nhiên tăng mạnh như vậy, cũng không rõ lắm. Bất quá, nếu không phải tiểu tử này lợi hại hơn chúng ta dự liệu nhiều, lại quấy rối phá hoại, bằng không dưới liên thủ của mấy người chúng ta, như thế nào lại để cho Nam Lũng Hầu dễ dàng chạy mất" Ánh mắt Vương Thiên Cổ chớp động, lộ ra thần sắc ảo não.

Hiển nhiên hắn nhớ tới Hàn Lập dùng ngọn núi màu đen công kích, cuối cùng lại sử dụng Thái Diệu Thần Cấm ngăn cản bọn họ!

Đám người lão phụ nhân nghe vậy, cũng chỉ có cười khổ mà thôi.

"Nói tới đây, chúng ta trước đem Vưu đạo hữu giải phóng. Lấy tu vi Nguyên Anh Kỳ của Vưu đạo hữu, hẳn là còn có cách cứu. Mặt khác ta cũng lo lắng tiểu chất. Mới vừa rồi lúc hàn tiểu tử chuẩn bị thoát ra, đã phóng ra hắc hồng sắc quang phiến, có chút giống với Ma Huyết Trảm mà bản thân tu luyện. Không biết có chuyện gì hay không" Vương Thiên Cổ tiếp theo lại đề nghị.

"Cũng tốt, dù sao bây giờ cũng không cách nào cảm ứng được đối phương, trước đi xem một chút. Đợi khi bí thuật của Nam Lũng đạo hữu kia mất đi hiệu lực, chúng ta lại truy đến" Lão giả họ Vân đồng ý nói.

Nhất thời đoàn người khởi động độn quang bay vào trong thông đạo lần nữa.

Trong nháy mắt trở lại trong đống đổ nát của Ngọc Ki Các. Chỉ thấy Yến Như Yên ngồi chồm hổm, tay chân luống cuống. Mà Vương Thiền nằm ở phụ cận vẫn không nhúc nhích.

"Chuyện gì xảy ra, Thiền nhi bị đáng trúng chỗ yếu hại sao chứ?" Vương Thiên Cổ vừa thấy cảnh này, thanh âm phát lạnh hỏi. Đến lúc này, thanh âm của hắn vẫb có vẻ bình tĩnh dị thường.

"Không có. Nhưng chân của phu quân." Yến Như Yên chần chờ nói, trên mặt lộ ra vẻ lo âu.

Vương Thiên Cổ tiến lên vài bước xem xét, kết quả lại cau mày.

Chỉ thấy hai bắp đùi Vương Thiền đều bị đứt đoạn, bên cạnh là hai cái chân bị cắt, nhưng lại không thấy máu.

"Ta cùng phu quân liên thủ thi triển ra Huyết Linh Đại pháp hộ thể huyết vụ, nhưng không biết bí thuật đối phương thi triển là cái gì, chẳng những nhanh vô cùng, thoáng một cái đã tới trước mặt, hơn nữa huyết vụ không cách nào ngăn cản mảy may. Phu quân chỉ kịp nhảy lên một nữa, né qua một trảm cắt ngang. Nhưng hai

chân liền." Yến Như Yên có chút bất đắc dĩ nói.

"Đã như vậy, vì sao không lập tức thi thuật giúp Thiền nhi ghép chi. Ngươi hẳn là hiểu pháp thuật này" Vương Thiên Cổ vẫn âm trầm hỏi.

"Ta đã thử qua nhiều loại pháp thuật ghép chi, cũng không biết vì sao không có một điểm hiệu quả, căn bản không thể ghép được. Mặc dù chỗ bị cắt không có chảy máu, nhưng có một cổ hắc khí tụ tại miệng vết thương không tiêu tan, như thế nào cũng không khu trừ được. Có lẽ vì vậy mà pháp thuật mới mất đi hiệu lực, mà phu quân cũng bởi vì vậy mà hôn mê bất tỉnh" Đôi mi thanh tú của Yến Như Yên nhíu lại không dám khẳng định nói.

"Công kích như thế nào lại có thể gây thương tích như vậy. Để ta xem!" Thần sắc Vương Thiên Cổ hòa hoãn, ngưng thần nhìn vết thương của Vương Thiền.

Tại miệng vết thương, quả nhiên có một đoàn hắc khí lơ lửng, như ẩn như hiện.

Vương Thiên Cổ khoát tay, hắc mang trên năm ngón chớp động, hướng tà khí bắt tới, một đoàn hắc khí xuất hiện trên đầu ngón tay.

Hắn vốn định dùng chân hỏa đem tà khí này thiêu hủy, nhưng đột nhiên trong lòng vừa động ngẫm lại, sau đó hướng bên hông vỗ một cái, một cái bình nhỏ xuất hiện trên tay.

Vương Thiên Cổ dùng linh lực đem hắc khí bao vây, hướng tới bình nhỏ tống vào.

Kết quả *"vù"* một tiếng, tà khí bị hút vào trong bình, sau đó được thận trọng thu vào.

Xem ra Vương Thiên Cổ có ý định sau này nghiên cứu thứ này, để đối với công pháp của Hàn Lập có chút kiến giải tốt hơn.

Vương Thiên Cổ không có chú ý tới chính là, Yến Như Yên thấy cảnh này, nét mặt phức tạp chợt lóe qua, nhưng lập tức khôi phục như thường.

Đợi Vương Thiên Cổ đem tà khí của cái chân khác lấy ra, Yến Như Yên liền không nói gì lập tức đem đoạn chi chắp lại chỗ vết thương một lần nữa, bắt đầu làm phép ghép chi.

Vương Thiên Cổ lúc này mới hài lòng gật đầu, xoay người hướng một bên đi tới.

Đám người lão giả họ Vân ở chỗ tượng băng của tu sĩ họ Vưu đang có chút kinh ngạc ngẩn người.

"Sao vậy, mấy vị đạo hữu còn chưa động thủ giải khai?" Vương Thiên Cổ đi tới trước mặt, có chút kỳ quái hỏi.

"Giải khai? Giải như thế nào? Không nghĩ tới thứ này so với tưởng tượng của chúng ta lại âm độc hơn nhiều!" Trong mắt lão phụ nhân hiện lên một tia sợ hãi, thì thào nói.

Sắc mặt lão giả họ Vân âm trầm, đứng tại chỗ không nói gì.

"Lời này là có ý tứ gì!" Miệng Vương Thiên Cổ nói như thế, nhưng ánh mắt sau khi nhìn băng điêu, liền lộ ra nét đăm chiêu, mơ hồ đoán được cái gì.

"Vương huynh hãy nhìn" Nắm tay hán tử mặt đen hướng trân mặt đất động một cái, sau đó hướng băng điêu hất tay.

Một mảnh ngọc bị vỡ trực tiếp bay đi.

"Bịch" một tiếng, lam quang chợt lóe, mảnh ngọc vừa tiếp xúc với mặt ngoài của băng điêu, đầu tiên là cũng hóa thành khối băng màu xanh, tiếp theo liền vỡ vụn thành vô số phiến tinh quang, biến mất vô ảnh vô tung.

Mà hành động của hán tử mặt đen còn chưa có hết, hắn đứng cách một trượng, vươn ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái.

Một đám chân hỏa màu trắng được phun ra từ đầu ngón tay.

Kết quả chân hỏa nọ vừa tiếp xúc với lam băng, quang hoa cũng chợt lóe, lập tức biến mất vô ảnh vô tung.

Vương Thiên Cổ hấp một hơi khí lạnh.

"Lam băng này sao lại ác độc như vậy, xem ra thân thể Vưu đạo hữu sớm đã bị phá hư, không cần tái bảo trì. Bây giờ chỉ có thể làm cho Nguyên Anh của Vưu đạo hữu xuất khiếu, chờ sau khi trở về sẽ tìm một cái thân thể thích hợp khác tiến hành đoạt xá. Vưu đạo hữu trước kia không có vận dụng qua đoạt xá sao?" Lão giả họ Vân thở dài một hơi, đột nhiên nói.

"Không có, thân thể này chính là thân thể nguyên bổn của hắn" Hán tử mặt đen tựa hồ cùng tu sĩ họ Vưu tương đối quen thuộc, trầm giọng nói.

"Vậy thì tốt.Tiếp theo hãy làm cho Nguyên Anh Vưu đạo hữu tự xuất khiếu" Lão giả họ Vân gật đầu nói.

Tu sĩ họ Vưu trong lam băng tựa hồ cũng nghe lời này, bạch quang cả thân thể đột nhiên đại phóng, sau đó *"phành"* một tiếng, thân thể hóa thành tro bụi biến mất vô ảnh vô tung.

Trong lam băng trong suốt, chỉ còn lại Nguyên Anh lớn cỡ một tấc của tu sĩ họ Vưu, hai tay đang cầm một cái ngọc bội cỡ ngón cái, trên mặt tràn đầy vẻ ảo não cùng oán độc.

Hắn hé miệng, phun ra một đoàn nguyên dương anh hỏa màu đỏ cực nóng vào miếng ngọc bội trong tay, đưa ngọc bội lên quá đầu.

Nhất thời quanh thân toát ra quang diễm hai màu trắng đỏ, sau đó không chút nghĩ ngợi phóng đi, muốn phá băng mà ra.

"Chậm đã…" Lão giả họ Vân tựa hồ nghĩ đến cái gì, vội vàng mở miệng ngăn cản.

Nhưng lời nói đã chậm, Nguyên Anh của tu sĩ họ Vưu nọ đã đụng vào lam băng rắn chắc.

Kết quả làm cho những tu sĩ ở đây xuất ra một trận hàn khí sau lưng.

Quang diễm hai màu trắng đỏ nhìn như rất lợi hại nọ, lúc tiếp xúc vào băng điêu liền giống như một chùm sáng.

Cả băng điêu bốc cháy hừng hực, lập tức hóa thành một đoàn lam sắc hỏa diễm, đem hồng bạch quang diễm lẫn Nguyên Anh nuốt vào bên trong.

Trong giây lát hồng bạch quang diễm đã chuyển hóa thành lam diễm, miệng Nguyên Anh phát ra tiếng kêu thê lương cực kỳ thảm thiết, mang theo lam diễm vùng vẫy điên cuồng trong không trung, nhưng chỉ bay ra xa được vài chục trương, liền kêu rên liều mạng lăn lộn trong lam diễm.

Một lát sau âm thanh chợt dừng lại, Nguyên Anh tại trong hỏa diễm bị luyện hóa thành một đạo bạch quang, tu sĩ họ Vưu từ nay về sau tại thế gian bị hình thần câu diệt, không thể tái sinh.

------oOo------

Chương 703: Bảo vật trong hộp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi dùng Lôi Độn Thuật một hơi độn ra hơn trăm dặm, Hàn Lập mới dừng lại quan sát phương hướng một chút rồi mặc huyết sắc phi phong, hóa thành một đoàn huyết quang, phá không bay đi.

Sau khi bay được hơn ngàn dặm thì hắn nhìn thấy phía dưới xuất hiện đội ngũ vài vạn người Mộ Lan, trong lòng vừa động dừng lại.

Lúc còn ở Lạc Vân Tông, hắn cũng cùng lão giả tóc bạc trò chuyện qua về tình hình giao chiến giữa Mộ Lan pháp sĩ cùng Thiên Nam tu sĩ.

Biết rằng mặc dù Mộ Lan tộc bình thường không thể tu luyện linh thuật nhưng mỗi lần tiến công, Mộ Lan pháp sĩ vẫn tổ chức không ít thanh niên trai tráng phàm nhân thành một bộ lạc tạm thời, thừa dịp Thiên Nam tu sĩ không có cách nào ở bên cạnh chiếu cố, chém giết để chiếm hữu các loại linh thạch tài liệu nguyên quáng của Thiên Nam. Cứ như vậy, cho dù sau một thời gian, Mộ Lan pháp sĩ cuối cùng thất bại quay về nhưng cũng không phải là về tay không.

Loại hành động cướp bóc này tự nhiên làm cho Cửu Quốc Minh mắng to không thôi. Nhưng nhất thời cũng không có cách phân tâm về việc này.

Dù sao số tu sĩ được phái đi đóng ở đây rất ít, không chống lại được pháp sĩ cấp cao của Mộ Lan phái. Nhưng nếu phái nhiều tu sĩ đến thì lại ảnh hưởng đến phía chiến trường đang cùng pháp sĩ tranh đấu.

Biện pháp khả thi nhất là chờ sau khi các pháp sĩ đó khai thác xong nguyên liệu, quặng mỏ thì lại phái tu sĩ đi đoạt lại, cũng tiện tay đem đám phàm nhân Mộ Lan tiêu diệt.

Đáng tiếc chính là đám Mộ Lan căn bản không quan tâm đến sống chết của đám phàm nhân, cứ một nhóm bị diệt thì lại có một nhóm khác đi lên, căn bản là dùng mạng người đổi lấy tài nguyên trân quý. Hơn nữa bọn họ lại thường xuyên thiết lập bẫy, gây thiệt hại nặng cho các tu sĩ đến đoạt lại quặng mỏ.

Kể từ đó, do tổn thất không ít tu sĩ Cửu Quốc Minh dứt khoát đối với việc này mắt nhắm mắt mở cho qua, vả lại chỉ trong thời gian ngắn như vậy, Người Mộ Lan cho dù điên cuồng khai thác thì cũng không có cướp đi được bao nhiêu tư nguyên linh thạch. Chỉ cần nhanh chóng đánh lui đại quân pháp sĩ thì đám phàm nhân Mộ Lan này cũng sẽ ngoan ngoãn rút đi.

Đội ngũ xe trâu, xe ngựa này rất nhiều lại đi về hướng Thiên Nam, bên cạnh đó trong đám người này đa số là thanh niên nam nữ tuổi còn trẻ, hẳn là một bộ lạc nhỏ đi chiếm đoạt tài nguyên của Thiên Nam.

Hàn Lập đứng ở trên đội ngũ này, thần thức cường đại đảo qua một cái, bên trong chỉ có một gã pháp sĩ Trúc Cơ Kỳ ba gã pháp sĩ Luyện Khí Kỳ, không thể uy hiếp đến hắn.

Sau khi cúi đầu trầm ngâm một chút. Hàn Lập đột nhiên hai tay bắt quyết, thân hình trên không trung chợt biến mất. Sau một khắc hắn lại xuất hiện trong đám người Mộ Lan trong chiếc xe ngựa chứa một số đồ cũ nát, bên trong nhồi vào rất nhiều da trâu rách nát cùng một số công cụ khai thác mỏ.

Hàn Lập khẽ phất tay, trong xe ngựa hình thành một không gian nhỏ, hắn thoải mái khoanh chân ngồi xuống.

Hắn tự nghĩ mình thật sáng suốt. Bây giờ toàn thể pháp sĩ Người Mộ Lan đang xuất động nếu một vị tu sĩ như hắn ngang nhiên đi về Thiên Nam sợ rằng trên đường hơn phân nửa sẽ gặp chuyện không may.

Mặc dù lấy tu vi hắn mà nói, trừ phi gặp phải vài tên pháp sĩ đứng đầu ra thì cũng không cần phải sợ. Nhưng chung quy cái gì tránh được thì nên tránh.

Cho dù lúc đầu bọn hắn có đến bảy tám gã tu sĩ Nguyên Anh mà vẫn phải tìm cách trốn trốn tránh tránh để đi lấy bảo khố!

Hơn nữa trừ pháp sĩ bên ngoài, bây giờ hắn cũng muốn che dấu đám người Vương Thiên Cổ để phòng ngừa bọn họ có ý nghĩ tìm hắn diệt khẩu.

Bây giờ hắn ẩn giấu trong đám người này, mặc dù đi với tốc độ chậm nhưng chỉ cần qua hai ba ngày là có thể bình an ra khỏi Mộ Lan thảo nguyên.

Cũng chưa thấy người nào chú ý tới một đội ngũ như vậy. Cho dù có pháp sĩ nào ngẫu nhiên kiểm tra thì lấy tu vi hắn hôm nay mà nói, chỉ cần không phải là pháp sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ cũng không phát hiện ra.

Sau khi đi vào nơi hoang dã ngoài phạm vi thế lực của Người Mộ Lan, thì hắn có thể một mình phản hồi Thiên Nam.

Hiện giờ hắn đang ngồi ngay ngắn trong xe, bên ngoài có vài tên Người Mộ Lan đang nói chuyện với nhau, thanh âm rõ ràng truyền vào trong.

Ngôn ngữ của người Mộ Lan tự nhiên cùng Thiên Nam Yến tộc có chút bất đồng, nhưng Hàn Lập trước chuyến đi này sớm đã thông qua ngọc giản học tập một phen.

Lấy thần thức cường đại của hắn hôm nay mà nói, học tập mấy thứ này, mặc dù chỉ là ngắn ngủn một hai ngày, nhưng lời nói bên ngoài cũng có thể nghe rõ ràng.

Bọn họ đàm luận phần lớn là chuyện chuyến đi Thiên Nam này liệu có thể đoạt được nhiều hay ít tài nguyên linh thạch, liệu có cơ hội lọt vào mắt xanh của thượng sư để trở nên nổi bật.

Từ trong lời nói đó, đám Mộ Lan phàm nhân này đối với pháp sĩ tràn ngập sùng bái, kính sợ. Thậm chí có thể so với một loại tín ngưỡng tồn tại.

Phảng phất như cho dù vì vị pháp sĩ đó mà chết, thì đối với Mộ Lan phàm nhân mà nói, cũng là chuyện vinh quang dị thường.

Hàn Lập nghe đến đó, ngầm thở dài một hơi, nhưng vung tay một cái, một tầng màu xanh nhạt màn đạm thanh sắc quang tráo đã đem không gian bên trong xe ngựa phong bế toàn bộ.

Thanh âm của Người Mộ Lan lập tức biến mất.

"Ngân Nguyệt, bây giờ thử nói về thu hoạch của ngươi một chút. Có vẻ hưng phấn như thế thì chắc là thu hoạch được không ít thứ tốt!" Hàn Lập bất động nhưng tay áo khẽ vung lên, một con tiểu hồ màu trắng từ cổ tay áo bay ra, sau khi xoay một cái thì rơi xuống trước người.

"Có phải thứ tốt hay không cũng không rõ lắm. Chủ nhân hẳn là biết, Cổ Bảo tầng một mặc dù không ít nhưng bởi vì sau khi thi triển độn thuật thì không cách nào đem linh khí che dấu đi, cho nên không có di chuyển đi đâu được. Nhưng thật ra trên tầng hai khi các ngươi tranh đoạt cái hộp ngọc, nguyên bổn là có sáu nhưng đã bị lấy đi một nửa. Hì hì! Thật ra Ngân Nguyệt nguyên vốn định đem hơn phân nửa hộp ngọc lấy đi nhưng lại sợ quá ít khiến cho bọn họ hoài nghi thì không hay. Cho nên chỉ lấy đi ba cái" Tiểu hồ nửa ngồi chồm hổm trên mặt đất, miệng khẽ cười.

Tiếp theo há mồm phun ra ba cái hộp ngọc trong suốt vững vàng rơi trước mặt Hàn Lập.

Hàn Lập thu hộp ngọc, tay hướng bên hông, một cái hộp ngọc khác giống như đúc xuất hiện ở trong tay.

"Như vậy Thương Khôn Thượng Nhân tổng cộng lưu lại sáu cái hộp ngọc, nhưng trong đó bốn cái đã ở trong tay ta. Lúc này đây cũng nên tính toán một chút" Hàn Lập tay vuốt ve hộp ngọc lãnh đạm cười nói.

"Bất quá, chủ nhân lá gan của ngươi cũng thật là lớn. Lại làm trò trước mặt nhiều tu sĩ Nguyên Anh như vậy âm thầm ra tay, lấy

trước. Không sợ bị phát hiện sao?" Ngân Nguyệt nghĩ lại có chút sợ hãi thở dài nói.

"Hắc hắc! Có cái gì mà sợ. Trường hợp xấu nhất thì thi triển Huyết Ảnh Độn chạy trốn. Huống hồ làm như thế, tự nhiên có nắm chắc rồi. Lúc ấy ta phóng thích linh quang dị thường che dấu đưa ngươi đi vào, không phải là đã thành công sao, cũng không có người nào nhận thấy được trong đó có gì kỳ quái. Ban đầu ta có chút lo lắng sau khi ngươi lấy bảo vật thì không có cách nào che dấu thân hình, bị mấy lão quái vật phát hiện sẽ bất diệu. Nhưng bây giờ, độn thuật của ngươi thật thần diệu ngoài tưởng tượng" Hàn Lập tự nhiên cười, nâng tay nhìn bạch hồ liếc mắt một cái, có thâm ý nói.

"Chủ nhân cứ nói đùa. Ngân Nguyệt Lang Tộc độn thuật mặc dù thần diệu, nhưng chính yếu là do hộp ngọc này có thể che dấu linh khí. Nếu không làm sao có thể giấu diếm được thần thức của mấy lão quái vật" Ngân Nguyệt nghe lời này thần sắc không thay đổi, ngược lại cười dài nói.

Hàn Lập ôn hòa cười, không có hỏi lại chuyện này, nhưng hộp ngọc đặt ở trên bàn tay đột nhiên chớp động thanh sắc linh quang, tiếp theo năm ngón tay dùng sức, mặt ngoài hộp ngọc hiện ra một tia bạch sắc linh quang, nhưng lập tức đã bị đại lượng thanh quang đè xuống tản ra rồi bị cắn nuốt sạch sẽ.

"Lạch cạch" một tiếng, hộp ngọc lại dễ dàng bị mở ra. Bên trong có một cái ngọc giản màu lam nhạt.

Hàn Lập nhìn ngọc giản này một chút, sau đó nhẹ thổi một hơi đưa ngọc giản trong tay hơi ngưng trọng đem thần thức đắm chìm vào.

Tiểu hồ nhìn khuôn mặt Hàn Lập chằm chằm, hai con ngươi đên nhánh lưu chuyển, bộ dáng cảm thấy hứng thú.

Nhưng sau một thời gian, vẻ mặt Hàn Lập không chút thay đổi, thủy chung vẫn duy trì vẻ lạnh nhạt.

Điều này làm cho Ngân Nguyệt chớp chớp hai mắt, có chút nghi hoặc.

Một khắc trôi qua, cuối cùng Hàn Lập thần sắc vừa động đem thần thức thu hồi, cau mày trầm ngâm đứng lên. Nhưng một lát sau hắn nhướng mày, bình tĩnh đã đem ngọc giản cất đi đồng thời cầm thứ lấy hộp ngọc thứ hai, không nói gì về nội dung trong ngọc giản.

Ngân Nguyệt trong lòng lòng hiếu kỳ càng tăng lên, nhưnsg thức thời không có hỏi tới mảy may.

Hộp ngọc thứ hai cũng dùng phương pháp đồng dạng mở ra.

Lúc này đây, bên trong chính là một chiếc nhẫn tinh xảo lung linh, nhưng đen thui vô quang, có chút không bắt mắt.

"Đây là Cổ Bảo?" Ngân Nguyệt có chút kinh ngạc hỏi.

"Không giống. Hình như không có bao nhiêu linh khí" Hàn Lập cũng có chút không khẳng định.

Theo sau hắn động thân, dùng hai ngón tay dễ dàng đem vật ấy kẹp lại đưa lên trước mắt.

"Tài liệu có chút cổ quái, nhưng hẳn chỉ là nhất kiện pháp khí bình thường, có tác dụng cụ thể gì cũng khó mà nói" Hàn Lập lật qua lật lại mấy lần, cũng dùng thần thức quét qua một chút rồi phán đoán nói.

"Chỉ là pháp khí thôi sao?" Ngân Nguyệt trong mắt hiện lên vẻ thất vọng.

"Yên tâm, nếu Thương Khôn Thượng Nhân có ý đem vật ấy đặt ở trong hộp đã nói lên nó khẳng định phải có công dụng. Nói không chừng lại có công dụng lớn sau này" Hàn Lập tỏ vẻ bình thường, không có lộ ra vẻ thất vọng.

"Chủ nhân, còn lại hai cái hộp ngọc. Không biết còn có bảo vật gì ở bên trong" Tiểu hồ nghiêng cổ, có chút chờ mong nói.

* * *

Chương 704: Lộ phùng cựu nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mấy cái hộp ngọc còn lại cũng được Hàn Lập mở ra. Trong một hộp ngọc, có một cái bình sứ nhỏ màu xanh biếc. Một cái hộp khác thì trong có mấy thứ gì lớn nhỏ chừng nắm tay.

Đem lục bình mở ra, đặt ở dưới mũi nhẹ ngửi một chút, một luồng hơi thở cay độc dị thường xông vào mũi.

Hàn Lập sắc mặt đại biến như thấy bọ cạp vậy, vội vàng đem bình một lần đậy nắp lại, sau đó vẻ mặt khác thường đánh giá lại cái bình nhỏ vài lần rồi mới cẩn thận đem thu vào Túi Trữ Vật.

Cuối cùng, ánh mắt rơi vào trên đồ vật tỏa ra ánh tử quang rồi đem cầm trong năm ngón tay nhẹ nhàng sờ chỉ cảm giác thấy mềm mại vô cùng, đột nhiên quang đoàn trong tay nháy mắt lóe ra từng luồng quang ti sáng chói mắt.

"Ồ!"

Hàn Lập có chút kinh ngạc nhẹ di một tiếng, ngưng thần đem thần thức tụ thành một điểm, dò xét khởi vật ấy.

Một lát sau hắn chợt hiểu nắm tay rung lên, quang đoàn trong tay trong nháy mắt hóa thành một mảnh tử vụ xoay quanh đỉnh đầu. Nhưng sau khi bị một đạo pháp quyết đánh vào phía ngoài thì hiện nguyên hình, một lần nữa rơi vào tay Hàn Lập.

Vật này có tầng tầng lớp lớp ti võng nhẹ như tơ tằm, phía trên ti tuyến truyền đến cảm giác tinh tế như không, ánh lên vẻ trong suốt, vừa nhìn đã biết là kiện dị bảo khó được.

"Vật này không phải là Tử Vân Đấu sao chứ? Đây chính là hồng

hoang Cổ Bảo danh khí không nhỏ" Bạch hồ sau khi thấy rõ tinh võng màu tím thì giật mình bật thốt lên.

"Ngươi biết vật ấy? Đại danh đỉnh đỉnh, chẳng lẽ cũng là Thông thiên linh bảo?" Hàn Lập trong mắt vui mừng, trong lòng hưng phấn hỏi.

*"Vật này không phải. Tử Vân Đấu mặc dù cũng là một trong Cổ Bảo đỉnh bậc tồn tại nhưng vẫn không thể cùng Thông thiên linh bảo so bì, còn kém xa. Bất quá chỉ riêng thần thông phòng ngự mà nói đích xác diệu dụng vô cùng. Căn cứ khả năng luyện chế mà nói, bảo vật này một khi thi triển ra đủ có thể che kín phạm vi trăm trượng thậm chí là ngàn trượng. Nó chính là một loại bảo vật phòng ngự phạm vi lớn vật ít gặp. Nghe nói là Cổ Bảo đứng đầu. Thậm chí có thể đem sinh linh trong vòng trăm dặm bao lại, bảo hộ không bị thương tổn. Cũng không biết thật hay giả! Đương nhiên bảo vật này dùng để vây địch cũng cực kỳ lợi hại, có thể tự hành phóng thích "*Ngọc Dương Chân Hỏa*" đủ để diệt sát cường địch"* Ngân Nguyệt nói như bảo vật trong túi mình.

"Ngân Nguyệt. Ngươi làm sao đối với bảo vật này biết rõ ràng vậy. Chẳng lẽ ngươi trước kia đã nhìn thấy qua" Hàn Lập trên mặt vẻ thất vọng thoáng qua nhưng khẽ nghịch tử võng trong tay vẻ mặt cổ quái mà hỏi thăm.

Ngân Nguyệt vừa nghe lời này thì lại im lặng một hồi lâu rồi mới cười khổ nói:

"Chủ nhân nói thế ta mới phát hiện ra những thông tin này còn sót trong ký ức trước khi bị luyện hóa thành khí linh. Hình như có một kiện tử vân Cổ Bảo như vậy cho nên mới biết rõ ràng thế".

Ngân Nguyệt vừa nói trong mắt cũng hiện lên vẻ trầm tư, tựa hồ nhớ tới cái gì. Nhưng theo sau lại lắc đầu, buồn bực buông tha.

"Cái Tử Vân Đấu lợi hại như vầy mà chưa nghe nói qua Thương Khôn Thượng Nhân đã từng sử dụng qua bảo vật này để đối địch. Xem ra chắc là đến từ Trụy Ma Cốc. Đáng tiếc hơn là trong bốn bảo vật trong hộp ngọc của chúng ta tới lúc mà.vẫn không có tin tức về Trụy Ma Cốc. Xem ra đồ vật có liên quan chắc hẳn là nằm

trong hai cái hộp ngọc của Nam Lũng Hầu. Thật có chút đáng tiếc" Hàn Lập tự giễu mà nói.nhưng trên trán lại không thực sự lộ ra bao nhiêu ý tiếc nuối.

Hắn cũng rất rõ ràng rằng có được bí mật của Trụy Ma Cốc thì sau này sẽ có cơ hội vào cốc lấy bảo vật. Nhưng cùng đồng dạng nơi này mười phần là có rất nhiều kẻ thèm khát. Một khi tin tức lộ ra thì có không biết bao nhiêu lão quái vật ở các thế lực lớn lập tức tìm tới cửa.

Cái này có coi là lợi thế hay không thật sự là khó nói!

"Chủ nhân, trong ngọc giản nọ có gì không?" Ngân Nguyệt rốt cục không nhịn được hỏi một câu.

"Trong ngọc giản có ghi lại công pháp thần thông của Thương Khôn Thượng Nhân. Mặc dù công pháp Vọng Nguyệt quyết trong đó ta không có cách nào tu luyện được nhưng có vài loại bí thuật cùng một số kinh nghiệm tu luyện ta có thể tham khảo một chút. Đối với ta có tác dụng không nhỏ" Đối với việc Ngân Nguyệt hỏi Hàn Lập cũng không có ý giấu diếm lạnh nhạt nói.

Ngân Nguyệt nghe xong thở dài một hơi, có chút mệt mỏi.

Mà lúc này, Hàn Lập đem tất cả đồ vật thu hồi, cũng dặn dò Ngân Nguyệt một tiếng rồi nhắm mắt khoanh chân nhập định.

Ngân Nguyệt không khách khí nhìn Hàn Lập rồi trở lại thành hồ thân, tròn mắt nhìn một góc không có bóng người mà ngẩn ra.

Đội ngũ Người Mộ Lan từ từ đi tới. Hàn Lập cùng Ngân Nguyệt bình yên đợi bên trong xe đã qua hai ngày hai đêm.

Trong thời gian này cũng gặp hai pháp sĩ đi kiểm tra.

Nhưng Hàn Lập sau khi được Ngân Nguyệt thức tỉnh lại thì làm phép sơ qua một cái, hai pháp sĩ này cấp thấp nên tự nhiên không hề phát hiện gì mà rời đi.

Trong xe ngựa này chở những vật không quan trọng nên người

Mộ Lan cũng không có người nào thèm vào xe liếc một cái.

Kết quả sau khi đội ngũ ra khỏi Mộ Lan thảo nguyên, Hàn Lập lập tức mang theo Ngân Nguyệt, thần không biết quỷ không hay rời đi, từ một con đường khác tiến vào hoang nguyên thẳng đến Thiên Nam mà đi.

Dựa vào thần thức cường đại, Hàn Lập từ xa hơn trăm dặm đã có thể cảm ứng rõ ràng được sự tồn tại của pháp sĩ cho nên rất thoải mái né qua một bên, tránh được không ít phiền toái, thuận lợi đi qua hoang nguyên tiến vào Phong Nguyên Quốc thuộc Cửu Quốc Minh.

Phong Nguyên Quốc là một trong ba quốc gia gần Mộ Lan nhất, bình thường trên mấy khu linh sơn dọc biên giới trấn thủ bởi đông đảo Cửu Quốc Minh tu sĩ.

Nhưng Hàn Lập tiến vào Phong Nguyên Quốc trong mấy ngày đi dọc đường không có nhìn thấy một tu sĩ nào nhưng thật ra khắp nơi đều có khí tức của pháp sĩ tuần tra, phát hiện không ít.

Hiển nhiên Cửu Quốc Minh ban đầu bị pháp sĩ Mộ Lan toàn lực đánh lén, chiến sự bất lợi nên đã tạm thời lui về phía sau.

Thời điểm song phương chính thức đại chiến, hẳn là còn chưa có bắt đầu mới đúng!

Hàn Lập đối với việc này cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ chuyên chọn hẻo lánh hoang dã buồn bực chạy đi.

Bình yên vô sự qua ba bốn ngày, đến một ngày hắn hóa thành một đạo thanh hồng khi vừa mới bay qua một tòa núi vô danh nhỏ thì đột nhiên thần sắc ngẩn ra quay đầu nhìn lại một phía, trên mặt hiện ra một tia kinh ngạc, theo sau có chút âm trầm bất định. Thần thức hắn vừa rồi mới cảm ứng một nơi cách đó không xa có linh khí ba động kịch liệt cùng sát khí mơ hồ vút cao tận trời, rõ ràng có người tu tiên tu vi không kém đang ở ở nơi nào đấu pháp đánh nhau sống chết.

Ở chỗ này xuất hiện quy mô tranh đấu như thế, tự nhiên là có tu sĩ cùng pháp sĩ tranh đấu.

Hắn cẩn thận cảm ứng một chút thấy trong đó có một đạo pháp lực ba động cường đại vô cùng, ắt hẳn là có tu sĩ Nguyên Anh Kỳ tồn tại, bốn năm người còn lại thì đều là Kết Đan Kỳ, đang hợp lực đối kháng Nguyên Anh Kỳ nọ.

Mà trong khí tức của đám tu sĩ Kết Đan Kỳ này, có một hai cỗ Hàn Lập cảm giác được có chút quen thuộc, hình như đã từng gặp qua.

Trong lòng tự suy nghĩ một chút, hắn nhất thời không cách nào nhớ tới là ai.

Do dự một chút, Hàn Lập không nén được tò mò, lặng yên phi độn đi.

Lấy thần hành độn thuật của Hàn Lập, khoảng cách gần như thế tự nhiên thoáng cái là đến.

Kết quả phía trước linh quang thoáng hiện, ánh sáng màu sắc khác nhau đồng phóng lên cao, bạo liệt gào thét liên miên bất tuyệt phảng phất tranh đấu kịch liệt dị thường.

Năm tên nam nữ tu sĩ phục sức không giống nhau đang liên thủ vây bắt một vị pháp sĩ.

Hàn Lập liếc mắt một cái đã nhìn ra năm tên Kết Đan nam nữ tu sĩ mặc dù kiệt lực đem bổn mạng pháp bảo thúc dục xuất thần nhập hóa nhưng tên hoàng bào đầu bóng pháp sĩ kia trong vòng vây vẫn phóng xuất ra quyển quyển hoàng vụ làm cho đám tu sĩ này liên tiếp lui về phía sau.

Hoàng bào pháp sĩ này vẻ mặt bạnh ra từng thớ thịt, tu vi Nguyên Anh Sơ Kỳ mặc dù không xuất ra bất cứ pháp bảo gì nhưng chỉ bằng vào một bộ công pháp thần diệu cùng tu vi cao thâm dễ dàng chiếm thượng phong.

Hơn nữa cơ bản người này chưa muốn thoát ra cũng không muốn liều mạng, hơn nữa đối phương có một nữ tử tuyệt sắc nên liên tiếp hạ thủ lưu tình, bộ dạng muốn bắt sống. Nếu không sợ rằng năm người này cũng không có cách kiên trì đến bây giờ.

Mặc dù Hàn Lập cảm giác được tuyệt sắc nữ tử này có chút nhìn quen mắt nhưng ánh mắt lại rơi vào một vị lão giả to béo.

Lão giả này quanh thân có bạch sắc lôi hồ xoay quanh, khu sử pháp bảo là một thanh cự kiếm không ngừng phóng ra điện quang, uy lực có thể nói là đệ nhất trong đám năm tên Tu Sĩ Kết Đan Kỳ này.

"Là hắn? thật là trái đất tròn" Sau khi thấy rõ tướng mạo cùng công pháp của lão giả to béo, Hàn Lập trong miệng thì thào, trên mặt lại lộ ra vẻ phức tạp khó phân biệt.

"Nha đầu kia, thật không biết tốt xấu. Nếu không phải công pháp tu luyện của bổn thượng sư thiếu khuyết một cái lô đỉnh thượng cấp thì sao có thể lưu tính mệnh cho ngươi đến bây giờ. Nếu không thúc thủ quy thuận thì đừng trách bổn thượng sư không thương hương tiếc ngọc" Hoàng bào pháp sĩ tranh đấu lâu như thế rốt cục có chút không kiên nhẫn, nhìn tuyệt sắc nữ tử giận dữ nói.

Sau đó há mồm phun ra một cái hoàng sắc vũ phiến kèm theo linh quang đại phóng mơ hồ như ẩn chứa cái gì trong đó, bị đầu bóng pháp sĩ cầm trong tay.

Vừa thấy cảnh này, kể cả lão giả to béo, mấy người Tu Sĩ Kết Đan vô danh, đều sắc mặt đại biến, trong lòng biết là không ổn.

Bọn họ nào không biết, đối phương mới vừa rồi vẫn chưa thi xuất toàn lực. Nhưng là bọn hắn cũng không dám quay người bỏ chạy vì mộtk. Nếu không một khi thế liên thủ bị phá thì bọn họ nhất định bị đối phương bắt giữ dễ dàng, lại càng không có cơ hội sống sót.

Vì vậy, năm người âm thầm kêu khổ chỉ có thể kiên trì toàn lực thúc dục toàn thân pháp lực, gia tăng uy lực công kích.

Nhất thời năm kiện pháp bảo uy lực đại khởi, đem hoàng vụ này đánh tan không ít, miễn cưỡng vãn hồi tình thế.

Nhưng hoàng bào đầu bóng pháp sĩ thấy vậy thì đột nhiên giận dữ.

Vũ phiến cầm trong tay hướng lên không trung, há mồm phun ra một đoàn hoàng tinh khí lên trên pháp bảo rồi miệng nói lẩm bẩm!

Vũ phiến theo tiếng chú ngữ run lên rồi hướng về mấy người phía đối diện nhẹ nhàng phẩy một cái.

Nhất thời âm thanh gầm rít nổi lên, một cổ cuồng phong màu vàng đậm từ vũ phiến phát ra, trong nháy mắt cuồng trướng thật lớn,.

Cơn lốc cao hơn mười trượng đem năm tên Kết Đan Tu Sĩ, tất cả đều cuốn vào trong đó.

------oOo------

Chương 705: Câu Linh Thổ Long

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cơn cuồng phong này rất mãnh liệt đến thiên địa cũng phải biến sắc, trong nháy mắt đem pháp bảo của năm tên tu sĩ thổi ngã trái ngã phải. Về phần bọn họ bản thân thì bị cuồng phong cấm chế bên trong, thân bất do kỷ không có cách nào thoát ra được.

"Ha ha! Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, làm cho bổn thượng sư mất công tốn sức, thật sự không biết sống chết" Đầu bóng pháp sĩ cười rộ lên vẻ đắc ý.

Tiếp theo hắn giơ nắm đấm hướng lên không đánh tới, nhất thời trong cơn lốc trống rỗng bỗng hiện lên một bàn tay to màu vàng, hung hăng hướng tới tuyệt sắc nữ tử trong đó chộp tới.

Hắn định đem nữ tu này bắt sống sau đó thi triển thủ đoạn sét đánh đem bốn người còn lại nhất cử diệt giết chết, không cần sợ ném chuột vở đồ.

Nữ tu sĩ có khuôn mặt nõn nà, nét mặt diễm lệ khu sử kiện hỏa hồng phi kiếm pháp bảo, khi thấy bàn tay to đè xuống mà pháp bảo lại bị cuồng loạn chuyển, mất đi khống chế, thì không có cách nào tự cứu, ngọc dung lập tức tái nhợt.

Bốn gã tu sĩ khác mặc dù muốn cứu nữ tử này nhưng lại đang bị cuồng phong kiềm chế bên trong. Chỉ có lão giả to béo nọ tu vi cao thâm nhất, tình hình có vẻ tốt hơn một chút. Hắn lo âu miễn giương nắm đấm lên thả ra một đạo điện hồ dài vài thước đánh tới bàn tay to nọ.

Nhưng công kích này giống như một đi không trở lại, không có chút hiệu quả nào.

Mắt thấy bàn tay khổng lồ màu vàng không khách khí muốn tóm lấy nữ nhân kia thì đột nhiên dừng lại trên đầu nữ tử mấy trượng rồi biến mất, đồng thời từ phía hoàng bào pháp sĩ truyền đến tiếng hét lớn kinh sợ, tiếp theo cơn lốc đang vây khốn chúng tu sĩ cũng cấp tốc nhỏ đi, trong nháy mắt biến mất vô ảnh vô tung.

Phảng phất như cuồng phong mới và bàn tay khổng lồ vừa rồi cũng chỉ bất quá là ảo ảnh.

Mọi người hai mắt nhìn nhau rồi tự nhiên hướng đến tên đầu bóng pháp sĩ kia. Chỉ thấy hắn xoay người về một bên, hai mắt nhìn chằm chằm phía xa xa, nơi không có một bóng người vẻ mặt đầy giận dữ.

Bọn họ không khỏi ngạc nhiên.

"Nếu có dũng khí phá pháp thuật của bổn thượng sư thì cần gì phải lén lút không dám gặp" Hoàng bào pháp sĩ vẻ mặt dữ tợn nén tức giận lớn tiếng nói. Căn bản không hề để ý tới mấy người nữ tu ban đầu.

"Không là ta lén lút mà là các hạ tu vi không đủ, nhìn không ra sự tồn tại của Hàn mỗ mà thôi. Xem bộ dáng các hạ chắc mới tiến cấp lên Nguyên Anh Kỳ không lâu. So với những người ta gặp qua ban đầu thì còn kém xa" Từ khoảng không trống rỗng nọ chợt truyền ra thanh âm của một gã nam tử mà thản nhiên nói.

Tiếp theo thanh quang chợt lóe rồi hiện ra một gã thanh niên tu sĩ diện mục bình thường. Đúng là chân thân của Hàn Lập.

Hắn mới vừa rồi thấy năm người bị khống chế, tình thế nguy cấp nên không khách khí mà từ xa bắn ra một đạo Thanh Nguyên kiếm khí, lập tức đem vũ phiến nọ đánh bay.

Cơn lốc tự nhiên dễ dàng được diệt trừ.

Vừa thấy Hàn Lập xuất hiện đám người lão giả đầu tiên là cả kinh nhưng sau đó cảm ứng được Hàn Lập cũng có tu vi Nguyên Anh Kỳ thì lại mừng rỡ, biết rằng bọn họ đã bảo trụ được cái mạng nhỏ.

Nữ tu nọ lại càng vội vàng ở xa xa thi lễ cung kính nói: *"Vãn bối Niếp Doanh, đa tạ ân tiền bối xuất thủ cứu mạng"*.

"Niếp Doanh!"

Hàn Lập vừa nghe lời này, không khỏi nhìn nữ nhân này liếc mắt một cái, mơ hồ nhớ lại đã gặp nữ nhân này ở đâu.

Nhưng bây giờ hắn cũng không có nói gì mà chỉ khoát tay chặn lại.

Xem bộ dáng nữ nhân này cùng lão giả to béo nọ nhất thời không có nhận ra hắn.

Cũng khó trách, nguyên bổn hắn cùng hai người này mới chỉ gặp mặt một lần, cách xa nhau gần hai trăm năm không nhận ra hắn cũng không phải chuyện gì kỳ quái.

Sau khi suy nghĩ xong hắn quay đầu nhìn hoàng bào pháp sĩ thản nhiên nói:

"Các hạ còn không đi hay là muốn ta ra tay đuổi đi?"

Đầu bóng pháp sĩ nghe nói thì giận dữ cười hắc hắc nói:

"Ha ha! Các hạ cũng chỉ là tu sĩ Nguyên Anh Sơ Kỳ mà thôi, dĩ nhiên khẩu khí to lớn như thế. Đàm mỗ muốn lãnh giáo thần thông của các hạ một chút".

Nói xong, đầu bóng pháp sĩ tay bắt quyết, đột nhiên ngón tay hướng về phía đối phương bắn ra. Nhất thời hai khỏa đạn hoàn vàng tươi chợt lóe lên hướng xuống phía dưới mặt đất bắn nhanh đi.

Cử động này làm cho Hàn Lập nao nao, cũng không có ra tay ngăn cản mà hai mắt híp lại lộ ra vẻ hứng thú.

Đại hán nhìn thấy cử động của Hàn Lập như thế thì trong lòng mừng rỡ.

Lập tức tiếng chú ngữ trong miệng truyền ra, quanh thân hoàng vân bắt đầu quay cuồng trong nháy mắt đem pháp sĩ họ Đàm bao quanh.

"Khởi" Một tiếng hô trầm thấp từ trong hoàng vụ lành lạnh truyền ra.

Hàn Lập nghe lời này, trong lòng vừa động, nhìn bốn phía một chút nhưng cũng không thấy có gì dị thường phát sinh đang có chút kỳ quái.

Phía dưới mặt đất đột nhiên truyền lên tiếng ầm ù ù nghe như tiếng mặt đất rung lên bạo liệt ra.

Hàn Lập đem thần thức hướng xuống phía dưới đảo qua, tiếp theo sau trên mặt lộ vẻ vài phần kinh ngạc.

Hắn không suy nghĩ nhiều mà khẽ phất tay áo, hai đạo cầu vồng to hơn mấy trượng từ trong tay áo bắn nhanh ra, phía dưới lập tức truyền đến hai tiếng nổ.

Nhưng Hàn Lập nhướng mày tựa hồ kiếm khí cũng không có tấn công.

Tiếp theo có tiếng *"Vù vù"* truyền đến, hai con cầu long màu vàng dài vài chục trượng chui từ dưới mặt đất bay ra, trực tiếp bay vụt lên giữa không trung, vây xung quanh hoàng vụ của tu sĩ đầu bóng giương nanh múa vuốt, xoay quanh không chừng như muốn bảo hộ.

"Đây là?" Hàn Lập kinh dị phát hiện, hai con hoàng long dọa người hoàn toàn do thổ thạch hình thành, trông rất sống động, làm cho hắn cảm giác vài phần như vật còn sống. Mà khí tức như vật còn sống lại hoàn toàn đến từ hai khỏa đạn hoàn trên đầu thổ long. Đạn hoàn này nằm trên trán thổ long, sáng lên lập lờ, phát ra yêu dị hoàng mang.

"Hắc hắc! các hạ trước tiên thưởng thức xem lợi hại của Câu linh thú đã. Đi!" Pháp sĩ trong hoàng vụ càn rỡ cười to nói, tiếp theo

lưỡng đạo pháp quyết màu vàng đánh vào trên người thổ long, nhất thời hai con thổ long khí thế hung hăng hướng Hàn Lập trực tiếp đánh tới.

Hàn Lập nhướng mày, nhưng lập tức thở dài một hơi.

Rồi há mồm, một đoàn Kiềm Lam Băng Diễm trực tiếp từ trong miệng phun ra, trên đường đi phân thành hai ngọn lửa thanh mảnh chuẩn xác đánh tới trên đầu thổ long.

"Rắc" một tiếng, hai còn thổ long thoáng cái bị phủ thêm một tầng lam doanh băng giáp, hóa thành hai con băng điêu đứng ở phía trước Hàn Lập mấy trượng phiêu phù bất động.

Hai tia chớp màu xanh chợt lóe, *"phành phành"*, hai tiếng vỡ tan thanh thúy truyền đến. Hai con thổ long băng điêu bị Hàn Lập phát ra hai đạo kiếm khí, dễ dàng kích nát bấy, sau đó giơ tay lên.

Hai khỏa đạn hoàn màu vàng bị hắn thong dong hút đến trong tay, sau đó thoáng nhìn qua rồi vứt vào trong Túi Trữ Vật.

"Còn có thần thông gì không, cứ việc thi triển ra đi, Hàn mỗ chân chánh muốn kiến thức một chút linh thuật uy lực chính thức của pháp sĩ các ngươi!" Hàn Lập thần sắc không thay đổi, trong miệng thản nhiên nói.

Pháp sĩ đứng trong trong hoàng vụ đối diện yên lặng tựa hồ việc Hàn Lập dễ dàng phá hủy hai con thổ long như thế, làm cho hắn kinh hãi không nhỏ.

"Các hạ là trưởng lão ở phái nào, cao tính đại danh là gì? Trong các tu sĩ Nguyên Anh nổi danh tựa hồ không có tướng mạo giống các hạ. Chẳng lẽ các hạ mới tiến vào Nguyên Anh kỳ trong vòng gần trăm năm trở lại đây?" Sau một hồi lâu, trong hoàng vụ truyền ra tiếng trầm thấp của đầu bóng pháp sĩ, thanh âm cũng không thấy được bất cứ ý càn rỡ gì nữa.

"Tại hạ chỉ là vô danh tiểu tốt, có nói ra các hạ cũng sẽ không biết được. Nếu đạo hữu không có ý định đánh lại thì tại hạ cũng không khách khí" Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, ngữ khí lành lạnh cất

lên.

Bàn tay hướng vào Túi linh thú bên hông vỗ vỗ, vô số kim quang chói mắt phi trùng từ trong miệng túi bay ra, đúng là đám kim sắc Phệ Kim Trùng do Hàn Lập tỉ mỉ bồi dưỡng ra. Hàn Lập đây là lần đầu chính thức khu sử chúng nó đối địch.

Hắn muốn thử xem linh trùng này đối phó với tu sĩ Nguyên Anh Kỳ có tác dụng hay không.

"Phệ Kim Trùng! Ngươi lại có Phệ Kim Trùng? Mà còn có nhiều như vậy?" Ngoài ý liệu của Hàn Lập chính là hắn chưa kịp khu sử đám phi trùng này tấn công thì hoàng bào tu sĩ đối diện lại ngay lập tức gọi ra tên Phệ Kim Trùng, trong thanh âm tràn đầy vẻ sợ hãi.

Theo sau đám hoàng vụ không nói một lời, quay đầu trong nháy mắt hóa thành một đạo hoàng hồng phá không phi độn rời đi. Tốc độ cực nhanh làm cho Hàn Lập do dự một chút nên buông tha hay là thi triển Phong Lôi Sí đuổi theo.

Một gã tu sĩ Nguyên Anh Kỳ tại nơi trống trải như thế mà toàn tâm chạy trối chết thì hắn cũng không nắm chắc được bao nhiêu phần làm cho đối phương hình thần câu diệt. Dù sao một khi Nguyên Anh xuất khiếu thì Lôi Độn Thuật cũng muốn kém hơn một chút.

Bất quá thì đầu bóng pháp sĩ tu vi không tính là cao nhưng có thể nhận ra Phệ Kim Trùng thật sự là ngoài dự liệu của hắn.

Trong lòng mặc dù có điểm nghi ngờ nhưng Hàn Lập đem đám Phệ Kim Trùng mới vừa thả ra, chưa kiến công chút nào lần nữa thu hồi vào linh thú túi. Sau đó thần sắc bình tĩnh hướng tới đám lão giả to béo chậm rãi bay đi.

"Đa tạ đại ân viện thủ của tiền bối! Không biết tôn tính đại danh của tiền bối là gì? Vãn bối Hoàng Phong Cốc Lôi Vạn Hạc cảm kích vô cùng!" Lão giả to béo không chờ Hàn Lập bay gần tới đã vội vàng bay ra trước vài bước thi lễ.

Trừ người đã báo qua tính danh là Niếp Doanh ra thì mấy người khác thấy cảnh này cũng đều tiến lên cử đại lễ tham bái!

"Cự Kiếm Môn Thạch Tề Vân, Yểm Nguyệt Tông Đường Minh Hoa, Thiên Khuyết Bảo Tiễn Hoàn, bái kiến tiền bối" Ba người này cơ hồ tất cả đều đồng thanh bái tạ, thoạt nhìn đều lộ ra vẻ mặt kính cẩn cùng cảm kích.

------oOo------

Chương 706: Lôi Vạn Hạc đích chấn kinh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tiền bối?!" Hàn Lập sờ sờ cằm, mặt hiện vẻ cổ quái

Lão giả mập đúng là vị Lôi sư bá đã từng cùng hắn trao đổi phương thuốc lấy linh dược trước kia nhưng không ngờ bây giờ lại gọi hắn là tiền bối.

Tuy nhiên dựa theo quy củ của tiên giới thì điều này cũng chỉ là chuyện bình thường mà thôi. Dù vậy nhưng trong lòng Hàn Lập vẫn xuất hiện tư vị khác thường.

Về phần Niếp Doanh nữ tử kia, Hàn Lập năm đó đã từng gặp một lần. Nàng ta chính là vị Niếp sư tỷ đã ra tay bảo vệ hai huynh đệ Mộ Dung có thuộc tính Lôi linh căn.

Tuy Hàn Lập không cùng nữ tử này có giao tình gì nhưng đã từng nghe biết được nữ tữ này có tư chất hơn người, xinh đẹp trí tuệ. Hồi đó nam đệ tử ái mộ nàng có thể nói là nhiều không đếm xuể.

Không nghĩ tới sau mấy năm không gặp, nàng cũng đã kết Kim Đan thành công.

Hàn Lập không nói lời nào, thần sắc phức tạp đánh giá Lôi Vạn Hạc cùng Niếp Doanh, còn trong lòng Lôi Vạn Hạc cũng thầm nghi hoặc.

Vị *"tiền bối"* trước mắt này chẳng những tuổi còn trẻ, có thuật bảo trì dung nhan hơn nữa hắn có cảm giác khuôn mặt bình thường của đối phương có chút quen mắt, có lẽ đã từng tại gặp qua nơi nào đó rồi. Điều này làm cho hắn không chỉ ngạc nhiên mà có có đôi chút thấp thỏm bất an.

Niếp Doanh mở to đôi mắt đẹp nhìn Hàn Lập, sâu trong mắt cũng lóe lên vẻ kinh nghi. Nàng dường như cũng phát hiện cái gì đó

Hàn Lập tất nhiên sẽ không ngây ra, sau khi mỉm cười liền mở miệng nói:

"Xem ra ngày đó cách biệt, Lôi sư bá thật sự không nhớ tại hạ. Nhưng mà năm đó sư bá tặng phương thuốc khiến cho Hàn mỗ vô cùng cảm kích và vẫn luôn nhớ trong lòng."

"Sư bá? Phương thuốc? Ngươi, ngươi là…" Lôi sư bá vừa nghe Hàn Lập xưng sư bá thì nhất thời khiếp sợ há hốc mồm đến nỗi không khép lại được nhưng sau lại nghe về phương thuốc thì đột nhiên nhớ đến điều gì đó, vô cùng kinh hãi lắp bắp.

Mấy người kia nghe thế cũng trợn mắt há mồm. Vị tiền bối nguyên anh kỳ này không ngờ lại xưng hô Lôi sư bá với Lôi Vạn Hạc. Điều này khiến cho bọn họ không thể nào hiểu được.

Chỉ có Niếp Doanh nghe vậy thì giật mình, lại đánh giá Hàn Lập thêm vài phần nữa, khuôn mặt xinh đẹp đại biến nói:

"Ngươi là đệ tử Lý sư thúc – Hàn Lập Hàn sư đệ?" Nữ tử duyên dáng này nói to, khuôn mặt tràn ngập vẻ khó tin.

"Không tin được Niếp đạo hữu vẫn còn nhớ được Hàn mỗ." Hàn Lập có điểm ngoài ý muốn nói.

Hàn Lập hoàn toàn không biết khi hắn còn ở giai đoạn Luyện Khí kỳ do tu vi thấp nên không ai biết hắn nhưng sau khi từ Huyết Sắc Thí Luyện còn sống đi ra, Trúc Cơ thành công và được Lý Hóa Nguyên nhận làm đệ tử khiến cho không ít người biết tới hắn.

Vị Niếp sư tỷ này cũng là một trong số đó.

Sau khi Ma đạo Lục tông xâm chiếm Việt quốc, hắn đánh chết không ít tu sĩ ma đạo đồng cấp nên danh tiếng lại càng vang dội trong tầng lớp tu sĩ cấp thấp. Dù không có ai gặp mặt nhưng hắn đã khiến cho ấn tượng trong lòng vị Niếp sư tỷ này nâng cao lên vài phần.

Dung mạo Hàn Lập hôm nay so với khi ấy là hoàn toàn không thay đổi, hắn chỉ cần khơi mào liền khiến nàng nghĩ tới vị Hàn sư đệ thanh danh không nhỏ năm nào. Do vậy nàng mới không khỏi kinh nghi bật thốt lên.

"Ngươi thật sự là Hàn sư điệt năm đó?" Lôi Vạn Hạc khó khăn nuốt nước bọt, ánh mắt cực kỳ kinh ngạc.

Tuy nói trong tu chân giới sự tình gì cũng có thể phát sinh. Đệ tử tư chất hơn người, từ đệ tử tăng lên thân phận như trưởng bối cùng là chuyện bình thường, không hề hiếm thấy nhưng mà một gã sư điệt vốn là tiểu bối Trúc Cơ kỳ đột nhiên biến thành tiền bối Nguyên Anh kỳ thì cho dù Lôi Vạn Hạc tự phụ kiến thức hơn người cũng nhất thời không thể nào tin được.

"Lôi sư bá, không cần kinh ngạc! Nơi này không phải là nơi nói chuyện, chúng ta hãy vừa đi vừa nói đi." Hàn Lập nhìn qua bốn phía xung quanh một chút, thần sắc bình tĩnh nói.

"Việc xưng hô sư bá này, Lôi mỗ tuyệt không dám nhận. Hàn tiền bối nếu đã tiến giai vào Nguyên Anh kỳ thì chính là tiền bối của vãn bối. Mọi chuyện đều nghe theo sự phân phó của tiền bối vậy." Khuôn mặt Lôi Vạn Hạc lúc đỏ lúc trắng, cười khổ một tiếng nói. Trong lời nói vẫn duy trì sự cung kính, không có ý gì khinh thường.

Bất luận Hàn Lập trước kia có thân phận gì nhưng tu vi bây giờ của hắn đã cao hơn rất nhiều. Tất nhiên không dám hướng Hàn Lập xưng hô như vậy nữa.

Ba tu sĩ kia cũng nghe được vài phần nên hiểu chút ít quan hệ của Hàn Lập cùng Lôi Vạn Hạc, quay mặt nhìn nhau đều lộ vẻ kỳ quái.

Hàn Lập thấy vậy nhưng không biểu hiện ra cái gì ngoài ý muốn, chỉ hơi im lặng một chút rồi sau đó cũng khe khẽ gật đầu.

"Nếu Lôi đạo hữu nói như vậy thì Hàn mỗ cũng không khách khí. Bây giờ chúng ta phải lập tức rời khỏi nơi này. Tốc độ độn thuật

của mọi người hơi chậm, hay là để tại hạ mang theo luôn đi."

Nói xong Hàn Lập khẽ vỗ vào túi trữ vật, bàn tay lật lại, có vật gì đó lung linh, xinh đẹp xuất hiện bên trong.

Sau khi nhẹ nhàng vung tay, bạch quang chợt lóe hiện ra một thứ hình vuông. Đó chính là Ngự Phong Xa (xe cưỡi gió) mà Hàn Lập vừa mới lấy được.

Hiện tại dưới sự thúc dục của pháp quyết, cỗ xe nhanh chóng biến hình to lên, trở thành hơn mười trượng.

"Cùng vào bên trong xe đi!" Hàn Lập không khách khí mà phân phó.

Lôi Vạn Hạc bốn người tất nhiên là không có ý kiến, thân hình lóe lên tiến vào bên trong.

Hàn Lập tiến vào Ngự Phong xa sau cùng, linh lực dưới chân lập tức rót vào trong xe.

Ngự Phong xa hơi rung rung sau đó hóa thành một đạo hồng quang phá không bay đi. Nó là một pháp bảo có tốc độ vô cùng nhanh mà các loại bình thường không thể so sánh, trong chốc lát đã biến mất vô ảnh vô tung.

Thấy tốc độ Ngự Phong xa như vậy thì tất cả những người khác đều vui mừng.

Biết có xe này thì những người khác không thể đuổi theo được. Tảng đá trong lòng mọi người đều tự động giải khai.

"Các vị đạo hữu, Phong Nguyên quốc hoàn toàn đã rơi vào sự khống chế của pháp sĩ cho nên năm người tại sao lại còn xuất hiện tại nơi này. Không những thế lại bị một tên tu sĩ cao cấp chặn đường nữa. Phải hiểu rằng nếu nơi này không phải là một nơi hẻo lánh chắc thì cho dù ta có ra tay cũng không thể dễ dàng giải cứu được mọi người." Hàn Lập một mặt điều khiển Ngự Phong xa đi một mặt tùy ý hỏi.

Thần sắc của năm người này sau khi nghe xong câu hỏi đều liếc mắt nhìn Lôi Vạn Hạc. Hiển nhiên hắn chính là người cầm đầu cả nhóm. Lôi Vạn Hạc chần chừ một lát mới lên tiếng:

"Tiền bối có điều không biết. Mấy người chúng ta đều thân bất do kỉ. Bản thân ta vốn phụng mệnh liên minh mà phải đi làm một nhiệm vụ vô cùng trọng yếu. Kết quả bị chậm vài ngày ở một nơi, từ sau khi đi ra liền biết Phong Nguyên quốc đã bị người Mộ Lan xâm nhập. Bất dắc dĩ không còn cách nào là tìm mọt nơi vắng vẻ dùng độn thuật trở về. Trên đường trở về gặp vài tên tu sĩ cấp thấp không thể không giết người diệt khẩu. Ai ngờ ở gần đó có một pháp sĩ Nguyên Anh kỳ. Sau khi giết chết tên tu sĩ cấp thấp cuối cùng thì bị lão phát hiện đuổi giết. Dù biết là không đủ khả năng chống lại lão nhưng nếu phân chia nhau ra chạy trốn thì càng chết nhanh hơn. Cho nên mấy người liền liều mạng chống cự. Nếu không phải gặp được Hàn tiền bối thì sợ rằng chúng tôi khó mà sống sót."

Lôi Vạn Hạc một bên nói lời cảm kích, một bên đánh giá vị Hàn sư chất này vài cái.

Nói thật cho tới tận bây giờ mọi việc xảy ra trước mắt đều khiến cho hắn giống như đang nằm mơ giữa ban ngày vậy

Hàn Lập nghe xong cũng không có hứng thú truy vấn tiếp mà chỉ thản nhiên ừ một tiếng. Nhưng sau đó lại bắt đầu hỏi câu hỏi khác.

"Lôi đạo hữu, gia sư Lý Hóa Nguyên vẫn còn khỏe chứ?"

"Hàn tiền bối, hơn trăm năm trước Lý sư đệ trong một trận chiến với Mộ Lan pháp sĩ đã qua đời rồi. Mà phu nhân đệ ấy bởi vì không thể kết kim đan nên trước đây không lâu đã mất rồi." Lôi Vạn Hạc cũng khong có gì giấu giếm, thành thật trả lời.

"Sư huynh đệ của ta không có người nào kết kim đan sao?" Hàn Lập nghe vậy thân thể khẽ run, buồn bã hỏi.

"Không có. Môn hạ Lý sư đệ dù có hai ba người đúng là rất có tư chất, đến cảnh giới giả đan nhưng mà cuối cùng cơ duyên không

đủ nên không thể kết thành công Kết Đan." Lôi Vạn Hạc thở dài.

Hàn Lập nghe xong lời này liền hoàn toàn im lặng. Vu Khôn, Tống Mông, Chung Vệ Nương, tên của bọn họ cùng với một ít cố sự lần lượt hiện về trong tâm trí của hắn.

Sau nửa ngày hắn mới thở dài ra một hơi.

Nếu mà đám sư huynh đệ không thể kết thành kim đan thì chắc bọn họ cũng đã tọa hóa rồi.

Ngẫm nghĩ lại những sự tình năm đó xảy ra ở Hoàng Phong Cốc dường như chỉ thoáng qua như một giấc mộng xa xưa. Đệ tử cấp thấp của cốc không biết đã thay đổi mấy lần rồi.

"Hàn tiền bối, không biết người còn có dự định quay lại Hoàng Phong Cốc nữa không?" Niếp Doanh lúc này bất chợt lên tiếng hỏi.

"Quay lại Hoàng Phong Cốc? Không có hứng thú. Ta bây giờ là trưởng lão Lạc Vân Tông thuộc Thiên Đạo Minh, ở đó đối đãi không tệ nên không có ý muốn quay trở về." Hàn Lập khẽ giật giật mi mắt. Quả nhiên sau khi nghe lời này thì khuôn mặt xinh đẹp của Niếp Doanh hiện lên vẻ vô cùng thất vọng mà Lôi Vạn Hạc cũng không biết nên cư xử như thế nào cho đúng.

Còn ba người kia căn bản là không quen Hàn Lập tất nhiên là không dám lên tiếng.

"Không biết tiền bối còn nhớ Tiêu Thúy Nhi hay không?" Niếp Doanh hơi do dự một chút lại hỏi tiếp.

"Tiêu Thúy Nhi! Dĩ nhiên là nhớ. Ngươi biết tiểu nha đầu đó hay sao?" Hàn Lập hơi ngẩn ra, ngạc nhiên hỏi, trong đầu xuất hiện hình ảnh tinh nghịch của nàng.

------oOo------

Chương 707: Nam Cung chi tấn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đối với tiểu nha đầu mình dắt lên Hoàng Phong cốc này, Hàn Lập có ấn tượng rất sâu nhưng sau khi nghĩ đến Mã sư huynh – sư phụ của nàng bất chợt trong lòng lại sinh ra cảm giác thê lương.

Với niên kỷ của Mã lão đầu thì không thể Kết Đan. Vị lão nhân có giao tình tốt với hắn bây giờ chỉ sợ đã hóa thành một nắm đất vàng.

"Tiểu nha đầu?! Tiêu sư muội bây giờ cũng không còn là tiểu nha đầu nữa mà đã lập gia đình rồi, ngoài ra hơn mười năm trước đã tiến vào Kết Đan kỳ." Niếp Doanh nói, khóe môi ẩn hiện nụ cười.

"Ồ, nàng ấy cũng tiến vào Kết Đan kỳ rồi sao? Đúng là ngoài dự liệu của ta." Hàn Lập sau khi ngơ ngác bật cười.

"Ta từng nghe sư muội nói vài lần về chuyện năm đó với Hàn tiền bối, hoàn toàn không quên ân đức của người, ghi tận trong tâm." Niếp Doanh dịu dàng nói.

"Ta năm đó mang nàng vào sơn môn cũng chỉ là do tư chất của nàng ta không tồi, nhất thời cao hứng mà thôi. Hiện nay cảnh còn người mất, còn gì để lưu luyến." Nụ cười trên huôn mặt Hàn Lập biến mất, bình thản nói.

Thấy khuyên như vậy mà Hàn Lập hoàn toàn không còn ý quay về Hoàng Phong cốc nên Niếp Doanh cùng Lôi Vạn Hạc cũng chỉ còn biết nhìn nhau cười khổ.

Đối với nguyên nhân tại sao Hàn Lập không muốn trở về, cả hai đều thông minh nên tất nhiên là đoán được bảy, tám phần.

Năm đó đệ tử hạch tâm trốn vào Cửu Quốc minh không có mặt Hàn Lập ở trong đó. Tên Trúc Cơ nhỏ nhoi ngày nào bây giờ lại thành Hàn tiền bối đã bị bỏ rơi, đưa ra làm tốt thí giương đông kích tây mà thôi.

Khó trách đối phương vô cùng lạnh nhạt với Hoàng Phong cốc, hoàn toàn không có chút ý tứ trở lại.

Khi hai người bất đắc dĩ thì Hàn Lập chìm trong im lặng đột nhiên lên tiếng hỏi một tu sĩ của Yểm Nguyệt Tông.

"Yểm Nguyệt Tông các người có phải có một nữ tu sĩ gọi là Nam Cung Uyển hay không? Nàng hiện nay như thế nào?" Âm thanh Hàn Lập có chút trầm thấp.

"Tiền bối biết Nam Cung sư thúc? Hiện nay sư thúc đang tọa trấn tại bản môn, tất cả đều rất tốt." Đầu tiên tu sĩ tên là Đường Minh Hoa hơi ngẩn ra nhưng sau đó liền cung kính đáp lời.

"Sư thúc? Nàng cũng đã lên Nguyên Anh kỳ?" Hàn Lập kinh ngạc, trong giọng nói không che dấu chút vui mừng.

"Hơn trăm năm trước Nam Cung sư thúc đã kết nguyên anh thành công. Hôm nay Nam Cung sư thúc cũng là một trong những vị trưởng lão của bổn môn.Tiền bối là người quen cũ của Nam Cung sư thúc sao?" Trung niên tu sĩ bộ dáng vô cùng ân cần, giải thích rõ ràng.

Với hắn mà nói có cơ hội kết giao cùng một tu sĩ Nguyên Anh kỳ thì sau này sẽ thu được nhiều chỗ tốt.

"Người quen cũ? Cũng có thể nói như vậy. Năm xưa ta đã chịu qua đại ân của sư thúc quý môn. Đáng tiếc mấy năm nay có nhiều việc bận nên cho đến bây giờ vẫn chưa có cơ hội." Hàn Lập thở dài một hơi, trên mặt hiện qua một tia hoảng hốt, lẩm bẩm nói.

"Ha ha! Nam Cung sư thúc tuy rất ít khi gặp người khác nhưng nếu tiền bối muốn thì cũng rất dễ dàng vì ba tháng sau Nam Cung sư thúc sẽ cùng với Ngụy trưởng lão của Hóa Ý Môn cử hành song tu đại điển và sẽ chính thức trở thành song tu đạo lữ của

Ngụy trưởng lão. Khánh điển lần này chỉ định mời tu sĩ trong Minh tham gia nhưng nếu Hàn tiền bối là người quen cũ của sư thúc, vậy đến lúc đó bản tông nhất định sẽ…"

"Song tu đại điển?" Trong đầu Hàn Lập ông lên một tiếng, căn bản không nghe thấy những lời tiếp theo. Hắn đột nhiên quay lại, thanh âm băng hàn hỏi.

"Không sai, vị trưởng lão Ngụy Ly Thần của Hóa Ý môn trong ba trăm năm đã kết thành Nguyên Anh, một thân thần thông thâm sâu khó lường, được xem như là kỳ tài tu tiên của Thiên Nam. Bổn tông đã hao phí rất nhiều tâm huyết mới xúc tiến thành công mỹ sự kia." Vẻ mặt lạnh như băng của Hàn Lập khiến cho trung niên tu sĩ họ Đường khiếp sợ, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ nhưng dưới cái nhìn chòng học của Hàn Lập thì không được tự chủ từng chữ từng chữ nói ra.

Đám người Lôi Vạn hạc thấy thế, sắc mặt đều mang vẻ cổ quái.

Lúc này cho dù tên đần cũng nhìn ra được quan hệ giữa Nam Cung Uyển và Hàn Lập không phải là dạng bình thường.

Nếu không tại sao khi Hàn Lập vừa nghe xong việc đó lại có phản ứng đột ngột như thế.

Nhưng tình huống tiếp theo đã nằm ngoài ý liệu của tất cả mọi người. Vẻ mặt lạnh lùng của Hàn Lập sau khi nhìn trung niên tu sĩ một lúc nữa liền biến mất, thanh âm trở nên ôn hòa nói:

"Đường đạo hữu không cần hoảng sợ. Hàn mỗ chẳng có ác ý gì cả, chỉ là nghe người ái mộ năm xưa đột nhiên sắp trở thành vợ người khác nên trong lòng có chút kích động mà thôi. Nếu đã biết điều đó thì tại hạ tự nhiên phải tham gia đại điển chứ."

Nghe Hàn Lập nói năng thản nhiên, trung niên tu sĩ thở phào một hơi, trong miệng liên tiếp hoan nghênh.

Nhưng Hàn Lập chỉ cười mà không nói thêm gì nữa.

Đám người Lôi Vạn Hạc cũng nhẹ nhõm, dù sao lục phái Việt quốc bây giờ giống như một nhà cho nên không muốn có thêm chuyện gì không hay.

Sau đó Hàn Lập liền tùy ý hỏi sơ qua tình hình liên quan đến tông môn của bọn họ. Đó đều chẳng phải là việc gì khẩn yếu cho nên năm người đều báo cáo rõ ràng.

Khi nghe đến việc đại hạn của vị Lệnh Hồ lão tổ Hoàng Phong Cốc kia sắp đến thì Hàn Lập nhíu mày nhưng sau đó làm như không có việc gì.

"À, đúng rồi! Nam Cung sư thúc các người có một đường muội cũng là tu sĩ Yểm Nguyệt Tông tên là Nam Cung Bình phải không?" Hàn Lập dường như nhớ đến điều gì liền tùy miệng hỏi một câu.

"Nam Cung Bình??? Vãn bối chưa từng nghe qua. Nam Cung sư thúc từ trước đến nay chỉ lẻ loi một mình tu luyện, chưa có ai nghe qua sư thúc có đường muội cả. Tiền bối không nhớ nhầm chứ?" Trung niên tu sĩ sau khi ngẩn ra thì có chút khó hiểu hỏi.

Hàn Lập nghe xong bỗng nhiên ngây người nhưng sau khi hít sâu một hơi liền lập tức truy hỏi:

"Vị nữ tu sĩ Nam Cung Bình này phải là tu sĩ Kết Đan kỳ của quý tông mới đúng. Người có nhớ sót không?" Thanh âm Hàn Lập có chút khẩn trương.

"Bổn tông nếu có người như thế thì vãn bối sao lại không biết được. Vãn bối có thể bảo chứng với tiền bối rằng trong tông đích xác chẳng có nữ tu sĩ nào như thế." Đường Minh Hoa cười khổ một tiếng, thiếu chút nữa thì thề thốt.

"Đường đạo hữu nói không sai. Yểm Nguyệt Tông nếu thực sự có một vị nữ tu sĩ Kết Đan kỳ như thế thì chúng tôi đều đã biết. Đích xác không có người đó. Không biết tiền bối từ nơi đâu nghe được tin tức này?" Lôi Vạn Hạc nhịn không được liền đỡ lời, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Không có gì. Có lẽ là Hàn mỗ đã nhớ sai." Hàn Lập trong miệng

nói thế nhưng trên mặt lại hiện lên vẻ cổ quái lẫn mờ mịt.

Với tâm cơ của Hàn Lập thì lúc này hắn đương nhiên biết Nam Cung Bình ngày đó đâu phải là đường muội của Nam Cung Uyển mà chính là nàng đã dịch dung cải trang. Trách không được ngày đó nàng không ra tay độc ác với hắn, đồng thời thần tình với lời nói trước khi chia tay còn cổ quái.

Quãng đường tiếp theo Hàn Lập dường như đã hoàn toàn mất đi hứng thú nói chuyện, sắc mặt âm trầm, chỉ điều khiển Ngự Phong xa bay về phía trước mà thôi.

Những người khác thấy tâm tình vị Hàn tiền bối này không được tốt lắm nên ai ai cũng không dám lớn tiếng nói chuyện với nhau.

Nhất thời trong Ngự Phong xa im lặng không một tiếng động.

Nửa ngày sau, khi đến một đỉnh núi nhỏ, không người, Hàn Lập liền dừng Ngự Phong xa lại.

"Tại hạ cùng các vị chia tay nhau ở đây vậy. Nơi này cách biên giới Phong Nguyên Quốc chỉ khoảng một ngày đường nên cũng tính là chỗ an toàn. Hàn mỗ còn có sự tình trọng yếu khác nên sẽ không tiếp tục đưa tiễn nữa." Hàn Lập đứng ở trên Ngự Phong xa, bình tĩnh mở miệng đuổi người.

Bọn người Lôi Vạn Hạc tự nhiên không dám nói nhiều. Sau khi cúi đầu cảm tạ Hàn Lập cứu mạng thêm lần nữa liền bay ra khỏi Ngự Phong xa.

Hàn Lập một câu cũng không nói, lúc này biến đổi phương hướng, ngự xa phá không bay đi, thân ảnh trong nháy mắt liền biến mất.

"Lôi đạo hữu, vị Hàn tiền bối này năm đó là đệ tử Hoàng Phong Cốc của ngươi sao? Còn từng là sư chất của đạo hữu nữa à?" Vị tu sĩ Thiên Khuyết Bảo niên kỷ hơi lớn, sau khi thấy bóng dáng Ngự Phong xa biến mất liền không nhịn được mở miệng hỏi để xác nhận sự việc thêm lần nữa.

"Sao? Lôi mỗ trông như người dùng lời lẽ dối trá để gạt người hay sao?" Lôi Vạn Hạc nhíu mày, không chút bằng lòng nói.

Hôm nay mặc dù được Hàn Lập cứu nhưng vị vãn bối năm đó lại có tu vi vượt xa chính mình, đột nhiên trở thành một vị tiền bối hàng thật giá thật, còn phải cẩn thận ứng phó, cho dù ai thì tâm tình cũng sẽ không được tốt.

"Ha ha! Lôi huynh không nên tức giận. Ta chỉ là thấy có chút kỳ quái. Nếu lời đạo hữu không phải là giả thì tuổi của vị Hàn tiền bối kia không khác mấy so với Niếp đạo hữu đây mới đung. Niếp đạo hữu, cho hỏi đạo hữu tu luyện bao nhiêu năm mới đạt được cảnh giới như ngày hôm nay?" Vị tu sĩ họ Tiễn của Thiên Khuyết Bảo không những không phật lòng mà còn quay đầu hỏi Niếp Doanh một câu.

"Ta tu luyện đã 200 năm mới có tu vi Kết Đan sơ kỳ." Niếp Doanh tựa hồ hiểu rõ điều đối phương muốn nói, sắc mặt trở nên đại biến trả lời.

"Nếu như thế thì vị kia cũng chỉ trong vòng 200 đã kết thành Nguyên Anh. Các ngươi biết điều này đại biểu cho điều gì không?" Tu sĩ họ Tiễn vuốt vuốt mấy cọng râu lơ thơ dưới cằm, thần sắc nghiêm nghị hỏi.

"Chẳng lẽ ý tứ của Tiễn huynh chính là…" Tráng hán họ Thạch của Cự Kiếm Môn không khỏi thất thanh tiếp lời.

"Không sai! Người này rất có khả năng tiến vào Hóa Thần Kỳ. Lần gần đây nhất xuất hiện tu sĩ Hóa Thần Kỳ ở Thiên Nam chúng ta là sự tình cách đây mấy vạn năm. Tuy không lâu sau tu sĩ đó liền biến mất khỏi tu tiên giới nhưng chỉ trong thời gian tồn tại ngắn ngủi của mình thì hắn đã hoành tảo toàn Thiên Nam vô địch thủ. Chính ma lưỡng đạo hay tông môn trung lập đều bị hắn răn dạy, căn bản không có ai có thể kháng cự.Cho dù đối phương chỉ có tu vi Hóa Thần sơ kỳ mà thôi." Tu sĩ họ Tiễn ngưng trọng nói.

Quyển 5: Danh Chấn Nhất Phương

* * *

Chương 708: Hàn Lập đích quyết tâm

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Lời ấy của Tiễn huynh hình như có chút phóng đại. Vị Hàn tiền bối kia tuy chỉ trong một thời gian ngắn đã tu luyện tới trình độ Nguyên Anh kỳ nhưng có khả năng đột phá lên Hóa Thần kỳ hay không là một sự việc đâu có dễ dàng như vậy. Kỳ thật nếu tu luyện tới cảnh giới Nguyên Anh hậu kỳ thì cũng đã đủ để tông môn hiện tại xưng bá một phương rồi. Điều này mới có chút ít khả năng." Niếp Doanh sau khi ngẫm nghĩ, thản nhiên cười nói.

"Ha ha! Là Tiễn mỗ đã suy nghĩ quá xa xôi rồi. Nhưng nếu không xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì vị Hàn tiền bối này trong vòng ngàn năm tới đây cũng đủ để thành một đại nhân vật ảnh hưởng đến toàn bộ tình thế của Thiên Nam. Mà tiền bối kia lại có uyên nguyên sâu xa với quý cốc như thế, nếu có thể lôi kéo gia nhập lục phái, nói không chừng không cần bao lâu thì chúng ta có thể trở lại Việt Quốc cũng nên." Trong mắt của tu sĩ họ Tiễn lóe lên một tia tinh quang, chậm rãi nói.

"Uyên nguyên sâu xa? Đạo hữu vừa rồi cũng đã thấy Hàn tiền bối tuy ngày xưa xuất thân từ Hoàng Phong Cốc nhưng hiện tại là trưởng lão của Lạc Vân Tông, vô luận là tông môn thế lực hay là thân phận, bổn cốc có cái gì tốt để lôi kéo người ta. Huống hồ mọi người cũng rõ ràng đối phương không có một ý niệm nào muốn quay về cả." Lôi Vạn Hạc im lặng một chút rồi thở dài nói.

Vừa nghe như thế tất cả những người khác đều á khẩu, không có từ gì để nói.

"Vị Hàn tiền bối kia vì sao lại đối với quý cốc lạnh lùng như vậy? Dù sao Hàn tiền bối cũng xuất thân từ quý cốc mà! Chẳng lẽ một chút ý niệm cũng chẳng có?" Đại hán Cự Kiếm Môn có chút không tin hỏi.

"Tình hình cụ thể tại hạ cũng không biết rõ lắm nhưng phỏng chừng hy vọng không quá cao. Ngược lại tại hạ thấy Hàn tiền bối và Nam Cung tiền bối của Yểm Nguyệt Tông tựa hồ có giao tình không tệ nên có thể nhờ Nam Cung tiền bối thử khuyên nhủ một phen. Cho dù không cách nào lôi kéo gia nhập lục phái nhưng tạo mối quan hệ tốt chắc cũng thành công." Lôi Vạn Hạc đầu tiên là lắc lắc đầu, sau đó đổi chủ đề, hướng trung niên tu sĩ của Yểm Nguyệt Tông nói.

"Cái này…có thể sao? Vị Hàn tiền bối với Nam Cung sư thúc cụ thể có giao tình kiểu gì thì tại hạ phải trở về tông nội hỏi một chút mới biết được." Đường Minh Hoa có chút không tin trả lời.

"Được rồi, việc lôi kéo tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng không phải người như chúng ta có thể làm chủ được. Tất cả đều giao cho mấy vị trưởng lão xử lý đi. Chắc ba tháng sau vị Hàn tiền bối kia sẽ xuất hiện tại song tu đại điển. Chúng ta nên nhanh chóng trở về Cửu Quốc Minh đi. Đây cũng không phải là chỗ an toàn gì cả." Lôi Vạn Hạc đột nhiên nhìn quanh vài lần rồi nhíu mày đề nghị.

Những người khác nghe thấy thế nên cũng không ai có tâm tư bàn luận về chủ đề trên nữa. Lúc này năm người hóa thành năm đạo hào quang nhanh chóng bay đi.

Tuy Lôi Vạn Hạc ngoài miệng nói năng nghe dễ dàng nhưng trong lòng lại âm thầm phát rầu.

Hắn làm thế nào để nói rõ việc này với vị Lệnh Hồ lão tổ kia đây?

Chẳng lẽ trực tiếp bảo một vị đệ tử bị lão bỏ rơi trước kia ngày hôm nay đã trở thành một sự tồn tại không hề thấp kém hơn lão, đồng thời vị kia vì việc năm xưa mà một bụng vẫn tràn đầy bất mãn sao?

Đấy chẳng phải là trực tiếp chỉ trích chính vị sư bá của mình ư?

Lôi Vạn Hạc chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài vài lần, sau đó im lặng nhanh chóng bay trở về.

Bởi vì Ngự Phong xa thực sự quá bắt mắt nên sau khi Hàn Lập bay đi một đoạn cho đến khi không thấy hình ảnh của đám người Lôi Vạn Hạc nữa liền không nhanh không chậm thu nó lại, sau đó chỉ dùng độn quang bình thường.

Hôm nay đột nhiên biết được tin tức của Nam Cung Uyển, đồng thời còn là một tin tức xấu nên hiện tại hắn phải bình tĩnh ngẫm nghĩ một phen.

Năm đó tuy hắn cùng nàng xuân phong nhất độ và gặp gỡ hai lần nhưng bởi vì tu vi, thân phận quá khác biệt nên chỉ xem nhau như người qua đường, chẳng có chút tình ý nào đáng nói.

Nhưng không biết từ bao giờ trong nhận thức của mình, Hàn Lập sớm đã xem Nam Cung Uyển là nữ nhân của hắn.

Đặc biệt sau khi hắn trước sau kết thành kim đan và nguyên anh thì tự nhận mình đủ điều kiện phối xứng với nàng, cho nên trong lòng càng không có một chút nghi hoặc gì về điều đó cả.

Do đó mà vừa rồi khi nghe tin Nam Cung Uyển sắp trở thành đạo lữu song tu của người khác thì hắn thiếu chút nữa thất thố.

Ra vẻ không biết và trơ mắt nhìn nàng trở thành vợ người khác, Hàn Lập chẳng cần nghĩ cũng không thể buông bỏ, để cho sự tình diễn ra được.

Đời này nam tử có thể lấy nàng làm vợ chỉ có một và chỉ một mình hắn mà thôi.

Huống hồ Hàn Lập cũng không tin một điểm cảm giác nàng ấy cũng không có đối với hắn - người đã nhận được cái quý giá nhất của đời người con gái.

Hắn sẽ không để khánh điển ba tháng sau được diễn ra thuận lợi.

Hiện tại hắn suy nghĩ chính là không nên để ý đến cái gì cả, trực tiếp tới Yểm Nguyệt Tông rồi len lén đem Nam Cung Uyển đi hay là đợi khánh điển chính thức bắt đầu vào ba tháng sau rồi mới tìm tới cửa.

Hai cách này rõ ràng đều có chỗ lợi, chỗ hại riêng.

Phương pháp đầu tiên tuy dễ dàng thực hiện nhưng hắn thực sự rất khó đảm bảo rằng Nam Cung Uyển sẽ không nói một lời nào rồi cùng trốn đi với hắn. Dù sao nàng cũng ở Yểm Nguyệt Tông đã nhiều năm, nay lại còn là trưởng lão nên khó có khả năng không hề có chút băn khoăn về việc im lặng rời đi.

Phương pháp thứ hai xuất hiện ngay tại ngày diễn ra khánh điển rồi chính thức cầu hôn Nam Cung Uyển thì phải chịu áp lực rất lớn từ Yểm Nguyệt Tông, lục phái thậm chí có khả năng từ Cửu Quốc Minh, có thể nói là khó khăn trùng trùng. Nhưng chỉ cần năng có khả năng giải quyết tất cả thì có thể quanh minh chính đại ở chung với Nam Cung Uyển mà sau này chẳng phải âu sầu gì cả.

Đương nhiên còn có thêm một phương pháp đơn giản khác nữa là trực tiếp khiến cho tên Ngụy Ly Thần kia thần không biết, quỷ không hay biến mất khỏi thế gian.

Do đó tự nhiên mọi thứ sẽ kết thúc, chẳng còn trở ngại gì nữa.

Tuy nhiên loại phương pháp này cũng nguy hiểm nhất.

Bởi vì Hóa Ý Môn chẳng phải là loại tiểu tông tiểu phái gì mà chính là một trong hai đại tông phái lớn nhất của Cửu Quốc Minh. Trong tông nội có đến bốn, năm vị trưởng lão Nguyên Anh kỳ, thực lực vượt xa so với Lạc Vân Tông.

Vị Ngụy Ly Thần kia nếu ở lỳ trong tông nội, thủy chung không ra ngoài thì cho dù hắn có bổn sự lớn tận trời cũng không có cách nào thần bất tri, quỷ bất giác giết chết đối phương cả.

Mà nếu thành công thì một khi đã để lộ thân phận, cho dù mình có thân phận trưởng lão Lạc Vân Tông cũng chỉ sợ kham không nổi.

Hàn Lập một mặt từ từ tiến tới, một mặt suy ngẫm tìm kiếm đối sách.

Cuối cùng để chắc ăn, hắn quyết định theo một phương pháp điều hòa từ tất cả những phương pháp trên.

Hắn trước tiên sẽ đến Yểm Nguyệt Tông gặp Nam Cung Uyển để hỏi rõ tâm ý của nàng. Nếu nàng băn khoăn do dự hoặc có nỗi khổ tâm khác không nguyện ý đi theo hắn thì hắn sẽ đi Hóa Ý Môn một chuyến trước khi diễn ra khánh điển để xem xem có cơ hội hạ sát tên Ngụy Ly Thần kia, hoàn toàn loại bỏ hậu họa hay không.

Nếu không có cơ hội xuất thủ thì hắn chỉ có thể tại ngày cử hành song tu đại điển, quanh minh chính đại cầu hôn với Nam Cung Uyển mà thôi.

Mặc kệ kết quả thế nào, Nam Cung Uyển có đồng ý hay không thì hắn đều phải ép buộc nàng theo.

Hắn đời này rất ít khi chân chính lụy tình. Hắn luôn luôn lấy lý trí đặt trên tình cảm nhưng lần này trong thâm tâm của mình Hàn Lập như thế nào cũng sẽ không dâng Nam Cung Uyển đến tay người khác.

Với thần thông hiện tại của Hàn Lập, chỉ cần không gặp phải sự cản trở của tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, chắc chắn sẽ không có ai có thể giữ chân được hắn.

Sau khi đã sắp xếp xong, tinh thần Hàn Lập dâng cao. Sau khi xác định rõ phương hướng hắn liền nhanh chóng tăng tốc, trong nháy mắt phá không bay đi.

Lục phái Việt Quốc năm đó bại lui, sau khi tham gia vào Cửu Quốc Minh thì trú chân tại Bắc Lương Quốc.

Tông môn tu sĩ Bắc Lương Quốc rất thưa thớt bởi vì tài nguyên dành cho tu luyện ở vào loại đội sổ.

Lục phái thân là tông môn mới gia nhập nên cũng chẳng có lựa chọn nào, đồng thời sau này dựa vào minh tranh ám đấu với một ít tông môn nên trong vòng một trăm năm mới có thể bằng chính thực lực của mình miễn cưỡng bén rễ.

Đương nhiên linh sơn linh mạch, mỏ quặng linh thạch cùng với thanh thế đều không thể so sánh với lúc còn độc chiếm Việt Quốc được.

Nhưng hôn nay lục phái đã qua những năm tháng gian khổ nên cũng khôi phục được một phần nguyên khí. Lời nói tại Cửu Quốc Minh cũng có trọng lượng không nhỏ.

Yểm Nguyệt Tông thân là tông môn cường đại nhất trong lục phái tự nhiên chiếm được một chỗ có linh khí không tệ.

Linh Lung sơn nằm ở phía Tây của Bắc Lương Quốc. Tu sĩ Yểm Nguyệt Tông bao quanh ngọn núi này, thi pháp xây dựng vô số các loại lầu các điện đường, bố trí từng loại đại trận cấm chế.

Nơi này chính là tân sơn môn của Yểm Nguyệt Tông.

Linh Lung Sơn đại khái chia làm ba tầng.

Ở dưới chân núi là nơi tu luyện của các đệ tử cấp thấp. Từ chân núi đến lưng chừng núi chỉ có tu sĩ trên Trúc Cơ kỳ mới có tư cách tiến vào.

Tầng trên cùng của lưng chừng núi tự nhiên chỉ có tu sĩ Kết Đan kỳ mới có khả năng cư trú.

Tu sĩ Trúc Cơ kỳ tuy trong con mắt của tu sĩ Kết Đan kỳ chẳng đáng để nhắc tới nhưng trong con mắt của tu sĩ mới nhập môn chưa lâu và vẫn còn dậm chân tại mức Luyện Khí kỳ thì là cột trụ của tông phái, là một tồn tại đầy ngưỡng mộ.

Mà các quản sự lớn nhỏ trong Yểm Nguyệt Tông đều do những tu sĩ khôn khéo đã trúc cơ thành công đảm nhiệm. Nhưng Viên Khôn – một quản sự phụ trách thu mua một ít vật phẩm thế tục lại là một ngoại lệ.

Bởi vì người này là quản sự duy nhất trong Yểm Nguyệt Tông có tu vi Luyện Khí kỳ.

Nguyên nhân sâu xa ở phía Bắc của Bắc Lương Quốc có một gia tộc tu tiên trung đẳng kỳ cựu. Gia tộc này là một gia tốc hoan nghênh việc lục phái gia nhập Bắc Lương Quốc và đã trợ giúp không ít cho lục phái, đặc biệt là Yểm Nguyệt Tông đặt chân ở nơi đây.

Cho nên để tưởng thưởng và bồi thường, Yểm Nguyệt Tông đã hứa hẹn đem một chức vụ quản sự không quá trọng yếu trong tông cho một đệ tử Viên gia đảm nhiệm.

Mà vị Viên Khôn này là cháu ruột của vị gia chủ Viên gia, tuy không có tiền đồ về mặt tu luyện nhưng do gia chủ Viên gia tự mình ra mặt cầu tình, cao tầng Yểm Nguyệt Tông mới miễn cưỡng để hắn đảm nhiệm chức vụ quản sự.

Cũng may hắn tu vi tuy yếu kém nhưng đối với việc quản lý sự việc thuộc về thế tục thì rất giỏi, xử lý gọn gàng ngăn nắp, không bao giờ để sót nên cũng từ từ ngồi chắc trên cái ghế đó.

Tuy nhiên tại tu tiên giới – nơi mọi thứ đều lấy tu vi bản thân để nói chuyện thì các đệ tử cấp thấp tự nhiên cũng chẳng cung kính với hắn bao nhiêu.

Những quản sự Trúc Cơ kỳ khác thì càng khinh miệt hắn.

Tuy nhiên vị Viên đại quản sự này chẳng để ý gì cả, cáo mượn oai hùm thì cáo mượn oai hùm, cúi đầu vâng dạ thì cúi đầu vâng dạ nên cũng tiêu diêu tự tại ở Yểm Nguyệt Tông.

Ngày hôm nay Viên Khôn xuất hiện trong một thành nhỏ gần với Linh Lung Sơn nhất. Hắn mang theo hai vị đệ tử Yểm Nguyệt Tông có tu vi kém hơn một bậc, như nhưng lần trước để ghé qua vài gian hàng hóa, thu mua một ít vật phẩm thường ngày.

Hắn không có chú ý tới chính là sau khi mình đảo qua hai, ba gian hàng liền có một tia thần thức cường đại, như có như không từ một tửu lâu gần đó xuất ra, sau khi xem xét qua mấy lượt phục sức của quản sự Yểm Nguyệt Tông liền lặng lẽ dính chặt trên thân hắn, chăm chú quan sát một gã chỉ mới có tu vi khơi khơi

Luyện Khí kỳ.

Quyển 5: Danh Chấn Nhất Phương

------oOo------

Chương 709: Hóa hình nhập sơn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không tốn nhiều thời gian, Viên Khôn đã mua sắm xong rồi mang theo hai tu sĩ kia rời thành bay về núi.

Nhưng khi ba người cách thành thị hơn mười dặm đột nhiên không trung phía trước chợt lóe lên ánh sáng, một thiếu phụ kiều mị đột nhiên xuất hiện, cười xinh đẹp với bọn họ.

"Chúng ta là đệ tử Yểm Nguyệt Tông, tiền bối là." Viên Khôn dù tu vi thấp nhưng thấy thiếu phụ đột nhiên xuất hiện quỷ dị như vậy cũng biết đây không phải là chuyện đùa. lập tức nói ra gia môn, đề phòng đối phương gây bất lợi cho mình.

Nhưng mà thiếu phụ hoàn toàn không có nghe hắn nói hết mọi chuyện, chỉ khẽ cười, hé miệng phun ra một đám phần hống. Dù trông rất nhẹ nhàng nhưng nhanh chóng xuất hiện trước mặt ba người, đem tất cả bao lại bên trong.

Lấy tu vi thô thiển đáng thương của Viên Khôn, một chút chống cự cũng không có. Hắn chỉ cảm nhận được mùi hương rồi ngất đi không còn biết trời đất gì nữa.

Ba người lập tức từ trên ngã xuống.

Thiếu phụ cũng không có chần chừ, tay áo khẽ vung, một mảng hào quang bay ra, đem thân thể ba người kéo lại gần.

Sau khi liếc mắt nhìn bọn họ một cái, thân hình nàng liền hóa thành một đạo ngân quang bay đi, trong chốc lát hoàn toàn biến mất.

Sau khi ánh sáng độn quang hơn mười dặm thì hạ xuống một cánh rừng hoãng dã không người.

Trong rừng đang có một thanh niên mặc áo xanh đang nhắm mắt, xếp bàng ngồi dưới một cây đại thụ để dưỡng thần.

Bạch quang bỗng nhiên lóe lên trước mắt, xuất hiện thân ảnh của thiếu phụ xinh đẹp và ba người Viên Khôn. Thiếu phụ nhẹ nhàng tiếp đất, hướng thanh niên cung kính nói.

"Chủ nhân, người đã được mang đến. Hắn cũng nói là người của Yểm Nguyệt Tông. Chắc không có lầm người."

"Có kinh động người khác không?" Thanh niên mở mắt lạnh nhạt hỏi.

Hắn tự nhiên chính là Hàn Lập – người đã chạy suốt không ngừng nghỉ trong nửa tháng để đến được Bắc Lương Quốc này.

Một khi đã định len lén đi tìm Nam Cung Uyển thì hắn tất nhiên sẽ không đường hoàng bái sơn để tránh một số rắc rối không cần thiết.

Vì phải biết một chút ít nội tình cụ thể của Yểm Nguyệt Tông trên Linh Lung sơn này nên hắn liền nghỉ ngơi một ngày tại tiểu thành để tìm kiếm tu sĩ Yểm Nguyệt Tông.

Bởi vì Hàn Lập đã từng trải qua giai đoạn từ cấp thấp đên cấp cao nên hiểu được những tu sĩ cấp thấp không có cách nào hoàn toàn thoát ly thế cục. Trong thành trấn cách tông môn gần nhất sẽ có những đệ tử cấp thấp xuất hiện.

Lấy thần thức cường đại của Hàn Lập, trong thành có bao nhiêu tu sĩ tất nhiên không nằm ngoài phạm vi cảm ứng của hắn.

Vốn Hàn Lập nhìn trúng một thanh niên đệ tử Yểm Nguyệt Tông có tu vi Luyện Khí kỳ khác nhưng sau khi quản sự Viên Khôn xuất hiện thì Hàn Lập tự nhiên thay đổi mục tiêu. Đệ tử có địa vị cao hơn tất nhiên sẽ biết nhiều hơn một chút.

Đem một tia thần thức dính tại người Viên Khôn rồi sau đó sai

Ngân Nguyệt ra chờ ba người bọn họ. Hắn chỉ việc tại nơi này chờ đợi.

"Chủ nhân yên tâm, với tu vi của ba người thì nô tỳ ra tay vô cùng gọn gàng. Tuyệt không có chuyện bị người khác phát hiện." Ngân Nguyệt hình như hiểu rõ Hàn Lập tâm trạng không vui vẻ nên cũng không dám nói đùa mà thành thật trả lời.

"Ừm, lần này ngươi làm rất tốt. Ngươi hãy đem huyễn thuật của mình phối hợp cùng với Mộng Dẫn thuật của ta để moi hết ra những thông tin đi." Hàn Lập lạnh lùng nhìn Viên Khôn một cái rồi nói.

"Tuân mệnh chủ nhân." Ngân Nguyệt lập tức ứng tiếng.

Sau đó nàng quay người lại, trong miệng lại phun ra sương mù màu đỏ, đem thân ảnh ba người trên mặt đất bao lại.

Hàn Lập chậm rãi đứng dậy đi vào bên trong đám sương mù.

Không lâu sau trong sương mù có ánh quang chớp động.

Linh Lung sơn dù có tên là linh lung nhưng nếu có ai lần đầu tiên nhìn thấy nó thì chẳng thấy hai từ này thể hiện ra ở chỗ nào cả.

Ngọn núi này chẳng những chẳng có cảm giác lung linh gì, mà ngược lại chỉ thấy nó vô cùng quái dị.

Linh Lung sơn dù không bao gồm nhiều ngọn núi nhưng mà ngọn núi chính là một ngọn núi to, dài hơn mười dặm, cơ hồ không có điểm đầu, nửa dưới nhìn rất bình hòa.

Nhưng từ sườn núi trở lên lại vô cùng hiểm trở, ngọn núi thẳng tắp chót vọt, chẳng hòa hợp gì với hình dạng của phía dưới cả. Đồng thời linh khí cũng đột nhiên tăng lên nhiều nhưng chỉ có tu sĩ có tu vi trên mức Kết Đan kỳ mới có động phủ ở đó.

Nhưng để phòng ngừa có người bên ngoài đột nhập nên tại nửa trên của Linh Lung sơn bố trí hai pháp trận cấm chế. Đệ tử cấp thấp muốn lên núi thì ngoại trừ việc dùng đường nhỏ đi thì không còn cách nào khác cả.

Hàn Lập bây giờ đang đứng tại tảng đá nhỏ bên đường dưới chân núi, hai mắt ngắm nhìn Linh Lung sơn, mắt lộ vẻ nhu hòa.

Bây giờ hắn đang dùng Hoán Hình Quyết biến đổi khuôn mặt, tạo hình giống hệt Viên Khôn, tu vi cũng chỉ có mức Luyện Khí kỳ.

Hắn sau khi thu thập xong thông tin từ ba người Viên Khôn thì chế trụ ba người ném vào bên trong một thân cây khô, sau đó thản nhiên hướng bay về phía Linh Lung sơn.

Thông qua lệnh bài quản sự trên người Viên Khôn, lấy được tin xong hắn dễ dàng trà trộn vào bên trong Yểm Nguyệt Tông.

Chỗ hiện tại hắn đang đứng chính là một góc của phường thị trong Linh Lung sơn do Yểm Nguyệt Tông kiến thiết để đệ tử trong tông trao đổi những thứ cần thiết. Ở đây có một vài thương điếm bán vật phẩm của thế tục giới do chính vị Viên đại quản gia này phụ trách.

Hàn Lập cũng không có vội vã tiến lên đỉnh núi mà không chút lo lắng mang những thứ Viên Khôn đã sắm tới cửa hàng tống khứ đi.

Sau đó khi tên điếm chủ cung kính tiễn đưa, hắn mới rời đi khỏi khu phố hướng về đỉnh núi.

Dựa theo ký ức của ba tên đệ tử kia thì Nam Cung Uyển bởi vì sắp lập gia đình nên không có bế quan tu luyện. Dù thế muốn gặp cũng không có dễ dàng.

Dù là đệ tử cấp cao có muốn gặp vị sư thúc này cũng rất khó khăn.

Về chuyện tại sao Nam Cung Uyển lại đáp ứng làm đạo lữ song tu của Ngụy Ly Thần thuộc Hóa Ý Môn thì ba người này tu vi quá thấp nên hoàn toàn không biết.

Điều này khiến cho Hàn Lập hơi thất vọng

Nhưng từ trí nhớ của ba người Hàn Lập biết được Nam Cung Uyển chính là nữ tu sĩ Nguyên Anh kỳ trẻ nhất của Yểm Nguyệt Tông, thiên tư quốc sắc, cực kỳ xinh đẹp nên các đệ tử cấp thấp rất sùng bái, thậm chí có không ít nam đệ tử còn âm thầm ái mộ nàng.

Mà Viên Khôn cũng là một trong số đó.

Tuy trong thời gian hơn mười năm ở trong tông môn chỉ gặp được Nam Cung Uyển khoảng 2, 3 lần nhưng Viên Khôn cực kỳ ái mộ nàng.

Việc Nam Cung Uyển lấy người khác còn khiến hắn đau lòng không thôi.

Hàn Lập sau khi biết được điều đó thì không biết nói gì.

Sau khi tống khứ hết đồ vật, dựa theo ký ức của Viên Khôn, Hàn Lập làm như bình thường, xử lý một vài việc nhỏ nhặt.

May mà quan hệ trong tông của vị quản sự này không tốt. Hắn không giao hảo thâm sâu với người khác nên Hàn Lập thực hiện mọi việc mà không để lộ ra sơ hở gì cả.

Nửa ngày sau khi Hàn Lập nhìn trời bắt đầu tối, hắn cảm thấy đã đến lúc.

Theo trí nhớ Viên Khôn, hắn bình thản tiến lên núi.

Tu vi Viên Khôn chỉ là Luyện Khí kỳ nhưng với thân phận quản lý trong tông nên hắn có lầu các cư ngụ bình thường ở tầng hai của Linh Lung sơn.

Đương nhiên chuyện động phủ chẳng phải là việc chính.

Hàn Lập giả trang Viên Khôn, không chút phiền toái tiến vào tầng hai.

Nhưng dọc đường đi gặp vài tu sĩ Trúc Cơ kỳ, sau khi nhìn thấy

Viên Khôn do Hàn Lập giả trang thì vẻ mặt vô cùng khinh thường. Thậm chí một số còn không thèm nhìn hắn nữa.

Điều này khiến cho Hàn Lập khi không có ai chỉ còn biết cười khổ không thôi.

Xem ra vị quản sự này ngoại trừ vài thủ hạ bên người thì căn bản là không được xem trọng.

Tất nhiên sau khi tiến vào tầng hai Hàn Lập cũng không có về chỗ cư ngụ mà là trực tiếp ngự khí bay thấp hướng về đỉnh núi.

Tuy bầu trời ở đây nhìn như chẳng có gì nhưng mà Hàn Lập biết chắc chắn có thiết hạ cấm chế lợi hại. Hắn cũng không muốn động chạm đến.

Kết quả tại ranh giới giữa tầng hai và tầng ba, hắn bị hai gã tu sĩ Trúc Cơ kỳ không chút khách khí ngăn lại.

"Viên Khôn! Ngươi tới đây làm gì? Ngươi phải biết đây không phải là nơi ngươi nên đến." Một tu sĩ có khuôn mặt trắng nõn nhướn mày quát to.

"Khởi bẩm hai vị sư thúc, sư điệt muốn gặp Nam Cung sư tổ một chút. Không biết sư thúc có thể bẩm báo giúp hay không?" Hàn Lập chần chừ nửa ngày mới lắp ba lắp bắp nói.

"Ngươi nói cái gì? Viên Khôn, đầu óc ngươi có vấn đề hả? Tự nhiên muốn gặp Nam Cung sư tổ là sao? Nằm mơ giữa ban ngày hả?!" Vừa nghe thấy lời này của Hàn Lập, hai gã tu sĩ kia bị dọa giật nảy mình, không cần suy nghĩ quát to.

------oOo------

Chương 710: Nam Cung Uyển

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nhưng lần này khi sư điệt xuống núi mua đồ, trong lúc vô ý gặp một vị tiền bối tu vi vô cùng cao thâm. Hắn muốn sư chất giao một món đồ cho Nam Cung sư tổ, còn hạ cấm chế trên người ta. Tiền bối còn nói là chỉ có Nam Cung sư tổ mới có thể giải trừ. " Hàn Lập trong nháy mắt tạo ra vẻ bi thảm nói.

"Tiền bối? Là tu sĩ Kết Đan kỳ?" Tu sĩ trắng trẻo nghe thế thì ngẩn ra, kinh nghi hỏi.

"Cái này sư điệt không biết. Tiền bối ấy tự xưng là bạn cũ của Nam Cung sư thúc. Nghe nói ngày mừng của sư tổ ngày càng gần nên mới đưa lễ vật đến. Đồng thời có mấy câu muốn sư điệt trực tiếp chuyển cho sư tổ." Hàn Lập khuôn mặt uể oải, có chút bất đắc dĩ.

"Bạn cũ sư thúc tổ? Lẽ nào là vị tiền bối Nguyên Anh kỳ kia?" Lần này vị tu sĩ bộ dáng vạm vỡ khác lần đầu tiên lên tiếng tỏ vẻ kinh ngạc.

"Cũng có khả năng. Nhưng nếu vị tiền bối kia đã đến đây thì tại sao không tự thân mình mang lễ vật lên núi?" Tu sĩ trắng trẻo sau khi chấn kinh, có chút khó hỏi nói.

"Chuyện này ai mà biết. Có lẽ là tiền bối có chuyện gì quan trọng hoặc là không thuận tiện. Viên sư điệt, tới đây cho ta xem qua cấm chế trên thân thể ngươi." Tu sĩ thô kệch phỏng đoán, không chút khách khí hướng Hàn Lập ra lệnh.

Hàn Lập đối với chuyện này đã đoán trước nên cũng không có lo lắng. Hắn giơ tay ra, linh lực trong cơ thể phát động mô phỏng ra một loại cấm chế cổ quái.

Sau khi tu sĩ kia nắm lấy tay Hàn Lập thì trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Tu sĩ trắng trẻo kia thấy vậy cũng đem hai ngón tay đặt lên tay Hàn Lập. Sắc mặt hắn đại biến.

"Không sai! Trong cơ thể ngươi có cấm chế lợi hại. Xem trình độ phức tạp của nó có lẽ tám phần là do tu sĩ Nguyên Anh kỳ tạo nên. Nhưng nếu chỉ dựa vào điều này hai người chúng ta cũng không thể dễ dàng cho ngươi lên núi. Đem lễ vật kia ra đây. Ta sẽ giúp ngươi chuyển giao. Xem xem người đó có phải là bạn cũ của Nam Cung sư tổ không rồi mới nói. Nếu sư tổ biết đồng thời muốn gặp ngươi thì ngươi mới có thể lên núi. Viên sư điệt, ngươi đã rõ rồi chứ?" Tu sĩ trắng trẻo nói, thần sắc ngưng trọng nhưng chậm rãi nói.

Hàn Lập nghe xong, mặt mày ra vẻ khổ sở nhưng sau khi ngẫm nghĩ lại cũng gật đầu.

"Như vậy cũng tốt nhưng mà sư thúc nhất định phải nói rõ ràng cho sư tổ biết trên người sư điệt có cấm chế." Hàn Lập từ túi trữ vật bên hông lấy ra một cái hộp gỗ thật dài đưa cho hắn. Bộ dáng rất lo lắng.

Trên nắp hộp có dán một lá phù cấm chế màu bạc. Từ linh khí ba động mà xem thì dường như nó không phải là loại bình thường.

Hiển nhiên là phòng ngừa người chuyển giao nhìn trộm.

"Biết rồi. Ngươi chờ ở đây đi. Mã sư đệ, ta đi chút sẽ quay lại." Tu sĩ trắng trẻo nhìn Hàn Lập nói và dặn dò người còn lại. Sau đó tay cầm hộp gỗ ngự khí bay đi.

Hàn Lập chỉ có thể đứng tại chỗ chờ đợi.

Hắn dù tin rằng khi Nam Cung Uyển nhìn thấy vật trong hộp sẽ triệu kiến hắn nhưng việc tới trước mắt vẫn làm cho Hàn Lập trong lòng thấp thỏm bất an.

Hắn câu có câu không ứng phó những câu hỏi khác của tu sĩ Trúc Cơ kỳ còn lại nhưng khi tu sĩ vạm vỡ kia hỏi về vị *"tiền bối"* tặng lễ vật thì Hàn Lập nhanh chóng trả lời rằng đối phương đội mũ che mặt, ngay cả nam nữ cũng không nhìn rõ.

Sau khi đợi một lúc khoảng bằng thời gian một bữa cơm, tu sĩ trắng trẻo rút cuộc cũng quay trở lại.

"Nam Cung sư tổ nói rằng người đó đích xác là bạn cũ của người. Ngươi có thể theo ta đi gặp sư tổ, thuận tiện giải luôn cấm chế trên người ngươi." Tu sĩ nói rất rõ ràng. Sau mấy câu ngắn ngủi liền bảo Hàn Lập ngự khí đi theo.

Trong lòng Hàn Lập vô cùng mừng rỡ, ét mặt lộ ra vẻ vô cùng kích động, theo sát sau tu sĩ kia để lên núi.

"Cẩn thận. ngàn vạn lần không nên đi ra khỏi hai bên đường. Cấm chế nơi này lợi hại hơn so với trung tầng rất nhiều. Cho dù là ta nếu lọt vào cũng không có đường sống." Tu sĩ kia một mặt vừa dẫn đường, một mặt vừa lên giọng cảnh báo.

Hàn Lập tất nhiên trong miệng luôn nói vâng dạ.

Nhưng mà ngay lúc này bay đến một đạo lam quang. Tu sĩ dẫn đường hình như nhận ra chủ nhân của đạo lam quang này liền dừng lại, trên mặt hiện lên vẻ cung kính.

Trong nháy mắt, đạo hào quang đã tới trước mặt hai người. Hiện ra một tu sĩ trung niên khuôn mặt âm trầm.

"Tôn sư điệt, ngươi thế nào dám mang tu sĩ Luyện Khí kỳ lên đỉnh núi. Chẳng lẽ không biết quy củ nơi này hay sao?" Tu sĩ này liếc mắt qua Hàn Lập một chút, không đổi mặt lạnh lùng nói.

"Thưa Lam sư bá, sư điệt phụng mệnh của Nam Cung sư tổ mới mang hắn lên núi. Nếu không dù có lá gan to như thế nào cũng không dám làm như thế." Tu sĩ trắng trẻo hình như vô cùng kính sợ người kia, vội vàng mở miệng nói.

Lúc này Hàn Lập dùng thần thức đảo qua đối phương. Tên này chỉ là Kết Đan sơ kỳ mà thôi nên cũng chẳng để tâm. Trong lòng tuy nghĩ như vậy nhưng ngoài mặt Hàn Lập làm ra bộ dáng cung kính, không dám lên tiếng nói chuyện.

"Nam Cung sư thúc muốn gặp hắn? Có chuyện gì nói ra cho ta nghe thử xem." Tu sĩ kia nghe vậy thì ngạc nhiên nói.

"Chuyện là như thế này. Viên sư điệt này …" Tu sĩ trắng trẻo kia không giấu giếm, cảm giác việc này không có gì sai gì cả nên đem mọi chuyện của Hàn Lập nói ra lần nữa.

"Bạn cũ của Nam Cung sư thúc? Trên người bị hạ cấm chế?" Tu sĩ kia cau mày, đôi mắt sắc như lưỡi dao nhìn Hàn Lập.

"Để ta xem cấm chế trên người ngươi một chút!" Cẩm bào tu sĩ không khách khí nói.

Hàn Lập trong lòng mở miệng mắng to. Tên này đúng là ăn không ngồi rồi, quản chuyện thiên hạ nhưng hắn chỉ có thể nhẫn nại tiến tới nghe lệnh.

"Ồ, xem ra cũng có chút cổ quái. Cấm chế này dù phức tạp nhưng cũng không độc ác. Xem ra người kia cũng không có ác ý gì. Các ngươi đi gặp Nam Cung sư thúc đi!" Trung niên tu sĩ sau khi nắm tay Hàn Lập khẽ gật đầu nói.

Sau đó hắn chẳng quản hai người nữa, liền hóa thành một đạo lam quang bay về phía chân núi. Độn quang đột nhiên mơ hồ, hóa thành năm hình, biến mất vô ảnh vô tung.

"Vô hình độn pháp của Lam sư thúc có thể nói là thanh xuất vu lam thắng vu lam (nghĩa đen nói về việc màu xanh xuất phát từ màu lam nhưng lại đẹp hơn màu lam, nghĩa bóng dùng để chỉ người đệ tử giỏi hơn sư phụ - damap). Dù chỉ có tu vi Kết Đan sơ kỳ nhưng mà tu sĩ Kết Đan hậu kỳ cũng khó có thể hơn người." Tu sĩ kia thấy tu sĩ trung niên rời đi liền hít một hơi thật sâu, nhìn về hướng độn quang biến mất, thì thào nói vài câu.

Hàn Lập nghe thế trong lòng cũng khẽ động.

"Vô hình độn pháp?!"

Người này chẳng lẽ cùng *"Khung lão quái"* ngày đó xuất hiện tại Huyết Sắc thí luyện có liên quan? Là đồ đệ hay hậu nhân nhỉ?"

Hàn Lập thấy có chút ngoài ý muốn.

Tu sĩ trắng trẻo thần sắc buông lỏng, một lần nữa dẫn Hàn Lập bay đi.

Hàn Lập mang chuyện của tu sĩ trung niên kia quăng khỏi trí óc.

Bởi vì tu sĩ cấp cao cư trú ở thượng tầng Linh Lung sơn không có nhiều nên trừ tu sĩ Kết Đan sơ kỳ kia thì hai người cũng không gặp thêm người khác nữa mà trực tiếp đi lên một động phủ gần ở chỗ cao nhất của đỉnh núi.

"Đây chính là nơi tu luyện của Nam Cung sư tổ. Lát nữa ngươi phải cẩn thận hồi đáp sư tổ. Nói không chừng ngoài việc giải trừ cấm chế, Nam Cung sư tổ còn có thể cấp cho ngươi những chỗ tốt khác nữa." *Tu sĩ trắng trẻo có chút hâm mộ dặn dò.*

Sau đó hắn quay đầu, cung kính hướng cửa lớn truyền thanh bẩm báo.

"Khải bẩm sư tổ, đệ tử đã mang người đến."

"Ừm, ta biết rồi. Bảo tên đệ tử kia tự mình vào đi. Ngươi trước tiên hãy lui ra." *Câu nói khiến Hàn Lập vừa có chút quen thân, vừa có chút xa lạ từ bên trong cánh cửa đá truyền lại. Sau đó cửa lớn lóe lên hoàng quang rồi tự động mở ra.*

Hàn Lập không chút do dự bước vào.

Kết quả khiến cho Hàn Lập có chút ngoài ý muốn. Sau cửa có một nữ tu sĩ xinh xắn áo vàng, tuổi khoảng mười sáu, mười bảy đang đứng nhưng đã có tu vi Trúc Cơ sơ kỳ.

"Đi theo ta. Sư tổ đang chờ ngươi tại đại sảnh." Nữ tu sĩ này đánh giá Hàn Lập một chút, thấy hắn hoàn toàn không có gì xuất chúng thì chỉ lãnh đạm nói một câu rồi xoay người bỏ đi vào bên trong động.

Hàn Lập hít sâu một hơi, yên lặng theo sát.

Động phủ của Nam Cung Uyển cũng không quá rộng lớn. Nữ tử kia chỉ dẫn Hàn Lập đi một đoạn hành lang ngắn, rồi xuyên qua mấy gian phòng nhỏ thì đã tới đại sảnh.

Bên trong bố trí vô cùng tao nhã và tinh xảo, thoang thoảng mùi hương gỗ. Còn ở cửa vào có hai giá để hoa nhìn rất cổ kính, trên đó có hai loại kỳ thảo trân quý xanh biếc.

Ở giữa đại sảnh có một cái bàn nhỏ hình vuông, hai bên đặt hai cái ghế nhỏ màu xanh nhạt.

Và trên một cái có một thiếu nữ áo trắng với mái tóc dài đang cúi đầu nhìn một kiện đồ vật. Đó chính là một cây kiếm to lóe lên ngân quang.

Bên cạnh có để một cái hộp gỗ đã mở nắp, bên trong đã trống không.

------oOo------

Chương 711: Tích nhật chi tâm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nữ tử áo trắng vừa thấy Hàn Lập đi vào, cầm ngân kiếm đang vuốt ve trong tay đưa trở về hộp gỗ, sau đó ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Hàn Lập.

Một khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp xuất hiện trước mặt Hàn Lập.

Chiếc cằm trái xoan, sóng mũi thanh tú, đôi mắt trong suốt say lòng người, mọi thứ đối với Hàn Lập quen thuộc như thế, động tâm như thế, trong lòng hắn tự nhiên sinh ra một loại cảm giác ấm áp nói không nên lời.

Phảng phất giống như đã cùng nữ tử này trải qua trăm ngàn năm.

Cái gì tâm cảnh, cái gì khẩu quyết, trong lúc này đã bị Hàn Lập vứt bỏ lại phía sau, tùy ý để cho thứ tình cảm mãnh liệt mà trước kia đã thể nghiệm qua trong nháy mắt tràn ngập trong lòng.

Nam Cung Uyển thấy ánh mắt Hàn Lập to gan như thế, đầu tiên là ngẩn ra nhưng sau đó trong đôi mắt đẹp như nghĩ tới hình ảnh một người nào đó, đôi mi thanh tú khẽ nhíu lại.

"Ngọc nhi, ngươi lui xuống trước đi. Ta muốn một mình nói chuyện với người này." Nam Cung Uyển hé miệng, ra lệnh đối với nữ tử trẻ tuổi đã dẫn Hàn Lập tiến vào.

"Vâng, sư tổ!" Cô gái áo vàng nọ đầu tiên là ngẩn ra, nhưng lập tức cúi đầu đáp ứng.

Nàng lặng yên rời khỏi đại sảnh không thấy bóng dáng.

Hàn Lập yên lặng chờ nữ tử này biến mất, mới nhìn một chút, dùng thần thức quét bốn phía, xác thực phụ cận đại sảnh không có bóng dáng tu sĩ nào.

Lúc này hắn mới nhìn chầm chầm Nam Cung Uyển, không nói hai lời, hai tay bắt quyết, một tiếng *"dát băng"* bạo liệt trong cơ thể bỗng nhiên truyền ra, tiếp theo thân hình đột ngột cao lên, đồng thời thanh quang trên mặt Hàn Lập chớp lên, hiện ra hình dáng thật của hắn.

"Quả nhiên là ngươi! Hàn Lập!" Trên khuôn mặt xinh đẹp của Nam Cung Uyển hiện lên một tia phức tạp nhưng bộ dáng cũng không có giật mình, chỉ âm thầm thở dài một tiếng.

"Ngươi.ngươi biết ta sẽ đến!" Khuôn mặt vốn đã hồi phục của Hàn Lập, cũng không biết xưng hô nữ tử này như thế nào cho đúng, có chút vụng về nói ra một câu ngớ ngẩn.

Lời vừa ra khỏi miệng, Hàn Lập cũng có chút hối hận, không khỏi bối rối.

"Chàng nha! Gọi thiếp là Uyển Nhi đi!" Nam Cung Uyển nhìn thấy bộ dáng ngây ngốc của Hàn Lập, gương mặt xinh đẹp bỗng nhiên nhiên mỉm cười nói.

Đôi mắt sáng long lanh, khuôn mặt hớp hồn. *"Uyển nhi!"* Trong lòng Hàn Lập vui mừng, không nhịn được, khẽ gọi.

Hắn vốn còn có chút bất an, nhưng rút cuộc cũng yên tâm.

Đích xác nữ tử này đối với hắn không phải là không có cảm giác, nếu không cũng sẽ không hiển lộ ánh mắt như thế.

Trong lúc nhất thời, Hàn Lập khẩn trương nhìn dung nhan tuyệt sắc của nữ tử này, có chút si mê.

"Ta có cái gì đẹp, chẳng lẽ so với thị thiếp mới thu nhận kia của ngươi lại hơn sao chứ?" Nam Cung Uyển sau khi đỏ mặt, liền nghiêng đầu thản nhiên nói.

"Thiếp? Nàng cũng biết?" Vừa nghe khẩu khí tựa hồ không hài

lòng của Nam Cung Uyển, Hàn Lập rút cuộc cũng thanh tỉnh lại một chút, kinh ngạc hỏi.

"Hừ! Trưởng lão mới vào của Lạc Vân Tông, mới hơn hai trăm năm liền tiến cấp tới Nguyên Anh Kỳ, ta như thế nào lại không biết chứ!" Nam Cung Uyển cúi đầu, nhìn nền nhà màu xanh, khẽ hừ một tiếng, lộ ra một chút láu cá.

"Là tu sĩ họ Đường gặp vài ngày trước đó nói cho nàng sao?" Hàn Lập suy nghĩ một chút, liền chợt hiểu nói.

"Chàng cũng không ngốc lắm. Đích thực là vị Đường sư điệt kia dùng phương pháp đặc thù phát Truyền Âm phù cho thiếp. Khi thiếp nhận được Truyền Âm phù thì thật sự không thể tin rằng ngươi đã biến mất nhiều năm không gặp nay cũng đã trở thành tu sĩ Nguyên Anh kỳ. Thiếp liền lập tức gọi người tìm tư liệu của Lạc Vân Tông thời gian gần đây. Trước kia thiếp đối với phương diện tin tức này không quá chú ý, mặc dù chậm một chút nhưng cuối cùng thiếp cũng biết được tình huống đại khái của chàng từ khi chàng hiện thân và trở thành trưởng lão Lạc Vân Tông, cho đến lúc chàng rời đi khỏi Giao Dịch hội. Mà thị thiếp kia của chàng đến nay vẫn còn đang ở Điền Thiên thành vẫn chưa đi nữa." Nam Cung Uyển đưa tay gạt những sợi tóc mượt mà nằm ở trên trán, liếc mắt nhìn Hàn Lập một cái tựa cười tựa không nói. Ánh mắt đột nhiên trở nên vô cùng quyến rũ, lộ vẻ phong tình vạn chủng.

"Rõ ràng lúc ấy ta bảo nàng theo một vị trưởng lão khác quay về tông môn, xem ra có chuyện gì gây chậm trễ rồi. Bất quá vị thị thiếp này." Hàn Lập sờ sờ mũi, lộ ra một tia xấu hổ muốn giải thích.

"Được rồi. Không cần chàng nói gì nữa. Thiếp cũng không phải đối với việc nhận thiếp của chàng oán giận cái gì. Chính thiếp không phải cũng sắp gả cho người ta sao?" Nam Cung Uyển cắp đứt lời nói của Hàn Lập, thần sắc đồng thời ảm đạm, có vẻ nhu nhược.

"Rút cuộc là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ nàng thật sự muốn lấy kẻ kia?" Sắc mặt Hàn Lập khẽ biến, thanh âm trầm xuống, chậm rãi hỏi.

"Trước khi trả lời câu hỏi này, Uyển nhi muốn hỏi kỹ một chút. Lần này ngươi đến là vì cái gì. Là muốn ngăn cản ta gả cho người nọ hay là chỉ muốn nhìn ta một chút rồi đi." Nam Cung Uyển cắn đôi môi đỏ mọng, đôi mắt chợt lóe lên, nói.

"Đương nhiên là mang nàng đi, ta muốn nàng làm thê tử của Hàn Lập ta! Mặc kệ ai muốn đoạt lấy nàng, trước tiên hãy hỏi qua ta cái đã." Hàn Lập nghe vậy, không chút do dự nói, trong lời tràn đầy vẻ dứt khoát.

"Chàng đừng có đắc ý. Ta lúc nào đáp ứng gả cho chàng?!" Nam Cung Uyển nghe vậy, mặt bỗng nhiên ửng đỏ, có chút e thẹn, thần thái cực kỳ bối rối.

Hàn Lập cười hắc hắc, không có nói gì.

Hắn tuy là người có rất ít kinh nghiệm tình trường nhưng cũng biết tốt nhất là không nên nói gì.

Một lát sau vẻ xấu hổ trên mặt Nam Cung Uyển dần dần giảm bớt, nghiêm nghị nói:

"Chàng biết không, năm đó trong cấm địa Huyết Sắc Thí Luyện, sau khi ta thất thân với chàng, trong thâm tâm xuất hiện ý niệm muốn đem tên tu sĩ Luyện khí kỳ nho nhỏ nọ trảm thành nhiều mảnh, sau đó lại dùng Chu Tước Hoàn đem xương cốt chàng chấn thành bụi phấn để báo thù việc bị thất thân. Dù sao thiếp đã cực khổ giữ gìn thân thể trong sạch hơn trăm năm, lúc đó lại bị hủy trong tay chàng. Như thế sao lại không làm thiếp thống hận cực điểm cho được."

"Nói như vậy thì mạng ta năm đó thiếu chút nữa đã đi đời nhà ma rồi sao!" Hàn Lập vân vê cái mũi, dở khóc dở cười nói.

"Đương nhiên lúc ấy nếu không phải tâm địa thiếp không biết là do thần xui quỷ khiến thế nào lại mềm lòng, buông tha cho chàng. Chàng nghĩ rằng chiếm tiện nghi của một vị tu sĩ Kết Đan Kỳ là dễ dàng như thế sao?!" Khi nói tới đây, mặc dù nét mặt của Nam Cung Uyển vẫn còn một tia đỏ ửng nhưng trong miệng cũng

không có ý tứ tức giận oán trách.

Hàn Lập lúc này cũng không biết nói gì.

Sau khi u oán trong lòng Nam Cung Uyển bớt đi, đôi môi anh đào lại tiếp tục nói:

"Sau khi chàng và thiếp chia tay, sau khi thiếp trở lại trong tông không biết vì sao, vô luận là tu luyện công pháp hay là ngồi bế quan, chung quy cũng không cách nào rũ bỏ được hình bóng của chàng. Hơn nữa mỗi lần xuất hiện hình bóng chàng càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng thường xuyên. Lúc này thiếp mới biết được chàng đã trở thành ma chướng trong lòng của thiếp. Nếu không nghĩ cách thoát khỏi, sợ rằng tu vi thiếp cả đời đều không thể tinh tiến."

"Mà để tiêu trừ ma chướng này chỉ có hai cách, một là thiếp gả cho chàng làm thê tử, phu thê nhất thể, ma chướng tự nhiên sẽ không tồn tại. Cách thứ hai là khiến chàng từ nay biến mất khỏi thế gian, không còn tồn tại. Ma chướng cũng sẽ dần dần mất đi. Gả cho chàng thì bởi vì tu vi, thân phận quá cách xa, đối với lúc đó mà nói, căn bản không có khả năng. Cho nên sau khi bị hành hạ đau khổ hồi lâu, thiếp liền cắn răng quyết định trừ khử chàng. Nhưng thiếp chưa kịp hành động thì Ma đạo Lục tông đã xâm nhập Việt Quốc. Lúc thiếp tại trong doang trại của Thất phái gặp lại chàng thì chàng khi đó đã là một tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Điều này làm cho thiếp mới vừa hạ quyết tâm lại bị dao động. Dù sao nếu chàng có thể tiếp tục tinh tiến mà nói, chuyện thiếp và chàng kết thành vợ chồng cũng không phải là không có khả năng."

"Thì ra khi đó nàng động sát tâm đối với ta, còn ta khi ấy nhìn thấy nàng che mặt lại vô cùng hưng phấn. Nhưng bị bộ dáng lạnh lùng của nàng dội cho một gáo nước lạnh, buồn bã mấy ngày liền." Nét mặt Hàn Lập sửng sốt nhưng lập tức lại cười khổ lẩm bẩm nói.

Nam Cung Uyển nghe vậy, hé miệng cười, nói tiếp:

"Tiếp sau này vì Linh Thú Sơn phản bội, Thất phái đại bại. Các phái cũng chuẩn bị mang những để tử hạch tâm rút lui khỏi Việt Quốc. Là tu sĩ Kết Đan Kỳ trẻ tuổi nhất nên thiếp vốn cũng trong

nhóm người rút lui. Nhưng lúc ấy thiếp cũng có một hảo hữu ở Hoàng Phong Cốc, trong lúc truyền tin nói chuyện với nhau lại mơ hồ biết kế hoạch rút lui của Lệnh Hồ Lão Tổ, biết chàng có khả năng sẽ gặp phải hiểm cảnh."

"Lúc ấy trong lòng thiếp giống như có quỷ. Cũng không biết vì sao trong lòng chỉ có một ý niệm chính là trở lại cứu chàng, lúc thiếp tới nơi thì đã chậm một bước. Chiến đấu đã chấm dứt, đệ tử dụ địch như chàng đã bị giết hơn phân nửa, chỉ có một nhóm nhỏ tu sĩ phá được vòng vây thoát ra. Thiếp không biết sinh tử của chàng nên mới bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là trở lại tông môn, hiệp trợ đệ tử cùng ma đạo đại chiến một hồi. Kết quả bị một gã tu sĩ Kết Đan đánh trọng thương, khi phá vòng vây rời đi thì bị mấy tên tiểu bối đuổi giết. Chuyện tình xảy ra tiếp theo, thiếp không nói chắc chàng cũng đã biết. Trên đời này cũng không có người nào tên là Nam Cung Bình cả. Căn bản là do thiếp dịch dung cải trang mà thôi. Không phải là thiếp không muốn lấy bộ mặt thật gặp chàng mà chung quy thiếp - một tu sĩ Kết Đan Kỳ lại không thể nói với chàng là thiếp cố ý tới cứu và muốn gả cho chàng. Hơn nữa lúc ấy thiếp lại hấp thu hơn phân nửa tu vi của chàng, sẽ càng thêm ngượng ngùng nếu lấy hình dáng thật gặp mặt. Nhưng thiếp đúng là muốn đưa chàng theo thiếp về Yểm Nguyệt Tông. Vốn chỉ cần chàng theo thiếp về, thiếp sẽ hiện ra hình dáng thật, tận lực hiệp trợ chàng kết thành kim đan, sau đó gả cho chàng. Ai ngờ không biết chàng thật sự tham tài hay là chủ nghĩa nam nhân quá nặng, dĩ nhiên chỉ lấy linh thạch. Điều này làm cho thiếp nhất thời cũng không có cách nào." Khi Nam Cung Uyển nói tới đây, trong đôi mắt sáng hiện lên một tia cười buồn, hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Lập. Nhưng Hàn Lập như thế nào lại không cảm giác được trong mắt nàng cũng hiện lên một tia vui mừng.

Hàn Lập hiển nhiên không biết, ngày đó nếu hắn thật sự đáp ứng Nam Cung Uyển trở lại Yểm Nguyệt Tông thì Nam Cung Uyển có thể cũng sẽ theo lời mà gả cho hắn nhưng càng có khả năng là bởi vì Hàn Lập tùy ý đáp ứng cùng nữ tử khác song tu nên thất vọng về hắn rồi tâm ma cũng giải trừ luôn.

Lúc đó nàng đối với Hàn Lập sẽ thờ ơ lãnh đạm, tám chín phần là tùy ý tìm một nữ đệ tử khác để thực hiện lời hứa.

------oOo------

Chương 712: Khốn Tâm thuật

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Phần sau thì chẳng có gì để nói. Ta trở lại trong tông, cũng chờ tông môn tại Bắc Lương Quốc đứng vững, lại lẻn vào Việt Quốc tìm chàng thêm một lần nữa. Nhưng tin tức tìm được thực không tốt, chỉ biết chàng tựa hồ bị Quỷ Linh Môn đuổi giết, tình hình cụ thể thì không cách nào biết được. Không lâu sau thiếp bị người Ma đạo phát hiện nên không thể không phản hồi Cửu Quốc Minh. Sau đó thiếp cũng không có tin tức của chàng nữa, thiếp nghĩ có lẽ chàng đã bị giết. Do đó tâm ma cũng dần dần mất đi. Sau này lại may mắn ngưng kết nguyên anh thành công, thiếp thuận lợi trở thành trưởng lão Yểm Nguyệt Tông cho tới bây giờ." Nam Cung Uyển bình tĩnh nói.

Hàn Lập nghe Nam Cung Uyển từ từ kể lại, thần sắc theo đó biến đổi mấy lần, năm đó nữ tử này vì hắn mà làm nhiều chuyện như vậy nhưng hắn lại không biết chút gì, ánh mắt hắn bây giờ nhìn Nam Cung Uyển càng ôn nhu hơn.

"Vậy chuyện Ngụy Ly Thần nọ là sao?" Sau một hồi lâu, Hàn Lập không nhịn được hỏi.

"Ngụy Ly Thần! Hắn là trưởng lão Hóa Ý Môn. Năm trước khi hắn xuất ngoại du lịch, trong lúc vô ý thiếp gặp được. Người này thiếp cũng không thích bởi vì hắn có thể nói là một ngụy quân tử điển hình, ngoài mặt thì biểu hiện phong độ nhưng sau lưng là một tên vô lại. Nghe nói nữ nhân của hắn có tới bảy tám người. Hơn nữa thiếp còn nghe nói người này len lén tu luyện thuật Thái Âm Bổ Dương. Hắn muốn cầu hôn thiếp phỏng chừng mười phần là không có ý tốt. Bởi vậy khi lần đầu tiên hướng thiếp cầu hôn, thiếp liền cự tuyệt." Nam Cung Uyển cười lạnh nói.

"Từ chối? Vậy sao bây giờ biến thành như vậy?" Hàn Lập nghe đến đó, mặt lộ vẻ kỳ quái hỏi.

Nam Cung Uyển không có trực tiếp trả lời mà đột nhiên hỏi:

"Chàng có biết tam đại tu sĩ Nguyên Anh kỳ của Thiên Nam hay không?"

"Cái này tự nhiên biết. Mỗi chính ma cùng Cửu Quốc Minh đều có một người tu vi đến Nguyên Anh hậu kỳ, chỉ kém một bước là có thể tiến vào Hóa Thần Kỳ. Nếu không mấy thế lực lớn cũng không thể duy trì ngang hàng cho đến nay. Về phần Cửu Minh Quốc thì có một đội vợ chồng Nguyên Anh trung kỳ tinh thông thuật liên thủ. Dưới sự liên thủ của hai người cũng có thể miễn cưỡng coi như là một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ. Như thế nào, chẳng lẽ Ngụy Ly Thần liên quan với một người trong số đó?" Sắc mặt Hàn Lập âm trầm hỏi. Trong lòng mơ hồ có dự cảm không tốt lắm.

"Không sai, vị thân thúc tổ của Ngụy Ly Thần chính là một trong tam đại tu sĩ - Ngụy Vô Nhai. Vị Ngụy Vô Nhai này thân là thái thượng trưởng lão của Cửu Quốc Minh. Công pháp tu luyện độc đáo hiếm có, nhấc tay là có thể vô hình lấy đi tính mạng của người khác. Thần thông cực cao, hơn xa so với tu sĩ bình thường." Nam Cung Uyển thấp giọng nói, mười ngón tay đan vào nhau, mặt hiện lên vẻ cười khổ.

"Chẳng lẽ là Ngụy Vô Nhai nọ làm khó nang?" Khóe miệng Hàn Lập mím lại, sát ý trong mắt chợt lóe, thanh âm lạnh lùng nói.

"Cái này không phải! Ngụy Vô Nhai đích xác là có nhúng tay vào việc này nhưng chàng biết không, đại trưởng lão bây giờ của Yểm Nguyệt Tông không phải là đại trưởng lão trước kia mà thay bằng một vị sư tỷ. Tu vi vị sư tỷ này mặc dù không thấp, tham vọng rất lớn, bình thường không hòa hợp với thiếp. Mặc dù có một vị trưởng lão khác làm trung gian hòa giải nhưng quan hệ hai người thật sự rất xấu!" Nam Cung Uyển mặt mang vẻ phẫn nộ nói.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, biết Nam Cung Uyển sắp nói đến chỗ mấu chốt.

Quả nhiên Nam Cung Uyển sau khi cắn răng một cái, nói tiếp:

"Sau khi thiếp liên tiếp mấy lần cự tuyệt cầu hôn của Ngụy Ly

Thần. Không biết Ngụy Ly Thần dùng phương pháp gì đã mời Ngụy Vô Nhai tới tìm sư tỷ của ta. Mặc dù không biết hai người thương lượng cái gì nhưng gần nửa năm sau thừa dịp thiếp đang trong thời kỳ thi triển luân hồi công pháp, nàng đột nhiên ra tay chế trụ thiếp. Sau đó bức thiếp lấy Ngụy Ly Thần."

"Vị sư tỷ này của nàng đầu óc thật có vấn đề. Dám dùng loại thủ đoạn này đối phó tu sĩ Nguyên Anh đồng môn." Hàn Lập ngẩn người, có chút khó tin nói.

"Chàng nói không sai. Thiếp cũng không nghĩ nàng ta lại điên cuồng như vậy. Bất quá điều kiện của Ngụy Vô Nhai đích xác cũng khó làm cho nàng ta cự tuyệt. Sau này thiếp mới biết được, chỉ cần Yểm Nguyệt tông đáp ứng việc này, chẳng những cho Yểm Nguyệt Tông thậm chí là sáu phái rời khỏi Bắc Lương Quốc để phát triển, thậm chí nói Ngụy Vô Thần sau khi lấy thiếp liền sẽ nguyện ý thoát ly Hóa Ý Môn, gia nhập Yểm Nguyệt Tông. Có hứa hẹn một mũi tên hạ hai con chim này khó trách nàng ta không tiếc hết thảy thủ đoạn. Thậm chí nàng ta mặc kệ thiếp có đáp ứng hay không, trước hế truyền ra tin tức thiếp đồng ý song tu cùng Ngụy Ly Thần. Còn chuẩn bị làm khánh điển, nghĩ muốn đem việc này tạo thành việc gạo nấu thành cơm, ván đã đóng thuyền. Đến lúc đó dù thiếp muốn đổi ý cũng không thể làm được." Khóe miệng Nam Cung Uyển lộ ra một tia trào phúng nói.

"Nguyên lai nàng chưa từng đáp ứng qua hôn sự. Ngay từ đầu lại có ý nói cái gì phải lập gia đình làm cho lòng ta không yên!" Hàn Lập nghe vậy, mừng rỡ nói.

"thiếp còn muốn hỏi chàng một câu. Tại sao mấy năm trước chàng đã kết thành nguyên anh, vậy sao không sớm tới tìm thiếp, nếu chàng đến sớm một năm, nói không chừng sẽ không có nhiều chuyện như vậy." Nam Cung Uyển liếc Hàn Lập một cái, không có tức giận nói.

"Cũng không phải ta không nghĩ tới việc tìm nàng mà là ta." Hàn Lập ngẩn ra, muốn mở miệng giải thích một chút. Nhưng cẩn thận nghĩ lại, đích xác có chút kỳ quái.

Hắn mặc dù thoáng cảm giác được Nam Cung Uyển hẳn chính là người mình thích, nhưng không biết vì sao lại không nghĩ tới sẽ đối diện với loại tình cảm này, nếu không phải đột nhiên biết được tin tức Nam Cung Uyển phải lập gia đình, chỉ sợ trong lòng hắn vẫn còn một tia do dự, không dám trực tiếp đối mặt.

Sắc mặt Hàn Lập mông lung nhưng Nam Cung Uyển lại thản nhiên đứng dậy, đi vài bước tới trước người Hàn Lập, nhìn thẳng vào hai mắt của hắn nói:

"Kỳ thật tình huống của thiếp cùng chàng cũng không sai biệt lắm. Mặc dù thần thông lịch duyệt của thiếp hơn xa phàm nhân nhưng chuyện tình cảm cũng là lần đầu tiên, có chút xa lạ và sợ hãi. Cho dù trong lòng chàng và thiếp cũng đều lưu lại dấu ấn sâu đậm về đối phương nhưng hai người chúng ta dù sao cũng không phải là nam nữ thế tục bình thường, không có khả năng như bọn họ nhanh chóng để cảm xúc xâm chiếm. Vì để cho tâm cảnh tu luyện được tốt nhất, tu sĩ chúng ta không thể không đem phần lớn cảm xúc lãnh đạm hóa và chôn sâu trong đáy lòng.Có lẽ khi tình cảm mãnh liệt qua đi, sợ rằng vẫn còn lưu lại cảm giác tương kính như tân lúc đầu. Cho nên khi thiếp biết tin tức chàng còn sống thì rất vui mừng, cẩn thận suy nghĩ hai ngày hai đêm, cuối cùng mới nghe theo con tim, chấp nhận chàng."

Sau khi ôn nhu nói xong lời này, Nam Cung Uyển vươn bàn tay, cầm lấy một tay của Hàn Lập.

Hàn Lập im lặng trong chốc lát, sau đó cũng không nói gì, bàn tay kia áp lên, cảm thụ sự bàn tay mềm mại mịn màng của nàng, trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp.

Nam Cung Uyển đỏ mặt, vội đem hai tay rút về, oán trách liếc Hàn Lập một cái.

Hàn Lập lơ đễnh cười, đột nhiên hỏi:

"Uyển nhi, mặc dù nàng` bị nhốt nơi đây nhưng nhìn bộ dáng nàng trấn định như thế, hẳn là có kế sách thoát thân. Nếu không từ nãy đến giờ nàng cũng không có một tia lo lắng nào cả."

Nam Cung Uyển nghe vậy, hé miệng cười cười, trong đôi mắt long lanh mơ hồ toát lên vẻ láu cá.

"Chàng nhận biết rất nhanh a! Đích xác, mặc dù thiếp bị giam lỏng trong động phủ nhưng biết việc này chỉ có mấy người cao tầng mà thôi, đệ tử bình thường thì không biết việc này. Nếu không thiếp cũng không trực tiếp nhận được Truyền âm phù của Đường sư điệt. Nhưng vì sợ thiếp chạy trốn, bọn họ hạ một vài loại cấm chế trên người thiếp. Kỳ thật cấm chế này cũng không lo. Bọn họ không biết sau khi công pháp luân hồi của thiếp sa khi tiến vào Nguyên Anh Kỳ thì có thêm rất nhiều thần thông khó tin, cấm chế bình thường căn bản không giữ được thiếp. Thiếp tùy thời dùng chút thời gian cũng có thể khôi phục pháp lực. Nhưng chỉ có Khốn Tâm Thuật mà vị sư tỷ kia hạ là thật sự khó phá giải. Loại pháp thuật này là nàng ta chuẩn bị tại trong đại điển sử dụng. Nếu thiếp vạn nhất vẫn không chịu đáp ứng hôn sự, nàng ta sẽ dùng thuật này tạm thời thao túng thiếp, đặc ý dùng chính máu huyết của mình hạ chú. Mà mấu chốt của cấm chế này là ở trên một khối lệnh bài. Không đem pháp khí này phá hủy, thiếp trong vòng trăm dặm không thể không chịu không chế. Cũng may tu vi của thiếp cùng nàng ta chênh lệch không lớn, loại không chế này chỉ có thể khống chế một ít động tác đơn giản, bất cứ pháp lực gì trên người thiếp, nàng cũng không cách gì sử dụng được.

"Vậy kế hoạch của nàng là." *Hàn Lập tò mò hỏi.*

"Hì hì! Ban đầu là thiếp muốn tại vài ngày trước đại điển, đợi thời điểm bọn họ lơi lỏng, xuất kỳ bất ý khôi phục pháp lực, sau đó lập tức chạy trốn thật xa. Nếu không nằm trong phạm vi khống chế của lệnh bài, nàng ta cũng không có biện pháp giữ thiếp được. Nhưng bây giờ chàng đã đến, vấn đề này tự nhiên giao cho chàng. Dù sao chàng chính là nam nhân muốn kết hôn với thiếp, hơn nữa thiếp nghe nói, chàng rất nhẹ nhàng đánh bại một gã pháp sĩ Nguyên Anh Kỳ cùng cấp. Hẳn là có chút thủ đoạn." *Nam Cung Uyển nhẹ giọng cười, thoải mái nói.*

"Khốn Tâm Thuật? Loại cấm chế này đích xác rất phiền toái, ngoại trừ hủy diệt lệnh bài nọ thì không còn phương pháp đơn giản nào khác." *Hàn Lập nhướn mày, sắc mặt trầm ngâm lẩm bẩm nói.*

"Không có biện pháp thì thôi vậy. Hai người chúng ta rời khỏi Yểm Nguyệt Tông thật xa là được." *Đôi mắt sáng của Nam Cung Uyển lưu chuyển, không thèm để ý nói.*

"Không quan hệ! Không phải chỉ là một khối lệnh bài cấm chế thôi sao! Nó hẳn là trong tay của sư tỷ nàng. Ta đi lấy nó mang tới, thuận tiện giúp giải thoát cho nàng luôn!" *Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, sau khi hàn quang hiện lên, hào khí nói.*

"Thiếp chỉ là nói một chút thử xem tâm ý của chàng mà thôi. Cũng không có thật sự muốn chàng đi chôm lệnh bài của sư tỷ. Vị sư tỷ kia của thiếp đã tu luyện đến Nguyên Anh trung kỳ, một thân công pháp thần thông không phải tu sĩ như thiếp có thể sánh bằng. Hay là hai người chúng ta len lén chạy đi. Cùng lắm là thiếp chịu tổn hao hơn mười năm thời gian đem cấm chế này luyện hóa." Nam Cung Uyển lắc đầu, hé miệng cười nói, sắc mặt hiện lên một tia láu cá.

Hàn Lập không nói gì, liên tưởng một chút đến ngày đó khi mới gặp gỡ nàng – một cô gái thông minh lém lĩnh.

------oOo------

Chương 713: Thiết phục

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Không quan hệ, thử trước rồi nói sau. Nếu thật không thể thành công, lúc đó đi cũng không muộn. Có ta che chở nàng, cho dù bị người ta hạ cấm chế, ta cũng có thể mang nàng thoát khỏi." Hàn Lập cười cười, giọng nói tràn ngập tự tin.

"Việc này.Được rồi! Thiếp mặc dù không biết thần thông của chàng lớn bao nhiêu, nhưng thấy chàng tự tin như thế, hẳn là có chút thủ đoạn. Bất quá chàng cũng không cần chủ động đi tìm nàng ta, cấm chế Lạc Vân Điện ở chỗ sư tỷ rất mạnh hay là để thiếp dụ nàng ta tới nơi này, sau đó hai người chúng ta mượn lực của cấm chế, xuất kỳ bất ý bắt giữ." Nam Cung Uyển nhìn hai mắt Hàn Lập trong chốc lát, tựa hồ biết không cách nào khuyên được Hàn Lập, khẽ cắn đôi môi đỏ mọng nói.

"Phương pháp này hiển nhiên càng ổn thỏa hơn. Bất quá cấm chế trong động phủ của nàng còn có thể dùng được sao? Lúc ta tiến vào đã phát hiện hình như cấm chế có chút không đầy đủ." Hàn Lập sau khi ngẩn người, liền vừa cười vừa nói:

"Yên tâm, mặc dù mấy chỗ cấm chế bề ngoài đã bị sư tỷ phá hủy. Nhưng thiếp còn có một loại cấm chế bí ẩn phi thường lợi hại không bị phát hiện, còn có thể sử dụng." Nam Cung Uyển không chút suy nghĩ liền nói.

"Tốt! Nếu đã như thế, vậy hãy tiến hành đi. Trên người ta có chứa mấy bộ khí cụ bày trận, mặc dù không lợi hại bao nhiêu nhưng sau khi bố trí cũng có thể tạo được tác dụng nhất định." Hàn Lập sờ sờ cằm nói.

"Còn có trận kỳ? Thực quá tốt rồi. Việc này không nên chậm trễ, trước cho thiếp nửa ngày thời gian để thiếp loại bỏ cấm chế khác trên người, khôi phục lại pháp lực để trợ giúp chàng một tay. Chàng trước hãy bố trí pháp trận đi." Nam Cung Uyển nghe Hàn

Lập nói như thế, trong lòng liền tăng thêm vài phần tin tưởng.

"Nhưng nếu chúng ta có thể chế trụ sư tỷ nàng, chẳng lẽ không thể lợi dụng cơ hội khống chế Yểm Nguyệt Tông sao? Khi đó chúng ta cũng không cần phải chật vật chạy trốn làm gì cả." Hàn Lập sau khi ngẫm lại, có chút nghi hoặc nói.

"Điều này sợ rằng không được. Yểm Nguyệt Tông của thiếp ngoại trừ sư tỷ còn có một vị sư huynh khác cũng là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ. Mặc dù huynh ấy làm người không tệ nhưng khẳng định sẽ không để thiếp danh bất chính ngôn bất thuận lên làm đại trưởng lão đâu. Mà thiếp cũng không có tâm tư tranh quyền đoạt lợi. Chỉ cần có một chỗ u tĩnh để an tâm tu luyện là được." Nam Cung Uyển sau khi ngẩn ra, liền lắc đầu nói.

"Nếu nói như thế thì thôi vậy. Nếu hết thảy đều thuận lợi, nàng liền theo ta quay về Lạc Vân Tông. Cho dù thế lực Cửu Quốc Minh có lớn mạnh đi nữa, cho dù Ngụy Vô Nhai có yêu mến Ngụy Ly Thần đi nữa thì hiện giờ pháp sĩ xâm lấn đang xâm lấn, lão ta cũng tuyệt không có dũng khí dễ dàng đắc tội Thiên Đạo Minh cùng hai tu sĩ Nguyên Anh Kỳ nơi chỗ ta đâu." Hàn Lập gật đầu, cười lạnh nói.

Sau đó tay Hàn Lập vỗ vào túi trữ vật, bàn tay vừa lật liền xuất hiện trận kỳ trận bàn.

Nam Cung Uyển thấy vậy, khóe miệng mỉm cười, đi tới ghế ngồi xuống rồi nhắm mắt lại, hai tay bắt một loại pháp quyết cổ quái.

Một lát sau trên quần áo tỏa ra ánh sáng màu đỏ đậm cao chừng vài thước, đem Nam Cung Uyển bao vây trong đó.

Lúc này Hàn Lập cũng không rảnh rỗi.

Thân hình hắn lóe lên, chạy qua chạy lại xung quanh, trận kỳ trận bàn trong tay không ngừng bắn ra.

Sau khi quang mang đủ mọi màu xuất hiện, chúng liền chui vào khắp nơi trong thính đường, không thấy bóng dáng.

Bố trí trận kỳ rất nhanh. Nhưng vì muốn tận lực phát huy uy lực của trận pháp, Hàn Lập đem uy lực của trận pháp chỉ khống chế trong đại sảnh. Tất cả đều là trận pháp phi thường bí mật. Nếu không tận lực dùng thần thức cẩn thận tìm tòi, sẽ rất khó phát hiện.

Trận kỳ trận bàn này đều là khi Hàn Lập đang có tu vi Kết Đan Kỳ luyện thành. Cho dù dùng để đối phó tu sĩ Kết Đan Kỳ còn có chút không đủ uy lực, càng đừng nói tu sĩ Nguyên Anh Kỳ.

Hàn Lập vốn không có kỳ vọng vào chúng, mà là sau khi bố trí pháp trận lại trầm ngâm một lúc, đột nhiên áo bào vung lên, một đạo bạch quang từ trong tay áo bắn ra, xoay quanh một cái rơi xuống trước người Hàn Lập, đúng là bạch hồ Ngân Nguyệt biến thành.

"Chủ nhân, người gọi ta ra không sợ Nam Cung nữ chủ ghen tuông sao!" Sau khi Ngân Nguyệt hiện hình liền cười tủm tỉm mở miệng nói.

"Hừ! Người chỉ là khí linh thì làm gì mà ghen tuông. Lúc này đây sẽ phải đối phó với tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, hơn nữa không thể để nàng ta chạy mất. Mặc dù có cấm chế phụ trợ nhưng ta vẫn muốn ngươi bên cạnh hiệp trợ một chút.Tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ không thể so với tu sĩ sơ kỳ, nếu không toàn lực ứng phó rất khó thành công." Hai hàng lông mày của Hàn Lập nhíu lại, nhìn chằm chằm tiểu hồ, thần sắc ngưng trọng nói.

"Chủ nhân muốn nô tỳ hiệp trợ như thế nào?" Ngân Nguyệt nghe vậy, cũng nghiêm nghị hỏi.

"Rất đơn giản, ngươi tại thời điểm thích hợp sử dụng bảo vật này, nhất định không để cho nàng ta thoát khỏi vòng vây!" Hàn Lập từ trong Túi trữ vật lấy ra một vật, đưa cho Ngân Nguyệt.

"Cho ta dùng thứ này?" Đôi móng vuốt của Ngân Nguyệt cầm bảo vật trong tay, có chút khó tin nói.

"Ừm! Ngươi sử dụng vật ấy so với ta chắc hẳn sẽ phát huy uy lực lớn hơn. Nếu ta phải tiêu hao nhiều pháp lực để sử dụng vật này

không bằng giao cho ngươi dùng. Đương nhiên chỉ là tạm thời cho ngươi mượn dùng. Dù sao thân khí linh của ngươi cũng không có cách nào sử dụng bảo vật kháctrong thời gian dài được." Hàn Lập bình tĩnh nói.

"Ngân Nguyệt đã hiểu." Bạch Hồ đáp, có chút buồn phiền trả lời, nhưng đồng thời sờ sờ vật trong tay vài cái, bộ dáng tựa hồ phi thường yêu thích.

Hàn Lập nhìn thấy trong lòng cũng động.

Sau đó Ngân Nguyệt cầm vật nọ trong tay, ngân quang quanh thân chớp động liền chui vào trong đất, biến mất không thấy.

Tiếp theo Hàn Lập di chuyển vài vòng quanh đại sảnh, sau khi ngửa đầu nhìn lên phía trên, đột nhiên linh quang trong đầu chợt lóe.

Sau một lúc trầm ngâm, hắn bỗng nhiên lấy một cái Túi linh thú trên người ra.

Một đám tam sắc Phệ Kim Trùng từ trong túi phóng ra, hóa thành đám mây to cỡ một trượng, bay múa xoay quanh tại không trung.

Hàn Lập hít sâu một hơi, hé miệng phun ra một đoàn khói xanh, trực tiếp đánh trên đám mây Phệ Kim Trùng. Hai tay bắt quyết, chú ngữ trầm thấp trong miệng truyền ra.

Phệ Kim Trùng tại không trung *"vù vù"* một chút, trong nháy mắt hóa thành những điểm sáng bay lên.

Tại thanh quang chớp động, ẩn vào trong nóc đại sảnh không thấy bóng dáng.

Hàn Lập nhíu mắt, đứng tại chỗ nhìn vào nóc đại sảnh trong chốc lát, cảm thấy không hề sơ hở mới hài lòng gật đầu.

Hàn Lập bố trí xong hết thảy, liền nhìn chỗ Nam Cung Uyển đang nhắm mắt làm phép.

Lúc này, quang diễm trên người nàng không ngừng chuyển động, hình thành một cái vòng tròn sáng đỏ, bắt đầu trở nên quỷ dị lúc sáng lúc tối.

Linh khí tại đại sảnh theo quang diễm mà biến hóa, cũng bắt đầu theo đó thay đổi, bắt đầu dần dần dao động.

Hàn Lập nhíu mày sau đó suy nghĩ một chút, một đạo pháp quyết đánh vào trên một cây cột đá, nhất thời một tầng quang mạc màu xanh bỗng nhiên hiện lên, đem phụ cận Nam Cung Uyển bao lại bên trong.

Linh khí trong ngoài đại sảnh liền khôi phục bình thường.

Hàn Lập thấy vậy, cười cười.

Thân thủ xuất ra, một một cái ghế gỗ bay vụt tới, bị hắn bắt lấy đặt dưới thân, tùy ý ngồi xuống đối diện Nam Cung Uyển.

Có cơ hội như thế này hắn tự nhiên muốn đem vẻ đẹp mê người của nàng nhìn cho kỹ để giải mối sầu tương tư sau bao nhiêu năm xa cách.

Không bao lâu sau, trong lúc Hàn Lập đang nhìn nàng có chút ngẩn người, đột nhiên vẻ say mê trong mắt liền biến mất, thần sắc âm trầm.

Lập tức thân hình Hàn Lập không chút dấu hiệu liền trở nên mơ hồ, cả người đột nhiên biến mất khỏi ghế.

Một người đang trốn tại bên ngoài đại sảnh nhìn về thính đường, vừa thấy cảnh này liền cả kinh, thầm kêu không tốt, đang muốn rời đi.

Nhưng lúc này đã trễ, phía sau nàng đã truyền đến thanh âm thản nhiên của Hàn Lập.

"Vì sao lại ở đây, chẳng lẽ ngươi không sợ sư tổ trách tội sao?"

"Ta không có, chỉ là thấy ngươi ở cùng với sư tổ lâu như vậy, có

chút lo lắng mà thôi." Người này không dám quay đầu lại, lắp bắp nói, thanh âm thanh thúy mềm mại, chính là cô gái áo vàng đã dẫn Hàn Lập vào.

Nàng lúc này cảm nhận được linh áp khổng lồ phía sau, mới kinh hãi giải thích.

"Ồ! Đúng vậy sao? Tuy nhiên nếu ngươi muốn đến xem, vì sao lại phải ẩn nặc thân hình, thần thần quỷ quỷ. Hơn nữa trên người ngươi lại dán Linh Ẩn Phù. Đó là một loại phù cao cấp hiếm thấy, một tiểu tu sĩ Trúc Cơ kỳ như ngươi làm sao mà có được?!" Hàn Lập chắp hai tay sau lưng, nhìn chằm chằm bóng lưng của cô gái, mặt không chút thay đổi nói.

"Ta."

"Không cần giải thích nữa. Ngươi trước hãy ngoan ngoãn theo ta trở về, chờ sau khi sư tổ ngươi thu công sẽ quyết định xử lý ngươi như thế nào!"

Cô gái cả kinh, còn muốn nói vài câu nhưng Hàn Lập căn bản là không muốn nghe tiếp, lạnh lùng nói.

Cô gái áo vàng vừa nghe nói thế, liền sợ hãi.

Nàng đột nhiên cầm một cái phù lục trong tay bóp nát, hoàng quang trên người chợt lóe, trong nháy mắt hóa thành một đạo hào quang bắn nhanh ra, chạy dọc theo hành lang dài muốn thoát ra ngoài.

Hàn Lập lạnh lùng nhìn, cũng không có ý định động thân đuổi theo. Nhưng hoàng sắc độn quang vừa mới bắn ra hơn mười trượng, khi đến một góc của đại sảnh, trên vách tường gần đó đột nhiên phun ra một đoàn hồng sắc hương vụ, đem độn quang bao lại bên trong.

Độn quang tán đi, thân hình cô gái trong đám khói loạng choạng, ngã quỵ xuống.

Hoàng quang chớp động, Ngân Nguyệt từ hương vụ ở trên vách hiện ra, yêu kiều tha thướt, cười hì hì đi tới bên cạnh cô gái.

------oOo------

Chương 714: Thức phá dữ phục kích

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lạc Nhật Điện – nơi cư ngụ từ đời này sang đời khác của tu sĩ đảm nhiệm chức vị đại trưởng lão trong Yểm Nguyệt Tông. Chẳng những được xây dựng gần chỗ linh nhãn, hơn nữa cấm chế trong điện rất mạnh, ngoại trừ mấy vị trưởng lão, bất luận kẻ nào nếu không được đại trưởng lão cho phép, cũng không thể tùy tiện đến gần điện.

Lúc này một đạo hào quang dài khoảng một thước từ xa bay đến, sau khi xoay quanh vài vòng bên ngoài cấm chế của đại điện, liền *"xoạt"* một tiếng, tiến vào bên trong điện mà không hề bị ngăn trở.

Sau khi hồng quang xuyên qua mấy tầng cấm chế như có như không, sau vài lần đổi hướng liền tiến vào một gian phòng.

Nơi đây có một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần đang nhắm mắt ngồi xếp bàng trên bồ đoàn, làn da trắng như tuyết lạnh băng, tuổi chừng hơn hai mươi, khí âm hàn trên người mơ hồ tản ra.

Hồng quang trong nháy mắt bay đến trước mặt, nữ tử này tựa hồ cảm nhận được liền chậm rãi mở hai mắt, nhướn mày phất tay về phía hồng quang.

Nhất thời hồng quang hóa thành một đốm lửa cỡ nắm tay, trực tiếp rơi vào trên tay nữ tử.

Nữ tử lạnh như băng nhìn hỏa diễm, mặt không chút thay thổi im lặng, đột nhiên tay lật lại, hỏa diễm trong nháy mắt bị dập tắt.

"Nha đầu kia làm cái quỷ gì mà tự nhiên lại chủ động muốn gặp ta? Bất quá nếu đã chịu hạ giọng, qua xem một chút cũng tốt!" Nữ tử này lẩm bẩm nói.

Nàng ta hiển nhiên cũng là một người cương quyết mạnh mẽ, sau khi hóa thành một đạo bạch hồng liền rời khỏi Lạc Nhật Điện, bay thẳng về một hướng nào đó.

Không bao lâu, nữ tử này đã tới trước động phủ Nam Cung Uyển, sau khi thu liễm quang hoa liền hạ xuống.

Nàng đánh giá bốn phía một chút, hết thảy thoạt nhìn đều rất bình thường, cấm chế ngoài động phủ vẫn như trước, không có chỗ nào dị thường.

Nàng lúc này mới yên tâm, trực tiếp đi tới trước cửa động khoát tay. Một đạo pháp quyết màu trắng đánh vào cửa đá, đại môn liền tự động mở ra.

Băng lãnh nữ tử không khách khí, không nhanh không chậm đi vào.

"Tham kiến sư tổ?" Phía sau cửa đá sớm đã có một người đứng đợi, vừa thấy nữ tử này tiến vào liền lập tức hành đại lễ, nhìn khuôn mặt đúng là cô gái áo vàng kia.

"Tu vi của ngươi so với lần gặp mặt trước tựa hồ tinh tiến một ít, xem ra đan dược ta cấp ngươi đã dùng rồi." Băng lãnh nữ tử thờ ơ nhìn vào hai mắt cô gái, thản nhiên nói. Sau đó hướng vào trong động phủ chậm rãi đi tới.

"Đa tạ sư tổ ban thuốc. Nếu không đệ tử sao có thể tinh tiến nhanh như vậy." Cô gái áo vàng cúi đầu thật thấp, nhanh chóng trả lời.

"Ngươi biết là tốt rồi. Nam Cung Uyển sư muội ở trong phủ vẫn bình thường chứ? Không có cử động cổ quái gì chứ?" Nữ tử này lại hỏi.

"Không có. Nam Cung sư tổ hôm nay ngoại trừ gặp một vị đệ tử thì cũng không có hành động gì khác." Cô gái cẩn thận nói.

"Việc này ta đã nghe Lam sư thúc của ngươi dùng Truyền Âm Phù

nói qua, đệ tử nọ tựa hồ chuyển giao lễ vật gì đó. Hắn đã rời đi rồi chứ?"

"Đệ tử nọ chỉ là một gã quản sự cấp thấp, đã rời đi từ nửa ngày trước. Nhưng sau khi Nam Cung sư tổ nhận được lễ vật, tựa hồ có chút không vui." Cô gái tiếp tục cung kính trả lời. *"Ồ! Lễ vật gì mà làm cho sư thúc tổ ngươi lại không vui vậy?"* Nữ tử này nghe vậy, thần sắc vừa động hỏi.

"Cũng không có gì, chỉ là một cây ngân kiếm mà thôi. Nhưng khi Nam Cung sư tổ thấy kiếm này, bộ dáng hơi có chút kích động." Cô gái áo vàng cúi đầu xuống thấp hơn nữa, nhất nhất rõ ràng nói ra.

"Có lẽ là tán tu mà Nam Cung sư muội trước kia khi đi du lịch kết giao. Chuyện này cũng rất bình thường." Băng lãnh nữ tử đầu tiên là ngẩn ra, nhưng sau khi ngẫm lại, lộ ra một tia kinh ngạc nói.

"Sư tổ nói rất đúng. Khi Nam Cung sư tổ thu được ngân kiếm, sau khi tự xem xét một hồi lâu, mới đột nhiên phát ra Truyền Âm phù muốn gặp sư tổ."

"Có thể làm cho vị Nam Cung sư muội này thay đổi chủ ý, thật có chút ngoài ý liệu!" Sư tỷ Nam Cung Uyển tựa hồ có chút tò mò.

"Sau này tiếp tục để ý nhất cử nhất động của sư muội, linh phù cao cấp mà ta đưa cho người với pháp lực tu vi đã bị cấm chế hơn phân nửa của sư muội, hẳn là sẽ không phát hiện ra sự giám thị của ngươi. Nếu làm tốt việc này, ta sẽ cấp cho ngươi rất nhiều chỗ tốt." Vị đại trường lão Yểm Nguyệt Tông lạnh nhạt phân phó.

Khi đang nói chuyện, hai người đã đi tới bên ngoài đại sảnh.

"Tuân mệnh sư tổ! Nam Cung sư tổ đang ở trong thính đường đợi người!" Cô gái áo vàng nhỏ giọng cực thấp đáp, sau đó dẫn nàng tới lối vào của đại sảnh.

Băng lãnh nữ tử vốn định dựa theo thói quen cẩn thận ngày xưa, quan sát bốn phía thính đường xung quanh một chút rồi mới vào. Nhưng khi nàng mới vừa lộ diện tại bên ngoài thính đường, bên trong liền truyền đến thanh âm của Nam Cung Uyển.

"Sư tỷ! Tỷ vào đi. Chuyện tỷ muốn ta làm, vì bổn tông ta có thể miễn cưỡng đáp ứng. Nhưng ta có một điều kiện, ngươi trước tiên phải hứa với ta mới được."

Thanh âm Nam Cung Uyển thư thả, cực kỳ bình tĩnh.

Vị sư tỷ này vừa nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ kinh hỉ, nàng nhất thời không suy nghĩ nhiều bước tới, đồng thời vui mừng nói:

"Nam Cung sư muội! Muội rút cuộc đã nghĩ thông suốt, thật sự là rất tốt. Vô luận là điều kiện gì, chỉ cần muội đồng ý gã cho trưởng lão Hóa Ý Môn, ta đều đáp ứng. Nếu có thể mượn thực lực của Ngụy Vô Nhai, hưng thịnh của Yểm Nguyệt Tông chúng ta cũng chỉ là trong tầm tay."

Nói xong lời này, nàng nhìn vào bên trong. Hết thảy mọi thứ bên trong đều rơi vào trong mắt nàng.

Nam Cung Uyển đang ngồi trên ghế, trong tay cầm một ngân kiếm luyện chế thô lậu, đặt ngang trước người, đôi mắt xinh đẹp đang ngắm nghía, thưởng thức. Dường như những lời vừa rồi không phải xuất phát từ trong miệng của nàng vậy.

Vừa thấy loại tình cảnh này, băng lãnh nữ tử tự nhiên sửng sốt, di chuyển cũng chậm lại vài phần nhưng nàng ta đã vào trong đại sảnh.

Một tia kinh nghi trong mắt hiện lên, vị sư tỷ của Nam Cung Uyển đang muốn mở miệng nói cái gì nhưng thần sắc lập tức biến đổi, cánh tay không chút dấu hiệu đánh về phía sau.

Kiếm mang cực kỳ sắc bén từ năm đầu ngón tay bắn ra.

Mà chỗ hướng tới chính là nơi cô gái áo vàng đứng.

Cô gái đối mặt với công kích, bỗng nhiên ngẩng đầu lên cười qu dị, thân hình sau đó nhỏ lại, hoàng quang chớp động, cả người biến vào trong vách đá, lưu lại trên mặt đất một bộ quần áo màu vàng bị cắt nhỏ.

Cô gái đã biến mất vô ảnh vô tung.

Vừa thấy loại thổ độn thuật không giống bình thường này, quang hoa trên người băng lãnh nữ tử không chút chần chờ chợt lóe, cả người vội vàng bay vụt về phía sau, muốn thoát khỏi đại sảnh.

Nhưng ngay lúc thân hình vừa mới bay lên thì một thanh cự kiếm dài khoảng vài trượng từ ngoài cửa bắn tới, hung hăng trảm xuống, tưởng như muốn đem nữ tử này bổ thành hai nửa.

Sắc mặt nàng ta khẽ biến, mười ngón tay đột nhiên bắn ra mười đạo hàn mang dài khoảng một thước, vừa kịp công kích lên cự kiếm.

"Ầm" một tiếng vang lên, thanh quang, bạch mang đan vào nhau, cự kiếm cùng nữ tử này đồng thời bị bắn về sau.

Băng lãnh nữ tử lui mấy trượng liền dừng lại.

Quang hoa màu xanh của cự kiếm tán đi, đột nhiên hóa thành hơn mười khẩu phi kiếm, bay quanh, ở trong kiếm trận hiện ra một gã thanh niên tướng mạo bình thường.

Hắn lúc này đang mỉm cười, thản nhiên nhìn nữ tử nọ.

"Chuyện gì vậy? Nam Cung sư muội, người này cùng kẻ vừa rồi giả mạo Ngọc nhi là ai?" Khi nữ tử này thấy rõ tu vi của Hàn Lập, ánh mắt co rụt lại, băng hàn nói.

Sau đó tay nàng vỗ một cái vào bên hông, một khối lệnh bài màu đỏ xuất hiện.

"Cấm chế lệnh bài!" Ánh mặt Hàn Lập xoay chuyển, nhìn thẳng vào lệnh bài, trầm giọng nói.

"Hừ! Quả nhiên Nam Cung sư muội đã nói hết thảy cho ngươi nghe. Mặc dù ta không biết ngươi là ai nhưng chuyện bên trong tông môn Yểm Nguyệt Tông, đạo hữu tốt hơn hết nên nhanh

chóng thu tay. Nếu không,các hạ sẽ đồng thời phải thời đối mặt với sự đuổi giết của lục phái chúng ta." Nữ tử lạnh lùng uy hiếp nói.

"Sư tỷ cần gì phải hù dọa, sư muội không phải là không có hảo hữu tri tâm ở trong lục phái. Nếu biết sư tỷ đối phó đồng môn như thế, chỉ sợ sẽ phản đối sư tỷ mà thôi. Mặc dù lệnh bài trong tay tỷ có thể dẫn phát cấm chế trên người muội nhưng tỷ nghĩ rằng muội sẽ cho tỷ thời gian phát động lệnh bài, dẫn động Khốn Tâm thuật hay sao chứ?!" Nam Cung Uyển thu hồi ngân kiếm trong tay, đứng tại chỗ bình tĩnh nói.

Sau đó Nam Cung Uyển hé miệng, phun ra một chiếc viên hoàn màu đỏ tử. Đó đúng là bổn mạng pháp bảo Chu Tước Hoàn của nàng.

Nghe nói thế, ánh mắt băng lãnh nữ tử âm trầm, thấy Hàn Lập phía đối diện cũng không có ý định lui bước, trên mặt nàng ta lúc này chợt lóe lên vẻ cay độc, đột nhiên phất tay áo.

Hai khẩu phi kiếm một trắng một đen trước sau bay ra, sau khi xoay quanh một cái, hình thể liền tăng vọt, hóa thành hai cự kiếm dài khoảng một trượng.

Bạch sắc phi kiếm trắng tinh như tuyết, tản ra hàn khí lạnh thấu xương, hắc sắc phi kiếm thì cực nóng, ngọn lửa màu đen chập chờn lóe lên, đúng là một đôi Âm Dương Băng Hỏa kiếm hiếm thấy.

Sau đó nữ tử này cười lạnh một tiếng, ngọc thủ nhẹ nhàng nắm lệnh bài màu đỏ rung lên, cúi đầu niệm chú, nhất thời linh quang trên lệnh bài chớp động, một tầng hồng quang yêu dị dần dần xuất hiện.

Nhưng Hàn Lập sớm đã chú ý tới từng cử động của nàng ta nên sao có thể để nàng ta thuận lợi phát động cấm chế được. Lúc này hắn không chút nghĩ ngợi nhấc tay lên, một cái chuông nhỏ màu bạc trực tiếp bay ra, hóa thành một đạo ngân quang không ngừng xoay quanh trên đỉnh đầu.

Sau đó Hàn Lập thúc giục pháp quyết, tiếng chuông ông minh đánh thẳng về phía nữ tử băng lãnh kia.

Sóng âm màu bạc xuất hiện, trực tiếp bao vây người đối diện.

Cơ hồ cùng lúc đó, hai tay Hàn Lập chập lại rồi giương ra hai bên Hai đạo pháp quyết một xanh một đỏ phân biệt đánh vào hai cột trụ ở gần đó.

Pháp trận cấm chế được bố trí trong đại sảnh liền được phát động.

------oOo------

Chương 715: Ngưng Quang Bảo Kính dữ Luân Hồi Thần Quang

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bốn phía đại sảnh hiện lên tia khói xanh đỏ, bay về phía băng lãnh nữ tử.

Công kích âm ba (sóng âm) của ngân chung cũng lập tức đánh tới trước mặt nàng ta.

Thần sắc nữ tử không thay đổi, điểm chỉ vào hai thanh phi kiếm trước người, hắc bạch quang mang chớp động, sau đó phi kiếm nhẹ nhàng xoay tròn một vòng, hàn khí cùng sóng nhiệt trong nháy mắt bộc phát ra, hình thành một cái quang tráo hai tầng trắng đen.

Màu trắng bên ngoài, màu đen bên trong, hỗ trợ lẫn nhau.

Khi ngân ba công kích đến trên quang tráo, giống như một đi không trở lại, phảng phất không có một điểm hiệu quả.

Nhưng cấm chế quang hà hai màu đỏ xanh tiếp theo liền đem cả nữ tử này bao bọc vào bên trong.

Lúc này Nam Cung Uyển cũng ra tay.

Hoàng quang Chu Tước Hoàn trước người chợt lóe, *"Bụp"* một tiếng, hóa thành một đám lửa thật lớn, thanh thế mạnh mẽ đánh tới giữa đại sảnh. Cùng lúc đó tay kia của nàng bỗng khẽ động.

Một đạo xích hồng ám mang chợt lóe qua, trong nháy mắt liền biến mất trong tay.

Nếu không phải thần thức Hàn Lập vô cùng cường đại thì cũng không phát hiện được một kích âm thầm này của Nam Cung Uyển.

Một tiếng kêu của nữ tử từ trong quang hà truyền ra cơ hồ cùng lúc với ám mang đánh tới.

"Tru Tà Thứ! Ngươi dĩ nhiên dùng vật ấy đả thương ta. Thủ đoạn của sư muội thật khá. Ta vẫn tưởng rằng sư muội đã dùng hết vật ấy, không nghĩ tới lại còn lưu lại một quả." Băng lãnh nữ tử kinh sợ nói, tựa như trong lúc bất tri bất giác đã phải chịu khổ sở.

Bất quá mặc dù nghe thanh âm của nữ tử này lộ vẻ đau đớn nhưng nguyên khí vẫn rất sung túc.

Hàn Lập liền biết đối phương chỉ bị thương nhẹ. Hơn phân nửa là Nam Cung Uyển vì muốn cắt đứt đối phương thúc giục lệnh bài mới thi triển ra chiêu đó.

Cho nên sau khi thúc giục cấm chế trong đại sảnh, bàn tay Hàn Lập lật lên. Thiên Trọng Phong liền ẩn ẩn hiện hiện xuất hiện trong tay.

Tiếp theo hắn ném lên không trung, một đạo pháp quyết đánh nhanh vào ngọn tiểu sơn.

Mà băng lãnh nữ tử giờ phút này đang bị quang hà bao trùm, tựa hồ như tạm thời bị cấm chế quang hà vây khốn. Lại bị Chu Tước Hoàn hóa thành đám lửa công kích, trong nháy mắt bị bảy tám đạo hỏa xà dữ tợn từ đám lửa dây dưa cắn xé.

Một biển lửa ngập tràn trong đại sảnh.

Mắt thấy ngọn tiểu sơn đã biến lớn cỡ năm sáu trượng, khi Hàn Lập đang muốn thúc giục bảo vật này thì một tiếng *"phốc"* xa xa truyền đến, một đạo ngũ sắc quang trụ từ trong biển lửa bắn ra. Những nơi đi qua vô luận là hà quang hay là ngọn lửa trong sảnh, tất cả đều bị cột sáng này quét sạch, thế như chẻ tre.

Một trận âm thanh *"bang bang"* từ không trung truyền ra, chỉ thấy cột sáng vốn cực kỳ linh hoạt đột nhiên liền ngưng trụ bất động.

Một viên hoàn đỏ đậm tại trong cột sáng chuyển động quay tròn không ngừng, bị cấm chế bên trong cột sáng, không cách nào thoát thân.

"Ngưng Quang Bảo Kính!"

Ánh mắt Hàn Lập co rút lại, sắc mặt trịnh trọng thì thào một tiếng.

Trước lúc nữ tử này đến, Nam Cung Uyển hiển nhiên đã đem công pháp bảo vật của sư tỷ đại khái nói một lần, để cho Hàn Lập khi đối địch nắm chắc thêm một hai phần.

Mà Ngưng Quang Bảo Kính kia chính là một kiện cổ bảo mà Nam Cung Uyển nhắc tới nhiều nhất, cũng là một trong những bảo vật thành danh của sư tỷ nàng, có thần thông rất lớn.

Lại nói tiếp, pháp khí Thanh Ngưng Kính mà Hàn Lập tìm được tại trong Huyết Sắc Thí Luyện năm đó, chính là một dạng phỏng chế đơn giản của cổ bảo này, luận uy lực thì không bằng một phần trăm của Ngưng Quang Bảo Kính. Nhưng cho dù là thế, đại danh của nó vẫn rất lừng lẫy trong đám tu sĩ cấp thấp, gọi là đỉnh cấp pháp khí cũng có thừa tư cách.

Do đó có thể hiểu được uy lực to lớn của Ngưng Quang Bảo Kính.

Bây giờ cấm chế quang hà cùng hỏa diễm đều bị cột sáng nọ phá đi, không thể vây địch. Thân ảnh băng lãnh nữ tử một lần nữa lại hiện ra.

Nàng ở trong hắc bạch quang tráo, một tay bắt quyết, thu lại tấm kính.

Ánh mắt Hàn Lập xoay chuyển, rơi trên bảo kính mà danh tiếng của nó trong tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cũng không nhỏ.

Kính này không lớn, cỡ như Thanh Ngưng kính, nhưng toàn thân đen bóng, mặt gương đen tối khiến cho người ta cảm thấy âm u.

Nhưng từ đó lại bắn ra một đạo ngũ sắc quang trụ cực kỳ tương phản, làm cho người ta cảm thấy có chút quái dị.

Mà lệnh bài cấm chế vốn được cầm trong tay lại không thấy bóng dáng, ngược lại ngọc thủ bắt quyết khi nãy lại có vết máu loang lỗ, giống như đã bị thương, thật sự có chút khó tin.

Xem ra chính là do Tru Tà Thứ. Hiện tại thấy bổn mạng pháp bảo của Nam Cung Uyển bị thần thông của kính này vây khốn, Hàn Lập hiển nhiên sẽ không khoang tay đứng nhìn.

Hắn không nói tiếng nào hướng hắc sơn điểm chỉ, sau khi bảo vật này rung nhẹ lên, trong nháy mắt biến mất tại chỗ, nhưng sau một khắc liền xuất hiện trên đỉnh đầu của băng lãnh nữ tử, khí thế hung hăng áp xuống.

Nữ tử xinh đẹp ở phía dưới cười lạnh một tiếng, Ngưng Quang Kính cầm trong tay hướng lên trên, tay kia đồng thời đánh một đạo pháp quyết lên mặt ngoài gương.

Nhất thời cột sáng khẽ rung lên, bỗng nhiên phân ra một cột sáng khác nhỏ hơn một chút, cực nhanh bắn về ngọn hắc sơn đang đè xuống. Tưởng như cũng muốn chế trụ bảo vật này.

Hàn Lập đã có phòng bị, đâu dễ dàng cho phép nó thành công, hai tay không suy nghĩ liền bắt quyết. Ngọn hắc sơn đang có xu thế hạ xuống bỗng nhiên ngừng lại, sau đó liền quay tròn, từ phía dưới bắn ra một mảng khói đen thật lớn. Vừa lúc đón nhận cột sáng đánh tới.

Hắc quang đem cột sáng bao bọc vào trong, băng lãnh nữ tử bên dưới cũng bị cuốn vào trong đó.

Hắc bạch quang tráo trên người nữ tử tại trong hắc sắc quang hà khẽ dao động, nàng ta bỗng nhiên cảm giác được linh khí quanh thân rối loạn, thiếu chút nữa làm cho cột sáng được phun ra từ trong kính tán xạ.

Thân ảnh nữ tử tại trong hắc quang nhất thời ảm đạm.

Thần sắc nàng khẽ biến, không chút chần chờ há miệng, một đoàn tinh khí phun lên trên mặt kính, tức thì cột sáng đang ngênh hướng hắc sơn liền sáng hơn ba phần, cũng lập tức hóa thành một đám khói ngũ sắc, nhẹ nhàng nâng đám khói đen và ngọn tiểu sơn lên, không cho hạ xuống.

Hai thứ trong lúc đó ma sát vào nhau, tạo thành những âm thanh bạo liệt. Nhất thời chẳng ai hơn ai.

Nam Cung Uyển thấy vậy, tinh thần phấn chấn, đột nhiên thúc giục Chu Hoàn Tước đang bị nhốt, nhất thời bảo vật này liền không ngừng biến hóa, lúc lớn lúc nhỏ, dường như muốn liều mạng thoát khỏi cấm chế.

Trong khoảng thời gian ngắn, hình thành nên cục diện hai người liên hợp đối kháng với sư tỷ Nam Cung Uyển.

Thủ đoạn của ba người dĩ nhiên không chỉ có bao nhiêu đó cho nên khi thấy cục diện này xuất hiện, cơ hồ ba người đều hành động.

Tay Hàn Lập hướng bên hông vỗ một cái, đem Túi linh thú ném ra.

Tiếng vù vù nổi lên, vô số phi trùng rực rỡ ánh vàng bay ra, hình thành một khối trùng vân đáng sợ.

Còn từ trong miệng Nam Cung Uyển truyền ra một trận chú ngữ trong trẻo, trên khoảng không cách đỉnh đầu vài thước bỗng nhiên hiện lên vầng sáng đỏ đậm thật lớn, giống như phật quang không ngừng lưu chuyển, càng lúc càng chói mắt.

"Luân Hồi Thần Quang! Nam Cung sư muội, ngươi thật muốn liều mạng sao? Dám vận dụng thần thông này?"

Băng lãnh nữ tử thì cầm bảo kính trong tay hướng đỉnh đầu phóng lên, hay tay chập lại, lấy ra một lá cờ màu xanh lục nhưng khi thấy vầng sáng trên đầu Nam Cung Uyển xuất hiện sắc mặt không khỏi âm trầm nói.

Nàng mặc dù đối với trùng vân màu vàng mà Hàn Lập phóng thích ra rất kinh ngạc nhưng cũng không để ở trong lòng. Hiển nhiên không nhận ra mấy con Phệ Kim Trùng kia đã gần tới thời kỳ trưởng thành.

"Nếu sư tỷ không muốn liều mạng, vậy thì giao ra cấm chế lệnh bài Khốn Tâm Thuật rồi để hai người chúng ta rời đi." Nam Cung Uyển thần sắc như thường, bình tĩnh nói.

"Hừ! Khẩu khí thật không nhỏ. Luân Hồi Thần Quang mặc dù lợi hại nhưng tưởng rằng có thể đối phó được ta sao?" Băng lãnh nữ tử hừ lạnh một tiếng, sát khí trên mặt chợt lóe, đồng thời hé miệng, phun ra một huyết sắc tiểu kiếm.

Kiếm này chỉ cỡ một tấc nhưng toàn thân màu đỏ trong suốt, phóng ra huyết quang chói mắt. Mà bên trong kiếm lại mơ hồ có một tia hắc khí lượn lờ, cực kỳ quỷ dị.

Mà tiểu kiếm sau khi hiện thân lại không chờ nữ tử thúc giục, liền tự động rung lên, một cỗ máu tanh nhất thời tràn ngập đại sảnh.

"Huyết Ma Kiếm! Sư tỷ từ lúc nào lại tìm được ma khí này? Sư tỷ vận dụng vật ấy không sợ ma khí cắn trả sao?" Nam Cung Uyển vừa thấy huyết sắc tiểu kiếm, ý cười trên mặt liền tiêu tan, nhìn băng lãnh nữ tử chầm chầm nói.

"Cắn trả? Sư muội yên tâm! Nếu ta vận dụng bảo vật này căn bản sẽ không tốn nhiều thời gian để đánh bại các ngươi, làm sao lại để cho ma khí có cơ hội cắn trả. Bây giờ ta hỏi sư muội một lần cuối cùng, vì hưng thịnh của bổn tông, sư muội có chịu gả cho Ngụy Ly Thần hay không? Nếu không đồng ý, một lát nữa khi ma kiếm nổi điên lên, ta cũng không có mười phần nắm chắc có thể khống chế uy lực của nó. Vạn nhất đả thương sư muội, lúc đó đừng trách ta không có nhắc nhở trước." Băng lãnh nữ tử không khách khí nói, tựa hồ đối với Huyết Ma Kiếm mười phần tin tưởng.

"Tỷ không cần hỏi thêm cái gì nữa. Cho dù Uyển nhi nguyện ý vì Yểm Nguyệt Tông mà hy sinh thì ta cũng quyết sẽ không đồng ý việc đó. Ngươi hãy bỏ cái suy nghĩ kia đi." Hàn Lập nhìn huyết

sắc ma kiếm liếc mắt một cái, thản nhiên nói, căn bản tựa hồ không đem kiếm này để trong lòng.

"Ngươi rút cuộc là ai? Nhìn thần thông tu vi của ngươi cũng không thấp, hẳn không phải là hạng người vô danh mới đúng. Trong trí nhớ ta tựa hồ không có một tu sĩ Nguyên Anh Kỳ như ngươi. Chẳng lẽ là mới tiến cấp lên Nguyên Anh Kỳ? Uyển nhi? Gọi thân mật như thế xem ra sư muội ta không chịu lập gia đình, hơn phân nửa là bởi vì ngươi." Tinh quang trong mắt băng lãnh nữ tử chợt lóe, nhìn Hàn Lập chầm chầm, bỗng nhiên nổi lên sát khí.

------oOo------

Chương 716: Huyết Ma kiếm

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ta là ai không quan trọng, quan trọng là đạo hữu cần gì phải cố chấp như thế? Đem lệnh bài cấm chế Khốn Tâm Thuật giao ra đây, chúng ta lập tức để đạo hữu rời đi ngay. Về phần Huyết Ma kiếm này, mặc dù ta không biết là vật gì nhưng nó còn không đủ khả năng làm cho ta phải dè chừng. Đạo hữu tốt nhất không nên ỷ trượng vào nó!" Hàn Lập lời nói không nhanh không chậm tại đại sảnh vang lên.

"Không tạo nên uy hiếp?! Ngươi có biết Huyết Ma kiếm là vật gì không mà dám khoa trương như thế! Cũng tốt, ta giết ngươi trước thì Nam Cung sư muội có thể sẽ hồi tâm chuyển ý." Băng lãnh nữ tử giương mắt nhìn Hàn Lập, mở miệng độc ác nói.

Tiếp theo nàng đột nhiên cắn vào đầu lưỡi, phun ra một ngụm tiên huyết lên trên huyết sắc tiểu kiếm, hai tay bắt pháp quyết.

Tiểu kiếm lớn lên vài thước, huyết quang đại thịnh, dài tới 3 thước cực kỳ yêu dị, mùi máu tanh bốc lên, ai ngửi thấy chỉ muốn nôn.

Băng lãnh nữ tử lại càng không thèm để ý, giơ tay cầm lấy chuôi kiếm, sau đó cả người linh quang đại phóng, linh lực toàn thân rót vào bên trong huyết kiếm.

"Không tốt, chàng mau xuất thủ. Ngàn vạn lần không thể để tỷ ấy công kích trước!" Nam Cung Uyển sắc mặt tái mét, không thể bảo trì sự trấn định, lo âu hướng Hàn Lập hét lên.

Huyết Ma kiếm quả thật đáng sợ. Nam Cung Uyển hiểu rất rõ nên không tin không đủ uy hiếp như lời Hàn Lập nói.

Bởi vậy nàng cũng chẳng chú ý gì đến Luân Hồi Thần Quang vẫn chưa hoàn toàn hoàn thành mà đột nhiên điểm chỉ lên vầng sáng lớn ở trên đầu.

Vầng hào quang trên đầu run lên, tiếp theo bắt đầu nhanh chóng chuyển động, một lát sau một đạo hào quang yêu dị từ giữa vầng sáng bắn ra như cầu vồng giữa trời xanh, diễm lệ dị thường, khoảnh khắc đã tới trước người băng lãnh nữ tử.

Băng lãnh nữ tử thấy vậy, không thèm nhìn lấy một chút, cánh tay nhấc lên, ném ra một cây cờ nhỏ hình tam giác.

Lá cờ nhỏ này từ bàn tay xinh xắn bay ra, hóa thành một mảng sương mù màu xanh, hướng về phía trước nghênh tiếp.

Quang hoa hiện lên, đạo hào quang tiến vào bên trong lục vụ, tiếp đó âm thanh trầm đục vang lên.

Đạo hào quang nọ giống như giao long xuất thủy. Khi vừa tiếp xúc lập tức chiếm thượng phong, vùng vẫy giữa sương mù trùng trùng và muốn lao ra. Nhưng lục vụ phảng phất như âm hồn bất tán Dưới sự điều khiển bởi thần thức của nữ tử, tầng tầng lớp lớp dây dưa không dứt nên đào hào quang nhất thời không cách nào phá tan được lục vụ.

Thấy cảnh này Nam Cung Uyển thần sắc đại biến còn trên mặt băng lãnh nữ tử hiện lên một tia vui mừng.

Ngay sau đó, huyết sắc trường kiếm trong tay nữ tử hoành ngang, chém xuống đỉnh đầu Hàn Lập với thế mạnh tựa ngàn cân.

Không gian kịch liệt dao động bỗng nhiên xuất hiện tại đỉnh đầu Hàn Lập, không biết từ đâu xuất hiện một đạo kiếm khí thật lớn.

Kiếm khí này tinh quang như máu, tà khí tận trời, không chút khách khí chém xuống dưới.

Bên kia băng lãnh nử tử sau khi chém ra một kiếm thì người giống như bị lấy đi một nửa tinh khí vậy, sắc mặt trong nháy mắt trở nên đỏ bừng. Hơn nữa quang mang chợt lóe, huyết kiếm khôi phục lại hình dạng ban đầu rơi vào trong tay.

Kiếm khí chỉ đi được nửa đường mà thiên địa linh khí xung quanh như trăm sông cuồn cuộn chảy ra biển, bị kiếm khí màu đỏ hấp thu toàn bộ. Còn Hàn Lập chỉ cảm thấy toàn thân căng thẳng, thân hình nhất thời bị giam cầm bên trong, không thể bắt quyết làm phép, tựa như một khúc cây không thể nhúc nhích chút nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn kiếm khí không chút dao động chậm rãi chém xuống.

Huyết tinh chi khí trực diện đánh tới.

Chứng kiến một màn này, sắc mặt Nam Cung Uyển tái nhợt mà trên mặt băng lãnh nữ tử lại hiện lên vẻ châm chọc.

Ngay lúc hai người tưởng rằng lần này Hàn Lập gặp phải đại nạn thì Hàn Lập lại hít sâu một hơi, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào kiếm khí huyết sắc.

Âm thanh như tiếng sấm vang lên, kim quang cuồng thiểm. Một tầng điện hồ màu vàng nhạt di động bao bọc bên ngoài toàn thân Hàn Lập.

Hàn băng nữ tử hơi sửng sốt, rồi nhanh chóng phản ứng, huyết sắc kiếm khí điên cuồng chém vào trong điện võng.

"Oanh ầm ầm" Một loạt tiếng nổ vang, điện quang và huyết khí liền đan xen vào nhau.

Nhìn kiếm khí cực lớn khí thế kinh người nhưng do kim sắc điện hồ quấn quanh, quang mang cuồng hiện, tả xung hữu đột nhưng lại vô pháp chặt đứt điện võng.

Ngược lại dần dần bị bao lại từng tầng từng tầng, chỉ giống như một con cá lớn chui vào lưới đang mạng giãy giụa.

Cấm cố trên người Hàn Lập ngay lúc Ích Tà Thần Lôi xuất ra điện võng thôn phệ, cũng hoàn toàn biến mất.

Hắn nhìn kim hồ, kiếm khí trên không trung, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Nếu hắn cảm ứng không sai, Ích Tà Thần Lôi tạo thành kim võng mặc dù đem huyết sắc kiếm khí vây khốn nhưng Ích Tà thần Lôi tự thân cũng bị kiếm khí tiêu hao. Nếu không phải hắn xuất ra một lượng lớn thần lôi thì có thể vây khốn được kiếm khí quỷ dị này hay không cũng rất khó nói.

Lại còn có tà khí ma đạo mà Ích Tà Thần Lôi không có cách nào khắc chế, đây đúng là lần thứ nhất hắn được chứng kiến.

Tuy nhiên nếu cứ tiếp tục thì hơn phân nửa huyết sắc kiếm khí và thần lôi sẽ lưỡng bại câu thương, đồng dạng cùng tiêu tán.

Hắn tự nhiên sẽ không trơ mắt nhìn kết quả này phát sinh.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, hai tay hướng lên trời, lưỡng đạo kim hồ trong tay điên cuồng phun ra, vừa lúc xuyên thấu qua kim võng kích vào huyết sắc kiếm khí.

Điệu hồ màu vàng cuồng kích một hồi, kiếm khí ngân lên một tiếng rút cuộc cũng tan ra, hóa thành một đoàn huyết vụ nhỏ, lơ lửng bất động giữa không trung.

Hàn Lập không chút nghĩ ngợi, hướng về phía kim võng trên đầu điểm chỉ, nhất thời kim võng thu lại, hoàn toàn bao vây lấy đoàn huyết khí nọ rồi sau đó hóa thành một quả cầu màu vàng lớn bằng nắm tay, rơi vào trong tay Hàn Lập.

Sau đó thần sắc Hàn Lập không thay đổi, liếc nhìn về phía nữ tử đối diện.

Mục kích một màn vừa rồi, băng lãnh nữ tử cả kinh, miệng mồm há hốc, trên mặt hiện lên vẻ không thể tin nổi.

Ngay cả Nam Cung Uyển cũng ngẩn ra.

Một kích toàn lực của Huyết Ma kiếm lại không có công hiệu, điều này làm cho hai nàng thất thần.

Kiếm này từ khi xuất hiện một cách quỷ dị tại Thiên Nam cho đến nay cũng không ai biết là Cổ bảo hay Pháp Bảo.

Bởi vì kiếm này có thể giống như pháp bảo thu vào trong cơ thể nhưng lại không cách nào luyện hóa nhận chủ như pháp bảo, cơ hồ ai có được kiếm này, cũng có thể phát ra uy lực kinh người.

Đối mặt với thế công của nó, ngoại trừ sớm bỏ chạy, cơ hồ không gì có thể kháng cự. Dùng công pháp, pháp bảo đón đỡ, tám chín phần mười đều bị chém làm hai đoạn.

Đương nhiên ngoài việc tổn hao một lượng lớn máu huyết nguyên khí, còn phải đề phòng ma khí trên thân kiếm cắn trả.

Bởi vì sau khi vận dụng Huyết Ma kiếm, căn cứ thời gian dài ngắn, chân nguyên trong cơ thể đều bị nhiễm một tia ma tính, nếu tích lũy quá nhiều sẽ xuất hiện hiện tượng ma khí cắn trả mà mất đi lý trí, cuối cùng ma hóa cuồng điên mà chết.

Loại bảo vật giống như vậy ở Thiên Nam còn có vài kiện khác, cho nên tu sĩ Thiên Nam gọi chúng là *"Ma Khí"*, đối với chúng vừa yêu vừa hận.

Nhưng Hàn Lập cũng không chờ đợi hai nàng khôi phục, ngược lại trong miệng phát ra một tiếng bén nhọn, đám trùng màu vàng đang bay ở một bên giữa không trung liền ào ào công kích tới nữ tử băng lãnh nọ.

Một kích này của Hàn Lập làm cho băng lãnh nữ tử bừng tỉnh. Nàng cực kỳ kinh sợ há hốc mồm, lại phun ra một tiểu kiếm màu bạc, hai tay nhanh chóng bắt quyết.

Quang mang trên ngân kiếm xuất hiện.

"Phốc!" âm thanh vang lên, tiểu kiếm sau khi run rẩy liền hóa thành hàng ngàn đạo hào quang nhỏ như tơ, bén nhọn phá không bay tới, nghênh đón đám kim sắc trùng vân.

"Hóa kiếm vi ti!" Hàn Lập nhướng mày lẩm bẩm.

Vị sư tỷ của Nam Cung Uyển thì ra là một vị kiếm tu, chả trách mà trên người pháp bảo đa số đều là phi kiếm.

Lúc này ngân ti cùng kim vân va chạm với nhau.

"Phách phách ba ba" Thanh âm vang lên, vô số đóa kim hoa từ không trung rơi thẳng xuống, kim vân thưa thớt đi nhiều.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, trong lòng trầm xuống.

Phệ Kim Trùng hiện nay vẫn không có cách nào đánh lại tu sĩ Nguyên Anh kỳ sao? Điều này quả thật làm hắn hao phí quá nhiều tâm huyết mà.

Ngân kiếm trong nháy mắt xuyên qua kim vân rồi quay đầu lại tấn công thêm một lần nữa.

Tự nhiên lại có rất nhiều phệ kim trùng từ trên không rơi xuống.

Băng lãnh nữ tử thấy cảnh này, trong lòng mới có chút buông lỏng.

Trải qua mấy lần liên tiếp như thế, tất cả quái trùng đều bị tiêu diệt, xem ra mấy quái trúng này không đủ khả năng tạo ra uy hiếp.

Hàn Lập tự nhiên cực kỳ thất vọng nhưng đột nhiên ánh mắt hắn nhìn xuống những con Phệ Kim Trung đang nằm trên mặt đất liền lộ ra vẻ vui mừng.

Chỉ thấy đám Phệ Kim Trùng đáng lẽ ra đã chết, tự nhiên đồng thời chuyển động, phát ra âm thanh bén nhọn, lần nữa giương cánh bay lên, hóa thành từng đóa kim hoa rồi tụ tập lại, công kích tới vị sư tỷ của Nam Cung Uyển.

Mà ngay lúc này từ trong lục vụ truyền ra một âm thanh phượng minh, tiếp theo quang mang vạn trượng, lục vụ đột nhiên tan đi, hiện ra một vầng hào quang màu đỏ.

Chỉ thấy vầng hào quang chợt lóe, chụp xuống băng lãnh nữ tử.

Nàng ta thấy vậy, sắc mặt liền đại biến.

Thân hình nàng bỗng nhiên quay tròn trong màn hào quang, hóa thành một đạo cầu vồng hai màu hắc bạch muốn xuyên qua nóc đại sảnh mà đào tẩu.

Nữ tử này trải qua một phen giao thủ, rút cuộc cũng hiểu được chỉ bằng thực lực của nàng không đối phó được sự liên thủ của Nam Cung Uyển và Hàn Lập.

Do đó nàng tự nhiên muốn trốn ra khỏi động phủ, triệu tập những người khác lại để liên thủ chế trụ hai người.

Cho dù Hàn Lập cùng Nam Cung Uyển lợi hại đến mấy cũng tuyệt không phải là đối thủ của ngàn vạn đệ tử Yểm Nguyệt Tông.

Huống hồ nếu nàng thoát ra bên ngoài thì còn có thể phát động đại trận trấn phái, vây hai người vào trong được.

------oOo------

Chương 717: Chỉ Hoàn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vầng sáng đỏ đậm do Nam Cung Uyển phát ra hiển nhiên không truy đuổi kịp, đạo hào quang vẽ thành hình cung, trong nháy mắt đến đỉnh đại sảnh, hung hăng công kích.

"Bụp" một tiếng, hồng quang lại không có xuyên thủng ra mà trần nhà chỉ rơi ra một chút đá vỡ mà thôi.

Băng lãnh nữ tử ngẩn ra, đang không rõ chuyện gì thì chợt thấy quang mang chợt lóe, một đàn tam sắc phi trùng từ phía trên bay xuống, sau đó kêu lên một tiếng bén nhọn, nhanh chóng tụ tập lại ở giữa, tạo thành một cái thuẫn lớn ba màu.

Băng lãnh nữ tử trong lòng kinh hãi, không kịp suy nghĩ, đơn thủ giương lên, giữa ngón tay xuất hiện một đạo phù.

Nam Cung Uyển thấy thế liền biết ý định của sư tỷ. Lúc này sắc mặt trầm xuống, cũng không quản gì đến Luân Hồi Thần Quang nữa mà đưa tay vỗ vào túi trữ vật, một lá cờ nhỏ màu hồng liền xuất hiện. Nam Cung Uyển không chút chần chờ ném xuống mặt đất phía dưới chân.

Xoạt một tiếng, tiểu kỳ hóa thành một cổ khói hồng chui nhanh tiến vào đất.

Băng lãnh nữ tử phất tay, phát động thần thông của lá phù, sau đó nàng bị một đoàn hoàng quang bao phủ vào trong, giống như sao xẹt bay lên phía trên.

"Phốc" âm thanh vang lên, hoàng quang xuyên qua cự thuẫn giống như chẳng có vật gì ngăn cản, trực tiếp bay về phía đỉnh đại sảnh ở phía sau.

Nhưng cơ hồ cùng lúc đó, chú ngữ cũng từ trong miệng Nam

Cung Uyển truyền ra, nàng cũng phát động ẩn bí cấm chế trong phủ.

Hồng quang chợt lóe lên khắp gian đại sảnh, một tầng quang mạc màu hồng chói mắt xuất hiện ở trên tường, ngay cả đỉnh đại sảnh cùng với nền đá xanh cũng lấp lánh không ngừng.

Hồng quang dường như là khắc tính đối với hoàng quang do nữ tử băng lãnh hóa thành. Khi nó tiếp xúc với quang mạc thì không có khả năng độn xuất nữa mà ngược lại sau khi hai loại hào quang giao nhau thì một đám lớn hồng quang bay về phía đó giống như bị hút bằng nam châm, đem hoàng quang bao vậy lại bên trong.

Sư tỷ của Nam Cung Uyển trong lòng kinh hãi nhưng nàng cũng là người có kiến thức rộng rãi. Sau khi suy nghĩ liền lập tưcs biết đây là loại cấm chế gì.

Ngay lúc thần sắc nàng ngưng trọng thì ngón tay bắn ra một đạo bạch sắc kiếm mang băng hàn nhập xương khiến cho hông quang thất linh bát lạc.

Nữ tử băng lãnh vô cùng vui mừng, hoàng quang lúc này lại lóe lên, phá cấm thoát ra, trực tiếp độn nhập vào đỉnh của đại sảnh.

Nhưng ai ngờ được khi thân hình nàng vừa tiến vào được một nửa thì trước mắt đột nhiện xuất hiện một đạo hào quang màu tím rồi nàng chợt thấy có cái gì úp xuống, đem nàng bao vây vào trong. Sau đó lôi mạnh nàng ra khỏi đỉnh của đại sảnh.

Theo sau là một tiếng cười khẽ, bóng trắng lóe lên, một thiếu phụ quyến rũ bỗng xuất hiện, từ trong đỉnh đại sảnh đi ra.

Trong tay nàng đang cầm một sợi dây màu tím cực kỳ lấp lánh mà đầu kia của sợi dây lại hướng đến nữ tử băng lãnh kia.

Lúc này vì đại trưởng lão của Yểm Nguyệt Tông mới phát hiện có một cái lưới phát ra ánh sáng màu tím chụp lên người mình.

Bảo vật này như có như không, thoắt ẩn thoắt hiện.

Nữ tử băng lãnh cực kỳ kinh sợ và giận dữ, không chút nghĩ ngợi, mười ngón tay búng ra mười đạo hắc bạch kiếm khí công kích, sau đó chẳng an tâm tiếp tục hé miệng phun ra một đoàn hỏa diễm màu xanh quỷ dị đánh lên cái lưới.

Hào quang màu tím sáng lên, vô luận là hắc bạch kiếm khí hay lục hỏa đều được tử võng (lưới tím) tiếp được mà không chút hao tổn.

Lần này nữ tử băng lãnh mới lộ ra vẻ kinh hoảng thực sự, nàng đang muốn cắn răng, thi triển thêm bí thuật tổn hao nguyên khí nào đó để thoát thân nhưng bạch y thiếu phụ liền cười khẽ, kéo sợi dây màu tím trong tay, đôi môi anh đào khẽ hô lên *"Thu"*.

Nguyên bản tử võng có chút lơi lỏng liền thu rút lại.

Người trong võng bị cầm cố nên không có cách nào nhúc nhích được nữa.

Sắc mặt nữ tử băng lãnh trở nên đỏ hồng. Từ sau khi nàng ngưng anh thành công thì đều được các tu sĩ khác ngưỡng mộ và kính trọng, có lúc nào trải qua loại tình hình kiểu này, càng đừng nói hôm nay nàng còn là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ.

Dưới sự nổi giận, trong mặt nang ta lóe lên một tia hàn quang, linh lực quanh thân đột nhiên đại thịnh, lớn hơn gấp mấy lần, trong mắt lờ mờ có những đạo huyết sắc di chuyển.

Ngân Nguyệt thấy vậy, nụ cười trên mặt chợt biến mất, trong lòng kêu to *"Không tốt"*. Nàng đang muốn phát động *"Ngọc Dương Chân Hỏa"* của Tử Vân Đâu thì thanh âm của Nam Cung Uyển vội vàng truyền đến.

"Đừng hai tính mạng tỷ ấy, cứ giao cho ta là được!" Theo âm thanh này vang lên, một vầng hào quang màu đỏ từ trên bay xuống, bao vây lấy nữ tử băng lãnh vào trong.

Vầng hào quang nhanh chóng xoay tròn, từng đoàn từng đoàn hồng quang phát ra, trong nháy mắt liền tràn nhập khắp đại sảnh.

Hàn Lập ở bên dưới chú ý hết thảy nhưng lúc này đột nhiên thấy tâm thần khẽ rung lên, hoa đầu chóng mặt, không nhịn được trong lòng cả kinh.

Trách không được mà nữ tử băng lãnh lại cố kỵ đối với Luân Hồi Thần Quang của Nam Cung Uyển như vậy. Xem ra nó cũng cực kỳ lợi hại.

Vầng hào quang sau khi luân chuyển trong thời gian một chén trà nhỏ liền dừng lại nhưng sắc mặt Nam Cung Uyển lúc này cũng tái mét.

Tiếp theo nàng giơ tay lên, *"Bụp"* một tiếng, vầng hào quang bỗng nhiên tán ra, hóa thành vô số tinh quang lấp lánh.

Thân ảnh của sư tỷ nàng lúc này cũng xuất hiện, lơ lửng giữa không trung.

Chỉ thấy nàng bị Tử Vân Đâu giam cầm nhưng linh khí kinh người trên thân đã khôi phục lại bình thường. Cả người hôn mê bất tỉnh, trên mặt mang theo một tia cười quỷ dị.

"Đây là?" Hàn Lập có điểm kinh ngạc.

"Người bị Luân Hồi Thần Quang của thiếp vây khốn thì cho dù nguyên anh xuất khiếu cũng không cách nào thoát được, ngoài ra thần quang này còn kèm theo thần thông mê hồn cực kỳ lợi hại. Sư tỷ tạm thời chỉ bị hôn mê. Thế này mới có thể lưu lại cho tỷ ấy một mạng được." Sắc mặt Nam Cung Uyển sau khi có một chút huyết sắc mới mỉm cười xinh đẹp giải thích cho Hàn Lập.

"Có thể khiến tu sĩ không thể nào xuất ra Nguyên Anh, trách không được mà sư tỷ của nàng rất kiêng kỵ công pháp này. Nếu không phải giữ mạng cho nàng ta thì có thể thi triển thủ đoạn diệt sát nàng đi. Cần gì phải bó chân bó tay, phiền nhiễu như thế." Hàn Lập sờ sờ mũi, có chút bất đắc dĩ nói.

"Diệt sát vị đại trưởng lão này thì không được! Thiếp nếu có ý định theo chàng rời đi thì thực lực của Yểm Nguyệt Tông đã tổn thất

rất lớn rồi. Nếu còn giết chết tỷ ấy thì tông phái nhất định sẽ bị chia năm xẻ bảy. Đại trưởng lão năm xưa của Yểm Nguyệt Tông có ơn với thiếp. Tuy thiếp không vì sư môn mà hi sinh thân mình nhưng cũng tuyệt đối không thể để Yểm Nguyệt Tông gặp phải đại họa diệt môn." Nam Cung Uyển than nhẹ một tiếng, miễn cưỡng cười giải thích.

"Hắc hắc! Thế nhưng vị sư tỷ này khi xuất thủ, hạ cấm chế đối với nàng thì không một chút lưu tình đó." Hàn Lập cười khổ một tiếng, thì thầm nói.

"Điều này cũng chẳng sao. Lưu lại tính mạng cho sư tỷ cũng tính là thiếp đã báo đáp đại ân của sư môn. Sau khi theo chàng rời đi cũng không quá thấp thỏm bất an. Tuy nhiên trận đấu vừa rồi thực quá nguy hiểm, thiếp thực sự không biết trong tay sư tỷ còn có loại ma khí nghịch thiên như Huyết Ma Kiếm kia. Thiếu chút nữa hại tới chàng. Nếu biết trước như thế thì thiếp…" Đôi mắt trong sáng của Nam Cung Uyển chớp động, trên mặt tràn đầy vẻ hối lỗi.

Nhưng Hàn Lập đã sớm biết ý tứ của nàng. Hắn lúc này cười cười, lơ đễnh nói:

"Nàng đừng lo! Không có gì đâu. Huyết Ma Kiếm chẳng phải không làm gì được ta hay sao? Nàng mau lấy lệnh bài cấm chế đi rồi chúng ta cùng xuống núi."

Nam Cung Uyển lần này gật gật đầu, không có chút ý tứ phản đối.

Ngân Nguyệt nhu thuận ở bên cạnh rung tay lên. Tử Vân Đâu lập tức tản ra, cởi trói cho nữ tử băng lãnh.

Nam Cung Uyển đi tới vài bước, không chút khách khí, ngón tay liên tiếp điểm ra, hạ mấy loại cấm chế trên người sư tỷ nàng rồi mới lấy túi trữ vật màu xanh trên thân. Sau khi dốc ngược xuống, hào quang lóe lên, một đống đồ xuất hiện.

Hàn Lập thấy thế cũng tò mò đi tới.

Lệnh bài Khốn Tâm Thuật kia tự nhiên dễ dàng tìm được, Nam

Cung Uyển sau khi nhận thấy, sắc mặt liền lập tức trở nên vui mừng.

Mà ánh mắt của Hàn Lập sau khi liếc qua một lần, đột nhiên phất tay, một kiện đồ vật trực tiếp bay vào tay hắn. Đấy là một chiếc nhẫn (chỉ hoàn) tinh xảo khéo léo, toàn thân đen bóng.

Hàn Lập nhíu mày, đem vật này để trước mắt, lật qua lật lại xem xem mấy lần.

"Chàng lấy vật đó để làm gì? Thứ ấy hình như chỉ giống như một loại pháp khí phổ thông mà thôi." Nam Cung Uyển kinh ngạc hỏi.

Hàn Lập nghe vậy mỉm cười, tay đột nhiên vỗ vào túi trữ vật. Một cái hộp ngọc bỗng nhiên xuất hiện, sau khi thanh quang lóe lên, nắp hộp mở ra, trong đó có một chiếc nhẫn màu đen giống hệt.

"Ồ!" Nam Cung Uyển thấy thế liền lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Hàn Lập đem hai chiếc nhẫn gần lại với nhau, sau khi so sánh thì thấy chúng quả nhiên không có linh khí. Tiếp theo hắn bỏ cả hai vào hộp ngọc rồi thu vào túi trữ vật.

Nam Cung Uyển mỉm cười, không để ý cũng không nói gì, sau khi ngẫm nghĩ liền không chú ý gì đến đống đồ kia nữa mà đi đến trước người nữ tử băng lãnh kia.

Hồng quang trên tay chợt lóe, nàng khom người, đặt một tay lên trán của sư tỷ mình, sau đó đôi mắt trong veo nhắm lại, im lặng không nói gì.

Hàn Lập thấy thế, dường như biết Nam Cung Uyển đang làm gì. Trên mặt hắn lộ ra vẻ mỉm cười, đứng yên tại chỗ.

Một lát sau đôi mắt xinh đẹp của Nam Cung Uyển mới mở ra, nàng nhấc tay lên, tại lòng bàn tay đã xuất hiện một thanh huyết hồng tiểu kiếm – chính là thanh Huyết Ma Kiếm nọ.

"Kiện ma khí này uy lực quá lớn, đối với hai người chúng ta có uy hiếp không nhỏ. Tốt nhất là nên mang đi theo. Thiếp sẽ không

dùng vật này nhưng kim hồ lúc nãy dường như có khả năng khắc chế nó. Cho nên lưu lại cho chàng dùng lúc vạn nhất nhé!" Nam Cung Uyển liếc nhìn tiểu kiếm trong tay một chút, lắc lắc đầu nói rồi đưa nó cho Hàn Lập.

------oOo------

Chương 718: Trọng phản Điền Thiên thành

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập mặc dù không biết lai lịch cụ thể của Huyết Ma kiếm nhưng nếu vật ấy có ma khí phản phệ thì cũng không muốn Nam Cung Uyển sử dụng ma khí cực kỳ nguy hiểm này nên hắn chẳng chút khách khí thu lấy.

Đống đồ vật còn lại mặc dù có cả Ngưng Quang Kính và vài món Cổ Bảo khác nhưng hiển nhiên Nam Cung Uyển cũng không có ý muốn lấy đi, dù sao cũng muốn cấp cho vị sư tỷ này một chút mặt mũi.

Dù sao Cổ bảo Ngưng Quang Kính đã đi theo băng lãnh nữ tử nhiều năm, trong tu tiên giới không ít người đều biết bảo vật này, hai người hắn lấy đi sợ rằng sẽ gặp không ít phiền toái.

Lúc này Nam Cung Uyển đem cấm chế lệnh bài đặt vào giữa hai tay, nhẹ nhàng chà xát, sau khi hồng quang chớp động thì toát ra một cổ hắc khí màu đen như mực, sau đó hai bàn tay tách ra, lệnh bài nọ đã biến mất.

"Tốt rồi! Khốn Tâm Thuật cuối cùng cũng đã bị giải trừ. Bất quá trước khi đi thiếp còn muốn lưu lại cho sư tỷ mấy câu." Nam Cung Uyển sau khi giải trừ cấm chế, tâm tình rất tốt thản nhiên nói.

Hàn Lập tự nhiên không có ý phản đối.

Vì vậy, Nam Cung Uyển từ trên người lấy ra một khối ngọc giản màu trắng nhẹ nhàng đem áp vào trên trán.

Trên ngọc giản xuất hiện một trận quang mang chớp động, Nam Cung Uyển bắt đầu dùng thần thức lưu lại trong ngọc giản vài lời.

Sau thời gian chừng một chén trà nhỏ, nàng liền lấy ngọc giản ra khỏi trán, đem nó đặt vào cùng với đồng đồ vật trên mặt sàn đại sảnh rồi sau đó mới thu hết vào túi trữ vật, cột vào bên hông của nữ tử băng lãnh.

"Chúng ta đi thôi. Sư tỷ bị thiếp dùng Luân Hồi Thần Quang giam cầm thời gian dài như thế, không mất một ngày thời gian thì không tỉnh lại được." Nam Cung Uyển nhìn Hàn Lập mỉm cười, hơi ngượng ngùng giải thích.

Hàn Lập nhìn thấy thần tình ôn nhu của nàng, con tim đập rộn lên, nhẹ nhàng ôm lấy Nam Cung Uyển, pháp lực hai người gắn chặt với nhau, hóa thành một đạo trường hồng bay vụt ra đại sảnh.

"Chàng có ý tứ gì?" Tại đỉnh một tòa núi nhỏ vô danh tại biên giới của Bắc Lương Quốc, Nam Cung Uyển đứng dưới một cây cổ thụ, nhíu mày hỏi Hàn Lập.

"Vị thị thiếp kia của ta cùng Lạc Vân Tông Cổ sư huynh không biết vì sao vẫn ở tại Điền Thiên thành. Phỏng chừng hơn phân nửa là có liên quan đến việc pháp sĩ xâm lấn. Hai người này cùng ta có chút quan hệ, ta không có khả năng mặc kệ, bỏ lại bọn họ không đoái hoài một mình trở về được." Hàn Lập cùng Nam Cung Uyển sóng vai đứng, cảm giác được mùi u hương gần trong gang tấc, chậm rãi nói.

"Nếu đã như vậy thì thiếp và chàng cùng đi là được. Sao lại để thiếp một mình đi tới Lạc Vân Tông?" Nam Cung Uyển oán trách liếc Hàn Lập một cái, có chút bất mãn nói.

*"Uyển nhi, nàng là tu sĩ Nguyên Anh kỳ của Yểm Nguyệt Tông, tại Cửu Quốc Minh sợ rằng có không ít cao giai tu sĩ nhận ra nàng. Mặc dù ta đã truyền thụ cho nàng "*Hoán Hình thuật *" nhưng nếu gặp phải người có tu vi cao thâm hơn thì dễ có khả năng bị khám phá. Tốt nhất là nàng nên về Lạc Vân Tông trước đi."* Hàn Lập cười cười, giải thích.

"Thế nhưng bây giờ chàng không chỉ đắc tội với Yểm Nguyệt Tông mà còn có Hóa Ý Môn, bây giờ lại đi Điền Thiên Thành,

thiếp thật sự có chút không yên tâm." Nam Cung Uyển nhíu nhíu đôi mày xinh đẹp, có chút lo lắng nói.

"Yên tâm đi! Thần thông của ta nàng không phải là chưa từng thấy, ở Thiên Nam này người có tu vi hơn ta có rất nhiều nhưng nếu có thể vây khốn giết ta thì lại không có mấy người. Huống hồ ta thân là Lạc Vân Tông trưởng lão, bây giờ Mộ Lan nhân xâm lấn, Cửu Quốc Minh đang đứng mũi chịu sào, bọn họ lại càng không dám nhiều chuyện. Hơn nữa, ta phỏng chừng sư tỷ nàng hẳn là dựa theo kế thoát thân trong ngọc giản mà làm theo. Nếu không nàng ta cũng khó mà nói năng với Ngụy Vô Nhai. Nếu là như vậy thì càng không có gì phải lo lắng." Hàn Lập khẽ cười một tiếng nói.

"Nếu chàng đã cố muốn đi, thiếp cũng không ngăn trở nữa. Bất quá chàng nên bảo trọng. Nhưng để an toàn hơn, bảo vật này chàng hãy cầm lấy để phòng thân." Nam Cung Uyển tựa hồ nhìn ra Hàn Lập trong lòng đã quyết nên cũng không có nói thêm gì nữa. Bàn tay xinh xắn vỗ vào túi trữ vật bên hông một cái, lấy ra một cái khăn bằng lụa mỏng, nhẹ nhàng đưa qua cho Hàn Lập.

"Đây là?" Hàn Lập từ chiếc khăn lụa cảm ứng được linh khí dị thường, không khỏi tò mò hỏi.

"Đây là một loại cổ bảo vô danh vô tình có được trong một lần thiếp đi ra ngoài du ngoạn, sử dụng rất thuận tiện, cơ hồ chỉ cần một ý niệm là có thể tự động bay lên phòng thân. Chàng đi lần này có khả năng tao ngộ nguy hiểm cho nên hãy mang theo trên người thì thiếp mới an tâm được một chút." Nam Cung Uyển giống như một người vợ dịu hiền, ôn nhu giải thích.

Hàn Lập im lặng, nhìn đôi mắt sáng của Nam Cung Uyển một hồi lâu cho đến khi hai gò má của nàng ửng đỏ mới cười trêu chọc một tiếng rồi tiếp lấy và cẩn thận thu giữ vật ấy.

Nam Cung Uyển thấy vậy trên mặt hiện ra một tia cười nhưng đột nhiên dường như nhớ tới cái gì, lại từ cổ tay áo lấy ra một khối ngọc bội hồng quang lập lòe, đôi môi ngọt ngào khẽ nói:

"Đây là Ích Hỏa bội, là một kiện tín vật mà thiếp thường xuyên

mang theo trên người. Thiếp mặc dù không thích vướng bận vào tục sự nhưng năm xưa cũng nhất thời cao hứng thu nhận vài đệ tử ký danh. Bọn họ mặc dù bái thiếp làm sư phụ nhưng cũng không phải là đệ tử Yểm Nguyệt Tông, hiện nay có hai người đang ở Điền Thiên Thành mở hai gian hàng. Chàng nếu muốn có thêm nhân thủ thì đem vật này đưa cho bọn hắn, bọn hắn sẽ nghe theo sự phân phó của chàng."

Nói xong lời này, Nam Cung Uyển thấp giọng nói ra tên hai ba người.

Hàn Lập trong lòng dâng lên một tia ấm áp, sau khi trên mặt hiện ra một tia nhu tình thì yên lặng ghi nhớ tên của những người kia. Tư vị được người khác quan tâm hình như đã lâu lắm rồi hắn vẫn chưa được nếm trải.

Bây giờ Hàn Lập đang ở phía trên bầu trời trống trải bên ngoài Điền Thiên Thành.

Chăm chú nhìn tòa thành lớn cách đó không xa, hắn im lặng không nói gì.

Ngày đó, sau khi hắn cùng Nam Cung Uyển chia tay thì lập tức bay nhanh về phía Ngu Quốc.

Nhưng đi được nửa đường hắn nghe được tin tức đại quân tu sĩ Phong Nguyên Quốc đang chính thức đại chiến tại biên giới Ngu Quốc.

Kết quả quân chủ lực Cửu Quốc Minh đại bại. Sau ba trận chiến, ba lần bại thì không thể không thiết hạ cấm chế đại trận mới miễn cưỡng phòng thủ được mấy chỗ trọng yếu. Cửu Quốc Minh hiển nhiên ở vào thế hạ phong. Hàn Lập nghe vậy tự nhiên chau mày, đáng tiếc không có ai biết tình hình cụ thể như thế nào, càng không có ai biết nguyên nhân đại bại.

Hắn chỉ có thể nhanh chóng bay đến nơi đó.

Sau khi tiến vào Ngu Quốc hắn mới từ trong miệng tu sĩ khác có được một chút tin tức cụ thể. Tựa hồ là Mộ Lan pháp sĩ không biết kiếm được một số man hoang cự thú từ đâu, tu sĩ Cửu Quốc Minh ứng phó không được nên mới liên tục thảm bại.

Điều này làm cho Hàn Lập kinh hãi và vô cùng nghi ngờ, lập tức suốt đêm bay đến Điền Thiên Thành.

Hiện tại Điền Thiên Thành mặc dù đã triệt hồi cấm chế trên không trung nhưng lại mở ra đại bộ phận *"Thượng Nguyên Diệt Quang Trận"*. Bầu trời phía trên tòa thành tràn ngập những linh động quỷ dị như có như không.

Xem ra nhóm tu sĩ Cửu Quốc Minh đang tọa trấn ở đây đã thực sự tiến vào trạng thái chiến tranh.

Hàn Lập lẳng lặng nhìn trong chốc lát, thân hình vừa động, hóa thành một đạo thanh hồng thẳng hướng cửa thành bay đến.

Tại cửa thành hiện có bảy tám gã tu sĩ canh giữ, ngoại trừ một lão giả có tu vi Kết Đan thì những người còn lại đều là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ.

Nhìn thấy Hàn Lập biến thành luồng thanh quang chói mắt hướng nơi này bay đến, lão giả có tu vi Kết Đan kia đang muốn quát hỏi một phen nhưng khi thần thức tùy ý quét qua đạo thanh quang thì thần sắc lập tức đại biến.

"Hoan nghênh tiền bối tới tham gia hội minh, xin hỏi tôn tính đại danh tiền bối. Vãn bối theo chức trách phải mời khách đăng ký một chút" Lão giả chờ thanh quang thu lại, sau khi trên đỉnh đầu hiện ra một bóng người lập tức cung kính thi lễ.*" Hội minh? Hội minh gì?"* Hàn Lập trong lòng vừa động nhìn lão giả liếc mắt một cái, mặt không chút thay đổi hỏi.

"Tiền bối không phải đến tham gia hội minh sao? Chẳng lẽ tiền bối là tán tu!" Lão giả ngẩn ra, có chút ngoài ý muốn nói.

"Không phải, ta là tu sĩ Thiên Đạo Minh." Hàn Lập thản nhiên nói.

"Bởi vì thế tiến công lần này của Mộ Lan nhân quá hung hãn nên Cửu Quốc Minh chúng ta rất khó có thể tự mình ngăn cản cho

nên đã hướng tới các thế lực khác phát ra yêu cầu hội minh. Tiền bối nếu là tu sĩ Thiên Đạo Minh thì chỉ cần báo tính danh cùng tông phái là có thể vào thành." Lão giả cẩn thận giải thích.

"Lạc Vân Tông Hàn Lập " Hàn Lập sau khi ánh mắt chớp động nói ra tên nhưng trong lòng lại có chút đề phòng.

Xem ra lần này đến đây lại đơn giản như vậy, tựa hồ không giống như hắn tưởng tượng.

Lão giả vừa nghe Hàn Lập nói ra tên, ngay cả một chút ý tứ nghiệm chứng cũng không có, vội vàng nghiêng người làm bộ cung kính đưa tiễn Hàn Lập vào thành.

Hàn Lập gật đầu, hạ người từ không trung xuống, bình tĩnh tiến vào trong thành.

Trên các đường phố trong Điền Thiên thành số lượng tu sĩ so với lúc bắt đầu Giao Dịch hội thì hiển nhiên thưa thớt hơn rất nhiều, hơn nữa mỗi người đều vẻ mang lo lắng.

Xem ra tin tức sơ chiến bất lợi sớm đã lan truyền.

Hàn Lập thần sắc như thường hướng về phía lầu các mình đã ở trước kia đi tới. Nếu nhóm người Mộ Phái Linh còn chưa rời đi thì hẳn là đang trụ lại ở đó mới đúng.

Sau đó không lâu, Hàn Lập đứng bên ngoài lầu các dùng thần thức cảm ứng khí tức bên trong, một luồng linh khí yếu nhược dao động ở tầng hai của lầu các, Mộ Phái Linh quả nhiên đang ở bên trong.

Hàn Lập sau khi mỉm cười, lặng lẽ không tiếng động, mở ra cấm chế đi vào bên trong.

"Công tử, người rút cuộc cũng đã trở về rồi!" Khi Mộ Phái Linh mở to đôi mắt đẹp ra, nhìn thấy Hàn Lập đang ở trước mặt thì không khỏi vui mừng lẫn sợ hãi kêu lên.

------oOo------

Chương 719: Thiên Cực Môn

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ngươi cùng Lữ sư huynh không rời đi theo như ước hẹn thì sao ta có thể không trở lại được?" Hàn Lập thở dài, có chút bất đắc dĩ nói, nhưng sau khi nhìn Mộ Phái Linh vài lần thì hắn cười rộ lên:.

"Tuy nhiên ta thật đúng là không nghĩ tới, trong lúc ở đây ngươi lại đột phá bình cảnh, tiến vào Trúc Cơ Hậu Kỳ. Thật đúng là chuyện đáng mừng!"

"Nửa tháng trước thiếp may mắn đột phá. Điều này cũng là nhờ vào đan dược của công tử. Nếu không Phái Linh vô luận như thế nào cũng không thể trong thời gian ngắn như thế tiến vào Trúc Cơ Hậu Kỳ được." Mộ Phái Linh cũng hưng phấn dị thường, trong khi nói chuyện dung nhan càng thêm kiều diễm quyến rũ.

Hàn Lập tâm thần nhất thời rung động nhưng hắn sờ sờ mũi rồi phục hồi lại tâm cảnh như thường.

"Ngươi cùng Lữ sư huynh chưa rời nơi này đi, có phải là do nguyên nhân từ Mộ Lan pháp sĩ hay không?" Hàn Lập như có như không tùy ý hỏi.

"Công tử đã đoán đúng rồi. Thiếp cùng Lữ tiền bối đích xác vốn định chờ Giao dịch hội xong thì trở về. Nhưng nào ngờ khi Giao dịch hội đến đoạn cuối cùng thì lại truyền đến tin tức pháp sĩ xâm lấn. Lữ tiền bối thân là Thiên Đạo Minh Nguyên Anh tu sĩ tại Điền Thiên Thành, không thể không lưu lại cùng các thế lực khác thương nghị đối sách, thiếp thân cũng phải lưu lại." Mộ Phái Linh cắn môi hồng cẩn thận nói.

"Nói như thế đích xác là không thể trách các ngươi được. Bất quá Lữ sư huynh hắn hôm nay đang…" Hàn Lập sau khi tiếp tục dò hỏi thì đột nhiên nét mặt hơi lộ ra vẻ kinh ngạc, tạm ngừng lại.

Mộ Phái Linh ngẩn ra, không rõ ý Hàn Lập thì đột nhiên bên ngoài cấm chế truyền đến thanh âm của một nam tử tuổi còn trẻ.

"Mộ đạo hữu. Tại hạ Bạch Thư Quân, xin mời Mộ đạo hữu đi ra gặp mặt."

"Người kia là ai? Ngươi mới quen gần đây sao?" Thần thức Hàn Lập phóng ra ngoài, đảo qua một chút, phát hiện ra một gã thanh niên Kết Đan Kỳ tướng mạo nho nhã đang đứng ở ngoài cấm chế, đang ngẩng mặt nhìn lên lầu, có chút đăm chiêu nói.

Mộ Phái Linh trong lúc nghe thanh âm nam tử, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch đi một chút, lúc này nghe Hàn Lập hỏi vội vàng mở miệng giải thích:.

"Công tử đừng hiểu lầm. Người này là môn hạ đệ tử của một vị trưởng lão Thiên Cực Môn. Lúc trước trong lúc ngẫu nhiên nhìn thấy thiếp, sau đó gã vẫn dây dưa không ngớt. Thiếp đã nói mình là thị thiếp của công tử nhưng người này vẫn theo đuổi không bỏ. Ta cũng nên đuổi hắn đi."

"Có như sự tình vậy à? Lữ sư huynh có biết không?" Hàn Lập nhíu mày, thần sắc không thay đổi hỏi.

"Thiếp cũng nói qua với Cổ tiền bối việc này nhưng Lữ tiền bối tựa hồ cũng biết vị trưởng lão Thiên Cực Môn kia, hơn nữa còn có vẻ có chút cố kỵ. Bảo thiếp tạm thời phải giả vờ ứng phó với hắn, hết thảy để chờ công tử trở về rồi mới nói." Mộ Phái Linh thấy Hàn Lập cũng không có tức giận, trong lòng âm thầm thở phào một hơi trả lời.

"Ồ! Thiên Cực Môn Không phải là một trong tứ phái Chính đạo minh hay sao? Trách không được Lữ sư huynh lại cẩn thận như thế. Bất quá một vị tu sĩ Kết Đan Kỳ nho nhỏ mà cũng dám làm càn như thế. Lá gan tựa hồ hơi lớn một chút. Ngươi theo ta đi một chuyến, xem vị tiểu bối này rút cuộc là có dụng ý gì." Hàn Lập sau một lúc im lặng thì đột nhiên cười lạnh mà nói.

"Tuân mệnh. Công tử!" Mộ Phái Linh sau khi ngẩn ra thì cung kính đáp.

Hàn Lập lúc này không nói gì nữa đi ra cửa phòng, hướng xuống dưới lầu đi đến. Mộ Phái Linh theo sát sau đó.

"Mộ đạo hữu, ngươi cuối cùng…. Di! tiền bối là." Thấy trong lầu các có người đi ra, người tự xưng Bạch Thư Quân nguyên tưởng rằng đó là nữ tử ngưỡng mộ trong lòng của hắn nhưng vừa thấy Hàn Lập thì đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo nhìn ra Hàn Lập tu vi sâu không lường được thì lập tức thần sắc biến đổi ân cần thăm hỏi.

Mà lúc này, Mộ Phái Linh cũng từ phía sau Hàn Lập đi ra, nghiêm cẩn đứng một bên Hàn Lập.

Thanh niên họ Bạch nhìn thấy cảnh này có chút hiểu ra, thần sắc biến đổi liên tục.

"Ngươi là đệ tử Thiên Cực Môn?" Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, nhìn thanh niên thanh âm không khách khí hỏi:.

"Không sai, vãn bối là môn hạ của Thiên Cực Môn Lỗ trưởng lão. Tiền bối chẳng lẽ là Hàn tiền bối!" Bạch Thư Quân cũng thật có chút không tầm thường, cho dù đối mặt với tu sĩ Nguyên Anh Kỳ như Hàn Lập, trên mặt cũng chỉ thoáng qua vẻ hoảng sợ, tiếp theo theo đúng lễ số hỏi.

"Nói! Ngươi rốt cuộc là có ý tứ gì? Tại sao lại dây dưa với thị thiếp của ta không buông tha. Chuyện này không cần suy nghĩ cũng biết hẳn là có khác mục đích khác." Hàn Lập thanh âm lạnh lùng nói.

Mà Mộ Phái Linh nghe nói thế thì trên ngọc dung lộ ra một tia ngạc nhiên.

"Tiền bối thật sáng suốt! Kỳ thật là gia sư muốn gặp mặt tiền bối nhưng lại lâu quá không thấy tin tức Hàn tiền bối nên mới sai vãn bối làm như thế. Bất quá, tại hạ cũng thật tâm thích Mộ đạo hữu. Tiền bối nếu đồng ý thành toàn cho vãn bối, vãn bối nhất định vô cùng cảm kích." Thanh niên họ Bạch sau khi cười cười nhẹ nhàng nói.

"Cảm kích vô cùng, ta cần ngươi cảm kích làm gì! Không nên nằm mơ giữa ban ngày. Hàn mỗ không có thói quen nhường thị thiếp cho người ta. Nhưng thật ra ta và Thiên Cực Môn các ngươi chưa từng gặp gỡ qua, vì sao phải tìm ta." Hàn Lập mắt khép hờ, hờ hững nhìn một bên như có như không một cái rồi ngay lúc đó cười quỷ dị, đồng thời trên người phóng xuất ra linh áp trùng thiên kinh người.

Thanh niên họ Bạch sắc mặt đại biến *" Bịch bịch"* lùi lại phía sau mấy bước. Tiếp theo hai vai trầm xuống giống như thái sơn áp đỉnh, hai chân mềm nhũn đang muốn trực tiếp quỳ xuống.

Hắn trong lòng kinh hãi, vội vàng muốn kháng cự nhưng thân thể sau khi run rẩy vài cái thì cúi gập xuống.

Ngay lúc tưởng như phải quỳ xuống thì đột nhiên một đạo bạch ảnh từ một bên bỗng nhiên xuất hiện, sau đó chợt lóe lên đến trước mặt thanh niên họ Bạch, đem một bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên vai.

Nhất thời Bạch Thư Quân chợt thấy áp lực giảm đi một chút, sau đó hắn lại đứng lên.

Đây là một bạch bào lão già tóc xám trắng, từ mi thiện mục, ngũ quan đoan chính. Đối với việc Hàn Lập chăm chú nhìn kỹ hắn thì đồng thời lão giả cũng mỉm cười nhìn Hàn Lập nói:.

"Hàn đạo hữu chớ tức giận, kỳ thật chuyện này là do lão phu sai tiểu đồ làm như thế. Nếu không thì tại hạ cũng không có cách nào gặp được đạo hữu!"

"Các hạ xưng hô như thế nào? Vì sao phải gặp tại hạ? Hàn mỗ nếu nhớ không lầm thì dường như đây là lần đầu tiên tại hạ tiếp xúc cùng quý môn. Đối với các hạ ta lại càng chưa bao giờ gặp qua."

Vừa thấy bạch bào lão giả hiện thân, linh áp trên người Hàn Lập nhất thời tán đi đồng thời thần sắc trong nháy mắt khôi phục như thường. Phảng phất chuyện mới vừa rồi hết thảy chưa từng phát sinh.

"Ha ha! Lão phu là Lỗ Vệ Anh, chức vị là trưởng lão Thiên Cực Môn. Về phần nguyên nhân muốn gặp đạo hữu thì không tiện nói ở chỗ này. Nếu đạo hữu muốn biết căn do thì đêm nay đến gặp mặt. Đến lúc đó Hàn đạo hữu tự nhiên sẽ biết tình hình cụ thể " Vị Lỗ trưởng lão này không tức giận chút nào, tay giương lên theo đó một khối lục sắc ngọc giản sớm chuẩn bị bay vụt đến.

Hàn Lập mặt không lộ vẻ gì khẽ vung tay áo, một mảnh thanh hà bay ra đem ngọc giản thu vào trong tay áo.

Thần thức hướng tới vật trong tay áo đảo qua, đích xác bên trong có một địa chỉ.

Hàn Lập không có nhìn kỹ, đang muốn ngẩng đầu nói thì lão giả Thiên Cực Môn lại trực tiếp hai tay ôm quyền rồi mang theo thanh niên họ Bạch phiêu nhiên bay đi.

Hắn cau mày.

Đối phương thần bí như thế, tựa hồ là biết chút ít về mình nhưng lại hiểu lầm cái gì đó. Phảng phất nghĩ rằng hắn đã tiến vào Điền Thiên Thành một thời gian trước đó nhưng hoàn toàn cố ý ẩn thân không lộ diện.

Hàn Lập sờ sờ cằm, nhất thời cũng có chút không nghĩ ra cho nên cũng không có ra tay chặn lại. Nhưng sau khi suy nghĩ một chút thì mang theo Mộ Phái Linh quay lên lầu các.

"Cổ sư huynh hiện đang ở nơi nào?" Hàn Lập vừa tiến vào trong lầu các đã bình tĩnh hỏi. Chuyện mới vừa rồi tựa hồ hắn không để trong lòng chút nào.

"Nghe nói chiến sự phía trước ngày càng nghiêm trọng, Lữ tiền bối đi gặp bọn họ thương lượng đối sách."

"Thương lượng đối sách, ở nơi nào?" Hàn Lập có chút hứng thú hỏi.

"Ngay trong nghị sự đại điện của Điền Thiên Thành. Nghe nói chỉ cần tu sĩ có tu vi đến Nguyên Anh Kỳ của các thế lực lớn đều có thể tham gia. Công tử chẳng lẽ muốn đi xem?" Mộ Phái Linh nhẹ giọng nói.

"Nghị sự đại điện?" Hàn Lập lẩm bẩm nói nhưng trong đầu đã hiện ra điện phủ rất lớn nằm giữa Điền Thiên thành. Ở đó có tầng tầng cấm chế thì hẳn là nghị sự đại điện.

"Được rồi, ta cũng đang muốn tìm hiểu tình huống của mấy tên pháp sĩ. Trước tiên đi vào trong đó xem một chút. Ngươi ở chỗ này đợi, không nên tùy tiện đi ra ngoài." Hàn Lập trong lòng sớm đã định kế, sau khi biết vị Lữ sư huynh kia đang ở nơi nào thì dặn dò nữ tử này vài câu rồi rời đi.

Vì *"Nghị sự đại điện"* được tu kiến tại chính giữa thành lại trên một cái đài thật lớn và cao nên vô cùng bắt mắt.

Nhưng ngoại trừ đại sự có liên quan sanh tử tồn vong của Cửu Quốc Minh thì kiến trúc này chỉ có ý nghĩa tượng trưng, rất ít khi có người đến.

Nhưng cách đây hơn trăm năm, sau khi tin tức người Mộ Lan một lần nữa xâm lược truyền đến thì cao tầng Cửu Quốc Minh không chút do dự mở ra đại điện triệu tập các thế lực tu sĩ khác để cùng nhau nghị sự.

Dù sao lúc này đây đám pháp sĩ đang hung hăng đánh tới, tựa hồ nếu chỉ dựa vào Cửu Quốc Minh thì rất khó ngăn cản.

Hàn Lập khi đến trước nghị sự đại điện thì thủ vệ gác cửa nhìn ra tu vi của hắn nên cũng hỏi tính danh rồi lập tức hướng vào bên trong thông bẩm một tiếng.

Hàn Lập rất nhanh chóng được cho phép tiến vào, sau đó đi vào đại điện trong sự cung kính của gã tu sĩ canh giữ.

Tại trong nghị sự đại điện, số lượng Nguyên Anh Kỳ tu sĩ không nhiều, chỉ có khoảng mười mấy người, ít hơn so xa với tưởng tượng của Hàn Lập.

Bất quá hắn suy nghĩ thoáng qua thì cũng rõ ràng.

Mặc dù trong Điền Thiên Thành này tụ tập đông đảo Nguyên Anh tu sĩ nhưng đại bộ phận thuộc về vài thế lực lớn nên tự nhiên cũng không cần đến đây. Chỉ cần phái vài tên đại biểu đến dự là được rồi.

Vị Lữ sư huynh kia đang an vị trên một cái ghế bên trái mỉm cười nhìn hắn. Ngoài ra hắn cũng nhận ra một vị khác đó là Hỏa Long Đồng Tử.

Về phần người khác, ngoại trừ một vị hoàng bào lão giả ra thì những người khác đều xa lạ.

Mà Hàn Lập sau khi nhìn hoàng bào lão giả thì trong lòng không khỏi thở dài một hơi.

Lão giả này đúng là Lệnh Hồ Lão Tổ ngày xưa của Hoàng Phong Cốc!

------oOo------

Chương 720: Điện nghị

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lệnh Hồ lão tổ khi nhìn Hàn Lập thì thần sắc như thường, không lộ ra một tia khác thường nào, không biết là không có nhận ra một tên đệ tử Trúc Cơ Kỳ nhỏ nhoi ngày xưa hay là tâm cơ quá thâm trầm nên không để lộ ra nét hỉ nộ.

Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt.

Trừ mấy người này ra thì ngồi tại vị trí chính giữa trong đại điện có một lão giả mặt ngăm đen cùng một mỹ phụ xinh đẹp, phong thái ung dung ăn mặc xa hoa.

Hàn Lập sau khi thần thức dò xét hai người một chút thì trong lòng rùng mình.

Hai người này đều có tu vi Nguyên Anh trung kỳ, hẳn là người chủ sự tại Cửu Quốc Minh.

Ngay lúc Hàn Lập nhìn chúng tu sĩ trong điện thì đồng thời các tu sĩ khác trong điện cũng đồng dạng đánh giá tên thanh niên đang tiến vào điện.

Đại bộ phận hiển nhiên đối với dung mạo cùng tuổi tác của Hàn Lập thì cảm giác kinh ngạc. Dù sao công pháp có thể vĩnh viễn trú nhan thích hợp cho nam tu sĩ đích xác không thấy nhiều lắm.

"Hàn sư đệ, ngươi rút cuộc đã đến. Nhập hội đi! Chúng ta đang cùng đám người Ngô tông chủ thương lượng chuyện người Mộ Lan" Lữ tu sĩ mỉm cười nói.

Hỏa Long đồng tử một bên cũng lộ vẻ tươi cười, thân thiện gật đầu.

Hàn Lập bình thản cười cười, hướng tới các tu sĩ khác trong điện chắp tay một cái rồi an vị tại một chiếc ghế gỗ bên tu sĩ họ Lữ.

"Vị này chính là Lạc Vân Tông Hàn đạo hữu sao? Tại hạ là Bối Diệp Tông Ngô Bằng. Tại hạ từ Lữ huynh biết được đạo hữu trong vòng hơn hai trăm năm đã tiến vào Nguyên Anh Kỳ, đúng là kỳ tài của Thiên Nam tu sĩ chúng ta. Nói không chừng thật sự có hy vọng thành đại đạo!" Tu sĩ mặt ngăm đen chờ Hàn Lập ngồi xong thì nhìn Hàn Lập cười nói.

Mặc dù Hàn Lập bây giờ tu vi còn thấp nhất nhưng nói về tiềm lực thì không ai dám khinh thị.

"Ngô tông chủ khách khí rồi. Tại hạ chỉ là nhờ may mắn nên mới tiến vào Nguyên Anh Kỳ, nào dám đàm luận cái gì đạt thành đại đạo." Bối Diệp Tông cùng Hóa Ý Môn là hai đại phái hàng đầu của Cửu Quốc Minh, Hàn Lập không dám làm cao, khách khí khiêm tốn nói vài câu.

Bất quá nói xong lời này ánh mắt Hàn Lập đồng thời đảo qua trung niên mỹ phụ bên cạnh lão giả.

Nếu lão giả mặt đen này là Bối Diệp Tông tông chủ thì vị mỹ phụ này tám chín phần mười là tu sĩ Hóa Ý Môn.

Quả nhiên Hàn Lập trong lòng vừa mới nhận định thì Ngô Bằng sau khi ho nhẹ một tiếng nói:.

"Vị này chính là Hóa Ý Môn Thích phu nhân, đang cùng Ngô mỗ tạm thời phụ trách sự vụ tại Cửu Quốc Minh. Các vị đạo hữu này là..."

Lão giả đem các tu sĩ khác trong điện nhất nhất giới thiệu với Hàn Lập, khi giới thiệu đến Hoàng Phong Cốc Lệnh Hồ lão tổ thì vị lão tổ này mặt không chút thay đổi đáp lại, sắc mặt chẳng có vẻ gì đặc thù.

Hàn Lập trong lòng khẽ động nhưng đồng dạng sắc mặt như thường chỉ gật đầu một cái mà thôi.

Sau khi giới thiệu hết mọi người Ngô Bằng mới nghiêm sắc mặt nói:.

"Hàn đạo hữu tới rất đúng lúc, chúng ta đang thương lượng đến việc thế công của pháp sĩ lần này mạnh. Thật khác xa so với dự liệu ban đầu. Tin tức truyền về, đám người Dư trưởng lão lại vừa đại bại một trận, thậm chí còn có hai cấm chế đại trận bị đối phương sử dụng cự thú mạnh mẽ phá tan. Chúng ta chết mất không ít tu sĩ, thậm chí Ám Ảnh Tông Hoàn đạo hữu còn tử chiến trong trận này. Từ khi cùng pháp sĩ khai chiến tới nay đây là vị Nguyên Anh Kỳ đồng đạo thứ hai chết trận. Có thể thấy được lần này người Mộ Lan hung hãn thế nào. Bổn minh cấp thiết đề nghị chư vị đồng đạo hiệp trợ một chút"

Nghe ngôn ngữ thận trọng của vị Bối Diệp Tông này, vẻ tươi cười trên mặt chúng tu sĩ toàn bộ thu liễm lại, một tia khí tức ngưng trọng lập tức lan ra khắp đại điện.

"Ngô tông chủ, việc này chúng ta cũng thu được một ít tin tức. Dù sao tại tiền phương cùng pháp sĩ tác chiến cũng có đệ tử của các phái trong quý minh thay phiên nhau. Nhưng chuyện Phong đạo hữu tử trận cụ thể như thế nào thì ta cũng không rõ ràng lắm. Ngô huynh có thể kể lại chi tiết hơn một chút. Phải biết rằng trong thời gian ngắn như thế liên tiếp tổn hại mất hai vị Nguyên Anh tu sĩ thật sự có chút khó tin. Chẳng lẽ đối phương sớm xuất động nhiều cao giai pháp sĩ như thế." Một vị lục bào lão giả âm trầm hỏi, thanh âm có chút khàn khàn.

Hàn Lập sau khi nghe thì nhìn người này vài lần. Mới vừa rồi nghe Ngô Bằng giới thiệu thì vị này chính là ma đạo Ngự Linh Tông trưởng lão. Không biết cùng Liễu Ngọc và Hạm Vân Chi có quan hệ gì nữa.

"Đối phương có xuất động cao giai pháp sĩ hay không thì ta thật không có thu được tin tức này. Nhưng là lúc Phong đạo hữu hi sinh thì vẫn là lấy một chọi một với đối phương, cũng không có bị vây công." Ngô Bằng nghe được lời của Lục bào lão giả thì mặt mang cổ quái vẻ nói.

"Không có khả năng. Cho dù đối mặt với pháp sĩ Nguyên Anh trung kỳ thì nếu bị thua vẫn có thể bỏ chạy được. Chẳng lẽ người

ra tay chính là thần sư của Mộ Lan nhân?" Lục bào lão giả nghe vậy, bỗng nhiên cả kinh nói.

"Không phải, chỉ là pháp sĩ hai gã Nguyên Anh Sơ Kỳ mà thôi. Nhưng hai người này ra tay có chút cổ quái. Chẳng những linh thuật uy lực vô cùng lớn, hơn xa pháp sĩ đồng giai. Hơn nữa sử dụng một loại bảo vật cực kỳ cổ quái. Hai vị đạo hữu sau khi đại bại, Nguyên Anh mới vừa xuất khiếu đã bị đối phương dùng bảo vật này vây khốn. Thậm chí không có cách nào sử dụng thần thông thuấn di nên mới vẫn lạc (chết)." Ngô Bằng tựa hồ sớm đoán được sẽ có người hỏi việc này nên thở dài một hơi nói.

"Nguyên Anh không cách nào thuấn di, không biết là bảo vật gì. Là cổ bảo hay là pháp bảo?" Một người sau khi nghe lời ấy thì hít một ngụm khí lạnh, có chút không tin khẽ hỏi.

Kể cả Hàn Lập ở bên trong cũng những người khác nghe vậy cũng biến sắc.

Phải biết rằng Nguyên Anh tu sĩ sở dĩ rất khó chết vì sau khi Nguyên Anh xuất hiểu thì có thể thi triển thần thông thuấn di để trốn thoát. Hôm nay lại xuất hiện thần thông bảo vật có thể khắc chế điểm này, sao có thể không làm cho các tu sĩ liên quan không kinh hãi được.

"Cụ thể là loại bảo vật gì, các đệ tử của bổn minh ở tiền phương cũng không rõ ràng lắm. Chỉ nói là hai người nọ giương tay thì có một đạo hắc hồng quang đến vô ảnh, đi vô tung, rất khó lòng phòng bị. Hơn nữa..." Ngô Bằng trầm ngâm một chút có vẻ do dự.

"Ngô tông chủ, sự tình cho tới bây giờ còn có cái gì không thể nói rõ nữa?" Lục bào lão giả thấy vậy thì mặt lộ vẻ không hài lòng.

"Ngô huynh không phải là không tiện nói rõ mà là cảm giác được có chút khó tin cho nên mới ấp a ấp úng. Việc này để thiếp thân nói giùm vậy!" Hóa Ý Tông Thích phu nhân nhoẻn miệng cười, đột nhiên thay Ngô Bằng giải vây.

Hai người đều thuộc Cửu Quốc Minh tông môn, nàng tự nhiên phải giúp phe mình.

Hàn Lập nghe nói đến việc này thì lòng hiếu kỳ nổi lên.

Những người khác trong điện cũng đều giống hắn, phấn khởi tinh thần nhìn chăm chú vào Thích phu nhân.

"Chuyện là như thế này, một số đệ tử ở tiền phương đang xem cuộc chiến phát hiện, hai gã pháp sĩ Nguyên Anh Kỳ nọ có tướng mạo vô cùng cổ quái, tựa hồ trực tiếp hấp thực linh hồn người chết, hơn nữa vô luận pháp sĩ hay là tu sĩ đều không buông tha. Cho nên Ngô tông chủ có chút hoài nghi hai người nọ không thuộc nhân loại mà là loài yêu dị biến thành. Nhưng trên người bọn chúng lại không có quỷ khí xuất hiện rõ ràng cho nên đám đệ tử này cũng không có cách nào phán đoán chuẩn xác. Nhưng lại nói tiếp, trong đám pháp sĩ lần này đột nhiên có vài con man hoang cự thú lợi hại dị thường. Chắc hẳn có liên quan với đám pháp sĩ lạ mặt kia. Bởi vậy chúng ta hoài nghi Mộ Lan nhân cấu kết với thế lực khác cho nên lần này mới có thể xâm chiếm Thiên Nam chúng ta với quy mô lớn như thế." Thích phu nhân khẽ thở dài một hơi nói.

"Dị loại! Ý phu nhân là yêu thú có thể hóa hình?" Vừa nghe Thích phu nhân nói, tất cả tu sĩ trong điện đều thất kinh, lúc này Lệnh Hồ lão tổ trầm giọng hỏi.

"Chắc vậy. Bất quá cho dù không phải yêu thú thì cũng là pháp sĩ tu luyện yêu quỷ chi đạo. Nếu như vậy thì ta tình nguyện đụng độ với yêu thú còn hơn, nếu không thì càng phiền toái." Ngô Bằng sắc mặt âm trầm nói.

"Tin tức này Ngô tông chủ có được lúc nào?" Hàn Lập vốn vẫn trầm mặc không nói gì, thần sắc vừa động chậm rãi hỏi.

"Tin tức này truyền về cùng với chiến báo lần trước. Hàn đạo hữu hỏi như vậy là có dụng ý gì?" Ngô Bằng giật mình ngẩn ra, khẽ vuốt râu có chút kỳ quái.

"Không có gì. Tại hạ thấy rằng mặc kệ đám pháp sĩ xa lạ kia là người hay là yêu nhưng nếu đã không chút kiêng nể gì ra tay sớm như thế thì chắc chắn bọn chúng không sợ chúng ta hiểu rõ thân

phận, xem ra Mộ Lan nhân sẽ không muốn kéo dài cuộc chiến giống như trước. Hơn phân nửa sẽ đánh nhanh, đánh mạnh, tìm tu sĩ chủ lực của chúng ta để phân định thắng bại sớm. Vậy chẳng lẽ Mộ Lan thảo nguyên xảy ra biến cố gì lớn hay sao?" Hàn Lập tay vuốt cằm có chút đăm chiêu nói.

Vừa nghe Hàn Lập phân tích, Ngô Bằng cùng Thích phu nhân sắc mặt đại biến, khiếp sợ liếc mắt nhìn nhau một cái.

Các tu sĩ khác đồng dạng trong lòng trầm xuống. Ý tứ của Hàn Lập tất nhiên là đám lão quái vật rất rõ ràng.

Trước kia Mộ Lan nhân xâm lấn nhiều lần, mỗi lần đều kéo dài cuộc chiến, trên cơ bản mỗi lần đại chiến ngắn thì khoảng một năm, dài thì khoảng hơn mười năm.

Vô luận tu sĩ Cửu Quốc Minh hay là Mộ Lan pháp sĩ, song phương cũng cực lực tránh cho chủ lực hai bên phải quyết chiến.

Bởi vì làm như thế mà nói thì nếu không phải một phương hoàn toàn bị diệt điệu thì song phương cũng lưỡng bại câu thương, mà trên cơ bản thì khả năng sau dễ xảy ra hơn.

Thiên Nam tu sĩ cùng Mộ Lan pháp sĩ đều không thể tiếp nhận được việc hao tổn nguyên khí trầm trọng như thế.

Đặc biệt Mộ Lan nhân là do đông đảo bộ lạc hợp thành, Thiên Nam tu sĩ cũng là do các tông phái lớn nhỏ liên thủ, song phương đều không thể thực sự đồng tâm đồng lòng.

Nhưng hiện nay Mộ Lan nhân khí thế hung hãn như thế, đích xác khác hẳn với những lần xâm lấn trước.

Hơn nữa man hoang cự thú cùng quỷ dị pháp sĩ xuất hiện, nhìn thế nào thì hình như đều là do Mộ Lan nhân có biến cố.

"Hàn huynh nói rất có lý, xem ra Mộ Lan nhân đích xác có chút không bình thường. Chúng ta không thể sơ suất được. Tất cả các tông môn ở Thiên Nam phải tổng động viên môn đồ, lập tức phái nhóm viện quân thứ hai tới. Nếu không vạn nhất bị Mộ Lan nhân

kích phá, như vậy thì hỏng bét. Hy vọng mấy vị đồng đạo sau khi trở về, hướng tới các tông môn nói rõ việc này, nhất định phải nhanh chóng hành động. Chỉ bằng vào lực lượng Cửu Quốc Minh thì không thể chống đỡ được bao lâu." Sau một hồi lâu, Ngô Bằng cười khổ một tiếng, trầm trọng nói.

------oOo------

Chương 721: Lệnh Hồ chi yêu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tuy lời của Hàn đạo hữu rất có khả năng xảy ra nhưng dù sao đây cũng chỉ là suy đoán mà thôi. Cho nên ngoại trừ Nguyên Anh Kỳ đồng đạo thì chư vị tạm thời giữ bí mật chuyện hôm nay để tránh cho mọi việc trở nên hỗn loạn. Chẳng qua nếu Mộ Lan nhân thực sự muốn đại chiến với chúng ta một trận, khẳng định thần sư – nhân vật cao cấp nhất của bọn họ cũng sẽ ra tay. Những người này không phải tu sĩ Nguyên Anh Kỳ như chúng ta có khả năng đối phó, xem ra ta phải thông tri cho trưởng lão Ngụy Vô Nhai, xem thử xem tam đại tu sĩ có thể cùng tề tụ để đối phó với việc này hay không." *Sau một hồi cân nhắc Thích phu nhân cũng mở miệng đề nghị.*

"Thích phu nhân nói có lý, việc này không nên chậm trễ. Đợi sau khi ta trở về, lập tức truyền tin cho môn phái." *Một lão giả có bộ mặt khô gầy gật đầu tỏ vẻ đồng ý.*

Các tu sĩ khác cũng biết sự tình trọng đại nên cũng không có ý kiến, đều gật đầu đồng ý.

Kế tiếp, mọi người lại thảo luận tiếp một số chi tiết liên quan và quyết định phái ra một nhóm viện binh để trì hoãn tốc độ tiến quân của Mộ Lan nhân và cấp cho các thế lực Thiên Nam đủ thời gian để chuẩn bị nhân thủ.

Cuối cùng hội nghị kết thúc và mọi người bắt đầu vội vã rời đi.

Hàn Lập cùng Lữ tu sĩ và Hỏa Long đồng tử sánh vai bước ra nhưng vừa mới ra khỏi đại môn (cửa lớn) của điện phủ thì bỗng nhiên thần sắc của hắn khẽ động, nhíu mày lại.

"Sao vậy? Sư đệ có việc gì à?" *Lữ tu sĩ quay đầu thấy vẻ mặt Hàn Lập như vậy, không khỏi có chút ngạc nhiên hỏi.*

"Không có gì, có một vị cố nhân muốn gặp mặt, đệ phải đi ứng đối một chút. Sư huynh cùng Lam huynh đi trước, tiểu đệ sẽ nhanh chóng trở về thôi." *Hai hàng lông mày của Hàn Lập cau lại nhưng lập tức làm như không có chuyện gì trả lời.*

"Ừm! Hàn sư đệ cứ tự nhiên, huynh đi về trước để thông báo cho các đồng đạo Thiên Đạo Minh về chuyện thương nghị lần này, sau đó đem tin tức truyền cho sư huynh. Xem xem các phái thuộc Thiên Đạo Minh chúng ta cuối cùng xử lý việc này như thế nào." *Lữ tu sĩ gật gật đầu cười nói.*

Hỏa Long đồng tử khóe miệng nhếch lên, vẻ mặt lộ ra nét cười hì hì.

Hàn Lập thấy vậy chắp tay chào rồi chậm rãi bước đi theo một hướng khác. Nhìn tuy chậm nhưng cực nhanh, thân ảnh của hắn dần dần biến mất.

Lữ tu sĩ sau khi đi ra khỏi đại môn thì dừng bước, lập tức liếc mắt nhìn về phương hướng mà Hàn Lập biến mất.

"Sao vậy? Lữ huynh có gì lo lắng à?" *Hỏa Long Đồng tử đi bên cạnh chứng kiến cảnh này cười hỏi.*

"Lo lắng? Có gì phải lo lắng chứ?" *Lữ tu sĩ trong lòng khẽ động nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ không có gì hỏi lại.*

"Tại hạ không nói thì Lữ huynh cũng có thể đoán được. Vị Hàn đạo hữu này trước đây xuất thân từ Hoàng Phong Cốc mà Lệnh hồ lão tựa hồ cùng quý sư huynh giống nhau, đều sắp đến đại hạn. Bây giờ Hoàng Phong Cốc trừ Lệnh Hồ lão quái ra thì chẳng có vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ nào khác cả, chỉ sợ trong lòng lão ta cũng nóng như lửa đốt. Dù sao nếu là tiểu tông phái thì cũng không sao cả. Nhưng Hoàng Phong Cốc là một đại môn phái, nếu không có tu sĩ Nguyên Anh Kỳ tọa trấn, đừng nói đến việc gượng dậy, không chừng còn xuất hiện họa diệt môn. Mới vừa rồi rõ ràng có người truyền âm khẩn cấp cho Hàn đạo hữu, nếu không phải Lệnh Hồ lão quái mới là lạ." *Hỏa Long đồng tử bĩu môi nói*

"Lam huynh làm sao mà biết được xuất thân của Hàn sư đệ vậy?

Tại hạ nhớ hình như chưa bao giờ đề cập việc này với Lam huynh mà." *Lữ tu sĩ không có trực tiếp trả lời, ngược lại trầm ngâm một chút rồi hỏi ngược lại*

"Điều đó cần gì Lữ huynh nói cho biết, quý tông đột nhiên xuất hiện vị trưởng lão cao thủ trẻ tuổi như thế, Cổ Kiếm Môn chúng ta tự nhiên phải điều tra một phen. Vả lại chuyện này không có gì là bí mật cả, chỉ điều tra một chút là ra thôi." *Hỏa Long đồng tử cũng không có giấu giếm, thản nhiên đáp lại.*

Tu sĩ họ Lữ nghe Hỏa Long đồng tử nói thế, không biết nói sao cho thích hợp, sau khi ngẫm nghĩ một chút, lắc đầu lia lịa nói:

"Hàn sư đệ đi gặp người xưa cũng không phải là chuyện gì kỳ quái cả. Thiết nghĩ nếu lúc đầu đệ ấy đã muốn quay về Hoàng Phong Cốc thì đã sớm ra đi rồi, cần gì phải đợi đến hôm nay."

"Nói thế cũng không sai nhưng Lệnh Hồ lão quái kia cực kỳ giảo hoạt, nếu đã dám mời Hàn đạo hữu đi thì tự nhiên phải nắm chắc một số thứ có thể đả động đến Hàn đạo hữu mới đúng." *Hỏa Long đồng tử không cho là đúng quay sang nói.*

Lữ tu sĩ trầm ngâm cả nửa ngày, trên mặt rút cuộc cũng lộ ra vẻ âu lo, thở dài một tiếng.

"Mọi chuyện đều tùy duyên vậy. Nếu Hàn sư đệ chịu quay về Hoàng Phong Cốc, ta cùng sư huynh có thể trói chân đệ ấy, không cho quay hay sao?" *Lữ tu sĩ cười khổ nói.*

Hàn Lập đi trên một con đường nhỏ vắng người, không ngừng quan sát đánh giá hai bên. Đột nhiên ánh mắt hắn dừng lại ở một tòa lầu các có hai tầng.

Tòa lầu này không tính là cao, chỉ chừng sáu bảy trượng, ở trước có một cái biển nhỏ treo trước cửa viết duy nhất một chữ "Trà" *thật to.*

Đây đích xác là một quán trà.

Mà ở phía ngoài tòa lầu có hai gã tu sĩ Trúc Cơ Kỳ mặc áo vàng *đang nhìn về phía Hàn Lập.*

Hàn Lập mỉm cười bước qua.

"Ra mắt Hàn tiền bối! Sư tổ đang ở bên trong đợi tiền bối" *Hai người vừa thấy Hàn Lập lập tức cung kính nói.*

"Biết rồi!" *Hàn Lập gật gật đầu, bất động thanh sắc đi vào.*

Gian chính của tòa lầu tựa hồ không có một bóng người.

Hàn lập do dự một chút rồi bước lên tầng hai.

Vừa lên tới tầng hai, Hàn Lập liền chạm mặt một người dáng vẻ cực kỳ lãnh tĩnh, đang ngồi một mình, thân bận hoàng bào, sắc mặt vàng vọt, đúng là vị Lệnh Hồ Lão tổ vừa mới chia tay ở đại điện.

Lão giờ phút này ngồi ngay ngắn kế bên bàn Bát Tiên ở giữa tầng hai, trên tay bưng một bát trà xanh đang từ từ thưởng thức.

Hàn Lập ánh mắt chớp động vài cái, không chần chờ đi tới vài bước, tiến đến trước mặt Lệnh Hồ Lão tổ, ngồi xuống không nói một tiếng nào, trước mặt cũng đã có một chén trà xanh được chuẩn bị từ sớm.

Lệnh Hồ lão tổ không nói gì thêm, tay phất nhẹ một cái, ấm trà trên bàn nhẹ nhàng phiêu phù bay lên, nhẹ nhàng rót vào chén trà trước mặt của Hàn Lập.

Sau đó ấm trà lại tự động bay trở lại bàn.

"Linh trà tự chế của quán này cũng không tệ. Trước tiên hãy nhấm nháp một chút đã." *Lệnh Hồ lão tổ híp mắt nhìn Hàn Lập chậm rãi nói.*

Hàn Lập cười cười, không chút phản đối, cầm lấy chén trà trước mặt, sau đó nhìn nhìn nước trà màu xanh ở trong.

"Quả thật không tệ, so với linh trà bình thường thực sự cao hơn một bậc." *Hàn Lập nhấp môi bình phẩm, thần sắc không đổi nói.*

"Ha ha! Xem ra Hàn đạo hữu cũng là người thích trà. Lão phu hẹn đạo hữu tới đây lại vừa đúng chỗ." *Lệnh Hồ Lão tổ nhẹ nhàng buông chén trà xuống ung dung nói.*

"Các hạ mời Hàn mỗ tới đây không phải chỉ để thưởng thức linh trà chứ? Có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi." *Hàn Lập không có ý vòng vo bình tĩnh nói.*

Lệnh Hồ Lão tổ đương nhiên sớm đã nhận ra hắn mà hắn cũng ẩn ước đoán được mục đích ước hẹn của đối phương.

"Một khi Hàn đạo hữu đã gấp gáp như thế, tại hạ cũng không vòng vo nữa. Không biết Hàn đạo hữu có nguyện ý quay trở lại Hoàng Phong Cốc đảm nhiệm chức vụ trưởng lão hay không?" *Lệnh Hồ lão tổ không ngần ngại nói, phảng phất như đang đề cập đến một vấn đề không có gì to tát cả.*

"Quay về Hoàng Phong Cốc?" *Trên mặt Hàn Lập không có chút biểu tình gì, chỉ là cúi đầu nhìn chén trà trong tay không nói gì thêm.*

"Sự tình năm đó vô luận là đúng hay sai. Lão phu cũng không muốn nói nhiều nữa. Hàn đạo hữu cũng biết lão phu cũng không còn sống được bao lâu nữa. Nhiều lắm chỉ hơn hai mươi năm nữa thôi thì lão phu cũng phải tọa hóa. Chỉ cần các hạ chịu quay về, Hoàng Phong Cốc chính là của các hạ. Không lẽ chỉ vì việc nhỏ của năm đó mà các hạ ôm hận đến hôm nay sao?" *Lệnh Hồ Lão tổ trong mắt chợt lóe tinh quang chậm rãi nói.*

"Việc ngày xưa Hàn mỗ đã sớm không ghi trong lòng. Hàn mỗ nếu ở vị trí đạo hữu nói không chừng cũng làm như thế. Nhưng là hôm nay tại hạ đã gia nhập Lạc Vân Tông, thực không thể quay lại Hoàng Phong Cốc nữa rồi. Lệnh Hồ đạo hữu hay là tìm một vị đạo hữu khác đi." *Hàn lập ngẩng đầu lên nhìn Lệnh Hồ lão tổ giải thích.*

"Lão phu đương nhiên biết đạo hữu hôm nay vẫn ở Lạc Vân Tông. Nhưng là Lạc Vân Tông này còn có hai vị trưởng lão nữa.

Nếu đạo hữu ở đó chẳng phải sẽ bị hạn chế sao? Nào có được sự thống khoái khi một mình nắm quyền được?" *Lệnh Hồ Lão tổ cười lạnh một tiếng nói.*

"Ta nghĩ đạo hữu đã nghĩ sai một việc. Tại hạ thực lòng không phải vì quyền thế mới gia nhập vào tông môn nào đó. Hàn mỗ chính là muốn tìm chỗ thích hợp để tu luyện mà thôi. Việc nắm giữ quyền lực Hàn mỗ đích thực không có hứng thú." *Hàn Lập nhếch miệng nói, thần sắc có chút châm chọc.*

Lệnh Hồ lão tổ nghe đến đó mày nhíu lại nhưng sau đó liền hồi phục như thường.

"Hàn đạo hữu nói vậy còn có điểm không rõ, nắm giữ quyền lực đích thực có trợ giúp lớn lao đối với việc tu luyện. Chẳng những kỳ trân, linh dược, tài liệu không cần đạo hữu tự đi tìm mà địa vị tại tu tiên giới cũng sẽ hoàn toàn bất đồng. Huống hồ cho dù đạo hữu thật sự đối với quyền lực một chút cũng không có điểm hứng thú nhưng đạo hữu chắc sẽ không quên chút điểm nhân tình ngày xưa của sư môn chứ? Phải biết rằng, tại Hoàng Phong Cốc còn có đông đảo đồng môn trước kia của đạo hữu. Nếu không có tu sĩ Nguyên Anh Kỳ tọa trấn, bổn cốc rất có thể chỉ trong một đêm bị các tông phái khác liên thủ tiêu diệt, kết quả bọn họ tự đạo hữu cũng biết." *Lệnh Hồ lão tổ bắt đầu sử dụng tình cảm để lôi kéo.*

"Làm trưởng lão ở Lạc Vân Tông những thứ như linh dược, tài liệu cũng không thiếu. Về phần địa vị tại tu tiên giới thì chẳng qua đó cũng chỉ là hư danh mà thôi, tại hạ không chút để tâm. Còn sự hưng, diệt của tông phải nguyên cũng là chuyện rất bình thường. Cho dù môn phái truyền thừa lâu cũng không phải dễ dàng diệt tuyệt. Về phần các đồng môn ngày xưa, mỗi người đều có tạo hóa của riêng mình, tại hạ lại càng không quan tâm." Hàn Lập lạnh nhạt cười, trong lòng không có một chút lung lay.

------oOo------

Chương 722: Sơ kiến ngọc phù

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lệnh Hồ Lão Tổ nghe xong lời nói của Hàn Lập liền nhíu mày lại, nhất thời không nói gì, chỉ chậm rãi cầm chén trà lên uống.

"Hàn đạo hữu nói những lời này, lão phu như thế nào lại không biết. Nhưng lão phu cùng đạo hữu không giống nhau. Lão phu ở tại Hoàng Phong Cốc đã hơn ngàn năm, tình cảm đối với nơi đây người ngoài không thể sánh bằng, tự nhiên không hề hi vọng lão phu vừa tọa hóa thì truyền thừa của Hoàng Phong Cốc bị gián đoạn. Xem ra đạo hữu đối với danh lợi thực sự không động tâm. Bất quá, nếu đạo hữu đồng ý đáp ứng kế thừa chức vị trưởng lão Hoàng Phong Cốc, lão phu nguyện ý sau khi tọa hóa sẽ đem một ít gia sản tặng cho đạo hữu. Bên trong có không ít trọng bảo lão phu cất dấu nhiều năm. Đối với tu luyện sau này của đạo hữu sẽ có hữu dụng rất lớn." Ngoài ý muốn Hàn Lập, Lệnh Hồ Lão Tổ lại đột nhiên nói.

"Lưu lại gia sản của đạo hữu cho ta? Nếu ta nhớ không lầm, không phải đạo hữu đã có môn nhân đệ tử sao?" Hàn Lập nghe vậy, trong lòng đầu tiên là giật mình, theo tiềm thức nhíu nhíu mắt nhưng sau đó lại bình tĩnh hỏi.

"Đệ tử có tu vi cao nhất của ta bất quá mới chỉ là Kết Đan trung kỳ, nếu lưu lại cho bọn hắn khác nào chiêu tai dẫn họa tới. Cho dù đạo hữu không xuất hiện, ta cũng sẽ đem đại bộ phận bảo vật xử lý theo cách khác, không để lại ở Hoàng Phong Cốc." Lệnh Hồ Lão Tổ cười lạnh một tiếng nói.

Hàn Lập sờ sờ cằm, trầm ngâm.

Nếu nói rằng hắn không động tâm bởi những lời nói vừa rồi của Lệnh Hồ Lão Tổ thì đó chỉ là giả dối. Nhưng hắn cũng biết rõ một khi tiếp nhận chức vị trưởng lão Hoàng Phong Cốc, sợ rằng sẽ đối mặt với những vấn đề khó khăn giữa Lục phái và Cửu Quốc Minh. Việc này trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể giải quyết. Huống hồ làm trưởng lão duy nhất của Hoàng Phong Cốc, hắn hiển nhiên sẽ nắm quyền to trong tay nhưng tất nhiên sẽ không tiêu diêu tự tại giống như Lạc Vân Tông.

Càng quan trọng hơn là còn liên quang thêm một ít vấn đề khó đối mặt liên quan đến Nam Cung Uyển cùng Yểm Nguyệt Tông.

"Đa tạ ý tốt của đạo hữu, Hàn mỗ thấy tốt hơn là không nên đề cập đến việc gia nhập Hoàng Phong Cốc nữa." Sau khi suy nghĩ kỹ trong chốc lát, Hàn Lập liền lắc đầu cự tuyệt.

Lệnh Hồ Lão Tổ nghe vậy, cũng không có tức giận, chỉ là trên mặt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

"Điều kiện như thế mà đạo hữu cũng không đáp ứng, xem ra Hàn đạo hữu thật tình muốn nhúng tay vào vũng nước đục của sáu phái chúng ta. Nếu đã vậy thì lão phu sẽ đem điều kiện này cải biến đi một chút." Lệnh Hồ Lão Tổ sau khi thở dài liền nói.

"Cải biến như thế nào?" Thần sắc Hàn Lập khẽ động, tò mò hỏi.

"Như vầy đi, đạo hữu không cần làm trưởng lão Hoàng Phong Cốc chúng ta nhưng ta sẽ đưa cho đạo hữu ba kiện trọng bảo để đổi lấy ba lần hiệp trợ Hoàng Phong Cốc của đạo hữu khi sinh thời, đạo hữu nghĩ như thế nào? Đương nhiên loại viện thủ này sẽ nằm trong phạm vi khả năng của đạo hữu." Lệnh Hồ Lão Tổ cười khổ nói.

"Trong phạm vi năng lực, xuất thủ tương trợ ba lần?! Điều kiện này cũng không tính là quá phận, ta có thể đáp ứng." Đối với yêu cầu này của Lệnh Hồ Lão Tổ, Hàn Lập ngẫm sơ qua rồi rất nhanh gật đầu đáp ứng.

Mặt Lệnh Hồ Lão Tổ liền lộ vẻ mỉm cười, theo sau liền lấy từ bên hông ra ba kiện đồ vật đặt lên trên bàn, dường như lão đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Hàn Lập không nói thêm cái gì, ánh mắt rơi vào trên ba dạng đồ vật, đánh giá một chút.

Một cái tiểu thuẫn phát ra ánh sáng màu lam, một cái bình ngọc màu đỏ và một ngọc bội màu đen.

Hàn Lập không khách khí cầm lấy tiểu thuẫn trước mặt.

Tiểu thuẫn vừa vào trong tay, Hàn Lập liền cảm thấy được sự mềm mại, nhẹ nhàng giống như không có vật gì tồn tại vậy. Điều này làm cho Hàn Lập cả kinh, liền cẩn thận xem xét. Với kiến thức hôm nay của mình mà hắn cũng không biết là dùng loại tài liệu nào chế thành.

"Đây là kiện cổ bảo ta tìm được từ lâu, thời gian theo ta không ngắn, ta gọi là Lam Quang Thuẫn. Thần thông của bảo vật này không nhỏ, hơn nữa khi đối mặt với công kích thuộc tính hỏa càng vô cùng thần diệu. Sau này đạo hữu thử một lần thì sẽ biết ta nói không sai." Lệnh Hồ Lão Tổ nhìn tiểu thuẫn trong tay Hàn Lập, ẩn lộ một tia không cam lòng nói.

Tay Hàn Lập vuốt ve tiểu thuẫn một chút, đem vật ấy để lại trên bàn nhưng trong lòng cũng biết bảo vật này đích xác không tầm thường, đối phương hẳn là không có nói sai.

Tiếp theo hắn cầm lấy cái bình ngọc màu đỏ.

"Thứ trong bình là ta năm đó một mình tiến vào sâu trong Mộ Lan thảo nguyên, diệt sát một con thất cấp yêu thú Thiết Sí Điêu, lấy được nội đan của yêu thú. Đây chính là tài liệu cực kỳ trân quý. Bất luận là luyện đan hay là sử dụng theo cách khác, tác dụng cũng đều không nhỏ." Lệnh Hồ Lão Tổ thấy vậy, lại giới thiệu.

"Thất cấp yêu đan!" Hàn Lập vừa nghe vậy, ánh mắt không lộ chút gì nhưng trong lòng lại thở dài một hơi. Mặc dù thất cấp yêu đan tại Thiên Nam xem như vô cùng quý hiếm nhưng đối với hắn thật sự chỉ là thứ vô tác dụng.

Vì vậy hắn thoáng cười mở bình ra, hướng bên trong liếc mắt một cái, sau đó liền đem nó đặt trở lại trên bàn. Ánh mắt rơi vào kiện đồ vật cuối cùng.

Nhưng lần này Lệnh Hồ Lão Tổ lại cười quỷ dị, cũng không có chủ động mở miệng giới thiệu cái gì.

Mà ánh mặt Hàn Lập lại chớp động nhìn cái ngọc bội này, không nói một lời.

"Đây chẳng lẽ là ngọc phù được luyện chế bởi thượng cổ tu sĩ?" Hàn Lập nhìn trong chốc lát, rút cuộc mở miệng nói nhưng không quá tin tưởng.

Lệnh Hồ Lão Tổ nghe thấy lời này của Hàn Lập thì trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

"Hàn đạo hữu trước kia đã gặp qua sao? Đã từng nhìn thấy loại ngọc phù này? Theo lão phu biết, loại phù thời kỳ thượng cổ đặc biệt này đã sớm thất truyền từ lâu tại Thiên Nam rồi. Tu sĩ bản địa càng không có mấy người biết." Lão giả tò mò hỏi.

"Chỉ là ngẫu nhiên quen biết một vị đạo hữu biết thứ này nên tại hạ có nghe nói qua một ít." Hàn Lập mỉm cười, hời hợt nói.

"Ngọc phù này là lão phu trong một lần mạo hiểm cửu tử nhất sinh mới lấy được. Vật này tuyệt đối không đơn giản, mặc dù ta đến nay cũng không nắm giữ được phương pháp sử dụng chính xác, chỉ có thể phát động một chút uy năng của ngọc phù. Nhưng cho dù chỉ là như thế thần thông của nó cũng đủ dọa người, ta từng mấy lần dùng vật ấy để đánh bại cường địch. Có lẽ là một tinh phẩm được tỉ mỉ luyện chế bởi một vị cổ tu sĩ tinh thông đạo phù."

Ngọc phù nọ *"vù"* một tiếng, bị lão giả thu vào trong tay. Sau đó vài câu chú ngữ trầm thấp từ trong miệng phát ra, tiếp theo giương bàn tay lên, ngọc phù hóa thành một đoàn hắc quang, sau đó âm phong băng hàn thấu xương thổi qua, một cái hắc hồng đại thủ (bàn tay lớn màu đỏ thẫm) yêu dị bỗng nhiên di động trên đầu Lệnh Hồ Lão Tổ.

Thứ này tỏa ra ánh sáng đỏ đậm, năm ngón tay mở ra, hắc sắc âm hỏa chớp động, một cổ khí âm u theo bàn tay xuất hiện, tràn ngập cả tửu quán.

Mặt hàn lập cả kinh, trong lòng rùng mình.

"Đây là ta sau khi tìm được ngọc phù, nghiên cứu hơn mấy trăm năm mà chỉ có thể sử dụng được mỗi một cái thần thông duy nhất này. Dùng nó huyễn hóa thành quỷ thủ, trừ khi gặp bảo vật chí cương chí dương, cơ hồ không vật gì không bắt được. Mà chỉ cần bị nó bắt lấy, cổ bảo mà hơi yếu một chút, thần thông liền lập tức mất hết, ngoan ngoãn chịu trói. Nết bắt được đỉnh cấp bảo vật thì linh tính của bảo vật đó cũng sẽ mất đi nhiều, uy lực giảm bớt." Lệnh Hồ Lão Tổ vừa nói, thần niệm một bên vừa động, hắc sắc quỷ thủ đột nhiên bành trướng lên, hướng bàn gỗ phụ cận lao tới.

Hắc sắc âm hỏa vô thanh vô tức đảo qua, bản gỗ vừa tiếp xúc trong nháy mắt liền biến mất, tựa như chưa từng có.

Nhìn thấy cảnh này, Hàn Lập liền hít một ngụm khí lạnh.

Thứ này thoạt nhìn có chút giống với thần thông huyền diệu Phân Thần Hóa Hình công của ma đạo. Nhưng độc thủ lại xuất ra từ trên ngọc phù, tự nhiên sẽ không lo lắng việc sau này phân thần sẽ bị tổn thương. Ngoài ra xem bộ dáng âm hỏa quỷ dị nọ, hẳn là có chỗ thần diệu khác.

"Ngọc phù này khẳng định có chỗ thần diệu khác, đáng tiếc thời gian của ta không còn nhiều lắm, không có cơ hội tìm hiểu bí mật này. Đạo hữu tuổi còn trẻ, sẽ có hi vọng lớn hơn ta. Bất quá uy lực trong này có thể đã dùng hơn phân nửa, Hàn đạo hữu sau này phải cẩn thận sử dụng." Lệnh Hồ Lão Tổ vừa nói, hướng độc thủ nọ điểm chỉ, đại thủ một lần nữa hóa thành một đạo hắc quang, bay trở về trên mặt bàn, hiện ra nguyên hình của ngọc phù.

Hàn Lập trên mặt mỉm cười, hắn cảm thấy rất hứng thú đối với kiện ngọc phù cuối cùng kia.

Cho dù ngọc phù này không lợi hại như Lệnh Hồ Lão Tổ nói thì hắn cũng có thể từ nó tìm hiểu đạo phù tâm đắc của cổ tu sĩ, khẳng định sẽ có trợ giúp không nhỏ đối với hắn sau này.

Vì vậy khi Hàn Lập nghe Lệnh Hồ Lão Tổ giới thiệu xong hết, tay áo lúc này liền hướng mặt bàn phất một cái, ba dạng đồ vật nhất thời biến mất không thấy.

Nhưng trên bàn lại xuất hiện ba cái trận bàn màu trắng trong suốt.

"Ba trận bàn này đều là pháp khí mà đích thân ta luyện chế ra, người khác không thể bắt chước. Sau khi đạo hữu tọa hóa, nếu Hoàng Phong Cốc thật sự gặp phải phiền toái gì mà ta có thể giải quyết, ta quyết không chối từ." Hàn Lập ngẩng đầu nhìn Lệnh Hồ Lão Tổ, bình tĩnh nói.

"Tốt, có những lời này của Hàn đạo hữu là được rồi. Cũng xem như ta đã cố gắng hết sức cho sự tình sau này của Hoàng Phong Cốc." Lệnh Hồ Lão Tổ cười cười, thản nhiên nói.

Bất quá nếu chính sự đã bàn xong, Hàn Lập cũng không có ý tứ ở lại, lúc này liền đứng dậy cáo từ. Lệnh Hồ Lão Tổ cũng không có giữ lại, khách khí vài câu, đưa mắt nhìn Hàn Lập không chút vội vàng đi xuống cầu thang.

Sau đó ý cười trên mặt lão quái liền thu lại, im lặng nhìn chằm chằm ấm trà trên bàn, tựa hồ như đang lâm vào trầm tư.

Mà sau khi Hàn Lập rời khỏi trà lâu thì hắn cũng không có lập tức trở về chỗ ở mà ngẩng đầu nhìn sắc trời một chút, liền tùy tiện tìm một góc yên tĩnh lấy ra ngọc giản mà bạch bào trưởng lão Thiên Cực Môn cho hắn, sau khi dùng thần thức cẩn thận quét qua một lần, sắc mặt liền lộ ra một tia do dự.

Quyển 5: Danh Chấn Nhất Phương

------oOo------

Chương 723: Lưỡng Nghi hoàn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nhìn nhìn ngọc giả ở trong tay, nét mặt đăm chiêu suy nghĩ một chút, sau đó thanh quang chợt lóe, ngọc giản liền biến mất rồi hắn nhanh chóng bước đi tới một nơi nào đó.

Liên tục xuyên qua hơn phân nửa Điền Thiên Thành, Hàn Lập đi đến một góc hẻo lánh, dừng lại trước một cửa hàng tạp hóa thoạt nhìn rất bình thường.

Tại trên cửa quán có treo một bảng hiệu bằng gỗ đen, bên trên viết hàng chữ *"Ngọc Hòa hiên"* tựa như rồng bay phượng múa.

Hàn Lập dò xét vài lần rồi chậm rãi đi vào.

Bên trong không lớn, chỉ có một gian phòng rộng khoảng bảy trượng, đại đa số là bán phù lục, nguyên liệu, đồ vật bình thường, kế bên có một cánh cửa nối thẳng ra phía sau.

Trước cửa có một trung niên nhân áo bào màu xám tro ngồi phía sau quầy, đang nhìn vào một cuốn sổ nhỏ như là sổ kế toán.

Thần thức Hàn Lập đảo qua đối phương, liền nhìn ra tu vi người này cực thấp, chỉ có Luyện Khí kỳ mà thôi. Hơn nữa tướng mạo tầm thường, thuộc dạng thường nhân mà không ai chú ý tới.

Trưởng quầy vừa thấy Hàn Lập tiến vào, lập tức tươi cười đứng dậy, vội vàng nghênh đón.

"Tiền bối, ngươi muốn tìm cái gì, loại hàng hóa gì bổn điếm cũng có, tuyệt đối có thể thỏa mãn ý muốn của tiến bối." Vị trung niên nhân này nói ra lời mà tất cả các chưởng quầy đều nói.

Hàn Lập mỉm cười, bàn tay lật lại, một khối ngọc giản màu xanh biếc xuất hiện, trực tiếp nhét vào trong tay trung niên nhân. Chưởng quỹ thấy ngọc giản trong tay, thần sắc liền biến đổi, vội vàng đem ngọc giản thu lại, cung kính nói:

"Xin hỏi tôn tính của tiền bối?"

"Hàn!" Hàn Lập lơ đãng trả lời.

"Thì ra là Hàn tiền bối, tổ sư đã sớm nói qua Hàn tiền bối sẽ tới, chỉ là không nghĩ lại nhanh như vậy. Xin mời Hàn tiền bối theo tại hạ." Trung niên nhân cung kính nói, sau đó nghiêng người mời Hàn Lập tiến vào cánh cửa ở bên cạnh.

Hàn Lập gật đầu, ung dung tiến vào.

Có chút ngoài dự liệu của hắn, địa phương bên trong giống như kho hàng. Toàn bộ đều là các tủ gỗ đủ loại kiểu dáng, đem vách tường che chắn nghiêm mật.

Tu sĩ trung niên tiến tới trước vài bước, đi tới một cái tủ, đưa tay nhẹ nhàng nhấn vào một góc. Nhất thời hai cái tủ gỗ phân ra, lộ ra một vách tường trống trơn.

"Bởi vì sợ nếu bày cấm chế, bị một ít khách đi vào cảm ứng được, cho nên cơ quan bên ngoài đều là dùng phương pháp của thế tục cả." Chưởng quỹ một bên vừa đi tới trước, một bên vừa mở miệng giải thích.

Hàn Lập nghe vậy thần sắc vẫn bình thường, cũng không cảm thấy cái gì khác thường.

Trung niên nhân dùng chân giẫm lên một tảng đá tại vách tường, âm thanh *"két két"* vang lên, sau đó lộ ra một cái thông đạo âm u.

"Bên trong vãn bối không có tư cách tiến vào, tiền bối hãy tự mình đi xuống." Chưởng quầy lùi sang một bên, cười bồi nói. Hàn Lập nhướng mày, thần thức đảo qua bên trong, linh khí trong thông đạo như có như không, phi thường yếu ớt. Sau khi hướng chỗ sâu bên trong dò xét một lần nữa, lại bị một tầng cấm chế ngăn

lại. Bất quá lấy tao nghệ trận pháp của Hàn Lập, liếc mắt một cái liền phán đoán được, đây chỉ là một cái bình chướng che chắn linh giác đơn giản. Mặc dù có thể mạnh mẽ đột phá, nhưng người ở bên trong khẳng định cũng sẽ nhận thấy được.

Hàn Lập có chút chần chờ.

Mặc dù hắn tin tưởng lão giả Thiên Cực Môn nọ sẽ không ngu đến mức không để Điền Thiên Thành vào mắt mà động tay động chân. Nhưng hắn cũng không nghĩ vì một người chưa biết là địch hay bạn lại tiến vào một nơi phong bế không biết nông sâu.

Ngay lúc Hàn Lập đang do dự, người bên trong như đoán được nghi ngờ của Hàn Lập. Trong giây lát, liền đem bình chướng ngăn cản thần thức kia triệt hồi đi.

Hàn Lập trong lòng khẽ động, biết đối phương vì muốn lấy tín nhiệm của hắn nên mới làm thế.

Lúc này hắn cũng không khách khí nữa mà lập tức dùng thần thức đem tình hình phía dưới dò xét rõ ràng một lần, kết quả đã khiến hắn kinh ngạc.

"Nguyên lai là hắn! Thật có chút ý tứ."

Miệng Hàn Lập thì thào nói hai câu, không tiếp tục chần chờ nữa, liền đi vào trong thông đạo.

Chưởng quầy vừa thấy thân hình Hàn Lập biến mất trong thông đạo, lúc này mới đem cửa vào khép lại, dịch chuyển tủ gỗ về vị trí cũ. Sau đó mới làm như không có chuyện gì trở lại quầy.

Thông đạo rất dài, thông xuống đất hơn mười trượng, hiển nhiên là vì muốn bảo trì tính chất bí mật nên mới cố ý làm như thế. Hàn Lập sau khi đi một lúc, liền nhìn thấy một điểm sáng chớp động phía trước, biết đã tới nơi, liền bước nhanh vài bước, đi vào bên trong một cái phòng đá.

Phòng rất lớn nhưng lại trống rỗng, ngoại trừ mấy cái bồ đoàn cũng không có vật gì khác.

Mà đối diện với cửa vào có hai người đang khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, mỉm cười nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập cũng không nói gì, tiến tới ngồi xuống một cái bồ đoàn ở góc.

"Thật không nghĩ tới người tìm ta lại là đạo hữu. Có thể ở chỗ này nhìn thấy các hạ, thật là ngoài ý liệu của tại hạ." Hàn Lập hướng một người trong đó cười khẽ nói.

Mà người nọ đội một cái mũ cao, mặc áo màu lam, thấy Hàn Lập nói như thế, không khỏi cười rộ lên.

"Đích xác, chính là bổn hầu cũng đã nghĩ sẽ khó tránh khỏi tai kiếp. Sau khi ta và ngươi chia tay, vốn tưởng rằng đã chạy thoát. Ai ngờ lại bị đối phương thi triển bí thuật truy tung trên người, bị bọn họ đuổi kịp tại biên giới thảo nguyên Mộ Lan. Nhưng trời không tuyệt đường, sau đó lại gặp được một đội pháp sĩ cao cấp đang tìm kiếm chúng ta, kết quả thừa dịp hỗn loạn, cuối cùng may mắn trốn trở về. Đối với mấy người ra tay với ta, hiển nhiên sau này sẽ từ từ tính sổ."

Nói tới khúc sau, thanh âm của vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ kia lộ vẻ âm độc.

Người này đúng là Nam Lũng Hầu mà ngày đó bị đám tu sĩ tìm kiếm bảo vật đuổi giết, sắc mặt hắn hôm nay xám trắng, khí sắc hư nhược, hẳn là tổn hao nguyên khí không ít.

Người bên cạnh hiển nhiên chính là vị lão giả áo trắng Thiên Cực Môn đã ước hẹn với hắn.

"Dưới tình huống này, Nam Lũng đạo hữu vẫn có thể thoát thân, tại hạ cực kỳ bội phục. Bất quá Nam Lũng đạo hữu sao không về động phủ dưỡng thương mà lại vội vã tìm ta, thậm chí còn phiền vị đạo hữu này phái đệ tử làm phiền thị thiếp của tại hạ. Điều này Hàn mỗ có chút khó hiểu." Vẻ tươi cười trên mặt Hàn Lập thu lại, trong giọng nói mơ hồ lộ ra ý bất mãn.

"Ha ha! Hàn đạo hữu đã hiểu lầm rồi. Bất đắc dĩ bổn hầu mới làm như thế. Đạo hữu có biết hay không, tình huống của ngươi bây giờ cùng ta cũng không sai biệt lắm, mấy người kia nhất định cũng sẽ đuổi giết ngươi, Tại hạ sợ đạo hữu không biết sự hung hiểm trong đó, gặp phải ám toán cho nên mới ra hạ sách này. Mà vị này chính là bạn bè sinh tử chi giao của tại hạ, đạo hữu Tuyền Kì Tử thuộc Thiên Cực Môn. Vốn lần trước tìm kiếm bảo vật, bản hầu cũng muốn mời hắn cùng đi, đáng tiếc vị chí hữu này có việc trong tông, không thể phân thân được." Nam Lũng Hầu trước giải thích vài câu, tiếp theo ngón tay chỉ lão giả bên cạnh giới thiệu.

Thái độ của Nam Lũng Hầu lúc này đối với Hàn Lập, không giống như lần đầu găp mặt, trong giọng nói đã lộ ra sự khách khí dị thường.

Điều này là do việc Hàn Lập có thể nhất cử diệt sát một gã tu sĩ Nguyên Anh, nên đối với Hàn Lập có vài phần kiêng kỵ.

Lúc này lão giả áo trắng mỉm cười, hướng Hàn Lập chắp tay, có vẻ nhận lỗi nói:

"Cách làm của tại hạ có chút đắc tội, mong rằng Hàn đạo hữu không lấy làm phiền."

"Không sao cả. Nếu sự tình đã có nguyên nhân, tại hạ cũng không truy cứu. Bất quá chuyện Nam Lũng huynh mới vừa rồi nói là có liên quan đến việc ta lấy đi hộp ngọc nọ sao?" Hàn Lập sau khi khoát tay, đột nhiên hỏi.

"Đạo hữu đoán không sai. Theo ta được biết vì muốn mua chuộc mấy người nọ cùng nhau tìm kiếm bảo vật, Quỷ Linh Môn bỏ ra vốn rất lớn nên bắt buộc phải lấy được lộ tuyến đồ (đường đi) cùng phương pháp ra vào Trụy Ma Cốc của Thương Khung Thượng Nhân. Mà Hàn đạo hữu lại có trong tay một vật phẩm cần có để tiến vào Trụy Ma Cốc, chỉ đồng thời sử dụng cùng lộ tuyến đồ trong tay Nam Lũng huynh mới có thể tránh né tuyệt đại bộ phận nguy hiểm trong cốc, lấy được bảo vật." Tuyền Ki Tử nghiệm sắc mặt, ngưng trọng nói.

"Vật cần có để tiến vào Trụy Ma Cốc?! Đạo hữu muốn nói chính là

chiếc nhẫn màu đen kia sao?" Hàn Lập nghe vậy giật mình một chút nhưng lập tức nhớ tới cái gì đó, liền chậm rãi nói.

"Lưỡng Nghi hoàn quả nhiên là trong tay của Hàn huynh, việc này thật sự rất tốt." Tinh thần Nam Lũng Hầu rung lên, sắc mặt trở nên kích động.

"Lưỡng nghi hoàn?" Hàn Lập nhíu mày, cảm giác được như là đã nghe nói qua ở nơi nào. Thoáng suy nghĩ một chút, hắn đột nhiên cả kinh, nhìn chằm chằm Nam Lũng Hầu có chút kinh nghi hỏi.

"Chính là thứ năm xưa Huyền Hoàng Lão Nhân dùng thiên ngoại vẫn thiết (sắt rơi từ trên trời xuống_damap) luyện chế thành? Nghe nói bảo vật này lúc bình thường không có chút thần thông nào nhưng là khi đụng tới Bắc Cực nguyên quang thì có thể thao túng nguyên quang, giết người vô hình. Xem như là một món pháp bảo "gân gà" *(bỏ thì tiếc mà để lại thì chẳng được gì mấy - damap) của tu tiên giới có phải không?"*

"Hàn đạo hữu quả nhiên có kiến thức rộng lớn. Không sai! Chính là vật ấy. Lưỡng Nghi hoàn này chia làm âm dương nhị hoàn, có âm hoàn trong người cũng không sợ nguyên quang làm tổn thương thân thể, còn dương hoàn mới có khả năng thao túng nguyên quang tấn công địch. Mà trong tay đạo hữu hẳn là âm hoàn. Năm đó chính là bởi vì Thương Khôn Thượng Nhân mượn được âm hoàn, mới có thể may mắn xuyên qua địa phương có nguyên quang trong cốc, toàn thân trở ra. Mà theo ta được biết, mặc dù cũng có các bảo vật và phương pháp khác để tránh được Bắc cực nguyên quang nhưng hoặc phải cần một số lượng lớn tu sĩ bày đại trận phòng hộ hoặc những bảo vật kia đều đã vô tung vô tích, không có cách nào tìm được nữa." Nam Lũng Hầu bình tĩnh giải thích cho Hàn Lập.

"Ý của đạo hữu là." Hàn Lập nhìn hai người hỏi, trong lòng lại thầm đánh giá lợi hại trong đó.

Quyển 5: Danh Chấn Nhất Phương

------oOo------

Chương 724: Hỏa Thiềm cổ thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Rất đơn giản, ta và Tuyền Ki Tử đạo hữu muốn cùng Hàn đạo hữu liên thủ, ba người chúng ta sẽ đi vào Trụy Ma Cốc lấy bảo vật. Đợi khi tìm được bảo vật, thực lực chúng ta tự nhiên sẽ tăng mạnh, không cần sợ ai nữa." Ánh mắt Nam Lũng Hầu chớp động nói, thần sắc phi thường bình tĩnh.

Hàn Lập nghe vậy, không có lập tức trả lời, hai mắt nhíu lại nhìn hai người đối diện chằm chằm không nói gì.

Sau khi nghe được chiếc nhẫn màu đen chính là Lưỡng Nghi hoàn được đồn đại, hắn liền lập tức nhớ tới một chiếc nhẫn khác lấy được từ trong tay sư tỷ của Nam Cung Nguyệt.

Nếu hắn đoán không sai thì vật nọ hẳn là Dương hoàn.

Thật không nghĩ tới mình vừa mới lấy được hai chiếc nhẫn kia liền lập tức biết được công dụng của nó.

Hàn Lập âm thầm cười khổ, cảm thấy thật sự quá trùng hợp.

"Nghe ý tứ của Nam Lũng đạo hữu, hẳn là đã tìm được phương pháp tiến vào Trụy Ma Cốc. Không biết nếu có Lưỡng Nghi hoàn tương trợ, đạo hữu đại khái có thể nắm chắc bao nhiêu phần tìm được bảo vật mà vẫn có thể toàn thân trở ra? Trụy Ma Cốc được xưng là Thiên Nam đệ nhất hiểm địa, chuyện như vậy không thể nói giỡn. Hàn mỗ cũng không nghĩ vì muốn lấy bảo vật mà nhận lấy kết cục tử vong." Hàn Lập thở dài một tiếng, do dự nói.

Nghe Hàn Lập nói thế, Nam Lũng Hầu cùng Tuyền Ki Tử liếc mắt nhìn nhau một cái, lát sau, sau đó Nam Lũng Hầu mới trầm giọng nói.

"Nếu Hàn đạo hữu đã hỏi như thế, tại hạ cũng không muốn giấu diếm. Theo lưu ngôn của Thương Không Thượng Nhân thì Trụy Ma Cốc đích xác rất nguy hiểm, một khi không cẩn thận sẽ bị hút vào trong một khe nứt không gian biến hóa vô thường, ngoài ra còn có rất nhiều khu vực lưu lại thượng cổ cấm chế cũng rất khó lòng phòng bị. Thành thật mà nói, mang đạo hữu đi vào thì không thành vấn đề, tối thiểu có tám chín phần nắm chắc thành công. Nhưng nếu là tầm bảo thì thật khó nói. Bởi vì địa phương càng nguy hiểm thì xác suất có thể có bảo vật càng lớn. Còn ở bên trong gặp phải cái gì, đừng nói là bản hầu, dù cho là Thương Khôn Thượng Nhân đi nữa cũng không thể nói rõ. Bởi vì tu vi Thương Không Thượng Nhân bị tổn hao nhiều nên năm đó cũng chưa từng xâm nhập vào trung tâm của Trụy Ma Cốc, chỉ là ở bên ngoài tìm bảo vật mà thôi. Tuy nhiên điều này cũng cho thấy bảo vật chân chính trong cốc từ thời kỳ thượng cổ cho đến bây giờ cũng không ai lấy được. Nếu mạo hiểm một chút khẳng định có thể thu hoạch rất lớn."

Càng nói giọng Nam Lũng Hầu càng gợi lên sự hấp dẫn.

"Đương nhiên,nếu đạo hữu thật không muốn mạo hiểm, cũng có thể đem Lưỡng Nghi hoàn bán lại cho hai người chúng ta. Thứ khác không có nhưng một ít linh thạch chắc là hai người chúng ta có thể xuất ra được. Nhưng lão phu cũng nói thật rằng tu sĩ thượng cổ có rất nhiều đan dược, hiệu lực thần kỳ đến khó tin. Nếu tìm được, đột phá Nguyên Anh trung hậu kỳ cũng chỉ là chuyện trong tầm tay. Thậm chí nói không chừng, còn có thể tìm được bí mật liên quan đến chuyện tu sĩ Hóa Thần Kỳ biến mất. Dù sao tu sĩ sau khi tiến vào Hóa Thần Kỳ, thật sự là đã phi thăng vào linh giới như trong truyền thuyết hay là xảy ra biến cố khác vẫn chưa ai biết. Không lẽ đạo hữu không muốn tìm hiểu đến cùng." Tuyền Ki Tử ở một bên, lúc này cũng đột nhiên mở miệng nói.

Tinh quang trong mắt Hàn Lập chớp động không thôi, sau khi trầm ngâm trong chốc lát, nói ra vài câu nằm ngoài dự kiến của hai người:

"Nếu Hàn mỗ đoán không sai, hai vị tựa hồ rất muốn tại hạ gia

nhập hành trình tiến vào Trụy Ma cốc. Không biết có thể cho biết nguyên do không? Dù sao tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cũng có không ít, cần gì nhất định phải là tại hạ."

Lời kia vừa thốt ra, thần sắc Nam Lũng Hầu cũng Tuyền Ki Tử liền khựng lại, tiếp theo lộ ra một tia xấu hổ.

Nam Lũng Hầu nhếch miệng, sau khi cười khổ, liền lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Kỳ thật nếu đạo hữu không hỏi, tại hạ cũng muốn nhắc tới việc này. Trong Trụy Ma Cốc nọ ngoại trừ nguy hiểm đến từ cấm chế, khe nứt không gian, bên trong còn có vài con man hoang cổ thú vẫn còn tồn tại cho đến nay. Một trong số đó chính là Hỏa Thiềm (cóc lửa) cổ thú đáng lẽ sớm đã diệt chủng. Mặc dù linh trí con Hỏa Thiềm này vẫn chưa khai mở nhưng đã sống không biết bao nhiêu vạn năm, một thân Thiên Lân Yêu Hỏa cực kỳ lợi hại. Theo di ngôn thuật lại của Thương Khôn Thượng Nhân, yêu hỏa của nó so với anh hỏa của tu sĩ Nguyên Anh chúng ta thì lợi hại hơn nhiều. Mà ngày đó thấy đạo hữu thi triển ra lam sắc hàn diễm, có thể trong nháy mắt ngưng kết pháp thể tu sĩ Nguyên Anh kỳ, công pháp Băng thuộc tính bình thường so với công pháp của đạo hữu thực không thể sánh bằng. Hẳn là có thể khắc chế con Hỏa Thiềm này."

"Lời này của đạo hữu là có ý gì? Chẳng lẽ con Hỏa Thiềm kia chắn trên đường vào cốc?" Hàn Lập sau khi sửng sốt, mặt liền lộ vẻ cổ quái hỏi.

"Cái này không phải mà là cổ thú nọ có liên quan đến một khối di hài của cổ tu sĩ. Vị trí khối cổ hài này cực kỳ an toàn, xung quanh không có thượng cổ cấm chế, cũng không có xuất hiện cái khe nứt không gian nào. Nhưng cái hang của con Hỏa Thiềm nọ lại nằm gần ngay đó. Năm đó Thương Khôn thượng nhân cũng định tiến lại gần nhưng khi giao thủ sơ qua với Hỏa Thiềm nọ, liền biết không địch lại nên vội vàng thối lui nhưng vẫn bị dính hỏa độc, thiếu chút nữa không thể sống sót ra khỏi Trụy Ma Cốc." Tuyền Ki Tử cũng khôi phục thần sắc bình thường nói.

"Ta hiểu rồi. Hai vị đạo hữu là muốn ta đối phó với con Hỏa Thiềm

này rồi nhân cơ hội lấy bảo vật." Hàn Lập cười khổ vài tiếng, lẩm bẩm nói.

"Đối phó Hỏa Thiềm thú, chung quy so với đối mặt thượng cổ cấm chế cùng khe nứt không gian tốt hơn nhiều. Chỉ cần có phương pháp thích đáng, hơn nữa có công pháp Băng thuộc tính của đạo hữu thì hoàn toàn không thành vấn đề. Huống hồ cũng không phải kêu đạo hữu diệt sát con thú này, chỉ là muốn dẫn dụ nó rời đi để có thể lấy bảo vật. Chỉ cần tìm được Túi trữ vật của cổ tu sĩ, bảo vật bên trong cũng đủ cho chúng ta phân chia." Nam Lũng Hầu có chút hưng phấn bổ sung.

"Chiếu theo hai vị nói, chỉ cần sau khi vào cốc đối phó con Hỏa Thiềm nọ, không cần xông loạn vào khu vực khác, hẳn là vẫn an toàn." Hàn Lập sau khi ngẫm lại, không chút biểu tình hỏi.

"Nếu vận khí tốt, bảo vật trong di hài có lẽ cũng đủ. Hiển nhiên không cần mạo hiểm nữa." Nam Lũng Hầu gật đầu khẳng định.

"Cho dù như vậy hai người hoàn toàn có thể mượn thế lực của Thiên Cực Môn đi làm việc này, chung quy so với ba người chúng ta đơn đả độc đấu thì mạnh hơn nhiều. Ta cũng không tin, bên trong Thiên Cực Môn không tìm được tu sĩ có công pháp Băng thuộc tính." Khóe miệng Hàn Lập nhếch lên, như cười như không nói.

"Khụ! Xem ra đạo hữu không biết lợi hại của Bắc Cực nguyên quang, cho dù ba người chúng ta có được Lưỡng Nghi hoàn nhưng uy lực của nó nhiều lắm cũng chỉ có thể che chở ba người mà thôi. Nếu thêm một người cũng không được. Về phần Thiên Cực Môn, đạo hữu hẳn là càng rõ ràng. Sau khi trải qua chuyện đám người Quỷ Linh Môn, bản hầu sao còn có thể dễ dàng tin người. Dù là Hàn đạo hữu, nếu không phải tại Mộ Lan thảo nguyên vẫn không động thủ đối với tại hạ, lúc gần đi còn giúp ta một tay thì bản hầu cũng không tìm đạo hữu để hợp tác đâu." Hai mắt Nam Lũng Hầu vốn vô thần, đột nhiên hiện lên hàn quang, có chút cứng rắn nói.

"Nói như vậy thì Nam Lũng huynh dĩ nhiên tin tưởng tại hạ. Hàn mỗ thật sự cảm thấy rất vinh hạnh!" Hàn Lập nghe lời này, cũng

không lộ ra khác thường, chỉ là mỉm cười nói.

"Hàn đạo hữu, hai người chúng ta chuyện gì cũng đã nói hết. Đạo hữu có phải là nên quyết định hay không?!" Tuyền Ki Tử nhẹ thở một hơi, sau đó nhìn Hàn Lập chằm chằm không chớp mắt nói.

"Hai vị đạo hữu định lúc nào đi Trụy Ma Cốc lấy bảo vật, chẳng lẽ trong thời gian sắp tới đây?" Hàn Lập không có trực tiếp trả lời, ngược lại hỏi một câu.

"Cái này không phải. Mặc dù khe nứt không gian Trụy Ma Cốc nọ hơn phân nửa là xuất hiện ngẫu nhiên nhưng cách mỗi năm mươi năm sẽ có một thời kỳ ổn định, dài khoảng một năm. Mà lúc trước khi tiến vào Mộ Lan thảo nguyên, ta đã đặc ý quan sát một lần. Thời điểm ổn định kế tiếp, tối thiểu còn có ba bốn năm nữa. Trước đó chúng ta cũng có đủ thời gian để chuẩn bị." Nam Lũng Hầu không chần chờ nói.

"Nếu có thời gian dài như thế, tại hạ cần phải cẩn thận suy tính một chút. Như vậy đi, cách thời gian Trụy Ma Cốc ổn định trước một năm, tại hạ sẽ cho hai vị câu trả lời rõ ràng. Đến lúc đó cho dù tại hạ không thể đi vào Trụy Ma Cốc, tại hạ cũng sẽ đem Lưỡng Nghi hoàn cho hai vị mượn." Hàn Lập sờ sờ cằm, trong lòng rút cuộc đã có chủ ý, nói.

Nghe câu trả lời nước đôi như thế, hai người Nam Lũng Hầu hiển nhiên là không quá hài lòng.

Nhưng Hàn Lập cũng không thể tùy tiện đáp ứng đi tới địa phương hung hiểm như thế một cách chắc chắn được.

Dù sao hắn khác với hai người, nhìn Nam Lũng Hầu cùng Tuyền Ki Tử, Hàn Lập cũng thấy được hai người bọn họ đã sắp đến gần thọ nguyên, vì cơ hội cuối cùng, bọn họ đương nhiên nguyện ý mạo hiểm một phen, ngược lại hắn vẫn còn trẻ, chuyện mạo hiểm này thật sự có chút trù trừ, tự nhiên nếu có thể kéo dài thì nên kéo dài."

Dù sao thế sự biến ảo rất nhanh, đợi sau khi quan sát tình huống một chút rồi quyết định cũng không muộn.

Cũng may Hàn Lập cuối cùng cũng đáp ứng đến lúc đó nhất định đem Lưỡng Nghi hoàn giao cho hai người nên bọn họ cũng không cưỡng bách thêm gì nữa. Lúc này ba người trò chuyện một chút về chuyện tình Trụy Ma Cốc rồi Hàn Lập liền mở miệng cáo từ.

Ttrước khi rời đi, Tuyền Ki Tử giao cho Hàn Lập một khối lệnh bài.

Nói nếu có lệnh bài này, Hàn Lập có thể điều động bất kỳ một gã đệ tử Thiên Cực Môn nào liên lạc với lão.

Hàn Lập không khách khí thu lấy vật ấy, sau đó liền rời khỏi căn phòng đá dưới đất, trở lại tiệm tạp hóa bên trên.

Sau đó dưới sự cung kính tiễn đưa của chưởng quầy, hắn liền rời đi, sau đó đứng trên đường ngẫm nghĩ.

Hắn tin rằng khi mình rời đi, hai người nọ cũng sẽ không ở lại lâu.

Đặc biệt trọng thương trên người Nam Lũng Hầu chưa lành nên hắn sẽ càng nóng lòng tìm một chỗ an toàn để hồi phục nguyên khí.

Bất quá bị thương nặng như thế, chỉ sợ tại trong vòng vài năm, Nam Lũng Hầu cũng sẽ rất khó hồi phục. Nói không chừng do nguyên khí tổn hao quá nhiều, cảnh giới có thể sẽ bị rơi xuống một tầng.

Hàn Lập âm thầm lắc đầu, tạm thời đem việc này gác lại phía sau, không nhanh không chậm đi về chỗ ở của mình.

Chuyện tình Trụy Ma Cốc còn cách khá lâu, sự tình cấp bách trước mắt chính là việc pháp sĩ Mộ Lan xâm lấn.

Chuyện này cũng không phải rời đi là hắn có thể tránh được. Hàn Lập suy nghĩ về việc này, thân ảnh dần dần khuất xa.

------oOo------

Chương 725: Chi viện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trở lại lầu các, vị Lữ sư huynh cùng Hỏa Long đồng tử cũng đang ở trong phòng, Mộ Phái Linh thì ngồi ngay ngắn ở một bên bồi tiếp giống như nữ chủ nhân vậy.

Thấy Hàn Lập tiến vào, nữ tử này lập tức đứng dậy, ân cần hỏi:

"Công tử, Lữ tiền bối cùng Lam tiền bối chờ công tử đã lâu. Công tử gặp chuyện gì sao?"

"Không có việc gì! Ngươi hãy lên lầu nghỉ ngơi đi. Ta cùng hai vị sư huynh đàm đạo một lát." Hàn Lập hướng Mộ Phái Linh cười cười, ôn hòa nói.

"Vâng, công tử!" Mộ Phái Linh nhu thuận thi lễ rồi đi lên lầu.

Hàn Lập nhìn thân hình Mộ Phái Linh, rất hài lòng đối với một nữ tử thông tuệ như nàng nhưng ngẫm lại chuyện tình Nam Cung Uyển, bất giác thở dài một tiếng.

"Sao vậy? Hàn sư đệ vướng vào chuyện nữ nhân tình trường ư?" Lữ Lạc thấy Hàn Lập trở về rất cao hứng, có chút trêu chọc nói.

"Ha ha, sư huynh trêu đệ rồi. Lữ sư huynh cùng Lam đạo hữu đến đây là vì chuyện nghị điện hôm nay sao?" Hàn Lập mỉm cười, sau khi ngồi xuống một bên, không nhanh không chậm nói.

"Hàn sư đệ nói không sai, đích thật là vì chuyện Mộ Lan nhân. Hai người chúng ta đã phân ra truyền tin tức và thông báo cho các đạo hữu Thiên Đạo Minh khác ở trong thành. Đại bộ phận các đạo hữu đều hiểu được đạo lý "nước mất nhà tan" *(đạo hữu nào có câu thành ngữ, tục ngữ hay hơn, xin pm cho tại hạ ở trong mục Luận Đàm, xin chân thành cảm ơn) nên nguyện ý trước khi viện binh đến sẽ trợ giúp Cửu Quốc Minh ngăn cản tiên phong của*

người Mộ Lan. Đương nhiên nếu muốn tu sĩ Nguyên Anh ra tay, khẳng định phải đưa ra một chút ít linh thạch làm hậu lễ. Điểm này ta nghĩ Cửu Quốc Minh cũng sẽ không keo kiệt. Dù sao người Mộ Lan tuy là đại địch của tất cả tu sĩ nhưng Cửu Quốc Minh là kẻ đứng mũi chịu sào." Lữ Lạc chậm rãi nói.

"Nếu như vậy còn thương lượng gì nữa. Mặc dù Hàn mỗ tiến cấp không lâu nhưng cũng sẽ xuất lực cự địch." Hàn Lập gật đầu, có chút kỳ quái nói.

"Đạo hữu vẫn còn chưa biết cả hai bên chính ma lưỡng đạo đột nhiên cử người tới tìm hai người chúng ta nói chuyện một phen. Lam mỗ cảm thấy có chút đạo lý nên cũng không thể không đề phòng." Hỏa Long đồng tử ở một bên nói, sắc mặt có chút nghiêm trọng.

"Họ nói gì? Không phải là sợ Cửu Quốc Minh lợi dụng cơ hội này làm suy yếu thực lực của tam đại thế lực chúng ta chứ?!" Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, sau khi khẽ cười một tiếng, như cười như không nói.

"Di! Hàn sư đệ quả nhiên thông tuệ hơn người, lại có thể đoán được một phần. Bất quá, xác suất chuyện Cửu Quốc Minh đồng thời đối phó tam đại thế lực có thể không lớn. Nhưng thật ra cũng rất có thể âm thầm liên hợp một nhà hay hai nhà rồi xuống tay với một thế lực còn lại. Việc này cũng không phải Thiên Đạo Minh chúng ta muốn thấy. Nếu không sau khi đánh lui pháp sĩ Mộ Lan, tu tiên giới sẽ bất ổn.Thiên Đạo Minh chúng ta quyết không thể để cho việc này phát sinh được. Không thể để cho các thế lực lớn tại Thiên Nam xuất hiện sự mất cân bằng." Lữ Lạc sau một lúc ngẩn ra, cười khổ nói.

"Ồ, ý của hai vị sư huynh là." Khóe miệng Hàn Lập nhếch lên, thản nhiên hỏi.

"Rất đơn giản, tu sĩ tam đại thế lực chúng ta mặc dù có thể tạm thời nghe Cửu Quốc Minh điều khiển nhưng quyết không thể để cho đối phương lấy cớ làm suy yếu thế lực. Cụ thể làm như thế nào, chúng ta sẽ cùng Ma Đạo lục tông và chính đạo bàn sơ qua một chút, chuẩn bị chờ tại nghị sự đại điện ngày mai đồng loạt

đưa ra điều lệ để không phát sinh tình huống đó. Tối thiểu nếu tam đại thế lực chúng ta xuất động tu sĩ cao cấp, Cửu Quốc Minh cũng không thể che dấu không chịu phái ra trưởng lão trong minh nghênh địch. Cái này cần Hàn sư đệ liên hợp với những người khác mở miệng ủng hộ." Hỏa Long đồng tử bình tĩnh nói.

"Không thành vấn đề! Tại hạ cũng không nghĩ lúc đối kháng pháp sĩ, sau lưng lại bị người ta tính kế." Hàn Lập không suy nghĩ liền đáp ứng.

"Việc này coi như xong. Ngoại trừ Hàn sư đệ, chúng ta còn phải liên lạc với một ít đồng đạo khác, đến lúc đó Bối Diệp Tông cùng Hóa Ý Môn cũng không thể phản đối được. Hy vọng đại chiến lần này có thể nhanh chấm dứt, nếu không không biết đồng đạo Thiên Nam chúng ta còn chết thêm bao nhiêu người nữa." Lữ Lạc thở dài một tiếng, trong lúc nhất thời có chút cảm khái.

"Hắc hắc! Lấy tu vi của chúng ta, chỉ cần cẩn thận một chút thì vẫn có thể bảo trì được cái mạng nhỏ của mình. Lần trước khi người Mộ Lan xâm lấn, Lam mỗ cũng đã giết không ít pháp sĩ, lúc này đây xem ra lại phải đại khai sát giới lần nữa." Hỏa Long đồng tử cười lạnh một tiếng, sát khí trên mặt lóe lên, âm trầm nói.

Hàn Lập nghe vậy, có chút kinh ngạc, liếc mắt nhìn về phía Hỏa Long đồng tử.

Vị tu sĩ hình dáng có hình dáng trẻ con này chỉ có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ nhưng sát khí trên người hơn xa so với tu sĩ cùng cấp nhiều, xem ra số người chết trong tay lão cũng không ít.

Hai người Lữ Lạc cùng Hàn Lập trò chuyện một chút về một ít chi tiết cụ thể chuyện nghị điện ngày mai và nói một chút về sự xuất hiện đột ngột của cự thú cùng pháp sĩ xa lạ, mới đứng dậy cáo từ.

Ngay lúc Hàn Lập đưa hai người tới trước cửa lầu các, Lữ Lạc sau khi do dự một chút, liền quay đầu hỏi một câu:

"Hàn sư đệ, hôm nay đi gặp cựu nhân nọ, kết quả như thế nào?"

Vị Lữ sư huynh vừa nói, ánh mắt đồng thời nhìn thẳng khuôn mặt

Hàn Lập, dường như muốn từ trong đó nhìn thấu điều gì đó.

"Không có chuyện gì, chỉ là ôn lại một chút chuyện xưa mà thôi." Mắt Hàn Lập không chớp một cái, thần sắc như thường nói.

"Vậy thì tốt, sư huynh cũng yên tâm."

Lữ Lạc nghe vậy, lo lắng trong lòng nhất thời giảm hơn phân nửa, cười hì hì nói hai câu với Hàn Lập rồi mới an tâm cùng Hỏa Long Đồng tử rời đi.

Hàn Lập đứng trước cửa lầu các, đưa mắt nhìn hai người tiến lại một lầu các gần đó, có vẻ như bọn họ thật đang liên lạc với các tu sĩ khác.

Xem ra hai người này có đảm nhiệm chức vụ gì đó trong Thiên Đạo Minh, nếu không thì sao bọn họ lại tham gia ở nghị điện và người chính ma lưỡng đạo đều tìm hai người thảo luận được.

Hàn Lập sờ sờ cằm, âm thầm tự đánh giá, sau đó xoay người tiến vào lầu các.

Nghị điện ngày thứ hai, tu sĩ Nguyên Anh tới tham gia tăng hơn phân nửa, trong đó ngoại trừ trưởng lão chánh ma cùng Thiên Đạo Minh, cũng có không ít lão quái tán tu.

Điều này làm cho hai vị chủ trì hội nghị là Bối Diệp Tông Côn Bằng cùng Hóa Ý Môn Thích phu nhân có chút ứng phó không kịp.

Kết quả mặc kệ ban đầu Cửu Quốc Minh thật có hay không có ý định khác, cuối cùng cũng bị bắt buộc phải đáp ứng một số điều kiện của chúng tu sĩ.

Trong đó chính yếu là vô luận muốn tu sĩ cao cấp chấp hành nhiêm vụ gì, tứ đại thế lực đều phải chia đều nhân thủ tham gia, để tránh thế lực khác có âm mưu quỷ kế, âm thầm hãm hại thế lực của mình.

Chuyện sau đó khiến Hàn Lập không nghĩ tới chính là Nguyên lão hội của Thiên Đạo Minh do tu sĩ Nguyên Anh tổ thành sau khi nhận được truyền tin của Lữ Lạc cùng Hỏa Long đồng tử, trải qua một phen tranh luận đã quyết định phái ra một trưởng lão Nguyên Anh Kỳ hoặc là mấy tên tu sĩ Kết Đan đi tói Điền Thiên Thành trợ giúp. Đương nhiên bởi vì đường xá khá xa, những người này khẳng định phải mất một khoảng thời gian khá dài mới có thể tới chi viện nên hiện giờ nhóm tu sĩ Lữ Lạc ở đây phải nghe lệnh điều khiển của Cửu Quốc Minh với mục đích trì hoãn thế công của người Mộ Lan.

Đương nhiên để cho công bằng, đợi sau khi viện quân đến, những tu sĩ đã ra sức có thể phản hồi tông môn, không cần tham gia trường chiến đấu phía sau nữa, đại chiến tiếp theo sẽ do các tu sĩ tới chi viện thay thế.

Mà bây giờ vô luận là đám người Lữ Lạc hay Hỏa Long đồng tử, trải qua một phen thương nghị tại nghị điện đều đã nhận nhiệm vụ, bắt đầu đi tới chiến trường.

Hàn Lập cùng hai tu sĩ Nguyên Anh khác mang thêm bảy, tám tu sĩ Kết Đan được phái đi biên giới Ngu Quốc trợ giúp một nơi trấn thủ trọng yếu có cấm chế đại trận.

Nơi đó là chỗ mà pháp sĩ phải chiếm được, địa phương như vậy dọc đường còn có hơn mười nơi.

Nếu không thanh trừ sạch sẽ, người Mộ Lan ăn ngủ sẽ không yên, không thể gọi là đã chính thức chiếm giữ được.

Mà Cửu Quốc Minh bây giờ không đủ thực lực để triển khai quyết chiến cùng người Mộ Lan, chỉ có thể dựa vào địa lợi, tổn hao vô số tâm huyết bố trí đại trận cấm chế, trì hoãn thế công của đại quân pháp sĩ một chút mà thôi.

Nếu không lấy tốc độ bay độn của pháp sĩ cao cấp Mộ Lan, chỉ cần một tháng thời gian là đủ để từ chỗ giao chiến đánh tới Điền Thiên Thành.

Đại quân pháp sĩ vẫn chưa công kích tới nơi mà Hàn Lập phải đi tiếp cứu. Tu sĩ cao cấp thủ ở đó chỉ có mỗi một vị tu vi Nguyên

Anh kỳ mà thôi.

Lấy mức độ xâm lấn những năm trước của pháp sĩ, có một vị tu sĩ Nguyên Anh tọa trấn cộng thêm pháp trận cấm chế phối hợp cũng đủ để đánh một trận với một số lượng pháp sĩ nhất định.

Nhưng lấy thế công sắc bén hôm nay của pháp sĩ, số lượng nhân thủ như vầy rất khó ngăn cản.

Tu sĩ cùng cấp đồng hành với Hàn Lập là một lão giả họ Mã của Hạo Nhiên Các thuộc Chính Đạo Minh, người gầy quắc thước, bộ dáng tiên phong đạo cốt. Vị còn lại tên là Cốc Song Bồ - đó chính là lão giả mặc áo xanh mà Hàn Lập đã gặp trong đại điện.

Mặc dù Hàn Lập chỉ nhìn bề ngoài Túi linh thú bên hông nhưng hơi thở mơ hồ phát ra trong đó khiến cho Hàn Lập cảm thấy không quá thoải mái, có vẻ như linh thú bên trong không tầm thường.

Hai người này đều là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, hiển nhiên ba người cũng không phân chia cao thấp.

Bởi vì sợ đại quân pháp sĩ sớm đánh tới nơi muốn trợ giúp, cho nên ba người sau khi thương lượng sơ qua, lập tức bỏ lại bảy tám gã tu sĩ Kết Đan Kỳ, khống chế độn quang cực nhanh đi trước một bước, để mấy vãn bối Kết Đan Kỳ tới sau.

Lão giả họ Mã là người sôi nổi, tại trên đường cùng hai người Hàn Lập cứ cười mãi, tựa hồ như không phải đi đối mặt với pháp sĩ mà là giống như đang du sơn ngoạn thủy hơn.

Về phần Ngự Linh Tông Cốc Song Bồ thì sắc mặt lại âm trầm, không nói một câu nào, chẳng biết trong lòng đang nghĩ cái gì.

Còn Hàn Lập cũng cười cười, thường xuyên tiếp lão giả họ Mã vài câu, tạo cho hai người cảm giác thư sinh nhu nhược. Hơn nữa hai người đều biết Hàn Lập vừa mới tiến cấp lên Nguyên Anh Kỳ nên không coi trọng thực lực của hắn lắm.

* * *

Chương 726: Hoàng Long Sơn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Độ hơn nửa tháng sau, trên đỉnh Hoàng Long Sơn gần Ngu Quốc, trên quỳnh bàn lầu các, một gã đại hán chừng hơn bốn mươi tuổi, trên mặt lông mày nhẵn nhụi đang đi qua đi lại không ngừng trong đại sảnh, trên mặt ẩn lộ một tia lo âu.

Một lát sau, gã đại hán khẽ ngồi xuống chiếc ghế mây, cầm lấy một chén trà xanh trên bàn uống một ngụm nhỏ, làm cho tâm tình mới vừa ưu phiền buồn bực trở nên bình tĩnh lại một chút thì đột nhiên từ bên ngoài bay vụt tiến vào một đạo hồng quang, dừng lại trên đỉnh đại sảnh xoay quanh.

Đại hán thấy màn này thì thần sắc biến đổi, tay hướng hồng quang phất một cái, nhất thời hồng quang hướng vào lòng bàn tay rơi xuống, hóa thành một đoàn liệt diễm hừng hực bốc cháy.

Đại hán tâm thần đắm chìm trong đoàn lửa cháy một lúc thì sắc mặt trở nên khó coi.

Sau khi im lặng trong chốc lát, đại hán khuôn mặt có chút tái xanh đột nhiên đưa tay hướng vào trong lòng vuốt một cái, trong tay chợt xuất hiện một cái chuông nhỏ màu xanh.

Hắn không nói gì, giơ một ngón tay thô ngắn gõ vào cái chuông một cái.

"Đương" một tiếng chuông du dương dễ nghe vang vọng trong gian đại sảnh, cùng tiếng hồi âm không dứt lan truyền ra tứ phía xa xa. Tiếp theo, cả đỉnh Hoàng Long Sơn khắp nơi đều có tiếng chuông vang lên, trên quỳnh bàn lầu các rực lên các sắc màu quang hoa đua khởi, một đám tu sĩ phục sức khác nhau vội vã từ bên trong bay túa ra,dường như đã được huấn luyện nên hướng bốn phương tám hướng tản ra rất có trật tự.

Sau đó không lâu, bốn phía Hoàng Long Sơn tràn ngập nồng đậm lục sắc quái vụ, đem phương viên trong phạm vi hơn mười dặm hóa thành quỷ dị bích lục vụ hải.

Lúc này, trọc mi đại hán từ trong đại sảnh cùng vài tên tu sĩ đi ra, ba nam một nữ, toàn bộ đều là Kết Đan Kỳ tu vi.

Trong đó có hai gã nam tử hơn ba mươi tuổi, trông giống nhau như đúc, đúng là một đôi song sinh huynh đệ. Ngoài ra còn có một gã nam tử thân mặc đạo bào, tay cầm phất trần là một trung niên đạo sĩ.

Nữ tu duy nhất có vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, mặt mũi phi thường tú lệ.

Bốn người bọn họ phân ra đứng hai bên đại hán, tất cả đều lộ vẻ mặt ngưng trọng.

*"Lục tiền bối, có thật là pháp sĩ đại quân tới ngay không? Lần trước nhận được tin tức không phải nói đội pháp sĩ hướng tới nơi này đang bị Bặc tiền bối chặn lại ở một chỗ sao?Chẳng lẽ mới ngắn ngủn bảy tám ngày, Bặc tiền bối đã thất thủ? "*Thiên phong huyền ba trận*" chẳng lẽ đã bị phá? Liệu có sai lầm gì không"* Nữ tu kia có chút chần chờ hỏi, nét mặt tràn đầy vẻ khó tin.

"Tin sai? Ta cũng muốn kẻ phát Truyền Âm Phù đưa tin sai. Nhưng Truyền Âm Phù này chỉ Bặc Đà Tử tự mình mới phát tới được, hơn nữa hắn cũng đang bị thương nặng. Đám tu sĩ bại trận và kể cả truy binh không lâu sẽ chạy đến Hoàng Long Sơn chúng ta. Không nêu tồn tại tâm lý cầu may nữa. Chúng ta không đợi được viện binh, chỉ còn có cách tự mình nghênh địch." Trọc mi đại hán cười lạnh một tiếng, âm trầm nói.

Bốn gã Kết Đan Tu Sĩ vừa nghe lời ấy cũng chỉ có thể nhìn nhau liếc mắt một cái, mặt lộ vẻ cười khổ.

Ngay trong lúc đại hán miệng liên tiếp phát ra mấy đạo mệnh lệnh phân phó bốn người chia nhau làm việc chuẩn bị ứng phó đại chiến sắp đến thì đột nhiên lại có một đạo hồng quang bay vụt vào. Điều này làm cho đám người đại hán ngẩn ra, có chút kinh nghi.

Đại hán cũng ngẩn ra, nhưng tay lại không chần chờ chút nào đem Truyền Âm Phù bắt được trong tay.

Kết quả ngọn lửa trong tay chớp động không thôi, hắn đem thần thức vào Truyền Âm Phù nghe được cái gì đó, nét mặt lại lộ ra vẻ cực kỳ cổ quái.

"Lục tiền bối, có chuyện gì sao? Pháp sĩ đã đánh giết đến nơi đây sao?" Nữ tu kia thấy cảnh này thì rốt cục không nhịn được hỏi. Ba người còn lại nghe vậy, sắc mặt đồng thời căng thẳng, ánh mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

"Không phải! là viện quân của chúng ta. Ba vị Nguyên Anh Kỳ đạo hữu đang đứng ngoài đại trận. Hồng Lăng, bốn người các ngươi mau ra nghênh đón ba vị tiền bối và mời đến đây." Đại hán nhoẻn miệng cười, mạnh mẽ tự kiềm chế nỗi hưng phấn trong lòng, chậm rãi nói.

Bốn gã Kết Đan Tu Sĩ nhất thời đều mừng rỡ lĩnh mệnh, hướng về đại hán thi lễ rồi ra khỏi đại sảnh nghênh đón ba vị Nguyên Anh Kỳ đồng đạo.

Mà ở bên ngoài lục sắc vụ hải đang có ba người đứng lơ lửng trên trời cao, không ngừng đánh giá cấm chế đại trận trước mắt.

Ba người này tự nhiên ngày đêm kiêm trình, suốt đêm chạy tới, chính là Hàn Lập cùng hai gã Nguyên Anh tu sĩ khác.

Bởi vì sẽ phải dựa vào đại trận này để đối chiến cùng Mộ Lan pháp sĩ, nên ba người này sau khi phát ra Truyền Âm Phù thì đều không nói gì, tự đánh giá kỹ vụ hải, muốn nhìn ra ảo diệu từ trong đó.

Trước không cần nói pháp trận này có thật sự lợi hại hay không nhưng chỉ dùng mắt nhìn thì cảm giác hải vụ phảng phất như không có giới hạn, khiến cho mọi người cảm thấy một cỗ khí thế phi phàm. Hàn Lập một mình hai tay vắt sau lưng, trong mắt lam quang chợt ẩn chợt hiện xem xét suy nghĩ hải vụ trước mắt. Trên mặt lộ ra vẻ nghĩ tới một người nào đó.

Ba người không phải đợi lâu, lục vụ trước mặt chợt phát ra một trận bạch quang. Lục vụ sau một trận quay cuồng thì hiện ra một cái thông đạo rõ ràng.

Nhưng lão giả họ Mã cùng Cốc Song Bồ lại không tỏ vẻ gì. Một người ngửa đầu nhìn trời không nói gì, tên còn lại thì chăm chú hướng một bên hải vụ mà nhìn, mắt cũng không chớp một cái, phảng phất như nhìn thấy cái gì kỳ lạ.

Chỉ có Hàn Lập nét mặt lộ vẻ thản nhiên mỉm cười, bình thản nhìn phía thông đạo.

Một lát sau, từ trong thông đạo bay vụt ra bốn đạo kinh hồng, quang hoa thu liễm, hiện ra ba nam một nữ trước mặt đám người tại Hàn Lập.

"Vãn bối tham kiến ba vị tiền bối, xin hỏi tôn tính đại danh của ba vị tiền bối" Trung niên đạo sĩ đường hoàng tiến lên vài bước tới trước đám người Hàn Lập cung kính thi lễ.

"Hàn mỗ là Lạc Vân Tông trưởng lão. Hai vị này là Hạo Nhiên Các - Mã đạo hữu cùng Ngự Linh Tông - Cốc đạo hữu. Phía sau còn có bảy tám vị Kết Đan đồng đạo, ba người chúng ta bởi vì sợ chậm trễ cho nên đi trước một bước. Bây giờ đại trận cấm chế cũng đã bị mở ra,Mộ Lan nhân rất nhanh sẽ đến!" Hàn Lập thấy hai người nọ không có ý mở miệng thì sau khi cười chủ động mở miệng hỏi.

"Nguyên lai là Hàn tiền bối, tại hạ Thanh Hư Môn - Trùng Vân Tử. Hai vị này là Hoàng Phong Cốc - Mộ Dung huynh đệ cùng Hóa Đao Ổ - Lý cô nương." Trung niên đạo sĩ vội vàng chỉ vào song sinh huynh đệ phía sau cùng nữ tu sĩ trẻ tuổi xinh xắn đang cười, giới thiệu với Hàn Lập.

"Mộ Dung huynh đệ?" Hàn Lập ánh mắt dừng tại nơi song sinh huynh đệ, ánh mắt lưu chuyển một vòng, khóe miệng nổi lên một tia như cười như không.

"Niếp đạo hữu có khỏe không." Hàn Lập khẽ cười hỏi.

"Tiền bối cũng biết Niếp sư tỷ? Hai người vãn bối vì vẫn ở trong này trông coi đại trận nên đã mấy năm không có nhìn thấy sư huynh đệ." Mộ Dung huynh đệ nghe vậy, mặt hiện lên vui mừng lẫn sợ hãi.

"Đương nhiên tốt lắm, ta mới gặp qua không lâu trước đây. Hẳn là hai ngươi thật sự không nhận biết ta. Điều này cũng khó trách, năm đó ta cùng hai ngươi chỉ là vội vã gặp mặt, không có ấn tượng gì với ta cũng là bình thường " Hàn Lập nhìn đôi song sinh huynh đệ này nhếch miệng, cười tủm tỉm nói.

Hai người này biến hóa thật lớn nhưng hắn vẫn từ trên hai người đối phương nhìn ra.

Vừa nghe Hàn Lập nói Mộ Dung huynh đệ cả kinh,.

Nghe vị tiền bối trước mắt này nói hình như là hắn có biết hai người mình. Nhưng hai người như thế nào mà không hề có một tia ấn tượng nào về vị tiền bối này.

Nhưng mặt khác bây giờ một lần nữa đánh giá lại Hàn Lập, Mộ Dung huynh đệ thật sự có một loại cảm giác giống như đã từng quen biết. Điều này làm cho hai người sau khi liếc mắt nhìn nhau một cái thì nghi hoặc không thôi.

"Ha ha! Nếu hai vị đạo hữu nhất thời không nhớ rõ thì để chuyện này sau hãy nói.Bây giờ có thể đi vào chưa?" Hàn Lập nghiêng đầu nhìn lão giả họ Mã cùng Cốc Song Bồ mà nói.

"Đương nhiên có thể. Ba vị tiền bối xin mời đi theo ta. Lộ tiền bối đang ở trong đại sảnh đợi tiếp đón." Trùng Vân Tử mới vừa rồi bị chuyện Hàn Lập cùng Mộ Dung huynh đệ biết nhau làm cho có chút hồ đồ. Bây giờ nghe Hàn Lập nói như thế vội vàng tinh thần hồi phục lại đáp.

Sau đó bốn người ở phía trước dẫn đường, ba người Hàn Lập thong dong phi độn tiến vào trong hải vụ. Thông đạo sau khi đám người Hàn Lập bay vào không lâu thì lục vụ lại phun ra, một lần nữa bao kín lại.

Một thời gian sau, đám người Hàn Lập vào đến đại sảnh nhìn thấy trọc mi đại hán.

"Hoan nghênh ba vị đến trợ giúp. Hai vị này không phải là Mã huynh cùng Cốc đạo hữu sao? Vị đạo hữu tuổi trẻ này không biết là ai, có thể giới thiệu cho Lục mỗ một chút không." Trọc mi một đại hán vừa thấy ba người, trên khuôn mặt hung ác tràn đầy vẻ tươi cười, một chốc một lát gọi ra ngay tục danh của lão giả họ Mã và Cốc Song Bồ, dường như nhận ra hai người này. Đối với Hàn Lập chưa quen biết, đại hán tò mò ngầm xem xét trên người Hàn Lập rồi kinh ngạc hỏi.

"Ha hả! Lục huynh không nhận ra cũng không phải kỳ quái. Hàn đạo hữu mới ngưng kết Nguyên Anh thành công mấy năm gần đây, sau này tiền đồ vô lượng!" Lão giả họ Mã nhìn trọc mi đại hán cũng không có lộ ra vẻ ngoài ý muốn ngược lại cười hắc hắc nói.

"Ồ, nguyên lai là đồng đạo mới tiến vào Nguyên Anh kỳ. Trách không được trước kia ta chưa bao giờ gặp qua, xin ra mắt đạo hữu! Bất quá mặc kệ nói như thế nào, tại hạ đều phải cảm tạ ba vị xuất lực tương trợ. Nếu không có trợ giúp, tại hạ thật sự không tự tin có thể chống đỡ được mấy ngày" Đại hán họ Lục vừa nghe thấy bảo Hàn Lập mới vừa tiến giai lên Nguyên Anh kỳ, nét mặt hiện lên một tia thất vọng, nhưng tiếp theo hồi phục như thường liên tục cảm tạ.

Điểm khác lạ của trọc mi đại hán tự nhiên không thể qua được mắt Hàn Lập, nhưng hắn chỉ mỉm cười không nói gì, trên mặt cũng không có lộ vẻ gì.

Trọc mi đại hán cùng Cốc Song Bồ hàn huyên vài câu chuyện cũ sau đó nghiêm sắc mặt phân tích tình thế nguy hiểm trước mắt.

------oOo------

Chương 727: Tích nhật anh trữ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ba vị đạo hữu tới thật là đúng lúc, ta mới vừa nhận được tin tức, có một đội pháp sĩ đã công phá Bặc đạo hữu và chiếm được Thiên Thai Cốc, thuận thế hướng bên này đánh tới. Nhiều lắm thì nửa ngày nữa các đồng đạo chiến bại từ Thiên Thai Cốc sẽ đến đây. Nếu ba vị đạo hữu đi tiếp ứng được một chút thì tốt." Trọc mi đại hán cũng không khách khí hơi giải thích một chút rồi đưa ra thỉnh cầu.

"Việc này chỉ là chuyện nhỏ. Cứ giao cho một mình ta, không cần làm phiền đến Hàn đạo hữu cùng Cốc huynh ra tay!" Lão giả họ Mã vẻ mặt không thèm để ý miệng nói.

Điều này làm cho Hàn Lập cùng Cốc Song Bồ đều có chút ngoài ý muốn nhìn hắn.

"Hai vị đạo hữu không nên kỳ quái, không phải Mã mỗ muốn làm náo động mà là thời gian trước mới có được nhất kiện dị bảo, đang muốn thử uy lực một lần? Hai vị sẽ không cùng tại hạ tranh chấp chứ!" Lão giả đưa tay vuốt chòm râu, mặt lộ vẻ thần bí nói.

"Hắc hắc! Mã đạo hữu nắm chắc như thế, Cốc mỗ đương nhiên sẽ không làm điều thừa" Cốc Song Bồ cười ha ha, thản nhiên nói.

Mà Hàn Lập cũng ở một bên cười cười mà thôi.

"Cũng tốt, mời Hàn đạo hữu cùng Cốc huynh trước tiên nghỉ ngơi một chút. Làm phiền Mã đạo hữu. Bất quá, ta sẽ cho Mộ Dung huynh đệ bồi tiếp đạo hữu cùng nhau đi một chuyến. Hai người này tu luyện Lôi hệ pháp thuật, uy lực cũng không nhỏ." Trọc mi đại hán sau khi suy nghĩ một chút thì gật đầu đồng ý gọi đôi đồng bào huynh đệ đi vào.

Lão giả lần này không có phản đối, dù sao lần đầu đến đây có người cùng đi cũng tốt.

Vì vậy kế tiếp, Hạo Nhiên Các lão giả cùng Mộ Dung huynh đệ lập tức xuất phát, đi tiếp ứng Cửu Quốc Minh tu sĩ đang tháo chạy.

Mà Hàn Lập cùng Cốc Song Bồ thì được nữ tử họ Lý cùng Trùng Hư Tử dẫn dắt ra khỏi đại điện an bài chỗ nghỉ ngơi cho hai người bọn hắn.

Đi được nửa đường, Hàn Lập cùng cưu diện lão giả phân tách ra hai nơi. Hàn Lập đi theo nữ tu sĩ nhỏ nhắn xinh xắn đến một tiểu lâu u nhã.

"Hàn tiền bối. Nơi này bình thường nghiêm cấm thấp giai đệ tử lai vãng, là nơi tốt nhất để nghỉ ngơi. Mời tiền bối lên lầu an nghỉ" Nữ tu xinh xắn nhỏ nhắn nhìn lầu các trước mắt chỉ,sau đó nghiêng người đứng một bên nói.

"Đích xác không tệ." Hàn Lập gật đầu, trên mặt hiện ra một tia hài lòng.

"Tiền bối. Niếp Doanh đạo hữu thật không có việc gì sao. Ta cũng lâu rồi không có gặp được Niếp sư tỷ." Nữ tử này cũng không có lập tức rời đi ngược lại có chút do dự hỏi.

"Như thế nào. Ngươi cùng Niếp cô nương cũng có quen biết sao?" Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, cẩn thận nhìn nữ nhân này bất động thanh sắc hỏi.

Lúc này Hàn Lập mới phát hiện mặc dù nữ nhân này lần đầu tiên hắn nhìn thấy nhưng là đôi mi thanh tú, đôi mắt sáng trong này lại có chút nhìn quen mắt. Cho hắn một loại cảm giác quen thuộc.

Việc Hàn Lập nhìn mình không rời làm cho nữ nhân này có chút không yên bất an. Mặc dù trong lòng không thoải mái nhưng trên mặt lại ửng đỏ.

"Tiểu nữ tử có thể trở thành môn hạ Hóa Đao Ổ cũng nhờ có Niếp

sư tỷ năm đó dẫn tiến. Vãn bối như thế nào lại không quen?" Nữ tu nhỏ nhắn xinh xắn thoáng cúi đầu giải thích.

"Anh Trữ! Lý Anh Trữ?" Hàn Lập nghe lời ấy, trên mặt không nhịn được lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Như thế nào, tiền bối trước kia cũng đã nghe qua tên vãn bối?" Lý Anh Trữ nghe ra Hàn Lập có chút khác thường thì không khỏi một lần nữa ngẩng đầu có chút ngạc nhiên hỏi.

"Mẫu thân ngươi gọi là gì? Là người nước nào?" Hàn Lập không có trả lời mà ngược lại sau khi hít sâu một hơi hỏi ngược lại.

"Gia mẫu Mặc Ngọc Châu, xuất thân Việt Quốc. Tiền bối vì sao hỏi câu này?" Nữ nhân này chần chờ một hồi lâu, cảm giác được thật sự không có gì phải giấu diếm, cũng mơ hồ nhớ tới cái gì, mới trả lời.

"Như vậy món Thông linh ngọc bội vẫn ở trên người ngươi sao?" Hàn Lập im lặng trong chốc lát rồi nói ra lời này khiến cho tiểu nữ tử trong lòng giật mình. Nàng trong lòng nhất thời có chút chợt hiểu.

"Dạ. Vãn bối từ nhỏ vẫn cất giấu trong người." Nữ nhân này lập tức trả lời sau đó dưới ánh mắt chăm chú của Hàn Lập đỏ mặt lên xoay người sang chỗ khác.

Sau khi đưa tay vào trong áo lục lọi một trận, nàng móc ra một khối ngọc bội màu trắng, hai tay cầm nó quay lại.

Hàn Lập liếc mắt một cái, khẽ đưa tay, ngọc bội giống như có cánh bay vào trong tay.

Dùng hai ngón tay vuốt ve ngọc bội mặt ngoài vẫn còn vẻ hoạt nhuận, Hàn Lập thở dài một hơi, trên mặt lộ ra một tia thần sắc tang thương.

Sau một lúc lâu, hắn mới mở miệng nói:

"Ngươi chắc cũng có thể biết ta là ai. Mẫu thân ngươi năm đó nói

cho ngươi trong trường hợp nào?"

Hàn Lập vừa đánh giá nữ tu trước mắt một lần, lúc này đây bởi vì trong lòng đã hiểu rõ nên rốt cục từ trên khuôn mặt nàng tìm được vài nét bóng dáng Mặc Ngọc Châu. Nữ tu này dung nhan so với mẫu thân nàng khi tuổi còn trẻ thì vẻ đẹp còn kém một bậc nhưng nhưng nhìn kỹ hơn thì lại thấy một loại anh khí bừng bừng.

"Năm đó mẫu thân nói cũng không nhiều lắm, chỉ nói rằng nàng được một vị bạn tốt là người tu tiên tặng quà chúc mừng. Ngoài ra cũng không nói gì khác. Khi ta tiến vào tu tiên giới, mấy năm nay cũng nhờ người phân biệt qua ngọc bội mấy lần nhưng cũng không tin tức gì hữu dụng. Không nghĩ tới ngọc bội này nguyên là của tiền bối, mà tiền bối lại là Lạc Vân Tông tu sĩ." Lý Anh Trữ thì thào nói. Trên mặt âm thầm bất định, tựa hồ không biết phải làm sao.

"Ta gia nhập Lạc Vân Tông là chuyện mấy năm gần đây, nhưng mà trước kia ta cũng không tu luyện ở Việt Quốc. Ngươi không có tin tức ta cũng là chuyện bình thường. Bất quá, ngươi như thế nào mà lại gia nhập Hóa Đao Ổ. Theo lý thuyết, ngươi nếu gia nhập Ngự Linh Tông thì ta cũng không có gì kỳ quái" Hàn Lập sờ sờ mũi cười khổ mà nói.

"Vì sao nếu vãn bối gia nhập Ngự Linh Tông, sẽ không kỳ quái." Lý Anh Trữ nghe lời này thì sửng sốt.

"Ngươi đối với chuyện tình của phụ thân một điểm cũng không biết?" Hàn Lập nghe vậy có chút ngẩn ra.

"Chuyện của gia phụ vãn bối đích xác không biết nhiều lắm. Ta mới vừa nhận biết được không lâu thì cả nhà gặp chuyện ngoài ý muốn, ngoại tổ phụ cùng phụ thân gặp chuyện không may sớm qua đời. Chỉ còn mẫu thân mang theo ta rời Việt Quốc đi, phiêu bạt đoạn trường một thời gian sau đó mới tại Cửu Quốc Minh định cư" Nữ tu thần sắc buồn bã miễn cưỡng cười nói.

"Thì ra là thế! Xem ra hơn phân nửa là bị liên lụy đến tranh đấu bên trong của ma đạo nên cha mẹ ngươi mới gặp tai ương. Dù sao nắm giữ Việt Quốc bây giờ không phải Ngự Linh Tông mà là

Quỷ Linh Môn tu sĩ." Hàn Lập gật đầu phảng phất có chút rõ ràng nói.

"Ma đạo nội đấu." Nữ tử đối diện lại có vẻ mặt mê hoặc, bộ dáng có chút khó hiểu.

Hàn Lập thấy điều này, cũng không có giải thích gì, cầm ngọc bội trong tay trả lại nữ nhân này rồi cười:.

"Thông linh ngọc này ở với ngươi nhiều như vậy năm, ta tự nhiên sẽ không thu hồi lại. Năm đó tại thế tục, trước khi tiến vào tu tiên giới ta được xem như một nửa là sư huynh mẫu thân ngươi. Ngươi sau này có thể gọi ta một tiếng Hàn sư bá"

"Hàn sư bá!"

Lý Anh Trữ nghe vậy có chút chần chừ, sau khi đôi mắt to chớp động vài cái thì nhỏ giọng gọi, nét mặt có chút đỏ lên.

Tự nhiên lại xuất hiện một vị Nguyên Anh Kỳ trưởng bối, nữ nhân này sau khi một phen luống cuống thì tự nhiên là cực kỳ vui, thậm chí còn có chút không biết thật hay mơ.

"Ngươi nếu gọi ta một tiếng sư bá, ta cũng không thể hẹp hòi. Nơi này có hai bình đan dược, vừa lúc hữu dụng đối với Kết Đan Kỳ tu sĩ đột phá bình cảnh, ngươi cầm lấy đi." Hàn Lập lộ ra một tia tươi cười thân thiết, vừa ngửa bàn tay xuất ra hai cái bình ngọc, mỉm cười đưa cho nữ nhân này.

Đối với Hàn Lập mà nói, có thể giúp cố nhân một chút, hắn tuyệt sẽ không keo kiệt.

"Đa tạ sư bá." Nữ tử tiếp nhận dược bình, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ vui mừng lẫn sợ hãi, tiếng gọi này thực sự chân thành và thanh thúy.

"Ngươi bây giờ dùng pháp bảo gì? Chẳng lẽ chỉ là cái ngự khí phi đao đó? Mà nó dùng tài liệu gì để luyện chế nên?" Hàn Lập sau khi ngẫm nghĩ lại hỏi một câu.

"Không sai, đây chính là pháp bảo của ta. Phi đao này dùng liệt diễm thiết,gia cố thêm huyền anh tinh luyện chế thành, uy lực coi như không tệ." Lý Anh Trữ có chút ngẩn ngơ, khó hiểu trả lời.

"Nếu là thời kỳ bình thường, cái phi đao này cũng đủ dùng. Nhưng bây giờ phải cùng pháp sĩ giao thủ, chỉ bằng vào bảo vật này sợ rằng có chút nguy hiểm." Hàn Lập lắc đầu nói.

"Nhưng là bây giờ nếu sư bá một lần nữa cho ta một món pháp bảo, ta cũng không có thời gian để luyện hóa." Lý Anh Trữ bất đắc dĩ nói.

Hàn Lập nghe vậy, mặt lộ vẻ trầm ngâm.

Nhưng một lát sau, hắn vỗ linh thú túi bên hông một cái, một đàn lớn tam sắc Phệ Kim Trùng từ trong túi bay ra, trong tiếng kêu vù vù hóa thành một đám mây dài hơn một trượng, phiêu phù ở trên đỉnh đầu Hàn Lập.

Hàn Lập trong mắt tinh quang chợt lóe, lấy tay chỉ đám trùng vân điểm một cái, một khối trùng vân nhỏ thoát ly bay lại. Sau đó tay giương lên, một đạo thanh sắc pháp quyết đánh vào khối trùng này.

Tiểu đàn Phệ Kim Trùng tại thanh quang lóe ra ngưng tụ lại cùng nhau, trong nháy mắt, hóa thành một cái viên cầu ba màu to gần bằng nắm tay, quang mang chói mắt, chậm rãi rơi xuống trong tay Hàn Lập.

"Ngươi đem vật này nhận lấy, đây là linh trùng do ta tinh luyện biến thành. Chỉ cần khi đối phó địch nhân sau khi đem viên cầu ném ra thì có thể cứu ngươi một mạng" Hàn Lập đem viên cầu này vứt cho nữ nhân này, sắc mặt trịnh trọng nói.

"Đa tạ Hàn sư bá ưu ái!" Lý Anh Trữ sớm đã trợn mắt há hốc mồm, bây giờ nghe Hàn Lập vừa nói như thế, rất là kích thích liên mồm tạ ơn, sau đó mới tiếp nhận viên cầu ba màu kia.

Một điểm nghi ngờ trong lòng nữ nhân này cuối cùng sau khi Hàn Lập tặng bảo vật thì đã biến mất vô tung vô ảnh.

Lúc này, nàng mới thật sự tin tưởng Hàn Lập lúc trước nói như vậy không sai.

Nếu không có một chút quan hệ gì mà nói, không người nào lại tặng đồ vật quý trọng như thế.

"Tốt, ngươi đi trước đi. Ta muốn tu luyện một chút." Làm xong hết thảy, Hàn Lập đem trùng vân còn lại một lần nữa thu lại, nhìn nữ nhân này khoát khoát tay nói.

Chạy suốt đêm như vậy pháp lực của hắn cũng hao tổn khá nhiều, cần phải khôi phục một chút.

"Hàn sư bá, ngươi hảo hảo nghỉ ngơi nha. Nếu pháp sĩ đại quân đến, Anh Trữ sẽ thông báo cho sư bá." Trong lời của Lý Anh Trữ lộ ra ý thân cận.

------oOo------

Chương 728: Tử La cực hỏa,

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập ngồi xếp bằng trong một gian tĩnh thất trên tầng hai của tiểu lầu, hai mắt nhắm nghiền, cả người phát ra thanh quang lưu ly, mười ngón tay bắt ra một cái pháp quyết kỳ quái, trên thủ chưởng xuất hiện ngọn lửa màu tím to cỡ quả trứng gà, nhẹ nhàng phiêu phù chớp động không ngừng.

Đây chính là Hàn Lập dùng Kiềm Lam Băng Diễm cùng Lục Dực Sương Công phun ra hàn khí mà tu luyện thành ma diễm.

Uy lực của ma hỏa này rõ ràng còn hơn Kiềm Lam Băng Diễm một bậc, xem như là đòn sát thủ lớn nhất của Hàn Lập hiện nay.

Sau khi phát hiện ra loại lửa này, Hàn Lập mỗi lần luyện hóa một tia Kiềm Lam Băng Diễm thì lập tức đem chuyển hóa thành tử sắc ma diễm,để nó chính thức trở thành tu vi của mình.

Mà Hàn Lập vì muốn phân biệt với Tu La Thánh Hỏa nên gọi loại lửa mới là *"Tử La cực hỏa*

Hắn tin tưởng cho dù là Nguyên Anh Hậu Kỳ tu sĩ mà bị hỏa diễm này dính trên người thì cũng tuyệt đối không có cách nào tiêu thụ được. Còn liệu có thể diệt sát được Nguyên Anh Hậu Kỳ tu sĩ hay không thì Hàn Lập chưa bao giờ chính thức thấy loại tu sĩ này ra tay nên nhất thời cũng không có cách đoán được.

Đáng tiếc là hỏa diễm này uy lực dĩ nhiên lớn đến mức khó tin nhưng số lượng Kiềm Lam Băng Diễm được luyện hóa có hạn, đến nay cũng chỉ có thể thao túng được một lượng nhỏ Tử La cực hỏa. Nếu số lượng cực hỏa này nhiều gấp vài lần thì hắn dù quang minh chính đại gặp Nguyên Anh Hậu Kỳ tu sĩ, cũng không phải là không có lực liều mạng.

*"*Chúc mừng chủ nhân! Tử La cực hỏa này hình như so với lúc

tiểu tỳ mới gặp gỡ thì h uy lực đã mạnh gấp ba phần. Xem ra loại hỏa diễm này còn có rất nhiều tiềm lực để khai thác!*" Trong đầu Hàn Lập có thanh âm Ngân Nguyệt đang tấm tắc.*

Hàn Lập nghe vậy, khóe miệng khẽ lộ ra một tia cười lãnh đạm, không nói một lời há mồm, một hơi đem đoàn Tử La cực hỏa trong nháy mắt hóa thành một tia hỏa diễm mỏng manh hút vào trong bụng.

Hắn lúc này mới buông ngón tay thu công pháp.

"Tử La thiên hỏa này mặc dù lợi hại nhưng đáng tiếc là số lượng quá ít, cũng không đủ để hoàn toàn dựa dẫm vào. Ta bây giờ hy vọng nhất là có thể mở ra bảo vật trong *"Hư Thiên đỉnh"* Nếu uy lực của Thông thiên linh bảo không sai so với lời ngươi nói thì chỉ cần có đỉnh này trong tay thì hẳn là đủ để tung hoành Thiên Nam. Đến lúc đó thì thật sự mới không có gì phải lo nữa.*" Hàn Lập giương mắt chậm rãi nói.*

"Chủ nhân cứ việc yên tâm. Hư Thiên Đỉnh thần thông to lớn, chỉ có thể hơn những gì tiểu tỳ đã nói, tuyệt không dưới được*" Ngân Nguyệt khẽ cười một tiếng, tin tưởng mười phần mà nói.*

Hàn Lập nghe vậy gật đầu. Đang muốn nói cái gì đó thì đột nhiên một đạo bạch quang từ bên ngoài bay vụt vào. Tiếng Anh Trữ thanh thúy từ trong bạch quang vội vã truyền ra.

"Hàn sư bá. Nhanh đến đại điện! Bọn người Mã tiền bối đã trở về. Mộ Lan nhân cũng lập tức đến ngay."

Vừa nói xong. Bạch quang xoay quanh một cái rồi bay vụt ra ngoài tĩnh thất.

Hàn Lập sắc mặt trầm xuống. Trong mắt hàn quang chớp động vài cái rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Hàn Lập đến đại điện thì Cốc Song Bồ cùng trọc mi đại hán cũng đã đến.

Mà lão giả họ Mã đi tiếp ứng đang cùng một cẩm bào tu sĩ sắc *mặt tái nhợt nói cái gì đó.*

Mộ Dung huynh đệ và đám người Anh Trữ đang cùng hai gã Kết Đan Tu Sĩ lạ mặt khác đứng ở bên cạnh nghe. Trên mặt tất cả đều lộ vẻ ngưng trọng.

Bất quá Anh Trữ thấy Hàn Lập tiến vào thì liếc mắt rồi thản nhiên cười một cái.

"Hàn đạo hữu cũng đã đến. Ta xin giới thiệu một chút. Vị này chính là chủ trì Thiên Thai Cốc Bặc Vân Hạc đạo hữu. Vị này chính là Lạc Vân Tông Hàn đạo hữu." *Trọc mi đại hán nét mặt miễn cưỡng tươi cười, ra vẻ thoải mái giới thiệu.*

Thấy tình hình này, Hàn Lập trong lòng có chút trầm xuống.

Xem ra tình thế so với tưởng tượng còn muốn tệ hơn!

"Tại hạ sớm nghe Lục huynh nói qua đại danh Bặc huynh. Đạo hữu có thể bình yên thoát thân thì thật sự là đáng mừng" *Hàn Lập khóe miệng lộ ra một tia thiện ý, khách khí nói.*

"Tại hạ chuyến này bộ dạng chật vật chỉ làm cho Hàn đạo hữu chê cười. Lần này may nhờ có Mã đạo hữu ra tay tiếp ứng nếu không thì là có chút nguy hiểm." *Tu sĩ họ Bặc cũng từ những người khác biết được Hàn Lập, bởi vậy trên mặt cũng không có lộ ra vẻ kinh ngạc, ngược lại cười khổ nói, cũng lộ ra vẻ cảm kích với lão giả họ Mã.*

"Không có gì. Chỉ bất quá là cái nhấc tay thôi. Nhưng thật ra đám truy binh này, ta còn chưa ra tay thì đã chủ động thối lui, thật đúng là làm cho ta có chút buồn bực!" *Lão giả cười hắc hắc nói.*

"Đây là do đạo hữu có kiện Cổ Bảo thanh thế kinh người nọ. Đám người Mộ Lan đuổi theo không có nắm chắc nên tự nhiên không chịu ngạnh kháng. Bất quá pháp sĩ lần này xâm lấn, thật sự cùng với mấy lần trước kia thật không giống nhau. Chẳng những được huấn luyện tốt mà còn mang theo thượng cổ cự thú trong đó, cực kỳ lợi hại. Chẳng những da dày thịt béo mà còn thân mặc chiến giáp, hình thể khổng lồ kinh người. Hơn nữa còn được gia trì nhiều loại cổ quái cấm pháp ở trên người, một khi xông vào thì việc đại trận bị phá chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi." *Tu sĩ họ Bặc vừa nói, trên mặt hiện ra ánh mắt vẫn còn sợ hãi.*

"Chẳng lẽ ngay cả đạo hữu Nguyên Anh Kỳ tu vi đều không thể đả thương được cự thú sai?" *Hàn Lập nghe vậy cũng ngẩn ra, mặt không khỏi hiện lên vẻ cổ quái hỏi.*

Mặc dù sớm biết pháp sĩ đại quân lần này mang theo cự thú nhưng là lợi hại như vật thì làm cho hắn có chút khó mà tin được.

"Lấy tu vi cùng pháp bảo của ta toàn lực một kích thì cũng có thể đả thương được con thú này. Bất quá lúc ấy ta bị hai gã cao giai pháp sĩ liên thủ công kích, căn bản không thể phân thần. Thế cho nên đại trận mới bị cự thú phá. Lục đạo hữu nơi này có viện quân của Mã đạo hữu thì hẳn là sẽ không giống như Thiên Thai Cốc dễ dàng mất như vậy" *Bặc Vân Hạc hơi suy nghĩ một chút, sắc mặt hoà hoãn không ít.*

"Bặc đạo hữu, trong đội pháp sĩ này có bao nhiêu pháp sĩ cấp bậc Đại Thượng Sư. Nếu là không nhiều lắm, năm Nguyên Anh tu sĩ chúng ta nhất tề xuất thủ thì có thể đánh cho đối phương ứng phó không kịp. Cho dù không thể tiêu diệt được một hai gã pháp sĩ cấp bậc Nguyên Anh nhưng làm trọng thương bọn họ thì cũng có thể." *Cốc Song Bồ có chút âm trầm đề nghị.*

"Điều này sợ rằng làm cho Cốc huynh thất vọng. Mặc dù không có từng cùng bọn họ giao thủ qua, nhưng trừ hai gã Đại Thượng Sư lộ diện ra thì ta còn nhìn thấy qua một gã khác ở phía sau truyền tin lại, làm cho chúng ta chú ý nhiều hơn đến gã pháp sĩ kỳ lạ này. Người này mặc dù vẫn không ra tay, nhưng khí tức trên người đích xác cực kỳ quỷ dị, có thể là loại yêu dị gì biến thành. Huống hồ trừ ba người này ta cũng cảm giác không biết chính xác hay không rằng còn có cao giai pháp sĩ khác ẩn nặc không xuất hiện." *Bặc Vân Hạc thở dài nói, bộ dáng không quá tán thành.*

"Nếu như vậy. Xem ra thực lực của đối phương còn mạnh hơn dự đoán. Nếu đối phương thực lực mạnh mẽ quá thì chúng ta hay là dựa vào đại trận cùng đối phương giằng co, dù sao nhiệm vụ chính bây giờ là giúp phía sau tranh thủ chút thời giani." *Trọc mi đại hán được nghe lời ấy, cũng gật đầu mà đồng ý nói.*

Cốc Song Bồ mày mặt nhăn nhó, lộ ra vẻ không phản đối cũng không kiên trì thêm.

Hàn Lập cùng lão giả họ Mã càng không có ý kiến khác.

Vì vậy Trọc mi đại hán sai Trùng Hư đạo sĩ đưa Bặc Vân Hạc đến tĩnh thất chữa thương, rồi lại phân phó người đem nhóm Thiên Thai Cốc tu sĩ an bài một chút, sau đó cũng lập tức ra lệnh tăng cường nhân thủ phòng thủ đại trận.

Nhìn đại hán họ Lục đem hết thảy công việc này sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, Hàn Lập âm thầm gật đầu.

Xem ra Cửu Quốc Minh phái người này trấn thủ một phương này cũng không phải không có đạo lý.

Đang lúc này, mọi người trong điện chợt nghe thanh âm "Ầm ù ù" *vang lên. Tiếng trống trận mơ hồ từ xa xa truyền đến, hơn nữa thanh âm càng ngày càng to, giống như sấm giữa trời quang.*

Mọi người trong điện sắc mặt chợt biến.

"Xem ra Mộ Lan nhân truy đuổi rất cấp bách, chúng ta vừa mới trở về bọn họ đã theo ngay sau." *Lão giả họ Mã mặt lạnh như băng, mắt lộ sát khí nói."* Cũng tốt, chúng ta trước tiên gặp đối phương, xem trong đội pháp sĩ này có nhân vật gì lợi hại hay không. Lúc này đây khiến ba vị đạo hữu phải khổ cực rồi. Hai người các ngươi cũng theo chúng ta đi ra một chuyến, dù sao các ngươi cùng bọn họ đã giao thủ, nếu đối phương có thủ đoạn âm độc gì thì cũng có thể sớm nhắc nhở một chút" Trọc mi đại hán đầu tiên là nhìn Hàn Lập ba người ôm quyền, sau đó quay đầu nhìn hai gã Kết Đan tu sĩ thối lui theo Bặc Vân Hạc phân phó.

Hai người nọ, một gã mày rậm mắt to, sắc mặt ngăm đen, một gã mặt ngựa tế mi, có chút âm trầm.

Giờ phút này nghe đại hán họ Lục vừa nói, thì sau khi liếc mắt nhìn nhau một cái ôm quyền đáp ứng.

Mà Hàn Lập lúc này lại ngóng nhìn về hướng tiếng trống truyền đến, trên mặt không chút thay đổi nhưng không biết trong lòng đang nghĩ cái gì.

Tại phía nam Hoàng Long Sơn, đại quân Mộ Lan pháp sĩ như đám mây đen che phủ bầu trời, các pháp sĩ cưỡi các loại pháp khí hình thù kỳ lạ chỉnh tề trên trời cao sắp hàng bao quát khoảng không gian rộng chừng hơn mười dặm của bích lục vụ hải.

Phía trước đại quân pháp sĩ có mười mấy người sóng vai mà đứng, trên người các loại linh quang trong bảo vật lập lóe phóng ra không ngừng, đúng là cao giai pháp sĩ người Mộ Lan.

Mà trong những người này có ba người đáng chú ý nhất. Một người có hồng quang quanh người cùng một cái đầu hỏa xà quái dị quấn quanh ngoài thân thể trông dữ tợn đáng sợ. Một người khô gầy cao, giống như cây gậy trúc tựa hồ bị một trận gió có thể ngã.

Còn một người khác thì hắc bào quang tráo quấn quanh thấy không rõ mặt nhưng toàn thân toát ra yêu dị hắc khí, mơ hồ như có tiếng quỷ khóc từ trong phát ra, làm cho người ta không lạnh mà run, không dám tới gần.

Tuy nhiên mấy người này lại đứng bao quanh hai người khác, có một hắc bào pháp sĩ lơ lửng đứng trước đám người, phảng phất như cùng cấp bậc với các pháp sĩ khác.

Mà các pháp sĩ khác khi nhìn về phía Hắc bào nhân thì ánh mắt cũng trốn tránh, tràn đầy vẻ kính sợ. Nhưng nếu là nhìn kỹ một chút thì sẽ phát hiện, trong loại kính sợ này lại có ẩn chứa một tia chán ghét.

------oOo------

Chương 729: Hỏa linh hóa giao

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai gã cao giai pháp sĩ khác đang ở cùng một chỗ thấp giọng nói cái gì, tựa hồ là thương nghị chuyện phá trận như thế nào.

Một lát sau thương lượng xong, một trong hai người đó thoáng lay động một cái hóa thành một đoàn thanh quang bay đến bên Hắc bào nhân.

"Thiên Khốc tiên sinh, có nên bắt đầu chưa. Tu sĩ đại trận ở đây tựa hồ so với đám trước lợi hại hơn ba phần. Hơn nữa nghe nói nơi này Nguyên Anh tu sĩ cũng không ít, sợ rằng phải mất chút thời gian." Tên Nguyên Anh pháp sĩ này mặt mang vẻ tươi cười nhìn Hắc bào nhân nói, khách khí dị thường.

"Không cần chúng ta xuất thủ trước, bọn họ đã muốn đi ra rồi. Trước tiên thử xem thần thông của tu sĩ ở đây như thế nào rồi hẵng nói đi." Hắc bào tu sĩ lắc đầu, thanh âm khàn khàn đông cứng, lại có chút hàm hồ không rõ tựa như không có lưỡi, làm cho người nghe cực kỳ không thoải mái.

Vừa nghe xong lời này, gã pháp sĩ cao gầy như cây trúc cả kinh, vội vàng hướng tới vụ hải nhìn lại, thấy tình hình đúng như Hắc bào nhân đã nói vì vậy cực kỳ tin phục.

Quả nhiên vụ hải phía dưới vốn đang yên tĩnh bất động chợt nổi lên một trận quay cuồng không thôi rồi phân tách ra, hiện ra một cái thông đạo rộng chừng mấy trượng.

Tiếp theo sau, bên trong phát ra ánh quang mang chớp động không ngừng rồi bay vụt ra bảy đạo độn quang, sau khi xoay quanh phía trên vụ hải thì hiện ra vài bóng người, đúng là đám người Hàn Lập.

Theo ý kiến của trọc mi đại hán thì lần này đi ra căn bản không mang theo thấp giai tu sĩ, ngoại trừ hai gã Kết Đan Tu Sĩ của Thiên Thai Cốc và Trùng Hư đạo sĩ đi theo.

Hàn Lập sau khi ổn định thân hình thì đưa mắt nhìn đám mây pháp sĩ phía trên đại trận, nhất là hơn mười pháp sĩ cầm đầu tự nhiên khiến cho hắn đặc biệt chú ý. Đặc biệt là tên âm sâm yêu dị Hắc bào nhân làm cho Hàn Lập vừa nhìn thấy thì ánh mắt không khỏi co rút lại.

Cảm giác đầu tiên người này làm cho hắn nhớ tới Huyền Cốt Thượng Nhân đã chết dưới tay hắn.

Chẳng lẽ đối phương chính là quỷ tu không thành? Hàn Lập trong lòng lạnh lẽo, đối với người này hết sức cảnh giác.

Huyền Cốt Thượng Nhân nọ khi chưa đoạt xá thân mình Khúc Hồn thì đồng dạng mang một thân quỷ khí sâm sâm. Nhưng người này khí tức hình như lại có chút bất đồng, chẳng qua cụ thể khác nhau như thế nào thì Hàn Lập nhất thời cũng không có cách nói rõ được.

Ngay lúc đám người Hàn Lập đang chăm chú quan sát thì phía trên pháp sĩ đại trận có một trận dao động. Tên pháp sĩ có mãng xà quấn quanh thân chợt hóa thành một đoàn cự đại hỏa cầu bay vụt xuống.

Mấy người trọc mi lão giả thấy cảnh này, tất cả đều chỉ lạnh lùng nhìn không nói năng gì. Không ai lộ ra vẻ kinh hoảng.

Tên pháp sĩ này nếu không muốn tự tử thì quyết không dám một mình chủ động động thủ.

Quả nhiên ngay lúc chúng tu sĩ đang bất thiện nhìn hắn thì cự đại hỏa cầu dừng lại cách bọn họ chừng năm sáu mươi trượng. Nhưng thứ hỏa diễm hừng hực thiêu đốt này cho dù cách xa như thế vẫn làm cho mọi người phải nhướng mày, âm thầm kinh hãi.

"Tại hạ Bái Hỏa Bộ Đại Thượng Sư Quật Diệu. Nếu các ngươi đã

đi ra thì trước tiên hãy tỷ thí thần thông đã rồi hẵng nói. Các ngươi định tỷ thí như thế nào. Một chọi một hay là bất luận nhân số hỗn chiến một hồi" Bóng người mơ hồ trong hỏa cầu chớp lên vài cái rồi một âm thanh thật lớn bỗng nhiên truyền ra. Âm thanh này làm chấn động không gian phụ cận, không gian vang lên tiếng ông ông không ngừng rung động, làm cho đám người trọc mi đại hán sắc mặt khẽ biến.

"Một chọi một, sanh tử đều do thiên định." Trọc mi đại hán trừng mắt nhìn bóng người trong hỏa cầu, không cần suy nghĩ băng hàn trả lời.

"Ha ha! Tốt, điều này thực hợp ý bổn Thượng Sư. Bổn Thượng Sư chính là đối thủ trận thứ nhất của các ngươi, các ngươi người nào ra trước?" Bóng người trong hỏa cầu sau một trận cuồng tiếu thì trực tiếp không kiêng nể gì khiêu chiến.

Đám người trọc mi đại hán tự nhiên rất giận dữ, lão giả họ Mã sắc mặt trầm xuống, trên mặt hiện lên sát khí hóa thân thành bạch quang bay ra.

Đại hán họ Lục thấy vậy thì sau khi do dự một chút cũng không có lên tiếng cản lại. Tự nhiên là để cho lão giả họ Mã đấu trận đầu.

Dù sao trong lòng mọi người, trong bốn gã Nguyên Anh tu sĩ thì ngoại trừ Hàn Lập mới tiến giai ra, trong ba bọn họ thật sự cũng không dám nói ai có thần thông lớn hơn.

Quật Diệu trong hỏa cầu vừa thấy bạch quang bay ra thì không nói một lời bay lui ra phía sau, một lát sau hai người một trước một sau bay đến vị trí trung gian giữa vụ hải vàpháp sĩ đại quân, rồi cùng lúc dừng độn quang.

Ở vị trí đó thì mọi người có thể không lo sợ gì, yên tâm ra tay, không cần sợ đối phương đột nhiên có người nhúng tay vào.

"Tên Mộ Lan Đại Thượng Sư này thần thông như thế nào, có thủ đoạn gì đặc biệt không?" Trọc mi đại hán đột nhiên một xoay mặt nhìn tu sĩ mặt ngựa ngưng trọng hỏi.

"Hỏa thuộc tính công pháp, uy lực phi thường lớn, đặc biệt hỏa xà trên người hắn cực kỳ linh hoạt, căn bản khó lòng phòng bị. Một vị Kết Đan kỳ đồng đạo cùng ở Thiên Thai Cốc cũng là bị con súc sanh nọ quấn lấy thân mà hóa thành tro bụi." Tu sĩ mặt ngựa trong miệng trả lời mà trên mặt đồng thời hiện lên vẻ phẫn hận.

*"Oh! Là như vậy. Cốc huynh, nếu ta nhớ không lầm thì Hạo Nhiên Các "*Hạo Nhiên Chính Khí quyết*" tựa hồ như thủy hỏa bất xâm, có tác dụng khắc tà ích quỷ. Nếu chống lại tên pháp sĩ này hẳn là có thể chiếm thượng phong một chút."* Trọc mi đại hán chuyển hướng nhìn một bên có chút không tự tin hỏi.

"Cái này cũng thể nói trước được, nếu phổ thông hỏa thuộc tính công pháp thì Hạo Nhiên Chính Khí quyết đối phó tự nhiên không thành vấn đề. Nhưng ta xem pháp sĩ đối diện hỏa khí thấu thể, rõ ràng đã có được thiên địa linh hỏa tam vị chân đế. Sợ rằng Hạo Nhiên Chính Khí quyết cũng không thể khắc chế được. Bất quá, trong chúng ta cũng chỉ có Mã đạo hữu là thích hợp nhất đối phó người này. Hạo Nhiên Chính Khí quyết cho dù không có cách nào khắc địch, nhưng cũng không bị ma hỏa của đối phương ảnh hưởng. Lại càng không lo bị ma hỏa công tâm" Cốc Song Bồ trong mắt hiện vẻ chần chờ chậm rãi nói.

Trọc mi đại hán nghe vậy nhất thời ấn chứng với suy nghĩ trong lòng, thở phào một hơi, trên mặt lộ ra thần sắc yên tâm một chút.

Hàn Lập thấy hỏa mãng trong hỏa cầu, trong lòng vừa động, trong mắt chợt hiện lam mang thiểm động vài cái, nét mặt đột nhiên hiện ra ánh mắt cổ quái nhưng lập tức tỏ vẻ dường như không có việc gì, khôi phục như thường.

Lúc này, trên không trung, lão giả họ Mã hai tay bắt quyết, một tầng bạch quang nhu hòa hiện lên trên người, đồng thời há mồm, một đạo ngân quang cỡ hạt đào từ trong miệng phun ra, đón gió hóa thành một thanh ngân bạch giới xích.

Thanh giới xích khẽ rung lên khiến ngân quang như thiên huyễn cùng phát ra thanh âm như phượng minh cửu thiên.

Quật Diệu đối diện tỏ vẻ càn rỡ, cũng không làm ra cử động gì, chỉ khoanh hai tay đứng trong hỏa cầu lạnh lùng nhìn, trên mặt ẩn hiện vẻ châm chọc.

Lão giả họ Mã thấy cảnh này, trong lòng tức giận vô cùng, khẽ hừ lạnh một tiếng muốn động thủ trước.

Nhưng đang lúc này thì trong tai hắn truyền đến truyền âm rất nhỏ, thanh âm cơ hồ không thể nghe được nhưng lại rõ ràng dị thường.

Lão giả họ Mã thoạt tiên cả kinh rồi kinh nghi nhìn xuống phía dưới liếc mắt một cái, mục quang nhìn đám người đang quan chiến rồi rơi lên người Hàn Lập. Mặt ngay lúc đó lộ thần sắc cổ quái.

Hàn Lập thấy vậy chỉ khẽ cười.

Lão giả họ Mã trong lòng ngạc nhiên một trận sau đó nửa tin nửa ngờ ngẩng đầu nhìn hỏa mãng trên người Quật Diệu, nét mặt dần dần ngưng trọng.

"Hỏa mãng trên người ngươi không phải là linh thú phổ thông!" Lão giả họ Mã ánh mắt sau khi chớp động vài cái thì âm trầm hướng Quật Diệu đối diện hỏi.

"Ồ! ngươi cũng có vài phần nhãn lực đó. Hỏa mãng trên người ta chính là Thiên Địa Hỏa Linh ngưng hóa sinh thành. Linh thú nào có thể sánh bằng" Quật Diệu trong hỏa cầu có chút ngẩn ngơ nhưng sau đó lại nhe răng cười.

Tiếp theo thân thể chợt run lên, hỏa mãng hồng quang trên người đại phóng rồi đột nhiên phi vũ thượng thiên, trên đầu sinh ra một cái sừng, vuốt mọc thêm lợi trảo rồi hóa thân thành một con hỏa giao hồng lân lập lòe phiêu phù trên đầu Quật Diệu giương nanh múa vuốt.

"Hỏa linh biến hóa!"

Trọc mi đại hán đang quan chiến ở dưới cả kinh, không khỏi bật thốt lên lời. Cốc Song Bồ đứng bên sắc mặt cũng rất khó coi.

Lão giả họ Mã trong lòng càng lại trầm xuống. Hỏa thuộc tính công pháp của đối phương đã đến cảnh giới chí cao, lại luyện hóa được hỏa linh. Điều này cũng không phải Nguyên Anh pháp sĩ phổ thông có thể làm được, sợ rằng phải gặp một hồi ác chiến.

Nghĩ tới đây, lão giả họ Mã nguyên vốn chỉ nghĩ muốn xuất ra bảy phần thực lực đối địch, nay không dám giữ lại chút nào. Sau khi hít sâu một hơi, tay áo vung lên, nhất kiện ngũ sắc mờ ảo bao quanh một vật gì đó từ cổ tay áo bắn ra, vật này sau khi xoay quanh vài vòng thì dừng lại phía trước người vài thước, phiêu phù bất động trên không.

Nhất thời tất cả tu sĩ và pháp sĩ phía xa đều tò mò nhìn lại đây.

Phải biết rằng vô luận là bảo vật gì, một khi có thể phát ra ngũ sắc hà quang thì hơn phân nửa cũng không phải là bảo vật tầm thường.

Hàn Lập đồng dạng hai mắt híp lại, ngưng nhìn bảo vật này.

Chỉ thấy vật nọ dài nhỏ tròn xoe, đúng là một cái quyển trục dài độ vài thước màu vàng nhạt.

Quyển trục này mặt hướng về phía Quật Diệu đối diện, sau khi lão giả họ Mã thần sắc trịnh trọng đọc khẩu quyết thúc dục thì chậm rãi mở ra.

Kết quả thấy bên trong vẽ một bức tranh giống như hình bát quái đồ bình thường.

Lần này, tất cả mọi người đều ngẩn ngơ.

Nhưng lúc này, lão giả họ Mã dùng một đạo pháp quyết đơn giản đánh tới trên quyển trục ngũ sắc hà quang chợt đại phóng, một cổ ba động phi thường kinh người từ trong phát ra.

Quật Diệu đối diện vừa thấy động tĩnh này thì tựa hồ cũng biết không ổn, lập tức không chút nghĩ ngợi nhìn lão giả đối diện điểm một chỉ.

Hỏa giao trên đầu chợt giương cổ há to miệng.

Khôn cùng xích diễm từ trong miệng hỏa giao cuồn cuộn không dứt phun ra, trong nháy mắt đã đem lão giả họ Mã cùng Bát quái đồ nọ bao phủ trong biển lửa.

------oOo------

Chương 730: Thái Huyền Bát Quái Đồ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đám người trọc mi đại hán phía dưới cũng có vẻ lo lắng, bọn họ trong lòng biết tu sĩ họ Mã nếu đem quyển trục này ra đối địch thì không thể không có dấu hiệu gì, không thể một chút tác dụng cũng không có.

Quả nhiên, tại trung tâm biển lửa tu sĩ họ Mã hai tay bắt quyết, quyển trục trước người hình ảnh xoay ngang lên một chút rồi tiếp theo bạch quang chớp động, cuồng phong nổi lên, một đạo bạch phong trụ từ bát quái đồ phóng lên cao, khuếch tán ra hơn mười trượng bốn phía.

Biển lửa quanh thân bị phong trụ lấy thế như chẻ tre tiến lên, trong nháy mắt biển lửa đã bị thu nhỏ lại hơn non nửa.

Hơn nữa tu sĩ họ Mã gầm lên giận dữ rồi một đạo ngân hồng từ trong phong trụ bắn nhanh ra, thẳng hướng Quật Diệu đối diện đánh tới mà không thèm để ý tới hỏa giao trên đầu.

Xem ra tu sĩ họ Mã biết rõ là chỉ cần kích thương Quật Diệu thì sẽ làm cho hỏa giao vốn tâm thần tương thông tự nhiên uy lực giảm đi.

Quật Diệu mặt không chút thay đổi, khóe miệng mím lại, giương tay lên.

Một thanh phi đao màu đỏ từ lòng bàn tay bắn ra, hóa thành một đạo hồng quang nghênh đón ngân hồng.

Phi đao này trong suốt đỏ đậm, quang mang chói mắt, trong nháy mắt ngăn cản ngân hồng lại rồi giữa không trung giao đấu.

Nhất thời hồng quang ngân mang đan vào nhau khó phân, trong lúc nhất thời khó có thể phân hạ cao thấp.

Quật Diệu thấy cảnh này, trong mắt hàn quang chợt lóe, hai tay vừa lộn, trong tay quang hoa sáng ngời xuất hiện lưỡng diện hồng tiểu phiên.

Đem tiểu phiên hướng lên không trung phất một cái *"phạch"* một tiếng, phiên kỳ đón gió phồng to lên đến hơn một trượng.

Tiếng chú ngữ trầm thấp khó hiểu từ miệng Quật Diệu truyền ra. Phiên kỳ quanh thân hồng quang đại phóng đồng thời từ phiên diện bắn ra lưỡng đạo hỏa trụ thô to cùng với hỏa giao trên đỉnh đầu ngưng tụ hội hợp.

Đại phiến hỏa vân nhất thời như ẩn như hiện bắt đầu ngưng tụ hiện hình.

"Đi "

Tiếng chú ngữ của Quật Diệu dừng lại, hắn há mồm bắn ra một đoàn hồng sắc tinh khí lên trên người hỏa giao trên đầu tu sĩ họ Mã.

Hỏa giao tinh thần đại chấn, lắc đầu vẫy đuôi ngâm một tiếng dài rồi một đầu tiến vào trong hỏa vân.

Hỏa vân đỏ rực bốc lên quay cuồng, một lát sau bỗng nhiên kịch liệt thu nhỏ lại.

Hàn Lập phía dưới thấy cảnh này thì hai mắt khép hờ, trong mắt có lam mang chớp động.

Thông qua thanh minh linh nhãn thần thông, hắn kinh ngạc phát hiện ra đầu hỏa giao nọ đang trốn ở trong hỏa vân há mồm điên cuồng hấp thụ hỏa vân tứ phía.

Trong chớp mắt hỏa vân đã bị hỏa giao này cắn nuốt không còn một mảnh, theo đó thân hình hỏa giao kịch liệt bành trướng giống như quả bóng bơm hơi chỉ trong chốc lát to lên đến hơn mười trượng, đầu to như một gian phòng lớn. Răng nanh lòi ra trông dữ tợn đáng sợ.

Mà lúc này, bạch cự phong đối diện bao vây hỏa vân cũng biến mất không còn một mảnh, hiện ra lão giả tiên phong đạo cốt.

Tu sĩ họ Mã hai tay cầm lấy bản bát quái đồ nọ, lạnh lùng nhìn hình thể lớn đến dọa người của hỏa giao liếc mắt một cái, không nói gì cầm quyển trục trong tay hướng lên trên ném đi.

Vật ấy hóa thành một đạo sáng mờ bay thẳng lên trời cao, trong nháy mắt chui vào tầng mây trên trời cao biến mất không thấy đâu, phảng phất như bay ra ngoài vũ trụ.

Quật Diệu thấy tình hình này giật mình ngẩn ra.

Nhưng chỉ chần chờ một chút thì trên đầu hắn xuất hiện một trận linh khí dị thường ba động. Theo sau ngũ sắc linh quang nhè nhẹ từ trên trời giáng xuống, rồi một cái bát quái đồ vô cùng khổng lồ bỗng xuất hiện trong ánh hà quang đem phương viên hơn mười trượng bao phủ vào, không chút khách khí hướng xuống phía dưới hạ xuống.

Quật Diệu sắc mặt đại biến, không suy nghĩ nhiều đưa tay điểm chỉ vào trên hỏa giao.

Cự giao lập tức giương phồng cổ há miệng, một đạo hồng quang từ trong miệng điên cuồng phun ra đánh vào đáy bát quái đồ.

Cự đại trận đồ nhẹ nhàng thôn phệ đạo hồng quang rồi như không có chuyện gì tiếp tục hạ xuống.

Thấy cảnh này Quật Diệu sắc mặt trắng bệch, hai tay chà xát rồi đột nhiên giương lên, vô số khỏa hỏa cầu to cỡ đầu nắm tay từ lòng bàn tay bắn ra, ào ạt bắn lên phía trời cao.

Chứng kiến một màn này, Hàn Lập trong lòng vừa động.

Không phải dùng phù bảo phát ra Hỏa Đạn Thuật mà là bằng tự thân tu vi đồng thời thuấn phát ra hỏa cầu. Xem ra linh thuật của pháp sĩ thật đúng là có chút bất đồng, hơn xa so với phổ thông ngũ hành đạo thuật nhất là khi áp dụng trong thực chiến.

Ngay lúc Hàn Lập đang âm thầm suy nghĩ thì đông đảo hỏa cầu giống như lưu tinh đánh tới cự đại trận đồ nhưng không có tác dụng chút nào. Cự đại bát quái đồ không bị ảnh hưởng mà còn hạ xuống với tốc độ nhanh vô cùng đem Quật Diệu và hỏa giao quây vào trong.

Nhất thời song phương tu sĩ pháp sĩ đang xem cuộc chiến chỉ thấy một cái cự đại trận đồ trên không trung chậm rãi chuyển động ra thì cũng không có cách quan sát được cử động của Quật Diệu.

Công kích thành công nhưng tu sĩ họ Mã cũng không có bởi vậy mà lộ ra vẻ vui mừng, ngược lại thần sắc âm trầm khoanh chân ngồi xuống, hai tay bắt quyết, lập tức trên người hiện lên nhu bạch chi quang lưu chuyển lưu ly, đại phóng ra tia sáng kỳ dị.

Cùng lúc đó, cự đại trận đồ hô ứng hà quang nổi lên, đồng thời bên trong vang lên một trận âm thanh bạo liệt như sấm sét.

Bát quái đồ bắt đầu chợt tối chợt sáng, linh quang chớp động.

"Thiên Khốc tiên sinh, Quật Thượng Sư ở bên trong liệu có chuyện gì không! Nếu có nguy hiểm thì chúng ta không nên tuân thủ cái gì một chọi một, trực tiếp đồng loạt tiến lên đem Quật Thượng Sư từ bên trong cứu ra. Tên Nguyên Anh tu sĩ này còn có thể có loại Cổ Bảo cổ quái này, thật sự là không ngờ!" Pháp sĩ cao gầy chứng kiến màn này, trên mặt lộ ra một điểm lo lắng quay đầu hướng Hắc bào nhân bên cạnh khách khí hỏi.

"Ha ha! không cần lo lắng. Thượng cổ tu sĩ luyện chế được Thái Huyền bát quái đồ này cố nhiên là Cổ Bảo cực kỳ lợi hại nhưng gã tu sĩ sử dụng bảo vật này còn chưa chính thức nắm giữ được cách dùng, chẳng qua là bát quái đồ linh lực cường đại nên có thể mạnh mẽ vây địch. Như thế mà nói thì không làm gì được Quật đạo hữu bao lâu nữa đâu. Hơn nữa phương pháp cố sức thúc dục trận đồ này tự nhiên tiêu hao pháp lực cũng không ít. Người này thật đúng là cực kỳ ngu xuẩn! Nhưng cũng khó trách, địa phương

hẻo lánh như thế này có mấy người chân chính biết được cách sử dụng loại Cổ Bảo trân quý như thế" Hắc bào nhân thấp giọng cười quái dị vài tiếng rồi hàm hàm hồ hồ nói, trong lời nói lại tràn ngập ý khinh thường đối với Thiên Nam tu sĩ.

Nghe Hắc bào nhân nói như thế, pháp sĩ cao gầy nọ trong lòng cũng yên tâm không ít, hủy bỏ ý định chỉ huy đám pháp sĩ phía sau tiến lên.

Cùng lúc này, trên mặt đám người trọc mi đại hán đang quan chiến hiện lên vẻ vừa vui mừng vừa lo lắng.

Ngay khi nhìn thấy bát quái đồ nọ đem pháp sĩ đối phương vây khốn, bọn họ quả thực cũng hưng phấn một chút. Nhưng sau khi thấy trong trận đồ thỉnh thoảng truyền ra tiếng nổ mạnh cùng việc tu sĩ họ Mã sắc mặt ngưng trọng ở một bên ngồi xếp bằng làm phép thì mới biết được trận đấu pháp này chưa kết thúc, trong lòng thoáng thất vọng.

Mà lão giả bản thân cũng âm thầm kêu khổ không ngừng!

Bảo vật này hắn mới vừa lấy được không lâu, trước đây chỉ dùng đối phó với Kết Đan Kỳ tu sĩ. Người nào một khi bị nhốt vào trong bảo vật này thì không hề có sức phản kháng, mặc cho hắn thúc dục một số cấm chế trong trận đồ đem người nhất nhất diệt sát.

Mà vị Quật Diệu pháp sĩ này bị nhốt vào trong trận đồ lại có thể dựa vào tự thân thần thông tạm thời ngăn trở lôi hỏa công kích, đồng thời còn không ngừng thúc dục cự đại hỏa giao điện cuồng tấn công trận đồ cấm chế.

Thế nên hắn buộc lòng phải duy trì việc liên tục bổ sung linh lực để củng cố trận đồ.

Bầu trời nhất thời bình tĩnh trở lại, trừ ánh hà quang của cự đại trận đồ và tiếng oanh minh mơ hồ truyền ra thì bên ngòai nhất thời lạnh ngắt như tờ.

Đám người trọc mi đại hán trên mặt vẻ lo lắng ngày càng nặng nề.

Hàn Lập đứng ở một bên, ngẩng đầu nhìn bầu trời, mặt không chút thay đổi nhưng trong đầu lại cùng Ngân Nguyệt nói chuyện với nhau.

"Vị Mã đạo hữu này thật sự là phí phạm của trời, cứ liều mạng thúc dục Thái Huyền bát quái đồ như vậy. Phải biết rằng uy lực chân chính của nó tuyệt không có dưới Tử Vân Đấu Cổ Bảo." Ngân Nguyệt trong miệng *"chẹp chẹp"* không thôi, dường như vì trận đồ nọ bị sử dụng không đúng cách mà cảm thấy đáng tiếc.

"Thái Huyền bát quái đồ, ngươi biết Cổ Bảo này?" Hàn Lập nét mặt đờ đẫn nhưng âm thầm truyền âm hỏi.

"Đương nhiên, bát quái đồ này cũng là Cổ Bảo nổi tiếng thời thượng cổ, chẳng qua bảo vật này hình như chỉ là nhất kiện thô chế hạ phẩm, nếu không thì cho dù không có cách nào phát huy uy lực chân chính của bát quái đồ thì cũng đủ để đem đối phương giam lại rồi giết chết. Chính thức thượng phẩm bát quái đồ pháp lực có tiêu hao cũng không lớn như thế." Ngân Nguyệt trả lời rất nhanh.

"Thô chế hạ phẩm mà thanh thế đã kinh người như thế thì không biết chính thức thượng phẩm trận đồ thì như thế nào? Chẳng qua, ngươi đã nói uy lực không dưới Tử Vân Đấu Cổ Bảo, chẳng lẽ kiện Cổ Bảo này phải có pháp quyết gì thúc dục mới được hay sao?" Hàn Lập trong lòng chần chờ hỏi một câu.

*" Tử Vân Đấu thì không có phiền toái như thế! Chỉ cần rót linh lực vào là có thể sử dụng. Hơn nữa cấm chế Ngọc Dương Chân Hỏa trên đó chỉ cần nghiền ngẫm mấy lần là cũng có thể nắm giữ được."*Ngân Nguyệt khẽ cười trả lời.

Nghe nói thế, Hàn Lập im lặng không có nói thêm cái gì, ánh mắt chớp động vài cái, rồi một lần nữa nhìn lên không trung.

Nhưng chỉ nhìn thoáng qua hắn lập tức nhướng mày thầm kêu *"Không hay"*

Một tiếng nổ kinh thiên động địa từ trong trận đồ truyền ra.

Bát quái đồ trên không trung đột nhiên vặn vẹo chớp động không thôi, theo đó vô số đạo xích hồng quang trụ hướng bốn phương tám hướng bắn ra, cả trận đồ trong nháy mắt bị xé rách thành trăm ngàn mảnh.

Mọi người đang quan chiến nhìn thấy mà giật mình, từ trận đồ vang lên tiếng nổ ầm ù ù.

Một đoàn liệt hỏa từ đó bắn nhanh ra, trực tiếp bay lên cao hơn mười trượng mới tắt, trong đó hiện ra Quật Diệu mặt đỏ như máu, dưới chân dẫm lên hỏa giao, không biết khi nào đã lùi về phía sau mấy trượng, vẻ mặt vô tình.

Bên kia, tu sĩ họ Mã tình hình cũng không tốt, sắc mặt xám trắng, hai mắt vô thần.

Nhưng lão giả cắn răng đưa tay hướng đến trận đồ rách nát nọ ngoắc một cái, bát quái đồ bị tàn phá chợt lóe lên ánh hà quang bay đi.

Một lát sau, trận đồ một lần nữa hóa thành quyển trục rơi xuống trong tay.

------oOo------

Chương 731: Thiên Sát Chân Ma Công

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi Mã lão giả liếc mắt nhìn họa trục, sắc mặt liền vô cùng tái mét. Vật trong tay xuất hiện rất nhiều lỗ thủng, tựa như tấm lưới, rõ ràng đã bị hư hại đến nỗi không thể hư hại thêm được nữa.

"Đáng tiếc, nếu Quật Diệu đạo hữu không vội thoát ra, cũng không vận dụng hỏa linh nguyên lực, ở bên trong chồng đỡ trong chốc lát mà nói thì, tám chín phần là pháp lực tu sĩ nọ sẽ giảm đi, sẽ chủ động triệt hồi trận đồ. Lúc này Quật Diệu đạo hữu cũng đã hao tổn không ít nguyên khí, hai người người nào cũng không thể chiếm được thượng phong nữa." Hắc bào nhân có chút tiếc hận nói. Pháp sĩ cao gầy nọ nghe vậy sửng sốt, sau khi nhìn xuống xem một chút, trên mặt lộ vẻ có sở ngộ.

Sắc mặt lão giả họ Mã chuyển đổi lúc xanh lúc trắng nhiều lần, không nỡ vứt bỏ quyển trục trong tay, sau khi thu vào trong Túi trữ vật, liền hung tợn hướng Quật Diệu đối diện trừng mắt.

Quật Diệu thấy ánh mắt như thế của lão giả, hừ lạnh một tiếng, chân đạp hỏa giao bên dưới, hỏa diễm trên người một lần nữa cuồn cuộn lên, hồng quang lại hiện ra.

"Quật thượng sư, dừng tay. Đấu pháp lần này, hai người như thế nào cũng chỉ có thể ngang tay mà thôi. Bây giờ pháp lực hai người cũng tiêu hao quá nhiều, nếu lại tái đấu, cũng sẽ không có kết quả gì." Pháp sĩ cao gầy đột nhiên tại không trung lớn tiếng mở miệng ngăn cản cử động của Quật Diệu sau đó lại nhìn đại hán trọc mi, ý tứ lời nói này cũng là nói cho đại hán trọc mi và tu sĩ Thiên Nam nghe.

Trọc mi đại hán nghe vậy có chút ngoài ý muốn, nhưng sau khi cùng Cốc Song Bồ liếc mắt một cái, liền gật đầu đồng ý.

"Được rồi, trận này vậy cho qua đi."

Nghe lời nói của pháp sĩ cao gầy cùng đại hán trọc mi, lão giả họ Mã mặc dù không cam lòng, cũng biết nếu đấu tiếp chỉ là phí công mà thôi. Cũng chỉ có thể bất đắc dĩ bay độn quay về.

Trong lòng Quật Diệu đối diện cũng buồn bực, đem hỏa giao thu lại, hận hận bay trở về không trung.

Khi lão giả họ Mã trở lại, đại hán trọc mi an ủi vài câu, cuối cùng mới làm cho thần sắc lão giả hơi có chút hòa hoãn.

Nhưng vào lúc này, pháp sĩ bên kia, hắc bào nhân cùng lão giả cao gầy thấp giọng nói thầm vài câu, kết quả hắc bào nhân lại khinh phiêu hạ xuống, dừng lại tại chỗ mới vừa giao chiến, sau đó ánh mắt âm trầm hướng chúng tu sĩ quét tới.

"Lúc này đối thủ các ngươi là ta. Nói trước, trận này là không chết không thôi, không cần ảo tưởng có người đột nhiên ngăn cản." Hắc bào nhân khàn khàn hàm hồ nói, vẻ khinh miệt trong mắt chợt lóe qua.

Lới nói cuồng vọng của hắc bào nhân hiển nhiên làm cho đại hán trọc mi cùng Cốc Song Bồ biến sắc, mặt lộ ra vẻ tức giận, nhưng hai người thật không dám mạo muội nhảy ra ứng chiến.

Dù sao bọn họ biết, thời gian trước chết trận hai gã tu sĩ Nguyên Anh, đều là chết trong tay loại pháp sĩ xa lạ này. Cho dù bọn họ có tự phụ đi nữa, nhưng chuyện liên quan đến cái mạng nhỏ, cũng không khỏi chần chừ.

"Để ta đấu với hắn." Hàn Lập đột nhiên mở miệng nói.

"Đạo hữu muốn đi? Hàn đạo hữu hãy cẩn thận một chút, nếu có chuyện gì bất ổn, ba người chúng ta sẽ ra tay cứu giúp." Đại hán trọc mi thấy Hàn Lập chủ động yêu cầu xuất chiến, đầu tiên là ngẩn ra, nhưng sau đó trong lòng liền thở phào một hơi, nhưng biểu hiện ra miệng lại là dặn dò kỹ lưỡng.

Hàn Lập nghe vậy thản nhiên cười, không nói cái gì. Thanh quang trên người lưu chuyển, hóa thân thành một đạo thanh hồng hướng lên trời bay đi.

Trong nháy mắt, đạo thanh hồng đã đến gần hắc bào nhân, quang hoa nội liễm, hai tay Hàn Lập chắp sau lưng đứng tại chỗ, nét mặt không chút biểu tình.

Ánh mắt hắc bào nhân chớp động, đánh giá Hàn Lập từ trên xuống dưới một lần, con mắt cũng bắt biến từ màu đen sang màu xanh, có vẻ cực kỳ yêu dị.

Ánh mắt Hàn Lập co rụt lại, đột nhiên mở miệng hỏi một câu:

"Ngươi là yêu hay quỷ?"

"Ha ha! Ngươi cảm thấy lão phu không giống người sao?" Hắc bào nhân đối diện nghe Hàn Lập nói vậy, cũng không có tức giận mà ngược lại cười lạnh một tiếng nói. Cùng lúc đó, trên người toát ra một đám hắc khí, có tiếng quỷ khóc nổi lên. Trong lúc nhất thời âm phong nổi lên, giống như là quỷ vực.

"Nguyên lai là người, vậy cũng tốt. Xem ra ngươi là tà tu tu luyện yêu quỷ chi đạo." Hàn Lập nhẹ nôn một hơi, thần sắc không thay đổi nói.

"Hừ! Tiểu bối, ngươi đứng nói nhảm nữa. Không cần dò xét chi tiết về bản thân ta, chờ lão phu diệt ngươi, ngươi cũng sẽ không còn tâm tư thắc mắc gì nữa." Hắc bào nhân khàn khàn nói, đồng thời hắc khí trên người tăng vọt, thân ảnh trong hắc khí như có như không.

"Lão phu không có kiên nhẫn cùng ngươi nói nhảm. Bây giờ liền đem mạng nhỏ giao ra đây." Hắc bào nhân tại trong hắc khí âm hiểm cười một trận, hai tay bắt quyết, hình thể một lần nữa lại tăng vọt, từ vóc người bình thường biến thành một cự hán thân cao hai trượng. Mặc dù do âm khí ngăn cản nên xem không rõ lắm, nhưng có thể thấy quần áo bị hắc bào nhân phá nát, đầu mơ hồ mọc ra hai sừng, miệng phun răng nanh. Trách không được, có không ít tu sĩ cho rằng mấy pháp sĩ xa lạ này toàn bộ đều là

loài khác biến thành.

Lam quang trong mắt Hàn Lập chợt lóe, bộ dáng hung dữ của cự hán đã được thu vào trong mắt rõ ràng.

"Đây là.?" Sau khi Hàn Lập thấy rõ bộ dáng yêu ma khi cự hán biến hình, lần đầu tiên trên mặt hiện ra một tia kinh ngạc. Bộ dáng ma hóa của cự hán này, dĩ nhiên khi cùng Lục Đạo Truyền Nhân giao thủ ngày đó, thi triển ra một huyễn ảnh trong Lục Cực Chân Ma Công giống nhau như đúc.

"Các hạ cùng Lục Đạo Cực Thánh có quan hệ gì?"

"Lục Đạo Cực Thánh gì, đừng tưởng rằng hồ ngôn loạn ngữ là có thể trì hoãn thời gian. Nhận lấy cái chết đi." Cự hán đầu tiên là ngẩn ra, nhưng sau đó nhe răng cười nói, theo sau đó hắc khí trong tay đột nhiên vung lên.

Một thứ mơ mơ hồ hồ bay thẳng đến Hàn Lập, sau khi xuất ra hắc khí, hắc quang chợt lóe lên nhưng lại tiêu thất trong hư không.

Thấy tình hình này, sắc mặt Hàn Lập âm trầm xuống, thân hình bỗng nhiên ngã ra, bắn về phía sau mấy trượng.

Cùng lúc đó, tại chỗ vốn đang đứng xuất hiện một quỷ trảo màu xanh lục thật lớn quét qua. Kết quả hiển nhiên là đánh vào khoảng không.

"Ô!" Cự hán yêu ma thấy một kích thất bại, ngoài ý muốn lên tiếng.

"Quả nhiên không sai. Mặc dù ngươi tu luyện không phải là công pháp quỷ tu, nhưng thủ đoạn công kích lại rất giống với quỷ tu. Nếu thực có người đem ngươi biến thành quỷ tu, sợ rằng trả giá không ít." Hàn Lập nhìn quỷ thủ kia, thản nhiên nói.

Vừa nghe lời ấy của Hàn Lập, thân hình cự hán trong hắc khí bị kiềm hãm, lạnh lùng nhìn Hàn Lập chằm chằm không nói gì.

Nhưng vào lúc này, Hàn Lập nhẹ nhàng nhíu mày, thân hình thoáng một cái liền di chuyển mấy trượng, kết quả quỷ trảo màu xanh lại xuất hiện, vô thanh vô tức chụp qua chỗ nãy.

Lần này cự hán trong quỷ khí cũng không tiếp tục kiên nhẫn, mở miệng hỏi:

"Ngươi có khả năng hai lần tránh khỏi công kích liên tiếp của quỷ trảo, chẳng lẽ trước kia ngươi đã gặp qua quỷ tu chân chính." Lời nói của cự hán rốt cục lộ ra một tia quan tâm.

"Đương nhiên gặp qua, nếu không tại hạ như thế nào có thể dễ dàng tránh thoát." Hàn Lập nữa thật nữa giả cười khẽ trả lời.

"Hừ! Kiến thức các hạ quả thật rộng lớn. Bất quá cũng chẳng sao, cho dù là biết công pháp ma đạo ta sử dụng thì sao chứ? Dưới mười phần uy lực của Thiên Sát Chân Ma Công hôm nay của ta, sau một khắc sẽ là giờ chết của ngươi." Cự hán âm âm nói, bộ dáng tựa như cũng không định nói thêm cái gì nữa, đột nhiên ngửa đầu hét to.

Tiếng huýt gió chói tai nổi lên, tựa như có thể xuyên kim phá thạch.

Hàn Lập thấy vậy, vẻ thong dong trên mặt dần dần thối lui, thay bằng một tia ngưng trọng.

Lúc này, hắc khí đối diện cấp tốc quay tròn, một cổ ma khí kinh người cường đại bộc phát ra, tiếp theo một cái bóng đen từ trong hắc phong bắn ra, mang theo huyễn ảnh trùng trùng, trong chớp mắt tới trước người Hàn Lập.

Hai tay bóng đen vừa động, một đôi trảo ảnh màu đen đem Hàn Lập bao vây trong đó, ý định bằng vào một đôi lợi trảo, đem Hàn Lập cắt thành một đống thịt nát.

Hàn Lập hít sâu một hơi, sắc mặt cổ quái không né không tránh, ngược lại hướng hai tay lên trên chà xát.

Tiếng sấm bất chợt khởi lên, hé ra điện võng màu vàng nhạt di động trên đỉnh đầu Hàn Lập, không hề sợ hãi đón nhận ảnh trảo.

Bóng đen thấy vậy trong lòng ngẩn ra, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, lợi trảo không chút khách khí hung hăng chộp xuống.

Tại trong mắt hắn, có lẽ bình thường thì công pháp ma đạo có thể bị công pháp lôi thuộc tình khắc chế một chút, nhưng đối với Thiên Sát Chân Ma Công của hắn hôm nay thì ma công bình thường há có thể so sánh. Cho dù là lôi điện thì căn bản cũng không cách nào tổn thương mảy may. Người này trước mắt tựa hồ biết được vài thứ, làm cho hắn cực kỳ không thoải mái, nên muốn lập tức giết chết.

Suy nghĩ trong lòng bóng đen chưa kết thúc, đột nhiên cảm thấy đôi lợi trảo của mình nóng lên, theo sau là một cảm giác đau nhức khó có thể hình dung từ trên lợi trảo truyền đến, tiếp theo kim quang trước mắt liền phóng lớn ra, kim sắc điện hồ nọ hiển nhiên đã phá tan trảo ảnh, lại hướng trên đầu chụp xuống.

"Kim sắc điện hồ? Không đúng, thứ này hình như đã nghe nói qua từ nơi nào, chẳng lẽ là." Khi kim võng thật lớn đem bóng đen không kịp phòng ngự bao lại, bòng đen mới bỗng nhiên nhớ tới lời đồn có liên quan đến kim sắc điện hồ. Thứ này không phải là một trong những thứ mà năm đó khi được truyền ma công thì trưởng lão truyền công luôn dặn dò qua đó là Thiên Sát Chân Ma Công tối kiêng kị sao?

Mà hắn từ khi tu luyện ma công này, tại cùng cấp hiếm khi gặp đối thủ, dĩ nhiên nhất thời quên mất việc này.

Sắc mặt bóng đen tím tái, kinh hãi run sợ, tựa như sắp thất thủ. Lúc này không chút nghĩ ngợi hét lớn một tiếng, thân hình vốn to lớn đột nhiên trong tiếng bạo vang liền kịch liệt thu nhỏ lại, trong nháy mắt biến thành một gã lùn cao ba thước, nhằm kéo dài thời gian trước khi tiếp xúc với kim võng.

Tranh thủ một chút thời gian này, một tiếng *"phành"* truyền lại.

Trong lúc thân thể lùn tịt co rút lại, sau đó bạo liệt ra, hóa thành vô số mảnh tơ nhỏ màu đen phát sáng, hướng bốn phương tám hướng bắn nhanh đi.

------oOo------

Chương 732: Song vỹ xà

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn quang trong mắt Hàn Lập chợt lóe, hai tay trong phút chốc rung lên thao túng kim sắc điện hồ, kim quang bất chợt bắn ra, điện võng bạo vỡ.

Vô số điện hồ được bắn ra, điện quang võng dày đặc hơn lúc trước khoảng ba phần bỗng nhiên xuất hiện, trong nháy mắt lại kịch liệt co rút.

Theo đó, hắc ti sau khi bắn ra hiển nhiên đều bị đụng vào kim hồ.

Một tiếng *"xoạt"* vang lên, dưới thống kích của kim hồ, hắc ti tại trong võng bắt đầu hóa thành vô số luồng khói đen, cùng lúc có tiếng kêu thảm thiết thỉnh thoảng truyền ra, cực kỳ thê lương.

Sau đó hắc ti một lần nữa lui trở về trung tâm của kim võng, tụ lại hóa thành một đứa con nít đen thui yêu dị phát sáng, vẻ mặt hoàn toàn kinh hãi. Sau đó nó há mồm, một cỗ âm khí đen như mực từ trong miệng phun ra, đem nó bao lại tầng tầng lớp lớp, liều mạng ngăn cản Ích Tà Thần Lôi đang đến gần.

Thần sắc Hàn Lập lạnh lùng, khóe miệng hiện lên vẻ châm chọc, kim hồ bỗng nhiên biến lớn hơn ba phần, điện hồ chói mắt, khiến người ta khó có thể nhìn thẳng.

Tiếng kêu thảm thiết trong điện quang lại phát lên, rồi dần dần nhỏ đi trong tiếng sấm, một lát sau liền biến mất vô thanh vô tức.

Thấy cảnh này, trong lòng Hàn Lập thở ra một hơi, kim hồ co rút lại, bao bọc lấy một cái Túi trữ vật màu đen đem lại trên tay.

Sau đó hắn nâng tay nhìn trời liếc mắt một cái, mặt không chút thay đổi, thanh quang lại phát ra, hóa thành một đạo thanh hồng bay vụt về.

Từ lúc Hàn Lập cùng hắc bào nhân nói vài câu, cho đến lúc Hàn Lập phóng Ích Tà Thần Lôi ra tiêu diệt đối thủ, cả quá trình cũng chỉ trong chớp mắt.

Chẳng những đám người đại hán trọc mi và lão giả họ Mã nhìn trợn mắt há mồm, mà ngay cả hai gã Mộ Lan Đại Thượng Sư, pháp sĩ cao gầy cùng Quật Diệu phía trên, cũng đồng dạng bốn mắt nhìn nhau, hết thảy đều không thể tin chuyện xảy ra trước mắt.

Nên biết rằng tu sĩ Thiên Nam không biết được chi tiết về hắc bào nhân, nhưng bọn hắn thì lại biết được bảy tám phần.

Tu sĩ thần bí này là đến từ Bàng Đại đế quốc bên kia thảo nguyên Mộ Lan. Mặc dù không biết vì sao bọn họ đến thảo nguyên Mộ Lan, cũng cùng thần sư trong tam đại bộ lạc đạt thành điều kiện gì đó, ra tay tương trợ.

Nhưng không hề nghi ngờ, vô luận là công pháp hay thần thông cũng đều hơn xa tu sĩ cùng cấp trong tu tiên giới Thiên Nam.

Thậm chí khi giao chiến chưa chính thức bắt đầu, thì đã có hai gã tu sĩ nguyên anh Thiên Nam trước sau bị bọn họ tiêu diệt, Làm cho hai vị Mộ Lan Đại Thượng Sư đối với vị hắc bào nhân có chút tin phục.

Mà trận đấu pháp thứ hai này, sở dĩ cho hắc bào nhân ra trận, cũng là do cảm thấy tu sĩ nguyên anh ở chỗ cấm chế đại trận này có chút hơi nhiều. Tốt nhất là xuất kỳ bất ý trước tiên tiêu diệt hoặc làm trọng thương một người rồi nói sau.

Nhưng ai biết được, đối phương đưa ra một thanh niên nhìn tu vi có vẻ bình thường, thế nhưng đã nhanh chóng đem tu sĩ hắc bào tiêu diệt gọn, thậm chí ngay cả nguyên anh cũng không thể chạy thoát. Điều này khiến cho hai người thất kinh!

Pháp sĩ cao gầy cùng Quật Diệu rốt cục cũng bình tĩnh lại, sau khi kinh hãi nhìn nhau liếc mắt một cái, nét mặt hiện lên vẻ chần chờ, không biết là nên tiếp tục phái người khiêu chiến, hay là dứt khoát chỉ huy pháp sĩ phía sau đồng loạt tiến lên.

Đúng lúc này, trong tai hai người đột nhiên truyền đến tiếng nói như có như không.

"Hôm nay duệ khí đã giảm, tạm thời lui bước. Ngay mai chúng ta trở lại. Đến lúc đó, nói không chừng trận này sẽ.hắc hắc! Về cái chết của Thiên Khốc sợ rằng có chút phiền toái, nhưng ta sẽ giải thích với các Thần Sư một chút." Thanh âm nọ không biết là nam hay nữ, nhưng trong khẩu khí ngầm chứa ba phần ra lệnh.

Pháp sĩ cao gầy cùng Quật Diệu nghe được lời ấy, mặc dù ngẩn ra, nhưng không nói hai lời lập tức y theo mà làm, hướng chúng tu sĩ lớn tiếng ra lệnh.

Chúng pháp sĩ phía sau sau khi dao động một trận, nhưng cũng không ai dị nghị, các đội từ trước đến sau, đều chậm rãi thối lui.

Hai gã Đại Thượng Sư này hiển nhiên là đoạn hậu. Chỉ là trước khi bay đi, sắc mặt hai người âm trầm nhìn đám tu sĩ vài lần, đặc biệt hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Lập một chút, sau đó mới xoay người bước đi.

"Chúng ta không đuổi giết theo sao?" Cốc Song Bồ nhìn đại quân pháp sĩ đi xa, có chút không quá xác định hỏi.

"Được rồi, mặc dù người Mộ Lan bại lui, nhưng mấy người chúng ta mà tiến lên, nếu không cẩn thận có thể bị vây khốn trở lại. Hay là cứ dựa vào đại trận, phòng thủ cho tốt. Thiên Âm Huyễn Hóa Trận tại Hoàng Long Sơn chúng ta cũng không dễ phá như vậy. Cho dù người Mộ Lan có thể đến, pháp sĩ nếu không tăng thêm gấp rưỡi, thì đừng mơ tưởng đến chuyện này." Đại hán trọc mi thoáng trầm ngâm một chút, lắc đầu nói.

Chỉ là khi nói lời này, đồng thời hắn cũng không nhịn được quay đầu hướng Hàn Lập liếc mắt một cái.

Bởi vì một màn diệt sát hắc bào nhân của Hàn Lập rất ngoài dự liệu của chúng tu sĩ, nên kết quả sau khi bay độn trở về, chúng tu sĩ nhất thời lặng đi, không biết nói cái gì cho phải.

Lúc đại hán nhìn lại, thần sắc Hàn Lập vẫn như thường, chỉ là sau khi đem Túi trữ vật đang đung đưa trong tay thu lại, hướng mọi người mỉm cười mà thôi.

Lúc trước khi Hàn Lập mỉm cười như vậy, nhưng người khác vốn không cảm thấy cái gì, nhưng bây giờ sau khi diệt sát một gã tu sĩ Nguyên Anh, thấy lại nụ cười của Hàn Lập, mọi người đồng thời lại có một cảm giác cao thâm khó lường. Ý khinh thị vốn trong lòng, hiện tại không còn sót lại chút gì.

"Lần này, Hàn đạo hữu đã giết được một gã pháp sĩ cao cấp của đối phương, thật sự là rất đáng mừng. Khi trở về Lục mỗ chắc chắn sẽ đối với liên minh báo cáo việc này. Bổn minh chắc chắn sẽ trọng thưởng cho đạo hữu." Đại hán trọc mi chúc mừng cười nói.

Lão giả họ Mã cùng Cốc Song Bồ lúc này cũng đi tới, tươi cười nói vài câu khen ngợi. Nhưng ánh mắt đối với Hàn Lập so với lúc ban đầu có chút khác hơn, trong lời nói mơ hồ toát ra vẻ kính sợ.

Hàn Lập phảng phất không chút để ý, cũng khách sáo vài câu. Chỉ là đang lúc nói chuyện, đồng thời mắt Hàn Lập lại nhìn thấy ánh mắt một người trong đó, lúc không ai chú ý tới thì vẻ mặt hiện lên một tia cười châm chọc.

Chờ sau khi thân ảnh đại quân pháp sĩ biến mất không thấy, đại hán trọc mi từ trong vụ hải mở ra một cái thông đạo, mấy người nhanh chóng đi vào bên trong, vụ hãi một lần nữa khép lại.

Phụ cận Hoàng Long Sơn một lần nữa yên tĩnh trở lại, chỉ để lại sương mù mênh mông bát ngát, vô thanh vô tức bình yên bất động.

Đám người Hàn Lập trở lại trong đại điện, thực cũng không có gì để bàn. Sau khi nghị luận một chút về đại chiến hôm nay, mọi người đều cáo từ rời đi, quay về chỗ ở nghỉ ngơi.

Đặc biệt lão giả họ Mã, chẳng những bảo vật bị hủy, hơn nữa nguyên khí lại tổn hao không ít, càng cần phục dược tĩnh tọa, khôi phục pháp lực cho tốt.

Trong nháy mắt, mọi người trong đại điện tản đi, chỉ còn lại đại hán trọc mi.

Hắn ngồi ở chỗ chủ tọa cúi đầu xuống, mặt lâm vào trầm tư, không biết suy nghĩ gì.

Qua trong chốc lát, hai hàng lộng mày đột nhiên nhảy dựng lên, dị sắc trên mặt chợt lóe thấp giọng quát:

"Ai ở đó, ra đi."

"Ha ha! Đạo pháp Lục huynh quả nhiên cao thâm, tại hạ mới vừa tiến đến liền bị phát hiện. Trách không được Cửu Quốc Minh lại để đạo hữu một mình trấn tại một phương." Lối vào đại điện vốn không có bóng người, quang hoa chợt lóe, hiện ra thân hình của một người đang mỉm cười.

"Là ngươi? Đạo hữu không đi nghỉ ngơi, vì sao lại ẩn nặc thân hình quay lại." Đại hán trọc mi nhướng mày, sắc mặt cổ quái hỏi.

"Không có gì, chỉ là tại hạ đột nhiên phát hiện một cái bí mật, cảm thấy nên cùng đạo hữu thương lượng một chút mới được."

"Bí mật? Bí mật gì?" Đại hán trọc mi nghe vậy liền ngẩn ra, đánh giá người này trên dưới vài lần, mặt lộ ra một tia nghi sắc.

"Lạc Vân Tông Hàn đạo hữu, rất có thể là gian tế người Mộ Lan." Người này không chút chần chờ nói, cũng chậm rãi tiến lên.

"Gian tế? Thần trí đạo hữu chẳng lẽ còn không rõ. Hàn đạo hữu hôm nay vừa mới diệt sát một gã pháp sĩ Nguyên Anh kỳ, lời này thật sự rất buồn cười." Đại hàn trọc mi nghe vậy, trên mặt khựng lại một chút, cảm thấy rất buồn cười, hoàn toàn ra vẻ không tin.

"Ta biết Lục huynh không tin chuyện này, nhưng ta có chứng cớ, đạo hữu nhìn sẽ biết tại hạ không nói bậy." Người nọ thở dài một tiếng, mặt lộ vẻ cười khổ. Sau đó nắm tay vừa lộn, quang mang chợt lóe, một cái lục sắc ngọc giản xuất hiện trong tay, lại tiến lên

vài bước, tới gần đại hán.

Mắt đại hán lộ ra vẻ kinh ngạc, sau khi chần chờ một chút, cũng đứng dậy đưa tay tiếp nhận.

Người đối diện nọ thấy vậy, thần sắc bình thản khoát tay, bộ dáng như muốn đưa qua.

Ngay lúc ngón tay đại hán sắp sửa chạm được ngọc giản, thần sắc người nọ đột nhiên khẽ biến, vẻ hung ác chợt hiện lên, lục quang ngọc giản chợt lóe, đột nhiên hóa thành một con tiểu xà màu xanh, thế như sét đánh cắn ngay cổ tay của đại hán.

Đại hán họ Lục mặt đầy kinh ngạc, mở miệng muốn hô cái gì, nhưng trong nháy mắt gương mặt từ đen chuyển sang tím, tiếp theo cả người vô thanh vô tức xụi lơ trên mặt đất không nhúc nhích.

"Song vĩ phỉ thúy xà quả nhiên danh bất hư truyền, chỉ nói về độc tính, sợ rằng so với thập đại tuyệt độc trong truyền thuyết cũng không hề kém hơn. Sau khi bị cắn, ngay cả nguyên anh cũng không có lực độn ra. Nếu là có cánh để bay, thì sẽ trở thành một sát thủ tu sĩ cực kỳ sắc bén." Vẻ vui mừng trên mặt người nọ chợt lóe, thì thào nói, tiến lên từng bước, cẩn thận đánh giá thi thể bắt đầu dần dần tan chảy.

Mà bích lục tiểu xà nọ, khi hàm răng độc vừa buông thi thể ra, liền lộ ra hai cái đuôi giống nhau bên dưới. Sau đó hai cái đuôi đánh trên mặt đất, *"vù"* một tiếng bay về trên tay chủ nhân, sau đó vươn cổ phun ra nọc độc màu tím đen, con mắt màu xanh cực kỳ âm độc.

Người đánh lén lúc này một tay nâng tiểu xà, tay kia nhẹ nhàng vẫy một cái.

Túi trữ vật trên thi thể trực tiếp bay đến trên tay hắn, sau đó lộ vẻ kích động đem thần thức hạ xuống, dường như muốn tìm cái gì.

------oOo------

Chương 733: Bại lộ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Không có khả năng. Lệnh bài đâu? Rõ ràng ta đã nhìn thấy hắn thu vào trong Túi trữ vật?" Một lát sau, người này nhẹ hô một tiếng.

Sau đó hắn không cam lòng cầm Túi trữ vật trong tay hướng mặt đất ném ra.

Một mảnh khói trắng từ trong miệng túi phun ra, một đống pháp khí thấp kém cùng rất ít linh thạch bậc thấp xuất hiện trên mặt đất.

Vừa thấy rõ những vật này, sắc mặt người này liền trở nên vô cùng trắng bệch, lục quang trên người đột nhiên phát ra, không nói lời nào liền hóa thành một đạo kim hồng, hướng cửa điện bay độn đi.

Trong đại điện vang lên một tiếng thở dài, theo sau ngân quang trên bốn vách tường bỗng nhiên chớp động, quang mạc màu bạc tầng tầng hiện lên, hình thành một cái quang tráo thật lớn, đem người nọ bao vào bên trong.

Người này hừ lạnh một tiếng, độn quang cũng không có ý dừng lại, ngược lại nắm tay hướng một cái túi bên hông vỗ một cái, một con linh thú Xuyên Sơn Giác Bàn màu đen từ trong Túi linh thú bay ra, một đầu đánh lên cái lồng trên vách.

Một tiếng *"phanh"* phát ra, ngân sắc tráo cũng không lung lay chút nào, đem con linh thú nọ đánh văng ngược trở lại.

Người này thấy vậy trong lòng liền phát lạnh, nhưng lập tức cắn răng một cái, há mồm phun ra một cái lam sắc phi xoa, pháp bảo trong nháy mắt hợp làm một với độn quang, hoá thành một đạo lam hồng to lớn, hung hăng đánh tới lồng tường.

Một tiếng *"ầm ầm"* lại truyền đến, lam quang không chút khách khí bị bắn ngược lại mấy trượng, sau khi xoay vòng một cái, thiếu chút nữa rơi xuống đất.

"Cốc huynh không cần phí tâm. Chỗ đại điện này kỳ thật mới là trung tâm đại trận của cả tòa Hoàng Long Sơn này, cũng là nơi lợi hại nhất của cấm chế. Nếu rơi vào trong này, thì đừng nghĩ muốn thoát ra." Trong đại điện vang lên một giọng nói thản nhiên cực kỳ quen thuộc, tựa như thanh âm của đại hán.

"Ngươi quả nhiên thật sự không chết, người chết vừa rồi chính là một con khôi lỗi. Ta đã sớm nghe nói, Cửu Quốc Minh có một vị tu sĩ thần bí, giỏi về luyện chế huyết nhục khôi lỗi thế thân giống bản thân như đúc, khiến cho mọi người không thể nhận ra thật giả. Không nghĩ tới việc này lại là sự thật." Quang hoa trong lam tráo nội liễm, một bóng người hiện ra, đúng là Ngự Linh Tông Cốc Song Bồ.

Chỉ là hiện tại sắc mặt hắn tái nhợt, hai mắt âm trầm, nhưng vẫn miễn cưỡng duy trì trấn định.

"Cốc huynh quả nhiên đối với chuyện của Cửu Quốc Minh chúng ta biết rất nhiều, ngay cả chuyện khôi lỗi thế thân cũng biết một ít. Không sai, thứ ngươi mới diệt sát vừa rồi, chính là một cái thế thân mà tại hạ vừa rồi mới thao túng. Ngay cả một vị tu sĩ Nguyên Anh như ngươi, cũng không thể phát hiện sự khác nhau trong đó, qua đó cho thấy đích xác có thể lấy giả thay thật."

Bạch quang ngoài điện chớp động, thân hình đại hán trọc mi lộ ra, hắn ở bên ngoài nhìn Cốc Song Bồ trong quang tráo, lại nhìn sang thế thân đã hóa thành một bãi máu đen, thản nhiên nói.

"Hừ! Bề ngoài có giống đi nữa thì có ích lợi gì. Nếu không phải vì sợ ngươi nghi ngờ, nên không dám dùng thần thức cẩn thận quét qua khối thế thân của ngươi, chứ bằng một bộ vỏ trống rỗng mà cũng có thể giấu diếm được ta sao. Huống hồ ta sớm đã nghĩ đến, song vĩ phỉ thúy xà trải qua trăm năm bồi dưỡng tỉ mỉ của ta, hiển nhiên độc vô cùng. Nhưng cũng không có khả năng dễ dàng diệt sát một vị tu sĩ Nguyên Anh. Ban đầu ta chỉ định dùng tiểu xà này đánh trọng thương ngươi. Nhưng một kích này không ngờ lại đắc

thủ, khi đó ta tưởng rằng là do mình đã xem nhẹ độc tính của linh xà. Xem ra ta quả nhiên có chút tự đại." Cốc Song Bồ âm trầm như nước nói, trong mắt hiện lên một tia hối hận.

"Hắc hắc! Lục mỗ thỉnh người luyện chế một khối thế thân như vậy, cũng chỉ là nhất thời cao hứng mà thôi. Đương nhiên cũng không tin rằng một khối đồ vật chết như vậy, lại có thể cùng cái loại thân ngoại hóa thân so sánh. Chẳng qua chính là một khối khôi lỗi như vậy, hiển nhiên có thể lôi ra một gã phản đồ cấu kết với người Mộ Lan như Cốc huynh đây. Cũng không phí công ta bỏ ra nhiều linh thạch như vậy." Đại hán họ Lục không giận mà cười nói.

Da mặt Cốc Song Bồ hơi co rút, nhất thời im lặng. Nhưng sau một lúc lâu, lại lạnh lùng hỏi:

"Nghe khẩu khí của ngươi, tựa hồ sẽ biết ta tới tìm ngươi, nên đã sớm chuẩn bị thế thân. Chẳng lẽ ta vừa đến Hoàng Long Sơn, liền bị ngươi phát hiện ra điều không ổn."

"Cái này không phải. Ta như thế nào lại vô duyên vô cớ hoài nghi trưởng lão Ngự Linh Tông, ta chỉ là nhận được sự cảnh báo của người khác. Vốn Lục mỗ đối với chuyện này bán tính bán nghi, nhưng hiện tại thì không hề nghi ngờ. Hàn đạo hữu, Mã huynh, cũng ra đi." Đại hán trọc mi lắc đầu nói, tiếp theo hướng hai bên hô to một tiếng.

Cốc Song Bồ nghe được lời ấy, cũng không thể bảo trì vẻ âm trầm, sắc mặt liền đại biến.

Kết quả tại hai bên thạch bích, hoàng quang chợt lóe, mỗi bên đều đi ra một người. Đúng là Hàn Lập thần sắc lạnh nhạt cùng lão giả họ Mã vẻ mặt âm trầm.

"Thật không nghĩ tới, Cốc đạo hữu ngươi lại làm ra chuyện tình như vậy. Không biết người Mộ Lan rốt cục cho ngươi bao nhiêu chỗ tốt, mà lại có cuồng tâm như thế." Vẻ mặt lão giả họ Mã đau lòng, trong giọng nói tràn đầy oán thán.

"Hừ! Cuồng tâm? Ta vốn là người Mộ Lan, tính cái gì cuồng tâm."

Cốc Song Bồ nhìn lão giả chằm chằm, lạnh lùng nói.

"Ngươi là người Mộ Lan?" Lần này, bọn người đại hán trọc mi liền ngạc nhiên, có chút ngoài ý muốn.

"Đương nhiên, ngươi cho rằng lấy chỗ tốt gì mà có thể mượn sức một tu sĩ Nguyên Anh như ta? Tu sĩ Thiên Nam các ngươi, làm sao biết được tư nguyên tu luyện của người Mộ Lan chúng ta thiếu hụt như thế nào. Hàng năm cũng không biết có bao nhiêu pháp sĩ cấp thấp vốn có thể tiến cấp, nhưng cũng bởi vì không có đan dược cùng linh thạch phụ trợ, mà không thể không bỏ qua cơ hội tu luyện tốt nhất, chỉ có thể hóa thành đống bạch cốt sau hơn trăm năm. Dựa vào cái gì, tu sĩ các người thì có thể chiếm cứ một địa phương tốt như thế, mà pháp sĩ chúng ta thì nhất định phải tính toán sử dụng từng khối linh thạch. Chỉ cần cho chúng ta tư nguyên của Thiên Nam để tu luyện, người Mộ Lan chúng ta không tới trăm năm, bảo đảm số lượng pháp sĩ có thể tăng nhanh chóng. Có thực lực hùng hậu như thế, chúng ta có thể đánh tan đám tiên sư của người Đột Ngột, xưng bá cả thảo nguyên Mộ Lan." Cốc Song Bồ vừa nói, đồng thời trong mắt hiện lên một tia điên cuồng.

Nghe Cốc Song Bồ nói, đám người đại hán trọc mi không khỏi hai mắt nhìn nhau.

"Đánh bại người Đột Ngột. Ta nghe được, hình như là chủ lực của người Mộ Lan các ngươi, tại trong quyết chiến cùng người Đột Ngột bị thất bại, hôm nay hơn phân nữa thảo nguyên Mộ Lan cũng đã bị người Đột Ngột chiếm cứ. Cho nên các ngươi mới được ăn cả ngã về không mưu đồ Thiên Nam chúng ta." Hàn Lập đột nhiên mặt không chút thay đổi mở miệng nói.

"Ngươi.ngươi như thế nào lại biết việc này? Ngươi nghe trộm truyền âm của ta cùng Nhạc thượng sư." Cốc Song Bồ vừa nghe Hàn Lập nói, đầu tiên là cả kinh, nhưng nghĩ đến cái gì liền lập tức có chút hiểu ra. Vẻ mặt hung ác nhìn Hàn Lập chằm chằm, bộ dáng như hận không thể nuốt sống hắn.

"Xem ra Cốc huynh hiểu ra rất nhanh. Nhưng việc này cũng không thể trách Hàn mỗ, ai biểu ngươi cùng vị pháp sĩ ẩn dấu kia, lại không kiêng nể tại trước mặt Hàn mỗ sử dụng truyền âm thuật.

Mà thần thức của Hàn mỗ so với tu sĩ cùng cấp thì cường đại hơn một chút, lời các ngươi truyền âm, vừa lúc để cho tại hạ nghe được, nên hiển nhiên cần thức tỉnh Lục đạo hữu một chút." Vẻ mặt Hàn Lập không thay đổi, bất động thanh sắc nói.

"Tốt, tốt lắm! Cẩn thận mấy cũng có sơ sót. Uổng cho ta tại Thiên Nam ẩn núp lâu như thế, nhưng trước khi phát động lại bị rơi vào cạm bẫy, nhưng thật ra Cốc mỗ bị cũng không oan. Thần thức so với tu sĩ cùng cấp chỉ mạnh hơn một chút? Hừ! Các hạ cũng quá khiêm tốn. Truyền âm mật thuật của ta cùng người nọ, ngươi cho rằng là truyền âm bình thường sao? Ngoại trừ thần thức cường đại của tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, Cốc mỗ cũng không biết, lại còn có phương pháp gì mà thần không biết quỷ không hay nghe trộm được chúng ta nói như vậy." Cốc Song Bồ gắt gao nhìn Hàn Lập chằm chằm, sắc mặt xám trắng, trong lòng không cam tâm nói.

"Nguyên Anh hậu kỳ?" Lão giả họ Mã nghe vậy, nhất thời bị hù dọa.

Đại hán trọc mị cũng đồng dạng cả kinh, kinh hãi hướng Hàn Lập liếc mắt một cái.

Hàn Lập thì nhướng mày. Thật không ngờ, vì việc này mà vô ý lộ ra thần thức cường đại. Nhưng sau đó hai hàng lông mày lại giãn ra, thần sắc dửng dưng, làm cho người ta không nhìn ra nông sâu.

Điều này làm cho đại hán trọc mi cùng lão giả họ Mã có chút nửa tin nửa ngờ.

Dù sao một gã tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, lại dĩ nhiên có được thần thức không dưới tu sĩ Hậu kỳ, nghĩ như thế nào cũng có chút khoa trương.

"Một khi ngươi đã thừa nhận thân phận gian tế, vậy đừng trách ta lòng dạ độc ác. Mặc dù Lục mỗ muốn lưu lại tánh mạng của tại hạ, giao cho người chấp pháp trong liên minh xử lý. Nhưng là trước mắt sắp tới đại chiến, nên cũng chỉ có thể cho ngươi hình thần câu diệt." Đại hán trọc mi thật vất vả mới từ chỗ Hàn Lập bên kia thu hồi vẻ khiếp sợ, sau khi quay lại, hướng Cốc Song Bồ

trong quang tráo băng hàn nói.

Theo sau, hắn cũng không chờ đối phương nói thêm điều gì, nắm tay vừa lộn, một cái lệnh bài ngân quang lấp lóe xuất hiện trong tay.

Giơ cao lệnh bài này, nhẹ nhàng phất lên quang tráo.

"Phốc xuy" một tiếng, một đám khói lớn màu bạc bắn nhanh ra, đánh tới trong lồng không thấy bóng dáng.

Ngân quang trong quang tráo chớp động, sinh ra vô số ngân hoa diễm lệ dị thường, phiêu lãng từ bên trên bay xuống.

Cốc Song Bồ nhìn đám ngân hoa này như nhìn đám độc hạt (bò cạp độc), thần sắc cực kỳ khó coi. Hai tay không chút nghĩ ngợi nhanh chóng hướng trên người phủ xuống, một cái quang tráo hiện lên trên người. Đồng thời lại điểm chỉ vào lam sắc phi xoa trước người, xoay tròn một trận, hướng đỉnh đầu độn tới, hoá thành một cái màn chắn màu xanh, che ở bên ngoài.

"Đi thôi, không có cái gì để xem cả. Cho dù tu vi của hắn có cao tới đâu, cũng không có khả năng chống đỡ lâu trong cấm chế. Không lâu sau, sẽ hình thần câu diệt. Chúng ta hãy thượng lượng một chút về chuyện phía sau. Người này mặc dù là gian tế người Mộ Lan, nhưng dù sao cũng là trưởng lão Ngự Linh Tông, có một số việc cần phải giải thích với liên minh mới được." Tại ngân hoa bạo liệt ra, sau khi tràn ngập cả quang tráo, đại hán trọc mi tựa hồ không có nhiều hứng thú để nhìn, quay đầu hướng hai người Hàn Lập ngưng trọng nói.

------oOo------

Chương 734: Phụ linh xà quái

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thấy đại hán đối với cấm chế này rất tự tin, ánh mặt Hàn Lập chớp động vài cái, không nói gì thêm.

Mà lão giả họ Mã thì cùng đại hán cũng có sự băn khoăn giống nhau, nghe những lời ấy cũng cau mày.

"Kỳ thật việc này mặc dù có chút phiền phức, nhưng ta cũng không cần quá lo lắng." Hàn Lập đột nhiên cười, không thèm để ý nói.

"Ồ! Ý của Hàn huynh là.?" Hôm nay, đại hán hiển nhiên không dám bỏ qua lời nói của Hàn Lập, có chút chần chờ hỏi.

Lão giả họ Mã nghe vậy, cũng hướng Hàn Lập lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

"Chuyện gian tế Mộ Lan lẫn vào Thiên Nam, quý minh chủ người không có khả năng một điểm cũng không biết. Nói vậy hẳn trước kia cũng đã bắt qua được một ít. Nhưng gian tế lại là tu sĩ cao cấp, nên cũng rất khó bàn giao cho Ngự Linh Tông. Tuy nhiên thế lực ba người chúng ta bất đồng, nếu nói có chủ tâm hãm hại tu sĩ Ngự Linh Tông, đại bộ phận người cũng sẽ không tin. Bởi vậy chỉ cần đem mọi chuyện nói rõ, cũng đem một ít tin tức liên quan đến người Mộ Lan truyền về, để cho bọn họ kiểm chứng một phen, theo đó cũng sẽ không phát sinh ra sự tình gì lớn. Ta nghĩ bản thân Ngự Linh Tông, nói không chừng đối với vị Cốc trưởng lão này cũng sớm đã hoài nghi. Dù sao nhiều năm như vậy, nếu nói một tia chân tướng của vị Cốc đạo hữu này chưa từng bị lộ qua, ta cũng không tin. Huống hồ cho dù trước đây không có hoài nghi qua, hiện tại suy nghĩ một chút về hành động trong quá khứ, cũng có thể tìm ra chỗ khả nghi." Hàn Lập sờ sờ cằm, không chút hoang mang nói.

"Lới nói của Hàn đạo hữu, ta thấy cũng có chút đạo lý. Ta cũng dùng bí thuật, đem đoạn đối thoại mới vừa rồi phục chế trong ngọc giản. Đến lúc đó cũng xem như là một chứng cớ." Chân mày đại hán trọc mi giãn ra, đột nhiên không biết từ khi nào trong tay đã xuất hiện một cái ngọc giản màu trắng, mặt lộ vẻ quỷ dị nói.

"Vậy được rồi. Đáng tiếc bởi vì thương thế Bặc đạo hữu quá nặng, bây giờ đang thời điểm trong bế quan chữa thương, nếu không cũng đem hắn ra làm chứng, vậy càng không có vấn đế." Lão giả họ Mã nghe Hàn Lập nói, lại thấy ngọc giản trong tay đại hán, liền thở ra một hơi. Lo lắng trong lòng mất hơn phân nữa.

Tiếp theo, ba người lại thương lượng chi tiết vài câu. Đột nhiên trong bạch sắc quang tráo truyền đến một tiếng *"tê tê"* quỷ dị.

Ba người liền cảm thấy kinh ngạc, kinh nghi bất định nhìn nhau liếc mắt một cái.

Đại hán trọc mi đang muốn làm cử động gì đó thì một tiếng nổ *"ầm ầm"* vang lên. Một cái lợi trảo màu xanh biếc từ trong lôi hỏa truyền ra, nhanh như tia chớp kích trên quang bích trước mặt ba người. Ngân sắc quang tráo run rẩy một trận.

"Đây là cái gì? Hắn còn có thực lực rung chuyển cấm chế." Đại hán trọc mi thất kinh, có chút khó tin nói.

Hàn Lập cùng lão giả họ Mã cũng cảm thấy bất an.

Sau đó đại hán ngưng trọng hai tay bắt quyết, một đạo bạch quang đánh tới cái lồng trên vách.

Lôi hỏa vốn dày đặc trong quang tráo nhất thời dừng lại, hiện ra tình hình bên trong cấm chế.

"A!" Thấy rõ tình cảnh bên trong, đại hán trọc mi cùng lão giả họ Mã liền hấp một ngụm lương khí, thần sắc Hàn Lập cũng âm trầm xuống.

Tung tích của Cốc Song Bồ hoàn toàn biến mất, nhưng lại có một con quái xà nữa người nữa yêu xuất hiện.

Thứ này người không giống người, yên không giống yêu, mặt quần áo của Cốc Song Bồ, chỗ lộ ra trên mặt cùng tứ chi, toàn bộ đều là lân phiến màu xanh biếc, hai mắt âm u lạnh như băng, mười đầu ngón tay nhọn hoắt, hai cái đuôi rắn dài vài thước quẫy đánh trên mặt đất.

Nhìn khuôn đầy lân phiến, rõ ràng chính là Cốc Song Bồ. Nhưng trong lúc môi khẽ nhếch lên, lại lộ ra một cái lưỡi rắn đen thui phát ra tiếng *"tê tê"*, khiến cho người ta cảm thấy không rét mà run.

"Đây là phụ linh thuật! Hắn cùng song vĩ phỉ thúy xà hợp làm một." Lão giả họ Mã thấy rõ hình dáng của quái vật, sắc mặt liền trắng bệch, có chút bối rối hét lớn.

"Phụ linh thuật? Không phải là bí thuật đã thấy truyền sao? Hắn sử dụng thuật này, chẳng lẽ không sợ không thể tiến vào luân hồi sao?" Đại hán trọc mi hiển nhiên cũng từng nghe qua lời đồn huyết tinh về phụ linh thuật này, vừa nghe lão giả nói, thần sắc cũng đại biến hiện ra vẻ kinh sợ.

Sau đó hắn như lâm vào đại địch, nhìn chằm chằm vào quái xà, nắm tay vội vàng hướng Túi trữ vật vỗ một cái.

Quang mang chợt lóe, lệnh bài cấm chế phát ra ánh sáng màu bạc liền hiện ra trong tay.

Đại hán phun một ngụm tinh khí lên lệnh bài, đem lệnh bài hướng đỉnh đầu ném đi, tiếng chú ngữ vang lên dồn dập.

Mà lúc này, yêu vật trong màn hào quang đã hành động.

Nó âm trầm nhìn ba người bên ngoài lồng bích liếc mắt một cái, miệng đột nhiên hé ra, một cổ chất lỏng màu đen phun ra, hướng vị trí đám người Hàn Lập vọt tới.

Đại hán trọc mi thấy tình hình này, chú ngữ liền dừng lại, vội vàng hướng lệnh bài điểm chỉ.

Ngân mang lệnh bài bắn ra bốn phía, từ bên trên bắn ra hơn mười đạo pháp quyết, bay vào trong màn hào quang không thấy bóng dáng.

Một tiếng rồng ngâm vang lên, sau khi ngân quang trên quang bích chợt lóe lên, liền dày thêm ba phần. Cùng lúc đó, vô số ngân sắc lôi hoa càng lớn hơn so với lúc trước bắt đầu ngưng tụ hiện hình.

"Phốc xuy", chất lỏng màu đen đã phun lên trên lồng bích.

Ngân quang mê huyễn, trong nháy mắt liền biến thành đen thui, nhanh chóng hướng bốn phía lan tràn, sau một chút công phu liền lây nhiễm ra tới một trượng.

Nét mặt quái xà chợt lóe lên dữ tợn, hai đuôi phía sau liền đánh mạnh lên mặt đất, hóa thành một đạo lục quang bắn mạnh ra.

Sau một cái hô hấp, quái xà liền tới ngay chỗ quang bích bị nhiễm đen, cánh tay vừa động, lợi trảo màu xanh biếc không chút khách khí hung hăn đánh tới.

"Bịch" một tiếng, quang bích vô cùng cứng rắn giống như mảnh giấy liền bị phá ra một cái lỗ to.

Quái vật thấy vậy, trong lòng liền mừng rỡ, thoáng một cái muốn từ lỗ hổng chui ra.

Đại hán trọc mi thấy vậy, mặt lộ vẻ hoảng sợ, vội vàng há miệng, một cái pháp bào hình cây gậy màu trắng bắn ra, hoán thành một đạo quang mạc bảo vệ toàn thân.

Cử động của lão giả họ Mã cũng không sai biệt lắm, mặt cũng lộ vẻ khẩn trượng phun ra giới xích pháp bảo nọ. Sau khi quang mang chợt hiện, một mảnh sáng mờ dâng lên, che ở trước người.

Hai người biết rất rõ ràng về sự đáng sợ của một vị tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ khi thi triển phụ linh thuật.

Thần thông công pháp không nói, cơ hồ liền có thể cùng tu sĩ trung kỳ phân tranh.

Hai vị này vừa thấy quái vật thoát thân ra, tự nhiên có ý kéo dài chiến đấu, không cầu có công, trước cầu vô sự.

Nhưng lúc này, một tiếng thở dài bất đắc dĩ từ một bên truyền ra, Hàn Lập lại chủ động ra tay.

Vốn hắn cách chỗ bị phá vỡ gần của cái lồng trong gang tấc, hai chân có chút vừa động, người liền chắn tại phía trước lỗ hổng.

Quái xà nọ vừa lúc đi tới, thậm chí phân nữa thân thể đã lộ ra, vừa thấy Hàn Lập chắn ở trước người, vẻ độc ác trong mắt chợt lóe lên, không chút dấu hiệu liền há mồm, một cỗ độc dịch màu đen một lần nữa được phun ra.

"Cẩn thận!"

"Đạo hữu mau tránh!"

Vừa mới thấy qua sự lợi hại của độc dịch, đại hán trọc mi cùng lão giả thốt nhiên biến sắc, lên tiếng nhắc nhở.

Cũng không phải hai người này cùng Hàn Lập có cái gì thân tình, nhưng đối mặt với yêu vật là kẻ thù chung, bất giác cùng lo nhắc nhở.

Huống hồ đại quân pháp sĩ còn chưa chính thức tấn công đại trận, hai người cũng không muốn tổn thất một vị đồng bạn cao cấp.

Nghe tiếng kinh hô của hai người, Hàn Lập vẫn bình tĩnh nhìn chất lỏng màu đen đang phun tới, dị sắc trên mặt chợt lóe.

Nắm tay vừa nhấc, năm ngón tay giương ra, toàn bộ bàn tay bỗng nhiên có thêm một tầng quái diễm màu xanh, trực tiếp hướng độc dịch nọ chộp tới.

Điều này làm cho hai người đại hán trọc mi bị hù dọa, mà quái vật phụ linh thì sửng sốt, nhưng sau đó không chút do dự tiếp tục phun tới.

Khóe miệng Hàn Lập nổi lên một tia cười lạnh như có như không, lam mang chói mắt tại giữa Hàn Lập và quái vật liền bộc phát.

Một tiếng *"xoạt"* lớn vang lên, quang hoa cuồn cuộn vừa hiện ra trong nháy mắt lại biến mất.

Đại hán trọc mi cùng lão giả họ Mã vội vàng chớp chớp hai mắt, kinh nghi nhìn lại.

Tình huống tiến vào trong mắt làm cho hai người ngây ra.

Chỉ thấy quái vật phụ linh xà yêu nọ, vừa cực khổ thoát ra ngoài màn hào quang, trên khuôn mặt yêu dị còn tràn đầy vẻ mừng như điên, nhưng tinh quang cả thân hình hiện tại lại lập lòe, đã hóa thành một pho tượng băng màu xanh trông rất sống động. Chất dịch được phun ra khỏi miệng nọ, thì hóa thành một mảnh băng dài, từ miệng vươn dài ra một cách cổ quái.

Mà Hàn Lập không biết khi nào đã ở sau lưng quái vật, bàn tay có ma diễm màu xanh từ trên cổ quái vật chậm rãi thu hồi lại.

"Quả nhiên là quái vật sinh ra từ phụ linh, mặc dù linh trí không thấp, nhưng kinh nghiệm chiến đấu quá ít, cũng không đáng sợ." Hàn Lập nhìn chằm chằm tượng băng, thản nhiên nói.

Sau đó hai tay hắn vừa nhấc, một đạo kim hồ từ trong lòng bàn tay bắn ra, đánh tới trên băng điêu, trong nháy mắt hóa thành kim võng đem băng điêu bao vây vào bên trong.

Lam mang cùng kim quang đan vào nhau, âm thanh phá liệt vang ra, băng điêu liền toái vỡ.

Tại trong lúc băng tinh phát ra ánh sáng màu xanh đầy trời, một thứ màu đen cỡ nắm tay bỗng nhiên hiện ra, lập tức hướng bên ngoài bay đi. Nhưng kim võng đã sớm chuẩn bị liền đánh lên, nhất thời một tiếng kêu không giống tiếng người chợt phát ra.

Nét tàn khốc trên mặt Hàn Lập chợt lóe, năm ngón tay phun ra kim hồ liền hợp lại.

Trong nháy mắt kim võng đang thu nhỏ siết chặt đột nhiên liền bạo vỡ ra.

Kim quang chói mắt nổi lên, đem thứ màu đen nọ bao phủ bên trong.

------oOo------

Chương 735: Tương kế tựu kế

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau một tiếng thét vang lên, nguyên anh xà quái trong kim mang hóa thành một đám khói xanh, phiêu phiêu tán đi.

Lại nói tiếp phụ linh thuật này, cũng là một loại thượng cổ bí thuật cực kỳ ác độc trong ma đạo, nên hiển nhiên bị Ích Tà Thần Lôi khắc chế mạnh mẽ. Ngay cả thuật thuấn di cũng chưa có cơ hội thi ra, liền biến mất vô ảnh vô tung.

Đại hán trọc mi phía xa, miệng mở to, hồi lâu sau cũng không thể đóng lại.

Lão giả họ Mã thần sắc coi như trấn định, nhưng vẻ khiếp sợ trong mắt hiển nhiên không cần phải nói.

Thấy hai người kinh hãi như vậy, trong lòng Hàn Lập sớm đã đoán trước, cũng không có lộ ra dị sắc. Thân thủ hướng Túi trữ vật rơi xuống trên mặt đất cùng phi xoa màu xanh nọ, sau khi dùng thần thức quét sơ qua, đột nhiên đem hai vật ném cho đại hán.

"Mặc dù người là chúng ta giết, nhưng cũng nên để pháp bảo cùng những thứ bên trong Túi trữ vật còn nguyên giao cho Ngự Linh Tông. Như vậy, Ngự Linh Tông càng không thể nói cái gì." Hàn Lập nhìn hai người, chậm rãi nói.

"Lời Hàn huynh rất có lý, vậy thì y theo đi!" Có lẽ biểu hiện thuấn sát phụ linh xà mới vừa rồi của Hàn Lập, làm cho tinh thần đại hán trọc mi từ trong hoảng sợ vẫn chưa phục hồi, nên không có chút nào phản đối, theo tiềm thức liền gật đầu đồng ý.

Còn Mã lão giả thì sau khi đánh môi qua lại vài cái, cũng không có gì phản đối, mà xấu hổ đem pháp bảo giới xích thu lại.

Lúc đầu Hàn Lập diệt sát tên hắc bào nhân kia, còn có thể nghĩ là do đối phương khinh thường, cùng một chút vận khí tốt. Nhưng lần này tay không tiêu diệt một con quái vật phụ linh tu vi có thể so với Nguyên Anh trung kỳ, đã đả kích hai người rất lớn.

Hai người cơ hồ không hẹn mà cùng đoán, vị trưởng lão Lạc Vân Tông mới tiến vào này, chẳng lẽ thần thông không hề dưới Nguyên Anh hậu kỳ.

Khi loại ý nghĩ này hiện ra, cũng khó trách hai người thất thố như vậy.

"Nếu chuyện này đã giải quyết, vậy Hàn mỗ xin về trước nghỉ ngơi. Khi pháp sĩ đến, đạo hữu cứ gọi ta." Thần sắc trên mặt Hàn Lập như thường, bình tĩnh nói.

"Hàn huynh xin cứ việc. Nơi này ta cùng Mã đạo hữu sẽ thu xếp." Trong giọng nói của đại hán bất giác mang theo một tia kính sợ.

Hàn Lập nghe vậy cười cười, chắp tay, xoay người hướng bên ngoài điện đi ra.

Mới vừa rồi dùng Kiềm Lam Băng Diễm cùng Ích Tà Thần Lôi đánh hạ xà quái phụ linh nọ, Hàn Lập cũng là bất đắc dĩ. Trong lòng hắn biết nếu không chủ động ra tay, chỉ bằng vào đại hán trọc mi cùng lão giả cũng sẽ rất khó ngăn cản quái xà thoát vây. Dù sao quái vật sau khi phụ linh tu vi rất cao, nếu đào tẩu được, khẳng định sẽ vô cùng hâu hoạn.

Huống hồ sau khi hắn ngưng kết nguyên anh, thật sự cũng không cần phải giấu diếm toàn bộ thần thông bản thân.

Hiện tại cùng tình hình ở Loạn Tinh Hãi cũng không giống nhau.

Khi đó tu vi hắn thấp, thân ở chỗ xa lạ, hiển nhiên phải giấu diếm thực lực, để phòng ngừa những ánh mắt chú ý mà mang phải họa sát thân.

Nhưng hôm nay Nguyên Anh đã thành, bản thân nằm trong đám tu sĩ cao cấp của cả một giới, trừ rất ít vài người, còn những người khác đều không thể tạo thành uy hiếp quá lớn, sự lo lắng hiển nhiên cũng sẽ giảm.

Huống hồ bây giờ nhìn tình hình đại quân pháp sĩ xâm lấn, dù là hắn muốn tiếp tục giấu diếm thần thông, cũng là chuyện không có khả năng.

Ít nhất, sau cuộc tầm bảo tại thảo nguyên Mộ Lan, Quỷ Linh Môn cùng đám người Nam Lũng Hầu cũng đều biết thực lực của hắn không phải chuyện đùa. Theo đó, tốt hơn hết là đem bộ phận thực lực bản thân sớm lộ ra cho tốt, như vậy có thể đe dọa kẻ khác một chút.

Bằng không nếu thực sự bị tu sĩ cùng cấp khác cho rằng thần thông của mình yếu ớt, thì khó tránh sẽ xuất hiện một ít chuyện ức hiếp.

Đương nhiên vài chiêu sát thủ dùng để cứu mạng, Hàn Lập sẽ không dễ dàng hiển lộ trước mặt người khác.

Hàn Lập một bên suy nghĩ, một bên cảm ứng cảm giác kỳ dị Tử La Cực Hỏa bao lấy nguyên anh trong thân thể.

Mới vừa rồi bởi vì đối mặt quái vật phụ linh nọ, hắn đã đem toàn bộ Kiềm Lam Băng Diễm trong đám lửa này phóng ra hết, khó khăn lắm mới có thể trong nháy mắt đóng băng yêu xà này. Hiện tại lửa này một lần nữa hóa thành Tử La Cực Hỏa trở lại, nhưng lại có chút không ổn. Xem ra thúc dục uy lực ma diễm lớn như thế, quả nhiên là cùng cảnh giới tu vi có liên quan.

Trên mặt hiện ra một tia tự giễu, Hàn Lập hướng tiểu lầu chậm rãi đi đến.

"Lục huynh, hai người chúng ta thật sự là có mắt không tròng. Thần thông vị Hàn đạo hữu này sâu không lường được, thực lực ta xa xa cũng không thể sánh bằng." Lão giả họ Mã chờ Hàn Lập đi ra khỏi đại điện, thân ảnh dần dần biến mất, lúc này mặt mới mang vẻ cười khổ nói.

"Không sai. Mặc dù tu vi chỉ có Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng bằng

vào kim sắc điện hồ cùng lam diễm không biết tên nọ, dù là tu sĩ nguyên anh trung kỳ gặp phải, e rằng cũng phải tránh lui ba thước." Đại hán trọc mi hiện lên một tia hâm mộ.

"Bất quá chuyện này đối với chúng ta mà nói cũng là một chuyện tốt. Có một vị đồng đạo cường đại như vậy, bọn pháp sĩ từ bên ngoài đến xâm phạm này, nói không chừng sẽ lãnh đủ." Lão giả họ Mã vừa cười vừa nói.

"Nói thế cũng đúng, bất quá mặc dù cái loại lam băng diễm này một điểm ấn tượng cũng chưa từng nghe nói, nhưng cái kim sắc điện hồ này dường như đã từng mơ hồ nghe qua, nhưng nhất thời lại không cách nào nhớ tới. Mã huynh có cái gì ấn tượng hay không?" Đại hán trọc mi hơi gật đầu, lại nhướng mày hỏi.

"Không có, ta còn là lần đầu tiên nhìn thấy kim sắc điện hồ, rốt cục là tu luyện cái công pháp gì, lại sắc bén như thế. Ngay cả nguyên anh gần như vô hình bị vây trong đó cũng không thể thuấn di ra." Lão giả họ Mã thì thào nói, nhớ lại tình hình vừa rồi, trong lòng mơ hồ có một tia hàn ý.

"Được rồi. Mặc kệ Hàn đạo hữu tu luyện cái loại thần thông gì, đối với chúng ta mà nói cũng là chuyện tốt. Hay là chúng ta thương lượng một ít chuyện ngày mai đi." Đại hán trọc mi nhăn mặt, tựa hồ không muốn nói tiếp về chuyện này, nhẹ nhàng nói cho qua.

"Chuyện ngày mai? Lục huynh nói thế là có dụng ý gì?" Lão giả ngẩn ra, có chút kỳ quái hỏi.

"Một khi người Mộ Lan đã cho gian tế động thủ phá hư đại trận, chúng ta cũng sẽ tương kế tựu kế." Hàn quang trong mắt đại hán chợt lóe, âm âm nói.

"Ý của Lục huynh là." Lão giả họ Mã lập tức có điều giác ngộ nói.

"Rất đơn giản, chúng ta."

Thanh âm của lão giả cùng đại hán trong đại điện đột nhiên thấp đi ba phần, thoáng một chút đã nói ra cái gì đó.

Một lát sau, trong điện vang lên tiếng cuồng tiếu của đại hán trọc mi, tựa hồ đối với kế hoạch của mình có chút đắc ý.

Giữa trưa ngày thứ hai, đang lúc mặt trời đứng bóng, nhiệt độ rất khó chịu, tiếng trống trận ầm ù vang lên, đại quân pháp sĩ đông đúc từ xa tiếp cận tới đây.

Chính là lúc này đây, tại vị trí giữa đội ngũ có thêm một con quái vật lớn.

Đây là một con cự thú màu rám nắng dài hai mươi trượng, cao ba mươi trượng.

Vừa nhìn thấy, tựa như là một con cự tê phóng đại lên mấy chục lần, tại trước mũi cự thú, một cái sừng lớn dài cỡ một trượng nhô lên khiến người khác chú ý. Trên thân hình to lớn kia có khoác một tầng chiến giáp đen thui phát sáng, bên trên mơ hồ có các loại chú văn chớp động, vừa nhìn đã biết giá trị xa xỉ.

Đừng nhìn cự thú này khổng lồ như thế, nhưng lại tinh thông phi hành thuật, dưới bốn chân đều đạp trên các đám mây quái dị màu xanh, khiến cho thân hình cực kỳ linh hoạt, không hề có vẻ chậm chạp vụng về.

Tại trên người cự thú, có một nữ tử xinh đẹp tuổi chừng đôi mươi đang ngồi xếp bằng.

Chân tay nữ tử để trần, khuôn mặt thanh tú, nhưng trong đôi mắt đẹp lại có một cỗ sát khí như ẩn như hiện. Trong đôi mắt sáng lưu chuyển thỉnh thoảng có lãnh quang chớp động, một thân quần áo màu xanh ngắn gọn.

Mà pháp sĩ cao gầy cùng Quật Diệu xuất hiện hôm qua thì một trái một phải đứng ở hai bên sườn cự thú, phảng phất đối với nữ tử này rất cung kính.

"Ô!" Chưa tiếp cận khoảng không trên Hoàng Long Sơn, mặt nữ tử áo xanh trên cự thú hiện lên vẻ kinh ngạc khẽ *"ô"* một tiếng.

"Như thế nào, Nhạc thượng sư phát hiện cái gì chăng?" Quật

Diệu không khỏi mở miệng hỏi.

"Ừm! Có chút cổ quái." Dị sắc trong đôi mắt nữ tử chớp động, chậm rãi nói.

"Chẳng lẽ sự tình có biến? Người nọ không có đắc thủ?" Pháp sĩ cao gầy ngơ ngác, có chút lo lắng nói.

"Cái này không nhất định, các người tự mình xem một chút đi." Nữ tử này thản nhiên nói, sau đó hai mắt nhắm lại, không hề nói gì thêm.

Pháp sĩ cao gầy cùng Quật Diều nhìn nhau liếc mắt một cái, có chút kỳ quái đồng thời thả ra thần thức, hướng phía trước chậm rãi tìm kiếm.

Một lát sau, hai người hiện lên biểu tình ngạc nhiên.

Quật Diệu giật mình nói:

"Chuyện gì đã xảy ra, sương mù này đã tản ra. Chẳng phải là đã cùng người nọ nói rõ ràng, chờ chúng ta đến công kích được một nửa thì mới đột nhiên phá đi cấm chế, đem toàn bộ tu sĩ giết hết sao. Hiện tai cấm chế này lại mở rộng ra, chẳng lẽ phát sinh ra chuyện gì?"

"Không biết, đợi một lát, chúng ta nhìn kỹ lại rồi nói." Pháp sĩ cao gầy chần chờ nói.

Nghe lời nói của hai người, mặt nữ tử trên cự thú không chút thay đồi, không nói một lời.

Vì thế đại quân pháp sĩ tiếp tục đi tới, dưới tiếng nói của pháp sĩ cao gầy, tất cả pháp sĩ đều lập tức đề cao mười hai phần cảnh giác.

Lộ trình ngắn ngủi còn lại cũng không có cái gì khác thường.

Các pháp sĩ thuận lợi đi tới chỗ trên không hôm qua, chỉ là lúc này đây, chứng kiến tình hình phía dưới, tất cả pháp sĩ cũng không nhịn được dao động một trận.

Vụ hải màu xanh vốn tồn tại chỗ này, đã không còn sót lại chút gì, lộ ra Hoàng Long Sơn và một đám đình đài lầu các trên đỉnh núi.

Chỉ là kiến trúc vốn tinh xảo dị thường, tất cả đều trở nên nát vụn đen thui, cũng có mấy chỗ có khói xanh lượn lờ dâng lên, phảng phất như bị đại hỏa thiêu đốt, thoạt nhìn cực kỳ thê lương. Mà cả đỉnh núi yên tĩnh không tiếng động, tựa như không có ai.

Đại quân pháp sĩ phải trái chia ra,nữ tử áo xanh vội vàng điều khiển cự thú đi về phía trước, tất cả các pháp sĩ khác đều cung kính nhìn về thân ảnh xinh đẹp trên cự thú, dao động nhất thời bị dẹp yên xuống. Hai người Quật Diệu cũng đồng thời theo sát nữ tử này đi tới.

Nữ tử nhìn thấy tình hình trước mắt, đôi mắt sáng lưu chuyển, sau khi im lặng trong chốc lát, ban tay khẽ phất mái tóc, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh.

"Không được, mặc dù sương mù đã tan đi, nhưng bên trong còn có cấm chế cách ly thần thức của chúng ta, nên không cách nào cẩn thận dò xét tình hình bên trong." Mặt pháp sĩ cao gầy mang vẻ kinh nghi nói.

"Không sai, tình huống chúng ta chứng kiến hiện tại, cũng có thể chỉ là huyễn tượng mà thôi. Bằng không, nếu người nọ thật đã đắc thủ, như thế nào đến bây giờ còn không liên lạc với chúng ta." Quật Diệu cũng nghi ngờ nói.

"Vậy theo ý tứ của hai vị thượng sư, chúng ta đành chỉ đứng ở chỗ này, chuyện gì cũng không làm sao?" Thanh âm nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng nói.

"Đương nhiên không phải, chỉ là chúng ta muốn cẩn thận một chút. Cũng có thể là người nọ thành công một nửa, sau khi bị người ta phát giác đuổi giết liền thoát khỏi nơi đây. Mà những tu sĩ khác đã dứt khoát buông tha cho nơi đây, vì vậy bỏ đi." Pháp sĩ cao gầy phán đoán nói.

------oOo------

Chương 736: Phá trận đại chiến (phần 1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ở đây đoán lung tung cũng không có tác dụng gì. Dựa theo tu vi của người này lại không có đề phòng thì hẳn là có bảy tám phần nắm chắc mới đúng. Bất quá cũng không phải là không thể nghĩ theo hướng xấu hơn. Cũng có thể là đã bị thất thủ, bị giết hoặc bị bắt, hoặc đây bất quá chỉ là một cái bẫy thôi." Nữ tử áo xanh khóe miệng khẽ nhếch lạnh lùng nói.

"Ý Nhạc Thượng Sư là…" Quật Diệu có chút nghi hoặc.

"Mặc kệ là có bẫy hay không, chúng ta cứ đến phá trận. Cứ dựa theo kế hoạch ban đầu mà hành động. Cho dù mất một ít nhân thủ nhưng có thể khám phá ra hư thật trong đó thì cũng đáng giá. Chúng ta bây giờ tệ nhất là không có nhiều thời gian. Theo tin tức mới nhận được thì xem ra viện quân từ các thế lực khác ở Thiên Nam đang tụ tập cùng nhau, việc tăng viên Cửu Quốc Minh chỉ cần hai ba tháng thời gian là có thể làm được. Chúng ta trong vòng một tháng phải dọn sạch đại trận của tu sĩ chủ lực ở Điền Thiên Thành. Như vậy mới có thể chiếm được tiên cơ. Nếu để cho viện quân cùng Cửu Quốc Minh tu sĩ liên hợp cùng nhau, cho dù chúng ta vẫn có thể đánh bại bọn họ nhưng nguyên khí cũng sẽ đại thương" Nữ tử không nhanh không chậm nói.

"Như vậy hết thảy theo ý Nhạc Thượng Sư" Pháp sĩ cao gầy sau khi chần trừ một chút, cuối cùng cũng đồng ý.

Về phần Quật Diệu đối với sanh tử của thấp giai pháp sĩ càng không thèm để ý đến nên đồng dạng không có ý kiến gì.

Nữ tử này gật gật đầu, môi khẽ mấp máy vài cái, không biết hướng người nào truyền âm vài câu.

Nhất thời từ trong tu sĩ đại quân lập tức bay ra gần trăm tên pháp sĩ phục sức giống nhau do một gã Kết Đan pháp sĩ chỉ huy, chậm rãi bay tới đỉnh Hoàng Long Sơn.

Hơn trăm pháp sĩ này hóa thành một điểm đen tiến dần vào vụ hải nhưng cũng không có gì dị thường phát sinh.

Vì vậy những người này đều tự lấy ra pháp khí, bắt đầu lớn mật hướng phía đỉnh núi bay đi.

Đoạn đường này đi không hề gặp trở ngại gì, mắt nhìn thấy trăm tên pháp sĩ này dễ dàng lên đến đỉnh núi mà vẫn không có chuyện tình gì phát sinh. Cao gầy pháp sĩ thở phào một hơi, mặt mang vẻ vui mừng nhìn nữ tử áo xanh nói:.

"Xem ra bọn họ đã từ bỏ nơi này. Chúng ta sai những người khác cũng đi vào tìm tòi một chút đi. Bọn họ chạy vội vàng như thế khẳng định là có không ít đồ vật không kịp mang đi"

"Đừng vội vàng như thế. Xem thêm một chút nữa đã." Nữ tử này không chớp mắt lãnh đạm nói.

Cao gầy pháp sĩ nghe thì cũng ngẩn ra không tiếp tục nói thêm cái gì.

Lúc này, hơn trăm pháp sĩ bắt đầu tập trung tìm kiếm tại ngôi lầu bị thiêu cháy hơn một nửa, cũng tìm ra một ít linh thạch, tài liệu tốt. Đám pháp sĩ này mỗi người đều vui vẻ ra mặt, không chút khách khí đem mấy thứ này chiếm làm của riêng bỏ vào trong Túi Trữ Vật.

Pháp sĩ đại quân nguyên vốn là các bộ lạc lớn nhỏ của người Mộ Lan hợp thành. Từ khi đại chiến đến giờ, ngoại trừ một ít kho tàng và quặng mỏ cướp được trở thành của công ra thì thu hoạch còn lại tự nhiên là thuộc về người đoạt được.

Thấy tình hình này, đám pháp sĩ đại quân bên ngoài lập tức dao động.

Cơ hội không cần đại chiến liều mạng nhưng lại kiếm được chiến lợi phẩm thật sự khó mà có được, điều này tự nhiên làm cho mọi người còn lại ngo ngoe muốn đi vào, không khỏi lòng tham nổi lên.

Nhiều kiến trúc lớn như vậy, ai biết còn có thể giấu bao nhiêu thứ tốt.

"Nhạc Thượng Sư, ngươi xem."

Sau khi chần chờ một lát, pháp sĩ cao gầy cùng Quật Diệu hai người đều có chút đứng ngồi không yên. Quật Diệu cũng chần chờ mở miệng.

Hai người bọn họ có mặt ở đây thì tự nhiên đại đa số pháp sĩ cũng có xuất xứ từ bộ lạc hai người. Mộ Lan thảo nguyên là nơi rất thiếu thốn tư nguyên tu luyện nên tự nhiên các pháp sĩ không muốn bỏ qua cơ hội này.

Thấy hơn trăm tên pháp sĩ nọ thuộc về một tiểu bộ lạc thực lực không mạnh mà lại kiếm được nhiều đồ vật thì tâm lý cũng cay cú.

Nữ tử áo xanh thần sắc bất động tựa hồ không nghe thấy hai người nói gì, đôi mắt đẹp lơ đãng khép hờ có chút mông lung mê ly.

Quật Diệu hai người sau khi nhìn nhau liếc mắt một cái thì chần trừ không nói gì.

Sau độ một chén trà nhỏ công phu, hơn trăm tên pháp sĩ này bay qua đỉnh núi và đi được gần một phần ba khu vực đại trận, lúc này nữ tử rốt cục mở miệng:.

"Hai người phái thêm một trăm người gia nhập vào trong đó. Thuận tiện đem cấm chế lưu lại bên trong phá đi. Chỉ sau khi dùng thần thức dò xét hết cả tòa núi thì ta mới có thể cho những người khác tiến vào "

"Vâng, hết thảy theo ý Nhạc Thượng Sư." Hai người mừng rỡ vội vàng đồng thời truyền âm cho bộ lạc mình và đệ tử thân tín.

Kết quả lại có hai trăm tên pháp sĩ cùng vào trong núi. Tự nhiên lại tìm kiếm một trận như lang sói.*" Xem ra cũng chỉ có những người này, pháp lực của ta cũng không thể chống đở được nữa. Đem cấm chế phát động thôi."* Tại mọt chỗ trong Hoàng Long Sơn chợt vang lên tiếng của lão giả họ Mã.

"Khụ! thật sự là đáng tiếc. Không có một Mộ Lan nhân Đại Thượng Sư nào tiến vào bẫy." Trọc mi đại hán cất tiếng thở dài, phảng phất có chút tiếc nuối.

Nhưng nói này vừa nói xong thì vang lên tiếng*"Ầm ù ù"* to dần vang vọng cả tòa núi, đỉnh núi các nơi run rẩy từng đợt.

Lần này, ba trăm tên pháp sĩ đang tìm bảo vật trên đỉnh núi tất cả đều sắc mặt đại biến, căn bản không cần người nào chỉ huy lập tức giải tán, tỏa ra bốn phương tám hướng mà chạy.

Trong đó có ba gã Kết Đan Kỳ pháp sĩ tự nhiên tốc độ độn quang nhanh nhất, cơ hồ trong chớp mắt đã bay ra xa hơn mười trượng.

Nhưng cho dù bọn hắn có độn quang mau hơn nữa thì cũng không có khả năng một lúc bay ra khỏi phạm vi đại trận

Chỉ thấy khoảng trời phía trên ngọn núi xuất hiện đủ các sắc linh quang, hải vụ bốn phía ào ạt tuôn ra, trong nháy mắt lục vụ quay cuồng rồi một lần nữa đem Hoàng Long Sơn che phủ, phạm vi trung tâm rộng lớn hóa thành một mảnh vụ hải.

Nhìn thấy cảnh này, cao gầy pháp sĩ cùng Quật Diệu sắc mặt khó coi cực kỳ, thậm chí có chút xanh mét.

Mà nữ tử áo xanh ngồi trên cự thú ánh mắt vẫn lạnh như băng, mắt cũng không có chớp một cái.

"Thực sự là bẫy, thật đáng tiếc. Nếu Cốc đạo hữu không bắt buộc phải động thủ thì có thể tiếp tục ẩn núp, phát huy tác dụng lớn hơn nữa" Nữ tử họ Nhạc sau khi xem trong chốc lát thì trong miệng thốt ra lời nói lãnh khốc vô tình.

"Nhạc Thượng Sư, người ở bên trong..." Quật Diệu hai tay nắm chặt, nhìn vụ hải chằm chằm, hai mắt phun hỏa nói.

Đái lĩnh đội pháp sĩ đi vào vừa rồi là một gã Kết Đan Tu Sĩ là hậu nhân trực hệ được hắn phi thường coi trọng. Không nghĩ tới lại thất thủ trong đại trận của đối phương.

Vì lo âu nên vị pháp sĩ này không khỏi có ý định xông vào cứu người.

"Không cần uổng phí tâm cơ. Lấy thần thông của tu sĩ Nguyên Anh bên đối phương lại ở trong trận thì việc đối phó vài tên Kết Đan kỳ chẳng phải là việc dễ như trở bàn tay sao. Bọn họ sợ rằng đã bị tiêu diệt rồi." Nữ tử áo xanh nhìn Quật Diệu liếc mắt một cái lạnh lùng nói.

"Nếu nói như thế, Nhạc Thượng Sư, để ta đi đầu phá trận! Ta sẽ phóng thích hỏa linh tinh nguyên, một hơi phá đại trận này sau đó đem đám tu sĩ bên trong đốt thành tro bụi!" Quật Diệu trên mặt ánh thanh hồng chuyển biến vài lần thì hiện ra vẻ tàn nhẫn nói.

"Hỏa linh tinh nguyên? Được rồi. Ngươi đã có quyết tâm này thì ta sẽ để Cự Tê Thú phối hợp với ngươi. Bất quá hỏa linh tinh nguyên của ngươi hay là nên chờ thời điểm mấu chốt vận dụng cho thật tốt. Hơn nữa phải chú ý đến vị thanh niên tu sĩ đã tiêu diệt Thiên khốc tiên sinh. Ta hoài nghi hắn chính là kẻ đã phá hủy nhục thể của Mục Thượng Sư – Thiên Phong bộ lạc. Nếu đúng như thế thì thần thông của đối phương cũng không phải là nhỏ, lại còn có thể sử dụng lam sắc ma diễm cực kỳ cổ quái. Nên cẩn thận một chút" Nữ nhân này khẽ nhíu mày nói.

"Hủy diệt thân thể của Mục Thượng Sư? Lời đồn hắn có Lôi Độn Thuật cũng là thật sao." Cao gầy pháp sĩ nghe vậy thì biến sắc, trong mắt lộ một tia sợ hãi.

*"Ấm thượng sư. Công pháp của ngươi sợ nhất loại cận chiến tu sĩ. Cẩn thận một chút thì ngàn vạn lần không nên cùng hắn giao thủ. Để hắn cho ta đối phó. Ta tu luyện "*Nhu phong quyết*", nói về tốc độ quyết sẽ không dưới lôi độn thuật của đối phương. Cho dù đối phương có ma diễm cùng kim hồ lợi hại nhưng không cho hắn tiếp*

cận gần người thì cũng không có chút tác dụng nào. Về phần các thần thông khác mà nói, hắn chỉ là một gã Nguyên Anh Sơ Kỳ tu sĩ, làm sao có thể thực sự cùng ta so sánh " Nữ tử trong mắt hàn quang chợt lóe, hơi hãnh diện nói.

"Cũng tốt. Người này cũng chỉ có thể do Nhạc Thượng Sư đối phó. Nhạc Thượng Sư là người có thể cùng với Đột Ngột nhân Thiên Lan thánh nữ so sánh. Người nọ tự nhiên sẽ không phải là đối thủ." Cao gầy pháp sĩ vừa nghe lời ấy, tâm lý lập tức buông lỏng, xem ra đối với vị nữ tử áo xanh này cực kỳ tin tưởng.

"Hừ. Thiên Lan thánh nữ!" Khuôn mặt vốn vẫn thản nhiên của nữ tử khi vừa nghe đến tên Thiên Lan thánh nữ này thì ánh mắt lập tức lộ vẻ âm trầm.

Nghe thế tiếng hừ lạnh. Cao gầy pháp sĩ cả kinh.

Hắn lúc này mới nhớ tới, vị Nhạc Thượng Sư này mới gần đây bại dưới tay Thiên Lan thánh nữ, vốn.vẫn hết sức chán ghét người khác nói tới chuyện này.

"Này. Kỳ thật."

Cao gầy pháp sĩ thì thào muốn đổi giọng nói cái gì đó thì nữ tử đột nhiên vung tay lên, trên mặt một lần nữa khôi phục thần sắc lạnh nhạt:.

"Thôi, phá trận quan trọng hơn. Chuyện khác không cần phải nói. Triển khai công kích đại trận!"

"Vâng!" Cao gầy pháp sĩ trong lòng nhẹ đi cùng Quật Diệu trong miệng đáp ứng.

Trong đám hải vụ không nhìn thấy năm đầu ngón tay, tại một nơi nào đó, thân thể một gã Kết Đan pháp sĩ không có đầu xoay người ngã xuống đất.

Cách đó không xa trong sương mù, bóng người chợt lóe. Hàn Lập trong ánh thanh quang chợt xuất hiện nơi đây nhìn thi thể phía xa xa liếc mắt một cái, khẽ đảo tay. Một đạo thanh hồng từ thi thể sau khi xoay quanh một cái thì bay vụtquay về.

Bình tĩnh tiến lên vài bước, Hàn Lập đem Túi Trữ Vật của pháp sĩ này nhặt lên, sau khi xem qua một chút thì mặt lộ vẻ thất vọng.

Bên trong chỉ có vài thứ đồ rách nát, không có liên quan gì đến linh thuật.

Hàn Lập nhíu mày sau một lúc lâu mới thở dài một hơi.

Đang lúc này, bên ngoài hải vụ đột nhiên tiếng trống trận vang lớn cùng với luồng linh khí ba động kinh người từ chỗ trống trận xé trời vọt lên.

Sau đó có tiếng thú rống trầm thấp phảng phất như sấm rền chấn động thiên địa truyền đến, hải vụ trong trận như bị chấn động, lục vụ cũng có chút tự động quay cuồng.

Hàn Lập thần sắc không thay đổi, lạnh lùng nhìn bốn phía một chút rồi mới ngẩng đầu nhìn ra ngoài hải vụ, trong mắt hiện lên một tia trầm ngâm.

Nhưng một lát sau, hắn khẽ nhếch miệng cười lạnh một tiếng, vung tay thả ra một viên xích hồng hỏa cầu đem thi thể dưới chân hóa thành tro bụi. Sau đó xoay người bay vào trung tâm hải vụ.

Trong nháy mắt, thân hình hắn biến mất trong sương mù không thấy bóng dáng.

Tại trung tâm hải vụ, cả ngọn núi bị phân thành hai một cách quỷ dị, nửa trước vẫn là cảnh nhà cháy tường đổ mà nửa sau thì tình cảnh khác biệt lớn, các tòa lầu các vẫn nguyên vẹn không sứt mẻ gì. Thi thoảng cũng có tu sĩ từ bên trong bay ra hướng đến các nơi trong hải vụ phân tán đi.

Lão giả họ Mã cùng trọc mi đại hán đứng trên một tòa lầu cao hơn mười trượng, sóng vai nhìn về hướng pháp sĩ đại quân, nét mặt đều lộ vẻ ngưng trọng.

------oOo------

Chương 737: Phá trận đại chiến (phần 2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nghĩ không ra Mộ Lan nhân lại cẩn thận như vậy. Mặc dù diệt được một số pháp sĩ nhưng xem ra căn bản không có tổn thất gì lớn. Sau đây chỉ có lấy cứng đối cứng. Mã huynh mới vừa rồi vận dụng Nặc Thiên Kỳ che khuất nửa đỉnh núi. Pháp lực liệu có còn chi trì được không" Trọc mi đại hán (đại hán không có lông mi) đầu tiên là than nhẹ một tiếng rồi có chút quan tâm hướng lão giả hỏi.

"Ta tận lực bảo lưu lại một bộ phận pháp lực. Đến lúc đó phá địch có lẽ không đủ nhưng nếu muốn cầm chân một vị Mộ Lan Đại Thượng Sư thì không thành vấn đề" Lão giả vê vê chòm râu, không thèm để ý nói.

"Thế thì tốt. Địch nhân còn lại giao cho ta cùng Hàn đạo hữu đối phó ba. Bặc đạo hữu cũng có thể hồi phục một chút nguyên khí. Ta đã phân phó cho tu sĩ dưới tay nếu tình hình nguy cấp sẽ gọi Bặc huynh đang tĩnh dưỡng ra." Trọc mi đại hán ngưng trọng nói.

"Cũng chỉ có thể như thế. Chỉ là đầu cự thú này sợ rằng có chút khó giải quyết, chúng ta đều không thể phân tâm được. Kết Đan Tu Sĩ sợ rằng đối phó không được." Lão giả dùng thần thức cảm ứng đầu bàng nhiên cự thú xa xa phía ngoài đại trận, mặt lộ vẻ một tia chần trừ.

"Khụ! cũng không có cách nào khác. Dù sao nhân thủ không đủ, chỉ có thể để cho hai huynh đệ Mộ Dung hỗ trợ cấm chế đại trận một chút. Bọn họ có lôi thuộc tính công pháp cùng tu vi Kết Đan Tu Sĩ trung kỳ xem như cũng có lực sát thương cực mạnh. Cự thú cho dù da dày thịt béo thì hẳn là vẫn có chút hiệu dụng" Đại hán chính mình cũng có chút không tự tin. Dù sao hai người bọn họ cũng nghe những người bại trận nói qua sự đáng sợ của con thú

này.

"Cũng chỉ có thể như thế." Lão giả có chút lo lắng gật đầu tán thành chủ ý này.

Lúc này trong đám lục vụ thanh quang chợt lóe, một đạo kinh hồng từ trong bắn ra sau khi xoay quanh một vòng tựa hồ phát hiện ra hai người thì bay đến.

"Hai vị đạo hữu, xem ra Mộ Lan nhân thực sự muốn tiến công. Hai vị đã an bài đối sách cự địch chưa?" Thanh hoa thu liễm lộ ra thân hình Hàn Lập nhìn hai người mỉm cười nói.

"Hàn huynh tới vừa đúng lúc, chúng ta mới vừa mới thương lượng một chút, chuẩn bị..." Trọc mi đại hán tươi cười đem lời nói mới vừa rồi lặp lại lần nữa.

"Cự thú này đích xác có chút khó giải quyết. Nguyên vốn là thượng cổ dị chủng. Cũng không biết Mộ Lan nhân từ chỗ nào tìm được. Hết thảy theo lời Lục đạo hữu nói" Hàn Lập đầu tiên là nhíu mày rồi lập tức giãn ra nói.

"Lần tranh đấu này còn muốn dựa vào thần thông của Hàn huynh nhiều." Trọc mi đại hán cười hắc hắc, trong miệng có chút kính ý nói.

"Sự tình liên quan đến an nguy của cả Thiên Nam, Hàn mỗ nhất định sẽ hết sức. Nhưng chỉ sợ địch nhân thế mạnh, tại hạ tâm có dư mà lực không đủ" Hàn Lập nghe lời này, sau khi sờ sờ mũi bình tĩnh nói:.

Một khi đã hiển lộ thực lực, Hàn Lập giờ phút này cũng không có khiêm nhường cái gì.

"Nếu là Hàn huynh cũng không phải địch thủ thì còn ai nữa. Nói vậy chứ trong lòng những người khác cũng đều cho là như vậy." Lão giả họ Mã sau khi cười thì nói lời khen tặng.

"Mã huynh thật sự là đánh giá cao Hàn mỗ rồi. Thần thông của tại hạ cũng không phải là cao thâm như hai vị tưởng tượng đâu. Hai

vị cũng đừng kỳ vọng quá nhiều" Hàn Lập nhìn lão giả liếc mắt một cái. Khóe miệng lộ ra vẻ như cười như không.

"Ha hả, mặc kệ nói như thế nào. Hàn huynh cũng không phải là tu sĩ sơ kỳ bình thường. Thần thông hơn xa ta cùng Mã đạo hữu. Đại chiến lần này… Ồ, Mộ Lan nhân bắt đầu tiến công." Trọc mi đại hán đồng dạng muốn cùng Hàn Lập nói chuyện kết giao tình một chút nhưng vừa nói được một nửa thì đã biến sắc rồi đột nhiên đổi giọng, vội vàng nhìn ra xa.

Hàn Lập cùng lão giả nghe vậy, thần sắc vừa động mà nhìn theo.

Chỉ thấy phương hướng pháp sĩ đại quân mơ hồ có ánh hồng quang phát khởi. Một phiến hỏa vân tựa như đám mây đỏ trải rộng trên bầu trời xa xa. Mà ở trong mây đỏ có hơn mười cái hỏa cầu chói chang như mặt trời đang ngưng tụ thành hình.

"Đây là cái gì?" Lão giả họ Mã hiển nhiên lần đầu tiên nhìn thấy tình cảnh này, ngạc nhiên mà kinh ngạc nói.

"Đây là pháp sĩ linh thuật đại trận. Có thể do sử dụng nhiều pháp sĩ thay thế cho trận kỳ trận bàn, rất nhanh tạo thành pháp trận linh thuật. Bất quá phải có một vị cao giai pháp sĩ chủ trì đại trận mới được. Xem này hỏa cầu này lớn như thế chỉ sợ là do tên pháp sĩ sử dụng hỏa thuộc tính công pháp chủ trì." Trọc mi đại hán thần sắc âm trầm giải thích.

"Linh thuật đại trận!" Lão giả họ Mã trong miệng lẩm bẩm nói, nét mặt có chút kinh ngạc. Mặc dù hắn còn muốn hỏi rõ chi tiết hơn một chút nhưng biết bây giờ cũng không phải là thời điểm thích hợp, cũng im lặng không nói gì nữa.

"Chúng ta ba người tiến vào trong trận hành sự tùy theo hoàn cảnh. Tại hạ trước tiên cùng Nguyên Anh tu sĩ đối phương giao thủ, có thể diệt được càng nhiều thấp giai pháp sĩ thì càng tốt" Hàn Lập sau khi đem ánh mắt thu hồi, thần sắc không thay đổi lên tiếng nói.

"Được!"

Lão giả cùng đại hán tự nhiên không có ý kiến gì.

Vì vậy trọc mi đại hán gọi vài tên Kết Đan tu sĩ khác nhất nhất phân phó sau đó mang theo bọn họ đều bay vào trong vụ hải, Anh Trữ cũng ở trong đó.

Hàn Lập tự nhiên âm thầm truyền âm dặn dò vài câu.

Sau đó Hàn Lập thân ảnh biến mất trong màn sương mù.

Lúc này phía ngoài vụ hải ngoạ. Mộ Lan pháp sĩ chia làm hơn mười tiểu đội, xếp thành trận hình huyền ảo thần diệu, cầm trong tay hồng sắc lập lòe hỏa thuộc tính pháp khí, giơ lên cao trên đỉnh đầu, làm phép tụ tập hỏa thuộc tính linh khí xung quanh.

Mà ở hơn trăm trượng trên đỉnh đầu bọn họ, hơn mười khỏa hỏa cầu thật lớn đang quay cuồng thành hình, tản mát ra nhiệt độ cực nóng, làm cho đám pháp sĩ người nào cũng miệng khô lưỡi rát, tai ù hoa mắt. Nhưng đám người đầm đìa mồ hôi chịu đau khổ cố gắng chống đỡ.

Lúc này trong linh thuật đại trận, Quật Diệu tóc tai bù xù ngồi khoanh chân không nhúc nhích, hai tay bắt pháp quyết kỳ quái, sáu cái lục diện hồng cự phiên vây quanh phía ngoài chậm rãi chuyển động, mà con hỏa xà dài hơn mười trượng đang ở trên đỉnh đầu bay lượn, trên người hồng quang cực kỳ chói mắt, từng phiến hỏa vân quay cuồng không ngừng.

Mà ở ngoài cách đó không xa, nữ tử áo xanh không biết khi nào từ trên cự thú bước xuống, lạnh lùng nhìn nhất cử nhất động của Quật Diệu. Mà phía ngoài sau nửa bước, cao gầy pháp sĩ cũng cực kỳ quan tâm nhìn tình hình trước mắt.

"Đi!" Quật Diệu đột nhiên hai mắt trợn tròn, trong miệng khẽ quát một tiếng.

Lục diện hỏa phiên đồng thời ông ông minh thanh đại hưởng, sáu đạo quang trụ màu đỏ từ trong kỳ phiên nghiêng bắn ra, vừa lúc trên không trung sáu khỏa hỏa cầu đã thành hình, thể tích mỗi cái chừng hơn mười trượng.

Nhất thời một quang trụ hút vào, sáu khối hỏa cầu tất cả đều rung động một chút rồi tiếp theo hỏa diễm mặt ngoài bỗng nhiên bùng lên đi tới. Sau đó tiếng ầm oanh oang long long của trống trận vang lên, hỏa cầu giống như cự đại lưu tinh hướng vụ hải bay tới thành một, đường thẳng tắp, phảng phất cường hành mở ra một cái thông đạo.

Nhiều pháp sĩ cùng làm phép như vậy nên hỏa cầu ngưng tụ thành uy lực thật sự không phải chuyện đùa.

Cho dù cấm chế hải vụ trên Hỏa Long Sơn trải qua sự bố trí tỉ mỉ của Cửu Quốc Minh trận pháp đại sư nhưng khi tiếp xúc với hỏa cầu thì đồng thời có vài tiếng nổ long trời lở đất truyền đến, một hỏa trụ cao hơn mười trượng xông vào phá vụ. Một trận nhiệt phong quét qua, sương mù xung quanh trong chớp mắt đã bị càn quét không còn.

Bốn phía mặc dù vẫn còn lục hoàng lưỡng sắc cấm chế quang hoa phát sáng nhưng giống như châu chấu đá xe, căn bản không có cách nào ngăn cản được.

Trong chớp mắt, nếu từ trên trời nhìn xuống phía dưới thì thấy trong khu vực vụ hải này đồng thời hình thành sáu cái vòng tròn thật lớn. Bên trong sương mù toàn bộ tiêu tan, trống trải cực kỳ.

Nữ tử áo xanh trong mắt hàn quang chợt lóe. Ngọc thủ vừa lộn, một một viên quyển màu vàng hiện lên ở trong tay.

Tay giương lên, viên quyển này hóa thành một đạo kim quang, bắn về phía cự tê thú sớm tiếp cận đến vụ hải.

Tiếng thanh minh đại hưởng, kim sắc quyển chuẩn xác choàng lên sừng màu xanh của cự tê.

Sau một giây lát căng thẳng, kim sắc quyển trên chiếc cự sừng chợt phát ra kim quang chói mắt.

Không biết là bị kim quang kích thích hay là do nữ tử áo xanh này động tay chân gì mà hai con ngươi màu xanh của Cự tê bỗng nhiên đỏ bừng như máu, trong miệng tiếng phát ra tiếng rống to như sấm. Một giẫm chân hạ xuống lam vân, thân hình khổng lồ hướng vào vụ hải điên cuồng phóng đi.

Một lát sau, trong vụ hải tiếng thú rống phát ra liên miên, hoàng lục lưỡng sắc quang hoa nổi lên.

"Vào đi thôi. Quật Thượng Sư dùng hỏa linh thuật tiếp tục phá hư cấm chế phía dưới. Hôm nay đánh một trận nhất định phải phá được trận này." Nữ tử áo xanh cất tiếng trong trẻo nhưng lạnh lùng ra lệnh, đại quân pháp sĩ chờ đợi mệnh đã lâu sau khi hoan hô một tiếng thì từng nhóm mười mấy người hoặc năm sáu người đều vọt vào trong lục vụ.

"Chúng ta cũng đi thôi. Chờ Quật Thượng Sư làm phép xong thì sẽ theo tới" Nữ tử áo xanh thản nhiên nói. Trên người bạch quang chớp động hóa thành một đạo bạch hồng bắn nhanh ra.

Cao gầy pháp sĩ trong miệng vội vàng đáp ứng rồi hóa thành một đạo ô quang theo sát sau.

Một lát sau, phía trước hải vụ chỉ còn lại có mấy trăm pháp sĩ bày trận.

Lúc này trên bầu trời hỏa cầu còn lại theo sự khiên dẫn của lục diện hỏa phiên nhất nhất rơi xuống vụ hải, tất cả đều song song theo sáu đường bay thẳng xuống. Hơn mười cái hỏa trụ sau khi phóng lên cao thì trực tiếp đem cấm chế này phá tan tác.

Sau khi cuồng tiếu vài tiếng, Quật Diệu quát to một tiếng *"lên!"*, hướng tới pháp sĩ bốn phía ngoắc tay một cái rồi hóa thành một đoàn liệt hỏa, nhằm phía vụ hải bay vào.

Các tu sĩ khác thấy cảnh này cũng ùa lên.

Nhất thời trong vụ hải chen chúc hơn một ngàn pháp sĩ cùng mấy trăm tu sĩ đang âm thầm thao túng cấm chế, tùy thời mà di chuyển.

Hàn Lập ở nơi nào đó trong vụ hải vẫn không nhúc nhích, phiêu phù ở trên không hai mắt khép hờ, trên người sớm đã bao phủ bởi tam sắc Phệ Kim Trùng, chân giẫm lên một cái thanh sắc cự kiếm. Mà trên đỉnh đầu có một đoàn trùng vân ánh vàng rực rỡ dài hơn trượng lặng yên không tiếng động, nhưng mỗi con phi trùng bên trong đều dữ tợn hung ác, mắt lộ ra hung quang tựa hồ như muốn thôn phệ người ngoài.

Hàn Lập mí mắt khẽ nhúc nhích vài cái, chậm rãi giương đôi mắt, mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

"Bên trong quả nhiên còn có Nguyên Anh Trung Kỳ pháp sư, bất quá như thế nào lại là nữ pháp sĩ." Hàn Lập thì thào nói thầm vài câu sau đó ngẫm nghĩ một chút thì tay vỗ vào Túi Trữ Vật, sau khi quang hoa chợt lóe một bộ khí cụ bày trận hiện ra trong tay.

Hàn Lập thân hình chớp động, mất một chút công phu hắn đem trận khí cụ bày ra một loại tạm thời trận pháp có uy lực lớn nhất.

"Ngân Nguyệt, ra đi." Hàn Lập trong miệng phân phó một tiếng, vung tay áo, một con tiểu hồ từ cổ tay áo bay ra đứng trước người Hàn Lập.

"Tử Vân Đấu giao cho ngươi sử dụng. Mặt khác cái giỏ hoa Cổ Bảo này ngươi cũng lấy đi. Đối thủ lúc này so sánh với Uyển nhi sư tỷ còn muốn khó giải quyết hơn. Nên cẩn thận một chút! nếu đối phương có thần thông thật sự lợi hại thì không cần liều mạng. Dẫn hắn đến nơi đây, lợi dụng vụ hải cấm chế cùng pháp trận của ta mà đấu một phen. Nếu còn không được nữa thì cũng không tính toán nữa. Chúng ta bỏ đi thôi. Không có nên cùng đối phương liều mạng làm gì." Hàn Lập thần sắc không thay đổi phân phó.

Theo sau tay vừa lộn *"Tử Vân Đấu"* cùng giỏ hoa Cổ Bảo trước sau xuất hiện ở trong tay, trực tiếp ném cho tiểu hồ ly.

------oOo------

Chương 738: Phá trận đại chiến (phần 3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Vâng, chủ nhân. Tiểu tỳ lại như lần trước vậy, ẩn độn từ một nơi bí mật gần đó, tại thời cơ thích hợp ra tay tương trợ." Tiểu hồ trên người bạch quang chợt lóe, sau khi lăn lộn hóa thân thành một thiếu phụ xinh đẹp nhìn Hàn Lập xá một cái lộ ra phong thái hồ mị nói.

"Không sai, nên làm như thế. Lần trước đối phó Yểm Nguyệt Tông Đại trưởng lão, ngươi ra tay đúng thời cơ lắm." Hàn Lập gật đầu, khen ngợi vài câu.

"Đa tạ chủ nhân khen ngợi. Tiểu tỳ chỉ có thể làm hết sức thôi." Cầm trong tay hai kiện bảo vật, Ngân Nguyệt hé miệng cười sau đó hoàng quang sáng ngời, người đang đứng trước Hàn Lập chợt biến thành hư không tiêu thất, hóa thành vô hình.

Thấy tình hình này, Hàn Lập ánh mắt chớp động vài cái, sau đó ngẩng đầu hướng xa xa xem vài lần, trên mặt thoáng hiện vẻ tàn khốc.

Thanh quang chợt lóe, người hòa vào trong sương mù không còn thấy bóng dáng.

Cùng lúc đó, sau khi đông đảo pháp sĩ xâm nhập sương mù không lâu, cấm chế còn sót lại đều phát động, sát khí liên tiếp phát ra.

Cũng may là đại bộ phận pháp sĩ đều theo sát cự tê đi mở đường phía trước mặt mà số cấm chế này cũng không làm khó được cho con cự thú này.

Vô luận là hỏa cầu hay nhũ băng, lôi hỏa thổ các loại thuộc tính công kích đánh tới trên người cự thú cũng giống như gãi ngứa, một chút hiệu quả cũng không có, bị chiến giáp đen thui bên ngoài dễ dàng giải khai.

Mà con cự tê này cũng không thèm để ý mấy cái công kích đó, chỉ buồn bực cắm đầu chạy về phía trước như điên.

Vô luận loại cấm chế nào hay bình chướng gì trước mặt đều bị nó dùng thân hình khổng lồ ngạnh tiếp, thế như chẻ tre một hơi vọt tới nơi bị hỏa lưu tinh phá tan. Nơi này rộng hơn trăm trượng, tất cả sương mù không còn sót lại chút gì.

Mà lúc này đám pháp sĩ đi theo cự thú cũng chưa hao tổn người nào.

Nhưng kỳ quái chính là trong đám pháp sĩ này tu vi cao nhất chỉ là bốn gã Kết Đan Kỳ, Nguyên Anh Kỳ Đại Thượng Sư một người cũng không thấy. Cũng không biết ba người áo lục nữ tử sau khi tiến vào sương mù thì cũng ẩn nặc nơi nào hay là có ý định quỷ dị gì khác.

Đến khu vực không còn tý sương mù này, đám pháp sĩ cũng thở phào một hơi, vài tên Kết Đan Kỳ pháp sĩ thậm chí tụ lại cùng nhau, chuẩn bị thương lượng bước tiếp theo.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên từ sương mù phía trước bay vụt ra hai ngọn giáo ngân quang lập lòe, phía trên có lôi hình cung quấn quanh phát ra tiếng oanh minh không ngừng.

Chúng pháp sĩ cả kinh, trong đó hai gã Kết Đan pháp sĩ lập tức giương tay lên thả ra một lam một đỏ lưỡng đạo kinh hồng trực tiếp bay lên đón lấy ngọn giáo.

Ai ngờ hai thanh ngân qua không có trực tiếp cùng hai kiện pháp bảo của pháp sĩ tranh đấu mà ngược lại sau khi xoay quanh một cái thì tốc độ tăng lên gấp bội nghiêng bắn về phía đầu cự tê thú nọ.

Lần này vài tên Kết Đan pháp sĩ đầu tiên là cả kinh, nhưng lập tức lại yên lòng ngay.

Lấy lực phòng ngự của cự thú, pháp bảo bình thường sao có thể khiến nó bị thương được.

Nhưng làm cho bọn họ ngạc nhiên khi một màn xuất hiện. Hai thanh ngân qua cũng không có trực tiếp công kích thân thể cự tê. Ngược lại bay vụt lên trời rồi đột nhiên hai thanh ngân qua không có dấu hiệu đan vào nhau mà hỗ kích, nhất thời một tiếng tiếng sấm nổ truyền ra. Theo sau một đạo kỳ thô điện hồ từ hai thanh ngân qua nổ bắn ra, hung hăng đánh xuống đầu cự thú.

Cự tê trên người hộ thể linh quang màu lam chợt lóe nhưng lập tức bị ngân hồ không chút khách khí kích nát bấy rồi đánh tới trên giáp phiến đen thui.

Âm thanh ầm ù ù truyền đến, sau khi điện quang hiện lên cự tê vẫn bình yên vô sự. Nhưng cự thú này lại tựa hồ bị chọc giận, ngửa mặt lên trời rống to một tiếng rồi bỗng nhiên há mồm bắn ra một đạo tuyết trắng nhũ băng dài một trượng, hướng lên ngân qua trên không trung đánh tới.

Hai thanh ngân qua không có một tia ham chiến chỉ hơi một nghiêng né qua nhũ băng rồi lại thả ra một đạo ngân hồ sau đó lại quay về hướng sương mù.

Cự thú thấy cảnh này, hai con ngươi huyết sắc càng đậm nâng chân điên cuồng đuổi theo.

Vài tên Kết Đan pháp sĩ cả kinh vội vàng cùng các pháp sĩ đang nói chuyện phía sau phát động độn quang định đuổi theo.

Nhưng là chưa chờ bọn hắn động thân, đột nhiên từ trong sương mù bốn phía các loại ánh sáng khác nhau chớp động, hơn trăm tên tu sĩ từ bốn phương tám hướng lộ ra thân hình và thả ra đông đảo pháp khí, phô thiên cái địa hướng tới chúng pháp sĩ điên cuồng tấn công.

Mộ Lan pháp sĩ tự nhiên cực kỳ kinh sợ đồng dạng tế pháp khí phóng ra linh thuật nhất thời loạn thành một đoàn.

Chỉ cần trì hoãn một chút, cự tê thú cũng đã truy vào trong sương mù không còn thấy bóng dáng.

Vài tên Kết Đan pháp sĩ này bị vài tên cao giai tu sĩ nhất thời ngăn đón gắt gao cũng không có biện pháp gì.

Lần này bọn họ tự nhiên đột nhiên giận dữ đang muốn dựa vào lợi thế nhiều người đem đám tu sĩ này tiêu diệt hết thì đám tu sĩ này lại đồng thời đem pháp khí thu lại rồi không chút do dự xoay người trốn vào trong hải vụ.

Thấy tình cảnh này, chúng pháp sĩ hai mắt nhìn nhau, không biết là có nên đuổi theo không, có chút chần chờ.

"Người có nhiều lắm, tất cả tách ra hành động. Đại bộ phận cấm chế đã bị phá rồi. Chỉ cần lưu tâm một chút thì cũng không xảy ra đại sự gì. Bọn họ nếu có chủ tâm làm phiền chúng ta thì đuổi theo một hơi đem đám tu sĩ đó toàn bộ diệt sát. Về phần cự thú, bằng Kết Đan Tu Sĩ căn bản không có cách nào đả thương nó. Chúng ta sau khi diệt sát hết đám tu sĩ này chúng ta đi tìm về cũng được Một gã Kết Đan Hậu Kỳ lão giả, hiển nhiên là nhân vật cầm đầu đám người, đánh giá qua tình hình một chút sau đó tỉnh táo phân phó.

Sau đó hắn dẫn đầu hóa thành một đạo kinh hồng, trực tiếp bay vụt vào trong hải vụ, hướng phía một gã Kết Đan Tu Sĩ vừa rút lui đuổi theo.

Các pháp sĩ khác nghe vậy, thì lập tức phân mấy người thành một tổ mà giải tán đuổi theo.

Sương mù sau một trận quay cuồng thì một lát sau đã bình tĩnh trở lại, nơi này nhất thời không còn một bóng người.

Nhưng chỉ chốc lát sau, trong lục vụ bóng người chợt lóe, một người vung hai tay tiêu sái tiến vào, vẻ mặt thong dong.

Nhìn bộ dáng tiên phong đạo cốt thì đúng là lão giả họ Mã.

Giờ phút này hắn sắc mặt hơi có chút tái nhợt nhưng hai mắt tinh *quang bắn ra bốn phía, không chút nào cho thấy pháp lực bị hao tổn.*

Sau khi đi tới trung tâm chỗ trống trải, lão giả hướng bốn phía đánh giá vài lần rồi trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ cổ quái.

"Nếu ta cũng đã đi ra thì đạo hữu cần gì phải trốn trốn tránh tránh nữa. Ẩn nặc độn pháp này không có cách nào giấu diếm được lão hủ " *Lão giả không nhanh không chậm nói, ánh mắt dừng lại ở một chỗ không có một bóng người, nét mặt cực kỳ bình tĩnh.*

"Hừ! nghĩ không ra, thần thức của ngươi không kém chút nào. Bản thượng sư vốn định cho các ngươi ngạc nhiên một chút nhưng xem ra không có cách nào được rồi." *Từ vị trí kia truyền đến một tiếng nam tử hừ lạnh, tiếp theo ô quang chợt lóe pháp sĩ cao gầy thân hình hiển lộ ra.*

Chỉ là người này sau khi lộ ra thân hình thì không nói gì, hai tay chà xát rồi đột nhiên nhìn lão giả giương lên.

Nhất thời hơn thập đạo mẫu chỉ hắc mang, giống như mưa rào bắn nhanh ra, đem lão giả họ Mã bao ở trong đó.

Cách lão giả họ Mã cùng cao gầy pháp sĩ hơn trăm trượng, trong sương mù, trọc mi đại hán mặt không chút thay đổi trừng mắt nhìn người trước mắt, một thân toàn liệt hỏa chính là Quật Diệu.

Người này mang trên người hỏa diễm chi cường đem sương mù phụ cận dần dần hóa thành hư không làm cho phạm vi ba mươi trượng rõ ràng trong sáng.

"Hừ, ngươi cho rằng có thể ngăn được ta là có thể cứu được vị đồng bạn kia ư? Âm thượng sư linh thuật lợi hại, tu sĩ các ngươi làm sao mà biết" *Quật Diệu nguyên vốn định len lén lẻn ra phía sau lão giả để cùng cao gầy pháp sĩ hợp công đánh lén. Không nghĩ rằng lại bị trọc mi đại hán trước mắt nửa đường ngăn lại, tự nhiên trong lòng cực kỳ căm tức.*

"Các hạ có lòng quan tâm người khác, tốt hơn hết là ngẫm lại làm thế nào để tự cứu đã! Hôm qua đánh một trận, Mã đạo hữu nguyên khí chưa hồi phục ngươi chỉ sợ cũng hao tổn không ít linh lực. Chỉ sau một buổi tối hơn nữa mới vừa rồi chủ trì linh thuật đại trận đồng dạng tiêu hao đại lượng linh lực. Trừ phi có nghịch thiên bảo vật giúp ngươi nếu không ngươi hẳn là cũng suy yếu không ít." *Đại hán căn bản không dao động, ngược lại hai mắt mị mị nói.*

Sau đó há mồm, một cây bạch đoản côn từ trong miệng phun ra, sau khi xoay quanh người một cái thì có chút run lên. Từ bảo vật này bạch quang đại phóng bắt đầu sáng chói mắt.

Quật Diệu thấy cảnh này, mặt hiện lên vẻ khinh thường đang muốn thi triển thần thông ứng địch thì sắc mặt đột nhiên đại biến.

Chỉ thấy linh quang đối diện nhan sắc lại bắt đầu thay đổi, bạch quang lại dần dần hóa thành kim hoàng chi sắc, đồng thời một đạm kim sắc quái thú ảnh tử hiện ra trên đoản côn cấp, xem hình tượng lại phảng phất như một con cự đại kim hoàng cự hầu.

Thân hình mặc dù không có khoa trương như cự tê nhưng cũng cao năm sáu trượng. Hơn nữa nhìn kỹ dưới thì con vượn này có bốn cái lổ tai mao nhung nhung. Tướng mạo xấu xí hung ác dị thường hiện hình đi ra. Hai tay đấm ngực ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng, tiếp theo cúi đầu hung hăng trừng mắt nhìn Quật Diệu đối diện.

"Khí linh! pháp bảo của ngươi đúng là khí linh chi bảo!" *Quật Diệu sau khi thấy rõ bóng dáng quái thú này thì rốt cục thất thanh kêu lên.*

"Hắc hắc! đây là lần đầu tiên từ khi Lục mỗ có được tứ nhĩ kim viên khí linh trước mặt người khác hiển lộ. Các hạ nếu bị mất mạng vì bảo vật này thì cũng không có gì phải oán giận" Đại hán họ Lục trên mặt sát khí chợt lóe, hai tay bắt quyết.

Cự viên thân hình càng lộ rõ, cây đoản côn nọ cũng trong nháy mắt cao vọt hơn mười trượng. Cự viên này lại giống như yêu thú thật sự tồn tại không chút nào chần chờ đem cây đại côn ôm ở trong tay, sau đó người hóa thành một đoàn kim quang hướng đại hán đối diện hung tợn đánh tới.

Nữ tử áo xanh không cùng cao gầy pháp sĩ và Quật Diệu ở cùng một chỗ. Mục tiêu của nàng rất đơn giản là bằng vào tự thân thần thông lao thẳng vào trong trung tâm đại trận, đem pháp trận phá đi thì đại trận này tự nhiên dễ dàng bị phá.

Đương nhiên trước đó, nàng phải giải quyết một gã tu sĩ mới được.

Từ khi vừa tiến vào sương mù, nàng cảm thấy rõ ràng có một tia thần thức như có như không quấn quanh trên mình, bằng thần thức cơ hồ cường đại không dưới Nguyên Anh Hậu Kỳ của nàng, cường đại thần thức này cũng không thể hoàn toàn che đậy được.

Điều này làm cho nữ nhân này rùng mình đồng thời đối với tên thanh niên tu sĩ kia sát khí đại thịnh.

Loại tu sĩ thân hoài nhiều loại quỷ dị thần thông này nếu không diệt trừ sớm thì rất có thể trong đại chiến sau này làm phát sinh ra nhiều chuyện ngoài ý muốn. Cũng may tên tu sĩ kia tựa hồ đối với thần thông của chính mình tựa hồ cũng có chút tự tin nên dĩ nhiên không che dấu vị trí của mình, hiển nhiên là muốn thu hút chú ý của pháp sĩ Nguyên Anh Trung Kỳ như nàng.

Điều này làm cho nữ nhân này trong lòng cười lạnh vài tiếng rồi hướng đến người này phi độn đi.

Cảm ứng được tên thanh niên tu sĩ kia cách mình không tới trăm trượng, áo lục nữ tử trên người bạch quang nội liễm, độn tốc thong thả tiến đến.

Mặc dù nàng đối với chính mình tin tưởng mười phần, nhưng có chút không rõ đối phương trong tình huống không có bẫy rập gì lại mạo muội có ý cùng đối phương giao chiến.

Nữ nhân này giơ tay hướng Túi trữ vật nhẹ nhàng vỗ, một khỏa thanh châu to cỡ nắm tay bỗng nhiên hiện lên ở trong tay.

------oOo------

Chương 739: Phá trận đại chiến (phần 4)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đem thanh sắc viên châu ném lên trên đỉnh đầu rồi tiện tay đánh một đạo pháp quyết lên trên.

Nhất thời bảo vật này quang mang bắn ra bốn phía, vô số thanh sắc quang ti phun ra xa, trong nháy mắt đem sương mù trong phương viên hơn trăm trượng hóa thành một luồng gió xanh.

Sau một hồi quay cuồng sương mù dày đặc bị thổi tan ra, khu vực phụ cận trở nên rõ ràng quang đãng.

Nữ tử áo xanh khẽ nhíu đôi mi thanh tú, chỉ thấy cách xa hơn mười trượng có một gã thanh bào thanh niên yên lặng đứng ở nơi đó không ngừng nhìn nàng từ trên xuống dưới, trên mặt không lộ chút biểu tình.

Đúng là Hàn Lập đã chờ từ lâu!

Nữ nhân này trên mặt hàn quang chợt lóe, song mục lưu chuyển cùng thần thức hướng chung quanh đảo qua, theo sau mày mặt nhăn nhó nhìn lên trời.

Chỉ thấy trên cao hơn mười trượng có một đoàn xán xán kim vân vô thanh vô tức trôi nổi lơ lửng.

Nữ nhân này sau khi ngưng thần nhìn kỹ rõ ràng chân diện mục đám kim vân thì thần sắc đại biến.

"Phệ Kim Trùng! Tên tu sĩ có được linh trùng dĩ nhiên cũng là ngươi" Nữ tử áo xanh nhẹ thở ra một hơi, anh khẩu thì thào nói. Nhưng sâu trong đôi mắt đẹp vẻ băng hàn càng đậm đặc.

"Tu sĩ Mộ Lan nhân có thể biết được kim trùng này nhiều như vậy thực làm cho Hàn mỗ có chút ngoài ý muốn. Hẳn là tu sĩ thoát khỏi tay ta lần trước nói cho các hạ?" Hàn Lập trong lòng ngẩn ra, nhưng mặt ngoài bất động thanh sắc thản nhiên nói.

"Thiên Phong Bộ Mục Thượng Sư nhục thân bị hủy ở trong tay ngươi sao?" Nữ tử không có trực tiếp trả lời Hàn Lập mà hỏi ngược lại.

"Mục Thượng Sư! Có phải là tên pháp sĩ lần trước sử dụng Ngự Phong Xa truy đuổi ta không? Nếu là người này thì đúng là nhục thân bị ta hủy diệt. Nếu không phải Nguyên Anh chạy trốn rất nhanh thì ta nguyên bản còn muốn làm cho hắn hình thần câu diệt nữa. Chẳng lẽ ngươi muốn thay hắn báo thù?" Hàn Lập nét mặt không tức giận, trong miệng bình thản trả lời. Nhưng trong lòng lại lập tức nâng cao phần cảnh giác!

Nữ nhân này nếu biết sự tồn tại của Kiềm Lam Băng Diễm cùng Phong Lôi Sí thì xem ra không có cách nào dùng phương pháp kỳ tập, đối phó với nữ nhân này có vẻ có chút khó giải quyết.

Nếu không dựa theo kinh nghiệm đối phó đã sử dụng với vài tên Nguyên Anh tu sĩ thì hắn có thể xuất kỳ bất ý dùng Phong Lôi Sí áp sát đối phương, sau đó sử dụng Kiền Lam Băng Diễm đem đối phương nhất cử đóng băng lại.

"Mục Thượng Sư nhục thân bị hủy là do tu vi không tinh, việc này có cái gì là oán giận. Bất quá các hạ có thể khu sử Phệ kim linh trùng hơn nữa thần thông nhiều như thế thì hôm nay nói gì đi nữa cũng không thể thả ngươi rời đi được."

Nữ tử áo xanh khuôn mặt tú lệ trầm xuống, hai tay múa nhanh bắt quyết, trên người bạch quang chớp động, một cái bạch địa đoạn mang trạng pháp bảo từ trên người hiện lên nghênh phong mà động.

Theo sau nữ nhân này khẽ nhích tay, một cái đạm hoàng sắc tiểu đỉnh xuất hiện ở trong tay.

Cái đỉnh này tựa hồ là do một loại linh mộc nào đó luyện chế thành, to cỡ ba bốn tấc, cổ sắc cổ hương, mặt ngoài có điêu khắc một số ký hiệu chú ngữ khó hiểu.

Hàn Lập thần thức sau khi cảm ứng được thì trên mặt khẽ biến.

"Phệ Kim Trùng tuy là thượng cổ kỳ trùng, một khi bồi dục thành thục, cơ hồ không cách nào bị diệt có khả năng cắn nuốt vạn vật nhưng lại có thể bị loại bảo vật mộc ngọc cấm chế vây khốn. Trùng hợp chính là bản Thượng Sư trước kia có giao hảo với một vị Đột Ngột tu tiên giả cũng khu sử Phệ Kim Trùng nên đã cố ý tìm được cái Hoàng linh đỉnh này để chuẩn bị ứng phó với Khu Trùng Thuật. Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới chánh chủ lại không có đụng tới mà lại hết lần này tới lần khác đụng với vị Thiên Nam tu sĩ cũng khu sử Phệ Kim Trùng này. Nếu không, Phệ Kim Trùng của ngươi mặc dù còn chưa chuyển hóa thành thục, nhưng số lượng đông đúc như thế thì thật đúng là khó có thể đối phó. Nữ tử áo xanh trong miệng lạnh như băng nói, tay đang khiên dẫn bảo vật lại không chần chờ chút nào hướng tới cái đỉnh màu vàng lắng tai nghe.

Mộc đỉnh nhất thời linh quang đại phóng, một hoàng quang sắc tráo như ẩn như hiện từ trên đỉnh hiện lên, đem thân hình nữ nhân này bao ở trong đó.

"Còn có người có Phệ Kim Trùng?" *Vừa nghe nói thế Hàn Lập trong lòng chấn kinh, khóe miệng sau khi mím lại thì thần sắc bắt đầu ngưng trọng.*

"Các hạ không biết ư. Phệ Kim Trùng là tử địch của Mộ Lan nhân chúng ta đồng thời là thánh trùng của người Đột Ngột, tổ tiên bọn họ tốn hao bao năm tháng, mới cuối cùng bồi dục ra được hơn mười con thành thục. Từ trước chỉ có những tu sĩ kiệt xuất nhất của người Đột Ngột mới có tư cách kế thừa loại trùng này. Từ khi có kim trùng thành thục tới nay, không biết có bao nhiêu pháp sĩ chúng ta bị thôn phệ nên sớm bị Mộ Lan nhân chúng ta hận thấu xương."

"Ngươi cũng có được Phệ Kim Trùng nhưng lại nhiều thế này, mặc dù còn chưa thành thục nhưng tuyệt không cho phép ngươi đem chúng phát tán rộng rãi."

Nữ tử áo xanh mặt không chút thay đổi nói xong thì hướng tiểu đỉnh cầm trong tay hướng lên đỉnh đầu một cái. Tiểu đỉnh sau khi quay tròn trên đỉnh đầu một trận thì hoàng quang chợt lóe, đại phiến hoàng hà mờ mờ từ trong đỉnh điên cuồng phun ra, trực tiếp hướng tới đám trùng vân đánh tới

Hàn Lập sau khi nghe nữ nhân này nói rằng trên đời đã có thành thục Phệ Kim Trùng thì có chút trợn mắt há hốc mồm. Nhưng sau khi nghe được khẩu khí bất thiện thì lập tức bình ổn tâm thần, đem mọi phiền não vứt bỏ.

Thấy đối phương khu sử đỉnh trung mộc linh khí sáng mờ trực tiếp công kích Phệ Kim Trùng, hắn trong lòng trầm xuống nhưng lập tức nét mặt sát khí chợt lóe hướng đám kim trùng trên đầu điểm chỉ.

Chỉ nghe tiếng ông minh nhất hưởng, kim sắc trùng vân lập tức giải tán hóa thành vô số đóa kim hoa hướng bốn phương tám hướng bắn nhanh ra. Trong nháy mắt, Phệ Kim Trùng hóa thành vô số tiểu con biến mất trong hải vụ tứ phía không còn thấy bóng dáng.

Hoàng sắc hà quang tự nhiên đánh vào khoảng không.

Nữ tử áo xanh thấy màn này đầu tiên là ngẩn ra, rồi đột nhiên nhớ tới cái gì thần thức vội vàng hướng về sương mù bốn phía quét tới.

Một lát sau, nàng nhíu mày trên mặt như phủ một lớp sương lạnh.

"Ngươi dĩ nhiên chỉ huy Phệ Kim Trùng công kích các pháp sĩ khác! ngươi nghĩ rằng ta cho ngươi phân thần làm việc này ư?"

Nữ tử lời còn chưa dứt lời thì đem bạch sắc đoạn pháp bảo trên người ném tới Hàn Lập.

Bạch mang pháp bảo sau khi xoay quanh một cái thì chợt hóa thành một con chim lớn vỗ hai cánh lớn chừng mấy trượng, hai mắt như hỏa hồng, lợi trảo đen thui.

Hai cánh vỗ một cái, sau khi bạch quang chớp động tuyết điêu trong nháy mắt đã biến mất, nhưng sau một khắc đã xuất hiện trên đầu Hàn Lập. Sau khi kêu lên một tiếng the thé yêu cầm này bỗng nhiên hạ xuống, đôi lợi trảo nhằm thẳng thiên linh cái Hàn Lập hung hăng đánh xuống.

Tốc độ cự điêu nhanh như vậy làm cho Hàn Lập cả kinh không kịp suy nghĩ nhiều nâng tay lên.

Tiếng sấm chợt khởi, hơn mười tinh tế kim hồ từ lòng bàn tay bắn ra hóa thành kim sắc đại võng hướng lên không trung nghênh đón, đem bạch điêu bao vây ở trong đó.

Bạch điêu thấy vậy. Trong mắt hung quang chợt lóe, hai cánh rung lên. Tiếng xé gió truyền ra, vô số phong nhận màu trắng từ trên cánh bắn ra đánh tới kim võng.

"Ầm ầm" Âm thanh bạo liệt phát ra. Kim quang cùng bạch mang đan vào nhau.

Phong nhận uy lực dĩ nhiên không phải chuyện đùa, vừa tiếp xúc với kim võng mặc dù đại bộ phận phong nhận bị phá thành mảnh nhỏ nhưng vẫn còn hơn mười cái phong nhận phá võng bay ra, hướng Hàn Lập bắn nhanh đến.

Con ưng khổng lồ cũng theo phong nhận mãnh liệt đè xuống.

"Ô!" Hàn Lập trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng trên mặt không chút biểu tình.

Mười ngón tay liên tiếp búng, hơn mười đạo thanh sắc kiếm khí rời tay bắn ra, đem phong nhận đó chặn lại. Theo sau bàn tay vừa lộn, một mặt lam sắc tiểu thuẫn hiện ra trên tay, sau khi thoáng đong đưa một cái tiểu thuẫn trong ánh lam quang lập tức lớn gấp mấy lần, hóa thành một tấm cự thuẫn rộng mấy trượng.

Cự thuẫn này mặt ngoài có lam sắc oánh quang lưu chuyển không ngừng, như nước chảy, phảng phất như do chất lỏng ngưng hình mà thành, thoạt nhìn phi thường kỳ lạ.

Sau khi đánh nát phong nhận thì thanh sắc kiếm khí không khách khí hướng cự điêu chém tới.

Tuyết điêu không chút sợ hãi, hai cánh vỗ một cái đem thanh sắc kiếm khí đánh cho nhộn nhạo ra. Theo sau mạnh mẽ lao xuống, lợi trảo hung hăng bắt lấy lam sắc cự thuẫn.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, tay chỉ cự thuẫn điểm một cái. Quang hoa đại phóng lợi trảo giống như đánh lên mặt nước tạo nên một làn sóng gợn gợn lan truyền ra xa.

Cự điêu chợt lóe lên thân hình vọt nhanh đi.

Nhưng chỉ trong phút chốc công phu trì hoãn này, Hàn Lập trong mắt hàn quang chợt lóe, tay kia giương lên, một đạo đoàn hắc quang từ miệng bắn ra rồi lập tức hóa thành một đại hắc hồng sắc cự thủ to hơn một trượng như sét đánh không kịp bưng tai chụp xuống. Bàn tay nọ đem than hình mạnh mẽ của cự điêu bắt được trong tay.

"Phốc xuy " âm thanh của âm hỏa trong nháy mắt từ năm ngón tay trên bàn tay khổng lồ đại khởi, hắc sắc hỏa diễm đem cự điêu bao vào trong.

Cự điêu cất tiếng gáy thê lương ko ngừng, liều mạng mà chống cự lại, thiết câu cũng mỏ nhọn phảng phất như quắp như mổ không ngừng.

Hàn Lập thấy màn này trong lòng hơi có chút buông lỏng, ngẩng đầu nhìn nữ tử đối diện liếc mắt một cái,.

Chỉ thấy nữ tử áo xanh đối với việc cự điêu bị bắt coi như không nhìn thấy, ngược lại sắc mặt ngưng trọng thấp giọng đọc một loại thượng cổ chú ngữ nào đó.

Hàn Lập lắng nghe hồi lâu thấy chú ngữ cực kỳ tối nghĩa khó hiểu thì trong lòng không khỏi ngẩn ra.

Theo sau lại thấy nữ nhân này mười ngón tay tách ra tạo bình *như hoa sen, bên trên có một đoàn bạch quang chớp động không thôi, mơ hồ nhìn như có nụ của một đóa hoa muốn phóng ra, rõ ràng một đóa Bạch Liên đang chậm rãi thành hình.*

"Đây là cái gì?" Hàn Lập trong lòng cả kinh. Mặc dù không biết đối phương đang làm cái quỷ gì, bất quá có thể khiến cho một gã Nguyên Anh Trung Kỳ tu sĩ cần thời gian dài như thế để đọc chú ngữ thúc dục thì khẳng định không phải là chuyện đùa. Nói cái gì đi nữa cũng không thể để cho đối phương thuận lợi làm phép thành công như thế.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập sắc mặt âm trầm vung tay áo, hơn mười thanh sắc phi kiếm từ cổ tay áo như ngư du bay ra, sau đó liên kết cùng nhau hóa thành một mảnh thanh sắc hà quang kiếm khí, kiếm khi như bao trùm thiên địa siêu nhiên hướng phía đối diện bay tới.

Thừa dịp này, Hàn Lập lại khoát tay nhìn cự điêu đang giằng co với bàn tay khổng lồ, nhẹ nhàng đánh ra.

Hắc hồng cự đại bàn tay lúc này năm ngón tay nắm lại, dùng sức đem con chim khổng lồ túm kéo xuống, trong chớp mắt đem tới ngay trước mắt Hàn Lập.

Hàn Lập không chút nghĩ ngợi há mồm, một đoàn lam sắc băng diễm phun ra bắn tới trên người cự điêu đang không ngừng giãy dụa.

"Phụp" một tiếng vang lên.

Băng diễm vừa tiếp xúc với cự điêu thì trong nháy mắt trên người một tầng lam quang hiện lên đem phía ngoài như ngưng kết thành băng nhưng vẫn duy trì điêu mục trợn tròn, ra sức giãy dụa trông rất sống động.

Hàn Lập nét mặt vui mừng, ngay lúc đó đang muốn có cử động khác thì đột nhiên nghe thấy một trận tiên nhạc rõ ràng từ đối diện truyền đến, tiếp theo một đạo bạch mang cực kỳ chói mắt bộc phát, một màn bạch sắc quang mạc như thật đem phương viên hơn trăm trượng bao lấy.

Hàn Lập thấy cảnh này, thầm kêu bất hảo vội vàng xoay đầu nhìn lại.

Nhìn thấy một màn kỳ dị phía đối diện.

Nữ tử áo xanh trong miệng đã ngừng niệm chú ngữ nhưng vẫn giữ nguyên tư thế, chỉ là bạch sắc quang liên trong tay chẳng những đã triển khai xong mà còn đang phiêu đãng ở phía trên cách đỉnh đầu nữ nhân hơn một trượng, phát ra bạch sắc linh quang chói mắt.

Mà Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hắn thả ra biến thành thanh hà giờ phút này đang dừng lại ở trước người nữ nhân này hơn mười trượng, liều mạng bay múa xung quanh nhưng phảng phất như bị một cái vô hình bình chướng chặn lại, căn bản không có cách nào tới gần.

Hàn Lập hai con ngươi không khỏi co rụt lại.

------oOo------

Chương 740: Phá trận đại chiến (phần 5)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bạch Liên nọ thoạt nhìn cũng không phải do bảo vật nào đó biến thành, mà hoàn toàn do tự thân pháp lực ngưng luyện hình thành, lại có uy lực như vậy thật sự làm cho Hàn Lập cảm thấy kinh ngạc.

Bất quá ý niệm kinh ngạc chỉ chợt lóe lên trong đầu hắn rồi sắc mặt trở nên âm trầm hít một hơi, cánh tay phải bỗng dựng thẳng lên, phía ngoài bao phủ bởi một tầng đạm đạm hắc khí.

Hắc khí cực kỳ sống động, tiến lui không ngừng dần dần trở nên dày đặc, khi nó trở nên đen nhánh như mực thì Hàn Lập trên nét mặt hiện ra vẻ trịnh trọng.

Toàn bộ cánh tay nhanh chóng bành trướng, trong nháy mắt trở nên lớn gấp hai ba lần, mặt ngoài thậm chí hiện ra một tầng huyết quang chói mắt đi ra lại được hắc khí bao phủ nên trông có vẻ quỷ dị vô cùng.

Đúng là công pháp do Hàn Lập tu luyện *"Âm Ma Trảm"*

Lúc này Hàn Lập lạnh lùng liếc nữ tử áo xanh một cái.

Nói đến cũng khéo, nữ nhân này cũng vừa làm phép xong, đồng dạng ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng lưu động nhìn lại đây, ánh mắt nàng cùng Hàn Lập trực tiếp gặp nhau rồi rơi vào cánh tay yêu dị của Hàn Lập.

Trong mắt hàn quang chợt lóe.

"Đi" Hàn Lập không chần chờ, trong miệng quát khẽ một tiếng.

Cánh tay vừa rơi xuống, hướng lên hư không vung lên.

Một đạo nửa hình tròn hắc hồng quang phiến từ cánh tay bắn nhanh ra. Sau khi rời tay biến lớn hơn đến mấy trượng.

Âm thanh phá không chợt vang lên, quang phiến phát ra một đạo trường vĩ mang ngay lập tức đánh tới Bạch Liên linh quang.

Nữ tử áo xanh đôi mi thanh tú giật mình lập tức há mồm, một đoàn bạch khí trong suốt phun lên trên Bạch Liên, nhất thời một tầng hoa sen ảo ảnh trống rỗng từ Bạch Liên biến ảo ra như thực đem nữ nhân này bao ở trong đó.

Quang mang chợt lóe, quang phiến hắc trảm thủ bắn đến liên ảnh, ngay từ đầu dễ dàng xâm nhập vào trong nhưng chỉ được mấy trượng thì độn tốc giảm đi rồi bị nhốt ở trong đó, không cách nào nhúc nhích mảy may.

Nữ tử trên mặt hiện ra một tia đắc ý nhưng sau đó trong mắt lại đột nhiên biến đổi.

Bởi vì Hàn Lập đối diện không nói gì mà tung ra một vật.

Đồ vật này sau khi rời tay thì nghênh phong cuồng trướng, trong nháy mắt hóa thành một tòa hắc sắc sơn phong cao hơn trăm trượng, khí thế hung hung nhằm hướng liên ảnh nện xuống.

"Thiên Trọng Phong". Nữ tử này vừa thấy cự sơn này hạ xuống thì trong miệng bật kêu lên.

Cái này trong giới pháp sĩ cũng xem như đại danh đỉnh đỉnh Cổ Bảo, hắn như thế nào lại không biết.

Cho dù nàng có tu vi Nguyên Anh Trung Kỳ nhưng bây giờ đối phương thi triển phật môn bí thuật thì cũng tuyệt không có dũng khí đón đỡ.

Nữ tử áo xanh không kịp suy nghĩ nhiều, hai tay bắt quyết Bạch Liên và hoàng sắc tiểu đỉnh trên đầu trong ánh bạch quang liên kết cùng nhau rồi trong nháy mắt hóa thành một đoàn thanh phong từ trong liên ảnh biến mất.

Sau một khắc, ngoài chỗ xa hơn hai mươi trượng có ánh quang hoa chớp động rồi hiện ra thân hình nữ tử yểu điệu.

Bóng đạm sắc liên ảnh chỗ cũ mặc dù không còn được pháp lực của nữ tử duy trì nên ảm đạm đi nhưng vẫn chưa lập tức biến mất. Sau khi hắc sắc cự sơn đè xuống thì không chống được chút nào, bị phá thành từng mảnh nhỏ tan ra.

"Phong Độn Thuật?" Hàn Lập trên mặt không có chút vui mừng nào, ngược lại sau khi thì thào một tiếng thì trong lòng âm thầm kêu khổ.

Không nghĩ tới nữ nhân này lại có loại quỷ dị độn thuật không dưới Lôi Độn Thuật.

Trừ phi có thể đem đối phương bao vây trong tuyệt địa còn thì cơ hồ không có bất cứ biện pháp gì có thể đánh bại đối phương.

Bất quá cho dù như vậy, Hàn Lập vẫn có ý định thử một lần.

Hắn không quá tin tưởng đối phương thi triển Phong Độn Thuật có thể so với hắn thi triển Phong Lôi Sí đã đến mức tùy tâm sở dục. Chỉ cần hắn có thể áp sát đối phương thì bằng vào Kiềm Lam Băng Diễm uy lực đáng sợ cho dù Bạch Liên quỷ dị cũng có thể rất dễ dàng đánh trọng thương đối phương.

Trong lòng suy nghĩ một chút nhưng Hàn Lập trên tay không chần chờ chút nào, sai khiến Hắc hồng quang phiến cùng hơn mười đạo Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đã được giải vây điểm chỉ, nhất thời mấy thứ này như ảnh phụ tùy lập tức bắn nhanh đến nữ tử áo xanh.

Đồng thời sau lưng Hàn Lập chợt vang lên tiếng sấm, một đôi màu ngân bạch sắc sí chợt hiện ra ở sau người.

Hai tay vung lên, lam quang thuẫn trước người nhanh chóng thu nhỏ bay vụt vào trong tay áo Hàn Lập đồng thời hắc hồng sắc cự thủ trên đỉnh đầu vốn đang bắt giữ cự điêu cũng lập tức buông cự điêu đã bị biến thành băng ra rồi hóa thành một đoàn hắc quang lao thẳng tới hướng nữ tử.

Hàn Lập ánh mắt chớp động, hai quả quả đấm vừa nhấc xuất hiện một cái lam hỏa trên bàn tay.

Nhất thời thủ lam này phát sang chói mắt rất yêu dị.

Ngân sắc điện hồ chợt cuồng thiểm, Hàn Lập trong tiếng oanh minh chợt biến mất không thấy.

Thấy hành động liên tiếp của Hàn Lập bên này, nữ tử áo xanh thấy các loại bảo vật không ngừng được xuất ra thì cũng cảm thấy đau đầu. Nàng nguyên bản cảm giác được một gã Nguyên Anh Sơ Kỳ lợi hại bất quá là do ỷ vào vài loại thần thông quỷ dị. Mà các loại thần thông này cũng có hơn nửa là bị nàng khắc chế, hẳn là rất thuận lợi đem đối phương bắt được mới đúng.

Nhưng không nghĩ tới trong nháy mắt công phu, đối phương tranh tiên xuất ra bốn năm kiện thần thông bảo vật không nhỏ. Mà nàng trừ việc vừa mới bắt đầu phóng xuất ra pháp bảo biến thành cự điêu ra thì vẫn bị đối phương ngăn chặn công kích. Điều này làm cho một Mộ Lan pháp sĩ vốn được tôn sùng như nàng trở nên giận dữ.

Nhưng nữ nhân này cũng biết đối phương có nhiều bảo vật hộ thân, nếu chỉ dựa vào công pháp cùng pháp bảo bình thường thì sợ rằng rất khó đả thương đối phương chứ đừng nói đến diệt sát.

Lúc này nàng thấy Hàn Lập sau lưng mọc ra hai cánh rồi biến mất trong không trung. Sau khi hừ lạnh, rốt cục quyết định tổn hao chút nguyên khí để thi triển đòn sát thủ nhất cử đánh gục đối phương.

Bất quá lúc này nàng tự nhiên không thể để cho Hàn Lập thi triển Lôi Độn Thuật dễ dàng áp sát.

Nghĩ tới đây, nàng tâm niệm vừa động Bạch Liên trên đỉnh đầu vừa rơi xuống đột nhiên nhập vào thiên linh cái không còn thấy bóng dáng.

Cùng lúc đó, thân hình Hàn Lập trong âm thanh oanh oang long long như sét đánh, điện hồ nhất thiểm đã di động đến bên cạnh nữ tử áo xanh khoảng ba bốn trượng xa xa.

Thân hình sau khi thoáng một cái, người đã đến bên nữ tử cách khoảng một trượng, lam diễm chớp động rồi một bàn tay chứa tia chớp lộ ra, không một tiếng động áp vào hoàng sắc hộ tráo trước người nữ tử.

Tiểu đỉnh phát ra mộc thuộc tính quang tráo, Hàn Lập có tám phần nắm chắc bằng vào Kiềm Lam Băng Diễm một kích là có thể phá. Mắt thấy công kích dễ dàng đắc thủ như thế, trong vòng bảo hộ nữ tử áo xanh vẫn lơ lửng ở trên không trung không nhúc nhích, cũng không có thi triển Phong Độn Thuật tránh né.

Hàn Lập trong lòng rùng mình cảm thấy không ổn.

Đang lúc này, từ người nữ tử trong quan tráo bỗng nhiên toát ra nhu hòa nhũ bạch quang mang. Phiến phiến cánh hoa sen trắng noãn từ trên trán nàng phóng ra.

Hàn Lập mới vừa kích phá một tầng hoàng sắc quang tráo thì đã bị một mảnh cánh liên hoa ngăn trở.

Kết quả bạch quang lam diễm mới vừa tiếp xúc, Hàn Lập chỉ cảm thấy cánh tay chấn động, trong nháy mắt trước mắt chỉ thấy bạch quang hoa mịt mờ một mảnh. Phảng phất như bị cánh hoa sen nọ nhẹ nhàng đảo qua.

Rõ ràng động tác của nữ tữ rất thong thả không nhanh, nhưng mà hắn lại vô pháp tránh ra, trơ mắt nhìn phiến liên hoa nọ đánh tới trên người.

Hàn Lập trong lòng hoảng hốt!

"Bịch" một tiếng. Trước ngực hắn nổi lên một trận đau nhức, cả người một chút bị đánh bắn bay ra.

Sau khi bị bắn ra hai ba mươi trượng thì Hàn Lập mới miễn cưỡng điều chỉnh được thân hình, có chút lay động dừng lại. Một tay ấn trước ngực, vẻ mặt khiếp sợ nhìn nữ tử.

Chỉ thấy trên tay áo lục nữ giờ đã nở rộ một đóa hoa sen to cỡ mấy trượng. Một mảnh phiến bạch sắc liên hoa, bao bọc phía ngoài thân thể bốn phía chậm rãi chuyển động. Nữ tử áo xanh mặt không lộ vẻ gì đứng bên trong lạnh lùng nhìn Hàn Lập.

Rồi sau đó các loại bảo vật công kích theo sau như Thanh Trúc Phong Vân Kiếm tất cả đều bị cánh hoa này dễ dàng đánh bay, cũng lúc đó biến thành ảo ảnh hoa sen, tựa hồ rất lợi hại.

Lúc này Hàn Lập chỉ cảm thấy cổ họng ngọt ngọt, không nhịn được há mồm phun ra một khẩu tiễn huyết.

Hàn Lập trong lòng âm thầm nhếch miệng. Đòn này thật không nhẹ!

Nghĩ tới đây, hắn thở ra một hơi, tay đặt tại ngực chỗ bị trúng đòn và cũng cúi đầu nhìn lại.

Trường bào trước ngực đã bị kích nát bấy lộ ra tam sắc quang trạch bên trong.

Cái này mặc ngoài để cố ý ẩn nặc chiến giáp bên trong. Chiến giáp này đã thâm lõm vào trong một miếng lớn. Lại còn bị nứt ra mấy chỗ to cỡ bằng ngón tay cái.

Hàn Lập hít một hơi lương khí, chỗ đau nhức trước ngực tựa hồ càng lúc càng đau.

Hắn nghiêm mặt ngẩng đầu nhìn nữ tử áo xanh liếc mắt một cái.

Kết quả vừa lúc hắn nhìn thấy ánh mắt nữ tử rơi trên chiến giáp đảo qua, trên mặt lộ ra một tia thất vọng cùng kinh ngạc.

Sau khi hừ lạnh một tiếng, Hàn Lập giơ tay xé đột nhiên đem thanh bào trên người xé rách lộ ra đầy đủ trùng giáp uy vũ bất phàm.

Theo sau thanh quang chợt lóe tay hướng tới chỗ tổn hại trên chiến giáp, năm ngón tay nhẹ nhàng đảo qua.

Một màn khó tin xuất hiện, chiến giáp nguyên bổn có mấy chỗ lõm cũng nứt dưới ánh thanh quang chiếu qua, lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ sửa chữa đột khởi.

Trong nháy mắt lại khôi phục nguyên trạng, giống như mới tinh.

Nữ tử áo xanh sắc mặt khẽ biến một chút, ánh mắt lộ ra vẻ giật mình. Nhưng lập tức lại khôi phục vẻ lạnh như băng, trong lòng sát ý đối với Hàn Lập tăng lên mấy phần

Nàng không hề suy nghĩ nhiều, tố thủ hướng trước ngực, năm ngón tay xòe ra rồi trong miệng phát ra tiếng chú ngữ tối nghĩa và một đoàn thanh quang từ cổ tay áo bay ra, sau khi xoay quanh người một cái thì bay lên lòng bàn tay.

Quang hoa thu liễm hiện lên một cái Thanh Đồng đăng (đèn bằng đồng xanh) trông vô cùng cổ xưa, thậm chí quá cổ xưa đến mức mơ hồ biến thành màu đen.

Nữ tử áo xanh nhìn ngọn đèn này liếc mắt một cái, trên mặt mơ hồ hiện ra một tia không cam lòng nhưng rồi lập tức hung hăng nhìn Hàn Lập một cái, trong mắt hiện lên một tia tàn khốc.

Chứng kiến vẻ mặt này, Hàn Lập mơ hồ cảm thấy không ổn.

Mặc dù không biết Cổ Bảo Thanh đồng đăng này lợi hại ra sao. Nhưng loại bảo vật là ngọn đèn thì là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, cũng là lần đầu tiên nghe được.

Trong lòng sau khi các loại ý niệm chuyển động không ngừng, Hàn Lập trên người thanh quang chợt lóe, hóa thành một đạo thanh hồng mãn thiên phi vũ đem tất cả bảo vật thu về sau đó sau lưng hai cánh rung lên, bóng người biến mất trong tiếng sấm.

Sau một khắc lại xuất hiện trước cự điêu đang bị hóa thành băng.

Hàn Lập không chút khách khí vươn tay, cả người đang trong tiếng oanh minh phi hành nhằm phương hướng sương mù dày đặc bên cạnh, không chút do dự tiến vào.

Nữ tử áo xanh cái miệng nhỏ nhắn mở to, mặt đầy vẻ ngạc nhiên.

Nàng từ khi tu vi đại thành đến nay, không biết đã cùng bao nhiêu đối thủ lợi hại đấu pháp qua nhưng chưa từng thấy cao giai tu sĩ nào chưa bại đã không chút do dự xoay người mà chạy, nàng thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Bất quá nữ nhân này nhìn thấy Hàn Lập đem cự điêu chạy đi thì lập tức kinh sợ, tỉnh táo lại sau khi trong miệng quát lớn thì cước dẫm Bạch Liên, tay cầm cổ đăng, người hóa thành một cỗ khinh phong đuổi sát theo sau.

Đồng dạng cũng tiến vào sương mù đặc không thấy bóng dáng.

Nhất thời ở trong vụ hải, ngân hồ thanh quang trước sau chớp động không ngừng. Mà tiếng sấm cùng tiếng kình phong cũng không dừng hỗ trợ nhau.

Trong nháy mắt, bị Hàn Lập dẫn dụ nữ tử áo xanh đã được dẫn tới một địa phương xa lạ.

Ở một nơi khác, Hàn Lập trên người ngân quang chợt lóe, thân hình dừng lại.

Sau khi cúi đầu xem lam sắc băng điêu trong tay một lát, hắn cười lạnh một tiếng trong bàn tay đột nhiên kim hồ chợt lóe, băng điêu bị phá vỡ ra.

------oOo------

Chương 741: Phá trận đại chiến (phần 6)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thân hình Tuyết điêu cùng băng tiết, cùng nhau vỡ thành vô số phiến.

Mới từ trong gió nhẹ hiện hình đuổi theo, nữ tử áo lục vừa thấy cảnh này, sắc mặt ngẩn ra, nhưng lập tức cười lạnh vài tiếng, chân ngọc giẫm trên Bạch Liên, nhất thời trên hoa sen, cuồng phong khởi, đem sương mù phụ cận thổi tán không còn một mảnh.

Hàn Lập hai tròng mắt khép hờ, giương ánh mắt bất thiện nhìn đối phương, bình tĩnh hỏi:

"Đạo hữu không đau lòng vì bảo vật bị hủy? hay là đạo hữu cho rằng hành động của tại hạ, căn bản không cách nào hủy diệt bảo khố này" Nói xong lời này, Hàn Lập chậm rãi hướng ở không trung, nhìn màu lam băng tiết quỷ dị rơi xuống.

"Ngươi nói gì?" Áo lục nữ tử thản nhiên trả lời, tiếp theo đến bên người Hàn Lập điểm một chỉ.

Nhất thời, tảng băng bên cạnh Hàn Lập vỡ ra, đồng thời vô số ánh sáng màu trắng từ trong băng tiết ra.

Hàn Lập ngẩn ra, nhưng lập tức giương tay, một mảnh thanh hà rời tay bắn ra, hướng đến điểm quang mang.

"Phụp…" Vừa bắt đầu, ánh sáng màu trắng từ lam băng ra, đều hóa thành linh quang màu trắng sữa, hướng nữ tử bên kia xông đến.

Thanh hà trôi qua, không thu hoạch được gì.

Hàn Lập thấy một kích không có đắc thủ, sắc mặt trầm xuống, cũng dừng tay không làm chuyện vô công. Chỉ là thờ ơ lạnh nhạt nhìn qua.

Linh quang vọt tới trước người nữ tử, lập tức hội tụ lại, trong nháy mắt ngưng kết thành một đạo ánh sáng trắng to bằng cái đầu.

Nữ tử áo lục thần sắc thản nhiên, một đạo pháp quyết đánh tới bên ngoài.

Bạch quang chói mắt chớp động, một tiếng điêu minh từ trong quang đoàn lập tức truyền ra. Tiếp theo quang đoàn biến dài, tuyết sắc cự điêu sống lại trong mắt Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy, nhướng mày. Nhưng lập tức chú ý tới cự điêu khí sắc không giống như ban đầu, tinh thần mười phần, ngược lại có vẻ có chút uể oải.

Thấy vậy, Hàn Lập lộ ra vẻ suy nghĩ.

Xem bộ dáng, mới vừa rồi hành động diệt sát khí linh, cũng không phải là không có hiệu quả. Cự điêu cũng không phải là bất tử thân, tin tưởng chỉ cần nhiều lần diệt sát, cự điêu, đủ để cho tan thành mây khói.

Cô gái thấy bạch điêu có chút suy yếu, không nói hai lời mà ngoắc lại.

Nhất thời hai cánh tuyết điêu triển khai, phóng lên cao, trên không trung lăn lộn một cái, hóa thành một mảnh vải trắng, nhẹ nhàng hạ xuống.

Khi rơi xuống trên người nữ nhân, biến mất không thấy bóng dáng.

"Ngươi đột nhiên nghỉ chân không trốn, cũng muốn dựa vào khí linh đánh nát pháp bảo ta, chọc giận ta. Xem vậy, hẳn là có chuẩn bị ở phía sau" Nữ tử một tay đưa ra, phất mái tóc trên đầu vai, lạnh lùng hỏi một câu.

Vừa nghe vậy. Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, nhưng sau khi im lặng, ánh mắt chớp động nói:

"Đạo hữu một khi đã biết, còn đuổi theo, xem ra trong tay đúng là bảo vật, tin tưởng mười phần. Chẳng biết có thể chỉ giáo lai lịch cái đèn này. Cổ Bảo dạng đèn, tại hạ thật đúng là lần đầu tiên nghe nói qua".

Nói xong lời này, Hàn Lập mắt cũng không chớp nhìn chằm chằm vào nữ tử này.

"Không thể. Hay là làm cái quỷ hồ đồ đi!" Nữ tử trầm xuống, không chút khách khí nói.

Sau đó, một đoàn anh hỏa từ trong miệng phun ra, phun lên trên đồng đăng.

Một đốm lửa phát ra, từ từ phát sáng trên đèn.

Hàn Lập thở dài một hơi, hai tay thong dong lật ra.

Sớm đã chuẩn bị cho tốt, một trận kỳ màu xanh biếc cùng một trận bàn hai màu xanh đỏ, đồng thời hiện lên ở trong tay.

Thâm ý sâu sắc, nhìn mặt nữ tử một cái, Hàn Lập, trước đem tiểu kỳ hướng trời cao một tế, bay nhanh bắt ra một đạo pháp quyết đánh ra, chú ngữ trầm thấp truyền ra.

Trận kỳ quang mang chợt lóe, trong nháy mắt bạo hé ra, một đoàn lục vụ đột nhiên xuất hiện, cao hơn mười trượng.

Một trận gió cuốn mây tan, vụ đoàn chợt hóa thành một cái màu xanh biếc vụ giao dài mười trượng hơn, hướng xuống nữ tử hung hăng đánh tới.

Mà cùng lúc đó, Hàn Lập bàn tay giữ trận bàn cũng thả ra quang mang hai màu xanh hồng, hướng xuống chân mà áp xuống, lập tức hóa thành một cỗ sương trắng, chui vào dưới chân biến mất.

Lập tức, tứ phía vụ biển một trận quay cuồng bắt đầu khởi động, từ đó bắn ra vô số đạo quang ti xanh hồng, hướng phía nữ tử áo lục cuốn tới.

Hàn Lập vung tay áo, một tiểu chung màu bạc đón gió cuồng trướng, hóa thành một cái cự chung, vù vù xé gió vang lớn. Một bên thả ra sóng âm màu bạc, một bên bị Hàn Lập thúc dục, hướng đỉnh đầu nữ tử áo lục độn tới.

Nếu không cách nào gần nữ tử, vậy lợi dụng ngân chung tiến hành vô hình công kích. Nói không chừng, lại hiệu quả.

Đương nhiên đối mặt nữ tử áo lục với thần thông khó lường là hoa sen màu trắng, cùng đồng đăng Cổ Bảo không rõ trong tay, đòn sát thủ chính thức của Hàn Lập, cũng không phải là mấy cái này.

Mà là Ngân Nguyệt sớm đã sử dụng thổ độn thuật, lặng yên ẩn vào mặt đất.

Giờ phút này, Ngân Nguyệt đã đem Tử Vân Đấu lặng yên triển khai, lấy nữ tử làm trung tâm bố trí tại bên ngoài.

Chỉ chờ này nữ tử hơi chút sơ sẩy, sẽ đánh một kích trí mạng.

Nữ tử áo lục mặc dù không biết bên trên có người mai phục, nhưng Hàn Lập đã phát động hết thảy cấm chế cùng công kích, cũng chỉ xòe tay để thanh quang lòe lòe yếu ớt phát ra, khóe miệng nổi lên nét cười lạnh.

Nàng không chút hoang mang mà nhấc tay lên, dùng hai ngón tay ngọc hướng thanh đăng bắt lấy, một đóa hoa đăng to cở hạt đậu di động ngang, bị ngón tay kẹp lấy.

Mà lúc này, bầu trời vụ giao, tứ phía quang ti xanh hồng, một mảng sóng màu bạc, cơ hồ đồng thời đánh tới phụ cận bên ngoài.

Nữ tử nhưng lại không chút nào lo lắng, chỉ là một cái chân ngọc nhẹ nhàng điểm xuống Bạch Liên. Nhất thời Bạch Liên bạch quang chợt lóe, bay nhanh xoay tròn, cánh hoa Bạch Liên dần

dần co rút lại, trong nháy mắt đem này nữ tử bảo hộ vào trong.

Cấm chế biến thành vụ giao màu xanh biếc trước hết bổ nhào vào quang mạc, không chút khách khí há mồm, một đạo màu xanh biếc vụ trụ cuồn cuộn ra khỏi miệng, đánh tới bạch quang.

Kết quả cánh hoa sen bị quang mạc nhẹ nhàng đảo qua, đã bị kích tan thành mây khói.

Quang ti xanh hồng theo sau đánh tới, nhưng cũng bị chặn bên ngoài. Chỉ có sóng âm tựa hồ không được bạch liên cánh hoa ngăn cản, lại trực tiếp không có vào trong đó, về phần hiệu quả như thế nào, nhưng lại cũng không có cách phán đoán.

Hàn Lập thấy tình cảnh này, không chút khách khí, trong tay vội bắt quyết.

Thanh hồng quang ti không hề phác tác nữa, ngược lại quấn lấy nhau tạo thành một cái võng, đem Bạch Liên bao ở trong đó, cũng trong phút chốc bao vây một tầng vừa lại một tầng. Vụ giao cũng trống rỗng đại biến, hóa thành tảng lớn lục vụ đem Bạch Liên quang tơ tầm cũng bao phủ ở trong đó.

Về phần ngân chung cũng phi độn đến trên Bạch Liên, được Hàn Lập toàn lực thúc dục, ngân sóng bỗng nhiên tăng lớn ba phần, một sóng tiếp một sóng xuyên thấu qua cấm chế, tiến công áo lục nữ tử.

Trong lúc nhất thời. phảng phất áo lục nữ tử trong Bạch Liên bị chế trụ.

Nhưng Hàn Lập thấy vậy, sắc mặt không có vui mừng, ngược lại cau mày.

Phảng phất cái mà Hàn Lập lo lắng cũng không phải là không có, nguyên bổn bạch liên đóng chặt co rút lại chỉ hơn trượng, không chút dấu hiệu đã từ bung ra.

Một mảng bạch liên màu trắng giống như một lưỡi dao sắc bén, chỉ là nhẹ chuyển vài vòng, lục vụ quang ti ở bên ngoài, đã bị phá thành từng mảnh nhỏ.

Hàn Lập thấy thế, sắc mặt u ám.

Mà nữ tử áo lục đứng ở trung tâm Bạch Liên, trên mặt không buồn không vui. Một tay nâng đồng đăng, tay kia thì đang cầm cái nhìn như đăng hoa màu xanh bình thường, lạnh lùng liếc mắt nhìn Hàn Lập một cái, ánh mắt đột nhiên rơi xuống đỉnh cự chung màu bạc đang ở bên ngoài.

Nó phóng thích sóng âm, vừa lúc đem nữ tử giữ lại.

Đôi mắt đẹp lãnh sắc chợt lóe, nàng đột nhiên khoát tay, đem thanh đăng hoa đưa đến cái miệng nhỏ, nhẹ nhàng thổi một cái.

Phì một tiếng. Đăng hoa khẽ rung lên, chợt lóe, lướt qua bàn tay nữ tử biến mất gặp.

Sau một khắc, màu bạc cự chung trong không trung, trống rỗng bị này một cái quang cầu màu xanh, quỷ dị bao ở trong đó.

Nữ tử thấy vậy, trong miệng lẩm bẩm, ngân chung mặt ngoài liền bốc cháy một màn ma diễm không biết tên.

Ngân chung gào thét một tiếng, bộc phát ra chói mắt ngân mang, nhưng trong nháy mắt công phu, ngân chung đã bị ngân diễn hòa tan.

Màu xanh hào quang theo sau tự nghiền nát, biến mất vô tung vô ảnh.

Chứng kiến Cổ Bảo bị hủy, Hàn Lập sắc mặt có chút trắng bệch.

Mà lúc này, áo lục nữ tử duỗi tay một cái, vừa lại từ đồng đăng thuần thục tháo xuống một quả đăng hoa màu xanh. Sau đó không có hảo ý liếc Hàn Lập một cái.

Hàn Lập trong lòng thầm kêu bất ổn, không chút nghĩ ngợi, sau lưng Phong Lôi Sí mở ra, tiếng sấm xé gió vang lên, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Nữ tử thấy tình hình vậy, nhưng không thèm để ý, vẫn đem thanh đăng hoa xoa bóp, môi anh đào hé ra, phun ra linh khí.

Đang lúc này, nữ tử tử quang chớp động, hé ra một cái lưới chừng mười trượng màu tím, hướng trên mặt đất hiện ra.

Ngay lúc nữ tử sửng sốt, trong tiếng cười nhẹ của nữ tử, tử võng với thế đánh không kịp bưng tai đem nữ tử giữ lại.

"Đạo hữu, một khi đã thích chơi lửa như vậy, không bằng nếm thử Tử Vân Đấu - Ngọc Dương Chân Hỏa tư vị như thế nào?" Một thiếu phụ tươi đẹp, tại hoàng quang chớp động, từ phụ cận mặt đất hiện ra, cười hì hì nói. Nhưng trong tay không chút nào chần chờ, giương lên một đạo pháp quyết đánh vào tử võng.

Tử võng quang diễm chợt lóe, một tầng thanh bạch nhị sắc dị hỏa, trải rộng khắp tử võng, thậm chí có vài thanh bạch hỏa xà đã hiện ra trong võng, hung hăng đánh về phía Bạch Liên nữ tử.

Thanh bạch hỏa, một chút đem Bạch Liên bao phủ lại.

Lúc này, Hàn Lập đã cách áo lục nữ tử mười trượng hơn. Thấy tình hình này, trên mặt mừng rỡ.

Hắn vung hai tay áo, bảy mươi hai khẩu Thanh Trúc Phong Vân Kiếm từ trên người bay tận trời, xuất đạo pháp quyết theo sát đánh ra.

Phi kiếm tại trời cao phát ra một trận rồng ngâm xé gió, hướng trung gian tụ lại, trong thanh quang hóa thành một bả cự kiếm chừng sáu bảy trượng trượng.

Hàn Lập tâm niệm vừa động, tiếng sấm xé gió nổi lên, màu vàng điện hình cung, thô to từ mặt ngoài kiếm bắn ra, kim hình cung quấn quanh, hóa thành một tiếng sấm.

Nhưng Hàn Lập còn không chịu bỏ qua, đột nhiên hấp khí một cái, trong miệng phun ra một lũ Kiềm Lam Băng Diễm, vừa lúc bắn nhanh đến cự kiếm trên.

Lập tức, cự kiếm biểu hiện ra, trừ nhìn như kinh người điện hình cung, là quang diễm màu lam nhạt nhiều tầng như có như không.

Hàn Lập trong mắt hàn quang chợt lóe, trùng kiếm này điểm một chỉ.

Cự kiếm run lên, hóa thành một đạo thanh hồng tiến đến Bạch Liên trong tử võng.

Đang lúc này, áo lục nữ tử đang bị Tử Thành Đâu bao lại, cũng rốt cục phục hồi tinh thần lại.

Nàng tức giận cực kỳ, đột nhiên cầm trong tay thanh đăng hoa hướng đỉnh đầu đánh xuống.

------oOo------

Chương 742: Phá trận đại chiến (phần 7)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thanh sắc đăng hoa từ ngọc thủ nữ tử phát ra thanh mang chói mắt.

Tiếp theo sau khi quay tròn trên đỉnh đầu một trận thì một màn kinh người xuất hiện.

Bên ngoài Bạch Liên nguyên bổn thanh bạch hỏa diễm đang hung hung thiêu đốt nhưng vừa thấy đăng hoa xuất hiện, lập tức hóa thành lũ lũ hỏa ti như vạn xuyên quy hải chảy vào trong đó.

Trong nháy mắt, Ngọc Dương Chân Hỏa trên Tử Vân Đấu đã bị hấp thu không còn một mảnh, trong khi đăng hoa vẫn bình tĩnh phiêu phù ở trên không chỉ là thanh quang bên ngoài càng thêm chói mắt.

Áo lục nữ tử không chút hoang mang nhằm đăng hoa điểm một chỉ, nhất thời đăng hoa nhộn nhạo rồi đột nhiên hướng Ngân Nguyệt khinh phiêu bay tới.

Ngân Nguyệt sắc mặt đại biến, không kịp suy nghĩ nhiều nhằm Tử Vân Đấu điểm một chỉ, nhất thời tử võng quang mang đại phóng tạo thành một cái võng ti che ở trước người. Đồng thời bàn tay vừa lộn, Hoa Lam Cổ Bảo cũng xuất hiện ở trong tay.

Lúc này, thanh sắc cự kiếm mang theo tiếng sấm tiếng xé gió bay tới trên đầu nữ tử, theo sự thúc dục của pháp quyết lúc này từ trên không hạ xuống.

Mà Ngân Nguyệt tự nhiên cực kỳ phối hợp, cái giỏ hoa mới vừa cầm trong tay hóa thành một đoàn bạch khí bảo vệ thân rồi hai tay bắt quyết, tử quang tráo bao phủ Bạch Liên đột nhiên ở trên khoảng không mở ra một cái phá khẩu thật lớn.

Cự kiếm mang theo kim hồ cùng lam diễm thuận thế hướng xuống Bạch Liên phía dưới hung hăng chém xuống.

Vừa thấy cự kiếm thanh thế kinh người như thế, áo lục nữ tử thần sắc khẽ biến. Trên mặt lần đầu lộ ra vẻ ngưng trọng.

Nàng do dự một chút rồi bất chấp công kích của Ngân Nguyệt, linh lực toàn thân đột nhiên lưu chuyển, thông qua hai chân hơn phân nửa chảy vào Bạch Liên. Nhất thời cánh liên hoa vốn chỉ có một tầng này một chút tăng vọt gấp mấy lần, tầng tầng liên ảnh hướng thượng mở rộng ra, hóa thành quang mạc ngưng tụ cực dày.

Lúc này nàng lại đột nhiên nhìn đăng diễm đang bay bên ngoài điểm chỉ khiến chúng lập tức bay trở về trên đỉnh đầu nữ tử. Sau đó nữ nhân này cầm đồng đăng trong tay giơ lên cao huy động.

Một trận thanh quang huyễn ảnh xuất hiện, hai đóa đăng diễm chi hoa lớn nhỏ khác nhau cùng đóa ban đầu song song di động trên đầu nữ tử trong nháy mắt gom lại cùng nhau, hóa thành một khỏa đầu lâu thanh sắc hỏa cầu.

Lúc này cự kiếm rốt cục trạm đến quang mạc do cánh liên hoa biến thành.

"Ầm ù ù " một trận nổ.

Âm thanh lôi minh, bạo liệt phát ra, bạch quang kim hồ, lam diễm mấy loại quang mang bất đồng đan vào cùng một chỗ.

Mười mấy phiến cánh hoa sen cố nhiên cực kỳ thần diệu nhưng Ích Tà Thần Lôi cùng Kiềm Lam Băng Diễm càng không phải là chuyện đùa.

Có lẽ đơn độc một loại không có cách nào chế ngự được cánh liên hoa nhưng hai người đồng thời ra tay, lam diễm phụ gia mặt ngoài cự kiếm, mượn thần thông của bảy mươi hai đạo Thanh Trúc Phong Vân Kiếm. Kết quả dưới một trảm, liên ảnh mặc dù đau khổ cố gắng chi trì nhưng chỉ được một lúc là băng hội tản ra. Hóa thành muôn vạn ánh tinh quang.

Cự kiếm không còn gặp trở ngại lập tức cường mãnh đè xuống nhưng lúc này Thanh sắc hỏa cầu nọ lại chậm rãi nghênh đón.

Hàn Lập trong mắt hàn quang hiện lên.

Mặc dù trong lòng có chút sợ hãi đối với thanh diễm quỷ dị của đối phương nhưng hắn vẫn muốn thử một lần xem Kiềm Lam Băng Diễm cùng Đăng diễm uy lực lớn nhỏ ra sao.

Nhất thời cự kiếm không chút chần chờ hạ xuống.

Va chạm lần này lại vô thanh vô tức, vô luận đạm kim sắc điện hồ hay là chí hàn Kiềm Lam Băng Diễm, trong nháy mắt đều bị thanh sắc Đăng diễm thôn phệ. Tiếp theo toàn bộ cự kiếm cũng bị cuốn vào.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm là bổn mạng pháp bảo của Hàn Lập tự nhiên cảm ứng cực kỳ linh mẫn.

Toàn bộ cự kiếm bị thanh sắc Đăng diễm bao vây trong nháy mắt. Nhất thời trong lòng hắn chấn động, một cảm giác cực kỳ khó chịu, cực nóng từ trong lòng bỗng nhiên dâng lên. Theo sau nhiệt độ toàn thân độ tăng lên nhanh chóng, ngay cả máu cũng phảng phất sôi lên.

Hàn Lập hoảng hốt, không kịp suy nghĩ nhiều vội vàng hai tay bắt quyết, nhìn cự kiếm điểm một chỉ.

Cự kiếm phát ra một tiếng ông minh rồi lập tức thanh quang chợt cuồng hiện, hóa thành hơn mười khẩu thanh sắc tiểu kiếm tứ tán bay vụt ra.

Nguyên tưởng rằng bằng chiêu này là hẳn là có thể thoát khỏi đăng diễm cổ quái nọ, nhưng kết quả Hàn Lập tập trung nhìn lại thì sắc mặt đại biến.

Phi kiếm đồng dạng lại bị thanh diễm điểm một cái, lập tức mỗi khẩu phi kiếm lần nữa bị đăng diễm bao ở trong đó.

Hàn Lập sắc mặt âm trầm bất định. Cảm giác thân thể không khỏe càng tăng lên, toàn thân cũng bắt đầu toát ra mồ hôi. Hắn trong lòng kinh hãi cắn răng một cái. Mười ngón tay như xa luân múa nhanh bắt quyết, thần thức hóa thành hơn mười luồng trong nháy mắt thao túng phi kiếm, hoặc phóng lên cao, hoặc xoay quanh cố gắng thoát khỏi đăng diễm bao vây.

Hắn chính mắt nhìn thấy ngân chung Cổ Bảo bị luyện hóa thành nước nên nói gì cũng không dám để cho bổn mạng pháp bảo bị hủy diệt.

Nếu để xảy ra như thế mà nói, thì nguyên khí thần thức thế nào cũng bị tổn hao rất lớn.

Lúc này, Bạch Liên cánh hoa nguyên bổn đã bị hủy lại một lần nữa từ liên bàn dưới chân áo lục nữ tử sinh ra, lần nữa đem nàng bảo hộ ở trong đó.

Nữ nhân này vẫn lạnh lùng nhìn phi kiếm của Hàn Lập bị đăng diễm bao lại cùng bộ dáng giãy dụa chật vật của chúng, khóe miệng nổi lên một tia cười.

Sau đó nàng cũng không cấp bách động thủ, bình tĩnh chờ bổn mạng pháp bảo của đối phương bị hủy, tình cảnh tu vi tổn hao lớn xuất hiện.

Nhưng một lát sau, vẻ nhếch mép cùng tiếu dạng của nữ tử này ngưng trệ, trong mắt lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Trản đồng đăng trong tay nàng không phải là phổ thông Cổ Bảo, nghiêm khắc mà nói thậm chí không thuộc về nữ nhân này. Đây chính là một trong hai đại truyền thừa chi bảo của Mộ Lan tộc.

Nữ tử họ Nhạc sở dĩ có thể giữ bảo vật này vì ngoài tu vi cao thâm ra thì nàng còn là Mộ Lan tộc đệ nhất nữ pháp sĩ. Trọng yếu nhất là nàng cùng Đột Ngột nhân *"Thiên lan thánh nữ"* không sai biệt lắm sùng có thân phận rất cao, được các cao giai pháp sĩ khác tôn trọng.

Là một trong tam đại thần sư, ai thấy nàng cũng muốn lấy lễ đối xử, cũng không có dũng khí có ý chậm trễ.

Mà cái Cổ Bảo này từ sau khi đến tay nàng, bởi vì một ít đặc thù nguyên nhân nên khả năng sử dụng ngọn đăng này cũng có hạn chế. Số lần nàng có thể sử dụng kể ra cũng không nhiều, sẽ không dễ dàng vận dụng bảo vật này.

Một khi vượt qua số lần quy định, bảo vật này nhất định phải lập tức bị thu hồi chờ giao phó cho vị chủ nhân có thân phận phù hợp hơn.

Bởi vậy có thể thấy được, Mộ Lan nhân đối với bảo vật này coi trọng thế nào.

Bất quá tác dụng trọng yếu nhất của đồng đăng cũng không phải là dùng để cùng người đấu pháp mà là một loại tác dụng đặc thù khác đối với tất cả Mộ Lan nhân vô cùng trọng yếu.

Đương nhiên nếu dùng bảo vật này cùng người đánh nhau chết sống cũng không có gì bất lợi. Lịch đại chủ nhân cầm bảo vật này trong tay kích giết cường địch luyện hóa qua vô số bảo vật.

Vô luận Cổ Bảo hay là pháp bảo cũng bị ngọn đèn này sinh ra địa thanh sắc đăng diễm bao lại. Tuyệt đối không có cách nào chống đỡ được.

Về phần mộc thuộc tính bảo vật, tự nhiên thì bị hỏa diễm này khắc chế nên trong chớp mắt sẽ bị hóa thành tro bụi.

Nhưng rõ ràng nguyên bộ pháp bảo mộc thuộc tính phi kiếm của Hàn Lập đã bị đăng diễm bao lấy lâu như thế mà ngay cả một tia dấu hiệu hóa thành tro bụi cũng không có.

Điều nầy không khỏi làm cho nữ tử ngạc nhiên một hồi lâu.

Ngay lúc nữ tử này đang chấn kinh thì trên đỉnh đầu tử quang chợt lóe. Một mảnh tử vân không chút dấu hiệu hiện ra.

Nữ tử trong lòng cả kinh, quay lại nhìn thì đúng là Ngân Nguyệt nhân cơ hội này phát động Tử Vân Đấu cấm chế nhằm phá khẩu một lần nữa đánh tới.

Sau đó xoay tấm thân mảnh mai, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên một cỗ phấn hồng sắc hương vụ từ trong miệng phun ra, trong nháy mắt đem Bạch Liên bao phủ bên trong.

Áo lục nữ tử hừ lạnh một tiếng, xem đồng đăng trong tay một chút rồi chần trừ một lúc nghĩ xem có nên tái vận dụng bảo vật này hay không.

Mà tay kia giương lên. Một mặt đạm hoàng sắc ngọc bội hiện lên ở trong tay.

Nàng đang muốn kích phát bảo vật này đánh cho Ngân Nguyệt một đòn lợi hại thì đám phấn hồng sắc hương vụ đột nhiên chớp động một trận, dị hương đại khởi huyễn hóa ra vô số tuấn nam mỹ nữ, mỗi người ôm ôm nhau, làm ra những cử động cực kỳ thân thiết, làm cho nữ nhân này đầu tiên là ngẩn ra rồi mặt đỏ tới mang tai.

"Yêu nữ, muốn chết." Nữ tử tiếp theo sắc mặt xanh mét, hoàng mang từ ngọc bội trong tay chợt lóe, nhất phiến hoàng hà nhi xuất. Một chút đem phấn vụ thổi bay phá thành từng mảnh nhỏ không còn thấy bóng dáng.

Nhưng là chỗ nguyên bổn Ngân Nguyệt đang đứng sớm đã không thấy người đâu.

Nữ tử họ Nhạc cười lạnh một tiếng đang muốn phát động thần thức tìm đối phương thì lại dường như đột nhiên nhớ tới cái gì, biến sắc mặt vội vàng nhìn lại Hàn Lập.

Chỉ cần một chút công phu Ngân Nguyệt quấy rầy, Hàn Lập sớm đã đem chúng phi kiếm ngưng kết thành cự kiếm triệu hồi trở lại trước người. Sắc mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm không chớp mắt một chút.

Nhìn thấy phi kiếm vẫn đang không có bị luyện hóa, nữ tử họ

Nhạc trong lòng hoảng sợ một trận nhưng tự nhiên sẽ không tiếp tục chờ đợi.

Lúc này hắn cầm trong tay đồng đăng, nàng không để hắn có cơ hội liều mạng tiếp theo nên muốn trực tiếp dùng đăng diễm đem Hàn Lập luyện hóa.

Nhưng Hàn Lập lại đột nhiên hai tay hướng trước ngực hợp lại, một bàn tay úp bịt kín một tầng bạch sắc hàn quang, một bàn tay hiện lên ánh lam diễm chớp động, sau đó hé miệng phun ra một đoàn thanh khí bao hai tay lại.

"Phốc xuy" một tiếng, một đoàn tử sắc hỏa diễm to cỡ trứng gà bập bùng cháy trên hai tay Hàn Lập, tiếp theo hắn giơ ngón tay điểm một cái.

Tử diễm vốn đang rất nhỏ thì bạo liệt hóa thành một con tử diễm tiểu điểu trông rất sống động, giương một cánh nhằm thanh sắc cự kiếm đang bị đăng diễm bao vây trên không trung.

"Bịch" sau một tiếng vang nhỏ, một màn quỷ dị xuất hiện. Tử diễm cùng thanh diễm đồng thời tại mặt ngoài cự kiếm bùng cháy lên, hai loại quang diễm sau khi chớp lên trên thân kiếm, không ai nhường ai đan vào nhau cùng liều mạng cắn nuốt nhau.

Trong lúc nhất thời vô pháp xem loại hỏa diễm nào chiếm thượng phong.

Hàn Lập cố nhiên cau mày, sắc mặt âm trầm bất định mà nữ tử họ Nhạc càng lại trợn mắt há hốc mồm!

Tử hỏa này có lai lịch gì mà có thể dĩ nhiên có thể không sợ Cổ đăng bảo vật diễm. Nếu không tận mắt nhìn thấy nàng thật sự khó mà tin được hết thảy.

Nhưng nữ tử này lập tức tỉnh táo lại.

Trong lòng ý niệm diệt sát Hàn Lập càng thêm mãnh liệt ba phần.

Người này mới chỉ là Nguyên Anh Sơ Kỳ mà đã có nhiều nghịch thiên thần thông như vậy. Nếu để hắn tiến giai đến trung kỳ thậm chí hậu kỳ thì chẳng phải là hoành tảo Mộ Lan thảo nguyên vô đối thủ ư.

Nghĩ tới đây, ngọc dung trầm xuống cầm đồng đăng trong tay hướng lên trên ném đi, bảo vật này vững vàng dừng lại cách trên đỉnh đầu mấy trượng. Tiếp theo sắc mặt trịnh trọng khoanh chân ngồi xuống, hai tay bắt quyết, mắt nhắm lại trong miệng lẩm bẩm.

Dưới thân Bạch Liên lập tức phát ra bạch quang chói mắt, trên đầu đồng đăng tỏa ra thanh quang lập lòe, hai cái như cảm ứng trên hô dưới ứng.

Nữ tử họ Nhạc lần này thực sự sinh ngoan tâm, cho dù một lần sử dụng tất cả số lần có thể sử dụng đồng đăng sau này cũng nhất định phải đem Hàn Lập xóa sổ khỏi giới Thiên Nam tu sĩ.

Hàn Lập đồng dạng chú ý tới cử động của áo lục nữ tử, lúc này trong lòng trầm xuống, âm thầm kêu khổ, rốt cục sinh thối ý.

Hắn mặc dù còn có chiêu sát thủ Tử la cực hỏa và Huyết ma kiếm nhưng cũng không có chút ý tứ cùng nữ nhân này liều mạng ở đây.

Áo lục nữ tử trước mắt cũng không phải là phổ thông Nguyên Anh Trung Kỳ tu sĩ, hắn cũng không nguyện thực sự cùng đối phương đồng quy vu tận.

Ngay lúc Hàn Lập mới nảy sinh ý niệm này trong đầu thì đột nhiên trong hải vụ đột nhiên có một nhân ảnh lóe lên rồi một người xông ra.

Hàn Lập cùng nữ tử vừa thấy người này cũng không khỏi ngẩn ra.

Khi hai người vừa phân thần thì trên đỉnh đầu Tử Vân Đấu biến thành tử vân đột nhiên tả hữu chia ra, một đạo bạch quang như sét đánh không kịp bưng tai nhằm đồng đăng bay đi, bạch hà chợt lóe thoáng một cái đem đồng đăng cuốn vào trong quang nội.

Sau khi xoay quanh một cái thì bạch quang gào thét một tiếng rồi hướng tử vân bắn nhanh quay về.

------oOo------

Chương 743: Phá trận đại chiến (phần 8)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập vừa thấy cảnh này thì mừng rỡ mà áo lục nữ tử kêu *"Bá"* một tiếng, sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt theo sau lộ ra vẻ cực kỳ kinh sợ đồng thời hai tay giương lên, đại phiến bạch hà quang cuốn đi, đồng thời Bạch Liên dưới thân cuồng chuyển, trong nháy mắt liên ảnh như núi tuôn trào.

Nhưng trên đỉnh đầu tử vân quang hoa chợt lóe, làm cho qua bạch quang sau khi vừa hiện ra lại gặp tử đại võng thì rơi xuống.

Nhất thời tử quang bạch hà cùng theo tới đánh tới liên ảnh. Trên không truyền đến tiếng Ngân Nguyệt yêu kiều cười khanh khách.

Tử võng sau khi quang hoa thu liễm thì hiện ra thân hình cao gầy của Ngân Nguyệt.

Nàng cất tiếng cười dài tay nâng Hoa Lam Cổ Bảo, trên mặt bạch quang chớp động, Thanh Đồng cổ đăng bị nhốt trong bạch quang không cách nào nhúc nhích mảy may. Phải đợi sau khi trở về đánh tan một tia linh thức của áo lục nữ tử trên cổ đăng thì Cổ Bảo này ai cũng có thể khu sử.

Hàn Lập tự nhiên đồng dạng cực kỳ mừng rỡ nhưng hắn còn chưa kịp lộ ra vẻ hưng phấn thì người lảo đảo vừa mới xông vào nơi đây cũng thấy rõ trận đấu pháp giữa Hàn Lập cùng áo lục nữ tử, lúc này xoay đầu nhìn Hàn Lập bối rối hô to lên:.

"Hàn đạo hữu, chạy mau. Mộ Lan nhân Thần Sư đến rồi, Lục đạo hữu đã bị giết rồi. Nếu không chạy ngay thì không kịp nữa."

Người này đúng là lão giả họ Mã, chỉ là bây giờ phút này mặt tái nhợt, một cánh tay không còn thấy đâu, vẻ mặt đầy sợ hãi.

"Mộ Lan nhân thần sư?" Hàn Lập vừa nghe lời ấy thì bị hù dọa giật mình. Vừa muốn cẩn thận hỏi lại thì lão giả cả người bạch quang chớp động rõ ràng có ý định phi độn chạy trốn, không dám dừng lại chút nào.

Nhưng vào lúc này, một tiếng thanh âm nam tử thản nhiên theo sát truyền đến.

*"Muộn rồi! Bổn Thần Sư đã tìm tới nơi này. Mới vừa rồi hy sinh một cánh tay mới cho ngươi cơ hội tránh được một kiếp, lúc này đây ta xem ngươi còn có loại bí thuật nào chưa sử dụng không. Sẽ không đem cánh tay khác cũng luyện chế thành thế thân Khôi Lỗi chứ. Thật sự mà nói, bổn Thần Sư thật có vài phần bội phục!"*Di*" vật này không phải là Mộ Lan nguyên minh đăng chúng ta hay sao? Tiểu hồ ly này lá gan không nhỏ, dám cầm truyền thừa chi bảo của Mộ Lan nhân chúng ta. Đây là vật há để một gã yêu nghiệt như ngươi có thể chạm vào sao."* Nam tử nọ mà tốc độ thật nhanh, lời nói vừa mới bắt đầu tựa hồ còn đang chỗ cũ nhưng trong nháy mắt đã phảng phất như ở gần trong gang tấc. Mà từ cuối cùng tỏ vẻ hơi kinh ngạc chính là lời nói khi mắt thấy bạch hồ yêu thân của Ngân Nguyệt.

Theo sau một đạo ngân mang từ vụ hải bắn ra, nhìn như không nhanh nhưng trong nháy mắt đã đến trước người Ngân Nguyệt.

Ngân Nguyệt khuôn mặt xinh xắn trắng bệch vội vàng vung tay lên, nhất diện tử sắc đại võng bằng không di động trước người, đồng thời thân hình không chút nghĩ ngợi ngã bắn ra.

Nhưng đạo ngân hồng nọ thoáng bỗng hóa thành ngân sắc đại thủ, một tay bắt lấy Tử Thành Đâu. Đồng thời cách xa phía ngoài hơn mười trượng, ngân thủ ngũ chỉ ác quyền, hư không hướng tới Ngân Nguyệt đang bỏ chạy nhẹ nhàng đánh một kích.

Ngân Nguyệt đang biến thành hoàng sắc độn quang thì bị một đoàn ngân sắc quang đoàn đi sau mà đến trước kích trúng. Lập tức kêu thảm thiết một tiếng, độn quang tán đi rơi xuống.

Bất quá nàng cũng cực kỳ thông tuệ, cắn răng một cái cố nén cơn đau kịch liệt cầm Cổ Bảo trong tay hóa thành một đạo bạch khí ném cho Hàn Lập phía xa xa.

"Muốn chết!" Thanh âm nam tử trong ngân thủ có chút tức giận.

Quang mang chớp động, ngân thủ phân thành hai, trong đó một cái hướng Hoa Lam Cổ Bảo mang tất cả đi. Một cái khác thì trực tiếp hướng lên trời cao rồi hạ xuống đầu Ngân Nguyệt hung hăng chộp tới, muốn đem nữ nhân này đánh nát bấy.

Hai người động tác giống như điện quang hỏa thạch.

Ngân Nguyệt cực kỳ hoảng sợ vội vàng muốn vận chuyển linh lực thi triển độn thuật mà chạy.

Nhưng trên người ngân quang chợt lóe, dĩ nhiên không cách nào vận chuyển chút pháp lực nào. Hư không nhất kích của đối phương không chỉ làm nàng thương nặng mà còn đồng thời trên người đơn giản thiết hạ một cái tiểu cấm chế.

Mặc dù cấm chế này phá giải rất dễ dàng nhưng lúc này lại căn bản không có thời gian đi làm việc này.

Mắt thấy ngân sắc cự thủ như cái núi nhỏ hạ xuống. Ngân Nguyệt trong lòng phát lạnh, mỹ mục nhắm chặt chờ chết.

Nhưng đang lúc này, tiếng sấm chợt vang, một cánh tay từ phía sau nàng xuất hiện ôm lấy nàng.

"Chạy!" Hàn Lập hô to tiếng trong trẻo nhưng lạnh lùng, sau đó tiếng oanh minh tái khởi, Ngân Nguyệt cùng Hàn Lập đồng thời biến mất.

Ngân sắc cự thủ khổng lồ xui xẻo một chút lại chụp hụt.

Sau một khắc, Hàn Lập một tay ôm Ngân Nguyệt mảnh mai, một tay dẫn theo khẩu thanh tử lưỡng sắc cự kiếm, di động vào trong đám sương mù đặc hơn mười trượng xa, vẻ mặt trầm trọng.*"Di!Lôi Độn Thuật!"*

Trong ngân sắc cự thủ truyền đến âm thanh kinh ngạc sau đó một cái ngân thủ trong chớp mắt bay trở về. Hai cái bàn tay khổng lồ đụng vào cùng nhau rồi bộc phát ra ngân mang chói mắt.

Quang hoa thu liễm, một gã pháp sĩ bộ dáng nho sinh xuất hiện trong ngân mang, một tay cầm Tử Thành Đâu, một tay dẫn theo Hoa Lam Cổ Bảo, thần sắc thản nhiên đánh giá Hàn Lập xa xa.

Lão giả họ Mã vừa thấy người này xuất hiện, mặt xám như tro tàn, trên người linh quang mặc dù chớp động không ngừng, nhưng dĩ nhiên không dám phá không mà chạy.

Hàn Lập thì ánh mắt chớp động, cẩn thận đánh giá, lần đầu tiên nhìn thấy Nguyên Anh Hậu Kỳ tu sĩ. Người có tu vi bực này, trừ trường hợp đặc biệt căn bản sẽ không hành tẩu tại thế tục, họ chính là Hóa Thần Kỳ tu tiên giả cơ hồ có thể xem như những người đứng đầu tu tiên giới.

Trung niên pháp sĩ đánh giá bốn phía một chút, ánh mắt sau khi nhìn qua nữ tử họ Nhạc một dừng thì khoát tay đem Hoa Lam Cổ Bảo cùng đồng đăng bên trong toàn bộ ném cho nữ nhân này.

"Đa tạ Trọng Thần Sư ra tay tương trợ. Không biết, Trọng huynh như thế nào lại tới đây." Áo lục nữ tử đem Thanh Đồng cổ đăng tưởng mất mà lấy lại được, trong lòng tự nhiên cực kỳ vui mừng lẫn sợ hãi, thở phào một hơi liên thanh tạ ơn.

Cho dù nàng bản tính lãnh ngạo như thế nào nhưng đối mặt với một trong tam đại Thần Sư của bản tộc thì thần sắc không dám có chút chậm trễ.

"Không có gì. Ta chỉ nghe nói Thiên Nam nhân vừa phái một nhóm tu sĩ tăng viên cho các địa phương có đại trận. Mà các ngươi bên này cái tên kêu trời khóc địa lại bị chết một cách quỷ dị cho nên có chút lo lắng tới xem một cái. Tốt nhất có thể cho Đại Tấn quốc một cái tên, một lời giải thích hợp lý. Bây giờ chúng ta cũng chưa thể rời khỏi những tu sĩ đó. Bất quá, đối phương nếu có tên sử dụng lôi độn thuật đến ngay cả Nhạc thượng sư cũng không đối phó được." Nho sinh thần sắc như thường, bình tĩnh nói.

Theo sau hắn vừa lại một xoay đầu nhìn Hàn Lập xa xa lạnh nhạt hỏi:.

"Con tiểu hồ ly này của ngươi lá gan không nhỏ. Ngay cả Mộ Lan truyền thừa chi bảo của chúng ta cũng dám động vào. Ngươi nếu là chủ nhân của nàng như vậy đồng loạt lên đường đi."

"Hừ! khẩu khí không nhỏ, cho dù không động chạm vào đồng đăng thì ngươi sẽ thả ta rời đi sao? Muốn mạng của ta, không biết các hạ có bổn sự này hay không." Hàn Lập ánh mắt co rụt lại, hít sâu một hơi rồi lạnh như băng quay lại nói một câu.

Nho sinh nghe vậy, ánh mắt nhìn Hàn Lập, đảo qua cự kiếm thấy thanh tử hai loại hỏa diễm cùng tồn tại một cách quỷ dị thì trong mắt một tia dị sắc hiện lên, nhưng lập tức coi như như không có việc ấy nói:.

"Hắc hắc! có dũng khí tu sĩ ở trước mặt ta dám nói như thế, Trọng mỗ thật đúng là nhiều năm qua chưa thấy ai. Nhạc thượng sư, tu sĩ chỉ còn một cái cánh tay bên kia giao cho ngươi. Vị tiểu hữu sử dụng Lôi Độn Thuật này giao cho ta xử lýt. Không biết hắn có thể chống đỡ được bao lâu?"

Nho sinh trên mặt vẻ tàn nhẫn chợt lóe qua. Cũng không thấy sử dụng pháp bảo gì nhưng thân hình sau một trận mơ hồ thì ngân quang chợt lóe rồi hiện ra hai gã nho sinh giống nhau như đúc. Quần áo cùng vẻ mặt đồng dạng, ba người giống như xem người đã chết, đồng loạt nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập hấp một hơi lương khí, thần thức đảo qua nhưng lại vô pháp nhận ra hai gã hóa thân nọ cùng bản thể có cái gì khác nhau. Vô luận tu vi khí tức đều hoàn toàn giống nhau.

Trong lòng mặc dù khiếp sợ nhưng Hàn Lập giơ tay hướng đầu vai Ngân Nguyệt nhẹ nhàng vỗ, thấp giọng nói nhanh một câu.

Ngân Nguyệt nhu thuận gật đầu đem cấm chế trong cơ thể giải khai rồi trong ánh bạch quang hiện ra tiểu hồ bản thể, *"Vù"* một tiếng, nhu thuận chui vào trong cổ tay áo Hàn Lập.

Lúc này ba gã nho sinh đối diện phất tay áo chậm rãi hướng Hàn Lập bay tới.

Rõ ràng động tác trông thong thả thong dong, nhưng chỉ cần hai ba bước là đã đến cách Hàn Lập chỉ có hơn mười trượng hơn.

Hàn Lập sắc mặt đại biến không chút nghĩ ngợi, sau lưng ngân sí vỗ một cái người bỗng nhiên biến mất không thấy.

"Còn muốn chạy, ngươi có thể chạy trốn tới nơi nào." Nho sinh cười hắc hắc một tiếng mà nói rồi theo sau đồng thời ngân quang chớp động, thong thả cất bước đuổi theo. Sau hai bước trên không, bọn họ đồng dạng biến mất.

Vừa thấy này cảnh, lão giả nguyên bổn sắc mặt như người chết đột nhiên động tác kỳ khoái cả người nhảy lên, không nói một lời hóa thành một đạo bạch hồng nhằm hướng trái ngược phá không bắn ra.

Nữ tử họ Nhạc thấy màn này cười lạnh một tiếng, hai tay bắt quyết rồi hóa thành một cổ gió nhẹ đuổi theo.

Có Thần Sư đuổi theo Hàn Lập nàng còn lo lắng gì nữa. Mà tên Thiên Nam tu sĩ này với cái gì Lôi Độn Thuật cũng quyết trốn không thoát khỏi lòng bàn tay nàng. Về phần cá đại trận này khi không có Nguyên Anh Kỳ tu sĩ thì bài trừ nó tự nhiên dễ như trở bàn tay.

Tại một nơi sắc trời có chút u ám, nhìn như nơi hoang dã không người, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một tiếng sét đánh truyền đến, ngân hồ chớp động rồi Hàn Lập sắc mặt tái nhợt hiện ra.

Sau khi hắn ổn định thân hình vội vàng hướng ra phía sau nhìn vài lần, thần sắc có vẻ tức giận.

"Ngân Nguyệt, chúng ta trốn được bao nhiêu ngày rồi"

"Đại khái bốn ngày bốn đêm. Người này không hổ là Nguyên Anh Hậu Kỳ tu sĩ. Chủ nhân một khi dừng lại nghỉ ngơi không tới nửa

khắc là lập tức bị người nọ cảm ứng thấy. Thật sự không cách nào thoát khỏi thần thức của hắn nên rất nguy hiểm. Mặc dù có vạn năm linh dịch duy trì pháp lực nhưng Ích Tà Thần Lôi trong cơ thể đã không còn đủ. Không có lôi độn thần thông, ngươi căn bản không cách nào tránh được thuật truy tung của đối phương. Loại thần thông cao thâm này có một điểm không thể so với thuấn di, thậm chí một mặt nào đó mà nói cũng không đủ lực. Nếu không phải chủ nhân đủ cơ trí, căn bản không cùng người này chính diện giao thủ một lần mà đã cắm đầu chạy. Một khi bị áp sát cuốn lấy thì chỉ sợ dùng lôi độn cũng không chắc đã thoát thân được." Ngân Nguyệt trong lòng lo lắng trả lời.

"Nguyên Anh Hậu Kỳ thần thức có thể cảm ứng được khí tức trong phạm vi mấy trăm dặm. Ta mặc dù tự hỏi thần thức hơn xa Nguyên Anh Trung Kỳ tu sĩ nhưng nếu cùng chính thức hậu kỳ tu tiên giả so sánh với nhau thì vẫn có chênh lệch nhất định. Dù sao Đại Diễn Quyết cũng chưa có học hoàn toàn, còn có mấy tầng công pháp chưa tới tay. Chuyện tình lần này một khi chấm dứt ta lập tức đi tới cực tây đem mấy tầng khẩu quyết sau cùng lấy bằng được. Trước kia thần thức chung quy cường đại hơn so với đối thủ, thật không có cảm giác được gì. Bây giờ không bằng đối phương, lập tức bị bó tay bó chân, có rất nhiều thủ đoạn cũng không thi triển được" Hàn Lập sau khi cười khổ một tiếng, oán hận nói.

------oOo------

Chương 744: Danh thanh tiệm khởi

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Vậy làm sao mới tốt? Chủ nhân dù thi triển Huyết Ảnh Độn một lần cũng chỉ có thể chạy ra xa được hơn trăm dặm, như vậy thì chúng ta vẫn nằm trong phạm vi thần thức bao phủ của Thần sư, không có cách nào thoát được cả!" Ngân Nguyệt cũng rầu rĩ thì thầm nói.

Đối với ân cứu mạng của Hàn Lập, Ngân Nguyệt mặc dù không nói ra nhưng trong lòng lại có chút xúc động. Nàng cũng chưa phát giác ra sự quan tâm lo lắng thêm vài phần trong lời nói của mình.

"Một lần đương nhiên không được nhưng nếu liên tiếp thi triển hai ba lần Huyết Ảnh Độn, lại dựa vào Ích Tà Thần Lôi còn dư để thi triển Lôi độn thuật thì hẳn là có bảy tám phần nắm chắc chạy thoát. Nếu làm như vậy thì cho dù ta so với tu sĩ Nguyên Anh Sơ Kỳ pháp lực cao thâm hơn một chút nhưng mất nhiều tinh huyết như thế thì nhất định gặp nguy hiểm, nếu bình yên vô sự cũng không tránh được một đoạn thời gian cực kỳ hư nhược. Nhưng hôm nay xem ra không có phương pháp nào khác có thể chạy thoát được. Không thể không dùng tới cách đó!" Dường như Hàn Lập sớm đã suy nghĩ về vấn đề này, trên khóe miệng xuất hiện vẻ tự giễu như có như không.

"Chủ nhân người..." Ngân Nguyệt tựa hồ lại muốn nói gì.

"Hừ! Tên gia hỏa kia lại đuổi tới rồi. Càng ngày càng nhanh, không thể dây dưa nữa. Chỉ còn cách mạo hiểm thử một lần mà thôi!" Hàn Lập đột nhiên thần sắc biến đổi, ngẩng đầu hướng bầu trời mờ mịt phía sau nhìn lại, vẻ mặt âm trầm lẩm bẩm.

Ngân Nguyệt thấy cảnh này, tự nhiên không nói thêm gì nữa.

Sau đó Hàn Lập hít sâu một hơi, mười ngón tay chớp lên, liên tiếp kết xuất ra một loạt thủ ấn cổ quái. Đồng thời thanh quang quanh thân chớp động, một cổ linh khí kinh người bỗng nhiên từ trên người phóng ra.

Hàn Lập hé miệng phun ra một đoàn tinh huyết màu đỏ, lập tức hòa vào trong gió, hóa thành huyết vụ hòa lẫn với thanh sắc linh quang.

Linh quang trong nháy mắt biến thành vẻ thanh hồng yêu dị.

Đồng thời hai tay cùng khuôn mặt Hàn Lập bắt đầu lộ ra mầu đỏ sẫm dị thường, trong nháy mắt đã trở nên đỏ tươi như máu, trên da xuất hiện vô số sợi tơ máu như đang muốn bung ra, trông cực kỳ dọa người!

Nhưng Hàn Lập lại làm như không hề hay biết gì, tay bắt quyết càng thêm nhanh.

Sau khi phun ra hai đoàn tinh huyết, Hàn Lập đã hoàn toàn bị huyết vụ bao vây vào trong, thân ảnh mơ hồ như có như không.

Lúc này, phía chân trời xa xa xuất hiện quang mang chớp động, có ba đoàn ngân quang từ từ bay tới.

Bên trong bóng người chớp động, đúng là Trọng thần sư cùng hai hóa thân.

Áo bào kiểu nho sinh của ba người cùng tung bay, không nhanh không chậm tiến về phía Hàn Lập tuy vậy nhưng tốc độ rất kinh người, trong nháy mắt đã xẹt qua khoảng cách hơn trăm trượng, lấy mắt thường đã nhìn thấy tình hình của Hàn Lập.

"Di!" Sắc mặt của một người trong số đó chợt lộ ra dị sắc, ánh mắt lóe lên rồi nhíu mày lại.

"Bụp!" Một tiếng vang nhỏ từ thanh hồng huyết vụ xa xa phát ra. Một đoàn huyết quang chói mắt xuất hiện tại nơi đó.

Hàn Lập đứng ở trong, lạnh lùng liếc mắt nhìn Mộ Lan Thần sư một cái rồi đột nhiên sau lưng phát ra tiếng ầm ầm như tiếng sấm, Phong Lôi Sí giang ra.

Sau một khắc, không gian phụ cận xuất hiện một trận vặn vẹo, thân hình Hàn Lập thoáng một cái bỗng nhiên biến mất tại chỗ.

Âm thanh phát ra chói tai lập tức từ xa xa mơ hồ truyền đến, trong nháy mắt đã nhỏ đến mức không thể nghe thấy. Dường như đã phi độn ra ngoài khoảng phạm vi gần đó.

Ba gã nho sinh nét mặt đồng thời hiện lên vẻ giật mình rồi nhìn nhau một cái, đột nhiên tụ lại.

Sau khi ngân quang hiện lên, ba người liền hợp thành một người.

Nho sinh còn lại lập tức nhắm hai mắt, phóng thần thức ra, hướng về phía có âm thanh bén nhọn kia để tìm kiếm.

"Đây là độn thuật gì mà lại có thể chạy ra xa ngoài trăm dặm, nó dường như có chút tương tự với huyết độn của ma đạo nhưng khoảng cách thật sự làm cho người ta sợ hãi." Nho sinh nhìn về phía Hàn Lập biến mất, nét mặt hiện ra một tia ngoài ý muốn.

Thông qua mấy ngày truy đuổi, Hàn Lập làm cho vị Trọng thần sư này giật mình không ít vì hắn có thể không ngừng không nghỉ, chạy trốn một mạch tới nơi đây.

Phải biết rằng tu sĩ Nguyên Anh Sơ Kỳ phổ thông cho dù thân mang Lôi Độn Thuật thì pháp lực cũng sớm tiêu hao hết, bó tay chịu trói. Xem ra tên kia hẳn là có thiên tài địa bảo gì đó giúp khôi phục pháp lực trong nháy mắt, cho dù tổn hao nhiều nguyên khí mà vẫn thi triển được mật thuật.

Mà đối phương thân mang độn thuật quỷ dị như thế bây giờ mới thi triển ra, chứng tỏ lúc trước vẫn chưa dùng hết toàn lực.

Bất quá không quan hệ, mặc dù bây giờ tên kia đã phi độn ra ngoài hơn trăm dặm nhưng vẫn đang trong phạm vi thần thức của hắn, cùng lắm là mất thêm một chút thời gian mà thôi.

Nho sinh lạnh lùng tự đánh giá một chút, hai mắt khép hờ, một lần nữa đem thần thức giám định Hàn Lập đang ở phía xa xa.

Khóe miệng khẽ nhếch một tia cười lạnh rồi bạch quang trên người hắn chợt lóe, động thân đuổi theo.

Nhưng đang lúc này nho sinh đột nhiên cảm ứng thấy khí tức Hàn Lập lần nữa quỷ dị biến mất, điều này đã làm cho hắn ngẩn ra. Theo đó thân hình hơi ngưng trệ.

Nhưng lập tức hắn nhớ tới cái gì vội vàng đem phạm vi thần thức mở rộng gấp đôi, rút cuộc lại tìm được Hàn Lập.

Nho sinh trong lòng cười lạnh nhưng khí tức của Hàn Lập chợt lóe lên rồi không thấy đâu nữa.

Lúc này vẻ mặt nho sinh ngạc nhiên, hắn thật sự giật mình.

Mặc dù thần thức của hắn cường đại nhưng nhiều lắm cũng chỉ bao phủ được hơn phạm vi hai trăm dặm. Vượt qua phạm vi này hắn cũng có thể miễn cưỡng cảm ứng được đồ vật đại khái nhưng không cách nào trong nháy mắt xác định được.

Trừ phi đối phương đứng bất động tại chỗ chờ hắn dùng thần thức đi tìm. Việc này tự nhiên là không có khả năng.

Mà đối phương thật sự quá xảo trá, sau khi bị thần thức của hắn cảm ứng được lại còn liên tiếp thi triển độn thuật quỷ dị nọ, thực sự đã thoát khỏi tay hắn.

Bao nhiêu năm rồi cơ hồ chưa bao giờ bị người khác trêu chọc như thế, sắc mặt nho sinh lúc hồng lúc trắng.

Hắn đường đường là một gã Mộ Lan Thần sư mà lại truy đuổi không nổi một gã tu sĩ Nguyên Anh Sơ Kỳ. Việc này một khi truyền ra thì không còn mặt mũi gì nữa.

Bất quá, hắn cũng không có lập tức động thân đuổi theo.

Không dùng thần thức khóa được đối phương, trong khi đó với thủ đoạn quỷ dị cùng nhiều bí thuật khác thì hy vọng đuổi được thật sự rất xa vời.

Mà hắn lần này đã vì tên kia mà lãng phí mất mấy ngày, không thể truy đuổi tiếp khi nắm xác suất không lớn.

Dù sao một khi Thần sư bọn họ hiện thân thì vài tên tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ của Thiên Nam đồng dạng sẽ không ngồi yên. Hắn phải trở về cùng hai người khác gặp gỡ để sớm chuẩn bị một chút.

Vạn nhất bị tu sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ đối phương vây công thì hắn có thể gặp nguy hiểm.

Vị Mộ Lan Thần Sư này tâm tình không tốt tự suy ngẫm một hồi lâu rồi sắc mặt trầm xuống, hóa thành một đạo hào quang quay đầu bay đi.

Trong nháy mắt đã không thấy tung tích.

Ngoài xa hơn ba trăm dặm, Hàn Lập đang hóa thành một đạo thanh quang hướng một phương hướng khác phi độn mà đi.

Trong độn quang, hắn không ngừng lấy từ trên người ra các loại bình đan dược, đem một ít loại đại bổ nguyên khí tống vào trong miệng.

Lúc này sắc mặt Hàn Lập tái nhợt, ánh mắt ảm đạm vô hồn, xem chừng nguyên khí bị tổn hao rất nhiều.

"Chủ nhân không có việc gì chứ? Sau ba lần liên tiếp thi triển Huyết Ảnh Độn, quả nhiên có chút mạo hiểm. Nếu chủ nhân trên đường không liều mạng phục dụng rất nhiều đan dược thì lần thứ ba thi triển chỉ sợ cũng..." Trong đầu Hàn Lập truyền đến tiếng Ngân Nguyệt ân cần hỏi.

"Không có việc gì. Tinh huyết mặc dù mất không ít nhưng đan dược luyện chế lúc trước vẫn còn có một ít. Chỉ cần ăn vào rồi tĩnh dưỡng mấy tháng là có thể hồi phục tu vi." Hàn Lập chậm rãi

trả lời, thanh âm có chút uể oải.

"Chúng ta sẽ trở về Điền Thiên Thành sao?" Nghe Hàn Lập nói như thế, Ngân Nguyệt sau khi hít một hơi lại chần chờ hỏi.

"Đương nhiên là không. Bây giờ tình huống của ta không ổn, tối thiểu cũng phải sau khi khôi phục tu vi thì mới có thể quay về Cửu Quốc Minh. Nơi đó long xà hỗn tạp, ta lại cùng Quỷ Linh Môn kết oán không nhỏ thì rất dễ bị người ám toán. Ta sẽ không mạo muội quay về nơi nguy hiểm đó đâu. Cũng may ta chỉ cần dùng đan dược chữa thương mà không cần chỗ có linh mạch để điều trị nên có thể tùy tiện tìm một chỗ không người nào bế quan một thời gian. Huống hồ Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lại dính nhiễm thanh sắc đăng diễm (lửa đèn màu xanh). Mặc dù ta đã dùng Tử La Thiên Hỏa mạnh mẽ áp chế nó nhưng vẫn tồn tại hậu hoạn, phải nghĩ biện pháp khu trừ đi mới được." Hàn Lập than thở, bất đắc dĩ nói.

"Cái đèn bằng đồng (đồng đăng) kia là bảo vật truyền thừa của Mộ Lan nhân, tự nhiên phải có quỷ đạo ở bên trong. Bất quá, tiểu tỳ tin tưởng chỉ cần chủ nhân dùng thời gian nhiều một chút thì chung quy có thể đem nó luyện hóa. Dù sao Tử La Thiên Hỏa của chủ nhân cũng không phải là thần thông tầm thường" Ngân Nguyệt khẽ cười một tiếng khuyên giải Hàn Lập đôi câu.

"Chuyện đã đến thế này thì cũng chỉ có thể chậm rãi giải quyết mà thôi." Hàn Lập cười khổ một tiếng nói.

Tiếp theo Hàn Lập không nói gì nữa, vận chuyển linh lực còn sót lại trong cơ thể, thúc giục pháp quyết, thanh quang lại nhanh hơn ba phần, hướng xa xa phi độn đi.

Sau khi phi độn một ngày một đêm Hàn Lập mới dừng lại, hạ xuống một ngọn núi nhỏ vô cùng bình thường.

Khoảng cách xa như vậy, cho dù Mộ Lan Thần sư không cam lòng thì cũng không có khả năng truy đuổi được.

Hàn Lập đánh giá xung quanh vài lần.

Chỗ này vừa lúc lọt giữa hai tòa núi hoang, linh khí thưa thớt đến mức không thể nhận ra, hơn nữa toàn bộ đều là núi đá, không có chút cây cối.

Hàn Lập dùng thần thức cẩn thận dò xét hết thảy trong phương viên trăm dặm, cũng không thấy có bóng dáng tu sĩ hay pháp sĩ nào cả.

Điều này làm cho tâm lý hắn càng an tâm, tay áo bào rung lên, thả Ngân Nguyệt ra rồi phân phó một câu.

Ngân Nguyệt biến thành tiểu hồ không nói hai lời, thân hình sau khi quay tròn thì hào quang màu vàng xuất hiện, bao vây lấy Hàn Lập vào bên trong.

Sau đó quang hoa chợt lóe mang theo Hàn Lập trực tiếp chui vào vách núi.

Trên hẻm núi đã không thấy bóng người.

Hàn Lập được Ngân Nguyệt dùng Thổ độn thuật đưa vào trong lòng núi, sau đó hắn dùng thanh sắc kiếm khí nhanh chóng kiến tạo một gian thạch thất đơn giản, rộng khoảng mấy trượng.

Sau khi thân hình chợt lóe, Hàn Lập tiến vào trong khoanh chân ngồi xuống.

Không bao lâu sau, Hàn Lập hai mắt nhắm nghiền, trên người thanh quang lưu chuyển, trước mặt đặt hơn mười bình đan dược lớn nhỏ.

Hắn trước hết đem mấy loại đan dược phục dùng lúc chạy trốn luyện hóa xong rồi sau đó mới dám dùng các loại tiếp theo.

Kể từ đó, Hàn Lập ở trong lòng núi này lẳng lặng bế quan khôi phục nguyên khí.

Nhưng có một sự việc Hàn Lập không ngờ tới đó là tổn hao nguyên khí nhiều hơn so với dự đoán ban đầu của hắn nên thời gian tĩnh dưỡng tự nhiên cũng dài thêm không ít.

Thời gian buồn tẻ chỉ có uống thuốc, đả tọa từ từ trôi qua.

Bất tri bất giác đã được nửa năm.

Hàn Lập vẫn ở trong lòng núi, chưa từng xuất quan.

Nhưng bên ngoài lúc này phong ba xuất hiện, biến hóa vô thường, đại chiến sinh tử giữa tu sĩ và pháp sĩ đang muốn bùng phát.

Điều càng khiến cho Hàn Lập kinh ngạc chính là cái tên Lạc Vân Tông Hàn trưởng lão giờ phút này đều là đại danh đỉnh đỉnh vô luận tại Tu tiên giới Thiên Nam hay là trong đại quân pháp sĩ.

Bất cứ một tu sĩ hoặc pháp sĩ cấp cao nào khi nghe đến danh tự của hắn đều liên tưởng đến một tu sĩ có thần thông và thực lực thuộc vào cấp Nguyên Anh trung kỳ, không ai dám có ý khinh thị.

Mà tất cả điều này chỉ mới phát sinh trong nửa năm gần đây mà thôi.

------oOo------

Chương 745: Hồi quy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngày đó sau trận chiến Hoàng Long Sơn, dưới sự cầm đầu của tam Đại Thần sư, đại quân pháp sĩ chỉ mất hơn nửa tháng đã xuất kỳ bất ý tiến vào Điền Thiên Thành.

Cửu Quốc Minh trở tay không kịp nên đành phải tự mình nghênh địch.

Cũng may Đại trưởng lão trong Minh đồng thời là một trong tam đại tu sĩ của Thiên Nam – Ngụy Vô Nhai mới nghe tin đã chạy tới. Cấm chế đại trận của Điền Thiên Thành dưới sự tấn công điên cuồng của pháp sĩ đại quân vẫn duy trì được hơn một tháng.

Nhưng tam Đại Thần Sư cuối cùng tề tụ cùng sự trợ giúp một số hắc bào (áo đen) tu sĩ đã đưa ra bảy, tám đầu cự thú khổng lồ. Do đó không bao lâu sau đại trận bị phá, Điền Thiên Thành rơi vào tay pháp sĩ.

Nhưng cũng may đại bộ phận chủ lực của Cửu Quốc Minh, đã vội vàng sớm đem tất cả tu sĩ rút lui Bắc Lương quốc - quốc gia lân cận của Ngu quốc nên không bị tổn hao gì.

Mà lúc này, viện quân tu sĩ chính ma lưỡng đạo cùng Thiên Đạo Minh cũng đã đến.

Tứ đại thế lực tại Thiên Nam liên thủ, trải qua mấy trận chiến đấu nhỏ đã tạm thời ngăn trở được quân tiên phong của Mộ Lan nhân.

Nhưng song phương cũng rất rõ ràng, trận quyết chiến sinh tử vẫn chính thức chưa bắt đầu.

Mà Mộ Lan nhân sau khi chiếm cứ Điền Thiên Thành thì lập tức coi như cứ điểm thứ nhất của pháp sĩ tại Thiên Nam, rất nhiều các bộ lạc pháp sĩ từ Mộ Lan thảo nguyên không ngừng cuồn cuộn kéo đến.

Trừ Mộ Lan đệ nhất đại bộ lạc *"Kim Dương bộ"* ở lại giám thị cử động của người Đột Ngột nên không cách nào phân thân, còn các bộ lạc tinh nhuệ khác đều xuất phát, đem hy vọng ký thác vào trận chiến chiếm cứ Thiên Nam.

Mộ Lan nhân chỉ chờ tất cả liên quân đến đông đủ để triển khai đánh một trận sinh tử.

Về phần tu sĩ Thiên Nam thì do có địa lợi nên càng không yếu thế.

Trừ tu sĩ của tứ đại thế lực ra thì một số môn phái khác cũng phái người tham chiến. Thậm chí một số tán tu tự biết trận chiến này không phải chuyện đùa, thậm chí có thể liên lụy đến Yến tộc (người Thiên Nam – damap) tại Thiên Nam nên không cần động viên cũng chủ động chạy tới trợ giúp.

Tứ đại thế lực thấy được lòng nhân tâm nên thi triển đại thần thông xây dựng một tòa thạch thành rất lớn tại biên giới Bắc Lương Quốc và Ngu Quốc chỉ trong một đêm, coi như cứ điểm tạm thời để đối kháng lại pháp sĩ.

Bọn họ cũng song song bố trí, sắp xếp lại nhân thủ của các tông môn tán tu để khai chiến một trận, đánh đuổi Mộ Lan nhân ra khỏi Thiên Nam.

Pháp sĩ, tu sĩ tạm thời đình chiến giống như cảnh tượng bình yên trước khi bão táp đến, trong lúc nhất thời cả hai bên có vẻ yên tĩnh lạ thường.

Trong lúc này, do có một ít sự tình liên quan đến Hàn Lập được truyền ra nên danh tiếng của hắn vang xa.

Hắn cũng không biết, ngày đó tu sĩ Nguyên Anh kỳ sống sót qua trận đại chiến ở Hoàng Long Sơn ngoại trừ hắn thì còn có lão giả họ Mã.

Chỉ là vị trưởng lão Hạo Nhiên tông đó khi đối mặt với phong độn thuật của nữ tử họ Nhạc thì chỉ có thể bỏ đi nhục thân, xuất khiếu Nguyên Anh trốn về Cửu Quốc Minh.

Trừ lão giả ra thì tu sĩ Kết Đan kỳ như Lý Anh Trữ và Mộ Dung huynh đệ khi thấy tình thế không ổn cũng đã sớm chạy thoát, bình yên vô sự.

Kể từ đó, chuyện Hàn Lập trong nháy mắt đánh chết hắc bào tu sĩ đã được người khác biết tới, thanh danh của hắn dần dần lên cao!

Về phần hắn cùng đám người đại hán họ Lục, bắt được và tiêu diệt gian tế trong Quỷ Linh Môn thì chỉ có vài tu sĩ cao cấp của các thế lực lớn biết được và chuyện này cũng không có truyền ra ngoài.

Nhưng làm cho cái tên Hàn Lập trở nên hiển hách, ngoại trừ mấy chuyện trên thì chính là do từ Mộ Lan nhân truyền tới chuyện Hàn Lập chạy thoát khỏi tay của Mộ Lan Thần sư.

Ngày đó việc nho sinh quay trở về đại quân pháp sĩ mà không giết được Hàn Lập đã làm nổi lên một trận dao động.

Nho sinh vì muốn giữ mặt mũi nên tự nhiên đánh giá Hàn Lập rất cao.

Nói rằng thần thông Hàn Lập thậm chí còn hơn tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ phổ thông một bậc.

Một vị Thần Sư đánh giá Hàn Lập như thế tự nhiên chẳng có ai dám hoài nghi lời ấy là giả cả.

Hơn nữa Hàn Lập khi cùng nữ tử họ Nhạc giao thủ đã giở ra đủ các loại thần thông, cùng chuyện tại Mộ Lan thảo nguyên đã hủy diệt nhục thân của pháp sĩ họ Mục thuộc Thiên Phong Bộ nên danh tiếng Hàn Lập trong đại quân pháp sĩ còn nổi trội hơn ba phần so với trong đại quân tu sĩ của Thiên Nam.

Kể từ đó, cả Thiên Nam sau khi biết việc này cũng nhất thời chấn động.

Đương nhiên ngoại trừ Hàn Lập thì một số tu sĩ Nguyên Anh khác chưa có danh tiếng cũng đã được biết đến sau khi tham chiến.

Dù sao cũng chỉ có trong khi đấu pháp mới có thể nhìn ra thần thông chính thức của một tu sĩ lớn nhỏ ra sao.

Mà lúc này, sau khi bế quan hơn nửa năm tại một hẻm núi nơi nào đó tại Ngu Quốc, Hàn Lập rút cuộc cũng đã khôi phục nguyên khí, đi ra khỏi mật thất trong lòng núi.

"Phụng Thác" là pháp sĩ Trúc Cơ kỳ của một tiểu bộ lạc trong Mộ Lan tộc, mặc dù hắn trong bộ lạc vẫn được người người kính sợ gọi là tiên sư nhưng sau khi tới Điền Thiên Thành lại thành kẻ có hay không có cũng được.

Hôm nay hắn từ một cứ điểm nằm gần biên giới Bắc Lương quốc đi ra, mang theo một tiểu đội pháp sĩ Luyện Khí kỳ tuần tra dọc biên giới theo lộ tuyến chạy dài mấy trăm dặm để dò xét, phòng ngừa tu sĩ Thiên Nam đột nhiên tập kích.

Từ cứ điểm đi ra dò xét đã non nửa ngày, tính toán thời gian cũng đã đến lúc nhóm pháp sĩ khác lại đây thay phiên. Chỉ cần đi tới phía trước hơn mười dặm nữa là có thể phản hồi. Phụng Thác trong lòng thầm nghĩ.

Hắn nhớ tới hai ngày trước đây mới được phát hơn mười khối linh thạch, cảm giác được mình có hy vọng đột phá bình cảnh, thoát khỏi giai đoạn Trúc Cơ sơ kỳ nên rất muốn nhanh trở về đả tọa tu luyện. Hắn mong trước khi đại chiến có thể nâng cao tu vi thêm một tầng. Nếu có thể trong đại chiến lập công thì sau đó được linh thạch được tưởng thưởng sẽ không ít.

Vị pháp sĩ Mộ Lan trung giai này một bên mang theo tiểu đội chậm rãi ngự khí phi hành, một bên không yên lòng suy nghĩ vẩn vơ.

Lúc này bọn họ vừa bay đến một chỗ sườn núi đầy loạn thạch, bình thường hiếm khi thấy có dấu chân người đi tới, đang muốn dò xét qua loa thì đột nhiên phía dưới loạn thạch thanh quang chớp động, tiếp theo bóng người chợt lóe, một gã thanh niên mặc áo xanh tự nhiên hiện lên trên mặt đất.

Nam tử này xem ra chỉ mới hơn hai mươi tuổi, ngẩng đầu lạnh lùng liếc mắt một cái về phía đám pháp sĩ, trên mặt không chút biểu tình.

"Tu sĩ Thiên Nam?! Ít nhất cũng ngoài Kết Đan kỳ, căn bản nhìn không ra tu vi đối phương sâu cạn thế nào cả." Phụng Thác khi thấy rõ thanh niên nọ liền dùng thần thức đảo qua, sau khi phán đoán thì không khỏi hít một hơi lạnh.

"Mau rút lui! Người này không phải là kẻ chúng ta có thể đối phó được!"

Phụng Thác cũng xem như cơ trí, sau khi vội vàng hô năm sáu gã pháp sĩ cấp thấp phía sau một tiếng thì vội vàng quăng ra một cái túi linh thú tinh xảo.

Nhất thời một đạo hồng quang từ trong túi bắn ra, sau khi xoay quanh một cái thì lao về hướng có cứ điểm.

Nhưng vào lúc này, trên không trung bạch quang chợt lóe, một thiếu phụ mặc quần áo màu trắng xuất hiện bên cạnh đạo hồng quang, mỉm cười hé miệng, phun ra một đoàn phấn hồng hương vụ, đem hồng quang bao ở trong đó.

Một tiếng chim hót thanh thúy truyền ra, hồng quang vội vã tán đi rồi một chim nhỏ màu đỏ từ trên không trung rơi xuống.

Thiếu phụ phất tay một cái, con chim nhỏ bay về phía nàng.

Thấy tình hình đó tâm tình của Phụng Thác trầm xuống. Hắn cũng bất chấp những người khác, vội vàng hai tay bắt quyết, hoàng quang trên người chói lòa, muốn thi triển linh thuật chạy trốn ra ngoài dặm để bảo vệ tiểu mệnh.

Nhưng vào lúc này, trên đỉnh đầu đám pháp sĩ không biết khi nào tự nhiên hiện ra một cái ngân sắc cự chung.

"Đang!" một âm thanh nhỏ vang lên.

Phụng Thác cảm thấy đầu óc choáng váng, trời đất quay cuồng rồi từ không trung rơi xuống.

Vài tên pháp sĩ Luyện Khí Kỳ khác lại càng tồi tệ hơn. Sau khi nghe thấy tiếng chuông, trong phút chốc hai mắt tối sầm, cũng ngã xuống không biết sống chết ra sao.

Thiếu phụ áo trắng thấy vậy, thân hình liền nhoáng lên, xuất hiện bên cạnh Phụng Thách, tay nắm lấy cổ áo rồi nhẹ nhàng hạ xuống dưới.

"Chủ nhân, người này là người cầm đầu hẳn sẽ biết nhiều chuyện hơn một chút." Sau khi hạ xuống đất, thiếu phụ mỉm cười ngọt ngào, nói với thanh niên.

Hai người này tự nhiên là Hàn Lập cùng Ngân Nguyệt sau khi xuất quan đã phát hiện thấy tình hình Ngu Quốc thất thủ.

Hàn Lập tùy tiện bắt một gã pháp sĩ cấp thấp, sau khi biết thông tin đại khái liền mang theo Ngân Nguyệt lặng lẽ lẻn đến biên giới.

Nguyên hắn định trực tiếp xuyên qua biên giới nhưng vừa lúc phát hiện ra đội tuần tra của Phụng Thác.

Hàn Lập trong lòng vừa động, lúc này quyết định bắt sống thêm một gã pháp sĩ để hỏi cụ thể tình hình biên giới nhằm tránh đụng đầu, xui xẻo tiến vào chỗ đóng quân của một gã Thần Sư.

Dưới sự phối hợp Mộng Dẫn thuật của Hàn Lập với Mê hồn huyễn thuật của Ngân Nguyệt, cả hai người rất nhanh chóng biết được điều cần thiết.

Hàn Lập thở phào nhẹ nhõm.

Chỗ biên giới này thật sự do tam Đại Thần Sư thay phiên trấn thủ nhưng đoạn đường phía trước cách cứ điểm của Thần Sư ở khá xa. Chỉ có một gã Mộ Lan Đại thượng sư đóng quân mà thôi.

Lấy tu vi của Hàn Lập thì việc ẩn giấu đi qua hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhìn gã tù binh đang hôn mê bất tỉnh một chút, Hàn Lập liền nhíu mày.

Vì muốn lấy tin tình báo nhanh nên Hàn Lập tự nhiên sử dụng thủ pháp bá đạo, thần trí của vị tù binh này đã bị hủy đến bảy tám phần, có tỉnh lại cũng là một phế nhân.

Hàn Lập than nhẹ một tiếng, ngón tay bắn ra một viên hỏa cầu đem người này hóa thành tro bụi.

Sau đó thanh sắc hà quang trên người lóe lên, bao lấy Ngân Nguyệt vào bên trong rồi hóa thành một đạo thanh hồng, phá không mà đi.

Ở phía bên kia biên giới của Bắc Lương quốc, trong tòa thạch thành *"Thiên Nhất"* do Thiên Nam tu sĩ mới kiến tạo, trong một gian thính đường không lớn nằm ở một góc của thành này có vị Lữ sư huynh của Hàn Lập đang cùng vài tu sĩ cao cấp Thiên Đạo Minh nhàn đàm việc gì đó nhưng trong ánh mắt vẫn có chút hoảng hốt, tâm thần không yên.

Lại nói tiếp, nếu lúc trước hắn đã tham gia vào trận chiến ngăn chặn trì hoãn đội pháp sĩ tiên phong thì nay có thể trở về Lạc Vân Tông.

Nhưng Lạc Vân Tông hôm nay tổng cộng cũng chỉ có hai tu sĩ Nguyên Anh kỳ là hắn cùng ngân phát (tóc bạc) lão giả, trong đó ngân phát lão giả nguyên khí chưa phục hồi nên cũng không thể dẫn đệ tử Lạc Vân Tông tới tham gia đại chiến. Vì vậy hắn chủ động yêu cầu lưu lại để chiếu cố đệ tử bổn tông một chút.

Đương nhiên một nguyên nhân khác không chịu rời đi tự nhiên cũng là do Lạc Vân Tông Hàn trưởng lão gần đây thanh danh hiển hách không biết đang ở nơi nào. Lữ tu sĩ trong lòng lo âu, không biết Hàn Lập có gặp chuyện gì không may hay không, không có cách ra rứt ra được.

Lại nói tiếp, việc Hàn Lập có thể giết chết tu sĩ Nguyên Anh kỳ khác, thậm chí có thể ở chạy thoát từ trong tay Mộ Lan Thần Sư, đến nay vẫn làm cho vị Lữ trưởng lão này có chút khó có thể tin được.

Dù sao người khác không rõ ràng nhưng chính bản thân hắn tự mắt nhìn thấy Hàn Lập vừa mới ngưng kết Nguyên Anh được mấy năm. Như thế nào có thể trong thời gian ngắn đến vậy mà có được thần thông nghịch thiên đó? Thậm chí còn được Mộ Lan Thần Sư đánh giá thần thông hơn cả tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ một bậc nữa chứ.

Chẳng lẽ Lạc Vân Tông bọn họ lần này thật sự nhặt được bảo bối. Vị Hàn sư đệ này đúng là kỳ tài tu tiên ngàn năm khó thấy.

Bây giờ Lữ Lạc mặc dù ngồi ở trong thính đường nhưng trong lòng lại nhớ tới việc này, tai tuy vẫn nghe người khác nói nhưng đầu óc thì không biết đang để đâu đâu.

------oOo------

Chương 746: Nghĩa muội

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Lữ huynh, quý tông vẫn chưa nhận được tin tức gì của Hàn trưởng lão hay sao?" Một lão già ngồi đối diện với Lữ Lạc khách khí hỏi.

Vị này tên là Từ Trường Cảnh, có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, trưởng lão Thủy Ảnh Tông của Thiên Đạo Minh vừa mới đến Thiên Nhất thành hôm qua, trước kia cũng có vài lần gặp Lữ Lạc.

*"Tạm thời chưa có. Sao vậy? Từ huynh cũng quan tâm tới Hàn sư đệ ư?"*Lữ Lạc đầu tiên là ngẩn ra những rất nhanh đã mỉm cười trả lời.

"Ha ha, tất nhiên rồi. Nghe ý huynh hình như cũng có đạo hữu khác từng hỏi qua vấn đề này. Cũng khó trách khi chưa đến đây ta đã từng nghe qua rất nhiều truyền ngôn liên quan đến Hàn đạo hữu. Hắc hắc, tu vi chỉ có Nguyên Anh sơ kỳ vậy mà lại chạy thoát khỏi tay của Mộ Lan thần sư, đúng là rất khó tin, đó không phải là điều chúng ta có thể làm được. Hơn nữa ta từng nghe nói vị Hàn đạo hữu này mới kết nguyên anh được có mấy năm. Không biết việc này thật hay giả? Nếu vậy thì đúng là kinh người!" Từ Trường Cảnh cười trả lời.

Vừa nghe lão già nói như vậy thì vài tu sĩ còn lại cũng liếc nhau một cái. Tất cả đều rất hứng thú nhìn về phía Lữ Lạc

Những tin đồn về Hàn Lập bọn họ ít nhiều cũng đều nghe qua nhưng còn chuyện tình liên quan đến việc Hàn Lập mới kết Nguyên Anh thì chưa có nghe ai nói cả.

"Cái này? Hàn sư đệ quả đúng là mới tiến vào Nguyên Anh chưa lâu." Lữ Lạc chần chừ một chút nhưng cũng hiểu việc này sớm muộn gì người khác cũng biết nên không chút giấu giếm, lập tức thừa nhận.

Những người ngồi trong đại sảnh không khỏi biến sắc.Thậm chí có hai người còn hít sâu một hơi.

"Hàn trưởng lão tuổi trẻ mà đã giỏi như vậy thì sau này nhất định có khả năng tiến vào Nguyên Anh hậu kỳ. Tại hạ trước tiên là chúc mừng Lữ huynh, sự hưng thịnh của Lạc Vân Tông chỉ trong ngày một ngày hai mà thôi. Đến lúc đó Thiên Đạo Minh chúng ta cũng sẽ tăng thêm một vị đại tu sĩ nữa". Từ Trường Cảnh càng giật mình, trong giọng nói còn mang theo chút hâm mộ.

Mấy người còn lại cũng không sai biệt lắm. Đồng dạng nói vài câu khen tặng.

Trong lòng Lữ Lạc cũng có đôi chút tự đắc nhưng ngoài miệng lại nói vài lời khiêm nhường.

"Dù Hàn trưởng lão đã chạy thoát khỏi tay của Thần sư nhưng e là bị thụ thương không nhẹ. Nếu không tại sao lâu vậy mà vẫn chưa thấy xuất hiện? Lữ huynh tốt nhất là nên cử nhiều người đi tìm kiếm một chút. Nếu không đủ, bổn môn có thể phái thêm vài đệ tử trợ giúp." Một trung niên nhân có đôi mi dài thô lên tiếng, thanh âm đôi chút lãnh đạm.

"Chuyện này Lữ mỗ cũng không hiểu rõ lắm. Chắc là sư đệ đang ở tại một nơi nào đó để tĩnh dưỡng, phục hồi nguyên khí." Nghe thế trong lòng Lữ Lạc cũng có chút căng thẳng nhưng lập tức thần sắc bình thường, trả lời.

Lữ Lạc cũng là lão già sống lâu thành tinh rồi nên tất nhiên rất dễ dàng nhận ra chút ghen tức trong giọng nói của đối phương.

Vị này là một trưởng lão thuộc tông phái mạnh nhất của Thiên Đạo Minh *"Loan Minh Môn"*, đôi phu thê trưởng lão của môn phái này nếu liên thủ thì có thể chống cự lại tam đại tu sĩ của Thiên Nam, nếu không thì sao họ có thể ngồi ở ghế trên được.

Bây giờ nghe nói trưởng lão Lạc Vân Tông sau này có thể tiến vào Nguyên Anh hậu kỳ nên trong lòng có chút không thoải mái, âm thầm dội một gáo nước lạnh.

Nhưng biểu hiện ra ngoài lại rất chính trực khiến người khác không thể vặn hỏi được gì.

Không khí có chút xấu hổ nhưng đột nhiên có một đạo hồng quang từ bên ngoài bay vào, rất nhanh bắn về phía Lữ Lạc.

Mọi người vừa thấy liền chăm chú nhìn.

Lữ Lạc cũng vô cùng kinh ngạc nhưng vẫn hướng về phía hồng quang khẽ ngoắc tay một cái.

Nhất thời hồng quang biến thành một đoàn liệt hỏa rơi xuống tay hắn.

Thần thức Lữ Lạc lập tức đắm chìm vào trong đó nhưng một lát sau khuôn mặt khẽ lộ vẻ kinh hỉ.

"Hàn sư đệ của bổn tông đã vào thành. Bây giờ đang dừng chân tại cứ địa của tông môn. Lữ mỗ xin cáo từ trước." Trong lòng hắn khó kiếm chế nổi hưng phấn, vội vã giải thích môt câu rồi cáo từ.

Nhìn thấy thế những người khác đồng dạng đều trợn trừng mắt, hiện lên đủ loại thần sắc.

Ai cũng không nghĩ đến việc mình vừa nhắn đến vị Hàn trưởng lão kia thì ngay lập tức đối phương đã xuất hiện.

Từ Trường Cảnh vuốt ve chòm râu như là đang suy nghĩ cái gì đó, còn trung niên nhân mi dài kia nhìn có vẻ bình thường nhưng nếu để ý kĩ sẽ thấy ở sâu trong mắt hiện lên vẻ âm trầm.

Thiên Nhất thành dù mới được kiến tạo nhưng cả tứ địa thế lực, vô luận tông môn lớn bé đều có nơi cứ địa.

Dựa theo thế lực phạm vi thì hình thành bốn khu vực lớn.

Tất nhiên trung tâm sẽ là khu vực công cọng. Một vài tán tu danh tiếng sẽ ở tại nơi đó.

Thiên Đạo Minh ở khu tây thành, Lạc Vân Tông lại ở phía nam của khu này, chiếm cứ một địa phương lớn hơn mười mẫu.

Lần này đến đây Lạc Vân Tông mang theo hơn hai trăm đệ tử, tất cả đều có tu vi trên Trúc Cơ kỳ, tu vi Kết Đan kỳ cũng có tầm sáu bảy người, cơ hồ chiếm hơn phân nửa thực lực của tông.

Hôn nay tại đại sảnh trú ngụ của Lạc Vân Tông, Hàn Lập đang ngồi trên một chiếc ghế ở giữa, tay chống cằm, vẻ mặt thản nhiên.

Đứng hai bên tả hữu là một nam một nữ, nam là hồng sam lão giả Phong chủ Hỏa Vân Phong và nữ là nữ tử họ Tống của Bạch Phượng Phong.

Lão già áo hồng khuôn mặt kính cẩn, nữ tử họ Tống cũng vậy nhưng trên khuôn mặt hiện lên vẻ phức tạp, đôi mắt sáng lưu chuyển không hiểu đang nghĩ cái gì.

Đúng lúc này thì Lữ Lạc vội vàng từ bên ngoài tiến vào đại sảnh, vẻ mặt vui mừng khi thấy Hàn Lập.

"Hàn sư đệ, đệ rút cuộc cũng đã trở về rồi. Hơn nửa năm qua đệ thật khiến cho ta vô cùng lo lắng."

"Thật mệt nhọc cho sư huynh rồi, ngày đó bị tổn thương nguyên khí, đệ đành phải tìm nơi tĩnh dưỡng một thời gian. Đệ nghe nói Điền Thiên thành thất thủ nên vô cùng lo lắng cho mọi người." Hàn Lập đứng lên, sau khi mỉm cười liền mô tả qua loa một chút.

"Không có việc gì là tốt rồi. Mà mấy vị sư điệt khác tại sao không ra chào Hàn sư đệ vậy?" Sắc mặt của Lữ Lạc bớt đi chút lo lắng nhưng sau khi liếc qua lại trở nên âm trầm hỏi.

"Bẩm báo sư thúc, Vũ sư đệ bọn họ đang thay phiên công việc, hiện tại đang tập hợp tán tu lại." Hồng sam lão giả cung kính đáp.

"Ồ thì ra là vậy. Không thể trách bọn hắn được." Lữ Lạc sau khi nghe giải thích, sắc mặt mới trở lại bình thường.

Lúc này Hàn Lập mới mỉm cười nói.

"Đệ lần này trở về mới phát hiện ra mình trở nên nổi tiếng. Chuyện có quan hệ với đệ hình như truyền ra ngoài không ít thì phải!"

Hắn trên đường có nghe một vài tu sĩ nói chuyện về mình nên không khỏi cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

"Ha ha! Về chuyện này ta đang muốn nói rõ cùng sư đệ đây, hai người các ngươi lui ra đi. Ta muốn cùng Hàn sư thúc của các ngươi nói chuyện riêng một lát." Lữ Lạc ha ha cười, đang muốn nói nhưng sau đó ánh mắt dừng lại trên hồng sam lão giả và nữ tử kia, lạnh nhạt phân phó một câu.

Hai người tất nhiên không chậm trễ vội vàng vâng dạ lui ra ngoài. Chỉ là cô gái kia trước khi ra ngoài ánh mắt còn liếc nhìn Hàn Lập một cái.

Trong lòng Hàn Lập có chút tự hỏi nhưng thần sắc vẫn không đổi giống như không phát hiện ra điều gì cả.

Từ sau khi gặp hắn, ánh mắt của nữ tử họ Tống kia có chút không đúng. Hình như muốn nói gì với hắn nhưng lại do dự mãi.

Hàn Lập tuy kì quái nhưng vẫn không chủ động lên tiếng hỏi.

"Sư đệ à, đệ giấu giếm ta cùng sư huynh đến khổ. Nếu có thần thông như vậy, sao lại không nói sớm một chút?!" Thấy hai vị sư điệt đã đi ra, Lữ Lạc trước khi bắt đầu lại cười khổ một tiếng, oán giận nói.

"Đệ đúng là mới ngưng kết nguyên anh mà. Sư huynh chẳng phải là không biết. Làm gì có thần thông to lớn đâu, tất cả chỉ là lời đồn phóng đại mà thôi." Hàn Lập lắc đầu bất đắc dĩ nói.

"Được rồi! Sư đệ không cần quá khiêm tốn đâu. Tuy Mộ Lan thần sư là kẻ địch nhưng những nhận xét đối với đệ chắc chắn sẽ không sai biệt nhiều lắm. Tuy nhiên khiến ta và sư huynh càng kinh ngạc chính là sư đệ có thể lừa gạt được một nữ tử Nguyên

Anh của Yểm Nguyệt Tông. Điều đó khiến hai người bọn ta cực kỳ bội phục đó haha…" Lữ Lạc cười rất gian trá, vẻ mặt quỷ dị nói.

"Sao? Sư huynh đã gặp Uyển nhi rồi à?" Sắc mặt Hàn Lập có chút biến đổi, hỏi.

Trước khi chia tay hắn có đưa cho Nam Cung Uyển một cái ngọc giản để nói thoáng qua một chút về thân phận của nàng nhưng theo ý tứ trong lời nói hôm nay của Lữ Lạc thì hai người hình như đã biết rõ mọi chuyện xảy ra.

"Đúng vậy! Nam Cung tiên tử đã đem mọi chuyện ra nói rõ với Trình sư huynh rồi, mà hiện tại sư đệ cũng không cần lo lắng gì cả." Lữ Lạc hình như nhìn ra tâm sự của Hàn Lập mỉm cười nói.

"Lời này của huynh là có ý gì?" Hàn Lập nhướn mày có chút không hiểu hỏi.

"Sư đệ vẫn chưa biết sao? Mấy tháng trước Yểm Nguyệt Tông đột nhiên truyền ra tin tức Nam Cung tiên tử tu luyện bị tẩu hỏa nhập ma nên đã vẫn lạc. Hôn ước cùng Ngụy Ly Thần của Hóa Ý Môn đã được giải trừ. Trong khi đó Trình sư huynh đột nhiên nhận một nữ tử tên là Uyển nhi làm nghĩa muội, đồng thời còn muốn gả cho sư đệ làm đạo lữ song tu, không biết ý sư đệ thế nào?" Lữ Lạc nháy nháy mắt, cười hì hì hỏi Hàn Lập.

"Uyển nhi đã bái Trình sư huynh làm nghĩa huynh?" Hàn Lập nghe xong liền trợn mắt há hốc mồm.

"Không sai! Sư huynh đã nói thế. Chỉ cần tu sĩ Thiên Nam đánh lùi được người Mộ Lan, đến lúc đó sẽ quang minh chính đại cử hành song tu đại điển của đệ với nghĩa muội. Cho dù một số người hoài nghĩ nhưng gạo đã nấu thành cơm, bọn họ sao dám đắc tội với cả Thiên Đạo Minh chúng ta. Ngay cả Ngụy Vô Nhai có biết đi chăng nữa thì dưới tình huống liên thủ cự địch, chỉ có thể nhắm mắt cho qua mà thôi. Hơn nữa danh tiếng hiện nay của sư đệ cũng không phải là nhỏ. Người Yểm Nguyệt Tông và Hóa Ý Môn hơn phân nửa sẽ giả vờ như không biết chuyện đó." Lữ Lạc ra vẻ sành sỏi nói.

Nghe xong việc này sắc mặt Hàn Lập có chút phức tạp, sau khi im lặng một lúc lâu mới thở dài một hơi, chậm rãi nói:

"Lần này vì sự việc của đệ mà đã khiến cho hai vị sư huynh phí tâm. Ân tình này đệ xin ghi nhớ trong lòng."

Dù Hàn Lập chỉ nói đơn giản mấy câu nhưng khiến cho Lữ Lạc vô cùng mừng rỡ. Hắn và Trình sư huynh hao tổn bao nhiêu tâm cơ mới khiến cho vị sư đệ này nhận lấy một mối ân tình đó.

Có những lời này dù Hoàng Phong Cốc có muốn chiêu dụ Hàn Lập, phỏng chứng hơn phân nửa sẽ không thể nào thành công.

"Ha ha! Hàn sư đệ và hai sư huynh chúng ta đều là người một nhà, hà tất phải khách khí như thế. Đúng rồi, Nam Cung cô nương khi nghe tin sư đệ mất tích thì có chút lo lăng, nguyên muốn tự mình đi tới đây nhưng Trình sư huynh phải thuyết phục mãi mới ngăn được. Dù sao tu sĩ Yểm Nguyệt Tông và Hóa Ý Môn ở đây không ít, khi chưa chính thức cử hành song tu đại điển cùng sư đệ thì tốt nhất là Nam Cung sư muội không nên gặp mặt bọn họ. Về vị thiếp của sư đệ thì huynh đã kêu đệ tử hộ tống về rồi. Nơi đây sẽ xảy ra đại chiến, thực sự quá nguy hiểm." Trong lời nói của Lữ lạc bao hàm ý tứ vô cùng thân thiết.

------oOo------

Chương 747: Điều kiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe thấy lời ấy của Lữ Lạc, trong đầu Hàn Lập hiện lên tình cảnh gặp mặt giữa Nam Cung Uyển và Mộ Phái Linh, trong lòng liền nổi sóng nhưng trong miệng vẫn nói lời cảm ơn.

"Sư đệ sau này có tính toán gì không? Theo ước định thì sư đệ chỉ cần ra tay một lần còn những trận chiến tiếp theo sẽ không cần tham gia. Nhưng trước đây mấy ngày khi cao tầng chánh ma lưỡng đạo, Thiên Đạo Minh và Cửu Quốc Minh thương nghị đối sách thì có người đề cập đến sư đệ. Họ nói rằng sư đệ có khả năng giết chết tu sĩ hắc bào trong chốc lát có nghĩa là công pháp khắc chế được địch nhân. Vì thế mà trong trận đại chiến sắp tới, ai cũng hy vọng sư đệ có thể tham gia. Đại biểu của Thiên Đạo Minh chúng ta cũng thấy sư đệ là một người có thực lực, nếu không xuất chiến chỉ sợ có chút nói không xuôi. Vì thế…" Sắc mặt của Lữ Lạc có chút trù trừ, ấp úng nói.

"Tiếp tục tham gia tất nhiên là được. Nếu Thiên Nam thật sự bị người Mộ Lan chiếm cứ thì Lạc Vân Tông chúng ta cũng chẳng tốt đẹp gì. Nhưng mà hứu hẹn lúc trước trong minh định xử lý như thế nào? Sẽ không phải là nói chơi chứ? Nếu thật thì tính ra sao?" Ngoài dự liệu của Lữ Lạc, Hàn Lập lại không hề tức giận mà chỉ cười lạnh hỏi.

"Tất nhiên là không. Hơn nữa sư đệ xử lý được một gã gian tế của Ngự Linh Tông và giết chết một tu sĩ hắc bào, công lao rất to lớn. Trong minh đã hứa hẹn nếu đệ tiếp tục tham chiến thì bọn họ sẽ tận lực thỏa mãn yêu cầu của sư đệ coi như là bồi thường." Lữ Lạc cười khổ nói.

"Nguyện ý bồi thường? Vậy thì tốt rồi. Về điều kiện cụ thể, đệ muốn trực tiếp gặp người chủ sự để bàn bạc." Hàn Lập nghe vậy lạnh nhạt nói.

"Thế cũng tốt! Ta sẽ đưa đệ đi gặp mặt vài vị chủ sự Thiên Đạo Minh. Chỉ cần điều kiện của sư đệ không quá phận, bọn họ sẽ có thể làm chủ đáp ứng." Lữ Lạc mỉm cười, trong lời nói có ý tứ nhắc nhở.

"Sư huynh yên tâm. Đệ sẽ không tham lam đâu để tránh cho sư huynh khỏi phải khó xử." Hàn Lập cười khẽ một tiếng rồi chậm rãi trả lời.

"Sư đệ nói đùa rồi! Không cần để tâm đến mặt mũi của ta đâu. Khó có cơ hội thấy được mấy lão già này hào phóng. Đệ muốn gì thì cứ nói." Thấy Hàn Lập hiểu được ý tứ của mình, lại có chừng mực, trong lòng của Lữ Lạc nhẹ nhõm nhưng ngoài miệng lại nói một kiểu khác.

Hàn Lập nghe vậy thì vẻ mặt cười như không cười, im lặng không nói thêm gì nữa.

Hàn Lập theo chân Lữ Lạc rời khỏi cứ địa của Lạc Vân Tông đi tới đại điện nghị sự của Thiên Đạo Minh.

Chủ sự Thiên Đạo Minh của chúng là trưởng lão hội do mười tu sĩ hợp thành. Cách mười năm sẽ thay đổi một số trong đó. Đương nhiên người của ba phái khởi xướng liên minh là Loan Minh Tông, Cổ Kiếm Môn và Nghê Hàng Trai thì không thay đổi. Sự tình trong minh kỳ thực đều do ba nhà đó quyết định. Nhưng so sánh ra thì thực lực của Loan Minh Tông hơn một bậc so với Cổ Kiếm Môn và Nghê Hàng Trai. Chủ sự ở Thiên Nhất thành này chính là hai vị đạo hữu Long Hàm cùng Phượng Băng của Loan Minh Tông, chắc đệ cũng có biết. Hai người là đôi phu phụ song tu, khi liên thủ có thể địch lại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ. Bổn minh có thể đối kháng với thế lực khác, tất cả đều nhờ hai người này. Tuy nhiên hiện tại chỉ có Long Hàm đạo hữu là xuất đầu lộ diện, trưởng lão Phượng Băng vừa mới đến Thiên Nhất Thành liền bế quan, tựa hồ như đang tu luyện một loại bí thuật đến giai đoạn quan trọng. Sư đệ chỉ cần đàm luận với mấy trưởng lão chủ sự ở đây là được vì Trưởng lão hội chắc chắn sẽ thông qua. Đại điện nghị sự trừ Long Hàm đạo hữu ra còn có trưởng lão của hai đại tông môn khác trú ngụ ở đó.*" Lữ Lạc một bên sánh vai song hành cúng Hàn Lập, một bên giải thích một chút sự tình trong Thiên Đạo Minh cho* *hắn nghe.*

Việc này thì Hàn Lập đã sớm biết nhưng chỉ yên lặng nghe và gật đầu.

Nghị sự đại điện nằm ở trung tâm phía tây thành. Sau khi thong dong đi trong chốc lát, hai người đã đến nơi.

Một mảng lầu các hùng vĩ, bao quanh một tòa đại điện bằng đá xanh xuất hiện trước mặt hai người.

"Tham kiến lữ tiền bối. Tiền bối muốn gặp mấy vị trưởng lão sao? Vị tiền bối này là…?" *Mấy tu sĩ Trúc Cơ kỳ gác cửa hiển nhiên là nhận ra vị Lữ Lạc – trưởng lão của Lạc Vân Tông. Một người trong số đó cung kính thi lễ rồi cực kỳ khách khí hỏi han. Khi ánh mắt nhìn đến Hàn Lập thì sắc mặt có chút nghi ngờ hỏi.*

"Đây là Hàn trưởng lão của bổn tông, lần này đến để yết kiến mấy vị Long trưởng lão." *Lữ Lạc khuôn mặt không đổi thản nhiên nói.*
"A! Hóa ra là Hàn tiền bối. Mời hai vị chờ một chút, mấy vị trưởng lão đang ở trong đại điện, vãn bối chỉ cần thông báo một chút là được." *Tu sĩ kia cả kình, ngạc nhiên nhìn nhìn Hàn Lập, sau đó thần sắc lại càng thêm cung kính. Hiển nhiên hắn biết Hàn Lập là người nào.*

Hắn lấy ra một đạo Truyền Âm Phù, sau khi hướng về phù nói mấy câу thì vung tay, ném lá phù lên.

Một đạo hồng quang nhanh chóng bay vào bên trong.

Một lát sau đại điện truyền ra ba tiếng chuông du dương. Vị tu sĩ Trúc Cơ kỳ này vừa nghe thấy liền khom người đứng qua một bên, cung kính nói:

"Xin mời hai vị tiền bối vào. Mấy vị trưởng lão đã biết hai vị đến rồi."

Lữ Lạc gật đầu, đi vào trong đại điện.

Hàn Lập thần sắc như thường theo sau, bộ dáng không chút lo *lắng*

Xuyên qua vài đoạn hành lang, Lữ Lạc dẫn Hàn Lập đi đến một đại điện ở một bên.

Sau khi tiến vào trong, hai người đã thấy năm, sáu tu sĩ Nguyên Anh đang ngồi ngay ngắn ở đó.

Ánh mắt của bọn họ đều đổ về phía Lữ Lạc và Hàn Lập.

Nhưng chỉ đảo qua Lữ Lạc một cái rồi thôi. Hơn phân nửa đều dừng lại trên người Hàn Lập, tất cả tu sĩ đều lộ xuất thần sắc hứng thú.

Những người này tu vi bất phàm, song mục của Hàn Lập chuyển động, cuối cùng nhìn về phía một tu sĩ trung niên ngồi ở giữa. Vị này mặc áo màu tro, tướng mạo kỳ vĩ, rất có cốt cách, tu vi so với tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ bình thương cao hơn rất nhiều. Dĩ nhiên đã tiến tới trạng thái đỉnh phong, chỉ còn thiếu một bước nữa là có thể tiến nhập vào giai đoạn hậu kỳ.

Hàn Lập rùng mình, lập tức biết đây chính là Long Hàm - trưởng lão của Loan Minh Tông.

Tu vi người này cao thâm như thế, chẳng trách được mà hắn liên thủ cùng với đạo lữ song tu lại có thể đối kháng được với tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ.

Nguyên Hàn Lập tưởng rằng lời đồn có chút phóng đại nhưng xem ra lại có chút đề thấp tu vi của Long Hàm.

Khi mà những người khác còn chưa nói gì thì trung niên nhân kia mỉm cười.

"Lữ huynh, vị này chính là Hàn trưởng lão của quý tông sao? Mấy ngày nay chúng ta đã nghe danh tiếng như sấm nổ bên tai." *Long Hàm đứng dậy, chắp tay chào, sặc mặt cực kỳ thân thiện.*

"Hàn mỗ cũng đã ngưỡng mộ đại danh của Long Hàm đạo hữu từ lâu." *Hàn Lập cẩn thận đánh giá trung niên nhân, đồng thời mỉm* *cười đáp lễ.*

"Nếu nói về danh tiếng thì trong số tu sĩ gần đây, ai có thể được như Hàn đạo hữu. Đạo hữu thực khiến cho Thiên Đạo Minh chúng ta nở mày nở mặt không ít." *Ngồi ở bên cạnh trung niên nhân có một lão giả da dẻ trắng trẻo, nửa thật nửa đùa nói.*

"Đạo hữu đã quá lời rồi. Không biết phải xưng hô đạo hữu thế nào?"

Hàn Lập cũng có chú ý tới lão giả nọ bởi vì ngoài Long Hàm ra thì lão ta là người có tu vi Nguyên Anh trung kỳ còn lại ngoài Long Hàm ra đang ngồi ở đại điện.

"Hàn sư đệ, vị này là Huống huynh của Nghê Hàng Trai. Một thân Kiền Thổ Công uy chấn Thiên Nam mấy trăm năm rồi." *Không đợi lão giả hồi đáp, Lữ Lạc đã nhanh chóng mở miệng giới thiệu.*

"Hóa ra là Huống huynh.Hàn mỗ ngưỡng mộ đã lâu!" *Hàn Lập nghe thế liền có điểm ngoài ý muốn, trên mặt lóe lên một tia kinh ngạc nói.*

Lời này của Hàn Lập cũng không phải là giả. Vị tu sĩ họ Huống của Nghê Hàng Trai này xác thực đại danh đỉnh đỉnh. Lão là nhân vật chỉ dưới phu phụ Long Hàm. Ngày đó Trình sư huynh đã đề cập đến rất nhiều, không ngờ hôm nay hắn lại được diện kiến ở đây.

Tiếp theo Lữ Lạc liền giới thiệu những người còn lại cho Hàn Lập biết. Những người khác thì không nói nhưng khi đề cập đến vị trưởng lão họ Điền có khuôn mặt xấu xí của Cổ Kiếm Môn thì Hàn Lập không khỏi liếc nhìn.

Sau đó mọi người lại ngồi xuống.

Long Hàm sau khi mỉm cười liền hòa nhã nói:

"Lần này Hàn đạo hữu đi đến nghị sự đại điện chắc đã biết Thiên Đạo Minh chúng ta hy vọng đạo hữu có thể tiếp tục xuất chiến. Nói ra điều này thực sự là chúng ta đã thất tín. Tuy nhiên đại chiến quan trọng, với thần thông của đạo hữu xác thực là một cánh tay trợ giúp đắc lực của Thiên Nam chúng ta. Chỉ vì bất đắc dĩ mà phải làm như thế thôi. Nhưng để bồi thường, trong minh có thể xuất ra nguyên liệu, đan dược. Hàn đạo hữu nếu không vừa ý thì có thể thương lượng điều kiện khác. Trên cơ bản chỉ cần là việc Thiên Đạo Minh có thể làm được thì chúng ta sẽ chẳng chối từ."

Long Hàm không hổ là tu sĩ chưởng quản Thiên Đạo Minh đã lâu. Không đợi Hàn Lập nói ra đã xin lỗi trước tiên.

Cho dù Hàn Lập trong bụng không hài lòng cũng không thể phát tác được.

Chẳng qua Hàn Lập vốn không tức giận gì.

Hắn có thể thoát khỏi tay Thần sư của Mộ Lan thì đại chiến tiếp sau cho dù có kịch liệt cũng thừa sức bảo vệ tính mạng.

Nếu đã không lo lắng về điều đó thì hắn tự nhiên sẽ không có gì bực tức. Ngược lại còn nhận thấy đây là một cơ hội hiếm có.

Vì thế sau khi trầm ngâm một chút, Hàn Lập liền không khách khí nói:

"Nếu Long huynh đã nói như thế thì việc tham gia đại chiến tiếp theo, tại hạ sẽ không chối từ. Dù sao tại hạ cũng là người hiểu biết lý lẽ *"môi hở răng lạnh"*. Tuy nhiên Hàn mỗ có một sự tình cần lực lượng trong minh hỗ trợ mới có thể thực hiện được. Hàn mỗ sẽ không khách khí mà lợi dụng cơ hội này."

Hàn Lập nói tới đây liền lộ ra vẻ thản nhiên.

Hắn biết rằng trước mặt mấy lão quái vật này, tốt nhất là nên thành thật một chút, trực tiếp thẳng thắn sẽ càng dễ đạt được mục đích.

Quả nhiên mấy câu nói không chút giấu giếm ở trên khiến cho đại bộ phận tu sĩ đang ngồi trong đại điện đều có một ấn tượng không tệ đối với Hàn Lập.

Tu sĩ họ Huống sau khi cười cười liền nói:

"Hàn đạo hữu thực là người mau lẹ, thực hợp tính lão phu. Có điều kiện gì, đạo hữu cứ nói ra thử xem. Lão phu cũng có chút tò mò."

Ánh mắt Long Hàm chớp động vài cái, mỉm cười nhưng im lặng không nói gì.

Những người khác cũng nhìn Hàn Lập để xem hắn rút cuộc là yêu cầu cái gì.

"Kỳ thật rất đơn giản. Tại hạ hy vọng có thể mượn lực lượng của liên minh thu gom một loại tài liệu luyện khí. Không giấu giếm chư vị, loại này đối với tại hạ rất trọng yếu. Nếu trước khi xảy ra đại chiến có thể tới tay thì việc đối phó tu sĩ hắc bào lại càng nắm chắc thêm vài phần." *Thần sắc Hàn Lập như thường, bình tĩnh nói.*

"Tài liệu luyện khí?" Những người ngồi trong đại điện liếc mắt nhìn nhau, không ai lộ ra vẻ kinh ngạc cả.

Với tâm trí của bọn họ tự nhiên biết đó sẽ là một loại tài liệu vô cùng khó tìm. Bằng không Hàn Lập cũng sẽ chẳng lợi dụng cơ hội này để đưa ra điều kiện trao đổi.

------oOo------

Chương 748: Ý ngoại chi ước

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe lời nói của Hàn Lập, Lữ Lạc bên cạnh đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, hình như đã đoán ra.

"Tài liệu gì? Hàn đạo hữu có thể nói rõ được không?" Long Hàm chậm rãi hỏi.

"Tại hạ muốn một chút Canh Tinh để luyện chế pháp bảo. Hơn nữa số lượng càng nhiều càng tốt nhưng mà mọi người yên tâm. Tại hạ sẽ dùng thứ gì đó cùng giá trị để trao đổi, không phải lấy không. Chỉ cần liên minh trợ giúp thu thập một chút hoặc nghe ngóng xem tin tức hạ lạc ở đâu là được." Hàn Lập bất động thanh sắc nói.

Vẫn không có cách nào kiếm ra Canh Tinh để luyện chế Đại Canh kiếm trận khiến Hàn Lập vô cùng đau đầu. Bây giờ có cơ hội này tất nhiên hắn không thể bỏ qua.

"Canh Tinh!"

Vừa nghe tên tài liệu, sắc mặt của tất cả mọi tu sĩ đang ngồi trong đại điện đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

Loại tài liệu đại danh đỉnh đỉnh *"Duệ kim chi bảo"* bọn họ sao lại không biết chứ.

Cho dù trong lòng đã đoán trước nhưng đến khi nghe Hàn Lập nói ra loại thiên tài địa bảo nghịch thiên kia thì ai ai cũng phải giật mình.

"Hàn đạo hữu muốn luyện chế pháp bảo gì mà cần càng nhiều Canh Tinh càng tốt vậy? Đạo hữu có biết loại đó bình thường chỉ cần pha vào một ít thì uy lực của pháp bảo tăng lên không ít nhưng nếu dung nhập quá nhiều thì hiệu quả lại ngược lại." Lão

giả họ Huống nhíu mày, có điểm nghi hoặc nói.

"Tất nhiên là Hàn mỗ biết. Tại hạ chỉ muốn hỏi Thiên Đạo Minh chúng ta có thể sưu tập được thế này hay không mà thôi." Thần sắc hắn như thường, lãnh đạm nói.

"Nếu đạo hữu nguyện ý trao đổi công bằng thì việc giúp thu thập hoặc nghe ngóng tin tức liên quan cũng không phải là không được. Tuy nhiên loại tài liệu đó nếu tu sĩ lấy được đều lập tức đem dùng. Mà theo như ý tứ của đạo hữu thì cần số lượng không phải ít. Điều này sợ là rất khó khăn. Tuy có thể tìm được một ít đầu mối nhưng chủ nhân của thứ đó sẽ coi như chí bảo, giấu giấu giếm giếm, chúng ta cũng khó lòng hỏi rõ ngọn nguồn được. Nếu không thì sao trong hội đấu giá lần trước sẽ không chỉ xuất hiện một khối nhỏ." Lâm Hiên than thở, lắc lắc đầu nói.

Nghe lời ấy, trong lòng Hàn Lập trầm xuống. Lời này của đối phương hắn tất nhiên đã sớm dự liệu qua.

Nhưng mà trừ phương pháp trên ra thì hắn thật sự vô kế khả thi.

Nếu Thiên Nam không thể kiếm được nhiều Canh Tinh như vậy thì chẳng lẽ lại phải đi tới mấy chỗ như đại đế quốc trong truyền thuyết hay Thiên Sa đại lục sao.

Dù gì Đại Tấn quốc diện tích lớn hơn Thiên Nam gấp vài chục lần, biết đâu cũng có thể kiếm được số lượng cần thiết.

Huống hồ hắn còn mang trên người một cái hộp xương được nhờ vả khi ở trong Âm Minh chi địa nữa. Trong đó ghi chú phương pháp luyện chế Hàng Linh phù, nếu phải đi đến Đại Tấn quốc thì hắn phải làm một chuyến qua Thiên Phù môn để giao trả theo như lời hứa.

Hàn Lập sau khi ngẫm nghĩ, trong lòng có chút phiền muộn.

Thấy Hàn Lập hiện lên vẻ do dự, Lữ Lạc cũng không nhịn được khuyên nhủ.

"Hay sư đệ đổi điều kiện khác đi. Loại tài liệu Canh Tinh đó thật

sự là vật khả ngộ bất khả cầu!"

Hàn Lập nghe thế liền nhíu mày, sau khi ngẫm nghĩ liền lắc lắc đầu nói:

"Mặc kệ thế nào, Canh Tinh với tại hạ vô cùng trọng yếu. Dù chỉ là hy vọng xa vời nhưng mong minh sẽ đáp ứng điều kiện này."

Nói tới đây, sắc mặt Hàn Lập hiện lên vẻ dứt khoát.

"Nếu Hàn đạo hữu đã kiên trì như vậy thì ta sẽ phái đệ tử tận lực trợ giúp nhưng nếu không tìm được thì mong Hàn đạo hữu cũng không nên hối hận." Long Hàm tựa hồ đã nhìn ra tâm ý kiên định của Hàn Lập. Hắn cũng không khuyên giải gì nữa mà gật đầu đáp ứng.

Dù sao đối với Thiên Đạo Minh việc này chỉ là phái các đệ tử cấp thấp đi tìm kiếm mà thôi, cũng không phải là chuyện gì quá mức khó khăn.

Mấy lão già khác lại càng không có ý kiến gì.

Nhưng nhóm người Long Hàm cảm thấy rằng việc bồi thường như thế quả thật có chút khinh suất, ngay lúc đó liền xuất ra một túi hơn trăm linh thạch bậc trung đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập mỉm cười, không chút khách khí thu nhận lấy.

Thấy thế chúng tu sĩ trong đại điện cũng rất vui vẻ.

Tiếp theo mọi người trong Thiên Đạo Minh ngồi nói chuyện với nhau một lát, có người hỏi kỹ càng tình hình chiến đấu khi đó tại Hoàng Long sơn, bọn họ rất quan tâm đến tu sĩ hắc bào đột nhiên xuất hiện và thần thông của Mộ Lan Thần sư. Hàn Lập cũng không giấu giếm đem kể rõ ràng sự tình đã trải qua.

Nếu có liên quan đến phương diên pháp bảo và công pháp của mình, Hàn Lập tất nhiên sẽ nói sơ qua mà thôi.

Nhóm người Long Hàm cũng không dám phạm vào đại kỵ của tu sĩ mà hỏi thêm về chuyện thần thông của Hàn Lập.

Bất qua khi nghe thấy Hàn Lập bảo rằng hắn nghi ngờ bọn tu sĩ hắc bào kia không phải là di loại, cũng chẳng phải là yêu quỷ mà chỉ do tu luyện một loại ma công nào đó thì chân mày của Long Hàm không khỏi nhướn lên.

Sau đó Hàn Lập ngồi lại thêm nửa ngày nữa rồi mới cáo từ ra về.

Ngay lúc Hàn Lập và Lữ Lạc vừa mới đi khỏi đại điện thì một đạo Truyền Âm phù đã bay tới tay của Lữ Lạc.

Lữ Lạc sau khi xem xong liền cười khổ nói với Hàn Lập:

"Ta có việc quan trọng, e rằng không thể bồi tiếp sư đệ được. Sư đệ tự mình đi dạo trong thành cho biết đi. Đến buổi tối hai huynh đệ chúng ta sẽ trò chuyện kỹ lưỡng hơn."

"Sư huynh nếu có việc gì thì xin cứ tự nhiên giải quyết đi. Đệ cũng đang muốn đi xem xét Thiên Nhất thành này một mình đây." Hàn Lập mỉm cười thiện ý đáp lời.

Trong lòng Lữ Lạc nhẹ nhõm, sau khi ôm quyền liền vội vàng rời đi, hóa thành một đạo hào quang bay về phía xa xa.

Xem ra hắn đúng là có chuyện khẩn yếu cần phải làm.

Hàn Lập nhìn độn quang xa xa của Lữ Lạc, lắc lắc đầu nhưng sau khi ngẫm nghĩ liền gật gật.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, trong lòng Hàn Lập đánh giá một chút rồi nhấc chân đi đến khu vực trung tâm.

Nhưng chỉ đi có vài bước, ánh mắt hắn đột nhiên lóe lên, dừng chân lại.

Hắn chậm rãi xoay người, nhìn về phía một cái ngõ nhỏ.

Chỉ thấy tại đó có nữ tử họ Tống của Bạch Phượng phong đang cắn đôi môi đỏ mọng, biểu tình có chút do dự.

Hàn Lập lập tức đưa tay vẫy nàng lại.

Nữ tử họ Tống sau khi trù trừ một lát liền yểu điệu thướt tha đi tới.

"Tham kiến Hàn sư thúc!" Vị kiều nữ của Lạc Vân Tông cung kính thi lễ, thanh âm êm tai vang lên động lòng người.

"Ngươi đã đợi ở đó bao lâu rồi?" Hàn Lập chắp hai tay sau lưng, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, bình tĩnh hỏi.

"Dạ, sư điệt dã chờ hơn một canh giờ rồi." Nữ tử họ Tống cúi thấp đầu xuống, khẽ trả lời.

"Xem ra ngươi thật có chuyện muốn nói với ta. Tuy nhiên đây không phải là nơi phù hợp, theo ta đi chỗ khác." Ánh mắt Hàn Lập quét xung quanh một cái, lạnh lùng nói.

Sau đó hắn không chờ nữ tử này hồi đáp liền không nhanh không chậm đi về phía xa xa.

Sau khi do dự không quyết một chút, nữ tử họ Tống liền cất bước đi theo.

"Có chuyện gì thì nói đi!" Hàn Lập mang theo nàng đi đến một nơi yên lặng vắng người. Hắn quay người lại, bộ dáng bình thản nói.

"Dạ, là như thế này. Có người muốn sư điệt chuyển một phong thư cho sư thúc và người ta cũng muốn gặp mặt người nữa." Sau khi do dự một chút, nữ tử họ Tống đưa tay vào trong áo lấy ra một cái ngọc giả dâng lên cho Hàn Lập.

"Thư?" Trong mắt Hàn Lập lộ ra vẻ kinh ngạc, sau khi dùng thần thức đảo qua liền đưa tay tiếp lấy.

Tuy nhiên hắn không lập tức đưa thần thức vào trong mà ngược lại nhìn chòng chọc nữ tử họ Tống hỏi:

"Người nào đã giao cho ngươi? Chắc ngươi phải biết chứ!"

"Dạ, là một vị hảo hữu của sư điệt. Vị đó nói là có biết sư thúc cho nên mới nhờ sư điệt làm chuyện này." Nữ tử họ Tống sau khi giao ngọc giản xong, thần sắc cực kỳ trấn định trả lời.

"Biết ta?" Đôi mắt Hàn Lập nhíu lại, thần sắc khẽ động. Hắn ngẫm nghĩ rồi đưa ngọc giản lên trán, sắc mặt không chút biểu tình.

Một lát sau trên mặt Hàn Lập lộ ra một tia cổ quái. Hắn bỏ ngọc giản ra, nhìn nhìn nữ tử họ Tống rồi hòa hoãn hỏi:

"Các nàng giờ đang ở đâu? Dẫn đường cho ta!"

"Sư thúc thật sự biết vị hảo hữu của sư điệt sao?!" Lần này đến lượt nữ tử họ Tống chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, có chút kinh ngạc hỏi.

"Không sai, đúng là có chút giao tình. Không tưởng được Tống sư điệt lại biết nàng." Thần sắc Hàn Lập như thường nói.

"Đệ tử mới kết bạn với nàng chỉ trong vòng hai năm nay mà thôi. Đệ tử nghĩ nàng ta nói biết sư thúc chỉ là chuyện đùa nhưng không nghĩ lại hoàn toàn là sự thật. Hiện tại đệ tử đã an bài cho nàng ở một chỗ không người bên ngoài thành rồi. Đệ tử sẽ đưa sư thúc đi." Tinh thần của nữ tử họ Tống trở nên phấn chấn, mỉm cười tự nhiên, nhất thời lộ ra vẻ mị hoặc vô cùng.

Tiếp theo Hàn Lập và nàng một trước một sau đi về phía cổng thành. Sau khi ra khỏi Thiên Nhất thành, dưới sự dẫn đường của nữ tử họ Tống, hai người dùng độn quang bay về phía Nam.

Sau khi phi hành được một đoạn khoảng vài chục dặm đến trước một sơn cốc không người, cả hai liền hạ xuống.

Lối vào sơn cốc này bị một mảng sương mù màu trắng bao phủ vì đã có người thi triển Chướng Nhãn thuật nho nhỏ.

Nữ tử họ Tống không nói hai lời, tay nhấc lên, không biết từ đâu lấy ra một cái lệnh bài. Một đạo hào quang bay vào bạch vụ, sau khi vụ khí cuồn cuộn chuyển động đã dần hiện ra một con đường nhỏ màu xanh biếc.

"Sư thúc, xin mời!" Nữ tử này cung kính nhường Hàn Lập đi trước.

Với thần thức hôm nay của hắn thì dù chưa tiến vào nhưng toàn bộ tình hình bên trong đều đã rơi vào trong mắt hắn.

Trên mặt Hàn Lập lộ xuất một tia mỉm cười, thuận theo con đường nhỏ đi tới.

Cái sơn cốc xinh đẹp này không lớn, diện tích chỉ rộng khoảng hơn trăm trượng. Trong cốc ngoài mấy gian thạch ốc thì chẳng có gì khác, sau khi liếc qua ai ai cũng biết đây là một nơi tạm thời trú chân mà thôi.

Tuy nhiên xung quanh đều được dọn dẹp sạch sẽ, không có một chút cỏ dại.

Có lẽ do cử động phá cấm chế của nữ tử họ Tống đã làm kinh động người ở bên trong.

Một thân ảnh thướt tha loáng lên, một nữ tử xinh đẹp mặc áo vàng xuất hiện tại cửa của một gian thạch ốc.

Nữ tử này sau khi nhìn thấy Hàn Lập đang đi tới thì thần sắc hiện lên vẻ phức tạp, sau khi do dự liền mỉm cười vui vẻ đi tới thi lễ với Hàn Lập, đôi môi xinh đẹp hé ra:

"Mai Ngưng ra mắt Hàn tiền bối. Cung hỷ tiền bối tiến giai vào Nguyên Anh kỳ."

Thanh âm nữ tử này ôn nhu, êm ái nhưng trong lời nói lại mang theo một tia u oán khó nói nên lời.

Hàn Lập nghe vậy liền lộ ra vẻ xấu hổ, chỉ có thể cười khổ một tiếng rồi chậm rãi nói:

"Mai cô nương, cách biệt mấy năm nhưng phong thái của cô nương vẫn như trước. Đồng thời tu vi của cô nương cũng đã đạt

đến Trúc Cơ kỳ đỉnh phong, không lâu sau sẽ tiến nhập vào cảnh giới giả đan mà thôi."

------oOo------

Chương 749: Linh Chúc quả và Tạo Hóa đan

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nữ tử xinh đẹp xuất hiện trước mặt Hàn Lập lúc này chính là Mai Ngưng - người đã cùng đến Thiên Nam với hắn. Dung nhan bây giờ của nàng so với mấy năm trước còn động lòng người hơn rất nhiều.

"Vãn bối có thể có cảnh giới như hôm nay đều nhờ vào đại ân tặng đan dược của tiền bối lúc trước cả." Sau khi biểu tình u oán của Mai Ngưng lóe lên rồi biến mất, trên mặt lộ xuất vẻ cung kính nói lời cảm ơn.

Hàn Lập hiện tại đã có tu vi Nguyên Anh kỳ, thân phận so với lúc trước thực sự đã khác xa.

"Mai muội muội, Tử Linh đạo hữu cũng ở trong hay sao?" Lúc này nữ tử họ Tống liền từ phía sau lưng Hàn Lập đi ra, cực kỳ thân thiết hỏi.

Điều đó khiến cho Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, liếc mắt dò xét một cái.

"Tống tiền bối! Tử Linh tỷ tỷ đang tu luyện ở trong thạch ốc, tuy nhiên sẽ nhanh chóng thu công đi ra mà thôi. Hai vị trước tiên hãy đến phòng vãn bối ngồi chơi đã." Mai Ngưng không dám chậm trễ, vẻ mặt mang theo ý xin lỗi nói.

Hàn Lập nghe vậy cũng không nói gì bởi vì sau khi thần thức hắn đảo qua, đã xác định được có người ngồi đả tọa ở trong một gian thạch ốc, linh khí chuyển động, đích xác là đang trong quá trình thu công.

Vì thế dưới sự khiêm nhường của Mai Ngưng, Hàn Lập và nữ tử họ Tống tiến vào trong thạch ốc, phân chia nhau ngồi xuống.

Sau đó Mai Ngưng liền nhanh nhẹn dâng lên linh trà cho hai người.

"Mai cô nương, mấy năm gần đây cô nương và Tử Linh cô nương ở chỗ nào tu luyện vậy? Chẳng lẽ không có gia nhập vào các tông, môn sao?" Hàn Lập nhấm một ngụm linh trà rồi bình hòa hỏi.

"Vãn bối cùng tỷ tỷ đã thương lượng qua, trước tiên quan sát xem các đại tông môn ra sao rồi chờ lúc tu vi bản thân củng cố thêm một ít mới nghĩ đến chuyện gia nhập tông môn. Cho nên mấy năm nay đã đi khắp nơi xem xét. Dù sao tình hình của Thiên Nam so với chỗ lúc trước còn loạn lạc hơn một chút." Mai Ngưng khoanh tay đứng bên cạnh Hàn Lập, cúi đầu đáp lời.

Thấy Mai Ngưng không có ý tứ giấu giếm mình là tu sĩ ngoại lai ngay cả khi có mặt nữ tử họ Tống, Hàn Lập liền ngẩn ra nhưng hắn lập tức minh bạch rằng vị sư điệt của mình hơn phân nửa là có biết sự tình Loạn Tinh Hải.

Xem ra nàng ta có giao tình không tệ với Tử Linh và Mai Ngưng.

Nhưng khi thấy bộ dáng vô cùng dịu dàng, thành thật của Mai Ngưng, Hàn Lập liền sờ sờ cằm, không tiếp tục hỏi thêm gì nữa. Hắn chỉ quay đầu nhìn nữ tử họ Tống đứng ở bên kia một cái rồi cười hỏi:

"Lần này ngươi thế Tử Linh tìm ta không phải chỉ là để ta cùng hảo hữu của sư điệt nói chuyện cũ chứ. Nếu không Tống sư điệt sao khi giao ngọc giản lại phải giấu giấu giếm giếm, bộ dạng do dự cả nửa ngày như thế?"

"Sư thúc, ta…" Tống nữ tử nghe xong, sắc mặt đỏ hồng, có chút ấp úng nói.

Sắc mặt của Mai Ngưng cũng xuất hiện một tia xấu hổ, nàng đang muốn nói gì đó thì từ ngoài bỗng nhiên truyền đến thanh âm cười nói trong trẻo của một nữ tử khác.

"Hàn huynh, huynh sao lại làm khó hai vị muội muội vậy! Kỳ thực lần này thỉnh đạo hữu tới đây, quá nửa là do chủ ý của Tử Linh mà thôi."

Lời vừa mới dứt, ở cửa vào đã xuất hiện một nữ tử áo trắng dung mạo như tiên.

Sắc đẹp của nàng làm rung động lòng người, làn thu ba lóng lánh, từng cử chỉ hành động đều khiến người ta say đắm, mê mẩn.

"Kỳ thực ta hiện tại nên phải xưng hô Hàn huynh một tiếng tiền bối mới đúng, tuy nhiên ta nghĩ gọi Hàn huynh thì thích hợp hơn. Dù sao niên kỷ của huynh không nhất định lớn hơn ta. Hàn huynh sẽ không phật lòng chứ?!" Tử Linh ưu nhã tiến vào trong phòng, đôi môi anh đào cười nói.

Sau khi cùng Hàn Lập trải qua sự tình ở Hư Thiên điện và Âm Minh chi địa cộng thêm việc tiếp xúc với nhau mấy ngày ở Vô Biên Hải, rõ ràng giữ nàng với Hàn Lập không phải là xa lạ. Hiện tại còn có chút tự nhận mình là hồng nhan tri kỷ của hắn nữa.

Hàn Lập nghe vậy liền nhìn nhìn Tử Linh vài lần.

Cho dù với tu vi tâm cảnh Nguyên Anh kỳ nhưng khi thấy chân diện mục của Tử Linh, hắn cũng cảm giác tâm thần rúng động, không thể tự chủ được bị nàng hấp dẫn. Đại khái như sách vở đã nói *"Họa quốc ương dân"* chính là chỉ bậc tuyệt sắc giai nhân trước mặt hắn bây giờ đây.

Thậm chí nếu so sánh về mặt tư sắc thì cho dù Nam Cung Uyển – người không thể thay thế trong lòng hắn – cũng phải kém nàng ta một bậc.

Đương nhiên khí chất thanh lãnh của Nam Cung Uyển cùng với sự kiều diễm vũ mị của Tử Linh là hai loại phong tình bất đồng, không thể so sánh với nhau được.

"Tử Linh cô nương muốn gọi thế nào cũng được cả, tuy nhiên nếu

cô nương dùng dung nhan tuyệt sắc này đi ra ngoài, chỉ sợ sẽ lập tức làm cho Thiên Nam rúng động. Nhưng đừng để mấy lão quái vật nhìn thấy, kẻo không bọn họ sẽ cướp đoạt đó." Hàn Lập gặp lại được người quen cũ khi đang ở Loạn Tinh Hải nên muốn trêu đùa nàng ta một chút.

Nét cười trên mặt của Tử Linh không hề biến mất, sau khi quan sát Hàn Lập liền hướng về phía nữ tử họ Tống nói:

"Lần này thực sự đã làm phiền Tống tỷ tỷ rồi. Ta cùng Mai Ngưng thực có chút bất tiện khi tiến nhập vào Thiên Nhất thành."

"Có gì đâu! Việc này cũng có phần tham gia của ta, xuất lực một chút cũng là đúng mà." Sắc mặt của nữ tử này có chút kinh ngạc trả lời.

Tuy nàng biết Hàn Lập và Tử Linh là người quen cũ nhưng nhìn xem sự thoải mái tùy ý giữa hai người vẫn cảm thấy ngoài sức tưởng tượng. Hiện tại nàng đối với mục đích của lần hẹn ước này càng tin tưởng thêm ba phần.

Lúc này Tử Linh liền mỉm cười nhìn Hàn Lập, nhẹ nhàng nói:

"Cơ hồ mỗi lần gặp mặt thì tu vi của Hàn huynh lại tăng cường một bậc, làm cho Tử Linh thật sự kinh hãi. Không biết Hàn huynh tu luyện như thế nào vậy? Ngoài ra danh tiếng của Hàn huynh hiện tại còn làm cho ta cùng Mai muội muội trừng mắt líu lưỡi. Bên ngoài đồn rằng thực lực của Hàn huynh thậm chí có thể so sánh với tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, thần thông vô cùng to lớn. Không biết điều này là thực hay giả?"

Sau khi hỏi xong, Tử Linh mỉm cười mà như không, chăm chú nhìn Hàn Lập, trong mắt ẩn hiện một tia chờ đợi hồi đáp.

Trong lòng Hàn Lập khẽ động nhưng sau khi suy nghĩ liền không trực tiếp trả lời mà ngược lại nhìn giai nhân tuyệt sắc trước mặt hỏi:

"Không biết Tử Linh cô nương vừa gặp mặt đã muốn biết thực lực của ta là sao? Có chăng đã quá nóng lòng rồi không? Trước tiên

hãy nói mục đích tìm Hàn mỗ đã. Tại hạ rất muốn nghe rõ ràng một chút rồi sau đó hãy nói đến những việc khác."

Bộ dáng Hàn Lập không nhanh không chậm, bình tĩnh nói.

Vừa nghe xong những lời đó, đôi mắt xinh đẹp của Tử Linh chớp chớp, có chút xấu hổ đáp lời:

"Ta thật là có chút nóng vội. Tuy nhiên điều này cũng khó trách vì việc sắp tới quan hệ trọng đại, nhất định phải có tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ mới có khả năng thành công."

"Sự việc trọng đại? Đến cùng là việc gì mà cần Hàn mỗ xuất thủ. Tử Linh cô nương không ngại nói rõ ràng chứ!" Ánh mắt của Hàn Lập chớp động vài cái, sau khi thu liễm bộ dáng tươi cười, lãnh đạm hỏi.

"Xem ra không cần ta nói, Hàn huynh cũng đã đoán được vài phần. Mấy người chúng ta đích xác muốn tìm Hàn huynh để hợp tác. Tuy nhiên trước tiên ta muốn hỏi Hàn huynh một chút. Có phải không lâu trước đây huynh cùng với mấy lão quái Nguyên Anh kỳ đi Mộ Lan thảo nguyên và thu được di vật của Thương Khôn thượng nhân đúng không?" Biểu tình của Tử Linh cũng trở nên trịnh trọng.

"Cô nương sao biết chuyện này?! Hình như việc đó chỉ có một số ít người biết thôi mới đúng!" Sắc mặt Hàn Lập khẽ biến, có chút ngoài ý muốn.

"Sự việc đó là do chúng ta thu được từ miệng của một tên tu sĩ Quỷ Linh môn. Hắn ta là hậu nhân của một vị trưởng lão nắm quyền trong Quỷ Linh Môn, sau khi vô tình nhìn được chân dung của Tử Linh tỷ tỷ, thần hồn liền điên đảo. Như thế thì có chuyện gì mà không thể nói được chứ!" Mai Ngưng đứng ở một bên, đột nhiên cười khẽ nói.

"Nha đầu chết tiệt kia, ngươi nói năng bậy bạ gì đó!" Tử Linh vừa nghe xong, khẽ gắt một tiếng, hai má đỏ lên.

Xem ra những năm gần đây, cảm tình của hai nàng thực sự rất tốt a.

"Nếu là thông tin từ Quỷ Linh Môn thì việc này cũng bình thường." Hàn Lập sau khi nghe rõ, gật gật đầu, thần sắc nghi hoặc đã mất đi hơn phân nửa.

"Nghĩ không ra Hàn huynh sau khi tiến giai lên Nguyên Anh kỳ vẫn cẩn thận như hồi xưa." Đôi mắt xinh đẹp của Tử Linh khẽ động, liếc Hàn Lập một cái, dịu dàng nói.

"Ta chỉ vừa mới ngưng kết Nguyên Anh, tấm thân cũng chẳng phải bất tử. Nên cẩn thận thì phải cẩn thận chứ. Tuy nhiên việc Hàn mỗ đi Mộ Lan thảo nguyên tìm bảo vật thì có liên quan gì đến việc mọi người tìm Hàn mỗ này chứ? Chẳng lẽ các ngươi lấy được bí mật gì từ tay của Quỷ Linh Môn hay sao?" Hàn Lập có chút đăm chiêu hỏi.

"Sư thúc quả thực sáng suốt. Việ này đích xác liên quan đến một bảo vật ở trong Trụy Ma Cốc. Tên đệ tử Quỷ Linh Môn kia trong lúc vô ý đã để lộ trước mặt ba người nên mọi người mới biết được." Nữ tử họ Tống ban đầu khi đối mặt với Hàn Lập vẫn có chút không tự nhiên nhưng thấy hắn cực kỳ hòa nhã với hai người kia nên tự nhiên hơn, lúc này nói chen vào.

"Trụy Ma Cốc? Ta nhớ là chỉ có một mình Thương Khôn thượng nhân là sống sót đi ra thôi mà. Quỷ Linh Môn làm sao biết trong cốc có bảo vật gì? Không phải các ngươi bị lừa đó chứ?" Hàn Lập ngẩn ra, tiếp theo sắc mặt cổ quái hỏi.

"Chắc chắn không. Ba người chúng ta lúc đó vô cùng tò mò, đã liên thủ sử dụng huyễn thuật, không những biết được tên của bảo vật đó mà còn hiểu được đại khái vị trí của nó. Về phần Quỷ Linh Môn vì sao biết được thì tên kia cũng không rõ. Tuy nhiên sự tình này tám, chín phần không phải là giả." Đôi mắt xinh đẹp của Tử Linh phát sáng, nói.

"Cho dù việc đó là thật thì cuối cùng bảo vật đó là gì mà khiến cho ba người động tâm như vậy? Không có khả năng là cổ bảo bình thường chứ?" Hàn Lập nhíu nhí mày, rút cuộc hỏi đến chỗ mấu chốt.

"Hàn sư thúc đã từng nghe nói đến Linh Chúc quả hay chưa?" Nghe thế, ba người liền liếc mắt nhìn nhau, sau đó nữ tử họ Tống mới ngưng trọng hỏi Hàn Lập một câu.

"Sao, Linh Chúc quả hả? Không nhầm đó chứ? Loại thiên tài địa bảo đó đã tuyệt tích từ lâu rồi mà. Không đúng. Trụy Ma Cốc bị phong bế từ thời kỳ man hoang cho đến nay nên trong đó không chừng có loại quả đó thật." Thần sắc Hàn Lập từ đầu vẫn thản nhiên nhưng lúc này đã biến đổi, cả kinh hỏi, thậm chí có thể nói còn có chút kích động.

"Xem ra Hàn huynh biết không ít về loại quả đó, vậy chắc hẳn phải biết Tạo Hóa đan luyện chế từ nó. Theo truyền thuyết, tu sĩ trong suốt cuộc đời chỉ có thể phục dụng Tạo Hóa đan một lần, đồng thời phải có tu vi dưới Hóa Thần kỳ thì hiệu quả đối với việc đột phá bình cảnh là rất rõ ràng. Có người nói sau khi phục dụng, trong một đoạn thời gian thần thức của tu sĩ sẽ bị dược lực thôi thúc, biến hóa lên một tầng cảnh giới khó có thể tưởng tượng được. Tuy nhiên việc cảm thụ này không cách nào nói rõ, thậm chí mỗi cá nhân đều khác nhau nhưng sau đó tất cả tu sĩ đều đột phá bình cảnh là việc có thực. Có rất nhiều cổ thư ghi chép việc này. Nếu không loại linh đan đó sao có đại danh đỉnh đỉnh và lưu truyền cho đến ngày hôm nay. Đáng tiếc chủ dược luyện chế Tạo Hóa đan cho dù tại thời kỳ man hoang cũng là việc khả ngộ bất khả cầu. Ngoài ra do không có phương thuốc nên từ sau thời kỳ thượng cổ cũng chẳng có ai luyện chế được." Tử Linh cố gắng bình tĩnh giảng giải.

Nữ tử họ Tống cùng Mai Ngưng tuy đã sớm biết nhưng hiện tại nghe Tử Linh đề cập đến Tạo Hóa đan, trong mắt cũng nhịn không được lộ xuất vẻ hưng phấn.

Đặc biệt là Mai Ngưng, nếu có một viên linh đan loại đó thì xác suất Kết Đan của nàng chắc chắn sẽ nắm chắc hơn rất nhiều.

Nhưng lúc này thần sắc kích động trên mặt Hàn Lập lại từ từ biến mất, hắn bắt đầu trở nên trầm ngâm.

Sau khi suy ngẫm kỹ càng, Hàn Lập mới bình tĩnh hỏi:

"Nếu nói Trụy Ma Cốc có loại linh quả đó thì việc Quỷ Linh Môn tốn hao tài của để lôi kéo các tu sĩ khác tầm bảo, đồng thời còn muốn diệt sát Nam Lũng Hầu để đoạt di vật của Thương Khôn thượng nhân cũng có thể lý giải được. Tuy nhiên ta còn có mấy chỗ khó hiểu, cần ba người giải đáp một chút. Nếu không cho dù Linh Chúc quả có dụ người đi chăng nữa, Hàn mỗ cũng sẽ không mạo hiểm đem tính mạng ra đùa chơi đâu!"

------oOo------

Chương 750: Định nghị

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hàn huynh có gì khó hiểu xin cứ nói ra. Việc này không phải trò đùa, có thể chúng ta đích xác có sơ hở, không suy nghĩ chu toàn." Tử Linh thấy hắn biết chuyện Linh Chúc quả và Tạo Hóa đan mà lại có thể tỉnh táo như thế nên rất khâm phục.

"Dù ta có đi Mộ Lan thảo nguyên một chuyến nhưng tại sao lại tìm ta hợp tác. Phải biết rằng, người có khả năng biết được phương pháp tiến vào Trụy Ma Cốc chính là Nam Lũng Hầu mới đúng. Hay là ba người cũng biết phương pháp nhập cốc?" Hàn Lập sờ sờ cằm, trầm ngâm hỏi.

"Tất nhiên chúng ta biêt Nam Lũng Hầu đích xác nắm trong tay phương pháp nhập cốc. Nhưng với tính cách của hắn thì chúng ta sao dám thổ lộ bí mật này. Còn đối với Hàn huynh thì ta với Mai muội đều rất yên tâm. Ta biết đạo hữu không phải là loại người thấy lợi quên nghĩa. Về phần nhập cốc thì chúng ta đã từ miệng của tên đệ tử Quỷ Linh Môn kia biết rằng bọn họ đang nghiên cứu một loại phương pháp khác. Cụ thể tình hình ra sao thì tên đó chẳng rõ. Nhưng lần ổn định tới đây của Trụy Ma Cốc, Quỷ Linh Môn sẽ hành động. Đến khi đó chúng ta nghe ngóng xem rồi hỗn nhập cùng tiến vào, chắc chắn sẽ không khó. Còn nơi có Linh Chúc quả nghe nói hoàn cảnh vô cùng ác liệt, không có đại thần thông thì căn bản không thể đến được. Nếu Hàn huynh thấy tu vi của mình không đủ thì quên đi vậy. Dù sao cho dù nhập cốc an toàn thì trong đó vẫn còn có nguy hiểm trùng trùng, thực sự là họa phúc khó lường." Tử Linh khi nói đến đó, thần sắc chợt trở nên ngập ngừng.

"Quỷ Linh Môn cũng có phương pháp nhập cốc? Hàn mỗ lần đầu nghe được đó. Bất qua nghe khẩu khí của ba người thì hiện tại đều rất mơ hồ, không có tin tức xác thực. Vậy đi, cho đến lúc khe nứt không gian trong Trụy Ma Cốc ổn định còn mấy năm nữa, lợi dụng thời gian đó ba người hãy đi thám thính rõ ràng, xem xem

trong Trụy Ma Cốc có Linh Chúc quả hay không. Vì Tạo Hóa đan, tại hạ có thể sẽ mạo hiểm một lần. Về phần tu vi, mọi người không cần lo lắng, nếu ta không đi được thì hơn phân nửa tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ cũng không đi được đâu." Hàn Lập sau khi trầm ngâm một lúc lâu, mới thở dài một hơi nói.

Hắn không đem sự tình liên hệ với Nam Lũng Hầu nói ra. Đối mặt với Trụy Ma Cốc, loại hung địa xưng danh đệ nhất ở Thiên Nam, cho dù có Linh Chúc quả, hắn cũng phải suy xét, có thêm phương pháp nhập cốc của Quỷ Linh Môn thì an toàn hơn một chút. Nếu thế thì việc gì cần phải nói rõ với ba người kia sự tình về Nam Lũng Hầu chứ.

Thấy Hàn Lập không đáp ứng ngay, Tử Linh cũng không buồn rầu mà ngược lại còn vui mừng.

Nàng biết rằng với tính cẩn thận của Hàn Lập thì nếu nói ra những lời kia, trên cơ bản đã chấp nhận. Hơn nửa nghe khẩu khí của Hàn Lập, dường như tu vi của hắn đúng như lời đồn, thần thông hiện tại vô cùng to lớn. Vậy xác suất có được Linh Chúc quả lại nhiều hơn một phần.

Vì thế nàng mới mỉm cười nói:

"Kỳ thực nóng lòng muốn tìm Hàn huynh cũng là nghĩ nếu không tìm được trợ thủ đắc lực thì tất cả đều công cốc, sự tình tiếp sau đó không cần phí sức tìm hiểu nữa. Nhưng hiện tại có lời hứa của Hàn huynh, mấy người chúng ta đã yên tâm. Sau này sẽ thám thính rõ mọi việc. Dù sao tỷ muội chúng ta đều muốn nhập cốc nên không thể không lo lắng cho tính mạng của mình được."

"Sao? Ba người các ngươi cũng muốn nhập cốc?" Nghe xong lời đó, Hàn Lập giật mình, sắc mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

"Hàn huynh nghĩ chúng ta muốn vào hay sao? Cũng là sự tình bị bức bách mà thôi. Đại bộ phận cổ thử đều nói đến sự kỳ diệu của Linh Chúc quả nhưng rất ít điển tịch đề cập đến việc Linh Chúc quả nếu đã hái xuống thì không có cách nào bảo tồn. Nhất định trong vòng nửa ngày phải nhập đỉnh luyện đan. Nếu qua hơn nửa ngày thì dược lực của nó sẽ đại giảm, quá ba ngày thì không còn

chút gì. Càng khó khăn chính là Tạo Hóa đan cũng có hạn chế như thế. Nếu không phục dụng trong một khoảng thời gian nhất định sau khi luyện xong thì nó sẽ mất đi dược lực. Cho nên biết việc tiến vào Trụy Ma Cốc đám người như chúng ta là không có khả năng nhưng chỉ có thể bất chấp hết thảy mà thôi. Dù sao cũng tốt hơn so với việc tốn trăm năm, thậm chí là vài trăm năm tu luyện mà vẫn dậm chân tại chỗ, không đột phá được bình cảnh." Tử Linh cười khổ nói.

"Linh Chúc quả còn có hạn chế thế ư? Ta đọc qua không biết bao nhiêu điển tịch nhưng chưa bao giờ nghe nói đến việc đó cả." Hàn Lập nhíu mày hỏi.

"Hàn sư thúc, ở đây có một bản cổ tịch bí mật truyền thừa của Tống gia tổ nhà sư điệt. Sư điệt đã phục chế lại một phần trong đó. Xin mời sư thúc xem sẽ rõ."

Ngoài ý liệu của Hàn Lập, nữ tử họ Tống đột nhiên lấy từ trong túi trữ vật ra một khối ngọc giản, cung kính đưa cho hắn.

Vẻ mặt của Hàn Lập lóe lên một tia kinh ngạc, sau khi nhìn nữ tử này một cái liền điểm điểm đầu, đem thần thức đưa vào trong.

Đây là một bản cổ thư chuyên giới thiệu với linh đan và linh dược thời thượng cổ, trong đó có loại Hàn Lập đã biết, có loại hắn chưa từng nghe thấy. Thậm chí trong đó còn đề cập tỉ mỉ về Cửu Khúc Linh Sâm và phương thuốc lấy được từ tay của Huyền Cốt lão ma. Điều đó khiến cho tâm Hàn Lập rúng động.

Với nhãn quang ngày nay của hắn, trong đó có không ít đan dược hữu dụng cho tu sĩ Nguyên Anh kỳ. Tuy nhiên tài liệu để luyện chế cơ hồ đều là thượng cổ linh dược khả ngộ bất khả cầu. Thế nhưng biết trước cũng hay hơn, nếu không lỡ sau này có được linh dược cũng không biết cách nào sử dụng.

Xem ra trong các tu tiên gia tộc hay tu tiên đại phái không phải là không có thứ tốt.

Với thần thức cường đại của Hàn Lập, những thứ trong ngọc giản tuy không ít nhưng rất nhanh hắn đã tìm được tin tức liên quan đến Linh Chúc quả.

Trên đó quả nhiên có nói đến hạn chế của Linh Chúc quả và Tạo Hóa đan.

Xem xét một hồi, chân mày của Hàn Lập liền nhăn tít lại.

Một lát sau hắn rút thần thức ra, không nói điều gì mà chỉ lấy tay vân vê ngọc giản, trở nên trầm ngâm.

"Sư điệt nghe Tử Linh tỷ tỷ nói tài nghệ luyện đan của sư thú vô cùng cao thâm. Bản cổ tịch này đối với Tống gia mà nói thì như gân gà, bỏ thì thương, vương thì tội. Tuy phương thuốc cổ không ít nhưng mỗi loại nguyên liệu đều không phải là thứ mà Tống gia có thể thu thập được. Sư thúc nếu không chê thì xin cứ thu nhận lấy coi như là thù lao nhờ sư thúc ra tay lần này vậy!" Nữ tử họ Tống cực kỳ lanh lợi đề nghị.

Hàn Lập nghe vậy liền ngẩn ra nhưng sau đó nhìn nàng vô cùng thâm ý, cười cười. Hắn sau khi ngẫm nghi liền ung dung nói:

"Hàn mỗ bình sinh chưa bao giờ chiếm tiện nghi của ai. Nếu trong Trụy Ma Cốc thực sự có Linh Chúc quả thì ta cũng sẽ được lợi không ít. Căn bản không cần báo đáp gì cả, hơn phân nửa sẽ tự mình xuất thủ. Tuy nhiên bản cổ thư này có chỗ hữu dụng đối với ta nên ta sẽ dùng một bình đan dược dùng để tinh tiến tu vi trao đổi. Bình đan dược này hiện tại rất thích hợp với cảnh giới của ngươi."

Sau khi nói xong, Hàn Lập đưa tay vỗ vài túi trữ vật, lấy ra một cái bình nhỏ màu xanh biếc, trực tiếp đưa cho nữ tử họ Tống.

Nữ tử này liền đưa tay tiếp lấy nhưng trên mặt vẫn hiện lên vẻ do dự, bộ dáng có chút lúng ta lúng túng.

Tử Linh ở một bên thấy vậy liền mỉm cười nói.

"Nếu Hàn huynh đã cấp cho thì Tống tỷ tỷ cứ cầm lấy đi. Luyện đan thuật của Hàn huynh không phải là loại xoàng, trong bình hơn phân nửa là linh đan dùng yêu đan cao cấp luyện thành. Tuyệt đối

có thể khiến cho tu vi của tỷ tỷ tăng thêm một bậc. Vụ làm ăn thực không lỗ đâu." Tử Linh cười nói.

Nghe xong lời đó, sắc mặt của nữ tử họ Tống liền hiện lên sự vui mừng, sau khi hướng Hàn Lập cảm tạ thì cẩn thận thu lấy bình đan dược vào túi trữ vật.

Hàn Lập mỉm cười, đồng dạng cũng thu lấy ngọc giản, ung dung nói tiếp.

"Nếu Linh Chúc quả và Tạo Hóa đan không có cách nào bảo tồn được, xem ra ba người phải nhập cốc rồi. Nếu chỉ đi đến hái quả mà không chạy loạn thì việc thoát thân cũng có hy vọng không nhỏ. Tuy nhiên hiện tại các ngươi nên thu thập một ít tài liệu phụ trợ luyện chế Tạo Hóa đan đi. Những loại đó tuy không phải vô cùng quý hiếm như Linh Chúc quả nhưng cũng khó tìm. Về phần các vấn đề khác thì phải đợi khi rõ ràng tường tận mới quyết định đi. Dù sao sự việc này còn cách rất xa. Nếu mà chúng ta bại trong tay Mộ Lan nhân thì việc Trụy Ma Cốc có muốn cũng không được. Việc chúng ta có thể yên ổn ở Thiên Nam hay không là việc rất khó nói trước được." Hàn Lập than thở, thận trọng dặn dò.

"Sao? Hàn tiền bối không tin tưởng vào lần đại chiến này với pháp sĩ ư?" Nghe lời đó của Hàn Lập, đám người Tử Linh cả kinh, Mai Ngưng càng nhịn không được, buột miệng hỏi.

"Điều đó rất khó nói. Từ bề ngoài thì Thiên Nam chúng ta có nhiều thế lực liên thủ lại có thêm phần địa lợi nên xác suất chiến thắng lớn hơn một bậc so với Mộ Lan nhân. Ngay cả tam đại tu sĩ của Thiên Nam cùng với phu phụ Long Hàm cũng có thể áp chế được Mộ Lan Thần sư nhưng lại có những tu sĩ hắc bào lai lịch bất minh, rõ ràng là có thế lực bên ngoài nhúng tay vào đại chiến. Nếu có biến cố gì thì khẳng định sẽ xảy ra trên những nhân vật đó." Hàn Lập giảng giải.

"Nói như vậy thì xác suất thắng bại của đại chiến là năm năm sao?" Thần sắc của Tử Linh cũng trở nên ngưng trọng.

"Có thể nói như thế. Tuy nhiên khả năng lớn nhất chính là…" Ánh mắt của Hàn Lập lóe lên mấy cái, trong miệng thì thầm nói, thanh

âm nhỏ đến mức không thể nghe rõ.

Điều này khiến cho ba nữ tử ngẩn ra.

"Được rồi, không nói việc đó nữa. Trước khi khai chiến thực sự thì ai cũng không rõ ràng cả. Các ngươi chỉ cần chuẩn bị tốt sự tình cho chuyến đi Truy Ma Cốc là được. Đến lúc đó tất cả đều xem cơ duyên, có một số thứ không thể cưỡng cầu được." Hàn Lập lắc lắc đầu, cuối cùng lãnh đạm nói.

Tiếp theo Hàn Lập không đề cập gì đến chuyện Trụy Ma Cốc mà tò mò hỏi những chuyện trải qua mấy năm gần đây của Tử Linh và Mai Ngưng. Đồng thời ba nữ tử cũng rất hiếu kỳ muốn nghe chuyện Hàn Lập làm thế nào mà thoát được khỏi tay của Mộ Lan thần sư.

U hương nhàn nhạt dụ người cùng với dung nhan kiều diễm của ba nữ tử tự nhiên là một chuyện tình vô cùng tuyệt vời nên thời gian trôi qua cũng rất nhanh.

Khi Hàn Lập ngẩng đầu nhìn sắc trời thì thấy đã hơi muộn. Hắn liền đứng dậy, cáo từ ra về. Nữ tử họ Tống cũng muốn đi theo.

Tử Linh và Mai Ngưng tự nhiên tiễn hai người ra đến tận đầu sơn cốc.

Khi ly khai, Hàn Lập chú ý đến Mai Ngưng, thấy nàng vài lần muốn nói gì đó nhưng sau khi do dự, cuối cùng khẽ cắn đôi môi anh đào im lặng.

Nhìn dung mạo kiều diễm ửng đỏ của nàng, trong lòng Hàn Lập rung động, lại thấy Tử Linh bên cạnh như cười như không nhìn hắn cùng Mai Ngưng, Hàn Lập lại cảm thấy có chút xấu hổ. Hắn không dám chần chừ nữa, sau khi tạm biệt liền hóa thành một mảng thanh quang, bao lấy cả nữ tử họ Tống vào trong bay về phía Thiên Nhất thành.

Quyển 5: Danh Chấn Nhất Phương

------oOo------

Chương 751: Hóa diễm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dọc đường đi chỉ có hai người với nhau nhưng đoạn đầu Hàn Lập cùng nữ tử họ Tống không có nói gì.

Bất quá khi nhìn thấy Thiên Nhất thành phía xa xa thì nữ nhân này do dự một chút rồi đột nhiên hỏi:

"Hàn sư thúc, Trụy Ma Cốc này từ cổ chí kim có không biết bao nhiêu lão quái Nguyên Anh kỳ sau khi tiến vào đều không thể trở ra được. Tu sĩ Kết Đan kỳ như sư điệt tiến vào nếu thật sự có khả năng tìm được linh quả thì cũng không biết liệu có bình yên rời khỏi hay không?"

Vừa nghe lời này, Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, thanh quang quanh thân lóe lên một cái rồi giảm tốc độ phi độn xuống, sau đó kinh ngạc xoay đầu liếc mắt nhìn nữ nhân này một cái.

Nữ tử họ Tống tại lúc này lại hỏi như thế làm hắn có chút ngoài ý liệu.

Bất quá Hàn Lập im lặng một hồi rồi thản nhiên nói:

"Nếu chỉ lấy công pháp tu vi mà nói thì các ngươi tự nhiên còn kém xa so với các tu sĩ vào lấy bảo vật trước kia. Trong cốc mà gặp phải chuyện nguy hiểm thì cơ hội sinh tồn so với bọn hắn ít hơn nhiều cũng là sự tình rất bình thường. Bất quá nhiều tu sĩ sở dĩ biết nguy hiểm nhưng vẫn tiến vào trong cốc chung quy tám chín phần mười là do lòng tham làm mờ mắt. Nhiều tu sĩ Nguyên Anh kỳ như vậy vào cốc, không có khả năng không ai bình yên tới lúc lấy được một hai kiện bảo vật. Hơn phân nửa là thấy bảo vật thì động tâm, có được một kiện thì lại muốn có thêm kiện khác hoặc là tham tâm muốn tìm được linh dược có thể giúp bọn họ kéo dài tuổi thọ hoặc là có thể trong thời gian ngắn đột phá cảnh giới. Do đó mạo hiểm đi qua mấy chỗ hiểm địa thì việc gặp

chuyện không may chỉ là sớm hay muộn mà thôi."

"Sư thúc nói như vậy thì chúng ta đi vào cũng đồng dạng là cửu tử nhất sinh sao?" Nữ tử họ Tống nhíu mày có chút lo lắng hỏi.

"Nếu không có phương pháp nhập cốc cùng lộ tuyến an toàn thì đương nhiên là cửu tử nhất sinh. Trước kia nhiều tu sĩ như vậy, trừ Thương Khôn Thượng Nhân ra có mấy người đã thoát được. Nếu không có một trong hai điều kiện này thì ta căn bản sẽ không suy nghĩ về vấn đề nhập cốc. Nếu vậy thì đâu phải tìm bảo mà là tự sát. Các ngươi mặc dù tu vi thấp một chút nhưng chỉ cần không có lòng tham, trước đó lại đã tìm hiểu rõ ràng vị trí của Linh Chúc quả, sau khi vào cốc đi thẳng đến chỗ linh quả thì vận khí cũng không quá xấu, cơ hội đắc thủ tự nhiên là có. Đương nhiên Trụy Ma Cốc được xưng Thiên Nam đệ nhất hung địa nên cho dù chuẩn bị đầy đủ cũng vẫn có thể gặp nguy hiểm. Nếu Linh Chúc quả dễ lấy như thế thì Quỷ Linh Môn vốn đã biết việc này cũng chẳng chờ đến bây giờ mới động thủ. Cử động vào Trụy Ma Cốc lấy bảo vật của bọn họ hiện nay hơn phân nửa là do thấy Nam Lũng Hầu cũng có phương pháp nhập cốc, sợ bị đối phương đoạt hết bảo vật trong cốc nên mới không thể không mạo hiểm thử một lần. Chỉ sợ phương pháp nhập cốc của bọn họ có tính nguy hiểm không nhỏ." Hàn Lập do dự một chút rồi nói ra suy đoán của mình.

"Nếu sư thúc đoán được phương pháp nhập cốc của Quỷ Linh Môn không ổn thì sao vừa rồi lại..." Nữ tử họ Tống nghe thấy Hàn Lập nói vậy, trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên vẻ kinh ngạc, có chút giật mình.

"Như thế nào lại không nói cho Tử Linh các nàng đúng không? Chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng ta có tâm tư gì khác sao?" Hàn Lập khóe miệng khẽ nhếch, mỉm cười hỏi.

"Không dám! Sư điệt không hoài nghi gì ý tứ của sư thúc cả." Nữ tử họ Tống cả kinh vội vàng nói.

"Yên tâm! Ngươi trong lòng có điều hoài nghi cũng là chuyện bình thường. Bất quá, ta sở dĩ cũng không nói ra những lời này không phải là có ác ý gì. Bởi vì nếu nói ra thì có lẽ đối với ngươi cùng

Mai Ngưng còn hữu dụng nhưng đối với Tử Linh mà nói thì hơn phân nửa là không có hiệu quả gì. Phải biết rằng, Tạo Hóa đan cố nhiên là trân quý dị thường nhưng đối với tu sĩ Kết Đan kỳ mà nói lại có chút lãng phí. Mai Ngưng không nói vì nếu phục dùng đan dược này nàng sẽ có có cơ hội lớn tiến vào Kết Đan Kỳ, điều này cũng đáng giá. Dù sao sau khi tiến vào Kết Đan kỳ thọ mệnh kể ra cũng thêm được hơn trăm năm nhưng ngươi cùng Tử Linh chỉ là Kết Đan sơ kỳ, tư chất cũng không phải như nhau, không dùng đan dược này thì hơn phân nửa là có thể bình yên đột phá chướng ngại tiến vào Kết Đan trung kỳ. Dùng đan dược này chỉ là tránh cho hai người đỡ mất trăm năm thời gian tham ngộ. Một bên là tốn trăm năm thời gian tu luyện, một bên là muốn mạo hiểm tiến vào Trụy Ma Cốc, nguy hiểm không biết thế nào. Lựa chọn như thế nào hoàn toàn là do quan điểm của mỗi người mà thôi. Sư điệt lựa chọn như thế nào ta không rõ ràng lắm nhưng Tử Linh thì hơn phân nửa là muốn tiết kiệm trăm năm thời gian nên mới mạo hiểm vào cốc. Nàng không muốn làm một tu sĩ Kết Đan kỳ, nếu có thể tiết kiệm trăm năm khổ tu thì cơ hội tiến vào Nguyên Anh Kỳ sẽ không ít." Hàn Lập nói tới đây, trên mặt lộ ra thần sắc thâm ý sâu sắc.

"Ý tứ của sư thúc là Tử Linh đạo hữu tâm chí kiên định, một lòng muốn trở thành tu sĩ Nguyên Anh kỳ cho nên nguy hiểm dù lớn nàng cũng sẽ tiến vào cốc." Nữ tử họ Tống thì thầm nói, trên mặt ẩn hiện vẻ cổ quái.

"Không sai. Chính là ý tứ này. Trải nghiệm của Tử Linh cùng ngươi và Mai Ngưng thật có chút bất đồng. Nàng từng mấy lần bị tu sĩ cường đại uy hiếp qua, thậm chí ngay cả môn phái do mẫu thân nàng truyền lại cũng bị thế lực khác chiếm lấy. Sau này mặc dù trốn ra được và nàng không hề nói với ai về những chuyện như thế nhưng ta lại như có như không cảm ứng được tâm chí truy cầu sự cường đại của nàng bây giờ có lẽ lớn hơn nhiều so với người bình thường." Hàn Lập ngẩng đầu nhìn ráng chiều đỏ hồng ở phía xa xa, ôn lại một ít chuyện cũ.

Tiếp theo khiến nữ tử họ Tống ngạc nhiên là Hàn Lập tựa hồ lại muốn nói nhiều, thanh âm bỗng nhiên to lên.

"Nếu trong cốc thật sự có Linh Chúc quả, ta hơn phân nửa đồng

dạng cũng muốn đi một chuyến. Dù sao tu vi đến Nguyên Anh Kỳ, muốn tiến thêm một tầng là chuyện muôn vàn khó khăn. Nếu không nắm bắt được cơ hội đó, nói không chừng cả đời vẫn phải dậm chân ở Nguyên Anh Sơ Kỳ. Nhưng trước khi vào Trụy Ma Cốc ta cũng không muốn nói mấy lời vô dụng làm gì. Nếu thật sự phải đi Trụy Ma Cốc thì ta sẽ nói cho các ngươi sự hung hiểm của chuyến đi này thêm lần nữa và sẽ chỉ ra chỗ không ổn trong phương pháp nhập cốc của Quỷ Linh Môn. Tuy nhiên tất cả chỉ là ta suy đoán như vậy. Nói không chừng Quỷ Linh Môn đã sớm nghiên cứu phương pháp nhập cốc, so với Thương Khôn Thượng Nhân càng thêm hoàn thiện. Việc này cũng không phải không có khả năng, vì vậy đây là cũng là một trong những nguyên nhân khiến ta không có lập tức nói ra suy đoán trong lòng."

Nữ tử họ Tống nghe vậy, im lặng không nói gì nhưng trong đôi mắt sáng lại lộ ra vẻ hiểu

"Được rồi! Những lời này nguyên bản ta không nghĩ sẽ nói cho ngươi nghe nhưng nếu đã hỏi thì ta cũng muốn nói thêm một vài điều. Ngươi bây giờ nếu đi tới Thiên Nhất Thành thì chuyện chính yếu trước mắt là giữ cho mình sống sót sau trận đại chiến này, đấy mới là việc cấp bách. Nếu vận khí xui xẻo, trong đại chiến gặp chuyện không may thì việc Trụy Ma Cốc tự nhiên không cần phí tâm làm gì. Ta cũng vậy thôi, trở lại Thiên Nhất Thành là sẽ không quan tâm đến chuyện này nữa." Nói xong những lời này, Hàn Lập khóe miệng hiện ra một tia tự giễu.

"Đa tạ sư thúc chỉ điểm!" Nữ tử họ Tống nghe Hàn Lập nói vậy, trong lòng liền rùng mình, nói lời cảm tạ.

"Chưa nói tới cái gì chỉ điểm. Việc này không cần ta nói thì chính ngươi suy nghĩ một chút cũng sẽ minh bạch thôi. Được rồi, vào thành thôi, trời sắp tối rồi!" Hàn Lập khoát tay chặn lại, thần sắc lạnh nhạt nói.

"Dạ, sư thúc!"

Thanh sắc độn quang lần nữa tăng lên tốc độ cao nhất bay về phía trước nhằm hướng cửa thành.

Trong một gian mật thất, bên ngoài thiết hạ tầng tầng cấm chế, Hàn Lập đang khoanh chân ngồi ở giữa, tay cầm năm sáu thanh cự kiếm dài, đang chau mày nhăn trán suy nghĩ.

Trên thân kiếm đang có ngọn hỏa diễm màu xanh tím quái dị đang cháy, đó chính là Tử La Thiên Hỏa của Hàn Lập cùng Thanh sắc đăng diễm.

Ngày ấy sau khi từ chỗ Tử Linh trở về, trong mấy ngày Hàn Lập bị Lữ Lạc lôi kéo đi gặp mấy vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ có giao tình tốt với Lạc Vân Tông.

Ngày xưa cho dù hắn muốn gặp một tu sĩ có tu vi Nguyên Anh kỳ như thế cũng là một việc cực kỳ khó khăn nhưng mấy ngày nay, Hàn Lập đã tiếp xúc với hơn mười người. Đây cũng có thể nói là thể nghiệm khó gặp.

Những tu sĩ đó tự nhiên biết danh tiếng Hàn Lập nên cũng không dám chậm trễ, tiếp đón rất chu đáo. Thậm chí trong đó có mấy vị, Hàn Lập thấy trò chuyện có chút hợp ý.

Nhưng sau đó Hàn Lập lập tức tìm một tĩnh thất, bắt đầu xử lý hậu hoạn của cuộc chiến Hoàng Long Sơn ngày đó. Đăng diễm (lửa đèn) kia thủy chung vẫn ở bám trên Thanh Trúc Phong Vân Kiếm thiêu đốt không ngừng.

Thanh Trúc Phong Vân kiếm vẫn vô sự cho tới hôm nay tất cả đều nhờ vào Tử La Thiên Hỏa áp chế.

Thanh sắc đăng diễm này không biết là loại ma diễm gì, uy lực kinh người không dưới Tử La Thiên Hỏa của Hàn Lập. Hiện nay mặc dù bị Hàn Lập dựa vào số lượng miễn cưỡng chế trụ nhưng làm thế nào để luyện hóa nó thì đúng là một chuyện đau đầu.

Nếu không giải trừ hỏa diễm này thì chẳng những Thanh Trúc Phong Vân Kiếm không có cách nào vận dụng mà cả Kiềm Lam Băng Diễm cùng Tử La Thiên Hỏa cũng không có cách nào dễ dàng thi triển tấn công địch.

Điều này khiến Hàn Lập không thể nào chịu đựng được.

Hiện giờ ánh mắt Hàn Lập chớp động nhìn chằm chằm vào mấy thanh kiếm, suy ngẫm trong chốc lát.

Một lát sau, hắn ném thanh cự kiếm vào không trung, nhấc tay đánh ra một đạo pháp quyết màu xanh lên nó.

Nhất thời thanh cự kiếm bay quanh một vòng, phát ra tiếng vù vù và hóa thành hơn mười khẩu phi kiếm nhỏ.

Thần niệm Hàn Lập khẽ động, đại bộ phận phi kiếm hóa thành thanh mang trực tiếp bắn vào trong cơ thể, chỉ có một thanh phi kiếm xoay ngang chậm rãi hạ xuống trước mặt Hàn Lập. Hàn Lập nhìn hỏa diễm xanh tím trên thân kiếm, hai mắt nhíu lại rồi đột nhiên hé miệng phun ra một đạo hỏa diễm màu tím trực tiếp lên thanh phi kiếm.

Nhất thời tử diễm trên thân kiếm đại thịnh, áp chế thanh diễm.

Sau đó Hàn Lập sử dụng pháp quyết thúc giục tử quang bức thanh diễm ra khỏi phi kiếm. Một lúc sau đã tử diễm đã chậm rãi dồn thanh diễm đến đầu kiếm, hóa thành một đoàn thanh quanh nhỏ bằng hạt đậu.

Thấy vậy sắc mặt Hàn Lập liền lộ ra vẻ ngưng trọng.

Hắn hít sâu một hơi, mười ngón tay bắn ra không ngừng, từng đạo pháp quyết màu sắc khác nhau đánh vào thân kiếm.

Nhất thời uy thế của tử diễm trên thân kiếm dưới sự thúc giục của pháp quyết tăng lên, hình thành từng làn sóng hung hăng tấn công thanh quang.

Thanh diễm tại mũi kiếm chỉ còn lại một điểm đặt chân, lung lay không ngừng, tựa hồ tùy thời có thể tắt ngấm đi.

Nhưng một lát sau, điểm thanh quang này lại dần dần khôi phục phát ra ánh sáng chói mắt.

Mặc cho tử diễm chèn ép thế nào đi nữa, thanh diễm tựa hồ như được sinh ra ở mũi kiếm, bất tử bất diệt.

Hàn Lập trong mắt hiện lên một tia lo âu, thôi động pháp quyết trong tay càng nhanh hơn.

Lại qua một hồi lâu, mắt thấy tình hình không có chút cải thiện, sắc mặt hắn đã có chút khó coi.

Sau khi đánh giá sau tình hình một chút, ánh mắt Hàn Lập lóe lên hàn quang, cánh tay phất lên.

Nhất thời năm ngón tay rồi kể cả bàn tay tất cả đều bị bao trùm trong một tầng tử diễm chói mắt.

Tiếp theo Hàn Lập không chút khách khí, năm ngón tay hợp lại trực tiếp bóp chặt lấy thanh diễm.

------oOo------

Chương 752: Lôi châu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Năm ngón tay của Hàn Lập hành động vô cùng chính xác, điểm thanh quang chợt lóe lên rồi bị tử diễm bao vây.

Nhưng Hàn Lập chỉ cảm thấy đầu ngón tay chợt mềm nhũn rồi một cỗ lực lượng thật lớn từ điểm thanh diễm truyền ra, năm ngón tay bị kình lực mạnh mẽ đẩy văng ra.

Hàn Lập hoảng sợ một trận nhưng tâm niệm nhất động, bàn tay chợt chộp vào hư không một cái, tử diễm trên tay tiếp tục trùm xuống phía dưới.

Quang hoa đại thịnh, thanh diễm tiếp tục bị tử quang bao vây vào bên trong.

Hàn Lập cánh tay vẫn không nhúc nhích, tử diễm trên năm ngón tay tỏa ra ánh sáng chói mắt, ánh sáng xanh, tím giao hòa biến ảo, lúc mờ lúc tỏ.

Sau khi duy trì động tác này liên tục hơn một khắc thời gian, Hàn Lập nhẹ thở dài một hơi rồi tay rung lên, năm ngón tay mở ra, tử diễm trên tay trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh.

Sau đó hắn nhìn thanh diễm vẫn đang trong suốt như cũ, trên mặt lộ ra một tia cười khổ.

Loại đăng diễm cổ quái này còn khó chơi hơn so với suy đoán ban đầu của hắn. Tử La Cực Hỏa mặc dù có thể chống lại nhưng muốn luyện hóa nó thì tựa hồ lực bất tòng tâm.

Nghĩ như vậy, Hàn Lập sau khi đánh giá lại tình hình một chút thì nâng tay nhẹ nhàng điểm về phi kiếm trước người.

Âm thanh sấm nổ trầm thấp bỗng nhiên vang lên, trên phi kiếm chợt bắn ra một đạo kim hồ chói mắt.

Đạo kim hồ này sau khi xuất hiện thì trong nháy mắt nổ tung, hóa thành vô số đạo kim ti nhỏ chụp xuống thanh diễm.

Kết quả thanh quang chợt lóe, vô số kim ti kia như đá ném xuống hồ, một đi không trở lại, tất cả đều bị ngọn lửa nhỏ như hạt đậu hấp nạp không còn một mảnh. Rồi lập tức quang hoa màu xanh đại thịnh, thanh diễm đã phình to ra tương đương cỡ quả trứng gà.

Thấy tình hình này, lam quang ở sâu trong đồng tử Hàn Lập chớp động không thôi, hắn đang nhìn cảnh thanh diễm hấp nạp kim hồ chằm chằm, thần sắc âm tình bất định.

Yên lặng không biết qua bao lâu, cuối cùng Hàn Lập thở phào một hơi, lam mang trong mắt tiêu tán nhưng trên mặt lại hiện lên vẻ do dự.

Một lát sau hắn khẽ lắc đầu, đã xác định chủ ý trong lòng. Hắn hé miệng hướng về phía phi kiếm hút một cái, tử diễm trên thân kiếm trong nháy mắt hóa thành một đạo ánh sáng màu tím bay vào trong cơ thể của Hàn Lập, không còn sót lại gì cả.

Không có Tử La Cực Hỏa áp chế, thanh diễm trên thân kiếm bành trướng lên khắp thanh phi kiếm. Vì nó liên quan đến tâm thần nên Hàn Lập kêu lên một tiếng đau đớn, thanh khí trên mặt chợt lóe, hiện ra một tia đau đớn.

Nhưng Hàn Lập bất chấp thân thể đau đớn, mười ngón tay liên tiếp nhắm vào phi kiếm, thanh mang chớp động, hơn mười đạo kiếm khí rời tay bắn ra.

Cũng như kim hồ do Ích Tà Thần Lôi biến thành, thanh sắc kiếm khí vừa tiếp xúc với thanh sắc đăng diễm thì tất cả đều bị hút vào bên trong, biến mất vô ảnh vô tung.

Nhưng Hàn Lập đối với việc này lại như không thấy. Linh lực trong cơ thể vận chuyển không ngừng, từng đạo từng đạo kiếm khí như thiêu thân lao vào lửa, đánh về phía thanh diễm.

Pháp lực của hắn tiêu hao một cách nhanh chóng.

Thanh diễm sau khi hấp thu rất nhiều kiếm khí thì giống như được bồi bổ, tán phát khí thế cường đại hơn.

Không lâu sau hóa thành một quả cầu lửa màu xanh chói mắt, rực cháy ngay trước mặt Hàn Lập.

Lúc này, pháp lực trong cơ thể Hàn Lập đã tiêu hao hơn một phần ba.

Nhưng nhìn sự bành trướng của hỏa cầu, Hàn Lập ngược lại lại cười rộ lên.

Kiếm khí trên tay tạm dừng, hắn đưa tay ngoắc về phía phi kiếm trong thanh diễm một cái.

"Phốc!" một tiếng, cây Thanh Trúc Phong Vân Kiếm dễ dàng thoát khỏi thanh diễm, sau khi xoay quanh một cái thì bắn vào trong tay Hàn Lập.

Hàn Lập cúi đầu xem một chút, thấy thanh phi kiếm trên tay lộ ra vẻ trong suốt dị thường, thanh diễm không còn sót lại chút gì, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ tươi cười.

"Quả nhiên không sai! Thanh diễm kia mặc dù thần diệu vô cùng nhưng hiển nhiên năng lực cắn nuốt linh lực chỉ có hạn. Do hấp nạp Thanh Nguyên kiếm khí quá nhiều nên đã bị điều khiển ngược lại." Hàn Lập mỉm cười lẩm bẩm nói một câu.

Tiếp theo hai tay hắn hợp lại, quang mang chợt lóe, phi kiếm đã nhập vào lòng bàn tay, không còn thấy bóng dáng nữa.

Lúc này Hàn Lập mới nhìn thanh sắc hỏa cầu trước mắt, nhẹ nhàng điểm một cái, đem thần thức xâm nhập vào trong đó.

Thanh sắc hỏa cầu rung lên rồi từ từ di động, thanh quang lúc tỏ lúc mờ chớp động không thôi.

Hai hàng lông mày của Hàn Lập nhíu lại, dùng thần niệm thôi thúc.

Chỉ thấy thanh sắc hỏa cầu bắt đầu rung động không thôi nhưng sau một lúc lâu thì nghiêng nghiêng ngả ngả bay đi hơn một trượng.

Thấy tình hình này, Hàn Lập sờ sờ cằm, hơi trầm ngâm.

Uy lực của thanh diễm này vô cùng to lớn. Nếu bỏ đi thì tự nhiên có chút lãng phí. Lúc này mặc dù nó đã hấp thu nhiều Thanh Nguyên kiếm khí nên bị hắn miễn cưỡng điều khiển nhưng rõ ràng bởi vì công pháp không đúng nên việc khống chế căn bản không thể như ý. Dù sao loại hỏa diễm này cũng chưa trải qua luyện hóa nên rất khó sai khiến như Kiền Lam Băng Diễm cùng Tử La Cực Hỏa được.

Hàn Lập cau mày, nhìn thanh sắc hỏa cầu chằm chằm đánh giá rồi đột nhiên vươn một tay đặt lên Túi Trữ Vật bên hông.

Bạch quang chớp động rồi một khúc xương nhỏ trắng như ngọc cùng một cái tiểu bình màu vàng nhạt đồng thời xuất hiện ở trong tay.

Đúng là ngọc giản ghi lại công pháp Huyền Âm Kinh và pháp khí mà trước kia hắn đã dùng để hút tinh hồn yêu thú.

Hắn mở nắp bình, bên trong bay ra một đoàn hắc khí.

Hàn Lập đưa năm ngón tay chộp về phía hắc khí, nhất thời hắc khí bắn tới lòng bàn tay sau đó thần niệm hắn khẽ động, đoàn âm hồn khí này lập tức bắn về phía khúc xương.

Nhất thời khúc xương đang trắng bỗng biến thành đen rồi rời ra khỏi tay, ẩn ẩn phát ra hàn khí.

Hàn Lập thấy vậy liền đưa thần thức đắm chìm vào trong, nhanh chóng xem nội dung Huyền Âm Kinh và bắt đầu đọc nhanh như gió để tìm kiếm cái gì đó.

Khi thần thức Hàn Lập xem đến ba chữ *"Âm Hỏa Lôi"* thì trong lòng hắn rất vui mừng, tốc độ đọc chậm đi một chút rồi bắt đầu tỉ mỉ xem xét nội dung.

"Âm Hỏa Lôi" nghe thoáng cái tên tựa hồ bình thường không có gì kỳ lạ nhưng trên thực tế uy lực của vật này trong Huyền Âm Kinh tuyệt không dưới Thiên Đô Thi Hỏa.

Bất quá, nó cũng không phải là cái gì ma đạo bí thuật mà chỉ là một loại phương pháp luyện chế lôi châu, giống như bảo vật *"Thiên lôi tử"* trước kia vậy.

Đương nhiên theo Huyền Âm Kinh giảng thuật thì Âm Hỏa Lôi này một khi luyện chế thành thì uy lực rất kinh người. Chỉ tính lực phá hoại mà nói thì thậm chí còn trên cả Thiên Đô Thi Hỏa.

Nguyên lý chỉ là đem một lượng lớn âm hỏa tinh thuần của Huyền Âm Đại Pháp áp chế thành một đoàn rồi trộn lẫn với một ít lôi điện chi lực cùng với một vài tài liệu khác, sau đó sử dụng thủ đoạn đặc thù để gia cố thêm.

Một khi đối địch chỉ cần ném ra, đồng thời kích nổ Âm Hỏa Lôi điện bên trong để trọng thương đối thủ.

Đáng tiếc là Lôi châu nếu dùng là mất, có nhiều hạn chế hơn nữa luyện chế rất phức tạp, không dễ thành công, ngoài ra chỉ có tu sĩ có thể thao túng linh lực Lôi thuộc tính mới có thể thực hiện.

Cho nên đừng nói Cực Âm lão quái, ngay cả Huyền Cốt Thượng Nhân cũng chưa bao giờ luyện chế loại châu này.

Ban đầu khi Hàn Lập thấy phương pháp luyện chế Âm Hỏa Lôi thì chưa chú ý nhiều. Hắn mặc dù có thể thao túng Ích Tà Thần Lôi nhưng cũng không rành Huyền Âm Đại Pháp nên tự nhiên chỉ đọc lướt qua và chỉ chọn tu luyện Âm Ma Trảm cùng vài loại bí thuật trong Huyền Âm Kinh mà thôi.

Hôm nay hắn cảm thấy đau đầu thanh sắc đăng diễm trước mắt nhưng đột nhiên lại nghĩ đến bí pháp luyện chế Âm Hỏa Lôi.

Nguyên bản muốn luyện chế Âm Hỏa Lôi phải tiêu hao một lượng lớn linh lực, hơn nữa tỷ lệ thành công không nhiều lắm và tu sĩ có thể điều khiển lôi điện cũng khá hãn hữu. Thế nên ở tu tiên giới ít có người luyện chế vật này. Mặc dù ngẫu nhiên có người luyện chế vài khỏa nhưng cũng bởi vì nó là loại dùng tất hết, không thể tái sử dụng nên vừa xuất hiện đã được dùng.

Hàn Lập đương nhiên không luyện Huyền Âm Đại Pháp nhưng với kiến thức cùng tu vi của hắn hôm nay đã không cần hoàn toàn dựa theo phương pháp ghi trên Huyền Âm Kinh nữa. Chỉ cần thay đổi phương pháp luyện chế Lôi châu một chút, lợi dụng thanh diễm có sẵn để luyện thành một loại Lôi châu khác thì cũng không tính là lãng phí.

Dù sao uy lực của thanh diễm không dưới Tử La Cực Hỏa nên nếu luyện chế thành Lôi châu thì có thể khẳng định tác dụng không thể kém Âm Hỏa Lôi nguyên bản.

Trước đây Hàn Lập đã từng có ý tưởng dùng Kiềm Lam Băng Diễm, thậm chí Tử La Cực Hỏa để luyện chế lôi châu nhưng bởi vì hắn luyện hóa được quá ít hai loại linh diễm này, dùng để đối địch còn không đủ nên thật sự không dám lãng phí. Cái ý niệm đó cũng chỉ chợt lóe qua trong đầu rồi biến mất.

Lúc này đối mặt với loại thanh diễm không có cách nào thu lấy hay tiêu diệt được thì việc đem luyện chế thành lôi châu đúng là một chủ ý tuyệt diệu.

Nếu được như vậy thì trong đại chiến sắp tới, nó cũng có thể trở thành vũ khí đối địch sắc bén.

Trong lòng đã định, Hàn Lập liền tìm kiếm một số thứ trong túi trữ vật.

Về phần tài liệu cần thiết để luyện chế Lôi châu, hắn đều có thể tìm được từ trên người. Những thứ này cũng không phải là cái gì vật phẩm quý hiếm gì mà chỉ là một số tài liệu mà vô luận luyện đan hay là luyện khí rất hay dùng đến, Hàn Lập luôn luôn chuẩn bị trước.

Sau đó hắn đem đồ vật nhất nhất bày ra trước mặt rồi nhìn hỏa cầu đang lấp lóe không ngừng, thần sắc ngưng trọng, hai tay giương lên.

Tiếng ầm ù vang lên, hai đạo kim sắc điện hồ đồng thời từ lòng bàn tay bắn ra, đánh về phía thanh sắc hỏa cầu.

Trong thính đường thuộc căn cứ của Lạc Vân Tông, Lữ Lạc đang bất động ngồi ở trên ghế, nét mặt không chút biểu tình.

Ở trước mặt hắn có vài tu sĩ Kết Đan kỳ Lạc Vân Tông đang đứng khoanh tay, hồng sam lão giả cùng nữ tử họ Tống cũng ở trong đó. Thần sắc bọn họ có chút lo âu.

"Đoạn sư điệt, Hàn sư thúc của các ngươi đã bế quan mấy ngày rồi?" Lữ Lạc đột nhiên hỏi.

"Khởi bẩm sư thúc, Hàn sư thúc đã tiến vào tĩnh thất hơn hai tháng, ta cùng Tống sư muội vẫn canh giữ ở bên ngoài nhưng chưa thấy sư thúc đi ra lần nào cả."

"Ừm! Khi Hàn sư thúc kết thúc bế quan thì các ngươi phải lập tức thông báo cho ta ngay. Dù sao đại chiến cũng sắp đến, phải chuẩn bị một chút. Chúng ta cũng không muốn quấy nhiễu hắn bế quan nhưng bây giờ nhân thủ Mộ Lan nhân tựa hồ đã đến đông đủ, bắt đầu rậm rịch muốn động thủ. Cao tầng của chúng ta đã tụ hội mấy lần và muốn mời Hàn sư thúc các ngươi đến tham gia nhưng đều bị ta lấy cớ trì hoãn. Nhưng bây giờ tam đại tu sĩ đang tề tụ Thiên Nhất Thành đã đồng dạng phát thiếp mời Hàn sư thúc các ngươi ngày mai gặp mặt. Hội nghị lần này chỉ có tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ được tham gia, qua đó có thể thấy bọn họ rất coi trọng Hàn sư thúc các ngươi. Nếu từ chối nữa thì thực là không tốt. Hơn nữa ta phỏng chừng, tụ hội lần này mới đưa ra quyết định cuối cùng về phương pháp ứng chiến. Lạc Vân Tông chúng ta nếu có người tham gia chắc chắn sẽ có nhiều chỗ tốt." Lữ Lạc thở dài, lẩm bẩm nói.

Nghe vị Lữ sư thúc nói thế, những người khác ở trong phòng đồng dạng đều cười khổ.

"Nhưng Hàn sư thúc bây giờ khẳng định là đang bế quan đến thời điểm mấu chốt, nếu tự nhiên quấy rầy thì có thể làm cho sư thúc thất bại trong gang tấc hay không?" Nữ tử họ Tống sau khi do dự một chút liền lo lắng nói.

"Cũng vì có băn khoăn nên Lữ sư thúc mới trì hoãn mãi nhưng tụ hội ngày mai nếu Hàn sư thúc vẫn không hiện thân sợ rằng những người khác...". Một tu sĩ trung niên có hai chòm râu nhỏ hai bên có chút chần chờ nói.

"Những người khác thì sao?"

Đang lúc này, từ ngoài thính đường đột nhiên truyền đến một câu, thanh âm không lớn nhưng cực kỳ rõ ràng, truyền thẳng vào tai mỗi người.

Vừa nghe lời ấy, vẻ mặt Lữ Lạc nhất thời trở nên vui mừng.

------oOo------

Chương 753: Vân Lộ lão ma

Nguồn: EbookTruyen.Net

Theo thanh âm, thân hình Hàn Lập đột nhiên xuất hiện ở cửa đại sảnh, thần sắc bình tĩnh, bộ dáng tiêu sái tiến vào.

"Hàn sư đệ, đệ cuối cùng cũng đã bế quan đi ra, thật sự là quá tốt!" Trong khi các tu sĩ khác khom người hướng Hàn Lập vấn an thì Lữ Lạc mặt tươi cười đứng dậy đón chào.

"Cũng không có hoàn toàn thành công. Đệ vốn định tiếp tục bế quan nhưng trong lòng vẫn canh cánh chuyện Mộ Lan nhân nên trước tiên ra xem một cái. Xem ra lần này vừa đúng lúc." Hàn Lập khẽ cười một tiếng, nói.

"Ha ha! Xem ra sư đệ cũng nghe được lời của mấy vị sư điệt nói vừa rồi. Nhưng gần đây người muốn gặp sư đệ thật đúng là không ít. Chuyện đó cũng không sao cả nhưng ngày mai tam đại tu sĩ tự thân cầm trịch khai mạc cao tầng tụ hội, Hàn sư đệ nhất định phải đi một chuyến. Dù sao Lạc Vân Tông chúng ta lần này đã xuất ra hơn phân nửa thực lực, ta cũng không muốn đệ tử bổn tông tổn thương quá lớn. Sư đệ nghe ngóng một chút xem người chủ sự lần này rút cuộc sẽ an bài như thế nào cho đại chiến lần này, cũng để cho sư huynh ta tính toán trong lòng một chút." Lữ Lạc mặt lộ vẻ ngưng trọng nói.

"Vâng, nếu đã biết việc này, ngày mai đệ sẽ đến dự. Từ lâu đệ đã ngưỡng mộ tam đại tu sĩ nên cũng rất chờ mong tụ hội ngày mai." Hàn Lập miệng đáp ứng nói.

Câu trả lời của hắn làm cho Lữ Lạc vô cùng cao hứng, tiếp theo hắn cùng Hàn Lập trò chuyện một chút về sự tình phát sinh hai tháng gần đây.

"Pháp sĩ bắt đầu phái người đánh mạnh vào mấy chỗ đại trận ở biên giới sao?" Nghe Lữ Lạc nói, Hàn Lập mặt mày nhăn nhó hỏi

kỹ lại.

"Không sai, kỳ thật đây mới là chuyện ba bốn ngày trước. Mặc dù không có tạo thành thương vong gì nhưng là điềm báo trước Mộ Lan nhân đã chuẩn bị xong." Vẻ tươi cười Lữ Lạc vội thu lại, trầm giọng nói.

"Mộ Lan nhân chuẩn bị rất nhanh. Vậy nhân thủ của chúng ta bây giờ sắp xếp như thế nào? Chắc cũng không kém chứ?" Ánh mắt Hàn Lập sau khi chớp động một chút, chậm rãi hỏi.

"Chúng ta cùng Mộ Lan nhân không quá giống nhau, mặc dù Mộ Lan pháp sĩ là do các bộ tộc tạo thành nên rất tạp loạn nhưng lại không giống Thiên Nam chúng ta có nhiều tông phái lớn nhỏ. Dựa theo đặc tính công pháp hoặc uy lực pháp bảo, thậm chí là mức độ tu vi lớn nhỏ để bố trình các tổ nhân thủ, mức độ phiền toái nhiều hơn so với địch thủ. Huống chi, bởi vì bọn họ đã dự tính xâm lấn nên sớm chuẩn bị từ lâu. Chúng ta bây giờ mới tập trung, đích xác chậm hơn một ít. Bất quá lần này tứ đại thế lực coi như đồng tâm nên tình huống bây giờ cũng khá ổn. Cho dù lập tức khai chiến cũng không phải là không có chiến lực." Lữ Lạc mở miệng giải thích.

"Nói như vậy, đại chiến sắp sửa diễn ra?" Hàn Lập sờ sờ mũi, thần sắc có chút âm trầm nói.

"Hơn phân nửa là không sai. Nếu không, tam đại tu sĩ cũng không tụ tập lại cùng nhau nhanh như vậy và vội vội vàng vàng triệu tập tụ hội ngày mai gồm có những tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ đứng đầu tại Thiên Nam chúng ta " Lữ Lạc thở dài, bất đắc dĩ nói.

Nghe Hàn Lập cùng Lữ Lạc – hai vị Lạc Vân Tông trưởng lão nghị luận, thần sắc của các tu sĩ khác trong sảnh bất giác nghiêm nghị hẳn lên.

Nhưng sau đó, Hàn Lập lại đột nhiên chuyển sang hỏi tình huống Lạc Vân Tông an bài đệ tử gần đây. Lữ Lạc cùng những người khác nhất nhất thông báo rõ ràng cho hắn.

Nghe nói đại bộ phận đệ tử Lạc Vân Tông đều bị phân tán vào các đội tu sĩ, cả ngày diễn luyện một số kỹ năng phối hợp tác chiến, Hàn Lập chỉ gật đầu không nói gì.

Loại an bài này thật ra là chuyện rất bình thường. Dù sao đây cũng không là chuyện tu sĩ đơn đả độc đấu. Cho dù tu sĩ mang thần thông lợi hại nhưng nếu đồng thời bị hàng ngàn hàng vạn tu sĩ có huấn luyện đồng loạt công kích thì cũng chỉ có nước ôm hận đương trường mà thôi.

Đương nhiên, nhìn chung tu sĩ cấp cao cũng không để bị cho mình rơi vào tình huống như thế. Nếu không bị đội ngũ tu sĩ vây khốn thì tu sĩ cấp cao hoàn toàn có thể sử dụng thần thông trong phạm vi lớn sát thương tu sĩ cấp thấp.

Cho nên có thể áp chế tu sĩ cấp cao của đối phương đồng dạng là chuyện rất trọng yếu.

Mà bây giờ tu sĩ cùng pháp sĩ đại chiến, tình huống cũng không sai biệt lắm.

Tu sĩ cấp cao cùng Mộ Lan thượng sư đấu pháp vô luận bên nào không đủ năng lực để áp chế đối phương thì không cần đánh cũng đã thua hơn phân nửa. Cho nên Hàn Lập miệng hỏi chuyện tình Lạc Vân Tông mà trong lòng lại đang suy đoán dụng ý chính thức của chuyện tam đại tu sĩ Thiên Nam triệu tập tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ.

Sợ rằng hội nghị lần này ngoại trừ việc an bài tu sĩ đại quân thì hơn phân nửa là muốn bố trí một ít sách lược đối phó cụ thể với Mộ Lan Đại Thượng Sư.

Hàn Lập nghĩ như vậy, trong lòng không khỏi cười lạnh.

Lần này hắn lợi dụng hai tháng thời gian, chẳng những đem thanh diễm trên Thanh Trúc Phong Vân Kiếm khu trừ sạch sẽ mà còn vận dụng Ích Tà Thần Lôi đem thanh diễm bị hỗn tạp thêm Thanh Nguyên kiếm khí cùng luyện chế được bảy, tám viên lôi châu. Về các phần khác thì do luyện chế thất bại mà tự tan mất.

Điều này làm cho Hàn Lập chứng kiến mà cười khổ không thôi.

Đây thực sự là một phương pháp diệt trừ thanh sắc đăng diễm tuyệt diệu.

Sau khi cùng mấy người này trò chuyện một lát, Hàn Lập cáo từ. Hắn rời đại sảnh, trở lại lầu các được đặc biệt chuẩn bị cho hắn để dưỡng thần.

Trong hai tháng vừa rồi, hắn ngày đêm không ngừng khu trừ thanh diễm rồi lại lập tức luyện chế lôi châu, thật sự mệt mỏi không ít.

Sáng hôm sau hắn thong dong đi đến khu vực trung tâm, không lâu sau đã lờ mờ nhìn thấy thạch điện thật lớn.

Bởi vì cả Thiên Nhất Thành đều được xây dựng tạm thời, cho dù đại điện nơi cao tầng tứ đại thế lực chuyên môn hội tụ cũng bình thường, có chút thô ráp. Ngoại trừ hơi cao hơn một chút so với nghị sự điện của Thiên Đạo Minh thì về mặt kiến trúc cơ hồ đều đúc từ một khuôn mà ra.

Bất quá tu sĩ thủ vệ có tu vi Kết Đan kỳ. Những người này vừa thấy Hàn Lập đi tới thì dùng thần thức đảo qua rồi lập tức bước tới chào đón.

Trong đó có một tu sĩ Kết Đan Kỳ, sau khi thi lễ mới cung kính nói:

"Xin tiền bối thứ lỗi, hội nghị hôm nay chỉ có tu sĩ có tu vi trên Nguyên Anh trung kỳ mới có thể tham dự được. Tiền bối là…"

"Cầm lấy!" Không chờ đối phương nói xong, Hàn Lập giương tay ném một khối ngọc giản màu trắng cho hắn.

Đúng là tín hàm (thư mời) hôm qua được chuyển tới.

"Nguyên lai là Hàn tiền bối. Vãn bối thất lễ. Mời tiền bối vào!" Tu sĩ thủ vệ dùng thần thức đảo qua ngọc giản, vẻ mặt nhất thời trở nên có lỗi, sau khi nói xong, thân hình liền tránh qua một bên.

Hàn Lập mỉm cười, đang muốn đi vào thì đột nhiên thần sắc khẽ động, thân hình dừng lại, quay đầu nhìn.

Chỉ thấy trên đường phố đang có hai người chậm rãi đi tới. Một trước một sau, một nam một nữ.

Nam tựa hồ chỉ có hơn hai mươi tuổi, một thân cẩm bào hoa lệ, da thịt trắng bóc, diện mục vô cùng tuấn mỹ. Từng cử chỉ giơ tay nhấc chân đều lộ ra vẻ phong lưu, tiêu sái.

Nhưng tới hơi gần một ít sẽ phát hiện ra người tuổi trẻ này ánh mắt chớp động lộ ra vẻ tang thương. Sâu trong khóe mắt ẩn hiện nếp nhăn không tương xứng với vẻ bề ngoài. Vì vậy lập tức làm cho người ta cảm giác người này tuổi tác phải già thêm khoảng mười tuổi.

Nhưng quỷ dị chính là, sau khi nhìn thấy người này thì người khác cảm giác đầu tiên trên người hắn có một cổ khí tức âm nhu khó miêu tả. Phảng phất như nữ giả nam trang, thật sự quỷ dị vô cùng.

Hàn Lập chỉ nhìn nam tử này trong nháy mắt nhưng trong lòng rùng mình. Mặt hiện lên một tia ngưng trọng.

Người nọ là một tu sĩ Nguyên Anh Trung Kỳ, chắc tới tham gia hội nghị. Xem vẻ ngoài yêu dị thì hơn phân nửa là tu sĩ ma đạo nhưng không biết của tông phái nào. Hàn Lập trong đầu đánh giá nhanh, sau đó ánh mắt lưu chuyển rơi lên người nữ tử đang bước phía sau.

"Di!" Hàn Lập có chút ngạc nhiên.

Đó là một nữ tử trẻ tuổi, xinh đẹp, mang bộ quần áo màu đỏ hồng, bước đi nhẹ nhàng, vóc người nổi bật vẻ thướt tha, thoạt nhìn vô cùng xinh đẹp động lòng người và tràn ngập vẻ phong tình.

Nhưng Hàn Lập sau khi thấy rõ khuôn mặt nữ tử kia thì lộ ra ánh mắt cổ quái nhưng rất nhanh hồi phục lại như thường, cười khổ.

Nàng ta chẳng phải là ai khác mà chính là Đổng Huyên Nhi.

Bây giờ không cần nói Hàn Lập cũng đã biết người đi trước thoạt nhìn như còn trẻ tuổi kia chắc chắn là lão quái vật, tu sĩ ma đạo đệ nhất tông Hợp Hoan Tông.

Đã nhiều năm không gặp, Đổng Huyền Nhi hôm nay tu vi đã đến Kết Đan Trung Kỳ, đối với linh căn không tốt lắm của nữ tử này mà nói thì có chút ngoài dự đoán.

Hàn Lập đứng ở trước cửa điện nhìn, tự nhiên cũng khiến cho nhóm tu sĩ Kết Đan kỳ giữ cửa cũng nhìn về phía hai người nọ.

Kết quả vừa thấy lão quái vật kia, nhóm tu sĩ này hơn phân nửa là sắc mặt trắng bệch, trong đó có một người còn lẩm bẩm nói:.

"Không nghĩ tới Hợp Hoan Tông Cổ lão ma cũng đến."

"Cổ lão ma?" Vừa nghe lời ấy, Hàn Lập nhất thời nhớ tới một người.

Hình như Hợp Hoan Tông ngoại trừ Hợp Hoan lão ma có tu vi Nguyên Anh Hậu Kỳ ra thì còn có một vị lão quái vật họ Cổ, danh khí cũng không nhỏ.

Người này trời sinh dị phú, âm dương đồng thể, tu luyện ma đạo công pháp tối đỉnh của Hợp Hoan Tông, am hiểu thải bổ chi đạo, tự xưng là *"Vân Lộ chân nhân"* nhưng người khác gọi lão là *"Vân Lộ lão ma"*

Lão ma này không biết là do công pháp tu luyện hay là bản tính háo sắc nên thường xuyên đuổi bắt người để thải bổ.

Vô luận tuấn nam hay mỹ nữ nếu hợp nhãn thì hơn phân nửa là không bỏ qua. Do đó lão tự nhiên đắc tội với không ít tông môn đại phái.

Nhưng vì tu vi của lão thật sự cao thâm khó lường, luôn luôn trốn tránh, lại có Hợp Hoan Tông làm hậu thuẫn nên người khác muốn truy bắt cũng không có cách nào. Hơn nữa người này cũng không phải là kẻ thích giết người, một khi thải bổ xong sẽ thả nạn nhân trở về. Sư môn trưởng bối của người bị hại cũng chỉ có thể tận lực giấu giếm chân tướng, nhắm mắt cho qua mà thôi.

Danh tiếng người này tại Tu tiên giới Thiên Nam thật sự khiến người khác sợ hãi.

Những tu sĩ trẻ tuổi khi nghe đến tên của lão thì chạy trốn trối chết, nếu biết có chạy cũng không thoát thì đều hoảng loạn, mặt không còn chút máu vì sợ bị lão nhìn trúng.

Chẳng lẽ tên trẻ tuổi kia chính là lão quái vật họ Cổ sao?

Hàn Lập mặc dù không sợ hãi lão nhưng trong lòng cũng nói thầm vài câu, cảm thấy có chút không thoải mái.

Trùng hợp chính là tên trẻ tuổi tuấn mỹ kia cũng chú ý tới Hàn Lập đang đứng ở trước cửa điện, hai mắt híp lại, đánh giá Hàn Lập từ phía xa vài lần rồi đột nhiên nhoẻn miệng cười, ẩn lộ ra một tia vũ mị.

Thấy vậy Hàn Lập chỉ cảm thấy sau lưng lạnh buốt, miễn cưỡng cười rồi ngoảnh đầu lại, cũng không chú ý tới vẻ kinh ngạc của Đổng Huyền Nhi khi gặp hắn, quay người bước vào đại điện.

Hắn không có ý muốn giao hảo gì với lão quái vật như thế cả.

"Sao thế? Ngươi biết hắn ta? Mới vừa rồi tim của ngươi đột nhiên đập nhanh hơn rất nhiều." Chậm rãi nhìn phía cửa điện, sau khi vừa thấy Hàn Lập thân ảnh biến mất, vẻ tươi cười trên mặt đột nhiên thu lại, nhìn Đổng Huyên Nhi phía sau thản nhiên hỏi.

------oOo------

Chương 754: Lão quái tề tụ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hắn là một người quen cũ, nhiều năm rồi chưa từng gặp qua. Vừa rồi đột nhiên nhìn thấy nên có chút giật mình." Thần sắc Đổng Huyên Nhi có chút kỳ quái nhưng ngoài miệng vẫn bình tĩnh trả lời.

"Người quen cũ? Hắn ta là tu sĩ Nguyên Anh Sơ Kỳ lại được tham gia tụ hội hôm nay, tướng mạo thoạt nhìn còn trẻ như thế thì hẳn là vị Lạc Vân Tông trưởng lão danh tiếng mới nổi lên gần đây. Lại nói tiếp người này cũng họ Hàn, hoàn toàn khớp với người mà ngươi nhắc đến trước kia. Chẳng lẽ là hắn sao?" Vân Lộ lão ma nghe thấy câu trả lời hậm hực của Đổng Huyên Nhi cũng không tức giận, ngược lại bất động thanh sắc hỏi. Tựa hồ như cùng với Đổng Huyên Nhi có quan hệ không phải tầm thường.

Đổng Huyên Nhi nghe lão ma nói thì sắc mặt hơi trắng bệch nhưng im lặng.

Hàn quang trong mắt Vân Lộ lão ma chợt lóe, sau khi hừ lạnh một tiếng thì cũng không hề hỏi tới nữa nhưng giữa chân mày hiện lên một tia âm độc.

Khi lão ma mang theo Đổng Huyên Nhi đến trước cửa điện, mấy gã Kết Đan Tu Sĩ trông cửa đều rất căng thẳng, chỉ dám hỏi qua loa một hai câu rồi vội vàng nhường lão đi qua. Đương nhiên Đổng Huyên Nhi thì không có cách nào tiến vào trong nên được một gã tu sĩ đưa đên chỗ khác tạm thời nghỉ ngơi.

Mà Hàn Lập sau khi đi vào cửa điện thì rất nhanh chóng nhìn thấy cửa vào chính điện, lúc này hắn liên gia tăng cước bộ.

Trong đại điện bố trí phi thường đơn giản, trừ một cây cột đá thật lớn ra thì chỗ trung tâm là một khoảng trống, cách mấy trượng lại đặt một chiếc ghế tinh xảo, tất cả có khoảng mười sáu, mười bảy cái gì đó.

Mà trên ghế đã có bảy, tám tu sĩ thần thái khác nhau đang ngồi.

Vừa thấy Hàn Lập tiến vào, có người lạnh lùng liếc mắt một cái, có người coi như không nhìn thấy, có người nhắm mắt dưỡng thần, bộ dáng mục hạ vô nhân.

Bất quá một người trong đó khi thấy Hàn Lập tiến vào thì lại lộ ra thiện ý tươi cười, nhìn Hàn Lập ngoắc tay nói:

"Hàn đạo hữu đã xuất quan rồi sao! Nếu không chê thì đến ngồi cạnh Long mỗ cho vui."

Người này đúng là chủ sự Thiên Đạo Minh - Long Hàm, trưởng lão của Loan Minh Tông.

"Đa tạ Long huynh!"

Hàn Lập không có chối từ, ngồi xuống cái ghế bên cạnh sau đó đánh giá qua mấy người đang ngồi một chút, tiếp theo ngồi ngay ngắn lẳng lặng không nói gì.

Một lát sau, thân ảnh Vân Lộ lão ma cũng hiện ra tại lối vào.

Hắn vừa thấy mọi người trong điện thì cười hắc hắc vài tiếng rồi đi tới một cái ghế trống, khệnh khạng ngồi xuống.

Cách đó không xa cũng có một lam bào lão giả đang ngồi. Người này một tay cầm một cái bình nhỏ màu xanh biếc, một tay cầm chén rượu màu trắng ngọc, không coi ai ra gì, tự đối ẩm một mình.

Vân Lộ lão ma sau khi ngồi xuống thì một cỗ hương phấn bỗng phiêu đãng tràn ngập khu vực phụ cận, nhất thời làm cho vị lão giả này ngửi thấy thì trừng mắt nhìn lão ma một cái rồi biểu lộ vẻ xúi quẩy.

Lão ma căn bản không thèm để ý đối với vẻ bất mãn của lão giả, ngược lại sau khi ánh mắt chớp động vài cái thì rơi vào Hàn Lập ngồi đối diện, một lần nữa cảm thấy hứng thú đánh giá hắn.

Lần này đến phiên Hàn Lập đứng ngồi không yên.

Hắn sau khi nhướng mày thì dứt khoát nhắm hai mắt lại, trên mặt không lộ ra vẻ gì nhưng trong lòng thì tự đánh giá mối quan hệ giữa lão ma cùng Đổng Huyên Nhi.

Năm đó Đổng Huyên Nhi bị thiếu chủ Hợp Hoan Tông bắt đi rồi gia nhập vào ma đạo. Lão ma này mặc dù có tiếng xấu nhưng chắc không hạ thủ đối với tông môn đệ tử. Hai người hẳn là có quan hệ khác.

Nếu không lão ma về đây tham gia tụ hội cũng sẽ không mang Đổng Huyên Nhi đi theo.

Ngay lúc Hàn Lập có chút hoang mang thì ngoài điện lục tục không ngừng có người tiến vào.

Những người này tự nhiên đều là tu sĩ Nguyên Anh Trung Kỳ. Bọn họ cùng người đến trước hoặc có nhận biết, hoặc có cừu oán không nhỏ. Kể từ đó, tiếng chào hỏi cùng châm chọc khiêu khích vang lên trong đại điện.

Lúc này Vân Lộ lão ma đã thu hồi ánh mắt khỏi người Hàn Lập.

Nhưng Hàn Lập vẫn như cũ, mí mắt không chút nhúc nhích. Hắn biết rằng trong đám tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ căn bản không quen ai nên tự nhiên không cần phải bắt chuyện với người nào cả.

"Toái Hồn đạo hữu! không nghĩ là ngươi cũng đến. Nghe nói Cửu Hồn bí công của đạo hữu đã tu luyện đến cảnh giới chí cao. Thật sự là một chuyện đáng mừng."

"Toái Hồn!" Tiếng bắt chuyện vang lên làm cho trong lòng Hàn Lập khẽ động, không nhịn được mở mắt ra.

Chỉ thấy tại cửa điện tiến vào một lão giả khô gầy, còn trong điện có một tu sĩ hắc bào đang nhiệt tình chào đón.

Lão giả sau khi ngẩn ra thì vẻ mặt lập tức tươi cười, tiêu sái bước đến.

"Sao vậy? Hàn đạo hữu trước kia đã gặp qua Toái Hồn Chân Nhân rồi sao?" Long Hàm ngồi một bên chú ý tới cử động của Hàn Lập, đột nhiên mỉm cười hỏi một câu.

"Không có! Hàn mỗ chỉ là nghe Trình sư huynh nhắc tới tên người này. Nghe nói thần thông của lão không nhỏ." Thần sắc Hàn Lập không thay đổi nói, không đề cập đến chuyện mình ngày đó tại Việt Quốc đã từng đánh chết môn hạ của Toái Hồn.

"Ha ha! Việc này cũng khó trách. Ta nhớ kỹ Trình trưởng lão đã từng cùng người này giao thủ và thua thiệt một chút nên tự nhiên là có ấn tượng sâu sắc. Nhưng với thanh danh của Hàn đạo hữu bây giờ thì không cần phải kiêng kỵ nhưng trong số các tu sĩ Nguyên Anh Trung Kỳ có một người Hàn đạo hữu tốt nhất đừng nên trêu chọc đến. Người này là tu sĩ mà ngay cả tam đại tu sĩ Thiên Nam gặp phải cũng cảm thấy đau đầu." Long Hàm sau khi mỉm cười nói, còn chỉ điểm thêm cho Hàn Lập.

"Có thể làm cho tam đại tu sĩ đau đầu? Có người như vậy tồn tại ư?" Hàn Lập nhíu mày, khẽ giật mình.

"Đương nhiên là có. Người này đã từng cùng Chí Dương đạo hữu trong tam đại tu sĩ giao thủ, mặc dù thiếu chút nữa mất mạng nhưng đã trọng thương Chí Dương đạo hữu, hơn nữa lại có thể thoát thân. Cho nên người này cơ hồ được công nhận là một tồn tại ngay sau tam đại tu sĩ. Chỉ là người này luôn luôn độc lai độc vãng, việc đại sự pháp sĩ xâm lấn lần này, có thể khiến cho hắn đến hay không thì cũng chưa rõ. Nếu không, đây cũng là một trợ thủ đắc lực." Long Hàm cẩn thận giải thích nói.

"Có thể đánh trọng thương tu sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ! Người này thật ghê gớm nhưng không biết vị cao nhân này là ai, hẳn là danh khí không nhỏ a!" Hàn Lập tò mò hỏi.

"Tên của người này khẳng định đạo hữu đã từng nghe nói qua. Đó chính là Thiên Hận Lão Quái, Hàn đạo hữu chắc thấy rất quen

phải không!" Long Hàm vừa cười vừa nói.

"Thiên Hận Lão Quái! Danh tiếng lão đích xác đã sớm như sấm bên tai." Hàn Lập cười khổ một tiếng khẽ nói, trong đầu nhất thời nghĩ đến chuyện đã phát sinh khi hắn giả trang thành tu sĩ cấp thấp tại Thánh Thụ cấm địa.

Lúc đó gian tế chính ma lưỡng đạo cũng vô cùng kiêng kỵ đối với Thiên Hận lão quỷ.

"Bất quá trong các tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ thì tựa hồ hiền khang lệ (vợ chồng – damap) Long huynh mới tương xứng với tồn tại ngay sau tam đại tu sĩ mới đúng!" Hàn Lập nháy nháy đôi mắt, cười đùa nói.

Nhưng Long Hàm nghe lời ấy thì lại lắc đầu.

"Ta cùng Phượng Băng mặc dù có chút thần thông nhưng nếu đơn đả độc đấu thì có đến tám chín phần không phải là đối thủ của người này. Đương nhiên nếu hai người liên thủ mà nói thì đó lại là chuyện khác." Long Hàm nghiêm mặt nói.

Hàn Lập nghe vậy cười, đang muốn nói cái gì đó thì đột nhiên cảm thấy có người nhìn mình chăm chú, ánh mắt có chút băng hàn âm trầm, tựa hồ không có hảo ý.

Sự cảnh giác trong lòng Hàn Lập xuất hiện, nét mặt không chút thay đổi, chỉ khẽ xoay đầu nhìn về phía có ánh mắt kia.

Đó là một lão giả có râu mép dài, cực kỳ xa lạ, mang bộ trang phục màu xanh.

Lão giả thấy ánh mắt Hàn Lập nhìn đến thì hàn quang trong mắt thu liễm lại, mặt không chút thay đổi nhìn đi chỗ khác, làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra cả.

Nhưng Hàn Lập không vì vậy mà bỏ qua, ngược lại ánh mắt chớp động nhìn người này chầm chầm thật lâu.

"Sao? Hàn đạo hữu không biết người nọ?" Long Hàm tự nhiên

chú ý, khẽ cười hỏi.

"Nghe ý tứ Long huynh thì tựa hồ tại hạ phải nhận a hắn." Trong lòng Hàn Lập có vài phần buồn bực hỏi.

"Người này là Đông Môn Đồ - đại trưởng lão Ngự Linh Tông, nắm giữ đại quyền ở Ngự Linh Tông. Ta mặc dù không giao hảo với hắn nhưng nghe nói hắn cùng Cốc Song Bồ có quan hệ rất tốt, cơ hồ tình như thủ túc. Mà đạo hữu lại chỉ ra Cốc Song Bồ là gian tế Mộ Lan nhân rồi tiêu diệt. Bởi vì chứng cớ đầy đủ nên hắn không nói gì được nhưng khẳng định là rất bất mãn với đạo hữu. Sau này đạo hữu phải cẩn thận một chút." Long Hàm thâm ý sâu sắc dặn dò một câu.

Hàn Lập nghe vậy, khẽ vân vê mũi, vẻ mặt cười khổ, ngoài miệng cuống quít cảm tạ.

Chỉ sau một khắc thời gian ngắn ngủi, phần lớn số ghế trong điện đã có người ngồi.

Lại nói tiếp cũng buồn cười, không biết là cố ý hay do vô tình mà tu sĩ ma đạo cơ hồ ngồi hết phía bên phải còn tu sĩ chính đạo thì chiếm cứ các ghế bên trái.

Chỉ có tu sĩ Thiên Đạo Minh cùng Cửu Quốc Minh tựa hồ là không để ý gì cả, chỉ tùy ý ngồi xuống.

Trong nhóm tu sĩ này Hàn Lập nhận biết được một người quen cũng ngồi ở trong đó. Đó chính là tu sĩ họ Huống của Nghê Hàng Trai. Lão vừa lúc ngồi bên phía ma đạo, nhìn thấy Hàn Lập nhìn lại thì mỉm cười.

Hàn Lập tự nhiên gật đầu chào hỏi một chút.

Lúc này Long Hàm bên cạnh truyền thanh chỉ cho Hàn Lập biết hai tu sĩ khác thuộc Thiên Đạo Minh. Một phụ nhân sắc mặt nhợt nhạt, dung mạo bình thường và một lão giả bộ dáng sầu khổ.

Hàn Lập liếc mắt nhìn hai người này một cái, đem tướng mạo bọn họ ghi tạc trong lòng.

Lúc này không biết có phải là do có nhiều người nên thần sắc của những người đang ngồi rất ngưng trọng, không có ai nói chuyện, đàm luận gì cả, toàn bộ đều lạnh lùng đánh giá những người khác.

Những người này cơ hồ đều là nhân vật đứng đầu một phương ở Thiên Nam, bây giờ lại tụ tập hết đến đây thì dù biết nhau hay không, ai ai cũng sinh ra các loại tâm tư cùng ý nghĩ.

Trong những người này, Hàn Lập được xem như là một tồn tại cực kỳ đặc thù.

Với thần thức cường đại của mấy lão quái vật kia cộng thêm việc Hàn Lập không cố ý che dấu nên cơ hồ các ánh mắt khi đảo qua trên người Hàn Lập thì đều biết được tu vi nông sâu của hắn và tất nhiên là biết hắn là nhân vật nào.

Dù sao danh tiếng của Hàn Lập trong nửa năm gần đây nổi lên như cồn, thanh danh hiển hách. Mấy lão quái vật kia không thể không nghe nói đến.

Mà Hàn Lập thì nhắm mắt, ngồi tại chỗ, không nhìn bất kỳ ai cả, lấy bất biến ứng vạn biến.

Đang lúc không khí trong điện trở nên vô cùng yên lặng, thậm chí có chút ngưng trọng thì từ cánh cửa một bên đại điện, rút cuộc có ba người trước sau đi ra.

Nguyên bản nhóm lão quái đang yên lặng nhìn người khác đều thu hồi lại ánh mắt, nhìn về phía đó.

Một gã hắc bào (áo đen) đại hán, một vị lục phát (tóc xanh) lão giả, một vị đạo sĩ lưng giắt trường kiếm.

Thần sắc Hàn Lập như thường nhưng trong lòng lại nổi sóng. Ba người này chính là Tam đại tu sĩ. Hơn ngàn năm qua, cả Thiên Nam chỉ có ba tu sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ nên những người khác mặc dù biểu tình khác nhau nhưng đại đa số đều giống Hàn Lập, cùng bất động thanh sắc nhìn về phía ba người kia và chờ bọn họ mở miệng nói chuyện.

------oOo------

Chương 755: Sinh tử đổ chiến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ba người này chậm rãi đi tới trung tâm đại điện, sóng vai dừng lại.

Người đứng ở chính giữa là hắc bào đại hán tướng mạo có chút dữ tợn, lạnh lùng mở miệng:

"Ba người chúng ta là ai thì chắc không cần giới thiệu. Cho dù có người không nhận ra chúng ta thì bây giờ cũng đã biết rồi. Tụ hội lần này do ba chúng ta chủ trì, có ai có ý kiến gì khác không?"

Thanh âm hắc bào đại hán cực kỳ băng hàn, lời vừa dứt thì bỗng nhiên một cỗ khí thế cường đại từ trên người toát ra, theo sau linh áp thật lớn đè xuống cả gian đại điện. Các tu sĩ đang ngồi cảm ứng được linh khí ba động thâm bất khả trắc thì sắc mặt khẽ biến.

Nhưng Hàn Lập không những kinh hãi bởi vì pháp lực cường đại của người này mà trong lòng còn kinh ngạc.

Từ ma khí âm hàn trên người, Hàn Lập khẳng định vị này là Hợp Hoan lão ma nhưng bộ dáng của lão mà này thật sự không giống như trong tưởng tượng của hắn. Tuy là Đại trưởng lão Hợp Hoan Tông nhưng công pháp thoạt nhìn lại như ma công của Quỷ Linh Môn!

Do Hàn Lập không biết Đại trưởng lão Hợp Hoan Tông từ xưa đến nay đều được xưng là Hợp Hoan lão ma. Mặc dù công pháp hắc bào đại hán tu luyện cùng với ma công Hợp Hoan Tông quan hệ không lớn nhưng vẫn không thể không mang danh hiệu đó.

Lúc này những người khác đều cảm nhận được sự đáng sợ của đại hán nên trong lòng tuy có chút không quá thoải mái nhưng cũng không ngu xuẩn đến mức nhảy ra khiêu chiến với quyền uy của tam đại tu sĩ.

Trong lúc nhất thời cả gian đại điện trở nên yên tĩnh không tiếng động, coi như đồng ý với lời nói vừa rồi của Hợp Hoan lão ma.

"Tốt! Nếu không có ý kiến gì, vậy không cần nói dông dài, vòng vo nữa và trên thực tế cũng không có thời gian để nói nhảm. Ngay buổi sáng hôm nay, Mộ Lan nhân đã phái sứ giả tới đưa ra Khiêu chiến thư. Nói là nếu không đáp ứng điều kiện của bọn họ thì bảy ngày sau tại biên giới sẽ quyết một trận tử chiến." Hắc bào đại hán mặt không chút thay đổi nói.

"Khiêu chiến thư?"

"Bảy ngày sau?"

"Điều kiện gì?"

Chúng tu sĩ một trận dao động.

" Lời vừa rồi của Dịch huynh là thật. Đây là chiến thư của đối phương. Chư vị đạo hữu xem trước một lần rồi sau đó chúng ta tái thương nghị đối sách. Mặc dù đại chiến sớm hơn một chút so với dự tính của chúng ta nhưng lấy thần thông của mọi người đang ngồi ở đây, chẳng lẽ lại sợ người Mộ Lan sao?" Đạo sĩ lưng giắt kiếm khẽ cười một tiếng, bình tĩnh nói.

Thanh âm mặc dù không lớn nhưng khi tiến vào trong tai mọi người thì lại giống như gió xuân thổi qua, bỗng nhiên làm cho mọi người lập tức tâm bình khí hòa.

Các tu sĩ khác trong lòng cả kinh, dao động lập tức bị dẹp yên nhưng có người thấp giọng nói thầm một câu.

"Tĩnh Tâm quyết của Thái Chân môn quả nhiên là có chút môn đạo!"

Nghe lời nói tựa hồ không quá tâm phục, trung niên đạo sĩ nọ tựa hồ như không nghe thấy, ngược lại lấy từ trong áo bào ra một khối ngọc giản, tiện tay vứt cho một lão giả mặc áo bào màu xám đối diện, mỉm cười nói:

"Đây là Khiêu chiến thư của Mộ Lan nhân, đạo hữu trước tiên hãy xem một chút!"

Lão giả sau khi ngẩn ra thì không nói gì, đưa tay cầm ngọc giản, dùng thần thức đảo qua nội dung bên trong, sắc mặt bỗng nhiên trở nên âm trầm, sau đó khuôn mặt lạnh lùng đem ngọc giản trực tiếp ném cho người bên cạnh.

Người nọ sau khi tiếp nhận ngọc giản cũng tò mò dụng tâm thần lướt qua một cái, sắc mặt cũng nhăn nhó.

Lúc chúng tu sĩ đang truyền nhau Khiêu chiến thư, Hàn Lập lại đánh giá đạo sĩ cùng thanh sam lão giả nọ.

Đạo sĩ này ước chừng hơn bốn mươi tuổi. Da dẻ trắng hồng, ngũ quan đoan chính nho nhã, làm cho người ta vừa nhìn đã sinh hảo cảm, chính là Chí Dương thượng nhân của Thái Chân môn thuộc Chính Đạo minh.

Về phần thanh sam lão giả nọ từ bề ngoài mà xem thì thật sự rất bình thường, vô luận quần áo trang phục hay là tướng mạo khí khái, cũng không có chút nào đặc thù. Duy nhất làm cho Hàn Lập lưu tâm chính là mười ngón tay để móng dài. Những móng tay kia thoạt nhìn cực kỳ sắc bén, lóe lên quang mang màu tím đen, thật sự rất bắt mắt.

Người này tự nhiên là Ngụy Vô Nhai - Đại trưởng lão của Cửu Quốc Minh.

Ngụy Vô Nhai tựa hồ cảm nhận được ánh mắt Hàn Lập, khẽ liếc mắt nhìn hắn một cái, sau khi đối mắt thì biểu tình lộ ra một tia ngoài ý muốn, mỉm cười.

Hàn Lập có chút xấu hổ, đồng dạng cười đáp lễ nhưng trong lòng không khỏi thầm nghĩ nếu người này biết quan hệ của mình với Nam Cung Uyển thì không biết còn có thể cười được không.

Ngay lúc Hàn Lập đang tự đánh giá thì Long Hàm bên cạnh đã xem xong ngọc giản được người khác đưa tới, biểu tình trở nên không tốt, ném cho Hàn Lập.

Thấy thần sắc của mấy người phía trước cũng như vậy, Hàn Lập có chút tò mò.

Lúc này vẻ mặt hắn bình thường, đem tâm thần đắm chìm vào trong ngọc giản. Một hồi lâu sau Hàn Lập chau mày, thu hồi thần thức, yên lặng đem ngọc giản giao cho một vị tu sĩ khác.

Không bao lâu ngọc giản đã được xem hết một lượt. Sắc mặt mỗi một người thoạt nhìn đều không được tốt lắm. Thậm chí có một hai người sau khi xem hết, không thể nhẫn nại, hừ lạnh một tiếng.

"Chư vị đạo hữu đã xem xong chiến thư rôi, không biết có ý kiến gì không?" Chí Dương thượng nhân của Thái Chân môn như cười như không, hỏi một câu.

"Khẩu khí thật lớn! Đem một nửa Thiên Nam nhường cho bọn hắn. Bọn hắn tưởng rằng dễ thắng chúng ta lắm sao?" Một vị tu sĩ sắc mặt âm lệ, thân mặc cẩm bào (áo gấm) lạnh lùng nói.

"Không sai! Cái gì bảo là bỏ ra một chút đất đai thì có thể hóa giải can qua. Bọn họ nghĩ rằng chúng ta không biết sao rằng Mộ Lan nhân bây giờ chỉ là chó chạy nhà tang thôi sao! Sợ rằng không cần chúng ta cùng bọn họ quyết chiến, chỉ cần cầm cự một chút là có thể đem bọn họ sát t!." Một lão giả đầu to, mặt lộ vẻ gian trá nói.

"Lỗ đạo hữu, ngươi nói lời này là có ý tứ gì? Có phải là do Thiên Huyễn Tông các ngươi nằm sâu trong Thiên Nam nên không thèm để ý đến chết sống của các tông môn chúng ta? Kéo dài chiến tranh đối với Thiên Huyễn Tông các ngươi đương nhiên chẳng can hệ nhưng đối với căn cơ của tông môn chúng ta thì phải làm sao bây giờ?" Một gã đại hán ngăm đen ngồi bên lão già béo phì mặt lộ vẻ bất thiện nói.

"Ta cũng không phải là vì mọi người suy nghĩ sao? Tông môn thì có thể tái kiến nhưng người chết thì không cách nào sống lại được." Lão giả béo phì không sợ chút nào, nghiêng nhìn một cái rồi thản nhiên nói.

" Hừ! Ngươi nói nghe dễ dàng quá. Nếu buông bỏ vài quốc gia của chúng ta thì tại sao tu sĩ chúng ta phải thay ma đạo các ngươi ngăn cản pháp sĩ đại quân, chúng ta dứt khoát đem cả tông môn di chuyển đến Thiên La Quốc các ngươi thì không phải là sẽ không chết một ai sao." Lại có một người lạnh nhạt nói.

"Các ngươi…"

"Đủ rồi, chuyện có hay không kéo dài chiến tranh đã sớm quyết định rồi, không cần thảo luận nữa. Bây giờ việc chúng ta phải làm là ứng phó pháp sĩ đại quân Mộ Lan nhân như thế nào, không phải nghe các người tranh cãi!" Hắc bào đại hán nghe đến đó, sắc mặt trầm xuống, đột nhiên quát lớn vài câu.

Ba người này vừa thấy vị Hợp Hoan lão ma mở miệng, mặc dù trong lòng không phục nhưng không dám nói gì.

Dù sao trong tu tiên giới đều lấy thực lực nói chuyện.

"Kỳ thật chuyện tranh chấp của ba vị đạo hữu căn bản không cần thiết vì chúng ta đã sớm tính toán qua. Lấy khí thế của pháp sĩ đại quân lần này, việc kéo dài chiến tranh căn bản là không có khả năng. Nếu không tập trung hơn phân nửa lực lượng của Thiên Nam thì căn bản không có cách nào ngăn cản thế công của đối phương. Chỉ bằng vào lực lượng một tông phái hay một quốc gia thì sợ rằng vừa giao chiến đã lập tức hỏng mất. Đến lúc đó tám chín phần mười lực lượng bị tiêu hao chính là chúng ta cho nên trận này phải đánh. Hơn nữa nhất định phải đem đánh bại Mộ Lan nhân, ở đây tuyệt đối không có cái gì gọi là may mắn cả." Sắc mặt của Chí Dương thượng nhân cũng ngưng trọng nói.

Vừa nghe thế, các tu sĩ khác sau một trận thì thầm liền an tĩnh trở lại.

"Bất quá Mộ Lan nhân rút cuộc làm cái trò quỷ quái gì vậy? Đánh thì đánh, vì sao còn muốn trước tiên tiến hành đổ chiến (cuộc chiến có tính chất đánh cược – damap) gì đó? Hơn nữa còn muốn cược to nữa chứ. Nhiều tài liệu quý trọng như vậy cho dù là đại tông đại phái cũng không thể có được. Không phải tư nguyên tu

luyện của Mộ Lan thảo nguyên thiếu thốn sao?" Vị Đông Môn Đồ Ngự Linh Tông đột nhiên ánh mắt chớp động, hỏi một câu.

"Cái này thì ta biết, Mộ Lan thảo nguyên xác thực tư nguyên thiếu thốn nhưng cũng chỉ là tương đối mà thôi. Linh thạch, quặng mỏ và một ít nguyên liệu thường dùng so sánh với số lượng pháp sĩ khổng lồ mà nói thì đích xác là không nhiều lắm. Nhưng tài liệu hi hữu thì Mộ Lan thảo nguyên lại không hề ít, thậm chí có vài loại so với Thiên Nam chúng ta lại giàu có hơn. Có thể xuất ra nhiều tài liệu như thế cũng không có gì phải ngạc nhiên." Tu sĩ kia tựa hồ biết rất nhiều về người Mộ Lan nên giải thích.

"Hóa ra là vậy! Nhưng bọn hắn nếu đã tự tin như thế thì nhất định có thể thắng cuộc. Trong trận đổ chiến đó trừ tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ ra thì mọi người còn lại đều có thể tham gia. Một lần đánh cuộc lại gồm mười trường chiến đấu sinh tử. Chẳng lẽ bọn họ cho rằng tu sĩ chúng ta đều là tép riu hết hay sao?" Đông Môn Đồ chậm rãi nói, trên mặt hiện ra vẻ trầm tư.

Những tu sĩ đang ngồi đây, ai ai cũng là hạng người suy tính sâu xa, tự nhiên biết Mộ Lan nhân đưa ra đổ chiến này khẳng định là có chút quỷ quái hoặc là ám hàm quỷ kế gì đó nên đều tự đánh giá xem trong đó có gì không ổn hay không.

Hàn Lập cũng có chút nghi hoặc khó hiểu.

Trong Khiêu chiến thư đã nói rất rõ ràng. Đổ chiến lần này là do song phương cử hành trước mặt hai bên nên không có khả năng thi triển thủ đoạn ám toán gì. Hơn nữa tu sĩ xuất chiến cũng trực tiếp mang theo tài liệu đánh cuộc vào tỷ thí. Người thắng có thể trực tiếp lấy Túi Trữ Vật của đối phương.

Duy nhất có chút kỳ quặc là trong Khiêu chiến thư nói rất rõ ràng là mười trận đổ chiến này phải đồng thời cử hành, hơn nữa tu sĩ cho dù bại cũng không được đào tẩu, chỉ có thể chết trận đương trường mà thôi vì thế đổ chiến sẽ tiến hành trong một không gian bị phong bế. Mà bình chướng này thì do song phương phái người bố trí, trong thời gian tiến hành đổ chiến cũng đồng thời phái người giám sát sự vận hành của pháp trận để ngừa đối phương động tay động chân.

"Mặc kệ Mộ Lan nhân có quỷ kế gì, việc này đối với chúng ta tựa hồ cũng là một cơ hội không tồi. Nếu có thể tiêu diệt mấy pháp sĩ cao cấp trước khi đại quân giao chiến thì khẳng định sẽ có lợi không ít đối với chúng ta."

"Hừ, sợ rằng chủ ý của bọn Mộ Lan nhân cũng giống như của người đó!"

Một vị tu sĩ sau khi chần chờ liền mở miệng nói nhưng lập tức có một tu sĩ khác cười lạnh phản bác.

"Việc này cần gì phải nghĩ nhiều. Mộ Lan nhân muốn đổ chiến thì nhưng căn bản là không nhất thiết phải như vậy. Bảy ngày sau chúng ta vẫn dựa theo an bài của chính mình, không tiếp nhận đổ chiến. Như vậy đối phương dù bày ra quỷ kế gì đi chăng nữa cũng bị phá giải hết." Lời này đúng là do vị tu sĩ họ Huống của Nghê Hàng Trai nói.

"Tuy Huống đạo hữu nói rất phải nhưng đáng tiếc là đổ chiến lần này chúng ta phải tham gia và không thể không thắng!" Chí Dương thượng nhân thở dài, có chút bất đắc dĩ ứng lời.

"Sao? Thượng nhân nói lời này là có ý tứ gì. Chúng ta không thể bị bọn Mộ Lan dắt mũi được!" Lão giả họ Huống nhướn mày, có chút bất mãn nói.

Trong mấy lão quái còn lại cũng có vài người gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với lời này.

------oOo------

Chương 756: Lợi dụ

Nguồn: EbookTruyen.Net

*"Ba người bọn ta đương nhiên biết được bên trong có điều không ổn. Những lần tấn công trước người Mộ Lan đã bắt đi không ít tu sĩ làm tù binh. Trong đó tu sĩ của Cửu Quốc Minh chiếm đại đa số nhưng đệ tử của các đại tông phái khác cũng không ít. Theo như vị sứ giả đó cho biết thì có khoảng hơn một ngàn người."*Chí Dương thượng nhân thần sắc âm trầm nói.

*"Xin đạo hữu chỉ giáo cho? Chẳng lẽ nếu chúng ta không tiến hành đổ chiến thì bọn họ sẽ giết tù binh hay sao? Vậy thì người của Mộ Lan không sợ chúng ta dùng thủ đoạn khác trả thù hay sao chứ?"*Lão giả họ Huống thất kinh thốt ra.

*"Theo như lời của vị sứ giả đó nói thì không đề cập đến việc giết tù binh nhưng nói rõ sẽ cấp cho chúng ta một cơ hội. Trong mười ván đổ chiến, ngoại trừ những tài liệu đánh cuộc ra thì còn kèm theo một trăm tu sĩ tù binh. Chỉ cần chiến thắng thì những tu sĩ đó mới có thể được thả ra!"*Chí Dương thượng nhân tiếp lời nói.

Vừa nghe xong, tất cả các tu sĩ trong đại điện chỉ biết nhìn nhau.

Vừa nghe thì số lượng hơn một ngàn tu sĩ này dường như không nhiều, ngoài ra tu vi bọn họ cũng không cao. Trong đó tu sĩ cấp thấp chiếm hơn phân nửa cho nên không sợ bị đối phương lợi dụng để uy hiếp. Nhưng mà nếu như có ai đó nói không muốn ra tay cứu bọn họ thì lập tức người đó sẽ trở thành mục tiêu bị chỉ trích.

Phải biết rằng những tu sĩ đó cũng không tính là gì cả nhưng bọn họ lại đại biểu cho rất đông các gia tộc cùng với tông phái nhỏ khác. Đặc biệt trong đó có không ít tu sĩ vì ngăn chặn thế công, kéo dài thời gian chuẩn bị cho các thế lực Thiên Nam mà bị người Mộ Lan bắt đi làm tù binh. Nếu như không chịu cứu thì chỉ sợ rằng trận chiến chưa bắt đầu thì sĩ khí đại quân đã giảm, tu sĩ cấp thấp nản lòng và bọn họ sẽ không toàn tâm, toàn lực chiến đấu.

"Thật không thể nào nghĩ ra bọn người Mộ Lan có thể đưa ra quỷ kế như vậy. Những lần xâm nhập trước đây rất ít khi bọn họ dùng tới mưu kế, nhưng lần này xuất thủ lại âm độc. Biết rõ là không ổn nhưng chúng ta vẫn phải nhảy vào chứ biết làm sao bây giờ!" Long Hàm thở dài, đồng ý nói.

Long Hàm đã nói như thế thì những người còn lại sao không hiểu được. Trong lòng bọn họ cũng thấy bất đắc dĩ, thầm mắng đối phương thực xảo trá.

"Xem ra mọi người cũng đã hiểu rõ. Lần đổ chiến này không đánh không được. Bất kể đối phương có dụng ý gì, chúng ta cũng phải đả bại pháp sĩ nếu không sĩ khí của đại quân sẽ bị đả kích không nhỏ. Hơn nữa nhìn qua phương thức đổ chiến mà đối phương đưa ra thì chắc bọn họ sẽ không động thủ động cước gì đâu, hơn phân nửa chính là có chủ ý khác. Cho nên lần này tham gia đánh nhau các vị đạo hữu cũng không cần phải lo lắng đến việc bị ám toán. Nếu có gì không ổn, chúng ta sẽ trực tiếp ra tay ngăn cản. Đương nhiên do đây là tử chiến nên việc nguyện ý xuất thủ hay không hoàn toàn để các vị đạo hữu tự nguyện tham gia. Ba người bọn ta cũng không cưỡng ép." Chí Dương thượng nhân sau khi đưa ánh mắt đảo qua mọi người ở trong đại điện liền trịnh trọng nói.

"Tự nguyện?" Khi nghe xong, mọi người đều âm thầm cười lạnh, ánh mắt loé lên nhưng không ai nói gì cả.

Ở đây chẳng ai là thằng ngốc cả! Đừng nói cuộc chiến này có nhiều chỗ quỷ quái, dù cho không có thì cũng không ai nguyện ý đi tử chiến. Dù sao tu luyện tới cảnh giới này thì người nào cũng đã trải qua khoảng thời gian dài cả trăm năm khổ tu mới có thể đạt được. Vì vậy không thể đưa thân mình vào chỗ hiểm nguy. Hàn Lập cũng vậy, thần sắc hắn lạnh nhạt, im lặng không nói gì. Hắn cũng không ngại vì cuộc chiến lần này mà xuất ra một chút sức lực nhưng phải trong trường hợp không nguy hiểm tính mạng mới được. Nhớ tới cuộc chiến lần trước ở Hoàng Long sơn, thiếu chút nữa thì cái mạng nhỏ của hắn đã chầu trời rồi, vì vậy hắn không muốn mạo hiểm thêm lần nữa.

Nhìn thấy sắc mặt của mọi người như vậy, sắc mặt Hợp Hoan lão ma trở nên âm trầm, hừ một tiếng, vừa nghe đã thấy lạnh buốt thấu xương làm cho sắc mặt các tu sĩ đang ngồi trong điện khẽ động nhưng vẫn chẳng có ai đứng dậy cả.

Chí Dương thượng nhân thấy vậy liền lắc đầu, trên mặt lộ ra một tia bất đắc dĩ. Còn hai mắt của Ngụy Vô Nhai thì nheo lại, vẫn im lặng, không biết đang nghĩ về vấn đề gì.

Thấy vậy Chí Dương thượng nhân cũng không muốn tình hình khó xử này kéo dài thêm, lão mở miệng nói tiếp:

"Ba người chúng ta trước khi đến đây đã thương lượng với nhau một chút. Cuộc chiến này thực sự có chút nguy hiểm. Cho nên tu sĩ xuất chiến nếu thắng lợi thì chiến lợi phẩm sẽ thuộc về người đó, xem như là đền bù. Không biết ý kiến chư vị đạo hữu như thế nào? Hơn nữa theo ta được biết, ở đây có mấy vị đạo hữu hiện tại đang thiếu một vài loại tài liệu trân quý, đã tìm kiếm khắp nơi nhưng không có. Ba người chúng ta dù sao cũng có một chút tích lũy nên có thể đáp ứng được cho một số vị đạo hữu."

Chí Dương thượng nhân nói xong lời này, ánh mắt đảo qua một số người trong đại điện, trong đó dĩ nhiên có cả Hàn Lập.

Hàn Lập trong lòng liền giật mình, có chút nghi hoặc khó hiểu.

Những tu sĩ khác cũng vậy, trên mặt đều cùng lộ ra vẻ kinh nghi. Mặc dù đạo sĩ nói ra một điều kiện rất dụ người, khiến cho đại đa số đều rung động nhưng nhất thời cũng cũng không có ai đáp ứng tham gia đổ chiến cả.

Nhưng vào lúc này, Ngụy Vô Nhai – người từ đầu tới giờ không nói lời nào, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Toái Hồn Chân Nhân, môi khẽ mấp máy, dường như đang truyền âm nói gì đó.

Toái Hồn chân nhân nguyên bản đang cúi đầu liền biến sắc, trên mặt lộ ra vẻ cả kinh rồi sao đó lại xuất hiện ra ánh mắt vừa mừng vừa sợ.

Sau khi nghe thêm vài câu, Toái Hồn Chân Nhân miệng không mở ra nhưng môi lại máy động, rõ ràng là đang bàn bạc với Nguỵ Vô Nhai.

Được một lát sau, vẻ mặt của Toái Hồn Chân Nhân có chút do dự, sắc mặt âm trầm bất định.

Cùng lúc đó, hắc bào đại hán cũng truyền âm báo cho Cổ lão ma.

Thần tình của Cổ lão ma từ lúc đi vào đại điện cho tới giờ đều ra vẻ bất cần, nhưng vừa nghe vị Đại trưởng lão của bổn tông truyền âm tới, lập tức nhíu mày, sắc mặt có chút âm trầm. Không biết đại hán đã nói gì với hắn nữa.

"Tốt, chỉ cần Nguỵ đạo hữu giữ đúng lời hứa thì bổn chân nhân cũng sẽ mạo hiểm một lần xem thế nào?" Toái Hồn Chân Nhân sau khi suy nghĩ một hồi, cuối cùng cung nói ra quyết định của mình.

Những người khác vừa nghe xong liền giật mình.

Nhưng vào lúc này, Vân Lộ lão ma cũng mở miệng nói:

"Nếu Toái Hồn đạo hữu đã tham gia thì mặc dù tại hạ bất tài nhưng cũng muốn thử một phen. Nhiều loại tài liệu trân quý như vậy mà không lấy thì thật sự có phần đáng tiếc!" Lão ma cười lạnh nói nhưng trên mặt lại ẩn hiện một tia bất mãn, dường như trong lòng không được hài lòng cho lắm.

Những tu sĩ khác liếc mắt nhìn nhau một cái, mặc dù không nói gì nhưng trong lòng rất kinh hãi.

Không cần biết hai người kia bị thuyết phục như thế nào nhưng những người còn lại đều cảm thấy thấp thỏm bất an.

Sau đó từng người từng người trong số tam đại tu sĩ tiếp tục truyền âm thêm với vài người nữa. Sau khi nghe xong phần lớn mọi người ở đây hoặc vui hoặc lo, đáp ứng tham gia đổ chiến. Chỉ có hai người lạnh nhạt lắc đầu từ chối mà thôi.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, trong đầu xuất hiện một loạt suy nghĩ. Nhưng đột nhiên hắn nghe Chí Dương thượng nhân truyền âm tới bên tai.

"Hàn đạo hữu, nghe nói đạo hữu đang đi tìm một số lượng lớn Canh Tinh, không biết việc này có thật không?"

Hàn Lập đã mơ hồ đoán được nhưng vừa nghe xong, trống ngực không khỏi đập liên hồi. Việc hắn nhờ Thiên Đạo Minh đi tìm Canh Tinh cũng không phải là điều gì bí mật. Đối phương biết được không có gì là kỳ quái cả.

*"Không sai, thực sự là Hàn mỗ đang muốn tìm một ít Canh Tinh để luyện chế pháp bảo. Chẳng lẽ Chí Dương đạo hữu có lượng lớn loại tài liệu này?"*Hàn Lập ổn định tinh thần, bất động thanh sắc hỏi.

"Ha ha! Hàn đạo hữu đoán không sai, ta cùng với Ngụy đạo hữu có trong tay không ít Canh Tinh, số lượng hẳn là đủ cho đạo hữu sử dụng. Hàn đạo hữu có hứng thú tham gia lần đổ chiến này hay không?" Chí Dương thượng nhân cười cười nói.

"Tại hạ muốn đánh giá xem số lượng Canh Tinh có đủ như tại hạ cần không. Lúc đó mới có thể nói đến việc tham chiến." Hàn Lập trầm ngâm một chút, không trả lời dứt khoát.

Chí Dương thượng nhân mỉm cười đáp ứng.

Vì vậy chỉ trong một thời gian ngắn đã có năm người đồng ý tham gia đổ chiến, còn lại thì giống như Hàn Lập, muốn suy nghĩ rồi mới đưa ra câu trả lời cuối cùng nhưng như vậy cũng đã làm cho ba người Chí Dương thượng nhân hài lòng.

Lúc này bọn họ cũng không còn truyền âm nói chuyện với những người khác nữa mà bắt đầu bố trí công việc cụ thể để đối phó với đại quân pháp sĩ.

Ngồi ở trong sảnh, nghe mấy lão quái vật thảo luận với nhau về chuyện thực hư của đại quân pháp sĩ cùng với việc vận dụng trận kỳ và các loại khí cụ bày trận, đưa ra cách ứng phó đối với Linh thuật đại trận của pháp sĩ nhưng tâm tư của Hàn Lập lúc này đã ở trên chín tầng mây, chỉ nghĩ tới chuyện Canh Tinh mà thôi.

Thật lòng mà nói, Hàn Lập đối với uy lực của bổn mạng pháp bảo là Thanh Trúc Phong Vân Kiếm không thực sự hài lòng.

Điều này không phải là do bộ phi kiếm của hắn kém hơn bổn mạng pháp bảo của các tu sĩ khác mà là vì đối thủ của hắn hoặc cực yếu, hoặc cực mạnh. Yếu thì không cần phải nói, hắn chẳng phải đụng đến phi kiếm để giết người mà chỉ sử dụng Thanh Nguyên kiếm khí cũng đủ hạ gục đối phương. Còn mạnh thì tu vi của địch thủ khi nào cũng cao thâm hơn hắn rất nhiều, lúc này phi kiếm lại có chút vô dụng.

Nhưng khi nhìn thấy Đại Canh Kiếm Trận - loại thần thông cuối cùng của Thanh Nguyên Kiếm Quyết được ghi trên bản công pháp kia thì Hàn Lập mới hiểu được sự đáng sợ của việc phối hợp Thanh Trúc Phong Vân Kiếm với Thanh Nguyên Kiếm Quyết. Chỉ cần hắn thi triển một phần nhỏ của tuyệt chiêu này thôi thì cũng đã đủ sức đánh với tu sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ một trận rồi.

Còn về phần Hư Thiên Đỉnh, mặc dù được Ngân Nguyệt khoe khoang rất nhiều nhưng uy lực thực tế như thế nào thì trước khi được nhìn thấy tận mắt, hắn thủy chung vẫn rất hoài nghi.

Bởi vậy Đại Canh Kiếm Trận chính là đại thần thông để hắn đứng vững trong Tu tiên giới về sau.

Cho nên hắn phải kiếm được thật nhiều Canh Tinh, nếu không thì không thể nào tế luyện kiếm trận được.

Còn việc có thực sự tham gia vào trận đánh này hay không, hiện tại Hàn Lập cũng chưa có chủ ý. Sau khi ngẫm nghĩ kỹ, hắn quyết định trước hết xem đối phương có thể đưa ra bao nhiêu Canh Tinh. Nếu số lượng lớn, giúp hắn có hy vọng luyện chế được Đại Canh Kiếm Trận thì việc tham gia đổ chiến cũng không phải là không được.

Chỉ cần đối thủ không phải là Mộ Lan đại thần sư thì hắn chẳng cần sợ bất kỳ ai. Cho dù địch nhân có quỷ kế thì với uy lực của

Phong Lôi Sí và Tử La Cực Hỏa, chỉ khơi khơi có cái trận pháp bảo hộ, sao có thể giam hãm được hắn.

Sau khi đã quyết định xong, tâm tình của Hàn Lập liền dịu xuống, bắt đầu chăm chú lắng nghe nghị luận của các tu sĩ.

Lần tụ họp này diễn ra trong khoảng một canh giờ. Tam đại tu sĩ lấy Chí Dương thượng nhân làm chủ, Hợp Hoan lão ma thì lâu lâu lại bổ sung một ít, còn Ngụy Vô Nhai thì trầm mặc rất ít khi lên tiếng, tổng cộng từ đầu tới giờ hắn chỉ nói có mấy câu mà thôi.

Nhưng trong lúc thảo luận vô luận là Chí Dương thượng nhân hay Hợp Hoan lão ma, khi đề cập đến chuyện liên quan tới Thiên Đạo Minh thì đều hỏi ý kiến hắn, xem ra tam đại tu sĩ rất coi trọng Long Hàm. Điều đó nói rõ rằng việc vợ chồng Long Hàm liên thủ với nhau có thể đối phó với một trong tam đại tu sĩ là sự thật.

Cuối cùng gần như mọi chuyện đã được bàn luận xong. Tam đại tu sĩ phân phối chức trách cụ thể cho những người không tham gia đổ chiến.

Sau cùng Chí Dương thượng nhân mở miệng kết thúc thương nghị, bảo mọi người về chuẩn bị. Tất cả đều lục tục cáo từ, riêng có ba tu sĩ bị giữ lại, trong đó có Hàn Lập.

Hai người khác chính là Vân Lộ lão ma và một phụ nhân xinh đẹp nhưng sắc mặt tái nhợt. Phụ nhân này cũng giống như Hàn Lập, trong khi thảo luận luôn luôn im lặng không nói gì.

------oOo------

Chương 757: Canh Tinh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Sư đệ, ngươi đi theo ta một chút, ta có chuyện muốn nói với ngươi!" Hắc bào đại hán đợi mọi người rời khỏi, diện vô biểu tình, hướng tới Vân Lộ lão ma nói. Sau đó cũng không quay đầu lại đi phòng bên cạnh.

Ánh mắt của Vân Lộ lão ma lóe lên một cái, sau khi do dự một lúc liền im lặng đi theo. Lão dường như rất kính sợ hắc bào đại hán.

" Hàn, Bạch hai vị đạo hữu, chúng ta có thể nói chuyện một chút. Nhị vị trước tiên hãy nhìn qua rồi nói hẵng quyết định có tham gia đổ chiến này hay không. Việc này bần đạo có thể hiểu được, dù sao cũng quá nguy hiểm, nếu không đủ hấp dẫn thì ai cũng không muốn đưa thân vào hiểm cảnh cả. Mặc kệ những thứ kia có làm cho hai vị hài lòng hay không nhưng bần đạo rất hy vọng hai vị đạo hữu chấp nhận lời đề nghị kia." Chí Dương thượng nhân chờ cho đám người của hắc bào đại hàn và Vân Lộ lão ma rời đi, không mời Hàn Lập cùng phu nhân đi tới nơi khác mà đứng tại chỗ trịnh trọng nói.

Còn Nguỵ Vô Nhai hai tay để sau lưng, thần sắc không đổi nhìn hai người.

Nghe Chí Dương thượng nhân nói vậy, Hàn Lập còn chưa nói gì thì vị phu nhân xinh đẹp nhíu mày, lạnh lùng trả lời:

"Ta chỉ là một phụ nữ yếu nhược. Mặc kệ việc Mộ Lan xâm lấn Thiên Nam, hay là Thiên Nam xâm lấn Mộ Lan. Lần này nếu như ngươi không truyền tin nói là có vật ấy trong tay thì ta cũng không rời núi tới đây. Lời thật khó nghe, nếu thứ đó không vừa ý ta thì ta sẽ lập tức quay về."

Lời lẽ của vị phu nhân nói Chí Dương thượng nhân không có chút khách khí nào cả.

" Bạch đạo hữu sao lại thế chứ! Mặc dù việc năm đó ta có sai nhưng trên thực tế là muốn tốt cho đạo hữu mà thôi." Chí Dương thượng nhân nghe vậy, không chút tức giận mà còn ôn hòa nói.

"Hừ! Thị phi đúng sai, ta tự có đánh giá của riêng mình. Đừng đề cập đến chuyện năm đó nữa. Mau lấy vật ấy ra đi!" Sắc mặt phu nhân trầm xuống, hừ lạnh nói.

Hàn Lập nghe đến đó, ngoài mặt vẫn bình thường nhưng trong lòng lại kinh ngạc không thôi.

Xem ra Bạch phu nhân này có chút chuyện liên quan với Chí Dương thượng nhân, không biết quan hệ giữa bọn họ thế nào nữa.

Chí Dương thượng nhân thấy vẻ mặt của vị phu nhân bất thiện như thế, chỉ còn biết lắc đầu rồi đưa tay vào túi trữ vật, lấy ra một cái hộp ngọc màu trắng.

Vẻ bề ngoài của hộp ngọc nhìn rất bình thường, giống như những cái khác. Nhưng nó vừa xuất hiện thì nhiệt độ trong đại sảnh nhanh chóng giảm xuống, chỉ trong phút chốc đã lạnh giá như mùa đông. Mặc dù Hàn Lập đã luyện đến cảnh giới nóng, lạnh bất xâm nhưng cũng cảm thấy không thích ứng lắm cho nên hắn không khỏi đưa hai mắt nhìn nhìn.

Còn vị phu nhân họ Bạch kia khi cảm ứng được khí âm hàn thì nét mặt lộ ra vẻ kích động.

Lúc này Chí Dương thượng nhân không nói lời nào mà đưa cái hộp ngọc tới trước mặt bà ta.

Tiếp nhận cái hộp ngọc, vị phu nhân nọ nhẹ nhàng mở ra rồi liếc mắt nhìn một cái. Với thần thức hiện tại của mình thì Hàn Lập không cần nhìn cũng biết được rõ ràng vật gì đang ở trong hộp.

Thì ra đó là một đôi nhộng tằm bán trong suốt, tản ra bạch khí nhè nhẹ. Hàn Lập nhíu mày một chút. Đôi nhộng tằm này có hình dáng rất kỳ lạ, hình như nằm ở phía cuối của Kỳ trùng bảng với tên gọi là Băng Tuyết tầm.

Uy lực của nó không lớn lắm nhưng lại có thần thông khác khó có thể tin nổi. Loại trùng này rất khó kiếm. Nhất định vị phu nhân kia chắc có chuyện gì cần sử dụng chúng nên mới đáp ứng Chí Dương thượng nhân về việc tham gia đổ chiến, âu cũng là vấn đề dễ hiểu.

" Sao chỉ mới ở giai đoạn nhộng thôi vậy? Nó còn chưa trưởng thành mà!" Có chút ngoài dự đoán của Hàn Lập, phu nhân kia sau khi thấy, sắc mặt có chút biến đổi hỏi.

"Bạch đạo hữu, đôi Băng Tuyết tầm này được phát hiện ở tầng băng nằm sâu cả trăm trượng phía dưới hàn băng động. Nó không phải là loại bình thường mà chính là cực phẩm Thanh Vương tầm. Ngươi hãy dùng thần thức đánh giá kỹ sẽ thấy sự dị thường trong cơ thể của chúng." Chí Dương thượng nhân thần sắc không đổi, bình thản nói.

"Thanh Vương tầm?" Vẻ mặt vị phu nhân thay đổi, bán tín bán nghi, dùng thần thức kiểm tra băng tầm. Một hồi lâu sau đó, nét mặt mới giãn ra.

"Thế nào? Đôi Thanh Vương tầm này tuy vẫn là nhộng nhưng nếu nở ra thì chắc chắc sẽ là cực phẩm, chắc cũng đủ để cho đạo hữu mãn ý rồi chứ?" Chí Dương thượng nhân nhìn chằm chằm phu nhân, dò hỏi.

"Vật này ta nhận. Ta sẽ tham gia đổ chiến." Phu nhân sau khi do dự một chút, liền thu lấy hộp ngọc.

"Tốt, với thần thông Vân Tuyết quyết của Bạch đạo hữu thì đối phó với một tên pháp sĩ, chắc chắn sẽ thắng." Chí Dương thượng nhân thở phào một hơi, tươi cười vui vẻ nói. Còn phu nhân họ Bạch thần sắc bất động, lạnh nhạt buông ra hai chữ *"cáo từ"* rồi quay người đi ra khỏi đại điện.

Chí Dương thượng nhân chỉ còn biết cười khổ lắc đầu.

Nguỵ Vô Nhai thấy vậy chỉ cười hắc hắc, nhưng vẫn không nói gì cả.

"Hàn đạo hữu, không biết đạo hữu cần nhiều hay ít Canh Tinh?" Chờ phu nhân nọ đi ra khỏi cửa điện, Chí Dương thượng nhân quay lại, hướng tới Hàn Lập tươi cười hỏi.

"Tại hạ cần rất nhiều, có thể nói là càng nhiều càng tốt. Tất nhiên giá trị Canh Tinh rất cao, chỉ cần hai vị đạo hữu có thể xuất ra, Hàn mỗ nguyện ý dùng vật có giá trị tương đương trao đổi, cũng không khiến cho hai vị đạo hữu thiệt thòi đâu." Hàn Lập không có vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề luôn.

"Ha ha! Nghe khẩu khí của Hàn đạo hữu thì dường như có không ít tài sản. Nhưng đạo hữu cũng biết một khi đã đến được cảnh giới như chúng ta thì có rất ít đồ vật làm cho bần đạo cùng Nguỵ huynh động lòng được. Nếu không thì cuộc đại chiến lần này, ba người bọn ta sao lại bỏ ra nhiều đồ vật ngoài thân như thế chứ!" Chí Dương thượng nhân đầu tiên là ngẩn ra rồi sau đó cười nói.

Hàn Lập chỉ cười cười, không nói gì thêm. Còn Nguỵ Vô Nhai đứng im lặng ở một bên đột nhiên than thở một câu:

"Chí Dương đạo hữu, ngươi sao lại có thể nói như vậy chứ. Như Hàn đạo hữu đây chỉ lấy tu vi Nguyên Anh Sơ Kỳ mà có thể bình yên thoát khỏi tay Mộ Lan thần sư, há có thể so sánh với những tu sĩ bình thường khác hay sao!"

"Ha ha. Tại hạ thực đường đột. Bất kể là Hàn đạo hữu định dùng vật gì để trao đổi, trước tiên ta sẽ để đạo hữu xem qua Canh Tinh một chút đã. Nếu đạo hữu có vật gì thực sự làm cho bọn ta động tâm thì sẽ đồng ý đổi tất cả Canh Tinh, hai người bọn ta cũng không có ý kiến gì." Chí Dương thượng nhân hào sảng nói.

Theo đó lão tháo túi trữ vật bên hông ra, hướng miệng túi xuống dưới dốc dốc, một đạo hào quang màu trắng chợt xuất hiện.

Trong đạo hào quang có ba khối đá màu vàng kim lớn nhỏ khác nhau, bị đạo sĩ vươn tay chụp lấy rồi đưa cho Hàn Lập.

Trong lòng Hàn Lập liền giật mình, không chút khách khí tiếp nhận và đánh giá thứ mà mình cầu mong bấy lâu nay.

Một lớn hai nhỏ, ba khối này đích xác chính là Canh Tinh.

Thể tích của khối lớn gần bằng với khối Canh Tinh mà hắn thấy ở giao dịch hội ngày đó, cỡ khoảng hạt quả hạnh đào. Còn hai khối nhỏ chỉ bằng một nửa khối lớn. Số lượng này chỉ đủ cho hắn dùng cho khoảng mười mấy thanh phi kiếm. Mặc dù ít hơn so với dự kiên nhưng ngoài mặt Hàn Lập vẫn bình thường, ánh mắt xuất hiện một tia thất vọng.

Nhìn thấy ánh mắt thất vọng của Hàn Lập, Chí Dương thượng nhân có chút kinh ngạc. Chẳng lẽ Canh Tinh nhiều như vậy mà vẫn không đủ dùng sao? Việc này thực có chút kỳ quái.

Nghĩ tới đây, lão liền hướng tới Nguỵ Vô Nhai liếc mắt một cái.

Rõ ràng Ngụy Vô Nhai cũng thấy được vẻ mặt của Hàn Lập, sau đó còn thấy cái liếc mắt của Chí Dương thượng nhân. Lúc này thần sắc lão không đổi, tay áo rung lên, một khối Canh Tinh lớn bằng nắm tay xuất hiện.

Hàn Lập thấy khối Cnah Tinh lớn nằm trong tay Nguỵ Vô Nhai thì trong lòng vô cùng vui mừng.

Tuy cộng thêm nó vẫn không đủ cho bảy mươi hai thanh phi kiếm nhưng nếu tiết kiếm cũng đủ dùng luyện chế cho ba mươi sáu thanh phi kiếm. Mà ba mươi sáu thanh phi kiếm phối hợp với thần thông Kiếm Ảnh Phân Quang Thuật thì hắn miễn cưỡng có thể bày ra một cái *"Đại Canh Kiếm Trận"* loại nhỏ.

Trong lòng có chút kích động, Hàn Lập tiếp nhận khối Canh Tinh mà Ngụy Vô Nhai vừa đưa cho, sau khi hít sâu một hơi ổn định tinh thần, hắn mới mở miệng nói.

"Toàn bộ Canh Tinh đây tuy không đủ dùng nhưng cũng đủ để tại hạ tham gia vào lần đổ chiến tới đây. Xin hai vị đạo hữu xem thử vật mà tại hạ muốn trao đổi có vừa ý hay không?"

Hàn Lập thu lấy canh tinh rồi sau đó lấy từ túi trữ vật ra hai hộp ngọc màu sắc khác nhau, phân biệt đưa cho Ngụy Vô Nhai và Chí Dương thượng nhân.

Chí Dương thượng nhân tiếp lấy hộp ngọc, thản nhiên mở nắp nhìn qua một cái. Còn Ngụy Vô Nhai thì nhấc nhấc đánh giá rồi mới mở ra.

Trong một cái hộp có rất nhiều vẩy sừng màu đỏ tươi, còn trong hộp kia lại có một cái xác rùa màu đen.

"Đây là cái gì?"

"Yêu thú tài liệu!"

Hai người có chút kinh ngạc.

Hàn Lập thấy vậy liền giải thích:

"Không sai! Trong tay Ngụy đạo hữu là lân phiến (vảy) của yêu thú Độc Giao, còn trong tay Chí Dương đạo hữu là xác rùa. Cả hai đều là của yêu thú cấp tám. Mặc dù không dám nói nó là thứ nghịch thiên nhưng tài liệu từ bản thể của yêu thú hóa hình chỉ sợ rất khó kiếm được ở Thiên Nam. Có lẽ cũng dư sức trao đổi với số Canh Tinh vừa rồi.

Thanh âm Hàn Lập rất bình tĩnh và rất tự tin.

Yêu thú cấp tám cho dù ở Loạn Tinh Hải cũng là tồn tại rất đặc thù. Bình thường tu sĩ hay đi ra Ngoại Tinh Hải cũng không mấy ai có thể nhìn thấy, đừng nói đến việc giết chết rồi cướp lấy bản thể làm tài liệu.

Còn ở Thiên Nam, đừng nói yêu thú cấp tám, cho dù cấp sáu, cấp bảy cũng đã tuyệt tích lâu rồi. Ngoại trừ một vài loại hộ sơn yêu thú được các đại tông phái nuôi dưỡng thì tin tức về yêu thú cấp cao chẳng có ở đâu cả.

*"*Lân phiến của Độc Giao cấp tám?!*" Chí Dương thượng nhân còn tốt, tuy vẻ mặt kinh ngạc nhưng thần sắc vẫn như thường, còn Ngụy Vô Nhai thì vừa nghe lai lịch của lân phiến lại không nhịn*

được thất thanh hô lên, trong giọng nói tràn ngập vẻ vui mừng.

Hàn Lập ngẩn ra nhưng lập tức nhớ tới việc công pháp tu luyện của Ngụy Vô Nhai hình như là độc công. Độc Giao là loại vô cùng kỳ độc, chẳng lẽ lân phiến có tác dụng đối với lão?

Hàn Lập đang lúc nghi ngờ thì Ngụy Vô Nhai đã không thể đợi được, dùng hai ngón tay kẹp lấy một mảnh lân phiến xem xét tỉ mỉ.

"Ha ha, xem ra thứ Hàn đạo hữu muốn trao đổi thực hợp ý Ngụy huynh. Ta cũng có chút hứng thú đối với cái xác quy yêu này. Nếu thực sự là tài liệu của yêu thú cấp tám thì tự nhiên sẽ không phải là vật thường, rất tuyệt khi dùng để luyện chế chiến giáp hoặc thuẫn bài. Vật này đã đủ để hoán đổi lượng Canh Tinh rồi." Chí Dương thượng nhân cảm thấy ngạc nhiên vì sự thất thố của Ngụy Vô Nhai nhưng thần sắc dị dạng lóe lên rồi biến mất, sau đó mỉm cười nói với Hàn Lập và cầm lấy quy xác, không nhanh không chậm xem xét.

Tuy biết lời của Hàn Lập không phải là giả nhưng lão đạo sĩ vẫn khó có thể tin. Một tên tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, vừa xuất thủ đã đưa ra được tài liệu yêu thú cao cấp như vậy. Chí Dương thượng nhân bán tín bán nghi nên phải đánh giá xem đồ vật đó là thật hay giả.

------oOo------

Chương 758: Huyền Thiên Tiên Đằng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong lúc Hàn Lập đang ngẫm nghĩ thì Ngụy Vô Nhai bỗng nhiên thở phào ra một hơi:

"Không sai, đích xác là lân phiến của Độc Giao khi lột xác. Đồ vật này xuất hiện vừa đúng lúc, xem ra kiện pháp bảo kia của lão phủ có hi vọng tăng tiến thêm tầng nữa rồi."

Sau khi vui mừng nói hết, sắc mặt Ngụy Vô Nhai vẫn tràn đầy vẻ thích thú, bỏ lại lân phiến vào trong hộp rồi thu lấy.

Tiếp theo lão ngẩng đầu đánh giá Hàn Lập thêm lần nữa, biểu tình nghiêm nghị nói:

"Việc đạo hữu có thể xuất ra thứ đồ trân quý như vậy thực sự nằm ngoài ý liệu của Ngụy mỗ. Đối với ta, lân phiến Độc Giao này vô cùng trọng yếu. Tuy rằng trao đổi là theo nhu cầu nhưng Hàn đạo hữu còn đại biểu cho Thiên Nam của chúng ta tham gia đổ chiến nữa nên ta không thể để cho đạo hữu thiệt thòi được. Vậy đi, trong tay ta còn có một khối Canh Tinh cuối cùng, nguyên bản định lưu lại cho hậu nhân sử dụng. Vì đạo hữu thực sự rất cần nên ta sẽ giao ra, thế thì cũng không tính là chiếm tiện nghi."

Tay của Ngụy Vô Nhai khẽ lật, bỗng nhiên trong tay xuất hiện một khối Canh Tinh to bằng quả trứng gà, lập tức ném qua cho Hàn Lập.

"Quả nhiên còn có Canh Tinh!" Khóe miệng Hàn Lập khẽ nhếch lên, trong lòng mừng rỡ đưa tay tiếp lấy.

Nếu có thêm nó thì việc đồng thời luyện chế ba mươi sáu thanh phi kiếm không cần phải lo thiếu nguyên liệu nữa. Điều này khiến cho hắn thực hiện được hơn phân nửa dụng ý khi đưa ra đồ vật trân quý để trao đổi.

Dù sao thì tài liệu yêu thú cấp tám, luận về giá trị vẫn trên Canh Tinh. Ngoài ra bọn họ còn muốn hắn tham gia đổ chiến mà lại không xuất ra thêm gì nữa thì có chút khó coi.

Hai người Ngụy Vô Nhai nếu còn Canh Tinh, hơn phân nửa sẽ vì cử động vừa rồi của hắn mà bị bức bách giao ra.

Đương nhiên kiểu dụng ý không cần nói rõ đó, những lão quái vật thành tinh như bọn họ sẽ hiểu ngay được ý tứ của hắn.

Dù sao đều là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, không ai muốn lừa gạt đối phương cả. Nếu hắn thu lấy Canh Tinh, bỏ ra vật phẩm trao đổi rồi sau đó lập tức phủi đít bỏ đi, chỉ coi như là một lần giao dịch bình thường mà không đề cập đến việc đổ chiến thì hai lão quái cũng chỉ có thể trừng mắt mà chẳng làm gì được cả.

Lúc này Chí Dương thượng nhân cũng đã giám định xong vật ở trong tay, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, xem ra cũng rất vừa ý với quy xác kia.

Nhưng khi thấy Ngụy Vô Nhai lấy ra thêm một khối Canh Tinh nữa thì sắc mặt lão trở nên do dự, trầm ngâm một lát rồi mới đưa tay vào trong áo, lấy ra một thứ gì đó màu vàng nhạt, to bằng ngón tay cái, dài năm, sáu tấc, giống như một phần rễ cây vậy.

"Ta thấy Mộc linh khí trên người đạo hữu rất hưng vượng, nhất định công pháp chủ tu là Mộc thuộc tính. Nhất thời ta chẳng có gì thích hợp cho đạo hữu cả, trong tay chỉ có một đoạn rễ của cây tiên đằng thời thượng cổ mà thôi. Vô luận luyện chế pháp bảo hay đeo trên người để dưỡng dục Mộc linh khí cũng đều có hiệu quả rất tốt, đủ để đền bù cho cái xác của quy yêu kia." Chí Dương thượng nhân trầm giọng nói.

"Di! Vật này là…" Ngụy Vô Nhai vừa thấy thứ trong tay của Chí Dương thượng nhân thì sắc mặt hiện ra vẻ ngạc nhiên, tựa hồ có điểm ngoài ý muốn.

Hàn Lập ban đầu thất vọng nhưng khi thấy Ngụy Vô Nhai biến sắc như thế thì hắn mới đột nhiên nghĩ tới một việc.

Tiên đằng thời thượng cổ? Chẳng lẽ chính là cây Huyền Thiên Tiên Đằng mà cả chính, ma lưỡng đạo đều muốn trộm thuần dịch để cứu sống hay sao?

Hàn Lập nhìn vật trong tay đối phương, lộ ra vẻ cả kinh.

Về phần Chí Dương thượng nhân thấy Ngụy Vô Nhai nhận ra nó thì không chút ngạc nhiên, chỉ nhàn nhạt nói tiếp:

"Với thân phận của Hàn đạo hữu chắc cũng biết việc xuất thế không lâu trước đây của Huyền Thiên Tiên Đằng. Đáng tiếc chúng ta vận dụng các loại phương pháp đều không có cách nào cứu sống được nó. Cuối cùng chỉ có thể phân chia ra để làm tài liệu luyện khí. Vật này chính là một phần tư của rễ cây tiên đằng đó. Do công pháp ta tu luyện là Hỏa thuộc tính nên tuy nó rất trân quý nhưng lưu lại cũng vô dụng, không bằng tặng cho đạo hữu vậy!" Chí Dương thượng nhân nói xong liền đưa cho Hàn Lập.

"Huyền Thiên Tiên Đằng?!" Hàn Lập tiếp lấy đoạn rễ cây màu vàng nhạt này rồi lẩm bẩm nói một mình, cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Hàn Lập đã đọc qua rất nhiều điển tịch nên tự nhiên biết Huyền Thiên Tiên Đằng là vậy gì và cũng minh bạch được việc vì sao tìm trăm phương ngàn kế để cứu sống nó.

Cái gọi là tiên đằng thực chất chỉ là danh xưng mà thôi, phàm là loại đằng mạn (dây leo) linh căn dị chủng có nhiều chỗ tốt thì đều được gọi là tiên đằng cả.

Thế nhưng Huyền Thiên Tiên Đằng lại không như vậy.

Chỉ có một số ít ỏi loại đằng mạn rất xa xưa mới có tư cách thêm hai chữ *"huyền thiên"* ở phía trước. Loại tiên đằng này xuất hiện từ thời hỗn độn lúc trời đất khai sinh, vô luận là khai hoa kết quả đều có thần thông không thể tưởng tượng được. Đây chính là loại tồn tại nghịch thiên.

Thế nhưng Huyền Thiên Tiên Đằng có bao nhiêu loại và thần thông gì thì theo năm tháng trôi qua đã thất truyền từ lâu. Hiện nay không ai có thể nhận ra được.

Về phần tu sĩ chính, ma lưỡng đạo có thể biết được cái dây leo chết héo ở trong động quật kia chính là Huyền Thiên Tiên Đằng, tất cả đều do phán đoán từ những lời lưu lại của cổ tu sĩ đã chết kia mà thôi.

Ngay từ đầu cả hai bên đều xem nó như chí bảo, thậm chí còn vì tranh đoạt mà đánh nhau mấy trận long trời lở đất nữa.

Sau đó cao tầng của hai phe xuất hiện, đưa ra quyết định trước tiên xem thử có thể cứu sống tiên đằng hay không rồi mới nói tiếp. Dù sao nếu có thể thành công thì việc khai hoa kết trái không biết là sự tình bao lâu, mất vài chục vạn năm cũng không phải là điều kỳ quái.

Vì thế hai bên đều tìm đủ mọi cách, trước tiên là dùng kỳ công bí thuật, sau đó dùng linh thủy linh dịch, thậm chí còn chú ý đến thuần dịch của thánh thụ ba phái Lạc Vân Tông. Nhưng tất cả công sức đều đổ sông đổ bể, tiên đằng thủy chúng vẫn không có dấu hiệu sống lại.

Đến lúc đó cả hai bên đều mất hết hi vọng, sau khi thương lượng liền chia nó thành mấy chục đoạn rồi phân chia đồng đều với nhau. Như thế cũng không tính là vô ích một phen.

Mà Chí Dương thượng nhân thân là đại trưởng lão của Chính Đạo Minh nên có tu sĩ muốn nịnh bợ, lấy lòng đã hiến dâng cho lão một đoạn.

Về phần Ngụy Vô Nhai có thể nhận ra là vì lão cũng có một bộ phận của tiên đằng nhưng chỉ một khúc nhỏ mà thôi. Cũng không biết vị tu sĩ nào Cửu Quốc Minh hoán đổi được rồi sau đó rơi vào tay của Ngụy Vô Nhai.

Không có cách nào cứu sống Huyền Thiên Tiên Đằng nên phân chia thành nhiều đoạn, nhiều nhất cũng chỉ có thể trở thành một loại tài liệu đỉnh cấp, do đó giá trị của nó trong con mắt của Chí Dương thượng nhân giảm đi rất nhiều. Danh tiếng tuy lớn nhưng vẫn không được lão coi trọng, huống hồ nó có thuộc tính Mộc mà bản thân lão thì tu luyện huyền công thuộc tính hỏa, bỏ thì thương, vương thì tội nên không suy nghĩ nhiều đã xuất ra giao cho Hàn Lập.

Ngụy Vô Nhai lúc này cũng hiểu được suy nghĩ của Chí Dương thượng nhân, biểu tình ngoài ý muốn nhanh chóng biến mất.

Dù biết lai lịch đoạn rễ trong tay nhưng trong lòng Hàn Lập không chút vui mừng, hơn nữa còn thất vọng.

Hắn hiện tại không thiếu tài liệu luyện khí đỉnh cấp mà chỉ hi vọng có được càng nhiều Canh Tinh càng tốt mà thôi. Nếu không hắn đã không đưa ra lân phiến và quy xác để trao đổi rồi.

Bản mệnh pháp bảo Thanh Trúc Phong Vân kiếm của hắn đã không có thời gian để bồi luyện rồi nên đâu còn thừa sức mà đi luyện hóa lại pháp bảo mới, chẳng bằng có thêm hai kiện cổ bảo thì thực dụng hơn.

Xem ra trong tay Chí Dương thượng nhân thực không còn Canh Tinh nữa, nếu không lão cũng không đem bảo vật trân quý như Huyền Thiên Tiên Đằng ra cho đâu.

Cho nên Hàn Lập không nói nhiều nữa, trực tiếp lôi ra một cái hộp ngọc, bỏ đoạn rễ tiên đằng vào trong.

Chủ ý của hắn là sau khi trở về sẽ lợi dụng lục dịch của tiểu bình để thử xem vì Hàn Lập cảm thấy lục dịch đó vô cùng thần bí khó lường, ngay tam đại thần mộc cũng có thể dưỡng dục thì nói không chừng sẽ cứu được Huyền Thiên Tiên Đằng cũng nên.

Tuy hi vọng không lớn nhưng nếu thực sự thành công thì hắn có món hời lớn rồi.

Sau khi nghĩ vậy, sự mất mát trong lòng Hàn Lập liền biến mất.

Tiếp theo không đợi hai người kia nói gì, Hàn Lập liền ho nhẹ một tiếng, chủ động nói:

"Nếu như tại hạ đã có được Canh Tinh vậy đổ chiến bảy ngày sau tại hạ nhất định tham gia. Hiện tại thời gian không còn sớm nữa, Hàn mỗ phải trở về. Dù sao cũng phải chuẩn bị cho đại chiến một chút." Hàn Lập không có ý muốn nói chuyện thêm, lập tức cáo từ.

"Không tưởng được Hàn đạo hữu lại nôn nóng như thế. Dù sao việc đổ chiến cũng không phải chuyện chơi, tự nhiên phải chuẩn bị một chút. Hai người bọn ta sẽ không lưu đạo hữu ở lại nữa." Chí Dương thượng nhân mỉm cười, khách khí nói.

Hàn Lập gật gật đầu, ôm quyền rồi xoay người bước ra khỏi đại điện.

Thế nhưng khi hắn vừa mới tới cửa vào thì Ngụy Vô Nhai đang đứng tại chỗ nhìn Hàn Lập đột nhiên vẻ mặt hiện lên sự quỷ dị, môi khẽ mấp máy vài cái.

Một hồi truyền âm vô cùng nhỏ truyền vào trong tai Hàn Lập.

"Hàn đạo hữu, nể mặt vụ lân phiến Độc Giao cho nên việc ngươi cướp lấy Nam Cung Uyển, lão phu sẽ không truy cứu nữa. Ngoài ra sự tình giữa điệt nhi của ta và Nam Cung tiên tử cũng xóa bỏ luôn đi."

Vừa nghe lời ấy, Hàn Lập lập tức rùng mình. Thân hình không khỏi ngừng lại một chút nhưng sau khi nghe xong thì trong lòng vui mừng.

Tuy nhiên hắn không quay đầu lại nữa, tăng nhanh cước bộ thêm vài phần nữa rồi bước ra khỏi nghị điện.

Khi thấy thân ảnh của Hàn Lập biến mất, ánh mắt của Ngụy Vô Nhai và Chí Dương thượng nhân lóe lên, cả hai đều trở nên trầm mặc.

Nhưng một lúc sau, Chí Dương thượng nhân liền chậm rãi nói:

"Ngươi thấy thế nào? Vị Hàn đạo hữu của chúng ta lại có trong

tay tài liệu yêu thú cấp tám, thực là điều khó có thể tin được. Chẳng lẽ giống như việc chúng ta đã điều tra, đoạn thời gian lúc trước khi hắn thông qua cổ Truyền Tống Trận đi tới nơi nào đó nên đã được kế thừa y bát hoàn chỉnh của tu sĩ thượng cổ, nếu không tại sao chỉ trong thời gian ngắn hắn lại có thể tiến giai lên Nguyên Anh kỳ và có nhiều bảo vật như vậy?"

"Có lẽ là thế nhưng điều đó chẳng quan hệ gì với chúng ta cả. Có được pháp quyết tu luyện và bảo vật thời thượng cổ không chỉ có một mình hắn. Cơ duyện loại này thực rất khó nói nên cần gì phải hâm mộ. Chẳng lẽ ngươi muốn sát nhân đoạt bảo?" Ngụy Vô Nhai cười lạnh nói.

"Sát nhân đoạt bảo? Ngụy huynh thật biết nói chơi! Đừng nói hiện tại đại chiến đang đến, không có khả năng làm việc này. Cho dù bình thường với thần thông đối phương có thể thoát khỏi tay Mộ Lan thần sư thì bần đạo cũng không làm cái việc hồ đồ như thế. Huồng hồ bảo vật người này dù có trân quý đi chăng nữa thì chẳng lẽ nó có thể giúp bần đạo đột phát được cảnh giới, tiến vào Hóa Thần kỳ hay sao? Cho nên hà tất phải trêu chọc một đối thủ khó chơi như thế. Ngoài ra hắn thuộc phe Thiên Đạo Minh, phu phụ Long Hàm cũng không là kẻ dễ chọc đâu!" Chí Dương thượng nhân mỉm cười ha hả, lắc lắc đầu nói.

Quyển 5: Danh Chấn Nhất Phương

------oOo------

Chương 759: Linh phù và Giao hồn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngay khi Ngụy Vô Nhai cùng với Chí Dương thượng nhân còn đang ở trong đại điện nói chuyện về Hàn Lập thì hắn đã đi đến cửa chính của đại điện.

Nhưng có một việc làm cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn chính là khi ra tới bên ngoài cửa điện thì hắn nhìn thấy Đổng Huyên Nhi.

Không biết nàng ta rời khỏi điện bên bao giờ mà hiện tại đang cúi đầu đứng ở đó, dường như đang nghĩ đến việc gì.

Tu sĩ canh cổng biết nàng ta đi cùng với Vân Lộ lão ma nên mắt nhắm mắt mở, để cho nàng ta đứng ở ngoài cửa điện mà không ai hỏi tới.

Khi Hàn Lập vừa đi ra thì Đổng Huyên Nhi cảm ứng được nên ngẩng đầu nhìn một cái.

Ngay khi thấy được Hàn Lập, sắc mặt nàng ta t lộ ra vẻ cổ quái, tựa hồ không biết phải làm gì, ngoài ra còn thấy phảng phất bộ dáng hơi ganh ghét.

Điều này làm cho Hàn Lập không hiểu gì cả.

Tuy vậy nhưng hắn cũng chẳng có gì để nói với nàng ta. Sau đó Hàn Lập làm ra vẻ như không thấy, đi lướt qua, chậm rãi đi tới một ngã tư đường ở phía xa xa.

Còn Đổng Huyên Nhi thì vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, nhìn chăm chú vào bóng lưng Hàn Lập không nói gì cả.

Sau khi rẽ, cảm thấy không có ánh mắt nhìn tới nữa, lúc này hai hàng lông mày của Hàn Lập khẽ nhíu lại, lắc lắc đầu.

"Chủ nhân, ngươi quen vị nữ tu sĩ kia?" Trong đầu truyền đến lời nói khó hiểu của Ngân Nguyệt.

"Ừm, đó là một người quen cũ lúc trước nhưng quan hệ không được tốt cho lắm!" Hàn Lập thờ ơ trả lời.

"Có đúng như vậy không? Nhưng tiểu tỳ nhìn biểu tình của nàng ta thì dường như quan hệ giữa hai người không phải tầm thường a. Chẳng lẽ là năm đó chủ nhân có gì đó…" Ngân Nguyệt cười hì hì nói đuọc một nửa còn nửa câu sau thì cố ý lấp lửng.

"Đừng nói lung tung! Ta không có một chút hảo cảm nào đối với nàng ta cả. Thậm chí lúc trước còn đối địch với nhau nữa." Dường như Hàn Lập có chút không hài lòng, hừ lạnh một tiếng nói.

Ngân Nguyệt cười khẽ một tiếng rồi làm mặt quỷ trêu Hàn Lập, sau đó không nói gì thêm nữa.

Kể từ ngày Hàn Lập cứu được Ngân Nguyệt tới nay, hắn không có truy hỏi việc Tử Thành Đâu và Hoa Lam Cổ Bảo bị đoạt cho nên Ngân Nguyệt đối với Hàn Lập thân cận hơn trước rất nhiều.

Mặc dù còn không dám làm càn nhưng cũng tự nhiên hơn một chút.

Tất nhiên Hàn Lập cảm ứng được việc này cho nên hắn cũng tin tưởng nàng hơn. Quan hệ giữa hai người so với lúc trước tốt hơn rất nhiều.

Trở lại căn cứ của Lạc Vân Tông, Hàn Lập đem chuyện đã thương thảo ở đại điện ra nói cho Lữ Lạc nghe hết một lần.

"Sư đệ cần gì phải mạo hiểm tham gia vào đổ chiến kia? Số Canh Tinh đó thực sự trân quý nhưng dù sao cũng là vật ngoại thân. Nếu vạn nhất sư đệ thất thủ thì làm sao?" Lữ Lạc nghe Hàn Lập nói về việc tham gia đổ chiến thì lập tức lộ ra vẻ lo lắng nói.

Hàn Lập mỉm cười, nhẹ giọng nói:

"Lữ sư huynh cứ việc yên tâm. Đệ đồng ý tham gia đổ chiến có nghĩa là đã nắm chắc tới tám chín phần có thể toàn thân trở ra. Nếu không thì đệ đâu có nhanh chóng quyết định như vậy chứ. Thật ra cuộc đại chiến bảy ngày sau, vệc an nguy của các đệ tử, sư đệ không cách nào phân tâm bảo hộ được. Toàn bộ phải nhờ một mình sư huynh gách vác vậy!"

"Khi cuộc chiến bắt đầu, ta sẽ chiếu cố cho môn hạ đệ tử. Sư đệ không cần phân tâm. Nếu sư đệ đã tự tin đối với đổ chiến như thế thì huynh cũng không nói thêm gì nữa. Tuy nhiên để chuẩn bị cho cuộc chiến trước mắt, sư đệ có việc gì cần làm, cứ việc phân phó môn hạ đệ tử là được." Lữ Lạc nghe Hàn Lập nói thế, sắc mặt mới trở nên an tâm hơn một chút.

Hàn Lập mỉm cười, sau khi suy nghĩ một hồi rồi mới chậm rãi nói:

"Để chuẩn bị cho trận đại chiến lần này, đệ cần có một ít tài liệu đặc thù, sợ rằng phải nhờ tới mấy vị sư điệt trợ giúp thu thập một chút."

Hàn Lập cũng không khách khí, lấy từ trong túi trữ vật ra một cái ngọc giản đã chuẩn bị từ trước giao cho Lữ Lạc.

"Sư đệ yên tâm! Chỉ cần tài liệu có thể tìm được trong Thiên Nhất thành thì ta nhất định sẽ thu thập đủ cho sư đệ." Sau khi tiếp nhận ngọc giản, Lữ Lạc không chút do dự nói.

Trong lòng Hàn Lập cảm thấy có chút ấm áp, khẽ gật đầu. Sau khi trò chuyện thêm vài câu rồi cáo từ rời đi.

Bên trong ngọc giản mà hắn giao cho Lữ Lạc, ghi lại một số tài liệu phụ trợ cần dùng để luyện chế Hàng Linh Phù.

Trên đường quay về hắn đã nghĩ tới việc này.

Mặc dù với khả năng hiện tại của mình thì việc tham gia đổ chiến kia là không thành vấn đề. Nhưng cẩn thận một chút vẫn hơn, cho nên hắn phải chuẩn bị càng kỹ càng tốt.

Vì vậy Hàn Lập mới nghĩ tới việc sử dụng Hàng Linh Phù.

Bởi đây cũng là một sát chiêu lợi hại mà bây giờ hắn khả năng thực hiện trong mấy ngày ít ỏi này. Việc luyện chế phi kiếm thêm lần nữa và học tập Đại Canh Kiếm Trận căn bản không thể làm được chỉ với thời gian ngắn ngủi như thế.

Việc duy nhất làm cho Hàn Lập phải lo lắng đó là khả năng thành công khi luyện chế ra Hàng Linh Phù.

Lúc đầu hắn muốn tìm mua một cái bút chế linh phù vừa ý, sau đó luyện tập một đoạn thời gian rồi mới bắt tay vào việc chế tạo Hàng Linh phù.

Nhưng xem ra bây giờ đã không còn kịp nữa.

Cho dù xác xuất thành công thấp một chút nhưng hắn cũng muốn thử một lần xem sao. Nếu như luyện chế thành công thì tự nhiên sẽ có được thêm một sát chiêu. Nếu thất bại thì cũng không sao cả.

Dù sao chỉ vọn vẹn có mấy ngày cũng không thể chuẩn bị được cái gì khác mà cũng không thể tự nâng cao tu vi của bản thân được.

Nghĩ như vậy xong, Hàn Lập liền chậm rãi đi vào lầu các nơi cư ngụ.

Sau khi tiến vào phòng ngủ, khoanh chân ngồi xuống giường, không lâu sau đó liền tiến vào trạng thái nhập định.

Thực sự không tệ, mới có vẻn vẹn hai ngày mà tất cả tài liệu Hàn Lập cần đều đã được chuẩn bị hoàn tất.

Hàn Lập thấy vậy trong lòng rất vui vẻ.

Xem ra làm trưởng lão của Lạc Vân Tông hoàn toàn là một việc tốt a.

Đem theo mấy loại tài liệu đó, Hàn Lập lần nữa tiến vào trong mật thất. Hắn đi tới trung tâm của mật thất rồi ngồi xuống, đem tài liệu phụ trợ bày ra trước mặt.

Cuối cùng rồi mới lấy từ túi trữ vật ra một cái bình nhỏ xanh biếc, cẩn thận mở nắp.

"Phốc!" Một tiếng vang lên.

Một đạo quang đoàn màu đỏ như máu từ trong bình bắn ra.

Do đã sớm chuẩn bị nên Hàn Lập không chút bất ngờ, hắn khoát tay một cái, năm ngón tay xoè ra, một bàn tay to xuất hiện trong không trung, thanh quang lấp lóe, tóm lấy huyết sắc quang đoàn rồi giữ lại trong đó.

Sau đó quang hoa lưu chuyển không ngừng, năm ngón tay rung lên, huyết sắt quang đoàn lộ ra rõ nguyên hình.

Đó chính là một con tiểu giao màu đỏ, di chuyển loạn xạ ở trong lòng bàn tay, bộ dáng như muốn thoát ra ngoài.

Thanh quang xung quanh như có như không, khốn trụ lấy giao hồn khiến nó như chim sa vào lồng, căn bản không cách nào thoát được.

Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, lam quang từ sâu trong đồng tử lóe lên, quan sát thật kỹ tinh hồn của Độc Giao.

Đừng thấy tiểu giao màu đỏ này vẫy vùng muốn thoát, linh hoạt như khi bị hắn thu vào bình mà đánh giá sai.

Dưới sự trợ giúp của Minh Thanh Linh Nhãn, Hàn Lập lại rõ ràng nhìn thấy sự khác biệt.

Hồn lực trong cơ thể Giao hồn mặc dù vẫn cường đại kinh người nhưng ánh mắt lại tán đi, có đến ba phần bị si ngốc. Việc này cho thấy linh thức đã có dấu hiệu biến mất.

Bây giờ thần trí của Giao hồn đã bị thoái hóa đến mức khi chưa khai mở linh trí. Những cử động chạy trốn vừa rồi cũng chỉ là một loại bản năng sống còn mà thôi.

Hàn Lập khẽ thở dài.

Nghĩ lại lúc đầu nó là Độc giao hóa hình cấp tám, kiêu ngạo ngập trời, thần thông cao thâm. Nhưng hiện nay tinh hồn đã lọt vào tay của chính mình không quá mấy năm mà linh trí đã dần dần biến mất, giờ giống như dã thú vậy.

Đời người thực lên voi xuống chó, khiến người ta cảm khái a! Việc này càng làm cho Hàn Lập âm thầm cảnh giác thêm vì con đường tu tiên quá hung hiểm.

Nếu như có một ngày hắn bị giết, thân thể bị tiêu diệt còn nguyên thần rơi vào tay kẻ địch thì kết quả so với Độc Giao này chắc sẽ không thể nào tốt hơn.

Ngồi tại chỗ im lặng suy tư một hồi, Hàn lập thở dài một tiếng rồi bàn tay rung lên.

Một đoàn thanh quang bao lấy huyết sắc tiểu giao rời khỏi tay, trực tiếp bay về phía đỉnh đầu của hắn, lơ lửng ở trên không trung bất động.

Không quan tâm đến tinh hồn của Độc Giao nữa, Hàn Lập cúi đầu lựa chọn tài liệu, đột nhiên điểm về phía một tấm da thú.

Lập tức khối da linh thú màu xanh chậm rãi bay tới trước ngực Hàn Lập.

Tinh quang trong mắt Hàn Lập chợt loé, hé miệng phun ra một đoàn anh hoả màu xanh, trực tiếp đánh tới tấm da linh thú rồi bao lấy nó vào bên trong nhưng quỷ dị chính là tấm da không bị cháy.

Hai tay Hàn Lập bắt quyết, mười ngón tay chỉ trỏ liên tục, từng đạo từng đạo pháp quyết phóng ra đánh thẳng tới tấm da linh thú.

Anh hỏa lấp lóe không chừng, chợt sáng chợt tối liên hồi.

Đúng lúc này, Hàn Lập dừng pháp quyết, đưa tay điểm chỉ về phía một hộp ngọc màu trắng trước người.

"Vù!" Một tiếng, hộp ngọc tự động bay đến một bên rồi hiện ra một ít ngân phấn lấp lánh.

Ngón tay Hàn Lập điểm tới, một lượng ngân phấn nhỏ lập tức hoá thành một đạo ngân quang trực tiếp tiến vào đoàn anh hỏa màu xanh trong không trung.

Lập tức hỏa diễm lóe lên những đốm lửa màu bạc, trong nháy mắt Hàn Lập bắt pháp quyết dẫn hoả quang hướng tới tấm da linh thú, lập tức biến nó trở thành một đóa hoa sen bạc, từ từ chuyển động.

Thần sắc của Hàn Lập càng lúc càng ngưng trọng. Hắn bắt đầu điểm chỉ, đem các loại tài liệu xạ nhập vào bên trong anh hoả.

Màu sắc của ngọn lửa đang bao lấy tấm da linh thú từ bạc thành đen, từ đen hóa xanh và cuối cùng khi nó có màu đỏ thì Hàn Lập thở phào một hơi, không tiếp tục cho tài liệu khác vào nữa mà thấp giọng niệm niệm chú ngữ.

Lúc này ở đầu năm ngón tay bắn ra mấy đạo thanh ti trực tiếp đánh tới tấm da linh thú.

Lập tức tấm da linh thú ngừng chuyển động, dưới sự dẫn dắt của thanh ti, bắt đầu rung động lúc nhanh lúc chậm.

Sắc mặt Hàn Lập không chút biểu tình, tiếp tục động tác vừa rồi, trên mặt da thú đột nhiên xuất hiện những tia hắc khi.

Ngay khi tia hắc khí này tiếp xúc với anh hoả màu đỏ bên ngoài thì trong nháy mắt biến mất không còn chút nào cả, còn trong mật thất lại bốc lên mùi xú khí khó ngửi.

Tấm da linh thú này từ từ bị thu nhỏ lại.

Hàn Lập làm như không thấy, cứ duy trì những động tác này liên tục hơn một canh giờ cho đến khi tia hắc khí cuối cùng của tấm da linh thú bị luyện hoá hoàn toàn. Lúc này thần sắc của hắn mới hơi buông lỏng một chút.

Sau khi đem vài loại tài liệu ném vào trong hoả diễm, rồi lại luyện chế thêm một chút nữa, ánh mắt Hàn Lập lóe lên vài cái, bỗng nhiên phất tay về phía hỏa quang.

"Bụp!" Ngọn lửa lập tức biến mất, lúc này trước mặt Hàn Lập xuất hiện một tấm da linh thú màu đỏ như máu, kích cỡ chỉ bằng lòng bàn tay.

Thấy vậy, sắc mặt của Hàn Lập liền lộ ra vẻ hài lòng.

Ngẩng đầu nhìn giao hồn ở trên đầu, Hàn Lập không chút do dự điểm chỉ một cái.

Thanh quang chung quanh Giao hồn lập tức hoá thành từng điểm linh quang biến mất. Mà Giao hồn dường như bị cái gì đó hấp dẫn, trực tiếp bay về phía tấm da linh thú.

"Bụp!" một tiếng, giao hồn đã nhập vào tấm da thú, không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa.

------oOo------

Chương 760: Đại chiến tướng chí

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngay khi thấy giao hồn nhập vào trong tấm da linh thú. Hàn Lập không chút suy nghĩ lật tay, một cây linh phù bút màu lam, dài khoảng sáu, bảy tấc, khéo léo tinh xảo xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

Còn tay kia thì phất về phía một hộp ngọc màu xanh, một đoàn chất lỏng màu vàng từ trong hộp bay ra.

Hàn Lập cầm bút chế phù chấm một cái, sau đó trịnh trọng đưa cái phù bút hướng tới tấm da linh thú, bắt đầu điểm điểm vẽ vẽ lên hư không rất thuần thục.

Từng chữ từng chữ phù văn khó hiểu màu vàng từ ngọn bút phóng ra liên tục rồi nhanh chóng bay tới trước, nhập vào tấm da linh thú màu huyết hồng.

Sau đó trên bề mặt của tấm da linh thú xuất hiện các loại ký hiệu lớn bé khác nhau, màu vàng rực rỡ, xếp chỉnh tề giống như in vậy.

Trong nháy mắt khi những ký hiệu này xuất hiện thì tấm da linh thú bỗng rung lên kịch liệt, tiếng rồng ngâm bén nhọn truyền ra. Sau đó bề mặt đột nhiên lồi lên, giao hồn ở trong tấm da linh thú đột nhiên lao ra, dường như đang muốn tìm đường trốn chạy.

Nhưng lập tức quang mang trên những ký hiệu màu vàng đại thịnh, cực kỳ linh hoạt bao vây lấy giao hồn, kéo nó trở lại.

Mặc dù không có linh trí nhưng Giao hồn thân là tinh hồn của thiên địa linh thú cho nên khi gặp nguy hiểm nó không ngừng liều mạng chống đỡ.

Lúc này, phù bút của Hàn Lập lại càng điểm thêm nhiều ký hiệu lớn nhỏ khác nhau tạo thành cái lồng nhốt giao hồn vào bên trong. Sau một lúc hắn đã hoàn toàn chế trụ được giao hồn, từ từ đẩy nó vào trong tấm da.

Nhân cơ hội này, động tác của Hàn Lập dừng tay, lập tức đổi lấy một thứ chất lỏng màu tím. Tiếp tục dùng phù bút chấm vào và họa xuất những phù văn kỳ quái.

Cứ như vậy, cứ cách một đoạn thời gian Hàn Lập lại thay đổi sang loại linh dịch khác, các loại các dạng phù văn từ từ xuất hiện trên bề mặt của tấm da linh thú.

Không lâu sao đó, tấm da dùng làm giấy phù to bằng bàn tay đã bị bao bọc dày đặc bởi rất nhiều ký hiệu.

Thần sắc Hàn Lập càng lúc càng trịnh trọng, tốc độ viết càng lúc càng chậm. Quang mang trong mắt hắn không ngừng chớp động, sử dụng thần thông Minh Thanh Linh Nhãn tới mức cao nhất.

Sau khi một cái phù văn màu đỏ vừa mới nhập vào tấm da linh thú, từ trong lá phù đang hoàn thành được một nửa đột nhiên xuất hiện một trận linh khí ba động dị thường tỏa ra, càng lúc càng mạnh hơn.

Sắc mặt của Hàn Lập đại biến. Trong lòng không ngừng kêu khổ. Hắn không chút do dự, phất tay áo về phía mặt đất một cái, một đạo hào quang màu xanh xuất hiện, đem tất cả các loại tài liệu thu hồi lại. Đồng thời tay kia phóng ra tiểu thuẫn màu lam che chắn trước mặt.

Ngay lúc Hàn Lập làm xong hết những việc này thì tấm da linh thú đầy màu sắc kia phát ra tiếng rồng ngâm đinh tai nhức óc.

Một đạo hào quang chói mắt, linh khí kinh người phát tá ra bốn phía như một đợt sóng lớn đập lên tiểu thuẫn vậy.

Tiểu thuẫn khẽ lay động rồi thôi làm cho Hàn Lập ngẩn ra, cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Bởi vì dựa theo uy lực cực lớn của Hàng Linh Phù, một khi chế phù thất bại thì sẽ tạo ra một tiếng nổ rất lớn, đáng lẽ phải có lực phá hủy mạnh mẽ nhưng hiện tại lại ngăn cản chẳng chút khó khăn gì, thực sự khác xa với dự liệu của hắn.

Trong lúc Hàn Lập đang nghi ngờ thì một đoàn huyết quang bắn nhanh ra, lóe lên rồi xuất hiện ở phía trên mật thất, bộ dáng như muốn bỏ chạy.

Nhưng khi huyết quang vừa mới tiếp xúc với trần mật thất thì một tầng ánh sáng màu bạc liền xuất hiện, cản đường đi của huyết quang làm cho nó bị bắn ngược trở lại và phải hiện ra nguyên hình.

Thì ra đó chính là Huyết sắc tiểu giao - tinh hồn của Độc giao.

Hàn lập trước tiên là ngẩn ra nhưng sau đó liền mừng rỡ.

Hắn không suy nghĩ gì thêm mà vươn tay ra, hướng tới hư không chộp một cái. Một bàn tay to lớn màu xanh bỗng nhiên xuất hiện ở trên đầu của Giao hồn, tóm lấy nó rồi quay trở về.

Lúc này Hàn Lập đưa tay điểm về phía tiểu thuẫn, lam quang dần dần tán xạ, thuẫn bài lập tức nhỏ lại, bay vào trong tay áo

Sau đó Hàn Lập đưa mắt nhìn tới Giao hồn mới vừa bị bắt trở lại, sử dụng Minh Thanh Linh Nhãn để kiểm tra.

Sắc mặt Hàn Lập hiện lên vẻ kinh ngạc rồi khẽ hô một tiếng.

Mặc dù tiểu giao vẫn là tinh hồn nhưng hồn lực so với lúc đầu suy yếu đi rất nhiều. Nó lộ ra vẻ mệt mỏi và uể oải.

Hàn Lập sờ sờ cằm, trầm ngâm suy nghĩ. Xem ra Hàng Linh Phù một khi luyện chế thất bại thì yêu hồn không lập tức biến mất mà chỉ tổn thất một phần hồn lực. Nếu vậy thì cho dù loại phù này khó luyện chế nhưng trước khi hồn lực tiêu hao hết thì hắn có thể thử lại vài lần nên cũng có khả năng thành công.

Tất nhiên nếu phải luyện chế lại quá nhiều lần thì hồn lực sẽ bị suy giảm rất nhiều, vì vậy uy lực của Hàng Linh Phù cũng chẳng còn nhiều nữa.

Sau khi suy nghĩ và hiểu rõ điều đó, Hàn Lập thở phào một hơi, vẻ mặt giãn ra.

Cho dù hồn lực có bị tiêu hao đi chăng nữa thì vẫn còn tốt hơn rất nhiều so với việc tinh hồn biến mất.

Dù sao cũng tính là đại hạnh trong bất hạnh!

Hàn Lập cười khổ một tiếng, lấy tất cả các loại tài liệu phụ trợ ra, chuẩn bị thử lại, đương nhiên lần này hắn phải đổi miếng da thú khác.

Công cuộc luyện chế tiếp tục bắt đầu.

Trong lúc Hàn Lập đang ở trong mật thất tận lực chuẩn bị sát chiêu thì cả Thiên Nhất thành đã được động viên hoàn toàn chỉ trong vỏn vẹn hai ba ngày.

Toàn bộ tu sĩ của các tông phái lớn nhỏ khác nhau đều biết rằng mấy ngày sau bọn họ sẽ quyết đấu một trận sinh tử với đại quân pháp sĩ. Sau một trận dao động thì mọi người đều rời khỏi nơi cư trú, dựa theo tổ nhóm được phân công, tiến về phía biên giới.

Ai ai cũng biết rằng nếu bọn Mộ Lan không bại rút lui thì Thiên Nam sẽ rơi vào quân địch, vô số tông phái sẽ đoạn tuyệt truyền thừa, do đó không cần kích động, sĩ khí cũng đã rất cao, ngoài ra xuất hiện rất nhiều lời đồn đại về sự tình liên quan đến đổ chiến.

Bởi vì lo sợ có gian tế của người Mộ Lan biết được danh sách các tu sĩ tham chiến, từ đó sẽ phái ra những pháp sĩ thích hợp cho nên tên tuổi của nhóm người Hàn Lập vẫn được giữ kín, chỉ trừ mấy lão quái có mặt trong đại điện ra thì hầu như không có ai biết rõ cả.

Cũng vì thế mà danh tính của mười vị tiền bối Nguyên Anh kỳ này cũng được đông đảo tu sĩ nghị luận bàn tán xôn xao, còn dự đoán tình hình thắng thua vì dù sao đổ chiến cũng liên quan đến sự sống của hơn một ngàn tu sĩ bị bắt.

Đặc biệt những người có môn nhân đệ tử nằm trong số đó lại càng quan tâm hơn.

Về phần đệ tử của Lạc Vân Tông cũng theo đội ngũ từ từ rời khỏi Thiên Nhất Thành, do vậy mà Lữ Lạc không thể không đi theo bọn họ được.

Tuy nhiên hắn đã phân phó nữ tử họ Tống ở lại nơi trú ngụ chờ Hàn Lập xuất quan.

Không tới mấy ngày mà số lượng tu sĩ còn lưu trú trong thành đã ít đi rất nhiều, Thiên Nhất thành trở nên vắng hoe.

Nhìn thấy thời gian ngày càng trôi qua mà chưa thấy Hàn trưởng lão xuất quan, nữ tử họ Tống không khỏi sốt ruột.

Tuy chỗ Hàn Lập bế quan đã được thiết lập tầng tầng cấm chế nhưng nữ tử này vẫn lờ mờ nghe được tiếng rồng ngâm, tiếng nổ vang lên, khiến cho nàng cực kỳ kinh ngạc và có chút lo lắng.

Đến ngày thứ năm thì nữ tử họ Tống hạ quyết tâm nếu như vị sư thúc của mình vẫn chưa chịu xuất quan thì nàng chỉ có thể mạo phạm để thông báo mà thôi.

Nếu trì hoãn thêm một ngày nữa, rất có thể sẽ không kịp tham gia đại chiến.

Lúc này nữ tử họ Tống đang ngồi trong đại sảnh lo lắng chờ, thỉnh thoảng ngước mắt nhìn ra ngoài, mặt trời đang từ từ lặn xuống, thần sắc âm trầm bất định.

Mắt thấy sắc trời dần tối, hai hàng lông mày của vị nữ tử này càng thêm nhíu lại, cắn đôi môi đỏ mọng, quyết định đứng dậy.

Nàng vừa đi được một hai bước, đột nhiên một tràng âm thanh vang lên, truyền tới đại sảnh. Nữ tử họ Tống lúc đầu là ngẩn ra, sau đó vẻ mặt hiện lên sự vui mừng.

Một lát sau thanh quang từ trong cửa mật thất chớp động, tiếp theo thân hình của Hàn Lập đột nhiên xuất hiện.

"Tham kiến sư thúc!" Nữ tử họ Tống nhẹ nhàng bước tới trước vài bước, ân cần thi lễ.

"Hiện tại là ngày thứ mấy rồi? Tu sĩ trong thành dường như đã xuất phát rồi sao?" Ngay sau khi bước ra khỏi mật thật, Hàn Lập dùng thần thức cảm giác được cả Thiên Nhật Thành dường như trống rỗng, chỉ còn lại một số tu sĩ nên vừa gặp nữ tử họ Tống, hắn đã lên tiếng hỏi.

Dù ở trong mật thất hắn cũng có thể tính toán đại khái được thời gian, tuy biết không quá ngày nhưng vẫn muốn hỏi để an tâm.

"Khải bẩm sư thúc, hôm nay đã là ngày thứ năm rồi." Hiện tại nữ tử họ Tống đã hoàn toàn an tâm, cung kính trả lời.

"Ngày thứ năm? Thời gian còn lại chắc chắn vẫn còn dư nhưng tốt nhất là chúng ta nên khởi hành sớm một chút." Hàn Lập nghe xong như vậy liền quyết định đi ngay.

"Tuân lệnh!" Nữ tử họ Tống nhẹ nhàng vâng lời.

Hàn Lập khoát tay, một đoàn bạch quang từ trong cổ tay áo bay ra ngoài sân. Sau khi quang hoa biến mất, một chiếc xe có cánh màu trắng xuất hiện.

Đó chính là Ngự Phong Xa.

"Lên đi, dùng nó để di chuyển thì nhanh hơn so với độn quang một chút." Thân hình Hàn Lập chợt lóe, liền xuất hiện ngay trong xe, sau đó quay đầu lại nói với nữ tử họ Tống.

Nữ tử họ Tống liếc mắt đánh giá Ngự Phong xa một chút, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, rồi không nói tiếng nào nhảy lên.

Hàn Lập thấy vậy liền lấy mũi chân điểm nhẹ một cái. Lập tức bạch quang quanh Ngự Phong Xa lóe lên, một tầng ánh sáng màu bạc xuất hiện bao trùng toàn bộ cả người lẫn xe vào trong đó, hóa thành một đạo hào quang phá không bay đi.

Ngự Phong Xa không hổ danh là loại pháp phí chuyên dùng để phi hành. Chẳng những linh lực sử dụng không nhiều lắm mà tốc độ phi độn so với tu sĩ bình thường thì nhanh hơn rất nhiều.

Chỉ trong nháy mắt hai người đã bay ra khỏi Thiên Nhất Thành, phóng thẳng về phía biên giới.

Nữ tử họ Tống thấy vậy, trong lòng càng thêm yên tâm, đồng thời còn cho rằng có lẽ là do có loại bảo vật kiểu này nên vị Hàn sư thúc cho tới hôm nay mới xuất quan. Ngoài ra nàng còn thắc mắc, không biết vị sư thúc cao thâm mạt trắc của mình đã tu luyện loại bí thuật lợi hại gì mà thỉnh thoảng từ trong mật thất lại truyền ra tiếng rồng ngâm bạo liệt.

Trong lúc nàng đang miên man suy nghĩ thì Hàn Lập lại bất ngờ mở miệng hỏi một câu ngoài dự liệu.

"Hai người Tử Linh đạo hữu giờ vẫn ở chỗ cũ, chưa rời đi chứ?"

"Tử Linh đạo hữu và Mai Ngưng cô nương tạm thời rời khỏi Thiên Nhất Thành, chờ sau khi đại chiến kết thúc mới quyết định." Tống nữ tử giật mình nhưng lập tức nhu thuận trả lời.

"Ha ha, Tử Linh nha đầu kia xem ra cũng rất cơ trí. Đích xác đó là một quyết định sáng suốt. Nếu ta ở vị trí đó, hơn phân nửa cũng sẽ làm như vậy." Hàn Lập khẽ cười nói.

Sau đó thần sắc thay đổi, thúc giục linh lực dưới chân, khiến cho tốc độ của Ngự Phong Xa tăng thêm một bậc làm cho nữ tử họ Tống hoảng sợ một phen. Trong nháy mắt hai người đã bay ra xa hơn mười trượng, không lâu sau đã biến thành quang điểm nhỏ xíu, dần dần biến mất ở phía chân trời.

------oOo------

Chương 761: Tiêu sư diệt khải

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mấy ngày gần đây, mỗi một đoạn biên giới của Ngu Quốc và Bắc Lương Quốc, hai bên sườn cách nhau khoảng mười dặm đều có một đội pháp sĩ tu sĩ, giá ngự pháp khí, pháp bảo từ trên trời bay xuống, sau đó từng bước lợi dụng cứ điểm vốn có biến thành đại doanh.

Vào một đêm, trên đại trận vô cùng lớn cực kỳ sâm nghiêm, từng người từng người hiện ra. Nơi đây hoang vắng, gió giật dữ dội, sát khí đằng đằng.

Có rất nhiều tiểu đội tu sĩ pháp sĩ bay lên không, phóng ra bốn phía đại doanh dò xét, dường như sợ đối phương tập kích.

Từng ngày qua đi, càng có nhiều tu sĩ pháp sĩ đến tụ tập, đem cấm chế ngăn địch lớn nhỏ đặt trải rộng hai bên, bầu không khí ngày càng ngưng trọng.

Nhưng tại trung tâm biên giới, ngẫu nhiên vẫn có tu sĩ pháp sĩ tuần tra gặp nhau, mặc dù lạnh lùng nhìn sang, nhưng cuối cùng vẫn đè nén không động thủ.

Dù sao với đại cục hiện nay có động thủ cũng vô dụng, nên chỉ có thể tĩnh lặng chờ đại chiến sinh tử sắp tới.

Đến ngày thứ sáu, đại trận cấm chế của Thiên Nam cùng Mộ Lan cũng đã được bố trí gần hoàn chỉnh. Mọi người bắt đầu ẩn vào trong, tập trung sẵn sàng. Ngay cả người đi tuần tra cũng giảm hẳn. Nhưng người tu tiên cao cấp lại bắt đầu thường xuyên xuất hiện trong đội ngũ tuần tra.

Pháp sĩ cùng tu sĩ cao cấp tại doanh trại cũng khẩn trương bày ra phương pháp đối chiến sau cùng.

Phía Bắc đại doanh của tu sĩ Thiên Nam, tại hướng Thiên Nhất thành, các loại cấm chế đối phó với pháp sĩ tuy ít đi, nhưng vẫn có không ít các trạm tuần tra canh gác, thậm chí còn tăng thêm.

Tại lúc này, một đội ngũ tu sĩ mười người, đang cách đại doanh hơn hai mươi dặm, không nhanh không chậm bay tới.

Tu sĩ cầm đầu là một thiếu phụ xinh đẹp khoảng hai mươi tuổi, có tu vi Kết Đan sơ kỳ, tu sĩ còn lại phía sau đều là Trúc cơ kỳ.

Đại chiến buông xuống, những người này không dám khinh thường. Mặc dù chỉ là nhiệm vụ tuần tra dò xét, mọi người vẫn phi thường cảnh giác nhìn quanh.

Chỉ có thiếu phụ cầm đầu nọ, thần sắc có vẻ bình tĩnh, nhưng cũng đem thần thức phóng ra tối đa, cảm ứng hết thảy những dị thường xung quanh.

Đột nhiên thần sắc thiếu phụ vừa động, độn quang bỗng nhiên dừng lại, kinh ngạc ngước đầu hướng phía xa nhìn lại.

Những tu sĩ khác thấy vậy ngẩn ra, lập tức như lâm đại địch cũng nhìn lại, nhưng lại không thấy gì.

"Tiền bối, ngươi.?

Một gã tu sĩ áo xanh kinh nghi hỏi một câu, nhưng chưa kịp nói xong, bạch quang tại chân trời phía xa chợt lóe. Một điểm ánh sáng xuất hiện tại nơi đây, sau đó hướng bọn họ bay vụt đến.

"Tốc độ độn thật nhanh!" *Một gã tu sĩ thất thanh kêu lên.*

Cơ hồ trong nháy mắt, mấy người liền cảm thấy điểm sáng màu trắng phóng to lên vài lần, hơn nữa trong điểm sáng mơ hồ dường như có thứ gì.

"Hẳn là vị tiền bối nào đó đến. Chẳng qua dựa theo quy định của chúng ta thì cần phải đến hỏi một chút, các người đợi ở chỗ này đi." *Khuôn mặt lãnh đạm của thiếu phụ tràn đầy vẻ bình tĩnh, không chút hoang mang phân phó.*

Sau đó hoàng quang trên người chớp động, trực tiếp nghênh hướng bạch quang bay đi.

Vài tên tu sĩ thấy vậy, trừng to mắt nhìn nhau, cũng không ai nói gì.

Bọn họ cùng thiếu phụ cũng không cùng môn phái, hơn nữa bối phận tu vi thấp hơn, tự nhiên không dám có ý kiến gì.

Thiếu phụ bay được một đoạn ngắn, độn quang liền dừng lại. Bởi vì điểm sáng nọ đã đến trước mặt, cũng hóa thành một đoàn ánh sáng chói mắt rồi dừng lại, bên trong phảng phất có một loại pháp khí hình thù cổ quái, mơ hồ có thân ảnh chớp lên.

"Vẫn bối Hoàng Phong Cốc Tiêu Thúy Nhi tham kiến tiền bối. Tiền bối có thể hay không báo ra thân phận, vãn bối là phụng mệnh làm việc, xin tiền bối thứ lỗi." *Mặc dù trong lòng thiếu phụ giật mình, nhưng vẫn dùng thanh âm dễ nghe nói.*

"Ồ! Tiêu Thúy Nhi?" *Trong bạch quang truyền đến tiếng kinh ngạc.*

"Tiền bối biết vãn bối sao?" *Tiêu Thúy Nhi chớp chớp đôi mắt trong suốt, lộ ra vẻ ngạc nhiên.*

Trong những tu sĩ Nguyên Anh Kỳ mà nàng biết, hình như không có tu sĩ nào có hình dáng như thế này, bất quá nghe giọng nói đúng là có chút quen tai, tựa như đã từng nghe qua ở đâu đó.

Lúc này nữ tử kinh ngạc nhìn đám ánh sáng, bạch quang chớp động vài cái, quang hoa thu lại, lộ ra hết thảy bên trong.

Một cái phi xa màu trắng cổ quái, bên trong có hai tu sĩ nam nữ đang đứng.

Nam tử một thân trường bào màu xanh, tướng mạo bình thường, nữ tử một thân áo trắng, mỹ mạo kinh người.

"Hàn sư thúc!" *Trong nháy mắt khi thấy khuôn mặt của nam tử áo* *xanh, Tiêu Thúy Nhi liền lấy tay che miệng, giật mình kêu.*

Trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ khó tin.

"Tiểu nha đầu, ngươi cũng lớn rồi. So với trước kia khác xa." *Hàn Lập đánh giá thiếu phụ, nhìn khuôn mặt xinh xắn quen thuộc, trên mặt lộ ra ý cười.*

"Hàn sư thúc, thật là người! Mặc dù Niếp sư tỷ cùng Lôi sư huynh có nói qua chuyện sư thúc tiến vào Nguyên Anh, nhưng ta vẫn có chút khó tin." *Tiêu Thúy Nhi kinh hỉ nói, thần sắc phảng phất như nhớ lại bộ dáng cô gái năm đó khi nhìn thấy Hàn Lập.*

"Lúc gặp bọn họ chỉ là tình cờ mà thôi." *Hàn Lập cười cười, hời hợt nói.*

Nữ tử này là một tay hắn dẫn tiến vào Hoàng Phong Cốc, mặc dù chưa từng tiếp xúc nhiều, nhưng cũng có chút hảo cảm. Hơn nữa nữ tử này là thân truyền đệ tử của Mã sư huynh năm đó, Hàn Lập đối với nàng hiển nhiên cũng không giống như đối với Niếp Doanh cùng Lôi Vạn Hạ, không nói một chút tình thân nào.

Nữ tử họ Tống một bên thấy tình cảnh này, trong lòng thầm nhủ vài câu.

Nàng loáng thoáng nghe người ta nói qua, biết vị sư thúc này vốn là đệ tử Hoàng Phong Cốc, hiện tại xem ra là gặp phải người xưa. Mà thiếu phụ trước mặt thoạt nhìn linh tuệ hơn người, không biết cùng vị sư thúc này có quan hệ như thế nào?

Mặt kệ nữ tử họ Tống phỏng đoán ra sao, Hàn Lập cùng Tiêu Thúy Nhi ôn lại một chút chuyện cũ sau khi chia tay năm đó, trong đó kể cả chuyện Tiêu Thúy Nhi cùng Tiểu lão đầu kinh hiểm chạy thoát ma đạo đuổi giết như thế nào, một lần nữa trở lại Hoàng Phong Cốc, Mã sư huynh tọa hóa cùng chuyện nữ tử này cơ duyên xảo hợp kết thành Kim Đan.

Điều này làm cho Hàn Lập một phen cảm khái thương hải tang điền biến hóa quá nhanh.

Nhưng qua một lúc, sau khi Tiêu Thúy Nhi do dự một chút, liền không nhịn được hỏi:

"Sư thúc, người thực trở thành trưởng lão Lạc Vân Tông, không trở về nữa sao?" *Nói xong lời này, trên mặt Tiêu Thúy Nhi ẩn hiện vẻ chờ đợi.*

Hiện tại Hoàng Phong Cốc bị vây trong một cục diện cực kỳ khó xử. Mặc dù trong tông môn có một vị Lệnh Hồ Lão Tổ Nguyên Anh trung kỳ tọa trấn, nhưng khổ nỗi phía sau lại không còn một vị tu sĩ Nguyên Anh nào khác tiếp nối. Một khi thọ nguyên hao hết, tạo hóa mà đi, khẳng định địa vị Hoàng Phong Cốc tại sáu phái sẽ giảm xuống, tình cảnh này rất khó khăn.

Cho nên không chỉ có đám người Lôi Vạn Hạc cực kỳ lo lắng, ngay cả Tiêu Thúy Nhi sau khi tiến vào Kết Đan Kỳ, cũng có chút bất an. Càng huống chi Niếp Doanh và các tu sĩ khác biết quan hệ của nàng cùng Hàn Lập, nên cũng kêu Tiêu Thúy Nhi khi nhìn thấy Hàn Lập thì khẩn khoản nói một chút, không chừng Hàn Lập niệm tình cũ còn có thể động tâm.

Bởi vậy sau một phen kinh hỉ, Tiêu Thúy Nhi mặc dù biết Hàn Lập đã từng cự tuyệt đám người Lôi Vạn Hạc, hiện tại cũng không thể không nói lại việc này.

"Trở về là không có khả năng. Lạc Vân Tông đối đãi ta không tệ, ta sẽ không rời đi. Việc này không cần nhiều lời." *Vừa nghe Tiêu Thúy Nhi nói, ý cười trên mặt Hàn Lập liền thu lại, lắc đầu nói.*

"Nhưng Hoàng Phong Cốc chúng ta sau này." *Thần sắc Tiêu Thúy Nhi buồn bả, mặt hiện lên vẻ bất đắc dĩ.*

"Ngươi cũng không cần lo lắng, ta từng cùng Lệnh Hồ Lão Tổ làm một chút giao dịch, nếu Hoàng Phong Cốc thật xuất hiện nguy cơ, tại trong phạm vi nhất định có thể ta sẽ ra tay tương trợ." *Hàn Lập thở dài một hơi, đem chuyện giao dịch này nói cho nữ tử.*

"Có chuyện như vậy! Đa tạ sư thúc!" *Tiêu Thúy Nhi đầu tiên là ngẩn ra, sau đó tinh thần lập tức rung lên nói.*

"Trước khoan nói, ngươi là đệ tử duy nhất của Mã sư huynh, lại nhiều năm không gặp, ta không thể không giúp ngươi một chút. Đây là một kiện pháp bảo ta lấy được khi diệt sát một tên tu sĩ Kết Đan lúc trước, mặc dù không thể coi như là bổn mạng pháp bảo, nhưng sau khi ngươi luyện hóa xong, lúc đối địch cũng sẽ có hiệu dụng. Còn đây là bình đan dược, đối với tu vi tinh tiến và đột phá chướng ngại cũng rất kỳ hiệu, hãy cầm đi." *Sau khi Hàn Lập trầm ngâm một chút, lấy từ trong Túi trữ vật ra một chiếc nhẫn màu xanh cùng một lọ đan dược đưa cho nữ tử.*

"Đa tạ sư thúc ban tặng!" *Tiêu Thúy Nhi thấy vậy vội vàng hành đại lễ tạ ơn, vui mừng tiếp nhận hai kiện đồ vật.*

"Tốt. Ta còn muốn đi đại doanh, tìm mấy lão quái vật một chút, hiện tại không thể trì hoãn bữa. Sau này có duyên gặp lại." *Hàn Lập chờ nữ tử đem đồ vật thu hồi, liền nói lời cáo biệt. Sau đó không đợi nữ tử này phản ứng, mũi chân điểm một cái lên phi xa, bạch quang bỗng nhiên nổi lên, thân hình Hàn Lập cùng nữ tử họ Tống trong quang mang một lần nữa trở nên mơ hồ.*

"Cung tống Hàn sư thúc!"

Thiến phụ vốn định nói thêm cái gì đó, nhưng thấy tình cảnh này chỉ có thể vội vàng thi lễ, đưa mắt nhìn quang đoàn hóa thành một đạo bạch mang, phá không bay đi.

Nữ tử sau đó kinh ngạc đứng tại chỗ, nhìn phương hướng quang điểm biến mất, vẫn không nhúc nhích.

Mà đám tu sĩ dưới tay lúc này mới ngự khí bay tới.

"Tiêu tiền bối, vị tiền bối nọ là ai, là tu sĩ Nguyên Anh sao?"

"Nhưng nhìn bộ dáng hình như còn rất trẻ?"

Mấy tên tu sĩ đi tới, lòng hiếu kỳ nổi lên, rôm rã hỏi.

"Không cần hỏi nhiều, người này đích thật là tiền bối Nguyên Anh Kỳ, lúc xưa từng có đại ân với ta, không phải người mà ta có thể tùy tiện bàn luận, chúng ta tiếp tục tuần tra." Tiêu Thúy Nhi sau khi đem tâm thần thu hồi lại, ngọc dung trầm xuống, lạnh lùng nhìn bọn họ liếc mắt một cái, không khách khí nói.

Những người khác nghe vậy, lập tức ngậm miệng không nói.

Sau khi rời khỏi Tiêu Thúy Nhi, Ngự Phong Xa giảm tốc độ, một lát sau liền tới ngay phụ cận đại doanh. Hàn Lập ngại người khác nhìn thấy phi xa này, vì vậy đem bảo vật thu hồi lại, hai người dùng độn quang đi tới.

Nữ tử họ Tống thức thời thủy chung vẫn không có hỏi chuyện vừa rồi, khiến cho Hàn Lập âm thầm gật đầu hài lòng.

Sau khi bay được một khoảng, phía trước hai người liền xuất hiện một tầng quang mạc thật lớn, ngũ sắc quang mang dày đặc chói mắt, đem đại doanh bao phủ vào bên trong.

Hàn Lập còn chưa mang theo nữ tử này bay độn xuống, thì sớm đã có một tiểu đội đệ tử vội vàng ra đón.

Sau khi nghiệm chứng qua thân phận hai người, lúc này mới mở ra một cái thông đạo, cung tống hai người tiến vào phía sau quang mạc.

Vừa tiến vào đại doanh, Hàn Lập liền cùng nữ tử họ Tống chia tay.

Nữ tử này muốn đi bẩm báo Lữ Lạc một tiếng, sau đó được biên chế vào trong một đội tu sĩ chờ lệnh. Mà Hàn Lập trực tiếp đi tới trung tâm đại doanh, nhìn thấy chủ sự Chí Dương Thượng Nhân cùng tam đại tu sĩ.

Bọn họ vừa thấy Hàn Lập đúng hẹn chạy tới, tự nhiên cực kỳ hài lòng. Sau khi hỏi thăm vài câu, liền giới thiệu một chút chuyện an bài tình huống đại chiến.

Sau đó hắn tạm thời đến một gian phòng đá độc lập, khoanh chân ngồi xuống, nghỉ ngơi dưỡng sức.

------oOo------

Chương 762: Địch mưu khải

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập lẳng lặng ngồi xuống trong phòng, không biết qua bao lâu, vốn bởi vì tiêu hao linh lực chạy tới, đã dần dần hồi phục đến trạng thái cao nhất.

Khi hắn nhìn kỹ tình huống trong cơ thể, trên mặt lộ ra một tia cười nhè nhẹ.

Thanh Nguyên Kiếm Quyết tu luyện từ tầng thứ mười về sau, rõ ràng về phương diện hồi phục linh lực cảm thấy tăng lên không ít, đây coi như là một sự kinh hỉ ngoài ý muốn.

Trong lòng nghĩ vậy, sau khi Hàn Lập trầm ngâm một chút, tự tay từ trong áo lấy ra một cái hộp gỗ đen thui phát sáng, trên hộp gỗ được dán một cái phù lục cầm chế, thanh quang chớp động.

Nắm tay hướng trên mặt hộp phất một cái, phù lục bị bóc ra, hóa thành một đạo ánh sáng xanh bay vào trong tay áo.

Hàn Lập lại dùng một ngón tay hướng trên hộp gõ một cái, nhất thời nắp hộp tự động mở ra, lộ ra vật bên trong.

Đó là một cái đại phù đầy phù văn, lẳng lặng nằm trong hộp, mà bên ngoài phù mơ hồ có huyết sắc dao động qua lại.

Tay Hàn Lập khẽ chỉ lên tấm phù, nhất thời phù lục bắn ra, sau khi xoay quanh một cái liền rơi nhẹ xuống tay.

Hắn tốn hao mấy ngày công phu, liên tiếp thất bại ba lần, cuối cùng mới luyện chế thành công phù lục này. Mặc dù không biết uy lực thế nào, nhưng có thể khẳng định uy lực Hàng Linh Phù này so với miêu tả trong phương pháp luyện chế thấp hơn không ít.

Dù sao ba lần luyện phù thất bại, đã làm cho giao hồn cấp tám nọ mất đi một nửa hồn lực, hiệu lực chân chính chỉ có thể kiểm tra trong thực chiến mà thôi.

Hàn Lập lấy tay vuốt ve phù văn bên ngoài phù lục, lâm vào trầm tư, thần sắc khó đoán.

Lúc Hàn Lập đang ngồi xếp bằng tĩnh tọa trong phòng, tại nơi dừng chân của pháp sĩ cách đại doanh Thiên Nam hơn mười dặm, trong một gian thạch thất bên dưới đất sâu cỡ hai ba mươi trượng, cũng có vài nhân vật thần bí đang vây quanh cái bàn đá thương lượng chuyện gì.

Năm nam hai nữ, trong đó có một nam một nữ thân mặc áo đen, không cách nào nhìn thấy khuôn mặt.

Mặt khác có hai người mà Hàn Lập biết. Một người là nữ tử họ Nhạc trong cuộc chiến Hoàng Long Sơn ngày đó, đã thúc dục cổ đăng làm cho hắn gặp không ít phiền phức. Còn một người khác chính là trung niên nho sinh Trọng thần sư đã đuổi giết hắn mấy ngày, làm cho hắn đại thương nguyên khí.

Ba tên nam nữ còn lại, phân biệt là lão giả khô gầy đen thui, một tên lùn thân cao không tới bốn thước, cùng với một gã đại hán cẩm y tướng mạo đường đường.

"Nhạc thượng sư, dầu thánh chuẩn bị như thế nào? Phải biết rằng thời gian đốt đèn thánh nhiều ít ra sao, đều liên quan đến thời gian dài ngắn để thánh cầm xuất hiện tại thế giới này. Không thể để xảy ra rủi ro." Mặt lão giả khô gầy đầy nếp nhăn, nhưng hai mắt trong suốt, ngồi ở một góc bàn đá thản nhiên nói với nữ tử họ Nhạc.

"Chúc thần sư xin cứ yên tâm. Cuộc chiến này quan hệ đến sinh tử tồn vong của bộ tộc chúng ta, ta đã đem dầu thánh được chứa đựng hơn ngàn năm của tộc ta mang tới, cũng đủ chống đỡ thánh cầm đánh xong trận này." Nữ tử áo xanh họ Nhạc mặt mày nghiêm nghị nói.

"Trọng huynh, đại trận linh thuật ngươi tổ chức, hẳn là cũng không có vấn đề chứ? Pháp sĩ chúng ta đối với tu sĩ Thiên Nam mà nói,

về pháp khí vô luận là số lượng hay chất lượng cũng đều thua kém đối phương không chỉ một bậc. Cũng chỉ có thể dựa vào đại trận linh thuật áp chế công kích của đối phương." Lão giả xoay mặt hướng trung niên nho sinh hỏi.

"Không có vấn đề, ta bỏ ra trăm năm nghiên cứu pháp trận linh thuật đâu phải là để chơi. Ta đã đem nhiều loại đại trận cải tiến cũng truyền lại cho bọn hắn. Nếu tu sĩ Thiên Nam vẫn còn sử dụng loại pháp trận linh thuật vốn có đem ra trận chiến này, bọn hắn chắc chắn sẽ thất kinh." Nho sinh bình tĩnh nói.

"Vậy thì tốt. Tất huynh, ngay từ đầu hỗn chiến, ngươi làm cho tất cả pháp sĩ cao cấp trước hết hãy gọi về Hư linh thú tấn công để hấp dẫn công kích của đối phương, tận lực tiêu hao pháp lực của tu sĩ. Phòng tông chủ, chuyện này còn cần sự phối hợp của cự thú của ngươi." Lão giả khô gầy đối với gã lùn dặn dò hai câu, lại đối với nam tử áo đen khách khí nói.

"Trước khi khai chiến, ta sẽ đem cự thú này giao cho các ngươi. Bất quá, chuyện tình quý tộc hứa đáp ứng chúng ta, sau khi chuyện này thành công sẽ không đổi ý chứ?" Nam tử áo đen sau khi đáp ứng, lại thâm ý nói một câu.

"Đổi ý? Phòng huynh nói đùa sao? Sau khi cùng tu sĩ chiến đầu, Mộ Lan tộc chúng ta sao lại làm ra chuyện ngu xuẩn đắc tội quý tông? Tốt xấu gì Âm La Tông các ngươi cũng là một trong mười đại Ma Tông của Đại Tấn. Một khi Mộ Lan tộc chúng ta đoạt được Thiên Nam, cũng sẽ chỉ tận lực củng cố nghỉ ngơi dưỡng sức, giao mấy phàm nhân cho quý tông quản lý cũng không phải là chuyện tình gì lớn. Dù sao mấy phàm nhân này đều là người Yến tộc, sinh tử của bọn họ, chúng ta sẽ không mảy may quan tâm." Ánh mắt lão giả khô gầy chớp động vài cái, lãnh khốc nói.

"Vậy thì tốt. Lúc này, nếu không phải trấn tông chi bảo Quỷ La Phiên của Âm La Tông chúng ta bị đám gia hỏa chính đạo phá hủy, cần đại lượng sinh hồn đến chữa trị, bổn tông tuyệt sẽ không xen vào chuyện tranh đấu của pháp sĩ các ngươi cùng tu sĩ Thiên Nam. Nếu thu thập đại lượng sinh hồn tại Đại Tấn, khẳng định sẽ bị đám gia hỏa chính đạo ra mặt dây dưa. Mặc dù chúng ta không sợ bọn họ, nhưng chữa trị bảo vật không thể chậm trễ." Sau khi

nam tử áo đen gật đầu, thanh âm không mang theo cảm tình nói.

"Mặt khác, hiện tại sinh hồn chết đi của người tu tiên trong đại chiến, cũng sẽ thuộc về bổn tông. Điểm này, Chúc thần sư không có ý kiến chứ?" Nữ tử áo đen cũng mở miệng nói chuyện, thanh âm vừa thô vừa nhỏ, cùng dáng người mảnh khảnh không cân xứng, khiến cho người ta lần đầu nghe được khẳng định sẽ bị hù dọa.

"Sinh hồn tu sĩ, chúng ta hiển nhiên sẽ không quan tâm. Nhưng là sinh hồn của pháp sĩ, các ngươi cũng có thể phân biệt mà thả đi chứ? Các ngươi đoạn thời gian trước, không hề kiêng nể thu thập sinh hồn chết trận, làm cho ba cái lão gia chúng ta rất là bị động. Chúng ta có thể tại phương diện khác bồi thường." Vừa nghe lời này, thần sắc lão giả khô gày khẽ biến, sau đó nói.

"Cái này có thể không được. Âm hồn của tu sĩ cùng pháp sĩ, nguyên vốn là không có gì khác nhau, căn bản không cách nào phân ra. Hơn nữa đừng nói là có biện pháp phân biệt, tu sĩ pháp sĩ chết đi khẳng định sẽ có hàng ngàn hàng vạn, ngươi bảo đảm người chúng ta phân biệt như thế nào? Ba vị thần sư không lẽ định hủy kế hoạch này sao chứ?" Nam tử áo đen khép hờ hai mắt, đồng tử trong nháy mắt biến thành màu xanh biếc, quanh thân toát ra hàn khí âm sâm.

Nho sinh họ Trọng cùng gã lùn họ Tất thấy vậy, trong lòng thầm tức giận, mặc dù chưa có cử động gì, nhưng một người thì ngân mang trên người hơi lộ ra, một người thì hồng quang trên mặt chớp động, đồng thời nhìn chầm chầm nam tử áo đen không nói.

Đại hán cẩm y cùng nữ tử họ Nhạc, cũng lạnh lùng nhìn nam tử áo đen, mặt lộ vẻ không vui.

Phải biết rằng việc thu thập sinh hồn pháp sĩ chết trận này, đã sớm làm cho những người này rất là bất mãn. Nếu không phải thật sự không thể buông bỏ ma tu Tấn Quốc này, chỉ sợ đã sớm trở mặt.

"Khụ! Dừng tay, các ngươi làm cái gì. Phòng tông chủ chính là khách nhân Chúc mỗ tự mình mời tới, chẳng lẽ ngay cả mặt mũi

tại hạ các ngươi cũng không cấp?" Lão giả sau khi ho nhẹ một tiếng, sắc mặt trầm xuống.

Mà nữ tử áo đen một bên, môi cũng khẽ nhúc nhích hướng nam tử áo đen truyền âm đến nói cái gì đó.

Nam tử hắc bào nghe vậy, lục quang trong mắt dần dần thối lui, hàn khí quanh thân cũng quỷ dị tiêu thất không thấy bóng dáng.

Đám người nho sinh thấy vậy, sau khi thở nhẹ một hơi, linh lực trên người cũng tán đi.

Bọn họ cũng rất rõ ràng, bất chấp nhìn đối phương không thuận mắt ra sao, nhưng tình hình hiện tại, cũng không thể xảy ra nội chiến.

"Như vậy đi, sinh hồn các ngươi có thể lấy đi, nhưng là phải lén lút tiến hành sau chiến đấu, quyết không thể làm cho những người khác nhìn thấy, Nếu không chúng ta thực không thể áp chế những người dưới tay." Lão giả khô gầy sau khi do dự một chút, mới cắn răng một cái nói.

"Được rồi, điều kiện này, bổn tông có thể đáp ứng." Ánh mắt nam tử áo đen sau khi chớp động vài cái, cũng lùi một bước gật đầu đáp ứng.

Đám người nho sinh mặc dù có chút không quá hài lòng, nhưng cũng chỉ có thể như thế.

"Phương pháp đổ đấu của quý tông thật sự có thể làm sao? Cẩn thận khéo quá lại hóa vụng. Phải biết rằng, Thiên Nam cũng có ma tu, đừng để cho đối phương liếc mắt một cái liền thấy rõ." Đại hán cẩm y nãy giờ vẫn không nói chuyện, đột nhiên nói một câu.

"Ma tu? Bọn chúng chẳng qua chỉ là hiểu một chút công pháp tu luyện thô thiển, liền tự cho là thông minh đem pháp quyết ma công cải sửa toàn bộ. Làm sao biết được lợi hại chính thức của thượng cổ ma công." Nam tử hắc bào cười lạnh một tiếng, khinh thường nói.

"Có đúng không! Nhưng nghe nói một vị trưởng lão trong tông, tựa hồ đã bị một vị tu sĩ Thiên Nam cùng cấp trong nháy mắt diệt sát. Ta xem Phòng tông chủ tốt hơn là không nên coi thường." Khóe miệng của gã lùn nhếch lên, hơi châm chọc nói.

Ánh mắt nam tự áo đen phát lạnh, hừ lạnh một tiếng, cũng không có phản bác.

Nhưng nữ tử áo đen lại thừa dịp mở miệng.

"Thiếp thân kỳ thật đang muốn nói đến việc này, tên tu sĩ phóng ra kim hồ kia, đối với Âm La Tông chúng ta có chút tác dụng, chúng ta hy vọng ba vị thần sư đem hắn cho chúng ta xử lý. Không biết ý mấy vị thần sư như thế nào."

"Giao cho các ngươi!" Lão giả khô gầy nghe vậy, trầm ngâm một lát.

"Như thế nào, điểm điều kiện nhỏ này, ba vị cũng không chịu đáp ứng sao?" Nữ tử áo đen phảng phất có chút bất mãn, thanh âm phát ra càng khó nghe. *"Nếu là một gã tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, giao cho hai vị đạo hữu hiển nhiên không có vấn đề. Nhưng bên trong nếu liên quan đến pháp bảo Kim Lôi Trúc, việc này liền không dễ như vậy."* Lão giả nhìn nữ tử áo đen chằm chằm, mặt cười một cách quỷ dị, không nhanh không chậm nói.

"Chúc đạo hữu đã đoán được." Tâm tình nữ tử áo đen khẽ trầm xuống, có chút giật mình.

"Thảo nguyên Mộ Lan chúng ta mặc dù thiếu thốn, nhưng tu tiên giới tam đại thần mộc, lão giả cũng biết một chút. Người biết đến Ích Tà Thần Lôi mặc dù không nhiều lắm, nhưng lại không thể gạt được mấy người chúng ta." Lão giả nhàn nhã nói.

"Một khi ngươi đã biết Ích Tà Thần Lôi, hẳn biết Ma Tông chúng ta không thể để vật ấy rơi vào tay người khác, các ngươi có điều kiện gì cứ việc nói thẳng." Nam tử áo đen nhìn ra dụng ý đối phương, trực tiếp lạnh lùng hỏi.

"Rất đơn giản, ta muốn quý tông lần này ngoài trừ mang hơn

mười đầu cự thú đến, còn phải mang theo không ít đồng giáp luyện thi. Hy vọng đến lúc mấu chốt của trận đánh ngày mai, Phòng huynh có thể đem thi binh này thả ra, trợ giúp tộc ta một tay. Dù sao cho dù chúng ta chuẩn bị có đầy đủ di nữa, cũng không biết tu sĩ bên kia ứng địch như thế nào. Hiển nhiên muốn cẩn thận một chút." Nếp nhăn trên hai gò má lão giả nhẹ nhàng run lên, như cười như không nói.

"Ồ! Không nghĩ tới Chúc đạo hữu đối với bí thuật của bổn tông biết không ít. Mặc dù đồng giáp thi binh luyện chế khá dễ dàng, nhưng nếu một lần tổn thất nhiều như vậy, đối với phát triển của bổn tông sau này cũng rất bất lợi. Nếu là điều kiện này, vậy tên tu sĩ Thiên Nam sử dụng Ích Tà Thần Lôi kia, là phải do các ngươi bắt sống giao cho bổn tông." Nam tử áo đen sau khi suy nghĩ một chút, cũng không có cự tuyệt mà nói ra điều kiện của mình.

------oOo------

Chương 763: Ám thủ khải

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Bắt sống? Phòng huynh cứ đùa! Ngươi cũng biết, ngày đó Trọng đạo hữu từng ra tay đối phó với người này một lần. Nhưng người này chẳng những tinh thông lôi độn, còn có thể dùng một loại chưa bao giờ gặp qua là huyết độn thuật, căn bản không cách nào cản lại người này chạy trốn chết. Mà người này cũng có thần thông khác không nhỏ, bắt sống hắn và bắt sống chúng ta, cũng không khác nhau lắm. Hai vị đạo hữu, cảm giác được có khả năng sao? Nếu là diệt sát người này, cướp đoạt Kim Lôi Trúc pháp bảo, như vậy còn có chút nắm chắc." Khô gầy lão giả âm âm nói.

"Đã khó có thể bắt sống, vậy chết cũng không sao cả." Ngoài ý muốn của lão giả, hắc bào nam tử sau khi hơi trầm ngâm một chút, lập tức đổi giọng.

Khô gầy lão giả cùng nho sinh đám người nhìn nhau liếc mắt một cái, truyền âm thương lượng vài câu, cũng đáp ứng việc này.

Vì vậy sau đó, những người này vừa lại mới nói đến một ít chi tiết vấn đề. Dương thượng nhân cùng Ngụy Vô Nhai đám người đã ở trong một gian đại sảnh, cũng đang thương thảo chuyện đại chiến.

Tu sĩ về mặt nhân số so với phía pháp sĩ ít hơn một chút.

Trừ tam đại tu sĩ cùng Long Hàm, nơi đây có thêm một gã hồng sam mỹ phụ và một vị lão giả mắt ưng đầu trọc, râu bạc trắng.

Lão giả hai tròng mắt nửa nhắm nửa mở, trên ngón tay che một chiếc nhẫn bằng ngọc.

Chiếc nhẫn xanh biếc, ở trên có ẩn ẩn phù văn, xem ra là một kiện dị bảo hiếm thấy.

"Thiên Hận đạo hữu, lúc này đây toàn bộ dựa vào mấy người đạo hữu đó. Ta đợi lát nữa dụ pháp sĩ đại quân chủ lực đến chỗ này, các ngươi chỉ cần lẻn vào trong kho hàng của Điền Thiên Thành phá hoại. Không có linh thạch tài liệu và tư nguyên mà Mộ Lan nhân khó khăn tích cóp, cho dù Mộ Lan nhân có thể ở trong đại chiến chiếm được thượng phong, nhưng sau đó chính chúng ta mới là người chiến thắng." Chí Dương thượng nhân mỉm cười nói, dường như cùng với lão giả đại danh đỉnh đỉnh Thiên Hận Lão Quái trước mặt chưa bao giờ phát sinh một xích mích gì.

"Chỉ cần các ngươi đem Mộ Lan thần sư giữ chân tại biên giới, lẻn vào Điền Thiên Thành tự nhiên không là vấn đề. Huống chi còn có Ngụy đạo hữu cung cấp Truyền Tống Trận có thể trực tiếp truyền tống vào trong thành, chuyện này càng lại dễ dàng. Ta duy nhất lo lắng là, Mộ Lan sao lại đem tài nguyên giữ ở trong thành, đây có phải là một cái bẫy làm sẵn đợi chúng ta sập không?" Lão giả với đôi mắt ưng, thanh âm trong miệng phát ra như vàng đá cọ vào nhau, nghe phi thường khó chịu.

"Điểm ấy Thiên Hận đạo hữu yên tâm. Theo chúng ta có nội gián nằm vùng trong phía người Mộ Lan truyền tin, mặc dù Mộ Lan tộc chiếm lĩnh Phong Nguyên Quốc cùng Ngu quốc hai nước. Nhưng vì trước đó Cửu Quốc Minh sớm bỏ chạy, tất cả linh thạch quặng mỏ, nguyên liệu sản sinh cũng bị hủy diệt. Pháp sĩ mặc dù an bài Mộ Lan nhân hết sức tốt, nhưng bởi vì thời gian quá ngắn, số lượng quá ít, căn bản không làm nên chuyện gì. Bây giờ còn một ít linh thạch tư nguyên chiếm được và số tài nguyên do các bộ tộc cộng đồng cống hiến đều được chứa trong một cái kho hàng bí mật với một tòa lợi hại cấm chế đại trận đồng thời do mấy tên Đại Thượng Sư canh gác cho nên bọn họ mới an tâm như thế. Thực tế thì không có lực lượng nào có thể tiến công tư nguyên kho hàng. Bọn họ bằng vào cấm chế trì hoãn, cũng có đủ thời gian dời đi những gì trong kho hàng. Theo lý thuyết, là vững như thái sơn." Hợp Hoan lão ma cũng thản nhiên nói.

"Nhưng bọn hắn tuyệt đối không nghĩ tới chính là, chúng ta Cửu Quốc Minh cùng Mộ Lan nhân thời gian dài như vậy giao hảo, bọn họ có thể phái gian tế lẻn vào Việt Quốc chúng ta thì chúng ta Cửu Quốc Minh đồng dạng có thể phái người lẩn vào trong pháp

sĩ. Đại Thượng Sư trong kho hàng tư nguyên là nội ứng của chúng ta. Đến lúc đó, hắn sẽ giải cấm chế đại trận. Thiên Hận đạo hữu, các ngươi chỉ cần động tác bí ẩn một chút, hoàn toàn có thể thành công." Ngụy Vô Nhai cười lạnh nói.

"Mấy vị đạo hữu khẳng định như thế, vậy tại hạ chỉ có thể thử xem sao. Sự tình sau này sẽ tính."

"Sự tình sau này là chúng ta tứ đại thế lực làm chủ, đem Tư quốc cấp cho đạo hữu. Đạo hữu có thể ở đây khai tông lập phái, chúng ta tứ đại thế lực quyết không nhúng tay chút nào. Từ nay về sau đạo hữu cũng là tổ sư một phái." Long Hàm mỉm cười tiếp lời nói.

"Được. Có mấy vị cam đoan, lão hủ cùng mấy vị bạn tốt chỉ có liều mạng thử xem. Thời gian không còn sớm. Tại hạ trở về chuẩn bị một chút. Ngày mai sáng sớm xuất phát, trước lẻn vào trong Ngu quốc." Thiên Hận Lão Quái lần nữa từ trong miệng mấy người lấy được hứa hẹn, mặt lộ vẻ hài lòng. Nhưng cũng không có ý tứ lưu lại ở chỗ này, cáo từ rời đi đại sảnh.

Không lâu, thân hình biến mất tại đại sảnh.

" Tỷ lệ lão quái này thành công không nhỏ. Dù sao trừ hắn ra, đám người tán tu hắn mang tới, cũng thần thông không ít. Chỉ cần đề phòng Mộ Lan nhân một chút, hẳn không có lý do thất bại." Hợp Hoan lão ma nhăn mặt, chậm rãi nói.

"Dịch đạo hữu nói không sai, chỉ cần chúng ta ngăn chặn Mộ Lan thần sư, Thiên Hận đạo hữu hẳn là có bảy tám phần nắm chắc. Chỉ là không nghĩ tới lão quái tuổi như thế, lại đột nhiên nghĩ đến khai tông lập phái, lại mượn sức nhiều tán tu như vậy. Thật sự có chút không ngờ." Long Hàm cũng ánh mắt chớp động nói.

"Đây là chuyện rất bình thường! Thiên Hận Lão Quái tiến vào Nguyên Anh Trung Kỳ có ba bốn trăm năm, thời gian dài như thế mà vẫn không cách nào đột phá tới hậu kỳ. Phỏng chừng cũng hoàn toàn hết hy vọng, bắt đầu mưu cầu danh lợi khác cũng không có gì kỳ quái. Mà có thể trở thành nhất phái là một sự kiện lớn, có thân phận và vinh quang. Chỉ bất quá, người này bình thường cùng các Đại tông phái qua lại không ít. Lúc này mới nhân

cơ hội này đến cùng chúng ta nói điều kiện. Bọn họ đến coi như một đám phục binh." Chí Dương thượng nhân thản nhiên nói.

"Tốt. Mặc dù có Thiên Hận Lão Quái chuẩn bị ở phía sau, nhưng đại chiến sắp bắt đầu, chúng ta cũng không có thể khinh thường. Tận lực thủ thắng là tốt, nếu đánh một trận mà bại, cho dù Mộ Lan pháp sĩ không có tư nguyên ủng hộ, chúng ta vẫn không cách nào ngăn cản thế công của bọn họ. Ngụy huynh, các ngươi Cửu Quốc Minh khắc chế linh thuật pháp trận cấm chế, không có vấn đề chứ? Đây chính là thủ đoạn pháp sĩ thường dùng hỗn chiến." Chí Dương thượng nhân nghiêm sắc mặt, hướng Ngụy Vô Nhai hỏi.

"Cùng pháp sĩ đánh nhiều năm như vậy, sự hiểu biết của chúng ta đối với linh thuật pháp trận, cũng không kém pháp sĩ là mấy. Nếu không phải vì vấn đề tu luyện công pháp, chúng ta Cửu Quốc Minh thậm chí cũng có thể có linh thuật pháp trận như người Mộ Lan. Chí Dương đạo hữu không cần lo lắng việc này." Ngụy Vô Nhai bình tĩnh nói.

Chí Dương thượng nhân nghe nói thế rất là hài lòng. Mặc dù không nói cái gì, nhưng ánh mắt chuyển hướng về phía hắc bào đại hán.

Hợp Hoan lão ma thấy vậy, cũng thản nhiên mở miệng.

"Chúng ta Ma Đạo Lục Tông đã chuẩn bị thỏa đáng, chẳng những Ngự Linh Tông đem trấn tông tam thú mang đến, chúng ta Hợp Hoan Tông cũng chuẩn bị tốt âm dương song ma giải cấm. Quỷ Linh Tông với vạn hồn đại trận tùy lúc cũng có thể bắt đầu dùng. Còn lại tam tông khác có một chút lợi hại thủ đoạn sẽ thi triển ra. Nhưng thật ra Chí Dương đạo hữu, không biết chuẩn bị sát chiêu gì rồi?" Lão ma lạnh lùng nói.

" Chánh Đạo Minh chúng ta từ trước lúc xuất phát, đều do các tông phái phân biệt mở ra tổ sư đường, đem mười mấy loại thượng cổ kỳ bảo có uy lực lớn lấy ra, đến lúc đó nhất định sẽ không làm đạo hữu thất vọng." Chí Dương thượng nhân nói rất đơn giản, nhưng Hợp Hoan lão ma lại chậm rãi gật đầu, dường như biết sự lợi hại của thượng cổ kỳ bảo.

"Chúng ta Thiên Đạo Minh tuy không mạnh, nhưng bên trong các phái cũng đều có chuẩn bị. Chẳng qua thủ đoạn cụ thể thì Long mỗ không rõ ràng lắm. Nhưng chúng ta Loan Minh Tông lấy ra thượng cổ Ngọc phù cất dấu bấy lâu, thần thông to lớn tuyệt đối làm cho Mộ Lan pháp sĩ mở rộng nhãn giới. Chỉ là thời gian đã lâu lắm, uy lực còn lại có thể không nhiều. Sau khi chiến đấu phỏng chừng cũng trở thành phế thải." Long Hàm trầm tự nói, trên mặt lộ ra vẻ tiếc hận.

"Thượng Cổ Ngọc phù? không nghĩ tới Loan Minh Tông còn có bảo vật này. Nói vậy Thiên Đạo Minh thủ đoạn cũng không làm cho ta thất vọng. Bây giờ duy nhất phải lo lắng là Hắc bào nhân kia cùng việc đánh cuộc của bọn hắn. Dịch huynh, Hắc bào nhân này sử dụng công pháp cũng là ma đạo công pháp. Đạo hữu không có cách nào phân biệt chuẩn xác lai lịch công pháp bọn họ sao?" Chí Dương thượng nhân trầm ngâm một chút sau đó hỏi.

"Hừ! Tu luyện ma đạo công pháp, ta đương nhiên có biết. Hắc bào nhân công pháp đặc thù, ta nghe Cửu Quốc Minh đạo hữu thuật lại, vẫn chưa tận mắt nhìn thấy, sao có thể phán đoán chuẩn xác. Duy nhất khẳng định chính là, ma công của những người này tựa hồ so với chúng ta Thiên Nam lục tông tinh thuần xảo diệu hơn nhiều, hơn nữa có chút giống Quỷ Linh Tông nhất mạch công pháp." Hắc bào đại hán tức giận trả lời.

"Quỷ Linh Tông? Hắc bào nhân cụ thể nhân số cũng không biết, nhưng một thời gian chiến tranh ở Điền Thiên Thành, đã hiện thân bảy tám người, hơn nữa toàn bộ đều là Nguyên Anh tu sĩ, rõ ràng là tu sĩ cùng một tông môn. Có thể có được nhiều như vậy tu ma tông, cũng chỉ có Ma Tông. Chẳng lẽ thật sự là từ Đại Tấn quốc tới?" Chí Dương thượng nhân trong miệng phân tích, sắc mặt âm trầm xuống.

Những người khác nghe được lời Chí Dương thượng nhân, nhưng không ai hiện ra vẻ kinh ngạc, xem ra đồng dạng đều đã đoán được.

"Hừ! Tấn quốc tu sĩ thì đã sao. Xem Hắc bào nhân trốn trốn tránh tránh, bộ dáng không dám gặp người. Nhúng tay vào chuyện tình của Thiên Nam tu tiên giới chúng ta, khẳng định chỉ là Ma Tông,

thậm chí chỉ là một bộ phận nhỏ của Ma Tông, có cái gì phải sợ chứ. Chỉ cần đem bọn họ xử lý như đối với pháp sĩ." Hồng y mỹ phụ vẫn không nói gì, đột nhiên mở miệng. Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, thanh thúy dễ nghe.

"Phượng phu nhân nói đúng. Cho dù thật sự là Tấn quốc Ma Tông toàn lực ủng hộ Mộ Lan nhân, địch nhân mà chúng ta đối mặt chỉ là mạnh mẽ một chút thôi, chẳng lẽ cứ vậy hai tay dâng không Thiên Nam cho chúng." Chí Dương thượng nhân nghe vậy, đồng ý nói.

"Nói như thế không sai. Nhưng Tấn quốc tu sĩ vô luận công pháp bảo vật so với chúng ta Thiên Nam tu sĩ đều mạnh mẽ hơn, đây là điều không cần nghi ngờ. Nếu là cuộc đấu ngày mai, ma tu tham dự âm thầm làm cái gì đó, thật có chút khó giải quyết. Tấn quốc công pháp bí thuật nhiều như lông trâu, có rất nhiều thứ quỷ dị làm cho người ta khó lòng phòng bị." Hợp Hoan lão ma ngưng trọng nói.

"Không quan hệ. Điểm này ta sớm lo lắng qua. Các ngươi còn nhớ rõ Phá Cấm Châu của chúng ta không?"

"Phá Cấm Châu! Là loại pháp khí bài trừ cấm chế? Đồ vật này không phải chỉ hữu dụng đối với cấm chế cấp thấp sao? Hơn nữa khi cuộc đổ đấu diễn ra, vòng bảo vệ của nó Nguyên Anh Kỳ tu sĩ đều phải phí một phen công sức mới có thể diệt trừ được. Cái loại pháp khí cấp thấp này có thể có ích lợi gì?" Long Hàm kinh ngạc hỏi.

------oOo------

Chương 764: Cuộc chiến biên giới (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nếu là Phá Cấm Châu, đích xác không cách nào so với cao giai cấm chế. Nhưng Long huynh không biết, Phá Cấm Châu thất lạc bên ngoài, kỳ thật vẫn chưa luyện chế hoàn toàn, cũng chỉ là một ít bán thành phẩm mà thôi. Chính thức Phá Cấm Châu, chẳng những phải gia tăng vài loại tài liệu trân quý dị thường, luyện chế cũng không đơn giản, nhưng đối với bài trừ cao giai cấm chế lại rất hữu hiệu. Tuy vậy bổn môn cũng không có luyện chế nhiều vật ấy. Nhưng bây giờ, theo suy nghĩ của vị đạo hữu này tham gia đánh cuộc, bổn môn đã chuẩn bị sẵn mười viên rồi. Chỉ cần bọn họ mang châu đến, nếu tình thế nguy hiểm lập tức sử dụng, có thể phá cấm chế mà ra. Lúc đó, không còn gì lo lắng nữa." Chí Dương thượng nhân nói.

"Ta thấy Chí dương đạo hữu biết rõ không ổn, nhưng đối với đánh cuộc ngày mai không chút nào lo lắng, hóa ra đã có sẵn dự phòng cả rồi. Có Phá Cấm Châu, cho dù đối phương có chiêu gì, cũng không e ngại. Bất quá để đảm bảo, chúng ta ma đạo Thiên Sát Tông có một loại bí chế đan dược, dùng có thể kích thích chân nguyên trong cơ thể, làm cho tiêu hao không còn pháp lực lập tức khôi phục hơn phân nửa, cũng kích tăng vài phần tu vi. Đương nhiên dược lực trôi qua, khẳng định sẽ tổn thương nguyên khí. Có thể cho đạo hữu, mỗi người mang một mảnh. Nếu là tình thế thật sự nguy hiểm, cũng có thể ăn vào, đột nhiên khiến kẻ thù bất ngờ." Hợp Hoan lão ma liếc Chí dương thượng nhân liếc mắt một cái, nói thêm.

"Tốt. Có chuẩn bị hai điều này, chuyện đánh cuộc, Long mỗ cũng an tâm." Long Hàm nhẹ cười rộ lên, nhưng nói xong lại chuyển mình, mở miệng tiếp:

"Thực ra cái mà ta lo lắng là, như thế nào đối phó Hắc bào nhân.

Những người này tu luyện là ma đạo công pháp, hay là để Chánh Đạo Minh phái một nhóm đạo hữu đến đối phó đám tu ma này. Dù sao trong mấy tông môn, không hề ít pháp quyết chuyên môn khắc chế ma công. Đối phó ma tu này, hẳn là hữu hiệu."

Long Hàm vừa nói, liếc mắt một cái Chí Dương thượng nhân, xem như thế nào hồi phục.

"Không thành vấn đề, đám ma tu đó giao cho Chánh Đạo Minh chúng ta đi. Nhưng trong pháp sĩ thượng sư, phần lớn do các ngươi ứng phó." Chí Dương thượng nhân cũng không có ý đùn đẩy, liền đáp ứng ngay.

"Tự nhiên! Về pháp sĩ phương diện cứ giao cho chúng ta tam đại thế lực tiếp nhận."

Vừa thấy Chí Dương thượng nhân đáp ứng đối phó Tấn quốc ma tu. Mấy người còn lại cũng rất là hài lòng.

Về phía phe tu sĩ, pháp khí trong tay thấp giai tu sĩ có thể nói là vô cùng đa dạng. Cái nào cũng có, đao kiếm pháp khí chiếm đa số. Nhìn các loại pháp khí này linh khí bức người lóe ra, nói về cấp bậc thì hơn xa phe pháp sĩ.

Về mặt pháp khí, phe pháp sĩ thua kém Thiên Nam tu sĩ, nhưng đội ngũ pháp sĩ lại chỉnh tề, cho dù bay độn trong không trung, vẫn duy trì đội hình huyền diệu, cả đám không ai lên tiếng, chỉ có ánh mắt tràn ngập địch ý.

Phe tu sĩ thì không được huấn luyện tốt lắm, mặc dù miễn cưỡng duy trì đội nhóm, nhưng lại hỗn loạn, chẳng những có nhiều tiếng ồn không ngừng, thỉnh thoảng lại còn có người thoát ly chuyển sang đội nhóm khác.

Việc này làm cho một số cao giai tu sĩ, không thể không khiển trách vài câu.

Hàn Lập xem đến đây, mặt khẽ nhăn lại.

Cái này cũng khó trách! Có mỗi mấy tháng thời gian, sao có thể huấn luyện tốt cho đám tu sĩ vốn lộn xộn này được.

Làm cho đám tu sĩ này xếp được thành đội nhóm, đã có thể coi là thành công lắm rồi.

Mà phe pháp sĩ đại quân thì khác hẳn, mặc dù cũng là do đông đảo Mộ Lan bộ lạc liên quân tạo thành nhưng bọn hắn lại thường xuyên chiến đấu, cùng các bộ tộc pháp sĩ khác tạo thành liên quân là chuyện như cơm bữa, chỉ cần huấn luyện thêm một chút sẽ có kết quả tốt ngay. Việc này, tu sĩ chủ sự cao tầng rất rõ ràng, nhưng lại không cách nào làm theo được, cũng may bọn họ là người tu tiên không giống như quân đội thế tục, mấu chốt quyết định thắng bại cũng không phải ở vấn đề này nên cũng nhắm mắt cho qua.

Hàn Lập nghĩ như vậy, vừa lại hướng pháp sĩ đại quân đánh giá vài lần.

Đối diện người gây chú ý nhiều nhất cũng không phải Mộ Lan pháp sĩ, mà là mười mấy đầu cự thú khổng lồ, dị thường hoang dã trong đại quân pháp sĩ.

Chúng nó đứng hỗn tạp trong pháp sĩ đại quân, hình thể phảng phất ngọn núi nhỏ, thật sự cực kỳ gây chú ý.

Không ít Cửu Quốc Minh tu sĩ, cũng từng gặp qua cự thú lợi hại như vậy. Bởi vậy, quay đầu nhìn cự thú, trong mắt xuất hiện một tia sợ hãi.

Hàn Lập ngẩng đầu xem bầu trời, không một gợn mây đen, cúi đầu xem một chút đám tu sĩ đang hỗn loạn, thở dài khẽ lắc đầu.

Lật tay, trong lòng bàn tay có hai vật nhỏ xuất hiện.

Một viên châu đen thùi kích thước cỡ ngón cái, một viên đan dược màu lửa đỏ, cỡ hạt hạnh nhân.

Hai món đồ này, là tối hôm qua Chí Dương thượng nhân phái người đưa tới. Cũng nói rõ công hiệu và tác dụng của chúng. Nghe nói mỗi tu sĩ tham gia cuộc chiến đều có.

Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không khách khí nhận lấy.

Xem ra để có thể đánh bại pháp sĩ đại quân, tam đại tu sĩ đã đem pháp bảo ra hết, một ít đồ vật trước kia cất giấu, lần này cũng lấy ra không ít.

Quả không hổ là Tam đại tu sĩ…

Nghĩ tới đây, Hàn Lập không khỏi hướng phía dưới nhìn lại một đội tu sĩ khác.

Đội tu sĩ này ước chừng có ngàn người, trong đó có một đám mười sáu nam nữ tu sĩ mặc trang phục màu hồng lục.

Bọn họ nâng hai cỗ quan tài gỗ một đen một trắng, song song tiến tới.

Trên quan tài dán đầy các loại phù chú lớn nhỏ. Thật sự cực kỳ quỷ dị.

Nam nữ tu sĩ này Hàn Lập cũng nhận ra. Đó là ma đạo đệ nhất tông, Hợp Hoan Tông đệ tử. Điều này làm cho Hàn Lập đối với hai cỗ quan tài nổi hứng tò mò.

Đáng tiếc hắn mặc dù đang dùng thần thức dò xét thử nhưng hai chiếc quan tài dường như có cấm chế cực kỳ lợi hại, căn bản không cách nào xuyên thấu.

Trừ hai cỗ quan tài này, trong nhóm tu sĩ còn lại cũng có một chút cổ quái đáng chú ý.

Như chánh đạo tông môn tu sĩ bên kia, vây quanh một cái đài cao ước sáu bảy trượng, trên đài có một đồng la thật lớn, đường kính khoảng mười trượng.

Mà mặt ngoài đồng la kim quang chói mắt, thỉnh thoảng có phù văn màu trắng di động hiện ra. Phụ cận có một gã cự hán lưng trần, hai mắt nhắm nghiền ngồi xếp bằng.

Xa một ít, trong đội ngũ có mười mấy pho tượng đen thùi, ba bốn trượng cao, tựa hồ có chút tàn phá, thoạt trông hình như đều là thượng cổ dị thú, nhìn rất sống động, không biết để sử dụng vào việc gì.

Xa hơn chút trong đội ngũ tu sĩ, cũng có một vài thứ kỳ quái khác.

Chứng kiến cảnh này, Hàn Lập cảm thấy an tâm không ít.

Điều này nói rõ, tất cả tông môn đều biết cuộc chiến này không phải chuyện đùa, đều muốn xuất ra một ít bảo vật bí mật lợi hại của mình.

Cứ như vậy, phần thắng tự nhiên tăng lên không ít.

Huống chi, ngoài bảo vật nhìn thấy, còn không biết bao nhiêu bảo vật lợi hại khác được giấu trong Túi Trữ Vật, không cách nào nhìn thấy được.

Mà trong đại quân pháp sĩ, trừ cự thú ra, cũng không có gì khác thường.

Hàn Lập không tin rằng pháp sĩ chỉ có như thế, khẳng định còn sát chiêu lợi hại ẩn giấu phía sau.

Trận đại chiến này rốt cuộc thắng hay thua. Thật sự khó có thể đoán trước!

Lúc này tu sĩ, pháp sĩ đại quân cuồn cuộn không ngừng bay độn tới, rốt cục cũng đã đến.

Lúc này ở phía đối diện, sau một trận xao động trong pháp sĩ đại quân, từ bên trong bay ra ba người.

Khô sấu lão giả, Ải Tử, trung niên nho sinh, đúng là Mộ Lan tam đại thần sư.

Mà tu sĩ nhất phương, cũng đều bay ra ba đạo kinh hồng. Đúng là Chí Dương thượng nhân, Ngụy Vô Nhai, Hợp Hoan lão ma ba

người.

Song phương cách xa nhau hơn mười trượng khoảng cách, thu độn quang dừng lại.

"Thế nào! Mấy vị đạo hữu bây giờ đổi ý còn kịp. Chỉ cần đem một nửa Thiên Nam chia cho Mộ Lan tộc chúng ta, có thể đình chỉ can qua, hóa thù thành bạn. Nếu không, cuộc chiến này, mặc kệ thắng thua. Các ngươi Thiên Nam tu tiên giới sợ rằng sẽ nguyên khí đại thương" Trọng nho sinh nhìn đám người Ngụy Vô Nhai đối diện, lạnh lùng nói.

"Nói đùa. Không sai, chúng ta Thiên Nam tu tiên giới sẽ bị nguyên khí đại thương, nhưng các ngươi Mộ Lan nhân, nếu chiến bại, kết quả sẽ là diệt tộc. Ta xem người cần cẩn thận phải là pháp sĩ các ngươi!" Ngụy Vô Nhai giương cằm lên, thản nhiên nói.

------oOo------

Chương 765: Cuộc chiến biên giới (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Xem ra nhiều lời vô ích. Các ngươi một điểm thương lượng đường sống cũng không có. Như vậy chỉ có thể đánh một trận sanh tử. Bất quá trước khi tiến hành cuộc chiến. Ngươi ta cùng phái người bày cấm chế đi! Bất luận thắng thua, một khi đánh cược chấm dứt, chúng ta lập tức buông tay đánh một trận." Khô gầy lão giả nói dứt khoát.

Dường như hắn cũng biết, đến tình trạng này, có thuyết phục tam đại tu sĩ nữa thì căn bản phí công vô ích.

"Đánh cược tự nhiên là có thể, nhưng chuyện thả tù binh mà các ngươi hứa đâu? Sao chưa thấy người?" Hợp Hoan lão ma nhìn chằm chằm lão giả, cười lạnh một tiếng.

Vừa nghe đối phương nói, lão giả ngẩn ra, nhưng sau khi ngẫm lại, môi khẽ nhúc nhích hướng về phía sau truyền âm vài câu.

Nhất thời phía sau trận địa, pháp sĩ đội bắt đầu khởi động.

Hơn ngàn tu sĩ ngoài áo vải mặc trên người, còn lại tay không, không một món pháp bảo hay phụ kiện gì bị dẫn từ trong đội ra.

Đám tu sĩ này vừa đến trước trận, thái độ khác nhau, có người mặt đỏ tới mang tai, cũng có người hướng về phía chúng pháp sĩ trợn mắt.

Mà đối diện, trong đại quân tu sĩ cũng có một trận rất nhỏ xao động.

Đó là các tu sĩ bị bắt làm tù binh, tự nhiên có rất nhiều đồng môn nhận ra bọn họ.

Bọn Chí Dương thượng nhân thấy thế, nhìn nhau liếc mắt một cái, thần sắc mới hòa hoãn gật đầu.

"Thế nào? Người thì các ngươi cũng đã nhìn thấy, bây giờ an tâm đi, nhanh bắt đầu cuộc chiến đi!" Ải Tử Mộ Lan thần sư có chút không kiên nhẫn.

"Các hạ như thế nào nóng lòng? chẳng lẽ lần này đánh cuộc, các ngươi có ý đồ gì sao?" Ngụy Vô Nhai bất ngờ mà nói.

"Các ngươi không dám đánh cuộc? Nếu thế bọn ta trước hết dùng đám tu sĩ này tế cờ, sau đó sẽ khai chiến, không biết ý kiến ba vị như thế nào?" Ải Tử biến sắc, tiếp tục uy hiếp.

"Các hạ áp chế chúng ta!" Ngụy Vô Nhai trong mắt hàn quang chợt lóe, lớn tiếng nói.

"Áp chế? Nếu đã không muốn tham dự đánh cuộc, bọn ta giữ lại tù binh cũng vô dụng, dùng bọn họ tế cờ kích thích tinh thần quân sĩ, cũng không phải ý kiến tồi." Khô gầy lão giả thần sắc không thay đổi nhưng thanh âm rõ ràng âm u hơn vài phần.

"Muốn chúng ta đánh cuộc cũng được, tù binh trước hãy thả ra, chúng ta sẽ đáp ứng đánh cuộc." Chí Dương thượng nhân nghe đến đó, khẽ nhíu mày vài cái, chậm rãi nói:

"Thả ra? Ngươi nghĩ chúng ta ngu sao?" Ải Tử không khách khí nói.

"Chúng ta cũng không tin được các ngươi! Nếu đánh cuộc chấm dứt, các ngươi không giữ lời, lúc đó tính sao?" Ngụy Vô Nhai lạnh nhạt nói.

"Cho dù như thế, chúng ta..."

"Tốt. Không cần nói những lời vô dụng nữa nói, trước khi đánh cuộc, chúng ta có thể thả trước một nửa tù binh. Còn lại xem ở tình huống các ngươi thắng hay thua mà quyết định. Các ngươi không có ý kiến gì nữa chứ? Nếu còn không đồng ý, các ngươi cứ

việc trở về, cũng nên khai chiến thôi." Lão giả không chờ Ải Tử nói cái gì nữa, trong mắt hung quang chợt lóe, giành nói.

"Tốt, cứ như thế mà làm! các ngươi bên kia thả người, chúng ta bên này bắt đầu bố trí cấm chế." Lúc này đây Chí Dương thượng nhân cùng hai người còn lại truyền âm vài câu, rồi quyết đoán đồng ý.

Điều kiện này cũng là sự nhượng bộ lớn nhất rồi, nếu bỏ qua không đàm phán việc này, bọn họ khó mà nói công đạo với chúng tu sĩ phía sau.

Đàm phán xong các điều kiện, sáu người đều tự quay lại đại doanh phe mình.

Hàn Lập đã rời đi vị trí ban đầu, giấu ở trong một đội tu sĩ, trước khi đánh cuộc chiến bắt đầu, hắn cũng không muốn bị cao giai pháp sĩ đối diện chú ý tới.

Mà mới vừa rồi Chí dương thượng nhân đám người cùng Mộ Lan tam đại thần sư nói chuyện với nhau, lấy Hàn Lập cường đại thần thức, tự nhiên nghe rất rõ ràng.

Kết quả là khi khóe miệng Hàn Lập xuất hiện một tiếng cười khẽ, thì một nửa tu sĩ tù binh được pháp sĩ giải trừ cấm chế trên người, sau đó tràn đầy vui mừng lẫn sợ hãi bay về phía đối diện.

Bất quá, Chí Dương thượng nhân hiển nhiên sớm có an bài.

Bọn họ không chờ đám tu sĩ bay vào trong đại quân, đã đưa trăm tên tu sĩ bay tới, đón lấy đám tu sĩ vừa được thả cẩn thận kiểm tra một lần, xác nhận bên trong cũng không có gian tế, trên người cũng không có bị động chân động tay gì, sau đó mới yên tâm để cho bọn họ tiến vào tu sĩ đội nhóm.

"Mấy tên Thiên Nam này, thật đúng là phòng xa. May mắn lúc đầu không khiến cho đám tu sĩ kia dùng Thất Tâm đan, nếu không thì khó mà qua được cửa này." Ải Tử xa xa chứng kiến chuyện, không cam lòng hừ lạnh nói.

"Đây là chuyện đương nhiên! Thiên Nam tam đại tu sĩ, không phải kẻ bình thường. Mấy cái thủ đoạn nhỏ này có hay không cũng không quan trọng lắm. Đánh rắn phải đánh chỗ bảy tấc! nếu không sẽ khéo quá hóa vụng." Trọng nho sinh đồng ý nói.

Khô gầy lão giả nghe vậy, trên mặt không biểu hiện gì, chỉ là sờ vuốt mấy cọng râu sơn dương, nhìn tu sĩ đại quân đối diện, thân hình vẫn không nhúc nhích.

Hàn Lập xa xa nhìn kỹ, một đám tu sĩ cùng pháp sĩ từ trong bay ra, sau đó đại quân hai phe gặp tại một vị trí, chia làm mười chỗ, bắt đầu bố trí pháp trận.

Những người này, đều là tu sĩ pháp sĩ tinh thông trận pháp. Bởi vậy với trận pháp tạo nghệ của những người này mà nói, đối phương nếu định động tay động chân lén dùng thủ đoạn gì, tự nhiên sẽ bị phát hiện ngay.

Bình thường mà nói, loại cấm chế này, bố trí rất lâu, nhưng là nhiều pháp sư như vậy đồng thời ra tay, cũng không tiếc các loại trân quý tài liệu cùng một ít trận kỳ hiệp trợ, gần một khắc thời gian, mười tòa ẩn phiếm bạch quang tiểu hình pháp trận đã thành hình.

Lập tức hai phe trận pháp sư cùng nhau thúc dục pháp trận, mười cái trận pháp với diện tích bao trùm bảy tám mươi trượng xuất hiện màu trắng hào quang bao phủ.

Trận pháp pháp sư kiểm tra lại một lần nữa, cho rằng cũng không có vấn đề, mới rút lui, mà thay bằng mười tên Kết Đan Kỳ tu sĩ cùng pháp sĩ đồng thời đi lên.

Vừa đủ mỗi một tu sĩ cùng một gã pháp sĩ, cùng nhau giám sát vận hành một tòa pháp trận.

Trong đó một gã Thiên Nam tu sĩ, đúng là Lạc Vân Tông Tống nữ tử, bạch y tung bay, đi tới trước mặt một trong hai pháp trận.

Chứng kiến chuyện này, Hàn Lập trên mặt không hề lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Nữ tử đến ngồi trước pháp trận, điều này đã nói lên nàng sẽ tham gia cuộc đấu. Dù sao chỉ có đệ tử của chính tông môn tham chiến, mới có thể làm cho mấy lão quái cảm thấy yên tâm.

Nếu không vạn nhất tu sĩ được phái đến là kẻ địch của tông môn đệ tử. Khi gặp phải nguy hiểm sẽ không ra tay giải cứu, hoặc là không chịu tận tâm.

Bởi vậy Tống nữ tử xuất hiện, thật ra là do Hàn Lập chủ động đưa đề xuất, dù sao không phải Lạc Vân Tông đệ tử, hắn không thể nào hiểu.

Đại trận đã thành, cuộc chiến cũng bắt đầu, hai phe đánh cuộc đồng thời lên đài.

Đối diện pháp sĩ trận doanh, đầu tiên phi độn ra mười tên hắc bào nhân, những kẻ này trên người âm khí tràn ngập, ma khí kinh người.

"Ma tu!"

Hàn Lập đồng tử co lại, thì thào nói nhỏ một câu. Nhưng trên người thanh quang chợt lóe, hóa thành một đạo thanh hồng, bay vụt ra tu sĩ trận doanh.

Cùng hành động như hắn còn có chín tên Nguyên anh lão quái khác. Trong đó đại bộ phận, Hàn Lập cũng đã gặp qua, chỉ có hai ba người khuôn mặt xa lạ.

Toái Hồn Chân Nhân, Vân Lộ lão ma và Bạch phụ nhân cũng ở trong đó.

Những người này bay vụt đến trước pháp trận, chậm rãi đứng ở không trung.

Hàn Lập vừa đến phía trên màn hào quang, lao xuống trước mặt Tống nữ tử đang thao túng pháp trận, gật đầu, sau đó bình tĩnh hướng đối diện Hắc bào nhân nhìn lại.

"Có chút cổ quái! trên người ma khí như thế nào lại cuồng bạo vậy? Chẳng lẽ trước đó dùng bá đạo đan dược kích thích?" Hàn Lập không tỏ vẻ gì, nhưng tâm lý âm thầm tự định giá.

Nếu đúng như lời hắn nói, hắn sẽ không sợ hãi gì cả.

Đối diện, Hắc bào nhân vóc người bình thường, nhưng hai mắt lóe màu xanh biếc hàn quang, mí mắt cũng không chớp, nhìn chằm chằm Hàn Lập.

Mặc dù không cách nào thấy rõ khuôn mặt đối phương, nhưng đích thật là nguyên anh tu sĩ không giả, tu vi đã Nguyên Anh Sơ Kỳ đỉnh phong, còn chưa tiến giai trung kỳ.

Sau khi xem xong, Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt, liếc phụ cận vài tên hắc bào ma tu khác, tựa hồ cùng đối thủ của chính mình không kém lắm. Cho dù có chút sai biệt, nhưng là cách xa không lớn.

Hàn Lập trong lòng vừa động, cẩn thận cảnh giác.

Xem ra cuộc chiến lần này thật đúng là có chút vấn đề, mấy cái Ma tu này, dĩ nhiên một tên Nguyên Anh Trung Kỳ tu sĩ cũng không có! Nhưng dù sao cũng không quan hệ. Chỉ cần đối phương sử dụng ma đạo công pháp, hắn sẽ lập tức thi triển Ích Tà Thần Lôi đem đối phương trong nháy mắt diệt sát. Đối phương có chiêu gì đi nữa, cũng không làm nên chuyện gì.

Hàn Lập trong nháy mắt sát tâm nổi lên, trong lòng đã định kế xuống.

Đang lúc này, đối diện hắc bào tu sĩ đột nhiên từ bên hông lấy ra một cái Túi Trữ Vật, sau đó không hề cảm tình liếc Hàn Lập một cái.

Hàn Lập mỉm cười, cũng giả vờ đưa tay đến Túi Trữ Vật tháo xuống.

Tài liệu trong túi, là Thiên Nam tứ đại thế lực đồng loạt gom lại. Giá trị to lớn, nếu Hàn Lập thấy được, cũng có vài phần đỏ mắt.

Đối diện Hắc bào nhân nhấc tay, đem túi trực tiếp ném lại đây.

Hàn Lập hai tròng mắt khép hờ, cũng ném ra Túi Trữ Vật trên tay, cho nhau trao đổi.

Tài liệu trong Túi Trữ Vật của đối phương, không có nhiều chủng loại như hắn, nhưng nếu nói về giá trị, nhưng lại cao một bậc. Cái đó theo như trong thư khiêu chiến, không sai biệt lắm, cũng không có chỗ nào bất ổn.

Hàn Lập gật đầu, cũng không đem tài liệu trả lại, trực tiếp đem Túi Trữ Vật đeo bên hông.

Đối diện, Hắc bào nhân cũng làm giống vậy.

Phía dưới Tống nữ tử và pháp sĩ đối diện thấy vậy, đồng thời trong miệng đọc chú ngữ, hai tay không ngừng bắt quyết.

Sau khi có một đạo pháp quyết đánh vào pháp trận, ngoại trừ bạch quang chớp động vài cái, bỗng nhiên biến mất.

Hàn Lập cùng Hắc bào nhân, động tác cơ hồ đồng dạng nhanh, thân hình thoáng một cái, hai người đồng thời xuất hiện trong pháp trận.

Điều này làm cho hai người có chút ngoài ý muốn, nhìn đối phương liếc mắt một cái.

Mà tường bạch tráo lần nữa hiện lên, đem hai người cùng bên ngoài ngăn cách ra.

Mặt khác, các tu sĩ cùng hắc bào nhân kia, cũng đồng dạng tiến vào màn hào quang.

Trong lúc nhất thời, xa xa đang xem cuộc chiến tu sĩ pháp sĩ đại quân lạnh ngắt như tờ, mỗi người ngừng thở, có chút khẩn trương nhìn trong màn hào quang mơ hồ đang có đúng mười bóng người.

Tiến vào trong màn hào quang, Hàn Lập sẽ không để ý tới những người khác chiến đấu, chỉ bình tĩnh nhìn hắc bào nhân đối diện, thân hình vẫn không nhúc nhích. Nhưng trên người, thanh quang lưu chuyển dần dần mạnh, trong cơ thể phi kiếm, cũng đều tự động sẵn sàng, chớp mắt có thể bay ra đả thương địch thủ.

Đương nhiên pháp bảo lợi hại nhất đối phó với ma tu là Ích Tà Thần Lôi sớm đã hội tụ thành một quang cầu màu vàng lớn bằng nắm tay trong đan điền Hàn Lập, đang được nguyên anh cười hì hì dùng hai tay ôm, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất ra một kích long trời lở đất.

------oOo------

Chương 766: Cuộc chiến biên giới (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hắc bào nhân đối diện vừa thấy màn hào quang một lần nữa hiện lên thì cũng không nói gì, một tay bắt quyết.

Thanh âm chú ngữ trầm thấp từ trong miệng truyền ra lập tức trên người âm hàn ma khí cuồng trướng ra vài thước rồi hóa thành các xúc tua đen nhánh như mực với vũ điệu điên cuồng không ngừng.

Hàn Lập hai mắt khép hờ nhìn đối phương chầm chầm bất động nhưng trong cổ tay áo hai tay truyền ra tiếng sét đánh nhỏ ẩn chứa kim quang chớp động.

Đối phó với ma tu, Hàn Lập sớm đã có biện pháp nắm chắc có thể diệt sát đồng giai tu sĩ trong nháy mắt. Chỉ cần hóa giải được công kích của đối phương thì có thể một đòn đánh gục đối phương.

Nhưng ngay lúc này, trong phút chốc công phu, đồng tử Hắc bào nhân hóa thành đỏ đậm, trong miệng cũng phát ra tiếng gầm hét của dã thú, theo sau trên người ma khí tán đi, hắc bào trên thân hình bắt đầu bành trướng.

Trong nháy mắt, thân hình thể trướng to lên mấy lần có thừa.

"Ồ!" Thấy tình hình này Hàn Lập trong lòng nao nao.

Hắn không phải là ngại hình thể đối phương biến hóa mà là ma khí đột nhiên biến mất vô tung vô ảnh, thay thế vào đó là một cỗ khí tức làm cho người ta cực kỳ bất an.

Hắc bào nhân hai mắt màu đỏ, lộ ra vẻ điên cuồng. Thân hình bành trướng đột nhiên thu nhỏ lại, trong nháy mắt thấp xuống, cao chưa đến ba thước. Hơn nữa thân hình bắn lùi lại phía sau một quang tráo tráo màu xanh.

Hàn Lập cả kinh, tâm tư vội vàng chuyển động, mơ hồ có cảm giác không ổn.

Hắn hai tay giương lên, lưỡng đạo kim hồ thô to từ trong tay phun ra tại không trung hóa thành một cái kim võng lớn hướng tới Hắc bào nhân trùm tới. Theo sau ống tay áo hắn lại lập tức rung lên, một cái lam sắc tiểu thuẫn từ trong ống tay áo bay vụt ra, hóa thành một cái thuẫn lớn che ở trước người. Tay kia hắn vỗ Túi Trữ Vật bên hông, một cái cấm chế châu rơi vào lòng bàn tay.

Chỉ cần tình hình không ổn hắn sẽ lập tức ném ra hạt châu này, phá vỡ cấm chế mà rời đi.

Biết rõ đối phương có tuyệt chiêu muốn xuất ra thì hắn cũng sẽ không bó tay bó chân mà ở lại chịu trận.

Ngay lúc Hàn Lập tâm tư đang loạn động thì kim sắc điện võng đã chụp xuống Hắc bào nhân. Trong miệng người này chợt phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết rồi *"Bịch"* một tiếng, cả người không hiểu vì sao mà bạo liệt, thân hình hóa thành huyết mạt bắn tung tóe ra bốn phía.

Hàn Lập đầu tiên là bị hù dọa một cú nhưng rồi lập tức hiện ra vẻ ngạc nhiên.

Nguyên tưởng rằng đối phương muốn thi triển cái loại hung tàn bí thuật tự bạo gì đó. Nhưng đối phương huyết nhục toàn bộ bắn dính vào trên quang tráo phía bên đối diện, căn bản không có lan đến bên này. Thoạt nhìn bộ dáng không có một điểm uy lực nào.

Hàn Lập có chút khó hiểu, cảm giác nghi hoặc.

Nhưng hắn không phát hiện ra một điểm không bình thường.

Huyết nhục của đối phương toàn bộ đính trên vách tráo, không có một mảnh nào rơi xuống, hơn nữa nhìn kỹ bên ngoài đám huyết nhục đang bám trên vách tráo thì thấy chúng đang nhúc nhích chuyển động.

Xem đến đây, Hàn Lập có chút trợn mắt há hốc mồm.

Thanh âm *"Phốc phốc"* vài tiếng truyền đến. Đám huyết nhục này đột nhiên hóa thành đoàn đoàn huyết vụ, dọc theo cái vách lồng lan tràn ra với tốc độ cực nhanh. Trong chớp mắt đã đem bạch sắc quang tráo hơn phân nửa hóa thành màu đỏ, hơn nữa còn phát ra mùi làm người ta phát buồn nôn, cực kỳ ghê tởm.

Hàn Lập trong lòng hoảng sợ vội vàng cầm cấm chế châu trong tay nhằm quang tráo màu xanh phía sau hung hăng ném tới.

"Bịch" một tiếng. Cấm chế châu sau khi tiếp xúc với quang tráo màu xanh thì trong nháy mắt hóa thành tối đen như mực bạo liệt ra.

Theo sau, vách tráo lấp lóe không ngừng, cả màn hào quang khẽ rung lên.

Hàn Lập thấy vậy mừng rỡ, mười ngón tay vội vàng điểm chỉ phóng ra mười đạo thanh sắc kiếm khí liên tiếp đánh tới cùng chỗ, sau khi bạch quang cấp bách chợt hiện lên vài cái thì cảm giác như quang tráo màu xanh sẽ bị phá vỡ ra.

Hắn trong lòng đang mừng rỡ thì trước mắt huyết quang chợt lóe, một tảng lớn huyết vụ chợt lóe lên bao trùm vách tráo trước mắt mà hóa thành màu đỏ.

Hàn Lập trong lòng bỗng nhiên trầm xuống ngẩng đầu nhìn thì phát hiện cả màn hào quang cũng trở nên đỏ như máu. Huyết vụ quay cuồng rồi từ hư không bỗng ngưng kết ra một giọt giọt máu đặc, nhất thời mùi máu tanh nồng nặc.

Hắn không dám suy nghĩ nhiều, há mồm lập phun ra tức một đạo bát khẩu thô kim hồ cùng tiếng sấm đánh tới huyết sắc trước mắt.

Sau khi kim quang bạo liệt thì huyết vụ hơi tán đi nhưng lại lập tức khôi phục lại, phảng phất như không hề hao tổn.

Thật ngoài ý muốn.

Hàn Lập nguyên vốn định phun ra Thanh Trúc Phong Vân Kiếm thì nhất thời dừng lại, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Cùng lúc đó, tình hình đối thủ tự bạo đem màn hào quang huyết hóa cùng xảy ra tại hơn mười chỗ khác.

Mười tên nguyên anh tu sĩ tham gia đổ chiến nhất thời không đề phòng, tất cả đều vì dị biến này mà bị vây ở trong màn hào quang.

Mười tên Kết Đan Tu Sĩ giám sát pháp trận phía dưới tự nhiên biết tình huống không ổn, một bên cảnh giác pháp sĩ đối diện, một bên vội vàng bắt quyết muốn dừng pháp trận lại.

Nhưng ra ngoài dự liệu của bọn họ là vừa thấy màn hào quang hóa thành đỏ như máu thì đám pháp sĩ này không nói một lời, lập tức quay đầu rời đi, trực tiếp bay trở về trận địa bên mình.

Lần này, mấy người nữ tử họ Tống không có ai cảm giác an tâm mà ngược lại đều biết có chuyện nghiêm trọng.

Xem màn hào quang dị biến thì khẳng định là đám pháp sĩ giở trò.

Kết quả như bọn họ dự đoán, các pháp trận mặc dù bị làm phép dừng lại nhưng huyết lồng vẫn tồn tại trên không trung một cách quỷ dị, hơn nữa huyết vụ bắt đầu chuyển sang lãnh đạm, trên vách lồng tràn đầy huyết tầng dày đặc tràn ngập cả quang tráo. Phảng phất như đem máu tươi của trăm người đồng thời đổ lên trên.

Thoạt nhìn thật sự cực kỳ kinh khủng!

Nhìn thấy một màn này, đám người Chí Dương thượng nhân trong lòng vô cùng cả kinh, thấy mười tên tu sĩ đều không thể dừng pháp trận lại thì cũng không có cách nào nhẫn nhịn, đột nhiên hóa thành ba đạo kinh hồng chói mắt trực tiếp bay độn ra.

"Đi xuống! Nơi này không phải là chỗ các ngươi có thể xử lý được."

Sau khi bay đến phía trên pháp trận, Chí Dương thượng nhân sau khi liếc mắt nhìn màn hào quang dị biến một cái thì âm trầm nói.

Đám tu sĩ phía dưới nghe vậy trong lòng thở phào một hơi, vội vàng bay trở về bản trận.

Đám nữ tử họ Tống xem đám người Hàn Lập trong các huyết tráo, vẻ lo lắng chợt lóe lên rồi đồng dạng bất đắc dĩ mà rời đi. Lão già khô gầy trong đám người phe pháp sĩ vừa mới bắt đầu thấy cảnh vây khốn đám người Hàn Lập thì trên mặt tự nhiên hiện lên một tia hưng phấn. Cho dù thấy tam đại tu sĩ đồng loạt bay đến chỗ pháp trận nhưng trên mặt vẫn cực kỳ thong dong, tựa hồ không lo lắng một chút nào việc tam đại tu sĩ có bản lãnh phá vỡ huyết tráo.

Mà ở phía sau bọn họ, không biết khi nào lộ ra một nam một nữ mặc hắc bào.

"Phòng tông chủ, quả nhiên thành công rồi. Hy vọng huyết la quang tráo thực sự lợi hại như quý tông nói. Có thể đem mười tên nguyên anh tu sĩ vây ở trong tráo nửa ngày. Thiên Nam một khi mất đi mười người này thì thực lực tự nhiên giảm lớn. Mà nửa ngày cũng đủ cho chúng ta cùng các tu sĩ Thiên Nam khác quyết thư hùng một trận." Khô gầy lão giả sau khi vừa quay đầu lại nhìn hắc bào nam tử cười nói.

"Yên tâm! Huyết la quang tráo là một trong sáu đại bí thuật của tông phái. Chẳng những cần phải hy sinh mười tên huyết thi được bồi dưỡng trăm năm, hơn nữa tuyệt không làm cho đối phương sinh nghi tâm. Để làm việc đó phải cho huyết thi dùng ma linh đan, sau đó Bổn tông chủ dùng phân thức khống chế ở bên trong mười tên huyết thi mới giấu diếm được đối phương. Hao hết bao tâm tư, thậm chí không tiếc bỏ qua một lũ phân thần nọ nên Bổn tông chủ tự nhiên có mười phần nắm chắc. Cho dù Nguyên Anh Hậu Kỳ tu sĩ muốn phá giải quang tráo này thì cũng phải tiêu tốn lượng lớn pháp lực cùng thời gian mới có khả năng thành công.

Mà các ngươi lại để cho bọn hắn có cơ hội này sao?" Hắc bào nhân liếc mắt nhìn lão giả một cái, cười lạnh nói.

Phảng phất như nghiệm chứng lời của hắc bào nam tử. Đám Chí Dương thượng nhân hướng tới một tòa huyết tráo, hai tay nhẹ nhàng vung lên, một đạo kiếm khí chói mắt trảm xuống. Sau khi phát ra tiếng nổ chói tai thì huyết quang tráo chỉ khẽ run lên rồi lại khôi phục nguyên dạng.

Chí Dương thượng nhân thấy màn này thì sắc mặt lo lắng.

Ngụy Vô Nhai cùng Hợp Hoan lão ma khi chứng kiến màn này thì cũng không có ý ra tay nữa.

Lấy nhãn lực của bọn họ thì mặc dù chỉ có một người thử ra tay nhưng lập tức có thể tính toán ra mức độ kiên cố của huyết quang tráo này. Huyết quang tráo này cứng cỏi vô cùng, có cái gì cổ quái ở trên bề mặt nên thật sự không kích phá nổi.

Bất quá dưới một trảm này, ba người cũng nhìn ra quang tráo này chỉ nặng về vây khốn địch nhân mà không có công hiệu thương tổn địch.

Điều này làm cho ba người sau khi nhìn nhau một cái thì cười khổ.

Vốn tưởng rằng đối phương ở trong chiến đấu sẽ dùng mười tên pháp sĩ thi triển sát chiêu lợi hại đánh trọng thương bọn họ. Nhưng không nghĩ tới đối phương ngay từ đầu đã có chủ ý tạm thời vây khốn mười người.

Điều này làm cho ba lão quái không kịp đề phòng, có chút tính sai. Những chuẩn bị trước đây cũng hơn phân nửa mất đi hiệu dụng.

"Dịch huynh. Đây là ma đạo công pháp gì. Ma Đạo Lục Tông. các ngươi không có loại công pháp này. Dĩ nhiên làm cho người ta tự bạo mới có thể thi triển pháp thuật này. Thật sự là chuyện không ngờ" Ngụy Vô Nhai thở dài chậm rãi hỏi.

"Không có, đây cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy bí thuật cổ quái như vậy. Xem ra Tấn quốc tu sĩ đích xác không thể xem nhẹ!" Hợp hoan lão ma cau mày nói.

Ba người ảo não nên cũng không có tâm tư đi chất vấn đối phương cái gì!

Bởi vì trong pháp sĩ đại quân đối diện tiếng trống trận chợt vang lên, một số bộ phận pháp sĩ bay lên trời rồi dừng ở lại trên không trung, số còn lại trên mặt đất cũng bắt đầu biến hóa vị trí. Âm thanh đọc chú ngữ cũng truyền đến hiển lộ bộ dáng chuẩn bị tiến công.

Tu sĩ đại quân phía sau mặc dù nhìn thấy một màn đổ chiến quỷ dị nhưng được cao giai tu sĩ chỉ dẫn nên cũng không có bối rối. Đồng dạng có cử động ứng đối, các đội nhóm bắt đầu di động, các màu sắc linh quang bắt đầu chớp động.

"Lần này chúng ta tính toán sai. Cũng may bọn họ chỉ là tạm thời bị vây khốn, cũng không lo lắng đến tính mạng. Chỉ cần chúng ta có thể kéo dài thời gian một chút thì bọn họ hoàn toàn có cơ hội đi ra. Cao giai tu sĩ chúng ta nhân số nguyên vốn nhiều hơn nhiều Mộ Lan nhân nên cho dù mười người bọn họ bị vây khốn thì sức mạnh cũng không bị yếu đi nhiều so với pháp sĩ " Chí Dương thượng nhân sau khi ngẫm lại nói.

Hợp Hoan lão ma cùng Ngụy Vô Nhai mặc dù biết chí Dương thượng nhân nói lời này có ý tứ an ủi mình nhưng là việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nói như thế.

Đương nhiên trong lòng hai người nộ ý tự nhiên không ít.

"Hảo, đại chiến phía dưới cũng không cần chúng ta chỉ huy. Chúng ta chỉ cần tận lực ngăn chặn Mộ Lan thần sư là được!" Hợp Hoan lão ma trên mặt hung quang chợt lóe, âm u nói.

Theo sau hắn không để ý tới hai người khác mà ngẩng đầu nhìn pháp sĩ đại quân đối diện lớn tiếng quát:

"Lâu nay nghe tiếng Mộ Lan thần sư, một thân linh thuật thông

thiên vô cùng thâm sâu, ba người Dịch mỗ muốn lãnh giáo một chút, không biết mấy vị thần sư có nguyện ý đánh một trận không."

Hợp Hoan lão ma tiếng như xé gió, hiển nhiên dùng tới bí thuật gì đó, âm thanh giống như sét đánh ngang trời khiến cho trong phương viên vài dặm thiên địa tất cả đều bị chấn động ong ong.

Phe cánh hai bên đều bị tiếng chú ngữ nhất thời đè xuống. Thậm chí đám pháp sĩ trên không có tu vi thấp thân hình hoảng vài cái, thiếu chút nữa bị rơi xuống.

------oOo------

Chương 767: Cuộc chiến biên giới (4)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe được tiếng khiêu chiến của Hợp Hoan lão ma, lão giả khô gầy mặt khẽ nhíu nhưng theo sau dường như coi không có việc ấy nói:

"Ta cùng Thiên Nam tam đại tu sĩ sớm muộn sẽ phải đánh một trận. Bất quá, ta phải lưu lại đây chủ trì đại chiến nên không thể tiếp chiến. Việc này chắc phải phiền toái Phòng tông chủ một chuyến. Chúc mỗ đã sớm nghe nói Thiên Sát Chân Ma Công của tông chủ đã tu luyện đến cảnh giới cực cao, thậm chí có thể mượn Thiên Sát chân ma khí phụ thân, nghĩ đến việc đối phó với một người là chuyện dễ dàng."

"Nếu đã cùng các ngươi ước định, bổn tông chủ tự nhiên sẽ ra tay. Tại hạ cũng muốn kiến thức một chút xem Thiên Nam đệ nhất ma tu thần thông như thế nào!" Hắc bào nam tử lạnh nhạt nói, trong mắt lục quang chợt lóe rồi người trong hắc khí quang tráo từ từ bay lên không, hướng phía đối diện bay đi.

Nho sinh họ Trọng cùng gã lùn họ Tất không nói gì hóa thành một đạo ngân hồng cùng một đoàn hồng quang theo sau.

Ba người Chí Dương thượng nhân thấy vậy đồng thời hóa thành ba đạo kinh hồng hướng lên trời cao bay đi.

Hắc bào nam tử cùng hai vị Mộ Lan thần sư theo sát sau.

Sáu người trong chớp mắt đã biến mất trong mây mù không thấy bóng dáng.

Nhưng phía trên bầu trời không bao lâu sau bắt đầu biến sắc, lúc như hỏa hồng, lúc lại đen thui. Cùng đó tiếng lôi bàn bạo liệt xé gió thi thoảng nổi lên, cũng có khi ánh ngân hồng hoặc hà quang chợt lóe.

Trên trời cao sáu đại tu sĩ giao thủ thì trên không trung tầm thấp đại quân tu sĩ và pháp sĩ cũng đồng dạng bắt đầu đại chiến.

Bất quá nơi này không phải là đơn độc một hoặc mấy tu sĩ đấu pháp mà đại quân đều tự bay lên không đến gần đối phương dùng bảo vật công kích.

Mà cự ly xa cách như thế, chợt trên cao tiếng chú ngữ thấp trầm vang lên, phe tu sĩ cùng pháp sĩ trước tiên đồng thời kích phát các loại phòng hộ cấm chế. Từ đám người cả hai bên, màn hào quang thật lớn chậm rãi dâng lên, đem chủ lực song phương bao lấy bên trong.

Rõ ràng phía tu sĩ đã hoàn thành trước phòng hộ.

Điều này không phải là do ngũ hành đạo thuật của tu sĩ so với linh thuật của pháp sĩ làm phép nhanh hơn mà là do Thiên Nam tu sĩ khi bày pháp trận phòng hộ thì đại bộ phận đều sử dụng khí cụ bày trận tạo thành. Theo đó việc kích phát tự nhiên là nhanh hơn so với đối phương ba phần.

Long Hàm đang chủ trì đại chiến thấy vậy thì không chút do dự ra lệnh một tiếng, triển khai công kích trước một bước.

Phát động công kích đầu tiên là mười mấy loại dị bảo viễn trình công quần công,,trong đó có cả cự đại đồng là thứ mà Hàn Lập lúc trước đã nhìn thấy.

Giờ phút này giá đỡ đồng la chẳng những đã tiến ra phía trước đội tu sĩ mà còn bay phiêu phù trên không. Sau khi dừng lại cách mặt đất hơn mười trượng, bên cạnh chỉ còn có bảy tám gã hoàng sam đại hán bảo hộ xung quanh. Đám đại hán này nguyên bản vẫn ngồi xếp bằng bên cạnh đồng la không biết khi nào đã đứng dậy, cầm trong tay một thanh thiết chùy dài cỡ một trượng, yên lặng đứng ở một bên đồng la.

Xa hơn một chút phía xa có hai người đang đứng bên một cây cờ đen hình tam giác cao cỡ năm sáu trượng dựng thẳng, nửa trên ô quang lập lòe, phía trên thêu hình một giao long màu đen, trông rất sống động.

Chín hồng y thiếu nữ trên tay đều bưng một cái mâm to phồng, phía trên phủ vải cẩm đoạn màu đỏ. Không biết là chứa bảo vật gì nhưng chín cô gái này xếp thành một cái trận thế cổ quái, bay phiêu phù lơ lửng trên không trung.

Ba gã cẩm y lão giả, mỗi người trên lưng đều có một cái hồ lô, hai mắt tí hí đồng dạng đi tới trước đội ngũ.

Lệnh công kích trong phút chốc lọt vào tai số tu sĩ phụ trách đợt công kích thứ nhất.

Đại hán đứng trên giá thanh đồng lập tức hai mắt trợn tròn, cả người toát ra hoàng quang cỡ một thước, hai tay ôm một vòng thiết chùy nhắm ngay trung tâm đồng la hung hăng đánh xuống.

Một đoàn kim quang chói mắt phát ra, nhưng quỷ dị chính là chỉ thấy quang mang chớp động mà lại vô thanh vô tức.

Đoàn kim quang này vừa xuất hiện thì trong nháy mắt bạo liệt hóa thành một điểm kim tinh hướng đối diện bắn nhanh đi.

Nhưng chỉ bay ra vài chục trượng thì *"Phốc phốc"*, một tiếng nhẹ vang lên, kim tinh hóa thành đám sương mù màu vàng bao quanh.

Đại hán trong tay thiết chùy không ngừng cuồng kích, vô số kim tinh cũng từ đồng la trung bính bắn ra, kim vụ giống như sóng cuộn, hướng pháp sĩ đại quân đối diện bắn đi.

Cái cờ đen hình tam giác trong tay hai gã tu sĩ cuồng phất, một con giao long màu đen hiện ra từ nét mặt như có như không biến hóa ra.

Hai mắt con giao long này vừa mở, một luồng thanh hắc yêu phong từ trong miệng phun ra.

Tiếng huýt gió nổi lên, một cơn lốc hóa thành một mảnh hắc mang mịt mờ, trong nháy mắt cát bay đá chạy, làm cho người không thể nhìn kỹ.

Hồng y thiếu nữ ngọc thủ đồng thời nâng hồng bàn trong tay lên, trong miệng phát ra tiếng chú ngữ thanh thúy dễ nghe. Hồng quang chợt lóe, chín tấm đồng phiến đột nhiên từ trong mâm bay ra, trên không trung tụ lại, vừa quay tròn vừa chuyển.

Một tấm cổ kính màu hỏa hồng chừng vài thước xuất hiện, trên mặt kính linh quang lóe lên, từ trung tâm kính phun ra vô số Hỏa Điểu to cỡ nắm tay người, mỗi khi ngọn lửa bao lấy cơ thể thì miệng phun hỏa diễm. Sau một tiếng hô như xé gió, mũi tên trên mâm trực tiếp phóng ra.

Ba gã cẩm y lão giả, sau khi đứng thành hình tam giác, đồng thời tế khởi hồ lô to lớn sau lưng, một cỗ hàn khí màu trắng băng hàn lạnh thấu xương thổi ra, tạo thành một vùng vô số mưa tuyết mưa đá hỗn loạn, trong nháy mắt đem khu vực trước mặt biến thành trời tuyết, cũng lấy tốc độ cực nhanh hướng phía đối diện thổi tới.

Công kích của các dị bảo này cơ hồ đồng thời phát khởi, pháp sĩ đối diện khó khăn lắm mới kết được màn hào quang phòng hộ chứ không nói gì đến phản kích, theo sự chỉ huy của lão giả khô gầy đón đỡ một trận luân phiên công kích này.

Nhất thời lực công kích mới vừa tiếp xúc với màn phòng hộ thì trong nháy mắt, kim vụ, hắc phong đồng thời trên màn hào quang của tu sĩ đại quân bạo liệt ra.

Trong lúc nhất thời các sắc quang mang đều chớp động, vòng bảo hộ của pháp sĩ đại quân cũng có chút run rẩy.

Long Hàm chứng kiến màn này, không cần suy nghĩ lại truyền ra một đạo mệnh lệnh, các tu sĩ nhận được lệnh không chờ đợt công kích thứ nhất chấm dứt, lập tức triển khai đợt công kích thứ hai.

Lần này, các tông môn cùng liên thủ thi triển bí thuật công kích khổng lồ.

Các sắc màu quang trụ, lửa ma ngập trời từ phía tu sĩ đại quân liên tiếp phát ra, cùng với dị bảo công kích đợt đầu trong nháy mắt hoàn thành một mạch, bao trùm cả phe pháp sĩ.

Màn phòng hộ của pháp sĩ hoàn toàn chịu trận dưới hai đợt công kích liên tiếp.

Lão giả khô gầy sắc mặt có chút âm trầm, hắn tuyệt đối không nghĩ tới là chỉ vì động tác kích phát linh thuật chậm hơn so với đối phương mà dĩ nhiên lập tức biến thành cục diện chịu đòn.

Thế công của đối phương hung mãnh như thế, hắn cũng nhất thời không cách nào lập tức là đánh trả.

Dưới thế công đáng sợ này nếu không có pháp trận cấm chế bảo vệ thì cho dù Nguyên Anh Kỳ tu sĩ cũng tuyệt không có dũng khí đón đỡ đòn công kích này.

"Lục phu nhân! xem ra phải sử dụng cự thú của các ngươi rồi. Nếu không sẽ không có cách nào chiếm được tiên cơ" Lão giả đột nhiên hướng hắc bào nữ tử một bên nói.

"Tông chủ nếu muốn sử dụng số cự thú này, đạo hữu cứ điều động mà không cần nói với thiếp thân." Hắc bào nữ tử mỉm cười thản nhiên nói.

Lão giả nghe vậy, hài lòng gật đầu rồi lập tức phân phó xuống.

Sau một trận hú rống kinh thiên động địa, mười mấy thân ảnh khổng lồ, ngạnh kháng với các loại công kích từ trong vòng bảo hộ của pháp sĩ lao ra. Đây là hoang dã cự thú phi giáp bao bọc cả người.

Đám cự thú này vừa xông ra lập tức hướng phía tu sĩ đại doanh chạy tới như như điên.

Lần này, công kích của tu sĩ đại quân tự nhiên có một bộ phận điều chỉnh phương nhắm vào đám cự thú này.

Vì vậy phép thuật công kích vào phe pháp sĩ không khỏi thoáng chậm lại.

Nhân cơ hội này. Mười mấy tên cao giai pháp sĩ vội vàng bay ra, đồng thời phát ra hơn mười khỏa đạn hoàn màu sắc khác nhau, trong miệng niệm chú ngữ lẩm bẩm. Sau đó một màn khó tin xuất hiện.

Số đạn hoàn này rơi thẳng xuống mặt đất rồi thấy đâu nữa. Tiếp theo số đạn hoàn này quay tròn loạn chuyển và bị thanh quang bao vây, ngưng kết xuất ra một đoàn thanh thủy hoặc tự hành bộc phát ra hỏa quang, bị liệt hỏa bao ở trong đó.

Tiếp theo từ mặt đất, trong ánh thanh quang, từ trong nước lửa trống rỗng biến hóa ra nhiều loại yêu thú.

Có hoàng sắc thổ mãng dài hơn mười trượng, hỏa lang cao bảy tám trượng. Hình thể như có như không thanh quái điểu và còn có thủy vụ tráo lam sắc yêu quy.

Đám yêu thú này sau khi hiện hình đi ra, lập tức chạy theo đám hoang dã cự thú đồng dạng đánh về phía tu sĩ đại quân đối diện.

Đám cự thú này vì thân mình thiên phú da dày thịt béo, hơn nữa thân mang chiến giáp và trên người còn mang các loại phòng hộ pháp thuật, nên mặc dù bị các loại pháp thuật công kích cũng chỉ rống lên không thôi, trong nháy mắt vết thương khắp cả người lành lại, kỳ tích là không có con nào ngã xuống.

Nhưng đám quái thú phía sau do biến hóa mà thành thì không được như vậy.

Mặc dù chúng nó thoạt nhìn đồng dạng khí thế kinh người. Nhưng sau một phiên luân phiên công kích trôi qua thì đại bộ phận bị đánh tan thân thể, hóa thành một điểm linh quang biến mất vô tung vô ảnh.

Mà số đạn hoàn này cũng mất phần lớn linh khí trực tiếp rơi xuống.

Nhưng số cao giai pháp sĩ đối với màn này lại như không thấy.

Đồng thời lại giương tay, một nhóm đạn hoàn mới được tung ra. Sau khi đọc xong chú ngữ thì đám quái thú lần nữa được sinh ra, không sợ chết vọt lên.

Lần này, không ít tu sĩ sắc mặt khẽ biến. Nhìn đám quái thú do pháp thuật sinh ra áp lực lại tăng thêm vài phần. Mà phe cánh pháp sĩ lại cảm thấy áp lực giảm đi.

Thấy tình hình này, Long Hàm sắc mặt hơi trầm xuống, vội vàng muốn phân phó cái gì nhưng có chút trì hoãn.

Lão giả khô gầy thật vất vả mới nắm được cơ hội, ra lệnh một tiếng. Non nửa số pháp sĩ thi triển linh thuật công kích, nhất thời các màu linh quang nổi lên, trong tiếng chú ngữ một hỏa cầu đường kính hơn trượng, một cây băng thương thô tế nhỏ bắt đầu ở trên khoảng không ngưng tụ thành hình.

"Linh thuật pháp trận"

Chứng kiến này một màn này, Long Hàm thì thào tự nói một câu. Biết không cách nào tái áp chế đối phương, môi khẽ nhúc nhích truyền âm một câu.

Nhất thời dị bảo đình chỉ công kích, chủ nhân vội vàng mang theo bảo vật, hướng về đội ngũ thối lui, một lần nữa trở lại trong vòng bảo vệ.

Cùng lúc đó, trên bầu trời phe tu sĩ bay ra hơn ngàn tu sĩ tu vi không thấp, mỗi người cầm trong tay một cây trận kỳ dài vài thước, nhanh chóng tạo thành một cự đại pháp trận khí thế ngút trời, vô cùng sâm nghiêm, sau đó mỗi người cầm trận kỳ trong tay hướng không trung ném đi.

Mảng lớn ngũ sắc quang mạc hiện lên phía trên đầu phe tu sĩ, giống như một cái cự thuẫn, cấp tu sĩ đại quân thêm một tầng phòng hộ.

Lúc này, phía đối diện đồng thời bắn ra mấy trăm khối hỏa cầu lớn, theo sau là hơn ngàn băng thương.

Nhất thời hỏa lãng, băng vụ bao trùm cả bầu trời phía trên tu sĩ đại quân.

Mà đám cự thú cùng với yêu thú do đạn hoàn biến hóa ra, cũng đã vượt qua một hơn một nửa khoảng cách, vài đợt pháp thuật luân phiên công kích, hoàn toàn vọt tới một phương trước mặt phe tu sĩ.

Mười mấy đầu cự thú chỉ còn lại có bảy tám đầu cường đại nhất, còn số yêu thú lần thứ hai biến hóa ra cũng tổn hại hơn phân nửa.

Bất quá đối mặt với đám đông tu sĩ đại quân, đám yêu thú này không sợ hãi chút nào, vẫn khí thế hung hung xông tới.

------oOo------

Chương 768: Cuộc chiến biên giới (5)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tu sĩ ngưng kết xuất ngũ sắc thái mạc, rõ ràng là một loại chuyên môn khắc chế linh thuật cấm chế, nhìn sau khi trận công kích kinh người đi qua, thải mạc lại vẫn không hề hấn gì.

Long Hàm xem đến nơi đây, trên mặt lộ ra một tia sắc mặt vui mừng.

Nơi này bay ra tới ngàn hơn tu sĩ, toàn bộ đều là Cửu Quốc Minh kinh nghiệm huấn luyện tinh nhuệ đệ tử, lúc này mới có thể thuần thục bố trí ra này pháp trận đi ra.

Sau khi xem qua uy lực của nói, xem ra Ngụy Vô Nhai thật không có ngoa ngôn.

Khô gầy lão giả thấy đối phương công kích không có hiệu quả, sắc mặt thoạt nhìn có chút khó khăn. Nhưng trong miệng không chút do dự lần nữa phát ra lệnh công kích.

Tiếng chú ngữ từ phe pháp sĩ vang lên, lúc này đây không chỉ đơn giản ngưng tụ ra hỏa cầu cùng băng thương, mà là một hỏa nha cùng một băng mãng trong suốt, chậm rãi bắt đầu trên không trung thành hình.

Đương nhiên so sánh với đợt công kích thứ nhất, thời gian tự nhiên tốn hao dài hơn một ít.

Lúc này, bên phe tu sĩ đối diện xuất hiện một trận dao động nhỏ, một đội áo lục tu sĩ bay ra vòng bảo hộ.

Bọn họ đồng thời đem túi linh thú bên hông tháo xuống, tung lên trên trời. Miệng túi linh thú hướng xuống, phun ra đủ mọi màu sắc sáng mờ, trong ánh sáng mờ bay ra hơn mười yêu thú hình thái khác nhau.

Cầm đầu là ba con, vô cùng bất phàm.

Một đầu sinh long giác, thân phi giáp lân, bạch quang lập lòe, là loại long mã thú hiếm thấy. Một con khác miệng phun tinh phong, một thân lục mao song đầu yêu sư.

Cuối cùng là một con bọ cạp càng đáng sợ. Toàn thân đỏ đậm, dài hơn năm sáu trượng thật lớn. Cái nọc màu đen sau lưng làm cho người ta không lạnh mà run!

Số yêu thú này chính là do ma đạo Ngự Linh Tông tỉ mỉ nuôi dưỡng một nhóm linh thú lợi hại. Một khi được thả ra lập tức dưới sự đái lĩnh của tam đại yêu thú khí thế hung hung nghênh đón đám cự thú cùng hư linh thú do pháp sĩ làm phép thúc dục hóa thành.

Trong lúc nhất thời yêu phong trận trận. Quần thú chiến bắt đầu.

Mặc dù chỉ có tam đại linh thú cầm đầu là có thể đơn đả độc đấu cuốn lấy một con hồng hoang cự thú. Nhưng cũng may số linh thú còn lại đông đảo lại được trải qua huấn luyện. Tất cả cùng hống lên rồi tiến đến đám cự thú mà đi tới. Thậm chí còn hơi chiếm thượng phong.

Cùng lúc với yêu thú. Mấy ngàn tu sĩ cũng bay lên không, chia làm năm đội trực tiếp hướng đối diện phóng đi. Trên đường tế khởi pháp khí, hướng phe pháp sĩ phun ra công kích như mưa.

Khi song phương chỉ còn cách nhau trăm trượng, thậm chí còn mơ hồ thấy rõ ràng mặt địch nhân, thì *"Phốc phốc"*, bảy thanh âm từ trong đám tu sĩ dẫn đầu truyền ra.

Bảy đạo bạch ngọc phù được bảy lão giả Loan Minh Tông, thần sắc ngưng trọng tế ra.

Ngọc phù mới vừa rời tay hóa thành bảy đạo bạch hồng bay vụt tới hướng đại quân pháp sĩ, trên độ cao hơn mười trượng xoay quanh một cái rồi đều hiện ra nguyên hình.

Sau một trận lúc co lúc trướng rồi phát ra một tiếng sét đánh kinh thiên động địa từ trong ngọc phù truyền ra.

Tiếp theo bảy miếng ngọc phù toái liệt, bảy đoàn bạch sắc điện cầu chói mắt hiện ra.

Sau đó kịch liệt biến lớn.

Trong nháy mắt hóa thành mặt trời thật lớn.

Bảy cái mặt trời này đường kính hơn mười trượng, màu trắng sáng rực phiêu phù phía trên ở tu sĩ đại quân.

Một màn này thật sự có chút kinh người, không ít pháp sĩ không tự kiềm chế được, ngẩng đầu nhìn lại, mặt hiện lên vẻ hoảng sợ.

"Bất hảo! là thượng cổ phù!"

Lão giả khô gầy nguyên bản đang bình tĩnh vừa thấy tình hình này, cực kỳ hoảng sợ.

Nhưng chưa chờ hắn hành động cái gì, bảy mặt trời trước sau bạo liệt ra.

Bầu trời phía trên pháp sĩ đại quân, trong nháy mắt trải rộng tràn ngập rung động bởi bạch sắc điện hồ, hóa thành bảy cái điện võng thật lớn trùm xuống phía dưới.

Phía tu sĩ tựa hồ được nhắc nhở trước, vô số xanh xanh đỏ đỏ, lập lóe các màu linh quang phù, phô thiên cái địa được ném ra.

Mà lúc này, tiếng sấm ầm ù ù tại từ trong bạch quang vang lên.

"Xem ra bên ngoài rất náo nhiệt!" Hàn Lập thì thào tự nói một tiếng. Lúc này hắn vắt hai tay sau lưng nhìn chằm chằm quang tráo bích màu đỏ trước mặt, trên mặt nhìn không ra vẻ kinh hoảng do bị nhốt.

Từ khi biết ý đồ của pháp sĩ nguyên là muốn vây khốn bọn họ, Hàn Lập trong lòng không có chút lo lắng gì.

Mộ Lan nhân một khi dùng tới thủ đoạn này, khẳng định là đối với vòng bảo hộ này tin tưởng mười phần, nhưng Hàn Lập đối với việc phá giải cấm chế này cũng có một chút tự tin.

Bất quá khi nào đi ra ngoài cùng với việc dùng loại thủ đoạn nào phá quang tráo, cũng là chuyện phải cẩn thận một chút.

Bây giờ đi ra sớm có thể là không tốt.

Mặc dù Hàn Lập nguyện ý cùng Thiên Nam chống lại Mộ Lan nhân, xuất ra một phần lực, nhưng đồng dạng cũng không muốn làm pháo hôi, khi bắt đầu giao phong lại hồ đồ mà chết trong loạn chiến.

Dù sao đây không phải là đơn đả độc đấu. Không phải là chuyện đối phó với một đối thủ.

Vạn nhất mới vừa ngay từ đầu, đồng thời bị vài tên Nguyên Anh Kỳ tu sĩ chú ý, hoặc bị hơn ngàn pháp sĩ đồng thời công kích, cho dù hắn thân mang Lôi Độn Thuật cũng là chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Chỉ có ngay từ đầu tránh xa hỗn loạn do đại bộ phận cao giai tu sĩ cùng pháp sĩ cũng giao thủ thì đi ra ngoài mới an ổn một chút. Khả năng bị vây công mới nhỏ đi không ít.

Đương nhiên nếu không phải là việc bị huyết quang tráo nhốt này xuất hiện, Hàn Lập cũng có phương pháp khác có thể tránh giao phong ngay khi bắt đầu.

Nhưng bây giờ lại càng danh chánh ngôn thuận tránh thoát được thời điểm chiến đấu hung hiểm nhất này.

Mà mới vừa rồi tiếng sấm ầm ầm truyền tới thật kinh người. Cho dù Hàn Lập thân ở nơi đây, vẫn có thể cảm thấy quang tráo bích cũng bị tiếng sấm chấn động mà run nhè nhẹ. Đây là tín hiệu song phương rốt cục đã trực tiếp giao thủ.

Mặc dù không biết công kích kinh người như thế rốt cuộc là bên nào phóng xuất ra. Nên cho dù phe kia tiếp được uy lực đại công kích như thế tuyệt đối sẽ không dễ chịu.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập thở dài một hơi quay đầu lại. Lại đánh giá phương hướng khác tại quang tráo bích.

Huyết quang tráo này xác thực có chút quỷ dị, lấy thần thức hắn cũng không có cách dò xét đi vào mảy may, hơn nữa cấm chế này thoạt nhìn rõ ràng là ma đạo công pháp. Nhưng Ích Tà Thần Lôi kích bên ngoài lại dĩ nhiên không có chút hiệu quả nào, điều này làm cho Hàn Lập nổi lên một trận hứng thú.

Lúc trước, hắn còn dùng Minh thanh linh nhãn dò xét các nơi trong huyết quang tráo một phen.

Kết quả trừ một màu huyết hồng thì không hề thu hoạch được gì.

Bất quá Hàn Lập cũng không gấp. Ở bên ngoài vừa mới vừa giao chiến không lâu, hắn vẫn còn có thời gian nghiên cứu phương pháp phá quang tráo.

Sau khi há mồm, Hàn Lập phun ra một thanh tiểu kiếm.

Kiếm này dưới sự thôi thúc bằng thần thức của hắn, hóa thành một đạo thanh hồng cỡ một thước, hung hăng chém lên vách quang tráo.

"Bịch" một tiếng trầm thấp truyền đến. Quang tráo không chút sứt mẻ, ngược lại phi kiếm bị phản chấn bắn ra hơn trượng.

Hàn Lập không có lộ ra vẻ ngoài ý muốn, đem phi kiếm thu lại, quả đấm vừa lộn, nhất kiện gì đó màu đen xuất hiện trên tay, đúng là cổ bảo *"Thiên Trọng Phong"*.

Hàn Lập đem vật này ném đi, hai tay bắt quyết.

Hắc quang sau khi hiện lên, một tòa tiểu sơn cao hơn mười trượng không một tiếng động hiện ra trước mặt Hàn Lập.

Hàn Lập vươn tay chỉ. Nhìn tiểu sơn này nhẹ nhàng điểm một cái.

Nhất thời ngọn núi run lên rồi không nhanh chóng hướng quang tráo bích (bích là vách tường) xa xa hung hăng nện xuống.

Một tiếng nổ truyền đến, hắc mang cùng huyết quang đan xen vào nhau, ngọn núi đồng dạng bị phản chấn văng ra. Quang tráo bích chỉ là lơ đãng run rẩy vài cái.

Hàn Lập trên mặt rốt cục lộ ra một tia kinh ngạc.

Sau khi sờ sờ cằm, hắn đột nhiên nhìn tiểu sơn một lần nữa điểm chỉ.

Lần này bảo vật hóa thành một đạo ô quang bay vụt đến trung tâm huyết quang tráo.

Sau đó miệng niệm chú ngữ, tiểu sơn trong ánh quang mang kịch liệt phình to lên. Một lát sau đã cao bảy tám mươi trượng, mắt thấy ngọn núi đã cao bằng chiều cao của quang tráo.

Hàn Lập lại không có ý tứ dừng lại chút nào, ngược lại tay giương lên, lại đánh ra vài đạo pháp quyết bắn tới tiểu sơn.

Tiểu sơn đã lớn lại tiếp tục phình ra với tốc độ nhanh hơn ba phần.

Sau khi tiếng ầm ù ù mà vang lên. Ngọn núi cao hơn trăm trượng, trông như kình thiên đứng thẳng tắp trong huyết quang tráo. Cả thân núi hắc linh quang lóe ra không ngừng.

Mà huyết tráo tại chỗ tiếp xúc với đỉnh đầu dưới bắt đầu có chút biến hình.

Cả quang tráo bích cũng kịch liệt chớp lên không thôi.

Hàn Lập thấy màn này trong lòng vui vẻ, trong cơ thể linh lực lưu động, các loại pháp quyết không ngừng kích lên trên tiểu sơn.

Hắc sắc sơn vẫn chậm rãi bành trướng, trên đỉnh huyết tráo bị biến hình cũng càng rõ ràng hơn.

Nhưng là sau khi quang tráo phình ra đến trình độ nhất định thì mặc cho Hàn Lập thúc dục như thế nào, huyết quang tráo biến hình lại quỷ dị dừng lại. Hắc sắc sơn phong đang bành trướng cũng bị dừng lại.

Hàn Lập dừng pháp quyết lại, nhìn huyết quang tráo đỉnh bộ chằm chằm, hai mắt nheo lại.

Xem ra ý nghĩ muốn dùng Thiên Trọng Phong phá cấm chế này cũng không thể thực hiện được. Tiếp theo cũng chỉ có cách thử Kiền Lam Băng Diễm cùng Tử la thiên hỏa một chút, xem có thể kích phá quang tráo này không.

------oOo------

Chương 769: Cuộc chiến biên giới (6)

Nguồn: EbookTruyen.Net

- 4vn.e

Hàn Lập nhìn hắc sắc cự phong ngoắc một cái.

Tiểu sơn sau khi quang mang lóe lên thì thu nhỏ lại, to chừng vài tấc hóa thành một đạo hắc quang bay vụt vào trong tay áo Hàn Lập.

Huyết sắc quang tráo cũng khôi phục nguyên hình, xem ra cái tráo này thật đúng là cứng cỏi vô cùng.

Hàn Lập xoay người lại, vươn một ngón tay, *"Phốc"* - một viên lam sắc hỏa cầu to cỡ hạt đào hiện lên trên đầu ngón tay.

"Đi" Hàn Lập miệng nhẹ hô, hỏa cầu nhẹ nhàng bắn ra, bay thẳng đến cái vách tráo hướng xa xa.

"Bịch" một tiếng động nhỏ vang lên, lam diễm sau khi bạo liệt thì từng mảng băng màu lam trong nháy mắt tràn ra, trải rộng trên cả cái vách tráo.

Cả huyết tráo nhiệt độ đang ấm nhanh chóng biến thành thế giới lạnh giá, nhiệt độ thấp đến mức hơi thở cũng biến thành băng.

Chứng kiến cảnh này hết thảy, Hàn Lập sau khi thân hình nhoáng lên một cái, đến một chỗ lam quang lập lòe trên vách tráo trước mặt.

Hắn khoát tay, một đạo thanh sắc kiếm khí đánh tới trên tầng băng, có tiếng vỡ vụn truyền đến, tầng băng trong suốt vỡ bay tán loạn.

Nhìn chỗ kiếm khí công kích, thần sắc Hàn Lập trầm xuống.

Theo băng vụn rơi xuống, vách tráo phía sau huyết sắc quang tráo dĩ nhiên bình yên vô sự, máu huyết bám bên trên cũng không có dấu hiệu bị đóng băng.

Chỉ là mặt ngoài có một tầng sương màu lam mỏng mà thôi. Huyết khí vẫn ở bên trong quay cuồng không thôi.

Hàn Lập đánh giá tình hình một chút. Đưa tay khẽ phất. Một tầng tử sắc ma diễm bỗng nhiên bao trùm toàn bộ bàn tay. Hắn không chút khách khí vươn tay này hướng tới vách tráo nhẹ nhàng nhấn một cái.

Tử la thiên hỏa uy lực quả nhiên mạnh hơn Kiềm Lam Băng Diễm một bậc. Tử diễm vừa mới đến gần cái vách tráo. *"Xoạt"* một tiếng. Huyết vụ trên vách tráo rong nháy mắt ngưng đọng lại. Tử quang nổi lên chói mắt.

Hàn Lập mặt lộ vẻ vui mừng.

Hắn cẩn thận thao túng Tử la thiên hỏa. Làm cho uy lực của nó chỉ giới hạn trong phạm vi tráo. Hàn Lập há mồm. Tiếng sét đánh vang lên, một đạo kim hồ từ trong miệng phun ra trực tiếp đánh vào vách tráo.

Kim mang sau khi hiện lên thì trên vách tráo hiện lên một vết nứt nhỏ.

Nhưng huyết quang chợt cuồng lên vài cái, trong nháy mắt vết nứt đã không thấy bóng dáng.

Hàn Lập giật mình!

Cái huyết quang tráo này quả là vô cùng quỷ dị, mặc dù đã bị đóng băng mà dĩ nhiên còn có thể tự tiến hành chữa trị tổn thương.

Trách không được Mộ Lan nhân yên tâm sử dụng cấm chế này như thế, ngay cả Tử la thiên hỏa cũng không thể kích phá, đích xác là có thể vây khốn phổ thông nguyên anh tu sĩ.

Mặc dù tâm lý có chút hoảng sợ, nhưng Hàn Lập lại lập tức đưa tay hướng Túi Trữ Vật vỗ một cái. Một viên thanh sắc châu tròn bóng loáng, to cỡ ngón tay cái xuất hiện trên lòng bàn tay.

Đúng là lôi châu hắn mới luyện chế thành.

Vật ấy từ sau khi luyện thành đến nay vẫn chưa ra sử dụng qua lần nào, vừa đúng lúc hôm nay thử xem uy lực của nó như thế nào.

Hơn nữa từ âm thanh trận chiến, Hàn Lập trong huyết quang tráo cũng không có cách nào cảm ứng được tình huống đại chiến bên ngoài, nhưng tính thời gian thì cũng đã qua giai đoạn đầu, đi ra ngoài lúc này hẳn là không có trở ngại gì mới đúng.

Nếu không đi ra ngoài tương trợ mà nói, tu sĩ đại quân vạn nhất đại bại, hắn chỉ có như chim trong lồng mà thôi. Tuyệt không may mắn thoát khỏi. Nghĩ như vậy, Hàn Lập trong lòng bàn tay quang mang chợt lóe, lôi châu sau khi quay tròn thì hóa thành một đạo thanh quang bắn nhanh hướng cái vách tráo, đồng thời thân hình hướng về phía sau bắn đi.

Một tiếng sấm ì ùng vang lên, tiếp theo một đoàn kim thanh sắc quang mang cỡ đầu người tại vách tráo dâng lên.

Cả vòng bảo hộ bị đánh trúng, kịch liệt rung động.

Hàn Lập trên mặt vẻ kinh ngạc chợt lóe qua.

Viên châu này uy lực tựa hồ còn trên dự đoán của hắn!

Ý niệm này trong đầu mới xuất hiện thì đột nhiên sắc mặt Hàn Lập khẽ biến, trên người thanh sắc linh quang đại phóng, cả người hóa thành một đạo thanh hồng bắn ra.

Dưới một kích của lôi châu, vách tráo dễ dàng bị phá ra một cái thông đạo không lớn đi ra. Điều này Hàn Lập cảm ứng được, không kịp suy nghĩ nhiều lập tức bay ra.

Cái thông đạo này nhanh chóng thu nhỏ lại.

Hàn Lập khi biến thành một đạo thanh hồng bắn ra huyết sắc quang tráo, trong lòng tự nhiên vui mừng lẫn sợ hãi dị thường. Dùng Tử la thiên hỏa uy lực cùng cấp với thanh sắc đăng diễm luyện chế lôi châu, dĩ nhiên dễ dàng bài trừ cấm chế này như thế, điều này thật sự là ra ngoài ý liệu của hắn.

Nguyên bản hắn nghĩ nếu lôi châu này không có hiệu quả thì cũng chỉ có cách vận dụng Phệ Kim Trùng cùng Huyết ma kiếm.

Tuy có tiếng không gì không thể không thôn phệ được nhưng việc bài trừ quang tráo này sợ rằng phải mất một ít thời gian. Còn vật kia sau khi sử dụng có thể lưu lại là hậu hoạn vô cùng, Hàn Lập không dễ dàng vận dụng.

Nhưng bây giờ vô danh lôi châu luyện chế thành, dĩ nhiên lại có thể bài trừ huyết quang tráo, điều này tự nhiên là chuyện vui ngoài ý muốn.

Xem ra Tử la thiên hỏa sở dĩ không cách nào kích phá được cấm chế này, hơn phân nửa hay là bởi vì băng hàn thuộc tính, không giống đăng diễm là hàng thật giá thật hỏa thuộc tính linh hỏa, không cách nào tương khắc được.

Bất quá Hàn Lập mới vừa bay ra, chưa kịp nhìn thấy rõ ràng tình hình vòng bảo hộ thì trong tai đã truyền đến vài tiếng kinh hô. Tiếp theo các loại các dạng bạo liệt, tiếng oanh minh cùng với vô số tiếng hét lớn, tiếng rống giận dữ, hoặc xa hoặc gần đồng thời truyền vào trong tai.

Hàn Lập vội vàng tập trung nhìn. Không khỏi ngẩn ngơ.

Hắn giờ phút này lại bị hơn mười pháp sĩ vây quanh, cũng may thần thức hắn đảo qua thấy đám pháp sĩ này tu vi cũng không cao. Có hai gã Kết Đan Kỳ, còn lại đều là Trúc Cơ Kỳ tu vi. Bọn họ mỗi người cầm trong tay một cây pháp kỳ, tựa hồ đang chuẩn bị thi triển linh thuật công kích gì. Mà Hàn Lập lúc từ huyết quang tráo bay ra lại vừa lúc rơi vào trong vòng mấy người này.

Hàn Lập không để ý tới bọn họ, hướng về mọi nơi đánh giá qua một chút, không khỏi ngã hít một hơi lương khí.

Trong mắt chỉ thấy, vô luận bầu trời hay là mặt đất, vô số linh quang bảo khí chớp động không thôi, các màu sắc bạo liệt xé gió vang lên liên tiếp. Song phương tu sĩ cùng pháp sĩ hoặc mấy người, hoặc một nhóm, hình thành vô số chiến đoàn lớn nhỏ, cùng hỗn chiến một chỗ.

Hàn Lập nhất thời cũng nhìn không ra phương nào chiếm thượng phong.

Không kịp quan sát nhiều, Hàn Lập vội vàng thu hồi ánh mắt, lạnh lùng đánh giá đám pháp sĩ xung quanh một cái.

Hơn mười pháp sĩ này thấy Hàn Lập bỗng nhiên từ trong huyết quang tráo lao ra, tự nhiên cũng trợn mắt há hốc mồm.*"Không tốt! hắn là nguyên anh tu sĩ! mau gọi Đại Thượng Sư lại đây."* Một gã Kết Đan pháp sĩ phản ứng đầu tiên, sau khi quát to một tiếng, lập tức vỗ sau đầu, một thanh thanh bích lục sắc phi đao hướng Hàn Lập bắn nhanh đến. Đồng thời thân ảnh hóa thành một đạo lục quang bắn về phía sau xa hơn mười trượng. Muốn nới khoảng cách với Hàn Lập.

Số pháp sĩ còn lại nghe vậy, cả kinh cùng phản ứng.

Một Kết Đan pháp sĩ khác lập tức phối hợp thả ra một thanh hỏa hồng phi xoa, đồng thời tay kia giương lên, một đạo Truyền Âm Phù hóa thành một đạo hỏa quang phá không bay đi. Mà số pháp sĩ tu vi thấp còn lại thì giơ cao pháp kỳ trong tay, miệng đọc chú ngữ. Hơn mười đạo hỏa diễm lớn từ trụ kỳ ra phun ra, hóa thành một biển lửa hướng Hàn Lập cuồn cuộn kéo tới.

"Ồ!"

Thấy số pháp sĩ này dĩ nhiên không có chạy trốn, ngược lại chủ động ra tay, có ý nghĩ muốn ngăn chặn hắn, Hàn Lập lại có chút ngoài ý muốn.

Nhưng trên mặt sát khí chợt lóe, tay áo vung lên. Thanh quang lóe lên, hơn mười khẩu Thanh Trúc Phong Vân Kiếm từ cổ tay áo xé gió bay ra. Tiện tay bắt một đạo pháp quyết đánh ra, mỗi khẩu phi kiếm sau khi khẽ run lên, lập tức lại phân ra vô số đạo kiếm quang, trong nháy mắt vô số kiếm quang đã đem Hàn Lập bao chung quanh, kiếm khí kinh thiên, thoạt nhìn khí thế cực kỳ kinh người.

Hai gã Kết Đan pháp sĩ thấy tình hình này, bị hù dọa đến tim đập chân run, nhưng vẫn kiên trì đến cùng chỉ huy pháp bảo đánh lên.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, hai tay tùy ý điểm chỉ hai cái, các đạo kiếm quang bay ra. Một chút đánh tới phi đao cùng phi xoa rồi đan vào cùng nhau. Thanh quang đại phóng ra, hai kiện pháp bảo này đã bị kiếm quang ép tới gào thét không thôi, linh quang trong nháy mắt bị ép thành một tiểu đoàn.

Về phần biển lửa nọ cuồn cuộn mà đến, chỉ kịp đến bên người Hàn Lập mấy trượng thì gặp vô số kiếm quang, lập tức hóa thành hư không.

Bây giờ không phải lúc cùng đám pháp sĩ này dây dưa, Hàn Lập cũng không có ý lưu thủ, miệng hô nhẹ một chữ *"Đi"*, hơn trăm đạo kiếm quang đột nhiên quang mang đại phóng, đồng thời bắn nhanh ra.

Phô thiên cái địa thanh quang, đồng thời hướng tới mỗi một pháp sĩ đánh tới.

Trúc Cơ Kỳ pháp sĩ, mặc dù đều tế ra pháp kỳ trong tay muốn ngăn cản, nhưng thanh sắc kiếm quang vừa đánh xuống xuống những người này đã bị đánh thành thịt nát. Ngay cả một tia cơ hội đào tẩu cũng không có.

Nhưng hai gã Kết Đan pháp sĩ nọ thấy nhiều kiếm quang hướng bọn họ bay tới như thế thì sắc mặt tái nhợt không còn chút máu.

Bọn họ gan lớn như thế nào cũng không dám ngăn cản công kích kinh người như thế, không cần suy nghĩ đều hóa thành một đạo độn quang. Hướng phương hướng trái ngược phi độn mà chạy,.

Hàn Lập thấy vậy, trong mắt hàn quang chợt lóe.

Hai tay kết ấn, hai phiến kiếm quang bay vụt về hướng hai người bọn họ, sau một trận thanh minh thì bỗng nhiên liên kết cùng nhau, các kiếm quang pháp lực liên kết cùng nhau, độn tốc chợt nhanh hơn phân nửa.

Đáng thương hai gã Mộ Lan pháp sĩ vừa mới bay ra hơn hai mươi trượng thì đã bị kiếm quang phát sau mà đến trước hoàn toàn bao lại.

Mặc dù bọn họ liều mạng thúc dục hộ thể bảo khí, tay phát ra các loại linh thuật muốn chống đỡ một chút, nhưng sau khi thanh quang rơi xuống. Vô luận linh thuật hay là hộ thể bảo khí, tất cả đều trong nháy mắt hóa thành hư không.

Hai người ngay cả cổ họng cũng không kịp kêu một tiếng, thân hình đã bị chúng kiếm quang chém thành vô số mảnh. Nguyên thần đồng dạng không có cơ hội độn ra, trực tiếp tan rã dưới kiếm quang.

Nhưng ngay sau lúc Hàn Lập mới đắc thủ, phía trên bầu trời truyền đến một thanh âm nổi giận, tiếp theo một đạo hoàng mang chói mắt từ trên trời phi xuống, tốc độ vô cùng nhanh.

Hàn Lập thần sắc vừa động, sau lưng tiếng sét đánh vang lên, Phong Lôi Sí trong phút chốc triển khai.

Ngân quang chợt lóe, thân ảnh đã biến mất vô tung vô ảnh.

Nguyên bản hoàng mang đang bay vụt xuống vừa thấy cảnh này, không khỏi ngưng trệ một chút, quang hoa sau khi thu liễm, môt người mặc hoàng sam không râu hiện ra giữa không trung, ngoài mặt mặc dù đầy vẻ giận dữ, nhưng sâu trong ánh mắt lại lộ ra vẻ kinh ngạc.

Người này đúng là Mộ Lan nhân Đại Thượng Sư, hắn nguyên bản muốn phối hợp với pháp sĩ khác, trên trời cao cùng vài tên

Thiên Nam nguyên anh tu sĩ giằng co, khi nhận được tin của tộc nhân truyền đến, lập tức thoát thân bay đến.

Động tác mặc dù rất nhanh nhưng cũng chỉ kịp chứng kiến hai gã tộc nhân bị thanh sắc kiếm quang chém chết, tự nhiên cực kỳ cuồng nộ.

Một người trong đó là thân truyền đệ tử của hắn, được hắn coi như là con cháu.

Nhưng Hàn Lập đột nhiên biến mất không thấy, đột nhiên giật mình, lập tức nhớ tới một nhân vật tu sĩ tại Thiên Nam cực kỳ lợi hại, vội vàng khắc chế oán độc trong lòng, thần thức tập trung dò xét mọi nơi không ngừng.

Ngân quang sau lưng chợt lóe, Hàn Lập thân hình lại hiện lên.

"Đi chết đi!"

Cảm ứng được Hàn Lập hiện lên, lão giả không cần suy nghĩ thân hình quay tròn vừa chuyển, giương tay, một khối tứ phương pháp bảo hung hăng đánh tới hướng Hàn Lập.

Bảo khí này vừa rời tay, hoàng quang đại phóng, trong nháy mắt hóa thành một khối cự chuyên hơn mười trượng, tiếng gió rít ào ào đồng thời từ pháp bảo truyền ra, thanh thế cực kỳ kinh người.

------oOo------

Chương 770: Cuộc chiến biên giới (7)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập mặt không chút thay đổi khoát tay, lam sắc quang thuẫn rời tay bay ra, trong chớp mắt hình thể bành trướng, hóa thành một cự thuẫn che ở trước người.

Một tiếng nổ vang lên rồi hoàng lam lưỡng sắc quang mang đan vào, cự chuyên, lam thuẫn run lên đồng thời bay ra, dường như uy lực tương đương.

Hàn Lập thấy cự thuẫn bắn về phía mình thì mặt không chút thay đổi vươn tay nhẹ nhàng điểm một chỉ.

Thanh mang chợt lóe rồi tấm chắn quỷ dị dừng lại.

Mà khối cự chuyên kia sau khi xoay quanh một cái thì lần nữa hóa thành một đạo hoàng quang đánh về hướng Hàn Lập.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, ngân sắc lôi quang phía sau chợt lóe rồi lần nữa biến mất không thấy.

Hoàng sam lão giả thấy vậy, trong lòng cả kinh, không kịp suy nghĩ nhiều liền giương tay; một cây tử sắc tiểu kỳ từ trong tay bắn ra, trong nháy mắt hóa thành một đoàn tử vân đem toàn thân bảo vệ.

Nhưng vào lúc này, bên trái lão giả chợt có tiếng sấm vang lên, thân hình Hàn Lập hiện lên, há mồm rồi một thanh tiểu kiếm dài chừng một tấc phun ra.

Kiếm này mới vừa ra khỏi miệng, trong nháy mắt bị một tầng thâm lam hỏa diễm bao vây phía ngoài, chợt lóe lên bắn về phía tử vân.

Lão giả trong tử vân nguyên bản cực kỳ thong dong nhưng vừa thấy trên phi kiếm có lam diễm thì lại lộ ra vẻ sợ hãi.

Hắn không cần suy nghĩ thân hình thoáng một cái, trong nháy mắt đi dời xa hơn một trượng, muốn tránh thoát kiếm này.

Nhưng lão giả tuyệt đối không nghĩ tới là thân hình mới vừa vừa động thì trong nháy mắt, một đạo thân ảnh nữ tử như có như không sớm đoán trước đột nhiên hiện ra phía sau. Hơn nữa ngọc thủ vừa nhấc, một viên thanh sắc viên châu nhanh như tia chớp bắn ra.

Nữ tử này hiện lên vô thanh vô tức giống như quỷ mỵ. Dường như lão giả vừa động thì nàng đã tiến đến bên người hắn. Nàng hiện ra chớp thời cơ xảo diệu cùng Hàn Lập phối hợp quả là thiên y vô phùng.

Bất quá ngay cả như vậy, lấy thần thức Nguyên Anh Kỳ của lão giả tự nhiên cảm ứng được dị thường phía sau.

Nhưng khoảng cách ngắn như thế, hắn cũng không có cách nào trốn tránh được. Việc duy nhất có thể làm là cũng chỉ có cách đem toàn thân pháp lực liều mạng quán chú tại tử vân hộ thể.

Cái Cổ Bảo này biến thành tử vân. Uy lực không nhỏ. Hắn còn có ba phần tự tin!

Ầm ầm một tiếng nổ vang lên. Kim thanh lưỡng sắc quang mang bạo liệt. Tử vân nguyên bản xem ra bất phàm lại bị hỏng mất. Mà lão giả bên trong lại gào thét một tiếng rồi nửa người không còn thấy đâu, phần còn lại cũng bị thanh sắc hỏa diễm hoàn toàn cắn nuốt.

Lão giả thấy tình hình này, phần thân thể phía trên đầy đủ đầu lâu tràn đầy vẻ kinh sợ cùng vẻ mặt khó có thể tin, nhưng lập tức hóa thành thần sắc cực kỳ oán độc đồng thời cắn răng một cái.

"Bịch" một tiếng, nhục thân còn lại tự hành bạo liệt rồi một đoàn hoàng quang chói mắt từ đó bay độn ra, trong nháy mắt bắn ra

hơn mười trượng, bên trong có một lão giả diện mục tương tự như đứa trẻ con cao khoảng một thốn.

Đúng là hoàng sam lão giả thấy không ổn, quyết đoán bỏ qua nhục thân, khiến cho Nguyên Anh từ đó bắn ra, vọng tưởng thoát được một mạng.

Nhưng Hàn Lập tựa hồ sớm đoán trước, khi Nguyên Anh thoát bay ra thì đồng thời thân hình trong ngân quang lần nữa biến mất, chợt lóe lên rồi hiện ra phía trước Nguyên Anh đang bỏ chạy.

Tay giương lên thì có tiếng sét đánh vang lên. Một mảnh kim võng chụp xuống.

Đồng thời thanh tiểu kiếm đầy lam sắc hỏa diễm cũng từ phía sau bay vụt đến.

Trong hoàng quang, nguyên anh thấy tình hình này thì mặt lộ ra vẻ sợ hãi, kinh hoảng dị thường há mồm phun ra một cái bát lớn hình tròn, ngân quang lập lòe nghênh đón kim võng đang chụp xuống.

"Oành" một tiếng, viên bát chưa tiếp xúc với kim võng thì ngay lúc đó Nguyên Anh lão giả đã thúc dục pháp quyết bạo liệt ra.

Ngân mang sau khi hiện lên thì vô số mảnh nhỏ bắn ra bốn phía. Điện võng vừa hạ xuống bị pháp bảo đột kích thì không khỏi có chút rung động.

Không một chút trì hoãn, Nguyên Anh của lão giả thi triển thuấn di thuật. Hộ thể hoàng quang sau khi chợt lóe thì Nguyên Anh đã biến mất vô tung vô ảnh, nhưng sau một khắc đã ra ngoài ba mươi trượng sau đó hóa thành một đạo kinh hồng biến mất.

Kim võng lúc này mới chụp xuống, làm cho thành cá lọt lưới.

Hàn Lập nhướng mày, nhìn phương hướng Nguyên Anh biến mất. Không có động thân đuổi theo.

"Người này cũng rất sáng suốt, vì chạy trối chết nên ngay cả bổn

mạng pháp bảo cũng tự toái. Nhân vật tàn nhẫn như vậy thật đúng là khó thấy" Bạch y nữ tử đột nhiên xuất hiện, tay cầm Túi Trữ Vật của lão già bay tới, có chút kinh ngạc nói.

Đúng là sau khi ra khỏi huyết quang tráo, Hàn Lập đã lặng lẽ thả ra Ngân Nguyệt.

"Hừ! tính mệnh hắn chưa đến lúc tuyệt sao!" Hàn Lập tâm lý đồng dạng buồn bực.

Xem ra vô luận Phong Lôi Sí hay là Kiềm Lam Băng Diễm cũng đã bị Mộ Lan nhân nắm rõ như trong lòng bàn tay. Muốn ra tay bất ngờ diệt sát cao giai pháp sĩ cũng không còn dễ dàng nữa.

"Bất quá, độn thuật của ngươi tựa hồ so với trước kia càng thêm thần diệu. Dĩ nhiên ẩn nặc lại gần như thế mà người này không có phát giác." Hàn Lập nghiêng người nhìn Ngân Nguyệt liếc mắt một cái, thản nhiên nói thêm.

"Khối Tứ Đồng Linh Hồ này yêu khu có thần thông ẩn nặc. Vừa rồi vừa mới bị tiểu tỳ đột phá một tầng, hơn nữa tất cả đều là do chủ nhân ở phía trước vừa hấp dẫn sự chú ý của người này. Hắn căn bản không có cách nào phân tâm bên nên tiểu tỳ mới có thể dễ dàng đắc thủ" Ngân Nguyệt khẽ cười một tiếng, thanh thúy nói.

"Có lẽ vậy" Hàn Lập từ chối cho ý kiến gật đầu.

Mặc dù Ngân Nguyệt đã trở thành khí linh của hắn, cũng là người duy nhất trên đời chia sẻ bí mật về tiểu bình, nhưng không biết vì sao hắn chung quy vẫn cảm giác nữ tử này trên người luôn bao phủ một tầng thần bí, làm cho hắn đúng có một loại cảm giác nhìn không thấu.

Sau khi cùng Ngân Nguyệt nói mấy câu, Hàn Lập một lần nữa đánh giá cả chiến trường một chút.

Lúc này đây cần phải cẩn thận. Chợt nhìn thoáng qua, nơi đây tựa hồ có thể sử dụng một chữ *"Loạn"* để hình dung. Nhưng Hàn Lập cũng nhìn ra tình hình đại khái.

Ngoại trừ trên bầu trời cao đang có sáu đại tu sĩ đối kháng thì cả chiến trường kỳ thật chia làm nhiều loại tình hình.

Một loại là hơn mười, trên trăm và thậm chí là hơn ngàn người tu tiên, tạo thành đám người chiến đoàn lớn nhỏ tụ tại một mảnh nhỏ chém giết.

Những người này đại đều số là cùng tông môn tu sĩ hoặc một bộ tộc pháp sĩ, bình thường liên thủ quán đích. Cho nên khi đại chiến xảy ra thì cùng nhau lập tức tụ tập kháng địch. Việc này có thể mạnh hơn nhiều so với đơn đả độc đấu.

Kể từ đó, bọn họ cũng dễ dàng tống mệnh. Đại đa số chiến đoàn cũng bị vây đan giằng co vào nhau, không cách nào phân ra thắng bại.

Một loại khác còn lại là rất ít mấy người đơn đả độc đấu hoặc là mấy người vây công một người.

Tu sĩ đại đa số đều là cao giai tu sĩ hoặc pháp sĩ tranh đấu hung hiểm hơn so với mấy chiến đoàn vài phần. Thường thường người nào sai lầm thì lập tức hình thần bị câu diệt.

Một loại tình hình tối hậu là song phương cùng vận dụng một số bí thuật khó tin, các loại dị bảo cực kỳ kịch liệt đối kháng.

Nhưng gây chú ý hơn cho người ta là một tảng lớn quỷ vụ đèn ngòm đang phát ra tiếng rít thê lương, ở giữa không trung nhanh như điện chớp, vô luận bất cứ pháp sĩ nào bị quỷ vụ bao lại thì lập tức tựu hóa thành một cái xác khô rơi xuống. Nơi nào nó đi qua thì pháp sĩ đều sợ hãi tránh lui ba thước.

Mà phía sau quỷ vụ thì đám pháp sĩ sợ hãi quỷ vụ nên không ngừng phóng thích phong – lôi hai loại thuộc tính linh thuật pháp bảo, cuồng kích quỷ vụ. Sau mỗi kích quỷ vụ cũng bị đánh tan một mảng nhưng bên trong sương mù cũng có người không ngừng huy động phiên trạng pháp khí, sương mù như có như không gia tăng làm cho vài tên Mộ Lan pháp sĩ đối với quỷ vụ này nhất thời thúc thủ vô sách.

Ở một chỗ có hơn mười cao giai tu sĩ đang ở cùng một người khổng lồ bằng đá hình thể hơn trăm trượng tranh đấu.

Người khổng lồ này phảng phất như tảng đá biến thành, chẳng những hình thể khổng lồ, mỗi cái giơ tay nhấc chân trong cũng bắn ra ma bàn nham thạch lớn nhỏ đầy trời. Cho dù đám tu sĩ đều có pháp bảo bảo hộ cũng tuyệt không nguyện ngạnh kháng chút nào.

Mà người khổng lồ này chỗ đầu vai, một tả một hữu đều có một gã pháp sĩ đứng ở đó, không ngừng thúc dục pháp bảo từ bên cạnh tiến hành hiệp trợ người khổng lồ.

Hay là một số tu sĩ pháp sĩ khu sử một ít bảo vật uy lực vô cùng lớn đang ở đối diện đánh nhau sống chết.

Bảo vật cái nào cũng thần thông kinh người, hơn xa Cổ Bảo phổ thông, xem ra không phải tông môn trấn tông chi bảo thì cũng là trấn tộc chi bảo của Mộ Lan bộ tộc.

Làm cho Hàn Lập mở rộng nhãn giới.

Hàn Lập mặc dù đã ra khỏi huyết tráo nhưng bởi vì bên ngoài rất loạn nên không có ai rảnh chú ý tới hắn. Chỉ có mấy cái chiến đoàn phụ cận nhận ra.

Nhưng chiến đoàn gần hắn nhất cũng ở ngoài trăm trượng.

Nhưng lập tức từ trong chiến đoàn này bay ra hai gã Mộ Lan Đại Thượng Sư, phân biệt hóa thành hai đạo kinh hồng, khí thế hung hung bay đến phía Hàn Lập.

Nhìn thấy Hàn Lập mới vừa rồi thi triển thủ đoạn tàn nhẫn, thậm chí trong nháy mắt tựu tiêu diệt một gã cùng giai Đại Thượng Sư, hai người cũng không nắm chắc thủ thắng chút nào.

Nhưng cũng không dám cứ để một gã Nguyên Anh Trung Kỳ tu sĩ mặc kệ như vậy vì lực phá hoại có thể quá lớn.

"Chạy!" Hàn Lập không có muốn bị Nguyên Anh pháp sĩ lần nữa

vây khốn nên hướng Ngân Nguyệt lạnh lùng nói.

Theo sau quang hoa đại phóng hóa thành một đạo thanh hồng, thẳng tiến đến huyết quang tráo liền kề phóng đi.

Ngân Nguyệt ngẩn ra, rồi lập tức rõ ràng mục đích. Nàng sau khi cười quỷ dị thì thân ảnh chợt mơ hồ rồi trống rỗng hóa thành hư không.

Thanh hồng vừa chạm đến huyết quang tráo thì dừng lại một chút rồi một mảnh lôi châu từ đó bắn nhanh đi. Sau đó Hàn Lập căn bản không thèm xem kết quả như thế nào lập tức trực tiếp bay vụt sang huyết tráo kế tiếp.

Hàn Lập có ý định, trước tiên đem Nguyên Anh tu sĩ bị nhốt khác nhất nhất giải cứu ra!

Một trận tiếng nổ bạo liệt từ phía sau truyền đến. Một đạo xích mang chợt lóe bay độn ra, tiếp theo một trận cười ha ha mà vui mừng lẫn sợ hãi thanh âm truyền đến.

"Là vị nào đạo hữu ra tay tương trợ, Toái Hồn cảm kích vô cùng." Xích mang sau khi thu liễm thì lại lộ ra một gã tạo bào tu sĩ khuôn mặt thanh kỳ đi ra.

"Toái Hồn Chân Nhân?" Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới người thứ nhất cứu ra lại là người này.

"Đạo hữu giúp ta ngăn trở hai người này một chút. Ta đi cứu mấy đạo hữu khác đi ra." Hàn Lập tâm niệm vừa động, lập tức truyền âm cho Toái Hồn Chân Nhân.

"Ồ, nguyên lai là Hàn đạo hữu. Đại ân bất ngôn tạ. Việc này cứ giao cho bản chân nhân" Tạo bào tu sĩ nghe thấy Hàn Lập nói như vậy, mặt lộ vẻ kinh ngạc, nhưng lập tức thần sắc như thường miệng đáp ứng. Sau đó hóa thành một đạo bạch mang hướng về phía sau đuổi theo hai gã Mộ Lan Đại Thượng Sư.

Hàn Lập thần thức cảm ứng được màn này trong lòng vui vẻ, toàn lực độn tốc khai hỏa. Khi hắn vừa đi tới huyết quang tráo kế tiếp, lần nữa giương tay ném ra một đoàn thanh quang.

Nhưng đang lúc này chợt xảy ra việc.

Đột nhiên huyết quang tráo hôi quang chợt lóe, một gã cẩm bào đại hán vô thanh vô tức xuất hiện, nhìn lôi châu bay vụt đến mà mặt lộ ra một tia ngưng trọng.

Hàn Lập cả kinh, người này có thể lẳng lặng đi tới nơi này, hắn lại không phát hiện được chút nào?

Sau khi thần thức đảo qua người này một cái thì Hàn Lập không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

------oOo------

Chương 771: Cuộc chiến biên giới (8)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi đưa thần thức dò xét một hồi. Cẩm bào đại hàn chính là một vị tu vi Nguyên Anh Hậu Kỳ! Thì ra đúng là một gã Mộ Lan thần sư! Vậy không phải nói Mộ Lan chỉ có ba vị đại thần sư hay sao?

Trong lòng Hàn Lập liền hoảng sợ. Thật không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra nữa. Còn cẩm bào đại hán liền bay vụt xuống chỗ lôi châu đang rơi xuống rồi đưa tay ra chụp lấy.

Hàn Lập liền rùng mình, không kịp suy nghĩ nữa mà liền huy động ngón tay, lôi châu lập tức xoay tròn rồi liền chuyển đổi phương hướng.

Những động tác này xử ra lại đã chậm một chút.

Một cái bàn tay màu xanh to lớn xuất hiện và di chuyển giữa không trung rồi bao lấy lôi châu, trong chớp mắt rồi chế trụ nó lại.

Căn bản không thể nào trốn tránh được.

Chân mày Hàn Lập cau lại, không chút chậm trể hai tay bắt quyết rồi dẫn bạo lôi châu đang bị chế trụ.

Hai màu xanh vàng quang mang của bàn tay và lôi châu xuất hiện đánh lẫn nhau rồi bạo liệt nổ ra một tiếng sau đó biến mất không còn chút bóng dáng nào cả.

Cẩm bào đại hán hừ lạnh một tiếng, thanh quang trên mặt chợt loé lên nhưng thần sắc thì vẫn như thường.

Hàn Lập cũng không hề chạy trốn mà lại lạnh lùng đưa mắt nhìn thẳng tới đối phương không nói lời nào.

Cẩm bào đại hán ngẩng đầu ngước lên nhìn Hàn Lập một cái, thản nhiên nói

"Ngươi là Hàn Lập, là tu sĩ có được Kim Lôi Trúc pháp bảo!"

"Mộ Lan không phải chỉ có ba đại thần sư sao. Các hạ là người phương nào vậy?" Hàn Lập không trả lời câu hỏi đại hán. Mà lại hỏi ngược lại hắn một câu.

" Tốt! Biết được ta là Mộ Lan thần sư mà còn trấn định như vậy. Xem ra các hạ là người mà các vị thần sư đã nói đến rồi. Tại hạ là Điền Chung, chính là thần sư thứ tư!" Cẩm bào đại hán không vui không hoảng mà nói.

" Đệ tứ thần sư? Hàn mỗ lần đầu tiên mới nghe nói qua. Nhưng các hạ biến ra một bàn tay to lớn vậy nhưng lại không thể khắc chế được lôi châu của ta. Xem ra các hạ mới vừa tiến vào hậu kỳ không lâu, ngay cả cảnh giới còn chưa cũng cố được hết!" Hàn Lập nhìn chằm chằm đại hán. Không khách khí nói. Đồng thời dường như vô tình mà hắn điểm chỉ một cái tới màng kiếm quang. Nhất thời kiếm kiếm tề minh hóa thành một mảng thanh quang mờ ảo hiện ra che trước người Hàn Lập.

"Mặc dù Điền mỗ mới tiến vào hậu kỳ không được mấy nă. nhưng như vậy ngươi nghĩ rằng ngươi có thể cùng ta đánh một trận hay sao chứ? Các hạ thật sự quá tự đề cao mình rồi." Cẩm bào đại hán cười lạnh một tiếng. Khóe miệng lộ ra vẻ châm chọc.

"Một mình hắn thì không thể nhưng có thêm thiếp thân thì sao!" Một giọng nói dễ nghe của một nữ tử bỗng nhiên truyền đến.

Mới nghe Hàn Lập hơi ngẩn ra nhưng lập tức mừng rỡ.

"Người nào!" Cẩm bào đại hán liền kinh hãi, ánh mắt chớp động lớn tiếng hỏi.

"Thật không nghĩ tới mới gần trăm năm không gặp, vậy mà Điền đạo hữu đã tiến vào hậu kỳ. Thật là làm cho thiếp thân giật mình!

Nhưng cũng không biết thần thông của đạo hữu, có thật sự đã tiến dài hay không nữa."

Ngay khi lời nói vừa ra khỏi miệng, bạch quang chợt loé lên. Một vị hồng sam mỹ phụ xuất hiện ở không trung, lạnh lùng nhìn về phía cẩm bào đại hán.

" Thì ra là Phượng phu nhân, nhưng mà sao chỉ có một mình Phượng đạo hữu đến đây chỉ có một mình, hay là Long Hàm đạo hữu gặp chuyện gì đó không may? Vợ chồng các ngươi luôn luôn liên thủ chống địch mà." Cẩm bào đại hán vừa thấy hồng y mỹ phụ, thần sắc của hắn có chút thay đổi rồi nói.

"Yên tâm! phu quân của ta ở trong giữa cả ngàn tu sĩ, ngay cả chính là thần sư của các ngươi ra tay cũng không thể nào tiếp cận được. Còn thiếp thân chỉ muốn đến đây xem thử xem thần thông của thần sư thứ tư như thế nào mà thôi. Hàn đạo hữu ngươi hãy đi cứu những đạo hữu khác đi." Phụ nhân sau khi nói hai câu lại hướng tới Hàn Lập nói. Sau đó một tay vươn tới, xoè năm ngón tay ra, một cái bình nhỏ trong suốt màu lửa đỏ xuất hiện ra trong bàn tay.

Không cần vị phụ nhân thúc dục chiếc bình màu hồng quang này chợt loé lên một đoàn liệt hoả xuất hiện bao nó vào bên trong rồi nhẹ nhàng lơ lững trôi ở không trung.

"Hỏa linh bình!" trên mặt Cẩm bào đại hán hiện ra vẻ cẩn trọng, trong miệng nói nhỏ một câu.

Còn Hàn Lập sau khi nghe mỹ phụ nói vậy, cũng không khách khí, cả người hóa thành một đạo thanh hồng, hướng lên trời bay đi.

Sắc mặt của Cẩm bào đại hán trầm xuống, rồi đem túi linh thú bên hông mở ra, hướng lên không trung. Một đoàn ánh sáng mờ phun ra, sau đó hiện ra hai con quái thú giống nhau như đúc, cả hai thân hình bao phủ đầy lông vũ, đầu hổ mình ưng.

"Thiên hổ thú!" Vừa thấy hình dạng của hai con quái thú này, Hàn Lập liền kinh sợ, bật thốt lên tên gọi của con quái thú.

Đây chính là một loại linh thú phi hành quý hiếm ở Mộ Lan thảo nguyên, nó tinh thông hai loại pháp thuật thổ và phong, thật sự rất là khó đối phó. Mà cả hai con này mới nhìn đã thấy đạt tới Kết Đan Hậu Kỳ cảnh giới, thật sự không thể xem nhẹ được.

Lúc này, hai con Thiên Hổ Thú đột nhiên xuất mở ra hai cánh, ngay lúc đó thanh quang ở quanh mình nó chợt biến mất. Chỉ một khắc sau nó đã di chuyển tới bên cạnh Hàn Lập, mắt nhìn chằm chằm vào hắn không chớp.

Hàn Lập sau khi thi triển độn quang, thân hình dừng lại.

"Thuấn di!" trong lòng Hàn Lập âm thầm kêu khổ. Sớm đã nghe nói loại yêu thú này có khả năng thuấn di, không nghĩ tới đây lại đúng là sự thật.

Nếu vậy, muốn thoát ra khỏi hai con súc sinh này quả thật không dễ dàng chút nào!

Nhưng mà Điền Chung không chỉ làm như vậy mà thôi, thân hình chợt nhích động lên một cái. Một đạo thân ảnh màu xanh từ trên người hắn chia ra nó giống như chân thân bình thường rồi đi tới.

Thân ảnh màu xanh giống Điền Chung như đúc. Nhưng thân thể đều là một màu xanh còn ánh mắt và diện mục thì sáng chói loà. Giống như là một hư ảnh mà thôi.

"Thân Ngoại Hóa Thân!" Lúc này đây, vị mỹ phụ lộ ra một vẻ kinh ngạc.

Không phải kỳ quái mà đối phương lại có hoá thân. Mà loại Thân Ngoại Hóa Thân thần thông cổ quái này lần đầu tiên nàng ta mới nhìn thấy.

Quang ảnh màu xanh này chợt loé lên, bay vụt đến bên cạnh Hàn Lập.

Hồng sam mỹ phụ cũng không kịp tay ngăn trở. Bởi vì Cẩm bào đại hán lại há mồm, rồi phun ra một kiện ngũ sắc thải luân trong suốt,rồi hướng tới nàng nói.

" Kể từ bây giờ tại hạ có thể cùng với hai vị luận bàn một phen."

Nói xong, ngón tay của hắn điểm một cái lên thải luân năm màu này, cái thải luân lập tức hóa thành một mảnh sáng mờ, hướng phía mỹ phụ mà phóng tới.

Phụ nhân thấy vậy, trên mặt căng ra liền bắn ra một đạo pháp quyết, đánh tới cái hỏa linh bình trước người.

Rồi một đoàn hồng quang run rẩy đại trướng lên, sau đó từ trong bình vô số hoả liệt diễm bay ra, xem ra đám lửa này so với bình thường không giống nhau.

Tất cả những ngọn lửa này giống nhau như đúc, tứ tán ra bên ngoài sau đó liền tập hợp lại với nhau rồi quay cuồng một trận sau đó liền hoá thành vài con cự xà màu đỏ sậm, hung hãn bay tới đoàn ánh sáng mờ kia.

Nghe được phía sau truyền đến âm thanh ầm ầm ù ù, mặc dù Hàn Lập không có quay đầu lại nhưng cũng biết mỹ phụ đã cùng với Điền Chung giao thủ với nhau.

Hắn đưa mắt nhìn tới thanh ảnh màu xanh một cái rồi thu lại. Sau đó liền nhìn chằm chằm tới hai con Thiên Hổ Thú như hổ rình mồi khẽ thở dài một tiếng.

Hắn biết được nếu như không có đánh bại được ba thứ này thì không thể nào cứu được các tu sĩ khác ra.

Mà bây giờ ngay cả hai nhân vật có thân phận đặc thù cũng ra đã ra tay. Có thể thấy được những người khác đều không có dư lực mà trở lại tăng viện nơi này. Sớm biết như vậy, ngay từ đầu hắn đã đưa Ngân Nguyệt thêm vài viên lôi châu, rồi lặng lẽ đi cứu người là tốt nhất rồi. Còn bây giờ chắc chắn không còn cơ hội nữa rồi.

Hiện tại ngay bây giờ việc hắn muốn làm là làm sao đánh bại cho được ba địch nhân này. Sau đó mới lo đến những việc khác.

Nghĩ xong như vậy, Hàn Lập liền đưa tay tới bên hông đem túi linh thú ra bên ngoài rồi một đám Phệ Kim Trùng màu vàng rực rỡ từ trong túi bay ra hoá thành một đám mây vàng, vần vũ trên không.

Hàn Lập không chút chậm trễ đánh liền đánh ra một đạo pháp quyết hướng tới đám mây Phệ Kim Trùng rồi không thấy bóng dáng đâu cả.

Âm thanh vù vù như xé gió rồi đám mây Phệ Kim Trùng lại hoá thành ba cỗ kim vụ với khí thế hung hãn hướng tới ba địch thủ mà đánh tới.

"Phệ Kim Trùng! Nếu là đã trưởng thành thì ta còn sợ hãi vài phần."

Màu xanh quang ảnh hừ lạnh một tiếng, rồi phát ra tiếng nói giống y như tiếng nói của Điền Chung, dường không chút gì là sợ hãi cả. Mà hai con Thiên Hổ Thú vừa thấy Phệ Kim Trùng, hai cánh liền thi triển trong nháy mắt bay xa ra hơn hai mươi trượng vẻ mặt thì vô cùng sợ hãi.

Lúc này thanh ảnh lại há mồm, ba đạo ánh sáng liên tục phun ra, mỗi lần phun ra được một cái. Còn thanh quang trên người quang ảnh thì dần dần ảm đạm xuống. Sau ba lần phun ra như vậy. Ngay cả thân hình cũng thấp xuống khoảng ba tấc.

Mà ba đạo ánh sáng này cực kỳ nhanh và chuẩn xác phóng tới đám trùng vân ở trên không rất chuẩn xác.

"Bụp.", *"Bụp."*, *"Bụp."* ba tiếng nổ truyền đến, thanh quang hiện lên, ba quang cầu kích thước khổng lồ hiện ra rồi đem ba cổ kim vụ của Phệ Kim Trùng tất cả giam vào bên trong.

Hàn Lập liền kinh sợ, không kịp suy nghĩ liền hướng tới ba đám kim vụ điểm chỉ một cái, tất cả Phệ Kim Trùng lập tức bung ra rồi bò khắp nơi bên trong quang cầu, và bắt đầu cắn nuốt những cái quang cầu này.

Chỉ một lát sau, sắc mặt của Hàn Lập đanh lại.

Những cái lồng màu xanh đó dường như cứng cỏi dị thường, Phệ Kim Trùng đã bắt đầu cắn nuốt nó nhưng tốc độ rất là chậm chạp.

Lúc này hắn mới phát hiện là ba quang cầu hào quang màu xanh này toàn bộ là do mộc linh khí tinh thuần tạo nên. Cho nên có thể vây khốn được Phệ Kim Trùng, thật đúng là chuyện bình thường.

Nhưng mà thanh ảnh cũng có các thủ đoạn cấm chế riêng của nó. Còn Thiên Hổ Thú thì có thuấn di thần thông làm cho hắn có cảm giác bất lực trước ba đối thủ này.

Chẳng lẽ vị thần sư chỉ vì chuyện Phệ Kim Trùng mà tìm tới hắn. Thân ảnh của Hàn Lập vẫn không nhúc nhích, trong lòng nỗi lên một mối lo lắng, có cảm giác không ổn ngày càng tăng cao.

Hàn Lập phỏng đoán việc cũng đúng khoảng tám chín phần.

Bởi vì trước khi khai chiến thì các vị pháp sĩ cao tầng đã thương nghị đem việc giết chết Hàn Lập này giao cho vị Thần sư Điền Chung. Hơn nữa còn đặt cách giao luôn cho lão Thiên Hổ Thú cùng với vài loại pháp bảo có thần thông có thể khắc chế được Hàn Lập.

Chỉ là ngay từ đầu những người này cũng không nghĩ là Hàn Lập sẽ tham gia đổ chiến cho nên bọn họ cũng để cho vị Điền thần sư ở phía sau.

Mãi cho tới khi Hàn Lập xuất hiện đánh chết một số pháp sĩ rồi lại hủy nhục thể một vị Đại Thượng Sư. Lúc này Điền Chung mới phát hiện ra Hàn Lập.

Bất kể là ra tay ngăn cản Hàn Lập cứu các bị tu sĩ từ huyết tráo hay là giết chết hắn cũng phải cung cấp cho Âm La tông một công đạo

Nhưng bọn họ lại không nghĩ tới Long Hàm vẫn chú ý tới huyết tráo bên này. Đồng thời Hàn Lập cũng phát hiện Hàn Lập lại phá tráo mà ra, lập tức phái Phượng Băng đi tới nơi này trợ giúp hắn. Nếu như Hàn Lập có thể cứu ra được vài tên tu sĩ thì cuộc chiến này tự nhiên bọn họ sẽ chiếm được thượng phong.

Thấy Phệ Kim Trùng không công phá được cấm chế của đối phương trong lòng của Hàn Lập cảm thấy lo lắng không thôi.

Nhưng chờ hắn phát động thêm lần tấn công nữa. Hai con Thiên Hổ Thú vừa thấy Phệ Kim Trùng bị nhốt lại nỗi lo sợ liền giảm bớt đi. Rồi một trận thanh quang chớp lên hai con linh thú liền biến mất.

Hàn Lập thấy vậy cười lạnh một tiếng, tay áo vung lên, tiểu thuẫn màu lam lần nữa bay ra, đồng thời đám tiểu kiếm xuất hiện rồi kiếm khí từ từ lớn lên đem Hàn Lập bao vào bên trong kín kẽ mưa gió không lọt.

Thanh quang chớp động, hai con Thiên Hổ Thú một trái, một phải xuất hiện ở hai bên sườn Hàn Lập mồm chúng há rộng, mỗi con phun ra một quả cầu như ánh sáng bay ra.

Ánh mắt của Hàn Lập chợt hiện lên vẻ tàn khốc. Đoàn kiếm quang lập tức đại trướng rồi chia làm hai hướng từ hai bên sườn mà phóng ra vừa lúc kịp đón đầu hai quả quang cầu.

Hai tiếng bạo liệt ì ùng nổi lên. Kiếm quang đánh chúng tan nát rồi sau đó hướng tới hai con thú bay thẳng tới.

Hai con thú thấy vậy cũng không chút nào hoảng hốt, mà trong mắt hiện lên vẻ xảo trá, thân hình chớp động mấy cái biến mất không gặp nữa thì ra đã thuấn di đi ra xa.

Trong lòng Hàn Lập liền giận dữ, đang muốn huy kiếm quang đuổi theo. Lúc này quang ảnh màu xanh liền động thủ.

Mà lúc này đây đang áp trận ở hai bên sườn là Long Hàm và một vị pháp sĩ Khô gầy cùng lúc không hẹn mà cùng lao vào nhau đều sử dụng các đòn sát thủ của bản thân.

Từ bên trong của phe tu sĩ có bảy vị tóc bạc lão giả đều là Nguyên Anh Kỳ mỗi người một kiện cổ bảo, ở phía sau Long Hàm mà bay tới.

Còn về phía bên pháp sĩ thì lại xuất hiện nữ tử họ Nhạc, sắc mặt căng ra từ trong phía đội ngũ của pháp sĩ đi thẳng tới trước mặt Khô gầy lão giả. Sau nghe lão giả phân phó, rồi trong túi trữ vật lấy ra một cái Cổ đăng bằng đồng xanh ra nắm ở trên tay.

------oOo------

Chương 772: Thái chân thất tu sĩ và thánh cầm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nữ tử họ Nhạc này đem cổ đăng phóng lên không trung, miệng khẻ mở ra rồi một đoàn anh hoả màu trắng từ trong miệng phun ra thắp sáng cho cổ đăng.

Hai tay của vị nữ tử bắt quyết thành hình hoa sen rồi chậm rãi trầm giọng đọc lên các loại chú ngữ. Trên trán xuất hiện ra một bông sen trắng lúc này trông nàng ta giống như là một vị tiên nữ giáng trần.

Chú ngữ tràn ngập hơi thở hoang dã. Cổ đăng đột nhiên run lên, rối các ảo ảnh xuất hiện phân ra thành chín cái cổ đăng giống nhau như đúc chợt loé lên.

Sau khi chúng xoay quanh một vòng rồi xếp lại thành hình tam giác chuyển động chậm rãi trong không trung.

Nữ tử họ Nhạc đưa ngọc thủ nhẹ nhàng bắn ra chín đạo pháp quyết hướng tới chín cái cổ đăng, thanh quang đại phóng, chín đoá hoa đăng từ trên cổ đăng từ từ bay ra tới chổ trung tâm của chữ *"Phẩm"* rồi ngưng kết lại với nhau hoá thành một cái đầu lâu to lớn sáng chói với ngọn lửa màu xanh.

" Bụp" một tiếng, trong miệng của nử nữ này phun ra một ngụm tiên huyết bay tới bên trên ngọn lửa màu xanh, lập tức hoả quang đại trướng cao hơn một thước, chói loà.

Lát sau, một tiếng hót vang phát ra rồi một con chim màu xanh to lớn từ trong hoả quang xuất hiện.

Con chim này dáng vẻ rất uyển chuyển, lông dài xinh đẹp còn cặp mắt thì đỏ rực như lửa, phảng phất giống như là bảo ngọc trong suốt – chính là một khổng tước màu xanh vô cùng diễm lệ.

Thần thái của nó vô cùng cao ngạo, đưa mắt nhìn quanh một chút. Khi hướng tới nữ tử họ Nhạc thì hơi nghiêng cổ một chút từ trong cái mỏ nhọn truyền ra một loại ngôn ngữ hoang dã thượng cổ.

Nữ tử họ Nhạc này cung kính hướng về phía con chim này thi hành đại lễ quỳ lạy ba cái, rồi trong miệng cũng phát một loại ngôn ngữ, nói chuyện với nó.

Khô gầy lão giả thấy vậy, trên mặt lộ ra vẻ căng thẳng.

Nữ tử họ Nhạc đột nhiên ngưng nói loại ngôn ngữ kỳ lạ đó. Sau đó ngọc thủ lật lên, trong tay xuất hiện một viên châu màu phấn hồng, không biết tên. Hơn nữa lại có mùi thơm phát ra không biết nó là vật gì nữa.

Khổng Tước màu xanh vừa thấy viên châu này, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ. Nó mở miệng, một đoàn thanh hà từ trong miệng phun ra. Rồi đem viên châu đó trực tiếp hút vào trong miệng.

" Xoạt" một tiếng trên thân thanh điểu này bỗng xuất hiện ra một vầng sáng. Lập tức trên thân hình nó toả ra một ngọn lửa màu xanh rồi hoá thành một con Hoả Điểu thật lớn.

Sau khi kêu lên một tiếng, hai cánh của nó vươn ra rồi phóng lên cao. Trong phạm vi mười dặm tất cả các loại địa hoả linh khí đều bị chấn động. Còn các loại hoả thuộc tính công pháp thi triển các loại công kích của các vị tu sĩ đang sử dụng đều phát hiện ra uy lực của chúng đều giảm đi một nửa. Làm cho bọn họ không khỏi thất kinh.

Vô số các loại địa hỏa linh khí giống như vạn sông suối tất cả chảy vào biển. Nhè nhẹ hướng tới trên người của thanh điểu này mà đi tới. Con chim này bỗng bành trướng lớn hơn một chút còn thanh diễm trên người cũng càng lúc càng phát ra mạnh và chói mắt hơn.

Những người tu tiên ở trong khuôn viên mười dặm đều hoảng sợ cả lên, giật mình nhìn về hướng con hoả điểu màu xanh; bởi vì chung quanh nhiệt độ bổng trở nên nóng hơn, mặc dù có các loại pháp khí tạo thành các tầng phòng hộ nhưng hiện tại bọn vẫn cảm thấy như là đang ở bên cạnh lò lửa. Trong lòng bọn họ vô cùng hoảng sợ.

Nhưng thấy được khổng tước trong biển lửa màu xanh này thì đám pháp sĩ vô cùng hưng phấn, vẻ mặt vô cùng mừng rỡ.

"Chính là Thánh cầm! Nhạc thượng sư gọi ra Thánh cầm rồi."

"Trận chiến này nhất định thắng!"

Một số ít pháp sĩ kêu lớn, rồi lập tức hướng tới đối thủ điên cuồng phát động công kích với vẻ mặt hưng phấn dị thường.

Khô gầy lão giả thấy thần uy của con chim này, trên mặt cũng không dấu được vẻ vui mừng. Hắc bào nữ tử của Âm La tông nhìn khổng tước màu xanh chìm trong hỏa diễm, trong mắt hiện ra một tia cổ quái, đột nhiên nói:

" Có thể điều khiển được thiên địa hoả linh, cái thánh cầm này tối thiểu cũng ngoài cảnh giới Hoá Thần rồi. Trách không được các ngươi xem đây là thủ đoạn tối hậu, chỉ là thánh cầm cảnh giới tuy cao nhưng do mới xuất hiện nên linh lực bên trong cơ thể chỉ khoảng Nguyên Anh Sơ Kỳ mà thôi. Cho dù vừa mới hấp thu nhiều hoả linh khí như vậy cũng chỉ miễn cưỡng tăng tới hậu kỳ là cùng. Đây chỉ có thể là một phân thân mà thôi? Nếu không, cuộc chiến giữa các ngươi và Đột Ngột nhân cũng sẽ không kéo dài đến mức không phân cao thấp như thế."

"Lục phu nhân quả nhiên bất phàm, chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra rõ ràng chân tướng! Thánh cầm không phải là bản thể của nó đến đây, nhưng như vậy cũng không phải bình thường. Đối với Nguyên Anh Hậu Kỳ tu sĩ bình thường cũng không phải là đối thủ của nó." Lão giả đưa mắt nhìn hắc bào nữ tử liếc mắt một cái. Bình tĩnh nói.

"Không sai, có thể lợi dụng được thiên địa linh lực, thì chỉ có Hóa Thần Kỳ mới có thể thi triển được đại thần thông này. Chỉ cần dựa

vào việc này, cơ hồ đã đứng vào thế bất bại." Hắc bào nữ tử gật đầu, trong lời nói có chứa một tia hâm mộ.

Lão giả thấy tình hình như vậy chỉ cười hắc hắc, không nói gì nữa.

Còn bảy vị lão giả với các loại cổ bảo khác nhau, vừa mới sử dụng các loại cổ bảo đánh chết một ít pháp sĩ mà khi thấy được con chim khổng lồ ra oai giữa không trung trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

" Không tốt. Yêu thú này không phải bình thường. Tu sĩ bình thường cũng không thể đối phó được với nó. Hãy cùng ra tay chặn nó lại." Cầm đầu là một vị Hôi bào lão giả, sắc mặt đại biến nói lớn. *"Vậy còn chần chừ gì nữa chứ hãy nhanh sử dụng "*thái chân thất bảo*" tiêu diệt yêu cầm này ngay. Yêu cầm này cũng không phải là yêu thú ở nơi này, quyết không để cho nó đã thương người của chúng ta."* Một lão giả khác nghe nói vậy liền tức giận nói ra. Theo sau đó biến thành một đạo hoàng quang, dẫn đầu bắn nhanh tới biển lửa màu xanh kia.

Còn lại mấy người kia thấy vậy, cũng lập tức bay theo. Còn lão Hôi bào giả, hơi lộ ra vẻ do dự, nhưng sau khi thở dài một hơi, cũng hóa thành một đạo kim hồng bay đi.

Trong khi bảy người bọn họ phi độn tới gần bên cạnh biển lửa màu xanh, Mộ Lan thánh cầm dường như đã hoàn thành việc thu nạp hỏa linh khí. Cơ thể lúc này đã dài ra tới hai mươi trượng, sau khi cúi đầu một cái liền phát hiện ra bảy vị tu sĩ mới tới này với vẻ không thân thiện chút nào.

Lúc này hung quang trong mắt chợt loé lên, hai cánh xoè ra một đoàn hoả cầu màu xanh to lớn dày đặc hướng tới bảy người bọn họ mà phóng tới.

Còn bảy vị lão giả chưa kịp tấn công thì đã cảm thấy một trận gió nóng thổi tới, cả người trở nên vô cùng khô bức. Làm cho mọi người không khỏi lo lắng trong lòng.

Thấy có nhiều hoả cầu màu xanh đánh tới, một lão trường mi liền vỗ vào túi trữ vật một cái, sau đó bàn tay vươn ra xuất hiện một băng võng đón lấy đám hoả cầu kia.

Cái lưới này cũng thật là thần diệu, bạch quang phóng lớn thêm sau đó đem toàn bộ số hoả cầu này thu vào bên trong lưới.

Trường mi lão giả thấy vậy, khóe miệng mỉm cười, nhưng lập tức sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

Đám hoả cầu bên trong lưới chợt bạo liệt nổ ra, rồi đám lửa xanh thiêu đốt hết tất cả thành nước, trong chớp mắt không còn cái gì nữa. Rồi đám hoả diễm đó sau khi thoát khốn lại tạo thành một đoàn hoả diễm hung hãn lao tới phía mọi người.

" Đi." Lão giả cầm đầu nhanh tay nhanh mắt đem Cổ Bảo trong tay phóng ra, một cái cổ kính màu trắng bay ra.

Sau khi xoay một vòng, ánh sáng màu bạc từ trong cổ kính cuồn cuồn xuất ra tạo thành một bức tường màu trắng chặn lấy đám lửa màu xanh kia lại không cho nó hạ xuống.

Những người còn lại khi thấy bảo vật của Trường mi lão giả bị phá tan không khỏi kinh hãi hấp một ngụm khí lạnh. Lúc này mới biết được đoàn lửa xanh này không phải tầm thường, cho nên mọi người không dám sử dụng các loại pháp bảo bình thường nữa.

*" Hãy mau thi triển "*khốn ma đại trận*", rồi vây khốn yêu cầm này lại!"* Lão giả cầm đầu hét lớn một tiếng.

Những lão giả còn lại nghe lời ấy xong, vội vàng đem Cổ Bảo cùng nhau tế xuất ra.

Hồng xích, Hoàng qua, Lệnh bài, Tiểu đỉnh, Ngọc phiến, Như ý - sáu kiện bảo vật cùng nhau bay lên không trung, hướng tới chung quanh thân thể con chim khổng lồ, chỗ này linh quang chợt sáng lên sau đó liền cùng với ánh sáng của cổ kính lúc trước tạo thành một đoàn ánh sáng. Chẳng những ngăn được ngọn lửa màu xanh lại mà nó còn hình thành ra bảy cái lồng bảy sắc, vây quanh cự điểu.

Thanh điểu thấy vậy sắc mặt liền trở nên giận dữ, há miệng ra, đột nhiên đập xuống phía dưới một cái.

Một cái tiêm chuỳ màu xanh thật lớn, chợt loé ra rồi biến mất không thấy nữa. Còn phía dưới một lão giả thân hình to lớn, đột nhiên tế xuất ra ngoài cái cổ bảo lệnh bài, cái lệnh bài này chấn động một cái rồi *"Bụp"* một tiếng cái cổ bảo này liền bị đánh bay về phía sau.

Lão giả này bị đánh làm cho hồn phách dường như bay đi mất. Vội vàng bắn ra một đạo pháp quyết đánh tới lệnh bài mong rằng sẽ kiềm chế được nó, nhưng lệnh bài chỉ run lên một cái rồi dường như không chịu nỗi nữa sắp bị đánh nát. Mắt thấy lệnh bài sắp bị đánh nát rồi sẽ kích vào thân thể lão giả, đột nhiên một thân hình chợt loé lên rồi có hai cánh tay đặt ở đầu vai của lão giả này, đồng thời hai cổ linh lực cuồng mãnh chảy vào trong thân thể của hắn.

" Hãy mau thi pháp, ta trợ giúp ngươi một tay." Một giọng nói lạnh lùng truyền đến, thì ra âm thanh này là do Hôi bào lão giả phát ra.

Lão giả cao to lớn nghe vậy liền lấy lại tinh thần sau đó đánh ra liền bốn, năm đạo pháp quyết, lệnh bài cách đó bốn năm trượng liền dừng khôi phục lại nguyên trạng ban đầu.

Hai người không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trải qua một màn này những lão giả còn lại cũng âm thầm lo sợ. Càng thêm không dám coi thường vọng động nữa. Vội vàng đem uy lực của của cổ bảo phát huy ra đến mức tận cùng, các loạiquang mang đan vào nhau, rồi liên thủ đở được mấy lần công kích của thanh quang chuỳ từ phía cự điểu phát ra.

Cách mấy người này không xa là nữ tử họ Nhạc thấy được cảnh này. Rồi lại quay đầu nhìn tới cổ đăng một cái, chần chừ một chút rồi cũng không có tiến lên nữa.

Bởi vì cô ta còn phải lo cho cây đèn không được hết dầu hay là bị tắt đi. Mà còn phải bảo vệ ngọn đèn này không để cho nó bị đánh cắp mà bị hủy. Nếu không thì đại sự sẽ không ổn.

Khô gầy lão giả vừa thấy cự điểu này bị vài tên lão giả cuốn lấy, trên mặt hiện vẻ hơi lo lắng nhưng lập tức dường như không để ý đến việc ấy nữa.

Mà hắn cũng không phải nóng lòng bởi lẽ Thánh cầm mà Mộ Lan tộc bọn họ cung phụng mấy vạn năm rõ ràng đang chiếm thượng phong. Còn bảy tên lão giả này mặc dù đang khu sử các loại bảo vật, mặc dù có phần dị thường nhưng chắc cũng không phải là đối thủ của thánh cầm này.

Tuyệt đối không để cho cái đèn này hết dầu. Mà trước đó cần phải đánh chết đi bảy tên tu sĩ này. Bởi bảy tên tu sĩ có lẽ là đòn sát thủ cuối cùng của Thiên Nam.

Nghĩ tới đây, vị Chúc thần sư này không khỏi nhìn tới trận doanh tu sĩ hướng đối diện, Long Hàm đang đứng trước mặt hơn một ngàn pháp sĩ, sắc mặt cực kỳ ầm trầm.

"Thật không nghĩ tới người Mộ Lan lại có thể gọi về được loại yêu cầm này nữa, quả là phiền toái." Long Hàm thần sắc không đổi. Nhưng trong miệng thấp giọng thì thào một câu không thể nghe được.

"Nhanh, mau đem Phê Linh Tượng Thú thả ra ngay lập tức. Thừa dịp bây giờ bảy vị tu sĩ đang đánh nhau với yêu cầm nọ. Để cho chúng phát huy tác dụng đi." Âm thanh của Long Hàm có chút lớn giọng, lạnh lùng nói.

Theo sau lệnh truyền này hơn mười con Thú Điểu Ô quang bỗng nhiên được các tu sĩ điều động đến trước trận tuyến. Sau đó vài tên tu sĩ móc từ trên người ra các loại linh phù, hướng về pho tượng mà phóng tới.

Lục quang chợt lóe, linh phù quỷ dị liền bay vào trong pho tượng ở không trung không còn thấy bóng dáng. Những tu sĩ này lập tức ngồi xếp bằng trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích.

Một lát sau, Thú Điểu Ô quang chợt chớp động, tiếp theo hai mắt bắn ra lam quang âm hàn rồi lại buông móng vuốt và tung cánh ra.

Sau đó không cần ai phân phó bọn chúng cũng hướng tới đám pháp sĩ đang đứng trên chiến trường mà tấn công.

Lúc này các tu sĩ chụp được linh phù vẫn đang khoanh chân cúi đầu bất động giống như là đang ngủ vậy.

Còn Khô gầy lão giả từ xa thấy vậy, sắc mặt lộ ra vẻ châm chọc, coi thường.

Hắn xoay mặt một cái nhìn tới hắc bào nữ tử bên cạnh khách khí nói.

"Đánh đến bây giờ, cũng nên cho đối phương một kích trí mạng. Lục phu nhân, đồng giáp thi của quý tông có lẽ tới lúc phải thả ra rồi. Lúc này đây, cũng đủ để thắng trận này." Lão giả nói xong lời này, với vẻ tràn đầy tự tin

"Chúc huynh đừng nóng vội, hãy chờ một chút nữa đi. Do đại bộ phận đồng giáp thi của Bổn tông tu vi pháp lực chỉ tương đương với Trúc Cơ Kỳ, vì vậy chờ cho tu sĩ của Thiên Nam pháp lực bị tiêu hao nhiều đi một chút, khi đó phóng ra uy lực mới có thể đạt tới hiệu quả cao nhất." Hắc bào nữ tử sau khi ánh mắt khẽ chớp vài cái, bình tĩnh nói.

" Cái này…tốt! chỉ cần quý tông không thay đổi chủ ý thì có chờ một chút cũng không sao cả." Khô gầy lão giả liền nhướng mày, có chút chần chờ, nhưng liền lập tức gật đầu đồng ý.

Đối phương đã nói như vậy không phải là không có đạo lý của nó.

------oOo------

Chương 773: Hàng linh chi uy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn lập lúc này thì vô cùng buồn bực, nguyên do một nửa là từ hai con Thiên Hổ Thú này giảo hoạt vô cùng.

Chúng nó giống như ngưu bì thuốc dán bám dính lấy hắn không buông tha chút nào. Nhưng ngoặt một nỗi chúng nó không chịu cùng hắn đối đầu trực diện đánh nhau, mà chỉ quấn lấy hắn chạy vòng vòng.

Không lâu trước đó hắn cũng đã cố tình lộ ra sơ hở để dẫn dụ hai con yêu thú này tới gần rồi ra tay tiêu diệt nhưng cũng chỉ cắt đi được một nửa đám móng vuốt của chúng mà thôi. Kể từ đó hai con thú này không không mắc mưu hắn nữa mà chỉ lòng vòng ở ngoài xa xa hơn mười trượng rồi không ngừng dùng quang đạn công kích chứ không dám tới gần Hàn Lập.

Nhưng mỗi khi hắn dùng Phong Lôi Sí muốn bỏ chúng mà thoát đi thì hai con yêu thú này lập tức thuấn di đuổi theo rồi không ngừng quấy rối hắn. Làm cho hắn không thể dừng lôi độn lại mà ngăn cản chúng được.

Còn một nửa buồn bực kia nguyên do chính là cái quang ảnh màu xanh.

Lại nói tiếp về quang ảnh màu xanh này, toàn thân tựa hồ toàn là thuần mộc linh khí tạo thành. Vì vậy Thanh Trúc Phong Vân Kiếm không có chút tác dụng gì với nó. Bất kể là đánh nhiều hay ít, dù cho dùng kiếm khí chém nó tơi tả như thế nào đi nữa thì nó cũng tụ tập lại như cũ, căn bản không sợ Hàn Lập chém giết.

Loại tình huống này lần đầu tiên Hàn Lập gặp phải kể từ khi tiến vào tu tiên giới. Đây xem như là được mở rộng tầm mắt.

Hàn Lập thấy vậy, liền vận dụng Kiền Lam Băng Diễm.

Nhưng không thể nghĩ tới thanh ảnh lại há miệng bắn ra một viên châu màu xanh to bằng cái bát còn Kiền Lam Băng Diễm của hắn bắn tới xuyên qua nó liền bị nó hấp thu một ít. Điều này làm cho Hàn Lập đổ mồ hôi lạnh! Cũng may là băng diễm này đã sớm được luyện hoá thành một thể, kế tiếp hắn dùng thần thức thúc dục sau đó mới từ bên trong bát này chật vật chạy thoát ra để quay trở về cơ thể. Nếu không băng diễm này vốn không được luyện hoá nhiều lắm lại mất đi một chút thì hắn xem như đã lỗ vốn.

Sau đó, đối với Tử La Cực Hoả, Hàn Lập cũng không dám sử dụng nữa.

Còn về phần Ngân Chung và Thiên Trọng Phong - haibảo vật cũng được hắn sử dụng nhưng cũng giống như những cái trước không có chút tác dụng nào với đối phương.

Mặc dù thanh ảnh không phải bất tử cho nên mỗi lần bị thương thì nó bị tổn thương nặng hơn thêm một lần. Trên người thanh quang ảm đạm hơn và thu nhỏ lại. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể giải quyết được đối thủ này.

Cũng may thủ đoạn công kích cùng với pháp bảo của nó không có gì sắc bén, mà nó chỉ biết thả ra từng đạo màu xanh linh ti công kích. Vì vậy, Hàn Lập cũng dễ dàng ứng phó được.

Xem ra mục đích của cái hoá thân này chủ yếu là để cầm chân và chặn hắn lại mà thôi.

Còn bên kia là vị hồng y mỹ phụ Phượng Băng, mặc dù là Nguyên Anh Trung Kỳ đỉnh giai, nhưng so với đối thủ mới vừa tiến vào hậu kỳ thì thực lực lại không bằng. Mặc dù đã thi triển hết các loại thần thông, nhưng phụ nhân vẫn hoàn toàn ở thế hạ phong.

Mà vị thần sư thứ tư này thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn tới Hàn Lập một cái làm cho hắn cảm thấy như là có mũi kim nhọn đâm vào lưng. Cho nên tinh thần không được thoải mái chút nào cả.

Mà lúc này, bên pháp sĩ lại xuất hiện ra thánh cầm thần thông thâm sâu khôn lường, cho nên đánh nhau với bảy vị Nguyên Anh Kỳ tu sĩ mà vẫn làm cho bọn họ chỉ có chống đỡ mà thôi không chút nào hoàn thủ lại. Việc này làm Hàn Lập trong lòng chùng xuống.

Cơ hội và hy vọng thủ thắng bây giờ là làm sao có thể đem mấy vị tu sĩ đang bị nhốt cứu ra ngoài thì mới có thể vãn hồi được thế cuộc. Nếu không thì trận chiến này chỉ có đại bại mà trở về.

Hàn Lập sau khi suy nghĩ một hồi, trong lòng trầm xuống, không biết phải hành động thế nào nữa.

Lúc này hắn vung tay vài đạo kiếm khí đánh lui được một con Thiên Hổ Thú làm nó phải thuấn di ra ngoài. Còn tay kia hướng tới túi trữ vật vỗ một cái liền xuất hiện ra một cái hộp gỗ ở trên tay.

Đứng ở phía đối diện thanh ảnh thấy cử động của Hàn Lập như vậy, liền hô nhẹ lên một tiếng rồi khoát tay một cái vô số đạo linh thanh ti hướng tới Hàn Lập mà chụp xuống.

Thân hình Hàn Lập vẫn không nhúc nhích, tinh thần vừa động. Kiếm quang bên ngoài thân thể tự động hoá thành sáng mờ, đem tất cả thanh ti này chém ra thành từng mảnh nhỏ. Còn mặt ngoài của hộp gỗ thanh quang chợt loé lên. Phù bóc ra, một đạo huyết quang từ trong hộp phóng ra rồi nó xoay vòng một cái trong lòng bàn tay của hắn.

Thì ra đây chính là Hàng Linh Phù đã được mở ra.

Hàn Lập không chút chậm trễ đem huyết phù hướng tới trên người chính mình vỗ một cái. Huyết quang chớp động, phù chợt lóe lên rồi biến mất không thấy nữa.

Thanh quang trên mặt Hàn Lập chợt loé lên, rồi đột nhiên thở nhẹ ra một ra một hơi.

Một giao ảnh cực lớn xuất hiện di động trên người của Hàn Lập, ước chừng khoảng mười trượng toàn thân màu đỏ đúng là hình dáng của bát cấp yêu thú Độc giao.

Sau khi giao ảnh chợt hiện lên, chiếm cứ trên đỉnh đầu của Hàn Lập rồi ngửa mặt lên trời rống lên một tiếng kinh thiên động địa. Làm chấn động tới những tu sĩ ở xung quanh. Bên kia hai người đang quần đấu với nhau lại càng kinh ngạc nhìn tới hướng này.

Sau khi thấy được giao ảnh, Điền Chung nhướng mày, vẻ mặt ngưng trọng còn đôi mắt thì Phượng Băng sáng rực chớp động liên tục, trong đó ánh lên một vẻ chờ mong.

Sau khi tiếng rồng ngâm dịu xuống, Giao ảnh liền bay lên trời cao, sau khi xoay một vòng rồi hình thể kịch liệt ro rút nhỏ lại giống như một con trùng, sau đó giao ảnh lại chui vào trong cơ thể Hàn Lập không còn bóng dáng đâu nữa.

Lúc này Hàn Lập cảm thấy sau lưng dường như có một cỗ nhiệt hỏa nóng rực, ở chổ sống lưng. Nơi huyết quang nhập vào liền hiện ra một đồ án huyết giao cỡ khoảng một tấc, màu đỏ tươi.

Mà lúc này, quanh thân Hàn Lập huyết quang lóe lên. Rồi lập tức từ khuôn mặt cho tới cánh tay đều hiện ra huyết sắc lân phiến, các ngón tay lớn nhỏ đều trong suốt dị thường, đau đớn tận óc, liền xuất hiện và mọc ra một cái sừng giao, trong suốt dị thường. Còn mười đầu ngón tay nhọn, không biết khi nào đã huyễn hóa ra sắc bén như tiêm giáp.

Lúc này Hàn Lập đã biến thành nửa giao nửa người.

" Cái này." Hàn Lập cảm nhận được linh khí trong người của mình lúc này, trong lòng có chút kinh ngạc xen lẫn sợ hãi.

Đối với hiệu dụng của Hàng Linh Phù, mặc dù ở phần cuối của khẩu quyết luyện chế có nói đến việc này một ít. Cho biết rằng có thể luyện hoá toàn bộ yêu hồn trở thành tu vi của chính mình. Theo đó thì tu vi của bản thân sẽ đề cao lên và pháp lực cũng sẽ tăng lên nhiều.

Nhưng còn chưa nhắc đến việc này, nó có thể biến người thi pháp thành nữa yêu nữa người. Cái này giống như là phụ linh thuật.

Tất nhiên loại yêu hoá này so sánh với phụ linh thuật thì yếu hơn nhiều. Ít ra nó cũng chưa xuất hiện ra một cái đuôi của con giao. Nhưng so sánh với Thác Thiên Ma Công của Man Hồ tử thì tám chín phần giống nhau.

Hàn Lập thở dài rồi sờ sờ cái sừng trên trán, im lặng không nói.

Việc này tự nhiên Hàn Lập cũng không biết là vì Hàng Linh Phù này kỳ thật chính là thiên phù lúc trước do khai phái tổ sư căn cứ vào phù linh thuật nghiên cứu ra. Hắn cải tạo và sửa chữa một số khuyết điểm của vài loại phụ linh thuật. Cho nên làm cho người thi pháp mặc dù đã thi triển phụ linh thuật nhưng vẫn còn giữ vững ý thức của mình. Ngoài ra cũng không có linh khí và yêu khí hỗn tạp vào nhau làm tiêu hao thọ nguyên. Lại càng không thể thay đổi ý thức biến thành quái vật.

Thuật này chỉ có một khuyết điểm duy nhất đó là Hàng Linh Phù luyện chế cực kỳ khó khăn.

Mà ở nơi này mà nói nếu muốn có được bát cấp yêu thú. Ngay cả những người tu tiên thọ nguyên sống rất lâu nhưng cũng chưa chắc gì có cơ hội gặp được bát cấp yêu thú.

Nhưng chỉ có Hoá Hình hậu kỳ bát cấp yêu thú thì trải qua luyện chế thì yêu hồn mới tốt được nếu không thì đối với người thi pháp sẽ bị tổn hại. Bởi yêu hồn yêu thú cấp thấp cũng có thể dùng để luyện chế Hàng Linh Phù nhưng do chúng có yêu hồn trọc khí còn rất nhiều. Vì vậy sau khi luyện thành thì linh phù cùng với phụ linh thuật cũng bị tổn hại. Còn ở trong phương pháp luyện chế thì nói rằng phải sử dụng yêu hồn ngoài bát cấp mà luyện thì mới tốt được.

Trong lòng Hàn Lập có chút ngoài ý muốn. Nhưng lại cảm thấy tu vi của bản thân lại tăng lên đến đỉnh của Nguyên Anh Sơ Kỳ, xem ra Hàng Linh Phù này thật sự có hiệu quả rất cao.

Sau khi Hàn Lập và Giao Hồn kết hợp lại với nhau thì hai con Thiên Hổ Thú cảm ứng được hơi thở của Độc Giao trên người của Hàn Lập thì lộ ra vẻ bất an, đến khi thanh ảnh mở miệng ra khẽ quát lên vài tiếng, hai con thú này mới trấn định lại được.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng thi triển Phong Lôi Sí sau lưng, cả người lại biến mất, rồi lại xuất hiện ở một chỗ ra xa hơn mười trượng.

Hai con Thiên Hổ Thú thấy vậy, liền vội vàng chớp động thanh quang thuấn di đi đến bên cạnh Hàn Lập rồi mở miệng ra liên tiếp phun ra hàng loạt quang đạn bắn tới hắn.

Hàn quang trong mắt Hàn Lập chợt loé lên, sau lưng tiếng sấm ì ùng vang lên, cả người hắn một lần nữa lại biến mất. Chỉ sau đó một khắc thì thấy hắn xuất hiện ở sau lưng một con yêu thú.

Nhưng vào lúc này một con yêu thú khác lại bắt đầu chuẩn bị phun ra quang đạn để công kích.

Dựa theo cách mà bọn chúng thường hay liên thủ, Hàn Lập chỉ sử dụng kiếm quang ngăn cản đợt công kích này một chút. Còn con Thiên Hổ Thú ở phía trước nhân cơ hợi này chuẩn bị trốn đi.

Nhưng vào lúc này tu vi của Hàn Lập đã được tăng cao hắn không cần khu sử kiếm quang, nhưng trên người linh quang của hai màu xanh đỏ chợt loé lên. Dường như có ý định mạo hiểm sử dụng quang thuẩn này chống đỡ lại mấy viên quang đạn kia, rồi thân hình chợt nhoáng lên một cái, bàn tay vươn ra. Một đạo thanh hồng chợt trảm xuống, tốc độ cực nhanh giống như là thiên ngoại phi tiên, không thế kháng cự được.

Con Thiên Hổ Thú đó liền cảm thấy kinh hãi không kịp thi triển thuấn di, cho nên không còn làm gì khác hơn là đành phải há mồm phun ra một viên yêu đan màu vàng, muốn ngăn cản một kích này.

Còn thanh ảnh cảm thấy không ổn cũng liền phi độn đi tới, hai tay vươn lên rồi trong đó một số lượng lớn thanh ti hướng Hàn Lập mà bắn nhanh tới.

" Ầm" một tiếng, vài viên quang đạn chạm phải bên ngoài Hàn

Lập liền nổ tan nát. Nhưng thân hình Hàn Lập chỉ khẽ rung lên một cái chứ không bị thương gì cả. Ngược lại hắn lại khu sử phi kiếm toàn lực chém một nhát, chẳng những đem yêu đan chém làm hai mảnh mà thậm chí ngay cả yêu thú cũng bị chém ra làm hai đoạn.

Con yêu thú không kịp thuấn di, căn bản không thể nào là đối thủ của Hàn Lập sau khi tu vi được tăng cao.

Nhưng linh ti màu xanh của thanh ảnh trong nháy mắt đem Hàn Lập quấn kín vào bên trong. Nhưng huyết quang trên người Hàn Lập lại loé lên, tất cả những thanh tơ tằm này chạm đến linh quang hộ thể của hắn đều trở nên đen thùi, sau đó tan rã ra không còn gì nữa.

" Giao độc này quả là lợi hại!" Hàn Lập đầu tiên là kinh ngạc, sau đó liền mừng rỡ.

Hắn vốn chỉ muốn dùng linh quang hộ thể này chỉ để chống đỡ với tơ tằm, nhưng lại không nghĩ ra một khi thi triển thì lại dễ dàng phá vỡ được chiêu này của đối phương.

Xem ra thanh ảnh này rất sợ hãi kỳ độc.

Một tiếng rống thê lương truyền đến, con Thiên Hổ Thú thấy đồng bạn của mình bị giết chết, ánh mắt hiện lên đầy vẻ điên cuồng. Sau khi thanh quang loé lên, con thú này trực tiếp thuấn đi đến bên cạnh Hàn Lập, rồi hai cái lợi trảo với đầy móng vuốt hung hăng chụp tới Hàn Lập, dường như nó đã mất đi lý trí.

Sắc mặt Hàn Lập không chút thay đổi, không cần sử dụng đến kiếm quang mà chỉ nâng bàn tay với lợi trảo đầy lân phiến, từ hư không nhoáng lên, bàn tay dày đặc tia máu phóng đại lên, trực tiếp nghênh đón trảo mang của đối phương.

"" Bùm*"* *"*Bùm*" hai âm thanh giao hưởng nhau truyền đến. Lợi trảo đầy những tia máu của Hàn Lập dễ dàng xuyên qua cái thú trảo. Sau đó thân hình nhoáng lên một cái, cánh tay đã dễ dàng kích tới thân thể của đối phương. Rồi hướng tới yêu đan màu vàng, dùng trảo chộp lấy nó.*

Thi thể liền rơi xuống xuống đất.

Từ lúc Hàn Lập thi triển Hàng Linh Phù làm cho tu vi đại tăng, cho đến một kích tiêu diệt được hai con yêu thú, việc này chỉ diễn ra trong một chút công phu mà thôi.

Việc này làm cho thân hình của thanh ảnh dừng lại, rồi do dự không dám tấn công nữa.

Còn thân hình của Hàn Lập chợt loé lên. Hướng mắt về phía thanh ảnh, lạnh lùng đánh giá.

Lúc này Điền Chung đang dùng pháp lực trấn áp mỹ phụ thở không nổi. Sau khi thấy những việc này xảy ra, trong lòng vừa giận vừa sợ.

Rồi đột nhiên huy động ngũ sắc thái luân điên cuồng tấn công mỹ phụ phía đối diện vài lần rồi liền bỏ qua đối thủ này, hoá thành một đạo kinh hồng hướng Hàn Lập mà bay tới.

Nhưng vào lúc này ở gần đó một "Ầm" vang lên thì một cái huyết tráo ở gần đó bị bạo liệt vỡ ra.

Một cổ bạch khí mờ ảo từ chỗ bị vỡ cuồng trướng phun ra. Một đạo ngân hồng từ bên trong phóng vụt ra bên ngoài, thì ra là một người. Người này sau khi xoay một vòng liền đứng lại gần chỗ Hàn Lập.

------oOo------

Chương 774: Âm dương ma thi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi quang hoa thu lại, từ trong đạo ngân hồng bước ra một vị mỹ phụ xinh đẹp tuyệt trần thì ra chính là bạch sam phụ nhân. Người này Hàn Lập đã gặp qua rồi. Người này giờ đang đứng giữa không trung, sắc mặt bình tĩnh đưa mắt nhìn bốn phía. Vừa thấy đám người của Hàn Lập và Phượng Băng, đôi mi thanh tú chớp động nhẹ nhàng.

Việc phụ nhân này bỗng nhiên xuất hiện, đã làm cho Điền Chung đang hoá thành độn quang không khỏi kinh hãi, liền hiện thân ra, sắc mặt âm trầm bất định.

Mà Phượng Băng vừa thấy vị phụ nhân này phá tráo đi ra, không khỏi mừng rỡ kêu lên.

"Bạch đạo hữu, lúc này ngươi ra thật là đúng lúc. Người này là đệ tứ thần sư của Mộ Lan. Ta sẽ cùng ngươi xử lý hắn để cho Hàn đạo hữu đi trước cứu những người khác."

" Đệ tứ thần sư? nói như vậy, ngươi cũng có tham dự vào việc đặt bẫy này." phụ nhân họ Bạch hai tròng mắt băng hàn hướng Điền Chung liếc mắt một cái, mang theo sát ý nói.

" Nghĩ không ra là ngoại trừ tên tiểu tử kia, thì chỉ có ngươi mới có thể phá ra được Huyết La tráo. Ta chỉ biết người đó là của Âm La tông, chứ không rõ lắm." Điền Chung không có trả lời câu hỏi của Bạch phụ nhân, mà sắc mặt âm trầm tự nói ra ra hai câu như vậy.

"Muốn chết!" Vừa thấy đối phương không thèm trả lời câu hỏi của mình, sắc mặt của phụ nhân họ Bạch liền trở nên tái xanh, rồi sau khi hét lên một tiếng phẫn nộ. Hai tay vươn ra chà xát với nhau rồi một đám lớn hàn khí hỗn loạn cùng với vô số bông tuyết trắng mịt

mờ nhắm tới đối phương mà tới. Khí thế cực kỳ kinh người.

Phượng Băng thấy vậy, cũng không chậm trễ từ trong hỏa linh bình trên không trung điểm chỉ một cái rồi xuất hiện ra một đoàn lửa hung mãnh từ phía bên kia sườn của Điền Chung mà đánh tới.

Hàn lập cũng không hề chần chừ, hai cánh sau lưng chợt loé lên, rồi vài tiếng sấm động vang lên, cả người trong nháy mắt lướt qua thanh ảnh rồi hướng tới phía khác của huyết tráo mà phóng tới.

Mặc dù sau khi sử dụng Hàng Linh Phù thì hắn nắm chắc có thể tiêu diệt được thanh ảnh. Nhưng so với việc cứu thêm được một người thì càng quan trọng và có lợi hơn cho đại cục.

Mắt thấy cái huyết tráo trước mặt, Hàn Lập vươn tay ra rồi một quả lôi châu xuất hiện.

"Chủ nhân cẩn thận!"

Lúc này Hàn Lập hít một hơi, ngay khi tay cầm lôi châu chuẩn bị phóng ra ngoài thì nghe Ngân Nguyệt truyền đến âm thanh cảnh báo.

Hàn Lập khẽ rùng mình, không cần suy nghĩ nhiều, liền cầm lấy lôi châu tung ra hoá thành một đoàn thanh quang hung hăng đập xuống vòng bảo hộ phía dưới.

Ngay vào lúc này một đoàn hoả cầu màu xanh hình đầu lâu không biết từ chỗ nào bắn nhanh tới, sắc mặt của Hàn Lập liền đại biến, giống như lưu tinh cản nguyệt đánh tới phía trên lôi châu.

"Bùm" một tiếng, rồi lôi châu vô thanh vô tức bị hoả cầu cắn nuốt mất tiêu, sau đó hoả cầu xoay tròn một vòng rồi hoá thành một con hoả điểu màu xanh cao khoảng một thước, phiêu phù ở không trung.

Trên mặt Hàn Lập vẻ giận dữ hiện ra. Hai tay bắt quyết lôi châu đang ở bên trong hoả điểu *"oành"* một tiếng bạo liệt nổ ra.

Nhưng con chim này chỉ bị chấn động mạnh một cái rồi trở lại bình thường, thậm chí sau đó thân thể dường như lớn thêm một chút nữa. Rồi nó đưa mắt nhìn Hàn Lập chằm chằm.

Hàn Lập thấy vậy trong lòng thầm mắng lớn một tiếng rồi nâng tay lên.

Chỉ thấy từ phía thánh cầm của Mộ Lan liên tiếp bay vụt đến mấy cái hoả cầu màu xanh phóng đến gần chỗ huyết tráo trong chớp mắt liền biến thành những con hoả điểu màu xanh, rồi chúng đem cái huyết tráo bao vào bên trong.

Bấy giờ Hàn Lập mới hiểu ra, những con chim này cùng với ngọn lửa của cây đèn có liên quan đến việc thánh cấm có thể tạo thành những hoả cầu này. Vì vậy lôi châu không có khả năng tổn hại đến nó.

Dù sao tài liệu chủ yếu dùng để luyện ra lôi châu cũng do từ đăng diễm tạo thành.

Lúc này cách Mộ Lan thánh cầm không xa thì nữ tử họ Nhạc đang lạnh lùng nhìn Hàn Lập. Ánh mắt của hai người vừa đúng lúc gặp nhau.

Lúc này hắn mới biết được hoả điều này là do nữ nhân này điều khiển. Sau khi biết rõ việc này Hàn Lập vô cùng giận dữ.

Chẳng qua hắn tránh ánh mắt của nữ nhân này rồi nhìn tới cửu trản cổ đăng, hai mắt Hàn Lập khép hờ rồi thu liễm trở lại dần dần trở nên bình tĩnh nhưng cũng thấy hắn đang có vẻ đăm chiêu suy nghĩ.

Hoả điểu màu xanh này cũng không có ý tứ muốn tấn công Hàn Lập mà chỉ ở xung quanh cái huyết tráo này nhảy múa, bay lượn.

Lúc này bạch quang chợt loé lên, thân ảnh của Ngân Nguyệt lại hiện ra ở bên cạnh Hàn Lập.

" Xin chủ nhân thứ tội, tiểu tỳ thật là vô dụng! Lúc nãy chiến đấu nguy hiểm như vậy nhưng lại không có cách nào giúp được. Bởi hai con Thiên Hổ Thú nọ linh giác rất là nhanh nhạy. Ta chỉ cần mới tới gần là liền bị chúng nó phát hiện ra. Căn bản không thể nào tới gần để thi triển ảo thuật cùng với mê hồn đại pháp được." Ngân Nguyệt trong miệng thỉnh tội, nói.

" Không sao. Ngươi cũng đã cố hết sức rồi." Hàn Lập lắc đầu, nhẹ nhàng nói.

"Nhưng mà, ở đây giờ còn có hai khối lôi châu, giờ ngươi hãy cầm lấy rồi xem có thể đi vào trong những cái huyết tráo gần đây xem có thể cứu một hai người ra được hay không." Nói xong, Hàn Lập liền ném hai khối lôi châu cho Ngân Nguyệt.

" Nô tỳ sẽ cố gắng hết sức làm việc." Ngân Nguyệt đưa bàn tay ra tiếp nhận lôi châu, khẽ giọng nói, rồi thân ảnh hoá thành bạch quang biến mất không thấy nữa.

Hàn Lập hướng về phía sau liếc mắt một cái.

Chỉ thấy ở chỗ Điền Chung một ngọn lửa đỏ đậm cùng với một đám hàn khí màu trắng đan quấn vào nhau, lâu lâu thì thấy ngũ sắc thái luân chớp loé lên, hiện tại bây giờ cũng không biết ai đang chiếm thượng phong nữa.

Còn cái thanh ảnh màu xanh kia lúc này cũng biến mất không thấy bóng dáng, không biết có lẽ là do phải đối mặt với hai gã tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ hợp công nên Điền Chung mới gọi nó về. Hay là thấy thánh cầm tự mình ra tay, rồi cảm thấy yên tâm nên mới thu hồi hoá thân về.

Hàn Lập xoay đầu qua một bên thấy rõ mười mấy con hoả điểu màu xanh, trên mặt lộ ra vẻ tàn độc, thanh quang linh hồng chung quanh thân đại trướng lên bao hắn vào trong. Đồng thời hắn khoát tay xuất ra một cái quang thuẫn màu lam, sau đó bắt quyết thúc dục. Cái quang thuẫn này lớn ra che trước mặt hắn. Tay kia lắc một cái liền xuất hiện ra một viên lôi châu ở trên tay.

Sau lưng tiếng sấm lại nổi lên, thân hình Hàn Lập chợt loé, điện quang từ trong vòng bảo hộ to lớn hơn mười trượng giữa không trung xuất hiện một bàn tay ném lôi châu phóng ra hướng tới hoả điểu bốn phía mà bắn nhanh tới.

Ngọn lửa màu xanh trong nháy mắt bao phủ lấy cái huyết tráo giữa không trung. Còn thân ảnh của Hàn Lập cũng bị bao phủ ở trong đó.

Lúc này ánh mắt của Long Hàm vừa rời khỏi Hàn Lập, nguyên bổn hắn định nhờ vào đám người của Hàn Lập thì mới có thể nhanh chóng giải cứu được đám tu sĩ đang bị nhốt ra ngoài nhưng lại không dễ dàng làm được. Rồi lại thấy thánh cầm phun nhiều hoả cầu phóng tới chỗ Hàn Lập rồi hoá thành Hoả Điểu. Trong lòng không khỏi lo lắng thêm và biết rằng hy vọng không còn nhiều nữa.

Hắn xoay chuyển ánh mắt nhìn đám pháp sĩ bên kia. Chỉ thấy thiên chân thất tu sĩ đang vất vả, khổ sở dựa vào cổ bảo đang miễn cưỡng chống đỡ lại yêu hoả màu xanh của yêu cầm, rõ ràng khó có thể duy trì được lâu.

Mặc dù chỉ có tu vi là Nguyên Anh Hậu Kỳ, nhưng lại có được hóa thần cảnh giới thì con Khổng Tước rõ ràng là hơn hẳn bảy vị tu sĩ liên thủ. Vì vậy họ không thể ngăn cản được lâu hơn.

" Thả ra Âm Dương Song Ma. Kêu Song ma không nên vội đi giết người mà trước tiên tìm cách tiêu diệt đi cái cổ đăng này." Long Hàm thấp giọng nói, định dùng con bài cuối cùng này.

" Dạ!" một gã đang đứng bên cạnh Long Hàm chờ lệnh chính là tu sĩ của Hợp Hoan Tông vâng lệnh thi hành.

Rồi trong đám người đang đứng ở đó có một trận dao động xảy ra, rồi hai cái quan tài bằng gỗ màu đen và trắng cùng xuất hiện.

Rồi mười sáu nam đệ tử cùng với mười sáu nữ đệ tử của Hợp Hoan Tông từ từ đi ra vây quanh hai cái quan tài rồi ngồi xếp bằng xuống, cùng nhau bắt đầu đọc chú quyết. Sau đó đánh ra các loại pháp quyết màu sắc khác nhau. Bắt đầu việc giải phong ấn.

Trong khi chú ngữ được đọc lên thì miếng phù trên hai cổ quan tài màu đen và trắng liền run rẩy liên hồi. Rồi âm thanh cót két từ bên trong quan tài bằng gỗ phát ra. Giống như là âm thanh của tay chân đụng chạm vào thành gỗ của quan tài.

Long Hàm nghe được âm thanh xé gió này truyền đến trong lòng có chút giật mình.

Liên quan đến truyền thuyết về Âm Dương Song Ma của Hợp Hoan Tông, hắn cũng đã được nghe qua một ít.

Nghe nói khi còn sống hai cỗ ma thi này là một đôi song tu trưởng lão của Hợp Hoan Tông có được tu vi là Nguyên Anh Sơ Kỳ. Nhưng không biết vì lý do gì mà họ lại phản bội Hợp Hoan Tông, hơn nữa bọn họ có thể chuyển đổi phương pháp quỷ tu, có thể áp dụng lên cả người còn sống. Sau đó tu vi hai người này lại tăng tiến lên rồi lại giết người của Hợp Hoan Tông. Sau khi giết chết cả trăm đệ tử của Hợp Hoan Tông, nhưng cuối cùng lại bị các trưởng lão của Hợp Hoan Tông đồng vây công bắt sống được bọn họ. Sau đó bọn họ lại dùng thượng cổ bí thuật xoá đi thần trí của họ rồi luyện chế thành Âm Dương Ma Thi như trong truyền thuyết.

Nghe nói thần thông của ma thi rất cao, so với bọn họ lúc trước cao hơn ba phần.

Trong lúc Long Hàm đang còn trầm tư suy nghĩ thì từ bên trong quan tài tiếng động quỷ dị càng lúc càng to, còn miếng phú dán phía trên càng lúc càng tróc nhiều ra.

Vây quanh hai cái quan tài bằng gỗ này ba mươi hai Hợp Hoan Tông đệ tử không ngừng đọc lên chú ngữ. Trên mặt bắt đầu lộ ra vẻ lo sợ. Ánh mắt không chớp nhìn trừng trừng vào miếng phù sắp tróc ra khỏi quan tài.

" Bụp" "Bụp" hai tiếng phát ra rồi hai miếng phù cùng lúc bóc tung bay ra ngoài.

Tất cả đệ tử của Hợp Hoan Tông dường như cởi bỏ được gánh nặng ngàn cân, lập tức đứng dậy rồi bỏ chạy ra tứ tán.

Lúc này hai cổ quan tài chợt hé ra rồi gió lớn nổi lên, xuất hiện ra hai cái bóng mờ ảo một đen, một trắng cùng phá nát hai cái quan tài phóng ra làm cho gỗ vụn bay khắp nơi. Còn hai cái bóng chợt loé lên rồi hướng theo hai hướng bất đồng.

Có hai gã nam nữ đệ tử chậm chân đột nhiên hét lên hai tiếng, hai đạo nhân ảnh chộp tới hai người này rồi cắn vào yết hầu của họ. Rồi đưa mồm khoan khoái hút lấy máu huyết của hai người bọn họ.

Còn những đệ tử của Hợp Hoan Tông khác thấy vậy. Liền dừng độn quang lại không chạy nữa.

Còn những tu sĩ của các môn phái khác thấy vậy sắc mặt không khỏi đại biến.

" Tốt. Song ma sau khi hấp thu tinh huyết của đồng nam đồng nữ thì sẽ không còn làm việc này nữa!" Một gã phi phát lão giả từ trong đám người đi ra sắc mặt không đổi nói liền như vậy.

Sau đó đứng đối mặt hai tay vươn ra, xuất hiện ra hai khối đồng bài đầy ký hiệu màu xanh lục. Hướng đến hai đạo nhân ảnh còn đang ôm lấy hai cổ thi thể phóng tới một cái.

Hai đạo quang ti màu xám, bay nhanh tới đỉnh đầu của hai đạo nhân ảnh rồi biến mất.

Thân hình của song ma run lên một cái, lập tức ngừng lại việc hấp thu máu huyết, rồi hướng đám tu sĩ đang đứng mà bay tới.

Lúc này tất cả các vị tu sĩ đã nhìn rõ khuôn mặt của song ma, rồi đều đồng loạt kêu lên với âm thanh rất là kinh ngạc.

Đối với hai vị Âm Dương Song Ma này mới nhìn thì thấy bọn họ là một đôi nam nữ thanh niên mi thanh mục tú. Nam thì mày kiếm lãng mục còn nữ thì đoan trang tú lệ. Sắc mặt da tay cũng giống như là người sống. Chỉ có bốn mắt nhìn thì thấy có chút si ngốc.

Nếu như hai người này không có lưu lại mấy giọt máu huyết ở trên khoé miệng thì khi mới nhìn mọi người chắc chắn nghĩ rằng hai người bọn họ chính là một cặp bạn lữ song tu bình thường.

Nhưng mà khi đến gần thì một mùi hôi thối của thi thể bốc ra nhè nhẹ xung quanh.

Nỗi nghi hoặc trong lòng mọi người liền biến mất.

Phi phát lão giả đem linh lực đổ vào đồng bài trong tay, rồi từ đồng bài một đạo quang mang màu xám bay tới song thi rồi bao chúng lại.

Thân ảnh của Âm dương Ma Thi vẫn không nhúc nhích, còn lão giả trên miệng thì đọc nhanh chú ngữ, phú văn của đồng bài trong tay nhẹ nhàng hiện lên.

Đột nhiên lão giả đánh hai đạo pháp quyết vào đồng bài, từ ngón cái một đoàn ánh sáng màu xám từ trên đồng bài bắn ra, chợt lóe lên rồi nhắm tới trán của hai người nam nữ mà phóng tới và nhập vào bên trong rồi không gặp bóng dáng nữa.

Tinh quang trong bốn mắt của Song ma trở nên bạo khởi.

"Đi "

Phi phát lão giả đem lệnh bài thu lại, rồi hướng tới cự điểu màu xanh ở phía xa chỉ một cái, rồi lạnh lùng ra lệnh.

------oOo------

Chương 775: Cự viên xuất hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai mắt của Âm dương song ma khẽ chuyển động, quanh thân thi khí nổi lên, đột nhiên hai ma cùng sóng vai nhau rồi liền hóa thành một cỗ lục phong gào thét phóng đi.

Xem phương hướng mà chúng phóng tới đúng là chỗ của Mộ Lan thánh cầm.

Chúng tu sĩ liền thở phào nhẹ nhõm. Đối mặt với loại quái vật chuyên hấp thu máu huyết của người sống, cho dù không đánh nhau nhưng đứng đối mặt cũng khiến lạnh cả người.

Cặp song ma kia biến thành lục phong phóng đi nhìn ra thấy thì chậm nhưng thực ra tốc độ thì cực nhanh, sau khi phóng đi khoảng nửa đường thì hầu như biến mất không còn thấy tung tích đâu cả.

Những người khác đều hiện ra vẻ kinh ngạc, không khỏi đưa mắt nhìn tới phi phát lão giả nhìn một cái.

Thần sắc người này vẫn như thường, không có chút thay đổi.

Còn những tu sĩ khác thì đưa mắt nhìn nhau trong lòng cảm thấy an tâm, không còn lo lắng nữa.

Còn lúc này, chiến trường pháp sĩ bên kia thì cự điểu màu xanh vẫn liên tục phóng ra yêu hoả, đem bảy vị tu sĩ ép xuống gần tới đường cùng.

Hiện tại do có thể lợi dụng được thiên địa linh khí, nên con chim này có thể dễ dàng đem địa hỏa linh lực trong phạm vi mười dặm tụ tập đến quanh người của nó. Vì vậy nó cũng dễ dàng chuyển hóa địa linh lực này thành yêu hỏa màu xanh. Căn bản không cần phải tiêu hao linh lực trong cơ thể của chính mình. Hơn nữa thời gian càng dài thì càng tốt cho nó, bởi vì nó có thể tụ tập được địa hỏa linh khí đến mức tối đa.

Đây chính là khác biệt rõ nhất giữa cảnh giới đã ngoài Hóa Thần Kỳ và chưa tiến vào Hóa Thần Kỳ.

Nếu không thì trước đây ở Thiên Nam có một tu sĩ tu luyện thành Hóa Thần Kỳ cũng không thể nào trong một thời gian ngắn mà nổi danh khắp cả Thiên Nam mà vẫn không sợ bị mọi người vây công.

Ngay từ đầu, thái chân thất tu sĩ còn có thể lợi dụng bảy loại cổ bảo để đánh nhau với yêu cầm một hồi. Nhưng chỉ được một lúc thì đã bị yêu cầm phá được khốn ma trận và còn dùng yêu hoả vây bọn họ vào bên trong.

Bây giờ giỏi lắm là có thể tự bảo vệ được mạng mình, chứ hiện tại rất là nguy hiểm.

Lúc này yêu cầm bỗng nhiên dừng lại một chút, dường như cảm ứng được cái gì đó không ổn. Rồi đưa mắt nhìn xung quanh một vòng.

Đột nhiên kêu lên một tiếng, hai cánh cùng mở rộng, một vòng ánh sáng màu xanh xuất hiện trên người rồi hướng tới bốn phương tám hướng bay vọt đi. Chỉ trong chốt lát đã bao lại hết một khu vực rộng khoảng trăm trượng chung quanh nó.

Rồi một tiếng va chạm nhẹ xảy ra, từ bên trong vầng sáng đó xuất hiện ra một làn khói mờ màu lục.

Sau đó, từ trong đám khói mờ ảo đó Âm Dương Song Ma từ từ hiện hình. Bọn họ dường như muốn từ phía sau bay tới đỉnh đầu của con chim này.

Pháp thuật ẩn nặc đã bị phát hiện, lúc này song ma kêu to lên một tiếng rồi cả thân hình biến lớn lên, biến thành một thân cao hai trượng, khuôn mặt xám ngắt với diện mạo giống như một con quỷ dữ. Mười ngón tay vươn ra run run lên rồi bắn ra mười đạo quang ti màu xám hướng tới cự điểu mà bay tới.

Thanh điểu hơi ngạc nhiên rồi liền giận dữ phát ra một tiếng kêu vang dội. Thấy nhị ma công kích sắp tới liền há miệng phun ra một ngọn lửa màu xanh đánh trả, đồng thời hai cánh vươn lên dưới thân hiện ra một biển lửa màu xanh to lớn cao khoảng mười trượng định cuốn lấy nhị ma vào bên trong.

Không biết Âm dương song ma tu luyện loại công pháp gì. Mặc dù ở thế hạ phong nhưng trên người thi khí vẫn úy kị ngọn lửa màu xanh, mà còn chống cự lại được phần lớn thế công của đám lửa này.

Vì vậy lúc này áp lực của Thái chân thất tu sĩ cũng được giảm bớt, nên tinh thần liền phấn chấn lên rồi một lần nữa tung ra bảy loại cổ bảo liên hợp với nhau phát huy ra uy lực lần nữa.

Ngay vào lúc này mọi người đều nghĩ rằng song ma sẽ cùng với thất chân tu sĩ liên thủ đối phó được với Mộ Lan thánh cầm. Nhưng mới liều mạng đánh nhau được một hai chiêu thì quang mang màu xám trên người của song ma bỗng nhiên chớp động rồi hư ảo biến hoá từ dưới thân của cự điểu phi độn bay ra, vượt qua được cả một biển lửa đang bao vây chung quanh rồi lao thẳng tới cái cổ đăng không xa ở đằng kia.

Nữ tử họ Nhạc đứng ở bên cạnh cổ đăng đang dùng tay che chắn cho nó. Vừa thấy vậy sắc mặt không chút hoảng sợ, đánh ra một đạo pháp quyết tới phía trên cổ đăng.

Sau đó cửu trản cổ đăng liền sáng rực lên, rồi từ đó bay ra một đoá đăng diễm.

Mắt thấy song ma vọt tới phía trước. Chín cỗ đăng diễm sau khi xoay tròn một vòng. Đột nhiên bành trướng lên rồi hoá thành chín con chim nhỏ màu xanh.

Chúng nó vươn hai cánh ra cả thân hình được bao bọc bởi thanh diễm đón đánh song ma.

Song ma cũng hung hãn dị thường, miệng phun ra thi khí màu xám mười ngón tay biến thành trảo ảnh đem những con chim lửa nhỏ này bao vào bên trong chỉ trong nháy mắt.

Một trận quang mang màu xám xuất hiện chín chim lửa nhỏ liền bị trảo ảnh đánh nát.

Nhưng vào lúc này không chút chậm trễ, cự điểu từ trên không trung đột nhiên quay đầu, há miệng ra rồi một đoàn ánh sáng phun ra nhanh như sét đánh cuốn lấy nhị ma vào bên trong. Rồi cũng bao luôn thi khí của Âm Dương Song Ma vào trong biển lửa.

Thái chân thất tu sĩ thấy vậy trong lòng liền trầm xuống.

Lúc này từ phía xa khô gầy lão giả thấy vậy liền mỉm cười. Quay đầu khẻ nói với Hắc bào nữ tử vài câu.

Hắc bào nữ tử hai mắt liền chuyển động dò xét đánh giá cả chiến trường một lần. Thì thấy bất kể là tu sĩ hay là pháp sĩ đều lộ ra vẻ mệt mỏi, lúc này mới bình tĩnh gật đầu.

Miệng nàng khẽ mấp máy truyền lệnh xuống.

Từ bên trong trận địa của pháp sĩ lập tức bay ra một đội hắc bào nhân, những người này xếp thành đội hình, mỗi người bên hông đều đeo những cái túi trữ vật phồng to, xem ra mỗi người đem theo khoảng bảy tám cái.

Hắc bào nữ tử há miệng rồi phun ra một cây tiểu phiến trông vô cùng tinh sảo và dị thường.

Cái tiểu phiên này chỉ dài có hai tấc, bề mặt hắc quang lấp loé, sau khi phóng vào không trung đón gió đại trướng ra biến to thành một trượng.

Vị nữ nhân này lạnh lùng hướng tới pháp bảo điểm một cái, cái hắc tiểu phiên này toàn thân hắc mang loé lên, hoá thành một đạo ô quang hướng tới chân trời bay đi mất dạng.

Chị một lúc sau, cả một khoảng không trung trên chiến trường gió lớn nổi lên, mây đen kéo tới che hết một nữa ánh sáng mặt trời.

Phía dưới đất trở nên âm u lạnh lẽo không thấy ánh sáng.

Tất cả những người tu tiên đang đánh nhau thấy vậy liền kinh ngạc, không khỏi giật mình.

Còn lại đội ngũ hắc bào nhân, không chút chậm trể đem tất cả các túi trữ vật bên hông ra rồi miệng lẩm bẩm đọc chú ngữ.

Lúc này một đoàn hắc vụ và âm phong hỗn loạn xuất hiện, rồi từ trong các túi trữ vật bay ra chỉ trong nháy mắt nó đã trải ra trên một diện rộng rồi hình thành nên một tầng vân vụ màu đen rộng lớn, từ trong đám vân vụ này mờ mờ, ảo ảo xuất hiện ra thấp thoáng rất nhiều chiến sĩ với chiến giáp lấp loé, dường như có cả một đơn vị quân đội số lượng rất lớn ẩn bên trong này.

Thấy tình hình quỷ dị như thế, những tu sĩ đứng đối diện thấy vậy trong lòng liền lo sợ, sắc mặt âm trầm.

Long Hàm cau mày, trong lòng than thở không thôi.

Chỉ trong chốt lát, tất cả sương mù vân vụ từ trong túi tuôn hết ra ngoài, từ trong đám vân vụ đó từ từ xuất hiện ra luyện thi thân hình bao phủ đồng giáp chứ không thấy chút xương thịt nào cả.

Những cái luyện thi này lắc la lắc lư làm cho chiến giáp trên người không ngừng va chạm kêu lên. Nhưng mắt con nào cũng lộ ra hung quang, răng nanh mọc lộ ra ngoài. Đi ở phía trước là ba con thân hình cao lớn chính là thi vương, đã có tu vi ngoài Trúc Cơ. Ánh mắt chuyển động nhìn khắp nới dường như linh trí cũng không thấp lắm.

"Đồng giáp thi! Như thế nào mà có nhiều như vậy chứ. Đám này cũng có khoảng mấy ngàn con chứ không ít." Một gã tu sĩ đứng phía sau Long Hàm thất thanh kêu lên.

"Không có gì! Người Mộ Lan đã có Tấn quốc Ma Tông tương trợ, cho nên có nhiều luyện thi đến như vậy thật không có gì bất ngờ. Nếu trước đây khi bắt đầu khai chiến đánh nhau thì mấy cái thứ

này cũng không có gì là đáng sợ. Nhưng bây giờ thể xác và tinh thần của chúng ta cũng như pháp sĩ đã rất mệt mỏi, không còn sức nữa. Một khi trên chiến trường bị đám đồng giáp thi đánh một trận, thì người Thiên Nam chúng ta chắc chắn sẽ bại! Giờ đây chúng ta cũng chỉ có thể đánh nhau một trận nữa thôi." Long Hàm nhạt giọng nói.

Những người khác nghe vậy không khỏi liếc mắt nhìn nhau cười khổ một cái.

Tất cả các tu sĩ đang đứng trên chiến trường cùng với đối phương là các vị pháp sĩ cũng không còn muốn động tay động chân nữa. Bởi lẽ bọn họ cũng biết được thế cục cuộc chiến như thế nào rồi.

Về phần tam đại tu sĩ đang đánh nhau với Mộ Lan thần sư, mặc dù không biết thắng bại như thế nào. Nhưng vẫn có thể nghe được âm thanh ầm vang truyền đến không ngừng, có thể thấy hiện giờ đang là lúc đánh nhau rất là kịch liệt. Thật sự mà nói cũng không biết được bên nào sẽ thắng lợi đây nữa. Vì vậy bây giờ cũng không thể nào trông chờ vào sự giúp đỡ của tam đại tu sĩ.

Trong lúc này Long Hàm cùng với đám tu sĩ đang chờ lúc ra tay đánh nhau thì từ xa vang tới tiếng thú kêu ầm ù vọng tới. Lúc này trên chiến trường từ xa thấy được một đám ngân quang chớp loè, một mảnh quang hoa chói mắt rồi từ trong đó xuất hiện ra thân hình một đầu cự thú.

Một con cự viên, cao hơn hai mươi trượng, toàn thân đen nhánh, bộ lông dường như mới phát triển. Mà hai mắt đỏ hồng như hai cái đèn, lổ mũi to lớn cực kỳ xấu xí, đúng là một con thú chưa bao giờ được nhìn thấy thì ra đó chính là một con cổ quái cự viên.

Ngay khi con cự viên này hiện thân, nó liền lắc mình kêu răng rắc rồi đưa cái đầu to nhìn tới đám đồng giáp thi đang ở trong đám hắc vụ phía xa xa. Sau đó hai tay như hai quả chuỳ đấm thình thịch vào chính ngực của mình, trong miệng phát ra tiếng kêu to rất hưng phấn, sau đó tứ chi đạp một cái rồi phóng vọt tới bên cạnh đám đồng giáp thi.

Đám đồng giáp thi này khi thấy cự vượn tay tới gần, không cần ai ra lệnh tất cả bọn chúng đều bay lên trời, trong miệng liền phun ra cuồn cuộn hắc khí không ngớt, rồi hoá thành một đám mây đen thật lớn bao trùm lấy cự viên.

Cả đám luyện thi này tu vi không cao nhưng lại cùng đồng loạt phun ra thi khí nhiều như vậy, ngay cả Nguyên Anh Kỳ tu sĩ thấy vậy cũng phải tạm lánh đi một chút, chứ cũng không dám trực diện đón đỡ.

Nhưng con cự viên này lại không hề có ý trốn tránh ngược lại còn vươn cái đầu về phía hắc khí cái mũi to lớn hít nhẹ một cái.

Rồi hai cột sáng màu vàng to lớn, theo tiếng hừ nhẹ đó bỗng nhiên phóng ra rồi hoá thành một đám khói vàng nhanh như tia chớp hướng tới đám mây đen kia mà bay tới.

Thân hình của nó liền co rút lại một chút. Cả đám hắc khí to lớn bị hút vào chỉ trong chốt lát đều bay nhập hết vào trong mũi của con cự viên.

Cà đám luyện thi này linh thức còn thấp, thấy tình hình như vậy không khỏi ngẩn ngơ, cũng không kịp phản ứng gì cả.

Nhân cơ hội này từ trong mũi của con cự viên tiếng hừ như xé gió không ngừng phát ra rồi từng đoàn ánh sáng mờ màu vàng không ngừng phun thẳng tới đám luyện thi, tất cả những thi khí màu đen toát ra từ trên mình luyện thi đều bị ánh sáng mờ này cuốn đi.

Cả đám luyện thi này trên người thi khí bị mất hết, đều hoá thành vật chết rồi trực tiếp từ không trung rơi xuống đất, còn ở giữa không trung cả đám luyện thi này đều hoá thành tro bụi chỉ trong chốt lát đều biến mất đi.

Chỉ trong chốt lát hàng trăm con luyện thi bay lên không trung nhưng chỉ trong phút chốt tất cả đều bị cự viên quét đi sạch sẽ. Còn con cự viên này lắc lắc đầu rồi khè cái lưỡi to ra ngoài liếm liếm cái môi. Ra vẻ rất là khoái chí và thèm thuồng, đưa ánh mắt tham lam nhìn tới đám luyện thi còn ở mặt đất.

Đám luyện thi còn lại dường như không biết sợ, nhưng cũng không tìm ra cách đối phó gì cả. Riêng ba con Thi vương kết đan kỳ trong lòng thì lo sợ một trận, trong mắt lộ ra vẻ chần chừ và vô cùng hoảng sợ.

Những tu sĩ và pháp sĩ thấy được thần thông của cự viên như vậy, trong lòng cả kinh tất cả đều trợn mắt, há miệng kinh ngạc.

Lúc này trong lòng của Hắc bào nữ tử thì lại càng hoảng sợ hơn. Nàng cũng không thèm chào hỏi gì thêm với khô gầy lão giả nữa. Thân hình bỗng hóa thành một đoàn hoàng quang vọt thẳng tới đến cự viên. Đang thấy cự viên há miệng ra bên trong miệng lại ẩn hiện khói vàng, nàng ta liền cảm thấy khó thở, khoát tay một cái, một tiếng động vang lên rồi xuất hiện ra một đạo tử quang. Sau đó nó liền biến thành một thanh cự nhận, hướng thẳng cự viên mà chém tới.

Nhưng nó còn chưa tới gần cự viên thì bỗng có một tiếng quát nhỏ nhưng vang như tiếng sấm rền rồi một đoàn màu bạc điện quang chợt loé lên. Một thanh niên mặc thanh bào bỗng xuất hiện ở trên vai của cự viên, cũng đồng dạng khoát tay rồi một cái quang thuẫn màu lam rời tay phóng ra.

" Ầm" một tiếng, rồi lam quang và tử mang đan vào nhau, va chạm một trận. Lam thuẫn bay về còn cự nhận cũng bị đánh lùi lại. Thanh niên thanh bào trên vai cự viên có chút lắc lư một cái, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Ma tu!" Thanh niên nhìn về phía hắc bào nữ tử, lạnh nhạt hỏi một câu.

Lập tức hai tay vươn ra, một tiếng sét đánh vang lớn. Trên người bỗng nhiên hiện ra rất nhiều điện hồ kim sắc lớn nhỏ khác nhau, đan xen ở xung quanh thân, làm chói mắt mọi người.

Người thanh niên này đúng là Hàn Lập!

------oOo------

Chương 776: Lạt thủ vô tình

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tịch Tà Thần Lôi!" Nguyên bản đang nổi giận muốn thi triển ma đạo bí thuật công kích, hắc bào nữ tử cả kinh kêu lên một tiếng.

Không chờ nàng nói gì thêm, Hàn Lập hai vung tay lên, một mảnh kim võng rền vang tiếng sấm chụp xuống.

Nữ nhân này trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, thân thể hóa thành một mảnh khói nhẹ, bắn quay về, nguy hiểm né qua kim võng vây khốn.

Hàn Lập mặt không chút thay đổi, sau lưng Phong Lôi Sí đột nhiên thi triển, người bỗng nhiên biến mất không thấy.

Hắc bào nữ tử thấy cảnh này, lập tức nhớ tới có lời đồn liên quan đến Hàn Lập, vội vàng hai tay bắt quyết, thân hình nhẹ nhàng nhoáng lên.

Thân hình trở lên mơ hồ, bảy tám nữ tử giống nhau như đúc cùng lúc xuất hiện. Đám nữ tử này phảng phất như chân thân, động tác giống nhau, đột nhiên giải tán lập tức hướng bốn phương tám hướng bay đi.

Tất cả đều hóa thành từng đạo hoàng mang, làm cho người ta nhận không ra người nào mới là chân thân của hắc bào nữ tử!

Ngân sắc điện hồ chớp động, Hàn Lập phát ra một tiếng sấm rất nhỏ, thân hình đã hiện ra chỗ nữ tử ban đầu đứng.

Nhìn đông đảo độn quang tứ tán, hắn không chút hốt hoảng, ngược lại khóe miệng phiếm ra một tia cười lạnh.

Linh lực trong mắt đột nhiên quán nhập, lam mang sâu trong đồng tử chớp động, thi triển ra thần thông minh thanh linh nhãn.

Hàn Lập ngước đầu nhìn hướng xa xa.

Chỉ thấy tất cả hoàng mang cũng quang ảnh ảm đạm. Linh khí mỏng manh, tất cả đều như là hư ảnh.

Hàn Lập trong lòng cả kinh, vội vàng ngoảnh sang bên cạnh. Nhưng bỗng nhiên phát hiện một bóng ảnh cơ hồ nhạt như khói lặng yên không tiếng động hướng sau lưng hắn độn tới. Nữ nhân này lợi dụng ảo ảnh để phân tán sự chú ý của hắn đồng thời chân thân lẩn ra ngoài. Lại nhân cơ hội ẩn nặc một bên muốn đánh lén.

Nữ nhân này xem như tài cao gan lớn.

Nếu không phải hắn có thanh minh linh nhãn thần thông. Chỉ bằng vào linh thức thì thật đúng là không thể phát hiện được tung tích. Nữ nhân này độn thuật rất cao, chỉ sợ cũng không hề dưới Ngân Nguyệt.

Hàn Lập trong lòng có chút hoảng sợ nhưng cũng không nói gì. Quay người lại, trực tiếp hướng về phía cự viên bay đi. Giống như không có phát hiện ra, tiếp tục đuổi theo hắc bào nữ tử.

Luồng khói nhẹ đã bay đến phía sau Hàn Lập cách mấy trượng. Sau khi thoáng một cái. Thân hình nữ nhân này vô thanh vô tức hiển hiện ra. Một bàn tay dài cỡ một tấc, lấp lóe hoàng mang như tia chớp xuyên thẳng vào sau lưng Hàn Lập.

Xem phương hướng, vừa chuẩn vừa độc, xem vị trí đúng là chỗ trái tim. Nếu bị một trảo nữ nhân này đánh trúng, trái tim khẳng định sẽ bị nghiền nát bấy, nhục thân tan nát.

Nhưng ngay lúc nữ nhân xuất thủ, thân hình Hàn Lập đồng thời phảng phất như tùy ý động một chút. với tốc độ lấy mắt thường khó thấy quay chuyển lại, trực tiếp hướng về phía nữ tử.

Miệng khẽ nhếch, kim mang từ trong miệng tuôn ra.

"A" Hắc bào nữ tử sắc mặt tái nhợt không còn hạt máu, thân hình vội vàng tránh sang một bên.

Nhưng đã chậm. Khoảng cách gần như thế, căn bản không thể nào tránh được.

"Bịch" một tiếng, một đạo kim hồ từ trong miệng Hàn Lập phun ra, đánh vào trên đầu vai nữ tử.

Một trận khét lẹt truyền tới. Nữ nhân này hét thảm một tiếng, từ không trung rơi xuống.

Mà Hàn Lập hai cánh sau lưng khẽ rung lên một cái, cả người trong tiếng lôi minh nháy mắt đã biến mất. Nhưng bỗng trong ánh điện quang xuất hiện sau lưng nữ tử, thủ chưởng bao bọc bởi lam diễm, nhẹ nhàng đặt trên cổ nữ tử.

"Xoạt" một tiếng. Một tầng lam băng dày đã đóng băng toàn thân nữ nhân này.

Hắc bào nữ tử chỉ cảm thấy toàn thân mát lạnh, đã không biết gì nữa. Cả người hóa thành một băng tượng, từ không trung rơi thẳng xuống.

Hàn Lập phiêu phù ở giữa không trung vẫn không nhúc nhích. Nhưng sớm đã chuẩn bị tốt, tay kia giương lên, vô số điện hồ lộ ra, kết thành kim võng bao lấy bên ngoài băng tượng.

Hàn Lập trên mặt chợt lóe vẻ âm hàn, băng trên người kim quang nổi lên, theo tiếng nổ, thân hình hắc bào nữ tử vì vậy hóa thành một từng mảnh băng nhỏ, biến mất vô tung vô ảnh.

Trong điện võng lưu lại duy nhất một người mặt đẹp như trong tranh, chính là nguyên anh nữ tu. Nguyên anh này sắc mặt trắng bệch, tựa hồ biết Ích Tà Thần Lôi lợi hại, vẻ mặt đầy sợ hãi.

Hàn Lập ánh mắt chớp động một chút, kim hồ trong tay run lên, tựa hồ sẽ tiêu diệt nguyên anh này.

Nguyên anh hắc bào nữ tử lại đột nhiên hét ầm lên:.

"Ngươi không thể giết ta. Ta là bạn lữ của Tấn quốc ma đạo Âm

La Tông tông chủ. Ngươi nếu giết ta, bản tông sẽ nhất định cùng ngươi không chết không thôi"

" Bạn lữ của Âm La Tông tông chủ!" Nghe lời này, Hàn Lập lạnh lùng nhìn nguyên anh này một chút, đột nhiên không nói một tiếng, điện võng cầm trong tay buông ra, xoay người đi. Nguyên anh đầu tiên là ngẩn ngơ rồi lập tức mừng rỡ, từ khe hở bay độn ra. Nhưng trong đầu tràn đầy ý niệm ác độc sau khi thoát thân sẽ trả thù Hàn Lập như thế nào.

Nhưng lúc này, từ hơn mười trượng xa, Hàn Lập trong lòng lại thoáng thúc dục pháp quyết.

Nguyên bổn kim võng đang buông ra một chút, chợt căng ra rồi một chút đem nguyên anh nữ tu này gắt gao bao lấy. Lập tức điện hồ đánh tới, âm thanh lôi minh bạo liệt ra.

Nguyên anh của hắc bào nữ tử, ngay cả tiếng gào thét cũng không kịp phát ra, cứ như vậy hôi phi yên diệt.

"Đã đem nhục thân của ngươi hủy diệt. Chẳng lẽ lại thả ngươi trở về để báo thù sao?" Hàn Lập dường như bất đắc dĩ lầm bầm một câu. Thở dài một hơi.

Tiếp theo cũng không quay đầu lại, hướng về phía cự viên bay đi.

Từ lúc hắc bào nữ tử bay tới, đến lúc Hàn Lập dùng Ích Tà Thần Lôi diệt sát. Xem ra có chút phức tạp, nhưng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Lão giả khô gầy xa xa không phải không nghĩ đến chuyện cứu trợ nữ nhân này, ngay lúc nữ nhân này gặp nạn, trong nháy mắt dậm chân, hóa thành một mảnh kim quang bắn thẳng đến.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên từ một phía khác bay vụt đến một đạo dị quang màu phấn hồng, hóa thành một mảng hồng sắc vân vụ lớn, trực tiếp cùng kim quang đối kháng.

Sau một trận thanh âm ầm ầm, đám mây này mặc dù bị công kích tản ra, nhưng cuối cùng vẫn miễn cưỡng đỡ được kim quang.

Kim quang thu liễm, hiện ra thân hình lão giả khô gầy. Vị tu sĩ này khuôn mặt xanh mét, gắt gao nhìn đám mây màu phấn hồng chầm chầm chầm chầm, hai mắt bốc hỏa.

Hắn thật sự không biết, nếu Âm La Tông tông chủ biết bạn lữ của mình bị giết, rốt cuộc sẽ nổi giận thành bộ dáng gì nữa.

Nhất thời đem Hàn Lập cùng người cản đường hận đến nghiến răng nghiến lợi!

Trong mây mù lại truyền đến một trận cười âm nhu. Theo sau mây mù dần dần tiêu tan, lộ ra mọt bóng người bên trong, đây là một gã thanh niên tướng mạo tuấn mỹ âm nhu.

Đúng là Hợp Hoan Tông Vân Lộ lão ma!

"Hàn đạo hữu, ngươi cứu ta đi ra. Ta cũng giúp ngươi một lần, sau này lão phu cũng không nợ ngươi cái gì." Lão ma này cười hắc hắc, thoáng nhìn Hàn Lập nói.

Hàn Lập lúc này vừa mới diệt sát hắc bào nữ tử xong, bay độn phóng tới, sau khi nghe vậy, thản nhiên nói:.

"Có thể cứu được đạo hữu chỉ là chuyện tấu xảo. Hàn mỗ chưa bao giờ nghĩ tới chuyện muốn đạo hữu báo đáp cái gì. Nhưng thật ra Chúc thần sư trước mắt, sợ rằng không phải hai người chúng ta có thể đối phó được. Huống hồ đạo hữu tưởng rằng người này thân cô thế cô sao?"

Nói xong như thế, Hàn Lập ánh mắt hướng phía sau lão giả khô gầy đảo qua.Chỉ thấy Hắc bào nhân còn đang thao túng luyện thi liều mạng trốn tránh bị cự viên giết hại, bóng đại quân pháp sĩ đối diện như đại hắc phiến đi lên.

Cho dù Vân Lộ lão ma gan lớn như vậy, nhưng nhìn thấy nhiều pháp sĩ như vậy, sắc mặt cũng khẽ biến.

Lão ma này trong lúc bị một số thanh sắc Hỏa Điểu cản lại, Hàn Lập phải dùng hai khối lôi châu mới may mắn cứu ra. Đang lúc

Hàn Lập chuẩn bị liên hợp với lão ma này, đang đánh giá tình hình để hành động thì.

Âm La Tông thả ra rất nhiều đồng giáp luyện thi, toàn loại Hàn Lập chưa từng thấy.

Đề Hồn thú trong Linh thú túi bên hông lập tức bắt đầu tao động, bộ dáng hưng phấn dị thường.

Hàn Lập bởi vì đã hoàn toàn luyện hóa Minh Hồn Châu, tự nhiên cảm ứng rất rõ ràng.

Lúc này do tò mò mà đem thả ra. Kết quả Đề Hồn vừa ra khỏi túi linh thú, lập tức thân hình nhanh chóng biến lớn, hóa thân thành một con hắc sắc cự viên, đem thi khí của đám luyện thi này thôn hấp cực nhanh.

Điều này làm cho Hàn Lập cũng cảm thấy kinh ngạc.

Đề Hồn Thú có thể cắn nuốt tinh hồn yêu quỷ. Điểm này Hàn Lập dũng biết rõ ràng nhưng là dĩ nhiên đối với luyện thi do tu tiên giả luyện ra cũng có tác dụng, cũng có chút ngoài ý liệu.

Không biết là Đề Hồn Thú nguyên vốn có năng lực thiên phú, hay là do sau khi tiến hóa mới có thứ thần thông cổ quái này.

Nhưng mặc kệ như thế nào. Đối với Hàn Lập mà nói, đây là một việc vui ngoài ý muốn.

Nhưng bây giờ đối mặt với nhiều pháp sĩ quây lại đây như vậy. Hàn Lập cùng Vân Lộ lão ma sau khi nhìn nhau liếc mắt một cái, trong lòng bỗng nhiên sinh thối ý.

Nhưng Đề Hồn Thú còn đang trong đám luyện thi, không kiêng nể gì tàn phá bừa bãi, cứ để con thú này ở chỗ này như vậy, Hàn Lập cũng không muốn.

Làm Hàn Lập đang định dùng Minh Hồn Châu khống chế Đề Hồn lặng lẽ rút lui quay về, thì sau lưng bọn họ đột nhiên truyền đến tiếng cười to ha ha. *"Không cần sợ. Hàn đạo hữu đã có dị thú có* *thể đối phó với đám luyện thi này, những người này giao cho ta đối phó"* Nghe tiếng nói, đúng là thanh âm của Long Hàm.

Hàn Lập trong lòng vừa động. Vội vàng quay lại nhìn, chỉ thấy ngoài xa hơn mười trượng, Long Hàm mang theo một nhóm tu sĩ đi tới, dừng trong độn quang nhìn bọn họ. Hàn Lập trong lòng mừng rỡ, trách không được lúc đó, đám pháp sĩ không có lập tức hướng bọn họ phát ra công kích, xem ra là do đã phát hiện ra viện binh phía sau nên mới thận trọng như vậy.

Long Hàm vừa nhìn hình dáng Hàn Lập có chút yêu hóa, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc nhưng lập tức tỏ vẻ như không có gì xảy ra.

Bây giờ không phải là lúc tìm hiểu căn nguyên. Chúng tu sĩ ánh mắt đều nhìn về phía pháp sĩ đối diện.

Lúc này trên chiến trường, sau khi trải qua một phen khổ chiến, rốt cục bắt đầu phân ra thắng bại một chút.

Song phương thắng bại đã có thể phân biệt một chút, nhưng xét về đại thế mà nói, thiệt hại của các bên cũng không sai biệt lắm. Bất quá, đây cũng không phải đơn giản là luận bàn với nhau. Thất bại cố nhiên hơn phân nửa là khó giữ được tiểu mệnh, nhưng có thắng thì cũng trả giá đắt, pháp lực tiêu hao bảy tám thành. Nói vậy nhưng rất nhanh cả hai bên đều đã bị cuốn vào trong chiến đấu.

Long Hàm mới vừa rồi phái một số tu sĩ khác qua để Phượng Băng cùng nữ tu họ Bạch hợp thành chiến đoàn, thay thế bạn lữ. Vì chỉ có vợ chồng hai người bọn họ liên thủ, mới có thể chính thức phát huy được thực lực của bọn họ.

Chuyện đã đến bước này. Vô luận Long Hàm hay là lão giả khô gầy cũng không có nói gì nữa.

Long Hàm hướng về phía đối diện, nhẹ nhàng vung tay lên.

Có thể giữ lại đến bây giờ còn chưa ra tay, số tu sĩ này tự nhiên đều là hạng người tinh nhuệ. Lúc này trên người chúng tu sĩ phía sau linh quang cùng các màu pháp bảo đều xuất hiện, thanh thế đại công kích.

Pháp sĩ đối diện cũng không phải là tầm thường, đồng dạng không cam lòng yếu thế mà tế khởi các loại linh khí.

Nhất thời tu sĩ pháp sĩ, hai đơn vị chiến quân cuối cùng đầy đủ sức lực, mạnh mẽ ngạnh kháng cùng nhau.

Mặc dù đối diện đưa ra một vị thần sư Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng bên này có Vân Lộ lão ma, Long Hàm cùng ba bốn vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, liên thủ cũng có thể miễn cưỡng ứng phó được.

Hàn Lập nguyên định gia nhập hàng ngũ vây công lão giả khô gầy, nhưng khi ánh mắt hướng tới thanh sắc cự cầm bên kia một cái thì không khỏi biến sắc mấy lần.

------oOo------

Chương 777: Huyết quỷ và thạch nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thái chân thất tu cùng Âm Dương song ma liên thủ đối kháng Mộ Lan thánh cầm, nhưng sau một lát công phu, dần rơi vào hạ phong.

Song ma vẫn hoàn hảo, tu luyện quỷ đạo công pháp quỷ dị vô cùng, liên thủ thả ra thi khí nổi lên từng trận âm phong, trong thanh sắc liệt diễm vẫn có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình.

Nhưng Thái chân thất tu dưới tình huống pháp lực tổn hao nhiều, rốt cục không chi trì được.

Đặc biệt hai lão giả trong đó, một vị sắc mặt đỏ bừng, linh quang lúc sáng lúc tối, một vị khác mặt như tờ giấy, hơi thở phì phò.

Rõ ràng là linh lực tiêu hao qua nhiều, thậm chí có bộ dáng sử dụng bí thuật kích phát tiềm lực.

Hàn Lập nhướng mày, xem đám người trước mặt một chút, vừa lại nhìn xa xa nữ tử họ Nhạc đang canh giữ trước cổ đăng một bước không rời.

"Ngươi để ý Đề Hồn Thú, không thể để cho nó gặp chuyện nguy hiểm. Thật sự có nguy hiểm thì hãy đem ra ngoài. Trước tiên hãy thu hồi Minh Hồn Châu, tạm cho ngươi mượn dùng một lát. Ta đi trước tiêu diệt cổ đăng kia" Hàn Lập thấp giọng đến mức không thể nghe thấy, bình tĩnh nói.

Tiếp theo liền giơ tay, đem một viên châu có màu xám hướng phía sau ném đi.

Bạch quang yếu ớt chớp động, hạt châu đã biến mất không thấy.

"Dạ! chủ nhân cẩn thận một chút. Khổng tước này thần thông thật sự không nhỏ" Phía sau Hàn Lập không một bóng người nhưng lại truyền đến thanh âm Ngân Nguyệt lo lắng nói.

Hàn Lập thần sắc như thường gật đầu, chờ phụ cận khi không có người nào chú ý tới, thân hình mơ hồ một chút rồi bỗng nhiên biến mất.

Hàn Lập từ pháp quyết luyện khí vô danh của yêu tộc mà tu luyện thần thông ẩn nặc tàng hình. Tuy không bằng thiên phú độn thuật của Ngân Nguyệt nhưng xét về mặt liễm khí thì không thua kém là mấy.

Hắn đem vô danh pháp quyết vận hành đến mức tận cùng. Chẳng những linh khí toàn thân thu liễm, thậm chí ngay cả khí tức thân thể phát ra cũng mạnh mẽ áp trụ lại.

Bây giờ không chỉ để qua mắt được riêng nữ tử họ Nhạc mà còn có Mộ Lan thánh cầm tu vi sâu không lường được.

Xa xa một phương. Nữ tử họ Nhạc nhìn thấy đám người khô gầy lão giả cũng bị đám tu sĩ Long Hàm cuốn lấy. Trên mặt mơ hồ hiện ra ánh mắt lo âu.

Mặc dù nàng phải canh giữ cổ đăng, không có rời đi. Nhưng xoay mặt hướng về phía cự điểu, dùng cổ ngữ lớn tiếng nói vài câu gì đó. Trên mặt lộ vẻ khẩn cầu.

Yêu cầm miệng phun thanh diễm nọ nghe mấy lời này. Bộ dang không khỏi lộ vẻ phớt lờ.

Tiếp theo xoay cổ, nghiêng đầu nhìn đám đám khô gầy lão giả, trong mắt hiện ra một tia khinh thường.

Nó lập tức quay đầu lại, hung hăng hướng phun ra vài đoàn thanh diễm. Đem đám Thái chân thất tu đánh cho một trận luống cuống tay chân. Sau một tiếng thanh minh, đột nhiên giương cánh bay cao.

Xoay người, cự điểu hướng về phía lão giả, lông chim như lưu ly bao phủ quang diễm trên người nhẹ nhàng run lên.

Từng mảng lớn thanh vũ từ trên người nó rời ra, sau đó quang mang chợt lóe hóa thành đám thanh sắc Hỏa Điểu dài cỡ một xích đi ra.

Mấy trăm Hỏa Điểu này không cần ai chỉ huy, sau một trận líu ríu, vỗ hai cánh bay vụt đến hướng đám người khô gầy lão giả.

Nữ tử họ Nhạc nhìn thấy màn này. Trong lòng mới bình tĩnh.

Có đám linh điểu huyễn hóa ra tương trợ, đám lão giả bên kia khẳng định là không đáng ngại. Thủ thắng chỉ là chuyện sớm hay muộn!

Ngay lúc này tâm thần nữ tử mới buông lỏng một chút.

Một trận ầm ù ù từ trung tâm chiến trường truyền đến.

Nữ tử họ Nhạc kinh nghi vội vàng nhìn lại.

Hàn Lập vừa mới bay độn tới, đang cẩn thận tiếp cận nữ tử họ Nhạc nghe tiếng nổ này cũng có chút kinh ngạc nhìn lại.

Chỉ thấy tại trung tâm chiến trường, một trận đấu trọng yếu khác đang diễn ra.

Ở bên kia, mười mấy tên Quỷ Linh Môn đệ tử hợp lực khu sử Vạn hồn đại trận rốt cục dừng lại. Bên ngoài biến thành quỷ vụ, phiêu phù ở không trung vẫn không nhúc nhích.

Phía trước quỷ vụ, mấy tên Mộ Lan Đại Thượng Sư hợp lực ngưng tụ ra hư linh thú, kình thiên cự đại thạch nhân.

Giống như Khôi Lỗi cự đại thạch nhân. Theo sự chỉ huy của Mộ Lan thượng sư tiến tới vây công tu sĩ Thiên Nam khác. Dưới tình huống phụ cận không có địch nhân khác, tự nhiên là nó sẽ ngăn chặn Quỷ Linh Môn tu sĩ trong Vạn hồn đại trận.

Mà tiếng nổ mới vừa rồi là do thạch nhân khổng lồ này theo sự thúc dục của Mộ Lan pháp sĩ, nhắm ngay quỷ vụ hạ chưởng chụp xuống.

Thủ chưởng còn chưa tới, vô số ma bàn thạch đầu lớn nhỏ, từ năm ngón tay rơi xuống như mưa.

Cho dù Quỷ Linh Môn tu sĩ trong Vạn hồn trận, đối với cấm chế tự tin nhưng cũng tuyệt không có dũng khí đón đỡ số cự thạch này. Lúc này gào thét cùng nhau thao túng quỷ vụ trốn tránh ra.

Nhưng cự thạch bắn nhanh đến gần khoảng hơn mười trượng thì dừng lại.

Đối với trận tranh đấu hiện nay, vô luận pháp sĩ hay là tu sĩ cùng đều rõ ràng đây là thời điểm mấu chốt. Cho nên một gã Quỷ Linh Môn trưởng lão chủ trì Vạn hồn trận, sau khi tự lượng liền quyết định không tiếc hết thảy, vận dụng đòn sát thủ của pháp trận này.

Không chờ thạch nhân khổng lồ đuổi qua, trong quỷ vụ đã vang lên tiếng Quỷ Linh Môn chúng tu sĩ trầm thấp niệm chú ngữ. Một tiếng kêu thê lương thảm thiết từ trong sương mù truyền ra, một đạo huyết quang từ trong sương mù phóng lên cao.

Theo sau phảng phất như bị lây bệnh, sương mù âm sâm ngăm đen theo tiếng chú ngữ đột nhiên trở nên đỏ tươi như máu.

Hai gã Mộ Lan thượng sư đứng ở trên đầu vai thạch nhân thấy cảnh này, trong mắt cũng lộ ra vẻ kinh nghi.

Một lát sau, tiếng chú ngữ đột nhiên đình chỉ.

Tiếp theo huyết vụ quay cuồng. Hơn mười đạo độn quang màu sắc khác nhau từ trong sương mù chạy trối chết ra.

Đám này là Quỷ Linh Môn tu sĩ.

Lần này, càng làm cho hai gã Mộ Lan pháp thượng sư có chút khó hiểu.

Lúc này, bị Quỷ Linh Môn tu sĩ buông tha, huyết vụ tựa như sống lại, chúng biến ảo ra các cái sừng lớn nhỏ không đồng nhất, bắt đầu tại chỗ nhảy múa không ngừng, cũng kịch liệt ngưng tụ thu nhỏ lại.

Mà tên Quỷ Linh Môn trưởng lão chủ trì Vạn hồn trận nọ, sau khi bay ra xa năm sau mươi trượng thì xoay người dừng lại.

Vẻ mặt hắn vô cùng quỷ dị nhìn liếc mắt nhìn tình hình huyết vụ một cái, trong lòng thầm nghĩ:.

"Hấp thu nhiều tinh huyết pháp sĩ như vậy, hơn nữa một gã tự nguyện làm lô đỉnh tiến hành huyết tế. Lúc này đây, hẳn là sẽ không thất bại!"

Ngay lúc vị Quỷ Linh Môn trưởng lão này trong lòng có chút bất an, thì đám huyết vụ này đã thu nhỏ lại hơn phân nửa, cũng nhúc nhích không ngừng.

Hai gã Mộ Lan pháp sĩ thao túng thạch nhân khổng lồ thấy cảnh này, tim chợt đập dồn, cũng không quản việc này, thúc dục thạch nhân một cước hung hăng giẫm tới.

Đột nhiên trên mặt đất bằng phẳng chợt quật khởi một trận âm phong, âm sâm, băng hàn thấu xương, cơ hồ làm cho mọi người không thể nhìn kỹ vật gì.

Thạch nhân khổng lồ động tác cũng bị trì hoãn một chốc, nhưng trong nháy mắt lại khôi phục như thường.

Chờ khi Mộ Lan pháp sĩ khôi phục lại thị giác thì lại kinh ngạc phát hiện. Đám huyết vụ bị một mảnh âm phong màu vàng bao vây xung quanh. Căn bản không cách nào thấy rõ ràng tình hình bên trong mảy may.

Nhưng đang lúc này, hoàng phượng *"Xoạt"* một tiếng, âm thanh mạnh mẽ cường hành vang lên, tiếp theo một cái huyết hồng ảnh từ bên trong bắn ra.

Hai gã Mộ Lan thượng sư sau khi thấy rõ ràng khuôn mặt của huyết ảnh thì biến sắc hít một hơi lương khí.

Đúng là một cái huyết hồng ác huyết quỷ cao hơn mười trượng!

Ác quỷ này đầu có hai cái sừng cong, đuôi ngựa, hai hàng răng nanh sáng lập lòe, trông sắc bén dị thường. Cự thủ thô to được một tầng lân phiến nửa trong suốt nho nhỏ bao lấy, mười đầu ngón tay nhọn. Phảng phất như đao nhọn.

Dĩ nhiên so sánh với người tu tiên bình thường mà nói, ác quỷ này mặc dù rất lớn. Nhưng nếu so với thạch nhân cao cơ hồ trăm trượng thì lại không tính là gì.

Nhưng ác quỷ này lại không chút sợ hãi. Sau khi hiện hình đi ra liền ngửa mặt lên trời kêu to một tiếng, sau đó nhìn thạch nhân chằm chằm, mắt lộ ra hàn quang.

Nó cúi đầu, thân thể giống như mũi tên bắn mạnh ra, trong nháy mắt đến bên bắp chân thạch nhân, quỷ trảo mở ra nhắm ngay chân thạch nhân hung hăng đánh ra một trảo.

Một tảng lớn đá vụn lập tức rơi xuống.

Hai gã Mộ Lan thượng sư tự nhiên không để tiếp tục như thế, lúc này thạch nhân hai cái bàn tay khổng lồ đột nhiên nắm thành nắm đấm đánh xuống phía dưới một kích, động tác nhanh như tia chớp.

Huyết quỷ bị đánh trúng, bay ra xa vài chục trượng. Thậm chí ngay cả nửa cái đầu cũng không cánh mà bay.

Nhưng ác quỷ này sau khi xoay người, lại coi như không có chuyện gì, trên đầu lâu vừa bị tàn phá, huyết quang chợt lóe rồi khôi phục như thường.

Theo sau lần nữa nhằm phía thạch nhân đi tới.

Hai gã Mộ Lan thượng sư thao túng thạch nhân vừa sợ vừa giận, một bên thao túng hư linh thú tiến đánh, một bên phóng ra pháp bảo của bản thân, ở một bên hiệp trợ công kích.

Nhất thời chiến đấu cùng nhau.

Mà đám Quỷ Linh Môn tu sĩ nguyên bổn bỏ chạy, lúc này lại quay lại đây. Không chút khách khí gia nhập đội vây công thạch nhân khổng lồ cùng hàng ngũ Mộ Lan pháp sĩ.

Tiếng nổ ầm ù ù vang lên không ngừng, huyết quang lóe ra liên tục.

Nữ tử họ Nhạc xem đến đây, nhướng mày, ánh mắt chớp động nhìn tình hình chằm chằm, một câu không nói.

Thân là Mộ Lan Đại Thượng Sư, nàng tự nhiên biết rõ thạch nhân này uy lực to lớn thế nào. Mắt thấy Thiên Nam tu sĩ triệu hồi ra một quỷ vật, lại có năng lực đối kháng thạch nhân mà không rơi xuống hạ phong. Nàng không khỏi có chút ngoài ý muốn.

Bất quá, nàng đối với việc này không có gì quá lo lắng.

Chỉ cần thạch nhân có thể chống giữ được một lát công phu, nàng gọi tới Mộ Lan thánh cầm thì có thể diệt vài tên đối thủ trong khoảnh khắc.

Đến lúc đó thắng cục đã định.

Nữ tử này nghĩ như thế. Vừa lại nhìn cự điểu cách đó không xa liếc mắt một cái.

Tựa hồ yêu cầm này cũng biết đây là thời điểm mấu chốt, rốt cục điều động tất cả hỏa linh khí. Đem phương viên trăm trượng hóa thành một biển lửa màu xanh.

Mà cự điểu này mới vừa rồi xuất kỳ bất ý vỗ cái cánh to một cái, càng đem bảy tên lão giả cùng song ma liên thủ đánh cho tơi bời.

Biển lửa dưới thân nó trong nháy mắt chia làm hai khu vực, đem hai hỏa nhân phân biệt để cả trong và ngoài.

Sau đó một nửa tâm tư dùng để đối phó song ma, hơn phân nửa thế công cũng tập trung đến Thái chân thất tu.

Điều này làm cho Thái chân môn bảy vị trưởng lão âm thầm kêu khổ không ngừng. Xem ra cũng có thể khó giữ được cái mạng nhỏ này!

Chứng kiến tình hình này, nữ tử họ Nhạc trong lòng buông lỏng.

Nàng quay đầu nhìn sang cửu trản cổ đăng trước người, thấy mỡ đèn bên trong còn một nửa, trong lòng càng thêm kiên định.

Đột nhiên nữ nhân này nhíu đôi mi thanh tú, hai mắt sau khi khép hờ, một tay nhanh như chớp từ một trản cổ đăng bắt ra một đóa đăng diễm. Ở trong tay nhẹ nhàng thoáng một cái đăng diễm trong ánh thanh quang đã biến mất không thấy.

Mà ở một chỗ ngoài xa hơn ba mươi trượng, thanh quang chợt lóe rồi một tiếng thét kinh hãi xé gió truyền đến.

Một bóng người hiện hình đi ra, trên người hắn thanh quang lập lòe, bị một tầng đăng diễm biến thành thanh quang bao vào trong.

Theo sau nữ tử họ Nhạc cũng không ngẩng đầu lên, nắm tay bắt pháp quyết.

"Phốc" một tiếng, người nọ ngay lúc thanh quang tự khởi, bi thảm kêu một tiếng, trong nháy mắt bị đăng diễm đáng sợ đốt hóa thành tro bụi.

------oOo------

Chương 778: Đoạt đăng

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Lại muốn ẩn nặc gần minh đăng. Thật sự là muốn chết!" Nữ tử cũng không thèm nhìn kỹ, thấp giọng thì thào một câu.

Đối với nàng mà nói, chỉ cần biết đối phương là Thiên Nam tu sĩ là đủ.

Từ sau lúc nàng đốt cổ đăng, trước sau đã có năm sáu gã tu sĩ muốn đánh lén cổ đăng.

Nhưng từ sau khi cự điểu được cổ đăng triệu hồi ra đến nay, cửu trản cổ đăng vẫn bất diệt, cho dù bất kỳ người nào vừa nhìn đều biết trong đó có chỗ quỷ dị. Một số tu sĩ có phương pháp ẩn nặc thần diệu, tự nhiên muốn lại tiêu diệt ngọn cổ đăng này.

Kết quả không một ai lọt lưới, đều bị nữ nhân này dùng đăng diễm giết chết.

Lúc này, Hàn Lập còn cách nữ nhân này đến hơn trăm trượng. Chứng kiến tên tu sĩ nọ bị nữ nhân này xuất thủ tiêu diệt, trong lòng không khỏi rùng mình.

Nguyên bản đang chậm rãi bay đi, thân hình hắn không một tiếng động dừng lại.

Nữ nhân này tự thì thào vài câu, mặc dù thanh âm rất thấp nhưng lấy thần thức hơn người của Hàn Lập, vẫn loáng thoáng nghe được một chút.

Hàn Lập nhìn cổ đăng cách đó không xa, sờ sờ cằm trầm ngâm.

Xem ra cổ đăng này thật không phải tầm thường, chẳng những có thể gọi về yêu cầm, mà còn có thể phá ẩn nặc thần thông.

Cái này thật có chút khó giải quyết.

Hàn Lập thần sắc âm trầm do dự một hồi lâu. Mày cau lại rồi đột nhiên có chủ ý.

Hắn vươn tay hướng Túi Trữ Vật móc ra một vài thứ. Ánh mắt lại rơi vào túi linh thú bên hông cười nhẹ.

Nàng khoanh chân ngồi ở trước cổ đăng. Trên người liên ảnh như có như không. Ánh mắt như đuốc nhìn chầm chầm cổ đăng, đem thần thức hòa cùng cổ đăng mà cảm ứng hết thảy động tĩnh trong phạm vi hơn mười trượng xung quanh.

Đột nhiên ngoài trăm trượng xa xa. Một mảnh bạch quang phát sáng rồi mười mấy đầu cự viên cao lớn bỗng nhiên hiện ra.

Cứ như thế mà xuất hiện. Nữ tử họ Nhạc mắt nhìn thấy mà mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Đám cự viên này sau khi xuất hiện cũng không có tiến lên. Mà là đứng thành hàng, hai tay nhấc lên.

Hơn mười đạo quang trụ nhan sắc khác nhau phun đến.

"Khôi Lỗi Thuật!"

Nữ tử họ Nhạc hơi lặng đi một chút, nhìn ra đám cự viên này thì mày mặt nhăn nhó, cẩn thận nhìn quanh mọi nơi một lần.

Cũng không có phát hiện ra người khu sử Khôi Lỗi.

Đối với công kích của quang trụ này, nữ tử họ Nhạc không thèm để ý, chỉ tiện tay bắt quyết, liên ảnh chớp động sau đó đem mấy cái cột sáng này dễ dàng chặn lại.

Nữ nhân này thân hình vừa động, lại lấy từ trên nhất trản cổ đăng một đóa đăng diễm.

Nhưng đăng diễm này cũng không có bị nữ nhân này lập tức tế ra, mà để ở lòng bàn tay, nhẹ nhàng phiêu khởi.

Nữ tử này nhìn cổ đăng chằm chằm, ánh mắt chớp động không thôi. Chuẩn bị lấy bất biến ứng vạn biến.

Một lát sau, nữ nhân này thần sắc vừa động, không chần chờ chút nào, cặp môi hé ra. Nhìn đăng diễm trên tay thổi vào một hơi linh khí.

Đăng diễm thanh quang lóe lên, từ trên tay biến mất quỷ dị một cách không còn thấy bóng dáng.

Nữ tử họ Nhạc lúc này mới quay đầu, nhìn chăm chú về hướng phần đất cách xa hơn mười trượng bên ngoài.

"Phốc" một tiếng vang nhỏ truyền đến, đầu tiên là một bóng người hiện ra rồi bị một đoàn thanh quang bỗng nhiên đem bao lại.

Thanh sắc hỏa diễm theo tay bắt quyết của nữ tử, lập tức tại trên người nọ bùng cháy lên.

Nữ tử khóe miệng vểnh lên, phiếm ra một tia cười lạnh.

"Ồ! như thế nào bây giờ còn chưa luyện hóa?" Nữ nhân này vẻ tươi cười đột nhiên đọng lại. Phát hiện ra người nọ không giống mấy người trước, trong nháy mắt hóa thành tro bụi và cũng không có giãy dụa chút nào.

Nàng trong lòng cả kinh vội vàng chăm chú nhìn thật kỹ.

"Người nọ, không đúng, chính là một Khôi Lỗi!"

Bóng người trong thanh diễm, diện mục phảng phất như bộ dáng Hàn Lập. Nhưng thần sắc đờ đẫn, cử chỉ cứng ngắc, căn bản là một giả nhân. Hơn nữa tựa hồ không sợ thanh diễm chi hỏa, không có bộ dáng bị thiêu hủy.

"Không tốt!" Nữ tử trong phút chốc nghĩ đến cái gì.

Nàng vội vàng quay đầu nhìn lại cổ đăng, muốn đem thần thức lần nữa bám vào cổ đăng.

Tuy thế cũng đã trì hoãn mất một chút công phu.

Tại một chỗ cách đó hơn hai mươi trượng, một bóng người trong thanh quang thoáng hiện. Tiếng sét trầm thấp vang lên rồi bóng người trong điện quang biến mất không thấy bóng dáng.

Nữ tử họ Nhạc thấy cảnh này, trong lòng cực kỳ kinh sợ, hai tay đồng thời bắt quyết, lại đột nhiên giương lên, mấy đạo pháp quyết trước sau hướng cổ đăng vọt tới.

Nhưng chỉ là lại có chút chậm trễ.

Bên cạnh cổ đăng điện quang lóe lên, bên trong mơ hồ hiện ra một bóng người.

Theo sau một bàn tay lớn màu hắc hồng từ trong ánh sáng bắn nhanh ra, thoáng một cái dưới khoảng cách chừng một trượng, hướng về phía một cái cổ đăng hung hăng bắt lấy.

"Người này làm sao có thể nhận ra chủ đăng, cái nào là chân thân. Chỉ có người làm phép mới có thể biết được. Cho dù là Nguyên Anh Hậu Kỳ tu sĩ cũng không có cách nhìn thấu thật giả trong đó."

Nữ tử họ Nhạc thấy vậy, trong lòng càng thêm cực kỳ kinh sợ.

Gần như thế. Đại thủ cơ hồ cùng pháp quyết của nữ tử họ Nhạc đồng thời đụng tới cổ đăng.

Cổ đăng trước tiên thanh quang chợt lóe, vừa muốn khởi phát biến hóa gì đó thì đã bị đại thủ túm lấy, theo đó đăng diễm bị hắc sắc âm hỏa trên đại thủ mạnh mẽ tiêu diệt.

Cùng lúc đó, tám trản đồng đăng còn lại đều cảm ứng run rẩy, linh quang chợt lóe, đăng diễm nhất nhất biến mất.

Số cổ đăng này trong nháy mắt hóa thành một linh khí bao quanh tản ra.

"Không!" Vị đệ nhất nữ thượng sư Mộ Lan tộc vừa thấy cảnh này, sắc mặt tái nhợt không có chút máu.

Nàng cắn răng, hai tay giương lên, đại phiến liên ảnh hướng trùm tới, muốn cướp lại cổ đăng.

Nhưng hắc hồng đại thủ sớm đoán trước, một khi cướp được cổ đăng đã lập tức bay vụt về phía sau mà quay về, một tia trì hoãn cũng không có.

Nhưng trong điện quang có một tiếng hừ lạnh truyền đến, tiếng lôi minh lần nữa vang lên, chờ hắc hồng đại thủ chui vào trong quang đoàn, bóng người cùng hắc hồng đại thủ đồng thời biến mất. Sau một khắc, bóng người hiện ra bên cạnh Khôi Lỗi đang bị vây khốn trong thanh quang, trong tay đang cầm trản cổ đăng nọ.

Đúng là Hàn Lập thừa dịp lặng lẽ lẻn vào.

"Ngươi tuyệt không chạy thoát"

Nữ tử họ Nhạc kinh hoảng liếc mắt một cái nhìn hướng thanh điểu, phát hiện thánh cầm không có lập tức biến mất, trong lòng sau khi hơi bình tĩnh thì lớn tiếng hét rầm lên.

Lập tức, nữ nhân này quanh thân hiện lên thanh quang, hóa thành một cỗ thanh phong, truy theo.

Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, trong tay bạch quang chợt lóe, cổ đăng được đút vào Túi Trữ Vật, đồng thời sau lưng Phong Lôi Sí vừa động. Người biến mất không thấy, đã ra xa hơn mười trượng.

Mà lúc này, nữ tử hóa thành thanh phong vừa vặn đuổi tới chỗ hắn đứng ban đầu.

Hàn Lập ánh mắt chớp động một chút, rồi đột nhiên giơ tay bắt quyết, miệng phun ra một câu *"Bạo"*.

Khôi Lỗi trong thanh quang đột nhiên há miệng phun ra một khỏa thanh sắc viên châu, kích lên trên vách thanh diễm tráo. *"Ầm"* một tiếng, kim hồ thanh diễm đan vào cùng nhau, bạo liệt ra.

Chẳng những đem Khôi Lỗi nổ bay mất nửa thân thể mà còn lan đến phụ cận nữ tử họ Nhạc.

Nữ nhân này trên người có thần thông liên ảnh tự động hộ chủ. Mặc dù trong lòng không có phòng bị chiêu thức ấy, nhưng phiến phiến liên cánh hoa chớp động không thôi, đem công kích này ngạnh đỡ lại.

Nhưng do lôi châu Hàn Lập giấu ở trong Khôi Lỗi, uy lực cũng không phải chuyện đùa.

Nữ nhân này mặc dù tránh được một kiếp, nhưng thân hình lại bị đánh bay ra xa mấy trượng.

Phong độn công pháp trong lúc nhất thời bị phá giải.

Hàn Lập ca thán một tiếng. Mặc dù cảm giác được có chút đáng tiếc nhưng không chần chờ chút nào mà thi triển hai cánh, chợt lóe lên rồi lần nữa biến mất, nhằm hướng xa xa bỏ chạy.

Chờ nữ tử họ Nhạc một lần nữa đứng vững thân hình thì Hàn Lập đã sớm độn ra xa hơn trăm trượng.

Vị Mộ Lan nữ thượng sư này nghiến răng nghiến lợi đang muốn đuổi theo, thì tại chỗ bị nổ vừa rồi vốn chỉ còn lại một nửa Khôi Lỗi đột nhiên lại phát ra thanh âm vù vù quái dị.

Mới vừa bị Hàn Lập ám toán một lần, nữ tử này bị hù dọa giật mình vội vàng nhìn lại.

Chỉ thấy thân thể Khôi Lỗi bị tàn phá này thanh quang đại phóng ra, theo sau trong nháy mắt phân giải tản ra hóa thành một đám tam sắc phi trùng bay lên trời.

Nữ tử họ Nhạc tâm lý cả kinh, nhưng bất chấp đám phi trùng này mà vội vàng thúc dục Bạch Liên hộ thân trên người, muốn ngạnh tiến lên.

Nhưng tam sắc phi trùng này trong chớp mắt ngưng kết biến hình hóa thành tam sắc đại thuẫn, không ngừng hướng nữ nhân này đánh đến.

Mỗi khi nữ nhân này bắt quyết muốn sử dụng phong độn thuật, thì một lớp tiếp một lớp đánh vào, làm cho nữ nhân này liên tiếp làm phép thất bại.

Nữ tử họ Nhạc đột nhiên giận dữ, liên tiếp thi triển mấy cái linh thuật công kích, nhưng lại phát hiện vô pháp ảnh hưởng tới đám phi trùng này.

Lúc này nàng mới giật mình nhận ra đám tam sắc phi trùng này cùng Phệ Kim Trùng ngoại trừ màu sắc không giống, còn lại tất cả đều giống nhau như đúc, hình như là biến dị Phệ Kim Trùng.

Trong lòng hơi cả kinh, lập tức hướng Túi Trữ Vật muốn lấy ra mộc linh chi bảo vây khốn đám phi trùng này.

Nhưng đám phi trùng này lại kêu vù vù một tiếng, hướng bốn phương tám hướng tứ tán mà chạy.

Nữ nhân này ngẩn ra, theo sau biến sắc rồi vội vàng nhìn về hướng xa xa.

Chỉ thấy không biết khi nào Hàn Lập đã thi triển ẩn nặc thần thông, tung tích biến mất, không thể nào tìm kiếm được.

Nữ tử họ Nhạc sắc mặt lúc xanh lúc trắng, một mình lơ lửng trên không trung, không biết làm sao.

Mà lúc này, thanh điểu bên kia vừa mới phun ra một thanh sắc hỏa đoàn kích phá Cổ Bảo phòng thủ của một gã lão giả.

Nó trong lòng vui vẻ, đang muốn phi thân xuống một trảo lấy mạng đối thủ thì đột nhiên cảm thấy linh lực trong cơ thể điên cuồng rút đi.

Cự điểu cả kinh, bất chấp chuyện đả thương người, vội vàng xoay đầu nhìn lại.

Lúc này mới phát hiện, nguyên lai số cổ đăng đang trôi nổi một phương, giờ phút này toàn bộ đã không còn thấy tung tích.

Cự điểu trong lòng vô cùng hoảng hốt, the thé kêu lên một tiếng, hình thể nhanh chóng thu nhỏ lại. Hỏa linh khí nguyên bản chịu sự khống chế của nó trong phút chốc mất đi sự khống chế.

Mà biển lửa màu xanh phía dưới, sau một trận quay cuồng kịch liệt thì biến mất không thấy, lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên của Thái chân thất tu.

Mà song ma bên kia thoát vây thì không chút do dự hóa thành một đoàn lục phong, hung hăng đánh về phía thanh điểu pháp lực đang suy giảm.

Yêu cầm này đã thu nhỏ lại cỡ vài thước, mắt lộ ra vẻ không cam lòng nhìn song ma chằm chằm, không có ý tránh né.

Kết quả một tiêng nổ nhỏ vang lên, không chờ song ma nhào tới, cự điểu này thân hình bạo liệt hóa thành vô số thanh sắc linh quang, biến mất vô tung vô ảnh.

Âm dương song ma ngẩn ngơ, thân hình bỗng nhiên dừng lại.

"Là chuyện gì xảy ra?" Tên lão giả kia tìm được đường sống trong chỗ chết, mừng rỡ mà hỏi thăm.

Giờ phút này trên người hắn pháp lực có thể nói là mọt giọt không còn. Mới vừa rồi còn tưởng là chết chắc.

"Xem bên kia một chút, hình như bảo vật bọn họ dùng để triệu hồi yêu cầm có vấn đề. Cổ đăng cũng không thấy đâu." Lão giả cầm đầu cũng thở phào một hơi, sau khi ánh mắt hướng tới vị trí cổ đăng liếc mắt một cái, nói.

Hắn trên mặt đồng dạng lộ vẻ may mắn như được tái sinh.

Chỉ kéo thêm chốc lát nữa, hắn chỉ sợ cũng khó giữ được tính mạng!

------oOo------

Chương 779: Viễn tín

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mộ Lan thánh cầm biến mất, không lâu đã bị các tu sĩ, pháp sĩ trên chiến trường đồng thời phát hiện.

Nhất thời các pháp sĩ thần sắc đại biến, mà tu sĩ các thì tinh thần tăng vọt lên.

Đang cùng đối thủ dây dưa lão giả khô gầy cùng Điền Chung thấy tình hình này, mặt cũng lộ vẻ khó có thể tin.

Thánh cầm biến mất, cũng không phải do dầu đèn khô kiệt. Có thể là do bị bên Thiên Nam tu sĩ tiêu diệt nguyên minh cổ đăng.

Hai vị thần sư này thậm chí không biết, truyền thừa chi bảo của Mộ Lan tộc bọn họ lại một lần nữa rơi vào trong tay Hàn Lập.

Theo bọn họ, tất cả tu sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ đều đã bị cuốn lấy. Số tu sĩ còn lại; dưới tình huống có sự trợ giúp của thánh cầm, không có khả năng đột phá phòng thủ của nữ tử họ Nhạc.

Bây giờ xuất hiện loại tình hình này, thật sự là ra ngoài dự liệu của bọn họ.

Lúc này, Hàn Lập đã lặng lẽ bay độn đến bên Đề Hồn Thú, một lần nữa hiện ra thân hình.

Đề Hồn Thú biến thành cự viên đã đem đại bộ phận luyện thi hóa thành tro bụi, còn lại một bộ phận nhỏ thì bị Âm La Tông hắc bào tu sĩ vội vàng thu lại.

Nếu không đám đồng giáp luyện thi này toàn quân bị diệt chỉ là chuyện sớm muộn.

Mà thu nạp nhiều thi khí như vậy, Đề Hồn Thú không chỉ biến thành cự viên hình thể khổng lồ thêm vài phần, bộ lông cũng đen thêm, thoạt nhìn phảng phất mới vừa mới được tẩm bổ.

Trong lúc này tự nhiên có vài bóng Hắc bào nhân cùng pháp sĩ muốn tiêu diệt cự viên.

Nhưng Long Hàm tinh tường. Thấy cổ quái cự viên này là mấu chốt đối phó với đồng giáp luyện thi, sao có thể để cho đối phương dễ dàng đắc thủ. Hắn lập tức phân ra một sô nhân thủ, đem những người này ngăn lại.

Ngẫu nhiên có mấy người lọt lưới nhưng chưa kịp đến gần cự viên đã bị Ngân Nguyệt ẩn nặc một bên dùng ảo thuật mê hồn liên tiếp sử xuất, đến chết vẫn không biết vì sao mình chết.

Chờ Hàn Lập quay về đến đây. Từ xa xa chứng kiến Đề Hồn đem một tên đồng giáp thi cuối cùng tiêu diệt. Hàn Lập không chút do dự nhìn nó ngoắc tay.

Nhất thời Đề Hồn Thú trên người hắc mang chớp động, nháy mắt thu nhỏ lại, hóa thành một đạo ô hồng bay vụt vào túi linh thú bên hông Hàn Lập.

Ngân Nguyệt thấy vậy cũng tự giác bay đến phía sau Hàn Lập.

Thu Đề Hồn Thú xong, Hàn Lập muốn quay đầu cùng Ngân Nguyệt nói cái gì đó.

Nhưng đột nhiên trên bầu trời có tiếng ầm ù ù vang lớn, một mảnh âm vân từ trên cao rơi xuống, chu vi khoảng trăm trượng trong đó có vô số thanh sắc lôi hỏa quay cuồng không ngừng, bầu trời chợt biến sắc.

Hàn Lập biến sắc nhìn phía này.

"Là ai, là ai giết bản tông phu nhân? ta muốn đem hắn quất hồn luyện phách, để rửa hận này." Trong âm vân truyền ra tiếng hô như sấm nổ, nghe thanh âm đúng là vị Âm La Tông tông chủ kia.

Vừa nghe lời ấy, Hàn Lập tâm lý có chút thấp thỏm, ánh mắt lạnh lùng nhìn.

"Còn chưa phân ra thắng bại, các hạ cần gì phải chạy nhanh như thế. Dịch mỗ đang muốn lãnh giáo ma công của đạo hữu một chút!" Chạy theo Hắc bào nam tử chính là lời nói của Hợp Hoan lão ma, thanh âm cũng cực kỳ mờ ảo truyền đến.

Theo sau có một đám hôi sắc vụ khí đồng dạng từ trên bầu trời bắn nhanh xuống. Vừa lúc ngăn ở trước âm vân.

"Tránh ra cho ta. Bây giờ ta không có tâm tư cùng ngươi luận bàn cái gì. Nếu không cút ngay, đừng trách bản tông không khách khí." Trong âm vân thanh âm Âm La Tông tông chủ băng hàn vô cùng.

"Không khách khí? Dịch mỗ sống đến bây giờ cũng bị người ta không khách khí vài lần. Ngươi có cái thủ đoạn gì, cứ việc xuất ra đi!" Hợp Hoan lão ma cười lạnh một tiếng, không có ý thoái nhượng chút nào.

Trong âm vân, Hắc bào nam tử trầm mặc, qua một hồi lâu mới âm u nói:.

*"Được, ngươi đã chẳng biết tiến thối như thế. Bổn tông chủ cũng sẽ mất chút thời gian.cho ngươi kiến thức một chút uy lực của bản tông chí bảo "*Quỷ la phiên*".*

Âm La Tông tông chủ phảng phất giận quá hóa cười, cười rộ lên.

*"*Quỷ la phiên?*" Hợp Hoan lão ma thanh âm hơi kinh ngạc, nhưng lại có một chút hưng phấn.*

Nhưng hai người một chọi một đáp ngắn ngủn mấy câu, nhưng làm cho tất cả người tu tiên giao chiến phía dưới cũng giật mình không nhỏ.

Một số tu sĩ lúc này mới biết, vị bạn lữ của Âm La Tông tông chủ dĩ nhiên đã chết trong tay Thiên Nam tu sĩ, cũng cảm thấy ngoài ý muốn, âm thầm phỏng đoán ai đã giết nữ nhân này.

Hàn Lập mặt ngoài thần sắc như thường, tựa hồ vô kinh vô hỉ, nhưng thấy Hợp Hoan lão ma đỡ Âm La Tông tông chủ thì tâm lý cũng thả lỏng một chút.

Hắn cũng không muốn bị một vị Nguyên Anh Hậu Kỳ tu sĩ suốt ngày đuổi giết không ngừng.

Ngay lúc kể cả Hàn Lập cùng mọi người đều tưởng rằng Hợp Hoan lão ma cùng vị Tấn quốc ma tu này sẽ triển khai một hồi đại chiến thì lại phát sinh một việc khác.

Từ bầu trời phía sau pháp sĩ đột nhiên xuất hiện âm thanh xé gió xa xa truyền đến, tiếp theo quang mang chớp động, mười mấy đạo độn quang nhan sắc khác nhau, hướng nơi này bay nhanh đến.

Hơn nữa không chờ tới gần, đã có người lớn tiếng hò hét.

"Mấy vị thần sư, mau dừng tay. Thảo nguyên gặp chuyện không may, có biến!"

Người này tựa hồ có chủ tâm muốn cho mọi người đều nghe thấy, lại thi triển bí thuật nào đó hô lên.

Theo sau tốc độ độn quang lại nhanh hơn ba phần. Chỉ một chút đã đến chiến trường.

Bỗng nhiên tu sĩ, pháp sĩ song phương cùng nghe được. Đại bộ phận không khỏi ngạc nhiên tạm thời dừng tay, có chút kinh ngạc nhìn.

Lão giả khô gầy nghe được lời ấy nhưng trong lòng lại trầm xuống. Đám người Long Hàm đối diện nghe được lời nói này cũng cảm thấy ngoài ý muốn, thế công cũng chậm lại.

Lão giả quyết đoán bứt ra, lúc này rời ra hơn mười trượng, lạnh lùng nhìn mặt phe tu sĩ vài lần rồi hóa thành một đạo kinh hồng nghênh đón hơn mười pháp sĩ nọ.

Long Hàm sau khi do dự một chút thì cũng không có cùng tu sĩ *khác truy theo.*

Lão giả mới vừa rồi chưa từng bị thua thiệt chút nào, thậm chí lại hơi chiếm thượng phong, bây giờ truy đuổi cũng không làm được gì.

Mà pháp sĩ đưa tin cố tình nói rõ để cho bọn họ cũng nghe được, khẳng định có cái gì kỳ hoặc. Hay là xem có chuyện gì phát sinh đã rồi hẵng nói.

Bất quá nếu nhắc tới Mộ Lan thảo nguyên, Chẳng lẽ cùng Đột Ngột nhân có liên quan. Long Hàm tâm tư vừa động, mơ hồ đoán được cái gì.

Hàn Lập đồng dạng mặt mang dị sắc nhìn chằm chằm lão giả, nhìn chăm chú vào hơn mười đạo độn quang.

Chỉ thấy độn quang này quang hoa thu liễm, hiện ra hơn mười pháp sĩ phục sức khác nhau.

Cầm đầu là một gã hoàng bào pháp sĩ, dĩ nhiên là Nguyên Anh Trung Kỳ tu vi. Điều này làm cho Hàn Lập cả kinh.

Pháp sĩ tu vi cao thâm như thế mà trước đây dĩ nhiên không có tham chiến, thật có chút cổ quái. Chẳng lẽ là nhân vật trọng yếu lưu thủ phía sau.

Bất quá như đã thuyết minh, khả năng đối phương hư trương thanh thế là rất nhỏ.

Phía trên bầu trời, Hợp Hoan lão ma cùng Âm La Tông tông chủ không biết vì sao cũng ẩn ở vân trung, một câu cũng không nói gì.

Vừa nhìn thấy hoàng bào tu sĩ, lão giả khô gầy cũng thất kinh, hiện ra vẻ khó có thể tin. Nhưng chưa chờ hắn nói cái gì.

Chỉ thấy hoàng bào pháp sĩ nọ đã bay đến bên lão giả khô gầy. Môi khẽ nhúc nhích truyền âm vài câu.

Lão giả khô gầy sắc mặt âm trầm xuống. Tiếp theo hoàng bào tu *sĩ lại lấy từ trên người ra một cái ngọc giản, hai tay giao cho lão giả.*

Lão giả tiếp nhận ngọc giản rồi đem thần thức tiến vào. Một lát sau, sắc mặt xanh mét.

Sau khi cùng hoàng bào lão giả truyền âm nói chuyện với nhau chốc lát.

Lão giả bỗng nhiên quay người lại, vẻ lo lắng hướng Long Hàm lần nữa bay đến.

"Chúng ta không cần phải đánh tiếp, lập tức ngưng chiến. Nếu không thành chuyện trai cò tương tranh, ngư ông đắc lợi." *Vị Mộ Lan Chúc thần sư này phi độn đến trước mặt Long Hàm, bình tĩnh dị thường nói.*

"Lời này là có ý tứ gì! muốn ngưng chiến, cũng phải có lý do." *Long Hàm ánh mắt chớp động vài cái, từ chối cho ý kiến nói.*

Bởi vì Hàn Lập tự nhiên phát uy ngoài ý muốn, trước sau tiêu diệt đồng giáp thi cùng thanh sắc yêu cầm của đối phương. Tràng diện song phương bây giờ nhìn qua thắng bại vẫn là năm mươi năm mươi.

Long Hàm cũng không cảm thấy đối phương bởi vì sợ hãi mà lùi bước.

"Các ngươi có phải đã phái một đội tu sĩ, muốn đi cướp lấy kho hàng tại Điền Thiên Thành của chúng ta?" *Lão giả không có trực tiếp trả lời Long Hàm, ngược lại âm trầm đột nhiên hỏi.*

Long Hàm tự nhiên cả kinh nhưng mặt bất động thanh sắc, ánh mắt sau khi chớp động vài cái mới không chút hoang mang trả lời:

"Quả thật là có việc này. Xem ra đã bị các ngươi phát hiện!"

"Phát hiện? hừ, nếu không có kẻ thứ ba quấy rối. Nói không chừng, các ngươi thật đúng là đã thành công." *Lão giả sắc mặt sắc mặt giận dữ chợt lóe, rồi lại tỉnh táo nói.*

"Kẻ thứ ba?" *Long Hàm nghe vậy, nhướng mày.*

Lão giả khô gầy không nói cái gì nữa, mà môi khẽ nhúc nhích hướng Long Hàm truyền âm.

"Thật vậy sao. Có chuyện như vậy ư!" *Long Hàm chỉ nghe hai câu đã thất thanh, cũng không có cách nào bảo trì trấn định.*

"Việc đã đến nước này, Bổn thần sư còn lừa các ngươi làm gì?" Lão giả không có tức giận nói.

Long Hàm hai hàng lông mày chau lại, sau khi hơi trầm ngâm một chút, khoát tay thả ra một đạo phù, đây là phù Nhất Phi Nhìn Thiên, nhất thời hóa thành mấy đóa kim sắc quang cầu, trên không trung nổ ra quang hoa chói mắt.

Nhất thời số tu sĩ còn đang động thủ vừa thấy cảnh này cũng lập tức dừng tay. Hướng về phe cánh tu sĩ nhanh chóng lui về.

Nguyên bổn số tu sĩ cũng đã thu tay thì cũng như ong vỡ tổ triệt hồi.

Pháp sĩ đối diện cũng không biết dùng phương pháp gì thông tri, đồng dạng lặng yên lui xuống.

Trong đó đặc biệt thấy được huyết quỷ cùng vậy thạch cự nhân nọ, đồng dạng bị làm phép mạnh mẽ phân ra. Tạm dừng can qua!

Trong nháy mắt, hai chiến trận lập tức vắng lặng.

Song phương phảng phất trở lại tình hình trước cuộc chiến, chia làm hai phía.

Nhân thủ hai bên đều tổn thất không ít, nhưng chưa tổn thương đến nguyên khí. Cuối cùng cao giai tu sĩ cùng pháp sĩ, chết cũng không nhiều lắm.

Bên phe pháp sĩ mặc dù mỗi người có chút nghi hoặc không rõ nhưng vẫn còn có thể duy trì an tĩnh. Nhưng phương diện tu sĩ, mặc dù người mọi người theo lời triệt hạ nhưng giờ phút này không khỏi tao động nghị luận.

Một ít cao giai tu sĩ dứt khoát vây quanh Long Hàm để hỏi ra chuyện gì.

Nhưng Long Hàm chỉ là cười khổ không nói, làm cho chúng tu sĩ chung quanh rất bất mãn.

Lúc này, âm vân cùng bụi vụ trên bầu trời đồng thời tán đi, Hợp Hoan lão ma cùng Hắc bào nam tử thân hình phân biệt hiển lộ ra, lạnh lùng nhìn nhau.

Mà trên trời cao, tiếng đấu pháp cùng dị tượng cũng trong phút chốc đình chỉ, theo sau, Ngụy Vô Nhai cùng Chí Dương thượng nhân bình yên vô sự từ không trung bay xuống xuống.

Phe tu sĩ nhất thời thở phào một hơi, mọi người đều lộ ra vẻ an tâm.

Một lát sau, nho sinh họ Trọng cùng ải tử nọ cũng đồng dạng vô sự từ không trung quay về. Mộ Lan nhân tâm tình không tự kìm hãm được nổi lên một trận hoan hô.

Vừa thấy tam đại tu sĩ đã quay về, Long Hàm rốt cục mở miệng.

Bất quá, vì sợ làm cho lòng người hoảng sợ, tin tức này tạm thời chỉ có thể phổ biến ở phạm vi nhỏ.

Cho nên chỉ có Nguyên Anh Trung Kỳ cùng vài tên tu sĩ thân phận đặc thù được tụ tập đến cùng nhau, phóng thích ra mấy cái cấm chế đơn giản, ngay trước trận tiền thương lượng tin tức mới được Mộ Lan nhân báo cho.

Lấy biểu hiện của Hàn Lập hôm nay đánh một trận, tự nhiên không ai dám dị nghị tư cách tham gia hội nghị này của hắn.

------oOo------

Chương 780: Sau đại chiến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập mắt thấy Long Hàm phóng xuất ra cách âm tráo, rồi lại từ trên người lấy ra vài cái tiểu kỳ thiết hạ một mảnh vụ tường ngăn cách với bên ngoài, không khỏi trầm mặc không nói gì, âm thầm nghĩ đến cái gì.

Ở chỗ này, tu sĩ cũng không nhiều lắm, trừ vài tên lão quái còn bị vây ở trong huyết tráo ra thì chỉ có hơn hai mươi người.

Những người này tự nhiên là đại biểu cho đại đa số thế lực tham chiến.

"Long đạo hữu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì! Mộ Lan nhân tại sao lại đột nhiên không đánh tiếp." Chí Dương thượng nhân mở miệng hỏi.

"Có chút cổ quái. Chúng ta cũng đã đánh tới bước này, chẳng lẽ đối phương còn muốn giảng hòa sao?" Ngụy Vô Nhai cũng có chút hoài nghi.

"Không phải vậy, mà là chúng ta không muốn giảng hòa cũng không được." Long Hàm sau khi cười khổ một tiếng, nói.

"Có chuyện gì xảy ra, thật là có thế lực khác nhúng tay vào sao!" Hợp hoan lão ma vừa lắc đầu, kinh ngạc hỏi.

"Không sai, là Đột Ngột nhân ra tay. Hơn nữa nghe nói còn liên hợp với mấy tông môn ở Tấn quốc đồng loạt hướng đến Mộ Lan nhân gây khó dễ. Mộ Lan nhân cử ra đệ nhất đại tộc thì một trấn thủ, tháng trước toàn bộ đã bị diệt. Chỉ là Đột Ngột nhân phong tỏa tin tức rất tốt. Các bộ tộc Mộ Lan nhân khác cũng không biết việc này. Xem ra Đột Ngột nhân đang có chủ ý tranh thủ trai cò tương tranh, đối với Thiên Nam chúng ta cũng cảm thấy có hứng thú." Long Hàm trầm giọng nói.

Các tu sĩ còn lại nghe vậy, tâm lý cũng trầm xuống. Tràng diện nhất thời yên tĩnh không một tiếng động.

Hàn Lập, cũng cảm thấy không ổn chau mày.

Đây chính là cảnh cửa trước tiễn hổ, cử sau đón lang!

"Hừ! tin tức này là thật hay giả? Đột Ngột nhân ở rất xa Thiên Nam chúng ta. Không phải là Mộ Lan nhân hư trương thanh thế sao?" Toái Hồn chân nhân bộ dáng có chút không tin.

"Hẳn là không phải. Đội nhân mã của Thiên Hận lão quái tiến vào Điền Thiên Thành đã thất thủ. Nghe nói gian tế Đột Ngột nhân ẩn núp trong Mộ Lan nhân cũng có cùng chủ ý với chúng ta, muốn phái ra một đội nhân thủ lẩn vào trong Điền Thiên Thành để cướp đoạt kho tàng của Mộ Lan nhân. Kết quả đụng đầu cùng Thiên Hận đạo hữu. Song phương tự nhiên cũng bại lộ ngoài ý muốn. Mà trải qua trận chiến này mọi người cũng thấy rõ ràng, Mộ Lan nhân nói về thực lực có lẽ so với chúng ta còn kém một chút. Nhưng đối phương lại nhất định ôm tâm tư đến đánh chúng ta. Nếu không phải Hàn đạo hữu đại lộ thần uy, liên tiếp phá vỡ đồng giáp luyện thi cùng Mộ Lan thánh cầm thì sợ rằng khả năng đại bại đã xảy ra. Mà Thiên Nam chúng ta tuy các thế lực lớn đều đã xuất động nhưng không thể nói là đã xuất toàn lực. Tông môn nào cũng lưu thủ gần một nửa số đệ tử để thủ hộ sơn môn. Nếu thật muốn đánh thì cuối cùng nếu có thể tiêu diệt toàn bộ Mộ Lan pháp sĩ nhưng nguyên khí cũng tổn thương nặng. Lúc đó Đột Ngột nhân chân theo sát sau chúng ta mà phát khởi công kích. Khi đó chúng ta khẳng định là không có cách nào ngăn cản." Long Hàm bất đắc dĩ mà nói.

Nghe nói Hàn Lập phá vỡ luyện thi cùng yêu cầm nọ. Nhiều tu sĩ lần đầu tiên biết việc đều không cấm được nhìn Hàn Lập liếc mắt một cái, biểu tình tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Hàn Lập thần sắc không thay đổi. Một chút dị sắc cũng không có.

"Hừ! Mộ Lan nhân muốn địa bàn của chúng ta. Vậy nghị hòa như thế nào? Chẳng lẽ thực sự phân chia cho bọn hắn một nửa sao"

Ngụy Vô Nhai tựa hồ có chút không cao hứng, lạnh lùng nói.

"Phân một nửa tự nhiên chuyện không có khả năng nhưng tại biên giới Mộ Lan thảo nguyên, tùy ý vẽ ra một khu vực giữa hai quốc gia giao cho Mộ Lan cư trú cũng có thể được. Kể từ đó nếu Đột Ngột nhân tiến công thì vẫn bị Mộ Lan nhân đón tiếp trước. Hai tộc này là sinh tử đại địch, không có khả năng xuất hiện tình huống đảo ngược. Đương nhiên lúc này Đột Ngột nhân thế lớn, chúng ta hay là cùng Mộ Lan nhân liên thủ."

Vừa mới là quan hệ ngươi chết ta sống trong nháy mắt đã được Long Hàm chuyển thành đối tượng liên minh. Nhưng tất cả các tu sĩ đều không lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Bọn họ đều là lão quái vật sống hàng trăm năm. Chuyện phản thủ đã sớm gặp qua, còn việc gì còn chưa thấy đâu.

Chỉ cần phù hợp với lợi ích của bọn họ thì tự nhiên sẽ không hành động theo cảm tính.

"Khu vực gần biên giới, nói vậy chẳng phải là muốn đem địa bàn Cửu Quốc Minh chúng ta giao cho bọn hắn." Ngụy Vô Nhai thần sắc không được tốt nói.

"Đây cũng là chuyện không có biện pháp nào khác, chỉ có địa phương của Quý minh là nằm kề Mộ Lan thảo nguyên. Đương nhiên tổn thất này cũng không có thể để cho Quý minh gánh chịu toàn bộ. Chúng ta thương lượng một chút, xem có thể đền bù cho Quý minh một chút" Long Hàm giải thích.

"Việc này nói sau đi, hơn nữa trước tiên nên xem ý kiến của Mộ Lan nhân ra sao đã, rồi bàn bạc việc này sau cũng không muộn." Ngụy Vô Nhai hiển nhiên không hài lòng với việc này, hời hợt từ chối.

Hàn Lập nghe đến đó, ánh mắt rơi trên mặt Chí Dương thượng nhân cùng Hợp Hoan lão ma, khẽ liếc mắt một cái, hai người này mặc dù mặt lộ vẻ trầm ngâm tựa hồ lo lắng. Nhưng Hàn Lập nhìn sâu trong ánh mắt bọn họ lại chứng kiến một chút ý tứ động tâm. Chỉ là còn ngại mặt mũi Ngụy Vô Nhai nên không lập tức mở miệng đồng ý.

Hàn Lập thở dài. Xem ra một khi dính dáng liên lụy đến tư lợi, thế lực khắp nơi lập tức lại sinh tâm đấu đá.

Long Hàm nghe Ngụy Vô Nhai nói vậy, trên mặt không có lộ ra vẻ ngoài ý muốn mà mỉm cười đồng ý nói:

"Việc này cũng chỉ là do Long mỗ phiến diện nói như vậy. Cụ thể phải ứng phó việc này như thế nào còn phải do mấy chúng ta thương lượng tốt một phen. Đương nhiên cũng phải lập tức phái người đi Mộ Lan thảo nguyên xem việc này là thật hay giả. Lúc đó mới có thể cùng Mộ Lan nhân đàm phán. Nếu chuyện quan trọng này là thật thì chúng ta không thể cùng Mộ Lan nhân tranh đấu nữa. Các bên đều phải tự thoái nhượng nửa bước nếu không sẽ chỉ tiện nghi cho Đột Ngột nhân."

Long Hàm nói lời này làm cho các tu sĩ ở đây dường như hài lòng hơn. Ngụy Vô Nhai thần sắc cũng thoáng hòa hoãn.

Mọi người lúc này mới nói đến các vấn đề chi tiết hơn.

Mà Hàn Lập trong lúc ở đây cũng không nói một lời, cũng không đưa ra mưu sách và không có tham gia thảo luận gì.

Đối với hắn mà nói, chỉ cần không phải dính dáng đến chuyện tự thân cùng Lạc Vân Tông thì hao tâm tốn sức làm chi. Mà có Long Hàm ở đây, phỏng chừng cũng không khiến cho thế lực Thiên Đạo Minh giảm đi nhiều.

Không bao lâu sau, đám lão quái này thương lượng xong đối sách cùng thủ đoạn ứng biến sau đó mới triệt hồi cấm chế, đem mây mù tán đi. Phe pháp sĩ đối diện, tam đại pháp sĩ cùng những người này đồng dạng vừa khẩn cấp thảo luận một phen, cũng đã chấm dứt bàn bạc.

Vì vậy hai bên phái một người tiếp xúc một chút để đạt thành hiệp nghị tạm thời đình chiến.

Những chuyện khác thì tự nhiên những ngày sau sẽ chánh thức đàm phán.

Chỉ là phe pháp sĩ này, người nào cũng lộ vẻ mặt âm vân.

Sau khi hậu lộ bị cắt đứt, bọn họ trở thành hoàn toàn không còn có gốc, cảm thấy tiền đồ xa vời. So sánh tinh thần trước lúc khai chiến mà nói, giờ đang sa sút tới cực điểm.

Hàn Lập chờ sau khi thấy pháp sĩ đại quân rút lui, hắn cũng chậm rãi rút lui khỏi đây, hướng Thiên Nhất Thành bay đi.

Trận chiến biên giới này với hơn mười vạn tu tiên giả tham dự cứ như vậy mà chấm dứt. Ở một phương, có một đạo thanh hồng nhanh như chớp nhằm phía trước bay vụt đi.

Trong độn quang, có một bóng người như có như không ẩn hiện.

Người này một thân thanh sắc nho sam, dung mạo bình thường nhưng thần sắc thong dong, đúng là Lạc Vân Tông - Hàn Lập đang quay về.

Lúc này, biên giới đại chiến đã qua được mấy tháng.

Sau khi nghe thấy tin Đột Ngột nhân muốn làm ngư ông đắc lợi, các thế lực Mộ Lan nhân cùng Thiên Nam mặc dù đều có chút không tình nguyện nhưng cũng chỉ có thể tạm dừng can qua.

Đợi Thiên Hận lão quái trốn quay về Thiên Nhất Thành chứng nhận thật đã có thế lực khác đã đánh phía sau Mộ Lan nhân.

Vài thế lực lớn lúc này phái ra rất nhiều tu sĩ, đi qua Mộ Lan thảo nguyên một vòng, quả thật phát hiện Mộ Lan tộc đã bị dồn chạy tới tới gần biên giới thảo nguyên. Tại Mộ Lan thảo nguyên bắt đầu xuất hiện bóng dáng Đột Ngột nhân.

Lần này, người chủ sự Thiên Nam không hề trì hoãn nữa, mà cùng Mộ Lan nhân triển khai đàm phán cực kỳ kịch liệt.

Ngay từ đầu, Mộ Lan nhân mở mồm yêu cầu một phần ba lãnh thổ Thiên Nam, nếu không bọn họ liều mạng bị diệt tộc muốn cùng Thiên Nam khai chiến.

Song phương trong lúc nhất thời căn bản không có cách nào đàm phán.

Nhưng theo sau Mộ Lan tộc nhân tụ tập rất nhiều tại biên giới thảo nguyên, mà Đột Ngột nhân cũng bắt đầu quang minh chính đại đuổi giết Mộ Lan pháp sĩ. Mấy vị thần sư chủ sự đàm phán chỉ có thể dần dần nhượng bộ.

Dù sao so sánh với Thiên Nam tu sĩ thì bọn họ thân cô thế cô mà họa diệt tộc của Mộ Lan nhân lại ngay trước mắt.

Mộ Lan tộc bọn họ cùng Đột Ngột nhân là huyết cừu đại địch đã mấy vạn năm, căn bản không có chuyện thỏa hiệp đầu hàng.

Trải qua vô số lần nhượng bộ, cuối cùng bên Thiên Nam cũng để cho bọn họ chiếm cứ hai quốc gia để an trí. Mà Thiên Nam một phương thì đem toàn bộ phàm nhân ở hai quốc gia đó thiên cư sang quốc gia khác. Tam đại thế lực đều dành ra một số khu vực bồi thường cho tổn thất của Cửu Quốc Minh, cùng an trí tu sĩ và tông môn của quốc gia này.

Đương nhiên đổi lại. Mộ Lan tộc đối với mỹ ý của Thiên Nam là khi đối mặt với việc xâm lấn của Đột Ngột nhân, Mộ Lan pháp sĩ phải toàn lực ngăn cản. Thiên Nam các thế lực sẽ từ bên cạnh hiệp trợ, song phương liên thủ kháng địch.

Kể từ đó, Mộ Lan tộc mặc dù tới chỗ mới dưỡng tức nhưng lại đóng vai trò như Cửu Quốc Minh trước kia. Phải cẩn thận coi chừng Đột Ngột nhân tiến công. Mà vừa lại bởi vì chỉ có hai quốc gia nên các phương thế lực của Thiên Nam cũng không cần lo lắng việc Mộ Lan nhân lớn mạnh, sau này lại trở mặt.

Dù sao cần phải có biết bao nhiêu tư nguyên tu luyện mới có thể phát triển được một thế lực lớn.

Mà Mộ Lan tộc mặc dù bị giới hạn tại hai quốc gia, nhưng cuối cùng tránh được nguy cơ diệt tộc. Hơn nữa đối mặt với Đột Ngột nhân cũng không phải đơn độc chiến đấu nữa, được nhiều thế lực tại Thiên Nam giúp đỡ.

Song phương trong lúc nhất thời đối với việc này dường như khá hài lòng.

Bất quá, trong đó lại có một chút sự tình cùng với Hàn Lập có liên quan phát sinh.

Tất nhiên là chuyện Hàn Lập đánh chết bạn lữ Âm La Tông tông chủ, làm cho vị Tấn quốc ma tu đối với việc này không chịu bỏ qua. Mấy lần đưa tin lại đây, yêu cầu một mình ước chiến với Hàn Lập.

Nhưng Hàn Lập sau khi nhận được khiêu chiến thư, hai mắt vừa đảo lập tức đem ngọc giản hóa thành tro bụi, căn bản không có ý tứ hồi âm cùng đáp ứng.

Một vị Nguyên Anh Hậu Kỳ tu sĩ khiêu chiến hắn là một vị Nguyên Anh Sơ Kỳ tu sĩ, cái này cũng chỉ có đối phương mới có thể nghĩ ra được.

Hàn Lập cũng không phải tiểu tử mới ráo máu đầu nông nổi, tự nhiên cười nhạt căn bản không thèm để ý tới.

Sau khi Mộ Lan tộc cùng Thiên Nam đàm phán thành công, vị Âm La Tông tông chủ này không biết cùng Mộ Lan thần sư nói chuyện như thế nào. Dĩ nhiên lập tức mang theo thủ hạ rời đi, nghe nói là phản hồi Tấn quốc.

Điều này làm cho Hàn Lập vẫn có chút thư tâm, cuối cùng thở phào một hơi. Một việc khác còn lại là về việc Hàn Lập cướp lấy cổ đăng là nhất kiện truyền thừa chi bảo của Mộ Lan tộc *"Nguyên minh đăng"*

Mấy vị thần sư Mộ Lan tộc sau khi hòa đàm cũng tỏ rõ ý kiến, minh đăng này là truyền thừa bảo vật của Mộ Lan nhân bọn hắn, quyết không thể để thất lạc trong tay người ngoài. Lúc này muốn lấy về từ trong tay Hàn Lập.

Hàn Lập cũng không có ý tứ dứt khoát từ chối, lúc này giở công phu sư tử ngoạm, kêu đối phương dùng số lượng đông đảo Canh Tinh đến cùng hắn trao đổi.

Đáng tiếc thứ Canh Tinh này, Mộ Lan nhân cũng không có bao nhiêu, căn bản không thể đưa ra nhiều như thế, chỉ có một khối nhỏ mà thôi.

Cũng không làm sao hơn, Hàn Lập cũng chỉ có thể yêu cầu đối phương dùng trân hi tài liệu khác thay thế, rồi đem trả lại cổ đăng.

Hắn không có ý tứ thực sự lưu lại ngọn đăng này.

Cổ đăng này cố nhiên là thần kỳ ảo diệu nhưng cũng là vật cầm vào phỏng tay (sự việc khó giải quyết). Lưu ở trong tay một ngày dễ bị đông đảo Mộ Lan pháp sĩ nhìn chăm chú một ngày. Cứ như thế sớm muộn cũng gặp chuyện không may. Hay là sảng khoái bỏ đi mới thật là tốt.

------oOo------

Chương 781: Nam Cung kinh biến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập hướng Túi Trữ Vật bên hông liếc mắt một cái.

Sau khi trả lại cổ đăng, mặc dù hắn không có nói gì nhưng đám Mộ Lan pháp sĩ này khi đưa tài liệu tới lại đem hai kiện Tử Thành Đâu cùng Hoa Lam Cổ Bảo bị đoạt trước đây đồng loạt hoàn lại.

Xem ra Mộ Lan nhân cũng rất rõ ràng, muốn ở lại lâu dài tại Thiên Nam. Tự nhiên không thể đắc tội với cao giai tu sĩ của nơi này.

Đem Cổ Bảo này hoàn trả lại cũng là vì không muốn khiến hắn oán hận.

Dù sao hắn tuổi còn trẻ mà thần thông đã ghê gớm như vậy, cho dù các Mộ Lan thần sư cũng có vài phần kiêng kỵ.

Một khi cầm lại Cổ Bảo, Hàn Lập đã đem Tử Thành Đâu đưa cho Ngân Nguyệt.

Mặc dù nữ nhân này chỉ có thể lấy thân yêu hồ hiện ra mới có thể sử dụng pháp bảo này nhưng gần đây mấy lần lập công lớn, Hàn Lập không phải là người keo kiệt, tự nhiên phải có tưởng thưởng.

Cái Tử Thành Đâu này Ngân Nguyệt dùng rất thuận tay, không có đồ thưởng nào tốt hơn.

Không biết có phải là do tin tức bọn họ cùng Mộ Lan nhân liên thủ truyền ra mà Đột Ngột nhân trong lúc nhất thời lại do dự.

Bọn họ mặc dù phái tới đại lượng người tu tiên tới khu vực kề cận thảo nguyên nhưng cũng không có lập tức phát khởi công kích. Chỉ yên lặng quan sát cử động của Thiên Nam cùng Mộ Lan nhân. Bộ dáng sẽ không chủ động gây phiền toái trong thời gian tới.

Nhưng Đột Ngột nhân càng làm ra bộ dáng như vậy, đám người Chí Dương thượng nhân cùng Long Hàm tâm lý lại càng trầm trọng.

Đối phương trịnh trọng như thế xem ra âm mưu thật sự không nhỏ. Hơn phân nửa là thật sự muốn đánh Thiên Nam.

Mắt thấy loại giằng co này có thể kéo dài, các tông phái đệ tử ở Thiên Nam không thể hao tổn thời gian lâu ở chỗ này. Lúc này sau một phen thương lượng thì thi hành phương pháp lúc đầu đã thỏa thuận với Cửu Quốc Minh.

Tất cả tông môn cùng phái một số đệ tử tinh nhuệ thay phiên đóng quân bên cạnh Mộ Lan lưỡng quốc. Vạn nhất mà Đột Ngột nhân phát khởi công kích và Mộ Lan nhân gặp khó khăn thì những người này tự nhiên có thể đi vào trợ giúp.

Các tu sĩ còn lại thì có thể phản hồi tông môn.

Hàn Lập thân là Lạc Vân Tông trưởng lão, cùng vị Lữ sư huynh tự nhiên có không ít chuyện, dưới tình huống cơ hồ đại bộ phận đệ tử cũng trở về nên hắn mới có thể thoát thân, phản hồi Lạc Vân Tông.

Mà Lữ Lạc còn có một sự tình muốn xử lý nên muốn trì hoãn vài ngày. Hàn Lập tự nhiên quay về trước.

Dọc theo đường đi, Hàn Lập không có trì hoãn chút nào, trực tiếp dùng Ngự Phong Xa bay đi. Điều này giúp cho hắn rút ngắn được non nửa lộ trình. Nhưng khi vừa tiến vào Khê Quốc Hàn Lập đã đem cái xe này thu hồi để tránh gây ra sự chú ý quá mức.

Khoảng cách hơn trăm dặm bây giờ đối với Hàn Lập mà nói, cơ hồ thoáng cái là tới ngay.

Khi Hàn Lập nhìn thấy bóng dáng Vân Mộng Sơn xa xa, trong đầu không khỏi hiện ra hoa dung nguyệt mạo của Nam Cung Uyển, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

"Là chuyện gì xảy ra?" Trong gian mật thất hiếm người biết ở Lạc Vân Tông. Hàn Lập nhìn lão giả tóc bạc, một chữ không nói. Trên mặt tràn ngập vẻ giận dữ cùng sát khí.

Khi vừa mới trở lại Lạc Vân Tông, chưa kịp trở lại động phủ đã bị lão giả tóc bạc nửa đường ngăn lại, rồi đưa đến mật thất tràn ngập âm hàn chi khí này.

Ở chỗ này, Hàn Lập thất kinh nhìn thấy Nam Cung Uyển.

Chỉ là lúc này Nam Cung Uyển đã hóa thành một nữ đồng khoảng tám tuổi, bị phong bế trong một bức tường băng, hai mắt nhắm nghiền không biết gì hết.

Điều này làm cho Hàn Lập kinh sợ dị thường.

"Khụ! nếu sư đệ quay về sớm hơn nửa tháng thì tốt. Nam Cung muội tử mới xảy ra chuyện nửa tháng trước. Nếu có ngươi, nói không chừng có thể ngăn cản việc này phát sinh. Bất quá trong thời gian ngắn tánh mạng đệ muội cũng không đáng lo, chỉ là lo ma đạo phong hồn chú bên trong. Chỉ có thể dùng pháp thuật duy trì không để nó phát tác" lão giả tóc bạc cười khổ một tiếng chậm rãi giải thích.

"Phong hồn chú? Uyển Nhi như thế nào lại dính vào loại âm chú này. Bí thuật này không phải là đã sớm thất truyền tại Thiên Nam sao? Chẳng lẽ là…" Vừa nghe lão giả nói, Hàn Lập đầu tiên là ngẩn ra rồi lập tức nhớ tới cái gì, trên mặt lộ ra vẻ kinh nghi.

Chứng kiến Hàn Lập tựa hồ đoán được cái gì. Lão giả tóc bạc cũng không hỏi tới mà đem tao ngộ của Nam Cung Uyển kể tường tận lại cho Hàn Lập một lần.

Nguyên nửa tháng trước vào một buổi sáng, Nam Cung Uyển giống như trước, đi tới một tiểu sơn gần động phủ lấy Thiên Âm Lộ dùng để tu luyện Luân hồi quyết.

Nhưng không nghĩ tới, mới vừa tới đó thì chợt có một gã hắc bào nam tử xuất hiện.

Gã nam tử này không nói lời nào, vừa thấy Nam Cung Uyển tới đã lập tức thi triển ma đạo công pháp lợi hại dị thường công kích, phá tan cả kiện hộ thân chi bảo của Nam Cung Uyển. Nam Cung Uyển thấy vậy đại kinh, lập tức huýt dài cầu cứu đồng thời cực lực chạy về hướng động phủ.

Nhưng khi lão giả tóc bạc cùng chúng đệ tử Lạc Vân Tông nghe thấy tín hiệu chạy đến nơi thì chỉ thấy Nam Cung Uyển đã tránh né không kịp, bị đối phương nhẹ nhàng điểm một ngón tay lên trán và lập tức xoay người ngã quỵ xuống.

Lão giả tóc bạc kinh hãi, lập tức xuất lĩnh các đệ tử nhất tề xuất thủ công kích hắc bào nam tử nọ.

Người nọ thấy nhiều Lạc Vân Tông đệ tử xuất hiện như thế thì cũng không có ý tứ liều mạng. Sau khi cười lạnh một tiếng thì ném trên mặt đất một cái ngọc giản rồi như tia chớp phi độn rời đi, căn bản không có người nào có thể truy cản được.

Lão giả tóc bạc cũng không truy đuổi mà vội vàng đem Nam Cung Uyển cứu trở về và lập tức cứu trị.

Nhưng lúc này mới phát hiện, Nam Cung Uyển bị trúng Phong hồn chú. Loại chú này nghe đồn là một trong năm loại ma đạo cấm chế bí thuật đã thất truyền tại Thiên Nam từ lâu.

Ai trúng cấm chế này thì ba hồn bảy phách sẽ chậm rãi bị phong ấn. Sau đó tùy theo tu vi của người bị phong ấn, hồn phách sẽ dần dần tiêu tán. Lúc này người trúng chú cũng chỉ còn nhục thân vô dụng.

Đây nguyên bản là thủ đoạn đặc biệt mà ma đạo sử dụng để đối phó với cừu địch. Ác độc dị thường!

Lão giả một khi nhận ra loại cấm chế này thì tự nhiên trong lòng cực kỳ kinh hãi. Nhất thời chân tay luống cuống không biết làm sao.

Nhưng vào lúc này, Nam Cung Uyển lại tự động tỉnh lại. Khi biết mình trúng Phong hồn chú thì mặc dù sắc mặt tái nhợt nhưng lại lập tức nghĩ ra một giải pháp cấp cứu tạm thời.

Nàng quyết định dùng thần thông của Luân hồi quyết nào đó, dùng hàn khí để phong ấn chính mình. Loại phong ấn này chẳng những giúp cho thân thể Nam Cung Uyển hoàn toàn bị cấm chế mà còn trì hoãn ngay cả thời gian phong hồn chú phát tác.

Vì vậy trước mắt Hàn Lập bây giờ, bộ dáng Nam Cung Uyển, thành như vậy.

Lão giả sau khi đem hết những lời này nói ra, lại từ trên người lấy ra hai khối ngọc thanh hồng giản, phân biệt đưa cho Hàn Lập.

"Một khối là do hắc bào nam tử ra tay với đệ muội lưu lại. Một khối khác là do đệ muội trước khi thi triển phong ấn thuật lưu lại. Sư đệ trước tiên xem một chút" Vị Trình sư huynh thở dài nói.

Hàn Lập mặt âm trầm không nhận ngay hai cái ngọc giản mà đánh giá quá một chút, trước hết xem bề ngoài ngọc giản do Nam Cung Uyển lưu lại.

Một lát sau, hắn đem tâm thần tiến vào trong ngọc giản. Trên mặt lộ ra một tia kỳ quái.

Vừa có chút lo lắng nhưng lại có chút vui mừng.

Điều này làm cho lão giả tóc bạc một bên nhìn Hàn Lập chăm chú.

Cái ngọc giản này Nam Cung Uyển chỉ đích danh muốn giao cho Hàn Lập nên lão cũng không có xem qua một cái. Dù sao trên ngọc giản động tay động chân, làm cho người ta phát hiện ra việc bị người khác đã xem qua là chuyện rất dễ dàng.

Lão giả cũng sẽ không vì việc nhỏ này mà làm ra chuyện không sáng suốt.

Theo việc Hàn Lập hiển lộ thần thông cùng danh tiếng dần dần lên cao, hình ảnh của hắn trong tâm mọi người tự nhiên không thể so sánh với trước kia.

Xem hết ngọc giản do Nam Cung Uyển lưu lại. Hàn Lập sau khi hít sâu một hơi thì lại cúi đầu xem cái ngọc giản đỏ như máu một lát.

Nhưng một lát sau. Hàn Lập sắc mặt cực kỳ âm trầm, cuối cùng thậm chí tức giận đến mức hai tay đột nhiên chà xát, một đoàn tử hỏa bỗng nhiên xuất hiện trong tay Hàn Lập bộc phát ra. Cái ngọc giản trong tử hỏa nháy mắt hóa thành một cổ khói xanh, không thấy bóng dáng.

Lão giả tóc bạc chứng kiến màn này, trong lòng có chút hoảng sợ.

Cái ngọc giản đó mặc dù không phải là được quá chú tâm luyện chế, nhưng có thể thản nhiên đem hóa thành khói, hắn tự vấn tuyệt vô pháp làm được loại cử trọng nhược khinh như thế. Xem ra những lời đồn có liên quan đến vị Hàn sư đệ này hơn phân nửa đều là sự thật. Thần thông so với Nguyên Anh Trung Kỳ tu sĩ còn lớn hơn, hắn thật có đúng là nhân vật được Lạc Vân Tông chiêu lãm hay không.

Ngay lúc lão giả trong lòng âm thầm khiếp sợ thì Hàn Lập hơi trầm ngâm một chút rồi mở miệng hỏi:.

"Trình sư huynh. Ngươi đã nhìn qua bộ dạng người đánh lén Nam Cung Nguyệt. Bộ dáng hắn như thế nào, tu vi ra sao, xem một chút liệu ta có nhận biết được không."

"Bộ dáng có thể không phải là thật. Trông cũng không tệ lắm. Ngũ quan đoan chánh, là nam tử trông còn khá trẻ. Về phần tu vi, đối phương tựa hồ thi triển pháp thuật che giấu, sư huynh ta thần thông rất thấp nên không có cách nào khám phá được. Bất quá tối thiểu cũng phải là Nguyên Anh Trung Kỳ, nếu không sẽ không dễ dàng đem Nam Cung đạo hữu đánh bại như thế." Lão giả không suy nghĩ nhiều nói.

"Người tuổi trẻ?" Hàn Lập ánh mắt chớp động một chút, có chút ngoài ý muốn.

"Không sai! Bất quá đối phương có tu vi này, khẳng định cũng giống sư đệ, ăn được linh đan diệu dược gì đó hoặc là tu luyện công pháp trú nhan kỳ diệu. Nhưng hắn có khả năng là nhiều tuổi hơn sư đệ vì dù sao tuổi còn trẻ như sư đệ mà có thể ngưng kết Nguyên Anh thì trong thiên hạ không có mấy người. Bất quá, sư đệ! ngọc giản hắn lưu lại ta cũng xem qua. Dĩ nhiên hắn muốn sư đệ mang theo Kim Lôi Trúc pháp bảo đi Huyền Thiên phong gặp hắn. Chẳng lẽ người này thật sự là Tấn quốc ma tu? sư đệ thật sự có chí bảo luyện chế từ Kim Lôi Trúc sao?" Lão giả không nhịn được mở miệng hỏi.

"Có phải người nọ hay không thì ta cũng không dám hoàn toàn khẳng định. Nhưng cho dù không phải người này thì cũng có thể cùng người này có liên quan. Người này khả năng là Tấn quốc Âm La Tông ma tu, ta nguyên tưởng rằng bọn họ muốn trả thù ta vì cừu hận tại biên giới đại chiến. Nhưng không nghĩ tới nguyên là nhìn trúng Kim Lôi Trúc pháp bảo của ta. Xem ra là cho dù ta không có giết đồng bọn của hắn thì bọn họ cũng sẽ tìm tới cửa. Lúc này đây là ta liên lụy đến Uyển nhi. Về phần Kim Lôi Trúc pháp bảo sư đệ đích xác là có một kiện." Hàn Lập bình tĩnh nói xong những lời này, trên mặt vẻ tức giận phai đi, nhưng trong mắt vẻ âm hàn lại càng hung hiểm hơn.

"Cũng khó trách. Có Kim Lôi Trúc bảo vật bực này chuyên môn khắc chế ma công thì trách không được khiến bọn họ động tâm. Hơn nữa bọn họ lại không phải Thiên Nam tu sĩ chúng ta, làm việc càng không cần kiêng nể gì. Như vậy thì không bằng ta đi mời một số tu sĩ có quan hệ tốt nhất tề xuất thủ, đi tìm người này. Ta còn không tin trong phạm vi thế lực của Lạc Vân Tông chúng ta, bọn Tấn quốc ma tu này đó thật có thể vô pháp vô thiên."

Lão giả tóc bạc đối với việc Hắc bào nhân trong Lạc Vân Tông sơn môn ra tay đả thương người, cảm thấy tức giận. Những lời này thực sự xuất phát từ chân tâm, đề nghị nói.

------oOo------

Chương 782: Mật thất luyện kiếm

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Không cần. Người này nếu ta phỏng đoán không nhầm thì ngoài tu vi cao thâm khó lường còn có thể cùng sánh vai với Mộ Lan thần sư. Phổ thông tu sĩ đụng độ với hắn, căn bản không làm gì được mà ngược lại có khả năng khiến cho hắn nổi hung tính. Huống chi, hắn trong tay còn có phương pháp giải trừ Phong hồn chú, ta còn chưa muốn đả thảo kinh xà" Hàn Lập lắc đầu, chậm rãi nói.

"Có thể cùng Mộ Lan thần sư sánh vai! Chẳng lẽ là Nguyên Anh Hậu Kỳ tu sĩ? Nếu là như thế thì sư đệ càng không thể đơn độc đi được. Việc này rất nguy hiểm. Hay là để ta đi mời vợ chồng Long Hàm đến trợ giúp" Lão giả tóc bạc hoảng sợ nói.

"Long Hàm - Phượng Băng hai vị đạo hữu mặc dù có thể đối phó với người này, nhưng để mời đến được cũng mất ba bốn tháng thời gian, sợ rằng không kịp. Người nọ trong ngọc giản cũng chỉ lưu lại cho ta hai tháng thời gian, hiển nhiên là có tính toán qua thời gian ta phản hồi. Chỉ là hắn không có nghĩ đến ta lại trở về nhanh như vậy. Chuyện này hay là cứ để cho ta lo liệu xem nên quyết định ứng phó như thế nào! Quan trọng nhất là phải nghĩ ra cách lấy được phương pháp giải trừ Phong hồn chú mới được." Hàn Lập sau khi hít sâu một hơi, tỉnh táo nói.

"Được rồi. Sư đệ nếu cần nhân thủ cứ nói. Các đệ tử trong tông môn cũng có thể tùy ý điều phái" Lão giả tóc bạc thấy vậy chỉ có thể gật đầu đồng ý nói.

"Đa tạ sư huynh. Theo lời Uyển Nhi trong ngọc giản thì nàng thi triển loại thần thông này, theo lý luận thì có thể đem thời gian phong hồn chú phát tác trì hoãn đến gần trăm năm. Nhưng thực tế hiệu quả như thế nào thì cũng chưa ai thử qua nên tâm lý thật

sự có chút lo lắng!" Hàn Lập nhìn nữ đồng trong tường băng, thì thào nói, trên mặt đầy vẻ quan tâm.

"Sư đệ không nên lo lắng quá mức. Ta xem mặt Nam Cung muội tử không giống như người yểu mệnh. Kiếp nạn này nhất định có thể vượt qua. Để ta ngay hôm nay đi tìm kiếm một số thượng cổ điển tịch, xem liệu có thể tìm được phương pháp phá giải độc chú này hay không. Nếu có thể thì không cần đi tìm Hắc bào nhân nọ Lão giả sau khi ngẫm lại, an ủi nói.

"Làm phiền sư huynh rồi. Nếu sư huynh không có ý kiến gì, ta muốn ở chỗ này một mình trong chốc lát. Hy vọng sư huynh không lấy làm phiền lòng.*" Hàn Lập đột nhiên miễn cưỡng cười mà nói.*

"Điều này tự nhiên là được. Sư huynh đi tàng thư các. Sư đệ cứ ở đây bồi tiếp đệ muội*" Lão giả tóc bạc đầu tiên là ngẩn ra nhưng rồi lập tức thông cảm nói.*

Sau đó lão giả tại rời khỏi mật thất, thuận tay đem cửa đá đóng lại.

Trong phòng nhất thời chỉ còn lại có Hàn Lập cùng nữ đồng trong tường băng.

Hàn Lập lúc này mới xoay đầu nhìn về phía tường băng. Trên mặt hiện ra vẻ tịch liêu đồng phát ra tiếng thở dài thật sâu.

Suốt một ngày một đêm, Hàn Lập ngồi trong mật thất không đi ra ngoài.

*Lão giả tóc bạc khi từ tàng thư các trở về, thấy Hàn Lập vẫn ở bên trong thì không khỏi có chút lo lắng. Đợi hơn nửa ngày sau thì thật sự không yên lòng, đang định phá cửa vào thì lại thấy Hàn Lập rốt cục thần sắc bình tĩnh từ bên trong đi ra. "*Hàn sư đệ, không có việc gì chứ?*" Lão giả không nhịn được hỏi, vẻ mặt kinh nghi.*

Thấy lão giả chờ đợi ở ngoài cửa, Hàn Lập trong lòng cảm thấy áy náy, có chút xin lỗi nói.

"Không có việc gì, ta chỉ là ở bên trong suy nghĩ đối địch chi sách mà thôi. Làm phiền sư huynh quan tâm. Từ bây giờ đến kỳ hạn theo như lời người nọ thì chỉ còn lại có nửa tháng, ta chuẩn bị bế quan một chút, nếu không có chuyện gì trọng yếu sư huynh không cần tìm ta."

"Bế quan lúc này sao! Thời gian ngắn như vậy liệu có tác dụng gì không?" *Lão giả tóc bạc nghe vậy sửng sốt có chút kỳ quái hỏi.*

"Ta lần này xuất môn kiếm được một ít Canh Tinh, chuẩn bị đem một số pháp bảo quan trọng luyện chế một chút. Ngày sau đối địch thì cũng có thể tăng thêm vài phần uy lực. Hẳn là dù ít nhưng còn hơn không có" *Hàn Lập hàm hồ trả lời.*

"Thì ra là thế. Sư đệ cứ việc bế quan đi. Ta sẽ dặn dò tông nội đệ tử không được quấy rầy sư đệ." *Lão giả lúc này mới chợt hiểu đáp ứng.*

"Còn chuyện này, tường băng này đã hình thành, ta cũng không dám mạo muội di chuyển để tránh gây ra nguy hiểm. Vì vậy xung quanh mật thất ta sẽ bày mấy cái pháp trận, đảm bảo cho Uyển Nhi vô sự. Phiền sư huynh quan tâm chiếu cố một chút" *Hàn Lập trịnh trọng nói.*

"Cái này sư đệ cứ yên tâm. Chuyện tình của Nam Cung đạo hữu tại Lạc Vân Tông chúng ta, Đại trưởng lão nguyên đã đem nơi này liệt vào cấm địa, không cho phổ thông đệ tử tới đây. An nguy của đệ muội quyết không có vấn đề gì." *Lão giả tóc bạc không cần suy nghĩ nói, xem ra cũng đồng dạng lo lắng qua vấn đề này.*

"Nếu là như thế nói, ta cũng an tâm. Việc này không nên chậm trễ, ta trước tiên bố trí pháp trận, sau đó lập tức bế quan." *Hàn lập trong mắt hiện lên một tia tinh quang nói rồi trở lại động phủ.*

Làm cho hắn có chút ngoài ý muốn là Mộ Phái Linh không biết khi nào biết tin hắn quay về đã đứng ở ngoài động phủ chờ hắn.

Hàn Lập nét mặt hiện lên một tia kinh ngạc nhưng kêu đi vào động phủ.

"Nam Cung tỷ tỷ không có việc gì chứ! Ta nghe nói nàng bị đả thương nhưng vẫn không có tin tức xác thực khiến ta vẫn lo lắng đến nay*" Mộ Phái Linh vừa vào đại sảnh, còn chưa kịp ngồi xuống đã lo âu hỏi.*

"Như thế nào. Ngươi cùng Uyển Nhi hoà thuận lắm ư?*" Hàn Lập tại ghế chủ tọa ngồi xuống rồi bình tĩnh hỏi.*

Dạ, ở với nhau rất tốt. Nam Cung tỷ tỷ tính tình rất tốt, lúc công tử không có ở đây còn nhiều lần chỉ điểm cho ta tu luyện. Có lợi không ít trong quá trình tu luyện." Mộ Phái Linh không chút do dự nói.

Hàn Lập im lặng trong chốc lát, mới lộ ra vẻ cười khổ.

"Nghe ngươi nói như thế ta phải cao hứng mới phải. Bất quá Uyển Nhi bây giờ trúng Phong hồn chú, lâm vào trong phong ấn nên ta cũng thật sự không cách nào cao hứng được. Nhưng gần mấy tháng không gặp mà tu vi của ngươi tăng tiến rõ ràng. Điều này cho thấy ngươi tu luyện đích xác là không có lơi lỏng. Điều này làm cho ta rất vui mừng. Tiếp theo đây ta sẽ bế quan hơn một tháng để nghĩ cách giải khai độc chú cho Uyển Nhi."

"Phong hồn chú? loại ma đạo độc chú này thật là phiền toái. Công tử, ngươi hẳn có biện pháp gì chưa?" Mộ Phái Linhkhông khỏi cả kinh hỏi.

"Có thể có biện pháp nào chứ. Chỉ có từ người hạ chú xuống tay thôi. Chỉ cần hắn rơi vào tay ta, tự nhiên là có biện pháp làm cho hắn ngoan ngoãn phun ra phương pháp giải chú" Hàn Lập thần sắc đột nhiên âm lệ nói.

Mộ Phái Linh nghe đến đó, nhất thời cũng chỉ có thể nhíu mày.

Đang lúc này, Hàn Lập nhận thấy đệ tử kí danh Liễu Ngọc kia cũng đến cửa. Sau khi hướng vị sư phụ Hàn Lập này vấn an thì cũng hỏi đến chuyện Nam Cung Uyển.

Nữ nhân này rất cơ trí nên đã sớm tận lực giao hảo với vị tân sư nương Nam Cung Uyển.

Hàn Lập thấy nữ nhân này đã đến nên cũng không giấu diếm cái gì, đem chuyện phong hồn chú đại khái nói một lần. Làm cho Liễu Ngọc cũng phải chấn động.

Bất quá lấy tu vi cùng kiến thức của nữ nhân này mà cũng đồng dạng thúc thủ vô sách.

Hàn Lập không có tâm tư cùng nhị nữ nói thêm cái gì, sau khi nói xong thì bắt đầu tiễn khách.

Nhị nữ tự nhiên cũng không quấy rầy Hàn Lập thêm, đi ra khỏi động phủ.

Bất quá mới vừa ra khỏi cửa động phủ. Liễu Ngọc thu ba lưu chuyển rồi đột nhiên cười dài hỏi Mộ Phái Linh.

"Mạc đạo hữu, ngươi mặc dù thân là thị thiếp của sư phụ nhưng hình như vẫn còn tấm thân xử nữ. Khó trách sư phụ đối với ngươi cứ như là khách nhân. Lấy dung mạo đạo hữu, chẳng lẽ sư phụ lại không động tâm sao? hay là trong đó có huyền cơ? gì khác. Nam Cung sư nương nói về dung mạo còn trên cả ngươi. Ngươi nên tự lo cho bản thân thật tốt đi.″

″Ngươi nói lời này là có ý tứ gì." Mộ Phái Linh sửng sốt, sắc mặt có chút đỏ lên muốn giải thích cái gì, nhưng người trước mắt sau khi cười khẽ một tiếng thì người hóa thành một đạo quang hoa phá không mà đi.

Mộ Phái Linh kinh ngạc đứng tại chỗ hồi lâu rồi mới dậm chân mạnh một cái, ngự khí bay khỏi.

Hàn Lập vừa thấy hai nàng rời đi, mới rãnh rỗi xem dược viên cùng trùng thất.

Hết thảy đều rất bình thường.

Hàn Lập lúc này lập tức mang theo một ít tài liệu luyện khí tiến vào mật thất.

Hắn muốn vận dụng nguyên anh chi hỏa đem Canh Tinh hóa vào trong ba mươi sáu khẩu phi kiếm.

Lại nói tiếp, Canh Tinh hắn ngoại trừ lấy được từ Chí Dương thượng nhân và Mộ Lan nhân thì tại Thiên Nhất Thành trước khi trở về, Long Hàm mượn thế lực Thiên Đạo Minh giúp hắn tìm được một khối nhỏ khác. Kể từ đó, vật liệu dùng để trộn lẫn vào ba mươi khẩu phi kiếm hoàn toàn có thừa.

Đem tài liệu gia nhập pháp bảo đã luyện chế cũng không phải là chuyện khó khăn phức tạp gì. Nhưng muốn trong thời gian ngắn ngủi hơn một tháng mà làm được việc này thì lại có chút cực kỳ vội vàng.

Hàn Lập chỉ có thể toàn lực ứng phó. Chỉ có tu luyện thành công một nửa Đại Canh Kiếm Trận (tiểu canh kiếm trận), hắn mới có thể cùng Nguyên Anh Hậu Kỳ tu sĩ có đánh một trận. Mà vị Hắc bào tu sĩ hạ phong hồn chú với Cung Uyển, tám chín phần mười là vị Âm La Tông tông chủ kia.

Hắn nhất định cần phải từ trong miệng đối phương có được phương pháp giải chú. Vì vậy Tiểu Canh kiếm trận này là đòn sát thủ tối hậu của hắn.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập tay đem Túi Trữ Vật bên hông tháo xuống, hướng lên không trung tế ra. Chỗ miệng túi phát ra ánh hà quang chớp động rồi vài khối Canh Tinh lớn nhỏ không đồng nhất rơi trên mặt đất.

Tiếp theo lại từ trong một cái Túi Trữ Vật khác lấy ra tài liệu phụ trợ, đồng dạng đặt ở dưới chân.

Hàn Lập khoanh chân ngồi xuống, lập tức nhìn khối Canh Tinh nhỏ nhất điểm một chỉ.

Khối đạm kim sắc nguyên thạch này lập tức phiêu phù trên không chậm rãi bay về phía Hàn Lập.

Hàn Lập mắt nhìn không chớp số phi đao trước người hơn ba thước đang trôi nổi bất động, hai tay bắt quyết, trong miệng phun ra một đoàn thanh quang anh hỏa chói mắt.

"Bịch" một tiếng vang nhỏ. Thanh sắc anh hỏa lúc kích lên Canh Tinh nguyên thạch, trong nháy đem nó bao vào trong.

Hàn Lập trong miệng chậm rãi đọc chú ngữ, thanh sắc anh hỏa nhất thời càng thêm vượng thịnh, hỏa quang tăng vọt một chút và liên tục duy trì như vậy, nguyên thạch bên trong bắt đầu dần dần tan chảy ra.

Hàn Lập trên mặt thần sắc bắt đầu ngưng trọng, nhìn vật ấy chằm chằm không chớp mắt.

Sau nửa canh giờ, hơn phân nửa tạp chất đã hóa thành nhũ bạch sắc dịch thể nhỏ giọt trên mặt đất.

Canh Tinh nguyên thạch đã biến thành một khối bán thấu minh tồn tại, thể tích cũng thu nhỏ lại so với nguyên bản hơn phân nửa.

Xem đến đây, Hàn Lập vung tay áo, tùy ý ném trên lên mặt đất một cái hộp ngọc.

Nắp hộp trong phút chốc tự động mở ra, bên trong lộ ra bột phấn màu ngân xám.

Số bột phấn này lập tức hóa thành một đạo ngân xà, tự động bay lên không trung tiến vào dịch thể trong suốt.

Thanh quang đại phóng, bán thấu minh dịch thể bắn ra ngân quang mang, sau đó Hàn Lập liên tiếp đánh ra mấy đạo pháp quyết nhập vào trong biến mất không thấy bóng dáng.

------oOo------

Chương 783: Kiếm trận sơ thành

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhất thời một màn quỷ dị xuất hiện, chất lỏng trong suốt bắt đầu tự động phân liệt biến hình, hình thành sáu viên ngân châu to cỡ ngón tay cái, quay tròn trên không trung rồi chậm rãi chuyển động.

Hàn Lập hít sâu một hơi, đột nhiên cắn chót lưỡi phun ra một khẩu tinh huyết.

Kết quả tinh huyết sau khi bám lên hạt châu này thì toàn bộ đều bị hút vào. Hạt châu nhan sắc nhanh chóng biến đổi chuyển biến thành kim hoàng sắc, giống như được chế tạo từ xích kim.

Nhìn thấy diễn biến trước mặt, tinh thần Hàn Lập rung lên. Lần nữa há miệng, một đạo thanh mang bắn ra sau khi xoay quanh một cái thì đứng ở trước mặt Hàn Lập.

Đây là một thanh tiểu kiếm dài cỡ một tấc, linh quang lóe ra.

Hàn Lập nhìn một khỏa Canh Tinh đã biến thành kim châu, ngón tay điểm một cái, nhất thời kim châu hóa thành một đạo kim quang bắn thẳng lên thân tiểu kiếm, sau đó hòa tan bám dính lấy mặt ngoài phi kiếm.

Nhất thời tiểu kiếm biến thành kim quang lập lòe chói mắt.

Hai hàng lông mày Hàn Lập nhíu lại, nhìn trên mặt đất điểm chỉ vài cái, nhiều loại tài liệu phụ trợ nhất nhất bay lên trên phi kiếm, dung nhập một cách quỷ dị vào trong đó.

Sau đó Hàn Lập lại nhìn phi kiếm ngoắc một cái, thanh kiếm này trong nháy mắt bay vào lòng bàn tay. *"Phụt"* một tiếng, một đoàn thanh sắc anh hỏa từ hư không hiện lên, đem phi kiếm bao lại bên trong.

Hàn Lập chậm rãi nhắm hai mắt lại, dùng thần thức thao túng anh hỏa, bắt đầu luyện chế.

Chỉ có đem trộn lẫn tinh huyết và Canh Tinh rồi hoàn toàn hòa hợp cùng phi kiếm, đến mức không thể phân biệt thì mới có thể tính là luyện chế thành công.

Thời gian một mỗi ngày trôi qua, Hàn Lập trong mật thất liên tiếp luyện chế một khẩu tiếp một khẩu Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, một chút nghỉ ngơi cũng không có.

Nếu không phải Hàn Lập có vạn năm linh dịch, có thể kịp thời hồi phục pháp lực tiêu hao trong thời gian ngắn thì thật đúng là không có cách nào kiên trì được.

Mà ở ngoài động phủ, mắt thấy cách ngày Hắc bào nhân ước định đến gần mà Hàn Lập còn chưa đi ra. Những người biết việc này bắt đầu lo lắng.

Mà trong đó tự nhiên lão giả tóc bạc là lo âu nhất bởi vì ngay hôm qua đã có người dùng phi kiếm truyền thư, đem một cái ngọc giản đến Lạc Vân Tông, bên trong viết địa chỉ cụ thể cùng Hàn Lập ước hẹn.

Nơi đó chẳng những hiểm ác mà còn cách Vân Mộng Sơn phi thường xa. Hàn Lập mà không xuất quan bây giờ thì có thể không kịp.

Ngay lúc lão giả tóc bạc trong nghị sự đại điện đứng ngồi không yên thì thân ảnh Hàn Lập vô thanh vô tức xuất hiện tại cửa điện.

"Sư đệ, ngươi đã xuất quan, pháp bảo luyện chế xong chưa?" Lão giả có điều cảm ứng quay đầu lại, mắt thấy Hàn Lập đứng ở cửa thì không khỏi vui mừng lẫn sợ hãi kêu lên.

"Cuối cùng cũng miễn cưỡng luyện chế xong. Trình sư huynh. Ta nghe nói người nọ lần nữa đưa ngọc giản tới, bên trong còn có địa

điểm ước hẹn với ta. Có phải hay không" Tinh thần Hàn Lập lúc này thoải mái hơn so với một tháng trước đó vài phần, trầm giọng hỏi.

"Không sai, hắn ước hẹn ngươi tại đỉnh Thiên Trụ Sơn. Đây là ngọc giản hắn đưa tới, ngươi xem qua một chút" Lão giả tóc bạc gật đầu nói, đưa một cái lục sắc ngọc giản qua.

Hàn Lập tiếp nhận ngọc giản, đem thần thức tiến vào trong đó, nhanh chóng lướt qua một lần.

"Hừ! yêu cầu ta chỉ đến một người, cũng nhất định phải mang theo Kim Lôi Trúc pháp bảo. Xem ra hắn thực sự đem ta điều tra rất rõ ràng, biết một ít chuyện giữa ta và Uyển Nhi. Nếu không, sẽ không tự tin như thế." Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, trên mặt một tia tàn khốc hiện lên.

"Lấy thần thông của đối phương muốn thần không biết quỷ không hay điều tra rõ ràng chuyện của sư đệ cùng Nam Cung muội tử xác là chuyện dễ dàng. Dù sao trước mặt một ma tu có đại thần thông, thấp giai tu sĩ căn bản không cách nào giữ kín chuyện gì; nhưng sư đệ, ta không thể cho ngươi một mình đi mạo hiểm được. Ta đã ước hẹn Hỏa Long Đồng Tử cùng năm sáu gã hảo đồng đạo. Đến lúc đó sư đệ đi trước một bước, mấy người bọn ta theo sau. Chỉ cần người nọ một khi hiện thân, bọn ta đồng loạt vây công thì nhất định đem người này bắt sống. Làm cho người này biết Khê Quốc chúng ta không phải là nơi có thể nói đến là đến, nói đi là đi " Lão giả tóc bạc đột nhiên căm tức nói.

"Sư huynh, phương pháp này không sai. Bất quá người này hơn phân nửa là có đề phòng. Nhưng có mấy người sư huynh đi theo cũng tốt. Vạn nhất đối phương sơ sẩy hoặc khinh thường, hoặc vô cùng tự đại thì nhân tiện tiêu diệt người này." Hàn Lập ngẫm lại, gật đầu đồng ý.

Có thể có người giúp đỡ, hắn tự nhiên là cầu còn không được.

"Tốt, ước định như vậy đi. Thiên Trụ Phong nọ mặc dù cao vô cùng nhưng đối với người tu tiên mà nói, căn bản như là đất bằng mà thôi. Ta sẽ để trên người sư đệ một loại ký hiệu dùng để truy

tung. Đến lúc đó nếu thật sự không thể địch lại được đối thủ thì sư đệ chỉ cần trì hoãn thời gian. Bọn ta sẽ kịp thời chạy tới." Lão giả tóc bạc dặn dò một câu.

"Việc này làm phiền sư huynh nhiều rồi. Ân tình này, Hàn mỗ chắc chắn sẽ báo đáp" Người không dễ dàng chịu ân huệ của người khác như Hàn Lập khó nói ra được câu như vậy.

"Ha ha, sư đệ cũng là một phần tử của Lạc Vân Tông chúng ta. Cần gì nói khách khí như thế. Thời gian không còn sớm, Hàn sư đệ nên chuẩn bị nhanh một chút. Tối nay sư đệ nhất định phải xuất phát, mới có thể kịp chạy tới Thiên Trụ Sơn" Lão giả tóc bạc sau khi cười, phảng phất không thèm để ý nói.

Hàn Lập gật đầu, lúc này cáo từ đi về trước.

Nhìn Hàn Lập đi ra ngoài. Lão giả tóc bạc nhẹ thở dài một hơi, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười.

Có thể làm cho Hàn Lập nói ra lời vừa rồi, hắn cuối cùng không có uổng phí một phen khổ tâm.

Nói vậy sau khi hắn gặp đại hạn tọa hóa thì vị Hàn sư đệ cũng sẽ vì phần nhân tình này mà toàn lực duy trì Lạc Vân Tông.

Lão giả tóc bạc cảm thấy tâm lý rất thoải mái. Nhưng sau khi ngẫm lại, tay vỗ vào Túi Trữ Vật, một tấm trương phù xuất hiện ở trong tay, tiếp theo ném lên không trung hóa thành vài đạo hồng quang bắn ra khỏi đại sảnh.

Truyền Âm Phù đã phát ra, mấy hảo hữu đã đến ở trong nghênh tân các mấy ngày trước, nên một lát sau là có thể tề tụ nơi đây.

Lão giả mặt hiện lên vẻ trầm ngâm ngồi ở trên ghế không nhúc nhích. Hàn Lập sau khi nói với lão giả tóc bạc một tiếng thì đã rời Vân Mộng Sơn thẳng tiến đến Thiên Trụ Sơn.

Sau khi Hàn Lập xuất phát một lúc, lão giả tóc bạc cùng Hỏa Long Đồng Tử và vài tên Nguyên Anh lão quái cũng rời khỏi Lạc Vân Tông, lặng lẽ theo phía sau.

Vi để tiết kiệm pháp lực, Hàn Lập chỉ hóa thành thanh quang độn tốc mà thôi.

Mà Hàn Lập trong lúc độn quang hướng về phía trước bay độn đi, một bên xem xét lại một số kim sắc tiểu kiếm dài cỡ hai ba tấc. Đúng là ba mươi sáu khẩu Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đã được Hàn Lập trộn lẫn Canh Tinh vào.

Không biết vì sao, sau khi Canh Tinh hòa vào thì phi kiếm hoàn toàn biến thành xích kim sắc.

Mà nếu hắn không nhớ lầm thì trong quá trình luyện chế Canh Tinh, mặc dù sẽ làm cho mặt ngoài pháp bảo thay đổi linh sắc, nhưng những thay đổi này một khi pháp bảo luyện chế xong, Canh Tinh chính thức hợp nhất với pháp bảo thì hẳn là phải khôi phục nguyên dạng mới đúng.

Mà ba mươi sáu khẩu phi kiếm này lại đem này kim sắc bảo tồn đến tối hậu, vẫn chưa rút đi.

Điều này làm cho Hàn Lập hơi có chút kinh ngạc.

Số phi kiếm này uy lực không có bị ảnh hưởng, thậm chí Hàn Lập còn mơ hồ cảm giác được Canh Tinh này tựa hồ so với lời đồn càng thêm hữu hiệu. Sau khi hắn kiểm tra thì thấy uy lực của phi kiếm tăng lên gần tam thành uy lực. Trình độ sắc bén lại càng hơn xa trước đây.

Hàn Lập tin tưởng pháp bảo phổ thông bây giờ nếu cùng phi kiếm giao kích một chút thì sợ rằng sẽ bị một trảm của phi kiếm biến thành phế phẩm.

Hàn Lập trong lòng vô cùng vui mừng lẫn cực kỳ sợ hãi – hai loại cảm giác đan xen nhau, nhưng cũng có chút nghi hoặc khó hiểu. Cuối cùng hắn nghĩ đến nguyên liệu chủ đạo làm phi kiếm mà lúc trước đã trộn lẫn Kim Lôi Trúc. Lúc trước hắn đã từng trộn lẫn vào một loại tài liệu quý trọng khác chính là Luyện tinh.

Đám tài liệu đó không vật nào không phải là hi hãn dị thường.

Chẳng lẽ sau khi trộn lẫn với Canh Tinh thì lại tạo ra biến hóa không tưởng tượng được. Hàn Lập suy nghĩ hồi lâu nhưng cũng chỉ có thể giải thích như vậy.

Nếu chuyện phát triển theo hướng tốt thì hắn cũng không nguyện hao tâm tốn sức đi nghiên cứu việc này làm gì, mà đem tâm tư toàn bộ đặt ở trên Đại Canh Kiếm Trận.

Thần thông này cơ hồ không cần Hàn Lập cố ý tu luyện nhưng lại dễ dàng thi triển được.

Hàn Lập trong mật thất đã kiểm tra qua uy lực của kiếm trận này một chút. Kết quả làm cho Hàn Lập trợn mắt há mồm!

Kiếm trận này uy lực thật lớn, điều đó chứng thực trang sách vàng nọ không có khuyếch đại chút nào. Mặc dù bây giờ chỉ có thể tạo thành một cái Đại Canh Kiếm Trận đơn giản, nhưng kiếm trận này thần diệu đến mức đã làm cho Hàn Lập phải tự thán, đối với chuyến đi này tin tưởng hơn nhiều. Nếu không Hàn Lập làm sao thành thật đi gặp đối phương như thế.

Phong hồn chú mà Nam Cung Uyển bị nhất định phải giải, nhưng không có Đại Canh Kiếm Trận mà nói, Hàn Lập đồng dạng sẽ không ngoan ngoãn đi chịu chết, chịu sự sắp đặt của người khác.

Đương nhiên có thể đối phó với Nguyên Anh Hậu Kỳ tu sĩ hay không, thì do Hàn Lập cũng chưa có cùng hậu kỳ tu sĩ chính thức đấu qua nên không thể nào nắm chắc được.

Nhưng Nguyên Anh Trung Kỳ tu sĩ một khi lâm vào trong kiếm trận này, Hàn Lập ít nhất cũng có tám chín thành nắm chắc có thể vây khốn thậm chí diệt sát đối phương.

Có loại thần thông này, tối thiểu trước mặt Nguyên Anh Hậu Kỳ tu sĩ cũng thừa khả năng tự bảo vệ mình. Bất quá, như thế nào từ trong miệng đối phương biết được phương pháp giải trừ Phong hồn chú thì không khỏi có chút phiền phức. Hàn Lập cũng chỉ có cách gặp mặt Hắc bào nam tử nọ, đi bước nào biết bước ấy, hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Sau khi than nhẹ, trong tay Hàn Lập kim quang chợt lóe, tiểu kiếm biến mất, tiếp theo hắn dùng thần thức hướng về phía sau quét qua một chút.

Vẫn chưa phát hiện hành tung của đám người lão giả tóc bạc, Hàn Lập cũng không kỳ quái.

Vi sợ Hắc bào nhân âm thầm rình coi, bọn họ khẳng định còn trốn xa xa dùng bí thuật truy tung.

Dù sao đối phương có khả năng là Nguyên Anh Hậu Kỳ ma tu, bọn họ tự nhiên phải cực kỳ cẩn thận để tránh bị lộ tung tích, gây ra chuyện không hay.

Thiên Trụ Sơn ở phía tây Vân Mộng Sơn, chỉ có một tòa tiểu sơn nhưng lại cao hơn vạn trượng, cho nên có xưng là *"Thiên trụ"* sơn

Từ xa nhìn lại, một phần ba ngọn núi này chìm trong mây mù, có vẻ cực kỳ hùng vĩ hiểm trở.

Mà núi này bốn phía tất cả đều là một giải đồi núi thấp lùn. Đứng trên sườn núi có thể đem hết thảy phụ cận thu vào trong mắt. Đại khái đây cũng là lý do khiến Hắc bào nhân chọn lựa nơi đây.

Bất quá khi Hàn Lập bay đến cách ngọn núi này hơn trăm dặm thì lập tức cảm thấy một cỗ thần thức quấn quanh lại đây.

Thần thức này phảng phất có chút không kém nhưng dường như chỉ có tu vi Nguyên Anh Trung Kỳ. Bất quá Hàn Lập cũng không dám bởi vậy mà thả lỏng vì ai biết liệu có phải đối phương cố ý giấu diếm thực lực hay không, muốn cho hắn chủ quan.

Bởi vậy Hàn Lập đối với đạo thần thức dò xét này tỏ vẻ như không biết, vẫn không nhanh không chậm bay về phía Thiên Trụ Sơn.

Cơ hồ cùng lúc đó trên đỉnh Thiên Trụ Sơn, trên một tảng đá, một gã Hắc bào nhân đóng chặt hai mắt, lạnh lùng nhìn về phía Hàn Lập đang bay tới.

"Ngươi chung quy cũng đến. Xem ra tin tình báo có được cũng không có sai. Quả nhiên hắn cùng nữ tu kia có quan hệ không phải tầm thường!" Hắn thì thào nói nhỏ một câu.

------oOo------

Chương 784: Hắc bào thanh niên

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Bất quá, có thể vì một nữ tử mà đưa thân vào nơi nguy hiểm. Ta cũng đánh giá cao hắn." Hắc bào nhân lại lầm bầm một câu rồi quay đầu xem chỗ cách đó không xa một chút.

Một cái Truyền Tống Trận đơn sơ dị thường, Hắc bào nhân ánh mắt liên tục chớp động.

Khi người này cảm ứng được Hàn Lập còn cách nơi đây hơn mười dặm thì đột nhiên đứng dậy đi tới Truyền Tống Trận.

Một lát sau, người này trong ánh bạch quang chớp động biến mất.

Hàn Lập đồng dạng cảm ứng được di chuyển của Hắc bào nhân liền cẩn thận hướng nơi này bay vụt đến. Trong giây lát cảm ứng được đối phương đã biến mất, không khỏi trong lòng ngạc nhiên.

"Chẳng lẽ người này thi triển ẩn nặc độn pháp, muốn ở một bên ám toán mình?" Trong lòng nghĩ vậy, Hàn Lập rùng mình, tự nhiên cẩn thận hơn.

"Đây là…"

Nhưng khi hắn cẩn thận tới gần đỉnh Thiên Trụ Sơn thì thấy được một tiểu Truyền Tống Trận dị thường nọ, sắc mặt khẽ biến. Sau khi xoay chuyển ánh mắt thấy bên cạnh Truyền Tống Trận có một tảng đá, trên dùng lưỡi dao sắc bén khắc bốn chữ, cực kỳ rõ ràng.

"Chờ ở phía sau "

Hàn Lập thấp giọng đọc bốn chữ này, sắc mặt có chút khó coi, trong lòng thầm mắng đối phương xảo trá.

Mặc dù lấy tạo nghệ về pháp trận của hắn thì chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra Truyền Tống Trận đơn sơ như thế thì không thể truyền đến địa phương xa. Nhưng cho dù như thế, nếu tùy tiện truyền đến một nơi đối phương đã bày sẵn mai phục thì chẳng phải là tự đầu vào rọ hay sao. Càng không xong chính là một khi truyền tống qua thì hắn căn bản không biết đám lão giả tóc còn có thể tìm được hắn hay không?

Nhìn tấm bia đá do đối phương nhắn lại, hiển nhiên bây giờ ngoài cách cùng đối phương đối mặt ra thì căn bản không có cơ hội cho hắn cò kè mặc cả.

Nếu trì hoãn thời gian mà đối phương nhất thời bỏ đi thì phiền toái lớn.

Hắn cũng không dám khẳng định đối phương có làm như thế hay không.

Dù sao hắn đã diệt sát song tu bạn lữ của tông chủ Âm La Tông, nếu đúng như lời vị ma đạo tông chủ này nói thì có làm như thế cũng cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Xem ra nếu muốn tìm được phương pháp giải trừ Phong hồn chú thì cũng chỉ còn cách mạo hiểm thử một lần.

Hàn Lập trên mặt âm tình bất định một hồi lâu rồi trong lòng rốt cục có quyết định.

Hắn trước tiên dùng thần thức quét qua khu vực phụ cận, xác định không có ma tu khác ẩn núp thì mới móc ra Truyền Âm Phù. Sau khi thấp giọng nói vài câu gì, tay giương lên hóa thành một đạo hồng quang nhằm một phương hướng bay đi.

Sau đó Hàn Lập không hề chần chờ, vỗ túi linh thú bên hông một cái, tam sắc Phệ Kim Trùng theo gió bay ra hóa thành tam sắc chiến giáp bao phủ trên người Hàn Lập.

Hắn lại phất tay áo một cái, lam sắc tiểu thuẫn bắn ra che ở trước người. Tay kia thì vừa lộn, sau khi bạch quang hiện lên, một tấm lụa mỏng phảng phất như cái khăn xuất hiện ở trong tay.

Hàn Lập cúi đầu xem cái khăn này một chút, trong mắt hiện lên một tia dị sắc.

Cái khăn này đúng là hộ thân chi bảo ngày đó Nam Cung Uyển tặng hắn.

Hàn Lập lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve tấm khăn bóng loáng, đứng im lặng.

Nhưng một lát công phu sau, Hàn Lập khoát tay, dựng lên trên người thêm một tầng bảo hộ, thân hình thoáng một cái, người đã bước vào Truyền tống trận.

Sau khi hít sâu một hơi, Hàn Lập giương tay lên, đánh một đạo pháp quyết vào một góc Truyền Tống Trận.

Bạch quang đại phóng rồi Hàn Lập trong Truyền tống trận biến mất vô tung vô ảnh.

Cách Thiên Trụ Sơn hàng ngàn dặm có một hồ nước. Một cái vô danh tiểu đảo nằm giữa hồ nước, bạch sắc linh quang nhẹ phát sáng. Thân ảnh Hàn Lập hiện lên.

Khi hắn mới vừa truyền tống ra, trong nháy mắt không để ý đến việc sau khi truyền tống thân thể không được khỏe, mà không chút nghĩ ngợi trước tiên thúc dục lam quang thuẫn trước người, nhất thời đem cái thuẫn này bành trướng, đem hơn phân nửa thân thể che ở sau đó.

Bất quá Hàn Lập không có cảm nhận được bất cứ công kích gì, lúc này trong lòng mới hơi bình tĩnh hướng chung quanh đánh giá một chút.

"Không cần lo lắng, đối phó với một gã Nguyên Anh Sơ Kỳ tu sĩ, tại hạ còn chưa cần đánh lén. Mặc dù nghe nói ngươi không phải một tu sĩ sơ kỳ phổ thông." Một thanh âm xa lạ đối diện Hàn Lập

cách đó không xa truyền đến.

Hàn Lập vừa nghe thấy thanh âm này, trong lòng vừa động.

Người này tuyệt đối không phải là Âm La Tông tông chủ, chẳng lẽ thật sự là ma tu khác làm việc này? Hàn Lập trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, hướng chỗ thanh âm truyền ra nhìn qua.

Chỉ thấy một gã hắc bào thanh niên tầm hơn hai mươi tuổi, ngoài khoảng cách hơn ba mươi trượng hay tay vắt sau lưng bất động thanh sắc nhìn.

Mặc dù Hàn Lập chưa bao giờ gặp qua chân diện mục của Âm La Tông tông chủ, nhưng vô luận hình thể hay thanh âm thì người này cũng quyết không phải là Hắc bào nam tử đã giao đấu với Hợp Hoan lão ma trong biên giới chi chiến ngày đó.

"Hừ! sẽ không đánh lén, vậy sao phải dùng loại thủ đoạn Phong hồn chú hạ thủ bạn lữ của ta." Hàn Lập ánh mắt đảo qua, dĩ nhiên không cách nào nhìn ra tu vi của người đối diện. Điều này làm cho hắn hai mắt híp lại, trong tâm thêm cảnh giác nhưng trong miệng lại lạnh lùng châm chọc nói.

Lúc này, hết thảy xung quanh đã lọt vào trong mắt.

Đây là một chỗ bên bờ ao đầm, nước bùn ao đọng, khắp nơi đều ẩm ướt dị thường, cách đó không xa là một mảnh rừng cây nhỏ thấp. Lại mơ hồ có tiếng sóng truyền đến.

Hàn Lập nhíu mày, tâm thần trong nháy mắt tỏa ra, cảm ứng được linh khí dị thường ba động, quả nhiên có bày cấm chế.

Mặc dù phỏng chừng cũng không phải là pháp trận quá lợi hại nhưng truyền tống đến nơi này hoàn toàn đánh mất lợi thế.

"Hắc hắc! nếu không dùng loại thủ đoạn này thì Hàn đạo hữu sao có thể ngoan ngoãn đến đây. Tại hạ mặc dù có chút thần thông nhỏ nhưng chưa tự đại đến mức cùng cả tông môn các ngươi đối kháng" Thanh niên không tức giận chút nào, ngược lại chậm rãi nói.

"Các hạ không phải Âm La Tông tông chủ?" Hàn Lập trừng mắt nhìn đối phương, đột nhiên chuyển giọng nói.

"Như thế nào, tại hạ có chỗ nào giống Âm La Tông tông chủ sao?" Hắc bào thanh niên cười hắc hắc nói.

"Không giống, nhưng có thể dễ dàng lẻn vào Lạc Vân Tông, hơn nữa đả thương người còn có thể bình yên rời đi. Ta thật sự không biết Quý tông còn có cao nhân như các hạ vậy. Không biết vì sao không xuất hiện trong đại chiến vừa rồi" Hàn Lập hình như có chút khó hiểu, nhưng lại phảng phất tại lầm bầm lầu bầu.

"Mặc dù tại hạ rất muốn giải thích cho Hàn đạo hữu một chút nhưng ta muốn đạo hữu đến đây không phải vì muốn khai báo lai lịch của tại hạ. Các hạ có mang Kim Lôi Trúc pháp bảo đến không." Thanh niên nhẹ nhàng cười, lộ ra vẻ quỷ dị nói.

Nghe thanh niên nói vậy. Hàn Lập lạnh lùng trừng mắt nhìn đối phương, không có nói câu gì.

"Khụ! Hàn đạo hữu nếu là muốn trì hoãn thời gian thì sợ rằng phải thất vọng. Ta thiết hạ Truyền Tống Trận nhưng chỉ có thể truyền tống hai lần mà thôi. Một khi dùng hết hai lần, một đầu Truyền Tống Trận sẽ tự động hủy diệt. Không có nửa ngày thời gian bọn họ tuyệt vô pháp tìm tới nơi này. Ta nghĩ nửa ngày thời gian cũng đủ xử lý tốt chuyện giữa ngươi và ta " Hắc bào thanh niên hết sức tự tin nói.

"Hừ! ngươi muốn biết Kim Lôi Trúc pháp bảo có trên người ta hay không. Có phải không trước tiên nói cho ta biết phương pháp giải trừ Phong hồn chú?" Hàn Lập trong mắt hàn quang chợt lóe, nhưng ngữ khí hơi hòa hoãn nói.

"Phương pháp giải từ Phong hồn chú trong ngọc giản này. Nhưng trước tiên đem Kim Lôi Trúc pháp bảo cho tại hạ liếc mắt một cái. Ta cùng bản tông Tông chủ bất đồng. Ta chỉ muốn Kim Lôi Trúc này, còn chuyện ngươi diệt sát bạn lữ của hắn thì ta không can hệ. Ta cũng chẳng muốn nhúng tay vào việc này." Thanh niên trên mặt vẻ tươi cười vừa thu lại, bàn tay vừa lộn rồi một khối ô hắc

ngọc giản xuất hiện ở trong tay.

Tiếp theo thanh niên thâm ý nhìn lại đây.

"Đương nhiên có thể. Kim Lôi Trúc pháp bảo mặc dù rất trọng yếu, nhưng đối với tại hạ bạn lữ càng coi trọng hơn vài phần" Hàn Lập hai hàng lông mày nhíu lại không chút do dự nói.

Sau đó hắn hai tay hướng trước ngực hợp lại, rồi nhẹ nhàng phân ra, một tiếng lôi minh vang lên, tiếp theo một tia kim hồ rất nhỏ hiện ra, một quả thanh sắc tiểu tiễn xuất hiện ở trong tay.

Hàn Lập dùng hai ngón tay mang theo tiễn này, mặt vô biểu tình liếc thanh niên một cái.

Thanh niên thấy tình cảnh này, trong mắt vẻ tham lam chợt lóe lên, lập tức hơi trầm ngâm một chút rồi đột nhiên cổ tay run lên.

Nhất thời hắc sắc ngọc giản trong tay chậm rãi hướng Hàn Lập bay đi. Tốc độ lại cực kỳ chậm giống như có một sợi dây vô hình dính đằng sau.

Hàn Lập đầu tiên là ngẩn ra rồi lập tức rõ ràng dụng ý của đối phương. Cũng không nói gì, đồng dạng cầm tiểu tiễn trong tay ném ra với tốc độ vừa phải, chậm rãi hướng đối phương bay đi.

Hai người mặc dù tay thao túng đồ vật nhưng ánh mắt lại chăm chú nhìn mặt nhau, mắt không chớp một cái.

Khi hai cái đồ vật giao qua nhau thì Hàn Lập cùng thanh niên đều âm thầm thở một hơi. Thần sắc hơi buông lỏng một chút.

Hai người cơ hồ đồng thời bắt được vật bay đến, vội vàng nhìn thật kỹ.

Kết quả hai người sau khi hơi phân biệt cẩn thuận một chút thì trên mặt cùng hiện ra vẻ cười khổ.

"Đây là Kim Lôi Trúc pháp bảo của các hạ?" Hắc bào thanh niên cười lạnh, hai tay đột nhiên chà xát, một ngân sắc hỏa diễm bùng

lên đem thanh sắc tiểu tiễn trong tay nháy mắt hóa thành tro bụi.

"Tại hạ cũng đồng dạng không nghe nói đến qua ngũ hành công pháp căn bản nhất mà có thể giải trừ Phong hồn chú" Hàn Lập mặt không chút thay đổi mà lam hỏa trong tay dâng lên, ngọc giản trong nháy mắt ngưng kết thành băng, sau đó vỡ vụn biến thành tinh quang, biến mất vô tung vô ảnh.

"Hừ! xem ra chúng ta cũng không tin nổi đối phương, bất quá ta không quan tâm. Tại hạ hỏi Hàn đạo hữu một lần cuối cùng; có nguyện ý đem Kim Lôi Trúc pháp bảo giao ra đây hay không? Nếu đem bảo vật này giao cho ta, ta sẽ quay đầu đi và lập tức lưu lại phương pháp cứu trị quý bạn lữ. Nếu không tại hạ sau khi diệt đạo hữu xong thì đồng dạng có thể tìm được pháp bảo này. Cổ Bảo này chắc chắn các hạ mang theo người." Hắc bào thanh niên thần sắc âm lệ, trên người tản mát ra một tia sát khí, trên mặt ẩn hiện vẻ dữ tợn.

"Quả là trùng hợp! ý nghĩ của đạo hữu và tại hạ có vài phần tương tự. Nếu các hạ thi triển Phong hồn chú, thì phương pháp giải trừ cũng nhất định trong đầu ngươi. Chờ ta giết ngươi xong, đồng dạng có thể tra xét trong nguyên thần, tới lúc đó ta nghĩ sẽ biết được." Hàn Lập nhẹ thở một hơi, âm hàn nói.

"Sưu hồn ta? Trăm năm nay ngươi là người thứ nhất dám nói chuyện vói ta như thế. Ta sẽ cho ngươi bảo toàn thi thể." Hắc bào thanh niên giận dữ cười rộ lên, khoát tay phát ra mấy đạo pháp quyết bay về bốn phía.

Phụ cận chợt có một trận oanh minh truyền đến, bảy đạo bạch sắc quang trụ chói mắt phóng lên cao. Đồng thời có tiếng rồng ngâm truyền đến. Bảy cột sáng hiện lên đồng thời hiện lên một con ngân bạch sắc giao long, ngửa đầu tê hống.

"Không tốt, là Thất long thung! chủ nhân mau tránh ra." Hàn Lập chưa kịp thấy rõ ràng bảy hạt châu này có gì ghê ghớm thì bên tai vang lên thanh âm hoảng sợ của Ngân Nguyệt, tựa hồ cực kỳ sợ hãi.

------oOo------

Chương 785: Kiếm trận sơ triển

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập mặc dù không biết *"Thất long thung"* rốt cuộc có gì lợi hại nhưng nghe thanh âm Ngân Nguyệt hoảng sợ như thế thì trong lòng tự nhiên khẩn trương hẳn lên.

Tay áo run lên, ba mươi sáu khẩu Thanh Trúc Phong Vân Kiếm phát ra tiếng ông minh đồng loạt từ trong cổ tay áo như ngư du bay ra.

Nếu biết đối phương không phải là ma tu bình thường, Hàn Lập cũng không có tâm tư dùng thủ đoạn khác chậm rãi thăm dò sâu cạn của đối phương, trực tiếp thi triển ra phi kiếm mới mới luyện chế thành, ý định nhất cử khắc địch.

Ba mươi sáu đạo kim quang dài cỡ một xích, trên đỉnh đầu Hàn Lập xoay quanh một trận rồi liên tiếp phát ra pháp quyết đánh vào phía ngoài.

Nhất thời tất cả kim quang nhẹ nhàng run rẩy vài cái, lập tức phân ra hàng trăm đạo kiếm quang giống nhau như đúc đi ra, quang hoa đại phóng.

Hàn Lập đang muốn thúc dục pháp quyết, đem số kiếm quang này hình thành Đại Canh Kiếm Trận thì bảy cái quang trụ lại đoạt tiên cơ phát động công kích trước.

Chỉ thấy trên quang trụ, ngân giao đồng thời xoay đầu nhìn về phía Hàn Lập, miệng hé rộng ra, ngân quang chói mắt, trong miệng phảng như có vật gì muốn phun ra.

Hàn Lập không kịp suy nghĩ nhiều, lam sắc quang thuẫn trước người linh quang chợt lóe, bảo vật trong nháy mắt hóa thành một tầng lam thủy mạc, đưa hắn bao lại. Tay kia thì cầm tấm khăn nó ném ra ngoài hóa thành một mảnh sương mù màu trắng mịt mờ, phù hiện bốn phía trong thủy mạc.

Mà cùng lúc đó, một đạo bạch ảnh từ trong tay áo Hàn Lập bắn ra, rơi xuống trên mặt đất, hóa thành một nữ tử yểu điệu xinh đẹp.

Đúng là phụ thân yêu hồ của Ngân Nguyệt, tự động xuất hiện.

Hàn Lập cảm giác ngoài ý muốn khi Ngân Nguyệt giương tay lên, một mảnh tử quang bắn ra. Đúng là kiện Tử Vân Đâu nọ.

Kiện Cổ Bảo này theo vẻ mặt khẩn trương của Ngân Nguyệt hóa thành tử sắc hỏa võng bố hạ thêm một tầng bày phòng hộ bên ngoài.

Hàn Lập trong lòng rùng mình. Hắn bày hai tầng phòng hộ nhưng Ngân Nguyệt lại cho rằng không đủ. *"Thất long thung"* này thật sự lợi hại như thế sao?

Ý niệm này mới xuất hiện trong đầu Hàn Lập thì ngân quang trong miệng thất điều ngân giao đã vô thanh vô tức phun ra. Bảy đạo phảng phất có hình ngân sắc quang trụ.

Bảy đạo ngân quang thô lớn chợt lóe lên đánh lên Tử Thành Đâu biến thành hỏa võng.

Ngân quang tử hỏa đan vào nhau, kết quả tử võng chỉ chống đỡ được một chút thì bị nhất kích đánh thủng.

Bảy đạo ngân quang thế công không giảm, lại đánh tới màn sương mù do cẩm mạt (tấm khăn) Cổ Bảo biến thành.

Vừa tiếp xúc, sương mù quay cuồng không thôi cho thấy đã rơi vào thế yếu.

Hàn Lập thấy màn này, hít một khẩu lương khí. Sắc mặt khẽ biến.

Cứ như vậy, ba tầng phòng hộ của hắn cơ hồ thoáng qua đều bị kích phá. Quang trụ này rốt cuộc là loại công kích gì mà lợi hại như thế!

Hàn Lập lại không nghĩ tới là Ngân Nguyệt nhìn thấy mạc này trên mặt lại hiện lên vẻ yên tâm.

"Nguyên lai là một cái phỏng chế phẩm, đồ dỏm mà thôi. Làm cho ta lo lắng một hồi!" Ngân Nguyệt nói thầm một tiếng, ngọc thủ bắt quyết rồi hé miệng ra, theo đó một đoàn hương vụ phun ra theo một khỏa phấn hồng viên châu.

Viên châu này lớn cỡ ngón tay cái, mùi thơm rất nồng. Theo sau trong miệng Ngân Nguyệt truyền ra tiếng chú ngữ trầm thấp dễ nghe, nhìn viên châu vươn bàn tay trắng nõn một điểm.

"Bịch" một tiếng vang nhỏ, viên châu tự hành bạo liệt hóa thành vô số bột phấn diễm lệ dị thường, hướng lam sắc thủy mạc chung quanh phi ào xuống.

Hàn Lập ngạc nhiên một chút, nhưng cũng không có ý ra tay ngăn cản.

Kết quả thủy mạc sau khi hút bột phấn này vào thì linh quang đại phóng, mặt ngoài sáng ngời, phảng phất cả thủy mạc do vô số cái gương đồng lớn nhỏ tạo thành.

Lúc này ngân quang kích đến ngoại tầng sương mù màu trắng không chút khách khí đánh tới một tầng phòng hộ cuối cùng.

Xem đến nơi, Hàn Lập trong lòng có chút khẩn trương. Nhưng pháp quyết trong tay một khắc không đình, không biết khi nào đám kiếm quang nguyên lai đang xoay quanh trên đỉnh đầu bắt đầu quỷ dị biến mất.

Trên thủy mạc phát ra quang mang chói mắt, bảy đạo ngân quang khẽ run lên bị bắn ngược về từ trong quang mang. Hơn nữa theo đường cũ không lầm chút nào, hướng tới bảy cái quang trụ vọt tới với tốc độ cực nhanh, so với khi tới còn nhanh hơn ba phần.

Chiêu thức ấy chẳng những làm cho ra ngoài ý muốn của Hàn Lập mà Hắc bào thanh niên nọ càng lại càng không kịp đề phòng.

Hắn hoàn toàn bị nữ tử xinh đẹp bên Hàn Lập hấp dẫn tâm thần.

Mà mới câu nói vừa rồi của Ngân Nguyệt *"Đồ dỏm"* cũng không có thể thoát được tai hắn, làm cho hắc bào thanh niên này trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

"Oành…! " âm thanh liên tiếp truyền đến, bảy cái quang trụ và ngân giao trong nháy mắt đã bị ngân quang bao phủ, hóa thành hư không.

Hàn Lập giật mình. Bảo vật này thoạt nhìn lợi hại như thế mà lại có thể dễ dàng bị hủy diệt. Thật sự có chút khó mà tin được.

Ngân Nguyệt khẽ mím đôi môi đỏ mọng, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười đắc ý.

"Nguyên lai không những là một phỏng chế phẩm, lại không bằng một nửa chính phẩm. Thật đúng là khiến ta giật hết cả mình." Ngân Nguyệt ngọc thủ vỗ vào bộ ngực cao vút, thấp giọng cười nói.

"Bằng nửa chính phẩm? ngươi làm sao biết phương pháp phá giải Thất long thung." Hắc bào thanh niên đối diện thấy Thất long thung bị hủy, thần sắc bỗng nhiên trầm xuống. Lại vừa nghe Ngân Nguyệt nói cái gì *"Nửa chính phẩm"*, lập tức lớn tiếng quát.

Hắn mặc dù biết bảo vật trong tay mình, khẳng định không phải là chân phẩm như nghe đồn nhưng cũng hiểu được cho dù là phỏng chế phẩm mà nói, thần thông cũng không phải tầm thường. Hôm nay vừa nghe Ngân Nguyệt nói lời ấy, trong lòng vừa động cũng tín đến bảy tám phần.

Ngân Nguyệt nghe hắc bào thanh niên nói như vậy, đôi mắt sáng lưu chuyển không có chút ý tứ muốn giải đáp. Ngược lại hai tay bắt quyết, nhằm thủy mạc đánh ra một đạo pháp quyết.

Nhất thời trên thủy mạc quang mang chợt lóe, một mảnh phấn vụ từ phía trên bắn ra, trong nháy mắt ngưng kết trở lại thành viên châu màu phấn hồng như cũ.

Ngân Nguyệt hé đôi môi đỏ mọng, một mảnh hà quang từ trong miệng phun ra, sau khi co duỗi một chốc thì đem viên châu một lần nữa hút vào trong bụng.

"Yêu Đan! ha ha! nguyên lai là một hồ yêu. Bất quá tu vi chỉ vừa chuẩn cấp bảy, điều này có chút cổ quái. Bất quá vừa lúc này tại Đại Tấn có không ít tu tiên giả đều muốn có một hồ yêu làm thị thiếp. Một hồ yêu có thể hóa hình có giá trị liên thành, có thể so với nhất đẳng thiên linh vật. Lần này tại hạ thật đúng là không có đến vô ích." Hắc bào thanh niên đầu tiên là giận dữ, nhưng sau khi dùng thần thức cẩn thận đảo qua thủy mạc cùng phấn hồng viên châu của Ngân Nguyệt thì trên mặt lại hiện ra vẻ vui mừng như điên.

"Tiểu tỳ mặc dù rất muốn theo tiên sư đi nhưng đáng tiếc Ngân Nguyệt là người đã có chủ. Sợ rằng không thể tùy ý theo tiền bối được." Ngân Nguyệt đầu tiên là sắc mặt khẽ biến, nhưng theo sau thu ba lưu động, tay che khóe hạnh cười dài nói.

"Có chủ? ngươi muốn nói vị chủ nhân chuẩn bị phi thiên này ư. Ngươi đàng hoàng theo ta đi, ta tha cho ngươi một mạng. Cũng đừng không biết tốt xấu! đi theo bổn giả, người còn hơn ở cái vùng khỉ ho cò gáy này" Hắc bào thanh niên dùng ánh mắt tham lam hung hăng nhìn Ngân Nguyệt không thèm để ý nói.

"Các hạ có phải thần trí không ổn hay không. Chủ nhân như ta còn hoàn hảo đứng đây mà ngươi đã bắt đầu chú ý đến nữ tỳ của ta. Các hạ trước tiên xem bốn phía một chút rồi hẵng nói đi." Hàn Lập mới vừa rồi vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích đột nhiên châm chọc nói.

"Bốn phía. Ngươi nói là đám hạt bụi kiếm quang này? Mặc dù ngươi đồng thời luyện chế được nhiều phi kiếm làm pháp bảo như vậy, xác thực là có chút ngoài dự đoán. Nhưng các hạ sẽ không phải là không biết chứ. Bổn mạng pháp bảo toàn bộ phải dựa vào tự thân chân nguyên bồi luyện mới có thể phát huy được uy lực lớn lao. Ngươi luyện chế nhiều phi kiếm như vậy, quả thực là chủ ý cực kỳ ngu xuẩn. Về phần huyễn hóa ra nhiều kiếm quang đi ra như vậy, càng lại hào nhoáng buồn cười. Loại thần thông này khi

cùng đồng giai tu sĩ tranh đấu thì có thể có tác dụng gì. Cho dù ta đứng ở tại chỗ bất động, kiếm quang của ngươi không thể đả thương ta một sợi tóc" Hắc bào thanh niên sau khi nhìn ra bốn phía bỗng nhiên hiện lên vô số kiếm quang thì khinh thường mà nói.

"Ngươi nói nghe cũng có lý. Bất quá, trước đó ta hỏi đạo hữu một chút. Ngươi có phải là Nguyên Anh Hậu Kỳ tu sĩ? nếu là không phải, vậy ngươi đi chết đi." Hàn Lập mặt mang vẻ cổ quái, đột nhiên mắt lộ ra sát khí nói. Đồng thời, âm thầm thúc dục pháp quyết lặng lẽ bố trí xong Đại Canh Kiếm Trận.

Hắc bào thanh niên nghe Hàn Lập vừa hỏi như thế, đầu tiên là ngẩn ra rồi lập tức cảm thấy không ổn. Vội vàng tay vừa lộn, một chiếc phủ màu đen xuất hiện ở lòng bàn tay.

Mặt ngoài chiếc phủ này phù văn ẩn hiện. Trên cán phủ có điêu khắc một mặt quỷ trông rất sống động, có thể thấy được bảo vật này rất phi phàm.

Mà lúc này kim sắc kiếm quang bốn phía nhất tề thanh minh, linh quang đại phóng. Nhưng không có lập tức công kích mà bắt đầu nhất nhất biến mất.

Hắc bào thanh niên ngẩn ra rồi vội vàng thả thần thức ra muốn tìm số kiếm quang này. Nhưng sau khi dùng thần thức đảo qua thì lại không phát hiện được cái gì khác thường.

Điều này làm cho hắc bào thanh niên trong lòng thêm lo lắng, không hề do dự nữa.

Hắn hừ lạnh một tiếng, hắc phủ cầm trong tay không chút do dự tế xuất.

Chỉ thấy hắc quang chợt lóe, chiếc phủ này trong nháy mắt cuồng trướng, hóa thành một cái búa lớn to cỡ sáu bảy trượng, bộ dáng sắc bén dị thường.

Búa lớn nhẹ nhàng bay lên, hướng chỗ hư không trảm tới.

Kim quang từ trên trán phóng ra, một đạo kim ti hiện lên đón lấy cái búa lớn, chợt lóe lên rồi biến mất không thấy.

"Ầm" một tiếng, cái búa lớn bị chém thành hai đoạn, từ không trung rơi xuống.

"Đây là." Vẻ khinh miệt trên mặt Hắc bào thanh niên chợt biến mất, thần sắc ngưng trọng.

Hắn lại khoát tay, một cái phi đao xanh biếc rời tay bắn ra, hóa thành một đạo lục hồng dài cỡ một trượng bắn nhanh đi.

Kết quả một màn đồng dạng xuất hiện, lục hồng mới vừa bay ra hơn mười trượng đã bị mấy đạo kim ti trống rỗng xẹt qua, bộc phát ra một đoàn lục mang thì rồi bị cắt thành sáu bảy đoạn rơi xuống.

"Kiếm trận!" Hắc bào thanh niên kiến thức cũng rộng rãi, hít một hơi lương khí hiểu được chuyện gì xảy ra.

Chỉ là kiếm trận theo lý thuyết phải có hơn mười người thậm chí là trăm người mới có thể bày trận. Mà Hàn Lập dĩ nhiên chỉ bằng vào một người bày ra kiếm trận lợi hại như thế, thật sự là làm cho thanh niên có chút trợn mắt há hốc mồm.

Hàn Lập thấy hắc bào thanh niên có chút hiểu được, nhưng căn bản không để cho người này có thời gian lo lắng tìm kiếm phương pháp phá trận, lúc này hai tay bắt quyết, thần thức đồng thời liên lạc đến tất cả kiếm quang, đột nhiên thúc dục Đại Canh Kiếm Trận.

Nhất thời một màn quỷ dị diễn ra xung quanh hắc bào thanh niên.

Chỉ thấy vô số kim ti lóe ra kim mang quỷ dị, chợt ẩn chợt hiện bốn phía xung quanh hắc bào thanh niên. Chúng chớp động vô thanh vô tức, không hề có quy luật nhưng lại chậm rãi hướng trung tâm áp sát.

Hắc bào thanh niên thấy vậy sắc mặt xanh mét.

Đột nhiên giơ tay vỗ Túi Trữ Vật, hơn mười khối huyết ti bạch sắc viên châu xuất hiện ở trong tay.

Sau đó hắn thân hình quay tròn một trận, đem số viên châu này đồng thời hướng bốn phương tám hướng bắn nhanh đi.

------oOo------

Chương 786: Quỷ la phiên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập vừa thấy mấy viên châu này thì trong lòng vừa độngChẳng lẽ cái này cũng là lôi châu gì đó.

Ý niệm này chợt lóe qua trong đầu nhưng Hàn Lập vẫn không có ý dừng thúc dục Đại Canh Kiếm Trận chút nào.

Kim ti trong Đại Canh Kiếm Trận thần thông có chút giống với công pháp kiếm tu hóa kiếm vi ti, có thể đem trăm đạo kiếm quang kiếm khí kinh người ngưng tụ thành ti tằm.

Bởi vì sử dụng dưới hình thức kiếm trận và phi kiếm sau khi trộn lẫn Canh Tinh vào khiến cho thân phi kiếm trở nên sắc bén vô cùng. Cho nên kiếm ti hình thành có thể lợi hại sánh bằng phổ thông kiếm tu.

Pháp bảo cùng Cổ Bảo bình thường căn bản vô pháp ngăn cản bị kim ti cắt đứt.

Về phần lôi châu gì đó, Hàn Lập cũng không sợ.

Chỉ cần bản thể ba mươi sáu khẩu phi kiếm này không vấn đề gì thi kiếm ti cho dù bị công kích vẫn có thể hình thành một lần nữa, căn bản không sợ công kích. Đây cũng là chỗ đáng sợ của Đại Canh Kiếm Trận.

Hàn Lập tự đánh giá một lúc, hiện tại kim quang hiện lên, các viên châu này đồng dạng kích động kiếm trận cấm chế liền bị nhiều kim ti cắt thành nhiều mảnh, sau đó bạo liệt.

Thật ngoài ý liệu, số viên châu này cũng không có ám ngậm lôi hỏa gì. Ngược lại sau khi bạo liệt thì chỉ toát ra một làn hắc hồng sắc huyết vụ nồng đâm.

Đám huyết vụ này một khi thoát ra lập tức tràn ngập cả không gian. Đồng thời tỏa ra một cỗ khí tức cổ quái, buồn nôn và cực kỳ gay mũi.

Viên châu này tên là *"Huyết Lôi Tử"*, nghe nói là dùng mấy cái tài liệu cực kỳ ô uế dơ bẩn gì đó luyện chế thành. Khi đối địch chỉ cần không gặp phải bảo vật tế luyện ma đạo thì nếu bị huyết vụ này bám vào thì uy lực đại giảm, linh tính tổn thất lớn. Cho dù pháp bảo thần thông của ngươi lớn, linh tính cao tới đâu nhưng nếu muốn khôi phục uy lực vốn có của bản vật thì cũng phải một lần nữa dùng anh hỏa bồi luyện mấy ngày mới được.

Đương nhiên Huyết Lôi Tử này tại Ma Môn cũng rất hiếm thấy, chẳng những nguyên liệu cực kỳ thưa thớt mà xác xuất luyện chế thành công cũng thấp đến đáng thương. Mức độ khó khăn so với việc tế luyện lôi châu khó hơn rất nhiều.

Hơn mười khỏa này cũng do Hắc bào thanh niên tích lũy gần trăm năm.

Người này thân là một trong mười đại trưởng lão Tấn quốc Ma Tông kiến thức rộng rãi. Một khi nhận ra Hàn Lập bày kiếm trận thì lập tức nghĩ đến việc dùng Huyết Lôi Tử làm ô nhiễm phi kiếm của Hàn Lập.

Kiếm trận nguyên bản luôn yêu cầu phải phối hợp khăng khít thì mới có thể thi triển được thần thông. Một khi khẩu phi kiếm nào bày trận hơi mất linh thì kiếm trận tự nhiên tự sụp đổ.

Loại phương pháp này là một trong những thủ đoạn mà Tấn quốc ma tu khi đối kháng kiếm tu khu sử kiếm trận thường dùng.

Đương nhiên Huyết Lôi Tử này là đồ vật trân quý dị thường nên cũng không được sử dụng khi đơn đả độc đấu. Bình thường chỉ trong đối kháng đại quy mô mới có thể sử dụng đến. Dù sao dưới tình huống bình thường thì kiếm trận sao có thể do một người khu sử được.

Chứng kiến màn huyết vụ này, Hàn Lập mặc dù không biết chuyện gì xảy ra nhưng là rõ ràng cảm thấy có chút quỷ dị, trong lòng đang có chút khó hiểu thì đột nhiên một trận lôi minh trầm thấp truyền ra.

Trong huyết vụ hiện ra một phiến kim quang bắn ra từng đạo kim sắc điện hồ. Đám điện hồ này cùng huyết vụ va chạm thì lập tức bạo liệt ra và đồng thời bị tiêu diệt.

Trong nháy mắt hơn mười đoàn huyết vụ này đã cùng Ích Tà Thần Lôi của Hàn Lập đồng quy vu tận.

Hàn Lập ngây người.

Ích Tà Thần Lôi không có chờ hắn thúc dục đã tự động từ trên phi kiếm bắn ra, đây chính là chuyện tình lần đầu gặp. Mà vừa nhìn huyết vụ thuộc về tà vật dĩ nhiên có thể triệt tiêu Ích Tà Thần Lôi, thật có chút khó tin.

Hàn Lập tự nhiên không biết Huyết Lôi Tử này có tính chuyên ô nhiễm chánh đạo bảo vật, cơ hồ có tính chất đặt biệt chuyên khắc chế công pháp ma đạo của Ích Tà Thần Lôi. Hai vật vừa khéo khắc chế lẫn nhau. Tình hình chung là không ai có cách khắc chế đối phương.

Mà huyết vụ mới vừa rồi mặc dù số lượng không ít nhưng đơn độc so đấu cùng thần lôi ẩn trong ba mươi sáu khẩu phi kiếm thì tự nhiên là xui xẻo lớn. Cho nên huyết vụ trong nháy mắt bị khu trừ sạch sẻ.

"Ích Tà Thần Lôi. Tất cả phi kiếm này đều là Kim Lôi Trúc pháp bảo! không có khả năng, làm sao mà có nhiều Kim Lôi Trúc như vậy?" Hắc bào thanh niên thấy tình hình này, sắc mặt tái nhợt thất thanh hét lớn.

"Nghi vấn này đợi khi người nằm dưới đất thì ta sẽ nói cho ngươi!" Hàn Lập vừa nghe nói thế thì không khách khí trả lời đồng thời sau khi hít sâu một hơi, trong lòng lại thúc dục pháp quyết.

Vì huyết vụ xuất hiện nên kim ti tạm thời dừng lại, bây giờ vô thanh vô tức hướng vào giữa đè ép xuống.

Đại Canh Kiếm Trận này cố nhiên uy lực vô cùng lớn, nhưng đối với tu vi bây giờ của Hàn Lập mà nói lại là có chút miễn cưỡng.

Hắn mặc dù có thể vận hành kích phát kiếm trận này nhưng pháp lực tiêu hao quả thực kinh người, hơn nữa sau khi kích thích khởi kiếm trận thì vô lực thôi động kiếm trận gia tốc.

Nếu không thì chỉ cần trong nháy mắt điều động kiếm ti đột nhiên ép vào giữa, lập tức có thể đem đối phương giết chết. Làm sao mà trơ mắt nhìn Hắc bào thanh niên dùng thủ đoạn đối kháng.

Hàn Lập phỏng chừng dựa theo mức độ tiêu hao pháp lực của kiếm trận này thì chỉ khi tiến lên Nguyên Anh Trung Kỳ tu sĩ tu luyện mới là lựa chọn tốt nhất. Để thúc dục một nửa kiếm trận đòi hỏi pháp lực hơn xa phổ thông Nguyên Anh Sơ Kỳ tu sĩ. Cảnh giới của hắn bây giờ căn bản là vô pháp thi triển toàn bộ kiếm trận này.

"Hừ! ngươi tưởng rằng chỉ bằng vào một cái kiếm trận là có thể vây khốn được bổn tôn giả sao. Kiếm trận của ngươi lợi hại nhưng liệu có thể chặt đứt trấn tông chi bảo của ta được không?" Hắc bào thanh niên nghe vậy trên mặt dâng lên một tầng hắc khí, lành lạnh nói.

Hắn lại vừa nhìn kim ti cách người không đủ mười trượng, không nói hai lời vung tay, hung hăng đánh một trọng kích lên ngực mình.

"Phốc" một tiếng, một ngụm máu màu đen phun ra khỏi miệng, trong đó có mang theo một cái phiên nhỏ dài chừng một tấc màu xanh biếc.

Cái phiên này vừa ra khỏi miệng thì phát ra ánh lục quang lấp lóe, lập tức đem máu đen bốn phía hấp thu không còn một mảnh.

Cái phiên này liền biến thành màu xanh biếc.

Hắc bào thanh niên âm trầm nhìn lá cờ này ngoắc một cái, một tiếng *"vù"* tiểu phiên hóa thành một đạo hắc mang bắn tới trong tay. Hai tay chà xát khiến quang mang đại phóng ra, lục phiên lập tức bành trướng rộng ra tới vài thước.

Trên bề mặt tiểu phiên lục quang lập lòe, âm vân mờ mịt làm cho người ta không thể thấy rõ diện mục. Chỉ thấy tiểu phiên này rõ ràng thiếu một góc, bộ dáng tựa hồ bị hao tổn chưa phục hồi.

Hàn Lập đồng tử co rụt lại, trong miệng nói nhỏ một câu:.

"Quỷ la phiên!"

Lúc đầu Âm La Tông tông chủ từng nói muốn dùng trấn tông chi bảo Quỷ la phiên đối phó Hợp Hoan lão ma. Sau đó, mặc dù hai người không có thật sự thi triển ra nhưng Hàn Lập vẫn đem cái tên này ghi tạc rong lòng.

Hôm nay hắc bào thanh niên xuất ra tiểu phiên Hàn Lập tự nhiên tám chín phần mười đoán ra.

"Ngươi cũng cơ trí! Đây là một trong chủ phiên của mười hai Quỷ La Phiên. Uy lực của nó như thế nào bản thân ngươi thể nghiệm một chút." Hắc bào thanh niên vừa thấy Hàn Lập nhận ra vật trong tay, đầu tiên là ngẩn ra nhưng theo sau lại cười lạnh nói. Tựa hồ đối với vật trong tay tin tưởng mười phần.

Theo sau thanh niên đột nhiên đem tiểu phiên này nắm chặt. Nhằm phương hướng kim ti nhẹ nhàng huy vũ một chút.

"Phốc xuy" một tiếng, âm vân màu xanh biếc từ trên tiểu phiên hiện lên sau đó kịch liệt tăng vọt đem thân ảnh thanh niên bao ở trong đó.

Xung quanh băng hàn thấu cốt âm phong đại khởi, trên không trung không biết khi nào đã bị bao phủ bởi âm vân. Cả bầu trời trong nháy mắt biến thành đen kịt đem ánh mặt trời che khuất hoàn toàn.

Sắc trời ảm đạm đồng thời bốn phía cũng không biết từ khi nào xuất hiện lục mang quỷ vụ, tiếng quỷ khấp nổi lên bốn phía.

Chỉ phất nhẹ nhàng một cái khiến lão thiên biến sắc, trách không được người này đối với lá cờ này tự tin như thế.

Hàn Lập cho dù đối với Đại Canh Kiếm Trận tin tưởng không ít nhưng trong lòng cũng hoảng sợ.

Nhưng vào lúc này từ phía đối diện vang lên tiếng phá không truyền ra. Vô số đạo dây chỉ màu đen từ trong vụ khí phun ra ra bắn thẳng đến quấn xung quanh Hàn Lập.

Kim quang chợt lóe, phi kiếm trong trận pháp cấm chế phát động, vô số đạo kim ti giao xoa thoáng hiện, tất cả hắc tuyến thoáng dừng lại rồi hóa thành vô số đoạn nhỏ rơi xuống. Nhưng lập tức số hắc tuyến bị cắt đứt lại hóa thành một đoàn lục vụ, vụt bay quay về, một lần nữa dung nhập vào trong lục vụ.

"Di!" Hàn Lập chưa cảm giác được như thế nào thì thanh niên trong lục vụ lại kinh ngạc lên tiếng. Âm hồn ti có thể nói là vô cùng cứng cỏi nhưng lại không chịu nổi một kích, bị kiếm trận đối phương kích hủy. Điều này thật có chút ngoài dự liệu.

Sau khi hơi trầm ngâm, rốt cục không hề giữ lại nữa mà phát động uy lực lớn nhất Quỷ La Phiên trong tay.

Chỉ thấy hắn đột nhiên đem tiểu phiên trong tay từ lục vụ ném mạnh ra xa, cắm ở trước người khoảng ba thước không nhúc nhích.

Theo sau thanh âm chú ngữ tối nghĩa từ trong sương mù vang lên, trận trận âm phong cuốn mê vụ từ bốn phương tám hướng hướng về trung tâm kéo đến.

Lục phiên thoáng một cái rồi cuồng trướng, trong nháy mắt đã cao chừng hai trượng. Sương mù mặt ngoài lá cờ này bắt đầu tán đi, lộ ra chân diện mục.

Kết quả Hàn Lập vừa thấy, sắc mặt đại biến.

"Các ngươi dĩ nhiên dùng nhiều sinh hồn như vậy để luyện phiên? các ngươi rốt cuộc đã giết bao nhiêu người rồi?" Hàn Lập lớn tiếng quát.

Bề mặt bích lục phiên dầy đặc tràn đầy, áp súc không biết bao nhiêu khuôn mặt người thu nhỏ. Những khuôn mặt này nam nữ lão ấu đều có, tựa hồ như còn sống, trên lá cờ không ngừng nhúc nhích, vẻ mặt mỗi người đều toát ra vẻ cực kỳ thống khổ. Thật sự cực kỳ kinh khủng.

"Bao nhiêu người ai mà biết được! Có lẽ mười vạn hoặc hơn trăm vạn. Trong đó lại phải có tinh hồn hàng trăm tên tu sĩ mới có thể luyện chế thành một cây chủ phiên như vậy." Từ trong lục vụ truyền ra thanh âm của hắc bào thanh niên.

Hàn Lập im lặng một lúc rồi lạnh lùng nhìn lục vụ chằm chằm, một lát sau trong miệng nhẹ nói vài câu.

"Các ngươi đáng chết."

"Đáng chết? Lời này không biết đã có bao nhiêu người nói qua. Nhưng tại hạ không phải vẫn sống tốt đây ư. Nhưng thật ra mà nói, hồn phách bọn họ đều bị ta thu vào trong phiên trở thành một bộ phận của tiểu phiên này. Ngươi cũng không ngoại lệ." Thanh niên cười giễu cợt nói.

Theo sau hắn không nói gì nữa, đánh ra một đạo pháp quyết màu đỏ đánh vào trên cự phiên.

Lục quang đại phóng, đột nhiên từ trên tiểu phiên hiện ra một cái lỗ đen đường kính cỡ vài thước, sau khi hắc khí bốc lên thì bên trong nổi lên âm phong trận trận.

"Phốc phốc" mấy tiếng liên tiếp truyền ra. Mấy cái đầu lâu to lớn, nhiều mắt bốc lên quỷ hỏa, miệng phun khói xanh từ trong phiên bay vụt ra, xếp hàng thành chữ nhất.

Trong đó cái đầu lâu lớn nhất, trên có hai cái ngưu sừng thật lớn nhưng ngũ quan phía dưới thoạt nhìn lại giống như loài người.

Chẳng lẽ khô lâu đầu này khi còn sống là một hóa hình kỳ yêu thú, Hàn Lập trong lòng cả kinh.

Nhưng chuyện tình ngay sau đó làm cho Hàn Lập đem mọi nghi vấn này vứt ra khỏi đầu.

Chỉ thấy trừ mấy cái khô lâu đầu đi ra đầu tiên thì từ trong lỗ đen trên lục phiên, các loại, các dạng quỷ hỏa khô lâu đầu vẫn liên tục không ngừng bay ra, trong nháy mắt hiện ra đến hơn trăm con, đứng chật ních xung quanh Hắc bào nhân.

"Đi!" Hắc bào thanh niên trong lục vụ, nhìn Hàn Lập bắt quyết.

------oOo------

Chương 787: Thôn ma đạm quỷ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tất cả bạch sâm sâm khô lâu đầu sau khi gào thét một tiếng, miệng phun bích lân quỷ hỏa về phía Hàn Lập. Tự nhiên một phương vô số kim ti xuất hiện lao ra cách mấy trượng, bay rất nhanh.

Nhưng lúc này đây lại xuất hiện tình huống bất đồng.

Kim ti lược trôi qua, mặt ngoài tất cả khô lâu đầu mặc dù hiện lên mấy vết rách nhỏ nhưng sau khi lục quang chợt lóe lên thì lại liền lại như lúc ban đầu, giống như chưa chịu bất cứ tổn hại gì. Chúng quỷ đầu không gặp trở ngại, vẫn hướng Hàn Lập đánh tới.

Hàn Lập vừa thấy cảnh này, đầu tiên là sửng sốt nhưng theo sau hiểu được. Đám quỷ đầu này sớm đã không phải là huyết nhục chi thân, không biết đã bị luyện chế thành loại âm quỷ chi thân quỷ dị nào. Kiếm ti mặc dù lợi hại nhưng đối với vô hình chi thân, không bị đao kiếm làm hại thì tự nhiên không chém giết được.

Bất quá, Hàn Lập cũng không chút kinh hoảng, trong lòng pháp quyết tái thúc dục.

Chúng quỷ đầu đang bay tới phía trước thì tiếng sét đánh chợt vang lên ầm ầm, điện quang lóe ra cùng kim võng phù hiện trên không trung, trực tiếp nghênh đầu chụp xuống.

Đối phương nếu là quỷ mị, Hàn Lập tự nhiên không khách khí kích thích Ích Tà Thần Lôi trong phi kiếm.

Nhưng làm cho Hàn Lập ngoài ý muốn chính là số quỷ đầu này vừa thấy kim võng xuất hiện, mặc dù thân hình đều ngưng trệ lại, lộ ra vẻ sợ hãi một chút. Nhưng tên khô lâu đầu cầm đầu kêu to *một tiếng há mồm, quỷ hỏa màu xanh biếc giống như kinh thiên trường hồng nhằm thẳng phía kim võng đánh tới.*

Tiếng sấm đại chấn, kim võng điện hồ chớp động, mặc dù diệt được không ít quỷ hỏa nhưng chỉ một chốc sau quỷ hỏa lại cuồn cuộn không ngừng sanh ra, không cách nào diệt hết được.

Hàn Lập nhướng mày lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Nếu là quỷ hỏa bình thường, vừa tiếp xúc Ích Tà Thần Lôi thì tự nhiên sớm đã hôi phi yên diệt. Nhưng khô lâu đầu quỷ hỏa này xem ra mặc dù vẫn bị khắc chế nhưng vẫn có thể miễn cưỡng chống lại điện hồ chi uy, thật sự làm cho Hàn Lập có chút giật mình. Quỷ la phiên này được xưng là trấn tông chi bảo của Âm La Tông, thật đúng không phải là chuyện thổi phồng.

Hắc bào thanh niên đứng một bên thấy ma đầu trong phiên có thể ngăn trở Ích Tà Thần Lôi thì trên mặt không khỏi lộ ra vẻ tươi cười, thở phào một hơi.

Đừng nhìn vẻ mặt hắn tin tưởng mười phần mà lầm, kỳ thật trong lòng thất thỏm không yên.

Nếu là tiểu phiên này chưa bị tổn thương, nguyên khí các ma đầu trong tiểu phiên phiên đều ở trong tình huống bình thường thì hắn không có lo lắng lắm. Nhưng lá cờ này sau khi trận đại chiến lần trước vẫn chưa có cơ hội hấp thụ nhiều âm hồn để chữa trị. Hôm nay đối mặt với Ích Tà Thần Lôi là vật thần diệu, tự nhiên trong lòng có chút bất an.

Bây giờ hết lo lắng, thanh niên nhe răng cười. Trong tay pháp quyết không ngừng hướng phiên trung đánh đi, bề mặt lá cờ nguyên bổn to vài thước lại chợt trong ánh lục quang bành trướng ra đường kính hơn một trượng.

Thêm nhiều khô lâu đầu từ phiên trung bay ra, phát ra thanh âm the thé chói tai, quỷ khí bốn phía bốc lên, âm thanh quỷ khóc sói tru đồng loạt nổi lên.

Phía trước có nhiều khô lâu đầu chế trụ kim võng, quỷ đầu khác *từ phía sau phiên trung bay ra không dừng lại lao ra khỏi kiếm trận hướng Hàn Lập hung hăng đánh tới.*

Trong lúc nhất thời Hàn Lập trước người đầy quỷ khiếu nhưng Hàn Lập thấy cảnh này lại không kinh hoảng chút nào. Không nói một tiếng khoát tay hướng Linh thú túi bên hông nhẹ nhàng vỗ một cái.

Một đạo hắc quang từ trong túi bắn ra, sau khi xoay quanh người một cái thì rơi trên mặt đất. Quang hoa thu liễm liền hiện ra một con tiểu hầu toàn thân đen thui. Đúng là Đề Hồn Thú.

Con thú này tựa hồ vừa mới tỉnh ngủ, hai mắt chớp chớp có chút vô thần nhưng mũi mới ngửi một cái thì hai mắt đột nhiên trợn tròn lên.

Nó liếc mắt nhìn chúng quỷ đầu cách đó không xa một cái, hưng phấn kêu chi chi loạn lên.

Nguyên bổn khô lâu đầu khí thế hung hung bay đến trước người Hàn Lập hơn mười trượng nhưng vừa thấy Đề Hồn Thú này thì lại đột nhiên chấn động, lập tức xoay quanh tại chỗ, không chịu tiến về phía trước nửa bước. Đồng thời tiếng quỷ khiếu cũng nhỏ hơn phân nửa, lộ ra vẻ nao núng e ngại.

Hắc bào thanh niên thấy vậy, trong lòng chợt hoảng, kiếm trận kim ti chợt ẩn hiện cách hắn càng gần. Hắn dưới tình thế cấp bách không kịp suy nghĩ nhiều khoát tay. Năm ngón tay vươn ra, một đạo hôi mang từ trong miệng phun xuống bàn tay chính mình.

Nhất thời năm ngón tay đứt đoạn rơi xuống, " Phốc phốc*" vài tiếng truyền đến, bạo liệt hóa thành năm luồng huyết vụ bắn ra. Một lát sau bay đến trước mặt loan giác khô lâu cầm đầu.*

Âm hỏa trong mắt quỷ đầu này chớp động vài cái rồi lập tức miệng há rộng ra, đem tất cả huyết vụ hút vào trong. Quỷ hỏa quanh thân nhất thời bành trướng lên vài thước, trong miệng phát ra thanh âm ầm ù ù giận dữ.

Các khô lâu đầu khác dưới uy bức của nó thì đồng thời mở miệng, *lần nữa phun ra phiến phiến bích lục quỷ hỏa về phía Đề Hồn Thú.*

Đề Hồn Thú thấy vậy giơ tay tự đánh một cái mãnh liệt vào ngực, thân thể lập tức phát ra hắc quang lượn lờ rồi hình thể trong nháy mắt cao vọt lên mấy trượng. Nó hừ to một tiếng rồi phun ra một mảnh hoàng hà bay cuộn ra.

Phô thiên cái địa quỷ hỏa vừa tiếp xúc với hoàng hà, lập tức bị hút vào trong. Sau đó hà quang không giảm đi mà trực tiếp nhảy ra phía sau quỷ đầu đàn.

Nơi nào quang hoa đi qua, tất cả khô lâu đầu vô pháp phản kháng bị hút vào trong đó.

Số quỷ đầu còn lại thấy vậy lập tức chạy trốn tứ tán.

Cho dù ngưu giác quỷ đầu nổi giận cả ngày cũng không hề có tác dụng.

Mà lúc này hà quang đã bay lên không trung quỷ đầu rồi chụp xuống.

Ngưu giác quỷ đầu thấy vậy, trong mắt lục quang chợt lóe rồi trong giây lát trên người toát ra đại lượng lục vụ ngưng tụ hóa hình.

Một ác quỷ cao hơn hai trượng, đầu mang sừng cong hiện ra. Ác quỷ này vừa hiện thân lập tức hai tay giương lên, rồi âm thanh ầm ù ù nổi lên, vô số mà hắc lôi hỏa từ trong tay bay ra, hướng hoàng hà đánh tới.

Vô thanh vô tức! Tất cả lôi hỏa vừa bay vào trong hà quang thì vô ảnh vô tungbiến mất.

Ác quỷ thấy vậy, mặt lộ vẻ hoảng sợ xoay người muốn chạy trốn, nhưng đã chậm.

Hoàng hà sau khi hạ xuống, ác quỷ trong nháy mắt bị hút vào trong rồi biến mất.

Hà quang trong nháy mắt bay vụt quay về trong miệng Đề Hồn Thú, rồi lại mấy lần nữa từ trong mũi phun ra, trong nháy mắt tất cả khô lâu đầu còn lại trong không trung đều bị quét sạch. Hắc bào thanh niên trong kiếm trận thấy màn này, vừa sợ vừa giận.

Hắn mặc dù cũng biết Hàn Lập có một yêu dị cự viên có thể thôn phệ luyện thi thi khí, Âm La Tông đồng giáp thi hơn phân nửa táng tống trong miệng con yêu viên này. Nhưng hắn lúc đầu nghe thấy cũng không để ở trong lòng. Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới là con linh thú này lại còn có thể trực tiếp cắn nuốt Âm La phiên nguyên âm ma đầu, thậm chí ngay cả chủ ma đầu cũng không có chống cự được chút nào bị cự viên này cuốn vào bụng. Điều này không khỏi làm cho hắn kinh hãi, trong lòng chấn kinh.

Nếu là biết linh thú của đối phương lại có thần thông cắn nuốt ma đạm quỷ chi, thì hắn tuyệt không tự tin một thân một mình đến đây. Mà các trưởng lão khác trong tông môn nếu biết linh thú của đối phương có thần thông này thì chỉ sợ cũng hội đứng ngồi không yên. Linh thú này đối với Âm La tông có mối uy hiếp không kém Kim Lôi Trúc.

Hắc bào thanh niên thoáng qua suy nghĩ vậy thì trong lòng không khỏi hối hận.

Lúc này mắt thấy kim ti chỉ cách người có hai ba trượng, họa diệt thân ngay trước mắt.Hhắn cũng không có cách nào bảo trì trấn định, vội vàng hai tay chụp lấy túi trữ vật.

Bảy tám kiện bảo vật từ trong túi bắn ra, hoặc lớn hoặc nhỏ đều hóa thành các sắc quang đoàn, hướng bốn phía bay đi.

Kiếm trận cấm chế vừa hiện ra, vô số đạo kim ti chợt hiện lên. Tất cả các bảo vật đều bị cắt thành từng mảnh vụn, hóa thành đồng thiết phế liệu rơi xuống.

Sắc mặt thanh niên tái nhợt không còn máu.

Trong tình huống đại loạn, hắn cũng bất chấp cái gì trấn tông chi bảo. Đột nhiên tay chỉ Quỷ la phiên trước người hóa thành một *đạo hắc quang thu tới trong tay. Sau đó hắn cắn răng một cái, cầm tiểu phiên quay tròn thân hình tại chỗ. Người và phiênhợp nhất hóa thành một đoàn lục vụ âm sâm, đột nhiên hướng khoảng không lên trời phá không bay đi.*

Hắn bây giờ chỉ có ký gửi hy vọng vào cái trấn tông chi bảo này để tạm thời chống đỡ kiếm trận cấm chế, cho hắn cơ hội thoát vây.

Nếu không lấy uy lực của kiếm trận này mà tiếp tục ở tại chỗ chờ đợi thì chỉ có đường chết mà thôi.

Hàn Lập thấy tình cảnh này, biết đối phương hơn phân nửa chó cùng cắn giậu. Thần niệm vừa động, há mồm phun ra một đoàn kim sắc điện cầu.

Kim cầu này vừa ra khỏi miệng lập tức bắn nhanh lên trời cao rồi bạo liệt ra.

Một cái kim võng thật lớn từ trên trời chụp xuống, đem phương viên hơn mười trượng bao ở trong đó.

Mà giờ phút này, hắc bào thanh niên vừa biến thành âm vụ bị vô số kim ti vây trong kiếm trận, chỉ thấy trên trăm đạo kim ti phía ngoài âm vụ lóe lên không ngừng, mỗi cái chớp động lại đem âm vụ đánh tan đi một ít, trong nháy mắt sương mù hộ thể đã bị đánh tan đi hơn phân nửa.

Đoàn âm vụ này tán loạn muốn đào thoát nhưng đáng tiếc kim ti bốn phía thật sự quá nhiều, căn bản không có đường nào chạy trốn. Một khi đụng đầu đều lập tức bị mười mấy đạo kim ti đồng thời ngăn lại, bắn ngược trở về.

Hắc bào thanh niên hoàn toàn trở thành thú ở trong rọ.

"Ngươi thật muốn chém tận giết tuyệt. Không muốn phương pháp giải phong hồn chú sao." *Mắt thấy âm vụ chỉ còn lại một tầng mỏng, trong âm vụ truyền đến tiếng quát kinh sợ của thanh niên.*

"Yên tâm. Hàn mỗ sẽ từ trong nguyên thần của ngươi biết được hết thảy." *Hàn Lập thần sắc bất động thản nhiên nói.*

"Muốn dùng sưu hồn thuật? Ngươi đừng mơ tưởng." *Thanh niên nọ sợ hãi, vừa nói được hai câu thì hộ thân âm vụ rốt cục bị kim ti đánh tan một tầng cuối cùng. Sau khi bi thảm kêu lên một tiếng thì thân hình đã bị vô số kim ti trong nháy mắt băm thành vạn đoạn, chỉ có một đoàn lục quang bao vây lấy nguyên anh nhân cơ hội này nổ bắn ra xa.*

Nhưng bên ngoài đã sớm có Ích Tà Thần Lôi biến thành kim võng, Hàn Lập mở miệng phun một câu "Thu"*, sau khi nhìn kim võng điểm chỉ, nhất thời cực đại kim võng thu nhỏ lại.*

Nguyên anh của thanh niên trong kim võng tả xung hữu đột, mỗi khi đụng chạm với kim võng thì lập tức điện hồ chớp động, bị kích kêu thảm thiết không thôi, căn bản không đường nào đào vong.

"Ngươi muốn sử dụng sưu hồn thuật mà nói, ta tự bạo nguyên anh thì ngươi cũng không thể nào thực hiện được" *Trong Nguyên anh đột nhiên phát ra tiếng thét chói tai, cực kỳ oán độc hô.*

"Tự bạo nguyên anh!" *Hàn Lập nhướng mày, kim võng trong phút chốc dừng hạ xuống, đình chỉ thu nhỏ lại.*

Nguyên anh này thấy vậy thì trong lòng mừng rỡ, vội vàng nói:.

"Chỉ cần cho ta rời đi, ta sẽ đem phương pháp giải trừ nói cho ngươi để giải cứu song tu bạn lữ. Nếu không cho dù là chết ta cũng tuyệt không cho ngươi biết phương pháp giải cứu."

Hàn Lập không có nói gì nhưng ánh mắt lấp lóe không ngừng, tựa hồ đang đánh giá lợi hại trong đó. Nhưng đang lúc này, phía trên nguyên anh quang hoa vừa hiện, tử võng bỗng nhiên trong nháy mắt rung lên đem nguyên anh bên trong co rút lại.

Mà cùng lúc đó, phía sau Nguyên Anh bạch quang chớp động, thân ảnh Ngân Nguyệt không một tiếng động hiện lên.

Đôi môi đỏ mọng hé ra, một đoàn hồng sắc hương vụ từ trong miệng phun ra, đồng thời mười ngón ngay liên tục búng, hơn mười đạo ngân quang bắn nhanh ra.

------oOo------

Chương 788: Trên đường gặp mặt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nguyên anh của hắc bào thanh niên bị hương vụ bao lấy, chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, thần thức vô lực, lại bị ngân quang kia sét đánh không kịp bưng tai nắm lấy nguyên anh, lập tức cả người tinh nguyên nhất ngưng, thần thông mất hết, cho dù muốn tự bạo cũng không có cách nào làm được.

Mặt Nguyên anh trong phút chốc không còn chút máu. Ánh mắt không thể tin được nhìn bạch y thiếu phụ bên người Hàn Lập.

"Tốt! ngươi ra tay ngày càng lợi hại." Mặc dù chính mình truyền âm ra lệnh cho Ngân Nguyệt âm thầm ra tay nhưng Hàn Lập trên mặt lộ ý cười khen ngợi nữ nhân này một câu.

"Đây đều là do chủ nhân kêu tiểu tỳ ra tay đúng thời cơ. Người này đang muốn chạy trối chết cho nên không có chú ý tới, ta ở tại chỗ này chỉ bất quá là một đạo ảo ảnh mà thôi. Chân thân đã sớm tránh sang một bên." Ngân Nguyệt khẽ cắn môi, cười nói. Sau đó nhìn một vị Ngân Nguyệt khác bên Hàn Lập vung tay áo lên, *"Ngân Nguyệt"* kia nhất thời hóa thành một đoàn bạch quang tản đi.

Hàn Lập mỉm cười, không nói gì nữa. Kim võng thật lớn phụ cận trong tiếng sét đánh một lần nữa hóa thành một đoàn kim cầu bay vụt vào trong tay áo.

Về phần Đại Canh Kiếm Trận, Hàn Lập thần niệm vừa động lập tức trở lại thành ba mươi sáu khẩu phi kiếm như cũ, sau khi thu nhỏ lại thì tự động bay vào trong cổ tay áo.

Hàn Lập lúc này mới bình tĩnh nhìn Nguyên anh nọ một cái.

Hắc bào thanh niên Nguyên anh hoảng sợ, muốn mở miệng mắng to nhưng cả người vô lực, ngay cả miệng đều không thể mở ra một chút.

"Ngân Nguyệt, mang hắn đến vào rừng cây bên kia, bắt đầu thi triển sưu hồn thuật tìm phương pháp giải trừ phong hồn chú" Hàn Lập sắc mặt trầm xuống lạnh lùng nói, theo sau thân hình bay lên trời hướng một khu rừng khác một mình bay đi.

"Vâng, chủ nhân." Ngân Nguyệt cung kính đáp lời, tay nhấc nguyên anh khinh khinh phiêu phiêu bay đi.

Sau đó không lâu, trong khu rừng nọ bốc lên đại phiến phấn hồng sắc vụ, đem khắp rừng cây bao ở trong đó.

Cách hoàn đảo nơi Hàn Lập cùng Hắc bào thanh niên mấy trăm dặm có linh quang chớp động. Sáu đạo kinh thiên trường hồng màu sắc khác nhau đang hướng về tiểu đảo phá không bay tới.

Cầm đầu là một người thần sắc ngưng trọng. Đúng là ngân phát lão giả của Lạc Vân Tông.

"Trình đạo hữu. Ngươi cảm ứng không có sai không? Cái Truyền Tống Trận kia thoạt nhìn đơn sơ dị thường mà có thể đem người truyền đi xa như thế đi. Thật có chút khó tin." Theo sát phía sau ngân phát lão giả là một lão giả mập mạp đột nhiên cất tiếng hỏi.

"Tuyệt đối không sai. Ta bây giờ cảm ứng rõ ràng vô cùng. Hàn sư đệ hẳn đang ở ngay phía trước cách đây không xa. Chư vị đạo hữu cẩn thận một chút. Người nọ ít nhất cũng là Nguyên Anh Trung Kỳ ma tu. Chúng ta mặc dù nhiều người nhưng đều là sơ kỳ tu vi. Chống lại vị ma tu này nên cẩn thận." Ngân phát lão giả đầu tiên là khẳng định trả lời tiếp theo lại lo lắng dặn dò.

"Yên tâm. Lần này Vưu huynh đem theo tông môn chí bảo Mê Tiên Chung. Cho dù không địch lại người nọ chúng ta thoát thân cũng tuyệt không thành vấn đề." Một người khác dung mạo như đồng tử, chính là Hỏa Long Đồng Tử khẽ cười một tiếng mà nói.

"Điều này cũng đúng. Lúc này nếu không phải Vưu huynh đồng ý

mang chí bảo này rời núi tương trợ thì ta thật không dám mang mấy vị đạo hữu bốc đồng đi gặp phong hiểm. Dù sao nếu ma tu nọ là Âm La Tông tông chủ mà nói thì mấy người chúng ta có thể gặp nguy hiểm." Nghe nói thế, ngân phát lão giả nhìn một vị Hôi bào lão giả khác cảm kích mà nói.

"Không có gì. Năm đó Trình huynh đối với Vưu mỗ có đại ân. Tại hạ tự nhiên phải tận lực. Hơn nữa Âm La Tông ma tu nọ có dũng khí xâm nhập Khê Quốc chúng ta đả thương người. Thật sự là không đem chúng ta để vào mắt. Tự nhiên cấp cho đối phương một chút giáo huấn nếu không hắn lại nghĩ Khê Quốc tu tiên giới chúng ta không người nào ư." Hôi bào lão giả nọ vi nhiên cười, khách khí nói.

"Bất quá, ta đối với Hàn đạo hữu của Quý tông có chút tò mò. Nghe nói vị sư đệ này của Trình huynh khi cùng Mộ Lan nhân đại chiến đã tỏa sáng, cơ hồ xoay chuyển Càn Khôn. Tại hạ rất ngưỡng mộ, rất muốn kết giao một phen." Một vị đại hán khác tướng mạo đường đường, khí thế uy nghiêm sau khi ha ha cười thì cũng xen miệng nói.

"Trần mỗ gần đây cũng nghe tên Hàn đạo hữu như sấm bên tai. Đồng dạng định gặp gỡ một chút." Lão giả mập mạp nọ cũng hì hì cười nói.

"Việc này dễ dàng thôi. Chờ giúp Hàn sư đệ giải quyết việc này xong Trình mỗ tự sẽ giới thiệu mọi người. Bất quá ta có chút lo lắng không biết Hàn sư đệ bây giờ an nguy thế nào. Vị ma tu kia thật xảo trá, còn bày ra phương pháp Truyền Tống Trận tạm thời, thoát khỏi chúng ta. Thời gian dài như vậy mà sư đệ vẫn một mình đối địch không biết có xảy ra chuyện gì không?" Lão già tóc bạc lộ ra vẻ lo lắng.

"Yên tâm. Người nọ nếu cân nhắc chuẩn bị kỹ muốn thoát khỏi bẫy của chúng ta thì khẳng định tự thân tu vi cũng không phải là rất cao. Nếu không cần gì phải cẩn thận như thế. Lấy tu vi của Hàn đạo hữu tu vi sẽ không gặp chuyện gì" Đại hán nọ trực tính sảng khoái mà nói.

"Hy vọng cát ngôn của Tá đạo hữu." Ngân phát lão giả cười khổ

một tiếng, cũng chỉ có thể nói như thế.

Hắn trong lòng rất rõ ràng. Lấy thần thông của ma tu ngày đó xông vào Lạc Vân Tông xem ra thì cho dù không phải Nguyên Anh Hậu Kỳ đại tu sĩ thì cũng là Nguyên Anh Trung Kỳ đỉnh bậc tồn tại. Làm gì dễ đối phó được. Hắn cũng không hy vọng Lạc Vân Tông mới vừa có một vị trưởng lão mạnh mẽ lại lập tức xảy ra chuyện tình gì.

Cũng may nếu vẫn có thể cảm ứng được dấu hiệu truy tung tồn tại thì chứng tỏ Hàn Lập giờ này tánh mạng không lo. Hắn lúc này mới có thể an tâm một ít.

Sáu gã Nguyên Anh tu sĩ trong lúc nói chuyện đã phi độn ra hơn trăm dặm chậm rãi tiến đến gần tiểu đảo. Vẻ mặt mọi người cũng bắt đầu lộ ra vẻ trịnh trọng.

"Di!" Lão già tóc bạc nhẹ kêu một tiếng, độn quang bỗng nhiên dừng lại.

"Trình huynh, có chuyện gì?" Có người kỳ quái hỏi.

"Hàn sư đệ hình như đang hướng bên này di động lại, không biết là đã giải quyết xong chuyện, hay là bị..." Lão già tóc bạc cũng không nói tiếp nhưng những người khác tự nhiên cũng rõ ràng ý tứ gì. Nếu như không bị người bắt giữ mà nói thì tự nhiên dấu hiệu đồng dạng là có thể đang hướng nơi này bay tới.

"Chúng ta chuẩn bị đi. Vạn nhất Hàn đạo hữu thực sự gặp chuyện không may, chúng ta tự nhiên đem người cứu lại." Vưu họ lão giả trấn định nói, theo sau tay hướng Túi Trữ Vật vỗ, một cái hoàng tiểu chung xuất hiện ở trong tay, nhẹ nhàng nâng lên hướng về phía trước.

Những người còn lại sau khi nhìn nhau liếc mắt một cái cũng đều ngưng trọng đem bảo vật lấy ra chuẩn bị chiến đấu.

Lão già tóc bạc sắc mặt âm trầm, trong mắt ẩn hiện vẻ lo âu.

Qua một lát sau, mọi người đều chứng kiến xa xa có thanh quang chớp động, một đạo thanh hồng phá không bay tới.

"Là Hàn sư đệ độn quang. Hắn không có gặp chuyện gì không may." Vừa thấy độn quang này, lão già tóc bạc không cần dùng thần thức nhìn quét, lập tức thở ra một hơi, vui vẻ ra mặt.

Các tu sĩ còn lại thấy vậy, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hàn Lập nếu không có việc gì, chẳng lẽ hắn một mình giải quyết vị ma tu kia?

Ngay lúc chúng tu sĩ đang nghi hoặc thì thấy thanh quang tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã tới ngay trước mặt mấy người. Quang hoa thu liễm hiện ra một vị thanh bào thanh niên, đúng là Hàn Lập.

"Trình sư huynh, Hỏa Long đạo hữu, các ngươi cũng đã tới rồi. Mấy vị này chắc là đến tương trợ ta. Hàn mỗ đã làm phiền mấy vị đạo hữu xuất thủ, thật sự cảm kích vô cùng." Hàn Lập cau mày, tựa hồ có chút tâm sự, nhưng vừa thấy lão già tóc bạc mấy người thì vẫn miễn cưỡng cười, hai tay ôm quyền nói lời cảm tạ.

"Hàn đạo hữu nói giỡn rồi. Bọn ta đến chậm căn bản là chưa từng giúp được gì cả, thật sự xấu hổ!" Lão giả họ Vưu cẩn thận đánh giá Hàn Lập một chút, lập tức không dám làm cao, khiêm tốn nói.

Các tu sĩ còn lại tựa hồ lấy Hôi bào lão giả cầm đầu, đều mỉm cười không nói nhìn Hàn Lập.

Mà lão già tóc bạc thì hướng phía sau Hàn Lập nhìn lại, không thấy có truy binh thì không khỏi mở miệng hỏi.

"Hàn sư đệ, vị ma tu kia đâu! Chẳng lẽ bị ngươi đánh cho chạy trốn rồi à?"

"Người này đã bị ta tiêu diệt. Nguyên anh cũng bị ta hóa điệu. Chỉ là người này cũng không phải Âm La Tông tông chủ mà là một vị trưởng lão trong tông môn của hắn." Hàn Lập thản nhiên nói.

"Cái gì? Thực sự đã bị sư đệ diệt sát. Người nọ mặc dù không

phải Nguyên Anh Hậu Kỳ tu sĩ, nhưng cũng có thể là Nguyên Anh Trung Kỳ ma tu mới đúng. Sư đệ ngươi cũng có thể tiêu diệt đối phương?" Ngân phát lão giả nghe vậy có chút khó có thể tin.

Lão giả họ Vưu cùng Hỏa Long Đồng Tử đám người nghe được lời ấy, mặt cũng lộ vẻ hoảng sợ.

Đừng xem bộ dáng bọn hắn trên đường đi không thèm để ý tới ma tu nọ. Nhưng biết đối phương có thể ở trong Lạc Vân Tông một kích đả thương một Nguyên Anh Sơ Kỳ tu sĩ rồi dễ dàng rời đi, thì tự nhiên biết ma tu này không phải tầm thường. Nếu không tu sĩ họ Vưu mang Mê tiên chung đến thì mấy người bọn họ thật đúng là không nhất định dám nhúng tay vào việc này.

Nhưng hôm nay nghe Hàn Lập một mình kích sát ma tu, ngay cả Nguyên anh cũng bị tiêu diệt khiến bọn họ tự nhiên phi thường khiếp sợ.

"Chỉ là may mắn mà thôi, công pháp của hắn vừa lúc bị ta khắc chế." Hàn Lập hàm hồ nói, theo sau hơi trầm ngâm rồi giương tay, hướng ngân phát lão giả ném lại nhất kiện hắc hồ hồ gì đó.

Lão giả theo phản xạ tiếp nhận vật ấy, vật này cực kỳ âm hàn. Nhìn kỹ thì là một tấm lệnh bài đen thui, trên mặt rất nhiều phù chú văn mật, ở giữa còn có một cái cổ văn *"La"*.

"Đây là vật gì?" Lão già tóc bạc mơ hồ đoán được vài phần, nhưng không nhịn được hỏi.

"Đây là vật do ma tu kia lưu lại, là Âm La Tông trưởng lão lệnh bài. Cũng là nhất kiện Cổ Bảo hơi có chút uy lực. Có vật ấy đủ để chứng minh thân phận hắn." Hàn Lập khóe miệng có chút vểnh lên, bình tĩnh nói.

Vừa nghe nói thế, ánh mắt mọi người đều hướng về tấm lệnh bài này nhìn lại, tự nhiên nhìn ra lệnh bài này bất phàm, trong lòng không có cái gì hoài nghi.

Tiếp theo những người khác đều không khỏi hỏi kỹ tình hình đại chiến, Hàn Lập chỉ hời hợt trả lời một câu. Những người khác thấy hắn không muốn nhiều lời thì cũng thức thời không nói thêm gì nữa.

Bất quá bọn họ lại đều có ý tứ kết giao với Hàn Lập.

Dù sao với một nhân vật như Hàn Lập, ngay cả Nguyên Anh Trung Kỳ ma tu cũng có thể trảm giết được thì thần thông lớn có thể tưởng tượng được. Giao hảo với hắn, vô luận đối với tông tông môn hay là bản thân cũng có rất nhiều chỗ tốt.

Những người này nếu là tới trợ giúp mình, Hàn Lập tự nhiên khách khí dị thường, đoàn người trò chuyện với nhau thật vui rồi trở về.

Trên nửa đường, Hàn Lập cùng lão già tóc bạc cùng vài tên tu sĩ nọ cáo từ chia tay, hai người trở lại Vân Mông Sơn Lạc Vân Tông.

Trong nghị sự đại điện ở LạcVân Tông, lão giả rốt cục hỏi nghi vấn trong lòng: *"Hàn sư đệ, có tìm được phương pháp giải trừ phong hồn chú không. Ta nhìn ngươi trên đường có tâm sự, bộ dáng có chút miễn cưỡng, chẳng lẽ chuyến đi này không đạt được mục đích?"*

------oOo------

Chương 789: Chỗ cực Tây

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Vị Âm La Tông trưởng lão này hiểu phương pháp hạ chú nhưng không biết giải chú pháp quyết. Ta dùng sưu hồn thuật tìm được tin tức, thì pháp quyết giải trừ phong hồn chú này chỉ có Âm La Tông tông chủ cùng tông nội Đại trưởng lão mới biết được. Các trưởng lão còn lại cũng cùng ma tu ta giết giống nhau, chỉ biết hạ chú thuật mà không có cách nào giải trừ." Hàn Lập ngồi ở mộc ghế một bên, cười khổ nói.

"Không có giải chú pháp quyết?" Lão giả tóc bạc cau mày, có chút không thể tin tưởng nói."

"Không sai! tựa hồ pháp quyết giải trừ phong hồn chú này hình như liên quan đến một loại bí thuật cực kỳ lợi hại của Âm La Tông. Từ trước đến nay chỉ có Tông chủ cùng Đại trưởng lão mới có thể biết. Người khác cũng không có quyền tu luyện*" Hàn Lập thần sắc âm trầm, không có chút giấu diếm.*

"Không có chú ngữ giải trừ, Nam Cung muội tử… *" Lão giả tóc bạc sắc mặt ngưng trọng.*

"Mặc dù không có trực tiếp tiếp xúc với chú ngữ pháp quyết, nhưng thế gian này cũng không phải là không có phương pháp khác có thể bài trừ phong hồn chú. Vị ma tu này không hổ là Âm La Tông trưởng lão, ta từ trong thần thức hắn biết được vài loại phương pháp mượn ngoại vật mạnh mẽ phá ấn*" Hàn Lập ánh mắt chớp động vài cái, âm điệu vừa chuyển nói.*

"Vật gì có khả năng giải trừ phong hồn chú vậy? Hàn sư đệ nói ta nghe một chút.*" Tinh thần lão giả rung lên, mở miệng hỏi.*

"Mấy thứ đồ vật này đều là vật hãn thế khó tìm. Tình hình này sợ rằng căn bản tìm không được*" Hàn Lập thở dài, tùy ý nói ra hai loại. Lão giả tóc bạc nghe xong, bị hù dọa giật mình, có chút kinh* *ngạc không nói.*

"Mấy thứ này không muốn nói là Thiên Nam chúng ta, mà ta cũng hoài nghi này liệu có tồn tại trên đời hay không." *Lão giả thì thào nói.*

"Điều này cũng không nhất định, ta vừa mới biết một vật trong đó ở nơi nào. Chỉ là nó đồng dạng không dễ dàng đắc thủ. Ta phải chuẩn bị cẩn thận một phen thì mới có chút nắm chắc." *Hàn Lập khóe miệng mím lại, tỉnh táo trả lời.*

Lão giả nghe Hàn Lập nói như thế thì lộ ra vẻ giật mình nhưng theo sau thấy Hàn Lập tựa hồ không muốn nói kỹ thì cũng không có hỏi thêm mà chỉ có chút thành khẩn nói:

"Việc này có muốn hay không vi huynh cùng tông môn sẽ hỗ trợ. Sư đệ nhưng ngàn vạn lần không nên khách khí!"

"Để ta tính toán đã. Lúc này đây không phải là nhiều người có thể làm được." *Hàn Lập im lặng trong chốc lát rồi lắc đầu mà cự tuyệt.*

"Nếu sư đệ không muốn nói thì vi huynh cũng sẽ không hỏi nhiều. Bất quá sư huynh chỉ muốn nói rằng cần bất cứ cái gì sư đệ cứ việc điều động lực lượng của tông môn." *Ngân phát lão giả không có cưỡng cầu, khẽ vuốt chòm râu nói.*

"Ý tốt của sư huynh tiểu đệ xin tâm lĩnh. Ta muốn đi xem Uyển Nhi một chút." *Hàn Lập miễn cưỡng cười cười sau đó đứng dậy cáo từ.*

Lão giả tóc bạc nhìn Hàn Lập đi ra khỏi đại điện. Bản thân đứng ở cửa điện ngẫm lại, nhẹ thở dài một hơi rồi hóa thành một đạo kinh hồng hướng động phủ của mình bay tới.

Mật thất chứa băng bích bình yên vô sự, không có gì ngoài ý muốn. Hàn Lập lẳng lặng đứng trước băng bích nhìn nữ đồng xinh đẹp tuyệt trần vô tà trong băng bích mà thần sắc có chút trống rỗng.

Loại động tác này không biết duy trì liên tục bao lâu thì trong mắt Hàn Lập hiện lên vẻ phức tạp rồi đột nhiên thấp giọng lẩm bẩm:.

"Uyển Nhi, lá gan ngươi thật là lớn. Dĩ nhiên dám nương vào sanh tử một đường cơ hội để tu luyện công pháp tối nguy hiểm Xá Nữ Thiên Nguyệt quyết trong Luân Hồi Công này. Chẳng lẽ không biết đây là bí thuật tử rồi sau đó mới sinh sao? Vạn nhất ta đem phong hồn ấn giải trừ, nhưng ngươi lại gặp chuyện khi tu luyện công pháp thì chẳng phải làm cho ta cực kỳ lo lắng sao!"

Hàn Lập thì thào nói nhỏ, thanh âm càng ngày càng thấp, cuối cùng đi tới trước băng bích lấy tay qua băng tầng dày vuốt ve khuôn mặt ngây thơ dị thường của Nam Cung Uyển.

"Có lẽ ngươi không biết. Ma tu thi chú với ngươi cũng không nói pháp quyết giải chú bất quá cũng không nên quá lo lắng. Ta từ thần thức hắn tìm được phương pháp có thể thức tỉnh ngươi. Lợi dụng một ít ngoại vật có thể đem phong ấn nọ hóa giải. Mấy thứ này mặc dù thế gian khó tìm nhưng đúng dịp chính là trong Trụy Ma Cốc lại có một trong đó các loại đó. Thượng cổ hỏa yêu thú nội đan bình thường rất khó có thể tìm được. Nhưng trong Trụy Ma Cốc lại mới có một Thượng cổ hỏa thiềm thú, điều kiện vừa phù hợp. Xem ra phải mất mấy năm hành trình tới Trụy Ma Cốc ta cũng không do dự, là việc phải làm. Tuy nói loại phương pháp lợi dụng ngoại vật này chỉ có phân nửa khả năng có thể hóa giải phong hồn ấn nhưng cho dù không thành công cũng có thể đem tác dụng của độc chú này giảm bớt. Sau khi tranh thủ được thời gian thì ta cũng có thể phóng tâm mà đi Tấn quốc một chuyến. Bất quản là dùng phương pháp gì nhất định phải đem giải chú pháp quyết nọ vào tay." *Hàn Lập nói xong lời cuối cùng, thanh âm bắt đầu băng hàn.*

Nhìn Nam Cung Uyển trong băng bích, hắn một hơi xả hết buồn bực trong lòng. Hàn Lập ở trong mật thất hơn một khắc thời gian thì rốt cục đi ra ngoài. Sau đó hóa thành một đạo thanh hồng bay trở về động phủ ở Tử Mẫu Phong.

Trong đại sảnh động phủ, Hàn Lập ngồi ở ghế chủ tọa cúi đầu xuống, vẻ mặt trầm ngâm suy nghĩ cái gì, mà Ngân Nguyệt nhu thuận đứng thị lập một bên, đôi mắt đen quay tròn nhìn trên mặt

Hàn Lập không ngừng, hiện ra bộ dáng vài phần nghịch ngợm.

"Nhìn cái gì, chẳng lẽ trên mặt ta nở hoa?" *Hàn Lập đầu cũng không ngẩng nhưng trong miệng thản nhiên nói.*

"Chủ nhân nói giỡn. Ta chỉ đang nghĩ xem chủ nhân sau này rốt cuộc có tính toán gì không. Bây giờ thời gian tới khi tiến vào Trụy Ma Cốc nói dài cũng không phải dài lắm mà bảo ngắn cũng không ngắn lắm. Hơn nữa Tử Linh nha đầu cùng Nam Lũng Hầu nọ đồng thời hướng ngươi phát ra yêu cầu. Ngươi rốt cuộc có định cùng bọn họ liên thủ nhập cốc không. Hơn nữa chủ nhân đã suy nghĩ kỹ chưa? Trụy Ma Cốc nọ được xưng là Thiên Nam đệ nhất hung, chủ nhân mặc dù thần thông không nhỏ nhưng sau khi tiến vào là nguy hiểm dị thường. Nếu muốn cứu Nam Cung cô nương cũng có thể nghĩ cách khác, tìm vài loại đồ vật khác. Đi Trụy Ma Cốc thật sự có chút quá nguy hiểm." *Ngân Nguyệt trước hé miệng khẽ cười, theo sau có chút chần chờ nói.*

"Vài loại đồ vật khác. Ngươi nói chính là xác vạn niên huyền kim điểu, hay là bồ đề hoa quả. Vài loại đồ vật này, nếu có thì cũng đã sớm tuyệt diệt. Nếu như là có thì cũng không biết ẩn giấu ở cái góc xó xỉnh không người nào. Căn bản không thể nào tìm được. Chỉ có Thượng cổ hỏa thiềm Yêu Đan này là dễ dàng đắc thủ nhất. Ta chỉ muốn dựa theo lộ tuyến đồ tẩu của Thương Khôn Thượng Nhân, không vì lòng tham mà mạo muội xông loạn, thì sẽ không mất mạng bên trong. Về phần cùng một phương liên thủ thì chờ sau này hẵng tính" *Hàn Lập lắc đầu, bình tĩnh nói.*

"Chủ nhân ý đã định. Tiểu tỳ tự nhiên không có thể nói gì" *Ngân Nguyệt cúi đầu, không có cãi cọ gì, thành thật mà nói.*

Hàn Lập thấy vậy mỉm cười, sau khi sờ sờ cằm, vừa lại mở miệng nói:.

"Trước khi tiến vào Trụy Ma Cốc, ta chuẩn bị đi cực tây một chuyến. Đem hai tầng Đại Diễn Quyết cuối cùng đắc thủ, hơn nữa thuận tiện đi Thiên Trúc Giáo xem một chút liệu có thể kiếm được một số cao cấp cơ quan Khôi Lỗi luyện chế pháp. Lần trước từ Điền Thiên Thành trao đổi được tới vài loại thượng cổ Khôi Lỗi luyện chế pháp nhưng ngoài tài liệu thật sự vô cùng trân hi thì không phải nhất thời có thể kiếm được. Huống hồ tài liệu chủ yếu là ngàn năm thiết mộc cũng cần đại lượng lục dịch thúc dục thục, vô pháp luyện chế thành trước khi chạy tới Trụy Ma Cốc. Mà Thiên Trúc Giáo lấy Khôi Lỗi Thuật lập nghiệp, Phương pháp luyện chế Kết Đan Kỳ Khôi Lỗi bọn họ hẳn là phải có một hai loại mới đúng. Có Khôi Lỗi này, thực lực khi tiến vào Trụy Ma Cốc sẽ tăng lên một ít. Nếu tập trung tu luyện công pháp, bồi dục pháp bảo thì mấy năm thời gian cũng không có hiệu quả gì."

Hàn Lập nói tới đây, trong mắt tinh quang chớp động, như đã tính trước." Chủ nhân nói cũng không phải không có đạo lý. Hết thảy y theo ý tứ chủ nhân." *Ngân Nguyệt sau khi ngẫm lại, nhoẻn miệng cười mà đáp, ánh mắt trong lúc nhất thời cực kỳ quyến rũ.*

"Bất quá, chỗ cực tây này mặc dù kề bên Thiên Nam chúng ta, nhưng trên thực tế tới đó cũng có chút phiền phức. Chẳng những phải đi qua chư quốc thuộc Chánh đạo minh mà còn phải xuyên qua đại sa mạc kéo dài hàng ngàn dặm thì mới có thể tới đó." *Hàn Lập đột nhiên nghĩ đến cái gì, mày mặt nhăn mày nhó, chậm rãi nói.*

"Sa mạc?" *Ngân Nguyệt ngẩn ngơ, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch giật mình.*

"Không sai, hơn nữa sa mạc này có chút cổ quái. Không biết vì duyên cớ nào, trên khoảng không sa mạc, nhiều năm mệt nguyệt thổi thành cơn lốc mạnh mãnh liệt vô cùng, người tu tiên chúng ta nếu muốn xuyên qua sa mạc này, cũng chỉ có cách đi bộ mà đi. Nếu không sau khi bay ra khỏi các cơn lốc thì pháp lực cũng tiêu hao hết. Cũng bởi vậy, mặc dù Thiên Nam các phái đều biết nói Cực tây tồn tại, nhưng thứ nhất cảm giác được nó không tính là lớn, chỉ bằng hai cái quốc gia trung bình của Thiên Nam, thứ hai tư nguyên tương đối thiếu thốn, hơn nữa cùng Thiên Nam ngăn cách bở sa mạc này, tiến lui thật sự không tiện lợi. Cho nên chánh ma lưỡng đạo cùng các tông môn vẫn không có chủ ý đánh nơi đây. Cả Cực tây vẫn do Thiên Trúc Giáo chiếm cứ." *Hàn Lập mở miệng giải thích.*

"Nếu không phi độn qua sa mạc thì phải đi mất rất nhiều thời gian sao!" *Ngân Nguyệt nhíu mày, có chút lo lắng nói.*

"Thì phải đi một đoạn thời gian rất dài, tính cả khi trở về, cho dù chuyến đi phi thường thuận lợi thì ta phỏng chừng cũng mất cả năm trời. Cho nên trước khi rời đi Cực tây, ta còn có một số sự tình phải xử lý đã. Sau đó mới có thể an tâm rời đi. Trong khoảng thời gian này, Ngân Nguyệt cũng phải giúp ta giải quyết. Cái đồ vật này ta giao cho ngươi xử lý. Mỗi ngày dùng lục dịch quán chú một đoạn thời gian xem có khả năng cứu sống hay không." *Hàn Lập vừa nói, tay lấy từ Túi Trữ Vật ra một cái ngọc hạp, đưa cho Ngân Nguyệt.*

"Huyền Thiên Tiên Đằng! chủ nhân, ngươi thật sự giao cho ta xử lý?" *Ngân Nguyệt liếc mắt một cái nhận ra gì đó trong ngọc hạp, có chút ngoài ý muốn nói.*

"Hắc hắc, thứ này nếu không cứu sống được thì cũng là một tài liệu luyện khí mà thôi. Không có gì phải ngạc nhiên. Ta nhân cơ hội này, muốn xử lý Mộc Linh Anh. Trước tiên đem nguyên anh thứ hai loại bỏ sau đó lại đi xử lý Thi Tiêu nọ. Ta từ Túi Trữ Vật của Âm La Tông trưởng lão lấy được cái ngọc giản ghi pháp quyết tế luyện ma thi nên lợi dụng một chút. Dù sao Thi Tiêu nọ vẫn bị vây ở trong lòng Vân Mộng Sơn, là một mối họa hoạn. Có nhiều việc phải hoàn thành như vậy, ta căn bản không thể phân thần được. Mọi chuyện trong động phủ hết thảy tự nhiên cũng giao cho ngươi chiếu cố" *Hàn Lập như cười như không liếc Ngân Nguyệt mắt một cái nói.*

"Được rồi. Ai bảo ngươi là chủ người. Ta sẽ phân phó của ngươi làm tốt." *Ngân Nguyệt khẽ mím đôi môi đỏ mọng, sau khi tiếp nhận ngọc hạp thì không thể né tránh đáp ứng nói.*

Hàn Lập mỉm cười, sau đó lại cùng Ngân Nguyệt nói vài câu thì đi ra đại sảnh. Nhưng trong lúc này, Ngân Nguyệt sau khi do dự một chút thì đột nhiên mở miệng gọi Hàn Lập lại.

"Chủ nhân, ta có một việc canh cánh trong lòng đã lâu. Có thể hỏi ngươi một chút không?" Ngân Nguyệt chớp chớp đôi mắt sáng nghiêm mặt hỏi.

------oOo------

Chương 790: Xâm chiếm

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Chuyện gì?" Hàn Lập xoay đầu nhìn Ngân Nguyệt liếc mắt một cái, trong mắt hiện lên thần sắc kỳ quái.

"Từ khi bị chủ nhân thu làm khí linh tới nay, chủ nhân tựa hồ chưa bao giờ để tiểu tỳ lấy khí linh hình thái để gia trì phi kiếm uy lực, cũng chưa bao giờ lấy thân phận khí linh gọi ra đối địch lần nào. Không biết chủ nhân có thể cho ta biết nguyên nhân không" Ngân Nguyệt chậm rãi hỏi.

"Ngươi nghĩ như thế nào mà lại hỏi chuyện này?" Hàn Lập nhướng mày có chút ngoài ý muốn.

"Không có gì. Tiểu tỳ cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút thôi. Dù sao Ngân Nguyệt thân phận chính thức chỉ là khí linh mà thôi." Ngân Nguyệt cúi đầu đẹp nhẹ giọng nói.

"Khí linh? ngươi cho rằng ngươi là khí linh bình thường sao? Khí linh bình thường căn bản không có linh trí, như thế nào lại hỏi dạng vấn đề này. Trên thực tế gọi về khí linh biến hóa mặc dù có thể khiến cho pháp bảo uy lực đại trướng, nhưng đối với thân mình khí linh mà nói lại tiêu hao không ít tinh nguyên. Thậm chí có chủ nhân thúc dục pháp bảo nhiều quá khiến cho khí linh tự động tiêu tán đi cũng không phải là chuyện chưa từng có. Mà đối với ta mà nói, ngươi dùng thân thể yêu hồ xuất hiện trợ giúp ta cũng không nhỏ. Không tới lúc vạn bất đắc dĩ thì ta sẽ không đem ngươi hóa thành khí linh ứng địch. Dù sao tu vi của ngươi hao tổn đối với ta mà nói cũng không có gì tốt." Hàn Lập sau khi trầm mặc trong chốc lát thì thản nhiên nói. Sau đó không nói gì nữa xoay người đi ra đại sảnh.

Ngân Nguyệt ở lại trong phòng, đôi mắt sáng chớp vài cái, trên ngọc dung hiện ra vẻ trầm tư, không biết suy nghĩ cái gì.

Sau chốc lát, nàng cúi đầu xem cái hộp ngọc trong tay một chút, khóe miệng dâng lên một tia cười khẽ rồi cũng đi ra ngoài. Trong mật thất, Hàn Lập chuẩn bị bắt đầu tu luyện đệ nhị nguyên anh thần thông.

Bí thuật bình thường thật sự không có cách nào có thể so sánh được với loại đại thần thông này cho nên Hàn Lập đã bắt đầu chuẩn bị từ lâu.

Lúc này, Hàn Lập đang ngồi khoanh chân dưới đất, trong tay cầm một cái đạm thanh sắc ngọc giản, tựa hồ đang đem thần thức tiến vào trong đó tìm hiểu vật gì đó.

Ngọc giản này chính là cái ngọc giản ghi lại *"Huyền mẫu hóa anh thuật"* nọ.

Một lát sau, Hàn Lập đem thần thức rời ra. Sau đó nhắm mắt ngẫm lại, hai tay bắt quyết, trong miệng phát ra vài tiếng chú ngữ trầm thấp, sau khi thân hình nhất ngưng thì lâu sau vẫn không nhúc nhích.

Phía trên thiên linh cái thanh quang chớp động. Một anh nhi có thanh quang vờn quanh bỗng hiện lên. Đây chính là nguyên anh mà Hàn Lập khổ tu hơn hai trăm năm mới có thể luyện thành.

Nguyên anh này thoạt nhìn so với mấy năm trước lộ ra vẻ cường tráng hơn một ít. Hai mắt đen láy, có vẻ rất có linh tính.

Lấy công phu Hàn Lập đã ngưng luyện nguyên anh mất gần mấy năm. Hắn cũng chỉ dám ở địa phương cực kỳ an toàn mới để nguyên anh xuất khiếu trong chốc lát. Nếu không vạn nhất có biến cố gì nguyên anh của Hàn Lập vốn yếu ớt dị thường sẽ gặp nguy hiểm.

Sau khi ở trên đỉnh đầu Hàn Lập trong chốc lát, Nguyên anh đảo mắt nhìn bốn phía trong mật thất. Trên người thanh quang chợt lóe, hóa thành một đoàn linh quang phiêu phù. Tiếp theo chậm rãi bay di chuyển trong mật thất. Lúc đầu tựa hồ có chút lạ lẫm nhưng dần dần Nguyên anh tựa hồ nắm được phương pháp phi hành. Thanh quang càng lúc càng nhanh, thậm chí đến cuối cùng cả mật thất chỉ thấy một đoàn thanh quang quỷ mị phiêu hốt không chừng. Chợt hiện, chợt biến làm cho người ta phải thán phục.

Một hồi lâu sau, Nguyên anh đột nhiên dừng độn quang lại, phiêu phù ở một góc mật thất tựa hồ nhớ tới cái gì. Hai cánh tay nhỏ bé trắng muốt bắt quyết. Linh quang chợt lóe. Nguyên anh bỗng nhiên biến mất, sau một khắc lại một lần nữa hiện ra trên đỉnh đầu Hàn Lập. Tuy nhiên sắc mặt thoáng có chút trắng bệch, tựa hồ đã tiêu hao không ít nguyên khí.

Đây chính là thần thông của nguyên anh, thuấn di thuật.

Nguyên anh này duỗi duỗi người, một lần nữa hóa thành một đạo thanh quang, nhập vào thiên linh cái Hàn Lập biến mất.

Hàn Lập mí mắt có chút động đậy, chậm rãi giương mắt, trong mắt hiện ra một tia ngưng trọng.

"Xem ra Nguyên anh trải qua mấy năm bồi luyện, cuối cùng chính thức đã ngưng cố. Mặc dù chưa thể so sánh cùng mấy lão quái vật Nguyên anh khác nhưng đối với việc bắt đầu tu luyện đệ nhị Nguyên anh thì không có phải lo lắng cả" Hàn Lập thì thào nói một câu.

Theo sau hắn đưa tay vỗ lên Túi Trữ Vật, một cái ngọc hạp xuất hiện ở trong tay, phía trên dán đầy phù chú.

Hàn Lập thần sắc ngưng trọng, tay áo phất một cái, các đạo phù chú tự động rơi ra. Tiếp theo hắn nhẹ nhàng giơ tay chỉ một góc nắp hộp, nắp hộp tự động mở ra để lộ ra một cái kim sắc viên cầu chói mắt bên trong.

Bên trong đúng là Mộc Linh Anh đang bị phong ấn.

"Ban đầu thi triển cách hồn thuật, bây giờ đã hoàn toàn có hiệu lực" Hàn Lập nhìn kim cầu nói thầm một câu.

Theo sau, hắn ngẫm nghĩ một chút rồi khoát tay. Năm ngón tay đặt trên kim cầu.

Một tiếng sét đánh vang lên, sau khi kim quang chớp động thì vô số đạo điện hồ nhỏ từ trên viên cầu bắn ra, bay nhanh vào trong tay Hàn Lập không thấy bóng dáng. Trong nháy mắt, kim cầu trong hộp tán ra, hiện ra một người bé nhỏ cỡ vài tấc màu bích lục. Người này mi thanh mục tú, đúng là bản thể Mộc Linh Anh.

Bất quá Mộc Linh Anh lúc này trên người cắm đầy những ngọn châm màu đen, hai mắt nhắm nghiền, bộ dáng hôn mê bất tỉnh. Mà số hắc châm này thỉnh thoảng lại lóe ra ánh lục quang nhè nhẹ, thoạt nhìn thật sự quỷ dị.

Hàn Lập không dám khinh thường, hai mắt híp lại cẩn thận đánh giá Mộc Linh Anh cùng số tế châm màu đen này một lần nữa.

Chứng kiến hết thảy tựa hồ không ra ngoài dự đoán, thần sắc mới hòa hoãn một chút, vươn một ngón tay chậm rãi chỗ trên trán hướng linh anh nhẹ nhàng điểm một cái.

"Phốc " một tiếng. Ngón tay chưa kịp ấn đến thì đầu ngón tay bỗng nhiên bộc phát ra một đoàn lục sắc quang to cỡ hạt đậu, theo sau hóa thành một đạo bích lục quang tuyến trực tiếp đâm vào trên trán linh anh.

Hàn Lập không hề vội vàng, cực kỳ trầm ổn tựa hồ muốn lục ti để dò xét tình huống trong cơ thể linh anh.

Sau một thời gian công phu chừng đủ ăn một bữa cơm, hắn thở ra một hơi, ngón tay thu lại đem lục sắc linh ti rút về rồi chợt lóe lên biến mất.

Sờ sờ cằm một chút, Hàn Lập hơi trầm ngâm rồi đột nhiên giơ tay, nhất thời tế châm màu đen đang cắm đầy thân hình linh anh hóa thành trăm đạo hắc mang bay vụt vào trong tay áo.

Mà linh anh vẫn đang hôn mê bất tỉnh nằm ở trong ngọc hạp, bộ dáng vẫn chưa thanh tỉnh.

Hàn Lập tựa hồ trong lòng chủ ý đã định, không có chần chờ, hai tay bắt một cái thủ ấn cổ quái, xông đến trước Mộc Linh Anh đánh ra một đạo pháp quyết.

Nhất thời linh anh nhẹ nhàng từ trong hộp ngọc bay ra lên trên đỉnh đầu Hàn Lập. Tay chân tự động cử động, khoanh chân ngồi xuống, mặt đối mặt đứng bất động đối diện với Hàn Lập.

Hàn Lập nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, trong tâm thúc dục pháp quyết, chỗ thiên linh cái chợt thanh quang đại phóng, tự thân nguyên anh lần nữa hiện lên.

Lúc này đây, trên mặt nguyên anh không có lộ ra vẻ cười đùa, ngược lại khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm nghị, lộ ra vẻ ngưng trọng.

Nó vừa nhấc đầu, ánh mắt rơi vào trên người Mộc Linh Anh đối diện đang không nhúc nhích.

Thân hình khẽ nhúc nhích, nó bay đến chỗ đối diện Mộc Linh Anh, đồng dạng khoanh chân ngồi xuống.

Mộc Linh Anh bản thể dài chừng hai tấc, mà nguyên anh Hàn Lập thì chỉ cao cỡ một tấc, hai người đứng chung một chỗ tự nhiên có vẻ một lớn một nhỏ, không quá phối hợp.

Nhưng lúc này, nguyên anh Hàn Lập hé cái miệng nhỏ nhắn, trong miệng hàm hồ nói ra vài câu chú ngữ tối nghĩa.

Sau đó há miệng, một đoàn thanh sắc tinh thuần linh khí, trực tiếp phun tới trên mặt Mộc Linh Anh.

Nhất thời khuôn mặt linh anh vừa động, chậm rãi giương đôi mắt, chỉ là nhãn thần ngốc trệ, không có chút thần thái nào, chẳng khác nào Khôi Lỗi.

Nhưng Nguyên anh Hàn Lập lại như gặp đại địch, hai cái tay nhỏ bé bắt quyết nhanh như gió, hai mắt trợn trừng thật to, nhìn đối phương chằm chằm, hai con ngươi cũng không chớp một cái.

Đột nhiên từ trong mắt nguyên anh bắn ra hai đoàn hà quang trực tiếp rót vào trong mắt Mộc Linh Anh.

Nhất thời thân hình hai người đồng thời chấn động, tiếp theo Mộc Linh Anh trong miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết thống khổ. *"Vù…"* một tiếng, trực tiếp từ trên không trung rơi xuống, trên mặt đất lăn lộn tựa hồ phải trải qua sự hành hạ cực kỳ đau khổ.

Mà Nguyên anh Hàn Lập vẫn vững vàng phiêu phù ở trên không trung, nhưng trên khuôn mặt nhỏ cũng đồng dạng thống khổ không chịu nổi, nhưng bộ dáng còn có thể mạnh mẽ khắc chế.

Trong mật thất, tiếng kêu thống khổ đứt quãng, chợt to chợt nhỏ duy trì liên tục một ngày một đêm, thanh âm mới dần dần biến mất.

Vừa qua hai ngày sau, Hàn Lập vẻ mặt mệt mỏi đi ra khỏi mật thất nhưng trong ánh mắt mơ hồ mang theo một tia hưng phấn.

Lúc đầu sợ hãi cường hành xâm chiếm thần thức Mộc Linh Anh, có khả năng bị phản phệ. Cho nên Hàn Lập lúc đầu cũng không có lập tức làm phép đệ nhị Nguyên anh. Mà lúc đó dùng một loại bí pháp cách hồn thuật trong Huyền Âm Kinh thi triển trên người Mộc Linh Anh. Làm cho thần thức bị châm pháp khí tác động mà yếu dần đi.

Thời gian dài như vậy trôi qua, bản nguyên thần thức Mộc Linh Anh tự nhiên không thể thấp hơn được nữa.

Ở dưới tình huống này, Hàn Lập dựa vào thần thức cường đại không dưới Nguyên Anh Hậu Kỳ của mình, mạnh mẽ xóa đi một điểm linh thức cuối cùng của Mộc Linh Anh, đương nhiên là thành công.

Linh anh thần thức hôm nay đã bị cường hành xóa đi, rồi đem một bộ phận thần thức của mình rót vào trong đó. Sau đó đem linh anh này dùng bí pháp thu vào trong cơ thể, chậm rãi tiến hành đồng hóa cùng thích ứng.

Mặc dù nói còn có khả năng thần thức bị linh anh đồng hóa nhưng Hàn Lập tự giữ thần thức của mình ngưng trọng dị thường, hơn phân nửa sẽ không gặp phải việc này. Hơn nữa cho dù thực sự xảy ra việc này chuyện, hắn nhiều lắm là bỏ qua bộ phận thần thức này. Lấy thần thức cường đại của hắn hiện nay thì bộ phận này cho dù bị hao tổn cũng sẽ không ảnh hưởng nhiều đến linh trí.

Mà quá trình đồng hóa này diễn ra với thời gian dài ngắn thế nào thì cũng khó mà nói. Có khả năng ba năm năm năm, mà cũng có khả năng bảy tám năm, thậm chí là hơn mười năm. Cơ bản khác biệt giữa người này và người khác.

Hàn Lập nguyên bản cũng không quá hy vọng vào công dụng của đệ nhị nguyên anh này trong hành trình đi Trụy Ma Cốc, bởi vậy cũng không có sốt ruột.

Hắn sau khi ra mật thất, nghỉ ngơi và hồi phục một ngày thì phải đi phường thị mua một số tài liệu luyện khí, sau đó lại ở trong luyện khí thất hơn nửa tháng mới lần nữa đi ra.

Bất quá trong tay lại có mười mấy cái cự đinh pháp khí lớn nhỏ, tùy ý biến ảo.

Hàn Lập mang theo chúng trực tiếp chạy đến phiến ao đầm nơi bắt Tuyết Vân Hồ trước kia.

Khi xuất hiện tại thạch thất trong lòng núi, Hàn Lập nhìn thấy Thi Tiêu vẫn bình yên nằm ở trên bãi đá, mặc dù đã sớm đoán trước nhưng trong lòng vẫn thở phào một hơi.

Hắn từ trong Túi Trữ Vật móc ra một cái kim phù ngọc hạp, rồi lại đem ngân sắc cự đinh chặn lại, sau đó hai mắt khép hờ nhìn về phía Thi Tiêu.

------oOo------

Chương 791: Thiên tuyệt ma thi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hình dạng của Thi Tiêu vẫn giống như trước đây không thay đổi gì, toàn thân phủ đầy lông xanh, cụt mất hết một cánh tay, cả người đều bị Ngân Liên quấn kín không hở chút nào.

Hàn Lập cẩn thận xem xét gian thạch thất một chút, thấy gian thạch thất này so với trước vẫn như vậy, không có chút gì khác lạ cả. Sau đó mới cầm hộp ngọc phóng xuống mặt đất, vỗ vào túi linh thú bên hông rồi một đạo ô quang bắn nhanh ra.

Thân ảnh của Đề Hồn Thú cao khoảng một thước xuất hiện, con thú này vừa mới bay ra thì thấy ngay Thi Tiêu thì kêu lên chí ché vui mừng. Không cần chờ Hàn Lập phân phó hắc mang của nó chớp động thân hình bổng to lớn lên.

Cũng may con thú này cũng biết nơi đây nhỏ hẹp nên khi đại trướng khoảng một trượng liền dừng lại. Rồi đưa hai mắt nhìn chằm chằm vào Thi Tiêu không chớp mắt, ra vẻ rất là nóng lòng muốn thử.

Hàn Lập thấy vậy liền nhướng mày, thần niệm vang lên liền làm cho Đề Hồn Thú bình tỉnh lại, ngồi chồm hổm đưa lưng về phía Hàn Lập trông dáng vẻ rất là hoạt kê.

"Ồ "

Hàn Lập sau khi nhìn rõ cái lưng của Đề Hồn Thú thì trên mặt xuất hiện lên vẻ rất là kinh ngạc.

Đề Hồn Thú ngồi quay lưng lại khi đó Hàn Lập thấy ngay sau lưng nó có một cái đồ án quỷ dị màu huyết sắc, cái này hiện giờ trông rất rõ ràng hơn trước nhiều. Quỷ ảnh bắt đầu vận chuyển, làm cho người ta có cảm giác như là nó đang sống lại vậy.

Điều này làm cho Hàn Lập không khỏi suy nghĩ ở trong lòng.

Xem ra Đề Hồn Thú sau hai lần thôn phệ thìdường như đã có những thay đổi rất lớn.

Điều này đã vượt qua sự mong đợi của Hàn Lập nhưng mà bây giờ cũng không phải là lúc để nghiên cứu Đề Hồn Thú. Hắn phóng con thú này chủ yếu là để ngăn ngừa việc ngoài ý muốn xảy ra mà thôi.

Sau đó bàn tay của Hàn Lập đưa tới Túi trữ vật vỗ nhẹ một cái, hoàng quang chợt loé lên rồi một cái cổ sắc ngọc ký xuất hiện ở bàn tay.

Hàn Lập thấy vật ấy mi mắt chớp một cái.

Vật ấy có được là từ việc hắn kiểm tra từ thần thức của hắc bào thanh niên, rồi tìm được từ trong đầu của hắn.

Bên trong ghi lại hơn mười loại phương pháp luyện thi. Mà đại bộ phận các phương pháp này có được đều là do hắn tự mình minh tranh ám đoạt mà có. Rồi được hắn phục chế trở lại.

Vị trưởng lão này của Âm La Tông dường như có nghiên cứu thâm sâu về việc luyện thi. Cho nên ở trên mười loại phương pháp luyện thi này cũng ghi rõ những chú giải và suy nghĩ của chính mình.

Trong đó cũng có nhiều cách lý giải, cải tiến rất hay có thể làm cho uy lực của việc luyện thi tăng lên thêm ba phần.

Chỉ tiếc một điều là người này chỉ khư khư giữ những hiểu biết này của mình mà không cùng với đồng môn trao đổi. Mà hắn chỉ nghĩ rằng chỉ cần luyện chế ra mấy cổ thi ma này là có thể đứng đầu về phương diện luyện thi rồi. Nhưng mà hắn còn chưa tìm ra được một thân thể tốt nhất, cho nên tới ngày hôm nay ước muốn đó vẫn chưa thực hiện được.

Ngoài ra trong đó lại còn ghi lại một loại gọi là *"Thiên Tuyệt Ma Thi"* đối với luyện thi này, hắc bào thanh niên nghĩ rằng có thể luyện chế ra vài loại đỉnh cao luyện thi. Yêu cầu chính của phương pháp này là phải tìm cho được một thân thể có được các loại thần thông lợi hại. Sau đó đem thần thức xoá đi rồi lại dùng các loại bí thuật luyện chế. Để sau đó có khả năng tạo thành Thiên Tuyệt Ma Thi. Loại Ma thi này chắc chắn là rất là lợi hại bởi lẽ nó có thể thi triển tất cả các loại thần thông của nó cùng với nguyên bổn tu vi trước đây.

Theo như lời của thuật luyện thi ghi lại thì Thi Tiêu này chính là một trong những loại tốt nhất có thể sử dụng. Nó chẳng những cần tới các loại thiên địa linh thi luyện chế thành. Ngoài ra còn phải hung ác thập phần thì mới có thể nắm chắc ba phần luyện chế thành công.

Cho nên Hàn Lập sau khi đọc qua phần luyện chế thi thuật xong thì lập tức nghĩ ngay đến cỗ thi tiêu này.

Với cơ hội tuyệt hảo như vậy làm sao hắn có thể bỏ qua được chứ.

Nhưng mà trước khi luyện chế ra ma thi này thì hắn cần phải luyện chế cho ra được nguyên anh thứ hai. Trước đó cần phải đem thần thức của Thi Tiêu này xoá bỏ đi hoàn toàn mới được.

Cho nên, hắn mới cố ý dùng cái hộp ngọc bảo tồn nguyên thần của Thi Tiêu đem đến nơi này để có thể dễ dàng thi triển pháp thuật.

Hiện tại Hàn Lập nhìn cây đinh màu bạc to lớn trước mắt rồi vươn một tay ra. Toàn bộ cây đinh run lên, cùng với chú ngữ từ trong miệng của hắn đọc ra nhanh như xé gió, làm cho nó bắt đầu phát ra hào quang màu bạc.

Hai tay chà xát lại rồi một tiếng động như sấm vang lên. Rồi mấy đạo kim hồ trải rộng ra trên bàn tay, kim quang chói mắt, khí thế thật là kinh người.

Vẻ mặt Hàn Lập không chút thay đổi, hai tay tiếp tục đưa ra.

Rồi có hơn mười đạo kim hồ từ trong lòng bàn tay hắn bắn nhanh ra. Rồi từng đạo một bắn tới cái đinh to lớn phía trên.

Hào quang màu vàng và bạc đan xen lẫn vào nhau, làm cho cây đinh không ngừng run lên.

Xem tới đây, sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, trong miệng thoát một chữ *" Đi!"*, rồi một đạo pháp quyết khẩn cấp đánh ra.

Cả cây đinh to lớn hoá thành từng đạo ngân quang bắn ra, bao lấy cái Thi Tiêu nằm dưới bãi đá rồi bay xung quanh nó, rồi kế tiếp nhắm tới tới tứ chi cùng với những chỗ quan trọng khác bắn tới. Sau đó thì dừng lại không nhúc nhích.

Làm xong hết những việc này, Hàn Lập hít sâu một hơi, ánh mắt hướng tới cái hộp ngọc được dán kim phù trước mặt liếc một cái, miệng há ra, một đạo sáng mờ màu xanh từ trong đó phun ra.

Ánh sáng mờ này bao phủ toàn bộ hộp ngọc, làm cho kim phù của hộp ngọc này run lên vài lần, sau đó nó có biểu hiện muốn bung ra.

" Vù" một tiếng, cái nắp hộp dường như bị ai đó mạnh mẽ đánh vào làm cho nó bay ra xa vài trượng.

Đồng tử của Hàn Lập chợt co lại, nhìn chầm chầm cái hộp ngọc, hai môi mím chặt.

Một cỗ lục vụ nồng đậm từ trong hộp ngọc xuất ra cùng với vài tiếng cười vừa vui mừng vừa sợ hãi vang lên.

"Ha ha! Cuối cùng ta cũng được tự do. Là người nào ngu xuẩn phóng ta đi ra. Nếu đã phóng xuất ta đi ra rồi vậy thì trước hết ta sẽ mượn huyết nhục của người trở thành của ta đi. Ồ Nguyên Anh Kỳ tu sĩ?"

Từ trong sương mù xanh biếc từ từ ngưng tụ lại thành một vị nữ tử, khuôn mặt so với Ngân Nguyệt có vài phần giống nhau, chỉ có ánh mắt màu xanh lục là hơi hung ác hơn một chút. Hơn nữa sau khi thấy rõ Hàn Lập thì nó liền trợn mắt ra vẻ hù doạ một cái.

Hàn Lập thấy khuôn mặt như vậy thật cũng có chút kinh ngạc nhưng sau đó thần sắc liền trở lại bình thường.

Hình dạng Ngân Nguyệt hoá thành, lúc đầu chính là do Thi Tiêu biến hoá ra. Vậy cái hộp ngọc này quả nhiên là đang phong ấn nguyên thần của Thi Tiêu bên trong.

Khuôn mặt quỷ dị màu xanh biếc sau khi ngẩn ngơ một chút, rồi cười lạnh một cái. Đột nhiên há miệng phóng ra một luồng âm phong cực mạnh cuồng trướng bay tới Hàn Lập.

Nhưng Hàn Lập đã sớm chuẩn bị kỹ càng nên làm sao để cho nó có thể đắc thủ được chứ.

Cho dù Thi Tiêu còn sống cùng với thần thông cao thâm. Nhưng do bị nhốt nhiều năm như vậy thì nguyên thần đã bị giảm sút, nên không làm cho Hàn Lập lo sợ chút nào cả.

Hắn tại chỗ khẻ nhúc nhích một cái, rồi từ phía sau hàn quang loé lên. Đề Hồn Thú đang đứng bên cạnh dường như đã nhận được lệnh, đột nhiên cái mũi to hít mạnh một cái rồi một đoàn ánh sáng màu đỏ vàng phóng ra.

Ánh sáng mờ điqua rồi quấn lấy hơn phân nữa bộ mặt quỷ rồi ra sức lôi nó về.

"Đây là cái quái quỷ gì vậy?" Cái mặt quỷ kia cũng vô cùng cơ trí phát giác ra có việc gì đó không ổn, liền liều mạng chống cự lại, giằng co muốn trốn thoát ra.

Nhưng thật là đáng tiếc dường như thần thông của Đề Hồn Thú này chuyên môn khắc chế nguyên thần của yêu hồn. Chẳng những nó không thoát ra được mà ngược lại còn bị ánh sáng mờ đó bao phủ nhiều thêm.

Lúc này hồn vía của cái mặt quỷ này đã bay lên mây, nhưng nó cũng thật sự là có đủ quyết tâm.

Lúc này lục vụ của mặt quỷ run lên kịch liệt, nó liền tự cắt đứt phần bị ánh sáng mờ cuốn lấy, rồi thừa dịp đoàn ánh sáng màu vàng đỏ thu về. Nó liền chạy ra khỏi quỷ vụ rồi liền quay lên một trận điên cuồng rồi một lần nữa. Sau đó ngưng tụ lại thành một cái mặt quỷ khác nhỏ hơn. Lúc này nó liền quay đầu hướng tới cái Thi Tiêu đang nằm giữa bãi đá phóng vọt tới.

Biết được Hàn Lập không phải dễ đụng tới. Vì vậy nó liền trở về thể xác của mình để làm sống nó lại. Rồi sẽ trở lại xé xác Hàn Lập sau.

Hàn Lập thấy cái mặt quỷ quay đầu đi, khóe miệng có chút nhếnh lên, lộ ra vẻ xem thường.

Hắn không chút lo sợ mà hướng tới chổ cái đinh được bao xung quanh hơn mười cái kim hồ điểm một chỉ. Ngay lúc cái mặt quỷ định nhập vào xác của Thi Tiêu thì nó liền đánh tới nhanh như chớp.

Vang lên một tiếng *"bụp"*. Thân thể của Thi Tiêu vừa động một cái thì từ tứ chi, bụng và những nơi yếu hại khác đều bị cây đinh to lớn đánh tới. Do thân thể của Thi Tiêu cứng rắn như sắt cho nên những cái đinh bạc này không thể làm cho nó bị tổn thương chút nào cả.

Nhưng đám kim hồ phía trên lại không chút buông tha, nó liền biến thành một cái lưới lớn màu vàng rồi chỉ trong chớp mắt đem Thi Tiêu bao vào bên trong.

Lúc này liền xuất hiện ra một cổ xú khí hôi thối từ trên người Thi Tiêu xông ra còn cái nguyên thần của phụ thân Thi Tiêu vừa bị đánh ra khỏi cơ thể. Bây giờ từ trong màu xanh biếc của quỷ vụ so với phụ thân của nó thì to lớn hơn một chút, hơn nữa bên trong đó lại mơ hồ ẩn tàng một cái mặt quỷ lớn và một cái mặt quỷ nhỏ.

Hai cái mặt này liều mạng tìm cách tiến vào thân thể của Thi Tiêu nhưng mỗi lần tiến lại gần liền bị đinh bạc từ phía trên phóng kim hồ tới chặn lại. Vì vậy bọn chúng không cách nào tiến vào được.

" Không ngờ trong thân thể của Thi Tiêu này lại có một cái phân thân. Việc này thật sự làm cho ta thêm bận rộn đây."

Hàn Lập thấy tình hình như vậy trong lòng mừng rỡ, sau khi gạt bỏ hết suy nghĩ, rồi tập trung thần niệm ra lệnh cho Đề Hồn Thú. Lúc này từ trong lỗ mũi to lớn của nó lại hừ lên một tiếng thật to rồi một cỗ ánh sáng màu vàng mờ so với trước lớn hơn phun thẳng tới hai cái mặt quỷ rồi bao lấy chúng.

Bây giờ hai cái mặt quỷ không như lần trước gặp được may mắn chạy thoát. Quang hoa toả ra hai cái mặt quỷ kêu lên một tiếng thê lương, thảm thiết từ bên trong ánh sáng màu vàng mờ tìm cách chạy ra nhưng không được, rồi bị Đề Hồn Thú hút vào bên trong miệng.

Cái miệng rộng của Đề Hồn Thú há chỉ trong vài cái đã nuốt hết vào trong bụng sạch sẽ. Sau đó lấy tay vỗ lấy bụng ra vẻ rất là khoan khoái và hài lòng.

Hàn Lập thấy vậy trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười. Cũng không vội vã đem cái đinh màu bạc ấy thu hồi lại, mà từ từ hướng tới cái thân thể của Thi Tiêu đi tới.

Đến bãi đá rồi Hàn Lập mới nhìn tới sợi dây màu bạc đang quấn quanh Thi Tiêu suy nghĩ một chút. Rồi liền đưa ra một ngón tay, từ đó phóng ra một đạo kiếm khí màu vàng chém xuống.

" Bụp" lên một tiếng giòn tan, rồi sợi dây bạc vẫn như cũ.

Thần sắc của Hàn Lập vẫn không thay đổi, dường như đã dự đoán trước được việc này. Miệng há ra một thanh tiểu kiếm màu vàng từ trong đó phun ra.

Sau khi làm phép hoá thanh tiểu kiếm này thành một đạo ánh sáng chói mắt. Nhắm tới sợi dây bạc đánh tới một cái.

Cũng giống như lần trước một tiếng *"bụp"* khô khốc vang lên giòn tan, từ trên sợi dây bạc xuất hiện một cái lỗ to bằng hạt gạo.

Sắc mặt của Hàn Lập hơi thay đổi, có chút không tin.

Mặc dù biết rằng sợi dây bạc này có thể trói buộc được Thi Tiêu thì chắc chắn không phải là một loại pháp khí bình thường. Ngay cả khi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đã trộn thêm Canh Tinh cũng chỉ có thể tạo thành chút ít thương tổn. Việc này làm cho hắn không khỏi kinh ngạc.

Mặc dù trong lòng Hàn Lập cảm thấy ngạc nhiên. Nhưng pháp quyết trong tay vận lên không ngừng truyền tới thanh phi kiếm, nhắm ngay đúng vị trí bị chém hồi nãy rồi không ngừng chém tới nữa.

Sau một thời gian thì ngân liên này cũng đã bị Hàn Lập chặt đứt ra. Hàn lập ngạc nhiên nhìn tới ngân liên ngoắc một cái, nó giống như một con rắn cực kỳ linh hoạt rồi hoá thành một đạo ngân quang rơi vào tay hắn.

Hắn lấy tay nhẹ nhành vuốt cái ngân liên này, lúc mới đầu thì thấy nó trơn bóng nhẵn nhụi. Nhưng xem kỹ thì thấy nó có khắc các loại phù văn rất nhiều và nhỏ. Nhìn bình thường thì không thể nào phát hiện ra được.

Hai mắt Hàn Lập khẽ chớp một cái rồi liền hiện ra một tia khiếp sợ.

------oOo------

Chương 792: Trước lúc đi xa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Với những loại phù văn tinh sảo và nhỏ như vậy chắc chắn không thể được luyện chế ra ở tu tiên giới của Thiên nam được. Xem ra cái này cũng có thể là một kiện cổ bảo hiếm thấy.

Trong lòng Hàn Lập nghĩ như vậy xong ngân quang trong tay chợt loé lên rồi đem hai cái ngân liên cất đi.

Hắn định chờ một thời gian nữa nếu có cơ hội sẽ đem hai khúc dây này nối lại với nhau, để xem uy lực của nó của nó thế nào.

Sau khi cất xong ngân liên, Hàn Lập cúi đầu xuống xem xét thật kỹ khuôn mặt hung hãn của Thi Tiêu như thế nào.

Vẻ mặt căng ra, rồi mười đạo thanh ti từ các đầu ngón tay bắn ra, phân biệt các nơi trên thân thể của Thi Tiêu mà nhập vào. Hàn Lập bắt đầu cẩn thận kiểm tra.

Một hồi lâu sau, Hàn Lập lộ ra vẻ hài lòng.

Ngoại trừ cánh tay bị mất đi thì nếu dùng toàn bộ thân thể của Thi Tiêu để luyện chế thì thật là hoàn hảo. Chẳng những thân thể mạnh mẽ dị thường, các loại pháp bảo không thể nào đã thương được. Mà hơn nữa bên trong cơ thể còn có chứa đựng hai loại thi hoả và thi độc, hai loại này lại càng không thể xem thường được. Nếu như người tu tiên mà dính phải thì chắc chắn sẽ mất mạng như chơi.

Nhìn thấy Thi Tiêu bị mất đi một cánh tay, một ý định chợt xuất hiện trong đầu Hàn Lập.

Hắn liền vỗ vào túi trữ vật bên hông, từ trong đó phóng ra một cổ tam sắc Phệ Kim Trùng. Nó bay lên trên đỉnh đầu rồi xoay vòng ở trên đó.

Hàn Lập vươn tay bắn ra một đạo pháp quyết.

Lúc này hắn bắt đầu dùng thần niệm sai khiến cho chúng nó bắn tới chỗ cánh tay của Thi Tiêu bị mất đi rồi từ từ ngưng tụ lại thành hình.

Một lát sau, một cánh tay tam sắc xuất hiện ở ngay chỗ cánh tay bị mất. Ngoại trừ màu sắc không giống với cái kia và cũng không có lông xanh. Nhưng hình dạng thì giống nhau như đúc.

Hàn Lập liền mỉm cười lộ ra vẻ hài lòng.

Sau đó, từ trong túi trữ vật hắn xuất ra một cái trận bàn và một cái trận kỳ. Rồi không chút chậm trễ hắn liền bố trí ở trong gian thạch thất này một cái trận pháp cực kỳ huyền ảo.

Hắn ở trong núi này hơn hai tháng liền. Sau đó Hàn Lập lại xuất hiện ở trong động tại Tử Mẫu Phong sắc mặt trông rất là xanh xao, dường như đã hao tổn rất nhiều nguyên khí.

Sau đó lại gọi Ngân Nguyệt ra ngoài, hắn không nói lời nào cả rồi lại đi vào mật thất tiếp tục bế quan, mà không nói gì đến Thi Tiêu cả.

Một tháng nữa lại trôi qua cửa của mật thất lại mở Hàn Lập với thần sắc bình thường đi ra.

" Chủ nhân, ở trong trùng thất Lục Dực Sương Công đã bắt đầu đẻ trứng." Ngân Nguyệt đứng bên ngoài vừa thấy Hàn Lập đi ra liền cung kính chào nói.

" Đẻ trứng, để ta đi nhìn một cái." Hàn Lập hơi ngạc nhiên rồi sau đó liền mừng rỡ nói.

Rồi hắn hướng tới trùng thất mà đi ngay còn Ngân Nguyệt thì theo sát sau đó.

Ngay khi tới cửa chổ có cấm chế của trùng thất thì Hàn Lập đã nhìn thấy rõ ràng tất cả mọi việc ở bên trong.

Lục Dực Sương Công bây giờ so với lúc mới vừa được Liễu Ngọc giao cho đã khác hẳn. Thông qua việc cắn nuốt nó đã tiến thêm một bậc. Chẳng những hình thể lớn hơn gấp đôi, ngoài ra nó còn biết phun ra hàn khí rất nhiều.

Mặc dù không thể so sánh với Kiền Lam Băng Diễm của Hàn Lập nhưng nếu đối phó với kết Đan kỳ tu sĩ thì không thành vấn đề. Do Hàn Lập đã dung hợp được hàn khí và tu luyện ra được Tử La Thiên Hoả nên uy lực cũng tăng lên một chút.

Những cái trứng của Lục Dực Sương Công này nằm ở giữa trùng thất, màu đen óng ánh lớn bằng nắm tay. Toàn bộ bị đông cứng hoàn toàn cao khoảng một trượng sáng chói và tản ra hàn khí nhè nhẹ.

Thì ra đám băng cứng này là do Lục Dực Sương Công sau khi đẻ trứng rồi lại phun ra để bảo vệ nó.

Hàn Lập đưa ánh mắt nhìn lướt qua trùng thất một lần. Mấy con cự đại ngô công dường như cảm ứng được việc này liền ngẩng đầu lên, hướng về phía cánh cửa kêu lền vài tiếng ra vẻ đe doạ.

Thần sắc của Hàn Lập vẫn không đổi. Nhưng ánh mắt hướng tới số trứng này từ từ đếm.

" Có hai mươi bốn quả trứng, cũng đủ dùng rồi. Ngân Nguyệt ngươi đi kêu đệ tử ký danh của ta lại đây để cho nàng ta mang linh trùng đi." Sau khi thấy rõ số lượng trứng này Hàn Lập gật gật đầu ra vẻ hài lòng rồi phân phó công việc.

" Dạ, ta sẽ dùng truyền âm phù báo tin." Ngân Nguyệt gật đầu đáp ứng, sau đó từ trên người lấy ra một cái phù đưa miệng tới nói vài câu.

Cái phù bay tới không trung rồi hoá thành một đạo hồng quang lập tức bay đi.

Sau khi xem xong số trứng của Ngô Công, Hàn Lập đi tới phòng bên cạnh xem tình hình của Phệ Kim Trùng như thế nào.

Bởi vì khoảng thời gian trước, hắn chủ yếu dùng Lục Dịch để bồi dưỡng cho Lục Dực Sương Công. Rồi đám Phệ Kim Trùng lại đẻ trứng vì vậy có một khoảng thời gian Hàn Lập không có xem xét tới.

Đám phi trùng này ở trong trùng thất so với trước kia vẫn không có gì thay đổi, bọn chúng tụ tập lại thành một quả cầu màu vàng to lớn. Thấy vậy Hàn Lập liền cho chúng một viên linh mộc để ăn.

Sớm đã biết trước sự việc như vậy nhưng Hàn Lập vẫn phải cau mày nhăn mặt một phen.

Những con phi trùng sau khi tiến hoá thì dần dần trưởng thành hơn. Mặc dù đã có Nghê Thường Thảo cho chúng ăn nhưng quá trình tiến hoá này cũng rất là lâu dài chỉ sợ khiến người ta chờ thật lâu.

Hàn Lập cũng chưa từng nghĩ đến việc chỉ có hơn mười năm mà đám Phệ Kim Trùng này có thể hoàn thành việc tiến giai thăng cấp đến cuối cùng.

"Ngân Nguyệt, Huyền Thiên Tiên Đằng thì như thế nào? Đã qua mấy tháng rồi không biết có cứu sống được nó hay không nữa." ánh mắt của Hàn Lập đang nhìn đám phi trùng thu về rồi liền đột nhiên hỏi tới việc này.

" Việc này… cũng thật là khó nói. Có lẽ chủ nhân tự mình đến mà xem đi." Ngân Nguyệt nghe vậy lộ vẻ do dự nói.

" Việc này có gì mà khó nói chứ?" Hàn Lập có chút kinh ngạc hỏi tới.

Sau khi suy nghĩ tự chút rồi hắn cũng không có hỏi thêm nữa mà đi theo Ngân Nguyệt đến dược viên.

Vừa thấy Huyền Tiên đằng căn tu lộ ra khỏi mặt đất một nữa, ánh mắt của Hàn Lập lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy nguyên lai vật ấy màu vàng sảm giờ thì đã chuyển sang màu xanh lục, hơn nữa lại trụi lũi không có chút mầm móng nào cả.

" Chuyện gì đã xảy ra thế, tiên đằng này có được cứu sống hay không chứ." Hàn Lập cảm ứng được vật ấy không phát ra một tia hơi thở thể hiện sự sống nào cả. Không biết là nó đã chết rồi hay không nữa? hắn không khỏi tự hỏi một câu như vậy.

" Đây là việc mà tiểu tỳ muốn báo cho chủ nhân biết. Cái rễ cây Huyền Thiên Đằng này ngay từ lúc đầu tiểu tỳ đã dùng lục dịch cứu nó, nhưng không có chút tiến triển, biến hoá gì. Vì vậy nếu chỉ dùng lục dịch không thì không được. Sau đó tiểu tỳ lại thử kết hợp dùng chung vạn năm linh dịch và thuần dịch thì lúc này mới có chút hiệu quả. Cái rễ đó màu sắc từ từ chuyển sang màu xanh biếc. Mới đầu tiểu tỳ nghĩ rằng đã cứu sống được nó. Những về sau ngoại trừ việc thay đổi màu sắc thì nó vẫn như trước không có gì thay đổi. Rồi cũng không có cách nàodùng lục dịch thúc đẩy nó phát triển nữa. Cho nên bây giờ tiểu tỳ cũng không biết là cái rể cây tiên đằng này là còn sống hay là đã chết nữa." Ngân Nguyệt thở dài chậm rãi nói.

" Nếu nó đã có phản ứng thì sẽ có khả năng cứu sống được nó. Chỉ cần chúng ta tìm ra đúng phương pháp là được. Nhưng mà hiện tại chúng ta không có thời gian để tiếp tục kiểm tra nữa. Vậy mọi việc hãy chờ chúng ta đi đến cực tây về rồi tính. Bây giờ thời gian còn lại cũng không còn nhiều nữa, hãy chuẩn bị để xuất phát thôi." Hàn Lập liếc mắt nhìn Huyền Thiên Tiên Đằng một cái rồi nhàn nhạt nói.

" Bây giờ phải đi sao chứ?" Ngân Nguyệt hơi sửng sốt hỏi một câu.

" Ngày mai sẽ đi, lát nữa ta sẽ đi tìm Trình sư huynh cáo từ. Sau đó sẽ phong bế động phủ lại, rồi mang theo tất cả những đồ vật quan trọng. Ở chỗ cực tây, có lẽ là không có các cao giai tu sĩ. Vì vậy hơn phân nữa là không có nguy hiểm. Chỉ có vấn đề là thời gian là hơi lâu một chút cho nên cần phải đi và trở về trong khoảng ba năm. Nếu không thì bỏ qua cơ hội tốt để tiến vào Trụy Ma Cốc." Hàn Lập trả lời chắc chắn.

Nghe xong lời này Ngân Nguyệt gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Không lâu sau đó, hai người đi ra khỏi dược viên. Hàn Lập đi tìm ngân phát lão giả còn Ngân Nguyệt ở lại động phủ sắp xếp công việc và chuẩn bị đồ vật để ngày mai có thể lên đường.

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi nghỉ ngơi một đêm Hàn Lập cùng với Ngân Nguyệt vừa mới đi ra cửa động phủ, thì thấy ngay một vị nữ tử dáng người thướt tha, dung nhan xinh đẹp đang lẳng lặng đứng ở ngoài động phủ. Im lặng nhìn Hàn Lập.

" Sao ngươi lại ở đây, ta đã đưa cho ngươi một số đan dược đủ dùng cả mấy năm để cho ngươi an tâm tu luyện rồi mà?" Trong mắt Hàn Lập hiện ra một tia khó hiểu hỏi.

" Công tử! ta lo lắng quá, hiện tại tu luyện đã tới bình cảnh hay là cùng với công tử lên đường thì thật là tốt. Hơn nữa ta thân là thị thiếp của công tử vì vậy phải đi theo hầu công tử chứ. Không biết công tử có thể đem thị thiếp đi theo được không." Mộ Phái Linh cúi thấp đầu khuôn mặt ửng hồng thấp giọng nói.

Người này thực sự là một mỹ nữa xinh đẹp, dáng người đầy đặng, thước tha dể làm rung động lòng người.

Nghe cô ta nói xong như vậy, Hàn Lập giật mình ngẩn ra rồi đưa mắt nhìn Mộ Phái Linh kiểm tra một lượt, rồi trầm ngâm suy nghĩ.

Còn Ngân Nguyệt đang đứng phía sau Hàn Lập đôi mắt di chuyển, khuôn mặt lộ ra vẻ tươi cười khó hiểu.

" Nếu như đã muốn đi vậy thì hãy cùng đi đi. Trên đường đi ta cũng có thể chỉ điểm thêm cho ngươi trong qua trình tu luyện. Nếu có thể sớm tiến vào Kết Đan kỳ thì ta cũng có sự trợ giúp từ ngươi." Hàn Lập không suy nghĩ lâu rồi cũng gật đầu đồng ý.

"Đa tạ công tử!"

Mộ Phái Linh nghe vậy liền mừng rỡ, vẻ mặt trông vô cùng hưng phấn.

Còn Hàn Lập thấy vậy chỉ cười khổ nảo, lập tức vung tay áo lên một đạo bạch quang từ trong đó bay ra hoá thành một cổ xe bốn cánh thì ra đúng là Ngự Phong Xa.

Ngân Nguyệt vừa thấy cổ xe này liền cười nhẹ, thân hình lắc lên một cái hoá thành một đạo bạch quang rồi biến ngay vào trong tay áo lớn của Hàn Lập.

Mộ Phái Linh thấy vậy liền sợ hãi, lấy tay che miệng lại giấu đi vẻ giật mình.

"Chuyện của Ngân Nguyệt trên đường đi ta sẽ nói cho ngươi biết một chút. Giờ thì lên xe đi." Hàn Lập không để ý tới việc này sắc mặt vẫn như thường nói.

"Vâng, công tử!" Mộ Phái Linh cũng không phải là một nữ tu bình thường, chỉ giật mình một chút rồi liền trở lại bình thường. Lúc này xoay người một cái rồi phiêu phiêu bay vào trong xe.

Ngay khi nàng vừa đặt chân vào trong xe thì thấy một thanh ảnh thoáng lên rồi liền thấy Hàn Lập cũng đã ở trong xe rồi.

Hai tay bắt quyết, một tầng bạch quang hiện ra bao lấy cỗ xe vào bên trong.

Sau đó một tiếng động phát ra Ngự Phong Xa, rồi nó nhanh chóng biến mất, cả xe hoá thành một đạo bạch hồng chợt loé lên phá không mà bay đi mất.

Sau đó không ở Lạc Vân Tông lại đồn ra một tin tức là Hàn trưởng lão của bổn môn bởi do quyết đấu cùng với ma tu cho nên nguyên khí bị tổn thương cho nên cần phải bế quan tu luyện để khôi phục lại tu vi của chính mình. Vì vậy trong lúc này sẽ không tiếp khách nữa.

Còn hai tông phái khác ở Vân Mộng Sơn nghe thấy vậy liền phái người tới ân cần hỏi thăm thương thế của vị Hàn trưởng lão này. Nhưng tất cả đều được bạch phát lão giả lựa lời mà nói cho qua chuyện. Còn những tu sĩ khác của Lạc Vân Tông có giao hảo thì cũng được lão ta đồng đạng trả lời như vậy cho xong việc.

Vì thế với cái tin là Hàn Lập một trong những vị trưởng lão hàng dầu của Lạc Vân Tông bị thương đã truyền đi khắp Khê Quốc, ngay cả với những tông phái khác của Khê Quốc cũng chú ý đến việc này nữa.

Mà những tu sĩ của các môn phái khác nghe vậy cũng không hoài nghi gì cả. Bởi vì ma tu mà Hàn Lập giết chính là một trong những trưởng lão của Tấn Quốc Âm La Tông. Nghe nói hắn cũng là Nguyên Anh Trung Kỳ đỉnh cấp cho nên giết được đối phương thì phải hao tổn nguyên khí cũng là chuyện bình thường.

Nhưng cho dù có như thế thì tu sĩ của các môn phái khác cũng cho rằng Hàn Lập có thể sánh vai cùng với Thiên Hận Lão Quái một vi tu sĩ có thần thông rất là cao thâm.

Danh tiếng của Lạc Vân Tông cũng vì vậy mà tăng lên cao. Ngày càng có nhiều các Tông phái khác tìm đến để giao hảo. Ngoài ra còn những vị tán tu có tu vi cao thâm cũng tìm đến Vân Mộng Sơn xin gia nhập vào Lạc Vân Tông.

Chỉ trong khoảng một thời gian ngắn dường như Lạc Vân Tông đã trở thành môn phái đệ nhất ở Khê Quốc. Việc này làm cho không ít đệ tử của Lạc Vân Tông cảm thấy hưng phấn dị thường.

Hàn Lập một vị trưởng lão thần bí không bao giờ xuất hiện trước các đệ tử đã làm cho bọn họ ngày càng kính trọng và cố gắng học hỏi theo.

------oOo------

Chương 793: Trụy ma chi địa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thiên Nam Đông Dụ quốc là quốc gia nhỏ không nằm trong khống chế của bốn đạ thế lực của Thiên Nam tu tiên giới.

Nơi này không phải do diện tích quá nhỏ và tài nguyên cũng ít nên mới không bị các thế lực lớn khác để ý tới

Ngược lại, mặc dù nơi này có diện tích hơi nhỏ, nhưng mà tài nguyên tu luyện thì rất là phong phú. Vì vậy có thể xếp vào mười nơi hàng đầu của Thiên Nam.

Hiện tại nơi này không hoàn toàn nằm vào một thế lực nào cả là do vị trí của Đông Dụ Quốc có tính đặt thù riêng.

Nơi này cách Cửu Quốc Minh quá xa, hầu như không có liên hệ gì với ngoài. Hơn nữa lại còn có ba thế lực của ba quốc gia xung quanh. Vì vậy nó phải đối mặt với bốn bên là tử địch.

Còn các tông môn tu tiên phái do cũng có lịch sử lâu đời truyền lại. Nên phần đông là hỗn tạp. Ở đây có một số tông môn của chánh ma đẳng cấp tu tiên cùng với một số chánh ma tu tiên tiểu phái khác. Nhưng điều quan trọng nhất ở Đông Dụ quốc là các môn phái tu tiên ở đây lại không đủ mạnh để dùng thực lực chèn ép các môn phái khác để trở thành một lực lượng lớn mạnh nhất. Ở Đông Dụ này không có môn phái nào đủ mạnh để đứng ra làm đại diện hay có thể nghiêng về một thế lực nào cả.

Vì vậy, ba thế lực lớn này cũng không buông tha cho nước này. Vì thế cứ minh tranh ám đấu với nhau nhưng lại không có kết quả gì. Cuối cùng ba thế lực lớn này cũng không ai có thể can thiệp vào công việc ở đây. Vì thế nước này trở thành một nước trung lập.

Các tông môn của nước này vì vậy đã đầu nhập vào chánh ma lưỡng đạo hoặc là Thiên Đạo Minh. Cho nên mới được ba thế lực lớn này ủng hộ. Vì vậy Đông Dụ này mới duy trì được cục diện như vậy hơn mấy trăm năm rồi. Việc này làm cho không ít người tu tiên thấy được vị thế trung lập của nơi này mà tìm đến lập ra các thế lực riêng của mình, làm cho quốc gia này ngày càng trở nên phồn vinh hơn.

Phía bắc của Đông Dụ quốc có một chỗ tên gọi Xương Châu có một phần diện tích bằng phẳng chiếm tới hai phần ba vùng này. Phần diện tích bằng phẳng này ra hơn phân nữa được bao phủ là rừng rậm. Riêng ở chỗ trung tâm là một dãy đồi núi thật lớn trải dài bất tận, liên tiếp nhau. Nó được người dân bản xứ gọi là *"Vạn Lĩnh Sơn Mạch."*

Thật sự cũng không biết được nơi này có tới ngàn vạn ngọn núi hay không nhưng tới nay vẫn chưa có người nào dám bước chân tới. Vì vậy các loại tài liệu, linh thú và linh dược trân quý nơi này chắc chắn là rất nhiều. Nhưng ngoại trừ khoảng cách thời gian là mười năm đặc thù ra thì ngay cả người tu tiên cũng không có ai dám tự tiên xông vào nơi này để tìm linh dược hay bắt linh thú.

Sở dĩ có việc như vậy là do Vạn Lĩnh Sơn Mạch có một địa danh rất là hung ác tên là *" Trụy Ma Chi Địa."* mà các tu sĩ của Thiên Nam tu tiên giới ai cũng biết tới.

Tại vùng núi non hiểm trở này có một chỗ bí ẩn được mệnh danh là Thiên Nam đệ nhất hung địa tên gọi là *" Trụy Ma Cốc "*.

Cái bí cốc này đã tồn tại từ thời man hoang. Cho tới nay đã có không biết bao nhiêu là tu sĩ thần thông cao thâm đi vào cốc tìm kiếm bảo vật. Việc này cũng đã diễn ra không biết là bao nhiêu ngàn năm rồi. Nhưng do nơi đây có rất nhiều hiểm nguy vì vậy đã làm cho người ta không dám làm càn tự tiện tiến vào.

Mặc dù có hung danh là tử địa nhưng vẫn không ngăn cản được nhiều người muốn xông vào Trụy Ma Cốc này. Không biết là có phải chịu ảnh hưởng của Trụy Ma Cốc hay không mà Vạn Lĩnh Sơn Mạch từ nhiều năm qua lúc nào cũng bị chướng khí nhiều màu sắc che dấu đi.

Loại chướng khi này chẳng những kịch độc vô cùng mà nó còn tạo ra một loại cấm chế đặt thù làm cho mọi người không thể nhìn rõ mọi vật được. Dù có có đưa năm ngón tay ra phía trước mặt cũng không thể thấy được. Một khi đã xâm nhập vào bên trong thì không cách nào xác định được phương hướng và vì thế dễ bị lạc vào trong đó.

Vì vậy trong hoàn cảnh này thì người tu tiên dù không chết, nhưng cũng không cách nào tìm thấy được linh dược hay là bắt được linh thú. Chỉ có thể đối mặt với bảo vật mà biết nhìn mà thôi. Hoặc là chỉ là ở vùng chung quanh bên ngoài có ít chướng khí mà tìm kiếm một chút đồ mà thôi.

Nhưng ở vùng này cứ cách khoảng mười năm thì sẽ có một lần chướng khí ở tán đi và đường đi vào Trụy Ma cốc cũng được mở ra thành những cái khe không gian nhỏ. Vì vậy vào khoảng thời gian này các người tu tiên từ Thiên Nam sẽ đổ xô tới đây để đi tìm bảo vật.

Nhưng do địa hình ở đây rất là rộng lớn cho dù linh dược và linh thú có nhiều đi nữa nhưng cũng chỉ có một bộ phận nhỏ người tu tiên là tìm được mà thôi. Nhưng dù vậy cứ tới thời điểm này là có tới vài ngàn người tu tiên tụ tập tới đây đi tìm bảo vật.

Hơn nữa ở vùng phụ cận của dãy núi này có một số gia tộc có thế lực lập ra các nơi thu mua các loại bảo vật trong một thời gian ngắn này. Vì vậy nơi này sẽ hình thành ra một số phường thị chuyên thu mua các loại linh dược và linh thú do các tu sĩ tìm được. Vì vậy trong thời gian ngắn nơi này sẽ rất là náo nhiệt.

Trong vòng một năm chướng khí của Vạn Lĩnh Sơn Mạch sẽ giảm đi từ từ cho nên trong khoảng thời gian vài tháng chướng khí sẽ hoàn toàn được tiêu trừ.

Vì vậy có rất nhiều người tu tiên mạnh dạn tiến vào cảnh giới Xương Châu này. Số lượng lần này so với với lần trước đông hơn rất nhiều. Mà trong đó hơn phân nữa là những người tu tiên từ các nước khác đến. Mà người tu tiên cấp cao lại nhiều hơn cả.

Điều này làm cho các môn phái tu tiên bản địa một phen hoảng sợ. Vội vàng ra lệnh cấm các đệ tự của mình không được tự ý ra bên ngoài. Nhưng bọn họ cũng phái người ra bên ngoài dò la tin tức xem tình hình thế nào.

Các tin tức mà bọn họ có được lại càng làm cho bọn họ thêm kinh sợ mà thôi.

Tại vùng biên giới của Xương Châu ở một ngọn núi nhỏ vô danh có một cặp nam nữ tu sĩ đang đứng sánh vai mà đứng phía trên đỉnh.

Nam thì một thân trường bào màu lam xem ra cũng khoảng chừng ba mươi tuổi, bề ngoài trông cũng rất là nho nhã tuấn tú. Còn nữ thân vận một bộ cung trang, dáng người đầy đặn. Gương mặt xem ra cũng bình thường cũng không có chổ nào là xuất chúng cả.

Hai người này thần sắc xem ra rất là nhàn nhã. Thi thoảng lại ngước đầu lên dò xét chung quanh, trong mắt lộ ra vẻ lo âu, cho thấy ra cả tâm tư của bọn họ.

Qua một hồi lâu. Từ phía xa ngân quang chớp động một đạo kinh hồng màu bạc từ xa bay tới. Xem ra phương hướng mà nó bay tới chính là ngọn núi nhỏ này.

Vừa thấy độn quang này thì cặp nam nữ giống như là vợ chồng liền mừng rỡ.

Sau khi đạo ngân hồng bay tới ngọn núi nhỏ thì liền xuất hiện ra một vị nho sinh nam tử mặc áo cẩm bào khoảng chừng bốn mươi tuổi.

" Đại ca, người đã tới. Thế nào mọi việc thuận lợi chứ? Còn lệnh bài nhập cốc ra sao? Vị nữ tử vừa thấy đại hán lập tức cười tươi lên tiếng hỏi.

" Hắc hắc, cuối cùng cũng kịp lúc và lệnh bài cũng về tới tay ta." *Nho sinh cười cười, tay đưa ra hai đạo thanh quang phân ra bắn tới hai người tu sĩ nam nữ.*

Hai người nay liền đưa tay ra tiếp nhận, thì ra là một cái lệnh bài *làm bằng thanh đồng. mặt trên có hai chữ màu đỏ* " Trụy Ma." *Còn mặt kia viết một chữ lệnh màu vàng, nó tản ra nhè nhẹ linh khí.*

Lúc này vẻ mặt của nữ tu sĩ trông rất là hưng phấn còn nam tu sĩ thì lại nhướng mày lộ ra vẻ trầm ngâm suy nghĩ.

" Rất tốt, có được Trụy Ma lệnh bài này, chúng ta đã có thể vào trong cốc tìm bảo vật rồi. Nếu có thể tìm được một ít thượng cổ linh đan diệu dược thì ba người chúng ta có thể ngưng kết nguyên anh được rồi." *Vị nữ tu sĩ không khỏi mừng rỡ cao hứng nói.*

" Cái lệnh bài nhỏ như vầy mà chúng ta phải mua ba vạn linh thạch một cái, vậy mà họ cũng dám bán sao chứ." *Sau đó vị nữ tu sĩ đứng bên cạnh vị nam tu áo xám than nhẹ một tiếng rồi lại nói tiếp.*

Ba cái lệnh bài bọn họ đã phải bỏ ra mười vạn linh thạch để có được, dường như đã lấy đi hết tất cả của cải mà họ đã tích góp được. Điều này đã làm cho vị tu sĩ áo lam không khỏi tiếc nuối.

" Nhị đệ, ngươi cũng không cần phải tiếc nuối. Lúc này đây nếu không phải ta có sinh tử chi giao với bọn họ thì tông môn bọn họ cũng quyết không buông ra đâu. Bọn họ còn không đủ dung nữa là. Vì vậy lần này không thể nào bỏ lỡ dịp tốt có thể vào cốc được. Bây giờ lệnh bài có bán với giá mười vạn linh thạch một thì cũng có người mua ngay. Hơn nữa, ban đầu Quỷ Linh Môn là muốn độc chiếm lấy bảo vật của Trụy Ma Cốc. Nhưng do sự bức bách của các tông phái khác vì vậy bọn họ mới đồng ý để cho những người ngoài tham dự vào việc này. Nếu không dù ngươi dùng mười vạn linh thạch để đổi một lần nhập cốc cũng không được. Bởi vì chắc chắn người của Quỷ Linh Môn cũng không cho ngươi vào." *Nho sinh lộ ra nét mặt bất đắc dĩ nói.*

Tu sĩ áo lam nghe xong lời ấy, cũng không biết phải nói gì thêm nữa, nhưng sau khi xem cái lệnh bài trong tay một chút rồi vẫn lo lắng hỏi thêm.

" Nhưng mà, phương pháp nhập cốc này của Quỷ Linh Môn có làm được không? Ta nghe nói ở ngay cốc khẩu có rất nhiều khe hở không gian nếu không cẩn thận thì chúng ta sẽ biến mất ngay. Hơn nữa đây là những tin tức mà vị trưởng lão của Quỷ Linh Môn trước kia còn sống trở ra từ trong cốc cho biết. Đại ca ngươi có cảm thấy việc này có gì đó mờ ám không?

"Trừ phi người của Quỷ Linh Môn muốn cả tu tiên giới của Thiên Nam là địch. Nếu không việc này chắc chắn không có vấn đề gì cả. Hơn nữa, chúng ta còn nghe nói vị trưởng lão kia của Quỷ Linh Môn, cũng chỉ là nguyên anh trốn trở về mà thôi. Còn thân thể thì táng ở lại Trụy Ma Cốc. Việc này chúng ta cần phải để ý tới." Nho sinh không suy nghĩ thêm mà trả lời.

" Nhưng dù cho chúng ta có thể nhập cốc. Còn Trụy Ma Cốc thì thật sự là một nơi hung hiểm dị thường. Không biết lần này mua Lệnh bài nhập cốc không biết là đúng hay sai nữa." Nam tử áo lam nghe nho sinh nói vậy liền trả lời ngay.

"Hừ! lấy tư chất của ba người chúng ta mà nói thì đã tiến tới đỉnh rồi. Nếu như không có cơ duyên thì tiếp tới hai trăm năm nữa thì chúng ta cũng sẽ hóa thành một đống xương khô mà thôi. Vì vậy có cơ hội như vầy chúng ta không thể nào bỏ qua được. Hơn nữa, nghe nói khe hở không gian phía ngoài của Trụy Ma cốc mặc dù có nguy hiểm nhưng so với bên trong ít hơn nhiều. Vì vậy bọn ta chỉ đi vòng vòng bên ngoài dò xét tìm kiếm mà thôi nếu cẩn thận thì có lẽ không có vấn đề gì đâu." Vị nữ tử không thèm để ý trả lời.

" Nghe nói Quỷ Linh Môn lần nữa đã tung ra ngoài vài trăm cái Trụy Ma Lệnh. Mà trong đó hơn một nữa những cái lệnh bài thuộc về các tông phái. Thậm chí còn nghe nói là có cả Mộ Lan pháp sĩ cũng tham gia vào lần này. Vì vậy lần này có khoảng vài trăm tu sĩ cùng với Quỷ Linh Môn sẽ tham gia vào việc nhập cốc truy tìm bảo vật. Như vậy có rất nhiều ngươi tham gia thì chúng ta còn lo sợ việc gì nữa chứ. Thật sự nếu như gặp việc nguy hiểm thì chúng ta tìm cách tránh đi là xong. Nhưng nếu bỏ qua cơ hội lần này thì ta sẽ tiếc nuối cả đời." Nho sinh xem ra đã quyết định rồi, thản nhiên nói. Còn nữ tu sĩ bên cạnh cũng liên tục gật đầu xem ra cũng đã đồng ý.

" Một khi đại ca đã nói như vậy thì bọn tiểu đệ sẽ cùng với huynh nhập cốc." Nam tử áo lam cười khổ một tiếng rồi không nói gì thêm nữa.

Lúc này ở vùng phụ cận của Xương Châu cũng thường xuyên diễn ra những việc giống vậy.

Từ nửa năm trước, Không biết vì sao mà từ Quỷ Linh Môn lại truyền ra tin tức là bọn họ tìm ra phương pháp đi vào Trụy Ma cốc. Ngoài ra còn có tin tức là Quỷ Linh Môn bọn họ có kế hoạch lừa gạt các tông khác để độc chiếm bảo vật.

Khi tin tức này truyền ra thì liền chấn động cả tu tiên giới.

Bởi vì sao khi bọn họ mới vừa cùng với Mộ Lan đánh nhau vì vậy các tông phái cần có thời gian để tĩnh dưỡng. Nhưng bọn họ cũng chịu không được mà đều phái người đi tới Quỷ Linh Môn hỏi việc này. Ngay cả ma đạo cùng với sáu tông phái lớn cũng đều phái người tới hỏi thăm việc này chân tướng thế nào.

Cao tầng của Quỷ Linh môn. Lúc này liền xảy ra một trận tranh cải dữ dội. Nhưng dưới áp lực của nhiều người nên bọn họ từ từ thừa nhận có việc này. Dù sao chỉ cần bỏ ra một chút công sức là biết ngay được việc này.

Kể từ đó các tông phái khác không khách sáo yêu cầu cùng nhau nhập cốc truy tìm bảo vật. Nhưng vào lúc này Quỷ Linh Môn cường ngạnh có chết cũng không chịu chấp nhận đề nghị này

Cuối cùng bọn họ cũng nguyện ý đề ra một phương pháp là đồng ý cung cấp một số lệnh bài cung cấp cho các tông phái. Chỉ cần có lệnh bài này thì khi đến các khe hở không gian ở Trụy Ma cốc sẽ được đi vào. Vì vậy các tông phái đều tuyển chọn một số người đi tới Quỷ Linh Môn để nhập cốc. Nhưng để có có nó thì phải tốn một chút linh thạch.

Đương nhiên việc làm này sẽ làm cho các vị tán tu bất mãn. Vì vậy Quỷ Linh Môn bọn họ cũng đã tung ra hơn một trăm cái lệnh bài cho các tông phái nhỏ và các vị tán tu.

Bây giờ sắp tới lúc nhập cốc nên ở Xương Châu trở nên náo nhiệt hơn. Còn ở vùng phụ cận của Vạn Lĩnh Sơn Mạch lại có nhiều tu sĩ từ nước khác tới. Vì vậy làm cho đám tu sĩ bản địa trở nên cẩn thận hơn. Tất cả đều không dám gây sự, hay làm phiền tới bọn họ.

------oOo------

Chương 794: Hàn Lập Trở Về

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tòa thành thị gần nhất Xương Châu là một tòa thành lớn có tên Diệp Hoa.

Do thành này cách Vạn Lĩnh Sơn Mạch hơn một ngàn dặm nhưng do có nhiều tu sĩ không muốn tá túc ở những nơi thôn quê hẻo lánh nên hầu hết bọn họ đều ở lại đây. Trước đây tòa thành này thuộc quyền quản lý một tiểu tông phái nhưng khi thấy có nhiều người tu tiên tới thì bọn họ hoảng sợ thu hồi về lại sơn môn, mà không dám hành động gì cả và cũng giả câm giả điếc cho qua việc.

Tụ tập ở tòa thành này có không ít người tu tiên, nhưng ở đây cũng có nhiều khách điếm cho nên việc ăn ở của bọn không thành vấn đề.

Trong đó có một cái khách điếm tên là Hồng Phúc là một trong những khách điểm thuộc dạng trung bình ở đây.

Bên trong cũng chia ra làm hai ba đoàn tu sĩ chia nhau thuê hết các gian phòng ở đây.

Trong đó có một gian phòng, mà trong đó có ba người đang ngồi xung quanh một cái bàn gỗ thương lượng công việc.

Ba người này đều còn trẻ tuổi trong đó có hai vị nữ tử lúc trước ở Thiên Nhất thành cùng đi với Hàn Lập là Tử Linh và Mai Ngưng còn lại một người là vị nữ tử họ Tống có giao hảo rất tốt với hai người bọn họ.

Lúc này Tử Linh mới nhìn qua trông rất là đoan trang tú lệ. Nhưng rõ ràng là đang thi triển bí thuật ẩn nặc đi hình dáng kiều mỵ vô song của mình rồi. Thoạt nhìn chỉ thấy đây chỉ là một vị nữ tu bình thường mà thôi.

Ba vị nữ tử lúc này thần sắc căng ra, đang nhẹ giọng bàn luận việc gì đó.

Còn bốn vách tường chung quang thì đang ẩn hiện bạch quang. Xem ra đã được thi triển cấm chế đề phòng ngừa người khác nghe trộm.

"Tống tỷ tỷ, còn chưa có tin tức gì về Hàn huynh hay sao? Bây giờ chướng khí sắp tan hết rồi, chúng ta không còn bao nhiều thời gian đâu. Nếu như Hàn huynh còn không tới chắc chắn chúng ta sẽ bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để nhập cốc." Tử Linh chân mày nhíu lại, hơi lo lắng hỏi.

Nàng hỏi câu này cho người người đối diện chính là nữ tử họ Tống trong trang phục màu trắng.

"Tử Linh muội muội. Chắc ngươi cũng đã biết hơn hai năm trước Trình sư bá đối với bên ngoài đã tuyên bố Hàn sư thúc bế quan chữa thương. Nhưng trên thực tế theo ta biết được là Sư thúc đã đi tới chỗ cực tây. Mặc dù không biết đi tới đó làm việc gì nhưng chỉ riêng việc đi và về cũng đã mất hơn một năm thời gian. Vì vậy chúng ta cũng chỉ biết sốt ruột mà chờ đợi. Hơn nữa còn có mấy tháng thời gian nữa mà. Trước đây ta lưu lại tin tức chỗ tông môn chỉ cần sư thúc trở về là có thể tìm được chúng ta ngay thôi. Nếu như sư thúc đã có chuẩn bị thì chỗ cực tây đó đâu có ai có thể giữ chân Hàn sư thúc được chứ." Nữ tử họ Tống mỉm cười, bình thản nói.

" Chuyện này cũng khó nói. Cho dù Hàn đạo hữu tu vi cao thâm. Nhưng có nhiều việc không phải tu vi cao thâm là có thể giải quyết được." Tử Linh thở dài một hơi. Không khỏi nhớ tới Âm Minh chi địa. Nhưng thu ba vừa chuyển. Lập tức nói tiếp:.

"Tống tỷ tỷ, ngươi hôm nay mở miệng ra một tiếng là Hàn sư thúc, ngậm miệng cũng là Hàn sư thúc. Hình như ngươi đối với Hàn huynh càng lúc càng kính trọng thêm nha. Trước đây khi nói đến vị Hàn sư thúc ngươi cũng không có vẻ mặt kính trọng đến như vậy."

Tử Linh vừa nói xong sắc mặt lộ ra vẻ không có chút đùa nào cả.

Trên mặt nữ tử họ Tống đỏ lên một chút. Nhưng thần sắc vẫn bình thường nói.

" Nếu là Tư Linh muội muội có thể giết được tu sĩ đạt tới Nguyên Anh Trung Kỳ thì ta cũng đối Tử Linh muội muội cung kính như thế đó. Hiện tại Hàn sư thúc bây giờ ở Thiên Nam cũng chỉ thấp hơn tam đại tu sĩ mà thôi. Ta thân là vãn bối, cung kính một chút cũng không có gì kỳ lạ cả chứ?"

"Hì hì! đương nhiên không kỳ quái. Ngay khi tiểu muội nghe được chiến tích như vậy của Hàn đạo hữu cũng đồng dạng giật mình không ít. Mười năm trước Hàn huynh giống như tiểu muội là Kết Đan Tu Sĩ, nhưng hôm nay lại có thần thông kinh người như vậy thật là làm cho ta ngưỡng mộ không ít. Thật sự làm cho người ta khó mà tin được. Sớm biết như thế lúc đầu thì muội đã tìm cách mạnh mẽ ép gả Mai muội muội cho hắn rồi. Thì Mai Ngưng muội tử con đường tu luyện sau này chắc chắn sẽ trôi chảy rồi." Tử Linh cười cười nói.

Mai Ngưng nghe lời nói ấy xong khuôn mặt liền ửng hồng lên. Nhưng khẽ lắc một cái, rồi cũng không nói gì thêm. Chỉ là từ sâu trong đôi mắt sáng ấy phảng phất một tia phiền muộn mà thôi.

Lúc trước nàng cũng từng dự tính chọn lựa Hàn Lập nhưng rồi do dự không quyết nên bỏ qua cơ hội ấy.

Bây giờ Hàn Lập có danh tiếng lớn như thế. Cho nên nàng không dễ mở miệng ra nữa.

"Mai Ngưng muội muội thiếu chút nữa trở thành thiếp thân cho Hàn sư thúc! Chuyện này lúc đầu ta có nghe qua ta còn tưởng sư thúc cùng với Tử Linh muội muội có liên hệ với nhau. Dù sao lấy được một người có dung mạo như muội muội ta tin tưởng thế gian này không có nam nhân nào mà không động tâm kia chứ." Nử tữ họ Tống cả kinh nhưng sau đó cười khẽ trêu chọc Tử Linh một câu.

" Hừ, ngày đó nếu như ta biết được Hàn đạo hữu có được thần

thông cao thâm như vậy thì ta đã sớm lấy thân này báo đáp rồi. Nếu có thể trở thành bạn lữ song tu cùng với Hàn đạo hữu thì bây giờ tu vi của ta khẳng định đã tăng lên rất nhiều rồi." Tử Linh sờ sờ môi, cười cười nói ra. Thật là làm người ta không biết đó là thật hay giả nữa.

Điều này làm cho người hay rụt rè như nữ tử họ Tống cũng phải ngẩn ngơ, rồi cũng chỉ biết dở khóc dở cười mà thôi.

" Nếu như có được Hàn huynh cùng với thần thông cao thâm như thế ra tay hỗ trợ thì việc có được Linh Chúc quả mới có hy vọng được. Tống tỷ tỷ, ngươi quyết định đi vào Trụy Ma cốc sao. Còn Mai Ngưng sư muội thì lại không muốn vào. Bởi vì một khi đi vào đó và gặp phải tu sĩ cao hơn và bị đột kích thì không còn mạng trở ra. Lấy tu vi của nàng mà nói thì nơi đó thật sự là một nơi hung hiểm." Tử Linh chần chờ một chút rồi chậm rãi nói.

"Ta luôn nghĩ là sẽ ở lại đây. Ta và hai người các ngươi không giống nhau. Ta bây giờ chỉ là Kết Đan Sơ Kỳ nhưng cũng gần đi tới đỉnh của nó rồi. Vì vậy chỉ cần khổ tu thêm hai ba mươi năm nữa là có thể đạt tới cảnh giới này. Không đáng để đi tới nơi hung hiểm như vậy. Về phần trong cốc có bảo vật mà lại bắt ta phải đổi đi tính mạng thì ta chắc chắn sẽ không làm. Ta biết rõ khả năng của mình như thế nào." Mai Ngưng ngẫm nghĩ một hồi rồi cương quyết trả lời.

" Nếu như Tống muội muội đã quyết như vậy. Ta cũng không cần phải nói thêm nữa. Kỳ thật nếu như Hàn đạo hữu không đến thì một mình ta cũng không dám đi vào cốc. Dù sao lúc này đi vào trong cốc cũng toàn là cao giai tu sĩ thì nguy hiểm cũng tăng lên theo. Đoạt bảo giết người là chuyện thường xảy ra và những việc đó xảy ra cũng không ít. Ta chỉ là một người Kết Đan Sơ Kỳ mà độc thân đi vào chắc chắn chỉ có một con đường là chết mà thôi. Ta cũng không hồ đồ làm những việc như vậy." Tử Linh cười khổ một tiếng, rồi lên tiếng nói.

Lời nói này làm cho Mai Ngưng cùng với nữ tử họ Tống ngồi đối diện liền trở nên ngây ngốc.

"Quỷ Linh Môn đột nhiên thừa nhận về việc này, đây là việc không

ai ngờ tới được. Ta ngay từ đầu thậm chí cũng đã nghĩ Tử Linh muội muội đã cố ý tiết lộ ra việc này để lợi dụng nó để đục nước béo cò đây." nữ tử họ Tống trên mặt hiện ra dị sắc, lẩm bẩm nói.

"Đục nước béo cò? loại chuyện này có gì tốt mà đục nước béo cò chứ? Tất nhiên nếu số lượng tu sĩ vào cốc càng ít càng tốt. Chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể ra tay trước Quỷ Linh Môn mà lấy đi Linh Chúc Quả." Tử Linh hờn dỗi một tiếng, nhưng lại không có chút tức giận nào cả.

" Ồ tin tức này không phải do Tử Linh đạo hữu tung ra hay sao chứ? Xem ra là do những người khác làm việc này rồi." Một giọng của nam tử nghe rất là quen tai, đột nhiên từ ngoài cửa phòng vọng vô.

"Hàn sư thúc "

"Hàn huynh "

Nữ tử họ Tống cùng với Tử Linh tiên tử đầu tiên là giật mình kinh ngạc rồi lập tức nhận ngay đó là giọng nói của Hàn Lập, trên mặt của hai người liền lộ ra vẻ vừa vui mừng vừa sợ hãi.

Tử Linh đưa tay ra đánh một đạo pháp quyết vào phía cửa phòng một cái.

Bạch quang chổ cánh cửa chớt lóe lên rồi cánh cửa từ từ mở ra.

Một gã nam tử khoảng trên hai mươi tuổi, mặc một cái thanh bào hơi cũ, hai tay để sau lưng đang đứng đó. Hắn nhìn vào trong phòng thấy có ba vị giai nhân rồi trên miệng nở một nụ cười.

Thì ra vị nam tử này đây chính là Hàn Lập người mà hai năm trước đây đã đi tới chổ cực tây đã trở về.

Phía sau sau lưng hắn còn có một cái ống trúc màu vàng thật to dài khoảng một trượng. Không biết bên trong đó là gì nữa, mà lại để nằm nghiêng sau lưng mà không chịu thu nó vào túi trữ vật.

Nhìn kỹ một chút cũng có thể phát hiện thì bản thân Hàn Lập cũng có chút bất đồng so với trước đây. Bất luận là tinh thần hay khí chất đều có biến hóa không nhỏ. Hiện giờ có vẻ trầm ổn hơn so với trước làm cho người ta có cảm giác hắn là một người thâm sâu khó lường.

"Tham kiến Hàn sư thúc!" Nữ tử họ Tống không cần suy nghĩ nhiều liền vội bước tới trước thi lễ rồi cung kính nói.

"Hàn huynh, cuối cùng ngươi cũng đã tới. Tiểu muội còn nghĩ rằng đạo hữu có chuyện nên không thể nào tới kịp rồi đấy chứ!" trên mặt Tử Linh hơi ửng hồng lên, có chút bất an đứng dậy đón chào.

Những vị nữ tử này không biết Hàn Lập đã đến đây bao lâu rồi, cũng không biết những lời nói vừa rồi có bị hắn nghe thấy hay không nữa?

Chợt nhớ tới vừa rồi mới nói nguyện ý *" Lấy thân báo đáp "* cho dù Tử Linh có cơ trí, thông minh thế nào đi nữa nhưng lúc này trên mặt cũng hiện ra vẻ xấu hổ.

" Ta đã hứa với các ngươi rồi thì ta sẽ phải giữ lời chứ." Hàn Lập cười nhẹ, thâm ý liếc mắt nhìn các vị nữ tử này một cái nhưng cũng không vội vàng bước vào trong phòng.

Mai Ngưng khẻ mím môi lại rồi đi tới trước Hàn Lập thi lễ.

Hàn Lập khoát tay ra dấu dấu bảo không cần rồi sau đó đi tới một cái ghế ngồi xuống, rồi cùng với mọi người bắt đầu nói chuyện.

Thần sắc của Tử Linh cũng rất nhanh chóng hồi phục lại như thường, lập tức trấn định rồi ngồi xuống như cũ. Còn nữ tử họ Tống chần chờ một chút rồi cũng ngồi xuống.

"Hàn huynh, ngươi khi nào thì trở về Thiên Nam. Chuyến đi tới chỗ cực tây mọi việc đều thuận lợi chứ!" Tử Linh không có đề cập đến chuyện của Trụy Ma cốc mà ngược lại hỏi chuyện của Hàn Lập. Rồi lại dùng một ánh mắt khác thường đánh giá Hàn Lập lần nữa.

" Tại chỗ cực tây có gặp một chút phiền toái nhỏ. Mặc dù cũng đã

giải quyết được nhưng lại làm chậm trễ thời gian. Nếu không thì nửa năm trước ta đã trở về rồi." Hàn Lập vừa cười cười rồi nói.

Vừa nghe Hàn Lập nói như thế. Tử Linh và nữ tử họ Tống không khỏi nhìn nhau liếc mắt một cái, trong lòng có chút tò mò muốn biết.

Ngày hôm nay có thể làm cho Hàn Lập nói lên đó là một chuyện phiền toái nhỏ thì nó thực sự không phải bình thường. Chỉ thấy Hàn Lập không có ý nói đến chuyện này. Hai vị này cũng thông minh không dám hỏi tới nữa.

" Ta vừa rồi nghe các ngươi nói dường như lần này đi tới Trụy Ma cốc chỉ có Tử Linh cô nương là quyết đi còn lại Tống sư điệt và Mai Ngưng cô nương lại thay đổi chủ ý. Việc này có thật không?" Hàn Lập đưa mắt nhìn hai người này một cái rồi thần sắc bình thường hỏi.

"Nếu Sư thúc đã biết thì sư điệt cũng không dám giấu diếm điều gì. Ta cùng Mai Ngưng đạo hữu cẩn thận thương lượng qua, và cảm giác được lần này hung hiểm quá lớn vì vậy không đi là chuyện tốt nhất. Ta không nghĩ chỉ vì rút ngắn lại hai ba mươi năm khổ công tu luyện mà lại đi tới nơi hung hiểm. Hơn nữa trước đó không lâu Mai Ngưng đạo hữu cũng đã có một lọ linh dược dùng để trợ giúp việc kết đan. Vì vậy cũng không dám mạo hiểm tham gia vào việc này. Dù sao Trụy Ma Cốc cũng là nơi hung ác nhất ở Thiên Nam, cho nên không thể là nơi có thể tự tiên đi tới được. Còn việc Linh Chúc Quả thì lại ở sâu trong cốc thì phần nguy hiểm lại càng gia tăng gấp bội hơn nữa."

------oOo------

Chương 795: Đại Diễn Thần Quân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe nữ tử họ Tống trình bày một cách rõ ràng và cẩn thận. Hàn Lập gật gật đầu nhưng vẫn không hỏi gì cả.

"Tống sư điệt và Mai cô nương không đi cũng tốt, bây giờ ở Vạn Lĩnh Sơn Mạch tình hình rất hỗn tạp. Cho dù ta có tiến vào Trụy Ma Cốc thì cũng không nắm chắc được bao nhiêu phần có thể toàn thân trở ra. Tử Linh cô nương dường như không thay đổi ý định mà nhất định phải vào Trụy Ma Cốc sao?" Hàn Lập nhìn Tử Linh hời hợt nói.

"Chỉ cần Hàn huynh nguyện ý vào cốc thì ta cũng nguyện ý mạo hiểm thử một lần. Ta đối với Hàn đạo hữu tin tưởng mười phần." Tử Linh cười quyến rũ rồi chậm rãi nói.

"Nếu Tử Linh đạo hữu đã nói như thế, ta cũng sẽ không nói thêm nữa. Nhưng trước khi vào cốc ta có vài chuyện cần phải hỏi cho rõ ràng." Hàn Lập nhìn Tử Linh, mắt cũng không chớp nói.

" Đây là chuyện đương nhiên, Hàn đạo hữu có chuyện gì chưa rõ xin cứ việc hỏi." Tử Linh không chút chậm trễ liền đáp ứng nói.

" Đầu tiên là chuyện Linh Chúc Quả, ta muốn biết việc này là thật hay giả. Ta cũng không muốn hưng phấn ôm mộng tiến vào trong Trụy Ma cốc rồi sau đó lại biết là không có thật. Điểm này, Tử Linh cô nương có thể xác định được không?" Hàn Lập thần sắc nghiêm nghị hỏi.

" Chuyện Linh Chúc quả đúng là có thật. Chuyện này là do một trưởng lão của Quỷ Linh Môn năm đó còn sống trở ra cho biết. Nếu không thì các nguyên anh trưởng lão của Quỷ Linh Môn cũng không cần phải hao tâm tổn sức đến như vậy. Ta đây còn có một

cái ngọc giản chính là do vị nguyên anh lão giả năm đó miêu tả chi tiết vị trí của Linh Chúc Quả. Việc này đã được chứng minh là thật hay giả rồi." Tử linh đã sớm chuẩn bị cho Hàn Lập rồi vừa nói xong rồi từ trong túi trữ vật móc ra một khối bích lục ngọc giản rồi đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập tiếp nhận ngọc giản, đem thần thức đắm chìm vào trong đó yên lặng xem xét một chút.

Một hồi lâu sau hắn mới rút thần thức ra. Thần sắc bất động đem ngọc giản trả lại cho Tử Linh.

" Theo như lời ở đây thì chuyện Linh Chúc quả là có thật. Nhưng mà theo như thông tin mà nó có được thì vị trí của Linh Chúc Quả ở rất xa ở bên trong Trụy Ma cốc, hơn nữa lại có chút hàm hồ không được rõ ràng lắm. Bằng vào những lời nói này thì cũng chưa chắc tìm được Linh Chúc Quả, nhưng cũng không khẳng định là không có." Hàn Lập nhăn mặt cau mày có chút do dự nói.

" Bởi vì vị Quỷ Linh Môn trưởng lão kia sau khi xuất khiếu Nguyên Anh thì mới tìm ra được vị trí của Linh Chúc Quả. Cho nên vị trí chính xác của nó có chút mập mờ không rõ. Nhưng mà đây cũng là chuyện bình thường. Hơn nữa nó cũng có đề cập tới mới vị trí và địa phương đặt thù, hẳn là không có vấn đề gì quá lớn." Tử Linh giải thích nói, dường như sợ là Hàn Lập có ý thối lui.

Hàn Lập đang trầm ngâm suy nghĩ những nội dung có trên ngọc giản. Hiển nhiên là đang xem xét nó như thế nào rồi.

*"Cho dù tìm được Linh quả này. Thì chúng ta cũng phải ở tại trong cốc mà luyện chế thành "*Tạo hóa đan*" ăn ngay. Nếu không linh dược của Linh quả sẽ giảm xuống không còn hiệu quả nữa. Còn về việc các loại tài liệu phụ trợ luyện đan. Tử Linh cô nương cũng đã chuẩn bị tốt chứ?"* Một lát sau. Hàn Lập ngẩng đầu lên, bình tĩnh hỏi một câu.

Tử Linh nghe vậy mừng rỡ. Lúc này đè nén lại hưng phấn. Trên mặt lưu quang tràn đầy màu sắc nói:.

" Phụ trợ tài liệu cho Tạo hóa đan này cũng không khó tìm. Trong

mấy năm thời gian này ta cũng đã chuẩn bị được mười mấy phần. Chỉ cần có Linh Chúc quả cùng với vận khí không quá xui xẻo thì việc luyện chế đan này không thành vấn đề."

" Xem ra vấn đề này không lớn lắm. Một khi chúng ta đi vào Trụy Ma cốc, nơi này hung hiểm thập phần có lẽ không cần ta phải nói thêm. Sau khi vào cốc xong. Với năng lực của ta, ta sẽ cố gắng bảo vệ cho cô nương. Nhưng nếu thực sự gặp phải chuyện bất trắc, quá hiểm nguy mà ta không có khả năng chống đở được thì đạo hữu phải tự bảo vệ lấy mình." Sắc mắt của Hàn lập trở nên nghiêm nghị và lạnh nhạt nói ra.

" Việc này tự nhiên là như vậy. Nếu như việc này thực sự xảy ra thì xem như thiếp thân phúc duyên nông cạn. Tuyệt không có chút gì oán trách Hàn huynh. Hơn nữa với việc tự bảo vệ tính mạng thì thiếp thân cũng có vài phần tự tin." Tử Linh không chút do dự nói. Nét dịu dàng hiền dịu trên người không còn nữa mà hiện ra vài phần cương liệt.

Hàn Lập ngẩn ra lập tức cảm thấy hài lòng với lời nói vừa rồi của Tử Linh, thần sắc hòa hoãn xuống.

"Việc người của Quỷ Linh Môn làm thế nào mà vào cốc được. Ba vị đạo hữu có xem xét qua chưa? Khi ta đến đây cũng có nghe nói một chút, chuyện Quỷ Linh Môn phát cho Trụy Ma lệnh nhằm hạn chế số người vào cốc. Chuyện này có chút cổ quái. Với tình hình lúc này mà nói, với cùng một lúc mà có mấy trăm tu sĩ hay là hơn một ngàn tu sĩ cùng tiến vào cốc xem ra cũng không có gì khác nhau. Có thể phương pháp nhập cốc cũng không có gì là hạn chế. Nếu không, một khối lệnh bài lại có giá tới mấy vạn linh thạch. Chuyện tốt như vậy, Quỷ Linh Môn như thế nào lại bỏ qua chuyện kiếm tiền dể như vậy."

"Hàn huynh quả nhiên không hề bình thường, suy đoán chính xác như vậy so ra cũng không sai biệt lắm." trên mặt của Tử Linh hiện lên vẻ kinh ngạc, rồi thản nhiên một cười rộ lên.

" Bởi vì tin tức này đã được tiết lộ ra bên ngoài ta cùng với Mai Ngưng muội muội cũng đã không phí tâm vào chuyện tìm ra phương pháp nhập cốc. Nhưng thông qua miệng của các tên đệ

tử kia thì việc nhập cốc lần này phải mượn lực của các đệ tử của Quỷ Linh Môn. Vì vậy phải hao phí một số linh thạch thì mới vào được. Cho nên số lượng người nhập cốc vì vậy mà giảm đi bớt."

" Bất kể là Quỷ Linh Môn dùng biện pháp gì để nhập cốc, lần này Lạc Vân Tông chúng ta cũng được phân cho ba cái Trụy Ma Lệnh. Khi ta quay về tông môn thì có được một cái. Vì vậy việc tiến vào bên ngoài của cốc không thành vần đề nữa. Về phần bên trong cốc có chút khó khăn, cho dù là ai đi chăng nữa cũng không dám nắm chắc là sẽ được bình yên vô sự. Nhưng mà ta có thể tin tưởng rằng phần lớn các tu sĩ sẽ chỉ tìm kiếm bảo vật ở bên ngoài mà thôi. Còn phần bên trong ta dám chắc có lẽ chỉ có Nguyên Anh kỳ tu sĩ mới dám đi vào, đương nhiên cũng sẽ có một số Kết Đan Tu Sĩ đi vào nhưng số lượng không nhiều lắm. Chuyện ở bên ngoài cốc thì Tử Linh đạo hữu sẽ gặp phải nguy hiểm không lớn lắm có thể một mình tự ứng phó được. Đợi đến lúc tiến vào bên trong."

Hàn Lập ánh mắt chớp động rồi đột nhiên môi khẽ mấp máy nhưng lại yên lặng không nhúc nhích mà chỉ thi triển truyền âm thuật.

Nữ tử họ Tống và Mai Ngưng thấy vậy cũng không có gì bất mãn. Dù sao đây cũng là việc vô cùng hung hiểm, vì vậy khi làm việc cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

" Mọi việc sẽ làm như Hàn huynh phân phó đi." Tử Linh sau khi nghe xong có chút chần chừ rồi sau đó gật đầu đồng ý.

" Vậy thì Hàn mỗ và Tử Linh đạo hữu sẽ gặp lại sau ở Trụy Ma Cốc. Tống sư điệt, còn việc nữa là ta nghe nói Trình sư huynh cũng đã đến đây. Ngươi có biết người đang ở đâu hay không?" Hàn Lập xoay ánh mắt nhìn tới nữ tử họ Tống hỏi thêm chuyện của lão giả tóc bạc.

"Việc này, sư điệt cũng không rõ. Trình sư bá cùng với vài người bạn cũ có quan hệ tốt đi chung với nhau. Từ khi tới đây cũng chưa từng liên lạc với sư điệt" nữ tử họ Tống sau khi ngẩn ra liền vội vàng trả lời.

" Như vậy! xem ra Trình sư huynh nghĩ tới đại nạn sắp tới nên cũng đã nhập cốc rồi." Hàn Lập thì thào nói nhỏ một mình rồi trầm tư suy nghĩ việc gì đó.

" Nghe nói lần này tham gia vào việc tiến vào Truy Ma cốc còn có Mộ Lan pháp sĩ, việc này là thật hay giả vậy? Có tin tức gì về việc này hay không?" Sau khi suy nghĩ một lát, Hàn Lập lại nhíu mày hỏi.

" Tin tức này cả ba người bọn ta đều nghe được. Nhưng thật sự cũng không biết việc này là thật hay giả nữa." Tử Linh dường như cảm thấy đau đầu về việc này nên trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ nói.

Hàn Lập sờ sờ cằm, rồi cũng không nói thêm lời nào. Nhưng một lúc sau. Thần sắc của Hàn Lập chợt thay đổi rồi đột nhiên đứng dậy nói một cáo từ rồi liền rời đi.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại ba vị nữ tu, ngồi đối mặt nhìn nhau một hồi.

" Chuyện gì đã xảy ra, Hàn huynh vì sao lại vội vàng đi nhanh như thế." Đôi mắt của Tử Linh sang lên, hiện ra vẻ nghi hoặc.

"Không biết. Có lẽ Hàn tiền bối có chuyện gì đó quan trọng cần làm." Hai chân mày của Mai Ngưng nhíu lại lộ ra thất vọng vẻ trả lời.

Nữ tử họ Tống thì ra hướng cửa sổ có chút trầm ngâm suy nghĩ rồi đứng lên, Giống như là hồn vía đi đâu rồi? Lúc này Hàn Lập đi tới một cái góc phố hẻo lánh ở bên đường, cước bộ vội vàng và lộn xộn, nhìn có chút không được bình tỉnh cho lắm. Nhưng thực tế trong đầu hắn đang cực kỳ ảo nảo rồi lại nghe một tiếng quát lớn của một người nào đó.

"Hắc hắc! lão phu chỉ là thấy được nữ tử có tên gọi là Tử Linh thật là xinh đẹp thật là làm cho say đắm lòng người. Vì vậy tâm tư của ngươi có chút xao động cũng là bình thường thôi." Một thanh âm có vẻ già nua vang lên mà không cần xem Hàn Lập có muốn trả lời hay không.

"Hừ! Chẳng lẽ ngươi không biết, ngươi trước kia thi triển Thất tình quyết đem hỉ nộ ái ố của chính mình cùng với đệ nhị nguyên anh của ta liên lạc với nhau rồi. Ngươi động tình rồi cũng không quan trọng. Nó cũng không liên lụy gì đến ta. Dù sao đệ nhị nguyên anh cùng với ta đồng dạng tâm thần tương liên. Hơn nữa Tử Linh nha đầu đó, dung mạo bây giờ không phải là đặc biệt xuất chúng hay sao chứ. Ngươi làm thế nào mà nhìn ra hình dáng chân thật của nàng chứ. Ngươi còn nói năm xưa thiếp thân của ngươi như mây, toàn bộ đều là thiên hạ tuyệt sắc nữ tu. Biểu hiện của ngươi dường như không chịu được như vậy. Những lời của ngươi trước kia sẽ là không gạt ta đó chứ." Hàn Lập vẫn đang trong cơn tức giận, lạnh lùng hỏi thăm.

" Lúc trước lão phu thi triển Thất tình quyết là nhầm đối phó với chủ nguyên thần của ngươi. Nhưng không ngờ được ngươi chỉ mới là Nguyên Anh Sơ Kỳ tu sĩ, nhưng mà lại có thể tu luyện ra đệ nhị nguyên anh. Vì vậy ta không cách nào thắng lợi được cho nên mới bị thất bại như vầy. Mặc dù Thất tình quyết không cách nào không chế được thần thức của tu sĩ nhưng lại có thể không chế được các loại hỉ nộ ái ố của con người. Có thể nói là làm cho đối thủ sống cũng không bằng chết. Về phần nữ tử nọ, mặc dù thi triển bí thuật che dấu đi dung nhan thật đi. Nhưng làm sao có thể che dấu được thần thức của lão phu." âm thanh của lão giả có chút không phục liền trả lời.

" Cho dù Thất Tình quyết của ngươi có lợi hại đi chăng nữa thì cũng uổng công thôi. Đệ nhị nguyên anh mặc dù có cảm ứng với ta nhưng mà đối với Thất Tình quyết chỉ là một chút trở ngại mà thôi. Thực ra mà nói thì ta tuyệt không thể nào nghĩ tới ngươi lại là Đại Diễn Thần Quân khai sáng và lập ra Thiên Trúc Giáo năm đó, mặc dù chỉ là một cái khôi lỗi nhưng vẫn còn tồn tại đến ngày hôm nay. Nếu không với thần thức cường đại như ngươi thật sự là khó tin. Hơn nữa nắm rõ Đại Diễn quyết như lòng bàn tay, thì ta căn bản không tin vào việc này. Nhưng ngay cả như vậy nếu như ngươi tái tùy tiện làm lộn xộn tâm tư của các nữ tu nhằm chia rẻ trái tim của ta thì cũng đừng trách ta sao lại khách khi với ngươi." Âm thanh của Hàn Lập lạnh như băng phát ra.

"Hàn tiểu tử, ngươi không phải không biết. Cho dù ta có được hạt châu do dẫn hồn mộc của ngươi chế thành. Thì tinh hồn của ta

nhiều lắm là qua tiếp hơn mười năm cũng sẽ tan thành mây khói. Nếu không phải ta chưa nghiên cứu hoàn thành mới chế ra được hơn phân nửa Khôi Lỗi. Ta ước gì sớm đi đầu thai chuyển thế sớm một chút. Làm một Khôi Lỗi đã trải qua hơn ngàn năm không có chút cảm giác ta cũng đã không còn sống nữa. Nếu như ngươi mà sống hơn một ngàn năm nữ nhân nào cả. So với ta thì ngươi thấy thế nào!" Lão giả lầm bầm vài tiếng. với kiểu dáng khinh thường.

Hàn Lập nghe xong đối phương nói như vậy, chỉ còn nước khẽ sờ cái mũi. Cảm thấy cực kỳ đau đầu.

Đối với chân thân của lão quái vật ẩn bên trong ống trúc này thật sự cực kỳ khó đối phó. Nếu như đối phương không đáp ứng đem ba tầng Đại Diễn Quyết cuối cùng cho hắn biết, cũng như nguyện ý đem mấy loại phương pháp luyện chế ra đại uy lực khôi lỗi truyền thụ cho hắn.

Hắn đã sớm dùng các thủ đoạn khác nhau đem đối phương tiêu diệt rồi.

Hơn thế nữa thần thức của đối phương lại vô cùng cường đại đến mức khó tin. Cho dù đối phương không phản kháng việc mình thi triển sưu hồn thuật nhưng một chút hiệu lực cũng không có được. Ngược lại nhiều khi còn bị đối phương thao túng thần thức của chính mình. Điều này làm cho Hàn lập vô cùng sợ hãi cho nên không dám dùng đến thủ đoạn này.

Đối mặt với Đại diễn Thần Quân, một lão quái vật đã sống trên một ngàn năm mà nói Hàn Lập không có cách nào xuống tay được.

------oOo------

Chương 796: Ký thần thuật

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Lão quái vật, ngươi hiện giờ đang phụ thể tại khôi lỗi. Chẳng lẽ không nghĩ tới về sau sẽ đem nguyên thần ra khỏi khôi lỗi sao. Bằng vào tài trí của ngươi, để nghĩ ra thần thông này hẳn là không khó? Dù sao Đại Diễn Quyết cũng đều là một tay ngươi sáng tạo ra." Hàn Lập trầm mặc trong chốc lát, nhàn nhạt nói.

"Ngươi nghĩa rằng ta sử dụng ký thần thuật rất đơn giản sao? Năm đó ta tự phụ tài trí hơn người, trong thiên hạ không ai sánh bằng, cho nên phân tâm làm nhiều chuyện. Chẳng những tự nghĩ ra Đại Diễn Quyết - bí pháp có thể cường hóa thần thức, còn một tay sáng lập Thiên Trúc Giáo, nghiên cứu Khôi Lỗi Thuật sớm đã thất truyền ở Thiên Nam. Càng huống chi còn muốn kiêm tu công pháp, làm cho tu vi chính mình tiến giai đến Nguyên Anh Hậu Kỳ, tung hoành một phương vô địch thủ."

"Tung hoành một phương vô địch thủ?" Nghe lời này, Hàn Lập lộ ra vẻ mặt quái dị.

"Thế nào, cho rằng ta đang tự thổi phồng mình sao. Ta lúc ấy tu vi đại thành, bởi vì luôn tâm cao khí ngạo, khiêu chiến các tu sĩ nổi danh, mà không thích tuyên truyền chiến tích của mình ra ngoài. Cho nên lúc ấy giới tu sĩ biết tên của ta, chỉ có những tồn tại đứng đầu mà thôi. Địa phương khác không nói, lúc ấy có 2 người được xem là Thiên Nam Chánh Ma lưỡng đạo đệ nhất tu sĩ, hai cái lão già này đều là bại tướng dưới tay ta, bị ta thu phục, thậm chí tự nguyện đem phía cực Tây tặng cho ta, làm nơi lập giáo, thế lực của bọn họ đều phải rút khỏi nơi đây. Nếu không, ngươi tưởng rằng vùng sa mạc phía cực tây này, không có Thiên Nam tu sĩ nào dòm ngó sao. Phải biết rằng nơi cực Tây, cho dù nghèo nàn cũng có hai quốc gia, đủ để an trí không ít đại tông môn." Đại diễn thần quân nói, thanh âm tràn vô cùng hãnh diện.

"Cực Tây chi địa, là do ngươi đánh lấy mà có?" Hàn Lập nghe đến

đó, không nói gì.

"Chẳng những như thế, ta còn bức 2 cái lão gia hỏa này tự mình phát thệ độc, trong vòng vạn năm, cả bọn đồ tử đồ tôn cũng không được tiến vùng cực Tây." Lão giả lại trở nên có chút dương dương tự đắc.

"Lấy thân phận bọn họ, mà lại có thể nghe lời như vậy." Hàn Lập nhếch miệng, có chút không tin.

"Nếu không nghe, ta sẽ đem đồ tử đồ tôn của bọn họ, giết sạch sẽ. Ngươi chẳng lẽ cho là ta có lòng dạ đàn bà? Về phần nghĩ muốn dựa vào người đông thế mạnh vây công ta. Ta luyện chế hơn một ngàn Khôi Lỗi không phải chỉ để trưng bày cho đẹp. Bất quá tu sĩ chánh ma lưỡng đạo, đến bây giờ vẫn không có xâm phạm đến phía cực Tây. Điều này khiến ta có chút không ngờ tới. Chẳng lẽ Chánh ma tu sĩ thật đúng vẫn nghe giáo huấn của Tổ sư gia, vẫn tuân thủ cho tới ngày nay." Đại Diễn thần quân cảm thấy có chút kỳ quái.

Hàn Lập im lặng.

Cái lão quái vật này không phải đang thổi phồng, chính là năm đó thực lực biến thái đến cực điểm. Đối phương sở hữu hơn ngàn Khôi Lỗi, cho dù đều là Trúc Cơ Kỳ nhưng cũng đủ dọa chết người.

Về phần chánh ma lưỡng đạo là vì lời thề năm đó giới hạn, không chiếm đoạt Cực Tây chi địa, hay là bởi Cực Tây chi địa đường xá xa xôi, tài nguyên nghèo nàn, mà thật sự chẳng muốn quan tâm. Hàn Lập cũng chẳng muốn suy nghĩ việc này.

Điều đó và hắn cũng chẳng có quan hệ gì. Hàn Lập trong lòng đang nghĩ vậy. Trong đầu lại truyền đến tiếng thở dài của lão giả.

"Chờ ta hoàn thành hết thảy mọi thứ. Tự nhận là đang đứng tại đỉnh cao ở tu tiên giới. Mới phát hiện chính mình phạm vào một sai lầm trí mạng. Thọ nguyên của ta không còn nhiều. Nhưng vẫn đang dừng lại ở Nguyên Anh hậu Kỳ. Cho dù ta tư chất cùng tài trí kinh người thế nào, cũng chính là còn lại hai trăm năm thời gian

mà thôi. Căn bản không cách nào làm cho ta từ Nguyên Anh Hậu Kỳ đột phá đến cảnh giới Hóa Thần Kỳ. Nhưng nếu là ta ngay từ đầu không phân tâm vào Khôi Lỗi Thuật rồi tự nghĩ ra công pháp. Thì ta tin tưởng có thể tiến vào Hóa Thần Kỳ cũng không phải là chuyện khó. Nếu không, ta sớm đã phi thăng linh giới. chứ không có chuyện bị nhốt trong Khôi Lỗi hơn vạn năm. Hôm nay chuẩn bị hồn phi phách tán. Đại Diễn Thần Quân thanh âm trầm thấp tựa hồ có chút uể oải.

Nghe đến đó, Hàn Lập khẽ nhếch miệng, hai tròng mắt trắng dã, thậm chí trong lòng còn có tia đố kỵ.

Bình thường tu sĩ muốn kết đan, ngưng kết Nguyên Anh cũng đã cảm thấy muôn vàn khó khăn; mà tiến vào Hóa Thần Kỳ đối với lão quái vật mà nói lại dường như không khó khăn lắm. Nếu lời này là thật thì người này đúng là một tồn tại nghịch thiên.

Nói hắn là kỳ tài ngàn năm có một còn có chút xem nhẹ.

"Sau khi tự biết tiến vào Hóa Thần Kỳ vô vọng. Ta vừa lại không cam lòng thúc thủ chờ chết. Tuy nói chỉ cần tinh hồn bất diệt, người chết còn có thể đầu thai chuyển thế. Nhưng đối với lão phu mà nói, cho dù là có thể có kiếp sau nhưng không có trí nhớ tình cảm kiếp này thì đó có còn là ta không? Căn bản là một người khác hoàn toàn xa lạ mà thôi. Tiếp theo nữa, nói không chừng sẽ biến thành bình thường trong vô số người. Ngay cả linh căn cũng chưa chắc đã có, cơ hội lần nữa trở thành tu tiên giả cũng vô cùng ít. Trong lòng cảm thấy sợ hãi, còn lại hai trăm năm thời gian việc gì ta cũng không hỏi tới, bắt đầu khổ tâm sáng lập thuật trường sanh hoặc pháp thuật có thể bảo trì thần trí sau khi chuyển sinh. Kết quả thất bại không biết bao nhiêu lần, mới rốt cuộc lấy Đại Diễn Quyết làm trụ cột mà sáng lập ra ký thần thuật. Loại bí thuật này chưa từng có ai biết đến" *Đại Diễn Thần Quân vừa nói, vừa lạnh lùng cười rộ lên.*

"Chính là buông bỏ đại bộ phận tu vi, chỉ đem thần thức nhập vào trong Khôi Lỗi, trở thành *"hoạt tử nhân"* (người sống như chết) gần ngàn năm." *Hàn Lập đột nhiên cười nhẹ chen vào.*

"Ngươi biết cái gì, thời gian lúc đó của ta không còn kịp, chỉ kịp đem Ký Thần Thuật hoàn thành một nữa mà thôi, bị buộc bất đắc dĩ mà sử dụng, kết quả bây giờ biến thành bộ dạng này. Cuối cùng phải phụ thể vào trong Khôi Lỗi đặc chế. Ta không nghĩ tới một thân tu vi cứ như thế mà tán đi, chỉ có những thần thông được sử dụng bằng thần thức là còn có thể miễn cưỡng dùng. Nhưng muốn cho Nguyên Thần xuất khiếu căn bản chỉ là nằm mơ giữa ban ngày. Mà gian mật thất nọ, bị ta sử dụng trận pháp cực kỳ lợi hại cùng hơn trăm đầu Khôi Lỗi thủ vệ, mà ta không có thân thể cũng như pháp lực nên thậm chí ngay cả việc mở ra cấm chế, biện pháp triệu hoán Khôi Lỗi cũng không có. Hơn nữa, bởi vì sợ cừu gia trả thù, nên gian mật thất kia ta chưa bao giờ nói qua cho người khác biết. Ngay cả những đệ tử có tu vi Kết Đan kỳ cũng không cách nào tìm tới đó. Kết quả chính là ta bị vây khốn trên vạn năm. Nếu không phải ta là thân Khôi Lỗi, hơn nữa tại mất thất kia có không ít linh thạch thì ta đã sớm hôi phi yên diệt." *Nói xong lời cuối cùng, thanh âm Đại Diễn Thần Quân trở nên lạnh như băng.*

Hàn Lập nhíu mày, trong lòng có chút lo lắng. Nhưng thần sắc lại hòa hoãn, tiếp tục hỏi:

"Lão quái vật, ngươi hôm nay sao lại nói nhiều thế? Trước kia mỗi lần ta hỏi ngươi chuyện năm đó, ngươi đều lẩn tránh, làm ra bộ dạng lười biếng. Lần này như thế nào lại nói ra hết như thế.

"Hừ! Không nói với ngươi thì nói với ai. Ngươi một khi đã tu luyện Đại Diễn Quyết, cũng tính là một nửa đệ tử của ta. Huống hồ, nếu không phải ngươi tiến và mật thất của Thiên Trúc Giáo, tìm được ta lúc ta đang hấp hối, chỉ sợ ta sẽ lập tức hồn phi phách tán. Ký Thần Thuật dù sao không phải thuật trường sanh chính thức, cho dù thân thể Khôi Lỗi ngàn năm không hỏng nhưng nguyên thần ta thời gian dài chưa từng tìm được nhục khu (thân thể xác thịt) tư dưỡng. Cũng đến lúc như đèn sắp cạn dầu, ta không ngờ rằng tiểu tử ngươi cũng rất cơ trí. Liếc mắt một cái cũng nhìn ra ta không giống với các Khôi Lỗi khác. Xuống tay với ta trước tiên, thiếu chút nữa ta đã tuyệt mạng dưới tay ngươi." Lão giã nói tới đây, phảng phất lại nổi giận.

"Ta xuống tay trước? nếu ngươi không dùng cái… kia thất tình quyết cứt chó kia đột nhiên tập kích ta. Thì cho dù ta cảm giác

được Khôi Lỗi do ngươi biến thành có chút cổ quái, cũng sẽ không động thủ. Kết quả trong lúc không đề phòng, nguyên anh thứ hai cùng ngươi trở thành tình huống ném chuột sợ vỡ đồ. Cố nhiên ngươi có thể thông qua thất tình quyết, có thể làm nguyên anh thứ hai của ta cuồng tính đại phát, càng không thể vãn hồi. Nhưng ta cũng thông qua nguyên anh chủ thao túng nguyên anh thứ hai sử dụng đồng hóa thuật, khiến cho tinh hồn ngươi cùng nguyên anh thứ hai đồng thời yên diệt." Hàn Lập không khách khí phản bác lại.

"Ta sao có thể biết, tiểu quái vật ngươi tuổi còn trẻ mà có thể tu luyện thành nguyên anh thứ hai. Phải biết rằng, ta lúc ấy trừ thần thức có thể dùng, một chút pháp lực đều không có, ra tay cũng chỉ là tự vệ mà thôi." Đại Diễn Thần quân không cho là mình sai, ngược lại cây ngay không sợ chết đứng nói.

Lúc này đây, Hàn Lập tắt tiếng, không nghĩ hắn nói thế.

"Tốt. Việc này tạm không nó đến. Ta không nghĩ tới chính là việc ngươi cư nhiên còn có Dưỡng Hồn Mộc chí bảo. Có khả năng hỗ trợ ta, nếu không ta cũng nhiều lắm là một năm rưỡi liền biến mất khỏi thế gian này. Điều này coi như là họa phúc song hành." Đại Diễn Thần Quân dừng lại một chút, có chút tự giễu nói.

"Đem Dưỡng Hồn Mộc cho ngươi mượn dùng, là bởi vì ngươi đáp ứng đem ba tầng sau của Đại Diễn Quyết truyền thụ cho ta. Hơn nữa ta đối với Khôi Lỗi chế tạo pháp cũng rất hứng thú, dù sao gần vạn năm qua, ngươi tại mật thất trừ thời gian dài hôn mê, thì chính là nghiên cứu Khôi Lỗi Thuật. Ta một khi đã tu luyện Đại Diễn Quyết của ngươi thì tất nhiên sẽ không bỏ qua Khôi Lỗi thuật. Chính là hai chúng ta trong lúc đó đã làm một cuộc giao dịch." Hàn Lập dứt khoát dừng cước bộ bình tĩnh nói.

"Ha ha, Hàn tiểu tử! Ta hiện tại nhìn ngươi ngày càng thuận mắt. Lão phu năm đó cũng đồng dạng là một người khẩu thị tâm phi, xem gì cũng không vừa mắt. Nếu không phải ngươi tư chất quá kém, không cách nào tu luyện công pháp căn bản của lão phu. Ta thật muôn thu ngươi làm đệ tử, đem tuyệt học bình sinh truyền thụ cho ngươi." Thanh âm Đại Diễn Thần Quân tại trong đầu Hàn Lập điên cuồng cười nói.

"Chỉ là Hàn mỗ bây giờ tu luyện vài loại công pháp, tâm đã có thừa mà lực không đủ. Ngươi cho dù cho ta công pháp hơn sở học bây giờ của ta gấp trăm lần, ta cũng không cải tu luyện lại. Nhưng thật ra về bí thuật của ngươi, Hàn mỗ có chút hứng thú." Hàn Lập ngẩn người một lúc nói, khóe miệng lộ ra một tia cười nhàn nhạt.

"Bí thuật! Sợ rằng ngươi phải thất vọng rồi. Bí thuật của lão phu đều là cùng một thân chủ tu công pháp có liên quan. Ngươi không tu luyện công pháp của ta, bí thuật của lão phu, ngươi cũng không có cách nào tu luyện." Lão giả lơ đễnh nói.

"Như vậy đi. Ta có thể có được Đại Diễn Quyết cùng Khôi Lỗi Thuật – hai thứ này, cũng rất hài lòng rồi. Không uổng công ta đi tới Cực Tây chi địa một chuyến. Bất quá, ta có chút không rõ, ngươi vì sao không chính thức đem ba tầng sau của Đại Diễn Quyết truyền thụ cho môn hạ đệ tử, mà lại chuẩn bị một quyển bí quyết giả, truyền xuống dưới chứ." Hàn Lập mặc dù có chút thất vọng, nhưng đối với việc này cũng có chút khó hiểu.

"Môn hạ đệ tử? môn nhân đệ tử năm đó của ta cả trăm năm qua ngay cả một người cũng không có tiến giai Nguyên Anh Kỳ. Không có một người có khả năng tiếp thu y bát của ta. Đại Diễn Quyết ba tầng sau khi lưu lại cho bọn hắn. Chỉ có thể cho bọn hắn rước lấy hoạt sát thân. Ngươi không phải là Thiên Trúc Giáo đệ tử của ta, cũng không tìm được phần sau, chỉ có thể có được phần phía trước của Đại Diễn Quyết. Xem ra ta thật có chút khả năng dự đoán.

------oOo------

Chương 797: Thượng cổ ma giới

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đại Diễn Quyết cũng không phải do ta chạy tới cực Tây để đoạt lấy, mà là có người tự động đưa đến cửa." Hàn Lập ánh mắt khẽ chớp động, thản nhiên nói.

"Yên tâm! Thiên Trúc giáo bây giờ cũng không phải nhất mạch đệ tử của ta cai quản. Cho dù thật sự là đoạt lấy, lão phu cũng không để ý." Đại diễn Thần Quân không để ý nói.

"Chỉ cần không ảnh hưởng giao dịch của hai ta, ngươi nghĩ như thế nào cũng đều không sao. Bất quá, ta xin hỏi tiền bối một lần nữa. Ngươi thật sự không có cách nào phá giải phong hồn chú?" Hàn Lập có chút ngưng trọng hỏi.

"Không phải không thể phá giải, mà là thọ nguyên của ta có hạn không có thời gian đến làm việc này. Nếu không, độc chú cho dù có thần diệu hơn nữa, sao có thể nào làm khó lão phu." Đại diễn Thần Quân khinh thường nói.

Hàn Lập mặc dù đoán trước đước câu trả lời, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy thất vọng cực độ.

"Tốt, ngươi cũng không có cách giải chú, Trụy ma cốc này phải đi một chuyến rồi." Hàn Lập thần sắc không đổi, bình tĩnh nói.

Nhưng ngoài ý muốn, Đại Diễn Thần Quân cũng không có tiếp lời, mà lại yên lặng. Qua một lát, thanh âm của lão mới lại vang lên.

"Hàn tiểu tử, ngươi đi Trụy Ma Cốc cũng không là hành động sáng suốt! lão phu năm đó chỉ vì đại hạn sắp tới nên cũng từng có chủ ý đi Trụy Ma Cốc. Nhưng về sau do bởi sáng tạo ra Ký Thần thuật nên mới không đi. Nhưng đối với cốc này, lão phu cũng biết qua

một chút; ngươi thật tưởng rằng ngẫu nhiên một hai người có thể từ bên trong chạy ra là đại biểu cho việc có thể bình yên ra vào cốc này sao. Trong cốc có thượng cổ cấm chế còn không nói đến, khe hở không gian đáng sợ, người chưa chứng kiến căn bản không cách nào tưởng tượng được sự đáng sợ của nó. Hơn nữa khe hở còn có thể xuất hiện rất bất ngờ." Đại Diễn Thần Quân nói đến đây, thanh âm bỗng nhiên nghẹn lại, lời nói đột nhiên trầm xuống.

"Còn có chuyện gì nữa sao?" Hàn Lập trong lòng khẽ động, liền hỏi.

"Ở trong khe hở không gian này ngẫu nhiên có thể trực tiếp thông với một thế giới khác, từ đó có một số yêu ma quỷ quái đi ra. Khi đụng phải chúng nó, ngươi tốt nhất tự cầu phúc đi."

"Thông đến thế giới khác, lời này là có ý tứ gì. Trừ linh giới, Âm Tư chi giới cùng tiên giới ra, chẳng lẽ còn có thế giới khác?" Hàn Lập cả kinh.

"Lão phu năm đó đọc qua một quyển thượng cổ kỳ thư. Bên trong có nhắc tới một chút sự tình của các thế giới. Tiên giới không cần nói, căn bản sẽ không tương thông với nhân giới chúng ta. Còn Linh giới cùng Âm Tư chi giới, một cái là thế giới cấp cao, đồng dạng cũng sẽ không có liên lạc cùng thế giới chúng ta. Cái kia, bên trong tất cả đều là yêu hồn lệ quỷ, Không có đại yêu quỷ tự nguyện khóa giới (vượt khỏi tầng ngăn cách giữa hai giới) đi đến nhân giới chúng ta. Chỉ có cổ ma tại Thượng cổ ma giới tương tự giống với nhân giới là thích đi đến nhân giới chúng ta nhất. Nếu là có cơ hội, chúng nó tuyệt sẽ không bỏ qua. Mà một ít Cổ ma lợi hại, nổi danh, có tên tuổi, cho dù chỉ là một ít phân thân, cũng vô cùng lợi hại. Phỏng chừng bây giờ khẳng định ngươi không phải là đối thủ." Lão giả đột nhiên cao giọng nhưng thanh âm cũng trở lên băng lãnh.

"Cổ ma? Là cái gì? Từ trước đến giờ chưa từng được nghe nói qua." Hàn Lập vẻ mặt kinh ngạc, không khỏi truy hỏi.

"Cổ ma là cái gì, quả thực rất khó nói nhưng khẳng định không là nhân tộc cũng không phải yêu thú. Hình thái vô cùng đa dạng,

không hề giống nhau. Nghe nói ở thời kỳ thượng cổ, Thượng cổ Ma giới từng mở ra thông đạo đến thế giới chúng ta, cũng từ đó đem đến một nhóm cổ ma cấp cao tàn phá bừa bãi Nhân Gian Giới. Kết quả Thượng cổ tu sĩ lúc bây giờ cùng chúng nó đánh nhau trong vô số năm tháng. Dựa vào số lượng đông đảo, cuối cùng đem những cổ ma xâm lăng nhất nhất tiêu diệt. Nhưng thượng cổ tu sĩ cũng tử thương vô số, nguyên khí tổn thương trầm trọng. Không ít thượng cổ công pháp cùng linh thú vì vậy mà bị diệt tuyệt. Việc thượng cổ tu sĩ bị tụt dốc có liên quan rất lớn tới việc này." Đại Diễn Thần Quân nghiêm giọng nói, vén mở một ít thượng cổ bí sự mà Hàn Lập không biết.

"Thượng cổ tu sĩ đã từng tranh đấu cùng cổ ma?" Hàn Lập sắc mặt đại biến.

Cổ ma có bao nhiêu lợi hại hắn tự không biết nhưng thượng cổ tu sĩ thần thông thế nào, thông qua những di chỉ rồi cổ bảo lưu lại hắn biết rất rõ. Nghe khẩu khí lão quái vật, Cổ Ma thần thông tựa hồ cao hơn cổ tu sĩ. Điều này lại làm cho Hàn Lập khiếp sợ vô cùng.

"Không chỉ có như thế. mà tu sĩ ma đạo bây giờ cũng đang tu luyện một ít thượng cổ ma công, đó là đường lối tu luyện của Cổ ma giới còn sót lại, lại được hậu nhân sáng tạo thêm. Bọn họ thông qua sáng tạo, bắt chước công pháp cổ ma tạo ra một ít thần thông. Thậm chí có người thông qua bí thuật mà có thể sáng tạo ra việc cách giới mượn một cổ ma chi khí khí phụ lên trên người, làm cho thần thông chính mình đại trướng. Bất quá loại này ma công, mặc dù lợi hại vô cùng, nhưng nghe đồn tu luyện loại ma công này đến mức tận cùng khi phi thăng cũng không phải đến linh giới, mà là sẽ đi thượng cổ Ma giới. Trở thành một thành viên của cổ ma. Đương nhiên điều này chỉ là nghe đồn mà thôi, chưa được người nào chứng thật qua. Nhưng không ít ma tu, tham luyến sự lợi hại của thượng cổ ma công, mạo hiểm tu luyện ma công này. Dù sao chuyện phi thăng tới thượng cổ Ma giới, cũng là chuyện của Hóa Thần Kỳ. Chuyện xa xôi như thế, bọn họ cũng không lo lắng. Đương nhiên khe hở không gian ở Trụy Ma cốc tỷ lệ mở ra thông đạo tới thế giới khác cũng không cao. Có khi các ngươi bị lọt vào khe hở mấy ngày vẫn bình an vô sự. Chỉ là ta lo xa mà thôi." Lão giả nói tới đây. Lời nói cũng hòa hoãn lại.

Hàn Lập lại nghĩ đến trước kia từng gặp qua vài loại ma công khi sử dụng thì biến thân yêu hóa hoặc hiện lên vài huyễn ảnh cổ quái phía sau, liền thở ra một hơi, trong lòng cũng tin bảy tám phần.

"Nếu là thật có cổ ma thông qua khe hở không gian ở Trụy Ma Cốc, Thiên Nam tu tiên giới chúng ta chẳng phải đã sớm đại loạn. Nhưng nhiều như vậy năm qua, chưa bao giờ nghe nói qua có cổ ma hay yêu vật hiện thân." Hàn Lập sắc mặt trầm trọng, khó hiểu hỏi.

"Ngươi biết cái gì, khe hở không gian dù sao không phải thông đạo xuyên qua thế giới chính thức. Nên một số yêu ma quỷ quái có tới được cũng chỉ có thể là một ít hóa thân hoặc là yêu ma cấp bậc thấp mà thôi. Nhưng lại bởi vì tu vi bọn chúng không đủ, không cách nào đối kháng với sự bài xích trong thiên địa của thế giới của chúng ta, nên không thể ở lâu được tại nhân giới, đến lúc đó không phải là tự bạo thì cũng theo khe hở cũ trốn về. Làm sao có thời giờ đi phá phách Thiên Nam các ngươi." Đại diễn Thần Quân cười lạnh vài tiếng, rồi nói.

"Hóa ra chỉ có yêu ma cấp thấp mới có thể đến đây, hơn nữa còn bị hạn chế thời gian." Vẻ mặt khẩn trương của Hàn Lập lại dịu xuống. Đồng thời nhớ tới Mộ Lan pháp sĩ dùng cổ đăng gọi về một đầu yêu cầm, hình như cũng là cùng một loại như vậy.

"Hàn tiểu tử, ngươi đừng cao hứng quá sớm, mặc dù chỉ là suy đoán nhưng cổ ma yêu vật xuất hiện trong cốc, cho dù là cấp thấp cũng không hề yếu nhược. Về phần công pháp của cổ ma lại càng quỷ dị vô cùng. Cho dù tu vi tương đương, nhân tộc tu sĩ đối kháng cổ ma đồng giai cũng sẽ phải chết." Đại diễn Thần Quân nhắc nhở.

Hàn Lập cau mày, sớm tự đánh giá một chút.

"Tiền bối nếu không vào trong cốc, sao có thể biết rõ nhưng việc này. Chắc không phải là ngụy ngôn chứ?" Hàn Lập thở ra một hơi, tĩnh táo hỏi.

"Ta tuy không nhập cốc, nhưng, mấy vị tu sĩ ta giao hảo năm đó, lại liên thủ tiến vào Trụy Ma Cốc. Vận khí bọn họ không tốt, mới vừa vào cốc, lại vừa lúc chạm mặt một đầu cổ ma khóa giới mà đến. Kết quả sau đại chiến, chỉ có một người có thể làm cho phân thần chạy thoát, trốn đến chỗ lão phu. Mấy người đó cũng giống lão phu, bình sinh không muốn nổi tiếng, cho nên chuyện bọn họ vào cốc, Thiên Nam tu tiên giới không có mấy người biết đến. Được rồi, lão phu hôm nay nói quá nhiều. Ngươi muốn đi Trụy Ma Cốc tìm bảo vật, tự chiếu cố cho mình tốt đi. Đây là công pháp khẩu quyết tầng thứ năm Đại Diễn Quyết cùng hai loại phương pháp luyện chế, kết đan Khôi Lỗi. Đây là một phần thù lao ngày đó đã đáp ứng ngươi, ngươi nhận trước đi."

Lời vừa dứt, từ sau lưng bay vụt ra một khối ngọc giản màu trắng, sau khi xoay một vòng rồi trực tiếp rơi xuống.

"Ta còn tưởng rằng, tiền bối sớm quên việc này!"

Hàn Lập mặc dù đang tiêu hóa chuyện về cổ ma, thấy việc này, sắc mặt trở lên vui mừng. Liền khoát tay bắt lấy ngọc giản, cũng đem tâm thần nhập vào trong đó xem xét.

"Tiếp theo, lão phu phải dưỡng tinh thần, tiếp tục nghiên cứu Khôi Lỗi Thuật. Nếu không có chuyện tình gì thì đừng làm phiền đến ta." Đại diễn Thần Quân nói xong câu cuối cùng, thanh âm liền dừng lại, không còn âm thanh truyền tới.

Hàn Lập xem xét kĩ ngọc giản, rồi lại quay đầu nhìn ống trúc sau lưng một chút, thần sắc âm tình bất định.

Biết rõ lão quái vật còn giấu diếm cái gì không nói, nhưng là cũng không có biện pháp, mà vì *"động phúc thiên kỳ"* - chính là ống trúc sau lưng. Ống trúc nhìn rất bình thường nhưng là một bảo vật không gian thật sự, hàng thật giá thật. Bên trong có không gian khác.

Khôi Lỗi chân thân của Đại diễn Thần Quân được giấu ở trong đó. Nếu không, Hàn Lập đã sớm thu vào trong Túi Trữ Vật, chứ sao lại mang theo trên người.

Sau một lúc lâu, Hàn Lập đem ngọc giản thu hồi, nhìn sang bốn phía, rồi lại ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút, đột nhiên hóa thành một đạo thanh hồng, bắn thẳng đến ngoài thành.

Lúc này sắc trời đã tối, bầu trời toàn một mảnh đen kịt.

Ở ngoài thành, phía trên một rừng cây, Hàn Lập dừng lại độn quang, hạ xuống mảnh rừng bên dưới.

Cách đó không xa, ở dưới một gốc cây lớn có vật gì đó, Hàn Lập thần sắc không thay đổi tiêu sái đi đến.

Đúng là một đầu người cực lớn tóc tai bù xù. Nếu là người bình thường vừa nhìn thấy chắc chắn sẽ bị dọa cho vỡ mật. Nhưng nhìn kỹ lại thì có thể phát hiện, kỳ thật là một người toàn thân chôn ở trong đất, chỉ chừa đầu lộ ra ngoài mà thôi.

Mà người này một đầu tóc xanh quỷ dị, tán loạn che đi khuôn mặt. Khi Hàn Lập đến gần, người tóc dài lập tức cảm nhận được, đầu khẽ động, mục quang màu bích lục đầy âm sâm xạ xuất.

Nhưng sau khi thấy rõ là Hàn Lập, hàn quang lập tức thu lại, lộ ra ánh mắt nhu thuận.

Hàn Lập mỉm cười, tiến lên vài bước, cảm thấy hứng thú liền đi vòng quanh đầu lâu nọ vài vòng.

"Không sai, đã bồi dưỡng ra thần thức đơn giản. Xem ra tại Trụy Ma Cốc có thể phát huy công dụng." Hàn Lập thì thào nói nhỏ vài câu, bộ dáng có chút vui mừng.

Sau đó, Hàn Lập thiết hạ cấm chế trong vòng phụ cận, khoanh chân ngồi xuống. Hắn cũng không có lập tức nhắm mắt nhập định, mà là từ trong túi trữ vật móc ra một khối lệnh bài màu vàng cầm xem trong chốc lát.

Nhìn trên mặt lệnh bài này có khắc nổi ba chữ *" Thiên Cực Môn "*, Hai mắt Hàn Lập nheo lại, một đôi con ngươi phát ra tinh quang lập lòe trong bóng đêm.

------oOo------

Chương 798: Trần Xảo Thiên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ở trong rừng cây một đêm, ngày hôm sau Hàn Lập đã đem Thiên tuyệt ma thi thu hồi rồi tiến thẳng đến Vạn Linh Sơn.

Hôm qua, trước khi tìm được đám người Tử Linh hắn vẫn chưa phát hiện thấy bóng dáng đệ tử Thiên Cực Môn trong thành nên cho dù trong tay vẫn cầm lệnh bài do Thiên Cực Môn trưởng lão tặng cho nhưng nhất thời vẫn không cách nào dùng được. Còn chưa nói tới việc tìm được Nam Lũng Hầu.

Xem tình trạng hiện giờ thì không phải chỉ tu sĩ Thiên Cực Môn mà người của các tông môn khác cũng chưa đến nơi này.

Hàn Lập đối với việc này cũng không gấp. Hắn đến khu vực phụ cận Vạn Linh Sơn tìm một chỗ tạm thời an trí để thuận tiện luyện chế một số Khôi Lỗi cấp bậc Kết Đan kỳ.

Trong tay có Lưỡng nghi hoàn nên cho dù mình không đi tìm, phỏng chừng Nam Lũng Hầu cũng sẽ chủ động tìm đến cửa.

Đến giờ Hàn Lập cũng dần dần minh bạch., *"Bắc Cực hoang nguyên"* mà đối phương nói tới khẳng định không phải là lối vào cốc. Hơn phân nửa là thông đạo bên trong cốc.

Nếu không Quỷ Linh Môn dù có bản lãnh thông thiên cũng không có cách nào khiến cho hơn trăm tên tu sĩ đồng thời tránh được *"Bắc cực viễn quang"* mà vào cốc.

Hàn Lập một bên tự đánh giá, một bên hóa thành một đạo thanh hồng trầm ổn đi tới.

Lấy độn tốc của Hàn Lập thì chỉ trong chốc lát đã biến mất không thấy bóng dáng, đã độn ra hơn mười dặm.

Lấy độn tốc bây giờ thì muốn phi độn đến khu vực phụ cận Vạn Linh Sơn cũng chỉ mất non nửa ngày mà thôi.

Sớm đã nghe nói tới mấy khu vực phường thị ở phụ cận Vạn Linh Sơn nên trước khi khai mở một động phủ tạm thời, Hàn Lập muốn tới nơi này mua một ít tài liệu luyện chế Khôi Lỗi. Trong đổ chiến tại cuộc chiến biên giới lần trước và việc dùng truyền thừa cổ đăng trao đổi với Mộ Lan nhân. Hiện nay những tài liệu trân quý mà Hàn Lập sở hữu cơ hồ có thể sánh với toàn bộ gia sản của một tông môn trung bình. Số tài liệu này có giá trị tới gần ngàn vạn linh thạch, đủ để cho Hàn Lập luyện chế ra một số lượng lớn Khôi Lỗi cấp cao đến mức dọa người.

Cho nên hắn đi phường thị để mua tài liệu nhưng lại là một số tài liệu phổ thông dùng để luyện chế Khôi Lỗi.

Về phần hắn thầm muốn luyện chế lại Khôi Lỗi thời thượng cổ cấp bậc Nguyên Anh thì mặc dù tại Cực tây trong Thiên Trúc Giáo hắn cũng tìm được hai ba loại tài liệu khiếm khuyết nhưng còn chưa đầy đủ hết. Còn có một loại tài liệu gọi là Huyết phượng mộc vẫn chưa thu thập được.

Đây là một loại tài liệu luyện khí đỉnh bậc hiếm thấy, mặc dù không khó kiếm tới mức giống như Canh Tinh nhưng cũng vô cùng khó kiếm, đều là những vật vô giá. Đến khi nào có thể thu thập được thì cũng chỉ có thể trông vào vận khí.

Cũng may Hàn Lập sớm đã phân phó đệ tử Lạc Vân Tông lưu ý việc này. Một khi có tin tức về loại tài liệu này thì nhất định phải kịp thời lấy được hoặc nhanh chóng thông tri cho hắn, lấy được vật ấy chỉ là chuyện sớm hay muộn. Bất quá trước khi tiến vào Trụy Ma Cốc thì căn bản là không có cách nào có được.

Đột nhiên thần sắc Hàn Lập khẽ động, tốc độ độn quang bỗng nhiên trì hoãn một chút.

Bởi vì phía trước cách đó không xa đang có linh khí dao động, quang hoa chớp động không ngừng. Khẳng định là đang có tu sĩ đấu pháp kịch liệt.

Hàn Lập khẽ nhíu mày nhưng cũng không để ý tới.

Cục diện bây giờ long xà hỗn tạp lại không có người nào chủ trì đại cục. Chỉ cần oan gia ngõ hẹp đụng đầu nhau là đánh nhau một hồi cũng là chuyện rất bình thường. Lấy tu vi Hàn Lập chỉ trong chớp mắt đã đến gần bọn họ trong vòng trăm trượng. Đám tu sĩ này không hề hay biết vẫn điên cuồng đánh nhau sống chết.

Bốn nam một nữ chia làm hai phe đối địch.

Hàn Lập khẽ đảo mắt qua một cái nhìn ra bọn họ đều có tu vi Kết Đan kỳ, hơn nữa phần lớn là Kết Đan trung kỳ. Bất quá song phương tựa hồ kết oán không nhỏ, chẳng những pháp bảo bay múa đầy trời mà các loại phù bảo trong tay bắn ra càng lúc càng bạo liệt, không ngưng nghỉ.

Nhưng một phương trong đó gồm hai nam một nữ đang bị hai gã tu sĩ đối phương ép xuống hạ phong. Bất quá không phải là do tu sĩ đối phương pháp lực cao thân hơn mà là hai gã tu sĩ một cao một lùn này đang khu sử mấy trăm con cự đại phi nga (kiến cánh lớn). Đem hai nam một nữ bao vây ở giữa.

Số cự đại phi nga này to nhỏ cỡ bàn tay hai cánh chớp động không ngừng, miệng phun độc phấn năm màu, nghênh đầu phóng đến. Ba người đối diện phải dùng hơn phân nửa tinh lực để thi pháp bảo hộ thân mình hơn nữa bị hai gã nam tu này dùng pháp bảo giáp công nên ba người nam nữ tu sĩ này không thể ứng phó kịp, tự nhiên là không địch lại.

Bất quá Hàn Lập cũng nhìn ra ba nam nữ tu sĩ này mặc dù ở vào thế hạ phong nhưng nếu muốn chính thức phân ra thắng bại thì cũng không phải nhất thời nửa khắc có thể làm được.

Hơn nữa lấy tu vi của những người này mà nói thì trừ độc nga cùng hai pháp bảo - cự bút và quyển sách màu vàng làm cho Hàn Lập cảm thấy có chút hứng thú ra thì các tu sĩ khác tự nhiên không lọt vào pháp nhãn của Hàn Lập.

Mặc dù không biết đám tu sĩ này ở môn phái nào nhưng Hàn Lập cũng hông muốn quản đến chuyện người khác, vừa định quay đi thì ánh mắt khẽ liếc thấy ở trên cổ tay nho sinh kia có tiêu ký là một chiếc lá màu vàng.

Hoàng Phong Cốc? Hàn Lập giật mình ngẩn ra, tình huống này có chút ngoài ý muốn. Tiếp theo ánh mắt quét qua trên mặt nho sinh kia một chút, thần sắc khẽ thay đổi.

Nhưng một chút trì hoãn này đã khiến cho hai tu sĩ đang chiếm thượng phong rốt cục đã phát hiện ra độn quang của Hàn Lập trong vòng trăm trượng.

Hai gã tu sĩ đang khu sử độc nga cả kinh vội vàng dùng thần thức quét tới. Kết quả sắc mặt cả hai đồng thời đại biến.

Không biết là vị tiền bối nào giá lâm nơi này. Vãn bối là đệ tử Ngự Linh Tông tham bái tiền bối. Hai gã tu sĩ chiều cao bất đồng nọ vội vàng thu lại pháp bảo, chỉ để lại đám độc nga tiếp tục dây dưa cùng ba nam nữ tu sĩ nọ còn bản thân mình thì phi độn đến một bên xa xa nhìn Hàn Lập ôm quyền thi lễ.

Ngự Linh Tông! Hai ngươi là Ma Tông tu sĩ? Vừa nghe lời ấy, Hàn Lập dứt khoát bay tới phía trên đầu bọn họ. Sau khi dừng lại độn quang liền lộ ra thân hình.

Người là Lạc Vân Tông Hàn tiền bối! Tu sĩ cao trong đó sau khi thấy rõ hình bóng người Hàn Lập thì lập tức thất thanh kêu lên.

Ngươi nhận biết ta? Hàn Lập nhìn người này liếc mắt một cái nhàn nhạt hỏi.

Vãn bối từng tham gia vào cuộc chiến biên giới nên từng gặp qua và chứng kiến Hàn tiền bối đại triển thần thông Tên tu sĩ Ngự Linh Tông kia trong lòng vô cùng bất an nhưng biểu hiện lại càng thêm cung kính, trả lời.

Các ngươi nhận biết ta cũng tốt. Ta mặc dù không muốn nhúng tay vào chuyện của vãn bối các ngươi nhưng là ta cùng Hoàng Phong Cốc có chút quen biết cũ. Các ngươi đem linh trùng này thu lại đi. Tranh đấu hôm này dừng ở đây được rồi Hàn Lập cũng không khách khí, tinh quang trong mắt chợt lóe, nói thẳng vào vấn đề.

Vừa nghe Hàn Lập nói vậy, hai người này liếc nhìn nhau một cái, không khỏi chần chừ.

Sao vậy? Hai vị đạo hữu cảm thấy có khó khăn gì sao? Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, khẩu khí có chút bất thiện.

Nếu là tiền bối phân phó thì vãn bối tất nhiên phải tuân mệnh Tu sĩ vóc dáng cao to cũng cơ trí, vừa thấy Hàn Lập có chút mất hứng thì tim khẽ nhói lên một cái, đập thình thịch. Hắn thầm kêu mình hồ đồ. Nếu vị tiền bối này nhúng tay vào việc này thì bọn họ còn dám chần chờ sao, nên hắn lập tức đáp ứng.

Tiếp theo hắn liếc nhìn qua tu sĩ khác, hai người trên tay vội vàng bắt quyết đánh ra từng đạo pháp quyết đồng thời tế ra hai cái túi linh thú giữa không trung.

Nhất thời đám độc nga đang dây dưa không ngớt với ba nam nữ tu sĩ lập tức hướng không trung bay đi rồi như ong vỡ tổ tiến vào trong túi linh thú.

Ba nam nữ tu sĩ tự nhiên cũng đã sớm nhìn thấy Hàn Lập. Vốn vừa mới bị độc phấn của độc nga công kích nên không nghe rõ Hàn Lập cùng đối thủ nói chuyện gì nhưng bây giờ lại thoát vây một cách kỳ diệu thì tự nhiên là biết rằng chuyện này cùng với Hàn Lập liên quan.

Ba người này trong lòng mừng rỡ, liếc mắt nhìn nhau một cái rồi cũng vội vàng hướng Hàn Lập bay tới.

Nhưng vào lúc này hai gã ma tu Ngự Linh Tông không biết là do sợ hãi Hàn Lập hay là không muốn cùng ba gã nam nữ tu sĩ nọ ở cùng một chỗ nên cẩn thận nhìn Hàn Lập nói:

Không biết tiền bối còn có chuyện gì phân phó vãn bối nữa không? Vãn bối nhất định tận tâm làm

Không có gì nữa, hai ngươi có thể rời đi. Hàn Lập tựa hồ đoán được tâm tư hai người nên khoát tay ra hiệu, lạnh nhạt nói.

Vậy thì vãn bối trước hết cáo từ. Hai người này vừa nghe nói thế như được đại xá vội nhìn Hàn Lập thi lễ rồi lập tức hóa thành lưỡng đạo lục quang hướng phía xa xa phá không bay đi.

Mà lúc này ba người nho sinh cẩm bào mới bay qua đây.

Nhìn thấy Ngự Linh Tông tu sĩ thoát đi, ba người tự nhiên kinh ngạc nhìn nhau liếc mắt một cái sau đó nho sinh độ tuổi trung niên cầm đầu mấy người tiến lên thi lễ, vẻ mặt kính cẩn nói:

Đa tạ tiền bối xuất thủ tương cứu, huynh muội ba người vãn bối cảm kích vô cùng. Không biết tiền bối tôn tính đại danh là gì? Nho sinh này vừa thấy Hàn Lập tuổi còn trẻ như thế thì trong lòng rất kinh ngạc rồi lại cảm giác khuôn mặt Hàn Lập có chút quen thuộc. Phảng phất đã gặp qua ở nơi nào.

Ngươi là tu sĩ Hoàng Phong Cốc? Hàn Lập cũng không có trả lời đối phương, mặt không chút đổi sắc liền hỏi ngược lại.

Vãn bối là Hoàng Phong Cốc Trần Xảo Thiên. Đây là hai huynh muội kết nghĩa. Bọn họ là đệ tử Hóa Đao Ổ. Dám hỏi tiền bối có quen biết cùng Lệnh Hồ tổ sư? Nho sinh này cẩn thận nói. Hắn thấy Hàn Lập cũng không phải là cao nhân lục phái nhưng lại ra tay tương trợ nên tự nhiên nghĩ vị Nguyên Anh Kỳ tiền bối này sợ rằng là cùng Lệnh Hồ Lão Tổ có giao tình.

Trần Xảo Thiên! ngươi là người của Trần thị gia tộc? Hàn Lập trên mặt hiện lên thần sắc khác thường.

Tiền bối cũng biết gia tộc vãn bối? Nho sinh này cảm thấy kinh ngạc.

Hàn Lập trầm mặc, một lần nữa đánh giá nho sinh này vài lần khiến cho ba người đối diện có chút lo sợ bất an.

Trần thị gia tộc là một trong tam đại tu tiên gia tộc phụ thuộc Hoàng Phong Cốc. Ta như thế nào lại không biết? Ngươi cùng Trần Xảo Thiến có quan hệ gì? Hàn Lập nhẹ thở ra một hơi rồi chậm rãi hỏi.

Tiền bối biết gia muội? Nho sinh ngẩn ngơ, giật mình nói.

Trần Xảo Thiến là muội muội của ngươi? Hàn Lập mặc dù đoán được vài phần nhưng khi nghe đối phương nói như thế thì vẫn lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Mà nho sinh trước mặt lại càng không nghĩ ra, không biết vị cao nhân trước mắt cùng muội muội mình có quan hệ như thế nào.

Trần Xảo Thiến vẫn tốt chứ? Hàn Lập thần sắc bất định hơn nửa ngày rồi chậm rãi hỏi.

Gia muội cũng không phải là Kết Đan Tu Sĩ. Từ hơn trăm năm trước gặp phải một hồi quái bệnh đã qua đời rồi. Trần Xảo Thiên mặt mang vẻ cổ quái trả lời.

Qua đời!

Hàn Lập nghe vậy, chợt thấp giọng thì thào một câu. Trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh Trần Xảo Thiến xinh đẹp như hoa, cũng nhớ tới tràng cảnh nữ nhân này lần cuối cùng cùng mình du sơn đã thổ lộ tiếng lòng. Người không khỏi có chút giật mình, có chút si ngốc.

Tiền bối nhận biết tiểu muội? Trần Xảo Thiên thấy ánh mắt Hàn Lập có chút quái dị như thế thì một hồi lâu sau không nhịn được lên tiếng hỏi.

Đương nhiên là nhận biết! năm đó gặp mặt lệnh muội lần cuối cùng thì chỉ nghe nàng nói nàng phải lập gia đình. Chỉ là sau đó ma đạo xâm lấn, không biết hôn kỳ của nàng có được cử hành hay không. Hàn Lập đem bi ai trong lòng miễn cưỡng đè nén. Bình tĩnh nói.

------oOo------

Chương 799: Khôi Lỗi Cấp bậc Kết Đan Kỳ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tiểu muội năm đó cũng chưa gả cho người ta, lúc ấy gia tộc muốn cùng Trần gia chúng ta làm đám hỏi thì đột nhiên lại ngả theo phe ma đạo. Trần gia chúng ta tự nhiên không có khả năng để Trần Xảo Thiến gả cho họ.

Sau đó gia muội trở nên trầm mặc ít nói, đối với nam nhân cũng không quan tâm và vẫn độc thân đến cuối đời.

Trần Xảo Thiên chần chờ một chút rồi đem chuyện Trần Xảo Thiến năm đó nói cho cao nhân trước mắt.Hiện tại hắn nhìn Hàn Lập, thấy dung nhan trẻ trung của hắn thì rốt cục nhớ tới một sự tình được đồn thổi trong tông môn, thần sắc không khỏi có chút khác thường.Không lập gia đình?

Hàn Lập trong mắt hiện lên ra một tia dị sắc, theo sau nhìn bầu trời không nói câu nào.

Một hồi lâu sau, hắn mới cúi đầu nhìn Trần Xảo Thiên đạm giọng nói:Ta là ai, nhìn thần sắc ngươi tựa hồ cũng đã đoán ra. Ta sẽ không nói thêm điều gì. Nơi này bây giờ chánh ma tề tụ, các ngươi nếu là vì chi bảo trong Trụy Ma Cốc mà đến thì tốt nhất tự bảo trọng đi.

Hàn Lập nói xong lời này không để ý tới ba người nữa, linh quang quanh thân chợt lóe hóa thành một đạo thanh hồng phá không mà đi.Ba người nho sinh ngay cả lời chào cũng không kịp nói ra, Hàn Lập trong nháy mắt đã biến mất không còn thấy bóng dáng.

Ba người nam nữ tu sĩ đứng tại chỗ có chút sững sờ.Đại ca, vị tiền này bối rốt cuộc có lai lịch thế nào. Chẳng lẽ cùng Trần gia các ngươi có quan hệ sâu xa gì? Nữ tu kia sau khi có phản ứng trở lại thì không nhịn được lập tức hỏi.

Sâu xa ư? Trần gia chúng ta nào có tư cách cùng người này có quan hệ gì. Nếu ta đoán không sai thì tục danh vị tiền bối này hẳn các ngươi cũng có thể biết đến một chút. Ngày xưa xuất thân từ Hoàng Phong Cốc chúng ta, ngày nay lại từng từ trong tay Mộ Lan thần sư toàn vẹn thoát đi, tại biên giới đại chiến đại phá Mộ Lan thánh cầm, sau đó lại trảm sát Tấn quốc ma tu trưởng lão.

Người nọ, Hóa Đao Ổ các ngươi cũng không xa lạ gì. Vừa mới nghe vị tiền bối này nói thì tựa hồ cùng Thất muội đã qua đời của ta có chút quan hệ, việc này có chút kỳ quái.

Trần Xảo Thiên nhìn phương hướng Hàn Lập biến mất, có chút mê man nói.

Cái gì, đây chính là người trong lời đồn ư. Quả nhiên là bộ dáng trông còn rất còn trẻ. Nghe nói về bối phận ban đầu, người này ngày xưa cũng là đồng môn trong lục phái. Bây giờ lại có thần thông như thế, thật sự là chuyện khó tin Nữ tu nọ tựa hồ đối với sự tình của Hàn Lập biết không ít, sau khi thất kinh thì thất thanh nói.

Không sai. Người này ngày xưa nhập môn vào Hoàng Phong Cốc chúng ta, thì ta mới vừa Trúc cơ thành công. Sau đó người này lại cùng đám người đại ca, thất muội đồng loạt tham gia Huyết Sắc Thí Luyện, từ đó về sau tiến bộ không ngừng. Bây giờ dĩ nhiên địa vị cũng chỉ thấp hơn Thiên Nam tam đại tu sĩ, thật là làm cho người ta không thể tưởng tượng được.

Trần Xảo Thiên khẽ thở dài một hơi nói.Ta nghe nói, Lệnh Hồ sư bá của quý cốc từng muốn khuyên người này quay về Hoàng Phong Cốc nhưng người này tựa hồ không muốn trở về. Thật có chuyện này ư? Một vị nam tu mặc lam bào khác tò mò, cũng mở miệng hỏi.Cái này ta cũng không rõ lắm nhưng liệu có thể có việc này sao!

Trần Xảo Thiên chần chờ một chút rồi mới hàm hồ mà nói.Tựa hồ cho dù đối mặt với hai huynh muội kết nghĩa hắn cũng không nguyện nói thêm về việc này.

Cũng may hai vị nam nữ tu sĩ này cũng không có hỏi tiếp.Nam tu áo lam thì chuyển giọng nói:Lúc này đây cũng xem như chúng ta gặp may mắn.

Thứ nhất là đại ca vừa mới vừa luyện chế được Kim Thư ngân bút pháp bảo có thể dùng để ngăn trở đại bộ phận độc phấn của độc nga.

Thứ hai là có vị Hàn tiền bối này can thiệp nên cuối cùng chúng ta mới không có nguy hiểm gì mà vượt qua kiếp nạn này.

Nói vậy nhưng chỉ cần chờ đại ca đem Kim Thư luyện hóa hoàn toàn thành công thì ta cũng không e ngại Vân thị huynh đệ nọ.Đúng vậy! Ta trước kia cũng biết Trần thị gia tộc có Kim Thư ngân bút tổ truyền pháp khí, nhưng không nghĩ tới lại thật sự có phương pháp luyện chế pháp bảo đồng dạng.

Đại ca trước kia chỉ dùng một cái phi kiếm mà thôi.

Nữ tu cũng cảm thấy hứng thú mà nói.Trần gia đệ tử chúng ta sử dụng Kim Thư ngân bút pháp khí, kỳ thật chỉ là ứng chiếu theo bộ pháp bảo này mà phỏng chế thôi.

Vi huynh mặc dù ngay từ đầu đã nghĩ tới việc luyện chế thử pháp bảo này nhưng vẫn không có cách nào kiếm đủ tài liệu.

Cũng chỉ có thể trước tiên luyện chế một thanh phi kiếm để sử dụng.

Cũng may sau mấy năm tích cóp cuối cùng đã đem pháp bảo này luyện chế xong.

Hy vọng tại Trụy Ma Cốc có thể phát huy công dụng.

Trần Xảo Thiên sau khi cười cười thoáng giải thích một hai câu.

Nhưng theo sau nghiêm sắc mặt, nói tiếp:Được rồi! Mặc kệ nói như thế nào chúng ta sau này nên cẩn thận một chút thì hơn.

Theo như lời Hàn tiền bối vừa nói, những người dám để tâm dòm ngó Trụy Ma Cốc thì đều không phải nhân vật tầm thường.

Ba người chúng ta nên cẩn thận là trên hết.

Tốt nhất là tìm được sư huynh đệ lục phái khác, kết bạn cùng nhau là tốt nhất.Đại ca nói rất có lý.Được, cứ theo lời đại ca mà làm.Đôi nam nữ tu sĩ nọ liên tục gật đầu.Vì vậy ba người không ở lại đây thêm mà cũng hóa thành ba đạo trường hồng bay đi.Ở rất xa, trái tim Hàn Lập sau khi dấy lên một hồi xúc động thì cuối cùng đem nỗi niềm thương nhớ đối với Trần Xảo Thiến tạm thời đè nén xuống, vùi sâu tận đáy lòng.Sau đó, hắn điều chỉnh tinh thần trở nên phấn chấn rồi tiếp tục đi tới.Mấy canh giờ sau, hắn mơ hồ nhìn thấy Vạn Linh Sơn.Trong mắt hắn đã hiện lên cảnh sắc bên ngoài sơn mạch, nơi đây chướng khí cực kỳ mỏng manh, cây cối xanh tươi cùng sơn lĩnh cao vút, tất cả đều có thể lờ mờ thấy được.Sơn lĩnh này không thể nói là hùng vĩ nhưng một chứ *"Lớn"* đủ để khái quát tất cả.Trong tầm mắt nhìn chỉ thấy một dải hắc tuyến chạy dài ngút tầm mắt, không thấy điểm cuối.Hàn Lập giảm độn tốc xuống, hướng về phía khu vực phụ cận xem xét một chút.

Khu vực phụ cận vẫn im ắng, chưa thấy có bóng dáng tu sĩ khác.Nhưng Hàn Lập thần sắc bình tĩnh, sau khi bay thêm một đoạn nữa thì chậm rãi nhắm hai mắt lại.Nhất thời thần thức cường đại có thể so sánh với tu sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ bắt đầu bao phủ phạm vi phương viên hơn trăm dặm nhanh chóng tìm kiếm.

Một lát sau, mí mắt Hàn Lập khẽ động rồi nhanh chóng mở mắt ra.Sắc mặt hắn không chút thay đổi, thúc đẩy độn quang.

Một đạo thanh hồng nghiêng nghiêng phá không bay đi hướng một mục tiêu phía trước.Sau thời gian độ gần một chén trà nhỏ, đạo thanh hồng đã bay tới phía trên một tiểu sơn.

Ở nơi đây đang có hai gã tu sĩ một già một trẻ, mặt đối mặt khoanh chân ngồi nói chuyện với nhau.Thanh hồng chói mắt chợt lóe lên hiện ra trên đỉnh đầu hai người, quang hoa vừa thu lại, thân ảnh Hàn Lập trực tiếp hiện ra giữa không trung.Hai người này tự nhiên bị hù dọa giật mình, vội vàng nhảy dựng lên.

Lão giả vẫn còn có thể bảo trì trấn định, nhưng tên thiếu niên kia thì vẻ mặt đầy kinh hoảng.Hai mắt Hàn Lập đảo qua hai người này một cái, thấy hai người này tu vi thật sự không cao.

Lão giả là tu sĩ Trúc Cơ Trung Kỳ, thiếu niên thì chỉ ở tầng năm tầng sáu Luyện Khí kỳ.

Thật không biết tu vi thấp như thế lại chạy đến Vạn Linh Sơn này làm gì.Lúc này lão giả đồng dạng cũng dùng thần thức đảo qua người Hàn Lập.

Lấy tu vi hắn tự nhiên là không cách nào nhìn ra cảnh giới của Hàn Lập nên trong lòng hoảng sợ, vội vàng muốn tiến lên dùng đại lễ tham bái.

Nhưng lúc đó trên không trung cũng đã truyền đến thanh âm Hàn Lập lạnh lùng nói.Không cần kinh hoảng! Để tới phường thị gần nhất thì đi theo hướng nào? Chỉ cho ta một chút Thanh âm Hàn Lập không một tia cảm tình, ngữ khí tràn ngập vẻ áp bức.Hướng phía tây hơn bốn trăm dặm có một phường thị mới mở.

Tiền bối đi thêm một chút là thấy Lão giả nghe vậy trong lòng cũng trấn định, mặt hiện lên vẻ cung kính vội vàng nói.Hơn bốn trăm dặm? Ta biết rồi.Theo sau lời nói, thanh quang chớp động.

Hàn Lập đã biến mất không thấy bóng dáng.Lão giả cả kinh vội vàng nhìn lại nhưng lại phát hiện một đạo thanh hồng sớm đã ở ngoài trăm trượng, hơn nữa sau khi chợt hiện lên vài cái thì đã hóa thành một quang điểm biến mất không thấy đâu.Lão giả này cùng thiếu niên kia cả kinh đồng thời trợn mắt há mồm.

Hơn bốn trăm dặm về phía tây đích xác có một tòa nhà vô cùng đơn sơ, dùng hóa thạch thuật tạm thời xây dựng nên một cái tiểu phường thị.Tu sĩ bên trong rất ít, không có mấy người.Hàn Lập đối với việc này không thèm để ý.

Tại một số cửa hàng bán tài liệu, sau khi hắn mua một khối lượng lớn tài liệu cần thiết thì lập tức đi ra, bay thẳng về phía sơn mạch.Sau khi hắn xâm nhập vào sơn mạch hơn mười dặm, mắt thấy chướng khí trong núi bắt đầu dày hơn nhiều.

Hàn Lập tùy ý tìm một tiểu sơn rồi hạ xuống.Việc khai mở một động phủ tạm thời đối với Hàn Lập đã sớm là một việc đơn giản.Hơn mười khẩu phi kiếm đều xuất động, một khắc sau một một động phủ loại nhỏ có chút đơn sơ đã xuất hiện trong lòng tiểu sơn.Sau khi hoành thành bèn xem lại động phủ này một chút, Hàn Lập hài lòng gật đầu.

Lúc này tại phía ngoài động phủ bố trí hai pháp trận che mắt đơn giản rồi tiến vào trong động phủ.Trước tiên hắn thả Ngân Nguyệt ra, để nàng ở trong động phủ tự tu luyện rồi lại đem Thiên tuyệt ma thi thả ra, để nó tiếp tục nhập thổ trong một gian mật thất âm u.Sau đó Hàn Lập mới mang theo đại lượng tài liệu, tiến vào mật thất trong động phủ.Trong mật thất, Hàn Lập khoanh chân ngồi xuống rồi đảo tay lấy ra tấm ngọc giản mà Đại diễn Thần Quân đưa cho hắn, bắt đầu tự nghiên cứu hai loại phương pháp luyện chế Kết đan Khôi Lỗi bên trong.Hai loại Khôi Lỗi này cùng với việc luyện chế cự viên khôi lỗi cấp bậc Trúc Cơ kỳ đem ra so sánh thì có sự bất đồng thật lớn.

Hai loại Khôi Lỗi này chỗ ưu khuyết phi thường rõ ràng, hiển nhiên là làm cho người ta tự động lựa chọn tiến hành luyện chế.

Một loại là Khôi Lỗi hình thái cự quy, da dày thịt béo, cho dù bị Nguyên Anh Kỳ tu sĩ công kích cũng có thể chống đỡ được năm ba đòn.

Bên cạnh đó, trong miệng có thể phun ra lôi hỏa cầu, uy lực có thể so với một đòn toàn lực của tu sĩ Kết Đan trung kỳ.

Khuyết điểm duy nhất là hình thể vụng về, di chuyển chậm chạp, một khi bị tu sĩ cận thân công kích thì lập tức biến thành bia ngắm không hề có sức phản kháng.Một loại khác là hổ yêu hình thái Khôi Lỗi thì lại trái ngược.

Loại Khôi Lỗi này không thể công kích từ xa, hơn nữa lực phòng ngự cũng chỉ ở mức trung bình nhưng lại rất nhanh nhẹn, hành động giống như gió.

Một đôi hổ trảo có thể phóng ra trảo mang lớn đến nửa thước, trảo mang trong suốt có thể dễ dàng xé rách vòng bảo hộ của Tu Sĩ Kết Đan bình thường.

Đay hoàn toàn là hình thái Khôi Lỗi cận chiến.Hàn Lập sau khi xem rõ ràng đặc điểm của hai loại Khôi Lỗi này thì không chút nghĩ ngợi chuẩn bị luyện chế cả hai loại mỗi thứ một ít.

Theo đó mới có thể dễ dàng ứng phó với tình huống phức tạp trong Trụy Ma Cốc.Trong lòng chủ ý đã định, Hàn Lập đem tâm thần tiến vào trong ngọc giản, đem toàn bộ tâm tư đặt trên phương pháp luyện chế.Suốt ba ngày ba đêm trong mật thất, Hàn Lập không chút đổi sắc, đả tọa dưới đất, thân hình không nhúc nhích.Nhưng vừa sang đến ngày thứ tư thì thần sắc Hàn Lập khẽ động, hắn khẽ liếm môi, đem thần thức từ ngọc giản rút ra.

Sau đó hắn hơi trầm ngâm một chút rồi đột nhiên bàn tay khẽ đảo, bạch quang hiện lên rồi tấm ngọc giản biến mất.

Sau đó hắn lấy túi trữ vật bên hông ra, hướng lên không trung ném đi, nhất thời từ trên không trung phun ra luồng ánh sáng màu trắng mờ, tiếp theo vô số tài liệu luyện khí từ trong đó bay ra.

Các lọa gỗ trân quý, thiết tinh thường thấy, tinh thạch các màu, ngọc hạp lớn nhỏ.Một lát sau, mấy thứ này đã chất đống trước mặt Hàn Lập.Hàn Lập nhìn Túi Trữ Vật này ngoắc một cái, đem nó một lần nữa thu vào trong tay rồi dắt tại bên hông.Tiếp theo hắn khẽ chuyển ánh mắt, nhìn đống tài liệu trước mắt chăm chú suy nghĩ.Một lát sau, ánh mắt hắn rơi trên một khối thiết mộc đen thui, hắn hít sâu một hơi, nhìn nó rồi nhẹ nhàng điểm ra một chỉ.Thiết mộc này không một tiếng động bay lên phiêu phù trên không rồi chậm rãi bay về phía Hàn Lập.

------oOo------

Chương 800: Tìm Kiếm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đại môn mật thất của Hàn Lập suốt mấy tháng không có mở ra, thời gian này Ngân Nguyệt thay Hàn Lập lưu ý tình hình bên ngoài của động phủ, nhằm tránh khả năng Hàn Lập bỏ lỡ thời cơ tiến vào Trụy Ma cốc.

Theo chướng khí ngày càng mỏng manh của sơn mạch, tu tiên giả phụ cận Vạn Lĩnh sơn bỗng tăng hẳn lên. Hơn nữa phần lớn đều tụ tập tại một khu vực bên cạnh Hiệp hoa thành, bởi vì để tiến vào sơn mạch thì khu vực này gần hơn những nơi khác cả nửa lộ trình.

Các tông phái nhận được Lệnh bài thâm nhập trụy ma cốc đều để các tu tiên giả lục tục tiến tới. Cũng có rất nhiều người lập động phủ tạm thời giống Hàn Lập để cư trú.

Hàn Lập bố trí pháp trận tại bên ngoài động phủ cũng không phải đỉnh cấp cấm chế gì đó. Có không ít tu sĩ tu vi cao thâm đều phát hiện được động phủ của Hàn Lập, Thậm chí còn có người đến đây để bái phỏng một chút.

Kết quả vô luận loại truyền âm phù nào ném vào bên trong cấm chế thì đều không có chút hồi âm nào.

Từ đó đám tu sĩ này sĩ cũng hiểu được chủ nhân động phủ không muốn gặp khách từ bên ngoại đến.

Mặc dù có một ít tu sĩ cảm thấy không cao hứng nhưng do không thể biết rõ ràng chủ nhân là người phương nào nên cũng không dám lỗ mãng xông thẳng vào, nhằm tránh mạo muội rồi kết hạ cừu gia lợi hại.

Bất quá kiểu bế quan không tiếp khách như Hàn Lập cũng không phải chuyện quá lạ lung gì, đám tu tiên giả vô luận lúc đầu tâm cao khí ngạo thế nào thì khi chuẩn bị vào đệ nhất hung địa của Thiên Nam cũng đều phải cẩn thận vô cùng. Hơn nữa trước khi tiến vào Trụy Ma cốc họ đều cố gắng kéo bè kéo cánh, hoặc tập hợp dăm ba người thành một đội, hoặc kết bằng hữu nhiều thêm. Vì vậy hang loạt đoàn thể lớn nhỏ khác nhau được hình thành.

Mặc dù không thể nói nhiều người thì chiếm nhiều tiện nghi trong khi tìm bảo vậti, nhưng nhiều người khi gặp nguy hiểm thì tỉ lệ giữ mạng đích xác cao hơn những người đi đơn độc khá nhiều.

Ôm ý nghĩ này, cho nên dù các tu sĩ trước đây vẫn thường thích độc lai độc vãng ở đoạn thời gian này cũng bắt đầu không kiêng nể mà kết giao thêm một ít bằng hữu.

Lúc này. Mắt thấy chướng khí trong núi dần dần rút đi, Ngân Nguyệt đang bảo vệ động phủ rốt cuộc cân nhắc rồi gọi Hàn Lập từ mật thất ra, cho nên cuối cùng đại môn mật thất rốt cuộc mở ra.

Hàn Lập từ bên trong không chút hoang mang đi ra ngoài.

Trải qua hơn tháng bế quan luyện chế, Hàn Lập trước sau luyện chế thành hơn ba mươi Khôi Lỗi. Quy hình cùng Hổ yêu khôi lỗi mỗi thứ đều chiếm một nửa. May mắn Hàn Lập lúc đầu tại loạn tinh hải thu được đại lượng tinh hồn của cao giai yêu thú cho nên mới có thể thuận lợi như thế. Nếu không cho dù tài liệu đầy đủ không có nhiều tinh hồn cao giai yêu thú thì cũng vứt mà thôi.

Kết quả. Cho dù kẻ nghiên cứu khôi lỗi thuật hàng đầu là Đại Diễn thần quân sau khi thấy Hàn Lập lấy ra từng cái, từng cái cao giai yêu hồn cũng không khỏi cảm thấy kinh ngạc kêu một tiếng *"Tiểu quái vật"* rồi sau đó mới ngậm miệng không dám nói nữa.

Các tài liệu còn lại mặc dù còn thừa để luyện chế thêm một ít nhưng Hàn Lập tính ra thời gian không đủ, mà dù có luyện chế cũng chỉ thêm được ba bốn con nữa thôi, cũng không có tác dụng quá lớn, vì thế hắn mới từ mật thất đi ra.

Ngân Nguyệt hướng Hàn Lập bẩm báo một ít chuyện phát sinh bên ngoài khi hắn luyện chế Khôi Lỗi.

Sau khi Hàn Lập cẩn thận nghe xong cũng chỉ là gật gật đầu mà không có nói thêm cái gì.

Sau hắn hắn đi sang một gian mật thất khác để quan sát khối Thiên ma sát thi.

Khối ma thi hết thảy đều bình thường thì Hàn Lập mới hài lòng đem nó thu hồi lại, sau đó lại đem yêu hồ Ngân Nguyệt thu vào trong tay áo rồi mới ra khỏi động phủ.

Hàn Lập vẫn chưa lập tức phi độn rời đi nơi đây ngay mà là đứng trên đỉnh núi gần động phủ, khoanh chân ngồi xuống đem thần thức thả ra, chậm rãi quét qua vị trí các tu sĩ tụ tập cùng các động phủ lớn nhỏ tại phụ cận.

Lấy thần thức cường đại của Hàn Lập, cho dù các lão quái vật nguyên anh sơ kì cũng đều không cách nào nhận thấy sự dò xét từ thần thức của Hàn Lập.

Kết quả ngoài một số hơi thở đặc biệt cường đại cùng một ít nơi có cấm chế ra thì hết thảy động tĩnh tại phương viên trăm dặm đều được Hàn Lập nắm lấy.

Một lát sau, Hàn Lập mở hai mắt ra, nhướng mày khẽ lắc đầu.

Hắn vẫn chưa tìm được người muốn tìm, sau một lúc suy nghĩ, rồi linh quang quanh than chợt khởi, hóa thân thành một đạo thanh hồng sắc, hướng tòa phường thị tại phụ cận mà độn đi.

Lấy tình huống hiện nay, ở đó chắc chắn sẽ cho hắn ít tin tức quan trọng.

Phường thị cũng ở gần động phủ, ngay bên cạnh toà Vạn Lĩnh sơn mạch. Đây là một phường thị do một gia tộc tu tiên ở Đông Dụ quốc tự mở ra, gia tộc này ở đây cũng đã lâu cho nên khi thấy có nhiều người tìm đến Trụy Ma cốc để tầm bảo vật nên rất nhanh nhạy, tự mở một phường thị cung cấp nguyên vật liệu, tin tức hữu dụng.

Kết quả là họ cũng chẳng quan tâm tới việc tiến vào Vạn Lĩnh sơn mạch để tầm bảo mà hoàn toàn tập trung vào sinh ý. Những cao giai tu sĩ tiến được vào bên trong cũng như số lớn tu sĩ phổ thông thừa dịp chướng khí bắt đầu mỏng manh, đã ở bên ngoài sơn mạch thu hoạch được chút đỉnh.

Hiện tại một tiệm thuốc đơn sơ trong phường thị, Một đôi nam nữ tu sĩ mặc bạch y đang chỉ chỉ vào một loại chu linh dược, sau đó họ cùng chưởng quỹ bàn với nhau cái gì đó.

Một lát sau, có vẻ song phương đàm thoại việc giao dịch xong, đôi nam nữ tu sĩ trả một số linh thạch rồi mang sắc mặt vui mừng cầm lấy linh dược này ra khỏi tiệm thuốc.

"Viên sư muội, lần này chúng ta vận khí thật không tệ. Mới vừa đến phường thị này không lâu đã mua được Kim Linh tử này. Linh dược này muội cũng tìm khá lâu, cho tới bây giờ muội đã có thể bắt đầu luyện chế loại đan dược đó rồi." Thanh niên tướng mạo nho nhã, giờ phút này đi trên con đường lớn của phường thị, Vẻ mặt tươi cười dướn người đến bên cô gái bên cạnh, nói.

"Đây cũng là nhờ bạch sư huynh cho mượn linh thạch. Nếu không muội cũng sẽ bỏ lỡ cơ hội hiếm có này mất." Nữ tử bạch sam tướng mạo bình thường, nhưng đôi mắt lại ẩn chứa tầng nước long lanh, tựa hồ có vài phần mị hoặc trả lời.

"Chuyện của sư muội chính là chuyện của vi huynh, Điểm linh thạch ấy có tính là gì đâu." bạch y thanh niên mặc dù đau lòng vì mới vừa rồi tiêu phí khá nhiều linh thạch, nhưng biểu hiện lại giống như chẳng quan tâm hòng mang lại niềm vui cho nữ tử bên cạnh.

Đôi môi hoa đào đỏ mọng của Bạch y nữ tử cười cười, đang muốn nói cái gì đó thì đối diện đã có một người đón đầu hai người, hắn vung tay, một đạo hoàng mang trực tiếp bắn về phía hai người.

Nam tu sĩ bị dọa cho phát sợ, trong tay bạch quang chớp động, tiềm thức dùng một tay che trước mặt nhằm chặn hoàng mang lại, nhưng lúc này mới phát hiện đó chỉ là một cái lệnh bài mầu vàng mà thôi.

"Thiên cực lệnh? Người là Hàn tiền bối?" Thanh niên vừa nhìn thấy lệnh bài thì lấy làm kinh hãi, sau đó ngẩng đầu nhìn kĩ người nọ, rồi không khỏi kinh hãi thốt lên lên một tiếng.

Người mặc thanh bào phía đối diện thần sắc lạnh nhạt, hóa ra đây đúng là Hàn Lập vừa vô thanh vô tức xuất hiện trong phường thị.

Mà tên thanh niên kia lại chính là đệ tử của Thiên Cực Môn – Bạch Thư Quân mà năm đó từng gặp Hàn Lập. Hàn Lập vừa đến phường thị liền lập tức dụng thần thức phát hiện ra người này, trong lòng không khỏi vui vẻ.

Có người này, hẳn là hắn có thể liên lạc được với sư phụ hắn, vị Lỗ Vệ Anh của Thiên Cực Môn kia.

Bất quá hắn cũng chẳng có ấn tượng quá tốt với thanh niên này nên cũng chỉ biểu lộ vẻ lạnh lùng mà thôi.

"Ta có chuyện muốn gặp lệnh sư. Bạch đạo hữu hãy mang ta đi gặp luôn chứ?" Hàn Lập không khách khí nói thẳng, trong lời nói tràn ngập sự áp đặt, không cho đối phương chút ý tứ phản đối nào.

"Tiền bối, muốn gặp gia sư. Chuyện này. được rồi. Ta sẽ dẫn đường cho tiền bối." Thanh niên nghe xong lời đó của Hàn Lập đầu tiên là ngẩn ngơ, nhưng sau đó kiểm tra cẩn thận lại lệnh bài trong tay thì miệng lập tức cung kính đáp ứng.

Hàn Lập trước mặt này không còn là một người vừa tiến giai thành nguyên anh sơ kì như năm đó nữa, mà đã là tồn tại kinh khủng, chỉ dưới tam đại tu sĩ. Vị Bạch Thư Quân này đã sớm vì cử chỉ liều lĩnh của mình năm đó mà hối hận, hiện giờ vừa thấy lệnh bài, tự nhiên mở miệng đáp ứng ngay. Hy vọng từ đó có thể cải thiện một chút ấn tượng trong lòng vị Hàn tiền bối này.

Nữ tu sĩ ở bên cạnh lúc này có chút ngạc nhiên mà đánh giá Hàn Lập, ánh mắt chớp động vài cái, nhưng không có nói cái gì.

Ngay lập tức dưới sự dẫn đường của Bạch Thư Quân, ba người nhanh chóng rời khỏi phường thị. Hóa thành ba đạo độn quang hướng nơi nào đó mà phi độn đi.

Một đường hướng đông bay đi, su một khắc phi hành, Bạch Thư Quân mới mang Hàn Lập hướng Vạn Lĩnh sơn mạch. Sau khi xâm nhập hơn mười dặm, tại trước một toà núi nhỏ ngừng lại.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua, phát hiện nơi này đích xác tương đối bí ẩn, đỉnh núi tuy nhỏ nhưng được vài ngọn núi cao của dãy núi vây quanh, thật sự khó có thể bị ngoại nhân phát hiện.

Lam quang nhàn nhạt từ trong mắt hắn lóe ra rồi tắt, ánh mắt Hàn Lập nhìn chăm chú vách núi phía trước, nhưng lại lộ ra vẻ đăm chiêu.

Lúc này Bạch Thư Quân từ trong áo móc ra một cái truyền âm phù, hướng không trung ném đi, lập tức phù hóa thành một đạo hỏa quang bắn về phía thạch bích. Kết quả sau một trận sóng gợn nhấp nhô, hỏa quang trong nháy mắt chui vào trong đó, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Mà thanh niên ở một bên có chút ân cần giải thích cho Hàn Lập:

"Nơi này là chỗ ở tạm thời của gia sư, bình thường dùng một tiểu cấm pháp che lấp. Gia sư từng phân phó qua với mấy tên đệ tử chúgn ta rằng nếu không có việc quan trọng, không nên đến quấy rầy lão nhân gia. Chính là lỗ sư muội, đoạn thời gian này cũng không dễ dàng để nhìn thấy lão nhân gia. Bất quá hàn tiền bối nếu tìm đến gia sư, tự nhiên không phải chuyện thông thường, Gia sư nhất định sẽ không trách cứ vãn bối đâu."

Nữ tử Thiên Cực Môn vừa nghe lời thanh niên nói như vậy, khẽ hừ một tiếng, trên mặt lộ ra chút mất hứng. Nhưng thấy Hàn Lập nên cũng không dám nói lời trách mắng Bạch Thư Quân. Nàng này đã đoán được thân phận của Hàn Lập, mặc dù bản thân là Hậu bối của Lỗ Vệ Anh nhưng nàng cũng không dám có chút bất kính gì trước mặt Hàn Lập.

"Ồ, vị đạo hữu này cũng họ Lỗ, là hậu nhân của Lỗ đạo hữu sao?" Hàn Lập nhìn bên cạnh, liếc nữ tử một cái rồi tùy ý hỏi một câu.

"Lỗ trưởng lão là thúc tổ của vãn bối, Thật sự vãn bối từ lâu đã ngưỡng mộ đại danh của tiền bối." Nữ tử này thản nhiên cười, hướng Hàn Lập quyến rũ nói.

Hàn Lập lạnh nhạt cười, cũng không tiếp lời nói cái gì. Bởi vì thạch bích trước mắt thanh quang chớp động, đột nhiên hiện ra một tảng đá cao hai trượng, hơn nữa bên trong truyền đến vài câu đàm thoại.

"Aa! Hàn đạo hữu, Ngươi rốt cuộc đã tìm tới rồi. Nếu là đạo hữu không hiện thân thif lão phu chỉ sợ cũng phải dùng thần thức để tự đi tìm đạo hữu mà thôi. Đạo hữu, mời vào. Lão phu trong đại sảnh đợi đạo hữu giá lâm."

Hàn Lập cười khẽ một tiếng, không nói hai lời mà đi nhanh hướng cửa đá.

Bạch Thư Quân cùng nữ tử họ Lỗ chần chờ một chút, định đi vào thì chợt truyền đến thanh âm phân phó của Lỗ Vệ Anh từ bên trong.

"Hai người các ngươi không được vào, Ta muốn cùng Hàn đạo hữu bàn luận với nhau. Công việc của các ngươi còn bề bộn nên tốt nhất đi làm tốt đi." Vị trưởng lão Thiên Cực Môn này không hề có chút khách khí nào, đem môn hạ đệ tử cùng hậu nhân của chính mình đuổi đi. Hai người này mặc dù có chút ngạc nhiên, nhưng lại không dám trái mệnh, kính cẩn ứng tiếng rồi phá không bay đi.

Mà sau khi bóng dáng Hàn Lập vừa bị che ở sau cửa đá, bên ngoài thanh quang chợt lóe, cửa đá lúc đó biến mất, lại hiện ra một thạch bích như trước.

Tung tích Hàn Lập nhất thời hoàn toàn biến mất.

(Tam Tiên DCTV.DCCT50a)

------oOo------

Chương 801: Cốc hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Động phủ của vị Lỗ trưởng lão này phi thường đơn sơ.

Sau khi Hàn Lập đi qua thông đạo chừng hơn hai mươi trượng, thì đã tới đại sảnh của động phủ, một gian nhà đá rộng chừng bảy, tám trượng. Trong phòng đang có một người Lão giả mi thiện mục tú cùng với một vị trung niên nhân khá cao, họ đang có bộ dáng nghênh đón Hàn Lập.

"Hàn đạo hữu, ngươi cuối cùng đã đến rồi." Bụi phát lão giả mỉm cười hô lên.

"Hàn huynh để cho hai người chúng ta đợi chờ lâu quá đấy. Hai người chúng ta mỗi người đều tự phái ra nhân thủ tìm kiếm đạo hữu hơn tháng, đáng tiếc đạo hữu xuất quỷ nhập thần, một điểm tung tích cũng không tìm được. Thiếu chút nữa còn tưởng rằng Hàn huynh thay đổi chủ ý!" Nam Lũng Hầu cười khổ nói, nhưng trong mắt hiện lên một tia vui mừng.

"Hai vị ở chỗ bí ẩn như thế, tại hạ tìm kiếm cũng chẳng phải chuyện dễ dàng. Mà trước đó không lâu, tại hạ lại vừa lúc bế quan một đoạn thời gian. Hai vị đạo hữu tìm không được cũng là chuyện bình thường." Hàn Lập thở dài, có chút bất đắc dĩ giải thích hai câu.

Sau đó hắn cũng không có khách khí, cùng hai người vừa nói, vừa ngồi xuống.

"Hàn huynh hiện tại danh tiếng như mặt trời giữa trưa, chẳng những tại cuộc chiến biên giới tỏa sáng vô cùng, mà ngay cả trưởng lão nguyên anh trung kỳ của Ma Tông Tấn Quốc nghe nói đều bị tiêu diệt trên tay Hàn huynh. Hàn huynh có thần thông như thế, vậy mà trước kia lại giấu diếm khiến bản hầu đến khổ." Hàn Lập mới ngồi xuống, mặt Nam Lũng Hầu hiện lên cổ quái, nói.

"Thần thông của tại hạ như thế nào, Nam Lũng huynh cũng không phải chưa từng thấy. Hàn mỗ nếu thật sự có thần thông lớn như vậy thì ngày đó sẽ không chạy trối chết tại Mộ Lan thảo nguyên. Hiện tại danh tiếng chỉ là may mắn có được mà thôi, nếu không phải có chút phúc vận, hôm nay tại hạ thậm chí còn không thể xuất hiện trước mặt hai vị đạo hữu nữa cơ." Hàn Lập tự nhiên sẽ không đem hết thảy sự thật cho biết, mà lắc đầu hàm hồ nói.

Lỗ trưởng lão cùng Nam Lũng Hầu nghe xong lời ấy của Hàn Lập, không khỏi liếc mắt trao đổi một cái, hai người đều có chút bán tín bán nghi.

Lấy thần thức của bọn họ, tự nhiên thấy rõ tu vi hiện tại của Hàn Lập cũng vẫn chỉ là nguyên anh sơ kì. Hai người bọn họ cũng biết Hàn Lập bất phàm, cũng không phải tu sĩ Nguyên Anh kỳ bình thường có thể so sánh, thế nhưng Hàn Lập có khả năng đánh chết một nguyên anh trung kì thậm chí là ma tu trung kì đỉnh phong, điều này thật sự quá khó để hai người tin.

Nhưng những lời đồn bên ngoài có liên quan đến Hàn Lập cũng là kinh người, danh khí này thật sự là dọa người cũng khiến hai người không khỏi nghi hoặc. Cho nên họ mới biểu hiện ra loại vẻ mặt này.

"Aa! Hàn đạo hữu thật sự quá khiêm nhường, kì thật thần thông của đạo hữu càng lớn thì đối với việc chúng ta tiến vào Trụy Ma cốc càng có lợi. Hai chúng ta cũng chẳng quan tâm tu vi của đạo hữu liệu có thể so sánh với tam đại tu sĩ làm gì." Nam Lũng Hầu cười khan một tiếng. Có chút nghĩ một đằng nói một nẻo nói.

Hàn Lập nghe xong lời này cười hắc hắc, không có dây dưa đến chuyện này nữa.

Lỗ trưởng lão bên kia trầm giọng nói:

"Hàn huynh nếu đồng ý tìm ta hai người chúng ta xem ra đã cân nhắc cẩn thận lời đề nghị của chúng ta. Đạo hữu có nguyện ý vào cốc rồi cùng hai người chúng ta đồng loạt đánh chết đầu thượng cổ Hỏa Thiềm thú kia chứ?"

Nghe lão giả vừa nói như thế, Nam Lũng Hầu cũng dừng lại ở trên mặt Hàn Lập, hiện lên vẻ ngưng trọng.

"Có cơ hội như thế Hàn mỗ cũng không muốn dễ dàng bỏ qua. Chỉ là tại hạ trước khi quyết định vẫn là muốn hỏi một chút, đợi sau khi chúng ta đắc thủ không biết bảo vật ở bên khối di hài thượng cổ tu sĩ kia nên chia thế nào. Nếu có thể làm cho Hàn mỗ hài lòng thì mạo hiểm đi một chuyến cũng không sao cả." Nét mặt Hàn lập không chút hoang mang trả lời.

Mặc dù khẳng định hắn muốn đi Trụy Ma cốc, nhưng hiện tại cũng không lộ bất cứ lời thất thố nào, thật sự muốn cò kè mặc cả với đối phương một phen.

"Nếu là thật sự thuận lợi có được bảo vật, lúc đó ba người chúng ta sẽ chia đều, đạo hữu thấy thế nào?" Vấn đề này hiển nhiên không biết đã được Nam Lũng Hầu cùng lão giả cân nhắc qua bao nhiêu lần. Hàn Lập vừa thốt qua khỏi miệng, Lão giả cũng không chút nào do dự trả lời.

Hàn Lập không có lập tức đáp ứng hoặc là lộ ra vẻ bất mãn, mà là trầm ngâm một lúc rồi mới chậm rãi nói:

"Ba người chia đều bảo vật thật sự cũng công bình. Dù sao không có hai vị đạo hữu chỉ đường thì ta cũng không có cách xâm nhập vào trong cốc, càng chưa nói tới tìm được đầu Hỏa Thiềm thú rồi đoạt bảo. Nhưng là Hàn mỗ còn có một điều kiện khác, hy vọng hai vị đạo hữu đáp ứng."

"Hàn đạo hữu có điều kiện gì cứ việc nói là được!" Lỗ trưởng lão thần sắc như thường, nói.

Nam Lũng Hầu thần sắc cũng vừa động, nhưng chỉ nhìn chằm chằm Hàn Lập không nói gì thêm.

"Nội đan của đầu Hỏa Thiềm cổ thú kia tại hạ sẽ lấy. Tại hạ muốn nó vì có chút tác dụng." Hàn Lập nói về nội đan Hỏa Thiềm thú với bộ dạng hời hợt, tựa hồ chỉ là nghĩ muốn chiếm thêm chút tiện nghi mà thôi.

"Không thành vấn đề! Hỏa Thiềm thú vẫn là muốn dựa vào đạo hữu mới có thể tiêu diệt được. Nội đan đạo hữu có được cũng là chuyện đương nhiên." trong lòng Lỗ trưởng lão buông lỏng, luôn miệng đáp ứng.

"không sai, cho dù đạo hữu không nói, chỉ cần đạo hữu ra tay thì viên nội đan này vốn thuộc về đạo hữu." Nam Lũng Hầu đồng dạng thần sắc đủng đỉnh, với bộ dáng chẳng có việc gì.

Hàn Lập thấy như vậy, cười mỉm:*"Nếu hai vị đạo hữu đáp ứng hào sảng như thế, Hàn mỗ cũng không phải là người có lòng tham không đáy. Hàn mỗ sẽ cùng nhị vị đạo hữu đi một chuyến vậy."*

"Có Hàn đạo hữu cùng chúng ta vào cốc, chuyến này nhất định có khả năng đoạt được bảo vật vào trong tay rồi."

"Đích xác phải dựa vào Hàn huynh nhiều đó."

Thấy Hàn Lập đáp ứng, Nam Lũng Hầu cùng lão giả cũng không che đậy sự hưng phấn, ào ào mở miệng nói.

"Hai vị đạo hữu khen quá rồi, tu vi Hàn mỗ chính mình rất tinh tường. Lần này vào cốc vẫn là lấy hai vị đạo hữu làm chính, Hàn mỗ chỉ là trợ giúp thêm mà thôi. Hơn nữa ba người chúng ta chỉ có hợp sức với nhau mới có khả năng toàn thân trở ra." Hàn Lập tự nhiên sẽ không bị hai người dùng hai ba câu thổi phồng mà mê hoặc, cười khẽ nói.

"Cái này tự nhiên, chúng ta nếu tìm Hàn đạo hữu hợp tác khẳng định chính là yên tâm về đạo hữu. Tại hạ yêu cầu điều thứ hai, nếu là Quỷ Linh môn này âm hiểm tiểu nhân đoạt được lưỡng nghi hoàn thì bản hầu sẽ trực tiếp giết người đoạt bảo." Nam Lũng Hầu nhắc tới Quỷ Linh môn vẫn có chút bộ dáng nghiến răng nghiến lợi. Xem ra lần trước chịu sự thua thiệt quả lớn.

Hàn Lập nghe thấy vậy, ánh mắt không khỏi quét qua mặt Nam Lũng Hầu một chút.

Thoạt nhìn mặt ngoài của Nam Lũng Hầu khí sắc cũng không tệ lắm, chứng tỏ nguyên khí hao tổn lúc đầu cũng đã được khôi phục vài thành.

"Nói đến Quỷ Linh môn, không biết nhị vị đạo hữu đối với việc Quỷ Linh môn cung cấp phương thức vào cốc thì thấy thế nào?" Hàn Lập chuyển đề tài, thuận thế nhấc nhắc tới chuyện của Quỷ Linh môn.

"Hắc hắc, có thể có cái gì chứ? Lần này chỉ là Quỷ Linh môn hơi có ý định độc chiếm bảo vật nhưng nay do có các tu sĩ khác vào cốc, chẳng những che giấu tung tích của ba người chúng ta, hơn nữa cũng tránh cho việc chúng ta bị Quỷ Linh môn vây công bên trong cốc." Nam Lũng Hầu cười lạnh nói, nét mặt hiện lên thần sắc quỷ dị.

"Nghe ý tứ trong lời nói của Nam Lũng huynh, chẳng lẽ tin tức Quỷ Linh môn biết phương pháp vào cốc là do hai vị đạo hữu cố ý truyền ra hả." Hàn Lập hơi có chút ngạc nhiên.

"Việc này đích thật là chúng ta an bài người làm. Ta đã sớm nghiên cứu về phương pháp nhập cốc của Quỷ Linh môn tại đại thảo nguyên. Nếu bọn họ đột nhiên trở mặt ám toán bản hầu, bản hầu tự nhiên cũng sẽ không khách khí." Nam Lũng Hầu sắc mặt âm trầm nói, cũng không có ý giấu diếm Hàn Lập về việc này.

Hàn Lập đối này không hề phát biểu cách nhìn của chính mình, chỉ là có vẻ đăm chiêu gật đầu.

Mà Lỗ trưởng lão lại nhướng mày, chậm rãi nói:

" Bất quá chúng ta không nghĩ tới, Quỷ Linh môn không ngờ lại đưa ra trụy ma lệnh, vừa bán cho các tông môn khiến họ nợ nhân tình, vừa lại bảo đảm thế lực to lớn khi bọn họ nhập cốc. Chỉ sợ bọn là cố ý muốn người khác trở thành vật dò đường cho mình. Thế nên bảo vật trong cốc bọn họ chắc chắn không có khả năng độc chiếm, nhưng cũng đem nguy hiểm hạ thấp xuống rất nhiều."
"Thế gian này nào có chuyện thập toàn thập diện, cũng chẳng rõ hành động lần này của hai vị đạo hữu có lợi hay hại nhiều hơn. Hơn phân nửa thì chủ sự Quỷ Linh môn lần này hận hai vị thấu

xương ấy chứ." Hàn Lập vuốt vuốt cằm, mỉm cười nói.

Hàn đạo hữu nói rất đúng, trước hết để cho Quỷ Linh môn ngậm bồ hòn làm ngọt là chuyện không sai. Về chuyện cừu hận với Quỷ Linh môn đợi chúng ta thoát khỏi Trụy Ma cốc, bản hầu sẽ tính sổ cùng bọn chúng." Nam Lũng Hầu tinh thần rung lên, nói.

Tiếp theo, ba người đem đề tài Quỷ Linh môn dời đi, trò chuyện về an bài cụ thể khi nhập cốc lên.

Thời gian dần dần trôi qua.

. Bảy ngày sau, chướng khí tại Vạn Lĩnh sơn mạch rốt cuộc mất đi sạch sẽ, bao nhiêu tu sĩ vốn ẩn giấu ở ngoại vi đều lần lượt hiện thân, trước sau hướng về Trụy Ma cốc bay đi.

Mà một ít kẻ có tu vi thấp, hoặc các tu sĩ không muốn mạo hiểm, thì nhân cơ hội này ở trong núi bắt đầu hãi linh dược cũng như tìm kiếm linh thú tại phụ cận.

Trụy Ma cốc ở tây bắc bộ của Vạn Lĩnh sơn mạch, diện tích chừng mười vạn dặm vuông. Bất quá không biết thượng cổ ma tu đấu pháp thế nào mà trên bầu trời bốn phía của cốc đều được bầy rất nhiều cấm chế lợi hại, mỗi cái cấm chế này đều lợi hại dị thường, hơn nữa hoàn hoàn được che dấu kỹ càng, căn bản không có cách nào phá cấm mà vào.

Địa phương duy nhất không có cấm chế, cũng chỉ có lối vào của Trụy Ma cốc, đó là một thông đạo dài, chỉ rộng chừng hơn mười dặm.

Thông đạo này vốn có thể dễ dàng đi qua, bất quá thượng cổ tu sĩ đấu pháp lại lan đến gần nơi này, kết quả ở cửa thông đạo đã xuất hiện hàng loạt khe nứt không gian.

Những khe nứt đó có bạch quang chói mắt, cực kỳ dị thường, có cái nhàn nhạt vô cùng, thậm chí có những cái vô ảnh vô tung, vô cùng khó phòng bị.

Kích thước của chúng cũng lớn nhỏ không đồng nhất. Lớn thì chừng mười trượng vuông, những cái đó có khả năng trực tiếp nuốt hơn mười người mà không hề có vấn đề. Cái nhỏ thì chỉ có dài chừng 1 thước, giống như lưỡi dao sắc bén treo lơ lửng, làm cho người ta lo lắng mà đề phòng.

Càng khó chịu chính là những vết nứt ở trong Trụy Ma cốc này lại theo thời gian mà trôi nổi, việc khép hoặc mở cũng chẳng có quy luật nào nên khó mà phán đoán.

Những vết nứt không gian đáng sợ như thế, làm cho không biết bao nhiêu tu sĩ căn bản ngay cả đi vào vòng ngoài của cốc cũng chưa thể mà đã chôn vùi tại thông đạo miệng cốc. Mà trong đó không ít các lão quái vật Nguyên Anh Kì.

Cho nên danh tiếng đệ nhất hung địa của Trụy Ma cốc kì thật lại hơn nửa là do những vết nứt không gian này tạo thành.

Nhưng lúc này đây bất đồng, nghe nói Quỷ Linh môn có biện pháp có thể an toàn đem người khác vào trong cốc. Điều này nhất thời khiến cho cả tu tiên giới của Thiên Nam một trận hỗn loạn, nhất thời bao nhiêu tu sĩ vốn như hổ rình mồi với bảo vật tại Trụy Ma cốc đem mấy trăm khối trụy ma lệnh mua mà chẳng còn một mảnh.

Một số chưa có lệnh bài đến tay thì vẫn chưa từ bỏ ý định, ôm ý nghĩ xem có vận khí rồi cùng trà trộn với kẻ khác để tiến vào trong cốc.

(Tam Tiên – DCTV.DCCT50a)

------oOo------

Chương 802: Quần tu ngoại cốc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phụ cận của một tòa tiểu sơn cốc, nơi có chằng chịt dây leo uốn lượn, một đoàn bạch quang đang từ xa xa hướng nơi này bắn nhanh mà bay tới.

Tại trong luồng bạch quang là một con linh cầm trắng nõn như tuyết, trên đó một nữ tử tú lệ dịu dàng mặc lục bào đang ngồi ngay ngắn.

Trong nháy mắt, linh cầm này nhanh như thiểm điện chớp đến trên không tiểu cốc. Lập tức hai cánh thu lại lao thẳng xuống phía dưới. Mắt thấy đầu nó sắp đâm vào đám dây leo, cô gái kia giương tay lên đánh ra một đạo pháp quyết.

Nhất thời phía dưới lục quang chớp động một chút, dây leo bỗng nhiên biến mất, bên trong đó lại hiện ra một tầng quang mạc mầu lục.

Nữ tử áo lục không chút do dự thúc linh cầm dưới thân, bạch quang chợt lóe, trong nháy mắt lặn vào bên trong quang mạc không thấy bóng dáng đâu nữa.

Phía dưới quang mạc lại chính là một không gian khác hẳn, sáu gã tu sĩ thân mặc lục bào chính ngồi ngay ngắn tại giữa một pháp trận ngũ giác.

Pháp trận này không lớn, chỉ có sáu bảy trượng mà thôi. Năm người ngồi xếp bằng giữa pháp trận ngũ giác, pháp trận bên bờ linh quang chớp động, một lão giả râu dài, hai mắt nhắm nghiền lại đang ngồi ở giữa.

Đột nhiên lão giả mở hai mắt, ngẩng đầu hướng bầu trời nhìn lại.

Chỉ thấy một đoàn bạch quang từ từ hạ xuống, một lát sau nữ tử lục bào kia đã tới ngay trước người lão giả, thi lễ.

"Đệ tử bái kiến sư bá, Hiện tại chướng khí tại sơn mạch toàn bộ đã rút đi. Không ít tu sĩ đều đã đi vào Trụy Ma cốc rồi." Nữ tử Áo lục cúi đầu cung kính nói.

"Quỷ Linh môn xuất phát chưa?" Lão giả râu dài vân vê bộ râu, chậm rãi hỏi.

" Đại bộ phận người của Quỷ Linh môn còn chưa động thân, nhưng có vài tên đệ tử đã đi trước một bước." Nữ tử suy nghĩ một chút, cẩn thận trả lời.

"Hừ! Nếu mấy lão già của Quỷ Linh môn không động thân thì chúng ta cũng không cần quá vội. Chỉ cần chú ý đám trưởng lão của bọn chúng thật kỹ thì lần xuất động này của chúng ta cũng đỡ sai lầm. Hạm sư điệt, ngươi lại tiếp tục đi giám thị bọn họ đi, nếu có chút dị động nào thì lập tức hồi báo." Lão giả râu dài bất động thanh sắc phân phó.

"Dạ. Đệ tử xuất phát ngay." Nữ tử áo lục không chút chần chừ mà lĩnh mệnh nói.

Sau đó nàng lại thi lễ với lão giả rồi phiêu nhiên sải bước lên linh cầm, hướng không trung bay đi. Không lâu sau đó đã thoát ra khỏi quang mạc, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Lão giả nhìn chằm chằm vào bóng lưng nữ tử cho đến khi mất dạng, trong mắt tinh quang chớp động, lộ ra một vẻ cân nhắc, nhưng lập tức thần sắc hồi phục như thường.

Mà năm tên nam nữ tu sĩ tại bốn phía của pháp trận từ khi nữ tử áo lục xuất hiện cho đến khi rời đi, mỗi người đều ngồi nguyên tại chỗ, không suy chuyển một chút. Trên mặt không chút biểu tình giống như người gỗ vậy.

Lão giả râu dài đối với chuyện này tựa hồ đã quen thuộc, không có chút kinh ngạc nào, hắn lần nữa lại nhắm hai mắt.

Tại một đỉnh núi cao vút, một đạo sĩ áo bào tro khoảng năm, sáu chục tuổi đứng sừng sững, thẳng tắp tại một khối đá, đón kình phong mãnh liệt táp tới. Người này hai mắt híp lại nhìn về phương hướng Trụy Ma cốc.

Tại phía sau hắn có hai đạo nhân ảnh, một đỏ, một xanh, đều cao chừng hai trượng.

Nhưng nếu nhìn kỹ một chút thì sẽ phát hiện hai bóng người mặt mũi hung dữ đó vẻ mặt vô hồn, đúng là hai Khôi lỗi có bộ dạng ác quỷ.

Giờ phút này, đạo sĩ quay đầu nhìn hai con rối một chút, trên mặt hiện lên một tia tự đắc, sau đó thì thào tự nói một câu.

"Có hai thượng cổ khôi lỗi với thực lực ngang với nguyên anh tu sĩ trợ giúp, như vậy hành trình vào Trụy Ma cốc lần này của ta chắc chắn sẽ có thu hoạch rồi." Nói xong, đạo sĩ dơ tay đánh ra hai đạo pháp quyết.

Nhất thời hai ác quỷ khôi lỗi kịch liệt thu nhỏ lại, bay vụt vào trong tay áo rộng, sau đó đạo sĩ hóa thành một đạo hồng quang phá không bay đi, phương hướng đúng là Trụy Ma cốc.

Tại trên trời cao của một nơi khác, ba đạo trưởng cùng nhau phi độn.

Tại trong độn quang, hai lão giả cùng một nữ tu sĩ cũng hướng Trụy Ma cốc bay đi.

Nếu Hàn Lập nhìn thấy ba người này thì lập tức sẽ cảm thấy ngạc nhiên. Bởi vì trong ba người này lại có đến hai người mà hắn có thể nhận thức.

Trong đó một lão giả sắc mặt vàng như nghệ, mặc hoàng bào đúng là Lệnh Hồ lão tổ của Hoàng Phong cốc. Mà bạch y nữ tử bên cạnh hắn sắc mặt tái nhợt, thần sắc lạnh như băng đúng là đại trưởng lão của Yểm Nguyệt Tông – chính là vị sư tỉ kia của Nam Cung Uyển.

Duy nhất một người Hàn Lập không nhận ra chính là lão giả mày cao, mắt sâu, mũi sư tử, mồm to, tướng mạo cực kỳ lạ thường.

Ba người này im lặng không tiếng động, chỉ là miệt mài phóng đi. Độn quang phát ra quang hoa chói mắt từ không trung vụt qua, hóa thành ba quang điểm, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Chuyện tương tự như vậy thỉnh thoảng lại phát sinh tại phụ cận của Vạn Lĩnh sơn mạch. Không ít tu sĩ đều đối với hành trình của mình tại Trụy Ma cốc tin tưởng mười phần.

Mà Hàn Lập lúc này cũng đã chạy tới phụ cận Trụy Ma cốc.

Tại một ngọn đồi thấp cách lối vào cốc khẩu hơn mười dặm, hắn lạnh nhạt nhìn về hướng Trụy Ma cốc, trầm ngâm không nói.

Lúc này không cần thần thức dò xét hắn cũng biết phương viên hơn mười dặm này đã tụ tập hơn một ngàn tu sĩ. Trong đó giấu diếm không ít các lão quái vật nguyên anh kì. Những lão quái này có lẽ không có được tu vi cao thâm như tam đại tu sĩ, nhưng nếu nói về bí thuật thần thông quỷ dị khó chơi thì mỗi người đều không phải loại dễ xơi. Mà Hàn Lập cũng không tự phụ đến mức ngoại trừ tam đại tu sĩ cùng Mộ Lan thần sư, những người còn lại đều không thèm để ý. Nếu chỉ cần sơ sẩy khinh thường một chút thì rất dễ vứt bỏ mạng nhỏ ngay tại đây.

Hàn Lập một bên cân nhắc lại vừa thỉnh thoảng đánh giá cửa vào Trụy Ma cốc.

Nếu không phải ngay từ đầu chúng tu sĩ đã tề tụ tại đây, Hàn Lập thật không dám tin tưởng rằng một khe núi bình thường như vậy lại là lối vào của Trụy Ma cốc. Nhưng tại phía trên cửa vào lại là mây mù cuồn cuộn, linh khí kích động, hiện ra rất nhiều dấu hiệu lạ làm cho người ta nhìn thấy mà trong lòng rùng mình.

Từ bên ngoài xem ra cửa vào nhiều lắm cũng chỉ rộng chừng hơn mười trượng. Hàn Lập đem thần thức xâm nhập vào bên trong cốc khẩu, hơi chút dò xét, Kết quả thần thức xâm nhập hơn trăm trượng của cốc khẩu đã bị một cấm chế nào đó trong cốc chặn bên ngoài, cũng không tìm hiểu được chút gì về vết nứt không gian.

Mặc dù Hàn Lập cũng có thần thức khá cường đại, khả năng mạnh mẽ ép để đột phá qua cấm chế cũng có một chút tin tưởng, thế nhưng đối mặt với sự nguy hiểm bậc này của Trụy Ma cốc thì sau khi do dự một chút, hắn vẫn là cẩn thận đem thần thức thu trở về.

Tiếp theo Hàn Lập khoanh chân ngồi ở trên ngọn đồi, nhắm mắt nhập định.

Thời gian từng chút trôi qua, nửa ngày sau thần thức Hàn Lập đã cảm ứng được nơi đây tu sĩ tụ tập càng ngày càng nhiều, trong đó có vài đạo hơi thở mơ hồ còn có chút quen thuộc, hẳn là người mà hắn biết.

Trong lòng Hàn Lập cân nhắc một phen, nhất nhất đem những người này phân biệt ra, nhưng lông mày lại nhíu một cái, ngay lúc này, từ phụ cận đột nhiên truyền đến một thanh âm kinh sợ.

"Mộ Lan nhân đến! Là Mộ Lan pháp sĩ, bọn họ thật muốn vào cốc truy tìm bảo vật hả."

Theo tiếng kinh hô này, nhất thời cả lối vào một trận tao động.

Hàn Lập cũng rùng mình, mở mắt nhìn lại.

Chỉ thấy trên bầu trời nơi không xa đang có một cỗ phi xa quái dị, hướng nơi này không nhanh không chậm mà bay tới.

Xe này hình thể so với phi xa bình thường lớn hơn rất nhiều. Dài hơn hai mươi trượng, mặt ngoài ngân quang lòe lòe, phù treo khắp nơi. Vừa nhìn đã biết xe này là vật không tầm thường, mà ở trong xe đứng thẳng hơn mười tu tiên giả mặc phục sức Mộ Lan. Không phải Mộ Lan pháp sĩ, thì là người phương nào!

Hàn Lập gặp tình hình này, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

Mặc dù hắn lúc trước cũng nghe đồn rằng Mộ Lan nhân cũng muốn tranh đoạt tại đám hỗn loạn này, nhưng sự tin tưởng trong lòng cũng không lớn lắm.

Dù sao Mộ Lan nhân mặc dù giảng hòa, nhưng cuộc chiến biên giới song phương chết đều không phải ít. Mộ Lan nhân cùng không ít tông môn đều kết thâm cừu. Thật sự không có mấy trăm năm thời gian thì những oán thù này cũng khó giải khai được.

Dưới loại tình hình này không ngờ Mộ Lan nhân còn dám xâm nhập vào trong lòng của Thiên Nam, muốn đi vào Trụy Ma cốc truy tìm bảo vật, thật là có chút bất khả tư nghị. Chẳng lẽ bọn họ sẽ không sợ bị đám tu sĩ đang sốt ruột muốn báo thù ám toán sau lưng sao?

Hàn Lập đang lúc nghi hoặc thì phi xa thật lớn đã phi tới bầu trời của lối vào. Khuôn mặt của những người trong xe đều chỉ cần dùng mắt thường là nhìn rõ.

Ánh mắt Hàn Lập lướt qua khuôn mặt của hai người cầm đầu, trong long liền có chút chợt hiểu ra.

Nếu là hai người này dẫn đội, đích xác không cần sợ tu sĩ bình thường trả thù bọn họ. Chỉ là tam đại tu sĩ sao có thể cho bọn họ đến? Hàn Lập thật sự có chút khó hiểu.

Hai gã pháp sĩ đứng ở phía trước của phi xa là một nam một nữ, đó đúng là Nho sinh họ Trọng, một trong các thần sư của Mộ Lan, bên cạnh là nữ tử họ Nhạc chưởng quản cổ đăng. Lấy thần thông nho sinh là nguyên anh hậu kì, đích xác có khả năng trấn trụ sự trả thù của các tu sĩ bình thường.

Phi xa hạ xuống tịa một tòa núi nhỏ cách Hàn Lập không xa, chúng pháp sĩ ào ào rời xe đi xuống. Nữ tử họ Nhạc kết quyết, đem phi xa thu nhỏ rồi thu lại. Những người còn lại nhìn chằm chằm vào lối vào đã như bị bịt kín của Trụy Ma cốc, mặt đều lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Xem ra bọn họ cùng Hàn Lập đồng dạng cảm thấy ngoài ý muốn.

Ngay khi chúng tu sĩ đối mặt Mộ Lan nhân đến, mỗi người mắt đều lạnh lùng nhìn nhau, thật sự chẳng có chút thân thiện nào. Xa xa phía chân trời, lần nữa quang hoa chớp động. Hơn trăm đạo độn quang bỗng nhiên xuất hiện ở nơi đó, hướng nơi này bay vụt mà đến.

"Là người của Quỷ Linh môn!" Có người lập tức nhận ra lai lịch của đám độn quang này, thấp giọng kêu lên.

Vốn đang nhìn chằm chằm đám Mộ Lan pháp, trong nháy mắt ánh mắt mọi người đều nhìn về phía bầu trời.

Hàn Lập thì trong lòng hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lóe ra vẻ khó hiểu.

Độn quang có tốc độ không tính là nhanh, không chút hoang mang bay vụt tới phía bầu trời cốc khẩu, sau đó tại lối vào hơn trăm trượng mới hạ xuống.

Quang hoa thu vào, sau đó hiện ra hơn trăm hắc sam tu sĩ, họ đều là tu sĩ Quỷ Linh môn. Mà đứng ở trước nhất là ba gã tu sĩ đã hấp dẫn sự chú ý của Hàn Lập.

Trong ba người này, tên tu sĩ bên trái Hàn Lập bất ngờ lại nhận thức, đó đúng là vị vương thiên cổ Quỷ Linh môn kia.

Hàn Lập trong lòng vừa động, ánh mắt đảo qua, quả nhiên tại trong đám người tìm được hai người Vương Thiền và Yến Như Yên.

Vương Thiền thoạt nhìn tay chân đều còn, tựa hồ hết thảy bình thường. Mà Yến Như Yên một bên, thần sắc lại tựa hồ không tốt lắm, hơi có vẻ tiều tụy.

"Chẳng lẽ Âm Ma Trảm lúc trước vẫn chưa thể tạo thành thương tổn tới hắn? Hay là thật sự bị thương nhưng chỉ là không cách nào nhận ra?" Đầu óc Hàn Lập quay vòng vòng một chút, lập tức có hai đáp án hiện ra trong đầu.

Bất quá lấy tu vi cùng danh tiếng Hàn Lập hiện giờ. Vương Thiền sớm đã không tạo được uy hiếp. Cho nên ánh mắt vừa chuyển, một lần nữa rơi vào hai gã nguyên anh tu sĩ cầm đầu khác.

Tu sĩ ở giữa là một người người mặc hắc bào rộng thùng thình, vị trung niên nhân sắc mặt Âm Lệ, trên mặt có một cỗ khí thế uy nghiêm bất phàm, vừa nhìn chính là kẻ nắm quyền trong tay, thường xuyên phát mệnh lệnh cho kể khác.

Phía bên phải là một lão giả với khuôn mặt tái nhợt, râu tóc bạc trắng nhưng đôi mắt ưng tinh quang bắn ra bốn phía, trên người tràn ngập sát khí nồng đậm.

Hai người này đều là nguyên anh tu sĩ, nhưng vẻ mặt vô cùng xa lạ, hẳn là không tham gia cuộc chiến biên giới. Nhưng lão giả đã có tu vi nguyên anh trung kì, điều này làm cho Hàn Lập phải tập trung đánh giá vài lần.

Quyển 6:Thông Thiên Linh Bảo

------oOo------

Chương 803: Truyền Tống Trận 1 Hướng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Toái hồn chân nhân của Quỷ Linh Môn vẫn chưa tới, ngược lại vị lão giả tới lần này có chút xa lạ, Hàn Lập tự nhiên có chút ngoài ý muốn.

Bất quá huy động ba gã tu sĩ nguyên anh kỳ, đối với rất nhiều môn phái là chuyện khó khăn vô cùng. Thế nhưng đối với sự nguy hiểm trong Trụy Ma Cốc thì vài tên tu sĩ cao cấp như vậy có thể làm được gì? Lẽ nào Quỷ Linh Môn còn chuẩn bị cái gì ở phía sau sao?

Trong lòng Hàn Lập tự định kế hoạch, còn đám tu sĩ Quỷ Linh Môn kia tại cốc khẩu đang bận rộn cực kỳ, tựa hồ đang thiết kế một cái truyền tống trận thật lớn vậy.

Tu sĩ ở phụ cận tự nhiên không có ai đi quấy rối bọn họ, mà đều từ một nơi bí mật gần đó lạnh nhạt bàn mưu tính kế của riêng mình.

Đám pháp sĩ của Mộ Lan tụ tập lại cùng nhau, dẫn đầu là nho sinh họ Trọng cùng với nữ tử đang vui vẻ thấp giọng bàn mưu kế gì đó với nhau.

Hàn Lập nhìn chằm chằm pháp trận, ánh mắt trong suốt, thần sắc không sợ hãi.

Nhưng một lát sau, Hàn Lập đột nhiên thần sắc khẽ động, mang theo một tia kinh nghi hướng phía bầu trời nhìn lại.

Đúng lúc này, quang hoa chớp động phía xa xa, một đạo bạch hồng quang mang bỗng nhiên xuất hiện, xé gió phóng qua bầu trời mà đến, nơi đi qua vân khai vụ tán, khí thế cực kỳ kinh người.

Lúc này các tu sĩ khác cũng phát hiện dị thường, đều kinh ngạc nhìn lại.

Bạch hồng quang mang trong nháy mắt tới vùng trời của cốc khẩu, bạch quang chói mắt chợt thu liễm, hiện ra một gã thanh sam lão giả, mặt không có chút biểu tình nào.

"Ngụy Vô Nhai!"

"Tại sao hắn cũng tới."

"Lẽ nào cửu quốc minh đối với bảo vật của Trụy Ma Cốc ở vào tình thế bắt buộc?"

Vừa nhìn rõ ràng khuôn mặt lão giả, tu sĩ bốn phía một trận hỗn loạn, đại bộ phận họ trong lòng đều là thất kinh. Nhưng điều khiến kẻ khác kinh ngạc chính là sau khi Ngụy Vô Nhai hiện thân,chỉ lạnh nhạt nhìn phía dưới, rồi không ngờ lại chậm rãi hạ xuống phía trước mọi người của Quỷ Linh Môn.

Tên trung niên nhân sắc mặt Âm Lệ kia thấy tình cảnh như vậy, vẻ lo lắng trên khuôn mặt chợt hiện ra nụ cười, hai tay ôm quyền nghênh đón.

"Ngụy huynh, ngươi rốt cục tới rồi, ta còn cho rằng đạo hữu có việc quan trọng gì mà phải đình chỉ. Nếu thật sự như vậy thì thời gian nhập cốc của chúng ta phải chậm lại một chút thôi.."

"Ngụy mỗ nếu đã đáp ứng lời Vương đạo hữu thì sẽ không dễ dàng thay đổi chủ ý. Nhưng nếu thật sự Vương đạo hữu nói không sai. Hơn nữa trong cốc mà không có thứ đó thì đừng trách lúc đó Ngụy mỗ trở mặt."

Ngụy Vô Nhai biểu tình lạnh lùng, đối với vẻ tươi cười của trung niên tu sĩ có vẻ không để ý.

Thật sự cũng khó trách, Cửu quốc minh cùng ma đạo vốn chưa có cái gì gọi là hòa thuận.

"Đạo hữu yên tâm. Tại hạ sao dám có bản lãnh mà lừa dối Ngụy huynh." Trung niên tu sĩ đối với vẻ không khách khí của Ngụy Vô Nhai thì không chút để ý, trong miệng vừa nói, một bên cung nghênh Ngụy Vô Nhai đi tới.

Chỉ với một màn này, nhưng lại khiến tu sĩ quan khán xung quanh phải trừng mắt, há hốc mồm.

Ngụy Vô Nhai thân là đại trưởng lão của cửu quốc minh không ngờ lại cùng Quỷ Linh Môn hợp tác cùng nhau. Bên trong nếu như nói không có gì quái dị thì cũng chẳng ai tin.

Hàn Lập thấy tình hình như vậy, đồng dạng nhướng mày. Nếu là tại trụy ma cốc cùng Quỷ Linh Môn nổi lên trùng đột, Ngụy Vô Nhai một khi đã tham gia thì chỉ sợ hắn cũng chỉ có thể chạy trối chết mà thôi. Đây chính là bước ngoặt vượt ra khỏi ý liệu của hắn.

Hàn Lập tập trung đánh giá tình hình phía dưới, sau đó không khỏi hướng nho sinh họ Trọng bên kia nhìn lại.

Nếu là không có nguyên anh hậu kỳ tu sĩ khác nhúng tay vào, thì lần nhập Trụy ma trong cốc này hai người chính là có tu vi cao nhất.

Chỉ thấy vị Mộ Lan thần sư này hai tay để sau lưng, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Ngụy Vô Nhai, căn bản không thể nhận ra trong lòng hắn đang nghĩ gì. Nhưng nữ tử họ Nhạc ở một bên, trong mắt lại lộ ra một tia ngạc nhiên, đối với sự xuất hiện lúc này của Ngụy Vô Nhai hơi có chút ngoài ý muốn.

Tuy rằng bởi Ngụy Vô Nhai xuất hiện khiến rung động không ít người. Nhưng lập tức các tu sĩ lại lẳng lặng nhìn đám người Quỷ Linh Môn. Xem pháp trận từng chút được hoàn thành.

Mất nửa ngày công phu, một tòa pháp trận có diện tích hơn trăm trượng vuông dần dần hiện ra trước mặt.

Hàn Lập nhìn thử pháp trận, ngay từ đầu thờ ơ nhưng dần dần mắt lộ ra vẻ kinh nghi..

Pháp trận tựa hồ giống như cổ truyền tống trận, nhưng lại có sự khác biệt nho nhỏ, tựa hồ có chút bộ phận được giản đơn hóa, lại có bộ phận trở nên càng thêm phức tạp. Rõ ràng hình dạng bị cải biến không ít.

Hàn Lập híp hai mắt lại, nhìn chằm chằm pháp trận, lặng lẽ không nói một câu.

Tuy rằng về trận pháp hắn có tạo nghệ không thấp, nhưng nhìn đi nhìn lại hắn cũng không thể nhận ra tên của Pháp trận là gì, chỉ có thể nhướng mày rồi không thèm suy nghĩ nữa.

Tiếp theo một thời thần, pháp trận rốt cục được hoàn thành. Một ít tu sĩ Quỷ Linh Môn bắt đầu sắp đặt trung giai linh thạch với đủ các loại thuộc tính tại bốn phía pháp trận.

Nguyên bản vẫn đứng ở một bên nhìn bố trí pháp trận, thân hình Vương Thiên Cổ đột nhiên nhoáng lên, đi tới trung tâm của pháp trận, dùng bàn tay đưa vào trữ vật, tay vừa lộn đã thấy lấy ra một cái hộp ngọc.

Trung niên tu sĩ cùng lão giả một thân sát khí lại đối với việc này thần sắc không đổi, xem ra đã biết vương thiên cổ định làm gì.

Chỉ thấy hắn cẩn thận mở hộp ngọc ra, trong hộp lộ ra một khối linh thạch kim hoàng sắc.

Linh thạch trong suốt lóe ra một cỗ linh khí cường đại kinh người.

"Cao giai linh thạch!" Không biết là kẻ nào nhận ra tinh thạch trong hộp, nhất thời phát sinh một tiếng kêu sợ hãi.

Các tu sĩ khác khi nghe thấy thế cũng đều kinh hãi cực kỳ.

Hàn Lập nghe được như thế, sắc mặt đồng dạng cũng hơi đổi.

Cao giai linh thạch ẩn chứa linh lực tương đương với hơn trăm khối trung giai linh thạch, thế nhưng trên thực tế đừng nói dùng hơn trăm khối trung giai linh thạch đổi một khối cao giai linh thạch, mà cho dù dùng cả nghìn khối trung giai linh thạch cũng khó đổi được cao giai linh thạch, bởi vì tại tu tiên giới gần như không thể thấy được nó.

Sở dĩ gặp phải loại chuyện tình quỷ dị này, hoàn toàn là bởi vì mỏ cao giai linh thạch có linh khí vô cùng kinh người, cực dễ bị phát hiện, như vậy từ lâu đã bị khai thác hầu như không còn. Hiện nay cao giai linh thạch cực kỳ ít, chủ yếu thỉnh thoảng được phát hiện trong số các mỏ hạ, trung giai linh thạch khác, số lượng cực kỳ thưa thớt.

Nhưng hết lần này tới lần khác, không ít thượng cổ pháp trận được truyền lại đều phải dùng cao giai linh thạch để thôi động, mà cho dù pháp trận bình thường dùng cao giai linh thạch thôi động cũng sẽ tăng uy lực thêm ba phần. Đặc biệt trong khi đấu pháp nếu ai đó sở hữu một khối cao giai linh thạch, cho dù là nguyên anh tu sĩ cũng có thể bổ sung không ít linh lực. Vì thế cao giai linh thạch tự nhiên có giá trị cực cao, theo thời gian trôi qua càng ngày càng quý hiếm, hầu như tuyệt tích tại thiên nam tu tiên giới.

Về phần Đỉnh giai linh thạch nghe đồn, cũng chỉ xuất hiện tại thời kỳ viễn cổ, sau đó đã vô tung vô tích mà biên mất, hiện tại nó chỉ có thể tồn tại trong truyền thuyết mà thôi.

Mắt thấy Vương thiên cổ đem viên cao giai linh thạch thận trọng đặt tại trung tâm pháp trận, Hàn Lập cũng không khỏi giật mình. Hắn đánh chết nhiều tu sĩ như vậy, nhưng tới bây giờ ngay cả một viên cao giai linh thạch cũng chưa gặp qua. như vậy đủ nói độ trân quý của cao giai linh thạch như thế nào.

Cho dù hắn lại tận lực tìm kiếm, hay đến một ít phường thị đổi lấy một, hai khối thì cũng là mò trăng đáy nước, căn bản không thể có thu hoạch.

Dù sao thiên nam hiện giờ nếu có cao giai linh thạch, khẳng định đều bị một số đại phái đều cất dấu, giữ lại để vạn nhất có khi nào đó phải dùng.

Hôm nay Quỷ Linh Môn không ngờ xuất ra một khối, xem ra bọn chúng đối với Trụy Ma Cốc thật sự coi trọng vô cùng.

Chỉ là nói về việc Quỷ Linh Môn lần này bán ra Trụy ma lệnh, thu được một số linh thạch, nhưng nếu so với bỏ ra lần này thì chẳng tính là gì.

Vương thiên cổ đem cao giai linh thạch sắp đặt thỏa đáng, liền đi tới bên người trung niên tu sĩ, thấp giọng nói hai câu.

Trung niên tu sĩ gật đầu, lúc này ra lệnh một tiếng, đám tu sĩ Quỷ Linh Môn rời khỏi pháp trận, sau đó bàn tay vừa lộn, người người trong tay đều xuất hiện một cây trận kỳ đạm hoàng sắc(Vàng nhạt). Những người này chẳng biết đã luyện tập bao nhiêu lần, tất cả lập tức bay lên không trung, tiếp đó tại bầu trời của pháp trận cấp tốc bày ra một tổ hợp cổ quái, trận kỳ trong tay tản ra linh quang nhàn nhạt, mỗi người đều vận sức chờ phát động.

Người này chẳng lẽ là tông chủ của Quỷ Linh Môn, bằng không vương thiên cổ có tu vi cùng hắn không sai biệt lắm, thế nào lại có vẻ cung kính như thế với hắn?

Hàn Lập nhìn trung niên tu sĩ Âm Lệ, trong lòng không khỏi nói thầm lên.

Đúng lúc này hắc khí quanh thân trung niên tu sĩ đột nhiên hiện ra, người chậm rãi bay lên Không trung, ánh mắt băng lãnh hướng mọi nơi đảo qua, mở miệng.

"Tại hạ Quỷ Linh Môn Vương Thiên Thắng, tông chủ của Quỷ Linh Môn. Bản tông chủ cũng không muốn nói lời vô ích, hiện tại con đường nhập cốc đã bố trí thỏa đáng, không gian khe nứt cũng giảm đi rất nhiều, đã đến lúc nhập cốc rồi."

"Pháp trận lần này là do rất nhiều đại sư về trận pháp của Quỷ Linh Môn chúng ta nghiên cứu chế tạo ra, một loại truyền tống pháp trận đặc thù. Nó dễ dàng đưa các vị trực tiếp vào bên trong cốc khẩu, tới chỗ ngoại cốc, tiện lợi cực kỳ. Chỉ là Pháp trận tương đối đặc thù, phải dùng kim chúc cao giai linh thạch thôi động, Quỷ Linh Môn chúng ta tổn tâm cơ cực lớn mới có thể đem viên linh thạch này tới tay. Nó chỉ có thể truyền tống được số người có hạn, thế nên chỉ có vị đạo hữu nào tự mình có trụy ma

lệnh, chúng ta cũng không quan tâm tới thân phận, đều có thể thuận lợi đi vào truyền tống trận. Còn các vị bằng hữu khác thì bản môn không quản."

"Bất quá có chuyện quan trọng, đó là vị trí được truyền tống không phải là vị trí nhất định, bởi vậy nếu truyền tống đến vị trí khe nứt không gian cũng không chừng. Tuy rằng tỉ lệ rất nhỏ nhưng cũng có khả năng khiến một vài vị đạo hữu bị hãm trong không gian khe nứt, nếu chuyện này xảy ra cũng chỉ là do vị đạo hữu này không may, bản môn cũng không quản chuyện này. Dù sao loại truyền tống này nguyên bản chưa được nghiên cứu thành công, chỉ là vì thời gian cấp bách khiến chư vị đạo hữu có chút mạo hiểm khi đi vào. Nếu như có đạo hữu nào không muốn mạo hiểm thì không cần đến truyền tống trận của bản môn."

Nói xong những lời này, trung niên tu sĩ tại giữa không trung không khách khí vẫy tay, sau đó lập tức bồi thêm một câu.

"Các vị đạo hữu không có trụy ma lệnh thì đừng hi vọng đục nước béo cò, bản môn chủ sẽ đi vào truyền tống trận cuối cùng, ngay lập tức pháp trận cũng sẽ lập tức bị hủy diệt."

Những lời này không lớn nhưng truyền đến tai mỗi người một cách rõ ràng. Điều đó khiến cho tu sĩ bốn phía nghị luận một trận. Có một số tu sĩ thẳng thắn dùng truyền âm thuật thương thảo nhằm kiếm được vài trụy ma lệnh cuối cùng.

"Đi vào cần truyện tống trận nhưng đến lúc đi ra thì phải làm sao? Chẳng lẽ còn phải đợi quý môn ở bên trong bố trí thêm một cái pháp trận nữa sao? " Thanh âm của một người trẻ tuổi không nhịn được, từ trong rừng truyền ra, tràn ngập ý nghi hoặc.

Câu hỏi vừa ra khỏi miệng, không ít người đều âm thầm gật đầu, trong lòng họ đều có nghi vấn tương tự, nhưng Hàn Lập sau khi nghe xong câu hỏi lại là cười lạnh một tiếng, tựa hồ đối với việc đó chẳng thèm lưu ý.

"Lo lắng của vị đạo hữu này cũng đúng, chỉ là theo ta được biết bên trong Trụy ma cốc có không ít thượng cổ cấm chế nhưng đều đối phó với ngoại nhân, khiến cho việc nhập cốc vô cùng trắc trở,

thế nhưng xuất cốc lại không khó chút nào, Thậm chí trong cốc còn có khá nhiều cổ truyền tống trận chưa bị hao tổn chút nào, chúng có khả năng trực tiếp đưa người xuất cốc, vì thế xuất cốc là việc phi thường đơn giản." Vương Thiên Thắng không hề cảm tình trả lời.

Quyển 6:Thông Thiên Linh Bảo

------oOo------

Chương 804: Nhập Cốc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe vị Quỷ Linh Môn tông chủ nói như vậy, có một số tu sĩ trong lòng đại hỉ, có một số lại bán tín bán nghi.

Dù sao tình huống liên quan đến Trụy Ma Cốc thật giả cũng không có mấy người biết.

"Để các chư vị đạo hữu yên tâm một ít, ta sẽ để khuyển tử cùng với Chung trưởng lão đi trước. Sau đó chư vị tự đi vào là được." Vương Thiên Thắng nói xong, Vương Thiền cùng Yến Như Yên đều đi tới.

Vương Thiền mang theo mặt nạ ngân sắc cùng Yến Như Yên không nói một tiếng đã đi tới trung tâm trận pháp, Nguyên Anh trung kỳ lão giả ở một bên không có chút biểu tình tiến thẳng vào cùng.

Sau khi được Vương Thiên Thắng phân phó một tiếng, chúng tu sĩ ở không trung hai tay cầm trận kỳ điểm xuống dưới một chút, tiếp đó xuất hiện các chum sang đủ mọi màu sắc, cánh tay phất phất, đánh vào các nơi khác nhau của pháp trận.

Nhất thời toàn bộ pháp trận nổi lên tiếng ông ông, linh thạch ở các nơi quang mang đại phóng. Tại trong một mảnh ánh sáng, ba người bỗng nhiên tiêu thất trong pháp trận.

Thấy một màn như vậy, các tu sĩ ở phụ cận cũng xuất hiện một trận nhốn nháo.

Vương Thiên Thắng không để ý tới người khác, để Vương thiên cổ mang theo bảy, tám gã kết đan tu sĩ lục tục truyền tống từ từ mà đi.

Lúc này đây, cái tu sĩ khác đều nhìn rõ ràng, pháp trận lớn như vậy nhưng tựa hồ một lần chỉ có thể truyền ba người. Vì vậy Quỷ Linh Môn tu sĩ cũng chỉ có thể từng nhóm từ từ mà đi vào.

Chứng kiến người của Quỷ Linh Môn có ý tứ giành đi trước, các tu sĩ khác đều động tâm bắt đầu tiến lại, chỉ là các tu sĩ đều là loại cáo già, xuất phát từ tập tính cẩn thận trong lúc nhất thời không dám liều lĩnh tiến tới, đều muốn để người khác làm vật thử trước. Dù sao Quỷ Linh Môn danh tiếng chẳng tốt đẹp gì cho lắm, vạn nhất xảy ra sai lầm thì mạng nhỏ có thể mất ngay lập tức.

Hàn Lập đứng dậy, đứng ở trên đồi nhỏ, đồng dạng cũng không có ý tứ đi xuống.

Vương Thiên Thắng thấy tình hình như vậy, cười lạnh một tiếng, hai tay chắp sau lưng, ngửa mặt lên trời, Thân hình vẫn không nhúc nhích tại không trung.

Bầu không khí của cốc khẩu dần trở nên vi diệu hơn.

Ngay khi không khí có chút khó thở đó, chợt mộ lan nhân có hành động.

Hơn mười pháp sĩ mộ lan dưới sự lãnh đạo của nho sinh họ Trọng cùng nữ tử không nói lời nào, hướng phía trận pháp mà đi.

Trên mặt Vương Thiên Thắng một tia hắc khí chợt hiện rồi qua, khôi phục như lúc đầu.

Từ một bên, Ngụy Vô Nhai vốn nhìn trời không nói, chợt cúi đầu không chút hoang mang nhìn trầm trầm đám Nho sinh.

Chỉ thấy nho sinh cũng không nói lời nào, không chờ đoàn người tiến vào pháp trận, chợt vung ống tay áo, hơn mười đạo thanh mang tuôn ra, hướng lên trời bay đi.

Mặt Vương Thiên Thắng không đổi, vươn tay bắt lấy đám thanh quang, lật tay ra đã thấy hơn mười khối lệnh bài nằm trong tay.

"Không sai, số lượng vừa đủ. Mời đạo tiến vào." Vương Thiên Thắng dù chưa tham gia trận chiến tại biên giới, thế nhưng chắc

chắn có người báo ra thân phận của nho sinh họ Trọng, vì vậy thở dài một hơi rồi chậm rãi nói.

Nho sinh họ Trọng gật đầu, cả đám pháp sĩ đều nhoáng thân hình lên, tất cả đều tiến nhập vào bên trong pháp trận.

Nhất thời tu sĩ Quỷ Linh Môn giữa không trung lại một lần nữa thi pháp, mộ lan nhân nhanh chóng được truyền tống đi.

"Truyện tống trận truyền tống đến vị trí bất kỳ, nhưng hy vọng tu sĩ quý môn không đụng đầu với." Ngay khi nho sinh chuẩn bị được truyền tống đi, Ngụy Vô Nhai thần sắc lạnh lẽo, hời hợt nói một câu.

"Trên đời nào có thể trùng hợp được như vậy! Nếu thật sự mà như vậy cũng chỉ có thể là do ý trời mà thôi." Vị Mộ lan thần sư mặt không đổi, thật sự chẳng hiện ra chút lo lắng hay sợ hãi nào.

"Ý trời? Hắc hắc. Nếu thật sự như vậy thì cứ cho là như thế đi!" Nho sinh họ Trọng cười lạnh một tiếng, rồi thân biến mất trong pháp trận.

Nghe xong lời đó Vương Thiên Thắng không khỏi hiện lên một tia băng hàn trên mặt.

Lúc này, Cái tu sĩ khác thấy mộ lan nhân đã bình yên vô sự được truyền tống đi, rốt cục có người thiếu kiên nhẫn tiêu sái đi ra. Giao ra trụy ma lệnh rồi dưới sự hỗ trợ của đám đệ tử Quỷ Linh Môn bắt đầu từ từ được truyền tống đi.

Một lát sau, những người có Trụy ma lệnh hầu hết đã đi ra khỏi vị trí ẩn thân của mình.

Chỉ ngắn ngủi thời gian nửa khắc, truyền tống pháp trận linh quang lóe lên không biết bao nhiêu lần, trước sau đã đưa hơn ba trăm người đi, hầu như chiếm một phần tư số tu sĩ ở đây. Vì thế tại trung tâm pháp trận, khối cao giai linh thạch quang mang đã ảm đạm hơn ban đầu rất nhiều, chứng tỏ linh lực tiêu hao đã rất nhiều rồi.

Đứng ở xa xa, Hàn Lập lạnh lùng quan sát được tất cả, đem đáng giá toàn bộ tu sĩ nhập cốc rồi chọn xem thời cơ nào sẽ thích hợp với mình.

Bỗng nhiên ánh mắt Hàn Lập chợt lạnh lẽo. Thấy sáu gã lục bào tu sĩ hướng pháp trận đi tới, trong đó có trưởng lão Đông Môn Đồ của Ngự Linh Tông mà Hàn Lập không có ấn tượng gì gọi là tốt. Tuy rằng vị đại trưởng lão của ngự linh tông kia vẫn chưa chân chính cùng mình xảy ra xung đột gì, nhưng bởi vì chuyện của Cốc song bồ nên Hàn Lập vẫn phải cẩn thận với người này.

Bất quá, hôm nay thần thông tiến mạnh, đối với người này hắn cũng không quá để ý.

Mà lúc này, năm tên Lục bào tu sĩ bên cạnh Đông Môn Đồ thân hình chợt chấn động, cùng hướng Hàn Lập mà nhìn lại.

Đúng lúc đó, đệ nhị Nguyên Anh vốn được Hàn Lập kiểm soát chặt chẽ, nay đột nhiên kịch liệt run rẩy, vẻ cực kỳ bất ổn. Nếu không có linh cơ cao, lập tức âm thầm dung thần thức cường đại ngưng tụ lại rồi mạnh mẽ trấn trụ Nguyên Anh thì Mộc linh anh biến thành đệ nhị Nguyên Anh đó, sợ rằng sẽ lập tức xuất khiếu ra.

Hàn Lập lập tức dụng thần thức cẩn thận đảo qua năm tên Lục bào tu sĩ, kết quả kinh hãi, không ngờ cả năm người đều là Nguyên Anh sơ kỳ tu sĩ.

"Ngũ hành linh anh!" Kết hợp với dị tượng xuất hiện ở đệ nhị Nguyên Anh, Hàn Lập không chút nghĩ ngợi đã có thể đoán được lai lịch của năm tên tu sĩ này, Con ngươi hắn không khỏi co rụt lại.

Dị tượng của năm tên lục bào tu sĩ tự nhiên được Đông Môn Đồ phía trước nhận ra. Hắn vội vàng chuyển ánh mắt nhìn thoáng qua, vừa lúc cùng ánh mắt Hàn Lập gặp nhau.

Trên mặt Đông Môn Đồ sự lạnh lùng chợt lóe, nhưng rồi coi như không có gì, tiếp tục tiến vào truyền tống trận.

Vương thiên cổ vốn sắc mặt vẫn thong dong, vừa thấy Đông Môn

Đồ lại dẫn theo năm tên tu sĩ Nguyên Anh đi tới, sắc mặt rốt cục đại biến.

Ngụy Vô Nhai quan sát mấy tên lục bào tu sĩ, trên mặt lộ xuất vẻ đăm chiêu.

"Đông Môn Đồ huynh, Mấy vị đạo hữu này…Liệu đạo hữu có thể giới thiệu cho Vương Mỗ một chút không?" Vương Thiên Thắng nhìn chằm chằm mấy người, Trầm giọng hỏi.

"Việc này đâu có gì, đợi hành trình vào Trụy Ma Cốc lần này kết thúc, tại hạ tự mình sẽ dẫn chúng đến ra mắt đạo hữu." Đông Môn Đồ cáo già, chỉ nói bừa vài câu ứng phó cho qua chuyện.

Trong lòng Vương Thiên Thắng tự nhiên là mắng to một chữ *"Lão quỷ"*. Nhưng dù biết đối phương không có khả năng làm vậy, chỉ là hắn cũng không tiếp tục dây dưa nữa.

Từ từ phân phó đệ tử một tiếng, đưa sáu người bọn họ chia thành hai lần truyền tống mà đi. Ngay lúc Đông Môn Đồ được truyền tống đi, ánh mắt hắn tràn ngập vẻ bất thiện nhìn Hàn Lập.

Cử động đó mặc dug rất bí mật, nhưng lại bị Hàn Lập dùng thần thức cường đại nhìn rõ nhất thanh nhị sở.

Xem ra Đông Môn Đồ tựa hồ đã nhận ra linh anh có trên người mình. Có ngũ hành nguyên anh lien hệ với nhau, chỉ sợ dù đồng hóa thế nào cũng khó xóa sạch dấu vết. Xem ra nhập cốc lần này cần phải cẩn thận hơn rồi.

Từ lúc bọn Đông Môn Đồ truyền tống đi, lại có ba gã tu sĩ tiến tới, vừa thấy một người trong số đó, Hàn Lập chợt ngẩn người, diện lộ xuất hiện vẻ cười khổ. Người đó là một lão già tóc bạc, chính là vị trình sư huynh của mình. Còn hai lão già khác mặt cũng đầy nếp nhăn, tựa hồ thọ nguyên sắp tới người.

Hàn Lập thở dài một hơi, mắt thấy ba người tiến nhập pháp trận rồi bị truyền tống đi. Ánh mắt hắn xoay chuyển, rơi xuống linh thạch phía trung tâm pháp trận. Viên cao giai linh thạch đó lại càng them ảm đạm hơn trước.

Ánh mắt Hàn Lập chuyển động một chút, không hề do dự, lúc này thân hình bay lên trời, tại một đoàn thanh quang bao vây hướng pháp trận bay đi.

Một lát sau, người đã hạ xuống trước pháp trận, tay cầm khối trụy ma lệnh ném tới Vương Thiên Thắng giữa không trung.

"Hàn đạo hữu quả nhiên cũng tới, Hàn đạo hữu tuổi còn trẻ, tiền đồ vô lượng cần gì phải mạo hiểm vào đây?" Thân hình Ngụy Vô Nhai nhoáng lên, người từ ngoài mười trượng đã thấy xuất hiện trước mặt Hàn Lập, khuyên nhủ Hàn lập quay lại.

"Đa tạ hảo ý của Ngụy huynh, thế nhưng Trụy Ma Cốc Hàn mỗ nhất định phải vào mới được." Hàn Lập thần sắc như thường. Bình tĩnh trả lời.

Ngụy Vô Nhai nhíu nhíu lông mày, nhìn chằm chằm mặt Hàn Lập một hồi lâu, Thần sắc dần dần âm trầm hơn hẳn.

"Nếu hàn đạo hữu tâm ý đã định, Ngụy mỗ sẽ không nói thêm cái gì, mong rằng cũng không cùng mục đích như ta." Ngụy Vô Nhai nói xong như thế, thân hình chợt động, người lần thứ hai về tới vị trí cũ.

Vương Thiên Thắng thấy Ngụy Vô Nhai đối đãi đặc biệt như vậy với thanh niên trước mặt, nhìn chằm chằm chỉ muốn biết rõ đối phương là ai, chỉ là dù thế nào hắn cũng không nhận ra khuôn mặt này là ai.

Trên mặt hắn thần sắc không sợ hãi, chỉ là quan sát Hàn Lập thật cẩn thận.

Tên Hàn Lập này thật sự hắn đã nghe vào vài chục năm trước, ngày đó tu vi hắn quá thấp, bị Vương Thiền đánh cho chạy te tua, tí chết tại trận nhưng do may mắn nên thoát thân được.

Thế mà lần thứ hai hiện thân ở thiên nam thì không ngờ đã là Nguyên Anh tu sĩ. Mà Quỷ Linh Môn trước sau đều có thâm cừu với hắn, Vương thiên cổ cùng hai tên hậu bối vây công vậy mà hắn lại dễ dàng chuồn mất.

Mấy năm sau, đối phương đã nổi danh cực kỳ, biểu hiện thần thông đó quả thật kinh người, thậm chí được đánh giá chỉ dưới tam đại tu sĩ.

Từ khi vị tông chủ Quỷ Linh Môn này nghe thấy vậy thật không thể cao hứng được, vì thế cái tên Hàn Lập được hắn ghi nhớ thật kỹ trong lòng.

Hôm nay thấy Hàn Lập, cho nên muố n nhìn kỹ để xem có thể nhận ra chút đặc thù gì từ hắn không.

Đáng tiếc Hàn Lập khi tới trung tâm trận pháp thì đứng nguyên, hai mắt khép hờ, thần sắc không nóng không lạnh dường như không muốn để ý hết thảy mọi người xung quanh.

Thấy vậy, trong lòng Vương Thiên Thắng rùng mình một hồi, trái lại đối với Hàn Lập càng trở nên kiêng kỵ hơn.

Chỉ tùy ý vung tay, chúng đệ tử tại không trung bắt đầu thôi động pháp trận.

Sau âm thanh ông minh, Hàn Lập chìm vào một mảnh ánh sang, sau đó biến mất tại chỗ.

Một tiếng nổ mạnh xảy ra, khi Hàn Lập mở mắt đã thấy khôi phục lại như thường, hắn bắt đầu quan sát vị trí mình mới xuất hiện này một lúc.

Đây là một nơi khá lộn xộn, đất đá vụn khắp nơi, chung quanh cỏ hoang cao hơn nửa người thường. Mà phía trước không xa là một mảnh đồi núi thấp bé, đến cả một bóng người cũng không thấy.

Bất quá dù thấy vậy hắn cũng không cảm thấy kỳ quái, Trụy Ma Cốc có hơn trăm vạn lý, nếu không phải là cùng nhóm truyền tống thì khả năng bắt gặp người khác là điều gần như không thể.

Chỉ khi Hàn Lập nhìn kỹ xung quanh, trên mặt không khỏi lộ ra thần tình ngạc nhiên.

- Oa, lão này cũng xin nguyệt phiếu như mấy tên kia hả - Bó chiếu thật

------oOo------

Chương 805: Sát khí trong cốc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phía sau hắn cách đó không xa có một cái hố trũng rộng khoảng chừng trăm trượng. Bốn phía trụi lủi không có một ngọn cỏ. Vừa nhìn cũng biết không phải vật do tự nhiên hình thành.

Hàn Lập thần sắc khẽ động, trước tiên khuếch tán thần thức nhanh chóng tìm tòi trong phạm vi hai ba mươi dặm nhưng vẫn chưa phát hiện ra bóng dáng của tu sĩ khác. Lúc này hắn mới yên tâm nhìn hố trũng chậm rãi đi tới.

Hàn Lập đứng ở bên bờ hố trũng cẩn thận đánh giá một chút. Trên mặt có chút kinh ngạc.

Cái này căn bản không phải là hố trũng gì mà đúng là một cái hố vô cùng tròn trịa.

Trong hố bụi đất bay mù mịt không biết đã tích tụ bao nhiêu lâu, căn bản là không thấy rõ cái gì.

Hàn Lập nhìn chằm chằm cái hố to trong chốc lát, mặt lộ ra vẻ trầm ngâm.

Nhưng một lát sau, hai tay hắn bắt quyết. Một cơn lốc cao hơn mười trượng từ từ hình thành.

Hàn Lập miệng hô ra một câu *"Đi"* khẽ tay áo bào phất một cái.

Nhất thời cơn lốc mang tất cả bụi đất thổi bay khỏi lòng hố.

Nơi nào cơn lốc này đi qua, đá vụn bụi đất tất cả đều bị quét sạch. Một lúc sau đã đem hình dáng hố đá hiển lộ ra.

Phía dưới tất cả đều là thạch bích, mặt ngoài là dung nham đỏ sậm bóng loáng dị thường.

"Đây là."

Hàn Lập liếc mắt một cái nhìn ra rõ ràng là do hỏa diễm nhiệt độ cao hình thành. Theo đó liên tưởng đến cái hình dạng của cái hố này.

Hắn tự đánh giá một chút rồi trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Chẳng lẽ đây là một loại đạn cầu cùng loại với hỏa cầu của Hỏa Đạn Thuật tạo thành. Hắn nếu phóng thích ra một viên hỏa cầu đánh tới trên thạch bích và đồng dạng cũng gặp phải cùng loại đá thì diện tích hố tạo thành nhiều lắm cũng chỉ cỡ một trượng. Cùng với cái hỗ trăm trượng này thì không thể so sánh. Căn bản là tiểu vu kiến đại vu.

Chẳng lẽ đây là thần thông của thượng cổ tu sĩ. Thật sự là lợi hại.

Hàn Lập kinh ngạc suy nghĩ hồi lâu rồi mới thở ra một hơi vừa lại lắc đầu.

Hắn nghĩ có khả năng cái hố này có thể là Cổ Bảo hỏa thuộc tính công kích mà hình thành. Bất quá ngay cả như vậy thì thần thông của Thượng cổ tu sĩ cũng xác thực không phải người tu tiên hiện này có thể sánh bằng.

Tiếp theo Hàn Lập chầm chậm thong thả đi một vòng xung quanh cái hố nhưng cũng không có phát hiện ra cái gì đặc biệt nên dừng chân ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Bây giờ ứng với thời gian giữa trưa nhưng trên bầu trời cũng không có xuất hiện ánh mặt trời chói mắt như trước khi truyền tống. Thay vào đó là những đám mây màu vàng vô cùng vô tận tản ra chút ánh sáng mờ ảo.

Hàn Lập cũng không có giật mình. Tình hình này hắn đã thấy nhiều.

Đây là kết quả do cấm chế bao trùm cả thiên không tạo thành. Theo hắn phỏng chừng thì sợ rằng bây giờ không thể lên đến chỗ rất cao nếu không sẽ kích động cấm chế.

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Hàn Lập vẫn khẽ búng ngón tay bắn ra một chỉ, không biết khi nào đã lấy ra kim sắc Phệ Kim Trùng bắn ra nhắm thẳng không trung bay lên.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn con trùng này mặt không chút thay đổi.

Quả nhiên con trùng này bay lên cách mặt đất năm sáu mươi trượng thì một đạo lam sắc thiểm điện từ hư không hạ xuống đánh lên người Phệ Kim Trùng. Con trùng này cả người lăn lộn rồi từ trên không trung trực tiếp rơi xuống. Nhưng khi rơi xuống cách mặt đất khoảng bảy tám trượng thì lại vẫy được hai cánh. Dường như không có việc gì xảy ra và lại hồi phục như thường.

Nhìn thấy màn này sắc mặt Hàn Lập đăm chiêu. Sau đó hắn dùng thần thức triệu hồi phi trùng.

Sau khi phân biệt phương hướng thì linh quang quanh thân chớp động rồi hóa thành một đoàn thanh quang hướng phía tây chậm rãi bay đi.

Tại loại địa phương quỷ dị này hắn cũng không dám triển khai toàn bộ độn tốc nếu không một khi đụng vào cấm chế hoặc khe hở không gian thì thuần túy là đi tìm chết.

Dưới tình huống đều có hẹn với cả Tử Linh và Nam Lũng Hầu, Hàn Lập chuẩn bị lần lượt đem hai chuyện giải quyết.

Trong đó việc tìm linh chúc quả sẽ tiến hành sau, khi hắn liên kết với Nam Lũng Hầu diệt sát hỏa thiềm thú nọ.

Mặc dù nói người của Quỷ Linh Môn khẳng định là sau khi vào cốc cũng sẽ đi tìm linh chúc quả. Nhưng Hàn Lập cũng không tin chỉ bằng vào trí nhớ mơ hồ của vị Nguyên Anh tu sĩ đang lúc chạy trốn từ trong cốc ra là có thể lập tức tìm được quả này. Mà có tìm được cũng phải mất rất nhiều thời gian.

Huống hồ cho dù hắn thiên tân vạn khổ tìm được linh quả này thì phải hái xuống và lập tức luyện đan. Tiếp theo sau khi dùng đan dược thì còn phải ngồi vận công đem dược lực hấp thu.

Việc này cũng khiến chậm trễ mất mấy ngày thời gian.

Theo đó Hàn Lập tự nhiên phải lấy được hỏa thiềm nội đan vật rất quan trọng đối với Nam Cung Uyển sau đó mới có thể an tâm đi tìm linh chúc quả.

Huống chi hắn đối với bảo vật trên di hài thượng cổ tu sĩ do hỏa thiềm cổ thú trông coi cảm thấy hứng thú.

Hàn Lập một bên tự đánh giá, một bên không tiếc tổn hao tâm thần đem thần thức toàn bộ triển khai. Đồng thời trong mắt lam quang thỉnh thoảng chớp động. Thần thông minh thanh linh nhãn cũng thi triển ra để phòng ngừa cấm chế cùng khe hở không gian ẩn hình giấu diếm được thần thức.

Mặc dù không có cách nào phán đoán được vị trí của mình ở ngoài cốc nhưng rõ ràng là sẽ không ở cách tu sĩ khác quá xa.

Truyền Tống Trận mặc dù nói là tùy theo cơ duyên truyền tống nhưng cũng chỉ trong một phạm vi nhất định.

Hàn Lập cũng không muốn gặp tu sĩ khác mà muốn đi đến phía tây Trụy Ma Cốc để cùng đám người Nam Lũng Hầu hội hợp.

Theo lời Nam Lũng Hầu thì hắn mặc dù cũng có phương pháp vào cốc của Thương Khôn Thượng Nhân nhưng phương pháp này cũng gặp phong hiểm nhất định. Phải hao tổn nguyên khí nhất định mới có thể đi vào trong cốc. Loại phương pháp này có điểm tốt duy nhất là không cần phân biệt vị trí của bản thân mà vừa tiến vào trong cốc là có thể dựa theo lộ tuyến của Thương Khôn Thượng Nhân năm xưa mà lẻn vào nội cốc.

Mà sau khi Hàn Lập tự đánh giá thì nghĩ hay là mượn phương pháp vào cốc của Quỷ Linh Môn.

Dù sao Quỷ Linh Môn có dũng khí không kiêng nể bán ra Trụy Ma lệnh thì đối với phương pháp vào cốc khẳng định có vài phần tự tin. Hàn Lập tự nhiên muốn chọn phương án ổn thỏa một chút.

Hôm nay xem ra phương pháp vào ngoại cốc này của Quỷ Linh Môn quả nhiên thuận lợi vô cùng. Bất quá trên đường đi hắn sợ rằng cũng sẽ phải gặp chút nguy hiểm.

Hàn Lập một bên tự đánh giá một bên không ngừng xoay đầu trông chừng xung quanh. Đột nhiên thân hình chợt dừng nhìn phía trước chằm chằm. Mặt nhăn lại một chút.

Nhưng hắn lập tức thần sắc như thường và tiếp tục bay về phía trước. Chỉ là độn tốc chậm hơn ba phần.

Sau khi bay ra đi được hơn trăm trượng Hàn Lập dừng lại nhìn một đạo bạch sắc quang hồ xa xa phiêu phù giữa không trung không khỏi nhếch miệng liếm môi.

Đây là một đạo quang hồ lớn cỡ một trượng, ở giữa dày còn hai đầu mỏng hình dáng như trăng non. Nó vô thanh vô tức trôi nổi giữa không trung, không phát ra một tia linh khí ba động nào.

Hàn Lập tỉ mỉ đánh giá quang hồ này một lần rồi đột nhiên khoát tay hướng hư không phía trước nhẹ nhàng đánh ra một trảm.

Một đạo màu xanh kiếm khí trống rỗng đánh tới quang hồ.

"Ầm" một tiếng, thanh quang bùng lên.

Nhưng kiếm khí sau khi cùng quang hồ tiếp xúc thì lập tức biến mất không gặp, phảng phất như bị cắn nuốt. Mà quang hồ vẫn dường như không có việc gì trôi nổi trên không trung, không thay đổi chút nào.

Hàn Lập gật đầu. Xem ra đây là vì khe hở không gian.

Nếu rõ ràng như thế thì lại có thể dễ dàng tránh thoát. Nhưng nghe nói còn có khe hở không gian vô ảnh vô hình. Loại này có chút phiền phức hơn nữa vừa mới đi ra đã lập tức nhìn thấy khe hở không gian. Nói rõ ra thì cả Trụy Ma Cốc này khe hở không gian xác thực là có khắp nơi. Một khi không cẩn thận thì có hối cũng không kịp.

Hàn Lập trong lòng thầm nghĩ.

Sau đó thân hình thoáng một cái độn quang vẽ ra một cái vòng tròn thật to xung quanh liệt phùng này rồi lạnh nhạt tiếp tục bay đi.

Hàn Lập không biết là cách hắn hơn trăm dặm có một gã béo hồ hồ lão giả đồng dạng nhìn chăm chú một một đạo quang hồ cỡ một thước vừa thì thào nói." *Thật đúng là nguy hiểm. Lại đem lão phu truyền đến bên cạnh khe hở không gian. Nếu là khe hở lớn cỡ mười trượng thì mạng nhỏ của ta sẽ không giữ được. Xem ra Trụy Ma Cốc này khe hở không gian thật đúng là không ít. Cần cẩn thận hơn vài phần."*

Lão giả lầm bầm lầu bầu vài câu, sắc mặt có chút trắng bệch.

Theo sau hắn đồng dạng quan sát bốn phía dùng thần thức xác nhận không có nguy hiểm rồi nhận định một phương hướng. Trên người độn quang chợt lóe bay ra năm sáu trượng chuẩn bị rời nơi này đi.

Đột nhiên một đạo bạch quang trên đường phát sáng.

Lão giả ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không có kịp phát ra. Thân thể trong nháy mắt bị phân thành hai đoạn.

Hai đoạn thi thể mang theo máu tanh nồng đậm rơi xuống. Khuôn mặt lão giả tràn đầy vẻ không tin cùng không cam lòng trước khi chết.

Mà cái khe hở không gian vừa mới hiện ra sau khi quang hoa thu liễm thì lại chậm rãi trong suốt ẩn hình đi. Nếu lại có người khác đến thì đồng dạng không có cách nào phát hiện ra tồn tại của nó.

Một phương khác. Ba gã tu sĩ một thân cẩm bào cả người đầy mồ hôi bay loạn lên trong một đống loạn thạch nhưng vô luận là đi phương hướng nào một khi bay ra xa hơn mười trượng thì sẽ có bảy sắc thái hà hiện hình ngăn trở đường đi.

"Không được. Như vậy chúng ta không có cách nào đi ra. Đám

Quỷ Linh Môn hỗn đản dĩ nhiên đem ba người chúng ta truyền tống đến cấm chế này. Chờ huynh đệ chúng ta sau khi rời khỏi đây nhất định phải tính sổ cùng bọn họ." Một gã đại hán vẻ mặt như thanh đao rốt cục không nhịn được dừng độn quang lại mở miệng mắng to.

"Hừ. Ngươi tỉnh táo hơn đi. Quỷ Linh Môn mà lại sợ tiểu tông tiểu phái chúng ta tới tìm phiền toái hay sao. Huống hồ người ta ngay từ đầu đã nói truyền tống tùy theo cơ duyên. Nếu bị truyền đưa đến khe hở không gian thì cũng xem như chính mình xui xẻo. Cũng may cấm chế này mặc dù lợi hại nhưng tựa hồ không phải là loại hình công kích. Chúng ta chậm rãi nghĩ cách thì chung quy có thể đi ra ngoài." Một tu sĩ có gò má cao khác cũng dừng lại lạnh lùng nói.

"Nhưng bảo vật trong cốc chẳng phải là bị người khác chiếm hết sao. Phải biết rằng với tu vi ba người chúng ta nhiều lắm cũng chỉ ở bên ngoài cốc tìm kiếm được một chút bảo vật là tốt rồi. Đi vào nội cốc đó chính là muốn chết. Mua cái Trụy Ma lệnh này đã làm chúng ta táng gia bại sản." Đại hán vẻ mặt như đao cuống quít lắc đầu nói.

"Nếu là như thế mà nói thì có thể sử dụng sức mạnh để bài trừ cấm chế. Cấm chế này mặc dù thoạt nhìn có chút thần kỳ nhưng cấm chế ở ngoại cốc có lợi hại cũng quá lợi hại. Theo đó mặc dù có hao tổn nhiều pháp lực một chút thì cuối cùng vẫn có thể đi ra ngoài." Sau khi chần chờ một chút, tu sĩ gò má cao rốt cục nói.

"Được rồi. Cũng chỉ có cách như thế. Nhị đệ pháp bảo của ngươi là loại hình công kích. Toàn bộ dựa vào ngươi xuất lực. Hai người ta ở một bên phụ trợ." Một tu sĩ khác diện mục ngăm đen ngẫm nghĩ rồi cũng gật đầu đồng ý nói.

"Việc này giao cho ta. Chỉ cần vài lượt công kích là đủ để phá vỡ cấm chế quái quỷ này." Đại hán nghe vậy tinh thần phấn chấn lên nói.

Tiếp theo hắn há mồm phun ra một đoàn hoàng quang. Bên trong bao lấy một viên tứ phương tiểu xảo thạch ấn to cỡ một tấc.

Đại hán hai tay bắt quyết điểm chỉ lên thạch ấn này một cái. Nhất thời thạch ấn đón gió lớn lên trong nháy mắt to lên cỡ một thước.

Mặt khác hai người bên cạnh lần lượt thả ra nhất hồng nhất bạch lưỡng khẩu phi kiếm tinh quang lấp lóe bay ra.

------oOo------

Chương 806: Các hành kỳ sự

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đi!" Đại hán gầm lên một tiếng, thạch ấn sau khi quay tròn một trận thì quang mang bùng lên đánh về phía đoàn sáng mờ phía xa xa.

Hai khẩu phi kiếm cũng hóa thành hai đạo ánh sáng màu hồng – bạch, theo thạch ấn trảm đến.

Pháp bảo thạch ấn này quả nhiên bất phàm, khi đánh trúng đoàn sáng mờ, trước hiết mơ hồ truyền đến tiếng sấm nổ mạnh. Theo sau là thanh âm ầm ầm ù ù kinh thiên động địa, linh quang các màu trong phút chốc đan vào nhau, mặt đất phụ cận cũng rung động theo.

Thấy thạch ấn hiển lộ uy lực to lớn như thế, trên mặt hai người lộ ra vẻ vui mừng nhưng lập tức vẻ tươi cười ngưng đã đọng lại trên khóe miệng.

Bởi vì sau khi đan vào giữa linh quang, đoàn sáng mờ bảy màu đột nhiên sáng bừng lên, linh quang của ba kiện pháp bảo lại nhất thời bị đoàn sáng mờ đè ép xuống. Tiếp theo trong đoàn sáng mờ lại phát ra từng trận thanh minh, ba kiện pháp bảo đồng thời bị đẩy lùi ra ngoài.

Ba người kinh hãi vội vàng một lần nữa khống chế pháp bảo, quay mặt nhìn nhau.

Cấm chế này tựa hồ lợi hại hơn xa so với tưởng tượng của bọn họ.

Đại hán hừ một tiếng, đang muốn mở miệng nói cái gì đó thì đoàn sáng mờ bốn phía đồng lóe ra linh quang, nổi lên màu sắc hỏa hồng.

Ba người ngẩn ra không rõ chuyện gì đang xảy ra thì từ cấm chế trên bầu trời có vô số hỏa vân bắt đầu ngưng tụ quay cuồng.

Một cỗ khí tức nóng bức trong nháy mắt tràn ngập trong đoàn sáng mờ.

"Là chuyện gì xảy ra? không phải nói đây là cấm chế không có tính công kích sao?" Đao ba đại hán thấy vậy vô cùng kinh sợ quát lên.

Nhưng hai người khác căn bản không có thời gian trả lời câu hỏi bởi vì hỏa vân trên bầu trời đã không chút khách khí đè thẳng xuống.

Ba người đại hán bị bao vây ở bên trong kinh hãi, đều tự thúc dục pháp bảo, vội vàng đem toàn thân bảo vệ lại vừa luống cuống giơ tay vỗ mấy đạo linh phù lên trên người. Vòng bảo hộ các loại thuộc tính trên người bọn họ lóe sáng.

Mầy mù màu hồng trong chốc lát đã đem ba người bao phủ trong đó.

Một lát sau, ba tiếng kêu thê lương thảm thiết từ trong hỏa vân truyền ra; sau đó lạnh ngắt như tờ.

Một hồi lâu sau hỏa vân tự động tán đi, đoàn sáng mờ cũng thu liễm hội tán đi, lộ ra đám loạn thạch ở trong nhưng đã không có một bóng người.

Chỉ có ba kiện pháp bảo nằm trên mặt đất, quang hoa vô cùng ảm đạm, phảng phất linh tính đại giảm.

Tu sĩ vừa tiến vào Trụy Ma Cốc tao ngộ vận rủi cũng không nhiều lắm, chỉ có bảy tám người mà thôi nhưng bị chết như vậy thì lại chiếm hơn phân nửa.

Tại trong cốc, cơ hồ một khi gặp tao ngộ bất trắc thì tánh mạng lập tức gặp nguy hiểm. Thậm chí trong đó có cả một gã tu sĩ Nguyên anh của một môn phái trung bình, nhất thời khinh thường mà chết trong một cái khe hở không gian.

Hàn Lập không biết những người khác đã gặp phải chuyện gì nhưng ở mảnh đất hung hiểm nhất Thiên Nam này tự nhiên là cẩn thận từng bước.

Chẳng qua giờ phút này hắn lại vừa vui vừa sợ.

Trên khoảng không hoang vắng hắn chắp hai tay sau lưng mà trợn to hai mắt nhìn phía trước, trong đồng tử lam mang lưu chuyển không ngừng, trông có chút chói mắt.

Nhìn từ bên ngoài thấy trong mắt Hàn Lập phóng ra lam quang trông có vẻ có chút yêu dị nhưng Hàn Lập không có tâm tư nào nghĩ đến việc này.

Phía trước trống không không có vật gì, thậm chí dùng thần thức tảo qua cũng thấy rất bình thường.

Nhưng tại minh thanh linh nhãn toàn lực thi triển, Hàn Lập lại chứng kiến một đạo quang hồ lớn một vài thước đang ở phía trước vài chục trượng lóe ra quang mang yếu ớt.

Hàn Lập hít sâu một hơi, đem lam mang trong mắt dần dần giảm đi một ít. Vẻ mặt âm tình bất định.

Hắn bây giờ có thể hoàn toàn khẳng định, thần thông linh nhãn xác thực là có thể phát hiện khe hở không gian ẩn hình mà thần thức không có cách nào phát hiện ra được.

Điều này khiến hắn vừa vui vừa sợ. Cuối cùng cũng không phụ công hắn đã lãng phí nhiều linh dịch như vậy, dùng Minh Thanh Linh Thủy thanh tẩy hai mắt lâu như thế.

Kể từ đó, tính mạng hắn tại Trụy Ma Cốc tự nhiên là được đảm bảo hơn rất nhiều. Phiền toái duy nhất chính là minh thanh linh nhãn mặc dù có thể phát hiện ra các khe hở không gian nhưng phải dưới tình huống toàn lực thi triển. Nếu không hơi một sơ sẩy một chút vẫn sẽ bị dính vào.

Sử dụng minh thanh linh nhãn tiêu hao linh lực không đáng kể.

Nhưng nếu là đi cùng bọn Nam Lũng Hầu mà để bọn họ phát hiện ra dị dạng trong mắt hắn thì điều này có chút phiền phức.

Hắn cũng không muốn những người này biết hắn có thần thông này trong người.

Hàn Lập cúi đầu trầm ngâm một lúc nhưng chỉ chốc lát sau liền có chú ý.

Hắn vỗ Túi Trữ Vật, nhất thời một kiện áo choàng thanh quang lòe lòe xuất hiện ở trong tay.

Cái áo choàng này không phải là trang phục bình thường, mà là thứ Hàn Lập cướp đoạt được trước kia, xem như đỉnh bậc linh khí.

Vật ấy không có công năng gì khác ngoài việc có thể che khuất khuôn mặt, phòng ngừa người khác nhìn trộm hình dáng.

Đương nhiên loại công hiệu này chỉ phát huy lâu dài khi có linh lực liên tục rót vào, hơn nữa chỉ có thể phòng được người nhìn trộm có công lực không hơn người mang áo choàng nhiều.

Hàn Lập phỏng chừng chính mình mang vật ấy thì trừ nho sinh họ Trọng cùng Ngụy Vô Nhai thì không ai có khả năng có thể nhìn thấu được. Các tu sĩ còn lại trong cốc không có cách nào thấy được dị dạng trong mắt hắn.

Đem áo choàng mang vào, Hàn Lập thản nhiên liếc mắt nhìn khe hở không gian mơ hồ, có thể thấy được một đạo thanh quang từ bên cạnh lướt qua.

Trong một khu rừng rậm rạp che kín bầu trời, một nữ tử vóc người cao gầy, dung mạo bình thường đang ở trên khoảng không thấp phía trên khu rừng phi hành.

Nữ nhân này dung nhan không xuất sắc nhưng hai mắt lại trong suốt động lòng người. Ánh mắt thỉnh thoảng lại hướng sang bên cạnh không ngừng, tựa hồ tìm kiếm cái gì.

Qua một chút thời gian sau, nữ tử rốt cục đã bay xuyên qua phiến rừng rậm này. Sau đó tại một chỗ ngoài bìa rừng dừng lại độn quang, thần sắc kinh ngạc.

"Nơi này xem ra cũng không phải. Không có dấu hiệu tên trưởng lão Quỷ Linh Môn kia lưu lại thì hẳn là tại phương khác. Bất quá, dĩ nhiên yêu cầu ta trước tiên tìm được dấu hiệu sau đó lại phải chờ hắn một vài ngày là rốt cuộc có ý tứ gì. Chẳng lẽ hắn tại Trụy Ma Cốc có mục tiêu gì khác?" Nữ tử khẽ lắc đầu vừa nhìn bầu trời màu vàng thì thào nói nhỏ, trong đôi mắt sáng hiện ra vẻ mờ mịt.

Đột nhiên đôi mi thanh tú vừa động, thân hình nàng thoáng một cái, người bỗng nhiên lui trở về trong rừng, đồng thời thu liễm khí tức, hướng trên người thi triển mấy đạo pháp thuật che giấu hành tích, trốn ở dưới một gốc cây lớn không nhúc nhích.

Chỉ thấy ba đạo độn quang nhan sắc khác nhau từ xa xa bay tới, tốc độ không nhanh, có thể mơ hồ thấy rõ bên trong có ba lão giả đang cùng phi hành.

Trong phút chốc, ba đạo độn quang đã đến phía trên khu rừng rậm. Trong đó một lão giả tóc bạc tựa hồ cảm ứng được điều gì, ánh mắt nhìn xuống đảo qua chỗ nữ tử ẩn thân một cái. Trong miệng nhẹ *"Ồ"* một tiếng.

"Sao vậy? Trình huynh có phát hiện gì ư?" Một lão giả vẻ mặt đầy nếp nhăn mặc tử bào bên cạnh đột nhiên mở miệng hỏi một câu.

"Không có gì? chỉ là trong rừng cây phía dưới có một vị nữ tu Kết đan kỳ tựa hồ không muốn gặp người khác" Tóc bạc lão giả nhạt giọng nói.

"Ồ, nữ nhân này cẩn thận như thế chẳng lẽ trong rừng có bảo vật gì?" Lão giả này không khỏi tâm động.

"Lâm huynh đừng có nằm mơ nữa. Trong rừng cây này chỗ nào chả có dấu hiệu cấm chế. Người phía dưới chỉ là Kết Đan Tu Sĩ, và lại là một nữ tu, tại nơi hung hiểm này trốn tránh ba người chúng ta cũng là chuyện bình thường. Chúng ta không nên nhiều

chuyện để thêm phần nắm chắc việc tầm bảo. Tốt nhất là bên ngoài cốc có thể có được thu hoạch là tốt nhất nếu không cũng chỉ có cách xông vào nội cốc." Một gã tu sĩ trên mặt có lồng khí màu xanh bao phủ chậm rãi nói.

"Âu huynh nói có lý, chúng ta không cần để ý đến nữ tu này. Ở cái địa phương quỷ quái này, cho dù độn tốc mau hơn nữa thì cũng không dám toàn lực tìm kiếm. Muốn tìm tòi hết khu vực lớn như vậy sợ rằng không phải là chuyện trong thời gian ngắn. Tốt nhất là không nên lãng phí thời gian." Bị người phản bác nhưng tử bào lão giả cũng không có vẻ không hài lòng mà ngược lại mỉm cười đồng ý.

Lão giả tóc bạc thì bình tĩnh gật đầu, ba người không quay lại mà bay xẹt qua khu rừng rậm.

Nữ tử trong rừng thấy độn quang đi xa mới cẩn thận từ trong rừng đi ra.

Nàng nhìn phương hướng bọn họ đi xa, hơi trầm ngâm một chút, tự nói:.

"Lão giả tóc bạc nọ hình như là sư huynh của hắn tại Lạc Vân Tông. Không nghĩ tới là người này cũng đến đây. May mắn là chỉ khẽ đảo qua"

Nữ tử này là Tử Linh đã dịch dung giả trang tiến vào Trụy Ma Cốc.

Hàn Lập cùng nàng ước hẹn trước tiên ở bên ngoài cốc tìm kiếm một ít dấu vết liên quan đến linh chúc quả. Sau đó chờ vài ngày để cùng nàng hội hợp đi tìm linh chúc quả.

Tử Linh lúc đầu đáp ứng rất vui vẻ nhưng trong lòng tự nhiên đối với điều kiện này của Hàn Lập vẫn có chút nghi hoặc.

Bất quá nàng cũng biết việc này khẳng định cùng nàng không có quan hệ gì nên vẫn không có truy hỏi qua Hàn Lập nguyên do trong đó.

Hôm nay, nàng ở trong khu rừng này cũng không tìm được mục tiêu nên sau khi do dự một chút thì lại biến thành độn quang hướng phía ba lão giả bay đi.

Trong một khu rừng tậm khác trong Trụy Ma Cốc, sáu gã đệ tử Quỷ Linh Môn một thân hắc y đang ở trong rừng tìm kiếm mọi nơi. Vương Thiền cùng Yến Như Yên thì đứng ở phía ngoài.

Mà ở phía trên khu rừng rậm, lão giả khuôn có mặt tái nhợt nọ thì đang phiêu phù trên không trung không nhúc nhích, trên mặt không chút biểu tình.

Tông chủ Quỷ Linh Môn Vương Thiên Cổ cùng một số đệ tử Quỷ Linh Môn khác thì không thấy bóng dáng đâu, không biết đã đi nơi nào.

Đột nhiên trong rừng truyền ra một tiếng thét kinh hãi.

Theo sau trong tai lão giả truyền đến thanh âm của một gã đệ tử mừng rỡ nói.

"Tìm được rồi, ở chỗ này."

Lão giả vẻ mặt khẽ biến đổi, hắc quang trên người chợt lóe, hóa thành một đạo ô hồng bay vụt xuống.

Những người khác cũng nghe được.

"Ở nơi nào!" Lão giả sau một khắc đã đứng ở phía trên tên đệ tử kia, ánh mắt sau khi hướng mọi nơi đảo qua lạnh lùng hỏi.

"Chung trưởng lão, ở chỗ này." Tên này đệ tử chỉ vào khối đại thụ bên cạnh, cung kính mà nói.

Lão giả nghe vậy, ánh mắt nhìn theo chỗ ngón tay chỉ, lông mày khẽ cau một chút.

Khối đại thụ này hình dáng vô cùng kỳ lạ, gốc rễ chẳng những phân nhánh chằng chịt mà thân thể phía trên cũng rẽ làm nhiều nhánh thô to. Cả khối đại thụ phảng phất như một người khổng lồ.

"Làm rất tốt, rất có thể là nó. Nếu thật sự là cây này thì sau khi xuất cốc tông môn sẽ trọng thưởng cho ngươi." Lão giả gật đầu, khuôn mặt giãn ra mà nói.

Tên đệ tử kia nghe vậy, mừng rỡ vội vàng tạ ơn.

Mà lão giả chậm rãi hạ xuống, di chuyển hai vòng xung quanh đại thụ rồi dừng lại cước bộ tại một bên đại thụ.

Sau khi đứng nhìn một lát hắn khoát tay, năm ngón tay hướng lên trên cây, hư không đánh ra một trảo.

Một tia âm khí màu đen từ trên thân cây chậm rãi bay ra, sau khi ngưng tụ thành một đoàn thì bắn vào trong tay lão giả.

"Quả thật là nơi này. Gọi những người khác lại đây."

Lão giả họ Chung trên mặt rốt cục lộ ra vẻ mỉm cười, trong miệng phân phó.

Mà lúc này, theo thời gian mà trôi qua, các tu sĩ khác vào cốc đã dần dần phân tản ra.

Trừ số rất ít người có mục tìm kiếm cái gì còn đại bộ phận mọi người thì tản mạn không có mục đích gì mà hướng chung quanh dò xét, hy vọng có thể có phát hiện ra cái gì đó.

Nhưng làm cho đại đa số mọi người thất vọng chính là không biết có phải là do mới ở ngoại cốc hay không mà trừ vài tên vận khí tốt nhặt được một ít di vật tu sĩ vào cốc trước kia thì đại bộ phận trong khoảng thời gian này cũng không hề có thu hoạch gì. Cũng không phải là như lời đồn đãi rằng trong cốc khắp nơi đều là bảo vật.

Có một số tu sĩ nóng lòng cùng tự thị pháp lực cao cường thì bắt đầu chậm rãi đi sâu vào trong nội cốc.

Mà đối với Hàn Lập mà nói, ngày đầu tiên tại Trụy Ma Cốc lại có chút bình thản.

Dọc theo đường đi, hắn căn bản không có lãng phí thời gian tìm kiếm bảo vật mà nhằm chỗ nào an toàn mà đi. Những nơi có cấm chế thì tránh thật xa.

Theo đó, hắn mặc dù độn tốc rất chậm nhưng rốt cục cũng đã đến gần địa điểm ước định cùng Nam Lũng Hầu và cũng rõ ràng vị trí của chính mình trong cốc.

------oOo------

Chương 807: Đường vào nội cốc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phía tây Trụy Ma Cốc, trên một tòa tiểu sơn màu nâu có hai người một ngồi một đứng trên đỉnh núi.

Người ngồi xếp bằng là một lão giả mi dài mặc áo bào trắng; người đứng là một gã mặc cẩm y đầu đội mũ, râu dài màu hung.

Đúng là hai người: trưởng lão Thiên Cực Môn Lỗ Vệ Anh cùng với Nam Lũng Hầu.

Nam Lũng Hầu hai tay chắp sau lưng đứng ở trước người Lỗ Vệ Anh chừng năm sáu trượng, có vẻ thong dong nhìn về hướng phía xa xa nhưng trong mắt mơ hồ hiện lên vẻ lo âu.

"Nam Lũng huynh, không nên quá nóng lòng. Người này rất có thể bị truyền tống tới vị trí hẻo lánh, muốn đến đây tự nhiên phải mất chút thời gian. Chúng ta không phải tận mắt thấy hắn tiến vào pháp trận và bị truyền tống vào sao?" Ngồi xếp bằng trên một khối cự thạch nhắm mắt dưỡng thần, Lỗ Vệ Anh tựa hồ cảm ứng được Nam Lũng Hầu trong lòng nôn nóng nên đột nhiên mở miệng nói.

"Nói thị nói như vậy nhưng ngươi cũng biết Trụy Ma Cốc này nguy hiểm trùng trùng, có nhiều loại nguy hiểm mà không phải là cứ có đại thần thông là có thể ứng phó được. Mà chúng ta chuyến này nhất định không thể thiếu khuyết người này. Nếu không chuyến đi Trụy Ma Cốc này rất có thể về tay không" Nam Lũng Hầu thở dài xoay đầu có chút bất đắc dĩ nói.

"Bắc cực nguyên quang nhất định cần phải có Lưỡng nghi hoàn mới có thể xông qua. Nhưng hỏa thiềm thú này thực sự rất lợi hại sao; nếu chúng ta lúc đầu lấy được chiếc nhẫn này thì cần gì

người này." Lỗ Vệ Anh giương đôi mắt, không nhịn được oán giận nói một câu.

"Lợi hại hay không lợi hại thì ta cũng không có chính mắt nhìn thấy qua. Bất quá trong di thư của Thương Khôn Thượng Nhân nói thì xác thực con thú này vô cùng đáng sợ. Tốt nhất là tìm tu sĩ có công pháp tương khắc con thú này đến đối phó nếu không cho dù có thể đối phó được nó thì chúng ta cũng không phải vất vả một phen, có khi còn bị đại thương nguyên khí. Tại nơi hung hiểm như thế này, ta cũng không muốn tạo cơ hội cho kẻ nào thừa nước đục thả câu" Nam Lũng Hầu nhướng mày giải thích.

"Nam Lũng huynh nói cũng có đạo lý. Xem ra trải qua lần ở Mộ Lan thảo nguyên đó, Nam Lũng huynh càng thêm cẩn thận. Bất quá ta tại một số điển tịch xem được một số tin tức có liên quan đến hỏa thiềm thú. Con cổ thú này ở thời thượng cổ cũng không phải là nổi danh như thế. Nhưng theo như lời giới thiệu trên đó thì nó không khó đối phó mới đúng. Nhưng nếu theo Thương Khôn Thượng Nhân nói thì phỏng chừng con thú trong cốc này nói không chừng là hỏa thiềm biến dị." Lỗ Vệ Anh sau khi tự đánh giá qua thì nói ra phán đoán của bản thân.

"Biến dị? Việc này cũng có thể. Bất quá, ta cảm giác được con thú này trong cốc không có thiên địch nên thời gian tu luyện rất dài " Nam Lũng Hầu không có hoàn toàn đồng ý với quan điểm của lão giả.

"Chuyện cũng đã đến bước này, nói cái gì nữa cũng vô dụng. Hỏa thiềm này nhất định phải diệt sát, mà thông đạo hướng đến nơi hỏa thiềm thú hiện nay đầy bắc cực nguyên quang. Người nào không chuẩn bị sẵn sàng thì tuyệt nhiên là vô pháp đi qua. Chúng ta không cần lo lắng khối cổ tu di hài bị người khác đoạt trước" Lỗ Vệ Anh lần nữa nhắm hai mắt lại nói.

Nam Lũng Hầu thấy lão giả không chút hoang mang bỗng nhiên cười, đang muốn nói cái gì đó thì đột nhiên thần sắc khẽ biến, vội vàng xoay người hướng lên trời nhìn lại.

Xa xa trên không trung có thanh quang chớp động, theo sau một đạo thanh hồng từ xa xa đang bay tới.

"Là hắn, rốt cục đã tới." Đối với độn quang của Hàn Lập Nam Lũng Hầu dường như đã quen thuộc, chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra. Trên mặt hiện ra vẻ mừng rỡ.

Lỗ Vệ Anh nghe vậy, vội vàng mở mắt nhìn, đồng thời đứng dậy.

Xem ra vị Thiên Cực Môn trưởng lão này mặc dù ngoài mặt trấn định nhưng đồng dạng cũng rất nóng lòng.

Đạo thanh hồng kia tựa hồ vô cùng cẩn thận, tốc độ cũng không tính là nhanh. Qua một hồi lâu sau, độn quang mới đến phía bầu trời trên đầu bọn họ.

Thanh quang thu liễm, hiện ra một người đầu mang áo choàng, nhẹ nhàng lơ lửng ở trên đầu hai người, cúi nhìn xuống.

"Là Hàn đạo hưu phải không?"

Dùng thần thức đảo qua nhưng phát hiện thần thức không có cách nào xuyên thấu được cái áo choàng màu xanh. Nam Lũng Hầu trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, chần chờ nói.

"Sao vậy, trừ Hàn mỗ ra thì đạo hữu lại có thể nghĩ đến ai nữa." Hàn Lập sờ sờ áo choàng trên đầu, khẽ cười nói đồng thời ánh mắt lại nhìn sang lão giả họ Lỗ liếc mắt một cái.

Lỗ Vệ Anh đồng dạng phát hiện ra dị tượng của áo choàng nhưng thần sắc như thường.

"Hàn đạo hữu nói giỡn rồi, ta cùng Lỗ huynh chờ đạo hữu đã lâu rồi." Vừa nghe thanh âm của Hàn Lập, Nam Lũng Hầu thởi dài một hơi.

Mặc dù cảm giác được việc Hàn Lập mang áo choàng này có chút quái dị nhưng thấy Hàn Lập cũng không muốn đề cập đến việc này thì hắn cũng sẽ không hỏi nhiều. Ba người cũng không phải là những người dông dài mà trực tiếp thương lượng chuyện diệt sát hỏa thiềm thú.

Để đến được nơi của hỏa thiềm thú thì trước hết phải tiến vào nội cốc mới được.

Gọi là *"Nội cốc"* kỳ thật chỉ là danh xưng dùng để chỉ thượng cổ cấm chế lợi hại hơn trong Trụy Ma Cốc. Nơi đây là khu trung tâm Trụy Ma Cốc một lần nữa bị thiết hạ cấm chế tạo thành một khu vực riêng biệt.

Chỉ là lúc này đây, thông đạo tiến vào nội cốc cũng không phải chỉ có một cái.

Đi quanh ngoại cốc một vòng là có thể dễ dàng tìm được hơn mười cái thông đạo lớn nhỏ không đồng nhất.

Chỉ là các thông đạo này bên trong đều bị thiết hạ cấm chế trùng trùng, nếu muốn đi qua thì chỉ có cách bài trừ từng điểm một mà thôi. Còn nếu muốn cậy mạnh xông vào thì chỉ là tự mình chuốc lấy khổ.

Thượng cổ cấm chế này mỗi cái đều có uy lực vô cùng lớn, hơn nữa không lưu tình chút nào. Không công kích thì thôi, một khi động thủ thì tuyệt đối không chút khách khí phản phệ lại.

Lúc đầu Thương Khôn Thượng Nhân tự thị trận pháp tạo nghệ không kém, một thân một mình nghiên cứu nhiều ngày nhưng sau phải hoàn toàn từ bỏ.

Mặc dù không phải thực sự không có cách nào giải khai, nhưng chỉ bằng vào một mình hắn thì thật sự còn lâu lắm.

Sau đó Thương Khôn Thượng Nhân lại hao tổn tâm cơ, hơn nữa cơ duyên xảo hợp mới tìm được một thông đạo nhỏ bí ẩn tràn đầy bắc cực nguyên quang.

Thông đạo này rất bí ẩn, không dễ dàng bị người khác phát hiện nhưng bắc cực nguyên quang trong thông đạo đủ để diệt sát các tu sĩ không biết xông vào trong.

Bất quá bây giờ có lưỡng nghi hoàn, nên việc tiến vào trong nội cốc thì cũng là chuyện cực kỳ dễ dàng.

Hàn Lập cùng hai người này thương lượng xong kế sách thì không nghỉ ngơi mà lập tức bay lên trời, chuẩn bị thi triển độn quang hướng phía nội cốc bay đi.

Nhưng là vừa lên không, Nam Lũng Hầu đã giơ tay hướng Túi Trữ Vật vỗ một cái, lấy ra mấy cái linh đang màu sắc khác nhau, lớn nhỏ cỡ vài tấc sau đó treo bên hông.

Hàn Lập thấy tình cảnh này thì hơi ngẩn ra, có bất ngờ liếc nhìn Nam Lũng Hầu một cái.

"Đây là cảm ứng linh, chỉ cần đến chỗ không gian có chút ba động hơi khác thường là nó tự động rung lên. Mặc dù không thể đoán trước nơi có khe hở không gian, nhưng có thể cảnh báo đại bộ phận khe hở không gian ở cạnh bên người" Nam Lũng Hầu thấy Hàn Lập mắt lộ ra vẻ tò mò nên hướng Hàn Lập giải thích một câu.

Hàn Lập trong lòng khẽ động gật đầu, rồi ba người hóa thành ba đạo độn quang bay vụt đi rời khỏi tiểu sơn.

Bọn họ một đường hướng tới trung tâm sơn cốc bay đi, mấy cái chuông đồng này thật linh nghiệm.

Một khi có khe hở không gian xuất hiện nó lập tức phát ra thanh âm đinh đương thanh thúy khiến cho ba người có thể kịp thời chú ý, phòng ngừa đâm đầu vào nó.

Bất quá số khe hở không gian này đại đa số đều có dấu tích để có thể tìm ra hoặc là các khe hở mờ nhạt còn loại khe hở không gian ẩn hình thì linh đang này lại không cách nào cảnh báo được.

Hàn Lập biết rõ ràng việc này như thế bởi vì trên đường đi hắn dùng linh nhãn nhìn thấy một khe hở không gian ẩn hình cách ba người một bên không xa. Ba đạo độn quang bay sát qua bên cạnh nó mà mấy cái chuông kia không có chút động tĩnh nào.

Xem đến nơi đây, Hàn Lập trong lòng có chút thả lỏng.

Bất quá tựa hồ đúng như Nam Lũng Hầu nói, có cái chuông đồng này đích xác là tiện lợi hơn rất nhiều.

Nam Lũng Hầu cùng Lỗ Vệ Anh cũng có thể phóng tâm đại triển thủ cước khiến cho độn tốc tối thiểu nhanh hơn vài phần.

Ba người trên đường đi may mắn cũng không có gặp khe hở ẩn hình nên Hàn Lập tất nhiên cũng không cần cảnh báo cái gì.

Ba người cứ như vậy đi, cả đoạn đường bình yên vô sự.

Hơn nửa ngày sau, bọn họ đã đến sát bên nội cốc, ở trước một dãy núi xa lạ.

Dãy núi này gồm hơn mười toà núi nhỏ kéo dài liên tiếp hình thành dải núi non dài hơn mười dặm.

Mà ở sau núi non này là một mảnh huyết sắc ánh sáng che kín bầu trời màu vàng, nhìn có vẻ yêu dị vô cùng.

"Đó chính là nội cốc! Huyết quang này là cấm chế cực kỳ lợi hại. Tuyệt đối không nên đi trêu chọc vào, nếu không chết thì cũng bị lột da tróc thịt." Nam Lũng Hầu cũng lần đầu tiên nhìn thấy huyết quang này nhưng vừa thấy cảnh này thì lại giống như ngựa già quen đường lập tức cảnh báo.

Hàn Lập nhíu mắt nhìn huyết quang này vài lần, mặt không chút thay đổi.

Huyết quang này quái dị như thế nên cho dù Nam Lũng Hầu không nói việc này thì hắn cũng không có tùy tiện xông tới.

Bất quá, thượng cổ ma tu quả là có ý tứ, dĩ nhiên ở trung tâm Trụy Ma Cốc lại bố trí tầng tầng lớp lớp cấm chế lợi hại. Thật không biết chỗ này ban đầu sử dụng làm gì mà phòng thủ chu đáo như thế? Chẳng lẽ là lao tù hoặc là lồng giam?

Không biết vì sao, Hàn Lập trong lòng dâng lên một ý niệm cổ quái như vậy nhưng lập tức lại gạt ý nghĩ này đi.

Loại quái vật nào mà lại cần lồng giam lớn như đại sơn cốc này. Việc này căn bản là không có khả năng hơn nữa phân nửa nơi đây là cứ điểm trọng yếu của thượng cổ ma tu!

Hàn Lập trong lòng đoán già đoán non.

Lúc này, Nam Lũng Hầu lại cùng với lão giả Lỗ Vệ Anh, Hàn Lập cũng trực tiếp hướng hai tòa sơn lĩnh trong đó mà bay đi.

Khi tới đó, Nam Lũng Hầu khoát tay, ba người dừng lại, chậm rãi hạ xuống mặt đất.

Dùng mắt thường cũng nhỉn thấy ở phía trước sơn thạch được cây cối phủ xanh, cây to xuyên thẳng vào mây, hết thảy thoạt nhìn đều rất bình thường, tựa hồ không có gì không đúng.

"Là nơi này! Nơi này bộ dáng nguyên bản không phải là như vậy, là Thương Khôn Thượng Nhân lúc gần đi thi triển một loại ảo thuật đem cửa thông đạo che lại nên nhìn không thấy lối vào cửa. Ta trước tiên đem huyễn thuật phá đi đã." Nam Lũng Hầu nét mặt hiện ra một tia hưng phấn, nhưng trong miệng tỉnh táo nói.

Tiếp sau, hắn vung tay một cái, một khối ngọc bội màu trắng từ trong cổ tay áo bắn ra, sau khi xoay quanh người một vòng thì dừng lại lên đỉnh đầu.

Tiếng chú ngữ trầm thấp từ trong miệng Nam Lũng Hầu phát ra. Hắn hai tay bắt quyết hướng ngọc bài trên đỉnh đầu đánh ra từng đạo pháp quyết nhan sắc khác nhau.

Tất cả pháp quyết chợt lóe lên rồi lập tức bị ngọc bội hấp thu sạch sẽ; theo sau, bạch quang chói mắt phát ra, trên không trung ngọc bội khẽ run rẩy và phát ra âm thanh rõ ràng.

Nam Lũng Hầu hét lớn một tiếng, một mảng lớn ánh sáng mờ màu trắng từ ngọc bội phun ra lao về phía trước.

Phía dưới, một màn quỷ dị xuất hiện.

Ánh sáng mờ màu trắng đi qua nơi nào thì nơi đó núi đá, cây cối cũng giống như một bực họa sau khi vặn vẹo thì hé ra, trong ánh sáng mờ tất cả biến mất.

Đoàn ánh sáng màu trắng sau một tiếng thanh minh thì thu về, nhập vào trong ngọc bội biến mất không gặp bóng dáng.

Mà trước mặt ba người Hàn Lập bây giờ là một cảnh tượng xa lạ.

------oOo------

Chương 808: Sương mù

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mắt nhìn đến toàn bộ cây cỏ ban đầu không thấy đâu, thay vào đó là cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Hai bên sườn núi, khắp nơi đều là hòn đá tảng màu trắng, mỗi hòn đều hình tròn bóng loáng, to thì cỡ cái đầu lâu, nhỏ thì cỡ nắm tay.

Từ xa xa nhìn lại chỉ thấy xuất hiện đại phiến sương mù màu xám, mơ mơ hồ hồ, làm cho người ta không thể thấy rõ ràng tình hình bên trong.

Chẳng qua đám sương mù này bị giới hạn trong phạm vi chiều rộng hơn trăm trượng, mà hai bên thì tràn ngập quang hà đỏ như máu giống như thủy triều không ngừng hướng tới trung tâm đè ép tới. Nhưng vừa đến hai sườn sương mù thì lại giống như đụng tới bờ đê, tiến lên nửa bước cũng khó khăn.

"Đây là thông đạo mà đạo hữu nói?" Lỗ Vệ Anh hít một hơi chậm rãi hỏi.

"Không sai ứng với nơi này. Lỗ huynh cảm giác được có cái gì không đúng không?" Nam Lũng Hầu không khỏi giật mình một chút nói.

"Huyết sắc hà quang khẳng định là cấm chế trong nội cốc nhưng đám sương mù này tựa hồ cũng không phải là vật bình thường. Thương Khôn Thượng Nhân để lại di thư cũng không có nói gì đến đám sương mù này?" Lỗ Vệ Anh nhìn hôi vụ xa xa, lạnh nhạt hỏi.

"Không có, không nhắc tới đám sương mù này nhưng đại khái cảm giác được nó cũng không quá trọng yếu" Nam Lũng Hầu chần chờ một chút rồi nói.

"Đám sương mù này ta cảm giác được có chút không giống bình thường. Hay là cẩn thận một chút thì hơn" Lão giả họ Lỗ lắc đầu, mặt hiện lên vẻ ngưng trọng nói.

"Có không có vấn đề gì. Thử xem là được" Hàn Lập ở một bên, đột nhiên mở miệng nói*" Hàn đạo hữu nói rất đúng. Ta nơi này vừa lúc có vài con hắc điểu ngày có thể bay ngàn dặm, bình thường chỉ dùng để tìm kiếm linh dược. Bây giờ có thể dùng chúng thí nghiệm thử một lần."* Nam Lũng Hầu vỗ tay đồng ý nói.

Lỗ Vệ Anh nghe vậy cũng không có phản đối.

Lúc này Nam Lũng Hầu lấy từ bên hông ra một cái linh thú túi tinh xảo hướng không trung ném đi. Trong miệng khẽ phát ra âm thanh trầm thấp.

Một con tiểu điểu cả người màu vàng kim từ trong túi như mũi tên bắn ra. Lập tức trên không trung bay quanh một vòng.

Nam Lũng Hầu giương tay bắn ra một đạo thanh sắc phù kích lên thân con chim nhỏ.

Tiểu điểu này hai cánh vỗ một cái, trên người bỗng nhiên hiện ra một cái thanh sắc quang tráo.

Nam Lũng Hầu trong thần niệm phân phó một tiếng. Con chim nhỏ the thé kêu lên một tiếng rồi hóa thành một đạo kim quang hướng sương mù xa xa bắn nhanh đi.

Không chờ tiểu điểu này va chạm với sương mù xa xa. Hàn Lập trong mắt đã hiện ra lam mang cấp bách chớp động, dùng linh nhãn thần thông ngưng thần nhìn lại.

Nhưng ánh mắt trong lúc vô ý hướng một nơi nào đó quét qua thì thần sắc hắn có chút vừa động, trong mắt ẩn hiện một tia cổ quái.

Nam Lũng Hầu cùng Lỗ Vệ Anh toàn tâm ý đặt trên thiên lý ly nên cũng không có chú ý tới dị sắc của Hàn Lập.

Thiên lý ly này sau khi một đầu tiến vào trong sương mù màu xám thì biến mất không thấy bóng dáng.

Hàn Lập không thấy rõ tình hình trong sương mù vì hắn cẩn thận không dám mạo muội sử dụng thần thức dò xét, chỉ xoay mặt liếc mắt Nam Lũng Hầu một cái.

Nam Lũng Hầu hai mắt khép hờ dụng tâm thần cùng linh điểu nọ liên lạc cùng nhau. Thần sắc hắn thoạt nhìn bình thường, có khả năng linh điểu trở ra cũng không có gặp chuyện không may gì.

Hàn Lập thấy vậy đang suy nghĩ thì Nam Lũng Hầu chợt thân hình run lên, sắc mặt đột nhiên trắng bạch, hai mắt khẽ mở.

"Như thế nào, có chuyện gì?" Lỗ Vệ Anh đồng dạng chú ý đến ánh mắt của Nam Lũng Hầu. Thấy này vội vàng hỏi một tiếng.

"Trong sương mù này hình như có yêu vật gì, đem thiên lý ly thôn phệ. Hình như là.." Nam Lũng Hầu thần sắc có vẻ quái dị, tựa hồ có chút khó có thể khẳng định.

Hàn Lập cùng Lão giả họ Lỗ, kinh ngạc nhìn nhau liếc mắt một cái.

"Hình như là cự mãng, ứng với sương mù này thì nên là cự mãng phun yêu vụ" Nam Lũng Hầu trầm ngâm một chút rồi rốt cục khẳng định nói.

"Cự mãng? Điều này thật có chút kỳ quái. Nếu là có yêu thú bực này mà nói thì Thương Khôn Thượng Nhân trong di thư như thế nào lại không đề cập chút nào? Trừ phi là..."

"Trừ phi cự mãng sau này mới chạy đến trong thông đạo này" Hàn Lập mở miệng nói lời mà Lỗ Vệ Anh đang chần chờ định nói.

"Không sai, Lỗ mỗ là có ý tứ này "

"Hai vị đạo hữu nói đều có lý. Bất quá có thể ở trong Trụy Ma Cốc này bình yên sinh tồn thì cự mãng này xem ra cũng không phải là yêu thú bình thường. Nó phải là một trong các loại thượng cổ yêu

thú nào đó mới đúng, Không diệt con thú này thì không có cách nào đi vào cốc. Việc này có chút phiền phức!" Nam Lũng Hầu đồng ý gật đầu, tựa hồ chỉ có cách này mới có thể thông được.

"Không cần quá quan tâm. Đám sương mù này nếu không phải là cấm chế mà chỉ là chút yêu vụ thì không cần quá kiêng kỵ. Một con cổ thú, ba chúng ta liên thủ hẳn là không khó để đối phó. Nó chung quy là không có khả năng so với hỏa thiềm thú kia" Lỗ Vệ Anh trong mắt hàn quang chợt lóe, bình tĩnh nói.

"Có lợi hại hơn hỏa thiềm hay không thì tạm thời không biết nhưng sự tình đã đến mức này thì chỉ có cách diệt cự mãng mới xong. Ba chúng ta đồng loạt động thủ đi thôi." Nam Lũng Hầu vừa nói xong thì há mồm phun ra một thanh tiểu kiếm kim quang chói mắt.

Lão giả họ Lỗ thì hai tay chà xát rồi trong tay hiện ra một cây pháp kỳ màu trắng quang hoa trông rất bắt mắt.

Hàn Lập thấy vậy khóe miệng lộ ra một tia cười khổ.

Hai người này cũng quyết đoán dị thường, vừa thấy không có cách nào tránh được là lập tức muốn động thủ, ngay cả một tia chần chờ cũng không có.

"Hai vị đạo hữu có ý định diệt trừ con thú này, Hàn mỗ cũng không có ý kiến. Bất quá trước khi tiến hành việc này chúng ta hay là nên trước hết mời một vị đạo hữu khác đi ra đã. Các hạ ẩn nặc ở bên cạnh xem lâu như thếcũng nên đi ra rồi" Hàn Lập đột nhiên nhìn một chỗ không có một bóng người, sắc mặt trầm xuống nói. Đồng thời ngón tay bắn ra mấy đạo thanh sắc kiếm khí.

Trong nháy mắt sau đó, kiếm khí tại khoảng không cách đó hơn mười trượng bỗng nhiên bạo liệt ra.

Một người bao bọc trong hoàng quang, trong tay cầm cự thuẫn quỷ dị xuất hiện.

Nam Lũng Hầu cùng Lỗ Vệ Anh không khỏi trợn mắt há mồm.

"Hiểu lầm! ba vị tiền bối ngàn vạn lần đừng có tức giận. Vãn bối vừa đến đây không lâu, cũng nên lập tức rời đi." Bóng người trong hoàng quang là một gã hán tử gầy gò tuổi chừng hơn bốn mươi vội vàng hướng ba người gật đầu cúi người, nhưng trong mắt lại toát ra vẻ sợ hãi.

"Hoàng Thiên Minh, là ngươi!" Lão giả họ Lỗ vừa thấy người này lại giật mình mà thở nhẹ.

"Như thế nào, Lỗ huynh nhận thức người này?" Nam Lũng Hầu trên mặt sát khí chợt lóe, âm trầm hỏi thăm.

"Người này là tu sĩ tại một tiểu tông môn trong chính đạo liên minh chúng ta, tu vi không đáng nhắc đến. Nhưng nghe nói hắn từng đắc thủ một cái ẩn hình phù của tới thượng cổ tu sĩ, ẩn thân ẩn nặc thần diệu vô cùng. Không nghĩ tới việc này dĩ nhiên là có thật. Hắn trốn ở chỗ này ngay cả chúng ta cũng không phát hiện ra." Lỗ Vệ Anh thần sắc cũng hổ thẹn, nhìn hán tử gầy gò chầm chầm lạnh lùng nói.

"Tam vị tiền bối, vãn bối thật sự là mới đến nơi đây. Chỉ là thấy tiền bối làm phép này nên có chút tò mò nên mới theo lại đây" Nghe hai người Nam Lũng Hầu ngôn ngữ có chút bất thiện. Hán tử gầy gò sắc mặt *"Bá"* một chút, mặt không còn chút máu.

"Ẩn nặc đi theo sau chúng ta có thể có cái gì tốt. Lỗ huynh, hắn là người của chính đạo liên minh các ngươi. Ý của ngươi như thế nào?" Nam Lũng Hầu sau khi hừ một tiếng xoay mặt nhìn lão giả nói.

Lỗ Vệ Anh nghe nói thế mặt không chút thay đổi nhưng hai mắt mị mị.

"Ý kiến của ta là tiêu diệt."

Lão giả không chút hoang mang nói, vừa nói ra khỏi miệng thì thân hình bỗng nhiên thoáng một cái, cả người trong bạch quang thời biến mất.

Hán tử gầy gò vừa nghe lời ấy, sợ đến hồn phi phách tán cũng bất chấp ba gã nguyên anh tu sĩ, trên người linh quang chợt lóe, hóa thành một đạo trường hồng, phóng lên cao.

Mà lúc này lão giả cũng không biết sử dụng cái độn thuật gì nên thân hình hiện ra tại vị trí mà hán tử đã đứng. Hắn ngẩng đầu lạnh lùng liếc mắt nhìn hoàng quang đang chạy trốn một cái, pháp kỳ trong tay run lên tế ra ngoài.

Pháp kỳ vừa ra tay hóa thành một đạo bạch sắc cự phong nhanh vô cùng bay ra ngoài xa vài chục trượng, hoàng quang một chút gào thét lên rồi bị cuốn vào trong đó.

Cự thuẫn trước người hán tử lóe lên lên vài cái rồi trong cơn lốc vỡ vụn ra.

Sau khi bi thảm kêu lên một tiếng, bản thân hắn cũng bị vô số phong nhận trong cơn lốc băm thành vạn đoạn, chỉ còn một mảnh huyết vũ.

Lão giả họ Lỗ thấy vậy, lạnh nhạt gật đầu, nhìn cơn lốc ngoắc một cái, cơn lốc này một lần nữa hóa thành pháp kỳ màu trắng quay về trong tay lão giả.

"Hảo, Lỗ huynh làm việc rất thỏa đáng. Theo đó sẽ không sợ thông đạo này bị tiết lộ ra ngoài." Nam Lũng Hầu vỗ nhẹ tay cười rộ lên.

"Không có gì. Một gã tiểu tiểu nhân Kết Đan Tu Sĩ mà dĩ nhiên dám can đảm truy tung chúng ta. Xem như chết cũng đáng" Lỗ Vệ Anh thờ ơ nói.

Hắn theo sau hướng trên mặt đất hư không đánh ra một trảo. Từ trong huyết ô bay ra lưỡng dạng đồ vật bắn đến trong tay hắn.

Một cái là Túi Trữ Vật của khô gầy tu sĩ, một cái còn lại là miếng lãnh đạm kim sắc ngọc phù.

Lão giả họ Lỗ cũng không khách khí, sau khi xem qua thì tự động thu vào trong Túi Trữ Vật.

"Lần này nhờ có Hàn đạo hữu nếu không thật đúng là lật thuyền trong mương. Bất quá, Hàn huynh ngay cả thượng cổ ẩn nặc bí thuật cũng có thể nhìn thấu. Khó trách hôm nay có đại danh thanh như thế" Nam Lũng Hầu quay đầu nhìn Hàn Lập cười nói.

"Không có gì. Chỉ là may mắn mà thôi. Hai vị đạo hữu cũng có thể khám phá được hành tung của hắn chỉ là nhất thời khinh thường nên mới để cho hắn bám theo" Hàn Lập vi nhiên cười, bộ dáng lơ đễnh nói.

Nam Lũng Hầu nghe Hàn Lập khiêm nhường nói như vậy thì chỉ lắc đầu, nhưng không có nói gì nữa.

Mà lúc này Lỗ Vệ Anh cũng quay trở về.

"Chúng ta mau động thủ đi. Tránh đêm dài lắm mộng!"

Lão giả thần sắc lại có chút ngưng trọng bất quá lời của hắn cũng có chút đạo lý.

Hàn Lập gật đầu, bàn tay vừa lộn lấy ra một cái trận kỳ trong suốt sáng lấp lóe ở trong tay.

"Trong chốc lát khi diệt sát cự mãng động tĩnh khẳng định là không nhỏ. Ta trước tiên bố trí một cái đại trận đem ảnh hưởng tận lực giảm tới mức nhỏ nhất. Có như vậy sẽ không kinh động tu sĩ khác ở phụ cận" Hàn Lập sờ sờ cằm đề nghị nói.

"Hàn huynh quả nhiên là người cẩn thận. Được như thế là tốt nhất." Lão giả trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, không khỏi khen ngợi một câu.

Hàn Lập lúc này hóa thành một đạo thanh hồng, cầm trận kỳ trong tay bày trận tại hai tòa sơn phong.

Một lát sau, một cái pháp trận phạm vi lớn đã bố trí xong.

Công dụng của pháp trận này chủ yếu là đem tiếng vang cùng linh khí ba động tận lực đè nén trong một khu vực mà thôi. Nếu không trong khoảng thời gian ngắn như thế khó có thể hoàn thành việc thiết trận. Hàn Lập sau khi xong biến thành một đạo thanh hồng quay trỏ lại chỗ hai người Nam Lũng Hầu. Lão giả họ Lỗ cầm pháp kỳ trong tay thoáng một cái, bình tĩnh nói:.

"Nếu Hàn đạo hữu đã bố trí xong thì để ta dùng can cự phong kỳ đem yêu vụ này thổi tan đi. Để cho cự mãng không còn chỗ ẩn thân."

Nói xong lời này, lão giả đem bảo vật này ném lên không trung, trong miệng lẩm bẩm chú ngữ.

Nam Lũng Hầu thấy vậy cũng điểm chỉ thanh kim sắc tiểu kiếm trước người một cái.

Nhất thời thanh tiểu kiếm này hóa thành một đạo kim hồng vọt lên, trên trời cao quay tròn phát ra ánh kim quang rồi cuồng trướng lên.

Trong nháy mắt hóa thành một thanh kim sắc cự kiếm dài độ năm sáu trượng phiêu phù phía trên đầu Nam Lũng Hầu.

------oOo------

Chương 809: Cự mãng cổ thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lỗ Vệ Anh ngừng niệm chú ngữ lấy tay hướng pháp kỳ chỉ một cái.

Pháp kỳ này rung lên, trên bề mặt lá cờ đột nhiên phát ra quang hoa chói mắt.

Một luồng cự phong giống cơn lốc trước đó từ phía trên mặt pháp kỳ xuất hiện hóa thành mười mấy đạo bạch phong long, hướng sương mù xa xa hung hung cuốn đi.

Kim sắc cự kiếm trong âm thanh ông minh bắn nhanh ra, sau khi bay tới bầu trời phía trên sương mù thì xoay quanh không ngừng.

Xem ra Nam Lũng Hầu chuẩn bị chờ cho sương mù tan hết, yêu vật một khi hiện thân ra thì lập tức chém xuống.

Hàn Lập thì lẳng lặng vung tay áo, một cái chuông nhỏ ngân quang lập lòe bay ra rồi lập tức hóa thành một đoàn ngân quang hướng phía xa xa bay đi.

Mười mấy đạo phong long đi trước một bước, sau khi một đầu tiến vào trong thì sương mù chợt quay cuồng một trận. Một mảng sương mù lớn bị cơn lốc kéo lên cao, cuồn cuộn nổi lên rồi bị xé rách nát bấy.

Biển sương mù màu xám bị cơn lốc làm suy yếu một chút.

Nhưng tình hình này duy trì được một chút thì âm thanh *"Hí hí"* quái dị trầm thấp chợt từ trong sương mù truyền ra.

Một cái đuôi rắn thật lớn đột nhiên từ trong biển sương mù bắn ra, đánh vào thân một phong long khiến cho cơn lốc tan thành mây khói.

Cái đuôi rắn không chút khách khí đập xuống, lại có thêm hai cái phong long nữa bị dễ dàng bị phá nát.

Lão giả họ Lỗ thấy vậy thì biến sắc.

Nhưng lão lập tức hai tay bắt một cái pháp quyết cổ quái. Miệng phun ra một câu *"Bạo"*.

Hơn mười cơn lốc còn sót lại chợt lóe lên bạch quang rồi đồng thời bạo liệt.

Bạo liệt cuồng phong tàn phá bừa bãi trong biển sương mù, hướng bốn phương tám hướng quét tới và đem đại bộ phận sương mù phá thành từng mảnh nhỏ. Cả biển sương mù rốt cục tản ra. Thân hình yêu vật cũng mơ hồ hiển lộ ra.

Thân hình nó cực kỳ khổng lồ, trông giống như một toà núi nhỏ. Toàn thân màu đen.

Kim sắc cự kiếm đã bay vòng phía trên biển sương mù khá lâu nhân cơ hội này nhằm phía dưới lao xuống, vô thanh vô tức chém về phía cự mãng vừa lộ ra.

Hàn Lập thì thúc dục pháp quyết hướng tới cái chuông nhỏ khiến cho ngân quang đại phóng, trong giây lát chuông nhỏ to lên cỡ một trượng.

Tiếng chuông truyền ra, một cơn sóng thật lớn màu bạc tuôn ra, thẳng hướng đối diện cự mãng cuốn đi, cùng Kim sắc cự kiếm nọ tạo thành thế liên thủ.

Cự mãng tựa hồ có chút chậm chạp. Đối mặt với ngân sóng cùng kim kiếm nhưng thân thể vẫn nằm lù lù thành đống, không hề nhúc nhích.

Nam Lũng Hầu trong lòng mừng rỡ, vội vàng nhằm kim kiếm quán chú thêm vài phần linh lực. Cự kiếm lại lớn hơn mấy phần.

Nhưng không chờ kim quang chính thức chém tới, thân hình cự mãng không có chút dấu hiệu nào báo trước nhưng linh quang chợt lóe, một tầng ánh sáng mờ màu xanh biếc bỗng nhiên hiện lên phía ngoài.

Một tiếng nổ oanh oanh long phát ra, Kim thanh lưỡng sắc quang mang đan vào nhau, tóe lửa, đem Kim sắc cự kiếm hất văng ra.

Lần này ba gã tu sĩ cũng ngầm cả kinh,.

Theo sát phía sau mà đến, cơn sóng bạc cũng đánh tới tầng ánh sáng mờ nhưng đồng dạng không có tác dụng gì.

Mà cự mãng này sau hai lần bịn tấn công thì hình như lúc này mới thanh tỉnh lại một chút.

Nó đem cái đầu to che dưới thân hình chậm rãi nhô ra, sau khi lúc lắc vài cái mới hướng đám người Hàn Lập nhìn tới.

Lúc này sương mù đã hoàn toàn tan đi, bộ dáng của cự mãng hoàn toàn rơi vào trong mắt ba người.

Cự mãng này cả người đen thui như sắt, dài đến năm sáu mươi trượng, thân hình kỳ lạ cùng thô ráp. Trân thân nó bao phủ bởi vô số lân phiến màu đen lớn nhỏ khác nhau và một đôi lục u xà mục phóng ra ánh âm lãnh hàn quang.

Hàn Lập trong lòng rùng mình đang muốn làm phép đem ngân chung gọi quay về thì cự mãng lại tựa hồ vừa di chuyển.

Một cái hư ảnh thật dài chợt lóe lên, cái ngân chung cách nó hơn ba mươi trượng đã biến mất không thấy bóng dáng.

Hàn Lập bị hù dọa giật mình, chưa kịp minh bạch chuyện gì đã xảy ra thì Kim sắc cự kiếm của Nam Lũng Hầu cũng đồng cảnh ngộ.

Hư ảnh sau khi hiện lên thì Kim sắc cự kiếm bỗng nhiên biến mất.

Nhưng lần này, Hàn Lập sớm có chuẩn bị nên thấy rõ ràng hết thảy.

Thân thể cự mãng trong phút chốc chợt kéo dài ra một cách kỳ dị rồi như tia chớp đem hai kiện bảo vật nuốt vào trong bụng. Bởi vì động tác quá nhanh nên đám người Hàn Lập ngay từ đầu không có cách nào phản ứng kịp.

Cự mãng này thân thể lớn như vậy nhưng động tác lại rất nhanh.

Hàn Lập sắc mặt ngưng trọng.

Nam Lũng Hầu một bên thấy phi kiếm bị nuốt thì lại trước sợ sau mừng.

Kiện kim sắc phi kiếm này chính là bổn mạng pháp bảo do hắn tiêu tốn hơn trăm năm mới bồi luyện ra được. Cự mãng này nguyên bản lân da cứng rắn vô cùng, từ phía bên ngoài không có cách nào đả thương được nó. Nhưng hôm nay nó lại chủ động nuốt vào trong bụng, cự mãng này chẳng phải là tự đi tìm tử lộ sao!

Nghĩ tới đây, Nam Lũng Hầu cũng không nói lời nào, vội vàng dùng thần thức thúc dục khẩu kim sắc phi kiếm này, chuẩn bị điều khiển nó đại triển thần uy trong bụng cự mãng, trực tiếp từ trong bụng yêu vật này phá ra, kết quả tánh mạng cự mãng.

Nhưng sau một khắc, Nam Lũng Hầu thần sắc chợt ngưng trệ.

Bổn mạng pháp bảo mặc dù còn có thể liên lạc được nhưng giờ phút này bị cái gì trong bụng cự mãng cầm trụ nên căn bản không có cách nào nhúc nhích. Lần này hắn không khỏi khẩn trương.

Vạn nhất bổn mạng pháp bảo mà bị hao tổn, do tâm thần tương liên thì hắn khẳng định cũng sẽ bị thương nặng.

"Hai vị đạo hữu, phi kiếm của ta bị chế trụ. Cự mãng này quả thật không phải là yêu thú bình thường, cẩn thận một chút"

Nói xong Nam Lũng Hầu thần sắc âm trầm hít sâu một hơi, khoát tay khiến một chiếc nhẫn màu xanh biếc từ trên ngón tay bay ra phiêu phù ở trước người.

Mặt ngoài chiếc nhẫn chợt ám chợt minh một lúc, mơ hồ có các ký hiệu màu sắc khác nhau chớp động không thôi. Xem ra không phải là nhất kiện bảo vật bình thường.

Lỗ Vệ Anh bên kia thấy hai người Hàn Lập bị mất bảo vật thì trong lòng cả kinh, cũng vội vàng đem pháp kỳ nọ thu hồi lại.

Sau đó giương tay lên, mấy cái trương phù khinh khinh phiêu phiêu bắn ra rồi lập tức ánh bạch quang bạo xạ xuất hiện hơn mười khối hỏa cầu quỷ dị sáng trắng chói mắt, từ hư không xuất hiện trước người lão giả. Hàn Lập kinh ngạc nhìn bạch sắc hỏa cầu này liếc mắt một cái, mơ hồ cảm giác được hình như đã nghe nói qua về loại hỏa cầu này ở đâu. Nhưng biết bây giờ không phải lúc suy nghĩ việc này nên hắn quay đầu vỗ vào Túi Trữ Vật bên hông khiến bốn đạo bạch quang từ trong túi bắn ra, rơi trên mặt đất.

Ba đầu bạch lang, hai con hồng ngưu cộng thêm một con thanh mãng. Sáu đầu thượng cổ Khôi Lỗi thú này do hắn trao đổi được từ Thiên Tinh Chân Nhân tại giao hoán hội.

Mấy cái Khôi Lỗi này sau khi tới tay, Hàn Lập chưa chính thức dùng qua, hôm nay đối mặt với cự mãng cổ thú là vừa lúc kiểm tra uy lực của nó.

Nam Lũng Hầu cùng lão giả nhìn thấy Khôi Lỗi thú của Hàn Lập thì hơi chút ngoài ý muốn nhưng lập tức thần sắc khôi phục như thường.

Ba người đều là người giàu kinh nghiệm tranh đấu nên sau khi sắc mặt trịnh trọng nhìn nhau một cái thì đều tự thúc dục thần thông liên thủ công kích.

Nhưng đầu cự mãng này đang nhìn chằm chằm ba người, trong mắt đã bắt đầu lộ ra hung quang, đầu giương lên rồi hướng về phía ba người phun ra một hơi.

Nhất thời một trận tinh khí làm cho người ta buồn nôn hướng ba người Hàn Lập đập thẳng vào mặt.

Đám người Hàn Lập vị hù dọa giật mình vội vàng khiến cho hộ thể linh quang trên người chợt cuồng hiện đồng thời cũng nín thở. Nhưng sau một khắc lại phát hiện tinh khí này mặc dù hơi khó ngửi một chút nhưng cũng không phải là có hại gì.

Ba người không khỏi ngạc nhiên chần chờ một chút.

Nhưng sau một chút trì hoãn này, cái mồm đỏ lòm đầy máu chợt cuồng trướng. Cái bụng rắn đang lép kẹp đột nhiên hít một hơi.

Trong phút chốc, toàn bộ đá vụn bùn đất trước người cự mãng đều bị cuốn dựng lên, một cỗ hấp lực từ miệng cự mãng tuôn ra khiến ba người không kịp đề phòng, cảm giác như bị người phía sau lưng dùng cự lực đẩy một cái, hai chân buông lỏng, thân thể ba người trong nháy mắt không có cách nào nhúc nhích được. Không khí xung quanh cũng bị cự mãng ngạnh sanh hút vào trong miệng.

Bốn con Khôi Lỗi của Hàn Lập càng không thể chống cự được chút nào, trực tiếp bị hút tới. Trong nháy mắt đã bị lôi đến ngay bên cạnh mãng xà.

Hàn Lập mặt lộ ra một tia hoảng sợ, nhưng trong lòng vẫn bình tĩnh. Bên ngoài cơ thể thanh quang chợt lóe, thân hình lập tức trở nên nặng dần từ từ hạ xuống. Đồng thời thần niệm chớp động sáu con Khôi Lỗi thú bên mép cự mãng đột nhiên triển khai công kích.

Hai đầu hồng ngưu và bốn ngưu sừng, hồng quang chợt lóe rồi đột nhiên bắn nhanh ra, hóa thành bốn đạo xích mang bắn về hướng miệng cự mãng.

Cự mãng nọ đang muốn nuốt bọn Hàn Lập vào trong bụng, kết quả lại bị xích mang không chút sai sót bắn thẳng vào họng.

Sau khi hồng quang chợt lóe thì có thanh âm *"Phanh phanh"* truyền ra.

Cự mãng đau đớn hừ nhẹ một tiếng, cái miệng thật lớn lùi về một chút. Mặc dù không nhìn thấy vết thương như thế nào nhưng cái miệng đang cuồng hấp bỗng nhiên chậm lại một chút.

Chỉ chờ chút buông lỏng này, tam đầu bạch lang đã khôi phục được quyền khống chế thân thể. Trên người bạch quang đại phóng, trong nháy mắt khôi phục được quyền khống chế thân thể, bốn cái móng vuốt sói xuất ra trảo mang dài hơn một tấc. Trong miệng sói lại bắn ra mấy đạo phong nhận sắc bén rồi thân ảnh thoáng một cái đã hóa thành ba đạo bạch hồng, lao thẳng tới cự mãng.

Một trận âm thanh *"xoàn xoạt"* nổi lên phảng phất như âm thanh kim loại cọ xát từ đầu cự mãng truyền ra. Nhưng không biết bởi vì duyên cớ gì mà thanh sắc quang hà ban đầu lúc này lại không xuất hiện. Nhưng vô luận là trảo mang hay là răng nanh sắc bén khi đánh lên lân phiến của đầu cự mãng thì chỉ có thể lưu lại một dấu bạch ấn mờ mờ, căn bản là không có cách nào thương tổn được cự mãng.

Nhưng thân hình hai con bạch lang trong đó lập tức biến hóa, phân ra bắn về phía hai bên trực tiếp đánh về phía hai con mắt của cự mãng. Con ngươi của cự mãng không có xà lân bảo vệ.

Anh luồng ánh sáng màu tím chợt hiện, *"phốc phốc"* hai tiếng nặng nề phát ra.

Hai con bạch lang mới vừa bay được một nửa đường đã bị cự mãng như tia chớp phun ra xà tâm, nhất thời trúng đòn nghiêm trọng bắn ra.

Cự xà khẽ nghiêng đầu đem một con bạch lang Khôi Lỗi hất bay đi rồi há cái miệng to lại muốn giáng cho một con Khôi Lỗi khác một đòn thì….

Thanh mãng Khôi Lỗi nọ lại một chút đem thân hình bành trướng tới vài chục trượng rồi hung hăng quăng mình lên. Mà hai đầu hồng ngưu cũng lại lần nữa sử dụng ngưu sừng bắn nhanh ra."

Cự mãng cổ thú bị Khôi Lỗi này công kích thì hoàn toàn nổi giận. Trong miệng nó phát ra một tiếng gầm nhẹ, xà thủ sau một trận *cấp bách thi từ lỗ mũi phun ra một cỗ hắc khí trong nháy mắt đem cả đầu bao vào trong đó.*

Hai con bạch lạng còn sót lại nhân cơ hội này quay về.

Nhưng trong hắc khí hai đạo hắc ảnh chợt lóe lên, một lúc đem hai con bạch lang này đồng thời cắn nuốt. Đúng là hai con xà thủ giống hệt nhau.

Việc này nói ra thì dài nhưng kỳ thật chỉ là chuyện trong phút chốc.

Mà lúc này hắc khí nhanh chóng biến mất, lộ ra lư sơn chân diện mục của cự mãng.

Mà đám người Hàn Lập đối diện vừa mới khôi phục tự do lập tức truyền đến tiếng kinh hô.

*"*Đây là.*"*

*"*Tam thủ ô xà!*"*

*"*Như thế nào có thể!"

Trong giọng nói ba người tràn ngập vẻ khó có thể tin.

Đối diện là một con quái mãng ba đầu đang nổi giận nhìn bọn hắn chằm chằm. Cái đầu ở giữa ngửa lên không ngừng phun ra xà tâm. Mà hai cái đầu hai bên thì đồng thời dùng sức muốn cắn nát hai con Khôi Lỗi thú trong miệng.

Nhưng vào lúc này, một người đối diện lạnh lùng hô *"Bạo"*.

"Ầm ầm" hai tiếng nổ vang lên. Hai con Khôi Lỗi thú trong miệng bạo liệt ra, trước sau hóa thành hai luồng bạch mang chói mắt.

------oOo------

Chương 810: Chém giết mãng thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập vừa thấy bạch lang Khôi Lỗi bị chế trụ thì không chần chờ hai tay bắt quyết dùng thần thức điều kiển để hai cái Khôi Lỗi bạo liệt.

Tam thủ cự mãng thân hình tuy cứng rắn vô cùng, nhưng trong miệng lại không có năng lực phòng ngự dị thường như thế. Mà hai con bạch lang Khôi Lỗi này đã được luyện chế từ không biết bao nhiêu loại trân hi tài liệu nên uy lực tự bạo cũng không phải chuyện đùa. Sau khi thanh âm bạo liệt vang lên, hai cái đầu rắn đồng thời phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, lộ ra vẻ thống khổ đau không chịu nổi.

Cái đầu ở giữa lại không có bị ảnh hưởng chút nào lại càng thêm nổi giận.

Thân thể nó lúc lắc rồi cái đuôi rắn thật lớn hướng trước người đảo qua, bóng đen chợt lóe đã đem thanh mãng Khôi Lỗi kích bay đi, bắn ra xa hơn mười trượng rồi ngã xuống đất không dậy nổi.

Đồng thời cái đầu cúi xuống phía trước tìm tòi, dùng sức cắn mạnh, đem một con hồng ngưu Khôi Lỗi cắn nát bấy làm cho Hàn Lập ngay cả cơ hội khiến cho Khôi Lỗi tự bạo cũng không có.

Mà Nam Lũng Hầu cùng lão giả họ Lỗ tranh thủ thời gian Hàn Lập và Khôi Lỗi thú dây dưa với cự mãng sau khi kinh hãi qua đi rốt cục phát động công kích.

Đầu tiên là lão giả họ Lỗ đem hơn mười khối bạch hỏa cầu trước người đẩy đi, lập tức hỏa cầu đầy trời bay vụt đến.

Mà Nam Lũng Hầu cũng giương tay lên đánh một đạo pháp quyết vào chiếc nhẫn màu xanh biếc nọ. Chiếc nhẫn này chợt chớp lên một trận rồi đột nhiên biến hóa, một hóa hai, hai hóa bốn, bốn hóa tám. Một hơi huyễn hóa ra hơn trăm cái nhẫn giống nhau như đúc. Chiếc nhẫn chính thức nằm trong đó hóa thành một mảnh bích lục quang ảnh bắn nhanh đi.

Hàn Lập bình tĩnh khẽ lộn bàn tay lấy ra một cái vật gì đó ném lên không trung.

Vật ấy đón gió bành trướng, trong ánh hắc quang hóa thành ngọn núi cao hơn mười trượng nhưng theo pháp quyết thúc dục thì lại tiếp tục cuồng trướng không ngừng.

Đây chính là cổ bảo Thiên Trọng Phong.

Đối mặt với cự mãng hình thể khổng lồ, da dày thịt béo thì dùng pháp bảo này là thích hợp nhất.

Chỉ là cự mãng này động tác quá nhanh nên trước hết phải nghĩ cách vây khốn nó mới được.

Hàn Lập tự đánh giá một chút thì thấy hai cái đầu cự mãng hai bên tựa hồ đang khôi phục lại, lại mở rộng miệng phun ra lưỡng đạo quang trụ to lớn.

Bạch sắc hỏa cầu cùng quang trụ va vào nhau nổ ầm lên. Hỏa cầu trong nháy mắt hóa thành bạch sắc hỏa lãng cùng quang trụ đan vào nhau, giằng co không phân thắng bại.

Mà chiếc nhẫn màu bích lục này thì sau khi trực tiếp xẹt qua quang trụ cùng hỏa lãng đang tranh đấu thì tiếp tục thẳng hướng bắn về phía ba cái đầu rắn.

Mà hắc sắc cự phong của Hàn Lập thì không nhanh không chậm nương theo lục ảnh từ từ bay đi.

Cự mãng chứng kiến lục sắc quang ảnh, tựa hồ cảm thấy bị uy hiếp nên cái đầu chính gầm nhẹ một tiếng. Linh quang chợt lóe, thanh sắc hà quang chợt bao lấy cả thân hình sau đó cái miệng to như cái bồn máu hé ra hướng về phía trước đánh tới.

Chiếc nhẫn màu xanh biếc biến thành quang ảnh dưới thế đánh hung mãnh của cự mãng vừa tiếp xúc một cái đã tan thành mây khói.

Chỉ có hắc sắc cự phong núp ở phía sau chiếc nhẫn nhẹ nhàng thoáng một cái trong nháy mắt đã biến mất rồi hiện ra trên đỉnh đầu cự mãng.

Tiếp theo quang mang đại phóng ra, đã hóa thành một đạo lục khí. Dùng thế sét đánh không kịp bưng tai đánh xuống.

Phía dưới cách đầu rắn bảy thốn nhất thời hiện ra một ngọc hoàn lục sắc bị phóng đại vô số lần nay đột nhiên co rụt lại, liều mạng ghìm chặt, dấn sâu vào trong da thịt cự mãng.

Cho dù cự mãng hình thể khổng lồ như thế nhưng vị trí đó một khi bị chế trụ thì đồng dạng cũng không chịu nổi sự đau đớn này.

Nó lập tức thống khổ quay cuồng. Cái đầu ở giữa đột nhiên đập xuống mặt đất một trận đồng thời chỗ thất thốn dưới đầu có ánh lục quang lóe ra không ngừng, tựa hồ muốn liều mạng giãy thoát ra khỏi cấm chế của ngọc hoàn.

Hai cái đầu nhỏ hai bên tựa hồ cũng chịu ảnh hưởng nên trên mặt lộ vẻ thống khổ.

Theo đó, quang trụ đang cùng bạch sắc hỏa lãng giằng co đột nhiên đình chỉ.

Lỗ Vệ Anh thấy vậy, trong mắt sáng ngời. Nhân cơ hội này, ngọn lửa màu trắng dưới sự thúc dục của hắn đã bốc lên cao vài chục trượng hướng về phía trước đánh tới.

Biển lửa này trong nháy mắt đem cự mãng bao phủ ở trong đó.

Bất quá thanh sắc hà quang trên thân hình cự mãng vô cùng lợi hại, bạch hỏa ngay cả khi đã bao quanh thân nhưng trong lúc nhất thời cũng chỉ thấy đi thanh quang chớp động không thôi. Cự mãng này ngay cả vì bị lục hoàn ghìm chặt lăn lộn trên mặt đất nhưng thân hình lại không có bị hao tổn chút nào.

Đột nhiên phía trên đầu cự mãng hắc quang chợt chớp động rồi xuất hiện một hắc sắc sơn phong cao ước hơn mười trượng.

Ngọn núi này tại không trung chuyển động quay tròn rồi theo chiều quay phun ra một mảng lớn hắc hà từ dưới đáy, đem cự mãng phía dưới bao lại.

Thân hình cự mãng trong hắc quang bị ngưng trệ một chút, nhất cử nhất động cũng phảng phất phải mang theo ngàn cân khí lực trên người.

Mà hắc sắc sơn phong thì nhân cơ hội này rơi thẳng xuống.

Ba cái đầu của cự mãng cảm giác được chuyện không ổn nên đầu tiên là miễn cưỡng ngẩng lên, hướng lên không trung cuồng phun ra vài khối quang đạn muốn ngăn cản cự phong hạ xuống.

Nhưng số quang đạn này một khi tiến vào trong màn hắc sắc hà quang mà chưa kịp chạm tới sơn phong, ngay trên đường đi đã tự động phân giải hội tán.

Cự mãng thấy vậy, vẫn không cam lòng thúc thủ đợi chết.

Nó dùng hết khí lực toàn thân hướng trên mặt đất dùng cái đuôi to lớn đập mạnh một cái, cả thân hình cự đại bay vọt ra khỏi ánh hà quang. Nhưng lúc này bạch sắc hỏa diễm bốn phía chợt hóa thành mười mấy luồng hỏa liên cự đại đem thân hình cự mãng cuốn lấy khiến cho nó mới bay ra được hơn mười trượng thì đã rơi xuống trên mặt đất.

Sơn phong rốt cục đã nện xuống.

Ở chỗ sơn phong đánh xuống đã phát ra một luồng hắc mang, làm cho mọi người nhất thời không cách nào nhìn thẳng vào được.

Ba cái đầu rắn đều kêu lên bi thảm rồi nhanh chóng bị âm thanh *"ầm ầm"* lấn át.

Nam Lũng Hầu mặt lộ vẻ vui mừng còn lão giả họ Lỗ thì thở phào một hơi.

Chỉ có Hàn Lập thì sau khi quan sát một chút, lông mày khẽ nhăn lại.

Hắc mang dần dần tan đi lộ tình hình bên trong.

Chỉ thấy hắc phong hạ xuống, ba cái đầu rắn cũng không có lập tức bị đập nát. Còn có một cái đầu lộ ra phía ngoài cự phong đang liều mạng giãy giụa đung đưa qua lại, trong mắt tràn đầy vẻ điên cuồng.

Cự mãng này sức sống mãnh liệt thực sự khiến cho người ta phải ca thán.

Lỗ Vệ Anh hừ một tiếng, tay giương lên bắn ra một đạo bạch sắc quang tuyến lên trên trên đầu rắn.

Cái đầu của cự mãng một khi không có thanh sắc hà quang hộ thể dễ dàng bị chém rơi xuống. Xà huyết từ thân hình phun ra mấy trượng, không lâu sau đã không còn nhúc nhích.

"Cuối cùng cũng giải quyết xong. Bất quá có chút ngoài ý muốn. Tam thủ ô xà này tựa hồ không được lợi hại như trong lời đồn?" Lão giả họ Lỗ thần sắc buông lỏng thì thào nói.

"Đây có thể không phải là ô xà chính thức. Không nên quên tam thủ ô xà chính thức trừ thân dài, có ba đầu ra thì khi sinh ra đã có một đôi cánh bằng thịt (nhục sí). Nghe nói ba cái đầu này có thể đồng thời thi triển ra đại thần thông bất đồng thuộc tính. Cự mãng này một điểm cũng không giống. Nếu không, chúng ta làm sao có thể dễ dàng đắc thủ như thế." Nam Lũng Hầu cũng lắc đầu, trong mắt chợt hiện vẻ nghi hoặc.

"Có lẽ cự mãng này là do loại xà thú khác biến dị mà thành, cũng không phải là có có ba đầu thì nhất định phải là tam thủ ô xà. Chúng ta cũng không cần biết rõ ràng lai lịch của nó, tốt hơn hết là nhanh chóng tiến vào thông đạo thôi" Hàn Lập thản nhiên nói,

sau đó nhìn cự phong khẽ điểm một cái. Sơn phong nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành một đạo hắc mang bay vào trong tay áo, không còn thấy bóng dáng. Tại chỗ cự mãng chỉ còn lộ ra đống thịt vụn.

Nam Lũng Hầu cũng vung tay, một đạo kim quang cùng một đoàn lục quang từ trong xác rắn bỗng nhiên hiện lên, sau khi kêu vù vù một tiếng thì trước sau bay vụt lên rồi quay về. Đúng là khẩu kim sắc phi kiếm cùng chiếc nhẫn màu xanh biếc nọ.

Phi kiếm trực tiếp nhập vào trong cơ thể mà chiếc nhẫn sau khi khôi phục nguyên hình thì một lần nữa đeo vào ngón tay Lỗ Vệ Anh. Lỗ Vệ Anh nhìn sang phía xác rắn, hơi trầm ngâm một chút rồi thân hình chớp động một cái đã đến bên cạnh. Hắn tiện tay hướng phía đầu cự mãng hư không đánh ra một trảo, một viên thanh sắc nội đan to cỡ ngón cái hiện ra trên tay.

Lão giả lộ ra một tia vui mừng. Sau khi xem hai cái đầu khác một chút thì đồng dạng mỗi đầu cũng lấy ra một quả nội đan khác.

Lúc này sau khi đem Khôi Lỗi thú còn lại thu hồi, Hàn Lập cùng Nam Lũng Hầu cũng bay lại.

Lão giả không nói gì, cầm nội đan trong tay hướng về mỗi người ném tới một viên.

Hàn Lập một tay tiếp nhận vật ấy, sau khi xem qua một cái thì bất động thanh sắc thu lấy.

Nam Lũng Hầu tự nhiên cũng không có khách khí thu nhận.

Hắn tiện tay thả ra một viên hỏa cầu đem thân hình cự mãng hóa thành tro bụi. Lão giả họ Lỗ mới mở miệng nói:

"Nếu là chúng ta một mình đụng độ với con thú này thì sợ rằng cũng rất là khó giải quyết. Nhưng ba người liên thủ mà nói thì diệt sát loại cổ thú này không tính là khó khăn. Nếu hỏa thiềm thú nọ cũng dễ đối phó như thế thì chuyến đi này dễ dàng hơn nhiều!"

"Hy vọng là như thế. Bất quá hơn phân nửa là hỏa thiềm thú nọ

sẽ khó giải quyết hơn một chút. Dù sao Thương Khôn Thượng Nhân năm đó cũng bị đại thương nguyên khí mà đào tẩu thì yêu thú đó khẳng định là không đơn giản" Nam Lũng Hầu thở dài một hơi, cười khổ nói.

Lão giả họ Lỗ nghe vậy tự đánh giá một chút rồi cũng không nói gì mà gật đầu.

Lúc này, Hàn Lập hóa thành một đạo thanh quang đem tất cả trận kỳ bày bốn phía thu hồi lại sau đó bay vụt quay về nói:

"Đi thôi! Hỏa thiềm thú kia rốt cuộc lợi hại như thế nào không lâu chúng ta sẽ thấy." Hàn Lập trầm giọng nói sau đó dẫn đầu bước đi.

Nam Lũng Hầu cùng lão giả liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng lập tức theo sát sau.

Dù sao dưới bắc cực nguyên quang toàn bộ cần nhờ vào lưỡng nghi hoàn của Hàn Lập thì mới có thể qua được. Cự mãng một khi bị diệt thì sương mù kia tất nhiên không tính là gì, phía trước hết thảy đều vô cùng rõ ràng.

Phía xa hơn trăm trượng trước mắt vẫn là bầu trời mênh mông đỏ như máu – chính là ánh sáng do cấm chế phát ra, không cách nào thấy rõ ràng cái gì.

Ba người Hàn Lập phi hành trên khoảng không cao khoảng năm sáu trượng, chậm rãi đi về phía trước. Sau khi bay được khoảng hai mươi dặm thì mới thấy cảnh sắc trước mặt biến đổi, xuất hiện một thạch bích cao lớn màu vàng nhạt.

Thạch bích lộ ra một cái sơn động tối đen rộng khoảng bảy tám trượng.

"Là nơi này! Xuyên qua sơn động này là vào nội cốc. Nhưng ở trong động thì có bắc cực nguyên quang tồn tại trong quãng đường dài hơn mười dặm. Hàn đạo hữu! Tất cả đều trông chờ vào lưỡng nghi hoàn của đạo hữu" Nam Lũng Hầu thở ra một hơi rồi xoay mặt nhìn Hàn Lập nói.

"Nếu biết trong sơn động có bắc cực nguyên quang thì không thể từ phương khác thông qua thạch bích được sao? Chẳng lẽ không thể không đi qua sơn động này?" Lỗ Vệ Anh sờ sờ cằm, ánh sáng trong mắt khẽ lóe lên, nói.

"Phương pháp này căn bản là không thể thực hiện được. Lỗ huynh, các ngươi có thể dùng bảo vật công kích thạch bích này, thì sẽ biết nguyên do trong đó." Nam Lũng Hầu lắc đầu, bình tĩnh nói.

"Ồ, để cho ta thử một chút." Hiển nhiên lão giả chưa từ bỏ ý định, tay áo vung lên bắn ra một đạo bạch sắc quang luyện hung hăng trảm trên thạch bích.

Hàn Lập lần này thấy rõ ràng, quang luyện này là một cái đoản nhận kỳ lạ, phảng phất là phi đao pháp bảo hiếm thấy nào đó.

------oOo------

Chương 811: Cương Ngân Sa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dưới ánh mắt chăm chú của Hàn Lập, phi đao trảm một kích lên thạch bích, lóe lên bạch mang chói mắt.

Vì cảm ứng được nên sắc mặt Lỗ Vệ Anh khẽ biến, lập tức thu hồi phi đao.

Hàn Lập nhìn vào chỗ chém thì chỉ thấy xuất hiện một vết đao mờ nhạt sâu khoảng một tấc, ngoài ra trong đó còn có một số điểm ngân quang lờ mờ ẩn hiện.

"Đây là…?" Vẻ kinh ngạc trên mặt lão giả chợt lóe lên, vội vàng tiến lên trước vài bước, đi tới chỗ vết đao, cẩn thận quan sát.

"Cương Ngân Sa? Trong thạch bích này có quặng mỏ Cương Ngân Sa!" Lão giả sau khi quan sát một lát thì thanh âm khẽ run lên nói.

Nghe được ba chữ *"Cương Ngân Sa"*, thần sắc Hàn Lập đại biến. Hắn đồng dạng tiến lên phía trước, đưa tay sờ lên vết đao nọ, cẩn thận xem xét.

"Tất nhiên Hàn Lập đã nghe nói qua tài liệu Cương Ngân Sa. Nó có thể khảm nhập vào pháp bảo để gia tăng độ chắc chắn. Nghe nói hiệu quả chỉ thấp hơn Luyện Tinh một chút mà thôi."

Tài liệu này bản thân nó cũng cực kỳ cứng rắn. Pháp bảo khó lòng làm tổn thương. Vô luận ở Loạn Tinh Hải hay là Thiên Nam đều là một thứ gần như đã tuyệt tích.

Khó trách phi đao của Lỗ Vệ Anh trảm tới mà cơ hồ không có chút hiệu quả nào.

Hàn Lập ngưng trọng xem đao ngân một hồi rồi đột không nói gì khoát tay. Hơn mười thanh tiểu kiếm lấp lánh thanh quang từ trong tay áo bắn ra, hóa thành những đạo thanh mang bắn thẳng đến khối thạch bích.

Hai người Nam Lũng Hầu đầu tiên là ngẩn ra nhưng lập tức hiểu rõ dụng ý của Hàn Lập.

Chỉ nghe âm thanh đinh đinh đang đang vang lên một loạt rồi trên thạch bích hiện ra hơn mười lỗ kiếm sâu tầm một tấc. Trong từng lổ kiếm đều có một chút ánh ngân quang khẽ lấp lánh.

"Đúng thật là Cương Ngân Sa. Hơn nữa cả tòa thạch bích này đều được trộn lẫn Cương Ngân Sa nhưng mật độ không đều. Xem ra cũng không phải do bàn tay con người kiến tạo mà do bản thân thạch bích ẩn chứa trong mình một mỏ quặng loại tài liệu này." Trên mặt Hàn Lập lộ ra một tia kinh ngạc nhưng vẫn không nhanh không chậm nói.

Nhìn thấy phi kiếm của Hàn Lập lại có thể đánh vào thạch bích sâu hơn mấy lần so với phi đao của mình thì sắc mặt hai người Nam Lũng Hầu hơi đổi.

Nhưng lão giả họ Lỗ vừa nghe lời này xong thì trong mắt liền xuất hiện vẻ tham lam. Lão nhìn chòng chọc vào thạch bích, không hề nói một câu.

Trên mặt Nam Lũng Hầu cũng lộ ra một tia lửa nóng nhưng sau khi suy nghĩ một lúc thì thần sắc dần dần khôi phục lại như thường.

"Chúng ta đi thôi! Trước tiên vào nội cốc tìm kiếm bảo vật đã." Nam Lũng Hầu trấn định nói.

"Đi sao? Cương Ngân Sa này là bảo vật khó tìm. Hay là chúng ta trước tiên kiếm một ít rồi hẵng nói?" Lão giả chần chờ một chút, không nỡ nói.

"Lỗ huynh, ngươi lúc này sao lại hồ đồ như thế! Cương Ngân Sa này cứng rắn đến mức nào thì ngươi cũng mới vừa tự mình chứng kiến rồi đó. Đừng nhìn nơi này có cả một mạch quặng mỏ Cương

Ngân Sa mà nhầm. Cả một khối quặng Cương Ngân Sa to cỡ nắm tay chỉ có thể tinh luyện ra một chút Cương Ngân Sa nhỏ như hạt gạo mà thôi. Ngươi phải mất bao nhiêu thời gian, tiêu hao mất bao pháp lực mới có thể khai thác đủ khối lượng mong muốn? Huống hồ vật ấy cố nhiên trân quý nhưng cũng đừng quên cái chúng ta thiếu bây giờ không phải là những vật ngoại thân như vậy. Đó chính là linh dược có thể nhanh chóng gia tăng cảnh giới và kéo dài tuổi thọ. Nếu không đại hạn giáng xuống thì chúng ta cũng trở thành một bộ xương trắng mà thôi." Nam Lũng Hầu nhướng mày nhìn lão giả, liếc mắt đầy thâm ý nói.

Lỗ Vệ Anh nghe Nam Lũng Hầu nói như thế đầu tiên là sửng sốt nhưng tiếp theo chợt hiểu ra nên liên tục gật đầu.

"Nam Lũng huynh nói rất đúng! Lão phu nhất thời hồ đồ bị bảo vật làm lóa mắt, thiếu chút nữa quên mất mục đích chính của chuyến đi này. Đa tạ Nam Lũng huynh nhắc nhở!" Lão giả cũng không phải là tu sĩ tầm thường, sau khi được Nam Lũng Hầu nhắc nhở thì tỉnh táo lại. Lão hai tay ôm quyền, vẻ mặt mang theo tia cảm kính hướng về phía Nam Lũng Hầu.

Tiếp theo lão không nhìn lại thạch bích nữa vì sợ bị câu dẫn nên đi nhanh vào trong động.

Thần sắc Nam Lũng Hầu lúc này mới hòa hoãn lại, gọi Hàn Lập một tiếng rồi cũng đi theo vào.

Hàn Lập đối với mỏ quặng Cương Ngân Sa này cũng không muốn bỏ qua nên cước bộ không khỏi hơi chần chừ một chút.

Dù sao thì phi kiếm của hắn cũng có trộn lẫn thêm Canh Tinh, sắc bén hơn xa bình thường. Bên cạnh đó còn có linh dịch có thể lập tức khôi phục pháp lực nhưng muốn khai thác đủ Cương Ngân Sa cũng không phải là chuyện dễ dàng. Ngược lại lại có khả năng khiến hai người Nam Lũng Hầu ghen ăn tức ở.

Ngẫm lại thật sự việc này khó thực hiện được nên Hàn Lập cũng chỉ có thể than nhẹ một tiếng, mang theo nuối tiếc đi theo hai người tiến vào trong động.

Nhưng lúc này, trong đầu Hàn Lập đột nhiên vang lên thanh âm của Đại Diễn Thần Quân: *"Hắc hắc! Ở đây lại có nhiều Cương Ngân Sa như vậy, lão phu năm đó đã khổ cực tìm kiếm bao lâu mà cũng không được bao nhiêu. Không hổ là Trụy Ma Cốc! Cương Ngân Sa này vừa hay có thể sử dụng trong phương pháp nghiên cứu chế tạo khôi lỗi mới của lão phu. Dùng nó trộn lẫn vào thân thể khôi lỗi thì bảo vật bình thường không có cách nào làm tổn thương chúng. Ngươi hãy lấy toàn bộ Cương Ngân Sa này đi!"* Đại Diễn Thần Quân trong thanh âm tràn ngập vẻ hưng phấn nói.

"Lấy toàn bộ? Lão quái vật, ngươi có phải đang mơ mang hay không vậy? Đây là mỏ quặng Cương Ngân Sa chứ không phải là quặng linh thạch. Ta làm sao có thể lấy đi toàn bộ được. Dùng phi kiếm cắt lấy từng khối một sao?" Hàn Lập vừa nghe lời ấy, không có khách khí trả lời.

"Hừ! Bản thần quân đã nói như vậy thì đương nhiên là có biện pháp. Hàn tiểu tử, không phải là ngươi có nhiều Phệ Kim Trùng lắm sao? Ta sẽ dạy cho ngươi một loại pháp quyết có thể thao túng Phệ Kim Trùng chui vào trong thạch bích cắn nuốt Cương Ngân Sa, sau đó lại nhả ra tinh thể Cương Ngân Sa đã ngưng kết. Phương pháp này năm xưa ta tìm được từ một gã tu sĩ bị ta đánh chết. Không riêng Phệ Kim Trùng mà vài loại linh trùng khác cũng có khả năng làm được việc này. Chỉ là Phệ Kim Trùng thì dễ dàng hơn mà thôi." Đại Diễn Thần Quân sớm đã có chuẩn bị nói.

"Lại có loại khẩu quyết thế sao? Thật tốt! Lão truyền thụ cho ta đi. Ta lập tức sai khiến đám Phệ Kim Trùng tìm kiếm Cương Ngân Sa." Hàn Lập nghe vậy vừa mừng vừa sợ, lập tức tiếp lời nói. Không biết là vì Cương Ngân Sa hay là vì uy lực của khẩu quyết.

"Ta trước tiên cùng ngươi thỏa thuận đã. Vô luận có nhiều hay ít Cương Ngân Sa thì trước hết phải dành cho ta luyện chế Khôi lỗi mới được. Quyết không thể lãng phí cho việc khác, càng không thể trộn lẫn vào pháp bảo của ngươi. Nếu sau khi luyện chế Khôi lỗi còn thừa thì do ngươi tùy tiện xử lý. Ta sẽ không quan tâm." Trước khi truyền cho Hàn Lập pháp quyết, Đại Diễn Thần Quân lại lạnh nhạt đưa ra điều kiện.

"Tiền bối xem ra còn không biết. Pháp bảo của ta căn bản là

không cần trộn thêm Cương Ngân Sa nữa vì ta sớm đã dùng Luyện Tinh luyện chế rồi. Nó còn tốt hơn Cương Ngân Sa đó." Hàn Lập nghe vậy không khỏi cười rộ lên.

"Luyện Tinh? Ngươi còn có loại tài liệu nghịch thiên kia hả? Có còn thừa không? Cho dù chỉ một chút thôi cũng có chỗ đại hữu dụng." Đại Diễn Thần Quân đầu tiên là giật mình nhưng sau đó lập tức kích động kêu to lên. Trong thanh âm tràn ngập vẻ vui mừng.

"Ngươi cũng biết pháp bảo mà ta dùng là một bộ phi kiếm. Lúc đầu Luyện Tinh mặc dù không tính là nhiều nhưng cũng chỉ là miễn cưỡng vừa đủ mà thôi, làm gì có thừa!" Hàn Lập thản nhiên trả lời.

"Không có? Thật sự phí của trời!" Đại Diễn Thần Quân trở nên vô cùng thất vọng. Trong lời nói tràn đầy ý tứ thương tiếc.

Hàn Lập nghe vậy không khỏi xem thường lão.

Đem Luyện Tinh luyện chế bổn mạng pháp bảo mà lại có thể tính là phí của trời sao?! Bất quá hắn bây giờ đang có việc cầu đối phương nên cũng chỉ có thể ra vẻ không nghe thấy mấy câu oán giận như thế của đối phương.

Lúc này Hàn Lập đã đi theo hai người phía trước tiến vào trong sơn động nhưng cố ý giữ một khoảng cách nhất định để ngừa hai người nọ phát hiện ra vẻ khác thường của hắn.

Sơn động này có chút hắc ám nhưng ba người không ai không phải là người pháp lực cao thâm. Chỉ cần đưa một chút linh lực vào mắt là có thể nhìn rõ ràng đại khái mọi vật.

Kích thước sơn động giống như kích thước cửa động, thạch bích ở hai bên vẫn có màu vàng đất.

Trên đường đi Hàn Lập tùy ý dùng một đạo phi kiếm chém lên thạch bích một chút.

Kết quả lộ ra ánh ngân quang lập lòe làm Hàn Lập có chút hoảng sợ nhưng ước muốn chiếm lấy mỏ quặng này lại mạnh thêm hai phần.

Hàn Lập một bên tiếp tục đi tới, một bên nghe Đại Diễn Thần Quân truyền khẩu quyết điều khiển kỳ trùng cho hắn trong thần thức.

Mặc dù tất cả khẩu quyết đều viết bằng cổ văn nên có chút tối nghĩa khó hiểu nhưng sau khi Đại Diễn Thần Quân chỉ điểm vài câu thì người có chút hiểu biết Khu Trùng Thuật như Hàn Lập lập tức hiểu rõ.

Sau khi truyền thụ xong, Đại Diễn Thần Quân liền yên lặng.

Hàn Lập thì vừa cúi đầu tự đánh giá khẩu quyết này một lần nữa. Sau khi xác nhận không có vấn đề gì thì lấy tay vỗ vào túi linh thú bên hông, nó lập tức biến mất.

Tiếp theo Hàn Lập vẫn đi tới như cũ nhưng một đám kim sắc Phệ Kim Trùng vô thanh vô tức từ trong tay áo bay ra.

Hai người đi ở phía trước hơn mười trượng không có phát hiện ra việc Hàn Lập động tay chân chút nào cả.

Đi được thời gian khoảng một chén trà nhỏ, toàn bộ Phệ Kim Trùng trong túi đã được phóng thích ra.

Hai tay Hàn Lập rút vào trong áo, bắt pháp quyết, trong đầu vang lên âm thanh chú ngữ trầm thấp, thần thức truyền trở lại động khẩu, tác động lên đàn Phệ Kim Trùng đang phiêu phù trước thạch bích.

Kim sắc trùng vân đột nhiên kim quang đại phóng. Sau khi nhoáng lên thì bay về phía thạch bích, không chút trở ngại, trực tiếp chui vào, biến mất vô ảnh vô tung.

Mặt ngoài thạch bích thoạt nhìn vẫn như thường, không có một tia tổn hại.

Hàn Lập dùng thần thức cảm ứng toàn bộ, lúc này mới yên tâm, đồng thời cước bộ cũng nhanh hơn một chút.

Sau khi đi thêm một lát nữa, quẹo qua một khúc cong thì hai người phía trước dừng lại. Hàn Lập trong lòng rùng mình, vội vàng nhìn về phía trước.

Chỉ thấy phía trước sáng sủa, thông đạo đã rộng hơn gấp mấy lần.

Ở nơi này xuất hiện một loạt phiến đá quái dị bằng thạch nhũ, đang phát ra từng đạo quang ti (sợi tơ sáng) màu bạc, chiếu sáng rực rỡ cả thông đạo.

Ngân ti này rất quái dị. Mặc dù là vật vô hình nhưng hết lần này tới lần khác đều xuất hiện vô cùng rõ ràng, giống như vật hữu hình vậy.

"Đây là Bắc Cực Nguyên Quang. Hai vị đạo hữu mặc dù chắc đã rõ nhưng tại hạ vẫn muốn nhắc nhở thêm một lần nữa. Trong Bắc Cực Nguyên Quang, ngoại trừ Lưỡng Nghi hoàn ra thì ngàn vạn lần không thể vọng động sử dụng bất cứ linh lực hay pháp bảo. Một khi linh lực trên người tiết ra ngoài bị Bắc Cực Nguyên Quang cảm ứng được thì ba người chúng ta tuyệt đối chỉ có con đường chết!" Nam Lũng Hầu sau khi nhìn ngân ti phía trước, hít sâu một hơi rồi nghiêm nghị dặn dò. Hàn Lập im lặng không nói gì nhưng tay áo bào đã rung lên, một chiếc nhẫn đen thui bay ra, sau khi xoay quanh một cái thì rơi vào trong lòng bàn tay của hắn, linh quang trên bề mặt của nó chớp động không thôi!

------oOo------

Chương 812: Bắc Cực Nguyên Quang

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vừa thấy Hàn Lập xuất ra Lưỡng Nghi hoàn, thân hình Nam Lũng Hầu cùng Lỗ Vệ Anh lập tức nhoáng lên, sắc mặt ngưng trọng thối lui về phía sau Hàn Lập gần một trượng, lấy hắn làm chủ. Hàn Lập tay cầm Lưỡng Nghi hoàn, hé miệng phun ra một đoàn thanh khí lên trên chiếc nhẫn.

Ô quang chớp động, toàn bộ thanh khí đã bị chiếc nhẫn thu nạp không còn một mảnh, sau đó vù một tiếng, tự động bay lên phía trên đỉnh đầu Hàn Lập, phiêu phù bất động.

Hàn Lập mặt không chút thay đổi, giương tay đánh một đạo pháp quyết lên Lưỡng Nghi hoàn.

Lưỡng Nghi hoàn lập tức run rẩy một trận, lúc co rụt lúc bành trướng. Trong nháy mắt đã hóa thành một chiếc cự hoàn (nhẫn lớn) đường kính cỡ năm sáu trượng.

"Đi!"

Hàn Lập điểm ngón tay về phía nó, nhẹ nhàng hô.

Sau khi phát ra một tiếng ông minh quái dị, cự hoàn bắn nhanh ra.

Ánh mắt hai người Nam Lũng Hầu ngưng trọng nhìn theo.

Chỉ thấy cự hoàn một khi tiến vào giữa vạn đạo quang ti thì một màn khó tin xuất hiện.

Quang ti yên tĩnh giống như mặt nước bị khuấy động, sau khi cự hoàn tiến vào lập tức trở nên hỗn loạn. Dưới ánh sáng màu đen lấp lóe không ngừng, tất cả ngân ti vừa tiếp xúc với chiếc nhẫn thì lập tức bị bẻ cong, di chuyển vòng qua.

Chứng kiến màn này, Hàn Lập trong lòng thở phào một hơi. Hai người Nam Lũng Hầu mặt cũng lộ vẻ tươi cười.

Bất quá Hàn Lập đối với uy lực của Bắc Cực Nguyên Quang lại có chút tò mò.

Hắn sau khi ngẫm nghĩ một chút thì đưa tay hướng Túi Trữ Vật vỗ một cái, một viên châu to cỡ nắm tay màu lam xuất hiện ở trong tay.

Đây là nhất kiện phòng hộ linh khí đắc thủ đã lâu.

Hàn Lập thoáng rót một ít linh lực vào viên châu.

Nhất thời một tầng quang mạc màu xanh nhạt lưu chuyển di động mặt ngoài viên châu.

Hàn Lập phất tay, viên châu hóa thành một đoàn lam quang bắn nhanh ra.

Lúc viên châu vừa tiến vào trong Bắc Cực Nguyên Quang thì vô số ngân ti giống như nhìn thấy miếng mồi ngon, lập tức rung lên rồi ùa tới bao vây xung quanh.

Các sợi quang ti tuy mỏng manh nhưng có thể xuyên thủng, khiến viên châu bị thủng lỗ chỗ, tựa như màn hào quang bên ngoài viên châu giống như không tồn tại.

Một lát sau, viên châu lóe lên vài cái rồi nổ tung, hóa thành một vùng hào quang diễm lệ, biến mất vô ảnh vô tung.

Đồng tử Hàn Lập hơi co lại, sắc mặt Nam Lũng Hầu và lão giả họ Lỗ cũng trầm trọng.

Nhưng thần sắc Hàn Lập trong nháy mắt đã khôi phục như thường, điều khiển cự hoàn quay về trên đỉnh đầu, sau đó nhẹ nhàng hạ xuống, che chắn ba người bên trong.

Tiếp theo một màn sáng bảo vệ xuất hiện.

"Đi thôi!" Hàn Lập không nhiều lời, sau khi nói ngắn gọn thì cất bước đi lên phía trước. Lưỡng Nghi hoàn tùy thời di động theo.

Nam Lũng Hầu cùng lão giả họ Lỗ tuy đang ở trong quang tráo nhưng không dám có chút khinh thường nào, thật thà bám theo sau. Mặc dù đã chứng kiến cự hoàn có khả năng phòng hộ đối với Bắc Cực Nguyên Quang nhưng không ai dám thi triển bất cứ loại phòng hộ cũng như pháp bảo khi đi tới. Còn Hàn Lập tuy thần sắc vẫn trấn định nhưng trong lòng cũng có chút lo lắng.

Nhưng sau một khắc ở trong Bắc Cực Nguyên Quang, chứng kiến quang ti này quả nhiên chỉ quanh quẩn bên ngoài vòng hào quang bảo hộ màu đen, cũng không có dũng khí tiến đến gần người. Hắn cuối cùng cũng lặng lẽ thở ra một hơi thả lòng. Hai người Nam Lũng Hầu đi hai bên thần sắc đồng dạng buông lỏng.

Hàn Lập mỉm cười, thúc giục Lưỡng Nghi hoàn chậm rãi bay về phía trước.

Tại một địa phương khác trong Trụy Ma Cốc, ở một thung lũng đầy băng tuyết. Một nhóm tu sĩ Quỷ Linh Môn áo đen đang di chuyển giữa trời tuyết, điều khiển các loại pháp bảo đấu với một con cổ thú bích hổ (tắc kè) rất lớn.

Trên không trung đối diện với con bích hổ không xa, lão giả họ Chung đang phiêu phù, sắc mặt tái nhợt, lạnh lùng nhìn về phía trận đấu.

Một lát sau thấy sáu bảy tên đệ tử không có cách nào bắt được cổ thú, hắn nhướn mày, rút cuộc đã tự mình ra tay.

Hai tay hắn bắt quyết, vô số luồng khí đen nhánh như mực từ trên người toát ra, đám âm khí này trong nháy mắt đã hóa hình ngưng tụ thành hai con Mặc Giao hung hăng đánh về phía bích hổ cổ thú, theo sát sau còn có một cái cự võng (lưới lớn) màu xanh chụp xuống, trong đó có vô số hỏa cầu to bằng nắm tay bắn ra.

Âm thanh ầm ầm vang lên, hắc mang lục diễm đan vào nhau. Một lát sau quang mang thu liễm để lộ ra một cái thi thể cổ thú thật lớn.

Lão giả khẽ giơ tay áo phất một cái, một luồng cuồng phong thổi qua, cuốn lấy thi thể cổ thú ra xa vài chục trượng.

Tại chỗ thi thể cổ thú vừa nằm lộ ra một cái khe băng khá rộng, mơ hồ có bạch quang phát ra, cũng không biết sâu tới mức nào.

"Đi!"

Lão giả trầm giọng nói rồi thân hình chớp động, lập tức hóa thành một đạo hắc quang bay vào trong đó. Đám đệ tử Quỷ Linh Môn còn lại cũng không chút chần chờ mà cùng nhau ùa vào.

Trong số đệ tử này có Vương Thiền cùng Yến Như Yên nhưng vị đứng đầu Quỷ Linh Môn là Vương Thiên Cổ lại không thấy đâu.

Sau khi tu sĩ Quỷ Linh Môn tiến vào khe bằng không lâu thì nơi đây một lần nữa lại trở nên yên tĩnh, chỉ có từng mảng bông tuyết vô thanh vô tức rơi xuống.

Mà thi thể cổ thú không lâu sau đã bị ngưng kết thêm một tầng băng bên ngoài, rồi dần dần bị vô số bông tuyết rơi xuống phủ lên, hóa thành một đống tuyết trắng.

Trong rừng sâu, tại nơi tu sĩ Quỷ Linh Môn chờ đợi ban đầu, Tử Linh đang ngẩn ngơ đứng nhìn đống đất trước mặt.

Sau thời gian khoảng một chén trà nhỏ, nàng ngẩng đầu nhìn cổ thụ xung quanh rồi cúi đầu, ngón tay ngọc đột nhiên nhẹ búng ra một viên đạn màu trắng.

"Bụp" một tiếng trầm thấp vang lên rồi một cái hố sâu cỡ một trượng hiện ra trước mặt.

Tro bụi màu xám bay mù mịt, bên trong hố xuất hiện một đám rễ cây bị đốt cháy đen.

"Đúng là nơi này rồi. Quỷ Linh Môn người đông thế mạnh, tìm kiếm so với ta dễ dàng hơn nhiều. Tuy nhiên bọn họ tựa hồ không nghĩ tới còn có người biết được tiêu ký nên mới để lộ nhiều dấu vết như vậy." Tử Linh mặt mang vẻ vui mừng, lẩm bẩm nói.

Tiếp theo nàng phất tay áo một cái, lấp lại hố đất rồi lấy xuất ra một lá phù màu xanh. Sau khi chạy quanh mấy cây đại thụ một vòng thì bỗng nhiên dán vào một cây trong số đó.

Nhất thời thanh quang chớp động, lá phù đã ẩn vào trong cây đại thụ không thấy bóng dáng.

Sau đó nàng mới cẩn thận phân biệt phương hướng rồi hóa thành một đạo hào quang bay đi.

Trước một cái hạp cốc thật lớn, một lão đạo nhìn cấm chế nhiều màu chỗ cửa vào cốc, trên mặt lộ vẻ trầm ngâm.

Mà ở phía sau hắn có hai con Khôi lỗi bộ dáng như ác quỷ đứng yên không nhúc nhích.

Hướng một chỗ xa xa trong hạp cốc nhìn tới chỉ mơ hồ thấy một mảng huyết quang lập lòe không ngừng. Đây chính là một trong những thông đạo tiến vào nội cốc, tuy không dài nhưng thông đạo này lại có rất nhiều cổ cấm chế cực kỳ lợi hại.

Lão đạo mặc dù tự thị là kẻ tinh thông trận pháp nhưng muốn giải khai cấm chế trong một thời gian ngắn ngủi thì xác suất thành công cũng chỉ năm ăn năm thua mà thôi.

Hắn không biết nên tốn thêm chút thời gian để đi tìm một thông đạo khác dễ dàng hơn hay lập tức bắt đầu thử giải trừ cấm chế vì vậy nhất thời chần chừ ở chỗ này.

"Như thế nào? Thiên Tinh đạo hữu nghĩ rằng với sức lực của một người thì không nắm chắc phá được cấm chế phải không? Hay là cùng lão phu liên thủ đi!" Phía sau lão đạo đột nhiên truyền đến một thanh âm lạnh lùng.

Hắn chính là Thiên Tinh chân nhân ngày đó đã cùng Hàn Lập giao dịch Hồn Thạch. Hai ác quỷ Khôi lỗi thời thượng cổ phía sau cũng là do lợi dụng Hồn Thạch mới luyện chế thành, mỗi con đều có thực lực Nguyên Anh Sơ Kỳ, ngay cả Thiên Tinh Chân nhân chính mình muốn đối phó với nó cũng cảm thấy hết sức vất vả. Có chiêu bài này trong tay, hắn mới gan to mật lớn tiến vào Trụy Ma Cốc tầm bảo.

Lúc này hắn nghe thấy phía sau có người nói chuyện, nhất thời cả kinh, vội quay người lại, chăm chú nhìn.

Chỉ thấy phía sau cách hắn khoảng năm, sáu mươi trượng có mấy tên tu sĩ lục bào (áo xanh màu lá cây) đang phiêu phù giữa không trung nhìn về phía này. Người vừa nói chuyện chính là một lão giả râu dài, sắc mặt âm trầm cầm đầu nhóm.

Thiên Tinh chân nhân sau khi đánh giá tu vi mấy người kia thì trong lòng chợt trầm xuống.

Toàn bộ những người này đều là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ!

"Nguyên lai là Đông Môn đạo hữu Ngự Linh Tông. Mấy vị đạo hữu này thoạt nhìn có chút xa lạ, chẳng lẽ cũng là trưởng lão của Quý tông sao?" Thiên Tinh Chân nhân miễn cưỡng áp chế sự hoảng sợ trong lòng cười nói.

"Tạm thời tính như vậy! Dường như hai con Khôi lỗi phía sau đạo hữu cũng không phải là vật bình thường. Xem ra cũng không thể xem nhẹ được!" Đông Môn Đồ đưa mắt nhìn hai con Khôi lỗi ác quỷ, ánh mắt chớp động nói.

"Đạo hữu đùa rồi. Hai con Khôi lỗi nhỏ nhoi này làm sao có thể khiến Đông Môn đạo hữu để ở trong lòng được. Tuy nhiên đạo hữu tại sao muốn liên thủ cùng bần đạo?" Thiên Tinh Chân nhân cẩn thận hỏi.

"Tại hạ mặc dù ở Ngự Linh Tông đã lâu, ít khi cùng người khác gặp gỡ nhưng đối với danh tiếng trận pháp đại gia của Thiên Tinh đạo hữu thì đã từng nghe qua một chút. Tại hạ tuy bất tài nhưng cũng nghiên cứu trận pháp một chút. Nếu hai người chúng ta đơn thân phá trận thì sợ rằng cũng không nắm chắc phần nào. Nếu

chúng ta liên thủ thì đỡ tốn sức lực mà khả năng thành công lại cao." Đông Môn Đồ nhìn lão đạo chậm rãi nói.

Thiên Tinh chân nhân nghe lời này thì khẽ cau mày một chút, trầm ngâm không nói gì lại có chút chần trừ.

"Như thế nào? Thiên Tinh đạo hữu sợ tại hạ có hành động bất lợi đối với đạo hữu sao? Như vậy đi, chúng ta chỉ hợp tác trong lúc giải trừ cấm chế để cùng tiến vào nội cốc. Trong khoảng thời gian này chẳng có xung đột lợi ích nào cả thì tại hạ sao vô duyên vô cớ động thủ với đạo hữu được. Hơn nữa đạo huynh nên nhớ rằng cho dù bản thân có thể phá giải cấm chế một mình nhưng trong lúc đó đã có không ít bảo vật dễ dàng lấy được bên trong đã bị người khác cướp mất rồi. Mà theo tại hạ biết thì lần vào cốc này có không ít đồng đạo biết về trận pháp." Sắc mặt Đông Môn Đồ trầm xuống, nhẫn nại thuyết phục.

Thiên Tinh chân nhân vừa nghe nói thế, trong lòng khẽ động, sau khi ngẩng đầu nhìn năm tên tu sĩ lục bào phía sau đối phương một chút rồi gật đầu.

"Nếu Đông Môn đạo hữu cũng nói như thế thì bần đạo cung kính không bằng tuân mệnh liên thủ giải trừ cấm chế này. Nhưng sau khi tiến vào nội cốc, việc của ai người nấy làm, không nên đi cùng một chỗ."

"Ha ha! Đúng vậy. Thiên Tinh đạo hữu cứ việc yên tâm. Hai con Khôi lỗi này của các hạ cũng không phải chuyện đùa. Tại hạ làm sao có thể bắt buộc đạo hữu làm chuyện không muốn được? Sau khi vào cốc, ta và người hãy trông vào vận khí của bản thân để tầm bảo vậy!" Lục bào lão giả nghe vậy, lập tức tươi cười, mở miệng cam đoan nói.

------oOo------

Chương 813: Nội cốc chi địa

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đây là nội cốc?" Nhìn khung cảnh phía trước, Hàn Lập không tự kìm hãm được tự nói, trên mặt tràn đầy vẻ khác thường.

Phía sau hắn hơn mười trượng là một ngọn núi cao hơn ngàn trượng. Trên vách núi có một cái động khẩu không lớn.

Đó chính là nơi mà hắn vừa đi ra.

Nam Lũng Hầu cùng lão giả họ Lỗ sóng vai đứng ở một bên, nhìn phong cảnh trước mắt, trên mặt đồng dạng tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Trước mắt mọi người là một sơn mạch (dãy núi) mênh mông vô cùng, gồm có rất nhiều ngọn núi lớn nhỏ và cũng là một thế giới đầy màu sắc.

Vô luận thiên không hay mặt đất, khắp nơi nơi đều có hào quang mờ ẩn.

Những mảng hào quang kia màu sắc và diện tích khác nhau. Lớn thì chừng vài dặm giống như ráng chiều mà nhỏ thì dài chừng vài thước, giống như một tấm lụa mỏng, vô cùng diễm lệ. Tuy nhiên khiến cho ba người Hàn Lập giật mình không phải cảnh tượng mỹ lệ đó mà là do thiên linh khí cực kỳ hỗn loạn. Vô luận là loại linh khí thuộc tính nào đi nữa cũng rất hỗn tạp, đan xen vào nhau, hơn nữa làm cho người ta có một loại cảm giác bất an. Dường như chỉ cần một cử chỉ nhẹ cũng có thể làm cho chúng tức giận.

"Nơi đây không hổ là địa phương mà tu sĩ thượng cổ tranh đấu. Ngay cả thiên linh khí cũng hoàn toàn bị phá hủy, cho nên việc thi pháp sợ rằng đều bị ảnh hưởng đôi chút." Nam Lũng Hầu sau khi xem xét một lúc lâu, mới thở dài nói.

"Cái đó chỉ là chuyện thứ yếu. Những thứ kia mới chân chính là

đại phiền toái." Hàn Lập lại đột nhiên ngẩng đầu, chỉ tay lên trên, cười khổ nói.

Cách bọn họ khoảng trăm trượng trên không trung mơ hồ có một dải hào quang màu trắng, dài mười mấy thước, đang chậm rãi di chuyển.

Nam Lũng Hầu cùng lão giả họ Lỗ khi thấy rõ thì đồng thời thất kinh.

"Khe hở không gian! Sao lại nhiều như vậy? Chúng còn di chuyển nữa chứ???" Lỗ Vệ Anh lúc này thất thanh kêu lên.

Giờ phút này sắc mặt Nam Lũng Hầu cũng cực kỳ khó coi.

"Việc này rất bình thường, nơi đây nếu là chiến trường thời thượng cổ thì khe hở không gian xuất hiện so với bên ngoài nhiều hơn một chút cũng là chuyện có thể đoán trước được. Nếu không tại sao có nhiều tu sĩ Nguyên Anh kỳ kinh diễm tuyệt thế tiến vào lại không thể toàn vẹn trở ra. Để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, từ giờ trở đi chúng ta chỉ có thể hoàn toàn dựa theo lộ tuyến (đường đi) của Thương Khôn Thượng Nhân để đi mà thôi. Nếu không hắc hắc..." Hàn Lập nhìn Nam Lũng Hầu liếc mắt một cái rồi cười nói.

"Hàn huynh nói rất đùng. Chúng ta ngàn vạn lần không nên mạo hiểm đi lệch ra khỏi lộ tuyến. Ai có thể biết được khe hở không gian vô hình sẽ xuất hiện ở đâu. Tuy khe hở không gian di động rất đáng sợ nhưng chỉ cần cẩn thận chú ý thì với tốc độ của chúng hoàn toàn không thể tạo thành uy hiếp." Nam Lũng Hầu trầm ngâm một chút, cũng trấn định nói.

"Nhưng mật độ khe hở không gian nơi này tối thiểu cũng cao hơn bên ngoài mười lần. Hơn nữa theo như lời Nam Lũng huynh thì chỉ dưới tình huống khe hở không gian vô hình không di động, việc đi theo lộ tuyến mới khả thi. Nếu chúng giống khe hở không gian bình thường, có thể di chuyển tán loạn khắp nơi thì chỉ dẫn do Thương Khôn Thượng Nhân lưu lại cũng không nhất định sẽ an toàn." Lỗ Vệ Anh cau mày, nhìn một chỗ có khe hở không gian dày đặc chầm chầm nói.

Hàn Lập nghe xong liền ngẩn ra, đầu khẽ ngẩng lên, lam mang trong mắt phóng ra, phát hiện ra một đạo hào quang mơ hồ, đang lơ lửng trên không trung không nhúc nhích cách nơi ba người đứng khoảng một trăm trượng.

Hàn Lập nhìn khe hở không gian vô hình kia một lát rồi định tâm lại.

Nhưng ngay lúc hắn đang trầm ngâm suy nghĩ xem liệu có nên đem tin tức và phương pháp phát hiện thổ lộ với hai người hay không thì Nam Lũng Hầu khi chứng kiến vẻ trầm tư của Hàn Lập lại có chút hiểu lầm. Sau khi do dự một chút hắn liền nói ra một chuyện làm cho Hàn Lập ngạc nhiên.

"Hai vị đạo hữu không cần lo lắng. Cái loại khe hở vô hình sẽ không di động. Trong di thư của Thương Khôn Thượng Nhân đã xác nhận qua việc này."

"Nam Lũng huynh có chắc chắn hay không? Thương Khôn Thượng Nhân làm sao biết được?" Tinh thần Lỗ Vệ Anh trở nên phấn chân nhưng vẫn có chút hoài nghi hỏi.

"Lỗ huynh suy nghĩ thử xem, năm đó Thương Khôn Thượng Nhân nguyên khí đại thương nhưng vẫn có thể bình yên thoát khỏi Trụy Ma Cốc. Toàn bộ việc này đều dựa vào một loại thần thông mà Thượng nhân tu luyện mới giúp cho hắn có thể cảm ứng được sự tồn tại của khe hở không gian, an toàn thoát thân. Nếu không đừng nói sau khi trọng thương mà cho dù đang còn sung mãn, Thương Khôn Thượng Nhân cũng không có cách nào bình bình an an rời khỏi!" Nam Lũng Hầu bình tĩnh giải thích với hai người.

Nghe vậy thần sắc lão giả buông lỏng, an tâm hơn rất nhiều.

"Trên đời lại có loại mật thuật như thế sao?! Vậy thì việc Thương Khôn Thượng Nhân năm đó có thể rời khỏi Trụy Ma Cốc cũng không phải là may mắn!"

Thần sắc Hàn Lập cũng khẽ động, thở phào một hơi.

Nam Lũng Hầu thấy vậy thì rất yên lòng. Hắn đang sợ hai người Hàn Lập lúc này sinh ra tâm tư thối lui.

Đặc biệt hắn hôm nay căn bản không có cách nào nhìn thấu được Hàn Lập, biết Hàn Lập tuyệt đối là chủ lực để đối phó với Hỏa thiềm thú kia nên nhất định phải kéo hắn nhập bọn.

"Được rồi! Chúng ta đi tiếp đi. Theo di thư thì dưới tình huống không phi độn nhanh thì sào huyệt của Hỏa Thiềm thú (cóc lửa) cách nơi đây khoảng một ngày lộ trình. Dọc đường đi, hai vị phải cẩn thận!" Nam Lũng Hầu nghiêm sắc mặt dặn dò.

"Nam Lũng đạo hữu cứ yên tâm. Tại hạ và Lỗ đạo hữu chắc chắn sẽ quý trọng tính mạng của chính mình." Khóe miệng Hàn Lập nhếch lên, mỉm cười nói.

Lão giả họ Lỗ nghe vậy cũng gật đầu.

"Cũng nên đi thôi, chúng ta đã chậm trễ không ít thời gian rồi. Xuất phát!" Nam Lũng Hầu hài lòng nói.

Sau khi phân biệt phương hướng xong thì kim quang trên người Nam Lũng Hầu chợt lóe, bao lấy toàn bộ thân hình, chậm rãi bay về một hướng.

Hàn Lập cùng lão giả nhìn nhau liếc mắt một cái, linh quang hộ thể cũng xuất hiện, bay lên giữa không trung, theo sát sau Nam Lũng Hầu.

Chỉ cần bọn họ đi lệnh so với lộ tuyến khoảng mấy trượng thì cũng có thể kích động khe hở không gian hoặc thượng cổ cấm chế nên Hàn Lập cùng lão giả tự nhiên vô cùng cẩn thận.

Lộ tuyến phi hành của Nam Lũng Hầu cực kỳ cổ quái, lúc thì đi thẳng, lúc thì rẽ quẹo nhưng vô luận như thế nào thì sau khi phi hành được một thời thần, Nam Lũng Hầu nhất định phải dừng lại, phân biệt phương hướng thêm lần nữa rồi mới tiếp tục di chuyển.

Trên đường đi Nam Lũng Hầu không bao giờ lấy ngọc giản ra xem, rõ ràng là hắn đã thuộc lòng như cháo.

Thần sắc Hàn Lập vẫn như thường nhưng âm thầm ghi nhớ mỗi một bước hành trình ở trong đầu. Vạn nhất có gì kinh biến, đây chính là đường rút lui để bảo vệ tánh mạng. Mà hắn phỏng chừng, Lỗ Vệ Anh cũng đang làm chuyện này.

Dù sao tu tiên giả cũng đã tu luyện qua công pháp ngũ hành cơ bản nên bọn họ cơ hồ đều có thần thông đã gặp qua là không quên được. Nên việc nhớ kỹ lộ tuyến này tự nhiên không cần tốn nhiều sức lực.

Cứ như vậy phi hành hơn nửa ngày, đúng như Nam Lũng Hầu nói, quả nhiên ba người không gặp phải bất cứ nguy hiểm gì.

Trong lòng Hàn Lập dần dần trỏ nên an tâm. Xem ra Nam Lũng Hầu thực sự có được bản đồ lộ tuyến của Thương Khôn Thượng Nhân năm đó.

Lúc này đi theo phía sau Nam Lũng Hầu, hắn dùng phương pháp nhất tâm nhị dụng, vừa dùng thần thức ghi nhớ đường đi, vừa cảm ứng hết thảy mọi thứ xung quanh.

Theo như hắn đánh giá thì dọc đường tối thiểu có ba, bốn chỗ phát ra ba động (sóng) mãnh liệt của cấm chế, còn một số chỗ khác thì như có như không, khiên cho hắn không có cách nào phán đoán được đó là pháp trận cấm chế hay linh khí vặn loạn tạo thành dị trạng.

Hàn Lập tự nhiên cảm thấy hứng thú đối với những chỗ kia, biết rằng hơn phân nửa ở đó có bảo vật của tu sĩ thượng cổ lưu lại. Nếu thập nhập một chuyến thì rất có thể có nhiều thu hoạch.

Bất quá hắn chỉ thoáng động tâm rồi lập tức đè nén lòng tham của bản thân.

Bởi vì hắn càng nghiên cứu về thượng cổ kỳ trận thì càng kiêng kỵ đối với loại cấm chế kia.

Thông qua những hiểu biết của mình, hắn biết rõ chỗ lợi hại của thượng cổ cấm chế chỉ có thể hơn chứ không thể kém so với khe hở không gian.

Cho dù hắn có được linh nhãn thần thông, có thể tránh được khe hở không gian nhưng nếu đụng chạm đếnloại thượng cổ cấm chế mà mình không rõ thì chẳng phải là đang đùa giỡn với mạng sống hay sao?! Hơn nữa trong con mắt của hắn hôm nay thì cổ bảo bình thường đã không có nhiều giá trị nữa.

Hơn nữa nếu lần này vào cốc có thể lấy được yêu đan của Hỏa Thiềm cùng bảo vật lưu lại bên hài cốt cổ tu sĩ kia, cộng thêm Linh Chúc quả và một lượng lớn Cương Ngân Sa ở động khẩu thì đã xem như thu hoạch rất nhiều rồi.

Cho nên sau khi cân nhắc lợi hại, Hàn Lập không chút do dự, dứt bỏ ý nghĩ mạo hiểm.

Lúc này hắn phát hiện sắc mặt lão giả họ Lỗ bên cạnh có chút âm trầm, thường xuyên nhìn về những nơi ở phía xa xa.

Hàn Lập trong lòng thở dài.

Xem ra nếu lão không tìm được thứ cần thiết ở trong đám bảo vật chỗ tu sĩ thượng cổ kia thì hơn phân nửa sẽ tìm kiếm những chỗ khác.

Việc này cũng không thể nói đối phương có lòng tham. Nếu đại hạn sắp rơi xuống đầu mình thì Hàn Lập cũng sẽ chớp lấy cơ hội này để mạo hiểm một phen.

Dù sao nếu thành công thì thọ mệnh sẽ kéo dài thêm hoặc công pháp sẽ đột nhiên tăng mạnh.

Hàn Lập ngẫm nghi vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy một chút bi ai.

Nhưng lúc này, Nam Lũng Hầu đang dẫn đường đột nhiên dừng lại, nhìn thẳng về phía trước, sắc mặt có chút âm tình bất định.

Hàn Lập thấy vậy, nhướn mày, mơ hồ cảm giác có chút không ổn.

Ánh mắt hắn quét xung quanh một vòng rồi lập tức nhìn chăm chú nhìn bóng lưng của Nam Lũng Hầu, im lặng không nói gì.

Phía dưới bọn họ cách hơn trăm trượng có một ngọn núi nhỏ, trông rất bình thường không có gì đặc biệt cả. Mà xa xa phía trước, hai bên trái phải ẩn hiện hai ngọn núi vô cùng cao lớn, cực kỳ bắt mắt.

Rõ ràng Nam Lũng Hầu đã nói việc đi tới sào huyệt của Hỏa Thiềm thú phải mất một ngày đường, bây giờ mới qua hơn nửa ngày nên nơi đó tự nhiên không phải là mục tiêu.

Lỗ Vệ Anh nguyên bản đã có chút không yên lòng, khi thấy vậy thì lộ ra vẻ ngạc nhiên.

"Nam Lũng huynh, chuyện gì vậy? Vì sao không đi tiếp?" Trong mắt lão giả họ Lỗ xuất hiện vẻ cẩn thận, khó hiểu hỏi.

Nam Lũng Hầu nghe thấy vậy, chậm rãi xoay người lại liếc mắt nhìn hai người Hàn Lập và lão giả một cái, đột nhiên cười khổ nói.

"Hai vị, ta nghĩ chúng ta có thể gặp phải một ít phiền toái. Nói không chừng còn nguy hiểm nữa!"

"Sao? Nam Lũng huynh, lời này là có ý gì vậy?" Lão giả nhíu mày, có chút kinh nghi hỏi.

Hàn Lập sờ sờ mũi, yên lặng không nói nhưng trên mặt cũng hiện ra vẻ muốn hỏi.

"Hai vị đạo hữu có nhìn thấy hai ngọn núi xa xa kia không?" Nam Lũng Hầu giơ tay chỉ về phía trước, chậm rãi nói.

"Tất nhiên là thấy. Chẳng lẽ phiền toái có liên quan đến chúng?" Lỗ Vệ Anh kinh ngạc hỏi.

"Không sai!Chính là do chúng." Nam Lũng Hầu khẳng định nói.

------oOo------

Chương 814: Thập Tuyệt độc

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hai tòa sơn phong này có vấn đề gì?" Lão giả họ Lỗ liếc mắt một cái về phía chúng nhưng cũng không nhìn ra được điều khác thường nên kỳ quái hỏi.

"Nếu từ đây xuất phát, sau khi đi qua hai ngọn núi kia thì sẽ đến cùng một nơi. Đó chính là sào huyệt của Hỏa Thiềm thú nhưng ngọn núi bên trái có một đám Phi Thiên Tử Vân hạt (bò cạp vằn tím biết bay) trong truyền thuyết. Mặc dù chỉ có mười mấy con nhưng con nào cũng cực kỳ hung ác. Nếu đi qua mà kinh động đến chúng thì sẽ gặp phiền toái không nhỏ." Nam Lũng Hầu sau khi chần chừ gần nửa ngày mới dám nói ra ngọn nguồn.

"Tử Vân hạt? Là loại kỳ trùng hung ác trước đây đã từng xuất hiện ở Vọng Thủy Quốc, chỉ trong một lần đã diệt sát toàn bộ tu sĩ Lam Hải tông ư?" Lỗ Vệ Anh bị hù dọa giật mình, thất thanh kêu lớn.

Hàn Lập khi nghe được tên *"Phi Thiên Tử Vân hạt"*, sắc mặt cũng thay đổi, trong lòng cả kinh.

"Không sai! Chính là loại độc trùng đó. Hơn nữa mỗi con phi hạt nơi đây hình như còn lợi hại hơn so với con đã xuất hiện ở Vọng Thủy Quốc. Chúng đã sống hơn mấy vạn năm, toàn thân đều có màu tím đen." Nam Lũng Hầu thở dài nói tiếp.

"Nam Lũng đạo hữu chẳng lẽ lại nói đùa?! Há chúng ta có thể trêu chọc loại Tử Vân hạt như thế sao? Nếu là hai hay ba con thì được, chỉ cần ba người chúng ta cẩn thận một chút, cũng có khả năng đi qua. Nhưng nơi đó lại có hơn mười mấy con thì tiến lên chẳng khác nào đi chết cả!" Lỗ Vệ Anh thiếu kiên nhẫn, trừng mắt nhìn Nam Lũng Hầu, không khách khí nói.

"Xem ra thì Lỗ huynh muốn đi theo con đường khác nhưng ngọn núi bên phải còn nguy hiểm hơn bởi vì chúng ta phải đối mặt với

một vùng có rất nhiều khe hở không gian vô hình tồn tại. Bởi vì chúng qua nhiều nên chúng ta căn bản không thể thành công, càng không có cách nào xác định được vị trí của chúng. Nếu đi theo đường kia thì nguy hiểm trong đó không cần tại hạ nhiều lời, hai vị đạo hữu cũng có thể hiểu rõ." Nam Lũng Hầu mặt lộ vẻ bất đắc dĩ nói.

Lỗ Vệ Anh lập tức trở nên ngây ngốc.

Khe hở không gian lại còn vô hình, quả thực cũng chẳng an toàn hơn so với việc đối mặt với mười mấy con Tử Vân hạt.

Trong lúc lão giả giật mình ngẩn ra thì Hàn Lập sau khi nghe nói về khe hở vô hình liền nhìn về phía xa xa, ánh mắt không khỏi lóe lên.

"Xem ra lộ tuyến năm đó mà Thương Khôn Thượng Nhân đi chính là vượt qua khu vực có khe hở không gian kia. Dù sao hắn cũng có thần thông có thể cảm ứng được sự tồn tại của chúng." Hàn Lập trầm giọng nói, trong thanh âm không lộ ra cảm giác buồn vui gì.

Nam Lũng Hầu nghe xong thì ngẩn ra nhưng rồi lập tức cười khổ ứng lời:

"Hàn đạo hữu nói không sai. Đây chính là chỗ bất đắc dĩ của bản hầu. Bản hầu không có thần thông năm đó của Thượng nhân nên so với việc đi qua vùng có khe hở vô hình kia thì việc đối mặt với Tử Vân hạt còn nắm chắc hơn."

"Không được! Quyết không thể trêu chọc Tử Vân hạt. Các ngươi chỉ nghe kể lại sự tình về Vọng Thủy quốc năm đó mà thôi. Còn ta thì không chỉ nghe mà còn trực tiếp nhìn thấy. Khi còn trẻ, ta đã đại biểu cho Thiên Cực Môn tham gia vây sát Tử Vân hạt. Sự đáng sợ của chúng vượt xa tưởng tượng. Một lần trêu chọc vào mười mấy con thì tuyệt đối là đi chịu chết!" Lão giả họ Lỗ lắc đầu nguầy nguậy, phủ nhận đề nghị này.

Sự sợ hãi của lão giả họ Lỗ đối với Tử Vân hạt đến mức này thực nằm ngoài dự liệu của Nam Lũng Hầu.

Ban đầu hắn còn cho rằng ba người liên thủ có thể đánh một trận cùng đám phi hạt đã có chút dao động. Nét mặt không khỏi hiện ra vẻ do dự.

Lúc này Hàn Lập nhíu chặt lông mày, trong đầu hiện lên tư liệu về phi hạt ở trong Kỳ Trùng bảng.

Phi Thiên Tử Vân hạt đứng ở vị trí thứ mười bốn, bám sát sau Phệ Kim Trùng. Trong ngọc giản của vị tu sĩ Ngự Linh Tông chết trong tay Hàn Lập kia, phi hạt rất được tán dương. Nếu không phải loại phi hạt kia sinh sản rất ít, khó có thể chiếm ưu thế về số lượng thì sợ rằng bài danh còn trên Phệ Kim Trùng.

Mặc dù chúng không có thần thông *"vô vật bất phệ"* như Phệ Kim Trùng nhưng thân thể vô cùng cứng rắn, đao kiếm pháp bảo khó đả thương, sánh ngang với Phệ Kim Trùng. Hơn nữa sau lưng còn có hai cánh, bay nhanh như gió, thân mang kịch độc. Bằng vào những cái đó cũng đủ để có thứ hạng cao trong Kỳ Trùng bảng.

Mà Tử Vân hạt trên đỉnh núi không biết đã sống ở trong Trụy Ma Cốc bao nhiêu vạn năm và đã tiến giai đến cảnh giới thành thục cuối cùng, biến thành màu tím đen. Mực độ đáng sợ như thế nào, ai ai cũng tưởng tượng được.

Nhưng theo cách suy nghĩ của Nam Lũng Hầu thì lão ta chỉ hiểu được chút ít về chúng. Còn Lỗ Vệ Anh vì đã nếm phải trái đắng nên khi nói về phi hạt thì bộ dáng rất sợ hãi. Xem sắc mặt âm trầm của Nam Lũng Hầu, trong lòng Hàn Lập cười lạnh mấy tiếng.

Đến lúc này vị Nam Lũng Hầu kia mới đột nhiên nói ra chuyện Tử Vân hạt thì chỉ sợ cũng không phải là có hảo ý gì, giống như đã đào sẵn hố cho hai người Hàn Lập và Lỗ Vệ Anh nhảy vào.

Dù sao cũng đã đi tới bước này, vô luận là Hàn Lập hay lão giả họ Lỗ cũng tuyệt đối không vì gặp phải nguy hiểm mà quay đầu lại, chỉ có thể kiên trì giải quyết đến cùng nan đề mà thôi.

Chung quy bọn họ không thể tay không mà về được!

Sau khi tự đánh giá như vậy, Hàn Lập liền trầm ngâm, hồi tưởng đến mọi thứ có liên quan đến Tử Vân hạt, xem thử có cái gì có thể lợi dụng hay không. Dù sao nếu đi theo con đường khác thì hắn sẽ bại lộ Linh nhãn thần thông kia. Đây là chỗ dựa lớn nhất của hắn ở trong Trụy Ma Cốc. Không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì hắn tuyệt đối không để cho người khác biết được. Lúc Hàn Lập cúi đầu trầm ngâm thì lão giả họ Lỗ sắc mặt âm trầm đứng ngẩn ra, trong mắt ẩn hiện vẻ lo âu, còn Nam Lũng Hầu thì nhìn về phía có Tử Vân hạt ở xa xa, thần sắc âm tình bất định.

Ba người giống như đang ở trạng thái giằng co, có chút tiến thoái lưỡng nan.

Không biết yên lặng bao lâu thì sắc mặt Hàn Lập khẽ động, ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười.

Mặc dù Nam Lũng Hầu cùng trưởng lão họ Lỗ nhìn như có chút không yên lòng nhưng trên thực tế cả hai đều âm thầm chú ý động tĩnh của người khác. Hàn Lập vừa mới có cử động khác thường thì Nam Lũng Hầu đã lập tức quay đầu lại hỏi:

"Sao? Chẳng lẽ Hàn huynh có chủ ý gì hay?" Trong thanh âm của vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ này ẩn hàm một tia chờ đợi.

Lỗ Vệ Anh nghe vậy, trong lòng cũng khẽ động ngưng thần nhìn Hàn Lập nhưng Hàn Lập không có lập tức trả lời, mà đưa tay vỗ vào Túi Trữ Vật, lấy ra một cái bình nhỏ màu xanh biếc.

"Không biết hai vị đạo hữu đã từng nghe qua danh tự Thập Tuyệt độc chưa?" Hàn Lập thản nhiên nói.

"Thập Tuyệt độc? Ta đã tưng nghe qua. Đó đều là những thứ cực độc, không thể tưởng tược được. Cho dù là tu tiên giả, nếu trúng độc cũng có khả năng lập tức bỏ mạng. Nghe nói đạo hữu Ngụy Vô Nhai chủ tu độc công, có thể sinh ra Phúc Thi chi độc (độc rắn) – một loại trong Thập Tuyệt độc. Các tu sĩ khác khi đánh nhau với hắn, tuyệt không dám tiền tới gần trong vòng mười trượng. Về phần những loại độc khác, tại hạ rất ít nghe qua." Lão giả họ Lỗ có chút giật mình nói.

"Nhưng ta nghe nói ngoại trừ độc tính mãnh liệt ra thì Thập Tuyệt độc còn có diệu dụng khác. Chẳng lẽ đạo hữu có một loại trong tay?" Nam Lũng Hầu tựa hồ nghĩ đến cái gì đó, nhìn cái bình nhỏ trong tay Hàn Lập chằm chằm, thanh âm có chút khẩn trương.

"Xem ra không cần ta nói, Nam Lũng huynh cũng đoán được ít nhiều. Trong bình này chính là Bích Cưu một trong Thập Tuyệt độc. Nghe nói loại độc này là dùng dãi của yêu cầm Bích Chủy Cưu luyện thành. Chẳng những vô cùng độc mà mùi vị còn rất cay, khiến người ta khó quên, là thứ yêu thích của các loại đại độc trùng trong thiên hạ." Tay Hàn Lập cầm cái bình nhỏ giơ lên, chậm rãi nói.

"Ý Hàn huynh là…" Lỗ Vệ Anh bừng tỉnh, mặt lộ vẻ vui mừng ứng lời.

"Hà tất phải liều mạng với Tử Vân hạt nọ! Chúng ta chỉ cần đem loại độc vật này dẫn dụ chúng rời đi rồi chớp thời cơ đi qua." Hàn Lập nói rõ ràng.

"Làm sao để dẫn dụ bọn phi hạt kia? Ha ha…ta thật hồ đồ, Hàn đạo hữu tinh thông Khôi lỗi Thuật, bôi một ít độc lên vài con khôi lỗi là được." Nam Lũng Hầu tươi cười nói.

Nghe thấy vậy, thần sắc Hàn Lập tuy không thay đổi nhưng trong lòng lại ngầm mắng to.

"Tên Nam Lũng Hầu này nói nghe rất nhẹ nhàng, chỉ cần vài câu là đã đem hết thảy mọi việc đổ lên người mình. Dù sao Thiên Lý ly kia của hắn cũng có thể sử dụng được mà. Lần trước khi đối mặt với cự mãng ba đầu, hắn đã hủy diệt mấy con khôi lỗi rồi."

Hàn Lập trong lòng có chút bất mãn nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh gật đầu đáp ứng. Hắn không muốn vì chuyện nhỏ này mà cùng đối phương trở mặt. Dù sao nửa đoạn đường cuối cùng cũng cần có đối phương chỉ dẫn, ngoài ra bình độc dược Bích Cưu kia cũng chính là một trong những hộp bảo vật của Thương Khôn Thượng Nhân.

Với sự hiểu biết về dược đạo của mình, ngay hôm đó Hàn Lập chỉ vừa ngửi thấy liền lập tức nhận biết được loại độc dược này. Lúc ấy hắn cũng cả kinh.

Bây giờ ngẫm lại, Thương Khôn thượng nhân đã đem loại độc này cất trong hộp, chẳng lẽ là chuẩn bị trước để đối phó với Tử Vân hạt kia? Nếu không tại sao lại trùng hợp như thế.

Rõ ràng Thương Khôn thượng nhân đã tiêu tốn nhiều tâm huyết để chuẩn bị kỹ càng cho mỗi một bước tìm bảo vật trong Trụy Ma Cốc. Điều này thực sự có chút không đúng lắm, tựa hồ hắn đã quá nhiệt tình.

Hàn Lập vẫn nhớ ngày đó trong di chỉ của Thương Khôn Thượng Nhân, phía trên lầu các hắn đã thấy được tượng yêu thú ba đầu sáu tay.

Hàn Lập mơ hồ cảm giác được có huyền cơ ở bên trong.

Mà Nam Lũng Hầu từng nói qua, Thương Khôn thượng nhân là tổ tiên hắn, xem ra hắn phải biết được cái gì đó mới đúng.

Nhưng mặc kệ là gì đi nữa, chỉ cần bản thân mình lấy được yêu đan của Hỏa Thiềm thú thì chẳng có vương vấn gì nữa, hắn sẽ lập tức chia tay hai người để tránh phiền toái.

Hàn Lập tuy trong lòng suy nghĩ nhưng động tác trên tay thủy chung vẫn không dừng lại.

Chỉ thấy hắn tùy ý vỗ Túi Trữ Vật bên hông một cái, nhất thời bốn, năm đạo hào quang màu trắng bay ra, một vài con cự viên khôi lỗi xuất hiện.

Hàn Lập lúc này mới lấy ra mấy cái bình ngọc nhỏ, nhỏ vào từng cái một giọt độc dịch rồi lập tức phong ấn tất cả lại. Sau đó hắn giao cho mấy con cự viên, ra lệnh cho chúng cầm chặt trong tay.

Lúc này Hàn Lập mới dùng thần thức âm thầm điều khiển. Với sự chỉ dẫn của Nam Lũng Hầu, tất cả cự viên vô thanh vô tức bay lên đỉnh núi ở bên trái.

Sau khi khôi lỗi phi hành được một khoảng cách khá xa, Hàn Lập mới quay lại trầm giọng nói:

"Chúng ta cũng đi thôi! Không nên cách quá xa chúng. Dù sao những con khôi lỗi kia có thể đem phi hạt dẫn dụ ra xa hay gần cũng rất khó nói. Chúng ta phải lợi dụng cơ hội, nhanh chóng vượt núi."

Nam Lũng Hầu cùng lão giả, tự nhiên không có bất cứ ý kiến gì, lập tức bám sát theo cự viên phía trước.

Khi đám khôi lỗi bay vào trong núi thì ba người Hàn Lập cũng chỉ còn cách ngọn núi kia vài dặm, lúc này bọn họ lập tức thi triển pháp thuật ẩn giấu khí tức, đồng thời đám cự viên cũng bóp nát tiểu bình chứa độc dịch ở trong tay.

Nhất thời một cỗ khí tức cực kỳ gay mũi lan tỏa khắp nơi xung quanh đỉnh núi. Đám khôi lỗi lập tức hóa thành từng đạo bạch quang, nhanh chóng bay đi theo một hướng khác.

------oOo------

Chương 815: Dung nham chi địa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi cho vài con Khôi Lỗi bay tản ra, ba người Hàn Lập đang ẩn nặc phía sau cũng nín thở.

Tuy lý thuyết là vậy nhưng rút cuộc biện pháp này có hữu hiệu hay không thì cũng là chuyện chưa biết được.

Ngay cả Hàn Lập cũng không nắm chắc mười phần. Dù sao mọi thông tin hắn biết được về Thập Tuyệt độc cũng từ điển tịch mà ra, chứ bản thân chưa bao giờ thử nghiệm qua.

Nhưng một lát sau, sự nghi ngờ trong lòng ba người đã không còn một chút nào cả.

Chỉ thấy sau khi vài con cự viên vừa bay đi được hơn mười trượng thì đỉnh núi nguyên bản vẫn an tĩnh đột nhiên truyền ra vài âm thanh bén nhọn kỳ quái.

Âm thanh này vừa lọt vào tai thì Hàn Lập nhất thời cảm giác được cả người khí huyết quay cuồng, đầu óc choáng váng, thiếu chút nữa từ trên không trung rơi xuống.

Hắn vô cùng kinh hãi, vội vàng vận chuyển linh khí toàn thân để ổn định thân hình rồi sau đó quay đầu, dùng linh nhãn thần thông nhìn hai người Nam Lũng Hầu đứng bên cạnh.

Bộ dáng bọn họ cũng hết sức chật vật, thân hình chấn động vài cái rồi mới khôi phục lại vẻ bình thường.

Hàn Lập nhướn mày, trong lòng âm thầm hoảng sợ.

Loại công kích bằng âm thanh quái dị này hình như không phải tác động lên thần thức mà là trực tiếp đánh tới chân nguyên nên cho dù thần thức Hàn Lập có cường đại hơn đi chăng nữa thì cũng chẳng khá hơn được bao nhiêu.

Tử Vân hạt có loại thiên phú cổ quái này thật sự khiến cho người khác cảm thấy ngoài ý muốn.

Xem ra thông tin trong điển tịch ghi lại quả nhiên không thể đầy đủ về mọi mặt được.

Ngay lúc Hàn Lập âm thầm suy nghĩ thì từ đỉnh núi có đến mười ba, mười bốn đạo hào quang màu tím đen bắn ra, lóe lên vài cái rồi đuổi theo đám khôi lỗi. Hàn Lập vội vàng dùng thần thức điều khiển. Đám cự viên lập tức tăng tốc hết cỡ, hóa thành những đạo bạch hồng phi độn ra xa.

Cho dù chỉ trong nháy mắt thời gian nhưng dựa vào thần thức cường đại của bản thân, Hàn Lập đại khái cũng nhìn rõ được thứ màu tím đen kia.

Ngoại trừ có cái đầu to đến mức dọa người, thân hình dài tầm hơn một trượng, cả người màu tím đen cùng một đôi cánh trong suốt thì còn lại hoàn toàn giống như bò cạp bình thường.

Bất quá con phi hạt bay phía trước có hình thể to lớn hơn xa đồng loại, dài đến hơn hai trượng, tựa hồ là thủ lĩnh của đàn độc trùng kia.

Nhìn thấy bộ dạng dữ tợn, hung ác, miệng phun hoàng vụ phì phì, Hàn Lập không khỏi nhíu mày.

Độn tốc của cự viên rõ ràng kém xa so với phi hạt nhưng khoảng cách giữa hai bên vẫn đủ để dẫn dụ đám độc trùng này ra xa.

Trong nháy mắt chúng đã hóa thành điểm đen.

Một lát sau, trên trời cao đột nhiên có thanh âm quát lớn: *"Đi! Đã có khôi lỗi va chạm vào cấm chế nên bị đuổi kịp rồi."*

Vừa nói xong, linh quang quanh thân Hàn Lập chớp động, giải trừ pháp thuật ẩn nặc, dẫn đầu phá không vọt tới.

Hai người còn lại thấy vậy cũng lập tức hóa thành hai đạo hào quang, bay nhanh về phía đỉnh núi.

Ba người đều biết đám Tử Vân hạt kia có tốc độ nhanh như gió, nếu không nhân cơ hội để hành động thì có thể bọn họ sẽ gặp phiền toái lớn.

Cũng may tốc độ của cả ba không chậm, tuy Hàn Lập không có sử dụng Phong Lôi Sí nhưng chỉ bằng vào tu vi cao thâm hơn xa tu sĩ cùng cấp, trong nháy mắt hắn đã vượt qua đỉnh núi.

Lúc này hắn cảm ứng được đám cự viên Khôi Lỗi dần dần mất liên lạc. Hàn Lập trong lòng cả kinh, không dám dừng lại một chút nào, bay thẳng một mạch ra xa, cách sào huyệt của Tử Vân hạt hơn mười dặm.

Khi dừng lại ở một đỉnh núi khác, ba người mới chân chính an tâm.

"Lần này tất cả là nhờ vào Bích Cưu độc cùng khôi lỗi của Hàn huynh. Nếu không vấn đề vượt qua cửa ải kia thực sự sẽ khiến chúng ta đau đầu." Nam Lũng Hầu mặt tươi cười, liên thanh nói.

"Không có gì! Chỉ may mắn mà thôi." Hàn Lập liếc mắt nhìn Nam Lũng Hầu một cái, bất động thanh sắc nói.

Mặc dù Bích Cưu độc nguyên là bảo vật của Thương Khôn Thượng Nhân để lại nhưng Hàn Lập cũng không phí tâm giải thích gì cả, chỉ hàm hàm hồ hồ đáp cho qua chuyện.

Lão giả họ Lỗ thấy dễ dàng giải quyết việc này như vậy thì cũng mở miệng liên tục thật tâm khen ngợi.

Hàn Lập cười nói, ứng phó vài câu rồi ba người một lần nữa lên đường.

Lộ trình tiếp theo lại khôi phục sự bình yên như ban đầu. Sau khi phi hành được gần nửa ngày thì không khí bắt đầu nóng dần lên.

Cây cối trên sơn lĩnh theo hướng bọn họ đi tới dần dần trở nên thưa thớt rồi trụi lủi, không còn một bóng cây cọng cỏ, nhìn có vẻ khác thương.

Cuối cùng ngay cả đá núi cũng xuất hiện màu đỏ yêu dị. Hơn nữa trên đỉnh núi có thể mơ hồ nhìn thấy được một số khe dung nham nho nhỏ, bên trong đỏ rực, phun ra tro bui màu xám và hơi nóng có thể nướng chín người.

Trường cảnh thực sự giống với hỏa lò ở địa ngục.

Trên mặt Hàn Lập cùng Lỗ Vệ Anh lộ ra vẻ kinh ngạc nhưng khi thấy thần sắc Nam Lũng Hầu vẫn không loạn thì hai người hiểu rằng lộ tuyến vẫn không nhầm nên không nói gì thêm.

Sau đó không lâu, phía trước ba người xuất hiện một tòa núi cao ước mấy ngàn trượng màu đỏ đậm, hơn phân nửa ngọn núi bị bao phủ trong đám mây lửa. So sánh với một số đỉnh núi thấp bé chung quanh thì ngọn núi kia cực kỳ hấp dẫn đối với người khác.

Nam Lũng Hầu đang dẫn đường phía trước, vừa nhìn thấy nó thì độn quang bắt đầu chậm lại.

Hai người Hàn Lập thấy vậy, sau khi nhìn nhau, tinh thần không hẹn mà cùng trở nên phấn chấn.

"Hai vị đạo hữu, ở phía dưới chân núi trước mặt có một cái động quật, đó chính là sào huyệt của Hỏa Thiềm thú nọ. Di hài của tu sĩ thượng cổ cũng nằm ở trong đó. Nghe nói linh giác súc sinh kia cũng không tệ, chúng ta trước tiên nên dừng lại thương nghị đã." Nam Lũng Hầu thở dài, xoay người lại ngưng thần nói.

"Ở dưới chân núi kia?" Hàn Lập nghe vậy, lông mày khẽ nhíu lại rồi lập tức dùng thần thức dò xét qua.

Quả nhiên có một cái động khẩu màu đỏ rất lớn, thỉnh thoảng thổi ra từng luồng gió nóng.

Vì sợ kinh động đến Hỏa Thiềm thú bên trong nên Hàn Lập thu thần thức lại, không dám mạo muội dò xét quá kỹ.

"Cần gì phải thương lượng! Lấy công pháp Băng thuộc tính của Hàn đạo hữu làm chính, hai người bọn ta làm phụ, trực tiếp tiêu diệt Hỏa Thiềm thú." Lỗ Vệ Anh không cần nghĩ ngợi nói.

"Lỗ huynh, chuyện đâu đơn giản vậy chứ. Theo Thương Khôn Thượng Nhân nói, sào huyệt Hỏa Thiềm thú cơ hồ có một nửa nằm trong dung nham. Vô luận con thú này bị trọng thương đến mức nào, chỉ cần nhảy vào trong dung nham thì lập tức có thể khôi phục lại như ban đầu. Nếu đấu với nó ở nơi đó, khẳng định rất bất lợi. Phương pháp tốt nhất là nên thiết hạ pháp trận trước tiên rồi sau đó dẫn dụ nó ra khỏi sào huyệt để tiêu diệt. Vì thế, ta đã chuẩn bị một bộ khí cụ bày trận Thủy thuộc tính." Nam Lũng Hầu nhẹ nhàng nói.

Nghe lời ấy, lão giả họ Lỗ cũng không có phản đối, Hàn Lập cũng cảm thấy chẳng có vấn đề gì. Ba người sau khi định kế xong liền bắt đầu chuẩn bị.

Ngoại trừ đại trận của Nam Lũng Hầu kia thì Hàn Lập bố trí thêm mấy loại pháp trận khác bên ngoài để phòng ngừa bất trắc.

Làm xong hết thảy mọi việc, ba người cuối cùng quyết định ẩn hình, để cho Hàn Lập dùng khôi lỗi dẫn dụ Hỏa Thiềm thú ra khỏi sào huyệt.

Sau khi vỗ vào túi linh thú bên hông, một con khôi lỗi hình bạch lang (sói trắng) còn sót lại bỗng xuất hiện.

Sau đó Hàn Lập khoanh chân ngồi bên cạnh pháp trận, thao túng con khôi lỗi thú này bay thẳng về phía sơn động nọ.

------oOo------

Chương 816: Dụ phục

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thông qua phân thân khôi lỗi, sau khi tiến vào trong động khẩu, Hàn Lập có thể cảm ứng được tất cả mọi thứ bên trong.

Bây giờ phía trước khôi lỗi bạch lang là một cái thông đạo thiên nhiên cao khoảng bảy, tám trượng, hai bên động đều có màu đỏ đậm, thỉnh thoảng phun ra từng tia lửa, khiến cho không khí chung quanh vặn vẹo.

Hàn Lập tin rằng nếu như tu sĩ cấp thấp đi vào thông đạo này mà không có đề phòng thì sẽ bị từng luồng gió nóng làm cho ngất xỉu.

Nhưng do bạch lang thân là khôi lỗi nên chẳng bị ảnh hưởng gì cả.

Nó bay dọc theo thông đạo về phía trước, không lâu sau trước mắt bỗng trở nên sáng ngời, một thế giới ngầm đỏ lửa xuất hiện.

Nơi này diện tích rộng khoảng chừng một trăm trượng. Nhưng đáng chú ý nhất đó là một cái hồ dung nham chiếm hơn phân nửa diện tích đang không ngừng sôi sục, từng cái bong bóng lửa nổ lốp bốp, khiến cho người ta nghĩ rằng chỉ cần đi tới thêm một bước nữa sẽ biến thành xác khô.

Bốn phía của hồ dung nham này là lớp đất đá màu đỏ nhưng bên trên lại lấp lóe vài loại cỏ màu xanh. Ở đây mà cũng có linh thảo sinh trưởng, không thể không khiến cho người khác kinh ngạc nhưng cũng vì thế mà Hàn Lập biết rằng chúng không phải là loại tầm thường.

Nhưng phân thần trong khôi lỗi của Hàn Lập cũng không có hứng thú với chúng mà ánh mắt nhìn tới khối nham thạch to lớn nhô lên ở giữa hồ.

Trên đó có một con quái vật cả thân đỏ rực, cái bụng đang phập phồng, rõ ràng là đang ngủ say.

Kích thước của nó cũng không lớn lắm, rộng khoảng ba trượng còn dài khoảng năm, sáu trượng, giống như một con cóc khổng lồ. Lớp da toàn thân phát sáng ra màu đỏ như lửa, khí thế quả thực bất phàm. Hơn thế nữa mỗi khi nó hít thở, trên thân lại xuất hiện một đám mây màu hồng, càng làm tăng thêm vẻ thần bí.

Xem ra đây chính là Hỏa Thiềm Thú!

Hàn Lập cẩn thận xem xét, đánh giá thật kỹ nó một hồi lâu. Sau đó mới di chuyển ánh mắt, nhìn tới thạch thai (đài đá) đối diện với hồ dung nham.

Vừa nhìn người ta đã biết thạch thai này có niên đại rất lâu rồi.

Mặc dù mặt trên của nó được điêu khắc rất là nhiều các loại hoa văn ký hiệu nhưng bốn góc thì vỡ nát và bị ăn mòn rất nhiều.

Ở giữa thạch thai có một cỗ thi hài của một vị tu sĩ mặc trường bào màu xanh, đang yên tĩnh nằm ở đó.

Trường bào kia trông vừa đơn giản, vừa kỳ lạ, mang vẻ cổ xưa. Vừa nhìn đã thấy nó không giống kiểu áo mà các tu sĩ ngày nay sử dụng. Tuy đã trải qua thời gian lâu như vậy nhưng vẫn còn mới tinh như lúc ban đầu, tản ra lục quang nhàn nhạt, hiển nhiên không phải là vật phàm.

Di hài trong trường bào sớm đã trở thành một đống xương nhưng quỷ dị chính là từng đốt xương đều trong suốt lấp lánh như thủy tinh.

Sau khi xem xét cẩn thận bộ hài cốt kia rồi nhìn lại Hỏa Thiềm Thú, Hàn Lập liền xuất ra một tia phân thần, âm thầm tiến về phía thạch thai.

Hắn muốn xem xét kỹ di hài của tu sĩ này có để lại bảo vật gì hay không.

Mới vừa rồi nhìn qua, Hàn Lập vẫn chưa phát hiện được trên hài cốt có bảo vật hay túi trữ vật gì cả. Điều này khiến hắn nghi ngờ.

Có lẽ bảo vật được cất giấu ở trong thanh bào hoặc là nằm gần thạch thai, vì thế hắn phải xem xét trước rồi mới tính tiếp.

Lúc này tia thần thức đã bay tới trên di hài, đang từ từ hạ xuống để thăm dò thì ngay lúc này dị biến bỗng phát sinh.

Linh quang trên thanh bào đột nhiên đại thịnh, một tầng ánh sáng mờ mờ xuất hiện, ngăn cản tia thần thức kia.

Linh khí ở vùng phụ cận trở nên dao động.

Hỏa Thềm Thú vốn đang nằm ngủ, dường như cảm ứng được việc gì đó. Hai mắt đang nhắm bỗng mở ra, một cặp mắt xanh biếc nhanh chóng quét qua vài cái rồi nhìn chằm chằm Khôi Lỗi đang đứng ở cửa động.

"Không hay!" Hàn Lập thầm kêu một tiến rồi khống chế Bạch Lang Khôi Lỗi vội vàng xoay người, linh quang chớp động hóa thành một đạo hào quang chạy ra ngoài.

Cùng lúc đó con Hỏa Thiềm Thú trông có vẻ rất là mập mạp kia cựa mình, nhảy lên một cái rồi đáp xuống đám nham thạch với tư thế nằm sấp.

Nó nhìn vào bóng lưng của đạo hào quang kia rồi giận dữ rống lên một tiếng. Lập tức hai chân to lớn phía sau đạp xuống một cái, hóa thành một đoàn lửa đỏ truy đuổi theo.

"Hỏa Thềm Thú kia đang đuổi tới đây. Hai vị đạo hữu hãy cẩn thận một chút." Hàn Lập đang ngồi trong pháp trận vô hình bên cạnh, mấp máy môi vài cái, truyền âm tới hai người Nam Lũng Hầu.

Hai người kia nghe vậy thì sắc mặt liền trở nên ngưng trọng, đồng thời đưa mắt nhìn tới đám cự phong đang bay tới từ phía xa xa.

Ở đó có một đạo bạch hồng đang bay thẳng về vị trí của bọn họ.

Một lát sau, lại có thêm một đạo hào quang màu đỏ từ trong động khẩu bắn ra, theo sát đạo bạch hồng kia không chút chậm trễ, tốc độ của nó tuyệt đối không thấp hơn tốc độ của tu sĩ Nguyên Anh Sơ Kỳ bình thường.

Thấy vậy thần sắc của Hàn Lập khẽ động.

Lần này may mắn là khôi lỗi bạch lang phái đi thuộc vào loại khôi lỗi mang tính tốc độ, nếu không việc dẫn dụ Hỏa Thềm Thú tới đây có thành công hay không cũng khó nói.

Nghĩ tới đây, hắn liền thúc giục phần thần trong bạch lang Khôi Lỗi toàn lực phi hành mà không để ý gì đến hậu quả. Sau đó bàn tay hắn khẽ lật, một đoàn lam quang băng diễm vô thanh vô tức xuất hiện.

Thần sắc hai người Nam Lũng Hầu âm trầm, cũng đang chuẩn bị các loại pháp bảo, phục ở hai bên của pháp trận.

Tuy cự ly cách nhau khá xa nhưng hai đạo hào quang nọ chỉ trong nháy mắt đã bay sắp tới.

Trên mặt Hàn Lập chợt lóe lên vẻ âm lệ, băng diễm trong tay lẳng lặng mạnh thêm ba phần.

Nhưng ngay vào lúc đạo bạch hồng đang rất khó khăn bay tới vùng phụ cận và tiến vào đại trận đã bố trí thì con Hỏa Thềm Thú ở phía sau, cách khoảng ba bốn mươi trượng dường như đã không nhẫn nại được nữa.

Nó kêu lên một tiếng rất lớn rồi từ trong miệng phun ra một đoàn hỏa cầu.

Khi mới xuất hiện hỏa cầu này không lớn lắm, chỉ to bằng khoảng một cái đầu mà thôi. Nhưng sau khi bắn nhanh ra khoảng vài trượng thì *"bụp"* một tiếng, hỏa cầu đột nhiên to lên, chỉ trong chốt lát đã hóa thành một cơn gió lửa cực lớn cuốn lấy khôi lỗi đang đứng bên cạnh trận pháp.

Tiếp theo những âm thanh bạo liệt từ trong ngọn lửa không ngừng truyền ra, sau đó lập tức im bặt, sắc mặt Hàn Lập khẽ biến!

Hỏa diễm nhanh chóng tắt đi, khôi lỗi thú đã bị tiêu diệt vô ảnh vô tung.

Hàn Lập thấy vậy trong lòng cả kinh.

Yêu hỏa của Hỏa Thềm Thú kia thực không giống với loại hỏa diễm bình thường. Chí ít cũng hơn cả anh hỏa của tu sĩ Nguyên Anh Kỳ một bậc. Không biết là băng diễm của mình có thể chế trụ nó được hay không nữa. Nhưng Hàn Lập cũng không quá lo lắng quá vì hắn không chỉ có một hai loại thủ đoạn để tiêu diệt yêu thú kia.

Vô luận là Tử La Thiên Hỏa hay Đại Canh Kiếm Trận cũng đều là những đòn sát thủ rất lợi hại.

Không những thế, chỉ cần Hàn Lập xuất ra tất cả khôi lỗi Kết Đan kỳ ra thì cũng đủ diệt sát đối thủ, chỉ là hắn không nỡ hoang phí như thế.

Dưới một tình huống nào đó, khôi lỗi thú sẽ có hiệu quả lớn.

Lúc này Hỏa Thiềm thú thấy đã diệt được kẻ xâm nhập hang động nên cực kỳ hài lòng, kêu lên một tiếng rồi hào quang lóe lên, muốn quay đầu trở về.

Đến lượt mình, ba người Hàn Lập nhìn nhau, trong đó căng thẳng nhất chính là Hàn Lập.

Sinh tử của Nam Cung Uyển liên quan đến cổ thú kia nên hắn làm sao để cho nó dễ dàng thoát đi. Sau khi nhíu mày, thân hình Hàn Lập khẽ động, hóa thành một đạo hào quang bay ra.

Thân ảnh Hàn Lập lẻ loi xuất hiện ở bên cạnh pháp trận. Nam Lũng Hầu và Lỗ Vệ Anh lập tức ngẩn ra nhưng sau đó cũng minh bạch ý tứ của hắn.

Cử động này của Hàn Lập tất nhiên là kinh động đến con Hỏa

Thiềm thú đang chuẩn bị trở về. Nó nhanh chóng quay đầu lại, nhìn chòng chọc địch nhân vừa xuất hiện, không chút động đậy, trong mắt lóe lên vẻ nghi hoặc.

Hàn Lập cũng yên lặng, một tay nắm lấy một đoàn lam quang nhỏ, một tay vỗ vào túi trữ vật bên hông, từ đó bỗng nhiên bay ra sau đạo lam quang, lần lượt đứng sau Hàn Lập. Sau khi quang hoa thu liễm liền xuất hiện sáu con rùa to lớn, thân cao ba trượng, linh quang toàn thân lấp lóe. Đó chính là khôi lỗi thú cự quy mà Hàn Lập vừa mới luyện chế thành.

Hàn Lập dùng thần thức ra lệnh, trên quy xác của sáu con khôi lỗi thú đột nhiên xuất hiện những cây băng trùy dài giống nhau, khoảng một thước, sắc nhọn lấp lánh, tán phát ra từng tia hàn khí.

Nhất thời những con cự quy nhìn như vô hại bỗng chốc trở nên nguy hiểm, biến thành bộ dáng hung ác dữ tợn, khí thế cực kỳ bức người.

Hỏa Thiềm thú đối diện tựa hồ cảm ứng được địch ý của Hàn Lập nên trong đôi mắt màu xanh lục của nó lóe lên những tia hung quang, trong nháy mắt đã hé miệng phun ra một veên hỏa cầu.

Mắt thấy hỏa cầu kia phóng to, khí thế hung hăng, bắn về phía mình, Hàn Lập không nói một lời nào, ý nghĩ dò xét uy lực yêu hỏa của cổ thú lập tức xuất hiện ở trong đầu, do đó hắn giương cánh tay đang cầm băng diễm lên.

Đoàn lam sắc băng diễm liền ngưng tụ thành một đóa hoa băng, nhẹ nhàng bay tới phía trước nghênh đón hỏa cầu khổng lồ.

Đường kính hỏa cầu của Hỏa Thiềm thú khoảng năm, sáu trượng, còn đóa hoa kiền lam băng diễm chỉ có kích cỡ khoảng vài tấc. So sánh về mặt hình thể thì không còn gì để nói nhưng khi hai thứ tiếp xúc với nhau, một trường cảnh khiếp người xuất hiện.

Chỉ nghe *"Bụp"* một tiếng, lam quang, hỏa cầu lóe lên, từng tầng từng tầng băng dày bao lấy bên ngoài hỏa cầu. Trong không trung đột nhiên xuất hiện một viên cầu bằng băng cực lớn, ở giữa nó có những đóa hỏa diễm màu đỏ đang nhảy múa không ngừng.

Cảnh tượng này khiến Hàn Lập ngẩn ra.

Nhưng Hỏa Thiềm thú đối diện khi thấy hỏa cầu bị cấm cố thì trở nên bạo nộ.

Nó mở miệng phun ra thêm hàng trăm ngàn hỏa cầu to bằng nắm tay, ào ào kích tới.

Hàn Lập lẩm nhẩm, cánh tay phất lên.

Sau con cự quy phía sau đã ở trong tư thế sẵn sàng lập tức rung quy xác, vô số đạo băng trùy phá không bay ra, nghênh đón đám hỏa cầu.

"Ầm…ầm…ầm!" Một trận thanh âm nổ tung vang lên, hàn khí màu trắng do băng trùy tạo thành tiếp xúc với mảng lửa lớn do hỏa cầu hóa ra.

Bạch khí bỗng chốc tràn ngập cả bầu trời.

Hàn Lập nhìn chằm chằm về phía trước, hai mắt nhíu lại.

Rõ ràng uy lực hỏa cầu của đối phương cao hơn nhiều so với băng trùy. Trong nháy mắt, hỏa lãng đã bức hàn khí lùi về phía sau.

Hàn Lập thấy vậy, trong miệng lẩm bẩm một câu gì đó, thân hình đột nhiên bắn về phía sau.

Sau con khôi lỗi thú cự quy cũng lập tức theo sát.

Lúc này biển lửa đã hoàn toàn áp chế hàn khí của băng trùy. Nó không chút khách khí, tiếp tục tấn công.

Nhưng sáu con cự quy lại phun ra thêm một đợi băng trùy mới nữa, hàn khí một lần nữa lại ngăn chặn được hỏa lãng. Trong khi đó Hàn Lập và đám khôi lỗi cũng đã bay ra xa hơn hai mươi

trượng.

Hàn Lập chăm chú nhìn Hỏa Thiềm thú đang đứng yên bất động tại chỗ, môi khẽ mím chặt.

Theo như tài liệu hắn có được trước khi vào Trụy Ma Cốc thì Hỏa Thiềm thú kia ngoại trừ việc có thể dựa vào Dung nham chi lực để khôi phục nguyên khí của mình, nó còn tinh thông Hỏa độn chi thuật, trong nháy mắt có thể đào thoát ra xa hơn ngàn trượng.

Mà nơi này chính là chân núi, khắp nơi đều có dung nham. Nếu Hỏa Thiềm thú chui vào trong đất thì có thể dễ dàng đào tẩu. Đối với điều đó, hai người Nam Lũng Hầu cũng không chút để tâm vì bọn họ đến đây để tìm bảo vật của bộ hài cốt kia, cho dù không có cách nào tiêu diệt được cổ thú, chỉ cần đuổi nó ra xa là được rồi.

Nhưng Hàn Lập lại khác vì hắn phải lấy được yêu đan của nó.

Do đó hắn nhất định phải dẫn dụ Hỏa Thiềm thú vào bên trong pháp trận để chặn đường rút lui của nó. Sau đó mới phóng tay phóng chân xuất thủ diệt trừ. Vì vậy việc Hỏa Thiềm thú có truy đuổi theo hay không, tự nhiên trở thành một sự kiện quan trọng.

Hỏa Thiềm thú thấy Hàn Lập chỉ đấu có một lần liền lập tức bỏ chạy. Nó không nhịn được liền ngẩn ra. Nhưng hình như con thú này linh trí không cao, nó không chút suy nghĩ, lập tức hóa thành một đạo hồng quang, hăm hở đuổi theo.

Hàn Lập thấy vậy thì trong lòng vui mừng.

Chỉ vừa mới truy đuổi một đoạn, Hỏa Thiềm thú bỗng nhiên thấy xung quanh mình hiện ra một tầng thủy mạc (màn nước) màu lam.

Tiếp theo bạch quang trên tầng thủy mạc lóe lên, vài con thủy long màu trắng khi ẩn khi hiện, nóng lòng muốn bay ra, không khí trong pháp trận trở nên lạnh lẽo.

Hỏa Thiềm thú cả kinh, lập tức dừng truy đuổi, hai mắt liếc ngang liếc dọc, trong miệng phát ra âm thanh đe dọa.

Cùng lúc đó hai bên pháp trận cũng lóe lên linh quang. Nam Lũng Hầu và Lỗ Vệ Anh đồng thời xuất hiện.

Hai người này vừa thấy cổ thú bị pháp trận khốn trụ liền không chút khách khí, tế xuất ra các loại bảo vật.

Nam Lũng Hầu ném bích ngọc chỉ hoàn (chiếc nhẫn màu ngọc bích) ra, còn lão giả họ Lỗ thì không sử dụng pháp kỳ (cây cờ) lúc trước nữa mà hai tay giương lên, hai thanh phi qua (thương, giáo) đồng loạt bắn tới.

Quang mạc của pháp trận tất nhiên là không ảnh hưởng đến bảo vật của hai người. Chỉ hoàn cùng phi qua lóe lên rồi xuyên qua tầng bảo hộ, công kích về phía Hỏa Thiềm thú.

Mấy con thủy long màu trắng cũng vừa vặn bay ra, giương nanh múa vuốt tấn công. Đó là do Hàn Lập ở xa điều khiển trận kỳ trong tay, phát động cấm chế của pháp trận để phối hợp với thế công của hai người.

Hỏa Thiềm thú tuy linh trí không cao nhưng thấy cảnh này liền cảm thấy có chỗ không ổn.

Nó lập tức hống lên một tiếng kinh thiên động địa, sau đó thân thể co rút rồi lại giãn ra, thi triển thần thông bảo mệnh của bản thân. Chỉ thấy sau tiếng hống, trên thân xuất hiện từng tầng từng tầng quang thuẫn màu đỏ.

Những cái thuẫn nhỏ này có mật độ dày đặc, từng lớp từng lớp từ trên thân Hỏa Thiềm thú bắn ra, sau đó dung hợp lại thành một thể, trong nháy mắt hình thành nên một cái vòng bảo vệ màu đỏ ba tầng, mưa gió không lọt.

Nhưng vào lúc này bích ngọc chỉ hoàn, thủy long cùng với hai thanh phi qua vừa vặn công kích lên vòng bảo vệ đó.

Lập tức trong pháp trận vang lên âm thanh ầm ầm không ngớt, các loại hào quang đan chéo vào nhau tạo nên cảnh tượng vô cùng chói mắt khiến người ta không thể nhìn thẳng được.

Nhưng sau khi Hỏa Thiềm thú hống lên thêm một tiếng nữa, một đạo quang trụ (cột sáng) to lớn từ trong quang tráo (vòng bảo hộ) tách ra, công kích lên thủy mạc.

"Phốc" một tiếng, thủy mạc chỉ ngăn cản được một chút rồi lập tức bị xuyên qua, tạo thành một cái lỗ to.

------oOo------

Chương 817: Trảm thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hồng quang ở giữa pháp trận đột nhiên đại thịnh, tiếp theo một hỏa trụ to lớn cuồn cuộn xuất hiện xung quanh Hỏa Thiềm thú.

Trong nháy mắt, vô luận là thủy long, chỉ hoàn hay hai thanh phi qua màu lam đều bị đẩy ra bên ngoài hỏa trụ, còn ở trung tâm chính là thân ảnh mơ hồ của yêu thú.

Tại lúc tất cả các loại công kích đều bị bài trừ thì Hỏa Thiềm thú biết mình rơi vào bẫy, lập tức chớp lấy cơ hội, hai chân sau đạp xuống, hóa thành một đoàn liệt diễm bắn lên. Mục tiêu chính là lỗ hổng đang từ từ khép lại.

Nam Lũng Hầu và Lỗ Vệ Anh thấy vậy thì cả kinh, nhanh chóng điều khiển bảo vật của bản thân để ngăn chặn yêu thú trốn thoát khỏi pháp trận cấm chế.

Nhưng dường như đã chậm mất một bước.

Hai người tận mắt thấy đoàn liệt diễm sắp đến gần thủy mạc, trong nháy mắt sẽ thoát ra ngoài nhưng lúc này đột nhiên ở xa truyền lại âm thanh bén nhọn. Chân trước của Hỏa Thiềm thú vừa đưa ra khỏi lỗ hổng liền thấy hắc quang lóe lên, có một cái gì đó cắt xoẹt qua. Yêu thú lập tức cảm thấy vô cùng đau đớn, chân trước đã mất đi một đoạn.

Cơ thể Hỏa Thiềm thú co rút lại, một cảm giác thống khổ kịch liệt truyền đến.

Tuy nó có thần thông không nhỏ nhưng cũng không cách nào đè nén được, kêu lên một tiếng thảm thiết rồi từ trên không trung rơi xuống.

Hai người Nam Lũng Hầu bên ngoài thấy vậy thì vui mừng, lập tức chỉ huy bảo vật, điên cuồng công kích lên Hỏa Thiềm thú.

Bích lục chỉ hoàn sau khi mơ hồ một trận liền huyễn hóa ra hàng trăm ảo ảnh, bay quanh Hỏa Thiềm thú, muốn tiến tới gần để cầm cố nó. Còn hai đạo phi qua lam sắc thì rung lên một cái, hóa thành hai con băng mãng dài khoảng năm, sáu trượng, trực tiếp công kích tới.

Nhưng Hỏa Thiềm thú không hổ là thượng cổ kỳ thú mà Thương Khôn thượng nhân năm đó cũng phải kiêng kỵ. Tuy bị đứt mất một chân nhưng điều đó dường như chẳng ảnh hưởng gì đến tu vi của nó cả, cơ hồ trong nháy mắt, quang thuẫn dày đặc lại xuất hiện, nghênh đón thế công.

Ảo ảnh của chỉ hoàn căn bản không thể đến gần thân nó do đó chẳng làm gì được, chỉ bằng thần thông bình thường công kích lên quang thuẫn nhưng hiệu quả kém đến mức đáng thương.

Còn hai con băng mãng có thuộc tính vừa vặn khắc chế hỏa thuộc tính của quang thuẫn nên mỗi một lần táp tới đều có thể phá hủy một số tiểu thuẫn nhưng số lượng của chúng dường như vô cùng vô tận nên hiệu quả cũng chẳng nhiều.

Một lúc sau bỗng nhiên có sáu đạo quang trụ màu lam từ ngoài gia nhập vào, mỗi lần công kích đều tiêu diệt được một lớp quang thuẫn.

Âm thanh *"ầm ầm"* lập tức vang lên. Hỏa Thiềm thú vừa định đứng dậy thì lại bị đè ép xuống mặt đất.

Nam Lũng Hầu ngẩn ra, thoáng liếc mắt nhìn, thấy Hàn Lập không biết từ khi nào đã bay đến một chỗ cách đó không xa, chính đang phất tay, xua đi hắc khí trên một cánh tay, còn sáu con khôi lỗi phía sau thì hé miệng phun ra từng đạo quang trụ to bằng cái bát, tấn công về phía Hỏa Thiềm thú trong pháp trận.

Ánh mắt Hàn Lập di chuyển, nhìn về phía đoạn chân bị đứt của Hỏa Thiềm thú đang ở bên ngoài thủy mạc.

Tuy đã rời khỏi bản thể nhưng nó vẫn phiêu phù bên ngoài, tiếp tục tỏa ra từng tia hồng quang, giống như có linh tính vậy.

Hàn Lập thấy thế, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Vừa rồi thấy tình hình nguy cấp, Hỏa Thiềm thú định phá cấm thoát ra nên hắn chỉ có thể sử dụng Âm Ma trảm, chém đứt chân trước của yêu thú.

Nhưng không tưởng được, yêu thú sau khi bị thương vẫn còn hung hãn như vậy. Tuy bị hai tu sĩ Nguyên Anh kỳ và sáu con khôi lỗi công kích nhưng vẫn có thể chống đỡ được. Chẳng trách mà năm đó dưới tình huống nguyên khí đại tổn, Thương Khôn thượng nhân đã biết khó mà chủ động rút lui.

"Hàn đạo hữu, linh thuẫn Hỏa thuộc tính trên thân con Hỏa Thiềm thú kia thực sự liên miên bất tuyệt, không thể diệt trừ hết. Chắc đạo hữu phải sử dụng thần thông Băng thuộc tính kia để khắc chế mà thôi. Nếu không cuộc chiến này không biết còn dây dưa đến khi nào nữa." Lão giả họ Lỗ mắt thấy tiểu thuẫn trên thân Hỏa Thiềm thú sau khi bị tiêu diệt, lập tức hóa thành từng đám mây lửa nhàn nhạt thâm nhập vào cơ thể của nó, sau đó lại có thêm một đợt quang thuẫn xuất hiện nên lo lắng gọi Hàn Lập.

Không cần Lỗ Vệ Anh nói, Hàn Lập cũng nhìn thấy điều này.

Hắn không nói năng gì, phất tay áo, hơn mười thanh phi kiếm màu vàng bay ra, sau khi liệng vòng quanh liền hợp thành một cự kiếm dài hơn một trượng.

Cự kiếm tỏa ra hào quang rực rỡ, hàn khí bức người.

Cử động này khiến hai người Nam Lũng Hầu không nhịn được ngây ngốc.

Bọn họ tưởng Hàn Lập sẽ thi triển lam sắc băng diễm đáng sợ kia để đối phó với Hỏa Thiềm thú nhưng hắn lại phóng phi kiếm ra nên hai người có chút khó hiểu.

Mắt thấy cự kiếm đã hình thành, sắc mặt Hàn Lập không chút thay đổi, đưa tay phất về phía nó.

Kim quang lóe lên, cự kiếm hạ xuống trước Hàn Lập.

Hắn hé miệng phun ra một đạo lam diễm nhỏ nhắn, bám lên trên cự kiếm.

Kim kiếm khẽ rung lên, sau đó bị bao phủ bởi một tầng lam diễm đang bốc cháy ngùn ngụt.

Hàn Lập do dự một chút rồi chập hai tay lại, đánh thêm một đạo pháp quyết để kích phát Ích Tà Thần Lôi.

Lập tức âm thanh sấm nổ vang lên, trong lam sắc hỏa diễm của cự kiếm còn có nhiều tia kim sắc điện hồ lấp lóe không ngừng.

Hàn Lập thấy vậy, trong ánh mắt chợt xuất hiện sự âm lệ. Hắn điểm chỉ về phía Hỏa Thiềm thú trong pháp trận, mở miệng hô lên một tiếng *"Đi!"*.

Cự kiếm liền hóa thành một đạo hào quang, trảm về phía Hỏa Thiềm thú.

Lúc này Nam Lũng Hầu và Lỗ Vệ Anh sau khi tấn công không có hiệu quả thì tạm hoãn một chút. Yêu thú có dịp thở ra một hơi.

Linh quang trên thân nó khi sáng khi tối, bụng đột nhiên to lên, xem ra đang muốn thi triển thần thông gì đó để phản kích.

Nhưng lúc này cự kiếm đã bay tới đỉnh đầu của Hỏa Thiềm thú, mang theo thanh thế bức người, chém xuống.

Hỏa Thiềm thú nhìn chòng chọc kim kiếm trên không, hai mắt màu xanh nhấp nháy mấy cái, tựa hồ như cảm nhận được uy hiếp nên tuy bụng đang bành trướng nhưng không quản gì cả, kêu lên một tiếng quái dị rồi phun ra một viên hỏa đạn màu đỏ rực, nghênh tiếp thế công.

Hỏa đạn này chỉ có kích cỡ bằng nắm tay nhưng bên ngoài lấp lánh, hồng quang bên trong chớp động, giống như một viên hỏa châu to vậy. Sau khi hỏa đạn xuất hiện, không khí trong pháp trận bỗng nhiên trở nên nóng rực.

"Yêu đan? Không đúng! Không phải là thực. Không phải!" Hàn Lập vừa thấy vậy, trước tiên là cả kinh nhưng sau đó phát hiện ra nó không phải là yêu đan thật sự nên mới yên tâm. Dù sao nếu thật thì hắn ném chuột cũng sợ vỡ đồ chứ.

Hàn Lập bắt pháp quyết, cự kiếm không chút chần chờ chém về phía hỏa đạn. Với mức độ sắc bén của Thanh Trúc Phong Vân kiếm, cộng thêm uy lực khi liên kết với nhau thì cho dù hỏa đạn kia có cổ quái sao chăng nữa, chỉ với một kiếm Hàn Lập nghĩ rằng có thể hủy diệt nó.

Nhưng cảnh tượng xuất hiện trước mắt khiến hắn cả kinh.

"Xoẹt!" một âm thanh vang lên, quang hoa trên hỏa đạn đại thịnh, hồng quang, kim quang đan xen vào nhau. Cự kiếm chỉ chém được nửa đường liền bị hỏa đạn ngăn chặn lại.

Trong ánh mắt của Hỏa Thiềm thú lóe lên một tia cười nhạo vô cùng giống con người. Sau đó nó hé miệng kêu lên một tiếng bén nhọn.

Hỏa đạn tách ra thành hai, trong nháy mắt nổ tung.

Một phiến hồng quang lan ra, lập tức ngưng tụ thành hai quang xà màu đỏ dài khoảng một trượng. Thân hình chúng nhoáng lên một cái rồi quấn lấy cự kiếm, bao vây vào bên trong.

Cự kiếm có chút ngừng trệ, bộ dáng có vẻ bị cầm cố.

Hàn Lập lập tức ngẩn ra nhưng sau đó khóe miệng nhếch lên, lộ ra một tia cười lạnh.

Hai tay hắn bắt quyết, nhẹ nhàng điểm về phía cự kiếm, kim quang trên thân kiếm lóe lên, xuất hiện một cái điện võng, vô số điện hồ phát nổ, quang xà đang quấn lấy cự kiếm lập tức bị bắn ngược trở lại.

Nhân cơ hội này, cự kiếm khẽ rung lên, biến mất khỏi chỗ cũ, một lát sau đã xuất hiện bên ngoài quang thuẫn, thuận thế chém xuống. Lam sắc hỏa diễm đột nhiên bốc cháy dữ dội.

"Xoảng xoảng" âm thanh vỡ vụn vang lên.

Tất cả quang thuẫn bị cự kiếm trảm trúng đều bị lam diễm đông kết thành băng lấp lánh, sau đó bị chém vỡ vụn.

Sau khi một mạch phá hủy hết mười lớp tiểu thuẫn bên ngoài, cự kiếm đã ở phía trên bản thể của Hỏa Thiềm thú, hung hăng trảm xuống cái đầu khổng lồ của nó.

Hỏa Thiềm thú căn bản không tưởng tượng được tình thế đột nhiên xoay chuyển. Nó vừa mới phun ra hỏa đạn, ngay cả thở cũng không kịp thì cự kiếm đã công phá hộ thuẫn rồi chém tới. Tuy linh trí của nó không cao nhưng sắc mặt cũng lộ ra vẻ sợ hãi.

Rơi vào đường cùng, Hỏa Thiềm thú chỉ có thể há miệng, phóng ra cái lưỡi dài đen thui, quấn lấy cự kiếm. Đồng thời giậm hai chân sau, muốn nhảy tránh.

Nếu là phi kiếm, phi đao phổ thông thì hành động của yêu thú là không sai.

Dù sao cái lưỡi của nó cũng cứng rắn không kém pháp bảo phổ thông. Nếu dưới tình huống bình thường thì nó sẽ thành công.

Nhưng Thanh Trúc Phong Vân kiếm đã được thêm vào Canh Tinh, pháp bảo bình thường sao có thể so sánh được. Cái lưỡi của Hỏa Thiềm thú vừa tiếp xúc thì kim quang lóe lên, cự kiếm đã trảm thành hai nửa, rồi tiếp tục công kích xuống.

"Phốc!" Hỏa Thiềm thú vừa mới nhảy lên khoảng một trượng thì đầu đã lìa khỏi cổ.

Quang thuẫn xung quanh nó lập tức hóa thành tro bụi.

"Thành công rồi!" Lỗ Vệ Anh thấy vậy liền vui mừng kêu lên.

Nam Lũng Hầu cũng thở phào một hơi, mỉm cười, hai tay bắt pháp quyết, muốn triệt bỏ pháp trận.

"Hãy khoan!"

Hàn Lập lạnh lùng nói một câu, ngăn cản hành động của Nam Lũng Hầu.

"Sao? Hàn huynh có ý tứ gì?" Nam Lũng Hầu ngẩn ra, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc, một tay tự động đặt lên túi trữ vật bên hông.

Lỗ Vệ Anh liếc nhìn Hàn Lập một cái, thân hình khẽ động, sắc mặt cũng lộ ra vẻ cảnh giác.

"Không có gì! Chỉ là Hỏa Thiềm thú vẫn chưa tiêu diệt hoàn toàn. Nam Lũng huynh không cần quá khẩn trương như vậy." Hàn Lập xem như không thấy, chỉ nhàn nhạt nói.

"Cái gì? Hỏa Thiềm thú vẫn chưa chết?"

Nam Lũng Hầu và Lỗ Vệ Anh nghe thế đều cả kinh, nhanh chóng nhìn vào trong pháp trận.

Lúc này bọn họ mới phát hiện thấy bộ dang có chút quỷ dị của thi thể Hỏa Thiềm thú.

Đầu một nơi, thân một nẻo nhưng linh quang vẫn không mất đi, vẫn phiêu phù tại không trung, không có ý muốn rơi xuống.

------oOo------

Chương 818: Cổ tu di hài

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhưng những điều đó còn chưa đáng nói, dưới ánh nhìn chăm chú của hai người Nam Lũng Hầu, từ cổ trên thân thể mất đầu của Hỏa Thiềm thú tản ra những tia sáng màu đỏ, phần đầu đang phiêu phù ở bên cạnh cũng có hiện tượng tương tự như vậy.

Hai phiến hào quang không ngừng đan xen, dần dần tiếp cận với nhau.

"Bất diệt chi thế! Hỏa Thiềm thú này lại có thiên phú thần thông loại này ư?" Nhìn cảnh tượng trước mặt, Nam Lũng Hầu thất thanh kêu lên.

Thần sắc của Lỗ Vệ Anh cũng lộ ra vẻ cả kinh.

"Bất diệt? Trên đời này thực sự có thứ bất diệt chân chính hay sao? Chỉ là sinh mệnh lực so với yêu thú phổ thông cường đại hơn một chút mà thôi."

Đã đọc qua rất nhiều điển tịch nên Hàn Lập tự nhiên biết cái gì gọi là *"Bất diệt chi thể"*. Khi hắn liếc nhìn chân trước bị chém đứt kia, thấy được sự khác thường, trong lòng hoài nghi nên đã ngăn cản hành động khai mở cấm chế của Nam Lũng Hầu.

Vạn nhất Hỏa Thiềm thú chớp lấy cơ hội đào thoát thì công sức của mình trở thành công cốc sao.

Nhưng lúc này Hàn Lập cười lạnh một tiếng, điểm chỉ về phía cự kiếm.

Cự kiếm đột nhiên phân thành hai, hóa thành hai đạo kim quang đồng thời trảm xuống.

Một mảng lam quang chớp lóe, *"ầm, ầm"* hai tiếng thanh thúy vang lên.

Đầu và thân thể của Hỏa Thiềm thú bị băng diễm trên thân kiếm đông kết thành tượng băng, phong bế hồng quang vào trong, tiếp theo liền bị phi kiếm công kích vỡ vụn, hóa thành từng điểm tinh quang, bay múa ngập trời.

Ở chỗ thân thể bị phá hủy có một viên cầu màu đỏ rực đang phiêu phù. Đó chính là yêu đan của Hỏa Thiềm thú.

Vừa thấy yêu đan xuất hiện, Nam Lũng Hầu và Lỗ Vệ Anh nhìn nhau, cả hai đều thấy được một tia động tâm trong mắt đối phương.

Dù sao đấy cũng là yêu đan của cổ thú có bất diệt chi thể, nói không chừng còn có hiệu quả đặc thù gì đó.

Nhưng vừa nghĩ đến thần thông mà Hàn Lập thi triển cùng với danh tiếng như sấm ngang tai gần đây của hắn, hai người đành phải bỏ đi ý nghĩ dao động.

Dù sao hai người cũng rất rõ ràng một điều rằng thần thông của Hàn Lập đều trên bọn họ, cho dù liên thủ với nhau, phỏng chừng khi đánh nhau, xác suất thắng lợi của mỗi bên cũng chỉ là 5: 5 mà thôi.

Vì một viên yêu đan không rõ tác dụng mà trở mặt, điều này thực không đáng.

Suy cho cùng thì cơ hội trong Trụy Ma Cốc này vẫn còn rất nhiều.

Hàn Lập tuy không có lòng tham nhưng tâm tư bọn người Nam Lũng Hầu, hắn sao lại không biết.

Trong lúc đấu với Hỏa Thiềm thú, hai người tuy là tu sĩ Nguyên Anh kỳ nhưng rõ ràng đã không xuất hết toàn lực, cơ hồ đều dựa vào thần thông của hắn để tiêu diệt yêu thú.

Vì thế sau khi giết chết Hỏa Thiềm thú, ngoài mặt Hàn Lập làm ra vẻ như thường nhưng trên thực tế, trong lòng đã sớm tăng cao cảnh giác đối với hai người kia để đề phòng bọn họ thấy lợi mờ mắt, làm ra những hành động ngu ngốc.

Hiện tại thấy sắc mặt hai người thay đổi nhưng trong nháy mắt đã khôi phục lại bình thường, Hàn Lập liền thở phào một hơi.

Tuy hắn chẳng sợ gì bọn họ nhưng không động tay động chân thì vẫn tốt hơn.

Hàn Lập lập tức đưa tay phất về phía thủy mạc, *"vù"* một tiếng, viên yêu đan kia bay vào trong lòng bàn tay hắn.

Tiếp theo hai thanh phi kiếm tự động phân giải, hóa thành hơn mười thanh tiểu kiếm, phi xạ bay trở về tay áo, biến mất vô ảnh vô tung.

Hàn Lập cúi đầu nhìn viên yêu đan màu đỏ rực trong tay, thở phào một hơi. Cuối cùng hắn đã đạt được một trong các mục đích của chuyến đi vào Trụy Ma Cốc.

Lúc này Nam Lũng Hầu đột nhiên cười nói:

"Lần này việc diệt sát Hỏa Thiềm thú đã khiến Hàn đạo hữu cực khổ rồi. Tuy nhiên hiện tại chúng ta cũng nên tiến vào sào huyệt của nó xem xét thử. Chắc Hàn huynh cũng cảm thấy hứng thú đối với bảo vật của bộ hài cốt kia."

"Chắc chắn là vậy!" Hàn Lập thu lấy yêu đan rồi thản nhiên gật đầu nói.

Lỗ Vệ Anh nghe thế, sắc mặt tự nhiên lộ ra vẻ vui mừng.

Sau đó ba người liền thu thập pháp trận lại rồi trực tiếp đi về phía sào huyệt nơi chân núi.

Lần này không phải Hàn Lập không muốn âm thầm ra lệnh cho Ngân Nguyệt đột nhập vào trong động để tìm bảo vật như lần trước mà do hai người kia cũng là loại giảo hoạt thành tinh, luôn luôn chú ý đến hành động của hắn, hơn nữa pháp lực của bọn họ cao hơn hắn một bậc. Nếu không có cái gì yểm hộ mà đưa Ngân

Nguyệt ra thì tám chín phần là không qua mặt được. Hơn nữa bộ hài cốt kia có điều cổ quái nên Hàn Lập cũng có chỗ kiêng kỵ. Sau khi suy nghĩ hắn liền bỏ đi chủ ý này.

Ba người hóa thành ba đạo hào quang, trong nháy mắt đã đến trước cửa động, sau đó không chút do dự đi vào trong.

Vừa thấy hồ dung nham, hai người Nam Lũng Hầu ngẩn ra nhưng lập tức khôi phục lại vẻ bình thường, ngó nghiêng bốn phía xung quanh.

Nhưng hai người chỉ nhìn thoáng qua quanh hồ một cái rồi ánh mắt rơi xuống bộ hài cốt của cổ tu sĩ đang nằm trên thạch thai.

Thần sắc hai người trở nên vui mừng.

"Xem ra kia chính là di hài mà Thương Khôn thượng nhân đề cập đến. Hai vị đạo hữu, chúng ta cùng qua đi." Nam Lũng Hầu thu lại nụ cười, bảo trì trấn định nói.

Hàn Lập cùng lão giả tự nhiên sẽ không cự tuyệt, ba người lập tức bay qua hồ dung nham, trực tiếp đáp xuống trước thạch thai.

Đứng ở chỗ cách thạch thai ba, bốn trượng, Hàn Lập đánh giá bộ hài cốt thêm một lần nữa, trên mặt lộ ra vẻ nhẫn nhịn.

Nam Lũng Hầu và Lỗ Vệ Anh lại không chút khách khí, vừa mới ổn định thân hình liền lập tức dùng thần thức tra xét để tìm kiếm vị trí cụ thể của bảo vật.

Hàn Lập thấy thế, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra vẻ như cười như không, im lặng không nói gì.

Hắn sớm đã biết kiện cổ bào kia có điều quái dị nhưng nhắc nhở để hai người kia tự cảm nhận.

Quả nhiên thần thức Nam Lũng Hầu và Lỗ Vệ Anh vừa mới tiến tới bộ hài cốt thì quang hoa trên thanh bào (áo xanh) đột nhiên đại thịnh, thần thức của bọn họ bị phản xạ lại.

Vì cả hai chưa gặp phải trường hợp này nên không nhịn được cả kinh, kêu lên một tiếng.

"Di! Thanh bào kia có chút cổ quái!" Trên mặt Lỗ Vệ Anh lộ ra vẻ ngoài ý muốn, lẩm bẩm nói.

"Không có gì! Đó chỉ là một kiện Thanh Tàm bào mà thôi. Loại áo này được dệt từ một loại tơ tằm cổ xưa, có thể ngăn cản thần thức tu sĩ dò xét. Hiện tại là bảo vật hi hãn trong Tu tiên giới nhưng nghe nói ở thời thượng cổ thì chỉ là vật bình thường." Nam Lũng Hầu khôi phục vẻ bình thường, lạnh lùng nói. Sau đó hắn đưa tay chộp về phía trước.

Thanh bào rung lên, lập tức hóa thành một đạo thanh quang trực tiếp thoát khỏi hài cốt, bay vào trong tay Nam Lũng Hầu.

Do đó bộ hài cốt đã lộ ra một cách rõ ràng, ở trên hông của nó có buộc một cái túi da màu đen tinh xảo.

"Quả nhiên có túi trữ vật!" Lão giả họ Lỗ hoan hỉ nói. Nam Lũng Hầu cũng hưng phấn, vất thanh bào qua một bên, nhìn chòng chọc túi trữ vật màu đen kia, mắt không chớp lấy một cái.

Mà thần sắc Hàn Lập nguyên bản vẫn thản nhiên nhưng khi nghe thanh âm rơi xuống của thanh bào, vẻ mặt khẽ biến rồi nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

"Hai vị đạo hữu nếu an tâm thì để bản hầu đi qua xem xét bảo vật. Không biết ý tứ hai vị ra sao?" Trong lúc bầu không khí đang căng thẳng, Nam Lũng Hầu liền cười cười với Hàn Lập và Lỗ Vệ Anh, mở miệng đề xuất.

"Đương nhiên là được. Vậy Nam Lũng huynh hãy đi qua xem xét đi." Hàn Lập nhìn túi da, cười khẽ đáp ứng.

Tu sĩ họ Lỗ trù trừ một chút rồi cũng gật đầu.

Vì thế Nam Lũng Hầu liền tiến lên trước vài bước, cẩn thẩn gỡ lấy túi trữ vật, sau đó dùng thần thức tra xét, trên mặt không lộ ra vẻ gì.

"Nam Lũng huynh, trong đó có gì vậy? Không bằng đổ ra để cho chúng ta xem xem." Lỗ Vệ Anh thấy thế, không nhịn được nói.

Nam Lũng Hầu nghe vậy, gật gật đầu, sau đó lật tay, hướng miệng túi xuống dưới, một mảng bạch quang bay ra.

Sau đó có một số thứ xuất hiện trên mặt đất.

"Đây là cái quỷ gì vậy?" Vừa thấy những thứ trước mặt, lão giả họ Lỗ không nhịn được cả kinh nói.

Trên mặt đất phần lớn là những khối sát màu đỏ tỏa ra hồng quang, mỗi cái nhìn đều rất nóng, xem ra không phải là vật thường. Ngoại trừ chúng ra thì còn có vài kiện đồ vật khác cũng rất bắt mắt.

Một cái hộp ngọc màu trắng, một cái kính màu tím, một tiểu kiếm màu vàng, một bộ phi châm màu xanh lục, hai cái bình màu đen.

Sau khi nhìn thấy thế, Hàn Lập liền nhíu mày, thần sắc khẽ động.

Mấy thứ đó ngoại trừ hộp ngọc và dược bình ra thì toàn là loại cổ bảo không tầm thường.

Về phần đồ vật trong hộp ngọc và dược bình, tự nhiên càng hấp dẫn sự chú ý của Hàn Lập bởi vì không biết hai thứ kia do gì chế thành mà vừa rồi khi hắn không thể dùng thần thức tra xét được.

"Không rõ, ta chưa từng nhìn thấy loại tài liệu này. Hình như là loại bán thành phẩm đã qua tế luyện." Hàn Lập nhíu máy, có chút không quá khẳng định nói.

*"Nói là bán thành phẩm cũng không sai. Nếu ta đoán đúng thì những khối sắt kia chính là "*linh liệu*" trong truyền thuyết mà cổ tu sĩ dùng để luyện chế cổ bảo. Nghe nói phương pháp luyện chế có chút đặc thù, phần lớn là dùng một ít tài liệu trân quý, kết hợp với thiên địa chi lực tạo thành. Chắc cổ tu sĩ này muốn luyện chế cổ bảo Hỏa thuộc tính mới mang theo số lượng nhiều như thế."* Có chút ngoài ý liệu, Nam Lũng Hầu sau khi ngẫm nghĩ liền nói ra

nguồn gốc của khối sắt kia.

"Linh liệu!"

Vừa nghe thế, Hàn Lập liền nhớ đến một danh tự đã được đề cập đến trên một bản điển tịch cổ xưa, thấy giống như Nam Lũng Hầu nói. Chúng đích xác là một loại tài liệu dùng để luyện chế cổ bảo. Dường như nếu dùng nó thì uy lực của cổ bảo sẽ không tầm thường.

Lỗ Vệ Anh nghe lời giải thích của Nam Lũng Hầu, sắc mặt liền lộ ra vẻ không hứng thú. Ánh mắt hắn liền di chuyển qua những loại bảo vật khác, cuối cùng rơi xuống hộp ngọc và dược bình.

Lúc này Nam Lũng Hầu liền khoát tay, đem túi trữ vật ném qua.

Hàn Lập vô ý chụp lấy, ban đầu là ngẩn ra nhưng sau đó liền minh bạch dụng ý của đối phương. Hắn không chút khách khí gật gật đầu, nhanh chóng dùng thần thức tra xét bên trong rồi ném qua cho Lỗ Vệ Anh.

Lão giả cũng tra xét qua loa, gật gật đầu ra biểu thị không có vấn đề gì, sau đó ném túi trữ vật xuống đất.

"Chúng ta sẽ phân chia bảo vật này ra sao đây? Chẳng lẽ một người lấy hai kiện?" Lỗ Vệ Anh mở miệng, hỏi vấn đề trọng tâm nhất, sắc mặt mang theo vẻ ngưng trọng.

------oOo------

Chương 819: Thất diễm phiến

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Chẳng lẽ Lỗ huynh có phương pháp phân chia khác?" Ánh mắt Hàn Lập lóe lên vài cái, nhàn nhạt hỏi.

"Nếu hộp ngọc và dược bình kia là cổ bảo thì việc mỗi một người lấy hai kiện bảo vật thì không có vấn đề gì. Nhưng hiện tại trong đó có…"

"Chúng ta không biết trong hộp ngọc và dược bình đựng gì nên phải mở ra xem xét, sau đó án theo giá trị mà phân chia." Nam Lũng Hầu đột nhiên chen vào, nói ra những lời công bằng.

Lão giả họ Lỗ nghe thế thì nhíu mày, sau đó gật đầu.

"Lão phu cũng có ý như thế. Không biết Hàn đạo hữu nghĩ sao?"

"Tại hạ không phản đối. Vậy chúng ta hãy dựa theo đó mà thực hiện vậy." Hàn Lập không chút suy nghĩ, lập tức trả lời.

"Hàn đạo hữu thực sảng khoái. Vậy bản hầu sẽ mở ra xem trong đó có gì." Nghe Hàn Lập nhanh chóng đáp ứng, Nam Lũng Hầu rất vừa lòng.

Hắn phất tay, *"vù"* một cái, hộp ngọc màu trắng đã bay tới trước mặt, tiếp theo nắp hộp được mở ra.

Nhưng khi bàn tay vừa mới tiếp xúc với hộp ngọc thì đột nhiên trên thân nó xuất hiện một tầng hào quang màu trắng, ngăn cản hành động của Nam Lũng Hầu.

"Di! Cái hộp này bị hạ cấm chế!" Nam Lũng Hầu ngẩn ra nhưng sau khi ngẫm nghĩ liền vận kim quang, chụp về phía hộp ngọc thêm lần nữa.

Lần này kim quang đan xen với bạch quang.

Sau một lúc, bạch quang rõ ràng không chống cự nổi kim quang, bị thủ chưởng của Nam Lũng Hầu chộp lấy, cường hành mở nắp ra.

Bạch sắc hào quang lập tức tiêu tán vô ảnh vô tung.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng trọng, nhìn đồ vật bên trong. Đó chính là một khối ngọc giản lờ mờ phát ra màu vàng đất.

Sắc mặt Lỗ Vệ Anh lộ ra vẻ kinh ngạc. Nam Lũng Hầu sau khi do dự một chút liền đưa hai ngón tay ra kẹp lấy ngọc giản rồi đưa lên đầu mình.

Trong nháy mắt, thần thức của hắn đã quét qua nội dung bên trong, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Hai vị đạo hữu cũng cầm xem đi!" Nam Lũng Hầu không chút tị hiềm, rất nhanh ném ngọc giản cho Hàn Lập.

Thần sắc Hàn Lập khẽ động, tiếp lấy ngọc giản, đem thần thức thâm nhập vào trong.

Trong giây lát chân mày của hắn tự nhiên nhíu lại, tiếp tục ném ngọc giản cho lão giả họ Lỗ.

Lỗ Vệ Anh cũng lướt qua nội dung trong đó.

*""*Thất Diễm phiến*" là loại cổ bảo gì vậy mà ta chưa từng nghe qua? Nó rất lợi hại chăng?"* Hắn chưa kịp xem xong đã mở miệng, lẩm bẩm nói.

"Cái này cũng không rõ lắm. Nhưng nếu đã trịnh trọng đem phương pháp luyện chế ghi vào trong ngọc giản, hơn nữa đều cần dùng đến linh liệu thì chắc cổ bảo này rất lợi hại mới đúng." Nam Lũng Hầu không quá khẳng định nói.

"Cho dù lợi hại cũng chẳng ích gì. Luyện chế nó cần linh liệu quá nhiều, tuy trong đó có phương pháp tế luyện nhưng lại cần đến

tám mươi mốt loại tài liệu Hỏa thuộc tính và rất nhiều thứ khác, trong đó có nhiều loại đã tuyệt tích. Cái ngọc giản kia thực không có mấy tác dụng, bỏ đi thì tiếc, chỉ có thể dùng vào việc nghiên cứu luyện khí" Lão giả họ Lỗ lắc lắc đầu, ném ngọc giản lại cho Nam Lũng Hầu.

Nam Lũng Hầu mỉm cười, trên mặt cũng lộ ra vẻ đồng ý rồi thờ ơ để nó vào lại trong hộp ngọc.

"Thất Diễm phiến? Chủ nhân, trong ngọc giản kia thực sự ghi chép lại phương pháp luyện chế loại bảo vật kia sao?" Đang lúc Hàn Lập cũng có ý nghĩ như hai người Nam Lũng Hầu thì trong đầu đột nhiên vang lên âm thanh vui mừng của Ngân Nguyệt.

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng khẽ động rồi hồi đáp:

"Không sai, tên của nó đúng là như vậy. Sao, ngươi biết loại cổ bảo đó?"

"Chủ nhân, nếu ta không nhớ sai thì nó là một loại Thông Thiên Linh Bảo, chỉ là nó đứng ở vị trí rất thấp, gần như là đội sổ." Thanh âm Ngân Nguyệt có chút run rẩy, không nhịn được liên thanh nói.

"Thông Thiên Linh Bảo?" Vừa nghe thế, Hàn Lập cũng cả kinh, không nén nổi giật mình.

"Sao? Thất Diễm phiến là Thông Thiên Linh Bảo? Vậy ngọc giản kia chắc chắn phải lấy. Lão phu sớm đã muốn nghiên cứu Thông Thiên Linh Bảo, hiện nay trước mặt là phương pháp luyện chế, thực sự quá tốt rồi." Hàn Lập chưa kịp hồi đáp thì Đại Diễn Thần Quân từ đầu tới giờ vẫn chưa mở miệng, đột nhiên hưng phấn hét lên trong đầu Hàn Lập.

"Lão quái vật nhà ngươi chõ miệng vào làm gì thế?" Ngân Nguyệt vừa nghe lời đó của Đại Diễn Thần Quân, thanh âm trở nên lạnh lùng, không khách khí nói.

"Ha ha, tiểu yêu hồ nhà ngươi vẫn hận lão phu về việc ngày đó sao. Lão phu vì chưa từng bao giờ thấy khí linh có linh trí nên mới

đề xuất mượn ngươi nghiên cứu một chút thôi mà. Nhưng chủ nhân ngươi chẳng phải là chưa từng đáp ứng sao?" Đại Diễn Thần Quân cười to, bộ dáng bình thản nói.

"Ngươi…"

"Được rồi, Ngân Nguyệt. Chuyện đó sớm đã qua rồi, không nên ghi nhớ trong lòng nữa. Ngược lại việc tiền bối có biết Thông Thiên Linh Bảo, thực sự khiến vãn bối có chút ngoài ý muốn. Nhưng hiện tại không phải là thời gian đàm luận, sự tình gì cũng đợi sau rồi hẵng nói đi." Hàn Lập cười lạnh nói, sau đó ánh mắt quét qua hộp ngọc đang được để ở trên mặt đất rồi đến hai cái bình mà Nam Lũng Hầu đang cầm định mở ra.

Ngân Nguyệt biết ý nên im lặng, còn Đại Diễn Thần Quân tuy không thoải mái lắm nhưng dù sao tình trạng hiện tại của lão cũng phải nhờ vả Hàn Lập, lão cũng chỉ có thể lầm bầm lầu bầu vài câu rồi không nói gì nữa.

Nắp dược bình vừa mới được mở thì có một luồng thanh hương phát tán ra.

Hàn Lập chỉ hít một cái đã thấy toàn thân thư thái, tinh thần không nhịn được khẽ động.

"Hình như đây là một loại linh đan thượng cổ rất khó gặp, không biết là tên là gì nhưng khẳng định không phải là độc dược. Nhất định sau khi trở về phải tra xét kỹ càng mới được." Nam Lũng Hầu đổ một viên dược hoàn màu xanh biếc ra tay, lưỡng lự nói.

"Trong dược bình có mấy viên vậy?" Ánh mắt Lỗ Vệ Anh khẽ động, nhìn chằm chằm viên dược hoàn kia nói.

"Chỉ có một viên mà thôi! Xem ra nó là loại cổ linh đan trân quý." Nam Lũng Hầu ngay trước mặt hai người còn lại, dốc ngược bình lắc mấy cái, không chút nghĩ ngợi trả lời.

"Mau xem bình kia đi!" Thanh âm Lỗ Vệ Anh có chút lo lắng tiếp lời.

Nam Lũng Hầu nghe thế liền gật gật đầu, bỏ lại viên đan dược vào trong bình rồi lấy cái bình còn lại mở ra, trong đó cũng có thêm một viên giống đúc như vậy.

Lần này hai người Nam Lũng Hầu liền liếc mắt nhìn nhau.

"Xem ra chuyến này thu hoạch không tệ, có ba kiện cổ bảo, hai viên đan dược không biết tên và một cái ngọc giản ghi phương pháp luyện chế Thất Diễm phiến. Hai vị đạo hữu định phân phối như thế nào?" Hàn Lập mỉm cười, chậm rãi hỏi.

"Hai viên đan dược kia tuy không biết là loại gì nhưng Hàn đạo hữu chắc cũng biết mục đích chủ yếu của lần nhập cốc này của hai chúng ta nên ta và Lỗ đạo hữu muốn một người một viên, để bồi thường Hàn đạo hữu có thể ưu tiên chọn trước một kiện cổ bảo, ý kiến của đạo hữu thế nào?" Nam Lũng Hầu nhìn nhìn dược bình trong tay, ngẩng đầu bình tĩnh nói với Hàn Lập.

Hàn Lập nghe vậy liền nhíu mày, nhìn nhìn mấy kiện cổ bảo trên mặt đất.

"Không cần tại hạ nói thì các vị cũng biết giá trị của cổ linh đan. Nói thực tại hạ nguyện ý không lấy cổ bảo mà muốn một viên trong đó, không chừng có thể khiến cho tu vi của tại hạ đại tiến." Hàn Lập sờ sờ cằm, mỉm cười nói.

Vừa nghe thấy lời này, thần tình Nam Lũng Hầu và Lỗ Vệ Anh đại biến, xuất hiện vẻ khẩn trương. Sau khi ngẫm nghĩ, Nam Lũng Hầu mới cười gượng nói:

"Hàn đạo hữu còn trẻ, hà tất phải tranh giành linh đan với hai người sắp hết thọ nguyên như bọn ta. Chỉ trong thời gian ngắn mà đạo hữu đã tiến vào Nguyên Anh kỳ thì sau này còn đường tu tiên đại đạo chẳng phải là dễ dàng sao!"

"Tuổi tác trẻ hay không chẳng liên quang gì đến vấn đề phân chia đan dược cả. Nếu có cơ hội trước mắt, tại hạ tự nhiên sẽ cố gắng lợi dụng. Tại hạ có thể bỏ qua tất cả bảo vật, chỉ cần hai viên linh đan kia thôi. Nói thực hiện tại Hàn mỗ không thiếu cổ bảo bình thường." Thần sắc Hàn Lập thản nhiên, nhàn nhạt nói.

"Hàn huynh nói đùa rồi. Hai người bọn ta làm sao có thể buông bỏ hai viên linh đan này được. Vậy đi, chỉ cần Hàn huynh không lấy linh đan nữa thì chúng ta có thể ưu tiên cho Hàn huynh chọn thêm một kiện cổ bảo nữa. Số còn lại chúng ta sẽ phân chia bình đẳng được không? Nam Lũng huynh, ngươi nói đi!" Lão giả họ Lỗ thấy bộ dạng Hàn Lập muốn lấy linh đan cho kỳ được nên trong lòng quýnh lên, cắn răng đưa ra đề nghị.

Nam Lũng Hầu nghe thế liền nhíu mày nhưng sau đó cười khổ nói: *"Chỉ cần bỏ qua linh đan, tại hạ cũng đồng ý với đề nghị của Lỗ huynh để cho đạo hữu chọn lấy hai kiện cổ bảo trước."*

Khi nói ra những lời này, trên mặt Nam Lũng Hầu lóe lên tia không nỡ. Dù sao lần đi Mộ Lan thảo nguyên trước đó, cổ bảo của hắn cơ hồ đã bị bọn người Quỷ Linh Môn hủy gần hết nên rất muốn lấy những bảo vật trước mắt. Bất quá so với linh đan, bên nào nặng, bên nào nhẹ, hắn rất rõ ràng.

Thần sắc Hàn Lập khẽ động, lộ ra một tia do dự, tựa hồ có chút động tâm đối với kiến nghị trên.

Lỗ Vệ Anh thấy thế, vội vàng chớp thời cơ khuyên nhủ:

"Thọ nguyên của đạo hữu còn rất nhiều, sau này sẽ có thời gian tìm linh đan, hiện tại cổ bảo đối với đạo hữu thiết yếu hơn. Chắc chắn đạo hữu sẽ tiếp tục trải qua nhiều tranh đấu nữa, thêm một kiện cổ bảo, nói không chừng sẽ giúp đạo hữu an toàn hơn." Lão giả vì muốn thuyết phục Hàn Lập chấp nhận nên tốn công tốn sức nói.

Hàn Lập không nhịn được mỉm cười.

"Xem ra Hàn mỗ nếu không buông bỏ linh đan thì khó có thể phân chia được bảo vật. Được rồi, xem hai vị thành tâm như thế, tại hạ đáp ứng đề nghị vừa rồi. Hàn mỗ sẽ không lấy hai kiện cổ bảo, chỉ muốn một là cái kính kia, còn lại là muốn ngọc giản và linh liệu. Tại hạ có chút hứng thú đối với luyện khí chi đạo." Hàn Lập phất tay một cái, cái kính màu tím bay về phía hắn, không nhanh không chậm nói.

"Không vấn đề gì, y theo như lời Hàn huynh nói đi." Hai người Nam Lũng Hầu ban đầu là ngẩn ra nhưng sau khi liếc mắt nhìn nhau liền gật đầu đáp ứng.

Bọn hắn tuy đối với việc Hàn Lập không lấy cổ bảo có chút nghi hoặc nhưng hiện tại vì linh đan, sự việc này để sau rồi suy nghĩ.

Hàn Lập nghe hai người đáp ứng, thần sắc như thường gật đầu, quang hoa lóe lên, tử sắc cổ kính đã biến mất, sau đó phất tay về phía ngọc hạp và linh liệu trên mặt đất.

Một mảng thanh hào xuất hiện, cuốn lấy chúng rồi biến mất vô ảnh vô tung.

------oOo------

Chương 820: Huyết chú chi môn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thấy cử động này của Hàn Lập, Nam Lũng Hầu và Lỗ Vệ Anh cũng không khách khí cẩn thận thu lấy dược bình.

Sau đó mục quang ba người tự nhiên rơi vào hai kiện cổ bảo còn lại. Hiện nay nhân số là ba nên rất khó phân chia.

Ngay khi hai người Nam Lũng Hầu đang phân vân thì Hàn Lập đột nhiên mỉm cười đề nghị:

"Như vậy đi, tại hạ cũng không thiếu cổ bảo. Nếu hai vị đạo hữu có đem theo đủ linh thạch thì hai vị cứ lấy bảo vật và đưa ra số lượng linh thạch với giá tương đương là được." Hàn Lập chậm rãi nói.

"Hàn đạo hữu thực khiêm nhường, hai người bọn ta cung kính không bằng tuân mệnh. Lão phu đem linh thạch cũng đủ nhiều." Lỗ Vệ Anh vừa nghe thấy thế, lập tức lộ ra vẻ vui mừng, đáp ứng liền. Dù sao mấy loại cổ bảo, tại Tu tiên giới khu vực Thiên Nam căn bản là thứ có tiền cũng không mua được.

Bản thân Nam Lũng Hầu thì càng thiếu thốn cổ bảo, tự nhiên sắc mặt tràn đầy vui vẻ, tán thành ngay đề nghị đó.

Vì thế hai người lập tức kiểm kê linh thạch mang theo, khi thấy đủ số lượng liền giao cho Hàn Lập.

Kết quả song phương đều thỏa mãn.

Hàn Lập sau khi thấy hai người Nam Lũng Hầu thu lấy hai kiện cổ bảo, dường như làm ra vẻ không có gì, tùy tiện phất tay áo một cái, hút lấy Thanh Tàm bào đã bị Nam Lũng Hầu vứt qua một bên, rồi nghênh ngang thu vào túi trữ vật.

Hai người kia thấy thế liền ngẩn ra. Nhưng vừa rồi Hàn Lập đã nhường cổ bảo cho mình nên bản thân bọn họ cũng sẽ không vì sự việc cỏn con đó mà nói gì.

Thanh Tàm bào tuy trân quý nhưng tác dụng trên thực tế lại không lớn, vậy thì mặc cho Hàn Lập xử lý đi.

Ba người sau khi phân chia bảo vật xong, mỗi người liền hái lấy mấy gốc linh thảo mọc bên cạnh hồ dung nham.

Linh thảo có thể sinh tồn ở nơi đây tự nhiên không phải là loại bình thường. Nó có tên gọi là *"Kim Dương chi"*, là loại tài liệu đỉnh giai để luyện chế linh đan Hỏa thuộc tính.

Sau khi xác định không còn bảo vật gì, ba người mới tụ tập trước thạch thai thương lượng sự tình tiếp theo.

"Nếu đã thực hiện xong mục đích của chuyến đi thì Hàn mỗ sẽ không muốn tiếp tục ở lại nội cốc nữa mà tính theo đường cũ trở ra ngoại cốc. Hai vị đạo hữu hay là cùng đi với tại hạ đi." Hàn Lập không nhanh không chậm mở miệng nói.

"Hàn đạo hữu nói chơi rồi. Ta và Lỗ huynh khó khăn lắm mới vào được tận đây, chắc chắn sẽ không dễ dàng trở về. Còn Hàn huynh vì sao lại nóng ruột xuất cốc như thế?" Nam Lũng Hầu cười hắc hắc hỏi.

"Không có gì. Chỉ là Hàn mỗ đã có thu hoạch nên không muốn tiếp tục mạo hiểm. Con đường tu tiên vẫn còn rất dài, tại hạ không có hứng thú ở lại địa phương đầy nguy cơ này." Hàn Lập lại tùy ý trả lời.

"Ha ha, nghĩ không được Hàn đạo hữu lại hiểu rõ đạo giữ mình như vậy. Đáng tiếc hai người bọn ta không thể theo được, đạo hữu cứ tự mình xuất cốc." Lão giả họ Lỗ cười hì hì nói.

"Một mình xuất cốc? Như vậy thì tại hạ cũng mang theo Lưỡng Nghi hoàn, sau này hai vị làm sao mà ứng phó với Bắc Cực

Nguyên Quang?" Trên mặt Hàn Lập lộ ra một tia cổ quái, từ từ hỏi.

"Về điểm này hai người chúng ta đã sớm thảo luận qua. Xin Hàn huynh cứ yên tâm, Thương Khôn thượng nhân trước đây đã tìm được một cái Truyền Tống trận có thể di chuyển ra ngoại cốc nhưng từ đây đến đó phải đi thêm một đoạn nữa, không nhanh như việc trở về theo đường cũ. Nếu không bản hầu đã trực tiếp nói cho đạo hữu nghe rồi." Nam Lũng Hầu ra vẻ như đã lường trước, nhanh chóng hồi đáp.

Hàn Lập không nhịn được ngẩn ra nhưng thần sắc lập tức trở lại như thường, gật gật đầu.

"Nguyên lai là thế. Vậy Hàn mỗ xin cáo từ hai vị. Hi vọng hai vị sẽ có thu hoạch lớn."

"Cảm ơn lời chúc tốt đẹp của đạo hữu!"

"Xin thứ Lỗ mỗ không thể đưa tiễn đạo hữu."

Nam Lũng Hầu và Lỗ Vệ Anh thấy Hàn Lập đích thực muốn cáo từ thì vui mừng nói.

Hàn Lập cười cười, như có như không nhìn về phía bộ hài cốt kia. Sau đó người liền hóa thành một đạo hào quang, bay ra khỏi động, trong nháy mắt đã biến mất vô ảnh vô tung.

Lão giả nguyên bản đang cười, khi thấy độn quang của Hàn Lập rời khỏi, vẻ cười trên mặt đột nhiên tiêu biến, còn Nam Lũng Hầu thì vỗ vào túi linh thú bên hông, mấy con chim nhỏ màu vàng kim xuất hiện.

Đó chính là linh cầm *"Thiên Lý ly"* mà hắn thuần dưỡng.

Hắn phất tay áo về phía cửa ra của động khẩu, mấy con chim này liền hóa thành những đạo hào quang bay vút đi không thấy hình dáng.

Sau đó Nam Lũng Hầu nhắm mắt, dường như đang cảm ứng gì

đó.

Lỗ Vệ Anh thấy thế, chân mày hơi nhướn lên, bình tĩnh đợi ở một bên, im lặng không nói gì.

Không biết qua bao lâu, hai mắt của Nam Lũng Hầu mới khẽ động rồi mở ra.

"Hắn đích xác đã đi rồi. Chí ít cũng không lưu lại phụ cận. Thiên Lý ly đã tìm kiếm trong phạm vi vài chục dặm nhưng không thấy tung tích đâu cả." Nam Lũng Hầu trấn định nói.

"Ngươi cũng không phải đã từng nói qua thần thức người này cực kỳ mạnh mẽ sao? Có thể nào hắn dùng phép ẩn nặc để qua mắt không?" Lão giả họ Lỗ nhíu mày, nêu ra nghi vấn.

"Yên tâm, nếu hắn thực sự ẩn thân gần đây thì không cách nào giấu giếm được bản hầu. Về phần nguyên nhân bên trong, thứ cho bản hầu không thể nói rõ với Lỗ huynh được." Nam Lũng Hầu sờ sờ cằm, lộ ra một tia quỷ dị nói.

Thấy Nam Lũng Hầu chắc chắn như thế, Lỗ Vệ Anh có chút bán tín bán nghi. Nhưng sau khi suy nghĩ một chút, lão liền đánh ra mấy đạo pháp quyết xung quanh.

Một tầng cách âm nhỏ xuất hiện, bao lấy hai người vào trong.

Nam Lũng Hầu mỉm cười, trên mặt lộ ra vẻ đồng ý.

"Cẩn thận một chút cũng không sai. Nội tình của vị Hàn đạo hữu kia, chúng ta thực không có cách nào nhìn thấu được. Rõ ràng tu vi không cao nhưng lại khiến cho chúng ta có cảm giác cao thâm mạc trắc. Vừa rồi hắn liếc bộ hài cốt, không biết có nhìn ra được chỗ sơ hở gì không?" Sau khi bố trí xong tầng cách âm, Lỗ Vệ Anh mới yên tâm nói, khi đến câu cuối cùng thì lộ ra vẻ nghi hoặc.

"Lỗ huynh, ngươi cũng quá đa tâm rồi. Tên tiểu tử Hàn Lập kia tuy thần thông không nhỏ nhưng làm sao biết được bí mật của bộ hài cốt. Đó chẳng qua chỉ là cử chỉ vô tình mà thôi. Dù sao hình dạng bộ hài cốt cũng có chút không bình thường." Nam Lũng Hầu lắc

lắc đầu nói.

"Mặc kệ hắn có nhìn ra được chỗ sơ hở hay không nhưng việc hắn rời xa là thật. Có thể hắn thấy thần thông bản thân đủ để một mình tầm bảo!" Lão giả sau khi suy nghĩ liền đăm chiêu nói.

"Được rồi, chỉ cần tiểu tử đó không cản trở chúng ta thì quản gì việc hắn xuất cốc hay ở lại trong cốc. Chúng ta chỉ cần đề cao cảnh giác là được. Hiện giờ thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta nhanh chóng hành động đi!"

"Dựa theo di thư của Thương Khôn thượng nhân thì bộ hài cốt cổ tu sĩ kia chính là chìa khóa để phá giải Huyết chú chi môn (cánh cửa có huyết chú). Cánh cửa này nếu đã dùng loại cấm chế lợi hại như thế để phong bế thì những thứ bên trong chắc chắn sẽ không tầm thường. Ở thời kỳ thượng cổ, Huyết chú chi môn đều dùng để bảo vệ địa phương có trọng bảo. Bộ di hài kia biến thành trong suốt như vậy chính là do thi triển nó. Năm đó Thương Khôn thượng nhân gian nan thối lui, vừa lúc tiện nghi cho chúng ta ngày nay." Nam Lũng Hầu than thở nói.

"Không sai! So với trọng bảo phía sau Huyết chú chi môn thì những thứ mà chúng ta vừa mới lấy được chắc không đáng nhắc đến. Được rồi, xuất phát thôi. Tuy Huyết chú chi môn cách không xa nhưng tốt nhất là chúng ta nên đến sớm để lấy bảo vật." Lão giả họ Lỗ trầm ngâm nói.

"Lỗ huynh nói có lý. Bản hầu cũng rất tò mò đối với thứ nằm sau cánh cửa kia. Nếu không phải Thương Khôn thượng nhân năm đó tình cờ phát hiện bộ hài cốt thì chúng ta cũng không có cách nào biết được. Vị hạ huyết chú này năm đó thi triển huyết chú xong cũng không rời đi xa mà ở đây tọa hóa, khiến người ta cảm thấy có chút cổ quái. Xem ra năm đó hắn có cố sự."

"Lão phu chẳng chút hứng thú cố sự cố sẹc gì cả. Nam Lũng huynh, đi đi!"

Sau đó không lâu, từ sơn động dưới chân núi bay ra hai đạo độn quang, vụt qua ngọn núi rồi tiến đến một địa phương không rõ nào đó.

Hiện tại Hàn Lập đã không ở phụ cận nữa, hắn trở về theo con đường cũ, bây giờ cách xa hơn trăm dặm. Lúc này Ngân Nguyệt đang hỏi han.

"Chủ nhân, người thực sự ly khai sao? Hai tên kia rõ ràng đã giấu giếm điều gì đó. Bộ hài cốt dường như có vấn đề." Thanh âm Ngân Nguyệt mang vẻ khó hiểu truyền tới trong đầu Hàn Lập.

"Điều đó ta đương nhiên biết. Hơn phân nửa là có quan hệ với bảo vật khác. Tuy ta động tâm nhưng hiện tại mục đích trọng yếu hơn chính là Linh Chúc quả. Trừ thứ này ra thì có bảo vật gì trong cốc hữu dụng hơn đối với ta?! Ta đã rớt lại phía sau đám người Quỷ Linh Môn quá lâu nên mặc kệ hai người đó có mưu đồ gì, ta cũng không muốn nhúng tay." Hàn Lập một bên phi hành, một bên nhàn nhạt nói.

"Nguyên lai là thế. So với Linh Chúc quả thì những bảo vật khác ở trong cốc đích xác không có giá trị bằng. Còn việc lấy Thanh Tàm bào kia, cuối cùng là có dụng ý gì? Tiểu tỳ không cho rằng chủ nhân nảy lòng tham đối với nó." Ngân Nguyệt tò mò hỏi về vấn đề khác.

"Ha ha…việc này chỉ trách hai lão gia hỏa kia có mắt không tròng mà thôi!" Hàn Lập nghe xong, nhếch miệng cười trào phúng.

"Chủ nhân, lời này nghĩa là sao?" Ngân Nguyệt nghi hoặc hỏi lại.

Hàn Lập không lập tức hồi đáp mà đột nhiên vỗ vào túi trữ vật bên hông.

Linh quang màu xanh lóe lên, kiện bảo vật kia đã xuất hiện trong tay Hàn Lập.

"Roẹt!" một tiếng, hai tay Hàn Lập như dao, nhẹ nhàng xé một góc của Thanh Tàm bào ra.

"Di!" Ngân Nguyệt trở nên ngạc nhiên.

Bởi vì Hàn Lập đã lấy một thứ gì đó không giống vải, chẳng giống lụa từ trong kẽ hở kia ra. Trên đó dùng bút bằng than vẽ một sơ đồ đơn giản. Hàn Lập thu lại thanh bào đã hư hại, nhíu mắt quan sát đồ vật này.

"Đây là một khối địa đồ, hình như vẽ Trụy Ma Cốc." Trong lúc Hàn Lập chăm chú nhìn, Ngân Nguyệt cũng thấy rõ rõ ràng ràng, không nhịn được kêu lên.

Hàn Lập không nói gì, tập trung chú ý đến một cái tiêu ký thô to rất bắt mắt, hai mắt nhíu lại.

------oOo------

Chương 821: Thủy đàm cùng Huyết chú chi môn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không cần Ngân Nguyệt nhắc nhở, Hàn Lập cũng đã nhìn lướt qua bản đồ, quả thực địa hình miêu tả trong này giống địa hình trong Trụy Ma Cốc như đúc.

Bản đồ vẽ rất chi tiết, lại còn ký hiệu những chỗ quan trọng nên vô cùng dễ hiểu và rõ ràng.

Chẳng những trong này có vẽ dấu hiệu cũng như vị trí trong nội cốc, mà ngay cả những khu vực phụ cận gần đấy cũng được chú thích rất rành mạch.

Hàn Lập tính toán một chút về các kí hiệu trong bản đồ với vị trí hiện tại của mình thì thấy khoảng cách từ chỗ đứng tới đó còn rất xa. Hơn nữa trên đường đi còn không biết gặp những nguy hiểm gì.

Hàn Lập trầm ngâm một chút rồi thu các thứ lại, nhanh chóng đứng dậy.

Biết rõ bên trong những dấu hiệu trong bản đồ này khẳng định có ẩn chứa bí mật trọng đại, nhưng trong này không hề nhắc tới chuyện về Linh Trúc Quả. Hàn Lập cũng không có ý định tự mua việc vào người, về sau có tìm hay không thì phải chờ có được Linh Chúc Quả rồi hậu xét.

Ngân Nguyệt tựa hồ đoán được suy nghĩ của Hàn Lập nên chưa hề mở miệng nói gì. Hàn Lập khẽ lộn tay lấy ra một ngọc hạp, thuận tay nhét vào ốc trúc sau lưng, nhạt giọng nói với Đại Diễn Thần Quân.

"Tài liệu luyện chế Thất Diễm Phiến không ít thứ đã sớm bị tuyệt

diệt, hoặc là căn bản khó có thể tìm được. Nhưng với kì tái ngút trời như tiền bối không chừng còn có thể tìm được vật thay thế. Nếu thật sự tại tu tiên giới hiện nay mà có thể chế ra Thông linh chi bảo thì vãn bối quả thực vô cùng bội phục tiền bối"

"Tiểu tử, ngươi đừng tưởng lão phu ngu ngốc. Mặc dù ta rất có hứng thú với Thông linh chi bảo nhưng vì sao ta lại phải nghiên cứu phương pháp luyện chế thay ngươi. Chẳng lẽ chỉ để nghe ngươi nói một câu bội phục?" Đại Diễn Thần Quân trầm mặc một lát, rồi cười nhạt trả lời.

"Thông thiên linh bảo đâu phải dễ luyện chế ra. Cho dù Hàn mỗ nghiên cứu cả đời cũng không thể tìm ra được phương pháp phỏng chế, còn tiền bối kỳ tài ngút trời nhưng hàn mỗ cũng không dám tin tưởng. Chẳng qua, nếu tiền bối thực sự có thể làm được thì tại hạ có thể đáp ứng một điều kiện với tiền bối trong phạm vi khả năng. Tiền bối thấy thế nào?" Hàn Lập sắc mặt không đổi, vẫn tỉnh táo nói chuyện.

Nghe được lời ấy của Hàn Lập, Đại Diễn Thần Quân yên lặng một chút, sau đó hừ lạnh một tiếng, kiêu ngạo nói:

"Thông thiên linh bảo! Năm ấy lão tu từ chỗ cổ tu di chỉ tìm được một ít tư liệu, mới biết được sự tồn tại của bảo vật nghịch thiên này. Ngay cả cổ tu sĩ ngày đó cũng vô cùng kính sợ loại bảo vật này. Lão phu sau nhiều năm nghiên cứu, cũng có lưu ý đến loại bảo vật này, chỉ đáng tiếc tin tức liên quan đến Thông thiên linh bảo thực sự quá ít, không hề có thu hoạch gì. Đến hôm nay lão phu biến thành người không ra người quỷ không ra quỷ, thậm chí chỉ còn mười năm nữa là hồn phi phách tán. Lão phu cũng không muốn ra đi trong tiếc nuối, cho nên dù biết ngươi sử dụng phương pháp kích tướng nhưng lão phu cũng chấp nhận. Huống hồ chỉ là tìm một ít tài liệu thay thế, cũng không phải là nghiên cứu ra phương pháp mới để luyện chế lại Thông thiên linh bảo. Chuyện này cũng không có gì, đến lúc đó chỉ cần đáp ứng một yêu cầu của ta là được rồi"

"Được! Cứ quyết định như thế!" Hàn Lập tươi cười, bình tĩnh nói.

Có một kỳ nhân như Đại Diễn Thần Quân ở đây Hàn Lập tất nhiên sẽ không lãng phí người tài.

Trong tay hắn mặc dù đã có Thông thiên linh bảo Hư Thiên Đỉnh. Nhưng vẫn còn không biết cách mở ra, huống chi loại bảo vật nghịch thiên như Thông thiên linh bảo này thì có càng nhiều càng tốt.

Phía dưới, âm thanh của Đại Diễn Thần Quân cũng không thấy tiếp tục vang lên. Phỏng chừng lão ta đã mở ngọc hạp ra, đang nghiên cứu phương pháp luyện chế.

Linh quang quanh thân Hàn Lập tăng mạnh lên, tốc độ cũng mau thêm vài phần, cả người lao vút về phía trước.

Tại sào huyệt của Tử Vân Hạt – Trên đỉnh núi, Nam Lũng Hầu đang cùng lão giả họ Lỗ đi vào một thông đạo thông xuống dưới đất, nơi này u ám vô cùng, khắp nơi ẩm ướt, mắt chỉ nhìn được phạm vi mấy trượng.

"Nam Lũng huynh, ta không nghĩ ra tại sao tại nơi dung nham nóng chảy lại có một nơi âm u như thế này. Đối với sự tình của huyết chú chi môn, đến hôm nay ta cũng đã tin tưởng bảy tám phần" Lỗ Vệ Anh đi theo sau Nam Lũng Hầu, chậm rãi nói.

"Hóa ra Lỗ huynh vẫn bán tín bán nghi! Đạo hữu cũng biết, sự tình có quan hệ đến huyết chú chi môn chính là lúc trước bổn Hầu cùng tên tặc tử họ Vân cùng tìm thấy di thư của Thương Khôn thượng nhân nhưng cũng không nói tới chuyện này. Nếu không đám người Quỷ Linh Môn quyết sẽ không bỏ qua nơi đây. Huyết chú chi môn chính là bí sự chỉ được truyền miêng của bổn Hầu" Nam Lũng Hầu khẽ cười rồi trả lời.

"Chẳng qua, nếu không phải để mở ra huyết chú chi môn cần đến sự góp lực của hai tu sĩ Nguyên Anh thì chưa chắc Nam Lũng huynh đã nhớ tới Lỗ mỗ." Lão giả họ Lỗ khẽ đảo mắt, đột nhiên cười nói.

"Lỗ huynh quả biết nói đùa, ta cùng đạo hữu tương giao nhiều năm như vậy. Có được chuyện tốt như vậy đương nhiên là phải nhớ tới Lỗ huynh; nếu không sao ta phải gạt tiểu tử họ Hàn kia ra"

Nam Lũng Hầu ha ha cười to, hàm hồ giải thích.

"Vậy thì đúng là ý tốt của Nam Lũng huynh rồi" Lão giả họ Lỗ thoáng dò xét một chút, rồi lập tức không hề để ý tới việc này nữa.

Dưới tính huống chỉ có hai người tầm bảo thế này, chỉ cần khẽ đề tỉnh đối phương một chút là được rồi. Để cho Nam Lũng Hầu biết hắn cũng có đề phòng nhất định. Qua sông trên cùng một cây cầu hắn cũng không nghĩ tới tại nơi này sẽ quay đầu đối địch với đối phương, đại chiến một trận.

Nam Lũng Hầu tất nhiên cũng biết dụng ý của lão giả họ Lỗ. Vẻ mặt bên ngoài thần sắc bình thường nhưng trong lòng lại khẽ cười nhạt.

Hai người cùng lâm vào trầm mặc. Đi thêm một đoạn nữa, cả hai cùng nhìn thấy có ánh sáng le lói phía trước. Cả hai trở lên vui mừng, cước bộ tăng nhanh, cùng đi vào trong một động thạch nhũ.

Động này rộng khoảng ba mươi trượng, trên đỉnh đầu còn thấy được vô số thạch nhũ lớn nhỏ, bốn vách động bạch quang lập lòe. Nhưng chỗ hấp dẫn sự chú ý nhất chính là tại trung tâm của động, nơi này có một thủy đàm màu bích lục lớn khoảng mười trượng.

Bên trong thủy đàm ngoài trừ đàm thủy màu xanh biếc ra thì không thấy thứ gì khác thường.

"Huyết chú chi môn ở nơi đây ư?" Lão giả họ Lỗ đánh giá chung quanh một lượt, vẫn chưa hề phát hiện ra có cấm chế tồn tại. Rốt cục lên tiếng hỏi.

Nhìn lúc nãy còn luôn miệng nói đã tin tưởng đến bảy tám phần, vậy mà bây giờ lão giả lại nghi ngờ. Nam Lũng Hầu liếc nhìn lão một cái, lộ ra vẻ mặt cười mà không phải cười.

"Chính là nơi này, tuyệt đối không sai! Nhưng một địa phương quan trọng như huyết chú chi môn tất nhiên sẽ bị Thương Khôn

Thượng Nhân trước đi rời khỏi dùng cấm chế che lại" Nam Lũng Hầu không chút hoang mang trả lời câu hỏi của lão giả. Hắn di chuyển ánh mắt tới thủy đàm ở giữa động.

Lão giả họ Lỗ giật mình, dường như chợt hiểu ra, ánh mắt cũng nhìn về phía thủy đàm.

Lúc này Nam Lũng Hầu khẽ vung tay áo, một tiểu kỳ màu lam từ trong tay áo bắn ra. Sau đó *"phốc"* một tiếng, tiểu kỳ lao thẳng vào trong thủy đàm.

Nam Lũng Hầu bắt đầu bắt quyết, trong miệng niệm chú ngữ.

Mặt thủy đàm vốn yên bình bỗng nhiên mặt nước trở lên nhộn nhạo, nước trong đàm chậm rãi xoay tròn, càng lúc càng nhanh, dần dần hình thành một vũng xoáy thật lớn. Tại trung tâm của vũng xoáy dường như có tiếng ông minh truyền lên.

"Phân Thủy Kỳ? Không ngờ rằng Nam Lũng huynh còn có bảo vật hiếm có như vậy" Lão giả họ Lỗ nhìn thấy vật này thì có chút ngạc nhiên.

"Không có gì, lá cờ này ngoài công dụng rẽ nước thì cũng không có công dụng gì khác" Nam Lũng Hầu khẽ lắc đầu, thản nhiên nói.

Trong miệng hắn khẽ quát một tiếng, hai tay giương lên rồi đánh ra hai đạo pháp quyết vào trong vũng xoáy.

Đàm thủy dựng lên cao mấy trượng rồi đột nhiên tách ra, mở ra một thông đạo trước mắt mọi người.

Nam Lũng Hầu không nhiều lời, cả người hóa thành một đạo kim quang bay thẳng xuống.

Lỗ Vệ Anh hơi do dự một chút rồi cũng hóa thành một đạo thanh hồng bám sát sau.

Một lát sau, lão giả họ Lỗ sắc mặt trở lên trắng bệch.

Thủy đàm này rất sâu, mà không phải nói là rất rất sâu mới đủ để hình dùng.

Lão ước chừng đã phi hành xuống được hai ba trăm trượng nhưng vẫn còn chưa thấy đáy, từ mặt thủy đàm nhìn xuống thì chỉ thấy bên dưới có một quang điểm nhỏ. Trong độn quang lão giả cũng cảm thấy có một áp lực mơ hồ.

Cũng may là phi hành hơn trăm trượng nữa thì rốt cục cũng nhìn thấy đạo độn quang của Nam Lũng Hầu chợt lóe lên rồi chậm rãi hạ xuống. Rốt cục cũng đã đến dưới đáy thủy đàm.

Sự lo lắng không tên trong lòng lão giả cũng vì thế mà vơi bớt, lão cùng thu lại độn quang, nhẹ nhàng đáp xuống.

Đáy đàm chỉ khoảng hơn chục trượng, có hình tròn. Tựa hồ nơi đây so với phía trên mặt đàm còn lớn hơn một chút. Dưới mặt đất ướt sũng lộ ra một tảng đá bóng loáng dị thường.

Ở giữa tảng đá có cắm ngọn Phân Thủy Kỳ kia, một nửa cán cờ đã cắm ngập xuống đất nhưng trên mặt lại tỏa ra vô số tinh quang.

Bốn phía đều có thủy mạc cao lớn dị thường, nối thẳng lên trên mặt đàm.

"Huyết chú chi môn chính là ở đây, đúng là vô cùng bí ẩn. Nếu là người thường thì không thể xuống tới đáy nước sâu tới ba trăm trượng. Chẳng qua, tại sao lúc đầu Thương Khôn Thượng Nhân lại biết chỗ này. Quả là có chút kỳ quái!" Lão giả họ Lỗ cẩn thận đánh giá một lượt rồi nhướng mày nói.

"Điều này… Đại khái là do Thương Khôn Thượng Nhân có thần thức hơn người, nên đã trực tiếp dùng thần thức thâm nhập xuống đáy đàm" Nam Lũng Hầu không khỏi sửng sốt, tuy miệng giải thích nhưng cũng không dám khẳng định hoàn toàn. Chưa bao giờ hắn nghĩ tới việc này nên trong lòng cũng có chút hoài nghi.

"Có thể như vậy sao!" Lão giả họ Lỗ vân vê cằm, ánh mắt khẽ chớp vài cái.

Nam Lũng Hầu trầm ngâm một lát, rồi lắc mạnh đầu. Hắn đem mối nghi ngờ này vứt ra khỏi đầu, rồi đột nhiên vỗ lên túi trữ vật bên hông.

Một đạo bạch quang từ trong miệng túi bây ra – đây chính là miệng ngọc bội màu trắng mà lúc trước khi vào trong cốc đã dùng qua. Ngọc bội bị tế xuất lên giữa không trung, rồi không ngừng quay tròn.

Hai tay Nam Lũng Hầu nhanh chóng bắt quyết, từng đạo pháp quyết màu sắc khác nhau không ngừng được đánh lên trên ngọc bội. Trong nháy mắt, tất cả đều được ngọc bội hấp thu sạch sẽ.

Tiếp theo bạch quang chói mắt hiện ra, ngọc bội bỗng bay đến trước một chỗ thủy mặc rồi đứng yên, đồng thời phát ra từng tiếng phượng minh rõ ràng.

Nam Lũng Hầu không nói một lời, liền khoát tay dùng sức điểm một cái lên ngọc bội.

Ngọc bội khẽ run lên, một mảng lớn bạch hà được phun ra rồi bay về phía trước.

Một màn quỷ dị ngay lập tức xuất hiện.

Bạch sắc quang hà đi đến đâu thì màn nước ở chỗ đó như một bức rèm bị vén lên sang một bên.

Ở phía sau nó xuất hiện một thạch môn hình vòm ước chừng cao khoảng ba trượng, trên mặt lóe ra huyết sắc hồng quang.

Hơn phân nửa diện tíc trên mặt ngoài thạch môn có điêu khắc một cái đầu quỷ một sừng trông rất dữ tợn, sống động. *"Đây là huyết chú chi môn?"* Lỗ Vệ Anh khẽ nheo mắt, thì thào nói.

Không biết vì sao khi nhìn thấy cánh cửa này thì hắn có chút hoảng sợ, trong lòng cảm thấy bất an.

------oOo------

Chương 822: Linh Miểu Viên

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Không sai, đây đúng là cửa vào" Nam Lũng Hầu nhìn phiến thạch môn không lớn này, mặt lộ vẻ suy tư rồi cuối cùng thở phào một hơi nói.

"Trên cánh cửa huyết khí cùng ma khí rất nồng nặc. Sẽ không có vấn đề gì chứ?" Lỗ Vệ Anh sau khi nhìn một lát thì có chút lo lắng hỏi.

Cửa vào này là do Thượng cổ tu sĩ dùng tinh huyết toàn thân để phong ấn nên tự nhiên là khác với cấm chế bình thường. Đây là chuyện rất bình thường. Sao vậy, Lỗ huynh bây giờ lại muốn rút lui ư." *Nam Lũng Hầu xoay chuyển ánh mắt, thản nhiên nói.*

"Thối lui ư? Đã đi đến tận đây, Lỗ mỗ sao lại làm loại chuyện ngu xuẩn này. Bất quá để ngừa vạn nhất thì cũng nên cẩn thận một chút." *Lão giả lắc đầu ngưng trọng nói.*

"Lỗ huynh nói như thế cũng không phải là không có đạo lý. Cánh cửa này quả thực là làm cho người ta có cảm giác không thoải mái. Như vậy đi, chúng ta trước tiên bố trí ngoài cửa mấy tầng cấm chế; như vậy vạn nhất có gì không ổn thì đường lui cũng không lo" *Nam Lũng Hầu ngẫm lại thần sắc hòa hoãn nói.*

"Tốt, như thế là tốt nhất. Theo lời đạo hữu nói đi." *Lỗ Vệ Anh không chút do dự gật đầu, vui vẻ đồng ý.*

Sau đó Nam Lũng Hầu cùng lão giả từ trên người lấy ra mấy bộ bày trận khí cụ, bắt đầu tại đáy thủy đàm thiết trí pháp trận.

Nhưng ngay lúc Nam Lũng Hầu hai người đang chuẩn bị giải huyết cấm trên cánh cửa thì ở một chỗ khác trong nội cốc, trong lòng một tòa hắc sơn thạch có mấy người đang từ từ hướng đỉnh núi đi tới.

Cầm đầu chính là một trung niên tu sĩ sắc mặt âm lệ, bên cạnh là một vị thanh sam lão giả. Đúng là hai người Quỷ Linh Môn môn chủ cùng Ngụy Vô Nhai.

Vương Thiên Cổ thì đi sau hai người khoảng một trượng.

Phía sau bọn họ còn có bốn gã đệ tử Kết Đan Kỳ của Quỷ Linh Môn đi theo.

"Cái địa phương quỷ quái này thật đúng là tà môn. Trong phương viên rộng hơn trăm dặm đều có cấm không cấm chế. Ngay cả cách mặt đất mấy trượng cũng không phi hành được." *Vương Thiên Cổ nhìn đám mây màu huyết hồng trên đỉnh đầu không xa đột nhiên thì thào mà nói nhỏ một tiếng.*

"Càng như thế này càng chứng minh chúng ta tìm đúng nơi. Nếu ta là thượng cổ tu sĩ cũng sẽ đem chỗ khẩn yếu thiết lập tại nơi đây. Lại có cấm chế bực này tồn tại thì cũng không có bao nhiêu tu sĩ nguyện ý dấn thân vào nơi này" *Quỷ Linh Môn thủ lĩnh thần sắc không thay đổi bình tĩnh trả lời.*

"Phí nhiều tâm tư như vậy hy vọng là chúng ta lần này không có tìm lầm địa điểm. Dọc theo đường đi chúng ta đã mất ba tên đệ tử." *Vương Thiên Cổ lộ ra vài phần bất đắc dĩ.*

Quỷ Linh Môn thủ lĩnh nghe lời này thì chỉ cười hắc hắc không nói gì.

Nhưng lúc này Ngụy Vô Nhai nhìn sang đỉnh núi mặt không chút thay đổi mà nói:

"Sau khi chúng ta tiến vào trong nội cốc cũng đã đi được ba ngày hai đêm, hẳn là đã đến nơi rồi. Sẽ không nói là còn phải đi tiếp mấy ngày nữa chứ!"

"Ngụy đạo hữu yên tâm! Vượt qua ngọn núi này là tới ngay địa phương kia. Không cần quá nóng lòng! Việc này nếu thành công, Quỷ Linh Môn chúng ta tất nhiên trở thành ma đạo đệ nhất đại tông phái. Việc Ngụy đạo hữu đột phá Hóa Thần Kỳ cũng là chuyện trong tầm tay " *Quỷ Linh Môn môn chủ đối với Ngụy Vô Nhai thái độ không dám chậm trễ, thần sắc hòa hoãn nói.*

"Hừ! nói thật, ta đối với Linh Miểu Viên trong truyền thuyết cũng không tin lắm. Hơn phân nửa chuyện này là do Thượng cổ tu sĩ truyền ra lời đồn mà thôi. Nếu thật sự có một nơi mà không gian linh giới cùng nhân giới chúng ta giao nhau, thì sớm đã bị tu sĩ khác tìm được, liệu còn có thể bảo trì đến nay." *Ngụy Vô Nhai trầm mặc một lát rồi có chút châm chọc nói ra một câu như vậy.*

"Ngụy huynh nếu không tin thì lúc đầu vì sao vẫn đáp ứng yêu cầu của bổn môn " *Quỷ Linh Môn môn chủ vẫn không lộ ra dị sắc, ngược lại còn cảm thấy hứng thú hỏi lại một câu.*

"Vương đạo hữu trịnh trọng như thế cũng là chuyện lạ, cơ hồ đã đem đến đây hơn một nửa tinh nhuệ của tông môn nên tự nhiên đối với chuyện Trụy Ma Cốc thật có phần nhất định nắm chắc mới đúng. Nói vậy nên thứ đạo hữu muốn tìm, cho dù không phải là Linh Miểu Viên thì cũng có thể là một chỗ bí mật của thượng cổ tu sĩ. Lão phu nếu biết việc này thì tự nhiên cũng muốn tham gia. Các ngươi mượn danh tiếng lão phu để chấn trụ tu sĩ vào cốc khác thì lão phu cũng muốn được phân chia một ít bảo vật. Hẳn là không quá đáng chứ." *Ngụy Vô Nhai không hề nghĩ ngợi, không khách khí nói.*

"Ha ha! Ngụy huynh thật là người thẳn thắn. Bất quá, Ngụy đạo hữu có một việc không rõ. Bổn tông đã tốn hao đại tâm huyết như thế đúng là vìLinh Miểu Viên này. Linh Miểu Viên này cũng không chuyện gì giả dối mà là chuyện xác thực có ở nơi đây. Cả Trụy Ma Cốc này kỳ thật là do Thượng cổ tu sĩ chuyên môn trông coi Linh Miểu Viên mà tu kiến thành. Chúng ta chỉ cần bay qua ngọn núi này, đi tiếp theo mấy canh giờ nữa là có thể tận mắt nhìn thấy. Đến lúc đó liệu có mở ra được không gian này không thì còn phải dựa vào Ngụy đạo hữu xuất lực" *Quỷ Linh Môn môn chủ cười to một trận, trên mặt lộ ra một tia cuồng ý nói.*

Ngụy Vô Nhai nghe vậy có chút ngoài ý muốn, trên mặt lộ ra một tia dung động.

"Nghe ý tứ của Vương môn chủ thì tựa hồ trong tay đã nắm được chứng cớ về sự tồn tại của Linh Miểu Viên"

"Không sai, bổn tông xác thực có bảy tám phần nắm chắc, có thể xác nhận sự tồn tại Linh Miểu Viên. Về phần chứng cớ gì thì chờ tới lúc đó Ngụy đạo hữu tự nhiên sẽ biết." *Hắc bào trung niên nhân sau khi nói xong lời này, trên mặt lộ ra vẻ thần bí.*

Người này thật đúng là kiêu hùng bổn sắc, tự thân chỉ là tu vi Nguyên Anh Sơ Kỳ, nhưng đối mặt với Ngụy Vô Nhai là Nguyên Anh Hậu Kỳ đại tu sĩ lại không hề tỏ vẻ bất an.

Ngụy Vô Nhai gật đầu, trên mặt thần sắc hồi phục như lúc ban đầu nhưng trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng.

Cho dù trước mắt Quỷ Linh Môn chi chủ hoa ngôn xảo ngữ thế nào nhưng khi chưa chính mắt nhìn thấy tung tích Linh Miểu Viên thì hắn tuyệt không tin tưởng nửa phần.

Đương nhiên, trong bụng nghĩ như vậy nhưng Ngụy Vô Nhai cũng không nói thẳng ra mà chỉ lạnh nhạt cười rồi chuyển đề tài, đột nhiên đề cập đến một việc khác.

" Chung trưởng lão của quý môn sau khi vừa vào cốc đã cùng ta chia nhau hành sự. Hôm nay đã qua thời gian dài như vậy mà cũng không thấy đâu. Vương môn chủ có thể cho biết Chung đạo hữu đang ở nơi nào không. Chung quy sẽ không giống tu sĩ khác, Quý môn chắc sẽ không để một vị Nguyên Anh trưởng lão đi dạo tại Trụy Ma Cốc chứ?"

"Ngụy huynh quả biết nói đùa. Không dối gạt đạo hữu, Chung trưởng lão kỳ thật đi tới một chỗ bí mật khác trong nội cốc tìm kiếm một bảo vật. Đương nhiên bảo vật này mặc dù trân hi nhưng khẳng định không cách nào có thể so với Linh Miểu Viên" *Quỷ Linh Môn môn chủ tựa hồ không thèm để ý đến chuyện này, hời hợt trả lời.*

Nghe đối phương thản nhiên mà thừa nhận như thế Ngụy Vô Nhai cười khan hai tiếng, cũng không tiếp tục hỏi nữa. Đoàn người một lần nữa yên lặng, rồi tiếp tục hướng phía đỉnh núi bay đến.

Tại một khu loạn thạch, sáu bảy tên đệ tử Quỷ Linh Môn đang chia nhau ra các nơi, không ngừng tìm kiếm cái gì trong đống loạn thạch. Mà Quỷ Linh Môn trưởng lão họ Chung thì đang phiêu phù không nhúc nhích ở trên đống loạn thạch này.

Mặc dù thần thức hắn có thể dễ dàng bao phủ hơn mười dặm nơi hoang dã này nhưng nếu muốn tìm ra một số dấu hiệu đặc biệt thì lực bất tòng tâm.

Cho nên lão giả này mặc dù trong lòng cảm thấy sốt ruột nhưng cũng chỉ có thể sai môn hạ đệ tử như tìm kim đáy bể chậm rãi tìm tòi.

Tại của cốc của đại hạp cốc nơi tiến vào nội cốc. Đám mây ngũ sắc trong hạp cốc đột nhiên truyền ra tiếng sấm nổ ầm ầm, tiếp theo ánh hà quang đại phóng, một trận thiểm điện cùng tiếng sấm đột nhiên từ trong nội cốc lao tới một đám tu sĩ.

Đám tu sĩ này cầm đầu là một lão đạo cùng một vị Lục bào lão giả, hai người này mặc dù chưa bị bất cứ tổn thương gì nhưng hình tượng có chút mà chật vật, đầu tóc đầy bụi bặm.

Đúng là Thiên Tinh Chân Nhân cùng Ngự Linh Tông đại trưởng lão Đông Môn Đồ. Phía sau hai người bọn họ là năm tên lục bào tu sĩ đồng dạng quần áo rách nát, sắc mặt tái nhợt, tựa hồ nếm không ít khổ sở. Nhưng hai con ác quỷ Khôi Lỗi nọ vẫn nguyên dạng, không có bất cứ biến hóa gì.

"Cuối cùng đã phá tan cấm chế tiến vào trong cốc. Không ngờ rằng hai con Khôi Lỗi của Thiên Tinh đạo hữu lại lợi hại như thế, cơ hồ có thể so sánh với Nguyên Anh tu sĩ sơ kỳ đỉnh giai. Thật sự làm kẻ khác hâm mộ!" *Đông Môn Đồ sau khi ra khỏi cốc khẩu hơn mười trượng thì mới dừng độn quang, quay đầu lại nhìn hạp cốc phía sau một chút, rồi lại liếc mắt nhìn hai con ác quỷ Khôi Lỗi diện mục dữ tợn nọ một cái. Mắt lộ ra tia dị sắc mà nói.*

"Khôi Lỗi cũng chỉ là Khôi Lỗi mà thôi, cho dù lợi hại cũng làm sao có thể so sánh với mấy vị dưới tay của Đông Môn huynh. Bọn họ năm người đều tu hành một loại trong ngũ hành công pháp, nếu liên thủ thì sợ rằng ngay cả Nguyên Anh Hậu Kỳ tu sĩ cũng có thể chống đỡ được một thời gian" *Thiên Tinh Chân Nhân hiển nhiên đối với Đông Môn Đồ cảnh giác không nhỏ, vừa ra sơn cốc đã cố ý lùi lại sau một ít, như có như không tạo khoảng cách với hắn. Mà hai con cơ quan Khôi Lỗi lúc này đều tự chợt lóe lên, đứng ở phía sau.*

Chứng kiến màn này, Đông Môn Đồ sắc mặt trầm xuống nhưng lập tức thở dài, cười rộ lên.

"Thiên Tinh đạo hữu thật đúng là đối với tại hạ cẩn thận quá mức. Tại hạ nguyên tưởng rằng trải qua hai ngày hiệp lực phá trận này thì đạo hữu hẳn là đối với tại hạ không còn thành kiến gì mới đúng. Đạo hữu nên xem xét việc tiếp tục liên thủ một chút. Hai người chúng ta hợp lực tầm bảo mà nói hơn xa việc đơn đả độc đấu"

"Đông Môn huynh nói những lời này làm gì. Bần đạo đối với đạo hữu không có thành kiến gì, chỉ là bần đạo hay thích độc lai độc vãng. Chuyện liên thủ hay không không nên đề cập đến. Bây giờ hai người chúng ta nếu đã tiến vào trong nội cốc. Bần đạo cũng nên cáo từ thôi" *Thiên Tinh Chân Nhân nói vài câu từ chối, sau khi thi lễ, ánh mắt cẩn thận nhìn đối phương chầm chầm nhưng cũng không có đi ngay.*

Đông Môn Đồ thấy vậy, mày mặt nhăn nhó rồi lập tức mỉm cười.

"Nếu Thiên Tinh đạo hữu thực sự không muốn liên thủ cùng tại hạ thì lão phu tự nhiên sẽ không miễn cưỡng, hai người chúng ta chia tay ở đây. Hy vọng đạo huynh sẽ có thu hoạch lớn" *Hắn thần sắc như thường khẽ cười nói.*

"Hắc hắc! Bần đạo đa tạ lời chúc của Đông Môn huynh " *Thiên Tinh Chân Nhân vừa nghe lời ấy, nét mặt thời buông lỏng, thần sắc bình thản mà nói. Sau đó lão đạo mang theo hai con Khôi Lỗi, sau khi phân biệt phương hướng thì không nhanh không chậm rời đi. Nhìn Thiên Tinh Chân Nhân dần dần đi xa, lục bào lão giả khuôn mặt lại bỗng nhiên âm trầm.*

"Lão quỷ này thật sự là quá cẩn thận. Cùng hắn ở hai ngày mà dĩ nhiên một tia sơ hở cũng không lộ ra. Nếu không sau này ở trong nội cốc dò xét bảo vật có thêm hai con Khôi Lỗi này mà nói, lão phu càng thêm an toàn*" Đông Môn Đồ phảng phất không cam tâm thở dài một hơi, sau khi nhìn mọi nơi thì liền vỗ túi linh thú bên hông.*

*"*Vù" một tiếng, một đám biên bức (dơi) thật lớn ngân quang lập lòe từ miệng túi bay ra, xuất hiện trước mặt Đông Môn Đồ.

Hắn giương tay, bắn ra một viên dược hoàn đen thui. Ngân sắc đại phiến giữa không trung đem dược hoàn nuốt vào trong bụng, sau đó xoay quanh một cái, bỗng nhiên nhằm phương hướng khác bay đi.

Đông Môn Đồ nhìn thấy cảnh này, vội vàng nói gì với năm tên tu sĩ phía sau rồi dẫn đầu hóa thành một đạo lục quang bay đi. Năm tên Ngự Linh Tông tu sĩ bay sát theo sau. Trong nháy mắt, chỗ cửa hạp cốc đã không còn một bóng người.

------oOo------

Chương 823: Huyết chú giải cấm

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thế nào? Lỗ huynh cũng bố trí không tồi. Có pháp trận bố trụ đem khu vực này hoàn toàn bao lại, cho dù gặp đại phiền toái thì cũng có thể ứng phó được một chút. Tuy nhiên, không biết có phải chúng ta đang lãng phí thời gian hay không." Nam Lũng Hầu cầm một cây pháp kỳ cuối cùng trong tay xuyên qua màn nước cắm vào một góc hồ rồi hai tay khẽ vỗ, cười khổ nói.

"Hắc hắc! lão phu tình nguyện lãng phí chút thời gian còn hơn là gặp chuyện gì ngoài ý muốn. Nếu phía sau thạch môn này thật sự có bảo tàng của Thượng cổ tu sĩ thì tất nhiên là tốt nhất. Nếu như không phải thì có chút chuẩn bị chung quy vẫn hơn so với không làm gì. Lão phu mặc dù rất thèm muốn bảo vật nhưng đối với cái mạng già này lại càng thêm coi trọng." Lỗ Vệ Anh cười, không thèm để ý nói.

Nam Lũng Hầu nghe lời này, lắc đầu không nói gì.

Lúc này lão giả cầm một kiện trận bàn cuối cùng trong tay cắm xong rồi bắt kích thích cấm chế. Một tầng bạch sắc hà quang như có như không tỏa ra bốn phía.

Lão giả hài lòng gật đầu, lúc này mới xoay người lại một lần nữa đối mặt với huyết quang thạch môn.

Nam Lũng Hầu chờ đã lâu sớm có chút không nhịn được. Thấy lão giả đã bố trí xong lập tức không khách khí đột nhiên đem túi trữ vật bên hông tháo xuống rồi ném lên không trung.

Nhất thời một mảnh bạch sắc hà quang phát ra, trên mặt đất lộ ra mấy bộ hài cốt cổ tu trong suốt sáng long lanh.

"Huyết chú chi môn này cũng khá tà môn. Phá giải cấm chế trên thạch môn này dĩ nhiên lại còn cần tinh nguyên hoặc huyết nhục của người hạ chú mới có thể giải trừ. Huyết nhục khẳng định không cách nào tìm được nhưng trong khối cổ tu di hài đã tọa hóa này hẳn là có một chút tinh nguyên mới đúng". Nam Lũng Hầu trầm giọng nói rồi há mồm phun ra một đạo kim sắc phi kiếm.

Theo sau, hắn vung tay cách không đánh trên mặt đất một trảo. Khối hài cốt nhất thời phiêu phù trôi dựng lên, cao hơn mặt đất hơn năm sáu trượng.

Nam Lũng Hầu khẽ búng ngón tay, nhất thời một đạo pháp quyết màu trắng đánh tới phía trên thanh tiểu kiếm đang bất động trên không.

Sau khi thanh âm ông minh vang lên, thanh tiểu kiếm run lên một hồi. Chỗ mũi kiếm đột nhiên bộc phát ra kiếm quang chói mắt.

Ánh vàng rực rỡ chói mắt dị thường!

Theo sau, điểm kiếm quang đó càng ngày càng sáng rồi hóa thành một đoàn kim sắc quang cầu.

Một lát sau kiếm quang biến thành quang đoàn trong nháy mắt thoát ly tiểu kiếm bắn nhanh ra. Tất cả đều đánh lên hài cốt đang lơ lửng ở trên không trung. Quang đoàn lập tức bạo liệt.

Vô số kiếm khí sắc bén dị thường tung hoành, chỉ sau một lúc đã đem khối hài cốt bao phủ vào trong đó; phút chốc sau khá nhiều cốt phấn từ trong kiếm quang sắc bén rơi xuống.

Nam Lũng Hầu tinh quang trong mắt chợt lóe. Tay áo bào vung lên, một mảnh kim sắc hà quang từ trong tay áo bay ra cuốn lấy tất cả phần cốt bán trong suốt này đi.

Kim sắc kiếm quang trên không trung lúc này mới tiêu tan.

Sau khi xem đám kim sắc hà quang cuốn cốt phấn bán trong suốt đi, Nam Lũng Hầu âm thầm gật đầu sau đó xoay đầu nhìn Lỗ Vệ Anh bên cạnh một cái.

Lão giả thấy vậy, tự nhiên biết dụng ý của Nam Lũng Hầu nên cũng không khách khí; hai tay chà xát, cây pháp kỳ màu trắng bây giờ hiện ra giữa hai tay.

Sau khi nhẹ nhàng run lên, phụ cận pháp kỳ bỗng có một cơn lốc từ hư không hiện lên.

Lúc này Nam Lũng Hầu khoanh chân ngồi xuống, hai tay bắt quyết. Trong miệng phát ra thanh âm chú ngữ trầm thấp sau đó các màu pháp quyết từ trong tay từng đạo bay ra, tất cả đều đánh lên kim sắc hà quang đang bao lấy cốt phấn.

Kim sắc hà quang bị pháp quyết này thúc dục, bắt xoay tròn mỗi lúc một nhanh.

Cốt phấn bán trong suốt tại trong hà quang nổi lên các màu linh quang lấp lóe vô cùng diễm lệ.

Lúc này, lão giả họ Lỗ đứng một bên thử công kích dò xét thạch môn.

Hắn bình tĩnh lấy pháp kỳ trong tay tiến hành công kích. Bàn tay vừa đảo, hồng quang chợt lóe lên rồi vô số hỏa cầu to cỡ nắm tay liên tiếp bắn về phía thạch môn.

"Phốc phốc" vài thanh âm rất nhỏ vang lên.

Hỏa cầu mới vừa tới gần thạch môn, huyết quang như sống lại chợt bùng lên mạnh mẽ. Một mảng lớn xích mang hướng trên không tụ lại, sau khi đan vào nhau thì ngưng tụ hóa thành một cái quỷ đầu giống hết quỷ đầu điêu khắc trên thạch môn, to cỡ một trượng.

Mặt quỷ đó đem vài khối hỏa cầu nuốt chửng vào trong bụng, lấp lóe vài cái rồi lập tức tiêu tán không thấy đâu nữa. Thạch môn lại phục hồi như cũ.

Chứng kiến một màn này. Lão giả họ Lỗ trong lòng cả kinh, sau khi do dự một chút thì lại cầm pháp kỳ trong tay hướng về phía thạch môn điểm một cái.

Phía trên pháp kỳ hiện lên một cơn lốc rồi lập tức hóa thành một con phong long, gào thét công kích tới thạch môn.

Mặt quỷ lần nữa hiện lên, há to cái miệng cực rộng rồi phun ra một khối hồng quang đem phong long nọ cuốn vào trong huyết quang rồi hút vào trong miệng quỷ. Sau đó dưới sự kinh sợ của lão giả mặt quỷ lần nữa biến mất.

Lão giả họ Lỗ cùng Nam Lũng Hầu sau khi liếc mắt nhìn nhau một cái không khỏi ngẩn ngơ.

"Huyết chú chi môn này quả nhiên có chút cổ quái. Hay là nên dựa theo phương pháp phá giải của Thương Khôn Thượng Nhân để giải trừ cánh cửa này." Nam Lũng Hầu thở dài một hơi rồi chậm rãi nói.

Lỗ Vệ Anh nghe vậy, sờ sờ cằm rồi cũng chỉ có thể gật đầu mà thôi.

Mặc dù hắn còn có thủ đoạn công kích lợi hại hơn nhưng mặt quỷ trên thạch môn này thật sự có chút tà môn. Hắn cũng không muốn hấp tấp mà làm hỏng việc. Lấy danh tiếng năm xưa của Thương Khôn Thượng Nhân thì phương pháp phá giải có thể nói là nắm chắc mới đúng.

"Đi!" Nam Lũng Hầu lúc này quát khẽ một tiếng, mắt nhìn hà quang giữa không trung điểm một chỉ.

Hà quang kim sắc đại phóng, sau khi phát ra thanh âm vù vù thì không hề chần chờ bắt đầu cuốn về phía thạch môn.

Huyết quang chớp động, mặt quỷ kia lại lần nữa xuất hiện trên cánh cửa. Chỉ là lúc này đây mặt quỷ không chút biểu tình trực diện đối mặt cùng kim sắc hà quang thì cốt phấn trộn lẫn trong hà quang đột nhiên hóa thành vô số đạo bạch sắc quang điểm liều mạng bay về phía mặt quỷ.

Mà mặt quỷ khi vừa tiếp xúc với quang điểm này thì bỗng nhiên toát ra một làn sương mù màu xám, mặt quỷ trong nháy mắt bị tán đi. Một lát sau, cả cánh thạch môn đều bị bao trùm trong sương mù.

Trong sương mù chợt vang lên tiếng quỷ khóc thê lương, huyết quang chớp động không ngừng. Theo sau, một cái xúc tua huyết sắc thô to từ trong sương mù lao ra liều mạng đánh lên nền đá, phảng phất như cả thạch môn cũng sống lại. Nhưng trong nháy mắt cái xúc tua này đã bị cái lồng sương mù bao lấy, một lúc sau thì tán đi.

"Đúng là lúc này, động thủ!" Nam Lũng Hầu vừa thấy tình hình trên thạch môn thì không chút do dự lớn tiếng hô lên.

Sau đó, hắn giơ tay điểm lên kim kiếm trước người, hai tay bắt quyết điều khiển, linh lực toàn thân thông qua pháp quyết quán chú lên trên phi kiếm.

Kim sắc phi kiếm trong nháy mắt hóa thành một đạo kim hồng chói mắt, phá không vọt tới.

Một bên lão giả họ Lỗ sắc mặt âm trầm, đồng dạng đem hơn phân nửa linh lực rót vào pháp kỳ rồi tung lên không trung.

Sau khi bạch quang chớp động, pháp kỳ này hóa thành vô số phong long, khí thế hung hãn lần nữa đánh về phía thạch môn.

Trong nháy mắt, kim hồng cùng phong long lần lượt trước sau tiến vào trong sương mù.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa từ trong sương mù truyền ra. Kim mang, huyết quang, cự phong đồng thời trong sương mù đan vào nhau sau đó bạo liệt ra.

Sau một trận rung động, nhất thời có thể nhìn thấy rõ ràng thạch môn, đám sương mù màu xám bị vụ nổ mạnh xua tan sạch sẽ. Nam Lũng Hầu thấy vậy, hai mắt nhíu lại.

Huyết quang trên thạch môn không thấy đâu nữa, phảng phất như toàn bộ cấm chế đã bị phá.

Ánh mắt thoáng chuyển động một chút, Nam Lũng Hầu lại liếc mắt nhìn nửa đoạn kim sắc tiểu kiếm cắm trên thạch môn một cái.

Thần thức vừa động, thanh tiểu kiếm đột nhiên từ thạch trên cửa bắn ra hóa thành đạo kim hồng dài vài thước nhắm ngay phía thạch môn chém tới tấp các nơi.

Sau một trận ầm ầm ù ù hỗn loạn truyền đến, kim quang đại phóng, cả cánh thạch môn đã bị phi kiếm chém thành một đống đá vụn.

Một cỗ xú khí hôi thối bỗng nhiên lan ra khắp nơi.

Nhưng Nam Lũng Hầu cùng lão giả họ Lỗ sau khi thấy rõ thạch môn bị chém thành vô số mảnh vụn thì sắc mặt cũng đại biến.

Những mảnh vỡ của thạch môn lại giống như con người đang cuồn cuộn chảy ra dòng máu đỏ sậm. Mà mùi hôi thối này đúng là từ dòng máu này truyền ra.

Tình hình này thật sự là quỷ dị!

Thạch môn này mặc dù đã bị chém vỡ nhưng hai người Nam Lũng Hầu vẫn chưa thấy đồ vật khác thường gì. Bởi vì sau thạch môn xuất hiện một cái cầu thang màu đen hướng xuống dưới đất.

"Đi thôi! Ta cũng muốn xem một chút Huyết chú chi môn này rốt cuộc có bảo vật gì mà lại thần bí như thế" Nam Lũng Hầu nhìn thông đạo phảng phất như nối thẳng xuống chốn Cửu U, liếm liếm môi rồi đột nhiên cười lạnh nói.

Rồi cũng không có nói gì với lão giả họ Lỗ đằng sau, liền tự bước nhanh tiến vào trong thông đạo.

Nhưng lão giả họ Lỗ lại đứng tại chỗ ngần ngừ một chút.

Hắn nhìn sang đám máu đen trên mặt đất chảy ra từ huyết chú chi môn rồi lại nhìn cái thông đạo không biết dẫn tới đâu kia mà trên trán không khỏi nhăn lại.

Đột nhiên hắn thở dài một hơi rồi cũng bước vào trong thông đạo.

Có chút ngoài ý muốn của lão giả là thông đạo này rất ngắn. Tiến vào trong chỉ khoảng hai mươi trượng thì tới ngay một gian đại sảnh trong lòng đất.

Đại sảnh không lớn, chỉ rộng khoảng bảy tám trượng.

Trong đại sảnh ngoài một cái bàn ra thì khắp nơi đều trống rỗng, không có vật gì.

Khi lão giả tiến vào nơi đây thì Nam Lũng Hầu cũng đang đứng ở trong đại sảnh kinh ngạc nhìn mấy thứ đồ vật trên bàn, phảng phất như đang ngẩn người ra.

Lão giả có chút kinh nghi đồng dạng nhìn lại. Kết quả trong lòng nhất thời chấn động.

"Thiên nguyên quả! Ta không có nhìn lầm chứ. Chỉ cần ăn một quả thì có thể kéo dài duyên thọ thêm trăm năm. Tử sắc linh chi kia chẳng lẽ là vật được đồn là Trung bổ thiên chi, xem hỏa hầu thì hẳn là đã hơn ngàn năm tuổi, cho dù là ăn sống cũng có thể tinh tiến hơn mười năm khổ tu. Mà cây gậy trúc chói mắt này chẳng lẽ là một trong tam đại thần mộc Kim Lôi Trúc! còn có..." Lỗ Vệ Anh sau khi nhìn thấy sáu bảy thứ hoa thảo trên bàn thì đầu tiên là ngẩn ngơ, theo sau trên mặt lộ vẻ hoảng sợ nói không nên lời. Hắn cơ hồ không thể tin được mọi vật trước mắt, tâm tình không nhịn được muốn tiến về phía trước một chút để xem rõ hơn.

"Lỗ đạo hữu, nếu ta là ngươi thì sẽ không lỗ mãng như thế. Ngươi tưởng rằng số linh dược này nằm đây để cho chúng ta lấy đi ư. Đạo hữu hãy nhìn bốn phía kỹ càng đi?" Ngay lúc lão giả đang hưng phấn dị thường thì Nam Lũng Hầu đột nhiên mở miệng lạnh lùng nói.

"Nam Lũng huynh, ngươi nói lời này là có ý tứ gì." Lão giả vừa nghe nói thế như bị tạt gáo nước lạnh, thần trí nhất thời thanh tỉnh, vội vàng kinh nghi đánh giá bốn phía một lần.

Ồ! Đây hình như là Tiểu tu di kim cương trận. Là Phật tông pháp trận sao lại gặp ở chỗ này." Lão giả họ Lỗ rốt cục từ một số ký hiệu ẩn hiện trên vách tường bốn phía mà nhìn ra, cảm thấy ngoài ý muốn.

------oOo------

Chương 824: Tiểu Tu Di Kim Cương Trận

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nam Lũng Hầu mặc dù thanh âm rất bình tĩnh nhưng hai mắt cũng nhìn mấy loại linh dược trên bàn chằm chằm, trong ánh mắt tràn đầy vẻ tham lam, hận không thể đem tất cả số linh dược này lấy vào trong tay.

Số linh dược này không có món nào không phải là vật mà hắn cùng lão giả không mong muốn. Hôm nay vật mong ước gần trong gang tấc nên trong lòng khó lòng nhẫn nại được.

Mà khi hắn mới vừa tiến vào trong đại sảnh nhìn thấy số linh dược này thì cơ hồ không chút nghĩ ngợi muốn lập tức đem vài loại linh dược này lấy sạch. Nhưng lại không nghĩ đến ở đây còn tồn tại một loại pháp trận cấm chế cực kỳ cổ quái. Kết quả là không thể không đàng hoàng bình tĩnh chờ lão giả tiến vào.

Lúc này vừa nghe thây lão giả họ Lỗ gọi ra tên *" Tiểu tu di kim cương trận"* Nam Lũng Hầu tinh thần rung lên, trong lòng mừng rỡ.

Hắn đối với cấm chế vừa tiếp xúc này phát giác khác xa so với các pháp trận khác hắn từng nghiên cứu trước kia nên đang có chút âm thầm lo lắng. Lúc này lão giả họ Lỗ lại nhận biết pháp trận này thì tự nhiên là quá tốt.

"Lỗ huynh, ngươi nhận biết cấm chế nơi đây?" Nam Lũng Hầu kìm nén hưng phấn trong lòng hỏi.

"Năm xưa lão phu từng có được một số điển tich tu luyện của Phật tông. Mặc dù do thuộc tính của công pháp nên không tu luyện nhưng cũng nhớ được một số pháp trận cấm chế. Cái Tiểu tu di kim cương trận này là một trong những pháp trận tối thần

diệu. Nam Lũng huynh, nếu cấm chế này thật sự là pháp trận đó thì phiền toái cũng không nhỏ đâu." Lão giả một lần nữa nhìn lên trên bàn, lông mày nhăn lại nói.

"Nói thế là có ý tứ gì. Chẳng lẽ pháp trận này không thể phá được." Nam Lũng Hầu sắc mặt khẽ biến, có chút không quá tin tưởng.

"Tiểu tu di kim cương trận này còn được gọi là Kim cương khốn tiên trận. Có thể nói là một trong vài loại pháp trận hiếm có trên thế gian, chỉ có cách dùng sức mạnh để bài trừ cấm chế mà căn bản là không có pháp quyết phá trận gì. Nếu muốn phá giải pháp trận này thì phải cùng một lúc dùng các loại công kích đánh tiêu tan trận cơ sản sinh ra vòng bảo hộ cấm chế. Hơn nữa một khắc cũng không được ngừng bởi vì cấm chế này đơn độc về lực phòng ngự mà nói, có lẽ không thể so sánh với nhiều pháp trận danh tiếng khác nhưng nếu đơn thuần nói về khả năng chịu đựng thì pháp trận này trong Phật tông được xưng là bất diệt bất hưu. Tựa hồ chỉ cần cấm chế chưa hoàn toàn bị phá hủy thì có thể nhanh chóng khôi phục lại như lúc ban đầu." Lão giả sau khi trầm ngâm một chút thì ngưng trọng nói.

Theo sau tựa hồ là để chứng minh lời mình, lão giả họ Lỗ tiện tay bắn ra một viên hỏa cầu hướng đến cái bàn vọt tới.

"Bịch" một tiếng, hỏa cầu chưa kịp tiếp xúc với bàn thì đã tự động bạo liệt rồi hóa thành hư vô.

Một tầng linh quang lượn lờ dày đặc ngưng thành một màn hào quang di động phía trên bàn.

Màn hào quang này phát ra kim quang chói mắt với vô số thượng cổ phật văn to cỡ hạt đậu ẩn hiện trên trên vách giống như lớp lớp đóa hoa phóng ra trải rộng trên màn hào quang.

Nam Lũng Hầu sắc mặt hơi trầm xuống. Cảnh tượng này lúc trước hắn đã chứng kiến một lần cho nên không lộ ra vẻ giật mình.

"Ồ! đây là cái gì?" Lão giả đứng một bên lại thét lên một tiếng kinh

hãi.

Nam Lũng Hầu ngẩn ra và không khỏi xoay đầu liếc mắt một cái.

Chỉ thấy Lỗ Vệ Anh mặt đầy vẻ kinh ngạc đang nhìn kim tráo chằm chằm, vẻ mặt đầy vẻ ngạc nhiên.

Nam Lũng Hầu kinh ngạc, trong mắt linh quang chớp động rồi mục quang cố sức nhìn xuyên thấu qua cái lồng.

Chỉ thấy trong kim sắc quang mạc, ngoại trừ vài cọng linh dược ban đầu thì chỗ trung tâm bàn vốn trống không bỗng nhiên hiện ra một cái ngân viên bát (bát tròn mầu bạc) to cỡ đầu người.

Viên bát này mặt ngoài có các phù văn thâm ảo tối nghĩa phiêu động, chung quanh là tám khối ngọc phù màu trắng nhạt đem cái bát vây ở chính giữa.

Mà phía trên viên bát khoảng một thước có ba kiện đồ vật tinh xảo phiêu phù bất động.

Nam Lũng Hầu ngưng thần một lúc mới nhìn rõ ràng, đó là một khẩu tiểu kiếm màu bạc, một thanh thiền trượng đen thui cùng một viên châu màu đỏ.

Ba đồ vật này mặc dù chỉ lớn cỡ một tấc nhưng lại tản ra tam sắc linh quang nhè nhẹ. Ba cỗ linh quang đan vào và dung hợp cùng nhau, đem Viên bát trên bàn bao ở trong đó.

Nam Lũng Hầu xem một lúc rồi trợn mắt há hốc mồm.

Viên bát, ngọc phù và ba kiện pháp khí nọ chợt lóe lên rồi biến mất một cách quỷ dị. Theo sau phật văn trên màn hào quang màu vàng cũng vô thanh vô tức tiêu tan đi.

Chuyện gì xảy ra. Màn hào quang này lúc trước khi hiện lên thì hình như cũng không có nhìn thấy mấy thứ này. Như thế nào mà sau khi lão giả họ Lỗ đánh ra một kích lại đem mấy thứ này hiện ra?

Nam Lũng Hầu môi mím chặt, mắt thấy màn hào quang biến mất mà lòng vẫn đang kinh nghi bất định.

Lão giả họ Lỗ tự nhiên không có nghi vấn gì chỉ là đối với cái Viên bát mới xuất hiện đồng dạng trầm ngâm.

Cho dù ai xem cảnh đó cũng có thể thấy vật mới xuất hiện trong cấm chế thì mấy món linh dược trước hiển nhiên chỉ là vật phụ. So với mấy nghịch thiên linh vật này thì không tính là cái gì?

Như thế chỉ cần suy nghĩ một chút cũng làm cho lão giả động tâm lớn!

Một số cảm giác cố kỵ cùng bất an ban đầu khi nhìn thấy huyết chú chi môn nhất thời vứt bỏ hết.

"Lỗ huynh, xem ra lần này chúng ta thật sự đã đến đúng nơi rồi. Nếu có thể phá giải được phật tông cấm chế này thì chúng ta chuyến này có thể tính là có thu hoạch" Nam Lũng Hầu tự nhiên cũng có ý nghĩ đồng dạng, đột nhiên cười nhìn lão giả nói.

"Không sai. Không nghĩ tới, phía sau huyết chú chi môn này lại có nhiều bí bảo như vậy. Nhưng muốn phá giải cấm chế này cũng không phải dễ dàng. Không mất một chút thời gian cùng tổn hao chút nguyên khí thì không có khả xong được" Lão giả nghe vậy trên mặt cũng tươi cười.

"Hắc hắc! có thể lấy được số bảo vật này đừng nói là tổn hao nguyên khí, mà cho dù tổn thọ mười năm ta cũng cam tâm tình nguyện. Mới vừa rồi đạo hữu nói để phá pháp trận này chỉ có thể dùng thủ đoạn cường công. Xem ra ta lại phải bận rộn đây! Việc này không nên chậm trễ, động thủ luôn thôi. Đến lúc giải khai cấm chế, có cái gì ta cùng Lỗ huynh tất cả đều phân chia bằng nhau được chứ?" Nam Lũng Hầu tựa hồ không muốn tái trì hoãn nữa, nhìn lão giả chầm chầm nói thẳng.

"Nam Lũng huynh đã nói vậy thì tại hạ tự nhiên phải tòng mệnh." Lão giả tất nhiên cũng đồng dạng muốn lấy bảo vật nên đáp ứng vô cùng sảng khoái.

Nam Lũng Hầu nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Bất quá lúc này, hai người lại như có như không giữ khoảng cách nhất định. Cũng cũng từ trên người đối phương cảm thấy một tia cảnh giác.

Tiếp theo, lão giả lấy ra kiện pháp kỳ màu trắng nọ ném lên không trung, tay nhanh chóng kết pháp quyết khoanh chân ngồi xuống. Nam Lũng Hầu thì vung tay áo bào lên, khẩu phi kiếm màu vàng bắn ra.

Nhất thời gió lốc nổi lên, kiếm khí tung hoành, kim sắc quang tráo lần nữa hiện lên ra.

Thanh âm ầm ầm trong lúc nhất thời từ dưới nền đất truyền lên không dứt.

Trên một đỉnh núi phụ cận. Một đạo trường hồng màu xanh từ xa đang bay tới.

Trong đạo thanh hồng Hàn Lập đang vội vã chạy đi.

Giờ phút này hắn đã sớm bay qua chỗ đỉnh núi có Tử vân hạt và hướng tới cái sơn động tiến vào nội cốc lúc đầu.

Bởi vì đã đi qua đường này một lần, nên Hàn Lập di chuyển dễ dàng hơn, tốc độ độn quang so với khi đến nhanh hơn mấy lần.

Nguyên bổn lộ trình phải mất một ngày thì Hàn Lập chỉ cần gần một phần ba thời gian đã đến đây.

Đang lúc hắn trong lòng đánh giá tình hình, chỉ cần một canh giờ nữa là có thể tiến vào sơn động thì đột nhiên một bên xa xa có tiếng oanh minh rất nhỏ loáng thoáng truyền đến.

Hàn Lập thần sắc vừa động, độn quang thoáng dừng, không khỏi xoay đầu hướng nơi đó liếc mắt một cái.

Thần thức hắn đảo qua phía nơi có linh khí ba động khác thường truyền đến.

Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, phía dãy núi xa xa có ánh bạch quang yếu ớt chớp động.

Nếu hắn không nhớ lầm thì đây là một chỗ mà hắn hoài nghi có thiết hạ cấm chế và có khả năng là chứa bảo vật của thượng cổ tu sĩ bí.

Xem ra rốt cục có tu sĩ khác cũng xông vào nội cốc và bắt đầu phá cấm tầm bảo mọi nơi.

Hàn Lập hơi ngẫm lại rồi khẽ lắc đầu.

Ý nghĩ muốn đục nước béo cò chợt lóe lên trong đầu hắn nhưng ngay sau đó đã được mạnh mẽ kiềm chế.

Hơn nữa vì sợ làm cho người khác chú ý nên thần thức cũng chỉ đảo nhanh qua mà thôi, cũng không có thực sự đi dò xét người đang tầm bảo

Đối với Hàn Lập mà nói, bây giờ nhiều hơn một chuyện không bằng ít hơn một chuyện, độn quang một lần nữa hướng về phía trước phá không vọt tới. Trong nháy mắt từ đỉnh núi phụ cận biến mất vô tung vô ảnh.

Tại phương hướng cách Hàn Lập hơn mười dặm có hơn mười người người tu tiên đang khu sử đủ các màu sắc pháp bảo mãnh liệt đánh tới một cái đỉnh núi nhỏ bị bạch quang bao phủ.

Trong đó cầm đầu chính là vị Mộ Lan thần sư họ Trọng kia cùng nữ tử họ Nhạc. Đoàn người này toàn bộ đều là Mộ Lan pháp sĩ.

Trong lúc Hàn Lập từ phía xa bay khỏi thì nho sinh họ Trọng ánh mắt khẽ di chuyển một chút, thần thức liếc nhìn phương hướng Hàn Lập một cái cực nhanh.

"Có chuyện gì sao? Trọng huynh phát hiện cái gì không ổn sao?" Nữ tử họ Nhạc chú ý tới vẻ khác thường của nho sinh không khỏi thốt lên hỏi.

"Không có gì, mới vừa rồi là tu sĩ nổi danh ở Thiên Nam dùng thần thức hướng bên này dò xét một chút. Nhưng hình như hắn không có ý định nhiều chuyện nên chỉ từ xa xa đảo qua rồi bay đi. Mà đối với chúng ta chuyện bài trừ cấm chế quan trọng hơn. Ta cũng không muốn đi điều tra làm gì." Nho sinh thản nhiên nói.

"Trọng huynh nói thế tức là cấm chế này đã phá giải đến chỗ mấu chốt. Hy vọng bên trong cũng đừng có như cái cấm chế trước, trừ một ít phế liệu đồng nát ra thì không có bảo vật gì. Lại còn tống táng mất hai người vào khe hở không gian trên đường" Nữ tử họ Nhạc khẽ thở dài, có chút bất đắc dĩ nói.

"Đây cũng là chuyện không có biện pháp. Mấy cái khe hở không gian ẩn hình thật sự khó lòng phòng bị. Mà một số linh cầm cấp thấp chúng ta chuẩn bị trước đó sau khi vào cốc lại lập tức nổi điên cả đám, như ong vỡ tổ bay loạn khắp nơi không cách nào khống chế được. Nếu không chuyện hai người này vẫn lạc có thể tránh được. Nho sinh họ Trọng nghe được lời ấy, sắc mặt hơi trầm xuống.

"Linh cầm dùng để dò đường này hình như không phải nổi điên. Mà tựa hồ đối với nội cốc cực kỳ sợ hãi cho nên mới không thể khống chế được. Chẳng lẽ nơi đây có vật gì chuyên môn khắc chế yêu thú. Ta đã mượn được một con ô sí điêu ngũ cấp linh cầm nhưng tự tiến sau khi vào nội cốc thì đồng dạng không nghe lệnh nữa. Thậm chí chỉ ở trong túi linh thú mà không nguyện bay ra. Xem ra trong Trụy Ma Cốc này thật sự có chút quỷ dị." *Nữ tử họ Nhạc lại như nghĩ tới một người nào đó nói.*

"Có lẽ vậy! Nơi đây được xưng là Thiên Nam đệ nhất hung địa nên tự nhiên có chút quỷ dị ở bên trong. Bất quá, chúng ta cũng không nên đi khám phá bí ẩn trong Trụy Ma Cốc làm gì mà chỉ nên tận lực vì Mộ Lan tộc chúng ta sưu tầm một chút Cổ Bảo cùng linh đan mà thôi. Cho nên không có linh cầm mở đường cũng phải tiếp tục đi tìm kiếm. Cơ hội này là do chúng ta cùng cao tầng của Thiên Nam tứ đại thế lực giao dịch mới có nên quyết không thể lãng phí." Nho sinh trong mắt hàn quang chợt lóe, trầm giọng nói.

------oOo------

Chương 825: Hội hợp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong khi nho sinh họ Trọng cùng nữ tử họ Nhạc đang đàm luận về chỗ quỷ dị của Trụy Ma Cốc thì Hàn Lập đã bay xa ngoài trăm dặm.

Lộ trình còn lại cũng không có chuyện gì phát sinh nên chỉ mấy canh giờ sau hắn đã thuận lợi bay tới trước cửa động tiến vào nội cốc.

Lấy ra Lưỡng nghi hoàn Hàn Lập tiến vào trong thông đạo.

Sau khi xuyên qua vài dặm trong sơn động, thời gian không bao lâu sau Hàn Lập đã đi qua Bắc cực nguyên quang và nhìn thấy cửa sơn động trắng toát.

Hắn trong lòng hoan hỉ bước nhanh đi.

Một lát sau, trước mắt Hàn Lập sáng ngời, lần nữa xuất hiện ở trước vách núi phía ngoài cốc.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn bầu trời hôn ám, mặc dù thoạt nhìn không thoải mái nhưng so với ở trong nội cốc toàn ánh huyết sắc hà quang mà nói thì khá hơn nhiều.

Thần thức sau khi thoáng đảo qua khu vực phụ cận không thấy có gì khác thường phát sinh cũng như không có tu sĩ khác thì Hàn Lập lúc này mới thở phào, sau khi xoay chuyển ánh mắt thì nhìn vào chỗ vách núi đá ở cửa động.

Hắn không chần chờ liền giương tay, một đạo pháp quyết màu xanh bay vụt ra, sau khi linh quang chợt lóe thì tiến vào trong thạch bích không thấy đâu nữa.

Sau đó Hàn Lập không nói lời nào, hai tay kết pháp ấn, trong miệng đọc chú ngữ trầm thấp - một màn quỷ dị xuất hiện!

Vách đá thoạt nhìn như bình thường đột nhiên hiện ra một màn thanh quang đem khắp vách núi bao phủ vào trong. Tiếp theo đột nhiên một đàn Phệ Kim Trùng màu vàng nhỏ từ trong quang mạc bay ra. Nhiều tinh khối màu bạc lớn nhỏ không đồng nhất từ trong đàn trùng rơi xuống, to thì cỡ nắm tay, nhỏ thì cỡ hạt đậu.

Trong nháy mắt, trên mặt đất trước người Hàn Lập đã xuất hiện một đống nhỏ ngân tử sáng lấp lóe, chỉ là bộ dạng có chút bán trong suốt.

Đây đúng là tinh thể cương ngân sa sau khi nguyên quáng đã được tinh luyện.

Ban đầu có vài khối rơi xuống thì Hàn Lập thần sắc vẫn rất bình tĩnh, nhưng khi trên mặt đất rơi xuống đến mười mấy khối tinh thể thì hắn không khỏi lộ ra vẻ động dung.

"Hàn tiểu tử! Mỏ quặng cương ngân sa này trữ lượng nhiều hơn xa so với dự liệu ban đầu. Xem ra việc nghiên cứu cơ quan Khôi Lỗi của lão phu cũng có thể dùng loại tài liệu này dung hợp luyện chế." Hàn Lập trong đầu đột nhiên truyền đến tham âm vui mừng lẫn sợ hãi dị thường của Đại diễn Thần Quân, bộ tình không tự kìm hãm được.

"Vâng. Vãn bối cũng không nghĩ tới cương ngân sa nơi này lại nhiều như thế. Chuyến này thu hoạch thật sự là không nhỏ!" Sau khi để đám Phệ Kim Trùng nhả ra cương ngân sa tinh thể, Hàn Lập xem một đống nhỏ lấp lánh ánh bạc trên mặt đất một chút thì cũng mừng rỡ trả lời.

Hắn phất tay áo một cái, một đạo thanh hà cuốn tất cả đi. Toàn bộ cương ngân sa tinh thể đều bị Hàn Lập thu vào trong Túi Trữ Vật.

Tiếp theo trong miệng hắn khẽ huýt lên một tiếng, đám trùng vân màu vàng sau khi xoay một vòng thì như ong vỡ tổ toàn bộ chui vào túi linh thú.

Sau khi làm xong hết thảy, Hàn Lập đưa ta hướng Túi Trữ Vật vỗ một cái lấy ra một viên cầu trong suốt to cỡ ngón tay cái.

Hắn há mồm phun ra một đoàn linh khí màu xanh lên trên viên châu.

Viên châu nguyên bản trong suốt bỗng xuất hiện linh quang chớp động rồi lập tức một quang điểm màu xanh to cỡ hạt đậu nành di động bên trong.

Hàn Lập ánh mắt chớp động nhìn chăm chú vào trong viên cầu một hồi lâu rồi nhíu mày, ngẩng đầu nhìn xung quanh phân biệt phương hướng.

Sau đó xung quanh hắn mới xuất hiện linh quang chớp động rồi bỗng nhiên hóa thành một đạo thanh hồng phóng lên cao, phi độn đi.

Mặc dù đang phi độn nhưng Hàn Lập lại thủy chung cầm viên cầu trong tay, hơn nữa sau khi phi hành được một khoảng nhất định thì lại phải cúi đầu xem một chút, sau đó lại một lần nữa điều chỉnh phương hướng phi độn.

Vì vậy tốc độ Hàn Lập tự nhiên không thể quá nhanh. Dọc theo đường đi không chút hoang mang phi hành.

Sau khi phi hành được hơn mười dặm, khi đi ngang qua một khu hoang dã thì Hàn Lập đột nhiên trong miệng kêu nhẹ một tiếng, độn quang dừng lại.

Theo sau Hàn Lập trầm xuống, thân hình lộ ra bên trong thanh quang.

Sau khi cách mặt đất khoảng ba mươi trượng thì Hàn Lập dừng lại. Ánh mắt chợt lóe lên nhìn xuống phía dưới.

Chỉ thấy một thi thể nam tu chia làm hai đoạn, nằm phía dưới mặt đất. Máu sớm đã đọng lại, biến thành màu đen xung quanh thi thể. Mà ở trên cỗ thi thể này thoạt nhìn trống trơn, Túi Trữ Vật cùng pháp bảo của hắn đã không cánh mà bay.

"Xem ra, rốt cục có người không nhịn được đã động thủ." Hàn Lập xem cỗ thi thể này một chút, nhẹ thở dài một hơi rồi lẩm bẩm. Hắn mới vừa rồi xác nhận qua, phụ cận cũng không có cái khe hở không gian nào tồn tại nên khẳng định là bị tu sĩ khác giết chết.

Hàn Lập không dừng lại thêm mà rất nhanh chóng rời đi và tiếp tục hướng một phương hướng đi tới.

Mặc dù hắn tin tưởng, lúc này trong cốc, ngoại trừ hai gã Nguyên Anh Hậu Kỳ nọ đối với hắn có thể chính thức tạo thành uy hiếp thì những người còn lại không đủ làm cho hắn sợ hãi. Nhưng nếu gặp một đám tu sĩ liên thủ, chuyên môn bố trí bẫy rập nhằm vào hắn mà nói thì nguy hiểm cũng không nhỏ.

Việc này đương nhiên cơ hồ là không có khả năng nhưng lấy bản tính cẩn trọng của Hàn Lập thì trên đường hắn không khỏi đề cao cảnh giác. Gần nửa ngày sau, Hàn Lập vẫn chưa gặp mai phục gì nhưng thật ra lại phát hiện thêm hai thi thể xui xẻo ở trong khe hở không gian ẩn hình.

Hàn Lập nhìn thấy thi thể không trọn vẹn của bọn họ thì chỉ có thể lắc đầu mà thôi.

Theo chỉ dẫn của linh quang trong viên cầu, Hàn Lập rốt cục đến phía trên một khu rừng rậm rạp.

Nhìn phía khu rừng màu xanh phía dưới phảng phất như vô biên vô hạn cùng mảng lớn đại thụ chọc trời, Hàn Lập trầm ngâm một chút rồi đột nhiên nâng viên cầu trong bàn tay lên, bàn tay nắm lại khẽ dùng sức, trên năm ngón tay thanh quang chợt lóe rồi tiếng vỡ vụn truyền đến.

Viên cầu nhìn như trong suốt nọ đã bị Hàn Lập dùng cự lực bóp nát bấy, hóa thành hư không.

Nhưng linh quang màu xanh trong viên cầu lại không có tán đi, ngược lại sau khi thoát khỏi giam cầm lại nhẹ nhàng phiêu phù trên một ngón tay trước mặt Hàn Lập.

Nhất thời quang điểm nhỏ như hạt đậu này bắt đầu hướng một phương bay vụt đi.

Hàn Lập không chút hoang mang theo sát linh quang, một tấc cũng không rời.

Một khắc sau, tại một nơi phía trên rừng rậm, linh quang biến đổi phương hướng nghiêng xuống phía dưới bay đi.

Hàn Lập trong mắt tinh quang chợt lóe, người bay theo xuống.

Kết quả khi bay xuống mặt đất thì linh quang vây quanh một cây đại thụ chọc trời quanh quẩn vài vòng rồi chợt lóe lên tiến vào trong thân đại thụ.

Hàn Lập nhìn thấy màn này, đồng dạng bay đến trước mặt cây đại thụ, quang hoa thu liễm hạ xuống đất.

Sau khi đánh giá cây đại thụ này một chút, hắn ngẩng đầu nhắm ngay đại thụ đánh ra một chưởng.

"Bịch" một tiếng, chỗ thân cây có lục quang chợt lóe bay ra một đạo thanh phù. Hàn Lập tay mắt lanh lẹ dùng hai ngón tay đem đạo thanh phù nọ kẹp lấy.

Nhìn tấm phù, Hàn Lập trên mặt cười nhạt rồi tay nhẹ nhàng vung lên.

"Phốc" một tiếng. Đạo phù tự bốc cháy, hóa thành một đạo hồng quang phá không bay đi.

Lúc này, Hàn Lập đứng ở tại chỗ không nhúc nhích một chút rồi hai chân bắt chéo ngồi xuống, chậm rãi nhắm hai mắt khôi phục một chút pháp lực tiêu hao trong lúc phi độn.

Sau đó không lâu, đạo hồng quang kia đã hạ xuống trong một khu rừng. Một lát sau, một đạo quang hồng bỗng nhiên từ nơi nào đó phóng lên cao bay thẳng đến vị trí Hàn Lập.

Kinh hồng chưa đến gần nơi Hàn Lập đang đả tọa thì hắn đã có cảm ứng, nên chậm rãi mở mắt, lạnh nhạt nhìn đạo kinh hồng đang bay đến.

Một lát công phu sau, đạo kinh hồng này bay đến đây, ở phía trên Hàn Lập xoay quanh một vòng, phảng phất như đang xác nhận thân phận Hàn Lập, sau đó mới lao xuống phía dưới.

Đạo kinh hồng kia vừa tiếp xúc với mặt đất lập tức biến mất, trước mặt Hàn Lập hiện ra một nữ tu mặc y phục màu trắng, dung mạo xinh đẹp phảng phất như tiên tử trên trời.

Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt lên trên người nữ tử này.

"Tử Linh cô nương. Ngươi tới rất nhanh!" Hàn Lập thần sắc bình tĩnh dị thường.

"Nhanh ư? Ta đã ở đây chờ đạo hữu mấy ngày. Trong lúc đó có tới sáu bảy đội tu sĩ tìm kiếm qua khu rừng này. Hơn nữa càng ngày càng tần suất càng cao, nếu Hàn huynh không đến thì thiếp thân sợ rằng không có cách nào ở trong rừng này đợi tiếp"

Tử Linh thanh âm dễ nghe, nhưng lại có chút u oán, nàng thướt tha đi tới.

Hàn Lập nghe vậy cười cười, nhìn khuôn mặt như ngọc của Tử Linh một chút rồi ánh mắt vừa động tiếp tục nói:

"Tử Linh cô nương lại dùng hình dáng thật làm Hàn mỗ có chút ngoài dự liệu. Ta tưởng rằng Tử Linh đạo hữu nhất định phải dịch dung mà đến"

"Ta khi mới vào cốc xác thực không dùng hình dáng thực. Nhưng bảo vật dùng để che dấu hình dáng tựa hồ tại Trụy Ma Cốc đã bị hạn chế nên dần dần mất hiệu lực. Do vô pháp che dấu nên cũng chỉ còn cách dùng hình dáng thật gặp người. Sao vậy? Hàn huynh chẳng lẽ cảm giác thấy dung nhan thiếp thân quá thô lậu, không lọt vào pháp nhãn của Hàn huynh?" Tử Linh hé miệng cười, thản nhiên nói.

"Tử Linh cô nương nói giỡn rồi. Được rồi, đạo hữu không nên trêu ghẹo tại hạ nữa. Nơi này là nơi ngươi tìm được tiêu ký sao?" Hàn

Lập trước tiên cười khổ một tiếng rồi lập tức nét mặt ngưng trọng nói.

"Không sai. Tám chín phần mười là không có vấn đề gì bởi vì dấu hiệu ban đầu tựa hồ đã bị Quỷ Linh Môn phá huỷ. Nhưng có thể phát hiện ra việc Quỷ linh môn làm ra loại chuyện này thì ngược lại càng nói rõ nơi này có vấn đề" Tử Linh cũng tươi cười vừa nhìn lại trả lời.

"Nếu như vậy, chúng ta nên theo dấu vết của Quỷ Linh Môn tìm đi thôi. Nói không chừng khiến cho chúng ta tiết kiệm được không ít công sức." Hàn Lập vừa nghe đến tên Quỷ Linh Môn thì hai hàng lông mày đầu tiên là nhíu lại tiếp theo cười lạnh nói.

"Hết thảy nghe theo Hàn huynh phân phó! Từ một tháng trước đây, ngay trên người tên đệ tử Quỷ Linh Môn kia chúng ta đã hạ tiêu ký đặc biệt của Diệu Âm Môn. Loại tiêu ký này không phải dùng pháp thuật gì, mà là dùng một loại kỳ hương vô sắc vô vị. Loại hương thơm này có phạm vi không lớn, hơn nữa qua hai tháng sẽ mất đi hiệu dụng nhưng bây giờ dùng để truy tung Quỷ Linh Môn thì lại phi thường hữu hiệu." Tử Linh phi thường nhu thuận mà nói, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia giảo hoạt.

"Tử Linh đạo hữu đã phí tâm rồi. Chúng ta xuất phát đi thôi. Trước tiên đuổi theo đám người Quỷ Linh Môn sau đó vượt qua bọn họ mà tìm kiếm được các dấu hiệu khác. Cứ như vậy, linh chúc quả sẽ là vật trong tay của chúng ta." Hàn Lập cũng không có khách khí, sau khi gật đầu thì bắt đầu động thân.

Từ trong rừng rậm đột nhiên bay ra một đạo ngân mao phi thử, phi thử này cơ trí tại không trung lộn nhẹ một vòng rồi đột nhiên hóa thành một đạo ngân mang bay đi.

Theo sau trong rừng lại có lưỡng đạo trường hồng kinh thiên phá không bay ra, sau khi xoay quanh một cái thì một trước một sau theo sát ngân mang đang bay đằng trước.

------oOo------

Chương 826: Họa trục

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngay lúc hai người Hàn Lập bay theo phi thử truy tìm đoàn người Chung trưởng lão thì đám người Quỷ Linh Môn môn chủ cùng Ngụy Vô Nhai cũng đã bay qua tòa cự sơn. Một phiến bồn địa hiện ra.

Bồn địa âm u ướn ướt, mặt đất trải rộng, vũng nước có khắp nơi. Làm cho đoàn người tiến vào cảm thấy rất buồn bực trong người.

Mặc dù có thể thi triển một ít tiểu pháp thuật đem nước bùn, nước bẩn nơi này tất cả đều ngăn cản ở bên ngoài, nhưng tốc độ tự nhiên chậm một chút.

Nhưng lúc này, vô luận là Vương Thiên Cổ hay là Ngụy Vô Nhai không ai tái oán giận cái gì.

Bởi vì lúc trước bay qua đỉnh cự sơn, bọn họ từ trên cao xa xa chứng kiến tại trung tâm mảnh đất có một tòa tế đàn to lớn.

Lần này, tất cả đám người Quỷ Linh Môn đi đầu theo sau là những người khác, tinh thần ai nấy đều rung lên đem hoài nghi ban đầu vứt khỏi óc.

Phải biết rằng từ khi vào cốc tới nay, bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy một khu kiến trúc hoàn chỉnh. Không cần hỏi, nơi này khẳng định không phải chỗ tầm thường. Hơn phân nửa thực sự có quan hệ với Linh Miễu Viên mà môn chủ Quỷ Linh Môn nói.

Cho nên đoàn người hành động càng thêm thong thả. Nhưng ngược lại mỗi người không dấu được vẻ gấp gáp.

Cũng không phải không có người dùng thử phiêu phù thuật bay đi vài thước. Nhưng điều bọn họ nhận được lại là một tia huyết sắc thiểm điện từ hư không phách xuống. Tên tu sĩ xui xẻo kia bị phách trúng, hộ thân pháp bảo bị kích nát bấy. Tựa hồ càng tới gần trung tâm mảnh đất, cấm chế càng khắc nghiệt.

Kể từ đó, những người khác không còn muốn nghĩ đến chuyện mưu lợi riêng nữa. Chỉ có thể xếp thành một nhóm, chậm rãi đi tới.

Một gã đệ tử Quỷ Linh Môn ở phía trước mở đường. Đụng tới bụi cây rậm rạp chặn đường, hắn ném vài khối hỏa cầu liền có thể dễ dàng khai thông ra một cái đường nhỏ.

Đi hơn nửa ngày sau, đoàn người rốt cục đến gần tế đàn. Xa xa chứng kiến hình dáng khổng lồ của tế đàn kia.

Tế đàn hoàn toàn sử dụng đá trắng xây thành. Tứ phía trải rộng theo kiểu hình thang, cao vút trong mây, phải đến hơn trăm trượng cao. Thật sự cực kỳ hùng vĩ; chỉ là tế đàn có chút xa, lại rất cao, thật sự không cách nào thấy rõ phía trên rốt cuộc có vật gì.

"Rốt cục cũng sắp đến. Xem chừng, nhiều lắm là qua một hai canh giờ, là có thể tới. Vương môn chủ, Ngụy mỗ bây giờ quả thực rất tò mò về chuyện đạo hữu lại biết đến Linh Miểu Viên." Ngụy Vô Nhai mặc dù đồng dạng bước đi, nhưng là toàn thân tản mát ra oánh quang màu xanh biếc nhàn nhạt. Lão nhẹ nhàng từng bước, cả người vô thanh vô tức đi ra mấy trượng xa. Thoạt nhìn cực kỳ dễ dàng.

"Ngụy huynh yên tâm. Đến lúc đó Vương mỗ khẳng định sẽ nói rõ việc này với đạo hữu." Quỷ Linh Môn môn chủ mỉm cười, tỏ vẻ không để ý nói.

Ngụy Vô Nhai gật đầu. Đang muốn hỏi nữa, đột nhiên một Quỷ Linh Môn đệ tử đi đằng trước linh quang trên người chợt lóe, thân thể ầm ầm đổ xuống, trên thân người từ đầu vai đến phần eo vô thanh vô tức bị chia làm hai đoạn.

"Khe hở không gian!" Quỷ Linh Môn môn chủ vừa thấy như vậy, sắc mặt đại biến.

Ngụy Vô Nhai cùng Vương Thiên Cổ ở phía sau thấy thế, sắc mặt đều trầm xuống.

Bọn họ mặc dù không biết Quỷ Linh Môn môn chủ rốt cuộc có mưu mô gì. Nhưng dựa theo lộ tuyến hắn chỉ điểm vào cốc đến nay, lúc trước vẫn chưa gặp phải một khe hở không gian ẩn hình nào. Nguyên bổn tâm lý đề phòng, sớm đã buông lỏng không ít. Nhưng hôm nay lại toát ra một đạo khe hở không gian, hai người không khỏi rùng mình.

Còn lại ba gã đệ tử Quỷ Linh Môn. Sắc mặt cũng có chút trắng bệch.

Tất cả đoàn người đều dừng bước.

Quỷ Linh Môn môn chủ nhìn qua khối thi thể táng mạng tại khe hở không gian, trên mặt âm tình bất định. Mà Ngụy Vô Nhai nhắm lại hai mắt, tựa hồ dùng thần thức cảm ứng cái gì nhưng một lát sau lại mở mắt ra.

"Không được, khe hở không gian không phải dựa vào thần thức cường đại là có thể cảm ứng được. Ta không cảm ứng thấy tồn tại của khe hở không gian." Ngụy Vô Nhai sắc mặt không chút thay đổi lắc đầu nói.

Vương Thiên Cổ nghe lời này liền khoát tay. Ngón tay bắn ra năm khối hỏa đạn bay về phía trước.

Vài tiếng *"Phốc Phốc "* nổi lên, ba khối hỏa đạn trong đó chợt lóe rồi bỗng nhiên biến mất, nhưng hai khối ở hai phía ngoài cùng thì bay ra mấy trượng xa kích xuống mặt đất khiến mặt đất hiện ra hai cái hố to.

"Khe hở rất nhỏ, chỉ cần đi tránh qua một chút, là có thể vượt qua." Vương Thiên Cổ chậm rãi nói.

"Mặc dù khe hở không lớn nhưng ai biết còn lại một đoạn trên đường còn có thể có bao nhiêu khe hở nữa hiện ra. Chúng ta không có nhiều mạng người để thử, mà theo ta được biết lộ tuyến chúng ta đi hẳn là không có khe hở không gian ở trên đường mới

đúng. Chẳng lẽ người nọ có điều gì giấu diếm chưa nói?" Quỷ Linh Môn môn chủ không chút cao hứng, ngược lại nét mặt lộ ra một vẻ lo lắng, nói nhỏ vài câu.

Nghe nói như thế, Ngụy Vô Nhai thần sắc khẽ động nhưng không có mở miệng hỏi điều gì. Trái lại Vương Thiên Cổ nhìn sang tế đàn phía xa xa rồi lại nhìn qua mấy thi thể nằm dưới đất, vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc.

" Ý của môn chủ là…?"

Quỷ Linh Môn môn chủ cau mày, không lập tức trả lời, hắn ngửa đầu nhìn trời, sau một lúc lâu thì thở dài một hơi.

"Nguyên vốn định đợi đến được tế đàn mới nói một số chuyện cho các ngươi, nhưng đến hôm nay xem ra cũng không có cách dấu diếm nữa. Thôi đành ở chỗ này nói cho các ngươi vậy." Nét mặt hắn lộ ra một vẻ kỳ quái.

Đám người Ngụy Vô Nhai nghe vậy liền ngẩn ra quay đầu nhìn nhau.

Quỷ Linh Môn môn chủ cũng không để ý đến vẻ mặt mọi người mà tay áo bào khẽ rung lên, một trận ngân quang chớp động, trên tay hắn bỗng nhiên hiện ra một họa trục.

Họa trục dài ước chừng vài thước, ngân quang lòe lòe, thoạt nhìn cổ phác dị thường.

"Cái này là…" Vương Thiên Cổ vừa thấy họa trục, thì giật mình thất thanh la lên.

"Hắc hắc! xem ra ngươi cũng nhận ra vật này, cũng là ngươi tự mình chuyển cho ta. Hết thảy những chuyện có liên quan linh miểu viên đều từ họa trục này mà ra." Quỷ Linh Môn môn chủ liếc Vương Thiên Cổ một cái, thản nhiên nói.

Vương Thiên Cổ nghe vậy thì giật mình, bức họa trục này đúng là vật lấy được từ trong bảo khố ngày đó tại Mộ Lan thảo nguyên ngày đó, bức họa vẽ hình Thương Khôn Thượng Nhân.

Tiếp theo, Quỷ Linh Môn môn chủ lại đem bức họa trục ném lên trên không. Một đoàn linh bao lấy đem họa trục nâng lên, thần sắc lập tức trở lên ngưng trọng. Hắn bắt quyết, ngón tay điểm nhẹ một cái lên trên họa trục.

"Xọat" một tiếng. Họa trục nhanh chóng mở ra để lộ hình ảnh bên trong.

Trong họa trục vẽ bóng lưng một nho sinh lưng đeo trường kiếm, ngửa mặt lên trời.

Đám người Vương Thiên Cổ tất cả đều trợn tròn hai mắt, nhìn chằm chằm người trong bức tranh một hồi lâu, muốn tìm hiểu bí mật trong đó nhưng tất cả đều không thu hoạch được gì.

Ngụy Vô Nhai cũng khẽ liếc qua một cái, lúc thần thức đảo qua họa trục thì thần sắc có chút biến hóa, nét mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Ngụy đạo hữu không hổ là Nguyên Anh Hậu Kỳ đại tu sĩ, nhanh như vậy đã phát hiện ảo diệu trong đó. Vương mỗ có thể phát hiện sự khác thường trong bức họa trục hoàn toàn là dựa vào bản thân tu luyện một loại bí thuật, mới may mắn tìm ra." Quỷ Linh Môn môn chủ nhìn thấy vẻ mặt Ngụy Vô Nhai, trong lòng khẽ động liền mở miệng khen ngợi.

"Không có gì, loại không gian pháp khí này bản thân ta nhiều năm qua cũng chưa từng thấy. Nếu không phải đạo hữu trước đó nhắc nhở qua thì ta cũng không dễ dàng phát hiện." Ngụy Vô Nhai thần sắc quái dị nói.

Quỷ Linh Môn môn chủ khẽ cười, không hề hỏi tới nữa. Nhưng hắn lập tức dương tay, một đạo pháp quyết màu đen được bắn ra, vừa lúc đánh tới họa trục, đồng thời hừ lạnh một tiếng, đột nhiên nắm họa trục nói:

"Còn không ra. Chẳng lẽ để ta dùng lửa ma thúc dục thì ngươi mới đi ra."

Vừa nghe thấy thế, những người khác đều bị dọa cho giật mình., Ngụy Vô Nhai cũng có chút cảm giác mạc danh kỳ diệu nên khẽ cau mày lại, trong mắt hiện lên vẻ kinh nghi.

Kết quả… Một chuyện khó tin xuất hiện.

"Không phải sớm đã ước định trước khi đến địa phương dự định, ngươi cũng không gọi ta ra sao. Bây giờ làm trò trước mặt nhiều người như vậy, ngươi đem ta gọi ra chẳng lẽ không muốn giao dịch tiếp!" Một thanh âm nam tử sang sảng từ họa trục trực tiếp truyền ra.

Tiếp theo, những nét vẽ màu bạc trong bức tranh quang hoa đại phóng. Nguyên bổn bóng lưng nho sinh trong họa trục đột nhiên thân thể chuyển quay mặt về phía bọn họ, lộ ra khuôn mặt trung niên nam tử có chút uể oải nhưng nét mặt lạnh như băng, tràn đầy vẻ không hài lòng.

Một màn này, chẳng những làm đám đệ tử Quỷ Linh Môn trợn mắt há mồm mà còn làm Vương Thiên Cổ đã từng trực tiếp tiếp xúc qua họa trục, cũng mở to miệng, vẻ mặt hoảng sợ.

Chỉ có Ngụy Vô Nhai sau khi cả kinh thì thần sắc lại rất nhanh bình tĩnh trở lại, nhưng hai mắt nhìn chằm chằm nho sinh trong họa tục, dường như hắn đang nghĩ tới một người nào đó.

"Hừ! ngươi còn hỏi ta. Ngươi không phải đã cam đoan là ngươi cung cấp cho ta lộ tuyến tuyệt đối an toàn sao? Khe hở không gian này xuất hiện là sao. Làm cho một gã đệ tử bổn môn phải bỏ mạng." Quỷ Linh Môn môn chủ nhìn bức họa tức giận, không khách khí hỏi.

"Lộ tuyến năm đó ta chọn, tuyệt đối là an toàn. Sao có thể ra vấn đề." Nho sinh trong bức họa, môi khẻ nhúc nhích trực tiếp phản bác.

"Vậy chính ngươi xem một chút, bên kia là cái gì?" Quỷ Linh Môn môn chủ sắc mặt âm trầm liếc về phương hướng khe hở không gian một cái, lạnh lùng nói.

Nho sinh trong bức họa khẽ ngây ngốc, trầm ngâm một chút. Bức họa tiêu tan đi, mà mặt ngoài họa trục linh quang chớp động, một tầng quang mạc di động ra ngoài.

Sau đó, quang hoa chợt lóe, một đoàn lục quang từ trong quang mạc bắn ra. Hóa thành một bóng người mơ hồ đi ra - đúng là nho sinh trong họa trục.

Mà lúc này, thân thể nho sinh phảng phất tựa như vô hình, hoàn toàn là do một đoàn hôi bạch sắc quang ảnh tổ thành, linh quang yếu ớt, phảng phất thổi nhẹ một cái cũng có thể biến mất.

"Ta xưng hô như thế nào với ngươi? Chẳng lẽ các hạ là Thương Khôn Thượng Nhân năm đó. Ngươi như thế nào có thể bảo trì nguyên thần bất diệt vẫn sống tới ngày nay." Vương Thiên Cổ thanh âm khô khốc, trong giọng nói tràn đầy vẻ khiếp sợ.

" Thời gian ta rời khỏi quyển trục có hạn, có vấn đề gì thì hỏi môn chủ các ngươi là được, ta trước tiên qua khe hở không gian một chút." Nho sinh không có để ý tới Vương Thiên Cổ đang khiếp sợ, ngược lại nhìn chằm chằm phương hướng khe hở khẽ nhíu mày rồi há mồm phun ra một đoàn hôi quang.

"Bịch " một thanh âm vang lên, quang đoàn vô thanh vô tức bị khe hở không gian thôn phệ, sắc mặt nho sinh nhất thời trở lên cổ quái.

"Kỳ quái! năm đó nơi này đích xác không có khe hở ẩn hình, xem ra đây là một khe hở mới có. Mấy vị đạo hữu không nên vì thế lo lắng, chỉ là trùng hợp mà thôi. Ta đi về trước." Nho sinh đầu tiên là cả kinh, tiếp theo tự định giá một chút, cuối cùng trở lên tỉnh táo dị thường.

Sau đó cười lên một tiếng, thân hình hắn trong nháy mắt trở nên nhạt đi, một lần nữa hóa thành một đoàn lục quang bay vào trong họa trục. Dường như không muốn tái trì hoãn tiếp tục ở bên ngoài.

------oOo------

Chương 827: Thân thức hóa ngàn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nho sinh biến thành quang ảnh xuất hiện trong nháy mắt, rồi lại biến mất trước mặt mọi người, bọn người Vương Thiên Cổ giật mình một chút, mỗi người trên mặt đều mang vẻ cổ quái.

Ngụy Vô Nhai trầm mặc một chút, rồi mở miệng hỏi:

"Vương môn chủ, người này thật là Thương Khôn Thượng Nhân ngày xưa sao? bất quá, người này chỉ còn lại có tinh hồn, cho dù thật sự là năm đó tung hoành vô địch thì hiện tại cũng không cấu thành sự uy hiếp nữa. Sự tình Linh miểu viên chính là từ miệng hắn nói ra sao?

"Từ góc độ nào đó mà nói, người này có thể xem là Thương Khôn Thượng Nhân, mà cũng không phải là Thương Khôn Thượng Nhân. Nhưng chuyện Linh Miểu Viên, đích thật là từ trong miệng hắn mà biết được." *Quỷ Linh Môn môn chủ nghe nói khe hở không gian kia chỉ là mới xuất hiện, trên mặt thần sắc mới hòa hoãn xuống. Hiện tại thần sắc bình thường trở lại liền trà lời*

nghi vấn của Ngụy Vô Nhai.

"Lời này là có ý tứ gì? Đạo hữu sẽ không định mượn cơ hội mà trục lợi chứ?" *Ngụy Vô Nhai sắc mặt hơi trầm xuống, mặt lộ vẻ không vui!*

"Ngụy huynh hiểu lầm rồi. Tinh hồn trong hoạ trục lúc nãy kỳ thật chỉ là một khối hóa thân tàn hồn của Thương Khôn Thượng Nhân năm xưa mà thôi. Khối hóa thân này ngày xưa găp phải cấm chế khi dò xét Trụy Ma Cốc, sau khi bị thượng hình thể bị hủy thì Thương Khôn Thượng Nhân mới dùng mảnh vụn Dưỡng Hồn Mộc luyện chế thành họa trục pháp khí rồi để vào trong đó để tĩnh dưỡng khôi phục. Bất quá Thương Khôn Thượng Nhân chính thức thì đã sớm chết rất lâu rồi. Lũ tàn hồn này ngoại trừ một ít trí nhớ ra, đã đạt được thân thể độc lập. Hôm nay bảo hắn là một người khác cũng không có gì không ổn cả*". Quỷ Linh Môn môn chủ không chút hoang mang, ung dung nói.*

Ngụy Vô Nhai nghe xong lời này, bộ dáng có chút ngoài ý muốn. Vương Thiên cổ thì nhếch miệng, trong lòng cười khổ một hồi. Không biết là bởi vì không có phát hiện bí mật của họa trục, hay là bởi vì đoán sai thêm lần nữa mà có chút buồn bực.

"Nguyên lai là như thế này. Xem ra ngươi cùng lũ tàn hồn này đã đạt thành hiệp nghị nào đó. Nó mới có thể đem chuyện tình Linh Miễu Viên báo cho ngươi biết. Bất quá cũng không sao cả, chuyện này cùng lão phu không có gì quan hệ. Chỉ là nếu có thể đưa ta tiến vào Linh miễu viên, ngươi cùng nó từng có cái hiệp nghị gì bản thân ta sẽ không quan tâm đến. Ngụy mỗ sống cho tới bây giờ, chỉ nghĩ tiến vào Hóa Thần Kỳ, theo đó mà phi thăng linh giới.*" Ngụy Vô Nhai gật đầu lạnh lủng nói.*

"Ngụy huynh quả nhiên là người sáng suốt, bất quá như vậy là tốt nhất. Được rồi! nếu khe hở không gian này chỉ là ngẫu nhiên xuất hiện, ta đi tránh qua một chút vậy!*". Quỷ Linh Môn môn chủ mỉm cười, sau đó ý bảo một gã đệ tử phía sau tiến lên mở đường.*

Tên Quỷ Linh Môn đệ tử sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng không dám nói một lời, đi vòng qua mép ngoài của khe hở không gian. Sau đó hướng phía trước đi tới.

Ngụy Vô Nhai không nói lời nào chậm rãi mà đi. Những người khác của Quỷ Linh Môn cũng đồng thời theo sau.

Đoàn người tiếp tục hướng về phía tế đàn to lớn kia đi đến.

"Chuyện gì xảy ra vậy? phi thử của ngươi sao lại mất khống chế!*". Tại băng tầng trải rộng trên sông băng, Hàn Lập ngẩng đâu nhìn bầu trời lại xuất hiện mây mù màu đỏ, Sắc mặt âm trầm nói với Tử Linh đang đứng bên cạnh.*

Mà ở chỗ phía sau hắn cách đó một con đường rộng hơn hai *mươi trượng rõ ràng tồn tại một băng phùng (khe nứt trên mặt băng) thật lớn. Hàn Lập vừa mới thông qua vết nứt này, lần nữa lẻn vào đến bên trong cốc*

Mà nhìn lại mọi nơi trong này, băng tuyết trải rộng, băng hàn gió lạnh thấu xương trận trận gào thét thôi qua. Nhưng Hàn Lập một thân áo xanh đơn bạc đứng thẳng bất động tại chỗ. Căn bản không để ý tới gió lạnh này.

″Không biết nữa, phi thử của ta ở bên ngoài thì rất tốt, nhưng là từ lúc trong băng phùng đi ra, lại đột nhiên trở nên điên cuồng. May mắn ta đem nó thu lại sớm, nếu không còn không biết nó nhiễu loạn ra sao nữa. Bây giờ nó đang ở trong túi linh thú, bộ dáng cuồng bạo vô cùng.″ *Tử Linh nhíu mày, bộ dáng cũng cảm thấy rất khó hiểu.*

Hàn Lập trầm ngâm một chút, đột nhiên vỗ vào túi trữ vật. Một đàn nhỏ Phệ Kim Trùng từ trong túi trữ vật lao ra, sau đó kêu lên vài tiếng, tại không trung hóa thành một đám mây nhỏ, dừng bất động tại đỉnh đầu Hàn Lập.

Hàn Lập thần thức âm thầm thúc dục, đám mây nhỏ này lập tức bay trở về túi linh thú, cũng không có bất cứ vẻ gì là bị mất khống chế cả.

Hàn Lập sờ sờ cằm, ánh mắt chớp động không ngừng, nhưng lập tức lại vỗ một túi linh thú khác, một đạo hắc quang từ trong túi bắn ra, sau khi xoay một vòng, xuất hiện trước người Hàn Lập vài thước.

Quang hoa thu liễm, một tiểu hầu màu đen cỡ một tấc xuất hiện tại trước mắt - đúng là Đế Hồn Thú.

Giờ phút này nó ngáp một cái, nháy nháy mắt có chút mờ mịt nhìn Hàn Lập. Bộ dạng vừa mới tỉnh ngủ dậy.

Hàn Lập xem con thú này một hồi lâu, mặt không chút thay đổi tay ao bèn phất một cái, một mảnh thanh hà cuộn tới. Một lát sau thanh quang hiện lên, bóng dáng Đế Hồn Thú biến mất.

"Phi thử của ngươi nếu mất khống chế, bất luận nguyên nhân ra sao chúng ta cũng chi có dựa vào chính mình tìm kiếm người của Quỷ Linh Môn thôi. cũng may lúc tiến vào nội cốc, chúng ta cách bọn họ sẽ không quá xa. Ta thi triển thần thông tìm kiếm một chút, xem có thể tìm được tung tích bọn họ hay không. Ngươi tạm thời giúp ta hộ pháp." *Hàn Lập sau khi trầm ngâm trong chốc lát, trong lòng có được quyết định bèn nhìn sang Tử Linh nói.*

Phệ Kim Trùng cùng Đế Hồn Thú ở bên trong cốc không có chút khác thường, điều này làm cho hắn trong lòng buông lỏng một chút. Dù sao chúng nó một bên là kỳ trùng tăng trưởng, một bên là biến dị đại hung thú. Tự nhiên không giống với linh thú bình thường.

Bất quá Hàn Lập cũng không biết tại sao Thiên Lý Ly mà Nam Lũng Hầu chuẩn bị kia tại trong cốc có thể bình yên vô sự mà linh cầm của Mộ Lan pháp sĩ chuẩn bị lại cũng với phi thử của Tử Linh giống nhau, đều bị mất khống chế.

Ngọn nguồn trong đó, tư nhiên liên lụy đến một ít bí ẩn trong cốc.

"Vậy hết thảy cũng chỉ có trông vào thần thông của Han huynh." *Tử Linh cắn xuống đôi môi đỏ mọng, cũng chỉ có thể nói như thế.*

Hàn Lập gật đầu, bình tĩnh khoanh chân ngồi xuống, hai mắt khép hờ.

Một lát sau, trên người hắn linh quang đại thịnh, cả người cũng bao bọc trong quang mang màu xanh, linh khí bay ra rất nhiều.

Tử Linh lẳng lặng ngồi ở một bên, một đôi mắt trong như nước mùa xuân nhìn chằm chằm khuôn mặt bình phàm của Hàn Lập không nháy mắt.

Nói thật, đối với nam tử trước mắt, Tử Linh cũng không rõ được cảm tình của mình. Hai người nếu nói thuần túy là hảo hữu, thì có chút không giống. Tối thiểu, nàng ngẫu nhiên từ trong mắt Hàn Lập nhìn ra sư kinh diễm đối với dung nhan của chính mình thì trong lòng có một chút vui thầm cùng hưng phấn.

Nói là hồng nhan tri kỷ, lai càng không giống. Mặc dù cùng Hàn Lập từng chịu hoan nạn sanh tử, nhưng là cho đến nay, Hàn Lập chưa bao giờ cũng nàng chính thức thổ lộ tâm tình. Ngược lại mơ hồ còn cố ý tạo khoảng cách cùng nàng, không có tiến thêm được chút nào.

Mà trên thực tế, lấy tu vi cũng thân phận hôm nay của Hàn Lập, nếu là từ miệng hướng nàng cầu hôn. Nàng cũng không đoán trước được chính mình sẽ đáp ứng hay là cự tuyệt. Nàng trong lúc vô ý từ trong miệng nữ tử họ Tống tai Lạc Vân Tông biết được, Hàn Lập đã có một song tu bạn lữ tên là Nam Cung Uyển, nàng trong lòng càng có một loai cảm giác mất mác nhiều hơn, phảng phất cảm giác như đã bị người khác cướp mất cái mà mình đã nhắm trúng.

Nhìn thấy thanh quang lóe ra trên khuôn mặt Hàn Lập. Tử Linh thần sắc có chút ngẩn ra, trong đầu nổi lên chút suy nghĩ miên man.

Hàn Lập đang ngồi ở đằng kia tất nhiên không biết được những suy nghĩ trong đầu Tử Linh lúc này nhưng hắn lại sớm đã đem thần thức cường đại thả ra, nhanh chóng tìm tới phương viên trong vòng trăm dặm, xem một chút có hay không có tu sĩ Quỷ Linh Môn tồn tại, nhưng trong chốc lát sau, lai không hề có thu hoạch gì.

Hàn Lập chân mày nhíu xuống, nhưng lại chưa từ bỏ ý định, lại đem thần thức trải ra xa hơn. Phóng tới phạm vi gần hai trăm nhưng sau một hồi nhọc công, vẫn không có khí tức của tu sĩ khác xuất hiện.

Hàn Lập trong lòng tự đánh giá một lượt, đột nhiên đem một túi linh thú chứa đầy Phệ Kim Trùng bên hông tháo xuống, tiện tay tế xuất. Hai tay sau khi bắt quyết, có hơn một ngàn con Phệ Kim Trùng từ trong túi tuôn ra, hoá thành một đám mây linh trùng màu vàng.

"Đi"

Hàn Lập hai mắt vừa mở. Một tay giương ra, đánh một đạo pháp quyết màu xanh đánh vào trên đám mây linh trùng.

Đám mây linh trung ông minh lên một tiếng lập tức tản ra, hoá thành từng đóa kim hoa hướng bốn phương tám hướng phân tán bay đi.

Hàn Lập lần nữa nhắm lại hai mắt, trên người linh quang bắt đầu phóng ra chói mắt. Tử Linh nhìn thấy màn này, thì khẽ giật mình, không biết Hàn Lập muốn thi triển đại thần thông gì nữa.

Mà Hàn Lập lúc này, cũng đã đem Đại Diễn Quyết thi triển đến mức tận cùng. Lại mạnh mẽ đem thần thức chính mình hoá thành hơn một ngàn phần phân thấn. Trừ mấy phân thần còn lại lưu ở trên người để hộ thể phòng hộ ngoài ý muốn, còn lại các phân thần nhanh chóng đuổi theo mỗi một con Phệ Kim Trùng, tạm thời ký phụ trên người chúng nó, giương cánh hướng chung

quanh phân tán đi.

Mượn hai mắt Phệ Kim Trùng, không cần tiếp tục cảm ứng khí tức của tu sĩ, trực tiếp bay về các phía. Tìm tòi tất cả những nơi nào có đấu hiệu khả nghi để lại.

Trong đó tự nhiên không thiếu việc gặp phải khe hở không gian, mà bị thôn phệ vào đó. Hoặc là bị nhốt trong cấm chế mà không cách nào phản hồi. Nhưng mà phân thần Hàn Lập căn bản là vô hình vô dạng, vừa lại là ký phụ chi thể. Vừa thấy tình huống không ổn thì trước tiên vứt bỏ ký phụ trên Phẹ Kim Trùng, làm cho phân thần phản hồi về bên người Hàn Lập. Bất quá cho dù có như vậy, vẫn có mười mấy phân thần không kịp thoát ly, bị nhốt hoặc bị hủy.

Đụng tới loại tình hình này, Hàn Lập quyết đoán buông tha cho việc liên lạc với mấy phân thần này, tránh cho việc liên lụy đến các phân thần khác.

Bất quá mỗi khi bỏ qua một đạo phân thần thì sắc mặt Hàn Lập cũng trở nên tái nhợt thêm một chút.

Nhưng cũng may thần thức của hắn thật sự cường đai vô cùng, tổn thất mấy phân thần này căn bản không ảnh hướng tới cơ thể, trong chốc lát thần sắc liền trở lại như thường.

Bằng vào hơn một ngàn Phệ Kim Trùng bay đầy trời tìm kiếm, sau một hồi lâu, Hàn Lập rốt cục phát hiện đầu mối, tìm được lộ tuyến cua tu sĩ Quỷ Linh Môn.

Thần niệm của hắn lúc này thúc dục tất cả phân thần, nhất thời hơn một ngàn Phệ Kim Trùng lập tức chuyển hướng bay về.

Khi một con Phệ Kim Trùng cuối cùng cũng tiến vào trong túi thì khoé miệng Hàn Lập lộ ra một tia cười nhạt rồi mở mắt ra.

"Đi! tìm được tung tích bọn họ rồi.”

Nói xong lời này, Hàn Lập lập tức đứng dậy, hóa thành một đao thanh hồng phong lên cao. Tử Linh thấy cảnh này, cũng mừng rỡ hoá thành một đao kinh hồng theo sát sau.

Khộng bao lâu, Hàn Lập cùng Tử Linh xuất hiện phía trên một đám loạn thạch lớn.

Hàn Lập nhìn chằm chằm cai hố trống trơn phía dưới, sắc mặt mang vẽ cổ quái.

"Xem ra chỗ này là một dấu hiệu rồi. Từ đây, ta nếu nhớ không lầm ma nói, còn có hai nơi có dấu hiệu là có thể tìm được linh chúc quả. Tìm địa điểm tiếp theo thôi, chúng ta đi theo đám người Quỷ Linh Môn chinh là cơ hội tốt nhất." Hàn Lập tỉnh táo nói, tay áo vung lên, một đoàn bạch quang từ trong tay áo bắn ra, xuất hiện trước người Hàn Lập mấy trượng - đây chính là Ngự Phong Xa.

"Lên Ngự Phong Xa đi, tiếp theo cần tăng tốc đuổi theo bọn họ! Tốc độ độn quang của ngươi quá chậm. Độn tốc cần phải nhanh hơn mấy lần nữa, mới có khả năng đuổi theo bọn họ." Hàn Lập không để cho Tử Linh kịp lên tiếng đã mở miệng phân phó.

"Nhanh hơn mấy lần? Trong nội cốc này mấy khe hở không gian

nhiều không kể xiết. Chẳng phải như thế sẽ rất nguy hiểm sao!"
Tử Linh cả kinh, nét mặt biến sắc.

------oOo------

Chương 828: Huyễn hóa chi phong

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ta làm như thế tất nhiên là có vài phần nắm chắc. Huống hồ để lấy được linh quả chẳng lẻ Tử Linh cô nương lại không dám mạo hiểm sao?" Hàn Lập khẽ nhếch miệng cười mà không phải cười

"Theo hiểu biết của ta về Hàn huynh thì khi gặp chuyện nguy hiểm nếu không có mười phần nắm chắc thì Hàn huynh tuyệt không mạo hiểm. Xem ra Hàn đạo hữu khẳng định là có bí thuật gì đó có thể né tránh được khe hở không gian ẩn hình này. Vì vậy, tiểu nữ cung kính không bằng tuân mệnh" Tử Linh sau khi ngẩn ra một lúc, ánh mắt khẽ lưu chuyền một vòng rồi thản nhiên khẽ cười nói.

Tiếp theo bóng trắng khẽ nhoáng lên, nàng đã nhẹ nhàng bước lên Ngự Phong Xa. Hàn Lập có chút ngoài ý muốn liếc mắt nhìn nữ tử này một cái nhưng không nói gì mà lập tức bay vào trong xe.

Trong nháy mắt, Ngự Phong Xa dưới sự thúc dục của Hàn Lập đã hóa thành một đạo bạch Sắc kinh hồng phá không bay đi

Hiển nhiên suy đoán của Hàn Lập là chính xác, đi gần nửa ngày sau, tại một nơi hoang thổ phụ cận, hai người Hàn Lập rốt cục đã đuổi kịp theo đám người Quỷ Linh Môn.

Mà đám người trưởng lão họ Chung vì một gã đệ tử Quỷ Linh Môn nhất thời phạm sai lầm đã làm dẫn phát một cái thượng cổ tiểu cấm chế ở vùng phụ cận nên đang luống cuống tay chân chống đỡ.

Lấy sự cẩn thận của Hàn Lập cũng như dưới tình huống triển khai toàn bộ thần thức thì tất nhiên lão già họ Chung không phát hiện được tung tích của bọn họ, hơn nữa dựa vào thần thức cường đại, thần không biết quỷ không hay từ xa xa hắn dùng thần thức đảo qua một lượt. Hàn Lập cảm ứng rõ ràng được thượng cổ cấm chế nọ linh khí ba động cũng không quá mạnh mẽ, Xem ra nhiều lắm chỉ có thể cuốn lấy đám người Quỷ Linh Môn này trong khoảng thời gian ngắn mà thôi, không cách nào vây khốn được lâu lão họ Chung có tu vi Nguyên Anh Trung Kỳ.

Bất quá điểm thời gian trì hoãn này đối với Hàn Lập mà nói lại là cơ hội tốt khó có được, đủ thời gian để vượt qua bọn họ.

Hàn Lập dùng tâm thần khống chế Ngự Phong Xa mạo hiểm đi chếch khỏi lộ tuyến ban đầu một quãng.

Không bao lâu, sau khi bay quanh tránh qua mấy đạo khe hở không gian trên đường. Hàn Lập rốt cục đã đem đám người Quỷ Linh Môn bỏ xa phía sau, đồng thời mang theo Tử Linh đi đến gần một khu vực núi non xanh biếc ẩm ướt.

Nhìn thấy sơn mạch này, thần niệm Hàn Lập khẽ điều khiển Ngự Phong Xa chậm rãi dừng lại.

"Không sai! Chính là nơi này. Ngươi Xem đỉnh núi nọ thật giống có một con phi Điểu đang đậu ở trên, dấu hiệu này hẳn là không sai" Tử Linh liếc mắt nhìn một cái, nhận ra giữa vô sô núi non chập chùng có một ngọn núi hình dáng như con đại điểu nên có chút hưng phấn mà nói. Đồng thời tâm tình không nhịn được đưa mắt nhìn về phía Hàn Lập.

Nói thật, lúc trước Tử Linh mặc dù là tin tưởng mười phần, tựa hồ hết sức tin tưởng Hàn Lập. Nhưng khi thấy Hàn Lập đem Ngự Phong Xa khu sử nhanh như điện thì tim vẫn thót lại.

Nhưng không nghĩ tới dưới sự dẫn đường của Hàn Lập lại cực kỳ an toàn. Chẳng những tránh được tất cả khe hở không gian mà ngay cả thượng cổ cấm chế cũng chưa từng kích động một cái nào, một hồi bay đến đây.

Tử Linh tất nhiên không biết trong lòng Hàn Lập lúc này cũng đồng dạng thầm kêu may mắn

Nếu nói tránh được khe hở không gian là nhờ vào thần thông *"Thanh minh linh nhãn"* của hắn nhưng việc đi lệch khỏi quỹ đạo lộ tuyến ban đầu lại không có kích động thượng cổ cấm chế nào thì việc này thật sự là do vận khí không tồi.

Hàn Lập trong lòng tuy nghĩ như thế nhưng trên mặt không lộ ra vẻ gì, chỉ là hai mắt híp lại nhìn chầm chầm ngọn núi kỳ lạ phía xa, im lặng không nói gì.

Phương hướng mà mỏ phi điểu chỉ phải ứng với tiêu ký tối hậu mới đúng.

"Hàn huynh, Sao chúng ta còn không xuất phát. Hay là chúng ta nên hủy diệt ngọn núi này đi?" Tử Linh chờ một lát thấy Hàn Lập trầm ngâm bất động thì có chút lo lắng đề nghị nói.

"Theo cái ngọc giản nọ thì chỗ có tiêu ký tối hậu là sa mạc, hơn nữa khoảng cách với ngọn núi này là trong vòng ngàn dặm, không sai chứ" Hàn Lập đột nhiên hỏi.

"Không sai, Hàn huynh nói vậy là có ý tứ gì." Tử Linh dường như hiểu ra điều gì đó.

"Rất đơn giản, nếu chúng ta phá hủy ngọn núi này thì khi đối phương thấy ngọn núi mới bị hủy tư nhiên sẽ biết nơi này có ẩn chứa tiêu ký. Mấy tiêu ký tối hậu lai nằm ở sa mạc. Theo đó, bọn họ chỉ cần tốn hao chút thời gian là có thể xới tung khu vưc phụ cận để tìm kiếm giống như việc chúng ta có thể tìm kiếm đường đi ở đây. cách duy nhất có thể trì hoãn được chút thời gian là bố trí ảo trận che khuất ngọn núi này đi để xem có thể mê hoặc đối phương, khiến chọ Quỷ Linh Môn tu sĩ bỏ qua đấu hiệu này." Hàn Lập tinh táo nói.

"Theo lời Hàn Huynh là có chút đạo lý nhưng ngọn núi lớn như thế thì phải dùng loại ảo trận nào mới có thể che khuất được cả đỉnh núi, lại phải có thể giấu diếm được thần thức của Nguyên Anh tu sĩ. Đạo hữu chằng lẻ còn kiêm tu ca huyễn thuật" Tử Linh có chút kinh ngạc, nghi ngờ hỏi.

"Hắc hắc, huyễn thuật ta không tinh thông nhưng có người tinh thông" Hàn Lập sau khi cười thì bình tĩnh nói.

Sau đó, Hàn Lập liền vung tay, một đạo bạch quang từ trong tay áo hắn bắn ra, sau khi hạ xuống mặt đất thì nhanh chóng hiện ra một bạch y thiếu phụ thướt tha xinh đẹp trong linh quang.

"Tham kiến chủ nhân" Nữ nhân này nhìn Hàn Lập thi lễ - đây chính là Ngân Nguyệt-

"Nàng ta là ai" Tử Linh vừa thấy Ngân Nguyệt thì thất kinh, không khỏi thất thanh kêu lên.

"Đây là Ngân Nguyệt, tạm thời tính là một hạ nhân của ta. Ngân Nguyệt, ngươi có biện pháp nào trong khoảng thời gian ngắn có thể bày ra ảo trận che khuất tòa sơn phong kia không" Hàn Lập hời hợt giải thích một câu rồi chỉ vào ngọn núi cách đó không xa hỏi.

"Nếu chủ nhân có mấy bộ khí cụ bày ảo trận hơn nữa có huyễn thuật của tiểu tỳ tưởng trợ thì việc làm phép che khuất ngọn núi nay cũng không phải là không có khả năng. Nhưng hiệu lực của ảo trận này có thể không nhất định có thể giấu được thần thức của Nguyên Anh Kỳ tu sĩ, tiểu tỳ không có nắm chắc. Hơn nữa huyễn thuật của tiểu tỳ dù sao không phải pháp trận cấm chế, chỉ có thể tồn tại được trong vòng hai ngày. Sau đó sẽ tự động tan đi" Ngân Nguyệt cung kính nói.

"Được, ngươi nhanh chóng làm đi. có thể làm đến mức nào, thì cứ làm cho hết khả năng. Hai ngày thời gian cũng đủ dùng rồi." Hàn Lập sau khi đánh giá một chút thì trong lòng liền có quyết định, hắn vỗ vào Túi Trữ Vật bên hông lấy ra hai bộ khí cụ bày trận lấp lóe các màu linh quang rồi tiện tay đưa cho thiếu phụ.

"Vâng, chủ nhân" Ngân Nguyệt tiếp nhận khí cụ bày trận rồi ứng tiếng trả lời.

Lúc này Hàn Lập sau khi xem phi điểu sơn phong phía xa một chút thì hàn quang trong mắt chợt lóe, đột nhiên hai tay xoa vào nhau rồi giương lên.

Một đạo thanh sắc kiếm khi dài hơn mười trượng từ lòng bản tay nhanh chóng bắn ra như giao long, sau khi bay quanh ngọn núi một vòng thì lại bay vụt quay về, chui vào người Hàn Lập biến mất không thấy bóng dáng.

Mà tòa phi điểu sơn phong kia lại đột nhiên xuất hiện những tiếng ì ầm. Chỉ thấy hai cánh của điểu thú trên đỉnh núi ầm ầm sụp xuống khiến cho ngọn núi này trong phút chốc trở lên không khác các ngọn núi bình thường khác bao nhiêu.

Tử Linh có chút đăm chiêu, nàng mặc dù biết thần thông của Hàn Lập bây giờ căn bản không phải một Kết Đan Tu Sĩ như nàng có thể ước đoán, nhưng với việc chưa cần xuất ra pháp bảo mà chỉ bằng vào kiếm khí đã có thể đại triển uy lực như thế, đối với nữ nhân này thật sự là một cú sốc.

Trước kia mặc dù nàng thường nghe người ta nói vi tu sĩ mới tiến vào Nguyên Anh Hàn Lập cơ hồ là tồn tại chỉ dưới tam đại tu sĩ nhưng Tử Linh kỳ thật vẫn có chút không quá tin tưởng.

Dù sao Hàn Lập trước kia cũng mới chỉ là Kết Đan Tu Sĩ như nàng, lúc này mới tiến giai lên Nguyên anh chưa bao lâu mà lập tức có đại danh tiếng như thế thật sự làm cho Tử Linh khó có thể tin được. Nàng ban đầu tưởng rằng Hàn Lập hơn phân nửa là dùng thủ xảo đầu cơ mưu lợi gì đó thì mới có thể may mắn có được đại thanh danh như thế.

Ngay lúc Tử Linh đang âm thầm kinh hãi thì Ngân Nguyệt đã đưa hai bộ khí cụ bày trận tới ngọn núi cơ hồ đã bị cắt cụt hơn non nửa, bắt đầu bố trí khởi pháp trận.

Động tác của Ngân Nguyệt rất nhanh, chỉ sau khoảng thời gian tầm một bữa cơm đã đem hai cái ảo trận bố trí xong, nhất thời từng đợt bạch sắc sơn vụ chậm rãi dâng lên, đem ngọn núi nọ che khuất hơn phân nửa. Chỉ có phần đỉnh núi là lộ ra bên ngoài.

Sau khi làm xong việc này thì Ngân Nguyệt đột nhiên hóa thanh một đoàn ngân quang bay lên phía trên đỉnh núi, sau đó đột nhiên hé miệng phun ra đại phiến sương mù màu đỏ về đỉnh núi phía dưới.

Sương mù này một khi bay ra lập tức biến thanh Vô ảnh vô hình nhưng Ngân Nguyệt trong miệng vẫn phun ra không ngừng. Không bao lâu sau một màn kinh người xuất hiện.

Cả ngọn núi phụ cận đột nhiên vặn vẹo biến hình một trận, rồi bỗng biến mất không nhìn thấy đâu nữa, không còn thấy chân núi mà tại chỗ đó nay thấy xuất hiện một mảnh rừng rậm

Hàn Lập thấy vậy hài lòng gật đầu.

Không biết cách Xa Hàn Lập bao nhiêu ngàn dặm, Ở trong đại sảnh dưới lòng đất Khoảng trăm trượng, Nam Lũng Hầu cùng Lỗ Vệ Anh đang khoanh chân ngồi ở một góc chỉ huy pháp bảo mãnh công màn hào quang đã hơi mỏng đi một tầng, nhưng lại càng tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Phật văn trên màn hào quang khi bắt đầu to cỡ hạt đậu thì nay đã biến thanh cỡ nắm tay màu bạc, tại mặt ngoài màn hào quang lưu chuyển không ngừng, có vẻ nghiêm nghị dị thường.

Phía ngoài trảo, một phong long màu trắng cùng một đạo kim sắc kinh hồng, hai đạo lam sắc băng mãng, một cự hoàn màu xanh biếc, đang không ngừng công kích vào màn hào quang. Mỗi một lần công kích đều làm cho màn hào quang này khẽ run lên, linh quang loạn thiểm.

Nam Lũng Hầu cùng lão già họ Lỗ sắc mặt giờ phút này có chút tái nhợt, một tia Huyết sắc cũng không có.

Việc này cũng khó trách, cho dù ai ngày đêm không ngừng tiêu hao pháp lực, không tiếc tiêu hao tinh nguyên để thúc dục pháp bảo thì cũng đều biến thanh bộ dáng như thế. Hai người trong lòng đã sớm mắng to vì công phá cái Tiểu tu di kim cương trận dị thường này mà hai người không thể không liều mạng. Đến hôm nay mặc dù hai người đều có chút tổn hao Nguyên khí nhưng kim cương quang tráo này cũng đã đến lúc đèn sắp cạn dầu, rõ ràng là có thể bị hủy bất cứ lúc nào. Điều này làm cho hai người trong lòng âm thầm kêu khổ không ngừng nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể cắn răng kiên trì.

Trong âm thanh ầm ầm công kích bạo liệt không biết qua bao lâu, đột nhiên một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền ra, lập tức thanh âm vui mừng lẫn cực kỳ sợ hãi của lão giả cũng truyền đến.

"Phá, công phá rồi! Cuối cùng cũng không uổng phí một phen tâm huyết của hai người chúng ta."

Chỉ thấy lão giả nguyên bổn đang khoanh chân ngồi đứng dậy, vẻ mặt mừng như điên kêu lên.

Chiếc bàn chứa đầy bảo vật đang ở trước mặt, màn hào quang ngăn trở bọn họ gần hai ngày nay giờ phút này không còn sót lại chút gì. Vách tường bốn phía vốn có phù chú lấp lóe nay cũng tiêu tan không thấy bóng dáng.

Nam Lũng Hầu ngồi xếp bằng tại một góc khác thoạt nhìn khí sắc phi thường mệt mỏi nhưng trong mắt đồng dạng hiện lên thần sắc hưng phấn dị thường.

Ánh mắt hai người theo sau không hẹn mà cùng rơi lên trên bàn mà tâm trí đã mất đi sự cảnh giác. Bảo vật, linh được cùng viên bát đang ở trước mặt họ.

Cho dù hai người này là sống lâu gian xảo thì cũng không nén được hồi hộp, trống ngực đập lên thình thịch.

------oOo------

Chương 829: Ma Động

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai người Nam Lũng Hầu cùng lão giả sau khi cùng nhìn điện thờ thì ánh mắt lập tức theo tiềm thức liếc nhau một cái đồng thời từ trong mắt đối phương chứng kiến sự cảnh giác.

Trong lúc đó cho dù giữa hai người đã từng có một ít giao tình nhưng dưới sự hấp dẫn của bảo vật thì tự nhiên sớm đã tan thành mây khói.

Hai người sau khi trầm mặc trong chốc lát thì lão giả cười hắc hắc rồi mở miệng nói:.

"Nam Lũng đạo hữu, trong lòng ngươi và ta đang suy nghĩ cái gì thì ai cũng biết rõ ràng. Lão phu tu vi mặc dù lúc trước còn kém Nam Lũng đạo hữu một bậc, nhưng sau trận chiến tại Mộ Lan thảo nguyên thì Nam Lũng huynh đã bị đại thương nguyên khí một lần. Hôm này tu vi cũng xem như bằng nhau. số linh được này nhiều như vậy, ngươi và ta không nên có cử động gì khác mà nên đàng hoàng phân chia thật công bằng để tránh kết quả đồng quy vu tận"

"Lỗ huynh nói cực kỳ đúng. Bản hầu cũng muốn như thế, linh dược thì phân chia công bằng nhưng đối với bảo vật thì ta chỉ muốn cái bát tròn kia, các đồ vật còn lại tất cả sẽ thuộc về Lỗ huynh. Đạo hữu thấy như thế nào" Nam Lũng Hầu nghiêng đầu liếc nhìn cái viên bát trên điện thờ một cái nói.

"Viên bát. Hảo, cứ phân chia như vậy đi! Lão phu hôm này thầm nghĩ rằng khi tu vi tinh tiến thêm một tầng thì sẽ kéo dài thêm một chút thọ nguyên. Mấy vật ngoại thân đó sao đáng coi trọng bằng" Lão giả họ Lỗ sắc mặt khẽ biến nhưng sau khi tự đánh giá một chút thì dĩ nhiên đồng ý.

Nam Lũng Hầu đầu tiên là ngẩn ra nhưng lập tức trong lòng mừng rỡ. Nguyên tưởng rằng muốn thuyết phục đối phương buông tha vật này thì phải uổng phu một phen tay chân nhưng không nghĩ tới lão giả lại dễ dàng buông tay như thế. Bất quá xuất phát từ tính cẩn thận, hắn cẩn thận quan sát nhãn thần của lão giả. Nhưng Lỗ Vệ Anh sắc mặt vẫn rất bình tĩnh, không có vẻ khác thường chút nào. Ngược lại lão giả khi thấy Nam Lũng Hầu chần chừ thì đột nhiên lại cười cười nói.

"Như thế nào. Nam Lũng huynh chẳng lẽ thay đổi chủ ý, muốn đem bảo vật này cho lão phu"

Nam Lũng Hầu im lặng, ánh mắt chớp động vài cái và nhất thời không có trả lời câu hỏi này. chốc lát sau không nhìn ra cái gì không ổn Nam Lũng Hầu rốt cực cười ha ha, trên mặt lộ vẻ tươi cười trả lời.

"Lỗ huynh nói giỡn. Nếu đạo hữu đã nói như thế thì Bản hầu sẽ không khách khí. Hai người chúng ta đồng loạt động thủ, ngươi nhận lấy ba kiện bảo vật cùng ngọc phù, ta lấy Viên bát. Sau đó sẽ trở lại phân chia linh dược, như thế nào"

Vậy cứ theo ý Nam Lũng huynh đi!*" Lão giả họ Lỗ không chần chờ đáp ứng.*

Nam Lũng Hầu hài lòng gật đầu. Lúc này hai người cơ hồ đồng thời hành động.

Lão giả phất tay áo bào hướng lên điện thờ phát ra một mảnh bạch sắc hà quang tới ba kiện pháp khí cùng cái ngọc phù nọ mà mang tất cả đi. Nam Lũng Hầu thì há mồm phun ra một đoàn kim quang hướng cái viên bát nọ bắn tới.

Hết thảy đều phi thường thuận lợi, sau khi bạch sắc hà quang của lão giả đảo qua thì bảo vật cùng ngọc phù không chống cự chút nào, bị mang ra khỏi cái Viên bát. Theo sau đoàn kim quang

nọ đem cái viên bát nọ bao ở trong đó và hướng Nam Lũng Hầu bay đi.

Sau khi khiến viên bát khinh phiêu phiêu bay vào trong tay thì

Nam Lũng Hầu không nhịn được vẻ mừng rỡ. Mà lão giả đối diện thì đang cúi đầu xem ba kiện bảo vật trong tay một chút, trên mặt không chút biểu tình.

Sau khi xem cái viên bát không có một khe hở trong tay đột nhiên vẻ mặt tươi cười của Nam Lũng Hầu thu lại, bàn tay vừa đảo hướng cái viên bát như tia chớp vỗ một cái. Nhất thời một đạo

hoàng phù áp vào bên ngoài.

"Nam Lũng huynh. Ngươi có ý gì" *Lão giả họ Lỗ nhìn thấy màn này thì sắc mặt đại biến, không khỏi kinh sợ hỏi.*

"Ý gì? Lỗ huynh chẳng lẽ thực sự tưởng rằng ta nhìn không ra ba kiện bảo vật cùng ngọc phù của ngươi là pháp khí mà thướng cổ tu sĩ dùng để trấn áp viên bát sao. Bản thân ta mặc dù không biết viên bát rốt cuộc là vật gì nhưng nó tuyệt đối là nhất kiện cổ Bảo đứng đầu, bên trong có cấm chế gì đó thì khẳng định là cũng không phải chuyện đùa. Bất quá, Lỗ huynh nếu là muốn thấy Bản hầu mạo muội mở viên bát này ra thì sợ rằng phải thất vọng rồi. Không có mười phần nắm chắc thì Bản hầu sẽ không làm việc này." *Lúc này, Nam Lũng Hầu mặt lộ vẻ quỷ dị nói, đồng thời bàn tay chụp tới không ngừng, một hơi dán tới năm sáu đạo phù màu sắc khác nhau lên trên Viên bát.*

"Ha ha! không nghĩ là Lỗ mỗ nhất thời khiêm nhường mà làm cho Nam Lũng huynh hiểu lầm. Bất quá, lão phu cũng không muốn giải thích cái gì. chúng ta đem linh dược phân chia một chút thôi. Hay là rời nơi này đi thôi. Mặc dù không biết tại sao mà Lỗ mỗ cảm giác không muốn ở lại nơi đây lâu hơn" *Lão giả họ Lỗ thần sắc trong nháy mắt hồi phục như thường thản nhiên nói.*

"Hừ cứ theo ý Lỗ huynh đi. Thiên nguyên quả có thể tăng trường thọ thì chúng ta bình phân, linh dược còn lại thì mỗi người chọn một thứ". *Nam Lũng Hầu cười lạnh một tiếng rồi nói. Tiếp theo một tay nâng Viên bát, tay kia thì không chút khách khí vài khối thiên nguyên quả trên điện thờ hư không chộp tới.*

Nhất thời một cái quang thủ màu vàng dài đỗ một thước hiện lên trên điện thờ sau đó hướng xuống phía dưới lần mò.

Lỗ Vệ Anh sắc mặt trầm xuống, cũng không đợi hồi phục cái gì, một tay giương lên đem một cái bạch sắc quang thủ đồng dạng trên điện thờ chụp vào một khối thiên nguyên quả bên cạnh tử sắc linh chi.

"Phốc" "Phốc" hai thanh âm thấp thấp truyền ra, thiên nguyên quả cùng tử sắc linh chi trên cùng bàn chợt lóe ra ánh lục quang rồi đột nhiên mơ hồ tan đi, hai cái quang thủ mò vào khoảng không. Theo sau trên điện thờ đại phóng ra ánh hà quang, tất cả linh được, linh quả trong quang hoa tan đi như bọt khi không thấy bóng dáng.

Nam Lũng Hầu cùng lão giả nhìn thấy màn này, nhất thời cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Đang Lúc này, bàn tay Nam Lũng Hầu tiếp xúc với viên bát chợt sinh ra dị biến.

Các đạo phù dán trên viên bát đột nhiên bị ánh linh quang từ viên bát cuồng hiện vài cái chiếu vào thì đồng thời tự bốc cháy.

Tấm kỷ phù đen nhánh như mực bị vây trong hắc sắc yêu hỏa hạ trong nháy mắt đã hoá thành tro bụi.

Chưa kịp kinh hãi vì linh dược không cánh mà bay thì Nam Lũng Hầu lại có điều cảm ứng được tình hình của viên bát trên tay, sắc mặt "Ba" một cái, tái nhợt rồi không chút nghĩ ngợi tay kia mở ra kim quang chợt lóe, lộ ra một Tấm phù màu vàng có chút bị tàn phá trên đầu ngón tay, hung hăng hướng viên bát chụp tới.

Nhưng như thế rõ ràng là vẫn chậm. Viên bát nguyên bản bị phong kín nghiêm cẩn đột nhiên phát ra một tiếng nổ, trong phút chốc sóng xung kích trùng thiên. Tiếp theo một đạo ô quang từ trong viên bát bắn nhanh ra, tốc độ làm cho người không ta không thể thấy rõ ràng.

Trong khoảng cách gần như thế, Nam Lũng Hầu căn bản là không có cách nào tránh né được. Tay cầm kim phù còn cách viên bát khoảng một tấc thì ô quang nọ đã bắn trúng mặt Nam Lũng Hầu *rồi chợt lóe lên và biến mất.*

"!"

Một tiếng kêu cực kỳ thê thảm từ miệng Nam Lũng Hầu phát ra.

Hắn hung hăng cầm viên bát trong tay đập vào một bên vách tường, kim phù cũng từ trên ngón tay rơi xuống. Theo sau hai tay ôm đầu nửa quỳ trên mặt đất, khuôn mặt bắt đầu vặn vẹo áp súc lại.

"Đoạt xá"

Cách đó không xa, lão giả họ Lỗ vừa thấy tình hình này thì với kiến thức rộng rãi của hắn lập tức mặt tái xanh thất thanh kêu lên.

Lập tức hắn không chút nghĩ ngợi nhìn Nam Lũng Hầu điểm một chỉ. Hai thanh giáo màu lam từ trên người bắn ra, hung hăng chém về phía Nam Lũng Hầu tựa hồ không có cách nào nhúc nhích được. Không lưu tình chút nào.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, Nam Lũng Hầu đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, ngẩng đầu lên, trên mặt hiện lên một cái lồng hắc khi nồng đậm, hai con ngươi đã hoàn toàn biến thành mau ngân bạch, trừng mắt nhìn lam quang đang bay tới, mặt không chút biểu tình.

Ngay lúc lam quang sắp đánh lên trên người hắn thì Nam Lũng Hầu đột nhiên vung tay, "Đương" *một tiếng, âm thanh như tiếng kim loại va vào nhau truyền ra. Hai khẩu lam quang bị một cánh tay nhanh như tia chớp ngăn cản được rồi hất bay ra.*

Nhưng áo bào trên cánh tay đã bị lam quang một kích phá hủy vụn thành từng miếng đầy trời bay xuống để lộ ra cánh tay.

Lão giả họ Lỗ vừa thấy bộ dáng cánh tay này thì khóe mắt lại không khỏi quất súc một chút.

Chỉ thấy trên cánh tay này không biết khi nào trở nên đen bóng lên. Phía trên bao phủ bởi một màu đỏ đậm, bàn tay thì trở nên vô cùng thô ráp, phía trên hắc khí lượn lờ phảng phất như trở thành *quỷ trảo. Nhưng cánh tay quái mô quái dạng như vậy lại có thể dĩ nhiên đỡ được hai khẩu*

lam quang mà không tổn hao gì.

Lão giả trái tim chìm xuống. Lấy thần thức Nguyên Anh Trung Kỳ của Nam Lũng Hầu mà chỉ trong thời gìan ngắn như thế đã bị đoạt xá thành công đồng thời làm cho thân thể biến dị. Việc

này thật sự là khó có thể tin. Ô quang nọ rốt cuộc là vật gì, quyết không phải là tà môn bình thường.

Nghĩ như vậy, lão giả tâm lý hoảng sợ rồi đột nhiên vung tay áo bào lên. Trên một tay hiện ra cái màu trắng pháp kỳ nọ, tay kia thì phát ra một tấm khinh xa diệp hỏa hồng.

Tấm khinh sa trong nháy mắt bị lão giả ném ra liền nhất thời biến thành một tầng hồng mông quang mạc, phù hiện trước người lão giả.

Lỗ Vệ Anh lúc này trong lòng mới hơi bình tĩnh hơn một chút.

*Theo kiến giải của hắn, đối phương thuộc về nhóm tà hồn lệ phách nên cái này tấm "*Hạo dương sa*" này đủ để ngăn cản bất cứ yêu quỷ gì chứ không riêng gì âm độc công kích.*

*"*Nam Lũng Hầu*" đang khẽ đung đưa thân thể cũng không có lập tức công kích lão giả họ Lỗ mà vươn đôi thủ chưởng đặt ở trước mắt xem một chút, rồi lại tỉ mỉ đánh giá thân hình một lần. Đột nhiên hắn ngửa đầu cười rộ lên. "* Lạc Lạc, nhiều năm như vậy, bổn tôn rốt cục đã đi ra. Lúc này đây, xem ai còn có thể ngăn cản thánh tổ phủ xuống. Một giới này xem ra nhất định là phải thuộc về thánh giới chúng ta'

"Thánh tổ. Thánh giới" Lão giả họ Lỗ vừa nghe thấy mấy ngôn từ xa lạ đó thì mặc dù không rõ chuyện gì xảy ra nhưng trong lòng càng thêm phát lạnh.

Sau khi xoay chuyển ánh mắt, lão giả bất động thanh sắc nghiêng liếc nhìn lối vào đại sảnh một chút, lại nhớ tới pháp trận dưới đáy thủy đàm đồng thời có ý muốn chạy.

Đột nhiên hắn không chút dấu hiệu trên người bạch quang đại phóng, người một chút hóa thành một đạo bạch hồng hướng lối vào bắn nhanh đi.

Khoảng cách ngắn như thế mà thi triển độn thuật thì tự nhiên là thoáng cái đến ngay. Mắt thấy có thể một hơi bay vào trong thông đạo, lão giả trong lòng đang mừng thầm thì đột nhiên có một bóng người thoáng một cái đã hiện ra trước mắt rồi có vật gì chợt lóe và một tiếng nổ đột nhiên bộc phát ra.

Lão giả chỉ cảm thấy một cỗ cự lực từ nguyên dương sa hộ thân truyền đến, tiếp theo thân hình trong bay độn bị luồng đại lực này ngăn cản không có cách nào chống lại bị hắt bay ngược trở về. Cả người giống như là cái túi, bị hung hăng quăng lên thạch bích đối diện rồi cắm sâu vào trong thạch bích vài thước có thừa.

Mặc dù có hộ thể linh quang bảo vệ nhưng lão giả họ Lỗ vẫn cảm giác được phía sau lưng chấn động mà trở nên tê tê mất cảm giác, phảng phất cả thân thể cũng nhất thời mất đi không chế.

Mà lúc này hắn mới nhìn rõ ràng *"Nam Lũng Hầu"* không biết khi nào đã đứng tại lối ra vào, chậm rãi đem nắm tay đen thui chậm rãi thu hồi cười lạnh nhìn lão giả họ Lỗ. Lão giả sắc mặt trở nên tái nhợt không có chút huyết.

------oOo------

Chương 830: Thôn Anh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Không tồi! không tồi chút nào. Mặc dù thân thể ma hóa này so với bản thể của ta còn kém nhưng có thể tiếp được một kích của ta mà không chết, xem ra ngươi cũng không phải là tu sĩ cấp thấp. Bổn tôn trước hết bắt ngươi đem huyết tế một phen đã." "Nam Lũng Hầu" âm u nói.

Chỉ thấy nét mặt hắn hắc khí lại đậm hơn ba phần, hai con ngươi màu ngân bạch kỳ băng hàn cực độ như mắt người chết nhìn chằm chằm vào lão giả. Trong lòng lão giả phát run lên.

Sau khi nói xong, *"Nam Lũng Hầu"* thân hình khẽ động hóa thành ảo ảnh tàn ngân đánh về phía lão giả, không muốn nói thêm chút nào.

Lão giả họ Lỗ bị hù dọa đến hồn phi phách tán muốn từ thạch bích chạy ra nhưng cản bản không kịp. Đối phương thật sự quá nhanh, cơ hồ trong nháy mắt đã đến trước mặt, nhanh như quỷ mỵ. Quỷ thủ với hắc khí quấn xung quanh đã hướng về phía đầu lão giả chụp xuống.

Lão giả cực kỳ khẩn trương, không thể làm gì khác hơn là trong lòng quyết đoán khiến toàn thân bạch quang chớp động, đem tất cả pháp lực quán chú vào tấm lụa mỏng màu hỏa hồng.

Nhất thời ánh hỏa hồng bùng lên, chợt tăng vọt cao đến nửa thước. Ánh mắt *"Nam Lũng Hầu"* vẫn khòng chút biểu tình, quỷ trảo vẫn điên cuồng chụp xuống.

"Xoạt", có âm thanh quái dị truyền đến. Quang mạc phát ra ánh sáng chói mắt. Dưới sự kinh hải đề phòng của lão già, quỷ trảo sau khi xâm nhập vào quang mạc được một thước thì rốt cục dừng lại.

Lão giả thấy vậy thì thở phào một hơi, huyết sắc trệp mặt hơi hồi phục một chút rồi linh quang trên người lại lóe lên định khu sử hộ thể linh quang để phá cấm chế rắn như sắt trong thạch bích mà ra.

"Nam Lũng Hầu" khóe miệng khẽ nhếch lên đầy châm chọc.

Đột nhiên một tiếng nổ truyền đến, Nam Lũng Hầu vung cánh tay kia lên đánh vào trên hồng sắc quang mạc.

Linh quang hộ thể lão giả vừa mới xuất ra thì lập tức bị chấn động rồi bỗng chốc bị tiêu tán đi hơn phân nửa.

Lão giả đang ngẩn ngơ không rõ đối phương có dụng ý gì thì cánh tay Nam Lũng Hầu đang nằm trong quang mạc đột nhiên kéo lại rồi nhanh như tia chớp hóa thành quyền nện xuống.

Quang mạc lại bị chấn động, hộ thể linh quang còn lại trên người lão giả cũng bị một kích này đánh tan sạch sẽ, đồng thời thân hình trầm xuống, lần nữa bị lún vào thạch bích hơn một thốn.

"Không tốt! "

Lão già họ Lỗ vừa thấy vậy thì rốt cục nhớ tới điều gì, sắc mặt đại biến. Hắn vội vàng vung cây pháp kỳ màu trắng trong tay lên muốn đem bảo vật này tế ra.

Nhưng hai nắm tay *"Nam Lũng Hầu"* liên tiếp vung lên, không chút hoang mang một quyền tiếp một quyền nện xuống. Cản bản không để cho lão già có cơ hội tế ra pháp kỳ. Mỗi một quyền đều đem một nửa linh khí lão giả mới rót vào trong pháp kỳ kích tản ra, hơn nữa càng lúc càng nhanh, lực đạo càng lúc càng lớn. Thanh âm ầm ầm nhất thời nổi lên liên miên không dứt. Lão giả hoảng sợ muốn thi triển bí thuật khác nhưng đồng dạng pháp lực vừa ngưng tụ được một nửa đã bị đánh tản ra. Cản bản không có cách nào tụ tập nổi pháp lực.

Theo đó, Lỗ Vệ Anh với một thân pháp lực cùng thần thông to lớn mà dĩ nhiên bị vây sống trong thạch bích không có cách nào thi triển ra, Chỉ có thể trơ mắt mà nhìn hồng sắc quang mạc trước người dần từ trở nên nhạt nhòa đi, mặt lộ vẻ tuyệt vọng.

Lão già họ Lỗ sắc mặt tái xanh đi vì sợ, sau khi nhìn vào hai con ngươi màu bạc lạnh như băng của Nam Lũng Hầu thì lại càng giật mình trong lòng, ớn lạnh vô cùng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nếu cứ như thế này thì đến cuối cùng khẳng định là bảo vật của hắn sẽ vỡ tan. Cả thân hình sẽ bị đập thành thịt nát.

Nghĩ tới đây, lão giả cắn răng đột nhiên hét lớn một tiếng. Trên đỉnh đầu lóe lên bạch sắc hà quang chớp động, một thân hình nhỏ bé có khuôn mặt giống hệt lão giả nổi lên chính là Nguyên anh đột nhiên xuất hiện phía trên thiên linh cái. Nguyên anh này sắc mặt kinh hoảng, hai tay ôm chặt lấy một thanh lam sắc tiểu kiếm.

Cơ hồ cùng lúc đó Cổ Bảo Hạo Dương Sa đang biến thành quang mạc vỡ tan.

Một tia do dự cuối cùng của nguyên anh cũng biến mất, sau một khắc đã trực tiếp hiện ra tại lối vào. Sau đó ngự kiếm chạy trối chết vào trong thông đạo.

Nhưng ngay lúc này, một màn quỷ dị xuất hiện.

"Nam Lũng Hầu" vốn vẫn đang đứng quay lưng về phía lối vào tựa hồ còn chưa kịp phản ứng. Nhưng trường bào sau lưng lại trong phút chốc bạo liệt, trên sống lưng chợt hiện ra mặt quỷ giống bộ mặt quỷ trên huyết chú chi môn như đúc. Hai mắt đang đóng chặt.

Mặt quỷ này đột nhiên mở hai mắt lộ ra con ngươi màu ngân bạch, đồng thời mở miệng phun ra một cái bóng tử sắc chớp động.

Lúc này Nguyên anh lão giả mới vừa xuất khiếu đang ngự phi kiếm, muốn cùng bổn mạng pháp bảo này hợp nhất liều mạng bỏ chạy thì trong tai lại phảng phất như nghe được phong thanh gì đó, tiếp theo nó cảm thấy trong đầu nóng lên, phía trên trán có vật gì đó nhảy lên rồi bành trướng lớn ra.

Nguyên anh ngơ ngác mà nhìn, một lát sau nó kêu lên the thé rồi trong nháy mắt khí lực toàn thân mất đi từ không trung rơi xuống, nằm im trên mặt đất không nhúc nhích.

Lúc này, nếu bên cạnh còn có tu sĩ khác có thể chứng kiến thì sẽ thấy một cái gì đó màu tím, to cỡ ngón tay từ cái mồm trên mặt quỷ nọ vươn dài đến đầu Nguyên anh rồi bắt đầu từ trên trán xuyên thủng qua sau đến hơn một thước.

Thoạt nhìn đầu lưỡi mặt quỷ này dường như thật dài, thật sự cực kỳ quỷ dị.

Mặt quỷ này thấy nguyên anh rơi xuống đất thì nở một nụ cười dữ tợn, cái lưỡi dài thu lại cuốn theo Nguyên anh của lão giả vào trong miệng, sau khi nhấm nháp vài cái thì trực tiếp nuốt xuống. Sau đó mặt quỷ mới lộ ra vẻ hài lòng chậm rãi nhắm hai mắt lại. Lúc này, *"Nam Lũng Hầu"* rốt cục xoay người lại, mặt không chút thay đổi nhìn thanh lam sắc tiểu kiếm mất đi chủ nhân. Trên mặt hắn hiện lên sự tàn khốc, hắn trở tay dùng một trảo đem trái tim lão giả móc ra sau đó nhẹ nhàng bóp một cái, trái tim hóa thành một làn mưa máu đầy trời.

Sinh cơ của cơ thể này lập tức bị đứt đoạn.

Sau khi làm xong hết thảy mọi việc, *"Nam Lũng Hầu"* mới đưa ánh mắt không chút biểu tình liếc nhìn nơi này một cái theo sau hóa thành một đoàn hắc khí bay vào trong thông đạo.

Một lát sau, hắn hiện ra dưới đáy thủy đàm, ngẩng đầu nhìn mấy pháp trận không có người nào chủ trì một chút, nét mặt hiện ra một tia cười nhạt, trực tiếp phi độn lên trên trên thủy đàm rồi bay đi.

Sau một chén trà nhỏ công phu, thân hình *"Nam Lũng Hầu"* đã đến trên một tòa núi đá, phiêu phù phía trên ngọn núi này khoảng trăm trượng, đảo mắt nhìn mọi nơi.

Bay cao như thế là tự nhiên kích động đến cấm chế trong Trụy

Ma Cốc. Vô số tia chớp đỏ như máu từ không trung không ngừng hạ xuống, tất cả đều đánh lên người này.

Nhưng những tia chớp này còn chưa kịp đến gần *"Nam Lũng Hầu"*, chỉ còn cách người một trượng thì tất cả đều bỗng nhiên bị chệch đi, đánh chếch sang một bên khiến cho hắn tuy bị vô số tia chớp đánh xuống nhưng vẫn bình yên vô sự vững như thái sơn.

"Nam Lũng Hầu" sau khi xem hoàn cảnh chung quanh một chút hơn nửa ngày thì rốt cục phân biệt ra phương hướng. Hắn nhất thời nhìn về một hướng, hai mắt híp lại; quang mang màu bạc trong mắt chợt lóe ra không ngùng.

Đột nhiên thân hình hắn hóa thành một đạo hắc khí, phá không bay đi. Không lâu sau bóng dáng hắn đã biến mất tại chân trời.

Lúc này trên một khu đất bằng, đám người Quỷ Linh Môn môn chủ và Ngụy Vô Nhai đang ở bên cạnh tế đàn, ngẩng đầu nhìn cái cầu thang cơ hồ rộng mênh mông bát ngát vẻ mặt vô cùng kỳ quái.

Nguyên bổn là đã có thể sớm đến đây nhưng do khi đang đi tới cách tế đàn hơn mười dặm thì xuất hiện một cái cấm chế phạm vi lớn. Phải phá được cái cấm chế này thì mới có thể tiếp tục đi tới. Kết quả là bị chậm trễ hơn so với dự định, nên phải mất hơn nửa ngày sau bọn họ mới tới được tế đàn.

Lúc này đến gần bọn họ mới thấy rõ tế đàn này mặc dù thoạt nhìn thật hùng vĩ nhưng không biết đã được kiến tạo từ bao giờ. Chẳng những cầu thang đầy các loại cỏ dại mà các nơi đã bắt đầu bị phong hóa.

"Đi thôi! Chỉ cần lên đỉnh tế đàn là chúng ta là có thể tìm được tung tích của linh miểu viên, từ đó có thể nghĩ biện pháp tiến vào. Theo tàn hồn kia nói thì chỗ vào linh miểu viên có thể ở chỗ này." Quỷ Linh Môn môn chủ cẩn thận đánh giá hơn nửa ngày, rốt cục mở miệng thúc giục.

Sau đó hắn sải bước lên trước, suất lĩnh bước lên trên tế đàn.

Nhưng lập tức Quỷ Linh Môn môn chủ lại không nhịn được lớn tiếng mắng một câu làm cho những người khác không khỏi ngẩn ra.

"Mọi người cẩn thận một chút! Trên cầu thang này lại có cấm chế khác. Xem ra muốn lên đến đỉnh tế đàn cũng không phải là chuyện dễ dàng" Nhìn cái cầu thang cơ hồ không thấy giới hạn đồng thời bốn phía xuất hiện linh quang màu vàng, Quỷ Linh Môn môn chủ nghiến răng nghiến lợi oán hận nói.

Ngụy Vô Nhai nghe được vậy không khỏi nhíu mày.

Mặc dù hắn không quan tâm đến mấy cái cấm chế này nhưng cứ như vậy thì thời gian bọn họ đi lên tới đỉnh tế đàn không thể không bị kéo dài. Điều này làm cho Ngụy Vô Nhai cảm thấy bất đắc dĩ.

Kỳ thật không riêng gì Ngụy Vô Nhai mà những người khác sắc mặt cũng đều trở nên khó coi. Sau khi biết sự tồn tại của linh miễu viên, những người này đã sớm đem tâm tư đặt trên chỗ đó nên đối với việc gần đây liên tiếp xuất hiện các loại cấm chế cảm thấy không thể kiên nhẫn.

"Đi thôi!"

Vương Thiên Cổ thở dài một hơi rồi cũng bước theo lên cầu thang. Hoàng quang phụ cận chợt lóe, hắn cảm giác được thân hình trầm xuống, hai vai như bị ngàn cân đè nặng.

Lúc này, những người còn lại bước lên cầu thang cũng gặp tình hình tương tự. Thân hình Ngụy Vô Nhai vẫn di chuyển như không, bộ dáng tựa hồ không thèm quan tâm tới việc này. Mà ba gã đệ tử Kết đan của Quỷ Linh Môn thì thân hình run rẩy vài cái, sắc mặt trắng bệch.

Đoàn người chậm rãi đi lên đỉnh tế đàn.

"Đây là linh chúc quả?" Hàn Lập đang đứng ở ốc đảo bị cấm chế che dấu, nhìn lục hồ trước người thì thào nói.

Bên ngoài cấm chế nhìn chỉ thấy đất vàng kéo dài vô hạn, chính là sa mạc rộng lớn kéo dài hàng ngàn dặm.

"Không sai, tuyệt đối là quả này. Vô luận ngoại hình hay là dấu hiệu đều rất ăn khớp!" Tử Linh đứng ở một bên, cách Hàn Lập tầm một trượng xa, trên mặt hưng phấn nói, đôi mắt tỏa sáng nhìn lục hồ phía trước không nháy mắt.

Mà ở phía trước hai người tầm trăm trượng, giữa hồ nước có một mảnh đất nhỏ nhỏ ra khỏi mặt nước. Trên đó có một gốc cây linh thảo xanh mướt.

Linh thảo này cao vài thước, phía trên có nhiều chiếc lá to cỡ ngón tay cái hình bầu dục, mà ở chỗ cao nhất thì có bốn quả vô cùng kỳ dị.

Loại quả này toàn thân màu hỏa hồng, trên nhỏ dưới to, trên đỉnh lóe ra hồng quang yếu ớt giống như phần bốc cháy trên cây nến đỏ. Ngoài ra nó còn tản ra một cổ dược hương nồng đậm. Hàn Lập trong lòng cũng xác định vật ấy đúng là linh chúc quả nhưng vừa nghe Tử Linh nói như thế thì chỉ khẽ cười: *"Ta cũng nên hái mấy quả này xuống thôi, tránh đêm dài lắm mộng."*

Tử Linh hít sâu một hơi, đồng ý với đề nghị của Hàn Lập.

------oOo------

Chương 831: Dị thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Không nên quá cấp bách, linh thảo đã ở chỗ này bao nhiêu năm như vậy nên không thể không có thứ gì đó thủ hộ. Nếu không, bên ngoài cho dù có ảo trận che lấp thì linh quả cũng sớm bị cổ thú khác ăn mất rồi." Hàn Lập trong lòng cũng kích động nhưng bề ngoài thoạt nhìn lại bình tĩnh dị thường, lúc này không chút hoang mang trả lời.

"Ý Hàn huynh là nơi đây còn có cổ thú bảo vệ?!" Tử Linh nghe Hàn Lập nói chuyện Trụy Ma Cốc còn tồn tại yêu thú thượng cổ thì trong lòng cả kinh, nhất thời trong đầu thanh tĩnh lại vài phần.

"Không sai, ngươi xem trên đỉnh cây linh thảo nọ có hai vết cắn, hẳn là có hai linh quả đã bị cổ thú thủ hộ ăn mất. Linh chúc quả mặc dù không khiến cho cảnh giới tăng lên nhưng đối với việc đột phá bình cảnh thì vẫn có một chút công hiệu nên cũng khó trách yêu thú nọ." Hàn Lập chậm rãi nói, sau đó quét mắt xung quanh một lần rồi hơi cúi đầu nhìn về phía mặt hồ không lớn trước mặt.

Không hề nghi ngờ gì nữa, nếu có yêu thú gì đó ẩn núp thì khẳng định là ở bên trong hồ.

Sau khi vừa tiến vào nội cốc, Hàn Lập đã đem mũ trùm đầu tháo xuống, thi triển minh thanh linh nhãn trên đoạn đường sử dụng Ngự Phong Xa. Hắn không đề phòng Tử Linh vì dù sao nữ nhân này đã đoán được hắn có bí pháp né tránh khe hở không gian nên chẳng cần che giấu nữa.

Bởi vậy sau khi hắn dùng thần thức quét qua hồ nước mà vẫn chưa phát hiện được cái gì khác thường thì lam mang trong đồng tử Hàn Lập lóe lên. Mục quang trong nháy mắt đã nhìn thấu đáy hồ sâu hơn mười trượng, lập tức thần sắc khẽ động.

"Sao vậy? Hàn huynh có phát hiện cái gì ư?" Tử Linh vốn đang

lưu ý đến thần sắc Hàn Lập, thấy vậy thì nhíu đôi mi thanh tú hỏi.

"Ngươi lui ra phía sau một chút. Con cổ thú thủ hộ này hình như có chút khó chơi, sợ rằng phải thi triển một số thủ đoạn mới giết được". Thần sắc Hàn Lập trong nháy mắt hồi phục như thường, quay qua nhìn Tử Linh thản nhiên nói.

Vì con cổ thú trong hồ kia có thể có biện pháp né tránh được thần thức của hắn nên Hàn Lập rất coi trọng nó.

"Vậy phải làm phiền Hàn huynh thôi!" Tử Linh biết mình tu vi thấp, nếu có ở lại bên cạnh Hàn Lập cũng chỉ làm hắn thêm loạn mà thôi nên thức thời đáp ứng. Sau đó nàng lập tức bay về phía sau ba bốn mươi trượng thì dừng lại, phiêu phù bất động trên không trung.

Hàn Lập vừa thấy Tử Linh tránh ra thì không chần chờ đưa tay vỗ vào Túi trữ vật bên hông một cái. Ba cái túi linh thú liên tiếp bay lên. Sau đó hai tay Hàn Lập bắt quyết, lập tức mấy vạn con Phệ Kim trùng ào ạt xông ra, che kín cả bầu trời. Một lát sau đã biến khoảng không hơn mười trượng thành vùng kim quang yêu dị chói mắt.

"A!" Tử Linh đang đứng xa xa thấy vậy, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc, khẽ kêu lên một tiếng.

Việc Hàn Lập hiểu Khu Trùng Thuật thì nàng đã biết. Thậm chí trước kia tại Hư Thiên Điện khi hắn cùng Lục Đạo truyền nhân đánh với nhau một trận, nàng cũng đã tận mắt chứng kiến hai lần. Bất quá kim trùng hôm nay đã tiến hóa đến cảnh giới kim trùng thành thục, so với Phệ Kim Trùng khi đó thì vô luận là kích thước hay màu sắc cũng hơn xa, không phải những con phi trùng trước kia có thể so sánh được.

Ngoài việc số lượng tăng lên gấp bội thì ngoại hình đã trở nên dữ tợn hơn, toàn thân tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ. Đám linh trùng mấy vạn con phát ra khí thế thật sự không phải tầm thường. Tử Linh trong tình huống không biết trước nên bị sợ hãi là điều đương nhiên.

Nhưng Hàn Lập lại không có tâm tư để ý tới vẻ khiếp sợ của nàng. Sau khi bố trí xong hết Phệ Kim Trùng thì hắn vung tay áo lên, xuất ra ba mươi sáu khẩu Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, hóa thành hơn mười đạo kim quang dài tầm một thước, bay đến phía dưới đám trùng vân.

Hàn Lập liên tiếp đánh ra mấy đạo pháp quyết hướng lên không trung.

Tất cả các đạo kiếm quang màu vàng sau khi run rẩy vài cái thì lập tức phân ra thành mấy trăm đạo kiếm quang giống nhau như đúc, đồng thời quang hoa đại phóng.

"Đi!"

Hàn Lập điểm về phía kiếm quang, trong miệng quát khẽ một tiếng.

Hơn trăm đạo kiếm quang rung lên rồi từng cái biến mất một cách quỷ dị. Trong nháy mắt phía dưới trùng vân đã trống trơn.

Đại Canh Kiếm Trận đã được hắn bố trí xung quanh.

Hàn Lập nhếch miệng, trong lòng hắn lúc này mới thật sự an tâm. Sau khi cúi đầu xem mặt hồ một chút thì trên mặt lóe lên một tia âm độc.

Hai tay hắn chập lại khiến kim quang đại phóng rồi tiếng sấm xé gió nổi lên, một đoàn kim sắc điện cầu to cỡ nắm tay xuất hiện, dưới thần sắc lạnh như băng của Hàn Lập, điện cầu dần dần lớn lên, phát ra hào quang chói mắt.

Trong phút chốc, điện cầu bành trướng lên to cỡ đầu đứa trẻ.

Hàn Lập hai tay đẩy ra, trong tiếng oanh minh, điện cầu phát ra tiếng *"xùy xùy"* rồi bắn tới, đánh lên mặt hồ cách hơn mười trượng trước người.

Chỉ thấy kim quang chợt cuồng hiện rồi một tiếng sấm thật lớn truyền ra, điện cầu nổ tung. Cả mặt hồ rộng trong nháy mắt bị một màn điện hồ bao trùm, phát ra âm thanh nổ tanh tách.

Tử Linh ở phía sau trong lòng rùng mình, khẽ cắn đôi môi đỏ mọng đồng thời chớp động đôi mắt đẹp.

Kim hồ chưa kịp tán đi thì mặt hồ đã đột nhiên quay cuồng mãnh liệt.

Một cột nước thật lớn cao vài trượng bỗng nhiên hiện ra trên mặt hồ, tiếp theo từ dưới đáy hồ truyền lên tiếng thú gầm trầm thấp. Một cỗ yêu khí hắc bạch lưỡng sắc tỏa ra, bên trong mơ hồ có bóng dáng một con cổ thú quỷ dị.

Cổ thú này hình dáng vô cùng kỳ lạ, dài sáu bảy trượng phảng phất trông như một đống thịt đen thui, phía trên có nhiều cái lỗ lớn nhỏ không đồng nhất, ở chính giữa có một cái đầu to lớn, đang hơi ngẩng lên. Ngoại trừ có một con mắt màu đen ra thì không có khí quan gì khác. Tối thiểu Hàn Lập cũng không có thấy mấy bộ phận như mắt, mũi chẳng hạn.

Nói ngắn gọn, cổ thú này bộ dáng thật sự hung ác, cho dù Hàn Lập cũng nghĩ thầm thấy kinh hãi, chứ đừng nói đến Tử Linh đứng xa xa. Nàng vừa thấy yêu thú thì sắc mặt lại càng trắng bệch, cả người sởn tóc gáy.

Về phần hắc bạch chi khí bao quanh cổ thú này thì Hàn Lập chưa bao giờ nghe qua, cũng chưa bao giờ thấy mô tả trong bất cứ loại điển tịch nào. Hắn không khỏi liếc nhìn Tử Linh một cái, sau khi thấy nàng cười khổ thì hắn biết nàng cũng không biết lai lịch yêu thú trước mặt.

Đối mặt với loại thú không biết rõ là gì, Hàn Lập càng hết sức cẩn thận. Hắn sẽ không từ từ thăm dò để tránh nó có cơ hội thi triển ra thần thông lợi hại gì đó.

Vì thế hắn lập tức nhấc tay, đánh ra một đạo pháp quyết vào đám trùng vân trên không trung, đồng thời trong miệng phát ra thanh âm thật dài và rõ ràng.

Nhất thời đàn phi trùng đang bay đầy trời phát ra thanh âm vù vù, nhanh chóng tụ lại, sau đó hóa thành một đóa kim vân thật lớn hạ xuống, đánh về phía cổ thú.

Cổ thú kia sau khi nghe thấy tiếng kêu bén nhọn của Phệ Kim Trùng thì tựa hồ cũng biết là không ổn. Thân thể nó lập tức lúc co lúc giãn rồi phun ra một loại chất lỏng màu xanh lục từ các lỗ trên người.

Một mùi hôi thối buồn nôn tỏa ra bốn phía.

Hàn Lập ban đầu nhíu mày nhưng sau đó lại giãn ra.

Bởi vì Phệ Kim Trùng tuy dính phải lục dịch kia nhưng dường như không bị tổn thương gì. Chúng vẫn tiếp tục bay xuống, bao vây lấy cổ thú. Nhưng do đối phương có lưỡng đạo hắc bạch nhị khí hộ thể nên mặc dù bị Phệ Kim Trùng bao phủ nhưng nhất thời chẳng hề hấn gì.

Yêu thú mắt thấy chỉ trong nháy mắt mà vô số phi trùng đã cắn nuốt ào ào được một phần nhỏ hắc bạch nhị khí do nó khổ tu bao năm mới luyện thành thì trong lòng kinh hãi. Thân hình trầm xuống, định trở lại hồ nước.

Nhưng do đã có chuẩn bị trước nên Hàn Lập đột nhiên điểm về phía hồ nước. Đầu ngón tay vang lên tiếng *"xùy"* rồi một khối lam hỏa cầu to cỡ hạt đào xuất hiện. Theo sau hắn nhẹ nhàng búng tay, lam sắc hỏa cầu lập tức bắn nhanh ra.

"Rắc rắc" âm thanh vang lên, hỏa cầu sau khi bạo liệt đã phát ra lam quang chói mắt.

Lập tức một tầng hàn khí nhanh chóng tràn ngập toàn bộ hồ nước, nơi nào nó đi qua lập tức hóa thành băng.

Ý tưởng trốn trở lại hồ nước của yêu thú bị thật bại, ngược đầu nó còn đập vào băng và bị văng ngược lại.

Con thú này càng thêm sợ hãi. Hắc bạch nhị khí trong giây lát rung lên, mang theo vố số kim trùng trên người bay đi theo hướng khác.

Nhưng nó mới vừa bay tới một góc hồ thì bỗng nhiên kim quang chớp động, một đạo kim ti quỷ dị hiện ra, xoẹt qua thân cổ thú.

Một khối thịt nhỏ màu đen cùng màu tươi rơi ra.

Lưỡng đạo hắc bạch khí của cổ thú trong nháy mắt đã bị trảm phá, tạo thành lỗ hổng. Do không có vòng bảo hộ ngăn trở, vô số kim trùng hùng dũng tiến vào, chỉ trong chốc lát đã bám lên đầy thân thể của nó.

Yêu thú lập tức phát ra âm thanh thê lương the thé. Linh quang trên thân thể chợt lóe rồi một tầng lục hỏa yêu dị bùng cháy, thiêu đốt Phệ Kim Trùng.

Đáng tiếc rằng lục hỏa kia tuy được nó khổ tu đã nhiều năm và cũng là một loại thần thông lợi hại nhưng đối với đám Phệ Kim Trùng thì chẳng ăn nhằm gì. Ngược lại còn kích thích hung tính, khiến cho vô số phi trùng không hẹn mà cùng cắn nuốt nhanh hơn, cả người cổ thú đau nhức. Nó lập tức trốn chạy theo hướng khác.

Hàn Lập đứng ở bên bờ hồ, hai tay chắp sau lưng, lạnh lùng nhìn cổ thú bị trùng vân bao vây chạy tán loạn khắp nơi. Đáng tiếc nơi này đã bị hắn sớm bày Đại Canh Kiếm Trận nên mặc dù chưa chính thức kích thích kiếm trận để giết cổ thú nhưng cũng đủ làm cho nó vô luận bay độn đến nơi nào đều bị kiếm quang biến thành kim ti tấn công.

Trong nháy mắt, thân thể con thú này đã biến mất hơn phân nửa, sau một lát tiếng kêu đã bắt đầu yếu ớt, rút cuộc rơi xuống mặt băng, không thể nhúc nhích được nữa.

Thần thông chính thức của cổ thú vô danh này kỳ thật là liễm tức biến hình. Khi thi triển thần thống, nó có thể biến hóa ẩn nặc, cho dù tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ cũng không thể phát hiện được, còn thần thông chiến đấu thì cũng chỉ xoàng xoàng mà thôi.

Đáng tiếc con thú này lại bị Thanh Minh Linh Nhãn của Hàn Lập phát hiện, tiếp theo bị Phệ Kim Trùng bám lấy, rồi Đại Canh Kiếm

Trận vây khốn nên căn bản không có cách nào bỏ chạy. Nó cứ như vậy mà hồ đồ chết một cách dễ dàng trong tay Hàn Lập.

Một lát sau, đám trùng vân màu vàng bay lên. Trên mặt băng nhất thời trống rỗng, chỉ còn lại một viên viên châu hai màu trắng đen quái dị. Đó chính là Yêu Đan của cổ thú.

Lúc này Tử Linh đã bay đến bên cạnh, mặt mang vẻ hâm mộ nhìn Hàn Lập nói:

"Hàn huynh, thần thông của ngươi bây giờ thật sự sâu không dò được. Ngay cả việc diệt sát loại yêu thú thượng cổ kia cũng không cần tốn nhiều sức. Xem ra người ta đồn đại Hàn huynh là người lợi hại nhất dưới tam đại tu sĩ cũng không phải khoa trương."

"Không phải thần thông Hàn mỗ cao thâm gì mà là do con cổ thú kia không quá lợi hại so với vài loại cổ thú lúc trước ta đã gặp." Hàn Lập lắc đầu, không cho là đúng, trả lời. Sau đó khoát tay, chộp vào hư không một cái. *"Vù"*, khối Yêu Đan nọ đã bị thu vào trong tay.

Hàn Lập cúi đầu nhìn xuống, thấy linh quang trắng đen lấp lóe trên mặt yêu đan. Do nó quá quái dị, Hàn Lập là lần đầu tiên nhìn thấy như thế nên không khỏi lộ ra vẻ hứng thú.

------oOo------

Chương 832: Đắc quả

Nguồn: EbookTruyen.Net

Có chuyện quan trọng trong người nên Hàn Lập tự nhiên sẽ không tiến hành nghiên cứu yêu đan của cổ thú ngay lúc này mà đảo tay một cái. Sau khi thanh quang lóe lên, nó đã biến mất vô ảnh vô tung.

Hàn Lập phất tay, ba cái túi linh thú rỗng bay ra. Hắn điểm chỉ về phía Phệ Kim Trùng, trong miệng phát ra một thanh âm dài rõ ràng.

Nhất thời đàn phi trùng kêu lên vù vù rồi hóa thành ba đạo kim vân bay vào trong ba cái túi linh thú rồi bị Hàn Lập nhất nhất thu hồi.

Về phần Đại Canh Kiếm Trận, thần niệm Hàn Lập vừa động thì lập tức biến trở lại thành ba mươi sáu thanh phi kiếm. Sau khi thu nhỏ lại thì tự động chui vào trong cổ tay áo hắn.

"Chúng ta đi hái linh quả thôi! Động tác phải nhanh lên vì ta cũng không biết huyễn trận bố trí lúc trước có thể mê hoặc được tu sĩ Quỷ Linh Môn bao lâu." Hàn Lập nói xong, cả người hóa thành một đạo hào quang bay về phía hồ nước.

Tử Linh thấy vậy vội vàng bay sát theo sau.

Sau khi độn quang thu liễm, thân hình hai người Hàn Lập đã xuất hiện phía trên Linh Chúc quả tầm hơn một trượng.

Sau khi liếc mắt nhìn nó một cái, Hàn Lập cũng không có vội vàng hái ngay mà xoay đầu nhìn Tử Linh bên cạnh bình tĩnh nói:

"Ngươi hái trước đi, nhất định phải cẩn thận một chút. Linh Chúc quả này vô cùng kỳ lạ, phải cất trong đồ vật bằng gỗ, nếu không chỉ cần vài ngày là mất hết dược tính."

"Đa tạ Hàn huynh nhắc nhở. Ta sẽ cẩn thận!" Tử Linh miễn cưỡng chế trụ hưng phấn trong lòng, sau khi nhìn Hàn Lập cười quyến rũ thì nhẹ nhàng tạ ơn nói.

Sau đó nàng không do dự phất tay, một cái hộp gỗ màu xanh biếc liền xuất hiện.

Nàng nhẹ nhàng đưa bàn tay ngọc điểm xuống phía dưới.

Nhất thời một đạo bạch quang chớp lóe, một quả trên linh thảo rơi xuống.

Do nàng đã chuẩn bị từ trước nên hộp gỗ lật lại, một luồng ánh sáng màu trắng cuốn lấy linh quả vào trong.

Sau đó Tử Linh giơ tay phất một cái. Nắp hộp tự động đóng lại.

Sau khi làm xong hết mọi việc, Tử Linh mới thở phào một hơi, thu vào Túi Trữ Vật.

"Tại sao Tử Linh cô nương lại chỉ lấy có một quả?" Hàn Lập nhìn thấy vậy thì nao nao hỏi. Mặt lộ một tia cổ quái.

"Đa tạ ý tốt của Hàn huynh. Ta chỉ lấy một quả là đủ. Ta ngoại trừ việc thám thính một chút tin tức ra thì căn bản không ra sức gì. Toàn bộ đều dựa vào thần thông của Hàn huynh mới có thể lấy được linh quả. Tiểu nữ mặc dù cùng Hàn huynh có chút giao tình nhưng cũng không mặt dày mày dạn phân chia công bằng. Số còn lại Hàn huynh hãy thu lấy đi. Dù sao linh quả này ngoại trừ việc luyện chế tạo hóa đan ra thì việc phục dụng trực tiếp cũng có một chút hiệu quả khác, có thể tăng tu vi." Tử Linh thản nhiên cười nói.

Nghe Tử Linh nói năng có tình có lý như thế, trong lòng Hàn Lập có chút ngoài ý muốn.

Nói thật tuy vị mỹ nữ nổi tiếng Loạn Tinh Hải trước mặt vô cùng kiều mị, động lòng người, là người đẹp nhất trong số những nữ tu sĩ hắn đã từng thấy nhưng tâm cơ nàng thật sự có chút thâm trầm. Sau sự tình Diệu Âm Môn bị chiếm đoạt thì tính tình lại càng trở nên cố chấp. Điều này làm cho Hàn Lập có chút kính nhi viễn chi (chỉ dám đứng xa nhìn).

Nhưng bây giờ nàng đã nói vậy, mặc kệ là thật tâm hay là cố ý tạo mối quan hệ tốt với hắn thì việc này cũng khiến cho ấn tượng của Hàn Lập đối với mỹ nhân này cải thiện không ít.

Dù sao đối mặt loại Thiên địa linh quả quý giá như thế mà nàng còn có chế trụ được lòng tham thì đó thực sự là một chuyện không hề dễ dàng.

"Nếu Tử Linh cô nương đã có lời, vậy Hàn mỗ cũng không khách khí nữa." Hàn Lập gật đầu, đưa tay vỗ vào túi trữ vật đeo bên hông, bạch quang lóe lên, một cái hộp gỗ xuất hiện, còn tay kia nhẹ nhàng phất về phía Linh Chúc quả.

Một mảnh thanh quang chụp xuống. Ba quả còn lại của linh thảo rung lên rồi tự động tách ra, rơi xuống và lập tức bị thanh quang bao bọc lấy.

Dưới sự điều khiển của Hàn Lập, tất cả Linh Chúc quả đã bị thu vào trong hộp gỗ.

"Đi thôi! Chỗ này không thể ở lâu vì không biết lúc nào Quỷ Linh Môn sẽ đuổi đến đây. Ta mặc dù không sợ bọn họ nhưng cũng không muốn đánh nhau sống chết. Dù sao chuyện luyện đan cũng quan trọng hơn." Hàn Lập cất hộp gỗ rồi mở miệng nói.

"Hàn huynh nói phải. Linh quả không thể để lâu quá. Nhưng chúng ta cũng không thể phản hồi theo đường cũ, nếu không sẽ dễ chạm trán với tu sĩ Quỷ Linh Môn. Không bằng tùy tiện tìm một phương hướng, bay ra xa cách mấy ngàn dặm rồi tìm một chỗ bí mật luyện đan. Về phần đi chỗ nào thì tự nhiên do Hàn huynh quyết định." Tử Linh chớp chớp đôi mắt đẹp, khẽ hé đôi môi đỏ mọng nói.

"Đi về phía…" Hàn Lập nhướn mày, nhìn xung quanh.

Đột nhiên hắn như nhớ tới cái gì, tay vỗ vào Túi Trữ Vật, lấy ra một đồ vật gì đó chẳng giống lụa cũng chẳng giống vải. Đó chính là tấm bản đồ Trụy Ma cốc tìm được trong Thanh Tàm bào.

Hắn nhìn kỹ bản đồ này và xem xét cảnh vật xung quanh và vị trí của mình. Sau đó trên mặt lộ ra một tia ngoài ý muốn. Sa mạc nơi hắn đứng dường như cách tiêu ký trên bản đồ không quá xa. Chỉ cần ra khỏi sa mạc rồi phi hành thêm hai ngày nữa là có thể đến nơi.

Nhìn ký hiệu thô to trên bản đồ, sắc mặt Hàn Lập trở nên trầm ngâm.

Tử Linh thấy hắn không có trả lời ngay mà ngược lại còn thò tay vào túi lấy ra một đồ vật gì đó thì không khỏi có chút kỳ quái. Nhưng nàng cũng là một người vô cùng thông minh, không thúc giục Hàn Lập mà lẳng lặng đứng một bên chờ đợi.

"Theo ta đi thôi. Trước tiên hãy đem luyện chế đan dược đã." Hàn Lập trong lòng đã định, thu lại bản đồ rồi lạnh nhạt nói. Bất quá hắn sau khi nhìn cây linh thảo trước mặt một chút thì đột nhiên nhướn mày, vung cánh tay trảm vào hư không, thanh quang hiện lên, một nhánh cây nhỏ rơi xuống.

Nhưng nhánh cây này vừa tiếp xúc với mặt đất thì đã trở nên vàng khô, trong nháy mắt liền hóa thành tro bụi.

Hàn Lập nhìn thấy vậy, trong mắt hiện lên một tia tiếc nuối.

Xem ra điển tịch ghi lại không sai. Loại Linh Chúc quả này khác loại cây khác. Đây là một trong số ít vài loại linh mộc căn bản không có cách nào di chuyển được. Một khi bị di động khỏi vị trí ban đầu thì linh mộc lập tức sẽ héo rũ, căn bản không có cách nào nhân giống.

Hàn Lập không hề chần chờ nữa, tế xuất ra Ngự Phong xa rồi bay lên đó.

Tử Linh thấy thế, không nói gì, cũng bay lên pháp bảo kia.

Bạch quang chợt lóe, Ngự Phong Xa hóa thành một đoàn quang cầu phá không bắn đi, trong nháy mắt đã hóa thành một điểm sáng nhỏ màu trắng phía chân trời.

Hàn Lập quyết định trước tiên tìm một chỗ trên đường đi để luyện chế Tạo Hóa đan rồi nhanh chóng phục dụng. Chờ sau khi thuận lợi thể nghiệm qua dược tính thần kỳ của nó thì mới đi theo bản đồ xem thử cuối cùng có bí bảo gì ẩn giấu ở đó.

Dù sao tấm bản đồ này khá thần bí, nếu có bảo vật, chắc chắn không phải là loại tầm thường mới đúng.

Nếu không gặp phải nguy hiểm lớn lao gì thì Hàn Lập tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua bí bảo cất giấu trong đó.

Ước chừng một thời thần sau, đám người Quỷ Linh Môn rút cuộcc cũng đã đến ốc đảo.

Nhưng khi đứng ở bên hồ nhìn hồ băng vẫn chưa tan cùng một gốc cây linh thảo trơ trọi nọ, đám đệ tử Quỷ Linh Môn ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, còn trưởng lão họ Chung thì sắc mặt xanh mét.

Lúc này, Hàn Lập sớm đã bay ra ngoài ngàn dặm, phi độn về phía có tiêu ký.

Không bao lâu sau, hai người đã ra khỏi sa mạc, tước mắt xuất hiện một vùng cao nguyên màu vàng chập chùng.

Thấy cảnh tượng này, Hàn Lập không khỏi thở than.

Một góc của Trụy Ma Cốc mà đã bao la vạn tượng, cơ hồ như đã bao quát hết địa hình thiên hạ bên trong, thực sự là một điều khó có thể tin được. Không biết loại địa hình này là tự nhiên hay do thượng cổ tu sĩ thi triển đại thần thông tạo thành.

Qua gần nửa ngày sau, Hàn Lập khống chế Ngự Phong Xa bay đến dãy núi.

Nhìn thấy dãy núi không quá to lớn kia, Hàn Lập lập tức đi sâu vào hơn mấy trăm dặm, tìm được một đỉnh núi nhỏ nhìn rất bình thường rồi dừng Ngự Phong Xa lại.

"Tử Linh đạo hữu, dừng ở đây đi! Hai người chúng ta chia nhau nhau ra luyện đan. Nơi này ta đã dùng thần thức quét qua một lần, không có cấm chế thượng cổ hoặc khe hở không gian nên khu vực quanh đây khá an toàn." Hàn Lập phiêu phù bên trên sườn núi nhìn Tử Linh bình thản nói.

"Đa tạ Hàn huynh! Tử Linh trước tiên cáo lui." Tử Linh quan sát bốn phía một chút rồi lập tức mỉm cười đáp. Theo sau thân hình hóa thành một đạo hào quang, bay tới một ngọn núi khác gần đó, xem ra nàng đang chuẩn bị khai mở một cái mật thất để luyện chế đan dược.

Mắt nhìn kỹ Tử Linh chui vào phía trong ngọn núi nhỏ không thấy bóng dáng, Hàn Lập mới thu ánh mắt lại, thân hình nhoáng lên, rời khỏi Ngự Phong xa.

Hắn bắt quyết, phất tay về phía Ngự Phong Xa một cái. Pháp bảo phi hành này nhanh chóng thu nhỏ lại rồi trực tiếp bị thu vào trong cổ tay áo.

Sau đó Hàn Lập mới hóa thành một đạo hào quang, bay thẳng về phía ngọn núi trước mặt.

Một lát sau, Hàn Lập điều khiển hơn mười khẩu phi kiếm đồng thời cắt gọt núi đá tạo thành một cái động phủ đơn giản.

Tại cửa động khẩu, hắn bố trí một tòa pháp trận nhỏ rồi tiến vào bên trong.

Cẩn thận hơn, hắn còn xuất ra bảy tám con Khôi Lỗi Kết Đan Kỳ ẩn nấp phía sau cửa phủ để phòng ngừa sự cố phát sinh ngoài ý muốn.

Tiếp đó Hàn Lập mới an tâm đi vào một gian mật thất, ném Túi trữ vật lên không trung, dùng thần thức điều khiển, lấy ra rất nhiều tài liệu phụ trợ cho việc luyện chế Tạo Hóa đan.

Cuối cùng Hàn Lập đem hộp gỗ chứa Linh Chúc quả cùng một cái tiểu đỉnh cổ xưa ra, để chúng nhẹ nhàng phiêu phù ở trước

người.

Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, nhìn qua tất cả nguyên liệu rồi hít sâu một hơi, khoanh chân ngồi xuống.

Tuy đây là lần đầu tiên Hàn Lập luyện chế Tạo Hóa đan nhưng lấy cảnh giới luyện đan tông sư của hắn thì tự nhiên đã tính trước mọi thứ. Huống hồ vì lần đi Trụy Ma Cốc này, hắn đã sớm chuẩn bị cực kỳ đầy đủ, vô luận là chủ nguyên liệu Linh Chúc quả hay là nguyên liệu phụ trợ và tài liệu khác, hắn đều đã thu thập rất nhiều. Cho dù có thất bại mấy lần cũng không sao.

Về phần Tử Linh liệu có thể sử dụng một quả Linh Chúc quả nọ luyện chế thành Tạo Hóa đan hay không thì Hàn Lập cũng không rõ. Dù sao nữ nhân này chưa bao giờ hiển lộ qua Luyện đan thuật ở trước mặt hắn. Nhưng nếu nàng chỉ lấy một quả thì cũng nắm chắc một chút thành công mới đúng.

Trong lòng nghĩ như vậy nhưng Hàn Lập lại chăm chú nhìn tiểu đỉnh đang quay tròn trước mặt, không chớp mắt cái nào.

Đột nhiên hắn hé miệng phun ra một đạo anh hỏa màu xanh. Anh hỏa này sau khi bay quanh tiểu đỉnh một vòng thì phát ra thanh âm *"xùy xùy"* rồi bao bọc lấy nó, bốc cháy dữ dội.

------oOo------

Chương 833: Tế đàn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một lát sau, thanh sắc tiểu đỉnh trong ngọn lửa tản mát ra khí tức nóng bỏng. Cả gian mật thất bắt đầu tràn ngập sóng nhiệt, nhiệt độ đột nhiên tăng lên.

Trong mắt Hàn Lập lóe lên một tia hàn quang. Hắn nhấc tay đánh ra một đạo pháp quyết vào tiểu đỉnh.

"Phốc" âm thanh nhỏ vang lên rồi từ trên đỉnh xuất hiện một đạo thanh quang cao tận trời do nắp đỉnh tạo thành, sau đó liền lơ lửng ở phía trên.

Hàn Lập thấy vậy, ánh mắt liền nhìn tới hộp ngọc hình vuông nằm trên mặt đất. Hắn điểm nhanh một cái, nắp hộp nhất thời vô thanh vô tức mở ra, hiển lộ một thứ tròn dẹt màu đen dài khoảng một tấc.

Hàn Lập nhìn vật ấy một chút rồi phất tay, nó lập tức bay ra khỏi hộp ngọc và dừng lại cách mặt đất độ hơn một trượng.

Hắn nhẹ nhàng búng ngón tay, bắn ra một đạo thanh mang, cắt lấy một phần năm của vật ấy.

Tiếp theo Hàn Lập phất tay áo, đem phần vừa bị cắt ra đưa vào tiểu đỉnh, phần còn lại thì cho vào trong hộp ngọc.

Sau đó Hàn Lập nhìn qua một cái hộp khác. Ở trong đó có một đoạn rễ màu xanh không biết của loại linh thảo gì.

Hắn cũng tiến hành các bước tương tự đối với nó.

Cứ như vậy, Hàn Lập căn cứ theo phương thuốc, chọn lựa các loại tài liệu cần thiết, cuối cùng hắn mới lấy ra một quả Linh Chúc quả.

Thanh sắc kiếm quang hiện lên đem nó chia thành bốn phần rồi đem một phần cho vào trong đỉnh.

Hàn Lập lúc này nhẹ nhàng điểm về phía nắp đỉnh đang phiêu phù bất định trên không trung. Nó lập tức hạ xuống, đậy chặt tiểu đỉnh lại.

Hàn Lập thở phào một hơi rồi tiếp tục hé miệng phun ra một luồng anh hỏa màu xanh. Nhất thời ngọn lửa bùng cháy dữ dội. Nhiệt độ bên trong mật thất lại càng cao.

Mười ngón tay của Hàn Lập điểm chỉ không ngừng, từng đạo từng đạo pháp quyết đánh ra lần lượt kích lên tiểu đỉnh.

Không bao lâu sau trong tiểu đỉnh bắt đầu truyền ra âm thanh ầm ì, hơn nữa càng lúc càng lớn.

Hàn Lập thấy vậy, hai hàng lông mày nhíu lại. Tốc độ bắt quyết biến đổi, khi chậm khi mau.

Tiếng sấm trong đỉnh cũng lúc cao lúc thấp, nghe cực kỳ quỷ dị.

Sắc mặt hắn giờ vẫn thản nhiên nhưng lam quang trong mắt lấp lóe không ngừng, dường như đang trực tiếp nhìn xuyên qua thành đỉnh để quan sát tình hình đan dược bên trong. Bộ dáng không bi không hỉ.

Thời gian cứ như vậy trôi qua.

Ngay lúc Hàn Lập đang cấp tốc luyện đan thì tế đàn ở khu vực bồn địa, nhóm người Quỷ Linh Môn rút cuộc cũng leo lên đến đỉnh tế đàn cao hơn trăm trượng.

Không biết lúc xây dựng tế đàn, tu sĩ thượng cổ suy nghĩ như thế nào mà cấm chế trên từng bậc thang thật sự có chút biến thái. Cứ leo lên một độ cao nhất định thì trọng lực ép lên người sẽ lập tức gia tăng thêm một ít.

Cho nên từ chân tế đàn leo lên đến giữa tế đàn thì đoàn người đã tiêu tốn mất hơn hai canh giờ nhưng từ giữa tế đàn lên tới đỉnh lại tổn hao mất hơn một ngày một đêm, thậm chí trên đường đi phải nghỉ ngơi gần nửa ngày để hồi phục pháp lực.

Nhóm tu sĩ Nguyên Anh kỳ thì còn tốt nhưng ba gã đệ tử Kết Đan Kỳ muốn leo lên đỉnh thực sự có chút miễn cưỡng. Bởi vì ở mười mấy bậc thang cuối cùng, từng bước cơ hồ đều có ngàn cân khí lực ép lên người. Đám tu sĩ Kết Đan này phải nhích từng tấc một.

Đương nhiên trong đó nhẹ nhàng nhất là Ngụy Vô Nhai.

Từ đầu đến cuối cũng không thấy cấm chế này có tác dụng lớn gì đối với một vị tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ. Hắn vẫn không lộ ra vẻ cố hết sức. Phải biết rằng khi đi tới đoạn cuối cùng, cho dù đám người Vương Thiên Cổ cũng chỉ có thể đi một bước, dừng một bước mà thôi.

Đương nhiên loại biểu hiện này của Ngụy Vô Nhai đã làm cho Môn chủ Quỷ Linh Môn khi nhìn thấy thì trong lòng âm thầm kinh hãi, không khỏi đánh giá lão cao hơn.

Đoàn người bọn họ mặc dù tu vi không đồng nhất nhưng dưới sự trợ giúp của Môn chủ Quỷ Linh Môn nên tất cả đều leo lên đỉnh tế đàn cùng một lượt.

Sau khi đặt chân lên đỉnh thì cảm giác đè nặng như núi Thái Sơn lập tức biến mất vô ảnh vô tung. Nhóm đệ tử Quỷ Linh Môn nọ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù có hộ thể linh quang nhưng cuộc hành trình này đã khiến cho bọn họ đau nhức cả người.

Loại cảm giác của phàm nhân này, bọn họ đã từ lâu không có thể nghiệm qua, nếu bình thường thì bọn họ chỉ dậm chân một cái là tới, đâu từng phải chịu nỗi thống khổ như vầy.

Nhưng đám người Vương Thiên Cổ cũng chẳng để ý nhiều, sau khi đặt chân đến nơi đây thì lập tức xem xét xung quanh.

Nơi này diện tích tầm hơn trăm trượng, trên mặt đất phủ kín bởi các loại gạch bạch ngọc cực kỳ trong suốt. Ở giữa có một cái bàn thờ cao khoảng sáu bảy trượng dùng loại ngọc màu xanh biếc chế thành, vô cùng tinh xảo, còn lại đều trống rỗng, chỉ duy nhất ở bốn góc tế đàn có bốn thạch trụ (cột đá) to lớn.

Cột đá này cao khoảng mười trượng, mặt ngoài mỗi cột đá đều khắc vô số minh ấn, phù văn, chú ngữ thoạt nhìn rất khó hiểu, cực kỳ cổ xưa. Mà ở trên đỉnh mỗi thạch trụ đều có một tượng đá hình kỳ lân trông rất sống động, hình thái khác nhau, tản ra linh quang mờ ảo, bộ dáng tựa hồ không phải tầm thường.

Vì đơn giản như vậy nên nhóm người Vương Thiên Cổ tự nhiên chỉ cần nhìn thoáng qua.

Ngụy Vô Nhai cũng không phát hiện ra điều gì đáng chú ý nên lông mày không khỏi nhíu lại, mắt không khỏi liếc nhìn Môn chủ Quỷ Linh Môn bên cạnh một cái.

Trong khi đó Môn chủ Quỷ Linh Môn lại đang ngửa mặt lên trời, hai tay chắp sau lưng không nhúc nhích, tựa hồ đang nhìn một thứ gì đó rất thú vị.

Ngụy Vô Nhai trong lòng kinh ngạc, đồng dạng ngước mắt nhìn lên. Bầu trời chỗ này toàn một màu đỏ, bên dưới là vô số hào quang các màu phiêu phù di chuyển nhưng ngoại trừ chúng ra thì cũng không có gì khác thường.

"Vương môn chủ! Bây giờ đã đến nơi, cửa vào Linh Miểu viên ở nơi nào?" Ngụy Vô Nhai không chút khách khí trực tiếp chất vấn.

"Ngụy đạo hữu không nên nóng lòng. Cửa vào Linh Miểu viên tự nhiên là đã bị cấm chế che lấp. Nhưng phương pháp phá cấm thì chỉ có tinh hồn trong bức tranh nọ biết được. Cứ gọi hắn ra hỏi là biết ngay." Môn chủ Quỷ Linh Môn không chút hoang mang trả lời.

"Thì ra là thế. Xem ra việc này cũng là một trong những giao dịch giữa Vương đạo hữu cùng hóa thân của Thương Khôn Thượng Nhân." Ngụy Vô Nhai thần sắc khẽ động, chậm rãi nói.

"Hắc hắc! Ngụy đạo hữu thực thông minh. Việc này xác thực là

liên quan đến một điều kiện ta đã đáp ứng với đối phương. Đạo hữu đợi một chút, để ta gọi hắn ra." Môn chủ Quỷ Linh Môn mỉm cười nói rồi lấy từ trong cổ tay áo ra một bức tranh màu.

Ánh mắt Vương Thiên Cổ chớp động một cái rồi không nói một lời đi tới.

Lúc này Môn chủ Quỷ Linh Môn đã mở bức tranh ra. Một đoàn lục quang chủ động xuất hiện, sau đó huyễn hóa thành hình tượng nho sinh.

"Không sai! Chính là nơi này. Không nghĩ tới một ngày lại có thể quay trở về." Tinh hồn hóa thân Thương Khôn Thượng Nhân sau khi hiện hình vẫn không để ý tới bất luận kẻ nào mà chỉ đánh giá bốn phía, vẻ mặt kích động.

"Theo ước định, ta đã đem ngươi đến tế đàn này. Chiếu theo lời ngươi nói thì nơi này mới là trung tâm Trụy Ma Cốc cũng là nơi có lối vào Linh Miểu viên. Bây giờ đến lượt ngươi thực hiện lời hứa của mình rồi." Môn chủ Quỷ Linh Môn lạnh lùng nhìn nho sinh nói.

"Ta đã bị ngươi hạ cấm chế, chẳng lẽ còn sợ ta lừa ngươi sao. Lối vào Linh Miểu viên ngay trên bầu trời tế đàn. Việc này là hoàn toàn chính xác. Chỉ bất quá cấm chế nọ có chút cổ quái, phải tự thân ta làm phép mới được." Nói xong lời này, nho sinh đồng dạng ngửa đầu nhìn bầu trời đầy ánh hào quang, hai tay chập lại rồi một đoàn hỏa cầu màu xám trắng xuất hiện. Sau đó hắn phất tay, đem hỏa cầu đánh lên phía trên.

Kết quả là hỏa cầu kia sau khi bắn tới đám hào quang thì biến mất một cách quỷ dị.

Nho sinh nhìn thấy thế liền gật đầu, quay mặt nhìn bốn cột đá xung quanh một chút rồi không lãng phí thời gian nói.

"Mấy vị đạo hữu hãy rót vào linh lực vào cột đá, còn chuyện bài trừ cấm chế cứ giao cho tại hạ là được."

Vừa nghe nói vậy, ba người Vương Thiên Cổ liếc mắt nhìn nhau một cái. Môn chủ Quỷ Linh Môn hơi do dự, trầm giọng nói:

"Được! Theo lời đạo hữu nói vậy. Ba người các ngươi qua cột đá bên kia. Vương sư đệ, cột đá còn lại phải phiền toái sư đệ một chút."

"Tuân mệnh, Môn chủ!"

Ba gã đệ tử lập tức khom người đáp ứng, còn Vương Thiên Cổ cũng không chần chờ, đi về phía một cây cột đá khác.

Nhất thời sau khi Môn chủ Quỷ Linh Môn vừa ra lệnh một tiếng, bốn người đều vươn một bàn tay đặt trên cột đá chậm rãi đem linh lực rót vào trong, thông qua cột đá đem linh lực truyền vào tượng đá trên đỉnh.

Không bao lâu sau, bốn cái cột đá bắt đầu phát ra âm thanh, đồng thời khẽ run rẩy..

Mà tượng đá kỳ lân trên đỉnh thì linh quang chớp động, hai mắt vô hồn đột nhiên biến thành màu đỏ, dường như muốn sống lại.

Còn Ngụy Vô Nhai thì mơ hồ cảm giác được hình như đã nghe nói về thạch trụ kia ở nơi nào đó nhưng nhất thời vẫn chưa nhớ ra nên sắc mặt lộ vẻ trầm ngâm.

Môn chủ Quỷ Linh Môn thì đứng tại chỗ lẳng lặng, một câu cũng không nói.

Đột nhiên tượng đá kỳ lân chậm rãi ngẩng đầu, há miệng ra. Ngũ sắc hào quang bên trong lấp lóe, như muốn phun ra vật gì đó.

Thân thể quỷ mị của nho sinh lúc này mới hành động.

Hắn nhấc hai tay, ngón tay khẽ búng ra bốn đạo pháp quyết kích lên tượng đá.

Nhất thời từ trong miệng kỳ lân bắn ra liên tiếp bốn đạo ngũ sắc hào quang, tụ lại cùng một điểm trên không trung. Sau đó quang hoa đại phóng, một viên ngũ sắc quang cầu to cỡ một trượng xuất hiện.

Tiếp theo không gian quanh quang cầu vặn vẹo biến hình, rồi một tiếng nổ kinh thiên động địa diễn ra.

Ngũ sắc linh quang chói mắt lập tức bao phủ cả bầu trời tế đàn cùng linh khí ba động cực kỳ kinh người giống như từng đợt sóng cuốn về nhóm tu sĩ Quỷ Linh Môn.

Cho dù Ngụy Vô Nhai sau khi cảm ứng được cường độ linh khí ba động thì sắc mặt cũng không khỏi biến đổi. Những người còn lại không cần nói, lập tức lùi lại mấy bước rồi vội vàng điều động linh lực trong cơ thể để ngăn cản.

Cũng may vụ nổ này rất ngắn, trong nháy mắt hào quang đã thu liễm, linh khí tán xạ. Đám người Quỷ Linh Môn lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn không trung.

Kết quả đập vào mắt khiến mọi người đều thất kinh.

Sắc mặt Ngụy Vô Nhai lại càng xanh mét, quay ngoắt lại nhìn nho sinh băng hàn nói:

"Đây là lối vào Linh Miểu viên mà ngươi nói sao?!"

------oOo------

Chương 834: Thông đạo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phía trên tế đàn hơn trăm trượng xuất hiện một đạo quang hồ dài hơn ba mươi trượng.

Chỗ rộng nhất của nó chỉ có bốn, năm trường, hình dạng như vầng trăng khuyết vậy. Đây đúng là một cái khe hở không gian to lớn hiếm thấy. Chỉ là không biết lúc trước bị cấm chế gì che lấp mà với nhiều tu sĩ Nguyên Anh kỳ ở đây như vậy vẫn không phát hiện ra nó.

Chẳng lẽ đây chính là lối vào Linh Miểu viên.

Nhìn mắt thường có thể thấy được không gian đang vặn vẹo biến hình, cho dù là Ngụy Vô Nhai cũng tuyệt đối không dám xông vào vì lực cắt của nó, tu sĩ thế giới hiện tại đâu thể chịu đựng được. Khó trách mà Ngụy Vô Nhai lại nhịn không được giận dữ quát lên.

"Linh Miểu viên nguyên vốn tồn tại ở giữa Linh giới và Nhân giới nên muốn đi vào nhất định phải lợi dụng khe hở không gian. Chỉ hơi vặn vẹo một chút nhưng lại trực tiếp mở ra thông đạo Linh Miểu viên. Các ngươi yên tâm, ta đương nhiên sẽ không để mấy vị cứ như vậy xông vào mà có biện pháp truyền tống tạm thời. Bất quá cũng sẽ gặp một chút nguy hiểm nhất định, xác suất thành công chỉ nắm chắc khoảng sáu, bảy thành. Tu sĩ Kết Đan Kỳ không nên đi vì tu vi bọn họ không đủ, đi chỉ là chịu chết mà thôi." Nho sinh đảo mắt liếc mọi người một cái rồi thản nhiên nói.

"Nắm chắc sáu, bảy thành? Tại sao trước khi tới đây ngươi lại chưa bao giờ nói qua việc này?" Sắc mặt Môn chủ Quỷ Linh môn có chút bất thiện hỏi.

"Nói hay không đâu có gì khác nhau. Đừng nói là sáu bảy thành, cho dù hai, ba thành thì mấy vị nhất định cũng không buông tha!" Nho sinh cười lạnh một tiếng trả lời.

Môn chủ Quỷ Linh môn nhìn nho sinh, hàn quang trong mắt chớp động rồi đột nhiên khoát tay, một cái lệnh bài đỏ như máu xuất hiện.

"Ngươi muốn làm gì?" Nho sinh vừa thấy lệnh bài này thì sắc mặt đại biến, kinh hoàng bay thụt lùi lại, đồng thời lớn tiếng hỏi.

Nhưng Môn chủ Quỷ Linh môn một câu cũng không nói, nhẹ nhàng giơ lệnh bài trong tay lên, huyết quang trên lệnh bài đại thịnh. Nho sinh đang bay giật lùi nhất thời hét thảm một tiếng, trực tiếp rơi xuống mặt đất. Đồng thời trên da thịt hắn hiện ra phù văn màu đỏ, không ngừng di động, tựa như được khắc vào cơ thể, thực vô cùng quỷ dị.

"Kinh Hồn chú?" Vương Thiên Cổ vừa thấy cảnh này thì thất kinh, trên mặt không khỏi lộ vẻ hoảng sợ.

Ngụy Vô Nhai nghe được lời này thì thần sắc cũng khẽ động.

"Đây là Kinh Hồn chú – một trong những mật chú của Quỷ Linh Môn sao? Nghe nói bí thuật này so với Cấm Thần thuật bình thường còn ác độc hơn ba phần. Tu sĩ nào bị hạ chú thì hồn phách của người đó sẽ biến mất cơ hồ chỉ do một ý niệm của người hạ chú mà thôi." Ngụy Vô Nhai nhìn chằm chằm nho sinh đang lăn lộn trên mặt đất, bất động thanh sắc nói.

"Hắc hắc! Ngụy huynh quả nhiên là người biết nhiều hiểu rộng. Tại hạ chính xác đang sử dụng Kinh Hồn chú. Tinh hồn kia bất quá chỉ là một phân thần hóa thân của Thương Khôn thượng nhân mà lại cứ tưởng rằng bản thân chính là Thương Khôn thượng nhân tung hoành vô địch năm xưa. Loại không biết tốt xấu như thế, bổn môn chủ tự nhiên phải trừng phạt một chút." Môn chủ Quỷ Linh môn xoay chuyển ánh mắt, mỉm cười trả lời.

Ngụy Vô Nhai gật đầu không nói gì nữa. Đối với bọn họ mà nói, một cái tinh hồn cho dù có lai lịch to lớn đến đâu thì cũng là một tinh hồn mà thôi.

Còn nho sinh kia dường như đang chịu nhiều đau khổ, huyết sắc phù văn trên người cứ chớp động một cái thì thân thể sẽ run rẩy một lần. Hai tay hắn ôm đầu, lăn lộn trên mặt đất, khuôn mặt rúm ró tràn đầy vẻ thống khổ không chịu nổi.

Màn hành hạ duy trì liên tục tầm khoảng một bữa cơm cho tới khi thân ảnh của tinh hồn bắt đầu trở nên mơ hồ thì Môn chủ Quỷ Linh môn mới vung lệnh bài lên, chấm dứt bí thuật Kinh Hồn chú.

"Ngươi bây giờ hẳn là đã được nếm một chút giáo huấn. Cho dù trí nhớ của ngươi không khác gì Thương Khôn Thượng Nhân ngày xưa nhưng hôm nay người cũng chỉ là một cái tàn hồn mà thôi. Nếu làm chuyện gì ngu xuẩn thì trừng phạt tiếp theo cũng sẽ không nhẹ nhàng như thế. Tất nhiên bổn môn chủ nhất định phải tiến vào Linh Miểu viên nhưng tuyệt không muốn bị người khác dắt mũi. Bất quá ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi đàng hoàng dẫn đường, bổn môn chủ sẽ đáp ứng điều kiện của ngươi, quyết không nuốt lời." Môn chủ Quỷ Linh môn thi triển đủ cả ân uy nói.

"Ta biết rồi. Để ta mở lối vào." Lúc này phía sau người nho sinh lóe lên lục quang, thân thể trong nháy mắt đã ngưng đọng lại nhưng thần sắc vẫn cực kỳ bình tĩnh nói.

Môn chủ Quỷ Linh môn nhìn thấy vẻ mặt nho sinh như vậy thì cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Đồng tử hắn co rụt lại đang muốn nói gì đó thì lục quang quanh thân nho sinh tiếp tục chớp động, thân hình phiêu phù bay lên, hướng về phía khe hở không gian.

Lời còn chưa nói của Môn chủ Quỷ Linh môn vừa ra tới cổ họng đã phải nuốt xuống. Dù sao so với việc giáo huấn đối phương thì chuyện mở ra lối vào Linh Miểu viên vẫn quan trọng hơn.

Mấy người Ngụy Vô Nhai không lên tiếng, lạnh lùng nhìn cử động của nho sinh. Không biết hắn rút cuộc có biện pháp gì có thể giúp bọn họ đi qua liệt phùng đáng sợ kia.

Chỉ thấy nho sinh bay đến cách khe hở không gian khoảng hai mươi trượng thì dừng lại.

Sau khi ngẩng đầu nhìn nó, sắc mặt hắn lộ ra một tia cổ quái rồi đột nhiên hé miệng phun ra một đoàn lục quang. Trong lục quang có một viên châu đen nhánh như mực, to cỡ ngón tay cái. Sau khi quay tròn trước người vài vòng thì lơ lửng trên không trung.

Sau khi phun ra viên châu này, sắc mặt nho sinh tái nhợt không còn chút máu, tinh thần uể oải, giống như đã bị viên châu lấy hơn phân nửa hồn lực.

"Đi!"

Cứ như thế, nho sinh miễn cưỡng điểm chỉ về phía viên châu, trong miệng khẽ hô.

Linh quang bên ngoài viên châu chợt lóe, nhất thời bắn nhanh về phía khe hở không gian kia

Đám người Môn chủ Quỷ Linh môn thấy cảnh này, trên mặt cũng hiện ra vẻ kinh ngạc. Một viên châu như vậy liệu có thể mang lại hiệu quả gì?

Ngay lúc đám người Quỷ Linh Môn trong lòng đang kinh nghi thì viên châu mới vừa đến gần khe hở không gian mấy trượng đã bị nó hút lấy.

Bạch quang chợt lóe, không gian phụ cận vặn vẹo một chút rồi hạt châu trong nháy mắt biến mất không thấy bóng dáng.

Trong lúc nhất thời, khe hở không gian vẫn như thường, không có bất cứ chuyện gì phát sinh.

Nhưng nho sinh nguyên bản đang ở gần khe hở không gian, thân hình nhoáng lên một cái, đã hạ xuống phía dưới, trong nháy mắt đã ở khoảng cách khá xa.

Trong lúc đám người Ngụy Vô Nhai giật mình, không rõ hắn có dụng ý gì thì từ khe hở không gian đột nhiên truyền ra thanh âm nổ ầm ì.

Tiếp theo ở giữa khe hở không gian có một đoàn lục quang chớp động, theo sau lục quang nhanh chóng biến lớn, phát ra những âm thanh xé gió.

"Tiếp theo phải xem thần thông của chư vị. Chỉ cần cố gắng rót linh lực vào lục quang là có thể hoàn toàn mở ra thông đạo vào Linh Miểu viên." Nho sinh sau khi đáp xuống tế đàn, thản nhiên nói.

Ngụy Vô Nhai cùng Vương Thiên Cổ thấy cảnh tượng quỷ dị như thế thì không khỏi liếc mắt nhìn nhau một cái, trên mặt lộ ra một tia kinh nghi.

"Tạm thí nghiệm một chút xem liệu có hữu hiệu hay không?" Môn chủ Quỷ Linh môn vô cùng quyết đoán, sau khi ngẫm nghĩ liền nói.

Mặt mày Ngụy Vô Nhai hơi nhăn nhó nhưng sau khi liếc mắt nhìn lục sắc quang đoàn một cái thì không nói gì. Vương Thiên Cổ tự nhiên càng không có ý tứ phản đối.

Lúc này ba người tách ra, đồng thời bắt quyết, sau đó giương tay, ba đạo quang trụ nhan sắc khác nhau phun ra, trực tiếp đánh vào lục sắc quang đoàn trong khe hở không gian. Tu vi ba người sâu cạn như thế nào, lúc này chỉ nhìn là biết.

Lục sắc linh trụ do Ngụy Vô Nhai phát ra có đường kính to bằng miệng bát. Còn quang trụ của Môn chủ Quỷ Linh môn cùng Vương Thiên Cổ thì nhỏ hơn, sai biệt không nhiều lắm nhưng nhìn rất rõ ràng.

Sau khi ba đạo linh trụ không ngừng rót linh lực vào lục sắc quang đoàn thì thanh âm bén nhọn, xé gió chợt tăng, kích thước của nó bắt đầu mở rộng.

Một lát sau, ở giữa lục quang dần dần hình thành một cái khổng động (lỗ hổng) đen ngòm. Lúc đầu chỉ to cỡ một thước, bên trong sâu không lường được, không biết thông đi nơi nào.

Đám người Quỷ Linh Môn thấy vậy, trong lòng lại nhất thời mừng rỡ. Có dị tượng này xuất hiện chứng tỏ nho sinh nọ đã không lừa gạt bọn họ.

Lúc này linh lực toàn thân ba người lưu chuyển. Cột sáng phát ra càng to thêm vài phần, lục sắc quang mang trong khe hở càng phát ra ánh sáng nồng đậm.

Sau thời gian khoảng một chén trà nhỏ, chỗ trung tâm hắc động đã mở rộng tới ba thước. Tựa hồ miễn cưỡng có thể để cho một người tiến vào nhưng nho sinh đang đứng ở một bên đột nhiên mở miệng nói:

"Bây giờ mặc dù có thể tiến vào nhưng cửa vào Linh Miểu viên vẫn chưa ổn định. Tại hạ lại không còn Phá Giới châu nữa. Mấy vị đạo hữu nếu không muốn sau khi tiến vào mà không quay trở về được thì tốt nhất là tiếp tục rót linh lực để củng cố nó."

Vừa nghe nói thế, ba người Ngụy Vô Nhai cả kinh nhưng sau khi nhìn hắc động còn có chút lấp lóe thì cũng thật sự không dám thu hồi linh lực bản thân. Bọn họ không thể làm gì khác hơn là tiếp tục điều động pháp lực.

Nhưng hiển nhiên để ổn định thông đạo thì linh lực tiêu hao lại càng nhiều nhưng qua thêm một hồi nữa, nó vẫn chẳng thay đổi gì.

Lần này trong lòng Môn chủ Quỷ Linh môn có chút nghi hoặc nhưng lại mở miệng phân phó mấy gã đệ tử Kết Đan kỳ.

"Ba người các ngươi cũng lại đây hỗ trợ đi. Mặc dù tu vi hơi thấp một chút nhưng chung quy thêm người vẫn mạnh hơn."

"Vâng, Môn chủ!"

Ba gã đệ tử nọ nghe vậy thì không dám chậm trễ, đồng dạng đem linh lực ngưng tụ thành mấy đạo linh trụ bắn về phía khe hở không gian kia.

Trong khi đó nho sinh vẫn đứng ở tại chỗ nhìn chăm chú, trên mặt không chút biểu tình.

Thời gian trôi qua, khi đám người Ngụy Vô Nhai đem non nửa linh lực rót vào khe hở thì thông đạo màu đen nọ rút cuộc cũng đã ổn định, không hề chớp động nữa.

Đám người đều thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng thu quang trụ lại

"Thông đạo này thật sự đi vào Linh Miểu viên sao?" Môn chủ Quỷ Linh môn mới thu lại pháp lực đã nhíu mày hỏi.

Nho sinh nghe lời này thì không có trả lời, ngược lại Ngụy Vô Nhai lại mở miệng nói:

"Hẳn là không giả. Ta đã cảm ứng được đầu kia của thông đạo có một chỗ rất rộng." Ngụy Vô Nhai liếm liếm môi, thần sắc khẽ động.

Những người còn lại thần thức không đủ mạnh nên không có cách nào tra xét được nhưng vừa nghe như thế thì nhất thời đều mừng rỡ.

"Nếu Ngụy huynh đã nói như thế thì chắc là đúng rồi. Bất quá để cẩn thận hay là chúng ta nên thử một lần rồi hẵng nói." Vương Thiên Cổ mạnh mẽ đè nén sự hưng phấn trong lòng xuống, vung ống tay áo lên, một đoàn sương mù màu đen bắn ra, bên trong mơ hồ có một con tiểu quỷ trực tiếp bay về phía thông đạo.

------oOo------

Chương 835: Ma khu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tiểu quỷ một thân hắc khí mới vừa tiến vào trong thông đạo thì *"Phốc"* một tiếng, nó tự dưng nổ tung ra, hóa thành một đoàn âm khí tan mất vô tung vô ảnh.

Tiểu quỷ này tâm thần tương liên với Vương Thiên Cổ, nên hắn sắc mặt khẽ trắng bệch, nhất thời cảm giác cực kỳ khó chịu.

"Chuyện gì vừa xảy ra, thông đạo này chẳng lẽ lại có cơ quan gì khác sao?"

Vương Thiên Cổ kinh Sợ nhìn nho sinh chất vấn.

"Ngươi cho rằng thông đạo vào Linh Miểu Viên này lại tầm thường như thế sao. Đừng nói là một con Tiểu quỷ hình thể còn chưa ngưng kết, cho dù là Quỷ Vương lệ phách hay vô hình quỷ mị vừa tiến vào thông đạo này đều lập tức hồn phi phách tán. Ngay cả là ta muốn tiến vào không gian này còn phải mượn họa trục này để ký thể. Dù sao ta đã đem thông đạo này mở ra, tiếp theo các ngươi có tiến vào hay không ta cũng không quan tâm" Đến bây giờ, nho sinh ngược lại lại có vẻ bình tĩnh, sau khi thản nhiên nói xong những lời này thì hóa thành một đoàn lục quang bay trốn vào bức tranh vốn vẫn đang lơ lửng ở trên không trung.

Vương Thiên Cổ nghe nói vậy sắc mặt trong nháy mắt thêm âm trầm. Nghe ý tứ trong lời nói của nho sinh thì tựa hồ yêu quỷ vô hình đều không có cách nào trực tiếp tiến vào thông đạo. Hắn cùng Môn chủ Quỷ Linh Môn nhìn nhau liếc mắt một cái rồi cùng hiện ra vẻ ngoài ý muốn.

"Ngụy mỗ đã dùng thần thức dò xét qua thông đạo đối diện. Mặc dù vì không gian đứt gãy nên cảm giác mơ hồ dị thường, nhưng bên trong thật sự là một cái không gian vô danh nào đó thì tuyệt đối không thể nghi ngờ. Ta không có kiên nhẫn do dự nữa, để

tránh đêm dài lắm mộng ta đi trước một bước đây" Ngụy Vô Nhai hơi tự đánh giá một chút rồi nói thẳng, sau đó không để ý tới hai người mà hóa thành một đạo lục quang hướng thông đạo bay đi.

Môn chủ Quỷ Linh Môn thấy vậy sắc mặt hơi đổi.

"Ba người các ngươi trấn thủ tại chỗ này. Vương sư đệ chúng ta cũng không lề mề nữa, cùng nhau đi thôi. Vì Linh Miểu Viên mà gặp chút phong hiểm cũng đáng. Huống hồ tinh hồn nọ đã bị ta hạ Kinh Hồn Chú nên phỏng chừng cũng không có can đảm đùa cợt cái gì" Môn chủ Quỷ Linh Môn sau khi phân phó thì lạnh lùng đánh giá bức tranh đang lơ lửng ở trước người. Sau khi thấy bề ngoài cũng không có bất cứ dị dạng gì phát sinh thì ánh mắt hắn chớp động vài cái.

Hắn giơ tay nhằm bức tranh hư không đánh ra một trảo hút đến trong tay sau đó đem họa trục ném vào trong tay áo. Tiếp theo hắn cùng Vương Thiên Cổ hai người cũng hóa thành hai đạo cầu vồng hướng tới thông đạo bắn nhanh đi.

Linh Miểu Viên nọ nghe nói Thiên linh dược khắp nơi đều có, nếu chậm trễ đi sau Ngụy Vô Nhai thì thiệt hại có thể rất lớn.

Vì vậy ba người Ngụy Vô Nhai thân ảnh trước sau tiến vào thông đạo màu đen, chợt lóe lên rồi biến mất trực tiếp xuyên qua vách ngăn không gian tiến vào một không gian khác.

"Nơi này cũng không phải là Linh Miểu Viên!" Người nói lời này chính là người tiến vào thông đạo đầu tiên, Ngụy Vô Nhai.

Hắn đang đứng đánh giá nơi xa lạ này, vẻ mặt lo lắng.

Chỗ này ngoại trừ màu xám ra thì không còn màu sắc nào nữa. Ngẩng đầu nhìn quanh, khắp nơi đều toàn là đất xám, cao ước hơn mười trượng cùng làn sương mù màu xám. Nhưng thật ra bốn phía mà thần thức Ngụy Vô Nhai đảo qua mới chỉ khoảng mười dặm.

Nhưng nếu nói nơi này là nơi trong truyền thuyết linh khí nhiều gấp nhân giới mấy lần, khắp nơi đầy linh hoa dị thảo, thì không nói tới Ngụy Vô Nhai mà Môn chủ Quỷ Linh Môn cùng Vương Thiên Cổ mới xông vào cũng không tin tưởng mảy may. Bất quá hai người này vừa xuất hiện nơi đây, và tiến hành đánh giá bốn phía thì sắc mặt giờ phút này lại có vẻ có chút cổ quái. Lại có bảy phần giận dữ, ba phần vui mừng lẫn sợ hãi.

Điều này làm cho Ngụy Vô Nhai vừa quay đầu nhìn hai người liếc mắt một cái có chút ngạc nhiên, sau đó lòng cảnh giác nổi lên.

Hắn nguyên tưởng rằng hai người này vừa thấy nơi đây không phải là Linh Miễu Viên trong truyền thuyết thì sắc mặt phải khó coi tới cực điểm, thậm chí lập tức gọi phân thần của Thương Khôn Thượng Nhân trong họa trục ra mà ép hỏi.

"Sư đệ, ngươi cảm giác được không. Ma khí nơi này tối thiểu cũng gấp đôi nhân giới chúng ta. Ở chỗ này mà cùng người khác tranh đấu thì uy lực ma công của ta cũng phải gia tăng tam thành" Môn chủ Quỷ Linh Môn trầm mặc trong chốc lát rồi rốt cuộc mở miệng nói.

"Sư huynh, ta và ngươi tu luyện chính cùng loại ma công nên dĩ nhiên là cảm ứng được. Nếu Ở lại nơi đây tu luyện mà nói thì chúng ta có thể có hi vọng lớn đột phá bình cảnh trước mắt để tiến vào một cảnh giới mới" Vương Thiên Cổ ánh mắt chớp động đồng dạng thần sắc phức tạp nói.

"Hai vị đạo hũu, các ngươi có phải nên đem tên kia gọi ra hay không, vặn hỏi hắn một chút. Đừng nói với ta rằng Ngụy mỗ hao tổn linh lực lớn như vậy chỉ để đi đến nơi này" Ngụy Vô Nhai xem trong chốc lát không có kết quả gì thì dậm chân đạp nát đá vụn dưới chân, sắc mặt âm hàn nhìn hai người Vương Thiên Cổ lạnh lùng nói.

"Cái này là đương nhiên. Hắn nếu không cho ba người chúng ta một cái lý do chính đáng thì Vương mỗ sẽ làm cho hắn nếm thử nỗi khổ luyện phách" Môn chủ Quỷ Linh Môn nghe Ngụy Vô Nhai nói như thế thì cũng nhớ ra chuyện bị tinh hồn nọ lừa gạt, lập tức nổi giận, sắc mặt dữ tợn trả lời.

Theo sau hắn cầm bức tranh trong tay hướng trên mặt đất một ném xuống muốn đem phân thần Thương Khôn Thượng Nhân gọi ra.

Nhưng không chờ Môn chủ Quỷ Linh Môn làm phép. Trên bức tranh linh quang chợt lóe, một đoàn lục quang đột nhiên tù trên trục bắn nhanh ra. Vương Thiên Cổ đứng bên cạnh tay mắt lanh lẹ, vung trảo mở ra một cái đại hắc sắc quang thủ chộp tới.Nhưng lục sắc quang đoàn này lại tựa hồ sớm đã dự mưu hết thảy. Trong nháy mắt độn tốc tăng gấp bội, lại một chút huyễn hóa từ trong độc thủ độn thoát ra ngoài, hướng ra xa phá không mà đi.

Ngụy Vô Nhai tự giữ thân phận nên bình tĩnh mà nhìn không có ra tay. Mà Môn chủ Quỷ Linh Môn nhìn thấy màn này thì trong lòng giận dữ.

Hắn vừa đảo bàn tay lấy ra khối huyết sắc lệnh bài nọ xuất hiện ở trong tay. Trên mặt hắn vẻ tàn khốc hiện lên rồi hướng về phía lục quang đang bỏ chạy giơ lệnh bài lên hung hăng lay động. Nhất thời trên lệnh bài xuất hiện vô số tia máu bắn ra bốn phía, lục quang xa xa cơ hồ đồng thời độn quang bị kiềm hãm, trên không trung khẽ rung động vài cái.

Môn chủ Quỷ Linh Môn trên mặt vui vẻ, nhưng lục quang nọ trong giây lát đứng vững rồi lại tiếp tực độn với tốc độ so với lúc trước còn nhanh hơn ba phần, một lần nữa bắn nhanh mà đi, trong nháy mắt đã hóa thành một điểm sáng nhỏ. Lần này, không riêng Môn chủ Quỷ Linh Môn ngây người mà hai người Ngụy Vô Nhai một bên cũng trợn mắt há hốc mồm.

"Ta không có nhìn lầm chứ. Môn chủ Quỷ Linh Môn hạ Kinh Hồn Chú đối với một lũ tinh hồn lại không có tác dụng. Việc này cũng có chút ý tứ. Ta đi bắt người này về để xem hắn rốt cuộc có chủ ý quái quỷ gì" Ngụy Vô Nhai đột nhiên cười lạnh nói theo sau thân hình thoáng một cái hóa thành một đạo cầu vồng phá không đuổi theo.

"Môn chủ, người." Vương Thiên Cổ rốt cuộc trong sự giật mình mà khôi phục lại, không khỏi mở miệng muốn hỏi cái gì.

"Mới vừa rồi Kinh Hồn chú đối với hắn ngươi cũng không phải

chưa từng thấy. Hắn lúc trước trúng mật chú là không giả. về phần bây giờ vì sao không có tác dụng thì ta cũng cảm thấy rất hứng thú. Đi nào. Chúng ta cũng đuổi theo. Bổn môn chủ cũng muốn xem hắn đem chúng ta đi đến nơi đây, rốt cuộc là có chủ ý quái quỷ gì" Môn chủ Quỷ Linh Môn mặt mặt đầy sát khí, hung quang thoáng hiện mà nói. Cũng hóa thành một đạo kinh hồng bắn ra theo sau.

Một không gian nhỏ như thế này hắn cũng không sợ tinh hồn có thể trốn đi nơi nào.

Vương Thiên Cổ cười khổ một tiếng, chỉ có thể bay lên không theo sát sau. Không bao lâu sau hai người dừng lại Ở một vị trí giáp tiếp gần trung tâm. Ngụy Vô Nhai và tinh hồn trong bức tranh giờ phút này một lần nữa hóa thành nho sinh, đang đứng đối diện giằng co, nét mặt không có một tia sợ hãi nào, điều này làm cho hai người có chút kinh ngạc. Bất quá khi hai người Vương Thiên Cổ ngẩng đầu hướng phía sau nho sinh khoảng mười trượng nhìn lại thì vừa bị hù dọa một trận. Chỉ thấy trong đám sương mù mờ ảo có một cự đại yêu vật cao ước hơn ba mươi trượng nằm trong một khối thủy tinh như lửa không nhúc nhích.

Yêu vật này hai đầu bốn tay, trên đầu có một cái sừng, cả người đen nhánh như mực, lân phiến sáng lập lòe, diện mục lại càng dữ tợn hung ác, răng nanh lộ ra ngoài, thật sự cực kỳ đáng sợ.

"Đây là cái gì mà ma khí dày đặc vậy" Vương Thiên Cổ trong lòng khẽ chấn động một chút, thất thanh kêu lên.

Hắn không phải vì yêu vật khổng lồ hung ác này mà giật mình, mà vì yêu vật này mặc dù bị phong ấn nhưng xung quanh lại tràn ngập ma khí, nồng độ còn hơn xa chỗ trước mấy lần, cũng mơ hồ mang theo một loại khí tức làm cho người ta kinh hãi.*"Đi xuống nghe ngóng xem hình như đối phương muốn nói gì đó"* Môn chủ Quỷ Linh Môn đồng dạng đối với yêu vật trong phong ấn rất là kiêng kỵ nhưng sau khi do dự một chút thì mang theo Vương Thiên Cổ khinh phiêu phiêu hạ xuống bên cạnh Ngụy Vô Nhai.

Có vị Nguyên Anh Hậu Kỳ đại tu sĩ này hắn cũng không quá lo lắng cái gì.

"Hai vị đạo hữu cũng Đến thật đúng lúc, tránh cho bản thân tại hạ phải lãng phí miệng lưỡi" Nho sinh vừa thấy Môn chủ Quỷ Linh Môn hai người đến thì không sợ hãi mà ngược lại lại cười rộ lên.

"Ngươi đem chúng ta đến nơi đây là có mục đích gì, nói đi" Môn chủ Quỷ Linh Môn trấn định nói nhưng sau khi đánh giá đối phương vài lần thì trong lòng hết sức khiếp sợ.

Bởi vì nho sinh đối diện trên người huyết hồng phù văn vẫn đang lưu chuyển lóe ra không chừng. Điều này rõ ràng là Kinh Hồn Chú vẫn đang ở trạng thái phát tác. Hơn nữa trên làn da mặt đối phương để lộ ra phù văn vẫn chớp động, nhưng nho sinh lúc này xuân phong đầy mặt, trên mặt không chỗ nào có vẻ thống khổ. Hơn nữa thân thể quỷ mị cũng ngưng đọng dị thường không có một chút dấu hiệu tiêu tán.

"Ngụy huynh không nói nhưng Vương môn chủ hai vị đạo hữu tu luyện công pháp chính là ma công truyền thừa từ thượng cổ lưu truyền tới nay. Hai vị có phải là cảm giác được ma khí ở đây khác hẳn với Nhân Gian Giới không" Nho sinh một khi mở miệng nói lại làm cho ba người có chút ngoài ý muốn.

"Như thế thì sao. Chẳng lẽ ngươi muốn nói cho ta là nơi này chính là Linh Miểu Viên?" Vương Thiên Cổ bất động thanh sắc nói.

"Hắc hắc, Linh Miểu Viên! Có lẽ là vậy nhưng cũng có thể không phải" Nho sinh thản nhiên nói.

"Lời này là có ý tứ gì. Đến lúc này ngươi còn muốn trêu chọc chúng ta" Vương Thiên Cổ trên mặt băng hàn nói.

"Các ngươi thực sự vẫn muốn tìm cái nơi linh dược thừa thải, linh khí nồng đậm mà thượng cổ tu sĩ lại lưu lại cho hậu nhân các ngươi sao. Rất nhiều năm trước, có lẽ thật sự là có nơi Linh Miểu Viên này, hơn nữa không chỉ một chỗ. Nhưng ngày nay, toàn bộ linh dược đã bị hái lượm không còn nữa, bị hủy trong tranh đấu của thượng cổ tu sĩ. Nơi này nói không chừng là nơi đã từng là Linh Miểu Viên cũng rất có khả năng. Nhưng hôm nay, nơi này bất quá chỉ là một không gian giao giữa Nhân giới cùng Thánh giới

mà thôi" Nho sinh mặt mang một tia quỷ dị không chút hoang mang nói.

"Thánh giới? Ngươi là Cổ ma!" Ngụy Vô Nhai nguyên bổn thần sắc lạnh nhạt khi vừa nghe được lời nho sinh vừa rồi thì nhất thời cực kỳ hoảng sợ kêu lên một tiếng. Đồng thời vội vàng hai tay bắt quyết, lục sắc độc vụ trên người cuồn cuộn toát ra, đem thân thể bao phủ ở trong đó.

------oOo------

Chương 836: Giải Thể Hóa Hình

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ngươi biết Thánh giới của chúng ta?" Nét mặt nho sinh hiện một tia kinh ngạc, liếc mắt nhìn Ngụy Vô Nhai có chút ngoài ý muốn.

"Sự tình về thượng cổ ma giới tuy ta biết không nhiều lắm, nhưng biết các ngươi cùng tu sĩ thượng cổ thế bất lưỡng lập. Vào thời xưa các người đã từng muốn chiếm nhân giới chúng ta, chắc điểm này cũng đủ rồi chứ!" Ngụy Vô Nhai ẩn thân trung lục vụ (khói xanh), lạnh lùng nói.

Môn chủ Quỷ Linh môn cùng Vương Thiên Cổ vừa nghe nói thế, sắc mặt nhất thời biến đổi, hắc mang trên người chớp động, một đoàn âm khí hiện ra bao bọc lấy bọn họ.

Hai người cẩn thận nhìn chằm chằm vào nho sinh, theo bản năng lùi lại hai bước.

Tuy hai người chưa nghe nói đến thượng cổ ma giới cùng cổ ma nhưng thấy Ngụy Vô Nhai như lâm đại địch, đồng thời liên tưởng đến bộ dạng không hề sợ hãi của nho sinh, trong lòng cực kỳ kinh hãi!

"Ta là ai, ba vị hiện tại không cần phải biết nhưng ta bây giờ muốn cùng các vị thực hiện một cuộc giao dịch. Nếu thành có thể lập tức khiến cho cảnh giới của ba người tăng mạnh, tiến vào Hóa Thần Kỳ cũng không phải là không thể. Chẳng biết ba vị có hứng thú nghe không?" Nho sinh sắc mặt không đổi, chậm rãi nói từng chữ một.

"Ồ, có loại chuyện tốt vậy sao? Hãy nói rõ một chút đi!" Môn chủ Quỷ Linh môn cùng Vương Thiên Cổ nhìn nhau liếc mắt một cái, bình tĩnh nói.

"Rất đơn giản. Các ngươi hẳn đã thấy thân thể cổ ma phía sau rồi. Ta muốn ba vị hỗ trợ giải trừ phong ấn trên người hắn. Để trả ơn, ta sẽ dùng thân thể này mở một khe hở không gian thông tới Thánh giới, sau đó mượn chân ma chi khí của một vị thánh tổ đại nhân đưa vào thân thể ba vị để tạo thành vô thượng ma thể, từ nay về sau trở thành một thành viên của Thánh giới chúng ta. Chẳng biết ý của ba vị thế nào? Lấy tư chất của ba vị, một khi thành công, tu vi khẳng định đột nhiên tăng mạnh, tiến vào hóa thần kỳ cũng là chuyện nằm trong tầm tay." Trong lời nói của nho sinh tràn đầy sự dụ hoặc.

"Giải trừ phong ấn, đưa ma khí vào thân thể?" Môn chủ Quỷ Linh môn nghe mà tim đập thình thịch.

Có thể trong nháy mắt tu vi đại tăng, thậm chí có thể tiến vào Hóa Thần Kỳ, điều này đối với tu sĩ thực sự quá hấp dẫn.

Hắn liếc qua một cái, thấy Vương Thiên Cổ cũng đang nhìn mình. Bộ dáng rõ ràng cũng động tâm.

"Hai người các ngươi thật hồ đồ! Các ngươi nghĩ sau khi đưa ma khí vào cơ thể thì các ngươi vẫn là người sao. Nói không chừng lúc đó thần trí bị hủy, trở thành khôi lỗi của cổ ma không chừng." Ngụy Vô Nhai sống lâu thành tinh, chỉ cần liếc mắt là nhìn ra tâm tư của hai người. Lúc này mới không chần chờ lên tiếng nhắc nhở.

"Ngụy huynh, ý ngươi muốn nói là…?" Vương Thiên Cổ vừa nghe như thế, đầu như bị dội một gáo nước lạnh, nhất thời thanh tỉnh vài phần.

"Có ý gì hả? Lời của bọn ma giới mà hai ngươi cũng tin sao?! Mặc dù không biết đưa ma khí vào thân thể là chuyện thế nào nhưng cái loại khí độ, không cần xem xét đến cơ sở cảnh giới mà đã cường hành đề thăng, các ngươi nghĩ xem có thể có kết cục gì tốt!" Ngụy Vô Nhai trốn trong độc vụ, nói không chút lưu tình.

Môn chủ Quỷ Linh môn cùng Vương Thiên Cổ mỗi khi nghe thêm một câu thì sắc mặt lại khó coi thêm một tí. Sau khi nghe xong toàn bộ thì ánh mắt hai người nhìn về phía nho sinh đã trở nên cực kỳ âm hàn.

Nho sinh nghe nói thế liền nhíu mày, miệng mở ra, tựa hồ muốn tiếp tục dụ dỗ nhưng lúc này nét mặt Ngụy Vô Nhai đã hiện lên một tia quỷ dị.

Ở đống đá phía sau nho sinh, đột nhiên vang lên tiếng rít sắc nhọn, một đạo hắc ảnh không chút dấu hiệu bắn nhanh ra, lóe lên một cái, xuyên thủng bụng nho sinh, bay thẳng ra trước hơn mười trượng, sau khi xoay tròn liền dừng lại giữa không trung.

Đó chính là một con tiểu xà quái dị, cả người đen thui, cái đầu vô cùng nhọn sắc, phía trên có một cái sừng nhỏ, trắng như tuyết, sắc bén tựa đao kiếm, trên người một cái vảy cũng không có, tỏa ra màu xanh đen.

Bụng của nho sinh bị thủng một cái lỗ lớn to như cái bát, bởi vì nho sinh là quỷ mị nên bên trong không có lấy một giọt máu tươi nhưng có một viên hồn thạch màu xanh biếc bị đánh nát hơn phân nửa, chỉ còn lại một ít mà thôi.

"Ngươi biết được ta có hồn thạch và vị trí của nó?" Nho sinh cúi đầu xem vết thương của mình, trong mắt lộ vẻ khó tin.

Mà lúc này, trong lục vụ truyền đến lời nói không chút cảm tình của Ngụy Vô Nhai:

"Ta tu luyện không phải quỷ đạo, tự nhiên không biết hồn thạch là cái gì. Nhưng Phá Hồn xà của ta giỏi đối phó với âm quỷ yêu mị. Diệt sát một lũ tinh hồn đã hóa quỷ mị cũng là một chuyện dễ dàng mà thôi."

Nho sinh nghe vậy, trên mặt hiện một tia cười khổ, sau đó *"bụp"* một tiếng, thân thể tự nổ tung, hóa thành một đoàn khí xám trắng tỏa ra bốn phía.

Mà Môn chủ Quỷ Linh môn cùng Vương Thiên Cổ thấy thế, trong lòng có chút ngoài ý muốn. Nhưng nhìn cự đại yêu vật cách đó không xa, cũng thở mạnh một hơi.

"Ngụy đạo hữu, chúng ta phải phá hủy khối thân thể cổ ma kia sao?" Càng nhìn thấy nó, Vương Thiên Cổ càng cảm thấy áp lực nên nhịn không được, hỏi một câu.

"Nếu có thể phá hủy nó thì ngươi cho rằng tu sĩ thượng cổ còn lưu lại hay sao! Bảo trì nguyên trạng tất cả, chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này mới tốt nhất." Ngụy Vô Nhai im lặng một lát, lắc đầu nói.

Vương Thiên Cổ còn có chút chần chờ, Môn chủ Quỷ Linh môn im lặng một lát, đồng ý nói:

"Ngụy huynh nói rất đúng. Nơi đây thật sự có chút quỷ dị, chúng ta sớm rời đi thôi."

Thấy hai người nói như thế, Vương Thiên Cổ tự nhiên sẽ không có ý kiến gì khác, xoay người bay lên trời. Nhưng lúc này, một thanh âm cực kỳ bình tĩnh đột nhiên từ phía sau truyền đến:

"Ai cho phép các ngươi rời đi chứ! Một khi đã đến chỗ phong ấn ma thể của bổn tôn, các ngươi tưởng còn có thể sống mà rời khỏi nơi này sao? Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, hãy bỏ mạng lại đây đi!"

Nghe thanh âm quen thuộc này, trong lòng ba người Vương Thiên Cổ tự nhiên đại chấn, trên mặt lộ vẻ khó tin, vội vàng xoay người nhìn lại.

Chỉ thấy đoàn âm khí màu trắng bị đánh tan kia không những không có tiêu tán mà còn hồi sinh, ngưng tụ thành một đoàn.

Trong nháy mắt, một tên độc giác (một sừng) quỷ đầu lờ mờ xuất hiện, hai mắt dữ tợn nhìn chằm chằm ba người.

Môn chủ Quỷ Linh môn nhanh tay nhanh mắt giơ tay một cái, một phi đao màu đen bay ra, hóa thành một đạo hào quang chém về phía quỷ đầu. Nhưng hai phiến quỷ đầu bị tách ra trong nháy mắt đã ngưng tụ lại, bộ dáng không chút thương tổn.

Nhìn thấy cảnh này, ba người hít một ngụm khí lạnh, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Trong lòng Môn chủ Quỷ Linh môn trầm xuống.

Bản thân Quỷ Linh Môn am hiểu các bí thuật khu quỷ trảm hồn, còn hắn thân là Môn chủ, cây phi đao bản mạng kia sau khi luyện chế, thì có thần thông rất lớn về phương diện trảm quỷ diệt ma nhưng hôm nay đối mặt với quỷ đầu một điểm tác dụng cũng chẳng có.

Điều này làm Môn chủ Quỷ Linh môn mơ hồ có cảm giác không ổn.

Ngụy Vô Nhai thấy thế thì mở miệng rít lên một tiếng. Tiểu xà nghe thấy liền búng thân, lại hóa thành một đạo hắc mang tấn công, đồng thời lục vụ cuồng chuyển, một đại thủ (tay lớn) màu xanh biếc đáng sợ xuất hiện, hung hăng chụp về phía quỷ đầu.

Mà hai người Vương Thiên Cổ cũng không có ý tứ để Ngụy Vô Nhai đơn đả độc đấu. Một người thân hình xoay tròn tại chỗ, điều khiển âm khí đổi hướng tấn công quỷ đầu, người kia hít sâu một hơi, hé miệng phun ra một cái đầu lâu màu vàng rực rỡ. Đầu lâu mang theo tiếng quỷ khóc, hiệp trợ tấn công.

Thế công liên thủ của ba người thoáng một cái đã hình thành.

Nhưng vào lúc này, quỷ đầu trong hôi vụ (khí xám) bỗng nhiên giơ một tay lên, một tiếng kêu to vang lên liên miên không dứt. Tiếng kêu này sắc nhọn cổ quái, cơ hồ ngay lúc đó, ma thể to lớn bị phong ấn chợt mở hai con mắt màu đen ra, hai đạo quang trụ màu đỏ từ trong đó bắn ra, vừa vẹn bao bọc lấy quỷ đầu, hóa thành một tầng huyết tráo.

Khí tức huyết tinh nồng đậm từ từ tản ra.

Lúc này các loại công kích mới đến nơi, âm thanh ầm ầm lập tức vang không ngừng, hắc khí lục quang đại thịnh, bao vây lấy huyết tráo.

Nhưng một lát sau, sắc mặt ba người Ngụy Vô Nhai liền biến đổi, vội vàng thu công pháp lại, kinh hoảng thất thố đình chỉ công kích, huyết sắc hộ tráo lại hiện ra thêm lần nữa.

Bất luận là hắc khí do ma công hay là bàn tay khổng lồ do độc vụ biến thành, khi vừa tiếp xúc vòng bảo hộ này, lập tức vô thanh vô tức bị huyết tráo hấp nạp, ngoài ra còn giúp nó dày thêm ba phần. Ngược lại tiểu xà và kim sắc khô lâu vây quanh màn hào quang mãnh công không ngừng thì không có xuất hiện dị tượng như thế.

Ngay khi ba người trì hoãn nhìn nhau một lúc, ma thể trong phong ấn lại lần nữa xuất hiện biến hóa kinh người. Ma thể phát ra một tầng ô quang, lúc mạnh lúc yếu rồi từ trong cơ thể tản ra từng tia huyết mang màu đỏ.

Trong nháy mắt ma thể đã trở nên cực kỳ bắt mắt, hoàn toàn trở thành điểm sáng chói lòa.

Mà cũng chính lúc này, hai mắt độc giác quỷ đầu trong huyết sắc quang tráo nhắm nghiền. Vô số tia hồng quang nhu nhuyễn, nhỏ li ti đang ngưng kết thành hình thể của một thường nhân.

Huyết ti, quang ảnh không ngừng lấp lóe, vô số nhánh quang ti liên miên không ngừng, từng tầng từng tầng nhanh chóng tổ hợp thành da thịt, xương cốt có màu đỏ yêu dị. Trường cảnh quá quỷ bí trực tiếp lọt vào trong mắt mấy người Môn chủ Quỷ Linh môn, khiến bọn họ há hốc mồm, sởn tóc gáy.

Trong chớp mắt, không chỉ thân thể bên dưới mà phần sừng của quỷ đầu cũng bị huyết sắc quang ảnh bao phủ, từng khối từng khối huyết nhục ngưng tụ thành hình.

Sau khi chứng kiến cảnh thân ảnh trong huyết tráo dần dân trở thành thực thể mà huyết sắc quang đoàn do ma khu bị phong ấn trong thủy tinh biến thành thì đang nhanh chóng nhỏ đi, ngoài ra hai đạo quang trụ lúc đầu đang liên kết lại với nhau, Vương Thiên Cổ đột nhiên nghĩ đến một loại bí thuật trong truyền thuyết, không nhịn được kêu lên một tiếng:

"Giải Thể Hóa Hình! Đây là loại bí thuật vô thượng trong ma

công!"

Đồng thời hắn giơ hai tay lên, một đạo ô quang bắn ra, trực tiếp chém về huyết sắc quang trụ nối kết. Đó chính là một cái phiến đồng to bằng bàn tay, mặt trên có phù văn màu đen lưu chuyển không ngừng.

Ngụy Vô Nhai và Môn chủ Quỷ Linh môn sau khi nghe thấy Vương Thiên Cổ hô lên bốn chữ *"Giải Thể Hóa Hình"* thì cũng bị dọa nhảy dựng lên, không suy nghĩ đồng thời giương mắt nhìn.

Chỉ thấy phiến đồng khi chém vào mục tiêu thì linh quang màu đen đại thịnh, huyết sắc quang trụ đột nhiên đứt gãy.

Lúc này quỷ đầu với thân thể phía dưới đã hình thành cảm ứng được nên mở hai mắt ra, hai đạo quang mang yêu dị, một đen một tím, lóe lên, nhếch miệng cười ác độc.

------oOo------

Chương 837: Kinh Biến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập hiện đang ở trong một mảng hào quang, ánh sáng bao quanh thân thể, bốn phía xung quanh có chút hôn ám, mơ hồ không rõ.

Vô số quang điểm màu trắng to như hạt đậu đang bay múa đầy trời, phiêu phù bất định giữa không trung.

Đột nhiên hai tay Hàn Lập bắt pháp quyết, linh quang trên ngươi di động không ngừng, một luồng kình phong (gió lốc) xuất hiện, bao lấy thân hình hắn vào giữa.

Sau đó kình phong càng lúc càng mạnh, kích thước càng lúc càng to, quang điểm màu trắng xa xa bắt đầu bị hút vào tựa thiêu thân.

Không lâu sau, kình phong đã trở nên vô cùng to lớn, giống như cây cột chống trời. Những chỗ nó đi qua đều làm cho cát bay đá chạy.

Ngay lúc này trong kình phong truyền ra tiếng chú ngữ của Hàn Lập.

Sau khi rung lên, nó tự động tán đi, trở lại thành từng dải hào quang, phiêu đãng giữa thiên địa.

Chú ngữ lại một lần nữa vang lên, hào quang chuyển hóa thành màu lam.

Sau đó tiếng nước cuồn cuộn ập đến, bốn phương tám hướng đều xuất hiện những cột sóng vô cùng vô tận, kích xạ ra xung quanh. Còn Hàn Lập thì đang cưỡi trên một cột nước rất to, hai bắt bắt pháp quyết, lam quang rực rỡ tựa như thủy thần, hà bá vậy, khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Đột nhiên pháp quyết trong tay hắn biến đổi, âm thanh chú ngữ thấp dần, sóng nước bốn phía trong nháy mắt đã tiêu biến như ảo ảnh. Tiếp theo từng tầng từng tầng hỏa lãng (sóng lửa) huyễn hóa thành hình, vài chục con hỏa giao dài khoảng chục trượng cũng xuất hiện trong hỏa diễm, há miệng phun lửa.

Sau khi hỏa diễm qua đi, từng loại từng loại thiên địa kỳ cảnh từ biển xanh rừng rậm, sa mạc vô biên, băng tuyết đầy trời đều hiện ra dưới sự điều khiển của Hàn Lập. Hắn lúc này đã giống như thần linh, không gì có thể gây khó dễ.

Hàn Lập dùng pháp lực ngưng tụ lại một cự nhân hoang cổ, cao khoảng ngàn trượng rồi ra lệnh cho nó vỗ vào ngực, ngửa đầu lên trời hống to.

Đột nhiên chân trời bốn phía có một đạo ngân quang chớp động, tiếp theo hóa thành từng phiến ngân triều, từ xa cuồn cuộn tiến đến gần.

Trong nháy mắt, ngân quang chói mắt đã tràn ngập cả không gian.

Cự nhân dưới tác dụng của ngân quang liền bị tan chảy như đống tuyết. Còn Hàn Lập sau khi bị nó bao lấy thì chỉ thấy hai mắt đau đớn, không tự chủ được lấy tay che lại, kêu thảm một tiếng.

Toàn bộ ngân quang lập tức bùng nổ.

Hàn Lập cảm giác đầu óc quay cuồng, bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Nào ngân quang, nào thiên địa, tất cả đều vô ảnh vô tung, chỉ có một mình hắn đang ngồi tĩnh tọa trong một gian mật thất, toàn thân mồ hôi đầm đìa.

Thở sâu một hơi, Hàn Lập mới bình tĩnh trở lại. Lúc này hắn mới nghĩ đến mình đang ở trong Trụy Ma Cốc. Không lâu trước đó, hắn đã uống một viên Tạo Hóa Đan luyện chế được. Tất cả những thứ trên đều là huyễn cảnh do dược tính của loại đan này gây ra mà thôi.

Hàn Lập ngẩn ngơ ngồi trên mặt đất mà không đứng dậy. Hắn đang nhớ lại những thể nghiệm đã trải qua, sắc mặt âm tình bất định, bộ dáng có lúc giật mình, có lúc nghi hoặc.

Đột nhiên hắn đưa tay sờ sau lưng một cái, thấy áo bào của mình đã ướt sũng, khẽ cắn môi.

Loại Tạo Hóa Đan kia thực sự quá thần kỳ. Tuy hắn có thần thức cực kỳ cường đại nhưng mới uống một viên mà thần thức đã bị tán đi, hãm nhập vào huyễn cảnh. Mà ở trong huyễn cảnh, hắn đã hoàn toàn trở thành một người khác, trải qua các loại tao ngộ không thể tưởng tượng, nắm giữ nhiều loại pháp quyết cường đại. Đối với hắn mà nói thì việc dời non lấp biển, hô mưa gọi gió chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng khi hắn hồi tưởng thì những khẩu quyết kia lại trở nên cực kỳ mơ hồ, căn bản không nhớ được chữ nào. Ngược lại cảm ngộ và cách khống chế thiên địa linh lực, hắn lại nhớ rõ ràng, giống như tự mình trải qua, vô cùng chân thật. Điều này vô cùng hữu ích trong việc giúp hắn đột phá cảnh giới.

Hàn Lập tiếp tục nhắm hai mắt, ngồi tại mặt đất không động đậy.

Lần tĩnh tọa này chỉ gần nửa ngày hắn đã thu công. Từ sâu trong hai mắt lại khôi phục sự bình tĩnh và trong suốt, vẻ nghi hoặc cũng đã biến mất.

Hàn Lập đứng dậy, phất tay áo, đánh một đạo pháp quyết lên thạch môn (cửa đá) của mật thất.

Linh quang trên cửa đá lập tức lóe lên, tự động mở, Hàn Lập không nhanh không chậm bước ra.

Tiếp theo một đạo bạch quang từ bên trong thạch bích đột nhiên lóe lên, tiến vào trong tay áo của Hàn Lập.

Đó chính là tiểu hồ do Ngân Nguyệt biến thành.

"Ta bế quan mấy ngày rồi? Thời gian vừa rồi có xảy ra sự tình gì

không?" Hàn Lập từ từ đi về phía cửa động, mở miệng tùy tiện hỏi một câu.

"Chủ nhân bế quang đã hai ngày hai đêm rồi. Trong thời gian đó do Tử Linh cô nương xuất quan trước nên đã qua nhìn một lần nhưng thấy động khẩu vẫn chưa triệt bỏ cấm chế, vì vậy đã trở về." Ngân Nguyệt cung kính nói.

"Tu vi của Tử Linh hơi kém nên ảnh hưởng của Tạo Hóa Đan đối với nàng ta không lớn. Xuất quan sớm một bước cũng chẳng phải là điều gì kỳ quái. Ngược lại việc Ngân Nguyệt ngươi không chịu dùng Tạo Hóa Đan mới khiến ta giật mình." Hàn Lập thản nhiên nói.

"Chủ nhân hẳn phải biết tiểu tỳ không phải là tu sĩ nhân loại mà chỉ là một lang yêu. Ngoài ra tiểu tỳ còn mượn tạm thân thể yêu hồ để tiến hành tu luyện nên có chút rối loạn, cực kỳ khác với nhân loại. Ngoại trừ đan dược giúp tu vi tăng tiến thì tiểu tỳ không dám dùng những loại linh đan khác. Nếu không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì. Tiểu tỳ nguyện tốn thêm chút thời gian hơn là mạo hiểm thử nghiệm." Ngân Nguyệt có chút bất đắc dĩ truyền âm trả lời.

Hàn Lập nhíu mày, sau khi ngẫm nghĩ liền gật gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Những quả Linh Chúc quả còn lại tất nhiên Hàn Lập sẽ không bỏ đi mà đều nuốt tất cả vào bụng trước khi dùng Tạo Hóa Đan. Sau khi dược lực phát tác thì tu vi tăng lên không ít, thật không hổ là thiên địa linh dược!

Khi Hàn Lập đến động khẩu thì những con khôi lỗi thú vẫn đứng yên canh giữ ở đó.

Hắn bước lên vài bước, lấy một cái túi trữ vật bên hông ra rồi ném lên không trung. Hào quang lập tức xuất hiện, thu lấy toàn bộ khôi lỗi thú vào bên trong.

Lúc này Hàn Lập mới mở động phủ, trầm ổn đi ra ngoài.

Ngay lập tức ở đỉnh núi bên cạnh có một đạo hào quang bắn nhanh về phía động khẩu của Hàn Lập.

Hắn liếc mắt nhìn một cái, ung dung phất tay về bốn phía.

Nhất thời trong đất đá xung quanh liên tiếp bắn ra từng cái trận kỳ, trận bàn, chỉnh tề rơi vào trong tay Hàn Lập.

"Hàn huynh cuối cùng cũng xuất quan rồi. Ta còn tưởng đạo hữu muốn ở thêm trong đó nửa ngày nữa chứ!"

Lúc này đạo hào quang đã ở phía trên bầu trời trước mặt Hàn Lập. Thân hình Tử Linh xuất hiện. Nàng phiêu phù trong không trung, mỉm cười nói với Hàn Lập. Nụ cười khiến nàng lập tức trở nên vô cùng rực rỡ, xinh đẹp.

"Xem ra sau khi sử dụng đan dược, hiệu quả đối với cô nương thực sự rất tốt. Chỉ cần đả tọa vài năm là có thể tiến vào Kết Đan trung kỳ. Hàn mỗ xin chúc mừng đạo hữu trước!" Hàn Lập mở miệng nói ra lời tốt đẹp.

"Hàn huynh nói đùa rồi. Việc phục dụng Tạo Hóa Đan chỉ giúp tiểu nữ tiết kiệm vài chục năm khổ tu mà thôi. Ngược lại Hàn huynh sau khi dùng Tạo Hóa Đan thì rất có khả năng tiến vào Nguyên Anh trung kỳ. Điều này mới là việc đáng mừng!" Đôi mắt đẹp của Tử Linh nhìn Hàn Lập, mỉm cười nói.

"Tử Linh đạo hữu sẽ không cho rằng hiệu quả sau khi dùng Tạo Hóa Đan đối với tu sĩ Nguyên Anh và Kết Đan giống nhau chứ! Loại đan dược đó tuy dùng cho tu sĩ dưới Hóa Thần kỳ nhưng tu vi càng thấp thì hiệu quả càng cao. Tu sĩ Kết Đan khẳng định có thể tiến thêm một cảnh giới nhưng tu sĩ Nguyên Anh thì khó nói lắm." Hàn Lập trấn định nói.

"Mặc kệ thế nào nhưng Tạo Hóa Đan chắc chắn giúp ích Hàn huynh đề thăng cảnh giới. Hàn huynh không cần quá khiêm nhường. Với tư chất của đạo hữu, chỉ trong vòng hai trăm năm đã tiến vào Nguyên Anh sơ kỳ thì khả năng tu vi tăng lên trung kỳ chỉ là việc ngày một ngày hai mà thôi."

"Tư chất?" Hàn Lập nghe Tử Linh nói ra hai từ trên thì trong lòng không khỏi cười khổ. Tuy không biện minh gì nhưng hắn vẫn lắc lắc đầu.

Tử Linh bĩu môi, đang muốn nói tiếp gì đó thì đột nhiên từ xa truyền đến thanh âm ầm ầm kinh thiên động địa. Tiếp theo cả trời đất rung chuyển, Hàn Lập còn tốt nhưng Tử Linh đang lơ lửng trên không trung suýt chút nữa thì rơi xuống.

"Xảy ra chuyện gì vậy???" Tử Linh nhanh chóng ổn định thân hình, sắc mặt hiện ra vẻ kinh hãi hỏi.

Trong lòng Hàn Lập cũng giật mình, hắn ngẩng đầu lạnh lùng nhìn về hướng âm thanh truyền tới.

"Di, vị trí kia hình như chính là phương hướng có tiêu ký ghi trên bản đồ!" Trong lòng Hàn Lập khẽ động, có chút nghi hoặc tự hỏi.

Lúc này ở chân trời xa xa lóe lên một đạo bạch tuyến. Tiếp theo âm thanh bén nhọn như sấm sét dồn dập truyền tới. Bạch tuyến trong nháy mắt đã từ nhỏ biến to, từng đạo khí lãng (sóng khí) màu trắng vô biên đột nhiên xuất hiện cách không xa nơi Hàn Lập đứng.

Bạch lãng trùng trùng, những chỗ nó đi qua đều trở thành bình địa, vô số đất đá bị cuốn vào trong. Tốc độ của nó vô cùng nhanh, nháy mắt chỉ cách hai người có hơn trăm trượng.

"Bất hảo!" Hàn Lập thấy cảnh tượng này thì sắc mặt đại biến hô lên.

Hắn không dám chần chờ, phất tay áo, một cái tiểu thuẫn màu lam bay ra, đón gió lớn lên, hóa thành cự thuẫn che chắn trước người.

Hàn Lập điểm chỉ về phía cự thuẫn, một tầng lam quang bảo vệ bao bọc lấy hắn nhưng dường như hắn vẫn chưa an tâm, tiếp theo liền hé miệng, một đoàn lam sắc băng diễm bắn ra, nổ tung trong khoảng không trước người hơn mười trượng.

Lam quang chói lòa, âm thanh *"bụp"* vang lên, từng đạo hàn khí nhanh chóng cuồng trướng, hóa thành một tầng băng dày. Trong nháy mắt đã tạo ra một tòa băng sơn cao khoảng sáu bảy chục trượng chắn ở trước mặt Hàn Lập.

Tử Linh cũng cực kỳ hoảng sợ, tay chân luống cuống lấy ra một khối cẩm mạt (khăn lụa), cẩm mạt hóa thành một đạo hào quang hộ trụ toàn thân nàng. Sau khi thấy Hàn Lập đột nhiên ngưng tụ ra một tòa bằng sơn thì sắc mặt lộ vẻ vui mừng, nhanh chóng hạ xuống đứng ở bên cạnh Hàn Lập. Khí lãng xa xa cuối cùng cũng đã táp tới hai người.

Cả bầu trời trở nên hôn ám, sau đó âm thanh rạn nứt xuất hiện, băng sơn trước mặt run rẩy, rất nhiều khối cự thạch đập vào nó, gây ra tiếng kêu binh binh bang bang chói tai, khiến người ta nghe được thì khí huyết quay cuồng, trong lòng cực kỳ khó chịu.

------oOo------

Chương 838: Ma Ảnh sơ hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tử Linh thấy băng sơn có vẻ như không chống chọi nổi thì không kìm được lộ ra vẻ sợ hãi, sắc mặt tái nhợt, liếc mắt nhìn Hàn Lập ở bên cạnh một cái.

Hàn Lập lúc này đang đứng ở trong màn hào quang do cự thuẫn biến thành, thần sắc bình tĩnh như thường, một tia bối rối cũng không có.

Tử Linh thấy vậy, trong lòng cũng bình tĩnh hơn, nàng cho rằng Hàn Lập còn có thủ đoạn hộ thân khác nên mới trấn định như thế.

Nhưng ngoài dự liệu của Tử Linh chính là sau đó Hàn Lập chẳng di chuyển hay thi triển bất cứ pháp bảo cùng thần thông gì, mà lam sắc băng sơn mặc dù bị khí lãng, cự thạch công kích rung lên không thôi nhưng vẫn tỏ ra vô cùng cứng cỏi, một tia rạn nứt nhỏ cũng không có xuất hiện.

Tử Linh trong lòng vui mừng lẫn sợ hãi. Thế mới biết, lam băng kia không phải là do hàn khí bình thường ngưng kết thành, tựa hồ so với tinh cương còn muốn cứng rắn hơn ba phần.

Sau thời gian tầm một chén trà nhỏ, khí lãng kinh người rút cuộc cũng đã qua đi. Âm thành ầm ầm ù ù cũng theo bạch tuyến phía xa xa biến mất, không gian đồng dạng trở lại lặng yên không tiếng động.

"Nó rút cuộc là cái gì vậy? Trong Trụy Ma Cốc sao lại xuất hiện hiện tượng như thế?" Tử Linh nhẹ thở ra một hơi, đem thải hà (đám mây hồng) trước người hóa thành chiếc khăn lụa thu vào trong tay rồi mới nghi hoặc hỏi Hàn Lập.

"Không rõ lắm, tuy nhiên linh khí phía xa có chút bất thường, cực kỳ hỗn loạn. Mà khí lãng kia thật là kinh người, không phải do

người bình thường tạo ra. Chẳng lẽ là ở khe hở không gian nào đó xảy ra vấn đề. Bất quá luồng khí lãng này hung mãnh như thế, ta xem cấm chế trong nội cốc không mấy cái có thể chống đỡ được. Tu sĩ Nguyên Anh kỳ gặp thì còn có năng lực tự bảo vệ mình nhưng nếu nó đi ra vùng ngoại cốc thì đám tu sĩ Kết Đan sẽ thiệt hại nặng" Ánh mắt Hàn Lập chớp động lẩm bẩm nói.

Tử Linh nghe vậy thì đôi mi thanh tú nhíu chặt, dùng thần thức cảm ứng phía trước một chút. Mặc dù biết được linh khí có một chút dị thường nhưng chỗ đó thực quá xa nên nàng không rõ ràng lắm.

"Đúng là có chút bất thường. Hàn huynh, chẳng lẽ ngươi muốn qua xem?" Tử Linh chớp chớp đôi mắt đẹp, nhẹ giọng hỏi thăm.

"Qua xem? Tại sao phải qua xem. Mặc kệ khí lãng này là do người tạo ra hay là tự động bộc phát thì nơi đó cũng không phải là chỗ tốt đẹp gì. Ta mặc dù khá tò mò nhưng không muốn đi tìm phiền toái. Nên theo đường cũ phản hồi thôi. Dù sao lần này vào cốc cũng đã đạt được hơn phân nửa mục đích, bây giờ lại trải qua trận kinh biến này thì Quỷ Linh Môn chắc sẽ không cố gắng tìm kiếm chúng ta đâu. Đây là thời điểm tốt để thoát thân!" Hàn Lập sau khi do dự một chút thì chậm rãi nói quyết định của mình.

Sau đó hắn điểm chỉ về phía cự thuẫn trước người. Nhất thời màn hào quang quanh thân nhanh chóng thu liễm biến mất, thuẫn bài cũng thu nhỏ lại, chỉ còn tầm một tấc rồi bay vào trong tay áo.

Về phần băng sơn trước mắt, Hàn Lập nhẹ nhàng phất tay về phía nó. Nhất thời lam quang đại phóng, băng sơn trong phút chốc đã thu nhỏ lại.

Một lát sau một đoàn lam sắc hỏa diễm giống như lúc trước dung nhập vào lòng bàn tay Hàn Lập.

Tử Linh chứng kiến màn này, trong đôi mắt sáng hiện lên vẻ giật mình.

Còn Hàn Lập thì giơ bàn tay lên xem một chút, nét mặt lộ ra một tia hài lòng.

Loại thủ pháp đem băng diễm thu vào trong cơ thể chính là một phương pháp vận dụng nó mà hắn hiểu được nhờ cảm ngộ khi chìm trong huyễn cảnh. Mặc dù là lần đầu tiên sử dụng nhưng điều khiển nhẹ nhàng như đã thuần thục từ lâu, giống như đã luyện tập qua nhiều lần. Điều này thật sự làm cho bản thân Hàn Lập có chút ngoài ý muốn!

Rõ ràng việc hắn tại huyễn cảnh thể nghiệm gì đó cũng không phải là ảo giác mà chính là thiên địa lĩnh ngộ. Hắn đã có sự thể nghiệm vượt lên cảnh giới thì khả năng tiến giai lên Nguyên Anh trung kỳ xem như có nhiều hy vọng.

Trên mặt Hàn Lập lộ ra một chút tươi cười, quay đầu lại muốn nói cùng Tử Linh cái gì đó thì vào lúc này, đột nhiên ở chân trời phía sau hai người quang mang chớp động, tiếp theo lưỡng đạo độn quang một trước một sau bay vụt đến.

Độn quang một vàng một trắng, lắc lư run rẩy tựa như đang chạy trối chết về phía Hàn Lập.

"Di!" Sau khi Hàn Lập dùng thần thức kiểm tra thì tỏ vẻ ngoài ý muốn, khẽ kêu một tiếng.

"Sao? Hàn huynh hình như nhận ra hai người kia?" Tử Linh cũng dùng thần thức dò xét một chút, ngoài việc nhìn ra chủ nhân lưỡng đạo độn quang đều là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ thì không biết thêm gì nữa nên không nhịn được hỏi một câu.

"Đương nhiên nhận ra! Hai người kia còn có một chút gút mắt với ta nữa!" Hàn Lập nhíu mày một chút, tiếp theo ánh mắt cổ quái nhìn chằm chằm về phía xa xa, lạnh nhạt nói.

Trong độn quang có hai người. Một vị sắc mặt vàng vọt, mặc hoàng bào, chính là Hoàng Phong Cốc Lệnh Hồ Lão tổ, mà người bên cạnh hắn sắc mặt trắng bệch, thần tình lạnh như băng, chính là bạch y nữ tử Đại trưởng lão của Yểm Nguyệt Tông - sư tỷ của Nam Cung Uyển.

Hai người kia cũng vào Trụy Ma Cốc khiến cho Hàn Lập không khỏi có chút ngạc nhiên!

Lúc trước hắn đâu có thấy bọn họ nhập cốc. Xem ra bọn họ không phải là dịch dung lẫn vào mà cố ý kéo dài thời gian, tại thời điểm cuối cùng mới lẻn vào trong cốc.

Hai người này bây giờ mặt mang vẻ sợ hãi, liều mạng thúc giục độn quang chạy trối chết nhưng rõ ràng phía sau lại không có một bóng người. Tựa hồ có cái gì đó đáng sợ sẽ mau chóng đuổi theo, nên một khắc cũng không dám dừng lại.

Hàn Lập trong lòng cảm thấy kỳ quái vì thần thông của bọn họ cũng không kém.

Lệnh Hồ Lão tổ là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ mà sư tỷ Nam Cung Uyển cũng có công pháp, pháp bảo sắc bén dị thường. Hai người như vậy liên thủ mà vẫn không địch lại, còn phải chật vật bỏ chạy, thật sự là làm cho người ta khó có thể tin được!

Chẳng lẽ kẻ đuổi giết phía sau chính là vị Thần sư Mộ Lan pháp sĩ họ Trọng kia.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập cũng rùng mình.

Hắn cùng Mộ Lan pháp sĩ quan hệ cực kỳ tệ. Hắn đã phá hoại chuyện tốt của người Mộ Lan mấy lần, lại còn giết chết không ít Mộ Lan pháp sĩ cao. Nếu gặp thần sư họ Trọng nọ thì sợ rằng hắn sẽ không lưu tình, xuất thủ đối với mình.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập không dám chần chờ nữa, hắn lúc này thừa dịp hai người xa xa chưa chú ý tới nơi này, thân hình nhoáng một cái đã đến cạnh Tử Linh.

Không chờ nữ nhân này kịp kinh ngạc mở miệng hỏi, hai tay Hàn Lập bắt quyết, linh quang trên người chớp động rồi một mảng thanh hà bỗng nhiên xuất hiện trên đầu hai người, nhẹ nhàng hạ xuống.

Thân ảnh Hàn Lập cùng Tử Linh trở nên mờ nhạt đi, trong nháy mắt đã ẩn nặc biến mất vô ảnh vô tung.

Đang lúc này, lưỡng đạo độn quang xa xa khó khăn lắm mới đến gần chỗ Hàn Lập.

Lệnh Hồ Lão tổ mặt mày xanh mét. Hàn Lập cũng thấy rất rõ ràng nhưng đột nhiên ánh mắt hắn chớp động một chút, nhìn thẳng về một chỗ cách khoảng hơn trăm trượng ở phía sau hai người, đôi mắt nhíu lại.

"Các ngươi muốn chạy đi đâu? Sao? Ngay cả đồng bạn cũng bỏ mặc? Hắc hắc, hai người tu vi không kém, nguyên thần rất tốt, vừa hợp làm vật đại bổ cho bổn tôn. Bổn tôn như thế nào lại để cho các ngươi chạy mất! Lần này sẽ không có việc ngoại ý phát sinh nữa đâu. Hai người các ngươi tốt nhất là hãy ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi."

Người kia cười lớn không kiêng nể gì, mấy câu nói làm chấn động ông ông toàn bộ vùng xung quanh. Trong phương viên mười mấy dặm các tu sĩ khác cũng có thể nghe được rõ ràng.

Tiếp theo tại chỗ Hàn Lập ngóng nhìn đột nhiên lóe lên ô quang, một luồng hắc mang quỷ dị xuất hiện.

Hắc mang phiêu hốt không chừng, chợt ẩn chợt hiện. Nhưng mỗi một lần thoáng hiện đều rút ngắn khoảng cách cùng độn quang phía trước một cách rất quỷ dị. Chỉ sau một thời gian ngắn, hắc mang đã cách hai người Lệnh Hồ lão tổ phía trước có năm, sáu mươi trượng.

Mà lúc này trong hắc mang mơ hồ có một bóng người, mặc dù cực kỳ mờ nhạt nhưng Hàn Lập vẫn vội vàng ngưng thần quan sát.

Tuy nhiên không biết hắc mang kia là công pháp bí thuật nào mà với tu vi của mình, Hàn Lập cũng không thể dùng thần thức xuyên thấu qua, chỉ có thể xem xét đại khái bên ngoài. Nhưng thân hình người đó Hàn Lập cảm thấy có chút quen thuộc, ngẫm nghĩ một chút liền giật mình cả kinh.

"Nam Lũng Hầu! Hắn tại sao lại ở chỗ này? Hơn nữa còn biến

thành bộ dạng như thế?" Hàn Lập trong lòng vô cùng kinh nghi.

Người này đúng là *" Nam Lũng Hầu"* đã bị ma hóa

Hàn Lập thực sự không biết thân thể đối phương đã bị ma hồn xâm thể, sớm đã không phải Nam Lũng Hầu nguyên bản. Nhưng đối với ma khí trùng thiên trên người đối phương cùng với việc hắn có dũng khí đuổi giết Lệnh Hồ lão tổ cùng Yểm Nguyệt Tông Đại trưởng lão thì tự nhiên biết bên trong có điều kỳ quái nên không dám mạo muội xuất hiện.

Lúc này *"Nam Lũng Hầu"* điều khiển hắc mang, mắt thấy cách hai người phía trước chỉ có hơn ba mươi trượng thì hắn phát ra một trận cười âm u quái dị, *"Phốc"* một tiếng, hắc mang lập tức bạo liệt (nổ).

Một đoàn ma khí tối đen như mực xuất hiện, bao bọc hắn vào trong, tiếp theo ô quang lóe lên vài cái, Nam Lũng Hầu trong nháy mắt đã biến mất trong hắc khí.

Lệnh Hồ lão giả cùng bạch y nữ tử rất chú ý đến cử động của *"Nam Lũng Hầu"*. Thấy hắn vừa quỷ dị biến mất thì sắc mặt hai người đại biến, không hẹn mà cùng đình chỉ độn quang, lấy ra một cổ kính màu đen và Ngọc Như Ý màu vàng. Sau đó chúng liền hóa thành từng đạo linh quang, bảo hộ hai người.

Mà ở phía trước, cách hai người không xa, hắc quang chợt lóe, ma khí đen nhánh đột nhiên phun ra, trong nháy mắt tràn ngập phương viên hơn mười trượng, thân ảnh Nam Lũng Hầu thoáng hiện bên trong.

"Các ngươi rõ ràng biết không phải là đối thủ của ta mà còn phản kháng thì thật sự quá ngu xuẩn." Nam Lũng Hầu nhe răng cười nói rồi tùy tiện phất tay.

"Bình" một tiếng nổ truyền đến phảng phất như một bàn tay vô hình khổng lồ đánh trúng bạch y nữ tử trong màn hào quang do bảo kính biến thành. Nhất thời cả người nàng ta bị văng ra xa bảy tám trượng, sau đó mới lắc lư miễn cưỡng ổn định được thân ảnh.

Lệnh Hồ lão tổ mặt vốn xanh mét giờ lại càng cực kỳ khó coi.

"Ngươi rút cuộc là ai? Chẳng những phụ thân vào thân thể Nam Lũng đạo hữu mà còn dám cắn nuốt nguyên thần tu sĩ Nguyên Anh kỳ chúng ta. Ngươi thực sự tưởng rằng mình có thể đối địch với tất cả tu sĩ trong cốc sao. Lần này tiến vào Trụy Ma Cốc có hơn mười tu sĩ Nguyên Anh Kỳ. Ngươi có lợi hại đến mấy thì cũng khó mà thoát chết!" Lệnh Hồ lão tổ đột nhiên lớn tiếng quát.

"Hơn mười người! Hắc hắc quá tốt. Nguyên tưởng rằng trong cốc chỉ có vài tên tu sĩ các ngươi nhưng hiện giờ lại biết có nhiều tu sĩ cao cấp như vậy. Như vậy bổn tôn cũng không vội đi tìm thân thể về mà trước tiên đi cắn nuốt tất cả Nguyên Anh đã, nói không chừng hồn lực của bổn tôn có thể hồi phục được bảy tám phần." Nam Lũng Hầu chẳng những không e ngại mà ngược lại âm trầm cười nói.

Theo sau *"Ầm"* một tiếng, hắc khí trong nháy mắt bắn ra bốn phía. Tiếp theo một đạo thân ảnh hắc hồ hồ mang theo cả chuỗi tàn ảnh từ trong hắc khí bắn nhanh ra, lao thẳng tới Lệnh Hồ lão tổ.

Chú thích: Sau này tại hạ sẽ gọi Nam Lũng Hầu bị ma hóa là Ma hồn để phân biệt với Cổ ma do tàn hồn của Thương Khôn thượng nhân nhập vào mà ba người Ngụy Vô Nhai gặp trong *"Linh Miểu viên"*

------oOo------

Chương 839: Đánh Lén, Hiện Thân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lệnh Hồ lão tổ biến sắc, không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức kích phát Ngọc Như Ý nhất thời đem vòng bảo hộ ngưng dày thêm ba phần. Đồng thời há mồm phun ra một viên tiểu ấn hình vuông, hóa thành một đoàn lục quang trực tiếp nghênh chiến.

"Ầm" Nam Lũng Hầu nọ cười lạnh một tiếng rồi không chút do dự tung một quyền kích lên ngọc ấn.

Hắc mang lục quang đan vào nhau nhưng hắc khí bành trướng lên đã kích nát lục quang.

Ngọc ấn kêu *"Vù"* một tiếng rồi bay ngược lại phía Lệnh Hồ lão tổ.

Lệnh Hồ lão tổ cả kinh, vội vàng hai tay bắt quyết, liên tiếp đánh ra vô số đạo pháp quyết mới làm cho ngọc ấn dừng lại trước vòng bảo hộ.

Nhưng chỉ một chút trì hoãn này cũng đã đủ cho một nắm tay đen thui quỷ dị di động đến trước vòng bảo hộ rồi hung hăng nện xuống.

Vòng bảo hộ chợt chấn động, Lệnh Hồ Lão Tổ chỉ cảm thấy áp lực cực kỳ cường đại truyền đến, cả người cùng quang tráo bị hất bay ra. Nhưng Lệnh Hồ lão tổ không hổ là lão quái vật sống gần ngàn năm, kinh nghiệm tranh đấu cùng người cực kỳ phong phú. Trong lúc bị kích bay thì tay áo bào rung lên, xuất ra một đạo hỏa hồng phi đao chém thẳng về phía thân hình Nam Lũng Hầu đang bay tới.

Khuôn mặt Nam Lũng Hầu tràn đầy hắc khí nhe răng cười ác độc.

Mắt thấy phi đao hóa thành một đạo kinh hồng bay đến trên đỉnh đầu nhưng hắn lại căn bản không có ý trốn tránh mà ngược lại còn đột nhiên hít một hơi rồi há mồm phun ra một đoàn hắc hồng sắc yêu diễm về phía phi đao ngay trên đầu.

Phi đao khi tiếp xúc với hắc hồng hỏa diễm thì nhất thời bị ma diễm nọ bao vây lấy. Hồng sắc linh quang trên phi đao chỉ kịp gào thét lóe ra vài cái thì đã bị cắn nuốt sạch sẽ.

Nhất thời đại bộ phận linh tính của thanh đao đã bị tiêu biến. Nó hóa thành một khối sắt thường rơi xuống.

Lệnh Hồ Lão Tổ nhìn thấy vậy thì trong lòng hoảng hốt.

Khẩu phi đao kia thoạt nhìn rất bình thường nhưng kỳ thật là bảo vật phá tà cực kỳ nổi danh tại Tu tiên giới Thiên Nam. Năm đó lão rất vất vả mới lấy được có kỳ hiệu chuyên môn khắc chế đối với tà mị tà linh.

Mà Nam Lũng Hầu trước mắt rõ ràng là bị một loại tà linh lợi hại nào đó phụ thân cho nên lão lợi dụng cơ hội đối phương không đề phòng mà phóng phi đao ra. Mặc dù không trông cậy vào việc nó có thể dễ dàng chém giết đối phương nhưng cứ như vậy mà bị đối phương tiện tay phá giải thì thật sự khiến lão kinh hoảng.

Ngay lúc đó Nam Lũng Hầu bị ma hóa lại không chờ thân hình lão đứng vững mà *"phốc"* một cái, thân hình biến đổi tựa như mãng xà.

Trong nháy mắt thân thể trở nên vừa nhỏ lại vừa lại dài. Nửa trên thân thể chỉ thoáng một cái đã đến trước người Lệnh Hồ Lão Tổ, vung quyền tấn công.

Lệnh Hồ Lão Tổ lại bị kích bay ra sau.

Thân hình Nam Lũng Hầu lại khẽ động, xuất hiện một cách quỷ dị bên cạnh Lệnh Hồ Lão Tổ rồi tiếp tục vung quyền.

Trong chốc lát, Lệnh Hồ lão tổ không cách nào ngăn cản mà đã trở thành bao cát tập luyện.

Ngọc Như Ý nọ thật sự là nhất kiện Cổ Bảo phòng ngự đỉnh cấp, mặc dù bích lục quang tráo chớp động không thôi nhưng dưới cự lực đả kích như thế mà vẫn không bị đánh nát khiến cho Nam Lũng Hầu cũng không khỏi kêu nhẹ một tiếng. Dù vậy công kích vẫn không dừng lại chút nào, một quyền tiếp một quyền.

Lệnh Hồ lão tổ giờ phút này trong lòng cực kỳ kinh sợ!

Bây giờ hắn giống như Lỗ Vệ Anh lúc trước, cứ sau mỗi quyền, linh lực vừa ngưng tụ trên người đã bị tiêu tán hơn phân nửa nên không có lực hoàn thủ.

Mắt thấy *"binh, binh"* mười mấy quyền đi qua, vòng bảo hộ do Ngọc Như Ý sinh ra rút cuộc cũng bắt đầu lập lòe, Lệnh Hồ Lão Tổ trong lòng thoáng chìm xuống.

Nam Lũng Hầu thấy vậy, trên mặt hiện lên một tia cười âm hiểm. Thân hình tiếp tục di chuyển, một tay vung quyền cấp bách đánh lên vòng bảo hộ, còn năm ngón tay kia thì hợp lại hóa thành thế chờ đợi. Hiển nhiên hắn chờ ngay khi vòng bảo hộ bị nghiền nát thì lập tức tung ra một kích trí mạng đối với Lệnh Hồ Lão Tổ.

Lệnh Hồ Lão Tổ sắc mặt xám trắng. Mắt thấy vòng bảo hộ hiện ra vết rạn nứt, đột nhiên cắn răng một cái, đưa tay sờ vào một đồ vật trong áo. Lão định liều mạng cùng đối phương.

Nhưng đang lúc này đột nhiên một đạo ngũ sắc quang trụ không chút dấu hiệu từ trên trời giáng xuống, bao vây Nam Lũng Hầu vào trong. Nam Lũng Hầu nguyên bản không thèm để ý nhưng khi ánh hào quang chiếu đến thì hắn bỗng nhiên cảm giác thân hình trầm xuống, động tác bị trì hoãn hơn phân nửa.

"Di!", Nam Lũng Hầu có chút ngoài ý muốn, lập tức liếc mắt nhìn về một phương hướng.

Ở phía xa xa bạch y nữ tử nọ đang giơ cao cổ kính trong tay, một đạo ngũ sắc quang trụ từ giữa kính phun ra. Nam Lũng Hầu thấy vậy, vẻ tàn khốc trong mắt hiện lên.

Có bạch y nữ tử nhúng tay vào, Lệnh Hồ Lão Tổ nhất thời như bắt được phao cứu mạng, lúc này mừng rỡ, buông lỏng tay cầm vật kia, thừa dịp thế công của đối phương bị chậm lại để đề khởi pháp lực, hóa thành một đạo kinh hồng bay ra xa.

Trong nháy mắt, hắn đã bay độn đến bên cạnh bạch y nữ tử.

Lệnh Hồ Lão Tổ cũng không dông dài cảm tạ mà đầu tiên là hai tay chập lại, tiếp theo giương lên. Mười mấy láp phù màu đỏ bắn ra, bay thẳng đến Nam Lũng Hầu đang còn bị vây trong ngũ sắc quang trụ.

Mấy lá phù kia trong nháy mắt đã bay tới đỉnh đầu Nam Lũng Hầu, rồi nổ tung dưới sự điều khiển của Lệnh Hồ Lão Tổ.

Âm thanh ầm ầm phát ra liên miên không dứt, một mảng lớn lôi hỏa đỏ rực táp xuống. Nam Lũng Hầu chỉ kịp phun ra một cổ hắc khí, bảo vệ toàn thân mà thôi.

Lệnh Hồ Lão Tổ nhiên dĩ nhiên không cho rằng như vậy là có thể giết chết được đối phương, lúc này lại phóng ra thêm ba cây phi xoa màu trắng tấn công *"Nam Lũng Hầu:.*

Bạch y nữ tử bên cạnh cũng không nhàn rỗi, một tay thao túng Ngưng Quang Bảo Kính, gia tăng cấm chế uy lực của cột sáng. Tay kia bắn ra hai thanh phi kiếm, một đen một trắng, hóa thành hai đạo hào quang trảm tới.

Lúc trước sư tỷ của Nam Cung Uyển cùng Lệnh Hồ Lão Tổ đã đấu một hồi với Nam Lũng Hầu. Kết quả là đại bại chạy trốn.

"Tên gia hỏa phụ thân Nam Lũng Hầu chính là Cổ ma theo lời ngươi nói sao?*" Ngay lúc hai người Lệnh Hồ Lão Tổ đang đánh nhau kịch liệt với Nam Lũng Hầu trên không trung thì cách đó không xa, Hàn Lập lại đang cau mày nói chuyện với Đại Diễn Thần Quân.*

"Trừ cổ ma ra thì trên thiên hạ này còn có thể ai lợi hại như vậy. Tuy chỉ dựa vào thân thể người khác mà có thể khiến hai tu sĩ Nguyên Anh kỳ ôm đầu chạy mất thì cổ ma kia có khả năng thuộc tầng lớp có tu vi cao trong Thượng cổ Ma giới. Nếu bây giờ ngươi đơn thân độc mã đánh với hắn thì cho dù đối phương không dùng bản thể nhưng phần thắng của ngươi cũng tuyệt không nhiều" *Đại diễn Thần Quân thoạt nhìn có chút hả hê nói.*

"Hắc hắc! Lão không trực tiếp khuyên bảo Hàn mỗ vội vàng chạy chốn thì cũng đã rất xem trọng Hàn mỗ rồi. Tại hạ thực chưa có nhã hứng đơn thân độc mã đánh với cổ ma kia. Còn Nam Lũng Hầu lại chết theo kiểu như vậy thì thế sự thật khó lường!" *Hàn Lập cười khổ một tiếng, lẩm bẩm nói.*

"Hừ! Lấy tu vi mà nói thì cho dù ba bốn người như ngươi cũng lên cũng không phải là đối thủ của tên cổ ma kia. Nhưng những thứ tạp nham trên người ngươi có không ít, ngoài ra còn thêm Ích Tà Thần Lôi nữa thì mặc dù không phải là đối thủ của cổ ma kia nhưng chạy trốn thì không có vấn đề gì!" *Đại Diễn Thần Quân hừ lạnh một tiếng, thanh âm có chút cổ quái nói.*

Hàn Lập mỉm cười, đang muốn nói cái gì đó thì bên người truyền đến thanh âm của Tử Linh.

"Hàn huynh! Bây giờ phải làm như thế nào mới tốt, ngươi có định ra tay không?" *Tử Linh từ sau khi Nam Lũng Hầu bị ma hóa xuất hiện thì yên lặng. Bây giờ thấy sắc mặt Hàn Lập có chút quái dị, cuối cùng không nhịn được hỏi một câu. Nam Lũng Hầu kia quá hung bạo, thật sự khiến nàng khiếp sợ.*

Hàn Lập nghe Tử Linh nói vậy liền mỉm cười, đang muốn trả lời nàng thì đột nhiên sắc mặt đại biến, phất tay bắn ra một mảng hào quang, cuốn lấy nữ tử này rồi mạnh mẽ kéo nàng vào trong lòng. Tiếp theo hắn liền hóa thành một đạo thanh hồng phóng lên cao, trong chớp mắt đã lên tới giữa không trung.

Thanh quang thu liễm, thân ảnh Hàn Lập nửa ôm Tử Linh một lần nữa hiện ra, sắc mặt ngưng trọng nhìn xuống phía dưới.

Sắc mặt Tử Linh ửng đỏ, vội vàng thoát khỏi lòng Hàn Lập, cũng có chút nghi hoặc nhìn lại.

Chỉ thấy tại chỗ bọn họ mới đứng vừa rồi có một thân ảnh màu *đen mơ hồ, thần sắc hắn lạnh như băng, ngửa mặt nhìn bọn họ, chính là Nam Lũng Hầu không biết từ khi nào đã xuất hiện ở đó!*

Tên cổ ma kia vừa rồi có ý định đột nhập xuống phía dưới tiến hành đánh lén. May mắn Hàn Lập trong lúc vô ý dùng Thanh Minh Linh Nhãn đảo qua một chút, nếu không hắn đã thực sự có khả năng đã bị đối phương kích trúng. Còn Tử Linh lúc này thì hít một ngụm khí lạnh, vội vàng nhìn về một phương hướng khác.

*Chỉ thấy bên kia vẫn có một đoàn hắc khí lấp lóe ở trong ngũ sắc quang trụ và lôi hỏa, rõ ràng "*Nam Lũng Hầu*" đang bị bao vây mà.*

Lệnh Hồ Lão Tổ xa xa thấy Hàn Lập mang theo một nữ tu sĩ đẹp như thiên tiên xuất hiện thì đầu tiên cả kinh nhưng sau đó sắc mặt lập tức lộ vẻ mừng rỡ. Nhưng khi ánh mắt đảo qua phía dưới nhìn thấy thêm một Nam Lũng Hầu nữa thì nhất thời bị hù dọa giật nảy cả mình, nhanh chóng gọi bạch y nữ tử, trì hoãn thế công lại.

Lúc này Nam Lũng Hầu trong ngũ sắc quang trụ mặt không chút thay đổi, liếc mắt nhìn hai người một cái rồi đột nhiên hóa thành một cổ hắc khí tiêu tán, té ra đó chỉ là một hóa thân tạm thời mà thôi. Lệnh Hồ Lão Tổ cùng bạch y nữ tử đều thấy được sự sợ hãi trong ánh mắt đối phương.

Huyễn hóa ra một cái hóa thân cũng không khó nhưng lại có thể giấu giếm được thần thức của hai tu sĩ Nguyên Anh kỳ thì quá đáng sợ. Phải biết rằng, hai người bọn họ vừa rồi đều nhìn chằm chằm vào hắc khí, mắt chưa từng chớp một cái. Nhưng Nam Lũng Hẫu lại thi triển kế kim thiền thoát xác, khiến cho đối phương thần không biết, quỷ không hay. Nếu đối phương không phải muốn ám toán Hàn Lập ẩn trốn một bên mà ra tay với bọn họ thì hai người hơn phân nửa là đã có một người trúng độc thủ.

"Hàn đạo hữu, không nghĩ tới đạo hữu cũng ở chỗ này. Thật tốt quá! Yêu ma kia thật sự rất lợi hại, ba người ta hãy liên thủ chống lại thì mới có thể tự bảo vệ mình được."

Lệnh Hồ Lão Tổ lớn tiếng kêu lên.

Hàn Lập vừa nghe lời này thì trong lòng cười khổ một trận.

Hắn nguyên tưởng rằng Ẩn nặc thuật của mình rất thần diệu, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ cũng không thể phát giác được cho nên mới yên tâm trốn ở một bên xem xét một hồi rồi bỏ đi. Nhưng không nghĩ tới tên cổ ma kia chẳng những phát hiện ra hắn mà lại còn ra vẻ không biết để đánh lén hắn một đòn, thiếu chút nữa thì trúng độc thủ. Xem ra trận chiến này không đánh cũng phải đánh!

------oOo------

Chương 840: Sơ Đấu Ma Hồn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nhìn Lệnh Hồ Lão Tổ gật đầu, đột nhiên quay qua Tử Linh thản nhiên nói:

"Tu vi của cô nương quá thấp, ở chỗ này không giúp gì được, ngược lại còn có thể mất mạng. Cô nương hãy rời đi trước đi. Yên tâm, bây giờ có chúng ta ở chỗ này, hắn sẽ không ra tay đối với cô nương đâu." Hắn với Tử Linh dù sao cũng có chút giao tình nên mới mở miệng bảo nàng rời đi. Nếu không một lát nữa đánh nhau thì sẽ không có cách nào chiếu cố nữ nhân này!

Tử Linh nghe vậy đầu tiên là ngẩn ra, sau khi chần chờ một chút thì nhu thuận gật đầu.

"Nếu Hàn đạo hữu đã nói như thế thì tiểu nữ đi trước một bước. Hàn huynh, ngươi hãy bảo trọng!" Tử Linh nhẹ giọng nói, sau đó nhìn Nam Lũng Hầu một chút rồi lại liếc mắt về phía Lệnh Hồ Lão Tổ bên kia, cuối cùng hóa thành một đạo hào quang phá không bay đi.

"Nam Lũng Hầu" bên dưới không biết là thấy tu vi Tử Linh rất nông cạn không đáng ra tay hay là do đối mặt với ba người Hàn Lập thật có chút chật vật nên chỉ lạnh lùng đứng liếc mắt nhìn Tử Linh bay đi, rồi ánh mắt một lần nữa lại tập trung lên người Hàn Lập.

Hàn Lập thấy ánh mắt đối phương lộ vẻ bất thiện thì sắc mặt trầm xuống, tay nhấc lên. Mấy đạo kim hồ thô to xuất hiện kèm theo tiếng ầm ù như sét đánh liên miên vang lên.

Toàn bộ cánh tay trong nháy mắt hiện lên điện quang lấp lóe chói mắt.

Đối mặt với địch thủ đáng sợ như thế, Hàn Lập không có tâm tư dò xét mà vừa ra tay là đã thi triển thần thông chuyên môn khắc chế ma công ích Tà Thần Lôi. Thần lôi này từ xưa đến nay vẫn chưa bao giờ làm cho hắn thất vọng khi tranh đấu với ma công tà thuật.

Cổ ma trước mặt mặc dù hung hãn nhưng Hàn Lập vẫn tin tưởng vào nó.

Vừa thấy trên cánh tay Hàn Lập có kim sắc điện hồ chớp động, mí mắt *"Nam Lũng Hầu"* nhấp nháy vài cái, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

"Ta nhận ra ngươi, trong trí nhớ của tên này còn lưu lại thì ấn tượng đối với ngươi vô cùng sâu sắc, mặc dù không nhớ rõ cụ thể là gì nhưng hắn ta rất kiêng kỵ ngươi. Hôm nay xem ra, cảm giác này cũng thực sự không có sai, chẳng những có thể tránh được cú đánh lén của bổn tôn mà còn có thể khu sử ích Tà Thần Lôi - thứ năm đó đã làm cho chúng ta đau khổ. Xem ra giải quyết ngươi sợ rằng phải tốn chút sức lực." "Nam Lũng Hầu" nhìn chăm chú Hàn Lập trong chốc lát, rút cuộc lạnh lùng mở miệng nói.

Hàn Lập nghe mấy lời đó thì khóe miệng khẽ nhếch lên cười lạnh, thần sắc không chút thay đổi, kim hồ trên cánh tay lại dày thêm ba phần.

Đồng thời hắn vung tay áo bào xuất ra lam sắc tiểu thuẫn, sau khi nó xoay quanh người một cái thì hóa thành quang trảo bảo vệ Hàn Lập ở bên trong.

Lúc này thấy Hàn Lập chủ động đứng ở trước mặt chuẩn bị ngạnh chiến Nam Lũng Hầu thì Lệnh Hồ Lão Tổ cùng bạch y nữ tử nhất thời trong lòng mừng rỡ, nhìn nhau liếc mắt một cái.

Danh tiếng Hàn Lập bây giờ quả thực không nhỏ, cơ hồ chỉ dưới tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ nên không khỏi làm cho hai người có chút tin tưởng.

Lúc này hai người môi khẽ nhúc nhích truyền âm một chút rồi lập tức phân ra tả hữu, chuẩn bị tiến hành hiệp trợ Hàn Lập từ hai bên sườn.

Nam Lũng Hầu thấy bộ dáng Hàn Lập có vẻ cực kỳ kiên định, căn bản không coi lời nói của mình ra gì thì nhíu mày, miệng khẽ nhếch, hiện lên vẻ hung ác dữ tợn.

Hắn không nói gì, dậm chân một cái, thân thể nhoáng lên mang theo một đạo tàn ảnh, bỗng nhiên biến mất không thấy.

Thần sắc Hàn Lập trấn định nhưng trong lòng chấn kinh, đề cao mười hai phần cảnh giác, dùng thần thức dò xét xung quanh nhưng căn bản không tìm được tung tích đối phương. Quả nhiên không hổ là cổ ma, chỉ riêng pháp thuật ẩn hình cũng đã đủ đề khắc chế nhiều tu sĩ bình thường khác.

Trong lòng nghĩ như vậy nhưng Hàn Lập lại không chút hoang mang, lam quang trong mắt chớp động, thi triển thần thông Minh Thanh Linh Nhãn.

Đột nhiên hắn giương tay lên, kim hồ lập tức bắn ra, hóa thành kim võng chụp xuống một chỗ trống trơn.

Nhất thời điện hồ cùng tiếng oanh minh đan xen vào nhau.

Một màn quỷ dị xuất hiện, nơi kim võng chụp xuống quang hoa chợt lóe rồi Nam Lũng Hầu bỗng nhiên xuất hiện.

Hắn chỉ thấy có vô số đạo kim hồ lớn nhỏ chụp từ trên xuống, nhất thời không khỏi cảm thấy hơi kinh hãi nhưng lập tức thần sắc trầm xuống, hai vai rung lên, một mảng tàn ảnh lại xuất hiện rồi vô số điện hồ chấn tan tàn ảnh, còn chân thân thì biến mất vô cùng quỷ dị.

Hàn Lập mím chặt môi, lam quang trong mắt chớp động không thôi, nhìn quanh tứ phía, cánh tay lại nhắm chuẩn, tấn công về một hướng.

Tiếng sấm sét ầm vang, một đạo kim hồ thô to từ lòng bàn tay xẹt tới, mục tiêu chính là một chỗ rất bình thường cách Hàn Lập khoảng sáu, bảy trượng.

Kết quả kim hồ vừa mới tới chỗ đó thì thân ảnh Nam Lũng Hầu vừa khớp huyễn hóa ra. Rút cuộc hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn điện hồ công kích tới. Lần này Nam Lũng Hầu thật sự thất kinh, một lần thì có thể nói là may mắn nhưng liên tiếp hai lần mà vẫn có thể chuẩn xác tìm được hắn thì việc này chắc chắn không phải là chuyện trùng hợp.

Đối phương thật sự có thể khám phá hành tung của hắn.

Lúc này đây, Hàn Lập nắm bắt thời cơ công kích rất tốt. Mắt thấy kim hồ tới trước người, Nam Lũng Hầu tránh cũng không thể được, chỉ có thể trợn mắt há mồm phun ra một đoàn hắc hồng ma diễm chống lại kim hồ.

"Phốc" một thanh âm nhỏ vang lên, hỏa diễm cùng kim hồ va chạm vào nhau giống như nước với lửa, cả hai đều hóa thành khói xanh biến mất.

"Di!" Lúc này đến phiên sắc mặt Hàn Lập đại biến.

Cổ ma kia lại có biện pháp ngăn cản ích Tà Thần Lôi, không biết hắc hồng hỏa diễm là loại hỏa diễm gì mà lợi hại đến thế.

Bất quá Hàn Lập để ý thấy khi đoàn ma diễm nọ bị tiêu diệt thì trong nháy mắt đó sắc mặt *"Nam Lũng Hầu"* cũng thoáng trắng bệch. Mặc dù trong chớp mắt đã khôi phục như thường nhưng hiển nhiên ma diễm kia đối với đối phương mà nói tuyệt đối không phải là thứ bình thường. Hơn phân nửa có quan hệ đến tinh nguyên linh lực.

Hàn Lập còn chưa kịp suy nghĩ tường tận để lợi dụng điểm này thì thân hình *"Nam Lũng Hầu"* đột nhiên vươn dài, mềm dẻo như không xương, vươn tới trước người Hàn Lập.

Hắn sau khi nhìn Hàn Lập cười âm hàn thì hai nắm tay đâm tới.

Hàn Lập không chút hoang mang, hơi thối lui nửa bước rồi sau lưng vang lên tiếng sấm xé gió. Một đôi cánh màu bạc lấp lánh trong ánh ngân quang.

Tiếp theo thân hình Hàn Lập cũng biến mất.

Nam Lũng Hầu nhìn thấy màn này đầu tiên là ngẩn ra nhưng sau khi ánh mắt đảo qua liền cười lạnh lẽo:

"Lôi Độn Thuật! Ngươi biết được thật không ít. Nhưng đáng tiếc hắc hắc..." Trong tiếng cười châm chọc *"Nam Lũng Hầu"* hóa thành một cổ hắc khí, đồng dạng tan biến vào hư không.

Từ khi Nam Lũng Hầu tiến hành công kích đến lúc Hàn Lập phóng ra ích Tà Thần lôi rồi hai người đồng thời biến mất. Miêu tả thì dài nhưng sự việc chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Lệnh Hồ Lão Tổ cùng bạch y nữ tử xa xa vừa thấy song phương giao thủ, vốn định tế xuất bảo vật hỗ trợ Hàn Lập một chút nhưng hai người kia tấn công nhanh như điện quang lôi hỏa, căn bản không thể chen vào.

Bây giờ hai người lại đồng thời biến mất vô ảnh vô tung làm cho Lệnh Hồ Lão Tổ cùng sư tỷ của Nam Cung Uyển trợn mắt há hốc mồm không khỏi nhìn nhau.

Nhưng theo sau lòng cảnh giác nổi lên, hai người vội vàng lấy pháp bảo phòng ngự ra để hộ trụ toàn thân, tránh Nam Lũng Hầu nọ nhân cơ hội đánh lén.

Dù sao hai người không như Hàn Lập có thần thông có thể khám phá phép thuật ẩn thân của đối phương.

Lúc này tiếng sấm lại vang lên, Hàn Lập hiện ra ở một chỗ cách vị trí ban đầu hơn hai mươi trượng.

Nhưng cùng lúc đó, hắc khí cũng xuất hiện sau lưng Hàn Lập.

Khóe miệng Nam Lũng Hầu khẽ nhếch lên, lộ ra vẻ hung tàn, hai nắm tay không chút khách khí hung hăng nện xuống.

Hàn Lập tuy không quay đầu lại nhưng thần thức đều cảm ứng được hết thảy phía sau. Hắn có muốn tránh cũng không được nên chỉ có thể rót linh lực toàn thân vào thuẩn bài để chống đỡ.

Vừa rồi hắn dùng phương pháp tấn công phủ đầu đối phương nhưng không nghĩ tình hình lại đảo ngược nhanh như vậy, mới đó đã đến phiên mình bị đối phương tấn công. Hàn Lập trong lòng khiếp sợ và nghi hoặc.

"Bình, bình" hai tiếng nổ truyền đến. Tư vị mà Lệnh Hồ Lão Tổ vừa mới được nếm trải, giờ đã đến lượt Hàn Lập.

Lam sắc quang mạc trên người hắn run lên, thân thể không tự chủ được bị kích bay ra. Đại bộ phận pháp lực cũng bị hai quyền này đánh cho tan hơn phân nửa.

Lôi Độn Thuật nhất thời không cách nào thi triển được.

Nam Lũng Hầu cuồng tiếu một tiếng rồi thân hình hóa thành một đoàn cuồng phong bay theo sát Hàn Lập, chuẩn bị huy động nắm tay đánh gục hắn.

Thân hình Hàn Lập bắn đi, không có cách nào khống chế ổn định được nhưng trên mặt vẫn như thường, không vui không buồn.

Đã từng xem qua thủ pháp mà đối phương dùng để đối phó với Lệnh Hồ Lão Tổ nên hắn sao lại không chút đề phòng chứ. Mặc dù hắn không đề khởi được pháp lực bao nhiêu nhưng vẫn có thủ đoạn khác mà căn bản không cần tự mình động thủ vẫn có thể khắc địch chế thắng.

Mặc dù thân thể trong lúc nhất thời không thể nhúc nhích nhưng hai tay vẫn khôi phục hơn phân nửa.

Hắn tháo túi linh thú bên hông xuống, ném về phía Nam Lũng Hầu.

Nam Lũng Hầu đầu tiên là ngẩn ra, chưa kịp thấy rõ vật gì thì trong túi đã phát ra thanh âm vù vù. Mấy ngàn con kim sắc Phệ Kim Trùng ùn ùn xuất hiện.

Một đoá trùng vân màu vàng chớp mắt đã hình thành, tấn công về phía đôi thủ.

Nam Lũng Hầu mặc dù cũng không nhận ra Phệ Kim Trùng nhưng Phệ Kim Trùng thân là thượng cổ kỳ trùng nên loại khí tức man hoang khiến cho hắn rùng mình, không dám chậm trễ, phất tay về phía trùng vân.

Một cái quỷ trảo hỏa diễm xám trắng không chút khách khí chụp xuống.

Nhất thời hơn phân nửa Phệ Kim Trùng không kịp né tránh bị quỷ trảo chụp được. Lập tức hỏa diễm trên quỷ trảo bùng cháy cao thêm vài thước, bao phủ lấy cả những con khác đang ở bên ngoài. Tiếp theo cổ ma cười lạnh một tiếng, muốn đuổi theo Hàn Lập.

Nhưng lợi dụng cơ hội này, bạch y nữ tử cuối cùng cũng tế xuất ra Ngưng Quang Bảo Kính thêm một lần nữa. Một đạo ngũ sắc quang trụ từ trên trời giáng xuống Nam Lũng Hầu, còn viên hoàn (nhân tròn) của Lệnh Hồ Lão Tổ vốn đang xoay quanh trên đỉnh đầu lão nhất thời lóe lên, hiệp trợ tấn công.

Nam Lũng Hầu thấy vậy, trong lòng giận dữ nhưng thân hình khẽ nghiêng đi một cái đã tránh thoát được ngũ sắc quang trụ đang chụp xuống.

Quang trụ này đối với hắn mà nói mặc dù có chút khó giải quyết nhưng chỉ cần không bị bao phủ bên trong thì chẳng thể giữ chân hắn được.

Về phần viên hoàn nọ đang bay đến thì hiển nhiên cũng là một loại bảo vật cấm chế hành động nhưng với tốc độ nhanh như gió của hắn thì vật ấy không có khả năng cận thân nên hắn căn bản không cần để ý tới.

Mặc dù hai người Lệnh Hồ Lão Tổ đồng thời ra tay nhưng đối với Nam Lũng Hầu mà nói thì ích Tà Thần Lôi mới là mối uy hiếp lớn nhất, cho nên hắn căn bản không đề ý đến mà vẫn đánh về phía Hàn Lập.

Nhưng Hàn Lập trong lam quang cũng không có nhàn rỗi, đưa tay vô vào một cái linh thú túi khác bên hông, mười mấy bạch sắc quang cầu bắn ra, Trong nháy mắt hóa thành mười mấy con Khôi Lỗi, xếp hàng đứng chặn Nam Lũng Hầu.

Đám Khôi lỗi này thân cao hai trượng, đầu hổ mình người, hai tay rung lên, mười trảo nhọn dài khoảng vài tấc chớp lóe xuất hiện.

------oOo------

Chương 841: Liên Thủ Kháng Ma

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nam Lũng Hầu vừa thấy trước người hiện ra vài con hồ yêu Khôi Lỗi thì đầu tiên là ngẩn ra nhưng sau đó thân hình vẫn không chút trì hoãn, tiếp tục xông lên.

Bạch quang trên người mười mấy con Khôi Lỗi chợt lóe rồi bỗng nhiên nhất tề hành động, thân ảnh giao nhau, trong nháy mắt đã vây *"Nam Lũng Hầu"* vào giữa. Hơn mười đạo trảo nhọn hung hăng kích tới.

Sắc mặt Nam Lũng Hầu trầm xuống, trong miệng quát khẽ một tiếng, căn bản không để ý tới các nơi trảo mang đánh tới, ngược lại một đôi quyền đầu (nắm tay) tung ra nhanh như chớp, ngạnh kháng lợi trảo của hai con Khôi Lỗi đối diện.

Lợi mang, hắc khí vừa tiếp xúc thì thanh âm trầm thấp vang lên. Lợi trảo căn bản không cách nào thương tổn được quyền đầu nọ nên bị phản lực từ hắc khí trực tiếp chấn vỡ từ móng vuốt đến cánh tay.

Nhưng hai con Khôi Lỗi này lại không chút sợ sệt, hơn nữa chúng không gặp phải trường hợp pháp lực bị tiêu tán nên sau khi hàn mang chớp động; hai lợi trảo còn lại tấn công phối hợp với những con Khôi Lỗi khác.

Nam Lũng Hầu cúi đầu nhe răng cười, hai vai thoáng rung lên, *"Vù"* một tiếng đã biến mất. Công kích của trảo nhọn rơi vào hư không, đồng thời lại có hai thanh âm nữa vang lên.

Thân hình *"Nam Lũng Hầu"* bây giờ đã ở ngoài vòng vây, hai tay cắm sâu vào lồng ngực hai con Khôi Lỗi bị cụt một tay rồi rút ra. Mặc dù Khôi Lỗi không có trái tim nhưng vì bị phá hủy quá nghiêm trọng nên lập tức mất đi khống chế, từ trên không trung rơi thẳng xuống.

Nắm tay *"Nam Lũng Hầu"* cứng rắn đến mức mà thân thể hồ yêu Khôi Lỗi do Hàn Lập cất công luyện chế ra cũng không cách nào ngăn cản được.

Bất quá một kích này của *"Nam Lũng Hầu"* cũng chỉ là thuận tay mà thôi.

Mục tiêu chính thức của hắn tự nhiên là thân thể còn chưa kịp khôi phục hành động của Hàn Lập. Bởi vậy sau một kích hủy diệt hai con Khôi Lỗi thì động tác không dừng chút nào, không đợi mấy con Khôi Lỗi khác tiếp tục bao vây thì hắn đã tới ngay trước người Hàn Lập, không chần chờ vung quyền đánh ra.

Pháp lực của Hàn Lập vẫn vô pháp đề khởi nhưng khi nhìn đôi quyền đầu bao bọc đầy ma khí của đối phương thì lại không hoảng sợ chút nào, ngược lại còn lộ ra một tia quỷ dị.

"Nam Lũng Hầu" thấy vậy, trong lòng kinh nghi thầm nghĩ liệu Hàn Lập có dụng ý gì thì ngay sát phía sau nổi lên thanh âm của vô số đạo tiêm trùy bạo liệt.

"Nam Lũng Hầu" cả kinh, không kịp suy nghĩ nhiều, nắm tay thu lại, thân hình quỷ dị nhoáng một cái, tạo ra vô số đạo tàn ảnh, chân thân nhất thời biến mất không còn thấy bóng dáng.

Mà chỗ hắn đứng ban đầu đã bị vô số đạo trảo mang màu xanh chụp xuống, xé nát tàn ảnh. Tiếp theo lục quang chớp động; một con quái vật lông xanh, mặt tựa khô lâu hiện ra lạnh lùng nhìn chằm chằm *"Nam Lũng Hầu"* không nói gì. Đó chính là Thiên Tuyệt ma thi mà Hàn Lập lặng lẽ thả ra.

"Nam Lũng Hầu" chỉ chú ý tới đám hồ yêu Khôi Lỗi nên nhất thời bỏ qua ma thi ẩn nặc một bên, thiếu chút nữa hắn đã bị đánh lén thành công.

"Luyện thi?" "Nam Lũng Hầu" sau khi thấy rõ ràng ma thi thì có chút ngoài ý muốn, kêu lên tiếng.

Lúc này hồ yêu Khôi Lỗi còn lại trong nháy mắt đã quay về xung quanh Hàn Lập, còn Hàn Lập thì đột nhiên giơ hai tay lên, năm ngón tay duỗi ra.

Kim quang trên một tay chợt lóe lên rồi một đạo kim hồ thô to xuất hiện cùng với âm thanh ầm ù.

Trên tay kia thì có một đoàn tử sắc hỏa diễm nhỏ vô thanh vô tức lơ lửng.

Làm xong hét thảy, Hàn Lập mặt không chút thay đổi, liếc mắt nhìn ma hồn một cái.

"Nam Lũng Hầu" thấy vậy, trong mũi khẽ hừ một tiếng. Hắn biết đối phương đã khôi phục việc khống chế pháp lực nên tấn công dồn dập không có cơ hội nữa. Ngoài ra khiến cho hắn kiêng kỵ chính là đối phương đã xuất ra rất nhiều ích Tà Thần Lôi rồi mà vẫn chưa hết.

Hắn nhớ rất rõ ràng rằng trước khi bản thân bị phong ấn thì mặc dù ích Tà Thần Lôi đối với Cổ ma bọn họ có khả năng thương tổn thật lớn nhưng bảo vật loại này thực sự rất hiếm thấy. Thần lôi nhiều lắm cũng chỉ xuất ra được một hai lần mà thôi. Nếu không thì lúc đó Cổ ma bọn họ đến nhân giới làm sao có thể nhất thời vô địch được.

Nhưng đối thủ trước mắt tựa hồ trong cơ thể có ích Tà Thần Lôi cuồn cuộn không ngừng. Hắn thi triển không hề cố kỵ. Điều này thực sự có chút phiền toái.

Càng làm cho hắn chần chừ chính là tay kia của đối phương đột nhiên cháy lên loại tử sắc hỏa diễm khiến hắn rùng mình. Mặc dù không biết hỏa diễm này là thứ gì nhưng vừa thấy thì hắn đã cảm giác được có gì đó rất nguy hiểm, chứng tỏ hỏa diễm kia không phải là loại bình thường.

Về phần cơ quan Khôi Lỗi thì hắn không để tâm.

Dù sao mấy thứ đó một khi không đề phòng thì còn có thể khiến hắn cảm thấy ngoài ý muốn nhưng nếu chính thức đánh nhau thì lại không có nhiều tác dụng lắm. Về phần luyện thi nọ, khí tức tuy có chút cổ quái nhưng nhiều lắm chỉ là thêm một đối thủ Nguyên Anh sơ kỳ nữa, không tạo ra uy hiếp.

Ma hồn mới tranh đấu nhưng vẫn chưa hạ được đối thủ nên không khỏi suy ngẫm, đánh giá.

Mà bên kia Lệnh Hồ Lão Tổ cùng Bạch y nữ tử vừa thấy Hàn Lập cùng *"Nam Lũng Hầu"* tạm thời dừng tay thì trong lòng nghĩ thầm, không dám trực tiếp chỉ huy cổ bảo tiếp tục công kích mà chỉ điều khiển ngũ sắc quang trụ cùng viên hoàn lơ lửng trên đầu *"Nam Lũng Hầu"*. Viên hoàn nọ không biết là bảo vật gì mà thấp thoáng phát ra thanh âm lúc lớn lúc nhỏ.

Lúc này trong không trung phụ cận bỗng nhiên truyền đến một tràng âm thanh ầm ầm, Nam Lũng Hầu có chút ngoài ý muốn nhìn lại.

Chỉ thấy một đoàn hỏa diễm màu xám trắng nổ tung rồi một đóa kim sắc trùng vẫn bình yên vô sự từ trong hỏa diễm vù vù bay ra, còn quỷ trảo màu xanh nguyên bản ở bên trong đã biến mất không còn bóng dáng.

Sắc mặt Nam Lũng Hầu khẽ biến, ánh mắt có một chút lo lắng.

Mà trùng vân màu vàng nọ sau khi thoát vây thì lập tức bay thẳng đến chỗ Hàn Lập.

"Không nghĩ tới ngươi thực sự có không ít thần thông. Xem ra chỉ dựa vào thủ đoạn bình thường mà muốn thôn phệ Nguyên Anh của ngươi thì có chút phiền toái. Nếu như vậy cũng chỉ có cách giết ngươi để vĩnh viên tuyệt hậu hoạn. Thân thể này cũng chỉ dùng tạm thời nên cho dù có bị phá hư hay không cũng chẳng sao cả." Sau khi trầm mặc một chút, khuôn mặt *"Nam Lũng Hầu' hiện lên vẻ hung tàn nói.*

Theo sau hắn hít sâu một hơi, ma khí mênh mông từ trên người chợt tỏa ra, đồng thời xương cốt vang lên một trận thanh âm "rắc rắc"*, thân hình chợt cao lên vài thước, cổ và hai vai biến dạng,* *phảng phất như có vật gì muốn xuyên lên.*

Vừa thấy cảnh này Hàn Lập liền ngẩn ra nhưng lập tức có phản ứng, hai tay đồng thời giương lên, nhất thời trên một tay có mấy đạo kim hồ đan vào nhau rồi huyễn hóa ra thành một con cự mãng màu vàng đánh tới, trên tay kia thì bắn ra một đạo tử sắc hỏa diễm nhìn rất bình thường.

Đồng thời trong miệng Hàn Lập khẽ hô. Trùng vân mới bay trở về cũng tiến tới, còn đám hồ yêu Khôi Lỗi cùng Thiên Tuyệt ma thi thì vẫn đợi tại chỗ bất động để ngừa đối phương đánh lén.

Bên kia Lệnh Hồ Lão Tổ cùng bạch y nữ tử tự nhiên cũng không dễ dàng để cho "Nam Lũng Hầu" thong dong thi triển công pháp lợi hại gì đó. Lúc trước đối phương chưa cần thi triển ma công đã khiến bọn họ ôm đầu chạy trốn như chuột. Một khi thi triển quỷ dị ma công xong thì bọn họ lại càng nguy hiểm.

Lúc này hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, đồng thời bắt quyết điểm chỉ về phía bảo vật trên không trung. Nhất thời ngũ sắc hào quang chụp xuống Nam Lũng Hầu sớm hơn so với công kích của Hàn Lập, còn viên hoàn màu trắng kia thì cuồng trướng hóa thành cự hoàn cỡ một trượng đánh xuống phía dưới.

Ma hồn không chút để ý đến thế công này. Hắc khí trên người nhất thời bao phủ thân hình vào bên trong. Kết quả khi ngũ sắc quang trụ vừa tiếp xúc với hắc khí thì chợt lóe lên rồi biến mất, phảng phất như bị cắn nuốt.

Mà lúc này kim hồ, tử sắc hỏa cầu cùng với cự hoàn màu trắng đồng thời đánh tới. Trùng vân màu vàng hơi chậm hơn một chút nhưng vẫn theo sát sau.

Lúc này ma hồn cũng không nguyện đứng yên chịu đòn. Hắc khí rung lên, trong nháy mắt bắn về phía sau, độn tốc cực kỳ nhanh.

Tất cả công kích được đám người Hàn Lập thao túng đuổi theo không rời.

Nhất thời trong chốc lát chỉ thấy một đoàn hắc khí dài mấy trượng trên không trung chợt trái chợt phải cấp bách phi độn. Theo sau đó có một đạo kim hồ biến thành cự mãng cùng với hỏa diễm, cự hoàn, trùng vân đuổi theo không rời. Do tốc độ và lộ tuyến tránh né của ma hồn quá quỷ dị nên các ngón đòn công kích trên nhất thời không có cách nào đánh trúng mục tiêu.

Bạch y nữ tử thấy vậy cũng không cam lòng mà tiếp tục khống chế Ngưng Quang Bảo Kính trong tay bắn ra một đạo quang ngũ sắc quang trụ không ngừng chụp xuống nhưng đồng dạng cũng chẳng làm gì được Nam Lũng Hầu.

Tình hình một trốn một truy này trong nháy mắt đã qua một lát. Hàn Lập mặc dù dùng thần thức thao túng kim hồ cùng Tử La cực hỏa nhưng mặt chau mày nhíu.

"Tiểu tử, ngươi nếu không có đòn sát thủ lợi hại khác thì ta khuyên ngươi nên chạy đi thôi. Cổ ma rất khác biệt so với tu sĩ nhân giới chúng ta. Chúng nó mỗi kẻ đều hung tàn háo đấu, ai cũng có kinh nghiệm thực chiến vô cùng phong phú. Mặc dù vượt giới đến đây đều không phải là Cổ ma cao cấp nhưng tính tình vẫn rất hung hăn, một khi nó quyết chiến thì ngươi cũng không phải đối thủ. Lão phu còn chưa nghiên cứu chế tạo thành công Nguyên Anh Khôi Lỗi nên không muốn tống mệnh với ngươi đâu." Đại Diễn Thần Quân đột nhiên truyền âm nói.

Hàn Lập nghe lời này thì không có trả lời mà trên mặt chợt lóe lên vẻ tàn khốc, sau đó đột nhiên hai tay rung lên, nhất thời một tràng âm thanh oanh minh xé gió vang vọng. Hơn mười đạo kim sắc tiểu kiếm từ trong cổ tay áo bay ra.

Trong nháy mắt chúng kiếm đã hóa thành hơn mười đạo kim quang dài chừng một thước, di chuyển xung quanh thân hình hắn.

Hàn Lập mặt không chút thay đổi, liên tiếp đánh ra mấy đạo pháp quyết.

Tất cả kiếm quang thoáng run rẩy vài cái rồi trong nháy mắt hóa thành hơn trăm đạo kim quang giống nhau như đúc, quang hoa đại phóng.

"Đi!"

Hàn Lập hai tay bắt quyết, trong miệng quát khẽ một tiếng.

Hơn trăm đạo kiếm quang đột nhiên biến mất một cách quỷ dị. Trong nháy mắt Hàn Lập đã bày Đại Canh Kiếm Trận trước người.

"Di! Kiếm trận! Nguyên lai ngươi còn có thủ đoạn nữa. Như vậy đi, mấy lời vừa rồi coi như lão phu chưa có nói qua. Bất quá lão phu rất muốn nhìn xem cái kiếm trận này là thứ gì mà có thể khiến ngươi tin tưởng như thế!" Đại Diễn Thần Quân ngạc nhiên nói.

"Là kiếm trận gì, tiền bối sẽ lập tức được biết. Nếu là bản thể Cổ ma thì kiếm trận này có thể đả thương được đối phương hay không là việc khó nói. Nhưng nếu chỉ dựa vào thân thể tu sĩ nhân loại mà nó đoạt xá được thì không chết cũng phải trầy da tróc vảy!" Sau khi bày bố xong kiếm trận, Hàn Lập thản nhiên trả lời.

"Hắc hắc! Tiểu tử ngươi cũng đừng có khoác lác. Cổ ma từ đâu đến giờ vẫn hoàn toàn dựa vào sức mạnh của nhục thân ma hóa đánh nhau với các ngươi. Nó vẫn chưa thi triển ra thượng Cổ ma công lợi hại đâu!" Đại Diễn Thần Quân cười lạnh một tiếng, không cho là đúng tiếp lời.

------oOo------

Chương 842: Hai Đầu Bốn Tay

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nghe khẩu khí của lão chắc chắn như đã chính mắt nhìn thấy nhưng không phải lão chưa từng tiến vào Trụy Ma cốc ư?" Hàn Lập trong lòng khẽ động, cố tình hỏi thêm một câu.

"Phì, chưa từng thấy thì chẳng lẽ không thể nghe người ta nói qua hay sao. Năm xưa tu vi mấy vị hảo hữu của lão phu vào cốc mặc dù không bằng bản nhân nhưng cũng không phải là tu sĩ bình thường, thế nhưng cho dù liên thủ thì cũng chạy thoát được có một người có thể thấy được ma công của cổ ma lợi hại thế nào." Đại Diễn Thần Quân hừ lạnh, trong lời nói có ý tứ cảnh tỉnh.

Hàn Lập nghe vậy chỉ cười, đang muốn mở miệng hỏi thêm nữa thì trong hắc khí đang chạy trốn phía xa đột nhiên truyền đến tiếng rống đau đớn, tiếp theo đại phiến hắc khí rung lên rồi hình thành một trận lốc xoáy khiến cho tán đi, lộ ra Nam Lũng Hầu bên trong.

Lệnh Hồ lão tổ cùng bạch y nữ tử sau khi thấy rõ ràng đối phương thì sắc mặt nhất thời đại biến, không nhịn được hít một ngụm khí lạnh.

Đây là người sao?

Nam Lũng Hầu xuất hiện trước mắt đã hoàn toàn biến thành một con quái vật hai đầu bốn tay. Trên cổ có hai cái đầu dữ tợn, một lớn một nhỏ, một trước một sau, còn hai bên đầu vai có bốn cánh tay dài quá gối.

Cái đầu phía trước trên mặt hiện lên từng mảng màu tím, trên trán mọc một cái sừng trắng dài cỡ vài tấc. Nhưng từ mặt mày mắt mũi xem ra thì vẫn chính là cái đầu lúc trước.

Nhưng cái đầu lâu phía sau thì nhỏ hơn cái trước một chút, đồng thời hoàn toàn mang bộ dáng yêu quỷ.

Mặc dù trên trán cũng mọc sừng nhưng trên mặt đầy vẩy, diện mục hung dữ, đôi môi màu đen, phía trong có một cái lưỡi dài tầm một thước thò thụt không ngừng giống như độc xà.

Càng làm cho người ta sợ hãi chính là trên cái đầu này có hai con ngươi với đồng tử hẹp, lấp lóe hàn quang màu bạc, chẳng mang theo chút tình cảm nào.

Không riêng đầu mà thân thể phía dưới cùng bốn cánh tay dài cũng mọc đầy vảy màu tím sậm, móng tay ở mười đầu ngón tay thì trực tiếp mọc dài ra như xương cốt, liên tục hé ra hợp lại và lóe ra ngân quang, bộ dáng vô cùng sắc bén.

Tình cảnh đáng sợ khiến cho Lệnh Hồ lão tổ cùng bạch y nữ tử không lạnh mà run nhưng hai người đều là tu sĩ Nguyên Anh kỳ sống đã không biết bao nhiêu năm nên tự nhiên sẽ không vì vậy mà bị hù dọa đến chết.

Vừa thấy Nam Lũng Hầu sau khi hiện hình đứng ở tại chỗ bất động thì bọn họ không hẹn mà cùng chỉ huy bảo vật công kích tới.

Ngũ sắc quang trụ chợt lóe, trong nháy mắt đã đem Nam Lũng Hầu bao vây vào trong.

Lệnh Hồ lão tổ trong lòng mừng rỡ, nhân cơ hội này điều khiển cự hoàn màu trắng áp xuống.

Biểu tình của cái đầu Ma hồn phía trước không chút thay đổi giống như người chết nhưng đầu phía sau thì khẽ nhếch miệng, lộ ra vẻ khinh miệt.

Mắt thấy cự hoàn chợt lóe lên rồi xuất hiện trên đỉnh đầu công kích xuống, bốn cánh tay Ma hồn trong ngũ sắc quang trụ nhẹ nhàng vung lên, tử quang chớp động rồi một tay đã bắt lấy cự hoàn nọ, động tác nhanh chóng, không chút trì hoãn.

Lần này Lệnh Hồ Lão tổ thực sự cả kinh vội vàng pháp quyết tung ra một hồi. Quang mang của viên hoàn bắn ra bốn phía, run lên một trận muốn giãy ra nhưng bị bốn bàn tay to giống như thiết thủ căn bản không cách nào di chuyển mảy may.

Đầu Ma hồn phía sau nhe nanh cười một tiếng rồi bỗng nhiên há mồm một cái phun ra một chất dịch màu đen như mực lên trên cự hoàn.

Linh quang của cổ bảo nguyên bản lấp lánh nhưng khi bị hắc dịch phun lên thì gào thét một tiếng rồi biến mất.

Đồng thời nó cũng trở thành đen nhánh như mực và bắt đầu lóe ra ô quang yêu dị.

"Minh Dương Hoàn của ta?" Lệnh Hồ lão tổ kinh hãi thất thanh kêu khi thấy cảnh này. Thoáng cái lão đã hoàn hoàn mất liên lạc với Cổ Bảo, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu.

Không ngờ Ma hồn còn có biện pháp *"ô uế"* Cổ Bảo rồi cưỡng đoạt để sử dụng, thật sự làm cho người ta khó có thể tin được.

Lúc này ba trong số bốn cánh tay của Ma hồn đã buông ra, chỉ còn có một cái nhẹ nhàng huy vũ viên hoàn tạo ra một phiến huyễn ảnh trùng trùng điệp điệp. Hai cái đầu lâu cùng lộ ra vẻ hài lòng: *"Không sai, không sai! Ta đang lo trong tay có quá ít bảo vật, kiện bảo vật này đến tay thật là tốt"*. Đầu lâu phía trước mở miệng nói mấy câu, đồng thời ba cánh tay tìm kiếm trên người, sau đó quang mang chợt lóe lên, trong hai tay đã xuất hiện thêm một lá cờ màu đen cùng một cái tiểu kiếm lấp lóe hắc mang. Tay cuối cùng thì trống không.

"Hắc hắc! Mặc dù hiện ta nhiều lắm cũng chỉ ma hóa được vài món bảo vật của tu sĩ các ngươi nhưng chừng đó cũng đủ để ứng phó rồi." Ma hồn cười âm hàn.

Mà Hàn Lập mới vừa rồi bởi vì phân tâm bày trận khiến cho tốc độ kim hồ cùng hỏa cầu chậm lại, rơi lại phía sau. Kim sắc Phệ Kim Trùng nguyên bổn đuổi theo không chậm nhưng vừa thấy Ma hồn hiện ra hai đầu bốn tay thì có chút sợ hãi, không dám tiến lên mà chỉ xoay quanh tại chỗ không ngừng.

Hàn Lập trong lòng cả kinh. Thông qua tâm thần tương liên, hắn tự nhiên có thể cảm thấy đám Phệ Kim Trùng sợ hãi theo bản năng nên trong lòng nổi lên một trận kinh nghi.

Hơn nữa vừa thấy Ma hồn sử dụng ma công hai đầu bốn tay thì hắn nhất thời nhớ tới Phạm Thánh Chân Phiến cùng với bức tượng yêu ma ba đầu sáu tay mà Thương Khôn Thượng Nhân cung phụng trong động phủ, không biết giữa ba người rút cuộc có liên hệ gì.

Mà lá cờ trong tay Ma hồn nọ đúng là Cổ Bảo mà lão giả họ Lỗ dùng để tạo ra cuồng phong, còn tiểu kiếm thoạt nhìn cũng rất quen mắt. Sau khi ngẫm nghĩ một chút, Hàn Lập liền nhớ tới nó chính là một trong những cổ bảo bên cổ tu di hài, không nghĩ tới đều bị Ma hồn chiếm hữu sử dụng.

Bất quá mặc kệ rút cuộc là có liên hệ gì, bây giờ tự nhiên không phải là lúc tìm hiểu căn nguyên. Nhiệm vụ trước mắt của hắn chính là phải dẫn dụ Ma hồn tiến vào trong Đại Canh Kiếm Trận.

Nghĩ tới đây sắc mặt Hàn Lập đột nhiên đanh lại, thúc giục đàn Phệ Kim Trùng và ích Tà Thần Lôi cùng hỏa cầu màu tím đồng loạt đánh về phía đối thủ.

Ma hồn thấy vậy, hai cái đầu đồng thời phát ra tiếng cười quái dị rồi bỗng nhiên hai cái đầu trên cổ tráo đối vị trí. Cái đầu phía trước quay mặt về sau mà cái đầu sau lại quay về trước, không ngừng thò thụt cái lưỡi màu đỏ tía quỷ dị.

Sau khi biến thân, Ma hồn lạnh lùng nhìn chằm chằm công kích hung hăng của Hàn Lập, hiển nhiên không có ý tứ né tránh. Bốn cánh tay hắn nhẹ nhàng vung lên, đồng thời giơ cao ba bảo vật trong tay. Nhất thời ô quang trên tiểu kiếm, pháp kỳ (lá cờ), viên hoàn đại phóng.

Mắt thấy Hàn Lập cùng Cổ ma chi hồn sắp xảy ra một tràng đại chiến.

Nhưng vào lúc này đột nhiên một trận quái hống như sấm sét từ xa truyền đến. Tiếng rống kia cực lớn giống như cuồng lôi. Tựa hồ chủ nhân của thanh âm đang rất nổi giận, cuồng tính phát tác. Cho dù đám người Lệnh Hồ lão tổ cách xa như thế nhưng khi nghe được thì bất giác tâm thần chấn động, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Hàn Lập nghe được tiếng rống kinh người kia thì ngẩn ra, còn vẻ mặt hai đầu của Ma hồn đối diện lại đồng thời đại biến. Hắn đột nhiên thu lại bảo vật. Thân hình thoáng một cái không chút nghĩ ngợi hóa thành một đạo hắc mang bay về phía sau. Đồng thời trong miệng cũng phát ra thanh âm gần giống như tiếng huýt sáo dài.

Phương hướng của Ma hồn chính là phương hướng nơi âm thanh kia truyền tới.

Hàn Lập đầu tiên là ngạc nhiên, sau khi hơi chần chờ một chút thì giơ tay điểm một cái, tạm dừng thế công của kim hồ, Tử La Cực Hỏa cùng trùng vân, sau đó nhíu mắt nhìn Ma hồn đã biến thành điểm đen, thần sắc có chút âm tình bất định.

Hắn nhớ nếu không nhầm thì chỗ phát ra tiếng hống to kia đúng là nơi trước đó không lâu đã có khí lãng kinh người bộc phát ra và cũng là chỗ có ghi tiêu ký trên bản đồ Trụy Ma cốc. Chẳng lẽ nơi đó thực sự phát sinh chuyện gì.

Bất quá Ma hồn bay đi vội vàng như thế, hơn nữa miệng còn phát ra tiếng huýt gió hô ứng thì không lẽ còn có một cổ ma khác?

Hàn Lập trong nháy mắt đã tự đánh giá một lượt hết thảy khả năng có thể xảy ra, vẻ mặt trầm ngâm đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

Bạch y nữ tử cùng Lệnh Hồ lão tổ thấy Ma hồn bỗng nhiên quay đầu bỏ đi thì trong lòng đồng thời thở phào, thần sắc trên mặt trở nên hòa hoãn.

Bạch y nữ tử đối với việc Ngưng Quang Bảo Kính không thể vây khốn được *"Nam Lũng Hầu"* sau khi biến thân thì trong lòng luôn bất an.

Mà Lệnh Hồ lão tổ mặc dù mất đi một kiện bảo vật, cảm thấy tiếc nuối nhưng cuối cùng tánh mạng vẫn giữ lại được thì trong lòng thầm kêu may mắn. Nêu không phải ở chỗ này gặp được Hàn Lập thì hắn cùng Đại trưởng lão của Yểm Nguyệt Tông thật sự lành ít dữ nhiều.

Nguyên bản những tu sĩ cùng bọn họ đồng loạt vào cốc do không kịp đề phòng nên đều bị *"Nam Lũng Hầu"* móc lấy Nguyên Anh.

Bây giờ mắt thấy Ma hồn nọ không có khả năng quay trở lại thì Lệnh Hồ lão tổ cùng bạch y nữ tử sau khi nhìn nhau liếc mắt một cái, cuối cùng bay về phía Hàn Lập.

Hàn Lập vừa rồi đã phô bày ra thần thông cực kỳ kinh người. Hai người tự nghĩ bản thân không thể không nói một câu mà đã rời đi.

"Hàn đạo hữu, lần này lão phu cần phải đa tạ ân cứu trợ của đạo hữu. Nếu không, lão phu khó mà thoát được kiếp nạn." Lệnh Hồ lão tổ chắp tay nói năng vô cùng khách khí, đồng thời xoay chuyển ánh mắt đánh giá hồ yêu Khôi Lôi cùng Thiên Tuyệt ma thi đang phát ra khí tức âm hàn bên cạnh Hàn Lập một chút.

Trong lòng thầm than một tiếng, không khói có chút ghen tị nổi lên trong lòng.

Đối phương tuổi còn trẻ mà đã có nhiều bảo vật cùng thần thông như vậy. Sau này tiền đồ tu luyện thật sự là không thể hạn lượng. Xem ra lúc trước cùng đối phương đưa ra ước định viện thủ Hoàng Phong cốc thực đúng đắn. Nếu đối phương chịu ra tay khi Hoàng Phong cốc gặp phải đại kiếp nạn thì trong vòng ngàn năm cũng đủ để tự bảo vệ mình.

Về phần sư tỷ Nam Cung Uyển, mặc dù trước đây nàng ta đã từng đụng chạm với Hàn Lập nhưng bây giờ cũng chỉ có thể miễn cưỡng cười tạ ơn nói:

"Thiếp thân cũng đa tạ đại ân cứu mạng của đạo hữu!" Bạch y nữ tử vẫn không thể bỏ đươc thể diện, thanh âm hơi chút lãnh đạm.

Nàng sau khi chứng kiến thần thông của Hàn Lập thì đã hoàn toàn bỏ đi tâm tư báo thù hắn.

"Ân cứu mạng không nên nói tới, Hàn mỗ cũng chỉ là tự bảo vệ mình mà thôi. Bây giờ hai vị đạo hữu tính toán như thế nào? Liệu có hứng thú bám theo sau theo dõi tình hình một chút hay không?" Hàn Lập trấn định khoát tay, triệu hồi hoặc thu vào trong cơ thể hoặc thu vào trong tay áo kim hồ cùng các đồ vật khác rồi mới không nhanh không chậm nói.

"Hàn đạo hữu nói giỡn rồi. Tên đó quá lợi hại, cũng chỉ có tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ may ra mới có thể đối phó. Hai người bọn ta sao dám đuổi theo!" Lệnh Hồ lão tổ không chút nghĩ ngợi cuống quít lắc đầu.

Bạch y nữ tử không nói gì nhưng thần sắc trên mặt lộ ra vẻ đồng ý.

"Tuy trong lòng Hàn mỗ cảm thấy hứng thú nhưng nếu một người đi thì hơi liều lĩnh. Tại hạ và nhị vị hãy chia tay ở chỗ này thôi!" Hàn Lập có chút tiếc nuối, nếu có hai vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ đồng ý đi theo thì hắn thật sự muốn xem ở phía xa xa kia rút cuộc đã phát sinh chuyện gì.

Nhưng nếu có một mình thì hắn lại không dám mạo hiểm.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập không chờ hai người đối diện trả lời nữa mà ngẩng đầu liếc mắt nhìn nơi đang có tiếng rống to vẫn chưa dừng kia một cái. Kết quả thần sắc Hàn Lập đột nhiên đại biến, trở nên ngưng trọng.

"Sao vậy? Xảy ra chuyện gì ư?" Lệnh Hồ lão tổ vừa thấy Hàn Lập như vậy thì trong lòng giật mình, miệng vội vàng hỏi, đồng thời cũng quay đầu nhìn lại.

------oOo------

Chương 843: Phi Nga Phác Hỏa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chỉ thấy phía chân trời xa xa quang mang chợt lóe, trên trời cao hiện ra một mảng dị quang hắc tử lưỡng sắc kỳ lạ, lưu chuyển lấp lóe không ngừng, che kín nửa bầu trời. Mà ở bên dưới lại có một đám mây xanh biếc cuồn cuộn, rộng khoảng vài mẫu, đang di chuyển chậm rãi, lục vân và dị quang đan vào nhau truyền ra tiếng ầm ầm.

Mà tiếng rống to xé gió kia đúng là từ trong đó mơ hồ truyền ra.

Trong hắc tử lưỡng sắc quang mang kỳ lạ này toát ra ma khí ngập trời, vô cùng kinh nhân. Mà loại ma khí kia ba người Hàn Lập đều rất quen thuộc, giống như đúc khí tức do *"Nam Lũng Hầu"* hai đầu bốn tay phát ra, nhưng mật độ ma khí hiện tại đang xuất hiện quá sức to lớn, khiến người ta khó thở.

Làm cho Lệnh Hồ lão tổ biến sắc chính là hắc tử quang mang kỳ lạ cùng lục vân không lâu sau sẽ di chuyển tới chỗ bọn họ.

"Phúc Thi Độc Vân! Đó là độc công biến thành vân vụ của Ngụy đạo hữu, tu sĩ bình thường dính phải là chết ngay lập tức. Ta đã từng thấy Ngụy đạo hữu sử dụng qua một lần." Bạch y nữ tử vừa nhìn thấy lục sắc vân vụ thì sắc mặt vui mừng nói.

Hàn Lập cùng Lệnh Hồ lão tổ nghe vậy nhưng mặt lại mang vẻ cổ quái liếc mắt nhìn nhau một cái. Cả hai đều thấy được sự sợ hãi trong mắt đối phương.

Lục vân nọ mặc dù thanh thế to lớn nhưng rõ ràng là bị hắc tử quang mang kỳ lạ nọ ép ở bên dưới. Không biết ma vật gì đang giao thủ cùng Ngụy Vô Nhai mà ngay cả tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ cũng không phải là đối thủ. Khí tức kinh người như thế truyền đến khẳng định không phải là Nam Lũng Hầu mới từ nơi này bỏ đi.

Bạch y nữ tử cũng không ngốc, vừa nhìn thấy ánh mắt của Hàn Lập cùng Lệnh Hồ lão tổ thì lập tức hiểu rõ, thần sắc liền trở nên âm trầm.

"Chúng ta hay là..."

Nàng ta sau khi do dự một chút thì mở miệng muốn đề nghị nhưng một đạo thần thức âm lãnh đột nhiên đảo qua trên ba người. Bạch y nữ tử đột nhiên im lặng.

Mà Hàn Lập trong lòng rùng mình, Lệnh Hồ lão tổ sắc mặt thoạt nhìn càng thêm khó coi.

"Bây giờ ba người chúng ta cũng bị bên kia chú ý tới, nếu không chạy ngay thì chỉ sợ không còn cơ hội nữa. Ma vật mới ra tay với chúng ta cũng đã bay về phía đó. Nếu chúng liên thủ đối phó với Ngụy đạo hữu thì sợ rằng Ngụy đạo hữu tu vi có cao thâm đến mấy đi nữa cũng không duy trì được bao lâu. Hai vị có ý định qua trợ giúp Ngụy đạo hữu một tay không hay là chia tay ở đây. Chờ sau khi Ngụy đạo hữu bị đánh bại thì mấy tên ma vật kia sẽ đuổi giết chúng ta, sau đó tất cả chỉ trông chờ vào thiên mệnh." Sau khi trầm mặc một chút, Hàn Lập mặt không chút thay đổi lạnh lùng nói.

Vừa rồi hắn đã dùng thần thức dò xét một chút hắc tử quang mang kỳ lạ nọ. Linh khí ba động bên trong thực sự kinh người, thần thức căn bản không cách nào tới được. Điều này làm cho lòng hắn có chút trầm xuống, có thể nói tu sĩ tranh đấu cả hai bên đều có tu vi hơn xa hắn.

Lệnh Hồ lão tổ cùng bạch y nữ tử nghe Hàn Lập nói ra nhưng lời này thì không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

Nói chung hai người vừa mới thoát chết xong thì tự nhiên không có lý do gì mà lại tiếp tục đi liều mạng với ma vật. Nhưng theo như lời Hàn Lập, một khi ma vật kiềm chế được Ngụy Vô Nhai thì hai người cũng không chắc đã thoát được. Dù sao giờ phút này mọi người đều đã xâm nhập vào trung tâm nội cốc rồi.

Huống hồ vạn nhất Ngụy Vô Nhai không bị mất mạng, sau đó biết được chuyện bọn họ thấy chết không cứu thì thân là tu sĩ Cửu Quốc Minh, bọn họ sau này có thể gặp phiền toái lớn. Hai người bọn họ đều là Đại trưởng lão của Yểm Nguyệt Tông và Hoàng Phong cốc nên còn có thể mang đến đại họa cho tông môn.

Nhưng muốn để cho bọn họ vì môn phái mà liều mình chiến đấu trong bối cảnh không có một tia nắm chắc thì hai người cũng không cam lòng nên vẻ mặt lộ rõ sự do dự.

Hàn Lập trong lòng cười lạnh một tiếng, hai tay chắp sau lưng nhìn hắc tử quang mang kỳ lạ phía chân trời không nói gì nữa.

"Trong ba người chúng ta, thần thông Hàn đạo hữu là lớn nhất. Không biết đạo hữu định thế nào". Lệnh Hồ lão tổ mày mặt nhăn nhó, trong lòng buồn bực, đột nhiên hỏi ngược Hàn Lập một câu.

"Ta ư? hắc hắc..." Hàn Lập không có lập tức trả lời mà chỉ cười cười không nói.

Lệnh Hồ lão tổ thấy vậy cười khổ một tiếng, thầm mắng Hàn Lập giảo hoạt.

Chỉ cần Hàn Lập đề nghị ba người lập tức bỏ chạy thì Ngụy Vô Nhai sau này dù có truy cứu thì hắn cùng nữ tử nọ có thể lấy cớ đổ hết trách nhiệm lên người Hàn Lập.

Ngay lúc Lệnh Hồ lão tổ đang có chút xấu hổ thì Hàn Lập đột nhiên kinh ngạc kêu lên.

"Di! Có tu sĩ khác đang đến gần. Bất quá điều này cũng khó trách. Âm thanh lớn như thế thì chỉ sợ rằng tất cả các tu sĩ trong phương viên mấy ngàn dặm đều bị thu hút đến đây." Lệnh Hồ lão tổ cùng Bạch y nữ tử nghe vậy cả kinh, vội vàng nhìn theo ánh mắt Hàn Lập.

Chỉ thấy bên cạnh chiến đoàn phía xa xa quả nhiên mơ hồ có linh quang chớp động, thật sự là có một nhóm tu sĩ đang bay đến chỗ quang mang kỳ lạ cùng lục vân nọ.

"Tại sao lại là bọn họ? Bọn họ đến chỗ nguy hiểm này làm gì vậy kìa?" Hàn Lập sau khi dùng thần thức cẩn thận xem xét thì trong lòng đột nhiên chấn động.

Nhóm tu sĩ đang bay đến có ba người, trong đó có hai người hắn biết.

Một tu sĩ chính là Thiên Tinh Chân Nhân - người đã từng giao dịch với hắn, sau lưng mang theo hai con ác quỷ Khôi Lỗi. Nhưng giờ phút này trên người chúng đang có vô số vết thương, có con Khôi Lỗi chỉ còn lại có một cánh tay, tựa hồ đã trải qua kinh hiểm.

Một người còn lại chính là Đại trưởng lão Lạc Vân Tông - ngân phát lão giả họ Trình, sư huynh của Hàn Lập.

Về phần người cuối cùng đi cùng Trình lão giả là một lão giả xa lạ. Người này nguyên bổn tuổi tác rất cao nhưng hắn lại không biết lai lịch chút nào nên cũng có chút ngoài ý muốn.

Sau khi thấy rõ những người kia thì sắc mặt Hàn Lập trở nên âm lệ.

Xem ra bọn họ bị trận đấu kinh người ở phía xa hấp dẫn. Nói không chừng là nghĩ có tu sĩ đang tranh giành dị bảo. Nếu biết nơi này không những không có bảo vật mà ngược lại còn có ma vật cắn nuốt Nguyên Anh thì chắc chắn bọn họ sẽ chạy mất dép.

Bởi vì khoảng cách thật sự quá xa, Hàn Lập cho dù dùng Truyền âm thuật ngăn cản cũng đã chậm. Nhóm tu sĩ này trong nháy mắt đã tiếp cận khu vực chiến đấu. Chắc bây giờ Ngụy Vô Nhai vô cùng cao hứng vì có mấy người làm quỷ chết thay giúp hắn chia sẻ một chút áp lực nhưng nhóm ngân phát lão giả có thể gặp nguy hiểm.

Người khác thì kệ, Hàn Lập sẽ không quản đến nhưng vị *"Trình sư huynh"* này khi còn ở Lạc Vân Tông đối xử với hắn không tệ. Hắn luôn luôn là người ân oán rõ ràng nên chung quy không thể trơ mắt nhìn lão đi chịu chết, xem ra chỉ có thể đi tới một chuyến.

Hàn Lập trong lòng bất đắc dĩ thầm nghĩ.

Hắn vốn không có ý định lập tức rời đi nhưng cũng không tùy tiện trực tiếp tham gia vào trận đấu giữa cổ ma và Ngụy Vô Nhai mà lặng lẽ xem xét tình hình rồi mới tính.

Nếu Ngụy Vô Nhai chỉ hơi rơi xuống hạ phong thì hắn sẽ ra tay tương trợ, cuốn lấy Ma hồn kia. Dù sao thân là tu sĩ nhân loại, hắn cũng không muốn chứng kiến yêu vật đại khai sát giới và thôn phệ Nguyên Anh của tu sĩ ở trong cốc.

Nhưng nếu Ngụy Vô Nhai có khả năng hoàn toàn thất bại thì hắn cũng không muốn đem tống táng theo mà lập tức tẩu thoát để tự bảo vệ. Việc này chỉ có thể xem như chúng tu sĩ trong cốc gặp phải kiếp nạn. Đối thủ khiến cho ngay cả tu sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ cũng đại bại thì hắn cũng không có bản lãnh ngăn cơn sóng dữ, có thể bảo trụ tiểu mệnh của chính mình đã là tốt lắm rồi.

Nhưng bây giờ đám người ngân phát lão giả đã tùy tiện bay đến phía chiến đoàn, sắc mặt Hàn Lập biến đổi mấy lần, chỉ có thể cường ngạnh tiếp ứng.

Nếu thật sự gặp nguy hiểm, hắn sẽ dùng Huyết Ảnh Độn chạy trốn, chỉ là lúc thi triển bí thuật này cần phải nhắm chuẩn phương hướng nếu không sau khi dừng lại mà đụng phải cái khe hở không gian nào thì nguy hiểm không kém.

Không tới lúc vạn bất đắc dĩ thì Hàn Lập sẽ không sử dụng nó.

Sau khi tự đánh giá rõ ràng hết thảy, Hàn Lập đột nhiên quay người lại nhìn Lệnh Hồ lão tổ cùng bạch y nữ tử đứng một bên lạnh lùng nói:

"Đã có các đạo hữu khác ra tay tương trợ. Tại hạ tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn ma vật kia cắn nuốt Nguyên Anh của tu sĩ khác. Vô luận hai vị đạo hữu có tham gia hay không thì Hàn mỗ vẫn cứ đi trước một bước. Chỉ là bây giờ chúng ta cách chiến đoàn gần như thế thì sợ rằng Ngụy đạo hữu sớm đã phát hiện ra hai vị. Sau này có gì cũng khó mà ăn nói với Ngụy huynh."

Sau khi dùng ngữ khí có bảy phần cảnh cáo, ba phần uy hiếp xong, Hàn Lập giẫm chân hóa thành một đạo thanh hồng phá không bay thẳng về phía chiến đoàn.

Lệnh Hồ lão tổ cùng bạch y nữ tử sau khi nghe Hàn Lập nói xong thì sững sờ, nhất thời không biết nói gì.

Chỉ trì hoãn một chút thôi mà hắc tử quang mang kỳ lạ nọ cùng lục sắc tranh đấu ngày càng kịch liệt. Giờ phút này chỉ còn cách bọn họ hơn mười dặm. Với khoảng cách này nếu Ngụy Vô Nhai cố tình dùng thần thức thoáng đảo qua thì hai người bọn họ thật đúng là không có chỗ nào có thể ẩn nấp.

Mấy câu đó của Hàn Lập cũng không phải muốn đe dọa mà nói như vậy.

"Đi thôi! Hàn đạo hữu nói không sai. Ta thân là tu sĩ nhân loại, việc trừ ma vệ đạo cũng là chuyện nghĩa bất dung từ." Lệnh Hồ lão tổ khóe miệng khẽ mím lại cười khổ nhìn Bạch y nữ tử nói.

Nữ tử này sắc mặt âm trầm, đồng dạng biết quan hệ lợi hại trong đó nên cũng chỉ có thể khẽ gật đầu một cái.

Cũng may có nhiều tu sĩ xuất hiện, cho dù ma vật kia thực sự lợi hại thì việc bảo vệ bản thân cũng không khó.

Hai người này mang trong lòng tâm lý cầu may, hóa thành hai đạo hào quang bay tới.

Bọn họ không biết phía sau khoảng trăm dặm, vị Đại trưởng lão Ngự Linh Tông Đông Môn Đồ đang mang theo ba gã áo xanh chạy tới nơi này.

Nguyên bản Ngũ Hành Linh Anh chuyển hóa thành tu sĩ Nguyên Anh kỳ hôm nay chỉ còn lại có ba người. Hai người kia chắc đã chết trong khe hở không gian và cấm chế.

Nhưng nét mặt hắn không tỏ vẻ mất mát chút nào, ngược lại còn có chút hưng phấn, thỉnh thoảng nhìn phía chân trời xa xa nơi đang có linh khí ba động vô cùng kịch liệt. Cho dù hắn cách xa đó hơn trăm dặm cũng cảm ứng được rõ ràng. Hơn phân nửa là các tu sĩ vì dị bảo mà ra tay với nhau. Hắn tự nhiên là muốn đến xem xét, liệu có thể thừa nước đục thả câu được không. Ở một chỗ khác, trưởng lão họ Chung của Quỷ Linh Môn cũng mang theo một nhóm đệ tử bay về hướng này, sắc mặt cực kỳ âm trầm.

Lần này tiến vào Trụy Ma cốc mặc dù có sẵn lộ tuyến nhưng trên đường đi vẫn có hai gã đệ tử lọt vào khe hở không gian di động mà hình thần câu diệt.

Mà hắn hao tổn thiên tân vạn khổ mới tìm được linh thảo mục tiêu chủ yếu của chuyến đi này nhưng Linh Chúc quả đã bị người khác hái mất. Cho dù tu dưỡng của hắn thâm sâu đến mức nào đi nữa cũng thiếu chút nửa thổ máu.

Linh Chúc quả là mấu chốt để hắn có thể tiến vào Nguyên Anh hậu kỳ. Bởi vì dấu vết linh quả bị hái còn rất mới, ngoài ra do tính chất của nó nên kẻ kia phải lập tức tiến hành luyện đan, cho nên đối phương không thể trốn xa được.

Hắn lập tức mang theo đệ tử tìm kiếm chung quanh nhưng đáng tiếc không thu hoạch được gì cả.

Đang lúc hắn tức giận, chuẩn bị mang đệ tử theo trở về theo đường cũ thì kết quả đầu tiên là một trận khí lãng đánh tới thiếu chút nữa làm cho toàn bộ môn hạ đệ tử bị diệt. May mắn hắn mang theo một kiện Cổ Bảo phòng ngự đỉnh cấp nên mới tránh qua được kiếp nạn.

Tiếp theo xa xa lại truyền đến linh khí ba động kinh người, điều này làm cho hắn trong lòng khẽ động, lập tức nhớ tới tu sĩ mới hái Linh Chúc quả kia nên không nhịn được bay đến.

------oOo------

Chương 844: Song ma hội

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập cũng không có đem Thiên Tuyệt ma thi và đám hồ yêu Khôi Lỗi thu hồi mà ngược lại trên đường đi còn xuất ra thêm mười mấy con cự quy Khôi Lỗi nữa.

Lệnh Hồ lão tổ cùng bạch y nữ tử đi sau thấy vậy thì trong lòng giật mình nhưng rồi lại yên tâm hơn một chút vì mặc dù đám Khôi Lỗi khi đơn đả độc đấu không tính là cái gì nhưng nếu vận dụng xảo diệu được hơn mười con một lúc thì tu sĩ Nguyên Anh kỳ bình thường thấy cũng phải tạm tránh.

Tuy trong lòng an tĩnh nhưng Lệnh Hồ lão tổ cũng nảy lên sự ghen tị, còn bạch y nữ tử thì âm thầm cảm thấy lạnh sống lưng vì cảm giác được thủ đoạn của Hàn Lập tựa hồ vô cùng vô tận, thật sự cao thâm khó lường.

Trong nháy mắt Hàn Lập đã bay được khoảng cách hơn mười dặm, đến bên cạnh khu vực chiến đấu cách đó hơn trăm trượng thì chậm rãi dừng lại, quan sát kỹ càng trận chiến trước mắt.

Lúc này hắn mới phát hiện được hắc tử dị mang kỳ thật là vô số ma khí đen nhánh biến thành xúc tu huy vũ không ngừng trong ma quang màu đỏ tím, còn ở trung tâm của ma khí chính là ma vật.

Trên trán của ma vật kia có một cái sừng, mặt mày dữ tợn, giống như ma vật hai đầu bốn tay vừa đào tẩu nhưng thân thể lại không khác người bình thường, thậm chí da tay còn trắng trẻo như ngọc.

Lúc này sắc mặt ma vật không chút thay đổi, hai mắt khép hờ, phảng phất còn chưa tỉnh.

Nhưng khiến kẻ khác kinh ngạc là rõ ràng môi nó mím chặt nhưng từ trong bụng không ngừng truyền ra tiếng rống như sấm, tựa hồ ma vật đang vô cùng nổi giận nhưng thần tình hết lần này tới lần khác đều không chút biểu tình, cực kỳ đờ đẫn.

Ma vật này tuy động tác hai tay vô cùng cứng nhắc, chậm chạp, luôn phát ra từng đoàn hỏa cầu màu đen như mực xuống dưới một cách máy móc nhưng đừng vì thế mà khinh thường. Hỏa cầu tuy không bắt mắt nhưng chỉ cần một cái Hỏa cầu lọt vào lục vân phía dưới và bạo liệt thì phóng ra một trận hỏa lãng (sóng lửa) màu đen rộng hơn mười trượng, đánh cho lục vân thất linh bát lạc.

Nhưng độc vân của Ngụy Vô Nhai cũng không phải là vật tầm thường, sau khi quay cuồng thì lập tức tiêu diệt hắc diễm, đồng thời huyễn hóa ra vô số cự mãng màu xanh biếc tấn công lên phía trên, vọng tưởng trùng phá không trung, trực tiếp công kích ma vật trong ma quang.

Kết quả lục vụ, dị mang cùng hắc sắc ma diễm đan xen vào nhau lấp lóe, thỉnh thoảng vang lên những tiếng nổ ầm ầm.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy? Ma vật kia giống như chưa hoàn toàn thức tỉnh hoặc là trên người vẫn bị cấm chế gì đó. Đây chính là một cơ hội tốt. " Lệnh Hồ lão tổ bay tới đứng cạnh Hàn Lập, vừa thấy ma vật trên không trung thì đầu tiên là thần sắc biến đổi, theo sau lại vui mừng lẫn sợ hãi nói.

"Nếu có thể diệt sát dễ như vậy thì Ngụy đạo hữu đã sớm động thủ rồi, cần gì phải ẩn nặc trong độc vân cực khổ chống đỡ, xem ra trong đó chắc chắn ẩn giấu huyền cơ. Bất quá từ cường độ ma khí thì ma vật trước mắt lợi hại hơn nhiều so với tên Nam Lũng Hầu kia và giữa hai tên bọn chúng có quan hệ sâu xa với nhau." Hàn Lập đứng một bên lắc đầu tùy ý nói, đồng thời ánh mắt và thần thức không ngừng quét xung quanh.

Hắn có chút buồn bực vì *"Nam Lũng Hầu"* bị ma hóa kia không biết vì sao lại biến mất vô ảnh vô tung như vậy. Lúc này ánh mắt hắn rơi vào nhóm người ngân phát lão giả, thấy bọn họ cũng lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Vị Trình sư huynh kia vừa thấy Hàn Lập thì không khỏi vừa mừng vừa sợ.

Bất quá không biết Hắn lo lắng cái gì nên chỉ đứng xa xa nhìn Hàn Lập khẽ gật đầu một cái và cười cười mà không có ý muốn chạy lại đây.

Hàn Lập thấy vậy trong lòng cười khổ một tiếng, chỉ có thể truyền âm nói:

"Trình huynh, tại sao huynh lại cùng mấy người kia bay đến đây? Ma vật trước mắt cực kỳ nguy hiểm, ngay cả Ngụy Vô Nhai đạo hữu cũng có khả năng không phải là đối thủ. Mặt khác xung quanh còn có thêm một ma vật hai đầu bốn tay lợi hại không kém ma vật ở đây bao nhiêu nữa."

"Cái gì? Phía dưới là Ngụy Vô Nhai đạo hữu ư? Còn có thêm một ma vật nữa?

Hàn sư đệ sao lại biết rõ ràng như thế? Chẳng lẽ đệ đã giao thủ qua?" Ngân phát lão giả trong lòng cả kinh, môi khẽ mấp máy hỏi.

"Đã thử qua một chút. Ma vật đó mặc dù chưa lộ ra thực lực chân chính nhưng chắc không dưới tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ là mấy. Đệ phải liên thủ cùng hai vị đạo hữu bên cạnh mới miễn cưỡng ứng phó được, ngoài ra nó còn có thể cắn nuốt Nguyên Anh của tu sĩ, hành động nhanh như gió, am hiểu ẩn thân, sư huynh nên cẩn thận. Nếu thực sự muốn động thủ mà nói thì tốt nhất là mấy người chúng ta đồng thời ra tay thì mới ổn thỏa một chút" Hàn Lập vội vã nói ra sự lợi hại cổ ma để cảnh tỉnh.

"Huynh biết rồi! Huynh sẽ cùng hai vị đạo hữu bên này thương lượng một chút." Ngân phát lão giả nghe Hàn Lập nói vậy thì sắc mặt trở nên ngưng trọng, trong lòng trầm xuống, vội vàng trả lời.

Sau đó chỉ thấy ngân phát lão giả quay đầu nhìn Thiên Tinh Chân Nhân cùng vị tu sĩ xa lạ bên người nói vài câu gì đó, chắc là chuyển cáo lời của Hàn Lập.

Thiên Tinh Chân Nhân nọ sớm đã nhận ra Hàn Lập, thấy bên người Hàn Lập có tới hai, ba mươi hồ yêu và cự quy Khôi Lỗi thì tự nhiên không giấu được vẻ giật mình.

Lúc này Hắn một mặt nhìn Hàn Lập cười, một mặt nói chuyện cùng ngân phát lão giả.

Mà vị lão giả mặt đầy nếp nhăn kia vừa nghe tên Hàn Lập thì mặt mang vẻ kinh ngạc nhìn nhìn hắn nhiều lần.

Mặc dù lão ta là một vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ ẩn tu nhiều năm không quản đến thế sự nhưng danh tiếng Hàn Lập thật sự quá vang dội, hơn nữa lại là sư đệ hảo hữu của hắn nên trong lòng tự nhiên có chút tò mò nhưng biểu hiện ra ngoài lại chỉ thản nhiên nhìn Hàn Lập gật đầu.

Về phần Lệnh Hồ lão tổ cùng bạch y nữ tử mặc dù danh khí không nhỏ nhưng không qua lại với mấy người đối diện cho nên mặc dù biết Hàn Lập truyền âm nhưng vẫn cứ mặc cho hắn nói chuyện.

Đối phó với ma vật đáng sợ thế kia tốt nhất là mọi người đồng loạt động thủ.

Lúc này từ trong lục vân truyền ra thanh âm trầm thấp, khàn khàn của Ngụy Vô Nhai.

"Là Hàn đạo hữu sao? Mấy vị đạo hữu kịp thời đến đây thật sự quá tốt. Yêu ma trước mắt chính là Cổ ma xâm lấn nhân giới chúng ta thời thượng cổ, là tử địch của tu sĩ chúng ta. Không nghĩ tới trong Trụy Ma cốc lại phong ấn một tên, trong lúc vô ý bị bọn Vương môn chủ thả ra. Vương môn chủ cùng Vương Thiên cổ đạo hữu đã chết trong vụ nổ khe hở không gian khi nó giải thoát phong ấn. Ta dùng hết thần thông mới có thể may mắn sống sót nhưng nguyên khí đã đại thương, không cách nào ngăn chặn nó được lâu. Cũng may là tu sĩ thượng cổ đã thiết hạ phong ấn trên người nó, trong đó có một tiểu bộ phận vẫn còn tác dụng nên nó đang dùng ma hỏa trong cơ thể để luyện hóa. Mấy vị đạo hữu nhất định phải ngăn cản, nếu không một khi ma công hồi phục, trong Trụy Ma cốc sẽ không có ai là đối thủ, chư vị chắc chắn sẽ trúng độc thủ."

Thanh âm Ngụy Vô Nhai có chút hỗn hển và lo lắng, tựa hồ bị thương không nhẹ, hơn nữa sau khi nói xong thì trong lục vụ đột nhiên quay cuồng, tiếp theo một bóng người hiện ra. Thần sắc hắn trắng bệch, không còn chút máu, hai mắt ảm đạm, không phải Ngụy Vô Nhai thì là ai đây.

Hàn Lập vừa nghe được lời này thì chợt hiểu ra nhưng trong lòng lại âm thầm kêu khổ không thôi.

Hắn nguyên tưởng rằng chỉ tới để hỗ trợ Ngụy Vô Nhai nhưng không ngờ bản thân lập tức biến thành chủ lực, lần này thật sự phiền toái lớn rồi.

Đám người Lệnh Hồ lão tổ cùng ngân phát lão giả nghe mấy lời này thì liếc mắt nhìn nhau không biết nói như thế nào cho phải.

Ngay cả đại tu sĩ như Ngụy Vô Nhai cũng không phải là đối thủ của ma vật thì bọn họ sợ rằng càng không phải. Nhưng nếu muốn chạy thì Ngụy Vô Nhai lại dùng đại nghĩa áp chế, một khi tin tức đó lộ ra, bọn họ cũng sẽ không còn chỗ đứng tại Tu tiên giới Thiên Nam nữa.

Dù sao đây cũng không phải là chuyện tu sĩ đánh nhau sống chết, một khi thấy tình thế không ổn liền chạy trước.

"Mấy vị đạo hữu không cần quá lo lắng, ta đã dùng thần thức dò xét, mọi người chỉ cần ngăn chặn Ma vật trong chốc lát thì sẽ có những đạo hữu khác chạy tới. Hơn nữa trước đây không lâu ta đã phát ra một đạo Truyền Âm Phù tới Mộ Lan pháp sĩ. Mộ Lan nhân bọn họ nếu muốn đặt chân tại Thiên Nam thì không thể không đến trợ giúp được." Dường như hơi xấu hổ nên thanh âm Ngụy Vô Nhai cũng trở nên hòa hoãn, cuối cùng nói ra được một tin tức tốt lành.

Nghe vậy toàn bộ tu sĩ xung quanh, kể cả Hàn Lập đều thở phào một hơi. Mặc dù không nhất định là đối thủ của Ma vật trước mắt nhưng việc trì hoãn một thời gian thì có thể làm được.

Nhưng Ma vật đầu ma thân người phiêu phù ở trong ma khí màu đen lại tựa hồ nghe hiểu được mấy lời nói vừa rồi nên hai mắt khẽ mở ra. Một luồng hàn mang hiện lên, đồng thời ma diễm trong tay cũng dừng lại rồi chậm rãi ngẩng đầu đánh giá tình hình xung quanh.

Hắc tử lưỡng sắc yêu mang quét qua chỗ nào thì mọi người ở chỗ đó đều cảm thấy lạnh sống lưng, có cảm giác như bị thiên địch nhìn chòng chọc, trong lòng đồng thời trầm xuống một chút.

Chỉ có Hàn Lập tu luyện qua Đại Diễn Quyết, thần thức thật sự cường đại, cho nên trong lòng tuy không thấy thoải mái lắm nhưng đồng tử chợt co lại, lam mang lóe lên, nhìn đáp trả đối phương. Nêu Hắn có chủ tâm né tránh thì sợ rằng sau này trong lòng sẽ lưu lại ám ảnh, khi đối mặt với yêu ma này chỉ sợ sẽ bị run tay run chân.

Cổ ma đầu quỷ thân người thấy Hàn Lập biểu hiện như thế thì hiển nhiên có chút ngoài ý muốn. Ánh mắt băng hàn sau khi chuyển một vòng thì lại một lần nữa rơi vào trên người Hàn Lập.

Hai mắt Hàn Lập nửa nhắm nửa mở, nhìn nhìn ma vật không nói gì.

Lệnh Hồ lão tổ cùng bạch y nữ tử nguyên bản đứng cạnh Hàn Lập nhưng khi bị Cổ ma đảo mắt qua thì không tự chủ được tránh ra hai bên vài bước, có chút không chịu nổi thần thức cổ ma ép tới.

Những người khác thấy vậy, sau khi biến sắc thì không khỏi có ý đề phòng.

Đang lúc này Ma vật khoát tay, hắc diễm chớp động hình thành một Hỏa cầu màu đen nhanh chóng bành trướng lên, trong nháy mắt đã to cỡ đầu người. Sau đó hắn vung tay, hỏa cầu chợt lóe rồi biến mất vô ảnh vô tung.

Hàn Lập trong lòng rùng mình nhưng lập tức ngạc nhiên.

Bởi vì mục tiêu của hắc sắc Hỏa cầu lại không phải là đám người Hàn Lập mà là ở một chỗ không người phía trên.

Hỏa cầu nổ tung, hắc sắc ma diễm bao trùm trong phạm vi hơn mười trượng.

Hàn Lập đang lúc kinh ngạc thì trong hắc sắc ma diễm lộ ra một nhân ảnh, đó chính là quái vật hai đầu bốn tay, tử quang trên bốn cánh tay chớp động, đồng loạt huy vũ ngưng tụ ma diễm kia thành hỏa cầu thêm một lần nữa.

Theo sau cánh tay Hắn đưa lên, cái đầu phía trước đã nuốt chửng Hỏa cầu vào bụng, sau đó ngẩng đầu, giương ánh mắt lạnh lùng nhìn ma vật đầu ma thân người phía dưới.

"Quả nhiên là ngươi! Ngươi rút cuộc cũng đã tìm đến!" cổ ma bên dưới thở dài một tiếng, đột nhiên mở miệng nói.

"Lá gan của ngươi thực không nhỏ! Dám ra tay với ta! Xem ra ngươi đã tự chủ rồi. Năm xưa khi phóng xuất ngươi ra để thôn phệ nguyên thần tên tu sĩ kia, không biết là đúng hay sai?!" Cái đầu phía trước của *"Nam Lũng Hầu"* lộ ra vẻ cười ác độc, khẩu khí bất thiện nói.

------oOo------

Chương 845: Ma Mạc

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ta chính là ngươi và ngươi cũng chính là ta. Sau khi tự có ý thức thì vì sao ta còn phải nghe lệnh ngươi? Huống hồ tại thánh giới, chuyện bị phân hồn phản phệ không phải là việc hiếm hoi. Ngươi năm đó khi phóng xuất ta ra ngoài thì phải tính đến khả năng này mới đúng." cổ ma lạnh lùng nói.

"Không sai! Đương nhiên ta có thể đoán trước được vài phần. Chỉ là không nghĩ tới ngươi sau khi thoát ly khống chế lại dẫn nhân loại tu sĩ đi trước một bước, đoạt lấy cơ thể bị phong ấn của ta. Thậm chí vì giải trừ phong ấn còn không ngần ngại thi triển Giải Thể Hóa Hình để tạo lại thân thể. Ngươi chẳng lẽ không biết làm như thế thì mặc dù có thể cường hành giải trừ phong ấn nhưng nguyên khí của thân thể sẽ chịu hao tổn rất lớn, tối thiểu cũng mất đi một phần ba tu vi. Ngươi biết việc này có ý nghĩa ra sao không?" Sắc mặt của hai cái đầu lâu trên cổ Ma hồn trở nên âm lệ, mang theo sát ý truy vấn cổ ma.

"Hừ! Cái gì là thân thể của ngươi. Ta nguyên vốn là một bộ phận nguyên thần của ngươi thì chiếm lấy nó có gì là không được. Huống hồ cho dù thân thể tổn thất một phần ba tu vi nhưng chỉ cần bổn tôn cắn nuốt ngươi xong, đề phòng, tránh né những tên gia hỏa làm con rùa đen rụt đầu ở nhân giới này thì cũng đủ cho ta tung hoành, tiêu dao tự tại rồi. Đến thời điểm thích hợp ta sẽ mở ra thượng cổ thông đạo đi tới thánh giới thêm lần nữa, vì chư vị thánh tổ lập công lớn, nói không chừng cũng có thể trở thành một thành viên trong thánh tổ. Tổn thất điểm tu vi ấy thì tính là cái gì!" Cổ ma cười lạnh một tiếng, khinh thường nói.

Ma hồn hai đầu bốn tay nghe xong, biết việc đã đến nước này thì nói cái gì đi nữa cũng vô dụng.

Nếu lúc đầu tu luyện đệ nhị ma hồn mà bị cắn trả thì trong hai người chỉ có một có thể làm chủ. Người kia nhất định sẽ bị xóa đi thần trí, đây là chuyện không thể nghi ngờ.

Lúc đó nếu không phải hắn bị bức bách đến mức chủ nguyên thần thật sự không cách nào thoát thân khỏi cấm chế thì sao lại mạo hiểm để phân hồn rời đi không quay lại. Hôm nay mặc dù bản thân đã thoát khốn nhưng phân hồn cũng đã xảy ra chuyện.

Tuy đối phương đã xâm chiếm ma thể, tu vi thân thể bị ma hóa lâm thời của hắn không thể sánh bằng nhưng năm đó chính hắn mới là chủ nguyên thần, khi phóng xuất phân hồn cũng đã hạ cấm chế. Mặc dù không biết đối phương phá giải được nhiều hay ít nhưng một khi nảy ra tranh đấu thì ai thắng ai thua vẫn là chuyện khó nói.

Nghĩ tới đây, một cái đầu của Ma hồn đột nhiên quay lại liếc nhìn tu sĩ bốn phía một cái rồi đột nhiên lạnh lùng nói:

"Hai người chúng ta ai thôn phệ ai, sau này hẵng nói. Trước tiên chung ta phải cắn nuốt Nguyên Anh của đám tu sĩ xung quanh để tẩm bổ một phen đã, sau đó mới tìm một nơi yên tĩnh để giải quyết vấn đề. Ta cũng không muốn những tên kia làm ngư ông đắc lợi. Ngươi không phản đối chứ?"

"Đương nhiên là không, cấm chế còn sót lại trong cơ thể cũng đã bị ta luyện hóa bảy, tám phần. Dù cho ngươi không xuất thủ thì một mình ta cũng đủ để quét sạch bọn chúng." Cổ ma bình tĩnh nói, sau đó từ hông yêu mang trong mắt đột nhiên lưu chuyển chói mắt, hai con ngươi trong nháy mắt đã trở nên an tĩnh.

"Hắc hắc.Ngươi cũng không quá khoác lác. Trong số những tên kia có một ít khá khó giải quyết đó." Ma hồn cười lạnh một tiếng, mục quang cố ý liếc mắt nhìn Hàn Lập ở bên kia một cái.

Cổ ma há mồm, cái lưỡi dài màu tím thò thụt, trên mặt lại lộ ra vẻ không cho là đúng.

Mà tất cả tu sĩ sau khi thấy ma vật hai đầu bốn tay hiện thân thì đều cả kinh. Tiếp theo lại nghe hai tên đó nói chuyện với nhau không chút e dè thì nhất thời trợn mắt.

Nghe khẩu khí của hai ma vật thì bọn chúng có quan hệ chủ nguyên thần cùng đệ nhị nguyên thần. Hôm nay đệ nhị nguyên thần đạt được sự tự chủ, phản phệ, xâm chiếm thân thể. Song phương giống như nước với lửa.

Đám người Lệnh Hồ lão tổ cùng ngân phát lão giả trong lòng vui mừng, tưởng rằng song ma trước tiên sẽ tranh đấu một phen, bọn họ có thể đục nước béo cò nhưng không nghĩ tới giọng điệu của hai tên kia đột ngột xoay chuyển, quyết định liên thủ đối phó với tu sĩ nhân loại trước nên không khỏi khiến cho thần sắc mọi người đại biến.

"Ngụy đạo hữu, phải phiền toái đạo hữu tiếp tục trì hoãn đối thủ. Hai người Lệnh Hồ đạo hữu sẽ hiệp trợ đạo hữu một chút. Ta cùng mấy người khác trước tiên đối phó với Ma hồn kia. Bây giờ chỉ có thể tự bảo vệ mình mà thôi." Hàn Lập tâm niệm khẽ chuyển, trấn định nhìn Ngụy Vô Nhai nói.

"Ta sẽ tận lực! Tuy nhiên cấm chế trong cơ thể đối phương đã bị giải trừ không ít. Ta không biết có thể kiên trì được bao lâu!" Ngụy Vô Nhai nghe vậy liền ngẩn ra, sau đó lập tức cười khổ, hiểu rõ dụng ý trì hoãn của Hàn Lập.

Bây giờ những tu sĩ khác đang trên đường kéo đến nên tự nhiên thời gian kéo dài càng lâu càng tốt.

Lệnh Hồ lão tổ cùng bạch y nữ tử hai người nghe Hàn Lập phát ra mệnh lệnh thì cũng không phản đối. Dù sao Tu tiên giới lấy thực lực làm chủ, hiện tại tu vi Hàn Lập hơn xa bọn họ, đối sách đưa ra không có chỗ nào không ổn nên hai người tự nhiên không ý kiến gì.

Nhưng lúc này song ma lại không cho tu sĩ nhân loại có thời gian thương lượng. Hàn Lập mới nói xong, chưa kịp bàn bạc với đám người ngân phát lão giả thì song ma đã lập tức động thủ.

Thân hình cổ ma xoay tròn, ma quang trên người lóe lên, nhất thời cả bầu trời tối sầm lại, hắc tử quang mang bành trướng, nhanh chóng khuếch trương ra bốn phương tám hướng, trong nháy mắt cả bầu trời phụ cận đều bị nhuốm màu sắc yêu dị.

Phía trên hắn Ma hồn lại không có ý trốn tránh ma quang này, ngược lại hai cái đầu lộ ra vẻ quỷ dị rồi thân hình thoáng một cái, biến mất vô tung vô ảnh.

Vừa thấy tình cảnh như thế, chúng tu sĩ tự nhiên biết đại chiến đã bắt đầu, vô luận ban đầu trong lòng có tâm tư gì nhưng bây giờ bọn họ chỉ còn cách kiên trì đến cùng mà thôi.

Lục quang trên người Ngụy Vô Nhai đại thịnh, tiếp theo thân hình lần nữa biến mất trong độc vụ. Mà sương mù nguyên bản yên tĩnh lại bắt đầu bành trướng, từ trong bay ra hơn mười con bích lục Độc Giao do độc vụ ngưng tụ thành. Chúng giương nanh múa vuốt, đánh lên không trung phía trên, tạm thời ngăn chặn ma quang mà không rơi xuống hạ phong.

Lệnh Hồ lão tổ cùng bạch y nữ tử thấy vậy liền liếc mắt nhìn nhau một cái rồi hóa thành hai đạo hào quang bay đến bên Ngụy Vô Nhai. Bạch y nữ tử thì lấy Ngưng Quang Bảo Kính ra, phóng xuất một đạo ngũ Sắc quang trụ thô to, phá giải ma quang trước mắt để bay về phía Ngụy Vô Nhai.

Còn Lệnh Hồ lão tổ vì đã mất cổ bảo viên hoàn kia nên chỉ có thể lấy ra Ngọc Như Ý lúc trước đã sử dụng qua để bảo vệ toàn thân, sau đó tế xuất bích lục tiểu ấn hóa thành một đoàn lục hà đánh về phía ma quang, thanh thế cực kỳ kinh người.

Trong lòng bọn họ, cho dù Ngụy Vô Nhai bị thương nặng nhưng thân là đại tu sĩ uy chấn Thiên Nam đã mất trăm năm qua nên tự nhiên ở bên cạnh hắn rõ ràng là yên tâm hơn so với ở bên cạnh Hàn Lập. Tối thiểu, phép ẩn hình rất quỷ dị của Ma hồn kia, hai người bọn họ cũng không có nắm chắc phá được nên không bằng dựa vào độc vụ của Ngụy Vô Nhai che chở, đối phó với Cổ ma chắc an toàn hơn.

Hai người trong nháy mắt đã bay vào trong lục vụ. Ngụy Vô Nhai sớm đã mở ra thông đạo để cho hai người bình yên vô sự tiến vào.

Hàn Lập không có tâm tư tiếp tục quan tâm đến hai người Lệnh

Hồ lão tổ mà chỉ thản nhiên liếc mắt một cái về phía ba người Trình sư huynh.

Nhưng hắn lập tức ngẩn ra.

Chỉ thấy ba người bên kia không kịp đề phòng nên đã bị hắc tử sắc quang mạc do ma quang nọ biến thành bao vây vào trong. Bất quá cả ba đều là lão quái vật Nguyên Anh kỳ thành tinh nên tự nhiên có thủ đoạn đối địch của riêng mình.

Lúc này ba người hòa thành hai con ác quỷ khôi lỗi đột nhiên tụ lại một chỗ, lưng dựa vào nhau hình thành thế trận phòng thủ hình hoa mai, sau đó phóng xuất ra bảo vật phòng ngự của bản thân. Những bảo vật nọ hóa thành từng đoàn linh quang chớp động, trong nháy mắt đã bố trí đến năm, sáu tầng bảo hộ dày đặc.

Hai ác quỷ khôi lỗi thậm chí đồng loạt há mồm phun ra âm khí đậm đặc màu trắng, bao phủ lấy thân hình năm người vào trong.

Cùng lúc đó, trong tai Hàn Lập cũng truyền đến thanh âm của ngân phát lão giả:

"Hàn sư đệ, ma vật kia xem ra rất lợi hại, không bằng chúng ta tụ lại một chỗ thì ổn thỏa hơn."

Hàn Lập nghe vậy thì cười khổ một tiếng.

Xem ra ba người này có thể không có lộ tuyến đồ của Trụy Ma cốc mà xông được đến nơi đây thì thật sự cũng có một chút thủ đoạn. Hắn không cần quá quan tâm đến vị *"Trình sư huynh"* nữa.

Bất quá cách đó mặc dù thoạt nhìn có vẻ an toàn hơn một chút nhưng lại chịu nhiều hạn chế. Nhất định mọi người phải hành động ăn ý với nhau mới có hiệu quả, trong khi đó hắn lại không am hiểu phối hợp cùng người khác nên tự mình xuất thủ thì tốt hơn.

Trong lòng mới nghĩ như vậy thì ma quang cũng đã áp đến trên đỉnh đầu Hàn Lập.

Hàn Lập nhíu mày, thanh quang chợt lóe, một tầng linh quang bảo hộ xuất hiện.

Tiếp theo hai tay hắn giương lên, liên tiếp điểm chỉ về phía ma quang.

Hơn mười đạo thanh sắc kiếm khí dài tầm một trượng đan xen vào nhau rồi bắn nhanh ra, dễ dàng đánh cho hắc tử ma quang thất linh bát lạc.

Hàn Lập thây thế thì ngẩn ra rồi lập tức liếc mắt nhìn xung quanh một cái, sau đó bất đắc dĩ thở dài, hạ cánh tay xuống.

Mặc dù ma quang trên đỉnh đầu đã bị đánh tan, nhưng hắc tử quang mang đã lấp lóe xung quanh, thân hình hắn đã bị bao vây vào trong.

Giờ phút này ma quang của cổ ma tối thiểu cũng đã bao trùm trong phương viên hơn mười dặm, thanh thế thật sự vô cùng kinh người.

Động tác trong tay Hàn Lập mới trì hoãn một chút mà ma quang phía trên đã lóe lên rồi phục hồi như cũ, áp xuống thêm một lần nữa.

Lần này Hàn Lập phất tay áo, phóng xuất ra tiểu thuẫn, sau khi tạo thêm một tầng vòng bảo hộ nữa thì đứng yên, không làm gì nữa.

Lập tức hắn đã bị hắc tử quang mạc bao phủ vào trong.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, tựa hồ không có chuyện gì phát sinh nhưng hắn vẫn nhíu mày.

Hắn không tin Cổ ma phát tán ra ma quang rộng lớn mà chẳng để làm gì. Một lát sau, hắn rút cuộc cũng đã nhận thấy được cái gì đó, Sắc mặt nhất thời âm trầm.

Mặc dù thân thể không có gì khác thường nhưng hai tầng vòng bảo hộ mới phóng xuất ra lại xuất hiện hiện tượng pháp lực bị hao tổn. Mặc dù cực kỳ nhỏ nhưng nếu duy trì liên tục thì có thể tưởng tượng được hậu quả. Không ngờ hắc tử quang mạc này lại có thể trực tiếp hấp thu pháp lực của tu sĩ.

Hàn Lập trong lòng kinh sợ, sau khi ngẫm nghĩ liền nắm chặt hai tay thành quyền, trên tay đã xuất hiện hai đạo điện hồ thô to, tiếp theo điện quang chợt lóe, bắn nhanh ra, sau khi nhập vào hai tầng bảo hộ mới nổ tung.

"Tách tách" âm thanh vang lên, mặt ngoài của hai tầng bảo hộ có vô số đạo điện hồ nhỏ li ti chớp động không ngừng. Ma quang vừa tiếp cận liền sợ hãi, bị đẩy ra xa khoảng vài tấc. Hiện tượng pháp lực đang bị hấp thu một cách quỷ dị lập tức dừng lại.

Hàn Lập lúc này mới thở phào một hơi, thần niệm khẽ động, ra lệnh cho Thiên Tuyệt ma thi cùng đám khôi lỗi tiến lên trước một bước, bao quanh lấy hắn. Hàn khí sau lưng của mười mấy con cự quy trực tiếp bốc lên, hình thành từng cái từng cái băng trùy nhọn hoắt lấp lánh.

Toàn bộ những hành động trên nhìn như không ít nhưng kỳ thật chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Lúc này sắc mặt Hàn Lập mới không chút thay đổi, lam quang trong mắt chớp động, thi triển thần thông Thanh Minh Linh Nhãn.

Nhưng sau khi liếc nhìn phía trước một chút thì hắn liền giật nảy mình.

------oOo------

Chương 846: Tái Chiến Ma Hồn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không biết vì sao mà cho dù đã sử dụng Minh Thanh Linh Nhãn nhưng Hàn Lập vẫn không thấy bóng dáng của Ma hồn đâu. Điều này khiến lòng hắn trầm xuống.

Nhưng hắn vẫn hít sâu một hơi, mạnh mẽ đè nén bất an trong lòng. Sau đó lam quang trên người lấp lóe không ngừng, điều động linh lực toàn thân tập trung vào hai mắt.

Nhất thời lam quang trong hai mắt chớp lóe kinh người, Hàn Lập đã vận dụng Minh Thanh Linh Nhãn đến cực đỉnh.

Rút cuộc sau khi nhìn qua một lần Hàn Lập cũng thấy được nhưng hắn lập tức biến sắc, linh quang trên người mười mấy cự quy khôi lỗi ở sau lưng chớp động, hơn một ngàn đạo nhũ băng lớn nhỏ đồng thời lao vút ra, bao phủ lấy một chỗ không lớn nào đó.

Hắc khí bỗng nhiên xuất hiện. Ma hồn hai đầu bốn tay xuất hiện, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc. Ba cánh tay cầm pháp kỳ, viên hoàn, tiểu kiếm ba loại bảo vật nhẹ nhàng vung lên ngăn cản thế công của băng trùy.

Pháp kỳ phun ra hà quang màu đen, cuồn cuộn bay tới, tiểu kiếm sau khi múa lên thì xuất hiện kiếm khí đầy trời, về phần kiện cổ bảo viên hoàn nọ, không biết hắn dùng thủ pháp gì mà chỉ cần phất tay nhẹ nhàng thì đã có vô số tiểu hoàn dày đặc bắn ra, thanh thế cực kỳ kinh người.

Băng trùy đầy trời chưa kịp hạ xuống thì đã bị uy lực của mấy pháp bảo kia đánh cho tan nát. Hàn khí màu trắng trong nháy mắt đã trải rộng ra xung quanh hơn mười trượng, nhiệt độ lập tức hạ

xuống.

Nhưng Ma hồn lại không chút để ý đến tình cảnh đó, mà ngược lại mỉm cười âm trầm, thân hình lần nữa biến mất vào trong ma quang.

Sắc mặt Hàn Lập có chút khó coi, lè lưỡi liếm môi trên một cái.

Tên Ma hồn trước mắt chính là đối thủ khó giải quyết nhất tính từ khi hắn bước chân vào Tu tiên giới cho đến nay, chỉ cần sơ sẩy một chút là mạng sống của hắn sẽ đi tong.

Tuy bây giờ Hàn Lập đã vận dụng Minh Thanh Linh Nhãn đến cực điểm nhưng thân ảnh ma hồn ẩn trong ma quang vẫn vô cùng mơ hồ, thậm chí vì độn tốc của đối phương quá nhanh nên hắn vẫn không thể nhìn rõ vị trí cụ thể, chỉ có thể thấy một cái bóng nhàn nhạt chợt ẩn chợt hiện. Chỉ khi nào thân hình Ma hồn hơi hoãn lại thì hắn mới miễn cưỡng thấy được.

Do đó Hàn Lập lập tức rơi vào thế hạ phong. Hơn nữa vì toàn lực thi triển Minh Thanh Linh Nhãn thực quá sức chịu đựng trong một thời gian dài nên hắn không thể duy trì liên tục, chỉ cần linh nhãn hơi yếu một chút thì ngay cả bóng dáng đối phương Hàn Lập cũng không thể nhìn rõ.

Hàn Lập trong lòng buồn bực. Đối sách duy nhất chính là trong khoảng thời gian ngắn phá được thuật ẩn thân của đối phương hoặc bức đối phương không dùng nó nữa, khiến đối phương cho rằng ẩn nấp trong ma quang cũng chẳng có ích lợi gì.

Nếu không việc đấu với loại đối thủ thần xuất quỷ trước mặt khiến cho hắn sờn tóc gáy.

Trong lòng nghĩ như vậy nhưng động tác của Hàn Lập không dừng lại. Tay hắn vỗ vào túi linh thú đeo bên hông, một đám Phệ Kim Trùng to lớn vù vù bay ra.

Hàn Lập không chỉ huy Phệ Kim Trùng công kích mà trong miệng khẽ hô một tiếng, trùng vân liền hóa thành vô số đóa kim hoa, tứ tán bay đi.

Trong chớp mắt, khắp nơi trong khuôn viên hai mươi trượng xung quanh Hàn Lập đã xuất hiện kim quang lập lòe.

Cứ như vậy, cho dù Hàn Lập không thể sử dụng Minh Thanh Linh Nhãn để tìm kiếm tung tích Ma hồn nhưng chỉ cần đối phương vừa tiến vào phạm vi Phệ Kim Trùng thì hắn lập tức sẽ cảm ứng được, không cần sợ hãi bị đánh lén bất ngờ.

Ngay khi đàn trùng mới bày ra, cách đó không xa liền truyền đến một tiếng hừ lạnh

Tiếp theo hắc quang chợt lóe, thân hình Ma hồn lại xuất hiện. Cái đầu phía trước của hắn đang nhìn chòng chọc những điểm tinh quang quanh thân Hàn Lập, trên mặt hiện lên vẻ khó coi.

Nhưng ngay lập tức hai hàng lông mày dựng đứng, hai cái đầu lâu đã đổi vị trí cho nhau. Đầu lâu ác quỷ liền cười hung ác với Hàn Lập.

Hàn Lập rùng mình, càng thêm cảnh giác. Lúc này chỉ thấy đầu lâu ác quỷ phía đối diện há mồm, vô thanh vô tức phun ra một mảng sóng khí màu đen.

Những nơi mà sóng khí đi qua, Phệ Kim Trùng không tự chủ được, bị cuốn vào trong, tiếp theo từng con từng con đông ngả tây nghiêng, từ trên không trung rớt xuống.

Nhất thời đàn trùng do Hàn Lập bố trí ở trước Ma hồn đã biến mất.

Quỷ đầu nhách miệng, lộ ra nụ cười hung tàn, tiếp theo thân hình hắn nhoáng lên, muốn bay tới.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, đột nhiên điểm chỉ, một đoàn điện hồ to bằng hột đào bắn ra.

Tốc độ của nó vô cùng nhanh, trong nháy mắt đã đến trước trán của quỷ đầu.

Đây cũng là một phương pháp áp súc ích Tà Thần Lôi thành quả cầu mà hắn lĩnh ngộ được trong huyễn cảnh khi phục dụng Tạo Hóa Đan. Bây giờ xuất kỳ bất ý bắn ra, tốc độ còn nhanh hơn nhiều so với điện hồ bình thường nên sức uy hiếp cũng lớn hơn một chút.

Ma hồn vì không kịp phòng bị nên giật nảy cả mình. Lôi cầu kia thực quá nhanh, vô luận là hắn muốn tránh hay thi triển thần thông để ngăn cản cũng không kịp nữa rồi. Hắn chỉ có thê há mồm, một đạo tử ảnh như độc xà lóe lên, trực tiếp va chạm với lôi cầu.

"Ầm" âm thanh vang lên, kim quang lấp lóe, lôi cầu đã nổ tung, còn đạo tử ảnh kia thì bị bắn ngược lại. Mùi cháy nhanh chóng tản ra, quỷ đầu kêu thảm một tiếng, ánh mắt ác độc quét về phía Hàn Lập.

Đạo tử ảnh vừa rồi chính là cái lưỡi dài quái dị của hắn. Tuy nhiên không biết vì sao nó có thể khắc chế ích Tà Thần Lôi nhưng uy lực của điện hồ cũng khiến nó ăn phải quả đắng, thụ thương không nhỏ.

Hàn Lập thấy mình đánh lén không có tác dụng nhưng trên mặt chẳng lộ ra vẻ gì ngoài ý muốn. Hắn lập tức cười lạnh một tiếng, trong miệng phát âm thanh bén nhọn.

Nguyên bản những con Phệ Kim Trùng đã rơi xuống đột nhiên vỗ vỗ hai cánh, tiếp tục đằng không bay lên, trở về vị trí cũ.

Ma hồn thấy thế thì trên gương mặt lóe lên vẻ kinh dị, ánh mắt nhìn về phía Phệ Kim Trùng càng thêm ngưng trọng.

Lúc này nhóm người ngân phát lão giả thấy Hàn Lập giao thủ với Ma hồn thì cũng xuất ra bảo vật tấn công. Một khẩu bạch Sắc phi kiếm, một thanh lam Sắc ngọc xích (thước ngọc) cùng một bộ ba pháp bảo hình thoi hung hăng công kích về phía đối thủ.

Ma hồn chỉ lạnh lùng nhìn mấy kiện pháp bảo kia một cái rồi đồng thời vung tay, ném ba bảo vật đã bị ma hóa ra, lập tức chúng hóa thành một phiến dị quang màu đen cuốn tới, ngăn cản thế công của ba người ngân phát lão giả và điều khiển pháp kỳ, tiểu kiếm, viên hoàn chính là cái đầu người phía sau.

Tiếp theo không biết cái đầu này thi triển pháp quyết gì mà dị quang bành trướng lên gấp mấy lần, trong nháy mắt đã hình thành một cái quang trảo cực to bao vây lấy toàn bộ bảo vật của nhóm người Trình sư huynh. Sau đó Ma hồn chỉ không ngừng rót pháp lực vào, còn lại thì chẳng làm gì nữa.

Xem ra Ma hồn muốn thu thập đối thủ khó giải quyết nhất chính là Hàn Lập trước rồi sau đó mới đến lượt nhóm tu sĩ kia.

Hàn Lập thấy vậy liền nhíu mày nhưng lúc này cái đầu người phía sau của Ma hồn đột nhiên mở miệng:

"Đám phi trùng kia không sợ Hám Ba ma công của bổn tôn, theo ta được biết thì ở thế giới này chỉ có vài loại linh trùng có khả năng này mà thôi. Xem hình dáng thì chúng chính là Phệ Kim Trùng danh khí không nhỏ rồi nhưng do chúng vẫn chịu ảnh hưởng của ma công nên không phải là dạng đã trưởng thành như trong truyền thuyết. Nếu không số lượng nhiều như thế, dưới tình huống không có ma khí thích hợp trong tay, bổn tôn cũng phải thối lui ba bước. Chỉ đáng tiếc thân thể hiện tại của ta không phải là bản thể, bằng không ta sẽ cho ngươi kiến thức một chút sự lợi hại của Ma điệp (bướm ma) Thánh giới. Loại linh trùng chưa trưởng thành ở nhân giới này chính là thuốc bổ tốt nhất cho Ma điệp."

Ma hồn sau khi lạnh lùng nói liền liếc mắt nhìn về phía cổ ma đang áp bức Ngụy Vô Nhai từ từ lui về phía sau, Sắc mặt lóe lên vẻ quái dị.

Hàn Lập khẽ nhếch miệng, mặt không chút thay đổi, phất tay áo, vài chục đạo phi kiếm lập tức bắn ra, bay lượn xung quanh thân hình hắn.

Hắn liên tiếp đánh ra từng đạo từng đạo pháp quyết. Kim quang trên những thanh phi kiếm này lấp lóe không ngừng, huyễn hóa ra vô số ảo ảnh với mục đích bố trí Đại Canh Kiếm Trận.

Hai mắt trên cái đầu ác quỷ của Ma hồn đột nhiên lóe lên hung quang.

"Một khi ngươi đã muốn chết thì ta cũng không có thời gian để mà dây dưa. Cắn nuốt thêm một Nguyên Anh thì ta càng nắm chắc phần thắng khi đấu với tên gia hỏa kia. Ta cũng không cần thân thể này nữa nên sẽ cho ngươi thấy lợi hại chân chính của Ma công Thánh giới chúng ta. Ngươi hãy ngoan ngoãn chịu chết đi!"

Ma hồn không biết là cảm ứng được sự uy hiếp của phi kiếm hay là thực sự không muốn nhẫn nhịn, dây dưa nữa nên không cho Hàn Lập cơ hội bố trí kiếm trận. Sau khi cười điên cuồng, thân hình Ma hồn liền trở nên mơ hồ, hai tay trần xuất hiện trong đám phi trùng.

Trong lòng Hàn Lập trầm xuống, bất chấp việc bày kiếm trận, thần thức điều khiển Phệ Kim Trùng tấn công.

Phệ Kim Trùng tuy có sự sợ hãi khi thấy hình dáng của Ma hồn nhưng dưới sự chỉ huy của Hàn Lập, hung tính đại phát, ùn ùn tấn công đối phương.

Bạch quang trên người hồ yêu khôi lỗi cũng chợt lóe, phối hợp cực kỳ ăn ý với phi trùng, công kích về phía Ma hồn. Thiên Tuyệt ma thi thì bước lên, chặn trước mặt Hàn Lập.

Còn cự quy khôi lỗi phía sau thì lại không sử dụng Băng trùy nữa mà đồng thời há miệng, trực tiếp phun ra hơn chục đạo quang trụ thô to.

Trong nháy mắt Ma hồn đã lọt vào trận thế công kích.

Hàn Lập không hy vọng khôi lỗi, linh trùng, ma thi có thể ngăn chặn Ma hồn, chỉ cần chúng trì hoãn một chút thời gian để cho hắn bố trí xong Đại Canh Kiếm Trận là được.

Theo suy tính của hắn thì một loạt công kích to lớn như thế, tuy không làm gì được đối phương nhưng việc dây dưa, kéo dài thời gian hẳn không thành vấn đề.

Nhưng Hàn Lập đã đánh giá thấp sự lợi hại của Ma hồn hai đầu bốn tay.

Cái đầu ác quỷ của Ma hồn phát ra vài tiếng kêu lẻng xẻng như kim loại va chạm với nhau, bốn cánh tay vung lên, mười ngón tay của hắn bỗng nhiên vặn vẹo biến hình, kết xuất từng cái từng cái pháp quyết cổ quái.

Trong nháy mắt một luồng hắc mang chói mắt từ trong thân hình của Ma hồn phun ra. Hào quang chói lòa khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Tiếp theo từng đợt từng đợt khí lãng (sóng khí) xuất hiện, đánh cho Phệ Kim Trùng, khôi lỗi xiêu vẹo.

Hơn mười đạo quang trụ màu lam lập tức hóa thành hư vô.

Ngay lúc này, hai cái đầu của Ma hồn đồng thời há mồm, một tiếng thét dài thê lương cao vút vang lên, khiến cho không gian xung quanh chấn động run rẩy, kéo theo âm thanh ầm ầm không ngừng.

Sau đó khí lãng trong nháy mắt tiêu tán đi, hắc mang đã trở nên ảm đạm.

Một tầng vảy cứng dài, màu đen bóng loáng, cực kỳ cổ quái giống như chiến giáp xuất hiện trên thân thể Ma hồn, phát tán ra khí thế cao ngất tận trời.

Lúc này cái đầu ác quỷ của nó nhìn về phía Hàn Lập mang theo một tia hung tàn.

Mà Hàn Lập khi thấy cảnh này, lập tức trợn mắt há hốc mồm, trong lòng cực kỳ kinh hãi.

------oOo------

Chương 847: Ma Kiếm Tái Hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ma Hồn đã biến thân thêm lần nữa. Lúc này hắn nhe răng cười, sau đó thân hình như cơn gió nhẹ thoáng biến mất.

Thiên Tuyệt Ma Thi trước người Hàn Lập vốn đang bất động bỗng gầm nhẹ một tiếng, hai cánh tay liền động.

Vô số trảo ảnh xanh biếc, phát ra tiếng xé gió xuy xuy phá không, chụp xuống phía trước.

Hắc quang chớp động, thân hình quỉ mị của Ma Hồn hai đầu bốn tay bỗng nhiên xuất hiện trong trảo ảnh.

Trên mặt hiện lên một tia lãnh khốc, Ma Hồn phất nhẹ cánh tay về phía trảo ảnh, nhất thời trảo mang của nó lại càng thêm dày đặc, âm thanh càng bén ngọn.

Hai bên vừa tiếp xúc, hắc mang dễ dàng xé rách trảo ảnh xanh biếc, cánh tay quỉ dị dài thêm ra vài thước, trong tích tắc bàn tay hóa thành một đạo hắc ảnh cắm phập vào lồng ngực cứng như thép của Thi tiêu.

Năm ngón tay rút ra, trên người Thiên Tuyệt ma thi đã xuất hiện một lỗ máu to bằng miệng chén, thi huyết đen ngòm cuồn cuộn tuôn ra.

Tu sĩ bình thường nếu trúng phải đòn tấn công đó thì không chết cũng phải bị thương nặng nhưng Thi tiêu chỉ cảm giác đau nhức ở trước ngực một chút, ngoài ra còn kích thích bản tính hung tàn cuồng ác của nó.

Thi tiêu không hề lùi lại, lục quang trên một cánh tay lập tức chớp động, hóa thành một cây tiêm trùy tam sắc đâm về phía Ma Hồn.

Ma hồn khẽ kêu lên một tiếng ngạc nhiên, không biết là do hắn cảm thấy sinh mạng lực của Thi tiêu quá mạnh mẽ hay là do tiêm trùy tam sắc kia.

Nhưng ngay sau đó, Ma Hồn cười lạnh một tiếng, hai cánh tay như huyễn ảnh lóe lên trước ngực. Tiêm trùy tam sắc vừa tới liền bị một đôi bàn tay đen nhánh kẹp cứng, không thể tiến thêm một chút nào nữa.

Cái đầu quỷ của Ma Hồn nhe răng cười ác độc, hai tay đồng thời dùng sức, ý muốn ngạnh bẻ đôi tiêm trùy.

Một tiếng *"phốc"* nhỏ vang lên, không chờ Ma Hồn thực hiện ý định đó, toàn thân viên trùy bỗng tự bạo, từ trong đó bay ra một đám trùng vân tam sắc, không chút khách khí tấn công Ma Hồn.

Mặc dù Ma Hồn đã vận hành ma công đến mức tột đỉnh nhưng vì khoảng cách quá gần nên hắn liền bị một màn dị biến này làm cho kinh hãi.

Mắt thấy trùng vân sắp đánh tới, trên mặt Ma Hồn liên hiện lên một tia tàn khốc, đột nhiên há mồm phun ra một vòng tròn sóng âm màu đen, đem toàn bộ tam sắc trùng vân bao vây vào trong.

Một màn quỷ dị xuất hiện. Tam sắc Phệ Kim trùng bị bao bọc trong âm công màu đen, thân hình đình trệ không thể bay lên. Tiếp theo một trận âm thanh *"bang bang"* vang lên, từng con phi trùng tự động nó tung hóa thành một trời mưa máu.

Về độ cứng rắn của thân thể thì tam sắc Phệ Kim trùng dù sao cũng không thể so sánh của kim sắc Phệ Kim trùng, một đám trùng vân đã bị Ma Hồn có tu vi đại tăng phát ra ma âm đánh thành tro bụi, không còn một con.

Nhưng ngay lúc đó thì cánh tay kia của Thi tiêu cũng vừa đánh tới.

Sắc mặt Ma Hồn lộ ra vẻ thiếu nhẫn nại, trở nên băng hàn, thân hình nhoáng lên liền biến mất. Một khắc sau hắn đã ở phía sau Thi tiêu, vung nắm tay màu đen nhẹ nhàng đánh tới.

Động tác nhìn như thong thả, nhưng không biết vì sao Thi tiêu chỉ có thể kịp nhích đầu qua một chút, nắm tay đã tới trước mặt.

Cùng lúc một đoạn gai xương dài khoảng một thước từ nắm tay bắn ra, trực tiếp xuyên thủng qua đầu Thi tiêu, thân mình Thi tiêu run lên, mọi động tác lập tức dừng lại.

Ma Hồn phát ra tiếng cười âm trầm, hỏa diễm màu đen trên gai xương đột nhiên bùng cháy, sau khi hắn thu lại nó thì thân hình Thi tiêu run rẩy vài cái rồi rơi thẳng xuống đất.

Từ lúc Ma Hồn tiến vào trùng vân cho đến khi tiêu diệt Thi tiêu, quá trình nhìn như rất dài nhưng kỳ thật mọi việc chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Lúc đầu khi Hàn Lập thấy Ma Hồn tiến đến gần, còn Thiên Tuyệt ma thi thì tiến ra nghênh đón liền không suy nghĩ nhiều, thân hình hắn bay về phía sau để duy trì khoảng cách với đối thủ.

Đồng thời hắn điểm chỉ về phía kiếm quang màu vàng kim đang ở trên đầu, tất cả kiếm quang nhất thời bị hắn dùng kiếm quyết tụ tập lại, từng phiến từng phiến kiếm ảnh hóa thành từng tầng từng tầng kim quang. Hàn Lập chính đang muốn điều khiển chúng tấn công Ma hồn.

Nhưng không nghĩ chỉ trong thời gian ngắn ngủi đó mà Ma Hồn hai đầu sáu tay đã tiêu diệt Thiên Tuyệt ma thi rồi.

Hàn Lập hít một hơi khí lạnh, trong lòng phát khổ, đồng thời cũng vô cùng đau lòng.

Hắn cực khổ lắm mới bồi luyện được Thiên Tuyệt ma thi nhưng không ngờ mới đem nó sử dụng một lần tại đây mà đã bị Ma Hồn dễ dàng đánh rớt. Tuy thân thể ma thi cứng rắn, rơi xuống mặt đất chưa biết sinh tử nhưng xem bộ dáng cho dù chưa chính thức chết đi thì cũng vô phương tái chiến.

Trong lòng nghĩ như vậy nhưng Hàn Lập lại nhất tâm nhị dụng, dùng thần thức điều khiển thêm lần nữa.

Đám hồ yêu khôi lỗi đã ổn định lại thân hình, bạch quang chớp động, tiếp tục công kích về phía Ma Hồn. Cự quy khôi lỗi cũng giống như Hàn Lập, một mặt tản ra bốn phía xung quanh, một mặt phun ra từng đạo quang trụ Băng thuộc tính.

Từng đạo kiếm ảnh đang xoay quanh trên đầu Hàn Lập cũng chụp xuống Ma hồn.

Ma Hồn hừ lạnh một tiếng, bốn cánh tay khẽ vung lên, từ nơi chỗ khuỷa tay và nắm tay mọc ra từng gai xương đen nhánh, hình thái không đồng nhất, có cong có thẳng nhưng cái nào cũng nhọn hoắt, toát ra khí tức âm hàn, vô cùng sắc bén.

Không chờ hồ yêu khôi lỗi tới gần, thân hình Ma Hồn *"vù"* một tiếng, liền biến mất vô tung vô ảnh.

Bỗng nhiên mất đi mục tiêu công kích, hồ yêu khôi lỗi không khỏi hoang mang ngơ ngác. Lúc này hắc mang chợt lóe, Ma Hồn vô thanh vô tức xuất hiện phía sau một con khôi lỗi, bốn cánh tay phá không đánh tới.

Âm thanh xé gió vang lên, từng đạo hắc mang chớp động, con hồ yêu khôi lỗi đó trong nháy mắt đã bị đánh nát, hóa thành một đống phế vật.

Thân hình vừa động, Ma Hồn lại biến mất rồi xuất hiện bên canh một con khác. Con hồ yêu khôi lỗi này liền bị một gai xương thô to xuyên thủng ngực. Nó lập tức dừng cử động, rơi ngay xuống đất. Hàn Lập ở xa xa thấy thế thì vừa sợ vừa giận, chỉ huy kim sắc kiếm ảnh không ngừng truy kích Ma Hồn.

Nhưng Ma hồn một hồi biến mất, một hồi xuất hiện tại một nơi không rõ, cộng thêm tu vi tăng mạnh phối hợp cùng công pháp ẩn thân nên vô cùng khó chơi, hồ yêu khôi lỗi không cách nào vây công được.

Đối với phương thức cận chiến, Hàn Lập luôn tự phụ cao minh hơn các tu sĩ khác nhiều nhưng hôm nay vừa nhìn thấy thủ đoạn của Ma Hồn khiến hắn lạnh cả người.

Cùng với Ma Hồn cận thân chiến đấu căn bản chỉ là múa rìu qua mắt thợ. Cho dù hắn cố vận dụng Thanh Minh Linh Nhãn cũng vô phương tìm ra vị trí của Ma Hồn.

Trong lúc chưa kịp suy nghĩ nhiều, Ma Hồn đã giết chết mất con hồ yêu khôi lỗi cuối cùng, sau đó lãnh đạm liếc nhìn Hàn Lập.

Nhìn vào ánh mắt lạnh như băng đó, trong lòng Hàn Lập trầm xuồng, hơi có chút sợ hãi.

Từ lúc kết thành Nguyên Anh cho tới nay, cái cảm giác bất an đã biến mất từ lâu này hôm nay lại một lần nữa xuất hiện.

Hàn Lập thở ra một hơi, cố gắng bảo trì trấn định.

Hiện tại xem ra, với độn tốc quỷ dị, gần như thuần di của đối phương thì muốn bố trí Đại Canh Kiếm trận là một việc rất khó khăn, chỉ có thể dùng những thủ đoạn khác để kéo dài thời gian mà thôi.

Sau khi cân nhắc cẩn thận, Hàn Lập điểm chỉ về phía kim sắc kiếm ảnh trên không trung, kiếm quang lập tức bay trở về bên trên đỉnh đầu của hắn.

Sau đó kim quang chuyển động xung quanh, hóa thành tầng tầng kiếm khí dày đặc bảo vệ Hàn Lập.

Tiếp theo hai tay Hàn Lập bắt quyết, từng tiếng sấm trên người vang lên, từng đạo kim hồ thô to từ trong cơ thể hiện ra, đồng thời chứa nhiều tia lôi điện mỏng manh đan xen vào nhau, hình thành một tầng kim sắc điện y (áo điện màu vàng kim) lấp lóe không ngừng, trông cực kỳ bắt mắt.

Đồng thời hắn hé miệng phun ra một quang cầu màu tím.

"Bụp" một tiếng, tử sắc hỏa diễm bùng lên, sau đó một tiếng chim lảnh lót từ hỏa cầu truyền ra. Một con hỏa điểu màu tím thân thể

dài khoảng một thước xuất hiện, vỗ vỗ hai cánh, không ngừng bay quanh Hàn Lập, phát ra từng tia từng tia lửa, trông vô cùng diễm lệ.

Đây chính là Tử La Thiên Hỏa do Hàn Lập luyện hóa được từ trước tới nay.

Hàn Lập liên tiếp xuất ra thủ đoạn tựa hồ khiến cho Ma Hồn cảm thấy hứng thú. Cái mặt quỷ của nó vẫn nhe răng cười âm độc nhưng đứng yên tại chỗ, tựa hồ muốn xem Hàn Lập còn có thần thông gì, sau đó mới muốn diệt nhanh thắng gọn.

Hàn Lập mặt không chút thay đổi, ánh mắt chớp động liếc nhìn bộ dáng dữ tợn của Ma Hồn một chút, bàn tay lật lại, một thanh tiểu kiếm màu đỏ quái dị hiện ra.

Kiếm này chỉ dài khoảng vài tấc nhưng toàn thân đỏ như máu mà ở trong thân kiếm có một tia hắc khí không ngừng di chuyển, trông rất quỷ dị.

Vật này chính là Huyết Ma kiếm mà lần trước Hàn Lập lấy được từ trên người bạch y nữ tử.

Huyết sắc tiểu kiếm vừa mới hiện thân, không chờ Hàn Lập thúc giục đã tự bay lên, một mùi máu tanh nồng đậm tràn ngập cả không gian.

Hàn Lập biết sử dụng nó đưa lại hậu họa không nhỏ nhưng đây là lúc sinh tử lâm đầu, không thể để ý nhiều được. Lúc này hắn hé miệng, phun một đoàn tinh khí màu xanh lên thân tiểu kiếm.

Huyết quang chói mắt, tiểu kiếm to ra, dài khoảng một trượng, phiêu phù trước người.

Thần sắc Hàn Lập ngưng trọng cầm lấy chuôi kiếm, sau khi liếc mắt một cái liền nhẹ nhàng huy động. Lập tức một lượng lớn chân nguyên từ trong cơ thể không ngừng bị tiểu kiếm hút lấy. Hắn không khỏi cả kinh, vội vàng cắt đứt pháp lực, trong lòng thầm nghĩ nó thực sự quá tà môn.

Sau đó Hàn Lập cầm chặt kiếm, lạnh lùng nhìn Ma Hồn.

Vẻ mặt của Ma Hồn đang dữ tợn nhưng khi vừa nhìn thấy lấy ra Huyết Ma kiếm, thần sắc đột nhiên đại biến, lóe lên một tia khác thường, đồng thời hai mắt nhìn chằm chằm vào thanh kiếm nọ.

Hàn Lập thấy thế thì không khói ngẩn ra, trong lòng có chút kinh nghi.

"Rất tốt! Không nghĩ tới ngay cả thánh khí mà năm xưa chúng ta lưu lại thế giới này ngươi cũng có được. Bây giờ nếu đem thánh khí giao cho ta, ta có thể tha cho ngươi một mạng rời khỏi nơi đây." Một lát sau, Ma Hồn rút cuộc khẳng định thanh Huyết Ma kiếm trong tay Hàn Lập chính là vật mà hắn muốn, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng, mở miệng đưa ra điều kiện.

"Thánh khí? Thứ này là pháp khí của Thượng cổ ma giới các ngươi?" Hàn Lập cảm thấy kinh ngạc, khẽ nhướn mày hỏi.

"Hừ, chuyện của Thánh giới bọn ta, ngươi không đáng để biết. Ta chỉ hỏi ngươi có đồng ý hay không mà thôi?" Ma Hồn không muốn nói thêm, trừng hai mắt, dùng âm thanh băng hàn trả lời.

"Nếu các hạ là tu sĩ nhân loại, vì cái mạng nhỏ này tại hạ đáp ứng cũng không sao nhưng mà các hạ lại là.hắc hắc!" Hàn Lập liếc mắt một cái, trên mặt hiện lên vẻ trào phúng.

------oOo------

Chương 848: Hắc Nhận

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ma hồn nghe lời này nhưng không có tức giận như Hàn Lập tưởng. Ngược lại hắn còn nhíu đôi mắt màu ngân bạch, quét vê phía kiếm ảnh, tử sắc hỏa điểu và Huyết Ma Kiếm mấy lần rồi trở nên lạnh lẽo.

Hàn Lập không nói một lời, Phong Lôi Sí sau lưng từ từ xuất hiện, pháp lực trong cơ thể bắt đầu cuồn cuộn lưu chuyển.

Đang lúc này một thanh âm nổ tung to lớn từ phía xa truyền lại, Hàn Lập và Ma hồn đều ngẩn ra, không nhịn được liếc mắt một cái.

Chỉ thấy ở đó quang mang chớp lóe, mấy đạo hào quang màu sắc khác nhau đang phá vỡ vòng bao vây màu đen khiến nó trong nháy mắt đã biến mất, một lần nữa viên hoàn, tiểu kiếm, pháp kỳ - ba kiện pháp bảo bị ma hóa hiện hình, chỉ là ma quang trên thân của bọn chúng ảm đạm, tựa hồ thụ thương không nhỏ.

Vì Ma hồn toàn tâm toàn ý đối phó với Hàn Lập nên nhất thời sơ ý xem thường nhóm người ngân phát lão giả.

Ba người này tuy chỉ là tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ nhưng ai ai cũng đã tranh đấu lâu năm, kinh nghiệm đầy mình. Không biết bọn họ đã thi triển bí thuật gì mà chỉ trong một thời gian ngắn đã có thể hợp lực phá cấm của Ma hồn.

Nhưng vừa rồi bọn họ cũng đã chứng kiến thân pháp quỷ dị của *"Nam Lũng Hầu"*, trong lòng cực kỳ khiếp sợ, tự nhiên không dám chủ động ỷ vào Hàn Lập nữa mà mỗi người đều chỉ huy vài kiện pháp bảo, công kích Ma hồn từ xa, hy vọng có thể tạo được một chút tác dụng.

Ba người đều rất rõ rằng Hàn Lập chính là chủ lực đối kháng ma vật, nếu hắn chết đi thì kết quả bọn họ chắc cũng chẳng tốt hơn là bao.

Vì lúc này nhóm người Trình sư huynh có thể trợ giúp Hàn Lập một tay nên trong lòng hắn cực kỳ vui mừng. Nếu bọn họ cấp cho hắn đủ thời gian bố trí Đại Canh Kiếm Trận, vậy thì càng tốt rồi.

Hàn Lập ngẫm nghĩ như thế nên không khỏi liếc mắt nhìn Ma hồn phía đối diện một cái.

Ma hồn nhìn những bảo vật đang công kích tới rồi liếc về phía Hàn Lập cười âm lạnh, thân hình bỗng nhiên di động.

Sau khi để lai một đạo tàn ảnh, Ma hồn đã biến mất.

Hàn Lập thấy thế liền nhanh chóng dùng Thanh Minh Linh Nhãn quét xung quanh, kết quả lập tức làm hắn giật nảy mình.

"Không ổn, ba người cẩn thận!" Hàn Lập hét lớn một tiếng, sau đó không nói gì nhiều, dùng thần thức điều khiển, cự quy khôi lỗi tản ra bốn phía, giương cổ lên, phun ra từng đạo, từng đạo lam sắc quang trụ, mục tiêu chính là bốn phía xung quanh ngân phát lão giả.

Đám người ngân phát lão giả và Thiên Tinh chân nhân là những kẻ lịch duyệt, vừa nghe Hàn Lập đề tỉnh, cộng thêm đã nhìn thấy thân pháp quỷ dị của Ma hồn nên bọn họ lập tức minh bạch đối phương đã bỏ qua Hàn Lập, tấn công về phía mình.

Trong lòng ba người cực kỳ kinh hãi, chỉ có thể âm thầm kêu khổ mà thôi.

Ma hồn sau khi thấy Hàn Lập thi triển nhiều thủ đoạn, lại có thêm Huyết Ma Kiếm nên thấy không dễ dàng hạ được đối phương một cách nhanh chóng. Ngoài ra bọn ngân phát lão giả lại ở bên cạnh chọc ngoáy nên hắn mới thay đổi chủ ý, chuẩn bị đem những tên ngáng đường kia diệt sạch, sau đó mới thu thập kẻ thế đan lực bạc Hàn Lập.

Hơn mười đạo quang trụ thô to nổ tung xung quanh ba tu sĩ

Nguyên Anh kỳ, khí băng hàn lập tức tràn ngập bốn phía.

Hắc ảnh chớp lên, Ma hồn hiện hình ở một nơi chỉ cách ba người Thiên Tinh chân nhân có hơn chục trượng.

Đám người ngân phát lão giả tuy trong lòng đã có chuẩn bị nhưng vẫn bị độn tốc cực nhanh của Ma hồn khiến mặt biến sắc.

Cũng may ba người tựa hồ phối hợp cực kỳ ăn ý. Lúc này Trình sư huynh và lão giả kia giương hai tay lên, một người ném ra một lượng lớn phù lục, một người lại tế xuất ra một con hỏa hồ (cáo lửa), còn Thiên Tinh chân nhân thì bắt pháp quyết, thân hình hai con ác quỷ khôi lỗi phía sau lập tức nhoáng lên cùng với hỏa hồ dưới sự yểm trợ của phù lục, đồng thời bay ra khỏi vòng bảo hộ.

Phù lục vừa bay ra bên ngoài lập tức hóa thành từng mảng hỏa vân (mây lửa) to lớn, liên miên bất tuyệt, còn hỏa hồ thì nhún người bay vào trong biển lửa, trong nháy mắt đã biến mất vô ảnh vô tung.

Hỏa hồ chính là một loại linh thú trân quý tinh thông Hỏa độn thuật.

Ma hồn tuy thấy hai con ác quỷ khôi lỗi khí thế bất phàm tấn công mình nhưng mặt vẫn chẳng đổi sắc, bốn tay vung lên.

Một trận âm thanh chói tai xuất hiện, tiếp theo là tiếng *"xẹt, xẹt"*, hai đoàn ô mang chói lóa đã xuất hiện tại trong lòng bàn tay.

Năm ngón tay chụp tới, xé hai quang đoàn màu đen thành bốn phần, mỗi tay cầm lấy mỗi cái rung lên.

Hắc quang đại phóng, bốn thanh quang nhận (mũi nhọn bằng ánh sáng) quái dị đã hình thành.

Những quang nhận này tuy không dài, chỉ khoảng hai thước nhưng từ nhọn đến thô, lại có chút cong cong giống như ngưu đao. Nhưng quỷ di chính là cả thân chúng không ngừng rung động khiến không gian xung quanh vặn vẹo, biến dạng, âm thanh chói tai liên tục vang lên, thật sự khó tin!

Tuy nhiên khi quái nhận hình thành thì cái đầu người phía sau nhăn lại, vẻ mặt đau đớn và trắng bệch, dường như tinh Huyết của nó bị rút ra gần một nửa. Mà sắc mặt cái đầu ác quỷ ở phía trước càng trở nên hung lệ, vung quái nhận lên, *"vù"* một tiếng, chúng giống như được nổ mạnh bắn ra, tấn công về phía một con ác quỷ khôi lỗi màu xanh nhạt.

Con khôi lỗi kia tự nhiên không biết sợ là gì nên không chút do dự, há mồm, phun ra một cổ âm khí màu xám rồi âm khí hóa thành một mảng vụ lãng cuốn tới. Ngoài ra hai tay nó giương lên, thanh quang chớp lóe, bắn ra mười sợi ti âm hàn từ đầu ngón tay, lóe lên rồi biến mất trong âm khí.

Con khôi lỗi màu đỏ đậm còn lại sau khi phun ra âm khí thì hồng quang trên người xuất hiện, từ trong tay lại bắn ra thêm một đạo hào quang màu đỏ nữa.

Lúc này hỏa vân ở phía trên cũng cuồn cuộn đánh về phía Ma hồn.

Trong nháy mắt Ma hồn đã bị ba mũi giáp công.

Nhưng sắc mặt hắn không chút thay đổi, nhẹ nhàng huy vũ quái nhận, lập tức bốn đạo quang mang hình bán nguyệt giao thoa xuất hiện, hóa thành hai chữ thập màu đen cực to, trảm về phía hai con khôi lỗi.

Nhưng bởi vì thân hình Ma hồn hơi trì hoãn, cho nên lợi dụng cơ hội này, một cự trảo phủ đầy hỏa diễm to khoảng vài thước đột nhiên móc xuống, năm cái móng sắc bén như dao tấn công trực tiếp Thiên linh cái của ác quỷ.

Hàn ti màu xanh cùng hào quang màu đỏ lập tức phóng từ âm khí ra, công kích về phía thân thể Ma hồn.

Bốn tay của Ma hồn khẽ động, quang nhận trong nháy mắt đã trở nên mơ hồ, hiện ra từng tầng quang lãng (sóng ánh sáng), sau đó hóa thành từng tầng quang cầu màu đen cuồn cuộn. Thanh ti và hồng quang vừa tiếp xúc, lập tức kêu thảm, bị cuốn vào bên trong và nổ tung.

Màn này vừa phát sinh thì hỏa diễm cự trảo nhất thời kinh hãi ngừng lại, muốn thu hồi trở về.

Nhưng đã quá muộn, một đạo hắc mang hình bán nguyệt đã lóe lên, cự trảo lập tức rơi xuống, máu huyết bay tứ tung.

Lại một thanh âm thảm thiết chói tai từ trong hỏa vân vang lên.

Thần sắc bạo ngược trên mặt Ma hồn chợt lóe, cái lưỡi màu tím liếm liếm hồ huyết dính trên lớp áo giáp, sau đó hú lên một tiếng, thân hình lại biến mất vô ảnh vô tung, một lát sau đã thấy hắn xuất hiện ở giữa hỏa vân.

Hỏa vân quay cuồng một trận, mấy đoạn tàn chi của hỏa hồ dính đầy máu tiếp tục rơi xuống.

Chỉ trong nháy mắt mà Ma hồn đã phá thế công của hai ác quỷ khôi lỗi rồi tiêu diệt hỏa hồ, điều này khiến cho ba người Thiên Tinh chân nhân trơn mắt há hốc mồm. Lão giả Nguyên Anh kỳ xa lạ kia chính là chủ nhân của linh thú nên trên mặt còn hiện lên vẻ đau lòng.

Còn Ma hồn thì cười quỷ dị một tiếng, thân ảnh lại biến mất thêm lần nữa.

Hắc mang đột nhiên lóe lên trong âm khí màu xám, hai âm thanh *"âm, âm"* trước sau vang lên.

Sắc mặt của Thiên Tinh chân nhân đang điều khiển hai ác quỷ khôi lỗi bỗng trở nên trắng bệch, không còn chút máu, sau đó lão không chút do dự, phất tay áo, một trận cuồng phong thổi bay âm khí, tại nguyên địa lúc này chỉ có tàn hài bị chém thành mấy khúc của hai con khôi lỗi, còn Ma hồn lại chẳng thấy đâu.

Ba người trong lòng chấn kinh, nhanh chóng nhìn quanh bốn phía và vỗ tay vào túi trữ vật để lấy ra bảo vật khác.

Không gian ở một chỗ rất gần nào đó bỗng nhiên dị động, một tòa hắc sắc cự phong cao vài chục trượng xuất hiện, sau đó hung hăng đập xuống. Đó chính là Thiên Trọng Phong do Hàn Lập tế xuất ra khi thấy tình hình nguy cấp, trong nháy mắt đã di chuyển đến bên cạnh để trợ giúp ba người một chút.

Kết quả không đợi hắc sắc cự phong hạ xuống, hắc quang ở chỗ trống trải không người kia đã lóe lên, Ma hồn mang theo hàn ý liền xuất hiện.

Hắn vung tay lên phía trên, bốn đạo quang nhận liên ngưng tụ thành một đạo hắc sắc cự nhận dài khoảng một trượng, phát ra từng tiếng nổ ầm ầm như tiếng sấm sét.

Hai tay Ma hồn cầm chặt hắc sắc cự nhận, không chút trì hoãn chém về phía Thiên Trọng Phong.

Một đạo đạo mang màu đen vô thanh vô tức bắn ra.

Thiên Trọng Phong lóe lên quang hoa chói mắt, cả tòa núi rung động kịch liệt, ở giữa bắt đầu xuất hiện một cái khe nứt. Hắc sắc sơn phong đã bị chém thành hai nửa.

Hai nửa đó liền rơi xuống đất.

Ma hồn không chút chậm trễ, mắt liếc về phía ba người ngân phát lão giả đang được bao bọc bởi năm, sáu tầng hộ trảo, sắc mặt hiện lên vẻ bất hảo rồi hai tay nắm cự nhận tiếp tục chém tới, một đạo đao mang màu đen quỷ dị lại xuất hiện.

Sắc mặt đám người ngân phát lão giả và Thiên Tinh chân nhân nhất thời trắng bệch, không còn chút máu.

Tuy được bao bọc bởi nhiều tầng bảo hộ nhưng bọn họ không cho rằng chúng có thể ngăn cản được đòn công kích mạnh mẽ như thế. Ba người kinh hãi, liếc mắt nhìn nhau, linh quang trên người đồng thời đại thịnh, trong nháy mắt đã biến thành ba đạo hào quang, phá vòng bảo hộ bay về ba hướng khác nhau.

Trong đó ngân phát lão giả bay về phía Hàn Lập còn Thiên Tinh chân nhân và lão giả lạ mặt kia lại bay về phía Ngụy Vô Nhai.

Hàn Lập đứng ở xa xa cũng đang bị dọa giật nảy mình vì cú công kích phá hủy Thiên Trọng Phong của Ma hồn nhưng khi thấy hành động của ba người thì trong lòng thầm kêu không tốt.

Với độn tốc cực kỳ khủng bố của đối phương thì chắc chắn ba người kia dữ nhiều lành ít.

Nhưng hắn bây giờ lại đang bận rộn thực hiện mấy bước cuối cùng để bố trí Đại Canh Kiếm Trận nên không thể bay tới cứu giúp.

Một mặt hắn nhanh chóng đánh mấy đạo pháp quyết ra xung quanh, một mặt dùng thần thức chỉ huy cự quy khôi lỗi phóng băng trùy ra. Hiện tại Hàn Lập không cầu thế công trên có thể thương hại đối phương mà chỉ cầu nó có thể trì hoãn hành động của Ma hồn một chút để ba người ngân phát lão giả chạy trốn kịp.

------oOo------

Chương 849: Ma uy bạo ngược

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đao mang đen thùi quả nhiênsắc bén như dao dễ dàng đem mấy tầng vòng bảo hộ chém thành hai nửa. Lập tức mấy vòng bảo hộ trong tiếng bạo liệt biến thành nhiều điểm linh quang.

Mà ma hồn một đao chém ra thấy cảnh ba người bỏ chạy tứ tán, Ánh mắt đặt ở ba đạo độn quang vừa chuyển, trên mặt lộ ra vẻ châm chọc. Lúc này hơn một ngàn mai băng trùy cũng bay tới đỉnh đầu, vây nó vào trong

Ma hồn hai tay hơi hơi nhoáng lên một cái, cự nhận màu đen trong tay hào quang chớp động một lần nữa biến thành tiêm mang chói mắt, hai tay lại chia ra. Hắc mang hóa nhỏ trong nháy mắt biến thành hai cây quang mâu màu đen dài chừng hai trượng. Cánh tay trước sau dùng sức vung lên!

Một cây bắn nhanh về phía lão giả. Một cây khác bay theo hướng ngược lại về phía lão già tóc bạc. Mà ma hồn vừa giẫm chân, thân hình chợt hóa thành một đạo hắc quang bay thẳng tới hướng Thiên Tinh chân nhân.

Tiếng tiêm minh vang lớn. Hai cây hắc mâu chợt lóe, biến mất trên đường một cách quỷ dị. Mà ma hồn thân hình lung lay mấy lần liền giống như quỷ mỵ xuất hiện ở hơn mười trượng ngoài, trong nháy mắt trốn khỏi phạm vi công kích của băng trùy.

Vị tu sĩ đang toàn lực phi độn chợt nghe được phía sau có tiêm minh. Trong lòng ngẩn ra không kịp nghĩ nhiều liền đem một vật vốn cầm sẵn trong tay tế ra ngoài. Nhất thời một mặt bát lăng ngân bài bắn ra, hóa thành một quầng sáng màu bạc đưa hắn bao vây trong đó. Lão giả trong lòng yên tâm vội vàng quay đầu nhìn về phía phía sau. Kết quả trước mắt một mảnh rỗng tuếch, không có đồ vật gì.

Lão giả ngây người ngẩn ngơ, chưa hiểu được sao lại thế này thì tiếng tiêm minh lại vang lên ngay gần trong gang tấc. Hắc quang chợt lóe, hắc mâu yêu dị hiện lên ngoài một trượng lấy thế sét đánh không kịp bưng tai bắn nhanh đến quang mạc.

Lão giả khuôn mặt kinh hãi, hắc mang ngân quang đan vào nhau. Nhưng theo một tiếng phốc hắc mâu quanh thân vặn vẹo, quầng sáng bị xuyên thủng y như tờ giấy. Hắc mâu đâm vào bụng lão giả liền nổ tung. Lão giả thậm chí không kịp kêu tiếng nào thân hình liền biến thành thịt nát bắn tung tóe ra bốn phía. Một nguyên anh thần tình mờ mịt bị bao trong quầng sáng xuất hiện tại chỗ, tựa hồ còn chưa tin thân thể mình đã bị hủy như vậy.

Nhưng chỉ một lát chần chờ vốn hắc mang đã bạo liệt lại một lần nữa ngưng kết thành một cái lưới lớn đem nguyên anh trong nháy mắt gắn vào trong đó.

Lúc này nguyên anh mới hoảng sợ tỉnh ngộ, vội vàng hai tay bắt quyết niệm thần chú. Bên ngoài cơ thể ngân quang chợt lóe vài cái liền lập tức biến mất, thi triển thuấn di thuật. Ngân quang chớp động, Nguyên anh hiện ra thân hình. Chiếc lưới màu đen không chút khách khí co rút lại rất nhanh trong chớp mắt đem nguyên anh bao vây thành một khối quang cầu cực đại huyền phù bất động giữa không trung.

Mà một cây hắc mâu khác bắn nhanh về phía Trình lão cũng giống như thuấn di hiện ra sau lưng lão Trình.

Ngân phát lão giả vốn trước khi nhập cốc còn chưa khôi phục được nguyên khí giờ phút này đối mặt với thế công quỷ dị như vậy càng không thể phản ứng gì được chỉ có thể ở thầm kêu một tiếng *"Không tốt"* liền chuẩn bị nguyên anh xuất khiếu để cầu mạng sống.

Nhưng vào lúc này không gian dao động kịch liệt xuất hiện ngay bên cạnh. Tiếp theo một đạo kiếm quang màu đỏ dài hơn trượng hiện lên phía trước hắc mâu. Kiếm quang đỏ tươi như máu tà khí tận trời không chút khách khí chém về phía hắc mâu Hắc mang huyết quang đan vào nhau. Sau một tiếng bạo liệt truyền ra liền đồng quy vu tận biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Ngân phát lão giả trong lòng mừng rỡ vội vàng nhìn về phía Hàn Lập. Chỉ thấy Hàn Lập sắc mặt nghiêm trọng tái nhợt, tay cầm huyết kiếm chậm rãi buông xuống cũng hướng về phía lão giả miễn cưỡng mỉm cười. *"Trình sư huynh"* tự nhiên đối với Hàn sư đệ thần tình cảm kích sau đó toàn thân pháp lực cổ động trong nháy mắt đã bay tới bên cạnh Hàn Lập.

Nhưng Thiên Tinh chân nhân lại không may mắn như vậy. Hắn nhìn thấy cách đó không xa lão giả thân thể bị hủy nguyên anh bị nhốt sắc mặt trở nên xám ngóet. Độn quang thế nhưng trong nháy mắt lại nhanh hơn ba phần. Mà đúng lúc này bóng người trước mặt chớp lên, thân ảnh yêu dị hai đầu bốn tay hiện ra. Thiên Tinh chân nhân trong lòng run lên lập tức ngừng lại độn quang, đồng thời cũng không kịp nghĩ nhiều liền hé miệng, phun ra một thanh tiểu kiếm trông y như thủy tinh. Sau đó kiếm này được pháp quyết thúc giục trong nháy mắt hóa thành hơn mười đạo bạch sắc kiếm quang loạn trảm khắp nơi.

Ma hồn cũng không nói lời nào, thân hình uốn éo quỷ dị biến mất ngay tại chỗ. Kiếm quang tự nhiên tất cả đều trảm tới rồi khoảng không.Thiên tinh chân nhân trong lòng trầm xuống, linh quang quanh thân chợt lóe liền bay lên không hướng về phía trước bay đi. Nhưng thân hình vừa động liền cảm thấy hộ thể linh quang rung mạnh. Đồng thời liên tiếp mấy tiếng trầm đục truyền ra, hơn phân nửa pháp lực trong cơ thể chợt bị mất đi khống chế, thân hình dừng lại một chút.

"Không tốt!" Thiên Tinh chân nhân quá sợ hãi thốt lên. Tiếng vòng bảo hộ vỡ tan theo đó truyền ra. Một con ma trảo đen thùi mang theo tiếng xé gió xuy xuy liền xuyên thủng bụng lão, bắt được nguyên anh trong đan diền vốn đang muốn xuất độn ra ngoài. Cánh tay vừa kéo, Thiên Tinh chân nhân thân thể tứ chi mềm nhũn nhất thời mất đi khả năng hành động. Sau đó ngọn lửa màu đen nổi lên thân thể trong nháy mắt bị ma diễm bao vây hóa thành một đống tro bụi.

Đúng lúc Thiên Tinh chân nhân sợ tới mức hồn phi thiên ngoại, Ma thủ năm ngón tay chợt buông lỏng, nguyên anh đột nhiên lại được tự do.

Lần này nguyên anh kinh hỉ phi độn ra ngoài, không kịp nghĩ nhiều tới ngọn nguồn việc này liền bạch quang chớp động nguyên anh thuấn di đến hơn mười trượng ở ngoài.

Nhưng không chờ nó lại thuấn di tiếp ma hồn đứng xa cười lạnh một tiến liền há mồm. Một đạo tử ảnh chợt lóe bắn ra. nguyên anh ở xa bị cái lưỡi màu tím xuyên thủng thân thể sau đó nguyên anh của thiên tinh chân nhân vừa được tự do đã bị cuốn vào trong cái mồm đỏ lòm như chậu máu của ma hồn.

Nhấm nháp mấy cái khuôn mặt hung ác của ma hồn hắc quang chớp động lộ ra vẻ vừa lòng. Sau đó nó hướng về phía quang cầu đang vây chặt nguyên anh cách đó không xa vẫy tay một cái. Quang cầu bắn nhanh đến cũng bị cổ ma há miệng nuốt vào trong bụng.

Sau khi liên tiếp nuốt hai cái nguyên anh Ma hồn cảm thấy trong cơ thể hồn lực đề thăng không ít. Lúc này mới xoay người lại nhìn về phía con cá duy nhất lọt lưới là ngân phát lão giả cùng Hàn Lập đang đứng ở bên cạnh. Đầu lưỡi nhọn liếm liếm trên môi nhanh chóng rụt về, trên gương mặt dữ tợn lộ ra vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Xa xa ngân phát lão giả nhìn thấy Thiên Tinh chân nhân cùng một người bạn tốt khác đều bị ma hồn cắn nuốt nguyên anh. Sắc mặt tuy rằng chưa phải sợ hãi vạn phần nhưng cũng cực kì khó coi. Lão biết rõ nếu không phải mình phi độn về phía Hàn Lập hơn nữa Hàn Lập lại ra tay tương trợ thì tình trạng của lão cũng không tốt hơn chút nào.

Mà nguyên anh tu sĩ ở ngoài cốc vốn được mọi người vô cũng ngưỡng mộ nhưng ở trước mặt ma vật lại chẳng đấu nổi một hiệp. Đây thật sự là một việc khó tin.

Hàn Lập có thể cùng ma vật dây dưa lâu như vậy mà chỉ hơi xuống hạ phong liền có thể thấy được đúng là thần thông quảng đại. Lúc trước gắng sức mượn sức vị Hàn sư đệ này quả là chuyện cực kì chính xác. Trình lão trong lòng nghĩ như vây không khỏi nắm chặt tay liếc mắt nhìn Hàn Lập đang đứng bên cạnh

Hàn Lập tuy sắc mặt âm trầm dị thường nhưng ánh mắt lại bình tĩnh không loạn.Hắn đã bố trí xong đại canh kiếm trận tự biết có sức đánh một trận cho nên rất tự tin còn tùy ý liếc mắt một cái về chiến trường cách đó mấy trăm trượng

Ở đó một con cổ ma khác vẫn ôm trong lòng tâm tư thả ra ma diễm đen thui trải dài mấy trăm trượng đem đóa độc vân của ngụy vô nhai vây vào giữa, không ngừng công kích. Nguyên bản độc vân xanh biếc rộng vài mẫu giờ phút này chỉ có tầm một mẫu lớn nhỏ trông như lung lay sắp đổ

Nhưng thật ra lệnh hồ lão tổ cùng nữ tử áo trắng dựa vào lục vân che chở tạm thời không có việc gì cũng liều mạng thúc dục vài món bảo vật để ngăn cản uy lực ma hỏa.

Hàn Lập thầm thở dài biết dám người ngụy vô nhai không thể kiên trì bao lâu. Bất quá hắn cũng không thể tính toán nhiều chỉ có thể trước mắt chuyên tâm đối phó ma hồn xem liệu có thể dựa vào đại trận diệt sát hắn hay không.

Lúc này ma hồn cũng không chút hoang mang bay vụt về phía Hàn Lập.

Hàn Lập ánh mắt khẽ nhíu không nói hai lời khoát tay tế ra một khối ngọc phù. Theo sau ô quang chớp động một con quỷ thủ màu đen trực tiếp hướng về phía ma hồn đón đầu chộp tới. Đồng thời Hàn Lập lại vung tay áo hơn mười khẩu thanh sắc phi kiếm theo cổ tay bay ra. Sau đó thanh quang đại phóng kiếm quang lại ngưng tụ thành một cây cự kiếm thanh thế kinh người. Hàn Lập hai tay bắt quyết niệm thần chú hướng về phía ma hồn nhẹ nhàng chỉ tay. Cự kiếm nhoáng lên một cái lúc sau trong nháy mắt biến mất trong không trung. Ngay sau đó tuy ra sau nhưng đến trước cả quỷ thủ đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu ma hồn không chút khách khí chém xuống.

Ma hồn trong miệng phát ra tiếng cười quái dị. Hai tay chà xát lại một thanh cự nhận màu đen xuất hiện ở trong tay nó, chém về phía cự kiếm đang hạ xuống. Cổ ma đã nhận ra phi kiếm này là bản mệnh pháp bảo của Hàn Lập liền nảy ra ý định độc ác một đao chém đứt cự kiếm làm cho đối thủ tâm thần đại tổn. Về phần đối phó với quỷ trảo đang bay tới cổ ma liền khinh thường nhấc tay. Một cỗ ma khí màu đen mênh mông theo tay phun ra trong nháy mắt hóa thành một cái xúc tua màu đen liền đem quỷ trảo cuốn lấy vây chặt vào giữa.

Quỷ trảo liều mạng xé rách bốn phía ma khí nhưng lại căn bản không làm nên chuyện gì. Ma khí giống như giòi trong ống xương hễ chặt đứt lại liền lại không thể thoát khỏi mảy may. Mà lúc này cự nhận màu đen cùng cự kiếm chạm vào nhau phát ra tiến gnổ kinh người.

Hắc mang thanh quang giao nhau. Toàn bộ cự nhận phát ra tiếng vù vù trầm thấp, không gian bắt đầu vặn vẹo biến hình hiện ra chấn động như sóng gợn. Có điều cự kiếm tuy rằng bị ép lui về phía sau nhưng linh quang chớp động không hề tổn hao gì.

Ma hồn cả hai đầu cùng lắp bắp kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại. Hai khuôn mặt đều lộ ra vẻ ngoài ý muốn. Nó tự nhiên không biết mấy cây thanh trúc phong vân kiếm tuy rằng bồi luyện không lâu cũng không có sảm nhập canh tinh nên uy lực hữu hạn nhưng năm xưa đã được Hàn Lập dùng luyện tinh luyện chế qua một lần nên sự cứng rắn vượt xa pháp bảo bình thường, nhân giới e là không có vật nào có thể trong nháy mắt chém gãy nó. Ma hồn lợi dụng sự chấn động cao độ của ma khí hình thành ma nhận tuy rằng sắc bén vô cùng có thể so sánh với phi kiếm lợi hại nhất của nhân loại tu sĩ nhưng muốn trong khoảng thời gian ngắn chặt đứt thanh cự kiếm do hơn mười khẩu thanh trúc phong vân kiếm hình thành tự nhiên là chuyện lòng có dư mà lực không đủ.

Ngay khi ma hồn cực kì sửng sốt cự kiếm đột nhiên vang lên tiếng sấm vô số đạo điện quang màu vàng chợt bắn ra từ thân kiếm. Kim quang lóe ra cự nhận vốn đại chiếm thượng phong vừa tiếp xúc với diện hồ liền nhanh chóng tan rã.

Cự kiếm không bị ngăn cản liền thuận thế mang theo diện hồ hung hăng chém xuống.

------oOo------

Chương 850: Khốn ma

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ma hồn không nghĩ rằng cự kiếm là pháp bảo Kim Lôi Trúc nên cả kinh.

Bất quá, bằng độn tốc quỷ dị của hắn, hắc quang chợt lóe, thân hình liền xuất hiện ở xa hơn mười trượng, cự kiếm tự nhiên chém vào hư không.

Sau khi Ma hồn dừng lại thì sắc mặt đã trở nên âm trầm, bốn bàn tay chập lại, xuất hiện thêm hai khối hắc sắc quang cầu.

Hắc quang chớp động, hai khối quang cầu hóa thành hai quang mâu màu đen, âm thanh ông minh vang lên.

Ma hồn cắn lưỡi của mình, *"Phốc"*, *"Phốc"* hai tiếng, hai ngụm tinh huyết từ miệng phun ra, kích lên trên hắc mâu.

Quang mâu lập tức run rẩy một trận, sau đó hóa thành màu đỏ.

Mà Ma hồn sau khi phun ra hai ngụm tiên huyết, hai cái đầu đồng thời hiện lên vẻ uể oải, tựa hồ lần làm phép này làm hắn tổn hao không ít nguyên khí.

Thanh sắc cự kiếm lại một lần nữa hiện ra trên đỉnh đầu Ma hồn, tiếp tục chém xuống.

Lúc này bốn cánh tay Ma hồn không do dự vung lên, hai cây huyết mâu trong tay nhắm ngay cự kiếm băn tới.

Huyết mang chợt lóe rồi biến mất, *"ầm, ầm"* hai tiếng nổ vang lên.

Kim hồ không ngừng chớp lóe nhưng hai cây quang mâu lại không bị tiêu diệt mà còn va chạm vào thân kiếm.

Kết quả cự kiếm bị đánh văng ra mấy trượng, xoay vống vài lần, linh quang trên thân kiếm cực kỳ tán loạn, trở lên vô cùng ảm đạm.

Sắc mặt Hàn Lập đang chỉ huy cự kiếm ở phía xa trở nên đỏ gắt nhưng sau khi thanh khí lóe lên thì đã hồi phục lại bình thường. Vì tâm thần của hắn tương thông với cự kiếm nên cũng chịu ảnh hưởng, may mà thần thức hắn cường đại, điểm tổn thương đó không tính là gì.

Nhưng Hàn Lập cũng không dám chần chờ, điểm chỉ về phía xa xa.

Cự kiếm ông minh một tiếng, sau đó hóa thành hơn mười đạo thanh mang đột nhiên tản ra, sau đó quay trở về.

"Còn muốn chạy! Đem mấy thanh phi kiếm này lưu lại hẵng nói!" Ma hồn vừa thấy phi kiếm bỏ chạy, lập tức lớn tiếng quát, sao đó ngoắc một cái về phía hai cây huyết sắc quang mâu, quang hoa chợt lóe, huyết mâu trong nháy mắt đã hóa thành hai huyết sắc đại thủ (bàn tay máu to lớn) nhanh chóng đuổi theo.

Một khi nhìn thấy Hàn Lập sử dụng nhiều pháp bảo Kim Lôi Trúc như thế, hắn đương nhiên không chịu để Hàn Lập dễ dàng thu hồi lại.

Mà Ma hồn chính mình cũng xoay tròn một cái, ma khí toát ra lượng lớn, hóa thành một đoàn ô vân (mây đen) bay sát theo sau.

Hàn Lập thấy thế trong lòng mừng thầm nhưng nét mặt không chút biểu tình, có vẻ trấn tĩnh dị thường.

Ngân phát lão giả ở một bên có chút đứng ngồi không yên, lúc này tay lật lại, một thanh tiểu kiếm màu vàng xuất hiện, muốn trợ giúp Hàn Lập.

"Xin sư huynh đừng vội ra tay. Chờ khi vây khốn Ma hồn kia, sư huynh xuất thủ cũng chưa muộn!" Phi kiếm trong tay lão giả chưa kịp xuất ra, âm thanh của Hàn Lập đã truyền đến tai.

Ngân phát lão giả nghe vậy liền ngẩn ra, sau dò xét xung quanh, có chút giác ngộ, lập tức dừng lại. Lúc này huyết sắc đại thủ phía xa rõ ràng nhanh hơn mấy thanh phi kiếm nhiều. Thanh sắc cự kiếm bay được một chút đã bị hai đại thủ trước sau cản lại.

Tuy mắt thấy hai huyết thủ to lên gấp mấy lần, định chụp về phía phi kiếm nhưng Hàn Lập lại không chút hoang mang, tay liền Bắt pháp quyết.

Phi kiếm vốn nhìn như bay tán loạn phát ra một tiếng ông minh, đột nhiên liên kết lại một chỗ, hóa thành một phiến thanh hà phá không bay đi.

Độn tốc trong phút chốc đã nhanh hơn gấp đôi.

Hai huyết sắc đại thủ đương nhiên chụp vào không khí, trong lúc đó thanh sắc phi kiếm đã bay về tới đỉnh đầu Hàn Lập.

Ma hồn ở trong ô vân kinh nộ, hành động vừa rồi của đối phương thật có vài phần cố ý trêu chọc y.

Sắc mặt Ma hồn hiện giờ âm trầm như nước, phất tay về phía hai huyết sắc đại thủ, hai đạo huyết quang bay vụt trở lại, sau đó xoay một vống rồi rơi vào trong tay hắn.

Ma hồn hé miệng kêu to một tiếng, ma khí quanh mười trượng ào ào xông tới Hàn Lập. Mà thân hình Ma hồn nhoáng lên một cái đã biến mất vô ảnh vô tung.

Thấy ma khí áp đỉnh, Hàn Lập không khỏi nhướn mày, hắn phất tay, kim sắc điện hồ trên người bắn ra, hóa thành một tấm lưới điện lớn chặn ma khí lại, đồng thời sử dụng Thanh Minh Linh Nhãn để quan sát tình hình.

Nhưng lập tức trên mặt Hàn Lập lộ ra một tia kinh ngạc.

Bốn phía trống không, không có bóng dáng của Ma hồn. Hắn ngẩng đầu nhìn lên trên, đồng dạng cũng chẳng thấy đâu!

Hàn Lập ngây người, sờ sờ cằm nhưng sắc mặt lập tức biến đổi, nghĩ đến cái gì đó, nhất thời cầm lấy cánh tay ngân phát lão giả, không nói hai lời, hóa thành một đạo câu vồng bắn đi.

Ngay lúc này, ở chỗ Hàn Lập vừa đứng có hai đạo huyết mang lóe sáng, bắn thẳng lên phía trên. Tiếp theo thân ảnh Ma hồn hiện ra ở một chỗ phía dưới cách đó khoảng mấy trượng, hai cái đầu đồng dạng lộ ra vẻ mặt ngoài ý muốn.

Lúc đánh lén, hắn vốn cho rằng đã nắm chắc đến chín phần thành công.

Hàn Lập trong lòng mắng to Ma hồn âm độc, nghĩ đến vụ tập kích từ bên dưới, nếu không phải hắn phản ứng nhanh thì cho dù có Linh Nhãn thần thông cũng thiếu chút đã bị trảm thành hai nửa. Hắn cũng không cho rằng chỉ dựa vào lớp áo giáp bằng tam sắc Phệ Kim Trùng và một tầng hộ thể linh quang bàng bạc trên người là có thể ngăn được đao mang của đối phương.

Ngân phát lão giả ở một bên đầu vã mồ hôi, vẻ mặt cũng lộ ra sự sợ hãi.

Ma hồn đứng tại chỗ, nhìn thấy Hàn Lập khuôn mặt biến sắc, con ngươi chuyển động vài cái, sau đó âm trầm cười, thân hình nhoáng lên lại hóa thành một đạo hắc mang bắn nhanh đến.

Hàn Lập mỉm cười.

Hắc mang mới bay được khoảng mấy trượng thì kim quang bỗng nhiên lóe lên, một đạo kim ti bất ngờ hiện ra, tấn công về phía Ma hồn.

"Choang" một tiếng vang nhỏ, kim ti sau đó lóe sáng, hắc mang bỗng nhiên bị chặn lại, hai cây huyết sắc trường đao che phía trước nhưng theo thanh âm trầm muộn này, hắc mang chợt bị bắn lùi lại hơn một trượng, hiện ra thân hình Ma hồn có chút nghiêng ngả, trên hai cái đầu đều lộ vẻ kinh hãi.

Kim ti sau đó liền biến mất. Đại Canh Kiếm Trận rút cuộc cũng đã được Hàn Lập phát động.

Hàn Lập giờ phút này hai tay Bắt quyết, thần thức đồng thời liên lạc với tất cả kiếm quang, điều khiển toàn bộ kiếm trận.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Chỉ thấy vô số kim sắc ti tuyến, lóe lên kim mang, thoát ẩn thoát hiện xuất hiện bốn phía. Chúng vô thanh vô tức chớp động, không theo quy luật nào, chậm rãi thu nhỏ lại.

Sắc mặt Ma hồn trở nên âm lệ, lúc này hắn mới biết mình đã sập bẫy, bị hãm nhập vào trong một loại cấm chế không biết tên.

Hắn kinh sợ, vung song đao lên, mấy đạo huyết mang giao xoa bắn ra (bắn ra hình chữ X), chém thẳng tới chỗ Hàn Lập.

Hơn mười đạo kim ti đồng thời lóe sáng vài cái, huyết mang trong phút chốc đã bị cắt thành vô số mảnh nhỏ, hóa thành điểm điểm linh quang biến mất vô ảnh vô tung.

Ma hồn ngẩn ra, đầu lâu phía trước lộ vẻ ngưng trọng, sau đó hừ lạnh một tiếng, hai cây huyết sắc trường đao tụ lại, hóa thành một huyết sắc cự nhận.

Bốn cánh tay cùng cầm nó, chậm rãi chém thẳng tới trước. Cự nhận tỏa ra huyết mang chói mắt, một đạo đao mang hình lưỡi liềm dài khoảng mấy trượng xuất hiện.

Khí thế thật kinh người!

Đao mang to lớn liên tục chém vào kim ti nhưng kim ti vẫn hiện lên dày đặc, mới tiêu diệt được vài thước, huyết quang trên đao mang đã biến mất. Ma hồn rút cuộc cũng đã kinh hãi thực sự.

Mà kim ti từ bốn phương tám hướng vẫn không ngừng thắt chặt lại.

Do Hàn Lập đã từng thi triển Đại Canh Kiếm Trận một lần nên việc điều khiển nó so với trước đây thành thục hơn nhiều.

Ngân phát lão giả ở bên cạnh vừa vui mừng, vừa sợ hãi. Lão không biết Hàn Lập có loại thần thông sâu không lường được như vậy.

Ma hồn ở trung tâm liên tiếp thi triển nhiều loại độn thuật, khi thi hóa thành hắc khí nhàn nhạt, khi thì hóa thành hắc ti mỏng manh với mục đích trốn thoát khói kiếm trận nhưng đều bị kim sắc ti tuyến không ngừng sinh sôi ngăn chặn lại.

Thậm chí cự nhận hắn cầm trong tay còn hóa thành bốn quái nhận nhỏ dài, bốn cánh tay huy vũ tạo thành một cái huyết sắc quang câu bảo vệ toàn thân, sau đó lại xông ra một lần nữa.

Kết quả tình huống càng tệ, kim ti chẳng những sắc bén dị thường, hơn nữa mỗi cái đều bao hàm cự lực. Nêu không phải huyết sắc quang nhận có thể tạm thời ngăn cản kim sắc ti tuyến thì có lẽ hắn đã bị loạn đao phanh thấy rồi.

Mắt thấy kiếm trận co rút lại, kim ti ngày càng tiến tới gần, khoảng không gian hoạt động được chỉ còn cỡ mấy trượng thì Ma hồn rút cuộc cũng không nhịn được nữa, ngửa đầu lên hú dài.

Hàn Lập hơi nhíu mày, không biết đối phương muốn làm gì, đột nhiên tên cổ ma ở trong ma hỏa cách đó hơn trăm trượng cũng phát ra âm thanh tương tự. Tiếp đó một bóng người thật lớn từ trong hỏa diễm bắn nhanh ra, phi độn về phía Hàn Lập.

Bên trong hắc sắc ma diễm cũng có một đại ma vật hai đầu bốn tay, thân cao chừng sáu, bảy trượng, ẩn hiện trong hỏa quang. Độn tốc của hắn quả thực rất nhanh, trong nháy mắt đã đến rất gần Hàn Lập. Hàn Lập sắc mặt không khỏi đại biến.

"Sư đệ! Viện binh của chúng ta cũng tới rồi!" Ngay lúc này, ngân phát lão giả ở một bên mừng rỡ nói với Hàn Lập.

Hàn Lập sửng sốt, mục quang xoay chuyển, đột nhiên nhìn về phía xa xa.

Chỉ thấy hai phía chân trời đồng thời có hào quang chớp động, thêm hai nhóm tu sĩ đồng thời tìm đến.

Điều này khiến Hàn Lập dập tắt đi ý niệm chạy trốn vừa hình thành.

Hắn nhìn Ma hồn bị vây trong kiếm trận một chút, sau đó lại Liếc mắt về phía Cổ ma đang bay đến.

Trong lòng đã có chủ ý, Hàn Lập liền điểm chỉ về phía tử sắc hỏa điểu (chim lửa màu tím) đang bay trên đỉnh đầu. Hỏa điểu lập tức giang hai cánh ra, tấn công về phía Cổ ma.

Sau đó tay hắn khẽ lật, Huyết Ma Kiếm vốn đã thu hồi nay lại hiện ra.

Tay kia thì huyết quang chớp động, một lá huyết phù xuất hiện, ở trên bề mặt có huyết giao màu đỏ không ngừng di chuyển, chính là thứ hắn hao hết tâm cơ mới luyện chế thành công - Hàng Linh Phù.

Tuy Hàn Lập đã từng sử dụng nó trong cuộc chiến với người Mộ Lan nhưng thời gian sử dụng không dài, chỉ hao phí không đến một phần ba uy năng mà thôi. Bây giờ hắn lấy ra, không chút do dự dán lên trên người.

Huyết quang chớp động, linh phù lóe sáng sau đó biến mất không thấy tăm hơi.

Một giao ảnh thật lớn bỗng nhiên xuất hiện trên người Hàn Lập, dài hơn mười trượng, toàn thân màu đỏ, chính là bộ dáng bản thể của Độc Giao cấp tám nọ.

Giao ảnh sau khi hiện ra liền ngẩng đầu lên trời, gầm lên một tiếng kinh thiên động địa. Cổ ma đang bay đến và Ma hồn trong kiếm trận nghe được cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Còn ngân phát lão giả thì càng trợn mắt há hốc mồm.

------oOo------

Chương 851: Ý Ngoại Kinh Biến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tiếng long ngâm xé gió thu lại, giao ảnh tận trời bay lên, sau đó xoay quanh rơi xuống, chui vào lưng Hàn Lập biến mất.

Tại sống lưng, huyết quang nhập vào cơ thể, lập tức hiện ra một cái huyết giao đồ án, từ mơ hồ đến rõ ràng, dài vài tấc, trông rất sống động.

Lúc này quanh thân Hàn Lập huyết quang lóe ra. Từ gương mặt đến cánh tay, ngón cái hiện ra huyết sắc lân phiến, trong suốt dị thường. Mà trên đầu sau một trận đau nhức, cũng chui ra một sừng giao, đỏ đậm như máu. Bàn tay với mười đầu ngón tay nhọn, huyễn hóa ra móng tay cứng rắn, dị thường sắc bén.

Vừa nhìn Hàn Lập biến thân, có ba phần tương tự bị vây ở trong Ma hồn trận. Chỉ là Hàn Lập vẫn còn là khuôn mặt nhân loại, trên người xuất hiện lân phiến màu đỏ trớt át. Mà hai khối đầu lâu ma hồn cũng dữ tợn dị thường, lân phiến màu tím.

Hàn Lập thi triển Hàng Linh Phù, trong cơ thể chân nguyên dung hợp giao hồn lực, tu vi trong nháy mắt tiên vào Nguyên Anh Sơ Kỳ đỉnh cấp, cách trung kỳ chỉ bất quá một đương tơ.

Hắn thả ra quanh thân linh quang thanh hồng nhị sắc, hai bàn tay đồng thời bắt được Huyết ma kiếm, đem pháp lực toàn thân điên cuồng nhập vào.

Huyết ma kiếm lồng lộn, sau đó, tia máu bành trướng mấy trượng, phát ra mùi máu tanh gắt mũi.

Mà trên trán Hàn Lập, trồi ra một sừng màu đỏ, cũng bởi vì duyên cớ giao hồn lực toàn bộ khai hỏa, phát ra quang mang đỏ tươi chói mắt.

Hàn Lập đã hạ quyết tâm, một khi đem ma hồn vây ở trong kiếm trận, quyết không thể làm cho một cổ ma tướng bên ngoài cứu ra, nếu không vạn nhất làm cho nhị ma hợp thể, vậy phiền toái có thể rất lớn.

Nhưng một ma vật độn tốc đến, căn bản đợi không được kiếm trận hợp lại, đã vọt tới trước mắt.

Biện pháp duy nhất, là chủ động ra tay, đem ma hồn giết chết. Chỉ còn lại có một cái ma vật, sẽ không phải đối thủ quần tu phía sau chạy tới.

Mặc dù vận dụng Huyết ma kiếm hậu hoạn không nhỏ, có thể làm cho chân nguyên tổn hao nhiều. Nhưng hắn trong lòng đã nghĩ kỹ. Toàn lực diệt sát ma, sau đó lập tức độn rời xa khỏi hiểm địa. Không hề trộn lẫn cùng quần tu, ma vật mà vây công. Để tránh tu vi đại giảm ra ngoài ý muốn.

Hắn độc lập giải quyết một con ma vật. Nói vậy tu sĩ khác cũng không có gì oán giận.

Nhưng giờ phút này Huyết ma kiếm giống như động không đáy, trong nháy mắt cắn nuốt quá nửa linh lực Hàn Lập.

Huyết sắc kiếm quang lóe ra bất định, chừng sáu bảy trượng. Linh khí tụ tập mạnh mẽ, chính Hàn Lập cũng âm thầm giật mình.

Ma hồn trong kiếm trận thấy tình hình này, nhìn chằm chằm vào kiếm quang, trên khuôn mặt lại dần dần lộ ra một vẻ sợ hãi.

"Ngươi muốn tìm cái chết? Nhân loại tu sĩ sao lại bất chấp hậu quả mà khu sử thánh khí của thánh giới chúng ta. Ngươi muốn bị ma hóa sao" Ma hồn rốt cục nhẫn nại không chịu nổi, hai khối đầu lâu đồng thời lớn tiếng quát.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, chỉ là tiếp tục rót linh lực vào trong kiếm, căn bản không để ý tới việc này.

Ma hồn nhất thời trong lòng giận dữ.

Nó cũng biết, đối phương là có chủ tâm muốn lấy tánh mạng nó. Lúc này trên khuôn mặt, vẻ lo lắng hiện ra, đột nhiên tia máu chợt lóe, lại giơ tay chém xuống chính cánh tay mình.

Miệng vết thương bóng loáng trong như gương, một giọt máu tươi cũng không có lưu ra, có vẻ cực kỳ quỷ dị.

Nhưng cánh tay cụt rơi xuống trong nháy mắt, đã sớm bị tay kia ôm ở trong tay. Sau đó há mồm, phun ra khẩu máu huyết, trong miệng đồng thời truyền ra cố chú ngữ trầm thấp.

Cánh tay cụt lập tức quang mang lưu chuyển, huyết quang chớp động, sau một trận vặn vẹo, lại hóa thành một cái giống như Huyết ma kiếm.

Kiếm này bạch cốt lân lân, trải rộng ma khí đen nhánh. Huy động một chút, ma khí phóng nhè nhẹ lên cao.

Ma hồn đem kiếm này hướng trước người chém một cái, đem ma khí trong cơ thể hướng vào kiếm rót vào. Trên thân kiếm bỗng nhiên xuất hiện kiếm quang màu đen, nhanh chóng bành trướng.

Hàn Lập nhìn thấy vậy, có chút ngoài ý muốn, đồng thời đối với sự âm độc mà rùng mình.

Mặc dù không biết đối phương dùng thủ đoạn tự tàn biến hóa ra kiếm có uy lực gì, nhưng rõ ràng thủ đoạn này không phải chuyện đùa. Hắn cũng không dám có chút khinh thị.

Tâm niệm chuyển động một chút, hắn đình chỉ rót pháp lực, hai tay cầm kiếm đem Huyết ma kiếm rung lên, nhắm ngay Ma hồn trong trận, hung hăng một kiếm chém tới.

Hắn cũng sẽ không để đối phương có cơ hội đem uy lực cốt kiếm phát huy cực hạn, lập tức phát động công kích.

Hơn mười trượng huyết sắc kiếm quang, vô thanh vô tức trảm ra, lành lạnh hướng vào trong kiếm trận đè xuống.

Kiếm quang chưa tới, ma hồn bị khí tanh máu bao phủ, trong kiếm trận không gian chấn động, thậm chí bắt đầu vặn vẹo biến hình, mọi nơi đồng thời vang lên thanh âm ong ong.

Ma hồn trong lòng hoảng sợ, tình hình này xuất hiện, rõ ràng là đã đem kiếm này phát huy đến mức tận cùng. Mà nó nếu không có nhớ lầm, Ma giới thánh khí bọn họ, nhân loại tu sĩ tựa hồ không có khả năng chém ra nhiều hơn phân nửa uy lực. Điều này chẳng lẽ cùng đối phương mới vừa rồi biến thân có quan hệ.

Ma vật này mặc dù kinh nghiệm qua thượng cổ đại chiến, nhưng cũng không biết sau nay nhân loại tu sĩ lại nghiên cứu ra *"Hàng Linh Phù"*, cho nên cũng một đầu mờ mịt.

Bất quá lúc này tánh mạng nguy ngập, ma vật này chỉ có thể Bất đắc dĩ rót pháp lực vào cốt kiếm, vội vàng bay lên trên, hai khối đầu lâu đồng thời phát ra một tiếng hét lớn.

Một đạo kiếm quang đen thui nhiễm máu gần nửa, mang theo tiếng kêu ong ong từ trên thân kiếm bắn ra, trực tiếp nghênh đón tia máu trên không trung.

Một lát sau, hai đạo kiếm quang va chạm nhau!

"Ầm" một tiếng, giống như tiếng sét nổ từ trên cao truyền ra. Hai đạo kiếm quang trong nháy mắt đan vào nhau, Một cơn lốc khí lãng từ kiếm quang bạo phát ra, đem ngân phát lão giả thổi về phía sau vài chục bước, mới khó khăn ổn định thân ảnh.

Về phần Hàn Lập đẩy cao tui vi gần Nguyên Anh Trung Kỳ, thân hình chỉ rung lên, ngay cả nửa bước, cũng không động.

Mà ma hồn, nhìn kỹ như không có gì, căn bản không di chuyển một bước, chỉ là mặt mang một tia khẩn trương chăm chú nhìn vào bầu trời.

Một màn làm cho Hàn Lập cùng ma hồn đồng thời kinh ngạc, đó là khí lãng mới vừa thổi qua, một quả cầu hình tròn đen thúi chừng nắm tay, khi kiếm quang đan vào nhau, đột nhiên quỷ dị hiện ra, hơn nữa nhanh chóng biến dài.

Trong nháy mắt, một đạo hắc hồ dài bốn mươi lăm trượng, rộng vài trượng, xuất hiện tại bầu trời.

Hàn Lập ngẩn ngơ, không rõ chuyện gì xảy ra, thi mảng lớn ánh sáng mờ ngũ sắc từ trong đó chợt lóe ra.

Bởi vì khoảng cách gần quá. Luồng sáng mờ tốc độ quá nhanh, Ma hồn cùng Hàn Lập, đứng ở bên bờ kiếm trận cũng không có chút nào đề phòng, đã bị ánh sáng mờ bao lại, sau đó bị một cổ thật lớn hấp lực, nhắm thẳng không trung mang đi. Nhưng thật ra, lão giả bị thổi ra ngoài vài chục bước thì may mắn không bị bao ở trong đó.

"Không ổn! Đây là khe hở không gian!"

Nhìn thoáng qua, Hàn Lập tỉnh ngộ, nhất thời trong lòng kinh hãi, mạnh mẽ từ trong ánh sáng mờ phá quang ra.

Nhưng nhắc tới vận pháp lực, Hàn Lập *"búp"* một tiếng, mặt không có chút máu, tất cả linh lực bỗng nhiên từ trong cơ thể biến mất vô tung vô ảnh, không có một tia pháp lực.

Hàn Lập xuất mồ hôi lạnh, mắt thấy đã bị khe hở không gian cắn nuốt, tay chân luống cuống, chỉ có thể hướng vê phía bày trận Thanh Trúc Phong Vân Kiếm dùng thần thức kinh hoảng vẫy gọi. Mà ma hồn cũng bị hút vào luồng sáng mờ, tựa hồ cũng gặp phải tao ngộ như Hàn Lập, trên mặt cũng lộ vẻ hoảng sợ.

Sáng mờ chợt lóe. Hàn Lập cùng Ma hồn không chút chống cự, bị cắn nuốt vào không gian cái khe, mà phía dưới, lúc này mới phát ra một trận thanh minh xé gió, trăm đạo kim sắc kiếm quang đồng thời tại bốn phía hiện ra, sau đó đều hóa thành vài thước cầu vồng hướng tới khe hở mà bắn nhanh tới.

Cùng lúc đó, xa xa một tiếng nổi giận cực kỳ to truyền đến. Tiếp theo xa xa một đoàn ma diễm màu đen chợt hiện, thuấn di ra không gian phụ cận khe hở, ma diễm chợt lóe tức diệt, hiện ra một khối Ma thân thân ảnh. Đúng là một con cổ ma.

Ma nhãn thấy ma hồn bị hút vào trong khe hở không gian, không khỏi kinh sợ. Nhưng lại không có dũng khí bước vào phạm vi ánh sáng mờ. Bất quá vừa lúc nhìn thấy Hàn Lập cuối cùng đem Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hướng vào khe hở bay đi, không nghĩ nhiều mà đưa tay hướng tới phi kiếm vỗ một trảo.

Nhất thời một ma trảo thật lớn thoáng hiện ở trên khoảng không phi kiếm, sau đó chụp tới các phi kiếm.

Kết quả đại bộ phận phi kiếm thanh minh một tiếng, lập tức cực kỳ thông linh tránh né, bắn nhanh tiến vào khe hở. Chỉ có hai khẩu kim quang tránh né không được, bị ma trảo chụp vào trong tay, không cách nào nhúc nhích.

Mà lúc này, một đoàn hỏa cầu màu tím cũng gào thét một tiếng, không biết từ chỗ nào bay vụt đến. Một lúc sau lại đi theo bay vào khe hở.

Cổ ma cao lớn nao nao, đang muốn một cử động, cái khe trong không trung lại đột nhiên run run, nhanh chóng thu nhỏ lại, trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh.

Nơi đây nhất thời, chỉ còn lại có ma vật cùng ngân phát lão giả cách đó không xa đang trợn mắt há hốc mồm.

Cổ ma kinh ngạc nhìn khe hở không gian biến mất, trên mặt thần sắc kinh nghi bất định, sau đó hướng về phía lão giả, khuôn mặt dữ tợn lộ ra thần sắc bạo ngược.

Ngân lão vội vàng nâng tay thả ra một cái phi kiếm màu vàng, bảo vệ toàn thân, sau đó chậm rãi lui về phía sau, đồng thời trong lòng âm thầm kêu khổ không ngừng. Nhưng dưới ánh mắt hắn, ý thức vừa chuyển, trên mặt lại lộ ra vẻ vui mừng lẫn sợ hãi.

"Di! Đây không phải Trình đạo hữu sao, nơi đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì, đây là ma vật gì?" Một thanh âm lạnh nhạt đột nhiên từ xa xa truyền ra, một đội tu sĩ mặc lục bào xuất hiện ngoài trăm trượng.

Một gã lục bào lão giả nhìn Cổ ma hai đầu sáu tay, mặt không khói hiện ra vẻ giật mình.

Người này đúng là Đại trưởng lão Ngự Linh Tông Đông Môn Đồ. Ngoài ba người phía sau, còn lại là ba người còn sót lại trong Ngũ Hành Linh Anh.

"Không sai, lão phu cũng có nghi vấn này!" Cơ hồ cùng lúc đó, một phương hướng khác, cũng một câu nói âm trầm xé gió truyền ra. Tiếp theo cũng có mười mấy đạo linh quang bay vụt đến, mỗi người cũng một thân hắc bào, nhưng là đệ tử Quỷ Linh Môn, mở miệng nói chuyện đúng là Chung trưởng lão Quỷ Linh Môn.

Hai đội tu sĩ này, cũng chứng kiến khe hở không gian biến mất, đám người tất cả đều vạn phần kinh ngạc.

"Lời này nói đến dài, hay là đối phó yêu ma này trước, sau sẽ nói. Bất quá chư vị đạo hữu ngàn vạn lần coi chừng, ma vật này cực kỳ lợi hại, không lưu ý thì có họa sát thân ngay" Ngân lão cười khổ một tiếng, chỉ có thể đề cao tinh thần nói như thế.

Đông Môn Đồ cùng Chung lão mặt mang nghi hoặc nhìn nhau Liếc mắt một cái, lúc này cũng không nói gì, lập tức vạn phần cảnh giác, thống lĩnh tu sĩ phía sau đi tới, đem ma vật thân cao mấy trượng, xa xa vây đến.

Ma hồn hai khối cực đại quỷ đầu chậm rãi chuyển động, đánh giá tu sĩ nhân loại bốn phía một chút.

Khóe miệng chợt hé ra, hiện ra sát khí nồng đậm. Một khuôn mặt khác mở ra, lộ ra vẻ mặt như cười như không, trong mắt hiện lên ý châm chọc.

Nó cũng không nói gì, bốn cánh tay nhẹ nhàng vung lên, bốn khẩu quang nhận đen nhánh thật lớn, cùng hiện lên ở trong tay. Có chút run run, mỗi khẩu cự nhận cũng truyền ra âm thanh chói tai.

Ngân lão vừa thấy một màn quen thuộc dị thường này, sắc mặt lập tức trở nên cúc kỳ khó coi.

* * *

Chương 852: Ngân diễm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khoảnh khắc tại khe không gian nuốt vào Hàn Lập chỉ cảm thấy bốn phía ánh sáng làm mờ mắt, căn bản không thể nhìn thấy gì chỉ có thể nhắm chặt hai mắt. Đồng thời trong cơ thể pháp lực không còn, lại cảm thấy đầu óc quay cuồng, thân thể cực kì khó chịu.

Tin rằng bây giờ nếu không phải là bán giao bán nhân thân thể cường hãn, thì đã sớm chịu không được trực tiếp hôn mê.

Nhưng lát sau Hàn Lập cảm thấy trong cơ thể linh lực vừa động, trong nháy mắt sung mãn, pháp lực lại khôi phục. Hắn nhất thời vừa mừng vừa sợ, trước tiên hồi phục quyền khống chế cơ thể làm cho thân hình từ từ rơi xuống.

Ngay lúc đó xung quanh ánh sáng chợt lóe lên rồi tiêu tán đi, hết thảy bốn phía đều hiện ra.

Hàn Lập liếc nhìn, thân hình *"bốp"* một chút, trong nháy mắt đã độn hơn mười trượng, nhưng Ma hồn cũng lơ lửng trên không trung, cơ hồ như kề bên hắn.

Điều này không làm cho Hàn Lập giật mình, vội vàng tránh xa.

Hàn Lập cũng không có nhìn kĩ nơi này, bởi vì không gian xung quanh chỉ có hơn mười trượng, tất cả đồ vật nhìn cũng không bỏ sót thứ gì.

Lúc này xung quanh cũng chẳng có ai, chỉ có hắn và ma hồn hai người, điều này làm cho trong lòng hắn trầm xuống.

Cảm ứng một chút hắn phát hiện nơi đây linh khí nồng đậm kinh người, quanh thân phảng phất một ít cây cỏ linh dược, hơn nữa còn có một tòa thạch đỉnh với nửa đoạn hành lang. Ngoài bốn bức tường cùng với trên cao một mảnh bụi mưa lất phất thì không còn gì khác.

Nơi này giống như một tòa dược viên không được trọn vẹn.

Hàn Lập trong lòng kinh ngạc nhưng bây giờ đang đối đầu với kẻ địch cực mạnh, khó giữ được cái mạng nhỏ tất nhiên không còn lòng dạ nào nghiên cứu các thứ này. Hắn lạnh lùng nhìn phía đối diện, ma hồn cả người thanh quang lưu chuyển, hai tay vung quyền, trên người điện hồ màu vàng hiện lên, đồng thời một viên hỏa cầu màu tím từ phía trên giáng xuống quay xung quanh đỉnh đầu.

Tử La Thiên Hỏa, tại nơi Hàn Lập bị khe cắn nuốt cũng thông linh vội vã theo sát vào không gian này, điều này làm cho Hàn Lập an tâm một ít.

Phía đối diện ma hồn cũng đang dò xét nơi đây, hai khuôn mặt hiện vẻ kinh ngạc nhưng không lâu trên mặt lại xuất hiện một tia cổ quái.

"Ha ha! Không nghĩ tới nơi đây đúng là một tòa hài cốt không gian Linh Miểu Viên. Xem như trong họa có phúc, ngược lại làm cho bổn Ma tôn tránh được một kiếp!"

Ma hồn ngửa đầu cười điên cuồng sau đó nhỏ dần, hai khối đầu lâu đồng thời quay lại, quỷ dị nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập hừ lạnh, tay áo rung lên hơn mười phi kiếm màu vàng từ trong bay ra hóa thành một kiếm ảnh che ở trước người.

Lúc này hắn mới phát hiện, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm mà mình Kết hợp Canh Tinh vào lại thiếu hai cái, điều này làm cho hắn không khỏi giật mình.

Mấy cái phi kiếm này đều là bổn mạng pháp bảo nhưng lại không cảm ứng được nó ở nơi nào, xem ra hai cái phi kiếm kia còn đang ở ngoài không gian chưa có bay vào đây.

Trong lòng hắn không khỏi liên tục cười khổ.

Có lẽ đành phải bỏ lại pháp bảo này, nhưng Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đều là luyện chế nguyên bộ.

Thiếu hai phi kiếm Đại Canh Kiếm Trận không cách nào bố trí được như vậy uy lực sẽ giảm mạnh.

Điều này làm cho Hàn Lập trong lòng tiếc nuối.

Không thể trông cậy vào kiếm trận, cũng chỉ có thể dựa vào Hàng Linh Phù cùng ích Tà Thần Lôi.

Ma hồn thấy bộ dáng của Hàn Lập như gặp đại địch liền cười lớn, mặt lộ vẻ dữ tợn.

Ma khí ngập trời trong nháy mắt bao phủ hơn phân nửa nơi này, không gian nơi đây ma khí cuồn cuộn, âm phong từng trận nổi lên.

Hàn Lập hít sâu một hơi, đem ích Tà Thần Lôi còn sót trong cơ thể xuất ra ngoài, nhất thời kim quang trên người đột ngột xuất hiện, hơn trăm đạo kim hồ theo toàn thân bắn ra, trong chớp mắt ngưng tụ thành vài con rồng kim sắc vây xung quanh Hàn Lập, ngửa đầu thị uy.

"Còn có nhiều ích Tà Thần Lôi như vậy? "

Ma hồn lộ vẻ kinh ngạc nhưng sau đó cười lạnh, hai tay vung lên.

Hai Cổ ma phong trong tay áo tuôn ra cùng với ma khí phía trên đan vào nhau, trong nháy mắt hoa thành một đám xúc tu màu đen tràn ngập đầy trời.

Tuy nói ích Tà Thần Lôi có thể khác chế ma khí, nhưng nếu ma khí quá nhiều thì cũng không thể diệt hết.

Hàn Lập cùng Ma hồn đêu rõ điều này, cho nên vừa thấy tình hình này sắc mặt Hàn Lập có chút trầm xuống.

Hơn nữa khó chịu nhất là tại không gian phong bế này không thể ỷ vào Huyết Độn Thuật mà bảo mệnh, xem như là vô dụng.

Ma hồn quát một tiếng tất cả các xúc tu đồng loạt hướng phía Hàn Lập lao lên, giống như một con hắc mãng thấy mồi, khí thế hung hãn.

Hàn Lập trong lòng xoay chuyển, kim sắc điện giao quấn quanh người âm âm vang lên, chuẩn bị lên.

Còn về phần Tử La Thiên Hỏa, dưới thần thức hắn thúc dục liền hoa thành một bức tường lửa che trước người

Mắt thấy Hàn Lập muốn cùng Ma hồn liều mạng giao thủ thì đột nhiên cả không gian không chút dấu hiệu tự nhiên run rẩy, âm thanh ông ông nổi lên, bầu trời đầy bụi chợt hiện lên bạch quang chói mắt rồi từ từ biến thành ngân bạch chi sắc (màu trắng bạc).

Hàn Lập và ma hồn cùng thất kinh, động tác trong tay cũng chậm lại một chút.

Lúc này mây mù trên bầu trời nổi lên một trận mãnh liệt rồi hóa thành một một mảng ngân bạch sắc hoa quay cuồng không ngừng. Sau đó dưới ánh mắt của Hàn Lập *"Ầm"* một tiếng nổ truyền đến, một đạo ánh sáng bạc từ trong hỏa diễm bắn ra, vừa lúc ngay chỗ của ma hồn.

Ngân quang vừa đến tất cả ma khí đều tiêu tán, trực tiếp bao vây Ma hồn vào trong.

Hàn Lập còn thấy rõ ràng trong ngân quang hai đầu của Ma hồn lộ vẻ sợ hãi, thân hình bị ngân bạch sắc diễm bao vây ở trong, sau đó hóa thành hư không.

Quang trụ đột nhiên đại phóng, sau đó vỡ ra vô số ngân sắc hỏa bay đầy trời đem ma khí còn lại quét sạch không còn. Nơi ma hồn đứng lúc đầu giờ chỉ còn vài món pháp khí trôi trên không trung, viên hoàn, pháp kì bảo vật cũng ở trong đó.

Sau khi diệt ma hồn, ngân sắc hỏa diễm cũng thoái lui, một lần nữa khôi phục thành đám bụi.

Khuôn mặt Hàn Lập lộ vẻ bất ngờ, trong lòng có vẻ khó tin.

"Ngân sắc hỏa diễm! cấm chế này quá lợi hại, hình như không phải là của nhân giới. Cũng có chút ý tứ" Ngay lúc Hàn Lập không biết làm sao thì trong đầu thanh âm của Đại Diễn Thần Quân truyền đến.

"Lời này có ý gì? Lai lịch của Ngân Sắc Hỏa diễm là gì?" Hàn Lập cuối cùng cũng phục hồi tinh thần, trên mặt hiện vẻ mừng rỡ.

Đại địch như vậy mà không cần hắn động thủ, bị không gian cấm chế nơi này giết chết, tự nhiên cũng làm cho hắn vui mừng lẫn sợ hãi.

Hàn Lập khoát tay đem kim hồ tử diễm cùng phi kiếm đều thu lại.

"Không gian cấm chế nơi này quá lợi hại, có thể diệt sát cổ ma dễ dàng, rõ ràng không phải là pháp trận của nhân giới. Mà ngân diễm kia sau khi diệt sát Cổ ma cũng không mang theo tà khí. Suy ra chỉ có Linh giới tu sĩ mới có thần thông này. Xem ra lúc đầu thượng cổ tu sĩ đối đầu cùng cổ ma cũng có bóng dáng của Linh giới tu sĩ nhúng tay vào" Đại Diễn Thần Quân im lặng trong chốc lát mới thở dài nói.

"Ý của tiền bôi là không gian nơi này là của Linh giới tu sĩ?" Hàn Lập nghe vậy cũng động dung.

"Chắc là không sai, nơi này giống với Linh Miểu Viên thời thượng cổ, nghe nói lúc trước có tu sĩ đại thần thông có ít bảo vật có thể sáng tạo ra một không gian dược viên, linh khí hơn xa nhân giới chuyên môn bồi dưỡng các loại linh dược, tuy nhiên số lượng rất ít. Nhưng sau đó lại xảy ra biến cố tất cả Linh Miểu Viên cũng đột nhiên biến mất, về sau các tu sĩ cũng không tìm thấy được một tòa như vậy, không nghĩ tới trong Trụy Ma Cốc lại có một cái, Bất quá Linh Miểu Viên này cũng có biến cố, bị phân liệt thành bộ dáng này, nơi này hẳn cũng là một tiểu bộ phận trong đó " Đại Diễn Thần Quân chậm rãi nói, trong giọng nói tràn ngập vẻ đồng cảm.

"Linh Miểu Viên! Trước kia vãn bối cũng có thấy qua trong các điển tịch nhưng tưởng rằng đó chỉ là truyền thuyết, không nghĩ tới lại có tồn tại" Hàn Lập trong miệng thì thào nói, ánh mắt lại nhìn xung quanh.

Nhưng lát sau, ánh mắt hắn dừng lại vào các pháp khí của Ma hồn. Trong lòng vừa động, chỉ vào các đồ vật phiêu phù trên không, nhất thời vài món đồ vật hóa thành linh quang bay vào trong tay.

Vội vã liếc nhìn một cái, Hàn Lập nhướng mày, trên mặt lộ vẻ tiếc nuối.

Mấy bảo vậy này đầu tiên thì bị ma khí ô nhiễm sau đó lại bị ngân sắc hỏa diễm thiêu luyện, uy lực đã giảm đi bảy tám phần, sau này có luyện chế lại thì uy lực cũng không phát huy được bao nhiêu, xem như đã thành phế vật.

Hàn Lập lắc đầu đem vài món đồ vật tùy ý thu vào Túi Trữ Vật. Sau đó huyết quang chợt hiện giải trừ Hàng Linh Thuật, một đạo huyết sắc phù lục trong cơ thể bay ra, một tay bắt lấy quan sát kĩ lưỡng.

"Xem ra nhiều lắm cũng có thể dùng lại Hàng Linh Phù này thêm một lần".

Hàn Lập thì thầm nói một câu, sau đó đem linh phù cẩn thận thu hồi, thân thể trực tiếp hạ xuống.

Hai chân vừa chạm đất, tay áo Hàn Lập rung lên một tiểu hồ màu trắng từ trong bay ra, sau đó bạch quang chớp động một thân hình thiếu phụ quyến rũ xuất hiện, đúng là Ngân Nguyệt.

"Ta tưởng rằng chủ nhân đối địch sẽ gọi tiểu tỳ ra tương trợ, không ngờ bây giờ mới gọi Ngân Nguyệt ra" Ngân Nguyệt nhìn Hàn Lập thi lễ rồi cười nói.

"Thân thể yêu hồ ngươi tu vi rất thấp, gọi ngươi ra thì được gì. Bất quá ngươi tinh thông độn thuật, cùng ta dò xét xem thử nơi đây có cơ quan cấm chế ẩn nặc không?" Hàn Lập thản nhiên nói

"Tuân mệnh" Ngân Nguyệt lập tức gật đầu, thân hình ngân quang chợt lóe độn xuống đất biến mất tại chỗ.

Hàn Lập trực tiếp ngồi xuống, hai mắt nhắm lại đem thần thức chậm rãi thả ra Bắt đâu kiểm tra mỗi tấc không gian này, xem có thể tìm được cái gì bí ẩn hay đường ra không.

Thần sắc Hàn Lập ban đầu bình tĩnh vô cùng nhưng tựa hồ không có thu hoạch gì, có vẻ có chút lo âu nhưng một lát mí mắt chớp động nét mặt lộ ra một tia cổ quái, hai mắt mở ra.

Hắn đứng dậy, hướng tới một góc của không gian, khuôn mặt mang vẻ hưng phấn mà dừng lại.

------oOo------

Chương 853: Giáng Vân Đan và Tuyết Phách Hoàn

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ồ! Đây hình như là Uyển Mộng Quả, đã biến thành màu tím sậm, ít nhất cũng có vài vạn năm dược tính mới có loại màu sắc này" Đại Diễn Thân Quân giật mình nói vọng ra.

"Vị trí của dược viên tàn hài này không biết bao nhiêu vạn năm không ai tới. Nếu dược tính không đến hơn ngàn năm, ta mới cảm giác được kỳ quái đấy!" Cưỡng chế sự kích động trong lòng, Hàn Lập bảo trì sự tỉnh táo nói. Không có lập tức động tay động chân hái cái gì, mà lẳng lặng quan sát hơn nửa ngày, mới xoay người ly khai, hướng đến một góc khác mà đi.

"Long Vân Thảo".

"Phong Linh Hoa" Thì thào gọi tên mấy linh dược trân quý dị thường hoặc đã tuyệt diệt bên ngoài.

Linh tính của mấy cây linh thảo này, không chỗ nào là không phải hơn vạn năm. Hai con mắt của Hàn Lập phát sáng cả lên.

"Không thể tưởng tượng được. Ngươi lại quen thuộc linh dược như thế. Ngươi nói ra vài cái tên, có vài loại ta cũng không rõ ràng lắm dược tính của chúng" Đại Diễn Thần Quân có chút không nhịn được, kinh ngạc nói.

"Tiền bối giễu cợt vãn bối chăng? Linh dược nơi này, tại hạ cũng không chắc có thể nhận ra ba phần. Linh thảo còn lại còn cần tiền bối chỉ điểm một chút" Hàn Lập nâng tay nhìn sang hướng dược thảo khác, cười nói.

"Hừ! Lão phu tuy có dính dáng đến luyện đan thuật, nhưng đến giờ vẫn chưa nghiên cứu cái gì, cũng chỉ có thể nhận ra vài loại.

Bên kia chính là..." Đại Diễn Thần Quân có lẽ cảm thấy đây là việc nhỏ, không có làm khó dễ Hàn Lập cái gì, lại dễ dàng chỉ ra tên cùng vài loại linh dược hắn nhận ra.

Hàn Lập vừa nhìn vừa gật đầu, bàn tay vừa lộn, một khối ngọc giản màu xanh nhạt xuất hiện trong lòng bàn tay. Hắn không chần chừ đem thần thức đắm chìm trong đó, đứng tại chỗ không nhúc nhích, tựa hồ đang tìm cái gì đó.

Đại Diễn Thần Quân thức thời không có lên tiếng quấy rầy Hàn Lập, một chữ cũng không phát ra.

Độ thời gian ăn một bữa cơm, Hàn Lập đem thần thức từ ngọc giản thu hồi, lộ ra vẻ mặt trầm ngâm.

Ngọc giản này chính là khối nữ tử họ Tống của Lạc Vân Tông đưa cho Hàn Lập ngày trước. Bên trong ghi lại không ít thượng cổ linh dược cùng phương thuốc. Hắn dựa toàn bộ vào vật này mới có thể phân biệt được nhiều linh thảo linh mộc trong dược viên này.

Nhưng vừa rồi Hàn Lập nhìn kỹ một lần, mấy cái thượng cổ đan phương bên trong có một loại có thể lập tức phối chế tài liệu để luyện chế. Trong đó một bộ phận tài liệu này là mấy thượng cổ linh thảo mới nhận biết này. Một phần tài liệu còn lại là tiền chuộc đồng đăng cổ bảo lúc hắn ở cuộc chiến biên giới. Hai phần hợp lại, nguyên liệu mới miễn cưỡng có cửa luyện loại có tên là *"Giáng Vân Đan"*.

Theo chỉ dẫn của phương thuốc, loại thượng cổ linh đan này cho dù ở thời man hoang, cũng là một loại đan dược tinh tiến tu vi khó mà gặp. Đối với Hàn Lập tu vi mới Nguyên Anh sơ kỳ mà nói, dược tính thậm chí có một chút lãng phí cũng vô cùng bá đạo. Cảnh giới tốt nhất để phục dụng nên là tiên vào nguyên anh trung kỳ càng thêm thích hợp.

Nguyên Anh sơ kỳ phục dụng Giáng Vân Đan chẳng những lãng phí một bộ phận dược tính, còn phải thừa nhận sự thống khổ mãnh liệt do sự bành trướng, thậm chí là xé rách của kinh mạch.

Ngoại trừ Giáng Vân Đan, còn có một loại linh đan tên là *"Tuyết Phách Hoàn"* cũng có hi vọng lớn có thể luyện thành. Bởi vì chủng đan dược này nguyên tài liệu chủ yếu có thể thu thập bên trong dược viên. Còn những loại tài liệu khiếm khuyết tuy trân quý khó tìm nhưng ở ngoại giới có thể tìm được.

Tuyết Phách Hoàn tuy không phải là một loại đan dược tăng tiến tu vi, nhưng là một loại linh dược phụ trợ làm cho tu sĩ tu luyện công pháp băng hàn tiến thêm một tầng. Hiệu quả do linh đan mang lại, trên đan phương chỉ đơn giản nói một câu, cũng không có nói tường tận, tỉ mỉ, bất quá dùng nhiều nguyên liệu trân quý như vậy mới có thể luyện thành đan dược, chắc chắn là không bình thường.

Về phần linh dược còn thừa bên trong dược viên, không cách nào thu thập để tạo thượng cổ đan dược nào nữa, chỉ có thể thu thập trước để sau này sử dụng.

Hàn Lập tâm niệm xoay chuyển, liền đem mấy linh dược sử dụng được ra chỉnh lý lại, cho dù bình thường bình tĩnh thì lúc này cũng không thể kìm hãm được sự kích động!

Hắn tiến vào Nguyên Anh sơ kỳ cũng đã mấy năm. Mặc dù nói là vẫn bị bận rộn vây quanh, không có cơ hội chân chính bế quan tiến hành tu luyện pháp lực thời gian dài. Nhưng thực không phải, Bởi vì trong tay không có đan dược thích hợp để xúc tiến tu vi tăng trưởng. Cho nên theo bản năng mới hoạt náo tứ phía, tìm cơ duyên cho mình.

Hiện tại một phen vất vả này xem ra thật không uổng phí. Cơ duyên của mình thực sự đã đến.

Nếu dược lực của Giáng Vân Đan này thần kỳ như trong đan phương nói, với lượng lớn linh dược nơi đây có thể đưa tu vi của hắn thúc tiến đến sơ kỳ đỉnh cấp, sau đó có thể thử đột phá chướng ngại, tiến vào Nguyên Anh trung kỳ.

Càng huống chi đem một ít linh dược hái đem về trồng, còn có thể tiếp tục dùng lục dịch tiến hành thúc dục. Từ nay về sau Giáng Vân Đan có thể cuồn cuộn không ngừng.

Về phần Băng phách Hoàn cũng có chỗ hữu dụng.

Dù sao Kiềm lam Băng Diễm cùng Tử La Thiên Hỏa đều là những thần thông lạnh vô cùng. Vừa lúc dùng đan dược này để xúc tiến uy lực của nó.

Hàn Lập hoàn tất kế hoạch trong lòng, thở dài một hơi, trên mặt lộ ra biểu tình mừng rỡ. Nếu hết thảy đúng như kế hoạch của hắn, vậy lần này hắn xông vào Trụy Ma Cốc cũng không có mạo hiểm vô ích. Các loại bảo vật cùng khôi lôi bị phá hủy so sánh với việc này cũng có vẻ không quan trọng.

Điều duy nhất làm hắn lo lắng chính là hai cây phi kiếm đã được trộn lẫn canh tinh. Bất quá, hai cây Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đều là bổn mạng pháp bảo của hắn, khi chủ nhân chưa chết, cũng không sợ bị ai cướp đi. Tệ nhất thì sau khi thoát ra khỏi đây, tốn hao chút tâm tư đi tìm lại thanh phi kiếm nên không là vấn đề khó khăn.

Hàn Lập không hề biết rằng phi kiếm đã rơi vào tay một con cổ ma khác, tự nhiên tự định lượng như vậy là đương nhiên.

Hàn Lập không suy nghĩ nhiều nữa, nhắm tay hướng Túi trữ vật vỗ, hơn mười cái hộp ngọc to nhỏ khác nhau trong miệng túi thi nhau bắn ra, từng cái lơ lửng trước người.

Hàn Lập lúc này khom người một cái, Bắt đầu cẩn thận di thực từng gốc linh thảo. Mỗi gốc linh thảo chuyển vào một cái hộp ngọc xong, hắn cũng không vội vã động đến các linh dược khác, mà vừa mang hộp ngọc đến phiến linh dược khác.

Mặc kệ linh dược nhận thức được hay là lạ lẫm, tất cả Hàn Lập đều không có ý định bỏ qua, di thực hết gốc này đến gốc khác. Chờ sau rời không gian này tốt vẫn có thể tiếp tục thúc dục linh dược này để sử dụng.

Chẳng qua chờ Hàn Lập lần nữa thực hiện ý định này, sắc mặt lại trầm xuống, thật sự rất khó coi.

Bởi vì mấy thượng cổ linh dược trong dược viên, trong đó có ba gốc không có biện pháp di thực

Một gốc cây vừa mới di thực vào trong hộp ngọc liền vô cớ tự nhiên cháy, hóa thành hư vô, một gốc cây thì cùng với linh trụ quả hắn nhìn thấy lúc trước giống nhau, vừa rời chỗ trồng lập tức cành lá khô héo, mất đi dược tính. Loại linh thảo cuối cùng càng thêm thái quá. Mới đụng vào bùn đất cách một bước, linh dược kia liền giống như bị kinh động bức bách, trong nháy mắt tan thành nước biến mất, hóa thành một bãi chất lỏng ngay tại chỗ.

Trong lòng Hàn Lập cực kỳ ảo não. Không thể nói linh dược thế gian này không thể di thực cũng không nhiều gì, thế mà một góc dược viên nhỏ như vậy liền xuất hiện ba loại.

Để cho Hàn Lập buồn bực chính là một loại linh thảo trong đó là một trong những nguyên liệu chủ yếu dùng để luyện chế Giáng Vân Đan. Đây chính là một tin tức không ổn đến cực độ.

Mấy hỏa hồng tiểu thảo màu đỏ đậm, sau khi đi quanh vài vòng, Hàn Lập sắc mặt âm trầm như nước.

Bỗng nhiên nhớ tới cái gì, sau khi chần chờ một chút, thân thủ hướng trong áo lục lọi một trận, lấy ra một lọ thuốc nhỏ bằng gỗ màu xanh biếc. Nhìn kỹ thì chính là tiểu bình chí bảo thần bí của Hàn Lập.

Dưới tình huống bình thường, đều bị Hàn Lập dùng bí thuật giấu trong người.

Trừ khi là hắn chết, nếu không tuyệt đối không có cách nào bị người khác phát hiện cướp đi.

"Đây là cái gì?" Đại Diễn Thần Quân tò mò hỏi.

"Không có gì, là một món pháp khí thôi" Hàn Lập tùy ý nói một câu. Sau đó một tay đem tiểu bình cầm bên trong, tay kia bình tĩnh mở bình ra.

Kết quả mặc dù bị mở ra, nhưng cũng không có phát sinh dị tượng gì.

Đợi thêm một lát, Hàn Lập chậm rãi đem cái chai ra lần nữa, cẩn thận thu hồi, mặt mày cau có.

Không gian này không có nhật nguyệt tinh thần, cũng không có phân ngày tháng. Tiểu bình tại đây mất đi hiệu dụng cũng không có gì kỳ quái, nhưng trong lòng Hàn Lập vẫn buồn bực một trận.

Điều này có nghĩa dù hắn ở đây bao nhiêu năm, cũng vô pháp luyện nhiều hơn một chút Giáng Vân Đan. Linh thảo trước mắt luyện chế bao nhiêu đan dược là cũng chỉ có từng ấy đan dược.

Trong lòng phiền muộn một trận, Hàn Lập thở dài, ngẩng lên nhìn bầu trời mờ tối, hai mắt nheo lại.

Mặc kệ sự tình đan dược, hắn còn có một vấn đề càng thêm cấp bách cần giải quyết trước mắt. Đó là làm thế nào từ trong không gian này đi ra ngoài, một lần nữa phản hồi nhân giới.

Phải biết rằng bây giờ không có người nào cùng hắn hợp lực đánh thêm một lần nữa.

Mà mới vừa rồi hắn đã dùng thần thức dò xét bốn không gian chi bích, cũng không có chỗ nào bất ổn hay có cái gì bất thường. Tất cả đều toát lên một vẻ vô cùng an toàn. Mà bầu trời cùng mặt đất, thần thức dò xét vào, liền bị một cái gì đó bắn ngược lại. Xem ra có cấm chế ở hai nơi này.

Ngân Nguyệt đã sử dụng thổ độn thuật đi vào trong đất, tinh tế xem xét.

Địa phương duy nhất hắn muốn dò tìm đến tận cùng chính là khối vân vụ mênh mông bên trên.

Nhưng Ma hồn nọ mới bị cấm chế đáng sợ này đánh chết ngay trước mắt, Hàn lập tự nhiên cũng không nguyện dễ dàng xúc động cấm chế này, mang đến cho mình một cái đại phiền toái.

Đang cúi đầu trầm tư, trên mặt đất trước người ngân quang chớp động, thân ảnh của Ngân Nguyệt hiện lên cũng vội vàng cấp cho Hàn Lập một sự tôn kính.

"Chủ nhân. Tiểu tì đã tra hết thảy bên dưới. Phía dưới con một cái cấm chế, nhưng đã không được đầy đủ. Tiểu tỳ theo lỗ hổng xâm nhập vào, lần tìm các nơi cũng không có phát hiện điều gì dị thường, chỉ sợ làm chủ nhân thất vọng rồi" Ngân Nguyệt có chút áy náy nói."

"Không có gì. Dưới đất nguyên bổn không thể có cái sơ hở gì được" *Hàn Lập thần sắc không đổi, gật đầu một cái chậm rãi nói, ngẩng lên nhìn bâu trời.*

"Chủ nhân định dò xét không trung à?" *Ngân Nguyệt vừa thấy cử động này của Hàn Lập, nhưng lại bắt đầu lo lắng.*

"ừm! Bốn phía cùng mặt đất đều không có sơ hở gì. Cũng chỉ có thể mạo hiểm nhìn bên trên một chút. Nếu Ngân Sắc Hỏa diễm có thể diệt sát cổ ma. Cấm chế này mặc dù lợi hại nhưng với nhân loại tu sĩ hẳn là vô hại mới đúng, sẽ không có chuyện gì đâu. Nếu không chẳng lẻ chúng ta thực sự phải bị nhốt ở chỗ này cả đời sao?" Hàn Lập dị thường quyết đoán. Sau đó trên người thanh quang chớp động, người liền hướng không trung phiêu phù đi.

------oOo------

Chương 854: Trệ lưu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không gian nơi này cũng không tính là quá cao. Hàn Lập thoáng cái đã đến gần đỉnh, nhìn lên đám sương mù trên đỉnh đầu, hắn vận chuyển linh lực lưu động toàn thân, hai mắt lam mang lóe ra, dừng lại trên độn quang.

Dưới thanh minh Linh Nhãn, tầng mây trên không trung hiện màu xanh nhạt. Nhưng mấy cái tầng mây này, mặt sau có một tầng ngân sa bàng bạc, lơ lửng trên cao không nhúc nhích.

Chẳng lẽ đây là cấm chế do Linh giới tu sĩ bố trí? Hàn Lập trong lòng vừa động, tay vừa nhấc, năm ngón tay hé ra, một viên quang cầu màu xanh hiện trong bàn tay.

Sau một khác, quang cầu bắn ra, vô thanh vô tức tiến vào trong tầng mây.

Một lát sau, Hàn lập nhìn thấy rõ ràng, quang cầu không chút vân đề xuyên qua cấm chế màu bạc, bay ra sau hơn mười trượng, phảng phất đụng vào cái gì đó, tự động nổ tung.

Hàn Lập Thần sắc buông lỏng, lúc này vận khởi lam quang trên người, cả người hóa thành một đạo cầu vồng, trực tiếp bay vào trong tầng mây.

Dù lúc trước dò xét thử một lân, Hàn Lập khi xuyên qua cấm chế, tâm vẫn lo lắng đề phòng. Cũng may bình yên vô sự thông qua, cũng không có phát động cấm chế này.

Xem ra cấm chế trong tàn tích của Linh Miễu viên thật sự chỉ nhắm vào cổ ma mà bố trí. Không biết những phần bị tách ra của linh miểu viên, có liên quan đến Cổ ma hay không.

Hàn Lập không biết vì sao trong đầu lại có loại ý niệm cổ quái

này.

Sau khi qua cấm chế một lần, Hàn Lập tự nhiên yên tâm xuống dưới, đem thần thức cùng Minh Thanh Linh Nhãn toàn bộ triển khai, kiểm tra từng tác một trên vách ngăn không gian.

Khu vực hơn mười trượng, chỉ chốc lát đã kiểm tra xong một lần, cũng không có phát hiện dị thường gì.

Hàn Lập từ vui mừng lẫn sợ hãi vì tìm được linh dược hoàn toàn tỉnh táo trở lại, biết phiền toái của mình chỉ sợ còn lớn hơn trước.

Hắn cúi đầu nhìn xuống cấm chế màu bạc như tấm lụa, lập lòe sáng lên có chút đáng chú ý. Nhưng do dự một chút, cuối cùng vẫn không có đi nghiên cứu cái gì.

Cái ngân sắc hỏa diễm thật là lợi hại. Hắn muốn xem thử, nhưng không muốn vô cớ chạm vào cái cấm chế này, khiến chính mình rước lấy họa sát thân.

Hàn Lập trên không trung sau khi kiểm tra thêm hai lần, thở dài một hơi, cuối cùng vẻ mặt thất vọng từ không trung hạ xuống mặt đất

"Chủ nhân..."

"Không có phát hiện ra cái gì. Xem ra nơi này thực hoàn toàn bị phong bế, không có lỗ hổng nào để lợi dụng" Hàn Lập mặt không chút thay đổi nói.

"Thế này không phải nghĩa là, chúng ta có thể vĩnh viên bị nhốt nơi đây sao. Có thể có thần thông phá không mở ra một không gian thế này, phải là tu sĩ Hóa Thần Kỳ mới làm được" Ngân Nguyệt bắt đâu có chút bất an.

Hàn Lập nghe nói thế, không có phản bác gì. Nhưng chân mày nhăn sâu thêm ba phần.

Đột nhiên ánh mắt chớp động vài cái, sau đó hắn hướng tới một bức tường trong không gian đi đến.

Ngân Nguyệt sau khi thất thần một chút, sau đó đi theo sát ngay sau.

Đi đến khi cách bức tường không gian mấy trượng, Hàn Lập cũng không nói không rằng, hai ống tay áo rung lên một chút, nhất thời sau đó một trận kim quang, hơn mười thanh phi kiếm đồng thời trong tay áo bắn ra, sau đó bắt pháp quyết, trong nháy mắt trên đỉnh đầu ngưng tụ thành một thanh cự kiếm màu vàng, dài hơn trượng.

Khoát tay một lần nữa. Hàn Lập hướng kiếm điểm một cái.

Tiếng sấm ầm ù xé gió vang lớn, kim sắc hồ quang hình cung từ trên thân kiếm bay ra đánh lên, ích Tà Thần Lôi bị hắn không chút do dự kích phát ra.

Tiếp theo lại há mồm, một luồng tử sắc hỏa diễm từ miệng nhẹ nhàng bay ra, cũng đánh lên thân kiếm.

Nhất thời trên cự kiếm tử diễm, kim quang đan vào nhau lóe ra. Âm thanh sét đánh liên tiếp không ngừng, thanh thế đại tăng.

Hàn Lập trong miệng quát khẽ một tiếng. Cự kiếm ở tầng trời sau khi xoay gấp khúc một cái, hóa thành một đạo kim tử sắc hình cầu vồng. Nhắm ngay bức tường không gian trước mặt hung hăng chém tới.

Một tiếng nổ truyền ra, phía trước bộc phát ánh sáng chói mắt, cả không gian bị chấn lung lay, vang lên tiếng ông ông.

Hàn Lập vội vàng hai tay bắt quyết, *"vù"* một tiếng, một đạo cầu vồng bay vụt về, hào quang kinh người chợt tắt, sau đó trở thành cự kiếm như cũ.

Mà quang mang trước mắt sau khi dần tan, Hàn Lập ngưng thân liếc mắt nhìn kỹ, nhíu hai mắt lại.

Ngân Nguyệt phía sau đồng thời cũng thấy rõ, chỉ thấy chỗ vách tường phía trước của không gian bị cự kiếm chém, một chút nứt vỡ cũng không có, chỉ vặn vẹo chốc lát rồi bình yên vô sự. Khuôn mặt nàng hiện lên một tia uể oải.

Mà Hàn Lập ánh mắt chớp động không ngừng, chẳng biết đang xem xét cái gì.

"Hắc hắc! Tiểu tử, ngươi nghĩ đánh vỡ không gian này, quả thực là việc nằm mơ giữa ban ngày!" Đại Diễn Thần Quân thấy Hàn Lập một kích không hiệu quả, không khỏi lười biếng nói.

"Ồ! Xem ra tiền bối biết làm sao để ra ngoài. Còn phải xin tiền bối chỉ giáo một phần" Hàn Lập nghe vậy không có tức giận, trái lại trong lòng vui vẻ mở miệng hỏi.

"Muốn từ đây đi ra ngoài, trước tiên phải suy nghĩ cẩn thận chính mình tiến vào đây thế nào. Ngươi thực sự nghĩ rằng ngươi cùng Cổ ma toàn lực đánh một phát, có thể tùy tiện mở ra một khe hở không gian, tiến vào một không gian khác sao" Đại diễn Thần Quân cười lạnh nói.

"Tiền bối, ý nói là..." Hàn Lập sắc mặt thoáng động, chần chừ hỏi một câu.

"Rất đơn giản. Không gian tàn hài này, nguyên bản trải qua một phen kinh biến mới miễn cưỡng được bảo lưu lại, trải qua nhiều năm như vậy, từ lâu đã bên bờ của sự hủy diệt. Vừa rồi ngươi cũng thấy, vách tường bị ngươi đánh một nhát, đã lay động không ngừng, mà theo cổ thư ghi lại, vách tường của không gian có màu vàng xám ảm đạm, chính là điềm báo trước sự bất ổn của toàn bộ không gian này. Quá nửa là đòn đánh của bọn ngươi tại nhân giới đã may mắn kích trúng điểm yếu của không gian này, lúc này mới phá vỡ không qian đến nơi đây" Đại Diễn Thần Quân dị thường bình tĩnh phân tích

"Điểm yếu nhất. Ta cùng Ngân Nguyệt cũng đã tìm kiếm qua mỗi một chỗ trên vách tường, cũng không có phát hiện chỗ nào dị thường?" Hàn Lập im lắng trong chốc lát, mới chậm rãi hỏi lại một câu.

"Hừ! Ngu xuẩn. Điểm yếu nhất của không gian, đều không phải ở

bốn bức tường, mà tại bất kỳ điểm nào trong không gian này cũng có thể gặp được. Ngươi chỉ hướng bốn vách tường kiểm tra, tự nhiên là không có phát hiện được gì rồi. Hơn nữa, không gian đã chính thức bất ổn, hơn phân nửa cái điểm yếu này đã chạy loạn trong toàn bộ không gian này. Các ngươi hảo hảo tìm kiếm lại một chút, hẳn là không khó phát hiện" Đại Diễn Thần Quân trong lời nói mang theo một tia châm biếm, nhưng đã chỉ ra những điểm trong yếu của vấn đề.

"Bất kỳ điểm gì trong không gian?" Hàn Lập vừa nghe lời này, nhất thời giật mình đứng lên.

Hắn dù sao tu vi còn thấp, đối với lý giải về tri thức không gian, tự nhiên không có khả năng cùng lão quái vật sống ngàn năm Đại Diễn Thần Quân đánh đồng. Nhưng qua một lần nhắc nhở của đối phương, cũng lập tức hiểu rõ.

Lúc này Hàn Lập nhắm hai mắt lại, đem thần thức cường đại phóng xuất, Bắt đầu tìm kiếm từng chút một trong toàn bộ không gian.

Thời gian trì hoãn cũng không dài, chỉ chừng thời gian uống một chén trà, liền tìm thấy cái muốn tìm.

Hàn Lập cũng không đứng dậy, thân hình linh quang chợt lóe, hóa thành một đạo cầu vồng bay tới giữa một bức tường.

Hào quang sau khi thu liễm, thân hình Hàn Lập lộ ra, hắn lập tức nhìn chăm chăm vào một điểm trên cao, chừng năm sáu trượng, hai tay chắp sau lưng, trong mắt lam mang chớp động.

Nơi này thoạt nhìn hoàn toàn trống rỗng, nhưng trong mắt Hàn Lập lại mơ hồ có một lam sắc quang diễm nhàn nhạt tồn tại ở đó, chỉ nhỏ bằng hạt gạo, hình dáng mơ hồ, ảm đạm. Dùng thần thức cẩn thận cảm ứng, phụ cận còn phát ra linh khí ba động cực kỳ yếu ớt.

Xem ra chính là nơi này. Hàn Lập trên mặt lộ vẻ mừng rỡ, suy nghĩ một chút, bàn tay vừa lật, một thanh huyết sắc tiểu kiếm từ trong lòng bàn tay hiện ra.

"Thế nào, ngươi muốn sử dụng kiếm này?" Thanh âm của Đại Diễn Thân Quân tràn ngập ý cổ quái.

"Không sai. Một kích lúc trước ta rất rõ, Cho dù tìm được điểm yếu, bằng vào bổn mạng pháp bảo của ta mà đánh một kích, vô luận thế nào cũng không có khả năng phá vỡ bức tường. Lấy lực phá hoại đơn thuần mà nói, tự nhiên thanh huyết ma kiếm này uy lực lớn nhất. Ta tạm thời thử thêm một lần nữa" Hàn Lập bình tĩnh nói.

"Hừ! Ta khuyên ngươi không nên hao tổn nguyên khí. Ngươi lúc trước thi triển bí thuật cổ quái kia, làm tu vi của mình tăng lên, lại cùng một kích của ma hồn mới trảm mở được không gian liệt phùng này. Với ngươi hiện tại, cảm giác có khả năng đồng dạng làm được chuyện đó sao? Biện pháp duy nhất của ngươi bây giờ, là nhanh chóng đem tu vi tiến cấp đến nguyên anh trung kỳ, sau đó lại dùng cái phù kia cùng với Huyết ma kiếm, như vậy còn có vài phần có khả năng khai mở vách tường" Đại Diễn Thần Quân không khách khí nói.

"Tiếng cấp đến Nguyên Anh trung kỳ, cái này cũng không phải chuyện nhất thời. Cho dù nơi đây linh khí nồng đậm dị thường, lại có linh đan phụ trợ, tiến giai đến nguyên anh trung kỳ cũng muốn hai ba mươi năm khổ công mới có khả năng!" Hàn Lập trong lòng rùng mình, giật mình nói.

"Trong hai ba mươi năm, không gian này cũng sẽ không sụp đổ, ngươi sợ cái gì? Nếu là ngoại giới tu luyện, lấy tư chất của ngươi, không có trăm năm thời gian, đến ý niệm tiến cấp lên Nguyên Anh trung kỳ cũng đừng mơ tới" Đại Diễn Thần Quân hừ một tiếng, tựa hồ đối với lòng tham của Hàn Lập có chút bất mãn.

Hàn Lập trên mặt thần sắc âm u bất định hẳn lên.

Đan dược nơi này của hắn tự nhiên chính là Giáng Vân Đan. Có đan dược này tương trợ hắn mới nắm chắc trong ba mươi năm tu luyện đến Nguyên Anh sơ kỳ đại viên mãn. Sau đó mới có thể đánh sâu vào bình cảnh. Đan dược này một phần chủ yếu vì nguyên liệu không cách nào trồng được, cũng đại biểu hắn nguyên bổn nhất định phải ở nơi này đem đan dược luyện chế xong mới được.

Mà bây giờ rời không gian mình khổ tu hơn chục năm, Hàn Lập thấy cũng không có cái gì tốt để mâu thuẫn. Mà nơi này mật độ linh khí lại dày, thậm chí so với động phủ hắn bày ra Linh Nhãn chi vật còn mạnh hơn mấy phần. Cái này tự nhiên là một cơ duyên khó có được.

Điều duy nhất khiến Hàn Lập lo lắng, chính là Nam Cung Uyển đang bị Phong hồ chú vây khốn. Hắn phải nhanh chóng trở về dùng Yêu Đan của Hỏa thiềm thú giải trừ độc chú cho giai nhân.

Bất quá Nam Cung Uyển lưu lại ngọc giản có nói qua, nàng dùng bí thuật đại khái có thể đem thời gian độc chú phát tác trì hoãn hơn trăm năm. Chậm trễ hai ba mươi năm, hẳn là không có vấn đề gì.

Hàn Lập tinh tế tự đánh giá nửa ngày, tự tìm kết luận phải bị nhốt một thời gian dài trong không gian này, không khỏi cười khổ một tiếng, vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Ngân Nguyệt, ngươi trước tiên đem những linh dược này hái xuống. Chúng ta ngay hôm nay Bắt đầu luyện chế linh đan!" Hàn Lập mở miệng không chần chờ nói.

Ngân Nguyệt ở một bên, tự nhiên cũng nghe được Hàn Lập cùng Đại diễn Thần Quân nói chuyện với nhau, nghe thấy có biện pháp rời nơi này, liền cảm thấy thoải mái hơn.

Cái loại tư vị bị nhốt một chỗ, nàng không bao giờ muốn nếm thử lần nữa.

Vì vậy lúc này nàng thản nhiên cười, miệng đáp ứng một tiếng, lập tức từ trong tay Hàn Lập tiếp nhận một đống chai lọ, thân hình nhẹ nhàng bay sang một bên, Bắt đầu xử lý những linh thảo linh mộc này.

Hàn Lập giữa bức tường không khách khí khoanh chân ngồi xuống, lần nữa đem khối ngọc giản ghi chép mấy phương thuốc cổ ra, cẩn thận nghiên cứu phương pháp luyện chế Giáng Vân Đan.

Nơi này linh thảo có hạn, Hàn Lập tự nhiên không dám đối với luyện chế đan lần này có chút cẩu thả.

------oOo------

Chương 855: Thoát thân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trữ Châu thuộc về Đông Dụ quốc ở Thiên Nam nằm kề Xương Châu có Trụy Ma Cốc và là một Châu rất nhỏ và bình thường.

Trong Xương Châu này đầy rừng rậm cùng vô biên sơn lĩnh hoàn toàn trái ngược với Trừ Châu khắp nơi đều là đất vàng núi hoang, hy hữu lắm mới thấy có cây cối và sông suối. Cho nên người tu tiên cư ngụ tại đây đã ít lại càng ít hơn. Cho nên có một vài tu tiên gia tộc nhỏ chiếm cứ Châu này với vài dải linh mạch thấp kém mà cũng tiêu diêu tự tại, không có người nào tranh đoạt với bọn họ.

Phía Tây nam Trừ Châu có một chỗ gọi là Linh Lân sơn lĩnh là một trong những nơi có vài khối linh mạch.

Linh Lân sơn này diện tích cũng không quá nhỏ, chừng hơn trăm dặm nhưng linh mạch lại chỉ dài hơn mười dặm mà thôi.

Ở đây chỉ có Linh Lân sơn là chủ phong cùng với hai tòa núi nhỏ phụ cận là nơi có thể được các tu sĩ miễn cưỡng chọn làm nơi đả tọa tu hành nhưng một nơi nhỏ hẹp như vậy lại đồng thời có tới ba gia tộc tu tiên, một lớn hai nhỏ cùng ở đó, phân biệt mỗi gia tộc chiếm cứ một tòa sơn phong.

Ba tộc Hoàng, Lý, Vương bị ép ở tại Trữ Châu là vùng đất linh khí đơn bạc như thế này thì đương nhiên đều là một số tiểu gia tộc. Trong các gia tộc này nhà họ Hoàng là mạnh nhất nhưng không muốn nói Kết Đan Tu Sĩ mà ngay cả Trúc Cơ tu sĩ cũng bất quá chỉ có hai người mà thôi. Còn lại đám môn nhân đệ tử đều là một số đệ tử cấp thấp Luyện Khí Kỳ, hơn nữa đa số mới ở cảnh giới ba bốn tầng. Thậm chí ba nhà còn có mấy ngàn gia tộc đệ tử căn bản không có linh căn nên không thể không ở bên ngoài Linh Lân sơn.

Ba nhà tình hình như thế mà còn có thể bình yên vô sự sống chung với nhau thì bình thường giao tình tự nhiên cũng không tồi.

Thậm chí gần trăm năm nay đệ tử ba nhà không thiếu trường hợp thông hôn, kết thành thân gia. Nếu truy cứu căn nguyên thì do Linh Lân sơn này mặc dù phàm chất linh mạch thật sự là không có gì đặc biệt nhưng trên đỉnh chủ phong lại có một dòng linh tuyền vô danh kỳ dị.

Linh tuyền này mặc dù không phải là Linh Nhãn Chi Tuyền thế gian hiếm thấy như Linh Nhãn chi vật nhưng cũng là một loại linh vật có hiệu dụng thần kỳ.

Dùng nước Linh tuyền này hòa với một ít linh dược rồi tẩm vào linh trà cho đám đệ tử Luyện Khí Kỳ năm sáu tầng uống thì cũng có tác dụng tẩy tủy dịch kinh nhất định và đối với việc tu luyện này có lợi lớn. Ba gia tộc này mặc dù biết là nơi đây thật sự không có cái gì tốt cho việc tu luyện nhưng vẫn cắn răng kiên trì không đi chủ yếu là do Linh tuyền này.

Bất quá, Linh tuyền này mặc dù có loại hiệu quả kỳ dị này nhưng cũng không phải có thể sử dụng quanh năm.

Mà hàng năm chỉ có mấy ngày cố định mới có Linh tuyền từ dưới đất tuôn ra. Mỗi lần số lượng nước suối chảy ra cũng ít đến đáng thương nên căn bản không đủ phân phối đều cho cả ba nhà.

Theo đó, các Trưởng lão ba gia tộc sau khi thương lượng một phen đã dứt khoát cử người của cả ba nhà đem linh tuyền này phong kín lại, cứ mười năm mới mở ra một lần.

Qua mười năm linh tuyền lại tích tụ số lượng nước suối đủ cho cả ba nhà sử dụng một lần. Mà cứ mỗi mười năm cũng vừa lúc thế hệ đệ tử mới trưởng thành của ba nhà xuất hiện nên linh tuyền cũng phát huy hiệu quả tốt nhất, tránh bị lãng phí.

Chính Linh tuyền này đã khiến cho ba nhà không thể không ràng buộc gắn bó với nhau, cùng thủ hộ và sử dụng linh vật này. Cách mười năm lại mở Linh tuyền ra một lần lấy nước cấp cho đám đệ tử trẻ tuổi trong nhà dùng để tẩy tủy dịch kinh.

Mà một ngày này, trên đỉnh Linh Lân sơn chủ phong ba nhà đang cử hành nghi thức đầy thanh thế mở ra Linh tuyền.

Đứng trước một vách núi màu đen cao hơn trăm trượng đang có mười mấy tên đệ tử ba nhà sắp xếp thành hàng, người nào người ấy mặt mày đầy vẻ hưng phấn nhìn về phía trước.

Đám đệ tử này lớn thì mười sáu mười bảy tuổi mà nhỏ thì mới mười một mười hai tuổi mà thôi.

Tu vi thì đại bộ phận đều là Luyện Khí Kỳ ba bốn tầng, thậm chí có tên mới ở cảnh giới Luyện Khí Kỳ một hai tầng.

Phía trước mặt đám người này có hơn mười người tuổi cao hơn rất nhiều, đều là tu sĩ Luyện Khí Kỳ đã ngoài mười tầng, thậm chí trong đó còn có ba lão già tu vi cũng đã bước vào Trúc Cơ Kỳ. Một gã trung kỳ và hai gã còn lại là sơ kỳ.

Hơn mười người tu vi cao thâm tu sĩ này đang đứng trước thạch bích, trong tay cầm một cây pháp khí.

Trong miệng bọn họ đọc chú ngữ liên tiếp không ngừng tiến hành nghi thức mở pháp trận.

Trên thạch bích cao lớn đối diện có dán bảy tám cái cấm chế phù triện to nhỏ màu sắc khác nhau, phía trên có ánh linh quang chớp động không ngừng, chợt ám chợt minh.

Giờ phút này, dưới sự thống lĩnh của ba lão già, hơn mười tên tu sĩ trong miệng phát ra thanh âm chú ngữ chợt cao lên và thêm dồn dập đồng thời ba cây pháp kỳ trong tay ba người bạch quang dần dần sáng rực lên.

Một lát sau, ba gã lão già cơ hồ đồng thời giơ quả đấm lên và đánh ra một đạo pháp quyết hóa thành một mảnh ánh sáng mờ cuốn đi.

Phù triện trên thạch bích sau khi bị pháp quyết hóa thành ánh sáng mờ kích vào khẽ run lên một trận rồi đều rơi xuống.

Lúc này phía sau có vài tên đệ tử trợ thủ tay cầm hộp ngọc đứng chuẩn bị đợi lệnh từ lâu vội vàng xông lên phía trước, đem linh phù này nhất nhất nhặt lên, cẩn thận đem thu vào trong hộp rồi lập tức lui xuống.

Loại cấm chế phù triện này đối với tiểu gia tộc như bọn họ mà nói cũng bảo vật khó tìm nên hết sức cẩn thận.

Không còn có phù triện cấm chế phía trên, thạch bích chợt toát ra ánh linh quang màu trắng đồng thời nhẹ nhàng rung động.

Nhất thời, cả ba lão già đứng trong đám tu sĩ phía trước đồng thời nhất cử pháp kỳ trong tay phát ra mấy đạo tinh tế quang ti màu sắc khác nhau bắn nhanh ra rồi chui vào trong ánh bạch quang biến mất.

Thạch bích càng chớp lên thêm kịch liệt sau đó đất rung núi chuyển cùng tiếng oanh minh nổi lên, thạch bích dần dần tự động phân ra thành hai phần và để lộ ra một cái lỗ hổng lớn chiếu rộng hơn mười trượng hình bán nguyệt.

Đám đệ tử tuổi trẻ ba gia tộc đứng sau cùng trợn hai mắt vội vàng nhìn chằm chằm vào lỗ hổng đánh giá tình hình không ngừng.

Phải biết rằng Linh tuyền này được ba gia tộc coi là vật chí bảo, đám đệ tử bình thường rất có thể cả đời cũng chỉ có lúc này đây mới có cơ hội tận mắt nhìn thấy linh tuyền nên tự nhiên là không muốn bỏ qua cái gì. Nhưng thật ra hình dáng thật sự của Linh tuyền này thì ngay cả đứa trẻ ba tuổi trong gia tộc cơ hồ cũng có thể nói ra rõ ràng.

Linh tuyền này được xây bao quanh bằng bạch ngọc trắng nõn dài ba trượng rộng một trượng thành hình một cái ao với lối vào chính là cái lỗ hổng rộng hơn mười trượng.

Thoáng nhìn trong ao chỉ có non nửa là thứ nước suối trong suốt, cực kỳ tinh khiết và phảng phất như không nhiễm một bụi trần.

Càng khiến cho người ta cảm thấy bất phàm chính là từ trong ngọc trì này lại mơ hồ tản mát ra một loại hương thơm ngát nói không nên lời, làm cho người ta sau khingửi thì cảm thấy toàn thân thư thái, tinh thần đại chấn.

Đám đệ tử tuổi trẻ này thấy vậy thì xao động, còn một lão già mặt trắng không có râu trong ba lão già đột nhiên quay người lại, hai mắt bắn ra tinh mang sắc bén hướng mọi nơi đảo qua.

Nhất thời tất cả mọi người đều yên lặng.

Vị này chính Trưởng lão của gia tộc họ Hoàng tên là Hoàng Nguyên Minh, tu vi đã đến Trúc Cơ Trung Kỳ có thể xem như là đệ nhất tu sĩ tại Linh Lân sơn.

Không chỉ đám đệ tử Hoàng thị gia tộc kính sợ hắn mà ngay cả đám đệ tử hai nhà Vương, Lý cũng đồng dạng đối với hắn cung kính dị thường.

"Ha ha! Uy danh của Hoàng huynh thật có tác dụng, có thể khiến cho đám tiểu tử kia đàng hoàng nghe lời" Một lão già khác mặc áo màu xám nhìn thấy màn này thì hai mắt híp lại cười hì hì nói.

"Điều đó là đương nhiên. Hoàng huynh bây giờ tu vi đã đến cảnh giới Trúc Cơ Trung Kỳ đỉnh phong. Nói không chừng còn có thể tiến thêm một tầng, bước chân vào cảnh giới Trúc Cơ Hậu Kỳ" Một lão già mặc thanh bào khác cũng hâm mộ dị thường nói.

"Hai vị hiền đệ nói giỡn rồi. Vi huynh cũng đã từng này tuổi rồi, nếu có cơ hội tiến thêm một tầng nữa thì cũng chỉ có thể lưu lại cho đám vãn bối đi làm thôi. Chúng ta nên nhanh chóng chế ra linh trà để cho đám tiểu tử kia dùng thôi. Bây giờ nước suối trong ngọc trì tựa hồ so với năm vừa rồi cũng không ít hơn là mấy, đây chính là một chuyện tốt" Hoàng Nguyên Minh sau khi cười hắc hắc thì khách khí khiêm tốn nói.

Hai gã lão già khác tự nhiên là Trúc Cơ Kỳ Trưởng lão của hai gia tộc kia.

Hai nhà này so với gia tộc họ Hoàng không bằng, miễn cưỡng cũng mới chỉ có thể bồi dưỡng ra được một gã Trúc Cơ Kỳ tu sĩ chống giữ cục diện. Hoàng Nguyên Minh cùng hai người này cũng đã có giao tình nhiều năm cho nên những ngôn từ mới vừa rồi hoàn toàn thoải mái không cần giữ ý.

Hai lão già này cũng vi nhiên cười không nhắc lại việc này nữa rồi bắt đầu quay đầu phân phó đám đệ tử bí truyền nhà mình bắt đầu tiến lên pha chế linh trà.

Lúc này mỗi một gia tộc đều có hai gã đệ tử ứng tiếng nhận mệnh tiến đến đi thẳng đến ngọc trì nhưng ngay lúc chúng nhân đang giương mắt nhìn và đám đệ tử này chưa kịp đi tới bên cạnh ngọc trì thì đột nhiên một màn kinh người ngoài ý muốn xuất hiện.

Chỉ thấy phía trên ngọc trì khoảng ba bốn trượng đột nhiên vang lên một tiếng sâm trầm thấp cùng ngũ sắc hà quang chợt ẩn chợt hiện lên vài cái thì một cái quang cầu màu đen bổng từ hư không hiện ra.

Tiếp theo trong cái quang cầu màu đen này phát ra thanh âm *"xẹt xẹt"* quái dị tiếp đó nó bắt đầu vặn vẹo biến hình và hóa thành một cái khe hở không gian rộng tầm một trượng.

Theo sau có thanh âm *"phụp phụp"* vang lên, trước ánh mắt ngốc trệ của chúng tu sĩ, một cái nhân ảnh bị một mảnh ngũ sắc thải hà ném ra vừa lúc rơi vào trong ngọc trì. Sau đó cái khe hở không gian này chợt cuồng hiện lên vài cái và biến mất vô tung vô ảnh.

Nhân ảnh này sau khi rơi vào ngọc trì thì miệng khẽ ồ*" một tiếng, thân hình thoáng một cái đã đứng thẳng dậy, ánh mắt nhìn chúng tu sĩ đứng trước ngọc trì liếc một cái, nét mặt lộ ra vẻ cực kỳ cổ quái.*

Hoàng Nguyên Minh cầm đầu tu sĩ ba nhà sớm đã bị làm kinh hãi không nói nên lời.

Nhân ảnh kia là một nam tử tuổi còn trẻ, mặc áo bào màu xanh. Hắn vừa hiện thân đã thấy nhiều tu sĩ như vậy thì cũng cảm giác hơi ngoài ý muốn và hơi có chút xấu hổ nhưng sau đó thần sắc lại như thường.

Trên người thanh quang chợt lóe lên rồi nho sam đang bị ướt *sũng trong nháy mắt đã bốc hơi và trở nên khô ráo dị thường.*

"Nơi này là phương nào, có phải là Đông Dụ quốc không" *Nam tử từ trong ngọc trì đi ra sau đó xoay chuyển ánh mắt, rất dễ dàng tìm thấy tu sĩ cao thâm nhất ở đây là Hoàng Nguyên Minh lạnh nhạt hỏi. Trong giọng nói tràn ngập khẩu khí không thể từ chối.*

"Nơi này là Trữ Châu thuộc Đông Dụ quốc. Không biết tiền bối tôn tính đại danh là gì, có thể cho vãn bối biết tục danh?" *Hoàng Nguyên Minh sau khi dùng thần thức đảo qua nam tử trước mắt thì Kết quả là trong lòng đại chấn vì căn bản không có cách nào nhìn ra sâu cạn của đối phương. Điều này cho thấy đối phương tối thiểu cũng là Kết Đan Kỳ tu sĩ. Mà tình huống đối phương xuất hiện vừa rồi lại thật sự cực kỳ quỷ dị nên hắn tự nhiên là không dám có chút chậm trễ, sau khi cung kính thi lễ thì cẩn thận dị thường trả lời.*

Hai gã lão già còn lại đồng dạng cảm ứng được tu vi của Hàn Lập thâm bất khả trắc thì trong lòng hoảng sợ đồng dạng cung kính thi lễ vẻ mặt cười bồi.

"Trữ Châu" Gã nam tử tuổi trẻ này mắt khẽ hấp háy, trên mặt Thần sắc không thay đổi nhưng trong miệng lại thì thào một câu, vẻ mặt hiện ra một tia trầm ngâm.

Người này tự nhiên đúng là Hàn Lập vừa mới từ tàn tích Linh miễu Viên chạy thoát ra. Lúc này đã cách lúc khởi đầu trận đại chiến trong Trụy Ma cốc hơn hai mươi bảy năm.

------oOo------

Chương 856: Thiên Nam ma ảnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hoàng Nguyên Minh và các tu sĩ khác cẩn thận đối mặt với Hàn Lập, đồng thời ánh mắt không khỏi len lén liếc nhìn ngọc trì một cái.

Thì ra ngọc trì có non nửa là nước, sau khi Hàn Lập rơi vào thì chỉ còn một nửa. Nước suối trong đó chỉ còn lại có một tầng mỏng đến mức đáng thương.

Ba lão già này thấy vậy thì tự nhiên trong lòng đau như bị cứa thịt nhưng đối mặt với đối phương tu vi thâm bất khả trắc thì cũng chỉ có thể ra vẻ không biết, miễn cưỡng mà cười để tránh đắc tội với vị tiền bối cao nhân này khiến cho gia tộc gặp đại họa.

Hàn Lập sau khi đem toàn bộ hơi nước trên người hơ khô thì cũng ngửi thấy mùi hương kỳ dị trong Linh tuyền, nên sau khi trầm ngâm một chút thì theo tiềm thức quay đầu về phía sau liếc mắt một cái.

Hàn Lập như tùy ý liếc mắt một cái nhưng lại làm cho ba lão già đối diện trong lòng nhất thời bất an hồi lâu.

Ba nhà bọn họ thủ hộ Linh tuyền nhiều như vậy nhưng nếu bị vị tiền bối này nhìn trúng thì cũng chỉ có thể hai tay dâng lên mà thôi, căn bản là không dám nói lời cự tuyệt.

Bất quá ánh mắt Hàn Lập chỉ đảo qua ngọc trì một cái chứ không có ý tham lam gì, mà ngược lại xoay người nhìn ba người thản nhiên nói.

"Một đoạn thời gian dài này ta không nhập thế nên sự tình Thiên Nam gần đây có chút xa lạ. Ba vị đạo hữu có thể giới thiệu cho ta

một chút những đại sự mới phát sinh gần đây được không?"

"Đương nhiên là có thể, tiền bối nêu không chê thì mời tới đại sảnh của Hoàng gia chúng ta để cho cho vãn bối tiếp trà chiêu đãi tiền bối một phen, tiền bối có gì nghi vấn bọn vãn bối mà biết thì tuyệt không dám che giấu" Thấy Hàn Lập căn bản đôi với Linh tuyền tuyệt không có một đỉnh điểm hứng thú, thì bọn Hoàng Nguyên Minh trong lòng an tâm vội vàng cung kính nói.

Hai vị lão già khác trong lòng cũng thờ phào một hơi.

"Được rồi. Chuyện ta muốn thật đúng là không ít. Như vậy xin quấy rầy ba vị đạo hữu một phen" Hàn Lập sau khi nhìn đám đệ tử tuổi trẻ của ba nhà đứng xa xa, hơi tự đánh giá một chút rồi cũng gật đầu đáp ứng.

"Không có gì, được chiêu đãi cao nhân tiền bối như vậy là vinh hạnh của gia tộc họ Hoàng chúng ta!" Hoàng Nguyên Minh trong lòng mừng rỡ cười mà nói rồi phân phó với vài tên đệ tử đằng sau vài câu gì đó, chỉ thấy mấy tên đệ tử này vội vàng bay độn trở về, chắc là về chuẩn bị để tránh việc tiếp đón tiếp chu toàn.

Sau đó hắn mới tự thân dẫn đường Hàn Lập rời đi hướng tới một khu lầu các trên ngọn núi đi đến.

Hai lão già khác cũng phân phó cho vài tên tộc nhân, rồi cũng vội vàng đuổi theo, cũng gần nửa bước cũng không rời.

"Cả ba gia tộc các ngươi cùng quần cư một chỗ. Việc này rất ít xảy ra?" Trên đường đi Hàn Lập có hỏi vài câu đem vị trí cùng tình huống đại khái nơi đây hỏi ba lão già, nên có chút ngoài ý muốn nói.

"Tiền bối nói giỡn rồi. Chúng ta cũng là do thật sự không có cách nào đặt chân tại nơi khác nên mới phải định cư nơi đây" Hoàng Nguyên Minh cười khổ mà trả lời.

"Ta xem đám đệ tử trẻ tuổi trong gia tộc các ngươi tựa hồ có một chút tư chất, sao không cử bọn họ đi đến các tu tiên đại phái. Lấy tư chất của bọn họ thì có thể không trở thành thân truyền đệ tử

nhưng trở thành ngoại sự đệ tử cũng không phải không có khả năng" Hàn Lập cảm thấy hứng thú mà lộ ra một tia kỳ quái.

"Tiền bối không biết. Tại Đông Dụ quốc chúng ta, các môn phái tu tiên mặc dù đông đảo nhưng đại bộ phận đều lấy đệ tử trong gia tộc tu tiên hoặc là từ các một số cộng đồng do môn phái đó khống chế. Bọn ta đều là mạt lưu tiểu phái, nào có tư cách lọt vào pháp nhãn của các tông môn này. Cho dù bên trong môn phái ngẫu nhiên xuất hiện một hai tên đệ tử đặc biệt kiệt xuất thì cũng không dám dễ dàng để cho bọn họ bái nhập làm đệ tử tông môn khác, mà phải lưu lại trong tộc để chống đỡ môn diện một chút" Trong hai lão già, một gã khuôn mặt béo phì to lớn và có chút hơi tròn cẩn thận giải thích với Hàn Lập, đồng thời trên mặt lộ ra một tia bất đắc dĩ.

Ba người bọn họ nếu khi tuổi còn trẻ được đồng ý cho bái nhập vào một đại tông đại phái, thì tu vi hôm nay nói không chừng đã tiến vào một tầng khác, nhưng vì duy trì gia tộc nên cũng chỉ có thể buồn bã lưu lại. Đây cũng là nổi khô Bất đắc dĩ của tiểu gia tộc.

Hàn Lập ánh mắt chớp động vài cái, thản nhiên gật đầu và không tiếp tục hỏi gì nữa mà đi xuống đứng dưới hiên các.

Lão giả dẫn Hàn Lập đi thẳng đến một tòa lâu các cao nhất trong đó.

Một lát sau, mấy người đã tới trước cửa lầu các. Ở nơi đó sớm đã có hai hàng nữ đệ tử trẻ tuổi cung kính đứng chờ.

"Tiền bối mời vào. Linh Lân sơn chúng ta không có linh dược linh quả gì mà chỉ có một loại linh trà. Tiền bối có thể uống một hai chén" Hoàng Nguyên Minh vừa nói vừa dân Hàn Lập tiến vào trong đại sảnh của tòa lầu.

Hàn Lập cũng không khách khí bước tiến vào trong lầu các.

Đại sảnh này cũng không quá lớn, diện tích chỉ có khoảng hai ba mươi trượng nhưng đối với một tiểu gia tộc thì lại đủ rộng.

Dưới ánh mắt cung cẩn của ba người, Hàn Lập bình tĩnh ngồi xuống ghế thượng tọa còn ba lão giả thì thành thật đứng ở trước người, không dám cùng Hàn Lập ngồi chung.

Hai người tu vi cùng thân phận kém nhau quá xa, Hàn Lập cũng không có ra vẻ khiêm nhượng gì.

Lúc này, một nữ đệ tử mỹ mục như họa tay bê một khay trà đi lên, sau đó bưng một chén dâng cho Hàn Lập rồi cẩn thận lui xuống.

Hàn Lập cầm lấy chén trà tùy ý uống một hớp, đầu tiên hắn cảm thấy hơi đắng nhưng một lát sau thì đầu lưỡi chợt có mùi vị cực kỳ thơm mát.

"Không sai, thật là linh trà khó được" Hàn Lập khóe miệng khẽ nhúc nhích một chút, nổi lên vẻ mỉm cười rồi khen ngợi một câu.

"Tiền bối tu vi sâu không lường được nhưng khuôn mặt có chút xa lạ. Tiền bối chẳng lẽ không phải người Đông Dụ quốc" Lão già to béo mặt tròn không nhịn được cất lời hỏi.

"Hàn mỗ xác thực không phải là người Đông Dụ quốc, nhưng các ngươi cũng đừng lo lắng cái gì. Sau khi hỏi rõ ràng một chút sự tình ta sẽ lập tức rời đi và sẽ không nhờ vả các ngươi lâu đâu" Hàn Lập không có ý nói ra tên mà chỉ nhìn lão giả mặt tròn liếc mắt một cái, lộ ra vẻ như cười như không.

"Tiền bối đa tâm rồi. Chúng ta có thể nhìn thấy tiền bối là đã là chuyện may mắn lớn lao rồi, làm sao dám có tâm tư bất kính đuổi tiền bối đi" Hoàng Nguyên Minh như bị hù dọa giật mình, sắc mặt đại biến mở miệng nói.

"Tốt! Ta lúc đầu cũng là từ tu sĩ cấp thấp mà đi lên. Các ngươi trong lòng vừa có sự kiêng kỵ cùng chờ mong, ta tự nhiên cũng biết một chút. Chỉ cần câu trả lời của các ngươi làm cho ta hài lòng, thì ta cũng không ngại cấp cho các ngươi chỗ tốt. Dù sao các ngươi có thể nhìn thấy ta cũng xem như cùng ta có chút cơ duyên" Hàn Lập nhìn lão giả mặt tròn thấy lão vẻ mặt thành khẩn như muốn giải thích cái gì đó, nhưng khoát tay chặn lại rồi thản nhiên nói.

"Tiền bối muốn biết gì thì cứ việc hỏi. Ba gia tộc chúng ta mặc dù không lớn nhưng một ít tin tức thì coi như cũng có chút linh thông, nhất định sẽ làm cho tiền bối hài lòng!" Hoàng Nguyên Minh vừa nghe nói thế, trong lòng mừng rỡ càng thêm cung kính nói.

Hàn Lập mỉm cười, cho dù hắn không cấp cho họ chỗ tốt nào thì phỏng chừng những người này cũng sẽ không nói dối hắn nhưng nếu có chút chỗ tốt mà nói thì bọn họ tự nhiên là càng tận tâm trả lời. Có những việc có thể nói hoặc không thể nói thì phỏng chừng đều chủ động nói ra.

"Lần trước Trụy Ma cốc mở ra khiến cho đông đảo tu sĩ vào cốc tầm bảo. Các ngươi gần Xương Châu như thế thì chắc chắn là có biết một ít Trước tiên đem việc này kể lại cho ta đại khái một chút" Hàn Lập nhìn ba người liếc mắt một cái, bất động thanh sắc mà nói.

"Trụy Ma cốc. Việc này vãn bối tự nhiên là biết" Hoàng Nguyên Minh vừa nghe Hàn Lập lại hỏi việc này thì mặc dù trong lòng có chút kinh ngạc nhưng không cần suy nghĩ đã lập tức nói. Sau đó hắn sửa sang lại mọi chuyện có liên quan và tiếp tục nói.

"Số lượng lớn tu sĩ tiến vào Trụy Ma cốc dò xét bảo vật là chuyện hơn hai mươi năm trước. Bởi vì Quỷ Linh Môn tìm được phương pháp nhập cốc ổn thỏa nên có đến hàng trăm tu sĩ có tu vi ngoài Kết Đan kỳ đã xông vào cốc này để tìm kiếm di bảo của thượng cổ tu sĩ. Nhưng Trụy Ma Cốc xác thực là hung hiểm dị thường. Có nhiều tu sĩ cấp cao như vậy tiến vào trong cốc mà đại bộ phận chỉ dám loanh quanh ở ngoại cốc, nhưng vẫn có nhiều tu sĩ bi chết thảm trong cấm chế ở ngoại cốc và khe hở không gian. số tu sĩ còn sống và xuất cốc không đến một nửa mà càng không xong chính là toàn quân Quỷ Linh Môn sau khi tiến vào nội cốc trong lúc ngẩu nhiên vô ý đã thả ra hai con yêu ma có thể cắn nuốt Nguyên Anh. Quỷ Linh Môn môn chủ và đám người đi theo chết đương tràng mà hai con yêu ma này cũng thật sự là lợi hại, nghe nói là toàn bộ Nguyên Anh tu sĩ tiến vào nội cốc cùng liên thủ đại chiến một hồi, ngay Ngụy tiền bối trong tam đại tu sĩ cùng Mộ Lan thần sư cũng trước sau ra tay trừ ma mới khó khăn lăm diệt sát được một tên trong đó và để cho một con khác bình yên chạy ra

khỏi Trụy Ma cốc. số tu sĩ tham gia vây công bị chết thảm có không ít tiền bối nổi danh Bất quá Trụy Ma Cốc cũng không hổ là mộ của thượng cổ tu sĩ vì nghe nói số tu sĩ còn sống cuối cùng đi ra đều có chút ít thu hoạch. Thậm chí còn có vài tiền bối thật sự ở bên trong tìm được linh đan kéo dài duyên trường thọ mệnh cùng cùng công pháp đột phá cảnh giới khiến cho cả Thiên Nam tu tiên giới oanh động. Kết quả sau đó lại khiến cho không ít tu sĩ bởi vậy mà đỏ mắt, dứt khoát không để ý tới khe hở không gian mà một lần nữa mượn Truyền Tống Trận nhập cốc của Quỷ Linh Môn để tiến vào Trụy Ma Cốc. Nhưng một nhóm gần trăm tu sĩ này sau khi vào cốc lại không có ai đi ra, lúc này mới khiến cho đám tu sĩ khác ngo ngoe muốn vào cốc bị hù dọa. Trụy Ma cốc mới lần nữa trở thành vùng cấm không người nào dám xông vào ma cốc nữa. Yêu ma sau này như thế nào rồi?"

Hàn Lập sau khi nghe đến đó thì trong lòng trầm xuống sắc mặt nhất thời âm trầm.

"Chuyện tình về yêu ma này tiền bối không hỏi ta cũng sẽ nói bởi vì do yêu ma này cơ hồ khiến cho cả Thiên Nam tu tiên giới gặp một hồi đại kiếp." Hoàng Nguyên Minh nghe Hàn Lập hỏi như vậy thì mặt không khỏi khẽ biến sắc nói.

Hàn Lập mày mặt nhăn nhó nhưng cũng không nói gì chờ đối phương nói xong.

"Nguyên bổn Yêu ma này sau khi mới vừa trốn ra được thì một số vị tiền bối từng tỏ vẻ qua nói rằng loại yêu ma này không có cách nào tồn tại tại lâu dài tại nhân giới chúng ta, đến lúc đó sẽ trở về dị giới. Bởi vậy ngay từ đầu cũng không ai để nó ở trong lòng nhưng không nghĩ tới yêu ma này không kiêng nể gì, đi khắp nơi đánh lén cao giai tu sĩ rồi thôn phệ Nguyên Anh để hồi phục nguyên khí. Ngắn ngủn một năm thời gian đã có sáu bảy tên Nguyên Anh tu sĩ trước sau gặp độc thủ mà vẫn không thấy nó có vẻ muốn trở về. Lúc này các tu sĩ khác mới biết được yêu ma này không biết dùng phương pháp gì mà dĩ nhiên có biện pháp đem bản thân lưu lại nhân giới lâu vậy. Kể từ đó, tam đại tu sĩ đều xuất hiện tập trung hơn mười tu sĩ Nguyên Anh Trung Kỳ tiền bối tổ chức một cái đội quân diệt ma liên thủ vây diệt yêu ma này. Bất quá yêu ma này giảo hoạt dị thường, căn bản không cùng diệt ma

đội liều mạng mà chuyên môn chọn tu sĩ đơn độc xuống tay. Thậm chí đối với Mộ Lan nhân cũng ra tay khiến cho Mộ Lan nhân cũng phái một nhóm Đại Thượng Sư tham gia Diệt ma đội. kể từ đó về sau, yêu ma này mới bắt đầu không có cách nào thoát khỏi việc tu sĩ cùng pháp sĩ liên thủ bao vây tiêu diệt, bị bắt buộc chạy trốn khắp nơi, chật vật không chịu nổi. Nhưng như vậy ngược lại lại làm cho yêu ma này càng thêm điên cuồng chẳng những tập kích cao giai tu sĩ mà thậm chí đối với thấp giai tu sĩ cũng nổi điên liên tiếp ra tay. Nghe nói tại mấy tháng gian cuối cùng nó liên tiếp huyết tẩy mười mấy tu tiên gia tộc cùng mấy tu tiên tiểu phái. Các gia tộc cùng môn phái này căn bản không người nào có thể ngăn yêu ma này, nhưng Bởi vậy nó cuối cùng bị một vị Ma đạo tông môn trưởng lão trước khi chết hạ bí thuật nên bị Diệt ma đội truy tung đuổi theo và đến Phong Đô Quốc Lạc Hồn sơn thì bị bao vây. Nghe nói yêu ma này khi nguyên khí hoàn toàn khôi phục thì tu vi gần như Hóa Thần Kỳ tu sĩ nên khiến cho hai vị đại tu sĩ cùng một vị Mộ Lan thần sư cùng xuất thủ đối phó. Trận chiến ấy khiến thiên hôn địa ám, các tu sĩ khác đều không thể xen vào mà cả Lạc Hôn sơn đều bị san phẳng thảnh đất bằng".

Khi nói đến đây thì Hoàng Nguyên Minh bỗng nhiên ngừng lại, trên mặt không khỏi lộ ra một tia hoảng sợ.

------oOo------

Chương 857: Xoáy nước

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập khi nghe đến đó thì trong lòng cũng khiếp sợ vì ba gã tu sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ liên thủ đối phó với Cổ ma, mà tựa hồ không thể bắt được trong thời gian ngắn. Điều này chứng tỏ Cổ ma sau khi khôi phục sợ rằng thật sự có thực lực tương đương với tu sĩ Hóa Thần Kỳ.

"Cổ ma này có bị tiêu diệt trong cuộc chiến đó hay không" Hàn Lập Bất động thanh sắc hỏi.

"Cái này thì bọn vãn bối cũng không rõ ràng lắm. Có người nói yêu ma này chết thảm tại chỗ do bị chúng tu sĩ vây công, những cũng có người nói nó sử dụng bí thuật khó tin tìm được đường sống trong chỗ chết thoát vây chạy thoát. Năng lực của gia tộc vãn bối gia tộc có hạn, không cách nào phán đoán được việc này là thiệt hay giả. Bất quá từ sau lần vây công đó Cổ ma này không còn thấy tung tích tại Thiên Nam nữa và thật sự sợ rằng cũng đã bị hình thần câu diệt" Hoàng Nguyên Minh sau khi do dự một chút thì cũng nói ra phán đoán của mình.

"Hình thần câu diệt!" Hàn Lập sờ sờ cằm, sau khi hơi đánh giá một chút thì trong lòng lại cho việc này có gì không đúng.

Nếu thật sự đã tiêu diệt được Cổ ma này thì đám người Ngụy Vô Nhai đầu cần che che dấu dấu làm gì. Xem ra hơn phân nửa là thực sự đã xảy ra biến cố gì đó nên mới làm cho thật thật giả giả, cố ý không ra mặt làm sáng tỏ việc này. Bất quá ma đầu đó từ sau đó biến mất thì lại có chút kỳ quái. Chẳng lẽ là bị thương quá nặng trong chiến đấu, không thể không ẩn núp dưỡng thương hay là đã dứt khoát rời khỏi Thiên Nam.

Hàn Lập ngẫm lại thì cũng cảm giác được không có cách nào phán đoán chính xác được, nên tạm thời vứt nó khỏi đầu.

"Hoàng đạo hữu, gần hai mươi năm qua trừ chuyện Yêu ma và Trụy Ma cốc ra thì còn có đại sự gì phát sinh không. Mặc kệ là chuyện quốc gia hay không thì cũng nói nghe qua một chút!" Hàn Lập bình tĩnh hỏi chuyện khác.

"Mấy năm gần đây xác còn có một sự kiện khác xuất hiện, bất quá so với chuyện Trụy Ma Cốc thì căn bản là không đáng nhắc tới. Sự kiện này gây cho người chú ý cũng như ầm ĩ một hồi. Sau khi yêu ma nọ biến mất không lâu, tại Vô Biên Hải bờ biển gần Khê Quốc đột nhiên xuất hiện một Đại tuyền qua (xoáy nước lớn) cổ quái phun ra đại lượng linh khí và bắt đầu tinh lọc vùng biển phụ cận Vô Biên Hải. Hơn nữa xung quanh xoáy nước này lại xuất hiện bảy hòn đảo nhỏ từ đáy biển trồi lên, hòn đảo nào cũng có linh khí bức người và là linh mạch đỉnh cấp khó gặp. Xung quanh chuyện sở hữu quần đảo này thậm chí tam đại tu sĩ phải liên thủ mở ra Đoạt đảo đại hội với không ít tông môn cũng tham gia. Kết quả là thất gia tu tiên đại phái giành được quyền sở hữu mấy hòn đảo này. Mà nghe nói xoáy nước này sâu không lường được, đã có rất nhiêu tu sĩ muốn xâm nhập vào để dò xét cội nguồn của nó nhưng sau khi xâm nhập xoáy nước này thì gặp phải áp lực rất lớn, hơn nữa càng xuống sâu thì áp lực cũng càng lớn khiến cho thân thể không thể thừa nhận được. Nghe nói một trong tam đại tu sĩ là Chí Dương thượng nhân cũng đã xâm nhập tìm kiếm qua một lần nhưng sau khi xuống đến khoảng ba ngàn trượng thì cũng không chịu nổi áp lực vạn cân mà quay lên không thu hoạch được gì" Hoàng Nguyên Minh hơi nghĩ ngợi một chút rồi lại lập tức nói ra chuyện này.

"Đại tuyền qua. Lại có chuyện như vậy sao?" Hàn Lập trên mặt hiện ra một tia ngoài ý muốn, kinh ngạc hỏi thăm.

"Vãn bối sao dám lừa gạt tiền bối. Việc này gây oanh động liên tiếp mấy năm trời rồi mới dần dần im ắng. Tiền bối chỉ cần hỏi qua những người khác thì biết ngay việc này là thật hay giả" Hoàng Nguyên Minh cười bồi nói.

Hàn Lập gật đầu, trong lòng cũng cảm thấy khá hứng thú nhưng tiếp tục hỏi thêm mấy chuyện khác, đặc biệt là những chuyện có liên quan đến Mộ Lan nhân và chánh ma lưỡng đạo mấy năm nay đều được hỏi rất tỉ mỉ.

Ba người Hoàng Nguyên Minh biết gì nói nấy không dám có ý tứ giấu điểm cái gì. Toàn bộ các vấn đề đều chủ yếu do Hoàng Nguyên Minh trả lời còn hai gã lão già kia thì chỉ thỉnh thoảng lại ngắt lời bổ sung thêm một số tình tiết khiến cho Hàn Lập rất hài lòng.

Không lâu sau, Hàn Lập đã có cái nhìn đại khái về mọi chuyện to nhỏ mới phát sinh và trong lòng cũng an tâm.

Trừ chuyện Cổ ma cùng suối chảy ra thì các chuyện khác bất quá cũng chỉ là chuyện nơi nào đó có linh dược hoặc bảo vật hoặc một số tu tiên tông môn kết thù tranh đấu một phen. Đôi với những việc này Hàn Lập cơ bản cũng không để ý lắm nhưng thần sắc hắn thủy chung vẫn như thường, tỏ vẻ nghiêm tràng mà nghe ba người nói.

Về phần chuyện của Lạc Vân Tông, Hàn Lập không có hỏi tới.

Dù sao nơi đây cách Khê Quốc quá xa. Gia tộc nhỏ như bọn họ chắc cũng không có khả năng biết được chuyện gì cụ thể. Muôn biết chuyện về Lạc Vân Tông thì tự nhiên là phải đi tới các phường thị hoặc sau khi trở về Khê Quốc cẩn thận hỏi một chút.

Nghe xong ba người nói Hàn Lập trên mặt lộ ra vẻ hài lòng vẻ rồi đột nhiên phất tay áo bào một cái, thanh quang chợt chớp động rồi một giáo ngắn ánh vàng rực rỡ hiện ra trên bàn.

"Làm phiền ba vị đạo hữu đã dành thời gian kể chuyện cho Hàn mỗ. Đồ tốt tại hạ không có nhưng một đôi pháp khí đoản qua (giáo ngắn) này cấp cho ba vị đạo hữu" Hàn Lập thong dong nói.

"Đa tạ tiền bối tặng bảo. Cái này chắc là thượng cấp pháp khí?" Hoàng Nguyên Minh nhìn đôi đoản qua một chút rồi vội vàng khom người thi lễ tạ ơn nói.

Lấy thế lực ba nhà bọn họ thì thượng bậc pháp khí cũng không phải là không có một hai kiện nhưng bất quá cũng rất ít nên ai cũng coi đây là vật chí bảo. Thế mà bây giờ chỉ trả lời Hàn Lập mấy câu mà đã dễ dàng có được loại bảo vật này nên bọn họ tự nhiên là vừa vui mừng lẫn sợ hãi.

"Đoản qua này mặc dù chỉ là thượng cấp pháp khí nhưng nếu phối hợp sử dụng tốt thì cũng không kém so với đỉnh cấp pháp khí là mấy đâu. Ta năm xưa trong lúc vô ý có được mà nay vẫn cảm giác được có chút ý tứ nên vẫn lưu trong tay. Hôm nay cấp cho các ngươi là cũng không muôn để chúng mai một đi. hắc hắc! Chỗ tốt đã cho các ngươi, ta cũng sẽ không ở lại lâu. Sau này nếu có cơ duyên thì có lẽ còn có thể gặp lại" Hàn Lập hơi giải thích uy lực của đoản qua một chút rồi khẽ cười, quanh thân linh quang đại phóng rồi chợt hóa thành một đạo cầu vồng bay ra cửa đại sảnh, sau khi chợt hiện chợt ẩn vài lần thì đã biến mất vô tung vô ảnh.

Ba lão đồng thời sửng sốt, không nghĩ tới là Hàn Lập nói đi là đi ngay. Một đống lời cảm tạ định nói trong miệng không thể không nuốt trở lại.

Theo sau ánh mắt ba người đồng thời rơi trên đôi đoản qua nọ.

"Vị tiền bối này ra tay thật là hào phóng, lại có thể dễ dàng xuất ra thượng cấp pháp khí" Lão giả mặt tròn nhìn chằm chằm đoản qua trước mặt thì thào nói.

"Cũng phải xem là ai. Thượng cấp pháp khí đối với chúng ta mà nói thì tự nhiên là bảo vật trân quý khó được nhưng đối với vị tiền bối này thì căn bản là không đáng để ở trong lòng" Ba người đang nói chuyện thì lão già mặc áo bào trắng vốn ít nói nhất đột nhiên vẻ mặt cổ quái nói.

"Vương huynh, lời này là có ý gì. Nghe lời khẩu khí của ngươi thì hình như là có nhận ra vị tiền bối này!" Hoàng Nguyên Minh trong lòng vừa động, không khỏi hỏi mà lão già mặt tròn cũng cả kinh nhìn lão già mặc áo bào trắng.

"Hoàng huynh, các ngươi thật là thông minh một đời mà nhất thời hồ đồ. Người này vừa đi ra đã hỏi chuyện Trụy Ma cốc cùng Yêu ma đồng thời bộ dáng còn trẻ mà tu vi lại cao, vừa lại tự xưng là họ Hàn. Chẳng lẽ các ngươi còn không biết là ai sao. Không nên quên là khi vây công yêu ma trong Tại Trụy Ma cốc trừ Nguyên

Anh tu sĩ chết trận ra thì không phải là còn có một nhân vật đại danh đỉnh đỉnh mất tích sao" Lão già mặc áo bào trắng cười khổ nói.

"Ngươi nói chính là người nọ, vị Hàn tiền bối kia" Hoàng Nguyên Minh sau khi được nhắc nhở thì sắc mặt đại biến thất thanh nói. Lão già mặt tròn cũng tỉnh ngộ vẻ mặt khiếp sợ.

"Bây giờ hai vị huynh trưởng đã hiểu rõ ràng ý của tiểu đệ rồi chứ. Vị tiền bối này là chỉ thấp hơn tam đại tu sĩ nên ra tay mới hào phóng như thế".

"Nghe Vương huynh nói như thế thì có đến bảy tám phần là đúng, bất quá mặc kệ là có phải hay không thì đối với chúng ta cũng không có gì khác nhau. Chúng ta cho dù nghĩ muốn dựa vào nhân gia, thì bậc tu sĩ nay cũng căn bản xem gia tộc chúng ta không la gì. Lần này có thể được đến hai kiện thượng cấp pháp khí vui mừng đã ngoài ý muốn rồi, phỏng chừng cũng là vì vị tiền bối này vì thể diện phá hư Linh tuyền thủy nên mới tặng. Bây giờ nên bàn thử xem xử lý đoản qua nay ra sao" Trầm mặc trong chốc lát sau khi, Hoàng Nguyên Minh thở dài nói. Trong giọng nói, vẫn bao hàm một tia bất đắc dĩ.

Mặc dù cơ duyên khó được, nhưng loại cấp bậc như Hàn Lập đối với bọn họ thật cao không thể với tới. Cho nên trong lòng ngay cả có chút tiếc nuối cũng không có.

Nghe Hoàng Nguyên Minh nhắc tới đoản qua này hai lão già kia cũng đem chuyện thân phận Hàn Lập tạm thời gác ra ngoài, sau đó tập trung nhìn đôi đoản qua. Dù sao làm sao phân chia pháp khí trước mắt cho tốt mới là việc cần nghĩ bây giờ. Ba người lúc này bắt đầu bàn bạc chuyện phân định trong thời gian dài.

Không nói đến việc ba vị trưởng lão đang thương nghị phân chia bảo vật, Hàn Lập tự nhiên là không biết mình đã bị ba lão già này nhận ra mà lúc này đã bay ra ngoài trăm dặm.

Lần này hắn rất vất vả mới từ khe hở không gian thoát ra được, vị trí thoát ra ngay ở Đông Dụ quốc cũng là chuyện may mắn. Dù sao sau khi phá vỡ điểm yếu không gian thì nơi đi đến lại là ngẫu nhiên, không cẩn thận có thể là một nơi nào đó cách đây ngàn vạn dặm cũng không có gì là kỳ quái.

"Tiểu tử, ngươi chuẩn bị đi nơi nào, quay về Lạc Vân Tông ư. Không nên quên là ta yêu cầu một số tài liệu luyện chế Khôi Lỗi, nhưng trong đó còn thiếu một ít nhưng nhất định phải có được" Thanh âm Đại Diễn Thần Quân đột nhiên vang lên trong đầu Hàn Lập.

"Việc này ta tự nhiên là biết, bất quá tài liệu ngươi muốn không cái nào không phải là vật thế gian khó cầu. Phỏng chừng có đi cả Thiên Nam cũng không có cách nào thu thập được. Việc này không thể thực hiện trong thời gian ngắn được!" Hàn Lập mặt nhăn mày nhíu có chút Bất đắc dĩ nói.

"Hừ! Ngươi cảm giác được lão phu còn có thể đợi thêm bảy tám mươi năm nữa sao. Nếu Thiên Nam không có tài liệu thì đi Đại Tấn một chuyến. Ở đó chỉ cần ngươi có linh thạch thì lo gì tài liệu trân quý gì không tìm được? Lão phu nói trước, nếu ngươi không thể giúp lão phu luyện chế Khôi Lỗi này thì lão phu sẽ tình nguyện đem phương pháp luyện chế này phá hủy, cũng không đem phương pháp luyện chế để lại cho ngươi" Đại Diễn Thần Quân có chút ảo não nói.

"Yên tâm. Đại Tấn, ngươi không nói thì ta cũng muốn đi một chuyến. Ngươi không phải đã nói sát khí trên người ta quá nặng sao, chỉ sử dụng Huyết ma kiếm có hai ba lần mà tà khí đã thâm nhập rất sâu. Nếu không sớm trừ đi thì chẳng những thân thể dần dần có tổn hại, mà hơn nữa sau này khó bước vào cảnh giới Nguyên Anh Trung Kỳ nửa bước" Hàn Lập thở dài buồn bực nói.

"Ngươi biết là được rồi. Lúc đầu gặp ngươi ta đã có chút kỳ quái. Ngươi tuổi còn trẻ như thế sao lại nhiễm sát khí nặng đến vậy, lão phu năm xưa cũng không phải là kẻ nhân từ nhưng khi đó sát khí trên người còn không bằng một phần mười của ngươi. Chặc chặc, thật có chút khó tin. Khi ngươi chuyển sang tu ma đạo công pháp thì cổ sát khí này ngược lại có thể trợ giúp tu vi của ngươi tiến thêm một bước. Đương nhiên đến cảnh giới Hóa Thần Kỳ khi ngươi phi thăng thì có thể không lên linh giới mà là thượng Cổ ma giới" Đại Diễn Thần Quân hiển nhiên có chút hỉ nộ vô thường, lúc

này thanh âm quở trách hòa cùng tiếng cười rồi lại trêu chọc Hàn Lập.

------oOo------

Chương 858: Trở về Lạc Vân Tông

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Cuối cùng mà lại tu luyện thành cái loại quái vật như Cổ ma thì tại hạ không có hứng thú" Hàn Lập lạnh lùng nói.

"Hàn tiểu tử. Ngươi tưởng rằng tất cả Cổ ma khi lớn lên đều có hình thù kỳ lạ như vậy sao" Đại Diễn Thần Quân sau khi im lặng một chút thì khẩu khí có chút kỳ quái nói.

"Xin tiền bối chỉ giáo cho. Chẳng lẽ sau khi biến thành Cổ ma thì không phải là thành dị giới yêu ma sao, không lẽ là còn có thể bảo trì nhân hình sao" Hàn Lập sửng sốt hỏi lại một câu.

"Điểm này thì ngươi có chút hiểu lầm rồi. Theo ta biết từ một số điển tịch thì ma tu sau khi từ nhân giới phi thăng lên Ma giới, cho dù có trở thành Cổ ma thì ngoại hình cũng không thay đổi cái gì. Đương nhiên nếu như vận dụng ma công biến thân thì lại là chuyện khác. Năm đó thượng cổ tu sĩ cùng Cổ ma tranh đâu, đến cuối cùng có một bộ phân nhỏ tu sĩ đã bị Cổ ma cấp cao dụ dỗ dùng phương pháp ma khí quán đỉnh trực tiếp biến thành Cổ ma khiến cho tranh đấu càng thêm kịch liệt. Nghe nói những người này sau khi bị ma hóa thì vẫn bảo trì được nhân hình cùng thần trí nhưng lại cam tâm để cho đám Cổ ma cấp cao này sử dụng. Không biết là bên trong có huyền cơ gì, không nhưng từ đó về sau có tin đồn truyền ra rằng nhân loại tu sĩ sau khi tu luyện Thượng cổ ma công đến cực trí thì cũng tự động phi thăng lên thượng Cổ ma giới".

"Về phần bản thể hình thù kỳ lạ của Cổ ma thì chia làm hai loại. Một loại là hình dạng nguyên thủy của yêu ma trên thượng cổ ma giới là cấp bậc tồn tại cao nhất của thượng Cổ ma giới hình như được gọi là thánh tổ gì đó. Yêu ma này tồn tại rất thưa thớt nhưng không con nào không cực kỳ kinh khủng, thậm chí bây giờ một số

ma tu đang tu luyện Cổ ma công đang không ngừng triệu hoán danh húy của Cổ ma thì mới có thể mượn ma khí làm phép thành công. Một loại khác thì là do một bộ phận yêu tộc tại nhân giới chúng ta sau khi tu luyện ma công tự động phi thăng tới Cổ ma giới. Bản thể của yêu tộc vốn không phải là nhân loại nên sau khi biến thành Cổ ma thì tự nhiên là có ác hình ác trạng".

"Yêu tộc. Điều này làm sao có thể. Chúng nó sao có thể được!

*"*Chúng nó tại sao lại tu luyện Thượng cổ ma công. Chuyện này ngươi không nên hỏi lão phu vì ta cũng không hiểu. Trên điển tịch đối với việc này cũng không thuật lại cái gì, chỉ là hình như thời gian thượng cổ yêu tộc tiếp xúc với Cổ ma tựa hồ là sớm hơn so với nhân loại chúng ta nhiều lắm. Cụ thể là như thế nào thì lão phu cũng không rõ ràng lắm, Bất quá lão phu ngày xưa đã từng nhìn thấy một số yêu tộc cấp cao. Còn bây giờ tại sao chúng không còn tu luyện ma công, trên người cũng không có ma khí gì đó thì nguyên nhân có lẽ phải đến lúc ngươi đến Đại Tấn thì mới biết được đáp án. Dù sao nơi đó vẫn còn bảo tồn một ít điển tịch cổ xưa nhất của nhân giới chúng ta..*" Đại Diễn Thần Quân lười biếng đáp.*

Hàn Lập sắc mặt có chút âm tình bất định mà trong lòng nhớ tới Phạm Thánh Chân Phiến trong Túi Trữ Vật nghe nói là truyền thừa chi bảo của yêu tộc, trên đó có công pháp ba đầu sáu tay thoạt nhìn thật sự giống công pháp do Cổ ma hai đầu bốn tay thi triển ngày đó. Cực kỳ giống. Chẳng lẽ là hai người này thật sự có mối liên quan gì.

Sau khi yên lặng suy nghĩ trong chốc lát, Hàn Lập đột nhiên cười to.

Cho dù yêu tộc cùng Cổ ma có quan hệ gì không muốn người khác biết được thì điều này cùng hắn có liên quan gì đâu. Hắn cũng không phải là nhàn rỗi đến mức xen vào việc của người khác. Có những chuyện cần phải rõ ràng, nhưng cũng có những chuyện hồ đồ một chút thì tốt hơn.

Hơn nữa Phạm Thánh Chân Phiến hắn có trong tay cũng chỉ là tàn phiến mà thôi nên dù đây có thật là yêu tộc công pháp đi nữa *thì hắn cũng không có nhàn rỗi mà đi tu luyện.*

Quang Thanh Nguyên Kiếm Quyết cũng không biết đến năm nào tháng nào mới có thể tu luyện đến mức cực trí. Càng huống chi công pháp này nếu có liên quan đến Cổ ma và yêu tộc thì cũng không thích hợp cho loài người tu luyện.

Hàn Lập lắc đầu đem chuyện yêu tộc cùng Phạm Thánh Chân Phiến vứt ra khỏi đầu, sau đó lại nói đến một cái vấn đề khác.

"Chuyện Khôi Lỗi ngươi không cần lo lắng. Vô luận ta có đi Đại Tấn hay không thì vẫn sẽ giúp ngươi kiếm đủ tài liệu đến tay. Hai năm trước ngươi đã nói với ta rằng ngươi đã tham ngộ được bảy tám phần phương pháp luyện chế trên Thất Diễm Phiến, đến bây giờ thì chắc là đã hoàn toàn tham ngộ xong. Nêu đã có phương pháp luyện chế thì nên giao cho ta trước vì ta phải luyện chế thêm hai khẩu phi kiếm nữa, nêu không thì không có cách nào bố trí được kiếm trận. Tránh để tới lúc gấp rút bỏ lỡ mất bảo vật" *Hàn Lập cũng không có quanh co lòng vòng mà trực tiếp nói.*

Trải qua hơn hai mươi năm ở chung, hắn cùng Đại Diễn Thần Quân đã có sự hiểu biết nhau hơn, quan hệ cũng hòa hoãn hơn so với trước rất nhiều, thậm chí là có vẻ như nửa là sư phụ, nửa là bằng hữu.

"Theo phương pháp luyện chế trong Thất Diễm Phiến thì ta đến nay vẫn vô pháp tìm được đầy đủ tài liệu nên chỉ còn cách gia giảm mà thôi, cái nào có thể thay thế được thì thay thế. Ta có thể cho ngươi một phương pháp nhưng liệu có thật sự thành công hay không thì lão phu cũng không dám mười phần nắm chắc. Nhưng phương pháp luyện chế này trong bảo phiến thật ra không thể gọi là Thất Diễm Phiến mà nên gọi là Tam Diễm Phiến thì đúng hơn, Bởi vì ban đầu cần tám mươi mốt loại hỏa chúc linh linh thì mới có thể luyện chế thành, còn nay bị ta đổi thành ba mươi mốt loại. Đương nhiên là uy lực cũng theo đó mà giảm hơn phân nửa" *Đại Diễn Thần Quân cũng không có che đậy gì mà trực tiếp nói cho Hàn Lập tình hình cụ thể.*

"Không quan hệ gì. Cho dù uy lực có giảm đi một chút cũng không sao cả. Thông Thiên Linh Bảo trong truyền thuyết lợi hại như vậy, đồ phảng chế này cho dù là Tam Diễm Phiến thì tuyệt đối không phải tu sĩ bình thường có thể ngăn cản được" *Hàn Lập không cần suy nghĩ nói.*

"Ta đem phương pháp luyện chế ghi trong ngọc giản, ngươi cứ xem qua một chút đi. Bất quá cho dù là phương pháp phảng chế không có vấn đề gì thì vẫn có vấn đề khó khăn là còn vài loại tài liệu cực kỳ khó tìm. Ta phỏng chừng rằng nếu muốn luyện chế thành công bảo phiến này thì còn phải phí một phen gian khổ" *Đại Diễn Thần Quân thản nhiên nói.*

Sau đó cái ống trúc sau lưng Hàn Lập chợt mở ra, từ trong đó có một đạo bạch quang bắn ra. Hàn Lập sau đầu như có mắt đưa tay bắt lấy, đó là một khối ngọc giản màu trắng.

Hàn Lập bình tĩnh đem thần thức tiến vào xem qua nội dung ngọc giản một lần, sau đó chỉ thấy hắn mặt mày lơ đãng, lông mày khẽ nhíu lại.

"Những đồ vật khác thì không nói đến vì chỉ cần tốn chút thời gian là có thể kiếm được, riêng có lông Hạo Dương Điểu và vảy Xích Hỏa Giao thì là vật khả ngộ bất khả cầu, đi tìm ở đâu đây. Tối thiểu ta cũng chưa bao giờ nghe nói ở Thiên Nam lại có hai loại đồ vật này xuất hiện qua"*.*

"Hai loại tài liệu này lão phu cho rằng là hai loại tài liệu thay thế có thể dễ dàng tìm được nhất. Các đồ vật khác thì một tia hy vọng cũng không có. Trong đó lông Hạo Dương Điếu lão phu ngày xưa đã từng gặp qua khi đi du lịch tại Đại Tấn. Khi đó ta từng gặp qua một nữ tu trẻ ở Nhạc Dương cung, cô ta có nuôi một con chim này. Thời gian lâu như vậy rồi nhưng cho dù là con Hạo Dương Điểu ngày đó không còn thì vẫn có thể còn có hậu đại của nó lưu lại. Ngươi có thể đi xem liệu có cơ hội không, về phần Xích Hỏa Giao thì phải xem cơ duyên của ngươi, bất quá nếu ngươi đi Đại Tấn thì cũng không khó để giải quyết được vấn đề" *Đại Diễn Thần Quân thản nhiên nói.*

"Hừ, nói một hồi lâu rốt cuộc cũng chỉ là muốn ta chạy đến Đại Tấn" *Hàn Lập hừ một tiếng có chút Bất đắc dĩ.*

"Hắc hắc! Lão phu muốn ngươi đi Đại Tấn cũng chỉ là muốn tốt cho ngươi thôi. Chỉ có đi Đại Tấn du lịch qua một lần thì ngươi mới có thể chính thức hiểu được cái gì gọi là Thánh địa tu luyện. Đại Tấn quốc tuyệt đối là trung tâm của tu tiên giới" *Đại Diễn Thần Quân tỏ vẻ không thèm để ý nói.*

"Hy vọng là như thế. Nhưng trước khi rời Đông Dụ quốc đi ta còn có một việc muốn làm. Ta trước tiên muốn đi đến phía ngoài Trụy Ma cốc xem qua một cái đã" *Hàn Lập đem ngọc giản thu lại, bình tĩnh nói.*

"Đi Trụy Ma cốc. Ngươi có ý tứ gì" *Đại diễn Thần Quân như bị hù dọa, giật mình nói.*

"Yên tâm, ta không muốn xông vào cốc đâu. Ngươi còn nhớ là trước đây ta đã thả ra Thiên Tuyệt ma thi không, sau khi từ trong khe hở không gian đi ra ta lập tức thông qua bí thuật cảm ứng được ma thi này vẫn chưa bị tiêu diệt nên muốn mau đến xem liệu nó còn có ở trong Trụy Ma Cốc không và có thể đem nó triệu hồi ra không"*.*

Sau khi nói xong Hàn Lập lập tức gia tăng độn tốc hóa thành một đạo cầu vồng phá không bay đi.

Sau khi vừa tiến vào Xương Châu, Hàn Lập lại một lần nữa tiến vào Vạn Lĩnh Sơn quay trở lại cửa vào Trụy Ma cốc.

Ở nơi này hai ngày Hàn Lập rốt cục khẳng định là Thiên Tuyệt ma xác thực vẫn còn đang ở trong cốc nhưng nó tựa hồ là bị nhốt ở một nơi nào đó. Mặc cho Hàn Lập dùng pháp quyết thúc giục các kiểu nhưng vẫn không thể xuất cốc gặp mặt.

Hàn Lập sau khi chần trừ hơn nửa ngày thì đành buồn bực rời đi. Xem ra cũng chỉ có cách chờ lần tới khi Trụy Ma cốc mở ra nếu Ma thi này vẫn chưa bị tiêu diệt thì đem cứu ra.

Hai tháng sau, Hàn Lập rốt cục đã về đến phụ cận Vân Mộng Sơn nhưng vừa mới tới gần sơn môn của Lạc Vân Tông thì đã gặp mấy tên đệ tử tuần sơn. Đám đệ tử này vừa thấy Hàn Lập thì tự nhiên là oanh động.

Bọn họ mừng rỡ thỉnh an Hàn Lập đồng thời vội vàng thả ra Truyền Âm Phù hướng tới hai vị trưởng lão báo tin.

Không bao lâu sau, tất cả đệ tử trong Lạc Vân Tông từ trong tông môn bay ra đến đây nghênh đón Hàn Lập, vị tổ sư trưởng lão đại danh đỉnh đỉnh này.

Cầm đầu đúng là lão già họ Trình cùng Lữ Lạc.

Hai người này khi nhìn thấy Hàn Lập thì tự nhiên là rất vui mừng lẫn sợ hãi, tất cả đều hiện ra trên mặt.

Nhưng hai người cũng không nói thêm gì mà vội vàng đem Hàn Lập nghênh tiếp vào tông môn rồi sau đó khiến cho đám đệ tử đi xuống.

"Hàn sư đệ. Ta chỉ biết rằng lấy thần thông của ngươi thì quyết không thể gặp chuyện không may được. Bất quá nếu vô sự thì vì sao sư đệ không sớm trở về tông môn khiến cho hai sư huynh đệ ta lo lắng không thôi" *Trong đại điện của Lạc Vân Tông, sau khi ba người ngồi xuống thì vị Trình sư huynh này cao hứng cùng không khỏi có chút oán giận nói.*

"Không sai. Sư đệ nếu sớm trở về thì cũng không làm cho hai bọn ta lo lắng không thôi!" *Lữ Lạc vẻ mặt tươi cười nói, ý vui mừng thực sự phát ra từ phế phủ.*

"Hai vị sư huynh bỏ qua cho Hàn mỗ. Ta lúc đó vẫn bị vây trong khe hở không gian không cách nào chạy thoát được. Ta cũng mới từ bên trong đó chạy ra được, mà sau khi thoát ra thì đã lập tức trở về" *Hàn Lập nhếch mép nói, chỉ có thể lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.*

"Mặc kệ như thế nào, chỉ cần Hàn sư đệ có thể sống sót trở về là đủ rồi. Lại nói tiếp, vi huynh còn chưa có tạ ơn sư đệ cứu mạng đó.

Nếu không phải sư đệ ở trong cốc cứu giúp thì lão phu sớm đã hóa thành một đống bạch cốt rồi" *Lão giả từ trên ghế đứng dậy nhìn Hàn Lập thi lễ nói.*

"Việc này không có gì. Sau khi ta gia nhập Lạc Vân Tông, Trình sư huynh đối với ta vẫn luôn luôn chiếu cố, ta vẫn ghi nhớ trong lòng. Nhìn thấy Trình sư huynh gặp nạn sao lại không ra tay cứu giúp được" *Hàn Lập mỉm cười cũng có chút thành khẩn nói.*

"Đây là việc nhỏ thôi sao có thể so sánh với ân cứu mạng được. Sư đệ sợ rằng đang nghĩ đến Nam Cung đạo hữu. Sư đệ cứ việc yên tâm. Nam Cung muội tử vẫn đang bình yên vô sự" *Lão giả hiển nhiên biết Hàn Lập quan tâm nhất đến cái gì nên đem tin tức này nói cho Hàn Lập.*

Hàn Lập nghe vậy thì thở phào một hơi nhưng lúc này Lữ Lạc lại đột nhiên đánh giá tỉ mỉ Hàn Lập vài lần rồi trên mặt lộ ra một tia khó thể tin.

"Sư đệ. Ngươi đã tiến cấp lên Nguyên Anh Trung Kỳ. Đây là chuyện thật sự là khó tin! Chẳng lẽ sư đệ gặp được kỳ ngộ gì trong Trụy Ma Cốc?"

------oOo------

Chương 859: Uy đan

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vừa nghe Lữ Lạc nói xong vị Trình sư huynh này cũng cả kinh, vội vàng dùng thần thức đảo qua một chút.

Kết quả là phát hiện ra Hàn Lập khí cơ nội liễm, oánh quang nội trảo, rõ ràng là đã tiến cấp lên Nguyên Anh Trung Kỳ khiến cho hắn không khỏi ngơ ngẩn.

"Ta biết hai vị sư huynh tuệ nhãn như đuốc, rất nhanh có thể nhìn ra được. Sư đệ xác thực là có một phen cơ duyên tại Trụy Ma Cốc, sau khi trải qua một phen khổ tu thì đã tiến cấp. Nhanh như vậy đã có thể tiến cấp lên Nguyên Anh Trung Kỳ, ngay cả ta cũng không nghĩ tới chuyện này. Bất quá nếu không vì biết Uyển Nhi có hai vị sư huynh bảo hộ, sẽ không xảy ra trở ngại gì thì ta bị nhốt nhiều năm như vậy sẽ lo lắng vạn phần, làm gì có tâm tư mà an tâm tu luyện. Điều này là cũng nhờ vào hai vị sư huynh" Hàn Lập cảm khái thở dài một tiếng, nhìn hai người ôm quyền nói ra lời cảm tạ.

"Sư đệ sao lại nói như vậy! Nam Cung muội tử nếu đã nhận ta làm đại ca thì chuyện chiếu cố nàng là chuyện đương nhiên. Huống hồ nói là bảo hộ nhưng kỳ thật ta có làm được cái gì hữu dụng đâu, mà chỉ có thể nhìn đệ muội bị vây trong băng mà thôi. Thật xấu hổ!" Trình sư huynh rốt cục từ chuyện Hàn Lập tiến cấp tỉnh táo lại rồi lại vừa nghe Hàn Lập nói vậy thì vội vàng khiêm nhường nói.

"Sư đệ không đầy ba trăm năm đã tiến cấp lên Nguyên Anh Trung Kỳ, nói ra sợ rằng khiến cả Thiên Nam khiếp sợ. Xem ra sau này việc tiến lên Nguyên Anh Hậu Kỳ không cần phải nói, thậm chí là có thể tiến cấp lên Hóa Thân Kỳ, sư đệ cũng là có khả năng lớn!" Lữ Lạc cũng không nhịn được nói, trong giọng nói tràn đầy vẻ hâm mộ. Tại Thiên Nam tu tiên giới đến nay, trong lịch sử chỉ có rất ít mấy người mới có thể sánh được với Hàn Lập. Tốc độ tu

luyện nhanh như vậy đối với tư chất của người tu luyện không có quan hệ quá lớn, mà hơn phân nửa là do cơ duyên tạo hóa của người đó, điều này không có thể cưỡng cầu được.

Hàn Lập tự nhiên trong miệng nói khiêm tốn một hai câu, tiếp theo cố ý chuyển đề tài hỏi thăm chuyện tại Trụy Ma cốc năm đó sau khi mình mất tích. Chuyện đại chiến từ lời kể của người trực tiếp chứng kiên tự nhiên là chân thực hơn xa so với nghe qua lời kể của những người khác.

Lão giả nghe Hàn Lập hỏi như vậy thì không khỏi khổ cười rộ lên.

Nguyên bản ngày đó Hàn Lập sau khi bị khe hở không gian cắn nuốt thì Cổ ma nọ vô cùng nổi giận, lão giả thấy tánh mạng khó giữ được thì một số tu sĩ khác lại vừa mới chạy tới.

Mặc dù trước đó chúng tu sĩ cùng Ngụy Vô Nhai liên thủ nhưng vẫn không làm gì được Cổ ma khác cũng biến thân thành yêu vật hai đầu bốn tay, ngược lại còn gặp không ít nguy hiểm, may mắn là tại thời điểm mấu chốt, đám Mộ Lan nhân kia cuối cùng đã chạy tới.

Kết quả song phương liên thủ vây khốn yêu ma này. Sau một hồi đại chiến tên Mộ Lan thượng sư họ Nhạc kia triệu hoán ra Mộ Lan thánh cầm hiệp trợ và rốt cục đánh trọng thương yêu ma, thậm chí vị Mộ Lan Trọng thần sư kia còn chém rụng cái đầu lâu thứ nhất khiến cho Cổ ma quay đầu bỏ chạy.

Ở trong trận chiến này có không biết bao nhiêu Nguyên Anh tu sĩ bị chết, thậm chí vị sư tỷ của Nam Cung Uyển bị Cổ ma phát cuồng vào thời điểm tranh đấu tối hậu, phun ra một đoàn ma diễm trực tiếp đánh trúng thân thể, ngay cả Nguyên Anh cũng hóa thành tro bụi. Hình sảo thì tốt hơn một ít, tuy thân thể cũng bị hủy, nhưng Nguyên Anh thì may mắn chạy thoát.

Xui xẻo nhất chính là đám tu sĩ Quỷ Linh Môn. Vị trưởng lão họ Chung kia thì trực tiếp bị Cổ ma nọ thôn phệ Nguyên Anh.

Tất cả tu sĩ Quỷ Linh Môn nhập cốc trừ mấy tên Kết Đan Tu Sĩ ra thì tu sĩ cấp cao tiến vào toàn quân bị diệt không thể nói không làm cho người ta cực kỳ kinh ngạc.

Những chuyện còn lại phát sinh thì không sai biệt lắm với những gì mà Hoàng Nguyên Minh đã thông báo cho hắn. Nguyên tưởng rằng yêu ma này theo như sách xưa ghi lại thì không thể tồn tại lâu được ở nhân giới nên những người này sau khi xuất cốc cũng không có mạo hiểm đuổi theo truy sát. Nhưng không nghĩ tới là yêu ma này không biết dùng phương pháp gì mà không muốn trở về dị giới mà ở lại Thiên Nam đại khai sát giới, đi khắp nơi cắn nuốt tu sĩ Nguyên Anh nên cuối cùng khiến cho quần tu nổi giận tiến hành vây sát.

Nghe đến đó thì Hàn Lập nhăn mày hỏi thăm:

"Liên quan đến trận đại chiến vây diệt yêu ma này ta có nghe nói qua một số tin đồn. Nói cái gì thì nói nhưng hai đại tu sĩ cùng một gã Mộ Lan thần sư đồng thời ra tay mà chẳng lẽ thực sự là có thể đương tràng đem nó đánh gục sao. Lấy thân phận của hai vị sư huynh thì hẳn là phải biết kết quả thực sự?" Khi nói ra lời này thì vẻ mặt Hàn Lập bất giác cũng ngưng trong vì sự hung hăn của Cổ ma ngày đó bây giờ vẫn khiến cho hắn khi nghĩ lại vẫn cảm giác được trận trận sợ hãi.

"Trận đại chiến vây diệt yêu ma này hai người bọn ta cũng không tham gia nhưng theo tin tức nghe được thì Cổ ma nọ xác thực là chịu đòn trí mạng mà bị thương nặng nhưng sau đó nó thi triển một loại bí thuật cổ quái chạy đi. Bất quá đám người Chí Dương thượng nhân vẫn theo sát không tha muốn trừ ác tận gốc nhưng sau khi đuổi tới cạnh Mộ Lan thảo nguyên thì vì kiêng kỵ người Đột Ngột nên không thể không buông tha. Bất quá qua nhiều năm như vậy Cổ ma này cũng không thấy xuất hiện tại Thiên Nam hơn nữa phía Đột Ngột nhân bên kia cũng không thấy có gì nổi lên. Xem ra Cổ ma này nếu không phải là thật sự bị trọng thương mà chết thì hẳn là đã đi ngang qua Mộ Lan thảo nguyên tới Đại Tấn" Lão giả giải thích một cách tinh tế cho Hàn Lập.

"Đi Đại Tấn?" vừa nghe lời này Hàn Lập không khỏi khẽ biến sắc nhưng lập tức lại hồi phục như thường.

Trình sư huynh cùng Lữ Lạc tự nhiên nhìn ra Hàn Lập không muốn nói, nên hai người cũng thức thời không có hỏi thêm cái gì.

Dù sao thần thông cùng cảnh giới của Hàn Lập bây giờ không phải hai người có thể sánh bằng nên khi đối mặt với Hàn Lập bất giác có một tia kính sợ.

Hàn Lập cùng hai người trò chuyện thêm một chút và rốt cục nói ra chuyện bản thân trong Trụy Ma cốc đã tìm được lượng dược, nên muốn đi tới chỗ Nam Cung Uyển để thử giải trừ độc chú.

Hai người vừa nghe nói thì không khỏi mừng rỡ. Nam Cung Uyển nếu có thể khôi phục như thường, thì thực lực của Lạc Vân Tông bọn họ tự nhiên là tăng thêm nhiều nên cũng không có tâm tư trò chuyện gì thêm mà lập tức cùng Hàn Lập đi đến trước cấm chế.

Tại lối vào, hai người Trình sư huynh tự giác dừng bước nói muốn tự thân bảo vệ nơi này, Hàn Lập cứ việc yên tâm vào giải trừ tà chú.

Hàn Lập không khách khí, trong miệng nói lời cám ơn sau đó không lâu thân ảnh hắn đã hiện ra trước thạch môn của mật thất.

Nhìn cấm chế trước cửa thì có thể thấy từ lần trước sau khi rời đi cũng không có ai động chạm tới. Xem ra hai người Trình sư huynh này cũng chỉ dùng thần thức dò xét tình hình của Nam Cung Uyển chứ không có phá cấm đi vào. Điều này cũng làm cho Hàn Lập càng thêm hài lòng đối với hai người này.

Tay hắn bắt quyết, liên tiếp đánh ra mấy đạo pháp quyết lên cửa đá, trên cửa đá linh quang chớp động vài cái và kêu lên âm thanh trầm muộn trước khi mở ra.

Trên mặt Hàn Lập có ánh dị sắc chớp động rồi hắn vô thanh vô tức tiêu sái đi vào. Cửa đá lại hạ xuống.

Trong mật thất tình hình hết thảy vẫn như cũ, trên nóc mật thất có nguyệt quang thạch vây quanh nên cũng không có cảm giác hôn ám, hơn nữa Bởi vì có cấm chế nên trong phòng thủy chung vẫn sạch sẽ như lúc ban đầu, không nhiễm một hạt bụi.

Mà băng bích vẫn lóe ra ánh linh quang thản nhiên còn Nam Cung Uyển vẫn với bộ dáng như nữ đồng bị phong ấn trong đó, hai mắt nhắm nghiền sắc mặt trắng bệch.

Hàn Lập trên mặt một tia thương tiếc vẻ hiện lên, vài bước đi tới trước băng bích thì dừng lại.

Hắn nhìn khuôn mặt tái nhợt của Nam Cung Uyển, trong mắt hắn giờ phút này lộ ra thần sắc hết sức phức tạp!

Sau khi đứng tại chỗ nhìn Nam Cung Uyển bị đóng băng không biết bao lâu, hắn mời thở ra một hơi, đưa tay vỗ Túi Trữ Vật bên hông lấy ra một cái hộp ngọc.

Một tay hắn nâng hộp ngọc, một tay nhắm cái nắp hộp nhẹ nhàng búng tay.

Nắp hộp nhất thời bật ra để lộ một viên Yêu Đan to cỡ ngón tay màu đỏ đậm, viên Yêu Đan này nằm trong cái hộp ngọc trắng noãn tinh khiết chợt mở chợt to lấp lóe ánh hồng quang trông có vẻ thần bí huyễn lệ.

Hàn Lập híp mắt cẩn thận đánh giá Yêu Đan này hồi lâu rồi đột nhiên há mồm phun ra một đoàn thanh linh khí đem Yêu Đan cuốn lên, sau đó nhằm hướng băng bích trôi đi.

Lúc này một trận âm thanh chú ngữ trầm thấp truyền ra, rồi hắn vung tay đánh ra một đạo pháp quyết lên trên băng bích.

Lam quang trên băng bích chợt lóe, Yêu Đan thoạt nhìn kỹ thì như không có gì dễ dàng dung nhập xuyên qua băng bích dày mà bay vào môi Nam Cung Uyển.

Hàn Lập thong dong nhắm ngay Nam Cung Uyển điểm một chỉ, Nam Cung Uyển vốn đang giống như tượng gỗ chợt mở miệng ra, Yêu Đan nhân cơ hội này trong nháy mắt bay vào trong miệng.

Nhất thời khuôn mặt Nam Cung Uyển vốn đang tái nhợt không có huyết sắc chợt có một tầng hồng quang hiện lên nhưng hai hàng lông mi vẫn đóng chặt, không có dấu hiệu tỉnh lại.

Hàn Lập thở dài một hơi, hắn biết việc này không cấp bách, cho dù Yêu Đan thật sự là có hiệu quả thì cũng không phải mười ngày nửa tháng mới có thể giải trừ được Phong Hồn Chú.

Nhưng Hàn Lập cũng không lập tức rời đi mà lẳng lặng đứng trước băng bích nhìn Nam Cung Uyển không nói một lời. Trong đầu hắn không biết vì sao lại hiện lên một màn kinh diễm năm đó khi mới gặp gỡ Nam Cung Uyển.

Thời gian chậm rãi trôi qua qua nhưng thân ảnh Hàn Lập đứng trước băng bích vẫn không nhúc nhích.

Hơn nửa ngày sau, Hàn Lập mới bình tĩnh đi ra khỏi mật thất, đem cấm chế mở ra và theo đường cũ trở về.

Trình sư huynh cùng Lữ Lạc vẫn đang canh giữ ở trước cửa quan tâm hỏi vài câu.

Hàn Lập miễn cưỡng cười cười, cũng chỉ nói là còn phải quan sát mấy ngày nữa mới biết liệu có thể giải trừ được Phong Hồn Chú hay không.

Cả ngày chạy tới chạy lui Hàn Lập cũng có chút mệt mỏi, không muốn tiếp tục chuyện trò với hai người, nên hắn chia tay rồi quay về động phủ.

Dù sao cuộc sống còn dài, có chuyện gì sau này có thể chậm rãi nói chuyện.

Hàn Lập hóa thành một đạo thanh hồng bay thẳng đến Tử Mâu Phong.

Tại lúc trước hắn nói chuyện cũng đã biết mặc dù hắn đã mất tích hơn hai mươi năm nhưng hai lão vẫn ra nghiêm lệnh không ai được tiến vào động phủ, hết thảy vẫn bảo trì như lúc ban đầu.

Mà thị thiếp của hắn, Mộ Phái Linh vẫn đang ở trong Tử Phong và được hai người chiếu cố. Hôm nay nữ nhân này đã ở vào cảnh giới Giả Đan Kỳ, chỉ cần hơn một năm công phu nữa là có thể bắt đầu nêm thử mùi vị Kết Đan.

Đây là một việc vui mừng ngoài ý liệu, Hàn Lập trong lòng vừa động thì tự nhiên là nhớ tới chuyện Điên Phượng Bồi Nguyên Công.

Phải biết rằng các loại linh đan diệu dược có thể gia tăng xác xuất kết đan thành công hắn còn có không ít. Nữ tử này tư chất lại xem như là tuyệt hảo nên chỉ cần hắn thực sự vận dụng toàn lực trợ giúp thì tối thiểu cũng có ngoài bảy thành nắm chắc là có thể bình yên Kết Đan thành công.

Nhưng không nghĩ tới trong Trụy Ma cốc hắn lại có một phen cơ duyên, không cần chờ nữ tử này Kết Đan mà đã đột phá bình cảnh.

Kể từ đó, suy nghĩ ban đầu đã có sự thay đổi. Song tu công pháp Điên Phượng Bồi Nguyên Công đối với việc đột phá cảnh giới Nguyên Anh Hậu Kỳ cũng có chỗ hữu dụng, nhưng đương nhiên là hỏa hầu tu luyện công pháp này khẳng định là phải thâm hậu thêm nhiều mới được. Nữ tử này cũng phải có tu vi Kết Đan Hậu Kỳ thì mới có thể dùng được.

Ban đầu hắn muốn để cho nữ tử này tu luyện công pháp khoảng hơn mười năm, sau đó hái nguyên âm chi thân của nàng, tuy nhiên sau này ý nghĩ của hắn không thể không có chút thay đổi.

Dù sao trong điều kiện bình thường, hắn khó có thể trong vòng hai ba trăm năm tu luyện tới cảnh giới Nguyên Anh Trung Kỳ đỉnh cấp. Thời gian dài như thế nên vẫn cứ để cho nữ tử này tu luyện Điên Phượng Bồi Nguyên Công công pháp, dù sao đây cũng là loại công pháp tốt, cứ bồi dưỡng tốt một chút. Tuy nhiên Điên Phượng Bồi Nguyên Công cũng không phải là công pháp đỉnh cấp gì, nếu không có đan dược tương trợ thì nữ tử này trong thời gian ngắn khó có thể tu luyện đến cảnh giới Kết Đan Hậu Kỳ.

Hàn Lập trong lòng suy nghĩ nhưng chỉ một lát sau đã bay tới trước Tử Mâu Phong.

Nhìn cấm chế mây mù trước cửa, Hàn Lập khẽ mỉm cười.

Hàn Lập khẽ phất tay áo bào một cái, sương mù dày dặc tự động tách ra một con đường.

Hắn bình tĩnh hướng tới chủ phong bay đi.

------oOo------

Chương 860: Thản ngôn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong động phủ mọi thứ vẫn như cũ thậm chí ngay cả một bộ phận tam sắc Phệ Kim Trùng thả ra lúc đó cũng vẫn đang ngưng kết thành một cái tam sắc viên cầu nằm trong đại sảnh không nhúc nhích.

Huyền Thiên Tiên Đằng và Cửu Khúc Linh Sâm trồng trong dược viên cũng hoàn hảo không bị tổn hao gì, hết thảy phảng phất như hắn mới đi từ hôm qua.

Huyền Thiên Tiên Đằng nọ cũng chỉ là tàn căn nên không tính, hy vọng cứu sống cũng không cao lắm nhưng Cửu Khúc Linh Sâm lại không phải là chuyện đùa. Đây là một loại linh dược sớm đã bị tuyệt diệt huống hồ linh dược này đã phát triển đến mức thông linh đã lâu, thậm chí có thể biến hóa hình thế khiến nó càng thêm trân hi dị thường.

Nếu không phải là Linh Sâm này mang ở trên người thật sự bất tiện thì Hàn Lập đã mang linh dược này theo người.

Đáng tiếc hiện nay các phương thuốc cổ hắn có được vẫn không có dùng đến Linh Sâm nên cũng chỉ có thể đem tạm thời không hỏi đến.

Trừ linh dược trong dược viên ra thì ấu trung của Lục Dực Sương Công cùng đại bộ phận Phệ Kim Trùng. Hàn Lập đã đem chúng bỏ trong Túi linh thú mang đi nên không cần lo lắng gì.

Thậm chí hai mươi tư ấu trùng của Lục Dực Sương Công trên đường đi Cực tây không lâu đã nở ra.

Nhưng trong thời gian bị vây trong khe hở không gian cái bình nhỏ nọ không cách nào tái sinh ra lục dịch nên đám linh trùng này dừng lại ở mức độ ấu trùng chưa từng tiến cấp. Hàn Lập đem chúng nhốt trong một Túi linh thú đặc chế khiến chúng ngủ li bì.

Việc này cũng có chút tiếc nuối!

Bây giờ Hàn Lập trước tiên đem đám Phệ Kim Trùng đang đợi tiến hóa thả vào trùng thất sau đó lấy ra một cái Túi linh thú đặc chế rất lạnh đi tới trùng thất nuôi Lục Dực Sương Công.

Hắn cầm Túi linh thú nhắm ngay cửa trùng thất nhẹ nhàng đảo qua một cái.

Kết quả một mảnh bạch sắc hà quang quét qua hơn hai mươi con ấu trùng Lục Dực Sương Công dài khoảng một tấc nằm trong trùng thất.

Đám ấu trùng Lục Dực Sương Công này toàn thân trắng như Tuyết, trong suốt sáng long lanh nhưng lúc này trên người vẫn chưa nhìn thấy có cánh xuất hiện. Thoạt nhìn như trên người phóng ra một chút ti tàm màu trắng như Tuyết tàm trong không có vẻ dữ tợn đáng sợ.

Lúc đầu Hàn Lập lấy được Lục Dực Sương Công này vào tay cũng không biết loại linh trùng này có thể dùng Nghê Thường Thảo để thúc dục chúng cắn nuốt lẫn nhau mà tiến hóa hay không, chỉ là muốn thử một lần mà thôi.

Nhưng không nghĩ tới loại linh trùng này có loại tiến hóa đặc biệt.

Điều này làm cho hắn vui mừng khôn xiết.

Chủ ý ban đầu của hắn chỉ là muốn lợi dụng hàn khí của nó để tu luyện Tử La Thiên Hỏa nhưng sau khi trải qua kinh nghiệm chiến đấu trong Trụy Ma cốc, Hàn Lập lại có một ý nghĩ khác.

Phệ Kim Trùng mặc dù vô cùng lợi hại nhưng tốc độ phi độn lại rất chậm nên sợ rằng sau khi bồi luyện thành thục nếu đối mặt với địch nhân có độn tốc cực nhanh hoặc trong trường hợp nhất định thì cũng bị hạn chế không nhỏ.

Mà Lục Dực Sương Công này sở dĩ có thể bài danh ở vị trí cao trên Kỳ trùng bảng là do ngoài việc có thể phun ra hàn khí đáng sợ thì độn tốc lại cực nhanh so với tất cả các linh trùng khác.

Tại giai đoạn hai, phi trùng này có độn tốc không thua kém các linh trùng phổ thông khác, nhưng khi nó sinh thêm một đôi thiền dực (cánh) biến thành bốn cánh thì độn tốc tăng thêm rất nhiều, hơn xa tốc độ của pháp bảo bình thường. Nhưng đáng sợ nhất chính là nó có thể tiến hóa thêm đệ tam thiền dực (cặp cánh thứ ba), khi đó độn tốc đủ có thể xếp hàng thứ ba trong số tất cả linh trùng, thậm chí nghe nói là có thể chính thức đến vô ảnh vô tung, có khả năng thuấn di ngoài ngàn dặm.

Đương nhiên những lời miêu tả này cũng chỉ ghi những lời đồn đãi trong điển tịch mà thôi, vì ngay cả thời thượng cổ linh trùng có thể tiến hóa đến sáu cánh cũng rất hiếm thấy.

Hàn Lập đối với việc này cũng chỉ là bán tín bán nghi mà thôi!

Bất quá Lục Dực Sương Công tuyệt đối là một loại thượng cổ linh trùng có độn tốc cực nhanh, điểm này thì không hề nghi ngờ.

Trong trận chiến giữa Hàn Lập và Cổ ma, khi hắn gặp khổ đầu vì thân pháp như quỷ mị của đối phương thi mới nảy sinh suy nghĩ đem Lục Dực Sương Công bồi dục đến đỉnh cấp. Huống hồ sau khi tiến cấp đến giai đoạn sáu cánh phi trùng này trong miệng cũng phun ra hàn khí lợi hại hơn nhiều, đối với việc tu luyện Tử La Thiên Hỏa của hắn cũng vô cùng hữu ích.

Trong lòng có ý nghĩ như vậy nên Hàn Lập tự nhiên đối với đám ấu trùng Lục Dực Sương Công này có vài phần kính trọng.

Chứng kiến đám ấu trùng này gặp hoàn cảnh mới cũng không có bài xích thì Hàn Lập trong lòng mới an tâm lại.

Ngay lúc hắn đang muốn quan sát thêm một ít thời gian thì đột nhiên Thần sắc vừa động hướng chỗ cửa động phủ Liếc mắt một cái, tựa hồ cảm ứng được cái gì.

Theo sau ánh mắt hắn lấp lóe, tay áo bào run lên bắn ra một đạo bạch quang sau đó Ngân Nguyệt hiện ra trước mặt.

"Mộ Phái Linh đang ở ngoài cửa, ngươi dẫn nàng đến đại sảnh ta có một số chuyện muốn nói với nàng" Hàn Lập trầm giọng phân phó nói.

"Vâng thưa chủ nhân!" Ngân Nguyệt không hỏi gì cung cẩn đáp lời sau đó hóa thành một đạo ngân quang biến mất.

Hàn Lập sau khi đem trùng thất bố trí ổn thỏa thì quay về đại sảnh.

Một lát sau Hàn Lập đã ngồi an vị trong đại sảnh, tay chống cằm không nhúc nhích, phảng phất như đang trầm tư suy nghĩ cái gì.

Đang lúc này từ cửa đại sảnh cửa có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên.

Ngân Nguyệt cười khanh khách đi ở phía trước còn Mộ Phái Linh nhiều năm không gặp đi phía sau tiến vào.

Nữ nhân này dung nhan vẫn như trước nếu không nói là càng thêm diễm lệ quyến rũ so với trước kia. Cái cảm giác lạnh như băng ban đầu đã mất đi nhiều, ngược lại bây giờ lại có cảm giác như u lan xuất trần.

"Tham kiến công tử. Chúc mừng công tử bình yên trở về cùng tu vi tăng tiến nhanh lên Nguyên Anh Trung Kỳ" Mộ Phái Linh nhìn thấy Hàn Lập ngọc dung hiện ra vẻ tươi cười rồi thi lễ nói.

"Vừa thấy ta đã chúc mừng ta tiến cấp lên Nguyên Anh Trung Kỳ xem ra nàng đã biết một ít tin tức. Nàng cũng không nên đa lễ.

Năm đó nàng theo ta đi Cực tây một chuyến. Trên đường không có công lao thì cũng có khổ lao, giữa hai chúng ta cũng không cần quá khách sáo quá như vậy" Hàn Lập nhìn nữ nhân này khẽ cười, sau đó bảo nàng đứng dậy nói chuyện.

Sau nhiều năm cùng nữ nhân này ở chung, nhất là ba năm tại Cực tây đã làm cho quan hệ giữa hai người được kéo gần không ít. Mặc dù vẫn chưa có cách nào nói là thân mật khăng khít nhưng so với trước kia thì được cải thiện không ít.

"Đa tạ công tử!" Mộ Phái Linh thướt tha đứng dậy mà nói.

"Năm đó mới từ Cực tây quay về ta cũng không nghĩ tới mới sẽ cùng nàng chia tay, nhưng sau lại bị nhốt trong Trụy Ma Cốc hơn hai mươi năm, nàng vẫn cố thủ tại chỗ này cũng coi như là có tâm".

"Phái Linh thân là thị thiếp của công tử lại chịu đại ân của công tử, không ở chỗ này chờ đợi thì có thể đi nơi nào. Huống hồ thiếp cũng không tin công tử thật sự vì vậy mà chết" Mộ Phái Linh khóe miệng mỉm cười trả lời.

"Không nghĩ là nàng đối với ta thật là có vài phần tin tưởng. Bất quá lúc đó thật sự là cực kỳ nguy hiểm, thiếu chút nữa là không thể quay về. Nàng mặc dù có chút đan dược tương trợ nhưng tu vi tiến cảnh nhanh như vậy cũng xem như là thần tốc. Không biết đối với việc Kết đan không lâu nữa thì nàng có mấy phần nắm chắc?" Hàn Lập sau khi cười ha ha thì chuyển đề tài hỏi nữ nhân này.

"Thiếp thân nào có cái gì năm chắc. Tỷ lệ Kết đan nguyên vốn là mười không được một, có thể Kết đan hay không cũng chỉ có thể xem thiên ý" Mộ Phái Linh nghe nói thế thì trên mặt lộ ra một tia bất đắc dĩ nói.

"Thiên ý. Hăc hắc, việc này cũng khó nói nhưng ta thật ra có thể trợ giúp nàng một tay, qua đó có thể gia tăng thêm hai ba thành nắm chắc" Hàn Lập nhìn nữ nhân này nhoẻn miệng cười nói."

"Thật sao. Điều này sao có thể. Công tử không phải nói đùa chứ, thiếp chưa bao giờ nghe nói qua Thiên Nam còn có linh dược bực này" *Mộ Phái Linh môi đỏ mọng khe nhếch trên mặt giật mình.*

"Linh dược trong tay ta hơn phân nửa không phải là đồ vật ở Thiên Nam, nên nàng không nghe nói qua cũng là chuyện tự nhiên. Nhưng ta có thể cam đoan lây tư chất của nàng nêu dùng linh dược này thì xác suất Kết Đan có thể lên tới gần một nửa. Chuyện này cũng không phải là chuyện kỳ quái gì!" *Hàn Lập Thần* *sắc như thường thong dong nói.*

Mộ Phái Linh cùng Hàn Lập ở chung đến nay biết hắn chưa bao giờ nói khuyếch đại cái gì nên trong lòng có bảy tám phần tin tường, nhưng sau khi hơi tự đánh giá một chút thì nàng vẫn có chút chần chờ.

"Công tử bây giờ nói cho thiếp thân biết việc này chẳng lẽ là còn có cái gì phân phó sao. Nếu có chuyện gì công tử cứ nói rõ ra đi" *Mộ Phái Linh nhẹ giọng nói.*

Hàn Lập có chút nao nao ngoài ý muốn nhưng sau khi hơi trầm ngâm một chút thì cũng không quanh co lòng vòng nữa.

"Nàng còn nhớ rõ trước định lúc đầu nhận nàng làm thiếp thân không?" *Hắn một mở miệng trực tiếp hỏi đến chỗ trọng yếu.*

"Đương nhiên là nhớ rõ. Tiền bối đáp ứng cho thiếp thân thời gian ba mươi năm để tu luyện, trong thời gian đó sẽ không lấy đi nguyên âm chi thân của thiếp thân" *Mộ Phái Linh đầu tiên là ngẩn ra nhưng sau đó lập tức nét mặt ửng đỏ có vẻ kiều diễm vô cùng nói.*

"Tính ra thời gian ước định bây giờ cũng không sai biệt lắm. Bất quá nàng cũng không cần lo lắng. Ta cũng không nhắm thời khắc mấu chốt ngươi kết đan mà làm khó dễ cho nàng. Nhưng trước khi Kết đan ta có một số việc muốn nói rõ ràng một chút. Căn cứ quan hệ lợi hại trong đó nàng cứ cân nhắc một chút. Ta không hy vọng là sau khi dùng hết linh dược trợ giúp nàng kết thành kim đan thì nàng cuối cùng lại đột nhiên đổi ý, sinh tâm oán hận với những chuyện tình phát sinh sau đó" *Hàn Lập biết nữ nhân này có chút hiểu lầm nhưng vẫn không vội vàng chậm rãi nói.*

"Công tử nói lời này là có ý tứ gì?" *Mộ Phái Linh trong lòng sửng sốt không khỏi ngẩng đầu nhìn Hàn Lập, trong mắt hiện lên vẻ kinh nghi.*

"Ta hy vọng sau khi nàng kết thành kim đan thì từ bỏ công pháp tu luyện ban đầu mà chuyển sang tu luyện một loại công pháp gọi là Điên Đảo Phượng Bồi Nguyên Công" *Hàn Lập ánh mắt lộ ra một* *tia cổ quái nói.*

*"*Điên Phượng Bồi Nguyên Công?*" Mộ Phái Linh có chút kinh ngạc.*

*"*Đây là một loại song tu công pháp rất hiếm thấy chuyên để cho nữ tử tu luyện. Công pháp này một khi tu luyện đến cực trí thì có có thể thông qua nữ tử trong lần đầu hợp hoan khiến cho tu vi của song phương nam nữ có không ít chỗ tốt nhưng trong đó việc tu vi tăng tiến lại là thứ yếu mà quan trong nhất là công pháp này đối với việc đột phá bình cảnh có kỳ hiệu khó tin. Đương nhiên ta không ngại nói rõ ra rằng, công pháp này nữ tử tu luyện là chính nhưng nam tử mới là người được hưởng chỗ tốt nhiều nhất. cho nên ta mới đền bù cho nàng trước, hết sức hiệp trợ cho nàng kết thành kim đan. Ta bây giờ tu vi đã đến cảnh giới Nguyên Anh Trung Kỳ, Điên Phượng Bồi Nguyên Công đối với việc đánh sâu vào bình cảnh tiến lên Nguyên Anh Hậu Kỳ hữu dụng, nên muốn nàng phải đem công pháp này tu luyện đến cảnh giới Kết Đan Hậu Kỳ mới được. Nàng nêu đáp ứng chuyển sang tu luyện pháp quyết này thì sau khi Kết đan ta vẫn tiếp tục cung cấp cho nàng đan dược có ích cho tu sĩ Kết Đan Kỳ, giúp nàng tu luyện nhanh hơn. Việc khác không dám nói nhưng tối thiểu có thể giúp cho nàng tiết kiệm được hơn trăm năm khổ tu. Đương nhiên nếu nàng cảm thấy không thích thì Hàn mỗ cũng không miễn cưỡng. Nàng tự mình đánh sâu vào bình cảnh Kết Đan Kỳ, sau đó vô luận là có kết đan thành công hay không thì ta đều giải trừ Cấm thần thuật trong thần thức của nàng, trả lại tự do cho nàng. Từ nay về sau nàng và ta đều không có liên quan nữa" Hàn Lập trên mặt thần sắc không thay đổi nhưng trong miệng lại bình tĩnh dị thường nói.

Mộ Phái Linh nghe mấy lời này thì cảm thấy ngoài ý muốn, trong lòng nhất thời rối loạn dị thường, trên ngọc dung thần sắc âm tình bất định.

------oOo------

Chương 861: Thư mời

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tu luyện Điên Phượng Bồi Nguyên Công thì nữ tử phải bảo trì tấm thân xử nữ. Nếu không một khi phá thân thì mọi thứ đều trở thành mây khói. Cho nên nếu như nàng chưa tiến tới Kết Đan hậu kỳ thì ta cũng không muốn cùng nàng thi tâm. Vây nàng và ta vẫn giữ mối quan hê như cũ. Đương nhiên nếu như nàng có thể giúp ta tiến tới Nguyên Anh Hậu kỳ thì ta cũng có thể hứa là sẽ trợ giúp ngươi ngưng Kết Nguyên anh thành công. Nếu như có được một gã Nguyên Anh Hậu kỳ hết sức tương trợ thì việc nàng ngưng Kết Nguyên anh thì cũng không phải là chuyện xa vời" Hàn Lập không chớp mắt nhìn chăm chăm Mộ Phái Linh chậm rãi nói.

Những lời nói này không phải là nói chơi. Bởi nếu như Hàn Lập có được tu vi Nguyên Anh Hậu kỳ thì hoàn toàn có thể đi thu thập được Bạn Yêu Thảo cấp tám. Rồi dùng nó luyện chế ra linh dược có sự trợ giúp của Cửu Khúc Linh Sâm thì đối với kết anh có sự trợ giúp rất lớn. Dù sao đối với hắn mà nói thì Bát cấp yêu thú cũng không có bao nhiêu uy hiếp.

Mộ Phái Linh cúi đầu im lắng trong chốc lát, rồi sau đó mới ngẩng khuôn mặt đẹp như ngọc thạch hướng tới Hàn Lập hỏi:

"Công tử, Điên Phong Bội Nguyên Công này tu luyện có việc gì đặc biệt hay là có vấn đề nguy hiểm gì hay không vậy?"

"Không có, công pháp này ngoại trừ thua kém một chút nếu so với đỉnh cấp công pháp, nhưng so với các loại công pháp bình thường thì thời gian tu luyện còn nhanh hơn ba lần. Còn về phần nguy hiểm về sau thì hoàn toàn không có. Còn dùng nó đối đầu với kẻ địch thì có phần thua sút một chút" Hàn Lập không chần chừ đáp.

"Nếu vậy thì Phái Linh sẽ làm theo sự an bài của công tử. Tư chất của thiếp thế nào thiếp rất là rõ ràng. Nếu như không có sự trợ giúp của công tử thì lần này Kết đan thực sự rất khó thành công.

Còn nói đến Kết anh thì chuyện này lại càng mơ hồ hơn nữa" Người nữ này nhìn Hàn Lập trấn định nói.

"Nàng đã nói như vây thì ta thực sự rất là hài lòng. cùng đi chung với ta một thời gian dài như vậy. Ta là kiểu người gì thì nàng chắc cũng hiểu được bảy tám phần. Mặc dù thân phận của nàng chỉ là thê thiếp nhưng ta cũng không có yêu cầu gì quá đáng với nàng. Nàng cứ việc an tâm mà kết đan. Đến lúc đó ta sẽ đưa linh dược cho nàng sử dụng" Trên mặt của Hàn Lập thần sắc không đổi, dường như hắn đã biết trước việc người này đồng ý rồi.

"Đa tạ đại ân của công tử! Đạo lý có ân thì phải báo đáp thì Phái Linh này hiểu rất rõ. Cuộc đời của thiếp thân này xem như là đã phó thác cho công tử rồi" Sau khi Mộ Phái Linh thi lễ thì trên mặt lộ ra vẻ quả quyết nói.

Với biểu hiện thật tình này của Mộ Phái Linh thì rõ ràng cô ta đã tỏ ý phụ thuộc vào Hàn Lập. Mà không có chút nào so đo thiệt hơn.

Dù sao có được Hàn Lập với thần thông không dưới tam đại tu sĩ mà mình lại là tì thiếp của một người như vậy thì có thể nói ở Thiên Nam này không thể nào tìm ra được một người thứ hai giống vậy.

Hơn nữa cô ta hiểu rất rõ là ân tình mà Hàn Lập ban cho cô ta không nhỏ. Nếu như lúc trước không có đan dược của Hàn Lập thì đừng nói đến việc đánh sâu vào việc kết đan mà có lẽ ngay cả bây giờ cũng chỉ ở mức Trúc Cơ Trung Kỳ mà thôi. Vì vậy với cơ hội này Mộ Phái Linh liền không chần chừ mà gật đầu đáp ứng ngay.

Sau khi nghe Hàn Lập nói chuyện thẳng thắng vậy, quan hệ của hai người liền lập tức trở nên gần hơn. Trong lúc nói chuyện với nhau thì thần sắc của vị nữ này đối Với Hàn Lập ra chiều thân cận hơn. Thần sắc của cô ta có liên quan đến đến việc kết đan.

Với cơ hội khó có này Mộ Phái Linh liền tập trung tinh thần chăm chú nghe Hàn Lập chỉ điểm, đôi mắt đẹp không chớp chút nào cả.

Thời gian trôi qua hơn nữa ngày Mộ Phái Linh cảm thấy mình thu hoạch không ít chuyện tốt liền cáo từ rời đi. Lần này Hàn Lập chỉ điểm có rất nhiều điểm quan trọng nên cô ta cần có thời gian để tìm hiểu. vì vậy cần phải chuẩn bị trước.

Hàn Lập cũng không giữ cô ta lại mà chỉ ân cần dặn dò hai ba câu rồi để cho cô ta quay trở về Tư Phong.

Ngân Nguyệt dẫn nữ tử này đi ra khỏi động.

Trong khi chờ Ngân Nguyệt quay trở lại đại sảnh thì Hàn Lập ngồi trên ghế trong tay nắm một cái ngọc giản rồi dùng thần thức quét nhìn qua nội dung ở trong một cái.

Trong Ngọc giản này chính là ghi lại phương pháp luyện chế ra thất diễm phiến.

"Chủ nhân, ngươi thực sự muốn trợ giúp người này tu luyện tới Kết Đan hậu kỳ?" Ngân Nguyệt lẳng lặng không một tiếng động đi tới kế bên Hàn Lập nhẹ giọng hỏi.

"Như thế nào. Có việc gì không ổn sao?" Hàn Lập thu hồi thần thức lại. Hai hàng lông mày nhíu lên.

"Việc này không có gì! Nhưng ta cảm thấy có một việc kỳ lạ là lấy thân phận của chủ nhân bây giờ thì trực tiếp chọn lấy một vị nữ tu Kết Đan Kỳ làm thị thiếp cũng không có gì khó khăn. Vì sao lại phải chọn cô ta chứ" Ngân Nguyệt sau khi chớp mắt vài cái có chút nghi hoặc hỏi.

"Không có gì. Trải qua mấy năm quan sát, ta thấy vị nữ tu này phàm chất cũng tốt vì vậy mới bỏ công sức ra để bồi dưỡng. Lúc này đây nhận nàng làm thị thiếp không chỉ lợi dụng nàng để đột phá bình cảnh mà còn thật sự muốn đào tạo trở thành một trợ thủ đắc lực về sau. Sau này thời gian ta bỏ ra để tu luyện sẽ rất dài. Vì vậy cần phải có một người thân cận và đáng tin cậy để liên lạc qua lại với bên ngoài. Hiện tại ta đã là trưởng lão của Lạc Vân Tông, cho nên không thể bỏ mặc mọi việc mà chỉ lo chuyện tu hành. Còn Uyển Nhi cũng không phải là loại người thích nhúng tay vào việc của tông môn. Xem ra cũng không thích quản nhiều

chuyện. Mà theo ta thấy thì vị nữ tử này không giống như Uyển Nhi. Không phải là loại người một lòng chỉ truy tìm thiên đạo. về sau nhất định sẽ không chịu nổi cảnh tịch mịch. Cho nên có thể thay ta quản lý các việc trong tông môn thì cũng thật sự là phù hợp".

Hàn Lập tỉnh táo nói ra một hơi dài như vậy. Sau đó lại mở miệng nói tiếp:

"Ngoài ra còn có một chuyện quan trọng khác đó việc một khi tu luyện Điên Phượng Bồi Nguyên Công thì nữ tử này phải cam tâm tình nguyện phối hợp thì mới được. Nếu không ra ân lớn như vậy thì đối với bình thường nữ tu Kết Đan Kỳ thì như thế nào lại nguyện ý tập trung tu luyện một loại công pháp không biết tên trong một thời gian dài như vậy. Từ lúc Trúc Cơ Kỳ ta đã trợ giúp nàng tu luyện cho tới Kết Đan thậm chí sau này tiến tới giúp cô ta ngưng kết Nguyên Anh thì lúc ấy cô ta mới không có hai lòng. Giống cô ta đã nói nếu không có ta trợ giúp thì cả đời này cô ta cũng chỉ dừng lại ở Trúc Cơ kỳ mà thôi. Mặc dù trong lòng ta có một chút ý muốn lợi dụng nàng nhưng mà hiện tại danh phận của cô ta cũng chỉ có chút ủy khuất mà thôi. Mà ta cũng đã cấp cho cô ta nhiều trợ giúp như vậy xem ra cũng không cảm thấy thẹn với lòng của mình".

Hàn Lập nói xong như vậy, khẽ thở dài, trong tay linh quang chợt lóe lên rồi ngọc giản liền biến mất không thấy nữa.

"Như vậy đi, chỉ là tiểu tỳ lo lắng không đúng mà thôi" Ngân Nguyệt nghiêng nghiêng đầu, thản nhiên cười rộ lên.

"Về sau ngươi cũng sẽ không còn nhàn nhã nữa được đâu. Bây giờ ta tiến tới Nguyên Anh Trung Kỳ qua mấy ngày nữa cũng sẽ bế quan đem một tia cuối cùng của Kiền Lam Băng Diễm luyện hóa hoàn toàn. Sau đó mới tìm hiểu thêm về Hư Thiên Đỉnh để tìm cách mở nó ra. Chuyện bên trong động phủ này, vẫn như cũ ta giao hết lại cho ngươi quản lý" Hàn Lập cười cười liếc nhìn Ngân Nguyệt một cái rồi ung dung nói.

"Chủ nhân đem tia băng diễm cuối luyện hóa, thật sự là một việc đáng mừng" Ngân Nguyệt sau khi nghe nói như vậy liền giật

mình, sau đó liền mừng rỡ nét mặt yêu kiều rực sáng.

"Tốt, cuối cùng cũng đã hoàn thành bước đầu việc mở đỉnh. Tiếp theo thì không biết phải làm gì để mở tiếp đây. Được, ta đây cũng có chút mệt mỏi. Hôm nay cần phải nghĩ ngơi một chút. Có chuyện gì thì để mai xử lý đi" Hàn Lập thản nhiên nói một câu, từ từ đứng lên hướng tới phòng ngủ mà đi.

Ngân Nguyệt nhìn bóng lưng của Hàn Lập biến mất thì còn lại một mình ngơ ngác một chút rồi cũng nhẹ nhàng đi ra khỏi đại sảnh.

Sau một đêm vô sự, ngày thứ hai sau khi Hàn Lập tỉnh lại thì Ngân nguyệt lại vào bẩm báo cho biết là có Trình sư huynh và Lữ Lạc hai người này đã đến đây.

Sau khi rửa mặt một chút, rồi chỉ cho Ngân Nguyệt cách mở cấm chế, theo mình đi ra ngoài.

Quả nhiên thấy hai người đang đứng bên ngoài động phủ chờ.

Hàn Lập mỉm cười hướng hai người mời vào. Trong sảnh ba người phân ngôi chủ khách ngồi xuống. Lão Trình liền mở miệng xin lỗi:

"Hàn sư đệ mới nghĩ ngơi một hai ngày hai người chúng ta vốn không nên tới quấy rầy. Nhưng sự tình có chút cấp bách vì vậy không thể không tới đây được".

"Hai vị sư huynh, không cần khách khí. Chúng ta những người tu tiên chỉ cần nghĩ ngơi một chút thì liền phục hồi như trước ngay. Làm sao có gì là quấy rầy chứ"

Hàn Lập cười cười nói.

"Sư đệ nói như thế, sư huynh cũng cảm thấy an tâm. Thật ra ngày hôm qua ngay khi sư đệ trở về thì mấy vị đồng đạo của Cổ Kiếm Môn cùng với Bách Xảo Viện nghe tin Hàn sư đệ phản hồi sư môn liền đồng loạt gửi thư mời tới. Muốn ta cùng với sư đệ tới gặp mặt. Mặc dù sư đệ đã gia nhập Lạc Vân Tông ta một khoảng thời gian

nhưng mà các vị đạo hữu còn lại của hai tông còn chưa gặp qua. Nhân dịp này muốn gặp mặt nhau một chút. Dù sao thì ba tông phái chúng ta cũng là sống còn có nhau. Ngày mai Bách Xảo Viện đã luyện chế ra được một cái pháp bảo. Vì vậy bọn họ tổ chức nghi lễ nhận chủ. Họ cũng đã xác định thời gian rồi. Cho nên muốn mời Cổ Kiếm Tông cùng với chúng ta tới xem lễ".

"Nghi thức nhận chủ. Ta còn nhớ Bách Xảo Viện đối với luyện khí thì danh tiếng không nhỏ. Mời chúng ta xem lễ. Vậy thì pháp bảo này không phải là loại tầm thường rồi" Hàn Lập lộ ra vẻ ngoài suy nghĩ, trên mặt lộ ra tia hưng phấn.

"Cái này trong thư không có nói rõ. Nhưng mà lần lấy máu nhận chủ này của Bách Xảo Viện lại là một gã đệ tử tư chất thật sự phi thường tốt. Không tới một trăm năm đã Kết đan thành công và hắn đã trở thành niềm kỳ vọng những trưởng lão ở đấy" Lữ Lạc ở kế bên cũng xen vào nói rồi cùng lúc lật bàn tay một cái thư mời màu vàng đưa ra.

"Chỉ có một trăm năm ngắn ngủi mà đã Kết thành kim đan, chính xác là có chút kinh người. Tốt, vậy ngày mai ta cùng hai vị sư huynh đi xem. Ta cũng có chút tò mò về việc này" Hàn Lập mỉm cười tiếp nhận thư mời liếc mắt xem qua một cái, nhàn nhã nói.

"Tốt, sư đệ chấp nhận tham gia là tốt rồi. Nghe nói Đại trưởng lão Kim Võ Hoàn của Cổ Kiếm Môn cũng vừa mới bế quan xong. Nếu ta nhớ không lầm thì lần này hắn bế quan cũng khoảng bảy tám mươi năm rồi. Lúc bắt đầu bế quan chỉ là Nguyên Anh Trung Kỳ cảnh giới. Giờ xuất quan không biết là tu vi đã đạt tới mức nào rồi. Có hay không tiến thêm một bước dài" Trình sư huynh nghe Hàn Lập đồng ý tham gia tụ hội, trong lòng cảm thấy mừng rỡ nói.

"Cổ Kiếm Môn đại trưởng lão!" Hàn Lập giật mình ngẩn ra. Nhưng lập tức khóe miệng nhếch lên, trong lòng thầm đánh giá người kia thế nào. Sau đó đột nhiên hạ người xuống quan sát, đánh giá lão vài lần, rồi chau mày lên.

"Trình sư huynh, vừa rồi ta dùng thần thức dò xét qua thân thể của người, dường như không được tốt lắm. Trước đây ở trong Trụy Ma Cốc sư huynh không có duyên tìm thấy được thọ mệnh

đan dược hay sao chứ?." Hàn lập có chút lo lắng hỏi.

Lão giả nghe Hàn Lập nói như vậy, trên mặt không khỏi lộ ra một tia cười khổ.

"Sư đệ không nói, ta cũng biết được. Bây giờ ta cách đại hạn cũng không còn xa lắm, cũng chỉ trong khoảng mười năm nữa mà thôi. Và cũng có thể tùy thời tọa hóa bất kỳ lúc nào. về phần Trụy Ma cốc mặc dù ta cũng có nhặt được một kiện bảo vật nhưng không phải là thứ ta cần. Con đường tu tiên của ta cũng không thành công. Sinh lão bệnh tử là của thiên đạo luân hồi, không có gì phải hối tiếc nữa. về sau việc của Lạc Vân Tông đành giao cho hai vị sư đệ trông coi rồi".

Sau khi nói xong như vậy thần sắc của lão vẫn bình thường. Hiển nhiên đối với việc này trong lòng chắc hẳn đã có chuẩn bị.

------oOo------

Chương 862: Phi kiếm cùng khôi lỗi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong lòng Hàn Lập thở dài một tiếng. Khi hắn còn ở Linh Miểu Viên cũng đã tìm thấy rất nhiều linh dược. Nhưng mà lại không có loại nào là loại kéo dài thọ mệnh cả. Thật đúng là vô năng vô lực.

"Sư huynh không cần phải lo lắng. Nói không chừng vài năm sau lại có cơ duyên khác!" Hàn Lập cũng chỉ có thể nói như vậy để an ủi mà thôi.

Lão giả lắc lắc đầu. Thần sắc lạnh nhạt. Xem ra đối với việc sinh tử đã thấu triệt ở trong lòng.

Sau đó thì Hàn Lập cũng không nhắc tới việc này nữa. Mà bàn tay lật lên một khối ngọc giản màu trắng xuất hiện.

"Hai vị sư huynh, lúc này ta nhớ đến một việc, ta hiện đang cần một số tài liệu. Vì vậy cần có một số đệ tử của bản tông đi ra phường thị thu thập giúp. Bởi vì chủng loại cần dùng không ít. Cho nên thu thập được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu. Chỉ cần hết sức là được. Mấy thứ này cần bao nhiêu nhiều hay ít linh thạch, chỉ cần không quá đáng thì cứ việc mua lấy. Sau khi thu mua đủ thì tới gặp ta để lấy lại tất cả các chi phí" Hàn Lập đem ngọc giản ra rồi tùy ý nói.

"Cho ta xem một chút!" Lữ Lạc có chút hứng thú, tiếp nhận lấy ngọc giản dùng thần thức quét qua một cái. Trên mặt dần dần hiện ra một tia cổ quái.

"Sư đệ. Trách không được là ngươi nói là phải làm hết sức. Những thứ này hơn phân nửa là những thứ khó tìm thấy. Có vài loại hình như là chỉ nghe nói đến trong truyền thuyết. Ở Thiên Nam của chúng ta dường như không có mấy thứ này" Lữ Lạc kinh

ngạc nói.

"Ồ, đây là loại tài liệu gì vậy. Đưa cho vi huynh xem qua một chút" Trình sư huynh nghe nói như vậy xong liền lộ vẻ tò mò. Đưa tay bắt lấy ngọc giản xem qua một lần. Sau đó có chút giật mình

"Quả nhiên là những thứ tài liệu khó tìm thấy. Chẳng lẽ muốn luyện chế ra pháp bảo hay sao?"

"Pháp bảo? Tạm thời cứ xem là như vậy đi!" Hàn Lập mỉm cười rồi cũng không có nói ra chi tiết sự việc.

Trình sư huynh thấy vậy cũng không có hỏi gì thêm nữa. Miệng liền gật gù đáp ứng việc này. Sau đó lập tức an bài đệ tử đi khắp nơi ở Thiên Nam thu thập các loại tài liệu này.

Nói tới đây thì lão giả cùng với Lữ Lạc Liếc mắt nhìn nhau một cái. Rồi bỗng nhiên Lữ Lạc lấy túi trữ vật căng phồng bên hông tháo xuống đưa tới trước Hàn Lập.

"Đây là gì?" Hàn Lập có chút không nghĩ ra. Theo bản năng liền tiếp nhận vật ấy, có chút nghi ngờ liếc mắt nhìn hai người.

"Chẳng lẽ sư đệ đã quên. Năm đó ngươi từng nhờ nội tông đệ tử thu thập một số tài liệu cổ quái cùng với Canh Tinh. Những năm gần đây ngoại trừ tìm được một khối nhỏ Canh Tinh còn những đồ vật khác cũng đã thu thập xong hết rồi. Ta vốn muốn cấp cho sư đệ một cái tin mừng, không nghĩ tới sư đệ lại muốn có nhiều tài liệu hơn nữa. Xem ra sư đệ đối với luyện khí bình thường không giống nhau" Lữ Lạc mỉm cười nói.

"Lại tìm được một khối Canh Tinh?" Hàn Lập vừa nghe nói tới vật này trong lòng mừng rỡ vội vàng mở Túi trữ vật ra xem.

Trong túi có khoảng bảy tám loại tài liệu, ngoài ra còn có một khối canh tinh màu vàng nhỏ bằng hạt đào nằm ở chung trong đó.

Về phần tài liệu còn lại thì chính là các loại tài liệu dùng để luyện chế ra thượng cổ Nguyên anh Khôi Lỗi còn thiếu. Nếu không thì trước đây khi tiến vào Trụy Ma Cốc thì hắn đã luyện chế xong

Khôi Lỗi cấp bậc Nguyên anh rồi.

"Những tài liệu này đúng là những thứ ta đang cần. Đa tạ hai vị sư huynh giúp đỡ. Mấy thứ này rất là xa xỉ, sợ rằng tốn đi không ít linh thạch" Trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ vui mừng, nhưng khi đề cập tới chi phí thì hai lão già này liền khoát tay từ chối.

"Sư đệ sao lại nói như vậy chứ. Mấy thứ này mặc dù có hao tốn đi một chút linh thạch, nhưng ngày xưa khi mà Mộ Lan Nhân xâm chiếm thì sư đệ đã thay mặt bổn tông xuất chiến hai trận. Bổn tông bù đắp lại sư đệ một chút linh thạch thì cũng là chuyện phải làm. sư đệ cứ việc lấy mà dùng đi".

"Nếu sư huynh đã nói như vậy thì sư đệ đây cũng không khách khí nhận lấy" Hàn Lập nghe như vậy liền ngẩn ra. Suy nghĩ một chút rồi cười cười đem Túi trữ vật ấy nhận đi.

Lão giả thấy Hàn Lập không có ý từ chối trên mặt cũng lộ ra vẻ hài lòng.

"Đúng rồi, Trình sư huynh lúc trước khi ta bị hút vào khe hở không gian thì có hai khẩu phi kiếm chưa kịp thu hồi. Lúc đó sư huynh có thấy qua hay không" Hàn Lập dường như nhớ tới một chuyện liền không suy nghĩ mà hỏi thêm.

Ngày đó khi hắn bị hút vào khe hở không gian nên không biết tông tích của hai khẩu phi kiếm này. Lão giả ở bên ngoài thì chắc là biết được tin tức về nó rồi.

"Chuyện này sư đệ không nhắc thì ta cũng nói cho sư đệ biết. Lúc đó ngươi lưu lại hai khẩu phi kiếm ở bên ngoài vi huynh không kịp thu hồi giúp. Liền bị tên cổ ma đó chạy tới lấy đi mất. Sau đó khi chúng ta vây đánh tên Cổ ma đó thì không thấy ai nói đến việc thấy nó lấy ra sử dụng cả. Xem ra đối với bổn mạng pháp bảo của sư đệ nó không cách nào ma hóa sử dụng được. Chỉ có phiền toái một việc là bây giờ không biết yêu ma đó đang ở đâu. Xem ra phi kiếm đó khó mà tìm lại được" dường như Lão giả đoán trước được việc này nên có chút xin lỗi nói.

"Cổ ma ở nơi nào? Chuyện này có chút phiền phức đây. Nhưng

mà cũng không quá quan trọng bất quá cũng chỉ là vật ngoài thân mà thôi. Chỉ cần tái luyện chế ra hai khẩu phi kiếm là được" Hàn Lập sắc mặt khẽ biến nhưng liền hồi phục lại như thường.

"Ta đây cũng nghĩ như vậy. Bổn mạng phi kiếm của sư đệ nhiều như vậy, mất đi hai cái cũng không là nhiều. Vì vậy không cần phải mạo hiểm đi tìm tên Cổ ma này làm gì" Lão giả nghe vậy Thần sắc buông lỏng, có chút yên tâm mà nói.

Nếu như sợ hãi tên Cổ ma này thì vị Trình sư huynh đây đã đánh giá Hàn Lập thấp đi ba phần. Tự nhiên là không muốn vị Trưởng lão Lạc Vân Tông này gặp chuyện gì ngoài ý muốn. Hắn muốn Lạc Vân Tông về sau tại tu tiên giới có thể đại phóng hào quang.

Sau đó, hai người Trình sư huynh và Lữ Lạc cùng với Hàn Lập nói thêm một chút về chuyện của bổn tông, rồi cũng cáo từ nhau mà đi.

Hàn Lập đứng đậy đem hai người tống xuất ra khỏi cấm chế đại trận rồi mới từ từ phản hồi vào trong động phủ.

"Chủ nhân, bây giờ người lại có thêm một khối Canh Tinh. Có thể luyện chế lại hai thanh phi kiếm để bố trí lại Đại Canh Kiếm Trận" Mới vừa đi vào bên trong đại sảnh từ trên vách tường ngân quang chớp động, Ngân Nguyệt vô thanh vô tức xuất hiện, cười tủm tỉm nói.

"Đâu có dễ như vậy chứ. Nguyên bộ pháp bảo Thanh Trúc Phong Vân kiếm thì với khối Canh Tinh nhỏ như vậy đâu thể nào luyện chế ra được chứ.

Mà hai thanh phi kiếm bị mất đi cho dù dùng phi kiếm khác thay thế thì cũng không cách nào tùy ý sử dụng được. Mà hai thanh phi kiếm của đại canh kiếm trận nọ nhất định là phải thu hồi về mới được" Hàn Lập nghe Ngân nguyệt nói như vậy sắc mặt trầm xuống nói.

"Nhưng mà hai thanh phi kiếm nọ lại rơi vào tay của Cổ ma. Mặc dù tu vi của chủ nhân thăng tiến nhanh chóng nhưng chưa chắc là đối thủ của nó, tìm nó đúng là không tốt rồi" Ngân Nguyệt có chút

lo lắng nói.

"Cái này không cần ngươi nói, ta cũng biết. Bây giờ ta không có nắm chắc mười phần nhưng cũng không dám coi thường vọng động. Chờ khi nào mở ra được Hư Thiên Đỉnh hoặc là có thể luyện chế ra được Thất Diễm Phiến thì ta mới tính chuyện đi tìm tên cổ ma này" Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái quay trở lại ghế ngồi nghiêm nghị nói.

"Hàn tiểu tử ngươi thế nào lại quên đi việc luyện chế ra khôi lỗi chứ. Cổ ma đó mặc dù lợi hại nhưng giờ ngươi đã hồi môn và thu được các loại tài liệu luyện chế ra Khôi Lỗi thì đối với tên cổ ma này thì không có gì đáng ngại cả. Đối mặt với nó mặc dù không thắng được nó, nhưng mà tự bảo vệ mình thì không thành vấn đề gì cả" Đột nhiên từ trong thần thức của Hàn Lập lại vang lên tiếng nói của Đại Diễn Thần Quân. Dường như thấy rằng Hàn Lập không đề cập đến Khôi Lỗi của hắn thì hắn không chịu được nói ra.

Hàn Lập khóe miệng có chút nhếch lên, cười khẽ.

"Bây giờ đối với việc luyện chế khôi lỗi đã hao phí rất nhiều tâm huyết, tự nhiên vãn bối không dám coi thường nó. Huống hồ với các loại tài liệu trân quý như vậy thì dám chắc Khôi Lỗi chắc chắn là lợi hại rồi. Nhưng mà phương pháp luyện chế ra Khôi Lỗi này thì tiền bối lại dấu diếm không chịu nói ra thì làm sao vãn bối có thể tin tưởng được chứ?"

"Hừ! Ngươi không cần đem kế kích tướng ra nói với ta. Tại ngươi chưa tìm được các loại tài liệu nên ta đây mới không nói ra thuật luyện chế Khôi Lỗi đấy chứ. Nếu như Khôi Lỗi này được luyện chế ra được thì đối với ta lúc còn đương thời nó cũng không ở dưới ta nữa. Ngươi nên nhận thức được điều này" Đại Diễn Thần Quân hãnh diện nói.

"Không ở dưới tiền bối lúc đương thời...?" Lần này Hàn Lập đúng là bị dọa một cú ra trò. Trên mắt lộ ra vẻ khó tin.

"Như thế nào. Ngươi không tin" Âm thanh của Đại Diễn Thần Quân có chút lạnh nhạt, tỏ vẻ không hài lòng.

"Chưa nói tới có tin hay không! Loại khôi lỗi này thì tiền bối cũng mới nghĩ ra cách luyện chế mà thôi sợ rằng sau khi luyện chế ra xong thì uy lực không như mong muốn. Sợ rằng là tiền bối chỉ có thể nói ra như vậy mà thôi" vẻ mặt của Hàn Lập trở lại bình tỉnh và thản nhiên nói.

"Ha ha, lời này nghe qua cũng có chút đạo lý. Nhưng mà bằng với tài trí của lão phu thì làm sao có thể nói sai được chứ. Nói về uy lực của Khôi Lỗi này thì ngươi cứ việc yên tâm đi" Đại Diễn Thần Quân thật đúng là hỉ nộ vô thường. Trong nháy mắt lại cười ha hả.

Hàn Lập mỉm cười không thèm để ý tới người này nữa, đứng dậy mà đi ra ngoài.

Mặc dù ngày mai sẽ phải đi tham gia xem lễ. Nhưng bây giờ vẫn cần phải đem một tia cuối cùng của Kiền Lam Băng Diễm luyện hóa cho xong. Chỉ còn một vấn đề là sau khi luyện hóa Kiền Lam Băng Diễm thì hắn vẫn còn lại một chút thời gian thì sẽ lấy tài liệu mới có này ra để luyện chế ra hai cái thượng cổ Khôi Lỗi cấp bậc Nguyên anh.

Nghĩ tới đây. Hắn liền sờ sờ tới cái túi trữ vật mới đeo bên hông.

Lúc trước khi ở trong Trụy Ma cốc đã từng nhìn thấy qua Thiên Tinh Thượng Nhân sử dụng qua Khôi Lỗi Mặc dù không cự lại được với Cổ ma nhưng thực lực thì không phải bàn tới nữa. Rõ ràng là thực lực không dưới tu sĩ Nguyên Anh Kỳ.

Sau khi nghĩ như vậy xong, Hàn Lập liền đi vào bên trong mật thất.

Sáng sớm ngày thứ hai thì Hàn Lập cùng với hai người Trình sư huynh gặp mặt rồi đi thẳng tới Bách Xảo Viện.

Bởi vì ba môn phái cùng chung trong một dãy núi, vì vậy không bao lâu thì đã đi tới một chỗ khác của Vân Mộng Sơn mạch đó là Bách Xảo Viện.

Nhắc lại trước đây, khi Hàn Lập còn là thân phận của thấp giai đệ tử đến tham gia Thí Kiếm Đại Hội của tam tông. Bây giờ ngẫm lại thật là có chút buồn cười.

Ba người của Hàn Lập khi mới vừa bay qua vùng phụ cận của cấm chế đại trận của Lạc Vân Tông thì đã thấy ba tên đệ tử Kết Đan Kỳ đã đứng chờ ở đây.

Vừa thấy ba người Hàn Lập bay tới. Ba người này liền hóa thành ba đạo độn quang bay tới chào đón.

"Tham kiến ba vị tiền bối. Vãn bối phụng mệnh các vị sư thúc ở đây để cung nghênh ba vị tiền bối" Một tên lão giả cầm đầu quang hoa nhất liễm, liền xuất hiện ra trước ba người của Hàn Lập cung kính thi lễ và nói. Đồng thời hai gã đứng phía sau cũng thi lễ bái kiến.

"Ba vị sư điệt không nên khách khí. Mời dẫn đường phía trước" Trình sư huynh lanh nhất cười, bình thản nói.

Ánh mắt của Hàn Lập lướt chuyển qua người của lão giả này trên mặt lộ ra vẻ cười cười.

Thật là vừa khéo. Lão giả này chính là người đã chủ trì Thí Kiếm Đại Hội. Lấy người tu tiên có trí nhớ siêu cường. Hắn không thể không có khả năng nhận ra người trước mặt là ai. Lúc này trên mặt liền có sự thay đổi nhưng hắn liền dấu diếm đi.

Xem ra người này mặc dù có tu vi thấp nhưng tâm cơ thì không phải vậy.

------oOo------

Chương 863: Càn Khôn Tháp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ba người của lão giả họ Phó đi trước dẫn đường cho đám người của Hàn Lập đi qua cấm chế đại trận rồi tiến vào bên trong Bách Xảo Viện. Lúc này đám người Hàn Lập không còn bị vây xung quanh bởi các dãy núi nữa mà là đáp xuống một cái sân rộng. Phía trước có một con đường dẫn tới một cái vách núi to lớn. Phía trên là một cái đài cao lớn.

Cái đài này cao khoảng trên một trăm trượng, có khoảng năm tầng. Mới nhìn thì thấy không giống một tòa lầu mà nó phảng phất giống như là một cái tháp bằng đá to lớn.

Còn phía sau tòa lầu này không nhìn thấy nơi tận cùng của ngọn núi Bởi vì có rất nhiều hang động lớn nhỏ được tạc vào trong vách đá. Bên trong thỉnh thoảng thấy có các đệ tử của Bách xảo Viện xuất hiện đi đi lại lại, mọi người trong ai cũng không giống như bình thường.

Lão giả họ Phó cũng không dẫn mọi người đi tới lầu mà lại đi thẳng tới một cái vách núi cao thẳng đứng.

"Phía dưới ngọn núi này có cả một cái Phế Hỏa Trì. Chẳng những giúp cho việc luyện khí tăng cao mà hơn nữa đối với những tu sĩ tu luyện hỏa thuộc tính công pháp rất nhiều chỗ tốt. Cho nên Bách Xảo Viện chẳng những đem hết các luyện khí thất đặt phía trên vách núi đá mà còn có các đệ tử bậc cao tự kiến thiết các động phủ của mình ở phía bên trong lòng núi nữa" Trình sư huynh hiển nhiên hiểu rõ sự tình của Bách Xảo Viện nên thuận miệng lên tiếng giảng giải cho Hàn Lập nắm rõ.

Nói xong cũng không cần mọi người nghe hay không. Hàn Lập nghe xong như vậy trong lòng vừa động, trên mặt lộ ra một nét đăm chiêu.

Hướng lên phía trên phi độn đi khoảng một ngàn trượng thì tới một cái cửa động thật to thì dừng lại. Nơi này hiển nhiên không phải là nơi mà những đệ tử cấp thấp có thể đi tới. Nơi này không giống như phía dưới rất là nhiệt náo. Ở đây ngoại trừ hai lão giả ra thì hoàn toàn không nhìn thấy bất kỳ bóng dáng của ai cả.

"Trình sư huynh! Lữ đạo hữu! Lão phu ở đây chờ quý vị mà không có đi ra ngoài đón tiếp. Mong rằng hai vị đạo hữu không buồn lòng. Vị này có phải là Hàn đạo hữu. Quả nhiên tuổi còn rất trẻ, tiền đồ thật là rộng lớn. Ồ! Hàn đạo hữu đã tiến cấp Nguyên Anh Trung Kỳ rồi sao?" ba người từ trên cửa động xuất hiện. Một lão giả tóc đỏ hồng, da tay ngâm đen. Hướng tới Trình sư huynh và Lữ Lạc mỉm cười, rồi lại dừng ánh mắt trên người của Hàn Lập Liếc qua một cái. Sắc mặt chợt đại biến hô lên. Đứng bên cạnh lão là một người với làn da khô quắc, vẻ mặt âm lệ cũng đồng dạng lộ vẻ hoảng sợ.

"Làm cho Phùng huynh chê cười. Hàn sư đệ cũng mới vừa tiến cấp Nguyên Anh Trung Kỳ mà thôi, sau này còn nhờ hai vị sư huynh chỉ điểm thêm cho Hàn sư đệ" Trình sư huynh cười lên ha hả rồi nói.

"Chúng ta chỉ điểm! Trình huynh không phải nói chơi chứ" Hai vị trưởng lão của Bách Xảo Viện sau khi run sợ một hồi rồi từ từ bình tỉnh lại. Hai người sau khi liếc mắt nhìn nhau một cái trong lòng không khỏi cười khổ. Còn lão giả họ Phùng lại càng không biết phải nói gì nữa.

"Hai vị đạo hữu không nên khiêm nhường. Hàn mỗ tu luyện chỉ hơi nhanh một chút. Nhưng dù sao thì căn cơ cũng không vững lắm. Sau này tu luyện có cái gì bất ổn thật lòng muốn nhờ hai vị đây ra tay giúp đỡ, hướng dẫn một phen" Hàn Lập liền ôm quyền. Cũng khách khí nói không chút ngạo mạn hay lên mặt gì cả.

Hai gã tu sĩ Nguyên Anh Kỳ đối diện, ngay cả nói cũng không dám. Ấn tượng mà Hàn Lập biểu hiện thật là đúng mực. Sau đó bọn họ cũng mời mọi người vào trong nói chuyện.

"Thật ra Liệt hỏa huynh sẽ ra để đón tiếp các vị nhưng vì phải lo chuẩn bị phần cuối cùng cho việc luyện chế pháp bảo nhận chủ

nên tạm thời không thể không ra đây. Ba vị đạo hữu xin thông cảm cho" Một vị lão giả khác nói ra như vậy.

"Đinh sư huynh không cần nói vậy! Ta cùng với Lữ sư đệ cũng có giao tình với ba vị kể ra cũng đã trăm năm rồi, không cần khách khí. Không biết đây là loại pháp bảo gì, mà lại được tổ chức theo nghi thức nhận chủ long trọng vậy chứ. Không biết hai vị đạo hữu có thể cho biết một vài tin tức về nó không?" Trên đường đi Lữ Lạc có chút tò mò hỏi.

"Hắc hắc cũng không có gì là đại bảo vật. Chỉ là ba huynh đệ bọn ta đã mất rất nhiều thời gian nên mới vừa luyện chế ra một kiện Càn Khôn Tháp mà thôi" Lão giả họ Đinh làm như không có gì quan trọng nói ra. Còn trên mặt mơ hồ lộ ra một tia đắc ý.

"Càn Khôn Tháp? Chính là nó ư. Đây chính là một trong tam đại chi bảo trấn phái của Bách Xảo Viện mà. Ta còn nhớ rõ. Gần ngàn năm qua quý Viện cũng không có người có khả năng luyện chế một cái trấn chi bảo mới như vậy cả" vốn là Trình sư huynh đang cười cười nghe nói vậy trên mặt không khỏi kiềm lại vẻ giật mình nói.

"Cho lúc này đây mới tổ chức lễ nhận chủ nên mới mời quí đạo hữu cùng tới xem lễ. Nhưng mà Càn Khôn Tháp này chính là trấn sơn chi bảo của Bách Xảo Viện bọn ta. Đối với hai tông môn các vị không tính là cái gì thì đối với Cổ Kiếm Môn chúng ta cũng vậy. Ta cũng nghe nói lúc trước Trình sư huynh ở trong Trụy Ma cốc cũng có được không ít bảo vật trở về. Mà Hàn đạo hữu cũng ở trong Trụy Ma cốc có khả năng tiến cấp nhanh như vậy chắc là có cơ duyên gì đó rồi" Lão giả họ Phùng nói.

"Tìm được một ít bảo vật? Phùng huynh vậy là nghe người khác nói lại rồi. Còn việc của Hàn sư đệ thì ta cũng không rõ ràng được. Khi ta tiến vào Trụy Ma cốc mặc dù có được hai kiện bảo vật nhưng uy lực lại bình thường thật không có chỗ nào có thể so sánh cùng với Càn Khôn Tháp được" Ngân phát lão giả lắc đầu nói.

"Hàn mỗ cũng không tìm được loại cổ bảo nào lợi hại. Ngược lại khi còn ở Trụy Ma Cốc cũng đã bị hủy đi một số bảo vật. Nếu

không phải cơ duyên hảo hợp giúp cho tu vi của tại hạ tăng lên được một tầng, thì cũng đã tay không trở về rồi" Hàn Lập tự nhiên cũng không nói rõ chi tiết về chuyện của Linh Miểu Viên. Vì vậy cứ thật thật giả giả một hồi cho qua chuyện.

"Hàn đạo hữu tu vi tăng lên một bậc thì còn cần gì đến các loại bảo vật chứ. Nếu như tu vi của lão phu có khả năng tăng lên được một tầng thì ta cũng tình nguyện đem tất cả các bảo vật trao đổi lấy" Lão giả họ Phùng cười khổ một tiếng, trong đó có ba phần hâm mộ ba phần trào phúng nói.

Hàn Lập nghe như vậy chỉ mỉm cười không nói gì thêm nữa.

Băng qua một cái hoa viên trăm hoa đua nở, xong rồi bọn họ đi tới một cái đại sảnh to lớn thần kỳ. Tòa đại sảnh này rộng chừng khoảng một trăm trượng. Bốn vách tường được khảm từ những tinh khối to khoảng chừng nắm tay được làm từ loại tài liệu gì đó không biết tên mà kim quang sáng chói lập lòe. Vì vậy làm cho đại sảnh này không có chút gì âm u mà ngược lại tỏa ra cảm giác phú lệ đường hoàng.

"Ba vị đạo hữu mời ngồi. Sau khi hoàn tất mọi việc thì Liệt hỏa sư huynh sẽ đi tới. Ngoài ra người của Cổ Kiếm Môn có thể sẽ tới đây nhanh thôi" Lão giả họ Phùng bắt chuyện với đám người Hàn Lập rồi khách khí mới ngồi xuống.

"Nghe nói lần này Kim lão quái của Cổ Kiếm Môn đã chấm dứt bế quan. Việc này có thật hay không vậy?" Lữ Lạc vừa mới ngồi xuống liền hỏi ngay.

"Đúng là có việc này. Kim đạo hữu đã phát ra một Truyền âm phù cho Liệt hỏa sư huynh nói là sẽ tới dự lễ. Bất quá..." Lão giả họ Phùng nói tới đây thì ngừng lại một chút

"Bất quá cái gì?" Lữ Lạc có chút kỳ quái còn ngân phát lão giả cũng bị làm cho tò mò hơn, nghe vậy liền xoay người lại. Còn Hàn Lập thì đưa mắt nhìn khắp nơi trong đại sảnh đánh giá. Dường như không chú ý đến những việc khác.

"Nhưng mà Kim đạo hữu đến đây cũng chỉ là muốn nhìn thấy Hàn

đạo hữu mà thôi. Bởi vì Hàn huynh danh khí vang dội. Bây giờ có thể tính là chỉ dưới tam đại tu sĩ mà thôi nhưng cũng có thể nói là đứng dưới không nhiều lắm. Nếu như là đơn đã độc đấu mà nói thì Thiên Đạo Minh đệ nhất tu sĩ rồi. Như vậy tiếng đồn quả không sai chút nào. Hơn nữa, giờ lại đã tiến cấp Nguyên Anh Trung Kỳ" Lão giả họ Đinh sau khi liếc mắt nhìn Hàn Lập một cái, khóe miệng nổi lên một tia thần bí nói.

"Như thế nào. Kim lão quái muốn thử thần thông của Hàn sư đệ hay sao? Lão quái này đã bế quan nhiều năm như vậy. Tính tình vẫn như vậy không thay đổi chút nào cả, phải không?" Trình sư huynh nhướng mày, có chút không hài lòng nói.

"Việc này ta và Phùng sư huynh cũng không rõ lắm. Nhưng mà với thần thông của Hàn đạo hữu thì cũng không cần phải e ngại bất kỳ đối thủ nào cả. Hơn nữa, thật tình mà nói bọn ta cũng muốn kiến thức một chút thần thông của Hàn huynh" Lão giả họ Đinh cũng không ý che dấu mà trực tiếp nói thẳng ra.

"Nói như vậy. Lần tụ này chính là muốn phân chia lại thứ tự của Vân Mộng Sơn rồi" Lữ Lạc ánh mắt chớp động một cái.

"Hai vị đạo hữu nếu như đã nghĩ như vậy thì cũng không khác. Nhưng mà nói đến lần phân chia thứ tự bài danh này. Mấy lão bất tử của Bách Xảo Viện chúng ta cũng không có gì thay đổi. Lần này đương nhiên sẽ không tính đến. Ngoài ra cũng không nói gì đến hai tông phái tương tranh gì nhau. Nhưng Kim đạo hữu của Cổ Kiếm Môn một khi đã tới đây thì thế nào cũng sẽ cùng với Hàn đạo hữu thử qua một lần cho biết. Nếu không thì cũng sẽ không cam chịu đem cái đệ nhất tông môn ở Khê Quốc ra mà nói chuyện nữa" Bên kia Lão giả họ Phùng mỉm cười nói.

"Hai vị đạo hữu đã biết việc này. Nhưng trong thư mời lại không đề cập gì đến. Thật là không thể nào hiểu nổi" Trình sư huynh chỉ còn biết nhướng mày. Còn Lữ Lạc thì sắc mặt âm trầm lạnh như băng nói.

"Lữ đạo hữu cũng không nên hiểu lầm. Việc này bọn ta cũng chỉ đoán ra mà thôi. Kim đạo hữu cũng không có nói gì đến đến việc sẽ bàn luận với Hàn đạo hữu. Đúng như lời mà Bách Xảo Viện

chúng mà nói thì lần tụ hợp này chỉ lấy việc ba tông phái bàn luận, trao đổi là chính. Dù sao thời gian mỗi lần trao đổi bàn luận này cũng kéo dài hơn trăm năm. Người mới có thêm ngoài Hàn đạo hữu còn có Minh Hình đạo hữu của Cổ Kiếm Môn. Tất cả mọi người gặp nhau bàn luận chắc chắn sẽ có nhiều chỗ tốt" Phùng sư huynh lắc lắc đầu, không chút gì giận cả nói.

Nghe lời giải thích này thần sắc trên mặt của Lữ Lạc hơi hòa hoãn. Còn Hàn Lập thì trước sau vẫn vậy không chút thay đổi. Từ đầu tới giờ vẫn thản nhiên tươi cười mà thôi.

Lúc này đây Hàn Lập chỉ tập trung chú ý đến hai người Trưởng lão của Bách Xảo Viện. Trong lòng hắn cảm thấy có vài phần cao thâm khó lường.

Trình sư huynh nghe giải thích xong như vậy, rồi nhanh chóng trở lại chuyện của tông môn. Đột nhiên từ ngoài cửa bay vụt đến một đạo Truyền Âm phù màu hồng, sau khi xoay một vòng rồi liền bay thẳng tới tay của lão giả họ Phùng.

Lúc này, trong đại sảnh ánh mắt mọi người đều hướng tới chỗ lão giả họ Phùng, lão nhìn qua một cái rồi bỗng nhiên đứng dậy.

"Thật sự là đúng dịp đây. Ba vị đạo hữu ở đây chờ một chút. Mấy vị đạo hữu của Cổ Kiếm Môn cũng đã đi tới. Giờ ta phải đi nghênh đón bọn họ. Ở đây thì Đinh sư đệ sẽ bồi tiếp ba vị" Lão giả có chút xin lỗi nói. Sau đó hướng ra bên ngoài mà đi.

Trình sư huynh và Lữ Lạc nghe vậy liếc nhìn nhau một cái. Trên mặt lộ ra một tia trịnh trọng.

Hàn Lập cũng không có bộ dáng gì là vội vã, hắn cũng không có nhớ lầm là hình như Lữ Lạc cũng đã nói qua về Cổ Kiếm Môn. Ngoại trừ hỏa Long Đồng Tử cùng với hai người bọn họ có quan hệ tốt. Còn những trưởng lão khác cũng không có quan hệ gì đặc biệt với Lạc Vân Tông.

Một lúc sau, từ đại sảnh có tiếng bước chân vang lên. Phùng lão giả cùng với ba vị tu sĩ khác từ từ đi vào bao gồm hai nam và một nữ.

Đi phía trước là lão giả khôi ngô, lão giả này tóc đã bạc hết nhưng sắc mặt lại hồng thuận, da thịt tươi tắn. Còn cặp mắt thì lập lòe sáng ngời, làm cho người ta có cảm giác hắn giống như là một loại dã thú với bản tính hung tàn. Mà càng làm cho mọi người chú ý hơn đó là hắn có một đôi tay thả lỏng xuống với đôi bàn tay thật là to lớn. Nếu so với người bình thường thì nó lớn hơn gấp đôi.

Ngay phía sau lão giả này là một vị trung niên cùng một thiếu phụ đoan trang.

------oOo------

Chương 864: Xem lễ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập thu hồi lại ánh mắt liền lập tức phát hiện ra được chỉ có hắn là có tu vi Nguyên Anh Trung Kỳ, hơn nữa cũng đã có bộ dáng tiến gần đến đỉnh.

Cầu lão đầu này vừa tiến vào bên trong, không có chút khách khí quét mắt nhìn lướt qua đám người Trình sư huynh rồi dừng lại chỗ của Hàn Lập, Thần sắc không khỏi thay đổi một chút.

"Vị này là Hàn đạo hữu sao! Lão phu đã ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Nhưng mà đạo hữu không là Nguyên Anh Sơ kỳ hay sao chứ? Chẳng lẽ tu vi của Hàn đạo hữu tiến nhanh vậy sao, mới đó mà đã tiến cấp rồi" cầu lão giả mắt hiện ra một tia cổ quái, chậm rãi nói.

"Là Kim huynh sao. Thật làm là cho đạo hữu chê cười. Hàn mỗ trước đây không lâu mới vừa tiến cấp trung kỳ" Hàn Lập cũng liền đứng dậy chắp tay, Thần sắc như thường nói.

Lão vừa nghe nói lời này, trong lòng không khỏi trầm xuống.

"Ta mới vừa bế quan đi ra. Nghe người ta nói ngươi có rất nhiều thần thông kỳ lạ khó tin. Xem ra cũng có chút khuyếch đại, nhưng mà cũng không kém bao nhiêu" Cầu lão giả im lặng một chút, rồi mới lộ ra nét mặt cười khổ nói.

Hàn Lập trên miệng cũng chỉ cười cười, nhưng không chờ cho hắn nói thêm thì Trình sư huynh lại cười ha hả đứng lên.

"Kim đạo hữu, ngươi như thế nào lại cứ nhìn chằm chằm vào Hàn sư đệ vậy. Hay là chúng ta cùng ngồi xuống, mấy lão già chúng ta lâu rồi cũng không có nói chuyện với nhau đây" Lão giả họ Trình lại phi thường nhiệt tình nói.

"Trình sư huynh không cần phải lo lắng. Kim mỗ cũng không có ý gì chỉ là muốn nhìn kỹ một chút thôi. Trước khi tới đây Kim mỗ nghe nói rất nhiều về vị Hàn sư đệ đây, vì vậy làm cho ta có chút hiếu kỳ muốn đến gặp mặt" Kim lão quái cười lên ha hả nhưng trong lòng lại không cười chút nào cả.

"Có đúng vậy không? Hôm nay đã nhìn thấy Hàn sư đệ, Kim huynh chắc là cảm thấy thất vọng rồi" Lão giả họ Trình cười tủm tỉm nói.

"Hắc hắc! Đương nhiên không có thất vọng, ngược lại có chút ngoài suy nghĩ của Kim mỗ. Lạc Vân Tông có Hàn đạo hữu nói không chừng sau này chắc sẽ là nhất phi trùng thiên. Nhưng mà, ta nghe nói Hàn huynh trước đây cũng không phải là đệ tử đích truyền của quý tông mà có xuất thân từ Hoàng Phong cốc!" Kim lão quái hai mắt liếc nhìn lão giả họ Trình, cười lạnh nói.

"Trước đây Hàn sư đệ với Hoàng Phong cốc có chút liên quan, việc này có quan hệ gì chứ? Hiện tại chỉ biết Hàn sư đệ chính là một trong những Trưởng lão của lạc Vân Tông chúng ta là được" Lão giả họ Trình Bất động thanh sắc nói.

Kim lão vừa nghe nói lời này hai mắt trợn lên, còn tính nói thêm nữa thì lão giả họ Phùng đột nhiên lên tiếng ngắt lời và nói.

"Các vị đạo hữu, tạm thời dừng nói chuyện một chút. Bách xảo Viện chúng ta có một loại linh quả hương vị cũng tốt, thỉnh mời chư vị thử nhấm nháp qua một chút".

Nói xong, người này lập tức vỗ nhẹ hai tay.

Một nhóm nữ đệ tử trẻ tuổi sớm đã chờ đợi bên ngoài đã lâu, bê vào vài mâm đồ đựng linh quả đi vào, dâng lên.

Thấy vậy, đám người Kim lão quái và lão giả họ Trình đương nhiên phải nể mặt chủ nhân không nói nữa mà đều im lặng ngồi xuống.

"Đây là hỏa Lưu quả. chính là do một tên đệ tử của bổn viện từ một chỗ hoang dã tìm được. Cơm đầy nước ngọt, nếu như là

người thế tục mà ăn vào sẽ làm cho mắt nhìn rõ hơn" Lão giả họ Phùng chờ các nữ đệ tử đem linh quả vào xong mới lên tiếng giới thiệu một chút.

Đám người của Hàn Lập thực sự chưa bao giờ nhìn qua, nên khi thấy loại linh quả này là liền thử nhấm nháp một chút.

Quả này dịu ngọt dị thường, ẩn chứa không ít thiên địa linh khí bên trong. Hàn Lập cảm thấy rất ngon nên liền ăn một hơi hết ba quả.

"Đúng rồi, lúc này đã tụ hội sao lại chưa thấy hỏa Long đạo hữu tới vậy. Mà vị đạo hữu này chắc hẳn là Minh Hĩnh đạo hữu của quý môn sao? Nghe nói pháp bảo của Hĩnh đạo hữu là loại phi thường hiếm có. Chỉ có thể sử dụng ngàn năm Hoàng Mộc mà luyện hóa thành, mà công pháp tu luyện cũng thuộc loại đỉnh bậc của mộc thuộc tính tên gọi là Bách Hoa Dương Xuân Quyết" Lão giả họ Đinh Liếc mắt một cái hướng tới thiếu phụ của Cổ Kiếm Môn, cười cười mở miệng dò hỏi.

"Không sai. Tiểu nữ tử chính là Minh Hĩnh. hỏa Long sư huynh nghe nói ở Vân Sơn phường thị có người rao bán ấu trứng của hỏa Anh thú, đều này nghe có chút cảm hứng. Từ mấy tháng đã không có ở trong tông phái. Còn Minh Hĩnh mặc dù đã tiến giai Nguyên Anh Kỳ cũng đã năm sáu mươi năm, nhưng cũng ít gặp mọi người. Lúc này đây có thể gặp các vị đạo hữu, mong rằng các vị không ngại khó chỉ điểm qua một chút" Vị thiếu phụ này mặc dù không tính là thiên hương quốc sắc nhưng mà nhất cử nhất động trong đó đều hàm chứa nét dịu dàng hào phóng, trên người thoang thoảng bay ra một cổ hương hoa mỗi khi cử động tay chân. Việc này làm cho người khác có cảm giác phát sinh ra hảo cảm.

Hàn Lập rất tinh tường cảm ứng được. Sau khi vị này nói xong, đôi mắt sáng chớp một cái, dường như đối với hắn có chút hứng thú.

Hàn Lập mặt mày lơ đểnh cau mày một cái, rồi lập tức Thần sắc trở lại bình thường.

Sau khi ăn quả xong. Mấy vị chấp chưởng của tam tông bắt đầu nói chuyện với nhau.

Hàn Lập mặc cho Ngân Lão, Lữ Lạc hai người nói chuyện với nhau, còn mình thì rất ít khi mở miệng chỉ lẳng lặng ngồi nghe mà thôi. Nếu như có nói đến hắn thì hắn cũng chỉ mỉm cười nhưng không nói gì cả.

Mặc dù là như vậy nhưng do danh tiếng của Hàn Lập quá lớn nên mấy lão quái của Bách Xảo Viện cùng với Cổ Kiếm Môn đều chú ý đến tất cả mọi cử động của Hàn Lập, dường như bọn họ muốn tìm hiểu cho ra người này sâu cạn thế nào.

Trong lúc mọi người trong phòng đang ngồi nói chuyện với nhau thì từ ngoài cửa hồng quang chớp động, sau khi quang hoa thu liễm, một vị trung niên tu sĩ thân vận tử bào xuất hiện ra.

Người trung niên này mày rậm, mắt to, khí thế lành lạnh.

Ngay khi người này xuất hiện ở chỗ cửa ra vào thì lập tức lão giả họ Phùng và họ Đinh cùng đứng dậy đón chào.

"Liệt hỏa sư huynh. Các vị đạo hữu của Lạc Vân Tông cùng với Cổ Kiếm Môn cũng đã tới. Chuyện xem lễ đã được chuẩn bị xong rồi chứ?"

"Ừm, mọi việc đã được an bài rồi. Chư vị đạo hữu xin mời đi vào xem lễ" Trung niên tu sĩ thuận miệng trả lời. Anh mắt hướng tới các vị tu sĩ nhìn lướt qua một cái.

Lúc này các vị tu sĩ khác cũng đều đứng dậy chào hỏi. Dù sao đây cũng là Đại trưởng lão của Bách xảo Viện, đương nhiên bọn họ không dám chậm trễ.

"Liệt hỏa huynh, cuối cùng ngươi cũng xuất hiện, không biết Thiên Hỏa quyết của ngươi tăng tiến như thế nào. Sau khi xem lễ xong hai người chúng ta sẽ luận bàn một chút chứ" Dường như Kim lão quái cùng với người này có chút giao tình nên tự nhiên nói.

"Hừ! Còn hỏi nữa. Thiên Hỏa quyết của ta uy lực không nhỏ

nhưng ngặt một nỗi ta lại thấp hơn ngươi một cảnh giới, nếu cùng ngươi luận bàn thì chỉ có thua thiệt mà thôi. Hay là ngươi tìm người khác thử đi" Liệt hỏa lão quái trở mình một cái xem thường nhưng không có tức giận nói.

Lúc này Trình sư huynh cũng đem Hàn Lập ra giới thiệu một chút, Liệt hỏa lão quái quả nhiên thấy Hàn Lập tiến cấp trung kỳ nhanh như vậy trong lòng có chút hoảng sợ, nên đối với Hàn Lập khách khí lạ thường.

Sau đó, vị Đại trưởng lão này của Bách Xảo Viện cũng không có nói gì thêm nữa. Rồi cùng mời mọi người đi tới xem nghi thức nhận chủ.

Những người khác tự nhiên cũng không có ý kiến gì, cả đoàn người từ trong sơn động đi tới một cái đài cao phía trên.

Lúc này ở khu vực gần đáy và cả trên vách núi cũng không thấy một bóng người. Còn ở phía trước trong cái lầu thật lớn có hơn một trăm tên đệ tử Trúc Cơ Kỳ chia ra thành các tổ đội đứng đây.

Còn phía trước thì có hơn mười vị Kết Đan Kỳ với vẻ mặt nghiêm tràng.

Còn phía trước những người này hơn mười trượng có một cái đỉnh.

Đường kính của đỉnh này khoảng một trượng bốn bên có điêu khắc các hoa văn hình ngọn lửa trông rất là thần bí. Càng kỳ dị hơn nữa là lúc này ở xung quanh nó không có vật gì cả nhưng quanh thân của nó thì quang mang hoàn toàn đỏ đậm. Chỉ cần đi tới gần vật đó chừng mười trượng liền bị cản trở lại.

Nhưng tất cả những việc này cũng không làm cho mọi người phải tập trung chú ý hơn là phía trước đỉnh có một gã nam đệ tử trẻ tuổi đang quỳ lạy.

Nam tử này tuổi không lớn lắm lại đang quỳ gối lên một cái bồ đoàn màu vàng, thấp giọng ngâm tụng cái gì đó. Nhưng do vị này cuối thấp người nên không thể nhìn rõ được mặt mũi.

Trong nháy mắt, đám người của Hàn Lập đã đi tới trước đám tu sĩ kia. Sau một phen xao động. Rồi có hơn mười tên đệ tử lập tức đi tới trước cung kính chào đón.

"Tham kiến sư thúc, tiền bối. Ngọc sư đệ đã tắm rửa tế bái hơn nửa canh giờ, chỉ một thời gian nữa thì đỉnh sẽ mở ra lúc đó sẽ tiến hành nghi thức" Sau khi làm lễ xong, lão giả họ Phó từ trong đám người Kết Đan Kỳ tu sĩ đi ra hướng tới đám người Hàn Lập cung kính nói.

"Tốt, ngươi hãy đi đi" Liệt hỏa lão quái gật gật đầu, rồi dẫn đám người Hàn Lập đi đến phía trước mọi người, rồi nhìn tới phía trước nơi có tên thanh niên kia đang tế bái.

"Liệt hỏa đạo hữu. Người này có phải là tên người không tới một trăm năm mà đã kết đan sao? Tư chất quả nhiên hơn người. Hôm nay lại có Càn Khôn Tháp thì xem như bổn mạng pháp bảo bồi luyện. Chỉ cần qua hai ba trăm nữa thì quý tông sẽ có thêm một vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ xuất hiện rồi" cầu lão giả cẩn thận đánh giá tên đệ tử kia một chút liếc mắt một cái. Đột nhiên nói.

"Hắc hắc, người nào có thể Kết anh thành công thì cần có cơ duyên. Không phải tất cả ai có tư chất tốt thì có thể đều tiến tới Nguyên Anh Kỳ, nếu là so sánh với đệ tử linh căn tốt thì có hy vọng thêm một chút".

Cầu lão giả chỉ cười cười mà không nói gì cả. Còn những người khác cũng đều trầm mặc không nói và cũng không có nói chuyện với nhau.

Các đệ tử ở phía sau hôm nay không chỉ nhìn thấy bổn môn tổ sư mà còn nhìn thấy có nhiều tu sĩ Nguyên Anh Kỳ như vậy cho nên trong lòng mọi người lại càng thêm cẩn trọng, không dám có chút cử động gì. Trong nháy mắt, ngoại trừ tên đệ tử ờ phía trên kia đang thấp giọng ngâm xướng thì ngoài ra không còn có bất kỳ tiếng động nào cả.

Hàn Lập chú ý nghe một chút thì biết ngay đây là một thiên văn chương bái tế bình thường, cứ lập đi lập lại việc ngâm tụng mà cũng không có ý nghĩa đặt thù gì. Không biết mấy lão quái này đang muốn ma luyện tâm tính của tên đệ tử này hay đây chính là quy củ của nghi thức cổ quái của việc nhận chủ.

Lấy mấy lão quái vật này tu luyện tính thời gian là năm thì chỉ có nữa canh giờ thời gian ở đây thì cũng giống như là một cái chớp mắt mà thôi.

Trong lòng Hàn Lập đánh giá thấy thời gian không còn nhiều nữa. Nguyên bổn cái đỉnh nóng như lửa đang đứng vững vàng phía trước đột nhiên rung lên một cái, rồi sau đó một tiếng vang lên từ bên trong đỉnh, linh quang đại phóng.

Vùng xung quanh đỉnh nhiệt độ ngày càng cao lên, bằng mắt thường có thể nhìn thấy một vòng sóng nhiệt ửng đỏ lan ra bốn phía.

Đám người của Hàn Lập đứng ở phía trước khi luồng sóng nhiệt đánh tới rồi linh quanh chợt lóe lên sau đó không có gì thay đổi cả. Nhưng phía sau đám đệ tử Trúc Cơ Kỳ và Kết Đan Kỳ thì trên người ai cũng phải có một tầng bảo hộ nhấp nhoáng lên để ngăn cản Luồng nhiệt phong này.

Còn về phần tên đệ tử trẻ tuổi đang quỳ gối phía trước, trên người xuất hiện một cái quang trảo màu hồng quang, ngăn cản luồng sóng nhiệt. Luồng nhiệt phóng qua đi, thì mồ hôi trên người hắn liền xuất ra như nước. Tên đệ tử này thở ra một hơi rồi đứng dậy dùng ánh mắt sáng như lửa nhìn chăm chú tới cái đỉnh.

Đây là một gã diện mục thanh tú, mới nhìn dường như là khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi. Mới có nhiêu tuổi mà đã kết đan thành công hỏi sao mấy vị trưởng lão của Bách Xảo Viện lại nguyện ý đem Càn Khôn Tháp bực này trọng bảo giao cho hắn.

Hàn Lập không khỏi đánh giá như vậy trong lòng.

------oOo------

Chương 865: Khách không mời

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thời gian đã tới. Bày trận. Khai đỉnh" Lão giả họ Phùng thấy vậy, không chút do dự lớn tiếng nói.

Những lời này vừa dứt. Từ phía sau đám người Hàn Lập liền bay vụt qua hơn mười tên tu sĩ Kết Đan Kỳ. Trong có hai người bay tới hai bên của đỉnh màu đỏ đậm mà đứng còn những người khác thì bay lên phía trên. Sau đó những người lấy ở bên hông ra những cái trận bàn với lam quang lấp lóe, đưa lên cao chuẩn bị khởi động.

"Bụp" một tiếng phát ra. Một tầng hào quang màu lam rộng lớn hiện ra ở phía trên cao.

Màn hào quang này to lớn dị thường. Đem một nửa cái đỉnh bao lấy vào bên trong.

Còn hai gã trung niên tu sĩ đứng bên cạnh cái đỉnh vừa thấy màn hào quang vừa hình thành. Không nói lời nào bắt quyết. Hai tay bắt lại đánh một đạo pháp quyết lên phía trên cái đỉnh.

Cái đỉnh liền run nhẹ lên một chút. Rồi một đám hào quang ngũ sắc chớp động bay ra kêu lên vù vù, rồi chậm rãi lớn lên, phảng phất nặng khoảng một ngàn cân.

Còn lại tên thanh niên họ Ngọc đang quỳ trước cái đỉnh, đứng dậy, hai mắt nhìn chằm chằm tới cái cự đỉnh, không chớp mắt.

Đột nhiên một đoàn bạch quang từ trong đỉnh bắn ra. Hóa thành một ánh sáng chói mắt bắn thẳng lên trời mà bay đi.

Tên thanh niên không chút nghĩ ngợi. Đồng dạng hóa thành một đạo hồng quang đuổi theo.

Đạo bạch quang này bay thẳng tới phía trước vách chắn, rồi chạm vô một cái, màn hào quang màu lam khẽ run một một cái, sau đó trở lại bình thường. Lúc này đạo hồng quang từ phía sau đã bay tới. Quang hoa thu lại thân hình của gã thanh niên xuất hiện. Nâng bàn tay lên hướng tới đạo bạch quang chộp tới, nhưng rồi đạo bạch quang này như có linh tính, đảo qua một cái rồi hướng xuống phía dưới bay đi. Sắc mặt của tên thanh niên trầm xuống, rồi liền biến thành một đạo thanh hồng bay theo.

Lúc này từ trong màn hào quang. Hai đạo hào quang một bạch, một hồng truy đuổi nhau không ngừng. Cảnh này nhìn thấy giống như là lưu tinh đuổi nguyệt.

Còn phía dưới mấy trăm tên đệ tử Trúc Cơ Kỳ đứng nhìn lên thấy cảnh này tất cả với hai mắt trợn tròn nhìn chăm chú. Còn lại vị Nguyên Anh lão quái thì khí định thần nhàn đứng nhìn. Còn những người khác thì cúi đầu thấp giọng nói chuyện gì đó.

Hàn Lập thì híp hai mắt lại, lười biếng đưa mắt nhìn hết thảy mọi việc.

Hiển nhiên, lúc này tên đệ tử của Bách xảo Viện vẫn chưa luyện hóa được kiện pháp bảo được xem như là bổn mạng pháp bảo của hắn. Mà chỉ dựa vào một kiện đỉnh cao phi hành pháp khí đuổi theo kiện pháp bảo này. Nhưng mà tốc độ lại chậm hơn một bậc.

Chuyện này cũng không liên hệ, mặc dù pháp bảo Càn Khôn Tháp có tốc độ rất nhanh nhưng giờ thì trông thấy rõ là linh lực đã giảm bớt nhiều. Nhiều lắm thì khoảng nữa khác nữa thì tốc độ sẽ giảm xuống chỉ còn một mà thôi. Lúc đó thì tên đệ tử này sẽ bắt được thôi, hết thảy những việc này có lẽ đám người của Liệt hỏa lão quái đã tính toán hết rồi, chỉ là bây giờ giống như như là biểu diên mà thôi. Bởi nếu như tên đệ tử này không bắt được kiện pháp bảo đó thì không phải là đem nghi thức nhận chủ này ra làm trò cười cho thiên hạ sao chứ.

Nghĩ tới đây. Hai mắt Hàn Lập hơi khép lại.

Mặc dù phía trước màn bạch quang chói mắt dị thường nhưng mà hắn có được Minh Thanh Linh Nhãn nên liền biết được bảo vật bên trong là cái gì rồi.

Pháp bảo này xem ra chỉ là một cái tháp nhỏ màu trắng cao khoảng ba tấc, điêu khắc rất là tinh xảo mà thôi. Bởi ngoài những cái này ra thì nó không còn có đặt thù gì khác nữa.

"Hàn đạo hữu. Ngươi cảm giác được tên đệ tử này của Bách Xảo Viện thế nào? Có tiến cấp được Nguyên Anh Kỳ hay không?" Từ phía sau Hàn Lập truyền đến một giọng nói dễ nghe của vị nữ tử.

Hàn Lập ngẩn ra. Chậm rãi xoay người lại thì ra đây chính là Minh Hĩnh mà vị nữ tu không biết lúc nào đã đến phía sau hắn. Rụt rè hướng tới hắn tươi cười hỏi.

"Việc ta cùng với Liệt hỏa đạo hữu giống nhau. Nếu như mà Bách Xảo Viện có thể tìm được một ít linh dược thì tên đệ tử này có rất nhiều hy vọng Kết anh được" Hàn Lập đưa ánh mắt nhìn qua người ngọc này đảo qua một cái. Thần sắc không đổi nói.

"Có thể nói, tư chất của người này rất là tốt nhưng nếu so với Hàn huynh thì giống như là ánh đèn cầy so với vầng trăng sáng vậy. Cũng không có khả năng tu luyện được thần thông kinh thiên động như vậy. Nghe nói trong Trụy Ma cốc có xuất hiện hai tên cổ ma. Mà Hàn đạo hữu đã tự mình giết chết được một tên. Chỉ bằng vào việc này thôi thì sợ rằng thần thông của đạo hữu cũng không có dưới tam đại tu sĩ..." Vị nữ tu hướng tới Hàn Lập nhẹ nhàng cười, trong mắt hiện lên ý tứ khác nói.

Hàn Lập nghe nói vậy, trong lòng nói thầm vài câu, nhưng ngoài miệng lại nói.

"Minh đạo hữu đã quá lời rồi. Nếu không có các đạo hữu khác trợ giúp thì làm thế nào ta đây lại là đối thủ của tên Cổ ma đó chứ. Hơn nữa cuối cùng cũng không phải do ta giết được nó, chỉ là tên Cổ ma này không gặp vận may. Nó chết khi lọt vào khe hở không gian mà thôi".

"Hàn huynh thật là khiêm nhường. Vậy thiếp thân cũng không cần đề cập tới việc này nữa. Nhưng mà nghe nói Hàn huynh từ trong tay của Mộ Lan Thần sư mà lại bình yên bỏ chạy. Hơn nữa lại giết được trưởng lão của Ma Tông ở Đại Tấn. Chung quy không phải là lời đồn chứ!

Nghe nói vị trưởng lão này có được Nguyên Anh Trung Kỳ đỉnh cấp tu vi. Không biết việc này là thật hay giả vậy?" Thiếu phụ đưa tay cánh tay trắng như ngọc nhẹ nhàng nâng mây sợi tóc trước trán lên. Dường như cười mà không cười nói tới việc này. Thần sắc lại hiện ra một tia kiều mị.

Hàn Lập ánh mắt chớp động một chút. Rồi từ trong tay áo của vị nữ tử này đong đưa thoang thoảng bay ra một mùi hương giống như lan, giống như cúc và các loại cây cỏ khác xông tới mũi của hắn. Làm cho hắn cảm thấy vui vẻ, thoải mái. Đột nhiên có cảm giác được vị nữ tử này với mình rất là thân thiết. Làm cho hắn không nhịn được muốn trả lời ngay cho vị nữ này.

"Mị công? Không đúng. Tất nhiên rồi. Đối phương hai mắt trong suốt. Không có dấu hiệu thi triển mị công. Nhưng mà hương hoa trên người của đối phương rất là quái dị".

Trước đây khi chưa ngưng kết Nguyên anh. Việc Hàn Lập gặp phải các vị nữ tu tinh thông mị thuật cũng không ít. Nhưng chỉ trong chốt lát, dường như phát hiện ra có gì đó không đúng Nguyên do là từ vị nữ tu này đã có chút thủ đoạn. Nhưng mà linh khí trên người của đối phương vẫn bình thường không chút ba động. Dường như tất cả là do mùi hương tác động lên mũi của mình.

"Minh Hĩnh đạo biết cũng không ít việc. Hai lần đó đối với Hàn mỗ cũng chỉ là may mắn mà thôi. Không đáng giá nhắc tới. Thật ra với chuyện của Minh Hĩnh đạo hữu. Ta cũng từng nghe hai vị sư huynh đề cập qua. Nghe nói đạo hữu tu luyện Bách Hoa Dương Xuân quyết uy lực thật là khó tin. Có thể khắc định chế thắng một cách vô hình" Hàn Lập khẽ cười một tiếng, thâm ý sâu sắc hướng tới vị nữ này nói.

"Cái gì? Đạo hữu cũng biết uy lực của Bách Hoa Dương Xuân

quyết" Thần sắc của Minh Hĩnh khẽ biến. Rồi cười gượng lên một chút nói. Theo nàng biết thì số người biết được nàng tu luyện Bách Hoa Dương Xuân quyết cũng không ít. Nhưng bởi vì thể chất có được để tu luyện loại công pháp rất là ít. Cho nên pháp quyết này có được số người chính thức biết được rất là ít.

Hàn Lập tự nhiên cười. Đang muốn nói cái gì đó thì Thần sắc vừa động. Đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía bầu trời trước mặt. Nữ tu thấy Hàn Lập cử động như vậy. Ngẩn ngơ liền nhìn theo nhưng từ phía xa chân trời trong trơn không có gì cả.

Lúc này khuôn mặt của vị nữ tu này nhăn lại. Đôi mắt đẹp nhìn Hàn Lập Liếc một cái. Trên mặt hiện ra một tia cổ quái.

Nhưng mà Hàn Lập căn bản không để ý tới vị nữ này. Ngược lại ngưng thần nhìn phía xa với vẻ mặt căng ra. Đột nhiên hắn xoay đầu nhìn tới Kim lão quái ở phía xa lớn tiếng nói:

"Liệt hỏa đạo hữu. Dường như chúng ta có khách quý tới. Ta đợi ở đây hay là ra ngoài đón tiếp một chút".

"Khách quý! Đạo hữu nói đây là người phương nào?" Vừa nghe Hàn Lập nói. Những người khác đều ngạc nhiên nhìn lại. Liệt hỏa lão quái lại càng vội vàng hơn nhìn khắp nơi. Có chút kinh nghi rồi hỏi.

Hàn Lập thở dài, không nói và hành động gì cả. Lúc này Kim lão quái biến sắc. Dường như cũng cảm ứng được việc gì. Liền nhìn về phía mà Hàn Lập đang nhìn, ngay sau đó giật mình nói:

"Chính xác có người tới. Linh khí ba động thật là cường đại. Hình như là tu sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ?"

Kim lão quái vừa nói xong từ xa có tiếng huýt sáo dài và cao bay tới. Tiếp theo một giọng nói băng lãnh thuần hậu từ trên trời truyền xuống.

"Thái Chân Môn Chí Dương đăng môn bái phỏng. Liệt hỏa đạo hữu có ở đây?"

"Là Chí Dương Thượng Nhân. Lấy thân phận của hắn sao lại đến đây chứ?." Liệt hỏa lão quái có chút khiếp sợ và bối rối nói.

Kim lão quái cùng với Lão giả họ Trình kinh ngạc nhìn nhau liếc mắt một cái, cũng không biết một trong tam đại tu sĩ là Chí Dương Thượng Nhân sao lại đến đây. Tam tông không có ai mời hết.

Hàn Lập sờ sờ cằm. Trầm ngâm đứng im.

Thiên Đạo Minh cùng với chánh đạo thật sự cũng không thật sự hòa thuận giao hảo với nhau. Nhưng lần này Chí Dương Thượng Nhân đến đây không có ác ý. Mà lúc này hắn đã tới thì với khí tức cường đại hắn cũng không dấu giếm, thu liễm đi. Cho nên mặc dù ở khoảng cách xa như vậy cũng làm cho Hàn Lập dễ dàng phát hiện ra.

"Đi thôi. Ta đợi ở đây hay là ra ngoài nghênh đón Chí Dương đạo hữu!" Liệt hỏa lão quái dù sao cũng là chủ nhà vì vậy rất nhanh bình tĩnh lại nói.

Những người không ai có ý kiến. Bọn họ cũng không lo lắng Chí Dương Thượng Nhân đối với họ bất lợi.

Dù sao đã là tu sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ. Thì cũng không dùng cứng đối cứng, sử dụng sức mạnh chống lại bọn họ.

Lúc này mọi người không còn quan tâm đến nghi thức nhận chủ nữa. Tất cả đều từ trong màn hào quang theo một một con đường trống rỗng mở ra thẳng đến cấm chế đại trận từ phía xa mà đi.

Nhưng mà trên đường đi Hàn Lập cảm thấy bay bên cạnh mình vẫn là vị nữ tu Cổ Kiếm Môn kia. Dường như vị nữ tử này đối với hắn rất là hứng thú, thỉnh thoảng đưa mắt len lén nhìn tới dò xét.

Trong lòng Hàn Lập hừ lạnh một tiếng. Nếu như vị nữ tu này không biết tốt xấu mà tiếp tục tìm hắn phiền toái thì hắn cũng sẽ không khách sáo giáo huấn một chút.

Đến chỗ đại trận. Liệt hỏa lão quái cùng với ba vị sư huynh đệ đánh ra vài đạo pháp quyết làm cho cấm chế này mở ra một cái thông đạo.

Lúc này từ bên ngoài một đạo kinh hồng bay vụt vào. Quang hoa thu liễm. Một vị trung niên tiên phong đạo cốt hiện ra trước mắt mọi người.

Hàn Lập đưa mắt nhìn một cái liền thấy một vị đạo sĩ làn da trong suốt, lưng đeo trường kiếm vị này không phải là Chí Dương Thượng Nhân thì là ai chứ.

Chí Dương Thượng Nhân hiện thân đi ra thì đám người Kim lão quái liền đi tới chào hỏi. Nhưng không ngờ vị đạo sĩ liếc mắt qua một cái rồi thấy Hàn Lập đứng ở một bên trên mặt liền hiện ra vẻ vui mừng.

"Ha ha. Hàn đạo hữu quả nhiên ở chỗ này. Bần đạo vừa mới từ quý tông chạy tới. Khi biết được đạo hữu đã đến Bách Xảo Viện làm khách. Ta liền vội vàng chạy ngay tới đây".

Chí Dương Thượng Nhân mỉm cười nói

"Sao vậy. Thượng Nhân đang đi tìm Hàn mỗ?" Hàn Lập nhếch miệng, mắt lộ ra vẻ kinh ngạc nói.

"Không sai! Nguyên là bần đạo có việc quan trọng đi qua Khê Quốc. Nhưng đi được nữa đường thì lại nghe được tin là Hàn đạo hữu bình yên trở về. Vì vậy ta liền lập tức chạy tới hỏi thăm đây" Đạo sĩ này tươi cười nói.

"Xem ra Hàn mỗ khi tới phường thị hỏi thăm thì bị người khác nhận ra rồi. Nhưng mà đạo hữu sao lại sốt ruột tìm tới tại hạ. Không nghĩ là tới ôn lại chuyện cũ chứ" Hàn Lập đảo mắt nhìn tới đối phương như muốn đã biết vì sao đối phương biết mà tìm tới mình. Nhưng có chút không rõ Nguyên nhân là vì sao nên hỏi tới.

"Chuyện này có chút dài dòng. Mấy vị đạo hữu. Ta cùng với Hàn đạo có chút chuyện cần bàn bạc với nhau. Việc này không làm phiền đến quý đạo hữu chứ" Chí Dương Thượng Nhân đầu tiên là thở dài. Sau đó vẻ mặt ôn hòa hướng tới các vị tu sĩ của tam tông khách khí nói.

"Nếu Chí Dương huynh tìm Hàn đạo hữu có việc gấp thì chúng ta đây không can dự. Chúng ta xuống phía dưới chờ là được" Liệt hỏa lão quái cười một tiếng miệng đáp ứng nói.

------oOo------

Chương 866: Yêu cầu của Chí Dương

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đối mặt với một trong Tam đại tu sĩ của Thiên Nam, Kim lão quái cho dù là lão quái vật cao cao tại thượng cũng không có dám lộ ra vẻ bất mãn chút nào. Liệt hỏa đương nhiên là càng không dám làm ra chuyện gì đắc tội với Chí Dương Thượng nhân, lúc này hắn bắt chuyện với một tu sĩ khác rồi bay xuống phía dưới.

Trình sư huynh cùng Lữ Lạc sau khi nhìn nhau liếc mắt một cái thì trên mặt hơi lộ ra một tia nghi hoặc, bất quá vị Trình sư huynh này đã từng chứng kiến thần thông của Hàn Lập nên mặc dù kinh nghi nhưng cũng không quá lo lắng mà bay xuống.

Hàn Lập nhìn đám tu sĩ đang hạ xuống mặt đất ngẩng đầu nói.

"Thượng nhân bây giờ có thể nói được chưa. Chí Dương huynh trịnh trọng như thế thật làm cho Hàn mỗ có chút cảm thấy hứng thú".

"Hắc hắc, trước khi nói vào việc trước tiên ta phải đa tạ đạo hữu tại Trụy Ma Cốc đã ngăn cản một gã Cổ ma chủ hồn không cho Cổ ma song hồn hợp thể nếu không sợ rằng Thiên Nam đã gặp phải đại phiền toái" Chí Dương Thượng nhân tiện tay thả ra một cái Cách âm trảo rồi nhìn đánh giá Hàn Lập một phen và cười nói.

"Đạo hữu có phải là muốn hỏi Cổ ma chủ hồn nọ hạ lạc ở đâu" Khóe miệng hắn khẽ nhếch khẽ cười nói.

"Đạo hữu thật sự là thông tuệ hơn người. Đây là một trong những chuyện mà ta đang muốn hỏi", Chí Dương Thượng nhân giật mình và lập tức vô tình nói.

"Chí Dương huynh cứ yên tâm, ta có thể từ khe hở không gian

thoát ra cũng là chuyện may mắn mà thôi, còn Cổ ma chủ hồn từ lúc ở trong đó đã bị tiêu diệt hoàn toàn nên không cần lo lắng việc này" Hàn Lập nói một cách gọn gẽ.

"Nếu vậy thì bần đạo yên tâm rồi nếu không Cổ ma đã bỏ chạy nọ nhất định còn có thể quay về Thiên Nam để cùng chủ hồn thôn phệ lẫn nhau. Nhưng một khi chủ hồn bị tiêu diệt thì nó là phân hồn khẳng định là sẽ lập tức cảm ứng được và phỏng chừng là sẽ không quay về đây nữa" Chí Dương Thượng nhân thở phào một hơi, thần sắc hơi hòa hoãn.

"Chí Dương huynh. Tên Cổ ma phân hồn chiếm được thân thể ma vật có thật lợi hại đến mức ba gã Nguyên Anh Hậu Kỳ tu sĩ cũng không thể tiêu diệt được" Hàn Lập lại cảm thấy hứng thú với việc này nên lên tiếng hỏi nhưng trên mặt lại lộ ra một tia hoài nghi.

"Đạo hữu đã thấy thần thông của Cổ ma tại Trụy Ma cốc thì liệu có thể như vậy không?" Lão không trả lời mà lại hỏi lại một câu.

"Ồ. Ta nghe nói Yêu ma này sau khi xuất cốc đã cắn nuốt không ít tu sĩ Nguyên Anh, chẳng lẽ vì vậy mà khôi phục thực lực lợi hại như thế" Hàn Lập lại có chút kinh ngạc nói.

"Hàn đạo hữu chưa biết rồi. Ma vật này tại trận chiến cuối cùng với chúng ta đã biến hóa thành yêu dạng ba đầu sáu tay khiến tu vi cơ hồ là lập tức bạo tăng gấp đôi, có thể so sánh tu sĩ Hóa Thân sơ kỳ. Nếu không phải ba chúng ta trước đó đã bày một tòa cấm chế đại trận và còn có hơn mười tu sĩ Nguyên Anh Trung Kỳ ở một bên kiềm chế thì sợ rằng trận chiến đó vẫn không làm gì được nó. Lúc đó ba chúng ta không tiếc đại tổn Nguyên khí thi triển bí thuật nên cuối cùng một hơi trảm rơi hai đầu và mấy cánh tay của nó nhưng vẫn để nó chạy thoát" Chí Dương Thượng nhân mặt mày ngưng trọng chậm rãi nói.

"Yêu ma này hung hãn như thế trách không được đạo hữu sợ nó cùng chủ hồn hợp thể. Nếu nó lợi hại thêm ba phần thì Thiên Nam thật sự là không có người nào có thể ngăn cản được!" Hàn Lập cũng một nhếch miệng hít một hơi khí lạnh nói.

"Không có thể như vậy chứ. Cũng may là nó đã đi Đại Tấn nên

việc này cứ để tu sĩ Đại Tấn lo đi" Chí Dương Thượng nhân đột nhiên cười tủm tỉm nói.

Hàn Lập nhìn lão đạo sĩ liếc mắt một cái rồi lại cảm giác được trong giọng nói của đối phương hình như có một chút hả hê. Xem ra lão này đối với Đại Tấn ấn tượng cũng thật sự là không tốt.

"Thượng nhân nếu nói chuyện ma hồn chỉ là một trong những chuyện muốn nói, vậy là còn chuyện gì trọng yếu nữa chăng?" Hàn Lập chuyển giọng nói, xuất kỳ bất ý hỏi thăm.

"Không sai. Chuyện ma hồn chỉ là tiện hỏi một chút thôi. Lần này ta tìm Hàn đạo hữu là có chuyện quan trọng khác, bất quá trước tiên bần đạo nên chúc mừng đạo hữu tu vi tiến nhanh, rốt cục đã tiến cấp lên Nguyên Anh Trung Kỳ" Chí Dương Thượng nhân nhìn Hàn Lập liếc mắt một cái rồi mỉm cười nói.

"Đa tạ Thượng nhân khen tặng, tại hạ cũng chỉ là có được cơ duyên xảo hợp" Hàn Lập khách khí nói một hai câu.

"Ta đã nghe Ngụy đạo hữu đề cập đến chuyện Hàn huynh thân mang pháp bảo Kim Lôi Trúc và có thể khu sử ích Tà Thần Lôi. Không biết việc này có đúng hay không" Sau khi hỏi xong, Chí Dương Thượng nhân thần sắc nghiêm nghị nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập trong lòng cả kinh, đồng tử có rụt lại đồng thời trong nháy mắt trầm mặt xuống.

Hắn không biết đối phương hỏi việc này là có dụng ý gì, nhưng sau khi hơi đánh giá một chút thì cảm thấy chuyện ích Tà Thần Lôi bây giờ cũng không phải là bí mật gì, cũng không cần phải giấu diếm nên rốt cục gật đầu trả lời:

"Không sai, tại hạ đúng là có vài món pháp bảo Kim Lôi Trúc. Đạo hữu có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi, tại hạ cũng không thích quanh có lòng vòng!"

"Tốt. Có lời đạo hữu nói như thế là tốt. Hàn đạo hữu có thể khu sử ích Tà Thần Lôi, đó chính là lý do bần đạo muốn tìm đến. Bất quá Nguyên nhân trong đó lại là sự tình trọng đại, nên bần đạo sẽ

không có thể nói ra ở chỗ này để tránh phiền toái không cần thiết. Chỉ có thể tiết lộ với đạo hữu một chút, đó là việc này phi thường trong đại liên lụy đến cả Thiên Nam tu tiên giới, hơn nữa gần đây tại Vô Biên Hải cũng xuất hiện vô danh đại tuyền qua cũng có liên quan" Chí Dương Thượng nhân sau khi nghe Hàn Lập chính miệng thừa nhận là có thần thông ích Tà Thần Lôi thì nhất thời mừng rỡ nói.

"Lời nói này không đầu không đuôi làm cho tại hạ không hiểu ra sao, bất quá đạo hữu muốn tìm Hàn mỗ vì ta có ích Tà Thần Lôi là vì lý do gì?" Hàn Lập không khỏi nhíu mày nói, mặc dù không biết đối phương nói đến chuyện gì, nhưng quá nửa sẽ không phải là chuyện tốt gì nên trong lòng lập tức cảnh giác!

"Lần này ta cũng chỉ đi ngang qua tiện ghé thăm Vân Mộng Sơn thôi vì còn có chuyện quan trọng khác phải làm. Thế cho nên cũng không thể ở lại đây lâu, không bằng đạo hữu sắp tới đi Thất Linh đảo một chuyến. Ta cùng Ngụy Vô Nhai và Hợp Hoan lão ma cũng sẽ đến đó. Sau khi đạo hữu tới đó ba người chúng ta sẽ đem việc này nói rõ ràng với đạo hữu" Chí Dương Thượng nhân nhìn đám người Kim lão quái ở dưới liếc mắt một cái rồi đột nhiên bình thản đề nghị nói.

"Thất linh đảo, là bảy cái đảo nhỏ mới xuất hiện bên cạnh dòng suối chảy ư?"

Hàn Lập nhăn mặt hỏi.

"Không sai. Bảy tòa đảo nhỏ này bao quanh bốn phía xoáy nước nọ, cũng thật sự là linh mạch khó được. Ba người chúng ta mấy năm nay cũng ở trên ba tòa đảo ở đó" Chí Dương Thượng nhân sau khi lên tiếng về việc này thì lại thở dài một hơi, trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ.

Hàn Lập trong lòng ngẩn ngơ. ở bảy tòa linh đảo này cũng không phải là chuyện cam tâm tình nguyện khiến cho hắn trong lòng đột nhiên xuất hiện cả chục loại ý niệm loạn động.

Nói lời cự tuyệt với yêu câu của Chí Dương Thượng nhân, hắn vẫn chưa có gan lớn như vậy. Không muốn nói đến Tam đại tu sĩ thanh danh hiển hách mà sau lưng đều đại biểu cho thế lực to lớn nên Hàn Lập cũng không muốn cùng Tam đại tu sĩ có bất cứ chuyện gì, nhưng nếu cứ tù mù như vậy mà đi Thất linh đảo thì Hàn Lập trong lòng cũng rất không tình nguyện, nét mặt hắn không khỏi lộ ra vẻ chần trừ.

"Hàn đạo hữu cứ yên tâm. Ta mời đạo hữu tới Thất linh đảo là không có ác ý gì và cũng tuyệt không để đạo hữu đi làm cái gì vượt quá năng lực của mình, mà chỉ đơn thuần muốn mượn ích Tà Thần Lôi của đạo hữu dùng một lát mà thôi. Hơn nữa cho dù bần đạo bây giờ không mời đạo hữu thì nửa năm sau tất cả Nguyên Anh Trung Kỳ tu sĩ ở Thiên Nam cũng sẽ nhận được thư mời do ba người bọn ta liên danh phát ra, mời tất cả đến Thất linh đảo hội tụ. Ngược lại nếu lần này trợ giúp bọn ta một tay thì lần tới đạo hữu không cần phải đi nữa" Chí Dương Thượng nhân tựa hồ nhìn ra sự lo lắng của Hàn Lập mỉm cười giải thích nói.

"Nếu Chí Dương đạo hữu đã nói như thế thì xem ra việc này thật sự là hết sức quan trọng. Vậy đi, ba tháng sau Hàn mỗ sẽ đi Thất linh đảo bái phỏng ba vị một chuyên" Hàn Lập sau khi im lặng trong chốc lát, rồi cuộc miễn cưỡng đáp ứng nói.

"Ba tháng. Thời gian có chút khẩn cấp, đạo hữu xem có thể đi sớm hơn một ít được không?" Chí Dương Thượng nhân nhướng mày trầm ngâm nói.

"Việc này sợ rằng không được. Tại hạ mới vừa quay về đang có vài chuyện quan trọng cần xử lý nên không có khả năng lập tức rời Lạc Vân Tông" Hàn Lập lắc đầu dứt khoát cự tuyệt nói.

"Được rồi. Ba tháng sau, thời gian này cũng có thể miễn cưỡng vượt qua. Ba tháng sau ta và hai vị đạo hữu còn lại tại Thất Linh đảo xin đợi đại giá của đạo hữu".

Chí Dương Thượng nhân sau khi do dự một chút thì đáp ứng nói.

"Thật ra đạo hữu lần này đi Thất linh đảo nói không chừng là có thể có chút thu hoạch ngoài ý muốn, thậm chí là đối với quý tông cũng có chỗ tốt" Chí Dương Thượng nhân lại có thâm ý sâu sắc nói.

Hàn Lập ánh mắt chớp động vài cái không rõ chuyện gì xảy ra thì Chí Dương Thượng nhân lại mở miệng cáo từ.

Hắn đem Cách âm trảo thu lại rồi lớn tiếng nói với đám người Kim lão quái một hai câu cáo từ, sau đó hóa thành một đạo bạch hồng quay đầu bay vào trong cấm chế đại trận đi đến Bách Xảo Viện.

Hàn Lập thì đối với câu nói cuối cùng về chỗ tốt gì đó lại có chút nghi hoặc, nhưng sau khi đánh giá là căn bản không thể nào đoán được nên cũng đem việc này vứt ra khỏi đầu rồi chậm rãi rời đi.

"Thật là nhất định phải động thủ tỷ thí sao. Đạo hữu hẳn là biết hy vọng thắng thật sự không lớn" Lúc này Hàn Lập thân đang ở trong Bách Xảo Viện, lơ lửng phía trên tòa chủ phong với tứ quần sơn bao quanh bốn phía không buồn không vui nhìn người đối diện thản nhiên nói. Mà ở phía dưới đỉnh núi có một tu sĩ khác đang ngang đầu nhìn lên không trung.

"Lão phu thân là Đại trưởng lão Cổ Kiếm Môn nên chung quy không thể không nói một tiếng đã đem lợi ích của tông môn chắp tay dâng cho người khác. Dù sao chuyện bài danh cao thấp để cùng Vân Mộng Sơn phân chia tư Nguyên có quan hệ rất lớn. Hơn nữa lão phu cũng rất tò mò muốn xem một gã tu sĩ mới ngưng kết Nguyên anh được hơn ba mươi năm rốt cuộc là có thần thông gì mà có thể có được đại thanh danh như thế. Bây giờ lão phu nếu có bị thua thì sau này cũng không cần cử hành bài danh chi chiến nữa mà Cổ Kiếm Môn chúng ta từ nay về sau sẽ cam tâm ở dưới Lạc Vân Tông" Lão giả đứng đối diện cách đó không xa giờ phút này vẻ mặt ngưng trọng nói.

"Được rồi, nếu Kim huynh cũng nói như thế thì tại hạ cung kính không bằng tòng mệnh".

Hàn Lập lạnh nhạt cười không nói gì nữa. Hắn đưa tay lên *"phụp"* một tiếng, một khỏa lam sắc hỏa cầu to cỡ nắm tay từ hư không hiện ra ở lòng bàn tay.

Kim lão quái cũng không nói gì há mồm phun ra ba đạo kim mang, đó là ba khẩu tiểu kiếm giống nhau như đúc. Ba khẩu tiểu kiếm này vốn chỉ dài hơn một tấc ánh kim mênh mông nhưng trong nháy mắt đã vây quanh thân hình chủ nhân bay vòng quanh rồi đột nhiên cuồng trướng dài tới một thước và hóa thành ba đạo cầu vồng dài một trượng xoay quanh trên không trung không ngừng!

Hàn Lập chứng kiến đối phương tế ra phi kiếm, thì khiến lam sắc hỏa cầu nhẹ nhàng run lên rồi nhất thời âm thanh bạo liệt truyền ra. Lam sắc hỏa cầu trong nháy mắt bạo liệt ở trong tay, phía trong lam diễm đột nhiên bay ra một con lam sắc hỏa Điểu dài chửng nửa xích, trong miệng phát ra tiếng chim hót thanh thúy.

------oOo------

Chương 867: Thắng bại

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đi". Hàn Lập nhìn phía đối diện tùy ý điểm một chỉ.

Lam sắc hỏa Điểu nhất thời vỗ hai cánh hóa thành một đạo lam quang bắn nhanh đi.

Kim lão quái thấy vậy sắc mặt trầm xuống trong lòng nhất thời giận dữ, đối phương ngay cả pháp bảo cũng không thèm tế ra một kiện mà chỉ muốn dựa vào một đòn hỏa Điểu công kích lại, điều này không khỏi quá coi thường hắn.

Trong lòng giận dữ, Kim lão quái cười rộ lên rồi không nói gì, mười ngón tay nhanh như chớp bắt pháp quyết, quyết định sử xuất luôn kiếm quyết lợi hại nhất ra để trong một kích là quyết thắng bại.

Đạo kim hồng trên đỉnh đầu lão phát ra thanh âm như long ngâm rồi thoáng một cái biến mất, thay vào đó là một đạo kim ti từ hư không hiện ra trước người Kim lão quái, mặc dù cực kỳ mỏng manh nhưng dài chừng mấy trượng.

Sau khi kim mang liên tiếp chớp động, thì một đạo tiếp một đạo kim ti cuồn cuộn hiện lên.

Trong nháy mắt đã hiện ra hơn trăm đạo kim ti thoạt nhìn cực kỳ diễm lệ chói mắt và sáng lạn.

'Hóa kiếm vi ti!*"*

Hàn Lập trong mắt hàn quang chợt lóe, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc vì đối phương mặc dù chỉ là một kiếm tu, nhưng một lần có thể huyễn hóa ra nhiều kiếm ti như vậy thật đúng là chuyện làm cho người ta nghe nói mà sợ hãi.

Thật không hổ là Cổ Kiếm Môn đại trưởng lão, quả nhiên là không tầm thường.

Lúc này đám tu sĩ đang quan chiến phía dưới thấy lão già thi triển ra thần thông như vậy, thì hơn phân nửa có ánh mắt cổ quái.

"Xuân ti trảm!"

"Khương lão thật cay độc, vừa ra tay mà đã sử dụng tuyệt chiêu sở trường".

"Hàn đạo hữu khinh thường như thế sợ rằng sẽ phải chịu khổ đây!

Liệt hỏa lão quái của Bách Xảo Viện thấy tình hình này thì không nhịn được thì thào nghị luận nói.

Kim lão quái và trung niên tu sĩ trên mặt đều lộ ra một tia mừng rỡ còn Lữ Lạc thì sắc mặt lại khẽ biến. Lão giả họ Trình cùng nữ tu tên gọi Minh Hĩnh kia thì trên mặt vẫn Bất động thanh sắc.

Lúc này trên không trung Kim lão quái hét lớn một tiếng, liên tiếp phát ra pháp quyết kích lên kim ti trước người.

Nhất thời linh quang cuồng hiện, chúng kiếm ti hóa thành một đạo kim sắc cự võng cuồn cuộn bắn ra hóa thành cái lồng hướng đến lam sắc hỏa Điểu phía đối diện chụp xuống.

Kim võng này rộng chừng hơn mười trượng mà hỏa Điểu dài không quá nửa thước khiến cho bất luận kẻ nào thấy vậy đều có một loại cảm giác như dùng đao mổ trâu giết gà, nhưng sau khi hỏa Điểu tiến vào kim ti võng thì một màn phía sau lại làm cho chúng tu sĩ phía dưới cùng thất kinh.

Chỉ thấy lam sắc hỏa Điểu sau khi tiếp xúc với kim võng thì trong nháy mắt bạo liệt rồi quang mang liên tiếp phát ra, một đóa lam sắc quang liên (hoa sen màu xanh) trong hỏa diễm hiện hình ra. Nụ hoa sen này sau khi phóng ra quay tròn trong kim võng không ngừng bị vô số kim sắc kiếm ti chém vào, nhưng kim ti chỉ là chém vào linh quang chung quanh hoa sen và tạo nên tầng tầng sóng gạn mà thôi mà vô pháp tới gần.

Tất cả những ai biết về sự lợi hại của *"Xuân ti trảm"* đều trong lòng hoảng sợ.

Kim lão quái thấy vậy thì trong lòng kinh sợ không suy nghĩ gì thêm, mà vội vàng thôi động kiếm quyết trong tay.

Chỉ thấy chúng kiếm ti chớp lên một trận kim quang rồi lại trở nên mong manh hơn vài phần, mỗi một sợi kim ti cũng trở nên sáng chói mắt và tiến thêm một chút vào trong lam sắc linh quang và đem linh quang cắt phá thành mảnh nhỏ có vẻ như là sắp trực tiếp trảm lên hoa sen.

Nhưng lúc này hoa sen lại nở òa ra.

'Thốc*" một tiếng, một đoàn lam hàn quang mênh mông từ trên cánh sen tán phát ra, đem phạm vi trong vòng hai mươi trượng quây lại, quang mang chói mắt làm cho không ai dám nhìn thẳng.*

Kim lão quái lập tức cảm thấy liên lạc giữa mình và phi kiếm có chút bị gián đoạn, rồi tiếp đó không có cách cảm ứng được nữa, thì không khỏi thất kinh vội vàng ngưng thần nhìn lại.

Kết quả một lát sau, Cầu phát lão giả sắc mặt khó coi dị thường.

Chỉ thấy chỗ vừa rồi hoa sen đã biến mất vô tung vô ảnh và hiện ra một khối lam băng thật lớn, ba đạo phi kiếm ánh vàng rực rờ đang bị phong ấn trong đó, không cách nào nhúc nhích mảy may.

Kim lão quái trong lòng thầm kêu bất hảo, tay vỗ vào Túi Trữ vật một cái, một kiện ngọc bội trắng xuất hiện ở trong tay.

Nhưng chưa chờ hắn tế ra pháp bảo này, thì đột nhiên sau lưng có một tiếng sét đánh vang lên.

Kim lão quái thất kinh nhưng không chút nghĩ ngợi nghiêng người độn ra.

Nhưng ngay lúc này, trong phút chốc hộ thể linh quang giống như *không có, bị một vật gì đó dễ dàng một kích phá vỡ, sau đó một bàn tay bao phủ bên ngoài Bởi lam sắc hỏa điểm lấp lóe đã quỷ dị đặt trên vai trái của hắn, khiến nửa người cả kinh rồi hoàn toàn mất đi tri giác.*

"Kim đạo hữu! Trận tỷ thí này của chúng ta đến đây là chấm dứt. Không biết ý các hạ thế nào" *Giọng Hàn Lập trong trẻo nhưng lạnh lùng ở sau người hắn thản nhiên truyền đến.*

"Hàn đạo hữu thần thông quả nhiên là rất lớn. Lão phu cam bái hạ phong!" *Kim lão quái chỉ trong một chiêu bị chế trụ, khiến lão đầu tiên là trong lòng trầm xuống, nhưng sau đó lập tức dứt khoát nhận thua tại chỗ.*

"Kim huynh đa tạ!" *Hàn Lập phảng phất khẽ cười một tiếng, bàn tay đặt trên vai lão nhẹ nhàng vỗ một cái rồi thu lại.*

Sau khi bị vỗ một cái, Kim lão quái lập tức cảm thấy đầu vai nóng lên và thân thể lập tức khôi phục như thường. Hắn kinh hãi vội vàng quay đầu lại thì thấy Hàn Lập đang bình tĩnh đứng cách xa hắn hơn một trượng ở phía sau, sau lưng không biết khi nào có thêm một đôi ngân sí (cánh bạc) pháp bảo, phía trên còn có điện hồ nhè nhẹ nhảy nhót lóe lên không ngừng.

Kim lão quái thở ra một hơi.

Đối phương đem âm hàn lực khống chế đến cảnh giới vi diệu như thế thật sự là khó tin, bất quá không phải nghe nói là người này có bốn mạng pháp là một bộ phi kiếm sao. Chủ tu công pháp hình như cũng không phải là băng thuộc tính, chẳng lẽ đối phương có thể sử dụng bí thuật đến mức lợi hại như thế, điều này làm cho hắn thật sự có chút khó có thể tin tường!

"Hàn tiểu tử, ngươi thật không phí phạm những gì lão phu đã chỉ điểm, lại có thể đem Kiềm Lam Băng Diễm thao túng đến trình độ như vậy, chủ tu lại không phải là băng thuộc tính công pháp thật có chút đáng tiếc" *Đại Diễn Thần Quân đột nhiên tại trong đầu Hàn Lập khẽ cười mà nói.*

"Tiền bối không nên nói giỡn. Băng diễm mặc dù lợi hại nhưng chưa tới mức khiến cho vãn bối coi là công pháp chủ tu*" Hàn Lập thản nhiên truyền âm về một câu sau đó hai cánh sau lưng vô thanh vô tức biến mất, thân hình sau đó thoáng một cái hóa thành một đạo thanh hồng hiện ra bên cạnh khối lam sắc cự băng.*

Tay áo bào nhìn như tùy ý phất một cái phát ra một mảnh thanh hà cuốn đi, lam băng bị ánh sáng mở chiếu vào lập tức tan ra thành nước và thu nhỏ lại rồi một lần nữa hóa thành một đoa hoa sen màu xanh mênh mông

Đoa quang liên này nhẹ nhàng phiêu phiêu bay vụt về tay Hàn Lập, sau khi chợt lóe lên thì biến mất, phảng phất như chưa bao giờ xuất hiện qua.

Ba khẩu tiểu kiếm màu vàng sau khi được khôi phục tự do thì kêu vù vù một tiếng, rồi hữu khí vô lực hóa thành ba đạo kim mang hướng phía Kim lão quái quay về.

Xem ra mặc dù thời gian bị lam băng phong ấn không dài, nhưng vẫn khiến cho linh tính của phi kiếm bị hao tổn một ít.

Kim lão quái sắc mặt tự nhiên là không vui, âm trầm há mồm đem tam khẩu phi kiếm thu hồi lại, mà lúc này Hàn Lập đã nhẹ nhàng phiêu phiêu hạ xuống ngọn núi.

Từ lúc Kiềm Lam Băng Diễm biến thành quang liên làm đông lạnh và phong trụ phi kiếm, đến lúc Hàn Lập sử dụng Phong Lôi Sí quỷ dị di chuyển đến phía sau Kim lão quái và dễ dàng chế trụ đối thủ chỉ cơ hồ trong nháy mắt đã phân ra thắng bại, làm cho vài tên Nguyên anh lão quái Nguyên bổn còn muốn xem một hồi đại chiến đẹp mắt thất vọng, nhưng đồng thời lại đối với thần thông của Hàn Lập cảm thấy sợ hãi.

Càng huống chi Hàn Lập chưa sử dụng một kiện pháp bảo công kích nào, càng nói rõ thực lực hai người cách xa nhau không phải là nửa điểm.

Hàn Lập sau khi hạ xuống ngọn núi thì chúng tu sĩ mặc dù trước đây đều có tâm tư bất đồng thì lúc này cùng không dám chậm trễ đến chào đón.

"Thần thông Hàn đạo hữu quả nhiên là cao thâm, những lời đồn đại thật không phải là sai".

"Chúc mừng quý tông từ nay là Vân Mộng Sơn đệ nhất tông!"

Người nói những lời này tự nhiên đều là vài tên lão quái của Bách Xảo Viện, mặc dù hắn cũng có một chút không thoải mái nhưng lại tựa hồ đối với việc này không thèm để ý, ngược lại phi thường nhiệt tình mà nói.

Tên Cổ Kiếm Môn trung niên tu sĩ nọ sắc mặt có chút khó coi nhưng đối mặt với cường thế của Hàn Lập thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng lộ ra chút tươi cười nhưng cũng không biết nói ra cái gì. Nữ tu sĩ Minh Hĩnh này ngay từ đầu trong mắt đã hiện lên thần sắc giật mình nhưng giờ phút này đã có vẻ trấn định trở lại.

Lão già họ Trình và Lữ Lạc thì tự nhiên là vui mừng khôn xiết, sau khi nhìn nhau liếc mắt một cái thì cùng thấy từ trên mặt đôi phương vẻ vui mừng.

Sau trận chiến đấu này, sợ rằng trong vòng ngàn năm tới, Lạc Vân Tông có khả năng áp chế hai tông kia.

Những người này đều vây quanh Hàn Lập thăm hỏi chuyện Hàn Lập vừa mới thi triển thần thông.

Hàn Lập đối mặt với mọi người nhưng thần sắc cũng không có gì thay đổi nhưng đối với chuyện Kiền Lam Băng Diễm và Phong Lôi Sí thì chỉ là nhẹ nhàng nói lướt qua một hai câu.

Những người này tự nhiên là không ai dám hỏi kỹ quá.

Một lát sau Kim lão quái cũng từ trên không trung hạ xuống, vị Cổ Kiếm Môn Đại trưởng lão này bây giờ đã hồi phục bình tĩnh, phảng phất như chưa phát sinh trận đấu pháp này mà vẫn cùng mọi người lãnh đạm cười nói, điều này cũng làm cho Hàn Lập âm thầm bội phục người này vài phần!

Sau khi một lần nữa xác lập cơ chế phân chia lợi ích giữa ba tông *môn tại Vân Mộng Sơn, đám lão quái vật này bắt đầu trao đổi một ít tâm đắc trong tu luyện và xuất ra một số bảo vật trân quý không dùng tới đem trao đổi.*

Đối với những vật phẩm trong đợt trao đổi này tự nhiên là Hàn Lập không có coi trọng, nhưng những điều tâm đắc thì cùng những người khác tham khảo không ít.

Mọi chuyện phía sau cũng không có đáng nói phát sinh nữa, hơn nửa ngày sau thì việc trao đổi rốt cục cũng thuận lợi châm dứt.

Hàn Lập từ kinh nghiệm tu luyện của đám Nguyên Anh lão quái này rút ra một số điều đúng là trước kia mình không có chú ý tới, điều này làm cho hắn không khỏi thầm nghĩ việc thuần túy trao đổi kinh nghiệm tu luyện như thế này sau này cũng không ngại tham gia nhiều một chút, đối với việc tu luyện vô cùng hữu ích.

Sau khi trao đổi, Hàn Lập chủ động để xuất việc tham quan Phế hỏa mạch của Bách Xảo Viện khiến cho đám Liệt hỏa lão quái có chút ngạc nhiên nhưng vẫn đáp ứng.

Đứng cạnh mạch hỏa trì sâu không lường được trước mặt Hàn Lập không khỏi trầm ngâm suy nghĩ một hồi lâu.

Nửa ngày sau, Hàn Lập cùng đám Kim lão quái cuối cùng trước sau cáo từ rời Bách Xảo Viện đi.

Hàn Lập hóa thành đạo kinh hồng bay về Lạc Vân Tông nhưng trên đường đi Lữ Lạc hăng hái nói chuyện không ngừng cùng lão giả họ Trình trực tiếp thương lượng chuyện tiếp nhận linh thạch quặng mỏ cùng với một số nơi sinh ra tài liệu trân quý đó, nơi mà Cổ Kiếm Môn hoặc Bách Xảo Viện còn đang chiếm cứ. Sau đó không lâu, một số trong đó đã trở thành tài sản của Lạc Vân Tông.

Lão giả họ Trình mặc dù không giống Lữ Lạc cực kỳ hưng phấn, nhưng tâm tình cũng rất tốt.

Hàn Lập lại không có hứng thú đàm luận việc này mà chỉ mỉm cười nghe hai người nghị luận mà thôi, nhưng không nghĩ tới là *khi đang nhanh chóng trở lại tông môn thì lão giả họ Trình lại đột nhiên dừng độn quang lại nhìn Hàn Lập nói:*

″Hàn sư đệ, lần này cũng may là có ngươi. Không dối gạt sư đệ, việc bổn tông trở thành Khê quốc đệ nhất tu tiên tông môn là tâm nguyện cả đời của vô số đại trưởng lão hôm này đã thành hiện thực trong tay huynh. Việc này cũng đủ để vui mừng suốt cả cuộc đời này rồi, vì vậy vi huynh và Lữ sư đệ đã thương lượng qua, sau khi ta tọa hóa thì đem chức vị Đại trưởng lão bổn tông giao cho sư đệ, không biết ý sư đệ như thế nào?

------oOo------

Chương 868: Luyện hóa

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đại trưởng lão?" Vừa nghe lời này Hàn Lập sửng sốt.

"Không sai, không dối gạt Hàn sư đệ, lúc đầu sư đệ mới tiến vào Nguyên Anh Sơ Kỳ lão phu muốn để cho Lữ sư đệ đảm nhiệm chức Đại trưởng lão sau để cho sư đệ làm phụ trợ. Nhưng hôm nay sư đệ đã có thần thông như vậy và cũng tiến cấp lên Nguyên Anh Trung Kỳ, rồi lại vừa vì tông môn lập công lớn như thế. Chức vị Đại trưởng lão này tự nhiên là thuộc về Hàn sư đệ, Lữ sư đệ cũng sẽ không có ý kiến gì, dù sao Đại trưởng lão một tông môn trên cơ bản đều phải là người có thần thông lớn nhất đảm nhiệm" Lão gỉa Trình họ mỉm cười nói.

"Đa tạ hảo ý của sư huynh, nhưng chức Đại trưởng lão sợ rằng Hàn mỗ không thể tiếp nhận" Sau khi im lặng trong chốc lát, Hàn Lập lại cự tuyệt.

"Sư đệ không nên quá khiêm nhường. Chức vị này cũng chỉ có sư đệ tiếp nhận mới đúng, sư đệ chung quy sẽ không để Lữ mỗ là một tu sĩ Nguyên Anh Sơ Kỳ đảm nhiệm chức Đại trưởng lão của Khê Quốc đệ nhất tông chứ!" Lữ Lạc cười khổ một tiếng rồi không chút do dự ra miệng khuyên nhủ.

"Không phải ta khiêm nhường mà thật là không muốn đảm nhiệm chức vị Đại trưởng lão. Hai vị sư huynh hẳn là biết Hàn mỗ chỉ một lòng tu luyện, là dạng khổ tu chi sĩ. Đối với những chuyện có khả năng ảnh hưởng đến việc tu hành thì đều là nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện. Người có loại ý nghĩ này thì sao có thể nào đảm nhiệm một tông môn, huống hồ Hàn mỗ sau này thường xuyên muốn bế quan tu luyện thời gian dài, cũng không rảnh để quản lý tôg môn cũng như đái lĩnh Lạc Vân Tông phát triển. Điễm trọng yếu là ta là nửa đường gia nhập bổn tông, đệ tử cấp thấp không nói nhưng các Kết Đan Kỳ sư điệt, sư đệ cũng không có mấy người quen thuộc. Dưới tình hình này mà

đảm nhiệm chức Đại trưởng lão thì lại càng không thích hợp.

Ta muốn làm một gã trưởng lão bình thường còn Đại trưởng lão thì để Lữ sư đệ đảm nhiệm đi!" Hàn Lập liên tiếp đưa ra lý do không cần suy nghĩ thốt ra.

"Nhưng sư đệ..." Trình sư huynh nhướng mày còn muốn nói gì nữa.

"Nếu tiếp tục đề cập đến việc này thì hai vị sư huynh chỉ có bức tại hạ rời khỏi Lạc Vân Tông" Hàn Lập sắc mặt nghiêm lại, hơi có chút ngưng trọng ngắt lời nói.

"Được rồi! Nếu sư đệ đã nói như thế thì việc nói sau đi" Lão giả họ Trình cùng Lữ Lạc nhìn nhau liếc mắt một cái, cũng nhìn ra Hàn Lập không phải là khách sáo nói như vậy mà thật sự là chết sống không muốn tiếp nhận chức vị Đại trưởng lão.

Hai người nhìn nhau, rồi cũng chỉ có thể tạm thời đem việc này gác lại.

"Việc này không nói nữa! Hàn mỗ tuy không có đảm nhiệm chức Đại trưởng lão nhưng chỉ cần vẫn là trưởng lão Lạc Vân Tông thì tự nhiên là sẽ chiếu cố cho bổn tông. Nếu không ra cái gì quá lớn ngoài ý muốn thì có thể làm cho bổn tông bảo trì hơn ngàn năm hưng thịnh, ta còn có thể nỗ lực làm được" Hàn Lập Thần sắc buông lỏng, chậm rãi nói.

Trình sư huynh nghe vậy thì chỉ có thể cười khổ một tiếng, không nhắc lại việc này ngược lại hỏi một chút về dụng ý của Chí Dương thượng nhân lần này.

Việc này cũng không có gì phải giấu diếm nên Hàn Lập dùng ngữ khí bình tĩnh nói vắn tắt qua một lần, cuối cùng còn hỏi lão giả họ Trình một câu:

"Ta nghe ý tứ của Chí Dương nói thì tựa hồ việc này có thể có liên quan đến sự việc Thất linh đảo cùng dòng suối lớn chảy mới xuất hiện. Nơi đó cách Khê Quốc chúng ta không xa, sư huynh chắc cũng thế không nghe thấy tin tức có liên quan đến những gì dị

thường phát sinh nơi đây chứ?"

"Tin tức dị thường, hình như không có. Bây giờ hầu hết chuyện đồn đều không phải là sự thật.

Khi suối lớn chảy ra cùng Thất linh đảo mới hiện ra, Bởi vì cách Vân Mộng Sơn chúng ta không xa nên ta cũng đã phái ra một ít đệ tử đi trinh sát bất qua cũng không hoàn toàn giống lời đồn. Cũng chỉ là từ suối chảy tuôn ra rất nhiều linh khí nên nơi đó cùng với linh mạch trên Thất linh đảo là vật hãn hữu, ngoài ra thì cũng không có gì dị thường xảy ra. về phần đại hội phân chia Thất linh đảo thì lúc đó sư đệ đang mất tích chưa về nên bổn tông không tham gia đại hội này" Trình sư huynh cau mày nói.

"Nếu như vậy xem ra là phải chờ sau khi phó ước xong mới biết được nguyên do. Hy vọng chân tướng việc Chí Dương thượng nhân muốn mượn lực lượng của ích Tà Thần Lôi sẽ không có gì nguy hiểm" Hàn Lập thở dài một hơi nói.

"Bất quá mặc kệ nói như thế nào, sư đệ nên cẩn thận một chút thì hay hơn. Ngay cả tam đại tu sĩ đều phải liên thủ xuất động, thậm chí lại muốn tụ tập Nguyên Anh Trung Kỳ tu sĩ thì việc này khẳng định là không tầm thường" Lữ Lạc cũng lo lắng nói.

"Điễm này thì ta sẽ chú ý. Bất quá nói vậy việc này cũng không khiến ta làm chuyện gì quá phận" Hàn Lập đột nhiên cười rộ lên.

"Điều này cũng đúng! sư đệ tuổi còn trẻ như thế mà đã tiến cấp lên Nguyên Anh Trung Kỳ và cơ hồ là thần thông không dưới bọn họ, cho dù là tam đại tu sĩ cũng tuyệt không dễ dàng cùng sư đệ kết oán" Lữ Lạc cười ha ha nói.

Hàn Lập cười nhạt, cũng không nói gì.

Lộ trình tiếp theo ba người cũng không nói chuyện gì nữa, sau đó không lâu, bọn họ đã về đến Lạc Vân Tông.

Hai người lão giả họ Trình sau khi chia tay Hàn Lập lập tức đi tới Nghị sự đại điện. Bọn họ muốn lập tức triệu tập môn hạ trong yếu đệ tử tuyên bố tin tức bổn tông đã trở thành Vân Mộng Sơn đệ nhất tông, đồng thời còn muốn thương thảo một ít đôi sách liên quan đến việc này.

Mà Hàn Lập thì trực tiếp đi đến chỗ Nam Cung Uyển bị phong ấn. Sau mấy canh giờ, hắn Thần sắc có chút mệt mỏi từ trong cấm chế đi ra.

Sau đó hắn lập tức hóa thành một đạo thanh hồng bay về phía động phủ trong Tử Mẫu phong.

Mới vừa rồi trong mật thất hắn đã hao phí không ít Nguyên khí thi triển một loại bí thuật để kiểm tra tình huống Phong hồn chú trong cơ thể Nam Cung Uyển.

Kết quả làm cho Hàn Lập vừa mừng vừa lo!

Vui chính là, Yêu Đan hỏa Thiềm Thú xác thực là hữu hiệu, đã làm cho thần thức Nam Cung Uyển trong Phong hồn chú xuất hiện một tia yếu ớt. Lo chính là, hỏa thú Yêu Đan này hiệu quả rõ ràng so với dự đoán lúc trước thấp hơn không ít.

Cứ như vậy thì liệu có thể giải trừ Phong hồn chú còn lại hay không, phải quan sát trong một thời gian dài nữa mới có thể được có kết luận được.

Cũng may làm cho Hàn Lập vui mừng chính là cho dù Yêu đan này không cách nào một lần giải trừ độc chú nhưng cũng có thể kéo dài thời gian phát tác của hồn chú, thậm chí còn làm yếu bớt hiệu dụng của nó. Cuối cùng cũng không uổng công sức chuyến Trụy Ma cốc sát thú lấy đan.

Nửa ngày sau, Hàn Lập xuất hiện trong mật thất bế quan của động phủ, thân hình không nhúc nhích, hai mắt khẽ nhắm ngồi xuống.

Hắn bây giờ cũng chỉ có dùng tu luyện để bắt buộc đem chuyện Nam Cung Uyển tạm thời quên đi, nếu không cứ nghĩ mãi về việc này thì có thể sinh ra tâm ma tình chướng.

Hàn Lập từ khi bắt đầu tiên vào mật thất vẫn ở trong trạng thái nhập định, hôm nay rốt cục tâm đã như thủy, chậm rãi giương đôi mắt.

Hắn há mồm phun ra một đoàn kim sắc ti đoàn to cỡ hạt nhãn sau khi quay tròn tại trước ngực một trận thì phiêu phù trên không.

Nhìn ti đoàn, Hàn Lập mặt không chút thay đổi khoát tay, búng ngón tay bắn ra một đạo pháp quyết màu xanh kích lên ti đoàn.

Bỗng nhiên một tiếng sấm phát ra, trên kim đoàn hiện ra một tia tinh tế điện hồ bắn lên sau đó hóa thành một đoàn kim mang chợt cuồng hiện vài cái rồi tất cả điện hồ chợt biến mất vô tung vô ảnh, chỉ còn lại một tiểu đoàn màu lam hỏa diễm nhỏ như hạt đậu.

Hỏa đoàn này vừa mới hiện ra, Hàn Lập căn bản không để cho nó kịp có phản ứng gì đã lại há mồm phun ra một hỏa diễm cùng nhan sắc đem hỏa đoàn này cuốn vào trong đó. Sau đó trong nháy mắt hóa thành một hỏa đoàn to như quả trứng gà bắn nhanh mà quay về rồi bị Hàn Lập nuốt vào trong bụng.

Hàn Lập không nói gì lập tức trong tay Kết xuất một cái pháp ấn cổ quái, hai mắt lần nữa nhắm lại.

Hắn bắt đầu luyện hóa một tia Kiền Lam Băng Diễm cuối cùng từ Hư Thiên Đỉnh. Nếu luyện hóa được hỏa diễm này thì sau đó không lâu có thể giúp cho hắn khu sử được Hư Thiên Đỉnh, như vậy đủ cho hắn có thể tung hoành thiên hạ không có trở ngại.

Hơn nửa tháng sau, Hàn Lập từ trong nhập định tỉnh lại, hai mắt sau khi chớp động một chút thì đột nhiên quả đấm vừa nhấc, một ngón tay dựng lên.

"Phụp" một tiếng, chỗ đầu ngón tay chợt xuất hiện một tiểu đoàn hỏa diễm màu xanh.

Nhìn đoàn lam sắc hỏa diễm, mồm hắn mím chặt không nói một lời, nhưng một lát sau ngón tay nhẹ nhàng run rẩy một chút.

Ngọn lửa theo đó thoáng một cái trong nháy mắt hóa thành một con lam sắc hỏa xà mảnh khảnh, sau đó bay lượn rất nhanh quanh quẩn gắt gao quấn lấy đầu ngón tay.

"Đi" Hàn Lập trong miệng quát khẽ một tiếng.

Nhất thời lam sắc hỏa xà trên lưng sinh ra một đôi hỏa sí, đôi cánh run lên rồi rời khỏi ngón tay bay lên nóc nhà bay. Nhưng khi sắp đụng tới nóc nhà thì nó xoay quanh một cái rồi nương theo bốn vách tường mật thất cực kỳ linh hoạt bay múa.

Hàn Lập yên lặng xem nhất cử nhất động của hỏa xà, sau đủ một chén trà nhỏ công phu thì mới đột nhiên vươn một ngón tay điểm chỉ một cái.

"Bịch" một tiếng, hỏa xà trên không trung tự động bạo liệt hóa thành vô số ngọn lửa giống như mưa rào bắn về phía Hàn Lập, nhưng rồi tất cả chợt lóe lên rồi nhập vào cơ thể Hàn Lập.

Hàn Lập lúc này mới lộ ra vẻ tươi cười đi ra, thì thào tự nói.

"Xem ra việc luyện hóa Kiền Lam Băng Diễm này thật sự càng lúc càng nhanh. Ngay từ đầu phải mất nửa năm thậm chí là một năm mới có thể luyện hóa được một tia, nhưng bây giờ dĩ nhiên nửa tháng có thể luyện hóa được một tia băng diễm".

Sau đó Hàn Lập hơi nghiêng đầu ngẫm nghĩ, đưa tay vỗ Túi Trữ vật bên hông, sau khi một đoàn thanh quang hiện lên thì một cái Tiểu đỉnh hiện lên ở trong tay, đỉnh này to cỡ một tấc nhưng có cổ sắc cổ hương, tinh xảo dị thường.

Đây đúng là Hư Thiên Đỉnh Lập thu được.

Nhìn thấy đỉnh này, Hàn Lập mặt lộ vẻ trầm ngâm nhưng rồi hắn lập tức đem cái đỉnh này hướng lên không trung nhẹ nhàng ném đi, nhất thời tiểu đỉnh quay cuồng rồi vững vàng lơ lửng trên không trung.

Hàn Lập hai tay chà xát, lam sắc hỏa diễm bỗng nhiên phát ra từ lòng bàn tay, rồi một đạo lam sắc hỏa cầu to cỡ nắm tay hiện lên và theo sau là đạo lam sắc hỏa diễm to cỡ ngón tay cái bắn nhanh ra vừa lúc kích lên bề mặt lam sắc hỏa cầu. Nhất thời hỏa cầu một trận quay cuồng và cấp tốc cuồng trướng lên.

Một lát sau, một viên hỏa cầu to cỡ đầu người vô thanh vô tức hiện ra trước ngực Hàn Lập.

Hỏa cầu này chợt đại chợt tiểu chớp động không ngừng, mặt ngoài lam diễm cuồn cuộn nhưng lại không tỏa ra một tia nhiệt độ, thật sự có chút quỷ dị.

Hàn Lập ngẩng đầu xem tiểu đỉnh một chút, tâm niệm vừa động hỏa cầu nhất thời hóa thành một đoàn lam quang bắn nhanh ra đánh trúng tiểu đỉnh trên không trung.

Một màn quỷ dị xuất hiện, tiểu đỉnh bị đánh không có bạo liệt ra mà ngược lại như thủy hỏa giao dung hợp thành một thể. Băng diễm vì vậy trên đỉnh thượng hung hung bốc cháy mà Hư Thiên Đỉnh trong băng diễm lại chậm rãi chuyển động.

Hàn Lập lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hỏa diễm trên tiểu đỉnh, hai mắt híp lại, theo sau cường đại thần thức thả ra đem đỉnh này bao bọc ở trong đó rồi bắt đầu cẩn thận quan sát xem tiểu đỉnh trong băng diễm có khác gì trước kia hay không.

Thời gian trôi qua, Hàn Lập lông mày dần dần nhíu lại.

Kiền Lam Băng Diễm sau khi bị luyện hóa bao vây tiểu đỉnh, thì tiểu đỉnh cũng không có bất cứ biến hóa gì.

Hàn Lập cúi đầu ngẫm lại một chút rồi mạnh mẽ nhấc tay đem linh lực trong cơ thể hướng vào trong mắt tập trung vào. Nhất thời một đôi đồng tử có lam mang lấp lóe nhìn chăm chăm vào Hư Thiên Đỉnh không chớp mắt.

------oOo------

Chương 869: Luyện hoá

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi thi triển thần thông Thanh minh linh nhãn ngưng thần nhìn tiểu đỉnh không lâu thần sắc Hàn Lập rốt cục vừa động phảng phất như phát hiện cái gì.

Hắn khoát tay rồi trịnh trọng hướng về phía tiểu đỉnh điểm một chỉ, chỗ đầu ngón tay có ánh lam sắc chớp động rồi vài đạo linh ti mỏng manh bắn ra, chợt lóe lên rồi biến mất.

Trên Hư Thiên Đỉnh có ánh lam quang chớp động rồi trong vòng vây của băng diễm cuông trướng lên. Tiểu đỉnh nguyên bổn to cỡ vài tấc trong chớp mắt đã to lên cỡ một trượng rồi hình ảnh hoa điểu trùng ngư, sơn thủy thụ mộc phía mặt ngoài trở nên rõ ràng đến mức có thể nhìn thấy được.

Nhìn biến hóa của Cự đỉnh Hàn Lập bình tĩnh đứng dậy hướng lên không trung ngoắc một cái khiến cho Cự đỉnh hạ xuống một chút rồi dừng lại trước ngực Hàn Lập vài thước.

Sau khi một lần nữa đánh giá Cự đỉnh một chút Hàn Lập không cần suy nghĩ khoát tay, *"bịch"* một tiếng, bàn tay hắn trực tiếp xuyên qua lam sắc băng diễm áp vào thành đỉnh.

Một màn quỷ dị xuất hiện. Lam diễm nguyên bổn đang hung hung thiêu đốt xung quanh đột nhiên hóa thành một con rồng nương theo gió tiến lên trời, sau đó có tiếng long ngâm xé gió truyền ra, một con lam giao dài cỡ một trượng hiện lên trong gió. Sau khi lắc đầu vẫy đuôi một cái, đầu rồng bỗng nhiên hướng xuống phía dưới rồi chợt lóe lên nó đã trược tiếp tiến vào Cự đỉnh biến mất.

Cùng lúc đó, vách ngoài Cự đỉnh vốn có màu đạm lam sắc trong nháy mắt đã chuyển hóa thành vi lam mênh mông. Mặt trên vách đỉnh bốn phía vốn có hình ảnh chim bay thú chạy nhưng sau một trận quang hoa đại phóng thì đột nhiên như sống lại, tại trên tahfnh đỉnh chạy nhảy hoạt động không ngừng. Thật sự là khó tin.

Nhưng Hàn Lập khi chứng kiến màn này thì sắc mặt lại không ngạc nhiên chút nào, phía trên bàn tay áp lên thành linh quang chớp động không ngừng, vô số đạo thanh hà quang thông qua bàn tay nhanh chóng rót vào trong đỉnh, bộ dán cuồn cuộn không ngừng.

Mà theo đại lượng tinh lực rót vào, phía trong đỉnh dần dần có thanh âm ông ông nổi lên,

Ngay lúc Hàn Lập đang chú tâm nhìn thì vô số lam sắc cổ văn từ trên đỉnh hiện lên rồi hướng lên không trung bay lên, sau khi lam quang xao động một cái thì tại phía trên đỉnh khoảng ba trượng đám cổ văn kinh này hình thanh một thiên Pháp quyết kinh văn cổ quái.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn lên, bàn tay rốt linh khí vào đỉnh không khỏi trì hoãn lại khiến cho văn tự trong không trung trở nên ảm đạm đi, bộ dáng như sẽ lập tức tan đi.

Hàn Lập cả kinh vội vàng tiếp tục rót thêm linh khí vào.

Kinh văn trên không trung lúc này mới lại khôi phục sự ổn định, tản mát ra linh quang thản nhiên.

Kinh văn này không dài, chỉ só hơn ngàn chữ mà thôi nhưng Hàn Lập sau khi vừa nhìn thì trên mặt đầu tiên là vui vẻ nhưng cuối cùng lại lộ ra vẻ cười khổ.

Xem ra không cần hao tổn tâm cơ phá giải cái gì, vì phần kinh văn này đã trực tiếp đem phương pháp khu sử Hư Thiên Đỉnh viết vào trong đó.

Kinh văn mở đầu nói rất rõ ràng rằng nếu muốn khi sử đỉnh này thì cần hai điều kiện lớn, một là trước hết phải luyện hóa được Kiềm Lam Băng Diễm trên đỉnh, hai là phải tu luyện một loại thượng cổ công pháp có tên là *"Thông bảo quyết"*.

Loại pháp quyết chuyên dùng để khu sử Thông Thiên linh bảo, hơn nữa mỗi một kiện Thông Thiên Linh bảo đều có tính chất và uy lực đặc biệt, chỉ có pháp quyết phù hợp mới có thể khu sử được Thông Thiên linh bảo.

Kể từ đó Thông bảo quyết đã đem Thông Thiên linh bảo cùng Cổ Bảo bình thường hoàn toàn phân biệt ra. Chỉ có Cổ Bảo có được Thông bảo quyết thì mới có thể trở thành Thông Thiên linh bảo, bởi vì sau khi tu luyện pháp quyết này mới có thể đem Thông Thiên linh bảo phong ấn trong thân thể chậm rãi bồi luyện.

Đương nhiên loại bồi luyện này cũng không giống loại bồi luyện pháp bảo bình thường là đem tâm thần cùng bảo vật dung hợp với nhau mà là có chút giống Ma khí. Tạm thời đem Thông Thiên linh bảo giấu ở trong cơ thể sau đó dùng Thông bảo quyết ngày đêm ảnh hưởng đến linh tính của bảo vật mà thôi. Dần dần đem thần thức hòa hợp với bảo vật để từ đó khu sử Thông Thiên linh bảo diệt địch.

Bất quá bởi vì Thông Thiên linh bảo uy lực thật sự quá lớn, khi khu sử bảo vật này thì thần thức người tu tiên cũng chỉ đóng vai trò phụ trợ mà thôi. Bảo vật này cũng không như bổn mạng pháp bảo là không cách nào cướp lấy, còn Thông Thiên linh bảo ở thời điểm xảo diệu lại có thể dễ dàng bị người khác đoạt đi, nhưng người đoạt được cũng không cách nào lập tức sử dụng được ngay mà cũng phải dùng Thông bảo quyết bồi dục một phen thì mới có thể thay đổi linh tính ẩn chứa trong Thông Thiên linh bảo.

Ngoài mấy thứ này thì trong kinh văn còn đề cập đếnn mấy thứ đơn giản khác.

Xem đến đây thì Hàn Lập trong lòng lại vui mừng lẫn sợ hãi dị thường nhưng sau khi nhìn pháp quyết phía dưới thì sắc mặt lại có chút khó coi.

Bởi vì pháp quyết này thoạt nhìn thì đơn giản, nó được chia làm ba tầng mà thôi nhưng muốn tu luyện Thông bảo quyết tầng thứ nhất thì phải có tu vi Nguyên Anh Trung Kỳ, còn tang thứ hai cùng thứ ba thì phải sau khi tiến vào Nguyên Anh Hậu Kỳ và Hóa Thần Kỳ mới có thể tu luyện.

Theo đó cứ cho là có thể đem tầng thứ nhất Thông bảo quyết luyện thành thì cũng chỉ mượn được một chút uy của Thông Thiên đỉnh mà thôi, việc này so với dự đoán ban đầu của hắn lại không giống.

Hàn Lập buồn bực rút tay về, ngưng rót linh lực vào khiến cho kinh văn lập tức biến mất.

Hàn Lập nhìn chằm chằm cự đỉnh trước người, sắc mặt âm trầm, môi mím chặt.

Mặc dù không biết kinh văn nói mà một chút uy là rốt cuộc có bao nhiêu nhưng Hàn Lập đối với điều này cũng không ôm bao nhiêu hy vọng.

Chăng lẽ uy lực của nó có thể so với Đại Canh Kiếm Trận cùng Tử La thiên hỏa.

Sau khi yên lặng trong chốc lát, Hàn Lập thở dài một hơi. Tốt nhất là tước tiên đem Thông bảo quyết tầng thứ nhật tham ngộ xong đã, cho dù chỉ có pháp quyết tầng thứ nhất thì trước cứ đem Hư Thiên đỉnh phong ấn trong cơ thể và chậm rãi bồi luyện.

Trong lòng nghĩ như vầy, Hàn Lập khẽ phát tay áo bào bắn ra một cỗ thanh quang đem Cự đỉnh bao lại.

Trong ánh sang mờ Cự đỉnh nhanh chóng thu nhỏ lại, trong phút chốc đã khôi phục lại như lúc đầu.

Một tay cầm lấy Tiểu đỉnh, sau đó linh quang chợt lóe hắn đã thu Tiểu đỉnh vào Túi Trữ Vật.

Làm xong hết việc này Hàn Lập mới khoanh chân ngồi chậm rãi nhắm hai mắt, trong đầu hiện ra pháp quyết Thông bảo quyết tầng thứ nhất yên lặng tìm hiểu.

Công pháp này cũng không phức tạp. Hàn Lập phỏng chừng nhiều lắm là một tháng có thể hoàn toàn tìm hiểu thành công. Nhưng thật ra thời gian bồi luyện linh tính của Hư Thiên Đỉnh dài hay ngắn thì kinh văn cũng không nói gì đến, có lẽ là một năm hay mười năm gì đó. Cũng may là Thông bảo quyết cũng tự hành vận chuyển, chỉ cần đem Thông Thiên linh bảo phong ấn trong cơ thể, từ từ dùng thần thức tạo ảnh hưởng đến linh tính.

Hơn hai tháng sau Hàn Lập từ bế quan thất đi ra.

Thời gian tham ngội Thông bảo quyết còn nhanh hơn so với dự đoán của hắn. Chỉ cần hơn hai mươi ngày đã tham ngộ thấu triệt và đem Hư Thiên Đỉnh nọ thuận lợi phong ấn vào cơ thể.

Mà thời gian còn lại hắn lợi dụng tài liệu do lão già họ Trình đưa tới cùng một ít xác Khôi Lỗi đắc thủ tại Hư Thiên Điện năm xưa, để luyện chế ra một con Khôi Lỗi cấp bậc Nguyên Anh Kỳ.

Điều này làm cho Hàn Lập trong lòng rất tiếc nuối, nhất thời lại cảm giác đau đầu.

Không cần hỏi, Khôi Lỗi Đại diễn Thần Quân muốn luyện chế khẳng định là càng thêm phức tạp cao cấp so với Khôi Lỗi này, như vậy xác suất thành công chẳng phải là càng thêm đáng thương sao. Chẳng lẽ tài liệu ban đầu chuẩn bị còn không đủ, phải kiếm thêm, chuyện này căn bản là không có khả năng.

Cũng may hắn là khi nhắc tới việc này, Đại Diễn Thần Quân cực kỳ đắc ý giải thích một phen.

Nói tới phương pháp luyện chế là do hắn tự mình nghiên cứu ra nên xác suất thành công căn bản là không cần lo lắng, trên cơ bản sẽ không thất bại. Trên thực tế việc luyện chế thật bai hơn phân nửa là do phương pháp luyện chế còn có khuyết điểm nên không khiến Hàn Lập phải chuẩn bị lại tài liệu.

Nghe đến đó Hàn Lập thở phào một hơi.

Bây giờ sau khi rời mật thất hắn trước tiên đi xem tình hình của Nam Cung Uyển, xem việc giai nhân giải chú đén đâu rồi lại quay về động phủ mấy ngày để luyện chế một số đan dược hữu dụng cho việc kết đan nhằm cấp cho Một Phái Linh rồi hắn lên đường đi phó ước.

Lão già họ Trình và Lữ Lạc mặc dù vì việc tiếp thu tư nguyên linh quặng mỏ mà cực kỳ bận rộn nhưng vừa nghe thấy việc này thì vẫn đến đưa tiễn Hàn Lập ra khỏi Vân Mộng Sơn rồi mới quay về.

Điều này làm cho Hàn Lập trong lòng mỉm cười.

Sau khi rời khỏi Lạc Vân Tông, Hàn Lập hóa thành một đạo inh hồng nhằm hướng bắc bay đi.

Thất Linh Hải nằm trong Vô Biên Hải ở ngay phía bắc Khê Quốc, nghe nói chỉ cần sau khi đến bờ biển cũng chỉ mất có một ngày lộ trình là có thể nhìn thấy dòng Đại suối chảy cùng Thất Linh đảo nọ.

Mà lấy tu vi đáng sợ của Hàn Lập thì cho dù không toàn lực bay đi độn tốc cũng đã cực kỳ kinh người.

Bảy ngày sau, Hàn Lập đã ra ngoài khơi, mặc dù vẫn chưua phát hiện ra Thất Linh đảo nọ nhưng cũng đã cảm thấy phụ cận hải vực có biến hóa kinh người.

Nguyên bổn nước biển ô nhiễm đục nhờ nhờ nay chưa hoàn toàn trong trẻo nhưng đã có vài phần xanh đậm. Thần thức Hàn Lập thoáng đảo qua thì thấy trong biển cũng xuất hiện một ít tôm cá nhỏ, nhưng sinh vật trong biển nước kia có tồn tại vài loại hải thú hung ác thì nay không thấy con nào.

Linh khí chung quanh còn nồng đậm hơn lúc đầu, cách biệt một trời một vực xem ra lời đồn thật không sai.

Hơn nửa ngày sau, Hàn Lập rốt cục cảm thấy tại nơi phi thường xa xôi, có một nguồn linh khí thật lớn và rất rõ ràng.

Mà phụ cận luồng linh khí này có bảy điểm linh đang ba động truyền đến, xem ra đây chính là Thất linh đảo.

Hàn Lập lòng hiếu kỳ nổi lên độn tốc bất giác nhanh hơn ba phần.

Lúc Hàn Lập mơ hồ nhìn thấy một điểm đen trên biển thì phía trước lại xuất hiện một tiểu đội tu sĩ khoảng sáu bảy người, trong đó đại đa số đều là tu sĩ Trúc Cơ và cầm đầu là một tu sĩ Kết Đan Kỳ. ĐÓ là một cung trang phụ nhân có vài phần tư sắc.

Hàn Lập không có che dấu hành tích của bản thân nên khi chạm mặt đám tu sĩ này, bọn họ tự nhiên chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấy Hàn Lập và trực tiếp lại chào đón.

"Tham kiến tiền bối. Vãn bối là đệ tử Hợp Hoan Tông phụng mệnh các vị tiền bối phong toản hải vực này. Không biết tiền bối đến đây có việc gì, có thể cho vãn bối biết để thông báo một chút được không." Cung trang phụ nhân ánh mắt nhìn Hàn Lập rồi khẽ đảo qua một chút, nhất thời sắc mặt đại biến cung kính thi lễ nói.

"Phong tỏa. Xem ra Chí Dươn đạo hữu thật không có hư ngôn, nơi này thật đúng có vấn đề" Hàn Lập không có trả lời ngược lại nhướng mày lẩm bẩm nói.

"Các hạ chẳng lẽ là Lạc Vân Tông Hàn Lập tiền bối?" Cung trang phụ nhân sau khi trộm quan sát Hàn Lập vài lần thì sửng sốt sau đó đột nhiên cẩn thận lên tiếng hỏi.

"Không sai, đúng là Hàn mỗ. Ta đáp ứng với Chí Dượng Thượng nhân tới đây, liệu có cần bẩm báo một tiếng rồi mới có thể đi không." Hàn Lập như cười như không nói.

Chúng tu sĩ đối diện vừa nghe tên Hàn Lập thì lập tức nổi lên một trận dao động.

------oOo------

Chương 870: Vô biên ma khí

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập hôm nay tại Thiên Nam tu tiên giới không người nào không biết tới, không người nào không hiểu nên đám tu sĩ nọ sau khi nghe tên thì cả kinh, trên mặt đều lộ vẻ kính sợ.

"Nếu là Hàn tiền bối đã nói thì tự nhiên là không cần bẩm báo gì đó, Chí Dương tiền bối đã sớm phẩn phó khi nào tiền bối tới thì mời qua luôn. Vãn bối trước tiên mời tiền bối đi Linh Quy đảo." Nữ tử cung trang cung kính nói, không dám có chút chậm trễ nào.

Hàn Lập gật đầu, mặt không có chút thay đổi không nói gì mà cung trang phụ nhân sau khi nhìn đám tu sĩ phía sau phân phó vài câu thì liền dẫn Hàn Lập quay về phía sau bay đi.

Điểm đen phía xa xa dần dần lớn lên, quả nhiên là một toàn đảo nhỏ diện tích không lớn, đại khái khoảng hai ba mươi mét vuông.

"Hàn tiền bối, Hợp Hoan Tông chúng ta chiếm cứ Linh Phượng đảo, Thái chân môn chiếm cứ Linh Quy đảo, hai đảo này nằm cạnh nhau." Phụ nhân tựa hồ biết Hàn Lập lần đầu tiên đến đây nên có ý giải thích nói.

Hàn Lập theo hướng phụ nhân chỉ dẫn liếc mắt một cái, đại khái do khoảng cách quá xa nên nhất thời vẫn chưua phát hiện ra cái đảo nhỏ khác nhưng ở một phương hướng khác xuất hiện một nguồn linh nguyên cực lớn. Linh khí ba động kinh người như thế thì nguồn phát ra phải rất mạnh, tuyệt đối là Đại suối qua nghe đồn là phun ra đại lượng linh khí.

Hàn Lập trong lòng tự định giá đồng thời theo cung trang phụ nhân tiếp tục bay đi.

Hơn nửa canh giờ sau hắn đã thấy Linh Quy đảo nọ.

Đảo này so với Linh Phượng đảo do Hợp Hoan Tông chiếm cứ lớn hơn một chút. Từ phía trên nhìn xuống hình dán thật là có vài phần gần giống như linh quy.

Khi đến gần phía trước hòn đảo nhỏ cung trang phụ nhân đã sớm phát ra Truyền Âm phù cho nên khi Hàn Lập vừa bay tới đã có một đạo bạch quang từ trên đảo bay đến nghênh tiếp.

"Là Chí Dương đạo hữu sao, đạo hữu tự mình tới đón khiến Hàn mỗ thẹn không dám nhận!" Chứng kiến độn quang quen thuộc Hàn Lập nhất thời dừng lại truyện âm tới.

"Haha, Hàn đạo hữu là người thủ tín, bần đạo tự nhiên là phải từ xa nghênh đón rồi." Chí Dương Thượng nhân nhìn thấy Hàn Lập thì tựa hồ thật cao hứng, đồng dạng lãng lãng truyền âm đến.

Sau đó bạch quang bay tới trước người Hàn Lập hơn mười trượng thì quang hoa thu liễm hiện ra thân ảnh đạo sĩ.

Hàn Lập mỉm cười nhìn người đối diện chắp tay chào.

"Đạo hữu trước tiên theo ta đến động phủ tụ họp đã. Ta đã thông tri cho Ngụy Vô Nhai đạo hữu, còn Hợp Hoan lão quái vật có chuyện quan trọng trong người nên không cách nào phân thân tới được." Chí Dương Thượng nhân phân phó cho cung trang phụ nhân đi về trước sau đó xoay người nhìn Hàn Lập mỉm cười nói.

" Cũng tốt, theo lời đạo hữu nói đi." Hàn Lập không phản đối, lúc này hai người lập tức bay đi.

Trên đường đi Hàn Lập dùng thần thức quét qua toàn bộ hòn đảo một chút, kết quả chỉ thấy hắn khẽ nhíu mày.

Trên đảo quả nhiên có một cái tiểu linh mạch thật tốt, dài cỡ mười dặm mà tu sĩ trên đảo không nhiều lắm nhưng mỗi người tu vi đều cực cao. Điều này hoàn toàn ngược lại với dự đoán của Hàn Lập là không có tu sĩ cấp trung và thấp có mặt trên đảo, điều này làm cho Hàn Lập có chút nghi hoặc.

Không bao lâu sau, Hàn Lập theo lão đạo sĩ tiến vào một tòa động phủ mới được khai mở không lâu.

Động phủ này nằm trong một tòa núi bình thường, không có gì bắt mắt nhưng lớn và sạch sẽ.

Hàn Lập theo Chí Dương Thương nhân đi đến một gian đại sảnh đồng thời ngồi xuống. Sau đó có hai gã họa đồng ra dâng linh trà, Hàn Lập sau khi dùng tra thì bắt đầu cùng Chí Dương Thượng nhân nói chuyện với nhau.

Vị lão đạo trong tam đại tu sĩ này tựa hồ không muốn đề cập tới nguyên nhân Hàn Lập đến đây, ngược lại rất bình tĩnh giới thiệu với Hàn Lập tình hình hải vực phụ cận cũng như các tông môn trên Thất Linh đảo.

Bộ dáng của hắn hơi có chút bàng quan.

Xem ra trước khi Ngụy Vô Nhai đến, vị tu sĩ này cũng không có ý định tiết lộ cho Hàn Lập.

Hàn Lập trong lòng có chút không hài lòng nhưng nét mặt tỏ vẻ như không biết, đồng dạng nhìn như cùng Chí Dương Thượng nhân tùy ý tán gẫu.

Sau công phu chừng một bữa cơm, Ngụy Vô Nhai đã đến ngoài động phủ, sau đó được lão đạo sĩ ra đón vào trong đại sảnh.

Sauk hi vừa thấy mặt Hàn Lập thì tự nhiên lại có một phen khách sao, tự biểu hiện thoạt nhìn Ngụy Vô Nhai da tay trong suốt, sắc mặt hồng nhuận tựa hồ sau trận đánh ở Trụy Ma Cốc, nguyên khí không chỉ đã khôi phục mà còn dư thừa dị thường.

Điều này làm cho Hàn Lập trong lòng âm thầmm ấy làm kỳ.

Theo hắn biết, trong lần vào Trụy Ma Cốc đó vị Ngụy đại tu sĩ này chân nguyên hao tổn không ít, thế nhưng trong thời gian ngắn như thế đã có thể hoàn toàn khôi phục nguyên khí, xem ra linh đan diệu dược dùng không ít.

Ngụy Vô Nhai cũng là người nhanh nhẹn, lợi khẩu. Mới vừa ngồi xuống đã mở miệng hỏi:

"Chí Dương huynh đã đem tình huống bàn với Hàn đạo hữu chưa?"

"Tự nhiên là chưa. Chuyện bực mình này trong tình huống có hai trong ba người chúng ta ở đây, để Ngụy huynh đến nói ra thì tốt hơn. Ngụy huynh nói cho Hàn đạo hữu việc này còn bần đạo ở một bên bổ sung là được." Chí Dương thượng nhân thần sắc như thường mà nói.

"Cũng tốt,để Ngụy mỗ nói cũng được. Việc này cũng không thể kéo dài hơn nếu không sẽ di họa không nhỏ!" Ngụy Vo Nhai sau khi hơi tự đánh giá thì đáp ứng nói.

"Di họa không nhỏ." Hàn Lập vừa nghe thấy vậy thì trên mặt hiện ra vẻ hứng thú, xem ra việc này thật đúng là không nhỏ.

"Hàn đạo hữu, câu chuyện thì dài nhưng Ngụy mỗ sẽ nói ngắn gọn một chút. Lại nói tiếp chuyện này có liên quan đến Cổ ma." Ngụy Vô Nhai mở miệng lại nói ra chuyện kinh người đem Hàn Lập hù dọa giật mình.

"Cổ ma nọ không phải là đã trọng thương chạy trốn rồi sao?" Hàn Lập ngẩn ngơ nói.

"Nói như thế cũng không sai. Nhưng đạo hữu không cảm thấy thời điểm Đại tuyền qua xuất hiện rất khéo léo. Cơ hồ là bên kia Cổ ma mới vừa bị chúng ta đuổi đi thì bên Vô Biên Hải này lại xuất hiện loại dị tượng này, hơn nữa phụ cận Đại tuyền qua chúng ta còn phát hiện được một ít chứng cớ xác thực. Hàn đạo hữu hẳn là biết một đoạn thời kỳ trước khi Cổ ma nọ bị vây diệt đã từng đi khắp nơi tàn sát một ít tu tiên gia tộc cùng tiểu tông môn. Ba người chúng ta sau này lại phát hiện đám gia tộc tông môn đó dĩ nhiên đều có dấu Ma khí hoặc là nghe đồn có thể có được thế lực của Ma khí. Trong đó có ba kiện Ma khí đã bị Cổ ma này thu được mà ở phụ cận Đại tuyền qua, ở một chỗ bí ẩn đã phát hiện ra một kiện tà hài ma khí mất tích.

Ma khí đó phảng phất như đã phải thừa nhận một lực thật lớn nên *mới có thể trực tiếp bị hủy cho nên ba chúng ta hoài nghi Cổ ma nọ đầu tiên là chạy tới Vô Biên Hải này hành động tay chân gì đó rồi sau đó mới bị chúng ta vây khống, bị đánh trọng thương đào tẩu khỏi Thiên Nam."* Ngụy Vô Nhai ngưng trọng nói.

"Việc Đại tuyền qua xuất hiện có liên quan đến Cổ ma hay không thì có cái gì không ổn chăng. Nếu cứ coi như là do Cổ ma động tay chân cái gì đó thì ba vị đạo hữu cũng không phải như vậy mà coi là chuyện nghiêm trọng như vậy." Hàn Lập sau khi trầm ngâm một chút thử dò xét hỏi thăm.

"Hàn huynh hỏi không sai. Nếu Đại tuyền qua này chỉ là việc phun linh khí và nổi lên bảy hòn đảo nhỏ thì ba chúng ta sao lại để ý đến việc này. Vấn đề mấu chốt là chúng ta đã phát hiện ra Đại tuyền qua này không biết bao nhiêu năm trước là trận nhãn của một cái Phong ấn đại trận mà bảy tòa linh đảo này cũng chỉ một bộ phận của pháp trận này mà thôi. Đạo hữu hẳn là biết trong đó nghiêm trọng ra sao." Chí Dương Thượng nhân cười khổ nói.

"Phong ấn pháp trận. Cái này muốn phong ấn cái gì mà lại lớn như thế." Hàn Lập rốt cục sắc mặt đại biến, có chút hoảng sợ. Mặc dù hắn không biết cái pháp trận này rốt cục có bao nhiêu lớn nhỏ nhưng chỉ cần nhìn khoảng cách giữa bảy toàn đảo nhỏ thì có thể tưởng tượng ra pháp trận này lớn thế nào.

"Chuyện này chúng ta cũng không biết do không có đầu mối nhưng vật bị phong ấn khẳng định có liên quan đến Cổ ma giới cùng Cổ ma. Chuyện này muốn xin mời Chí Dương huynh nói một chút. Dù sao ngày đó Chí Dương huynh cũng đã lặn xuống tầng dưới chót của Đại tuyền qua, xem tình hình nơi đó." Nhụy Vô Nhai chậm rãi nói.

"Bần đạo thấy gì nói đó thôi. Đại Tuyền qua này thật ra tất cả đều là vô biên ma khí sâu không lường được, cụ thể bao nhiêu thì căn bản không cách nào dò xét rõ ràng được. Toàn bộ đều dựa vào vạn trượng tinh thuần linh khí trong suối chảy trấn áp nên lúc này mới không lao thoái ra khỏi tận nhưng vạn nhất bao phát ra thì khẳng định đây là một hồi đại kiếp đối với Thiên Nam chúng ta. Cả thiên linh khí của Thiên nam đều sẽ lập tức thay đổi.Thậm chí, ta cũng hoài nghi Vô Biên hải trước kia bộ dáng vốn kinh khủng

như vậy, nói không chừng đáy biển này cùng ma khí đó có liên quan." Đạo sĩ bình tĩnh nói.

Hàn Lập khi nghe đến đó trong lòng không nói gì.

"Ba vị đạo hữu nếu bây giờ gọi Hàn mỗ đến đây thì hẳn là có phương pháp giải trừ kiếp nạn này sao, nếu ba vị cũng không có cách nào thì Hàn mỗ càng thúc thủ vô sách." Hàn Lập hơi nhíu mày thản nhiên nói.

Ma khí bộc phát cố nhiên là Lạc Vân Tông khẳng định bị ảnh hưởng lớn nhưng Ma Tông cùng Chánh Đạo minh khẳng định cũng không dễ chịu tí nào, chỉ có Cửu Quốc Minh ở quá xa thì có thể đặt mình ra ngoài nhưng nếu thật sự non nửa linh khí tại Thiên Nam bị mất thì Cửu Quốc Minh sao có thể thật sự kê cao gối không lo. Các Tông phái thiếu nơi tu luyện cùng tư nguyên khẳng định là một lần nữa khơi mào đại chiến cướp đoạt tư nguyên tu luyện.

Cho nên Hàn Lập lúc này ngược là rất trấn định.

"Ba người chúng ta sao khi phát hiện ra họa lớn này lập tức đi khắp nơi sưu tầm tư liệu giải quyết kiếp nạn này. Kết quả là chúng ta đã tìm được tài liệu có liên quan đến Phong ấn pháp trận này. Lại nói tiếp việc này thật là có chút khó tin, sự tình dĩ nhiên lại còn liên quan tới Đại Tấn Tu tiên giới." Ngụy Vô Nhai khi nói tới đây thì nhìn Chí Dương Thượng nhân liếc mắt một cái, trên mặt lộ ra vẻ kỳ quái.

"Đại Tấn?" Hàn Lập lúc này thực sự giật mình.

"Đạo hữ cũng biết là điển tịch này liệu có tìm được chỗ nào khác sao?" Chí Dương Thượng nhân cười khổ một tiếng có chút bất đắc dĩ nói.

"Ý tứ của Thượng nhân là, có chút khó hiểu…" Hàn Lập mơ hồ đoán được cái gì,vẻ mặt kinh ngạc nói.

"Xem ra Hàn đạo hữu đã đoán được, tư liệu có liên quan đến Thượng cổ Phong ấn pháp trận này đúng là do bổn môn tìm được

trong một quyển điển tịch bí ẩn, qua đó cũng thuận tiện tra ra một ít vấn đề sâu xa của Thái Chân môn chúng ta. Thời cổ đại bổn môn là một trong ba đại đạo môn tại Đại Tấn tu tiên giới "Chân Cực môn" *mà một nhánh được cử đến Thiên Nam này là để trông coi Thượng cổ Phong ấn pháp trận này."* Đạo sĩ lộ ra một điệu cười khổ khó coi nói.

------oOo------

Chương 871: Thăm dù đại tuyền qua

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Quý môn xuất thân Đại Tấn?"

"Không sai, nhưng đó là sự tình chẳng biết bao nhiêu năm trước. Bởi vì đã lâu năm lắm rồi, Thái Chân Môn đã sớm đoạn tuyệt cái phương diện truyền thừa này rồi. Ngoại trừ vài loại công pháp đặc biệt từ xưa, đại bộ phận pháp quyết hiện tại của bổn môn cùng truyền thừa sớm cùng Cực Chân Môn không hề có quan hệ nữa. Nếu không có chuyện ta vô ý tìm được thượng cổ điển tịch giấu tại bí địa của nội tông, việc này đại khái sẽ vĩnh viễn không bị người biết được" Chí Dương thượng nhân cảm thán nói.

"Chí Dương đạo hữu, trong điển tịch đối với phong ấn pháp trận nhắc tới chút gì không. Có hay không tìm được biện pháp giải trừ kiếp nạn ở bên trong?" Hàn Lập có chút đăm chiêu hỏi.

"Bên trên mặc dù sự tình phong ấn nói cực kỳ trịnh trọng, nhưng tin tức liên quan lại tương đối mơ hồ. Cũng không có kể lại rõ chi tiết đặc biệt gì. Cũng may nó cung cấp vị trí cấu hình của phong ấn pháp trận. Ba người chúng ta tập hợp một ít trận pháp đại sư, trải qua mấy năm nghiên cứu, cuối cùng tìm được một phương pháp chữa trị pháp trận" Đạo sĩ vẻ nghiêm trong nói.

"Chẳng qua phương pháp này, ngoại trừ phải tập trung lượng lớn tu sĩ cao cấp, còn đưa một trận bàn chôn ở nơi chúng ta chỉ định sâu trong đáy biển mới được. Đây cũng là nguyên nhân chúng ta muốn tìm Hàn đạo hữu tới đây. Cũng chỉ có ích Tà Thần Lôi hộ thân của Hàn đạo hữu mới có thể chân chính khắc chế ma khí ma hóa khi nhập thể, có thể xâm nhập tra xét đến tận cùng" Ngụy Vô Nhai bình tĩnh nói.

Hàn Lập nghe đến đó, nhíu mày một cái.

"Nhìn bộ dáng mấy vị đạo hữu, hẳn là đã nghiên cứu phương pháp này một thời gian, mà Hàn mỗ gần đây mới trở về Lạc Vân Tông. Trước đó, không biết mấy vị đạo hữu định dùng phương pháp gì tống ma khí vào sâu trong trận?" Hàn Lập sau khi nhíu mày, thong dong nói.

Ngụy Vô Nhai cùng Chí Dương thượng nhân vừa nghe câu này không khỏi nhìn nhau liếc mắt một cái.

"Xem ra sự tình này không thể gạt được Hàn đạo hữu. Chúng ta trước đúng là có chuẩn bị một phương pháp, vốn định thỉnh vài thế lực lớn xuất ra vài kiện thối ma chí bảo, tập trung trên người một tu sĩ tu luyện loại công pháp tị tà, làm cờ tiến vào trong ma khí thử trước một lần. Nhưng ma khí phía dưới thực lợi hại. Loại phương pháp này chỉ nắm chắc bốn đến năm thành mà thôi, thất bại có thể tính là rất lớn. Nhưng ích Tà Thần Lôi của Hàn đạo hữu không giống. Uy lực chính của ích Tà Thần Lôi chính là chuyên môn khắc chế ma khí. Đối cho Hàn đạo hữu làm việc này cơ hồ là chuyện dễ dàng" Chí Dương thượng nhân cười nói.

"Thì ra là như thế! Đấy cũng là một phương pháp không tồi" Hàn Lập cười khẽ nói.

"Theo lý thuyết sự tình liên quan cả Thiên Nam, tại hạ tự nhiên nên một lời đáp ứng việc này, Nhưng trước khi đáp ứng, Hàn mỗ có thể trước đi xem một chút ma khí vô biên kia lợi hại như thế nào không. Tại hạ không muốn làm những việc không nắm chắc" Hàn Lập ánh mắt chớp động vài cái, tiếp theo nói như vậy.

"Cái này tất nhiên là phải làm. Hiện tại Hợp Hoan lão ma đang ở Đại Tuyền Qua (xoáy nước lớn) giám thị biến hóa của ma khí. Không bằng đạo hữu hiện tại đi xem một chút. Dù sao sớm đem ma khí phong ấn một lần nữa, ta mới có thể sớm an tâm thêm một ngày" Chí Dương thượng nhân không cần suy nghĩ đồng ý luôn. Ngụy Vô Nhai cũng gật đầu, không có ý phản đối.

Chứng kiến biểu hiện của hai người, Hàn Lập trong lòng thoáng buông lỏng. Xem ra việc này không có bẫy, hơn phân nửa là không có vấn đề gì.

Vì thế ba người lúc này rời động phủ của Chí Dương thượng nhân, hướng thẳng đến nơi Hàn Lập cảm ứng có linh Nguyên rất lớn mà đến.

Vừa ra khỏi Linh Quy Đảo, ba người lập tức hóa thành ba đạo trường hồng hướng phía tây phi độn tới.

Ước chừng bay hơn trăm dặm, rốt cục cũng chứng kiến một cụm ánh sáng mênh mông xa xa trên mặt biển lòe lòe sáng lên, mảng lớn ngũ sắc hà quang trên cao không ngừng ngưng tụ xoay tròn, giống như một cái phểu thật lớn đang treo ngược, mà một mặt như có chút không liên kết với phía dưới quang đoàn, hình thành dị cảnh cực kỳ khác lạ.

Hàn Lập đứng nhìn nó, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

Thần thức của hắn cảm ứng bên dưới, Bất luận bạch sắc quang đoàn hay là ngũ sắc hà quang cũng ẩn chứa linh khí tinh thuần kinh người. Đến nơi là linh mạch đỉnh cấp cũng không được như vậy.

"Đây là Đại tuyền qua!" Hàn Lập thì thào tự nói một câu.

"Không sai. Chính là trong này. Hợp Hoan lão ma chính là ở bên trên tiểu thạch kia đả tọa. Chúng ta trước cùng hắn hội hợp rồi nói tiếp" Chí Dương thượng nhân hướng phía xa chỉ một cái, đột nhiên nói.

Thuận theo phương hướng được chỉ, thần thức đảo qua, quả nhiên ở bên kia phát hiện một gã hắc bào đại hán đang khoanh chân ngồi ở trên một khối đá ngầm cách quang đoàn hơn mười dặm.

Chính là Hợp Hoan lão ma!

Thần thức của Hàn Lập sau khi đảo qua Hợp Hoan lão ma hai mắt đóng chặt bổng nhiên mở ra, một đôi mục quang lãnh liệt hướng Hàn Lập bên này liếc mắt một cái, đột nhiên đứng dậy.

Tiếp theo thân hình thoáng một cái, lão ma đã xuất hiện trên không trung.

Lúc này, độn quang của mấy người Hàn Lập cũng phi nhanh tới.

"Hợp Hoan! Hàn đạo hữu đã đến. Xem ra chúng ta không lâu nữa có thể đem pháp trận một lần nữa chữa trị" Chí Dương thượng nhân sau khi dừng độn quang ở phụ cận Hợp Hoan lão ma, mỉm cười hô, Hàn Lập cùng Ngụy Vô Nhai cũng trước sau hiện ra.

"Ồ! Hàn đạo hữu nguyện ý ra tay hỗ trợ, tự nhiên là chuyện tốt. Có ích Tà Thần Lôi bực thần công này, đương nhiên sẽ mã đáo thành công rồi" Hợp Hoan lão ma cũng không có lộ ra nụ cười, chỉ là thản nhiên liếc mắt nhìn Hàn Lập sau đó nói, bộ dáng lại có một chút lạnh lùng. Hàn Lập thấy tình hình này, trước là có chút ngoài ý muốn, nhưng suy nghĩ một chút cũng liền hiểu được sao lại thế này, không khỏi hơi mỉm cười.

Ích Tà Thần Lôi chuyên môn khác chế ma công. Đối với một ít ma đạo tu luyện ma tu thượng Cổ ma công tự nhiên có uy hiếp rất lớn. Vị này thân là ma đạo đệ nhất tu sĩ, đương nhiên không có khả năng cho hắn một cái sắc mặt tốt gì, mà Chí Dương thượng nhân lần trước cùng hắn gặp mặt thì khách khí dị thường, đại khái cũng có ý nghĩ muốn mượn sức hắn đến đối kháng với ma đạo.

Hàn Lập âm thầm lắc đầu. Mặc dù có chút buồn bực nhưng cũng không có để trong lòng.

Lấy tu vi hiện tại của hắn, cho dù Hợp Hoan lão ma có ý định giết hắn, việc tự bảo vệ mình cũng có thừa, không cần quá sợ hãi.

Càng huống chi hắn cũng tin tưởng rằng, lão ma này cũng tuyệt sẽ không làm ra loại sự tình không chút không ngoan này.

Ngụy Vô Nhai xem thấy Hàn Lập muốn xem ma khí muốn nói một chút về việc này. Hợp Hoan lão ma nghe vậy mày nhăn lại, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Dưới sự dẫn dắt của ba người, Hàn Lập theo đuôi bay về phía quang đoàn cách đó không xa.

Sau khi lại gần một chút, cái gọi là Đại Tuyền qua liền rơi vào trong mắt Hàn Lập hết sức rõ ràng.

Ở trên mặt biển cách đó không xa, một đại động đường kính ba bốn trăm trượng xuất hiện nơi này. Nói là suối, nhưng ở giữa một giọt nước cũng không có. Ngược lại từ bên trong thỉnh thoảng tuôn ra một làn bạch sắc linh khí tinh thuần. Tiếp theo linh khí bay lơ lửng trên trời dưới ánh mặt trời, hóa thành một phiến lớn hà quang che khuất một cả nửa bầu trời, vẻ diễm lệ dị thường.

Hàn Lập hít sâu một ngụm hải khí ẩm ướt, cảm thụ sự tinh thuần của linh khí xung quanh, trong lòng có chút hoảng sợ.

Đại tuyền qua này xuất hiện đã một thời gian dài. Nếu mỗi ngày đều phóng thích linh khí như thế, lượng linh khí trôi đi thực là cực kỳ kinh người!

Bởi vì ở bên cạnh không thấy rõ lắm tình hình bên trong Đại Tuyền qua, Hàn Lập không nói không rằng, thanh quang trên người chợt ẩn chợt hiện, người liền bỗng nhiên xuất hiện trên cao nhìn xuống trung tâm, định xuống phía dưới để xem xét.

Nhưng vừa mới hiện hình trên không trung, Hàn Lập liền cảm thấy một cỗ hấp lực cường đại làm thân hình hắn trầm xuống, sau đó cự lực đem hắn xé ra ép hắn túm xuống.

Hàn Lập cả kinh, nhưng hộ thể linh quang điên cuồng lóe sáng, lập tức hình thành một tầng hào quang mênh mông bảo vệ toàn thân. Bằng vào tu vi cao thâm, người hắn chỉ rơi xuống dưới hơn trượng liền lập tức bất động như không có việc gì vậy. Lúc này Hàn Lập mới yên tâm nhìn xuống phía dưới, lam quang trong đồng tử có chút chớp động.

Một màn này làm mấy người Chí Dương bên ngoài đang nhìn kỹ Hàn Lập, sắc mặt không khỏi biến đổi.

"Chí Dương huynh, ta nhớ rõ lần trước quý môn có Nguyên Anh Trung Kỳ Mã trưởng lão cũng không dùng pháp bảo gì bay trên

không đến nơi này, nhưng hình như bị rơi xuống liên tiếp hơn chục trượng mới có thể miễn cưỡng dừng lại thân hình" Ngụy Vô Nhai xoay đầu, bỗng nhiên ngưng trọng hướng Chí Dương thượng nhân nói.

"Không sai. Đúng là có chuyện này. Hấp lực tại trung tâm xoáy nước không phải là nhỏ, đúng là do chúng ta không đề phòng cũng muốn hoảng một chút" Vị đạo sĩ mắt cũng lộ ra dị sắc nói.

"Điều này cũng không sai. Trước kia ta đã cảm giác được Hàn đạo hữu công pháp tựa hồ có chút quỷ dị. Rõ ràng so với tu sĩ đồng cấp cao thâm hơn rất nhiều. Hiện tại sau khi tiến cấp đến Nguyên Anh Trung Kỳ, pháp lực liền càng thêm tinh thuần, tu sĩ phổ thông còn xa mới sánh bằng. Thật không hiểu Hắn chủ tu pháp quyết ra sao, mà lại có loại hiệu ứng bất ngờ này" Ngụy Vô Nhai tấm tắc hai tiếng, có chút hâm mộ nói.

Cũng không rõ ràng lắm. Tuy nhiên có vài đỉnh cấp công pháp đích xác có thể làm cho pháp lực tu sĩ tăng lên nhiều, nhưng là nếu không phải rất khó tu luyện thành, nếu không cũng có khuyết điểm cực lớn nào đó, có chút mất nhiều hơn được.

Vị Hàn đạo hữu này không biết là có tu luyện một loại trong đó không" *Chí Dương thượng nhân chần chừ một chút, cũng không thể khẳng định mà nói.*

Hợp Hoan lão ma ở một bên một câu cũng không nói, nhưng sắc mặt âm trầm xuống.

Lúc này thân hình Hàn Lập trên không trung nhoáng lên, thanh quang sau khi hiện ra, người đã trở về bên canh ba đại tu sĩ.

"Xoáy nước này bên trong quả nhiên linh khí kinh người, trên mặt biển mà còn có hấp lực lớn như thế. Không biết xâm nhập tiếp xuống phía dưới còn có nguy hiểm gì nữa" *Hàn Lập bình tĩnh nói.*

"Bởi vì có vạn trượng linh khí tương cách, thần thức không cách nào xâm nhập xuống phía dưới. Muốn quan sát ma khí cũng chỉ có cách xâm nhập đến đáy mới có thể chứng kiến. Mặc dù áp lực phía dưới đều không giống như chúng ta cố ý truyền ra như vậy, căn bản không thể ngăn cản. Nhưng thời điểm đạo hữu đi xuống, vẫn là còn có xuất ra vài món bảo vật tốt, hơn nữa bên trong xoáy nước còn có lượng lớn xoáy nước nhỏ. Một khi bị cuốn vào trong đó cũng có chút nguy hiểm. Như vậy đi, bần đạo liền cùng đạo hữu đồng thời đi một chuyến" *Chí Dương thượng nhân chẳng biết nghĩ thế nào lại nói như thế.*

"Thượng nhân đồng ý bồi tiếp Hàn mỗ cùng đi, dĩ nhiên là rất tốt, làm phiền Chí Dương huynh" *Hàn Lập nghe vậy mừng rỡ, những băn khoăn nhất định ban đầu trong lòng cũng hoàn toàn biến mất.*

Lúc này, Hàn Lập cùng Chí Dương thượng nhân hóa thành hai đạo cầu vồng, đột nhập vào trong xoáy nước không thấy bóng dáng.

Nhất thời trên biển chỉ còn Ngụy Vô Nhai cùng Hợp Hoan lão ma hai người. Hay người yên lặng nhìn chỗ trung tâm xoáy nước, trong lúc nhất thời không có nói cái gì.

"Ngụy huynh. Ngươi đối với vị Lạc Vân Tông Hàn đạo hữu thấy thế nào" *Thời gian bao lâu không biết, Hợp Hoan lão ma đột nhiên lên tiếng, đầu cũng không chuyển, thản nhiên nói.*

"Nhận thấy như thế nào? Lời này của đạo hữu là có ý gì?" Ngụy Vô Nhai nghe vậy nhẹ cười rộ lên, ung dung nói.

------oOo------

Chương 872: Ma khí chi uyên

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hừ! Ngụy huynh biết rồi cần gì phải hỏi? Ta cũng không tin đạo hữu không có vài phần hơi kiêng kỵ. Người này cũng đã tiến cấp đến Nguyên Anh Trung Kỳ, hơn nữa thân còn mang vài loại thần thông uy lực cũng không nhỏ. Chờ sau khi tiến cấp đến Nguyên Anh Hậu Kỳ, Thiên Nam còn chỗ nào cho ta sống yên ổn chứ" hắc bào đại hán lạnh lùng nói.

"Hắc hắc! Cái nhìn của ta cùng với Hợp Hoan huynh có chút Bất đồng" Ngụy Vô Nhai liếc Hợp Hoan lão ma một cái, uể oải cười nói.

"Có cái gì bất đồng, Ngụy huynh không ngại nói một chút xem. Chăng lẽ tiểu tử này sau khi tiến giai đến Nguyên Anh Hậu Kỳ, Ngụy huynh vẫn có tự tin áp chế được hắn?" Hợp Hoan lão ma âm trầm nói.

"Áp chế? Vì cái gì phải áp chế? Lão phu là tu sĩ già nhất trong ba vị. Nhiều lắm thì hơn trăm năm nữa là tọa hóa, hắn cho dù là chân tiên chuyển thê, trong vòng trăm năm cũng không có khả năng lại tiến cấp. Nếu đúng như lời nói, cho dù hắn về sau có khả năng thông thiên, có thể quét ngang cả Thiên Nam, cái này lại có liên quan gì đến lão phu chứ?" Ngụy Vô Nhai thản nhiên nói.

"Ngụy huynh cam tâm để thế lực tâm huyết giúp đỡ đi lên cuối cùng đều bị hắn một mình đoạt đi sao? Nếu đạo hữu có lời đồng ý cùng ta liên thủ, ta sẽ nhượng bộ huynh một chút" Hợp Hoan lão ma hai mắt khép hờ nói.

"Tại hạ không có hứng thú đa sự! Càng huống chi Hợp Hoan huynh không cảm thấy hiện tại làm mấy hành động này, đầu óc có chút trì trệ sao chứ? Nếu người này còn là Nguyên Anh Sơ Kỳ thì đạo hữu đồng ý nỗ lực trả giá tất cả, tại hạ khả năng có chút động tâm. Nhưng hiện tại đối phương tu vi còn không cùng đẳng cấp

với ta, nhưng thần thông so với ta không yếu hơn. Tại hạ không có hứng thú kết một cừu gia đồng cấp, lại càng không nghĩ muốn cấp cho bổn môn một mối họa khôn cùng a. Hợp Hoan đạo hữu cũng không nên quên loại tồn tại cấp bậc như chúng ta, muốn hoàn toàn diệt sát cơ hồ không có khả năng. Cho dù kế hoạch trước sau có chu toàn cũng có khả năng rất lớn là thất bại trong gang tấc. Đương nhiên nếu có thể dùng trận pháp lần trước đối phó với cổ ma, thì cũng có thể. Nhưng lấy cái nhìn của ta, đạo hữu hay là không nên làm mấy cái động tác vô dụng này, ngược lại còn chọc vào địch ý của người này. Dù sao cơ hội người này thực sự thống nhất Thiên Nam cũng sẽ không kéo dài bao lâu, không nên quên kết cục của tên tu sỹ Hóa Thần Kỳ lúc trước từng tung hoành cả Thiên Nam" Ngụy Vô Nhai khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh nói.

Hợp Hoan lão ma nghe mấy lời này thì ngẩn ra, lập tức có chút đăm chiêu im lặng, cũng không biết có nghe thấu mấy lời này của Ngụy Vô Nhai hay không.

Mà lúc này, Hàn Lập và Chí Dương thượng nhân đã xâm nhập xuống phía dưới lốc xoáy mấy ngàn trượng.

Do linh khí đè nặng bên dưới, hai người đương nhiên không có khả năng bay tới tận đáy trong nháy mắt, mà chỉ có thể chậm rãi xuống dưới.

Hàn Lập sớm đem Lam Quang Thuẫn ra, hóa thành một tầng hào quang màu lam bảo vệ toàn thân. Đồng thời hơn ba mươi thanh phi kiếm hóa thành tầng tầng kiếm ảnh, chuyển động không ngừng, bay quanh thân thể hắn, thân hình không ngừng trầm xuống.

Về phần Chí Dương thượng nhân bên cạnh thì càng thêm khoa trương, lại từ đầu đến giờ, bằng vào một thanh phi kiếm trắng lờ mờ hóa thành một đạo cầu vồng xoay quanh thân thể hắn không ngừng, liền dễ dàng phá vỡ tầng tầng bạch sắc linh khí, cùng Hàn Lập sóng vai hạ xuống.

Điều này làm cho Hàn Lập nhìn thấy trong lòng khâm phục.

Mấy lão quái vật Nguyên Anh Hậu Kỳ quả nhiên đều tồn tại một ít bất thường.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập lại dùng thần thức quét qua phía dưới một chút. Kết quả sau khi thẩm thấu xuống phía dưới gần mười thước, thần thức đã bị phản ngược lại, một chút hiệu quả cũng không có.

Về phần Minh Thanh Linh Nhãn, thật ra có thể nhìn thấu khoảng cách xa hơn, đạt tới ba bốn mươi trượng, nhưng trong mắt, chỗ xem được vẫn là một mảnh mênh mông màu trắng. Thật ra ở đây thỉnh thoảng xuất hiện lốc xoáy linh khí, nhưng không thể thoát khỏi thần thông của Linh Nhãn, tất cả đều bị Hàn Lập trước đó nhìn thấy đã xảo diệu trọn qua.

Hắn mỗi lần đều có thể trước đó đoán trước cùng né qua lốc xoáy linh khí bí ẩn mà hành động, tự nhiên cũng rơi vào trong mắt của Chí Dương thượng nhân. Đạo sỹ thầm cảm thán, ý muốn mượn sức Hàn Lập càng mạnh.

Cho nên, Hàn Lập có hay không tiến cấp đến Nguyên Anh Hậu Kỳ, việc nhất thống các đại thế lực, lão đạo một chút lo lắng cũng không.

Hắn tự vấn mình tuyệt đối không có nhìn lầm. Loại khổ tu tu sĩ nhất tâm truy tìm thiên đạo như Hàn Lập, chỉ cần việc không liên quan đến mình liền chỉ biết yên lặng khổ tu mà thôi, căn bản sẽ không làm loại sự tình phí công tốn sức, Nếu không, lấy thần thông của Hàn Lập, không muốn nói Lạc Vân Tông, dù là khống chế cả Khuê Quốc cũng là sự tình tuyệt đối dễ dàng.

Mà trước đây, căn cứ theo nội tuyến của chính đạo minh tại Khuê Quốc hồi báo, bất luận đối phương tại Nguyên Anh Sơ Kỳ hay khoảng thời gian sau khi tiến cấp trung kỳ, vị tu sĩ trẻ tuổi này không có chút dấu hiệu về khía cạnh này.

Kể từ đó, làm cho lão đạo càng thêm yên tâm.

Sau thời gian một bữa cơm, Hàn Lập đánh giá không sai biệt lắm đã hạ xuống sâu hơn vạn trượng, không khỏi ngẩng đầu liếc nhìn

một cái.

Trên đỉnh đầu đồng dạng một mảnh mênh mông bị linh khí ngăn cách, không cách nào nhìn ra xa được.

Mà ở bốn phía, trên phi kiếm đều truyền đến áp lực rất lớn, làm cho hắn đoán chừng nếu muốn xâm nhập đến độ sâu như thế, thật đúng là ít nhất phải có tu vi Nguyên Anh Trung Kỳ mới có khả năng. Nếu không phải Thanh Nguyên Kiếm Quyết hắn tu luyện vốn so với tu sĩ đồng cấp pháp lực thâm hậu hơn nhiều, chỉ sợ hiện tại cũng có chút cố hết sức rồi.

Hàn Lập đang tự định lượng, Chí Dương thượng nhân ở một bên đột nhiên mở miệng nhắc nhở nói:

"Hàn đạo hữu! sắp đến đáy rồi, phải cẩn thận một chút".

"Đa tạ đạo huynh thức tỉnh!" Hàn Lập vội vàng đem tâm thần thu vào, ngưng trọng nhìn xuống phía dưới.

Quả nhiên sau khi lần nữa xuống hơn mười trượng, sâu phía dưới xuất hiện quang mang màu trắng sữa, ánh sáng chói mắt, phảng phất hình dáng một tầng quang mạc rất dày

Thấy tình hình phía dưới, thân hình vừa chậm, một lát sau cùng Chí Dương thượng nhân đồng thời đứng ở trên quang mạc trên không.

Dưới sự hiệp trợ của Linh Nhãn, Hàn Lập có thể thấy rõ ràng sau màn ánh sáng trắng trong, vô số luồng ma khí không ngừng nhúc nhích, xuất hiện đen đặc.

"Đây là ma khí bị trấn áp. Quả nhiên phiền toái không nhỏ?" Hàn Lập nhìn chằm chằm quang mạc, thì thào nói.

"Không sai. Ma khí bên dưới nhiều lắm, đã hình thành một ma khí thâm uyên, căn bản chẳng biết sâu bao nhiêu cùng rộng bao nhiêu. Không dối gạt đạo hữu, lão phu tự nhận thấy công pháp tu luyện cũng có chút tính chất trừ tà, cũng từng tự tiến vào thể nghiệm một lần, nhưng là xâm nhập vào trong trăm trượng, liền tự

biết không cách nào đợi lâu, lập tức lui ra ngoài. Ma khí này bất luận ma tính hay số lượng, thật sự không phải tu sĩ bình thường có thể tiếp xúc. Nếu tu luyện thượng cổ ma công mà tiến vào đó, mặc dù tu vi có khả năng tăng vọt nhưng tuyệt đối sẽ bị ma khí quán nào, vì thế mà thần trí đại thất" Chí Dương thượng nhân hướng Hàn Lập giải thích.

Hàn Lập nghe đến mấy lời này gật đầu, ngưng trọng nhìn ma khí sau quang mạc, một từ cũng không phát mà tự đánh giá cái gì đó.

"Chí Dương huynh, người chờ ở đây một chút, tại hạ tiến vào xem ma khí lợi hại đến trình độ nào rồi" Một lát sau, Hàn Lập mới mở miệng.

"Vậy Hàn huynh cẩn thận!"

Chí Dương thượng nhân sớm đã đoán được Hàn Lập sẽ nói lời này, Bởi vậy cũng không kinh ngạc.

Hàn Lập không nói lời thừa, sau khi thân hình lắc một cái, người liền xuất hiện ở gần khu vực phía trên quang mạc trong gang tấc, mũi chân hướng phía dưới điểm nhẹ, một đạo thanh sắc kiếm khí dài từ người bắn nhanh ra, nháy mắt đã xuyên thấu quang mạc bắn vào trong ma khí, không thấy chút bóng dáng nào.

Hàn Lập mặt hơi ngẩn ra, nhưng lập tức hiểu được quang mạc này đúng là chỉ hữu hiệu cấm chế ma khí, ngay lập tức bỏ qua ý định tiếp tục thi triển bí thuật phá cấm mà vào.

Trong lòng nghĩ như vậy, kim sắc kiếm ảnh bao quanh tứ phía vang lên một trận tiếng sấm.

Từng đạo kim sắc điện hồ hình cung từ trên phi kiếm bắt đầu động đậy hết, hóa thành một điện võng lớn phiêu phù bốn phía quanh Hàn Lập.

Sự lĩnh ngộ và nắm giữ ích Tà Thần Lôi, hắn chính là đã sớm đến một cái cảnh giới khó tin. Hai tay Bắt quyết, điện võng kịch liệt biến nhỏ lại, trong khoảnh khắc liền áp sát vào lam quang thuần hóa thành một màn hào quang phía trên, hình thành một khối cầu điện võng cực lớn.

Mà phi kiếm này dưới sự thúc động của thần thức, liền thu nhỏ lại, nối nhau bay vào trong cổ tay áo, bị thu vào trong cơ thể.

Lúc này, thân hình Hàn Lập mới vô thanh vô tức chìm vào trong quang mạc, không bị bất cứ trở ngại gì tiến vào trong ma khí.

"Oanh ầm ầm" thanh âm chợt vang lớn. Phương hướng vừa tiến vào, ma khí đen thui bị giam cầm mà đánh tới, nhưng đang trong tiếng sấm, ma khí bị đánh cho xơ xác, nhưng phía sau vẫn đang nối nhau tiếp tục hướng vòng vây công tới.

Hàn Lập thực không có hành động, chỉ đứng tại chỗ nhìn từng đoàn ma khí bị kim hồ đánh cho xơ xác, lại ngưng tụ thành hình nhằm phía vòng bảo hộ.

Hàn Lập nhướng mày, đánh giá tốc độ tiêu hao ích Tà Thần Lôi, có chút lưu tâm.

Sau đó hắn nghiêng đầu ngẫm lại, rốt cục hướng tới chỗ sâu trong ma khí bay tới.

Giờ phút này Hàn Lập căn bản không dám đem thần thức lộ ra ngoại vòng bảo hộ. Dù sao nơi này ma khí nồng đậm như thế, sợ rằng ma tính ẩn chứa ngay cả thần thức của tu sĩ chỉ sợ cũng có thể dơ bẩn. Hắn cũng không muốn bởi vì khinh thường mà làm cho chính mình bị nhiễm bẩn.

Hiện tại duy nhất có thể dựa dẫm vào chỉ có Minh Thanh Linh Nhãn. Nhưng ở ma khí chi uyên này tối đen như mực, Linh Nhãn cũng chỉ có thể nhìn được xa mấy trượng mà thôi, là không thể thấy rõ cái gì nữa, thân hình tự nhiên cực kỳ thong thả.

Bất quá không có xâm nhập quá xa, bay được khoảng gần hai trăm trượng thì Hàn Lập liền dừng thân hình, tại bốn phía dò xét trong chốc lát.

Một lát sau, hắn không chút suy nghĩ, án theo đường cũ phản hồi ra ngoài.

"ích Tà Thần Lôi quả nhiên sắc bén. Đạo hữu bên trong thời gian dài như vậy, vẫn không chút bị thương, quả nhiên đúng như danh tiếng" Hàn Lập mới từ trong quang mạc đi ra, Chi Dương thượng nhân đã cười tán thưởng.

"Không có gì. Đây cũng là do ma khí không người thao túng, cho nên mới có thể dễ dàng đánh tan chúng như vậy. Ta bây giờ trước trở lại bên trên rồi nói tiếp" Hàn Lập cười một cái. Thần sắc như thường nói.

Chí Dương thượng nhân không có hỏi nhiều, lúc này gật đầu đồng ý.

Vì thế Hàn Lập đem kim hồ thu lại, sau đó lần nữa thả ra tất cả phi kiếm, hai người hướng phía trên bay đi.

"Thế nào. Lấy ích Tà Thần Lôi của Hàn đạo hữu, ở trong ma khí hẳn vô ngại chứ!" Hàn Lập cùng đạo sĩ mới từ trong lốc xoáy phi độn ra, hai người ở phụ cận bên ngoài hiện thân thì Ngụy Vô Nhai cũng không chút hoang mang hỏi.

"Thoạt nhìn thì Hàn mỗ có thể thử đi vào một lần. Bất quá, trước khi đáp ứng cũng hỏi qua các vị đạo hữu một chút, rốt cuộc là định đem trận bàn kia đặt ở nơi nào. Nếu xâm nhập vào ma khí quá sâu, chỉ sợ ích Tà Thần Lôi của tại hạ cũng không thể duy trì tốc độ tiêu hao" Hàn Lập sau khi tự đánh giá, liền không chần chờ hỏi

"Vị trí cụ thể chờ quay về động phủ hẵng nói tiếp đi. Cái trận bàn kia bây giờ còn ở trong tay mấy vị pháp trận đại sư, chúng ta đi trước mang tới trận bàn, lại cẩn thận thương lượng tiếp một chút, mới có thể thực làm cho Hàn đạo hữu có đường lui. Dù sao cách chế tác trận bàn này cũng không đổi, cũng không thể để mắt" Hợp Hoan lão ma thản nhiên nói.

------oOo------

Chương 873: Đắc Linh đảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đối với lời nói của Hợp Hoan Lão Ma, nhóm người Hàn Lập không có ý kiến gì, đoàn người về Quy Linh Đảo trước.

Hàn Lập hỏi Chí Dương thượng nhân muốn một gian mật thất, chuẩn bị ngồi xuống nghỉ ngơi một đêm. Mà mấy người Ngụy Vô Nhai trước tới chỗ trận pháp sư lấy trận bàn.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Lập ở trong mật thất nhận được truyền âm của Chí Dương thượng nhân, lúc này mới đến đại sảnh.

Chỉ thấy Ngụy Vô Nhai ba người ngồi trên ghế, tụ lại một chỗ nói cái gì đó. Hai hàng lông mày nhíu lại, Hàn Lập cũng không khách khí tiêu sái đi tới.

Hàn đạo hữu mời ngồi. Đây là vị trí cụ thể phải chôn trận bàn căn cứ theo nghiên cứu về pháp trận phong ấn, hy vọng đạo hữu mang trên người và nhớ kỹ" *Ngụy Vô Nhai vừa thấy Hàn Lập lại đây lập tức khách khí hô, bàn tay vừa lật, đem một khối ngọc giản màu đỏ đặt trên chiếc bàn trước người, tiếp đó bất động thanh sắc nói.*

Ngoắc tay một cái, vù một tiếng tự động bay tới, bị hắn cầm trong tay, sau đó tùy ý chọn một cái ghế khác gần đó ngồi lên, đem thần thức đắm chìm trên ngọc giản.

Một lúc sau, Hàn Lập Thần sắc dần dần biến đổi, chờ hắn đem thần thức từ trong ngọc giản rút ra thì sắc mặt đã hoàn toàn âm trầm hẳn xuống.

"Ba vị đạo hữu mời Hàn mỗ xâm nhập vào nơi sâu như thế bố hạ trận bàn, có phải muốn cho tại hạ có đi không có về không?" *Hàn Lập đem ngọc giản hướng trên bàn ném đi, ngẩng đầu lạnh lùng nói.*

"Đạo hữu thế nào lại nói câu đó chứ. Mặc dù vị trí trận bàn bố trí ở sâu, nhưngHàn đạo hữu có ích Tà Thần Lôi hộ thân, tới đó hẳn là hoàn toàn không thành vấn đề" *Hợp Hoan lão ma bất động thanh sắc, bình tĩnh nói.*

"Có phải không? Chẳng lẽ Hợp Hoan huynh cho rằng ích Tà Thần Lôi của Hàn mỗ vĩnh viễn không tiêu hao sao chứ? Hay chỉ cần đem trận bàn bày bố tốt là không cần lo lắng chuyện quay lại?" *Hàn Lập liếc lão ma một cái, dùng ngữ khí có chút tức giận nói.*

"Nghe ý tứ của đạo hữu, ích Tà Thần Lôi có được không đủ duy trì người tới lui một chuyến. Nhưng Ngụy mỗ nhớ, lúc cùng Cổ ma nọ đánh một trận trong Trụy Ma Cốc, lượng ích Tà Thần Lôi đạo hữu điều khiển không ít. Hẳn không phải là vấn đề chứ" *Ngụy Vô Nhai nhướng mày chậm rãi nói.*

"Mấy vị đạo hữu chính là tiến vào trong ma khí, chỉ sợ không có xâm nhập xuống được bao sâu" *Hàn Lập mặt lộ một tia cổ quái nói.*

"Đạo hữu nói thế là..." *Ngụy Vô Nhai sửng sốt.*

Hợp Hoan lão ma ánh mắt chớp động vài cái, lại không nói gì. Mà Chí Dương thượng nhân cúi người xuống, tựa hồ xem xét điều gì đó.

"Nếu là xâm nhập quá xuống dưới một độ sâu nhất định mà nói, hẳn là sẽ rất rõ ràng ma khí thâm Uyên kia càng đi xuống sâu, ma tính ẩn chứa trong ma khí cũng càng lợi hại, ích Tà Thần Lôi tiêu hao cũng càng nhanh. Đây là tại hạ sau khi xâm nhập xuống hai ba trăm trượng mới cho kết luận. Hàn mỗ tuy nắm giữ chút ích Tà Thần Lôi, nhưng ở trong ma khí phía dưới mấy ngàn trượng, tuyệt không duy trì được bao lâu" *Hàn Lập hai tay hướng trước ngực, mười ngón tay đan vào nhau, sau đó lạnh lùng nói.*

"Có loại chuyện này sao Chí Dương huynh. Trong ba người chúng ta ngươi là xâm nhập ma khí sâu nhất, có thật hay không có việc này?" *Ngụy Vô Nhai cau mày, chuyển sang hỏi Chí Dương thượng nhân một câu.*

"Thực sự vấn đề này không dễ nhìn thấy. Thời điểm tại hạ vận dụng bí công xâm nhập sâu xuống ma khí một chút, đích xác cảm thấy pháp lực tiêu thất so với lúc vừa mới tiến vào nhanh hơn một chút. Ta nguyên bổn nghĩ rằng Hàn đạo hữu không có xuất hiện hiện tượng này. Đang muốn nhắc nhở một chút!" *Chí Dương thượng nhân thở dài, gật đầu thừa nhận nói.*

"Nói như thế, nếu lúc trước chúng ta cho tu sĩ mang theo chí bảo trừ ma tiến vào trong ma khí, cho dù lúc đầu bình yên vô sự, nhưng sau khi xâm nhập vào đó, cũng có thể bị nguy hiểm do ma hóa" *Hợp Hoan lão ma sắc mặt cũng khẽ biến đứng lên.*

"Không sai. Cho nên bần đạo đối với kế hoạch lúc trước hứng thú không lớn. Nhưng tại Hàn đạo hữu chưa xuất hiện, trước mắt lại không có biện pháp cho nên cũng không ngăn cản" *Chí Dương thượng nhân lộ ra một chút cười khổ.*

Hàn Lập thờ ơ, lạnh nhạt nhìn ba người nói chuyện cùng vẻ mặt họ, nhưng trong lòng lại có chút buồn bực.

Hắn thật sự nhìn không ra ba vị này thực không biết việc này, hay là cố ý hứa tốt mà tâm thì bất lương. Nhưng mặc kệ nói như thế nào, đây cũng là để đối phó với sai lầm mà thôi. Hắn tự nhiên sẽ không dễ dàng đáp ứng việc này.

Đại sảnh nhất thời lâm vào trong yên tĩnh.

Rõ ràng biết là đi chịu chết, còn để cho người ta đi bố trí trận bàn. Cho dù là ai cũng khẳng định sẽ không đi làm.

về phần dùng phần đại nghĩa này áp lên Hàn Lập, đây lại càng là sự tình không thể.

Những người đang ngồi đều hiểu được, tu vi đến loại tình trạng này của bọn họ, đừng nói là nửa tiểu Thiên Nam chịu ảnh hưởng của ma khí, cho dù cả Thiên Nam đều bị hủy, những người đang ngồi cũng tuyệt không có ai lại làm loại sự tình xả thân vì người khác này. Tệ nhất cũng chỉ là bọn họ vỗ mông rời khỏi Thiên Nam.

Lấy tu vi bọn họ, đặt chân đến nơi nào cũng đều là chuyện dễ dàng.

Mà cả Thiên Nam ngoại trừ Hàn Lập ra, lại không có người có thể tiến vào trong ma khí để hoàn thành nhiệm vụ. Tam đại tu sĩ toàn bộ lâm vào trạng thái nhìn nhau.

Đúng lúc này, Hàn Lập ánh mắt chớp động mấy cái, đột nhiên mở miệng chậm rãi nói: "Ta cũng biết việc này cũng đích xác là sự tình trọng đại, mấy vị đạo hữu cũng có chút khó xử hai mặt. Tại hạ có một chủ ý có thể thử một lần"*.*

"Chủ ý thế nào, Hàn đạo hữu cứ việc nói ra đi" *Chí Dương thượng nhân vội vàng nói.*

Ngụy Vô Nhai cùng Hợp Hoan lão ma tinh thần cũng rung lên, vội vàng nhìn lại.

"Rất đơn giản, ta tự nhận ích Tà Thần Lôi kiên trì đến lúc bố trí trận bàn xong là có thể làm được. Nhưng khi trở về thì muốn phiền toái đây"*.*

Cho nên chí bảo tru ma ích tà mấy vị đạo hữu chuẩn bị ban đầu phải để tại hạ dùng một chút mới có thể được. Như vậy Hàn mỗ mới có thể kiên trì một chút thời gian. Bất quá loại cách làm này đương nhiên cũng nguy hiểm không nhỏ" Đến đây thanh âm của Hàn Lập một lần nữa có chút chần chờ hẳn lên.

"Không thành vấn đề! Chỉ cần có thể bố trí tốt trận bàn, trừ ma chí bảo cấp cho đạo hữu là hoàn toàn có thể" Ngụy Vô Nhai sắc mặt vui vẻ, vội vàng mở miệng nói.

"Đương nhiên. Việc này nguy hiểm như thế, ba người chúng ta cũng sẽ không để cho Hàn đạo hữu nhận lấy sự nguy hiểm này là vô ích. Hợp Hoan huynh, ý ngươi sao?" Chí Dương thượng nhân đúng lúc này đột nhiên hướng Hợp Hoan lão ma cười nói.

Hợp Hoan lão ma vừa nghe nói có chút ngẩn ra, nhưng sau đó do dự một chút, cũng liền gật đầu nói:

"Đúng là như thế. Thật ra không có việc này thì ba người chúng ta ban đầu cũng định đem một đảo trong thất linh đảo tặng cho Hàn đạo hữu*".*

*"*Tặng cho tại hạ một tòa linh đảo?" Sau khi nghe nói thế, đồng tử của Hàn Lập không khỏi co rụt lại, không khỏi cả kinh.

"Không sai. Thật ra lúc trước khi phân chia bảy hòn đảo, mặc dù thoạt nhìn là bị thất đại tông môn phân chia, nhưng mấy cái tông môn này lại thuộc ba thế lực lớn chúng ta. Vừa lúc thừa ra một tòa không dễ phân chia. Nguyên bổn định giữ lại cấp cho Long Xá cùng Phượng Băng hai vị đạo hữu của quý minh. Nhưng vợ chồng hắn vừa đúng lúc này cả hai lại bế quan, không thể tới đây, đành phải tạm thời cho một tiểu môn phái không nổi danh ở tạm.

Hiện tại đạo hữu một khi đã nguyện ý lấy thân phạm hiểm, tòa linh đảo này phân cho Lạc Vân Tông của Hàn đạo hữu. Nói thế cũng sẽ không có người nào nói gì" Chí Dương thượng nhân vẻ mặt ôn hòa nói.

"Thực có loại sự tình này sao?" Hàn Lập có chút ngạc nhiên.

Dù sao hắn cũng nghe nói, mấy tòa linh đảo không chỉ có linh mạch thượng cấp, đồng thời trên đảo còn có lượng linh thạch quáng không nhỏ. Điều này cực kỳ trân quý.

"Bảy tòa tiểu đảo một khi đã là một bộ phận trong đại trận, pháp trận chữa trị hoàn toàn, mấy tiểu đảo này chẳng phải sẽ chìm xuống biển sao?" Hàn Lập ngẫm lại, có chút lo lắng hỏi.

"Yên tâm. Phương pháp chữa trị chúng ta dùng cùng phong ấn pháp trận nguyên bổn có chút bất đồng.

Mấy cái tiểu đảo này đương nhiên không thể lãng phí, không cho chúng chìm xuống được. Đương nhiên tông môn tu sĩ chiếm cứ mấy tiểu đảo này, từ nay về sau đương nhiên cũng có nghĩa vụ cùng nhau bảo vệ phong ấn pháp trận" Ngụy Vô Nhai không chút hoang mang giải thích.

"Một khi ba vị đạo hữu đã hứa một trọng lễ như thế, Hàn mỗ về

tình về lý không đi chuyến này cũng không được. Nhưng sau khi kết thúc việc này, tại hạ sẽ không tiếp tục tham gia vào sự tình sau này" Hàn Lập sau khi trầm ngâm một chút, không khách khí nói.

"Ha ha. Đạo hữu chỉ cần đồng ý đem trận bàn bố trí tốt, cho dù phải làm việc lớn hơn, sự tình đó cứ giao cho ba người chúng ta là được" Ngụy Vô Nhai cười lớn một tiếng, đáp ứng một cái rồi nói.

Hợp Hoan lão ma cùng Chí Dương thượng nhân tuy lúc trước tâm tư có chút bất đồng, lúc này cũng cảm thấy an tâm hơn.

Lúc này, Ngụy Vô Nhai lại từ trong túi trữ vật móc ra một vật hình tròn màu trắng, đưa qua.

Hàn Lập đi tới xem qua một cái.

Một kiện trận bàn tinh xảo bằng bàn tay chế tạo Bởi bạch ngọc, bề mặt linh quang chớp động, được khắc các loại phù ấn cực kỳ phức tạp, vừa thấy đã biết tuyệt không phải vật tầm thường.

Thanh quang trong tay Hàn Lập sau khi lóe sáng một cái. Trận bàn không thấy bóng dáng, bị thu vào trong Túi trữ vật.

"Tốt. Hiện giờ mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu gió đông. Không biết Hàn huynh định lúc nào đi xuống?" Ngụy Vô Nhai lộ vẻ hài lòng nói.

"Việc chữa trị pháp trận, đương nhiên càng nhanh càng tốt. Tại hạ nghỉ ngơi qua một đêm, khôi phục chút pháp lực hao tổn ban đầu. Nếu ba vị đạo hữu mang thối ma chi bảo trên người như đã nói, tại hạ cũng nên đi xuống trước đem trận bàn bố trí cho tốt. Chậm một hai ngày, ai biết ma khí có thể có biến hóa gì chứ".

Hàn Lập nghiêm sắc mặt, ngưng trọng nói.

Nghe câu này của Hàn Lập, ba đại tu sĩ trong sảnh cũng không có ý kiến gì. Mà vài món thối ma chí bảo bọn họ vất vả mới kiếm được tự nhiên cũng mang theo tùy thân.

Lúc này đều lấy ra, nhất nhất giao cho Hàn Lập.

Một cái giao ngọc như ý, một mặt hỏa hồng Bát quái kính, một kiện chiến giáp màu vàng rực rỡ, cùng một cây tiểu kỳ đen thui.

Hàn Lập cũng không có kiêng kỵ ba người, tại đương tràng đem bốn kiện bảo vật thử qua công hiệu một lần, quả nhiên mỗi kiện đều là chí dương chí cương bảo vật, đối với ma khí đích xác có đại hữu kỳ hiệu.về phần hắc kỳ thì lại trái ngược, lại là một món bảo vật ma đạo danh khí không nhỏ.

Nghe Hợp Hoan lão ma nói, cây kỳ này mặc dù ban đầu sử dụng chính là âm phong quỷ dị, nhưng chính là thu nạp ma khí cho nên có thể dùng để bảo vệ mình.

Nhìn cây cờ này, trong lòng Hàn Lập vừa động, trầm ngâm đem thử vài cái sau đó cuối cùng mới thu vào trong túi.

Điều này làm Hợp Hoan lão ma có chút kinh ngạc.

Hàn Lập đem bảo vật thu xong, liền cùng ba người rời động phủ của Chí Dương thượng nhân, thẳng hướng đại du sơn mà đi.

Mấy canh giờ sau, Hàn Lập phi thường thuận lợi xuất hiện dưới đáy xoáy nước. Lúc này đây hắn chỉ có một mình.

Nhìn ma khí phía dưới quang mạc, Hàn Lập không nói hai lời, hai tay nắm chặt thành quyền, sét đánh rền vang một tiếng, trên người nhất thời bắn ra mấy đạo kim hồ thô to, lại hóa thành điện võng bám vào trên màn hào quang.

Nhìn chút kim sắc điện hồ này, Hàn Lập khóe miệng nhấp nháy một chút, hiện ra vẻ trào phúng.

Đám người Ngụy Vô Nhai đúng là lão gian cự hoạt, cũng không thể nghĩ đến hắn có được bảy mươi hai thanh kim lôi trúc phi kiếm chứ. Dựa theo đánh giá của hắn, đừng nói đi qua đi lại một lần, dù chạy lên xuống hai lần cũng có thừa khả năng bảo vệ mình. Nếu không hắn như thế nào lại có thể tiếp nhận sự tình mạo hiểm này chứ.

Cho nên lúc trước cùng bọn họ cò kè mặc cả một phen, phương diện thứ nhất tự nhiên nghĩ đến lúc trước tại Bách Xảo Viện, Chí Dương thượng nhân từng cho hắn lời nhắc nhở quả thật là việc tốt. Điều nữa, chính là căn bản không muốn cho ba người này biết chi tiết sự tình của mình, cố ý để bọn họ đánh giá sai số lượng ích Tà Thần Lôi.

Sau này tại Thiên Nam có thể tạo thành uy hiếp tới hắn cũng chỉ có tam đại tu sĩ này cùng mấy vị Mộ Lan thần sư thôi. Hàn Lập không thể không phòng bị một tay.

------oOo------

Chương 874: Thạch bi tàn phiến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Giống như lần trước tiến vào ma khí, sau khi kim cô che chở, Hàn Lập hướng phía thâm Uyên tối đen nhảy xuống.

Tiếng sấm xé gió dần nhỏ đi, kim quang ích Tà Thần Lôi trong bóng tối dần dần đi xa, cuối cùng vô tung vô ảnh mà biến mất.

Mà ở trên mặt biển, đám người Chí Dương đang nói chuyện với nhau.

"Chí Dương huynh, có chắc ích Tà Thần Lôi của Hàn đạo hữu có đủ để đi một chuyến không?" Ngụy Vô Nhai hai tay chắp lưng hướng phía Chí Dương Thượng nhân hỏi

"Ngụy huynh lời này có ý gì? Chẳng lẽ đạo hữu lời nói lúc trước của bần đạo là giả sao?" Đạo sĩ sắc mặt trầm xuống từ từ đứng lên

"Ha, ha! Thượng nhân ngài vạn lần không nên hiểu lầm.

Ta không có ý này, chỉ là cảm thấy Hàn đạo hữu sau khi đáp ứng thì rất thống khoái, cho nên có chút tò mò mà hỏi một câu thôi" Ngụy Vô Nhai thản nhiên cười nói

"Nếu nói như thế, bần đạo cũng không thật rõ ràng, nhưng mà ma khí ở thâm Uyên quả thật là càng vào sâu pháp lực tiêu hao càng lớn, nếu muốn bình yên mà đi một chuyến, vậy thì ích Tà Thần Lôi cần một số lượng kinh người, ta không cho rằng Hàn đạo hữu thật có nhiều thần lôi như vậy mà sử dụng, có lẽ Hàn đạo hữu ngoài ích Tà Thần Lôi còn có thần thông khác có thể chồng cự ma khí này" Chí Dương Thượng Nhân Thần sắc thản nhiên nói

"Nói như vậy, thật cũng có khả năng, dù sao tu tiên giới kỳ công bí thuật nhiều vô số mà! Bất quá mặc kệ nói như thế nào, có thể hóa giải kiếp nạn này đúng là một chuyện tốt" Ngụy Vô Nhai vừa cười vừa nói, sau đó ánh mắt đảo qua, Liếc xem Hợp Hoan lão ma bên cạnh. Hắc bào đại hán vẫn khoanh tay nhìn chỗ trung tâm xoáy nước, mặt không chút thay đổi, một lời không nói.

Ba người nhất thời yên tĩnh không nói gì.

Tại độ sâu ba nghìn trượng trong ma khí, màn hào quang màu vàng điện quang lơ lửng ở không trung không nhúc nhích.

Trong màn hào quang, Hàn Lập cầm lấy miếng ngọc giản ghi vị trí trận bàn, ngưng trọng nhìn trong ngọc giản.

Một lúc sau, Hàn Lập đem thần thức quét ra, nhìn xung quanh một chút.

Tựa hồ đã ở dưới đáy của thâm uyên, không cách nào nhìn được ra xa.

Hàn Lập nhíu mày, đột nhiên hé mồm, một thanh tiểu kiếm bay ra.

Kim quang chợt lóe, kim sắc tiểu kiếm phát ra vòng bảo hộ, đồng thời một tầng điện hồ hiện lên trên thân kiếm, xoay quanh một cái, sau đó bay lên đỉnh đầu Hàn Lập rồi quay tròn, hóa thành một hào quang màu vàng quay tròn rất kì lạ.

Hàn Lập đưa tay kết quyết, chỉ lên quầng sáng một cái, quầng sáng dừng lại một chút, rồi hóa thành một đạo kim mang bắn nhanh đi.

Hàn Lập không chút do dự động thân, bám theo sau vòng bảo hộ.

Sau khi phi hành mấy trăm trượng, tiểu kiếm màu vàng phía trước đột nhiên biến đổi phương hướng, bỗng nhiên bắn nhanh về phía trước.

"Phanh" một tiếng trầm đục, Phi kiếm đụng phải một vật gì ở dưới, cắm vào nửa đoạn bất động luôn.

Nhìn thấy một màn này trên, Hàn Lập mặt lộ vẻ vui mừng, xuất hiện trên thân kiếm hơn trượng.

Ánh mắt đảo qua, bốn phía vẫn một mảnh đen tuyền, nhưng trên tiểu kiếm điện hồ chớp động quang mang yếu ớt, cũng có thể nhìn rõ nơi đó vài phân.

Hàn Lập phát hiện.tiểu kiếm cắm xuyên vào hình như là một khối cự thạch bằng phẳng

Hàn Lập trầm ngâm một chút, hai tay vừa nhấc, bàn tay đồng thời đặt ở trên vách chắn.

Đột nhiên màn hào quang chói mắt xuất hiện, đồng thời vài đạo kim cô từ màn hào quang bắn ra, hóa thành mấy cái kim sắc cự mãng xoay vòng tại phụ cận

Trong vòng phạm vi hơn mười trượng, tất cả ma khí bị bị kim mãng bay qua, đều bị xóa sạch không còn một mảnh.

Phía dưới cự thạch được linh quang chiếu rọi, hiện ra rõ ràng.

Hàn Lập chăm chú nhìn một chút, sắc mặt ngẩn ngơ.

Không phải là cự thạch, rõ ràng là một chỗ giống như mặt trên của tế đàn, thoạt nhìn diện tích không nhỏ, kim cô bao trùm một phạm vi mà còn nhìn không hết được toàn cảnh.

Hàn Lập trong lòng có chút ngạc nhiên.

Trận pháp sư nghiên cứu ra nơi chôn trận bàn tại trận nhãn, dĩ nhiên lại là địa phương này cũng có chút ý tứ.

Hàn Lập lập tức thúc giục kim cô, bay quanh tế đàn một vòng, cuối cùng đã có ấn tượng đại khái.

Nơi đây là một cái đài hình vuông diện tích khá lớn, bốn phía thạch bích ẩn hiện đồ án, niên đại phi thường cổ xưa, khẳng định là sản phẩm của thượng cổ tu sĩ làm.

Hàn Lập bay về chỗ phi kiếm cắm trên mặt đất, vẫy tay một cái, nhất thời tiểu kiếm hóa thành một đạo kim quang bay về trên người Hàn Lập.

Hàn Lập trong lòng đánh giá một chút, lập tức hướng tới trung tâm đài mà bay đi.

Kết quả một lát sau, bạch quang chớp động ở phía xa không thôi.

Trong lòng hắn chợt động, độn tốc nhanh lên ba phần, rốt cuộc cũng nhìn rõ được tình hình ở trung tâm đài. Một khối bia đá bị chấn thành mấy đoạn, lẳng lặng nằm ở nơi đó, chỉ có một chút bia đá còn lành lặn.

Ánh mắt chớp động vài cái, đánh giá tấm bia đá bị bể này vài lần.

Tấm bia mặc dù bị hủy, nhưng vẫn có thể nhìn ra một số kí hiệu ở trên, mà tấm bia đá kia cũng không biết là tài liệu gì luyện chế thành, linh lực vẫn chưa mất, thỉnh thoảng linh quang màu trắng sữa lại chớp động.

"Không lẽ đây lại là một loại trân quý không thua kém Kim Lôi Trúc?"

Hàn Lập nghĩ đến đây, hướng trên mặt đất khua một trảo, một khối bia đá vỡ bằng nắm tay bay đến, năm ngón tay linh quang chợt lóe, bàn tay bao bọc bởi thanh quang chộp tới hòn đá, cúi đầu chăm chú nhìn.

Tro bụi bám vào, không có gì khác lạ, nếu như không phải thỉnh thoảng hòn đá phát ra linh quang nhè nhẹ, thì căn bản Hàn Lập không nhìn ra chỗ nào khác biệt.

Hàn Lập lật qua lật lại nhìn mấy lần, lòng chợt động, năm ngón tay đột nhiên dụng một chút lực, một cỗ lực mạnh tác động vào vật ấy.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Hòn đá không như Hàn Lập tưởng tượng có thể dễ dàng thúc dục hoặc dễ dàng hóa thành bụi đá, mà là bạch quang chớp động vài cái thì trở nên mềm mại vô cùng, năm ngón tay lún vào sâu trong hòn đá.

Hàn Lập hoảng sợ.

"Đây là cái gì? Đại Diễn tiền bối, người có biết vật này không?" Hàn Lập nhướng mày, hướng tới Đại Diễn thần quân truyền âm.

"Không có. Lão phu chưa bao giờ gặp thứ này, cái này cũng không có gì kì quái, thời thượng cổ tài liệu cổ quái có rất nhiều, ai có thể có khả năng nhận ra tất cả mọi đồ vật được. Bất quá ngươi không ngại thì ném một khối vào cho ta nhìn một chút, lão phu đang nhàn rỗi, nghiên cứu một chút xem" Đại Diễn thần Quân âm thanh lười biếng truyền đến. Hàn Lập không suy nghĩ nhiều, ném hòn đá về hướng ống trúc sau lưng.

Ống trúc chớp động linh quang, một mảnh bạch hà bắn ra, đem hòn đá cổ quái thu vào bên trong.

Mà lúc vừa rồi Hàn Lập nhặt hòn đá cũng từ chỗ vỡ nát nhìn ra, thời gian tấm bia đá bị phá hủy là gần đây thôi, xem ra tấm bia đá kia là vật quan trọng trấn áp của trận nhãn, cho nên cùng lúc pháp trận gặp chuyện không may, thì tấm bia đá này cũng bị phá. Như thế tấm bia đá này cũng là tài liệu tuyệt đối không tầm thường.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập cũng không khách khí, một mảnh thanh hà đảo qua, tất cả mảnh vụn còn lại của tấm bia đá đều được thu vào Túi trữ vật, mười ngón tay vung lên, mười đạo kiếm khí màu xanh bắn nhanh ra đánh vào gốc tấm bia đá, muốn đánh nát mang đi nốt.

"Oang,oanh" tiếng vang liên tiếp truyền ra, ngoài mong muốn của Hàn Lập, sau khi thanh quang lóe lên đều vô thanh vô tức biến mất lặn vào trong gốc của tấm bia đá, một chút hiệu quả cũng không có.

"Ồ! Thật cô quái".

Hàn Lập lấy làm kinh hãi. Do dự một chút, cũng không để ý đến tài liệu còn thừa này nữa, mà bắn ra mấy đạo kiếm khí lên mặt đất.

Mặc dù còn nhiều ích Tà Thần Lôi đủ để duy trì một thời gian dài, nhưng Hàn Lập cũng không dám ở địa phương nguy hiểm này lâu, chuẩn bị bày ra trận bàn.

Một chuỗi tiếng nổ truyền tới, tại bên cạnh tâm bia đá, xuất hiện một cái hố to gần trượng.

Hàn Lập bất động thanh sắc, vừa lật tay bạch quang hiện lên, kiện trận bàn tinh xảo xuất hiện trong tay, Hàn Lập không chút do dự tay vung lên, trận bàn nháy mắt biến thành đoàn bạch quang bay vào trong hố sâu.

Hai tay vừa Kết ấn, nhất thời trong hố linh quang chớp động không ngừng, Hàn Lập sắc mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm vào trận bàn không chớp mắt.

Một lát sau, trận bàn phát ra một tiếng thanh minh, sau đó một đạo cột sáng màu trắng sữa bỗng nhiên từ trận bàn bắn lên trên trời, trong nháy mắt biến mất ở phía trên không thấy bóng dáng.

Hàn Lập trong lòng cảm thấy an tâm.

Nếu trận bàn này vẫn bình thường, tìm được chỗ chôn xuống cũng không thành vấn đề.

Nghĩ tới đây Hàn Lập Thần sắc buông lỏng, tay áo rộng phất một cái, tuôn ra một cổ cuồng phong mênh mông. Cuồng phong qua đi, đất đá vụn bốn phía được lấp vào hố to.

Một đạo pháp quyết đánh ra, vốn đá vun đống, dưới tiếng chú ngữ trầm thấp Hàn Lập phát ra bạch quang nhàn nhạt xuất hiên, sau đó đá vụn chịu tác động của pháp lực hòa tan dung nhập thành một thể.

Một lát sau, mặt bên ngoài của hố to trở nên bóng loáng dị thường, như là chưa bao giờ có cái hố nào ở đây vậy

Đi quanh hố to vài vòng, xem xét tất cả đều bình thường không có gì khác lạ, Hàn Lập gật đầu, lộ vẻ hài lòng.

Hướng ra phía ngoài tiện tay vung ra vài đạo pháp quyết hướng tới mấy kim sắc điện mãng.

Vài tiếng nổ bạo liệt truyền ra, kim mãng biến thành nhiều điểm sáng như những ngôi sao hư không tiêu thất vô tung vô ảnh, vốn ma khí bị ngăn cản ở phía xa, nhất thời quay cuồng vây quanh trở lại.

Hàn Lập trầm ngâm một chút, ngay lập tức màn hào quang kim cô chợt lóe, người phi lên trời, bay trở lên mặt biển.

Nhưng vào lúc này, thần thức của Đại Diễn thần quân lại truyền đến.

Tiểu tử,chậm đã!"

"Tiền bối có gì chỉ giáo sao?" *Hàn lập ngẩn ra, thân hình ngưng lại, không lập tức rời khỏi đài*

"Nơi này nếu là nơi đặt trận nhãn, hẳn là ma khí rất nồng đậm, mà lượng ma khí này bị trấn áp từ thời thượng cổ đến nay không chừng, có khả năng hình thành vài khối Ma Tủy Toản, thứ này theo thượng cổ điển tịch ghi lại, là tài liệu luyện chế chí bảo ma đạo độc nhất, ngươi đến bên phụ cận của đài tìm ở dưới đất một chút, xem có tìm được vật ấy hay không?" *Đại Diễn thần Quân thản nhiên nói*

"Ma tủy toản!" Hàn Lập trên mặt xuất hiện tia dị sắc. Suy nghĩ một chút, không chần chừ nắm tay hướng Túi trữ vật vỗ một cái, một kiện lang thủ ngọc như ý màu vàng mênh mông xuất hiện trong tay.

Đây là cổ bảo lúc đầu Ngân Nguyệt kí thân, mặc dù không thấy linh khí, nhưng vẫn có thể thi triển Thổ độn thuật đơn giản, chỉ là không được xuất thần nhập hóa như Ngân Nguyệt.

------oOo------

Chương 875: Tu phiến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong miệng hô một tiếng nhỏ, hào quang trên người Hàn Lập bỗng nhiên mở rộng ra một lần nữa, tiếp theo bạch quang trong áo bắn ra, một người xoay vòng một cái xuất hiện trước mắt.

Đúng là Ngân Nguyệt biến hình thành tiểu hồ trắng như tuyết, *"Thời gian không nhiều chúng ta chia nhau đi tìm đồ vật kia đi"* Hàn Lập vừa bay vừa nói, một đoàn điện cầu màu vàng trong tiếng sấm hiện lên ở trong lòng bàn tay, không chần chờ ném đi.

"Ầm" một tiếng lớn, điện cầu hóa thành điện võng bám vào thân thể bạch hồ.

"Nhớ kỹ! Thần Lôi này có thể duy trì trong khoảng thời gian không dài, nếu có dấu hiệu suy yếu, ngay lập tức quay trở lên trên mặt đất, ta sẽ sớm quay lên" Hàn Lập nghiêm giọng nói.

"Vâng chủ nhân, Bất quá Ma Tủy Toản kia bộ dáng ra sao? Tiểu tỳ không biết" Bạch hồ truyền ra giọng nữ nhân trẻ tuổi êm ái dễ nghe.

"Ma Tủy Toản đen như mực, giống như tinh thạch, bên trong có chứa ma khí kinh người, cứ như thế mà tìm" Không chờ Hàn Lập nói, Đại Diễn Thần Quân đã mở miệng trả lời.

"Nếu là như vậy, thì dễ làm rồi, tiểu tỳ đi trước" Bạch Hồ gật đầu, trên người ngân quang chợt lóe, chui vào bên trong bãi đá không thấy bóng dáng.

Hàn Lập bản thân cũng không có nhàn rỗi, trong tay vung Ngọc Như Ý lên, hào quang màu vàng xuất hiện.

Người bao bọc trong vòng bảo hộ, vô thanh vô tức nhập vào dưới đài.

Trên đài rộng lớn thời không thấy một bóng người.

Thời gian trôi qua, bốn phía yên tĩnh dị thường, trên đài trở thành thiên hạ của ma khí, ma khí một đoàn đen kịt âm u như u minh địa ngục.

Không biết qua bao nhiêu lâu, đột nhiên có tiếng vang lên, tiếp theo kim quang chợt lóe, Hàn Lập trong màn hào quang hiện ra trên đài.

Nhìn mọi nơi một chút, không thấy bóng dáng Ngân Nguyệt đâu, Hàn Lập ngẩn ra, một lúc sau lộ ra một vẻ lo lắng.

Bỗng nhiên hắn giơ nắm tay lên, rồi mở ra năm ngón tay ra.

Ở giữa có một khỏa tinh thạch đen thui long lanh lớn bằng ngón cái, có vẻ khéo léo lung linh.

"Quả nhiên như ta đoán, nơi này thực sự hình thành Ma Tủy Toản, cơ duyên của ngươi thật không tồi, đây chính là vật thượng Cổ ma đạo tu sĩ mơ tưởng, vật này chỉ có thể ngộ không thể cầu" Đại Diễn Thần Quân sau khi cười hắc hắc nói.

"Có đúng như vậy không, thứ này thật sự quý hiếm vậy sao?" Hàn Lập đưa miếng tinh toản lên trước mặt, hai mắt híp lại.

Hắn hiện tại mới có thời gian quan sát một chút vật này.

Tinh toản này một chút quang mang cũng không phát ra, ngược tối tăm làm cho người ta có cảm giác như là hồn phách muốn bị hút vào bên trong.

Hàn Lập trong lòng run sợ, không dám nhìn lâu vội đem ánh mắt thu hồi.

Ngay tại lúc này, trên bãi đá bạch quang chớp động, bạch hồ mang theo kim mang yếu ớt từ bãi đá bắn ra, nhập vào bên trong màn hào quang của Hàn Lập.

"Ngươi mà còn không trở về, ta định tự mình gọi ngươi! Ta còn tưởng ngươi so với ta về sớm hơn một bước, không lẽ cũng có thu hoạch" Hàn Lập vẫy vẫy tay về phía tiểu hồ một cái, một mảnh thanh hà nâng tiểu hồ bay đến trước mặt Hàn Lập.

Bạch hồ cũng không nói tiếng nào, há miệng phun ra ba khối màu đen trong suốt, không biết là Ma Tủy Toản hay là vật gì?

"Tốt lắm, làm không tồi" Hàn lập có chút ngoài ý muốn, sau đó mặt lộ vẻ vui mừng.

Bạch hồ mỉm cười phi thường nhân tính, bỗng nhiên chui vào giữa tay áo, biến mất không thấy bóng dáng.

Hàn Lập đem ba miếng tinh toản này cùng với miếng tinh toản của mình nhặt được đặt cùng nhau, từ trong người lấy ra một cái hộp ngọc, đem bốn miếng Ma Tủy Toản đặt vào trong.

"Phải đi thôi" Hàn Lập nói, sau đó màn hào quang điện chớp động, lập tức tiếng oanh minh nổi lên, Hàn Lập điều khiển vòng bảo hộ chậm rãi hướng không trung bay lên.

Sau đó Hàn Lập độn tốc hơi chậm, đi lên cũng không cần nhanh.

Sau khi phi hành về phía trước một giờ, Hàn Lập lại nhìn thấy một tầng quầng sáng trắng mênh mông, căn bản là không cần sử dụng đến vài vật thối ma chi bảo của đám người Ngụy Vô Nhai cung cấp.

Trong nháy mắt, Hàn Lập xuyên qua quầng sang, rốt cuộc thoát ly ma khí.

Xoay người nhìn lại quầng sáng phía sau, Hàn Lập đem ích Tà Thần Lôi thu lại, kim cô lập tức biến mất không còn một mảnh.

Nhưng hắn không có lập tức hướng phía không trung bay đi, ngược lại không chút hoang mang liếc nhìn quầng sáng, tay hướng trong Túi trữ vật, một kiện đồ vật xuất hiện trong tay.

Đúng là một cái bích lục tiểu phiến không trọn vẹn.

"Ồ! Vật này. Không phải là Âm La phiến ngày đó sao?" Ngân Nguyệt lên tiếng kinh ngạc, có chút giật mình nói.

"Phiến này phụ thuộc vào ma đầu âm quỷ, mặc dù bị tiêu diệt không còn một mảnh, nhưng cũng không có bị phá hủy hoàn toàn, vẫn là món ma bảo hiếm có. Ta từng thử qua, nó có thể hấp thu quỷ khí tự chữa trị, mà lúc trước Hợp Hoan lão ma cấp ma kì nhắc nhở ta, ma khí cùng quỷ khí đều là thiên địa chí âm chi khí, tới một mức độ nào đó cũng có thể tương thông. Nơi này nhiều ma khí tinh thuần như thế, vừa đúng lúc thử xem có thể tu bổ ma phiến, không được cũng không sao" Hàn Lập thản nhiên nói, sau đó trên tay thanh quang bốc lớn lên, một tầng linh quang xanh mênh mông đem tiểu phiến nháy mắt bao bọc lại, sau đó biến thành một đạo thanh mang bay vào trong ma khí phía dưới.

Linh quang bên ngoài tiểu phiến trong nháy mặt bị ma khí thôn phệ không còn một mảnh, ma phiến bi tàn phá lúc này hiện ra hình dáng, bị đông đảo ma khí cầm giữ vây lại ở không trung.

Chứng kiến màn này, Hàn Lập hai tay ấn quyết, hướng tiểu phiến xa xa chỉ một cái.

Âm La phiến vốn tử khí trầm lắng bỗng lục quang đại phóng, đón nhận pháp quyết thôi thúc của Hàn Lập, tiểu phiến bỗng hình thể lớn nhanh, trong nháy mắt biến thành cự phiến dài ước chừng một trượng, chỉ là bề mặt rách nát, bộ dáng thê thảm.

Đó là do ngày đó bị uy lực của Đại Cang Kiếm Trận phá hủy.

Hàn Lập nhờ vào lục soát thần thức vị Trưởng lão Âm La Tông, mà biết cách huy động ma phiến này. Mà đây là bảo vật do Trưởng lão Âm La Tông lưu truyền, tự nhiên không có khả năng lấy máu nhận chủ. Cho nên phiến này mặc dù thuộc loại pháp bảo uy lực mạnh, lại là pháp bảo cường lực không thể nhận chủ. Cơ bản là tới tay ai luyện hóa một chút là có thể sử dụng.

Lúc này Hàn Lập niệm chú ngữ, đại phiến hiện ra một cái động lớn vài thước, bên trong âm phong vù vù.

Lúc này ma khí bốn phía như bị hút vào, toàn bộ hướng phía đại phiến cuồn cuộn bay vào không dứt.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này mừng rỡ, phiến này quả nhiên có thể thu nạp được ma khí.

Kết quả là phiến sau khi hút vài lượng lớn ma khí, có thể thấy được tốc độ phục hồi nhanh trên bề mặt. Không bao lâu sau cả La phiến biến thành như mới, chỉ là La phiến này trước đây màu lục bích giờ biến thành nửa lục nửa đen, màu sắc cổ quái.

Hàn Lập ánh mắt chớp động nhìn La phiến thôn phệ ma khí bốn phía trong lòng có chút ngoài ý muốn.

Vốn tưởng rằng sau khi chữa trị La phiến sẽ đình chỉ thôn phệ ma khí, nhưng hiện tại La phiến này như động không đáy thôn phệ không ngừng.

Bất quá hắn cũng phát hiện. La phiến màu lục sắc bắt đầu ít đi, hắc mang nhiều lên.

Thấy cảnh này, Hàn Lập vẫn tại chỗ xa xa nhìn không nhúc nhích.

Kết quả không biết qua bao lâu, sau khi thôn phệ không biết bao nhiêu ma khí, Âm La phiến rốt cuộc phát ra một tiếng thanh minh, lô hổng phía trên biến mất, khôi phục như cũ.

Lúc này toàn thân La phiến đen thui toả sáng, hắc mang như thực chất thông thường.

Lúc này Hàn Lập không chút do dự hướng La phiến chỉ một cái, tức thì hắc mang thu nhỏ lại, biến thành một đạo hắc mang từ ma khí bay nhanh ra, rơi vào trong tay Hàn Lập.

Cẩn thận đánh giá một chút vật trên bàn tay, Hàn Lập gật đầu hài lòng, đem nó thu về.

Chờ cơ hội sau này thử xem uy lực của nó xem sao.

Bởi vì trì hoãn thời gian đã lâu, Hàn lập không dám chậm trễ, ngay lập tức phun ra hơn mười thanh phi kiếm phá vỡ linh khí trên đỉnh đầu, hướng không trung bay lên.

Hàn Lập hóa thành một đạo cầu vồng, từ trong vũng xoáy bay ra, bọn người Ngụy Vô Nhai thoạt nhìn trấn định bình tĩnh, nhưng thỉnh thoảng không dấu được vẻ lo âu. Sợ Hàn Lập không thể bố trí được trận bàn.

Kết quả khi vừa thấy đạo cầu vồng bay ra, ba người không khỏi thờ phào một hơi, cũng biết quá nữa là đã thành công.

"Hàn Đạo hữu, sao rồi? Thuận lợi chứ?" Chí Dương thượng nhân mỉm cười hỏi.

"May mắn không làm nhục mệnh! Đã bố trí tốt rồi" Hàn Lập mỉm cười trả lời.

"Tốt. Để Ngụy mỗ thử xem" Ngụy Vô Nhai tay hướng trên túi phất một cái, một khối trận bàn khác xuất hiện trên bàn tay.

Ngụy Vô Nhai một tay nâng trận bàn, tay kia ấn pháp quyết, trong miệng phát ra chú ngữ khó hiểu.

Trận bàn trong tay linh quang màu trắng chớp động không ngừng, sau đó phát ra quang mang ngũ sắc mờ mờ, phi thường diễm lệ.

"Tốt, quả nhiên đã bố trí tốt trận bàn. Chúng ta ngay lập tức phát thư mời các tu sĩ, thỉnh bọn họ đến chữa trị pháp trận, trận bàn này bày ra, tối thiểu không lo lắng ma khí chợt bạo phát. Lần này công lao Hàn đạo hữu thật không nhỏ" Ngụy Vô Nhai cười ha hả nói, tựa hồ tâm tình rất tốt.

"Nếu đã xong mọi chuyện, Hàn mỗ xin cáo từ, tại hạ còn có chút việc quan trong phải xử lý ngay, mấy bảo vật này xin trả lại các đạo hữu" Hàn Lập đem bốn kiện thối ma chi bảo, trả cho ba người, trong miệng bình tĩnh nói.

Nghe xong lời này của Hàn Lập, ba người Ngụy Vô Nhai liếc nhìn nhau một cái.

"Hàn đạo hữu cần gì vội vàng như vậy, không bằng cùng chúng ta tới Thất Linh đảo đợi thêm hai ngày, rồi đi cũng không muộn" Chí Dương thượng nhân lên tiếng khuyên.

"Đa tạ ý tốt của Chí Dương huynh, chỉ là Hàn mỗ có việc quan trọng trong người, không thể trì hoãn lâu" Hàn Lập lắc đầu mặt lộ ra vẻ áy náy.

"Nếu là Hàn huynh thật có việc cần làm. Ba người chúng ta không tiện giữ lại. Đạo hữu lên đường may mắn!" Ngụy Vô Nhai ôm quyền nói.

"Vậy tại hạ xin cáo từ".

Hàn Lập bình tĩnh, phân biệt hướng ba người hành lễ, không nói gì thêm, trên người thanh quang đại phóng, hóa thành một đạo cầu vồng chói mắt phá không mà đi.

Nửa tháng sau, Hàn Lập về tới Lạc Vân Tông, nói cho hai ngươi Trình sư huynh về bản vẽ linh đảo cấp cho Lạc Vân Tông, rồi chuẩn bị bế quan.

Lần này, Hàn lập muốn nâng cao pháp lực, muốn đem đệ nhị Nguyên anh hoàn toàn tu thành.

Dù sao có đệ nhị Nguyên anh, thần thông của hắn cũng tăng lên, tựa hồ có thêm một tính mạng.

Mộc linh anh bị đoạt xá, đã tới giai đoạn cuối cùng, chỉ còn vài bước nữa là đại thành.

Vì thế, Hàn Lập sau khi xem xét tình huống của Nam Cung Uyển, ngay lập tức vào mật thất, Bắt đầu bế quan tu luyện mấy năm.

Mà tu tiên giới Thiên Nam liên tiếp trải qua việc lớn, cũng bắt đầu bước vào thời kì ổn định, các tông phái đều hết sức bồi dưỡng môn hạ đệ tử, tiến vào giai đoạn tĩnh dưỡng.

------oOo------

Chương 876: Rời xa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Năm sau, trong động phủ nằm dưới tòa chủ phong của Tử Mẫu phong, Ngân Nguyệt biến thành một thiếu phụ tươi đẹp đắc ý đứng chờ phía ngoài cửa mật thất.

Hôm qua, trong lúc đang dùng lục dịch thúc dục linh dược, nàng đột nhiên nghe Hàn Lập dùng thần thức truyền âm nên hôm nay đến đây chuẩn bị chờ Hàn Lập xuất quan.

Cánh cửa bế quan thất mấy năm không mở ra đang chậm rãi từ từ nâng lên.

Ngân Nguyệt giương đôi mắt sáng lưu chuyển, ngẩng đầu nhìn lại nhưng bên trong cánh cửa không thấy xuất hiện thân ảnh Hàn Lập. Ngược lại đột nhiên xuất hiện một trận âm phong màu đen mênh mông thổi ra. Sau một tiếng cười khẽ trầm thấp truyền đến, bên trong bổng nhiên bắn ra một đoàn mây đen dài cỡ một trượng, chợt lóe lên nhắm thẳng Ngân Nguyệt bay đến.

Ngân Nguyệt cả kinh vội vàng lùi lại mấy bước, hoa dung thất sắc nhìn vật ấy.

Nhưng mây đen lại dừng lại, bề mặt đen như tóc, bóng như lụa đen.

"Đây là" ý niệm trong đầu Ngân Nguyệt khẽ chuyển động, trong lòng mơ hồ đoán được cái gì.

"Thế nào? Nguyên anh thứ hai của ta tu luyện đến trình độ như vậy hẳn có thể xem như là đại thành không" Mây đen đột nhiên ngưng tụ thành hình, trong nháy mắt hóa thành một anh nhi (trẻ con) cao độ một tấc màu hắc lục (xanh đen), miệng nói.

"Chúc mừng chủ nhân thần thông đại thành!" Ngân Nguyệt thản

nhiên cười, nhìn Nguyên anh xá một cái rồi nói.

Nguyên anh này thoạt nhìn thì ngoại trừ việc hơi nhỏ hơn so với Nguyên anh chủ của Hàn Lập ra thì bộ dáng thần thái tất cả đều không khác gì nhau.

"Nhanh như vậy đã đem Nguyên anh thứ hai hoàn toàn luyện thành. Thật là có chút ngoài dự liệu, bất quá sau khi luyện thành thật sự có cảm giác là lạ" Tiếng nói quen thuộc từ trong mật thất truyền ra. Thân ảnh Hàn Lập rốt cục xuất hiện trước cửa đi ra.

Lúc này hắc lục Nguyên anh nọ nhếch miệng cười, tự động bắn về phía Hàn Lập, sau khi xoay quanh người thì rơi lên búi tóc của Hàn Lập.

"Một người có được hai cái tự chủ Nguyên anh, tự nhiên là cảm giác so với trước có chút bất đồng. Bất quá sau này chủ nhân quen dần thì cũng không có vấn đề gì" Ngân Nguyệt ngẩng đầu đánh giá Hàn Lập một chút sau đó hé miệng khẽ cười nói.

"Ồ! Nghe lời ngươi thì tựa hồ đối với Nguyên anh thứ hai có biết chút gì hay sao. Chẳng lẽ là lại nhớ lại được một ít thông tin có liên quan" Hàn Lập ánh mắt chớp động một chút, có chút cảm thấy hứng thú nói.

"Cái này tiểu tỳ cũng không rõ lắm. Cũng không biết vì sao lại thuận miệng nói ra. Có lẽ trước kia thực sự có biết qua thần thông cùng loại" Ngân Nguyệt ngẩn ra thành thật đáp.

Nghe Ngân Nguyệt giải thích như thế Hàn Lập gật đầu không nói gì thêm nhưng Nguyên anh trên đầu hắn lại đột nhiên giơ bàn tay nhỏ bé lên, lấy ra một cây tiểu phiến chơi đùa trong tay.

Vật đen bóng như tóc này chính là Âm La phiến hấp thu đủ ma khí!

"Chủ nhân, bộ dáng Nguyên anh thứ hai như thế chẳng lẽ là do tu luyện ma đạo công pháp" Ngân Nguyệt chứng kiến màn này thì liếc mắt nhìn Nguyên anh một cái, không nhịn được hỏi.

"Nguyên anh thứ hai tu thành, ta tự nhiên là muốn nó nắm giữ một chút thần thông nhưng do nó không có thân thể, không cách nào một mình tu luyện công pháp được. Do đó ta trước hết dùng thân thể bản thân cùng với ma khí tinh thuần trong Âm La phiến tương trợ, giúp nó tu thành một ít công pháp biến hóa thông huyền trong Huyền Âm Đại Pháp. Về phần có nên thật sự cho nó có được nhục thân hay không thì ta còn đang do dự. Nguyên anh thứ hai có được thân thể thì phi thường dễ dàng cắn trả, không thể không cẩn thận" Hàn Lập nghe Ngân Nguyệt hỏi thì nhướng mày nói, theo sau đưa tay vô lên đỉnh đầu, hắc quang chợt lóe, Nguyên anh nhập vào đỉnh đầu biến mất.

Mà Hàn Lập dùng thần thức nội thị nhìn kỹ lại thấy rất rõ ràng. Trong đan điền chỗ Nguyên anh chủ đang ngồi, Nguyên anh thứ hai cũng khoanh chân ngồi xuống đối diện, tĩnh tọa bất động.

"Chủ nhân cẩn thận. Tự nhiên là do Huyền Mẫu Hóa Anh Đại Pháp này trước kia chưa bao giờ nghe nói qua. Mà tu sĩ luyện Hóa thân thuật khác cũng phần lớn là tu luyện phân thần, phân hồn. Cao cấp hơn một chút tựa như vị Mộ Lan thần sư họ Trọng kia cũng chỉ có thể dùng đại thần thông đem Nguyên thần ngạnh sanh phân ra" Ngân Nguyệt nghiêng đầu đồng ý nói.

"Hắc hắc! Loại công pháp này mặc dù cũng thuộc về Hóa thân thuật nhưng không có tăng cường cái gì. Nếu đối phó với nhiều đối thủ hoặc bảo vệ tánh mạng đồng dạng có chút diệu dụng nhưng lại không phải là một loại thủ đoạn lợi hại! Tốt. Việc này không nói nữa. Trong thời gian này, động phủ có chuyện gì xảy ra không" Hàn Lập nói một hai câu, khoát tay chặn lại rồi hỏi đồng thời nhấc chân hướng đại sảnh đi đến.

"Sau khi chủ nhân bế quan được một năm thì Mạc cô nương kết đan thành công. Ta dựa theo dặn dò của của người đem pháp quyết Điên Phượng Bồi Nguyên Công và một ít đan dược hữu hiệu với Kết Đan Kỳ đưa cho nàng. Nam Cung cô nương đồng dạng ở trong cấm chế bình yên vô sự. Phong Hồn Chú dưới uy lực của hỏa Thiềm Đan mức độ ngày càng giảm bớt, phỏng chừng cho dù không có pháp quyết giải chú thì chỉ cần hơn trăm năm nữa độc chú cũng có thể có thể được giải trừ. Đương nhiên, đây chỉ là do tiểu tỳ suy đoán như vậy, chủ nhân hay là tự mình đi

xem một chút" Ngân Nguyệt bước nhẹ nhàng theo sau Hàn Lập nhất nhất hồi đáp.

Sau khi xuất quan đi ra được nghe hai tin tức tốt, Hàn Lập trong lòng vui vẻ đang muốn hỏi thêm chuyện khác thì Ngân Nguyệt lại nói thêm.

"Còn có một việc nữa muốn báo cho chủ nhân biết. Ấu trùng Lục Dực Sương Công trải qua mấy năm không ngừng ăn Nghê Thường Thảo, theo lý thuyết đã sớm lớn nhanh lên, sinh sôi và tiến hóa mới đúng, nhưng không biết vì sao tốc độ lớn lên của đám ấu trùng này vô cùng thong thả, chỉ lột xác một lần rồi lại không hề phân chia nữa".

"Lột xác?" Vừa nghe lời này, cước bộ Hàn Lập chợt dừng lại, trên mặt lộ ra một tia nghi hoặc.

"Bất quá sau khi lột xác, mấy con rết này tựa hồ lợi hại hơn rất nhiều. Hơn nữa mấy ngày nay chúng nó lại rất táo bạo, tựa hồ còn muốn lột thêm một lần nữa" Ngân Nguyệt khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, cước bộ đồng dạng chậm lại nói.

"Đến trùng thất xem một chút đã", Hàn Lập nhướng mày, vẻ mặt không chút thay đổi nói.

Hắn thay đổi phương hướng, dẫn đầu hướng tới một cái thông đạo khác đi đến, đúng là đường đi tới trùng thất.

Một chút công phu sau, Hàn Lập đã đứng trước mặt trùng thất. Hắn bước tới một gian trùng thất bên cạnh lô thông khí trên vách động, nhìn vào bên trong.

Chưa kịp nhìn rõ cái gì bên trong thì đã cảm thấy một cỗ hàn khí xông tới. Ánh mắt Hàn Lập nhìn qua thấy được toàn bộ đều là một mảnh tinh lượng (ánh sáng).

Chỉ thấy trùng thất này không lớn, vô luận là nóc hay là bốn vách tường đều là sáng long lanh lấp loáng đầy băng. Trên mặt đất có rất nhiều đống băng lớn nhỏ không đồng nhất. Trên các đống băng này đều có những lỗ sâu to cỡ cổ tay, trong đó có mấy con rết trắng như Tuyết dài chừng nửa thước đang tiến lui chạy không ngừng.

Do đã lấy máu nhận chủ với linh trùng nên khi Hàn Lập vừa mới hiện thân. Mấy Còn rết này nhất thời cảm ứng được cái gì, sau một trận dao động thì mấy con ở bên ngoài lập tức hướng Hàn Lập bay vụt đến. Mấy con ở trong động cũng bỏ nhanh ra rồi cũng bay tới.

Hàn Lập vung tay lên triệt hồi cấm chế trên cửa động, theo sau thần thức vừa động. Mấy Còn rết này trong ánh bạch quang lại có lại chừng một tấc bay múa trên dưới, trước sau người hắn.

Hàn Lập khoát tay nhẹ nhàng đem một con bắt lấy trong tay.

Từ màu sắc mà xem thì ấu trùng này vẫn trắng như Tuyết nhưng trên lưng đã xuất hiện hai cái gà nhỏ nhô lên, còn những thứ khác cũng chưa có gì thay đổi.

Hàn Lập xem xét linh trùng trong tay một chốc thì không khỏi đứng ở tại chỗ trầm ngâm.

Ngân Nguyệt đến phía sau Hàn Lập nhu thuận đứng ở một bên không nói gì.

Lúc này. Hàn Lập vươn một ngón tay đưa đến bên mép con rết trong tay, 'Thốc*" một tiếng, sau khi thanh âm này vang lên một ngọn lửa màu lam hiện lên trên đầu ngón tay.*

Mà con rết nọ há mồm phun ra một đạo hàn khí nhỏ bé đánh lên lam diễm.

Nhất thời lam diễm trên đầu ngón tay tăng vọt lên mấy lần đồng thời đem tất cả hàn khí xung quanh cuốn lại.

Hàn Lập chậm rãi nhắm hai mắt lại, tựa hồ cảm ứng được cái gì.

*"*Còn rết này sau khi lột xác so với trước kia lợi hại hơn rất nhiều. Xem ra cắn nuốt sinh sôi cùng không ngừng lột xác cũng không có gì khác nhau*".*

Hàn Lập giương đôi mắt, ngón tay run lên. Lam diễm đã biến mất.

*"*Về phần chúng nó vì sao không tiếp tục sinh sôi và cắn nuốt nhau thì cũng không có gì kỳ quái. Đám thượng cổ linh trùng này có con nào không phải là thiên kì bách quái. Có lẽ nó cũng chỉ có thể sinh sản mấy lần mà thôi. Có lẽ dưới sự thúc dục của Nghê Thường Thảo thân thể chúng phát sinh một ít biến dị mà đánh mất loại năng lực này. Dù sao chỉ cần vẫn có thể sử dụng lục dịch để khiến chúng nó tiếp tục tiến cấp thì không sao cả*" Hàn Lập thản nhiên nói.*

*"*Chủ nhân nói như thế thì tiểu tỳ cũng yên tâm*" Ngân Nguyệt thở phào một hơi, lộ ra sắc mặt mỉm cười ngọt ngào nói, có vẻ cực kỳ mê người.*

Tuy nhiên Hàn Lập đối với điều này lại coi như không nhìn thấy, quay người hướng phía đại sảnh đi đến. Một bên trầm giọng nói.

*"*Lần này xuất quan, ta muốn nghỉ ngơi và hồi phục một chút rồi chúng ta sẽ đi Đại Tấn một chuyến. Vô luận là để giải quyết sát khí trên người hay là tìm kiếm tài liệu trân hi thì tất yếu là phải đi. Huống hồ hỏa đan trong cơ thể Uyển Nhi có tác dụng như thế nào ta vẫn còn lo lắng có việc ngoài ý muốn phát sinh. Tốt nhất là tìm được khẩu quyết giải chú từ Âm La Tông mới vạn vô nhất thất. Đây cũng là nguyên nhân ta khổ tâm tu luyện Nguyên anh thứ hai. Ai biết tại Đại Tấn sẽ gặp phải loại nguy hiểm nào*".*

*"*Thì ra là thế. Bất quá lấy thần thông của chủ nhân, cho dù là ở Đại Tấn cũng không có mấy người có thể ngăn cản được*" Ngân Nguyệt khóe miệng khẽ nhếch, cười khanh khách mà nói.*

*"*Hắc hắc, tu tiên giới còn rất nhiều kỳ bảo dị công, cũng không nên tự mãn. Huống hồ ta đã đắc tội với Âm La Tông nên nếu bị bọn họ phát hiện thì khẳng định là sẽ gặp không ít phiền toái. Cẩn thận một chút thì hay hơn. Bây giờ, ta đi xem tình huống của Uyển Nhi một chút, thuận tiện gặp bọn Trình sư huynh một chút. Xem việc luyện chế Khôi Lỗi và tài liệu Thất Diễm phiến một chút. Rốt cuộc là còn thiếu bao nhiêu, nếu hết thảy đều thuận lợi thì nhiều lắm mười ngày nửa tháng sau, vào lúc mặt trời mọc chúng

ta sẽ rời đi".

"Dạ. Chủ nhân! Tiểu tỳ cũng muốn kiến thức một chút về Đại Tấn, nơi được xưng là thánh địa tu luyện, rốt cuộc bộ dáng ra sao?"

Lời nói của Hàn Lập và Ngân Nguyệt dần dần đi xa. Trùng thất không lâu sau lại trở nên an tĩnh.

Nửa tháng sau, một đạo cầu vồng từ trong Vân Mộng Sơn phá không bay ra, nhằm hướng nam bay độn đi.

Mà sau đó không lâu, một số tu sĩ linh thông tin tức đồng thời thu được một tin tức. Vị Hàn trưởng lão lừng lẫy Lạc Vân Tông kia đột nhiên rời Vân Mộng Sơn viễn du.

Cụ thể đi nơi nào thì cũng không ai biết, có lẽ là đi khắp Thiên Nam mà cũng có thể là rời khỏi tu tiên giới Thiên Nam.

Sau một trận dao động, Thiên Nam tu tiên giới lại gió êm sóng lặng. Hàn Lập rời đi không có kích khởi bất cứ sóng gió ầm ĩ gì.

Cổ Kiếm Môn và Bách Xảo Viện ở Vân Mộng Sơn đối với Lạc Vân Tông vân rất đàng hoàng. Cho dù có chút dị động thì vị trí đệ nhất đại tông Khê Quốc của Lạc Vân Tông tựa hồ đã ổn như thái sơn.

Thời gian trôi qua, một số tu sĩ thọ Nguyên buông xuống mà tọa hóa nhưng đồng thời một số khuôn mặt mới lại lục tục xuất hiện tại Thiên Nam tu tiên giới.

Nhưng Hàn Lập vừa đi, đã biến mất biệt tích. Liên tiếp trăm năm hơn, tin tức toàn bộ không có một chút.

------oOo------

Chương 877: Thương lộ bộ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một xa đội chừng ba mươi mấy người tạo thành, đang chậm rãi di chuyển giữa đại thảo Nguyên mênh mông.

Xe cộ không nhiều lắm, chỉ có bảy tám cái mà thôi, nhưng chung quanh có khá nhiều người cưỡi ngựa, hầu hết là tuổi còn trẻ, tinh thần phấn chấn, thậm chí còn có mấy đứa trẻ mới chỉ mười một mười hai tuổi.

Phía trước đi đầu đội xe là một lão giả phục sức hoa mỹ, cỡi tuấn mã màu vàng.

Lão giả này đầu đội mũ cáo lửa màu hồng, bên hông đeo một cái dây lưng đại biểu cho thân phận tam sắc cấm (ba màu sắc). Cái này đúng là dấu hiệu của người đứng đầu.

Nơi đây đã là phía nam Thiên Lan thảo nguyên. Đây là đội ngũ người Đột Ngột đi tiến cống thánh điện.

"Thiên Lan thảo nguyên" là cách xưng hô của người Đột Ngột đối với Mộ Lan thảo Nguyên Bởi vì người Đột Ngột luôn luôn thờ phụng *"Thiên Lan thú"* trong truyền thuyết và cũng coi như hộ tộc thần, đời đời thờ phụng cho nên thảo Nguyên này mới có tên như vậy.

Nguyên bổn người Đột Ngột chỉ là chiếm cứ một nửa phía nam Thiên Lan thảo Nguyên nhưng ba mươi năm trước, trong cuộc chiến thảo Nguyên sau khi đánh bại kẻ thù là người Mộ Lan, sau đó chiếm cứ cả đại thảo nguyên. Thế lực tự nhiên đột nhiên bành trướng, cả thảo Nguyên không ai là địch thủ.

Đương nhiên tộc người Đột Ngột khổng lồ như thế, số lượng bộ lạc bên trong nhiều vô cùng. Bộ lạc nhỏ cũng có tới hơn mười vạn người mà lớn thì có tới cả triệu dân cư trải rộng trên thảo nguyên.

Mà Bởi vì trong thánh chiến vừa rồi không ít người lập được công lao nên cũng có khá nhiều bộ lạc độc lập mới ra đời.

Mấy bộ lạc này không nhỏ nhưng cũng không đáng nhắc đến, dân cư chỉ có mới mấy vạn người mà thôi.

Lão giả dẫn đầu *"Thương lộ bộ"* này cũng là một bộ lạc nhỏ được tách ra từ một cái đại bộ lạc. Mặc dù cũng có thể coi là một cái bộ lạc nhưng trên thực tế cả bộ lạc mới có bảy tám vạn người mà thôi.

Lão giả tên là Anh Lộ, khi còn trẻ tác chiến dũng mãnh dị thường, trong thánh chiến đã từng một hơi chém giết mấy bộ lạc nhỏ của người Mộ Lan và cũng bắt sống không ít quý tộc nên mới có vị thế như ngày nay. Nhưng bây giờ lại không chống nổi sự tàn phá của thời gian, hơn nữa mấy năm nay lao tâm lao lực nên mặc dù tuổi mới hơn năm mươi nhưng thân thể cũng đã hiện ra vẻ già nua.

Bây giờ đang là lúc giữa trưa. Lão giả nhìn mặt trời đang cực nóng rồi quay đầu nhìn đứa trẻ trong đội xe phía sau lưng một chút rồi lại thở dài một hơi.

Theo lý thuyết bộ lạc vô luận là lớn hay nhỏ cũng phải cung phụng một vị tiên sư nhất định ở bên trong mới được. Nếu không vạn nhất gặp thiên tai, hay tao ngộ yêu thú thì con người bình thường căn bản là không cách nào ngăn cản được.

Nhưng mà bộ lạc nhỏ mới ra đời như bọn hắn căn bản là không cách nào mời được một vị tiên sư, cho dù là là cấp bậc thấp nhất thì cũng không nguyện tiến vào một cái tiểu bộ lạc như thế.

Dù sao đối với tiên sư mà nói gia nhập bộ lạc càng lớn càng giàu có thì càng tốt. Mới có thể được bọn họ cung ứng tư nguyên tu luyện sung túc.

Có một số bộ lạc nhỏ có thể cầm giữ một số tiên sư cấp thấp nhưng số tiên sư này đều xuất thân từ bộ lạc này hoặc là tư chất tu luyện của hắn thấp kém, các đại bộ lạc cũng không nguyện cung phụng cho nên mới bất đắc dĩ lưu lại.

Thương lộ bộ của lão giả thì còn không có cơ hội bồi dưỡng tiên sư của riêng bộ lạc cho nên mấy năm nay khi có việc chỉ có cách dùng trong kim tiền đi thuê tiên sư cấp thấp của bộ lạc bên cạnh ra tay tương trợ. Nhưng vị tiên sư này đồng dạng đòi giá cả cực cao. Mấy lần ra tay mà chi phí bằng non nửa số cả bộ lạc thu vào trong một năm. Điều này làm cho Thương lộ bộ nguyên vốn không giàu có gì càng trở nên nghèo khổ.

Cũng may khai linh nhật hai mươi năm một lần rốt cục đã đến.

Đã sớm để tâm đến việc này nên tự nhiên là không có khả năng buông tha. Lúc này trong bộ lạc kiểm nghiệm ra mấy tên đệ tử có linh căn đưa đến một tòa Thiên Lan thánh điện gần nhất.

Thiên Lan thánh điện ban đầu được xây dựng nên chỉ là để cung phụng Thiên Lan thánh thú nhưng trải qua nhiều năm như vậy lại trở thành thánh trong lòng người Đột Ngột. Thành nơi chuyên môn bồi dưỡng ra tiên sư cấp thấp cho tộc người Đột Ngột.

Mỗi người ngồi bên trong thánh điện đều là tiên sư cấp cao nổi danh, phụ trách truyền thụ một ít đạo tu luyện cơ bản. Sau khi học thành, kẻ có tư chất thấp thì trực tiếp phản hồi quay về bộ lạc, được bộ lạc cung phụng. Kẻ có tiền đồ thì được các người tu tiên cấp cao này nhận làm đệ tử, chuyên môn bồi dưỡng.

Phàm nhân không trải qua nghi thức khai linh, thì nghiêm cấm tiên sư cấp cao một mình truyền thụ tiên thuật.

Số lượng thánh điện không nhiều lắm, chỉ có sáu bảy mươi cái nhưng phân bố trải rộng khắp cả thảo nguyên. Nhưng mỗi cái cơ hô đều là trung tâm của một đại khu vực, chung quanh có đến hàng ngàn bộ lạc lớn nhỏ.

Là Thánh điện duy nhất trong khu vực, nên bộ lạc càng lớn thì càng gần thánh điện mà bộ lạc Thương lộ Bởi vì quá nhỏ nên bị phân về nơi rất xa. Từ bộ lạc xuất phát đi đến thánh điện phải mất đến ba tháng lộ trình.

Bất đắc dĩ, từ bốn tháng trước, Anh Lộ đã mang đội xuất phát từ bộ lạc.

Lại nói tiếp lần khai linh nhật lần trước hắn mặc dù đã đem bộ lạc đi, nhưng lại không cách nào có đủ cống phẩm nên cũng chỉ có thể trơ mắt bỏ qua mà thôi.

Lúc này đây, Anh Lộ nói cái gì cũng không nguyện bỏ qua lần nữa.

Cho dù cả bộ lạc mấy năm sau này phải giảm ăn cũng phải gây dựng cho được tiên sư riêng của bộ lạc.

Bất quá mang theo cống phẩm xuyên qua thảo Nguyên rộng lớn như thế, đôi với bọn họ là chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Dù sao đồ cống phẩm đều là vật phẩm hữu dụng đối với tiên sư, cơ hồ đối với phàm nhân mà nói đều là vật cực kỳ quý trọng. Không hề ít người tâm hoài bất lương nhân cơ hội này đánh cướp đội ngũ nhỏ yếu.

Chính các tiên sư cũng có khả năng ra tay. Đây chính là chuyện hay xảy ra trong các năm diễn ra khai linh nhật.

Các bộ lạc gần Thánh điện thì tốt hơn một chút, vì bọn họ cũng sợ hãi thánh điện mà không dám làm càn quá mức.

Nhưng các bộ lạc xa xôi như bọn họ lại cực kỳ nguy hiểm.

Nghe nói có một lần, khu vực này có một cái bộ lạc trung bình Bởi vì trong cống phẩm có một cây linh dược gần ngàn năm tuổi. Kết quả tin tức phong thanh tiết lộ ra ngoài, sau đó toàn bộ đội ngũ trên đường đi thánh điện đã quỷ dị biến mất. Một bóng người cũng không tìm được.

Kết quả không ít người nghe đồn rằng có một tiên sư cấp cao của một đại bộ lạc đỏ mắt vì bảo vật này nên ra tay giết người đoạt bảo. Thánh điện tự nhiên là rất tức giận việc này, nghe nói cũng phái ra tiên sư truy xét một phen nhưng không biết vì sao cũng không có kết quả.

Cho nên lúc này đây cống phẩm mặc dù có đủ nhưng không có tiên sư áp trận, làm cho vị thủ lĩnh Thương lộ bộ này từ khi xuất phát tới nay vẫn ăn ngủ không yên.

Mà trong khoảng thời gian diễn ra khai linh nhật này, tiên sư của các bộ lạc cũng rất bận rộn với sự vụ trong bộ lạc vì phải theo đội ngũ đi Thánh điện. Cho dù là có linh thạch thì cũng không nguyện ý đi đánh thuê. Ngẫu nhiên có mấy vị tiên sư lưu lãng thì cũng được mấy cái bộ lạc lớn phụ cận bỏ tiền ra thuê rồi.

Làm thủ lĩnh của bộ lạc nhỏ yếu nhất, Anh Lộ cũng chỉ có thể trừng mắt mà nhìn thôi.

Nghĩ tới đây, lão giả thở dài một hơi, không khỏi quay đầu liếc mắt nhìn phía sau một cái.

Ở phía sau trong bảy tám chiếc xe có bốn cái chứa đầy cống phẩm. Ngựa kéo xe toàn bộ đều là tuấn mã được lựa chọn tỉ mỉ trong bộ lạc. Mấy chiếc xe này cũng dùng loại hồng hoa mộc chắc chắn nhất chế thành. Đương nhiên để không khiến người ta chú ý nên bề ngoài tất cả xe cộ thoạt nhìn trông rách nát, cực kỳ cổ xưa.

Bất quá cũng may là có phương pháp này, nếu không nói không chừng đã sớm gặp chuyện không may.

Cho dù là như thế, trên đường đi đã một lần gặp phải một đàn dã lang nhỏ, khiến trong đội ngũ cũng thiếu chút nữa bị tổn thất.

Nhưng để thoát ra khói bầy sói, đội xe không thể không vứt bỏ hai cái chậm nhất, thì mới có thể bình yên thoát ra.

Hai chiếc xe đó mặc dù không có gì đáng giá nhưng lại là đại bộ phận lương thực cho cả đoàn người bọn họ trong hai tháng tới. Xem ra bọn họ mấy ngày nay, không thể không dừng lại trên đường một chút.

Lão nhớ kỹ là đi tiếp qua hai ngày lộ trình nữa thì có một mảnh hạp cốc.

Bên trong ít có dấu chân người, nói không chừng trong đó có vài còn trâu dê hoang dã gì đó. Có thể săn bắn được vài con làm thức ăn.

Nghĩ tới đây, lão giả quay đầu sờ vuốt cây cung trên yên ngựa, trên mặt lộ ra vẻ trầm ngâm.

"Ồ! Đây là cái gì?" Bên cạnh lão giả đột nhiên có một giọng nữ thanh thúy truyền đến, thanh âm tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

Đây là một cô gái thanh tú đi theo lão giả phát ra.

Nữ tử này gọi là Anh San, mới có mười lăm mười sáu tuổi, là vãn bối của Anh Lộ và cũng là một trong mấy người trong bộ lạc được kiểm nghiệm phát hiện là có linh căn. Tự nhiên là được Anh Lộ rất sủng ái.

Lão giả nghe vậy thì cả kinh, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Kết quả ngay phía trước cách đó không xa, phía dưới một đám cây rậm rạp quả nhiên có trận trận thanh quang lấp lóe không ngừng, mơ hồ là có vật gì đó. Mà hắn nhớ kỹ rõ ràng là mới vừa rồi quay đầu nhìn qua thì vẫn chưa thấy vật này.

Lão giả trong lòng rùng mình.

Làm một gã thủ lĩnh bộ lạc tự nhiên là đối với việc tiên sư khi làm phép phát ra linh quang, cũng không tính là xa lạ.

Chẳng lẽ thật sự có tiên sư muốn xuống tay đối với đội ngũ nghèo như bọn ta?

Anh Lộ trong lòng trầm xuống bỗng nhiên giơ một tay lên. Đội ngũ phía sau nhất thời dừng lại. Những người khác cũng đều chứng kiến thanh quang tại bụi cây phía trước, trên mặt không khỏi lộ ra vài phần kinh hoảng cùng đề phòng.

Lão giả cố gắng trấn định ghìm cương, đứng ở tại chỗ Bất động nhưng trong đầu xuất hiện ý niệm nhanh quay ngược trở lại để tự bảo vệ mình.

Nhưng một lát sau lão giả phát hiện ra việc này không thích hợp.

Trong bụi cây rậm rạp, thanh quang cứ chớp động không ngừng nhưng thủy chung không thấy có tiên sư hiện thân ra cũng không có tiên thuật gì phát ra.

Anh Lộ trong mắt sáng ngời, vội vàng hướng bụi cây rậm rạp nọ cân thận nhìn lại. Bụi cây rậm rạp này rễ chùm rất nhiều nên vốn không cách nào thấy rõ cái gì.

"Thố Mãnh ngươi qua xem một chút, có phải có vị tiên sư ở đó hay không" Lão giả ánh mắt chớp động vài cái rồi đột nhiên mở miệng nói.

"Dạ, tộc trưởng!" Từ trong đội xe có một gã thanh niên thân cường lực tráng, khuôn mặt uy mãnh nghe vậy thì ngẩn ra rồi vội vàng đáp ứng một tiếng, lập tức xuống ngựa, cẩn thận hướng tới bụi cây cách đó hai mươi trượng đi tới

Khi còn cách thanh quang khoảng năm sáu trượng, gã thanh niên do dự một chút, cước bộ theo tiềm thức dừng lại.

"Không biết tiên sư ở đây? ta thay mặt cho Thương lộ bộ đặc biệt đến bái kiến tiên sư chân nhan" Thanh niên này tựa hồ tại Thương lộ bộ cũng có chút thân phận, nói năng cũng nhã nhặn, trên mặt đồng thời lộ ra Thần sắc cung kính.

Nhưng trong bụi cây vẫn chỉ thấy linh quang lưu chuyển, cũng không có bất cứ thanh âm nào phát ra. Thanh niên thấy vậy thì không khỏi quay đầu liếc mắt nhìn lão giả một cái.

Lão giả thấy gã quay đầu lại thì cũng chỉ im lặng nhìn gật đầu. Thanh niên trong lòng nhất thời có vài phần lo lắng, cước bộ lặng yên không tiếng động nhẹ nhàng tiến về phía trước.

Chờ khi đi tới trước bụi cây rậm rạp, thanh niên chần chờ một chút rồi cắn răng một cái đưa tay vén bụi cây ra.

------oOo------

Chương 878: Ngũ quỷ tỏa thần đại pháp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong khoảnh khắc tách bụi cây ra, gã thanh niên phát ra một tiếng kêu kinh hãi, thân thể thoáng *"thích thích"* liên tiếp lùi lại mấy bước, thiếu chút nữa là ngã bệt mông xuống.

Gã thanh niên này tên là Thô Mãnh mặt đầy vẻ hoảng sợ!

"Chuyện gì xảy ra?" Chúng nhân trong Thương Lộ bộ vốn đang ngưng thần nhìn kỹ cũng cả kinh, một ít thanh niên trai tráng lập tức rút đao kiếm tùy thân ra, chuẩn bị ứng phó bất trắc.

"Không nên coi thường vọng động. Thô Mãnh, có chuyện gì xảy ra?" Anh Lộ đầu óc sáng tỏ, liếc mắt một cái nhìn rõ thanh niên căn bản là vô sự, chỉ là dường như đã bị cái gì làm cho kinh hãi.

"Tộc trưởng, bên trong có một tiên sư, nhưng hắn đang lớn lên".

"Hừ! Bộ dáng thế nào?"

Không chờ thanh niên nói xong nói, vù. Anh thanh quang trong bụi cây rậm rạp chợt cuồng hiện vài cái rồi đột nhiên biến mất, tiếp sau một tiếng hừ lạnh, một bóng người từ bên trong đi nhanh ra.

Kể cả lão giả, tất cả mọi người đều sửng sốt, vội vàng ngóng nhìn qua.

Chỉ thấy trước mặt có một gã nam tử mặc áo bào trắng. Người này vóc dáng bình thường, nhìn trang phục thì đúng là trang phục của tiên sư nhưng trên đầu lại có một cái áo choàng màu xanh kỳ lạ che khuất diện mục. Bên hông còn có vài cái túi căng phồng, sau lưng đeo một cái hộp gỗ dài chừng một thước.

"Tại hạ là Anh Lộ, tộc trưởng Thương Lộ bộ tộc xin tham kiến tiên sư đại nhân! Không biết tiên sư cao tính đại danh là gì?" Anh Lộ vừa thấy người này xuất hiện, lập tức xuống ngựa, từ xa xa nhìn người mặc áo bào trắng cung kính thi lễ. Không dám có chút đắc tội nào. Mọi người khác cũng đồng dạng xuống ngựa chào.

"Thương Lộ bộ? Không nghe nói qua, ta họ Hàn. Mới vừa rồi ở bên trong tu luyện công pháp, các ngươi tới quấy rối làm gì?" Người mặc áo bào trắng đưa ánh mắt nhìn đoàn người liếc mắt đánh giá qua một cái, lạnh lùng trả lời.

"Thì ra là Hàn tiên sư. Mới vừa rồi ta thật sự không biết là đại nhân đang tu luyện bên trong nên có chỗ đắc tội. Mong tiên sư đại nhân thứ tội! Không biết đại nhân là do bộ lạc nào đang cung phụng, có lẽ lão phu cùng quý bộ tộc có quen biết chăng" Lão giả vừa thấy vị tiên sư này có vẻ không muốn xuất thủ ra tay với bọn họ nên trong lòng nhất thời buông lỏng.

"Ta mới xuất sư không bao lâu. Tạm thời không tiếp nhận bộ lạc nào cung phụng" Người mặc áo bào trắng ánh mắt chợt khẽ lóe lên rồi thản nhiên mà nói.

"Đại nhân thì ra là còn tự do. Tiên sư đại nhân nếu một mình xuất hiện ở chỗ này khẳng định là cũng muốn đi thánh điện. Khai linh nhật hai mươi năm một lần Hàn tiên sư chắc sẽ không bỏ qua." Anh Lộ vừa nghe nói đối phương còn tự do thì trong lòng không khỏi vừa động, giọng điệu phát ra càng cung kính.

"Không sai. Ta chính là muốn đi thánh điện. Các ngươi cũng đi thánh điện triều cống sao. Bất quá tại sao lại không có tiên sư đi theo!" Người mặc áo bào trắng Liếc mắt nhìn đoàn xe phía sau bọn họ một cái, bộ dáng tựa hồ có chút hảo cảm và thấy hứng thú.

"Thương Lộ bộ chúng ta chỉ là một bộ lạc nhỏ nên tạm thời còn chưa có tiên sư trú nhập. Cho nên mới..." Lão giả trong miệng cung cẩn mà giải thích. Nhìn thấy loại thần thái này của đối phương hắn lập tức phán đoán việc đối phương nói vừa mới xuất sư tựa hồ là không giả. Nếu không như thế nào lại có loại cử

động tò mò này.

Nghĩ tới đây ý niệm vừa rồi mơ hồ nổi lên trong đầu lão giả chợt trở nên mãnh liệt.

"Các ngươi cũng là vô tình, chuyện lần này cũng không tính. Các ngươi chuẩn bị đi sao!" Người mặc áo bào trắng sau khi do dự một chút thì mới nhìn bọn họ khoát tay chặn lại, bộ dáng như để cho bọn họ lập tức rời đi.

Thấy người mặc áo bào trắng dễ dàng thả bọn họ rời đi như vậy, Anh Lộ Nguyên bổn đang lại sợ hãi vì đối phương thân phận không rõ lập tức hạ quyết tâm.

Hắn không có rời đi mà lại hít sâu một hơi, đột nhiên mặt lộ vẻ tươi cười nhìn người mặc áo bào trắng nói:

"Tiên sư đại nhân nếu cũng muốn đi thánh điện mà nói, chẳng biết là có thể tạm thời tiếp nhận đánh thuê cho Thương Lộ bộ chúng ta không. Chỉ cần đại nhân theo ta đến thánh điện, ta nguyện ý bỏ ra hai mươi khối linh thạch để thuê đại nhân một chuyến".

"Thuê ta?" Người mặc áo bào trắng ngẩn ra, tựa hô dại ra ngoài ý muốn.

"Không sai, dù sao tiên sư đại nhân cũng muốn đi thánh điện. Không bằng đi cùng ta. Dọc theo đường đi không có một vị tiên sư đi theo áp trận, lão phu thật đúng là sợ không cách nào bình yên tới được thánh điện. Dù sao nguy hiểm trên đường thật sự là không ít" Lão giả mặt mang vẻ thành khẩn nói.

"Cùng các ngươi đi có chút chậm trễ, hơn nữa chỉ có hai mươi khối linh thạch" Người mặc áo bào trắng không có lập tức từ chối nhưng cũng không lập tức đáp ứng. Bộ dáng tựa hồ có chút chần trừ không quyết.

"Chỉ cần tiên sư đáp ứng việc này, lão phu nguyện ý bỏ ra đến hai mươi lăm khối linh thạch. Không dám dối Hàn tiên sư, Thương Lộ bộ chúng ta thật sự không lớn, đây là số cực hạn mà chúng ta có

thể bỏ ra" Lão giả sau khi cười khổ một tiếng thành thật nói.

"Hai mươi lăm khối linh thạch cũng không nhiều. Bất quá, các ngươi không phải trước tiên hỏi ta là cái tiên sư bậc gì mà đã ra cái giá này. Có lẽ tại hạ căn bản chỉ là tiên sư Luyện Khí Kỳ hai ba tầng ban đầu gì đó, cũng không có năng lực hộ tống các ngươi" Người mặc áo bào trắng nghe số lượng như thế ngược lại cười rộ lên.

"Ha ha! Tiên sư đại nhân nói đùa rồi. Lão phu mặc dù không có linh căn nhưng năm xưa cũng từng tham gia qua thánh chiến. Chỉ bằng linh quang đại nhân mới vừa rồi khi tu luyện phát ra, tuyệt đôi không thể là tiên sư Luyện Khí Kỳ hai ba tầng" Anh Lộ cười khan hai tiếng nói.

"Được! Các ngươi đã có thành tâm thì ta sẽ đi cùng các ngươi một chuyến. Bất quá linh thạch, ta muốn nhận trước một nửa, sau khi đến nơi thì nhận nốt nửa còn lại" Người mặc áo bào trắng cũng không suy tư bao lâu, sau khi hơi trầm ngâm thì đáp ứng.

"Đây là chuyện đương nhiên. Lão phu cũng nên đem linh thạch đưa cho tiên sư đại nhân".

Lão giả nghe vậy thì mừng rỡ, đưa tay vào trong áo lục lọi một trận thì móc ra một cái túi da không lớn, sau đó trước mặt chúng nhân lấy mười mấy khối linh thạch sảng khoái giao cho người mặc áo bào trắng.

Người mặc áo bào trắng sau khi tiếp nhận linh thạch, trên tay linh quang chợt lóe rồi linh thạch đã biến mất. Điều này làm cho mấy thanh niên Thương Lộ bộ phía sau phát ra một trận âm thanh sợ hãi.

"Như thế nào, các ngươi ngay cả Túi trữ vật cũng chưa từng thấy sao?" Người mặc áo bào trắng tỏ ra kinh ngạc.

"Đại nhân chớ trách. Mấy người này đều là người tuổi trẻ trong bộ lạc, cũng chưa từng tiếp xúc qua với tiên sư" Anh Lộ hơi có chút xấu hổ nói.

"Thì ra là như thế" Người mặc áo bào trắng có chút chợt hiểu ra gật đầu, sau đó nhìn vài cái xe ngựa liếc mắt một cái rồi lại có chút do dự.

Nhưng thật ra lão giả này trước kia đã thường xuyên tiếp xúc qua không ít tiên sư, lập tức tỉnh ngộ quay đầu lớn tiếng nói.

"Các ngươi nhanh đem cái xe ngựa tốt nhất để cho Hàn tiên sư ngồi nghỉ ngơi. Động tác cũng nhanh nhẹn lên cho ta!"

Một số thanh niên vừa nghe tộc trưởng phân phó, thấy trong đội ngũ đột nhiên có thêm một gã tiên sư thì âm thầm mừng rỡ lập tức như tỉnh mộng nhanh chóng hành động. Đem tất cả hàng hóa trên một chiếc xe ngựa dỡ xuống, đem chất lên mấy cái xe ngựa còn lại.

Người mặc áo bào trắng cũng không khách khí tiếp nhận xe ngựa. Sau khi thu thập xong, hắn nhìn lão giả nghiêm mặt nói:

"Làm phiền các hạ đã phí tâm. Ta ở trên xe nghỉ ngơi. Nếu có chuyện gì, ở bên ngoài gọi ta một tiếng là được. Ta đã ích cốc (không cần ăn), lúc bình thường không cần quấy rầy ta".

"Cái này là tự nhiên, lão phu biết tiên sư đại nhân kiêng kỵ việc quấy rầy" Anh Lộ khom người một chút, trên mặt cười bồi nói.

Người mặc áo bào trắng thấy vậy gật đâu, lúc này đi nhanh đến chỗ cái xe ngựa nhưng vừa đi được vài bước thì đột nhiên quay đầu lại nhìn *"Thố Mãnh"* đang ngẩn ra lạnh giọng nói.

"Ngươi mới vừa rồi có nhìn thấy diện mục ta sao? Ta không hy vọng việc này truyền ra khắp nơi. Ngươi tự lo thân cho tốt đi"

Người mặc áo bào trắng sau khi nói một câu không đầu không đuôi như vậy thì bình tĩnh lên xe ngựa, buông rèm che khuất tầm mắt của mọi người.

Thô Mãnh sắc mặt tái nhợt. Mặc dù người mặc áo bào trắng đã tiến vào xe ngựa mà hắn vẫn cuống quít lắc đầu nói không dám.

"Tốt, nếu đội xe chúng ta đã có tiên sư thì mọi người có thể yên tâm chạy đi. Tất cả đều lên ngựa, lập tức xuất phát. Anh San! Ngươi đi theo bên cạnh xe ngựa của tiên sư, xem tiên sư có cái gì phân phó thì kịp thời đi làm, nhất định phải hầu hạ tiên sư đại nhân cho tốt!" Lão giả lớn tiếng hô mọi người lần nữa lên đường, cũng quay đầu đi.

Cô gái vừa nghe nói xong hiểu rõ dụng ý của trưởng bối, nên cao hứng đáp ứng tung người lên ngựa rồi quay lại phía sau đi đến.

Đám thanh niên còn lại ở một điều động đội xe đi tới, một bên không ngừng quay đầu nhìn quanh nhỏ giọng nghị luận.

Trước kia trong bộ lạc mặc dù cũng đã mời được mấy vị tiên sư nhưng sau khi xử lý xong hết chuyện thì đều lập tức rời đi, bọn họ căn bản là không có cơ hội nhìn thấy. Giờ phút này có thể tiếp xúc gần như thế tự nhiên là cảm thấy tò mò.

Mà ở trong cái xe ngựa che màn nghiêm mật kia, người mặc áo bào trắng đang ngồi xếp bằng trong xe, thân hình vẫn không nhúc nhích.

"Hàn tiểu tử, xem ra tình hình khi ngươi mới vừa rồi vận công, khiến tên tiểu tử người Đột Ngột kia sợ hãi không ít. Không biết sau này có thể gặp ác mộng mất vài ngày hay không" Một thanh âm già nua, còn có chút hả hê vang lên trong thần thức người mặc áo bào trắng.

"Tiền bối ngươi truyền thụ Ngũ Quỷ Tỏa Thần này thật sự hữu hiệu sao. Ta cũng không muốn trước khi tìm được phương pháp giải trừ sát khí biến thành một quái vật chỉ biết giết chóc" Người mặc áo bào trắng lại không đáp lời mà thản nhiên truyền âm nói.

"Ngươi yên tâm đi. Loại bí thuật này mặc dù là ta sáng chế ra dùng để khống chế công pháp Đại Diễn Quyết tẩu hỏa nhập ma nhưng đối với sát khí cũng có hiệu quả. Chỉ là ta muốn tái nhắc nhở ngươi một câu, nếu đã dùng sát khí tố dẫn, đưa tới ngũ quỷ phụ thân. Cấm chế cũng không áp chế sát khí trên người ngươi, mà ngay cả tu vi của ngươi cũng bị phong ấn một phần. Tu vi của ngươi bây giờ nhiều lắm cũng chỉ là Trúc Cơ Trung Kỳ mà thôi.

Không cách nào tái vọng động pháp lực này. Ngàn vạn lần đừng quên điểm này!" Thanh âm già nua lười biếng nói.

"Điểm này không cần tiền bối nói, ta cũng biết. Không nghĩ tới việc sát khí cắn trả dĩ nhiên lại nhanh hơn so với dự kiến như vậy. Hơn nữa mức độ hung mãnh cũng hơn xa như lời ngươi nói" Người mặc áo bào trắng thanh âm trầm xuống, có chút bất đắc dĩ nói.

"Hừ! Không phải lão phu đoán sai mà tại ngươi chưa trừ đi sát khí lại ra tay với người tu tiên tu vi thâm hậu, thậm chí Nguyên khí còn bị đại thương, thiếu chút nữa đi đời nhà ma. Sát khí tự nhiên là sớm cắn trả. về phần sát khí hung mãnh, ngươi cũng nên xem một chút, sát khí trên người ngươi thâm hậu đến trình độ nào. Tự nhiên là khi cắn trả cũng hơn xa bình thường. Nếu không phải là muốn ngươi đi giúp ta luyện chê Khôi Lỗi thì lão phu cũng chẳng muốn quản tới ngươi!" Thanh âm nọ sau khi hừ một tiếng thì lo lắng nói.

Hai người này không cần phải nói, tự nhiên là hai người Hàn Lập và Đại Diễn Thần Quân.

------oOo------

Chương 879: Vô vọng chi tai

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngày đó sau khi ly khai Thiên Nam, hắn trực tiếp tiến vào Thiên Lan thảo nguyên.

Do hắn cẩn thận che dấu tu vi cùng thân phận, ban đầu cũng phi thường thuận lợi, thậm chí còn giả trang thân phận một gã tiên sư tự do, xâm nhập vào trong rất nhiều bộ lạc Đột Ngột nhân và trao đổi một ít tâm đắc tu luyện với bọn họ mà vẫn bình yên vô sự.

Nhưng khi vượt qua hơn nửa thảo nguyên tới phía nam thì tự dưng gặp phải tai họa.

Tại một nơi hoang dã cách bột lạc Đột Ngột nhân khá xa, khi hắn thả Phệ Kim Trùng ra, chuẩn bị thúc dục chúng đến thời kỳ tối cường thì vừa lúc chạm phải một trưởng lão Nguyên Anh trung kỳ người Đột Ngột đang đuổi giết một con yêu cầm nào đó và lại chính đang điều khiển một con Phệ Kim Trùng thành thục.

Bởi vỉ Nghê Thường thảo dùng san hô để thôi thục khi mang theo bên mình khá tiện và từ trước đến nay cũng chẳng xảy ra điều gì nên Hàn Lập nhất thời chủ quan không quan sát, vẫn chưa kịp bố trí pháp trận ẩn hình cấp cao.

Cuối cùng hai bên gặp nhau, kết quả chắc ai ai cũng đoán được.

Vị Đột Ngột tiên sư cấp cao kia khi nhìn thấy hàng vạn Phệ Kim Trùng trên đỉnh đầu Hàn Lập thì vô cùng kinh hãi, thiếu chút nữa ngất xỉu.

Lúc này hắn cũng không quản yêu cầm gì nữa, lập tức mở miệng yêu cầu Hàn Lập đi theo để gặp thánh nữ gì đó.

Nhưng Hàn Lập làm sao mà đáp ứng việc đó được, ngoài ra còn dẫn động đến sát cơ của hắn.

Hắn lập tức thi triển một loạt các loại thần thông, thậm chí còn sử dụng cả đệ nhị Nguyên Anh, đánh đối phương tan thành tro bụi.

Nhưng vẫn có một việc sơ sót khiến Hàn Lập cực kỳ ảo não.

Công pháp chủ tu của vị Đột Ngột nhân trưởng lão này thật sự cực kỳ quái dị, lại có thể đem Nguyên Anh phân chia làm bảy phần, mỗi phần đều tinh thông Mộc độn thuật.

Hàn Lập nhất thời không cẩn thận nên đã để sổng một trong số các phân thần kia.

Lần này Hàn Lập tự nhiên biết mình đã đâm phải tổ ong vò vẽ, hắn lập tức chạy suốt đêm, không ngừng nghỉ phi động thẳng về phía nam.

Nhưng cũng không biết tu tiên giả Đột Ngột nhân sử dụng phương pháp liên lạc nào mà hắn mới chạy được một ngày trên đường đã xuất hiện đông đảo tiên sư cấp cao Nguyên Anh kỳ ngăn trở, đuổi giết tới. Thậm chí cuối cùng còn xuất hiện một trong bốn vị đại tiên sư của Đột Ngột nhân nữa.

Hàn Lập chiến đấu mấy trận liền, mặc dù tiêu diệt được mấy vị tiên sư cao cấp nhưng do phân tâm nên bị vị đại tiên sư nọ đánh trọng thương. Nếu không phải Hàn Lập có Vạn niên linh dịch để liên tiếp thi triển Huyết Ảnh độn thì sợ rằng cái mạng nhỏ của hắn đã giao ra rồi.

Mặc dù lưu giữ được tính mạng và cũng thi triển một ít thủ đoạn để tạm thời cắt đứt người truy duổi nhưng Hàn Lập lại phát hiện phiền toái chân chính mới ở trên thân mình.

Không biết có phải do đại chiến hay không, khiến cho nguyên khí hắn đại thương mà sát khí vốn phải lâu sau mới phát tác nay đã phản phệ trước thời hạn.

May mắn thần thức hắn cường đại, tình hình cũng vừa xuất hiện nên mới có thể dùng bí thuật mạnh mẽ trấn áp xuống.

Cứ như vậy, tình hình đã tệ nay càng tệ hơn.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể thỉnh giáo vị Đại Diễn thần quân này phương pháp giải cứu.

Đại Diễn thần quân không hổ là lão quái vật sống ngàn năm, lập tức liền giao cho hắn một Ngũ Quỷ Tỏa Thần đại pháp, nói là có thể tạm thời phong ấn sát khí lại nhưng hậu quả sử dụng thực sự nghiêm trọng cực kỳ, trước khi tìm kiếm được phương pháp giải trừ sát khí, bảy tám phần tu vi đều phải bị phong ấn hoàn toàn trong cơ thể. Nếu vọng động pháp lực, sát khí và ngũ quỷ đồng thời phản phệ thì sinh tử thực khó nói.

Hàn Lập biết rõ lợi hại trong đó, khi nắm được thủ pháp đó cũng chần chừ không dám sử dụng ngay.

Nhưng khi hắn trốn tránh đuổi giết đến đây thì sát khí lại một lần nữa đe dọa phản phệ, so với lần trước còn hung mãnh, lợi hại hơn mấy lần. Bằng vào tu vi bản thân căn bản không thể trấn áp được.

Dưới tình thế cấp bách, Hàn Lập chỉ có thể vội vàng đáp xuống giữa một bụi cây, ngay cả pháp trận phòng hộ cũng không kịp bố trí, không một chút do dự thi triển Ngủ Quỹ Tỏa Thần đại pháp.

Mà khi đoàn người Thương Lộ bộ tộc đến đây thì Hàn Lập đang ở giai đoạn cuối cùng, còn vị thanh niên gọi là Thổ Mãnh kia sau khi tách bụi cây ra, khuôn mặt của Hàn Lập đang huyền hóa một trong những bộ dạng của ngũ quỷ để thu công.

Mặt quỷ dữ tợn đáng sợ, hiển nhiên làm vị thanh niên này kinh hãi không nhỏ, chỉ sợ bây giờ còn tưởng răng mặt quỷ mới chính là chân diện mục của Hàn Lập.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập không khỏi cười khổ hai tiếng.

"Sát khí tuy tạm thời khống chế được nhưng tu vi bị phong ấn nhiều như thế, tình hình vẫn không tốt để rời đi. Hiện tại xâm nhập vào trong đội ngũ tiến cống đang đi đến Thiên Lan thánh điện này là tốt nhất, chắc hẳn sẽ vô sự." Hàn Lập lẩm bẩm tự nói hai câu.

"Hắc hắc! Ngươi mặc dù tu vi bị phong ấn, phi kiếm cùng cổ bảo không thể sử dụng như ý nhưng vẫn còn có thể sử dụng Phệ Kim Trùng cùng đệ nhị Nguyên Anh. Hai thứ đó cũng không chịu bất cứ ảnh hưởng gì, đủ để ứng phó với tu tiên giả bình thường. Nếu trước khi rời Lạc Vân Tông, ngươi không lưu lại khôi lỗi cấp Nguyên Anh mới luyện chế cho vị Lữ sư huynh và đưa cho vị thị thiếp kia phần lớn khôi lỗi Kết Đan kỳ thì tình huống hôm nay có phải tốt hơn một chút không?! Cơ quan khôi lỗi là tối thích hợp với loại tình huống tự bảo vệ mình như ngươi bây giờ." Đại Diễn thần quân cười lạnh nói.

Ta lần này rời Thiên Nam, chính mình cũng không biết khi nào mới có thể trở lại một lần nữa, dĩ nhiên nên vì tông hội cùng Uyển nhi bố trí chút hậu thủ chứ. Cho dù Trình sư huynh không lâu sau sẽ tọa hóa nhưng nếu có khôi lỗi Nguyên Anh kỳ kia tương trợ, Lữ sư huynh chắc có thể ứng phó được. Hơn nữa còn có vài khôi lỗi cự quy của Mộ Phái Linh tương trợ, như vậy càng thêm ổn thỏa. Nếu không, ta cũng không thể an tâm đến Đại Tấn được." Hàn Lập lạnh nhạt nói.

"Ngươi đã nghĩ như thế thì không nên oán than nguy hiểm ngày hôm nay!" Đại Diễn thần quân không cho là đúng nói.

Hàn Lập trở nên im lặng nhưng một lát sau liền mở miệng hỏi:

"Sau khi thi triển Ngũ Quỷ Tỏa Thần đại pháp, có biện pháp giải trừ lâm thời hay không? Đệ nhị Nguyên Anh cùng Phệ Kim Trùng đối phó với đối thủ là Kết Đan kỳ hiển nhiên không có vấn đề. Nhưng đụng phải đối thủ đồng cấp thì nguy hiểm rồi. Mà từ bây giờ đến lúc tìm được phương pháp giải trừ sát khí, còn không biết muốn bao lâu nữa.

"Giải trừ lâm thời? Điều này đối với người khác khẳng định không được. Nhưng thiên tài địa bảo trên người ngươi nhiều như thế, cũng không phải là không được. Chẳng qua cái giá phải trả cũng không nhỏ mà thôi." Đại Diễn thần quân tựa hồ ngẩn ra một chút, chậm rãi nói.

"Trả giá cao thì sao chứ? Chỉ cần không ảnh hưởng đến tu luyện sau này thì thế nào cũng có thể chấp nhận được. Chung quy vẫn tốt hơn so với việc mất đi tính mạng." Hàn Lập không chút do dự nói.

"Một khi đã nói thế, vậy rất đơn giản. Mỗi lần giải phong ấn cần hai giọt Vạn niên linh dịch trong tay ngươi. Ta truyền tiếp cho ngươi một bí thuật khác để trung hòa ngũ quỷ và sát khí trên người. Căn cứ vào tình huống thực tế, việc khôi phục pháp lực đại khái kéo dài khoảng một canh giờ. Khi thời gian qua đi, ngũ quỷ cắn nuốt hết linh khí trong linh dịch, sẽ phong ấn pháp lực của ngươi lại một lần nữa. Mà mỗi một lần giải phong ấn, sát khí sẽ xâm nhập sâu vào tâm thần một phần. Sau một số lần nhất định, sát khí sẽ cắn trả mãnh liệt đến ngay cả ngũ quỷ cũng không có cách khống chế được."

Đại Diễn thần quân cũng không ẩn dấu, nói rõ ràng lợi hại trong đó.

"Vạn niên linh dịch tuy trân quý nhưng so với tính mạng thì không tính là gì. Sát khí phản phệ nặng thêm cũng không phải là chuyện tốt. Có phải việc khu trừ sát khí sau này sẽ càng thêm phiền toái không?" Hàn Lập sau khi ngẫm nghĩ liền âm trầm hỏi.

"Chắc chắn việc khu trừ sát khí về sau sẽ phiền toái hơn rồi. Với tình huống của ngươi, ta phỏng chừng sau khi giải phong ấn năm đến sáu lần, ngũ quỷ sẽ mất đi sự khống chế. Ngươi hãy suy nghĩ chi kỹ lợi hại trong đó đi."

"Cái nàu cần gì phải suy nghĩ kỹ chứ?! Đến lúc tính mạng như chỉ mành treo chương thì đương nhiên phải bất chấp mà thôi. Tiền bối hãy truyền thụ pháp quyết kia cho vãn bối đi." Hàn Lập rất rõ ràng về vấn đề này nên quyết đoán nói.

"Pháp quyết này ta chỉ nói một lần, ngươi ghi nhớ cho kỹ nhé!" Đại Diễn thần quân không nói gì thêm, sau đó trực tiếp truyền âm cho Hàn Lập.

Hắn nhắm nghiền hai mắt, ngưng thần dụng tâm ghi nhớ.

"Được rồi, thoạt nhìn công pháp này cũng không khó, chắc chỉ cần dùng mấy ngày là có thể tham ngộ được." Hàn Lập mở mắt bình tĩnh nói.

"Đương nhiên! Chỉ là công pháp giải trừ phong ấn bình thường, sao phức tạp được chứ. Mà Hàn tiểu tử này, ngươi thực sự định đi theo nhóm người này tiến vào Thiên Lan thánh điện sao? Phải biết rằng thịnh hội lớn như thế khẳng định tụ tập không ít tu tiên giả Đột Ngột nhân đó." Đại Diễn thần quân tò mò hỏi lại.

"Tiền bối hẳn đã ngh qua câu thành ngữ "nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất" rồi chứ! Nếu muốn ẩn giấu, vản bối chỉ tìm được một địa phương ẩn nấp, chắc chắn trong một thời gian ngắn không có ai tìm ra được. Nhưng bây giờ sát khí quấn thân, vãn bối rất nóng lòng muốn tới Đại Tấn. Mà đám người truy sát chỉ sợ đang tìm kiếm vãn bối khắp nơi. Nếu đơn độc đi ra thì chẳng phải là việc sáng suốt gì, tốt hơn hết là trà trộn vào phụ cận thánh điện của đối phương. Tu tiên giả ở đó đông đảo, đám người truy sát kia không có khả năng nhất nhất truy tìm. Mà vãn bối đã trải qua cuộc sống trên thảo nguyên được mấy tháng nên rất tự tin sẽ không lộ ra sơ hở khi đóng giả tiên sư Đột Ngột nhân cấp thấp. Còn những điều khác thì tùy cơ ứng biến, dù sao phương hướng tới thánh điện cũng trùng với phương hướng đến Đại Tấn." Hàn Lập thuận miệng giải thích.

"Xem ra ngươi đã có chủ ý trong lòng. Vậy lão phu cũng không nhiều chuyện nữa." Đại Diễn thần quân cười hắc hắc, sau đó im lặng luôn.

Hàn Lập nghe được những lời ấy, thở dài nhưng lập tức lại nghĩ tới cái gì.

"Ngân Nguyệt, tình huống của ngươi thế nào? Đại chiến mấy ngày trước, ngươi bị thương cũng không nhẹ đâu!"

"Đa tạ chủ nhân quan tâm. Tiểu tỳ thân là khí linh, thân mình không có chuyện gì lớn. Nhưng thân thể yêu hồ bị hao tổn không ít, sợ rằng không thể giúp đỡ nhiều cho chủ nhân được." Thanh âm yếu ớt của Ngân Nguyệt truyền đến.

"Không sao đâu. Sau này ta sẽ cẩn thận và chắc là không cần ngươi ra tay tương trợ nữa đâu. Ngươi tĩnh dưỡng cho tốt đi." Hàn Lập thở phào nhẹ nhõm, thanh âm ôn hòa nói.

"Dạ, chủ nhân!" Ngân Nguyệt tựa hồ có chút suy yếu, miễn cưỡng trả lời một câu rồi cũng không nói gì nữa.

Hàn Lập nhíu mày, trong lòng cười khỗ không thôi.

Sau khi lẳng lặng đả tọa trong xe một lát, Hàn Lập đột nhiên vỗ vào túi trữ vật một cái, trong tay xuất hiện một hộp ngọc lớn chừng nửa thước, mặt trên dán vài tấm phù lục bạch quang lòe lòe, tựa hồ cấm chế cái gì đó bên trong.

Hàn Lập dùng vài ngón tay khẽ vuốt phù lục bên trong hộp ngọc, sắc mặt trở nên âm trầm, thần tình bất định.

------oOo------

Chương 880: Lòng mang tâm sự

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đột Ngột nhân tiên sư nguyên anh trung kì bị phá hủy thân thể, mặc dù nguyên anh chạy thoát đi ra ngoài, nhưng phệ kim trùng thành thục có tâm thần tương liên với hắn, bởi vì không có chủ nhân chỉ huy, liền bị Hàn Lập vốn hiểu biết phệ kim trùng tập tính, dùng đệ nhị nguyên anh dễ dàng bắt giữ, cũng cấm chế ở trong hộp ngọc.

Vốn vẫn muốn đợi khi có thời gian sẽ nghiên cứu một chút phệ kim trùng thành thục cùng với phệ kim trùng của hắn khác biệt ra sao. Nhưng hiện tại tu vi của hắn đang giảm mạnh, phải nhanh chóng xử lý trùng này, nếu không, vạn nhất phệ kim trùng thành thục có thần thông vượt xa dự đoán của mình, sau này phá cấm ra, vậy thì phiền toái không phải nhỏ.

Lấy tu vi hiện tại của hắn, còn có thể bắt trùng này nhưng khả năng không lớn.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập hít sâu một hơi, đột nhiên ngửa bàn tay, trong tay thêm ra vài trận kỳ màu sắc khác nhau.

Ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, vài cây trận kì bay vụt ra bốn phía. Một vòng cấm chế bảo hộ tầm một trượng, bỗng đột nhiên xuất hiện ở bên trong xe.

Hàn Lập đem hộp ngọc để ngang ở trên đầu gối, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Trên đầu hắc quang chớp động, một nguyên anh màu xanh đen thui xuất hiện ở trên thiên linh cái, hai tay chà xát, Quỷ La phiên đen nhẻm xuất hiện ở trong tay nguyên anh.

Cán ma phiên này bởi vì ngay từ đầu giao cho đệ nhị nguyên anh luyện hóa sử dụng, hiện tại lại thành kiện pháp bảo duy nhất của hắn không bị Ngũ quỷ tỏa thần hạn chế.

Phệ kim trùng thân thể thủy hỏa bất xâm, đao thương bất nhập. Biện pháp duy nhất tiêu diệt trùng này, chính là dùng tinh thuần ma khí trong Âm La phiên đem nguyên thần của chúng rút ra, để vào trong phiên luyện hóa thành nguyên âm ma đầu.

Cụ thể phương pháp luyện hóa, ngày đó đều từ thần thức của Âm La tông trưởng lão sưu hồn mà có được.

Quá trình này, đương nhiên khó có khả năng trong khoảng thời gian ngắn hoàn thành.

Kì thật nếu không phải nguyên thần chủ nhân của mấy con phệ kim trùng này hao tổn nhiều, làm liên lụy khiến trùng này hấp hối, hắn ngay cả nghĩ đến cái phương pháp này cũng không dám ấy chứ!

Đối với phệ kim trùng thành thục, hắn cảnh giác cũng không ít.

Nhưng chính vì thế, hắn mới phải bố trí cấm chế xuống trước, sợ ra chẳng may có gì bất trắc.

Lúc này, nguyên anh màu xanh đen ném đi tiểu phiên cầm trong tay về phía đỉnh đầu.Ngay lập tức tiểu phiên hóa thành một đóa đại ma vân nóng chảy lơ lửng bất động. Mà nguyên anh vừa nhún người, Nhảy vào trong ma vân không thấy bóng dáng. Lập tức ma vân hướng xuống phía dưới, sau đó bao trùm lấy hộp ngọc trên đầu gối Hàn Lập.

Trong hộp nhất thời truyền ra tiếng trùng kêu *"Chi chi"*. Thanh âm không lớn nhưng có cảm giác cực kỳ tức giận.

Ma vân bọc lấy hộp ngọc, bắt đầu quay cuồng mãnh liệt. Bên trong tiếng trùng kêu bén nhọn chói tai vang lên.

Nhưng Hàn Lập không chút động lòng, hai tay kết pháp quyết, thân hình không nhúc nhích.

Ở trong cấm chế, hắn căn bản không sợ tiếng trùng kêu sẽ kinh động Thương Lộ bộ phàm nhân bên ngoài, chỉ cần có thể toàn tâm đem nguyên thần của trùng này rút ra là được.

Vì vậy một hồi gian nan luyện hóa, lúc này bắt đầu.

Bên ngoài đoàn xe Thương Lộ bộ nhân đối vị này *"Hàn tiên sư"* cảm thấy hứng thú, nhưng vị này tiên sư từ khi tiến vào trong xe, về sau không thấy đi ra. Bọn họ tự nhiên không được gặp mặt.

Tộc trưởng Anh Lộ, càng lại nghiêm cấm bộ chúng đi vào quấy rầy tiên sư tu luyện, điều này làm cho những người còn lại cảm thấy uể oải.

Tiếp theo hơn mười ngày bên trong, không biết có phải nhờ hồng phúc của vị Hàn tiên sư này hay không, chẳng những tại trong hạp cốc tìm được một bầy dê hoang, đuổi giết một hồi kiếm được không ít, hơn nữa trong vòng nửa tháng kế tiếp, đoàn xe dĩ nhiên vẫn bình yên vô sự.

Điều này làm cho tâm trạng lo lắng đề phòng trong lòng Anh Lộ nhẹ nhõm đi nhiều.

Hắn tính toán lộ trình, tốn thêm mấy ngày đường nữa có thể đến một nơi nghỉ chân cực kì an toàn. Nơi đó là chỗ Thiên Lan thánh điện dùng pháp lực cực nhanh thành lập một nơi ở tạm thời, chuyên môn vì các bộ lạc lớn nhỏ do đường xa mà đến tụ tập nghỉ chân.

Chờ sau khi Khai linh nhật chấm dứt, cái nơi dừng chân này lập tức sẽ bị dỡ xuống.

Khi Anh Lộ âm thầm nghĩ tới việc này, đột nhiên đỉnh đầu tựa hồ có thanh âm gì truyền đến. Hắn theo tiềm thức ngẩng đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy một đạo bạch mang chói mắt phá không xẹt qua, bên trong dường như mơ hồ có bóng người, nhưng chỉ trong nháy mắt biến mất không thấy.

Các thanh niên Thương Lộ bộ khác thấy việc này, không khỏi rối loạn một trận.

Mà lão giả lại nhíu mày, trong lòng không khỏi âm thầm suy nghĩ.

Lấy kinh nghiệm ngày xưa tham gia thánh chiến của hắn, quang mang đó rõ ràng đều là độn quang tại tầng thấp của cao giai tiên sư bay qua. Loại này dị cảnh, nói đại khái là rất ít khả năng nhìn thấy.

Bình thường cao giai tiên sư đều tại địa phương cực cao bay vút mà đi, trên mặt đất phàm nhân rất khó phát hiện,

Nhưng theo như hắn nhớ không lầm, đã mấy ngày nay, hắn nhìn thấy bốn đạo phi hành độn quang gần mặt đất. Chẳng lẽ gần đây phát sinh đại sự gì, là cống phẩm của bộ lạc nào bị đoạt?

Trong lòng có chút nghi hoặc khó hiểu, nhưng lão lại đối với lộ trình tiếp theo càng yên tâm thêm vài phần.

Dọc theo đường đi đã từng đó cao giai tiên sư dò xét, vậy thì đoạn thời gian tiếp theo có thể kê cao gối mà ngủ rồi.

Anh Lộ suy nghĩ như thế, quay về phía đoàn xe lớn tiếng hô hào mọi người, đốc thúc đoàn xe tăng tốc chạy đi.

Lão tự nhiên không biết, đạo bạch mang từ trên đỉnh đầu bay qua vừa rồi một mực phi độn tại tầng thấp liên tục một khắc không có dừng tại bên trong phương viên hơn trăm dặm, nhưng cuối cùng vẫn là không hề có thu hoạch gì đành hướng phía nam mà đi. Kết quả tại nơi không xa, một đạo màu đỏ độn quang khác từ một phương hướng khác bay xiên tới.,

Hai đạo độn quang đụng phải nhau.

Quang hoa thu vào.

Nam nhìn hơn bốn mươi tuổi,

mặc áo da vàng nhạt, khuôn mặt phổ thông. Nữ nhìn khoảng chừng hai mươi bảy hai mươi tám, bộ dáng cả người rất có vài phần nhan sắc.

"Nguyên lai là Tú tiên sư, ta bên này không có phát hiện gì. Ngươi bên kia như thế nào? Có tung tích người nọ không?" Trung niên nam tử trước tiên hướng nữ tử đối diện ôm quyền, mỉm cười hỏi.

"Lê huynh, ngươi nhìn bộ dáng ta giống như có phát hiện người đó sao?" Cung trang nữ tử thần sắc không tốt,lạnh lùng nói.

"Ai! Mấy ngày nay, ta đã lục soát hết tất cả địa phương trong phương viên hai nghìn dặm bên kia, đều không có chút nào dấu vết. Người nọ không phải không ở chỗ này, chính là công pháp ẩn thân thật sự cao minh, bằng tu vi của ta vẫn không cách nào phát hiện hành tung của hắn. Hai chúng ta có nên liên thủ cẩn thận tìm kiếm lại một lần, đem vài chi tiết khả nghi trên mấy chuyến xe cống phẩm, cũng vặn hỏi cho rõ ràng hay không?" Trung niên nhân không chút nào để ý, ngược lại lộ ra vài phần vội vàng nói ra.

*"Xem ra, Lê tiên sư thật sự đối với bảo vật khen thưởng là "*Độc long hoàn*" động tâm. Nhưng cũng đừng vì thuốc này, đem mạng nhỏ của chính mình cùng bồi táng theo chứ."* Cung trang nữ tử cười lạnh một tiếng, thâm ý sâu sắc nói ra.

"Lời này là có ý tứ gì? Chẳng lẽ Tú tiên sư không động tâm sao?" Trung niên hán tử ngẩn ra, có chút kinh khi hỏi.

"Khi Lê huynh nhận được nhiệm vụ này, vị nguyên anh thượng bậc tiên sư nói với ngươi như thế nào?" Cung trang nữ tử không có trực tiếp trả lời, ngược lại thản nhiên hỏi.

"Thượng sư nói với ta đây là một vị thượng sư bị trọng thương, cho nên muốn đem kẻ này bắt sống. Đối phương đã bị một vị thượng bậc tiên sư đánh cho trọng thương, chúng ta là kết đan kì tiên sư, bắt một kẻ trọng thương, quyết không thành vấn đề." Trung niên hán tử chần chờ một chút, vẫn là thành thật nói ra.

"Hừ! Lê huynh quả nhiên bởi vì rõ đầu đuôi, biết được không nhiều lắm. Nếu nghe lời của ta xong, tuyệt sẽ không nhiệt tâm như vậy đi tìm vị ngoại tộc tu tiên này." Nữ tử khóe miệng nổi lên

một tia cười lạnh chế giễu nói ra.

"Tú tiên sư đã nói như thế, khẳng định có đạo lý của mình. Có thể nói cho tại hạ một chút nguyên do trong đó được không?" Trung niên hán tử nghe vậy, thần sắc cũng trịnh trọng lên.

Cung trang nữ tử im lặng trong chốc lát, mới thở dài một tiếng nói:

"Lê huynh cùng ta cũng quen biết nhiều năm. Việc này cũng có thể nói thật ngôn cho biết, thức tỉnh Lê huynh khỏi u mê. Ta tới tương đối sớm hơn một chút, từ miệng một người trưởng bối nơi đó nghe được một ít tin tức xác thực về tiên sư ngoại tộc này. Tên này là nguyên anh kì tu sĩ, cũng đích xác bị đánh cho trọng thương, nhưng là người ra tay không phải thượng bậc tiên sư gì, mà là chủ trì việc này Hô đại tiên sư tự mình ra tay, mới đánh cho đối phương bị thương."

"Cái gì, là đại tiên sư ra tay?" Trung niên nam tử bị dọa cho nhảy dựng lên.

"Kông sai, hơn nữa ta nghe nói, tên tiên sư ngoại tộc này vẫn là trong lúc bị vài vị thượng bậc tiên sư cùng vây công, mới bị đại tiên sư đánh lén đắc thủ. Mà trước đó, đã có ba gã thượng bậc tiên sư bị người này một đường tiêu diệt. Nghe nói người này thần thông độc ác cực kì, ra tay không chết tức thương. Chính là như thế, sau khi trọng thương, vẫn thi triển bí thuật, trước mặt đại tiên sư trốn thoát. Theo ta lấy thần thông của y, tiên sư ngoại tộc này có lẽ là tu tiên đồng bậc với đại tiên sư. Nếu là như thế mà nói, đối phó với y cho dù có trọng thương, tiêu diệt chúng ta hai kẻ kết đan kì nho nhỏ, vẫn là chuyện dễ như trở bàn tay. Vì hai bình Độc long hoàn, ta cũng không bồi thượng tính mạng!"

"Hơn nữa ta nghĩ sỡ dĩ mấy vị thượng bậc tiên sư sai chúng ta đi tìm người này, hơn phân nửa là đem chúng ta coi như đồ bỏ. Không phải trước khi chúng ta ra đi, bọn họ cho chúng ta một người thi triển một cái dẫn hồn thuật sao? Hừ! Nói là sợ chúng ta ra nguy hiểm, không thể kịp thời tìm chúng ta. Ta xem hơn phân nửa là muốn khiến cho chúng ta đả thảo kinh xà bức đối phương hiện thân đi! Sau đó chúng ta dù có bỏ mạng, cũng dẫn đường

cho bọn họ truy tung người này." Nữ tử sắc mặt âm trầm nhất nhất nói ra.

"A! Dĩ nhiên có chuyện như vậy. Bọn họ lại đem chúng ta trở thành vật hy sinh? Chúng ta phải làm như thế nào mới tốt." Trung niên nam tử nghe xong cung trang nữ tử giải thích một hồi, hít vào một hơi, không khỏi kinh sợ cực kì.

"Rất đơn giản. Không phải đã sưu tầm qua một lần sao, từng đó cũng đủ rồi, không cần tốn sức tìm thêm lần nữa. Như vậy vừa có thể báo cáo, cũng không tạo nên nguy hiểm gì. Cứ yên lặng chờ người khác xem có thể phát hiện ngoại tộc nhân hay không, nếu là người khác tìm được người này, tự nhiên rất tốt, nếu vẫn không có tin tức, cũng không sao cả. Tới ngày Khai linh, tất cả tiên sư đều phải tới thánh điện bái tế một phen. Chúng ta tự nhiên cũng sẽ bị triệu hồi." Nữ tử tựa hồ sớm đã nghĩ tới việc này, không cần suy nghĩ nói.

*"Vậy cứ theo lời Tú tiên sư mà làm. "*Độc long hoàn" *mặc dù tốt, Lê mỗ vẫn càng quý trọng cái mạng nhỏ cuả mình. Đa tạ."* Do dự một chút sau, trung niên nam tử lập tức hiểu ra điểm lợi hại trong đó, không chút do dự nói ra.

"Tốt! Đã như vầy rồi, chúng ta đi trước đến nơi dừng chân nghỉ ngơi của thánh điện một chút. Mấy ngày nay, nơi đó sẽ tụ tập không ít đòan xe tiến cống của các bộ lạc. Nói không chừng còn có thể tìm được món gì đó! Sau đó cứ cách mỗi vài ngày, làm bộ dáng đi lục soát mọi nơi một phen là được." Cung trang nữ tử khẽ cười một tiếng, như thế nói ra.

Nam tử đối những lời này tự nhiên không hề ý kiến.

Sau đó, hai người một lần nữa hóa thành hai đạo kinh hồng một đỏ nhất trắng, hướng phương nam trực tiếp bay đi.

------oOo------

Chương 881: Ma trùng yêu thi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Giữa một gian mật thất kín mít, một cái bàn thờ bằng đá cao hơn trượng, bốn phía cắm các trận kỳ khác nhau, hợp thành một cái pháp trận tạm thời,loé lên linh quang nhàn nhạt.

Trên bàn thờ đá có bày một cái trận bàn giống như một cái bát tròn màu xanh ngọc, phía trên toả ra lục khí nhàn nhạt, mơ hồ như có một đứa trẻ con ngồi xếp bằng ở trong đó thổ vân nuốt vụ, dường như đang tu luyện công pháp gì đó.

Bốn góc mật thất, đều có một lão già tóc bạc trắng xoá nắm một cây pháp kỳ màu xanh biếc, khoanh chân mà ngồi. Các pháp kỳ tất cả đều hướng về phía bát tròn ở giữa, từ trên mũi của pháp kỳ đang phun ra từng luồng lục vụ hướng tới cái bát tròn màu xanh ngọc chậm rãi thổi tới

Một màn quỉ dị này, giống như một bức tranh sống hết thảy đều yên tĩnh không tiếng động.

Không biết qua bao lâu, trên mặt bốn lão già đều hiện ra vẻ mệt mỏi, trong lục vụ sau khi trải qua đoạn thời gian này thân hình đứa trẻ con tựa hồ như rõ ràng hơn một phần.

Hôm nay có thể đi ra nơi này rồi. thật là làm phiền ba vị đạo hữu. Mấy ngày nữa, Quế sư đệ hẳn là có thể tự hồi phục rồi. Tại hạ cảm kích vô cùng" *Ngồi ở góc mật thất phía tây bắc một hồng phát lão giả, đem pháp kỳ vừa thu lại đứng dậy, hai tay ôm quyền hướng ba lão giả còn lại thi lễ để tạ ơn nói.*

"ha ha! Hồn hình cần gì mà đa lễ thế. Chúng ta cùng Quế tiên sư tương giao đã lâu, xuất ra một chút lực, cũng là việc nên làm" *Ba lão giả cũng thu lại pháp kì, trong đó một lão bạch diện lão giả (lão già không râu), cũng vội vàng đáp lễ lại nói.*

"Mặc kệ nói như thế nào, cái nhân tình này. Ta cùng với sư đệ hai người đều ghi nhớ trong lòng*" hồng phát lão giả đứng dậy, nhìn thoáng qua còn đang ngồi xếp bằng tu luyện trẻ con, phi thường chân thành nói.*

" Ha ha! đạo hữu cần gì phải khách khí như thế*" một lão giả khác cũng mỉm cười mở miệng nói.*

Đúng rồi, chúng ta bốn người trong mật thất trợ giúp Quế tiên sư hồi phục nguyên anh thân thể, cũng không biết vị ngoại tộc kia có … hay không biết tin tức.

Thật sự khó mà tin được, trên đời này lại có người có khả năng điều khiển hơn vạn con phệ kim trùng, thật là không thể tin được. Phệ kim trùng đẻ trứng khó khăn, chúng ta cũng đều đã biết rõ. Do ta tới tương đối muộn, không có kịp tham gia vây công tên ngoại nhân đó. Người nọ thực lực cũng thật đáng sợ, có đến ba gã Nguyên Anh cấp bậc tiên sư cũng phải bỏ mạng" Hồng bào lão giả thần sắc trầm xuống ngưng trọng nói.

Vừa nghe nói thế, ba tên lão giả khác đều trao đổi với nhau một cái liếc mắt, trên mặt cũng đều lộ ra vẻ sợ hãi.

"Người này đáng sợ không phải có thể hình dung thấy được, người này trừ có thể điều khiển phệ kim trùng, ngoài ra còn có thể thi triển một loại tử sắc hoả diễm cùng phóng thích kim sắc lôi điện. Nhóm đầu tiên của lan thượng phái ra vài tên tiên sư, sau một lần đối mặt, thì đã có hai người chết đi. Hơn phân nửa chính là do hai loại công pháp này gây ra. Kim sắc lôi điện có thể vây khốn nguyên anh của tu tiên, mà tử sắc hoả diễm lại dễ dàng tiêu diệt. Sau này các tiên sư khác cho dù gặp cũng đã cẩn thận hơn nhiều. Nhưng mà vẫn còn có hai gã tiên sư không cách nào ngăn cản mà bị diệt sát" Bạch diện lão giả thở dài nói.

"Hơn nữa không chỉ có như thế, tên này ngoại tộc nhân còn sử dụng pháp bảo cũng phi thường lợi hại. Là một bộ cổ quái kim thanh (vàng, xanh) lưỡng sắc phi kiếm, chừng sáu, bảy mươi thanh sắc bén dị thường. Có vài vị đạo hữu bảo vật vừa mới va chạm với mấy phi kiếm đó liền trực tiếp bị chém làm hai đoạn. Càng tà môn hơn là. Sau lưng hắn có một đôi cánh trắng pháp

bảo.có thể ngay cả chú ngữ cũng không cần niệm trực tiếp thi triển ra lôi độn thuật mà đi. Căn bản không cách nào vây bắt được đối phương.

*Không sợ Hồn huynh chê cười. Lúc ấy có sáu bảy đạo hữu Nguyên anh kỳ tu sĩ cùng chúng ta đồng thời vây bắt đối phương, vẫn bị đối phương đánh cho đến lỗi mồ hôi chảy đầy lưng, tràn đầy nguy cơ. Chúng ta mấy người thậm chí đều có ý tạm thời thối lui. Sau đó, may mà Hô đại tiên sư kịp thời chạy tới, âm thầm thi triển "*Đại ngũ hành cầm tiên thủ*" bất ngờ đánh ra một kích, mới làm đối phương thương nặng.*

Nhưng ngoại tộc nhân đúng lúc đó chợt hoá thành một đạo Huyết ảnh, thoát khỏi vòng vây biến mất không thấy. Chúng ta mấy người dùng thần thức đều không thể tìm thấy một chút nào.

Vẫn là Hồ đại tiên sư nói cho chúng ta mới biết người nọ đã ở ngoài mấy trăm dặm rồi, khi đó chúng ta mới biết được hành tung của đối phương, nhưng là cũng không có cách nào đuổi giết" một vị lão giả hơi béo nửa giải thích nửa hồi tưởng lại nói. Trên mặt vẫn biểu lộ một vẽ kinh hãi.

*"Này ngoại tộc nhân nhưng lại như thế lợi hại. Chẳng lẽ vị ấy là đại Tấn đại tông thành danh đỉnh giai tu sĩ? Trách không được Quế sư đệ. Thân mang "*Lục hồn phân nguyên thuật*" còn rơi vào kết cục như thế."* Hồng bào lão giả nghe xong này lời nói. Sắc mặt có chút khó coi.

*"Quế huynh không cần lo lắng."*Đại ngũ hành cầm tiên thủ*" lợi hại. Ngươi cũng không phải không biết. Cho dù người nọ trốn khỏi nơi đây. Nhưng một kích này tối thiểu làm cho tu vi của hắn tổn thương hơn phân nửa. Giờ đây hẳn là không đủ gây cho chúng ta sợ hãi!*

Hơn nữa vừa lúc thánh nữ cùng với khách nhân đến từ Đại tấn vừa tới phụ cận Thiên Lan thánh điện để chủ trì khai linh nghi lễ. Người nọ nếu thật sự là đại Tấn tu sĩ. Như thế cổ quái thần thông khách nhân hẳn là biết chứ. Sau khi Biết đối phương chi tiết. Việc đối phó người này sẽ tốt hơn. Cho dù người này thật sự người của đại tông môn tu sĩ Đại Tấn. Nếu Sát hại chúng ta thiên lan nhiều *thượng giai tiên sư như vậy. Vài vị đại tiên sư cũng sẽ không dễ dàng dừng tay. Huống chi. Đối phương vì sao có thể đào tạo nhiều như vậy phệ kim trùng. Cũng nhất định phải điều tra rõ sở."* Bạch diện lão giả oán hận nói.

Xem ra vị này cùng Hàn lập giao thủ cũng ăn thua thiệt không nhỏ

"Hy vọng là như thế. Chẳng qua, cũng thật may mắn người này phệ kim trùng đều chưa phải là trưởng thành. Nếu không. Đến lúc đó cái gì thần thông cũng không cần thi triển. Chỉ cần đem hơn vạn con phệ kim trùng này thả ra. Chỉ sợ tứ đại tiên sư tề tụ. Cũng muốn tránh xa ba thước." Hồng bào lão giả thì thào nói.

Mấy lão giả khác nghe vậy, hướng mắt nhìn nhau đều lộ ra một nét cười khổ.

Trưởng thành thể phệ kim trùng sự lợi hại, bọn họ đều là Đột Ngột nhân tiên sư tự nhiên biết rõ lợi hại.

Tại mấy người này đang cảm khái.

Lúc này đang ngồi khoanh chân tĩnh toạ trong lục vụ đích đứa trẻ, bỗng nhiên trong miệng phát ra một tiếng kêu đầy thảm thiết, lập tức hai tay ôm đầu lăn đi lăn lại, dáng thống khổ không chịu được. Thân hình cũng một chút tán loạn lúc sáng lúc tối không ngừng nổi lên

"Không tốt, mấy vị đạo hữu mau …mau ra tay nhanh" Hồng phát lão giả lập tức chấn động lớn tiếng kêu lên

Lúc này Ba lão giả còn lại cũng biết tình thế nghiêm trọng, liền đem pháp kì lấy ra, thúc giục pháp quyết, sau đó bốn đạo lục vụ một lần nữa hướng về phía giữa mật thất.

Nhất thời lục vụ nồng đậm đem đứa trẻ đang quay cuồng không ngừng bao phủ vào trong, không ngừng tu bổ lại thân thể nguyên anh đang tán loạn

thời gian một chút đi qua, dưới sự xuất thủ toàn lực của bốn lão giả, trong lục vụ tiếng kêu ngày càng giảm dần, tiếp tục qua một chốc lát, đứa trẻ rốt cuộc cũng tự mình khoanh ổn định thần hình, toàn lực hấp thu lục vụ xung quanh

Không biết qua bao lâu sau, một thanh âm đứt quãng từ trong lục vụ từ truyền ra

"Đa …đa tạ mấy vị đaọ hữu đại lực tương trợ, hiện tại …vô sự … Có thể thu công."

Sau khi được tiếng này, cả bốn lão giả đều thở phào một hơi

Nói thật, nếu thời gian mà dài hơn một chút, bọn họ cố nhiên là có thể kiên trì thêm một thời gian nữa, nhưng nguyên khí bị hao tổn lại là khẳng định tránh không được.

Lúc này bốn người lần lượt thu lại công pháp.

"Quế huynh, mới vừa rồi đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nguyên bản đang ngưng tụ nguyên anh sao lại lần nữa tán loạn, đây chính là một việc cực kì nguy hiểm" Bạch diện lão giả không nhịn được hỏi.

"Mấy …Mấy vị đạo hữu yên tâm. Sau này sẽ không tái xuất hiện việc đó nữa. Mới vừa rồi là …Cùng ta nguyên thần tương liên … phệ kim trùng … bị người diệt chết. thần … thần thức có chút ảnh hưởng" Nguyên anh có chút nghiến răng nghiến lợi nói.

"Cái gì! Phệ khim trùng bị diệt chết. Hắn như thế nào mà làm được. Trưởng thành thể phệ kim trùng thân thể của nó ở thế giới này cơ hồ là một loại bất diệt chi thân tồn tại. Như thế nào lại có thể dễ dàng bị người tiêu diệt" Hồng phát lão giả bị doạ cho giật mình kinh hãi nói.

"Này không có gì kì quái, không có quế huynh tự mình chỉ huy linh trùng. Phệ kim trùng chính là có lợi hại. Tu sĩ luôn luôn có nhiều biên pháp đối phó. Cho dù thân thể không thể phá vỡ, nhưng còn có một ít đỉnh bậc ma đạo bí thuật, nhưng là có thể trực tiếp công kích nguyên thần tinh hồn. Căn bản không cần hủy diệt phệ kim trùng đích thân thể." Sau một lúc suy nghĩ Bạch diện lão như thế nói ra.

"ồ, Nói như vậy, người này, có thể là ma đạo tu sĩ. Nhưng sao lúc trước khi cùng chúng ta tranh đấu, người ấy sử dụng đại bộ phận thần công cũng không cái gì liên quan tới ma đạo công pháp a" Lão giả tóc bạc còn lại nhưng lại chần chừ nói ra.

Nghe xong lời ấy, trong mật thất nhất thời lạnh ngắt như tờ, mấy tên lão giả bộ dạng dò xét nhìn nhau.

Cùng lúc đó, tại một địa phương xa lạ cách đó rất ra. Hàn lập đang ngồi giữa một chiếc xe ngựa thở ra một hơi, trong lòng chợt buông lỏng.

Trải qua nửa tháng thời gian, ngày đêm không ngừng làm phép, rốt cuộc cũng đem Nguyên thần của con trưởng thành thể phệ kim trùng lấy ra, rồi hút vào trong Âm la phiên.

Mà ở trong này, bên ngoài người trong Thương lộ bộ lạc cũng không có quấy nhiễu hắn một lần, điều này làm cho Hàn lập có chút ngoài ý muốn, trong lòng tự nhiên rất là mừng rỡ.

Hắn tự nhiên không biết, mới vừa rồi khi rút ra Nguyên thần của phệ kim trung trong nháy mắt, thiếu chút nữa đem vi kia là nguyên nhân đầu sỏ gây cho hắn rơi vào tình trạng này, suýt nữa bị tiêu diệt.

Khoát tay hướng phía đoàn hắc sắc ma khí trước người hư không một trảo, Nhất thời từ trong ma khí nghe *"vù"* một tiếng, một cây hắc sắc tiểu phiên bắn nhanh, bị hắn bắt vào trong tay.

Còn thừa hắc sắc ma khí sau một trận quay cuồng, hoá thành hắc lục đệ nhị Nguyên anh. Hai tay đang nắm một con phi trùng đang phát ra kim quang chói lọi.

Mà ở phía dưới nguyên anh, Hộp ngọc trước đó trên nắp che bởi một đạo phù chú, hiện tại đạo phù sớm đã không thấy đâu nữa, bên trong hoàn toàn trống không

Hàn lập thưởng thức chiếc tiểu phiên vừa bắt vào trong tay, ánh mắt tại trên kim trùng đảo qua.

Con kim trùng này dài tầm nửa thước, trong miệng một đôi răng nanh lộ ra ngoài khoảng một tấc, ngoại hình trông dữ tợn hung ác. Hoàn toàn giống phệ kim trùng của Hàn lập nhưng bộ dáng lại lớn hơn gấp mấy lần. Đúng là Phê kim trùng trưởng thành.

Chẳng qua con Kim trùng này nguyên thần đã mất, không còn một chút sinh cơ.

Hàn lập sau một lúc suy nghĩ, Âm la phiên trong tay mở ra, một đạo bằng nắm tay lớn nhỏ hắc lục quang đoàn từ trong La phiên bắn ra, sau một cái xoay quanh, nhẹ nhàng rơi xuống trước người Hàn lập

Trong lục quang, một con Trùng ảnh giống như phệ kim trùng trưởng thành thể đang lơ lửng ở trong đó. Chỉ là trùng ảnh chẳng những hình thể nhỏ đi rất nhiều, hơn nữa toàn thân đen thui, một đôi trùng nhãn màu đỏ đầy hung ác.

"Đi"

Hàn lập nhẹ nhàng chỉ một cái, lúc này nguyên thần của con phệ kim trùng đột nhiên hoá thành một đạo hắc mang bắn ra, sau đó loé lên nhập vào thân xác con phi trùng.

Cự đại kim trùng lập tức trong mắt toát ra quang mang màu đỏ, mở ra hai cánh đính phi động vung lên, vây quanh đệ nhị nguyên anh bay lượn không ngừng.

"Quả nhiên như đã lường trước không khác lắm. Đem con trùng này coi như yêu thi mà luyện chế cũng không sai. Mặc dù uy lực so với khi còn sống phải giảm xuống không ít, nhưng thế này cũng đã phi thường lợi hại rồi. Chỉ có điều muốn điều khiển như ý xem ra luyện hoá ma khí lên trùng thi một phen mới có thể được" Hàn lập thì thào khẽ nói, trên mặt lộ ra vẻ vài phần mừng rỡ.

------oOo------

Chương 882: Viên thứu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ở dưới tình huống này, lại có thêm vài con linh trùng lợi hại như vậy để sử dụng, cũng có thêm một phần đảm bảo.

Tâm thần vừa động, tiểu phiên trong tay đã phình lớn hơn một chút. Kim sắc phệ kim trùng, sau khi xoay quanh một cái, lao đầu về phía phía mặt phiên, sau đó chợt loé lên chui vào trong hắc khí, biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Tiếp đó, Hàn Lập cũng không nói hai lời, tiểu phiên đang cầm trong tay lập tức tung ra, rốt cuộc được hắc lục đệ nhị nguyên anh cười hì hì rồi há mồm ra, trực tiếp đem Âm La Phiên hút vào trong cơ thể, sau đó nó lại hoá thành một đạo hắc khí, nhoáng lên một cái đã lặn vào trong thiên linh cái của Hàn Lập không thấy tăm hơi.

Hàn Lập lúc này mới hít sâu một hơi, hai mắt chuẩn bị nhắm lại nhập định, bắt đầu tham ngộ khẩu quyết phá giải phong ấn. nhằm sau này dễ dàng ứng phó với những bất trắc có thể xảy ra.

Nhưng đột nhiên thần sắc hắn chợt thay đổi, ngẩng đầu hướng về phía trước liếc mắt nhìn quanh một cái.

Tuy tu vi bị phong ấn, nhưng thần thức cường đại của Hàn lập cũng không bị tổn hao một chút nào. Mới rồi hắn cảm ứng không sai, vừa rồi cái tên Đột Ngột nhân tiên sư từ phía đoàn xe của bọn họ, một lần nữa lại phi độn qua.

Không biết là có ý định gì đây?

Vị Đột Ngột nhân tu tiên giả này rõ ràng đang tìm kiếm mình, trong vòng hơn mười ngày nay, thì cứ tầm cách hai ba ngày, nhất định lại ở trên không trung đoàn xe đảo qua một lần. Nhưng mỗi lần bộ dáng như vội vã làm cho có, căn bản không một lần hướng xuống đoàn xe hỏi thăm gì cả. Làm cho Hàn Lập ban đầu đã chuẩn bị vài loại thủ đoạn ẩn giấu thân phận, lại không có đất dụng võ.

Trong lòng mặc dù có chút khó hiểu, nhưng đối phương đã làm như vậy, tự nhiên Hàn lập rất mừng rỡ. Ngay lập tức hai mắt nhắm lại tiếp tục nhập định.

Lúc này, bên ngoài xe ngựa truyền đến một tiếng hét to của Anh Lỗ.

"Tất cả ổn định lại tinh thần đi. Chỉ cần hai ngày đường nữa là tới nơi trạm dừng chân do thánh điện chỉ định rồi, chúng ta có thể an tâm ở đó nghỉ ngơi hồi phục hai ngày."

"Trạm dừng chân của thánh điện?" Hàn Lập nghe được lời này, trong lòng khẽ động, nhưng sau một chút hơi trầm tư, cũng không để ý tới, lại tĩnh tâm tham ngộ khẩu quyết.

Nhưng chỉ được gần nửa ngày, Hàn Lập lại cảm ứng được phụ cận gần đó có đoàn xe của một bộ lạc khác, đoàn xe này tựa hồ cũng không lớn lắm, nhưng so với thương lộ bộ lạc thì nhân thủ nhiều hơn mười mấy người. Theo phương hướng hai đoàn xe này đi tới, sau một lúc hai đội ngũ sẽ phải gặp nhau. Nhưng bởi vì … những người này thoạt nhìn có bộ dạng vô hại nên Hàn Lập cũng không quá để ý tới.

Một lúc sau, đội ngũ hai đoàn tiến cống đồng thời đều phát hiện sự tồn tại của đối phương.

Kết quả song phương tự nhiên một hồi xôn xao, nhưng một lát sau, song phương đều phái người ra giao tiếp. Sau một hồi nói chuyện, kết quả mới biết thủ lĩnh bộ lạc của đoàn xe kia là người quen cũ của Anh Lộ. Đoàn xe là của tiểu bộ lạc Tố Hồng Lang. Lần này Anh Lộ cùng thủ lĩnh của đối phương tất nhiên đều vui mừng khôn xiết, không một chút do dự, hai đoàn xe liền nhập làm một cùng nhau lên đường.

"Anh huynh, tiên sư trong bộ lạc của các ngươi đâu. Chẳng lẽ lại không ở trên xe ngựa?" thủ lĩnh đối phương là một đại hán có râu

quai nón, đánh giá mấy chiếc xe ngựa rồi thoạt nhìn Anh Lộ có chút tò mò hỏi.

"Quí bộ tiên sư cũng không ở trên xe sao?" Không biết Hồng Lang bộ lạc lần này mang theo mấy vị tiên sư đến*" Anh Lộ hàm hồ nói.*

"Làm gì có mấy người? Tự nhiên chỉ có một vị mà thôi. Cái vẫn là tại hạ đánh liều bỏ ngoài da mặt, chịu bỏ ra món tiền lớn mới giữ được một vị tiên sư tự do tạm thời ở lại trong bộ lạc. Chẳng lẽ quí bộ có được hai vị tiên sư?*" Đại hán mắt thâm thúy liếc mắt nhìn lão giả, hắc hắc cười nói.*

Hai người năm đó coi như có chút giao tình, nên nói chuyện cũng không cần cố kị nhiều lắm.

"Hai người ư? tự nhiên cũng chỉ một vị mà thôi. Cũng như vậy, thật vất vả lắm mới làm cho tiên sư đáp ứng hộ tống chúng ta ra đi*" Anh Lộ thở dài nói, sau đó cùng đại hán liếc mắt nhìn nhau một cái, hai người đều không khỏi cười khổ một tiếng, hơi có chút cảm giác khó khăn giống nhau.*

"Tốt lắm. Mặc kệ nói như thế nào, có tiên sư ở trong đội ngũ, luôn luôn an toàn hơn nhiều. Mà hiện tại khoảng cách với trạm dừng chân cũng chỉ có hơn một ngày đường nữa mà thôi, chắc sẽ không xuất hiện vấn đề gì. Chẳng qua chỉ có nửa đoạn đường còn lại, chúng ta bắt buộc phải đi qua địa bàn của một đại bộ lạc, cần phải cẩn thận nhiều hơn một chút. Vậy đi, sau khi nghỉ ngơi và hồi phục xong, chi bằng chúng ta hẹn thêm mấy tiểu bộ lạc đồng loạt cùng lên đường, thấy như thế nào? Nếu như vậy, có thể đảm bảo an toàn hơn nhiều*". Con ngươi lão giả (Anh Lộ) hơi xoay chuyển, mở miệng đề nghị.*

"Cái này để ta cân nhắc kĩ đã rồi nói lại? Trước kia cũng từng có việc rất nhiều tiểu bộ lạc cùng liên hợp đi đường. Kết quả ngược lại, bởi một trong số đó có một bộ lạc mang theo cống phẩm cực kì kỳ trân quí, làm cho các bộ lạc khác phải chịu liên luỵ*" Đại hán có một chút chần chừ, do dự nói ra.*

"Bạt huynh quá lo lắng rồi. Loại chuyện này, căn bản trăm lần không có được một. Chúng ta loại tiểu bộ lạc này, có thể có cống phẩm trân quí gì chứ, so với bị người trên đường trực tiếp bị cướp bóc còn thấp hơn không biết bao nhiêu lần"

Anh Lộ không cho là đúng lắc đầu nói

"Được rồi. việc này để đến lúc đó hãy thương nghị lại" *Đại hán họ Bạt cũng không có mở miệng từ chối việc này, tựa hồ đã có chút động tâm.*

Lúc này, ở trong hai đội ngũ các thành viên phổ thông của cả hai bộ lạc đều đang tụ tập thành một nhóm nói chuyện với nhau cực kỳ hoà hợp.

Đặc biết giữa hai đội ngũ có mấy nàng thanh xuân nữ lang xinh đẹp, tức thì bị thanh niên nam tử hai bên vây quanh, thỉnh thoảng từ trong đó truyền ra những tiếng cười trong trẻo.

Những nữ tử này đều la những người được tuyển chọn tới tham gia triều cống, tự nhiên đều là nhất đẳng nhân tài của mỗi bộ lạc, dung mạo cũng cực kì xuất chúng. Khó tránh được song phương nam tử của hai bộ lạc trở lên hưng phấn.

Anh Lộ nghe được những tiếng cười đó ở phía sau, không khỏi lắc đầu, đang muốn quay đầu lại, nhắc nhở một chút các thành viên bộ lạc, sợ họ đắc tội với vị tiên sư ngồi trong xe ngựa.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên từ trên không trung truyền đến một tiếng chim kêu quái dị, thanh âm này giống như ưng cũng không phải là ưng, giống như thứu tựa như không phải thứu, nhưng cực kì rõ ràng truyền tới trong tai mỗi người tại đây.

Lão giả vừa nghe được tiếng kêu này, tức thì sắc mặt đại biến, vội vàng quay đầu nhìn đại hán bên cạnh. Chỉ thấy đại hán đồng dạng khuôn mặt cũng rất khó coi, mắt lộ ra vẻ kinh hoàng

"Mọi người, lập tức xuống ngựa tránh né, đây là yêu cầm Viên Thứu. Mau mời Hàn tiên sư ra" *Lão giả hoảng sợ cấp bách quát, cơ hồ đồng thời, đại hán cũng đồng dạng hướng các thành viên bộ lạc của mình lớn tiếng hô như vậy.*

"Nhanh trốn vào sau xe, mời Phong tiên sư đối phó yêu cầm"

Vừa nghe cái tên "Viên Thứu" *này, toàn bộ đoàn xe một trận đại loạn, người người hoảng sợ, thất sắc, xoay người xuống ngựa, có mấy tên nhát gan thậm chí vội vàng từ trên lưng ngựa lập tức ngã nhào xuống. Tất cả mọi người hoặc bò ở dưới chân ngựa, hoặc tránh ở sau xe, sắc mặt trắng bệch hướng không trung nhìn lên.*

Chỉ thấy trên bầu trời, không biết từ khi nào xuất hiện ba cái điểm đen, đang lớn dần lên cực nhanh. Cơ hồ trong phút chốc, ba con yêu cầm màu nâu xuất hiện ở tại trong tầm mắt mọi người

Đầu vượn thân chim, đôi cánh dài hơn hai trượng trên đó còn sinh ra một đôi cánh tay vượn đầy lông lá, cái mồm đầy máu há to, trong đó phát ra một tiếng kêu ghê rợn làm cho người ta cảm giác lông tóc dựng đứng, tất cả những người nhìn thấy trong lòng đều trầm xuống.

"Viên Thứu" *dù chỉ là nhị cấp yêu cầm trên đại thảo nguyên, nhưng so với đồng cấp yêu thú thì thông minh và hung tàn hơn nhiều, chẳng những thực lực vô cùng cường đại, một đôi lợi trảo có thể làm cho vỡ đá tan vàng, hơn nữa trong miệng có thể phát ra âm thanh có hiệu quả làm mê hoặc linh hồn kì lạ, không chỉ có phàm nhân bình thương mà ngay cả tiên sư đạt tới trúc cơ kì cũng còn khó có thể ứng phó. Chỉ là loại yêu cầm này lại rất ít khi xuất hiện tại đại thảo nguyên, nhưng hôm nay cùng một lúc lại xuất hiện ba con, sao không làm cho người trong đoàn xe kinh hãi hoảng sợ.*

"Hoảng cái gì mà hoảng? Chẳng qua chỉ là mấy con nhị cấp yêu thú mà thôi?" *Trong một chiếc xe ngựa của Hồng Lang bộ lạc, một tiếng hừ lạnh truyền tới, tiếp theo trên xe hồng quang chớp động, một bóng người bỗng nhiên từ trong xe bắn ra, chân đạp một kiện khăn gấm phiên phù là là mặt đất, lạnh lùng quát to.*

Vừa thấy người này, Anh Lộ không khỏi sửng sốt một chút, lấy làm kinh hãi.

Không ngờ người này cũng là một tiên sư đầu mang nón lá màu xanh, nghe thanh âm thì niên kỷ cũng không lớn lắm.

"Phong tiên sư, người cẩn thận một chút, có những ba con Viên Thứu đó!" *Đại hán họ Bạt lớn tiếng nhắc nhở nói, thanh âm có chút run run, vị đại hán này trước khi mời vị tiên sư này bảo hộ đã biết vị Phong tiên sư này mới chỉ là trúc cơ kì tiên sư, mới chỉ có tư cách làm tiên sư chính thức không có được bao lâu, theo lý thuyết đối phó với một con viên thứu cũng chỉ có chút miễn cưỡng mà thôi, cho nên cảm giác rất là lo lắng.*

Mà lúc này Anh Lộ lão giả đang bò trên mặt đất. Cũng vội vàng đem ánh mắt hướng về phía một chiếc xe ngựa của bộ lạc mình nhìn lại, cũng nhìn thấy một gã đồng dạng mang trên đầu nón lá màu xanh tiên sư, đứng ở phía trên càng xe đang nhìn lên phía trên bầu trời. Lúc này trong lòng hắn thoáng buông lỏng, chỉ cần vị Hàn tiên sư này tu vi không phải quá thấp. Hai người liên thủ, cũng không phải là không có khả năng đem ba con Viên Thứu này đuổi đi.

Lúc này, ba con Viên Thứu tự nhiên liếc mắt một cái đã thấy một tên lam bào nhân đội nón màu xanh ngự khí bay lên. Ba con Viên Thứu này trước kia cũng không phải chưa từng thấy Đột Ngột nhân tiên sư, tự nhiên biết đối phương không phải dễ chọc, nhưng nhất thời, lại không nỡ bỏ qua đám con mồi đông đảo phía dưới. Trong thoáng chốc do dự, ba con yêu cầm cách mặt đất hơn trăm trượng, từ trên bầu trời, nhất thời lượn quanh một vòng.

"Hừ! muốn chết." *Tên mặc lam bào kia thấy Viên Thứu cũng không có kinh sợ mà thối lui, ngược lại có chút mất kiên nhẫn. Không nói hai lời giương tay lên, tức thời từ trong tay hắn bắn ra mấy đạo phù, trong nháy mắt biến thành mấy con hoả xà dài hơn trượng, hướng thẳng về mấy con yêu cầm vọt tới.*

"Đây là! Hoả xà thuật" Đang đứng trên càng xe, Hàn lập không khỏi kinh ngạc thốt lên một tiếng, trong lòng cũng có chút ngạc nhiên … Thuật này mặc dù chỉ là loại pháp thuật cấp thấp, nhưng để luyện chế thành phù mà nói, cũng không phải một tên trúc cơ kỳ tu tiên giả có thể tiện tay xa xỉ sử dụng. Người này nhất dịnh cũng không phải tu tiên giả bình thường, Hàn Lập hai mắt híp lại, trong lòng đối với kẻ này có chút hứng thú.

Nhưng mà, tiếp theo Hàn Lập nhíu mày thầm thở dài một hơi.

Bởi vì, ba con hoả xà kia mặc dù thế tiến cực kì hung mãnh, nhưng khoảng cách xa như thế, lại bị ba con Viên thứu chợt loé lên một cái dễ dàng tránh được, vị lam bào nhân này đối với hoả xà thuật hiểu biết thật còn rất nông cạn, dĩ nhiên là cũng không biết cách chỉ huy hoả xà truy tung địch nhân, uổng phí một tấm phù.

Thậm chí ngược lại còn kích khởi tính hung ác của ba con yêu cầm.

Một con hình thể to lớn nhất, trong miệng đột nhiên kêu lên một tiếng trầm thấp, đồng thời cả ba con hai cánh đều thu lại, nhắm thẳng đầu lam bào nhân mà đánh tới. Mà lam bào nhân vừa thấy hỏa xà phù không thành công, tựa hồ sửng sốt. Liền đó lại thấy yêu cầm hướng chính mình từ phía trên bay nhào xuống, nhất thời có chút luống cuống tay chân. Sau một hồi tay chân luống cuống, tự nhiên xuất ra một khẩu tiểu kiếm mơ hồ, trong miệng dồn dập niệm các loại chú ngữ mà trong đầu nghĩ tới, muốn thúc giục kiếm này công kích địch nhân.

Hàn Lập nhìn thấy màn này, lại càng lắc đầu không thôi.

Hiện tại yêu cầm đang tấn công tới nơi, vậy mà không phóng thích phòng hộ tráo để hộ thân, ngược lại còn muốn dùng pháp khí nghênh đón thế công của đối phương, đây không phải là muốn tìm chết sao? Xem ra vị này thật sự ít cùng người khác tranh đấu va chạm. (kinh nghiệm pk còn gà Vịt)

Chẳng qua cây tiểu kiếm kia lại đúng là một kiện thượng phẩm pháp khí. Quả thật người này cũng có chút lai lịch.

Lam bào nhân trong miệng pháp quyết niệm đọc trông vô cùng thành thục, trước khi yêu cầm đến gần, cuối cùng cũng thúc dục xong pháp khí, đột nhiên đem tiểu kiếm tế xuất ra ngoài.

Chỉ thấy quang mang chớp động, tiểu kiếm hoá thành một đạo bạch quang dài vài thước, trực tiếp hướng Viên Thứu trên bầu trời chém tới, tốc độ vô cùng mau chóng.

Mấy con yêu cầm cũng biết không ổn, thân hình đột nhiên nhoáng lên, muốn tránh thoát khỏi bạch quang, nhưng vẫn còn một con không kịp. Không thể làm gì khác hơn, con yêu cầm này dùng một cái hắc trảo thình lình hướng bạch quang chụp tới.

Sau khi bạch quang tiếp xúc, một tiếng kêu bi thảm từ không trung truyền tới, một cái lợi trảo đen thủi, bị kiếm quang dễ dàng chém rụng xuống, nhất thời máu tươi từ không trung rơi xuống tung toé. Nhưng mặt khác hai con yêu cầm, lại từ hai bên trong nháy mắt lao xuống đỉnh đầu lam bào nhân, bốn cái lợi trảo hướng thiên linh cái của người này chụp xuống.

------oOo------

Chương 883: Lãnh mạc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bào nhân kinh hoảng biến sắc, vội vàng thôi động pháp bảo khăn gầm dưới chân bắn ra sau đỡ lấy công kích của viên thứu. Nhưng hắn đã đánh giá thấp hai viên thứu này, thân là yêu thú cấp hai tự nhiên có chút thần thông.

Hai yêu cầm còn chưa hạ xuống, tiếng vượn rú thê lương đã vang xa. Lam bào nhân vừa nghe thanh âm này, đầu óc như bị búa tạ đập vào, thân hình lung lay không thể trụ vững, lập tức một cỗ tinh xú chi phong (cơn gió thối) ập đến đỉnh đầu, hắn hét hoảng một tiếng, trên mặt không còn chút máu.

Cơ hồ cùng lúc đó, hai khối hỏa cầu không biết từ đâu bắn đến, vô thanh vô tức lại cực kỳ chuẩn xác bắn trúng hai yêu cầm. Thanh âm bạo liệt vang lên, hồng quang lại chớp động, hai đoàn liệt diễm tiếp tục vây viên thứu vào trong, trong nháy mắt nhiệt độ tại khu vực đó tăng thêm vài lần.

Tiếng vượn rú vang lên, lam bào nhân vừa mừng vừa sợ, cảm giác tìm được sự sống trong cái chết thật khó tả. Hắn cũng không ngừng lại, thôi động pháp khí *"Vù"* một tiếng, thân hình đã bắn xa ra ngoài hơn mười trượng, sau đó lại vội vàng lấy phù lục dán quanh người. Một tầng quang tráo màu vàng hiện quanh người.

Lúc này, lam bào nhân mới có chút an tâm, lúc này hắn mới biết luyện tập bình thường cùng với khi thật sự chiến đấu khác nhau rất xa, suýt chút nữa đã khiến một thân trúc cơ kỳ mất mạng. Nghĩ đến đây, hắn không khỏi nhìn về phía dưới, liếc mắt đã nhìn thấy Hàn Lập cũng đang mang áo choàng, mới biết ai là người vừa cứu mình.

Hàn Lập lấy tu vi trúc cơ kỳ phóng thích ra hai hỏa cầu hiển nhiên không có khả năng diệt sát hai con viên thứu, ngược lại lửa nóng còn khiến hung tính chúng trỗi dậy. Hai con yêu cầm cầu lửa đánh vào cũng bị cháy sém, lúc này chúng cũng không còn để ý đến lam bào nhân mà tập trung đánh về phía Hàn Lập.

Mà một con viên thứu bị chặt đứt một tay lại điên cuồng lao về phía lam bào nhân. Hàn Lập nhìn hai cự điểu đang bay đến, lơ đãng cau mày lại, tay vỗ nhẹ lên túi trữ vận, nhất thời hai đạo bạch mang phóng xuất ra.

Bạch mang đón gió bay đến, hiện hình ra hai con tuyết bạch ngô công. (rết màu trắng) Kích thước hai con ngô công này không thể so với viên thứu, nhưng sau khi được thả ra chúng lại có vẻ hưng phấn dị thường, trong miệng không ngừng phát ra tiếng chi chi, không sợ hãi vươn hai cánh bay đến viên thứu.

Còn hai con yêu cầm sau khi thấy ngô công được triệu hồi ra, đôi mắt không hiểu sao lại toát lên vẻ sợ hãi, hai cánh đột nhiên điên cuồng vỗ mạnh cố gắng ngừng thế công lại, bộ dạng cực kỳ sợ hãi quay đầu bỏ chạy. Khí tức của thượng cổ kỳ trùng đã phát ra, tất nhiên không yêu thú cấp thấp nào dám lại gần.

Nhưng hai con ngô công lại không hề có ý tứ dừng lại, kêu lên một tiếng, sau đó há miệng ra, nhất thời hai cỗ bạch mông hàn khí tràn ra biến không gian phía trước thành một mảnh mờ mịt, viên thứu chỉ kịp thét lên một tiếng cũng bị phủ lấy. *"Vù"* một tiếng, hai con ngô công không chút do dự bay thẳng vào trong đám hàn khí.

Hàn Lập thấy thế cũng không để ý nữa, chuyển sang nhìn về phía lam bào nhân. Chỉ thấy hắn thân đầy mồ hôi đang khu sử một pháp khí hình tiểu kiếm, bị viên thứu đánh cho thất điên bát đảo.

Yêu thú này mặc dù đã bị thương nhưng vẫn vô cùng hung hãn, thân hình hóa thành một đạo tông sắc hôi ảnh (bóng xám), thân thủ linh hoạt dị thường vây lấy lam bào nhân, lợi trảo thì hung hăng đánh vào vòng bảo hộ, tiếng rú lại không ngừng phát ra khiến người ta tâm phiền ý loạn, không thể tập trung toàn lực ứng phó với nó. Khẩu phi kiếm kia mặc dù lợi hại nhưng do hắn xuất kỳ bất ý xuất ra mới đả thương được địch nhân, lúc này nó chỉ có thể đuổi theo sau yêu thú mà thôi. Về phần vận dụng các phù lục khác hẳn là đã nằm ngoài khả năng của lam bào nhân, chỉ chuyện thao túng phi kiếm đã miễn cưỡng cực kỳ, đừng nói đến phân tâm làm việc khác. Nếu cứ tiếp tục, hắn bại là điều hiển nhiên

Hàn quan trong mắt Hàn Lập lóe lên, đang cân nhắc có nên ra tay hay không, yêu thú chợt cảm ứng được điều gì, thét lên một tiếng chói tay, bỏ qua lam bào nhân vung cánh bay lên không trung, nháy mắt đã vượt qua hơn mười trượng. Một màn này khiến Hàn Lập có chút bất ngờ, hắn hừ lạnh một tiếng, không do dự giương tay lên, một đao hồng tuyến bắn ra.

Thân hình yêu cầm run lên, từ không trung rơi thẳng xuống đất bất động. Mặc dù tiến vào Thiên Lan thảo nguyên chưa lâu nhưng Hàn Lập đã nghe qua danh tiếng của loài yêu cầm này, đặc điểm của chúng là thù dai cực kỳ. Hắn cũng không muốn sau này gặp phải phiền toái gì, tốt nhất là không để nó sống sót rời đi.

Nhưng Hàn Lập vừa ra tay lại khiến lam bào nhân càng kinh hoảng, bật thốt: *"Phi châm, ngươi lại có pháp khí phi châm!"* Thanh âm hắn tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

"Thì sao, chẳng lẽ việc ta dùng phi châm làm pháp khí có gì kì quái?" Hàn Lập liếc mắt nhìn đối phương một cái thản nhiên trả lời, sau đó vẫy tay về phía thi thể yêu cầm, một đạo hồng tuyến từ đó vụt ra rơi xuống lòng bàn tay. Quả nhiên là một cây hồng sắc ngân châm dài một thốn.

"Tất nhiên không có gì, chỉ là…"

Hắn vừa muốn giải thích gì, hai tiếng *"Phốc, phốc"* lại vang lên. Hai khối cự băng từ không trung rơi xuống tạo thành một hố sâu, mà trong khối băng không ngờ lại là hai viên thứu, còn yêu cầm thì hai mắt khép lại, hơi thở tiêu thất, rõ ràng là đã chết. Lam bào nhân há hốc mồn, trên khối băng quang mang lóe lên, hai đạo bạch quang từ đó bay xuống, sau khi xoay quanh một vòng thì hạ xuống hai bên đầu vai Hàn Lập, hiện nguyên hình là hai con ngô công.

"Đây là linh trùng do các hạ nuôi dưỡng?" Lam bào nhân sau khi nuốt nước miếng, kinh ngạc hỏi. *"Không sai, đây là hai con Hàn*

tuyết ngô công do ta nuôi dưỡng!" Hàn Lập nhẹ nhàng vuốt ve lưng rết, bình tĩnh trả lời.

Cái tên Hàn tuyết ngô công này cũng không phải do Hàn Lập nói lung tung, quả thật là có một loại kỳ trùng như thế, chúng sau khi thành niên hình dạng cực kỳ giống Lục dược sương công (rết sáu cánh), nếu không phải là người tinh thông thuật khu trùng chắc chắn không thể phân biệt thật giả.

"Linh trùng này cùng với phi châm của đạo hữu, nếu có thể, Phong mỗ nguyện ý trả giá cao để có nó!" Hàn Lập tuyệt đối không nghĩ được sau khi lam bào nhân nhìn thấy hai con ngô công lại vội vàng nói câu này.

Hàn Lập ngẩn người một chút rồi cười nhẹ. *"Đạo hữu nói giỡn rồi, linh trùng một khi đã nhận chủ thì không nói, còn pháp khí phi châm kia nếu tại hạ đồng ý bán cũng sợ đạo hữu không thể mua được."*

"Linh thạch không thành vấn đề, chỉ cần đạo hữu ra giá!" Lam bào nhân tựa hồ là một đại gia, không chút nghĩ ngợi đáp lời. Hắn trông thấy Hàn Lập khu sử phi châm trong nháy mắt có thể đánh gục yêu cầm thì trong lòng đã nổi sóng.

Hàn Lập nghe lời ấy, hai mắt híp lại, cẩn thận nhìn đối phương, nửa ngày sau sắc mặt trầm xuống lạnh lẽo nói: *"Rất tiếc, phi châm này tại hạ sử dụng vô cùng thuận tay, hiện còn chưa có ý muốn bán đi."*

"Nếu đạo hữu không muốn thì thôi vậy, nếu tại hạ có pháp khí lợi hại như thế cũng sẽ không dễ dàng bán đi. Lúc nãy còn chưa nói hết, tại hạ tên Phong Nhạc, cảm tạ đạo hữu đã cứu mạng, xin được hỏi tôn tính đại danh?" Lam bào nhân nghe xong, trong lòng thất vọng vô cùng nhưng con ngươi lại đảo qua, sau đó khách khí hỏi.

"Tại hạ họ Hàn! Hay là chúng ta nên gọi người thu thập trước đã." Hàn Lập lạnh nhạt nói.

"Thu thập?" Lam bào nhân nghe vậy thoáng ngẩn người, ánh mắt

sau khi đảo qua mới phát hiện không biết từ lúc nào những người trốn tránh lúc nãy đã tụ tập lại ở hơn mười trượng bên ngoài, khuôn mặt lộ vẻ kính sợ. Chỉ có Anh Lộ cùng đại hán kia tuy khuôn mặt lộ ra vẻ hưng phấn nhưng vẫn đứng yên nghe hai vị tiên sư bàn chuyện, còn lão giả lại vui đến cười toe toét. Vừa rồi hắn trông thấy rõ ràng, bọn họ vốn không thể đối phó với đám yêu cầm đáng sợ kia, may mắn là có vị Hàn tiên sư do hắn nửa đường mướn tới tiêu diệt. Vị tiên sư này thần thông to lớn, thực lực ngoài tưởng tượng của người khác, thật đáng vui mừng!

Xem ra cho dù một mình cùng đội có hắn lên đường cũng không có vấn đề gì. *"Các yêu thú này các ngươi xử lý một chút, ngoài trừ móng vuốt, đuôi và đôi cánh, còn lại đối với ta vô dụng, các ngươi có thể giữ lấy."* Hàn Lập phân phó đại hán cùng lão giả.

Dựa theo quy củ trên thảo nguyên, người nào diệt được yêu thú, đồ vật còn lại hiển nhiên thuộc về người đó. Mặc dù đám tài liệu này thực tế Hàn Lập không xem trọng, nhưng hiện giờ hắn chỉ là một gã tu sĩ Trúc cơ kỳ, không có khả năng không cần tài liệu.

"Tuân lệnh tiên sư!" Lão giả vui vẻ đáp ứng.

Da thịt viên thứu mặc dù không đáng gì đối với người tu tiên nhưng đưa cho con người có thể giúp họ đổi không ít thứ tốt. Đại hán bên kia cũng cung kính đáp ứng.

Sau đó bọn họ nhanh chóng phân công, chốc lát vài tên thanh niên thân thể cường tráng đã có mặt, hướng ba khối thi thể yêu cầm đi đến, chuẩn bị theo phân phó của Hàn Lập xử lý ba khối thi thể. Đầu yêu cầm bị Hàn Lập dùng phi châm tiêu diệt thì hoàn hảo dễ xử lý, chỉ còn hai con viên thứu… phải dùng đại chùy mới có thể phá vỡ tảng băng.

"Phong tiên sư nếu không còn gì xin mời lui đi, Hàn mỗ có chút mệt mỏi xin phép về xe trước." Hàn Lập quay đầu lại lạnh lùng nói với lam bào nhân, cũng không đợi đối phương kịp trả lời đã đi về cỗ xe của mình.

Lam bào nhân thấy bộ dạng xa cách của Hàn Lập trong lòng phát lạnh. Đầu tiên khi thấy đối phương sở hữu pháp khí và linh trùng lợi hại như thế hắn còn muốn kết giao một phen, không nghĩ đến đối phương không cho hắn cơ hội mở miệng, lại lãnh đạm rời đi. Việc này khiến hắn vô cùng xấu hổ. Nhưng đối phương vừa thể hiện thực lực không tầm thường, hắn cũng không còn cách nào.

Một hồi sau, lam bào nhân thở dài, có chút hậm hực trở lại xe của mình. Hắn không biết rằng Hàn Lập đang ngồi trong xe ánh mắt thiểm động, bộ dạng trầm ngâm đang quan sát mình.

"Chủ nhân! Người này có chút lai lịch, tại sao ngài lại lạnh nhạt với hắn như thế." Trong đầu Hàn Lập vang lên thanh âm Ngân Nguyệt. Trải qua một khoảng thời gian tĩnh dưỡng, tuy Ngân Nguyệt vẫn còn tổn hao nhiều nguyên khí nhưng đã có thể cùng hắn nói chuyện.

------oOo------

Chương 884: Trú địa

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hắn không phải người Đột Ngột!"

"Sao? Làm sao chủ nhân biết được?"

Hàn Lập vừa mở miệng đã nói ra một tin tức kinh người khiến Ngân Nguyệt càng hoảng sợ.

"Ngươi xem đây là vật gì?" Hàn Lập đột nhiên quạt nhẹ vào không khí một cái. Nhất thời một đoàn thanh quan hiện lên, một ngọc bôi xuất hiện, khiến người khác chú ý chính là, trên nó dường như được khắc những văn tự cổ xưa.

"Đây là cổ văn Đại Tấn." Ngân Nguyệt lại kinh ngạc một lần nữa.

"Nếu vừa nãy ta không ra tay phỏng chừng cũng sẽ không phát hiện việc này. Đây là một đỉnh cấp pháp khí mà Phong Nhạc mang theo, mỗi khi yêu cầm đến gần nó lại tự tản mát ra linh ba (sóng linh khí), hẳn là có khả năng tự động hộ chủ. Mặc dù hắn giấu nó ở bên hông nhưng chỉ là một lớp vải sao có thể dấu được linh mục của ta, hiển nhiên bị ta phát giác hoàn toàn. Văn tự Đại Tấn chắc ngươi cũng biết được một ít. Với vài chữ này, ta cũng có thể đoán được hắn thuộc một gia tộc nào đó tại Đại Tấn.

"Không sai." "Trữ Trung Phùng"*, loại xưng hô này tại điển tịch cổ xưa đã từng nhắc qua, đích thực là nói về các thế gia Đại Tấn. Xem ra Phong đạo hữu cũng đã ứng với "*Phùng đạo hữu*" rồi, vậy còn "*Trữ*" ở giữa là ai? Tại tam Trữ Xuyên quận? Hay là trong một trăm lẻ tám châu Tây Trữ châu? Hay là nằm trong một thành thị "*Trữ*" nào đó?"* Ngân Nguyệt trầm ngâm trả lời.

Bởi vì muốn đến Đại Tấn, Hàn Lập lúc trước đã sưu tầm rất nhiều tập tục về Đại Tấn, các điển tịch cổ xưa, Ngân Nguyệt đồng dạng cũng biết thêm được không ít, lúc này thuận miệng nói ra nên hắn cũng không có chút nào ngạc nhiên.

"Mặc kệ hắn có phải là đệ tử thế gia Đại Tống hay không, một người một mình tại Thiên Lan thảo nguyên rất dễ gặp phiền toái, tốt nhất là nên ít tiếp xúc với đối phương. Việc chúng ta nên làm lúc này là mau chóng tìm được phương pháp giải trừ sát khí rồi rời khỏi thảo nguyên." Hàn Lập vừa nhắm mắt vừa nói.

"Điều này cũng đúng! Người này chỉ là tu vi Trúc cơ kỳ mà lại có pháp khí có thể tự động hộ chủ, tuyệt đối là nhân vật trọng yếu, nhưng bây giờ phải ẩn trốn tại một bộ lạc nhỏ vào trong đội ngũ tiến cống, chắc chắn là mang phiền phúc trong người." Ngân Nguyệt khẽ cười, cúi đầu đồng ý.Sau đó mọi người không lên tiếng, trong xe lại hồi phục yên lặng.

Lúc này ở bên ngoài, mấy tên thanh niên cuối cùng cũng đã dùng đại chùy gõ nát được hai khối cự băng, mang ba khứ cốt của viên thứu (vượn) phân giải ra, sau đó mang các lợi trảo cùng mười mấy cái cánh trân quý đưa cho Hàn Lập. Các thứ còn lại, bộ lạc không chút khách khí chia nhau.

Bởi vì có Hàn Lập tọa trấn, mặc dù phải chia cho hắn phần lớn nhưng bọn họ xem như là có thu hoạch lớn, hơn nữa lúc bị yêu cầm tập kích cũng không tổn thất người nào, bọn họ hiển nhiên vô cùng cao hứng.

Cách đó vài trượng, tại một nơi kín đáo trên mã xa, lam bào nhân kia tựa hồ cảm giác bất tiện khi mang theo áo choàng, cuối cùng cũng đã gỡ áo trùm đầu xuống, lộ ra một khuôn mặt trắng nõn. Trừ việc hắn có đôi môi trắng bệch, nếu không cũng được tính là anh tuấn. Giờ phút này, khuôn mặt hắn âm hàn, im lặng không nói gì. Đột nhiên nắm tay hướng đến cổ lục lọi, sau đó lấy ra một vật trang sức màu vàng, vòng dưới vật này lại là một chiếc chìa khóa bạc.

Chiếc chìa khóa này dài hơn tấc, phía trên lại được khắc hoa văn cổ, tại phía trên cổ chìa khóa lại có khắc một chữ vàng: *"Phong"*. Nhìn chiếc chìa khóa, ánh mắt Phong Nhạc lại lộ ra vẻ kỳ quáy, sắc mặt âm trầm bất định. Lúc thì hưng phấn, lúc lại thống khỏ, cuối cùng lại thành lo lắng.

Thở ra một hơi dài, cẩn thận xoay chìa khóa lại, một lần nữa lại trở thành vòng cổ trang sức trước ngực. Xác nhận người ngoài không thể chứng kiến cảnh này, hắn cũng nhắm mắt ngồi xuống, hồi phục linh lực vừa tiêu hao.

Sau khi lấy xong bộ hài cốt viên thứu cuối cùng, cả đội xe lại bắt đầu lên đường. Chỉ là lúc này trong đoàn người không ai dám lớn tiếng, hồi chiến đấu vừa rồi tuy chỉ trong khoảnh khắc nhưng khiến bọn họ kinh sợ không thôi, lại thêm vài tên có linh căn nhiệt huyết dâng trào, nghĩ đến một ngày mình trở thành một gã tiên sư thần thông vô địch.

Một ngày bình yên trôi qua, đến trưa ngày thứ hai, trong khi đang tìm hiểu khẩu quyết Hàn Lập đã cảm ứng được *"Trú địa"* mà thánh điện chỉ định. Bởi vì lo lắng có các tiên sư cao cấp đóng quân xung quanh, Hàn Lập không dám dùng thần thức dò xét quá gần, nhưng hắn cũng mơ hồ cảm thấy linh khí bên trong ba động hỗn tập, chứng tỏ bên trong có không ít tu tiên giả cấp thấp.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, vẻ mặt không thay đổi. Tiếp tục đi hơn hai mươi dặm nữa, đoàn người đã bắt đầu vang lên tiếng hoan hô. Thần sắc Hàn Lập vừa động, tay áo phất một cái, màn xe tự động vén lên, nhướng mày nhìn về phương xa. Chỉ thấy phía xa, một điểm đen ngày càng to dần. Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, đem điểm đen kia nhìn thật kỹ.

Một bức tường cao khoảng ba bốn trượng, được xây từ đá và gỗ, mà ở phía sau bức tường có không ít các lều cải của người đột ngột, gồm các lều vải khá đơn sơ và các căn nhà gỗ bình thường., thỉnh thoảng lại có vài người Đột Ngột ra vào, tình cảnh trong khá hỗn loạn. Bất quá do có quá nhiều lều và nhà nên nhìn cũng có chút mơ hồ. Nổi bật là một tòa thạch điện được dựng trên một vùng đá lớn, lại vừa có hai gã tu tiên phục sức kỳ quái vừa tiến vào.

Đó chắc chắn là *"Trú địa"*, Hàn Lập tự đánh giá, xoay chuyển ánh mắt nhìn vào các thạch trụ lớn xung quanh. Thạch trụ phát ra quang thải chói mắt, to chừng vòng tay một người, cao khoảng hai đến ba mươi trượng, hiển nhiên đó là một pháp trận khổng lồ được thánh điện bố trí nhằm bảo vệ tòa thành. Mà trên bầu trời cũng không có bóng dáng của tu tiên giả nào, hiển nhiên tại đây cũng có cấm chế cấm không.

Đánh giá hết thảy, Hàn Lập cũng không còn hứng thú quan sát, vẫy nhẹ tay, màn xe lại phủ xuống. Một lát sau, bọn họ đã dừng chân gần lối vào, ở đây cũng không có thủ vệ gì, người khác có thể tùy ý ra vào.

Anh Lộ cùng đại hán thương lượng một chút, cũng không biết lo lắng cái gì, sau đó hai người lại tách bộ lạc ra đi theo hai hướng khác nhau. Hàn Lập mặc dù bên trong xe nhưng thần thức vẫn cảm ứng được hết thảy.

Nơi này quả thật như hắn đã trông thấy lúc trước, chỉ có thể dùng chữ *"loạn"* để khái quát. Ngoài trừ mấy cái thạch ốc đã được dựng từ trước, còn lại khắp nơi đều là lều chõng đơn sơ, hiển nhiên đây là nơi ở tạm thời cho các bộ lạc do thánh điện cung cấp. Bất quá nơi dừng chân của bộ lạc cũng cách thánh điện xa nhất. Chuyện này cũng không trách được, đây chỉ là một bộ lạc nhỏ, còn các bộ lạc lớn khác đều đã trú tại những nơi gần thánh điện. Vì thế nên ngoài trừ các lều vải có phần hoa mỹ, còn lại đều là các kiến trúc bình thường, có nơi còn không có trần nhà.

Điều này cũng cho thấy được tình hình mạnh yếu của các bộ lạc đó. Sau một hồi vất vả, cuối cùng mọi người cũng đã tìm được một quảng đất trống làm nơi trú chân, mọi người cũng bắt đầu giăng lều. Hàn Lập xuống xe, lạnh lùng nhìn cử động của bọn họ.

Mà Anh Lộ sau một hồi do dự cũng đang đi đến. *"Hàn tiên sư, nơi ồn ào hỗn tạp này có lẽ không thích hợp cho ngài trú chân, nơi này cũng có nơi chuyên cung cấp chỗ nghỉ ngơi miễn phí cho các tiên sinh, ngài có muốn vào đó hay không? Chờ hai ngày sau khi mọi người đã hồi phục, chúng ta lại tiếp tục lên đường, ý ngài thế nào?"* Lão giả kính cẩn hỏi.

"Tốt, hai ngày sau ta sẽ gặp lại các ngươi tại đây." Hàn Lập gật đầu, sau đó cũng không khách khí lập tức xoay người đi. Phương hướng đi đến đúng là tòa kiến trúc cao nhất, một gian thạch điện hai tầng. Nơi thường có người tu tiên ra vào hẳn là nơi lão giả nói

đến.

Đi một đoạn ngắn, hắn đã đến trước thạch điện. Hàn Lập đứng trước của điện, sắc mặt bình tĩnh nhìn vào hai pho tượng quái vật đầu trâu cao tầm ba bốn trượng. Mặc dù hắn tự tin không hề lộ sơ hở khi giả trang thành người Đột Ngột, nhưng trong một lúc mà gặp nhiều tu tiên giả Đột Ngột quá thì cũng không tốt. Vạn nhất bên trong có tu tiên giả đạt đến Nguyên Anh kỳ không chừng lại xảy ra chuyện. Hoặc là rời đi, tùy tiện tìm một địa phương gần đó mà trú chân, chờ đến hai ba ngày sau lại hòa vào đội ngũ tiếp tục lên đường.

Sau khi rời khỏi Thiên Lan thánh điện, hẳn là việc tìm kiếm hắn cũng sẽ tăng một ít, đến lúc đó nghĩ cách ly khai khỏi đoàn, lộ trình còn lại tuy cách Đại Tấn một khoảng nhưng nếu cẩn thận vẫn có thể tiến vào địa giới Đại Tấn. Suy nghĩ xong, Hàn Lập bước ra khỏi khu *"Trú địa"*, lấy ra một tiểu kiếm, sau đó hóa thành một đạo độn quang phóng lên cao.

Bay được năm sáu mươi dặm đến một bãi loạn thạch, độn quang dừng lại. Ánh mắt hắn đảo xuống rồi dừng lại tạ một khối cự thạch khoảng năm sáu trượng. Hắn đáp xuống, lập tức đả tọa sau đó phóng thích thần thức, xác định trong khuôn viên hai mươi dặm không có ai, lúc này mới an tâm xoay người về phía cự thạch điểm chỉ. Một mảnh kiếm khí màu xanh xẹt qua, một khoảng không cao hai trượng lập tức xuất hiện, không gian cũng vừa đủ để một người tiến vào.

Hàn Lập vào trong, ngồi xuống một chút, sau khi hài lòng lại ra ngoài, cách cự thạch khoảng mười trượng rồi dừng lại, lấy từ túi trữ vật ra một bộ trận kỳ. Mười mấy đạo quang man lóe ra rồi bắn đi tứ tán, trận pháp ẩn hình đã bố trí thành công.

Từ bên ngoài nhìn vào, phía cự thạch bây giờ chỉ còn là một khoảng không. Hàn Lập cũng không dừng lại, thân hình nhoáng lên, tiếp nhập vào pháp trận. Nơi này lại trở thành một mảnh không người như cũ.

Thời gian trôi qua, thoáng cái đã qua một ngày, Hàn Lập vẫn còn bên trong cự thạch nhập định nghiên cứu khẩu quyết Đại Diễn

Thần Quân đưa cho. Việc tham ngộ khẩu quyết thuận lợi hơn so với hắn nghĩ, cơ hồ đã hiểu quá nửa. Điều này làm Hàn Lập mừng thầm.

Hôm nay hắn vừa định đi vào tìm hiểu vài vấn đề mấu chốt, đột nhiên mí mắt giật giật, trong nhát mắt thần thức lập tức tản ra, sau đó kinh hãi mở hai mắt.

------oOo------

Chương 885: Khổ độc

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Chủ nhân! Chuyện gì đã xảy ra?" Ngân Nguyệt vốn tâm thần tương thông với Hàn Lập, cảm ứng được sự khác thường của hắn mở miệng hỏi.

"Có người ở gần đây, một gã kết đan và một gã trúc cơ, hiện đang ở ngoài mười dặm… Tên trúc cơ kia khí tức có phần quen thuộc, hình như là Phong Nhạc, ta có chút cổ quái." Hàn Lập sờ cằm trầm ngâm.

"Hay để ta dùng khí linh xem xét một chút." Ngân Nguyệt im lặng một lúc, mở miệng nói.

"Quên đi, thương thế ngươi chưa lành, ta hiện tại cũng chỉ có thể dùng linh lực trúc cơ mà thôi, không nên gây nhiều chuyện. Bọn chúng chắc cũng sắp rời đi rồi, ta dùng thần thức giám thị bọn họ một chút." Hàn Lập tựa hồ cảm ứng được điều gì, lắc đầu nói.

Hàn Lập đã nói vậy, Ngân Nguyệt cũng không có ý kiền gì nữa, mở miệng đáp ứng. Sau đó Hàn Lập khép mắt lại, lẳng lặng ngồi im.

Sau một bữa cơm, Hàn Lập than nhẹ một tiếng, khuôn mặt lộ ra vẻ giật mình. Lúc này Ngân Nguyệt cũng thức thời, không mở miệng nói gì. Hai hàng lông mày Hàn Lập nhíu lại, sắc mặt lúc trắng lúc xanh biến đổi không ngừng

"Đại diễn tiền bối, nếu ta nhớ không lầm ngươi đã nói trên người ta sát khí quá nặng, chỉ có một ít bí thuật mới có thể tiêu trừ. Mà trong đó các bí thuật công pháp Phật tông lại chiếm hơn nửa, đó có phải là thật?"

"Đúng là như thế, trừ các loại công pháp Phật tông ra, còn có một số ít các loại công pháp của Nho môn và Đạo môn cũng có thể

giúp ngươi giải trừ sát khí, nhưng chắc chắn không hữu hiệu bằng công pháp Phật tông." Đại Diễn thần quân lười biếng đáp.

"Nếu như thế, công pháp Phật tông hầu hết đều là tu luyện pháp lực ẩn chứa phật lực, đại bộ phận các công pháp này đều sẽ có thất sắc linh quang, điều này cũng không phải giả?" Hàn Lập vẫn hỏi tiếp.

"Không sai! Ngươi đã phát hiện điều gì sao?" Đại Diễn thần quân có chút khó hiểu, thanh âm cũng tăng thêm vài phần tò mò.

"Nói như thế, người này còn có một chút tác dụng, cũng nên cứu hắn một mạng." Hàn Lập cúi đầu tự thì thầm.

Đại Diễn thần quân bị hỏi mấy câu không đầu không đuôi, không đáp gì nữa. Hàn Lập lại không nói rõ mục đích, đang muốn tra hỏi đến cùng thì Hàn Lập tựa như đã quyết định điều gì, dậm chân một cái, cả người hóa thành một đạo thanh quang từ cự thạch bắn ra đến thẳng phương hướng hai người kia. Cử động này của Hàn Lập khiến Ngân Nguyệt và Đại Diễn thần quân bất ngờ, dù trong lòng còn đang buồn bực nhưng thấy bộ dáng của Hàn Lập cũng đành đem một bụng nghi vấn nén vào trong lòng.

Mười dặm, cơ hồ Hàn Lập chỉ độn một thoáng thời gian là đến, đây là một mảnh thảo nguyên nhỏ với vài đám rừng, cây cối vừa nhỏ bé lại thưa thớt. Mà trong một rừng cây nhỏ, ngoài một bãi đất trống xuất hiện hai người.

Trong đó một người mang lam bào, trên người bị một đám hắc sắc huyết ô vây lấy đang quỳ rạp trên mặt đất không rõ sống chết. Nhưng trên người hắn lại phát ra một màn hào quang bảo vệ toàn thân, màn hào quang này lại phát ra thất sắc quang mang diễm lệ phi thường. Mà tên còn lại là một lão già mắt ưng, đang dùng một phi kiếm màu hồng hóa thành nhiều kiếm ảnh đang tấn công màn hào quang. Thất sắc quang tráo mặc dù bất phàm nhưng lại không được chủ nhân duy trì, chỉ một chốc đã bắt đầu chớp tắt không thôi, quang mang mờ dần. Hàn Lập không hề ẩn giấu mà trực tiếp xuất hiện, hiển nhiên đã kinh động lão giả ở dưới.

Lão giả đầu tiên thì kinh hãi, sau đó đảo thần thức qua thì phát hiện tu vi Hàn Lập chỉ là trúc cơ kỳ mới thở phào. Đột nhiên trong lòng hắn hiện lên ý nghĩ giết người diệt khẩu, khoát tay một cái, một đạo hắc mang bắn nhanh ra, đúng là một cái Tam lăng đinh, tốc độ cực nhanh. Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, vuốt thiên linh cái, một đóa lục sắc ô vân xuất hiện, *"Vù"* một tiếng từ đỉnh đầu bắn ra, trong nháy mắt đã hóa thành một bàn tay màu lục to vài thước, nghênh đón hắc mang đang bay đến.

Lão giả mắt ưng nhìn thấy màn này thì ngẩn ra, cũng không rõ đây là loại công pháp gì, một âm thanh khô khốc vang lên, Tam lăng đinh lúc này lại giống như một đám cỏ dại bị bàn tay to một lần nhổ sạch sẽ, trong nháy mắt cũng mất đi liên hệ tâm thần với lão giả, còn bàn tay kia lại không khách khí trực tiếp đánh thẳng xuống. Lúc này lão giả đã bị dọa cho hồn vía lên mây, hai tay vội vàng bắt quyết, muốn đem hồng sắc phi kiếm kia trở về hộ thân. Nhưng bàn tay lúc này bỗng nhiên lóe sáng một lần rồi biến mất, sau đó lại xuất hiện ngay trên đầu lão giả hung hăng nện xuống một cái.

"A!" Lão giả kêu thảm một tiếng, toàn thân bị đánh nát thành một đống thịt vụn. Tiếp theo bàn tay này lại hóa to, hướng thân tàn thi của lão giả vẫy một cái, lập tức một lục sắc quang đoàn bị hút vào năm ngón tay. Sau đó bàn tay lập tức quay về hướng Hàn Lập, xoay quanh người hắn một lần, hóa thành một lục sắc anh nhi (nguyên anh màu lục) đứng tại đầu vai Hàn Lập, lúc này trên tay nó đang cầm giữ ô hắc tam lăng kia, trên mặt lại cười hì hì.

Đôi mi Hàn Lập khẽ động. Khi bị vây công hoặc đối mặt với hung hiểm, hắn vẫn chưa một lần dùng qua nguyên anh thứ hai này, muốn dùng nó để bảo mệnh, nhưng bây giờ không ngờ lại phải dùng đao mổ trâu để giết gà, thật là ngoài dự tính. Biến hóa chi công, hơn nữa chỉ là một gã tu sĩ kết đan bình thường lại đang khinh địch, tất nhiên không thể ngăn cản.

Trong lòng đang tự đánh giá, Hàn Lập cũng không nói một lời hướng phía thất sắc quang tráo bay xuống. Lúc này khẩu hồng sắc phi kiếm kia vì chủ nhân đã bị diệt, nguyên thần cũng đã bị cấm chế liền mất đi khống chế rơi xuống cạnh quang tráo, linh quang yếu ớt chớp động. Hàn Lập không để ý đến phi kiếm này, bước đến gần thất sắc quang tráo cẩn thận xem xét.

Lúc này đã có thể chứng kiến rõ ràng, màn quang tráo này không ngờ tất cả đều đến từ một khối lam sắc ngọc bội. Vật này đang lở lửng trước ngực lam bào nhân, lóe ra thất sắc linh quang, trên linh quang cũng có một ít phật văn cổ quái thiểm động, đúng là khối ngọc bội có khắc ba chữ *"Trữ Trung Phùng"* mà Hàn Lập đã từng đưa Ngân Nguyệt xem qua.

Hàn Lập nhìn ngọc bội một lúc, sau đó chậm rãi hỏi: *"Tiền bối, đây có phải là pháp khí của Phật tông?" "Từ tài liệu cùng thủ pháp mà xem, hiển nhiên đây chưa phải là bảo vật Phật môn, nhưng đích thực là đã được gia trì qua cấm chế Phật môn, nếu không chỉ dựa vào một kiện đỉnh cấp pháp khí như thế này cũng không thể ngăn được một pháp bảo của tu sĩ Kết Đan trong một thời gian dài như thế. Xem ra họ Phùng này cùng Phật tông có chút liên quan sâu xa."* Đại Diễn thần quân lúc này đã hiểu rõ ý tứ của Hàn Lập, hừ lạnh một tiếng đáp lời.

Nghe được Đại Diễn thần quân khẳng định, Hàn Lập trong lòng vui vẻ, cuối cùng lần này cũng không phí công. Nghĩ tới đây, hắn lại tiến tới vài bước, đem bàn tay nhẹ nhàng đặt lên quang tráo, một tầng lam diễm mỏng manh phiêu phù xuất hiện. Với tu vi hắn hôm nay cũng không thể dùng quá nhiều Kiền lam băng diễm, đây đã là cực hạn của hắn. Nhưng cũng chỉ cần như vậy, thất sắc quang tráo cũng không thể cản nổi, *"phanh"* một tiếng, quang tráo như bọt khí hoàn toàn biến mất.

Hàn Lập nhìn lam bào nhân bên cạnh, lại nhìn hắc sắc huyết ô quanh người, không khỏi nhíu mày. Lúc này hắn mới cảm ứng được, người này không những hơi thở đã vô cùng yếu ớt, trên người lại mơ hồ tản mát ra tử khí, rõ rằng sắp mất mạng. Hàn Lập lập tức dương tay đánh ra một đạo pháp quyết, lại há mồn phun ra một ngụm tinh khí, hóa thành một mảnh thanh hà bắn lên thân thể lam bào nhân.

Sau đó hắn mới nhẹ nhàng phất tay áo một cái, một trận gió nổi lên lật ngược thân thể lam bào nhân. Hàn Lập vừa nhìn qua đã húp một ngụm lương khí. Quả nhiên là Phong Nhạc, nhưng khuôn mặt hắn lúc này đã hoàn toàn biến thành màu đen, đôi môi lại tím ngắt, trông cực kì kinh khủng. Sắc mắt Hàn Lập đã có chút khó coi.

Nhưng sau khi đánh giá một lúc, thần thức lại rà soát toàn thân đối phương, lam mang trong mắt lại lóe lên, bắt đầu dùng minh thanh linh nhãn xem xét. Trúng kì độc thế này, độc khí cũng đã vào cơ thể, không lập tức mất mạng thật sự là kỳ tích. Hàn Lập hiển nhiên không buông tha, bắt đầu cẩn thận dò xét nguyên do.

Một lát sau, Hàn Lập tựa như phát hiện điều gì, túm một góc áo lam bào nhân lên. *"Xoạt"* một tiếng, phần áo bị rách lộ ra các loại liên tử (trang sức) cùng một chiếc chìa khóa bạc. Chiếc chìa khóa này đang không ngừng chớp động bạch sắc linh quang xua tan độc khí trước ngực. Ánh mắt Hàn Lập chớp động, bắt lấy cánh tay lam bào nhân, lập tức thanh quang hiện lênh, một tầng linh quang theo bàn tay tiến nhập vào thân thể lam bào nhân, muốn giúp hắn bức độc ra ngoài. Nhưng chỉ một lát sau, thanh sắc linh khí được truyền vào lam bào nhân cũng quỷ dị chuyển thành màu đen, sau đó chuyển ngược lại vào bàn tay Hàn Lập.

"Khổ độc!" Hàn Lập kinh hô một tiếng, lập tức buông tay đối phương ra, sắc mặt có chút trắng bệch.

"Ồ! Đúng là Khổ độc trong Thập tuyệt độc. Hàn tiểu tử, xem ra lần này ngươi đã phí công vô ích rồi, tên kia căn bản là không thể cứu được." Đại Diễn thần quân cười hắc hắc, lời nói lại có chút hả hê.

Hàn Lập nghe thế, trợn mắt một cái, không phục: *"Hừ! Thay hắn giải độc thì ta không làm được, nhưng giúp hắn thanh tỉnh, sống thêm vài bữa nửa tháng thì không hề khó khăn, chỉ là phải hao phí một ít linh dược… không biết tên này có đáng giá như thế không."*

Nói xong lời này, Hàn Lập chậm rãi đứng dậy, trong lòng đang suy xét. *"Chủ nhân, trước tiên cho hắn tỉnh lại, hỏi một ít sự tình, sau đó quyết định cũng không muộn."* Ngân Nguyệt khẽ cười, lại đưa ra chủ ý.

"Cũng được, không hỏi rõ quan hệ của hắn với Phật tông Đại Tấn, ta có chút không cam lòng." Tay vỗ nhẹ vào túi trự vật, một bình trắng nhỏ xuất hiện trong tay.

------oOo------

Chương 886: Hạo Nguyên đan

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bình vừa chuyển, một viên đan dược nhỏ như hạnh nhân màu hỏa hồng đã rơi vào lòng bàn tay. Nhìn viên đan dược mà năm xưa phải dùng yêu đan cao cấp luyện chế, trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ tiếc hận. Đan dược này nguyên bản giúp tu sĩ Kết Đan gia tăng linh lực, đem dùng ở đây quả thật lãng phí. Nếu không bị phong ấn pháp thuật, Ngân Nguyệt lại không bị thương, trực tiếp sử dụng bí thuật sưu hồn đã không phiền toái thế này.

Khẽ sờ cằm, cổ tay lại run lên xảo diệu khóa khớp miệng lam bào nhân khiến hắn không thể không mở miệng ra. Tay kia vung lên, đan dược đã được một đoàn thanh khí vây lấy bắn vào trong miệng lam bào nhân. Hàn Lập buông tay, một tay hướng về bên hông, một cây ngân châm không biết lúc nào đã xuất hiện bên tay. Hàn quang chớp động, ngân quang hóa thành một đạo ngân tuyến bay đến thân thể lam bào nhân điểm xuống, trong chớp mắt ô hắc độc huyết đã bị bắn ra ngoài, một mùi hôi thối theo đó phát ra.

Hàn Lập đứng dậy chắp hai tay sau lưng, bình tĩnh chờ đối phương tỉnh lại. Qua một chén trà, Phong Nhạc sau khi đào thải ra một lượng lớn độc huyết rốt cuộc cũng tỉnh dậy, rên rỉ một tiếng.Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, mười ngón tay gẩy khẽ, một loạt kình phong bắn nhanh đến, độc huyết còn đang chảy lập tức dừng lại, bắn vào một bên rừng sau đó không thấy bóng dáng.

"Là ngươi…" Lam bào nhân mở hai mắt, trông thấy Hàn Lập kinh ngạc kêu lên, giãy giụa vài cái.

"Ngạc nhiên lắm sao?" Hàn lập liếc Phong Nhạc một cái, thản nhiên nói.

"Đạo hữu đã cứu ta? Lão tặc kia đâu rồi?" Lam bào nhân âm thanh tuy còn hư nhược nhưng vẫn tràn đầy vẻ cảnh giác.

"Ngươi nói là tên mang tử bào sao? Hắn còn nằm kia kìa!" Ánh mắt Hàn Lập lướt qua một bên bình thản nói.

Con ngươi Phong Nhạc hơi đổi, cố sức xoay cổ lại, rốt cuộc cũng thấy được thi thể không còn nguyên vẹn của tử bào lão giả, đầu tiên tràn đầy kinh ngạc, tiếp theo khuôn mặt lại lộ ra vẻ thống hận, cuối cùng ánh mắt xoay chuyển hướng về phía Hàn Lập, thần tình lộ ra vẻ kì quái.

"Lão tặc này là do Hàn huynh tiêu diệt sao? Xem ra thần thông của Hàn huynh thật cao thâm khó lường. Ơn cứu mạng Phong mỗ xin ghi nhớ, sau này nhất định báo đáp." Phong Nhạc dò xét hỏi, đồng thời cánh tay từ túi trữ vật đã lấy ra một viên đan dược đưa vào miệng, tay kia chống giữ thân thể miễn cưỡng đứng dậy.

Nhưng hắn mới đứng lên được một nửa, thân thể lại mềm nhũn ngã xuống đất. *"Chuyện gì đã xảy ra, tại sao một điểm nhỏ khí lực ta cũng không có."* Phong Nhạc té trên mặt đất, sắc mặt lộ ra một tia kinh hoảng.

"Sau này báo đáp? Dường như đạo hữu vẫn chưa biết được tình cảnh hiện tại của mình." Hàn Lập thần sắc vẫn không thay đổi đáp lời.

"Thế này là ý gì? Ta đang bị gì? Ngươi đã hạ cấm chế gì vào ta?" Thanh niên trừng mắt nhìn Hàn Lập, khuôn mặt lộ ra bộ dáng kinh sợ. *"Hạ cấm chế ngươi? Xem ra ngươi vẫn còn quá đề cao bản thân. Ta muốn lưu ngươi còn cần phải hạ cấm chế sao? Ngươi nhìn lại bộ dáng của ngươi lúc này đi."* Hàn Lập cười lạnh một tiếng, nhấc tay lên, một vật liền bay đến trước người Phong Nhạc.

Là một thanh đồng tiểu kính bình thường. Phong Nhạc nghe vậy, đầu tiên kinh nghi nhưng lại thấy Hàn Lập không hề có vẻ đùa giỡn, cắn răng một cái cầm gương lên xem qua.

"A! Chuyện gì thế này? Khuôn mặt ta… là độc khí, ta trúng độc nặng như thế khi nào? Chẳng lẽ là do lão tặc kia?" Phong nhạc vừa nhìn ra nhất thời hồn vía lên may, thanh âm khàn khàn hô to. Sau đó hắn vội vàng đem túi trữ vật ra đặ trên mặt đất, lóe sáng

một cái, một mớ hỗn độn đan dược xuất hiện. Hắn vội vàng tìm vài lọ đan dược trong đó, mặc kệ mọi thứ đem đan dược nuốt vào.

Hàn Lập bên cạnh thờ ơ nhìn đối phương dùng đan dược, không nói một lời. Sau khi dùng hết toàn bộ đan dược, Phong Nhạc cũng bất chấp Hàn Lập bên cạnh, lập tức ngồi xuống vận khí, muốn dùng dược lực bức độc ra ngoài. Nhưng sau một thời gian, hắn mở mắt ra, hai con ngươi lại toát lên vẻ hoảng sợ. *"Sao lại như thế này? Bao nhiêu đan dược như thế mà cũng không hề có tác dụng, ta đã trúng độc gì?"* Hắn cuối cùng cũng ý thức được độc tính lợi hại, lo lắng hỏi.

"Mặc dù ta chưa từng thấy qua, nhưng cũng biết đây là một trong thập tuyệt động Khổ độc." Lúc này Hàn Lập mới mở miệng. *"Khổ độc? Bọn chúng lại dám dùng độc này đối phó ta. Lão tặc đúng là đã đầu phục Khổng gia, chỉ có Khổng gia là có loại độc dược này."* Trong nháy mắt khuôn mặt Phong Nhạc tái nhợt, không tự chủ được hét ầm lên.

"Khổng gia…" Đôi mi Hàn Lập khẽ động, thần sắc như thường lẩm bẩm.

"Không đúng, sau khi trúng Khổ Độc chắc chắn phải mất mạng, tại sao ta còn có thể tỉnh táo ngồi đây." Hắn đột nhiên nghĩ đến việc này, khí lực không biết từ đâu sinh ra xoay người bò lên chất vấn Hàn Lập. *"Hừ, không biết tốt xấu. Nếu không phải ta có chuyện muốn hỏi ngươi, Hạo Nguyên đan cũng cho ngươi dùng sao. Ngươi còn có thể giữ mạng được là nhờ vật kia tạm thời ngăn cản độc khí, nếu không cho dù là tiên đan thần dược cũng không cách nào cứu được ngươi."* Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, không khách khí nói.

"Ngươi đã động đến vật ấy?" Hắn vừa nghe Hàn Lập nói đến chìa khóa bạc mới giật mình nhìn kỹ, không ngờ vật mà dùng mạng để giữ lúc này lại lộ ra hẳn trước ngực, trong lòng cả kinh, nhất thời tỉnh táo một chút.

"Ta cũng không nghĩ, một tên trúc cơ kỳ trúng phải Khổ độc lại không lập tức mất mạng, hiển nhiên muốn tìm nguyên nhân. Bất

quá Hạo Nguyên đan cũng chỉ là đem độc khí tạm thời áp chế thôi, sau một ngày nữa độc khí công tâm, ngươi hẳn phải chết không nghi ngờ gì." Hàn Lập thản nhiên nói. *"Hạo Nguyên đan? Ta hình như cũng đã nghe nói qua, tựa hồ là một loại đan dược rất trân quý. Ta sau này tiếp tục dùng, có thể tiếp tục áp chế độc khí không?"* Phong Nhạc suy nghĩ một chút, khẩn trương hỏi.

Đối phương lại biết đến loại đan dược này làm cho Hàn Lập có chút bất ngờ nhưng vẫn lạnh lùng trả lời: *"Tiếp tục dùng tất nhiên sẽ giúp ngươi bảo trụ tiểu mệnh, nhưng ngươi phải biết đan dược này vốn không phải dùng để giải độc mà để giúp tu sĩ Kết Đan kỳ đột phát chướng ngại tăng tiến tu vi, cho dù là có tiền cũng chưa chắc tìm được.*

*Hàn Lập không nói tiếp nhưng ý tứ đã cực kỳ rõ ràng. "*Đan dược giúp tu sĩ Kết Đan kỳ tăng tiến tu vi?*" Phong Nhạc cho dù đoán được đan dược này trân quý dị thường nhưng sau khi nghe xong vẫn kinh ngạc không thôi.*

*"*Bất quá nếu ngươi muốn tiếp tục giữ mạng, cũng không phải là không có cách.*" Hàn Lập đột nhiên mỉm cười.*

*"*Biện pháp gì, nếu có thể giúp tiểu đệ giữ mạng, điều kiện gì ta cũng đáp ứng Hàn huynh.*" Phong Nhạc phấn chấn tinh thần, đại hỉ nói.*

*"*Hắc hắc! Ta cũng không cần ngươi báo đáp gì, chỉ cần chân thật trả lời ta vài câu hỏi, thế là xong.*" Hàn Lập cười to, bình thản nói. "*Được, chỉ cần Phong mỗ biết sẽ không dấu diếm điều gì.*" Phong Nhạc không chút do dự đồng ý. Hàn Lập lạnh nhạt cười, nói ra biện pháp cứu người.*

*"*Biện pháp cũng vô cùng đơn giản, đã trúng độc này thân thể tất nhiên không cứu được, vậy dứt khoát tìm một thân thể khác thay thế. Các tu sĩ trước kia trúng phải Thập tuyệt độc cũng đã có không ít người dùng phương pháp đoạt xá, giữ được một mạng.*" Hàn Lập bất động thanh sắc nói ra biện pháp.*

*"*Đoạt xá?*" Phong Nhạc ngây người, nhưng sau đó lập tức cười khổ.*

"Sao thế, ngươi thấy cách này không dùng được à?" *Hàn Lập nhíu mày, khuôn mặt không chút thay đổi hỏi lại.*

"Đa tạ Hàn huynh quan tâm, nhưng người khác có thể đoạt xá giữ mạng, còn Phong mỗ không thể dùng cách này được." *Phong nhạc sau một hồi chần chừ mới ấp úng trả lời.*

"Không thể đoạt xá! Chẳng lẽ ngươi đã…" *Hàn Lập như nghĩ đến việc gì, có chút ngoài ý muốn.*

"Không dám gạt đạo hữu, ta đã đoạt xá một lần, thân thể này vốn không phải của ta." *Phong Nhạc cười thảm.*

"Nói thế thì tại hạ cũng đành thúc thủ vô sách, dù sao Thập tuyệt độc đúng là vô phương hóa giải." *Hàn Lập thở dài, hai tay chìa ra đáp lại ánh mắt kỳ vọng của Phong Nhạc.*

"Thật không còn cách nào khác sao? Hàn huynh hãy cố suy nghĩ biện pháp khác xem." *Vừa nghe Hàn Lập nói xong, Phong Nhạc kinh hoảng cầu khẩn.*

"Không cần nói nữa, nếu giải được thì tu tiên giới này đã không còn cái gì gọi là *"Thập tuyệt độc"* nữa." *Hàn Lập lắc đầu.*

"Nói như vậy ta chỉ còn có thể sống được một ngày thôi sao." *Phong Nhạc giật mình, sắc mặt trắng bệch.*

"Không sai, cho dù tiếp tục duy trì bằng Hạo Nguyên đan thì khi đan dược đã trung hòa, tử kỳ của ngươi cũng đến." *Hàn Lập nói tiếp, khuôn mặt vẫn bình thản như cũ.*

"Hàn huynh còn bao nhiêu Hạo Nguyên đan? Có thể bán cho ta hay không?" *Phong Nhạc như chết đuối vớ được cọng rơm, phục hồi tinh thần nhìn chằm chằm Hàn Lập.*

"Thế nào, Phong đạo hữu muốn mua linh đan của tại hạ sao. Đan này cũng không phải không thể bán, bất quá số lượng không có nhiều, hơn nữa trước tiên đạo hữu hãy trả lời một vài nghi vấn của tại hạ đã, sau đó bàn đến việc này cũng không muộn!" *Hàn*

Lập nhíu mày, tiếp theo lại thản nhiên trả lời.

"Hàn đạo hữu cứ việc hỏi, tại hạ đã đến nước này nhất định sẽ hết sức trả lời." *Phong Nhạc cười thảm.*

"Tốt, trước tiên nói một chút về thân phận của ngươi. Ngươi là người Đột Ngột hay thuộc các thế gia Đại Tấn." *Hàn Lập không khách khí hỏi.*

"Đạo hữu nếu đã đoán được thì cần gì hỏi nữa." *Phong Nhạc đưa tay lê để lột chìa khóa bạc trước ngực cùng một cái ngọc bội, cắn răng nói. Xem ra tên này nghĩ rằng Hàn Lập vì nhìn thấy hai kiện đồ vật kia nên đoán được. Khóe miệng Hàn Lập khẽ động nhưng lập tức bình tĩnh lại.*

"Trữ trung Phùng? Trữ Trung, Phùng gia là hai thế lực rất lớn sao?"

------oOo------

Chương 887: Phùng gia mật quật

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Còn có thể là ai ngoài người trong Quan Trữ Phủ, tự nhiên là tiểu thế lực Phùng gia." Phong Nhạc cũng chẳng cần nghĩ nhiều mà trả lời.

"Quan Trữ phủ? Đây là phủ thành của một châu." Hàn Lập khẽ nheo mắt. *"Ở Đại Tấn các châu gọi là quan Trữ phủ thành, đích xác có vài cái, nhưng là Phùng gia, lại chỉ có một nhà ở Liêu châu quan Trữ phủ này thôi."* Phong Nhạc mặt mang dị sắc liếc mắt nhìn một cái, tựa hồ đối với câu hỏi lại của Hàn Lập, có chút kinh nghi.

Hàn Lập cũng chẳng gật đầu, không hỏi thêm về việc của Phú gia nữa,lại chỉ tay tới miếng ngọc bội hỏi: *"Người làm sao có được vật này, nó có lai lịch gì?"*

"Cái này là Linh hà bội, là Phùng gia tín vật mà gia phụ truyền cho tại hạ, đạo hữu sao lại hỏi vật ấy?" Phong Nhạc có chút ngoài ý muốn.

"Tín vật? Chẳng lẽ trong Phùng gia tử đệ các ngươi, mỗi người đều có một kiện tín vật đỉnh cấp pháp khí sao?" Hàn Lập liếc mắt nhìn thanh niên kia, có chút không tin hỏi.

"Đương nhiên không phải. Toàn bộ Phùng gia cũng chỉ có ba bốn kiện tín vật như vậy. Nếu không phải trực hệ huyết mạch đệ tử không có khả năng có được vật ấy." Phong Nhạc lắc đầu.

"Nói như vậy, ngươi ở trong Phùng gia địa vị cũng không thấp."

"Ta ở Phùng gia là trưởng tử, nếu không có gì ngoài ý muốn, bản thân hẳn là ở mấy chục năm sau, tiếp chưởng Phùng gia." Phong

Nhạc khóe miệng khẽ nhếch một chút, trong mắt hiện lên một tia thống khổ nói Nghe đến đó, quả nhiên đúng như Hàn Lập lường trước, đối phương có đại phiền toái trong người, thậm chí trong Phùng gia đã xảy ra chuyện.

Việc không liên quan tới mình, Hàn Lập tự nhiên không hỏi thêm điều gì, ngược lại nhìn chằm chằm thanh niên, hỏi ra vấn đề chính mình muốn biết nhất.

"Phùng gia các ngươi cũng với Đại tấn Phật tông có quan hệ gì? Đừng nói là cái gì cũng không biết. Nếu tín vật đều được gia trì thêm Phật môn linh quang nhiều như vậy,trong đó khẳng định có chút quan hệ."

"Phật tông cùng Phùng gia chúng ta đích xác có điểm uyên nguyên. Phùng gia có một vị tổ tiên, trước kia là tục gia đệ tử của Thiên Quang tự. Mà Thiên Quang tự là một phân chi của Phật môn đại tông Kim la môn Phùng gia chúng ta nguyên bản tu luyện chính là phật gia công pháp. Nhưng là Thiên Quang tự mấy trăm năm trước liền rời khỏi Liêu châu, trở về bổn tông. Đám Phùng gia đệ tử chúng ta liền cải tu nho gia công pháp." Phong Nhạc đầu tiên có chút ngây ngốc, nhưng việc này không có gì phải giấu diếm, phi thường sảng khoái nói.

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng vui vẻ. Tuy rằng không biết Thiên Quang tự gì đó, nhưng Kim La tông đích xác có nghe qua. Đây chính là là phật môn ở Đại Tấn,một trong tứ đại tông môn. Xem ra Phùng gia trước kia tu luyện lại vẫn là tối chính tông phật môn công pháp.

"Bộ phật môn công pháp này. Ngươi có biết toàn bộ chứ." Hàn Lập tiếp tục truy vấn.

"Tại hạ không nghĩ tới tu luyện phật môn công pháp, như thế nào đi nhớ pháp quyết đó. Nhưng là Phùng gia chúng ta, đích xác còn bảo tồn phương pháp tu luyện công pháp đó." Sau khi do dự một chút, Phong Nhạc trả lời.

Lúc này hắn đã nhìn ra, người bí hiểm trước mắt tựa hồ chính là hướng về phật tông công pháp mà tới, trong lòng không khỏi thầm kinh ngạc. Phải biết rằng phật tông công pháp đến hậu kỳ tuy rằng uy lực vô cùng lớn, nhưng là tốc độ tu luyện rất chậm và hà khắc có tiếng trong Đại Tấn tu tiên giới. Nguyện ý chủ động tu luyện phật tông pháp quyết, thật đúng là không nhiều lắm.

"Hàn tiểu tử, ngươi hỏi một chút vị tổ tiên kia của bọn họ, tu luyện tới loại cảnh giới nào, có phải hay không đã tu luyện ra xá lợi tử. Chỉ có tu luyện ra xá lợi tử phật môn trong người, mới có thể tu luyện phương pháp tiêu trừ sát khí." Đại Diễn Thần Quân, bỗng nhiên mở miệng nhắc nhở nói.

Những lời đồn xung quanh xá lợi tử, Hàn Lập trước khi tới Đại Tấn, đã sớm thông qua điển tịch hiểu biết một ít. Xá lợi tử, là loại đồ vật đặc biệt trong người tu luyện phật môn, có khi là ở Kết Đan kỳ liền xuất hiện, có cũng là ở Nguyên Anh kỳ mới có thể tu luyện ra, tựa hồ không có gì quy luật có thể tìm ra. Đối với tu sĩ ngoài phật môn mà nói, đó là một loại đồ vật phi thường thần bí. Nhưng là có thể khẳng định một chút, chính là trong phật môn có rất nhiều công pháp, thần thông cao thâm đều phải sau khi có xá lợi tử, mới có thể tiến hành tu luyện thi triển.

Cho nên đối với người trong phật môn tu luyện ra xá lợi tử, các tu sĩ tông phái khác cho dù tu vi hơn xa đối phương, cũng đều có kiêng kị rất lớn. Hàn Lập âm thầm gật gật đầu, thong dong hướng Phong Nhạc hỏi chuyện đó.

"Xá lợi tử? Ngày xưa vị tổ tiên của ta đích xác tu luyện ra vật ấy. Nếu không phải vì những phương diện khác tư chất hữu hạn không thể đột phá nguyên anh cảnh giới, tổ tiên chỉ sợ cũng sẽ không nản lòng thoái chí khai sáng ra Phùng gia." Phong Nhạc nghe vậy, nhíu mày trả lời.

Hàn Lập tinh thần đại chấn. Xem ra vận khí thật đúng là không tồi, có lẽ căn bản không cần xâm nhập Đại Tấn, liền có thể tìm được công pháp giải trừ sát khí. Nghĩ đến đây, Hàn Lập đột nhiên cười cười, thần sắc cũng dịu đi xuống.

"Hiện tại ta còn có một nghi vấn, có thể trả lời giúp ta không."

"Đạo hữu còn có cái gì muốn biết cứ hỏi!" Phong Nhạc miễn

cưỡng cười nói.

"Ngươi chỉ là một gã Trúc Cơ kỳ tu sĩ, vì sao lại có người dùng khổ độc kỳ độc bậc này đối phó ngươi. Phải biết rằng theo phương diện nào đó mà nói, thập tuyệt độc thậm chí có thể sánh bằng một ít đan dược quý hiếm. Hắn nếu tính toán bắt sống ngươi, lại càng không thể sử dụng loại độc này. Nhưng nếu một lòng muốn giết ngươi, lấy tu vi Kết Đan kỳ của hắn, tựa hồ càng không cần làm điều thừa." Hàn Lập chậm rãi hỏi xoay quanh nghi vấn trong lòng.

"Nguyên lai là việc này. Đạo hữu không biết rồi, lão tặc Phùng Chẩm này kỳ thật là một gã ma đạo tán tu mà Phùng gia chúng ta thu lưu. Năm đó hắn bởi vì đắc tội một vị cao nhân mà bị đuổi giết, vì bảo mệnh, tự nguyện xin làm người hầu cho Phùng gia chúng ta, thậm chí sửa lại tính danh. Khi đó tổ phụ của ta vẫn còn.

Phùng gia coi như thịnh vượng, cho nên có thể che chở cho tên giặc này. Mà tên giặc già này trước mặt Phùng gia đã cùng một số bộ lạc người Đột ngột giao dịch. Ta đến đây, nguyên cũng là muốn tìm hắn. Nhưng không nghĩ tới tên gian tặc này âm thầm cũng đầu phục Khổng gia, mới ở nơi này hiện thân dẫn ta đến. Về phần dùng khổ độc, tự nhiên là trên người hắn sớm đã bị hạ độc môn bí thuật của Phùng gia, chỉ cần là Phùng gia hệ tộc nhân đã ngoài Phùng gia Trúc Cơ kỳ, cũng có thể thi pháp cấm chế trụ tu vi của hắn. Hắn nếu không dùng khổ độc âm thầm đánh lén ta, ta như thế nào không hề lực hoàn thủ." Phong Nhạc vừa nghe Hàn Lập nhắc tới việc này, sắc mặt không khỏi âm trầm.

"Thì ra là thế. Nghe nói khổ độc là vô hình vô sắc, hơn nữa dính vào trong chớp mắt liền có thể làm cho tu sĩ có tu vi thấp lập tức xụi lơ lâm vào hôn mê. Khổng gia kia, xem ra chính là đại địch của Phùng gia các ngươi." Hàn Lập nghiêng đầu, có chút giật mình nói.

"Đúng vậy. Khổng gia cùng Trương gia, Kim gia, còn có Phùng gia chúng ta, xem như quan Trữ phủ tứ đại tu tiên thế gia. Nguyên bản luôn luôn nước sông không phạm nước giếng,không nghĩ tới, vài năm gần đây Phùng gia chúng ta vừa mới yếu thế một chút, Khổng gia nhưng lại đột nhiên liên hợp hai nhà khác, hướng

Phùng gia chúng ta âm thầm xuống tay." Phong Nhạc nói tới đây, trên mặt hiện ra vẻ dữ tợn.

Hắn từ trong một thế gia, hiện giờ rơi xuống lưu lạc nơi dị tộc thảo nguyên, còn bị hãm hại mạng đã gần như không còn. Tự nhiên đem ba nhà này đều hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Ta không có hứng thú biết thế gia các ngươi đang gặp chuyện gì. Nhưng câu trả lời của ngươi cũng khiến cho ta vừa lòng. Hiện tại có thể nói về chuyện Hạo nguyên đan trước đi.

Loại đan dược này ta dư không nhiều lắm, đại khái còn khoảng mười khỏa. Hẳn là có thể cho ngươi kéo dài sự sống thêm mười ngày nữa. Chẳng qua loại này đan dược, mỗi một khỏa đều giá trị mấy ngàn linh Thạch, ngươi thực mua nổi?" Hàn Lập nhàn nhạt nói.

"Mấy ngàn linh Thạch" Cho dù trong lòng đã dự tính trước, Phong Nhạc vẫn bị cái giá này khiến cho hoảng sợ. Cái giá này tương đương với một kiện đỉnh giai pháp khí a.

"Tốt, ta mua." Hắn đáp ứng.

"Trên người của ngươi liệu có bao nhiêu linh thạch?" Hàn Lập đuôi lông mày nhướng lên, đánh giá thanh niên vài lần sau, liền cười cười nói.Hắn cũng không tin đối phương trên người lại mang theo nhiều linh thạch như vậy.

"Trên người của ta quả là không có mấy vạn linh Thạch, nhưng là ta dùng chìa khóa mở mật quật của Phùng gia để mượn nợ." Phong Nhạc một tay lấy cái chìa khóa màu bạc trên cổ túm xuống, không chút do dự đưa tới. Xem ra, đã sớm âm thầm cân nhắc.

"Mật quật của Phùng gia?" Hàn Lập nhìn chầm chầm này cái chìa khóa,không nói gì, cũng không có lập tức tiếp nhận. Nhưng hắn biết, đối phương sẽ chủ động giải thích.

"Đúng vậy, đây là chìa khóa mở ra mật quật của Phùng gia cất chứa kiện pháp khí duy nhất đã hơn ngàn năm nay. Ta thân là

trưởng tôn Phùng gia, ngày đó Phùng gia kinh biến. Gia tộc trưởng bối tự nhiên để cho ta mang theo cái chìa khóa này trốn thoát trước. Tuy rằng ta cho tới bây giờ không đi qua nơi đó, nhưng thứ cất chứa bên trong, giá trị khẳng định xa xa không chỉ mấy vạn linh Thạch." Phong Nhạc bình tĩnh nói.

"Lấy vật ấy mượn nợ! Ta như thế nào tin tưởng cái chìa khóa này là thực hay giả. Cho dù là thật sự, ngươi giao cho ta. Chẳng lẽ không muốn cho Phùng gia Đông Sơn tái khởi." Hàn Lập trên mặt không chút biểu tình nói, làm cho người ta căn bản nhìn không ra trong lòng đang suy nghĩ gì.

"Còn có cái gì Đông Sơn tái khởi! Theo ta được biết, trừ bỏ ta ở ngoài, Đàm người khác trong Phùng gia trốn ra được cũng chỉ là chút tôi tớ cùng ngoại hệ đệ tử. Hiện giờ trực hệ đệ tử, cũng chỉ còn lại một mình ta mà thôi. Nếu không, ngày đó ta sớm tụ tập cùng những người khác rồi, như thế nào lại lẻ loi một mình chạy đến thảo nguyên. Chỉ cần ta chết, Phùng gia huyết mạch cũng đứt, mật quật cuối cùng vẫn là tiện nghi cho người của Khổng gia, cũng để cho bọn họ tìm được. Nếu vậy, tự nhiên không bằng lấy nó ra cứu mang ta. Nếu là trong mười ngày này, ta còn tìm không thấy phương pháp giải trừ loại độc này. Mật quật chính là dâng tặng cho đạo hữu, so với việc rơi vào tay của đám người Khổng gia vẫn tốt hơn nhiều. Mặt khác, Hàn huynh chắc cũng đoán được phật tông công pháp, đồng dạng để lại ở trong mật quật." Phong Nhạc trên mặt lộ âm linh nói: *"Tốt, ngươi có thể dùng cái chìa khóa này đổi lấy linh đan. Chẳng qua trước đó. Ta cần ngươi phối hợp ta một chút, để cho ta tìm tòi trong thần thức của ngươi một chút xem cái chìa khóa kia có thực liên quan tới phật tông công pháp không. Nếu không, dù chẳng cần mật quật này, tại hạ cũng không muốn bị người ta trêu chọc một hồi"*

"Sưu hồn? Đây không phải là thần thông chỉ có nguyên anh tu sĩ mới có hay sao? Ngươi làm sao có thể có!" Vừa nghe lời ấy Phong Nhạc sắc mặt có chút trắng bệch đứng lên, mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

"Mạnh mẽ sưu hồn, tự nhiên phải có tu vi ngoài Nguyên Anh kỳ. Nhưng nếu là người bị thi thuật phối hợp, cũng không cần phải phiền toái như thế. Hơn nữa bí thuật này của ta khác xa với sưu

hồn thuật bình thường.Tu vi Trúc Cơ kỳ tuy rằng không thể tìm kiếm cái gì phức tạp, nhưng là theo thần thức đoán được chuyện gì thực giả, vẫn là dễ dàng." Hàn Lập khẽ hé miệng, lập tức lộ ra chiếc răng nanh trắng sáng, trên mặt lóe ra hàn quang.

Thấy biểu tình Hàn Lập như vậy, Phong Nhạc trong lòng không khỏi phát lạnh. Hắn thân là thế gia đệ tử, tự nhiên biết sự đáng sợ của sưu hồn thuật. Lúc khác hắn còn lâu mới chịu đáp ứng chuyện nguy hiểm như thế. Nhưng là cúi đầu nhìn nhìn hai tay đen thùi, suy nghĩ một chút hậu quả sau đó, trong lòng nổi lên một trận bất đắc dĩ.

"Tốt, ta phối hợp ngươi thi pháp. Nhưng là ngươi cũng chỉ có thể tìm kiếm chuyện về mật quật cùng phật tông. Những sự tình khác ngươi không thể đụng vào, nếu không ta cũng sẽ không buông tha ngươi." Phong Nhạc nắm chặt hạ hai tay, hít sâu một hơi dứt khoát nói.

------oOo------

Chương 888: Nguy cơ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đây là đương nhiên, những chuyện khác ta cũng không có hứng thú muốn biết. Cái thành này. Ở đây có chút lộ liễu, theo ta đến một nơi khác rồi sẽ làm phép." Trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ tươi cười, không đợi đối phương đồng ý, ống tay áo hướng mặt thanh niên phất qua một cái.Một đám mây màu bay ra, gắn trực tiếp vào trên đầu của Phong Nhạc. Hắn lập tức quay người ngã xuống, rồi lại bị đám mây xanh đỡ lấy và bao xung quanh, nhẹ nhàng trôi nổi trên không.

Mặc dù tu vi của Hàn Lập bị phong ấn, nhưng kỷ xảo vận dụng pháp lực vẫn là lô hỏa thuần thanh(thuần thục), căn bản tu sĩ trúc cơ kỳ không thể sánh bằng. Lúc này, nguyên anh thứ hai biến thành một đám mây đen từ bên trong rừng bay ra. Thoáng một cái, lại biến thành hình dáng trẻ con hiện lên trước thân Hàn Lập, một tay vẫn đang cầm một miếng Tam Lăng Thứ, tay kia cầm nguyên thần của lão mắt ưng.

" Giữ lại cũng vô dụng, giệt đi." Sau khi liếc mắt nhìn qua nguyên thần của lão mắt ưng, lạnh lùng nói. Nguyên anh thứ hai vừa nghe xong lời ấy, cái miệng nhỏ nhắn há miệng cười rộ lên, bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt bỗng nhiên toát ra ngọn lửa xanh đen. Viên ánh sáng màu xanh run lên, vô thanh vô tức(im hơi lặng tiếng) biến thành một cổ khói xanh.

Cùng một lúc, Hàn Lập cũng bật ngón tay bắn ra một quả cầu lửa to bằng một quả trứng gà đánh vào thân thể của lão. Hoả quang bùng lên, từ nay về sau lão mắt ưng hoàn toàn không xuất hiện trên cõi đời này nữa. Tiếp đó, Hàn Lập lại đưa tay hướng mặt đất vẫy một cái, một túi trữ vật và mấy cái tiểu kiếm màu hồng cùng bay vào trong tay.

Sau khi xoá sạch những dấu vết còn lại, Hàn Lập mang theo Phong Nhạc ngự khí bay lên trời, hướng đống loạn thạch lúc trước ngồi nhập định bay đi. Trước khi tu vi được giải phong ấn, hắn hiển nhiên chỉ có thể cẩn thận càng cẩn thận hơn. Bất quá lại nói tiếp, bây giờ Hàn Lập cũng khá là buồn bực.

Mặc dù thần thức của hắn vô cùng cường đại, có thể so với tu sĩ Nguyên anh hậu kỳ. Nhưng mà ở tình hình hiện tại thì hắn cũng không dám phóng thần thức ra quá xa, trái lại phải chủ động thu liễm hơn phân nửa. Nếu không, ngộ nhỡ bị đại tiên sư người Đột Ngột hoặc là tiên sư người Đột Ngột khác tu luyện thần thức bí thuật nhận ra và tìm tới. Vậy thật đúng là chỉ có đường chết. Nhưng mà nếu đem thần thức co rút lại quá gần ở xung quanh, nếu lại có tu sĩ tu tiên người Đột Ngột tới gần ở phụ cận, hắn cũng không phát hiện được.

Lúc đầu tại trong thảo nguyên, khi thúc dục Phệ Kim Trùng, hắn sở dĩ bị phát hiện, một phần là do có chút buông lỏng, sơ suất một chút, nhưng phần nhiều cũng bởi vì duyên cớ đem thần thức rút ngắn lại gần xung quanh. Kết quả, tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ khác vì truy đuổi yêu thú bay đến, tốc độ cực nhanh, dường như cũng không thua tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ là bao nhiêu.(khoảng cách hơn hai mươi dặm trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt.) Cho dù hắn có phát giác ra cũng không kịp thu hồi Phệ Kim Trùng, lúc này mới gặp tai bay vạ gió.

Nhưng mà một cái Thiên Lan Thảo Nguyên lớn như vậy, lại vừa vặn đụng tới tiên sư người Đột Ngột tu vi Nguyên Anh trung kỳ am hiểu Phi Độn Thuật. Cũng không biết đối phương vận khí quá xui xẻo hay là hắn lại xui xẻo hơn một ít! Tin rằng, nếu song phương chỉ cần hơi lộ chút thần thông thoát khỏi đối phương, sợ rằng cũng không cần phải động thủ.

Mỗi khi nghĩ tới việc này chính Hàn Lập cũng có cảm giác dở khóc dở cười. Bây giờ hắn tuy bị sát khí cản trả, pháp lực bị phong ấn, nhưng đối phương dùng thần thông quái lạ trốn đi một phần bảy nguyên anh, sợ rằng tu vi bị tổn hại nhiều hơn, còn không biết tới năm tháng nào mới có thể hồi phục lại.

Không nghĩ ra vì sao, hắn lại ở trên không trung trên đống loạn thạch, từ từ hạ xuống. Một ngày sau, Hàn Lập đúng hẹn quay trở về nơi nghỉ chân. Lúc này, lều vải ở đây so với hai ngày trước mà nói, rõ ràng ít đi rất nhiều. Xem ra là có một ít bộ lạc nghĩ ngơi và hồi phục xong, lần lượt rời đi.

Khi Hàn Lập quay trở lại lều vải của bộ lạc Thương Lộ(con diệc), đám người Anh Lộ đã chuẩn bị thoả đáng từ lâu, cũng đã chuẩn bị tốt xe ngựa, chờ vị tiên sư Hàn Lập này quay về. Vừa thấy Hàn Lập, Anh Lộ tự nhiên mừng rỡ, vội vàng mời Hàn Lập lên xe. Sau chỉ huy đội xe rời khỏi nơi này, hướng đến một cửa ra khác của nơi nghỉ chân này.

Hàn Lập ngồi ở nguyên trên xe ngựa, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, chuẩn bị dưỡng thần một chút. Nhưng mà hắn không nghĩ tới chính là sau khi xe ngựa mới vừa đi ra khỏi cửa không lâu, bỗng nhiên dừng lại, làm vang lên những tiếng kẽo kẹt. Hàn Lập nhíu mày mở hai mắt ra nhưng cũng không vén màn xe lên, trực tiếp phóng thần thức ra một ít, quan sát tình hình xung quanh.

Không bao lâu sau, lần lượt lại có mấy đội xe chạy tới, thủ lĩnh đoàn xe khách khí bắt chuyện với Anh Lộ, sau đó đem đội ngũ hợp lại với nhau. Lúc này Hàn Lập mới hiểu được, vị thủ lĩnh bộ lạc Thượng Lộ này, trong hai ngày hắn không có mặt ở đây, lại liên hợp nhiều bộ lạc nhỏ lên đường cùng một lúc. Mỗi đội xe đều có một gã tu tiên hộ tống, nhưng mà tu vi của bọn hắn lại vô cùng thê thảm. Trong đó có hai vị tiên sư của đội xe, thậm chí vẫn còn là tu vi luyện khí kỳ, dựa theo cách nói của người Đột Ngột, căn bản còn không có tư cách của một vị tiên sư chính thức. Cũng không biết hai cái bộ lạc này làm sao lại kéo vào đội xe như thế.

Tu vi Hàn Lập bị phong ấn ở Trúc cơ kỳ, trái lại trở thành một người có tu vi cao nhất trong đội xe. Hàn Lập sờ cằm, lắc đầu cười khổ. Hắn thấy rằng, cùng những người này lên đường cũng không có trợ lực nào, ngược lại còn có một ít phiền toái.

Lúc này, đội xe của bộ lạc Hồng Lang cũng vội vã chạy đến, nhìn mỗi cổ xe ngựa trong đội xe, ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, đã đem thần thức phóng ra, một lũ thần thức cực kỳ nhỏ khác từ đoàn xe đảo qua một cái. Nếu không phải thần thức Hàn Lập thật sự vượt xa đối phương, sợ rằng không có biện pháp phát hiện ra nó.

Thần sắc Hàn Lập biến đổi, không suy nghĩ nhiều mà vội vàng thu liễm hơi thở. Quả nhiên, sau khi lũ thần thức kia quét qua cả đoàn xe, lập tức quay trở lại tra xet những xe có chở người tu tiên. Sau một lát kiểm tra trên người Hàn Lập, cuối cùng không có thu hoạch gì mà bay đi. Sắc mặt Hàn Lập âm trầm hướng nơi nghỉ chân vừa mới đi ra lạnh lùng liếc mắt một cái.

Cùng lúc đó, trên lan can ở lầu hai của một toà lầu các bằng đá trong nơi nghỉ chân, ba gã người Đột Ngột chính đang hướng về phía đội xe của Hàn Lập đứng chờ, đừng thẳng lên nhìn. Trong miệng một trọc mi lão giả đột nhiên phát ra một tiếng kinh ngạc, bỗng nhiên mở ra hai mắt vốn đã nhắm lại, trên mặt lộ ra một tia nghi hoặc.

" Ưng tiền bối, Chẳng lẽ ngươi phát hiện ra người đó." Trong hai tên tu sĩ một nam một nữ đứng ở phía sau lão là đại hán trung niên biến sắc, mặt lộ vẻ khẩn trương hỏi.

" Hừ! Yên tâm, không phải tên ngoại tộc kia, mà là một người hình như bị trúng độc, đã bị độc khí lan ra khắp thân nhưng vẫn chưa mất mạng, điều này có chút kỳ quái." Lão trọc mi liếc mắt nhìn đại hán một cái, có chút bất mãn nói.

" Sư thúc, Lê huynh cũng là có chút lo lắng thôi. Đương nhiên sư thúc chắn hẳn là không sợ tên ngoại tộc kia. Nhưng nơi này chỉ có mình sư thúc là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, người nọ lại hung hãn như thế, cho dù sư thúc có thể ngăn trở được, nhưng ở nơi nghỉ chân này có nhiều thủ lĩnh bộ lạc nhỏ và nhiều tiên sư cấp thấp cũng sẽ bị cuốn vào, vậy thì không xong, hai người bọn ta không thể đảm dương nổi." Một tên nữ tu sĩ mặt cung trang, vội vàng mỉm cười thay đại hán giải vây nói.

" Ngươi không cần dát vàng lên mặt lão phu. Nếu đối phương không bị thương, cho dù hai ba người như ta cũng không phải là đối thủ của người này.

Nhưng bây giờ đối dính Cầm Tiên Thủ của đại tiên sư, nhưng cũng đủ gây ra sự sợ hãi. Sau một khoản thời gian nửa, ta sẽ toạ trấn nơi này, tránh cho đối phương quay trở lại. Trên người ngoại tộc có phương pháp nuôi dưỡng Phệ Kim Trùng, Thánh Điện nhất *định phải đạt được. Hơn nữa không chỉ có các ngươi ở nơi nghỉ chân này, tất cả các nơi nghỉ chân xung quanh đây đều có tiên sư cấp cao như lão phu đây, lần lượt vào ở trong đó.*

" Đến lúc đó, sau khi bố trí thiên la địa võng xong, thánh nữ và một vị đại tiên sư khác sẽ đi tới vùng xung quanh thánh điện, chờ nghi thức khai linh chấm dứt. Thánh nữ và hai vị Đại tiên sư sẽ vận dụng thánh khí, gọi về phân thân của Thánh thú, sau đó mượn năng lực của thánh thú nhanh chóng lục soát ra nơi ẩn náu của đối phương. Đến lúc đó, ngoại nhân có chắp cánh cũng không thoát được." *lão trọc mi không chút hoang mang nói.*

" Thì ra là như thế. Hèn gì mấy vị tiên sư sau khi hạ lệnh xong cũng chưa từng phái người thúc dục chúng ta hành động. " *Nữ tử mặc cung trang thở dài một hơi nhẹ nhõm nói.*

"Hừ! Trò mèo của các ngươi, có thể giấu được ai. Bất quá, cũng chẳng trách được các ngươi, người kia tuy bị trọng thương nhưng các ngươi cũng không phải là đối thủ của hắn. Không chỉ là các ngươi, tình hình của các đội ngũ sưu tầm ở địa phương khác cũng không sai biệt lắm. Những lão gia hoả chúng ta, cũng không trông cậy vào phương pháp đánh cỏ động rắn này thật có thể tìm ra người này. Dù sao độn thuật của ngoại nhân cũng không cần phải bàn, chẳng những tinh thông Thổ độn thuật, Huyết sắc độn pháp dùng để chạy trối chết lúc cuối của hắn lại cực kỳ quỷ dị. Chính là hiện tại, ở đây không có đại tiên sư, cũng không có khả năng lưu lại đối phương. Chúng ta cũng giống như thế. Bất quá, các ngươi biết tin tức này là được rồi, công việc bên ngoài vẫn phải làm, thường xuyên đi tìm kiếm ở xung quanh một chút." *Lão giả hừ lạnh một tiếng nói.*

" Vâng! Tiền bối (sư thúc)" *sau khi đại hán trung niên và nữ tử mặc cung trang nhìn nhau một cái, không khỏi mừng rỡ đáp.*

Dù sao hành vi ứng phó qua loa lúc trước, hai người cũng có chút lo lắng. Nhưng bây giờ người trước mặt đã nói rõ, trong lòng cũng hoàn toàn an tâm lại.

" Được rồi. Ưng tiền bối, lúc nãy tra xét đến đội xe của người trúng độc nọ có chút cổ quái, có muốn hay không vãn bối cho lưu lại, rồi tiền bối dò xét nguyên nhân rõ ràng hơn nữa." *Đại hán nói có chút lấy lòng.*

" Người kia?"*Trong lòng lão trọc mi vừa động, tay vuốt vuốt chòm râu trầm ngâm xuống*

" Quên đi. Nếu người kia không phải dùng linh đan gì đó thì trên người cũng có bảo vật trừ độc mới có thể có hiện tượng như vậy. Cũng không có gì thần bí. Nhưng trưởng bối sư môn của hắn, hẳn là có chút lai lịch. Mà ta xem trên người này có tử khí tồn tại. Phỏng chừng cũng chống đỡ không được mấy ngày nữa. Vạn nhất chết ở đây, sợ rằng có chút phiền toái". *Lão troc mi khoát tay chặn lại, nói như vậy.*

" Vâng, như tiền bối nói." Vuốt mông ngựa, kết quả là chụp đụng phải vó ngựa, đại hán lộ ra vẻ ngượng ngùng.

Mà lúc này, lão trọc mi lại hướng về phía đội xe, lại liếc mắt xem xét một cái, trên trán nhè nhẹ nhíu lại. Mới vừa rồi không biết có phải ảo giác hay không, tại lần thứ nhất xem xét đội xe, đột nhiên mí mắt giật giật, trên thân một người tu tiên trên xe ngựa khác, trông phút chốc hắn cảm nhận được một cổ áp lực không tầm thường. Nhưng loại cảm giác này rất là ngắn ngủi, chờ đến lần thứ hai cẩn thận dò xét kỹ càng, lại không cảm thấy khác thường một chút nào cả.

Điều này làm cho hắn có chút buồn bực, nổi lên lòng do dự và bất an.

------oOo------

Chương 889: Cự phúc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đối phương gây cho hắn loại cảm giác này, thật ra chỉ có hai khả năng. Hoặc là vừa rồi thần thức của mình có sai lầm, hoặc là thần thức của đối phương vượt xa mình, có thể là tên ngoại tộc kia. Nhưng mà cả hai loại khả năng này, bất kể cái nào bị lật tẩy, đối với hắn mà nói, cũng không thật sự là tốt. Một loại trước vẫn còn tạm được, nhiều lắm là bị mất mặt mũi trước mặt hai tên vãn bối, danh tiếng chịu một ít tổn hại mà thôi. Nếu là loại sau thì thật sự phiền toái lớn a.

Đừng nhìn hắn ở trước mặt đại hán trung niên và nữ tử mặc cung trang, biểu hiện đối đầu với tên ngoại tộc bị thương kia dễ như trở bàn tay. Nhưng thật ra hắn cũng là một trong những tu tiên tham gia cuộc chiến lúc chặn đường tên kia, hắn đối với thần thông và sự hung hãn lấy một địch nhiều của kẻ ngoại tộc đó cảm thấy sợ hãi. Những tên tu sĩ ngã xuống đó, toàn thân đều bị hoá thành hàn băng màu tím, ngay cả nguyên anh cũng bị đóng băng, kết quả thê thảm vô cùng, hắn nhìn rõ mồn một trước mắt mình. Tuy là đối phương thật sự bị trọng thương, nhưng mà kéo hắn chết theo, cũng là chuyện dễ dàng.

Quên đi, xung quanh đây còn không có các tu sĩ nguyên anh khác. Cả hai loại này phỏng chừng vẫn còn mơ hồ nguy hại đến tính mạng, có lẽ không nên mạo hiểm chứng thực. Dù sao không lâu sau, Đại tiên sư và Thánh Nữ sẽ tự mình ra tay đối phó với người này.

Trong lòng cân nhắc nặng nhẹ một lúc, lão giả trọc mi nhẹ nhàng thở dài một hơi, bỏ đi ý muốn đuổi theo chiếc xe chặn đối phương lại.

Nếu hắn còn trẻ một hai trăm năm, nói không chừng thật đúng là nghĩ muốn mạo hiểm thử một lần. Nhưng bây giờ, mạng sống không còn dài lắm, thì tính mạng càng ngày càng đáng quý.

Lão giả trọc mi nhìn đoàn xe dần dần đi xa vẫn không nhúc nhích đứng im tại một chỗ. Làm cho hai người nam nữ phía sau, liếc mắt nhìn nhau một cái trong mắt hiện lên tia ngạc nhiên, nhưng không có cam đảm đi tới hỏi một cái gì.Hàn Lập chờ xe đi được hơn mười dặm, vẫn không thấy chủ nhân của lũ thần thức trong nơi nghỉ chân kia đuổi theo đến, trong lòng nhẹ thở dài một hơi.

Mới vừa rồi, lũ thần thức kia lục soát đến cực nhanh. Hắn mặc dù phản ứng rất nhanh nhưng cuối cùng do có chút không quen trạng thái tu vi bỗng nhiên tụt xuống, dường như thu liễm thần thức chậm một chút. Cũng không biết có lừa gạt được đối phương hay không. Mà thần thức kia bí ẩn kỳ diệu như vậy, vừa nhìn qua đã biết tu luyện công pháp có liên quan đến bí thuật đặc biệt. Trong lòng hơi an tâm một chút, nhưng ở trong xe cũng không dám sơ suất mà vẫn tiếp tục thu liễm khí tức.

Sau khi đi được nửa ngày, thần sắc Hàn Lập dần hoà hoãn trở lại. Một lần nửa bắt đầu đem thần thức chậm rãi phóng ra ngoài, tự động bao phủ tất cả dị thường trong vòng hơn hai mươi dặm. Còn mình thì vừa lật tay, từ trong lòng móc ra túi trữ vật của lão mắt ưng. Dốc miệng túi xuống dưới, một đống tạp nham bảy tám đồ vật, ở trong bạch quang chớp động rớt ra. Ánh mắt đảo qua đống đồ vật, tay Hàn Lập cầm lấy một cái bình nhỏ. Mở nắp ra, đặt cái bình ở dưới mũi ngửi một cái, sau một lúc đánh giá, thì lắc đầu dời đi.

Vừa cầm lấy một cái chai khác, lại làm cùng một động tác, phảng phất giống như tìm kiếm một cái gì đó. Cuối cùng, khi mở nắp một cái bình ngọc màu xanh biếc mà không có gì bắt mắt ra thì không chờ Hàn Lập phân biệt rõ là vật gì, đã từ trong bay ra một khối sương mù màu tím. Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, không cần suy nghĩ há miệng, một quả cầu ánh sáng màu xanh bay ra, đem khối khí màu bao lai bên trong.

Nhưng trong chốc lát, ánh sáng màu xanh từ trong ra ngoài chuyển dần sang màu đen. Sắc mặt Hàn Lập đại biến, thừa dịp nháy mắt ánh sáng màu xanh còn chưa hoàn toàn bị ô nhiễm, thổi mạnh một hơi, trong nháy mắt viên cầu ánh sáng bắn nhanh vào trong cái bình, Hàn Lập cầm lấy cái bình, nhanh chóng đóng miệng bình lại.

Lúc này, hắn mới nhẹ thhở dài một hơi. Cuối cùng cũng không uổng công lục tới lục lui một phen, tìm được một ít khổ độc còn sót lại, coi như là có thu hoạch cũng không nhỏ. Thập tuyệt độc trên cơ bản đều là vật có thể gặp không thể cầu.

Mà cái Khổng Gia kia có thể có loại độc này, xem ra thật đúng là không tầm thường. Sau khi hắn đem cái bình này cẩn thận cất vào trong túi trữ vật, trong lòng khẽ động, đem một lũ thần thức vương tới một cái xe ngựa của bộ lạc Hoả Lang.

Ở bên trong, hai tay Phong Nhạc đang cầm một viên ngọc lớn to bằng nắm tay, nhắm nghiền hai mắt khoanh chân ngồi xuống. Từng đoàn khí đen bị hút vào bên trong viên ngọc trên tay, làm cho viên ngọc này trở nên sáng bóng một màu đen thui. Trước mặt còn có một đống lớn các bình thuốc, hơn một nửa đã bị mở nắp, một ít các loại đan dược(thuốc) rơi bừa bãi một bên.

Chứng kiến cảnh này, Hàn Lập lắc đầu, đem thần thức thu hồi trở về. Hắn liếc mắt một cái đã nhìn ra, viên châu kia mặc dù là một dị bảo, có thể hút một ít khí độc nhưng cũng chứa đựng đến cực hạn. Hơn nữa, độc khí bị hấp thụ, sợ rằng sẽ nhanh chóng được bổ sung, đối với khổ độc đã xâm nhập vào trong cơ thể mà nói, căn bản là không có tác dụng gì.

Phong Nhạc nghĩ muốn bằng vào vật này trì hoãn khoảng mười ngày để giải trừ khổ độc, căn bản là si tâm vọng tưởng. Trong lòng Hàn Lập nghĩ như thế, không buồn không vui nhắm mắt lại, tiến vào trong nhập định.

Bảy tám ngày kế tiếp theo đoạn đường tương đối bình thường. Chỉ có hai con Thiết Đề Thú cấp thấp có mắt không tròng tấn công đoàn xe. Kết quả bị mấy tên tiên sư Đột Ngột vui mừng đem vài món pháp khí oanh kích một trận, tự nhiên biến thành chiến lợi phẩm. Chỉ có Phong Nhạc, Hàn Lập và một tên tiên sư hộ tống người Đột Ngột khác đứng ở trong xe không có ra tay.

Phong Nhạc thì coi như đã biết, còn gã tu tiên kia cũng không thích ra ngoài lại khiến cho Hàn Lập nổi lòng hứng thú. Kết quả, sau khi thần thức thoáng quét qua, cũng không phát hiện chỗ nào khác thường. Đó là một tên thanh niên hai mươi bảy tuổi, tu luyện cả ngày, hình như là một gã tu tiên Trúc cơ kỳ chăm chỉ mà thôi. Sau khi dò xét mấy lần, Hàn Lập cũng không có hứng thú tiếp tục.

Nhưng thật ra hắn luôn chú ý tới Phong Nhạc, sau khi thử tất cả các phương pháp giải độc đều thất bại, lộ ra vẻ nóng nảy và bất an, trên mặt thường hiện nét tuyệt vọng. Vốn dĩ tóc đen cũng dần dần biến thành tóc bạc. Điều này cũng khó trách, cho dù là ai biết chính mình sắp tới giờ chết mà không có cách nào chống lại, chỉ riêng sự dày vò của cái này, không người bình thường nào có thể chịu đựng nổi.

Thanh niên này cũng không lập tức suy sụp, làm cho Hàn lập có chút kinh ngạc. Bất quá ở trong lòng, hắn lại yên lặng tính toán thời gian. Vị huyết mạch duy nhất của Phùng Gia này, có thể còn sống cũng chỉ chừng hai ba ngày nữa thôi. Chính Hàn Lập ở hai ngày trước đã tìm hiểu xong khẩu quyết Đại Diễn Thần Quân đã đưa cho, trong lòng kiên định hơn rất nhiều. Bây giờ nếu bị bại lộ thân phận, tu sĩ Nguyên Anh đột nhiên đột kích bất ngờ hoặc vây công, hắn cũng không còn quá sợ hãi.

Buổi chiều cùng ngày, đến khi gần tối, cả đoàn xe gồm khoảng trăm người đi tới một con sông lớn rộng khoảng trăm trượng thì dừng lại. Bắt đầu bổ sung nước uống, nấu cơm và nghỉ ngơi. Mà Hàn Lập sau khi nghe được xung quanh có tiếng nước sông chảy, trong lòng khẽ động, rời khỏi chiếc xe.

" Tiên sư đại nhân, ngươi có phân phó gì không?" Cô gái thanh tú kia gọi là Anh San, đang cầm một khối thịt khô của con gì đó giống như đang ăn cơm, vừa thấy Hàn Lập đi ra, sắc mặt vội vàng đỏ lên, đem đồ ăn bỏ qua một bên, cung kính đứng lên thi lễ đối với Hàn Lập.

Ở cùng một chỗ thời gian dài như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên Hàn Lập tự mình ra khỏi xe, điều này khiến cho cô gái không khỏi có chút kinh hoảng.

" Không có việc gì, tại ngồi trong xe nhiều ngày như vây, chỉ muốn đi ra nhìn một chút mà thôi." Ánh mắt Hàn Lập đảo qua khuôn mặt

non nớt của thiếu nữ này, lại nhìn về phía thức ăn cứng rắn kia, ôn hoà nói.

" Vậy…. Hàn tiên sư, ta đi lấy cho ngươi một chút nước nha." Cô gái vẫn còn có chút lúng túng nói.

" Cũng tốt, mặc dù ta đã sớm ích cốc (không cần ăn- ước gì mình được như anh ấy-hehe), nhưng là nước trong thì ta cũng muốn uống một chút." Hàn lập nhìn con sông lớn cách đó không xa, gật đầu nói.

Cô gái vừa nghe thấy lời này, bất an trong lòng bỗng vơi đi không ít, lập tức vui mừng đáp ứng, cầm một túi nước hướng bờ sông chạy tới. Ở nơi này, người của các bộ lạc cũng đã nhóm lên các đống lửa trại,và quay một ít thịt dê thịt trâu. Hàn Lập nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô gái, tựa hồ có một chút xúc động trong lòng, khoé miệng vô ý lộ ra nụ cười.

Sau một lúc, một tay cô gái cầm một túi nước, tay kia cầm một khối thịt nướng, thở hỗn hễn quay lại bên cạnh xe của Hàn Lập, có chút xấu hổ đưa hai thứ đó tới.

" Tiên sư đại nhân, mùi vị của thịt nướng này cũng không tệ, ngài có muốn nếm thử mộy chút không." Cô gái có phần tha thiết nói.

" Được rồi! Ta cũng đã nhiều năm không có dùng qua mấy thứ này. Ăn một ít chắc cũng không tồi." Hàn Lập cười khẽ một tiếng, không cự tuyệt mà đón lấy miếng thịt nướng cắn một cái. Mùi vị đúng thật là không tệ.

Cô gái thấy vậy cũng bắt đầu lộ ra nụ cười khả ái.

" Ngươi cũng chuẩn bị tham gia nghi thức khai linh phải không. Mấy ngày nay, phải đứng trực ở bên cạnh xe của ta xem ra cũng làm khó ngươi rồi. Đưa tay ra đi, ta xem linh căn của ngươi như thế nào." Sau khi Hàn Lập nuốt xong, thì ngừng lại, tiện tay đặt miếng thịt qua một bên, nhẹ nhàng nói với cô gái.

" Đa tạ tiên sư đại nhân." Anh San nghe thấy lời Hàn Lập nói, đầu tiên là ngẩn ngơ, nhưng lập tức hiện ra vẻ hưng phấn, đưa cánh

tay ngọc ra.

Hàn Lập một tay bắt lấy cổ tay cô gái, linh khí trong cơ thể nhanh chóng vần chuyển, cũng bắt đầu xem xét. Thật ra nếu không phải tu vi hắn rớt xuống trình độ Trúc Cơ Kỳ, căn bản không cần tiếp xúc thân thể đối phương, cũng có thể dùng bí thuật xem xét minh bạch rõ ràng.

" Hàn tiên sư, tư chất của ta như thế nào, có cơ hội trở thành tiên sư hay không." Cô gái nhịn không được hỏi, trên mặt lộ vẻ chờ mong.

"Còn có thể. Trở thành tiên sư thì không thành vấn đề. Bất quá, ngươi có thể biết được ta coi như cũng là cơ duyên của ngươi. Ăn Bình đan dược (thuốc) này vào trước khi nghi thức khai linh diễn ra." Hàn Lập thả năm ngón tay ra, bàn tay kia vừa lật, một cái bình nhỏ màu trắng sữa xuất hiện trong tay, đưa cho cô gái.

" Đây là…." Cô gái tiếp nhận bình nhỏ, có chút ngỡ ngàng.

" Mặc dù không phải là đan dược đắt tiền xa hoa gì, nhưng có thể làm cải thiện một ít tư chất của ngươi, có lẽ sau này, con đường tu tiên của ngươi có thể tiến xa hơn một bước." Hàn Lập thờ ơ nói.

Như loại đan dược này có thể khiến người tu tiên cấp thấp tẩy tuỷ dịch kinh, hắn tự nhiên sớm đã không để vào mắt.

" Cảm ơn tiên sư đại nhân tặng vật!" Cô gái vui vẻ trong lòng, vội vàng vui mừng thi lễ.

" Đúng lên đi, sau này nếu có thể đi thật xa, chỉ còn dựa vào chính ngươi thôi. Được rồi, con sông trước mắt rộng lớn như thế, chẳng lẽ là nhánh sông của Thiên Thuỷ Hà chảy ngang qua Nam bộ." Hàn Lập khoát tay chặn lại, ánh mắt rời khỏi cô gái, đột nhiên hỏi lai lịch của con sông trước mặt.

" Tiên sư đại nhân nói không sai, cái này đúng là một cái nhánh nhỏ của Thiên Thuỷ Hà, đi về phía trước hơn một trăm dặm có thể nhìn thấy con sông chính Thiên Thuỷ Hà. Đấy mới chính thật là Thiên Thuỷ Hà." Cô gái đem cái bình cất cẩn thận, vui vẻ nói.

Hàn Lập nghe vậy, cũng không hỏi nữa, nhưng trong đầu lại hiện lên tất cả tư liệu có liên quan đến Thiên Thuỷ Hà. Nếu hắn nhớ không lầm, con sông này dài vô cùng, là con sông lớn nhất ở Thiên Lam Thảo Nguyên, giống như sông Thuấn Giang ở bên trong Đại Tấn. Hơn nữa, hai con sông này còn là quan hệ giữa thượng lưu và hạ lưu. Trong lòng hắn mơ hồ nảy ra một ý nghĩ, không khỏi cân nhắc lại. Thần sắc Hàn Lập khẽ động, bỗng nhiên giơ tay, hướng bầu trời phía bên kia con sông lớn nhìn tới, sắc mặt trầm xuống.

" Ngươi đi nhanh thông báo cho tộc trưởng của các ngươi, nói có cái gì hướng nơi này bay tới, không biết là bay ngang qua hay là hướng về phía chúng ta." Hàn Lập trầm giọng hướng cô gái nói. Anh San nghe lời này thì lấy làm kinh hãi, vội vàng như gà con mổ thóc liên tục gật đầu. Sau đó chạy về phía bờ sông có thủ lĩnh Anh Lộ ở đó.

Một lát sau, nhất thời có một trận náo loạn ở bờ sông, mọi người vội vàng triển khai hai chân, chạy vội trở về. Kết quả hầu hết mọi người còn chưa quay trở lại bên cạnh xe của mình, xa xa cuối chân trời có lục quang (ánh sáng màu xanh) chớp động. Tiếp đó là một tiếng rít trầm thấp xé gió truyền đến, một con dơi lớn ánh sáng xanh bao phủ cả người, dần dần xuất hiện từ nhỏ đến lớn.

Vẻ ngoài hung dữ đáng sợ làm cho con người của đội xe cảm thấy một trận kinh hãi khiếp vía. Vài tên Đột Ngột tiên sư ở lại trong xe cũng đều đi ra, sắc mặt trầm trọng ngước mắt nhìn lên.

------oOo------

Chương 890: Kim Diễm Thạch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vậy nhưng ánh mắt Hàn Lập không có rơi vào biên bức, mà là hướng về sau lưng của nó.

Mặc dù vẫn cách nhau khá xa, nhưng khi đồng tử lam quang lóe lên, hắn sớm đã thấy rõ ràng bộ dáng mấy người này, trong lòng không khỏi ngẩn ra.

Đoàn người này có tám người bốn nam bốn nữ, nam áo gấm đai ngọc, phục sức hoa mỹ. Nữ áo bào trắng chân không, thắt lưng quấn đai vàng, căn bản không phải là phục sức của Đột Ngột nhân.

Hàn Lập không khỏi có chút kinh nghi.

Bất quá làm cho hắn an tâm chính là. Những người này trừ hai người là kết đan kì tu vi ra, còn lại chỉ là trúc cơ kì tu tiên. Xem ra không phải vì hướng này mà đến.

Trong lúc Hàn Lập tâm niệm xoay chuyển như điện, cự bức (con dơi lớn) cách năm sáu trượng đã phi tới trên không đoàn xe, quạt mạnh cái cánh lớn vài cái, rồi trong nháy mắt ngừng lại.

Một cơn lốc xông thẳng đến đoàn xe, nhất thời mấy cỗ xe đang chạy tới lúc này bị ném văng trên mặt đất, áo da, các rương chứa vật phẩm ào ào từ trong xe vung ra, vỡ tung. Không ít khoáng thạch, thảo dược các loại gì đó, rơi trên đất.

Về phần phàm nhân bị cuồng phong thổi ngã trên đất thì không biết bao nhiêu người.

Lần này, Đột Ngột nhân tiên sư vốn nét mặt đã khẽ biến, lại càng trong lòng hoảng hốt, hai mặt nhìn nhau.

"Các ngươi ai là người đứng đầu, đi ra nói chuyện một tiếng." Trên cự bức một nam tử hơn bốn mươi tuổi liếc mắt quét xuống phía dưới đoàn xe một cái, dùng ngôn ngữ Đột Ngột tộc lạnh như băng nói ra. Người này là một tên kết đan kì trong đám người đó, một người khác là bạch y nữ tử hơn hai mươi tuổi, mặc dù có vài phần nhan sắc, nhưng dung nhan lãnh nhược băng sương.

Vừa nghe lời này, Anh Lộ trong lòng run sợ một chút, ngay lập tức đi ra phía phía trước mọi người, vừa khom lưng đã muốn thi lễ nói chuyện.

"Ta nói không phải là phàm nhân. Là tiên sư của các ngươi." Nam tử kia sắc mặt trầm xuống, không nhịn được nói. Dưới chân cự bức đột nhiên vung lên một cánh. Ngay lập tức một cỗ cuồng phong ùn ùn kéo tới. Nhất thời thổi trúng Anh Lộ khiến ông ta không thể đứng thẳng, liên tiếp thụt lùi, thiếu chút nữa đặt mông ngồi dưới đất.

Đột Ngột nhân tiên sư còn lại thấy này, trong lòng càng kinh hãi.

Đối phương đến tựa hồ có ý bất thiện.

Vì vậy sau một khắc, bọn họ ánh mắt đều nhìn phía Hàn Lập.

Dù sao tại tu tiên giới mà nói, tu vi cao nhất tự động trở thành người dẫn đầu, cái này cũng không thể trách được.

Hàn Lập gặp tình huống này, trong lòng một trận buồn bực không thôi.

Bất quá, hắn cũng phát hiện một chuyện.

Chính là tới lúc này, Phong Nhạc cùng một tên Đột Ngột nhân tu tiên, hiện còn chưa từ trong xe đi ra.

Phong Nhạc không đi ra, còn có thể hiểu. Dù sao tử kì buông xuống, tự nhiên có chút tự bộc lộ bộ dáng vốn có, tránh đắc tội cao giai tu tiên. Nhưng một người khác, là vị Đột Ngột Nhân thì khiến hắn cảm thấy quá tò mò, đồng dạng chỉ là trúc cơ kì tu vi, lại cũng kiêu ngạo không đi ra. Thế này chắc chắn có vấn đề!

"Chẳng lẽ những người này là hướng người này mà tới." Hàn Lập thầm nghĩ như thế.

"Không biết hai vị tiền bối cùng mấy vị đạo hữu, đến đây có gì phải làm sao? Là muốn tìm người tìm vật, hay là có sai phái khác. Đám người vãn bối nhất định kiệt lực phối hợp." Dưới sự bất đắc dĩ Hàn Lập tiến lên một bước, trấn định nói ra.

Nghe được lời nói bình tĩnh đúng mực như thế, trung niên nam tử trong mắt hàn quang chợt lóe, tại trên đầu nón lá của Hàn Lập dạo qua một vòng, đột nhiên mặt không chút thay đổi nói ra:

"Cùng ta nói chuyện, trước đem nón lá tháo xuống rồi lại nói. Ta muốn nhìn rõ dung mạo ngươi một chút."

Hàn Lập nghe xong nói thế, trong lòng một trận buồn bực. Nhưng tự nghĩ trước kia khi cùng Đột Ngột nhân tiên sư tranh đấu, đều chưa bao giờ lộ ra chân dung, nên điều này cũng không phải chuyện gì ghê gớm. Cũng không nhiều lời đem nón lá tháo xuống, lập tức lộ ra bộ dáng khuôn mặt bình thường.

Mấy tên nam nữ trên cự bức đồng thời đem ánh mắt rơi vào trên mặt Hàn Lập, Hàn Lập thậm chí cảm nhận được trận trận linh động từ trong mắt nam tử kia xuất ra, dĩ nhiên đang thi triển mật thuật gì đó quan sát hắn.

"Là diện mạo thật. Không phải tên phản đồ kia." Một lát sau, nam tử trong mắt hàn mang thu vào, quay sang kết đan nữ tử bên cạnh nói.

Nàng kia nghe vậy gật đầu, ánh mắt tại trên người mấy tên Đột Ngột nhân tu tiên còn lại, đồng dạng lắc đầu.

Lúc này, nam tử kia mới chuyển sang Hàn Lập nhàn nhạt nói:

"Bảo đồng bạn của ngươi kêu hết ra đây, chúng ta muốn tìm một người, hoài nghi xen lẫn đoàn xe của các ngươi. Tìm được sẽ rời đi, sẽ không đem đến phiền phức cho các ngươi nữa. Thế nào?."

Nam tử kia trong miệng nói như thế, nhưng trong miệng nói nhỏ truyền âm một trận sau đó lập tức vung tay lên.

Trên cự bức còn lại sáu gã nam nữ trúc cơ kì lập tức bắn ra, đứng ở trên không chỗ xe của Phong Nhạc cùng một người khác, chính là *"Đột Ngột nhân"*giấu diếm không ra, rõ ràng đã tìm được mục tiêu.

Mà hiện tại hai cỗ xe ngựa, vẫn cứ yên tĩnh không tiếng động.

Những người còn lại thấy thế này, thở cũng không dám thở mạnh một chút.

Vị đại hán họ Bạt cùng thủ lĩnh bộ lạc đánh thuê, thì sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt vô cùng.

Hàn Lập nhướng mày, nhưng không có nói cái gì.

Trên cự bức nam tử thấy trong xe không hề động tĩnh, không khỏi cười lạnh một tiếng, bàn tay vừa lật, mấy đại hỏa cầu to bằng nắm tay nhẹ nhàng vung lên thẳng đến một cỗ xe trong đó bắn ra.

Lúc này rốt cuộc từ trong cỗ xe truyền đến tiếng cười khổ: *"Cố thống lĩnh! Ta đã chạy trốn tới Thiên Lan thảo nguyên, tránh né xa như thế. Ngươi cần gì phải chém tận giết tuyệt. Chẳng lẽ nhất định muốn đưa tại hạ vào tử địa sao?"*

Lời còn chưa dứt, cả cỗ xe ngựa bạo liệt, sau đó một cỗ hàn khí trắng mênh mông đón đánh hỏa cầu, nhất thời này mấy khối hỏa cầu tại trong hàn khí chợt lóe rồi biến mất vô ảnh vô tung.

Một người thanh niên niên kỷ chừng hai mươi bảy hai mươi tám nhìn có vẻ hung tợn, tay nâng một viên châu trong suốt như tuyết, xuất hiện ngay tại chỗ. Sắc mặt âm tình bất định.

Trên cự bức, tu sĩ vừa thấy màn này, mỗi người mặt đều lộ vẻ vui mừng.

"Giang Kiếm Anh, Tuyết Tinh châu quả nhiên ở trên tay ngươi. Cung chủ cho ngươi mang theo hạt châu này đi mời Bắc Hàn sơn

Bắc Huyền lão nhân. Ngươi dám mang hạt châu này trộm đi. Bây giờ còn có lời gì có thể nói. Thức thời thì ngoan ngoãn theo chúng ta trở về, có lẽ còn có thể lưu cho ngươi một cái tàn hồn." Nam tử sắc mặt vui mừng vừa thu lại, dữ tợn nói ra.

Đồng thời sáu gã tu sĩ trúc cơ kì, thân hình nhoáng lên, phân biệt đem thanh niên hung dữ vây quanh, đường lui cũng chặn lại.

"Để cho ta đi mời Huyền Băng lão nhân, là để ta làm huyết tế sao! Đừng cho là ta không biết, lúc đầu phái ta nhiệm vụ này, không phải là cảm giác được ta thân có băng linh căn, vừa lúc thích hợp để Bắc Huyền Thiên Yêu tế luyện hạt châu này sao. Ta nếu không chạy, mới là chân chính chết không toàn thây!" Thanh niên vừa nghe lời ấy, nhưng lại giận quá hóa cười đứng lên.

"Hừ! Tính toán như thế thì đã sao? Chớ quên ngươi có tu vi cùng cảnh giới hôm nay, đều là dùng các loại linh đan diệu dược trong cung tài bồi mà ra. Nếu không, hơn mười năm trước ngươi bất quá chỉ là một kẻ ăn mày, đã sớm hóa thành một đống bạch cốt. Còn có thể trở thành tu sĩ sao? Càng huống chi trong cung còn cho ngươi cưới vợ sinh con, lưu lại hậu nhân. Ngươi lấy thân này báo đáp trong cung, có gì không được." Một kết đan nữ tử khác, nhưng lại băng hàn nói ra.

"Thúi lắm. Phải nói Giang mỗ nếu không phải thân có băng linh căn, trong cung thế nào lại thu dưỡng ta. Bằng vào dị linh căn của ta, chính là nếu trong cung không thu dưỡng, sớm muộn cũng sẽ trở thành đệ tử một tông môn khác. Về phần cưới vợ sinh con, chừng đó tiểu ân tiểu huệ đã nghĩ để cho ta bồi thượng tính mạng. Trong cung thật đúng là có chủ ý hay?" Thanh niên cười lạnh nói ra, liền sau đó không chút do dự đem vừa nắm trong tay tuyết tinh châu, một cỗ hàn vụ trắng mênh mông từ châu toát ra, hóa thành một đoàn hàn vụ hơn hai mươi trượng đưa hắn bao phủ vào bên trong đó.

"Ngươi trong lòng sớm có ý niệm nổi loạn, không trách được ngay cả thê nhi cũng không để ý. Chỉ có thể đem ngươi bắt lại giao cho trong cung. Ngươi cho rằng bằng vào hạt Tuyết Tinh Châu này, có thể đối kháng chúng ta. Thật sự là si tâm vọng tưởng." Nữ tử mặt không chút thay đổi nói ra, vung tay lên, sáu gã trúc cơ kì tu sĩ

đồng thời nắm tay giương lên, một cây hồng mông pháp kì đỏ đậm xuất hiện ở trong tay, sau đó rời tay bắn ra, hóa thành sáu đoàn lửa đỏ phân biệt rồi hợp thành một thể.

Một mảnh hỏa vân xuất hiện phía trên hàn vụ, từ từ đè ép xuống.

Từ khi thanh niên xuất hiện, những người này bắt đầu dùng ngôn ngữ Đại Tấn nói chuyện với nhau. Đột Ngột nhân không biết bọn họ đang nói những gì, một đầu vụ thủy, Hàn Lập đã sớm học qua Đại Tấn ngôn ngữ, ở một bên nghe trợn mắt há hốc mồm.

"Cái gì trong cung? Thống lĩnh? Nghe xong thì hình như cùng tu tiên tông môn bình thường không giống nhau, có chút cùng loại với các thế lực lớn nhỏ ở Loạn Tinh hải. Chẳng lẽ Đại Tấn tu tiên giới cũng như Loạn Tinh hải vô cùng hỗn loạn phức tạp."

Mặc dù Đột Ngột nhân nghe không hiểu ngôn ngữ Đại Tấn, nhưng cũng biết tình huống không ổn. Phàm nhân đã sớm len lén lui về phía sau, vội vã tránh né ra xung quanh. Còn Đột Ngột nhân tu tiên sợ tạo ra hiểu lầm, không dám mạo muội rời đi, chỉ có thể vội tạo cho mình thêm một ít vòng bảo hộ, để ngừa bị ngộ thương thôi.

Hỏa vân cùng hàn vụ phía dưới va chạm, nhiệt hàn chi khí đan vào nhau lưu động, hóa thành trận trận hơi nước lạnh lẽo, cuốn sạch tám phương.

Thoạt nhìn rất kinh người.

Mặc dù tuyết tinh châu thần diệu, nhưng thanh niên hung tợn chỉ là một trúc cơ kì tu sĩ, ngay cả năng lực luyện hóa vật này cũng không có, tự nhiên càng không cách nào sử dụng được như ý. Sau một chiêu giao phong, hàn vụ lập tức rơi vào hạ phong. Trong hàn vụ, hung tợn thanh niên hiển nhiên cũng biết không ổn, liều mạng muốn khống chế hàn vụ lao ra khỏi hỏa vân, nhưng lại bị sáu gã tu sĩ liên thủ vây ở trong hỏa vân.

Không bao lâu, hàn vụ từng chút thu nhỏ lại. Hung tợn thanh niên liều mạng rót pháp lực vào trong hạt châu, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản được hỏa vân đang làm tiêu hao hàn vụ, sau thời gian một bữa cơm, cuối cùng chỉ còn lại vài trượng lớn nhỏ.

"Cố thống lĩnh, ngươi ra tay nhẹ nhàng một chút. Hắn còn có chút tác dụng, nhất định cần phải bắt sống mới được." Gặp tình hình này, kết đan nữ tử đột nhiên hướng nam tử nói.

"Yên tâm. Việc này giao cho Cố mỗ là được." Nam tử lạnh lùng gật đầu, nhún người hóa thành một đạo bạch hồng, bắn nhanh vào trong hàn vụ.

Sáu gã trúc cơ tu sĩ thấy vậy, đồng thời làm phép, thu hỏa vân bốn phía lại.

Trong hàn vụ một trận quay cuồng không chừng, một lát sau truyền ra *"phanh"* một tiếng vang thật lớn cùng một tiếng tiếng kêu rên. Hàn vụ dần dần thối lui, hiện ra tình hình bên trong.

Nam tử kia ngạo nghễ đứng tại chỗ, một tay dẫn theo thanh niên đang hôn mê bất tỉnh, một tay cầm lấy miếng tuyết tinh châu.

Tại lúc tu vi đối phương hao tổn nhiều, nam tử lấy kết đan kì tu vi ra tay, quả nhiên một kích dễ dàng đắc thủ.

Kết đan nữ tử thấy vậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ hài lòng.

"Coi kĩ hắn. Lần này cuối cùng cũng không có đến không." Nam tử vừa hất tay, đem thanh niên ném cho một thủ hạ, trong miệng phân phó nói. Sau đó xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía bọn người Hàn Lập vẫn xem cuộc chiến, mặt lộ vẻ trầm ngâm.

"Không nên nhiều chuyện. Nơi này là Thiên Lan thảo nguyên, không phải Cửu Tiên cung chúng ta. Chúng ta mặc dù cùng Thiên Lan thánh điện giao tiếp qua. Nhưng vẫn là đừng trêu chọc phiền toái. Đột Ngột tộc rất bênh vực người của mình!" Nữ tử thấy này, nhướng mày nói ra.

"Biết rồi, chúng ta đi thôi. Ủa, cái này là." Nam tử gật đầu, đang muốn bay trở về trên người cự bức, ánh mắt trong lúc vô ý vừa chuyển, bỗng nhiên rơi vào một thứ rơi trên mặt đất, bật ra một tiếng giật mình kinh ngạc.

Hàn Lập thấy vậy, đồng dạng nhìn theo, chỉ thấy một khối đá nửa trong suốt hình trứng ngỗng, rơi lại ở nơi này.

Khối đá này có chút kì lạ, bề ngoài trong suốt, nhưng bên trong ẩn có một hình ngọn lửa kim quang lưu chuyển không chừng, tán ra quang mang kì lạ. Tảng đá mặt ngoài đại bộ phận đều vô cùng bẩn, làm cho nó nhìn qua không chút nào thu hút. Nhưng mới vừa rồi trải qua thủy nhiệt hơi nước rửa sạch, lúc này mới hiện ra nguyên dạng.

"Kim diễm thạch! Dĩ nhiên là kim diễm thạch! Hàn tiểu tử, cơ duyên của ngươi thật đúng là không giống bình thường." Hàn Lập cảm giác được nhìn có chút quen mắt, tựa hồ dường như ở địa phương nào thấy qua vật này, trong đầu lại bị tiếng nói của Đại Diễn thần quân làm cho giật mình.

Lúc này hắn mới nhớ tới, vật này chính là một trong các loại tài liệu mấu chốt cần có để luyện chế bắt chước Thất Diễm phiến! Tại Thiên Nam sớm đã diệt tích nhiều năm, có thể tại Đại Tấn tìm được không, ngay cả Đại Diễn thần quân cũng không có mười phần nắm chắc.

Lúc này nam tử kia tựa hồ cũng nhận ra lai lịch viên đá này, mắt lộ ra vẻ mừng như điên rồi thân hình chợt lóe, tới bên cạnh Kim Diễm thạch, vừa khom lưng, kích động dị thường định nhặt vật này.

Chương 891: Xuất thủ

"Vù" một tiếng, trước mắt nam tử kim quang chợt lóe, kim diễm thạch không hề có dấu hiệu báo trước bắn xiên tới.

Nam tử lấy làm kinh hãi, do không đề phòng nên phản ứng tự nhiên chậm một nhịp,tuy rằng khẩn trương trở tay chộp tới, nhưng rõ ràng đã hơi trễ, Kim Diễm thạch trong nháy mắt hóa thành một đạo kim mang, chợt lóe lên rồi rơi vào trong tay người bên cạnh.

Lần này, vô luận Đại Tấn tu sĩ, hay là bên đám người Đột Ngột vốn chưa hiểu rõ sự việc, đều giật mình. Người này tự nhiên không thể nghi ngờ đúng là Hàn Lập.

Lúc này, viên đá đã nằm trong tay Hàn Lập, hắn cẩn thận nhìn kĩ một chút, căn bản đối với sự tồn tại của người khác không để vào mắt.

Thần sắc nam tử kết đan kỳ trong nháy mắt trở nên xanh mét.

"Đem vật kia giao cho ta,sau đó chặt đứt một cánh tay. May ra ta có thể tha cho cái mạng nhỏ của ngươi." hắn gắt gao nhìn chằm chằm Hàn Lập, từng chữ âm trầm nói.

Hàn Lập sau khi một lần nữa từ trong miệng Đại Diễn thần quân xác nhận đá này đúng là kim diễm thạch, lật tay đem đá thu vào trong túi trữ vật, ngẩng khuôn mặt bình phàm hướng về phía nam tử khẽ cười một tiếng, không chút hoang mang nói:

"Ta đồng dạng cũng coi trọng vật này. Lại cũng không muốn tặng cho các hạ, càng không muốn tự tàn phế. Không bằng mấy vị đạo hữu coi như chuyện gì đều không có phát sinh qua, sau đó trở về. Như thế nào?"

Nam tử nghe nói xong như vậy, trong lòng giận dữ. Sắc mặt trầm xuống, hai tay nắm thành quyền, trên người nhất thời toát ra màu trắng linh quang dài hơn một thước, bộ dáng rõ ràng đã muốn động thủ.

"Cố thống lĩnh, xảy ra chuyện gì? Vật kì quái kia, rốt cuộc là vật gì. Nếu không phải vật trọng yếu, thật không nên gây chuyện." Nữ tử kết đan kỳ bên cạnh, có lẽ mơ hồ đã nhận ra Hàn Lập không đơn giản, đột nhiên mở miệng nói.

Cố thống lĩnh nghe xong lời này, sau khi do dự một chút, môi khẽ nhúc nhích truyền âm qua.

Một lát sau, nữ tử mặc áo bào trắng lộ ra vẻ khiếp sợ, vẻ trầm ngâm hiển hiện trên khuôn mặt.

"Thật sự là vật này, không lầm chứ? " Bạch nữ nữ tử nét mặt

ngưng trọng. dùng ngôn ngữ Đại Tấn trịnh trọng hỏi.

*"Tuyệt đối không sai. Ngươi cũng biết, ta ban đầu là xuất thân từ luyện khí bộ. Cuốn sách "*Thiên địa kì thạch lục*" sớm nhìn không biết bao nhiêu lần. Tuyệt đối chính là vật này không sai. Nếu là đem kỳ bảo này về hiến cho cung chủ thì so ra công lao bắt được một kẻ phản đồ không đáng kể chút nào."* Nam tử hơi lộ ra vẻ hưng phấn nói.

Nữ tử nghe xong lời này, ánh mắt tại trên thân Hàn Lập dò xét một chút. Một lần nữa xác nhận đối phương đích xác là trúc cơ kì tu vi, trong mắt hàn quang chớp động, trên vầng trán sát khí dần dần hiện ra.

"Động thủ! Không riêng người này. Tất cả Đột Ngột nhân tất cả đều không để lại dù chỉ một tên. Không có nhân chứng, cho dù là Thiên Lan thánh điện cũng sẽ không thực sự vì vài tên tiên sư bậc thấp cùng mấy trăm phàm nhân mà cùng tiên cung chúng ta trở mặt. Cùng lắm thì lần này giao dịch vài đồ vật, giảm giá một thành là được." Bạch y nữ tử nhướn mày ngài, đồng thời hé môi thơm, tiếp đó một đạo ngân quang từ đó bay ra, chợt lóe lên rồi tới ngay người tên Đột Ngột nhân tu tiên trúc cơ kỳ trước mặt.

Tên Đột Ngột nhân kia mặc dù trên người có một cái vòng bảo hộ màu lam chống đỡ. Nhưng như thế nào ngăn cản nổi một kích toàn lực của kết đan tu sĩ. Ngay lập tức hét thảm một tiếng, cái lồng bị phá rồi vong mạng, bị chém qua eo thành hai đoạn. Mà ngân hồng xoay xoay một chút, hiện ra nguyên hình là một thanh phi đao chói lọi dài đến tầm một thước.

Tu sĩ trúc cơ kì Đại Tấn còn lại, vừa nghe nữ tử ra lệnh, cũng lập tức tế ra pháp khí, ào ào đánh về phía ba gã Đột Ngột nhân tiên sư còn lại. Phàm nhân xa hơn một chút, ngay cả chạy cũng không kịp đều nhất thời bị tiêu diệt, dù sao cũng chẳng có nơi nào mà chạy.

Vừa thấy Đại Tấn tu sĩ động thủ, ba gã Đột Ngột nhân tu tiên, tự nhiên kinh sợ vô cùng.

Nhưng bọn họ một người là trúc cơ sơ kì, hai gã là luyện khí kì, lại như thế nào có thể là đối thủ của sáu gã trúc cơ kì tu sĩ cùng ra tay, mặc dù liều mạng phản kháng, nhưng trong nháy mắt đã bị hạ sát. Có hai gã vừa đánh về phía xe ngựa của Phong Nhạc, chuẩn bị đem người chưa ra mặt, giải quyết luôn một lượt.

Kết đan nữ tử đang đứng trên cự bức thấy vậy, trong lòng vô kinh vô hỉ,tựa như đây chuyện bình thường phải vậy, loại kết quả này sớm đã ở trong dự tính của nàng. Chẳng qua nàng hướng ánh mắt về phía nam tử ban nãy, sắc mặt chợt đại biến.

Nguyên lai nam tử vừa nghe được nữ tử phân phó động thủ phân phó, lập tức phun ra bổn mạng phi kiếm của mình, hóa thành một đạo bạch hồng trực tiếp chém về phía Hàn Lập.

Nhưng Hàn Lập lại thở dài một hơi, bàn tay vừa lật, đột nhiên một mặt tiểu phiên đen sẫm xuất hiện ở trong tay. Nhẹ nhàng phẩy lên, phiên này đón gió liền to ra hóa thành một quầng sáng, bảo vệ toàn thân, ngân hồng sau khi một chém về phía màn này, dĩ nhiên trực tiếp bị bắn ngược ra, căn bản không cách nào thương đến mảy may.

Lần này nam tử cả kinh, dưới tình thế cấp bách, vội vàng thúc giục kiếm quyết. Bạch hồng sau một lúc xoay chuyển, lại hóa thành một con cự mãng dài vài trượng, cuộn người lại rồi quấn quanh quầng sáng màu đen, chiếc miệng to như chậu máu hé ra dùng hết sức cắn xé.

Nhưng quầng sáng màu đen nhìn bình thường vậy như mà lúc này phảng phất như do kim cương tạo thành, cự mãng dù cho quấn chặt hay là cắn xé, căn bản không đả động gì được nó cả.

Ánh mắt bạch y nữ tử vừa quét qua, đúng lúc thấy được một màn này, không khỏi trong lòng hơi hơi trầm xuống.

Đối phương dám tranh đoạt với kết đan tu sĩ, quả nhiên là có chỗ dựa. Trong lòng nghĩ như thế, nữ tử không chút do dự dùng tay điểm về phía phi đao xa xa, pháp bảo khẽ run rẩy, nhất thời hóa thành ngân hồng bắn nhanh ra, sau một khắc cũng hung hăng chém lên quầng sáng màu đen hoang đường kia.

Kết quả ngân hồng vây quanh quầng sáng chém liên tục mấy nhát, quầng sáng bình yên vô sự, một chút tổn thương cũng không có.

Bạch y nữ tử cùng nam tử liếc nhau một cái, đồng thời từ trong mắt đối phương nhìn ra vẻ kinh ngạc.

"Các ngươi không cần lo tên ở trong xe. Nhanh bố trí hỏa viêm trận đến luyện hóa người này, âm thanh phân phó vang lên.

Vài tên trúc cơ kì tu sĩ, vừa nghe lệnh này, không cần nghĩ ngợi ào ào tế ra pháp kì đỏ rực.

Nhất thời một đoàn đại hỏa vân hiện ra ở tại phía trên quầng sáng, cũng từ từ đè xuống.

"Tốt, tốt lắm. Cũng tránh cho Hàn mỗ đỡ phải tốn công sức một phen." *Trong quầng sáng, lúc này nhưng lại truyền đến câu nói thản nhiên của Hàn Lập, theo sau đột nhiên đỉnh quầng sáng quang mang chớp động, một đứa trẻ con màu xanh đen cười hì hì xuất hiện ở nơi này, trong tay vẫn cầm kiện tiểu phiên đen sẫm.*

"Nguyên anh! Ngươi. Ngươi là nguyên anh kì tu sĩ! Chậm đã, chúng ta lập tức bỏ đi, tuyệt không dám cùng tiền bối đoạt vật." *Vừa thấy trẻ con hiện hình ra, nữ tử như bị đại chùy đánh mạnh vào trong lòng, mặt cắt không còn chút máu, biết chính mình mới vừa rồi làm một chuyện vô cùng ngu ngốc, vội vàng kích động mở miệng cầu khẩn. Đồng thời thần niệm vừa động, muốn triệu hồi phi đao pháp bảo của chính mình.*

Nhưng lúc này đệ nhị nguyên anh lại âm thầm cười lạnh, ném đi tiểu phiên trong tay.

Trong nháy mắt tiểu phiên điên cuồng to ra, biến thành ma phiên cao đến mấy trượng. Hắc ma khí từ phía trên mênh mông điên cuồng tuôn ra, so với diện tích to lớn của hỏa vân phía trên càng to hơn vài phần.Vô luận phi đao, cự mãng, hay là hỏa vân sau khi ma vân quay cuồng tăng vọt đều bị bao phủ cuốn sạch vào trong đó.

Một nam một nữ còn có vài tên trúc cơ kì tu sĩ, ngay lúc này, đồng thời mất đi liên lạc cùng pháp bảo, pháp khí của chính mình.

"Âm La phiên! Ngươi là Âm La tông chấp pháp trưởng lão!" Nam tử sớm đã trợn mắt há hốc mồm, vừa thấy hình dáng phiên này, nhất thời bị dọa cho hồn phi phách tán, kêu to thành tiếng. Ngay lập tức quanh thân mình linh quang chớp động, lập hóa thành một đoàn chói mắt bạch quang bay lên trên không, ngay cả bổn mạng pháp bảo của mình cũng không để ý!

Bạch y nữ tử vừa nghe nam tử kêu lên phiên kỳ của đối phương là Âm La tông trấn tông chi bảo, cũng hít vào một luồng lương khí, không kịp suy nghĩ nhiều đánh mấy đạo pháp quyết vào trong thân thể cự bức, đồng thời chân ngọc đột nhiên điểm lên cự bức.

Thân hình cự bức chợt lớn lên ba phần, trên người lục quang đại phóng, một tiếng quái minh vang lên, hóa thành một đạo lục hồng phá không bỏ chạy. Vừa trái ngược phương hướng của kết đan nam tử.

Ma Tông có thói quen có thù tất báo, nàng này cũng không kí thác hy vọng vị Âm La tông lão quái vật này thực sự sẽ dừng tay. Đồng thời trong lòng cũng đại hận nam tử kia vì sao nhiều chuyện. Nếu không, mới vừa rồi lập tức trở về không đả động gì đến kỳ bảo không phải là hết thảy đều bình yên vô sự.

Vài tên trúc cơ kì nam nữ tu sĩ, lại càng bị dọa kinh hồn táng đởm, đồng dạng giải tán hướng bốn phương tám hướng mà ngự khí bỏ chạy.

Trong ma vân thanh quang chợt lóe, thân hình Hàn Lập hiện ra ở bên trong, nhìn theo bóng lưng mấy tên Đại Tấn tu sĩ tứ tán chạy trốn, khóe miệng nổi lên một tia hàn ý.

Vỗ túi trữ vật bên hông, hơn mười đạo bạch quang từ trong túi bay ra, hóa thành mấy con rết trắng như tuyết dài tầm nửa thước bắn nhanh đi, hai con một tổ truy hướng sáu gã trúc cơ kì tu sĩ.

Cùng lúc đó, trên cự phiên hắc mang chớp động, hiện ra một lỗ hổng chừng vài thước, một con phệ kim trùng trên người mang theo hắc khí thật lớn từ đó bắn ra, trong đôi mắt sau khi huyết sắc chớp động vài cái, đột nhiên mở ra hai cánh, hóa thành một đạo kim quang thẳng hướng kết đan nam tử mau chóng đuổi theo.

Mà sau khi phệ kim trùng bay ra, nguyên anh màu xanh đen nhún người một chút nhảy vào trong Âm La phiên, khu động một đầu nó vào phía dưới ma vân.

Ma vân chợt quay cuồng không ngớt, đột nhiên một trận tiếng kêu văng vẳng hướng về phía không trung, nhoáng lên rồi xuất hiện nơi trời cao cách chỗ cũ hơn trăm trượng, cuồn cuộn đuổi theo cự bức đang cắm đầu cắm cổ chạy trối chết, hắc khí mênh mông long trời lở đất giống như ma thần xuất thế, trông khủng bố cự kỳ

Còn Hàn Lập thì lại trôi nổi ở trên không trung không nhúc nhích, mặt không chút thay đổi nhìn hết thảy tình hình.

Xa xa lúc này Đột Ngột tộc phàm nhân, chưa từng gặp qua loại đại chiến cấp bậc này, hơn nữa nhìn thấy mấy vị tiên sư đều bị mất mạng, càng bị hù dọa cho hồn vía lên mây, cuống quít chạy ra xa

Thỉnh thoảng có mấy người gan lớn ở lại phụ cận, nhưng thấy uy thế như vậy của Hàn Lập, căn bản không dám tới quá gần người.

Cơ hồ trong phút chốc, sáu gã trúc cơ kì tu sĩ chạy trốn, đã bị con rết trắng như tuyết trước sau đuổi theo.

Chừng đó trúc cơ kì tu sĩ, như thế nào là đối thủ lục dực sương công. Mặc dù chỉ là ấu trùng, nhưng dưới hàn khí mà ngay cả kết đan tu sĩ cũng phải e sợ, căn bản chúng không hề tốn sức làm cho mấy tên kia hóa thành khối băng thật lớn, sau đó ngay cả nhân mạng nguyên thần đều bị con rết chui vào khối băng kéo thành nát bấy.

Tên nam tử kia hóa thành bạch quang bỏ chạy, bởi vì không có bổn mạng pháp bảo, độn tốc cũng không nhanh hơn so với vài tên trúc cơ kì thủ hạ bao nhiêu, một lát sau đồng dạng bị cự trùng đuổi theo. Kết quả là dưới khuôn mặt đầy vẻ tuyệt vọng, ma hóa phệ kim trùng dễ dàng cắn phá mấy vòng bảo hộ của nam tử rồi cũng chui vào trong cơ thể.

Ngay lập tức nam tử từ không trung trực tiếp rơi xuống mặt đất, ôm đầu thống khổ lăn lộn vật vã, chút xíu thời gian cũng bị mất mạng.

Còn lại vị bạch y nữ tử kia thì độn tốc cực nhanh mặc dù cấp bậc không cao,có lẽ tựa hồ am hiểu phi độn thuật, dưới sự thúc giục của pháp quyết khiến tốc độ càng nhanh hơn vài phần, rất là hiếm thấy. Nhưng cùng Hàn Lập đệ nhị nguyên anh sử dụng ma vân, một trước một sau bay ra hơn mười dặm, cuối cùng bị ma vân phô thiên cái địa không hề có ý thương hương tiếc ngọc bao lại.

Từ nay về sau, nàng đã vô thanh vô tức biến mất ở thế gian.

Trong khi chờ đệ nhị nguyên anh sử dụng ma vân một lần nữa trở về, Hàn Lập trong tay thưởng thức hạt tuyết tinh châu kia, nhưng nhìn lại khối đồ vật bị Đại Tấn tu sĩ vứt trên mặt đất, trên khuôn mặt hiện lên vẻ buồn bực hết chỗ nói.

------oOo------

Chương 891: Thiên Lan thánh nữ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cái gọi là *"Vật"*, chính là người bị Đại Tấn tu sĩ bắt giữ không lâu kia,một cỗ thi thể được xưng là vật, thật cũng không có cái gì không ổn.

Nhìn cỗ thi thể trên mặt đất của thanh niên đã hòan tòan không còn hơi thở, Hàn Lập thì thào nói nhỏ vài câu gì đó.

Đây cũng không phải do hắn hạ độc thủ, mà là khi hắn muốn cứu tỉnh vị thanh niên, hỏi một chút về lai lịch của mấy tên Đại Tấn tu sĩ kia, người này đã vẻ mặt ô tử, phục độc tự sát.

Xem ra thanh niên này quá thống hận, biết là lúc này tai kiếp khó thoát, trước đó đã phục dụng kịch độc, mới đi ra ứng chiến.

Như vậy một khi bị bắt, thật cũng không cần sợ phải thống khổ chịu các loại luyện hồn tra tấn. Bất quá tinh hồn tiêu tán nhanh như vậy, xem ra mình không thể động tay động chân gì được nữa.

Hàn Lập lắc đầu, trong lòng có cảm giác dở khóc dở cười.

Vị này dưới âm tào địa phủ nếu là biết được, vốn có thể được người cứu, nhưng lại bởi vì tự sát mà bỏ lỡ sinh cơ, thật không biết sẽ hiện ra cái vẻ mặt gì…Chẳng qua, Hàn Lập cùng người này không quen biết, tự nhiên cũng sẽ không có cảm giác đặc biệt nào khác. Không có suy nghĩ nhiều, một tiểu hỏa cầu bắn ra, nhất thời đem thi thể thanh niên biến thành tro bụi.

Một lát sau, ma vân phi độn quay về, đệ nhị nguyên anh cầm trong tiểu phiên hiện hình mà ra, nhẹ nhàng vung phiên kì lên.

Một trận cuồng phong qua đi, tất cả ma khí đều bị thu vào trong phiên, xoay quanh một cái rồi bắn về phía thiên linh cái Hàn Lập, chợt lóe lên rồi lặn vào trong đó không thấy nữa.

Hàn Lập lúc này mới hướng bốn phía nhìn thoáng qua, thấy phàm nhân Đột Ngột tộc tất cả đều đứng ở chỗ cực xa, có chút sợ hãi ngó hướng bên này.

"Tốt lắm. Nơi này không cách nào ở lại được nữa. Theo ta đi đi. Trước lúc độc trên người ngươi phát tác còn phải đem địa điểm mật quật nói cho ta đấy." Hàn Lập quay sang cỗ xe ngựa thản nhiên nói.

*"Nguyên lai ngươi là Âm La tông trưởng lão! Không trách được. Mới dễ dàng như thế tiêu diệt Phùng Chẩm lão tặc. Còn có "*hạo nguyên đan*" loại đan dược quý hiếm như vậy."* Màn xe được chậm rãi vén lên, Phong Nhạc đầu mang nón lá từ bên trong đi ra, thanh âm có chút khác thường, mơ hồ mang theo một tia kích động.

"Hắc hắc! Âm La tông trưởng lão, việc này sau này hãy nói. Đi thôi." Hàn Lập cười lạnh một tiếng, liền không nói hai lời xuất ra một chuôi phi kiếm, ngự khí bay lên trời.

Phong Nhạc do dự một chút, cũng không còn chần chừ theo sát phía sau.

Nhất thời hai người biến thành độn quang, một trước một sau dần dần đi xa, cuối cùng biến mất ở tại bên phía chân trời.

Lúc này, Đột Ngột tộc phàm nhân ở xa xa, mới lớn gan một lần nữa đi về đoàn xe bên này. Vài tên thủ lĩnh vừa đối mặt, nhìn nhau cười khổ.

Hiện giờ tiên sư đánh thuê của bọn, chết thì đã chết, đi cũng đã đi, tới cùng là phát sinh chuyện gì, bọn họ vẫn không hiểu ra sao, căn bản không làm rõ được.

Mấy ngày sau, việc này rốt cuộc truyền ra.

Mấy tên tiên sư đã chết, cho dù đều là tiên sư cấp thấp, cũng không phải là chuyện nhỏ, đặc biệt bên trong vẫn liên lụy đến đến Đột Ngột tộc và việc làm ăn thánh điện với Đại Tấn tu sĩ, tất nhiên không thể coi như không quan trọng.

Một ít tiên sư thánh điện nghe tin lập tức hành động, chạy lại đây, trải qua một phen vặn hỏi phân tích, rốt cuộc nhận ra hung thủ, chính là kẻ trước đó vài ngày liên tiếp chém giết mấy vị tiên sư cấp nguyên anh.

Thông qua miệng mấy phàm nhân thấy chuyện này, thân phận vị người ngoại tộc, tựa hồ cũng tra ra manh mối, đúng là Đại Tấn thập đại Ma Tông Âm La tông trưởng lão.

Cũng theo lời của bọn họ, bị diệt hẳn là Cửu Tiên cung tu sĩ, đại khái cũng không sai.

Huống hồ Đột Ngột nhân như thế nào lại không biết uy danh Âm La tông trấn tông chi bảo Quỷ La phiên. Điều này làm cho bộ phận tiên sư tham gia cuộc chiến chặn đường, trong lòng không khỏi rùng mình.

Nguyên lai lần trước đại chiến, vị Âm La tông trưởng lão này còn chưa dốc hết toàn lực, có loại chí bảo này cũng không sử dụng. Bất quá có được thần thông như vậy lại mang theo Quỷ La phiên, sợ rằng vị này tại trong mấy vị Âm La tông trưởng lão cũng bài danh trong số vài nhân vật trọng yếu.

Về phần người này vì sao lại xuất hiện ở tại thảo nguyên, lại ra tay mạnh mẽ với bọn họ như vậy, mặt khác làm cho một bộ phận Đột Ngột nhân tiên sư, chợt bừng tỉnh đại ngộ.

Dù sao thánh chiến hơn mười năm trước, đối thủ một mất một còn Mộ Lan nhân sau lưng đã có bóng dánh Âm La tông. Chẳng lẽ vị Âm La tông trưởng lão này bởi vì Mộ Lan nhân thất bại, lần này cố ý lẻn vào sâu trong thảo nguyên giết người trả thù hoặc có cái gì mưu đồ khác sao? Tựa hồ cũng chỉ có lý do này, miễn cưỡng nói được thông.

Tạo được cái lý do trời ơi đất hỡi xong, Đột Ngột nhân cuối cùng an tâm rất nhiều. Dù sao địch nhân cho dù lợi hại nhưng sau khi biết lai lịch mục đích rồi, đã có thể dễ đối phó hơn nhiều.

Cùng lúc Thiên Lan thánh điện lập tức phái ra rất nhiều tu sĩ đi tới nơi giáp giới Đại Tấn và thảo nguyên dò xét, để ngừa người Âm La tông đến đây tiếp ứng trưởng lão bọn họ. Về phương diện khác, thì tập trung một nhóm tiên sư nguyên anh cấp độn tốc cực nhanh, tùy thời đợi mệnh diệt sát vị Âm La tông trưởng lão này.

Mặc kệ đối phương thân có bao nhiêu thần thông lợi hại đều khó có khả năng để cho đối phương còn sống rời đi Thiên Lan thảo nguyên

Nếu không việc này một khi truyền ra ngoài, tu tiên giới Thiên Lan thảo nguyên do Thiên Lan thánh điện thống trị, sẽ không còn bao nhiêu mặt mũi.

Vì vậy, vào ngày khai linh này, nghi thức khai linh tại thánh điện do thánh nữ tự mình chủ trì diễn ra phi thường vội vàng, chỉ trong hai ngày đã kết thúc.

Mà một ngày sau đó, ở một nơi cấm địa được phòng ngự chu đáo trong thánh điện, hơn trăm cao giai tiên sư Đột Ngột nhân trải qua tắm rửa trai giới, từ từ xuất hiện ở tại nơi đây.

Đây là một quảng trường rộng lớn diện tích gần ngàn trượng, ở trung tâm có một bộ cự hình trận đồ, hiện giờ bốn phía xung quanh trận đồ là chừng hơn trăm người.

Ở giữa pháp trận là trận nhãn, có một tòa tế đàn màu xám trắng hình chữ nhật, cổ xưa đơn sơ, dùng bạch thạch bình thường chế thành, mà bốn vách tường có khắc vài đạo ký hiệu không biết tên, không có bất cứ minh ấn gì khác.

Giờ phút này bốn phía quanh pháp trận, nguyên anh kì thượng bậc tiên sư đã có hơn mười vị, những người này tất cả vẻ mặt đều nghiêm nghị lẳng lặng đứng thẳng, tựa hồ dường như đợi thêm người nào.

Sau thời gian chừng một bữa cơm, có hai nữ một nam, từ ngoài cấm chế sóng vai đi đến.

Đi tới giữa pháp trận chính là một ngân bào nữ tử dáng người dong dỏng cao, lụa trắng che mặt, bao lại hơn phân nửa ngọc dung, nhưng tóc như ô vân buông xuống đầu vai, da thịt như tô* như tuyết, một đôi mắt đẹp trong suốt như mộng ảo, làm cho người ta say lòng hít thở không thông.

*: tô ở đây là váng sữa, ý nói làn da trắng mịn như sữa đông.

Một bên là nam tử thanh niên khuôn mặt tuấn tú, thoạt nhìn bộ dáng chỉ có hơn ba mươi tuổi, nhưng lúc ánh mắt chớp động lại làm cho người ta một loại cảm giác tang thương dị thường.

Nữ tử còn lại, là một mỹ phụ vóc người đầy đặn mê người xinh đẹp cực kỳ, một thân quần áo màu vàng, cánh tay dài một cách quỷ dị, song chưởng lộ ra ngoài, đều có một quỷ đầu màu đen sẫm to cỡ nắm tay gắt gao cắn ở bên trên, mà mỹ phụ này lại thu ba lưu chuyển, không thấy chút nào đau đớn.

"Tham kiến thánh nữ, đại tiên sư!"

Tiên sư Đột Ngột nhân bốn phía, vừa thấy ba người này tiến vào, tất cả đều cung kính cúi người, tỏ vẻ kính trọng.

Ba người cũng hướng bốn phía gật đầu thăm hỏi, đi tới chỗ trước tế đàn tầm ba bốn trượng, mới dừng lại cước bộ quay đầu lại.

"Chư vị tiên sư, không cần đa lễ. Lúc này đây nghi thức triệu hoán, không riêng gì vì đuổi giết người ngoại tộc nọ,mà còn làm cho phân thân thánh thú vĩnh cửu ở lại tại thánh điện. Hy vọng chư vị đạo hữu nhất định hết sức hiệp trợ bổn cung, để nghi thức xác xuất thành công nhiều hơn, hai vị đại tiên sư cố ý tốn hao hơn mười năm công phu, mới tìm được hai cái tế phẩm thích hợp, dùng để lần này làm phép. Hai vị đại tiên sư, trước đem dâng tế phẩm đi." Ngân bào nữ tử ưu nhã vừa quay người, âm thanh dễ nghe giống tiên âm từ từ phát ra, rõ ràng dị thường truyền vào trong tai mọi người ở đây.

Những tiên sư Đột Ngột nhân còn lại, vừa nghe lời ấy, trên mặt phần lớn đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Thanh niên tuấn tú và mỹ phụ nhìn nhau một cái, mỉm cười, đồng thời vỗ nhẹ xuống bàn tay. Nhất thời một loạt tiếng bước chân trầm trọng từ ngoài quảng trường truyền đến, thậm chí ngay cả mặt đất đều có khẽ rung chuyển.

Lần này, một số người không khỏi cảm thấy kinh ngạc, vội vàng theo tiếng mà nhìn.

Chỉ thấy từ hai bên quảng trường, đều đi vào một đội đồng nhân cao hai trượng, mỗi đội đồng nhân có tám người, cả người kim quang lòe lòe, nâng một cái giá gỗ thật lớn chậm rãi đi đến hướng về quảng trường trung tâm.

Mà trên giá gỗ dường như đặt vật gì đó rất lớn.

Giá gỗ được đồng nhân nâng tới từng bước một trước tế đàn, rồi vững vàng đặt xuống.

Cho dù có người trầm ổn tới đâu khi thấy rõ ràng vật phía trên, cũng không khỏi hít vào một hơi lương khí.

Một con dã ngưu yêu thú cả người thanh quang, một con cự mãng trắng như tuyết cuộn thành mấy vòng, thể tích đều giống như trái núi nhỏ, nhưng cả hai đều trên giá gỗ âm u, bộ dáng thần trí bất tỉnh.

Không chỉ như thế, chỉ dựa vào yêu khí phát tán trên hai con quái vật này, người ở đây cũng phán đóan ra được, đây là hai con thất cấp đỉnh bậc, yêu thú sắp bước vào cấp tám, tồn tại đáng sợ. Không trách được cho dù hai vị đại tiên sư cũng phải tốn hao thời gian dài như thế mới có thể bắt sống.

"Đây là một con thanh phong ngưu cùng băng giáp mãng, coi như là man hoang dị chủng, vừa lúc phù hợp dùng để cúng tế. Nhưng có thể thật sự đem thánh thú phân thân mượn xuất hiện tại nhân giới, còn phải xem cơ duyên của bộ tộc. Tế tự hạ diện bắt đầu đi." Ánh mắt thu thủy của ngân bào nữ tử lạnh lùng đảo qua mọi người ở đây, trong miệng không chút hoang mang nói, ngọc thủ

sau đó hướng lên trên giá gỗ chỗ hai con cự thú nhẹ nhàng vung lên.

Một chùm ngân ti từ ngọc thủ bắn nhanh ra, trong nháy mắt hóa thành hơn trăm đạo ngân tác* lập tức đem yêu thú này chặt chẽ trói lại, sau đó ngân quang chớp động, thân thể cao lớn của cự ngưu nhẹ nhàng bay lên, hướng chỗ tế đàn chậm rãi tiến tới.

*: dây thừng màu bạc,

Giờ phút này, vốn cự ngưu đang hôn mê bất tỉnh lại thức tỉnh. Vừa thấy cảnh này, nhất thời trong lòng biết không ổn cả người run rẩy, muốn giãy dụa thoát ra. Nhưng là trên người sớm bị hạ nhiều loại cấm chế cực kì lợi hại, cộng thêm hơn trăm đạo ngân liên trói buộc, làm sao có thể nhúc nhích mảy may. Chỉ có thể kinh sợ cực kì trơ mắt thấy chính mình bị trôi nổi di tới trên tế đàn.

Nó há mồm muốn rống to cái gì, nhưng trong miệng lại vô thanh vô tức, chẳng có bất cứ âm thanh ghê rợn nào có thể truyền ra.

Ngân bào nữ tử xoay người đối mặt tế đàn, ngân tụ* vung lên, một đoàn đại thanh quang bằng nắm tay từ đó bắn ra, xoay quanh sau đó dừng lại ở tại trên thân hình khổng lồ của thanh ngưu, đúng là một cái tiểu đỉnh rất nhỏ có hỏa diễm màu xanh nhạt vây quanh, quay tròn chuyển động không ngừng, có vẻ thần bí khó lường.

*: tay áo

Nàng này hai tay kết quyết, tiếng chú ngữ dễ nghe từ đàn khẩu* nàng chậm rãi phun ra. Thanh diễm tăng vọt, tiểu đỉnh dần dần bắt đầu lớn dần, hóa thành một cái cổ đỉnh cao tầm một trượng.

*: khẩu là miệng: ý tác giả nói nữ tử này hơi thở thơm như đàn hương.

Nếu là Hàn Lập ở đây, nhìn thấy màn này, sợ rằng lập tức cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Trừ bỏ hỏa diễm vây quanh đỉnh ra, này cổ đỉnh thoạt nhìn cùng

Hư Thiên đỉnh có phần tương tự. Tạo hình giống nhau, các đồ án hoa điểu trùng thú cũng đồng dạng.

Thật sự bất khả tư nghị cực kì!

------oOo------

Chương 892: Thánh Thú chú thân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tiếng chú ngữ trong miệng Thiên Lan thánh nữ ngày càng gấp hơn, đột nhiên ngón tay ngọc vươn ra hướng về phía đỉnh phóng một đạo thanh quang bay lên trời. Theo sau linh quang sáng lòa chói mắt, một mảnh sáng lấp lánh thanh sa từ trong đỉnh bắn ra, biến ảo thành một điểm tinh quang, bao lại phía trên không tế đàn. Làm cho người ngắm nhìn, tựa như có cảm giác lâm vào trong mộng ảo.

Ngân bào nữ tử thấy vậy, tiếng chú ngữ dừng lại, hướng về dây thừng đang trói chặt yêu thú trên tế đàn chỉ một cái.

Linh quang chợt lóe, ngân liên biến trở lại thành một tia nhỏ như cũ, ghim chặt lại vào thân thể yêu thú, tựa như trăm lưỡi đao đồng thời cắt xuống, Thanh Phong Ngưu vừa sống sờ sờ chợt bị phân giải thành hơn trăm phần, mùi máu tanh trong nháy mắt tràn ngập cả quảng trường.

Ngay lúc này, thanh sa giống như ngân hà hạ xuống, hướng tế đàn mênh mông rơi xuống.

Nhất thời thi thể yêu thú bị bao trùm một tầng thanh quang, tất cả cát sỏi chợt sáng chợt tối, phảng phất như bị hút đi huyết nhục. Làm cho người ta có chút kinh hoàng dựng tóc gáy.

Một đoàn quầng sáng màu bích lục, từ trong thi thể yêu thú xuất kì bất ý phi độn phóng ra, nhắm thẳng không trung bắn nhanh đi, chính là nguyên thần Thanh Phong Ngưu khổ tu nhiều năm.

Nhưng vô số thanh mang từ trên tế đàn phóng lên, giống như cường cung ngạnh nỗ (cung cứng, nỏ mạnh), trong chớp mắt đem quầng sáng từ trên không trung đánh rơi xuống, sau đó thanh sa bay vọt lên, đã đem nguyên thần yêu thú bao phủ ở dưới.

Huyết nhục yêu thú to lớn như vậy, thế mà vẻn vẹn một hồi công phu đã biến thành hư không, ngay cả một điểm tàn cốt đều không lưu lại.

Mà thanh sa sau khi hút huyết nhục, mỗi một hạt đều mơ hồ hiện ra huyết sắc.

Nhìn thấy một màn này, ngân bào nữ tử sắc mặt không sợ hãi, lại hướng về phía cự mãng màu trắng vung tay lên, sợi chỉ bạc đồng dạng đem con thú này trói lại, vô thanh vô tức chuyển tới trên tế đàn.

Trải qua quá trình huyết tế độc nhất vô nhị, thanh sa tại liên tiếp hút tinh hồn huyết nhục hai con thất cấp yêu thú, hoàn toàn hóa thành một đoàn huyết vân, trôi nổi phía trên không tế đàn không nhúc nhích.

Ngân bào nữ tử giờ phút này lại dùng pháp quyết thôi thúc cự đỉnh. Một hồi phong vũ, cự đỉnh chậm rãi rơi vào trên tế đàn.

"Bắt đầu triệu hoán thánh thú. Hai vị xin trợ giúp ta một tay." Ngân bào nữ tử xoay người đối diện với người thanh niên và mỹ phụ phía bên, mang theo một phần kính cẩn nói.

"Cái này tất nhiên rồi. Đợi lát nữa ta sẽ xuất hết toàn lực." Tên thanh niên thanh tú kia cười mỉm, thong dong nói.

Tử y mỹ phụ cũng hé miệng cười.Ngân bào nữ tử gật đầu. Hai tay vừa nhấc lên, mười ngón liên tiếp bắn ra liên tiếp từng đạo, từng đạo pháp quyết một, hướng về bốn phía pháp trận bay tới.

Trong nháy mắt các nơi linh quang đồng thời sáng lên, pháp trận vận chuyển.

Cự đỉnh trên tế đàn cùng pháp trận phía dưới giống như hô ứng cùng nhau, đồng dạng một sáng một tối màu xanh linh quang chớp động, hỏa diễm bao quanh cổ đỉnh, giờ phút này lại có vẻ có chút yếu ớt.

Nữ tử đi lên nửa bước, khẽ ngước cổ ngọc, trong miệng vang lên những lời chú ngữ khó hiểu.

Lúc này đây, hai gã đại tiên sư hai bên, đồng thời vươn một bàn tay lên trên vai nàng. Hai luồng tinh thuần linh lực, chậm rãi rót vào trong thân thể nàng.

Cả người nàng ngân quang chớp động, từ trên trán, một đồ án cổ quái Ngưu Thủ Giao Thân chậm rãi hiện ra.

Hai tay hợp lại, hai đạo tinh thuần linh lực biến thành cột sáng theo lòng bàn tay phun ra, kích vào đỉnh đang lơ lửng trên không.

Đỉnh này xoay tròn không ngừng, đem tất cả bạch quang thu vào bên trong. Đột nhiên từ đó phóng ra một mảnh quang hà màu xanh, trong phút chốc hội tụ thành một viên quang cầu cỡ đầu lâu, không ngừng hướng trung gian đè ép ngưng tụ, chói mắt cực kì.

Ngân bào nữ tử gặp tình hình này, sắc mặt ngưng trọng, trong tay phóng ra cột sáng bắt đầu chợt to chợt nhỏ, tựa hồ ánh sáng đang thao túng cổ đỉnh.

Bên cạnh thanh tú thanh niên cùng tử y mỹ phụ, đồng dạng không dám chậm trễ, quán chú linh lực trên người Thiên Lan thánh nữ, một khắc không dám dừng lại.

Thời gian từng chút trôi qua, quang cầu càng sáng lòa chói mắt, cũng bắt đầu kêu xẹt từng tiếng.

Lúc này, bốn phía pháp trận cũng cộng hưởng bắn ra ngũ sắc linh quang, không ngừng bay vào trong quang cầu.

Ngân bào nữ tử thần sắc trong mắt càng thêm cẩn thận, chú ngữ cũng càng ngày càng thấp.

Chừng ăn xong một bữa cơm,*"Oanh long. long."* một tiếng vang thật lớn, quang cầu trong lúc vừa co lại vừa căng ra bạo liệt, một vòng màu xanh mặt trời gay gắt trong nháy mắt bùng lên, nhưng chỉ chợt lóe rồi đã biến mất không thấy đâu. Thay vào đó, một quang động màu xanh cỡ trứng gà hiện ra ở tại chỗ cũ, nhưng cũng chỉ xuất hiện trong chốc lát, rồi tán loạn biến mất.

Mà chỉ trong chốc lát công phu đó, một đạo xích mang từ đó bắn nhanh ra, hướng vào trong mảnh huyết vân

Huyết sa đang trôi nổi giống như nhìn thấy nam châm, lập tức nhào lên, đem xích mang gắt gao bao vây ở trong, một cái kén máu đường kính tầm 1 trượng lập tức thành hình, rõ ràng còn nhìn thấy trong kén máu có cái gì đó đang nhúc nhích

Ở bốn phía, các tiên sư Đột Ngột nhân lúc này đều trợn mắt há hốc mồm nhìn, mà ngân bào nữ tử lại lặng lẽ không lên tiếng. Ngón tay điểm một điểm lên cự đỉnh, một mảnh lớn thanh hà từ trong đỉnh tuôn ra đem kén máu từ không trung kéo vào trong, sau đó đón lấy một đạo quang hồng từ tay nàng, đem cự đỉnh đậy nghiêm mật.

Màu xanh hỏa diễm tăng vọt hai ba trượng, đem cự đỉnh bao phủ ở tại trong đó.

Pháp trận dưới tế đàn, linh quang lóe ra rồi cũng bắt đầu tụ tập linh khí một cách kinh người hướng vào trong thanh diễm chậm rãi rót vào.

Lúc này Thiên Lan thánh nữ, mới thật sự thở phào một hơi lớn.

"Nghi thức vẫn tương đối thuận lợi, nhưng có thể thật sự đem phân thân thánh thú lưu lại hay không, còn phải chờ một tháng mới thấy rõ ràng. Nhưng không hề nghi ngờ, cho dù thánh thú phân thân vẫn không cách nào xuất hiên lâu ở trên nhân giới, nhưng lần này dừng lại bảy tám ngày cũng không có vấn đề.

Thời gian đủ để có thể mượn thần thông thánh thú, tìm ra kẻ ngoại tộc kia. Mọi người phía dưới trở về nghỉ ngơi, chờ thánh thú đúc lại linh thân xong, ta cùng hai vị đại tiên sư sẽ tự mình dẫn đội, đi đuổi bắt tên ngoại tộc kia." Ánh sáng trong mắt ngân bào nữ tử khẽ chuyển động, quay về phía mọi người lạnh lùng nói ra.

------oOo------

Chương 893: Thánh Thú chú thân (tiếp)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong quảng trường mấy vị Đột Ngột nhân tiên sư, tự nhiên không có ý kiến khác, ngay lập tức lần lượt khom người rời đi. Tuy trong lòng có chút tò mò nhưng vẫn không tiến vào xem xét thêm tận mắt cự đỉnh.

Sau đó không lâu, cả cấm địa cũng chỉ còn lại nàng cùng hai gã đại tiên sư.

"Từ đạo hữu, tôn tiên sứ! Còn muốn làm phiền nhị vị hộ pháp hai ngày, để ngừa thánh thú trong đỉnh đúc lại linh thể có phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn." Thiên Lan thánh nữ xoay người về phía mỹ phụ hai người chậm rãi nói.

"Cái này đương nhiên. Hai chúng ta cũng không muốn hơn mười năm tâm huyết, cuối cùng sắp thành lại bại." Mỹ phụ không suy nghĩ thêm một miệng đáp ứng.

Thanh tú thanh niên thì không nói gì thêm, cũng gật đầu.

Ngân bào nữ tử lúc này mới buông lỏng trong lòng, mà lúc này, trong đỉnh mơ hồ truyền đến một trận như tiếng sấm tiếng gào trầm thấp.

Ngân bào nữ tử thần sắc ngưng tụ, lập tức cùng hai người này trao đổi một cái liếc mắt, ngay lập tức nghiêm nghị khoanh chân ngồi xuống ở chu vi tế đàn.

Hai ngày sau, tại tòa Thiên Lan thánh điện vang lên liên tiếp những tiếng chuông du dương. Phụ cận còn rất nhiều các bộ lạc chưa rời đi cùng các tu tiên bậc thấp, tất cả đều kinh ngạc hướng về thánh điện nhìn lại.

Kết quả chỉ thấy từ phía sau thánh điện, có hơn mười mấy đạo độn quang phá không bắn ra, hóa thành một chuỗi kinh hồng rực rỡ, hướng phía nam bầu trời nghênh ngang bay đi.

Độn quang tốc độ cực nhanh, không cách nào phân biệt ra rốt cuộc là người phương nào ở trong đó. Độn quang kinh người như thế tự nhiên khó có khả năng là tiên sư bậc thấp, khiến cho không ít người một hồi kinh ngạc tán thán.

Mà độn quang này, không có bất cứ ý dừng lại gì, một đường hướng nam chạy như bay.

Ba ngày sau, tại con sông lớn đệ nhất Thiên Lan thảo nguyên, Thiên Thủy hà nam,trên mặt nước, một đạo thanh hồng bay vụt đến, vây quanh mặt sông vòng thành một vòng lớn, hiện ra một con yêu thú ngưu giao long, thân thể đỏ đậm.

Yêu thú này cũng không quá lớn, chỉ có ba bốn trượng mà thôi, nhưng toàn thân lại gắn vào trong một tầng ánh sáng xanh mênh mông, có chút mơ hồ không rõ, mà trên yêu thú, Thiên Lan thánh nữ quần áo phất phơ đứng ở nơi đó, sóng mắt lưu động đánh giá mặt nước nơi này.

Một lát sau, bầu trời lục đục ánh sáng chớp động, nhiều độn quang bay vụt mà đến. Đúng là hai gã đại tiên sư.

*"Lâm đ*o hữu, thánh thú đã tìm được kẻ đó?"* Người ở miệng chính là tử y mỹ phụ.

"Chắc hẳn không sai, kẻ đó nếu tùy thân mang theo nhiều phệ kim trùng như thế, cho dù đặt ở trong túi linh thú, cũng không thể gạt được linh giác thánh thú. Kẻ này cũng thật là xảo trá, lặn xuống dưới sông bỏ chạy. Chả trách sao nhiều người như vậy đều không thể phát hiện tung tích. Chúng ta đi chứ." Ngân bào nữ tử trong lòng nắm chắc thành công nói ra.

"Được. Ta cũng muốn nhìn một chút kẻ này có phải hay không chính là Âm La tông trưởng lão. Trúng phải Đại Ngũ Hành Cầm Tiên Thủ của Hô huynh mà còn có thể bình yên vô sự như vậy,

Từ mỗ cũng muốn xem qua thần thông này." Thanh tú thanh niên lạnh lùng nói.

"Nghe nói người này bề ngoài không phải lớn tuổi, bộ dáng còn rất trẻ, bổn phu nhân cũng muốn xem xem đến cùng nhân vật này là cái dạng lợi hại gì." Tử mỹ phụ thản nhiên nói ra.

"Nếu hai vị đạo hữu đều nóng lòng như thế, chúng ta đi thôi." Ngân bào nữ tử khẽ cười một tiếng, trên trán ngân vân hiện ra, dùng thượng cổ ngôn ngữ nào đó, cùng ngưu giao long quái thú dưới thân nói chuyện vài câu. Sau đó quái thú trong mũi hừ một tiếng, hóa thành một đoàn thanh quang, cứ thế bắn nhanh đi.

Mấy tu sĩ kia thấy vậy, cũng vội vàng đuổi theo.

Lúc này, dọc theo mặt sông bay tiếp bốn năm trăm dặm, xuất hiện một đoạn rất nhiều đường sông hẹp. Một đạo huyết ảnh mơ hồ từ dưới nước lao ra, theo sau xa xa tia máu liên thiểm, người kia vừa ở chỗ đó bỗng biến mất không thấy đâu.

"Không tốt, kẻ ngoại tộc kia đã nhận thấy được cái gì đó, liền thi triển bí thuật chạy mất. Hiện tại xuất hiện ở địa phương cách chỗ cũ mấy trăm dặm. Người này thần thức thật cường đại. Sợ rằng thật có chút khó giải quyết. Các đạo hữu khác động tác quá chậm. Chúng ta ba người đi trước một bước, đem đối phương chặn lại. Nếu không đối phương còn làm ra hành động gì nữa, e sẽ khó mà truy tung tiếp được." Chờ thanh niên cùng mỹ phụ đuổi theo, vị Thiên Lan thánh nữ này, vô cùng quyết đoán nói.

Hai người khác tự nhiên không có ý kiến gì, ngay lập tức tiện tay phát ra một đạo truyền âm phù dặn dò một chút những người theo phía sau, rồi ba người tòan lực bay nhanh đuổi theo.

Mặc dù cách địa phương xa như thế, không một ai có cách nào dụng thần thức tập trung trên kẻ ngoại tộc được, nhưng dựa vào thánh thú phân thân thần thông cao thâm khó lường, ba người vẫn cứ gắt gao bám theo Hàn Lập như cái đuôi, một đường đuổi theo.

Một chạy một truy, sau thời gian một ngày một đêm, ba người mặc dù liên tiếp mấy lần đều bị Hàn Lập dùng huyết ảnh độn bỏ xa cả ngàn dặm, nhưng sau đó không lâu lần nữa điều chỉnh phương hướng, một lần nữa đuổi theo.

Mà Hàn Lập bị ép liên tiếp sử dụng ba lần giải phong, hiện vẫn không cách nào bỏ ra ba người này, tâm trạng bỗng nhiên trầm xuống.

------oOo------

Chương 894: Dụ địch

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tiền bối, mấy tên Đột Ngột nhân kia đã mấy lần bị vãn bối bỏ xa cả ngàn dặm, nhưng mỗi lần đều truy tung được tung tích vãn bối. Thế gian thật có công pháp gì cường hóa thần thức so với Đại Diễn quyết còn lợi hại hơn một thành ư. Dĩ nhiên còn có thể dò xét cả ngoài ngàn dặm sao?" Hàn Lập trên mặt tái nhợt vô huyết hỏi.

Hắn giờ phút này đang đứng ở trong giải phong. Hóa thành một đạo thanh hồng nhanh như điện chớp hiện lên ở không trung

Liên tiếp ba lần giải phong. Cũng đồng thời sử dụng huyết ảnh độn nhiều lần. Điều này làm cho thân thể Hàn Lập tràn đầy nguy cơ.

Nếu không phải dùng nhiều loại cao giai bí thuật mạnh mẽ đè ép công pháp cắn trả. Cũng không tiếc liên tiếp phục hơn mười giọt linh nhũ vạn năm đền bù bộ phận máu huyết hao tổn. Sợ rằng sớm không cách nào kiên trì tiếp được. Nếu là như vậy, sau này thu công giải trừ phong ấn, không mất hai ba năm công phu thì pháp lực không cách nào hồi phục đến đỉnh cao.

Đương nhiên đây vẫn là do đan dược của hắn phong phú. Nếu là tu sĩ khác, sợ rằng bị hạ một tầng cảnh giới là khả năng rất lớn.

Ở dưới tình hình tồi tệ kiểu này, hắn còn bị nguyên anh hậu kì tu tiên giả đuổi giết. Nguy cơ như thế nào có thể biết.

Tệ hơn nữa là hắn không cách nào hiểu được nguyên nhân đối phương theo dõi một cách vô cùng chuẩn xác. Huyết ảnh độn cũng không thể dễ dàng vận dụng. Phải biết rằng trước đây Trọng Thần Sư cũng không cách nào theo được hai lần thi triển huyết ảnh độn của hắn

"Hừ! Lão phu mặc dù với Đại Diễn quyết cường hóa thần thức tin

tưởng mười phần. Nhưng là tuyệt không dám ba hoa là đệ nhất tu tiên giới. Tư chất tốt như lão phu, từ xưa đến nay tính không nhiều lắm, nhưng cũng sẽ không phải là quá ít. Công pháp so với pháp quyết này lợi hại hơn. Có gì kì chứ! Bất quá, lần này ngươi bị truy sát không tha không phải là có người ở ngoài ngàn dặm dùng thần thức tập trung lên ngươi mà là ngươi bị phi nhân gì đó theo dõi." Đại Diễn thần quân hừ lạnh một tiếng, khách khí nói ra.

"Phi nhân gì đó. Ngươi nói chính là yêu thú?" Hàn Lập được nhắc nhở, có chút bừng tỉnh bình tĩnh lại.

"Không. Ngươi chưa phát giác ra yêu thú phía sau bộ dáng rất quen thuộc sao? Có lẽ chính là Thiên Lan thánh thú độc nhất vô nhị mà người dân Đột Ngột miêu tả. Phân nửa là do mấy lão già ở thánh điện thật sự không nghĩ ra được bị ngươi đánh chết nhiều thượng bậc tiên sư như thế, làm tổn hao hết mặt mũi, nên cố ý từ thượng giới triệu hoán xuống yêu thú gì đó. Tập trung lên ngươi như loại này cũng không phải là thần thông của nhân giới có thể. Điều này cũng không phải là chuyện đáng ngạc nhiên." Đại Diễn thần quân giảng giải.

"Thiên Lan thánh thú? Ta đương nhiên chú ý tới con thú này. Chỉ là thứ yêu thú này trên người pháp lực ba động cũng không mạnh mẽ. Chỉ có tiêu chuẩn thất cấp mà thôi, cùng thánh cầm Mộ Lan nhân kém không biết bao nhiêu lần. Nó sao có thể có loại thần thông này?" Hàn Lập nhướng mày, có chút hoài nghi.

"Hắc. Trận chiến các ngươi cùng Mộ Lan nhân, ta cũng nghe ngươi nói qua. Mộ Lan nhân triệu hoán thánh cầm. Dĩ nhiên là một loại triệu hóan, mượn lực của bảo vật đem bộ phận lực lượng linh cầm ở thượng giới triệu xuống. Từ vô định ở giới này hóa hình ra thôi, còn thân mình chỉ là cái ảo ảnh. Hiện tại yêu thú theo ở phía sau. Ta cảm ứng một chút thì đích thực nhận thấy yêu thú ấy là thật thể. Nếu là như thế mà nói, rất có thể là Thiên Lan thú sử dụng cùng loại thần thông với Cổ Ma ma hóa mượn thể. Mượn các yêu thú khác làm môi giới, đưa phân thần của bản thân xuống giới này. Không nên xem thường loại thủ đoạn này. Lại nói tiếp, loại triệu hoán này mới là chân chính là đem phân thân xuống. Thần thông cảnh giới này đều không phải chuyện đùa. Chỉ cần cho nó đủ thời gian, không lâu sẽ trở thành một tồn tại đáng sợ

nhất ở nhân giới. Theo ta được biết, cùng loại tồn tại như vậy phủ xuống nhân giới trước đây đã có vài trường hợp. Bất quá chúng tựa hồ đều đang e ngại cái gì đó, bình thường vô danh vô cùng. Tu sĩ tu tiên giới rất khó tìm đến chúng." Đại Diễn thần quân thanh âm ngưng trọng lên.

"Chúng ta nhân giới còn có thứ quỷ quái này. Mặc, vãn bối cũng không có thời gian thảo luận kĩ việc này. Mặc kệ đó là yêu thú hay là thánh thú. Tiền bối có biện pháp trợ giúp ta thoát khỏi truy tung của nó không. Nếu không thời gian giải phong vừa đến, thật là phiền toái lớn." Hàn Lập thần thức một lần nữa đảo qua về phía sau. Phía sau, xa xa ba người một thú vừa lại xuất hiện ở trong phạm vi cảm ứng, không khỏi có chút lo âu.

"Thượng giới dị thú linh cầm nhiều không đếm xuể. Ai biết thứ này là dùng loại thần thông nào tìm được ngươi. Ngươi có thuật liễm khí thu tức, trong mắt của ta đã rất hoàn thiện rồi. Trừ phi tiêu diệt con thú này, còn không thì không có biện pháp khác nào tốt hơn. Bất quá, ta tạm thời truyền thụ cho ngươi một loại phương pháp giả chết đơn giản. Cho ngươi hoàn toàn tiêu trừ sinh khí thân thể. Nhưng có thể dùng được hay không ta không có bao nhiêu phần nắm chắc. Dù sao yêu thú có lẽ cũng không phải là dựa vào hơi thở để truy tung ngươi." Đại Diễn thần quân cho Hàn Lập một câu trả lời lạnh lẽo.

Mặt Hàn Lập trầm mặc, trong mắt hàn quang chớp động. Sau một lúc lâu, đột nhiên hung hăng mở miệng nói:

"Được. Vậy thì giết con thú này."

"Ngươi muốn trước hết giết Thiên Lan thánh thú. Sợ rằng không có cơ hội. Thứ này đồng thời còn có hai vị Đột Ngột nhân đại tiên sư cùng đi. Sau lại còn có vị cô nương che mặt đó là nguyên anh trung kì tu vi. Hẳn là Thiên Lan thánh nữ. Thần thông cũng không hề nhỏ." Đại diễn quân có chút kinh ngạc.

"Không chịu chút thiệt thòi, tất nhiên không có cơ hội. Nhưng ta nếu liều mạng từ bỏ đệ nhị nguyên anh, cũng không phải là không có." Hàn Lập thanh âm băng hàn cực kỳ, âm trầm nói ra.

"Chủ nhân. Ngươi chuẩn bị như thế nào. Ta cũng đến hỗ trợ một chút." Ngân Nguyệt lúc này cũng bỗng nhiên mở miệng.

"Thương thế của ngươi như thế nào. Nếu như chỉ muốn dùng khí linh thể dẫn địch. Có thể kiên trì được không?" Hàn Lập nghe vậy ngẩn ra, nhưng hòa hoãn hỏi.

"Ta là khí linh của bổn mạng pháp bảo. Cho dù có bị thương trầm trọng nhưng nếu phi kiếm của chủ nhân không hủy. Ta cũng vậy trở thành bất diệt thân. Chủ nhân không phải lo ngại. Thêm lần này, ở trong pháp bảo của chủ nhân trầm mê thêm một ít năm tháng là được." Ngân Nguyệt nhẹ nhàng cười nói

"Được rồi. Hiện tại tình hình thật sự rất không ổn. Cũng làm khổ ngươi thêm một lần." Hàn Lập cân nhắc trong chốc lát. Chỉ có thể thở dài nói ra.

Theo đó, Hàn Lập từ Đại Diễn thần quân hỏi được giả chết pháp quyết. Trong lòng tìm hiểu một chút, thật sự không có bất cứ vấn đề gì. Lúc này mới đưa tay sờ thiên linh cái của chính mình.

Hắc quang chớp động, đệ nhị nguyên anh hiện ra ở tại trên đỉnh đầu. Vừa há mồm, nhả ra Quỷ La phiên thu vào trong tay, lại cầm phiên này lay động không thôi. Nhún người hướng không trung nhảy lên. Trong chớp mắt mây đen hội tụ, ào ào vũ bão. Hơn trăm trượng mây đen phô thiên cái địa. Ma khí hàng vạn hàng nghìn.

"Thứ này. Ngươi cầm lấy. Nếu vị kia Thiên Lan thánh nữ mang theo thánh thú đuổi theo ngươi. Ngươi hãy dùng kiếm này tiêu diệt nó." Hàn Lập uy nghiêm nói. Giương tay lên. một chuôi huyết sắc tiểu kiếm bay vụt nhập vào trong ma vân không thấy bóng dáng. Đúng là thanh huyết ma kiếm kia.

Đón lấy tiểu kiếm, ma vân phát ra một tiếng chói tai bén nhọn. Cuồn cuộn hướng một bên phi độn đi. Thanh thế thật là cự kỳ kinh người

Hàn Lập nhìn ma vân đi xa. Sắc mặt âm trầm. Bàn tay vừa lật. một cái bình nhỏ xuất hiện ở trong tay. Hướng lộn vào trong miệng. Một giọt nhũ dịch linh khí dư dật tích vào trong miệng.

Theo sau, quanh thân hắn linh quang đại thịnh. Thanh hồng so với lúc trước độn quang tốc độ còn nhanh hơn một phần. Phá không đi xa.

"Điều này sao có thể? Ta có nhìn lầm không. Ngoại nhân nguyên anh dĩ nhiên một mình xuất khiếu bỏ chạy."

Phía sau mấy người đuổi theo dụng thần thức đồng dạng cảm ứng được một màn này. Không khỏi kinh nghi. Tử phát mỹ phụ càng nhíu mày, kinh ngạc vô cùng.

"Không đúng. Nếu bình thường nguyên anh xuất khiếu. Thân thể phải không cách nào hành động mới đúng, hiện tại người nọ vẫn cứ bỏ chạy phương hướng không thay đổi. Hay đạo nhân này tu luyện loại thần thông cùng loại với tam thi nguyên thần thuật." Thanh tú thanh niên lắc đầu. Sắc mặt ngưng trọng nói.

"Nếu là sử dụng hóa thân phương pháp mà chạy. Căn bản không cách nào giấu diếm được cảm ứng của chúng ta. Cho dù là nguyên anh xuất khiếu cũng không cách nào xáo trộn tai mắt của chúng ta. Nhưng hiện tại lại là một nguyên anh bay đi. Cũng không phải là cùng lục hồn phân nguyên quyết mà Quế đạo hữu tu luyện thuật nguyên anh tách rời. Tình huống này có chút quái dị. Chẳng lẽ thật sự là như truyền thuyết đệ nhị nguyên anh?" Tử phát mỹ phụ lộ ra vẻ trầm ngâm.

Đôi mày thanh tú của Ngân bào nữ tử cũng đồng dạng nhíu lại, trong lòng thất kinh.

"Thánh thú có thể cảm ứng được điểm kì quặc trong đó không?" Thanh niên vừa quay đầu, hướng Thiên Lan thánh nữ nói.

"Không được. Thánh thú chỉ là một tia phân thần đến nhân giới, muốn hoàn toàn mở ra linh trí còn cần hơn trăm năm tu luyện mới có thể. Hiện tại tu vi còn lại chỉ có tiêu chuẩn thất cấp yêu thú. Không cách nào thi triển quá nhiều thần thông." Ngân bào nữ tử thở dài nói ra.

"Cái này quả có chút phiền phức. Vừa không cách nào phân biệt

nguyên anh thật giả, cũng không thể để cho nguyên anh này lén đi. Không bằng ta một mình đi theo nguyên anh. Đại tiên sư tiếp tục cùng thánh thú và Tôn đạo hữu đuổi theo bản thể người nọ. Thần thông của ta đối phó một nguyên anh sẽ không tốn hao quá nhiều thời gian." Thanh tú thanh niên suy nghĩ một chút liền đề nghị.

"Cũng chỉ có phương pháp này là ổn thỏa. Ta và thánh nữ quyết sẽ không có chuyện gì. Từ huynh đi nhanh về nhanh. Nhưng nguyên anh đó nói không chừng là đệ nhất nguyên anh của đối phương, đừng hạ tử thủ. Tìm phương pháp thu lại rồi nói sau." Tử phát mỹ phụ cười dài nói ra.

"Cái này ta tất nhiên hiểu rõ."

Mà ngân bào nữ tử suy nghĩ một chút thấy không có vấn đề gì, cũng gật đầu đồng ý.

Ngay lập tức thanh niên họ Từ cùng hai người này chia tay. Hóa thành một đạo bích hồng dài hơn mười trượng. Truy hướng về phía đệ nhị nguyên anh của Hàn Lập, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

Mà Thiên Lan thánh nữ cùng mỹ phụ thì phương hướng không thay đổi. Vẫn cứ đuổi theo Hàn Lập không tha.

Một trước một sau, đảo mắt đã đuổi theo hơn trăm dặm. Cũng dần dần kéo gần khoảng cách cùng Hàn Lập.

"Chỉ còn năm sáu mươi dặm, cũng không còn xa lắm. Ngân Nguyệt, ngươi cũng động thân đi." Hàn Lập trong lòng tính tóan một chút rồi tay áo bào run lên. Một đầu tiểu lang màu bạc từ trong tay áo bắn ra. Thân hình vừa lộn biến hóa thành một Hàn Lập khác.

Hàn Lập trên mặt lộ ra một tia cười khổ, nhưng thời gian gấp gáp cũng không có nói thêm cái gì. Giương tay lên, một túi linh thú cùng một thanh châu chừng ngón cái ném cho đối phương.

"Ngươi là khí linh thân thể. Không có xương thịt, pháp bảo khác

cũng không dễ sử dụng. Mang theo này túi phệ kim trùng cùng này miếng lôi châu này. Đồng dạng nếu là yêu thú truy tung ngươi. Ngươi không cần để ý tới kẻ khác, chỉ cần tiêu diệt con thú này hoặc là tạm thời gây thương nặng nó là được." Hàn Lập cẩn thận dặn dò.

"Chủ nhân yên tâm. Nếu là Thiên Lan thánh thú truy đuổi theo ta, ta nhất định sẽ không để cho nó dễ dàng chạy thoát." Từ miệng *"Hàn Lập"* đối diện phát ra thanh âm của Ngân Nguyệt, sau đó đem hai vật thu lại, hóa thành một đạo ngân quang nghiêng người phá không bay đi.

------oOo------

Chương 895: Cấm mạt ngân tàm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nhìn về phía bóng dáng đang dần đi xa, thấy hình ảnh của chính bản thân mình do Ngân Nguyệt biến ảo ra, ngay cả khí tức độc nhất vô nhị của hắn nàng cũng bắt chước giống hệt, không khỏi khẽ thở dài.

Xem ra ảo thuật của nàng tựa hồ lại tiến thêm một bước!

"Tiền bối có cảm giác được màn ảo thuật này của Ngân Nguyệt có khả năng che dấu được tai mắt hai người phía sau không? Dù với vãn bối, dù không phải xác nhận chỉ trong gang tấc, tám chín phần mười cũng không cách nào nhìn thấu." Hàn Lập đột nhiên hỏi.

"Khí linh này của ngươi rất đặc biệt a! Không chỉ mỗi ngươi, ảo thuật biến ảo của nàng, ngay cả lão phu cũng có cảm giác nhìn không thấu. Đây chính là gặp mạnh thì mạnh, ngộ yếu thì yếu. Chỉ với hai tên tiểu bối phía sau, nếu không phải có thánh thú tác quái, trong khoảng thời gian ngắn khẳng định không có biện pháp phân biệt được thật giả trong đó." Đại Diễn thần quân cho Hàn Lập cái đáp án lập lờ nước đôi.

Hàn Lập nghe vậy, những lời này quả cũng không thể làm cho hắn mảy may an tâm.

Phương hướng biến đổi, hắn cấp bách hướng theo hướng ngược với Ngân Nguyệt bay đi.

Hàn Lập lại không biết việc hắn để cho Ngân Nguyệt mang theo một phần phệ kim trùng lại trùng hợp trở thành một thủ đoạn cao tay vô cùng.

Nhìn thấy người phía trước đột nhiên từ một hóa hai *"chia nhau"* bỏ chạy. Cách hơn mười dặm, tử phát mỹ phụ cùng ngân bào nữ tử không khỏi hai mặt nhìn nhau liếc mắt trao đổi một cái, dừng độn quang.

"Đây là cái gì, hóa thân thuật sao? Ngay cả khí tức cùng linh khí mạnh yếu, đều độc nhất vô nhị. Thủ đoạn của tiểu tử này quả cũng không ít." Tử phát mỹ phụ phất tay lên trên trán ra chiều suy nghĩ, tấm tắc lấy làm kì lạ.

"Cách đó quá xa, không cách nào dụng thần thức phân biệt thật giả trong đó. Để ta cho thánh thú xem xét một chút đã." Thiên Lan thánh nữ cũng cảm thấy đau đầu.

Liền đó, nàng dùng cổ ngữ cùng Thiên Lan thú dưới thân nói hai câu trầm thấp. Nhất thời quanh thân Thiên Lan thú, màu xanh linh quang lóe ra không ngừng, một đôi ngưu giác dần dần trở nên trong suốt sáng loè, phảng phất như thủy tinh chói mắt. Nhưng sau một lúc lâu sau, âm thanh tê rợn truyền đến, thần thức ngân bào nữ tử có được đáp án, thần sắc khẽ biến đổi.

"Thật có chút phiền toái, đối phương lại có thể biết, chúng ta truy tung dựa theo khí tức từ phệ kim trùng. Cho nên trên hai người đó đều mang theo phệ kim trùng. Người này khẳng định đem linh trùng chia làm hai bộ phận, thánh thú cũng không có cách phân chia bất đồng."

"Nói vậy thì, hai người này một người cũng không thể bỏ sót." Tử phát mỹ phụ mày ngài nhíu lại nói ra.

*"Không sao cả! Chúng ta mỗi người truy một người. Hiện tại cách hắn gần như thế. Dùng looại thủ đoạn nhỏ này phân hóa chúng ta ra, tiếp theo cũng không có tác dụng gì. Nếu đối phương đã có chủ tâm chia nhỏ lực lượng chúng ta ra, vậy chúng ta thử lãnh giáo một chút xem sao. Cũng không nên phụ sự khổ tâm sắp đặt của đối phương."*Ngân bào nữ tử cười lạnh nói ra.

"Nói vậy cũng đúng. Bất quá, nghe nói kẻ này tuy tu vi chỉ có nguyên anh trung kì, nhưng thần thông so với chúng ta nguyên anh hậu kì lại không yếu hơn bao nhiêu đâu. Nhưng đối phương

đang có thương tích trong người, ngươi nếu đụng phải chân thân nên để ý một chút thì cũng không có gì đáng ngại. Ta đuổi theo một người khác, chỉ cần đối phương không dùng huyết độn thuật quỷ dị nọ, thì chắc chỉ trong chốc lát, sẽ cùng ngươi hội hợp." Tử phát mỹ phụ còn có chút lo lắng, dặn dò vài câu.

"Tôn tiên sư cứ việc yên tâm. Cái loại huyết sắc độn thuật này mặc dù quỷ dị, nhưng hiển nhiên cái giá để sử dụng cũng không phải nhỏ, nếu không đối phương chỉ cần liên tiếp sử dụng ra độn thuật này, đã sớm đem chúng ta bỏ lại vô tung vô ảnh rồi. Làm sao còn có thể cùng chúng ta trì hoãn đến nay. Phỏng chừng đối phương cũng tới giới hạn (sơn cùng thủy tân) rồi. Huống hồ ta còn có thánh đỉnh hộ thân, cho dù y muốn cá chết lưới rách cũng tuyệt không có vấn đề." Ngân bào nữ tử thản nhiên cười, ngạo nghễ nói ra.

"Nói như vậy thật cũng không sai, vậy ta đi trước một bước." Mỹ phụ đáp lại một tiếng cười khẽ, người hóa thành một đạo tử quang, truy hướng về phía một *"Hàn Lập"*.

Mà Thiên Lan thánh nữ, nhìn một chút một Hàn Lập khác, trong mắt hàn quang chợt lóe, đồng dạng khu động thánh thú đuổi theo.

"Bọn họ quả nhiên tách ra. Hàn tiểu tử, sách lược phân hóa của ngươi quả nhiên là hữu hiệu? Xem ra con thánh thú này thật sự chỉ là phân thần phủ xuống giới này, bây giờ còn không đủ đáng sợ. Nhưng ngươi nếu không thể trong thời gian cực ngắn, đánh chết con Thiên Lan thú, chờ đến thời gian giải phong, để hai tên đại tiên sư kia quay lại, thì thật đúng là đến bước đường cùng. Hơn nữa, vị Thiên Lan thánh nữ kia sợ rằng cũng không dễ trêu chọc." Đại Diễn thần quân dùng ngữ khí quan tâm hiếm thấy nói.

"Ta trong lòng cũng biết thế. Ta cũng không muốn đánh chết nàng ta. Thầm nghĩ nếu chỉ tiêu diệt con thánh thú mà thôi, chắc sẽ không tốn quá nhiều thời gian." Hàn Lập một bên dụng thần thức giám thị ngân bào nữ tử đuổi theo phía sau, một bên trong miệng trầm giọng trả lời.

"Nga! Vậy lão phu rửa mắt đợi." Đại Diễn thần quân thanh âm lại biến thành lạnh nhạt.

Hàn Lập không có nói cái gì nữa, trong lòng âm thầm tính toán thời cơ không sai biệt lắm, độn quang xoay quanh một cái, đột nhiên xoay người lại, vỗ túi linh thú bên hông.

Nhất thời còn thừa mấy ngàn kim sắc phệ kim trùng, từ trong miệng túi chen chúc ra, vù vù hóa thành một đóa kim vân xoay quanh trên không.

Cùng lúc đó, hơn mười khẩu phi kiếm ánh vàng rực rỡ, cũng từ trong tay áo bào bắn nhanh ra. Tại dưới pháp quyết thôi thúc, hóa thành hơn trăm đạo kiếm quang kinh người, xoay quanh không ngừng trước người hắn.

"Hợp"

Hai tay kết thành ấn quyết, một tiếng khẽ quát phát ra, đoàn kiếm quang khẽ run một chút phóng lên cao, kim mang trên không trung chói mắt, trong nháy mắt một cự kiếm dài sáu bảy trượng bất ngờ thành hình.

Hàn Lập lại há mồm, một đoàn đại tử diễm bằng nắm tay hướng mặt đất phun ra, đón gió hóa thành một con hỏa điểu dài hơn thước, một đầu quấn trên cự kiếm.

"Phốc" Một tiếng vang nhỏ, hỏa điểu màu tím bạo liệt ra, cự kiếm trong nháy mắt bị một tầng tử diễm bao lại ở trong đó, đón lấy vô số hồ quang dày chừng ngón cái, trong tử diễm tiếng sấm vang lên ầm ầm, thanh thế cực kì kinh người!

Hàn Lập gặp tình hình này, lại nhướng mày, hơi suy nghĩ, đột nhiên một đoàn thanh khí từ trong miệng phun ra, kích ở trên thân kiếm.

Nhất thời mặt ngoài cự kiếm kim hình cung loạn đạn, tiếng sấm lại trong phút chốc tiêu thanh biệt tích.

Hàn Lập lúc này mới hài lòng gật đầu một cái, dưới sự thôi thúc của thần thức. Kim kiếm hướng không trung phá không vọt tới, trong nháy mắt trốn vào trong một đóa mây đen, biến mất vô thanh vô tức.

Lúc này, phía chân trời ẩn ẩn có quang điểm chớp động, vị Thiên Lan thánh nữ kia đã đuổi theo.

Hàn Lập đồng tử hơi co lại, rùn ống tay áo, một bộ màu xanh phi kiếm ngự không bay ra, từ một ống tay áo khác thì bay ra một tiểu thuẫn màu lam, chắn trước người.

Đồng thời hai bàn tay chà xát, một cái cổ bảo bằng nắm tay đạt được trong Trụy Ma cốc, chưa bao giờ vận dụng qua chính là cổ kính màu tím hiện lên, tay kia nắm hàng linh phù trước đây còn dư lại một lá. Lấy tu vi hiện tại của hắn tái sử dụng phù này mà nói, thần thông hẳn là so với hai lần trước tăng trưởng hơn không ít.

Trong lòng cân nhắc, hắn lẳng lặng đứng ở tại chỗ, yên lặng chờ đối phương đến.

Vị thánh thú Ngưu thủ Giao Long kia đừng nhìn tu vi không cao, nhưng tốc độ độn thuật đúng là không tầm thường.

Từ khi bắt đầu hiện ra tung tích, đến khi phi tới trước chỗ Hàn Lập hơn trăm trượng thì dừng lại, cơ hồ chỉ bằng thời gian thở nhẹ một cái.

Hàn Lập lạnh lùng liếc mắt đánh giá đối phương, ánh mắt chợt chớp động vài cái.

Thiên lan thánh thú này thoạt nhìn, trừ bỏ bộ dáng cổ quái ở bên ngoài, thật sự không cách nào nhìn ra có bao nhiêu lợi hại, hơn nữa con ngưu thú to lớn này, mơ hồ làm cho người ta liên tưởng đến một loại bộ dáng ngờ nghệch, giống như linh trí chưa được hoàn toàn khai mở. So với con thú, Thiên Lan thánh nữ đứng ở phía trên đáng chú ý hơn nhiều(câu này hay). Vô luận là phong tư tuyệt thế hơn người, hay là một thân tu vi cao thâm không thể xem nhẹ, đều làm cho Hàn Lập không dám khinh thường mảy may.

Nàng ta sau khi hiện hình cũng đồng dạng nhìn lướt qua Hàn

Lập, đối với bộ dáng trẻ tuổi của Hàn Lập lộ ra chút kinh ngạc, nhưng lập tức ánh mắt đã bị trùng vân phô thiên cái địa trên không trung hấp dẫn, đôi mắt sáng hiện ra ngạc nhiên cùng vui mừng giao hòa với nhau. Thần sắc lúc này thật mê người

"Ngươi." Ngân bào nữ tử do dự một chút, rồi cũng mở miệng muốn hỏi cái gì đó.

Nhưng Hàn Lập sợ đối phương phát giác cự kiếm giấu giếm trên không trung, hơn nữa thân thể thời gian giải phong cũng có hạn, như thế nào cùng nàng này nói nhiều cái gì.

Ngay lập tức không nói hai lời hướng trùng vân chỉ một cái, trùng vân *"Vù vù"* một tiếng, trực tiếp bay về phía đối diện. Đồng thời trước người màu xanh phi kiếm xoay quanh bay múa, cũng lập tức hóa thành từng mảnh bóng kiếm, hướng nàng này cuốn sạch đi tới.

"Ngươi muốn chết!"

Hàn Lập cử động một điểm cũng không có vẻ gì là thương hương tiếc ngọc, tự nhiên làm cho Thiên Lan thánh nữ trong lòng giận dữ, trong miệng quát một tiếng, ngọc thủ vừa nhấc, một cái vòng tay màu bích lục từ trên cổ tay bắn nhanh bay ra, trong nháy mắt điên cuồng hoá lớn thành cự hoàn to bằng cánh tay nghênh hướng về phía bóng kiếm.

Mà tay kia của nàng cũng đồng thời tháo xuống túi linh thú bên hông, trở tay hướng túi về phía không trung.

Miệng túi kim quang chớp động, liên tiếp bay ra hơn mười đóa kim hoa thật lớn, đúng ra là hơn mười con kim sắc cự trùng thành thục thể, bắn nhanh hướng về phía trùng vân.

Nhưng nàng này không có chú ý đến, ở trong không trung, một đám mây đen lặng yên hướng đỉnh đầu đầu nàng từ từ trôi đến, càng ngày càng gần. Ngọc hoàn quả nhiên là một kiện cổ bảo uy lực không nhỏ, màu xanh bóng kiếm vừa cùng cự hoàn này tiếp xúc, đã bị viên hoàn quay nhanh, toàn bộ cuốn vào trong. Phi kiếm là bổn mạng pháp bảo của Hàn Lập, tâm hồn cùng hắn tương liên khiến hắn không khỏi rùng mình.

Về phần hơn mười con phệ kim trùng thành thục thể sau khi vọt vào trong trùng vân của Hàn Lập, một phen cắn xé tơi bời, cũng đồng dạng chiếm được thượng phong.

Hàn Lập thấy rõ, phi trùng của hắn mặc dù số lượng đông đảo, nhưng căn bản không cách nào cắn xé thân thể mấy con cự trùng được chút nào, ngược lại chỉ cần cự trùng cắn một cái là bị thôn phệ.

Sắc mặt trầm xuống, Hàn Lập không nói hai lời, đột nhiên hàng linh phù cầm trong tay vỗ hướng trên người, nhất thời biến ra một ảo ảnh huyết sắc giao long, quanh thân huyết quang lóe lên, hiện ra từng khối huyết sắc lân phiến, trên đầu chui ra sừng giao long, biến thành hình dạng yêu hoá nửa giao long nửa người.

Một cỗ khí thế kinh người, từ trên thân Hàn Lập toát lên.

"A! Đây là công pháp gì!" Ngân bào nữ tử xa xa thấy tiết mục này, trong lòng kinh ngạc một trận.

Nhưng nàng cũng không sợ hãi chút nào, vừa há mồm, một kiện pháp bảo như khăn tay từ trong miệng bắn nhanh ra, quay tròn xoay quanh ở trước người một trận, rồi căng lên tới vài trượng, cũng thẳng tắp dựng đứng lên.

Chỉ thấy trên cự khăn, thấy thấp thoáng một hình vẽ cự tằm màu bạc.

Nhìn thấy bức họa này Hàn Lập ngẩn ra, đang cân nhắc xem pháp bảo có cái gì thần thông thì trên chiếc khăn, bức hoạ ngân tằm linh quang đại phóng, đột nhiên như sống lại há mồm ra.

Một chùm ngân quang bắn nhanh đón gió kéo dài ra hóa thành những tia sáng bạc tinh tế chỉ cỡ chừng sợi tóc vang ra tiếng *"xuy xuy"*, hướng Hàn Lập bên này mà đến.

Không gian hơn trăm trượng giữa hai người, trong nháy mắt tất cả đều bị ngân tia tràn ngập rậm rạp, rất kinh người.

Hàn Lập bị dọa nhảy dựng lên, không suy nghĩ nhiều chỉ một cái vào lam quang thuẫn trước người. Thuẫn lập tức hóa thành quầng sáng cao lớn, đem Hàn Lập bảo hộ nghiêm mật. Đồng thời Hàn Lập há mồm, một đoàn quầng sáng tử diễm bạo liệt bay ra.

Hàn khí màu tím quỷ dị trong nháy mắt trải rộng ra vài trượng trước người.

"Tư lạp" Một tiếng thanh thúy vang lên, một tường băng màu tím cao tầm mười trượng, trong suốt diễm lệ hiện ra sừng sững ở phía trước người.

------oOo------

Chương 896: Song Đỉnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đùng." tiếng vang lớn vang lên, những sợi chỉ bạc (ngân tia) đâm vào tường băng, hiện lên lỗ chỗ như tổ ong, trong nhất thời băng thuẫn bị bắn thành méo mó vặn vẹo, nhìn bằng mắt thường cũng thấy sớm muộn gì cũng bị huỷ.

Hàn Lập thấy vậy, cũng lặng lẽ không lên tiếng giương tay lên, một đạo pháp quyết đánh hướng về phía trước.

Trên vách băng tử quang lưu chuyển không ngừng, thả ra hàn khí kinh người, chẳng những địa phương bị hao tổn lập tức khôi phục như ban đầu, hơn nữa ngay cả ngân tia tàn phá bừa bãi lên băng thuẫn trong phút chốc cũng bị đóng băng không cách nào nhúc nhích.

Không chỉ có như thế, hàn khí trong chớp mắt biến thành băng diễm màu tím dọc theo ngân tia bay nhanh hướng về kiện pháp bảo hình khăn gấm tràn đi, giống như vô số đầu tử xà tinh tế hung tợn đánh tới.

Ngân bào nữ tử biến sắc.

"Đây là công pháp gì mà lại lợi hại như thế?"

Nàng này trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng động tác trên tay không chậm lại chút nào, hai tay kết quyết, ngón tay ngọc ưu nhã điểm lên chiếc khăn gấm trôi nổi trước người, ngân tàm phía trên lại há mồm, một cỗ hỏa diễm màu trắng phun ra, theo ngân tia trong miệng, hóa thành vô số hỏa xà đồng dạng trực tiếp nghênh hướng về phía tử diễm.

Băng hỏa hai loại hỏa diễm tại bên trong ngân tia cùng nhau đánh tới, hai phương vừa tiếp xúc, tử bạch hai loại màu sắc đan vào hào quyện cùng nhau, nhưng chỉ chốc lát sau tử diễm rõ ràng đại chiếm thượng phong, đem bạch diễm liên tiếp lui về phía sau.

Ngân bào nữ tử thấy thế, lông mày không khỏi hơi nhíu lại, trong miệng dùng cổ ngữ nói nhỏ vài câu, nhất thời Thiên Lan thánh thú dưới thân gầm nhẹ một tiếng, hỏa diễm xanh mênh mông từ trong miệng phun ra, gia nhập với bạch diễm.

Thanh bạch hỏa diễm hỗn hợp hội tụ, lại nhất thời ngăn cản được công kích của băng diễm.

Ngân bào nữ tử ngọc thủ vừa nhấc, một cái thiết bài hình bát giác xuất hiện ở giữa ngón tay, hướng không trung ném đi, thiết bài đúng lúc này bỗng nhiên hóa thành một khối bát quái đồ thật lớn, sinh ra hỏa sí diễm màu đỏ hồng, hướng Hàn Lập đánh đến.

Hàn Lập khóe miệng hơi nhếch lên. Trên mặt không chút biểu tình. Nhưng sau lưng tiếng sét vang lên, một đôi ngân sí (cánh bạc) hiện ra.

Mắt thấy bát quái đồ hạ xuống, thân hình hơi nhoáng lên. Hồ quang màu bạc bỗng nhiên chớp động, đã biến mất không thấy đâu. Bát quái đồ tự nhiên rơi xuống khoảng không.

Sau một khắc, Hàn Lập xuất hiện tại địa phương cách đó hơn ba mươi trượng. Sau lưng hai cánh tiếp tục chớp động. Người lại bỗng nhiên biến mất không thấy đâu.

"Lôi độn thuật"

Thiên Lan thánh nữ nhìn thấy Hàn Lập hướng tới gần chính mình, thì thào nói nhỏ một tiếng. Trong đôi mắt đẹp hiện lên tia vẻ ngưng trọng. Hai tay nặn ra pháp quyết cổ quái. Vừa chờ Thiên Lan thú há mồm phun ra sương mù trắng mịt mờ đem một người một thú nhanh chóng che đậy ở trong đó. Tại chỗ nàng đứng trong nháy mắt biến thành tảng lớn vụ hải hơn mười trượng.

Sau một tiếng sấm.

Sương trắng này có chút cổ quái, thần thức của hắn không thể xâm nhập trong đó, trong lúc nhất thời không cách nào tìm ra bóng dáng đối phương.

Bất quá, hắn cũng không có thời gian cùng hai người này chơi trò trốn tìm

Hàn Lập sắc mặt phát lạnh, vung tay lên, một mặt cổ kính màu tím hiện ra trước ngực, hai tay đem kính này khởi động, toàn thân linh lực rót vào trong kính, theo sau linh quang chớp động, một đạo cột sáng màu tím mênh mông từ trên mặt kính phun ra, chợt lóe rồi bắn vào trong sương mù.

Nơi tử quang đi qua, sương trắng quay cuồng, chỉ chốc lát công phu, hơn phân nửa sương mù đã bị đánh tan thất linh bát lạc, mắt thấy đối phương đã không còn chỗ ẩn thân.

Nhưng lúc này, trong sương mù một cỗ thanh diễm phun ra, sau một chút ngăn cản được cột sáng màu tím.

Hàn Lập vội vàng ngóng nhìn qua, mới mơ hồ nhìn thấy đúng là con yêu Thiên Lan thú một mình trốn ở chỗ sâu trong sương mù, đang bắn ra bên ngoài từng đợt yêu hỏa màu xanh. Mà phía trên bóng dáng này không thấy ngân bào nữ tử đâu.

Cái phát hiện này làm cho Hàn Lập vừa mừng vừa sợ. Vốn hắn còn muốn làm thế nào mới có thể tách ra nàng này cùng thánh thú, hiện giờ đối phương lại tự chủ động bỏ qua con thú này, thật sự là cơ hội ngàn năm có một.

Mặc dù không biết vị Thiên Lan thánh nữ đang giấu mình ở đâu, chuẩn bị thi triển thủ đoạn gì, nhưng cơ hội này Hàn Lập tự nhiên tuyệt sẽ không bỏ qua.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập một chút do dự cũng không có, thần niệm thôi thúc, cự kiếm sớm giấu trong đám mây phát ra một tiếng kêu bén nhọn kinh thiên động địa. Một đạo thiểm điện kinh người, tách mây mù cấp bách trảm xuống, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt tới ngay đỉnh đầu Thiên Lan thú.

Trên thân kiếm, tử diễm kim hình cung, *"oanh long long..."* vang lên không ngừng.

Thiên Lan thú ngay cả động tác trốn tránh cũng không kịp, từ đầu đến đuôi bị một kiếm chém thành hai nửa.

Hàn Lập đầu tiên là vui vẻ, nhưng sau đấy sắc mặt đại biến.

Thi thể Thiên Lan thú lại biến thành luồng sương trắng, biến mất không thấy bóng dáng. Con thú này đúng là là dùng Huyễn Hóa Chi Thuật biến ảo ra một cái hư ảnh. Mà nhất thời dưới tình thế cấp bách, hắn chẳng quan tâm phân biệt thật giả, đúng là tự phá hỏng kế hoạch lớn khổ công sắp đặt.

"Không tốt!"

Hàn Lập thầm kêu một tiếng, bất chấp tìm kiếm Thiên Lan thú chân thân trong sương mù, muốn bứt ra về phía sau, nhưng đột nhiên một tảng lớn quang mang xanh mênh mông từ đỉnh đầu chiếu xạ xuống, bóng dáng lập tức ngưng tụ, động tác trở nên trì hoãn thân thể thừ ra, đồng thời không trung truyền đến tiếng chú ngữ dễ nghe.

Hắn cả kinh vội vàng ngước nhìn.

Chỉ thấy ở trong một đoàn ngân quang, ngân bào nữ tử hiện ra trên trời cao, trên trán hiện ra ngân vân cổ quái, trong miệng nói lẩm bẩm, đem một tiểu đỉnh cực kỳ quen mắt tế lên không trung, mà từ bên trong đỉnh này phun ra tảng lớn thanh quang, đem phạm vi phương viên ba mươi trượng đều bao phủ ở dưới bảo này.

"Hư Thiên đỉnh!"

Hàn Lập bật thốt kêu lên một tiếng thét kinh hãi, sắc mặt *"Xoát"* tái nhợt vô cùng, liếc mắt một cái thì nhận ra tiểu đỉnh đang bay đến.

Hắn kinh hãi cấp bách

Vừa nhìn vào bản thân, *"Hư Thiên đỉnh"* của chính mình vừa lúc ở trong cơ thể.

Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ trên đời lại có hai cái Hư Thiên đỉnh?

Hàn Lập kinh nghi chưa hiểu được ảo diệu trong đó, trên đỉnh đầu tiểu đỉnh linh quang chớp động, điên cuồng phát ra thật lớn, trong nháy mắt biến thành cự đỉnh đường kính ba bốn trượng. Đồng thời đỉnh này bị pháp quyết của ngân bào nữ tử thôi thúc, miệng đỉnh bắt đầu chói mắt, thanh sa liên miên không dứt sáng lấp lánh từ trong đỉnh bay cuồn cuộn ra, hóa thành đại đoàn sa vân (mây cát), hướng về phía đầu hướng Hàn Lập chụp xuống.

Hàn Lập thấy vậy, không chút nghĩ ngợi sau lưng ngân sí vừa động, muốn lập tức hóa thành hồ quang thoát khỏi phạm vi bao phủ của thanh mang.

Nhưng vào lúc này, từ trong sương trắng truyền đến trận trận tiếng gầm nhẹ tựa như tiếng sấm, thanh âm không lớn, nhưng một cỗ ba động vô hình trong nháy mắt từ trên thân Hàn Lập đảo qua, sau lưng ngân sí ngân quang chớp động vài cái, hồ quang vô thanh vô tức bị tiêu diệt, lôi độn thuật trong lúc nhất thời mất đi hiệu dụng.

Đây là thần thông gì? Hàn Lập kinh hãi đích hướng trong sương mù vội vàng xem xét liếc mắt một cái.

Chỉ thấy bóng dáng thiên lan thánh thú như ẩn như hiện hiện ra tại trong sương mù, chỉ là không biết là thật hay giả!

Mà lúc này sa vân đã đến cách đỉnh hơn mười trượng, Hàn Lập dưới sự tình bất đắc dĩ, chỉ có thể điểm một điểm lên lam quang thuẫn che ở trước người, thuẫn này hóa thành một tảng lớn quầng sáng màu lam, nghênh đầu hướng về phía không trung.

Sa vân cùng lam quang phương vừa tiếp xúc, thanh sa linh quang đại phóng, hạt cát điên cuồn cuồng phóng ra, hạt cát cuồn cuộn như cối xay không ngừng rơi thẳng xuống, hung hăng nện ở trên quầng sáng.

"Oanh long long" tiếng nổ liên tiếp không ngừng, lam quang thuẫn mặc dù thần diệu, nhưng sao có thể tiếp được nhiều như thế cự

lực đánh tới, trong chớp mắt quầng sáng một trận hoảng loạn, lam quang ảm đạm vô cùng.

Không chỉ có như thế, bộ phận sa vân đột nhiên một hóa thành hai đầu sa giao long (rắn cát), linh hoạt dị thường vượt qua quầng sáng, từ hai bên hướng Hàn Lập đánh tới.

Hàn Lập không kịp suy nghĩ nhiều há miệng, một khẩu tiểu đỉnh phun ra trong miệng, ngón tay hướng trên đỉnh bắn ra, một tầng màu lam băng diễm tại mặt ngoài tiểu đỉnh hiện ra.

Chính là tầng thứ nhất Thông Bảo quyết Hư Thiên đỉnh mà hắn tu luyện qua!

Mặc dù chỉ có thể mượn bộ phận uy năng nhỏ nhất của bảo đỉnh, nhưng hiện tại đã tới loại tình trạng này, Hàn Lập tự nhiên cũng bất chấp chẳng kể một hai.

Đưa tay hướng nắp trên đỉnh phất một cái, một mảnh lam hà từ trên đỉnh bay cuộn ra, trong nháy mắt bao lấy toàn thân bảo hộ nghiêm mật.

(Giống thằng người cát trong Naruto thế, lão tác giả chắc chôm ý tưởng từ manga rồi - Vịt)

Mà Hàn Lập hai tay đưa sang hai bên, nhắm ngay hai con sa giao long mười ngón liên tiếp bắn ra hơn mười đạo kiếm khí màu xanh tung hoành đan xen, hung hăng kích trên người sa giao long.

Tiếng *"Phốc phốc."* liên tiếp vang lên, đầu sa giao long bị bắn hơn mười lỗ hổng lớn nhỏ khác nhau, nhưng không hề ảnh hưởng đến hành động của chúng.

Hàn Lập trong lòng căng thẳng, thân hình vừa động muốn tránh kích này, nhưng người trầm trọng như núi, động tác trì hoãn vô cùng, căn bản không cách nào hành động.

Kết quả hai con sa giao long nhào tới trước người,*"Phanh"*...*"Phanh."* Hai tiếng kêu rền, một lần nữa biến thành sa vân, đem ánh sáng bao quanh Hàn Lập đều bao vây ở tại trong đó, hóa thành một cái kén cát thật lớn, mưa gió không lọt.

Ngân bào nữ tử trên không khi nhìn thấy Hàn Lập xuất ra một cái tiểu đỉnh cùng với thánh đỉnh trong tay bộ dáng tương tự, đầu tiên là lấy làm kinh hãi, nhưng theo sau thấy Hàn Lập dễ dàng bị linh sa vây khốn, sa cân ở dưới ngọc dung tuyệt sắc lại lộ ra một tia cười khẽ.

Thánh đỉnh linh sa uy lực có bao nhiêu, nàng rõ ràng minh bạch.

Chỉ cần bị sa này vây khốn, chính là ngay cả mấy vị đại tiên sư đều không thể nhất thời nửa khắc thoát thân. Hiện tại đối phương sinh hay tử đều có thể chỉ trong một ý niệm của nàng.

"Oanh" Một tiếng vang thật lớn, lam quang thuẫn biến thành quầng sáng cũng bị đánh nát tán loạn ra, còn lại sa vân đồng dạng rơi xuống, gắn vào trên thân Hàn Lập.

Kén cát lập tức tạo thành một vòng lớn.

Lần này, nàng lại càng yên tâm trong lòng, thân hình vừa động, chân đạp cự đỉnh nhẹ nhàng rơi xuống.

Nhưng chỉ hạ xuống hơn mười trượng, phía dưới dị biến chợt hiện.

Vốn kén cát đã ngưng kết cứng như sắt, bỗng nhiên có vô số đạo lam quang từ mặt ngoài lộ ra. Khi nàng còn chưa kịp thúc giục pháp quyết, cát sỏi tựa như hưởng ứng một chút tự động ngã nhào sụp đổ, một lần nữa biến thành trạng thái sa vân phân tán, nhẹ nhàng trôi nổi ở không trung bất động.

Mà ở trung tâm sa vân, một đoàn lam hà chói mắt lóe ra, Hàn Lập tay cầm tiểu đỉnh đứng ở trong đó, ngước nhìn chăm chú về hướng nàng.

Thân hình ngân bào nữ tử dừng lại, trong đôi mắt sáng tràn đầy thần sắc khó có thể tin, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Một tiếng hừ lạnh từ trong miệng Hàn Lập truyền ra, hắn nắm tay vỗ nắp Hư Thiên bảo đỉnh, từng vòng từng vòng hình gợn sóng lam quang rõ ràng hiển hiện ra bốn phía, tùy theo mọi nơi khuếch tán đi.

Nơi lam vân đi qua, thanh sa bỗng nhiên biến mất vô ảnh vô tung, phảng phất như bị thôn phệ.

Nữ tử thấy cảnh này, trong lòng hoảng hốt, vội vàng hai tay kết quyết, muốn lần nữa thúc giục linh sa hướng Hàn Lập đánh tới, nhưng là chúng nó lẳng lặng đứng nguyên tại chỗ, ngay cả một chút phản ứng cũng không có, đã mất đi liên lạc cùng thần thức của nàng.

Nhất thời ngân bào nữ tử tình thế cấp bách, đột nhiên chân ngọc điểm xuống cự đỉnh dưới chân.

Cự đỉnh xoay tròn một trận sau, phun ra một cỗ thanh quang càng thêm chói mắt, trực tiếp hướng đỉnh đầu Hàn Lập trùm tới.

------oOo------

Chương 897: Kinh chuyển

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập hai mắt nhíu lại, đem Thông Bảo quyết tầng thứ nhất công pháp lưu động vận chuyển vào tiểu đỉnh.

Một tiếng long ngâm truyền ra, nắp đỉnh hóa thành lam quang Nhất Phi Trùng Thiên đón lấy vạn đạo ngũ sắc linh quang, thanh quang do Thiên Lan thánh nữ xuất ra giống như vạn sông quy về biển lớn, hóa thành một đoàn thanh hà (dòng sông xanh thơ mộng hehehe – Vịt), chợt lóe lên rồi bị bắt vào trong đỉnh.

Ngân bào nữ tử thất kinh, Hàn Lập cũng ngẩn người.

Ngay tại lúc này, cự đỉnh dưới chân Thiên Lan thánh nữ cũng phát ra tiếng kêu vù vù quái dị, đón lấy thanh quang rồi chợt biến thành một đạo thanh hồng, hướng phía dưới bắn nhanh đi.

Ngân bào nữ tử hoa dung thất sắc, vội vàng hai tay kết quyết muốn triệu hồi cự đỉnh, nhưng pháp quyết mất linh, thanh quang căn bản không thèm để ý tới trực tiếp phóng vào trong tiểu đỉnh phía dưới, không thấy bóng dáng đâu.

Thiên Lan thánh nữ trong lòng nảy ra kinh sợ, nhưng chuyện vẫn chưa chấm dứt.

Hư Thiên đỉnh trong tay Hàn Lập, đột nhiên tự động rời tay bay ra, quay tròn, miệng đỉnh tự động nhắm ngay sương trắng ở bên, ẩn ẩn có ánh sáng chớp động.

Trong sương trắng nhất thời truyền đến một tiếng thú rống sợ hãi, một bóng đen từ trong sương mù bắn nhanh ra, hướng trời cao bỏ chạy.

Đúng là con ngưu giao long Thiên Lan thánh thú.

Nhưng lam hà rực rỡ từ trong đỉnh phun ra, với tốc độ làm cho người ta khó có thể tin đuổi theo Thiên Lan thú, trong nháy mắt cuộn lại đem yêu thú bao vây ở trong.

Thiên Lan thú liều mạng điên cuồng hét lên, giãy dụa, nhưng lam hà tựa hồ chính là khắc tinh, căn bản không hiệu quả chút nào, ngược lại sau khi xoay quanh một chút, trong ánh sáng này hình thể con thú kịch liệt thu nhỏ lại, bị trực tiếp mang theo bay vào trong đỉnh.

Nắp đỉnh xoay quanh rồi từ không trung rơi xuống. Một lần nữa đắp lên miệng đỉnh, đem Thiên Lan thú nhốt tại trong đỉnh.

Chừng đó dị biến phát sinh cực nhanh, tất cả chỉ trong nháy mắt công phu mà thôi.

Ngân bào nữ tử ngọc dung chấn động một chút. Tái nhợt vô huyết.

Nàng thật sự khó có thể tiếp nhận. Rõ ràng mình đang đại chiếm thượng phong, thế nào chỉ chớp mắt công phu, cứ như rơi vào vực sâu. Thật không thể tin được.

Chẳng những đối phương phá vây mà ra, đến ngay cả thánh đỉnh cùng thánh thú phân thân lại đồng thời bị bắt đi.

Bất quá, nàng cũng không phải là người bình thường. Trong mắt lãnh quang vừa chuyển, nhất thời rơi vào trên kiện Hư Thiên bảo đỉnh của Hàn Lập.

Nàng rất rõ ràng, nguyên nhân tạo thành tất cả biến đổi này, chính là cùng thánh đỉnh không sai biệt lắm. Khiến cho thánh đỉnh mất đi khống chế, xem ra đỉnh này cùng thánh đỉnh rất có quan hệ sâu xa, nếu không sẽ không xuất hiện loại tình huống chuyển biến kinh người này.

Đỉnh này nhất định phải đoạt được!

Nàng trong phút chốc hạ quyết tâm trong lòng!

Hàn Lập tự nhiên tâm trạng ngạc nhiên vui mừng giao hòa lẫn nhau, nhưng thấy trong mắt nàng ta hàn quang chớp động, như thế nào lại không biết đối phương có cái chủ ý gì. Ngay lập tức cuồng tiếu một tiếng, sau lưng ngân sí nhẹ nhàng chớp động, người đã hóa thành một đạo ngân hình cung, xuất hiện ở tại địa phương cách đó mười trượng.

Không chút do dự hướng cự kiếm vẫy vẫy bắt lấy, mười ngón đón lấy như ảo ảnh rất nhanh lắc lư, kết xuất liên tiếp thủ ấn cổ quái, quanh thân thanh quang chớp động, một cỗ linh khí kinh người từ trên người toát ra.

Vừa há mồm, mấy đoàn máu huyết phun ra đón gió mà phân tán, hóa thành huyết vụ nhè nhẹ, linh quang trong nháy mắt biến thành thanh hồng đầy vẻ yêu dị.

Đồng thời lộ ra hai tay, khuôn mặt, bắt đầu trở nên đỏ sẫm dị thường, trong nháy mắt đỏ tươi như máu, dọa người cực kì!

Mà ở trong huyết vụ, Hàn Lập bóng dáng như có như không mơ hồ đứng lên.

"Không ổn!" Vừa thấy cử động này của Hàn Lập, ngân bào nữ tử ngay lập tức nhớ tới cái gì, tâm trạng khẩn trương quát to một tiếng, hai tay cùng giương lên, hai đám ngân quang bắn ra, biến thành vô số ngân tia rậm rạp, phô thiên cái địa hướng huyết lồng của Hàn Lập lao đến.

Phạm vi phương viên hơn mười trượng trong lúc nhất thời toàn bộ là quang hoa chớp lòe, rất kinh người.

Nhưng Hàn Lập vừa chờ cự kiếm bay vụt trở về, bóng dáng ngay trong huyết vụ lung lay vài cái, một đạo huyết ảnh bắn nhanh ra, tại không trung bỗng nhiên biến mất không thấy đâu.

Sau một khắc, nơi chân trời phảng phất có huyết quang chớp động hai cái, Hàn Lập lúc đó tung tích hoàn toàn không có.

Thiên Lan thánh nữ trong lòng trầm xuống, vội vàng đem thần thức thả ra, nhưng vừa mới tìm được mục tiêu đang ở ngoài trăm dặm. Hàn Lập lại một lần nữa sử dụng huyết ảnh độn, đã chạy ra khỏi cực hạn cảm ứng của thần thức.

Nàng sắc mặt xanh mét, trôi nổi tại không trung mà vẫn không nhúc nhích, vẻ mặt thẫn thờ

Cùng lúc đó, tại một địa phương khác ngoài nghìn dặm, trước người thanh tú thanh niên là chín đạo xa luân bích lục đang *"ông. ông."* bay múa rung động xoay quanh, nhìn trên mặt đất thảo nguyên mênh mông, trên mặt lộ ra một tia cổ quái.

"Mộc độn thuật sao? Đánh cho bị thương tới tình trạng này, còn có thể mượn cỏ cây chi lực ẩn núp bỏ chạy. Kiện ma khí nọ, uy lực cũng không nhỏ. Mới vừa rồi liều chết cắn trả, thật là có chút khó giải quyết. Bất quá, nó ngay cả đoạt xá chi lực cũng không có, chỉ là một cái nguyên anh, bị thương nặng vậy, chắc chỉ trong chốc lát công phu, nguyên anh thân thể cũng sẽ tiêu tán sụp đổ. Nhưng từ khi mới bắt đầu, đã có một loại cảm giác không yên, chẳng lẽ người khác xảy ra chuyện gì?" Thanh niên ánh mắt chớp động vài cái, thì thào nói nhỏ vài câu, ngước mặt hướng phía ngược lại liếc mắt xem xét một cái, hơi do dự một chút, bỗng nhiên cửu luân hợp nhất, hóa thành một đạo bích hồng thu trở lại rồi bỏ đi.

Mà ở bụi cây thấp bé gần đó, một thứ đen sẫm phát sáng chính là tiểu phiên đang cắm ở trên mặt đất, mặt phiên chớp động hắc quang, phía trên một lỗ hổng như ẩn như hiện chừng nửa thước, một hắc lục nguyên anh tầm một tấc, hôn mê bất tỉnh nằm ở trong đó, trên người hắc khí cuồn cuộn, đang lẳng lặng hấp dẫn tinh thuần ma khí ở trong phiên, tự động chữa thương.

Một phương hướng khác, tử y mỹ phụ sau một phen động tay chân, dùng một kiện cổ bảo ngọc khống chế vây khốn mấy ngàn phệ kim trùng, đỡ cho nàng phải tốn chút đại giới, rồi dễ dàng một kiếm xuyên thủng thân thể thanh niên đối diện. Nhưng kết quả, trên người đối phương quang mang chợt lóe, đột nhiên biến thành một nữ tử quyến rũ, bạch quang chớp động, thân thể biến thành quang điểm, vô ảnh vô tung biến mất.

Mỹ phụ không khỏi đứng sững tại chỗ.

Mấy canh giờ sau, thanh tú thanh niên, tử y mỹ phụ, còn có Thiên Lan thánh nữ, lần nữa tụ tập cùng nhau, đem tình hình riêng mỗi người thay nhau thuật lại một phen, tất cả đều không khỏi sững sờ hai mặt nhìn nhau.

"Nói như vậy, chúng ta lần này không chỉ không đoạt được từ tay đối phương công pháp bồi dưỡng phệ kim trùng, ngược lại còn bị đoạt mất thánh đỉnh cùng thánh thú." Thanh niên nhướng mày, trầm ngâm nói.

"Thánh đỉnh cũng chưa tính, trong tộc vẫn một kiện dự bị, còn có thể triệu hoán thánh thú. Nhưng phân thân thánh thú bị người nọ thu lại, cái này sợ rằng sẽ chọc tới bản thể thánh thú ở thượng giới tức giận. Nhất định phải đoạt lại mới được." Tử y mỹ nữ đồng dạng sắc mặt rất khó coi nói.

"Lúc nãy, là ta sơ suất quá. Không nghĩ tới người này còn có biện pháp khắc chế thánh đỉnh, mới phát sinh đến việc này. Vậy thì ta sẽ đi Đại Tấn một chuyến, đem thánh thú phân thân cứu trở về. Hơn nữa kiện tiểu đỉnh của đối phương cổ quái như thế, có thể khống chế thánh đỉnh của chúng ta, đây chính là một chuyện không phải đùa. Ta hoài nghi vật này đúng là thánh đỉnh bắt chước kiện thông linh chi bảo chính thể. Nếu không, không cách nào giải thích việc này." Ngân bào nữ tử lại có vẻ trấn định dị thường, chậm rãi nói.

"Thông linh chi bảo! Rất không có khả năng đi. Bảo vật bậc này căn bản không phải vật nhân giới có thể xuất hiện, hẳn tất cả đều bị thượng cổ tu sĩ đưa tới thượng giới mới đúng. Thánh đỉnh cũng là do kỳ tài tuyệt thế của Đột Ngột tộc chúng ta Đại Năng tiên sư, sử dụng bí thuật giao tiếp thánh thú, mới từ trong miệng đối phương biết được phương pháp bắt chước. Như thế nào còn có thể làm chính thể thông linh chi bảo để lại ở nhân giới." Tử y mỹ phụ mặt lộ vẻ không tin nổi.

"Cái này cũng có thể không biết chừng! Nếu ngay cả Cổ Ma cũng có thể xuất hiện ở nhân gian, Thông Linh chi bảo thỉnh thoảng có mấy kiện ở lại nhân giới, sự việc này cũng không phải không có khả năng." Thanh tú thanh niên lại lắc đầu lạnh nhạt nói.

Vừa nghe hai chữ *"Cổ Ma"*, tử y mỹ phụ cùng Thiên Lan thánh nữ sắc mặt cùng đều biến đổi.

"Hừ! Mỗi người đều nói Cổ Ma đáng sợ. Đáng tiếc mấy người chúng ta không có cơ hội cùng đối phương giao thủ kiểm tra một chút. Nhưng ma độn thuật này thật là thần diệu cực kì, căn bản không dám cùng chúng ta đối mặt, thong dong đi ngang qua thảo nguyên, chạy tới Đại Tấn." Tử y mỹ phụ có chút bộ dáng rất không chịu phục.

"Đó là bởi vì ma này đã thân chịu trọng thương, hơn nữa vừa vào thảo nguyên, đã bị chúng ta mấy người tình cờ bắt gặp. Một đường theo sát không tha, làm cho không có thời gian dừng lại để dưỡng thương. Nếu không còn không biết sẽ ở trên thảo nguyên gặp phải bao nhiêu nhiễu loạn nữa đây!" Thanh niên thở dài, lộ ra một tia cười khổ.

"Mặc kệ người nọ bảo vật có hay không thật sự là Thông Linh chi bảo. Hắn giết của chúng ta nhiều tiên sư như vậy, lại vừa lấy đi thánh thú, tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy được. Ta thân là bổn thánh nữ, đỉnh cũng là từ tay ta mà mất, ta nhất định phải tự mình tìm đem trở về mới được. Nếu không lần sau triệu hoán thánh thú, chúng ta cũng không thể đáp lại chất vấn của thánh thú." Ngân bào nữ tử sắc mặt âm trầm nói ra.

Nghe xong lời này, thanh niên cùng mỹ phụ trao đổi một cái liếc mắt, tựa hồ trao đổi cách nhìn.

"Nếu thánh nữ cố chấp như thế, đi Đại Tấn một chuyến cũng không sao. Nhưng ở Đại Tấn có không ít môn phái đối với Đột Ngột tộc tiên sư chúng ta có chút thành kiến. Thánh nữ tốt nhất vẫn là không nên bại lộ thân phận. Dù sao người nọ thần thông như vậy, tại Đại Tấn thế lực hẳn là không nhỏ mới đúng. Trước tiên có thể đi Âm La tông thăm dò một chút, xem xem đối phương có thật sự là Âm La tông trưởng lão hay không. Thăm dò rõ ràng thân phận, rồi trở về thảo nguyên cho ta và mọi người biết cụ thể. Mấy người chúng ta đều có thể trợ giúp ngươi giúp một tay." Thanh niên gật đầu nói.

"Ta biết rồi. Người nọ thần thông cũng không dưới ta. Ta sẽ không mạo muội hành động đâu!" Ngân bào nữ tử mặt mang vẻ ngưng trọng nói.

Do đó, ba người ngay lập tức trở về. Thiên Lan thánh nữ chuẩn bị xử lý xong một ít chuyện, sau đó lập tức động thân đi Đại Tấn tìm kiếm Hàn Lập.

Đại Tấn Liêu Châu, là một trong một trăm lẻ tám châu của Đại Tấn, diện tích có thể sắp xếp tiến vào thập đại châu đứng đầu, nhưng đáng tiếc đại bộ phận khu vực ở vào khu cực lạnh, hàng năm tuyết đọng bao phủ, cho nên dân cư thưa thớt. Trình độ giàu có tại tất cả châu quận chỉ có thể bài danh trung hạ mà thôi.

Mà Liêu Châu cảnh nội Thuấn Giang thì bài danh đệ nhị đại giang, cũng là một trong các số ít sông vào mùa đông không đóng băng, cho nên hàng năm tới lúc này, vô luận là thương nhân buôn bán hàng hóa, hay là người qua đường có việc gấp, đều sẽ ngồi thuyền xuôi dòng. Cái này so với kỵ mã ngồi xe, còn có phần nhẹ nhàng thoải mái hơn.

Mà thường cách một đoạn thủy đạo, trên sông đều sẽ có quan thuyền Đại Tấn dò xét ven sông.

Bất quá cho dù quan thuyền có dò xét nhưng khách thuyền nhiều như thế, sông này lại dài như thế, tự nhiên có đông đảo kẻ tuyệt vọng liều mạng, không sợ cái hiểm mất đầu diệt gia, mà bí quá làm liều đánh cướp đội thuyền qua lại.

Cho nên trên đội thuyền lớn nhỏ, không thể thiếu một ít tay chân nhanh nhẹn, tiêu sư hiểu chút võ nghệ để bảo vệ.

Vương Thiết Thương chính là một tiêu sư hộ thuyền như vậy, từ cái tên tự nhiên có thể nhìn ra, hắn ở trên thương pháp cũng có chút công phu.

Nhưng chừng đó chỉ là thứ yếu, chủ yếu chính là, hắn làm tiêu sư hộ thuyền kinh nghiệm thật sự rất phong phú, từ lúc tuổi còn trẻ bắt đầu cho tới nay, đã là hơn hai mươi năm, từ một thanh niên khoẻ mạnh, biến thành một người hỉ nộ không hiện trên mặt, giang hồ lão luyện.

Hiện giờ hắn vững vàng đứng ở trên mũi thuyền, nắm tay ấn lên lan can gỗ bên thành thuyền, đánh giá các đội thuyền qua lại phụ cận, trên mặt không nhìn ra tâm trạng gì.

Lần này tùy theo thuyền mà đi, đối với hắn mà nói chỉ là một loại hộ tống rất đỗi bình thường. Duy có chút đặc thù, chính là nghe nói chủ nhân thuyền là gia quyến của một vị quan viên, bộ dáng cũng có chút lai lịch.

Nói đại khái, như vậy đội thuyền mang nửa tính chất là quan thuyền, cho nên phỉ cũng không nguyện trêu chọc, xem như một loại hộ tống tương đối ung dung.

Mà chuyến đi này cũng giống như đã được dự đoán, thuyền lớn đi hơn phân nửa lộ trình, đều thuận buồm xuôi gió, không hề gợn sóng.

Hiện tại hắn đang cân nhắc, lần này chủ nhân thuyền cũng ra tay hào phóng vô cùng, cấp bạc đủ có thể đưa cho thê nhi trong nhà mua hơn vài xấp vải tốt, làm thêm vài món quần áo đẹp. nghĩ đến cảnh này, Vương Thiết Thương trong đầu không khỏi hiện ra hình ảnh đại ấu tử chừng bảy tám tuổi, khóe miệng hơi lộ ra vẻ tươi cười.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một bên truyền đến tiếng kêu kinh ngạc của nữ tử.

"Mau đến xem, nơi này có một khối băng thật lớn, bên trong. Bên trong hình như còn có người."

------oOo------

Chương 898: Trên thuyền

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vương Thiết Thương vừa nghe tiếng kêu thất thanh nọ trong lòng chợt nao nao. Thanh âm hình như phát ra từ nha hoàn ở trên thuyền. Tuy rằng mặt sông Thuấn Giang không phải không có khi ngưng kết thành băng,nhưng trên mặt nước đâu có thấy khối băng nào. Càng huống chi khí trời hôm nay.Vương Thiết Thương không nhịn được ngẩng nhìn bầu trời, chỉ thấy vầng thái dương đỏ ửng đang ở trên đỉnh đầu.Cho dù trên người chỉ mặc bộ quần áo hơi mỏng, vẫn thấy hơi hơi nóng, có cảm giác muốn ra mồ hôi. Huống chi ở trong băng còn có người? Cho dù nhiều năm đi lại trên giang hồ, chuyện ngược đời như vậy cũng là lần đầu tiên hắn nghe được. Đưa tay vuốt vuốt hai đoạn đoản thương bằng thép ròng sau lưng, như bị ma xui quỷ khiến, hắn bất giác nhấc chân hướng về nơi thanh âm phát ra.Vừa đi đến một bên thuyền, hắn liếc mắt đã thấy tụ tập bảy tám người, có nam có nữ, có nha hoàn, nam phó, thuyền công đang vây thành một đoàn, chỉ chỉ trỏ trỏ, thanh âm trong miệng đều là ngạc nhiên vô cùng. Ánh mắt liếc xéo sang, quả nhiên cách sườn thuyền bốn năm trượng về phía đông, có một vật trắng xóa đang trôi nổi trên mặt sông, trông rất đặc biệt. Ngưng thần nhìn kĩ một chút, quả nhiên là một khối băng trong suốt, bên trong thật sự có bóng người.

"Thật là kì quái. Chẳng lẽ là trước kia vì nguyên nhân nào đó mà rơi xuống giữa sông, hiện giờ bị hóa băng nên từ đáy nước nên trôi lên đây."

Khuôn mặt Vương Thiết Thương không khỏi lộ ra vẻ giật mình, thì thào lẩm bẩm.

"Vương huynh, xảy ra chuyện gì?"

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, một tiếng nói khàn khàn vang lên.

"Cao huynh đệ, ngươi cũng tới".

Không cần quay đầu lại, Vương Thiết Thương đã biết người tới sau lưng hắn là lão bằng hữu cộng tác nhiều năm, một người tu luyện mấy chục năm ngạnh công, hơn nữa quyền cước công phu cũng có chút danh tiếng trong giới tiêu sư.

"Ồ, trong băng thật là có người. Đây chính là chuyện hiếm có đây."

Một đại hán râu quai nón, thản nhiên bước tới bên cạnh, chép miệng ngạc nhiên nói.

"Một người chết, cứ cho là kỳ quái, cũng chả lạ gì lắm."

Vương Thiết Thương cười lạnh một tiếng, lạnh nhạt nói ra.

"Điều này cũng đúng! Người chết tối thiểu khó có khả năng đến cướp thuyền."

Đại hán vuốt vuốt râu mép, cười hắc hắc nói.

"Các ngươi la hét ầm ĩ cái gì chứ? Không biết phu nhân mới vừa nghỉ ngơi sao?"

Một người trung niên ăn mặc theo lối nho sinh đi ra khỏi khoang thuyền, nhìn thấy tình hình này sắc mặt hơi trầm xuống, quay về phía mấy nha hoàn khiển trách. Người này chính là Chu sư gia,nghe nói là tâm phúc của vị quan gia kia. Chính hắn đã thuê hai người Vương Thiết Thương.

"Sư gia. Trong sông."

Tiểu nha đầu tên gọi Hòang Anh bị khiển trách, hơi rụt rè vươn ngón tay trắng nõn chỉ chỉ lên mặt sông. Chu sư gia nhìn thấy hai người Vương Thiết Thương cũng đứng ở chỗ này vốn đã thấy hơi kì quái, thấy tiểu nha đầu nói như thế không khỏi liếc mắt một chút. Kết quả nhìn thấy khối băng cùng bóng người trong băng, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc, nhưng lập tức bình tĩnh nhướng mày nói:

"Chỉ là cái người chết thôi. Nhìn thêm cũng không được gì, mau giải tán đi làm việc thôi. Chẳng lẽ phải đợi ta đi gọi Vương quản gia tới sao?"

Nói đến câu cuối cùng khẩu khí nho sinh bỗng nghiêm khắc thêm vài phần. Vừa nghe ba chữ *"Vương quản gia"*, mấy người nha hoàn lập tức sắc mặt đại biến, lập tức ào ào tản đi, còn lại hai ba thuyền viên, cũng lén lút rời đi. Vương Thiết Thương cùng đại hán liếc mắt trao đổi một cái, cảm giác được ở lại chỗ này cũng không phải là chuyện hay, muốn cùng nhau bỏ đi. Nhưng tên đại hán tên gọi Cao Đại Phong khi vừa nhấc chân rời đi,chịu không nổi tò mò lại liếc mắt nhìn một chút lên mặt sông, nhất thời thân hình bị kiềm hãm, trong miệng phát ra một tiếng thét kinh hãi.

"Sao laij có thể chứ, người này còn sống."

Vừa nghe nói thế, Vương Thiết Thương cùng Chu sư gia cùng giật nảy mình, đồng dạng nhìn lại, nhưng lại không phát hiện chuyện gì dị thường, bóng người kia còn đang ở trong băng vẫn không nhúc nhích. Nho sinh dùng ánh mắt hoài nghi nhìn đại hán liếc mắt một cái.

"Không có sai. Trong băng người nọ mới vừa rồi chóp chóp mí mắt. Ta thật sự thấy được"

Đại hán khẳng định nói.

"Cao huynh đệ sẽ không gạt chúng ta. Xem ra người nọ thật sự còn sống"

Vương Thiết Thương không chút nào do dự lựa chọn tin tưởng đồng bạn. Chu sư gia thấy vậy,nửa tin nửa ngờ, nhưng sau khi suy nghĩ trong chốc lát sau, vẫn là lắc đầu nói:

"Dù người nọ thực sự còn sống, chúng ta cũng mặc kệ, không nên khiến phu nhân cùng tiểu thư gặp chuyện phiền phức, những đội thuyền khác nếu chưa từng nhiều chuyện, chúng ta cũng không phải quan tâm "

Vương Thiết Thương nghe xong lời này, trong lòng vẫn không có thái độ tức giận hay bất bình, thoạt nhìn người trong băng thật sự có chút quá quỷ dị, không cho lên thuyền lại đúng với tâm ý của hắn. Dù sao đi lại lâu trên giang hồ, hắn đối với những chuyện quái dị như thế này sự đề phòng so với người bình thường mạnh hơn nhiều. Nhưng Cao Đại Phong nét mặt lại lộ ra một tia do dự.

"Chu sư gia chậm đã! Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, mà gia mẫu cũng luôn luôn có lòng từ bi. Người này nếu là còn sống, trước hết cứu đi lên rồi lại nói sau."

một thanh âm ngọt ngào đột nhiên từ trong khoang thuyền truyền đến. Đi ra là một cô gái tú lệ thân mặc cẩm sam, đi theo sau lưng là nha hoàn Hoàng Oanh vừa mới rời đi không lâu, giờ phút này lại ngoan ngoãn cúi đầu, một bộ dáng rất nhu thuận. Xem ra đúng là nàng nói việc này cho cô gái.

"Nhị tiểu thư! Chuyện này không tốt lắm đâu. Đưa một người xa lạ lên thuyền.?"

Chu sư gia vừa thấy nàng này, cung kính thi lễ, nhưng mặt hiện lên vẻ chần chờ.

" Không có gì không tốt. Người này nếu ở trong băng đại nạn mà còn sống, gặp được chúng ta, coi như là công đức cho nhà chúng ta. Dù sao trên thuyền phòng trống rất nhiều, an bài một chút là được. Chẳng lẽ chúng ta nhiều người như vậy, sợ hãi một người sắp chết như hắn sao."

Nàng này nhẹ giọng nói ra, trên vầng trán hiện ra thần sắc cương quyết.

"Được rồi. Nếu tiểu thư phân phó như thế. Ta đây sẽ gọi người đi xuống cứu người."

Nho sinh hơi suy nghĩ một chút, không thể làm gì khác hơn là ôm quyền đáp ứng. Cẩm sam cô gái mỉm cười, không nói thêm cái gì nữa, mang theo tiểu nha hoàn đi trở về khoang thuyền. Mà Chu sư gia thì lại nhìn khoang thuyền, cau mày.

"Hai vị cũng nghe thấy rồi, xem ra người này đúng là phải cứu. Chẳng qua khối băng lớn như thế, sợ rằng phải phiền toái nhị vị một chuyến."

Chu sư gia cười khổ một tiếng nói ra.

"Không sao cả, tại hạ cái khác không có, chỉ có khí lực là vẫn đủ."

Cao Đại Phong không để ý nói ra. Vương Thiết Thương lại một lần nữa đánh giá khối băng, sau đó mới chậm rãi gật đầu, tỏ vẻ không có vấn đề. Không biết chìm bao nhiêu lâu trong bóng đêm,sau một trận đau khiến đầu như muốn nứt ra làm cho Hàn Lập rốt cuộc cũng từ trong mê man thức tỉnh lại. Nhưng hắn chưa mở mắt, trong tai trước hết nghe được chính là thanh âm non nớt của cô gái nào đó.

"Lão phu tử, người này rốt cuộc lúc nào mới tỉnh lại được. Đã qua hai ngày hai đêm, thật sự không có chuyện gì sao? Tiểu thư vẫn đang chờ hỏi ta về chuyện này!"

"Hừ! Ngươi tiểu nha đầu này biết cái gì, lão phu chỉ là hiểu sơ y đạo mà thôi, sao biết hắn lúc nào tỉnh lại? Nhưng người này chứng bệnh cũng quả thực quá cổ quái, rõ ràng sắc mặt tái nhợt dọa người là dấu hiệu của mất nhiều máu huyết, nhưng sau khi xem mạch, hết lần này tới lần khác mạch tượng mạnh mẽ dị thường tựa hồ thân thể so với người bình thường còn cường tráng hơn. Điều này thật sự làm cho lão phu nghĩ mãi không thông!"

một thanh âm già nua, có chút buồn bực nói.

"Hì hì! Ta xem hơn phân nửa là lão phu tử xem mạch sai lầm rồi!"

Cô gái kia tựa hồ cùng lão phu tử phi thường quen thuộc, mở miệng giễu cợt.

"Nói bậy, trước kia mấy người các ngươi ai đau đầu nhức óc, đều không phải là lão phu xem cho sao, chưa từng phát sinh chuyện gì sai lầm. Có lẽ bệnh người này chính là quái chứng chưa bao giờ gặp qua, lão phu cũng không phải đại phu, nhìn không ra thì có gì là lạ."

Lão tựa hồ có chút xấu hổ, nhưng vẫn kiên trì đến cùng nói. Nghe đến đó, Hàn Lập mới cảm giác được chính mình đang nằm ở trên giường, dưới thân trải đệm dày, trên người chăn bông bóng láng, thân thể ấm áp dị thường vô cùng dễ chịu. Nghe một già một trẻ dùng ngôn ngữ Đại Tấn nói chuyện, Hàn Lập trong lòng an tâm một chút. Xem ra hắn chẳng những được phàm nhân cứu, hơn nữa rốt cuộc cũng vào sâu trong Đại Tấn. Bất quá, tình cảnh hiện tại của hắn quả thực không ổn rồi! Cơ hồ ngay khi tỉnh lại,hắn dùng thần thức dò xét tình huống trong cơ thể một lần, kết quả hít vào một hơi, lòng tràn đầy khổ sở. Sau khi thoát được truy tung của Thiên Lan thánh nữ, thoát ra ngoài vạn dặm, thời gian giải phong cũng tới ngay. Lúc đó hắn ngay lập tức nhảy vào giữa sông, dùng bí thuật giả chết mà Đại Diễn thần quân truyền cho, đem chính mình giam trong hàn băng, sau đó tùy ý cho khối băng trôi xuôi dòng, lúc này mới tránh được đuổi giết của Đột Ngột nhân Nhưng hiện tại tình trạng thân thể thật sự hết sức không tốt. Thậm chí so với tình huống hắn đoán trước còn tệ hơn ba phần. Chẳng những bởi vì sử dụng quá độ huyết ảnh độn mà làm cho máu huyết cả người mất nhiều khiến thân thể suy yếu vô cùng, hơn nữa hao tổn chân nguyên lại càng nghiêm trọng dị thường, làm cho tu vi lần nữa rớt xuống mấy tầng, rơi đến tiêu chuẩn luyện khí kì. Vì vậy, không thông qua năm sáu năm hảo hảo tĩnh dưỡng khôi phục, thực sự đừng nghĩ một lần nữa hồi phục tu vi lúc đầu. Hàn Lập thầm thở dài, dường như đột nhiên lại nghĩ tới cái gì, vội vàng xem xét mấy khẩu phi kiếm trong cơ thể. Kết quả tại trong một khẩu phi kiếm tìm được nguyên thần Ngân Nguyệt đồng dạng cực kì suy yếu đang trầm lắng hôn mê, lúc này mới trong lòng nhẹ thở phào một hơi. Nhưng đệ nhị nguyên anh không về, cũng làm cho hắn cảm thấy đau đầu. Mặc dù khoảng cách cách nhau quá xa, không cách nào chuẩn xác cảm ứng rõ ràng, nhưng hiển nhiên đệ nhị nguyên anh vẫn không bị Đột Ngột nhân đại tiên sư tiêu diệt như dự tính, vẫn cứ có một tia liên lạc mơ hồ vô cùng vi diệu, cho hắn biết nguyên anh này vẫn còn tồn tại. Nhưng nếu là không cách nào trong thời gian nhất định triệu hồi nguyên anh, đối phương một khi có ý thức độc lập với chính mình thì cắn trả là điều trong dự đoán. Duy nhất làm cho hắn không hoảng hốt chính là chỉ cần khôi phục tu vi, đệ nhị nguyên anh tu vi mới chỉ sơ kì tuyệt đối không thể là đối thủ của hắn. Tìm được đối phương rồi một lần nữa thu phục, đối với hắn mà nói cũng không phải chuyện gì quá khó khăn.Trong lòng thầm nghĩ như thế, rồi đột nhiên ở trong thần thức truyền âm

. *"Tiền bối, ta tại trong băng hôn mê bao lâu mới đến Đại Tấn. Phụ cận có Đại Tấn tu sĩ xuất hiện không?"*

"À! Ngươi cuối cùng cũng tỉnh dậy. Ngươi tại đáy sông phiêu bạt hơn một năm, cuối cùng pháp lực trên băng hao hết, khối băng mới tự động nổi lên mặt nước. Chẳng qua, Hàn tiểu tử. Tình huống của ngươi thật sự không tốt gì hết cả."

Đại Diễn thần quân lên tiếng, có chút lười biếng trả lời.

"Thân thể của chính mình, ta như thế nào không biết tình hình không ổn. Nhưng lúc này cuối cùng cũng chạy thoát, đúng là may mắn trong bất hạnh, cũng không có oán giận cái gì. Dù sao ở dưới loại tình huống ấy, cũng không phải bất kỳ ai cũng có thể từ trong tay tu tiên nguyên anh hậu kì thoát đi."

Hàn Lập cười cười, ngược lại có chút tự đắc nói ra.

"Hừ, là ngươi nghĩ thoáng! Bất quá lão phu còn chưa có hỏi ngươi, chuyện ngươi có thông linh chi bảo, vì sao chưa bao giờ hướng lão phu nói qua. Không trách được, có mấy lần bế quan luyện công, đều là đem lão phu đặt ở bên ngoài bế quan. Lão phu đã sớm muốn tự mình nghiên cứu chính thức thông linh chi bảo. Đừng nói nhảm nữa, đợi một lát tranh thủ đem tiểu đỉnh đưa cho lão phu nhìn kĩ một chút."

Đại Diễn thần quân khẩu khí biến đổi, có chút buồn bực nói

------oOo------

Chương 899: Tào Mộng Dung

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đưa cho tiền bối nghiên cứu đương nhiên không có vấn đề, bất quá việc này phải chờ sau khi tu vi ta khôi phục, mới có thể đem đỉnh từ trong cơ thể lấy ra."

Hàn Lập bình tĩnh nói.

"Tốt! Nếu đáp ứng, việc này coi như xong.Trên thuyền có một vị tu tiên giả, nhưng bất quá chỉ là tiểu nha đầu luyện khí kì tầng hai, tầng ba, căn bản không đáng nhắc tới. Ngươi lưu ý một chút là được."

Khẩu khí Đại Diễn thần quân dần trở nên hòa hoãn, sau đó không nói gì thêm.

" Luyện khí kì tầng hai, tầng ba?"

Hàn Lập trong lòng ngẩn ra, nhưng vẫn mở ra hai mắt.

" Di, lão phu tử. Người này tỉnh rồi!"

Hàn Lập liếc mắt một cái, thấy ngồi trước giường mình là một cô gái thoạt nhìn chỉ có mười bốn mười lăm tuổi, vừa thấy mình mở mắt, nhất thời mừng rỡ kêu lên. Nàng làn da trắng nõn, mặt tròn mắt to, tạo cho người ta cảm giác đáng yêu.

"Ân, lão phu tự nhiên thấy được."

Mà ở trên một cái ghế bên cạnh cô gái một lão già áo xám đang ngồi, tầm hơn sáu mươi tuổi, mặt mũi hiền lành, đang bất động thanh sắc đánh giá hắn.

"Lão phu tử, ngươi nói chuyện cùng hắn. Ta đi thông tri tiểu thư!"

Không chờ Hàn Lập mở miệng hỏi cái gì, cô gái líu ríu nói một câu với lão già, thân mình tựu như chớp chạy đi ra ngoài. Hàn Lập không khỏi ngẩn ra.

"A a! Nha đầu kia tính tình như vậy, công tử xin đừng trách!"

Lão khẽ lắc đầu, hướng Hàn Lập ôn hòa cười.

"Không dám, là hai vị cứu tại hạ sao, nơi này là nơi nào? Các hạ là."

Hàn Lập đồng dạng cười đáp lại, ngồi dậy chậm rãi hỏi.

"Nơi này là trên mặt sông Thuấn Giang. Ngươi giữa sông sinh tử chưa biết, được nhị tiểu thư nhà của ta kêu người cứu lên. Mà lão phu tên là Hà Văn, là một gia sư của phu nhân."

Lão già cười hiền lành, gật đầu nói.

"Thì ra là thế. Tại hạ họ Hàn. Nhất định phải hướng vị tiểu thư này đa tạ ân cứu mạng."

Hàn Lập nhẹ thở ra một hơi, chắp tay nói.

"Tiểu thư nhà ta đích xác là tấm lòng Bồ Tát. Nhưng ngươi gặp nàng cũng là do cơ duyên. Chẳng qua Hàn công tử có thể nói rõ vì sao lại xuất hiện ở trong băng, hơn nữa còn chưa bỏ mạng. Lão phu cảm thấy rất hứng thú."

Lão già mặt mang nét cười nhưng trong mắt tràn đầy vẻ hứng thú.

"Cái này? Hàn mỗ không muốn dùng lời nói hão lừa gạt phu tử. Nhưng đích xác có nỗi khổ không tiện cho biết."

Hàn Lập do dự một chút cuối cùng vẫn nói thẳng ra.

"Cũng không có vấn đề gì. Ai cũng đều có chuyện không tiện nói ra."

Lão già lại độ lượng vô cùng, khoát khoát tay bộ dáng không thèm để ý chút nào. Ngay tại lúc này, thiếu nữ mặt tròn hoạt bát kia lanh lợi đi đến.

"Phu tử. Tiểu thư để cho vị công tử này lẳng lặng tu dưỡng, những chuyện khác đều chờ sau này rồi lại nói."

Cô gái một bên trong miệng vừa nói một bên tò mò đánh giá Hàn Lập. Hàn Lập phát hiện hướng nàng cười cười. Kết quả tiểu nha hoàn sắc mặt ửng đỏ cúi đầu, hơn nữa tâm niệm chuyển động thầm suy nghĩ: *"Người này thoạt nhìn một điểm không có gì nổi bật. Cùng một ít bằng hữu trước kia của tiểu thư so ra kém vô cùng xa. Nhưng không biết tiểu thư tại sao lưu tâm người này như thế?" "Nếu tiểu thư phân phó. Công tử mới vừa tỉnh lại, vẫn là nghỉ ngơi thật tốt đi. Lão phu trước hết cáo từ."*

Lão già đứng dậy cáo từ. Hàn Lập tự nhiên trong miệng nói một phen cảm tạ, trông theo lão già mang theo cô gái đi ra khỏi phòng. Khi Hàn Lập chỉ còn một thân một mình, lập tức nhìn lên nóc nhà trầm ngâm, sau một lúc lâu, mới khẽ thở dài.Trong hai ngày tiếp theo, trừ bỏ có người vú già đưa tới một ngày ba bữa cơm ra, cũng không có người khác đến đây quấy rầy, điều này làm cho Hàn Lập tương đối hài lòng, nắm chặt thời gian dùng đan dược tĩnh tọa tu luyện. Về phần tiểu nha đầu luyện khí kì hai ba tầng mà Đại Diễn thần quân từng nhắc đến, Hàn Lập dùng thần thức hơi cảm ứng một chút, cũng phát hiện nữ tử kia là một nữ tử tuổi còn trẻ dung nhan tú lệ.Từ cách mọi người xưng hô đối với nàng, đúng là vị *"Nhị tiểu thư"*đã cứu chính mình đi lên khỏi khối băng. Theo như Hàn Lập phỏng đóan, xem ra nàng này hẳn là phát hiện thân phận tu sĩ của hắn. Mà thông qua rình coi người trên thuyền tán dóc, Hàn Lập cũng biết đại khái tình hình của thuyền này. Người trên thuyền tựa hồ là gia quyến của vị huyện úy họ Tào, bởi vì thuyên chuyển đi vội vàng, cho nên chính mình đi trước một bước nhậm chức, mà gia quyến thì chậm rãi đi sau.Nhưng chính thức quan quyến cũng chỉ bất quá có mấy người mà thôi, một vị nguyên phối phu nhân, hai người thiếp thất, còn có ba gã công tử tiểu thư. Vị này nhị tiểu thư thì do nguyên phối phu nhân sinh ra, nghe nói từ nhỏ thể nhược nhiều bệnh nên kí dưỡng tại chỗ nữ quan một đoạn thời gian, mấy năm gần đây mới trở về trong nhà. Hai người khác đều là thiếp thất sinh ra, một vị là đại tiểu thư đã tới rồi tuổi kết hôn, sớm đã đính hôn xong, lập tức sẽ phải gả cho người ta. Còn có một vị tam công tử, tuổi gần mười một mười hai tuổi. Còn có mấy người có điểm thân phận khác là đám người vị Hà phu tử, Chu sư gia và vị Vương quản gia mặt lúc nào cũng lạnh như băng, chuyên môn phụ trách quản lý tất cả nha hoàn người hầu. Mà tiêu sư trên thuyền là hai người Vương Thiết Thương. Bất quá, Hàn Lập hơi vừa để ý đã phát hiện. Không chỉ có vị nhị tiểu thư kia là một tu tiên giả cấp thấp, mà vị Vương quản gia trên người cũng có chân khí lưu động không hề kém có thể so với công phu giang hồ. Mà trong đám tôi tớ kia, cũng có mấy người động tác mạnh mẽ, trên người ẩn hàm sát khí, tựa hồ cũng không phải người bình thường.Trong lòng mặc dù có chút kì quái, nhưng sau khi biết rõ ràng tình hình trên thuyền, Hàn Lập đã đem thần thức thu hồi, không còn để ý tới tự động tu luyện. Hai ngày sau, vị nhị tiểu thư kia quả nhiên phái tiểu nha hoàn thỉnh Hàn Lập qua một chuyến.Tự nhiên Hàn Lập sẽ không cự tuyệt, rốt cuộc ở một gian phòng lớn bên trong thuyền cũng được diện kiến nữ tử này. Nàng này vừa thấy Hàn Lập, phất tay đuổi lui những người khác, sau đó mới hướng Hàn Lập cười cười

"Hàn huynh cũng là người trong đạo môn đi! Tiểu muội Tào Mộng Dung, môn hạ đệ tử Huyền Ngọc đạo. Không biết hàn huynh là môn hạ phái nào."

Nàng này khách khí dị thường nói ra. Tại trong mắt nàng, trên thân Hàn Lập vừa không có ma khí phật quang, cũng không có nho môn hạo nhiên chi khí, tự nhiên chỉ có thể là người trong đạo môn.

"Huyền Ngọc đạo?"

Hàn Lập chân mày giật giật, cũng chưa từng có nghe nói qua tên này. Bất quá việc này cũng bình thường, trừ bỏ thập đại chính môn, thập đại Ma Tông ra, những môn phái Đại Tấn khác, hắn biết đến đều là ít đến đáng thương.

"Bổn môn chỉ là vô danh tiểu phái ở Liêu Châu, Hàn đạo hữu không biết, cũng không ngạc nhiên."

Tào Mộng Dung thấy Hàn Lập bộ dáng ngần ngừ, cười khẽ giải thích nói.

"Tào đạo hữu quá khiêm nhường, Hàn mỗ chỉ là một tán tu, mới vừa tiến vào Đại Tấn tu tiên giới không lâu, vốn đối với các tông môn không quen thuộc, thực làm cho đạo hữu chê cười."

Hàn Lập ôm quyền, làm ra một bộ dáng xấu hổ.

"Nguyên lai Hàn huynh mới vừa xuất sơn. Tiểu muội cũng đồng dạng mới rời đi sư môn không lâu. Chẳng qua bổn môn đích xác chỉ là một tiểu phái mà thôi. Nhưng thật ra Hàn huynh tuổi còn trẻ như thế mà tu vi đã tinh xảo như vậy, thật sự là việc đáng mừng!"

Tào Mộng Dung đôi mắt sáng sáng ngời, thản nhiên nói.

"Không có gì, tại hạ cũng là may mắn mà thôi. Từng có một điểm cơ duyên,nếu không cũng không đi đến một bước này."

Hàn Lập chỉ có thể lập lờ nước đôi trả lời. Nữ tử thấy Hàn Lập không muốn nói tỉ mỉ, đành mỉm cười, không tiếp tục hỏi tới việc này, mà chuyển đề tài:

"Hàn huynh như thế nào sẽ ở trong nước bị hàn băng phong thể? Chẳng lẽ tao ngộ cường địch?"

"Uhm!Cũng không sai biệt lắm. Hàn mỗ còn phải đa tạ đạo hữu đã ra tay cứu giúp đấy chứ!"

Hàn Lập cười khổ một tiếng, không muốn nói kĩ chuyện này.

" Việc nhỏ thế này cũng không tính là cái gì. Kì thật tiểu muội cũng nhìn ra, Hàn huynh cho dù không cần ra tay cứu giúp. Không qua bao lâu, cũng sẽ băng hóa thoát thân. Chỉ là trôi nổi như vậy ở trên mặt sông thật sự có chút kinh thế hãi tục, cho nên tiểu muội cũng nhiều chuyện. Hơn nữa chúng ta tiểu phái cùng tán tu, vốn nên giúp đỡ nhau."

Nàng này nghiêm sắc mặt nói. Nghe xong lời này, Hàn Lập gật đầu, không nói gì thêm.

"Được rồi. Không biết Hàn huynh khôi phục như thế nào, nếu là không chê, có thể ở trên thuyền đợi mấy ngày. Tiểu nữ tử đang muốn ở trên phương diện tu luyện xin đạo hữu chỉ điểm một chút!"

"Tại hạ nhất thời cũng không có việc quan trọng đợi mấy ngày cũng không sao. Nhưng chuyện chỉ điểm là nói quá rồi, có thể gọi là cùng nhau trao đổi kinh nghiệm tu luyện."

Hàn Lập trầm ngâm một chút, không biết xuất phát từ suy nghĩ gì, lại không có cự tuyệt mà đáp ứng yêu cầu.Tào Mộng Dung nghe vậy mừng rỡ. Năm đó nàng này bởi vì tư chất có hạn, rời đi sư môn tương đối sớm, cũng không có được truyền thụ pháp thuật cao thâm gì. Hiện tại có thể được một người rõ ràng tu vi hơn xa của nàng như Hàn Lập chỉ điểm, tự nhiên là chuyện tốt cầu cũng không được. Vì vậy sau khi ước định thời gian, Hàn Lập cùng nàng này nói chuyện trong chốc lát sau, rồi khách khí cáo từ rời đi.

"Hàn tiểu tử, ngươi sao đáp ứng lưu lại, không muốn nhanh chóng tìm một chỗ linh mạch, khôi phục pháp lực."

Đại Diễn thần quân vừa chờ Hàn Lập về tới phòng, không nhịn được hỏi.

"Chỗ linh mạch chắc chắn phải đi tìm kiếm. Nhưng những linh địa này khẳng định bị tông môn lớn nhỏ Đại Tấn chiếm cứ rồi, hơn nữa Đại Tấn tu tiên giả tựa hồ so với ta đoán trước nhiều hơn nhiều lắm. Lấy tu vi hiện tại của ta đi ra ngoài xông loạn, thật sự mạo hiểm. Ta cũng không muốn khi không có sức bảo mệnh lại mất mạng ngớ ngẩn trên đường."

Hàn Lập tỉnh táo nói ra.

"Nga! Vậy ngươi chuẩn bị là."

"Trên người của ta mang đan dược cũng đủ dùng, hơn nữa còn có nhiều loại linh nhãn vật, đủ để có thể trong một năm khôi phục trúc cơ kì tu vi, khi đó lại đi tìm phương pháp giải trừ sát khí cũng không muộn. Về phần nàng này mặc dù thoạt nhìn có chút tâm

cơ, nhưng là tu vi còn thấp, cũng không có ác ý gì. Vừa lúc mượn hiểu biết của nàng về Đại Tấn tu tiên giới,chuẩn bị cho hành động sau này. Đã tới Đại Tấn rồi, cũng không ngại gì chờ một hai năm."

Hàn Lập từ từ nói ra.

"Tùy ngươi. Nhưng thời gian của ta không nhiều lắm. Kéo dài thêm mấy năm, ta sợ không được chứng kiến tâm huyết của mình. Dù sao thu thập những tài liệu kia, cũng cần không ít thời gian."

Đại Diễn thần quân tựa hồ có chút lo lắng.

"Tiền bối yên tâm. Song song với tìm kiếm phương pháp giải trừ sát khí, ta sẽ bắt đầu lưu tầm tài liệu. Bất quá, phương pháp tốt nhất vẫn là mượn thực lực một phái nào đó giúp chúng ta thu thập. Như vậy, mới có thể bớt đi không ít thời gian."

Hàn Lập tựa hồ trong lòng hiểu rõ, chậm rãi giải thích nói.

"Mượn như thế nào? Nơi này không phải Thiên Nam, cái danh Hàn trưởng lão của ngươi, ở chỗ này sợ rằng chả sử dụng được. Tông môn lớn một chút sẽ không để ý tới ngươi. Tiểu tông tiểu phái vừa lại không có thực lực đi làm việc này. Dù sao tài liệu chúng ta muốn, không có thứ nào mà không phải là vật thế gian khó tìm."

Đại Diễn thần quân tựa hồ rất không xem trọng phương pháp này.

" Phương pháp cụ thể, còn chưa nghĩ ra, chỉ có thể đi một bước tính một bước. Có lẽ không cần chúng ta tìm, cơ hội cũng đưa tới cửa."

Hàn Lập tự giễu trả lời. Lúc hắn không còn cùng Đại Diễn thần quân nói chuyện, tay từ trong túi trữ vật cầm một bộ trận kì, tại bốn phía bày ra một cái cấm chế đơn giản, người ngồi trên giường, ăn vào một viên đan dược, khoanh chân tĩnh tọa.

------oOo------

Chương 900: Ác khách

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bên dưới Liêu Châu Ngũ Nguyên phủ, ở phía Tây có một toà thành nhỏ an bình, có hai nữ tử mặc thanh sam đạo bào dáng đi yểu điệu, sánh vai nhau đi lên một ngọn núi nhỏ hẻo lánh.

Cước bộ của các nàng lập loè bạch quang, ngón chân điểm nhẹ trên mặt đất, người hướng về phía trước như không dùng chút lực nào phiêu hốt bay xa vài trượng. Bởi vì mặc trường bào, các động tác nhỏ diễn ra trong một phạm vi rộng, từ xa nhìn lại hai nữ tử trông như đang bay lên trời vậy, tư thế cực kỳ ưu mỹ.

" Lỗ sư tỷ, lần này thật sự sư phụ không xuất thủ hỗ trợ sao? Chỉ dựa vào chúng ta cho dù có thêm Tào sư muội, chỉ sợ không đối phó được người Tê Linh Tông đó. Người kia là tu sĩ luyện khí kỳ tầng tám, nghe nói được chưởng môn Tê Linh Tông rất coi trọng, mà chúng ta một người là tầng sáu, một là tầng bảy, hợp lực lại cũng có thể đánh một trận, nhưng nếu đối phương có người giúp đỡ, chúng ta sẽ không là đối thủ. Nếu thua, Tào sư muội sẽ không được nhúng tay vào việc cứu người. Mà người hắn phải cứu chính là tội phạm quan trọng của quan phủ. Chỉ sợ hoạ này sẽ đến với cha của Tào sư muội." Nữ tử thanh tú ước chừng mười bảy mười tám, giọng có chút buồn bực hướng sang một nữ tử lớn tuổi hơn nói.

"Nếu như vậy cũng không có biện pháp. Tông môn tu tiên chúng ta không quan hệ với những việc của quan phủ. Tào sư muội đối với Huyền Ngọc chúng ta chỉ là ký danh đệ tử, sư phụ chỉ truyền thụ cho nàng một chút pháp thuật thô thiển, tại phương diện này ta không nói thêm gì nữa. Dù sao bản thân quan phủ cũng cung phụng không hề ít những tán tu thấp tầng, để họ cùng xử lý các sự vụ. Nhưng lần này tên Tê Linh Tông đó, người hắn cứu có quan hệ rất sâu xa, hơn nữa hắn đã biết Tào sư muội cùng bổn môn có quan hệ, lại tự mình tìm tới cửa, phái Huyền Ngọc chúng ta sao có thể nhắm mắt làm ngơ được. Nhưng sư phụ đã lấy cớ là ký danh đệ tử, không trách phạt chuyện của Tào sư muội, làm cho người nọ tự mình đến xử lý. Người nọ đi rồi, sư phụ lập tức gọi hai người chúng ta đến, chỉ rõ ràng tất cả về người đó, hắn đã dùng phương thức khiêu chiến bức Tào sư muội rời đi. Sư phụ biết rõ chúng ta cùng Tào sư muội quan hệ không hề đơn giản, nên chúng ta sẽ thông tri cho sư muội biết. Chẳng phải ý định làm cho hai người chúng ta trợ giúp sư muội một tay sao. Nếu không, rõ ràng đã dùng linh điểu đưa tin tức đến cho sư muội, cần gì phải cho chúng ta đi một chuyến. Dư sư tỷ các nàng ấy tuy rằng tu vi cao thâm, nhưng không cùng một sư phụ với chúng ta, cùng Tào sư muội quan hệ cũng bình thường, nên sẽ không vì thế mà ra tay đắc tội với người khác. Sư phụ cũng coi như đã hết sức, dù sao Tê Linh Tông cùng Huyền Ngọc phái chúng ta cũng có chút giao tình, làm trưởng bối, nàng thật sự không thể trực tiếp xuất thủ một cách thiên vị được." Một nữ tử tướng mạo dịu dàng, cũng thở dài nói.

"Ta nhớ rõ Tào huyền uý trước đây khi nhậm chức tại đạo quan phụ cận, tựa hồ là một vị quan không tồi, đối với sư phụ các nàng cũng thật cung kính. Nếu bởi vậy mà bị liên luỵ thì thật là tai bay vạ gió!" Nữ tử trẻ tuổi bộ dáng có chút không đành lòng nói.

" Vạn nhất thật sự như thế, cũng chẳng có biện pháp nào. Cũng may tội làm phạm nhân trốn thoát, hắn thân là huyền uý nhưng không phải là quan viên trực tiếp phụ trách. Cùng lắm là mất chức quan, tội không đến phải chết. Bất quá, Tào sư muội có nhã hứng quá đi, đã biết tin tức này, sao còn hẹn chúng ta tại địa phương này, chẳng lẽ là có đối sách." Nữ tử nhiều tuổi có chút trầm ngâm, chần chừ đứng lên.

" Sư tỷ cần gì phải hao tâm tốn sức. Trong chốc lát tới đỉnh núi, gặp mặt rồi hỏi không phải là rõ ràng sao." Nữ tử nhỏ tuổi mỉm cười đứng lên nói.

" Sư muội nói cũng đúng!" Nữ tử lớn tuổi gật đầu nói.

Sau đó hai nữ tử gia tăng cước bộ, chừng bữa cơm công phu, cuối cùng hai người cũng tới đỉnh núi, kết quả không hẹn mà cùng kêu khẽ một tiếng. Nơi này không lớn, chỉ có hơn trăm trượng mà thôi, nhưng tại đỉnh núi lại xuất hiện một gian nhà tranh. Phía trước gian nhà tranh, có một toà thạch đình đơn sơ, bên trong có một đôi nam nữ vây quanh chiếc bàn, ngồi trên những chiếc ghế cũng bằng đá đang nói chuyện gì đó.

Nam tử khuôn mặt bình thường, hơn nữa còn có chút tái nhợt vô huyết, nữ tử tướng mạo tú lệ, bộ dáng cung kính ngưng thần chăm chú lắng nghe. Hai nữ tử vừa mới xuất hiện trên đỉnh núi. Nam tử kia lập tức nhận ra cái gì đó. Đình chỉ những lời định nói. Xoay người nhìn lại đây.

" Tào đạo hữu. Xem ra người ước hẹn đã tới rồi." Nam tử mỉm cười nói. Đồng thời đứng lên đi tới.

"Hai vị sư tỷ tới rồi. Thật sự là quá tốt!" Nữ tử vừa nhìn lại. Lập tức sắc mặt lộ vẻ vui mừng chuyển thân nghênh đón.

" Khí sắc sư muội thật không tồi. Di! Hình như tu vi muội tinh tiến thêm một tầng. Thật sự là một việc đáng mừng.!" Nữ tử lớn tuổi mặt vui vẻ cười khanh khách nói. Sau đó cẩn thận đánh giá người ở đằng sau vị sư muội. Nhưng không khỏi có chút ngoài ý muốn.

" Ta cũng vậy, trước đó vài ngày mới có đột phá. So với hai vị sư tỷ, ta còn kém xa lắm!" Tào sư muội hé miệng mỉm cười. Đồng dạng phi thường cao hứng nói.

" Tào sư muội. Vị đạo hữu này ở tông môn nào thế. Tu vi lại cao như vậy. Giống như cảnh giới tầng mười vậy." Nữ tử trẻ tuổi tò mò đánh giá nho sam nam tử đằng sau. Bỗng nhiên kinh ngạc hỏi han.

Vừa nghe lời ấy, nữ tử lớn tuổi tâm lý có chút chấn kinh, dụng thần thức đảo qua phía sau, trên mặt lộ ra một tia sợ hãi.

" Tại hạ Hàn Lập, là một tán tu mà thôi, đang ở tại nhà Tào cô nương làm khách mà thôi." Hàn Lập ung dung nói.

" Thì ra là vậy, xem ra sư muội trấn định như vậy. Nguyên lai có Hàn huynh là cao nhân tọa trấn ở đây, vị Ngô Hiểu Vũ kia có đến cũng chỉ tự mình chuốc khổ mà thôi." Nữ tử lớn tuổi sắc mặt vui mừng nói.

" Hai vị sư tỷ mời ngồi, chúng ta chậm rãi bàn bạc. Hàn huynh mặc dù là tán tu, nhưng trên con đường tu đạo lại có kinh nghiệm phong phú. Tiểu muội trong thời gian ngắn như thế đột phá bình cảnh, thật sự là chịu ơn Hàn huynh chỉ điểm rất nhiều." Sau khi Tào Mộng Dung mời hai nữ tử vào đình, mới cười dài nói.

" Ồ, hai người chúng ta cũng phải nhờ Hàn đạo hữu nhiều." Vừa ngồi xuống, nữ tử lớn tuổi đang muốn nói vài câu khách sáo, đột nhiên một trận thét dài từ chân núi truyền đến, thanh âm hùng hậu vang dội.

" Người nọ đến đấy!"

" Hắn như thế nào mà tới nhanh như vậy!?"

Hai nữ tử cả kinh đồng thời đứng lại nhìn.

" Hai vị sư tỷ, không cần kinh hoảng. Là ta hẹn người này tới. Vị Ngô đạo hữu này mấy ngày trước tới tìm tiểu muội. Sau khi được Hàn huynh đồng ý, ta đã cố ý hẹn hắn đến đây." Trong lòng đã có dự tính nên sắc mặt Tào Mộng Dung không có gì sợ hãi nói.

" Thì ra là thế, hai người chúng ta tuy kiêm trình chạy đi, vẫn tới chậm một bước." Nữ tử có chút ngoài ý muốn đứng lên, nhưng trong lòng có chút an tâm.

Dù sao một vị tu sĩ luyện khí kì tầng mười, đủ để ứng phó với khiêu chiến của một tu sĩ tầng tám. Đúng lúc này, một đoàn bạch quang theo cơn gió xông lên, ẩn ẩn trong đó có hai bóng người đứng song song.

" Phi hành pháp khí! Hắn sao lại có loại pháp khí này, tên còn lại là ai kia?" Nử tử trẻ tuổi nhìn thấy một cảnh này, thất thanh kêu lên.

Tào Mộng Dung cùng nữ tử kia trao đổi một cái liếc mắt, đồng thời thấy trong mắt đối phương sự lo lắng. So với các loại hình pháp khí mà nói, phi hành pháp khí đích thực là rất thưa thớt. Cho dù là phi hành pháp khí phổ thông giá cả cũng hơn xa trung giai pháp khí của tu sĩ. Tu tiên cơ sở như các nàng thì nào có linh thạch để mua trung giai pháp khí. Có thể có một kiện phổ thông pháp khí, cũng phần lớn là do sư môn ban cho. Nếu không thể tiến giai nhanh, phỏng chừng cả đời cũng chỉ có thể có một kiện pháp khí mà thôi.

Phổ thông tu sĩ mà được ban phi hành pháp khí, khẳng định đều là người rất có lai lịch. Đối với tiểu tông môn như các nàng mà nói cũng vô cùng khó khăn. Hai người kia khí thế hung hãn xuất hiện tại đỉnh núi, Hàn Lập thản nhiên liếc mắt một cái, thần sắc không đổi.

Hiện tại kể từ khi hắn được Tào Mộng Dung cứu, đã là sự tình của sáu tháng trước. Không biết rằng thương thế không nghiêm trọng đến như vậy, có những loại đan dược đem lại hiệu quả vượt trên sự mong đợi. Dành hơn nửa năm thời gian, Hàn Lập đã đem đại bộ phận nguyên khí bổ sung, làm cho tu vi âm thầm trở về trúc cơ kì cảnh giới. Tuy nguyên khí của hắn vẫn đang thương tổn nghiêm trọng, máu huyết hơn phân nửa chưa bổ sung hoàn toàn, nhưng tại tu tiên giới vẫn có thể tự bảo vệ mình.

Tất nhiên lấy tu vi của Tào Mộng Dung, tự nhiên không thể nhìn ra những biến hóa kinh người mà hắn che dấu. Trong khoảng thời gian khi hắn ở tạm gần đây, nàng thường xuyên tìm đến hắn hỏi về những chỗ khó hiểu trong tu luyện mà nàng không biết làm thế nào.

Lấy kinh nghiệm tu luyện Nguyên Anh trung kì của Hàn Lập, chỉ cho tu sĩ luyện khí kì, tự nhiên là dùng giao mổ trâu mà giết gà. Thường là chỉ nói mấy câu, khiến cho nàng bừng tỉnh, bỗng nhiên đốn ngộ.

Làm cho Tào Mộng Dung hưởng lợi rất nhiều, nên đối với Hàn Lập càng cung kính, đặc biệt chờ đợi Hàn Lập chỉ điểm, nàng đã hoàn thành xong luyện khí kì tầng ba rất mong chờ tiến giai nhanh chóng lên tầng bốn, nên đã âm thầm chuẩn bị làm lễ đệ tử. Hàn Lập thấy tình hình như vậy, một chút khác thường cũng không có. Nhưng trong lòng đã có sự chuẩn bị, chờ tiếp qua hơn một tháng nữa sẽ rời đi ngay.

Dù sao trong mấy tháng này, hắn cũng từ miệng nữ tử này mà có hiểu biết đại khái về Đại Tấn tu tiên giới. Nói chung cũng không phải mắt nhắm mắt mở mà đi. Về phần đan dược của luyện khí kì, hắn mặc dù có một chút, nhưng sẽ không ở thế suy yếu thế này mà dễ dàng tùy tiện đưa cho người khác.Dù sao sự tình giết người đoạt bảo, ở Đại Tấn tu tiên giới đồng dạng nhiều không đếm xuể, thậm chí so với Thiên Nam còn loạn hơn vài phần.

Nhưng mấy ngày trước đây, Tào Mộng Dung nhận được tin tức của sư môn. Nàng cả kinh, tự nhiên tìm đến Hàn Lập. Vừa nghe đối thủ là kuyện khi kì tầng tám, hơn nữa không phải là sinh tử báo thù, Hàn Lập liền không chút do dự đáp ứng thay nàng ra tay. Làm xong việc này, sẽ là một cơ hội tốt để lấy cớ li khai.

Mà trước mắt xông lên đỉnh núi tới hai gã nam tử, tuy rằng pháp khí chói mắt, nhưng Hàn Lập trong mắt thấy rất rõ ràng, chẳng qua là một gã luyện khí kì tầng tám cùng một gã tầng mười một mà thôi, tự nhiên không để trong lòng. Ngay khi ba nữ tử đều lộ vẻ kinh ngạc, sợ hãi, hắn lại chậm rãi bước ra ngoài đình, nhìn lại không trung, thong dong nói:

" Tại hạ thay Tào đạo hữu trợ quyền, hai vị ai xuất thủ thì ta luận bàn một chút, hay là tất cả cùng lên một lượt đi?"

" Hừ! May mắn tại hạ đến đây. Nếu không Ngô sư đệ gặp phiền toái rồi. Gương mặt các hạ đích thực xa lạ, tu vi cũng không kém. Nhưng một người Hoàng mỗ cũng đủ để đối phó rồi. Đồng loạt lên đi. Không đến lúc thua lại lấy cớ." Quang đoàn trên không trung rơi xuống mặt đất, hào quang chợt lóe, hiện ra hai người. Trong đó có một trung niên nhân hai mắt ti hí, cầm trong tay pháp khí có hình dạng là một tấm ván gỗ, không khách khí nói.

Bên cạnh có một gã đại hán ngoài ba mươi tuổi, đang lạnh lùng nhìn chằm chằm đám người Hàn Lập. Xem ra chính là Ngô Hiểu Vũ.!

" Mã Ngọc Lâm! Tại sao là ngươi, ngươi là chấp pháp đệ tử của Tê Linh Tông, có thể nào tùy tiện cùng người khác giao đấu?" Nữ tử lớn tuổi sắc mặt đại biến, cất tiếng chất vấn.

" Xem ra Lỗ tiên tử không biết rồi, tại hạ cũng không phải là ngoại nhân. Ngô sư đệ cùng tại hạ có chút quan hệ họ hàng. Thay mặt xuất thủ, không hề vấn đề gì chứ." Trung niên nhân mặt không đổi sắc, cứng nhắc nói.

Vừa nghe những lời ấy, vị Lỗ sư tỷ lời nói đột nhiên ngừng lại. Nữ tử trẻ tuổi mặt hiện lên vẻ lo âu. Tào Mộng Dung âm tình bất định, đồng dạng không biết nói cái gì cho phải.

" Chúng ta lập tức bắt đầu đi. Luận bàn kết thúc. Tại hạ còn có việc khác cần hoàn thành gấp!" Ngẩng mặt nhìn trời, lại nhìn trung niên nhân đối diện, Hàn Lập vẻ mặt cười mà như không nói, sau đó từng bước tiến lên.

Trung niên nam tử kia thấy vậy, cười lạnh một tiếng, khoát tay đem pháp khí tấm ván gỗ kia thu hồi, tay kia cho vào túi trữ vật lấy ra một tiểu xoa(cái nĩa, cái xiên) mỏng màu vàng.

------oOo------

Chương 901: Đại hội Tham Vương

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhìn hai người muốn động thủ, những người khác lập tức lùi lại vài bước đứng xem. Các tu sĩ luyện khí kỳ đánh nhau đối với bọn họ mà nói là một chuyện khó gặp. Nhưng với Hàn Lập, đối phó với một tên Luyện khí kỳ thật không có gì hứng thú, chỉ chắp tay sau lưng thản nhiên chờ đối phương xuất thủ.

Tên trung niên Mã Ngọc Lâm kia nhìn thấy bộ dạng xem thường của Hàn Lập thì đại nộ. Hắn không nói hai lời, thôi động tiểu xa, trong miệng lại lẩm bẩm pháp quyết. Một lát sau, tiểu xoa có chút rung động, sau đó thì linh quang phóng xuất, đột nhiên hóa thành một đạo hoàng mang phóng đến Hàn Lập.

Hàn Lập thần sắc không đổi, hắn vốn cũng không có ý tứ dùng pháp khí, vung tay lên, mười mấy đạo phù lục đồng thời từ ngón tay bắn ra sau đó hóa thành mười mấy đạo hỏa cầu liên tiếp bắn tới. Mã Ngọc Lâm thấy cảnh này không khỏi cười lạnh. Phong xoa này là một trung giai pháp khí hắn được sư môn ban tặng, như thế nào có thể bị đám hỏa cầu này ngăn chặn.

Mặc dù nghĩ thế nhưng hắn vẫn không muốn va chạm trực tiếp tránh tổn thương pháp khí, hai tay lại bắt quyết, hoàng quang đột nhiên chuyển hướng vẽ thành một đường vòng cung quanh đám hỏa cầu, muốn từ một bên công kích đối phương. Hàn Lập cười nhẹ, tiện tay điểm một chỉ vào không khí. Đám hỏa cầu lập tức tập trung lại thành một đám hỏa vân, sau đó hóa thành một con hỏa mãng (rắn lửa), hồng mang lóe lên, trong chớp mắt hỏa mãng đã quấn chặt lấy phi xoa.

Mã Ngọc Lâm kinh hoảng vội vận toàn bộ linh lực điên cuồng đưa vào pháp khí muốn đưa phi xoa thoát ra. Nhưng hoàng mang chỉ giãy giụa được một lát, sau đó hỏa mãng siết lại ngày càng chặt, linh quang phi xoa trong nháy mắt ảm đạm hẳn, sau đó một vài âm thanh trầm thấp vang lên, pháp khí đã đến cực hạn sắp bị phá hủy.

"Dừng tay! Đạo hữu pháp lực cao cường, Mã mỗ nhận thua!"

Hắn cảm thấy không ổn, không muốn nhìn pháp khí của mình bị hủy nên lập tức nhận thua.

Hàn Lập nghe thế cười nhẹ, điểm một chỉ lên trời, hỏa mãng xoay một vòng bạo liệt thành một đám lửa, sau đó biến mất. Hàn Lập không phí chút sức mà đánh bại đối thủ, điều này khiến tam nữ vừa mừng vừa lo. Mà Ngô Hiểu Vũ đối diện, nhìn khuôn mặt sư huynh mình thì thào:

"Mã sư huynh, việc này…"

"Được rồi, Ngô sư đệ, ta ngay cả Liên Hoàng Phượng xoa cũng đã xuất ra nhưng cũng không phải đối thủ của hắn, chỉ có thể trách mệnh thôi."

Thanh âm Mã Ngọc Lâm vang lên cắt ngang lời nói của đại hán.Hắn thu hồi pháp khí, kiểm tra lại, thấy không hảo tổn gì mới an tâm một ít, nhưng đối với thần thông của Hàn Lập lại sợ hãi vô cùng, đương nhiên không muốn tiếp tục tranh đấu.

Ngô Hiểu Vũ nghe sư huynh nói thế, tuy trong lòng không phục nhưng đến sư huynh đã đạt đến Luyện khí kỳ tầng mười mà cũng không đánh lại, hắn hiển nhiên không làm được gì.

Phía dưới cũng không còn ai lên tiếng. Hai tên đệ tử Lợi Linh tông hậm hực hạ sơn. Mà tam nữ Tào Mộng Dung lại vây lấy Hàn Lập, hỏi về màn biểu diễn vừa rồi. Hàn Lập tùy tiện tìm một lí do khéo léo giải thích, lại giảng giải một chút kỹ thuật tiểu xảo thi triển pháp thuật hàm hồ ứng phó.

Nhưng sau đó lại có hai người xin Hàn Lập chỉ điểm những chỗ khó hiểu trong công pháp của mình, hắn cũng đành chú tâm giảng giải một chút. Thoáng cái, trời đã đến tối, tam nữ vẫn còn luyến tiếc không muốn rời đi.

Một thời gian sau, tam nữ lại đến đó, nhưng trong gian nhà tranh lúc này đã không còn ai, chỉ còn lại một phong thư. Tào Mộng Dung nhìn phong thư không khỏi giật mình, Hàn Lập dùng cách này để từ biệt khiến trái tim thiếu nữ trống rỗng, có chút khó chịu. Hai vị sư tỷ của nàng tựa như nhận ra điều gì, quay sang nhìn nhau.

Tại một địa phương khác, Hàn Lập đang chậm rãi phi hành, thần thức lại đang trò chuyện với Đại Diễn thần quân

"Hàn tiểu tử, phải chăng ngươi muốn đến Giang Lăng phủ khai mở Phùng gia mật quật?" Đại Diễn thần quân hỏi

"Tất nhiên, công hiệu của Ngũ quỷ tỏa thần không hiểu tại sau biến mất, lúc này ta đành phải tìm công pháp phật môn giải trừ sát khí.Việc này như là gai trong mắt ta, nếu không giải quyết thì không cách nào an tâm khôi phục pháp lực."

Hàn Lập lo lắng trả lời.

"Ta khuyên ngươi đừng nên quá hi vọng, ta thực sự không tin được một tiểu gia tộc Phật tu có thể có công pháp cao giai giải trừ sát khí." Đại Diễn thần quân ném cho Hàn Lập một gáo nước lạnh.

"Điều này ta tất nhiên hiểu rõ, nhưng mật quật Phùng gia là chuyện dễ dàng xử lý nhất lúc này, còn nếu vẫn không thành công thì đành phải đến Phật gia tông viện một chuyến, lấy tu vi hiện tại của ta tuy có chút khó khăn nhưng không phải chuyện lớn."

Hàn Lập nhăn mặt chậm rãi nói.

"Hừ! Ngươi sau khi tu vi bị tụt giảm, nhiều chuyện đơn giản cũng trở nên khó khăn, nếu ngươi còn giữ tu vi Nguyên Anh trung kỳ, trực tiếp đi đến Phật tông, mấy tên trọc kia không chừng trực tiếp cấp cho ngươi."

Đại Diễn thần quân lầm bầm.

Hàn Lập nghe vậy cũng chỉ có thể lắc đầu cười khổ. Phật tông nghe nói là vô cùng bài ngoại, cho dù là Nguyên Anh trung kỳ tu vi cũng thế, Phật giáo tông môn sao có thể dễ dàng truyện thù công pháp cao cấp của mình cho người ngoài. Hiện tại nếu thất bại ở Phùng gia, hắn cũng chỉ còn biện pháp lẻn vào Phật môn tìm cơ hội đánh cắp.

Bất quá muốn gia nhập Phật môn thì phải chịu giới quy, điều này khiến Hàn Lập có chút không thoải mái. Cũng nên đến Nho môn một lần tìm phương pháp hóa giải sát khí, có lẽ sẽ dễ dàng hơn một chút, Hàn Lập buồn bực thầm nghĩ.

Trữ phủ ở tại Liêu châu, cách Ngũ Nguyên phủ phía tây cũng không xa lắm, Hàn Lập ngự khí phi hành đi hơn mười ngày rốt cuộc cũng đến địa giới Trữ phủ. Suốt đoạn đường Hàn Lập cũng không gặp phải tu tiên cấp cao nào, chỉ ngẫu nhiên cảm ứng được vài tu sĩ Luyện khí kỳ cùng Trúc cơ kỳ phía xa, Hàn Lập cũng không tiến tới, chỉ đổi hướng từ xa.

Sau khi phi hành vài ngày, khung cảnh phía dưới ngày càng hoang vu, phảng phất như Hương Tích Nhưỡng trước kia. Nhưng hai ngày sau Hàn Lập cũng tìm được một trấn nhỏ *"Chuẩn Vân trấn"*, rời khỏi pháp khí hạ xuống, chậm rãi vào trấn.

Trấn này so với các thành trấn hắn từng gặp qua đơn sơ hơn nhiều, chẳng những diện tích nhỏ hẹp, khắp trấn cũng chỉ có ba bốn con đường, phòng ốc đều dùng bùn vàng cùng cây gỗ dựng nên, thoạt nhìn có vẻ bẩn loạn khó chịu. Hàn Lập nhíu mày đi trên đường trấn không ngừng quan sát.

Lúc này trời lạnh vô cùng nhưng Hàn Lập chỉ mang một kiện quần áo nho sinh, người khác nhìn vào chắc chắn sẽ thấy dị thường. Nhưng những người bình thường trong các gian nhà xung quanh vẫn tự nhiên sinh hoạt, đối với việc này xem như bình thường, không người nào cảm thấy kinh ngạc. Hàn Lập trầm ngâm, cảm giác được có chút cổ quái, đột nhiên thần sắc thoáng động, từ phía đối diện xuất hiện hai gã bạch bào nhân một cao một thấp.

Hai người này niên kỷ không lớn, chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi nhưng trên người linh khí lưu động, tu vi đã là Luyện khí kỳ bảy tám tầng. Hai người nhìn thấy Hàn Lập, trên mặt hiện vẻ kinh ngạc, đến cách hắn ba trượng mới dừng lại. Người cao đột nhiên chắp tay cung kính:

"Không biết tôn tính đại danh của tiền bối, nhưng mừng ngài đã tham gia đại hội Tham Vương."

"Đại hội Tham Vương? Chưa từng nghe qua, Hàn mỗ chỉ là nghe nói quanh đây có nhiều linh thảo nên đến tìm chút linh dược." Hàn Lập tuy giật mình nhưng không hề để lộ ra ngoài.

"Ta đã hiểu, đại hội đã bắt đầu hơn một ngày, tiền bối nếu muốn tham gia nên đi Tuyết Lăng sơn từ sớm, nhưng nhìn qua tiền bối quả thật vừa đến đây." Bạch bào thanh niên lộ ra vẻ đã hiểu.

"Nhưng cũng không quan hệ, hiện tại tiền bối vẫn có thể tham gia. Đại hội lần này là do chúng ta Giang Trữ tam đại gia liên hợp tổ chức, tại đây không những có nhiều linh dược, còn có hơn mười mấy gốc linh dược trăm năm và một gốc Nhân sâm thiên niên (nhân sâm ngàn năm?) cũng được đấu giá. Hiện tại đại hội mới tiến hành hơn nửa, những thứ quý giá hẳn còn chưa bắt đầu, tiền bối tham gia đấu giá có khi còn tốt hơn một mình lên núi tìm linh dược. Tại đại hội còn có nhiều tán tu, một vài tiểu tông môn còn trao đổi dược liệu, chúng ta cũng không hề thu phí gì cả." Nam tử lùn nói, thanh âm có chút dễ nghe. Không chỉ Hàn Lập để lộ ra tu vi Trúc cơ kỳ, mà túi trữ vật trên thân cùng túi linh thú đều hiện ra bên ngoài, hai người này tất nhiên không dám chậm trễ.

"Tam đại gia, chẳng lẽ là ba nhà Khổng, Triệu, Đổng." Ánh mắt Hàn Lập thoáng chớp động, có chút bất ngờ.

"Không sai, hai người chúng ta là đệ tử Khổng gia, chuyên tiếp đãi các tiền bối đến dự hội. Nguyên nghĩ rằng lúc này sẽ không còn ai đến, vừa muốn trở lại tham gia thịnh hội không ngờ lại gặp tiền bối." Thanh niên cười nói.

"Trấn này do Khổng gia quản lý sao? Ta thấy những người thường đối với việc thấy người tu tiên xem như bình thường." Hàn Lập không trực tiếp đáp ứng đối phương mà lại nhìn về phía khác, sau đó mở miệng hỏi.

"Tiền bối quả nhiên ánh mắt như thần, trấn này tại năm sáu năm trước đã thuộc về sở hữu của ba nhà chúng ta, cư dân trong trấn cũng có quan hệ với những con cháu ngoại hệ ba nhà, cho nên đối với người tu tiên không cảm thấy sợ hãi." Thanh niên cao lớn mở miệng giải thích.

"Thì ra là thế, nhưng ta quả thật có chút phiền phức." Hàn Lập trầm ngâm một chút, khuôn mặt lại lộ vẻ khó xử.

"Có việc gì, tiền bối nếu gặp khó khăn gì có thể nói với hai người vãn bối, biết đâu chúng ta có thể giúp ngài!" Người lùn thần sắc khẽ động, ân cần nói.

------oOo------

Chương 902: Quan trung nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Không sao, chuyện này để nói sau, đã có thịnh hội, tại hạ cũng nên đi xem một chút." Hàn Lập thoáng trầm ngâm, sau đó bình thản nói.

"Rất tốt, vãn bối sẽ đi trước dẫn đường." Thoáng nhìn Hàn Lập, thanh niên cười nói.

Sau đó hai người lấy ra một pháp khí hình tròn, vung lên không trung sau đó nhảy lên. Hàn Lập thấy màn này cũng tiện tay ném ra một phi kiếm, thân hình nhoáng cái cũng đã xuất hiện ở trên.

"Pháp khí của tiền bối đúng là một thượng giai phi kiếm, ngài nhất định là một đệ tử xuất sắc xuất thân từ một tông môn nổi tiếng. Các đệ tử bình thường khẳng định không thể được tặng pháp khí bậc này." Nam tử cao nhìn thấy phi kiếm của Hàn Lập, cả kinh lên tiếng.

Mà thanh niên lùn bên cạnh vẻ mặt cũng hiện lên sự hâm mộ.

"Hắc hắc, sư môn tại hạ có quy định, lúc hạ sơn lịch lãm không được phép tùy tiện tiết lộ lai lịch sư môn, hai vị chẳng lẽ thật sự muốn biết." Hàn Lập cười khẽ, trực tiếp nói lý do. Hai người kia bị Hàn Lập nói rõ suy nghĩ, trên mặt hiện lên nét xấu hổ nhưng lại càng khẳng định Hàn Lập thật sự là đệ tử của một đại tông phái, thần sắc cũng cung kính hơn.

Ba người ngự khí bay lên, thúc dục pháp khí độn về phía nam. *"Tuyết Lăng sơn"* này cũng không cách xa tiểu trấn, từ tiểu trấn trông ra cũng có thể mơ hồ trông thấy được đỉnh núi. Tuyết Lĩnh sơn này kỳ thật nên gọi là tuyết lăng sơn mạch thì đúng hơn, dãy núi kéo dài hơn ngàn dặm, xem như là một trong các sơn mạch lớn nhất Liêu châu. Hơn nữa nghe đồn sâu bên trong còn có yêu quái thường xuyên lui tới, đừng nói đến con người, ngay cả các tu tiên tu vi không thấp cũng đã từng mất tích tại đó.

Những tu sĩ đó sau khi mất tích, các bằng hữu cùng sư môn đã phái người lùng sục rà soát hơn nửa núi non nhưng cũng không phát hiện được, nhưng từ đó về sau vẫn có nhiều tu sĩ thất tung trong núi. Nhưng cũng không phải mọi nơi tại núi đều như thế, hơn nữa các tu sĩ mất tích phần lớn đều là tu sĩ bản địa tu vi thấp, còn tại phụ cận bên ngoài thì hoàn toàn vô sự. Vì nếu nếu không có việc cần thiết các tu sĩ bản địa cũng không đi sâu vào núi, chuyện mất tích sau đó cũng giảm hẳn, dần dần không còn ai truy cứu. Tam đại thế gia Giang Trữ tổ chức đại hội cũng không phải ở sâu trong núi mà là một địa phương nằm trên một ngọn đại sơn.

Hàn Lập trên cao nhìn xuống toàn bộ đỉnh núi, chỉ thấy một tảng lớn các địa lâu hoa lệ hiện ra trên đỉnh núi, ánh mắt lại chớp động vài cái. Lớp kiến trúc này rất mới chứng tỏ nơi này mới được dựng nên, trong đầu lại không khỏi nghĩ đến một người.

"Chính là nơi này, tất cả các tu sĩ Trúc cơ kỳ đều được cấp một sương phòng riêng, còn các tiền bối Kết Đan sẽ có một lầu các, đảm bảo cho các tiền bối được thoải mái nghỉ ngơi." Nam tử cao ráo chỉ xuống phía dưới giới thiệu.

Hàn Lập gật đầu yên lặng, thần thức lại phóng ra xung quanh cẩn thận dò xét, mày khẽ nhíu lại. Không ngờ bên trong còn có một tu sĩ Nguyên Anh, không biết tham gia đại hội này làm gì, hay chính là người mà Phùng Chẩm trước khi chết từng nói… Khổng lão quái. Thực lực các thế gia tại Đại Tấn quả thật không thể xem nhẹ, tại Thiên Nam, các gia tộc tu tiên người tu vi cao nhất cũng chỉ là Kết Đan hậu kỳ mà thôi, tu sĩ Nguyên Anh, các gia tộc tu tiên tại Thiên Nam căn bản không thể bồi dưỡng ra.

Nhưng có một điểm khiến hắn bất ngờ… vị tu sĩ Nguyên Anh này không ngờ khí tức lại ẩn hàm một tia thi khí bên trong. Mặc dù rất nhỏ, che dấu cũng rất kỹ nhưng thần thức Hàn Lập lại hơn hẳn đối phương, hơn nữa do hắn có lưu tâm nên vẫn phát hiện ra.

Người này chẳng lẽ tu luyện công pháp ma đạo? Hắn nhớ không nhầm, Khổng gia xuất phát từ Nho môn nổi danh là Thiên thánh tông môn. Không cần biết vị tu sĩ Nguyên Anh kia có phải là lão tổ

Khổng gia hay không, những nhân vật này tốt nhất là không nên trêu vào.

Hàn Lập tự đánh giá trong lòng, đi theo hai người đến một trang viện, lập tức bên trong xuất hiện bốn gã tam bào tu sĩ đi ra. Cơ hồ cùng lúc đó, tại một gian mật thất sâu hai mươi trượng dưới mặt đất, một chiếc quan tài đen đột nhiên cử động, sau đó một bàn tay trắng như ngọc từ trong khe hở duỗi ra, sau đó nhẹ nhàng đẩy một cái, sau đó một hoàng bào nam tử từ trong ngồi dậy. Nam tử này hơn ba mươi tuổi, tướng mạo thanh kỳ, trên mặt lại có vẻ kinh nghi.

"Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, hình như có người vừa phát hiện ra ta." Nam tử này thì thào, chần chờ một lúc rồi đem thần thức phóng ra quan sát toàn bộ ngọn núi một lần, đặc biệt trang viện của các tu sĩ càng được dò xét kỹ. Nhưng một hồi lâu sau hắn vẫn không phát hiện có gì dị thường, cau mày trầm ngâm.

"Có lẽ là một lão bất tử nào đó vô tình đi ngang, ngẫu nhiên đem thần thức tỏa ra mà thôi. Có hắc ngọc che dấu, đối phương hẳn không thể phát hiện thi khí trên người ta." Ngọc quan nam tử lầm bầm, sau đó lại nằm xuống đem nắp quan tài đóng lại, mật thất lại trở lại như cũ.

Yên lặng.

Phía trên mặt đất, Hàn Lập được được một lam bào tu sĩ dẫn vào trong trang viện, đến một nơi thật rộng, bên trong xuất hiện rất nhiều tu sĩ, khoảng chừng năm sáu trăm người.

Những tu sĩ đó lại được chia ra, đứng tụ tập thành từng phần trong các khu vực riêng, hoặc đang bàn bạc hoặc giao dịch đồ vật. Mà tại các quầy bốn phía lại trực tiếp bày ra các loại pháp khí, không khí thật náo nhiệt.

Hàn Lập thầm cười, hắn lại nhớ đến thời gian vừa gia nhập vào tu tiên giới, cũng tham gia vào một tiểu đội đi tham gia giao dịch, hôm nay lại gặp lại cảnh này, thật khiến người ta cảm khái! Bất quá khiến Hàn Lập bất ngờ chính là, tại khoảng sân rộng ở giữa lại có một trướng bồng to lớn, bạch quang không ngừng thiểm động, hiển nhiên là một kiện pháp khí, mà cách đó hơn trăm trượng lại có những người không ngừng ra vào.

Ánh mắt lại lưu chuyển, hai bên đều đồng dạng có hai điện đường linh quang chớp động, mặc dù cũng có tu sĩ ra vào nhưng so với khoảng sân cùng gian trướng bồng bên ngoài lại ít hơn hẳn. Cũng có một ít tu sĩ đang đứng tại đó nói chuyện trả giá không ngừng hoặc cùng đồng bạn rỉ tai thương lượng. Có tư cách tại nơi này mua bán ngoại trừ một vài đệ tử cấp thấp của ba nhà, còn lại đều là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, thậm chí thần thức hắn đảo qua còn phát hiện có hơn mười tên tu sĩ Kết Đan kỳ. Ngoại trừ Nguyên Anh tu sĩ không có, còn lại số lượng các tu sĩ tại đây đã gần bằng một đại phái tại Thiên Nam, mà nên biết đây chỉ là một đại hội do vài thế gia địa phương tổ chức mà thôi.

Tự đánh giá trong lòng, Hàn Lập có chút cảm thán. Vào trong hắn mới nhận được thông báo, hiện tại là thời gian giao dịch tự do, đến xế chiều mới bắt đầu đấu giá, nếu có tài liệu trân quý hay pháp khí bảo vật cũng nên để đến đó tham gia đấu giá. Mà thịnh hội dự định trong ba ngày đã sang ngày thứ hai, ngày thứ ba mới bắt đầu đấu giá các bảo vật thực sự, cổ linh vật ngàn năm kia cũng chỉ sợ sẽ xuất hiện lúc đó, có thể nói rằng các tu sĩ Kết Đan Kỳ đến đây có lẽ cũng vì việc ấy.

Hàn Lập sau khi quan sát vài lần, thản nhiên đi vào trong. Hắn đang vào vai một tu sĩ Trúc cơ kỳ, mặc dù khuôn mặt có chút xa lạ nhưng khẳng định không bị người khác chú ý. Sau khi tiến vào trong, Hàn Lập lập tức hóa thành một tu sĩ phổ thông bình thường tham gia giao dịch.

Các đồ vật được rao bán bốn phía xung quanh quả nhiên không có gì đáng giá, có lẽ chúng đối với các tu sĩ Trúc cơ hay Kết đan còn có hứng thú, nhưng đối người người đã từng kinh qua vô số tài liệu trân quý như Hàn Lập hiển nhiên hứng thú không lớn. Điều duy nhất có thể khiến hắn ngừng cước bộ chỉ có thể là vài bộ pháp khí cổ quái hoặc tài liệu kì lạ.

Nhưng những vậy như thế quả thật không nhiều, sau khi Hàn Lập cẩn thận phân biệt đã nhận biết được lai lịch của đại bộ phận trong đó, còn lại dù chưa gặp qua nhưng lại không có giá trị nghiên cứu. Sau một thời gian tản bộ, Hàn Lập không còn gì để xem, đang muốn vào trong gian trướng bồng, nhìn các tông môn buôn bán, đột nhiên thần sắc khẽ động, xoay người cảnh giác, chỉ thấy hai trượng phía sau có một nhĩ hầu lão giả (lão già tai vượn) tu vi Trúc cơ sơ kỳ đang nhìn Hàn Lập.

"Đạo hữu này, ngươi theo ta từ nãy giờ, chẳng lẽ chúng ta biết nhau?" Hàn quan trong mắt Hàn Lập lóe lên, lạnh lùng nói.

"Đạo hữu đừng hiểu lầm, tại hạ Kim Nguyên vốn chỉ có chút hiếu kỳ với đạo hữu thôi, tuyệt không có ý bất lợi. Tiểu lão nhi trông thấy đạo hữu đối với các đồ vật ở đây biết rõ như lòng bàn tay khiến lão nhi cực kỳ khâm phục!" Lão giả xấu hổ cười giải thích.

"Không ngờ đạo hữu lại là người hữu tâm, bất quá theo sau ta lâu như thế hẳn không chỉ để nói vài lời này với Hàn mỗ." Hàn Lập thản nhiên nói.

"Ha ha, đạo hữu thật là người thẳng thắn., lão nhi thật sự có việc muốn nhờ."

"Là chuyện gì?" Hàn Lập khoanh hai tay, khuôn mặt không chút thay đổi.

"Kim mỗ có một kiện dị bảo nhưng lại không thể phán đoán được tác dụng cùng lai lịch của nó, muốn nhờ đạo hữu xem xét qua. Đương nhiên nếu đạo hữu cảm thấy có hứng thú với nó lão nhi cũng có thể bán lại, đạo hữu đã đến đây khẳng định cũng muốn mua vài thứ quý hiếm chứ!" Lão giả nhìn túi linh thú cùng túi trữ vậy của Hàn Lập, hai mắt híp lại thành một điểm cười hì hì nói.

"Dị bảo!" Hàn Lập nhăn mặt, ánh mắt nhìn kỹ lão giả một chút.

"Được rồi, nếu đạo hữu đã tin tưởng cùng thành ý như thế, tại hạ xem qua một chút cũng không sao, chúng ta hãy tìm một gian mật thất để tiện trò chuyện, tại hạ cũng có chuyện muốn hỏi." Hàn Lập gật đầu, đột nhiên chỉ về gian thiên điện bên cạnh.

"Mật thất? Giá của nó là một khối linh thạch, quả thật là có chút…" Lão giả nghe thế thì ngẩn người ra, sau đó có chút chần

chờ.

"Không sao cả, linh thạch là do tại hạ trả, Hàn mỗ chỉ hi vọng dị bảo của đạo hữu không khiến ta thất vọng." Hàn Lập cười nhẹ nhìn lão giả.

------oOo------

Chương 903: Thiên Cơ ốc

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hắc hắc, đạo hữu cứ việc yên tâm, thứ này tiểu lão nhi phải mạo hiểm mới có được." Kim Nguyên cười khan.

Hàn Lập gật đầu, không nói nhiều, mang lão giả đến điện đường bên cạnh. Đi vào cửa điện, hơn mười trượng bên trong là một thính đường to lớn, tại đó chỉ có một nữ tữ trung niên vận thanh sam, tu vi Trúc cơ kỳ đang ngồi nhắm mắt trên một bồ đoàn. Thấy Hàn Lập cùng lão giả bước vào, nàng lập tức giương mắt lên đánh giá.

"Hai vị đạo hữu muốn đến xem các mật thuật pháp quyết của bổn điện hay thuê một gian mật thất để trao đổi các tâm đắc về tu luyện."

Nữ tử này sao khi nhìn qua Hàn Lập mỉm cười nói.

"Cấp cho chúng ta một gian mật thất."

Hàn Lập bình thản nói, đối với các điển tịch không hề hứng thú, dù sao đối với hắn các công pháp này chỉ là vật bình thường.
"Một linh thạch, hơn nữa sau khi rời khỏi mật thất bổn điện sẽ thu hồi." Trung niên nữ tử cười nói.

Sau đó duỗi tay ra, một thạch ốc nhỏ khoảng tấc hiện ra trong tay. Hàn Lập thấy vật đó thì giật mình nhưng thần sắc vẫn bình thường, giao một linh thạch cho đối phương rồi trực tiếp cầm vật này lên đánh giá.

"Sao vậy, đây là lần đầu đạo hữu thấy Thiên Cơ ốc sao?" Trung niên nữ tử thấy vẻ mặt Hàn Lập, có chút hứng thú hỏi dò. *"Không sai, tại hạ từ trước đến giờ chưa từng thấy qua vật này, đây là pháp khí sao?"* Hàn Lập nhẹ nhàng nâng nó lên, phảng phất như một chút sức nặng cũng không có.

"Thiên Cơ ốc cũng có thể xem là pháp khí, rất tiện dụng, chỉ cần rót một ít linh khí vào nó sẽ tự động phóng đại, đương nhiên các Thiên cơ ốc cấp thấp chỉ có thể phóng to hoặc thu nhỏ, không còn công năng gì khác, nói nó là pháp khí cũng hơi miễn cưỡng. Nhưng các Thiên cơ ốc cấp cao lại còn kèm theo cả trận pháp, có thể gia tăng cấm chế, có thể so với pháp bảo. Đương nhiên cái mà ta vừa đưa cho đạo hữu chỉ là một loại bình thường, ngoại trừ tính năng chống nhìn lén thì cũng không còn gì." Nữ tử kể rõ chi tiết rồi giảng giải cho Hàn Lập.

Hàn Lập nghe xong vô cùng kinh ngạc, mặc dù lúc hắn đi vào có nghe nói nơi này cung cấp mật thất nhưng không nghĩ đến lại có loại đồ vật này, thứ này tại Thiên Nam chưa từng thấy qua. *"Đa tạ đạo hữu chỉ điểm."* Hàn Lập cảm tạ, sau đó theo hướng dẫn của đối phương đi đến một sườn đá gần đó.

Kim Nguyên theo sát phía sau Hàn Lập, nhưng chỉ một lát sau đã không nhịn được phải lên tiếng:*"Đạo hữu lần đầu thấy Thiên Cơ ốc thật khiến tiểu lão nhi có chút bất ngờ. Nhưng việc này cũng khó trách, Thiên cơ ốc này chuyên được cấp cho các tán tu thường xuyên di chuyển và các tu sĩ cấp cao sử dụng, đạo hữu trẻ tuổi đã có tu vi thế này hẳn là được tông môn bồi dưỡng cẩn thận hẳn sẽ không cần mua vật này. Hơn nữa thứ này giá cả thật có chút xa xỉ, nếu có nhiều linh thạch một chút tốt hơn là để mua pháp khí cùng linh dược."*

"Vậy sao, giá của một Thiên Cơ ốc bình thường là bao nhiêu, các loại khác giá cao hơn cũng giống thế này sao." "Loại cấp thấp cũng cần hơn trăm khối linh thạch, nhưng loại cấp cao lại có thêm pháp trận cấm chế, so với các pháp khí cùng giai thì càng trân quý hơn, còn về phần hình thức thì có đủ loại… nào là loại hình tháp, lâu các, trạch viện tất cả đều có. Thậm chí nghe nói Thiên Cơ ốc cao cấp nhất là Thiên ky các giống như một động phủ nhỏ, thuận tiện dị thường." Lão giả thấy Hàn Lập có hứng thú với vật này, bao nhiêu hiểu biết cũng nói hết ra.

"Tiểu hình động phủ?" Hàn Lập nghe từ này thì hơi kinh ngạc.

"Hắc hắc, Hàn huynh không nên nghĩ đến nó, giá của loại động

phủ đó ít nhất cũng hơn mấy vạn linh thạch, các tu sĩ như chúng ta chỉ đành nhìn từ xa thôi." Lão giả có chút tự giễu.

Hàn Lập khôi phục thần sắc, gật gật đầu. Lúc này bọn họ đã vào trong Thiên điện, chỉ thấy nơi này đã có năm sáu thạch ốc, trông giống loại của Hàn Lập sau khi được phóng đại ra, hơn nữa phía bên ngoài còn có bạch quan chớp động. Tâm thần Hàn Lập chợt động, dùng thần thức kiểm tra thử một gian, quả nhiên vừa tiếp xúc thần thức đã bị một tầng cấm chế chặn lại. Loại cấm chế này cực kỳ đơn giản, thần thức có thể dễ dàng phá vỡ để vượt qua, nhưng sau khi cấm chế bị phá, chủ nhân trong phòng lập tức phát hiện có người, chắc chắn sẽ gia tăng cảnh giác.

Đây quả thật là một thủ đoạn tốt đề phòng người khác dùng thần thức dò xét. Trong lòng nghĩ thế, Hàn Lập lại nâng căn phòng nhỏ trong tay lên, thanh quang trên tay chợt lóe, rót linh lực vào trong. Căn phòng bỗng có chút nóng lên, run rẩy không ngừng, Hàn Lập không chút do dự ném nó về phía đất trống. Bạch quang chợt hiện, *"ầm"* một tiếng, một căn phòng to vài trượng hiện ra trước mắt họ.

"Kim huynh, mời vào!" Hàn Lập sau khi quan sát thạch ốc, quay lại khách khí mời lão giả

"Vậy tiểu lão nhi không khách khí, đừng nói là đã thấy qua Thiên Cơ ốc nhiều lần, nhưng vào trong thì thật sự chỉ vài lần." Kim Nguyên sờ cằm, cười hì hì rồi mở cửa đá bước vào.

Hàn Lập cười cười, chậm rãi theo sau, tiện tay khóa cửa lại. Căn phòng không lớn, trang trí cũng khá tinh xảo. Trong phòng chẳng những có bàn ghế, còn có một thạch sàng (giường đá). Lão giả đã ngồi xuống một ghế đá. Hàn Lập vươn tay ấn lên vách tường, kích hoạt cấm chế trong phòng, sau đó mới ngồi xuống đối diện lão giả.

"Lúc trước nghe đạo hữu nói cần biết một chuyện, không biết là việc gì?" Lão giả đột nhiên chỉnh sắc hỏi.

"Cũng không có gì, tại hạ chuẩn bị ở lại Quan Trữ phủ một thời gian, nhưng lại không biết nhiều về các thế gia tông môn ở đây.

*Ta nghe khẩu âm đ*o hữu hẳn là người địa phương, có thể trình bày một chút hay không."* Hàn Lập trả lời.

"Thì ra là chuyện này, không thành vấn đề! Không phải tiểu lão nhi khoe khoang, không chỉ Quan Trữ phủ, cả Liêu Châu gần như không việc gì tiểu lão không biết. Hàn huynh muốn nghe việc gì trước tiên?" Lão giả cười nói.

"Chủ nhân Quan Trữ phủ là tam đại thế gia, vậy trước hết nói đến ba nhà này đi, tốt nhất nên đem một vài sự kiện liên quan nói rõ một chút để tại hạ được hiểu hơn." Hàn Lập hứng thú nói.

"Các tu tiên thế gia tại Quan Trữ phủ, cơ bản là thuộc Nho môn, vì thế hầu hết các thế gia ở đây đều có đệ tử Nho môn. Nhưng tứ đại thế gia ở Quan Trữ phủ lại là ngoại lệ, trừ Khổng gia ở ngoài, ba nhà còn lại đều có truyền thừa."

"Tứ đại thế gia? Ở Quan Trữ phủ không phải chỉ có tam đại thế gia sao?" Khóe miệng Hàn Lập nhếch lên, kinh ngạc hỏi một câu.

"Hắc hắc! Tam đại thế gia của Quan Trữ chỉ là chuyện từ xưa thôi, mười năm trở lại đây nên đổi là tứ đại thế gia mới đúng. Nhưng không biết Phùng gia đắc tội gì với ba nhà còn lại, kết quả trong một đêm bị ba nhà liên thủ tấn công, các đệ tử đều bị giết sạch. Nghe nói trong đêm đó Phùng gia đang thương lượng đại sự gì, tất cả đệ tử đều tập trung cùng một nơi…" Thanh âm lão giả không ngừng, giảng giải cho Hàn Lập.

Hàn Lập lẳng lặng ngồi nghe đối phương kể chuyện phát sinh tại Phùng gia, rồi lại vài thần thông kỳ lạ của ba nhà…. Kể xong sự tình các thế gia, lão lại bắt đầu nói đến các tông môn lớn trong Quan Trữ. Kim Nguyên lão giả này quả nhiên kinh lịch nhiều nơi, không chỉ trong Quan Trữ phủ, các phủ thành còn lại hầu như việc gì lão cũng biết. Hàn Lập vô cùng hài lòng, cuối cùng cũng có một ít nhận thức về tu tiên giới tại Liêu châu.

Những tin tức này so với những tin nghe từ Tào Mộng Dung quả nhiên chi tiết hơn nhiều. Nhưng mà tên này tựa hồ như là một người thích nói, nói đến nước bọt tung tóe, một hồi lâu mà miệng lưỡi vẫn lưu loát, thậm chí đôi lúc còn xen vào nhận xét của bản thân. Sau một hồi lâu không thấy hắn có dấu hiệu ngừng lại, Hàn Lập đành ngắt lời:

"Cám ơn đạo hữu đã giảng giải, hay là bây giờ Kim huynh mang dị bảo ra cho tại hạ đại khai nhãn giới."

"Dị bảo? Tất nhiên, tiểu lão nhi còn phải trông chờ Hàn huynh giám định giúp mà." Lão giả ngừng lại gật đầu đáp ứng.

Sau đó dưới ánh mắt Hàn Lập, lão giả có chút thần bí lấy từ túi trữ vật một cái hộp ngọc đặt lên bàn. Hàn Lập dùng thần thức thử dò xét hộp ngọc, nhưng lập tức giật mình.Thần thức vừa tiếp xúc vỏ hộp không ngờ đã gặp một lực bài xích quái lạ đẩy ra, vô pháp xâm nhập vào trong. Điều này khiến Hàn Lập cảm thấy hứng thú. Kim Nguyên lại cẩn thận mở nắp hộp, nhất thời một đoàn kim quang chói mắt bừng lên, một vật to cỡ nắm tay xuất hiện.

"Đạo hữu xem vật này, có biết nó là gì không?" Kim Nguyên đẩy hộp ngọc đến trước mặt Hàn Lập, có chút tha thiết hỏi.

Hàn Lập nhíu mày, cầm hộp ngọc lên chăm chú quan sát. Lúc này hắn mới thấy rõ ràng, không ngờ vật này lại giống như một lớp bọt khí, tuy mặt ngoài ẩn hiện kim quang khác thường nhưng ở trong thì trong suốt, một chút linh khí cũng không có tựa như là một phàm vật.

Suy nghĩ nửa ngày, Hàn Lập vươn một ngón tay, linh quang hiện lên, một tầng thanh quang theo ngón tay bắn thẳng vào trong. Mềm mại, ôn nhu, phảng phất như thật sự có một lớp bọt khí. Khuôn mặt Hàn Lập lộ vẻ kinh ngạc, tiếp tục suy nghĩ, sau đó đem thần thức phóng ra vây lấy hộp ngọc.

Kết quả lớp bọt khí này nổi sống, đem thần thức hắn đẩy sang một bên. Nhưng lần này Hàn Lập không hề ngừng lại, gia tăng cường độ, thần thức tiếp tục cường hãn xông vào. Một màn kì dị xuất hiện. Chỉ thấy lớp bọt khí trong hộp không ngừng chớp động kim quang, thể tích lúc thì bành trướng, lúc lại co rút nhưng biên độ không lớn, như tim đập vậy.

------oOo------

Chương 904: Thượng cổ cự mộ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đây là cái gì, Đại Diễn tiền bối, ngươi đã từng thấy qua chưa?" Hàn Lập chau mày, thần thức hướng Đại Diễn thần quân truyền âm.

"Ngươi tưởng rằng lão phu không việc gì không biết, không việc gì không hiểu sao? Thứ này lão phu chưa bao giờ thấy qua, nhưng nếu có thể kháng cự thần thức của ngươi thẩm thấu, xem ra cũng tạm coi là một kiện dị bảo đi. Hỏi chi tiết một chút xem đối phương làm như thế nào mà có được vật này. Sau đó có hay không nhận lấy vật này, sẽ theo ý của chính ngươi." Đại Diễn thần quân tức giận nói.

Nghe nói thế, trong lòng Hàn Lập chỉ biết cười trừ, cũng không tức giận. Ánh mắt hắn chớp động vài cái, đem thần thức thu lại, làm cho bọt khí khôi phục bình thường, cũng đem hộp ngọc để lên trên bàn.

"Thế nào, đồ vật như vậy, đạo hữu có nhận biết được không?" Kim Nguyên có chút mong chờ, nôn nóng hỏi.

"Xin lỗi. Hàn mỗ lịch duyệt có hạn, thật sự không cách nào nhận ra vật này." Hàn Lập lộ vẻ áy náy nói.

"Hàn huynh cũng không nhận thức được sao. Không phải là ta vừa mới thấy vật này có dị biến phát sinh sao? Còn tưởng rằng đạo hữu biết công dụng của vật này chứ!" Lão già vẻ mặt uể oải, cũng mơ hồ có chứa một chút hoài nghi.

Hàn Lập khẽ nở nụ cười, không thèm để ý, chỉ giải thích:

"Mới vừa rồi xuất hiện dị biến chẳng qua là do đem đại lượng thần

thức bao vây lại rồi sẽ sinh ra. Mặc dù không biết đây là vật gì, nhưng có thể miễn cưỡng coi là một kiện dị bảo đi."

"Nga! Có chuyện như vậy sao." Lão già phảng phất có chút nửa tin nửa ngờ, ánh mắt tập trung vào bọt khí màu vàng trong hộp, đồng dạng đem thần thức phóng ra.

Hàn Lập thấy vậy thần sắc không chút nào thay đổi, lẳng lặng nhìn động của lão già. Một lát sau, bọt khí quả nhiên cũng xuất hiện kim quang chớp động, hơn nữa hơi hơi co dãn và bành trướng. Mà lão già thở dài một hơi, trên mặt lộ ra một chút mệt mỏi, nhắm mắt thả lỏng tâm thần một lúc rồi mới mở mắt ra.

"Kim mỗ kém cỏi, làm cho đạo hữu chê cười. Nhưng quả thực Hàn huynh thần thức cường đại phi thường thật." Kim Nguyên vừa nói, trên mặt vừa biểu lộ vẻ hâm mộ.

Trong đầu hắn nghĩ, tu vi của đối phương cùng mình không cách biệt lắm nhưng vừa rồi cử động chính là *"cử trọng nhược khinh"*(nhẹ nhàng mà nâng vật nặng) trong khi chính mình đã cố hết sức. Xem ra đối phương là hạng người trời sinh thần thức cường đại. Loại này ở trong bất cứ tông môn nào khẳng định đều là đệ tử được trọng điểm bồi dưỡng, tiền đồ nhất định không thể hạn lượng.

Hàn Lập mỉm cười, không phản bác điều gì.

"Kim huynh, không biết vật này từ nơi nào tìm được vậy? Thoạt nhìn rất kì lạ, không biết có hay không có lai lịch đặc thù. Đương nhiên nếu Kim huynh cảm giác không tiện nói. vậy thì thôi." Hàn Lập thong dong nói, lộ ra bộ dáng biết cũng được, không biết cũng chả sao.

"Lai lịch vật này quả thựt không có gì phải giữ bí mật, nhưng mà chỉ sợ nói ra, đạo hữu sẽ không tin Kim mỗ. Bởi vì việc này thật sự có chút bất khả tư nghị." Kim Nguyên nét mặt hơi có chút do dự, nhưng lại lập tức nở nụ cười khổ.

"Đạo hữu không nói, làm sao biết tại hạ không tin chứ. Huống hồ, biết được lai lịch của nó, nói không chừng tại hạ còn có thể nghĩ

đến những thứ khác. Dù sao chỉ bằng vào đồng dạng vật chết này, quả thực không thể liên tưởng đến lai lịch của nó." Hàn Lập bật cười lớn, nói.

Nghe khẩu khí của đối phương, vật này đích thực có chút cố sự.

"Kì thật lai lịch vật này cũng không có gì phải giấu diếm. Mà là vì vật này, mấy vị hảo hữu tương giao của lão phu tất cả đều bỏ mạng mà chết, cho nên có chút không muốn nhắc tới mà thôi." Kim Nguyên thở dài, nói.

Hàn Lập nghe thế hơi chút ngẩn ngơ, nhưng thấy đối phương mặt lộ vẻ cân nhắc, xem ra đối phương còn muốn nói nữa, liền lẳng lặng không nói lời nào.

"Đạo hữu hẳn đã biết được, lão phu là một tán tu, hơn nữa là một tán tu tu luyện thổ thuộc tính công pháp. Thần thông khác của tại hạ chỉ bình thường, nhưng lại có trời sinh thổ linh thân thể, ở phương diện độn thổ thuật có chút tiểu tạo nghệ. Nếu không phải tại hạ linh căn thật sự thấp kém, sợ rằng không ít đại tông môn sẽ tranh giành thu lão phu làm đồ đệ." Nói tới điều này, lão già trên mặt tràn đầy vẻ tiếc hận.

"Cho nên Kim mỗ tu vi vừa có chút thành tựu đã thường xuyên đi vào một ít hoang sơn tìm kiếm động phủ của thượng cổ tu sĩ, mưu toan tìm được một chút linh địa di chỉ, trong vòng một đêm là có thể thay đổi vận may. Nhưng những loại như cổ tu động phủ cùng linh vật, nào có dễ tìm kiếm như vậy. Mặc dù không thể nói không hề thu hoạch được gì, nhưng cũng lãng phí ở đây không ít thời gian, cũng không tính là được gì. Mãi cho đến ba năm trước."

Tiếng nói của Kim Nguyên có chút mất tự nhiên, ngừng lại một chút, rồi mới trầm giọng nói tiếp: *"Ba năm trước, lão phu được một vị hảo hữu mời, nói rằng đã phát hiện một tòa nghi là cổ tu cự mộ từ thời thượng cổ, chuẩn bị mượn độn thổ thuật của lão phu để cùng đi vào dò xét tìm tòi, nếu thực sự có thể tìm được bảo vật, tự nhiên sẽ phân cho tại hạ một phần. Kim mỗ vừa nghe được việc này, tự nhiên vô cùng mừng rỡ. Ngay lập tức đã đồng ý đi ngay. Kết quả cùng nhau đi vào còn có mấy vị chí giao khác nữa. Khi đó ta đã biết cổ mộ này rất không bình thường. Quả* *nhiên, đám người lão phu tiến nhập cổ mộ mới phát hiện."* Thanh âm lão già biến đổi, hơi run run.

"Mới phát hiện bên trong cổ mộ dĩ nhiên là di mộ của một đế vương hiển hách nổi danh từ thời thượng cổ. Người này tại thượng cổ gọi là Huyễn vương, nổi tiếng hung tàn, coi như là một vị đại nhân vật trong truyền thuyết. Mấy người chúng ta thấy vậy, nhưng lại cảm thấy thất vọng, tưởng rằng đã uổng công chạy đến một chuyến. Dù sao người này ở trong phàm nhân có giỏi giang như thế nào, nhưng đối với tu tiên giả chúng ta mà nói, có thể tính là gì.Nhưng ai ngờ xông vào chủ mộ thất rồi mới phát hiện trong đó có chôn số lượng lớn tài liệu quý hiếm cùng pháp khí. Mấy người chúng ta tự nhiên vui mừng khôn xiết, đang chuẩn bị lấy vật, ai ngờ trong mộ thất đông đảo thây khô chôn cùng đột nhiên sống lại, cũng biến thành hành thi đao thương bất nhập, vô luận loại pháp khí, công pháp nào đánh vào trên người chúng đều không thành công. Ngay lập tức đại bộ phận đạo hữu do không kịp phòng ngừa, đã bị xé thành mảnh nhỏ. Mà trong quan tài cũng truyền đến tiếng động lạ, vị Huyễn Diệp vương trong truyền thuyết tựa hồ cũng muốn hồi sinh. May mắn ta tinh thông độn thổ thuật, vừa thấy không ổn đã lập tức từ lòng đất trốn thoát, nếu không đã lạc điệu ngay tại hung mộ rồi. Những người khác lại không có vận may như vậy."

Kim Nguyên nói tới đây, sắc mặt hơi hơi trắng bệch, xem ra tràng cảnh trước đây đối với hắn thật sự gây nên sự khiếp sợ không nhỏ.

"Vật kia là." Trong lòng Hàn Lập cảm thấy giật mình, nhưng vẫn cứ chỉ vào hộp ngọc hỏi.

"Vật này chính là một vật cung phụng ở trên quan tài, lúc ta rời đi đã thuận tay lấy mang theo. Lúc đầu nghĩ rằng vật này kì lạ như thế, khẳng định là một kiện kì bảo. Nhưng ai ngờ, qua các nơi phường thị hỏi qua, mỗi người đều không biết đây là vật gì. Mặc dù biết nó không tầm thường, nhưng là không người nào nguyện ý ra giá quá cao mua nó cả. Cứ như vậy ta vẫn giữ nó ở bên mình." Kim Nguyên cũng không có ý định giấu diếm, trực tiếp nói ra, chỉ là trên mặt vẻ buồn bực ngày một rõ ràng.

"Nếu là vật chôn theo thượng cổ đế vương, vậy không người nào biết cũng là chuyện không có gì đáng ngạc nhiên. Dù sao ở thời kì thượng cổ, có rất nhiều vật tại tu tiên giới bây giờ đã tuyệt tích. Bất quá một vị phàm nhân đế vương dĩ nhiên có liên quan đến tu tiên giả, lại còn biến thành hành thi, tựa hồ vấn đề có chút nghiêm trọng. Ngươi không có tìm người quay lại dò xét ngôi mộ kia sao?" Hàn Lập trên mặt lộ vẻ cổ quái, hỏi.

"Lão phu tự nhiên đã quay lại đi tìm ngôi cổ mộ kia, hơn nữa vẫn mang theo một nhóm đông cao giai tu sĩ đi cùng, ai ngờ khi lão phu đi đến địa phương ấy, ngôi cổ mộ đã biến mất không thể giải thích được. Tại chỗ chỉ có một mảng lớn cỏ hoang mà thôi. Lão phu thật sự khó có thể tin những gì mình tận mắt nhìn thấy. Nhưng vị trí của cổ mộ đó lão phu quả thực không nhớ lầm. Thậm chí những ký hiệu do lão phu cố ý lưu lại trên lối vào cổ mộ đó vẫn còn." Kim Nguyên càng nói, sắc mặt càng trở nên âm trầm.

Hàn Lập chân mày cau lại. Nếu hết thảy đều là sự thật, một đám người chỉ có lão già một người may mắn còn tồn tại, hơn nữa lão già không thể tìm lại được cổ mộ, vậy những chuyện tiếp theo không cần phải nói, cuộc sống của người này chắc chắn không thể khá giả.

"Đạo hữu ở nơi nào nhìn thấy cổ mộ, có thể không nói cho tại hạ nghe một chút!" Hơi cân nhắc một chút, Hàn Lập bình tĩnh hỏi.

"Còn có thể ở nơi nào cơ chứ, tự nhiên chính là ở sâu trong Tuyết Lăng sơn mạch này." Lão già nghiến răng nghiến lợi nói ra.

"Tuyết Lăng sơn mạch? Ta nhớ không lầm, theo như lời ngươi từng nói, trước kia thường xuyên có tu sĩ ở trong núi mất tích. Chẳng lẽ cùng việc này có quan hệ?" Hàn Lập trong mắt dị sắc chợt lóe, chậm rãi nói ra.

"Có thể là như vậy. Lão phu cũng không rõ lắm. Bất quá nếu đạo hữu đối với việc này cảm thấy hứng thú, tại hạ có thể đem vị trí của cổ mộ đưa cho đạo hữu nhìn một chút. Có lẽ Hàn huynh có cơ hội đi nơi đó lại có thể phát hiện ra được điều gì thì sao!" Lão già do dự một chút, nói.

Sau đó hắn từ trong người móc ra một khối ngọc giản, nắm trong tay minh ấn một chút, tùy ý đưa cho Hàn Lập.

"Được rồi. Nếu rảnh rỗi, Hàn mỗ sẽ đi vào nhìn một chút đi!" Im lặng một lúc, Hàn Lập đưa tay đón nhận ngọc giản, bất động thanh sắc nói ra.

"A a! Xem ra lão phu cùng đạo hữu thật đúng là vừa gặp đã thân, nỗi buồn bực trong lòng ta đã lâu lắm không cùng người khác tâm sự rồi. Như vậy đi, ta xem Hàn huynh đối với vật này cũng cảm thấy hứng thú, lão phu sẽ bán rẻ một chút cho đạo hữu. Hàn đạo hữu chỉ cần đưa ra một trăm khối linh thạch, vật liền thuộc về ngươi. Thấy thế nào?" Lão già nhoẻn miệng cười.

"Một trăm linh thạch? Quả thực rất rẻ. Nhưng tại hạ cũng không thể để cho Kim huynh chịu tổn hại được. Như vậy đi, ta cấp Kim huynh hai trăm khối linh thạch để đổi lại vật này." Hàn Lập cười cười, phảng phất như có chút áy náy, tùy ý nói ra. Linh thạch liền xuất hiện trong tay, đưa cho lãi già đối diện.

Kim Nguyên thấy là trung giai linh thạch, trên mặt không khỏi lộ ra tươi cười, ngay lập tức khách khí hai câu, cũng tiếp nhận. Mà bọt khí màu vàng trong hộp ngọc, tự nhiên chủ động giao cho Hàn Lập. Hàn Lập đối với lão già cũng không nói thêm gì, tiện tay đem hộp ngọc cất vào trong túi trữ vật. Lão già thấy vậy, trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng, nhưng xem bộ dáng tựa hồ như có chút không đành lòng.

Nhưng vào lúc này, một túi linh thú bên hông Hàn Lập liên tục động đậy, bên trong phát ra tiếng kêu rất nhỏ.

"Đây là." Lão già ngẩn ngơ, nhìn chằm chằm vào túi linh thú bên hông Hàn Lập, có chút tò mò hỏi.

"Không có gì, chỉ là một con linh thú cấp thấp do tại hạ nuôi dưỡng mà thôi. Đại khái thấy vật này hơi lạ nên có chút cảm thấy hứng thú." Cúi đầu xem xét túi linh thú, Hàn Lập tùy ý nói.

------oOo------

Chương 905: Tam thi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kim Nguyên nghe nói thế, tuy trong lòng còn có chút nghi hoặc, nhưng cũng không tiện hỏi thêm. Cùng Hàn Lập tán dóc trong chốc lát bèn đứng dậy cáo từ. Nhìn đối phương đẩy ra đại môn của thạch ốc rời đi, sự tươi cười trên mặt Hàn Lập dần dần thu liễm lên, lộ ra một tia âm trầm. Một hồi lâu sau, hắn đột nhiên đem hộp ngọc lấy ra lần nữa, cũng trực tiếp mở ra luôn, ngắm nhìn vật trong hộp, không nói lời nào.

*"Như thế nào. Ngươi đích thực muốn đi tìm cổ mộ kia!"*Trong thần thức truyền đến tiếng nói của Đại Diễn thần quân.

"Đương nhiên không đi. Mặc dù không biết trong lời nói của người này có thể tin được bao nhiêu phần, nhưng ta cũng không phải một kẻ mới xuất môn, sao phải nóng vội tham gia vào loại mạo hiểm như thế. Nhưng quả thực đế vương chi mộ cũng khiến tại hạ có chút tò mò. Nếu ta khôi phục toàn bộ tu vi có lẽ sẽ đi dò xét nơi đó. Nhưng người này đối ta rõ ràng cũng chẳng có ý đồ tốt đẹp gì. Cái gì vừa gặp đã thân, nói thẳng nói thật? Cho rằng ta là hài đồng ba tuổi sao? Một lão già sống nhiều năm như làm sao cso thể dễ dàng đem chuyện bí ẩn kiểu này nói cho người khác. Càng không nói là một người xa lạ mới vừa gặp mặt, bộ dáng ân cần như thế, khẳng định trong đó có gian trá!"

Hàn Lập khóe miệng hiện ra một tia cười lạnh, lạnh lùng nói.

"Điều này cũng đúng. Bất quá nếu là loại tiểu tử mới xuất môn sẽ rất dễ dàng nhất bị người như thế lừa gạt. Tưởng rằng đối phương đối với chính mình bộc lộ tâm tình liền dễ dàng buông tha cảnh giác. Sau này sợ rằng bị bán đứng còn không biết đấy chứ! Nghĩ đến năm đó, lão phu cũng." Đại Diễn thần quân thở dài một tiếng, khi nói đến chính mình thanh âm không khỏi trầm thấp đi xuống, lời mới nói ra một nửa đã dừng lại.

"Nga. Tiền bối năm đó cũng bị loại thủ đoạn này lừa gạt?" Hàn Lập sửng sốt, cười khẽ một tiếng.

"Hừ! Lão phu năm đó cũng còn trẻ quá, bị người lừa gạt có gì đáng ngạc nhiên sao."

Đại Diễn thần quân lầm bầm vài tiếng, bộ dáng có chút xấu hổ.

"Tốt lắm. Vãn bối sẽ không hỏi tới chuyện xấu năm xưa của tiền bối. Nhưng vật này dĩ nhiên làm cho đề hồn thú cảm thấy hứng thú, xem ra thật là có chút cổ quái!" Hàn Lập nghiêm sắc mặt, tiếp đó nắm tay vỗ vào túi linh thú bên hông. Một đạo ô quang từ trong túi bắn nhanh ra, rơi vào trên bàn, biến thành một tiểu hầu cao một tấc, toàn thân bao trùm lông tơ đen nhánh mềm mại.

Tiểu hầu vừa xuất hiện, ngay lập tức dùng mũi khẽ ngửi vài cái. Ánh mắt nhất thời rơi vào màu vàng bọt khí kia, mặt hiện lên một tia chần chờ. Hàn Lập có chút kì quái, nhìn chằm chằm đề hồn thú không nói câu nào, dụng tâm thần câu thông với đề hồn thú. Từ cảm ứng do thần thức truyền tới, xem ra Đề hồn thú đối màu vàng bọt khí này tựa hồ có vài phần sợ hãi, nhưng đồng thời lại tồn tại cảm giác tha thiết chờ mong. Không biết là chuyện gì nữa đây?

Hàn Lập chưa kịp suy nghĩ kỹ thì đột nhiên trên người đề hồn thú hắc sắc âm khí toát ra, nó nhún người nhảy luôn vào trong màu vàng bọt khí. Tùy theo mặt ngoài bọt khí quang mang đại phóng, từ trong bọt khí bỗng đột nhiên sinh ra từng đợt hôi sắc hỏa diễm, đem đề hồn thú này vây lại bên trong. Trên mặt đề hồn thú hiện ra vẻ thống khổ, nhưng trên người lại liên tục duy trì, không ngừng thả ra hắc sắc âm khí cùng hôi diễm đan xen vào nhau. Thân hình tại trong màu vàng bọt khí không chút cử động.

Hàn Lập chau mày lại! Mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn vào bộ dáng hiện tại của đề hồn thú thì hình như nó đang mượn hôi diễm để tiến hành tu luyện. Mà điều làm cho hắn cảm thấy kì quái chính là hỏa diễm xuất hiện trong nháy mắt, trên màu vàng bọt khí bỗng xuất hiện linh khí dư dật, tỏa ra kinh người linh ba.

"Chờ đã! Loại cảnh tưởng này hình như ta đã gặp qua ở đâu. Ta đối với cảnh này có chút ấn tượng." Trong thần thức đột nhiên truyền đến tiếng kêu kinh ngạc của Đại Diễn thần quân. Hắn tựa hồ liên tưởng đến điều gì.

"Tiền bối nhớ được những gì?" Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn, vội vàng hỏi.

"Để cho ta nhớ lại đã! Tựa hồ là chuyện cách đây rất lâu rồi." Thanh âm Đại Diễn thần quân trở nên ngưng trọng vài phần.

Nghe đối phương nói như thế, Hàn Lập cũng không mở miệng thúc giục thêm, lẳng lặng nhìn trong đề hồn thú trong màu vàng bọt khí, cúi đầu suy nghĩ. Qua một đoạn thời gian, thanh âm của Đại Diễn thần quân mới lần nữa truyền đến.

"Ta nhớ ra rồi. Thứ này năm xưa khi ta du lịch từng gặp qua một lần trên người của một vạn năm thi vương. Hình như tên thi vương kia khi còn sống là một phật môn cao tăng, sau khi biến thành thi vương liền đem xá lợi của chính mình luyện thành một kiện bảo vật cực kỳ lợi hại – hộ tráo (vòng bảo vệ). Khi thả ra bên ngoài cơ thể liền trở nên kiên cố vô cùng trong một thời gian ngắn. Ta cũng từng chịu chút thua thiệt ở hắn. Bất quá đây là chuyện rất lâu trước kia. Hơn nữa đối phương phóng xuất là ngân sắc hộ tráo làm ta nhất thời không nhớ ra. Nhưng loại vật như thế này hẳn phải ẩn giấu trong cơ thể của thi vương mới đúng chứ, không biết sao lại ở trên người một Trúc cơ kỳ tu sĩ như Kim Nguyên." Trong lời nói của Đại Diễn thần quân tràn đầy kinh ngạc.

"Ngay cả ngươi cũng đã từng chịu nhiều thua thiệt! Xem ra vật này đúng là lợi hại phi thường, có thể nói là chí bảo. Mặc kệ người này như thế nào có được, vấn đề máu chốt hiện tại đề hồn thú có hay không gặp nguy hiểm." Thần sắc trên mặt Hàn Lập hơi chút động dung, nhưng vẫn là lo lắng hỏi. *"Ngươi còn không nhìn rõ sao? Linh thú của ngươi đang hấp thu thi diễm trong xá lợi. Lại nói tiếp chẳng những tiểu tử ngươi là loại quái thai, ngay cả linh thú của ngươi mỗi loại cũng kì quái vô cùng. Dĩ nhiên còn có linh thú có khả năng chuyên môn khắc chế quỷ yêu. Lão phu sống nhiều năm như vậy, còn chưa nghe nói qua có đề hồn thú như thế này."* Đại Diễn thần quân thì thào nói.

"Hấp thu thi diễm?"

Hàn Lập nhìn kĩ, quả nhiên âm khí do đề hồn thú thả ra đang từng chút một thôn phệ hôi diễm. Trong lòng vừa yên, nhưng lại nghe Đại Diễm thần quân nói, không khỏi cười khổ.

"Nói thật, thứ này so với phương pháp bồi dưỡng ban đầu đã khác xa một trời một vực. Sau mấy lần tiến hóa đã có phải là đề hồn thú nữa hay không cũng khó nói vô cùng." Hàn Lập có chút bất đắc dĩ nói.

"Nga. Thứ này là một loại dị hóa linh thú, nếu không sau lưng nó làm sao lại có một cái yêu quỷ đồ án chứ. Mà thi diễm đều biến thành màu hôi bạch là loại thi hỏa tinh thuần từ vạn năm trở lên. Linh thú bình thường của tu sĩ dính vào là chết ngay lập tức nhưng con thú này cũng dám thôn phệ. Sách sách. Thật sự là bất đồng a. Bất quá kiện bảo vật này còn chưa bị luyện hóa hết toàn bộ, không có nhận chủ. Nếu không khi luyện hóa nó, thần niệm của thi vương chỉ cần điều động, cho dù cách nhau vạn dặm cũng sẽ bay trở về. Điều này cũng có chút kỳ quái." Đại Diễn thần quân có chút tấm tắc thưởng thức.

"Còn chưa nhận chủ! Nói như vậy, chờ khi thi diễm bị đề hồn thú hấp thu sạch sẽ, ta coi như có một kiện bảo vật không tồi sao? Sách sách, không nghĩ tới công pháp phật môn còn không tìm thấy đã tìm được một món phật môn chí bảo. Thật muốn thử nhìn một chút xem xá lợi tử biến thành kim cương tráo có bao nhiêu thần diệu." Im lặng trong chốc lát, Hàn Lập đột nhiên nở nụ cười.

"Không phải xá lợi tử, là kim cương xá lợi. Đa phần xá lợi tử đều là bạch sắc chiếm đa số, số mà khác nhan có cực ít. Chỉ có kim sắc xá lợi tử mới có thể xưng là kim cương xá lợi, xem như là một loại phi thường hiếm thất trong xá lợi tử đi. Hễ là tu phật giả luyện hóa ra loại xá lợi tử này, trên cơ bản đều đảm nhiệm chức vụ kim cương hộ pháp trong phật môn, có địa vị cực kì đặc thù. Đại khái cùng chấp pháp chưởng lão trong các tông môn khác có địa vị giống nhau đi." Đại Diễn thần quân than nhẹ một câu, giải thích cho Hàn Lập.

"Nói như vậy, loại xá lợi tử này biến thành hộ tráo so với loại trước kia ngươi thấy còn lợi hại hơn?" Hàn Lập ánh mắt chớp động, hỏi.

"Hẳn là vậy đi. Dù sao uy danh của kim cương xá lợi tại phật môn cũng là đại danh đỉnh đỉnh. Nhưng mà ta cũng chưa thử so sánh qua nên cũng không thể nói được." Thanh âm của Đại Diễn thần quân có chút chần chừ, chưa thể khẳng định.

Hàn Lập cười cười, đang muốn dùng thần thức trao đổi tiếp thì đột nhiên màu vàng bọt khí trên bàn đá run lên, một đoàn lục quang nhỏ như hạt gạo từ đó bắn nhanh ra, nhắm thẳng đỉnh thạch thất cấp bách độn tẩu. Hàn Lập cả kinh, ánh mắt nhìn chằm chằm vào quầng sáng này, thần niệm lâm vào ngưng tụ.

Nhất thời lục quang phảng phất như đụng phải cái gì, loạng choạng từ không trung bắn ngược xuống. Đúng là thần niệm chi bích do thần thức của Hàn Lập hóa hình thuật mà hình thành. Mà lúc này cái mũi của đề hồn thú cử động, một mảnh ánh sáng từ phía dưới bắn ra, nhanh chóng cuốn lục quang đem trở về trong bọt khí, nuốt luôn vào trong bụng. Hàn Lập cau mày, nhìn chằm chằm màu vàng bọt khí, trong lòng mơ hồ như đoán được điều gì.

Cùng lúc đó, trong một gian mộ thất cách xa mấy nghìn dặm đặt song song ba khối quan tài đá. Mộ thất này lớn dị thường, rộng chừng hơn trăm trượng, bốn vách tường còn điêu khắc rất nhiều bích họa từ thời thượng cổ. Bốn góc mộ thất đều có một cái lư đồng thật lớn, bên trong rào rạt thiêu đốt một đoàn lục sắc hỏa diễm, càng làm cho không khí mộ thất trở nên thâm trầm. Đột nhiên trong một cái quan tài đá bên trái truyền ra một tiếng kêu đau đớn. Tiếp đó *"Phanh"* – một tiếng nổ lớn phát ra. Nắp quan tài dày cộp bỗng đột nhiên bắn lên cao vài trượng rồi mới nặng nề rơi xuống.

Hắc khí khí lượn lờ, một bóng người cao lớn bỗng nhiên từ trong quan tài đá đứng lên.

"Vương nhi. Có chuyện gì xảy ra. Vì sao như thế tức giận!" Trong quan tài trung gian truyền đến thanh âm của một trung niên nam tử, thanh âm hùng hậu mà trầm thấp, thể hiện bộ dáng không giận tự uy.

"Ta. Của ta. Một. Phân thần. Không còn!" Bóng người cao lớn trong hắc khí kia truyền ra vài tiếng gầm nhẹ rồi mới dùng khẩu khí như mới học nói, lắp bắp nói.

*"Phân thần không còn. Là hóa thân nào phái đi bị ai nhìn ra sao? Không sao cả, chuyện này cũng không có gì ghê gớm, chỉ cần ngươi tiếp tục tu luyện "*Minh hà thiên thi quyết*" do phụ vương truyền thụ thì phân thần không lâu sẽ khôi phục như lúc ban đầu. Không cần phải nổi giận như vậy đâu. Tâm tính của ngươi vẫn là không cách nào khống chế được tự nhiên a!"* Trong một quan tài khác nhỏ hơn lại truyền ra thanh âm của một nữ tử ngọt ngào dị thường.

"Nhưng. Nhưng là. Của ta. Kim cương. tráo!" Bóng đen cao lớn dùng hai tay vỗ vỗ ngực vài cái mới hầm hè nói.

"Kim cương tráo! Chính là kiện xá lợi tử từ lần ta thức tỉnh trước đây đánh chết lão hòa thượng dùng xá lợi từ luyện thành kim cương tráo sao? Ta không phải đã sớm giúp ngươi luyện hóa hơn phân nửa rồi mới giao cho ngươi sao. Như thế nào đến bây giờ còn chưa luyện hóa nhận chủ đi!" Thanh âm của trung niên nam tử trầm xuống, trở nên băng hàn.

"Ta." Bóng người trong hắc khí vừa nghe nói thế có chút kinh hoảng, nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải.

"Đại vương, chuyện này không trách Vương nhi được. Vương nhi đã cùng ta nói qua việc này." Trong chiếc quan tài nhỏ nhất phát ra mộ thanh âm kẽo kẹt. Nắp quan tài bị dịch ra, một bóng dáng thướt tha ngồi dậy. Chỉ là trong mộ thất hôn ám dị thường, không cách nào nhìn rõ được khuôn mặt của nàng.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Ái phi, ngươi nói rõ ràng cho ta nghe một chút đi. Kiện kim cương tráo kia là một món chí bảo hiếm có. Ta là nhìn Vương nhi pháp lực còn thấp nên mới giao cho hắn làm vật hộ thân. Nếu không Bổn vương đã sớm tự mình luyện hóa để dùng rồi." Thanh âm của trung niên nam tử trở nên hòa hoãn đôi chút, mở miệng hỏi.

------oOo------

Chương 906: (không có tên)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nữ tử có thanh âm ngọt ngào thoáng do dự một chút rồi mới thở dài, nói:

"Mấy năm trước khi đại vương đang ngủ say, Vương Nhi đem phân huyệt của chính mình dời lên trên trên mặt đất, chuẩn bị mượn nguyệt hoa chi lực luyện hóa hoàn toàn bảo vật này, chuẩn bị tiến hành nghi thức nhận chủ. Nhưng ai ngờ tự nhiên có một đám tu sĩ không biết từ nơi nào xông tới, mà lúc ấy Vương Nhi đang vận công hấp thu nguyệt hoa chi lực cho nên đại bộ phận cấm chế cũng chưa từng mở ra. Kết quả dĩ nhiên để cho nhóm người này xông vào chủ thất (phòng chính) của Vương Nhi. Vương Nhi trong tình huống bất đắc dĩ đó không thể làm gì khác hơn là tạm thời gián đoạn tu luyện, ra tay đối với đám xuẩn vật không có linh trí này. Tuy giải quyết xong nhóm người nhưng trong đó lại có một người cơ trí vô cùng, dĩ nhiên nhìn ra thân phận thi vương của Vương Nhi, lập tức quỳ xuống đất xin tha mạng, cũng nguyện ý tiếp nhận cấm chế để cầu giữ lại mạng của mình. Vương Nhi thấy người này cũng có chút cơ trí bèn hạ cấm chế thu nhận."

" Chuyện này cùng kim cương xá lợi có quan hệ gì." Trung niên nam tử nghe đến đây, thấy không có nội dung mình cần quan tâm nên có chút mất kiên nhẫn.

"Đại Vương bớt giận! Mấu chốt là chủ ý do người này cấp cho Vương nhi, nói có cách không mất công sức cũng tìm được nguyên thần của ngoại giới tu sĩ về đây, không cần phải để cho thủ hạ chúng ta khổ cực tìm tòi." Nữ tử thong dong giải thích.

"Nga. Có phương pháp này sao, nói nghe thử xem!" Nam tử tựa hồ có chút tò mò.

"Kỳ thật rất đơn giản. Vương Nhi giao phó cho người này một kiện

cổ quái bảo vật, ở bên trong ẩn dấu một phân thần. Sau đó hắn sẽ đem vật này bán cho các tán tu đơn độc khác cũng xếp đặt dụ dỗ bọn họ tự đến cổ mộ của Vương Nhi. Bọn họ nếu tới, tự nhiên là đi tìm chết. Nhưng nếu không đến, phân thần của Vương Nhi cũng sẽ ở thời cơ thích hợp thúc giục cấm chế ẩn dấu trong bảo vật, đem người nọ tiêu diệt, đồng thời cuốn lấy nguyên thần bay trở về cổ mộ. Bất quá loại bảo vật như thế cần phải là loại điếm thấy trên thế gian, hơn nữa có thể ẩn dấu phân thần cùng thi hỏa, không để chút thi khí nào lộ ra ngoài. Nếu không tựu khéo quá hóa vụng." Nữ tử không nhanh không chậm nói ra.

"Tiếp theo không cần phải nói, khẳng định Vương Nhi đem kiện kim cương tráo chưa luyện hóa hết trao cho người này, cũng chỉ có xá lợi phật trên kiện bảo vật này mới có thể che dấu thi khí trên người Vương nhi." Nam tử cắt đứt lời nói của nữ tử, lạnh lùng nói.

"Đại khái đúng như đại vương nghĩ. Bởi vì nếu nhận chủ xong, cho dù là kim cương tráo cũng không có cách nào che giấu đi thi khí. Mà lúc ấy Vương Nhi luyện công lại cần gấp đại lượng tinh hồn tu sĩ nên đành mạo hiểm đem bảo vật giao cho người này. Bất quá, ta đã cố ý dặn qua người này, làm cho hắn không trêu chọc tu sĩ có tu vi kết đan kỳ trở lên để phòng ngừa bị người khác nhìn ra sơ hở. Cách đây mấy năm cũng có không ít người tự động đưa lên tận cửa, cũng không xảy ra sai lầm gì cả. Nhưng hiện tại xem ra người này không nghe lời làm cho bảo vật này bị đoạt, phân thần của Vương Nhi cũng bị hao tổn. Giờ thử phát động cấm chế đem nguyên thần của hắn bắt trở về hảo hảo tra hỏi một phen xem." Thanh âm của nữ tử cũng trở nên lạnh lùng.

"Hừ! Cái loại hoạt động tiểu nháo này có khả năng đem đến bao nhiêu nguyên thần tu sĩ. Ta đã làm cho Qua tướng quân bày mưu tính kế một chuyện, chỉ cần chuyện này thành công thì sau này sẽ có cuồn cuộn không ngừng nguyên thần tu sĩ cho chúng ta sử dụng. Nhưng lại không khiến cho những tu tiên giả khác chú ý." Nam tử hừ một tiếng, lạnh lùng nói.

"Chẳng lẽ là từ mấy năm trước đại vương đem đại quân rời khỏi cổ mộ một đoạn thời gian rồi sau đó độc thân trở về." Nữ tử hơi có chút kinh ngạc.

"Không sai. Hiện tại Qua tướng quân đã sớm hóa thân thành một người có thể thao túng một thế gia tu sĩ. Thậm chí vì che giấu việc này, Qua tướng quân còn thao túng liên hợp các thế gia khác, trước tiên tiêu diệt một cái truyền thừa phật tông gia tộc. Ai bảo tộc trưởng của bọn họ dĩ nhiên nhìn ra một ít tiểu xảo chứ, còn muốn tìm phụ cận phật tông môn phái mật báo. Ta liền tự mình ra tay, trước tiêu diệt từ Kết đan tu sĩ trở lên trong gia tộc bọn sau đó để cho Qua tướng quân dẫn đầu nhân loại tu sĩ dễ dàng huyết tẩy cái thế gia kia." Trong thanh âm của nam tử truyền ra âm trầm tiếng cười, tràn ngập vẻ đắc ý.

"Vậy kế hoạch của đại vương rốt cuộc là." Nữ tử nghe vậy, thất kinh dò hỏi.

"Hắc hắc! Cái này cũng không có gì phức tạp, sau này tự nhiên các ngươi sẽ biết. Biện pháp này là do Phương Tiêm sơn Thiên Phong chân quân lần trước tới chơi đề xuất cho ta. Hắn cũng âm thầm làm. Hơn nữa đến nay vẫn bình yên vô sự. Chỉ cần cẩn thận một ít, tối thiểu trong hai ba trăm năm sau, chúng ta sẽ không phải vì nguyên thần của tu sĩ mà rầu rĩ. Mà cho dù thực sự có chuyện xảy ra, cùng lắm thì chúng ta cũng vỗ mông rời đi, đem mộ thất chuyển qua chỗ khác là được. Đại Tấn trừ bỏ mấy lão quái vật ra thì còn ai có thể ngăn cản bổn vương." Nam tử ngạo nghễ nói ra.

"Thiên Phong chân quân! Người này cũng không phải là nhân vật đơn giản, hắn như thế nào lại có lòng tốt đem bí mật của chính mình nói cho đại vương, xem ra hắn cũng có mưu đồ khác đi!" Thanh âm nữ tử khẽ biến, có chút lo lắng.

"Mưu đồ? Hắn đương nhiên là có mưu đồ! Chỉ bất quá là động động mồm mép, liền từ trong tay bổn lấy đi tam lý huyết tâm hoàn." Thanh âm nam tử có chút giận dữ.

"Nhưng thiếp thân vẫn có chút không yên tâm, Phương Tiêm sơn song ma danh tiếng không có gì tốt đẹp. Có khi hắn muốn dụ dỗ đại vương rời khỏi mộ thất. Phải biết rằng nguyên thần tính mạng của ba người chúng ta cùng cùng mộ thất này hòa hợp thành một thể không thể ly khai, trong thiên hạ có khả năng đả thương chúng ta cũng không có mấy người." Nữ tử vẫn còn có chút lo

lắng.

"Ái phi lời ấy cũng có lý, không thể không phòng ngự. Ta sẽ đem tất cả cấm chế trong mộ thất toàn bộ khởi động, khi đi ra bên ngoài cũng sẽ cẩn thận hơn, sẽ không để cho song yêu biết ta đi ra lúc nào." Trung niên nam tử trầm ngâm trong chốc lát, cũng ngưng trọng vài phần.

"Đại vương có tâm đề phòng là được. Kỳ thật cần gì đại vương tự mình ra tay, có chuyện gì giao cho thiếp thân cùng mấy hóa thân làm là được. Dù sao chỉ cần đại vương bình an vô sự, ta ra ngoài làm việc vô luận gặp phải loại nào cường địch đều sẽ cấp đại vương vài phần mặt mũi." Thanh âm nữ tử lại một lần nữa biến chuyển, trở nên quyến rũ lạ thường.

"A a! Ái phi có điều không biết, muốn thực hiện kế hoạch này phải đem tất cả đại thế gia trong Giang Ninh phủ nắm chặt trong tay mới được. Hơn nữa, vì đối phó Khổng lão quái kia, tuy rằng không thể hư hao thi thể nhưng ta cũng đã chịu vài vết thương nhẹ, không thể liên tục ra tay. Hai đại thế gia còn lại mặc dù trong gia môn không có nguyên anh tu sĩ nhưng mà hai nhà này truyền thừa bất phàm, có mấy kiện dị bảo có thể khắc chế ngoại tộc chúng ta. Phỏng chừng tông môn đứng đằng sau hai nhà này biết bổn vương ở đây nên mới cố ý phái đệ tử đến đây thành lập thế gia, hy vọng giám sát bổn vương. Hiện tại bổn vương hơn nghìn năm cũng chưa từng đi ra hoạt động, chỉ sợ bọn họ đã sớm quên đi việc này. Bổn vương vừa lúc ra tay, đưa bọn họ một lưới bắt hết, chờ đến khi mấy tông môn kia phát hiện kịp phản ứng lại thì cũng đã không biết trải qua bao nhiêu năm rồi. Bổn vương đang cần mượn tinh hồn của nhân loại tu sĩ đột phá cảnh giới cuối cùng, luyện thành thiên thi thân thể." Nam tử tựa hồ đối nữ tử sủng ái dị thường, kiên nhẫn giải thích.

" Vậy thiếp thân phải chúc mừng đại vương trước mới được. Luyện thành thiên thi chi thể, đại vương có thể thoát ly mộ thất, không phải bị vây khốn trong này nữa." Nữ tử nghe vậy có vẻ vui mừng dị thường.

"Ha ha. Đến lúc đó đâu chỉ có bổn vương, hai người các ngươi bổn vương cũng có biện pháp thi triển cách hồn thuật đem

nguyên thần của ngươi cùng Vương nhi thoát ra khỏi mộ thất." Nam tử hắc hắc nói.

"Bất quá. Đại vương! Kiện kim cương tráo kia vẫn phải tìm trở về. Dù sao vật này thật sự không phải bảo vật thông thường. Luyện hóa xong, trong một thời gian ngắn lập tức trở thành kim cương bất hoại thân. Ngươi đã quên hạt xá lợi tử của lão hòa thượng kia sao, mặc dù còn chưa hình thành kim cương tráo, chỉ là kim quang hộ thể, nhưng cũng khiến cho đại vương phát động thi hỏa tổn hao ba ngày ba đêm mới đem kim quang trên xá lợi làm cho tiêu tán, tiêu diệt được tên lão tăng đó. Nếu khối xá lợi này mà luyện hóa thành kim cương tráo, uy lực sẽ không chỉ tăng thêm một tầng đâu." Nữ tử nhắc nhở.

"Ái phi hồ đồ. Loại kim cương tráo này cũng chỉ có vạn năm thi vương như chúng ta mượn nguyệt hoa chi lực mới có thể luyện hóa thành bảo tráo. Nhân loại tu sĩ đừng hòng làm được việc này. Mà trong thiên hạ là vạn năm thi vương trừ bỏ bổn vương ra cũng chỉ có cốc chủ Vạn Yêu cốc là một con vạn năm thi hùng. Nhân loại tu sĩ dám đi vào Vạn Yêu cốc sao? Có can vạn yêu phiên dựng thẳng ở trong cốc, chỉ sợ có là thập đại chánh môn cùng thập đại ma tông cũng đều không dám tiến vào cốc này." Nam tử sử dụng ngôn ngữ cười nhạo, nói.

"Điều này cũng đúng! Nhưng bảo vật bậc này đối chúng ta mà nói cũng là một kiện dị bảo. Cứ chờ tra rõ xem rơi vào tay người phương nào rồi phái người đi đoạt lại." Nữ tử có chút không nỡ, nói.

"Ân. Ái phi không nói ta cũng sẽ phái người đi. Bất quá nếu có khả năng nhận được phân thần của Vương nhi trong kim cương tráo, người này hẳn cũng không phải là người bình thường. Chờ xem bảo vật xuất hiện nơi nào, ta khiến cho hai hóa thân đồng thời xuất động. Hắn chỉ cần không phải nguyên anh trung kì tu sĩ trở lên thì cũng không xảy ra chuyện gì." Nam tử tự tin dị thường nói ra.

"Ta. Ta cũng. Muốn đi!" Bóng người cao lớn trong hắc khí vẫn an tĩnh nãy giờ kể từ khi trung niên nam tử cùng nữ tử nói chuyện, giờ phút này vừa nghe nói thế lại đột ngổ mở miệng.

"Ngươi như thế nào đi ra ngoài. Ngươi một thân thi khí đều không thể thu liễm, nếu là tu sĩ đều có thể nhìn ra diện mạo vốn có của ngươi. It nói nhảm, nhanh trở vào trong quan tiếp tục tu luyện đi." Nam tử thanh âm trầm xuống, không chút khách khí khiển trách.

Bóng người cao lớn kia nghe nói thế nhất thời trở nên uể oải, không thể làm gì khác hơn là vươn một cánh tay mọc đầy lông xanh hướng xa xa vẫy một cái rồi nằm xuống một lần nữa. Nhưng dường như đột nhiên nhớ ra điều gì, trong đôi mắt màu đỏ tươi như máu lóe lên vẻ hung tàn.

Nắp quan tài bằng đá *"Vù"* một tiếng, từ trên mặt đất bay vụt đến hợp lại với thân thạch quan. Cách đó mấy ngàn dặm, Hàn Lập tự nhiên không biết chính mình chỉ vì tiêu diệt một lũ thần niệm nho nhỏ mà gặp phải nhiều chuyện như vậy. Hiện tại hắn đang quan sát đề hồn thú trong màu vàng bọt khí, sắc mặt âm trầm, không biết đang nghĩ điều gì.

Mà cùng lúc đó, Kim Nguyên vừa đi ra khỏi sân, bước trở về phòng mình. Bỗng *"Phốc"* - một tiếng động nhỏ vang lên, cả người hắn bỗng nhiên bị một cỗ hôi sắc hỏa diễm bao phủ, trong nháy mắt biến thành một làn khói xanh biến mất vô ảnh vô tung. Mà nguyên thần của hắn mang theo vẻ mặt kinh hoàng xuất hiện bên trong hỏa diễm lại không bị thương gì, nhưng dường như bị vật gì đó lôi kéo. Một quầng sáng cỡ nắm tay chính là nguyên thần bị hỏa diễm bao phủ lao vút qua cửa sổ rồi nhằm hướng trời cao bắn nhanh đi, trong nháy mắt cũng biến mất vô ảnh vô tung.

Cho tới tận cuối cùng cũng không một ai có thể phát hiện lão già biến mất.

------oOo------

Chương 907: Hỏa dong tinh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong thiên cơ ốc, Hàn Lập thấy đề hồn thú tựa hồ không phải nhất thời nửa khắc thôn phệ xong, sau khi cân nhắc một phen liền đem cả đề hồn thú lẫn kim cương tráo cùng thu cả vào trong túi linh thú. Sau đó liền đi ra ngoài, đem cả thạch ốc thu nhỏ lại như cũ. Quay lại đại điện, đem thiên cơ ốc trả lại cho trung niên nữ tu kia xong, Hàn Lập liền quay lại quảng trường.

Lúc này đã là buổi chiều, số tu sĩ trên quảng cũng đã ít đi non nửa. Tất cả đều đi vào một căn thạch điện khác ở phía đối diện, tham gia đấu giá hội. Hàn Lập không chần chừ thêm, trực tiếp nhằm hướng đối diện chậm rãi đi đến.

Cửa gian đại điện có đứng một bạch bào tu sĩ, vừa thấy Hàn Lập bước lại, đã lập tức chắp tay nói: *"Vị đạo hữu này, vì phòng ngừa tạp nhân các loại quá nhiều, theo quy định tham gia đấu giá hội phải nộp ba khối linh thạch."*

Hàn Lập nghe vậy cười, không nói hai lời đưa tay hướng trong túi trữ vật mò lấy ba khối đê giai linh thạch đưa ra. Hai gã tu sĩ lập tức mặt mang vẻ tươi cười, sau khi tiếp nhận linh thạch liền đưa cho Hàn Lập một khối ngọc bàn to cỡ lòng bàn tay, đồng thời cũng bước ra nhường đường.

Hàn Lập nhìn thoáng qua ngọc bàn trong tay, tại chính giữa ngọc bàn có ghi một con số màu bạc - *"Hai trăm bốn mươi ba"*. Hắn Lập nét mặt không chút nào kinh ngạc, chậm rãi bước vào. Sau khi xuyên qua một thông đạo dài hơn hai mươi trượng, từ phía đối diện lại xuất hiện bốn gã tu sĩ. Tại phía sau bọn họ có một bạch đại môn hiện đầy linh quang. Vừa thấy Hàn Lập lại gần, mấy người này liền đánh giá Hàn Lập vài lần. Toàn bộ bọn họ mặt không chút biểu tình, cũng không nói lời nào.

Hàn Lập đồng dạng không để ý đến mấy người này, trực tiếp đi về phía sau, đẩy ra đại môn, tiến vào trong đại sảnh chính. Mới vừa tiến vào phòng này đã nghe thấy một tiếng rao lớn của một nam tử.

"Năm trăm năm phượng vĩ hoa. Bảy trăm chín mươi khối linh thạch. Hảo. Không có đạo hữu khác tăng giá, chu linh dược này liền thuộc về vị đạo hữu hiện tại. Thỉnh đạo hữu số một trăm ba mươi trong chốc lát đi ra phía sau để nộp linh thạch, lấy đi linh dược." Lúc này Hàn Lập mới nhìn rõ trong đại điện đông nghịt người, ngồi đầy hai phần ba cả đại điện. Trên cái bàn ở trước mặt mỗi người đều đặt một khối ngọc bàn giống nhau, phía trên lóe lên con số màu bạc nhàn nhạt, ai cũng chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn rõ.

Mà ở phía trước thạch điện có một lam bào trung niên nhân mặt đầy vẻ sắc bén đang nâng một chiếc hộp ngọc lớn tiếng nói ra. Mà trong hộp là một gốc tử sắc linh hoa. Mua được linh dược này là một lão già dáng người mập mạp ngồi trong đám đông, vừa thấy trung niên nhân xác nhận kết quả đấu giá, vẻ mặt nhất thời trở nên vui mừng, nhanh chóng đứng dậy nhắm thẳng một bên thiên môn đi đến, thể hiện bộ dáng không thể chờ đợi được.

Hàn Lập thần sắc như thường hướng mọi nơi nhìn thoáng qua rồi mới hướng tới một vị trí không người ở phụ cận đi đến. Ngọc bàn trắng noãn như tuyết cũng không phải là làm từ ngọc, điều này làm cho Hàn Lập nổi lên chút hứng thú, vừa ngồi xuống liền sờ soạn ngọc bàn trước mặt, một lúc lại có cảm giác âm ấm.

"Đây là." Hàn Lập cân nhắc một hồi giữa các loại ngọc thạch tài liệu trong đầu, dường như chưa bao giờ gặp qua loại tài liệu này, khóe miệng nhếch lên, không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc.

"Vị đạo hữu này lần đầu tiên nhìn thấy ôn thạch sao?" Đột nhiên một bên truyền đến thanh âm của một nữ tử, trong đó mang hàm ý khẽ cười.

"Ôn thạch?" Hàn Lập quay đầu nhìn thoáng qua, lúc này mới phát hiện tu sĩ ngồi bên cạnh là hai tuổi trẻ nữ tu dung mạo có chút giống nhau, hình như là đồng bào tỷ muội (chị em ruột).

Nhị nữ quần áo một hoàng một lục, nhan sắc không thể tính là quốc sắc thiên hương nhưng cũng khiến người đối diện phải chú ý tới. Trong đó vừa lên tiếng là lục sam nữ tử ngồi gần Hàn Lập hơn, thấy Hàn Lập đưa tay sờ vuốt ngọc bàn, bộ dáng có chút ngơ ngẩn bèn trêu chọc một câu.

"Muội muội đừng nói lung tung. Đạo hữu ngàn vạn lần xin đừng trách móc. Đường muội (em họ) của tại hạ lần đầu đi ra du lịch, ngôn ngữ có cái gì không ổn, mong rằng đạo hữu thứ lỗi cho." Một nữ tử khác xem chừng có vẻ lớn hơn vội vàng mở miệng xin lỗi.

Đường muội! Lại không phải đồng bào tỷ muội. Điều này quả thực ngoài dự đoán của Hàn Lập, nhưng hai người trẻ như thế đã có tu vi trúc cơ kỳ, xem ra tư chất cũng không phải tầm thường. Thầm nghĩ như thế, Hàn Lập cười cười, lơ đễnh nói:

*"Không có gì. Tại hạ trước kia chỉ nghe nói qua "*Ôn ngọc*". Quả thực là lần đầu tiên nhìn thấy loại ôn thạch này. Đạo hữu có biết chi tiết lai lịch của vật này không? Hình như đây cũng là một loại tài liệu hiếm thấy! Nếu không tại hạ cho dù một mực tại địa phương hẻo lánh tu luyện mà cũng không biết đến loại này."*

"Ôn thạch tất nhiên không thể cùng ôn ngọc so sánh được. Đạo hữu trước kia không biết vật này cũng không phải là chuyện đáng ngạc nhiên. Bởi vì loại đá kì lạ này là đặc sản của Tuyết lĩnh sơn mạch, những địa phương khác đều không thể nhìn thấy. Nhưng loại tài liệu này trừ bỏ trắng noãn dị thường, trong ấm ngoài lạnh, thì so với các loại đá phổ biến khác cũng không có gì đặc thù. Nhưng ở trong thế tục tự nhiên so với loại ngọc thạch bình thường vẫn quý hơn vài phần." Một hoàng bào nữ tử khác mỉm cười hướng Hàn Lập giải thích.

"Thì ra là thế. Đa tạ đạo hữu giải thích nghi hoặc." Hàn Lập trong mắt lộ ra vài phần thấu hiểu, gật đầu. Sau đó lập tức ra vẻ chăm chú nhìn vào một món cao cấp pháp khí được trung niên nhân đưa ra đấu giá.

Cử động này của Hàn khiến cho mỹ mâu (đôi mắt đẹp) của lục sam nữ tử thoáng nhìn, khóe miệng hơi nhếch nhếch tựa hồ có chút xem thường, còn muốn nói thêm điều gì đó nhưng bị đường tỷ của nàng dùng một ánh mắt uy nghiêm nhìn. Không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng không nói. Hàn Lập đối với hết thảy làm như thấy, chỉ lẳng lặng thấy từng kiện pháp khí, linh dược được đưa ra đấu giá.

Mặc dù loại địa phương thế gia này tiến hành đấu giá hội cũng không phải là loại cao cấp, thậm chí có thể nói tương đối thấp kém. Nhưng mà Hàn Lập có chủ tâm thông qua lần đấu giá này hiểu rõ giá tiền của linh dược, pháp khí tại Đại Tấn cùng Thiên Nam cách biệt bao nhiêu, cũng coi như là làm chút chuẩn bị cho sau này tìm loại tài liệu quý hiếm.

Thờ ơ lạnh nhạt trong chốc lát, trong lòng Hàn Lập đã hiểu rõ. Vô luận là linh dược hay pháp khí tại Đại Tấn so với Thiên Nam đều quý trọng hơn rất nhiều, thậm chí những vật hơi quý hiếm một chút giá cả càng thêm cách biệt quá mức. Hắn lập tức suy nghĩ một chút sau liền hiểu được.

Mặc dù diện tích khu vực của Đại Tấn so với Thiên Nam rộng gấp mười lần nhưng là tu luyện thể hệ cùng số lượng tu tiên giả sợ rằng không chỉ là gấp mười lần thôi, bèn tạo thành sự khuyết thiếu linh khí, linh dược so với ở Thiên Nam càng lớn. Bất quá tương đối mà nói, Đại Tấn vẫn là đất rộng vật nhiều, cho dù có rất nhiều vật quý hiếm tại Thiên Nam thậm chí Loạn Tinh hải chưa bao giờ thấy qua, đặc biệt là một ít dược thảo, luyện khí tài liệu nhưng tại đây không lâu đã xuất hiện đến ba, bốn loại đồ vật hắn không biết công dụng.

Điều này làm cho Hàn Lập trong lòng lâm vào trạng thái vui vẻ giao hòa. Nếu như thế này, chỉ cần chạy đến mấy phường thị bậc cao tại Đại Tấn, muốn gom đủ số tài liệu quý hiếm mà chính mình cần, tựa hồ cũng không phải là chuyện không tưởng.

Trong lúc Hàn Lập cân nhắc, phía trên trung niên nhân nhiên gọi người lấy ra một cái khay. Trên khay hiện ra ba khối thâm hồng sắc tinh thạch. Trong tinh thạch chớp động hồng quang giống như hỏa diễm đang hừng hực thiêu đốt, phi thường bắt mắt.

"Hỏa dong tinh ba khối. Tuyệt hảo tài liệu luyện chế bậc cao hỏa

thuộc tính pháp khí. Giá khởi điểm năm trăm linh thạch. Các đạo hữu có thể tùy ý ra giá." Lam bào trung niên mỉm cười nói ra danh xưng, công dụng và giá tiền của ba vật trên khay.

Hàn Lập không để ý liếc mắt nhìn một cái, đang định chuẩn bị thu hồi ánh mắt thì đột nhiên ánh mắt ngưng tụ, trong miệng thốt ra tiếng kêu kinh ngạc.

"Như thế nào. Hàn tiểu tử! Với thân phận của ngươi chẳng lẽ còn nhìn trúng khối tinh thạch này sao?" Thanh âm của Đại Diễn thần quân lười biếng vang lên.

"Tinh thạch? Khó có lúc tiền bối nhìn sai a." Hàn Lập cười khẽ, dụng thần thức truyền âm nói. Đồng thời trong miệng lại đột nhiên báo ra giá *"Sáu trăm linh thạch"*, trực tiếp tham gia đấu giá ba tinh thạch này.

"Như thế nào. Ba khối tinh thạch này còn có cái gì đặc thù sao? Lão phu mặc dù tu vi mất hết. Nhưng thần thức vẫn còn, không tin có cái gì có thể nhìn lầm được." Đại Diễn thần quân có chút không tin nói ra.

"Nếu nói về lịch duyệt kiến thức, cãn bối tự nhiên thúc ngựa đuổi không kịp tiền bối, nhưng mà nếu chỉ nói về yêu đan, tuy vãn bối không dám nói độc bộ thiên hạ, nhưng người trong thiên hạ có thể so sánh với vãn bối cường phỏng chừng cũng không có mấy." Thanh âm Hàn Lập có chút quỷ dị nói ra.

"Cái đó và yêu đan có quan hệ gì?" Đại Diễn thần quân nghe được lời nói Hàn Lập tự tin như thế, không khỏi ngẩn người, ngạc nhiên hỏi.

Nếu không phải hắn biết rõ Hàn Lập là loại người không bao giờ khoe khoang khoác lác, sợ rằng vừa mới nghe xong lời Hàn Lập nói đã cho rằng hắn bị thần kinh.

"Bất quá. Ngươi đã nói như thế như vậy hẳn phải có đạo lý của chính mình. Nhưng nếu không có lý do gì tin phục, lão phu vẫn khó tin nổi ba khối hỏa dong tinh này có gì đặc biệt. Phải biết rằng không riêng lão phu không nhìn ra những linh thạch này có gì

khác thường, cho dù là tu sĩ phụ trách phân biệt tài liệu trong đấu giá hội ai ai cũng có kinh nghiệm phong phú hơn người cũng nhìn lầm loại tài liệu này, cho rằng không phải là loại quý hiếm." Trầm mặc một chút, Đại Diễn thần quân vẫn thể hiện bộ dáng không hề tin tưởng.

Nghe được ngôn ngữ hoài nghi của Đại Diễn thần quân, khóe miệng Hàn Lập lộ ra vẻ tươi cười. Trong miệng lại báo ra một cái giá cao, rốt cuộc cũng làm cho những người cạnh tranh khác đình chỉ báo giá, tự động biết đường thối lui.

"Hảo. Tám trăm linh thạch. Ba khối hỏa dong tinh liền thuộc về đập hữu số hai trăm bốn mươi ba. Thỉnh vị đạo hữu này đến hậu đường nộp linh thạch cùng lĩnh lấy tinh thạch" Tên nam tử kia thấy hỏa dong tinh bán ra với giá cao nưh vậy rất là đích cao hứng, liếc mắt nhìn con số trên ngọc bàn của Hàn Lập rồi lớn tiếng nói.

Hàn Lập nghe vậy, ngay lập tức cầm lấy ngọc bàn, hướng một bên thiên môn đi ra. Nơi đó đã sớm có một bạch bào tu sĩ luyện khí kì chờ sẵn. Vừa thấy Hàn Lập lại đây, lập tức dẫn Hàn Lập quay vòng vài lượt, đến một căn phòng nhỏ trong hậu. Lúc sau đã có một nữ tu tựa như là thị nữ dâng một chén linh trà rồi thối lui.

Hàn Lập nhìn một chút nước trà, vẫn không chút cử động, thần sắc bình tĩnh đánh giá một chút bố trí trong phòng. Chỉ chốc lát sau. đã có một lão già đầu hói tu vi trúc cơ kì đi đến.

"Làm cho đạo hữu chờ lâu như thế, thật sự xấu hổ a. Đạo hữu nhìn một chút xem đây có phải hay không là vật ngươi định mua!" Lão già vừa tiến đến tựu híp mắt cười., sau đó lấy hộp ngọc từng xuất hiện trên chánh điện đưa ra.

Hàn Lập không chút khách khí tiếp nhận họp ngọc, mở nắp ra. Bên trong quả nhiên là ba khối hỏa diễm tinh thạch đang tỏa ra hồng quang hừng hực. Thần sắc hắn cũng không hề thay đổi, dùng hai ngón tay kẹp từng khối lên quan sát, cả nửa ngày cũng không nói năng câu nào.

------oOo------

Chương 908: Tinh hóa yêu đan cùng phi châm

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Sao, hỏa dong tinh này có vấn đề sao?" Lão giả vừa cười vừa nói, bộ dáng như sắp phát tài.

"Không có. Đúng là loại tinh thạch này." Hàn Lập gật đầu, biểu tình không thay đổi nói, tiếp đó đem tinh thạch thu lại, ôm quyền cáo từ rời đi.

Lão giả nhìn theo bóng lưng Hàn Lập biến mất, lại nhìn hộp ngọc rỗng tuếch của lão, khẽ cau mày, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc.

Giờ phút này, Hàn Lập lại một lần nữa trở về chỗ ngồi tại phòng đấu giá, trong tay linh quang chợt lóe, một viên hỏa dong tinh xuất hiện trong lòng bàn tay. Hàn Lập mỉm cười nhìn viên mai tinh thạch, trong mắt hiện lên một tia tiếu ý.

"Tám trăm linh thạch mua ba khỏa hỏa dong tinh. Đạo hữu thật đúng là ra tay hào phóng!" Một nữ tử áo xanh bên cạnh thấy vẻ mặt Hàn Lập không kìm được nói.

"Đúng vậy. Tinh thạch này ta đã muốn mua từ lâu. Có thể dùng tám trăm linh thạch mua được vật này, cuối cùng cũng không trắng tay." Hàn Lập liếc mắt nhìn nàng một cái, không chút hoang mang nói. Bàn tay vừa chuyển, tinh thạch đã biến mất vô tung vô ảnh.

Nữ tử chỉ cảm thấy Hàn Lập tinh quang chợt lóe, trong lòng giật mình một cái. Lời định nói ra cũng đành dừng, không biết phải nói như thế nào. Nữ tử áo vàng bên cạnh nhìn thấy cảnh này. Sắc mặt khẽ biến. tựa hồ cảm giác được điều gì đó. Ánh mắt lưu chuyển, nhưng vẫn không nói gì.

Sau khi thu hoạch được thứ ngoài ý muốn. Hàn Lập đối với buổi đấu giá bên dưới đã bắt đầu chờ mong. Nhưng đúng lúc này Đại Diễn Thần Quân rốt cục cũng mở miệng hỏi: *"Hàn tiểu tử. Hỏa dong tinh kia có quan hệ gì với Yêu Đan. Ngươi không muốn giải thích một chút với lão phu sao."*

"Kỳ thật tiền bối hẳn là cũng đoán được vài phần. Trong những khỏa hỏa dong tinh đó, kỳ thật có một viên thất cấp yêu thú nội đan. Chẳng qua trải qua không biết bao nhiêu năm tháng, nội đan đó cũng đã hoàn toàn tinh hóa, thoạt nhìn thì nó cũng giống với những khỏa hỏa dong tinh khác, cho dù có thần thức cường đại như đại nhân, cũng vô pháp nhìn ra điểm sai biệt trong đó."

Hàn Lập bình tĩnh nói.

"Thất cấp Yêu Đan? Nếu như cả thần thức và bề ngoài điều không thể phán đoán. Ngươi tại sao lại nhìn ra?"

Đại Diễn thần quân quả nhiên có chút giật mình, nhưng vẫn còn có chút chưa tin. *"Giết qua rất nhiều cao giai yêu thú với hình thành được sát khí nồng đậm nên với yêu đan rất mẫn cảm. Lúc thất cấp yêu đan được lấy ra, sát khí trên người ta liền tự động cảm ứng. Trước đây ta cũng đã từng tiếp xúc với yêu đan. Tự nhiên có phương pháp phân biệt rõ ràng."* Hàn Lập chậm rãi nói.

*"Thì ra là thế. Nếu thật sự đã chém giết quá nhiều yêu thú, sát khí trên người ngươi đã làm cho lão phu cảm thấy hứng thú. Xem ra ngươi còn có nhiều chuyện xưa chưa bao giờ kể cho lão phu."*Đại diễn thần quân cười hắc hắc, không biết là vui hay giận nói.

"Không có gì. Chỉ là năm đó có chút cơ duyên thôi. Nhưng tiền bối người còn không biết diệu dụng của tinh hóa yêu đan này sao." Chuyện ở Loạn tinh hải năm đó Hàn Lập cũng không muốn nhắc tới với lão quái vật này. Lời vừa nói ra, đối phương đã cảm thấy hứng thú.

"Nga! Tinh hóa yêu đan, lão phu lần đầu tiên nghe qua. Có thể dùng như thế nào?" lời nói của Hàn Lập đã gợi lên lòng hiếu kỳ của Đại Diễn thần quân, cũng không hỏi nhiều về chuyện yêu thú

nữa.

"Kỳ thật tinh hóa yêu đan cũng không chân chính xem như yêu đan. Hơn nữa nếu là làm thuốc luyện đan chắc chắn chứa kỳ độc. Tuy độc tố không bằng thập đại tuyệt độc, nhưng tu chân bình thường khi phục dụng sẽ chết ngay lập tức. Trên thực tế thì tài liệu loại này dùng để luyện pháp bảo loại phi châm là tốt nhất. Dựa theo tài liệu này mà luyện chế phi châm, chẳng những tốc độ cực cao, rời tay có thể đả thương địch thủ, hơn nữa điểm đáng sợ nhất chính là loại phi châm này bản thân tài liệu chế tạo có đặc thù, độn quang như có như không, có thể ẩn hình, chính là lợi khí ám sát tốt nhất. Nhưng vì loại tinh hóa yêu đan này rất khó hình thành, hơn nữa biện phát phân biệt cũng rất ít, tại hạ nếu không nhờ vào sát khí, chỉ sợ cũng không thể phát hiện được bảo vật này" Hàn Lập vuốt cằm, thần sắc như đang nói, nhưng trong lòng lại đang nhớ lại phương pháp dùng tinh hóa yêu đan luyện chế phi châm.

Ngọc giản này cũng là mình ở Loạn tinh hải đoạt được, khi giết tên tu sĩ quỷ quái. Lúc ấy còn tưởng chỉ là tin đồn thú vị mà thôi, không ngờ mình lại gặp được thật. Loại tài liệu luyện khí hiếm thấy này, hắn tất nhiên là không dễ dàng bỏ qua.

"Thứ này, lão phu quả thật là chưa bao giờ nghe nói qua. Xem ra thiên hạ to lớn không việc gì là không có, chỉ sợ không có tu chân nào có thể đi qua một lần tất cả các địa phương một lần, chỉ là theo ta được biết, ngay ở Thiên nam tu tiên giới của chúng ta cũng có hơn năm, sáu địa phương phải chịu mạo hiểm nhất định mới có thể tiến vào. Lão phu năm đó ngoài trừ Đại tấn cũng chỉ đi qua trong đó hai nơi, sau bởi vì thọ nguyên cho nên cũng không quay lại mà khổ cực nghiên cứu ký thần thuật" Đại diễn thần quân thanh âm có chút buồn bã.

"Tiền bối đã quá mức bi quan về sinh tử luân hồi như vậy. Cho dù là phi thăng linh giới cũng không mấy người thoát khỏi trói buộc này. Thật muốn sống cùng trời đất, đại khái chỉ có thể là tiên giới, đối vời phàm nhân phi thăng linh giới là một điều muôn vàn khó khăn, Phi thăng từ tiên cổ đến này cũng không có bao nhiêu người!" Hàn Lập tực hồ bị xúc động, im lặng một lúc, chốc lát sau mới trả lời.

"Hắc hắc! lão phu vẫn không cam lòng, lão phu tự nhận vô luận tư chất tu tiên hay thông minh tài trí, tuyệt đối đứng đầu trong thiên hạ thế nhưng lại rơi vào cảnh phải ký hồn trên khôi lỗi mới lay lắt mạng tàn. Nếu như cho lão phu một cơ hội, chuyện tiến vào hóa thần kỳ, đối với lão phu mà nói tuyệt đối không phải quá khó khăn."

Đại Diễn Thần quân thì thào nói, giọng đầy hối hận, lời nói càng ngày càng thấp, những âm thanh cuối cùng như không phát thành tiếng.

Nghe xong những lời này, Hàn Lập trong lòng không hiểu tại sao cũng dâng lên một tia bi thương. Năm đó tại cực tây chi địa là khai phái tông sư, từng tiếu ngạo Thiên nam hoàn toàn không có đối thủ, lúc ấy so với mình khẳng định càng thêm phong quang, không ai bì nổi, nhưng một khi không thể tiến vào hóa thần kỳ, lại rơi xuống kết cục thê lương như thế này. Làm cho tâm tình của hắn bỗng nhiên trầm xuống. Tình hình vị đại diễn thần quân hiện nay, thực tàn khốc này có thể là chính bản thân mình sau này.

Ý nghĩ này quanh quẩn trong đầu, sắc mặt của Hàn Lập trầm xuống, cũng không còn tâm tư nói gì thêm. Đại hội đấu giá vẫn tiến hành như bình thường, vật phẩm đấu giá sau này đưa ra so với lúc đầu mà nói, trân quý hơn rất nhiều nhưng lại không có thứ nào Hàn Lập nhìn trúng. Đợi đến khi đấu giá đến những món pháp bảo cùng vài loại linh đan. Hàn Lập cũng không muốn ở lại, dưới con mắt kinh ngạc của hai nàng, hắn đứng dậy ra khỏi phòng đấu giá, phiêu nhiên rời đi.

Bước ra khỏi hội trường, hắn cũng không buồn nhìn các quầy hàng khác, ra tới quảng trường, chậm rãi đi lại với tâm trạng không yên. Thỉnh thoảng có gặp một vài tu chân cùng tam gia đệ tử giao dịch hội nhưng cũng không ai chú ý đến hắn. Chẳng qua. Hàn Lập dần dần hướng đến một góc ít người, chậm chậm đi đến.

Sau một tuần trà, Hắn dừng cước bộ. Xoay chuyển ánh mắt, bỗng nhiên phát hiện tại một gian lầu đang có một gã bạch bào Trúc cơ kỳ đứng nhìn quanh, tựa hồ đang đợi một người nào đó.

Hàn Lập biểu tình không đổi, thần thức lại hướng mọi nơi đảo nhanh một chút. Hơn mười trượng chung quanh cũng không phát hiện ra một tu chân nào, cũng không có cấm chế gì lợi hại. Tu chân gần nhất cũng cách hơn trăm trượng, căn bản là không chú ý đến nơi này.

Hàn Lập không chút do dự chuyển hướng, hướng tu chân này đi đến. *"Đạo hữu có chuyện gì sao?"*Một gã đại hán thần tình dữ tợn, vừa thấy Hàn Lập hướng tới, ngẩn ngơ, nói.

"Đạo hữu là Khổng gia tu sĩ?" Hàn Lập đi đến trước mặt, mỉm cười nói.

"Không sai, tại hạ đúng là Khổng gia ngoại đường chấp sự! Đạo hữu muốn." Tên đại hán cẩn thận đánh giá Hàn Lập vài lần. nhìn thấy túi trữ vật và trang phục của hắn không giống tán tu bình thường. cũng là khách khí trả lời.

"Tại hạ có một số việc, muốn gặp quý gia chủ một chút, không biết đạo hữu có thể vào bẩm báo một chút không?" Hàn Lập vẻ mặt ôn hòa hỏi.

"Gặp gia chủ?chỉ sợ không được rồi, gia chủ chúng ta hiện nay đang có chuyện quan trọng, sẽ không tùy tiện tiếp khách, đạo hữu có chuyện gì cần nói, có thể nói trước cho tại hạ!" Đại hán nhướng mày, khó xử nói.

*"Là như vầy, tại hạ mới từ phòng đấu giá ra, phát hiện ta một kiện đồ vật này, hình như có chút vấn đề, muốn cùng quý gia chủ thảo luận một chút."*Hàn Lập cố ý lộ ra vài phần chần chờ, nói.

"Phòng đấu giá? Chẳng lẽ có chuyện gì???có muốn nói gì, đạo hữu hẳn là nên tìm những vị đạo hữu phụ trách Phòng đấu giá." Vừa nghe Hàn Lập nói. Đại hán nhất thời thần sắc ngưng trọng nói.

"Ta biết" Hàn Lập thở dài, đưa tay đến thắt lưng.

Đại hán vừa thấy Hàn Lập như vậy, dựa vào nhiều năm kinh nghiệm, nhất thời theo bản năng cũng đưa tay đến trên hông, làm ra vẻ cảnh giác. Nhưng Hàn Lập vừa lật tay, xuất ra một viên tinh thạch phát ra hồng quang nhè nhẹ, đưa tới. Đại hán lúc này mới hết nghi ngờ, buông lỏng cơ thể đưa tay nhận lấy, miệng kinh ngạc nói:

"Đây không phải là hỏa dong tinh sao, vì đồ vật này mà muốn gặp gia chủ."

Hắn vừa nói, vừa khó hiểu vừa đánh giá viên tinh thạch Trong nháy mắt tại nơi ngón tay vừa tiếp xúc với viên tinh thạch, một luồn lam mang theo tinh thạch bắn ra, với cự ly quá ngắn, đại hán căng bản muốn tránh cũng không được, hắn nhất thời kinh hãi muốn lớn tiếng gọi, nhưng trán chợt lạnh, rồi lan đến toàn thân, toàn bộ cơ thể đều bị một tầng lam sương lạnh lẻo làm đóng băng, trong nháy mắt mất đi năng lực hành động.

Tay áo bào run lên, phát ra một thanh âm, đem đại hán cuốn vào quang điểm, trực tiếp tiến vào trong lầu. Thân hình nhoáng một cái, Hàn Lập cũng vô thanh vô tức theo sau.

------oOo------

Chương 909: Khách điếm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập một tay lật lên, một cây châm màu bạc liền hiện ra trên hai ngón tay, không nói hai lời cúi người hướng về phía đại hán, châm nhanh mấy kim lên đầu. Đại hán thân hình run lên, hai mắt thần quang dần dần mờ đi, si ngốc đứng lên. Hàn Lập hai tay niệm pháp quyết, trong miệng đọc vài chú ngữ trầm thấp phát ra mấy đạo pháp quyết liên tiếp đánh vào trên người đại hán.

Hàn khí trên người đại hán lập tức bị đánh tan, hai mắt vô thần tự động mở ra, sau đó giống như một khôi lỗi đứng im không nhúc nhích. Hàn Lập trên mặt bao phủ thanh quang, tay áo bào rung khẽ, mấy cái trận kỳ màu sắc khác nhau lần lượt bay ra, cắm ở bốn xung quanh hai người, hình thành một cái trận pháp ngăn cách khí tức.

Sau khi khởi động trận pháp, thân ảnh nhoáng lên một cái, liền xuất hiện ngay sau lưng đại hán. Hàn Lập tay khẽ nâng, năm ngón tay tách ra đặt lên đỉnh đầu đại hán, đồng thời hào quang quanh thân đại phóng, thân ảnh hai người dần ẩn vào vầng hào quang.

"Ngươi tên là gì, ở Khổng gia giữ chức vụ gì?" Trong quần sáng truyền đến thanh âm của Hàn Lập, băng lãnh không chút cảm tình.

"Khổng Đấu, ngoại đường chấp sự!" Đại hán đờ đẫn trả lời.

"Khổng gia từ khi nào chiếm cứ Chuẩn Vân trấn, trong trấn có bao nhiêu cư dân rồi?"

*"Bắt đầu từ bảy năm trước, cư dân trong trấn điều là phàm nhân. Bên ngoài trăm dặm có một tiểu thành gọi là "*Tuyết Giang*".*

"Khổng gia lần này tại Tham Vương đại hội có mục đích gì?"

"…"

Sau đó là một màn vừa hỏi vừa trả lời. Hàn Lập từ trong miệng đối phương đã biết được đại bộ phận tin tình báo. Cuối cùng Hàn Lập thu tay, đại hán lập tức ngã xuống không dậy nỗi. Hắn xuất ra một viên đan dược, nhét vào miệng đại hán, rút tất cả các ngân châm cắm ở các huyệt đạo toàn thân đại hán. Một lát sau, hắn mới đứng dậy, trầm ngâm lẩm bẩm nói:

"Dùng Vô Ưu châm, hẳn là có thể che dấu một đoạn thời gian nhất định trong ký ức. Ngay lập tức sẽ không có điều gì xáo trộn, đáng tiếc vì tu vi chưa đủ, Mộng dẫn thuật không thể thi triển toàn lực. Nếu không trực tiếp thi triển sưu hồn thuật, sẽ không cần phiền toái như vậy. Xem ra phải đến tiểu thành kia một chuyến."

Hàn Lập lắc đầu, đem trận kỳ ở bốn phía thu lại, ra khỏi phòng rời lầu các. Xuống dưới hắn không hề để ý đến cái gì gọi là Tham Vương đại hội, trực tiếp hướng đại môn đi đến. Ở trên đường các tu chân khác rời đi cũng không ít, cho nên Hàn Lập ra đến đại môn, ngự không mà đi, các tu chân thủ cũng không hoài nghi gì.

Một đạo thanh quang, thẳng hướng tiểu thành bay đến. Tiểu thành cách Tuyết Lăng sơn mạch một đoạn không xa, thanh quang ở Chuẩn Vân trấn bay đi không bao lâu sau xa xa đã thấy được tòa Tuyết Giang tiểu thành, sau khi hạ thân xuống trước cổng thành, Hàn Lập chậm rãi bước vào.

Tuyết Giang thành này so với Chuẩn Vân trấn mà nói, lớn hơn đến ba bốn lần, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng gọi là tiểu thành mà thôi. Lúc Hàn Lập đến nơi sắc trời đã tối, bầu trời tối đen một mảnh. Vì vậy trên đường đi cũng không có mấy ai, tự nhiên cũng không ai chú ý tới Hàn Lập, vị khách không mời mà đến này đã đến. Hàn Lập đi đến ngã tư đường, thần thức cẩn thận tỏa ra bốn phía, phòng ngừa các cao thủ nguyên anh kỳ khác trong thành phát giác.

Trong tiểu thành quả nhiên có tu chân, chẳng qua phần lớn là tu tiên giả cấp thấp, tu vi cao nhất cũng chỉ là một vị tu chân kết đan kỳ đang ở trong một trạch viên tây nam thành. Hàn Lập dung thần thức thần bí dị thường này đảo qua đảo lại vài lần, người này cũng không phát giác được.

Chẳng qua, Hàn Lập đến tiểu thành này cũng không phải để tìm một cao thủ tu chân, biết được lúc này trong thành không tồn tại nhân vật nào có thể uy hiếp đến mình, liền thu liễm khí tức, hướng một bên ngã tư đường đi đến, ánh mắt hướng hai bên đường quét qua quét lại không ngừng, tựa hồ đang tìm thứ gì. Rất nhanh, hắn liền di tới một con ngã tư đường lớn, dường như là trung tâm thành. Ánh mắt Hàn Lập đảo qua một chiêu bài trên một khách điếm, đồng tử co rút lại, bỗng nhiên dừng cước bộ.

Chiêu bài lớn hơn vài thước, mặt trên viết" Duyệt Lai " Hai chữ màu bạc, thoạt nhìn thì không khác biệt gì với các chiêu bài khác, mà dòng chữ lớn viết "Duyệt Lai", đối với các khách điếm bình thường, chỉ sợ không đến một ngàn cũng có đến mấy trăm. Hàn Lập nhìn chằm chằm vào dấu hiệu ấm trà bên dưới chiêu bài, ánh mắt vẫn bất động. Một lát sau, hắn thở nhẹ một cái, ngẩng đầu nhìn tiểu điếm trước mắt, xem xét phụ cận không thấy có người, thân hình nhoáng lên một cái, hào quang chớp động, nhân ảnh như tành tình, trực tiếp xuyên qua cửa lớn đi vào.

Đại sảnh trong khách điếm vẫn tối đen như vậy, không hề phát ra tiếng động, tất cả mọi người vẫn ngủ yên, không biết là có khách đến. Một lúc sau, Hàn Lập nhắm mắt, phóng xuất thần thức, toàn bộ khách điếm ngay lập tức hình thành trong đầu Đột nhiên hắn vô thanh vô tức hóa thành một cơn gió nhẹ, vô thanh vô tức hòa vào bóng đêm.

….

ão bản của Duyệt Lai khách điếm là một lão giả ngoài năm mươi tuổi, trong tiểu thành cũng được coi như một phú gia bật trung. Sau một ngày vất vả, thân thể hắn đã quá mệt mỏi, liền ôm lấy tiểu thiếp mới cưới cách đây một năm đang ngủ say. Nhưng đột nhiên, hắn cảm thấy có một cơn gió lạnh thổi qua, cực kỳ băng lạnh, làm cho hắn giật mình tỉnh giấc.

Sau khi ngước mắt lên, lão bản nhất thời mồ hôi lạnh toàn thân. Một bóng đen đang đứng ở đầu giường, ánh mắt lóe sáng lạnh *lùng nhìn hắn.*

"Ngươi…" *Hắn vừa muốn lớn tiếng gọi, nhưng thanh âm vô pháp phát ra.*

"Không cần lớn tiếng. Tuy rằng trong khách điếm không có một tu chân nào, ta cũng không muốn kinh động đến người khác. Ngươi trước tiên hãy xem vật này." *Bóng người khoát tay, một chiếc chìa khóa long lánh xuất hiện trước mặt lão bản.*

Lão bản vừa thấy chiếc chìa khóa bạc, thân hình chấn động, nhất thờ cả người buông lỏng, trong ánh mắt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng. Mà bóng đen kia, chính là Hàn Lập.

Lão bản vội vàng nhảy xuống giường, khoa tay múa chân, ấp úng muốn nói điều gì đó, nhưng trong miệng vẫn không thể phát ra tiếng. Hàn Lập mỉm cười khoát tay, một đạo ngân ti từ yết hầu quay về, rơi vào trong tay, chính là một cây ngân châm.

"Có thể cho tại hạ kiểm tra chiếc chìa khóa kia không." *Lão bản ho khan vài tiếng, rốt cục khôi phục được giọng nói.*

Hàn Lập không nói một lời, trực tiếp đem chiếc chìa khóa ném cho lão bản. Lão bản tiếp nhận chiếc chìa khóa bạc, cẩn thận kiểm tra trong chốc lát, sau đó tỏ ra cung kính, hai tay đem chiếc chìa khóa hoàn trả cho Hàn Lập, đồng thời thi lễ nói: "Người là đại thiếu gia sao?"

"Ngươi đã kiểm tra chiếc chìa khóa, vẫn còn nghi ngờ sao?" *Hàn Lập không trực tiếp trả lời, ngược lại nhàn nhạt nói.*

"Không có gì, nếu thiếu gia có thể tìm đến lão nô, chiếc chìa khóa cùng thân phận đương nhiên không giả, chính là…" *Lão bản theo bản năng quay đầu lại nhìn tiểu thiếp phía sau.*

"Yên tâm, trước khi ngươi tỉnh, ta cũng đã thi pháp để cho nàng hôn mê, cho dù ngươi hô to gọi nhỏ bên tai nàng cũng không nghe thấy gì cả." *Hàn Lập lạnh nhạt nói.*

"Vậy cũng tốt, gia chủ liên tiếp mấy năm rồi không liên hệ với lão nô, lão nô là phàm nhân, cũng không biết xẩy ra chuyện gì. Lại càng không dám tìm hiểu, sợ trêu chọc đến những tu chân khác. Hiện giờ thiếu gia cùng với chiếc chìa khóa đến đây, lão nô cuối cùng cũng nhẹ được một phần. Nếu không nghe gia chủ nói, thiếu gia lần sau đến sẽ thay đổi hình dáng, lão nô thật đúng là không dám tùy tiện nhận mặt nhau." *Lão bản thành thật nói.*

"Phùng gia đính thực có xẩy ra chút sự tình, cho nên ta đến đây là muốn mở ra mật thất, cần đem một ít đồ vật đi. Vị trí mật thất ngoại trừ gia chủ biết, hẳn là có để lại bản đồ ở chỗ ngươi. Mau đưa cho ta!" *Hàn Lập không khách khí, dung giọng điệu phân phó nói.*

"Vâng! Đã có chìa khóa mở mật thất, thiếu gia tự nhiên có tư cách mở ra mật thất. Thỉnh thiếu gia chờ một chút!" *Lão bản không chút hoài nghi, ba chân bốn cẳng, mặc vội quần áo, liền mang Hàn Lập ra khỏi phòng, đến hậu viện khách điếm.*

Trong một góc tường phía sau hậu viện, lão bản với tay tìm một cái cuốc, sau một hồi đào bới, lại dùng hai tay sờ soạng một hồi, lộ ra một cái trông như một viên gạch màu xanh, lúc này mới lau mồ hôi, xoay người lại.

"Mật thất được phong ấn tại đây, mặt trên có cấm chế. Lão nô không thể mở ra được, cũng chưa bao giờ thấy qua, thiếu gia hẳn là có biện pháp để mở.!" *Lão giả đưa viên gạch xanh cho Hàn Lập chần chờ nói.*

"Chuyện này là đương nhiên, ta tất có biện pháp. Mặt khác sau khi ta đi rồi, ngươi cũng không cần ở lại nơi này nữa. Lập tức rời xa nơi này, mai danh ẩn tích!"

Hàn Lập tiếp nhận viên gạch xanh, xem xét vài lần, tựa hồ xác định xem là thật hay giả, vừa lòng gật đầu, sau đó nghiêm sắc mặt phân phó. "Nói như vậy, Phùng gia thật sự xẩy ra chuyện! Thiếu gia yêm tâm, ta mấy ngày sau liền lập tức rời khỏi đây. Chuyện tình của thiếu gia nhất định sẽ không để lộ ra."*Lão bản thần sắc buồn bã, đáp ứng nói.*

"Ngươi biết như vậy là tốt. Thấy ngươi với Phùng gia một lòng trung thành tận tâm như vậy. Đây là vài viên đan dược! tuy rằng ngươi là phàm nhân. Nhưng vẫn có thể phục dụng, giúp ngươi cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ!" *Hàn Lập đem viên gạch xanh đó thu hồi, nhìn đôi mắt ảm đạm của lão bản. thần sắc vừa động, đột nhiên lật tay, trong tay liền xuất hiện một bình nhỏ màu xanh, đưa cho lão bản.*

*"*Đa tạ thiếu gia ban cho!*" Lão bản đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó vui vẻ nói.*

*"*Tốt lắm. Ta còn có việc phải đi. Ngươi ở lại giải quyết cho tốt!" Hàn Lập khoát tay, lạnh lùng nói. Tiếp đó trước mặt lão bản thanh sắc chợt lóe, thân hình tiêu biết vô tung vô ảnh.

Lão bản hoảng sợ, tìm kiếm một lúc lâu, rốt cục xác nhận Hàn Lập đã rời đi. Lúc này mới cúi đầu xuống nhìn binh thuốc trong tay. Sau một lúc lâu, hắn thở dài một hơi.

Hàn Lập vừa ly khai khách điếm, lập tức bay ra khỏi tiểu thành, tìm một hoang sơn vô danh gần đó đáp xuống. Sau đó lật tay, viên gạch xanh kia liền xuất hiện trong tay.

------oOo------

Chương 910: Sát khí

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một tay đem nâng lên viên gạch lên. Tay kia liền điểm nhẹ. Đầu ngón tay thanh quang chớp động nhẹ nhàng điểm vào mặt viên gạch.Nhất thời một tầng linh quang phát ra, giống như từng đợt sóng gợn. Hàn Lập tươi cười, gật đầu.

Viên gạch này, theo như Phùng Chẩm nói, cũng không phải là một kiện đồ vật bình thường, mà là một pháp khí trữ vật. Chẳng qua vật này phải có một bộ pháp quyết mới mở ra được, nếu dùng phương pháp mạnh mẽ mà cưỡng bức hòng khai mở nó thì lập tức sẽ hóa thành tro tàn. Hàn Lập tất nhiên là làm theo khẩu quyết mà Phùng Chẩm nói trước khi chết. Một tràn chú ngữ truyền ra, hé miệng, một đoàn ký tự chớp động theo thanh quang bay ra, gắn vào bên trên viên gạch

Vừa kết thủ ấn, vừa niệm thần chú, hướng về phía bề mặt nó điểm rất nhanh. *"Phanh"* một tiếng vang nhỏ, trên mặt ngoài viên gạch hiện ra một lỗ thủng hình tròn, tối đen. Hàn Lập không vội vàng đưa tay vào, mà dùng tay vỗ vào đáy thanh chuyên. Nhất thời hào quang thoáng động, từ trong lỗ thủng bay ra hai vật.

Một cái ngọc giản nhỏ, một, một tập sổ sách được đóng gói cẩn thận. Hắn tay vươn tới, dễ dàng chụp lấy hai kiện đồ vật vào tay. Sau khi cất viên gạch đi, Hàn Lập cũng không xem xét tấm văn thư kia mà dùng thần thức đắm chìm trong ngọc giản. Không bao lâu sau. Hàn Lập thần tình cổ quái, khuôn mặt nhất thời trầm xuống.

"Như thế nào, bên trong không có mật quật chỉ của Phùng gia?" Đại diễn thần quân nhìn thấy bộ dáng Hàn Lập như vậy không nhịn được hỏi.

"Không phải, bên trong đích xác có mật quật chỉ, còn đánh dấu rất rõ."

Thở phào một cái, đem thần thức trong ngọc giản thu hồi, Hàn Lập chậm rãi nói, nhưng hàng lông mày vẫn nhăn lại.

*" Tại sao bộ dáng của ngươi là khó chịu đến như vậy, chẳng lẽ mật quật chỉ vẫn có nguy hiểm sao"*Người này không hổ là lão quái vật sống ngàn năm, chỉ nhìn một chút biểu hiện đã biết rõ chân tướng.

" Có thể gặp chút phiền toái à? Thế nào mà mật quật của Phùng gia lại được kiến tạo ở Tuyết Lăng sơn chứ" Hàn Lập than nhẹ một tiếng, mặt lộ vẻ khó nói.

*"Phùng gia thế nào lại đem mật quật xây trong đó. Chẳng lẽ không biết sơn mạch này rất cổ quái thường xuyên có tu chân bị mất tích sao?"*Đại diễn thần quân cũng có chút kinh ngạc nói.

"Ai biết được? Có lẽ chỉ có vị Phùng gia tiên tổ là biết được. Không phải nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất sao." Hàn Lập nhếch miệng. chỉ có thể phỏng đoán nói.

*"Nếu Phùng gia vẫn sử dụng mật quật này, chứng tỏ địa phương này cũng không nguy hiểm. Cần gì phải lo lắng quá mức."*Đại diễn thần quân từ từ nói.

"Hy vọng là như vậy! Đã tới bước này, cũng không thể bởi vì một chút rủi ro mà không dám đi. Nếu mọi chuyện thuận lợi thì mộ ngày sao là ta có thể tìm thấy mật quật này. " Hàn Lập cười khổ, nói vẻ tự giễu.

Hắn liền đem ngọc giản thu hồi, sau đó lại đem tấm văn thư lên xem, lẩm nhẩm một chút, trong miệng liền kinh hô một tiếng.

*"Di! Những thứ này là một vài văn bản khế ước tài sản của Phùng gia! Số lượng này còn không đủ để xưng bá một phương."*Hàn Lập tỏ vẻ ngạc nhiên.

"Chuyện này có gì kỳ quái. Đại Tấn thế gia cùng Thiên Nam tu tiên gia tộc có chút bất đồng. Chính là coi thế tục như việc bình thường, không thấy hổ thẹn khi kết giao với phú hào hay quan lại.

*thậm chí thường xuyên có tán tu chủ động đầu nhập vào. Đại Tấn diện tích tuy lớn, phàm nhân thế tục so với tu chân đông đúc hơn, chiếm cứ hơn phân nữa Đại Tấn. cho nên không ít linh dược linh thạch, tài nguyên không nằm trong những nơi hoang vu, mà triều đình trực tiếp nắm giữ trong tay. Mà Thiên Nam thì bất đồng, phàm nhân chiếm diện tích không lớn, phần nhiều là vùng hoang dã. Những tu sĩ ở Thiên Nam tự nhiên không cần phải giao thiệp với phàm nhân"*Đại diễn thần quân tựa hồ có chút hiểu biết liền chỉ điểm đôi chút cho Hàn Lập.

"Nói như vậy, vương quyền thế tục ở Đại Tấn khống chế nhiều tài nguyên tu tiên, những tông môn vẫn chấp nhận sao?" Hàn Lập có chút không tin tưởng nói.

"Hắc hắc, không cho thì sao. Đại Tấn cũng không giống với phần đông các quốc gia tại Thiên Nam, mà từ xưa đến nay đều là một triều đình phàm nhân hết sức mạnh mẽ. Cho dù tu chân có lợi hại, nhưng cũng không thể làm thương tổn đến phàm nhân, nếu không chưa đợi thế lực phàm tục phản ứng thì các tông môn khác đã nhân cơ hội đến nói chuyện rồi. Kỳ thật hiện giờ triều đình đã thỏa thuận cùng những thế lực lớn trên tu tiên giới. Nếu ta nhớ không nhầm, các tông môn có thế lực lớn đã ước định, tạo áp lực đối với triều đình, bắt buộc phải làm điều gì đó. Thậm chí còn cam đoan với thế lực trần tục, bọn họ còn cố ý cho quan phủ mời chào một ít tán tu.Đại hoàng tộc thậm chí có thể bồi dưỡng một số tu chân hoàng tộc. Đương nhiên số lượng tu chân cũng sẽ được kiểm soát không cho họ bành trướng quá mức."

"Các đại thế lực cũng vì muốn chiếm cứ nhân lực cùng tài nguyên tu luyện Nói thẳng ra, một số vương gia quý tộc cùng quận thủ các phương lớn nhỏ, cơ hồ điều xuất hiện bóng dáng các tông môn hoạt động sau lưng. Đặc biệt là quan lớn ở các quận thủ, hầu như đều có các tông môn lớn nhỏ phía sau, để các thế lực nắm nhược điểm. Việc này cuối cùng là xuất hiện các thế gia tu tiên. Cứ như vậy, dần dần các tu tiên thế gia ở tục giới nắm được không ít tài sản. Điều này ở Đại Tấn sớm đã thành chuyện thường. Chẳng qua những thứ được cất dấu cẩn thận như vậy, chắc có liên quan đến tài nguyên tu luyện, là mấu chốt để một thế gia tồn tại" Đại diễn thần quân đem những gì mình biết nói cho Hàn Lập.

Hàn Lập nghe xong, cảm thấy rất kinh ngạc, sờ sờ cằm.

"Những tài liệu này quan trọng tới vậy, chẳng lẽ Phùng gia chủ trước khi xảy ra chuyện đã biết trước, cố ý lưu lại sao!" Hàn Lập phỏng đoán nói.

"Có thể sao. Chẳng qua cũng không quan hệ gì đến chúng ta. Không cần lo lắng trong đó có gì cổ quái, vẫn nên nhanh chân đến Phùng gia mật quật, nhìn xem bên trong có hay không Phật môn công pháp có thể giải trừ sát khí trên người ngươi.!" Đại diễn thần quân nói.

"Tiền bối nói cũng đúng!" Hàn Lập nở nụ cười, đem công văn thuận tay bỏ vào trong một cái hộp, thu vào.

Sau khi phân biệt rõ phương hướng, hắn ngự khí phóng lên cao, trực tiếp hướng Tuyết Lăng sơn mà đi. Lúc này, tại một ngôi mộ trong Tuyết Lăng sơn mạch, hai nhân ảnh vẫn đang quỳ gối dưới nền đá không nhúc nhích. Bỗng nhiên từ giữa khối thạch quan bay ra hai đạo lục mang, chợt lóe lên rồi bắn thẳng vào trong đầu hai nhân ảnh.

"Đi thôi! Đem tên kia giết chết, đoạt lấy bảo vật" Trong thạch quan truyền đến một âm thanh lạnh lùng của một nam tử. Hai đạo nhân ảnh tiếp lời liền biến thành hai đạo lục quang, từ trong mộ bắn ra, không thấy bóng dáng.

"Tốt, ta cướp lấy kim cương chi thân của tên kia, đưa hóa thân vào. Hơn nữa trong Kim Cương Tráo còn có một tia khí tức của Vương thi. Chỉ cần người nọ không lập tức độn xuất khỏi Trữ phủ đi, hắn có chạy đằng trời"

"Đa.tạ…phụ vương!" một bên thạch quang phát ra vài tiếng vui mừng, lắp bắp.

"Hừ! Lần này cho qua. Lần sau không được tự ý hành động nữa!"

Trong thạch quan lại vang lên âm thanh của nam tử.

"Vâng!lần sau.nhất định không có! " Âm nhanh lắp bắp tựa hồ có chút sợ hãi.

Trong thạch quan cũng không truyền ra một âm thanh nào, nhưng một lúc sau vang lên một tiếng *"phịch"*, thạch quan trực tiếp bay ra xa mấy trượng, một nhân ảnh từ trong thạch quan ngồi dậy.

"Đại vương. Người đây là?" Một giọng nữ tử mang theo kinh ngạc từ trong một thạch quan khác truyền ra.

"Cũng không sai mấy, hiện đúng là ngày âm khí bạo phát, tạm thời rời khỏi mộ thất tu vi sẽ không bị ảnh hưởng nhiều, vừa đúng lúc phải hỗ trợ tướng quân một chút. Mặt khác đem các nhân vật phiền toái của các thế gia xử lý sạch. Sau khi ta rời đi, các người đem mộ thất dựng cấm chế, không cho ngoại nhân tiến vào." Người này hai mắt đỏ ngầu, thần sắc như một người gỗ nói.

"Vâng! Đại vương! Đại vương phải cẩn thận một chút!" Nữ tử do dự một lúc, dặn dò.

"Ái phi yên tâm, nhiều nhất là hai ngày một đêm ta sẽ trở lại mộ thất. Sau đó sẽ không dễ dàng ra ngoài nữa." Nam tử gật đầu, vừa nhấc chân, thân hình quỷ dị chợt lóe lên, đã ở bên ngoài thạch quan.

Thân ảnh nam tử lóe lên vài cái, như hóa thành bụi khí bỗng nhiên tiêu tán, cũng không biết rời khỏi mộ thất như thế nào. Mà sau đó không lâu trong mộ thất, vang lên một tiếng nữ tử thở dài.

Hàn Lập nhìn Tuyết Lăng sơn mạch, sắc trời đã gần sáng, không nghĩ ngợi nhiều, liền tiến vào bên trong núi, ngự khí phi hành ở tầm thấp nhất. Sợ lại rước lấy phiền toái, Hàn Lập thu liễm toàn bộ khí tức, còn đem thần thức truyền ra ngoài cơ thể vài dặm, cảnh giác với tất cả các điều dị thường vùng phụ cận. Vị trí của Phùng gia mật quật, không phải trong sơn mạch, mà tại một nơi bí ẩn.

Một ngày sau, Hàn Lập tập trung tìm kiếm một phen, rốt cục cũng phát hiện bên dưới một ngọn núi có một thác nước cao hơn mấy trăm trượng. Nhìn thác nước và cảnh sắc xung quanh điều không khác biệt mấy với nội dung ghi trong ngọc giản.Hàn Lập cuối cùng quyết tâm hạ xuống.

Nhìn theo dòng nước đang cuồn cuộn chảy, Hàn Lập ngự khí phiêu phù giữa không trung, đầu tiên là bắt pháp quyết tị thủy, sau đó hai tay giương lên, hai đạo thanh quang chợt lóe sau đó bắn thẳng vào trong thác nước. Một âm thanh trầm đục truyền ra. Trên dòng nước xuất hiện một đại động tầm một thước. Hàn Lập không chút do dự, thân thể trực tiếp xuyên qua lỗ hổng biến mất.

Hàn Lập tự nhiên không biết, ngay sau khi tiến vào lỗ hổng, cách đó ngoài ngàn dặm, có hai đạo nhân ảnh lục sắc bỗng nhiên mất đi mục tiêu, dừng lại ở nơi đó. Hơn nữa vì nổi giận, trong miệng hai nhân ảnh này vươn ra những chiếc răng nanh đen thùi, thỉnh thoảng phát ra những trận gầm nhẹ, giống như hai đầu mãnh thú hung ác. Nhưng hai nhân ảnh vẫn không nghĩ tới, ở phía sau hai người vài dặm, còn có hai người đang ẩn nặc, lạnh lùng nhìn bóng dáng bọn hắn chằm chằm, cúi đầu nói với nhau điều gì đó.

------oOo------

Chương 911: Vào mật quật

Nguồn: EbookTruyen.Net

*" Thế nào? Có nắm chắc việc bắt giữ hai người bọn họ trước khi hóa thân của Huyễn Diệp lão ma phát hiện hay không? Nếu không đến khi bọn họ chạy thoát được, đảm bảo sẽ "*đả thảo kinh xà*" "*. Một trong hai bóng người dùng thanh âm chói tai dị thường hướng người còn lại truyền âm.

" Hừ! Hóa thân của Huyễn vương bất quá chỉ là dùng trừu hồn hóa thần bí thuật, đem mấy tên thống lĩnh thủ hạ của mình cường hành luyện chế thành phụ chúc khôi lỗi mà thôi. Mặc dù có Nguyên Anh kỳ cảnh giới nhưng so với đồng giai tu sĩ dễ đối phó hơn nhiều. Dưới sự liên thủ của chúng ta, bắt chúng không có gì là khó. Lúc đó lão ma tất nhiên chỉ có thể hành động một mình. Đúng là trời giúp chúng ta, diệt bọn chúng xong tựu tương đương với chặt đứt một cánh tay của lão ma. Đến lúc đó làm việc sẽ nắm chắc hơn ". Một thanh âm khác âm trầm phát ra.

" Thiên Phong huynh nói rất có lý. Chỉ là tại hạ có chút kỳ quái, hai cái hóa thân đang truy tung người nào. Không ngờ trong thời khắc mấu chốt này lại phái đi ra ngoài cổ mộ. Hơn nữa xem chừng hiện tại đang mất đi mục tiêu ". Thanh âm thứ nhất có chút khó hiểu.

" Ai biết được? Mặc kệ đó là người phương nào, đối với kế hoạch của ta đều không có ảnh hưởng. Huyễn Vương vừa rời đi mộ thất. Đây chính là cơ hội ngàn năm có một. Bình thường lão ma giảo cực kỳ giảo hoạt, không chịu rời đi mộ thất nửa phân. Lần này nếu không phải bổn chân quân thiết lập một cái bẫy, sợ rằng chúng ta vẫn không có một cơ hội nào. Dù sao lão ma tại cổ mộ thì thần thông không kém gì Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ "

" Hắc hắc! Huyền Diệp lão ma nếu sớm biết rằng đạo hữu đem kế hoạch âm thầm tiết lộ cho hai thế gia còn lại, sắc mặt không biết sẽ biến thành bộ dáng thế nào đây. Nói vậy hai thế gia này cũng đã âm thầm mời tông môn đứng phía sau, yên lặng chờ lão ma

mắc bẫy. Huống chi cho dù lão ma có thần thông khác có thể may mắn chạy thoát khỏi vây sát thì vẫn còn có chúng ta mai phục bên ngoài. Hắn cho dù chắp cánh cũng khó có thể bay được ". Chói tai thanh âm gian xảo cười.

" Không sai. Lần này huynh đệ chúng ta bầy mưu tính kế gần mười năm mới thành công. Hơn nữa kể từ ngày đặt bẫy thủy chung luôn phái thủ hạ giám sát nhất cử nhất động của lão ma mới có thể nắm bắt được thời cơ này. Lão ma vừa trừ, hẳn vị "Ngọc Hoa phu nhân*" kia cùng với độc tử (con trai duy nhất) vừa mới tiến giai thành thi vương căn bản không chịu nổi một kích liên thủ của ba người chúng ta. Đến lúc đó vô luận là bảo vật lão ma thu thập trong nhiều năm hay là mấy ngàn thi binh ngủ say trong lăng mộ cũng đủ cho ba người chúng ta chia đều. Hơn nữa nghe đồn Thiên thi chi thể của lão ma sắp đại thành, suy nghĩ cho ký một chút có thể thấy sắp tu luyện đến đại thành thiên thi châu cũng được cất dấu tại một nơi nào đó trong mộ thất. Chỉ cần có hạt châu này, đem nguyên thần của tên kia diệt trừ đi, chúng ta cho dù không phải là Thi vương chi thể cũng có thể tu luyện thành đồng đầu thiết tí (da đồng gân sắt), thủy hỏa bất xâm. Đây chính là bảo vật tu luyện pháp thể tốt nhất a "*. Trong thanh âm của tên *"Thiên Phong huynh"* kia mơ hộ lộ ra một chút ý tham lam.

" Ha ha! Công pháp lão phu tu luyện cũng không chú trọng rèn luyện pháp thể, đối với thi châu không chút nào hứng thú. Tại hạ chỉ cần mấy ngàn thi binh trong lăng mộ kia là được. Có những thi binh này làm thủ hạ, tại hạ tựu có thể trở thành một phiên thế lực trong Vô động sơn này ". Chói tai thanh âm vừa cười vừa nói.

" Tại hạ biết trước đạo hữu sẽ nói lời này. Cũng chỉ có thi linh đại pháp của đạo hữu mới có thể khu sử những thi binh này dễ như trở bàn tay. Nếu không phải đồng đạo như vậy, huynh đệ ta đã không tìm đến đạo hữu. Hai chúng ta cùng đạo hữu đều lấy thứ mà mình cần ". Tên còn lại nghe xong lời ấy, bộ dáng tựa hồ phi thường cao hứng.

" Điều này là hiển nhiên. Bất quá thời gian hình như cũng không sai biệt nhiều lắm, Cuồng Sa huynh theo đuôi lão ma chắc không thành vấn đề. Nhưng vì dự phòng đêm dài lắm mộng, chúng ta nên nhanh chóng tiêu diệt hai cái phân thân của lão ma, sau đó

quay đầu lại mai phục tại lăng mộ thôi. Nếu không để cho lão ma trốn về được lăng mộ, vậy đại sự sẽ không ổn ". Chủ nhân của thanh âm chói tai vừa chú ý tới tới hai đạo lục sắc nhân ảnh ở đằng xa còn quanh quẩn không đi vừa mở miệng đề nghị.

" Ây, đúng là không sai biệt lắm. Lão ma hẳn đã chạy ra Tuyết lĩnh sơn mạch. Chúng ta động thủ thôi "

"Thiên Phong huynh" hơi do dự một chút rồi cũng gật đầu đồng ý. Lúc này hai đạo lục sắc nhân ảnh đằng xa còn đang nóng nảy đê hống (gầm nhẹ). Một lát sau đột ngột cảm giác được đằng sau bỗng nhiên tuôn ra kinh người linh khí ba động, chúng không khỏi đồng thời xoay người lại quan sát.

Lọt vào trong tầm mắt là cả một tẳng lớn mây đen cùng bạch cụ phong (cơn lốc) từ trong không trung đang phô thiên cái địa hướng đỉnh đầu phủ xuống, nhoáng cái đã đem hai nhân ảnh thôn phệ vào bên trong. Lúc này, Hàn Lập đang đứng ở trước cánh cửa đá giấu sau thác nước, cũng không hay biết rằng một hồi đại phiền toái sắp phủ xuống bản thân lại bị người khác vô tình hóa giải đi. Nếu không hai cái hóa thân liên kết mà đến, Hàn Lập cho dù có thể dễ dàng trảm cường địch, nhưng cơ hội cuối cùng giải phóng pháp lực cũng sẽ bị mất đi.

Hiện giờ ánh mắt của hắn đang vào một góc nhô ra ở phía dưới bên phải của cửa đá, phía trên đó có một cái lỗ nhỏ. Nắm tay Hàn Lập hướng vào túi trữ vật phất một cái, một thanh ngân quang lấp lóe chìa khóa đã xuất hiện ở trong tay. Ngón tay chỉ thẳng, ngân mang cũng theo đó bắn ra, chuẩn xác bắn vào trong lỗ hổng.

Nửa đoạn đầu chìa khóa xảo diệu chui vào trong lỗ hổng, chỉ chừa lại nửa đoạn chuôi ở bên ngoài. Hàn Lập thấy vậy mỉm cười, một ngón tay hướng về chiếc chìa khóa nhẹ nhàng điểm chỉ. Một đạo thanh ti chuẩn xác bắn đến chiếc chìa khóa. Bỗng đuôi chiếc chìa khóa tự động chuyển động nửa vòng, vốn lạnh như băng thạch cửa đá lập tức có linh quang lóe ra. Một tầng nhũ bạch sắc kỳ diệu hiện ra, tiếp theo là một trận rung động nhẹ, cửa đá chậm rãi nâng lên. Một cái động khẩu không lớn lắm xuất hiện.

Hàn Lập nhìn lướt qua động khẩu, sau đó thong thả bước vào.

Sau khi đi được khoảng gần mười trượng, một cái đại hình truyền tống trận xuất hiện trước mắt. Xung quanh pháp trận có đến bảy, tám cái lỗ, toàn bộ đều trống trơn. Nhìn thấy cảnh này, Hàn Lập khẽ cau mày.

Nếu là người không biết ảo diệu bên trong đó, đặt linh thạch vào trong tất cả các lỗ, sợ rằng khi truyền tống trong nháy mắt sẽ bị không chi lực xé nát bấy. Người xếp đặt Phùng gia mật quật năm đó, tâm cơ thật là thâm trầm a! Hàn Lập bước tới trước pháp trận, ánh mắt chớp động vài cái, tay áo khẽ động. Năm khối đê giai linh thạch chuẩn xác bay vào trong năm cái lỗ. Sau đó lại giương tay đánh một đạo pháp quyết lên pháp trận.

Nhất thời cả Truyền tống trận đều phát ra tiếng vù vù trầm thấp! Lấy tạo nghệ hiện tại của Hàn Lập đối với trận pháp, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra Truyền tống trận có hay không ổn định. Khi đã yên tâm, thân hình hắn nhoáng một cái đã lọt vào trung tâm của Truyền tống trận. Bạch sắc hà quang cuồn cuộn phát ra, thân ảnh Hàn Lập trong linh quang cũng biến mất không thấy.

Khoảng cách truyền tống hiển nhiên cũng không lớn. Lấy cường đại thần thức như Hàn Lập, thậm chí cũng không cảm thấy chút nào cảm giác choáng váng. Ngay khi bạch quang chợt hiện hắn đã lại xuất hiện tại một tòa đại sảnh không biết tên. Ánh mắt hắn đảo qua một lượt, tình hình của đại sảnh đã thu hết vào trong tầm mắt.

Nơi này không tính là quá lớn, chỉ tầm cỡ hai mươi trượng. Mặt đất cùng bốn bức vách đều chỉnh khiết dị thường, tất cả đều được xây bằng một loại cổ quái ôn thạch. Trong phòng đồ vật cũng không nhiều, chỉ có hai hàng bích sắc giá gỗ cùng ba cái ngân sắc rương to chừng mấy thước. Quy mô của Phùng gia mật quật nhỏ cỡ này đã được Hàn Lập đoán trước. Loại giá gỗ này không biết là do loại gỗ quý hiếm nào chế ra, mặc dù đã để trong nơi này rất lâu nhưng chẳng những nhan sắc không thay đổi mà còn tỏa ra mùi hương thơm ngát thoang thoảng.

Trên một cái giá xếp đặt những kiện pháp khí không cùng cấp bậc. Lấy trung giai pháp khí là chủ yếu, trong đó tổng thể có hơn ba mươi kiện, mặt khác cũng có mấy kiện pháp bảo không biết tên lẫn vào số đó. Hết sức đáng chú ý là trên cái giá còn lại, toàn bộ đều là ngọc giản với những màu sắc khác nhau, chừng hơn trăm khối cả thảy, xếp dày đặc trên giá gỗ. Hàn Lập cũng không chú ý thêm tới số pháp khí và pháp bảo này cũng như đồ vật bên trong mấy cái rương kia mà trực tiếp đi đến giá gỗ chứa đựng ngọc giản. Ánh mắt đảo qua một hồi, hắn tiện tay cầm một khối lên rồi dùng thần thức kiểm tra nhanh chóng nội dung bên trong.

Lấy thần thức cường đại như Hàn Lập, trong thời gian khoảng một bữa cơm đã kiểm tra hết số ngọc giản, nhưng trong đó lại không có cái nào ghi chép về phật môn công pháp, điều này không khỏi khiến cho hắn cảm thấy bất ngờ Chẳng lẽ những gì tên Phùng Chẩm kia nói đều là giả sao? Hàn Lập lắc đầu, đem ý nghĩ này loại bỏ. Hắn có thể sử dụng mộng dẫn thuật để biết được đối phương nói thật hay giả, với thần thức của đối phương, căn bản không có khả năng lừa được bản thân mình.

Trong lòng cân nhắc một chút, ánh mắt Hàn Lập rốt cuộc chú ý tới ba cái rương kia. Hơi trầm ngâm một chút, Hàn Lập bước đến, tay áo khẽ động, từng cái rương lần lượt mở ra. Trong một cái rương tràn đầy trung giai linh thạch, có đến mấy trăm khối. Một cái khác thì chứa những hộp nhỏ có kích cỡ lớn nhỏ khác nhau.

Thần thức của Hàn Lập xuyên qua những hộp ngọc, phát hiện bên trong những hộp ngọc đều là một ít hiếm thấy tài liệu dùng để luyện khí, luyện đan. Xem ra có giá trị chỉ có cái rương chứa linh thạch kia. Mở ra hai cái rương mà chưa tìm thấy vật mình cần, sắc mặt Hàn Lập không khỏi âm trầm vài phần. Cái rương cuối cùng cũng bị mở ra luôn. Hiện ra trước mắt Hàn Lập là một đống linh quang lấp lóe phù triện, có lớn có nhỏ. Nhất thời Hàn Lập lộ ra vẻ thất vọng, bất quá khi thần thức cẩn thận đảo qua cái rương lần nữa, thần sắc chợt động, đột nhiên giơ tay hướng đến cái rương hư không một trảo.

"Vù". Một thanh âm phát ra kèm theo một vật từ đống phù thoát ra rơi vào tay Hàn Lập. Ngưng thần nhìn kỹ, đây là một hộp gỗ màu xích hồng (đỏ đậm) dài chừng nửa thước, bên trên còn dán một cái hoàng sắc phù màu nhàn nhạt. Mặt ngoài hộp gỗ còn điêu khắc một vài văn phù ký của phật môn. Hàn Lập liếc mắt một cái

đã nhìn ra phù này là loại bình thường dùng để cấm chế linh khí. Không chút do dự, hắn đem tấm phù gỡ xuống, mở ra hộp gỗ.

Kết quả nắp hộp vừa nâng lên, một cỗ thất sắc linh quang từ trong hộp bắn ra bốn phía. Phát ra những phật quang này là một hạt châu có sắc màu nhũ bạch, to chừng ngón tay cái. *" Xá lợi tử! "*. Hàn lập trong miệng một tiếng kêu nhẹ, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng. Bởi vì trong hộp gỗ ngoài viên xá lợi tử còn có hai kiện phật môn pháp khí cùng một khối màu vàng ngọc giản.

Pháp khí là một kiện pháp luân cùng một viên kim sắc phật châu chớp động linh quang yếu ớt. Mà ngọc giản mặc dù không thu hút, nhưng giờ đây tâm tư của Hàn Lập đều tập trung hết vào nó. Duỗi tay, đem ngọc giản cầm ra, hắn không thể chờ đợi nữa mà trực tiếp đem thần thức chìm vào trong đó.

------oOo------

Chương 912: Minh Vương quyết

Nguồn: EbookTruyen.Net

" Phục hổ công, Chuyển luân kinh. Minh vương quyết. ". Hàn Lập nhanh chóng kiểm tra qua. Chỉ riêng việc nhìn danh xưng của những công pháp này đã có thể nhìn ra trong ngọc giản toàn bộ đều là phật môn pháp quyết.

" Minh Vương quyết! Công pháp này ta đã từng nghe nói qua, là một loại hiếm thấy công pháp do phật môn kim cương hộ pháp chuyên môn tu luyện. Hình như loại công pháp này tu luyện phi thường khó khăn, tổ tiên của Phùng gia như thế nào lại có được loại pháp quyết này? Ngươi đưa ngọc giản cho ta xem loại công pháp này có tác dụng trừ đi sát khí không? ". Khi ba chữ *"Minh Vương quyết"* vừa nói ra, Đại Diễn thần quân kinh ngạc mở miệng. Hàn Lập nghe xong lời này, trong lòng cảm thấy rất vui vẻ.

Hắn mặc kệ vị Phùng gia tổ tiên bằng cách nào có được loại công pháp này, chỉ cần có thể giúp hắn giải trừ sát khí là được. Vì vậy, hắn không cần suy nghĩ thêm, ném ngọc giản vào ngay ống trúc ở sau lưng. Thời gian tiếp theo Đại Diễn thần quân chuyên tâm tìm hiểu công pháp ghi trong ngọc giản, trong khi Hàn Lập không chút khách khí đem những đồ vật có giá trị cao trong Phùng gia mật quật thu vào trong túi trữ vật của bản thân.

Dựa theo chủ ý của Hàn Lập, tất nhiên muốn mang tất cả những đồ vật này đi. Nhưng đáng tiếc túi trữ vật này lại có hạn, cho nên trừ bỏ linh thạch ra, những đồ vật còn lại đều phải chọn lọc mà lấy. Vài món pháp bảo hiển nhiên đều phải cầm đi, còn tài liệu và phù thì tìm những loại hữu dụng lấy đi một phần nhỏ. Về phần những pháp khí, Hàn Lập chỉ lấy hai, ba kiện có công hiệu kì lạ, còn lại tất cả đều để nguyên trên giá gỗ, không di động mảy may.

Chọn vật xong, Hàn Lập lại đối mặt với một đống lớn ngọc giản.

Dựa trên việc dùng thần thức kiểm tra lần trước, hắn kiếm một loại công pháp gây cho bản thân một chút hứng thú. Sau đó ngồi xếp bằng ngay trong đại sảnh, tĩnh tọa không nói câu nào. Thời gian từng phút trôi qua, không biết là đã qua bao lâu, thanh âm của Đại Diễn thần quân trống rỗng vang lên trong đại sảnh, lập tức đem sự chú ý của Hàn Lập vào loại công pháp đang ở trên tay chuyển qua.

" Minh Vương quyết này có điểm tà môn! Mang tiếng là phật môn công pháp nhưng phương pháp tu luyện phi thường bá đạo, lại có chút khuynh hướng đi theo kiểu ma môn ". Đại Diễn thần quân chậm rãi nói. *" Ma công! Đây là ý gì? Công pháp này rốt cuộc có thể giải trừ sát khí trên cơ thể ta được hay không? "*. Hàn Lập trong lòng trầm xuống, tỉnh táo thăm dò.

" Không cần nóng lòng. Nếu nói về phương diện sát khí, ta phải chúc mừng ngươi. Công pháp này đích thực có thể giải quyết đại phiền toái của ngươi. Bất quá pháp quyết này không phải là đem sát khí khu trừ hoàn toàn mà có chút giống như cách làm của ma đạo, đem sát khí luyện hóa thành một loại pháp môn để bản thân có thể sử dụng. Nhưng từ trong phương pháp tu luyện có thể thấy được, loại pháp môn này tu luyện tựa hồ có chút nguy hiểm, dù sao thì sát khí cũng không phải là loại có thể dễ dàng khu sử. Có hay không vẫn cần đi tìm một loại công pháp phật môn khác, chính ngươi tự mình cân nhắc đi! ". Đại Diễn thần quân trầm ngâm một chút, đem đánh giá của mình đối với pháp quyết nói ra, đồng thời cũng đem ngọc giản từ trong ống trúc ném ra ngoài.

" Đem sát khí luyện hóa để bản thân sử dụng? Tu luyện đến tầng cao thâm liệu có phải đi vào thượng cổ ma đạo không? ". Hàn Lập tiếp lấy ngọc giản, trong lòng rùng mình, tiếp tục dò hỏi.

" Điều này không cần lo lắng. Minh Vương quyết này nếu là công pháp cho phật môn hộ pháp tu luyện tự nhiên sẽ không cùng ma đạo có quan hệ gì. Mặc dù thủ đoạn tu luyện của nó có chút cực đoan, nhưng so với công pháp tu luyện sát khí bình thường của ma đạo cách nhau một trời một vực. Nó chỉ đem sát khí làm phụ trợ chứ không phải dùng sát khí trực tiếp đả thương kẻ địch, như vậy vừa có thể đảm bảo được tính bá đạo của sát khí, vừa đem trung hòa những tác hại gây ra, có thể tiêu trừ đến bảy, tám phần.

Sách sách! Trong phật môn thật đúng là có người tài giỏi, có thể sáng tạo ra loại công pháp mang bản chất từ ma nhập phật thế này, phỏng chừng tài trí chỉ có thể hơn chứ không kém lão phu. Công pháp này là một loại thần thông có thể sánh được với Đại diễn quyết ". Đại Diễn thần quân có vài phần bội phục nói ra.

Hàn Lập nghe được Đại Diễn thần quân đem công pháp này so sánh với Đại diễn quyết không khỏi nửa tin nửa ngờ, ngay lập tức đem thần thức đắm chìm vào bên trong ngọc giản, tinh tế nhìn lại Minh Vương quyết.

Nhưng chỉ nhìn trong chốc lát, hắn liền kinh ngạc thốt lên. *" A! Pháp quyết này nhìn rất quen, hình như ta tại nơi nào đã thấy qua một lần "*.

" Ngươi thấy qua? ". Đại Diễn thần quân cũng có chút giật mình.

" Không sai. ta nhớ ra rồi! Pháp quyết này cùng với yêu tộc công pháp ghi trên vật kia rất giống nhau! ". Trầm ngâm một lát, Hàn Lập dường như nhớ ra điều gì, đưa tay vào trong túi trữ vật lục tìm. Một cái đồng phiến cỡ lòng bàn tay xuất hiện trong tay hắn.

Đây đúng là miếng Phạm thánh chân phiên sớm đã bị hắn quên lãng từ lâu! Hàn Lập không nói hai lời, đem yêu văn ghi trên miếng đồng phiến cẩn thận so sánh lần nữa.

Một lúc sau, hắn phát hiện, Minh Vương quyết cùng với loại công pháp ghi bằng yêu văn mặc dù nội dung có chút bất đồng, nhưng chắc chắn xuất phát từ một mạch chung, mà trong hai loại công pháp này, Minh Vương quyết rõ ràng dễ hiểu hơn nhiều so với công pháp trên miếng đồng phiến. Nhưng hai loại công pháp tạo cảm giác thật giả khó phân, khiến cho Hàn Lập hết sức khó hiểu, càng xem càng thấy hồ đồ.

" Miếng đồng này rốt cuộc là vật gì? ". Đại Diễn thần quân thấy Hàn Lập lúc thì nhìn ngọc giản, lúc lại nhìn đồng phiến, sắc mặt kỳ quái cực kỳ nên không nhịn được phải hỏi.

" Tiền bối cũng đến xem đi, vãn bối tư chất có hạn, thật sự không nhìn ra mối liên hệ trong đó. Có lẽ tiền bối có thể giải quyết được

nghi hoặc của vãn bối ". Hàn Lập thoáng do dự một chút, khẽ thở dài, đem đồng phiến ném vào ống trúc sau lưng, hai tay khoanh lại lâm vào trạng thái trầm tư suy nghĩ.

" Đây là yêu văn. Như vậy công pháp này hẳn là của yêu tộc mới phải. Để ta nhìn xem thế nào. ". Đại Diễn thần quân thầm nói hai câu sau, thanh âm càng lúc càng bé, hiển nhiên là đang nhập tâm vào pháp quyết ghi trên miếng đồng phiến.

Lần này, Đại Diễn thần quân tốn hao thời gian cũng không dài, chỉ vỏn vẹn một khắc chung sau đã cấp cho Hàn Lập một cái đáp án chính xác.

" Cuối cùng đã tìm ra được một chút manh mối, chính xác thì Phật môn *"Minh Vương quyết"* này từ bộ yêu tộc công pháp cải biến mà ra, hơn nữa đúng là từ phần trụ cột thiếu sót của miếng đồng phiến này ". Đại Diễn thần quân như *"chém đinh chặt sắt"* nói.

" Thì ra là thế. Nhưng phần cuối của Minh Vương quyết này tựa hồ cùng công pháp trên miếng đồng phiến không thể nối tiếp nhau, ở giữa hẳn là còn khuyết thiếu một phần nữa ". Hàn Lập lúc này cũng mới cân nhắc xong, nói ra cách nhìn của chính mình.

" Không nghĩ đến là Hàn tiểu tử ngươi cũng nhìn ra điểm ấy. Nói thế không sai, trọn bộ yêu tộc công pháp hẳn là chia làm ba bộ phận mới đúng, Minh Vương quyết là phần căn bản nhất để tạo trụ cột tu luyện thân thể, mà trên miếng đồng phiến ghi chép chình là phần cuối thần thông thi triển pháp quyết. Trung gian sẽ khuyết thiếu phần biến ảo hình thể. Bộ công pháp này đúng là không phải tầm thường. Có chút ý tứ! Ba đầu sáu tay! Đó chẳng phải là giống với thần thông mà cổ ma nọ thi triển ra sao? Đã sớm nghe nói qua, yêu tộc là tiếp xúc gần nhất vơi thượng cổ ma giới, xem ra lời đồn ấy không phải là giả ". Đại Diễn thần quân lại cười, tựa hồ càng lúc càng cảm thấy hứng thú.

" Nói như vậy, bộ công pháp này hẳn là ma tộc truyền thụ cho yêu tộc, sau đó phật môn lại chiếm được phần trụ cột, biến thành Minh Vương quyết như bây giờ. Như vậy một bộ công pháp lại khiến cho cả ma yêu phật nhìn trúng, xem ra rất có lai lịch, đồng thời có chỗ độc đáo riêng của nó. Nhưng mà mặc kệ bộ công pháp này

có uy lực lớn hay nhỏ, trên người ta phong ấn của ngũ quỷ tùy lúc có thể không chế trụ được sát khí. Ta cũng không quản thêm nhiều việc nữa, trước tiên tu luyện Minh Vương quyết hóa giải nguy cơ trước mắt đã ". Hàn Lập cân nhắc nửa ngày, chỉ biết thở dài nói ra.

" Ây, nói cũng đúng, nếu vì phí thời gian đi tìm những công pháp khác, sợ rằng sẽ dẫn đến chút nguy hiểm, hơn nữa Minh Vương quyết này mặc dù đối với người khác có chút khó khăn, nhưng mà đối với người có sát khí nặng nề như ngươi thì khi tu luyện sẽ tương đối dễ dàng, thuận lợi hơn ". Đại Diễn thần quân suy nghĩ một chút rồi cũng ủng hộ.

" Hy vọng là như thế đi. Nhưng bộ công pháp này hình như cần kim cương xá lợi tử mới có thể tu luyện, ta cứ trực tiếp tu luyện có xảy ra vấn đề gì không? ". Hàn Lập dường như nhớ đến vấn đề gì, do dự hỏi.

" Kim cương xá lợi tử? Ngươi không phải là vừa có một khối sao. Cũng xem như ngươi cơ duyên xảo hợp, nếu không lão phu đã không nhất định đề nghị ngươi tu luyện công pháp này. Mặc dù xá lợi tử khác dùng có chút khá miễn cưỡng, so với kim cương xá lợi tử hiệu quả khẳng định sẽ kém rất nhiều. Chờ linh thú của ngươi hoàn toàn luyện hóa kim cương tráo, lão phu nhất định sẽ truyền thụ cho ngươi một bộ pháp quyết, đem vật này luyện chế thành bổn mạng pháp bảo. Kể từ đó sẽ không có vấn đề gì nữa. Nhớ năm đó khi lão phu xuất ngoại du lịch, đã rất hứng thú đối với xá lợi tử, thậm chí giả dạng cải trang gia nhập một cái Phật môn đại tông hơn mười năm chỉ để chuyên nghiên cứu những vấn đề liên quan đến nó. Không cần phải lo lắng về việc này, thực ra cho dù không tu luyện Minh Vương quyết mà tu luyện một loại phật môn công pháp khác để hóa giải sát khí cũng phải cần đến một miếng xá lợi tử. Tại địa phương phật môn hưng thịnh như là Đại Tấn, tìm một miếng xá lợi tử cũng không phải là việc khó khăn gì ". Đại Diễn thần quân thể hiện bộ dáng chắc chắn thành công, tựa hồ đối với việc này đã sớm có tính toán.

" Nếu là như vậy, ta đây an tâm rồi! Nếu pháp quyết thực sự dùng được, nhanh chóng rời đi nơi đây thôi. Từ khi tiến vào sơn mạch này ta vẫn mơ hồ có cảm giác rất không thoải mái, điều này

không biết có phải là một điềm báo trước hay không. Phải tìm một linh mạch riêng tu luyện mới được ". Trong lòng Hàn Lập cẩn thận cân nhắc một phen, cảm giác tu luyện Minh Vương quyết này thật sự không có vấn đề, toàn thân có vẻ thoải mái hơn hẳn.

Sau đó hắn dùng ánh mắt quan sát kỹ khắp các nơi trong đại sảnh, cảm giác không còn bỏ sót điều gì bèn di động về phía pháp trận, ở trong bạch quang thân hình dần biến mất trong hư không. Khoảng chừng thời gian tương đương với ăn một bữa cơm sau đó, Hàn Lập hóa thành một đạo thanh hồng, thẳng đến phạm vi bên ngoài Tuyết lĩnh sơn mạch bay đi. Hắn một bên phi động, một bên thương lượng cùng Đại Diễn thần quân đi nơi nào tìm linh mạch tu luyện một đoạn thời gian mới tốt.

Nhưng phi hành được mấy trăm dặm sau, đột nhiên từ nơi nào truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa. Cả quần sơn đều bị chấn vang ong ong, giống như trời long đất lở bình thường. Hàn Lập không kịp đề phòng, nhất thời cảm thấy hai tai ù ù, thân hình hơi chút lung lay, sắc mặt không khỏi trở nên đại biến. Ánh mắt nhanh chóng hướng đến nơi phát ra tiếng nổ nhìn lướt qua, Hàn Lập sắc mặt trở nên âm trầm, không nói hai lời dùng tốc độ độn quang gấp bội biến đổi phương hướng, cố gắng rời xa phương hương có tiếng nổ.

Nhưng khi Hàn Lập mới chỉ thoát ra được hơn hai mươi dặm, thần thức bỗng cảm thấy phía sau linh khí ba động kinh người, một đoàn hôi khí, một mảnh mây đen cùng với một cỗ mịt mù cơn lốc trước sau phá không phóng tới. Tốc độ so với tu vi Trúc cơ kỳ hiện tại của Hàn Lập tự nhiên không cần so sánh, cơ hồ trong chớp mắt chỉ cách hắn vài dặm.

------oOo------

Chương 913: Nhất xúc tức phát (chạm vào là bắn ra)

Nguồn: EbookTruyen.Net

" Bất hảo! ". Hàn Lập thầm kêu lên một tiếng, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn bực.

Vốn định từ xa né tránh thị phi, nhưng hôm nay phiền toái hết lần này tới lần khác lại tìm đến cửa. Phía sau ba người khí thế đều không phải loại tầm thường, rõ ràng đều là Nguyên anh kỳ tu sĩ. Bất quá đoàn hôi khí phía trước trạng thái khi mạnh khi yếu, bộ dáng tựa hồ đã bị trọng thương, xem ra chỉ là một tên xui xẻo nào đó bị truy sát mà thôi.

Mắt thấy thực sự không còn cách nào tránh khỏi ba người phía sau, trong lòng Hàn Lập lập tức quyết định, thúy sắc thân hình nhoáng lên, ngự khí hướng một bên nhường đường. Nếu ba người này đang vội vàng truy đuổi, có thể coi như không thấy một Trúc cơ kỳ tu sĩ nhỏ nhoi như hắn mà trực tiếp bay vút qua. Nhưng khi Hàn Lập vừa mới bay chệch đi khoảng hơn mười trượng thì đột ngột dừng độn quang lại, vẻ mặt kinh nghi nhìn sang hai bên.

Lúc này, đoàn hôi khí dẫn đầu rít gào vừa lướt qua Hàn Lập. Một người đầu đội cao quan, sắc mặt không chút huyết sắc ở trong đoàn hôi khí lạnh lùng liếc nhìn Hàn Lập một cái, trong ánh mắt hiện lên một tia dị sắc nhưng chỉ trong nháy mắt đã bắn về phía trước hơn mười trượng. Nhưng đúng lúc này, đột nhiên từ bốn phía đằng xa bỗng truyền đến một loạt tiếng động rung chuyển núi non, tiếp đó là một hoàng sắc hồ lô to cỡ trượng bỗng nhiên xuất hiện tại phía trước trăm trượng. Một luồng hoàng phong sa (bão cát) cuồng dũng phun ra, vừa lúc thổi về phía đối diện là đoàn hôi khí.

" Lạc hồn sa! ". Người trong đoàn hôi khí vừa thấy loại phong sa

này thất kinh thốt lên, vội vàng quặt sang một bên để tránh né đợt phong sa.

" Ha ha! Huyễn huynh hiện tại muốn đi sợ rằng đã trễ rồi ". Theo tiếng cuồng tiếu là sự xuất hiện của một hoàng bào đại hán với hàm râu rậm rạp phía trên hồ lô. Tiếp đó hai tay hắn xuất một đạo pháp quyết, nhất thời từ bốn phương tám hướng vang lên tiếng nổ liên tiếp kèm theo xuất hiện cuồn cuộn không ngừng thâm hoàng sắc sa vụ (cát bụi màu vàng sẫm), tựa như sa mạc che hết cả một khoảng trời, bên trong thỉnh thoảng lại có ánh chớp ánh lên lập lòe.

Tu sĩ trong đoàn hôi khí cả kinh, vội vàng nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy đồng dạng một dải hoàng sa (cát vàng) trải dài tới vài dặm, bao phủ tất cả mọi vật ở bên trong. Trong trạng thái giấu đi thi khí, Huyễn Diệp vương với sắc mặt bi thương dừng độn quang lại, dùng ánh mắt ác độc gắt gao nhìm chằm chằm vào hoàng bào đại hán bên trên hồ lô. Phía sau bạch sắc cụ phong (cơn lốc màu trắng) cùng hắc sắc ma vân (tảng mây đen) cũng như lưu tinh cản nguyệt chạy đến ngay sau Huyễn vương, không chút khách khí tách ra một trái một phải, đem hắn kẹp lại chính giữa.

" Huyễn huynh lúc trước đã trúng một chí dương xích của Thái Dương môn Tống đại tiên sinh, khi chưa đại thành thiên thi pháp thể hơn phân nửa sẽ bị trọng thương, hiện tại lại bị ba người chúng ta vây quanh ở nơi này. Ngươi cần gì phải chống lại đến cùng. Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn phun ra thi châu rồi để chúng ta hạ cấm chế trên người, như thế cũng có thể lưu lại cái mạng của ngươi. Dù sao Huyễn huynh kết giao cùng chúng ta kết giao đã nhiều năm, cứ như vậy nhìn ngươi hồn phi phách tán, Hoàng mỗ cũng có chút không đành lòng ". Tên hoàng bào đại hán kia không nóng không lạnh lên tiếng.

" Cuồng Sa thượng nhân, ta đã sớm biết là sẽ có ngươi. Từ lúc vừa mới rời cổ mộ được một khắc, ta tựu mơ hồ có cảm giác không được tự nhiên, xem ra ngươi đã theo dõi ta từ lúc đó. Để bầy ra cạm bẫy dẫn dụ ta đi ra, xem ra các ngươi đã bày mưu tính kế từ lâu rồi, thật đúng là thừa kiên nhẫn a! Lại còn vẫn cho người giám thị bổn vương hơn mười năm, cân nhắc chuẩn bị kỹ như thế, bổn vương cho dù lọt vào cạm bẫy lần này cũng không cảm thấy

oan uổng. Nhưng mà các ngươi nghĩ một cái Hoàng sa trận nho nhỏ thế này có thể vây khốn bổn vương sao? ". Huyễn Diệp vương cho tới lúc này vẫn trấn định dị thường, trên mặt không một tia rối loạn, lạnh lùng nói.

" Xem ra lời của Hoàng mỗ lúc trước là vô ích rồi. Huyễn đạo hữu cùng đừng trách Hoàng mỗ ra tay vô tình! Bất quá, có điểm chúng ta không thể ngờ tới là các hạ dĩ nhiên lại đem vật trọng yếu như thiên thi châu mang theo trên người. Nếu không cũng đã không để cho ngươi chạy đến nơi này. Mặc khác, quên nói cho đạo hữu một việc, tại hạ vì để đảm bảo cho kế hoạch lần này thành công hoàn mỹ, đã cố ý đem thiên thạch mà bản thân sưu tầm hơn trăm năm luyện chế thành lam tinh hồn sa dùng gần non nửa trộn lẫn vào trong lạc hồn sa. Đạo hữu nếu có hy vọng dùng độn thổ thuật để chạy trốn thì tốt nhất là nên từ bỏ ngay đi ". Hoàng bào đại hán không biết xuất phát từ động cơ gì, bỗng nhiên đem chuyện này nói ra.

" Lam tinh thần sa! Loại thần sa thiên thạch này ngươi coi trọng như là tính mạng, lần này một lúc dùng non nửa. Xem ra da trâu của ngươi cũng thổi rất lớn đi (ý là bỏ ra công sức rất lớn) ". Huyễn Diệp vương sắc mặt biến đổi, nhưng dường như nhớ ra việc gì, vẻ mặt trở nên không tin, mỉa mai nói.

" Hắc hắc. ". Cuồng Sa thượng nhân nghe vậy chỉ cười lạnh không thôi, lại không mở miệng phản biện. Điều này làm cho Huyễn Diệp vương rùng mình, sắc mặt càng trở nên âm trầm. Nói cũng kỳ quái, không biết ba người này sợ Huyễn vương liều chết phản kích hay còn chiêu số gì khác nữa mà mặc dù chiếm hoàn toàn thế thượng phong lại chặn mọi đường trốn của lão ma nhưng thủy chung chỉ vây công mà chưa động thủ.

Mà Huyễn vương thấy vậy, càng trở nên vui mừng. Hắn trước khi bỏ chạy đã đem truyền âm phù cầu cứu phát ra, nói vậy chỉ một lúc nữa là viện binh kéo tới, giờ lại tự nhiên có thể kéo dài thêm một lát. Giữa bốn người nhất thời yên tĩnh không một tiếng động, lâm vào trạng thái giăng co kéo dài.

Bất quá, trừ bỏ bốn người này ra, bị hoàng sa vây khốn còn một người thứ năm nữa. Tất nhiên đó chính là Hàn Lập, trong lúc nhất thời không đề phòng mà bị cuốn vào trong đại trận luôn. Trong lòng Hàn Lập không khỏi âm thầm buồn bực, đứng nguyên ở một bên không nói câu nào, hy vọng tận lực không tạo ra sự chú ý cho ba người kia. Tốt nhất là chờ lúc bọn họ đánh nhau sống chết thì nghĩ cách lén phá cấm chế mà trốn đi. Bất quá, ý nghĩ này không cách nào thực hiện được bởi vì từ hắc sắc ma vân bỗng truyền ra một câu nói kiên quyết.

" Tên tiểu bối ở chỗ này có chút bất tiện, trước khi làm chánh sự, tốt nhất nên giải quyết luôn đi ". Lão ma vô danh giấu ở trong ma vân tự nhiên lại động sát khí đối với Hàn Lập.

" Cũng tốt, cho chốc lát đỡ vướng ta vướng chân ". Hoàng bào đại hán trên hồ lô sắc mặt không chút thay đổi liếc nhìn Hàn Lập một cái, tựu lạnh nhạt nói, xem ra thái độ không chút hứng thú.

Hàn Lập nghe nói như thế trong lòng không khỏi cảm thấy cực kỳ tức giận, xem ra lần cuối cùng giải phong ấn này cũng phải dùng rồi, nếu không mạng nhỏ cũng khó có thể giữ được. Lần này đúng là tai bay vạ gió mà!

Chỉ thấy trong ma vân truyền ra một tiếng cười the thé chói tai có chút hưng phấn, tiếp đó ma vân lại nhẹ nhàng chuyển động, tựa như chuẩn bị đối với hắn xuất thủ. Hàn Lập không còn chần chừ, hai tay kết thành một đạo pháp quyết, trong miệng truyền ra một đoạn chú ngữ trầm thấp. Trên khuôn mặt hiện ra quỷ kiểm (mặt quỷ) lóng lánh, tiếp đó quỷ kiểm nhanh chóng biến đổi mấy lần, rồi từ trên thân Hàn Lập bắn ra năm đạo lục quang cỡ quả trứng gà nhưng chỉ chợt lóe rồi nhanh chóng tiêu biến trong hư không.

Mà lúc này, lão ma trong ma vân cũng đã ra tay. Chỉ thấy một bộ phận nhỏ trong ma vân ngưng tụ biến hình thành một chích ngăm đen cự mãng, mồm ngoác to ra, thân hình hướng về Hàn Lập hung hăng đánh tới.

Vô luận là hoàng bào đại hán trên hồ lô hay là ẩn tàng trong cụ phong Thiên Phong chân nhân đều không có chút hứng thú gì khi nhìn đồng bạn hành hạ đến chết một Trúc cơ kỳ tu sĩ nho nhỏ, chỉ có Huyễn vương nhìn thấy màn này là chân mày có chút nhướng lên, trên mặt lộ ra một tia khác thường.Mắt thấy cự mãng thoáng cái đã đến trên đỉnh đầu cắn xuống, Hàn Lập không nói hai lời giương tay lên, một đạo hình cung kim sắc rời tay bắn ra ngay mồm cự mãng. Kết quả đại mãng run lên, thân thể khổng lồ quay cuồng vài cái rồi tán loạn biến mất.

Theo sau pháp lực trên người Hàn Lập lại tự động vận chuyển, một cỗ khí thế kinh người phát ra, cả người thanh quang chớp động, linh khí dư dật.

" Bốn vị đạo hữu ở đây tụ tập, tự mình giải quyết chuyện của mình là được, cần gì phải đem Hàn mỗ dính dáng vào. Tại hạ chỉ là người qua đường mà thôi ". Hàn Lập tiện tay tiêu diệt cự mãng xong, đối với mấy vị lão ma bất động thanh sắc nói.

Hoàng bào đại hán cùng mấy vị lão ma cả kinh, sắc mặt đại biến đồng thời nhìn chăm chú vào Hàn Lập. Giờ phút này bọn họ đã nhìn không ra, vị tu sĩ vừa khéo bị nhốt trong trận pháp, không ngờ lại cùng cấp bậc với bọn họ, chỉ là không biết lúc trước đã dùng bí thuật gì che dấu được tai mắt của bọn họ.

Đối phương rốt cuộc có mưu đồ gì? Là trùng hợp hay là có mưu đồ khác mà đến đây?

Ba lão ma đều có mục đích riêng phải đạt được, trong lúc nhất thời đều giật mình. Trong lòng Huyễn vương đồng dạng chấn động. Hắn mặc dù liếc mắt một cái đã nhìn ra Hàn Lập là tu sĩ đã lấy đi kim cương trảo, hẳn là có một chút thủ đoạn, nhưng cũng không nghĩ tới tu vi chính thức của đối phương lại cao đến thế, thần sắc cũng trở nên âm trầm bất định.

Hàn Lập dùng thần thức đem hoàng sa cấm chế phụ cận vội vã xem xét một lần, khẽ cau mày. Loại hoàng sa cấm chế này có chút kỳ lạ, nếu mạnh mẽ phá trận cần phải phí một phen tay chân. Trong lòng cân nhắc như vậy, Hàn Lập lại bình tĩnh nói đối với vị đại hán ngồi trên hồ lô:

" Mấy vị đạo hữu hẳn là nghe rõ lời tại hạ vừa nói chứ. Hàn mỗ sẽ không nhúng tay vào ân oán của các ngươi, nhưng hãy mở ra một lỗ hổng, để Hàn mỗ có thể ra ngoài ".

" Không biết vị đạo hữu này họ gì? Vì sao lại vào Tuyết lĩnh sơn mạch này? ". Hoàng bào đại hán trên mặt có chút do dự, chạm rãi hỏi.

" Tại hạ họ Hàn, đến núi này chỉ là qua đường thôi. Đáp án này đối với đạo hữu vừa lòng chứ? ". Thanh âm Hàn Lập trở nên lạnh lẽo, tựa hồ như đã không còn kiên nhẫn.

Thời gian để hắn giải phóng cấm chế có hạn, cũng không có nhiều thời gian để lòng vòng với đối phương.

" Mở ra cấm chế, để đạo hữu ra ngoài, điều này sợ rằng không được. Hoàng sa trận của chúng ta một khi bố trí thì không dễ mở ra cấm chế, chỉ sợ cũng khiến cho đối phương chạy trốn. Không bằng đạo hữu nhẫn nại chờ trong chốc lát, đợi chúng ta tiêu diệt xong lão ma sẽ thả đạo hữu ra ngoài ". Hoàng bào đại hán mặt lộ vẻ khó xử, con ngươi hơi đảo một chút, chậm rãi nói ra.

" Hắc hắc! Hàn đạo hữu nếu tin lời ba người bọ họ mới thực sự là đi tìm tử lộ. Ba người này sử dụng thủ đoạn tiêu diệt bổn vương, vì không muốn bị người đời giềm pha, sau một khắc sẽ xuống tay đối với đạo hữu. Đạo hữu nếu là người sáng suốt, tốt nhất là nên liên thủ với bổn vương phá trận này. Nơi đây cách động phủ của bổn vương cũng rất gần, chỉ cần chúng ta bài trừ chận pháp này, chạy đến chỗ đó, những người này sẽ không đủ gây ra sợ hãi nữa! Bổn vương cũng lấy tâm ma ra thề, nhất định sẽ hậu tạ đạo hữu ". Huyễn Diệp vương đột nhiên nghiêm nghị nói.

Hàn Lập thần sắc không thay đổi nhưng hai hàng lông mày hơi nhíu lại. Hoàng bào đại hán nghe xong, sắc mặt đột nhiên trở nên càng thêm âm trầm.

" Đạo hữu tốt nhất cân nhắc minh bạch lợi – hại trong đó đi rồi hãy đưa ra quyết định. Nếu là ngươi xuất thủ giúp lão ma thì sẽ cùng ba người chúng ta đối địch. Lúc đó đừng có trách ba người chúng ta ra tay ác độc, cùng ra tay đối phó với ngươi. Ngươi cũng nhìn rõ ràng thực lực của song phương, tại Hoàng sa đại trận này của chúng ta, cho dù hai người các người các ngươi liên thủ cũng không trốn được mà chỉ có kết quả bỏ mình. Đạo hữu không muốn bỏ mạng cùng lão quỷ ở nơi đây chứ? Điều kiện của bổn

thượng nhân cũng rất đơn giản, chỉ cần Hàn đạo hữu ở đây một đoạn thời gian, không cần làm gì cả, đến lúc đó sẽ thả đạo hữu bình yên rời đi. Bổn thượng nhân đồng dạng cũng có thể đối với tâm ma phát ra độc thệ! ". Hoàng bào đại hán nửa phần uy hiếp, nửa phần dụ dỗ nói ra.

------oOo------

Chương 914: Tham chiến

Nguồn: EbookTruyen.Net

*" Đạo hữu không cần để ý đến sự uy hiếp của bọn họ, viện binh của bổn vương không lâu sẽ tới ngay. Bổn vương chỉ cần một khoảng thời gian, lúc đó tự nhiên sẽ "*gối cao không lo*" "*. Vị vạn năm thi vương Huyễn Diệp bất chợt nói ra tin tức.

Nhân tố ngoài ý muốn xuất hiện như Hàn Lập, hiển nhiên đã được lão ma coi là cọng rơm cứu mạng. Lúc này Hàn Lập lại khoanh tay trước ngực, mặt lộ vẻ trầm ngâm. Hoàng bào đại hán thấy vậy, trong mắt chợt lóe hung quang, nhưng lại mạnh mẽ kiềm chế lại. Thanh niên tu sĩ đối diện mặc dù chưa thể hiện ra thần thông nào, nhưng chỉ một đạo điện quang đã đánh tan cự xà do lão ma trong ma vân tạo ra, thực sự làm cho hắn không dám quá coi thường đối phương.

Tâm niệm người này vừa chuyển động, cũng bất chấp không thèm giấu diếm những chuẩn bị ban đầu ra nữa, trực tiếp nói ra: *" Huyễn Diệp huynh, chẳng lẽ ngươi còn không phát hiện ra, ngoài ta cùng Thiên Phong đạo hữu còn có Ma Phong thất tử cùng Hoàng Trần tam sát sao? Trong lúc ngươi vừa rời khỏi lăng mộ, ta đã gọi bọn họ bố trí một đại trận khác, gắt gao vây khốn lăng mộ của ngươi. Mặc dù với thực lực của bọn họ khả năng tấn công lăng mộ là không lớn, nhưng tạm thời trì hoãn một ngày nửa buổi, tuyệt đối không thành vấn đề. Càng huống chi. hắc hắc! "*. Vừa nói, hoàng bào đại hán vừa nở một nụ cười lạnh.

" Càng huống chi cái gì? ". Trong lòng Huyễn vương bỗng nhiên đại trầm, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào đại hán, hai tay nắm chặt lại thành quyền.

" Càng huống chi hiện tại đã là gần buổi trưa, cũng là lúc âm khí từ địa mạch phát ra suy yếu nhất. Thiên thi đại pháp của Huyễn huynh sợ rằng uy lực sẽ đại giảm đi ". Cuồng Sa thượng nhân ngẩng đầu nhìn trời, khóe miệng hiện ra một nụ cười quỷ dị hàm

ý nhạo báng.

Huyễn vương nghe thấy thế sắc mặt trở nên xanh mét, nhưng mơ hồ lại ẩn hiện một tầng hắc khí.

" Tốt! Rất tốt! Không thể tưởng tượng được ngươi đối với thiên thi đại pháp của bổn vương lại nghiên cứu kỹ đến thế, ngay cả chuyện về địa mạch âm khí cũng biết rõ ràng rành mạch. Bất quá ngươi nói nhiều như vậy cũng chỉ là vẻ bề ngoài thôi, chỗ độc đáo của thiên thi đại pháp, bổn vương sẽ cho các ngươi chứng kiến tận mắt vào hôm nay ". Huyễn Diệp vương đột nhiên ngẩng mặt lên trời cười rộ, hung tợn nói.

Viện binh không có hy vọng, trong lòng hắn ngoại trừ kinh sợ ra, tự nhiên không thể bó tay chịu chết được. Đồng thời nếu không chủ động biểu hiện ra một chút thực lực, sẽ càng không thể đả động đến Hàn Lập đang đứng một bên. Huyễn Diệp vương ngay lập tức há mồm. Một đoàn máu đen phun ra ngoài cơ thể, đón gió biến thành một cái ký hiệu màu đen lớn cỡ nắm tay, chợt lóe cái đã bắn ngược về trên trán Huyễn vương, biểu hiện rất là dị thường.

Đón lấy yêu dị hắc mang do ký hiệu này phóng ra, trên người lão ma quay cuồng một đoàn thi khí màu xám trắng lạnh lẽo, đồng thời trong miệng phát ra một tiếng hô tựa như dã thú. Hoàng bào đại hán vừa thấy cảnh này, mặc dù không biết Huyễn Diệp vương định thi triển ra thần thông gì nhưng tự nhiên sẽ không thể để cho đối phương hoàn thành dễ dàng như vậy, lập tức không suy nghĩ thêm mà hét lớn một tiếng:

" Động thủ, không cần tiếp tục trì hoãn ".Tiếp theo vị Cuồng Sa thượng nhân xuất thủ điểm xuống hồ lô dưới chân.

Miệng hồ lô hơi chấn động, đại lượng hoàng sa từ bên trong cuồn cuộn tung ra, trong nháy mắt cát sỏi ngưng tụ, tạo thành một con giao long cao đến vài trượng, hung hăng đánh về phía Huyễn vương. Hai người còn lại nghe thấy vậy, cũng đồng loạt ra tay. Trong cụ phong truyền ra từng tiếng xé gió, tiếp theo bắn ra mấy trăm đạo cự đại phong nhận, mỗi cái tầm xấp xỉ một thước, tỏa ra bạch quang chói mắt, đồng thời không ngừng phát ra thanh âm bén nhọn kinh người. Mới nhìn tựu thấy khác xa phong nhận thuật bình thường.

Mà từ trong ma vân kia lại bay ra hơn mười khẩu phi đao. Những phi đao này có màu đen sẫm bóng loáng, khi vừa bắn ra chĩ cỡ một tấc, nhưng trong nháy mắt tựu hóa thành từng đạo ô hồng dài hơn trượng, vô thanh vô tức chém về phía này. Mắt thấy nguy cơ đến gần, Huyễn Diệp vương cũng vừa lúc làm phép xong.

Phát ra một tiếng nộ hống, cao quan trên đầu văng ra, mái tóc dài trải ra đón gió phần phật, trở nên dài gấp đôi, đồng thời cũng biến thành màu tím đen. Tiếp đó hai tay lão ma ôm chặt lấy cánh tay, thân hình bỗng cao thêm vài thước, cả người mọc ra mấy tấc lông xanh nồng đậm, trên mười ngón cũng sinh ra móng tay sắc bén màu tím đen. Khuôn mặt cũng nhanh chóng nhăn nheo, lõm xuống, một đôi răng nanh dài hơn tấc cũng từ trong mồm từ từ trồi ra, trở nên dữ tợn và đáng sợ.

Vị Huyễn Diệp vương đã lộ ra nguyên hình - vạn năm thi vương. Ngay lúc này, giao long bằng cát, phong nhận cùng với ô hồng cùng đánh tới trước mặt, nanh sắc trên mặt Huyễn Diệp vương chợt lóe, chợt há mồm, một viên kim châu cỡ nắm tay phun ra ngoài cơ thể. Hạt châu vừa quay tròn vừa chuyển động, trong nháy mắt hóa thành kim sắc đại thủ, một trảo hướng đến giao long đánh tới. Mà bản thân Huyễn vương đem hai tay huy vũ tọa thành một trận ảo ảnh, vô số đạo màu xanh biếc trảo mang đan xen vào nhau tạo thành một cái lưới vững vàng bảo vệ quanh thân.

Ý định lão ma chỉ bằng một đôi nhục trảo hung hãn đón đỡ các thế công khác. Phong nhận, ô hồng tất cả đều trực tiếp va chạm với trảo ảnh. Bạch quang, ô mang đan xem vào nhau, đem cả thân hình Huyễn vương bao phủ trong đó. *" Oanh "*. Một tiếng nổ lớn truyền đến. Tại nơi Huyễn vương đứng, lục mang chấn động, phong nhận cùng ô hồng đồng thời bị cự lực phản chấn văng ngược ra.

Xem ra Huyễn Diệp vương tu luyện thiên thi chi đạo, khi hiện nguyên hình thi vương sở hữu đôi lợi trảo còn cứng hơn cả kim thiết, so với pháp bảo bình thường còn cứng hơn ba phần. Chỉ cần một kích đã phá được sự liên thủ của phong nhận cùng phi đao. Mà lúc này, kim sắc đại thủ do kim châu biến thành cùng giao long quấn lấy một hồi, sau đó một nhát bắt được cổ của giao long, tạm thời khống chế.

Hàn Lập chứng kiến cảnh này, thần sắc hơi động, tên mang thi khí ngập trời này mặc dù thân lâm vào bại cục mà vẫn còn hung hãn như thế, điều này quả thật ngoài dự liệu của hắn. Bất quá, hoàng bào đại hán nhìn thấy giao long bị kim thủ chế trụ, chẳng những không giận mà còn mừng, hướng về phía giao long đang dãy dụa chỉ một cái.

Giao long toàn thân hoàng quang chớp động, thân thể ngừng lại, chợt hóa thành một bãi cát vụn đào thoát khỏi sự không chế của kim thủ, sau đó lại tụ tập ngưng tụ thành một đoàn, thoáng cái đã đem kim sắc đại thủ bao vây bên trong. Đại hán cũng không có ý định dừng tay, lạnh lùng nhìn Huyễn Diệp vương và Hàn Lập một cái, im lặng không nói câu nào, trong khi hai tay kết thành pháp quyết. Bốn phía hoàng sa vụ một trận tao động, đột nhiên nhấc lên từng đợt sóng cao đến vài chục trượng cuồn cuộn vọt tới. Đồng thời trong cát bụi thỉnh thoảng còn truyền đến âm thanh quỷ dị tựa như tiếng quỷ khóc, khi to khi nhỏ, làm cho người ta nghe xong cảm thấy thất hồn lạc phách. Hắn đã phát động cả bốn phía đại trận, ý định mượn cấm chế của pháp trận để diệt trừ Huyễn vương.

Chỉ tiếp xúc cái nhìn của hoàng bào đại hán trong nháy mắt, trong lòng Hàn Lập đã đưa ra phán đoán, vị Cuồng Sa thượng nhân này chỉ sợ ngay cả hắn cũng đã tính kế vào luôn trong rồi. Chỉ cần hắn hơi do dự không quyết đoán một chút, để cho pháp trận thực sự tiếp cận gần thân, người này tuyệt đối hạ thủ luôn.

Trong lòng tức giận chửi thầm một tiếng, vốn có ý định sẽ không định lãng phí thời gian nữa, Hàn Lập rốt cuộc cũng đã xuất thủ. Tay áo rung lên, hơn mười khẩu kim sắc phi kiếm bắn ra, xoay quanh một cái tựu đã biến thành tảng lớn bóng kiếm chém về phía sóng cát gần bản thân nhất. Cùng lúc tay kia đã sớm chế trụ một tử sắc cổ kính phát ra ánh sáng, pháp lực vừa rót vào một chút, nhất thời tạo thành một đạo tử quang, tuy phát ra sau nhưng mà lại đến trước đánh vào sa vụ.

Một màn quỷ dị xuất hiện, tử sắc quang diễm chuyên môn bài trừ vụ khí vừa vào trong sa vụ tựa như trâu nhập biển, một chút phản ứng đều không lộ ra. Hàn Lập nhướng mày, mặt lộ ra vẻ cảnh giác. Số phi kiếm biến thành quang hà, tùy tiện trảm vào đợt sóng do sa vụ tạo ra. Một cái lỗ thủng thật lớn đột nhiên xuất hiện.

" Cẩn thận, lạc hồn sa chuyên luyện hóa phi kiếm đấy, không nên tiếp xúc với loại cát này ". Huyễn Diệp vương lúc này đang bị mấy kiện pháp bảo công kích không ngừng, nhưng vừa thấy Hàn Lập rốt cuộc ra tay phá trận, trong lòng không khỏi mừng rỡ, vội vàng hét lên nhắc nhở.

" Chuyên luyện hóa phi kiếm? ". Hàn Lập nghe vậy ngẩn ra, chưa kịp làm ra phản ứng.

Lỗ thủng vừa mới bị trảm tạo ra đột nhiên nhan sắc đại biến, âm phong đột khởi, vô số màu đen cát sỏi phảng phất như u linh hiện ra bốn phía xung quanh phi kiếm, đồng thời từ trên cát sỏi phun ra nhè nhẹ hắc khí nhớp nháp, hướng đến mỗi khẩu phi kiếm quấn lấy. Vừa mới tiếp xúc với hắc khí, Hàn Lập nhất thời cảm thấy tâm thần tương liên với phi kiếm ngốc trệ, đồng thời thần niệm khống chế phi kiếm phảng phất cũng bị ngoại lực khu trừ, dần dần đánh mất đi quyền kiểm soát phi kiếm.

Hàn Lập sắc mặt lạnh lẽo, hướng về phi kiếm điểm chỉ, trong miệng khẽ nhẩm một chữ *" Bạo "*. *" Oanh long long "*. Tiếng sấm liên tiếp vang lên, vô số đạo tinh tế kim cung từ trên phi kiếm bắn ra, nổ mạnh.

Kim cung đến chỗ nào là hắc ti chỗ ấy bị quét sạch, thậm chí trực tiếp tại sa vụ khai ra một lỗ thủng rộng. Hàn Lập hai mắt híp vào, hướng đến sa vụ liếc nhìn một cái, nhất thời sắc mặt trở nên khó coi. Chỉ thấy ở chính giữa sa vụ nổi lên dày đặc cát sỏi trôi nổi giữa không trung, chúng nhìn tựa như cát vàng bình thường nhưng số lượng lại cực kỳ đông đúc, muốn phá vỡ chúng, tuyệt đối không phải chỉ nửa khắc công phu.

Trong lúc hắn đang do dự, đột nhiên thần sắc trầm xuống, ngân sí sau lưng đột nhiên xuất hiện, kèm theo một tiếng sấm, thân ảnh hắn đã biến mất tại, sau đó lại xuất hiện tại nơi cách đó hơn mười trượng. Mà một cây giáo đỏ đậm tựa như pháp bảo, vừa lúc đối với chỗ hắn vừa đứng xuyên thẳng qua. Cho dù cách xa như thế nhưng Hàn Lập vẫn cảm thấy một cỗ khí tức cực nóng, trong lòng không khỏi cảm thấy giận dữ. Mà cây giáo xoay đầu một cái, lại bắn ngược trở về.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía phương hướng cây giáo trở lại – ma vân, đồng thời lam quang chớp động. Ma vân mặc dù nồng đậm dị thường, nhưng dưới tác dụng của thanh linh nhãn lại giống như không có gì, bên trong nhất cử nhất động của một thanh bào lão giả đều bị hắn nhìn thấy rõ ràng minh bạch.

Mà lão giả cũng đang giật mình nhìn về phía Hàn Lập, hiển nhiên đã bị lôi độn thuật của Hàn Lập dọa cho hết hồn. Hàn Lập cũng không nói lời nào, sau lưng hai cánh khẽ động, kèm theo một tiếng sét lại biến mất tại chỗ. Thanh bào lão giả thấy vậy ngẩn ra, nhưng kinh nghiệm tranh đấu của hắn cũng không thiếu. Bỗng nhiên như nhớ tới gì đó, đột ngột vỗ vào túi trữ vật bên hông, một đạo thanh quang từ trong túi bắn ra, hóa thành một thanh sắc cổ thuẫn chắn ở trước người.

Mà trong tích tắc công phu, bên cạnh ma vân chợt lóe lên ngân quang, thân hình Hàn Lập vừa hiện, hai tay nắm chặt. Trên người kim quang cuồng khởi, tiếng *"oanh long long"* không ngừng vang lên, một tầng kim sắc điện y hiện ra. Tiếp đó Hàn lập khuôn mặt không chút thay đổi, thân hình nhoáng một cái đã lại biến mất trong không trung.

Lần này lão giả trong ma vân trong lòng cảm thấy phát lạnh, không cần nghĩ ngợi há mồm phun ra một khẩu bích quang tiểu kiếm, hóa thành một đạo lục hòng chuyển động quanh thân không ngừng. Lão giả còn không yêm tâm, đang muốn thả thêm vài món pháp bảo nữa, nhưng tại một phía lại truyền đến tiếng sét đánh.

------oOo------

Chương 915: Nhất chiến kinh ma

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trên người Hàn Lập điện quang cuồng vũ hiện ra, trải dài đến mấy trượng, kim quang lấp lóe trên người tựa như lôi thần hàng thế. Phụ cận ma vân vừa đối mặt đã bị thanh trừ sạch sẽ, lộ ra một khối không gian chừng mười trượng, lại đem lão giả *"phản khách vi chủ"*, không cần đoán cũng biết thân hình hắn đã bại lộ.

"A!" Thanh bào lão giả không khỏi đê hô một tiếng, ý thức được vừa cảm thấy không ổn, ngay lập tức trên người linh quang chớp động, muốn nhanh chóng chạy khỏi nơi đây. Nhưng mà Hàn Lập nếu mạo hiểm dùng lôi độn chạy đến nơi đây, như thế nào lại dễ dàng để cho phương rời đi. Thân hình nhoáng lên, người tựu hóa thành muôn vàn ảo ảnh bay tới trước người lão giả. Hai tay cùng giương lên, một đạo tử sắc hỏa diễm cùng một đạo kim quang đồng thời bắn ra. Thanh bào lão giả thấy Hàn Lập hành động nhanh như vậy thì thất kinh, bất chấp mọi chuyện, vội vàng há mồm, phun ra một đoàn bạch khí lên cổ thuẫn trước mặt. Một đạo thanh quang từ cổ thuẫn phát ra, lập tức tạo thành một bức tường chia cắt lão giả cùng Hàn Lập.

Tử sắc hỏa diễm chợt lóe, không chút khách khí công kích lên bức tường ánh sáng. *"Tư lạp"*. Một tiếng động nhỏ vang lên. Tử sắc hàn khí nhanh chóng lan tràn trên bức tường ánh sáng. Một tầng băng dày xuất hiện bao trùm cả bức tường ánh sáng, đem cả thanh sắc cổ thuẫn đóng băng luôn ở bên trong.

"Đây là công pháp gì vậy? Sao lại bá đạo như thế?" Lão già không tự chủ được kinh hãi thốt lên.

Một đạo kim quang khác cũng đồng thời bắn nhanh tới. *"Phốc"*. Một tiếng động nhỏ nữa lại vang lên. Kim quang vừa tiếp xúc với tường băng chợt lóe lên đã không thấy bóng dáng, nhưng ngay lập tức vô số kim mang lại xuất hiện trước mặt lão giả. Thanh bào lão giả giật mình, thân hình cơ hồ theo tiềm thức hướng một bên liều mạng tránh né. Ngay lập tức, hắn cảm thấy đầu vai chấn động, một đợt đau đớn vô cùng khó chịu truyền đến.

Hắn sợ hãi vội vàng ghé mắt thoáng nhìn, chỉ thấy một cánh tay của mình đã bị kim quang cắt xuống. Nếu như không phải hắn phản ứng nhanh sợ rằng thủ cấp cũng đã rơi rồi. Đạo kim quang vọt lên trên trời, hiện hình là một kim sắc tiểu kiếm dài một tấc. Khi hắn quay đầu nhìn lại mới phát hiện trên tường băng trước mặt hiện ra một cái nho nhỏ lỗ hổng. Kim quang kia lợi hại vô cùng, coi như không có gì trực tiếp xuyên thủng tường băng cùng cổ thuẫn, thật sự làm cho người ta khó có thể tin. Lão giả lúc này không khỏi sợ hãi than thở, nhưng sau đó lại lập tức trở nên cực kỳ kinh sợ.

Hắn nhanh chóng xuất một đạo phù đánh vào trên người, vừa cầm được máu liền nghiến răng nghiến lợi ngó hướng phía trước, muốn đem Hàn Lập bầm thây vạn đoạn, báo nỗi đau cụt tay. Nhưng khi ánh mắt vừa đảo phía trước lại hoàn toàn trống không. Hàn Lập lại hoàn toàn biến mất.

"Bất hảo!" Lão già nhìn thấy màn này trong lòng trầm xuống, một tầng hàn ý từ sâu trong đáy lòng tuôn ra, không màng tiếp tục tìm kiếm bóng dáng Hàn Lập, một tay nhanh chóng móc vào trong túi trữ vật, muốn lấy thêm một vài món bảo vật bảo vệ toàn thân đã rồi tính sau.

Nhưng đã trễ rồi.

Sau lưng thanh bào lão giả truyền đến một tiếng động cực nhỏ khó có thể nghe thấy, sau đó hộ thân linh quang bị không biết bị vật gì một kích phá hủy. Một bàn tay bao phủ tử diễm tựa như sét đánh từ sau lưng xuyên thủng ngực hắn, tử sắc hàn băng trong nháy mắt tràn ngập cả thân hình, đem cả thân hình hoàn toàn đóng băng. Lão già chỉ cảm thấy đau đớn từ từ trải rộng toàn thân. Thân hình không cách nào nhúc nhích mảy may, trong lòng rất là sợ hãi. Mà lúc này, quỷ dị xuất hiện phía sau hắn - Hàn Lập không hề có chút ý tứ lưu thủ nào.

Tay áo không chút do dự nhẹ nhàng phất một cái, một cái kim sắc lưới điện từ đỉnh đầu lão giả chụp xuống. Hồ quang chớp động bạo liệt. Tử sắc khối băng từng phần vỡ vụn ra, mà một cái nguyên anh được hắc quang bao phủ nhất thời từ trong băng vỡ bắn nhanh ra, tựa như muốn thuẫn di rời khỏi nơi này. Nhưng Hàn Lập đã sớm có đoán trước, trong miệng một tiếng quát lạnh, lưới điện quang mang đại phóng, nguyên anh của lão giả đang thuấn di lại một lần nữa rơi vào trong kim võng (lưới), không cách nào từ trong lưới sử dụng độn thuật thoát đi.

Hàn Lập khóe miệng hàn ý chợt hiện, hai tay kết quyết. Nhất thời kim võng co rút lại, sau đó thì nổ tung. Nguyên anh của lão giả cùng lúc kim mang chớp động đã tiêu thất trong hư không.

Từ lúc lão giả ra tay đánh lén Hàn Lập, đến khi Hàn Lập không chút nào lưu tình phản công lại tiêu diệt thanh bào lão giả, chỉ là trong chốc lát công phu, hoàng bào đại hán cùng Phương Tiêm sơn nhị yêu, căn bản không kịp cứu viện chút nào. Mắt thấy Hàn Lập dễ dàng tiêu diệt cùng bậc nguyên anh trung kỳ lão giả, trong lòng hai người đồng thời cực kỳ hoảng sợ, sắc mặt cùng lúc trở nên trắng bệch.

Hoàng bào lão già không kịp suy nghĩ, môi khẽ nhúc nhích truyền âm vài câu, cùng Thiên Phong chân quân trong cụ phong dừng hẳn việc tiếp tục vây công Huyễn vương, đột nhiên đem pháp bảo thu về. Hai người đồng thời bắn ngược trở lại phía sau sa vụ, thân hình ẩn nặc không thấy bóng dáng.

Huyễn vương đã bị trọng thương, rơi vào thế hạ phong. Nhưng lấy sự cứng cỏi của thi vương thân thể, cho dù trúng vài cái pháp bảo công kích cũng có thể bình yên vô sự ứng phó được. Nhưng giờ phút này ánh mắt lão ma ngó về hướng Hàn Lập lại chứa một tia khác thường. Trong lòng hắn ngoài khiếp sợ, mơ hồ có chút bất an. Hắn phỏng đoán nếu bản thân không chịu trọng thương, hơn nữa thân ở trong lăng mộ, cũng tuyệt không cách nào như người trước mắt *"cử trọng nhược khinh"* dễ dàng tiêu diệt một người đồng bậc tu sĩ, thậm chí ngay cả nguyên anh đều tiêu diệt không còn một mảnh.

Vô luận là thần thông của Hàn Lập hay là thủ đoạn, đều làm lão ma trong lòng phát lạnh. *"Chẳng lẽ người này là nguyên anh hậu kỳ tu sĩ sao?"* Huyễn vương thầm nghĩ như thế, một lần nữa liếc mắt đánh giá Hàn Lập. Nhưng nguyên anh trung kỳ tu vi không giả, điều này nói lên tu vi của thanh niên tu sĩ này rất kinh người, đã gần chạm đến đại thần thông của Nguyên anh hậu kỳ.

Lão ma nghĩ tới đây thầm hút một khẩu lương khí. May mắn lúc đầu chỉ phái hóa thân đi tìm kiếm người này, nếu là hắn không biết rõ tình hình tự mình vì kim cương tráo đuổi giết, sợ rằng tám chín phần mười gặp phải xui xẻo lớn. Mà từ lúc hắn trở lại trong sơn mạch liền không cách nào cảm ứng được hai cái hóa thân, xem ra đã bị đối phương tiêu diệt rồi.

Huyễn vương trong lòng có chút bất an không yên, tiềm thức đem sự mất tích của hai gã hóa thân rơi vào trên đầu Hàn Lập. Hắn do dự một chút, đang muốn lên tiếng cùng Hàn Lập nói điều gì, đột nhiên bốn phía pháp trận lại xuất hiện kinh người biến hóa, đem sự chú ý của hắn hấp dẫn qua.

Chỉ thấy nguyên bản mênh mông sa vụ vàng sắc đột nhiên nhan sắc đại biến, trong u ám sóng cát biến mất không thấy, ngược lại như ẩn như hiện ô hắc sa lúc nãy đã vây khốn phi kiếm của Hàn Lập. Loại ô hắc sa này không được nhiều như hoàng sa nhưng lại chớp động âm hàn ô quang, dày đặc trải rộng trong sa vụ, có vẻ cực kỳ quỷ dị. Mà theo ô hắc sa xuất hiện, tiếng quỷ khóc sói tru nổi lên, chuyển biến thành hắc sa vụ, hùng hổ hướng trung gian đè ép.

"Bất hảo, Cuồng Sa lão quỷ đã đem tất cả lạc hồn sa phóng ra, trộn lẫn vào trong cấm chế. Đạo hữu, loại lạc hồn sa nhất định không thể dùng bình thường pháp bảo ngăn cản, chỉ có thể dựa vào tự thân tu vi đón đỡ. Bất quá hắn sử dụng nhiều lạc hồn sa như thế, pháp lực khẳng định có chút miễn cưỡng, tuyệt đối sẽ không thể kéo dài. Chỉ cần chống đỡ qua vài vòng mãnh công liền vô sự." Huyễn Diệp vương rùng mình, vội vàng hướng Hàn Lập lớn tiếng hô.

Hiện tại hắn và Hàn Lập xem như cùng ở trên một chiếc thuyền, tự nhiên không hy vọng vị đại thần thông đang ra tay giúp đỡ này gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn. Lúc trước thấy Hàn Lập dùng kim sắc điện hồ phá qua đám hắc sa này một lần, nhưng lần này có nhiều lạc hồn sa đồng loạt công tới, hắn không tin Hàn Lập còn có thể dựa vào điện hồ này có thể ngăn cản được.

"Lạc hồn sa? Loại sa này âm khí nặng như thế, xem ra là pháp bảo dùng tinh hồn tế luyện, không trách được có thể có thanh thế lớn như thế." Hàn Lập lơ lửng ở không trung, thì thào lẩm bẩm. Trên mặt bộ dáng lại không chút nào thay đổi, cả những biện pháp đề phòng cũng không có.

Huyễn Diệp vương thấy vậy trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng mắt thấy hắc sắc sa vụ đã dần dần đem không gian xung quanh bao phủ lại, cũng không thể quản được chuyện của người khác nữa. Hắn há mồm, từng đoàn màu xám trắng thi diễm cỡ nắm tay phun ra, trong chớp mắt ngưng tụ thành hỏa đoàn (đống lửa) thật lớn, đem hắn bao phủ bên trong. Cũng chỉ có vạn năm thi diễm do hắn khổ tu vô số năm tháng mới có thể ngăn cản lạc hồn sa vây công.

Mà chỉ trong chốc lát trì hoãn, hắc sắc sa vụ đã đem lão ma bao phủ ở bên trong. Thi diễm, hắc quang trong nháy mắt đan xen vào nhau, thỉnh thoảng phát ra oanh long long tiếng bạo liệt, xem ra có vẻ cực kỳ kịch liệt. Lúc này, thân hình Hàn Lập tại không trung hướng về phía trung tâm chậm rãi thối lui, một lát sau, mắt thấy không thể thối lui về sau được nữa, đôi lông mày nhíu lại Hàn Lập, trong giây lát vỗ linh thú túi ở bên hông. Một đạo ô quang từ trong miệng túi bay ra, sau vài vòng xoay đã ở phía trước mặt, hiện ra là một con ô hắc tiểu hầu.

Con khỉ này cỡ chỉ mấy tấc, mặt đầy vẻ không tình nguyện, chính là đề hồn thú vốn tại bên trong kim cương tráo luyện hóa thi diễm. Linh thú này bị Hàn Lập mạnh mẽ ép dụng thần thức triệu hoán đi ra, cắt đứt tu luyện, tự nhiên tâm tình cực xấu. Nhưng mà chỉ một lát sau, cái mũi của đề hồn thú ngửi ngửi vài cái, ánh mắt hướng đến hắc sắc sa vụ từ bốn phương tám hướng phô thiên cái địa đè xuống, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ vui mừng.

Ngay lập tức không cần thần niệm của Hàn Lập thúc giục, nó liền hai tay vỗ vỗ trước ngực, trong miệng phát ra tiếng hú dài trầm thấp, trên người hắc sắc thứ mang chớp động không thôi. Thân hình điên cuồng to lên, biến thành một con cự viên cao hơn mười trượng, sau lưng quỷ kiểm đồ án có thể trông thấy rõ ràng, trong lúc thân hình đề hồn thú cử động quỷ kiểm giãy dụa trông như sống lại. Vô luận là hai người hoàng bào đại hán đang nấp ở trong sa vụ tùy thời hành động, hay là Huyễn vương đang liều mạng ngăn cản lạc hồn sa, vừa thấy cự viên kinh người xuất hiện, đều không khỏi trong lòng thất kinh.

Trong lòng bọn họ đang ở cân nhắc, Hàn Lập rốt cuộc có dụng ý gì khi thả ra thần bí linh thú này. Mũi của cự viên đã phập phồng cử động, tảng lớn hoàng hà từ trong mũi bay ra, nhanh chóng vờn quanh, kèm theo ánh sáng chói lòa đem Hàn Lập cùng bản thân bao bọc ở chính giữa. Hắc sắc sa vụ rốt cuộc hùng hổ ép lên, nhưng phô thiên cái địa sa vụ vừa tiếp xúc hoàng hà liền toát ra đại luồng nhớp nháp hắc khí, bị ánh sáng cuốn sạch vào bên trong. Hắc khí vừa mất, hắc mang chớp động trong sa vụ nhất thời hiện ra. Cự viên thấy vậy không chút khách khí, miệng rộng mở ra, lại phun ra một đạo kim sắc quang trụ rực rỡ.

Quang trụ chiếu tới nơi nào, sa vụ lâm vào trần ai (bi thương). Tất cả hắc sa không có chút phản kháng nào đã bị cuồng hấp vào trong mồm của cự viên. Trong nháy mắt, hoàng hà cùng quang trụ mấy phen càn quét, hắc sắc sa vụ bị đánh cho thất linh bát lạc, âm khí tán loạn, căn bản không cách nào đến gần bên người Hàn Lập. Mà bị đề hồn thú thu nạp đại lượng âm khí cùng hắc sa khiến sa vụ phụ cận dần chuyển từ đen sang vàng. Ẩn thân tại sa vụ phụ cận Cuồng Sa thượng nhân và Thiên Phong chân quân thấy vậy không khỏi trừng mắt cứng lưỡi.

------oOo------

Chương 916: Kinh sợ thối lui

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lạc hồn sa thật sự không phải bảo vật bình thường bởi vì để tế luyện loại lợi khí ô uế này thì Hoàng Bào đại hán lúc trước chẳng biết đã phải lén giết không biết bao nhiêu tu sĩ cấp thấp, chọn tinh hồn nguyên thần của bọn họ cùng số lượng lớn vật liệu quý hiếm rồi tiếp tục hao phí hơn trăm khổ công cuối cùng mới tế luyện thành công. Ngày trước, khi gặp cường địch, đại hán hai người chỉ cần thả cát này ra là gần như mọi việc đều thuận lợi. Và khi đối đầu với cường địch đồng giai thì pháp bảo này vẫn đại triển thần uy, liên tiếp lập nhiều kỳ công. Thậm chí thanh danh của người sáng chế ra nó *" Cuồng Sa thượng nhân"* được xem như là một tiền bối cao nhân tiếng tăm lừng lẫy trong bàng môn tả đạo.

Lúc này đây, hắn dám trêu chọc Huyễn Vương đại danh đỉnh đỉnh trong tà tu mà nguyên nhân cũng là do có hai phần ỷ vào sức mạnh của bảo vậy này. Nhưng hôm nay, khi thả cát này ra gia nhập vào trong đại trận để đối phó với một tu sĩ không biết tên ở trước mặt, nhưng nó chẳng những không thể đả thương địch thủ mà ngược lại bị đối phương thả cự viên ra thu mất không ít. Điều này tất nhiên khiến Hoàng Bào đại hán vô cùng tiếc của nên cũng không dám tiếp tục dùng sa vụ vây công đối phương nữa, mà ngược lại vội vàng bấm tay niệm thần chú, thu hồi tất cả hắc sa xung quanh Hàn Lập. Đồng thời việc này khiến trong lòng hắn cảm thấy mà không khỏi sinh ra ý nghĩ muốn rời đi.

"Cuồng Sa huynh, huynh không phải có mượn Làm Tinh thần sa mang tới đây sao? Rõ ràng dùng bảo vật đó là có thể để đối phó được với nó mà. Cự viên này tuy rằng không biết là linh thú gì nhưng hiển nhiên là nó có thể khắc chế được âm hồn quỷ khí. Mà Lam Tinh thần sa kia lại chính là bảo vật thuần túy của đạo gia nên đối phương nhất định không thể chống đỡ được. Chỉ cần diệt được nó là hết thảy đều có thể dựa theo kế hoạch trước đó mà tiến hành." Người lên tiếng chính là Thiên Phong đạo quân, một lão giả mặt ngựa màu ngăm đen với đôi mắt rất nhỏ.

Vì lần hành động này mà bọn họ đã phải hao phí rất nhiều tâm huyết tinh lực vì thế mắt có thể trông thấy sẽ thành công nên họ thật sự không muốn cứ như vậy mà thất bại trong gang tấc.

"Lam Tinh thần sa là ta để ngừa trong vạn nhất nên mới thiên tân vạn khổ xin xỏ dùng làm pháp bảo cứu mạng. Thiên Thạch mỗ mỗ là chỗ có quan hệ sâu xa với ta nên mới có thể cho ta mượn một chút. Ta cũng đã đáp ứng với rằng chỉ dùng nó để bảo toàn sinh mệnh. Nếu vạn nhất có sơ xuất gì thì ta không thể giao phó với mỗ mỗ người." Cuồng Sa thượng nhân nghe những lời này lập tức lắc đầu từ chối.

"Nhưng tu sĩ trước mắt với pháp bảo linh thú này lại lợi hại sắc bén tới dị thường. Ta dùng loại cát này căn bản không thể đối kháng với chúng. Chẳng lẽ công phu trước đây cứ thể mà mất trắng sao. Đừng tính toán gì nữa, Thiên Thi Châu của lão ma kia chính là một bảo vật tu luyện pháp hiếm có và nó cũng là một vật trọng yếu giúp ta đột phá tới cảnh giới tiếp theo!" Thiên Phong chân quân nghe những lời của Cuồng Sa thì không khỏi nóng nảy.

"Hừ! Thiên Thi châu quan trọng thì Lam Tinh thần sa không quan trọng sao. Loại cát này không phải là loại có thể sử dụng được nhiều lần mà chỉ có thể sùng một lần duy nhất. Nếu đã sử dụng thì chút Lam Tinh sa này của ta sẽ không còn nữa. Thiên Thạch mỗ mỗ dù có quan hệ sâu xa với ta nhưng cũng đừng có mơ tưởng tới xin được lần thứ hai. Huống hồ thần thông của kẻ trước mắt thật sự sâu không lường được. Lam Tinh sa cũng chưa chắc đã có thể đánh bại được đối phương. Vạn nhất vẫn bị đối phương phá giải thì chúng ta lại càng rơi vào cảnh họa vô đơn chí." Cuồng Sa thượng nhân hừ một tiếng, nói với vẻ không đồng ý.

-*"Nhưng."*

Thiên Phong chân quân mặc dù thấy lời của đối phương nói cũng có lý nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy không cam tâm. Hắn còn đang định khuyên vài câu nữa thì đúng lúc này, bỗng nhiên từ phía xa một đạo hỏa quang bay đến, xoay xung quanh đám bụi cát trên bầu trời một cái rồi xuyên qua đó rơi vào tay hoàng bào đại hán.

"Đây là." Đại hán sau khi đưa tay nâng truyền âm phù hiển hóa thành hỏa quang đó lên mà trên khuôn mặt lộ rõ vẻ ngoài ý muốn nhưng rồi sau đó không chút do dự đưa thần thức đắm chìm vào trong đó.

Chỉ trong chốc lát, sắc mặt đại hán bỗng trở nên âm trầm. Sau đó hắn vung tay lên, hỏa diễm đó cứ như vậy mà biến mất không còn chút tung tích.

"Đi thôi! Hiện giờ có sử dụng Lam Tinh thần sa cũng đã muộn rồi. Thất tử với Tam sát, mấy tên phế vật kia không ngờ lại bị Ngọc Hoa phu nhân sử dụng thi binh mạnh mẽ giải khai phong tỏa của bọn chúng rồi mang theo lượng lớn linh thi cao giai chạy trốn. Nếu không mau đi thì chúng ta có thể gặp nguy hiểm." Cuồng Sa thượng nhân lạnh lùng nói.

Nghe vậy, Thiên Phong chân quân liền chấn động. Lúc này hắn mới hoàn toàn dập tắt tia ảo tưởng cuối cùng và chỉ có thể bất đắc dĩ ứng thanh trả lời một tiếng. Sau đó hai người không dám chậm trễ mà vội vàng thi pháp. Bụi cát màu đen sau khi cuộn trào mãnh liệt một lúc rồi sau đó ùn ùn biến mất nơi phía xa. Hai người đại hán này từ đầu đến cuối vẫn chưa lộ diện tới một lần. Hàn Lập đứng trên đầu vai của cự viên. Ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú vào đối phương đã thoát đi ở phương xa.

Thời gian của hắn cũng không có nhiều, nên nếu đối phương còn tiếp tục làm phiền thì nói không chừng hắn sẽ lại một lần nữa sử dụng Hư Thiên Đỉnh. Lần trước Hư Thiên Đỉnh đã tự động thu Linh sa của Thiên Lan thánh nữ lại, vì thế nên đối phó với bụi cát này cũng không phải là vấn đề. Chỉ có điều Hư Thiên Đỉnh dù sao cũng là thông thiên linh bảo. Tuy nói rằng tu sĩ Loạn Tinh hải ngoại không có mấy người biết tới nó nhưng hắn cũng không muốn dễ dàng sử dụng trước mặt người khác. Bằng không nếu vạn nhất đúng lúc bị kẻ nào đó nhận ra thì sẽ có rất nhiều phiền toái. Cho dù pháp lực của hắn có thông thiên thì chỉ sợ tới lúc đó cũng khó mà có được ngày yên ổn.

"Đạo hữu quả thật thần thông quảng đại, không ngờ ngay cả Lạc

Hồn sa này cũng có thể phá vỡ! Thực khiến bổn vương mở rộng tầm mắt. Bổn vương đa tạ ân cứu mạng của đạo hữu." Huyễn Diệp vương thấy bọn người đại hán mặc hoàng bào mang theo sa vụ rời khỏi rồi biến mất nơi chân trời thì trong lòng hắn mới thở phào nhẹ nhõm. Chỉ có điều hắn vẫn không lập tức thu thi diễm trên người lại mà chắp tay hướng về Hàn Lập nói.

Hàn Lập nghe thấy những lời này, ánh mắt hắn lúc ấy mới dừng lại trên người vị Vạn niên thi vương này. Bụi cát rút đi rất nhanh, chỉ là tình hình vị thi vương này thật sự cũng không được tốt cho lắm. Linh khí trên người hắn so với lúc vừa mới biến thân hiện nguyên hình thì ước chừng phải yếu mất hơn một nửa. Xem ra dưới tình huống trọng thương mà tỏa ra loại thi diễm bản mệnh này để ngăn cản Lạc Hồn sa thì đã làm hao tổn rất rất nhiều nguyên khí của lão ma này. Ánh mắt của Hàn Lập hờ hững nhìn chằm chằm vào lão ma, một chút cảm tình cũng không có. Huyễn vương cho dù không phải là tu sĩ bình thường nhưng sau khi thấy qua Hàn Lập vừa rồi đại triển thần thông thì trong lòng cũng không thể không sợ hãi nên hắn lập tức cẩn thận cảnh giác vì sợ mình vừa mới thoát khỏi miệng hổ ở cửa trước thì lại gặp ngay sói ở cửa sau.

Mà Cự viên ở phía dưới chân Hàn Lập sau khi thoát khỏi bụi cát liền híp cặp mắt vĩ đại của mình lại, đứng bất động tại chỗ như đang thưởng thức hắc sa mà vừa rồi mình hút vào trong bụng. Lúc này, sau khi Huyễn vương để lộ một chút dè chừng đối với Hàn Lập thì cự viên có tâm thần tương liên với Hàn Lập ngay lập tức có cảm ứng. Hai mắt của nó xoay chuyển nhìn vào vị Thi vương ngàn năm này. Sau đó trên khuôn mặt của con thú này không ngờ lại biểu lộ thần sắc vô cùng giống con người. Miệng rộng khẽ mở ra chặc chặc không ngừng tựa như là nhìn thấy mỹ vị khoái khẩu, vẻ mặt đầy vẻ tham lam.

Ánh mắt này khiến vị đế vương từ thời thượng cổ Huyễn vương này sởn cả tóc gáy. Hắn vừa rồi nhìn thấy con vượn này dễ dàng thu lấy Lạc Hồn sa liền biết được sự đáng sợ, cự viên. Thậm chí khi đối mặt với con thú này thì trong lòng hắn còn ẩn chứa một nỗi sợ hãi trời sinh. Mặc dù nỗi sợ hãi đó không mãnh liệt nhưng Huyễn Vương cũng có thể ngầm đoán ra được, con thú này sợ rằng có mấy phần khả năng khắc chế trời sinh đối với mình. Nghĩ vậy mà trong lòng không khỏi thầm kêu khổ, cả người cứ thấp thỏm lo lắng không yên.

"Tuy rằng lần ra tay vừa rồi là do mấy tên kia tự chuốc vạ vào thân, nhưng bất kể là thế nào đi nữa thì ta cũng đã cứu ngươi một tính mạng. Hậu tạ mà ngươi vừa nói là chỉ cái gì. Ta quả rất muốn biết đấy!" Đang lúc bầu không khí có chút khẩn trương thì thần sắc Hàn Lập rốt cục sau khi trở lại bình tĩnh, chậm rãi nói.

Hắn cũng không phải là chính nhân quân tử gì, hơn nữa trên người, sát khí phản phệ càng ngày càng nghiêm trọng. Bây giờ thấy chỗ này chỉ còn lại vị Thi vương đang bị trọng thương nên tự nhiên là hắn không thể áp chế được một chút sát tâm. Hàn Lập vừa rồi cẩn thận dò xét đối phương thì cảm nhận được thi khí từ trên người đối phương tương tự như trên chiếc Kim Cương tráo. Hơn nữa vừa rồi nghe đại hán mặc hoàng bào xưng hô với đối phương là *"Huyễn huynh"* nên cũng đoán ra được bảy tám phần thân phận của đối phương.

Vị này không ngờ chính là *"Huyễn"*, đế vương luyện thi trong lời Kim Nguyên. Có thể gặp đối phương nhanh như vậy quả thực đúng là một chuyện ngoài ý muốn. Nhưng hắn gượng ép vận dụng Đại Diễn quyết, và sau khi đầu óc thanh tỉnh trở lại rồi tính ra mình còn bị phong ấn một khoảng thời gian nữa, mà đối phương lại có được một vài bí thuật rất có tính khả thi, hơn nữa vừa rồi Phong Lôi sí, Băng Diễm các loại thần thông đều đã được hiển lộ nên chúng không thể có được công hiệu bất ngờ nữa. Bởi vậy cho dù có Đề hồn thú tương trợ nhưng vị Thi vương ngàn năm này thật sự không phải chỉ là loại luyện thi bình thường. Vì thế tính khả thi của việc bắt đối phương trong khoảng thời gian ngắn là không cao.

Cho nên sau khi đắn đo, Hàn Lập đã cố gắng tự kiềm chế sát khí trong lòng lại. Chỉ có điều đã cứu đối phương một mạng thì việc chiếm tiện nghi tất nhiên là chẳng thể bỏ qua. Vì thế hắn vừa rồi mới không chút khách khí nói.

"Ha ha! Bổn vương cái khác thì không có nhưng một chút linh thạch, tài liệu cũng dự trữ ít nhiều. Đạo hữu nếu không chê thì cùng ta quay về. Bổn vương tuyệt đối sẽ làm vừa lòng đạo hữu."

Huyễn vương nghe được những lời kia của Hàn Lập thì trong lòng cũng hơi chút an tâm. Khuôn mặt lộ vẻ tươi cười, nói.

"Không cần rắc rối như vậy. Tại hạ trông viên Kim châu kia của đạo hữu cũng được đấy. Đạo hữu có thể bỏ thứ yêu thích của mình mang tặng cho tại hạ hay không!" Ánh mắt Hàn Lập dừng trên người đối phương một lát rồi tỉnh bơ nói.

Hàn Lập chẳng thèm để ý gật gật đầu tỏ vẻ đúng vậy, chính là vật này.

"Nó gọi là Thiên Thi châu, do ta sau khi tu luyện Thiên Thi quyết tới đẳng cấp Thi vương mới có thể sinh ra một loại giống như bản mạng pháp bảo. Bình thường ta căn bản không dễ dàng đưa ra cho người khác nhìn. Nếu ta đoán không nhầm thì nhị yêu Phương Tiêm sơn hơn phân nửa là do vật này mà tới. Chỉ có điều hạt châu này đối với ta không có tác dụng gì cả nên đạo hữu cứ việc cầm lấy đi!" Huyễn vương chớp mắt vài cái rồi đột nhiên nở một nụ cười, tay phẩy một cái đưa khỏa kim châu bay nhanh về phía Hàn Lập.

Hàn Lập cảm thấy rất bất ngờ nhưng động tác của hắn không chậm một chút nào. Tay đưa ra chụp vào hư không bắt lấy viên châu đang bay tới. Ngay lập tức, trong không trung hiện ra một đại thủ màu xanh bắt lấy viên kim châu đó. Lão ma cuối cùng cũng không động tay chân gì trên viên châu này! Hàn Lập dùng một đoàn thanh quang bao lấy viên châu này, hai mắt nhíu lại cẩn thận dò xét viên châu.

Không phải là đồ giả. Đây đúng là viên kim châu mà lão ma này đã sử dụng lúc trước. Hắn sở dĩ mở miệng muốn vật này vốn trong lòng đang tính tới chuyện mặc cả, nhưng đối phương lại gọn gàng như vậy nên mới khiến hắn có chút ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ!

------oOo------

Chương 917: Song châu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập tâm niệm như điện, trên mặt lộ ra một tia trầm ngâm.

" Đạo hữu không có cảm giác kì quái sao! Không dối gạt đạo hữu, khỏa châu này mặc dù cũng là Thiên Thi Châu, nhưng không phải của tại hạ luyện chế, mà là năm đó Bổn vương sau khi đắc đạo thăng thiên, đã để lại một khỏa Thi Châu này, cùng tại hạ không hề có quan hệ gì. Tại hạ cùng Thiên Thi Châu có quan hệ trọng đại, vừa hay như thế nào lại mang theo bên mình, còn khỏa kia được cất giấu bên trong mộ thất của Bổn vương." " Hàn Lập mặt lộ vẻ quỷ dị, chủ động đứng lên giải thích.

" Thì ra là thế! Nếu như vậy, tại hạ không khách khí mà thu nhận.......Hình như người của ngươi cũng tới rồi, Hàn mỗ trước hết đi trước một bước."" Hàn Lập chợt xuất một tia dị sắc, quay đầu lại đang muốn hỏi gì nữa, nhưng thần sắc vừa động, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời xa xa, đột nhiên nói câu cáo từ.

Lão ma ngẩn ra, chưa kịp nói cái gì, thì quanh thân Hàn Lập thanh quang chớp động, chợt hóa thành một đạo thanh hồng phá không rời đi. Lão ma nhìn bóng lưng Hàn Lập rời đi, đứng lên sắc mặt âm trầm bất định, đối với lời nói của Hàn Lập có chút nửa tin nửa ngờ.

Chỉ lát sau, từ hướng cổ mộ truyền đến một trận âm thanh quỷ khóc, tiếp theo là vô biên lục vụ màu xanh cuồn cuộn tràn đến, bên trong thi khí ngập trời. Huyễn vương thấy vậy, nhất thời mừng rỡ trong lòng. Hiện tại chính là thời điểm cuồng sa trở lại, hắn cũng không hề sợ hãi đối phương. Hắn lắc người hóa thành một đạo hôi quang, trực tiếp nghênh đón.

…………

Lúc này, Hàn lập một khắc cũng không dám chần chờ, tận dụng thời gian ít ỏi còn lại, như một tia chớp cấp bách độn đi. Hắn muốn bỏ xa Huyễn Diệp Vương và sớm tìm đến chỗ đám người hoàng bào đại hán đang chờ. Nếu không, pháp lực bị phong tỏa, cùng mấy người kia đối mặt, vậy thì hắn gặp phiền toái lớn. Lấy pháp lực hiện tại của Hàn Lập, tự nhiên không thể tầm thường. Trước khi pháp lực bị phong tỏa, hắn liên tiếp thay đổi mấy phương hướng, cuối cùng sau một hồi cũng độn ra xa ngàn dặm thoát li khỏi sơn mạch. Hàn Lập lúc này mới thở dài một hơi. Sau khi phân biệt phương hướng một chút. Không chút hoang mang, ung dung ngự khí rời xa sơn mạch. Hai ngày sau. Hàn Lập hạ xuống một quả núi nhỏ vắng vẻ hẻo lánh không một bóng người. Theo sau xuất ra vài món pháp khí. Ở chân núi mở ra một cái động phủ đơn giản. Sau đó lập tức dùng một bộ khí cụ bày trận. Che động phủ lại.

Bản thân Hàn Lập thì trực tiếp vào trong mật thất của động phủ. Khoanh chân ngồi xuống. " Ngươi định ở chỗ này tìm hiểu Minh Vương Quyết?"" Dọc đường đi Đại Diễn Thần Quân để mặc Hàn Lập tùy ý hành động, thủy chung không nói một câu. Rốt cuộc nhịn không được hỏi.

" Như thế nào. Nơi này chẳng lẽ không được?"" Hàn Lập chẳng nói đúng sai trả lời.

" Hừ! Nơi này ngay cả linh mạch cũng không có, ngươi lấy tốc độ tu luyện như này thì lão phu đã hồn phi phách tán từ lâu rồi."" Đại Diễn Thần Quân có chút tức giận nói.

" Hắc hắc! Tiền bối chớ có tức giận. Ta chỉ nói đùa như vậy thôi. Ở trên đường ta đã tìm hiểu một chút về Minh Vương Quyết rồi. Tầng thứ nhất pháp quyết hoàn hảo, đối với linh khí yêu cầu cũng không quá lớn, phỏng chừng chỉ cần một năm thời gian là có thể luyện thành. Nhưng từ tầng thứ hai trở lên, tu luyện khó khăn gấp bội. Hơn nữa phương pháp tu luyện phải cần đại lượng linh lực, phải ở nơi có linh mạch thật tốt, nếu không thời gian tu luyện sẽ vượt quá sự tưởng tượng. Mà muốn tiêu trừ sát khí cắn trả, phải tu hành đại thành Minh Vương Quyết tầng hai, mới miễn cưỡng đem sát khí biến thành của mình."" Hàn Lập khẽ cười một tiếng, tựa hồ tâm tình rất thoải mái không đúng như bộ dáng.

" Bất quá, linh mạch Đại Tấn tuy nhiều, nhưng không có chỗ nào mà không có chủ. Mà chỗ có linh mạch kém một chút cũng đã có người chiếm cứ. Nếu định mau chóng khôi phục pháp lực, cũng không thể tìm chỗ linh mạch kém để tu luyện, tốt nhất là trà trộn vào trong một đại tông phái, âm thầm tu luyện pháp quyết.""

" Nghe khẩu khí của ngươi, tựa hồ trong lòng đã có kế hoạch."" Đại diễn Thần Quân có chút ngạc nhiên nói.

" Ngươi nói quả không sai, chính xác đó là mục tiêu của ta. Hơn nữa còn không phải phí tâm tư để giả mạo thân phận."" Hàn Lập trong lòng đã xác định, nói

" Ồ! Có chuyện tốt như vậy sao, không ngại nói ta nghe một chút chứ." *Đại diễn Thần Quân cảm thấy kinh ngạc nói.*

" Rất đơn giản. Chắc ngươi còn nhớ, tại mật thất của Phùng gia ta đã lấy được giấy tờ khế ước đất. Bên trong lộn xộn rất nhiều thứ, có một tờ giấy ghi lại vài bí sự của Phùng gia. Vừa may, Phùng gia là một thế gia, rất nhiều năm trước đã chuẩn bị cho mình một đường lùi, người kia cùng Phùng gia hoàn toàn không có liên quan về thân phận, Nam Châu phú thương thế gia. Mà vị phú thương kia thật là tài giỏi, kinh doanh một lúc hơn mười cửa hàng nổi danh, nhưng người này chỉ là do Phùng gia âm thầm bồi dưỡng trong bóng tối mà thôi. Chân chính nắm quyền kiểm soát các cửa hàng này cùng khế ước đất đai Phùng gia vẫn nắm trong tay. Hiện tại Phùng gia toàn bộ đều bị diệt, nhưng vị phú thương này vẫn như cũ khỏe mạnh. Có người này làm vật che chắn việc bái nhập vào nhất đại tông môn Nam Châu hẳn không thành vấn đề gì. Chỉ cần qua hai, ba năm sau giải trừ sát khí, khôi phục hơn phân nửa nguyên khí, ta sẽ yên tâm đi khắp nơi sưu tầm tài liệu."" Hàn Lập không giấu giếm điều gì, nhất nhất nói.

" Có chuyện như vậy sao! Chủ ý này quả thực không sai. Bất quá, hiện tại ngươi lưu tại chỗ này là có dụng ý gì…Là định. trước hết tu luyện thành tầng thứ nhất khẩu quyết sao?"" Đại Diễn Thần Quân suy nghĩ một chút, thấy không có vấn đề gì nhưng vẫn hỏi thêm một câu.

" Ta thật có ý tứ luyện thành tầng thứ nhất Minh Vương Quyết. Dù sao công pháp này phải tu luyện một chút, mới có thể xác định sự khó khăn trong đó, xem có vấn đề quan trọng gì cần để ý không. Mặt khác thừa dịp nơi đây không có người quấy nhiễu, ta muốn đem Kim Cương Tráo xem một chút. Quan trọng hơn, tại giao dịch hội ta đã lấy được khối tinh hóa yêu đan, chuẩn bị luyện chế phi châm, để sử dụng sau này. Đương nhiên tối trọng yếu chính là hai kiện đồ vật này, ta phải xử lý một chút."" Hàn Lập thở dài, bàn tay vừa lộn, hai khỏa viên châu một trắng một vàng đồng thời xuất hiện trên không trung. Thật là, vừa mới đắc thủ Thiên Thi Châu, lại cùng môn hạ đệ tử của Cửu Tiên Cung tranh giành Tuyết Tinh Châu.

" Tuyết Tinh Châu thì không cần phải nói. Đây là một bảo vật băng thuộc tính hiếm thấy, nhưng lại chưa nhận chủ, nếu có thể luyện hóa một thời gian ngắn, khẳng định đối với Tử La Thiên Hỏa thì vô cùng hữu ích. Mà Thiên Thi Châu cũng rất nhiều người muốn có, ngay cả Nguyên Anh trung kì tu sĩ cũng không tiếc thủ đoạn giết người đoạt bảo. Thoạt nhìn có vẻ rất tầm thường. Tiền bối có biết công dụng của nó không?"" Hàn Lập ngưng trọng hỏi.

" Loại bảo vật này liên quan đến pháp môn tu luyện yêu quỷ chi đạo. Lão phu biết thật sự không nhiều lắm. Bất quá, Thi Châu này danh khí quả thực không nhỏ, lão phu còn biết một chút. Thứ này chỉ có Thi Vương chuyên tâm tu luyện mới có thể hình thành. Đối với tu sĩ chú trọng tu luyện pháp thể, kì thật có thể xem như là một loại linh đan diệu dược để tẩy tủy dịch kinh. Sau khi nuốt vào, nó có thể chậm rãi cải thiện thể chất của tu sĩ, làm cho phương diện luyện thể đột nhiên tăng mạnh. Có châu này, về sau chính là đem thân thể luyện thành, có rất nhiều khả năng cùng Thi Vương yêu thú ngạnh kháng về sự cứng rắn. Mà đôi Thi Châu này hô ứng lẫn nhau lẽ tất nhiên hiệu quả càng thêm bất phàm."" Đại Diễn Thần Quân suy nghĩ một chút rồi nói.

" Nuốt vào? Giống như luyện chế pháp bảo, nhập vào trong cơ thể rồi trực tiếp luyện hóa sao?"" Hàn Lập có chút chần chừ cúi đầu nhìn kim châu.

" Đương nhiên không có khả năng cứ như vậy trực tiếp luyện hóa. Bản thân Thi Châu có chứa thi độc cực kì lợi hại, trước hết phải phối hợp với một loại linh dịch, mang độc tính trừ bỏ sạch sẽ.

Loại linh dịch này cần vài tài liệu rất hiếm có, nhưng ta nhớ trên người ngươi đều có đủ. Cũng không cần phải đi kiếm. Minh Vương Quyết kia hơn phân nửa phương pháp tu luyện là pháp môn luyện thể. Nói không chừng châu này đối với việc tu luyện Minh Vương Quyết cũng vô cùng hữu ích. Ta sẽ đem cách điều chế sao chép vào trong ngọc giản, ngươi xem trước một chút đi!"" Lần này Đại Diễn Thần Quân chủ động giúp Hàn Lập, dù sao sát khí trên người Hàn Lập một ngày còn chưa trừ hết, là một ngày không dám đi khắp nơi thu thập tài liệu.

" Thì ra là vậy. Nhờ tiền bối hiểu rõ đã bớt không ít phiền toái. Hàn Lập thở ra một hơi, trên mặt lộ vẻ tươi cười nói.Kết quả đợi một hồi, trong chốc lát, trong ống trúc bay vụt ra một cái ngọc giản. Được Hàn Lập bắt lấy cầm trong tay, ngưng thần nhìn kỹ. Nhưng một lát sau, Đại Diễn Thần Quân đột nhiên than âm có chút kì quái hỏi một câu:

" Hàn tiểu tử, ngươi từ Mộ Lan thảo nguyên chạy trốn đến bây giờ. Có phải hay không đã quên mất một sự tình thập phần trọng yếu?""

" Sự tình trọng yếu? Tiền bối đang nói tới chuyện gì vậy?"" Hàn Lập đem thần thức rút ra, có chút không giải thích được, khó hiểu hỏi.

" Ngươi chẳng lẽ đã quên? Trong Thông Thiên linh bảo tiểu đỉnh kia còn giam giữ vật gì vậy!"" Đại Diễn Thần Quân nghe thấy vậy, thở dài nói.

" Tiền bối muốn nói tới hóa thân của Thiên Lan Thánh Thú?"" Hàn Lập nở nụ cười nói.

" Không sai, chính là con thú này. Từ khi thu lấy con thú này, ta thấy ngươi vẫn chưa xử lý qua việc này? Chẳng nhẽ thực sự sơ xuất quên đi sao." *Đại Diễn Thần Quân cười hắc hắc nói.*

Sơ xuất, tự nhiên là không có khả năng. Kỳ thật, ta đã sớm xử lý qua. Chỉ là pháp lực phải hồi phục hoàn toàn, mới có thể mở đỉnh cho nó xuất thể ra bên ngoài. Vì vậy mà tiền bối cũng không biết việc này.

"Ngươi xử lý như thế nào?" Đại Diễn Thần Quân cảm thấy hứng thú hỏi.

"Còn có thể xử lý như thế nào! Đỉnh kia ta không có năng lực tùy ý mở. Lần trước có thể tự hành mở đỉnh, đã đem con thú này thu vào trong đó. Việc này đã ngoài dự liệu của ta rồi. Bây giờ chỉ có thể dùng thần thức cùng con thú này liên lạc một chút mà thôi."" Hàn Lập cười khổ nói.

"Kết quả như thế nào?" Đại Diễn Thần Quân tiếp tục truy vấn.

" Hừ con thú kia phủ xuống nơi này không lâu, dĩ nhiên ngay cả linh trí cũng không mở ra nhiều lắm. Căn bản không cách nào trao đổi."" Hàn Lập có chút buồn bực lầm bầm nói.

" Chuyện này rất bình thường, không có gì kì quái. Bất quá, nếu con thú này do thần niệm của Thượng Giới linh thú biến thành, hơn một năm nữa phỏng chừng linh trí sẽ hoàn toàn được khai mở. Đến lúc đó sẽ xử lý con thú này sau cũng không muộn."" Đại Diễn Thần Quân nhàn nhạt nói.

" Cũng chỉ có thể như vậy! Đáng tiếc Thiên Lan Thánh Nữ cùng Hư Thiên Đỉnh đều giống như tiểu đỉnh vậy, đồng dạng không cách nào xuất ra. Nếu không lấy uy lực phun ra linh sa, đây chính là một kiện bảo vật thần thông cực lớn."" Hàn Lập tỏ vẻ tiếc nuối.

" Tiểu đỉnh kia vừa nhìn sẽ không ai cho rằng nó chuyên dùng để diệt linh bảo, hơn phân nửa sẽ cho là một loại khác. Mà Thất Diễm Phiến đích thật là loại chuyên công kích linh bảo. Nếu ngươi sưu tập đủ tài liệu, lão phu sẽ có phương pháp luyện chế linh bảo chế phẩm. Uy lực khi đối địch, khẳng định ở trên tiểu đỉnh Thiên Lan Thánh Nữ kia. Có cái gì mà phải hâm mộ đến vậy!"" Đại Diễn Thần Quân cười lạnh nói.

------oOo------

Chương 918: Thu bảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Có lẽ không sao!"

Hàn Lập đối với việc này không hề dị nghị. Hỏa thuộc tính bảo vật, trong mười cái thì có tới chín cái chuyên chú dùng để công kích. Dù sao nguyên bản hỏa linh lực cũng là loại thuộc tính có lực phá hoại số một, số hai.Cùng với Đại Diễn Thần Quân nói đến đây, Hàn Lập không cần phải nhiều lời nữa, tay áo bào hướng đến khoảng không nhẹ nhàng run lên, trong tay đang thủ hai khỏa viên châu liền bắn ra, ngay sau đó hai đạo pháp quyết được đánh ra, tấn công vào phần trên hai khỏa viên châu.

Kim bạch lưỡng sắc quang mang chớp động, hai khỏa viên châu nhất thời tại không trung dừng bất động. Ánh mắt Hàn Lập khẽ chớp vài cái, liền đưa tay vỗ vào túi trữ vật, nhất thời bảy tám cái bình tử cùng ngọc hạp, một tiểu đỉnh ngân sắc trước sau từ trong túi bay ra, vững vàng rơi vào phía trước người trên mặt đất. Mà tiểu đỉnh nọ lại trực tiếp dừng lại phía trước người một khoảng thấp.

Hai tay bắt quyết, nhất điểm chỉ vào tiểu đình. Thử đỉnh đó run lên một hồi, rồi tự hành bay vụt lên, di động giữa không trung xoay quanh một cái. Cùng lúc đó, ngọc hạp trên trên mặt đất cũng tự hành mở nắp, lộ ra một hạp lục có bột phấn trong suốt. Hàn Lập hé miệng, một đoàn linh khí mênh mông từ trong phun ra, đánh vào phần trên của ngọc hạp.

Linh quang thiểm động, non nửa linh phấn trong ngọc hạp bị thanh quang bao lấy bay lên không trung, sau khi xoay vòng liền đầu nhập vào giữa tiểu đỉnh. Quát khẽ một tiếng, một ngọn hỏa diễm màu xanh từ miệng được phun ra. Ngọn lửa này cực kỳ tinh tế, nhưng khi chịu một kích, phần trên tiểu đỉnh lập tức bốc cháy bừng bừng, đem toàn bộ thử đỉnh vây vào trong. Sau khi phun ra ngọn lửa này, sắc mặt Hàn Lập lập tức tái nhợt đi, tinh thần có vẻ uể oải không phấn chấn nổi.

Trong lòng Hàn Lập không khỏi nở nụ cười khổ. Không nghĩ đến rằng pháp lực sau khi bị phong ấn, nếu như cường hành mà lấy một đoàn anh hỏa từ nguyên anh trong cơ thể, thì chắc chắn sẽ gặp trắc trở. Đương nhiên nguyên khí cũng bị tổn thương rất lớn, đối với việc khôi phục được như ban đầu có nhiều liên quan.

Lúc này, hắn giương tay về hướng ngọc bình giữa không trung bắt một cái. Bình này trôi lơ lửng, chậm rãi bay tới phía trên không của tiểu đỉnh. Chiếc bình tự động bay lên, hướng đỉnh bay tới Một đạo bích lục linh dịch to cỡ ngón tay rơi vào giữ đỉnh, hòa cùng trong đó là thanh phấn, trong chớp mắt đã hòa hợp xong.

Tiếp theo vang lên âm thanh chú ngữ truyền đến. Sau một hồi hồi thúc dục bởi pháp quyết, phía trên tiểu đỉnh dần dần xuất hiện một ngọn thanh sắc hỏa diễm, rồi lập tức bốc lên, đem toàn bộ tiểu đỉnh mà vây lấy. Chỉ sau một lát, một tia dược hương thơm mát từ trong đỉnh tỏa ra. Lông mày Hàn Lập khẽ động, đơn thủ vung lên hạ xuống, liền xuất hiện một hộp ngọc từ trong người bay lên không trung. Trong đó chứa gốc hỏa hồng linh thảo, trực tiếp rơi vào giữa đỉnh.

Như vậy, từ nay về sau Hàn Lập có thể tỉ mỉ khống chế, cách mỗi một đoạn thời gian, tăng thêm một chút linh dược linh dịch cho vào trong. Sau một ngày một đêm, vật trong đỉnh rốt cuộc đã luyện chế hoàn thành. Hàn Lập phất tay áo bào một cái, nhất thời anh hỏa trên đỉnh thất tung vô ảnh. Đồng thời ngân sắc của tiểu đỉnh cũng nhẹ nhàng trực tiếp rơi trên tay Hàn Lập.

Dùng một tay nâng tiểu đỉnh lên, cúi đầu chăm chú nhìn, chỉ thấy ở giữa đỉnh xuất hiện một ít linh dịch đậm đặc đến cực độ, xanh biếc trong suốt, kỳ hương phát ra nức mũi! *"Chính là linh dịch này, hẳn là không sai!"* Sau khi nhìn một hồi, Hàn Lập cảm thấy không có vấn đề, hoàn toàn giống với những gì trong ngọc giản, nhưng vẫn cẩn thận tự hỏi một câu.

"Đúng là linh dịch này. Không nghĩ là cảnh giới luyện đan thuật của ngươi lại cao thâm đến vậy. Ta còn tưởng rằng muốn luyện được linh dịch này, tối thiểu cũng phải cần hai lần luyện ra. Đối với

luyện đan thuật mà nói, tạo nghệ của ngươi so với lão phu đã cao minh hơn vài phần rồi. Ngươi hiện tại chỉ cần đem thi châu ngày đó sau khi tẩm linh dịch này vào bảy ngày bảy đêm, là có khả năng đem thi châu loại bỏ được thi độc, sau đó yên tâm mà phục dụng." Đại diễn thần quân uể oải nói.

Hàn Lập nghe vậy có cười một chút nhưng không nói tiếp gì nữa, mà hướng phía ngoài thi triển huyền phù thuật, vẫn lơ lửng giữa không trung hướng kim châu điểm chỉ. Khỏa châu trong nháy mắt hóa thành một đạo kim quang, trực tiếp bắn vào giữa tiểu đỉnh, sau đó áp sáp đỉnh, đem nắp tiểu đỉnh phong ấn một lần nữa. Hàn Lập không một chút buông lỏng đem tiểu đỉnh hướng về mật thất phía dưới, không hề hỏi đến. Đem tâm thần chuyển lên trên khối tuyết tinh châu.

Việc luyện hóa khối châu này không gặp nhiều phiền toái. Bàn tay lật qua, sau một vài tiếng chú ngữ tựa hồ không thể nghe thấy khẽ vang, một đoàn tử sắc hỏa diễm hiện lên trên lòng bàn tay. Hắn chấp tay phóng ra, đoàn tử sắc đó bắn nhanh ra, đánh vào phần trên tuyết tinh châu. Bỗng nhiên sắc linh quang ở mặt ngoài tinh châu hòa cùng tử mang lóe liên tục, linh quang phóng ra mạnh mẽ, một bộ hòa cùng với tử la thiên hỏa dung hợp thành một thể.

Hàn Lập thấy vậy liền phun ra từ trong miệng một thứ ánh sáng mờ, đem không gian quang tinh châu bao phủ lấy. Trong thứ ánh sáng mờ đó tinh châu kịch liệt biến hình nhỏ lại, trong nháy mắt biến thành những đan dược lớn nhỏ, sau đó tất cả đều trực tiếp bị nuốt vào bụng. Hàn Lập sắc mặt trở nên ngưng trọng, nhắm hai mắt lại, hai tay kết thành thủ ấn, thân hình bất động, bắt đầu kiểm tra tình huống trong cơ thể.

Chỉ thấy tuyết tinh châu đến giờ phút này tại đan điền, đã bị tử diễm hóa thành một đại liên hoa cỡ một tấc, không ngừng xoay tròn. Mà ở phía dưới thử châu, chính là bản mệnh nguyên anh đang ngồi xếp bằng, đồng dạng hai tay kết ấn, cùng với diễm tinh châu tương trợ lẫn nhau, có vẻ thần bí dị thường. Hàn Lập thấy vậy, trong lòng buông lỏng ra. Lấy tu vi trúc cơ kì hiện tại của hắn mà nói, tự nhiên không có khả năng trực tiếp luyện hóa được bảo châu, nhưng may mắn là hắn sở hữu được tử la thiên hỏa thực sự bá đạo dị thường, có thể đem khỏa châu thu nhập trong cơ thể rồi dùng hỏa tiên gia này bồi luyện.

Đến sau này khi luyện hóa thì coi như thành công phân nửa. Hơn nữa, dưới sự khống chế của tử la thiên hỏa thì sau cùng khỏa châu này cũng mạnh mẽ ứng phó địch nhân. Đem chuyện hai khỏa châu xử lý xong, Hàn Lập cũng không vội tiến hành việc tiếp theo, mà ở lại mật thất tĩnh tọa nửa ngày, khôi phục một chút tâm thần pháp lực, rồi mới đem túi linh thú bên hông tháo xuống, hướng về không trung sử dụng.

Bạch sắc mờ ảo cuốn ra, một kim quang chói sáng xuất hiện giữa không trung, chính là loại chưa được hoàn toàn luyện hóa, Kim Cương Tráo. Mà tại giữa kim phao thành phẩm nửa vời này, Đề Hồn thú nằm sấp bên trong, an nhàn thoải mái mà ngủ liên tục. Hàn Lập thấy vậy, khóe miệng khẽ quát một cái, mang theo bộ dạng dở khóc dở cười. Đế Hồn thú này cũng không có một chút nào thoát khỏi trạng thái ham ngủ. Lúc triệu hoán ra thì trong mười lần có đến chín lần là đang ngáy ngủ.

Cười khổ một tiếng, Hàn Lập bất đắc dĩ đưa tay hướng về Kim Cương tráo thủ chỉ phóng tới, một khỏa quang đạn thanh sắc không lớn bắn ra, đúng lúc kích ngay chỗ kim phao biểu hiện ra. Kim quang thản nhiên nhốn nháo một trận, liền đem thanh sắc bất động bắn ngược trở lại, nhưng Đề Hồn thú bên trong bất chợt rung động, giương đôi mắt đang mông lung, mơ hồ tỉnh lại.

Vừa thấy chính thân thể mình nằm ngoài túi linh thú, lập tức rống to lên một trận, rồi hóa thành một đạo ô mang từ giữa kim phao bắn nhanh ra, sau khi tại không trung xoay quanh một hồi, liền rơi vào đầu vai Hàn Lập một cách nhu thuận, dùng lông xù trên đầu, liên tục cọ vào cổ Hàn Lập. Con thú này đã trải qua mấy năm sống chung với nhau, từ lâu đã xem Hàn Lập là thân nhân rồi, đối với Hàn Lập vô cùng thân thiết.

Hàn Lập cười nhẹ một chút, nghiêng đầu đưa tay vuốt ve con thú này một hồi, rồi quay đầu hướng về Kim Cương tráo vẫn còn lơ lửng trên không. Tay áo bào phất ra, một cổ quang hà màu xanh cuồn cuộn bay lên, lập tức hướng về kim sắc khí phao mang tất cả cuốn vào trong, hà quang từ mọi phương, vây lấy bảo vật không ngừng xoay tròn, nhưng lúc này kim sắc phao tịch một chút phản ứng lại không có, cứ như là vật chết vậy. Hàn Lập khẽ chấn động, sau một lúc trầm ngâm, hai tay nhanh chóng kháp động pháp quyết, đồng thời trong miệng cũng niệm động một loại khẩu quyết lấy được từ bảo khố

Một đạo pháp quyết màu xanh phóng ra, đánh vào mặt trên kim cương tráo, kết quả là ngoại trừ khiến thử bảo này xuất hiện linh quang chớp động vài cái, cũng không có biến hóa rõ rệt gì khác cả.

Lần này, sắc mặt Hàn Lập khẽ biến động. Bất quá, với kiến thức cùng thần thông mà hắn có, sử dụng pháp quyết cùng thủ đoạn mà thu lấy bảo vật, tự nhiên sẽ không có khả năng là hai loại này mà thôi. Sau một hồi hô hấp, Hàn Lập vẫn chưa từ bỏ ý định, liên tiếp trong tay biến ảo ra các thủ ấn, trong miệng âm thanh chú ngữ cũng vang lên lúc to lúc nhỏ không ngừng. Đủ mọi pháp quyết đầy màu sắc, tại mười đầu ngón tay xuất hiện những viên đạn động gián tiếp được bắn ra.

Theo thời gian trôi qua, trên mặt Kim Cương tráo vẫn chưa có bất kỳ dấu hiệu gì. Lúc này sắc mặt Hàn Lập đã trở nên khó coi. Sau một lúc dùng pháp quyết thu lấy bảo vật, bản thân biết đã không thành liền dừng lại các âm thanh chú ngữ.

"Đại Diễn tiền bối, chuyện gì đã xãy ra vậy? Tuy rằng tu vi hiện tại của ta chỉ là trúc cơ kỳ nhưng không phải tệ đến mức không thu được bảo vật! Bảo vật kim cương xá lợi này, vẫn còn cái gì khác cổ quái phải không?" Hàn Lập chau mày hỏi.

"Kim Cương tráo này đem xá lợi tử của nhà Phật cùng luyện hóa với thi hỏa tạo thành hộ thân chi bảo, cách làm này nguyên bản là một phương pháp chế pháp bảo phi thường hiếm thấy. Dù sao xá lợi tử cùng thi hỏa vốn cơ bản là tương khắc khó có thể dung hợp được. Mặc kệ là dùng phương pháp phổ thông, cũng là việc nằm trong dự tính. Bất quá ta sẽ truyền cho ngươi khẩu quyết để thu xá lợi tử, ngươi xem coi có dùng được không?" Đại Diễn Thần Quân không có một chút hoang mang nói.

"Được rồi! Ta chấp nhận thử một lần." Hàn Lập không lưỡng lữ

liền đồng ý mà nói.

Sau hơn nửa ngày, Hàn Lập cũng có thể miễn cưỡng thu thử bảo nhỏ lại, tùy ý cầm trên tay, điều này làm cho Hàn Lập thở một hơi thật dài.

Bất quá, theo ý nghĩ của Hàn Lập dựa theo những gì mà khẩu quyết của Đại Diễn Thần Quân cấp cho, muốn cái Kim Cương tráo này cuối cùng được luyện chế, thì sẽ gặp thêm nhiều phiền toái lớn hơn nữa. Mặc dù hắn dùng anh hỏa trui rèn, nhưng một chút hiệu dụng đối với Kim Cương tráo lại không có. Mà lúc này đây,

ngay cả Đại Diễn Thần Quân cũng vô pháp khả thi. Chiếu theo những gì mà Đại Diễn Thần Quân dự đoán, muốn Kim Cương tráo này hoàn toàn chế luyện thì phải dùng tới vạn niên thi diễm mới luyện hóa thành.

Hàn Lập nghe nói thế, hai mắt không khỏi trợn trắng ra, buồn bực mà nói: *"Hừ! Vạn niên thi diễm, ngươi bảo ta phải đi đâu mà tìm đây, lẽ nào kêu ta đến Tuyết Lăng sơn, tái đấu với huyễn diệp vương nọ một chuyến phải không"*

Đại Diễn Thần Quân nghe nói thế, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lầm bầm vài câu, một lúc sau rơi vào trạng thái yên lặng.

Đương lúc Hàn Lập thúc thủ vô sách, rơi vào đường cùng, thậm chí đã có lúc đem Kim Cương tráo cất đi, trong khi đó thì tiểu hầu vẫn ngồi ở đầu vai Hàn Lập, có chút buồn chán, đột nhiên hé miệng ra, một ngọn hỏa diễm màu xám trắng được phun ra, bao lấy Kim Cương tráo đang lơ lửng trên không.

Kim Cương tráo vốn đang yên lặng, bỗng nhiên phát ra một trận âm thanh cao thấp, kim phao ở giữa ngọn lửa, một hồi co rút biến dạng không ngừng. Chứng kiến một màn này, Hàn Lập liền cả kinh.

"Vạn niên thi diễm!" Đại Diễn Thần Quân càng ngạc nhiên hơn vô cùng, thì thào nói.

------oOo------

Chương 919: Cam gia

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đại Tấn là một quận giáp ranh với Bắc bộ và Trung bộ, luận về diện tích thì chỉ có đội sổ từ dưới đếm lên, nhưng luận về sự giàu sang phong phú thì đứng trong năm hạng đầu tiên. Trong phạm vi của quận này có rất nhiều đồng bằng và sông hồ, sản vật phong phú, cũng không thiếu các linh sơn đại xuyên (sông rộng). Thậm chí lại thường có một ít phàm nhân trong linh sơn nhìn thấy các tiên nhân ăn mặc như tăng nhân và đạo sĩ phi hành ngang phía chân trời.

Vì thế phong trào tín Phật phụng Đạo (thờ Phật, theo Đạo) ở quận này nhất thời rất thịnh hành. Phật viện, Đạo quan được xây dựng khắp mọi nơi. Vô luận là phú hào quyền quý hay là nông phu tiểu tốt, tất cả đều rất cung kính với đôi bên.

Bất quá, ngoại trừ Phật - Đạo hai giáo phái này, học viện tại quận này cũng nhiều một cách dị thường. Từ phủ thành cho đến hương thôn đâu đâu cũng đều có thể thấy được bóng dáng của các học viện.

Những học viện này được phân chia thành ba trăm sáu mươi chín đẳng cấp rõ rệt. Học viện nhất đẳng là các nho sinh có thâm niên đích thân giảng dạy Tứ Thư Ngũ Kinh. Nơi đây chính là đối tượng của các giáo thụ. Phần lớn đều là con em của các quan viên. Đẳng cấp thấp nhất chỉ là một học viện tư phổ thông nhỏ nhoi, chỉ truyền thụ và giảng dạy các kinh thư cơ bản nhất.

Một khi phát hiện được trong đấy có nhân tài ưu tú, thì sẽ tiến cử lên học viện cấp trên. Nơi đây chính là dành cho con em của các gia đình cùng bần, là một cơ hội tuyệt hảo để có thể một bước lên trời.

Dẫu sao thì nho sinh có thể xuất thân từ học viện cao cấp sẽ được giới thượng tầng của Đại Tấn vô cùng hoan nghênh. Nho sinh xuất xứ từ học viện cao cấp nhất ngay lập tức sẽ trở thành quan viên cao cấp, các gia đình công hầu đều cực lực chiêu lãm (mời gọi).

Thái Xương phủ của phủ thành Thái Xương chính là một tòa học viện được phổ biến khắp nơi trong thành.

Thành này tuy không phải là tòa thành bài danh (có tiếng tăm) trọng yếu số một, nhưng danh khí rất lớn. Trong quận mà nói thì nó là một phủ thành có nhiều các đại quan quý nhân, phú hào cự thương cư trú nhất. Chỉ riêng các gia đình công hầu cũng đã có đến ba bốn nhà. Làm việc trong các ngành nghề là những người dân với muôn hình muôn vẻ, hằng hà sa số.

Cam gia ở bờ Tây của Thái Xương thành cũng có chút địa vị trong nhóm phú thương, tại Thái Xương thành cũng có chút ít tài sản. Phú thương này tại Thái Xương phủ sở hữu hơn hai mươi tửu lâu. Nếu là ở thành thị nhỏ khác, dù có gọi là giàu có nhất phương thì cũng không có gì quá đáng, nhưng trong thành này thì chỉ là phú hào cấp trung mà thôi.

Mặc dù vậy, Cam gia lại sở hữu một cự trạch không nhỏ tại khu vực phú hào tụ tập trong Thái Xương thành, trong nhà nô bộc tùy tùng cũng khoảng ba bốn mươi người, có thể coi là một phủ đệ không nhỏ.

Hôm nay mặt trời chói chang đang treo giữa chính ngọ. Một thanh niên toàn thân mặc nho sam đang ung dung thả bộ xuất hiện tại ngả tư đường. Thanh niên khoảng độ hai mươi mấy tuổi. Tuy tuổi còn trẻ nhưng trên lưng đang vác một cái bao bố xám vừa thô vừa dài. Bộ dáng đầy nét phong trần.

Thanh niên vừa tiến vào con đường này, ánh mắt không ngừng lướt quanh như đang tìm kiếm gì đó.

Một lúc sau, cuối cùng hắn cũng thấy được tấm biển *"Cam Phủ"* to, được treo trên đại môn đen bóng của Cam gia. Trên mặt không khỏi xuất hiện một chút vui vẻ.

Chỉ vài bước là hắn đã đến trước cửa. Sau khi đánh giá đại môn của Cam gia thêm một lần, liền không do dự dùng môn hoàn (khoen tròn bằng sắt dùng để gõ cửa) gõ nhẹ lên cửa hai tiếng.

"Cộc cộc" sau khi hai âm thanh nhẹ vang. Phía bên kia đại môn liền truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Thanh niên nghe được âm thanh này thoáng ngẩn ra, tựa như có chút ngoài ý muốn. Sau giây lát đại môn nhanh chóng được hé mở chưa đến một nửa. Phía sau cánh cửa xuất hiện một khuôn mặt của một trung niên nam tử, vẻ mặt rất cung kính. Thân mặc phục sức của hạ nhân.

Khi nam tử này nhìn thấy thanh niên trước mặt. Vẻ mặt cung kính bỗng ngưng lại, nhưng liền sau đó đã thu liễm lại.

"Các hạ tìm ai?" Nam nhân vốn chuẩn bị khom người chào bỗng thẳng người, thoáng hồ nghi hỏi. Mục quang vẫn không ngừng nhìn từ trên xuống dưới như muốn tìm trên người đối phương một chút lai lịch của hắn.

"Đây có phải là phủ đệ của Cam Trì thúc phụ không?" Thanh niên chắp tay mỉm cười nói.

"Cam Trì thúc phụ? Cam Trì là húy danh của lão gia nhà ta. Công tử là…" Sau khi nam tử gác cửa nhìn phục sức trên người của thanh niên, vốn có vài phần khinh miệt, hiện tại vừa nghe câu ấy bỗng cả kinh. Khẩu khí lập tức có thêm ba phần khách khí.

"Tại hạ Hàn Lập. Là bà con xa của Cam Trì thúc phụ. Lần này cố ý đến thăm thúc phụ một chuyến." Thanh niên trước mắt chính là Hàn Lập cười nói.

Hiện đã là một năm sau khi hắn bế quan tu luyện. Trải qua một phen dốc lòng tu luyện dưới sự trợ giúp của Thiên Thi châu và Kim Cương xá lợi chi lực, hắn rốt cuộc cũng tu luyện thành tầng thứ nhất của Minh Vương quyết. Vốn có một ít sát khí chuẩn bị tác quái liền lập tức được an ổn lại. Việc này khiến Hàn Lập trong lòng rất vui vẻ, nhưng cũng không dám trì trệ, lập tức xuất phát. Y theo kế hoạch đến Cam gia trước.

"Hóa ra là Hàn công tử. Thật không may. Lão gia đã ra ngoài từ sớm để hội họp với bạn bè. Hiện tại trong nhà là do đại công tử làm chủ. Có cần thông báo một lần không?" Trung niên nam tử nghe lời này có chút do dự, rồi nói.

"Vậy thì làm phiền huynh đài." Hàn Lập khóe miệng khẽ nhếch, bất động thanh sắc nói.

"Xin công tử chờ một chút. Tiểu nhân sẽ trở lại ngay." Trung niên nam tử thoáng khom người, rồi lập tức đóng lại đại môn. Sau đó đi thẳng đến hậu điện báo tin.

Hàn Lập thản nhiên đứng trước cửa. Quay đầu đánh giá các cự trạch gần đấy và một ít xe ngựa cùng người bộ hành qua lại.

Tuy nhiên hắn đã sớm dùng thần thức xem xem trong thành có bao nhiêu tu tiên giả. Quả thật cũng không ít, hơn nữa lại rất có quy luật, tập trung ở một vài địa điểm trong thành, trong đó cũng không thiếu tu sĩ cao giai.

Cũng có chút phong thái.

Điều này khiến cho hắn hơi có chút hiếu kì. Thực ra đối với các tu sĩ nhập thế như thế nào, hắn thật cảm thấy hứng thú.

Sau quãng thời gian vừa một chén trà nhỏ. Đại môn kêu ken két một tiếng rồi lại được mở ra.

Lần này từ phía sau đi ra là một thanh niên trẻ tuổi.

Thanh niên này diện mục thanh tú, thân mặc cẩm bào. Đứng phía sau chính là nam tử mặc phục sức của hạ nhân vừa chạy đi thông báo.

"Đây chính là Hàn công tử. Tại hạ Cam Dụ. Nghe nói Hàn huynh là họ hàng xa của Cam gia. Tại hạ mặc dù chưa từng nghe qua, nhưng cũng không dám quá thất lễ. Nếu Hàng công tử không chê bai thì xin theo tại hạ đến khách sảnh nói chuyện." Sau khi Cam Dụ đánh giá Hàn Lập, giữ lễ nói.

"Nguyên lai là công tử của Cam thúc phụ. Nếu Cam huynh đã nói vậy thì Hàn mỗ cũng không chối từ." Hàn Lập cũng không khách khí, thoáng nghĩ một chút rồi liền đáp ứng.

Cam Dụ khẽ mỉm cười, hơi né người sang một bên ý mời Hàn Lập tiến vào Cam phủ. Đại môn đen nhánh lại vô thanh vô tức đóng lại.

Một lúc lâu sau, gia chủ của Cam gia vốn ra ngoài từ sớm, ngồi xe ngựa đã về đến bên ngoài cửa Cam phủ. Đấy là một lão giả hơn năm mươi tuổi, hơi béo, mặc áo ngoài màu lam.

"Trong phủ có chuyện gì sao?" Lão giả tên gọi là Cam Trì vừa xuống xe ngựa thoáng liếc mắt thấy ánh mắt hạ nhân giữ cửa hơi lóe lên, điệu bộ hình như có chuyện muốn nói.

"Khải bẩm lão gia. Có vị công tử họ Hàn, tự xưng là thân thích của người. Hiện đã được đại công tử mời vào khách sảnh. Nhìn có vẻ như đang nói chuyện rất vui vẻ với nhau." Nam tử giữ cửa kia lập tức thành thật đáp.

"Thân thích. Họ Hàn?" Lão giả vốn định trực tiếp bước qua cách cửa, khẩu khí khẽ đổi hỏi, bộ dáng mơ hồ có chút kinh nghi.

"Sao, kẻ này không phải là thân thích của lão gia. Là một tên lừa gạt? Có cần lập tức gọi quan sai đến không?" Trung niên hạ nhân cả kinh vội vàng vuốt đuôi nói.

"Có phải tên lừa gạt không, còn chưa biết. Có lẽ ta thật sự có một vị thân thích như thế. Chỉ là thời gian quá lâu rồi, trí nhớ không còn rõ. Ngươi cứ giữ cửa cho thật tốt. Không cần phải đa sự!" Cam Trì sắc mặt khẽ nhăn, thuận miệng giáo huấn hạ nhân trước mặt đôi câu. Người nhanh chóng bước vào cửa, thậm chí cũng không có đi thay y phục, liền vội bước vào đại sảnh trước.

Lão giả vừa đi đến lối vào, chưa tiến tới đại sảnh thì đã nghe được từ xa truyền lại tiếng cười khẽ dị thường quen thuộc:

" Hàn huynh không ngờ đối với Tứ Thư Ngũ Kinh nghiên cứu thấu triệt như vậy. Tiểu đệ thật vô cùng bội phục. Bất quá trong kinh

thư có một đoạn hiền nhân đã viết. Đệ cho rằng phải lý giải như thế này… " Đây rõ ràng là âm thanh cười vui của vị trưởng tử. Bộ dáng tựa hồ rất phấn khởi cùng khách nhân luận đàm.

Lão giả nghe được tới đây, sắc mặt có chút âm trầm, mục quang chớp động, bộ dáng hơi bất an. Nhưng sau giây lát, lão đành nghiến răng, không do dự tiến vào sảnh.

"Phụ thân đại nhân. Vị Hàn công tử này là…" Cam Dụ nhìn thấy người tiến vào là phụ thân. Lập tức đứng lên cung kính nói.

"Uhm! Ta đã nghe hạ nhân nói qua. Các hạ là Hàn công tử người tự xưng bà con xa của ta. Không biết trên người có mang tín hàm và tín vật gì không?" Cam Trì tập trung chú ý trên người Hàn Lập, khẽ khoát tay với đứa con. Sau khi mục quang quét qua một lần trên người Hàn Lập, chậm rãi hỏi.

Hàn Lập lúc này cũng đứng lên khỏi chỗ ngồi, nghe hỏi như thế liền không khỏi cười cười.

Một tay lần trong tay áo, không nói một tiếng lấy ra một nửa khối bạch ngọc bạch quang lấp lóe, đưa ra.

Cam Trì vừa nhìn thấy ngọc bội, sắc mặt rốt cuộc biến đổi.

Lão trịnh trọng tiếp lấy ngọc bội xem xét cẩn thận, trên mặt xuất hiện vẻ như chợt hiểu ra nói:

"Nguyên lai ngươi thật sự là hậu nhân của Hàn huynh. Ngươi hãy cùng ta đến thư phòng. Ta muốn biết rõ sự tình của cô mẫu đã mất!" Lão giả nắm chặt cổ tay Hàn Lập dị thường kích động, sau đó lập tức mang Hàn Lập rời khỏi đại sảnh, thẳng tiến đến thư phòng của mình.

"Cô mẫu! Cam gia mình còn có một người bà con xa này sao?" Cam Dụ ngây ngốc đứng trong sảnh trầm ngâm, trong lòng thoáng mơ hồ.

"Tham kiến Hàn công tử!" Vừa tiến vào thư phòng, Cam Trì liền cẩn thận đóng chặt các cửa lại, vẻ mặt lập tức khắc thay đổi, vô

cùng cung kính thi lễ với Hàn Lập.

"Đứng lên đi! Ngươi không cần biết rõ lai lịch của ta, chỉ cần biết kể từ nay ta là người chuyên môn phụ trách liên lạc với ngươi." Hàn Lập nhẹ nhàng nói, sau đó vỗ vào tay áo, một cổ thanh quang xuất ra tự động nâng thân thể lão giả đứng lên.

"Dạ rõ! Hai vị tiên sinh phụ trách liên lạc với Cam gia lúc xưa đã biệt tăm hơn mười năm nay, không thấy bóng dáng, tiểu nhân vẫn còn lo lắng không biết đã xảy ra chuyện gì. Bây giờ có công tử xuất hiện, chuyện này thật quá là tốt rồi." Cam Trì thấy Hàn Lập thi triển pháp thuật. Một điểm hoài nghi trong lòng cũng không còn, càng thêm cung kính nói.

"Lần này đến Cam gia các người, ta chỉ là nhân tiện mà thôi. Kỳ thật ta vẫn còn chuyện trọng yếu trong người và cũng cần có thân phận của ngươi tại thế tục để hiệp trợ." Hàn Lập hài lòng gật đầu dùng khẩu khí khiến người không thể cự tuyệt phân phó.

------oOo------

Chương 920: Bạch Lộ thư viện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nói đến Bạch Lộ thư viện ở bên ngoài thành Thái Xương, thật ra trong mắt ngoại nhân mà nói thì cũng không có gì quá nổi bất, cấp bậc cũng chỉ là bậc trung trong các thư viện mà thôi. Nếu nói thư viện này có điểm gì đặc biệt, thì chính là thư viện này không phải được dựng lên trong đại thành nào đó, mà lại được tu kiến trên *"Ngọc Điền Sơn"* nổi danh hiển hách trong quận.

Dãy Ngọc Điền Sơn là linh sơn nổi danh của phủ Thái Xương, với hơn mười ngọn núi lớn nhỏ không đồng nhất, mặc dù không phải là nơi hiểm trở hùng vĩ, nhưng tiết xuân bốn mùa, kỳ hoa dị thảo khắp nơi thì không thiếu. Lại có vài loại linh dược quý hiếm chỉ ở trên núi này mới có thể trồng trọt sinh trưởng. Cho nên đứng hàng thứ nhất trong mười ba linh sơn tại Nươm quận.

Bạch Lộ thư viện được tu kiến tại ngọn Huyễn Vân phong của dãy núi này, từ giữa sườn núi cho đến đỉnh núi, lầu các có từng mảng lớn, diện tích quả thực không nhỏ, đủ có thể dung nạp trên nghìn người.

Nhưng theo lý thuyết mà nói, với tên tuổi lừng lẫy như vậy của núi này, tòa Bạch Lộ thư viện lẳng lặng vô danh kia hoàn toàn không có đủ tư cách để ở trên núi này. Dù sao trên mấy ngọn núi được tu kiến liền nhau, đều là những danh quán đại miếu cũng khá nổi danh, cùng Bạch Lộ thư viện hoàn toàn không cùng cấp bậc.

Nhưng có điểm kì quái chính là, Bạch Lộ thư viện từ hơn nghìn năm trước mới được kiến tạo tại đây, các chùa miếu đạo quán này lại chưa từng có người nào vì thế mà tìm thư viện gây phiền toái gì.

Ngược lại, các tăng nhân cùng đạo sĩ trong các đạo quán và chùa miếu kia, đối với thư sinh của thư viện thỉnh thoảng ra vào, vô luận tuổi tác lớn nhỏ đều vô cùng khách khí, quả thực từng làm cho không ít người cảm thấy kinh ngạc.

Một chỗ quái dị khác của Bạch Lộ thư viện, chính là việc thu nhận đệ tử của thư viện, niên kỷ thân phận xuất thân đều có sự khác biệt, tuổi cũng từ sáu bảy tuổi đến hơn hai mươi tuổi, hoàn toàn khác nhau. Hơn nữa thời gian hàng năm thu nhận đệ tử, cũng không cố định, có khi ba bốn năm mới thu nhận một nhóm, có khi thì bảy tám năm chẳng thấy động tĩnh gì. Nhưng hễ là người đọc sách tiến vào thư viện này, cực kì hiếm thấy có người đi ra khỏi đại môn thư viện, khắp nơi lộ ra một cỗ sắc thái thần bí.

Đương nhiên loại thần bí này, chỉ có một ít cư dân địa phương sống ở dưới chân núi Ngọc Điền Sơn mới để ý. Tục nhân bên ngoài núi hoàn toàn không hay biết những chuyện dị thường này, Bạch Lộ thư viện vẫn cứ vậy yên lặng vô danh ở trong Nươm quận, hiếm có người chú ý tới.

Một ngày này, chân núi Huyễn Vân Phong, đã có hai người chậm rãi lên núi.

Một người là nho sinh trung niên có tướng mạo uy nghiêm, một người là thanh niên thư sinh hơn hai mươi tuổi, da dẻ hơi đen, tướng mạo bình thường, rõ ràng là Hàn Lập một tháng trước mới xuất hiện tại Cam phủ.

"Hàn thế chất, Bạch Lộ thư viện sớm đã chấm dứt thu nhận đệ tử từ hai tháng trước. Bất quá ta nghe Cam lão hữu nói, ngươi trước kia học qua một ít đạo thuật tạp nham, cũng biết sự tồn tại của tu chân giới. Cho nên lão phu mới mang ngươi đến thư viện thử một lần. Về phần thư viện có nhận ngươi hay không, còn phải xem cơ duyên của bản thân ngươi nữa. Lỗ Đại tiên sinh của Bạch Lộ thư viện cùng ta có chút quen biết sâu xa, ta mang ngươi tới gặp mặt trước một phen. nếu hắn cảm thấy không có vấn đề, ngươi ở lại thư viện sẽ không thành vấn đề." Nho sinh trung niên này một bên tay áo rộng phất phơ vừa bước, một bên miệng vẫn bình thản nói.

"Dạ. Hết thảy đều nghe Nghiêm tiên sinh an bài. Cam thúc phụ tại lần trước đã nói qua. Vô luận thư viện có hay không thu nhận tiểu

chất vào viện, thịnh tình này của thúc phụ nhất định ghi nhớ trong lòng." Hàn Lập lộ ra một bộ dáng thành thật, quy củ trả lời.

Lúc này khí tức trên thân Hàn Lập chỉ là luyện khí kì ba bốn tầng. Tu sĩ bình thường căn bản nhìn không ra hắn nông sâu thực sự ra sao.

Ngày đó hắn đã ngầm đề xuất với vị Cam Trì nhà họ Phùng này, hiệp trợ hắn gia nhập một đại tông tu tiên bản địa. Vô luận phật, đạo, nho đều được.

Sở dĩ có thể nói trực tiếp như thế. Bởi vì đừng nhìn Cam Trì chỉ là nhất giới phàm nhân. Năm xưa Phùng gia giao mệnh lệnh bậc này, chính là do từ trước đến nay cố ý muốn giao hảo cùng một số tu sĩ nhập thế. Chuẩn bị cho việc cần dùng sau này. Cho nên vừa nghe yêu cầu này. Cam Trì mặc dù cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng không có cái gì quá khó xử.

Duy có điều làm cho y có chút lo lắng. Đại khái chính là sợ Hàn Lập vào tông môn này rồi muốn mưu đồ làm loạn. Có khả năng sẽ liên lụy đến Cam gia.

Bất quá hết thảy sinh ý của Cam phủ, đều là Phùng gia vẫn luôn âm thầm khống chế. Hàn Lập chỉ cần đem những giấy tờ khế đất kia xuất ra. Trong vòng một đêm là có thể làm cho Cam gia hết thảy hóa thành hư vô.

Hơn nữa Cam Trì mặc dù biết chút chuyện tu tiên, nhưng đối với lai lịch thân phận của Phùng gia lại càng cảm thấy thần bí khó lường, cảm thấy kính sợ.

Cho nên tại Hàn Lập thản nhiên giải thích, lần này lẫn vào tông môn tu tiên, sẽ cam đoan không gặp phải phiền phức liên lụy Cam phủ, hắn cũng chỉ có thể kiên trì đến cùng theo mệnh mà làm việc.

Hơi chuẩn bị vài ngày sau, Cam Trì rốt cuộc lựa chọn trúng vị trung niên nho sinh họ Nghiêm, làm cây cầu, đến bảo giúp Hàn Lập tiến vào Bạch Lộ thư viện.

Sở dĩ chọn người này, một phương diện của thư viện so sánh với phật đạo hai nhà, thu nhận đệ tử rõ ràng rộng rãi rất nhiều, chỉ cần không phải đệ tử tà đạo Ma Tông, thân mình có lai lịch sư thừa, lại có thân thế trong sạch, thì tiếp nhận như thường. Hơn nữa về phương diện khác, năm xưa Cam Trì đối với vị Nghiêm tiên sinh này từng có đại ân, đối phương xuất thân nho môn, với chuyện ân nghĩa luôn luôn coi trọng nhất, cũng nhất định hết tâm hết sức làm việc này. Nếu không, mặc dù còn có con đường khác, nhưng là khả năng thành công thật sự không cao.

Dù sao tu tiên tông môn Đại Tấn, mặc dù không giống Thiên Nam khó khăn tiến vào như vậy, nhưng vẫn không phải một tán tu bậc thấp, cứ thế nói vào là vào.

Hàn Lập nghe xong tên Bạch Lộ thư viện, hỏi thăm minh bạch một chút vị trí của Ngọc Điền sơn, vào buổi tối ngày nọ len lén ngự khí xa xa quan sát linh mạch của núi này. Kết quả trong lòng tương đối hài lòng.

Mặc dù linh mạch này không thể cùng so sánh với động phủ của hắn tại Thiên Nam an trí rất nhiều linh nhãn vật, cùng các linh mạch khác, nhưng so với mấy cái phụ cận Thái Xương thành còn lại mạnh hơn nhiều.

Lại nói tiếp, nếu không phải linh nhãn chi thụ cùng các vật khác nếu thường xuyên di động, sẽ có tổn hại đến linh khí tinh thuần bên trong, hàng năm nếu không an trí ở trên linh mạch, cũng sẽ làm cho linh tính dần dần tiêu thất.

Hắn chỉ cần mang hai kiện linh nhãn chi thụ trong người, tùy tiện tìm đầu linh mạch thấp kém nào cũng có thể ở gần đó tu luyện. Cần gì phải cân nhắc chuẩn bị kĩ trà trộn vào bên trong đại tông môn tu hành.

Vì vậy cứ như thế, Hàn Lập biến hóa nhanh chóng, lập tức thành vị bà con xa nào đó tìm nhân thân để nương tựa là Cam Trì thúc phụ. Mặt ngoài lai lịch là thân có linh căn, học chút pháp thuật nông cạn tán tu bậc thấp. Đối với con đường tu tiên cực kì theo đuổi, lúc này mới nhờ vị bà con xa là Cam Trì thúc phụ này tiến hành trợ giúp, xem có thể tiến vào đại tông nào đó tiếp tục tu hành.

Cam Trì tìm được nho sinh họ Nghiêm dạy học ở trong thành nổi danh của đại thư viện vừa nói, vị này xuất phát từ ý nghĩ báo ân, cũng liền một miệng đáp ứng.

Do vậy hai người hiện mới có một chuyến đi này.

"Ân! Xem ra Cam huynh vì ngươi thật đúng là hao tốn chút tâm tư. Bất quá cũng khó trách. Thế gian phàm nhân có được linh căn vạn người may ra có một. Tự nhiên đối với ngươi để mắt nhiều hơn. Chính là tại hạ cũng bởi không có linh căn, nếu không cũng sớm tiến vào Bạch Lộ thư viện, khổ tu cầu tiên chi đạo." Nho sinh trong miệng có chút cảm khái nói ra.

Hàn Lập cười cười, thức thời không có tiếp lời.

Sau đó trung niên nho sinh không nói thêm lời nào, cùng Hàn Lập thẳng hướng mà đi, khi vừa mới đi nhanh đến lưng chừng sườn núi, đột nhiên mắt thường có thể thấy được trên một ngọn núi khác, từ đó truyền đến từng hồi từng hồi tiếng chuông kêu, thanh âm trầm bổng du dương, làm cho người ta nghe xong không khỏi tinh thần đại chấn.

"Thanh Thiền Chung này của Bảo Linh tự, thật đúng là một bảo vật hiếm thấy, nhưng mỗi ngày ba lần gõ, mỗi lần gõ các cao tăng của Bảo Linh tự cũng không tránh khỏi ra vẻ một chút." nho sinh thân hình dừng lại, xoay người xem xét một chút. Ngọn núi này so với Huyễn Vân phong còn muốn cao lớn ba phần, thì thào lắc đầu nói.

Hàn Lập vừa nghe ngọn núi kia là nơi của phật tông, trong mắt tinh quang chợt lóe, lộ ra một tia như có suy nghĩ gì đó. Lấy cảm ngộ của hắn, cái gọi là bảo vật này kì thật cũng chỉ là một kiện thượng phẩm pháp khí mà thôi, không có gì đáng ngạc nhiên.

Hắn đưa tay đỡ gói đồ to dài sau lưng, liền tiếp tục theo nho sinh mà đi.

Không có bao lâu, hai người rốt cuộc đi tới một khoảng bình đài nơi chỗ giữa sườn núi, trước mắt đột ngột sáng ngời.

Chỉ thấy vào trong tầm mắt, sắc xanh biếc ngập đầy, xanh um tươi tốt, một tảng lớn rừng trúc xanh xuất hiện ở trước mắt, mà trong rừng trúc, mơ hồ có thể thấy được tường đỏ mái trắng, một mảnh cảnh sắc ưu nhã. Có vài bạch thạch u kính nối thẳng sâu bên trong ở chỗ tú lâm, chỗ cuối mơ hồ có thể thấy được một cái cửa son thật lớn cao khoảng vài trượng.

"Đi thôi. Cửa chính dưới tình huống bình thường sẽ không mở ra, theo ta đi thiên môn là được." Trung niên nho sinh liếc mắt nhìn phía rừng trúc một cái, trong miệng nói như thế. Mang theo Hàn Lập hướng một bên tiến tới, đi vào trong một con đường nhỏ, tiến nhập vào rừng trúc.

Kết quả bảy, tám vòng sau, Hàn Lập cùng nho sinh hiện ra trước một cái cửa gỗ đen kịt cao tầm trượng, nho sinh nhẹ thở ra một hơi, tiến lên *"Bang bang"* nhẹ nhàng gõ cửa.

Cánh cửa vô thanh vô tức mở ra, nhất thời từ bên trong đi ra một người thanh niên nho sam áo bào trắng.

"A, nguyên lai là Nghiêm tiên sinh tới rồi. Tiên sinh tới tìm Lỗ Đại tiên sinh sao?" thanh niên này trên người linh khí ba động, có tu vi luyện khí kì tầng thứ ba, nhưng lại đối với nho sinh họ Nghiêm trên người không có chút nào pháp lực khách khí vô cùng. Điều này làm cho Hàn Lập đứng một bên thấy vậy, trong lòng không khỏi tấm tắc lấy làm kì lạ.

Nếu tại Thiên Nam, loại chuyện này tuyệt sẽ không phát sinh. Xem ra nho môn thật đúng là quy củ sâm nghiêm, dĩ nhiên làm cho tu tiên cúi đầu đối với một người phàm nhân. Bất quá, việc này phỏng chừng cũng chỉ có thể trên người tu tiên bậc thấp xảy ra mà thôi, cao giai tu tiên tuyệt sẽ không xuất hiện loại chuyện này. Hàn Lập âm thầm cười lạnh thầm nghĩ.

"Ân. Ta lần này là tới gặp Lỗ huynh. Lỗ Đại tiên sinh hiện tại có rảnh rỗi hay không?" Trung niên nho sinh bất động thanh sắc hỏi.

"Trong thư viện hiện đang có một vị khách quý tới, tiên sinh đang

ở thư phòng tiếp khách. Đợi ta giúp Nghiêm tiên sinh thông bẩm một hồi xem." Thanh niên áo trắng suy nghĩ một chút sau, rồi nói.

"Cũng được, làm phiền các hạ rồi!" Nghiêm họ nho sinh nghe vậy, lộ ra vẻ tươi cười nói.

Thanh niên áo trắng biết người trước mắt mặc dù là phàm nhân, nhưng là cùng Phương Đại tiên sinh có quan hệ sâu xa không nhỏ, đương nhiên không dám chậm trễ. Trong miệng khách khí một câu sau, vội vàng đưa tay móc ra một cái truyền âm phù, nói nhỏ vài câu, sau đó giơ tay lên, truyền âm phù hóa thành một đạo hỏa quang hướng phía sau bắn đi nhanh, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

Không lâu sau, Hàn Lập bỗng nhiên cảm thấy một đạo thần thức không kém đột nhiên từ xa xa quét đến, lướt trên thân mấy người một lượt rồi vút qua, lập tức thu liễm trở lại.

Hàn Lập trong lòng vừa động, biết hơn phân nửa chính là do vị Lỗ Đại tiên sinh kia. Chỉ từ trên cường độ thần thức của người đó nhìn qua, cũng là tu vi kết đan sơ kì, so với trúc cơ trung hậu kì tu vi đoán từ trước, còn muốn cao thâm hơn rất nhiều. Điều này làm cho hắn có một chút ngạc nhiên.

Đối với hắn mà nói, người này tu vi càng thấp càng tốt chút. Lúc này mới khó có khả năng nhìn ra phương pháp che giấu của hắn.

Một lát sau, từ trên không chỗ đám người Hàn Lập đứng, linh ba rung động, bỗng nhiên vang lên thanh âm nhàn nhạt của một nam tử.

"Là Nghiêm huynh sao? Tới thật đúng lúc, chỗ này của ta có vị khách quý, Nghiêm huynh không ngại thì đến gặp mặt chút. Ah, vị tiểu hữu bên cạnh ngươi, cũng lại đây luôn đi."

------oOo------

Chương 921: Đạo cô và Hoàng Thanh Quan

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe nói như thế, vị thanh niên áo trắng kia tự nhiên không dám tiếp tục ngăn trở hai người Hàn Lập, liền dẫn theo hai người dọc theo một cái hành lang hướng vào phía trong đi tới.

Chỉ chốc lát, vượt qua mấy cái cửa sân sau, Hàn Lập mơ hồ nghe thấy vang vang mấy tiếng đọc sách, giống như bộ dáng bình thường vốn chỉ có ở các thư viện. Nhưng hắn lại nao nao, ánh mắt lơ đãng chớp động vài cái. Mặc dù nói nơi này tên là thư viện, nhưng những tu tiên giả bậc thấp này, chẳng lẽ không tĩnh tọa luyện khí, thật sự đem đại bộ phận thời gian lãng phí ở việc đọc sách sao?"

"Đây là đệ tử hạ viện của Bạch Lộ thư viện chúng ta, đang tiến hành đọc sách vào giờ ngọ như thường lệ, muốn tiến vào thượng viện tu hành, chỉ có linh căn pháp lực là không đủ. Phải bồi dưỡng ra hạo nhiên chi khí của nho môn chúng ta rồi mới có khả năng. Dù sao hơn nửa công pháp của nho môn chúng ta đều lấy Hạo Nhiên chi khí làm phụ trợ, hạo nhiên chi khí càng nhiều càng mạnh, sau này tu luyện mới có thể tiến triển cực nhanh, tiền đồ không thể hạn lượng."

Thanh niên áo trắng tựa hồ nhìn ra sự kinh ngạc của Hàn Lập, mỉm cười giải thích. Đối với vị thanh niên do nho sinh họ Nghiêm tự mình đưa đến có cùng tu vi không sai biệt lắm, hắn có chút chủ tâm muốn giao hảo.

"Thì ra là thế!" *Hàn Lập cảm thấy được thiện ý của người này, hướng bên này gật đầu cười cười.*

Lúc này, ba người xuyên qua một loạt lầu các lớn, quanh co mấy vòng, đột nhiên đi tới trước mặt một tiểu viện ưu nhã. Vừa tiến *vào sân này, vốn tiếng đọc sách rõ ràng đang lọt vào tai, lập tức vô ảnh vô tung biến mất. Trong sân dĩ nhiên được bố trí cấm chế cách âm.*

Nho sinh họ Nghiêm gặp tình hình này, thần sắc như thường, bộ dáng tựa hồ đã tới nơi này không chỉ một lần. Mà thanh niên áo trắng kia sau khi tới nơi này, cũng không dám tiến vào. Chỉ đứng ở ngoài cửa sân, hướng hai người cáo từ rồi rời đi.

Thấy bóng lưng thanh niên, ở bên một tòa lầu các chợt lóe lên rồi không thấy bóng dáng nữa, nho sinh họ Nghiêm khôn khéo sửa sang lại quần áo, hướng một gian phòng lớn nhất chậm rãi đi đến, bộ dáng muốn gõ cửa.

Nhưng là hắn vừa mới một bước đi tới, cửa phòng vốn đóng chặt lại vang lên một tiếng nhỏ, tự động mở ra. Đồng thời nơi đỉnh đầu, lại lần nữa truyền đến thanh âm của vị Lỗ Đại tiên sinh kia.

"Nghiêm huynh, mời vào! Hoa Liên tiên cô của Hoàng Thanh quan, vừa lúc ở tiểu lâu làm khách. Vừa vặn Lỗ mỗ muốn giới thiệu với Nghiêm huynh một chút."

Lỗ Đại tiên sinh đối thoại thong dong chững chạc, nghe không ra trong đó có chút cảm xúc cụ thể gì.

"Hoàng Thanh quan?" *Nho sinh họ Nghiêm trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, nhưng dưới chân lại không có chút nào chần chừ bước vào. Hàn Lập tự nhiên cũng theo sát tiến vào.*

Vừa vào cửa phòng, chính là một gian phòng khách. Một nam một nữ phân chủ khách đang ngồi trong đó.

Nam hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt gầy gò, ba chòm râu dài. Nhìn qua thì thấy là loại người hỉ nộ không lộ ra ngoài, thâm trầm ổn định. Khí chất trên người cùng nho sinh họ Nghiêm có vài phần tương tự, nhưng lại có một loại cảm giác uy nghiêm nói không nên lời.

Nữ thì hơn hai mươi tuổi. tóc đen da trắng, thân mặc đạo bào màu vàng, nắm tay cầm phất trần ngân quang chói lọi. Nhưng lại có *một cỗ khí chất tao nhã quý phái. Đúng là một vị đạo cô.*

Nho sinh họ Nghiêm cùng Hàn Lập vừa tiến vào trong phòng. Ánh mắt hai người này tự nhiên quét lại đây.

"Vị này chính là Nghiêm Nghiêu tiên sinh đại danh lừng lẫy sao. Bần đạo mặc dù ở trong quán không màng thế sự. Nhưng đã nghe nói đại danh Ung Hoa thư viện Nghiêm tiên sinh."

Hoàn toàn ngoài dự đoán của mọi người. Lỗ Đại tiên sinh còn chưa mở miệng, đạo cô trẻ tuổi mĩ mạo này đã lại mỉm cười chào hỏi trước. Sau đó ánh mắt tùy ý tại trên thân Hàn Lập quét qua một chút, song cũng không lưu tâm mà thu hồi lại.

Cô gái này chỉ là một nữ tu trúc cơ hậu kì. Nhưng tại trước mặt Lỗ Đại tiên sinh bình thản ngồi xuống, lời nói tự nhiên. Hiển nhiên là người rất có lai lịch.

"Không dám! Đại danh chư vị tiên cô của Hoàng Thanh quan, Nghiêm mỗ cũng nghe qua kỳ danh. Hân hạnh được gặp Hoa Liên tiên cô." *Nho sinh họ Nghiêm không chút nào dám chậm trễ, vội vàng chắp tay nói.*

"Vãn bối xin ra mắt nhị vị tiền bối!" *Hàn Lập cũng tiến lên nửa bước, kính cẩn thi lễ nói.*

"Vị tiểu hữu này là." *vị Lỗ Đại tiên sinh kia con mắt híp vào, ngừng hỏi*

"Đây là Hàn Lập thế chất, là họ hàng xa một người bạn tốt của tại hạ, bởi vì nghe nói qua tên tuổi của Bạch Lộ thư viện, lão phu không muốn làm lão hữu mất mặt, cố ý dẫn hắn đến thư viện thử một lần, thử xem có thể có tư cách vào thư viện hay không." *Nho sinh họ Nghiêm thong thả điềm tĩnh nói ra.*

"Oh! Là con cháu lão hữu của Nghiêm huynh, linh căn tư chất tựa hồ bình thường. Bất quá còn muốn cẩn thận phân biệt thuộc tính mới có thể. Hàn tiểu hữu, ngươi lại đây một chút." *Lỗ Đại tiên sinh ước lượng Hàn Lập vài lần, sau một lúc lâu, bất động thanh sắc nói ra.*

"Dạ, tiền bối!" *Hàn Lập nghe vậy, không chút do dự bước qua, bị đối phương dùng một bàn tay lành lạnh, một phát bắt được cổ tay.*

Lấy cường đại thần thức Hàn Lập, căn bản không sợ đối phương có thể nhìn ra cái gì. Vô luận linh căn thuộc tính hay là căn cốt, cũng có thể dễ dàng che đậy được tình huống chân thật của bản thân, chỉ cho đối phương xem vài tin tức giả tạo.

Bất quá, Hàn Lập cũng không muốn bản thân làm người khác quá chú ý, sinh ra bất lợi đến việc sau này tại thư viện âm thầm tu hành. Cho nên ở trên tư chất linh căn thật sự hoàn toàn hiện ra linh căn thuộc tính của chính mình, không có động tay động chân làm cái gì.

Tứ linh căn thuộc tính, trên cơ bản cũng đủ tiêu chuẩn thấp nhất gia nhập tu tiên tông môn.

Chỉ là ở trên căn cốt, hắn che đậy cốt linh thực sự, làm cho đối phương nhìn không ra kì quặc trong đó.

"Nga, tứ linh căn thiếu kim. Nhưng cũng miễn cưỡng đủ tư cách vào ở thư viện. Nhưng ngươi trong cơ thể có pháp lực trong người, đã tu luyện qua bậc thấp pháp thuật. Cũng may tu luyện chính là thuần túy mộc thuộc tính công pháp, cũng không phải là tà diện nên không thành vấn đề. Bất quá ngươi tuổi tác khá lớn, tư chất cỡ này khả năng có thể trúc cơ, cơ bản cực kì bé nhỏ, cuối cùng nhiều nhất cũng là bộ dáng luyện khí kì bảy tám tầng. Nếu là nói như vậy, kì thật còn không bằng làm một tán tu, càng tự do tự tại hơn một ít!" *Lỗ Đại tiên sinh dò xét trước sau, buông lỏng cổ tay của Hàn Lập, bình tĩnh nói.*

"Lời đánh giá này, vãn bối đã nghe các tiền bối khác nói qua. Bất quá vãn bối tin tưởng cần cù bù thông minh, vẫn là chuẩn bị ở trên con đường tu luyện thử một lần." *Hàn Lập ở trước mặt Lỗ Đại tiên sinh thả tay dọc theo người, dùng ngữ khí thành khẩn dị thường trả lời.*

Lỗ Đại tiên sinh thần sắc khẽ động, nhìn một chút nho sinh họ Nghiêm ở bên, gật đầu nói:

"Tiểu hữu có tâm tu luyện kiên nghị như thế. Bổn nhân cũng không nói thêm gì. Bất quá tiểu hữu đã là tán tu nhập môn, ở trên tu luyện tạp thuật có mặt nào là sở trường."

Nghe xong lời này, Hàn Lập nao nao, có điểm ngoài ý muốn. Không nghĩ được đối phương có thể hỏi hắn một luyện khí kì tu sĩ vấn đề loại này, chẳng lẽ thật sự nể mặt mũi nho sinh họ Nghiêm, đối với hắn sẽ có điểm chiếu cố sao?" Tâm niệm như điện chuyển động không ngừng, nhưng Hàn Lập trong miệng không có chút nào chần chừ trả lời:

"Vãn bối ở trên luyện khí chi đạo hơi có quan hệ, chỉ là với tu vi cùng kiến thức của vãn bối, tự nhiên chỉ có thể luyện chế một ít vật cơ bản nhất mà thôi, căn bản chẳng hơn cái gì luyện khí."

Hết lời này, Hàn Lập phảng phất có chút xấu hổ, nét mặt lộ ra một tia ngại ngùng.

"Nga, hiểu được luyện khí? Hiện tại tán tu, có rất ít người đi học luyện khí thuật. Dù sao hao phí trong đó, thật sự không phải chuyện đùa." Lỗ Đại tiên sinh có ngạc nhiên nói.

Một bên đạo cô được nghe lời ấy, trên mặt dị sắc chợt lóe, hơi lộ ra sắc mặt vui mừng.

"Vãn bối cũng là có được một ngọc giản luyện khí, luyện chế lung tung một chút." Hàn Lập tự nhiên cực lực làm thấp đi luyện khí thuật của bản thân. Nếu không phải băn khoăn nói thực chính mình cái gì cũng sẽ không nói, có thể đối với gia nhập thư viện rất có ảnh hưởng. Hàn Lập thật đúng là không muốn tự tìm phiền toái nói tới cái gì luyện đan luyện khí thuật các loại.

Bất quá so với luyện khí mà nói, hiểu được luyện đan thuật cùng trận pháp chi đạo đã ít lại càng ít hơn, nói ra sợ rằng càng làm cho người ta chú ý đến.

"Hàn đạo hữu, ngươi hiểu được luyện khí? Cái này thật là tốt quá. Lỗ tiền bối, ta xem cũng không cần phải mượn luyện khí đệ tử của quý môn nữa. Vị Hàn đạo hữu này nếu còn chưa vào quý viện,

không bằng đem nhường cho bần đạo, vào Hoàng Thanh Quan của ta được không?" Vị đạo cô kia lại đột nhiên mở miệng nói ra một câu như vậy.

Lần này, nho sinh họ Nghiêm cùng Hàn Lập đều bị dọa đến nhảy dựng, nối tiếp ngạc nhiên.

"Hoa Liên tiên cô, thế này thật không ổn lắm đâu! Quý quan là nữ quan, có thể nào cho Hàn hiền chất là một nam tử như vậy gia nhập?" Nho sinh họ Nghiêm cơ mặt giật giật, không nhịn được nghiêm mặt nói.

"Hoàng Thanh quan mặc dù là nữ quan, nhưng bên trong cũng không phải không có tại gia tu sĩ cùng nam tử môn nhân gia nhập. Những người này vào Hoàng Thanh quan, nhưng trên thực tế là sống ở ngoài quan. Nghiêm tiên sinh quá lo rồi." Đạo cô vừa hé miệng, cười khẽ nói.

"Thì ra là thế, Nghiêm mỗ đối chuyện Hoàng Thanh quan xác thực biết không nhiều. Chỉ là Hàn hiền chất là muốn gia nhập Bạch Lộ thư viện, gia nhập quý quan vẫn là có chút không thỏa đáng." Vị Nghiêm tiên sinh này thật sự với việc Hàn Lập gia nhập thư viện rất để tâm. Rõ ràng biết đối phương thật sự không phải là tầm thường, vẫn là lên tiếng tranh luận nói.

"Lấy tư chất Hàn đạo hữu, cho dù gia nhập thư viện, cũng chỉ là làm một người đệ tử bình thường mà thôi, không có tiền đồ gì mà nói. Mà bổn quan đang chuẩn bị muốn luyện chế mấy thứ bảo vật, hiện vừa lúc khuyết thiếu một đệ tử bậc thấp hiểu luyện khí thuật làm trợ thủ.

Chỉ cần Hàn đạo hữu nguyện ý gia nhập bổn quan, chẳng những ở trên luyện khí thuật càng tiến sâu một tầng, thậm chí bần đạo cũng có thể làm chủ, ở trên tu luyện chiếu cố nhiều hơn một chút. Không dối gạt Nghiêm tiên sinh, bần đạo lần này đến thư viện, vốn là muốn mượn thư viện một đệ tử hiểu luyện khí thuật. Hiện tại sẵn có người, tự nhiên không cần làm phiền Lỗ đạo hữu nữa."

Hoa Liên tiên cô không chút phật lòng, ngược lại cười tủm tỉm giải thích nói.

"Cái này, Lỗ huynh ngươi thấy sao?" nho sinh họ Nghiêm nghe đối phương nói như thế, vẫn chần chờ một chút sau, không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía Lỗ Đại tiên sinh.

"Hàn đạo hữu chưa gia nhập bổn viện, vẫn là thân tự do, có nguyện ý bái làm Hoàng Thanh quan môn hạ hay không, tự nhiên do bản thân hắn quyết định. Bất quá đúng như Hoa Liên tiên cô đã nói. Cho dù Hàn đạo hữu bái vào bổn thư viện làm môn hạ tu luyện, Lỗ mỗ cũng không có thể trợ giúp gì, tiền đồ thật không đáng nói gì. Mà Hoa Liên tiên cô lần này đến bổn thư viện, cũng thật là vì tìm một đệ tử bậc thấp hiểu luyện khí dùng một chút. Bái vào Hoàng Thanh Quan môn hạ, nhưng cũng là một loại lựa chọn không tồi." Lỗ Đại tiên sinh thần sắc không thay đổi, trầm giọng nói ra.

Nói đến nơi đây, trong phòng ánh mắt của ba người, tất cả đều rơi vào trên người Hàn Lập.

Có lo lắng, có tò mò, còn có hơi chút hưng phấn.

"Hoàng Thanh quan?" Hình như có nghe qua tên này, tựa hồ là đạo quán trên một ngọn núi khác ở dãy Ngọc Điền sơn. Nhưng trước đó Hàn Lập cũng không biết đạo quán này đúng là nữ quan, với tông môn này một điểm cũng không biết. Chỉ có thể mặt lộ vẻ mờ mịt, một đầu mơ hồ.

------oOo------

Chương 922: Phệ Chân Hợp Nguyên quyết

Nguồn: EbookTruyen.Net

Với Hàn Lập mà nói, kế hoạch tự nhiên bị đảo loạn, một điểm cũng hiểu không rõ. Không bằng ở Bạch Lộ thư viện còn thích hợp hơn.

Nhưng nữ tu trước mắt đề ra điều kiện tốt như thế, hắn là một vị tán tu lại một lời từ chối, vẫn muốn gia nhập Bạch Lộ thư viện, sợ rằng Lỗ Đại tiên này sẽ sinh lòng nghi ngờ. Hiện tại, đối với vị Hoa Liên tiên cô này bỗng đâu đi ra làm loạn, Hàn Lập tự nhiên âm thầm trợn mắt, trong lòng liên tiếp chửi thầm.

" Không dám dối gạt Hoa Liên tiền bối, vãn bối đối với Hoàng Thanh quan thật sự hiểu biết không nhiều lắm. Nhưng quý quan nếu là nữ quan, nói vậy tại công pháp hay là trên phương pháp tu luyện, đối với chúng ta nam tu mà nói, có chút không thích hợp." Hàn Lập trong lòng cân nhắc rất nhanh, rốt cuộc tìm ra một lời nói thật giả khó phân, miễn cưỡng có thể coi là lý do thông suốt.

"Hóa ra Hàn đạo hữu lo lắng việc này! Cái này thì không cần lo lắng. Hoàng Thanh Quan chúng ra kì thật chỉ là một tiểu nhánh trong Tam Hoàng quan, những nhánh khác là Hoàng Dương quan, Hoàng Thánh quan lại đều là nam tu chủ trì đạo quán. Tu luyện pháp môn của nam tu căn bản không thiếu. Hơn nữa ta xem đạo hữu trên người cũng không có trời sinh hạo nhiên chi khí tồn tại, bái vào Bạch Lộ thư viện môn hạ, rồi muốn một lần nữa bồi dưỡng khí này, so với tu luyện công pháp của chúng ta mà nói, sợ rằng còn khó hơn ba phần. Đương nhiên nho môn công pháp nếu là đại thành, có hạo nhiên chi khí phụ trợ, thần thông vượt xa không phải đạo gia công pháp bình thường có thể so với. Bất quá đối với Hàn đạo hữu mà nói, nói mấy cái này cũng hơi sớm quá. Chẳng lẽ Hàn đạo hữu, thật sự không vừa mắt bổn quan sao?"

Hoa Liên đạo cô cười mỉm, không chút hoang mang nói ra. trong lời nói cũng không dám đối với nho môn có chút bất kính!

"Hoa Liên đạo hữu nói có lý. Nho môn công pháp chúng ta, giai đoạn đầu đích xác nếu so với đạo phật hai nhà tốn hao thời gian hơi nhiều một chút. Hàn tiểu hữu, lấy điều kiện của ngươi vẫn là bái vào Hoàng Thanh quan môn hạ tu luyện lại càng thích hợp. Hoa Liên đạo hữu nếu đã đáp ứng sẽ chiếu cố ngươi hơn. Ngươi ở môn hạ Hoàng Thanh quan, ngược lại trúc cơ cũng không phải là một tia hy vọng cũng không có." Lỗ Đại tiên sinh cũng thong dong mở miệng.

Nghe mấy lời này, Hàn Lập trong lòng không thể nói gì nữa.

Xem ra thật sự không thể tránh phải sửa đổi lại mục tiêu nguyên bản. Nếu lại tiếp tục kiên trì, vị Lỗ đại tiên sư này không nổi lên hoài nghi mới là lạ. Cũng may Hoàng Thanh quan cũng ở chỗ linh mạch bên trong Ngọc Điền sơn, bản thân mình cẩn thận hơn một chút, hẳn là sẽ không gây ra điều gì ngoài ý muốn.

Trong lòng thầm nghĩ như vậy, Hàn Lập cũng chỉ có thể nhéo cái mũi tự nhận xui xẻo, biểu hiện vẫn làm ra vẻ mặt hơi hơi hưng phấn:

"Nếu hai vị tiền bối đều đề nghị như thế, nói vậy chắc sẽ không sai. Vậy vãn bối hết thảy đều nghe theo an bài của nhị vị tiền bối!"

Nghe Hàn Lập lời nói thức thời như thế, đạo cô trẻ tuổi rốt cuộc hài lòng gật đầu, Lỗ Đại tiên sinh chỉ là mỉm cười.

Mà nho sinh họ Nghiêm mặc dù càng hy vọng Hàn Lập có thể bái vào dưới Nho môn. Nhưng thấy chính bản thân Hàn Lập đều không có phản đối an bài này. Càng không có gì để nói.

Sự tình của Hàn Lập vừa định. Về phía ba người Lỗ Đại tiên sinh cùng đạo cô lại tiếp tục nói chuyện phiếm. Bất quá nội dung bọn họ trò chuyện lại không phải tu tiên địa giới kì văn dị sự. Mà là việc triều chính đương kim Đại Tấn một ít được mất lợi hại. Điều này làm cho Hàn Lập nghe xong buồn bực một trận.

Dù sao Nho môn cũng vậy. Suy cho cùng tôn chỉ bọn họ vốn là chú trọng nhập thế, nghị luận triều chính cũng không kì quái gì. Nhưng xuất gia đạo cô Hoàng Thanh quan này, lại cũng đồng dạng bình tĩnh đúng mực nghị luận việc này. Thật sự làm cho Hàn Lập một trận kinh ngạc.

Chẳng lẽ Hoàng Thanh quan cùng nho môn bình thường, cũng là tông môn tu tiên nhập thế. Hàn Lập không khỏi suy nghĩ như thế.

Ba người ở trong phòng nói chuyện vui vẻ. Nhưng chỉ một lát sau, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân. Tiếp đó một giọng nói có chút non nớt từ ngoài cửa truyền đến.

"Khởi bẩm sư tổ. Đệ tử đã làm theo lệnh. Đem tử tinh đồng ở nhà kho mang đến."

"Ah, đã như vầy, hãy đem vật đưa đến đây đi." Lỗ Đại tiên sinh vừa nghe lời ấy, cũng không cần suy nghĩ nói.

"Tử tinh đồng" Hàn Lập trong lòng hơi động. Thứ này nếu là luyện chế pháp khí bậc cao thậm chí tài liệu pháp bảo bậc cao, đối hắn mà nói có lẽ không tính đồ tốt gì, nhưng đối hai người trước mắt mà nói tuyệt đối là vật quý hiếm khó tìm.

Vẫn đang suy nghĩ, cửa phòng đã bị đẩy vào, một đồng tử mười một mười hai tuổi, trắng trẻo, tay nâng một cái khay đỏ thẫm đi đến. Trên khay đậy một tầng gấm màu bạc, căng phồng, tựa hồ đựng vật gì.

Cung kính đem khay, hướng Hoa Liên tiên cô cùng Lỗ Đại tiên sinh, rồi để lên trên một cái bàn, đồng tử liền lập tức lui về phía sau vài bước, buông tay đứng đó.

"Lui xuống đi. Nơi này hiện tại không cần ngươi ở bên hầu hạ nữa." Lỗ Đại tiên sinh nhìn đồng tử liếc mắt một cái, bất động thanh sắc phân phó nói.

Đồng tử nọ lập tức đáp ứng một tiếng, sau khi thi lễ, lùi ra khỏi phòng.

Sau đó Lỗ Đại tiên sinh cũng không thèm nhìn tới, đem khay trực tiếp hướng trước người Hoa Liên đạo cô đẩy tới.

"Hoa Liên đạo hữu, đây là tử tinh đồng ngươi muốn mượn, mời cất giữ. Lần này quý quan sưu tầm tài liệu khắp nơi, xem ra thực sự chuẩn bị luyện chế một món bảo vật quan trọng. Chỉ không biết là pháp khí bậc cao hay là pháp bảo." Lỗ Đại tiên sinh cười cười, phảng phất tùy ý nói ra.

"Sự tình luyện khí này vãn bối cũng không quá mức minh bạch, vãn bối cũng là phụng mệnh tứ sư thúc hành sự. Tiền bối nếu muốn biết chút tình hình cụ thể tỉ mỉ, không bằng trực tiếp hướng tứ sư cô hỏi thăm. Thật chỉ biết nói vậy." Đạo cô chần chờ một chút sau, lại lộ ra ý xin lỗi nói ra.

"Không cần vẽ vời thêm chuyện, lão phu cũng là thuận miệng hỏi thôi." Lỗ Đại tiên sinh vừa nghe cái này danh *"Tứ sư cô"*, sắc mặt khẽ biến, lập tức đùa cợt ứng phó cho qua.

Hoa Liên tiên cô thản nhiên cười, vươn ngón tay ngọc trắng nõn, đem khay gấm thu lại, lộ ra một đống kim thạch tử quang chói lọi.

Nhìn cả khay đồng tinh màu tím trước mắt, trên khuôn mặt đạo cô lộ ra vẻ tươi cười, sau khi trong miệng cảm ơn một tiếng, từ bên hông đem tháo xuống một túi đựng đồ, hào quang thoáng cái đã cuốn sạch, đem tài liệu này nọ tất cả đều cất vào trong túi, cẩn thận thu kĩ lại.

Chuyến này tất cả mục đích đều đã đạt được, đạo cô trẻ tuổi sau khi cùng Lỗ Đại tiên sinh hai người trò chuyện, rốt cuộc đứng dậy cáo từ.

Lỗ Đại tiên sinh cũng không giữ lại lâu hơn nữa, lập tức gọi một đồng tử đến, dẫn đường đưa đạo cô ra khỏi thư viện, Hàn Lập tự nhiên cũng đồng dạng hướng hai người kính cẩn cáo từ một tiếng, theo nàng này đi ra ngoài.

Hàn Lập hai người rời đi, làm cho trong phòng nháy mắt đã an tĩnh hẳn.

Nho sinh họ Nghiêm cùng Lỗ Đại tiên sinh trong lúc nhất thời lại không nói chuyện một câu, chỉ là lẳng lặng ngồi ở trên ghế, thay nhau im lặng không nói gì.

Đặc biệt nho sinh họ Nghiêm, càng lại thần sắc bất định, tựa hồ tại cân nhắc cái gì đó.

*"Ngươi chuẩn bị sao rồi. Muốn đối phó ma đầu Ngưu Thiên Đức nọ, chỉ có trợ giúp ta tu thành "*Phệ Chân Hợp Nguyên quyết*", ta mới có bảy tám phần nắm chắc tiêu diệt được ma đầu này. Hiện tại mọi sự đã đủ, ngươi sẽ không ở thời điểm cuối cùng, lại thương tiếc tính mạng bản thân chứ?"* Lỗ Đại tiên sinh rốt cuộc mở miệng, nhưng thanh âm trầm thấp, không hề cảm tình.

"Hừ! Chỉ cần có khả năng báo mối thù diệt tộc. Nghiêm mỗ một tấm thân tàn này còn luyến tiếc gì nữa. Ta duy nhất chỉ lo chính là, một khi thần thông của Lỗ huynh đại thành, thì lại sợ hãi hung thế của lão ma kia, ngược lại không muốn đi trêu chọc hắn. Như vậy chẳng phải tại hạ cho không tính mạng mình sao." Nho sinh họ Nghiêm sắc mặt trầm xuống, lành lạnh nói ra.

"Hắc hắc! Nghiêm huynh như thế nào đối Lỗ mỗ không có tin tưởng như vậy. Ta không phải đã nói rồi sao? Một khi ngươi lấy thân trợ giúp ta tu thành thần thông này, một thân hạo nhiên chi khí của người, tự nhiên được ta kế thừa qua. Trong đó nhất định tràn ngập oán khí tiềm ẩn của ngươi. Ta một ngày không thu dọn vị Ngưu Thiên Đức kia, liền một ngày không thể đem hạo nhiên chi khí này chính thức hóa thành của chính mình. Vì luồng hạo nhiên chi khí thuần hậu trên người Nghiêm huynh, tại hạ cũng nhất định sẽ giữ lời tiêu diệt ma đầu này. Huống hồ, Nghiêm huynh cảm giác được trừ ta ngoài ra, còn có tu sĩ nào có thể giúp ngươi tiêu diệt lão này, cũng không chút nào sợ sự trả thù của Hắc Dương tông."

Lỗ Đại tiên sinh cũng không có chút tức giận nào, ngược lại không chút hoang mang nói.

"Ngươi nói không sai. Ta từ mấy năm nay cũng có ý định giao tiếp với một ít tu sĩ, trong đó Lỗ huynh mặc dù không phải thần thông lớn nhất, tu vi cao nhất trong đó, nhưng cũng chỉ có ngươi muốn

trợ giúp ta, nguyện ý thay Nghiêm mỗ báo mối thù diệt tộc này. Trêu chọc ma tu Hắc Dương tông. Người khác căn bản không phải không thể làm được, chỉ là không nguyện vì ta một kẻ phàm nhân, đi trêu chọc tu sĩ thập đại ma tông."

Vừa nói đến mối thù diệt tộc, nho sinh họ Nghiêm bỗng nhiên hai tay nắm quyền, móng tay thật sâu đâm vào trong lòng bàn tay mà không biết.

"Đây là việc đương nhiên. Ngưu Thiên Đức nọ ngoại sự chấp pháp Hắc Dương tông hành vi độc ác, kì thật tông môn nhỏ bình thường nào dám trêu chọc. Chúng ta nho môn vốn cùng ma đạo nước lửa bất dung, không có băn khoăn này. Hơn nữa để biểu hiện thành ý của Lỗ mỗ, trong năm năm này, ta đối với Nghiêm huynh cơ hồ là có yêu cầu gì đều nhất định đáp ứng, cái này cũng đủ để biểu hiện tâm ý của tại hạ." Lỗ Đại tiên sinh thở dài một hơi, còn nói vài câu.

Được nghe lời ấy, nho sinh họ Nghiêm mặt trầm như nước, lạnh lùng nhìn Lỗ Đại tiên sinh, thủy chung không nói thêm nữa.

" Được rồi. Vì làm cho Nghiêm huynh trong lòng yên tâm. Tại hạ có thể đối diện tượng của thánh hiền, hạ Tỏa Tâm Chú. Sau này nếu là không thể làm được như lời, hạo nhiên chi khí sẽ không thể tiến thêm mảy may." Một hồi lâu sau, thấy nho sinh họ Nghiêm vẫn không có ý mở mồm, Lỗ Đại tiên sinh không thể làm gì khác hơn là cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ nói.

"Hảo, có thể nói thế là được. Nghiêm mỗ không tiếc đem thân thể này, trợ giúp Lỗ huynh tu thành thần thông. Không phải Nghiêm mỗ không muốn tin tưởng Lỗ huynh nói như vậy, mà là cả tộc Nghiêm gia cũng chỉ còn lại Nghiêm mỗ một thân sống chui nhủi trên trần thế, tại hạ không thể không thận trọng một chút." Nho sinh họ Nghiêm lúc này mới thở dài một cái, cơ mặt co quắp một chút, đờ đẫn nói.

"Nỗi khó xử của Nghiêm huynh, tại hạ tất nhiên có thể hiểu được. Vậy một tháng sau sẽ bắt đầu an bài tu luyện, trong một tháng này, Nghiêm huynh tốt nhất an bài ổn thỏa hậu sự, sau đó trở lại thư viện tìm ta." Lỗ Đại tiên sinh khoát khoát tay, tỉnh táo nói ra.

Nho sinh họ Nghiêm gật đầu, trong phòng lần nữa lâm vào trong yên lặng.

"Được rồi. Lần này người của Hoàng Thanh quan, vì sao nhất định phải mang đi tiểu tử họ Hàn. Đệ tử luyện khí, chẳng lẽ không thể ở thư viện tùy tiện tìm một người sao?" Nho sinh họ Nghiêm đột nhiên nhắc tới Hàn Lập.

"Lỗ mỗ chỉ là xuôi dòng đẩy thuyền mà thôi, một lần này Hoàng Thanh quan luyện chế bảo vật hẳn không phải chuyện đùa. Trừ luyện khí sư bên ngoài bổn quan các nàng, thậm chí ngay cả nhân thủ luyện chế tài liệu đều không đủ. Mặc dù Hoàng Thanh quan cũng có thể hướng chúng ta thư viện mượn luyện khí đệ tử bậc thấp. Nhưng khẳng định có lo lắng, còn không biết phải đề phòng cẩn thận hơn không ấy chứ. Hiện tại có vị Hàn tiểu hữu này hiểu chút luyện khí đột nhiên xuất hiện, hơn nữa còn chưa gia nhập bất cứ thư viện nào, tự nhiên trực tiếp thu vào làm môn hạ để sử dụng." Lỗ Đại tiên sinh tựa hồ biết những gì, không để ý cười nhạt nói ra hết.

Nghe đến đó, nho sinh họ Nghiêm cuối cùng yên lòng. Nếu thật sự có điều gì không ổn, trở về đối mặt lão hữu cũng khó mà giải thích.

Mà cùng lúc đó, vị Hoa Liên tiên cô kia dùng một khối pháp khí hình khăn gấm mang theo Hàn Lập, ngự khí phi hành, rời xa Huyễn Vân phong thẳng đến một ngọn núi khác hơi thấp một chút.

------oOo------

Chương 923: Luyện khí điện

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Vị này chính là Vi lão, là một trong hai luyện khí đại sư của Tam Hoàng quan chúng ta. Khi ngươi làm trợ thủ của Vi lão, thuận tiện học tập thêm luyện khí thuật. Yên tâm, sẽ không để cho ngươi làm luyện khí sư đâu. Bổn quan cũng không có tài lực lớn như thế để bồi dưỡng thêm một chuyên chức luyện khí sư nữa. Chỉ là bởi gần đây đang luyện chế một loại trọng bảo, cần một ít nhân thủ tạm thời hỗ trợ mà thôi. Bất quá chỉ cần ngươi làm tốt công việc của mình ở đây, sau hai, ba năm xong việc, ta sẽ ban cho ngươi linh đan, ở vấn đề tu luyện ta cũng đích thân chỉ điểm cho ngươi một chút. Ta sẽ không thất hứa với ngươi!"

Hướng về phía Hàn Lập nói lời này chính là Hoa Liên tiên cô, hiện giờ hai người bọn họ đang đứng ở một gian chất đầy tài liệu tạp nham ở giữa mật thất, đứng một bên còn một người khác là một hồng kiểm (mặt đỏ) lão giả tuổi chừng hơn năm mươi tuổi, tu vi trúc cơ sơ kì, nhìn Hàn Lập từ trên xuống dưới, chau mà.

Mà Hàn Lập tới lúc này cũng không thể nói gì, chỉ có thể liên tục gật đầu vâng dạ.

"Hoa Liên đạo hữu, vị sư điệt này có thực sự hiểu luyện khí thuật không vậy? Tuổi cùng tu vi cũng không khỏi hơi thấp sao? Không phải đã nói, sẽ đi Bạch Lộ thư viện giúp tại hạ tìm một vị trợ thủ thích hợp sao?" Lão giả có vẻ không hài lòng, trực tiếp nói ra.

"Lần này luyện chế bảo vật liên quan trọng đại, tốt nhất là không để cho các tông môn khác tham dự vào việc này. Có lẽ tu vi cùng kinh nghiệm của Hàn sư điệt còn thấp, nhưng Vi lão chỉ cần quan tâm chỉ điểm hơn chút, làm một mấy chuyện như tinh luyện tài liệu, chắc hẳn cũng không có vấn đề gì." Hoa Liên đạo cô chỉ khẽ cười, nói.

"Nhưng cho dù chỉ là đề luyện một ít tài liệu, cũng là cần phải có

thiên phú nhất định. Nếu không thì chỉ lãng phí vô ích nguyên liệu thôi. Nhưng nếu Hoa Liên đạo hữu đã nói thế, vậy cứ để cho tiểu tử này tạm thời lưu lại thử xem." Lão giả bất đắc dĩ, chỉ có thể có chút không vui nói.

"Yên tâm, ánh mắt của ta còn không kém đến thế đâu. Vị Hàn sưhđiệt này mặc dù tu vi không cao, nhưng pháp lực trên người lại tinh thuần dị thường, nhất là khống chế pháp lực cùng luyện khí tuyệt đối sẽ không tệ." Đạo cô hơi hé miệng, thản nhiên cười.

"Ah! Ra là thế, xem ra cũng có vài phần tiềm lực. Thì ra Hoa Liên đạo hữu cũng không phải tùy ý mang người tới." Lão giả họ Vi nghe vậy, ngạc nhiên một lần nữa đánh giá lại Hàn Lập một chút, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

"Người mà Vi lão cần, ta đã đưa đến. Tiếp theo tiến độ luyện chế cần phải nắm chắc hơn. Bổn quan so với hai quan còn lại mà nói, tiến độ đã trễ một chút. Cuối cùng là ngàn vạn lần đừng để chậm trễ đại sự. Nếu không ngươi và ta hai người đều không chịu nổi trách nhiệm đâu. Hiện tại, bần đạo xin phép cáo từ." Hoa Liên tiên cô rốt cuộc đứng dậy muốn rời đi, trước khi đi vừa lại dặn dò thêm một câu.

"Yên tâm đi. Chỉ cần tiểu tử này có thể dùng được, sẽ không trì hoãn tiến độ đâu." Hồng kiểm lão giả đứng dậy đưa tiễn kèm theo lời hứa hẹn.

Nghe xong lời này, đạo cô mới hài lòng, chính thức rời đi.

Do đó trong mật thất, nhất thời chỉ còn lại có Hàn Lập cùng Vi lão hai người.

"Những lời vừa rồi ngươi cũng đã nghe được. Mặc kệ ngươi đối với luyện khí có hứng thú hay không, hay là có hay không có thiên phú, ta sẽ dụng tâm truyền thụ ngươi một tháng luyện khí chi đạo. Sau đó sẽ an bài nhiệm vụ cho ngươi. Chỉ cần ngươi mỗi tháng vào đúng thời hạn hoàn thành nhiệm vụ của ta, thời gian còn lại thì tùy ý ngươi. Nhưng nếu không thể hoàn thành nhiệm vụ, lão phu sẽ lập tức thay người. Lão phu sẽ tìm người khác thích hợp hơn tiến vào luyện khí điện." Lão giả họ Vi chẳng để lại chút cảm

tình nào, không chút khách khí nói.

"Dạ. Đệ tử sẽ cố gắng hết sức!" Hàn Lập thần sắc bình tĩnh trả lời.

"Đương nhiên làm đệ tử tại luyện khí điện của chúng ta cũng không phải là không có lợi. Chẳng những một ít pháp khí cùng địa hỏa trì trong điện có thể miễn phí sử dụng, hơn nữa mỗi tháng phát xuống linh thạch cũng so với đệ tử mấy điện khác nhiều hơn. Giờ ngươi theo ta đi làm quen với các đệ tử khác của Luyện Khí điện đã. Sau này có chút tài liệu có lẽ còn cần các ngươi chung sức hợp tác mới có thể hoàn thành." Lão giả tựa hồ đối với thái độ của Hàn Lập có chút hài lòng nên thần sắc trở nên hòa hoãn hơn, nói.

Tiếp đó hắn mang theo Hàn Lập hướng phía ngoài mật thất đi ra.

Sau khi đã gặp qua ba gã luyện khí kì đê giai (level thấp ^^ - Vịt) đệ tử còn lại, hắn lại tùy ý an bài cho Hàn Lập một chỗ ở. Cuộc sống của Hàn Lập ở Hoàng Thanh từ đó coi như chính thức bắt đầu.

Cái gọi là Luyện Khí điện, kì thật chính là tại chính giữa ngọn núi của Hoàng Thanh quan tu kiến một cái biệt viện.

Kiến trúc cũng không có gì nhiều, trừ một gian địa hỏa đại điện với mấy chỗ luyện khí các thì ngoài ra không còn kiến trúc nào đáng để nói đến. Đệ tử trong điện thậm chí phải sống trong mấy cái động, được dựa vào trong núi mà kiến tạo thành.

Về phần người trong điện, trừ hồng kiểm lão giả là chuyên chức luyện khí sư ra, còn có hai gã luyện khí kì trung niên tu sĩ khác coi như là trợ thủ của lão giả khi luyện khí. Phần còn lại, tính cả Hàn Lập nữa là có bốn gã đệ tử luyện khí điện.

Cho nên địa phương tuy không lớn, nhưng đối với những người này mà nói, tự nhiên là quá dư thừa.

Bất quá Hoàng Thanh quan, mỗi ngày có đủ loại nam nữ đệ tử đến luyện khí điện để thuê luyện khí, hoặc trực tiếp thỉnh cầu luyện chế các loại khí vật cũng không ít.

Nếu là nữ quan, trong đó tự nhiên có đến mười mấy nữ đệ tử. Mà những nữ tu sĩ này cũng không phải đều là đạo cô, có không ít người là nữ tử trẻ tuổi tu hành, dung mạo, lời ăn tiếng nói mỗi người đều bất phàm, hình như là con gái nhà quyền quý, đại gia.

Hàn Lập dưới sự thờ ơ lạnh nhạt, phát hiện ba gã nam đệ tử của luyện khí điện, dù hàng ngày đều mệt mỏi quá sức, nhưng vẫn bị những nữ tu đó khiến cho thần hồn điên đảo. Cả ngày chỉ biết liều mạng luyện khí lấy lòng các nữ đệ tử này, tu vi bản thân sớm đã đình trệ nhiều năm không tiến triển.

Một số ít nam đệ tử tới đây thì phần lớn đều hỗn tạp, cùng đệ tử luyện khí điện giống nhau, có phụ trách nghiên cứu pháp trận, có phụ trách luyện chế đan dược các loại. Còn các nữ đệ tử kia thì chỉ cần chuyên tâm tu luyện là được.

Những điều này làm cho Hàn Lập âm thầm lắc đầu, nhưng hắn cũng sẽ không xen vào việc của người khác.

Mà tiếp đãi các nam nữ đệ tử này đều là chuyện của ba người kia, Hàn Lập chỉ chuyên tâm học tập tinh luyện cùng tinh chế tài liệu. Hồng kiểm lão giả mỗi ngày sử dụng một canh giờ chuyên môn dành cho Hàn Lập, giảng giải một ít trụ cột tri thức của luyện khí chi đạo, thậm chí có khi tự mình động thủ, làm mẫu để tiến hành chỉ điểm cho Hàn Lập.

Lấy tu vi kiến thức của Hàn Lập bây giờ, đối với một trúc cơ kì luyện khí sư đương nhiên sẽ không cho rằng có thể từ đấy học được điều gì, chỉ dùng thái độ ứng phó cho qua mà thôi.

Kết quả vẻn vẹn chỉ sau mấy ngày đã khiến cho Hàn Lập kinh hãi.

Lão giả này mặc dù tu vi không cao, nhưng ở luyện khí chi đạo tạo nghệ cực cao, tuyệt đối không tầm thường. Chỉ là từ việc tinh chế tài liệu, người này tinh thông đủ loại đủ dạng luyện khí thủ pháp, tựa hồ đối với rất nhiều luyện khí bí thuật của các tông phái đều đã nghiên cứu qua. Trong đó một ít luyện khí kĩ xảo cùng tri thức, hắn ngay cả nghe qua cũng chưa từng.

Ngắn ngủi hơn mười ngày sau, từ nơi này đạt được ích lợi không nhỏ khiến Hàn Lập không khỏi ngạc nhiên cùng vui mừng.

Xem ra Đại Tấn tự xưng là nhân giới tu tiên thánh địa, thật sự không phải là khoe khoang.

Chỉ là một người luyện khí sư trong cái đạo quán chẳng thu hút như thế này cũng đã nắm giữ nhiều luyện khí kĩ xảo như thế, trong đó vừa có bảo tồn hoàn hảo thủ pháp luyện khí từ thượng cổ, cũng có thời gian dài tích lũy cùng cô đọng tân luyện khí thuật do các triều đại luyện khí đại sư tổng kết nghiên cứu ra. Hai loại này kết hợp cùng một chỗ khiến cho mấy loại thủ pháp luyện khí đơn giản ở Thiên Nam và Loạn Tinh hải còn xa mới có thể sánh được. Điều này thật sự làm cho hắn một phen mở rộng tầm mắt.

Lại nói tiếp, Hàn Lập hiện ở phương diện luyện khí thuật cũng chỉ là bình bình cơ bản, luyện khí thuật đạt được từ Tề Vân Tiêu năm đó đối với tu vi cùng kiến thức hiện tại mà nói, sớm đã có vẻ nông cạn. Hắn tại Loạn Tinh hải rồi gia nhập Lạc Vân tông sau, thật ra cũng đã xem qua không ít bí tịch có liên quan luyện khí thuật, nhưng thực sự có tác dụng cũng không phải nhiều.

Hiện tại nếu đã gặp cơ hội khó có được như vậy, Hàn Lập tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Hắn trừ thời gian khác tĩnh tâm tu luyện Minh Vương quyết, đối với kiến thức do lão giả họ Vi truyền thụ vô cùng để tâm, thiên phú luyện khí cùng thái độ chăm chú biểu hiện ra đều làm cho lão giả họ Vi hài lòng. Thậm chí thỉnh thoảng một ít nghi vấn của Hàn Lập lại gãi đúng chỗ ngứa của lão, bất tri bất giác lại nói thêm rất nhiều điều.

Kể từ đó, thái độ của lão giả họ Vi đối với Hàn Lập trong thời gian một tháng ngắn ngủi đã dần dần thay đổi cực lớn, ban đầu là nghiêm khắc mặt lạnh, càng về sau vẻ mặt càng ôn hoà, làm cho ba gã luyện khí điện đệ tử còn lại biết rõ tính tình của lão không khỏi trợn mắt há mồm.

Lâm vào tâm lý đố kỵ, thái độ của ba người này đối Hàn Lập tự nhiên không tốt hơn bao nhiêu. Bất quá Hàn Lập hiện đang được ưu đãi, ba người này cũng sẽ không nóng đầu tìm Hàn Lập kiếm chuyện phiền toái, nhưng khi gặp mặt hằng ngày, thái độ lạnh lùng dị thường tự nhiên không tránh được.

Hàn Lập đối với chuyện này lại càng cảm thấy vui vẻ. Hắn đang muốn bình thường cứ một mình một chỗ, có thể an tâm tu luyện, không người nào quấy rầy tự nhiên là chuyện không thể tốt hơn.

Một tháng sau, lão giả họ Vi chẳng những đem các loại thủ pháp tinh luyện tài liệu giảng giải rất nhiều cho Hàn Lập thậm chí ngay cả một ít thủ pháp luyện khí đặc biệt, cũng nhắc tới không ít, khiến cho Hàn Lập phải cẩn thận ghi nhớ trong lòng.

Hắn chuẩn bị khi pháp lực vừa khôi phục sẽ lập tức tới ngay các nơi trên Đại Tấn sưu tầm các luyện khí thuật này, như vậy cũng để chuẩn bị tốt cho việc luyện chế Thất Diễm phiến cùng khôi lỗi của Đại Diễn thần quân, càng thêm hoàn thiện một chút, uy lực sẽ cao hơn một tầng.

Nhưng đúng như lão giả nói, một tháng kì hạn vừa hết, Hàn Lập lập tức đã bị giao cho một loạt nhiệm vụ đề luyện tài liệu.

Nhưng lấy tu vi hắn biểu hiện ra ngoài mà nói, tự nhiên không có chuyện gì có thể làm khó hắn.

Kết quả Hàn Lập hoàn thành toàn bộ, cực kì dễ dàng, căn bản không cần để tâm. Thời gian còn lại đều dùng để tu luyện Minh Vương quyết.

Như thế ba bốn tháng thời gian qua đi, hết thảy đều rất thuận lợi, Hàn Lập cảm thấy việc lựa chọn gia nhập Hoàng Thanh quan, xem ra cũng không tệ.

Trong thời gian này, lão giả họ Vi đột nhiên trở nên vội vàng dị thường. Bình thường trừ mỗi tháng mấy lần giao một ít luyện khí nhiệm vụ cho bốn người xong, đều ở lỳ trong mật thất của địa hỏa điện, không biết đang luyện chế những gì, bóng dáng hoàn toàn không thấy đâu cả.

Mà vị Hoa Liên tiên cô kia trong thời gian này, cũng đã tới mấy lần. Mỗi lần đều cùng lão giả trốn ở trong mật thất không biết thương lượng những gì.

(Mờ ám, mờ ám wa, một nam một nữ trong phòng kín, hehehe – Vịt)

Hai người này cũng rất cẩn thận, mỗi lần nói chuyện đều phóng ra cấm chế cảnh giới, Hàn Lập mặc dù trong lòng có chút tò mò, nhưng hiện tại trong đầu chỉ có ý nghĩ duy nhất là tu thành Minh Vương quyết, vì thế cũng không mạo hiểm sử dụng thần thức để nghe lén những chuyện bên trong.

Vào một ngày, ở trong mật thất động quật, Hàn Lập ngồi xếp bằng khoanh chân, nửa người trên vặn vẹo thành một tư thế cổ quái, hai tay kết quyết ở trên bồ đoàn vẫn không nhúc nhích, thân thể bị một tầng kim quang nhàn nhạt bao phủ, đang run nhè nhẹ không ngừng.

Nhưng nếu nhìn kĩ mới phát hiện ra, da thịt Hàn Lập giờ phút này dày đặc những tơ máu cùng gân xanh, một vật to cỡ quả trứng gà không ngừng chạy qua chạy lại dưới làn da, nhìn có vẻ quỷ dị vô cùng.

Mà mỗi một lần thân thể run rẩy là khuôn mặt Hàn Lập co quắp lại một chút, hiện ra vẻ thống khổ dị thường, từng hạt mồ hôi to như hạt đậu cũng không ngớt từ trên trán hiện ra, phảng phất như đang trải qua vận động nặng nhọc, ngay cả quần áo cũng đã ướt sũng hơn nửa.

Không biết qua bao lâu, kim quang trên thân Hàn Lập dần dần thu lại.

Thở dài ra một hơi, pháp quyết trên tay hắn thu lại, rốt cuộc đã khôi phục về tư thế ngồi xếp bằng.

Cơ hồ cùng lúc đó, bên ngoài thân thể, tất cả các hiện tượng dị thường cũng nhanh chóng biến mất không thấy đâu, thân thể trong nháy mắt đã khôi phục như thường.

------oOo------

Chương 924: Lục Tú quận chúa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khi nhiệt độ cực cao trong cơ thể dần chậm rãi hạ xuống, Hàn Lập cũng thu công, ánh mắt đầy vẻ trầm ngâm.

"Minh Vương Quyết" quả thật bá đạo vô cùng, dù hắn từng ngưng kết qua nguyên anh, thân thể đã được dịch kinh tẩy tủy nhưng cũng thiếu chút nữa không thể chịu nổi cùng lúc nhiều đau đớn khi luyện thể như vậy. Điều này làm cho Hàn Lập trong lòng vừa buồn bực, lại có chút kinh nghi (nghi hoặc + sợ hãi).

"Tiền bối! Minh Vương Quyết này tu luyện tiếp thật sự không có vấn đề gì chứ? Mới chỉ đến tầng thứ hai của pháp quyết mà đã thống khổ đến vậy rồi. Ta không tin đám đầu trọc của phật tông mỗi người đều là nguyên anh mới bắt đầu tu luyện pháp quyết này, nếu không chờ bọn hắn đại thành pháp quyết, thì e cũng tới số luôn ^^. Nhưng tu sĩ kết đan tu luyện pháp quyết rất khó có thể chịu đựng loại hành hạ này, không chỉ trên phương diện thân thể, mà ngay cả thần thức cũng có thể cảm ứng rõ ràng sự đau đớn."

Hàn Lập đột nhiên hướng Đại Diễn thần quân hỏi.

"Cái này cũng đâu có gì kì quái. Phật tông nếu đã có biện pháp đem yêu tộc công pháp biến thành như vậy, tất nhiên cũng nghiên cứu nhằm giảm đi sự đau đớn trong quá trình luyện công. Mà Phật môn công pháp căn bản vốn chú trọng đặc biệt vào sự kiên nhẫn cùng chịu đựng đau đớ, hơn nữa nếu là người tu luyện có nghị lực đủ mạnh, kết đan kì kiêm tu Minh Vương quyết cũng không phải không có khả năng. Mà công pháp này bá đạo như thế, cũng chỉ là đối với loài người chúng ta cảm thấy vậy thôi. Nó vốn là dành cho yêu tộc cùng Cổ ma tu luyện, yêu ma nhị tộc ai ai cũng có thân thể mạnh mẽ, cũng sẽ không quan tâm chút đau đớn này." Đại Diễn thần quân lười biếng trả lời.

"Thì ra là thế, ta hiểu rồi. Đáng tiếc chúng ta không có thời gian để tu luyện những công pháp phật tông khác. Nếu miễn cưỡng tiếp tục tu luyện, loại trình độ hiện tại này ta còn có thể cố gắng chịu đựng được." Hàn Lập nhíu nhíu mày, cười khổ nói.

Tiếp đó, hắn khoát tay, đem tay áo thu lại, đột nhiên vươn cánh tay ra một chút. Hàn Lập hai mắt híp lại nhìn phía mặt ngoài cánh tay, trong con mắt có lam quang chớp động.

Sau một quãng thời gian đủ uống hết một chén trà, Hàn Lập mới vươn một ngón hướng làn da trên cánh tay đâm một cái, sau đó mới buông cánh tay xuống.

"Mặc dù phải chịu đau khổ không nhỏ, nhưng Minh Vương quyết này về mặt luyện thể quả thật có chỗ độc đáo, khác xa so với các công pháp rèn luyện pháp thể khác mà ta biết, mạnh mẽ hơn rất nhiều. Chỉ mới tu luyện một thời gian ngắn, ta đã có thể cảm thấy thân thể có biến hóa kinh người." Hàn Lập thì thào vài câu, bộ dáng lầm bầm lầu bầu tự nói một mình.

Sau đó Hàn Lập tiếp tục tĩnh tọa trong chốc lát rồi mới đứng dậy ra khỏi mật thất, chậm rãi hướng phía địa hỏa đại điện bước đi.

Trước đó vài ngày, hắn trong lúc tinh luyện một số tài liệu cùng kết hợp với luyện khí thủ pháp do lão giả họ Vi giảng giải, rốt cuộc đã tìm hiểu ra một loại luyện khí kĩ xảo mới. Vì vậy hắn đem yêu đan phi châm vốn luyện chế hơn phân nửa, chỉ cần bước cuối cùng là hoàn thành rồi tinh hóa. Trong những ngày gần đây, cứ vào giữa trưa là hắn lại mượn địa hỏa chi lực một lần nữa tiến hành một phen tế luyện, để cho uy lực của nó tăng thêm một tầng nữa.

Hàn Lập bước nhanh đến gần đại điện, đột nhiên từ hướng đại môn truyền đến một trận ồn ào.

Hàn Lập nghe thấy những âm thanh này, không khỏi ngẩn người nhìn qua.

Chỉ thấy từ hướng đại môn có một đám người đi tới, ước chừng cũng khoảng chục người. Đi trước dẫn đường rõ ràng là ba tên đệ tử khác của luyện khí điện. Mà đi theo phía sau thì là mấy tên nam nữ tu sĩ trẻ tuổi đang vây quanh một thiếu nữ chừng mười sáu, mười bảy tuổi. Một thân xanh biếc cung trang, dung mạo tú lệ, khí chất bất phàm, nhưng ánh mắt luôn luôn chớp động, tràn đầy vẻ tò mò.

Những người này nếu nói về tu vi so với tuổi tác xem như không tệ, phần lớn đều là luyện khí kì tầng thứ tám, thứ chín. Cung trang nữ tử kia tu vi luyện khí kì tầng mười, trong những người này coi như là người có tu vi cao nhất.

Hàn Lập ánh mắt chỉ vừa đảo đã lập tức hiểu ra. Những nam nữ đang tiến vào luyện khí điện này khẳng định thân phận không đơn giản, hầu như mỗi người bên hông đều có túi trữ vật căng phồng. Có hai, ba người thậm chí còn đeo túi linh thú chuyên dụng. Mà ba người của luyện khí điện thì là không ngớt cười nịnh, bộ dáng nịnh nọt vô cùng, xem chừng không dám đắc tộc với bất kì người nào.

Hàn Lập ánh mắt chớp động một chút, ngay lập tức xoay người lại, làm như không để ý, cứ thế đi vào phía trong Địa Hỏa đại điện, hắn cũng không muốn có chuyện phiền phức tìm tới. Nhưng đúng lúc này, một trong ba tên đệ tử của luyện khí điện, người có tu vi cao nhất, cũng là người đối hắn có địch ý lớn nhất – đệ tử họ Cao liếc mắt một cái nhìn thấy bóng lưng Hàn Lập, lại đột nhiên hướng hắn lớn tiếng hét lên:

"Hàn sư đệ, ngươi lại đây một chút. Lục Tú quận chúa muốn luyện chế một món pháp khí, có chút tài liệu phải trải qua đặc thù tinh luyện mới được. Sư đệ vừa lúc tới hiệp trợ một chút để hoàn thành đi. Đây chính là nhiệm vụ do Tứ quán chủ tự mình giao xuống, không thể trì hoãn."

"Quận chúa?" Hàn Lập vừa nghe vậy có chút kinh ngạc, lại nghe Tứ quán chủ ra lệnh, càng thêm ngoài ý muốn. Cước bộ dừng lại, hắn không thể làm gì khác hơn là một lần nữa xoay người lại.

Ở đây một thời gian dài như vậy, Hàn Lập đối với cao giai tu sĩ của Hoàng Thanh quan đại khái cũng có chút hiểu rõ.

Quán này trên danh nghĩa tổng cộng có bốn vị quán chủ, tất cả đều là kết đan kì tu vi. Trong quán còn có một cái Thiên Thanh viện, nghe nói cư trụ một tu sĩ nguyên anh kì duy nhất của Hoàng Thanh quan.

Mà vị Tứ quán chủ này mặc dù tiến giai kết đan kì trễ nhất, nhưng nghe nói tu luyện công pháp đặc thù (có điểm đặc biệt riêng), thần thông ngược lại là cao nhất trong bốn người, tại cả quận hiển hách nổi danh. Ngày đó vị Lỗ Đại tiên sinh của Bạch Lộ thư viện vừa nghe kỳ danh, cũng không khỏi biến sắc.

Chỉ là mấy vị quán chủ này thân phận đều không phải loại tầm thường, Hàn Lập đến bây giờ vẫn chưa có cơ hội gặp được vị nào.

"Nếu là Tứ quán chủ ra lệnh, đệ tử tự nhiên sẽ gắng hết sức."

Hàn Lập quay lại, đánh giá những nam nữ tu sĩ này vài lần rồi mới nói.

*"Ngươi có khả năng tinh luyện tài liệu sao? Tu vi hình như hơi quá thấp thì phải. Quận chúa lần này cần đề luyện là "*Huyết ty ngân*" phi thường hiếm thấy. Nếu đem tài liệu phá hủy, ngươi chịu trách nhiệm nổi không?"* Đám thanh niên nam nữ này đồng dạng đánh giá Hàn Lập một chút, vừa thấy Hàn Lập tu vi mới chỉ luyện khí kì ba, bốn tầng, ngay lập tức phần lớn đều lộ vẻ khinh miệt, trong đó một nam tử thân vận lam cẩm bào lại càng không chút khách khí nói.

Cung trang thiếu nữ kia hẳn chính là Lục Tú quận chúa, nàng chỉ hé miệng mỉm cười, nhưng ánh mắt cũng chớp động, hiển nhiên cũng có chút hoài nghi.

"Huyết ty ngân, quả thực là một loại tài liệu hiếm thấy. Tại hạ cũng không nắm chắc mười phần có thể đề luyện thành công, nếu không mời mấy vị khác cao minh hơn thử xem sao?" Trên mặt Hàn Lập không thấy chút tức giận nào, ngược lại mỉm cười nói.

Vừa nghe lời này của Hàn Lập, mấy người kia ngẩn ra, nhất thời không biết tiếp lời như thế nào.

"Hừ! Không phải nói nơi đây có một vị luyện khí sư rất lợi hại sao, sao không bảo hắn ra tay giúp quận chúa đề luyện tài liệu." Một vị anh tuấn nam tử khác rốt cuộc phục hồi tinh thần, lập tức bất mãn nói.

"Vi sư bá hiện tại đang vội vàng luyện chế một món trọng bảo, đã bế quan mấy ngày. E rằng không thể đi ra giúp quận chúa đề luyện tài liệu." Nói lời này là một đệ tử của luyện khí điện, bộ dáng như muốn giải thích rõ ràng.

"Giúp ta đề luyện tài liệu chỉ cần chỉ chốc lát công phu là được. Mấy vị sư huynh có thể hỗ trợ thỉnh Vi lão đi ra một chút được không? Mặc dù ta tuy ở trong vương phủ, nhưng cũng đã nghe qua đại danh của Vi đại sư, hận không thể trực tiếp gặp mặt." Lục sam nữ tử nhỏ nhẹ nói ra, bộ dáng đúng là tiểu thư khuê các, làm cho vài tên đệ tử của luyện khí điện có cảm giác *"thụ sủng nhược kinh"* (cảm thấy lo sợ khi được sủng ái)

Chân mày Hàn Lập vô ý nhíu lại một chút.

Nàng nhìn như khách khí dị thường nhưng trong mắt vừa rồi đã có một tia giảo hoạt chợt lóe, nhưng làm sao có thể thoát khỏi sự chú ý của hắn. Ngay lập tức trong lòng Hàn Lập cười lạnh vài tiếng, nhưng cũng trầm mặc không nói gì.

Mà ba người kia lại bị mấy câu nói năng mềm mỏng của nàng làm cho mơ hồ không biết nặng nhẹ. Trong đó một người chịu không nổi hấp dẫn, liền đáp ứng đi thông báo lão giả họ Vi một tiếng.

Hàn Lập không khỏi thầm thở dài một hơi.

Hắn nhớ không lầm thì hình như trước khi bế quan, lão giả họ Vi đã nói rõ ràng với bọn hắn, trừ phi thật sự có việc trọng đại, nếu không quyết không được quấy nhiễu hắn cùng hai vị trợ thủ trong mật thất dưới đất làm việc. Hiện giờ chỉ vì đề luyện chút tài liệu đã đi thông báo cho Vi lão, kẻ thông báo này không gặp xui xẻo lớn mới là lạ.

Quả nhiên tên đệ tử kia cứng đầu (ở đây nghĩa là ngố, ngu đần, đầu đất – Vịt) đi vào trong Địa Hỏa điện, nhưng chỉ vẻn vẹn chốc lát công phu, mặt vàng như màu đất chạy ra.

"Quận chúa, Vi sư bá hiện tại thật sự không thể phân thân. Hay là để cho Hàn sư đệ thử một phen đi." Tên nam đệ tử này vừa tới trước mặt mọi người đã miễn cưỡng cười nói.

"Thanh danh luyện khí điện của Hoàng Thanh quan lớn như vậy mà ba vị không thể thay quận chúa tinh luyện tài liệu sao?" Nói lời này là một nữ tu sĩ trẻ tuổi khác trong đám nam nữ tu sĩ. Nàng này tuổi lớn hơn một chút, nhan sắc cũng chỉ là tầm tầm, nhưng bên khóe miệng lại có một nốt ruồi mỹ nhân, làm cho khuôn mặt bỗng tăng thêm vài phần phong tình, đang tủm tỉm cười hỏi.

"Không dối gạt Minh Châu tiểu thư, nếu chỉ là luyện chế tài liệu bình thường ba người chúng ta tự nhiên có thể ra tay luyện chế. Nhưng mà loại tài liệu quý hiếm như huyết ty ngân, cũng chỉ có Hàn sư đệ được Vi sư bá chuyên môn truyền thụ phương pháp tinh luyện tài liệu, mới biết được cách luyện chế. Ba người chúng ta chủ yếu học một chút luyện chế pháp khí thông thường mà thôi" Ba người có chút xấu hổ nhìn nhau, tên họ Cao đệ tử kia cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nói.

"Cái này cũng có chút phiền toái. Chúng ta mấy người đều theo Ngọc phu nhân tới đây, không thể ở đây đợi lâu. Nhưng bỏ qua cơ hội này còn không biết khi nào mới có thể tìm được luyện khí sư có thể đề luyện huyết ty ngân. Xem ra chỉ còn cách làm phiền vị sư huynh này trợ giúp." Đôi mắt sáng như thu ba của vị Lục Tú quận chúa lưu chuyển, đột nhiên khuôn mặt giãn ra cười khẽ đối với Hàn Lập nói.

"Được, chỉ cần quận chúa đồng ý mạo hiểm. Hàn mỗ tất nhiên sẽ gắng hết sức." Hàn Lập bình tĩnh nói.

"Không sao cả, sư huynh cứ việc tinh luyện là được. Nếu thật sự luyện chế không được, cũng không phải là chuyện gì ghê gớm, chỉ có thể nói Lục Tú cơ duyên chưa tới mà thôi. Sau này lại tìm một ít là được." Vừa nghe nói thế, cung trang thiếu nữ mỉm cười nói.

Thấy thiếu nữ đã nói đến mức này, Hàn Lập gật đầu. Bất quá nhìn qua đám người phía trước, hắn lại nhíu mày nói:

"Tại hạ đề luyện tài liệu không thể để cho nhiều người như vậy cùng chứng kiến. Nếu không chỉ sợ phân tâm sẽ khiến tỉ lệ thành công không lớn."

"Không sao cả, đến lúc đó chỉ cần có thể để một mình ta ở cạnh huynh là được. Những người khác có thể ở bên ngoài chờ, hoặc để cho ba vị sư huynh này dẫn đi thăm quan một số địa phương khác của luyện khí điện." Cung trang thiếu nữ nghe xong lời này, cũng không quá để ý nói.

Những người đi theo nàng mặc dù bộ dáng có chút mất tự nhiên, nhưng cũng không có ai đứng ra phản đối.

Vì vậy Hàn Lập cũng không nói nhiều thêm nữa, ngay lập tức đi trước dẫn đường thẳng đến Địa Hỏa điện. Những người còn lại dưới ánh mắt của thiếu nữ không thể không lưu lại chỗ này.

------oOo------

Chương 925: Hoàng tộc Đại Tấn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hỏa điện là công trình kiến trúc trọng yếu nhất của luyện khí điện, diện tích bề ngoài mặc dù không tính là phi thường rộng, nhưng chia làm ba tầng thượng trung hạ. Thượng tầng là nơi tài liệu chất đống, trung tầng là nơi nối thông địa hỏa, đề luyện chế tài liệu, chỗ luyện chế linh khí bậc thấp, nhưng mà hạ tầng đã vào sâu hai ba mươi trượng dưới đất, vốn chuyên là chỗ dùng để luyện chế linh khí bậc cao nhờ vào một luồng địa hỏa chi tinh trong Địa Hỏa trì(ao). Mật thất luyện chế tài liệu bình thường của Hàn Lập, vốn ở trong một gian mật thất của trung tầng.

Mang theo vị Lục Tú quận chúa này, Hàn Lập không chút hoang mang đi tới gian mật thất bên này. Trong mật thất có vẻ hơi bừa bộn, hắn tự mình thu dọn lại.

"Nơi này chính là nơi sư huynh luyện chế vật phẩm?" Thiếu nữ tò mò quan sát toàn bộ bên trong mật thất không quá lớn, nhưng đặc biệt giữa mật thất có một khẩu đại đỉnh và bốn phía trên mặt đất phân bố tám cái pháp khí bộ dáng như hồ lô, càng cảm thấy hứng thú. Tựa hồ lần đầu tiên nhìn thấy nơi luyện chế pháp khí thế này.

"Như thế nào, quận chúa trước kia đều không có luyện chế qua pháp khí?" đuôi lông mày Hàn Lập hơi nhíu lại, lạnh nhạt nói ra.

"Ta từ nhỏ liền theo Ngọc di tu luyện công pháp, làm sao có thời gian đi học luyện khí chi đạo. Bình thường chỉ là ở trong phủ tu luyện thôi." Cung trang thiếu nữ đưa tay vỗ vỗ quai đỉnh một chút, mỉm cười nói.

"Tu luyện trong phủ. Chẳng lẽ vương phủ là tu kiến ở trên linh mạch chi địa?" Hàn Lập để tâm một bên thu dọn lại tài liệu hỏng

trong đỉnh, một bên tùy ý hỏi.

"Di! Sư huynh vốn dĩ cũng không biết thân phận chính thức của ta? Sẽ thật không đem ta trở thành quận chúa gì đó nhà vương gia nào của Đại Tấn chứ" Thiếu nữ giật mình, đột nhiên môi đỏ mọng khẽ mỉm cười.

"Tại hạ vốn thiếu hiểu biết, là không rõ lắm thân phận chính thức của quận chúa." Hàn Lập trong lòng vừa động, bật cười ha ha nói ra.

"Thiếu hiểu biết? Hì hì. Như vậy tốt quá, ta thật cũng không cần lại mang cái dáng điệu quận chúa gì đó. Kì thật vị hoàng thượng Đại Tấn kia, ta căn bản là chưa từng gặp mặt một lần. Cũng chỉ là cùng hoàng tộc có một chút quan hê sâu xa. Lúc trước vẫn là đều theo sư phụ ở động phủ trong núi tu hành nhưng chưa bao giờ đi qua vương phủ gì đó." Trong mắt thiếu nữ vẻ vui đùa chợt lóe, cả người khí chất đột biến, từ một vị đại tiểu thư dáng vẻ ung dung, lại một chút biến thành một vị thiếu nữ tinh ranh cổ quái.

"Không phải hoàng tộc?" trên mặt Hàn Lập có chút ngạc nhiên. Nhưng không biết là vì sự biến đổi đột ngột của thiếu nữ mà thất kinh, hay là bị nội dung trong câu nói này cảm thấy ngoài ý muốn.

"Như thế nào. Bị dọa cho giật mình sao? Kì thật cái hiệu phong quận chúa này thật cũng không giả, đúng là đương kim hoàng thượng tự mình phong xuống. Nếu không phải trước khi ra đi, Ngọc di nhất định muốn ta không thể làm mất thể diện hoàng tộc gì đó. Ta mới chẳng buồn bó tay bó chân giả vờ như vậy mà tới đấy chứ. Kết quả, trên đường lại bị bọn người kia vướng víu. Trải qua cả ngày không thể không ì à ì ạch nói chuyện, thật sự rất là không thú vị. Hiện tại nơi này cũng chỉ có một người Hàn sư huynh, cuối cùng có thể tự tại buông lỏng một chút. Sư huynh sẽ không phải là người không biết điều, sau khi rời khỏi đây hồ ngôn loạn ngữ chứ?" Thiếu nữ đặt mông ngồi trên một cái ghế duy nhất ở trong mật thất, vừa nghiêng đầu cười hì hì nói.

"Khụ. Hết thảy đều tùy theo quận chúa đi. Ta đều chưa từng nhìn thấy cái gì hết. Nhưng mà, lệnh tổ hẳn không phải là người bình thường." Hàn Lập ho khan vài tiếng, xem như hoàn toàn hết chỗ

nói rồi.

" Đại Tấn tứ đại tán tu. Huynh đã nghe nói qua chưa? Tổ phụ ta chính là một người trong đó." Thiếu nữ không có chút ý giấu diếm nào, gật gù đắc ý nói, tựa hồ có chút tự hào.

"Tứ đại tán tu, tại hạ cho dù thiếu hiểu biết, lại như thế nào có thể chưa từng nghe nói qua. Nguyên lai quận chúa là con cháu cao nhân, tại hạ thật sự là thất kính. Thân phận này so với thân phận quận chúa kia cũng không kém hơn, nói vậy sau này nhất định tiền đồ rộng lớn." Hàn Lập nghe thấy lời ấy, sắc mặt khẽ biến, trong lòng thật sự giật mình.

Tứ đại tán tu này, ban đầu hắn từ trong miệng Tào Mộng Dung nghe nói qua, trong đó vừa có nguyên anh hậu kì, cũng có nguyên anh trung kì, nhưng mỗi người đều có thần thông, thật sự nguyên anh tu sĩ bình thường còn xa mới có thể so sánh được.

"Ân! Có đúng không. Cơ hồ mỗi người biết tên tuổi của tổ phụ ta, đều trả lời ta như vậy. Nói vậy hẳn là không giả đi!" Thiếu nữ thật cũng không khách khí rồi tiếp nhận lời khen tặng của Hàn Lập. Hàn Lập vuốt vuốt cái mũi, cảm giác có chút đau đầu, lập tức không còn để ý tới thiếu nữ, hai tay kết quyết, vài đạo pháp quyết đánh ra, vỗ ở trên đại đỉnh.

Nhất thời tại đỉnh phát ra một hồi vù vù, ngay lập tức hồng quang lượn lờ chậm rãi hiện lên.Thiếu nữ không chút nào che giấu tò mò của bản thân, trợn một đôi đôi mắt đẹp đen như bảo thạch, nhìn cử động của Hàn Lập mắt cũng không một lần chớp.

"Đem tài liệu lấy ra đi!" Hàn Lập chờ cự đỉnh sau khi hoàn toàn bị kích hoạt, vừa xoay mặt đối diện với thiếu nữ nói.

"Cho ngươi! Nói rõ cho huynh trước, lời bên ngoài vừa nói cũng không tính a, chỉ là trước mặt người khác, nói lời khách khí mà thôi. Sư huynh nếu thật sự là luyện hỏng huyết ty ngân ta thật vất vả mới tìm được, huynh nhất định phải bồi thường cho ta." Thiếu nữ chớp chớp đôi mắt đẹp, lại khẽ cười nói. Sau đó tay ngọc vừa lật, đem trong túi trữ vật từ bên hông, móc ra một đồ vật cỡ nắm tay, trực tiếp ném tới.

Ánh bạc lóng lánh, giống như ngân khoáng thạch bình thường, nhưng trong đó xen lẫn vô số tia nhỏ như vết máu. Nhìn khoáng thạch trong tay, lại nghe được thiếu nữ vui cười nói ra ngôn từ như vậy, Hàn Lập biết trợn mắt mà thôi. Loại tài liệu hiếm có này, đừng nói là đệ tử luyện khí kì, chính là trúc cơ kì cũng chưa chắc có thể cầm tới một khối. Nàng đúng là một tu sĩ luyện khí kỳ quái lạ..

Ngay lập tức Hàn Lập cũng không nói nhiều lời, vươn tay, vật trong tay lại ném vào trong đỉnh sau đó vừa hướng trong đỉnh quăng vào mấy loại tài liệu phụ trợ khác nhau, liền khoanh chân ngồi dưới đất, hướng trên thân Nhất trương phù vỗ nhẹ, một màn hào quang màu lam nhạt từ trên người hiện ra, trong miệng cũng truyền đến tiếng chú ngữ. Kết quả tám cái pháp khí hình hồ lô trên mặt đất, đồng thời linh quang đại phóng, sau khi miệng hồ lô hồng mang chớp động, đột nhiên phun ra tám đạo cột lửa đỏ đậm, vừa lúc bắn tới nửa phần dưới cự đỉnh. Nhất thời một luồng khí cực nóng khiến người hít thở không thông tràn ngập cả gian mật thất.

..

Ngay lúc Hàn Lập vội vàng luyện hóa huyết ty ngân, trong một tòa lầu các u tĩnh vắng vẻ tại đỉnh núi, đã có một đạo cô lớn tuổi thần sắc lạnh như băng cùng một người trung niên mỹ phụ thần sắc ngưng trọng đang nói gì đó.

"Chênh lệch thời gian không nhiều lắm chứ. Vì một lần chuẩn bị này, hoàng tộc chúng ta đã chuẩn bị suốt hơn bốn trăm năm. Trải qua bảy tám đại đế vương khổ tâm kinh doanh, mới có thể một tia phong thanh đều không có để lộ. Nhưng nếu là thất bại, không có được hai món bảo vật kia, sợ rằng cả hoàng thất sẽ lập tức gặp đại họa. Đừng thấy chúng ta Nghiệp gia mấy năm nay âm thầm ẩn tàng có không ít thực lực, nhưng nếu cùng phật đạo các thế lực thực sự va chạm, sợ rằng vẫn là không chịu nổi một kích. Mà đám hủ nho của Nho môn kia đừng nhìn mồm loa mép giải giữ gìn hoàng quyền, nhưng thực sự động chạm đến ích lợi của bọn họ, đầu tiên ra tay đối với chúng ta, chỉ sợ cũng là bọn hắn. Ta cuối cùng cảm giác, lần này Nghiệp gia chúng ta là đang đùa với

lửa." Đạo cô thần sắc trầm trọng nói ra.

"Cô mẫu nói như vậy, chúng ta như thế nào không biết. Nhưng đây cũng là cơ hội tốt nhất để Nghiệp gia chúng ta hoàn toàn thoát khỏi kìm kẹp của các thế lực khác. Chớ quên, thất thúc tổ bọn họ như thế nào mà bỏ mạng. Cũng không phải thấy thế lực hoàng thất chúng ta hơi lớn hơn một chút, vài tên nguyên anh kì tu sĩ, vài thế lực lớn lập tức liên thủ, minh ám đối với thúc tổ bọn họ ra tay. Sau đó, vẫn chỉ là tìm vài cái lý do liền phủi hết trách nhiệm. Nếu không linh động thoát khỏi loại khốn cảnh này, hoàng tộc Nghiệp gia chúng ta tại tu tiên giới có danh xưng là đệ nhất thế gia, nhưng trên thực tế chẳng qua là vật hi sinh của vài thế lực lớn để bọn họ thỏa hiệp mà thôi. Chỉ cần tin đồn kia là thật, thực có được đến hai món linh bảo kia, hơn nữa Nghiệp gia chúng ta những năm gần đây khổ tâm bồi dưỡng thế lực, là có thể làm cho các thế lực khác sợ ném chuột vỡ đồ, lại không dám đối với người của Nghiệp gia chúng ta dễ dàng xuống tay. Tuy nguy hiểm nhưng vẫn đáng để mạo hiểm." Mỹ phụ khẽ thở dài, chậm rãi nói.

"Hừ! Mặc dù tu tiên giới vốn sớm có truyền thuyết thông thiên linh bảo uy lực to lớn không thể tưởng tượng nổi. Nhưng ta còn rất khó tin tưởng chỉ bằng vào hai món bảo vật có thể nghịch chuyển càn khôn, có thể cùng vài thế lực lớn bằng vai phải lứa. Ta sợ ngược lại khéo quá hóa vụng, hoàn toàn khơi dậy sự dòm ngó của các thế lực khác, đưa tới tai họa mang ngọc có tội. Chớ quên, cho dù có thông thiên linh bảo, các thế lực này sau lưng còn có tồn tại loại cấp bậc này. Mặc dù không biết có bao nhiêu, nhưng chỉ cần tùy tiện đi ra một người, đều có khả ngăng tiêu diệt Nghiệp gia chúng ta." Đạo cô trong mắt hàn quang chợt lóe, cực kì kiêng kị nói ra.

"Tồn tại của Hóa thần kì, tại nhất giới này của chúng ta căn bản chính là tồn tại vô địch. Cho dù tam thúc bá bọn họ cầm trong tay thông thiên linh bảo, đối mặt lão quái vật bậc này, phỏng chừng cũng chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình mà thôi. Bất quá việc này, cô mẫu cũng không cần quá mức để ý. Nghiệp gia chúng ta sớm ở trăm năm trước liền bắt đầu âm thầm điều tra tồn tại và nhược điểm của lão quái vật này. Kết quả trải qua quá nhiều phương diện phân tích, chúng ta phỏng chừng, tính tuổi thọ của lão quái vật này nếu thật sự như ước lượng vậy so với nguyên

anh kì tu sĩ, còn có thể sống lâu hơn nghìn năm. Đại Tấn này hai ngàn năm qua, tiến giai hóa thần kì cùng với tu sĩ có thể tiến giai hóa thần kì cũng không có mấy người. Hơn nữa trong đó còn có một phần nhỏ, bình yên phi thăng đi linh giới. Còn lại lưu lại nhân giới cũng nhiều lắm hai ba người mà thôi. Hơn nữa những người này dừng lại ở nhân giới không đi, cũng phải trả cái giá thật lớn, chẳng những không thể dễ dàng cùng người ra tay đấu phép, chính là ra tay cũng là tận lực đem tu vi đè thấp tại trình độ nguyên anh hậu kì. Mặc dù không biết nguyên nhân cụ thể, nhưng kể từ đó, mấy lão quái vật này cũng không phải là như trong lời đồn là không thể chiến thắng. Huống hồ, mấy lão quái vật này cũng hơn nửa sẽ không vì loại chuyện hưng suy của một thế lực nào mà ra tay." Trung niên mỹ phụ sau khi nhíu mày, trịnh trọng nói.

"Việc này các ngươi làm sao mà biết được. Đừng nên nói với ta, tất cả điều này đều là suy đoán của các ngươi, hoặc chính tự mình dò la được. Bao năm qua, không biết bao nhiêu tu sĩ muốn minh bạch bí mật cùng tin tức của hóa thần kì tu sĩ lưu lại ở nhân giới, nhưng cũng không có kết quả. Ngươi chỉ cần hơn trăm năm liền có thể tinh tường như thế, thần sắc còn rất tự tin. Thực tưởng ta già cả hồ đồ, dễ gạt gẫm sao? Rốt cuộc còn có giấu diếm cái gì không nói?" Lão đạo cô nhưng không hề vui mừng, ngược lại sắc mặt chợt âm hàn xuống tới.

"Nhưng chúng ta quyết không có ý gì lừa gạt cô mẫu. Mấy tin tức này mặc dù không phải bổn tộc nhân Nghiệp gia chúng ta điều tra ra, nhưng là từ trong miệng một vị trưởng lão gia tộc mấy năm trước mới thu nhận mà biết được. Chúng ta tính toán một chút, cùng manh mối khác có được toàn bộ đều ăn khớp. Cho nên nói là Nghiệp gia chúng ta tìm ra, thật cũng không có sai." Mỹ phụ vừa thấy cô mẫu của mình tức giận, vội vàng mở miệng giải thích nói.

------oOo------

Chương 926: Ô Phong linh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Lúc trước? Diệp gia khi nào lại tăng thêm một vị trưởng lão, là tán tu hay là …. tu sĩ? Không có vấn đề gì chứ." Đạo cô bỗng nhiên cả kinh, liên tiếp hỏi tới.

"Cô mẫu cứ việc yên tâm. Người này chẳng phải là tu sĩ Đại Tấn chúng ta,mà là tán tu từ bên kia Thiên Lan thảo nguyên tới. Một thân thần thông rất mạnh. Hơn nữa đã phái người dò xét qua nội tình, lai lịch tuyệt đối không có vấn đề. Thiên Lan thảo nguyên đích xác có một vị tu sĩ như vậy, bởi vì đắc tội Thiên Lan Thánh Điện, không thể không trốn ra mà tránh họa. Hơn nữa chuyện tình nòng cốt của gia tộc một mực chưa để lộ cho người này." Mỹ phụ trong lòng đã có dự tính liền nói.

"A, cái này vẫn còn không sai biệt lắm. Mặc dù ta không tán thành kế hoạch tiếp theo của các ngươi, nhưng mà các trưởng lão khác đều đã đồng ý kế hoạch này, hơn nữa cũng đã bắt đầu thực hiện. Hai kiện thông thiên linh bảo này liền nhất định phải nắm bắt tới tay. Sự tình phía sau, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó. Sau này, ngươi vẫn còn phải cẩn thận một chút. Tai mắt của vài thế lực lớn nọ không phải chuyện đùa. Chúng ta hành động hơi chút lớn một chút, liền sẽ khiến bọn họ chú ý, ngàn vạn lần chớ lộ phong thanh (tin tức) Lão niên đạo cô lại dặn dò.

"Cô mẫu, chúng ta chỉ sợ đã khiến cho một ít người để tâm hoài nghi. Trước đó vài ngày, tu sĩ tới đóng ở kinh thành của vài thế lực lớn này bỗng chốc nhiều hơn rất nhiều." *Mỹ phụ cười khổ một tiếng, có chút bất đắc dĩ nói.*

"Nguyên Anh kỳ tu sĩ đã tăng thêm rồi?" *Đạo cô trong lòng trầm xuống, sắc mặt khẽ biến hỏi.*

"Cái này thật không có, gia tăng đều là kết đan kỳ tu sĩ. Nguyên Anh cấp bậc cũng giống như trước đây, mấy người nọ vẫn đóng ở trong kinh." *Mỹ phụ lắc đầu.*

"Cái này cũng được! Xem ra bọn họ vẫn chỉ là có điểm hoài nghi, cũng không có thực phát giác điều gì. Bên này Tam Hoàng quan này từ lúc đưa ra tin tức muốn luyện chế trọng bảo, đã hấp dẫn lực chú ý của không ít người. Nếu không, các ngươi bên kia khẳng định áp lực lớn hơn nữa." *Lão đạo cô thần sắc hòa hoãn xuống.*

"Cô mẫu chỉ bảo rất đúng. Bất quá, mặc dù bên này Tam Hoàng quan chỉ là dụ hoặc, nhưng kiện linh bảo phỏng chế phẩm nọ nếu thật có thể luyện chế thành công, cũng có thể khiến thực lực chúng ta tăng lên không ít. Có thể nói, cần hết sức đem bảo vật này luyện chế ra." *Mỹ phụ sau khi suy nghĩ một chút, nói lại như thế* ".

"Cái này trong lòng ta đều biết. " Bình Sơn ấn loại bảo vật này có thể khai sơn liệt địa, nó cũng không giống một loại phỏng chế phẩm. Nếu có thể luyện chế ra, cơ hồ tương đương với tự dưng tăng thêm một vị Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ. Ta sẽ đem hết toàn lực. Trái lại ngươi Nhị bá bọn họ, nói là muốn lôi kéo một ít tán tu trong hàng cao nhân, rốt cuộc tiến hành như thế nào. Nói rõ cho ta nghe..." *Lão đạo cô lời nói vừa chuyển, quan tâm hỏi tới một việc khác.*

"Lôi kéo tán tu, rất lâu trước đây đã bắt đầu. Hai người trong Tứ đại tán tu đều đã đáp ứng cung phụng hoàng tộc chúng ta, mặt khác hai người còn lại đều hành tung phiêu dật, căn bản không cách nào nắm giữ hành tung, chưa nói tới việc lôi kéo. Chẳng qua, Tây Bỉnh sơn Quỷ Vương cùng vạn yêu cốc phó cốc chủ hùng sư,cũng tình nguyện vì hoàng tộc chúng ta mà ra mặt, không hề bị vài thế lực lớn khống chế. Đáp ứng đến lúc đó trợ giúp chúng ta một tay. Mặt khác những tiểu tông môn đối với chúng ta tỏ vẻ thiện ý..."

Sau đó. Hoàng Thanh Quan lão đạo cô cùng trung niên mỹ phụ tại lầu các tiến hành bàn bạc càng thêm tỷ mỷ. Thời gian cứ thế qua đi...

Trong Địa hỏa điện. Vị Lục Tú Quận chúa kia mở to hai mắt.Nhìn *một khối kim loại mầu bạc to như trứng gà lớn trong tay đồng thời bị huyết ti (tia máu) ngân quang bao phủ bên ngoài,. trên mặt tràn đầy vẻ hoan hỉ.*

"Hàn sư huynh. Không nghĩ tới huynh thực sự đem khối Huyết Ti Ngân này luyện chế ra được.Thành phần lại còn phi thường cao nữa. Xem ra vị Vi lão kia thật đúng là được. Ngay cả đệ tử cũng có đẳng cấp luyện khí thuật tinh xảo. Ta chạy qua được mấy phường thị luyện khí lầu. Luyện khí sư chỗ đó đều không có khả năng nắm chắc luyện chế ra được." *Cung trang thiếu nữ vừa thưởng thức tài liệu ở trong tay, vừa cười hì hì diễn giải với Hàn Lập.*

" Luyện khí thuật Vi sư bá truyền thụ, tự nhiên không phải luyện khí sư phường thị bình thường có thể sánh được. Hơn nữa tại hạ cũng không phải đệ tử vi sư bá, cũng chỉ là tạm thời hỗ trợ tại luyện khí điện mà thôi. Thời gian vừa qua vẫn còn phải dốc lòng tu luyện. Luyện khí thuật bây giờ, chỉ là thuận thế mà học thôi." *Hàn Lập khẽ mỉm cười. Bình tĩnh mà nói.*

"Như vậy a, vậy rất đáng tiếc. Huynh có thể đem Huyết Ti Ngân luyện chế ra, hẳn là ở trên phương diện luyện khí rất có thiên phú." *Thiếu nữ nghe Hàn Lập nói như vậy, mặt lộ vẻ tiếc nuối.*

"Nếu giúp Quận chúa luyện chế xong Huyết Ti Ngân, tại hạ còn có chuyện khác quan trọng xử lý, cũng không bồi tiếp Quận chúa." *Hàn Lập bắt đầu thu thập pháp khí, bộ dáng định cáo từ lúc này.*

"Đừng nóng vội. Chẳng lẽ bổn Quận chúa lớn lên rất xấu, khiến sư huynh vội vã rời đi như vậy. Lại nói, ai nói bổn Quận chúa chỉ luyện chế đồ vật như thế. Ta còn có tài liệu giống thế, cần xử lý một chút. Ban đầu không biết sư huynh luyện chế thành thục như thế nào, không dám tùy tiện lấy ra nữa. Hôm nay tự nhiên đối với sư huynh tin tưởng mười phần." *Thiếu nữ đem Huyết Ti Ngân sau khi vừa thu lại, cười híp mắt nói, sau đó từ trong túi trữ vật bên hông xuất ra một cái hộp ngọc dài hơn thước, trực tiếp ném cho Hàn Lập.*

Hàn Lập cảm thấy đầu có chút phình ra.

"Còn có tài liệu để luyện chế? Quận chúa cũng quá đề cao tại hạ. Bằng tu vi của ta, luyện chế xong Huyết Ti Ngân, cũng đã sức cùng lực kiệt. Lại luyện chế tài liệu khác, tại hạ thật sự là lòng có thừa mà lực không đủ." *Hàn Lập cân nhắc đặt hộp ngọc xuống, không hề có mở nó ra, vẻ mặt sầu khổ nói.*

"Như vậy a, điều này cũng đúng. Pháp lực của huynh đúng là có điểm nông cạn. Bất quá, đồ vật lần này cũng có thể không dùng để luyện chế, ta chỉ là muốn để cho sư huynh giúp ta đem tài liệu này hơi xử lý một chút, giữ lại phần lớn linh tính tài liệu bị mất. Nhưng phải nói trước với sư huynh nha, đồ vật này sau khi huynh nhìn qua, đừng tiết lộ cho người thứ hai biết. Đây chính là vật mà ta thật không dễ mới có được. Trong thiên hạ, phỏng chừng cũng không có mấy kiện đâu." *Cung trang thiếu nữ nghiêng nghiêng đầu, lộ ra vẻ đắc ý vài phần.*

" Tài liệu gì, mà quý hiếm như vậy?" *Hàn Lập có chút kinh ngạc, nhìn hộp ngọc trong tay một lúc, tò mò tiện tay đem nắp hộp mở ra.*

Kết quả chưa thấy rõ vật trong hộp, một cổ hồng mang chói mắt từ trong hộp bạo phát ra, không kịp đề phòng, lóe thẳng tới làm Hàn Lập hoa cả mắt một hồi. Hàn Lập thất kinh, trong mắt không khỏi lam mang chợt lóe, minh thanh linh mục nhất thời theo bản năng tự động thi triển ra.

"A! Huynh..."

"Đây là..."

Thiếu nữ và Hàn Lập đồng thời kêu lên tiếng, tất cả đều tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Bất ngờ trong hộp là một nhánh vũ linh (lông vũ) dài đến nửa thước, óng ánh long lanh, hồng quang lấp lánh, giống như một loại nhiệt hỏa biến ảo mà thành.

" Trường Linh(lông đuôi) Hạo Dương Điểu, không đúng? Hình như không quá giống nhau." *Hàn Lập kinh ngạc nhìn trong hộp* *vật, trong miệng không khỏi thì thào nói.*

"Cái gì Hạo Dương Điểu? Của ta đây là trường linh(lông đuôi) trên phần đuôi của Ô(đen) Phượng. Đây chính là lúc vài năm trước tổ phụ mang ta đi hải ngoại bái phỏng một vị đại thần thông tiền bối, ta thừa dịp linh cầm của hắn đang ngủ, len lén nhổ xuống được. Hì hì, con chim đần độn này một mình ngủ rất sâu, từ đầu đến cuối cũng không có tỉnh lại. Đúng, ánh mắt của ngươi thế nào chợt biến, mới vừa rồi lại có thể phóng lam quang? Thực rất có ý tứ, đây là loại pháp thuật gì..." *Thiếu nữ trong miệng líu ríu hỏi không ngừng, con ngươi xoay tròn loạn chuyển, không ngừng xem xét hướng hai mắt Hàn Lập, dường như muốn dò xét ra được điều gì.*

Nhưng Hàn Lập phát giác không ổn, sớm đem thần thông minh thanh linh mục thu liễm lại, tự nhiên lại nhìn không ra cái gì khác thường. Mà Hàn Lập nhìn chăm chú vũ linh (lông vũ) ở trong hộp, thần thức đang cùng đại nhãn Thần Quân nói chuyện với nhau.

" Lông đuôi Ô Phượng? Ta nhớ không lầm mà nói, cái.này hình như là linh cầm hỏa thuộc tính nổi danh cùng Hạo Dương Điểu. Có thể dùng lông đuôi của nó thay thế lông đuôi Hạo Dương Điểu?" *Hàn Lập trịnh trọng hỏi.*

"Ô phong tại trong truyền thuyết chính là một trong các nhánh của hỏa phượng. Loại linh cầm này dĩ nhiên còn có thể đem huyết mạch từ lúc thượng cổ lưu truyền tới nay, thật sự là làm cho người ta rất kinh ngạc. Đáng tiếc, hai loại tài liệu này cũng không có cách nào thay thế cho nhau, bất quá nếu là hơi chút cải biến một cái, nói vậy trộn lẫn loại linh vũ này, có thể làm cho tam diễm phiến của ngươi uy lực nâng cao một bậc. Nhưng là trước mắt cái này, linh tính trôi đi hơn phân nửa, đã không thích hợp làm tài liệu. Kỳ quái a, năm đó lúc ta du lịch Đại Tấn, như thế nào không có nghe nói qua lão quái vật nào thuần dưỡng linh cầm này." *Đại Diễn Thần Quân đầu tiên là một phen kinh ngạc, sau đó tâm tình tiếc hận buồn bực dâng lên.*

"Như vậy a." *Hàn Lập vừa nghe không thể thay thế, tự nhiên trong lòng vô cùng thất vọng. Lúc này, cung trang thiếu nữ vẻ mặt tha thiết mong chờ xem xét Hàn Lập, xem ra đối với chuyện tình* *song mục tại sao mà phóng lam quang, thật sự bộ dáng đặc biệt cảm thấy hứng thú. Thấy loại vẻ mặt này của thiếu nữ, Hàn Lập sờ sờ cái mũi, trong lòng không khỏi cười khổ.*

"Mới vừa rồi song mục có thể phóng dị quang, kỳ thật duyên cớ chỉ là dùng một loại linh thủy lau đôi mắt. Ở cách làm này, chỉ là có thể làm cho song mục hơi trong trẻo một chút, chỉ là tu sĩ cấp thấp bọn ta tiểu đạo mà thôi, căn bản không đáng nhắc tới." *Hàn Lập bất động thanh sắc, chậm rãi trả lời.*

"Dùng linh thủy lau mắt, là cái gì linh thủy? Trong người ngươi còn có cái này? Có thể tặng ta một lọ chăng?" *Thiếu nữ nghe vậy tinh thần chợt động, hưng phấn hỏi.*

"Loại linh thủy này đều là chế biến tại chỗ mới có tác dụng. Ta năm đó có được đã sớm chà lau xong. Chỉ sợ làm Quận chúa thất vọng rồi." *Hàn Lập mặt lộ vẻ tiếc nuối nói.*

"Hàn sư huynh, ngươi nói là thật hay giả? Sẽ không thấy ta nhỏ, cố ý lấy hư ngôn gạt ta chứ?" *Thiếu nữ chớp chớp đôi mắt đẹp, đem miệng hớt lên, vẻ mặt lộ vẻ không tin.*

" Những câu Hàn mỗ nói là thực, sao dám lừa gạt Quận chúa. Bất quá ta đã có một dạng đồ vật khác, có lẽ Quận chúa sẽ cảm thấy hứng thú." *Hàn Lập cười khan một tiếng, mới chậm rì rì nói.*

" Giao dịch cái gì. Không phải ngươi thích cái Ô Phượng linh của ta chứ!" *Thiếu nữ nghe xong Hàn Lập nói như vậy ngẩn ra, tiếp theo nhớ ra cái gì, khẽ nở nụ cười, trong mắt hiện lên tia giảo hoạt.*

"Lục Tú Quận chúa nói đùa. Thiên tài địa bảo bực này, ta là một tu sĩ luyện khí kỳ há lại dám vọng tưởng. Tại hạ chỉ nghĩ hướng Quận chúa chứng thực một việc, muốn Quận chúa giúp tại hạ xác nhận một lần." *Hàn Lập sau khi đem nắp hộp một lần nữa đậy lại, cười khổ nói.*

"Chứng thực sự việc, điều này rất đơn giản. Cũng không cần giao dịch cái gì. Ngươi sẽ giúp ta đem cái Ô Phượng linh này xử lý cho tốt, có cái vấn đề gì cứ việc hỏi là được. Chỉ cần ta biết đến, khẳng định trả lời ngươi." *Thiếu nữ khẽ cười, khoát tay chặn lại, thoải mái nói.*

"Tốt, vậy một lời đã định đi." Hàn Lập hơi do dự một chút, gật đầu.

------oOo------

Chương 927: Phong khởi sạ khởi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một canh giờ sau, cung trang thiếu nữ muôn vàn dáng vẻ từ trong Địa Hỏa Điện đi ra, mọi người đã sớm nóng nẩy chờ ở ngoài điện.

Ba gã luyện khí đệ tử cũng rất niềm nở đối đáp khách. Với đám nam nữ tu sĩ lai lịch phi phàm này, bọn họ thật sự không có chút dũng khí nào dám chậm trễ đón tiếp.

Thiếu nữ vừa thướt tha bước ra, đám nam tử trẻ tuổi đã vội vàng vây quanh:

"Quận chúa, thế nào?"

"Huyết ti ngân không bị tên gia hỏa kia phá hư chứ?"

….

Những người này cực kỳ nhiệt tình hỏi han.

"Không có việc gì, đa tạ chư vị sư huynh đã quan tâm. Hàn sư huynh đã giúp ta tinh luyện tài luyện, đến giờ vẫn chưa có sai lầm gì."

Thiếu nữ hất tóc mai trên trán, vừa tao nhã vừa quý phái mỉm cười nói, còn đâu hình tượng nha đầu nọ lúc ở cùng Hàn Lập.

Đang từ trong Hỏa điện đi ra, chứng kiến cảnh này Hàn Lập không khỏi một thoáng co rút khóe miệng.

"Hắc hắc! Hàn tiểu tử. Ngươi cũng thật là xảo trá quá đi. Không ngờ loanh quoanh một vòng như vậy mà từ miệng một tiểu cô

nương tìm ra xuất xứ Ô Phượng Linh. Không thể nào! Ngươi thật sự có chủ ý đánh vào Ô Phượng đảo đoạt bảo sao."

"Đương nhiên, nếu biết phương pháp có thể tăng mạnh uy lực của Tam Diễm Phiến, ta tất nhiên phải thử hết sức một phen. Hao phí bao nhiêu tài liệu trân quý cùng tâm huyết như vậy mà uy lực vẫn không thể khiến ta hài lòng, há chẳng phải bận bịu vô ích một thôi một hồi sao? Dù sao cổ bảo bình thường đối phó với Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ thật sự cũng không có bao nhiêu uy lực. Đi thôi! Trong khi bọn họ lưu lại Hoàng Thanh Quan mấy ngày, ta ở lại trong mật thất đợi là được. Đỡ cho mấy tên gia hỏa kia bị làm phiền mà chậm chễ tu luyện của họ." Hàn Lập thản nhiên nói, rồi vô thanh vô tức chuồn ra khỏi Hỏa điện hướng địa phòng đi tới.

Hai ngày sau. Cung trang thiếu nữ lại lén lút đến tìm Hàn Lập, vờ như muốn luyện chế vật gì. Nhưng Hàn lập đã sớm treo thẻ bài đóng cửa tu luyện và đặt một cấm chế, làm cho nữ tử này bĩu môi đi lại một hồi, bất đắc dĩ hậm hực mà rời đi

Hai ngày qua đi. Đám nam nữ trẻ tuổi rốt cục theo mỹ phụ ly khai Hoàng Thanh Quan. Luyện khí điện một lần nữa khôi phục vẻ bình thường vốn có.

Hàn Lập thỉnh thoảng ngẫu nhiên xuất quan luyện chế tài liệu để hoàn thành mỗi tháng một nhiệm vụ. Thời gian còn lại, hắn dành thời gian chuyên tâm tu luyện Minh Vương Quyết.

Thời gian một tháng trôi qua, bởi vì Hàn Lập không một lần nào trì hoãn hoàn thành việc tinh luyện, Vi lão đối với hắn ngày càng coi trọng. Trong lúc luyện khí, lão còn dành ra thời gian giảng giải Hàn Lập thủ pháp tinh luyện một vài tài liệu đặc thù, sau đó thậm chí dần dần đem một chút tài liệu trân quý giao cho hắn luyện chế.

Hàn Lập dù vậy vẫn bất động thanh sắc đem nhiệm vụ từng tháng đúng hạn hoàn thành không một lần trì hoãn. Vi lão có chút kinh ngạc, rốt cục nhận thức luyện khí thiên phú của Hàn Lập, hiển nhiên đem càng nhiều tài liệu truyền thụ cho Hàn Lập.

Đồng thời trong lúc luyện khí, những tài liệu không quá quan trọng đều giao cho Hàn Lập xử lý.

Không bao lâu, Hàn Lập phát hiện, những tài liệu được giao đều là tài liệu thổ thuộc tính hiếm thấy. Điều này làm trong tâm hắn không khỏi có chút ngạc nhiên!

Dù sao ngoại trừ số ít phòng ngự bảo vật, rất hiếm có pháp khí pháp bảo dùng thổ thuộc tính tài liệu luyện chế nên.

Bất quá hết thảy những điều này cùng hắn cũng không có quan hệ gì. Hàn Lập vẫn bất kể gió mưa đêm ngày dựa theo kế hoạch đã sớm định ra, từng bước tu luyện tầng thứ hai Minh Vương quyết. Hắn mơ hồ đã cảm giác được thân thể mình có những biến hóa kinh người. Ngay lúc này, tại ngoại sơn truyền đến cho hắn một tin tức: vị Nghiêm nho sinh đưa hắn vào núi đột nhiên bệnh nặng, không rõ nguyên nhân mà qua đời.

"Bệnh nặng? Ngày đó nhìn qua thân thể của hắn cũng không thấy có bệnh tật gì trong người?" Nhận được tin tức này, Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn nói một câu. Đồng thời liên tưởng đến gần đây có nhiều tu sĩ lạ xuất hiện khi hắn dụng thần thần thức lặng lẽ quét qua, mơ hồ Hàn Lập cảm thấy phong vũ đang muốn nổi lên.

"Nơi này không thể ở lâu, nếu không sẽ không biết bị cuốn vào trong đại phiền toái nào nữa." Hàn Lập dựa vào kinh nghiệm phong phú của chính mình lập tức ra quyết định.

Nhất thời trong thời gian còn lại, Hàn Lập càng để tâm tu luyện Minh Vương quyết

Hơn một năm sau, Hoàng Thanh Quan xuất hiện một sự kiện không lớn không nhỏ: một Luyện Khí kỳ ngoại sự đệ tử đột nhiên biến mất không thể giải thích được. Sự việc này làm kinh động vài vị cao giáo tu sĩ trong Hoàng Thanh quan, thậm chí cả vị Nguyên Anh kỳ lão đạo cô nghe được việc này cũng tự mình hỏi qua.

Một đệ tử giai vị thấp trong mấy ngàn đệ tử vốn chỉ là chuyện vặt vãnh, thế nhưng tên này lại là đệ tử Luyện khí điện, có thể luyện chế pháp khí trợ lực các đệ tử khác. Cái này khó trách kinh động nhiều như vậy đến các bậc cao tầng của Hoàng Thanh quan.

***

Hiện tại, lão đạo cô, từng cùng họ Ngọc mỹ phụ bàn bạc trong lầu các, đang ngồi trên ghế thái sư, bên cạnh là hai hoàng bào đạo cô. Một người hơn bốn mươi tuổi, một người nhìn khoảng hai bảy, hai tám tuổi.

"Xảy ra chuyện gì, Hoàng Thanh quan chúng ta cực kỳ xem trọng cấm chế, sao lại để một đệ tử, thần không biết quỷ không hay bỗng nhiên biến mất. Hai người các ngươi giải thích sao đây?" Lão đạo cô sắc mặt âm trầm, lạnh lùng hỏi.

"Khởi bẩm sư bá, ta đã dò xét qua tất cả cấm chế nội môn, toàn bộ hoàn hảo không chút tổn hao, không có dấu hiệu ngoại địch xâm lấn. Xem ra nếu không phải là trận pháp đại gia, thì chỉ có thể là tên đệ tử kia tự động rời đi." Trung niên đạo cô chần chừ một chút, cung kính trả lời.

"Trận pháp đại gia! Chúng ta Hoàng Thanh quan hộ quan đại trận, dù là Đại Tấn mấy trận pháp tông sư đến cũng không có cách nào trong vòng một đêm từ bên ngoài phá đi. Bất quá nếu là từ bên trong rời đi thì cũng không phải là chuyện quá khó khăn. Tên đệ tử kia tên gọi là gì, có lai lịch gì không?" Lão đạo cô nhướng mày, sau nhớ tới gì đó hỏi.

"Đệ tử này tên Hàn Lập, là do Hoa Liên sư điệt hai năm trước từ Bạch Lộ thư viện, đem một người tán tu mang về trong quan?" Đạo cô trẻ tuổi tựa hồ biết qua tin tức liên quan, vội vàng nói.

"Hàn Lập? Cái tên này sao lại cùng Nghiệp gia trưởng lão vừa thu nhận giống nhau như đúc." Lão đạo cô bỗng nhiên ngây người, giật mình nói.

"Đúng vậy! Sư điệt khi vừa mới nghe đến tên của đệ tử này cũng sửng sốt một chút. Bất quá hai người quá nửa chắc chỉ là trùng hợp thôi! Dù sao một Nguyên Anh kỳ và một luyện khí kì tu sĩ cũng khó có thể có khả năng quan hệ." Tuổi trẻ đạo cô phân tích.

"Trùng hợp? Thế gian mặc dù chuyện trùng hợp rất nhiều, nhưng

*chúng ta cứ đến lúc luyện chế đồ vật kia vào thời điểm mấu chốt là lại có người mất tích. Hơn nữa kẻ mất tích cùng địch nhân trưởng lão mới gia nhập lại có cùng tên họ. Mặc kệ có phải hay không nhưng thật sự là đúng dịp quá đi! Việc này ngươi phải điều tra cho rõ ràng, phái người tin cậy đi do thám tình hình một chút. Vị "*Hàn trưởng lão*" kia cùng tên đệ tử Hàn Lập ai mà biết được có quan hệ dính líu gì không? Mặt khác, gọi Hoa Liên nha đầu kia tới, ta muốn đích thân hỏi một chút về quá trình mang tên đệ tử này về Hoàng Thanh quan. Xem xem có phải Bạch Lộ thư viện đã cho chúng ta một cái bẫy? Còn nữa, Luyện khí điện tiến độ một khắc đều không thể dừng. Những gì chúng ta phụ trách luyện chế nhất định phải trong ba năm hoàn thành thì mới có thể làm đại sự."* Lão đạo cô mặt không hề thay đổi phát quân lệnh.

"Vâng, thưa sư thúc!"

"Tuân mệnh!"

Hai nàng này trong miệng liên tiếp vâng dạ, rồi cáo từ đi bố trí công việc.

Thấy hai người rời đi, lão đạo cô lúc này mới thở dài một hơi, ngả người về phía sau chậm rãi nhắm hai mắt lại.

***

Ba tháng sau, tại Thái Hưng - phường thị lớn nhất Ích Châu, có một người người tuổi trẻ dùng tám vạn linh thạch ra giá cao mua một cửa hàng đã an bài gần trăm năm, gặp bất cứ người nào cũng hỏi về một khối khoáng thạch vô danh.

Năm tháng sau, tại Phiền quận trứ danh Phiền Xuyên giao dịch hội, một tu sĩ che mặt dùng mười lăm vạn linh thạch mang đi ba khối Hỏa tích mộc.

Nửa năm sau, tại Phong Châu - Khai Long Phủ, một môn phái tên là Minh Kiếm tông phát sinh một vụ mất trộm. Trong tông môn cất giấu một Linh giác của Thiết Giác tê bỗng đột nhiên không cánh mà bay.

Tám tháng sau, Khúc quận đệ nhất thế gia - Tông Bình thế gia, một Nguyên Anh trung kỳ đại hán có khuôn mặt xấu xí đột nhiên tìm tới cửa, dùng một gốc cây ngàn năm linh thảo cùng một quả thất cấp yêu thú linh đan muốn trao đổi Ngũ quang mộc mà Tông Bình gia đang cất giữ. Tông Bình gia gia chủ lực bất tòng tâm, dù cho đã mời hai nguyên anh đại trưởng lão trong tộc đồng loạt ra tay đối phó người này. Kết quả bị đại hán Nguyên Anh trung kỳ dùng đại thần thông dễ dàng đem hai gã trưởng lão hóa thành hai khối cự băng.

Tông gia gia chủ thất kinh, bất đắc dĩ nhịn đau xuất ra Ngũ Quang mộc. Tên kia xấu xí đại hán tiếp nhận Ngũ Quang mộc, cuồng tiếu vài tiếng rồi ném một gốc cây linh thảo cùng một quả yêu đan nghênh ngang rời đi. Hai vị trưởng lão của Tông gia kia phải vô cùng hao phí công phu mới phá băng cứu ra được, mặc dù tính mạng không có lo lắng, nhưng nguyên khí hao tổn ít nhiều.

Chín tháng sau …

Ngắn ngủi hơn một năm thời gian, Đại Tấn nam bộ thường xuyên xuất hiện ba người thập phần kỳ lạ: Một người tuổi trẻ, một tu sĩ che mặt và một đại hán xấu xí. Ba người hành tung có điểm chung là chuyên đi tìm đoạt các loại tài liệu trân quý. Trong đó người tuổi trẻ chuyên mua những tài liệu vô danh cổ quái, mà tu sĩ che mặt tại phòng đấu giá rất bạo tay, như là trong tay có vô cùng tận linh thạch.

Đại hán xấu xí thì không chút khách khí tìm tới các thế gia cùng một vài tiểu tông môn, mạnh mẽ ép buộc dùng linh dược và yêu đan đổi lấy thiên tài địa bảo mà bọn họ đang cất giấu.

Đương nhiên trong đó cũng xen kẽ một vài đại môn phái, bên trong nội khố có một thứ gì đó quý giá quỷ dị trong vòng một đêm không thấy bóng dáng.

Người trẻ tuổi cùng tu sĩ che mặt, ngoại trừ có chút khác người thì hết thảy đều không gây sự chú ý quá nhiều đối với người khác.

Chỉ có đại hán cường hãn trao đổi trân bảo, cùng với sự việc phát sinh tại nội khố một số đại môn phái đã làm chấn động Đại Tấn nam bộ tu tiên giới

Các tu tiên tông môn trong cơn đại nộ, liên tục phái xuất môn hạ đệ tử đi khắp nơi truy tầm vị đạo tặc thần bí này. Các đại tông môn đứng sau lưng các thế gia bị đại hán xấu xí cường hãn ép giao dịch đồng dạng cũng phái ra nhân thủ, trải rộng khắp nơi lùng bắt vị tu sĩ to gan lớn mặt nọ.

------oOo------

Chương 928: Nhạc Dương cung

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lũng châu là một châu phủ lớn nhất vùng biên giới Tây bộ của Đại Tấn. Bên trong núi cao trùng điệp, chướng khí độc xà vô số, cho nên ở đây đầy đủ các loại linh thú độc trùng nổi tiếng. Nhưng bất đồng với các đại châu quận khác chính là một châu lớn như vậy chỉ có chính đạo nổi danh hiển hách Nhạc Dương Cung và Ma Mộc Tông, một trong mười ma tông lớn, nắm quyền quản lý. Thế lực bên ngoài căn bản không thể nhúng tay vào nội tình bên trong châu. Mà các thế lực tu tiên bản xứ ở trong châu là các tông phái nhỏ không đáng nhắc đến, càng không thể tạo thành uy hiếp với hai tông môn siêu cấp này. Hơn nữa không phân biệt chia đều gia nhập dưới thế lực hai nhà này để được che chở.

Toàn bộ châu hoàn toàn nằm trong khống chế của hai nhà này, hình thành cục diện hai thế lực mạnh mẽ cùng tồn tại. Mà Nhạc Dương Cung nằm ở Thiên Nhạc sơn mạch trong vùng Tây Xuyên. Phương viên hơn 10 vạn dặm của sơn mạch toàn bộ đều là núi non hoang vu liên miên không dứt. Nhạc Dương Cung đặt tại ngọn núi Nam Thiên Phong trung tâm của sơn mạch. Đệ tử trong cung có đến mấy vạn người, trải rộng khắp các ngọn núi lớn nhỏ ở bốn phía xung quanh, biến xung quanh trung tâm Thiên Nhạc sơn mạch thành chỗ vách sắt tường đồng.Không chỉ nói căn bản không có tu sĩ nào dám có chủ ý đánh Nhạc Dương cung, cho dù ngẫu nhiên có kẻ to gan lớn mật cũng không thể xuyên qua đại trận có mười ba tầng cấm đoạn hình thành nên một cấm chế đáng sợ bố trí từ trong ra ngoài Nam Thiên phong.Nhưng có một ngày, một nhóm đệ tử vừa mới từ trên một ngọn núi không người ở bên rìa sơn mạch ngự khí đi qua thì trên đỉnh núi, đột nhiên thanh quang khẽ loé lên,một người thanh niên áo xanh hai tay để sau lưng đứng ở trên một tảng đá lớn, hướng về bóng lưng các đệ tử Nhạc Dương cung đi xa yên lặng nhìn, trên mặt không chút biểu tình.

Người này chính là Hàn Lập!

"Hàn tiểu tử. Ngươi thật muốn xuống tay với Nhạc Dương cung sao. Ta không cho đây là chủ ý tốt đâu. Nhạc Dương cung là một trong mười đại tông phái chính đạo, thực lực cũng đủ xếp ở năm vị trí đầu. Không phải dễ dàng có thể trêu chọc được." Đại diễn Thần quân trong Thần thức truyền âm nói.

"Ta tự nhiên biết việc này, nhưng tất cả tài liệu chế tạo Tam diễm phiến, ta trong tối ngoài sáng cũng thu được bảy tám phần. Hiện tại chỉ thiếu lông đuôi Hạo Dương Điểu và vảy của Xích Hoả giao. Xích Hoả giao thì tốt rồi,chúng ta tại khu chợ có được tin tức tại bờ biển vùng đông bộ Đại Tấn, xuất hiện mấy con ác giao lợi hại lên bờ cắn nuốt tu sĩ. Hình như là một con Hồng giao, không phải là Xích Hoả giao nhưng cùng tu luyện công pháp thuộc tính hoả, ta có thể thử thời vận. Còn Hạo Dương Điểu, chúng ta đã hỏi thăm tất cả khu chợ vùng nam bộ này,chỉ có Nhạc Dương Cung là nuôi dưỡng loại linh cầm này. Không đến nơi này thì còn có thể đến nơi nào? Nhạc Dương Cung mặc dù khó dây vào, nhưng cũng chỉ kiên trì đến cùng mà thôi." Hàn Lập lạnh lùng nói.

"Ta cũng không phải bảo ngươi che giấu Nhạc Dương Cung, ngươi làm gì mà không trực tiếp tới cửa trao đổi, cần gì phải âm thầm xuống tay? Lấy ngươi hiện tại tu vi Nguyên Anh trung kỳ cầm ra vài món bảo vật quý hiếm không chừng đối phương sẽ bán ngươi một cái nhân tình đó." Đại diễn Thần Quân cười hắc hắc nói.

" Tiền bối nói đùa rồi. Trao đổi cũng phải tại song phương thực lực cân bằng nhau mới có thể tiến hành. Ta chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ. Nhạc Dương Cung có đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ ngồi trấn giữ như thế nào đem tu vi nho nhỏ của hậu bối đặt trong mắt. Hơn nữa Nhạc Dương Cung rõ ràng đem hai con Hạo Dương Điểu thành linh cầm truyền thừa tông môn, sẽ không để ta hái vũ linh (lông đuôi), làm cho con chim này tổn hao tu vi. Mà vật ta cầm ra trao đổi có giá trị rất thấp, Nhạc Dương cung khẳng định không để vào mắt, còn nếu đưa ra đồ vật qúa quý hiếm, sợ rằng làm Nhạc Dương cung nổi lên lòng muốn giết người đoạt bảo. Ta một tán tu từ bên ngoài đến, ở trong phạm vi thế lực của đối

phương, Nhạc Dương cung cũng không cần bận tâm điều gì. Ta cũng không có hứng thú đem an nguy chính mình ký thác vào ý niệm của đối phương. Nếu tu vi là Nguyên Anh hậu kỳ, ta không chừng thật theo lời tiền bối nói." Hàn Lập cười lạnh một tiếng nói.

" Ngươi nói cũng có lý, nhưng mà, ngươi tại xung quanh vùng rìa sơn mạch này ở lại hơn mười ngày rồi.Chẳng lẽ cứ như vậy yên lặng chờ Hạo Dương điểu kia tự động bay ra hay sao? Hơn nữa nhìn cử động của ngươi. dường như là tìm địa phương nào đó. Ngươi có chủ ý quỷ quái gì vậy?" Đại diễn Thần quân im lặng một lát sau khi không thể không thừa nhận Hàn Lập nói có chút đạo lý. Nhưng lại đối với việc làm gần đây của Hàn Lập có chút tò mò.

"Không có gì, chỉ là tìm địa phương thích hợp bố trí cạm bẫy thôi." Hàn Lập ánh mắt chớp động, mỉm cười nói.

"Bố trí cạm bẫy?Ta đã biết nếu ngươi dám đánh chủ ý với Nhạc Dương cung khẳng định có chút cách thức quỷ quái. Trước tiên là nói ta nghe một chút đi." Đại diễn Thần quân cười khẽ nói.

"Ha ha. Đợi vãn bối tìm địa phương thích hợp. Tiền bối sẽ biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ. Thật ra Nhạc Dương cung có hai con Hạo Dương Điểu một lớn một nhỏ. Thích hợp xuống tay với con nào." Hàn Lập nheo mắt nhìn hướng nam của trung tâm sơn mạch nói.

"Này còn phải nói sao? Con Hạo Dương Điểu lớn nghe nói tu vi đạt tới cấp tám, ngươi có khả năng trong thời gian ngắn thu thập được nó sao?" Đại diễn Thần quân thản nhiên nói. *"Điều này cũng đúng. Nếu không phải loại thượng cổ linh cầm này linh trí mở ra rất khó, tại nhân giới căn bản không thể hóa thành nhân hình thì sao lại cam tâm để Nhạc Dương cung sử dụng. Ta cũng không có nắm chắc đối phó được đại thần thông của loại linh cầm này. Về phần con nhỏ nghe nói hơi yếu một chút, chỉ có tiêu chuẩn cấp bảy, đối phó dễ dàng hơn."* Hàn Lập trầm ngâm một chút. Gật đầu đồng ý nói.

" Chẳng qua dùng lông đuôi của con Hạo dương điểu cấp tám luyện chế Tam Diễm phiến, uy lực của nó chắc hẳn lớn hơn vài lần" Đại diễn Thần quân có chút tiếc nuối nói.

"Quên đi. Thế giới nào có chuyện thập toàn thập mỹ. Đối phó Hạo Dương điểu cấp tám không phải một điểm cơ hội cũng không có. Chỉ là nguy hiểm quá lớn một chút. Hơi chút trì hoãn thời gian. Liền kinh động tu sĩ Nhạc Dương cung. Ta cũng không nghĩ lập lại một màn bị người đuổi giết đến trọng thương ở Thiên lan thảo nguyên? Vẫn là đối phó con Hạo Dương điểu nhỏ kia, càng ổn thỏa một chút!" Lập lắc lắc đầu nói.

"Uhm. Ngươi nghĩ cũng không sai. Bất qúa này hai cái con Hạo Dương điểu này không kể lớn nhỏ, hơn phân nửa thời gian đều là ở trong Nhạc Dương cung, ngẫu nhiên mới đi ra ngoài. Tại trong trăm dặm quanh Nhạc Dương ngoài cung hoạt động một chút, sẽ không dễ dàng đi xa trung tâm sơn mạch. Muốn cướp lấy phải hoàn toàn nhờ vào thủ đoạn của ngươi." Đại diễn Thần quân cười nhỏ một tiếng có chút chờ mong nói.

"Cái này yên tâm đi. Lúc trước ta dùng dẫn mộng thuật đã từ trong miệng một người đệ tử Nhạc Dương cung hỏi ra quy luật xuất cung của Hạo Dương điểu. Nhạc Dương cung bởi vì sợ hai con linh cầm ở cùng một chỗ sẽ quản thúc không tốt nên cố ý đem hai con linh cầm mỗi tháng với thời gian khác nhau thả đi ra dạo mát. Đây là cơ hội chúng ta." Hàn Lập cười lạnh một tiếng. Nói một cách chắc chắn.

"Ngươi quả nhiên biết nặng nhẹ. Không cần lão phu chỉ điểm cái gì. Chẳng qua ngàn vạn lần đừng trễ Tấn kinh giao dịch hội. Con rối của ta còn thiếu vài loại tài liệu, hẳn là tại đó tìm được đến tay." Đại diễn Thần quân chợt nhớ ra liền dặn.

"Tấn kinh đấu giá hội là một trong ba đại hội đấu giá của Đại Tấn, mười năm mới mở một lần. Ta hiển nhiên sẽ không trễ. Xong chuyện này chúng ta liền đi tới Tấn kinh. Sau đó tiếp tục đi vùng đông bộ Đại Tấn, đi tìm con ác giao kia." Hàn Lập trong lòng sớm đã có kế hoạch từ trước, bình tĩnh nói.

"Cái này được. Bất quá lại nói, hành động của ngươi trong đoạn thời gian này, thật đúng là làm cho lão phu nhìn bằng con mắt khác. Lão phu tưởng rằng ngươi muốn thu thập tài liệu như thế, tối thiểu cũng phải mất ba bốn năm. Không nghĩ tới ngươi song song tiến hành thủ đoạn trực tiếp thu mua công khai cùng cướp

đoạt. Cái nào ngươi cũng dùng cả. Ngắn ngủi trong một năm đã đem tài liệu thu thập gần đủ cả. Hắc hắc. Loại quyết định kiên quyết này thật đúng là chuyện lão phu không có nghĩ tới." Đại diễn thần quân không nhịn được lấy làm kì nói nhưng trong thanh âm mang theo ý cười. Rõ ràng đối với cách làm của Hàn Lập rất là hài lòng.

"Vãn bối cũng muốn chậm rãi dùng phương pháp ổn thỏa sưu tầm tài liệu. Nhưng là thời gian không chờ người. nguyên thần của tiền bối mặc dù có Dưỡng hồn mộc nuôi dưỡng. Nhưng rõ ràng so với trước kia suy yếu hơn nhiều. Vãn bối nếu muốn tận mắt thấy con rối Nguyên Anh cấp của tiền bối. Chỉ có nắm chặt thời gian." Hàn Lập Thần sắc vừa động. Âm thanh dừng lại một lát, sau mới bình tĩnh nói.

"Ngươi coi như là cố tình. Ta cũng biết rõ, thần thức của ta,kiên trì nhiều lắm khoảng ba bốn năm, nguyên thần của ta thật sẽ tan đi. Chẳng qua nhìn tốc độ ngươi thu thập tài liệu, tại trước khi ta luân hồi, đem luyện chế con rối xong xuôi, thật ra là chuyện rất có hy vọng." Đại Diễn thần quân sau khi cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ nói.

" Sau khi tiền bối gặp vãn bối, trước sau giúp vãn bối rất nhiều lần. Hàn mỗ cũng không phải hạng người bạc tình bạc nghĩa, những chuyện đó vẫn nhớ mãi trong lòng. Tâm nguyện của Tiền bối, ta chắc chắn hết sức trợ giúp tiền bối đạt được" Hàn Lập thở dài một tiếng trịnh trọng nói.

"Khụ. Kỳ thật ta giúp ngươi cũng chỉ là tự bảo vệ mình mà thôi. Dù sao nếu là ta rơi vào tay người khác. Sợ rằng kết quả cũng không tốt đến vậy đâu." Đại diễn Thần quân cũng có chút cảm khái, nói thật lòng mình.

Hàn Lập cười cười, lập tức thân hình nhoáng lên, thanh quang chớp động, cả người tựa như đón gió hóa thành vô hình, một lần nữa thân hình ẩn đi..

Hai ngày sau, Hàn Lập xuất hiện trong một toà sơn cốc nhỏ khác. Sơn cốc này bị một mảng lớn rừng đào bao trùm, tạo ra một màu phấn hồng, hoa đào khắp nơi đúng là một chỗ cảnh sắc tú lệ. Hàn

Lập trôi nổi phía trên, vừa quan sát toàn bộ sơn cốc, vừa đem thần thức phóng ra nhìn qua trăm dặm phụ cận một lần, trên mặt rốt cục lộ vẻ hài lòng.

"Không sai. Vị trí này rất hẻo lánh. Xung quanh cũng không có một tu sĩ Nhạc Dương cung nào. Sơn cốc cũng rất thích hợp để bố trí trận pháp. Là nơi này đi." Hàn Lập thì thào tự nói vài câu, cả người hóa thành một đạo thanh hồng hạ xuống trung tâm rừng đào.

Hàn Lập không nói hai lời, Lập tức bận bịu trong sơn cốc, một hơi bày ra bảy tám bộ trận kỳ bố trí trận pháp, Hơn nữa đều là các loại trận pháp ngăn chặn khí tức, ngăn chặn linh khí… Những trận pháp chân chính có tác dụng bao vây địch nhân chỉ có hai ba cái mà thôi. Mặt khác, trong đại trận này còn bố trí một cái ảo trận tại vị trí của chính mình. Đem tình hình trong rừng đào che dấu hơn phân nửa.

Đại diễn Thần quân chứng kiến việc này, trong mắt hiện lên tia tò mò, cuối cùng cũng nén lại không có hỏi, tiếp tục thờ ơ lạnh nhạt nhìn tiếp. Sau khi bố trí xong xuôi tất cả, Hàn Lập cũng không có hành động gì mà là ở chỗ trung tâm rừng khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt nhập định.

------oOo------

Chương 929: Hạo Dương điểu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc trời tối ngày thứ ba, Hàn Lập vẫn đang ngồi nhập định thẳng đến lúc này, rốt cục mở mắt ra. Hắn nâng tay ngẩng nhìn sắc trời tối mịt, bàn tay vừa lật, một khối nguyệt quang thạch xuất hiện ở trong tay. Đem viên đá này hướng không trung ném đi, một vùng ánh sáng trắng như sữa lan ra, chiếu sáng khắp xung quanh rừng đào.

Hàn Lập im lặng đứng dậy, lấy ra một khối san hô có màu hồng lớn chừng vài thước, hướng một gốc cây đào ném tới, sau đó lại móc ra một cái hộp ngọc, mở nắp hộp lộ ra một gốc linh thảo mỏng manh có mười ba lá. Linh thảo có màu trắng, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, đúng là cây Nghê Thường thảo đựuoc hắn đề cao không biết bao nhiêu lần!

"Đây là thủ đoạn mà ngươi chuẩn bị?" chờ Hàn Lập đem Nghê Thường thảo trồng ở trên cây san hô, Đại Diễn thần quân vẫn không hiểu ra sao, không nhịn được mở miệng hỏi*".*

Hắn mặc dù thấy qua Hàn Lập dùng loại linh thảo này nuôi dưỡng phệ kim trùng, hiệu quả phi thường tốt. Nhưng hiện tại cầm linh thảo này ra, vẫn là làm cho hắn rất là nghi hoặc.Hàn Lập nghe được câu hỏi này, khẽ cười một tiếng:

*"*Thật ra linh thảo này còn có tên gọi khác, gọi là *"Dụ yêu thảo"*, không cần nói gì, tiền bối cũng có thể minh bạch ý định của vãn bối a.*"*

*"*Dụ yêu thảo! Chẳng lẽ ngươi muốn.*" Đại Diễn thần quân chợt hiểu ra, thanh âm vang lên.*

*"*Không sai, sáu ngày sau thì con Hạo dương điểu nhỏ kia, được thả đi ra hít thở khí trời. Đến lúc đó thì, hắc hắc....*" Hàn Lập cười lạnh một tiếng.*

Phương Chử(Xử) là một tu sĩ trúc cơ kỳ trong Nhạc Dương cung. Cấp tu sĩ loại này, trong cả Nhạc Dương cung không đến một ngàn thì cũng có đến tám trăm. Theo lý thuyết, hắn trong cung không phải là một nhân vật quan trọng. Nhưng trên thực tế hoàn toàn ngược lại, không muốn nói những tu sĩ trúc cơ kỳ khác mà đến một vài vị sư thúc, sư bá kết tu vi đan kỳ, thấy Phương Chử cũng khách khách khí khí với hắn, đối với hắn không có chút nào giống với vãn bối. Trong Cung có chỗ tốt gì được cấp xuống thì Phương Chử là đệ tử trúc cơ kỳ đầu tiên được nhận.

Phải nói địa vị của Phương Xử trong Nhạc Dương cung quả thật không tồi. Chẳng qua trong lòng hắn ngoài đắc ý ra, còn biết mang lại cho hắn hết thảy, chẳng qua là do chức vụ hắn đảm nhiệm. Hắn là tu sĩ trong cung chuyên môn phụ trách chiếu cố con Hạo dương điểu nhỏ hơn. Sở dĩ tuyển trúng hắn, là bởi vì, hắn trời sanh đã có năng lực đặc thù thông hiểu một ít ngôn ngữ cầm loại linh điểu. Không có người thay thế, nếu không theo sự trân quý của Hạo dương điểu thì cũng không đến lượt hắn phụ trách chiếu cố.

Dù sao cái gọi là chiếu cố, ở một trình độ nhất định cũng có thể sử dụng linh cầm này, việc này hiển nhiên không phải là chuyện nhỏ. Hắn phụ trách linh cầm tuy tu vi nông cạn, nhưng là dễ dàng thắng tu sĩ kết đan hậu kỳ, tồn tại ngang Nguyên Anh cấp. Việc này cũng khó trách những tu sĩ khác, đối với Phương Chử rất là kiêng kỵ. Chuyên môn chiếu cố linh cầm, đã hơn ba mươi năm, Phương Chử tự nhiên quen tay vô cùng.

Duy có một phiền toái, chính là vô luận ngồi yên tu luyện, hắn cũng không thể không ở cùng linh điểu cả ngày, thậm chí thả cho linh cầm này đi ra ngoài hít thở, tự động bay nhảy trong thời gian nửa ngày, hắn cũng không thể không gián đoạn tu luyện của mình, âm thầm đuổi theo xa xa, đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Bất quá, đối với chuyện này Phương Xử một điểm cũng không lo lắng. Thiên Nhạc sơn mạch mười vạn dặm toàn bộ đều là phạm vi Nhạc Dương cung khống chế, lại có thể xảy ra chuyện gì.

Trong lòng thản nhiên suy nghĩ như vậy, một ngày nọ, Phương

Chử theo Hạo dương điểu sáng sớm đã bay ra khỏi tổ, đi theo xa xa ở phía sau. Con Hạo Dương điểu này hình thể không lớn lắm, hình dáng dài khoảng một trượng, nhưng chùm lông vũ ở phần đuôi đã chiếm hơn một nửa chiều dài của nó. Xa xa nhìn lại chim này giống như một con khổng tước to lớn đỏ rực.Nhưng trên đời, lại có con khổng tước có lông vũ đỏ rực diễm lệ bậc này sao. Linh cầm rõ ràng có chút hưng phấn, sau khi ra khỏi cấm chế của Nhạc Dương cung, rung động hai cánh đỏ hồng trong không trung bay lượn nhảy múa không ngừng, không hề phát hiện có người theo sau mình.

Nếu là dùng phương pháp bình thường, Phương Chử hiển nhiên không thể dấu diếm thần thức của Hạo dương điểu, nhưng là tại trước khi đi ra, hắn đã sớm mang thêm trên người một cái liễm tức phù mà trong cung đặc biệt chế tạo, cho nên cho dù hắn tu vi nông cạn, vẫn cứ yên tâm không bị Hạo dương điểu phát hiện. Hôm nay nhìn con chim này hưng phấn, trong miệng hót vang thánh thót, Phương Chử hiểu ý cười.Ở cùng linh cầm này lâu nay, hắn hiển nhiên biết giờ phút này Hạo dương điểu đang sung sướng cực độ. Xem ra con chim này đã mong đợi cả nửa tháng này đối với chuyến ra ngoài hôm nay.

Cứ như vậy, Hạo Dương điểu ở trên không trung của Nhạc Dương cung không chút hoang mang bay quanh trong một hồi lâu, sau đó mới đổi hướng, bắt đầu hướng bên ngoài bay đi. Phương Chử không chút phật lòng, dựa theo thói quen của con điểu vương này, bay vòng quanh Nhạc Dương cung một vòng thật lớn trong phương viên một trăm dặm, mới hài lòng bay về trong cung, cho nên cũng từ từ theo sau. Nhưng là lần này, hắn theo con chim này bay mới hơn ba mươi dặm, chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Vốn Hạo Dương điểu vẫn hết sức phấn khởi, đột nhiên hai cánh dừng lại, tiếng hót trong miệng biến đổi, phát ra bén nhọn và thê lương. Phía sau Phương Chử nghe tiến chim hót này, giật mình một cái, vẫn không rõ chuyện gì xảy ra, đã thấy Hạo Dương điểu khẩn cấp chuyển động hai cánh,trên thân đột nhiên toát ra hoả diễm rộng đến mấy thước, phương hướng biến đổi phá không mà đi. Sau mấy cái chớp động,đã hóa thành một viên hỏa cầu thật lớn bắn ra xa hơn mấy trăm trượng.

Chuyện này…

Phương Chử kinh hãi, lập tức sợ đến hồn bay lên trời. Lúc hắn tỉnh táo lại được,vội vàng từ trên người lấy ra một khối ngọc bài, liều mạng rót linh lực vào trong đó, miệng đồng thời phát ra một tiếng chim kêu kỳ lạ, muốn kêu Hạo Dương điểu quay lại.

Ở xa xa, Hạo Dương điểu trong hỏa quang phảng phất nghe tiếng gọi về, nhưng là thân hình sau khi thoáng chần chờ một chút, trong miệng phát ra vài tiếng kêu càng thêm vang dội, cũng không quay đầu lại biến mất không thấy bóng dáng trong không trung.

Phương Chử thấy cảnh này, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, lơ lửng yên một chỗ giữa không trung, nhất thời không biết làm gì cho tốt. Nhưng một lát sau, hắn như nghĩ ra cái gì, từ trong túi đựng đồ lấy ra một tấm truyền âm phù, hoảng hốt nói vài câu vào trong lá bùa này, không suy nghĩ thêm đem lá bùa hướng khoảng không ném đi, bỗng nhiên lá bùa hóa thành một đạo hỏa quang nhắm thẳng Nhạc Dương cung bay nhanh đi.

Mà chính hắn thì cắn răng, nắm chặt ngọc bài trong tay, theo phương hướng Hạo dương điểu biến mất ngự khí truy đuổi. Mặc kệ có hay không có thể đuổi tới, hắn đều không thể ở chỗ này chờ đợi, nếu không bị mấy vị sư tổ gặp, thế nào cũng bị phạt nặng.

Ngay khi Phương Chử phấn khởi đuổi theo, các nơi có linh thú khác của Thiên Nhạc sơn mạch, cũng đồng thời có đại loạn nổi lên. Tại phía bắc sơn mạch vài tên đệ tử cấp thấp ở Nhạc Dương cung, đang liều mạng dùng dây cương bằng bạccột dưới chân từng con chim lớn kì lạ giống như chim kền kền, lấy sức mạnh khống chế những con linh cầm bậc thấp này đang đột nhiên thay đổi phương hướng không thể khống chế được. Chỉ chốc lát sau, mỗi người đều mệt mỏi đến đầu đầy mồ hôi, nhưng linh cầm dưới chân vẫn cực kì liều mạng quay đầu, muốn đi về cùng một phương hướng.

Trong một hang động bí ẩn bên rìa sơn mạch, một người thân mặc phục sức màu vàng xanh,vị tu sĩ che mặt nàygiống như một cây khô, chính đang dùng bàn tay mang lục quang lập loè gắt gao đè lại một con nhện màu đen dã trưởng thành, nhìn yêu thú trước *mặt nổi giận trợn mắt nhe răng, mắt người này hiện vẻ kinh nghi. Nam Thiên phong, Nhạc Dương cung, tại một chỗ bị cấm chế che lấp trong bí điện, một nữ tu sĩtóc trắng thân mặt áo tím, đang dùng tay vuốt ve một con Hạo Dương điểu khác dang nằm sấp trước người nàng. Con chim này thoạt nhìn cùng con của Phương Xử giống nhau, chỉ là hình thể hơi to hơn một chút thôi.*

Mà nữ tu sĩ lớn tuổi này rõ ràng cảm ứng được, linh cầm dưới bàn tay, mới vừa rồi bắt đầu có chút dấu hiệu nôn nóng bất an, không phải nàng lập tức làm phép, mạnh mẽ trấn áp linh cầm này, thế bào con chim này cũng bay ra khỏi bí điện. Mặt nàng mang một tia cổ quái, không khỏi trầm ngâm.

… …….

Phương Chử một đường không tiếc pháp lực đuổi theo, sớm đã bị Hạo Dương điểu bỏ xa không còn thấy bóng dáng. Nhưng là hắn có ngọc bài này, có thể cảm ứng được vị trí linh cầm, cho nên tại trong Thiên Nhạc sơn mạch, không sợ mất dấu đuổi theo Hạo Dương điểu. Nhưng sau một lúc bay thẳng tới mới phát hiện một việc đáng sợ cực kỳ, chỉ thấy trên mặt đất trong vùng núi, có một ít yêu thú cấp thấp từ trong sào huyệt chạy ra như bay, phương hướng cùng Hạo Dương điểu bay đi giống nhau, liều mạng chạy nhảy như bay.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, hình thành một luồng thú triều không nhỏ. Trong đó không thiếu một ít yêu thú hiếm thấy bình thường muốn tìm kiếm trong núi, nhưng đều không có tung tích. Mà cao giai yêu thú và yêu cầm có thể phi hành trong sơn mạch sớm đã bị Nhạc Dương cung cao giai tu sĩ bắt hết, nên không cần sợ hãi cái gì. Nhưng cho dù như vậy, bầy thú cùng Hạo dương điểu đột nhiên mất khống chế, vẫn làm cho Phương Chử trong lòng kinh hãi, cảm giác bất an nổi lên trong lòng.

Mà tại sơn cốc bí ẩn cách đó mấy vạn dặm, Hàn Lập khoanh chân tĩnh toạ trên mặt đất, trước mặt đặt Nghê Thường thảo trrồng trên san hô được bao phủ một quần sáng màu đỏ, linh thảo này đã nở ra sáu lá, dưới linh quang lưu chuyển, có vẻ thần bí cực kỳ. Hàn Lập lúc này cũng không hề nhìn chầm chầm vào Nghê Thường thảo, mà hai mắt nheo lại chăm chú nhìn tình hình *bên ngoài rừng đào, trên mặt không chút biểu tình.*

Bên ngoài cấm chế, đã tụ tập mấy chục linh thú cấp thấp ở gần chạy tới, chúng nó liều mạng đánh sâu vào tầng cấm chế bên ngoài, muốn muốn lọt vào trong rừng đào cắn nuốt Nghê Thường thảo sáu lá. Thiên Nhạc sơn mạch lại có nhiều yêu thú cấp thấp như thế, thật là làm cho Hàn Lập có chút bất ngờ. Chẳng qua yêu thú cấp thấp mặc dù nhiều hơn nữa, Hàn Lập lại không để ý tới chút nào. Ngược lại nhắm hai mắt, đem thần thức hướng Nhạc Dương cung, cẩn thận quét tới.

Theo hắn tính toán, bằng vào uy lực của Nghê thường thảo, tác dụng hấp dẫn thất cấp yêu thú hẳn là thích hợp nhất, mà Hạo dương điểu vừa là linh cầm, tốc độ bay so với pháp bảo bình thường còn nhanh hơn nhiều, cho nên không bao lâu nữa, cũng sẽ tới nơi này. Không bao lâu sau, trên khuôn mặt lạnh như băng của Hàn Lập, thần sắc biến đổi, bỗng nhiên mở hai mắt. Hai tay một bắt quyết, trong miệng Hàn Lập hừ nhẹ một tiếng, bỗng nhiên mấy đạo pháp quyết cùng lúc đánh ra, đã đem tầng ảo trận ngoài cùng khởi động.

Một tầng sương mù trắng từ dưới đất hiện lên, trong nháy mắt, đem khắp rừng đào bao phủ trong đó. Mà lúc này, từ đông tây hai cái hướng đồng thời truyền đến một tiếng dã thú điên cuồng hét lên cùng một tiếng chim hót vang dội. Một khối ánh sáng màu vàng thật lớn cùng một đoàn hỏa cầu màu đỏ cực đại, cùng lúc từ hai phương hướng bay thẳng đến, mục tiêu lại đều là sơn cốc Hàn Lập ở. Nhìn thấy tình hình này, trong miệng Hàn Lập nhẹ "A" một tiếng, mặt lộ ra tia kinh ngạc.

------oOo------

Chương 930: Đắc Linh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một trong hai con là một con chim lửa, được bao bọc trong ánh lửa như ẩn như hiện.

Mà ẩn trong vầng sáng màu vàng còn lại là một con yêu thú bộ dáng xấu xí da bóng lưỡng. Người tràn ngập vẻ thô kệch, cứng rắn, cả người phủ đầy đất màu vàng. Trên mặt từng nếp nhăn, nếp nhăn cuộn lại như một tầng lân giáp dầy. Một thân hình to béo nặng nề, cái đầu nhìn giống như con chuột, cùng với cái đuôi to dài, phảng phất như một đầu biến dị yêu thử (thử =chuột).

"Đây là yêu thú gì? Sao mà quá cổ quái. Nhưng xem chừng chỉ là yêu thú cấp bảy, không đúng, yêu thú này hình như là từ phía bên ngoài bay tới" Hàn Lập có vẻ ngoài dự liệu, kinh ngạc kêu lên.

"Đây là Thổ Giáp Long, là một loại yêu thú phi thường hi hữu, là loại yêu thú nổi tiếng chuyên về phòng ngự và tìm kiếm thiên tài địa bảo, tự nhiên chuyện tốt lại tìm đến cửa" Đại Diễn thần quân kinh ngạc vui mừng nói.

"Nó chính là Linh thú? Ta thấy bộ dáng nó một chút cũng không thấy giống." Hàn Lập có vẻ hơi hiểu.

Mà trong lúc Hàn Lập nói chuyện trong nháy mắt, hai con yêu thú một trước một sau hướng vào bạch vụ trong sơn cốc đánh xuống. Mục tiêu đúng là Nghê Thường Thảo phía dưới.

Sau khi thấy sự việc đó, Hàn Lập đảo tay lấy một cái trận bàn cầm trong tay, tay bắt thủ ấn, trận bàn linh quanh đại phóng, tức thời vài đạo cấm chế chợt hiện ra, trước tiên đem con chim lửa vây vào trong cấm chế. Nhưng vầng sáng màu vàng bên trong có Thử Giáp Long lo lắng bay xuống theo, ngay lúc đó liền xuất hiện vài đạo cấm chế lần lượt hiện ra, đem con yêu thú này ngăn cản bên ngoài pháp trận một thời gian.

Thổ Giáp Long liền vô cùng kinh sợ, toàn bộ thân hình hoàng quang lóa ra, điên cuồng bành trướng ra bảy tám trượng, hai chân trước thu vào trong cơ thể, bên ngoài hiện ra một tầng vu khí bạch sắc, cả thân hình biến thành viên đạn thịt hung hăng hướng về cấm chế bay tới.

"Bịch" Một tiếng nổ vang lên, chỉ cần 1 kích, đã phá hủy hai tầng cấm chế bên ngoài, liền sau đó mũi nhọn màu vàng tiếp tục đâm thẳng vào các đạo cấm chế còn lại.

Chỉ cần một chút trì hoãn này, Hàn lập đã đem con Hạo Thiên điểu chế trụ.

Bên trong con Hạo Thiên điểu đang cố gắng phá cấm chế, hai cánh đập mạnh vài cái, một đoàn hỏa diễm đỏ sậm bay ra, đem sương mù phía dưới xua tan hơn phân nửa. Sương mù tan ra lộ ra một vùng đào lâm đỏ rực diễm lệ. Linh nhãn của chim lửa mở ra, sau khi mở linh nhãn nó thấy Hàn Lập đang đứng dưới một gốc đào, phía sau là một gốc cây san hô màu hồng phát ra mùi hương kì dị đó chính là Nghê Thường thảo.

Hạo Thiên điểu này mặc dù linh trí khai mở hết nhưng thấy Hàn Lập không che dấu tu vi nguyên anh kì của mình, điều này làm cho tiềm thức của Hạo Thiên điểu trở nên e ngại và sợ hãi. Nó giữ khoảng cách trên không bay một vòng, không đủ can đảm bay xuống dưới. Nhưng sự hấp dẫn của cây Nghê Thường thảo thật sự quá lớn, làm nó không thể bỏ qua được.

Trong lúc Hạo Thiên điểu đang do dự, Hàn Lập mặt không chút thay đổi vươn tay ra, một đạo hắc phù rời tay bay ra, ô quang chớp động. Ngọc phù hóa thành một hắc hồng quỷ trảo hướng Hạo Thiên điểu chụp tới.

Hạo Thiên điểu vô cùng kinh hãi, hai cánh liền động liền xuất hiện hơn ba mươi mấy hỏa cầu đánh thẳng về phía quỷ trảo.

Một tiếng nổ lớn truyền đến, hai màu đen đỏ đan xen bắn ra, làm cho quỷ trảo nhất thời không thể tiến lại gần.

Chứng kiến cảnh này, Hàn Lập mở miệng a một tiếng, nhưng hai tay liền bắt quyết, sau lưng một cặp cánh màu bạc chợt lóe sáng xuất hiện.

Sau một tiếng sấm lớn, Hàn Lập ngay tại chỗ biến mất không còn hình bóng, một lúc sau, ngân quang chớp động. Thân hình di động hiện ra cách trên đầu Hao Dương điểu vài trượng, sắc mặt Hàn Lập âm lãnh, hai tay chà xát vào nhau, năm ngón tay cùng lúc vươn ra, hai đạo kim hồ điện hình cánh cung từ lòng bàn tay bắn ra, liền biến lớn hóa thành một lưới điện từ trên không chụp xuống.

Hạo Dương điểu đang toàn tâm đối kháng với quỷ trảo màu đen, không kịp phòng bị liền bị lưới điện màu vàng bao vào bên trong.

Hạo Dương điểu hoảng sợ cực điểm, toàn thân chợt rung lên,những sợi lông chim màu đỏ tự động thoát ly thân thể, hóa thành những đạo hồng quang, bắn vào lưới điện bao xung quanh.

Bên trong lưới điện nhưng tiếng nổ oanh long vang lên không ngừng

Hai mắt Hàn Lập hàn quang chợt hiện, hai cổ tay chợt rung lên, miệng hô lên một tiếng: *"Thu"*.

Những tia điện tạo thành một lưới điện thật lớn, chợt rung lên vài cái, không tổn hại trước các đạo hồng quang bắn tới, liền sau đó có rút lại. Kim quang sáng rực đem Hạo Dương điểu đang liều mạng chống cự bên trong trói chặt lại, không thể nhúc nhích, trong miệng chỉ có thể phát ra những tiếng kêu thê lương.

Hàn Lập trên mặt hiện lên vẻ vui mừng, đột nhiên trên đỉnh đầu vang lên một tiếng nổ lớn.

Hàn Lập thần sắc bất động, hai tay nâng lên, chỉ thấy phía trên đầu tầng cấm chế cuối cùng đã bị Thổ Giáp long đánh cho nát bấy. Cấm chế được bày ra bởi trận bàn đối với thất cấp yêu thú thì không có uy hiếp đáng kể.

Viên đạn đá khổng lồ bay ra liền hóa thành lại nguyên hình của

Thổ Giáp long, liền bay vào trong bạch vụ, chứng kiến cảnh Hạo Dương điểu đang bị lưới điện trói chặt bên trên đào lâm, hai con ngươi màu lục bích chuyển động không ngừng, trên mặt lộ ra biểu tình như là giật mình.

Hàn Lập thấy vậy trong lòng chợt động, con Thổ Giáp long này tự hồ linh trí cực cao.

Vào lúc này thì hai mắt của Thổ Giáp long đảo qua cây Nghê Thường thảo đang nằm phía sau, trong mắt chợt lộ ra vẻ xảo trá, đột nhiên toàn thân nó hoàng quang chợt hiện, hướng phía dưới đất bay thẳng xuống.

"Chặn nó lại. Nó có thần thông thổ độn mà, một khi nó chạm vào đất là không cách gì bắt được nó."

"Ngươi hãy yên tâm, ta đã sớm có tính toán." Thấy tình hình như vậy, Hàn Lập hơi cười cười, không chút hoang mang trả lời.

Thổ Giáp long trong nháy mắt sắp chạm mặt đất, thấy xung quanh Nghê Thường thảo không có ai khác, liền cảm thấy vô cùng vui mừng, muốn đem Nghê Thường thảo cắn một phát nuốt vào.

Nhưng vào ngay lúc đó, bốn phía xung quanh gốc Nghê Thường thảo vang lên nhưng tiếng phốc phốc, mười hai đạo hàn khí trong suốt đột ngột phun lên. Thân hình của Thổ Giáp long đang ở trong không trung với lại khoảng cách không đến một thước, với lại vốn không đề phòng nên không kịp chạy trốn, liền bị hàn khí phun ra bao trùm biến thành một khối băng điêu màu trắng.

Trên mặt đất bạch quang chợt chớp động, thoáng cái hiện ra mười hai con rết to lớn màu trắng như tuyết, đầu nghếch lên, đuôi ngọa nguậy, trong miệng từng luồng hàn khí phu ra không ngừng.

"Thì ra ngươi đem Lục Dực Sương công đem bố trí dưới đất, ta đã lo lắng bằng thừa." Đại Diễn thần quân thấy Thổ Giáp long bị chế trụ liền bật cười khẽ

Thổ Giáp long mặt dù da thịt dày, nhưng với hàn khí của mười hai con Lục Dực sương công phun ra không thể dựa vào sự mạnh mẽ của thân thể mà ngăn cản được. Do đó lập tức bị chế trụ thì không gì gọi là kì quái.

"Ta nguyên lai để phòng ngừa vạn nhất, mới bố hạ một chút thủ đoạn phòng ngừa, không nghĩ đến việc đối phó với Thổ Giáp long" Hàn Lập lạnh nhạt nói.

Thân hình chợt động Hàn Lập đã đến phía sau Hạo Dương điểu, ánh mắt nhìn lên chùm lông đuôi dài, nhìn vào mắt Hạo Dương điểu cười nói:

"Ta nói cho ngươi biết, mặc dù linh trí ngươi chưa cao, nhưng vài từ đơn giản này ngươi có thể hiểu được một chút. Ta mặc dù có chút cảm thông với ngươi, ngươi có thể tự đem những cộng lông đuôi trên hỏa linh tự lấy xuống hay là để ta ra tay động thủ."

Quả nhiên Hạo Dương điểu nghe hiểu ngôn ngữ nhân loại. Một lời Hàn Lập vừa nói ra, làm cho thân hình chợt run rẩy, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi không cam lòng, trong miệng phát ra những tiếng kêu thê lương.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, không nói tiếng nào tay từ từ nâng lên, một tầng thanh quang bao bộc toàn bộ bàn tay, muốn tiến tới nhổ.

Ánh mắt của Hạo Dương điểu hiện lên vẻ e ngại, bất đắc dĩ, đuôi chợt run rẩy vài cộng lông dài run run, hồng quang chợt hiện phía sau, liền có vài cộng lông tự động rơi xuống, dù sao thì sao này cũng có thể mọc lại, những cộng lông dài này cùng huyết mạch tương thông, nếu bị mạnh mẽ nhổ đi thì cũng sẽ bị tổn thương không nhẹ. Tự mình lấy ra mặc dù tinh nguyên cũng có hao tổn, nhưng lại tránh cho thân thể bị thương tổn.

Thanh quang chợt hiện, Hàn Lập vô cùng mừng rỡ, tay vươn ra đem mấy cộng lông chim dài màu đỏ hồng nắm lấy trong tay. Một tay khác tiến vào túi trữ vật lấy ra một hộp ngọc đã chuẩn bị sẵn.

Đem các cộng lông đuôi chim bỏ vào trong hộp ngọc hạ thêm vài đạo phù, xong Hàn Lập mới cẩn thận đem hộp ngọc bỏ vào túi trữ

vật.

Sao khi làm xong mọi việc Hàn Lập trở tay vỗ nhẹ một chưởng lên đầu Hạo Dương điểu, một luồng linh lực tiến vào đầu, Hạo Dương điểu lập tức ngã ra hôn mê.

Hàn Lập cười cười, ánh mắt dời sang phía Thổ Giáp long đang bị đóng băng.

Đầu yêu thú này mặc dù bị tầng băng dày chế trụ, nhưng bên trong vẫn bảo trì được thần trí bình thường, khi ánh mắt Hàn Lập đối nhãn với yêu thú, thì yêu thú lộ ra vẻ cực kì e ngại. Hàn Lập hóa thành một đạo thanh hồng bắn xuống.

Chừng một khắc sau, một đạo kim hồng giống như lôi điện hiện ra trên không bên ngoài cửa sơn cốc. sau khi ánh sáng kim hồng thu liễm hiện ra một người, người đó chính là Nhạc Dương cung bí điện tử bào lão ẩu, bên cạnh không khí chợt xao động hiện ra một người, đúng là Phương Xử.

Mà lúc này trong rừng đào toàn bộ cấm chế đã bị bãi bỏ, chỉ còn lại một con chim không có lông đuôi nằm bất tỉnh dưới một gốc đào.

Nhìn thấy tình trạng của Hạo Dương điểu, trong lòng lão ẩu chợt giật thót, sử dụng thần thức đảo qua, mặt dù linh cầm hôn mê, nguyên khí tổn thương còn các phương diện khác thì vẫn còn tốt, lúc này trong lòng mới cảm thấy an tâm, nhưng khi nhìn tới đuôi linh cầm thì trong lòng nộ hỏa bùng phát dữ dội.

"Ngươi xem tình huống của linh điểu, trước tiên đem nó cứu tỉnh lại rồi nói." Lão ẩu trầm mặt phân phó một tiếng.

Phương Xử ở bên cạnh nghe vậy, không dám chậm trễ vội ngự khí bay xuống. Nếu không phải trong lúc ở Nhạc Dương cung được vị tổ tông phía trên mang theo thì bằng vào tốc độ ngự khí của hắn thì giờ sao đến được nơi này.

Lúc này lão ẩu hai mắt nhắm lại muốn dùng thần thức truy tìm người to gan lớn mật kia. Kết quả một lát sau, sắc mặt lão ẩu chợt biến, tựa hồ phát hiện một chút đầu mối, liền hướng xuống phía dưới phân phó vài câu, cả người hóa thành một đạo kim hồng vội vã bay đi.

Một lát sau, phía trên trời cách chỗ cù ngoài trăm dặm, nơi này là một dãy núi với nhiều trụ đá vươn lên hình dạng cổ quái, nơi này hiện có một tu sĩ, lão ẩu liền mở miệng truy vấn:

"Ta tưởng là ai? Hóa ra là Ma Mộc tông Mã đạo hữu. Đạo hữu sao không ở trong tông đóng cửa tĩnh tu, mà lại chạy tới Thiên Nhạc sơn mạch giở trò trộm cắp làm gì? Mới vừa rồi yêu thú của ta gặp nạn, vừa hay các hạ lại xuất hiện nơi này là sao?" Lão ẩu dùng ánh mắt hoài nghi nhìn chằm chằm đối phương, lạnh giọng chất vấn.

Phía đối diện là một tu sĩ che mặt, mặc trường bào màu hoàng lục, hai con ngươi phát ra kim quang có vẻ phi thường quỷ dị.

------oOo------

Chương 931: Ám Lưu

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hắc! Tôn đạo hữa tìm tới rất nhanh, nhưng rất tiếc đã tìm nhầm người, mục đích đến đây của tại hạ là bắt yêu thú. Mới vừa rồi phát hiện động tĩnh yêu thú cấp thấp, ta cũng muốn tìm ra người này." Tu sĩ che mặt cười khan một tiếng, rất là kiêng kị nói.

"Hừ! Đi bắt yêu thú? Mã đạo hữu ngươi tưởng lão thân già rồi hồ đồ chắc, ngươi là Nguyên Anh kì tu sĩ, vừa khéo độn thuật nổi tiếng khắp Tấn quốc, như thế nào lại để yêu thú chạy thoát đến Thiên Nhạc sơn mạch được. Huống hồ ta đã dùng thần thức lục soát khuân viên mấy trăm dặm xung quanh đây ngoại trừ đạo hữu thì ta không phát hiện ai có đủ khả năng làm được việc này." Lão ẩu trên mặt hiện lên một tầng tử quang lành lạnh nói.

"Là chuyện gì? Vừa rồi Tôn đạo hữu nói yêu thú gặp nạn làm cho Nhạc Dương cung chịu tổn thất? Ta kính ngươi là Nguyên Anh kì tu sĩ nên mới khách khí. Nhưng nếu như đạo hữu muốn cố tình vu oan cho ta thì không được? Ta mặc dù không phải đối thủ của ngươi, những đệ tử trong tông theo ta vào trong Thiên Nhạc sơn mạch không ít, huống chi Mã mỗ không phải pó tay chịu chết mà không hoàn thủ. Ngoại trừ việc đạo hữu cố tình khơi mào cho việc xảy ra chánh ma đại chiến!" Tu sĩ che mặt hai mắt kim quang phát sáng, lúc vừa rồi thì e dè sợ hại nhưng lúc này lại cường ngạnh kháng cự lại.

Thấy tu sĩ che mặt cử động, lão ẩu hai mắt híp lại.

"Thật sự không phải là ngươi làm?"

"Tôn đạo hữu, nếu chưa tin thì ta có thể dùng tâm ma phát thệ độc. Tại hạ vừa mới đến nơi này, hoàn toàn không biết quí cung phát sinh ra chuyện gì." Tu sĩ che mặt nghe thấy lời của đối phương, trong lòng cảm thấy có chút thư thái, tình hình có thể chuyển biến tốt lên.

"Đạo hữu không cần phát thệ. Ta tin đạo hữu không làm ra việc như vậy. Lấy địa vị của đạo hữu trong quí tông, không thể làm ra chuyện thị phi như vậy. Lại nói, ta chưa hề nghe nói Mã đão hữu có thần thông khống chế yêu thú. Đạo hữu vì một con yêu thú mà phải đuổi tới Thiên Nhạc sơn mạch, thì con yêu thú đó cũng không phải tầm thường? Có thể nói cho biết được không?" Lão ẩu thần sắc hòa hoãn, lới nói cũng có vài phần khách khí.

"Nói đến con yêu thú này phi thường hi hữu. Đối với Mã mỗ tuyệt đối không dưới Hạo Dương điểu của quí cung, đó là một con yêu thú Thổ Giáp Long vừa tiến giai vào cấp bảy. Ta phát hiện nó tại phủ thành Hoàng Lê sơn, nhưng con yêu thú này cơ trí dị thường, lại tinh thông thổ độn thuật, ta một mạch truy đuổi theo nó sáu ngày sáu đêm, mới đuổi đến nơi này.Do vậy mới không hướng tới quí cung chào hỏi, tự tiện xông vào nơi này." Tu sĩ che mặt cũng biết nếu không nói ra sự thật thì không thể tiêu trừ lòng nghi ngờ của đối phương, cho nên mới sảng khoái nói ra việc đuổi bắt yêu thú.

"Yêu thú cấp bảy Thổ Giáp long? Nó là một con yêu thú phi thường hãn hữu, ngay cả yêu thú cấp cao cũng chưa từng nghe nói đến. Hiện tai xem bộ dánh của Mã đạo hữu chẳng lẽ đã bắt được yêu thú nọ, ta cũng chỉ có nghe nói đến yêu thú nọ, cũng chưa từng thấy qua Thổ Giáp Long, đạo hữu có thể để cho lão thân được đại khai nhãn giới." Lão ẩu cảm thấy rất kinh ngạc liền cảm thấy vô cùng hứng thú.

"Việc này sợ rằng làm cho Tôn đạo hữu thất vọng rồi. Vừa rồi yêu thú gặp nạn. Bí thuật của tại hạ mất đi tác dụng. Việc này làm mất đi tung tích của yêu thú. Bất quá..."

"Bất quá cái gì?" trong mắt lão ẩu chớp động tinh quang.

"Bất quá, lúc tại hạ đang truy tìm tung tích thì đột nhiên thấy một đạo ánh sáng thanh hồng bay qua, tốc độ phi thường nhanh. Nhưng lại không giống tu sĩ quí cung. Đoán chừng những biến cố phát sinh trong rừng với người này có liên quan với nhau. Tai hạ nổi hứng muốn đuổi theo, nghĩ muốn xem đối phương là thần thánh phương nào. Nhưng tiếc là, người đó độn quang quá

nhanh. Tại hạ chỉ mới đuổi được một lát, đã bị người đó bỏ rơi biến mất vô ảnh vô tung. Mà ngay lúc đó tại hạ liền bị Tôn đạo hữu chặn đường." Tu sĩ che mặt cười khổ nói. Lời nói có chút bất đắc dĩ.

"Thanh hồng? Nói như vậy người đó mới bỏ đi không lâu? Hắn chạy về hướng nào?" Lão ẩu thần sắc chợt động, không cầm được liền hỏi.

"Hắn chạy về hướng phía ngoài núi. Lấy thần thông của đạo hữu. Nói không chừng có thể tìm thấy người này đang ở đâu." Tu sĩ che mặt con ngươi chuyển động vài cái. Bất động thanh sắc nói.

"Ta phải cảm ơn rất nhiều vì lời đề tỉnh của Mã đạo hữu. Theo lão thân nghĩ thì con Thổ Giáp Long nếu đã mất tích thì đạo hữu cũng nên rời khỏi nơi này. Chúng ta hai nhà chánh ma khác biệt, nơi này không phải Thần Mộc nhai của quí tông. Khi lão thân quay lại không hy vọng sẽ nhìn thấy đạo hữu còn ở lại khu vực này." Lão ẩu đã tìm được manh mối, liền lập tức đuổi khách. Sau đó không thèm nói với tu sĩ che mặt lời nào liền hóa thành một luồng sáng kim hồng hướng bên ngoài núi bay ra.

"Hừ! Lão yêu bà quả nhiên giống lời đồn, thật khó đối phó, sau khi biết được tin tức, không ngờ liền trở mặt cùng mình, cái gì là chánh ma khác biệt. Không phải là đã có chủ ý với Thổ Giáp long muốn chiếm làm của riêng. Hắc Hắc nếu mình cảm ứng không sai thì Thổ Giáp long mất tích hẳn cùng người độn quang màu thanh hồng có liên quan. Độn quang của người nọ cực nhanh không dưới tu sĩ nguyên anh hậu kì, muốn đuổi theo người này không phải là chuyện dễ dàng. Nhìn lão yêu bà bộ dáng nhớn nhác, tựa hồ người này Nhạc Dương cung tổn thất không nhỏ, thật là chuyện làm cho người ta sảng khoái mà." Tu sĩ che mặt đợi cho lão ẩu biến mất không thấy bóng dáng mới cười lạnh lầm bầm vài câu.

Sau đó hắn cúi đầu nhìn vào túi linh thú bên hông, trong ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng.

"Tuy không bắt được con Thổ Giáp long, nhưng lại bắt được một con Hắc Huyết tri chu, mặc dù kết quả không như ý muốn, con

Thổ Gíap long kia thì tiện nghi cho gã kia. Cũng không biết tên kia làm cách nào nào cho yêu thú trở nên điên cuồng như thế." Tu sĩ che mặt lộ ra vẻ hậm hực.

Nhưng ngay sau đó liền lộ vẻ trầm ngâm.

"Không được, người đó có biện pháp dụ dỗ yêu thú, việc này không phải là chuyện nhỏ, mình phải quay trở về bẩm báo cùng sư huynh mới được." Tu sĩ che mặt bỗng nhiên thì thầm tự nói, sau đó nhìn trước ngó sau, sau đó trên mình lục quang chớp động cả người hóa thành luồng sáng lục hồng phá không bay đi.

Mà vị Tôn lão ẩu bay một hơi non nửa ngày, đem khuôn viên mấy ngàn dặm xung quanh dùng thần thức tra qua một lần, vẫn không phát hiện người khả nghi nào. Cuối cùng bất đắc dĩ phải trở về Nhạc Dương cung, lập tức hạ nghiêm lệnh cho chúng đệ tử không được đem việc này truyền ra ngoài. Nếu không thế nào đây cũng là sự kiện đáng cười cho cả giới tu tiên Tấn quốc.

Còn tốt là đối phương đối với Hạo Dương điểu còn nương tay chỉ lấy đi Hỏa linh, đối với linh cầm không hạ sát để lấy yêu đan. Sau này phải cho linh điểu phục dụng một ít linh đan diệu dược, thì trong vòng mười năm sẽ phục hồi nguyên trạng.

Cho nên đối với chuyện này đành ngậm bồ hòn làm ngọt, lão ẩu cũng chỉ có thể dấu phiền muộn trong lòng. Nhưng thực ra, bên trong lão ẩu ngầm phái ra ngoài một bộ phận đệ tử tinh nhuệ, ở khắp mọi nơi dò la xem gần đây có thế lực lớn nào hay Nguyên anh kì tu sĩ đang luyện chế bảo vật thuận tay hạ thủ luôn linh cầm.

Lão ẩu muốn tìm ra người này, ngoại trừ chuyện linh cầm làm bà ta cực kì tức giận, nguyên nhân còn lại là muốn tìm người nọ để tìm hiểu xem thủ đoạn dẫn dụ yêu thú. Nếu có thể biết được phương pháp thì từ nay vô luận giết yêu lấy đan, hay thuần hóa linh thú cũng thật đơn giản.

Đương nhiên không chỉ có lão ẩu mới nghĩ đến việc đó, mà cùng lúc đó tại Ma Mộc tông nổi danh cùng với Nhạc Dương cung, cũng vụng trộm phái ra không ít đệ tử, ngấm ngầm điều tra xem gần đây ở Lũng châu có cao giai tu sĩ từ bên ngoài xuất hiện.

Lũng châu hai đại thế lực cùng hành động làm cho một vài tông môn và đại gia tộc thính tay sáng mắt trở nên bất an. Đều ngầm đoán rằng, sự cân bằng mong manh của Lũng châu rốt cục cũng sắp bị phá vỡ, phải chăng Nhạc Dương cung cùng Ma Mộc tông muốn khai chiến?

Các tiểu thế lực tâm tình vô cùng hoảng hốt, tìm cách liên minh lẫn nhau, hoặc co rút lại, không khí Lũng châu chợt trở nên khẩn trương lên.

Hàn Lập tất nhiên là không biết vì việc mình gây ra không ngờ lại phát sinh ra nhiều sự tình như vậy. Lúc này hắn đang ngồi ở một nơi vô danh trong bụng một ngọn núi.

Trong thạch thất mà Hàn Lập vừa mới mở, hắn một bên ngồi đánh giá chiến lợi phẩm là năm cái lông đuôi chim dài màu đỏ hồng, một bên cùng Đại diễn thần quân nói chuyện với nhau.

" Người đuổi theo sau cùng là một lão phụ nhân, hẳn là người của Nhạc Dương cung. Là một Nguyên anh hậu kỳ tu sĩ, một thân tu vi quả nhiên không đơn giản. Nhưng bất quá thần thức chỉ ở mức bình thường mà thôi, nếu không sẽ phát hiện khí tức của ngươi, ngươi sẽ gặp phiền toái lớn." Tâm tình Đại diễn thần quân tựa như rất tốt, dùng lời lẽ trêu chọc Hàn Lập.

"Hắc hắc! Bất đắc dĩ thì đến lúc đó lại sử dụng một lần huyết ảnh độn, ta không tin, trên thế giới này có thân pháp nào làm cho ta lo lắng. Mà lão ẩu kia tu luyện độn pháp gì mà tốc độ cũng không chậm chút nào, ta so với đối phương vẫn còn kém hơn một chút, cho nên trước tiên chỉ có thể sử dụng biện pháp trốn tránh." Hàn Lập cười hắc hắc rồi nói.

"Việc này cũng thật là, chuyến đi này cũng có chút nguy hiểm, nhưng thu hoạch cũng rất tốt, chẳng những được hỏa linh nhiều hơn dự định, mà còn bắt được con Thổ Giáp Long hiếm có nữa. Nếu có thể thuần phục, sau này việc tìm thiên tài địa bảo thật quá dễ dàng." Đại Diễn thần quân hài lòng nói.

"Nói thế thì cũng đúng, nhưng muốn cho yêu thú nhận chủ, không phải muốn là được mà còn phải xem cơ duyên như thế nào nữa." Hàn Lập trong lòng vô cùng vui mừng, nhưng bên ngoài vẫn không đổi nói.

"Không quan trọng, muốn thu phục yêu thú cũng không quá khó khăn lắm. Đặc biệt yêu thú linh trí càng cao càng dễ thu phục." Đại diễn thần quân tựa hồ đối với việc này đã có kinh nghiệm nên lơ đểnh nói.

"Oh! Có chuyện như vậy à!" Hàn Lập hai hàng lông mày nhướng lên, trên mặt lộ vẻ ngoài ý muốn.

"Có phải hay không sau này ngươi sẽ biết. Ta thấy con Thổ Giáp long này linh trí tương đối cao, hẳn sẽ thuần phục không mấy khó khăn."

"Hy vọng là như thế. Nhưng không phải là không có tình huống ngoài ý muốn. Sau này có thời gian sẽ nói tiếp việc này. Còn bây giờ phải đem mấy cái hỏa linh này xử lý sơ qua một cái. Sau đó sẽ đi tham gia đại hội đấu giá ở Tấn kinh, nhìn xem đại Tấn đệ nhất thành có hình dạng như thế nào."

*"Tấn kinh lúc xưa ta cũng có đi qua một lần, tuy rằng là thành thị của người phàm, nhưng so với nơi khác thì khí thế thật bất phàm."*Thật khó có cơ hội được Đại diễn thần quân tán dương

"Nghe tiền bối nói, vãn bối càng hiếu kỳ. Tốt là nơi này cách Tấn thành không quá xa. Cho ta một thời gian để xử lí tốt tài liệu rồi sẽ xuất phát, tầm ba tháng là thừa sức."

Sau đó bàn tay Hàn Lập thanh quang chợt hiện, chỉ thấy còn lại vài cái hỏa linh, còn lại toàn bộ biến mất.

Hàn Lập đem quang ra khoảng không trước mặt, miệng chợt há ra, một đoàn anh hỏa bao bọc lấy hỏa linh vào trong, dẫn phát ra tinh hỏa đỏ sậm bên trong hỏa linh ra.

Bỗng nhiên hỏa linh trong ngoài linh quang chớp động, trông rất diễm lệ!

Hàn Lập khoanh chân nhắm mắt hai tay bắt quyết tiến vào nhập định.

------oOo------

Chương 932: Bất ngờ gặp cố nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau một đêm, Hàn Lập bước ra khỏi thạch thất trong lòng núi, thẳng tiến về Tấn kinh, nơi đệ nhất thành của người phàm.

Bởi vì thời gian còn sớm, Hàn Lập đề phòng có người chú ý, nên chỉ sử dụng tu vi kết đan kỳ bình thường, không chút lo lắng một đường thẳng tiến.

Sau đó không lâu, Hàn Lập thuận lợi ra khỏi Lũng châu, lúc này mới đem Ngự phong xa ra, toàn lực sử dụng độn tốc hóa thành đạo bạch quang phá không bay đi.

Lấy khí tức Nguyên anh kì tu sĩ trên đường đi ngẫu nhiên gặp vài tu sĩ cấp thấp liền cung kính tránh xa. Nguyên anh kì tu sĩ tại Tấn quốc là tồn tại khó đạt đến được, nên nào dám có chút bất kính nào.

Hơn một tháng sau, thì tiến vào Kim giang quận phụ cận Tấn kinh Hàn lập mới đem độn quang của Ngự Phong xa giảm xuống, đồng thời đem khí tức thu liễm lại còn ở mức kết đan kì, sau đó chậm rãi bay đi.

Dù sao đến trung tâm đại Tấn, khẳng định có không ít cao giai tu sĩ, hắn không muốn có người chú ý đến mình.

Lại qua mười ngày nữa, tai bên ngoài Tấn kinh chừng trăm dặm, một con ngựa già màu vàng đang vất vả kéo theo một chiếc xe ngựa cũ nát, trên quan đạo từ từ tiến tới.

Ngồi trước xe là một nho sinh mặt áo màu xanh, khuôn mặt bình thường chính là Hàm Lập.

lúc này hắn ngồi trước xe ngựa, thân hình lắc lư hai mắt nhắm hờ giống như đang ngủ kỳ thật Hàn Lập đang âm thầm luyện hóa một hạt Tuyết phách hoàn.

Lại nói, Hàn lập sau khi từ khe nứt không gian đi ra, thì loại đan hoàn tăng cường băng hàn lực hắn đã dùng trên mười mấy viên.

Đan dược này không hổ là một loại cổ linh đan. Hàn Lập cảm nhận được rõ ràng Kiền lam băng diễm và hàn khí Lục dực sương công ngày càng trở nên tinh thuần.

Tạp chất Tử la thiên hỏa còn sót lại một ít không thể luyện hóa được cũng dần dần bị dung hợp biến mất, việc này làm cho hàn khí uy lực tăng lên không ít.

Duy chỉ có một phiền phức là thời gian phục dụng đan dược. Khoảng cách phục dụng đan dược phải ba đến bốn tháng mới có thể phục dụng tiếp, điều này làm cho Hàn Lập cảm thấy bất đắc dĩ, nếu không thì mỗi tháng phục dụng một viên thì phỏng chừng trong khoảng thời gian trăm năm đem tử la thiên hỏa sẽ đạt đến cực điểm. Nói không chừng sẽ tu luyện đến cảnh giới truyền thuyết có thể làm đóng băng trong phạm vi ngàn dặm.

Tử la thiên hỏa không thua kém bất cứ thần thông cao nhất của hai đạo Chánh, Ma. Thậm chí nó còn cơ hồ khắc chế các công pháp đó.

còn về phần Hàn Lập tại sao phải sử dụng xe ngựa để tiến vào Tấn kinh. Bởi vì Tấn kinh là đô thành của phàm nhân. Giới tu tiên của đại Tấn có qui định ngầm là: trong khuôn viên ngàn dặm của Tấn kinh thì nghiêm cấm đánh và phi hành. Bât kì người tu tiên nào cũng đều có một chút kiên kị đối với quan phủ đại Tấn quốc.

Tại đại Tấn. Người tu tiên cùng người bình thường cùng sống chung, nên cũng có quan hệ qua lại. Quy định trên cũng chỉ dành cho những tu sĩ cấp thấp. Nguyên anh kì tu sĩ, thậm chí kết đan kì tu sĩ sử dụng độn pháp cao minh, mặc kệ người dưới mặt đất.

Dù sao phụ trách tra xét bốn phí Tấn kinh, là những tán tu được một vài quan phủ thuê, tu vi không được cao lắm. Chỉ cần tránh không bị phát hiện, tại lúc vào kinh ở tầng thấp can đảo phi độn vào

Hàn Lập đối với việc này không đồng ý.

Nhưng do thời gian dư dã, cộng thêm việc muốn trên đường đi luyện hóa dần viên Tuyết phách hoàn. Cho nên cách Tấn kinh mấy trăm dặm hắn độn quang hạ xuống. Tùy tiện tại một thị trấn nhỏ, mua một con ngựa già, thủng thẳng lên đường.

Trên đường đi vào Tấn kinh, Hàn Lập cũng tình cờ gặp một ít người tu tiên cấp thấp cưỡi ngựa trên đường. Nhưng Hàn Lập không muốn nhiều chuyện, nên ẩn dấu pháp lực, giống như người thường. Mấy người đó chỉ là tu sĩ cấp thấp nên không thể phát hiện một điểm khả nghi nào, nên cũng không lại quấy rầy Hàn Lập.

Bởi vì xe ngựa của Hàn Lập cũng không nhanh, nên trên đường đi đã có bảy tám thương đội vượt qua.

Hàn Lập không để ý đến mọi việc xung quanh, bên trong cơ thể Hàn Lập đang cảm thụ tai đan điền dược lực đang nhè nhẹ theo kinh mạch từ từ phát tán ra, tạo ra một cảm giác thanh lương, mát lạnh, đạt tới cảm giác trong tâm yên tĩnh như nước, Hàn Lập đột nhiên nhíu mày, liền sau đó phía sau xe ngựa truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập.

Hàn Lập thần sắc không thay đổi, hai mắt chợt mở ra, tiện tay với lấy chiếc roi ngựa, quất nhẹ vào hông con ngựa già, con ngựa già lập tức ngoan ngoãn chuyển hướng đi nép sát vào lề đường.

Hàn Lập lúc này mới lười nhác quay đầu nhìn về phía sau.

Chỉ thấy trên quan đạo phía sau, phía xa bụi vàng bốc lên rợp trời giống như một con rồng vàng, bên trong tinh kỳ bay phấp phới, giống như thiên quân vạn mã đang tiến về phía trước.

Hàn Lập trên mặt hiện lên vẻ ngoài ý muốn.

Con rồng vàng trong nháy mắt đã tiến lại gần Hàn Lập, bên trong hiện ra một đội quân mặt khôi giáp màu bạc, tay cầm đao, lưng đeo cung tên, ở trong bụi mù thân thể như ẩn như hiện, dần dần hiện ra.

Đó là những kỵ sỹ cường tráng, dẫn đầu là một trung niên mặc cẩm bào, cưỡi một con ngựa ô cao lớn, bên hông đeo trường kiếm, sau lưng là một lá tinh kì, bên trên viết một chữ *"Vương"* thật lớn. Phía giữa đội ngũ có một đàn tuấn mã đang kéo một chiếc xe bằng bích ngọc, chiếc xe chạy nhanh theo đội ngũ, trên thân xe chớp động linh quang yếu ớt, chiếc xe chạy nhanh như điên nhưng không có chút lắc lư, phảng phất như đang đứng yên.

"Pháp khí?" thấy chiếc xe đang chạy tới, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc. Thần thức liền đảo qua, liền xem set toàn bộ chiếc xe, bên trong tỏa ra tử khí, bên trong xe mơ hồ lộ ra khí tức của tu sĩ. Mặc dù khí tức này tỏ ra rất yếu ớt, nhưng người tu tiên và quân lính đi chung với nhau thật là ngoài ý muốn.

Hàn Lập đột nhiên ghì dây cương lại, đem xe ngựa dừng lại bên đường, nhường đường cho đoàn lính đi qua.

Đội ngũ binh lính có khoảng ba bốn trăm người, nhưng khi vượt qua thì lại giống như một cơn lốc, khí thế thật kinh người.

Hàn Lập ánh mắt chớp động vài cái, toàn thân những kỵ sỹ đều tỏa ra sát khí, phảng phất như tất cả đều là những chiến sỹ kiêu dũng thiện chiến, chứ không phải là những quân sỹ thủ thành bình thường. Tựa như thường xuyên tham gia các trận chiến sát phạt.

Hắn cũng đã nghe người khác nói, đại Tấn mặc dù vô cùng rộng lớn, nhưng khu vực đông nam và tây bắc phía tiếp giáp với bên ngoài, thường xuyên xuất hiện các trận đại chiến giữa người phàm. Tại những địa phương hỗn loạn trên mới có thể tôi luyện ra những thiết huyết chiến sỹ.

Trong lúc Hàn Lập đang suy nghĩ, thì tại một khe hở bên cửa sổ có một ánh mắt đang nhìn ra, chợt trông thấy Hàn Lập đang đứng bên ngoài, lập tức phát ra tiếng a đầy kinh ngạc.

Hàn Lập tựa hồ cũng cảm ứng thấy, lập tức nhìn qua, tựa hồ đồi với ánh mắt của người trong xe đã thấy qua.

Trong lòng có chút giật mình, chưa kịp nhớ lại người trong xe là ai thì đội ngũ đã vượt qua.

Hàn Lập nhìn chằm chằm đội ngũ vừa vượt qua, Hàn Lập trầm ngâm một lúc, cuối cùng lắc lắc đầu, đem thần thức phóng ra thâm nhập vào trong xe ngọc tìm kiếm thu về. Hàn Lập mặc dù không muốn làm thế, nhưng bởi vì trên xe có một vài cấm chế ngăn cản thần thức, nên việc đem thần thức thâm nhập tìm kiếm không tránh khỏi việc bị người trong xe phát hiện.

mà người trong xe tu vi chỉ là Luyện khí kì, Hàn Lập cũng không muốn vì một tu sĩ cấp thấp mà gây ra chuyện phiền phức.

Lạnh lùng nhìn theo đội ngũ kỵ sỹ phía trước, Hàn Lập mới cho xe ngựa tiếp tục tiến về phía trước.

Sau khi vượt qua mười dặm đường thì phía trước xuất hiện một cái ngã ba đường. Bên cạnh có một mãng rừng cây chơ vơ, bên canh cạnh mọc lên vài gian hàng nước đơn sơ.

Không ít xe ngựa dừng lại bên ngoài các gian hàng nước, còn chủ nhân thì đi vào bên trong uống nước ăn cơm. Dù sao nơi này cũng là nơi dừng chân duy nhất trên đường vào Tấn kinh. Đa số người qua đường đều ghé nơi này nghỉ ngơi trong chốc lát.

Hàn Lập ánh mắt tùy ý nhìn qua một vòng, phát hiện đội ngũ binh lính mang giáp bạc xuống ngựa nghỉ ngơi bên cạnh rừng cây. Chiếc xe ngọc cũng dừng ở lại ở nơi này, nhưng cửa xe ngựa đã mở ra và bên trong không có ai, vị trung niên mặc cẩm bào cũng không có mặt trong đám kỵ sỹ.

Hàn Lập hơi nhíu mày, thần thức đảo qua gian trà phổ, lập tức bất động thanh sắc giục ngựa chọn một con đường tiếp tục tiến về phía trước.

Nhưng ngay lúc đó, một binh sỹ mặc giáp thấy xe ngựa của Hàn Lập liền tiến nhanh lại cản đường

Hàn Lập không khỏi sửng sốt.

"Vị công tử này có phải họ Hàn?" Tên binh sỹ mặc giáp hướng Hàn Lập thi lễ, không kiêu ngạo, siểm nịnh nói.

"Không sai, tại hạ đúng là họ Hàn! Các hạ có việc gì sao?" Hàn Lập thần sắc chợt động chậm rãi nói.

"Nếu thật sự là Hàn công tử, vậy tiểu nhân không có tìm lầm người. Tiểu thư nhà ta cho mời công tử vào gian hàng nước."

"Tiểu thư nhà ngươi, ân. tốt, ta sẽ vào một chuyến." Hàn Lập thần sắc chợt động, nghĩ tới lúc nãy nhìn thấy đôi mắt người trong xe như đã gặp ở đâu, sau một lúc trầm ngâm liền gật đầu đồng ý.

Hắn lập tức nhảy khỏi xe ngựa

"Công tử xin mời, tiểu thư nhà ta đã bao trọn gian hàng trà, công tử xin hãy theo ta." Tên binh sỹ mặc giáp trầm giọng nói. Bỗng nhiên hướng phía bên rừng ngoắc một cái. Lập tức có hai tên giáp sỹ nhanh chóng chạy tới giúp dắt xe ngựa của Hàn Lập.

Hàn Lập để mặc cho người khác sắp đặt, hướng một gian hàng trà đi đến.

Một lát sau Hàn Lập đi đến trước mặt ba người, một nam, hai nữ. Nam tất nhiên là người trung niên mặc cẩm bào, trên mặt tỏa ra khí chất không giận mà uy.

Hai người còn lại là hai thiếu nữ còn trẻ, lại là người tu tiên. Một người đạt tới Luyện khí kì tầng thứ bảy, người còn lại chỉ đạt tới Luyện khí kì tầng thứ năm.

"Hàn huynh, đã mấy năm không gặp, không nghĩ đến có thể gặp nhau tại nơi này. Năm đó đối với tiểu muội có ân chỉ điểm, thật sự suốt đời không dám quên."

Nam nhân thì vẫn ngồi yên bất động, nhưng hai nàng thấy Hàn Lập tiến vào liền đứng lên nghênh đón. vị nữ tu sĩ tu vi thấp hơn căn nhẹ môi đào nói, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng nói.

"Nguyên lai là Tào cô nương, thật đúng là cơ duyên xảo hợp. Năm đó ra đi không một lời từ biệt, mong rằng Tào cô nương không trách." Hàn Lập giật mình một lúc liền mỉm cười trả lời.

Nữ tử này hắn đã gặp qua, những năm đầu tiên hắn mới đến đại Tấn, nàng chính là Tào Mộng Dung.

"Hàn huynh năm đó có công việc trên mình, Mộng Dung nào dám trách cứ Hàn huynh. Muội xin giới thiệu vị này chính là Vương sư tỷ, năm đó trong tông luôn chiếu cố cho muội, nên kết thành tỷ muội. Vị này chính là bá phụ của Vương sư tỷ, đang đóng quân tại Nam Cương của đại Tấn, đỉnh đỉnh đại danh Trụ nam đại tướng quân, lần này phụng mệnh về kinh có việc." Tào Mộng Dung giới thiệu vị trung niên mặc cẩm bào và vị nữ tử xinh đẹp như hoa anh đào mới nở với Hàn Lập.

------oOo------

Chương 933: Kiếm Minh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trụ Nam tướng quân! Nguyên lai là một trong tám vị tướng quân nổi danh nhất của đại Tấn,mọi người đều kính ngưỡng nghe tiếng. Vị nữ tử diễm lệ kia là sư tỷ của Mộng Dung, Hàn Lập khách khí thoáng gật đầu chào. Vị nam tử khí thế bất phàm ngồi bên cạnh không khỏi động dung.

Mặc dù Hàn Lập đối với triều đình đại Tấn hiểu biết rất ít. Nhưng một vài vị quan lớn nổi danh Hàn Lập cũng có nghe nói qua.

Tám đại tướng quân, cơ hồ đại biểu cho triều đình đại Tấn, nắm trong tay hơn phân nửa lực lượng quân sự của đại Tấn. Mỗi một vị đại tướng nắm trong tay đội quân trên trăm vạn, trấn thủ những nơi trọng yếu của đại Tấn.

Hàn Lập mặc dù có nghe nói đến tám đại tướng quân này nhưng cũng không quá quan tâm đến người của thế giới phàm nhân. Mà là Hàn Lập nghe nói ngoài hai ba vị tướng quân xuất thân từ hoàng tộc, thì còn lại đều có liên quan đến vài thế lực tu tiên lớn có liên quan, thậm chí có mấy người được chính các thế lực tu tiên nâng đỡ lên. Cho dù là hoàng tộc đại Tấn cũng không muốn động chạm tới họ. Nói vậy vị Trụ Nam tướng quân này không thuộc hoàng tộc, thì phải cùng một thế lực nào đó có liên quan.

"Nghe Mộng Dung nói tiên sinh cũng là người tu tiên. Tại hạ là phàm nhân, sao dám trước mặt tiên sinh kiêu ngạo" Trung niên cẩm bào nở nụ cười, chắp tay chào Hàn Lập bình thản nói.

Hàn Lập biết lời nói đó chẳng qua là khách khí mà thôi.

Lấy thân phận đối phương, có lẽ cấp bậc Nguyên anh kỳ tu sĩ khó có thể tiếp xúc qua. Nhưng kết đan kì tu sĩ cũng không khó khăn mời chào. Mà trước kia Hàn Lập biểu hiện trước mặt Tào Mộng Dung cấp bậc chỉ là Luyện khí kì cảnh giới. Cẩm bào trung niên đối với một tiểu tu sĩ như Hàn Lập như vậy là quá khách khí rồi, người này thật sự không tầm thường. Bất quá người ngày dẫn đội kỵ binh lên đường, vì sao bên mình không có tu si cao giai đi cùng? Người này lá gan thật không nhỏ.

Trong lòng Hàn Lập nghĩ như vậy, nhưng miệng thì khiêm tốn nói: *"Không dám, Vương tướng quân quá khách khí rồi. Uy danh của tướng quân, mặc dù ta là tán tu nhưng vẫn nghe danh từ lâu."*

"Hàn đạo hữu, ta nghe nói đạo hữu từng chỉ điểm cho Tào sư muội một thời gian ngắn, nhưng không ngờ chỉ trong mấy năm liền có thể tiến lên hai cấp. Sư phụ ta sau khi biết chuyện, vui mừng thay cho sư muội có cơ duyên tốt như vậy. Còn nói Hàn huynh có nhiều khả năng ẩn dấu tu vi chân chính, nếu là tu sĩ đồng cấp thì không thể có chuyện này xảy ra. Hôm nay, Hàn đạo hữu linh khí trên người toàn bộ biến mất, rõ ràng tinh thông liễm tức thuật. So với lời nói của gia sư không có gì sai." Vương tiểu thư hé miệng cười, rất nhiều thâm ý nói.

"Sự thật có phải như thế không? Hàn huynh, tu vi của người rốt cuộc là...." Tào Mộng Dung cũng từ vui mừng khi gặp lại Hàn Lập tỉnh táo lại. Cẩn thận đánh giá nhìn lại Hàn Lập. Không thể cảm ứng được pháp lực ba động trên thân Hàn Lập, sắc mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

"Hàn mỗ ngày đó gặp biến cố, nơi thân bị trọng thương. Tu vi rớt xuống thấp. Hiện tại chỉ mới khôi phục được một chút. Cũng không phải cố tình lừa gạt Tào đạo hữu." Hàn Lập hơi cười, ung dung trả lời, không nghĩ tới việc đem tu vi chính thức của mình nói ra.

Vương tiểu thư chớp chớp cặp mắt xinh đẹp. Cẩn thận quan sát Hàn Lập, kết quả không thể từ thân Hàn Lập tìm ra điều gì, trong lòng giật mình. Nhưng trên mặt vẫn thản nhiên cười nói:

"Nói như vậy, Hàn đạo hữu chính là tiền bối pháp lực cao cường, sự muội vãn bối không biết cùng tiền bối quan hệ ngang hàng. Xin tiền bối không nên trách tội."

"Cái gì tiền bối với không tiền bối, tại hạ chỉ là một tán tu của đại

Tấn, bình thường cũng không được coi trọng. Ta năm đó lừa gạt Tào đạo hữu nhờ cứu giúp. Sau này không nên phân biệt bối phận." Hàn Lập lắc đầu, không đồng ý nói.

Tào Mộng Dung nghe xong những lời này, vốn tâm tình đang bất an, rốt cục cũng khôi phục bình thường. hai má chợt ửng hồng mặc nhiên thừa nhận lời Hàn Lập nói.

"Nguyên lai thì ra Hàn tiên sinh là tiền bối pháp lực cao cường, Vương mỗ mặc dù là người phàm, nhưng vô cùng vui mừng được gặp gỡ cùng Hàn tiên sinh. Ta thấy tiên sinh cũng muốn đến kinh thành, không bằng tiện đường đi chung với nhau?" Vị trung niên ở bên cạnh chờ sau khi các vị ái nữ nói xong. Lại vô cùng thản nhiên đưa ra lời mời.

"Cùng lên đường! Tốt lắm. Vậy tại hạ xin quấy rầy các vị." Hàn Lập sau một lúc trầm ngâm liền đáp ứng. Hắn đang muốn tìm một người thông thuộc tình hình kinh thành, hỏi thăm tình huống đấu giá hội như thế nào.

Nhìn người trước mặt thân phận hiển hách, cho dù không phải người tu tiên, nhưng cũng có thể biết được vài sự tình trọng yếu.

Sau đó Hàn Lập cùng với hai vị nữ tử nói với nhau vài câu, cũng biết qua tình hình của phụ thân Tào Mộng Dung, từ một huyện úy được điều về kinh thành đảm nhiệm một chức võ quan. Mặc dù chức vụ không cao hơn trước bao nhiêu, nhưng có thể từ địa phương được điều về làm ở kinh thành thì tự nhiên so với trước tốt hơn rất nhiều.

Đúng lúc Tào bá phụ vào kinh, Tào Mộng Dung đang bế quan ở giai đoạn trọng yếu, nên không thể cùng phụ thân vào kinh.

Lần này Vương sư tỷ cùng phụ thân trên đường về kinh thành ghé ngang chỗ nàng ở, đúng lúc Tào Mộng Dung bế quan đi ra, liền cùng vị sư tỷ lên đường vào kinh.

Hàn Lập nói về việc bản thân trãi qua sau khi chia tay, nói mình tìm một nơi nào đó ẩn cư chữa thương. Mới gần đây mới ra khỏi núi. Hàn lập chỉ nói sơ qua viêc của mình.

Tào Mộng Dung hai người, đối với lời nói của Hàn Lập củng không có nghi ngờ. Dù sao ban đầu Hàn Lập cũng từ trong khối băng phá ra, cho dù người thường nhìn vào cũng biết là nguyên khí hao tổn nghiêm trọng, không phải mấy năm là có thể khôi phục lại.

Lúc này tiểu nhị đem lên một bình trà ngon, Hàn Lập cùng hai nàng nói thêm vài câu, rồi bình thản thưởng thức trà ngon.

Sau khi thưởng thức xong trà, vị trung niên cẩm bào cũng mở miệng nói chuyện với Hàn Lập chuyện liên quan đến việc trong phủ còn lưu giữ một số cổ tịch bị thiếu, cũng không hoàn toàn nhìn thấu thân phận chính thức của người này, từ một người trãi qua mưa máu gió tanh,lại bi coi thành một tú tài nghèo, nhưng thật ra cũng có khả năng như vậy.

trong quá trình nói chuyện, vị Trụ Nam tướng quân vẫn thủy chung tao nhã lịch sự, vừa cười vừa nói, khí độ thật bất phàm. Hàn lập đối với người này lưu lại ấn tượng tốt, sinh ra vài phần hảo cảm.

Hơn nữa Hàn Lập đối với thi thứ không có hứng thú, nhưng sau nhiều năm tra tìm vài phương thuốc cổ cùng công pháp bí thuật, xem qua vô số thư tịch cổ, biết không ít sự tình bí mật. Thuận miệng nói ra vài việc, đều làm cho vị Trụ nam tướng quân không ngớt kêu kì lạ, cảm thấy vô cùng hứng thú, hỏi tới không ngừng.

Kết quả sau vài lời nói, Hàn Lập cùng Vương tướng quân trò chuyện thật vui vẻ. Xem như không có mặt hai nàng bên cạnh.

Vương tiểu thư thấy vậy cùng Tào Mộng Dung cười khổ một tiếng, có chút buồn bực.

Phụ thân nàng cái gì cũng tốt, bình thường sưu tầm cất dấu cổ thư để thưởng thức, đối với các chuyện thời Man hoang cảm thấy vô cùng hứng thứ. Hiện tại vị Hàn tiền bối đối với việc này hiểu biết không ít, nói chuyện đến không biết trời trăng mây nước.

Tào Mộng Dung cảm thấy không có gì là không tốt, chỉ ngồi yên lặng một bên nghe hai người nói chuyện, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn nhanh qua Hàn Lập liền thu lại có chút trốn lẩn tránh.

Vương tiểu thư ánh mắt xoay chuyển, nhìn thấy vậy trong lòng có chút buồn cười.

Trong quá trình đi cùng với vị Tào sư muội này, hai bên cùng bộc lộ tâm tình với nhau, nàng có thể hiểu phần nào tâm tình của vị sư muội này, tựa hồ tâm trí đã gởi hết cho người đang ngồi trước mặt. Bình thường khi nói chuyện đến người này lúc nào mặt cũng đỏ lên, mấy năm trôi qua cũng không quên hình bóng của người này.

Điều này làm cho vị Vương tiểu thư vẫn tưởng rằng vị Hàn đạo hữu là một người anh tuấn tiêu sái, bình thường luôn giữ khoang cách với đồng môn sư huynh đệ, tiểu sự muội luôn nặng tình với người đó. Nhưng hôm nay gặp mặt, thấy bộ dáng của Hàn Lập làm cho vị Vương tiểu thư cảm thấy cảm khái không thôi.

Vị tán tu Hàn Lập trước mặt, cùng hình tượng anh tuấn tiêu sái không có nửa điểm quan hệ. Chỉ có thể nói là rất bình thường. Hơn nữa đối phương chắc chắn chỉ là một Trúc cơ tu sĩ, tuổi đời hơn xa sư muội mình. Thật không xứng đáng với tiểu sư muội

Vị Vương tiểu thư một bên âm thầm đánh giá, một bên lại lo lắng cho tiểu sư muội, có nên hay không chia rẻ đôi uyên ương này.

Trong mắt nàng tu vi Hàn Lập chỉ cao hơn mình một chút, nhưng nàng lại là con của Trụ nam đại tướng quân, muốn làm cho đối phương biết khó mà lui là chuyện không khó, chỉ cần cầu hai vị cung phụng kết đan kỳ trong phủ ra mặt, đối phương còn không phải ngoan ngoãn rời đi sau.

"Thì ra là thế, ngày xưa thiên địa càn khôn biến đổi lớn không ngờ sinh ra các khe nứt không gian, làm cho dị giới yêu ma có cơ hội xâm lấn nhân giới. Vương mỗ lần đầu tiên nghe nói đến việc này, trong phủ có hai vị kết đan kì tu sĩ cũng chưa từng nói đến việc này. Vương mỗ không nói quá thì đúng là Hàn huynh thật không có việc gì không biết! Làm cho tại hạ mở rộng tầm mắt. Bất quá, ta còn có một sự tình không rõ, muốn thỉnh giáo một hai câu.

*Trong truyền thuyết cổ có một nơi được gọi là Côn Ngô tiên sơn là nơi trú ngụ của thiên thượng chân tiên năm xưa..."*Vị Trụ nam tướng quân tựa hồ hứng thú nói chuyện chưa hết.

Vừa mới hỏi minh bạch được một việc, lại tiếp tục hỏi đến việc khác, bỗng nhiên Hàn Lập đang ngồi đối diện trong cơ thể phát ra tiếng tiếng long ngâm, mặc dù tiếng long ngâm không lớn, nhưng những người ngồi xung quanh đều nghe rõ ràng, không khỏi lộ vẽ kinh hãi nhìn về phía Hàn Lập.

Hàn Lập thần sắc đại biến, trên người thanh quang chợt hiện, cả người trên ghế chợt biến mất.

Nhị nữ bị hù dọa nhảy dựng cả lên, dáo dác tìm bốn phía, lúc này mới phát hiện Hàn Lập đang ở phía ngoài quán trà, đang đứng ở lối vào ngẩng đầu nhìn lên trời, thần sắc lộ vẻ ngưng trọng.

"Hàn đạo hữu đã xảy ra chuyện gì? Trong cơ thể người chính là pháp bảo, người chính là kết đan kì tu sĩ?" Vương tiểu thư thì thào hỏi, trên mặt lộ vẻ khiếp sợ. Tào Mộng Dung bên cạnh hai tay nắm chặt, sắc mặt trắng bệch nhìn Hàn Lập, không nói ra một lời.

"Không có gì, vừa rồi ta cảm ứng được một vị cố nhân từ xa phi độn qua. Nhưng tốc độ phi độn quá nhanh, không thể đuổi theo kịp. Về phần vật vừa phát ra âm thanh, thật ra nó chính là bổn mạng phi kiếm của tại hạ đang làm loạn. Làm cho Vương tướng quân và hai vị chê cười. Tại hạ sợ rằng không thể cùng các vị lên đường. Tại hạ có chuyện bên mình, xin cáo từ trước." Thần sắc Hàn Lập rất nhanh trở lại bình thường, lập tức xoay người lại ôm quyền cáo từ cùng vị trung niên và hai thiếu nữ, trên mặt đầy vẻ áy náy.

Sau đó không đợi người khác nói gì liền giậm chân hóa thành một dãi ánh sáng thanh hồng phá không bay đi.

Một màn này, bị mấy người vừa mới từ trong quán trà đi ra thấy được, ngay lập tức hoảng sợ quỳ xuống đất lễ bái, đồng thời trong miệng hét lên:*" Tiên sư, một vị tiên sư vừa mới bay lên trời.."*

"Từ phía bên kia bay đi..."

Phụ cận quán trà cũng xôn xao, mọi người đều chạy ra khỏi quán trà.

------oOo------

Chương 934: Khiêu lương tiểu sửu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chừng khoảng một bữa cơm, thân hình Hàn Lập chợt hiện ra trên một đỉnh núi.

Ở phía xa xa nhìn thấy thấp thoáng cửa thành thật lớn, phía trước ngựa xe, người đi đường nhốn nháo, mặt âm trầm như nước.

"Quên đi, Gặp được tại đại Tấn xem như là một thu hoạch ngoài ý muốn, người sẽ có cơ hội đoạt lại phi kiếm, nhưng hiện tại không phải là thời cơ tốt nhất. Hiện tại tu vi của ngươi chưa khôi phục hoàn toàn, Tam diễm phiến cũng chưa luyện chế xong, lúc trước bị tổn thương quá nặng.

Nhưng sử dụng ma công bá đạo Hấp hồn thôn đan, hiện tại cũng khôi phục được bảy tám phần, hiện tại đánh nhau với hắn, phần thắng của ngươi thật không cao." Hàn Lập cùng Đại diễn thần quân trong thần thức bình tĩnh trao đổi qua lại.

"Tiền bối nói không sai, ta hiện tại mà có đuổi theo được, có thể đoạt lại được chỉ có một hai thành mà thôi. Tên cổ ma này thật sự là quá lợi hại. Lúc trước ta muốn lấy lại phi kiếm là để thi triển đại canh kiếm trận, mới có chút nóng lòng đoạt lại phi kiếm. Xem ra chỉ chỉ còn cách đợi khôi lỗi cùng tam diễm phiếm luyện chế xong thì sẽ tìm cổ ma quyết chiến một trận. bất quá hình như cổ ma có sự tình trọng yếu, nên mới phi độn nhanh như vậy. Nhưng hắn hiện tai đang giữ hai thanh thanh trúc phong vân kiếm mà không cách nào lấy lại. Không thể cướp lại, cũng không nỡ lòng bỏ qua. Dùng Kim lôi trúc vạn năm cùng Luyện tinh hai loại hi hữu tài liệu tế luyện thành. Hai thanh phi kiếm này pháp bảo bình thường không thể so sánh được. Huống hồ muốn phá hủy thanh kiếm này, chỉ có cách sử dụng ma hỏa luyện hóa, nhưng nó sẽ làm cho nguyên khí đại thương. Cổ ma không thể làm ra cái việc ngu xuẩn

như vậy." Hàn Lập cười lạnh nói.

Điều này cũng đúng. Ngươi có mười mấy thanh bổn mạng phi kiếm, nếu người có thể toàn tâm toàn lực dùng anh hỏa tế luyện trong vòng bốn trăm năm và lập thành kiếm trận thì uy lực của nó vô cùng đáng sợ, nói không chừng uy lực không dưới linh bảo..." *Đại diễn thần quân cảm thán kêu lên. Tất nhiên Đại diễn thần quân không hy vọng xa vời là dùng trân hi tài liệu để tế luyện bổn mạng pháp bảo.*

"Ân, có lẽ là vậy. Bất quá ta không thể hao phí hơn phân nửa tuổi thọ để chuyên môn bồi luyện pháp bảo." *Hàn Lập cười khổ một tiếng*

"Ha ha ngươi so với lão phu thì thông minh hơn nhiều, nếu lão phu năm đó cẩn thận bằng phân nửa người thì đã sớm tiến vào Hóa thần kỳ rồi. Mà tên cổ ma kia mười phần đến Tấn kinh là tham gia đấu giá hội, ngươi phải cẩn thận đừng để hắn nhận ra ngươi."

"Đa tạ tiền bối quan tâm. Vãn bối sẽ cẩn thận. Nguyên muốn từ Trụ nam tướng quân tìm hiểu chi tiếc của đấu giá hội. Xem ra là phải đi tìm nơi khác hỏi thăm một chút rồi. Nếu như ta nhớ không lầm thì trong Tấn kinh có một tửu lâu của Phùng gia. Tìm khác sạn bình dân trú chân tránh để người khác chú ý tới" *Hàn Lập thấp giọng nói vài câu. Sửa sang lại quần áo, nhắm hướng cổng thành phía xa đi tới.*

Tấn kinh mặc dù được phàm nhân và một vài tu tiên cấp thấp ca ngợi thật lộng lẫy và hùng vĩ, trên đời không nơi nào sánh được. Nhưng trong mắt Hàn Lập Tấn kinh so với thành ở Loạn tinh hải thì kém xa, nơi đó mới chính là đệ nhất thành thị.

Nhưng Tấn kinh cũng có những nét độc đáo của riêng mình, không thể không nói đến. Ngoại trừ tường thành bên ngoài cùng, thì cách một dặm người ta còn dựng lên sáu tầng tường thành, tường thành phía trong cao hơn tường thành phía ngoài năm sáu trượng. Lớp tường thành cuối cùng cao nhất được làm hoàn toàn bằng đá. Cao lên tới hơn bốn mươi trượng. Tất cả đều dựa vào con người xây dựng, thật là kỳ tích.

Bất quá Tấn kinh ngoại trừ có nhiều tường thành bên ngoài bao bọc, thì bên trong được chia thành mười ba khu vực lớn, nhất là khu bắc chính là hoàng thành chiếm hơn mười mấy dặm. Các khu khác còn lại diện tích không nhỏ chút nào. Tất cả diện tích đều rất lớn. Bất quá không thể so sánh được với Tinh thành, giống như một cộng lông so với cả tấm lông trâu. Hàn Lập từ cổng thành đi vào, mới đi dược hai khu thì đã tốn hơn nữa ngày.

Loại tốc độ này thật làm cho Hàn Lập không quen, trong lòng thầm bất mãn.

Lúc này Hàn Lập đang nhìn tòa tửu lâu cao hai tầng trước mặt. Thần sắc không đổi hai tay chắp phía sau, bước vào tửu lâu.

Lúc này sinh ý tửu lâu rất tốt, hơn phân nửa bàn đã có khách ngồi đầy.

Hàn Lập nhìn sơ qua, sau đó đi thẳng đến quầy. Chưởng quầy là một nam nhân ốm yếu, đang đứng trong quầy.

Hàn Lập đi đến trước mặt cũng không nói thừa, đem tầm nhìn cảu những người khác cản lại gần hết, ống tay áo phất lên một cái, một miếng ngọc bội vô thanh vô tức xuất hiện trên quầy. Mặt ngọc bội hướng lên trên có khắc một chữ Phùng.

Tên chưởng quỹ nhìn thấy ngọc bội sắc mặt khẽ biến, dùng mắt đánh giá Hàn lập, sau khi lấy lại tinh thần liền cầm ngọc bội lên, cẩn thận kiểm tra một lát.

*Một lúc sau, người này đem ngọc bội cất đi, hạ thấp giọng nói: "*Đi theo ta!*"*

Chưởng quỹ thừa dịp khách nhân không chú ý xoay người, lách vào cánh cửa phía sau. Hàn Lập cũng theo vào bên trong cánh cửa.

*"*Nguyên lai Đại công tử đến, tiểu nhân là Phùng Thuyên bái kiến công tử*" Chưởng quỹ đưa Hàn Lập đến một gian phòng yên tĩnh, lập tức dâng ngọc bội lên trả lại cho Hàn Lập, cung kính nói.*

xem ra người kia đã đưa than phận này cho mình.

"Tìm cho ta một gian phòng yên tĩnh không cho ai quấy rầy, đừng lấy phòng trong tửu lâu. Không cho người khác biết là ta đến."

Hàn Lập không khách khí lạnh lùng nói.

"Dạ, tiểu nhân sẽ an bài chỗ ở cho công tử ổn thỏa, công tử trước tiên xin nghỉ tạm ở nơi này một lát. Chỉ cần nửa ngày tiểu nhân sẽ lo xong." *Phùng chưởng quỹ không chút chần chờ nói, tựa hồ cũng có chút năng lực.*

"Tốt, đi nhanh về nhanh." *Hàn Lập gật đầu hài lòng nói.*

Sau khi chưởng quỹ đi ra khỏi phòng, cẩn thận đóng cửa phòng xong mới vộ vã đi khỏi.

Hàn Lập tiện tay kéo một chiếc ghế rồi ngồi xuống, tại trong phòng nhắm mắt dưỡng thần.

Không biết qua bao lâu, thần sắc Hàn Lập chợt động mở mắt ra, ngoài cửa chợt vang lên tiếng bước chân.

Một lát sau vị Phùng chưởng quỹ kích động đi vào.

"Công tử, việc công tử giao tiểu nhân đã làm xong, chủ nhân nơi đó là người quen cũ của tiểu nhân, cả gia đình đã xuất ngoại, nên căn nhà đã bỏ trống không ai ở. Tiểu nhân xem chừng trong vòng hai ba năm chưa chắc đã trở về. Tiểu nhân đã đem nơi này bố trí lại một chút. Liền về đây hỏi ý công tử thế nào."

"Ân, rất tốt, hãy dẫn đường." *Hàn Lập mở miệng khen một tiếng.*

"Tạ ơn công tử đã khen, xin mời công tử đi theo tiểu nhân." *Phùng chưởng quỹ đi trước vài bước Hàn Lập theo sau ra khỏi phòng.*

Từ cửa sau đi ra, một chiếc xe ngựa hai bánh đã chờ sẵn tại cửa, một ông lão gù lưng ngồi ở vị trí xa phu.

" Xem ra ngươi cũng là người có tâm, ngay cả xe cộ cũng đã chuẩn bị sẵn. Nhưng không phải ta đã nói qua sao, ta không muốn người khác biết việc ta đến nơi này. Còn người này là ai?" *Hàn Lập một mặt nhìn chiếc xe ngựa, mặt khác lại cẩn thận đánh giá lão già đánh xe ngựa, hai mắt nhướng lên.*

"Khởi bẩm công tử, người này hai tai đã bị điếc, nên không thể nghe được bất cứ việc gì, nên không thể nói ra được việc gì bất lợi cả. Do nơi ở cách nơi này tương đối xa, nên bắt buộc phải xử dụng xe ngựa." *Phùng chưởng quỹ cung kính trả lời.*

"Là như vậy sao, rất tốt." *Hàn Lập nhăn mặt nhíu mày, sau một lúc trầm ngâm cũng bước lên xe ngựa.*

"Phùng chưởng quỹ cũng lên xe luôn đi."

Lão già đánh xe không cần hai người phân phó, liền giật dây cương xe ngựa từ từ di chuyển.

Hàn Lập ngồi khoanh chân ở trong xe, mặt không chút thay đổi hai mắt nhắm lại, Phùng chưởng quỹ thì ngồi ở một góc không nói lời nào.

Xe ngựa di chuyển không tính là nhanh, sau khi đi qua mười mấy con đường lớn nhỏ trên phố, liền chuyển hướng đi sang một khu vực khác.

Một lúc lâu sau, xe ngựa dừng lại trước sân hẻo lánh, xung quanh không có một nhà nào khác. Chỉ duy nhất một ngôi nhà, có vẻ khá hoang vu.

Hàn Lập cùng Phùng chưởng quỹ một trước một sau bước xuống xe.

"Chính là nơi này. Công tử, ta hãy đi vào nhìn xem, hạ nhân đã đem phòng của công tử dọn dẹp sạch sẽ rồi." *Phùng chưởng quỹ trên mặt nở một nụ cười, bước về phía trước, đẩy cánh cổng bước vào.*

*Nhưng vào lúc này, bổng nhiên ở phía sau truyền đến tiếng nói của Hàn Lập: "*Ngươi tính trước tiên trốn vào trong cấm chế, xong thì ra lệnh cho ba người ở ngoài bắt lấy ta sau!*"*

Phùng chưởng quỹ nghe vậy lập tức kinh hãi, không kịp suy nghĩ nhiều cả người muốn chạy về phía trước, hai tay đẩy mạnh cánh cửa trước mặt, muốn chạy vào trong sân cách đó vài thước.

Nhưng ngay lúc đó, một luồng hỏa tuyến quỷ dị xuất hiện sau đầu Phùng chưởng quỹ, sau đó lóe lên xuyên thủng qua đầu, cả người Phùng chưởng quỹ bốc cháy dữ dội, chỉ trong chốc lác liền bị đốt cháy không còn gì cả.

Lão già gù lưng đang ngồi trên xe ngựa bên cạnh, thấy Hàn Lập động thủ, không chút nghĩ ngợi hét lớn" Động thủ."

Lập tức tay chợt vung ra, một thanh phi đao liền bay ra, hóa thành đạo bích quang cực nhanh chém tới. Đồng thời trong sân nguyên lai không có ai đột nhiên trong sân toát ra một luồng sương mù màu vàng, bao trùm cả sân, từ trong sương mù bắn ra một chiếc phi xoa màu đen, cùng hai luồng hỏa quang, tấn công về phía Hàn Lập.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, tay áo vung lên cuốn lấy luồng ánh sang bích hồng

Một tấm thanh hà từ trong tay áo bay ra cuộn lấy phi đao cuốn vào phía trong vùng sáng, sau đó lươn vòng quay về trong tay áo Hàn Lập.

Tay còn lại Hàn Lập lơ đang chụp về phía ba luồng luồng ánh sáng đang bay tới, một bàn tay bằng ánh sáng xanh quỷ dị xuất

hiện, bắt lấy các pháp khí vào trong không thể nhúc nhích.

Trong hoàng vụ xuất hiện một tiếng kinh hô. Mà lão già lưng gù mặt không còn chút máu.

Đối thủ trước mắt, không ngờ pháp khí giống như đồ chơi con nít không tốn chút sức nào đã thu lấy, điều này đại biểu cho cái gì hắn sao lại không biết.

Lão già không kịp suy nghĩ nhiều hơn, liền trở bàn tay, một miếng phù huyết quang nhàn nhạt liền xuất hiện. Cắn lưỡi một cái, phun ra một ngụn máu rơi lên trên tấm phù, tấm phù liền bay khỏi tay hóa thành một đoàn huyết quang, bao bộc lấy lão già vào trong, phá không bay đi

trong sát na liền vượt qua mười mấy trượng.

Tu sĩ trong hoàng vụ cũng không dám chậm trễ, ba luồng ánh sáng khác nhau từ bên trong bắn nhanh ra ngoài, chọn các hướng chạy trối chết.

------oOo------

Chương 935: Ra Oai

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập sắc mặt âm trầm, sau đó bắn ra ba đạo kiếm khí về phía lưng ba người,ba người đã bay xa mấy trượng nhưng bị đạo kiếm quang ra sau mà tới trước bao phủ đánh rớt.

Ba tiếng kêu thảm thiết từ trong màn kiếm quang phát ra, vài đoàn mưa máu rơi xuống, mùi huyết tinh bốc lên.

Lão gù ở bên cạnh quay lại chứng kiến cảnh này sợ đến hồn bay phách lạc, lập tức bất chấp hậu quả ngựng tụ linh lực toàn thân rót vào trong màn huyết vụ,tốc độ nháy mắt tăng lên ba phần, mắt thấy đã bay tới một con đường cách đó mười mấy trượng

Hắn không có hy vọng Hàn Lập bỏ qua không đuổi giết hắn, chỉ là muốn chạy tới nơi đông người, đối phương ít nhiều kiêng kỵ, không tiện xuống tay, họa may có thể tạm giữ cái tiểu mệnh.

Hàn Lập đứng tại chỗ cười lạnh một tiếng, nhẹ nhàng điểm một chỉ về phía huyết vụ ở phía xa, đạo hồng tuyến đã kích

sát Phùng chưởng quỹ đột nhiên hiện ra ngay sau huyết vụ, hồng mang lóe lên, xuyên thủng màn huyết vụ.

Sau một tiếng thét vang lên, mưa máu bay ra,lão gù trực tiếp từ trên không rơi xuống, một quang thủ màu xanh quỷ mị bay tới, đem ba kiện linh khí ném đi, nhưng lại chế trụ lão gù rồi bay trở lại hướng Hàn Lập

Tia hồng tuyến màu đỏ tại hư không vô thức tiêu thất, không để lại dấu vết, nhưng một khắc sau nó lại tái hiện trên người Hàn Lập một lần nữa.

Hàn Lập giơ một tay lên, nó từ từ đậu trong lòng bàn tay, hóa ra là một cây phi châm.

Hàn Lập nhìn phi châm trong tay, trên mặt hiện lên vẻ hài lòng, hắn sử dụng tinh hóa yêu đan phí không ít tinh thần lực chế thành phi châm này, uy lực thật không nhỏ…Tối thiểu nó xuất ra tốc độ nhanh chóng cùng khả năng ẩn dấu đã đạt tới hiệu quả dự đoán. Càng hay hơn nữa là nó là pháp bảo, nếu luôn gia tăng tu luyện, uy lực của nó có thể từng bước tăng trưởng.

Lật bàn tay lên, phi châm trực tiếp tiêu thất không thấy, bị thu vào trong cơ thể. Sau đó hắn nhìn về phía lão gù trong quang vụ, trên mặt không chút biểu tình

Phi châm trong suốt sáng lấp lánh, không phải kim loại,không phải gỗ, ngoài mặt có ánh sáng màu đỏ hồng lúc mạnh lúc yếu, nhìn có chút quỷ dị.

Bây giờ bụng lão bị xuyên thủng một lỗ nhỏ bằng đầu ngón tay. Hơn nửa cơ thể bị quang thủ gắt gao chế trụ, không thể nhúc nhích chút nào, trên mặt không còn chút máu.

Nhìn thấy Hàn Lập quay lại,trong tâm lão vô cùng lo lắng nhưng vẫn phải bất đắc dĩmỉm cười. vội vàng nói ra những lời nói nịnh nọt tâng bốc:

"Hiểu lầm.Tất cả là hiểu lầm.Tiền bối có thần thông như vậy khẳng định không phải là người mà bọn ta muốn tìm.

Vãn bối khẳng định tìm lầm người.Tiền bối đại nhân đại lượng, không so đo với vãn bối.Vãn bối chính là người nhà họ Khổng. Tiền bối có gì muốn biết vãn bối nhất định nói hết…" lão biết số phận mình không tốt, vội vàng đem hết mọi thứ nói ra, hy vọng có thể đả động tâm tư đối phương mà

lưu lại cho mình một mạng.

Nhưng Hàn Lập lại vung tay lên, một đạo phù bắn lên người lão. Lão cầu xin tha thứ đột nhiên ngừng lại, hai mắt trở nên u mê vô thần

"Như vậy cho khỏi rắc rối. Hàn mỗ muốn biết sự việc, tốt hơn là tự

mình đến kiểm tra một chút" Hàn Lập thầm nói nhỏ một câu, thu thập hết các món linh khí, xoay người đi vào trong sân.

Đại trảo thủ màu xanh vẫn túm chặt lão, theo sau Hàn Lập tiến vảo bên trong sân.

Trong sân bố trí một cái pháp trận che mắt đơn giản.Hàn Lập vốn không để vào mắt, tiện tay đánh ra vài pháp quyết đem trận pháp hủy đi

Sau đó mang lão tiến vào một phòng bên trong

một bữa cơm, Hàn Lập tiện tay hóa ra một cái hỏa cầu biến lão thành tro bụi. Khiến cho

Sau khoảng thời gian

lão biến mất hoàn toàn trên thế gian này, sau đó ngồi lại trên chiếc ghế tay chống cằm suy ngẫm.

Mới vừa rồi hắn sử dụng *"Mộng dẫn thuật"*, không thương tiếc mà tác động vào thần trí của đổi phương, thu hết mọi thông tin mà lão biết.

Đúng như trước đây lão gù đã nói, hắn là chấp sự tại Tấn kinh của Khổng gia.

Người này thật sự có quyền lực, Phùng chưởng quỹ hai năm trước gặp một vấn đề nhỏ, đã bị người này truy lùng, sau này bị đe dọa mới phải quy thuận nhà họ Khổng

Dù sao một người bình thường làm sao dám đối kháng với thượng tiên

Mà Hàn Lập đưa ngọc bội của Phong Nhạc cho Phùng chưởng quỷ, hiển nhiên đã bị lão báo cho những người này, muốn lập công lớn.

Kết quả là vị Phùng đại công tử đã tịch mịch rất lâu trong gia tộc nghe được tin tức này mừng như điên, lập tức sắp đặt cạm bẫy, tự thân xuất mã chuẩn bị phục kích vị *"Phong Nhạc"* này.

Nhưng Hàn Lập vừa ra khỏi tửu lâu, nhìn thấy liễm thức thuật thấp kém của lão,trong lòng biết Phùng chưởng quỹ có vấn đề,nhưng không hề sợ hãi trước một tu sĩ trúc cơ kì,nhưng tại nơi tuu3 lầu có nhiều người này,sẽ không dám trực tiếp xuống tay,thuận thể tìm một suy nghĩ bất kì, đã ngồi xe ngựa đi đến đây.

Kết quả lão cùng mấy tên trúc cơ kỳ mai phục ở đây,coi như không có.

Cuối cùng bị hắn tiện tay tiêu diệt luôn

Đối với việc này, Hàn Lập chẳng thèm quan tâm.hắn mơ hồ đã đoán ra, nếu không phải tự thân hắn đến, mà để tu

sĩ kết đan kỳ mai phục ở đây, thì đã là một chuyện cười rồi

Nhưng Hàn Lập tìm tòi từ thần thức của lão gù, đã phát hiện một việc kinh ngạc

Nguyên lai cuối năm nay ba nhà liên thủ quản lý tham* vương đại hội vừa chấm dứt, bỗng nhiên nổ ra việc lão tổ Khổng gia bị quỷ cắn nuốt thần hồn chiếm giữ thân xác.vào thới điểm đó hai gia chủ đã liên minh mời các tu sĩ cao tay tới trực tiếp đem lão đánh gục, nguyên thần cũng không có chạy mất.

* tham ở đây là nhân sâm, tham vương: sâm vươngLúc đó,Khổng gia thiệt hại rất lớn, ảnh hưởng tới cơ sở ba nhà. Nhưng tại lúc này, khi biết tin thủ hạ bị diệt, Huyễn vương vốn vẫn ở trong Tuyết Lăng sơn mạch nổi giận đùng đùng, không ngờ đem hết các ngôi cổ mộ lật lên, thả mấy ngàn thi vệ trúc cơ kì tu vi. tạo thành hoàng tuyền quỷ trận, từ đó đánh ra.

Kết quả các cao giai tu vi đều đến trợ trận, tại cổ mộ một phen đại chiến, tiêu diệt không ít luyện thi. Nhưng những người có tu vi thấp đều bị quỷ trận cắn nuốt không thoát được

Về phần vài tên nguyên anh tu sĩ, cũng không có chỗ tốt nào trong tam thi quỷ trận, thậm chí sau khi giao thủ còn có một tên thụ trọng thương. Kết quả thành viên của ba nhà ở trên ngọn núi tổ chức Tham vương đại hội bị vây khốn trong hơn trăm dặm quỷ trận. Bọn họ chỉ có thể tại trên núi miễn cưỡng bố trí mấy cái đại trận bảo vệ mình mà thôi.

Kì thật cũng tại những tu sĩ này, sau khi phục kích huyễn vương khiến hắn bị thương đã quá coi thường hắn. Vốn dĩ cương thân* của ma cương sau khi bị trọng thương rất dễ đối phó, nhưng không thể ngờ rằng sau khi Huyễn Diệp Vương – vốn chỉ có tu vi nguyên anh trung kỳ, ngay khi vừa dựa vào một khối cổ mộ, lập tức tu vi tăng tới nguyên anh hậu kỳ, giống như biến thành

một kẻ khác vậy. Hai thi yêu cũng có tu vi nguyên anh sơ kỳ, vậy là khi đối mặt liền ăn phải trái đắng, mất đi chiến lực

Tiếp theo lại càng chẳng có gì tốt cả.

Huyễn vương hiển nhiên pháp lực cao cường, nhưng lại làm ra động tĩnh lớn như vậy. Sau khi vây khốn bọn tu sĩ hơn tháng, rốt cục cũng kinh động cao thủ tu chân nguyên anh kỳ ở phụ cận chạy tới, thi triển ra thần thông kinh thiên động địa, thoáng cái đánh lui tam thi, làm chúng không thể không lui về vùng tuyết lăng sơn mạch sâu thẳm

Vị này nguyên anh kỳ tu sỉ cũng không truy kích, lại phiêu phiêu bỏ đi

Sau khi tu sĩ ba nhà được cứu,đương nhiên không dám lưu lại gần đó, đem tất cả thế lực quét sạch vùng núi này, không cho huyễn vương có cơ hội phất cờ trở lại.

Mà tam thi cũng sợ hãi tên tu sĩ nguyên anh kỳ kia lại nhúng tay vào việc này, hiển nhiên cũng không dám dễ dàng rời núi, chuyện can qua này dần dừng lại

Tất nhiên Hàn Lập biết một phần quan trọng mà thôi, nhưng hắn liên tưởng đến một lần trong lúc đi ra ngoài phong

sơn, va chạm với huyễn vương thân mang trọng thương, cũng đoán được phân nửa tình hình, trong tâm không khỏi tấm tắc kêu sợ hãi.

Vị huyễn vương này cũng không khỏi có điển hung hãn. Ngày đó tại vùng Tuyết Lăng sơn mạch cuộc chiến kịch kiệt, thân đã chịu trọng thương,quay về trong mộ trong một khoảng thời gian ngắn không ngờ lại gây ra chuyện lớn như vậy, tạo ra một bộ dáng chẳng còn chút nguyên khí.

Nhưng hắn không biết phải phục dụng bao nhiêu linh đan diệu dược, Hàn Lập rất rõ ràng, trên thế giới không hề có cái gì gọi là linh đan diệu dược. Nhưng lại có thứ giúp cho người ta phục hồi nguyên khí tức thì. Nhưng dù hắn có linh lực sung túc, cũng chưa khôi khục được tu vi đỉnh phong.

Như vậy chỉ có một chuyện xảy ra, lão thi vương vạn năm quá mạnh mẽ, hay là tu luyện công pháp phục nguyên nên có thần thông gì đặc biệt, có tốc độ hồi phục kinh nhân

Không nói về thần thông của thi vương, Hàn Lập không khỏi nghĩ tới khối thiên thi châu trong cơ thể mình.

Sau khi tu luyện Minh vương quyết hắn đã cảm thấy sự trợ giúp thần kỳ của thiên thi châu. Nếu không chỉ bằng kiện kim cương xá lợi thì không thể tu thành tầng thứ hai Minh vương quyết, đây dù sao cũng là hai chuyện khác nhau

Viên châu giống như có hiệu dụng thần kỳ, nói không chừng huyễn vương hồi phục nhanh như vậy là có quan hệ với nó.

Sau khi Hàn Lập lẳng lặng tự định giá, liền đem việc này để lại đằng sau. Bắt đầu kế hoạch ở Tần kinh

Rời khỏi nơi này là việc không cần nói, nơi này có quan hệ với Phùng chưởng quỹ không thể ở lâu hơn. Nếu không sau khi người này mất tích, sẽ có người tới đây tra xét, vậy thì sẽ có chút phiền phức. Hay là tìm một ngôi đạo quan hay tự miếu để thuê nhỉ, so với quán trọ chỗ này

cũng được sạch sẽ.

Mặt khác, cũng cần phải nghe một chút chuyện của tu tiên tại Tấn kinh

Sau khi Hàn Lập suy

xét xong, liền ra khỏi nhà.Bến mất không dấu vết.

------oOo------

Chương 936: Thiên Cơ các

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đứng đã được một thời gian, rốt cục thấy trong các tiểu đạo quan đều là người trần, một chút pháp lực cũng không có.

Hàn Lập với việc này rất hài lòng, đã quyên tặng một chút tiền, đả động được đạo sĩ giữ quan, xin vào ở tạm.

Ở tại đó một đêm, sớm ngày thứ hai, Hàn Lập ra khỏi đạo quan, đi tới khi trời sáng tỏ thì phát hiện ra một gian thư viện có khí của tu sĩ.

Gian thư viện này ở tại Tấn kinh,h ơn nữa cũng không nhỏ, khẳng định có chút lai lai lịch, có quan hệ nhất định với Nho môn.

Tuy nhiên Hàn Lập không có quan tâm chút nào. Hắn lặng lẽ lẻn vô trong thư viện, xuất hiện gần một lão

nho áo trắng, không hề che dấu khí tức cường đại của tu vi nguyên anh kì

Lão nho khi mới gặp Hàn Lập liền cả kinh,vội vàng ngưng tụ toàn thân pháp lực. Nhưng sau khi nhin rõ tu vi của Hàn Lập, trên mặt liền bỏ đi đề phòng,lùi lại nửa bước,cung kính hướng Hàn Lập làm một lễ.

" Tiền bối giá lâm thư viện, vãi bối có thể giúp gì cho tiền bối không???

"Ngươi thật là thức thời. Ta tìm ngươi xác nhận một chút việc nhỏ

, mang một số vấn đề về đường phố, thương mại, những nơi đấu giá riêng nói hết ra cho ta."

Hàn Lập nghe vậy mỉm cười, chầm chậm nói." Vị trí phường thị không có vấn đề,vãn bối đã phục chế tất cả vào ngọc giản này. còn về chuyện đấu giá hội, vãn bối cũng không biết nhiều lắm, không thể giúp gì cho tiền bối."

Lão nho sinh do dự nói, cũng từ giới chỉ lấy ra một cái bạch sắc ngọc giản, bắt đầu ghi lại thông tin về các phường thị trong bản đồ

*"*Thời gian cụ thể đấu giá hội bắt đầu, địa điểm, cùng với lần này có kỳ trân dị bảo gì bán ra hay không?*"*

Hàn Lập tươi cười, bất động thanh sắc hỏiThời gian địa điểm không có vấn đề. Chín ngày sau cử hành tại Quang Bảo Điện ở Tấn

Tây phường thị, chia thành hai cấp đấu giá dành cho tu vi kết đan và nguyên anh. Nguyên anh kì có thể tham gia kết đan cấp nhưng kết đan không thể tham gia nguyên anh cấp. Về phần bán ra tài liệu gì, vãn bối thật không thể trả lời. Vì phiên đấu giá lớn như vậy nhưng khi các phường thị Đại

Tấn liên hợp lại rất khó có thể biết được vật gì sẽ được bán ra. Nhưng theo kinh nghiệm lúc trước, kì trân tài liệu xuất hiện ở đấu giá hội cũng ít nhất là trên trăm. Bên

cạnh đó sẽ có môt vài tiền bối đem tài liệu tới, mang tới phiên đấu giá để đấu giá. Phiên đấu giá này thông thường sẽ diễn ra trong năm sáu ngày."

Lão nho thành thật trả lời.Thì ra là thế. Bảo Quang Điện. Hàn Lập vuốt cằm, thì thào tự nói. *"Tiền bối, ngọc giản đã phục chế xong, xin tiền bối nhận cho."*

Lúc này rốt cục lão nho cũng phục chế xong ngọc giản hai tay dâng lên cho Hàn Lập.Hàn Lập không nói câu nào liền đem ngọc giản bắt lấy, thần thức đảo qua bên trong một lượt, trên mặt lộ ra vẻ hài long gật đầu.

"Tốt lắm. Chuyện hôm nay ta không muốn có người khác nhắc tới. Nếu không.hắc hắc,…"

Hàn Lập âm trầm cười, thân thể chớp động, biến mất không dấu vết.Lão nho khóe mắt giật giật.ngồi lại trên ghế, nhíu mày suy nghĩ.

Qua một lúc sau hắn mới dung thần thức đảo một vòng quanh phòng. Kết quả trống trơn, tựa hồ như trước không có ai khác.

Lão nho mới thật sự phào một tiếng, mặt lộ ra nụ cười khổ

Sau khi Hàn Lập ra khỏi thư viện, đem ngọc giản nhìn kĩ môt lần, rồi hướng phía Tây Tấn phường thị mà đi

Vì Tây Tấn phường thị có một pháp trận ẩn dấu cao minh, thường đem khu vực nhỏ đường phố hẻo lánh phía tây Tấn kinh che dấu đi.

Hàn Lập hiện ra ở lối vào phường thị, dễ dàng thông qua cấm chế, hiện ra tại một con đường vắng vẻ.

Tuy nhiên sự lạnh lẽo chỉ so với sự nhốn nháo bên ngoài. Có vẻ trên đường phố nơi kinh doanh có tới mấy trăm tên tu sĩ, đi lại ra vào cửa hàng hai bên đường.

Hàn Lập dùng thần thức đảo qua bên đường phố, cũng biết đại đấu giá hội sắp cử hành trong ngày, cái phường thị này khẳng định có tu sĩ nguyên anh kì tọa trấn. Nếu không đấu giá hội cũng không lớn như vậy.

Nghĩ vậy, Hàn Lập chậm rãi đi, ánh mắt không ngừng quét ra hai bên.

Cái phường thị này so với bên phía nam có chút bất đồng, hai bên đường cơ hồ đếu là các lầu các lớn, phảng phất tài lực hùng hậu, đều là các thương hào không nhỏ. Hàn Lập đúng là chưa thấy qua tên lầu các nơi này bao giờ.

Xem ra các thương hào tu tiên Đại Tấn có chút thực lực, đều có có cửa hàng tại nơi này.

Nếu như vậy, không có sự phân biệt cẩn thận nào, Hàn Lập liền thu thập một vài tài liệu có trong danh sách, lập tức đi hỏi mọi nhà nơi đây.

Nhưng hiện giờ những thứ mà Hàn Lập cần tìm cái nào cũng hy hữu, không phải muốn tìm là tìm được dễ dàng như vậy.

Hàn Lập vẫn chưa nóng lòng, không để ý tới.

Tại nơi này đi tìm một vòng, chỉ là thuận đường mà đi, thật ra hắn còn có một chuyện trọng yếu khác cần làm.

Tham gia đấu giá chắc chắn cần phải có rất nhiều linh thạch. Ban đầu linh thạch trên người Hàn Lập không thiếu. Nhưng sau khi hóa thân thành tu sĩ đeo mặt nạ đi khi thu thập tài liệu, cũng đã hoang phí mất hơn phân

nửa. Hôm nay đối mặt với đấu giá hội lớn như vậy, linh thạch trên người hiển nhiên không đủ rồi.

Hàn Lập có ý định tìm một cửa hang lớn nào đó bán vài món vật phẩm quý báu đổi lấy một số linh thạch.

Bởi vì cần lượng linh thạch thật lớn, người mua cũng phải có thế lực lớn mới được.

Hàn Lập đi tới trước một ngôi nhà ba tầng, hai mắt không khỏi híp lại.

Nhà này so với các thương hào bên cạnh rõ ràng lớn hơn hẳn, hơn nữa tu sĩ ra vào đủ loại người, dường như đúng là đối tượng mình cần tìm.

Chỉ là Hàn Lập nhìn thấy trên đại môn viết ba chữ vàng: Thiên Cơ các, tim không khỏi nhẩy lên một cái.

Điều này có nghĩa là nơi đây chuyên bán các mặt hàng thuộc về Thiên Cơ các

Hàn Lập thoáng do dự một chút, nhưng vẫn bước chân đi vào.

Lầu một có diện tích không nhỏ, dài tới ba bốn mươi trượng, có năm sáu gã sai vặt mi thanh lục tú, luyện khí kỳ chỉ vào một số đồ vật gì đó giới thiệu cho khách nhân.

Hàn Lập vừa đi, một gã sai vặt mỉm cười tới gần, muốn bắt chuyện.

Lui ra, vị tiên sinh này ta phụ trách là được rồi."

Một người trung niên choàng áo bào trắng thản nhiên ngồi uống trà ngồi trong góc hội trường, sau khi dùng thần thức đảo qua người Hàn Lập, lập tức giật mình đặt chén trà xuống, la gã sai vặt.

Sau đó hắn sửa sang lại trang phục bước đến thi lễ, cung kính nói:

" Tiền bối có thể đến Thiên Cơ các của chúng ta, thật là vinh hạnh. Thiết nghĩ tầng một không có thứ tiền bối muốn, chúng ta lên tầng ba nói chuyện được chăng???"

Hảo,ta cũng muốn tìm chủ nhân nơi này.Hàn Lập ánh mắt chớp động vài cái,lạnh nhạt nói.

Sau đó dưới sự dẫn đường người trung niên này, chậm chậm rãi đi lên lầu

Dưới lầu bảy tám gã tu sĩ mua đồ thấy tình hình trên hiển nhiên biết đó là tu sĩ nguyên anh kỳ, liền xôn xao một trận.

"Đúng là tiền bối nguyên anh kỳ, lần đầu tiên ta thấy đó. Nhìn sao mà còn trẻ thế nhỉ?"

" Chuyến này Thiên Cơ các lại muốn có một sinh ý lớn rồi đây" *….chà chà…*

Lập tức liên tiếp những tiếng than thở vang lên, sau đó truyền ra ngoài.

Tầng ba Thiên Cơ các cũng không lớn, chỉ là bố trí một số thứ rất tao nhã, hơn nữa lại có hai mỹ nữ, một người thấy khách nhân đi *vào, lập tức dâng ngay một ấm trà tới.*

" Xin mời tiền bối thưởng thức, đây là Vũ Linh trà cửa hàng bỏ một số tiền lớn để mua, có hương vị rất riêng biệt."

*Người trung niên mời Hàn Lập ngồi, mỉm cười, giới thiệu trà."*Trà không vội uống, trước tiên ta muốn mua một vài tài liệu, không biết quý các có bán không. Nói thật, ta đã đi qua nhiều nơi rồi, nhưng cũng không có mua được thứ gì, đối với Thiên Cơ các của ngươi cũng không ôm nhiều hy vọng."

Hàn Lập nhìn cũng không thèm nhìn chén Vũ Linh trà,ngược lại bình tĩnh nói, tay áo hướng trên bàn phất một cái, một tấm ngọc giản màu xanh biếc đột nhiên xuất hiện trên mặt bàn.

Nếu tiền bối nóng lòng như thế, ta trước tiên xem thử xem, Nếu mấy nơi kia cũng không có đồ vật tiền bối tìm, tài liệu cũng không hẳn ở đây không có."

Trung niên nhân mỉm cười, đem ngọc giản thu vào tay, đưa thần thức chìm vào trong.Khoảnh khắc sau, sắc mặt hắn khẽ biến

Hàn Lập sắc mặt không ngạc nhiên, biểu tình này chưởng quỹ mấy cửa hang trước cũng có, hắn chứng kiến quá nhiều rồi. Ai bảo những tài liệu hắn tìm kiếm này, đều là những thứ thế gian khó kiếm chứ. Thậm chí còn có hai loại tài liêu mà tu sĩ bình thường còn chưa nghe nói qua.

" Trách không được tiền bối đi khắp cũng không chỗ nào tìm thấy. Tài liệu đó, đích thực không phải thương nhân phổ thông có thể có, nơi này ngoại trừ Lôi Linh thạch có một khối nhỏ, còn lại cũng bất lực."

Sau khi đưa thần thức từ trong ngọc giản ra, trung niên áo trắng cười khổ hướng Hàn Lập nói." *Các ngươi có Lôi Linh thạch?"* Vốn Hàn Lập đang chuẩn bị cho lần thất bại kế tiếp, nghe nói thế, không khỏi lộ ra vui mừng." *Không sai, tiền bối cũng là tới đúng dịp, khối linh thạch này vốn là mới nhận tới. Chẳng qua cái này cũng hơi phiền toái một chút, vốn thứ này là sở hữu của một tiền bối tu vi nguyên anh kỳ có giao hảo với bổn các, chuẩn bị trao đổi* *đồ vật. Nếu không đổi được, mấy này sau bố trí đấu giá."*

Người trung niên do dự một chút lại nói ra khiến Hàn Lập giật mình.

------oOo------

Chương 937: Thiên Cơ Phủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Trao đổi ư, không biết ngươi muốn trao đổi cái gì? Đúng lúc trong tay ta cũng có ít đồ để trao đổi đây." Hàn Lập vuốt vuốt cằm nói.

"Tất cả tài liệu cùng đan dược vị tiền bối kia muốn trao đổi đều ở đây, mặc dù nói về mức độ quý hiếm so với thứ tiền bối mới thu được có lẽ kém một ít. Nhưng đều là vật thế gian khó tìm, nếu không viên lôi linh thạch này đã sớm bị đổi ra ngoài. Đây chính là tài liệu tuyệt hảo để luyện chế pháp bảo lôi thuộc tính." Trung niên tu sĩ đối với lời nói của Hàn Lập cũng không cảm thấy giật mình, sau khi mở miệng nhắc nhở đã sớm đem một khối ngọc giản chuẩn bị kĩ từ trước đưa tới.

Hàn Lập đem ngọc giản nắm trong tay, chưa vội nói gì mà dụng thần thức xem xét qua.

Trung niên nhân áo bào trắng cẩn thận quan sát vẻ mặt của Hàn Lập, muốn từ đó nhìn ra chút gì, nhưng đáng tiếc trên mặt Hàn Lập thần sắc thủy chung không hề thay đổi, căn bản nhìn không ra bất cứ dị sắc nào. Điều này làm cho trung niên nhân không khỏi có chút thất vọng, trong lòng âm thầm nghĩ:

"Vị nguyên anh kì Hàn tiền bối này rốt cuộc có lai lịch ra sao đây. Bề ngoài thoạt nhìn trẻ tuổi như thế, nhưng tài liệu muốn thu thập lại đều là vật hi hữu hiếm có. Theo lý thuyết tu sĩ tu vi đạt đến nguyên anh kì có thể thanh xuân vĩnh trú (mãi mãi trẻ trung) tất nhiên không ít, nhưng phần lớn đều là nữ tu sĩ mà thôi. Nam tu sĩ dù có năng lực bảo trì dung nhan, hình như cũng không có lão quái nào có dung mạo cùng trang phục như thế này cả! Chẳng lẽ đây là một tu sĩ mới vừa tiến giai nguyên anh.

Vị trung niên nhân áo bào trắng này mặc dù cảm ứng được Hàn Lập là nguyên anh kì cảnh giới, nhưng nếu muốn phán đoán chính xác tu vi, liền giống như gặp một tầng hơi nước, không thể *từ trên người Hàn Lập thấy rõ ràng được. Chỉ biết là, tựa hồ so với vài tên nguyên anh sơ kỳ tu sĩ mà trước kia hắn gặp qua còn cường đại hơn một chút.*

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến hắn tận tâm tiếp đãi Hàn Lập. Nếu không, với nguyên anh tu sĩ phổ thông, lấy thế lực sau lưng Thiên Cơ các thật đúng là không cần quá mức lấy lòng hắn.

"Vị đạo hữu kia cần vật gì, ta thực sự có thể cung cấp một hai loại, bất quá cụ thể trao đổi thế nào còn phải xem qua viên lôi linh thạch kia mới có thể nói tiếp. Linh thạch phẩm chất quá kém nói, ta có lấy cũng vô dụng." *Một lát sau, Hàn Lập rốt cuộc từ trong ngọc giản nhìn qua một lần, đem ngọc giản tiện tay ném trả lại cho trung niên nhân, bình tĩnh nói.*

"Điều này hiển nhiên. Như vậy đi, tiền bối. Cuộc giao dịch này liên quan trọng đại, Phú tiền bối đang ở phường thị phụ cận, ta sẽ phát truyền âm phù, để hai vị tiền bối tự mình gặp mặt hiệp thương giao dịch một phen, vậy được chứ?" *Trung niên nhân sau một hồi cân nhắc, vẻ mặt cười cười nói.*

"Phú tiền bối? Được. Ta cũng muốn gặp mặt vị Phú đạo hữu này. Ta muốn một lượng lớn linh thạch, càng nhiều càng tốt.Xem thử xem trên người vị đạo hữu này có hay không vẫn còn dư lôi linh thạch." *Hàn Lập sau một phen cân nhắc,đồng ý nói.*

Theo hắn nghĩ, đối phương nếu đã có thể đưa ra loại tài liệu quý hiếm bậc này, nói không chừng trong tay còn vài loại tài liệu khác. Gặp mặt một phen, bản thân cũng có lợi.

"Nếu đã như vậy. Tiền bối xin chờ một chút. Ta lập tức đi truyền tin ngay. Phú tiền bối chỉ chốc lát sẽ đến." *Trung niên nhân không có chần chừ liền ôm quyền, đi ra đại sảnh tầng ba.*

Hàn Lập lúc này mới thản nhiên cầm lấy linh trà trên bàn, nhấp khẽ một ngụm, cảm nhận được một vị tinh khiết thơm ngọt. Quả nhiên không tầm thường.

Một lát sau, trung niên nhân kia quay lần nữa. Tự nhiên là đã phát đi truyền âm phù.

Hàn Lập lúc này đang nhâm nhi chén linh trà, liếc mắt đánh giá trung niên nhân, đột nhiên mở miệng hỏi:

"Các ngươi ở Thiên Cơ các, có phải hay không sản xuất rất nhiều Thiên Cơ Ốc? Ta nghe nói quý các luyện chế được loại cao giai Thiên Cơ ốc, có thể đem một tòa động phủ lớn nhỏ luyện chế thành lòng bàn tay mang theo bên người, hơn nữa còn có thể trực tiếp thêm vào một ít cấm chế lợi hại, thật sự là có chuyện này?*".*

"A a, Thiên Cơ ốc đúng là đặc sản pháp khí của bổn các. Bất quá loại Thiên Cơ ốc mà tiền bối nói tới, chính là thiên cơ ốc cấp bậc cao nhất, nên gọi là Thiên Cơ phủ mới đúng. Loại Thiên Cơ phủ này tổn hao tài liệu vô cùng hiếm có, vốn không có luyện chế ra được bao nhiêu, hiện tại ngoại trừ vài món không bán ra ngoài, còn lại thì sớm đã bán hết không còn gì.*" Trung niên nhân nghe thấy lời ấy ngẩn ra, nhưng lập tức cười cười giải thích.*

"Hàng không bán, tại sao? Các ngươi Thiên Cơ các luyện chế ra, không phải để bán sao?*" Hàn Lập có vài phần ngoài ý muốn.*

"Không dối gạt tiền bối, vài món còn lại này đều là Thiên Cơ phủ tinh phẩm, vô luận lớn nhỏ đều được thêm vào cấm chế mà vật bán ra còn xa mới có thể sánh kịp. Cho nên những Thiên Cơ phủ này bề trên luôn có ý muốn lưu lại, đồng thời chỉ có thể dùng một ít vật phẩm cực kì hiếm có đổi lại.*" Trung niên nhân có chút xấu hổ giải thích nói.*

"Cũng là lấy vật đổi vật! Nhưng cái này quả có chút ý tứ, bất quá cũng không phải sự tình gì đáng ngại, chỉ cần Thiên Cơ phủ này thật sự thần diệu như thế, ta thực muốn đổi lấy một kiện, đạo hữu có thể trước tiên lấy ra đây vài món cho Hàn mỗ kiến thức một chút được chăng.*" Hàn Lập khóe miệng nhếch lên, cảm thấy hứng thú nói ra.*

"Vài món? Tiền bối chớ nói đùa, bổn các cho dù là thương hào(cửa hàng) ở kinh đô Đại Tấn, cũng chỉ còn có một kiện mà thôi, hơn nữa còn là trấn các chi bảo, vài món còn lại thì đặt ở trong các chi nhánh khác. Bất quá thứ này của bổn các chúng ta chính là do luyện khí đại tông sư *"Hoa Vận Tử"* tự tay luyện chế ra, nói về hiệu quả thì trong tất cả Thiên Cơ phủ chính là đứng số một số hai, cấm chế thêm vào bên trên có thể sánh với một kiện cổ bảo cực phẩm. Hơn nữa, tại hạ chỉ là một quản sự các nhỏ, không có quyền động tới bảo vật này. Vật này là do chính Vương trưởng lão phụ trách, tiền bối nếu thật sự có tâm, tại hạ sẽ tới mật thất thỉnh Vương trưởng lão cùng tiền bối bàn bạc việc này. Muốn trao đổi hay không cũng chỉ có Vương trưởng lão mới biết được." *Trung niên nhân tinh thần rung lên, vội nói.*

Trước khẩu khí không nhỏ của Hàn Lập, nếu thật sự có thể hoàn thành một cuộc mua bán lớn như vậy, địa vị của hắn trong Thiên Cơ các tự nhiên sẽ được đề cao.

"Vậy à, việc này vẫn phải chờ." *Hàn Lập mỉm cười, đang muốn nói thêm gì, đột nhiên thần sắc biến đổi ngậm miệng lại.*

Trung niên nhân sửng sốt, có chút không rõ lý do, nhưng lúc này, từ dưới lầu đột ngột truyền đến thanh âm của một lão già.

"Triệu tiểu tử, thực có người có thể xuất ra vật ta muốn sao. Lão phu đang ở thời điểm tu luyện mấu chốt, vì việc này liền mà lập tức gián đoạn tu luyện, chạy tới đây ngay đấy.*".*

Thanh âm này mặc dù già nua, nhưng thập phần mạnh mẽ, vang dội dị thường.

Tiếp đó là một loạt tiếng bước chân "Đăng đăng" *trầm trọng truyền đến, tựa hồ người đang đến cân nặng không hề nhẹ.*

"Vãn bối nếu thật sự mời tiền bối tới, tự nhiên là có chuyện. Tại hạ sao dám lừa gạt Phú tiền bối." *Trung niên nhân áo bào trắng giờ mới biết người mình mời rốt cuộc đã tới rồi, vội vàng đứng dậy cung kính trả lời.*

Chỗ cửa phòng bóng người chợt nhoáng lên, một vóc người cực kì cao lớn bỗng nhiên xuất hiện.

Hàn Lập hai mắt híp vào, cẩn thận đánh giá người mới tới này.

Đây là một lão nhân thân hình cao lớn, sắc mặt đỏ thẫm, trên mình linh khí kinh người, đúng là một tu sĩ nguyên anh trung kì đỉnh giai.

Hàn Lập lông mày lơ đãng nhíu lại, trong lòng hơi có chút ngoài ý muốn.

Mà lão già mặt đỏ này nghe xong trung niên chưởng quỹ nói như vậy, ánh mắt cũng quét về phía Hàn Lập, phát hiện Hàn Lập bề ngoài tuổi còn trẻ như thế mà cũng là nguyên anh trung kì tu vi, trên mặt đồng dạng lộ ra một tia kinh ngạc. Nhưng lập tức mặt mày tươi cười, bước mạnh vào trong phòng:

″Vị này chắc là Hàn đạo hữu mà Triệu chưởng quỹ đã nói tới. Có thể đưa ra tài liệu lão phu muốn, quả nhiên không phải là tu sĩ nguyên anh sơ kỳ.″ *Lão mặt đỏ cũng không chút khách khí, vừa đi đến trước mặt Hàn Lập, liền cười ha ha hào sảng nói.*

″Đâu có, tu vi của Phú đạo hữu mới làm cho Hàn mỗ khâm phục đấy chứ.″ *Hàn Lập cười cười, đứng dậy chắp tay nói.*

″Phú mỗ đến tuổi này rồi mới tu luyện tu vi như thế, có cái gì đáng khâm phục đâu. Phú mỗ là người trực tính, vậy xin nói thẳng luôn. Hàn đạo hữu muốn đổi lấy lôi linh thạch, rốt cuộc không biết có thể lấy ra vật gì, có thể hay không nói cho Phú mỗ biết một chút.″ *Hai người vừa ngồi xuống, lão già mặt đỏ đã không thể chờ được nữa, nóng lòng hỏi.*

″Vật khác không có, nhưng là tại hạ trong tay còn có một gốc xích tinh chi hỏa thuộc tính, chừng hơn nghìn năm hoả hầu.″ *Hàn Lập cười mỉm, thong dong nói ra.*

Xích tinh chi này đương nhiên không phải là gốc cây ba ngàn năm hoả hầu mà hắn tại Thiên Nam đệ nhất giao dịch hội dùng thất cấp yêu đan đổi được, mà là khi trở về lấy mầm của nó, tỉ mỉ tiến hành thúc dục sinh trưởng ra ngàn năm linh dược.

″Xích tinh chi? nếu thật có ngàn năm hỏa hậu, đích xác đủ để đổi lấy lôi linh thạch của tại hạ. Đạo hữu có thể hay không lấy ra cho tại hạ nhìn một cái.″ *Phú họ lão nghe vậy mừng rỡ nói ra.*

"Đương nhiên có thể, linh dược ta luôn mang theo bên người. Chỉ là linh thạch của đạo hữu có phải hay không cũng cấp cho Hàn mỗ kiến thức một chút." *Hàn Lập bất động thanh sắc trả lời.*

"Nga, lão phu thật hồ đồ. Cái này là tất nhiên. Triệu chưởng quỹ, linh thạch ta gửi mau lấy ra cho Hàn đạo hữu nhìn." *Lão già ngẩn ra, lập tức không suy nghĩ thêm hướng về trung niên nhân phân phó nói.*

"Dạ, tiền bối, cái này vãn bối sẽ tự mình đi lấy." *Trung niên nhân áo bào trắng trong miệng vội vàng đáp, sau đó liền đi ra ngoài phòng.*

"Hàn đạo hữu khuôn mặt có chút xa lạ, nhưng tu vi cũng đã tiến giai tới nguyên anh trung kì, không biết Hàn huynh trước kia ở nơi nào tiềm tu a. Đạo hữu nhất định là khổ tu chi sĩ, bình thường rất ít cùng các đồng đạo khác kết giao đi. Nếu không, lấy tu vi của đạo hữu, Phú mỗ khó có khả năng một chút ấn tượng cũng không có." *Lão giả mặt đỏ thừa dịp khoảng thời gian này, đánh giá Hàn Lập vài lần, không khỏi tò mò hỏi.*

Hàn Lập nghe được ý tứ dò xét chính mình của đối phương, liền nở nụ cười.

"Đạo hữu không biết, Hàn mỗ cũng không có gì lạ, tại hạ luôn ở trên một hòn đảo nhỏ ngoài hải ngoại tu luyện, rất ít khi đặt chân lên đất Đại Tấn." *Hắn sớm đã có chuẩn bị, không chút hoang mang trả lời.*

"Nguyên lai Hàn đạo hữu là hải ngoại tu sĩ, Phú mỗ thật sự là thất kính. Tại hạ đã sớm nghe nói hải ngoại có không ít đồng đạo thần thông quảng đại, tu luyện pháp môn có một phong cách riêng, cùng tu sĩ trong đại lục chúng ta rất không giống nhau. Khi rảnh rỗi Phú mỗ thật sự mong muốn cùng đạo hữu trao đổi một chút tu luyện tâm đắc. Bất quá, đạo hữu đi đường xa như thế đến Tấn kinh, xem ra đặc biệt là vì hội đấu giá mà đến." *Lão giả mặt đỏ trong lòng ngẩn ra, lập tức chợt hiểu nói.*

Đại khái cũng chỉ ở nơi hải ngoại vô bờ mới có nguyên anh tu sĩ *như vậy chứ trong Đại Tấn thì thật khó có thể vô danh. Lão giả mặt đỏ bất giác trong lòng đã tin quá nửa.*

Sau đó lão giả cùng Hàn Lập hàn huyên thêm mấy câu, đột nhiên bên ngoài lại truyền đến tiếng bước chân, tiếp đó một tiếng cười mang thanh âm trong trẻo chợt vang lên:

*"*Phú huynh đã đến Thiên Cơ các chúng ta, như thế nào lại không thông tri cho Vương mỗ một tiếng. Hàn đạo hữu cũng là khách quý, Vương mỗ càng nên tự mình đi ra chiêu đãi.".

Theo thanh âm truyền đến, một ngân bào tu sĩ sắc mặt hơi trắng đi vào trong thính đường.

------oOo------

Chương 938: Giao dịch hội dưới lòng đất

Nguồn: EbookTruyen.Net

*"Ha ha, Vương huynh cuối cùng cũng lộ diện. Ta còn nghĩ đạo hữu lần này sẽ vẫn bế quan tu luyện "*Quy linh quyết, quyết không ra. Nào dám quấy rầy Vương huynh thanh tu.*" Lão giả họ Phú tựa hồ cùng với ngân bào tu sĩ quen biết đã lâu, vô cùng thân thuộc chào hỏi.*

*"*Quy linh quyết lão phu cũng chỉ có thể dừng lại ở tầng thứ bảy, phỏng chừng cả đời này không có hi vọng tiến giai nguyên anh trung kỳ. Nhưng thật ra, ta nghe Triệu chấp sự nói, vị tu sĩ tới lần này có thể là một nguyên anh trung kì, hơn nữa còn muốn mua Thiên Cơ phủ đặt tại bản các hàng mấy trăm năm, mà Phú huynh cũng đại giá quang lâm bản các, Vương mỗ nào có thể không ra gặp mặt một lần được.*" Ngân bào tu sĩ ngoài năm mươi tuổi, ánh mắt tập trung trên người Hàn Lập, cười khẽ chắp tay thi lễ nói.*

Nghe đối phương nói như thế, Hàn Lập làm sao lại không biết đối phương chính là Vương trưởng lão mà trung niên nhân áo bào trắng mới vừa nói, hơn nữa thần thức đảo qua, liền nhìn ra đối phương chỉ là một gã nguyên anh sơ kì tu sĩ, nhưng sắc mặt trắng có chút quái dị, hiển nhiên tu luyện pháp quyết có chút duyên cớ đặc thù.

*"*Vương huynh khách khí rồi, Hàn mỗ nghe đại danh Thiên Cơ các đã lâu, giờ mới có dịp tới thăm quý các.*" Hàn Lập lộ ra vẻ tươi cười, thi lễ đáp lại.*

*"*Hàn đạo hữu muốn đổi lấy Thiên Cơ phủ, hắc hắc, đạo hữu thật không hổ là hải ngoại tu sĩ, ra tay thật là không vừa a. Xem ra tương truyền hải ngoại lắm bảo vật, thật sự không sai.*" Lão già họ Phú nghe xong lời ấy, có chút kinh ngạc nói ra.*

"Hải ngoại quả là có một ít tài liệu tương đối quý hiếm, nhưng thế nào lại có thể sánh cùng với lục địa đất rộng của nhiều đây. Hai vị đạo hữu thật sự biết nói đùa." *Hàn Lập khiêm tốn nói.*

Lời này của hắn tự nhiên không thể làm cho này hai gã nguyên anh kì tu sĩ này tin tưởng được, nhưng hai lão cũng không tiếp tục truy cứu sự tình hải ngoại nữa. Nếu không bị một cao giai tu sĩ như Hàn Lập hiểu lầm bọn họ có ý rình mò, thật không phải là một chuyện nhỏ.

Lúc này trung niên nhân họ Triệu đi theo phía sau ngân bào tu sĩ bỗng tiến lên vài bước, đem hai cái hộp ngọc một lớn một nhỏ cầm trong tay đặt ở trên bàn trước người Hàn Lập, sau đó thức thời tự thối lui sang một bên. Hắn rất rõ ràng hiện tại Vương trưởng lão của các đã ra mặt, nơi này tự nhiên không cần hắn nói thêm cái gì nữa.

"Nếu đạo hữu đối với Thiên Cơ phủ của bổn các cảm thấy hứng thú, lão phu liền đem vật này cùng lôi linh thạch của Phú đạo hữu đồng loạt mang lại đây, để đạo hữu trước tiên có thể nhìn qua một chút." *Vương trưởng lão lấy tay cầm tới chiếc hộp ngọc hơi lớn một chút, khách khí nói.*

"Vương huynh, Thiên Cơ phủ của ngươi để chút nữa mới đưa cho Hàn huynh xem đi. Trước hết để cho Phú mỗ cùng Hàn đạo hữu hoàn thành giao dịch đã rồi hãy nói tiếp." *Lão già họ Phú nhếch miệng cười giành nói.*

"Không nghĩ tới Phú huynh lại gấp gáp như vậy a. Tốt lắm, vậy thì để Phú huynh trước đi, tại hạ cũng có chút hứng thú với bảo vật Hàn đạo hữu sẽ xuất ra trao đổi với lôi linh thạch của huynh." *Vương trưởng lão hoạt kê cười nói.*

Nghe hai người nói những lời như vậy, Hàn Lập bật cười, tiện tay hướng tới túi trữ vật vỗ một cái, bàn tay vung lên, một cái hộp gỗ màu bích lục đã xuất hiện ở trên tay, phía trên hộp gỗ còn dán hai lá phù kim ngân sắc.

Lão già họ Phú thấy hộp gỗ này bộ dạng trịnh trọng như thế, mắt không khỏi sáng lên.

Chỉ thấy Hàn Lập đem hộp gỗ hướng trên bàn phóng ra, lập tức vô thanh vô tức đẩy tới trước lão giả.

Lão già họ Phú tinh thần rung lên, đem hộp gỗ giữ lại, tiếp theo tay áo hướng trên bàn phất một cái, một chiếc hộp ngọc khá nhỏ đồng dạng bay tới bên người Hàn Lập.

Hàn Lập lộ vẻ hài lòng, trở tay đem hộp ngọc đặt vào lòng bàn tay, sau đó hơi cúi đầu đem hộp mở ra.

Một đoàn ngân bạch quang mang ở trong hộp tỏa ra.

Ngay lập tức đôi mắt Hàn Lập lam quang chợt lóe, nhất thời thấy rõ ràng vật ngân quang bên trong, chính là một khối đá màu trắng bạc to như nắm tay.

Hàn Lập quan sát vật này một hồi lâu bỗng vươn một ngón tay ra, chỗ đầu ngón tay linh quang chớp động, một luồng thanh mang như ẩn như hiện co duỗi không ngừng.

Cổ tay khẽ rung lên, thanh mang chợt lóe rồi đâm thẳng về phía ngân thạch trong hộp.

Kết quả thanh mang vừa tiếp xúc với vật trong hộp, một tiếng sét đánh chợt vang lên, lập tức mấy đạo ngân quang hình vòng cung tinh tế từ trong đá tuôn ra, đem thanh mang chặn lại một chút.

"Ân, quả nhiên là lôi linh thạch. Chỉ là linh thạch này phẩm chất tựa hồ khá bình thường, có điểm đáng tiếc. Nhưng dù sao tại hạ cũng có thể tạm dùng được." *Hàn Lập thở nhẹ ra một hơi, ngẩng đầu nhìn lão mặt đỏ giả trịnh trọng nói ra.*

"Cực phẩm lôi linh thạch không phải dễ tới tay như vậy đâu. Khối linh thạch này lão phu phải thiên tân vạn khổ mới từ trong bụng một đầu yêu thú lôi thuộc tính hiếm thấy may mắn phát hiện ra." *Lão già họ Phú cũng đồng thời nhận biết xong xích tinh chi trong hộp gỗ của Hàn Lập, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ, tựa hồ đối xích tinh chi của hắn cực kì hài lòng.*

"Nhưng cây xích tinh này của tại hạ, một tia hỗn độn linh khí cũng không có, tuyệt đối là cực phẩm linh dược." *Hàn Lập bất động thanh sắc nói ra.*

Hắn mặc dù sẽ không bỏ qua viên lôi linh thạch này, nhưng tự nhiên sẽ không chịu tổn hại như vậy mà trực tiếp đồng ý giao dịch ngay.

"Điều này cũng đúng. Nếu chỉ tính về giá trị mà nói, viên lôi linh thạch này của lão phu giá trị đích xác so với cực phẩm xích tinh chi kia của Hàn huynh kém hơn một chút. Như vậy đi, lão phu lại xuất ra ba vạn linh thạch, coi như là đền bù,thế nào." *Lão giả mặt đỏ cũng là sảng khoái, cũng không cố ý che dấu độ chênh lệch của hai vật, lập tức nói ra điều kiện của chính mình.*

"Đạo hữu không cần nóng vội. Trước hết hãy nhìn một chút phần danh sách này của tại hạ, có thể hay không cung cấp tài liệu trong đó hoặc là biết một ít tin tức về tài liệu cũng được."

Nếu từ đó có chút thu hoạch, linh thạch này Hàn mỗ không cầm cũng được." Hàn Lập cười, thong dong đem hộp ngọc trong tay thả lại trên bàn, nhưng lại giơ tay lấy ra một miếng ngọc giản ghi chép các loại tài liệu cần đến, ném cho lão già.

"Hàn huynh còn cần tài liệu khác?" Lão già họ Phú trên mặt lộ vẻ bất ngờ, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều tiếp nhận ngọc giản, nhìn nhanh qua một lần.

Lúc này, một bên Vương trưởng lão nhìn xích tinh chi trong tay lão già họ Phú, ánh mắt chớp động vài cái, lộ vẻ trầm ngâm.

Mà một lát sau, lão già họ Phú xem xong ngọc giản, mặt lộ vẻ cổ quái liếc mắt nhìn Hàn Lập một cái, mắt lộ ra một tia chần chừ.

"Phú mỗ chỉ sợ làm đạo hữu thất vọng rồi. Các tài liệu này quá mức hiếm có, lão phu trong tay cũng không có thứ nào. Bất quá lão phu có lẽ cũng chỉ điểm được cho đạo hữu một nơi có các loại tài liệu này." Lão già do dự trong chốc lát, rốt cuộc hạ quyết tâm nói ra.

"Chỉ điểm, chẳng lẽ đạo hữu định nói chính là đấu giá đại hội mấy ngày sau sao?" Hàn Lập con ngươi đảo một vòng, liền cười nhẹ.

"Ha ha, đấu giá đại hội nơi đó đích xác có thể mua được vài tài liệu bình thường. Nhưng là vật loại cấp bậc này mà đạo hữu cần, khả năng xuất hiện tỉ lệ đã ít lại càng ít. Dù sao đồng đạo có được loại tài liệu quý hiếm này, cũng đều như ta và ngươi giống nhau, phần lớn đều muốn lấy vật đổi vật." Lão giả mặt đỏ ha ha cười, khinh thường nói.

"Nga, nghe khẩu khí của đạo hữu, chẳng lẽ là còn có hội giao dịch riêng nào khác sao?" Hàn Lập cả kinh, trong lòng chợt mừng rỡ, không khỏi mạo muội truy vấn tiếp.

Lão già họ Phú trên mặt lộ ra một tia quỷ dị, đột nhiên môi khẽ nhếch nhưng lại không phát ra chút thanh âm nào, mà Hàn Lập trong tai lại đột nhiên vang lên tiếng nói của lão.

"Hàn huynh quả là người thông minh. Bất quá đây cũng không xem như là một hội giao dịch lén lút gì cả. Theo thông lệ từ lâu, cú mười năm một lần, Tấn Kinh đấu giá hội lại được tổ chức, chia làm Nhất Minh - Nhất Ám (một sáng một tối) mà tiến hành riêng rẽ. Minh (sáng) tự nhiên chính là phường thị do chính đạo duy trì cử hành giao dịch hội, tu sĩ bình thường đều sẽ biết đến. Ám (tối) thì là do ma đạo tà tông chủ chủ trì hội giao dịch dưới lòng đất. Ở trong hội giao dịch dưới đất, vật phẩm bình thường tự nhiên vẫn là dùng linh thạch đấu giá, nhưng với cấp bậc tài liệu mà đạo hữu cần, phần lớn đều lấy vật đổi vật. Bất quá bởi vì hội giao dịch dưới lòng đất bán ra rất nhiều vật, đều thuộc tu tiên giới cấm lệnh, căn bản vốn là không thể để lộ ra bên ngoài. Cho nên nếu muốn tham gia giao dịch hội này đều phải là những tu sĩ đã biết từ trước. Đạo hữu lại là hải ngoại tán tu, sợ rằng có chút không tiện. Nhưng nếu đạo hữu đồng ý cuộc giao dịch này, lão phu nguyện ý tiến cử đạo hữu. Nếu vậy đạo hữu nhất định có thể tại hội giao dịch dưới đất có thu hoạch." Lão già một hơi nói ra, sau đó sắc mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm Hàn Lập, yên lặng chờ trả lời..

"Thì ra là thế. Nhưng xin hỏi Phú huynh, hai đợt minh ám giao dịch này hẳn sẽ không đồng thời cử hành chứ. Tại hạ mặc dù muốn tham gia hội giao dịch dưới đất, nhưng là đấu giá đại hội

đồng dạng cũng không muốn bỏ qua." Hàn Lập cau mày suy nghĩ trong chốc lát, mới cẩn thận hỏi.

"Cái này đơn giản. hai cái tuy đồng thời tổ chức, nhưng thực chất việc trao đổi những tài liệu cực trân quý thì lại được cố ý lệch nhau một ngày. Tất nhiên đối với đạo hữu những vật phẩm phổ thông tuyệt đối không để vào mắt, không cần phải lo lắng bỏ qua cái gì cả." Lão già dường như đã định liệu trước trả lời.

"Nếu đã như vậy, thì cứ lời đạo hữu nói đi. Tại hạ quả thật đối với hội giao dịch dưới đất này cảm thấy rất hứng thú." Hàn Lập cũng là người quyết đoán, không có cân nhắc thêm nữa, một lời đáp ứng.

"Hảo, ta biết Hàn huynh là người sảng khoái mà. Ngày cuối cùng của đại hội đấu giá, đạo hữu cứ trở lại trước Thiên Cơ các này chờ ta là được." Lão già họ Phú thấy trong nháy mắt có thể tiết kiệm mấy vạn linh thạch, đồng dạng mừng rỡ nói ra.

Những lời nói này không có truyền âm, khiến cho làm cho ngân bào tu sĩ vốn đang yên lặng nhìn hai người truyền âm giao dịch nghe xong trong lòng chợt động, nhưng trên mặt nhưng lại cười híp mắt không có lộ ra chút nào khác thường.

Cho đến khi Hàn Lập cùng lão già đều phân biệt thu về lôi linh thạch cùng xích tinh chi, hắn mới mỉm cười mở miệng nói:

"Chúc mừng nhị vị đạo hữu đều có thu hoạch. Bây giờ Hàn huynh vẫn sẽ chuẩn bị xem Thiên Cơ phủ của bổn các chứ. Bất quá món bảo vật này nếu muốn đổi bằng vật phẩm, một gốc cây xích tinh chi ngàn năm thật còn xa mới đủ". Hắn mặc dù khách khí dị thường, nhưng trong mấy câu liền mơ hồ chỉ ra đại khái giá trị của Thiên cơ phủ.

"Không sao cả, chỉ cần vật này thật có thể làm cho Hàn mỗ hài lòng, tại hạ tất sẽ không keo kiệt." Hàn Lập hời hợt cười, không quan tâm nói ra.

"Nếu Hàn huynh đã nói như thế, tại hạ cũng tin tưởng, với xuất thân hải ngoại (hohoho, Vịt kiều – Dê vịt) của Hàn huynh, mua

chiếc Thiên Cơ Phủ này hẳn là không thành vấn đề. Đạo hữu hãy theo ta đến giới tử không gian do bổn các đặc chế, kiến thức một chút rồi trở lại Thiên Cơ các đi." Vương trưởng lão nghe được khẩu khí không nhỏ của Hàn Lập, nét mặt tươi cười ngày càng đậm.

"Giới tử không gian?" Hàn Lập trong lòng chấn động, vẻ kinh nghi trên mặt không khỏi lộ ra vài phần.

"Sao vậy, đạo hữu chưa từng nghe nói qua giới tử không gian? Đúng rồi, ta thiếu chút nữa quên mất, cái này chính là bí thuật đem vết nứt không gian luyện chế thành tư nhân không gian, nhưng là gần ngàn năm trước tại Đại Tấn mới nghiên cứu ra. Đạo hữu xuất thân hải ngoại, không biết cũng không có gì ngạc nhiên." Vương trưởng lão vỗ gáy mình, có chút hiểu ra.

------oOo------

Chương 939: Giới tử không gian

Nguồn: EbookTruyen.Net

" Đem khe hở không gian luyện chế thành giới tử không gian? Loại bí thuật nghịch thiên này là có thật?" " Vẻ khiếp sợ mơ hồ hiển lộ ra trên mặt, Hàn Lập nói vẻ khó tin.

Phàm là đề cập đến không gian bí thuật, cái nào mà chẳng kinh thiên động địa, có ý nghĩa rất lớn. Lại nói tiếp, tại tu tiên giới pháp khí phổ biến nhất là túi trữ vật, nhưng kỳ thật nó cũng là một loại không gian bí thuật thông thường hữu ích nhất. Chỉ là túi trữ vật có cấp bậc cao tới đâu, có thể chứa rất nhiều thứ trong đó nhưng cũng chỉ có hạn mà thôi, căn bản không thể nào được xưng là giới tử không gian chân chính.

Thậm chí không ít tu sĩ đều cho rằng những không gian bí thuật càng cao cấp thì càng không có khả năng xuất hiện ở nhân giới, phải là ở thượng giới tu sĩ, mới có năng lực thi triển loại thần thông này. Loại kiến giải này, tại Thiên Nam chính là sự thừa nhận.

Nhưng hiện tại vừa nghe Vương trưởng lão nói như vậy, Đại Tấn hơn ngàn năm trước đã xuất hiện bí thuật luyện chế khe hở không gian, làm sao mà Hàn Lập không thất kinh cho được.

*"*Hàn huynh không cần kinh ngạc như vậy. Giới tử không gian này cũng không có gì cao thâm như người ta nghĩ, sự xuất hiện chỉ là một loại xảo hợp mà thôi.*" Lão giả họ Phú đột nhiên cười nói.*

" Phú huynh nói không sai. Giới tử không gian, kì thật đối với đại bộ phận tu tiên giả mà nói, căn bản là tồn tại vô bổ. Chẳng những luyện chế vô cùng khó khăn, hơn nữa khi sử dụng lại có nhiều hạn chế. Căn bản không thể nào sử dụng một cách phổ biến. Lại nói tiếp, giới tử không gian này cả Đại Tấn bất quá cũng chỉ còn lại hơn mười chỗ là nguyên vẹn, mà bổn các chính là nơi sớm

nhất xuất hiện giới tử không gian."" Vương trưởng lão cũng cười khổ một tiếng nói.

"Sớm nhất. Chẳng lẽ…"" Hàn Lập chân mày chợt động, trong lòng chợt xuất hiện một tia kinh nghi.

" Không sai, loại bí thuật này kì thật nguyên bản là do vài vị luyện khí đại sư của bổn các trong lúc vô ý luyện chế ra. Trong thiên hạ có thể luyện chế ra loại giới tử không gian này, cũng chỉ có hai vị luyện khí đại sư của bổn các mà thôi. Kì thật Thiên Cơ Ốc cùng Thiên Cơ Phủ thực ra mà nói thì cũng căn cứ từ loại giới tử không gian này mà tiến hành nghiên cứu ra bí thuật luyện chế."" Vương trưởng lão cũng không có ý dấu diếm, nhất nhất tất cả đều nói ra.

" Hắc hắc, thì ra là thế. Tại hạ thật muốn kiến thức một chút sự thần kì của giới tử không gian này."" Hàn Lập khôi phục vẻ trấn định, cười cười nói.

" Vương huynh mang Hàn đạo hữu đi thôi, lão phu đã kiến thức qua về giới tử không gian kia rồi, sẽ không đi nữa. Gốc Xích Tinh Chi này tại hạ còn muốn xử lý một chút, trước hết hướng nhị vị đạo hữu cáo từ."" Lúc này lão giả họ Phú ôm quyền hướng hai người nghiêm mặt nói lời cáo từ.

" Nếu Phú huynh có chuyện quan trọng khác,Vương mỗ sẽ không nhiều lời giữ lại. Phú huynh ngày khác gặp lại."" Vương trưởng lão chắp tay thi lễ.

Mà bên tai Hàn Lập truyền đến vài câu dặn dò của lão giả, nói hắn ngàn vạn lần đừng bỏ lỡ giao dịch hội dưới lòng đất trong ngày cuối cùng. Hàn Lập lơ đãng hướng đối phương gật đầu.

Sau đó lão giả không chần chừ bước ra khỏi phòng, chậm rãi đi xuống lầu.

"Hàn huynh, chúng ta cũng đi thôi. Giới tử không gian ở ngay phía sau của lầu các, trong nháy mắt là tới." *Vương trưởng lão lúc này mới quay người lại, hướng Hàn Lập vừa cười vừa nói, tiếp đó tay áo bào hướng trên bàn nhẹ nhàng phất một cái, chiếc hộp ngọc lập tức biến mất không thấy.*

Hàn Lập tự nhiên không cự tuyệt, đi theo Vương trưởng lão xuyên qua một cái cấm chế thâm ảo, tới phía sau của tòa lầu các, nơi này là một mảnh đất trống nhỏ. Giữa bãi đất trống Hàn Lập nhìn thấy một cỗ Truyền Tống Trận cổ quái chưa hề gặp bao giờ.

So với Truyền Tống Trận bình thường rõ ràng nó phức tạp hơn nhiều, hình dạng cũng lớn hơn một vòng

Hàn Lập nhíu mày, có chút ngoài ý muốn.

″ Muốn tới giới tử không gian, chỉ có thể từ Truyền Tống Trận này mới đi được.″″ Tựa hồ nhìn ra sự băn khoăn của Hàn Lập, Vương trưởng lão mở miệng giải thích.

" Cần sử dụng Truyền Tống Trận? Chẳng lẽ khe hở không gian được luyện chế cố định ở một chỗ.″″Hàn Lập tâm niệm vừa động, trong lòng âm thầm kinh ngạc. Nhưng điều này liên quan đến luyện chế bí thuật, thật bất hảo khi trực tiếp hỏi, sau khi thấy đối phương đi trước một bước vào Truyền Tống Trận, do dự một chút hắn cũng đi vào.

Lúc này hắn mới phát hiện, bốn phía Truyền Tống Trận có bảy, tám khối linh thạch,mỗi khối đều là linh thạch bậc trung, nói cách khác, muốn tiến vào giới tử không gian nhất định phải tiêu hao bảy, tám trăm linh thạch bậc thấp. Khi trở về đồng dạng phải truyền tống đi ra, qua lại một chuyến này, tốn hơn một ngàn linh thạch, loại hao tổn này không phải tu sĩ bình thường có thể chịu được.

Ngay lúc trong lòng Hàn Lập đang suy nghĩ, thì bốn phía Truyền Tống Trận linh thạch đột nhiên bạch quang bạo khởi, hai người trong Truyền Tống Trận chợt lóe lên rồi biến mất không thấy.

Sau một trận đầu váng mắt hoa, hai người Hàn Lập xuất hiện trên một sườn núi, dưới chân núi là một tòa pháp trận không sai biệt lắm so với Truyền Tống Trận.

Hàn Lập định thần, ngẩng đầu nhìn quanh tứ phía.

Chỉ thấy phía xa xa, một không gian rộng rãi xuất hiện ở trước mắt, trên mặt đất dường như tất cả đều là những tảng đá màu trắng, nhưng có vô số tảng đá lớn nhỏ trải rộng không đồng nhất, trong khoảng hơn mười trượng nhưng lại tập trung nhiều ở một trượng nhỏ bé mà thôi, phân bố vô cùng hỗn độn.

Hàn Lập hít sâu một hơi, trong lòng nổi lên một vài ý nghĩ. Ở chỗ này trong không gian một tia lục sắc cũng không có, càng không cảm ứng được linh khí tồn tại, bầu trời một màu xám tro, rõ ràng là một mảnh tử địa.

" Hàn huynh hẳn là đã nhìn ra, đây là một không gian chết.

Trong khe hở không gian có thể ẩn chứa linh mạch trời sinh, nhưng chỉ là trong một vạn có một mà thôi, nghe nói trong Linh Miễu Viên linh khí còn hơn hẳn ở thánh địa nhân giới, càng nghĩ càng không hiểu được. Từ khi Đại Tấn tu tiên giới chúng ta phát hiện khe không gian tới nay, cũng có ít chỗ linh mạch ẩn chứa linh khí, bất quá chỉ phát hiện được ba, bốn chỗ mà thôi, thậm chí còn xa không bằng chỗ nồng đậm linh khí ở nhân giới. Nhưng chính tại khe hở không gian này, ta đã phát hiện ra một tông môn, sau đó nhờ bọn họ hiệp trợ luyện hóa thành giới tử không gian."" Vương trưởng lão sau khi đi ra khỏi Truyền Tống Trận, liền mỉm cười nói với Hàn Lập.

"Nói như vậy,giới tử không gian này ngoại trừ có thể tiết kiệm chút không gian, có thể tự do ra vào, tựa hồ không có tác dụng đặc biệt gì. Không trách được, ta tới đây lâu như vậy, vẫn chưa bao giờ nghe người ta nói qua về chuyện giới tử không gian." Hàn Lập vuốt vuốt cằm, sắc mặt quái dị nói ra.

"Cũng không thể nói như vậy được.Một ít tông môn nếu là muốn cất giữ một ít đồ vật bí ẩn, dự trữ đại lượng tài liệu, hoặc là dứt khoát chế tạo ra một cái mật thất để tránh địch khi cần thiết,giới tử không gian này vẫn là lựa chọn tốt nhất.Hay như Thiên Cơ Các chúng ta, dùng làm một không gian để thí nghiệm pháp khí pháp bảo, cũng là không tồi. Giới tử không gian sở dĩ thưa thớt, chính là do vết nứt không gian thích hợp thật sự không dễ tìm. Trong thiên hạ biết chuẩn xác vị trí vết nứt không gian vốn không có bao nhiêu,mà trong đó vị trí thích hợp lại chỉ có một ít tông môn bí ẩn

biết một chút sự tình, đã ít lại càng ít đi. Hơn nữa luyện chế loại giới tử không gian này, tốn hao tài liệu phí dụng thật sự cực kì kinh người.Vì rất nhiều nguyên nhân này mới khiến cho giới tử không gian hiếm hoi như thế." Vương trưởng lão có chút xấu hổ, trong miệng vội vàng giải thích nói.

"Cho dù là thế, với loại giới tử không gian này của quý các, tại hạ ban đầu còn nghĩ có thể tùy ý thao túng, thậm chí còn tưởng có thể tùy thân mang theo, thật sự khác biệt quá xa. Ra vào dĩ nhiên còn phải bố trí một Truyền Tống Trận.Chưa cần nói tới cái gì tu di giới tử nữa." Hàn Lập thở dài, có chút đáng tiếc nói ra.

"Hắc hắc, có thể tùy thân mang theo bên người không gian lớn như thế, đại khái cũng chỉ tu sĩ có đại thần thông phi thăng linh giới hoặc là tiên giới mới có năng lực này đi.Tại nhân giới chúng ta, tuyệt đối khó có khả năng có năng lực nghịch thiên này. Có thể hơi chút mượn đại lượng quý hiếm tài liệu,đem vết nứt không gian hiện có củng cố vững chắc, đã là việc vô cùng khso khăn rồi." Vương trưởng lão phản đối.

"Có thể củng cố không gian? Chẳng lẽ vết nứt không gian sắp sụp đổ cũng có thể một lần nữa gia cố sao?" Hàn Lập trong lòng kịch chấn, mục quang thoáng hiện vài cái.

"Cái này tự nhiên có thể, chỉ cần vết nứt không gian kia còn chưa chính thức sụp đổ, chúng ta cũng có thể sử dụng tài liệu đem không gian này một lần nữa củng cố. Như thế nào, Hàn đạo hữu cũng biết một chỗ vết nứt như vậy?" Ngân bào tu sĩ thần sắc vừa động, có chút kinh ngạc hỏi.

"Hắc hắc, Hàn mỗ tại hải ngoại có phát hiện một vết nứt như vậy,

Về phần có phải sụp đổ hay không, tại hạ còn chưa có năng lực đi vào. Chỉ là cảm giác được lối vào có chút không yên mà thôi." Hàn Lập lập tức cười, hàm hồ nói ra.

Ngân bào tu sĩ tự nhiên nhìn ra Hàn Lập không muốn nói thêm về việc này, đương nhiên sẽ thức thời không hỏi thêm gì nữa, mà bàn tay vừa lật, hộp ngọc chứa Thiên Cơ Phủ liền xuất hiện ở trong tay.

"Vương mỗ đem Thiên Cơ phủ này thả ra, đạo hữu có thể vào phủ nhìn một chút, xem có hài lòng với bố trí bên trong hay không. Nếu cảm giác chấp nhận được, chúng ta sẽ bàn bạc tiếp về

vụ giao dịch." Vương trưởng lão mỉm cười nói.

"Tốt, vương đạo hữu cứ việc thi pháp đi." Hàn Lập gật đầu trả lời.

Thấy Hàn Lập vừa nói như thế, ngân bào tu sĩ không còn chần chừ, đưa tay đem hộp ngọc mở ra, lộ ra bên trong một mảnh linh quang màu trắng sữa, mơ hồ có đồ vật bên trong.

Không chờ Hàn Lập thấy rõ ràng vật trong hộp, Vương trưởng lão trong miệng nói lẩm bẩm, đem hộp ngọc nhẹ nhàng rung lên, nhất thời một đoàn bạch quang từ trong hộp ngọc bắn ra, trong nháy mắt điên cuồng phát ra, lượn vòng một cái, tại không trung hóa thành một đoàn bạch hà (một dòng sông ánh sáng màu trắng) rộng khoảng vài mẫu, trong đó lờ mờ ẩn hiện phòng ốc, lầu các do bạch ngọc tạo thành.

Vương trưởng lão hai tay kết quyết, trong miệng quát một tiếng trầm thấp,hướng không trung chỉ một cái, bạch hà sau khi ngân lên trầm trầm, bỗng nhiên hướng trên mặt đất rơi xuống.

"Oanh long long" một tiếng vang thật lớn, ở trong linh quang vạn đạo, một tòa động phủ dùng toàn ngọc thạch xây nên xuất hiện ở bãi đất trống bên dưới sườn núi.

Hàn Lập hai mắt hơi khép, hai tay chắp sau lưng cẩn thận đánh giá.

Tòa động phủ này thoạt nhìn tinh tế dị thường, so với động phủ phổ thông mà nói, rõ ràng là nhỏ nhất.Nhưng là trong lầu các, sân, toàn bộ mọi thứ,mặt ngoài đều có một quầng sáng màu trắng bao phủ, càng làm cho động phủ này mờ mịt mộng ảo giống như tiên gia biệt viện vậy.

Sau khi ngóng nhìn một chút, Hàn Lập thân hình nhoáng lên, hóa thành một đạo thanh hồng bắn nhanh đi.

Vương trưởng lão thấy vậy, bàn tay vội vàng lật, một khối bạch ngọc lệnh bài xuất hiện ở trong tay, dùng lệnh bài này nhắm ngay phía dưới động phủ nhẹ nhàng ném tới, đem quầng sáng bên ngoài động phủ tiêu biến đi, đạo thanh hồng do Hàn Lập hoá thành không chút nào trở ngại bay vụt vào đại môn bên trong động phủ, nhất thời thân hình biến mất không thấy đâu.

------oOo------

Chương 940: Không hẹn mà gặp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau thời gian một bữa cơm, thân ảnh Hàn Lập lần nữa tái hiện trước động phủ, hướng sườn núi bay đến, trên mặt thần sắc nhìn không có gì sợ hãi, nhìn không ra có cái gì dị thường.

Vương trưởng lão cau mày, nhưng lập tức lại giãn ra ngay hướng về phía Hàn Lập đang bay trên sườn núi đá, mỉm cười hỏi:

"Hàn đạo hữu cảm giác trong bảo khố này như thế nào, có hài lòng hay không?"

"Động phủ không lớn, đan thất, thú xá các mọi thứ hoàn hảo. Không có gì khiếm khuyết, nhưng tại hạ còn có một sự tình không rõ, cần Vương huynh giải thích chút thắc mắc"

"Thắc mắc cùng Thiên Cơ phủ có liên quan, đạo hữu cứ việc hỏi. Tại hạ tuyệt không giấu diếm." Vương trưởng lão vui vẻ trả lời.

"Nếu như vậy, tại hạ cũng không khách khí. Hàn mỗ nghe nói ưu điểm lớn nhất của Thiên Cơ phủ, là tùy tâm sở dục có thể phóng to hay thu nhỏ lại động phủ, dễ dàng mang theo tùy thân, nhưng là không biết trong bảo khố này có hay không như túi trữ vật, nhưng tại tình huống thu nhỏ có thể phóng ra hoặc lấy đồ vật vô, có hay không có công hiệu của linh thú túi, thú xá trong linh thú lấy tùy theo động phủ mà thu, phóng vô sự sao?" Hàn Lập nhìn chằm chằm ngân bào tu sĩ, chậm rãi hỏi:

"Bảo khố này có thể đem nhà cửa, phòng ốc đồng thời luyện chế để thành vật chết có sự tương đồng biến hóa, nhưng đối với linh thú và các vật còn sống thì bất lực. Cho dù linh thú của đạo hữu có huyền công biến hóa thần thông, cũng không có cách thừa nhận Thiên Cơ phủ biến ảo không gian cự đè, chỉ trong nháy mắt

bị tiêu diệt. Hơn nữa nếu có linh thú có thể thừa nhận luồng áp lực này, Thiên Cơ phủ sau khi thu nhỏ, động phủ sẽ lập tức ở trong phong bế lại tất cả, không thể từ bên ngoài hấp thu bất cứ linh khí gì. Sau một thời gian dài, linh thú bên trong hiển nhiên chỉ có một đường chết."

Vương trưởng lão không có ý giấu diếm, hai năm rõ mười giải thích rất rõ ràng. Dù sao mấy thứ này chẳng phải gì ghê gớm, lập tức có thể phát hiện ra ngay.

"Nói như vậy, mỗi lần khởi động động phủ, dược viên trong linh dược hoàn phải được cấy lại mới được. Nếu không cũng không có cách nào sinh tồn." Hàn Lập trầm ngâm một thoáng, hỏi tới một câu.

"Hàn huynh nói một điểm không sai, những vấn đề này đều là Thiên Cơ phủ không thể giải quyết. Bất quá cho dù như vậy, nhưng là một cái trời sanh mang cấm chế thần thông, lại còn có thể triệu hồi ở bất cứ thời điểm nào tại bất cứ nơi đâu, Những giá trị đó không thể một bảo vật thường có thể so sánh." Vương trưởng lão hai hàng lông mày nhăn lại, lập tức nghiêm mặt nói.

"Không sai. Cũng vì nguyên nhân này mà Hàn mỗ nhìn Thiên Cơ phủ cảm thấy hứng thú. Nếu là Thiên Cơ phủ thật có những công hiệu vừa nói, chỉ sợ tại hạ còn xa mới hy vọng có được." Hàn Lập cười khẽ nói.

"Nói như vậy. Hàn huynh có ý định đổi lấy vật ấy!" Vương trưởng lão hai mắt tỏa sáng, có chút vui mừng nói.

"Trong tay tài hạ có một chút tài liệu không dùng nhưng đều là tài liệu trân quý

Đạo hữu trước tiên cho ta danh sách những vật dụng muốn đổi. Ta nhìn xem có thể cung cấp hay không! Sau đó lại thương lượng số lượng có thể đổi lấy tài liệu này trong bảo khố đi." Hàn Lập mỉm cười nói, thần tình dễ dàng tùy ý.

"Việc này hiển nhiên. Các tài liệu này đều trong ngọc giản. Đạo hữu trước tiên nhìn qua." Ngân bào tu sĩ mặt đầy tươi cười, tay

áo bào một vung nhẹ dưới, một đạo bạch quang bắn nhanh về hướng Hàn Lập.

Hàn Lập đứng yên bắt lấy vật ấy. Đó là một khối bạch sắc ngọc giản.

Hắn đứng trên sườn núi đá này, tay đưa vật ấy lên nhìn.

..

Một lúc sau, Hàn Lập lại hiện ra tại đại môn Thiên Cơ các, Vương trưởng lão vẻ mặt tươi cười đưa hắn đi ra.

Hàn Lập xoay người cùng hắn ôm quyền, nói vài câu cáo từ, phiêu nhiên rời đi.

Mà Vương trưởng lão sau khi đưa mắt nhìn Hàn Lập thân ảnh đi xa, mới một mặt hài lòng phản hồi Thiên Cơ các.

Cùng lúc này, Hàn Lập sờ vuốt túi trữ vật đột cổ bên hông, sau khi ánh mắt chớp động, khóe miệng thoáng hiện một nét cười nhẹ như tơ.

Sau khi hao phí một cái giá lớn nhưng không phải là tài liệu trân quí cao cấp để đổi lấy Thiên Cơ phủ, hắn lại cầm ra bộ phận yêu đan cùng dược thảo trực tiếp bán cho Thiên Cơ các, đổi lại một số lượng kinh người các mục linh thạch.

Nghĩ lãij lúc đưa ra một số lượng nhiều tài liệu như vậy, nét mặt già nua của vị Vương trưởng lão kia hiện lên vẻ đầy kinh ngạc. Hàn Lập dù buồn cười, nhưng tâm tư vô cùng cảnh giác.

Nhân vi tài tử điểu vi thực vong *, câu danh ngôn ấy quả là chính xác. Nếu gặp *"dê béo"* đáng để ra tay thì cho dù đối phương có là tu sĩ nguyên anh kỳ cũng vẫn có kẻ dám hành động.

*Người chết vì tham tài, chim chết vì háu ăn

Ngay cả Thiên Cơ các danh tiếng lớn như vậy, theo lý thuyết danh dự hẳn là không tồi, nhưng lộ tài vật, lại giả trang là một hải ngoại tán tu, hắn vẫn muốn phải cẩn thận mười phần, đề phòng vị Vương trưởng lão kia động ác ý.

Cho nên khi đi ra Thiên Cơ các, Hàn Lập đem bộ phận thần thức phóng ra bao phủ phụ cận, tìm xem có người nào núp trong bóng tối để theo dõi mình hay không.

Sau một lúc lâu, khi đã xác định không có người nào truy tung mình, hắn liền đi đến một góc khuất, hắn thân hình chớp động, chợt thân thể co rút cao thêm một tấc, dung nhan quần áo sau một trận thanh quang trong cùng lúc biến hóa.

Sau khi hắn đi ra từ lầu các, đã hóa thành một trung niên nho sinh mặc lam bào nho sam, râu dài ba chỏm, tướng mạo thanh kỳ.

Lấy tu vi của hắn hiện tại, ngoại trừ không phải gặp Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ, người khác không thể nhìn thấu chân diện mục của hắn.

Hàn Lập lúc này mới thoải mái đi đến những nơi buôn bán khác.

Sau khi liên tiếp đi qua mấy lầu các, Hàn Lập vô cùng thất vọng vì không có thu hoạch.

Cũng không phải các đại thương hào này không có bảo vật, một số trưởng quỹ lấy một vài cổ bảo trong bảo khố tài liệu của họ, Hàn Lập nhìn cũng cực kỳ động tâm. Chỉ đáng tiếc rằng, tài liệu dùng để luyện chế khôi lỗi cùng Tam Diễm phiến không có, vả lại các cổ bảo trong bảo khố hắn căn bản vốn không thiếu, sau khi cẩn thận tự định giá, vẫn là không có mua bất cứ một kiện nào.

"Xem ra

phải chờ đấu giá hội rồi." Sau đó không lâu, Hàn Lập dừng lại ở cuối con đường, trước mặt là một thạch điện có khí thế hùng vĩ, trong lòng tự đánh giá.

Điện phủ to lớn cổ kính này, hẳn chính là *" Bảo Quang điện "* so với những điện phủ bình thường xác thực có chút bất đồng, không ngờ chia ra thành ba tầng, mỗi tầng cao hơn hai mươi trượng, phảng phất như sảnh đường khổng lồ.

Đại khái cũng chỉ có những kiến trúc lớn này mới có thể dung nạp trên ngàn tu sĩ, mới khả dĩ mở hội đấu giá.

Tại cửa đại điện, có mấy trúc cơ kỳ tu sĩ, thủ tại nơi này, ngăn cấm các tu sĩ phổ thông tiến vào điện. Hội đấu giá đã ra dáng chuẩn bị.

Ngoại trừ Hàn Lập ra, còn có một vài tu sĩ cũng đứng nơi thạch điện này chỉ chỉ trỏ trỏ, nhìn đến cũng đều là bàn luận đại điện này sắp có một cuộc đấu giá lớn.

Hàn Lập nhìn sâu vài lần trong Bảo Quang điện, chuẩn bị xoay người rời đi.

Nhưng tại lúc này, đột nhiên từ trong điện phủ nọ không ngờ trực tiếp có bốn gã nam nữ tu sĩ đi ra.

Hàn Lập không để ý một mắt liếc nhìn, kết quả sắc mặt một biến, vội vàng ra vẻ bình tĩnh thân hình xoay chuyển, nhấc chân tựu như đang thả bộ trên đường.

"Chậm đã, vị đạo hữu này xin dừng bước." Hắn mới vừa đi hai bước, phía sau vang lên một thanh âm êm tai dễ nghe êm tai.

Hàn Lập trái tim trầm xuống, mặt trên cơ thể thoáng co rút lại, thân hình đột nhiên dừng lại

"Đạo hữu có việc sao?" Xoay người lại, Hàn Lập bình tĩnh nói.

Tại phía sau hắn sáu bảy trượng xa xa, một người nữ tử bạch sa che mặt, bạch y, da thịt trắng như tuyết, đôi mắt đẹp chớp động đánh giá hắn.

Đứng bên cạnh nữ tử này, còn có một nữ hai nam, đồng dạng đang ngạc nhiên nhìn Hàn Lập.

Thần thức đảo qua, những người này toàn bộ đều là Nguyên Anh cấp tu sĩ, đặc biệt là bạch y nữ tử cùng một người đứng sóng vai với nàng chính là hắc bào tu sĩ có bộ dáng hơn bốn mươi tuổi, lại là Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ.

Hàn Lập trong lòng hơi trầm xuống.

"Không có gì, tại hạ thấy đạo hữu tu vi bất phàm, nghĩ muốn kết giao một phen. Đạo hữu sẽ không khiển trách chứ?" Bạch y nữ tử đánh giá Hàn Lập từ trên xuống dưới, mục quang tại phía sau lưng Hàn Lập dừng lại thật lâu, mới thu ánh mắt lại thản nhiên nói.

Vị nữ tữ này mặc dù nhìn không rõ mặt, nhưng vóc người cao thon thả, mỗi một cử chỉ đều hấp dẫn động lòng người, một vị tuyệt sắc giai nhân như vậy mở miệng yêu cầu, nhưng trong tim Hàn Lập lại không có chút cảm giác sủng nhược kinh chi*, ngược lại đang muốn lập tức xoay mặt rời đi.

*: cảm giác được quá yêu mà sợ hãi

Bởi vì nữ tữ này chính là người tại thảo nguyên cùng hắn đại chiến qua một lần - thiên lan Thánh nữ.

"Kết giao? Đạo hữu nói đùa. Lấy nhân phẩm bản thân đạo hữu cùng tu vi, đúng là tại hạ muốn tìm cũng không thấy. Chỉ là tại hạ hiện tại có việc tại thân, không tiện lưu lại nơi này." Hàn Lập trong lòng nói thầm, nhưng bề ngoài nhìn lạnh như băng từ chối, tựu muốn lần nữa xoay người rời đi.

"Vị đạo hữu này cần gì nóng lòng, tiểu nữ tử còn có vài cái vấn đề muốn hỏi đạo hữu một. Đạo hữu có thể trả lời giúp chăng." Thân ảnh nữ tử nhoáng lên, liền một bước ngăn trước mặt Hàn Lập, lông mày hơi nhíu nói.

"Như thế nào, đạo hữu muốn tại đây chất vấn hạ nhân sao?" Hàn Lập vẻ mặt trầm xuống, khẩu khí ngang ngạnh nói.

"Lâm cô nương, ngươi cùng vị đạo hữu này có chút gút mắt sao?" Vị hắc bào tu sĩ kia rốt cục không nhịn được mở miệng hỏi. Người này trên mặt nạ có một tầng hắc khí tự nhiên, nhìn giống như ma công tu luyện đến cảnh giới cực sâu hình thành.

"Không có. Vị đạo hữu này mặc dù chưa một lần thấy qua, nhưng không biết vì sao, chung quy cảm giác hắn rất giống người mà ta đến Đại Tấn tìm. Cát huynh cũng rất rõ ràng, vì tìm người này mà ta đã ở lại Đại Tấn mấy năm, cho nên tiểu muội muốn biết rõ ràng, đây có phải chỉ là cảm giác hay không." Thiên lan Thánh nữ vừa phủi phủi thanh ti trên vai, nhìn về phía Hàn Lập ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng hẳn lên.

"Gì, ngươi nói người này tựa như là người có Quỷ la phiên của bổn!" Hắc bào tu sĩ coi như thanh tú khuôn mặt, chợt hiện lên vẻ lo lắng, dùng một loại ánh mắt hung ác, tàn nhẫn nhìn chăm chú Hàn Lập.

"Có phải là người nọ hay không ta cũng không thể khẳng định. Mặc dù dung mạo vóc người có chút bất đồng, nhưng là hắn cho ta cảm giác có chút tương tự, sau lưng người nọ cũng có một ống trúc đồng." Đôi mắt sáng Thiên lan thánh híp lại, bất động thanh sắc nói.

"Ống trúc!" Hắc bào ma tu nghe vậy giật mình, ánh mắt cũng chuyển đến cái bọc dài dài sau lưng Hàn Lập, nhìn lên bộ dáng thì đúng thật là như một ống trúc thô to.

Bất quá khi hắn nghĩ muốn dụng Thần thức thẩm thấu tiến vào tìm hiểu thì bị một cỗ thần thức cường đại không chút khách khí bắn ngược trở ra.

Trái tim hắn thất kinh, vội vàng thu hồi thần thức, sắc mặt càng phát ra vẻ băng hàn.

"Vị đạo hữu này, tại hạ Âm La tông Cát Thiên Hào, các hạ có thể hay không đem đồ vật sau lưng mở ra, để mọi người cũng thấy, tránh mọi người nghi ngờ lung tung, hiển nhiên sẽ không tiếp làm phiền đạo hữu." Cát Thiên Hào chậm rãi nói, mặt trên lộ ra vài phần có ý đề phòng.

Không riêng gì hắn, một nam hai nữ trang phục bất đồng, sau khi đưa mắt nhìn nhau, cũng đồng dạng thân hình một thoáng tới hai bên sườn Hàn Lập, hình thành thế uy bức.

Hàn Lập biểu tình hai tay để sau lưng, không nói lời nào.

Mặc dù không có người nào làm phép hoặc là động dụng pháp bảo, nhưng một cổ sát khí tận trời bay lên, hào khí chợt khẩn trương hẳn lên.

------oOo------

Chương 941: Uy Hiếp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc này những tu sĩ trúc cơ kì và kết đan kì đang chú ý đến tình hình đều biến sắc vội vàng lui qua một bên đứng xem. Một khi các tu sĩ cao giai đại chiến, đám tôm tép bọn họ chắc chắn không tránh khỏi cảnh cửa thành cháy,cá trong ao hồ bị vạ lây.

Lạnh lùng nhìn xung quanh thạch điện, trong nháy mắt chỉ còn vài người bọn họ, một số lầu các như gặp phải đại địch ào ào mở cấm chế bảo vệ ra. Cơ mặt Hàn Lập hơi nhăn lại một chút, một luồng thanh quang quỷ dị trong suốt từ trên mặt dâng lên, hàn quang âm trầm từ hai mắt bắn ra.

Bốn người Cát Thiên Hào, Thiên Lan thánh nữ thấy tình cảnh này lập tức vận chuyển pháp lực bày ra tư thế phòng thủ, các loại pháp bảo cũng đã sẵn sàng tùy thời mà bay ra.

Nhưng lúc này Hàn Lập dường như nghĩ ra chuyện gì, cười lạnh một tiếng, thanh quang trên mặt cũng tán đi, thản nhiên nói:

" Ta nhớ không nhầm phường thị Tấn Tây này nghiêm cấm tu sĩ động thủ bên trong, nếu vi phạm sẽ bị mấy thế lực sau lưng của phường thị là Tứ đại phật tông và tam đại đạo môn đuổi giết. Chẳng lẽ mấy vị thật sự muốn bị người ta bám theo ngàn dặm truy sát, kể cả có Âm La Môn hậu thuẫn đằng sau nhưng chắc cũng chưa đến mức không để tam môn tứ tông vào trong mắt.

" Hừ! Kẻ nào dám không để Phật Đạo lưỡng mạch chúng ta vào trong mắt. Bần đạo Ô Ích cũng muốn nhìn qua một chút"

Hàn Lập vừa dứt lời, một thanh âm hùng hậu từ xa đã vang tới.

Từ trong một lầu các đột nhiên bay ra hai đạo ánh sáng vàng bạc hướng phía này bắn tới.Chỉ trong nháy mắt đã bay tới mặt mấy người,lượn vòng một cái rồi đáp xuống. Thanh quang tắt đi lộ ra *hai người một tăng, một đạo bước ra.*

"Ta tưởng là vị cao nhân nào, hóa ra là mấy vị đạo hữu ở Âm La Tông. Có phải quý tông định phá quy tắc nghiêm cấm đấu pháp ở phường thị chúng ta phải không?" *Thanh âm đầy vẻ bất thiện của lão đạo sĩ vừa mới đến vang lên. Lão đạo sĩ này tóc điểm bạc, sắc mặt hồng nhuận, nhưng hai mắt trợn trừng, bộ dạng hung bạo.*

Tăng nhân còn lại mặt mũi xấu xí, mũi hếch. Vị tăng nhân này mặc dù không nói ra mấy lời ngông cuồng, nhưng sắc mặt cũng tỏ vẻ không hài lòng, lạnh lùng quan sát mấy người Âm La Tông. Chỉ có điều khi nhìn thấy bọn Hàn Lập và Thiên Lan thánh nữ trên mặt không dấu nổi vẻ ngạc nhiên.

Tại Đại Tấn thỉnh thoảng cũng xuất hiện vài Nguyên Anh tu sĩ vô danh nhưng cũng không phải là nhiều. Huống hồ lại là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ thì lại càng hiếm hơn. Hai tu sĩ một nam, một nữ trước mặt đều là Nguyên Anh trung kỳ, nhưng đều lạ mặt cho nên tăng nhân này không khỏi giật mình.

" Ô ích! Cát mỗ đây chỉ muốn cùng đạo hữu trước mặt xác nhận một vài chuyện mà thôi, Chẳng lẽ ngươi cũng muốn xen vào?" *Cát Thiên Hào hiển nhiên cũng nhận ra lão đạo kia,lạnh lùng nói.*

"Không quản các ngươi muốn làm gì. Nhưng nội quy của phường thị là không cho bất cứ kẻ nào động thủ. Mấy vị thật sự muốn động thủ mời đi chỗ khác. Nếu không bần đạo cũng chẳng khách khí" *Lão đạo điềm nhiên nói.*

" Ô Ích. Ngươi cứ đợi chúng ta giải quyết xong rồi muốn làm gì thì làm. Cát mỗ đã sớm muốn thỉnh giáo thần thông của Chân Cực môn" *Cát Thiên Hào nghe xong nổi giận, khẩu khí cũng trở nên cứng rắn.*

" Cát đạo hữu không cần tức giận. Chỉ cần các vị không dụng đến pháp lực, hai người bần tăng quyết không nhúng tay vào chuyện của mấy vị. Mà hai vị thí chủ này hình như chưa gặp qua, xin được thỉnh giáo cao danh" *Hòa thượng xấu xí đứng bên cạnh nhếch miệng nói.*

" Thiên Lan Lâm Ngân Bình ra mắt nhị vị đạo hữu. Chuyện này thật ra rất đơn giản, tiểu nữ hoài nghi vị đạo hữu này là đại địch của Thiên Lan thánh điện chúng tôi, cho nên muốn thỉnh vị đạo hữu cho nhìn qua gói đồ trên lưng một chút. Nếu vị đạo hữu này không phải người chúng tôi đang kiếm, Ngân Bình nguyện bồi tội với đạo hữu. Tuyệt đối không dám dây dưa thêm" *Thiên Lan thánh nữ liếc nhìn Hàn Lập nói.*

" Đáng cười, ngươi xem Lệ mỗ là ai? Dựa vào cái gì mà phải chứng minh thân phận với ngươi?" *Hàn Lập thần sắc lạnh nhạt nói.*

" Đạo hữu không muốn làm như thế, hẳn các hạ chính là tên đại địch của bổn điện, ta đây bản thân là thánh nữ tuyệt không thể để ngươi đi dễ dàng như thế" *Lâm Ngân Bình môi đào hơi nhếch lên, sát khí từ trong người tỏa ra, lạnh lùng nói.*

" Thiên Lan thánh nữ, chẳng lẽ là thánh nữ của Đột Ngột nhân ở thảo nguyên?"*Lão đạo nghe thấy thế không khỏi động lòng, hòa thượng xấu xí đứng bên cạnh trong mắt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc.*

" Hai vị đạo hữu chê cười rồi. Tiểu nữ đúng là được đảm nhiệm chức thánh nữ trong tộc" *Lâm Ngân Bình thần sắc không đổi thừa nhận.*

" Tôn tiên sư của quý tộc tài hoa ngút trời, chưa đến bốn trăm tuổi đã là Nguyên Anh trung kỳ, ngày xưa lão đạo ta cũng có duyên diện kiến, không biết bây giờ ngài còn khỏe không?" *Vẻ mặt giận dữ của lão đạo Ô ích cũng thu bớt lại, lời nói cũng hoàn hòa đi.*

" Từ tiên sư hết thảy đều khỏe mạnh, mười năm trước ngài đã tiến giai lên Nguyên Anh hậu kỳ, hiện tại là một trong bốn đại tiên sư của bổn tộc." *Lâm Ngân Bình nghe thấy lão đạo sĩ này và tiên sư của tộc mình có quen biết, trong lòng không khỏi mừng rỡ.*

"Từ đạo hữu đã là Nguyên Anh hậu kỳ,quả nhiên không khác so với dự đoán của bần đạo là bao. Tuổi còn trẻ mà đã đạt đến mức độ này, không chừng sau này sẽ còn tiến xa hơn nữa." *Lão đạo sĩ hiện ra vẻ khác thường, rồi cảm khái nói.*

Hàn Lập mơ hồ cảm giác không ổn, ý niệm xoay chuyển nhanh trong đầu.

Chẳng lẽ thật sự ở chỗ này lại phải đối địch với nhiều tu sĩ Nguyên Anh một lúc rồi phải dùng độn thuật chạy đi.

Trong lúc hắn đang do dự, đột nhiên Đại Diễn thần quân truyền âm đến, nghe xong mấy câu thần sức lập tức bình tĩnh lại như thường.

Mà lúc này lão đạo sĩ sau khi hỏi han tình hình vị tiên sư kia liền quay sang phía Hàn Lập do dự một chút mới hỏi:

" Đạo hữu tu vi bất phàm, không biết có thể cho bần đạo biết một chút về xuất thân, biết đâu bần đạo có thể hòa giải cho hai bên " *Lão đạo sĩ mặc dù không biết thân phận Hàn Lập ra sao, nhưng một tu sĩ đã đạt tới cảnh giới Nguyên Anh trung kỳ tuyệt không phải dễ dàng đánh bại, cho nên mấy câu này nói ra vô cùng khách khí.*

" Lệ mỗ hình như chưa nghe qua vào Tấn Tây phường thị phải báo ra lai lịch. Nếu quý phường thị thật sự có cái nội quy này, tại hạ tự nhiên sẽ tuân thủ. Nếu không có điều luật này, xin thứ cho tại hạ không muốn nhiều lời." *Hàn Lập sắc mặt đầy vẻ châm biếm nói.*

Nghe những lời đó, lão đạo sĩ sắc mặt hơi trầm xuống, trong lòng ngầm tức giận, nhưng không đợi hắn nói gì vị hòa thượng đứng ở bên đã cười hi hì bước ra cướp lời:

" Nội quy của phường thị quả là không có điều này, chỉ có điều Ô ích đạo hữu vừa rồi muốn dùng thân phận cá nhân đứng ra hòa giải hiểu lầm giữa đôi bên thôi. Đạo hữu không muốn nói thì thôi, nhưng hai người chúng ta cũng chỉ có thể tránh cho hai bên phát sinh xung đột trong khu phường thị này. Chẳng may mấy người bên Lâm đ*o hữu đứng chặn ở ngoài cửa không cho đạo hữu rời đi, chúng ta cũng không thể quản được. Đến lúc đó một mình đạo hữu phải đối diện với bốn tu sĩ nguyên anh, sợ rằng…."

Tên hòa thượng xấu xí này nửa đùa nửa thật nhưng trong lời nói có vài phần uy hiếp, tuy nhiên lại không thể chối cãi vào đâu được.

Hàn Lập nghe thế cười lạnh không thôi, nhìn lướt qua mấy người Thiên Lan thánh nữ thấy bọn họ ánh mắt chớp động liên tục, xem ra Quỷ La Phiên bị hắn lấy đi đúng là thánh thú phân thân, hỏa nhân này có đến chín phần là sự thực.

Vì vậy tâm niệm xoay chuyển, Hàn Lập nhìn chầm chầm Lâm Ngân Bình, đột nhiên âm trầm nói:

" Chỉ cần xem qua vật trong gói đồ của ta?Nếu tại hạ đúng là cừu gia của các vị thì không nói. Nếu là các vị nhận lầm người, trong gói đồ cũng không phải thứ các vị đang tìm thì sẽ như thế nào? Hẳn các vị cũng không nghĩ chỉ nói vài câu xin lỗi là đủ làm tiêu hết oán khí trong lòng Lệ mỗ chứ? "

" Ngươi có ý gì? Ngươi dám uy hiếp mấy người chúng ta? *" Cát Thiên Hào thanh âm lạnh lẽo, khẩu khí đầy phần hung ác tàn nhẫn.*

"Buồn cười, nếu đã nhận lầm người mà vẫn ép Lệ mỗ mở gói đồ, các ngươi hiếp người quá đáng rồi, các ngươi có nghĩ sau này tại hạ phải làm thế nào để nhìn mọi người đây? Tại hạ thần thông thấp kém, nhưng đối với độn thuật thì vô cùng tinh thông. Cho dù bốn người các vị cùng lúc động thủ, tại hạ cũng có sáu bảy phần nắm chắc là thoát được. Nhưng như thế sau này đừng trách Lệ mỗ dùng thủ đoạn âm độc đối với quý môn. Tại hạ thân cô thế cô,tuyệt chẳng sợ mấy người các vị báo thù*" Hàn Lập ngửa mặt cười dài mấy tiếng sau đó âm hiểm nói.*

Vừa nghe như vậy không chỉ đám người Cát Thiên Hào đều biến sắc, mà cả hòa thượng xấu xí và lão đạo sĩ Ô Ích đều nhăn mặt.

Nghe khẩu khí đối phương, kẻ này không những là tán tu Nguyên Anh trung kỳ, mà còn là loại có thù sẽ báo. Loại nhân vật này đúng là loại các tông phái đều muốn tránh xa không muốn chọc vào.

Dù sao tu vi đối phương đến mức này, nếu không thèm để ý đến thân phận tùy ý kiếm vài đệ tử của tông môn ra tay, thì tổn thất tạo ra không phải là nhỏ. Nếu lại còn là kẻ tinh thông cách chạy trốn thì càng nguy to, cho dù tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ ra tay cũng chưa chắc bắt được đối phương.

Mà trước đó chỉ cần đối phương ra tay ác độc một chút, cũng đủ cho cả mười đại ma tông nuốt không tiêu.

Cho nên đối với các tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ cho dù là tam đại tông phái đều hết sức lôi kéo, chỉ khi không có cách nào lôi kéo được thì cũng tận lực tránh đắc tội với người ta. Nếu đến bước đường cùng không thể tránh né được nữa thì bắt buộc phải xuất động hết cao giai tu sĩ ra, giải quyết bằng được đối phương càng nhanh càng tốt.

Mấy người Cát Thiên Hào cũng chỉ vì Quỷ La Phiên là chí bảo của môn phái mới đến mức chẳng khách khí đi áp bức người ta đến mức này. Nhưng nếu Hàn Lập quả là tu sĩ Thiên Nam đã cướp Quỷ La Phiên thì tuyệt đối là đáng làm. Nếu không đúng là tự mua dây buộc mình, bỗng đâu môn phái lại thêm một cừu gia khó giải quyết.

Nghĩ đến đây Cát Thiên Hào không khỏi nhìn Thiên Lan thánh nữ một cái.

Lâm Ngân Bình lúc này cũng nhíu mày, hiển nhiên chưa nghĩ ra cách giải quyết. Nếu bây giờ đối phương quả thật mang lòng thù hận rồi hướng đến Thiên Lan thảo nguyên trả thù có quy mô thì nàng cũng rất đau đầu.

" Đạo hữu cần gì mang một chuyện nhỏ biến thành nghiêm trọng thế, chúng ta cũng chỉ muốn nhìn qua đồ vật trong gói một chút thôi. Như vậy đi, nếu quả là do Ngân Bình hiểu lầm đạo hữu, Lệ huynh cứ nói ra một điều kiện hợp lý,để chúng ta có thể bù lại lỗi lầm của mình. Đạo hữu nghĩ sao? " Lâm Ngân Bình chớp động đôi mắt đẹp vài cái, khuôn mặt như đóa hoa nở rộ cười nói.

------oOo------

Chương 942: Ngọc Bội

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thiên Lan thánh nữ hiển nhiên không muốn vì nhận lầm người mà vô cớ tạo ra một kẻ thù, nên có chút nhượng bộ nói ra những lời này.

"Điều kiện?" Ánh mắt Hàn Lập lạnh lùng chuyển động nhìn người nữ tử này, trên mặt không hề thay đổi, cũng không nhìn ra đang nghĩ gì.

"Nếu đạo hữu bằng lòng, tiểu nữ cũng có thể trực tiếp đưa một khoản linh thạch coi như là xin lỗi cho sự vô tâm vừa rồi." Lâm Ngân Bình khẽ nhếch cằm, bình tĩnh nói ra.

Hắc hắc. linh thạch coi như bỏ qua đi. Hàn Lập cười lạnh vài tiếng, cũng không nói cái gì bỗng nhiên trở tay chụp tới, một tay cầm bao đồ vật ở sau lưng ra trước người.

Cử động này của Hàn Lập làm cho mấy người kẻ đó giật mình, toàn bộ ánh mắt tập trung vào đồ vật trên tay Hàn Lập.

Hàn Lập cũng rất dứt khoát, cầm một góc bao đồ, cánh tay của hắn rung lên.

Nhất thời một tiếng thanh minh (vang rền, rõ ràng – Vịt) vang lên, một thanh trường đao kim quang chói mắt hiện ra trên mặt đất. Đao mặc dù chưa ra khỏi vỏ nhưng trên thân chớp động linh quang chói mắt cùng âm thanh như có linh tính (bảo vật xuất thế bao jờ cũng phát ra âm thanh cả - dg), cho dù ai nhìn qua một lần, đều biết đây là một dị bảo trân quý dị thường.

Trách không được, người này đối với người bên ngoài mạnh mẽ muốn xem bao đồ vật phẫn nộ như thế. Đổi lại là bọn họ bị ép buộc đem bảo vật mà mình yêu mến bày ra trước mặt ngoại nhân, e rằng đều có chút căm tức trong lòng.

Lâm Ngân Bình thấy trường đao, trong đôi mắt đẹp vẫn còn hơi nghi ngờ, có chút không tin tưởng đem thần thức toàn bộ phóng ra, một lần nữa đem thanh trường đao này kiểm tra một hồi lâu, cuối cùng không thể không thừa nhận thanh đao này tất cả đều rất bình thường, không giống như bị thi triển thuật che mắt (Chướng nhãn pháp).

Cát Thiên Hào và các tu sĩ Âm La Tông thấy trong bao không phải là vật mình nghĩ, sau khi liếc mắt nhìn nhau, đều hiện lên một chút xấu hổ.

Xem ra chuyện này thật đúng là bọn họ đã làm ra một chuyện cực kì ngu ngốc (Nguyên bản là đại Ô Long – Oolong – Uron – tiếng nóng chỉ tên ngốc, giả hươu giả khỉ - Vịt đang chém gió ^^) Cũng may vừa rồi không cùng người này nảy sinh xung đột, nếu không kết thù cùng hắn thật quả là oan uổng.

Ô ích lão đạo cùng với Sửu lậu (xấu xí) hoà thượng nghiêm trang không nói cười một chú nào. Hoàn toàn đặt mình vào thế của kẻ vô can.

"Xem ra thực sự là hiểu lầm đạo hữu. Quả thật là tiểu nữ đã sai. Đạo hữu có yêu cầu gì. Ngân Bình nhất định sẽ lượng sức làm cho đạo hữu hài lòng." Thiên Lan thánh nữ thở dài một hơi. Vẻ thất vọng vừa chợt lóe đã lập tức biến mất. Chắp tay hướng Hàn Lập áy náy nói.

*"Những linh thạch này, ta cũng không thiếu. Như vậy đi, ngọc bội bên hông Lâm đ*o hữu cũng rất đặc biệt. Tặng cho ta thì sao?"* Ánh mắt Hàn Lập chuyển qua trên người Thiên Lan thánh nữ một lần. Cuối cùng dừng trên cái ngọc bội đang đeo ở cái eo nhỏ nhắn. Nói ra lời hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người.

"Ngọc bội?" Lâm Ngân Bình hiển nhiên rất là bất ngờ. Kinh ngạc đem một cái ngọc bội hồ điệp màu xanh biếc trong suốt cầm ở tay. Ngước mắt nhìn hai lần. Trong đôi mắt đẹp trong tràn đầy vẻ kinh nghi.

"Ngọc bội?" Lâm Ngân Bình hiển nhiên rất là bất ngờ. Kinh ngạc

đem một cái ngọc bội hồ điệp màu xanh biếc trong suốt cầm ở tay. Ngước mắt nhìn hai lần. Trong đôi mắt đẹp trong tràn đầy vẻ kinh nghi.

Nếu là đồ trang sức có thể đeo bên người, tất nhiên không phải là vật bình thường. Cái ngọc bội hình hồ điệp khéo léo này có hiệu quả nhất định với việc đề thần thanh minh (giữ thần trong sáng). Là một loại pháp khí phụ trợ tương đối hiếm thấy. Loại đồ vật này, đối với tu sĩ trúc cơ, kết đan kỳ mà nói, coi như trân quý. Nhưng đối với nữ tu sĩ Nguyên anh kỳ mà nói, hiệu quả hỗ trợ (tinh) thần ấy hầu như là không cần thiết.

Nữ tử này cũng không phải vì vật này có gì khác biệt dị thường, mà là đã mang trên người nhiều năm tháng, nên mới không nỡ thay đi. Hiện tại Hàn Lập mở miệng xin lấy ngọc bội này, đây là có ý gì?

Lâm Ngân Bình dùng hai ngón tay ngọc nhẹ nhàng kẹp cái ngọc bội chỉ có mấy tấc này, mặt lộ ra chút chần chừ.

*"Thế nào, Lâm đ*o hữu bỏ không được vật ấy sao, nếu không thì đổi một cái khác đi. Ta nhìn cái châu thoa cài tóc trên đầu đạo hữu……"* Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, đổi giọng nói.

"Một kiện pháp khí nho nhỏ mà thôi, có cái gì mà không bỏ được. Chỉ là vật ấy theo ta có chút năm tháng, cũng có chút cảm tình mà thôi. Đạo hữu tiếp lấy." Đôi lông mày Lâm Ngân Bình nhíu lại, quyết định trong nháy mắt, đưa ngọc bội trong tay trực tiếp ném cho Hàn Lập.

Hàn Lập đưa tay đón lấy ngọc bội đang phóng tới, cảm ứng hơi ấm toả ra từ vật trên tay, hài lòng gật đầu. Vừa lộn bàn tay, ngọc bội biến mất không còn thấy bóng dáng.

Sau đó, hắn hướng về trường đao kim sắc đang cắm trên đất vẫy tay một cái, trường đao phát một tiếng cộng hưởng, bay vào trong tay. Lập tức một khối bao bố màu tro từ trong tay áo bay ra, trong nháy mắt đem trường đao bọc thành một khối dài.

Đem cái bao này đeo sau lưng, Hàn Lập không nói hai lời xoay người rời đi, hướng cửa khu chợ đi ra.

Các tu sĩ khác thấy Hàn Lập lạnh lung như vậy, không khỏi ngơ ngác nhìn nhau.

Mà Lâm Ngân Bình mắt thấy đối phương thật muốn rời đi, đột nhiên nghĩ ra cái gì, môi anh đào khẻ nhếch hỏi một câu:

"Hiện tại chúng ta cũng chưa biết đại danh của đạo hữu. Đạo hữu có thể hay không đem tính danh chỉ dạy được không."

"Lệ Phi Vũ tán tu Hải ngoại!" Chân Hàn Lập vẫn không dừng lại, âm thanh lạnh lùng truyền đến không một chút cảm tình, người thì dần dần đi xa.

" Lệ Phi Vũ? Cát huynh, trước kia các ngươi có nghe qua ở hải ngoại có tu sĩ nào lợi hại như vậy không. Người này đối mặt với chúng ta đông người như vậy, không ngờ không chút biến sắc. Thần thông một thân như vậy hẳn không giống kẻ vô danh." Lâm Ngân Bình nhìn bóng lưng Hàn Lập, ánh mắt sắc lạnh nói ra. Không biết vì sao, mặc dù đã nhìn qua bao đồ của đối phương, nhưng trong lòng nàng vẫn có một chút nghi hoặc không thể loại bỏ, có chút cảm giác không an tâm.

*" Lâm đ*o hữu hỏi như vậy thật làm khó ta. Phải biết mặc dù tu sĩ hải ngoại cũng thuộc vào giới tu tiên Đại Tấn, nhưng so với lục địa tu sĩ chúng ta, trên thực tế là tự mình hoạt động, cũng rất ít tu sĩ đặt chân vào đất liền. Tu vi tu sĩ hải ngoại chênh lệch không đồng đều, tán tu và thế lực lớn nhỏ đông đảo, tu sĩ không quen rất khó mà biết được hải ngoại có bao nhiêu tu sĩ có đại thần thông thâm tàng bất lộ ẩn nấp. Tất nhiên nổi danh nhất là Hải ngoại Tam tiên sớm đã vang danh tứ hải lại là mặt khác."* Mặc dù mặt Cát Thiên Hào lộ vẻ khó khăn, nhưng cũng giải thích tường tận cho nàng rõ.

Nghe vậy, lông mày Thiên lang thánh nữ khẽ nhíu, biết không có khả năng lại truy xét thêm nữa, không thể làm gì khác hơn là đem cái tên gọi là *"Lệ Phi Vũ"* tạm thời quên đi.

…………

Ở một chỗ khác, Hàn Lập không dừng lại chút nào, trực tiếp ra khỏi khu chợ, sau đó thân hình nhoáng lên vài cái, thân đã hiện ra trên một đường phố cách đó không xa, trộn lẫn trong đám người nhốn nháo, bước về phía trước.

"Tiền bối! Không tưởng được rằng ngươi tuy pháp lực không có, chỉ bằng vào Thần thức đã lừa gạt hai mắt nhiều tu sĩ nguyên anh kỳ như vậy. Ngay cả ta sau khi ngươi biến ảo, đến một điểm cũng không phát hiện ra chỗ nào khác thường cả. Vãn bối cực kỳ bội phục." Hàn Lập vừa đi vừa nhếch mộ bên miệng cười nói.

"Cái này cũng không tính gì, sau khi ngươi đem ba tầng sau cùng Đại Diễn quyết luyện thành, cũng có thể gần trong gang tấc đem đối thủ đùa giỡn trong tay. Nếu là ngươi cũng tinh thông ảo thuật, diệt sát đối thủ cấp thấp trong vô hình cũng không phải chuyện khó." Đại diễn Thần quân không thèm để ý nói ra.

"Điều này cũng đúng. Lĩnh ngộ bốn tầng đầu của Đại Diễn quyết đã lợi hại như thế. Nếu có thể luyện thành toàn bộ, ta cũng không cách nào tưởng tượng thần thức cường đại đến trình độ nào. Đáng tiếc tiền bối tuy cho ta khẩu quyết tầng thứ tư, ta cũng không có thời gian chính thức tu luyện." Hàn lập hơi kinh (hãi) than vãn, trong lòng có điểm bất đắc dĩ nói ra.

"Hắc hắc, mặc dù linh căn tư chất của ngươi hơi kém, nhưng tư chất tu luyện Đại Diễn quyết cũng không tồi. Thêm nữa còn có loại kỳ vật dưỡng hồn mộc này nuôi dưỡng Thần thức. Đem toàn bộ đại diễn quyết tu thành cũng không kém hơn so với lão phu đâu." Đại Diễn Thần quân cũng rất xem trọng Hàn Lập ở chuyện tu luyện Đại Diễn quyết.

"Hy vọng là vậy. Nhưng ta có chút không rõ. Tiền bối vì sao lại bảo ta tìm cách lấy đồ trang sức của đối phương. Chẳng lẽ tiền bối có ý gì khác sao?" Hàn Lập có chút khó hiểu hỏi.

"Hừ! Ngươi nói xem, vị Thiên Lan thánh nữ này đã xuất hiện ở Tấn kinh, sau này có thể dễ dàng bỏ qua cho ngươi sao?" Đại diễn Thần quân không đầu không đuôi hỏi ngược lại một câu.

"Nàng ta làm như vậy, quá nửa là theo ta tiến nhập vào Đại Tấn.

Cả thánh thú phân thân của Đột Ngột nhân lẫn kiện tiểu đỉnh cổ quái đều bị ta thu vào trong Hư thiên đỉnh. Vị Thiên Lan Thánh Nữ này sao có thể buông tha ta dễ dàng như vậy. Sau này hơn nửa là tìm kiếm ta ở xung quanh Đại Tấn. Bất quá, nàng này quả nhiên cùng hợp tác với người của Âm La Tông, xem ra phiền phức sau này cũng không nhỏ." Sau khi Hàn lập thở dài, bất đắc dĩ nói.

"Vậy thì được rồi. Năm xưa ta từng thu thập một phương pháp luyện chế một loại ngọc cảm ứng, có thể mượn khí tức của đối thủ, tại trong vòng trăm dặm cảm ứng được sự tồn tại của đối phương. Sau đó chỉ cần nàng này tới gần ngươi trong vòng trăm dặm, sẽ tiến hành cảnh báo đối với ngươi, còn có thể đại khái chỉ ra phương hướng của đối phương. Như vậy, sau này nàng đối với ngươi có bất lợi gì. Ngươi cũng có thể sớm có chút ứng phó. Nhưng hiệu quả của vật ấy sẽ không lâu lắm, ước chừng một năm rồi dần dần mất đi hiệu lực. Bất qúa thời gian chừng này, cũng đủ cho ngươi sống tại trong Tấn kinh, không cần lo lắng nàng ta." Đại diễn Thần quân chậm rãi nói.

"Thì ra là thế, thật vô cùng đa tạ tiền bối đã vì vãn bối mà lo lắng chu đáo như thế." Trong lòng Hàn Lập vui mừng vội vàng tạ ơn.

"Lão phu không phải suy nghĩ vì ngươi, chỉ là không muốn trước khi ngươi thay lão phu luyện chế ra khôi lỗi (con rối), xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Đại Diễn Thần Quân nhàn nhạt (bình bình, ít cảm xúc – Vịt) nói.

Hàn Lập nghe vậy hơi khẽ cười, cũng không có nói gì, nhưng lại đột nhiên thay đổi phương hướng, đi vào một ngõ hẻm gần đó, sau đó đi về phía đông một lúc, đi về phía tây một chút, không ngờ đến sân trước của một nơi bị bỏ hoang. Xung quanh yên tĩnh không một bóng người.

Hàn Lập này lúc dừng chân lại, sắc mặt trở nên âm trầm.

"Đạo hữu theo ta lâu như vậy, rốt cục là có ý gì?" Nói xong lời này, Hàn Lập chậm rãi xoay chuyển thân hình, nhìn chăm chăm về nơi trống không không một bóng người phía sau, trong mắt chợt loé lên một tia hàn quang.

"Lệ đạo hữu thật không hổ danh là tu sĩ hải ngoại, không ngờ ngay cả công phu khổ tu của lão phu là quỷ ảnh độn, cũng có thể nhìn ra. Đạo hữu không cần lo lắng. Tại hạ không có ác ý gì." Âm thanh cười khẽ của nam nhân truyền đến. Lập tức tại một nơi màu xanh chợt loé, một bóng người màu xanh hiện ra.

Hàn Lập híp mắt cẩn thận đánh giá người này.

Đây là một lão giả khô gầy có vẻ mặt gian xảo, dưới cằm mọc thưa thớt vài cọng râu, tu vi đạt đến Nguyên anh sơ kỳ, bộ dạng đang nắm chắc điều gì trong lòng nhìn về phía Hàn Lập.

"Đạo hữu từ trong khu chợ vẫn một mực theo dõi ta, đến cùng là có ý gì? Chẳng lẽ không biết, theo dõi những đồng đạo khác như vậy là một chuyện phạm vào tối kỵ sao? Ta bây giờ có ra tay đem ngươi đánh chết, người khác cũng không nói gì." Trên mặt Hàn Lập chợp xuất hiện sát khí, lạnh lùng nói.

"Lệ đạo hữu cần gì phải ra vẻ hung thần ác sát như vậy, tiểu lão nhi tìm tới đạo hữu là muốn thành tâm làm một cuộc giao dịch. Cuộc giao dịch này đối với đạo hữu và ta đều có chỗ tốt cả." Tiểu lão đầu cười hắc hắc, không chút hoảng hốt nói.

----------o0o---------

------oOo------

Chương 943: Xảo Trá

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Không có hứng thú! Tại hạ không muốn cùng một người thần bí làm giao dịch, miễn đi."

Thật ngoài dự đoán của tiểu lão đầu, Hàn Lập ngay cả nghe cũng không thèm, một lời lập tức từ chối, trên mặt hắn khônh khỏi lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng lập tức lại nghĩ đến điều gì, nếp nhăn trên mặt giản ra, khẽ nở nụ cười.

"Đạo hữu nói lời này quá sớm rồi,tốt nhất là nên nghe qua một chút. Sau khi nghe xong, Lệ huynh quyết định lại cũng không muộn. Nếu không, người bất lợi chính là Lệ huynh." Trong lời nói của lão giả mơ hồ lộ ra một chút ý uy hiếp.

"Bất lợi với ta! Điều này làm cho Lệ mỗ cảm thấy có chút hứng thú, tạm nghe chút vậy." Hai tay Hàn Lập đặt sau lưng, sau khi trong mắt hiện lên một tia trầm ngâm, nói.

"Đạo hữu làm như thế mới là cử chỉ sáng suốt, tiểu lão nhi trước hết cho đạo hữu xem vật này, sau đó mới nói lại chuyện giao dịch." Lão giả cười hắc hắc, vỗ túi linh thú bên hông, bỗng nhiên một đoàn lục quang từ trong túi bay ra, sau khi xoay quanh một cái, rơi trên đỉnh đầu của lão giả, một con linh thú lớn cỡ bằng nắm tay hiện ra.

Linh thú này giống như con sên (chỗ này bản tiếng trung để là ngưu:trâu-tra từ điển cũng vậy nhưng đệ thấy ko hợp lý-đọc đoạn sau mới đoán đại là con sên-huynh nào sửa giúp-Dg) phóng to ra mấy lần, nhưng toàn thân một màu xanh biếc dị thường, chậm rãi lắc lắc cái râu xúc giác dài nhỏ, hoạt động cực kỳ chậm chạp.

" Nhuyễn trùng thú…. Đạo hữu đem con linh thú này ra là có ý gì? Phải chăng muốn con thú này phun độc dịch vào ta ư?" Vừa thấy hình dáng con thú này, sắc mặt Hàn Lập trầm xuống nói.

" Ta dùng con linh thú cấp thấp này đến đối phó đạo hữu, không dối gạt Lệ huynh, con linh thú này của lão phu có chút biến dị nho nhỏ, mà năng lực biến dị vừa vặn đối với một ít ảo thuật thủ thuật che mắt, có năng lực khám phá ra. Mới vừa rồi lúc lệ huynh cùng mấy vị đạo hữu Âm La Tông giằng co, trùng hợp lão phu có đem một tia phân thần gửi vào người con thú này. Đạo Hữu hẳn là biết ý tứ của lão phu a. Cảnh đạo hữu đem ống sáo bằng trúc biến ảo thành trường đao,có thể giấu diếm được người khác nhưng không cách nào giấu diếm được con linh thú này." Lão giã giơ tay bắt lấy con linh thú trên đỉnh đầu, nhẹ nhàng nâng lên đắc ý nói.

" Thì ra là như vậy, thế thì phải làm sao đây, đạo hữu còn có ý khác phải không?" Vừa nghe thấy nhuyễn trùng thú này là linh thú biến dị, còn có khả năng khám phá ảo thuật, trong lòng Hàn Lập bỗng rùng mình nhưng thần sắc trên mặt vẫn không đổi.

"Ha ha, đạo hữu cần gì phải từ chối người ở xa ngàn dặm chứ. Lão phu không có ý tứ gì, chỉ mong đạo hữu đồng ý biếu tặng ta ba bốn kiện bảo vật hoặc là một số lượng đáng kể linh thạch cũng được, ta lập tức đem chuyện vừa mới thấy quên không còn một mảnh, tuyệt không có làm phiền Lệ huynh nữa." Trên mặt tiểu lão đầu rốt cục xuất hiện một tia tham lam, giở ra công phu sư tử ngoạm nói. (chết ku Lập nhà ta rồi-^-^)

" Ngươi đang uy hiếp ta?" Hàn Lập không giận hỏi ngược lại.

" Thế nào, đạo hữu động sát tâm ư. Đạo hữu tốt nhất nên đứng đó. Ta cũng là tán tu, cũng không sợ đạo hữu uy hiếp như vậy

Một mình lão phu xuất hiện trước mặt đạo hữu, tất nhiên là nắm chắc mười phần có thể tự bảo vệ mình. Ta đã sớm bảo một gã đệ tử theo phía sau Âm La tông và vị Thiên Lan Thánh Nữ kia, chỉ cần bên này xảy ra chuyện, vị đồ đệ kia của ta sẽ đem chuyện ngươi ngấm ngầm biến ảo vật, thành thật nói hết ra. Đến lúc đó phiền phức của đạo hữu sẽ rất lớn. Hơn nữa nơi này ở trong Tấn Kinh, tu sĩ cấp cao tới đây tham gia đấu giá đại hội nhiều vô kể, đạo hữu cảm thấy có thể giết chết lão phu ở địa phương này sao? Chỉ cần lão phu huýt sáo một tiếng dài, đạo hữu cũng đành chịu vậy. Đến lúc đó tiểu đồ dẫn người Âm La Tông tới nơi, ở đây có ta *dây dưa, đạo hữu căn bản không có cách bỏ chạy, chỉ còn đường chờ chết mà thôi. Có lẽ bốn năm vị cao thủ Nguyên anh không thể giết chết được đạo hữu, nhưng bảy tám vị thì sao? Theo như ta được biết, trưởng lão cấp Nguyên anh của Âm La Tông tại Tấn Kinh cũng không chỉ có mấy người này. Nhiều người như vậy đạo hữu còn có tự tin chạy thoát sao? Bỏ của ra để tránh tai hoạ mới là cử chỉ sáng suốt."*

Lão giả lui về phía sau hai bước,vẻ mặt hiện lên vẻ cười gian dối, đồng thời nâng tay, một khối mộc thuẫn từ trong tay áo bay ra, hoá thành một tầng ánh sáng màu vàng đem bao vây toàn thân mình bên trong, bộ dạng cẩn thận dị thường.

Hàn Lập chau màymột cái, ánh mắt nhìn lướt qua cái tường ánh sáng của đối phương, sắc mặt âm tình bất định, trầm ngâm.

" Xem ra không cho đạo hữu một vài chỗ tốt thật đúng là có chút phiền phức. Không biết đạo hữu muốn bảo vật như thế nào?" Sau một hồi lâu, thần sắc Hàn Lập khôi phục bình thường, trấn định dị thường nói ra.

" Vậy thì được rồi. Ta cũng chỉ là cầu tài mà thôi, cũng không có ý nghĩ muốn cùng đạo hữu cá chết lưới rách. Ta cũng không bắt bẻ gì cả, đạo hữu tuỳ tiện cấp cho vài món cổ bảo, lão phu đã cảm thấy mãn nguyện rồi." Lão giả nghe được lời ấy trong lòng liền cảm thấy vui mừng, vội vàng nói.

Đối phương tham lam như thế, làm cho lông mày Hàn lập giật giật. Thần sắc âm trầm đưa tay chạm xuống túi đựng đồ, bàn tay vừa đảo, trong lòng bàn tay bỗng nhiên xuất hiện nhiều quầng sáng mầu vàng trắng, bên trong mơ hồ hiện nhiều viên cầu to như quả trứng gà.

" Vài kiện cổ bảo, khẩu vị của đạo hữu cũng lớn quá. Cổ bảo khác không có, khối Vân Tiêu châu này năm đó ta ngẫu nhiên tìm được, bởi vì duyên cớ công pháp không thích hợp cho ta dùng, nên các hạ cầm nó rời đi đi. Không nên thái quá. Cẩn thận giữ mạng mình." Hàn Lập không khách khí nói, đồng thời cổ tay run lên, viên cầu hướng đến tiểu lão đầu bay đi.

Trên mặt lão giả hiện sắc vui mừng,nhưng sau khi ánh mắt chợt loé lên, lão giả cũng không đưa tay trực tiếp đón lấy cổ bảo này, mà là đem Nhuyễn trùng thú ném qua một bên, tay áo bào đột nhiên lay động một mảng ánh sáng màu đen bỗng nhiên từ trong tay áo bay ra, thoáng chốc bao bọc viên cầu màu vàng trắngvào bên trong.

Qua một lúc sau, thấy không có gì khác thường, mới cẩn thận xuyên qua màn sáng kéo đến gần người.

"Hoa văn thứ này kỳ lạ, quả thực không giống bảo vật bình thường, không biết có thần hiệu gì".

Dùng thần thức nối liền với Nhuyễn trùng thú ở bên cạnh, cảm ứng được viên cầu kia cũng không do biến ảo mà thành, cũng không có khí tức chủ nhân ở bên trong pháp bảo, liền đem lòng nghi ngờ biến mất đi hơn phân nữa, phất tay một cái, đem viên cầu hấp đến trong tay, nhìn một chút rồi thì thào nói.

" Cổ bảo này có công hiệu gì, hay nhất là đạo hữu tự mình thử đi, ta đảm bảo rằng, tuyệt đối làm cho các hạ thấy kinh ngạc." Hàn Lập khoanh tay, thản nhiên nói.

" Điều này cũng đúng. Nhưng chỉ một kiện cổ bảo đã muốn đuổi ta, đạo hữu không cảm thấy có chút trẻ con sao?" Lão giả một bên hưng phấn thử rót pháp lực vào bên trong viên cầu, một bên vẫn tham lam muốn doạ dẫm ra càng nhiều chỗ tốt hơn nữa.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, khoé miệng nhếch lên, một tia mỉa mai như có như không xuất hiện.

" Uhm, đúng là có chút đùa vui rồi. Không bằng như vậy đi, ta tiễn bằng hữu lên đường thì như thế nào?" Hắn đột nhiên lạnh băng nói.

Lão giả nghe vậy cả kinh, chưa kịp phản ứng, trong giây lát pháp lực trong cơ thể hướng đến bên trong viên cầu trôi đi.

Theo một tiếng *"phanh"* nhẹ vang lên, viên cầu bạo liệt ra, linh quang chớp động, không gian hiện ra hơn mười con giáp trùng, đúng là Tam sắc Phệ kim trùng mà Hàn Lập cũng không có nhiều lắm. Ngay khi những linh trùng này hiện thân đã dũng mãnh giương cánh, đồng thời hướng lão giả đánh tới.

Khoảng cách như thế, căn bản lão giả không kịp né tránh. Trong đầu vừa hiện lên suy nghĩ không hay, thì phệ kim trùng đã đánh tới trên mặt lão, nổi lên cắn xé chi chit. Nếu không phải lão giả là tu sĩ cấp Nguyên anh, ánh sáng hộ thể dày đặc, thì chỉ trong chốt lát khuôn mặt đã hoàn toàn biến dạng.

Nhiều linh trùng như vậy cắn xé liên tục trên mặt, đồng thời hai mắt không thể nhìn thấy được vật, lão giả càng kinh sợ, tự nhiên hai tay hắc quang chớp động, hướng trên mặt liều mạng cào cấu, muốn bắt những yêu trùng quái lạ này xuống, đồng thời hít một hơi, muốn há miệng phát ra tiếng huýt sáo cao vút, nghĩ cách muốn gọi những tu sĩ khác tới.

Nhưng đúng lúc này, phía trước hắn truyền đến một tiếng hừ lạnh đến tận xương tuỷ. Mặc dù âm thanh không lớn, nhưng khi vừa vào tai, thần thức truyền đến từng cơn đau nhức như bị xé rách ra. Thân thể lão giả co rút lại, không tự chủ phát ra một tiếng kêu thảm thiết, tiếng huýt sáo vừa đến bên miệng bị tắc nghẽn lại.

Trong lòng lão giả hoảng hốt, đang muốn liều mạng đem thân mình bay lên không thì sau một khắc cơn đau trong thần thức đột nhiên biến mất, giáp trùng trên mặt cũng giương cánh bay cao, hai mắt sáng trở lại, hắn lại nhìn thấy được vật.

Nhưng đúng lúc này, một thanh kim kiếm dài một thước bị tử diễm bao quanh thoáng cái hiện ra trước mặt lão giả, nhắm đầu chém xuống.

"A!" Lão giả kinh khủng gầm nhẹ một tiếng, vốn căn bản không kịp phóng ra pháp bảo hay thi triển độn thuật né tránh, chỉ có thể toàn bộ linh lực rót vào màn sáng trước người, hy vọng trước hết có thể đỡ được một kích này.

Trong cơn sợ hãi lẫn lộn hắn đã minh bạch, vị tự xưng là tán tu hải ngoại trước mặt này, ngay từ đầu đã nổi lên sát tâm, nào có ý nghĩ bỏ tài tiêu tai (mất của trừ tai họa), cũng không khỏi hối hận vì trêu chọc người này.Cũng may là mộc thuẫn màu vàng này của hắn là một kiện cổ bảo tốt không dễ gì có được, lực phòng ngự kinh người, cho dù đối phương là tu sĩ Nguyên anh kỳ, đỡ một kích thì không có vấn đề gì.

Trong lòng lão giả suy nghĩ trong nháy mắt, một tiếng *"phốc xuy"* nhẹ vang lên, màn ánh sáng màu vàng tiếp xúc cùng kim kiếm, liền như đậu hũ đã bị chém làm hai nửa.

Thế kiếm hạ xuống không dừng, kim quang chói mắt loé lên, thân thể lão giả bị chém làm hai mảnh, đồng thời một đứa trẻ con màu đen cao chừng một tấc,vẻ mặt sợ hải, ngơ ngác dừng lại ở xa xa, bị một đoàn hàn băng màu tím nhốt ở bên trong, không thể nhúc nhích được chút nào.

Kim kiếm xoay quanh một cái, tiện tay đem nhuyễn trùng thú đã mất chủ nhân, một kiếm chém thành mưa máu, sau đó lại một lần nửa bay tới tử băng ở trên không.

Sau một tiếng sấm đánh ra, mấy đạo kim hình cung to lớn từ trên kiếm bắn ra, hoá thành cái lưới bằng điện tinh tế đem Nguyên anh nhốt vào bên trong.

Tiếng oanh long long không ngừng vang lên, tử băng và nguyên anh ở bên trong lập tức biến thành hư vô.

Lúc này thần sắc Hàn Lập mới trầm xuống, nhưng động tác không một chút nào chậm lại, giơ tay hướng thân thể lão giả rung lên, túi đựng đồ bên hông lão giả đã bay vào trong tay, đồng thời hai khối hoả cầu to từ trong tay áo của cánh tay khác bay ra, đem thi thể lão giả và Nhuyễn trùng thú hoá thành hư vô.

Tiếp theo Hàn Lập không chút nào chần trừ bay lên không trung, sau khi thanh quang chợt loé lên vài lần, cả người quỷ mị biến mất trong hư không

Chỉ một khắc sau, năm đạo tinh hồng màu sắc khác nhau bỗng nhiên hiện ra trên không trung nơi này, sau khi bay một vòng xung quanh, tất cả đều hạ xuống đát, hiện ra năm người nam nữ.

Đúng là bốn người Lâm Ngân Bình, Cát Thiên Hào, một nam tu sĩ khác có khuôn mặt xa lạ là năm người, người này là tu sĩ kết đan kỳ.

"Chính là nơi này không sai, khí tức gia sư biến mất ở nơi này." Tên nam tu sĩ kia cầm một cái pháp bàn, bất an nói.

*" Nơi này xác thực còn sót chút linh khí ba động, trong đó đúng là khí tức của tên gia hoả họ Lệ. Nơi này còn có một vài vết máu, xem ra sư phụ ngươi đã bị diệt khẩu."*Ánh mắt Cát Thiên Hào quét qua xung quanh một cái, dừng lại ở một điểm đỏ sẫm trên mặt đất, âm trầm nói.

…...…..o0o……….

------oOo------

Chương 944: Hàn Tuỷ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Không có khả năng, mặc dù tu vi của gia sư so với tặc tử kia kém một chút, nhưng sao có thể? Đến một cơ hội cầu sinh cũng không có" sắc mặt thanh niên tái trắng đi, không tin nói.

"Hừ, ngươi thì biết cái gì. Đừng nói một gã tu sĩ nguyên anh sơ kỳ, người kia đã từng ra tay hạ độc thủ giết chết cả tu sĩ đồng cấp bậc. Sư phụ ngươi không kịp đề phòng bị người kia giết chết cũng không có gì kỳ quái. Song Tiếu lão nhi rốt cuộc đã nói những gì với ngươi, hãy thành thật nói lại tỉ mĩ một lần nữa cho chúng ta nghe." Cát Thiên Hào hừ lạnh một tiếng, không vui vẻ trả lời.

Mà lúc này, Lâm Ngân Bình đem thần thức phóng ra nhanh chóng lục soát xung quanh một lần, đột nhiên thân hình nhoáng lên, cả người thoáng cái đã ở ngoài bảy tám trượng, duỗi tay đem một vật lên nhìn, sắc mặt chợt khó coi.

" Gia sư không nói thêm gì nữa cả, chỉ là đem pháp bàn bổn mạng đưa cho vãn bối, dặn một khi pháp bàn xuất hiện dị trạng, hoặc sau một khoảng thời gian mà không thấy hắn quay lại thì lập tức đem chuyện người nọ nói cho các vị tiền bối biết, đến cứu hắn thoát khỏi hiểm cảnh." Thanh niên nhỏ nhẹ nói ra.

"Không cần nói nữa, sư phụ ngươi khẳng định là đã gặp chuyện không may rồi. Đồ vật này, có phải là ở trên cổ bảo của sư phụ ngươi không." Tay Lâm Ngân Bình giơ lên, một đồ vật trực tiếp bay về phía thanh niên.

Thanh niên đưa tay tiếp lấy, nhìn xuống, bỗng nhiên trong lòng trầm xuống.

Đây là một mảnh gỗ nhỏ màu vàng, trên mặt chớp động linh quang yếu ớt quen thuộc. Đúng là một phần nhỏ mộc thuẫn của lão đầu nọ.

"Đây là mộc thuẫn của gia sư. Thuẫn này chắc chắn dị thường, sức phòng ngự lại càng kinh người, như thế nào lại bị huỷ diệt như vậy." Sắc mặt thanh niên càng ngày càng thêm tái đi.

*"Lâm đ*o hữu, xem ra lão nhi này đã không còn trên nhân thế nữa. Thoạt đầu, ta nghe ngươi nói như vậy, ta còn không tin người kia có thần thông có thể tiêu diệt tu sĩ cùng cấp, nhưng hiện tại xem ra, người nọ tựu hồ so với dự đoán trước kia còn lợi hại hơn hai ba phần. Mặc dù tiểu lão nhi chỉ là tu sĩ nguyên anh sơ kỳ nhưng bản thân tinh thông nhiều loại độn thuật không tầm thường, vậy mà ngay cả tiếng kêu cứu còn chưa kịp phát ra đã bị tiêu diệt rồi. Có thể thấy được thần thông của người này cũng không dưới tu sĩ nguyên anh hậu kỳ. Chỉ có mấy người chúng ta, sợ rằng không không bắt được người này."* Cát Thiên Hào căn bản mặc kệ tên thanh niên, chỉ hướng về Thiên Lan Thánh Nữ trầm trọng nói ra.

"Sao vậy, Cát huynh sẽ mặc kệ ngay cả chi bảo của quý tông cũng không có ý định đòi lại sao. Nếu Quỷ La Phiên rơi trên tay người này, vậy trưởng lão Thập Hữu của quý tông hẳn cũng chết trên tay hắn." Lâm Ngân Bình nhíu mày lại, chậm rãi nói ra.

*"Hắc! Giết trưởng lão Âm La Tông chúng ta, lại đoạt đi chí bảo của bổn tông. Đừng nói hắn không phải tu sĩ nguyên anh hậu kỳ, dù có là thật đi, bản tông cũng tuyệt không bỏ qua cho người này. Nhưng người này hình như cùng Thiên Lan Thảo Nguyên các ngươi có cừu oán cũng không nhẹ. Nếu không Lâm đ*o hữu thân là Thánh Nữ trong tộc sao lại vì người này mà lưu lại Đại Tấn chúng ta nhiều năm như vậy."* Cát Thiên Hào cười ruồi vài tiếng, có ý ám chỉ nói.

"Nếu có thể tiêu diệt được người này. Kể cả điều kiện trước kia thánh điện đã đáp ứng quý tông, bản thân ta có thể tăng thêm hai thành. Nhưng bảo vật trên thân người này, thánh điện chúng ta phải được chọn lấy một kiện trước." Đôi môi đỏ mọng của Lâm Ngân Bình khẽ mím lại, bỗng nhiên cười một cái rồi nói.

"Ba thành. Bắt giết tu sĩ lợi hại như vậy, bản tông còn không biết sẽ phải tổn thất bao nhiêu nhân thủ nữa. Về phần bảo vật, điều

kiện bản tông đã đáp ứng thánh điện ban đầu, về sau sẽ thảo luận lại." Cát Thiên Hào cũng không đắn đo thêm, nói.

"Bổn điện có thể đáp ứng điều kiện này." Lâm Ngân Bình hơi chần chừ một chút, rồi một lời đáp ứng.

"Tốt lắm. Chắc hẳn đạo hữu thân là Thiên lan Thánh Nữ sẽ không làm chuyện lật lọng đâu. Hồ sư đệ hãy phát truyền âm phù, triệu tập tất cả trưởng lão đệ tử bổn môn ở trong Tấn Kinh, toàn lực truy tìm người này. Người này nếu đã tới phường thị, chắc chắn sẽ tham gia đại hội đấu giá. Đây là cơ hội tốt nhất cho chúng ta bắt được hắn. Bất quá tất cả phải âm thầm hành động, không được làm cho tu sĩ các tông môn khác chú ý. Đệ tử cấp thấp không nên cùng người này động thủ, mấy vị trưởng lão nếu không tụ tập một chỗ cũng không nên tuỳ tiện ra tay bắt hắn. Nên dụ hắn vào trong pháp trận rồi ra tay cùng một lần là tốt nhất." Cát Thiên Hào xoay người hướng vào một nam tu sĩ Âm La Tông khác nói.

"Có nên bẩm báo cho Phòng tông chủ một tiếng hay không. Dù sao Tứ trưởng lão là lúc đầu do hắn phái đi nên mới mất mạng." Nam tu sĩ này mở miệng hỏi.

"Từ lần trước thực hiện kế hoạch tu bổ Quỷ La Phiên mới chỉ hoàn thành một nửa, lại còn chuyện của tứ trưởng lão, Phòng tông chủ đã làm cho đại trưởng lão cực kỳ không hài lòng. Nghe nói hắn đang bế quan luyện chế một kiện bảo vật lợi hại, cho dù hiện giờ ngay lập tức chạy tới, cũng không cách nào kịp đại hội đấu giá. Bất quá, trước hết cũng nên phát truyền âm phù cho hắn. Nếu chúng ta không thể bắt giữ người này, cũng có thể mượn nhân thủ của phe bọn họ cùng đối phó với hắn." Sau khi hơi do dự một chút, Cát Thiên Hào gật đầu.

Sau khi cẩn thận thương lượng một phen, mấy người lập tức thi triển độn quang ly khai nơi này. Dĩ nhiên vì sợ người bình thường rối loạn, sau khi bọn họ lên tới không trung, cùng lúc ẩn giấu đi thân mình.

Mặc dù trong Tấn kinh có quy củ cấm tu sĩ phi hành, nhưng Âm La Tông vốn là một đại môn phái, căn bản không có để quy củ này vào mắt.

…………….

Cùng lúc này, Hàn Lập đang đi trên một con đường ít người cách đó hơn hai mươi dặm, sử dụng thần thức dò xét túi trữ vật của tiểu lão đầu bên trong tay áo. Bên trong đựng không ít đồ vật tạp nham, thật đúng là phải bỏ một chút tâm tư ra phân biệt mới được.

Đột nhiên bước chân dừng lại.

Trên mặt xuất hiện một tia kinh ngạc.

"Thế nào, phát hiện ra cái gì?" Đại Diễn Thần Quân lười biếng hỏi.

"Đây là cái gì, hình như chưa bao giờ gặp qua." Bàn tay Hàn Lập vừa đảo, trên tay xuất hiện một cái bình ngọc cao sáu bảy tấc, toàn thân xanh biếc, tinh xảo dị thường.

Đưa một ngón tay khẽ vuốt cổ bình, hai luồng băng hàn tựa như kim đâm từ đầu ngón tay truyền đến, trên mặt Hàn Lập không khỏi xuất hiện một tia kinh ngạc

Sau đó, bàn tay hắn nâng bình nhỏ lên, nhẹ nhàng lắc lắc, bên trong mơ hồ truyền ra tiếng chất lỏng sóng sánh.

Lông mày Hàn Lập khẽ nhíu lại.

"Chẳng lẽ bên trong là linh dịch? Bất quá chất lỏng bên trong bình này có chút kỳ lạ, không ngờ ngay cả thần thức cũng không thẩm thấu vào trong đó được." Mắt Hàn Lập nhìn bình nhỏ thì thào nói.

"Muốn biết là cái gì, sau khi trở về xem xét lại thì chẳng phải sẽ biết sao. Nơi này là đường phố của người bình thường, trước tiên đừng hấp tấp mở ra, tránh gặp phải nhiễu loạn nào đó xuất hiện." Đại Diễn Thần Quân mở miệng cảnh báo nói.

"Điều này đương nhiên rồi." Hàn Lập sắc mặt không đổi, cổ tay chợt rung lên, bình nhỏ bỗng nhiên từ trong tay biến mất không

thấy bóng dáng.

"Hàn tiểu tử ngươi vừa bại lộ thân phận, sau này tại Tấn Kinh cần phải cẩn thận hơn nửa. Âm La Tông và Thiên Lan Thánh Nữ sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi. Chắc rằng bọn họ cũng sẽ đoán ngươi đến tham gia đại hội đấu giá."

"Không sao cả. Ta không tin tại Tấn kinh còn có người thứ hai có linh thú có thể nhìn xuyên ảo thuật. Chỉ cần tận lực né tránh tu sĩ nguyên anh hậu kỳ trong Tấn Kinh thì sẽ không có vấn đề gì lớn xảy ra. Đấu giá đại hội lần này là cách duy nhất để tìm được tài liệu cần thiết, cho dù có chút nguy hiểm, chúng ta cũng phải mạo hiểm một phen." Hàn Lập sớm đã tính qua chuyện này.

*"Vậy cũng đúng. Bất quá, nếu là vì thu thập tài liệu cho khôi lỗi (con rối) mà xuất hiện nguy hiểm như thế thật thì lão phu sẽ phá lệ như lúc chiến đấu vừa rồi vậy, sử sụng thần thông "*Kinh Thần Thứ*" của Đại Diễn Quyết giúp ngươi một tay."* Đại Diễn Thần Quân thản nhiên nói.

"Cảm ơn tiền bối. Có lời ấy của tiền bối, vẫn bối đã có thể yên tâm hơn." Hàn Lập trong lòng vui mừng trả lời.

Một lúc lâu sau, Hàn Lập như một phàm nhân, chậm rãi quay trở về đạo quán, sau khi cùng quán chủ nói chuyện phiếm một lát, mới điềm tĩnh trở về phòng mình.

Sau khi tiện tay bố trí mấy cái trận pháp tạm thời ở bốn phía căn phòng, lúc này Hàn Lập mới đem bình nhỏ màu xanh biếc ra một lần nữa, đặt trước mặt rồi tinh tế nhìn kỹ một lần.

Sau một lúc lâu, hắn nâng một tay cầm lấy cái nút bình, linh quanh chớt động, nhẹ nhàng rút nắp bình lên.

Bỗng nhiên một luồng khí lạnh từ trong bình bắn ra, đồng thời nhiệt độ trong phòng nhanh chóng hạ xuống, như Hàn Lập là tu sĩ tu luyện hàn công Tử La Cực Hoả, bị hàn quang này bao vây cũng không thoát khỏi rùng mình một cái.

Trong lòng Hàn Lập cả kinh, quanh thân bỗng nhiên toát ra một tầng tử diễm (Lửa tím), cùng với hàn quang va chạm, lập tức hàn quang bị tử diễm đẩy ra bên ngoài.

Mà chỗ bị hàn quang quét qua trong cả căn phòng trực tiếp ngưng kết một lớp băng dày. Nếu không phải trong phòng đã sớm bày mấy tầng cấm chế, sợ rằng hàn khí trực tiếp thẩm thấu ra bên ngoài.

Xem ra hàn quang này không lợi hại như Tử La Cực Hoả nhưng lạnh vô cùng, dường như mức độ so với Lam Băng Diễm cũng không hơn kém.

"Đây là đồ vật quỷ quái gì vậy?"

Hàn Lập cảm thấy rất hứng thú, sử dụng tử diễm (Lửa tím) bao quanh bàn tay, cầm lấy bình nhỉ nhẹ nhàng lắc một lần nữa, đột nhiên một luồng hàn quang lại phun ra từ miệng bình.

Sau khi hắn thấy luồng hàn quang này tan ra giữa không trung làm cho phòng càng thêm lạnh hơn ba phần, rốt cuộc đem bình nhỏ đặt dưới mí mắt, ánh mắt đảo qua, trong đồng tử lam quang chớp động, nhìn xuyên quang luồng khí lạnh, trong bình mơ hồ có lam quang loá mắt chớp động.

"Cái này hình như là…, ngươi đổ một giọt ra đi, dùng ngọc bản cẩn thận đỡ lấy, để ta quan sát kĩ một chút." Tiếng nói của Đại Diễn Thần Quân bỗng nhiên nổi lên vài phần kích động.

Trong lòng Hàn Lập khẽ động, không nói hai lời từ trong túi trữ vật lấy ra một cái đĩa ngọc to bằng cái bàn tay, tay còn lại thì nắm lấy bình nhỏ, cổ tay rung lên.

Một giọt chất lỏng màu bạc từ trong bình rơi ra, sau khi phát ra âm thanh trong trẻo, giọt chất lỏng rơi vào trong đĩa, lại trực tiếp biến thành ngân châu, không ngừng quay tròn trong đĩa.

Thật là ngoài dự đoán của Hàn Lập, khối ngân châu này lại không phát ra chút hàn khí nào, thoạt nhìn thật giống bình thường.

"Quả niên không sai, đúng là hàn tuỷ được băng ngọc vạn năm

thai nghén mà ra." Đại Diễn Thần Quân hít một hơi, chậm rãi nói.

"Băng ngọc vạn năm ta cũng có nghe qua, còn hàn tuỷ là vật gì vậy, hình như rất là trân quý thì phải?" Hàn Lập kinh ngạc hỏi.

"Hàn tuỷ trên bản chất là cùng một loại với Ngọc tuỷ mà chúng ta thường dùng làm tài liệu luyện đan luyện khí. Chỉ là loại Hàn tuỷ này sinh trưởng trong Huyền Ngọc vạn năm, người đời căn bản vô duyên nhìn thấy. Nếu ta nhớ không sai, đồ vật này chỉ có tại Bắc Dạ Tiểu Cực Cung ở Tây Bắc Đại Tấn, cũng chỉ có một bình nhỏ, được xem là trấn sơn chi bảo mấy đời truyền lại. Ngoài ra, cũng không có nghe nơi nào sản xuất ra vật ấy. Phải rồi, ngươi luyện hoá khối Tuyết tinh chấu kia kỳ thật cũng là luyện chế Huyền Ngọc vạn năm mà thành." Đại Diễn Thần Quân khôi phục bình tĩnh nói.

…….o0o…….

------oOo------

Chương 945: Hồi Dương Thuỷ và Thái Dương Tinh Hoả

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ít ỏi đến vậy ư, vậy thứ này chắc là phải có một chút đặc thù nào đó chứ?" *Hàn Lập chăm chú nhìn ngân châu, ánh mắt chớp động hỏi.*

"Đâu chỉ có một chút đặc thù! Loại đồ vật này đối với tu sĩ chúng ta cực kì tốt, đại đa số đều dùng làm tài liệu phụ trợ luyện đan luyện khí đỉnh cấp, nhưng nếu rơi vào trong tay yêu tộc, cũng có thể vì nó liều mạng đến hồn phi phách tán mà không tiếc, đây chính là vật bảo vệ tính mạng cực tốt của yêu thú khi trải qua lôi kiếp hoá thành hình người (hoá hình lôi kiếp)" *Đại Diễn Thần Quân trả lời.*

"Hoá hình lôi kiếp của yêu tộc?" *Ngay cả khi trong lòng Hàn Lập đã có sự chuẩn bị nhưng khi nghe vậy cũng không khỏi nhất thời ngây ngốc.*

"Không sai. Yêu thú cấp cao ở thế nhân này nhiều đếm không xuể, nhưng có mấy con đạt đến thất giai đỉnh cấp (đỉnh cao cấp bảy) rồi lại có thể bình an trải qua hóa hình lôi kiếp chứ. Dù sao năng lượng của sấm sét đối với hầu hết các yêu thú đều có lực khắc chế nhất định, đối với chúng mà nói lôi kiếp và tử kiếp cũng tương tự như nhau. Mà yêu thú trước khi độ kiếp ăn một giọt hàn tuỷ biến thành ngân châu này, sau một thời gian tĩnh dưỡng luyện hoá, giảm bớt rất nhiều thương tổn do lôi điện gây ra cho cơ thể. Vậy ngươi nói loại Hàn tuỷ này đối với yêu thú có trân quý hay không. Bất quá tu sĩ nhân loại trong tu tiên giới biết vật này cũng không nhiều lắm. Cũng bởi vì Bắc Cực Tiểu Dạ Cung tu luyện công pháp thuộc tính hàn phi thường kỳ lạ, năm đó lúc ta du lịch Đại Tấn, từng cùng tu sĩ cấp cao trong cung của bọn họ giao đấu qua, nên mới nhận biết được vật ấy. Hơn nữa nghe nói cứ cách một ngàn năm, yêu thú cấp cao trong khu vực Đại Tấn bí mật tập hợp lại rồi cùng đến Tiểu Cực Cung ở Bắc Ming Băng Đảo, liều mạng tấn công Tiểu Cực Cung, mong có thể ép tu sĩ trong cung giao ra một ít Hàn tuỷ."

"Có chuyện như vậy sao?" *Hàn Lập có chút khó tin nói.*

"Điều này thì có gì kỳ quái, không có Hàn tuỷ chúng nó trải qua hoá hình lôi kiếp mười phần có chín phần chết. Nếu là may mắn đạt được một giọt Hàn tuỷ, tỷ lệ thành công trải qua được lôi kiếp lập tức tăng lên nhiều. Vậy sao không ra hết sức. Huống hồ mỗi khi tụ tập, mấy lão yêu quái Vạn Yêu Cốc sẽ chủ động dẫn đầu việc này. Cho dù thất bại, đám yêu thú này cũng sẽ không có tổn thương lớn gì. Chẳng qua Bắc Dạ Tiểu Cực Cung là truyền thừa của thượng cổ tu sĩ đại thần thông, vài toà cấm đoạn đại trận từ thượng cổ lưu truyền tới nay cũng không phải là chuyện đùa. Đặt biệt đảo này ở trên hàn nhãn của Thiên Nguyên Âm Mạch, vạn dặm xung quanh là băng hàn lạnh đến thấu xương, có thể vô hình giết người. Yêu thú không có tu luyện công pháp hàn thuộc tính, một khi vào trong đảo này hầu như phải dùng hơn phân nửa linh lực để ngăn cản khí lạnh xâm nhập, căn bản không thể cùng tu sĩ Bắc Dạ Tiểu Cực Cung tranh đấu. Cho nên mặc dù mỗi lần yêu thú hung hăng đánh tới, nhưng đều chưa chính thức phá được Bắc Minh Đảo. Nhưng mà linh dịch này trân quý như thế, tên bị ngươi giết như thế nào đạt được? Ngươi nhìn xem trên bình nhỏ có dấu hiệu đặc thù nào không?"

Sau khi Đại Diễn Thần quân cấp cho Hàn Lập mấy lời giải thích xong, lại có một chút khó hiểu hỏi.

" Dấu hiệu. Đáy bình nhỏ này có hoa văn hình bông tuyết, không biết có tính là dấu hiệu không?" *Thần sắc Hàn Lập chợt động, đưa ngón tay sờ sờ vào đáy bình nói.*

" Vậy thì không sai, đúng là dấu hiệu của Bắc Minh Đảo. Xem ra cái bình này chính là cái bình đựng hàn tuỷ của Tiểu Cực Cung. Nhưng sao nó lại rơi vào tay một tên tu sĩ nguyên anh sơ kỳ, tuỳ ý bỏ vào trong túi trữ vật, chuyện này có chút kỳ quái." *Đại Diễn Thần Quân tựa như có chỗ nan giải trong suy nghĩ.*

" Trong thế gian này có chuyện quái lạ nào mà không thể xảy ra.

Nói không chừng vật ấy bị người nào đó trộm được từ trong Bắc Minh Đảo ra đây hoặc là chính tu sĩ Bắc Minh Đảo mang bảo vật chạy trốn, sau đó trùng hợp rơi vào trong tay người này. Những điều này đều có thể xảy ra. Nhưng mà ngươi mới vừa nói, Hàn tuỷ này đối với tu sĩ chúng ta mà nói chỉ có thể là tài liệu phụ trợ cho luyện đan luyện pháp mà thôi. Nếu là như vậy, tu sĩ Bắc Dạ Tiểu Cực Cung cần gì phải vì vật đó mà cùng lũ yêu thú tranh đấu qua nhiều đời, trực tiếp giao ra sẽ không tốt hơn sao?" *Sau khi Hàn Lập suy nghĩ một chốc, nhướng mày hỏi.*

" Một ít tu sĩ Đại Tấn biết được chuyện này thì cũng sinh nghi ngờ. Nhưng Tiểu Cực Cung giải thích với bên ngoài rằng là vì hạn chế sự tồn tại của yêu thú cấp tám trong giới tu tiên, có thể bảo trì tốt sự ổn định của giới tu tiên Đại Tấn. Nếu không một bình hàn tuỷ nhỏ này cũng đã đủ để sinh ra mười mấy tên yêu thú cấp tám. Cổ lực lượng này đủ để đánh vỡ cân bằng mấy đại thế lực ở Đại Tấn. Do đó gây ra nhiễu loạn. Nhưng mà loại thuyết pháp nàycũng chỉ có thể lừa gạt một vài người bình thường mà thôi. Người cùng lão phu đấu pháp năm đó địa vị ở Tiểu Cực Cung cũng không thấp. Hình như là một vị phó cung chủ. Bởi vì hắn ăn nói lỗ mãng, sau khi đấu pháp thất bại đã bị ta giết chết. Ta dùng sưu hồn thuật chiêu đãi hắn một phen thật tốt. Trong lúc vô tình ta đạt được một đoạn bí văn liên quan đến hàn tuỷ này." *Đại Diễn Thần Quân nói ra tới đây, âm thanh bỗng nhiên dừng lại một chút, hình như hồi tưởng lại điều gì đó.*

"Bí văn?" *Lông mày Hàn Lập khẽ động, niềm hứng thú dâng lên.*

" Không sai. Nếu không nhìn thấy Hàn tuỷ này, lão phu gần như quên mất việc này. Chuyện này. Đại khái ngoại trừ vài tên cao tầng ở Bắc Dạ Tiểu Cực Cung ra, những người khác căn bản không biết. Kỳ thật Hàn tuỷ này ngoại trừ có thể dùng làm tài liệu luyện đan luyện khí, công dụng chủ yếu nhất là nguyên liệu chủ chốt để luyện chế bí dược thượng cổ *"Hồi Dương Chân Thuỷ."* Đại Diễn Thần Quân ngưng trọng nói ra.

"Hồi dương thủy? Chính là bí dược từ xương sinh thịt, tu bổ thân thể vô cùng vô tận?" Hàn Lập hít vào một hơi lương khí, lại càng hoảng sợ.

"Không sai. Nghe nói không quản thân thể chịu bao nhiêu trọng thương, cho dù là chia năm xẻ bảy, thân đầu khác chỗ. Chỉ cần dùng linh dược này thoa vào vết thương, cũng có thể nhanh chóng trở lại như lúc đầu. Thậm chí trong một vài sách cổ còn nói linh dược này còn có công hiệu khởi tử hồi sinh thần kỳ. Tất nhiên điều này đều là tin đồn, không người nào biết thật giả, nhưng có một điều tất cả các sách cổ đều công nhận. Đó là Hồi Dương Thuỷ có thể kéo dài tuổi thọ của tu sĩ. Hơn nữa có thể kéo dài một phần tư tuổi thọ tu sĩ. Ngươi biết. Điều này có ý nghĩa gì chứ." Đại Diễn Thần Quân thản nhiên nói.

"Điều này đại biểu cho một ít Kết đan hậu kỳ có cơ hội tấn cấp lên Nguyên anh kỳ, còn đại tu sĩ Nguyên anh hậu kỳ có thể đi vào Hoá Thần Kỳ." Hàn Lập thở nhẹ một hơi, thì thào nói.

"Đương nhiên, Hàn tuỷ này chỉ là một vị nguyên liệu chủ yếu để luyện chế Hồi Dương Chân Thuỷ. Nếu muốn luyện chế ra linh thuỷ này, những nguyên liệu khác cũng phải tính đến, ở sâu dưới vạn trượng trong dung nhan là Thái Dương Tinh Hoả, cũng là tuyệt đối không thể thiếu. Chỉ có dùng ngọn lửa này rèn luyện Hàn tuỷ mới có thể gọi là âm dương điều hoà, có thể luyện chế ra Hồi Dương Chân Thuỷ. Nếu không, chỉ là lãng phí vô ích vật ấy." Đại Diễn Thần Quân thâm ý sâu sắc nói.

"Thái Dương Tinh Hoả, thứ này ở chỗ nào mà tìm được. Không chỉ nói tu sĩ phổ thông có thể ở dưới vạn trượng dung nham chịu được bao lâu? Tỷ lệ hình thành ngọn lửa này ở trong dung nham vạn dặm lớn bao nhiêu? Thái Dương Tinh Hoả kia một khi hình thành, thì đã thành linh, căn bản trong dung nham lai vô ảnh khứ vô hình.

(đến không thấy hình đi không thấy bóng = ma, cái này đem nhát ma chị em được nè, bảo đảm…hehe-Dg)

Huống chi nếu có được ngọn lửa này, không có được cách điều chế Hồi Dương Thuỷ cũng là chuyện tốn công vô ích." Hàn lập có phần tự nói.

Đại Diễn Thần Quân nghe được lòng trầm xuống, một lát sau mới chậm rãi nói.

"Thái Dương Tinh Hoả thì ta không có biện pháp nhưng cách điều chế thì ta có. Hàn đạo hữu lẽ nào đã quên tên bị ta giết chết năm đó là phó cung chủ Tiểu Cực Cung. Trong thần thức vừa vặn có cách điều chế. Lão phu lúc đó cảm thấy có chút hiếm thấy, cũng cố nhớ kỹ. Ngươi nếu thật muốn linh dược này, ta có thể cho ngươi."

"Tiền bối có cách điều chế linh dược này, thật sự là quá tốt. Vậy vãn bối trước tiên nên lưu giữ lại. E rằng sau này có thể sẽ dùng tới." Hàn lập nghe Đại Diễn Thần Quân nói như vậy thì cả kinh, sau đó nổi lên vui mừng. Có Hồi Dương Thuỷ, cơ hội hắn tấn cấp Hoá Thần Kỳ tăng lên rất nhiều.

"Thái Dương Tinh Hoả kia căn bản không phải là tu sĩ chúng ta có thể bắt lấy. Ta khuyên ngươi vẫn là không nên quá kỳ vọng vào nó. Nếu không, nhiều đời tu sĩ đại thần thông của Bắc Dạ Tiểu Cực Cung, nắm cách điều chế và Hàn tuỷ nhiều năm như vậy, vì sao chưa luyện chế thành công linh dược này." Đại Diễn Thần Quân lãnh đạm nói, sau đó không đợi Hàn Lập nói gì, trong ống trúc bay ra một khối ngọc giản (thẻ ngọc) màu vàng nhạt. Không ngờ trong thời gian ngắn hắn đã đem cách điều chế Hồi Dương Thuỷ sao chép xong xuôi.

"Cảm ơn tiền bối. Vãn bối chỉ là phòng ngừa vạn nhất mà thôi." Hàn Lập cầm lấy ngọc giản ở trong tay, cười khẽ nói.

"Tuyết tinh châu của ngươi cũng là luyện chế Huyền Ngọc vạn năm mà thành. Nếu có thể khảm nhập vào đó vài giọt Hàn tuỷ, có thể làm cho linh tính và uy lực của bảo vật tăng lên không ít. Cũng không nên quên điều đó." Cuối cùng Đại Diễn Thần Quân lại dặn dò một câu, sau đó thấy hôm nay nói cũng đủ nhiều, từ đó yên lặng không nói nữa.

Lông mày Hàn Lập khẽ nhíu lại, nếu Đại Diễn Thần Quân không nhắc, hắn cũng sẽ làm như thế.

Bất quá Hàn Lập có chút tò mò, Hàn tuỷ phát ra khí lạnh đáng sợ như vậy, nếu bị Tử La Cực Hoả thu nạp dung hợp? Có thể là cho uy lực của Tử La Cực Hoả tăng lên một tầng hay không.

Trong lòng nghĩ như thế, Hàn Lập đem viên ngân châu trong đĩa ngọc đổ vào trong bình nhỏ, chính mình thì không khách khí mở năm ngón tay ra, bỗng nhiên một đoàn hoả diễm màu tím hiện lên trong tay, bàn tay vừa đảo, lập tức hoả cầu màu tím hoá thành một tầng ánh sáng khéo léo che miệng bình nhỏ lại.

Tiếp đó, một tay khác của hắn bắt quyết, cúi đầu miệng thì thào niệm chú.

Chỉ thấy ánh sáng hoả diễm màu tím chợt loé, theo tiếng đọc khẩu quyết, trên màn sáng một ít hoả diễm bắt đầu tự động xoay tròn, hơn nữa càng lúc càng nhanh, đã nhanh lại càng nhanh hơn.

Một lát sau, một tia khí lạnh màu bạc từ miệng bình chậm rãi toát ra, diễm lệ như trong mộng.

Trong miệng Hàn Lập quát nhẹ một tiếng, giơ tay đánh ra một đạo pháp quyết màu xanh.

Màn ánh sáng thu nạp pháp quyết này, lập tức rung lên, một lần nữa hoá thành một hoả cầu to bằng nắm tay, đem tia hàn khí bao vây vào bên trong, phong kín không cho ra.

Tiếp đó Hàn Lập đưa tay một lần nữa đậy bình nhỏ lại, một tay khác hướng hoả cầu màu tím vẫy vẫy, hoả cầu chợt loé, bắn về phía Hàn Lập.

Há rộng miệng, Hàn Lập trực tiếp đem hoả cầu màu tím và hàn khí màu tím nuốt vào trong bụng, sau đó ngồi khoanh chân dưới đất, chậm rãi nhắm cả hai mắt lại.

Lúc này tại đan điền của Hàn Lập, nguyên anh lớn khoảng hai tấc, nhưng lại mở hai mắt, trong suốt dị thường.

Mà phía trước người nó, một khối hoả cầu chuyển động chầm chậm, bên trong thì có một điểm ngân quang chớp động không ngớt.

Nguyên anh nhấp nháy mắt, lúc này đôi tay nhỏ bé bấm quyết, trên thân ánh sáng màu xanh đại phóng, một đạo pháp quyết từ trong tay đánh ra.

Hoả cầu màu tím bỗng chốc rung lên, hoàn toàn bùng cháy, áng sáng màu bạc bên trong nó cũng biến thành ngọn lửa màu bạc bắt đầu dung hợp với ngọn lửa màu tím.

Mà bên ngoài thân thể của Hàn Lập, mặt không chút nào thay đổi, cả người hoàn toàn tiến vào nhập định, không động đậy.

…………o0o……….

------oOo------

Chương 946: Hàn Trưởng Lão

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập ở trong phòng chờ đợi cả một ngày một đêm. Mà tuy đây chỉ là một đạo môn nhưng lão quán chủ của đạo quán này cũng biết một ít chuyện tu tiên, vì vậy cũng mơ hồ đoán được thân phận của Hàn Lập. Cho nên lão lúc này cũng không để người khác quấy rầy Hàn Lập hắn.

Còn Hàn Lập lúc này đang ở trong phòng từ từ mở mắt, khuôn mặt thoáng lộ vẻ thất vọng. Hàn Lập bất đắc dĩ nói nhỏ một câu:

"Tử La Cực Hỏa vẫn không cách nào dung hợp được Hàn khí trong hàn tủy. Xem ra vật này hiện tại cũng chỉ có thể coi như tài liệu để sử dụng. Mình cần phải luyện chế Tuyết Tinh Châu lại một lần nữa vậy."

Hắn nói xong bèn há mồm, ngay lập tức có một tiếng *"Phốc"* rất nhỏ vang lên và một viên châu trong suốt long lanh từ trong miệng phun ra, trôi nổi ở trước người hắn, cách vài thước bên trên.

Nhìn vật trước mắt, Hàn Lập khoát tay, tiểu bình hàn tủy liền xuất hiện ở trong lòng bàn tay.

Ngón tay vung qua, nắp bình tự động bay lên, tay kia lập tức vỗ nhẹ vào đáy bình, nhất thời một giọt ngân châu từ trong bình bắn ra, lặn vào trong Tuyết Tinh Châu không thấy bóng dáng.

Hàn Lập cũng không nhiều lời, hai tay bắt quyết đồng thời há mồm, một đường hỏa diễm màu xanh từ trong miệng phun ra và trong nháy mắt nó đã bao bọc cả viên cầu lại rồi nhanh chóng bốc cháy.

Bình tĩnh nhìn hỏa diễm đang bao bọc viên châu, Hàn Lập nhắm hai mắt lại. Luyện chế lại hạt châu này cũng không cần tốn nhiều thời gian nên trước khi đại hội đấu giá bắt đầu thì cũng đủ để luyện chế xong Tuyết Tinh Châu.

Nghĩ vậy, hắn dùng thần niệm thao túng một luồng anh hỏabắt đầu từng chút từng chút một cô đọng, luyện lại kiện bảo vật trước mắt.

Trong lúc Hàn Lập luyện pháp bảo, tại một góc phía bắc kinh thành Đại Tấn, có một tòa phủ đệ khí thế hùng vĩ, một người thanh niên gầy gò mặc thanh sam đứng bên trong một tòa thạch đình, hai tay để sau lưng thưởng thức kì hoa dị thảo bên ngoài đình, khuôn mặt lộ vẻ thích thú.

Đột nhiên thần sắc của người này chợt động rồi hắn bỗng nhiên quay lại để lộ ra chân dung của mình. Tướng mạo của hắn không ngờ lại có bảy phần tương tự Hàn Lập, mà điểm khác biệt duy nhất đó là người này có một đôi mắt lạnh như băng không hề có tình cảm.

Cũng tại đây, cách nơi này không xa, trên con đường đi vào hoa viên bỗng có tiếng bước chân truyền đến. Sau đó một lão già đầu đội ô quan, thân khoác cẩm bào xuất hiện ở nơi đó. Lão đưa mắt vừa lúc đối nhãn với đôi mắt sáng lấp lánh của người thanh niên kia. Nhìn đôi mắt mắt ấy khiến lão không khỏi giật mình ớn lạnh, trong lòng cả kinh.

Cũng may quang mang trong mắt người thanh niên đó kịp thu lại khiến mọi thứ lập tức trở lại bình thường. Thanh niên nhàn nhạt nói:

"Ta tưởng là ai. Thì ra là Vân Dật đạo hữu. Đạo hữu đến đây. Là tìm Hàn mỗ sao?".

"Hàn trưởng lão. Mấy ngày gần đây chúng ta sắp đặt thám khắp nơi và tại mấy khu chợ có truyền đến một tin tức. Có lẽ Hàn trưởng lão sẽ cảm thấy hứng thú." Lão già đội ô quan cười khan hai tiếng rồi tiến lên.

"Tin tức? Ngươi biết ta luôn luôn đối với chuyện ngoài thân không có hứng thú. Cũng không có trách nhiệm cụ thể với bất kì chuyện

gì. Đạo hữu nếu có chuyện muốn để ta ra tay thì chỉ cần bảo Nghiệp trưởng lão nói một tiếng với ta là được."

Thanh niên quay đầu đi, nhìn chằm chằm cảnh cây cỏ hoa lá trước thạch đình, lạnh lùng nói.

"A a, nếu là các chuyện khác, Vân mỗ tất nhiên sẽ không quấy rầy Hàn huynh thanh tu, nhưng mà tin tức này lại có quan hệ với đạo hữu."

Lão già không thèm để ý đến thái độ từ chối người tại ngoài ngàn dặm của đối phương, ngược lại nói với giọng sâu sắc đầy thâm ý.

"Có quan hệ với ta? Chẳng lẽ các ngươi tìm được người kia?" Thanh niên ngẩn ra sau, hai mắt híp vào, sắc mặt phát lạnh nói ra.

"Đúng vậy, chúng ta quả có tin tức của người này. Nghe nói một ít tu sĩ của Âm La tông bỗng nhiên lại ở chỗ mấy khu chợ trong kinh thành rồi lặng lẽ tìm kiếm người này. Đây là bức họa của người nọ mà bọn họ vẽ ra. Theo lời Hàn trưởng lão nói người nọ hẳn là cùng một người mới đúng. Bất quá, vẫn là cần phải Hàn trưởng lão tự mình nhìn qua một chút."

Ô quan lão giả khoát tay, một khối bạch ngọc giản từ trong tay áo bay qua.

Thanh sam thanh niên âm trầm đưa tay nhẹ vẫy một cái đã hút ngọc giản vào tay, thần thức lập tức đắm chìm vào trong đó rồi cẩn thận quét qua một lần.

"Không sai! Quả đúng là hắn. Có tin tức gì không? Tại sao Âm La tông lại tìm kiếm hắn ta?" Cơ mặt của người thanh niên mặc thanh sam này bỗng giật giật vài cái rồi nhanh chóng rút thần thức ra khỏi ngọc giản, tỉnh táo hỏi.

"Chuyện này còn chưa có tin tức gì.Bất quá tất cả các trưởng lão Nguyên Anh của Âm La tông lại đột nhiên đều tụ tập trong kinh thành, không biết có liên quan tới người này hay không nữa. Hàn trưởng lão, ngươi đã nói người đó cùng ngươi đồng danh tu sĩ, là

một vị đại cừu gia của ngươi, cho nên ta đã huy động người trong tộc giúp ngươi tìm người này. Và nhị trưởng lão đã quyết định, người này cứ giao cho Hàn huynh xử lý. Mặc kệ Hàn trưởng lão dùng thủ đoạn gì đối phó người này, chỉ cần người này không quấy nhiễu để đại hội đấu giá tiến hành bình thường là được. Dù sao tại hội đấu giá lần này Nghiệp gia cũng muốn có mấy đồ vật nên Nghiệp trưởng lão không hy vọng xuất hiện điều gì ngoài ý muốn."

Ô quan lão giả bất động thanh sắc nói ra.

"Hừ, chỉ cần có thể có tin tức chuẩn xác của người này thì ta sẽ khiến hắn biến mất trên thế gian này. Bất quá người trong tộc giúp ta sưu tầm ma khí, không biết rốt cuộc tìm được mấy món rồi. Ta sẽ gia nhập Hoàng Tộc, để cho Nghiệp gia các ngươi sử dụng nhưng mà phải có điều kiện này trước."

Hàn trưởng lão hừ lạnh một tiếng.

"Hàn huynh yên tâm, chuyện ma khí chúng ta luôn chú ý ở khắp nơi. Lúc trước không phải đã trợ giúp đạo hữu tìm được một kiện rồi sao? Về phần những kiện còn lại thì để tới tay cũng có chút phiền phức, nên cần bỏ chút thời gian."

Ô quan lão giả mặt không đổi sắc giải thích nói.

"Ta mặc kệ các ngươi làm thế nào để tìm được ma khí. Ta chỉ dốc sức hai mươi năm, hai mươi năm sau những kiện ma khí đó phải ở trong tay Hàn mỗ."

Hàn trưởng lão nhếch môi, trong mắt hàn quang chợt lóe nói.

"Tất nhiên. Nghiệp gia chúng ta nếu đáp ứng Hàn trưởng lão, sẽ tuyệt đối không nuốt lời. Hàn trưởng lão cứ nghỉ ngơi. Nếu có tin tức chuẩn xác của người nọ, ta cũng sẽ lập tức báo cho đạo hữu."

Ô quan lão giả cười một tiếng rồi ôm quyền, cáo từ rời khỏi.

Thanh niên nhân nhìn lão thân ảnh từ chỗ cửa hoa viên đến khi biến mất, trên mặt cười lạnh một tiếng. Theo đó nhớ tới cái gì, tay áo bào nhẹ nhàng vừa lật, một thanh kim quang lòe lòe tiểu kiếm bỗng nhiên xuất hiện ở trong tay.

Toàn thân kiếm bị mấy hắc tia quấn ở trong đó. Thanh kiếm này rất có linh tính, nó không ngừng giãy dụa như muốn thoát ra ngoài. Còn hắc tia kia cũng không biết là vật gì biến thành, mặc cho kim kiếm có giãy dụa thế nào đi nữa nhưng những tia đó vẫn vững vàng bám vào trên thân kiếm, trói chặt thanh kiếm lại.

Thanh niên nhíu mày, đột nhiên há miệng, một ngụm máu đen phun ra, vẩy khắp toàn thân thanh kim kiếm.

Kim kiếm nhất thời ngân vang một tiếng, rồi lập tức linh quang của kiếm chợt trở nên ảm đạm thêm vài phần, nhưng mà nó vẫn không phục mà ngân nga không ngừng.

"Thật sự là phiền toái. Một thanh phi kiếm của nhân giới không ngờ lại khó xóa linh tính đến như vậy. Nếu không phải do kiếm này được luyện bằng Kim Lôi trúc thì ta cần gì phải tốn hao tâm tư lớn như vậy." Thanh niên thì thào nói nhỏ hai câu, trên mặt lộ ra vài phần vẻ không kiên nhẫn.

"Bất quá, nếu hắn cũng đã tới Tấn kinh rồi thì đây quả đúng là một cơ hội khó tìm. Chỉ cần tiêu diệt hắn, chẳng những có thể báo đại cừu diệt sát chủ hồn khiến cho ta không thể khôi phục toàn bộ tu vi, và phi kiếm này cũng lập tức thành vật vô chủ, thu phục tự nhiên dễ như trở bàn tay."

Thanh niên vừa nói, sát khí trên nét mặt cũng chợt lóe lên, ở sâu trong đồng tử còn mơ hồ hiện ra quang mang hai màu đen tím kì lạ, cả người bỗng nhiên trở nên yêu mị, quỷ dị.

Cùng lúc đó, trên một căn lầu gác tại một góc vắng vẻ khác trong phủ đệ có hai nam một nữ đang ngồi nói chuyện.

Trong đó một người chính là ô quan lão giả vừa mới trở về từ chỗ người thanh niên kia. Một nam tử khác là một người trung niên có vẻ mặt uy nghiêm thắt lưng quấn đai ngọc. Nữ tử kia, lại là một phụ nhân xinh đẹp, trước kia đã từng xuất hiện tại Hoàng Thanh quán. Chỉ là lúc này thần sắc của nàng nghiêm nghị, đang nghe thuật lại cuộc nói chuyện của ô quan lão giả với người thanh niên kia.

"Nói như vậy, Hàn lão đã đáp ứng." Người trung niên có khuôn mặt chữ điền nghe xong cau chuyện thì thoáng có chút đăm chiêu, nói.

"Không sai. Hơn nữa Hàn trưởng lão vừa nghe nói tin tức của người kia, mặc dù không có biểu hiện quá mức kích động, nhưng sát khí trong mắt tuyệt đối là thật. Xem ra Hàn trưởng lão cùng người kia có thâm cừu. Chắc không phải là giả đâu."

Ô quan nói.

*"Nhưng mà hai người này chẳng những tên giống nhau, ngay cả tướng mạo cũng tương tự nhau. Mà vị "*Hàn Lập*" này không lâu trước vẫn lẩn vào hoàng tộc tu sĩ chúng ta nương thân trong Hoàng Thanh quán, không biết có mục đích gì, có phải tới nhằm vào Nghiệp gia chúng ta hay không? Hiện giờ, hắn lại bị tu sĩ Âm La tông trịnh trọng âm thầm điều tra như vậy. Ta đến cùng cũng có chút cảm giác mất đi sự tin tưởng?"*

Phụ nhân xinh đẹp khẽ nhíu mày, nói.

"Bên trong đó thì đương nhiên chúng ta không biết là chuyện gì. Nhưng mà chúng ta cần quản nhiều như vậy làm gì, chỉ cần Hàn trưởng lão không phải là phật đạo, các tông môn phái tới nằm vùng mà toàn lực trợ giúp Nghiệp gia hoàn thành đại sự thì chúng ta cũng không cần phân tâm nhiều chuyện tìm hiểu căn nguyên. Vị Hàn trưởng lão này chẳng những tu vi không kém mà đối với một ít bí văn mật sự thượng cổ lại biết rất nhiều, hành trình của chúng ta mấy năm sau ắt không thể thiếu trợ lực của người này. Trước đó, nhất định phải toàn lực lung lạc người này. Mặt khác, đối cái với người cùng tên với Hàn trưởng lão kia thì cần phải lưu tâm nhiều hơn một chút. Một tu sĩ có thể để cho Âm La tông trịnh trọng như vậy, khẳng định có chỗ bất phàm. Nếu không thể khẳng định người này có phải đến nhằm vào Nghiệp gia chúng ta hay không thì có cơ hội, cần phái người trợ giúp Hàn trưởng lão nhanh chóng diệt trừ người này. Đó cũng là một chuyện tốt." Lão già mặt chữ điền vỗ nhẹ một bên chiếc ghế, trầm giọng nói.

"Lời của nhị trưởng lão rất có lý. Bất quá, vị Hàn trưởng lão này cũng có chút tà môn, tựa hồ đối chúng ta che giấu chính thức thực lực, còn muốn chúng ta giúp hắn thu thập ma khí, cái loại này pháp khí hại người hại mình này. Hắn thật sự khiến cho người ta khó có thể hiểu được suy nghĩ tronglòng. Ta cho rằng với người này cũng phải tăng thêm đề phòng." Ô quan lão giả nhưng lại đột nhiên mở miệng, nói.

"Điều này trong lòng vi huynh tất nhiên hiểu rõ. Trừ bỏ chúng ta - trưởng lão trung tâm bổn tộc Nghiệp gia thì ta sẽ không tin tưởng bất cứ ngoại nhân nào, lại càng không có chuyện tiết lộ kế hoạch chính thức của chúng ta cho bọn họ. Vân Dật hiền đệ cứ việc yên tâm. Hiện tại mấu chốt chính là, lần này đấu giá hội chúng ta muốn mua mấy đồ, nhất định không thể để cho các thế lực khác phát hiện là chúng ta ra giá mua. Nếu không, bọn họ hoặc là sẽ ra tay có chủ tâm tiến hành phá hư, hoặc là từ trên các tài liệu này nói không chừng sẽ suy đoán ra một hai phần kế hoạch của chúng ta. Tuyệt đối không thể để loại chuyện này xảy ra. Cho nên, lần này các ngươi nhất định phải an bài mọi việc thỏa đáng, quyết không để xuất hiển bất cứ sai lầm gì. Bỏ lỡ đại hội đấu giá lần này và không thể thu thập toàn bộ tài liệu luyện chế ra mấy món pháp khí kia thì con đường đoạt bảo mấy năm sau của chúng ta sẽ không thể tiến hành thuận lợi." Lão già có khuôn mặt chữ điền ngưng trọng dặn dò nói.

…………o0o……….

------oOo------

Chương 947: Đấu Giá Đại Hội

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nhị thúc yên tâm, lần này hội đấu giá đã được an bài không còn một kẽ hở rồi. Tất cả các tu sĩ tán tu chúng ta mua chuộc đều không có điểm gì nổi bật. Những tu sĩ này từ bên ngoài nhìn vào căn bản không có gì liên quan tới Nghiệp gia chúng ta. Hơn nữa chờ sau khi đại hội đấu giá kết thúc, những người này ngay lập tức sẽ bị diệt khẩu, tuyệt không thể lộ nửa điểm phong thanh nào. Nhưng Hoàng Thượng bên kia sẽ ứng phó ra sao. Thái Nhất môn cùng Thiên Ma tông tại sao đột nhiên lại phái Huyền Thanh cùng Thất Diệu hai lão quái vật đó đột nhập vào cung? Hẳn sẽ không nghe được phong thanh gì chứ?" Mỹ phụ nhân chần chừ nói ra.

Ô quan lão giả nghe vậy, cũng lộ vẻ lo lắng.

"Các ngươi cứ yên tâm, đại ca đã dò xét qua ý đồ của bọn chúng. Chúng đến là vì Bình Sơn ấn của Tam Hoàng. Hiện giờ ấn này sắp luyện thành, Tam Quan sẽ dung hợp những bộ phận của nó để hoàn thành bước cuối cùng. Hai nhà này ngược lại tai mắt đông đảo, vẻn vẹn từ một chút phong thanh mà chúng ta cố ý lộ ra, đã mơ hồ biết chúng ta luyện chế kiện bảo vật gì. Cho nên lần này, họ gây sức ép với Nghiệp gia chúng ta, yêu cầu bán bảo vật này cho hai nhà bọn chúng. Như vậy cũng tốt. Có con mồi này ở chỗ sáng, kế hoạch chính thức của chúng ta sẽ không bị bọn họ chú ý. Chỉ có điều, vì để ngừa vạn nhất, tất cả các trưởng lão biết kế hoạch gần đây nếu xuất ngoại đều phải đi cùng nhau. Và cũng nên cẩn thận một chút để không gặp phải ám toán nguy hiểm của hai lão quái vật, rồi lại bị mạnh mẽ ép dò xét thần thức thì không xong. Đặc biệt lần này Thất Diệu chân nhân của Thiên Ma tông tới, là người rất am hiểu các loại bí thuật nên cho dù có là tu sĩ cấp Nguyên Anh nhưng không cẩn thận mà gặp phải ám toán của bọn họ, cũng sẽ không thể tự chủ được mà thổ lộ ra hết thảy." Trung niên nhân mặt chữ điền, nét mặt cơ nhục giật giật, ngưng trọng dặn dò nói.

"Thì ra là thế. Điều này cứ tạm yên tâm đã. Nhưng Bình Sơn ấn cũng là chúng ta thiên tân vạn khổ mới luyện chế được. Cứ như vậy tiện nghi cấp cho hai nhà này sao?" Ô quan lão giả vẻ mặt tiếc nuối nói ra.

"Tiện nghi bọn họ? Sao có thể chứ! Nếu chỉ có một nhà tìm tới cửa thì chúng ta có lẽ không gánh nổi áp lực rồi chỉ có thể tự biết mà nhăn mũi thôi. Nhưng hiện tại nếu là hai nhà cùng đến, tự nhiên chúng ta sẽ được đục nước béo cò mà có một con đường sống. Đại ca đã có an bài. Bình Sơn ấn dự tính không thể ở lại trong tay, cũng tuyệt sẽ không dễ dàng như thế rơi vào trong tay hai nhà này." Trung niên nhân có khuôn mặt chữ điền lộ ra một tia trào phúng, cười lạnh nói.

Ô quan lão giả, mỹ phụ nhân trao đổi một anh mắt, trong đầu không khỏi mơ hồ, nhưng cũng thức thời không tiếp tục gạn hỏi.

Vì vậy ba người tiếp tục hàn huyên trong chốc lát, rồi chia tay rời đi, mỗi người tự đi làm việc của mình.

Thời gian một ngày trôi qua, trong nháy mắt đã tới thời điểm đại hội đấu giá được bắt đầu.

Trong lúc này, Âm La tông vẫn cứ tìm kiếm Hàn Lập ở khắp mọi nơi. Nhưng mà địa phương mà bọn họ tìm kiếm chỉ là các khu chợ, khách sạn cùng những địa phương phụ cận với Tấn kinh mà có một ít tu sĩ tụ tập. Còn Hàn Lập một mình ở trong đạo quán tu luyện Tuyết Tinh châu, căn bản không hề xuất ngoại một lần, tự nhiên chúng sẽ không có chút thu hoạch gì.

Sáng sớm ngày hôm đó. Hàn Lập biến ảo dung mạo. Hóa thành một đại hán mặt đen. Biến ảo ống trúc sau lưng thành một thanh trường kiếm rồi lẳng lặng rời khỏi đạo quán, đi thẳng tới khu chợ Tây Tấn.

Một đường, hắn luyện khí thu liếm hơi thở hạ tu vi xuống tới cảnh giới Kết Đan kỳ để tránh làm cho người khác quá mức chú ý.

Kết quả đúng như dự đoán của hắn, càng đến gần Tây Tấn thị thì hắn cảm ứng được khí tức của cao giai tu sĩ cũng càng nhiều lên.

Trong đó dĩ nhiên Kết Đan kỳ là chính, còn tu sĩ Nguyên Anh kỳ đến cũng không ít. Về phần tu sĩ bậc thấp, ngược lại đã ít lại càng ít.

Xem ra tu sĩ hơi có chút thân phận đều không muốn bỏ qua đại hội đấu giá lần này.

Chờ Hàn Lập xuyên qua cấm chế, vừa tiến vào trong khu chợ thì ngay lập tức hăn liền phát hiện khắp nơi, trên cả con đường đều là tu sĩ với đủ loại trang phục mọi màu sắc. Trong đó không thiếu những kẻ ăn mặc quái dị.

Bất quá khi ánh mắt hắn đảo qua thì ngay tại lối vào lại phát hiện mấy tên tu sĩ mặc hắc bào với nét mặt âm trầm và bọn họ không ngừng quét nhìn về phía những người tiến vào khu chợ. Bất ngờ rằng, trong số đó có một nam tử, hắn chính là Cát Thiên Hào, nhưng mà Thiên Lan thánh nữ cũng không biết vì sao, vẫn chưa thấy xuất hiện ở đây.

Hàn Lập nhướng mày, nhưng mặt ngoài ra vẻ hướng về phía đại điện đi đến, căn bản không thèm để ý tới các tu sĩ Âm La tông này.

Nhưng hắn vừa nhấc chân đi được hai bước thì một đạo thần thức như có như không lập tức quét tới, dạo qua một vòng rồi sau đó khi không hề có thu hoạch gì liền rời đi, chuyển hướng tới một người tu sĩ Kết Dan kỳ khác mới xuất hiện.

Âm La tông dùng loại thần thức này quét, quan sát cử động của các tu sĩ tiến vào khu chợ. Thật ra cũng không phải mỗi tu sĩ tiến vào khu chợ đều có đãi ngộ này. Chỉ là các tu sĩ có khuôn mặt xa lạ, vừa nhìn biết là tu sĩ tán tu hoặc có thân phận khả nghi mới được tiếp đón như thế. Các cao giai tu sĩ của tông phái phân chức khác nhau, những người này thì căn bản không thèm để ý tới.

Loại thần thức này của bọn họ bí mật quét qua, quan sát cử động của mọi người. Đối với tu sĩ Kết Đan kỳ thì hoàn hảo, đối phương không thể phát hiện cử động này, tự nhiên cũng sẽ không có cái gì phản ứng. Nhưng mấy tên tán tu cấp bậc Nguyên Anh, vừa vào khu chợ liền gặp phải việc này, tự nhiên trong lòng giận dữ, lạnh lùng trừng mắt nhìn các tu sĩ Âm La tông này vài lần.

Cũng may Âm La tông những người này cũng không vô ý khơi mào chuyện gì, thần thức sau khi đảo qua, vẫn không có cử động kế tiếp khác. Điều này làm cho các cao giai tán tu này ngay cả trong lòng bất mãn, nhưng họ cũng sẽ không vì thế mà thật sự trêu chọc vào bậc đại tông của ma đạo, Âm La tông này và cũng chỉ có thể không hài lòng giống như Hàn Lập rời đi.

"Cát trưởng lão, nghe nói người nọ tinh thông dịch dung Huyễn Hóa Chi Thuật, chúng ta cứ như vậy thủ tại chỗ này, sợ rằng căn bản là vô dụng." Một lão nhân có đôi mắt hình tam giác đầu vẻ âm lệ xuất hiện. Mắt thấy vẫn không hề có thu hoạch, trong lòng không khỏi bất mãn.

*"Ta gọi là mấy vị sư huynh làm như vậy, vốn là muốn đả thảo kinh xà, căn bản không muốn dùng phương pháp này lập tức tìm ra người ấy. Người đó thần thông không nhỏ mà chúng ta không có biện pháp gì tốt để có thể hiểu rõ chân thân hắn. Nhưng cứ lấy khí thế ồn ào này tìm hắn, nói không chừng trong lòng hắn hoảng hốt, vẫn có thể lộ ra sơ sót gì đó. Cho dù người này có thể trầm tĩnh, không để lộ chút nào sơ hở thì các ngươi cũng không cần lo lắng cái gì. Đột Ngột nhân cùng Thiên Ma tông cũng có chút giao tình, Lâm đ*o hữu đã đi mượn Diệu Âm bảo kính của Thiên Ma tông- Thất Diệu đạo hữu, hiện tại hắn đang ở chỗ nào đó chuyên tâm luyện chế và chỉ cần hai ba ngày sau là có thể sử dụng thuần phục. Ta hiện tại đi truy tìm người này, mà dù có không phát hiện được gì thì cũng khiến cho người này mất đi cảnh giác. Một khi đến một hai ngày cuối cùng của đại hội đấu giá, dưới uy lực phá hình của kính này thì người đó sẽ không còn có chỗ nào để ẩn nấp nữa. Và chúng ta có thể lấy thế sét đánh không kịp bưng tai bắt lấy người này."* Cát Thiên Hào nhìn lão nhân có đôi mắt âm lệ một cái, thản nhiên nói ra.

"Thì ra là thế. Ta thấy với bản lãnh Cát trưởng lão ở trong tông mà tính toán thì hẳn không có bỏ sót, nhưng sao lại có thể làm chuyện vô dụng kiểu này. Nếu nói như vậy, căn bản không cần tông chủ bọn họ chạy tới đây mà chỉ cần mấy người chúng ta là

có thể bắt giữ người này, vì tông nội lập đại công." Lão nhân có đôi mắt hình tàm giác có chút hưng phấn nói ra.

"Hy vọng như thế đi." Cát Thiên Hào cười khan một tiếng, nhìn về phía Bảo Quang điện.

Lần này cần đối phó với gia hỏa này, một nhân vật tàn nhẫn mà ngay cả Nguyên Anh trung kỳ, Tứ trưởng lão trong tông đều có thể bỏ mạng trong tay hắn thì nào có thể dễ đắc thủ như vậy? Mà dù có chuyện gì ngoài ý muốn xuất hiện, cũng không ngạc nhiên. Nên mình vẫn phải cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Cát Thiên Hào lặng lẽ thầm nghĩ như vậy, sắc mặt trong lúc vô ý thức đã dần trở nên âm trầm.

Lúc này, Hàn Lập đã đứng ở trước thạch điện thật lớn mà ngày đó mình đã xem qua.

Giờ phút này tòa Bảo Quang điện này hoàn toàn bị một tầng quầng sáng ngũ sắc bao phủ ở bên trong, có vẻ thần bí dị thường.

Điều khiến Hàn Lập ngạc nhiên chính là, trên không trung của tòa Bảo Quang điện lại có thêm một tòa đại điện một tần khác dùng đá màu trắng xây thành. Mặc dù diện tích nhỏ hơn chút, chỉ bằng một phần ba so với thạch điện nhưng nó vẫn rộng mấy trăm trượng, tồn tại trôi nổi giữa không trung tuyệt đối như một con đại quái vật.

Mà ở trước mặt Hàn Lập, một hoàng sam nam tử Trúc Cơ kỳ, cung kính cấp Hàn Lập giải thích điều gì. Lúc này Hàn Lập đã không còn che giấu hơi thở Nguyên Anh kỳ. Tu sĩ phụ trách chiêu đãi của đại hội đấu giá này mặc dù nhìn Hàn Lập có chút không để ý, nhưng lại không chút nào dám lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

Ở trước điện, còn một ít tu sĩ có trang phục giống nhau, đồng dạng đang chiêu đãi một ít cao giai tu sĩ cấp Nguyên Anh. Về phần tu sĩ Kết Đan kỳ thì chỉ có thể thành thật bước đến trên một tấm bia đá trước cửa đại điện, đọc những dòng chữ viết trên đó.

"Đại hội đấu giá cấp Nguyên Anh ở phía trên Cửu Tiêu điện. Kết Đan kỳ thì vẫn cử hành ở Bảo Quang điện. Mặt khác mỗi một người dự đại hội đấu giá cấp Nguyên Anh phải giao một ngàn linh thạch. Mỗi một người than gia đấu giá hội của Kết Đan kỳ phải giao một trăm linh thạch, mới có thể tiến vào. Ta không có nói sai chứ." Sau một lúc lâu, Hàn Lập thu ánh mắt lại, quét nhìn tiểu bối trước mắt một cái, thản nhiên nói ra.

"Tiền bối minh giám, quả đúng là như thế. Lần này tu sĩ tham gia đại hội đấu giá, so với năm ngoái còn nhiều hơn ba phần, cho nên không thể không từ Thiên Cơ các khẩn cấp mượn đến tòa Cửu Tiêu điện này tạm thời dùng một chút. Mặt khác dâng nộp linh thạch cũng giống như quy định của năm ngoái. Chủ yếu là vì phòng ngừa đại hội đấu giá quá mức chật chội, nên không thể không ra chút thủ đoạn này khống chế nhân số đấu giá đại hội. Bất quá với thân phận cao nhân của tiền bối, tự nhiên sẽ không để trong mắt số linh thạch đó. Nếu như mà người nào cũng có thể tùy ý tiến vào trong điện thì dù sân chính có to lớn gấp mười lần đi chăng nữa căn bản vẫn không đủ chỗ chứa." Tên tu sĩ hoàng sam này cười nịnh nói ra.

"Một ngàn linh thạch? Các ngươi cũng kiếm một khoản linh thạch lớn nha. Bất quá theo như lời ngươi nói, chỉ cần có thể cầm được vật mà ta hài lòng thì chút linh thạch này tự nhiên sẽ không để ý. Đại hội đấu giá Kết Đan kỳ ta rất nhiên sẽ không cảm thấy hứng thú, ta muốn tham gia đại hội đấu giá của cấp Nguyên Anh." Hàn Lập khoát tay, mười khối linh thạch trung giai ném vào trong tay tu sĩ mặc hoàng sam.

"Tiền bối mời vào. Đại hội đấu giá cấp Nguyên Anh buổi sáng sẽ bắt đầu. Đây là thẻ bài của đại hội đấu giá. Mấy ngày đại hội đấu giá của cấp Nguyên Anh, tiền bối cầm lệnh bài này vẫn có thể tham gia." Hoàng sam tu sĩ vừa cầm linh thạch tay thì lại càng vui vẻ, rồi từ trong tay áo rút ra một cái ngọc bài có mã số, đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập đưa tay cầm lấy ngọc bài rồi không nói tới lời thứ hai thì thanh quang trên người chợt lóe lên. Cả người hóa thành một đạo kinh hồng bay thẳng vào đại điện trên không trung.

Lúc này, sớm đã có các tu sĩ khác trước khống chế độn quang bay về phía không trung.

Chờ khi Hàn Lập bay vào đại môn Cửu Tiêu điện, chỉ thấy nơi cửa ngoại trừ một tầng quầng sáng màu trắng nhạt ra thì không có một bóng người.

Chân mày hắn khẽ giật rồi rót chút linh lực vào ngọc bài trong tay rồi hướng quầng sáng trắng kia lay động vài cái. Ngay lập tức, từ trên ngọc bài bắn ra một đạo hồng quang, nơi hống quang đi qua là quầng sáng tự động tách ra.

Hàn Lập không chút nghĩ ngợi, thân hình nhoáng lên, một lần nữa hóa thành một đạo thanh hồng bay vụt vào. Sau đó quầng sáng lập tức khép lại như lúc ban đầu.

Như thế hai canh giờ sau, trước sau chừng mấy trăm danh tu sĩ cấp Nguyên Anh lục tục phi vào Cửu Tiêu điện ở giữa không trung.

Mà sau ba tiếng chuông ngân thật lớn, đại hội đấu giá lúc đó đã được bắt đầu.

------oOo------

Chương 948: Mặc Kim

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập ngồi tại một góc đại điện hẻo lánh, bàng quan nhìn một người trung niên mặc áo bào màu đen ở ngoài trăm trượng, tay cầm một khối tinh thạch màu vàng nhạt đang đơn giản giới thiệu.

" Khương Hoàng tinh, xuất xứ từ Tây bộ Nam Cương đại sa mạc, chỉ có ở dưới một ngàn thước sa mạc mới có thể tìm được, chất liệu cứng rắn vô cùng, có thể chứa đựng đại lượng thổ thuộc tính linh khí, là tài kiệu cao nhất để luyện chế pháp bảo phòng ngự thổ hệ. Vật này khởi giá tám ngàn linh thạch, mỗi lần tăng gía không thấp hơn một ngàn linh thạch."*

Phụ trách chủ trì đấu giá hội là một nguyên anh trung kỳ tu sĩ, thanh âm không nhanh không chậm cũng không khoa trương nói.

* Khương Hoàng: là màu vàng giống như màu củ gừng ấy.

Bất quá như vậy cũng rất bình thường, nếu là một tu sĩ cấp thấp bị mấy trăm tu sĩ cấp nguyên anh cùng lúc nhìn chằm chằm vào thì áp lực cực lớn cũng đủ khiến cho hắn mất hồn mất vía, căn bản không thể mở miệng nói chuyện.

Mà Hàn Lập cẩn thận cảm ứng một chút vị này có tu vi nguyên anh trung kỳ đỉnh phong, khi chưa xuất hiện nguyên anh hậu kỳ đại tu sĩ thì người này có thể nói là tu vi cao nhất trong điện. Cho nên khi chủ trì đấu giá hội này cũng không có ai dám tùy ý đảo loạn.

Mà khối Khương hoàng tinh mặc dù là tài liệu không tồi để luyện chế pháp bảo thổ thuộc tính nhưng giá cả cũng không có gì đặc biệt, chỉ có ba bốn người mấy lần xuất giá liền bị một vô danh tu sĩ đoạt được với giá hai vạn hai ngàn linh thạch.

Tiếp theo đấu giá hội tiếp tục tiến hành bình thường.

Hàn Lập ngồi trên ghế thần sắc bình tĩnh dị thường không có chút kỳ quái.

Lần này đấu giá hội là liên tục mấy ngày, đồ vật ngày đầu đưa ra hiển nhiên không có thể là bảo vật gì. Thứ tài liệu mặc dù đối với nguyên anh tu sĩ cũng xem như là hiếm có nhưng nếu nguyện tốn chút thời gian ở ngoài đấu giá hội cũng có thể tìm được. Cho nên trong điện đại bộ phận tu sĩ ngoại trừ những người cần gấp cũng không có ai tranh đoạt vật này. Chẳng qua đến cuối cùng, hôm nay vẫn đưa ra vài đồ vật tốt, để khơi lên hứng thú của mọi người tiếp tục tham gia ngày đấu giá thứ hai.

Lòng nghĩ như vậy Hàn Lập hiển nhiên sẽ không đặt tâm tư ở đấu giá hội, chỉ là lười biếng lưu ý đến những nguyên anh tu sĩ trong đại điện. Những người này mặc dù chỉ là một phần nhỏ đỉnh cấp tu sĩ của Đại Tấn nhưng lại đại biểu cho những thế lực lớn nhỏ bất đồng của Đại Tấn, bất kể chính ma đều có.

Khiến hắn chú ý nhất là ba gã đại hòa thượng đầu sáng bóng ở giữa đại điện.

Ba gã tăng nhân này, một vị gầy như củi, một vị béo như heo, cuối cùng một vị thì mặt mũi hiền lành, lông mày trắng như tuyết. Ba người đều mặc tăng y màu xám, bộ dáng cúi đầu nhắm mắt như đắc đạo cao tăng.

Đây là lần đầu tiên Hàn Lập nhìn thấy Phật tông cao giai tu sĩ, hiển nhiên nhìn lâu một chút. Kết quả là vị lão tăng nhìn lớn tuổi nhất ngồi chính giữa hơi cảm ứng được, hướng về phía Hàn Lập nhìn lại. Mặc dù ánh mắt bình tĩnh ấm áp, Hán Lập vẫn như cũ không khỏi trong lòng lạnh lẽo.

Vị hòa thượng này thần thức linh mẫn như thế, Phật tông tại Đại Tấn có thể cùng Đạo Nho ngang hàng quả nhiên có chút quỷ môn đạo.

Hàn Lập không muốn vô ý hấp dẫn địch ý lập tức thu hồi thần thức, bộ dáng trên mặt như không có việc gì.

Mà ánh mắt lão tăng sau khi tại Hàn Lập thân thể lướt qua một lần, thần sắc không thay đổi, lại khôi phục bộ dáng ban đầu.

Trong đại điện ngoại trừ vị hòa thượng này, những người bộ dáng kỳ hình dị trạng đều có. Hàn Lập âm thầm so sánh ấn chứng với tình báo về Đại Tấn tận lực nhớ kỹ những người này, nói không chừng sẽ có tác dụng về sau.

Theo từng kiện bảo vật bị bán đi, thời gian đấu giá cũng từng chút trôi qua. Quả như Hàn Lập dự đoán tại tới gần cuối cùng rút cuộc bắt đầu xuất hiện một vài bảo vật hiếm thấy, các tu sĩ vốn bình tĩnh lập tức sôi nổi dần lên.

Sau khi liên tiếp mấy kiện bảo vật được cạnh tranh quyết liệt, nâng lên đến giá trên trời, không khí thoáng chốc trở nên nồng nhiệt hẳn lên. Dù sao vì vật mình muốn tu sĩ cấp nguyên anh cũng sẽ không tiếc rẻ một chút linh thạch. Nếu không đánh mất cơ hội lần này dựa vào chính mình sưu tầm còn không biết là năm nào tháng nào mới có được.

"Mặc kim một khối nặng ba cân bốn lạng, là tài liệu luyện khí hi hữu, khởi giá ba vạn linh thạch, mỗi lần tăng giá không thấp hơn hai ngàn."

Càng là bảo vật quí hiếm tu sĩ chủ trì đấu giá lại càng giải thích đơn giản dị thường. Giờ phút này tay hắn nâng lên một cái ngọc bàn, trên đặt một khối kim loại cổ quái đen như mực nhưng ẩn hiện kim quang chớp động.

Đang mỉm cười Hàn Lập nghe nói đến đây thân thể chợt căng thẳng, trong mắt chợt hiện lên vui mừng

Nhanh như vậy xuất hiện tài liệu mình cần, thật là ngoài dự liệu của hắn. Mặc kim hắn đã tìm kiếm rất lâu nhưng đến giờ vẫn không thể mua được.

Một vạn sáu

Bốn vạn

Bốn vạn năm nghìn linh thạch

….

Mặc kim danh tiếng thật không nhỏ, người biết hàng lại càng nhiều. Hàn Lập còn chưa ra giá trên bàn đấu giá chớp mắt đã có người báo ra mấy cái giá tới.

Hàn Lập nghe vậy nhíu mày, cũng không vội vàng ra giá, nếu vật ấy đã quyết chí phải đạt được thì chờ đến giá cả cao nhất hãy tranh đoạt.

Khi khối mặc kim bị một tu sĩ không biết tên hô đến sáu vạn linh thạch, mấy người vốn vẫn theo sát đột nhiên dừng lại.

"Sáu vạn năm ngàn"

Hàn Lập hướng ngọc bài phía trước điểm một cái trên mặt linh quang chớp động sau khi miệng báo ra giá cả.

"Sáu vạn bảy nghìn linh thạch". Người nọ tựa hồ cũng thật sự cần vật này, do dự một chút vẫn đưa ra giá vượt qua Hàn Lập.

"Bảy vạn". Hàn Lập thanh âm không có chút cảm tình vang lên.

Lần này vị kia tu sĩ im lặng. Mặc kim mặc dù quí hiếm

nhưng linh thạch thật sự có hơi cao, hắn quyết đoán buông tay.

Hàn Lập thấy vậy liền mỉm cười,

Trung niên tu sĩ chủ trì đấu giá phía trước thấy vật ấy bán ra giá tiền cao như vậy trong lòng cũng rất hài lòng. Nhưng vẫn dựa theo thủ tục báo xuất hai lần giá cả, đang muốn hỏi xong làn thứ ba rồi xác nhận đấu giá thành công thì đột nhiên một tiếng lạnh như băng truyền đến.

"Bảy vạn năm nghìn."

Hàn Lập cùng trung niên tu sĩ chủ trì đấu giá giật mình, mặt khác các tu sĩ trong phòng đấu giá cũng đều kinh ngạc.

"Tám vạn"

Hàn Lập sắc mặt bình tĩnh, không cần suy nghĩ mở miệng báo giá.

"Tám vạn hai" vị này lão giả mặt không đổi sắc lại báo giá. Người này cùng Hàn Lập tựa hồ đối với vật ấy nhất định phải đạt được.

Giá lại tăng khiến Hàn Lập sắc mặt khẽ biến, mặt khác tu sĩ cung nhịn không được đem ánh mắt đảo qua.

Mọi người chỉ thấy ở góc đại điện, một vị tu sĩ toàn thân bị sương mù màu đen nhạt bao phủ lặng lặng ngồi tại nơi đó, không thể nhìn rõ nửa phần gương mặt thật nhưng mơ hồ từ quần áo có thể nhìn thấy là một vị lão giả.

Hàn Lập trong lòng buồn bực nhưng không muốn cùng đối phương dây dưa tiếp, sắc mặt trầm xuống bỗng nhiên báo ra giá khiến cho tu sĩ toàn trường trong lòng chấn động.

"Mười hai vạn linh thạch"

Vừa báo ra giá khiến tu sĩ trong điện mặt đều lộ vẻ cổ quái. Gía này có thể mua được một kiện cổ bảo không tồi, căn bản vượt quá giá trị của mặc kim.

Sau một trận tao động có số ít tu sĩ không nhịn được hướng phía Hàn lập nhìn lại.

Nhưng sau khi biến ảo dung mạo Hàn Lập tựa như là một người tu sĩ mặt vàng mang vẻ ấm ức hiển nhiên không có ai nhận ra.

Hàn Lập dối với những người khác cũng coi như không thấy, thủy chung lưu ý đến động tĩnh của lão giả bị hắc khí che phủ.

Lão giả kia nghe đến gía cả cũng cả kinh. Nếu có thể hắn tuyệt đối sẽ xuất ra giá cao hơn cùng Hàn Lập tranh đoạt. Nhưng theo hắn tin tức nhận được phía sau còn có một dạng tài liệu trọng yếu khác phải mua, nếu là tiêu phí nhiều linh thạch như vậy có thể không nắm chắc đoạt được tài liệu kia. Đến khi đó tổn thất còn lớn hơn nữa. Mặt khác nhìn đối phương một lần liền đem giá đề cao như vậy rõ ràng không dễ dàng bỏ cuộc.

Trong lòng tính toán một chút sau đó lão giả cũng không tiếp tục báo giá.

Cuối cùng tài liệu cũng rơi vào trong tay Hàn Lập.

Nhưng như vậy lão giả cùng Hàn Lập liền bị hưũ tâm nhân chú ý.

Hàn Lập hoàn hảo, tiếp theo chỉ ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần tưa hồ ngoài mặc kim đối với mặt khác tài liệu không có hứng thú bộ đán.

Lão giả kia tiếp theo cùng các tu sĩ tranh đoạt một thứ tài liệu càng quí hiếm gọi là Cách hỏa sa sau đó lấy giá cao là hơn hai mươi vạn linh thạch mua được.

Lão giả xuất thủ hào phóng như thế hiển nhiên khiến cho mọi người chú ý.

Lần đấu giá hội này lão giả là tu sĩ tiêu phí linh thạch nhiều nhất.

Cuối cùng đấu giá là cao giai cổ bảo, đan dược tăng tiến tu vi hầu như mỗi kiện đều giá khoảng hai ba mươi vạn linh thạch. Nhưng dùng hơn hai mươi vạn linh thạch mua sắm một loại tài liệu thì không phải tu sĩ bình thường có thể làm được.

Sau khi ngày đấu giá đầu tiên kết thúc, Hàn Lập cùng chúng tu sĩ rời đi phòng đấu giá, nhưng vừa ra khỏi phường thị vài tên Âm La Tông tu sĩ đã sớm không thấy hình bóng, tựa như đã hết hi vọng mà từ bỏ.

Hàn Lập thản nhiên cười không chút hoang mang rời đi phường thị hướng chỗ ở đi tới.

Hàn Lập không biết vị kia lão giả che kín bởi hắc khí kia lại lặng yên xuất hiện tại một khu nhà dân của Tấn kinh. Mà tên Nghiệp gia Ô trưởng lão kia cũng ở trong phòng.

Nhìn thấy Ô quan lão giả không nói hai lời đem túi Cách hỏa sa đấu giá được qua.

"Chuyện Mặc kim, ta đã biết, phiền Cao đạo hữu thông cảm. Ta cũng không nghĩ tới cũng có người ra giá cao như vậy đấu giá vật ấy nếu không sẽ đưa cho đạo hữu mang thêm một ít linh thạch. Theo ta được biết Mặc kim tại mấy ngày sau phòng giao dịch ngầm cũng có trao đổi, muốn có được thật là có chút phiền phức. Tài liệu trao đổi ta đã hỏi thăm rõ ràng cũng đã chuẩn bị tốt cho đạo hữu. Đến lúc đó lại phải phiền đạo hữu lại đi một lần nữa." Ô quan lão giả vừa tiếp nhận tài liệu vừa nói.

"Hắc hắc, Vân Dật huynh một lần thật cấp cho tại hạ rất nhiều linh thạch, Cao mỗ sợ rằng nắm không được. Lần này chỉ là ngoài ý muốn, theo lý thuyết trước đó chuẩn bị linh thạch là dư giả. Giao dịch ngầm mấy ngày sau tại hạ nhất định sẽ qua". Họ Cao lão giả cười khan hai tiếng trả lời.

"Cao đạo hữu làm việc tại hạ tự nhiên yên tâm. Đây là linh đan tại hạ chuẩn bị cho đạo hữu, sau khi việc này kết thúc linh đan còn có thể tăng thêm". Ô quan lão giả hài lòng gật đầu, từ trong trữ vật túi móc ra một cái hộp ngọc đưa cho đối phương.

"Tốt, đạo hữu giữ lời như vậy, mấy ngày sau tại hạ tự nhiên hết sức." Họ Cao lão giả vẻ mặt vui mừng kiểm tra trong linh đan trong hộp ngọc hài lòng liên tiếp gật đầu. Sau đó nhận từ Ô quan lão giả một cái túi trữ vật đựng linh thạch cùng một tấm ngọc giản tình báo về đấu giá hội ngày mai liền cáo từ rời đi.

------oOo------

Chương 949: Diệu Âm Bảo Kính

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ô quan lão giả thấy đối phương vừa biến mất, nét tươi cười trên mặt chợt trầm xuống.

Hồi lâu sau, ngay trong phòng lão giả lại gặp hai kết đan kỳ tán tu khác. Hai người này cũng giao cho lão giả một ít tài liệu sau đó vui mừng rời đi.

Mà Hàn Lập liên tiếp mấy ngày đều tham gia đấu giá hội tại Cửu Tiêu điện.

Bởi vì ngày đầu tiên có chút thu hoạch cho nên Hàn Lập hiển nhiên đối với đấu giá hội mấy ngày sau cũng ôm ấp rất lớn hi vọng.

Nhưng liên tiếp mấy ngày đều không có thu hoạch.

Giống như vị lão giả họ Phú kia nói qua, ngoại trừ mười loại đồ vật được đưa ra cuối mỗi ngày, mấy loại tài liệu quí hiếm mà Hàn Lập cần chỉ hãn hữu mới xuất hiện. Đồ vật đấu giá cuối cùng đều là một chút pháp bảo thành phẩm.

Ngày đầu tiên có thể đấu giá được Mặc kim thật là đúng may mắn.

Bất quá tại thời gian này Hàn Lập cũng không có nhàn rỗi, về các phương pháp thông qua đấu giá giao dịch ngầm cũng đã hiểu rõ.

Theo tình hình thực tế thì giao dịch ngầm mấy ngày phía trước đều là tương tự đấu giá hội, ngoại trừ xuất hiện chủ yếu là đồ vật dùng cho người trong ma đạo cũng không có đồ vật đặc biệt quý hiếm.

Nhưng đến ngày cuối cùng thì lại là ngày chuyên để cho Nguyên anh tu sĩ tiến hành giao dịch lấy vật đổi vật, mỗi năm đều có xuất hiện vài loại tài liệu trân quý, đích thực rất nhiều tài liệu có thể đạt được tại giao dịch hội này.

Nhưng giao dịch hội này không phải ai cũng có thể tham gia. Chỉ có tu sĩ có liên quan tới ma đạo tu sĩ hoặc có người giới thiệu mới có thể gia nhập.

Hiểu được điều đó, Hàn Lập trong lòng yên tâm, tạm thời đem việc này vứt ra sau khỏi đầu, chỉ là mỗi ngày tham gia đấu giá hội tại Cửu Tiêu điện.

Vài ngày sau, cuối cùng một ngày Hàn Lập phát hiện một loại tài liệu mình cần, tinh thần hưng phấn sau liền hao phí hơn mười vạn linh thạch mua được.

Không lâu sau cái giao dịch hội này rốt cuộc kết thúc.

Các tu sĩ từ phòng đấu giá đồng loạt đi ra, Hàn Lập xen lẫn trong đó đi ra,nhưng vẫn chưa trực tiếp đi ra phường thị mà đi thẳng đến Thiên Cơ các.

Hàn Lập cũng không biết hắn lần này đi ra trùng hợp tránh qua một kiếp.

Bởi vì vài tên Âm La tông trưởng lão vốn biến mất mấy ngày trước đây tại phường thị lại xuất hiện ở lối vào. Hơn nữa trong đó lại có thêm Thiên Lan thánh nữ vẫn như trước che mặt bằng lụa mỏng.

Hiện tại nữ nhân này đang dùng ngọc thủ ngịch một cái kính nhỏ màu bạc, nhìn về phía các tu sĩ đang ra vào phường thị, chốc chốc hướng tiểu kính nhìn vài lần, trong mắt quang mang lưu chuyển, lông mày nhíu lại.

Theo thời gian trôi qua tiểu kính màu bạc phát ra quang mang ngày càng lợi hại nhưng nàng một lời cũng không nói.

Mà bên cạnh Cát Thiên Hào mấy người khuôn mặt cũng là dần dần âm trầm xuống sắc mặt không được tốt.

"Không phát hiện người nọ. Tu sĩ ra vào phường thị phía trước mặc dù có vài người cũng sử dụng ảo thuật che dấu bộ dáng nhưng cũng phải hắn. Hắn thật sự không tham gia đấu giá hội sao? Nếu là như vậy mấy ngày nay chúng ta đúng là phí công. " Sau một lúc lâu Lâm Ngân Bình thở dài chần chờ mà nói.

*"Không có khả năng gần đây Tấn kinh cao giai tu sĩ không có đấu giá hội nào vượt qua lần này. Hơn nữa ngày đó Lâm đ*o hữu cũng chính mắt chứng kiến người nọ tại trước Bảo Quang điện đợi một khoảng thời gian mới rời khỏi, chứng tỏ đối với lần này đấu giá hội rất là coi trọng."* Cát Thiên Hào chậm rãi nói.

Lâm Ngân Bình nghe đến lời này mặc dù lơ đãng gật đầu nhưng trên mặt nét trầm ngâm cũng chưa hết.

*"Có thể hay không Diệu Âm kính cũng không thần diệu như nghe đồn, hoặc là thời gian tế luyện quá ngắn khiến Lâm đ*o hữu chưa chính thức phát huy uy lực của bảo kính."* Tên Âm La tông trưởng lão mắt tam giác kia đột nhiên nói.

"Không có khả năng. Diệu Âm bảo kính là một trong Thất Diệu chân bảo của Thất Diệu chân nhân, là bảo vật sớm thành danh tu tiên giới từ lâu. Về phần tế luyện thời gian, bảo vật nguyên bản không cần phải tế luyện, chỉ là kính này có chút đặc thù nếu không gia tăng một chút tế luyện thì không thể phát huy hết toàn bộ uy lực thần thông phá pháp. Cho nên tế luyện mấy ngày nay thế là đủ rồi, nếu không mấy tên tu sĩ đồng dạng thi triển bí thuật cũng không bị ta dùng bảo kính phá giải ra hình dáng." Lâm Ngân Bình lắc lắc đầu môi anh đào khẽ nhếch giải thích.

"Nói như vậy, người nọ thần thông huyễn nhan bí thuật vẫn là trên cả Diệu Âm bảo kính, cho nên không thể bị nhìn thấu hoặc là người này vẫn còn nán lại trong phường thị, hoặc dùng thủ đoạn khác từ nơi khác đi ra." Cát Thiên Hào ánh mắt chớp động vài cái vừa tự đánh giá nói.

"Danh tiếng của Diệu Âm kính lớn như vậy mặc dù trong thiên hạ

có thể có ảo thuật nó không thể phá được nhưng tuyệt đối chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi,

khó có khả năng trùng hợp như vậy người này lại có loại đại thần thông này. Thứ hai, phường thị bố trí là do đạo môn danh tiếng lừng lẫy - Bát Cực Phân Quang trận, người nọ cũng không thể không tiếng động phá trận rời khỏi, mười phần có chín vẫn còn ở lại bên trong phường thị chưa đi ra ngoài." Lâm Ngân Bình khẳng định nói.

*"Ý của Lâm đ*o hữu là?"* Lão giả mắt tam giác chần chừ hỏi lại.

"Tiếp tục thủ tại nơi này, người nọ nếu muốn rời khỏi phường thị nhất định phải đi qua nơi này. Mặt khác tiếp tục phái thêm vài tên đệ tử thông minh đi các nơi trong phường thị thăm dò, xem xem có thể tìm được tung tích người nọ hay không." Lâm Ngân Bình đề nghị.

*"Ân. Lâm đ*o hữu nói có lý, vậy y theo lời Lâm đ*o hữu làm đi.*

Nếu người nọ thật vẫn tại phường thị trong, cũng có thể ở lại một thời gian." Cát Thiên Hào tự đánh giá một chút cảm thấy không có vấn đề liền đáp ứng.

Sau đó hắn đưa tay phóng ra vài đạo truyền âm phù, một lát sau liền có mấy tu sĩ thấp giai Âm La tông tiến đến. Sau khi phân phó xong mấy người này cung kính nhận lệnh rời đi hướng phía sâu trong phường thị đi tới.

Cùng lúc mấy người này tìm không thấy Hàn Lập mà có chút nghi hoặc thì Hàn Lập cũng tại Thiên Cơ các gặp lại vị kia Vương trưởng lão. Lúc này hắn tự nhiên là khôi phục khuôn mặt chân thật.

Vương trưởng lão đối với Hàn Lập cùng lão giả họ Phú ước hẹn cũng biết một chút cho nên không có chút ngạc nhiên, ngược lại phi thường nhiệt tình đối đãi, đưa Hàn Lập vào phòng khách qúy, còn tự mình tiếp đãi.

Hàn Lập cùng vị này Vương trưởng lão nói chuyện một lúc tự nhiên cùng hắn trao đổi một chút tu luyện kinh nghiệm cùng thể ngộ, không lâu sau đều có chút thu hoạch.

Trong lúc hai người trao đổi cùng ấn chứng thì họ Phú lão giả cũng đến Thiên Cơ các, vừa thấy cảnh này cũng không khách khí lập tức ngồi xuống gia nhập thảo luận.

Ba người trao đổi tiến hành gần nửa ngày, thẳng đến lúc sắc trời tối đen ba người mới nhìn nhau cười chấm dứt cuộc nói trao đổi mà đều có thu hoạch không nhỏ.

Lão giả họ Phú và Hàn Lập cũng không ở lại lâu nữa, lập tức cáo từ rời đi Thiên Cơ các.

Vừa đi ra khỏi Thiên Cơ các, Hàn Lập nháy mắt biến ảo khuôn mặt thành một vị tu sĩ mặt vàng xa lạ. Lão giả họ Phúlần đầu tiên thấy vậy liền giật mình, sau đó lập tức hiểu ý tỏ vẻ không có gì.

Bất quá tiếp theo Hàn Lập ngược lại kinh ngạc chứng kiến họ Phú lão giả không ngờ không đi ra lối ra phường thị mà dẫn hắn thẳng đến phụ cận Thiên Cơ các, nhắm Sấu Linh trai một khu tiểu lầu đi tới.

"Phú đạo hữu, nơi này là?" Mắt nhìn thấy phải đi vào lầu các Hàn Lập không nhịn được liền hỏi.

"Nhà này là của hãng buôn Sấu Linh Trai, chủ nhân với ta là quan hệ hảo hữu nhiều năm, trong lầu các có bố trí một loại truyền tống trận tạm thời, có thể truyền tống trực tiếp đến giao dịch hội dưới đất không xa. Ta đã tiếp xúc qua, có thể trực tiếp truyền tống qua." Lão giả Họ Phú thành thực nói.

"Truyền tống trận, nếu ta nhớ không lầm thì phường thị cấm bố trí truyền tống trận cơ mà?" Hàn Lập nghe vậy cũng không có chút nghi hoặc ngược lại trên mặt hiện lên vẻ giật mình.

"Hắc hắc, đạo hữu cứ việc yên tâm, vị bằng hữu này của ta mặt mũi không nhỏ, bởi vì nguyên nhân đặc thù trước đó đã hướng thế lực chủ nhân phía sau phường thị thỉnh qua đã được cho phép. Cái truyền tống trận này chỉ có thể tồn tại ngắn ngủi mấy

tháng thời gian mà thôi, người biết cũng không có mấy." Họ Phú lão giả lơ đễnh giải thích.

"Thì ra là thế" Hàn Lập có chút hiểu ra.

Chủ nhân Sấu Linh trai là một lão giả trắng trẻo gương mặt phổ thông, ăn nói cử chỉ đều bất phàm làm cho người ta cảm thấy như gió xuân thổi qua. Càng làm cho Hàn Lập giật mình là vị này vốn là một vị trận pháp đại sư danh tiếng không nhỏ. Điều này làm cho Hàn Lập rất có ý kết giao.

Nhưng hiện tại, bởi vì cấp bách tham gia giao dịch hội dưới đất cho nên Hàn Lập đúng là không có thời gian cùng người này trò truyện lâu hơn, liền từ truyền tống trận tại trong phòng truyền tống rời đi phường thị.

Một khắc sau, hai người trực tiếp xuất hiện trong một sơn động bí mật. Hai người liền đi ra khỏi sơn động bay lên không trung, Hàn Lập lúc này mới phát hiện bọn họ trực tiếp xuất hiện tại phía nam Tấn kinh gần một ngọn núi vô danh trên. Mà cách núi nhỏ không xa có thể mơ hồ chứng kiến tường thành Tấn kinh ẩn hiện.

Cùng lúc Hàn Lập rời khỏi phường thị, Cát Thiên Hào vẫn canh giữ tại lối vào phường thị đồng thời nhìn sắc trời, sau một chút trầm ngâm đột nhiên nói với Lâm Ngân Bình bên cạnh:

*"Lâm đ*o hữu, giao dịch hội dưới đất sắp phải bắt đầu. Hôm nay giao dịch hội có mấy món đồ vật xuất hiện đối với tu luyện sau này của Cát mỗ rất nhiều tác dụng, tại hạ không thể bỏ qua. Mà hiện tại đã muộn người nọ cũng chưa xuất hiện, mặt khác đệ tử cũng không phát hiện tung tích của người đó trong phường thị. Xem ra chúng ta lúc trước không biết là xuất hiện sai lầm chỗ nào. Người này xảo trá như hồ ly có thể đã sớm rời đi nơi này. Không bằng đạo hữu cùng Cát mỗ tham gia giao dịch hội, người nọ cũng có thể xuất hiện tại nơi đó, nếu như không có tại giao dịch hội cũng sẽ có thu hoạch."*

"Theo tình hình này cứ tiếp tục ôm cây đợi thỏ cũng sợ là không có kết quả. Vậy cũng tốt, ta liền cùng đạo hữu đi xem một chuyến vậy. Nói không chừng thật có thể tại nơi đó có chút thu hoạch

đây." Lâm Ngân Bình cắn cắn môi nhìn về phía chỗ sâu trong phường thị, có chút không cam lòng đáp ứng nói.

Sau đó Cát Thiên Hào cùng những người khác thương lượng, ban đầu cùng với đi theo hắn một nam một nữ vẫn tiếp tục canh giữ nơi này. Còn lại trưởng lão có một người theo hắn cùng Lâm Ngân Bình đồng thời tham gia giao dịch hội. Lão giả mắt tam giác cùng một người khác thì tự xưng còn có công việc phải làm cũng cáo từ rời đi.

Nhất thời các trưởng lão Âm La tông cấp nguyên anh chưa cùng Hàn Lập tiếp xúc liền tự động giải tán, đều tự động rời đi.

------oOo------

Chương 950: Cửu U Tông

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đám tu sĩ Âm La Tông vừa rời đi không lâu, từ một trong các toà lầu gần đó chợt động, liền xuất hiện hai gã tu sĩ đi tới.

Hai người này nhìn lối vào không một bóng người, sắc mặt trầm trọng truyền âm nho nhỏ vài câu, rồi cũng lập tức đi theo ra ngoài.

Vừa đi ra khỏi khu chợ, hai người lập tức phân công hành sự, trong đó một người cầm trong tay một chiếc quạt nhỏ nhẹ nhàng phất lên, thân hình liền bị một đám mây tía bao phủ rồi lập tức biến mất, sau đó theo phương hướng bọn người Cát Thiên Hào đã rời đi, lén lút theo dõi.

Mặt khác, người còn lại thì tách ra, biến thành một đạo độn quang nhằm thẳng hướng hoàng thành mà bay tới.

….

Lúc này,tại một ngọn núi hoang vô danh gần Tấn kinh, lão giả họ Phú với vẻ mặt đầy thâm sâu nhìn Hàn Lập nói:

"Đã truyền tống tới đây rồi, đạo hữu không muốn hỏi ta cái gì sao?"

"Hà tất phải làm vậy? Ta đối với chuyện Phú huynh dùng truyền tống trận truyền ra ngoài khu chợ dù có chút khó hiểu, nhưng chắc đạo hữu cũng có đạo lý của mình."

Tại khoảnh khắc ra khỏi truyền tống trận, Hàn Lập cũng đã đem tình hình xung quanh ngó qua một lần, xung quanh vẫn chưa có gì khác thường, cho nên hiện tại bình tĩnh trả lời như vậy.

Cử động nhỏ này của Hàn Lập cũng không thoát khỏi hai mắt của lão giả họ Phú. Nhưng hắn chẳng những không tức giận mà còn lấy làm hài lòng.

"Thật ra cũng không có gì. Là lão phu lúc trước tìm được tin tức, tại lối ra của khu chợ, có vài tên tu sĩ Âm La Tông đang tìm người nào đó. Lão phu phỏng chừng, Hàn đạo hữu khẳng định không muốn gặp mấy người này, cho nên mới mượn Truyện Tống Trận tránh khỏi mấy cái tên này. Đạo hữu sẽ không nghĩ ta làm điều thừa chứ!"

Lão giả họ Phú ánh mắt chớp động, tựa cười mà không cười nói ra.

" Âm La Tông? Đạo hữu nói những lời này là có ý gì?" Hàn Lập trong lòng thoáng rùng mình nhưng vẻ mặt không đổi hỏi ngược lại.

"Hắc. Đạo hữu không cần lo lắng. Nếu ta thật muốn nói ra lời bất lợi đối với đạo hữu thì đã sớm ở xung quanh bố trí mấy cái hậu thủ rồi. (hậu thủ - thủ đoạn phía sau, nôm na là thế)

Hàn đạo hữu có lẽ chính là tu sĩ ngày đó phát sinh xung đột cùng Các Thiên Hào trước Bảo Quang Điện sao?" Lão họ Phú cười thần bí chậm rãi nói ra.

"Không nghĩ tới. Phú huynh ngay mấy cái này cũng đều biết. Nhưng vì sao lại ra tay giúp đỡ ta. Chẳng lẽ đạo hữu chỉ vì giao ước ngày đó nên cũng không sợ đắc tội Âm La Tông là ma đạo đại tông sao. Hàn mỗ có chút khó tin là như vậy." Hàn Lập trầm mặc trong chốc lát, thản nhiên thừa nhận nói.

"Âm la tông tính là cái gì? Hàn huynh xem ra còn chưa biết xuất thân của ta. Ta tuy bất tài nhưng cũng là chấp pháp trưởng lão của Cửu U Tông. Bản tông vốn cùng Âm La Tông có chút xích mích. Có thể khiến tên gia hoả Cát Thiên Hào kia kinh ngạc. Phú ta còn cầu mà không được. Tất nhiên, ta trợ giúp đạo hữu chủ yếu là có một chuyện muốn nhờ." Lão giả họ Phú không thèm để ý thản nhiên nói.

"Cửu U tông? Thật sự là thất kính. Đại danh của quý Tông ta nghe thấy đã lâu. Chẳng qua,lấy thực lực của quý tông còn cần ta

hỗ trợ cái gì sao?" Hàn Lập vừa nghe thấy đối phương không ngờ cũng là trưởng lão của Thập đại Ma đạo tông. Trong lòng nhất thời giật mình. Lòng cảnh giác trỗi dậy.

"Chuyện này việc riêng của bản thân, Phú mỗ không tiện mượn nhân thủ trong tông trợ giúp. Chẳng qua việc này cũng không vội, chờ hai người chúng ta tham gia xong giao dịch hội, ta sẽ cùng đạo hữu nói tỉ mỉ về việc này sau. Hàn huynh cứ yên tâm, việc này đối với đạo hữu cũng có chút chỗ tốt. Nếu là thấy không thích hợp, Phú mỗ cũng sẽ không miễn cưỡng." Lão giả họ Phú cười nói.

"Một khi đã như vậy, mối nhân tình này, ta trước hết xin nhận." Hàn Lập suy nghĩ một chút, rồi nhoẻn miệng cười.

Hắn đã đắc tội một cái Âm La Tông, tự nhiên không hy vọng tiếp tục đắc tội một cái ma đạo đại tông nữa, trước tiên không quản về sau có thực sự nhận lời giúp đỡ đối phương hay không, cứ tạm ứng phó trước rồi hãy nói sau.

"Ta biết Hàn huynh là người sảng khoái mà. Chúng ta đi thôi, địa điểm giao dịch hội cách nơi này không xa." Trên mặt lão giả họ Phú chợt loé ra vẻ vui mừng, tựa hồ đối phản ứng của Hàn Lập rất hài lòng, sau đó hai người liền hóa thành hai đạo kinh hồng hướng xa xa bay đi.

Thẳng đường bay tới không bao lâu, tại một ngọn núi hoang đen kịt cách Tấn kinh ba nghìn dặm, lão giả đột nhiên dẫn Hàn Lập hạ xuống, đi quanh một vòng trước một vách đá nhìn như bình thường rồi dừng lại.

Vách đá hơi xam xám, hơn một nửa có bám bùn đất và rêu xanh, nhìn qua thật không có chỗ nào đặc biệt.

Hàn Lập cũng không nhìn vách đá, ngược lại ánh mắt híp lại đánh giá xung quanh, lúc này mới phát hiện nơi đây là chỗ sâu trong một khe núi hoang dã giữa hai ngọn núi, cỏ dại bụi cây mọc khắp nơi. Nếu không phải lão giả họ Phú tự mình mang hắn đến đây, tuyệt không cách nào phát hiện địa điểm này lại có tu sĩ qua lại.

Lão giả họ Phú hiển nhiên tới đây không chỉ một lần.

Hắn thuần thục từ tay áo bào run lên, một khối vòng tròn nhỏ lớn bằng bàn tay bắn ra, trên bề mặt bạch quang chợt lóe, trực tiếp nhập vào vách đá không còn thấy bóng dáng.

Một lát sau, trên vách đá bỗng nhiên xuất hiện ánh sáng màu vàng, Hàn Lập thấy hoa mắt, vách đá đã hư không biến mất, thay vào đó lại là một cái cửa hang lớn, đường kính khoảng hơn mười trượng. (Cái này giống như mỗi khi vào chơi Diablo,xuất hiện ánh sang loé mắt ở cái cửa_dg)

Mà trước cửa hang có hai gã trung niên tu sĩ mặc áo màu tía đang thẳng tắp đứng sẵn ở đó.

Hai người này tu vi đều là kết đan hậu kỳ, trong đó một người trong tay còn nâng vòng tròn pháp khí của lão giả họ Phú.

"Thì ra là Phú tiền bối đã tới, vị tiền bối này gương mặt có chút lạ lẫm, chẳng biết có thể cho tiểu bối thỉnh giáo tôn tính đại danh không." Tu sĩ nâng vòng tròn pháp khí, trước tiên hướng hai người thi lễ, sau đó ánh mắt tại trên người Hàn Lập đảo qua, bình tĩnh hỏi.

"Vị này chính là hải ngoại Hàn đạo hữu, lão phu là người tiến cử hắn, không cần phải kiểm tra. Cho đạo hữu một thân phận pháp khí đi, hai người chúng ta đang vội tham gia giao dịch hội." Lão giả họ Phú trừng hai mắt, không khách khí nói.

"Ha ha, một khi đã là Phú tiền bối tiến cử tự nhiên sẽ không có vấn đề gì. Đây là một khối thân phận pháp khí Nguyên anh cấp bậc. Bằng vật này, chẳng những tiền bối có thể tham gia giao dịch hội lần này, mà còn có thể tham gia tam giới giao dịch hội ngầm lần sau sẽ là miễn phí. Tất nhiên chuyện quan trọng là nếu tiền bối vi phạm quy củ của giao dịch hội, pháp khí này sẽ bị thu hồi hoặc phế bỏ. Hơn nữa dựa theo quy củ, để có được pháp bàn này cần nộp một vạn linh thạch." Tên tu sĩ áo tía cầm trong tay vòng tròn pháp khí, sau khi khách khí trả lại cho lão giả họ Phú, lại xuất ra một cái pháp khí không khác lắm đưa cho Hàn Lập và giải thích.

"Được, đây là linh thạch." Nghe thấy số linh thạch nhiều như vậy, Hàn Lập có chút đau xót, nhưng vẻ mặt lại vui vẻ dị thường. Lấy một gói linh thạch to trực tiếp ném tới.

Tu sĩ áo tía kiểm tra số lượng linh thạch xong, cười cười, hai tay dâng lên pháp khí trên mặt có khắc chữ ba trăm bốn mươi bảy.

Hàn Lập liếc mắt, đuôi lông mày hơi nhướng lên, có chút hoài nghi hỏi:

"Ba trăm bốn mươi bảy? Lần giao dịch này có nhiều người tham gia như vậy sao?"

"Đương nhiên là không. Hàn tiền bối không biết đó thôi, một bộ phận tiền bối trong đó bởi vì một số nguyên nhân, sẽ không tới tham gia lần giao dịch này. Dựa theo kinh nghiệm năm ngoái, đại khái chỉ có hơn hai trăm người tham gia." Một tu sĩ áo tía khác giải thích.

"Người cũng coi như không ít." Hàn Lập gật gật đầu, có chút giật mình.

"Thời gian không còn xa nữa, hai người chúng ta nên vào tham gia giao dịch hội thôi. Thay ta chuyển lời hỏi thăm sư phu của các ngươi." Lão giả họ Phú vừa thấy Hàn Lập đã có pháp khí, lập tức nói một câu, rồi quay đầu hướng phía bên trong thông đạo bước tới.

"Hai người này tu vi cũng không kém, nghe lời của đạo hữu, chẳng lẽ bọn họ có cùng một vị sư phụ, không biết là vị đạo hữu nào?" Hàn Lập đi theo,sau đó, thuận miệng hỏi.

"Sư phụ bọn họ cũng là người khó lường, Đại Tấn tứ đại tán tu ngươi biết không?" Lão giả họ Phú cười hắc hắc, hỏi ngược lại.

"Ah, tự nhiên có nghe nói qua, chẳng lẽ là một trong số đó?" Hàn Lập tò mò hỏi.

"Không sai, sư phụ hai người đó là người thần bí nhất trong tứ đại

tán tu, đạo hữu Dịch Tẩy Thiên, sớm đã tiến giai Nguyên anh hậu kỳ nhiều năm rồi. Ta có cơ duyên gặp mặt người này một lần. Lúc ấy ta chính mắt thấy người này thi triển thần thông thông thiên, dễ dàng chém giết một yêu thú cấp tám, tu vi thật sự sâu không lường được. Nghe nói người này, là một trong hai người có khả năng tấn giai lên Hoá thần kỳ nhất của Đại Tấn trong nghìn năm qua. Lần này giao dịch hội tổ chức nhờ hai người này làm gác cổng, phỏng chừng cũng có ý mượn uy danh của sư phụ họ." Lão giả họ Phú một mặt giải thích cho Hàn Lập, một mặt cảm thán không thôi, quả nhiên đối với vị Dịch Tẩy Thiên này rất là hâm mộ.

"Ta thấy Phú huynh tu vi thâm hậu dị thường, một khi đột phá bình cảnh, Nguyên Anh hậu kỳ hẳn cũng nắm chắc, cần gì phải quá hâm mộ. Ngoài ra còn một người khác có khả năng tiến giai Hoá thần kỳ, là vị đạo hữu nào?" Hàn Lập trong lòng vừa động, mở miệng hỏi thăm.

"Một người khác là Phật môn Tịnh tông Bích Nguyệt thiền sư. Vị này chỉ tốn có bốn trăm năm là tiến giai Nguyên anh hậu kỳ, được giới tu tiên công nhận là kỳ tài vạn năm có một. Cho nên tại hạ, dù tự coi là có chút tư chất hơn người, nhưng cũng chỉ là so với tu sĩ bình thường mà thôi, căn bản không thể so cùng hai vị kia. Mà ta bị vây ở cảnh giới này đã hơn hai ba trăm năm, ý muốn tiến giai đã sớm biến mất. Nhưng xem ra đạo hữu tựa hồ vừa mới đột phá trung kỳ không lâu, nói không chừng có thể dễ dàng đột phá bình cảnh?" Lão giả họ Phú cười khổ nói.

"Phú huynh nói đùa rồi. Trong thiên hạ làm gì có chuyện tốt như vậy." Hàn Lập cười gượng vài tiếng, rồi đã phá lên cười ha ha, tự nhiên sẽ không nói lời thật cùng đối phương.

Lúc này theo lão giả họ Phú dẫn dắt, Hàn Lập đã thấy phía trước bạch quang chớp động, mờ ảo hiện ra một cái cửa vào đại sảnh ở phía trước, tiếng động náo nhiệt ở bên trong truyền ra, tinh thần hắn không khỏi khẩn trương lên.

Ở một nơi khác, cách địa điểm giao dịch hội ngầm hơn trăm dặm, giữa không trung, gương mặt Các Thiên Hào dữ tợn, cả người hắc khí quay cuồng, nắm tay gắt gao nắm lấy đầu lâu một gã tu sĩ lạ lẫm, hiện tại thi triển sưu hồn bí thuật cướp lấy trí nhớ của đối phương đang tới chỗ mấu chốt.

Người tu sĩ này gương mặt vặn vẹo, hai mắt trắng dã, cả người run rẩy không ngừng, thống khổ cực kỳ.

Ở một bên là Lâm Ngân Bình cùng một vị tu sĩ áo đen năm mươi tuổi, nhìn thấy tất cả cảnh này sắc mặt vẫn không chút thay đổi.

Một lát sau, tu sĩ bị sưu hồn thân mình đột nhiên rung mạnh, tai mũi đồng thời chảy ra một dòng máu đen, hoàn toàn chết hẳn.

Cát Thiên Hào nhướng mày, giữa năm ngón tay đột nhiên toát ra ngọn lửa âm âm u u, khoảnh khắc người nọ biến thành tro tàn, sau đó hắn hai mắt nhẹ nhàng nhắm lại, kiểm tra lại những gì đã sưu hồn được.

"Thế nào, tra được thân phận kẻ này chưa? Kẻ này vì sao lén lút theo sau chúng ta." Lâm Ngân Bình giương đôi mắt nhì Các Thiên Hào, hơi thở mùi đàn hương toát ra từ miệng khẽ nhếch hỏi.

------oOo------

Chương 951: Lá Bùa và Trận Pháp

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Là tu sĩ Diệp gia". Các Thiên Hào chậm rãi nói.

"Diệp gia, hoàng tộc Diệp gia?" Lâm Ngân Bình lộ vẻ ngoài ý muốn.

*"Lâm đ*o hữu biết là ai phái hắn tới không? Là một gã trưởng lão họ Hàn của Diệp gia, mà vị Hàn trưởng lão này tướng mạo cùng người chúng ta đang truy đuổi có bảy tám phần tương tự."* Mặt Các Thiên Hào lộ ra vẻ cổ quái.

"Có chuyện như vậy sao, vậy hai người cùng là một người à? Người nọ như thế nào có quan hệ cùng Diệp gia." Lâm Ngân Bình rùng mình hỏi.

"Cái này còn không rõ lắm, ta sưu hồn người này chính là tán tu được Diệp gia chào mời. Nhưng nếu hai người kia không phải là một, thì nhất định cũng có quan hệ. Nếu không, như thế nào vô duyên vô cớ phái người truy tung chúng ta. Nếu người kia là trưởng lão Diệp gia, việc này thật có chút khó giải quyết." Cát Thiên Hào sắc mặt có chút ngưng trọng lại.

"Như thế nào, thế lực hoàng tộc lớn thế sao! Ta nhớ rõ Diệp gia không phải chính là một cái thế gia được các ngươi các đại tông phái dựng lên sao. Cát huynh như thế nào kiêng kị như vậy?" Lâm Ngân Bình cười khẽ hỏi.

" Diệp gia cũng không phải là tu tiên gia bình thường, không chỉ nói hắn thân là Đại Tấn hoàng tộc, có danh xưng đệ nhất thế gia, Chỉ riêng trưởng lão Nguyên Anh cấp trong tộc có tới sáu bảy người, chứ đừng nói đến bọn họ âm thầm mượn hơi, sức rất nhiều tán tu và bồi dưỡng một chút thế lực không người nào biết.

*Thực lực chân chính cũng không thua gì một tu tiên đại phái. Vậy nói về tu sĩ theo dõi chúng ta đi, tuy rằng tu vi không cao, nhưng sử dụng cái cờ kia thần diệu phi thường, nếu không phải Lâm đ*o hữu có Diệu Âm Bảo Kính, chúng ta thật đúng là không phát hiện người này lén lút theo sau chúng ta."* Cát Thiên Hào thở dài nói.

"Không có gì, pháp thuật của ta tu luyện chú trọng cảm ứng thần giác, lúc từ khu chợ đi ra ta luôn có một loại cảm giác không ổn, tự nhiên muốn dùng Bảo Kính coi thử một lần. Người này vận may cũng không tốt, đụng phải ta có Diệu Âm Bảo Kính trong tay."

"Cát huynh tính xử lý việc này ra sao, Quý tông còn định giữ ước định đi cùng bản điện hay không?"

Vị Thiên Lan thánh nữ này nhìn chằm chằm Cát Thiên Hào, bình tĩnh hỏi.

*"Hắc hắc! Thế lực Diệp gia quả nhiên không tệ, nhưng bản tông cũng sẽ không sợ hãi bất cứ kẻ nào cả. Huống hồ bên trong còn liên lụy tới trấn tông pháp bảo của bản tông và tánh mạng một vị chấp pháp trưởng lão, cho dù người này thật sự là Diệp gia trưởng lão, bản tông cũng sẽ làm Diệp gia giao người này ra. Lâm đ*o hữu cứ việc yên tâm là được. Hiện tại thời điểm không còn sớm, chúng ta trước nên đi tham gia giao dịch hội đi."*

Cát Thiên Hào ngẩng đầu nhìn phương xa, lạnh lùng nói.

"Cát huynh đã nói thế. Tiểu nữ cũng an tâm rồi."

Lâm Ngân Bình vừa lòng gật gật đầu.

Lập tức ba người hoá thành ba đạo độn quang nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nhưng ba người lại không biết. Bọn họ mới vừa rời đi không bao lâu. Đột nhiên tại một chỗ không gian gần đó hắc quang chớp động, tiếp theo một bóng người loé lên, một gã thanh niên mặc áo xanh quỷ dị hiện ra tại nơi đây, nhìn theo hướng ba người biến mất cất tiếng cười lạnh không thôi.

"Thì ra Âm La Tông và Thiên Lan thánh điện hợp tác với nhau. Cũng tốt. Tạm thời tha cho các ngươi một con đường sống. Cho các ngươi giúp ta tìm ra tên tiểu tử họ Hàn đã rồi nói sau. Thù bị đuổi giết năm đó. Bản tôn và ngươi phải có một người chết."

Thì thào nói xong lời này, thanh niên thân hình lại loé lên, biến mất không thấy bóng dáng.

…….

Bản thân Hàn lập bây giờ ở trong một vùng ánh sáng màu xanh, nhìn bốn phía xung quanh, trong lòng nhất thời cười khổ.

Hôm nay, hắn ở trong một gian phòng lớn có chút tôi tối, bên trong có bốn, năm trăm chỗ ngồi, vây quanh một khoanh đất trống hình tròn ở giữa.

Khiến hắn cảm thấy ngoài ý muốn chính là khi tiến vào nơi này, bị một gã tu sĩ thủ vệ che mặt áp thêm một cái lá bùa đặc chế trên người, kết quả hai người trải qua một cái truyền tống trận đơn giản chuyển thẳng tới nơi đây, lập tức bị một quầng sáng xanh biếc che phủ, cả thân hình trở nên như ẩn như hiện.

Hàn Lập tự nhiên kinh hãi, dò xét xung quanh một lần, phát hiện bên trong đã có mười mấy tên tu sĩ phân bố thưa thớt tại bốn phía, hoặc đứng, hoặc ngồi, những người này đồng dạng bị quầng sáng màu sắc khác nhau bao vây, không thể nhìn ra được hình dáng.

Hàn Lập nổi lòng hiếu kỳ, sau khi tùy ý ngồi xuống ở một góc, nhắm ngay một người ở gần đó lén lút đem thần thức thả ra, nhìn xem có nhìn thấu người khác trong quầng sáng hay không.

Kết quả khiến cho hắn hoảng sợ. Mấy cái quầng sáng này giống như có hình dạng bình thường, bất luận thần thức mạnh cỡ nào ép tới, tất cả đều dễ dàng bị ngăn cản bên ngoài. Tuy rằng hắn không thả ra thần thức với cường độ mạnh nhất, nhưng phỏng chừng cũng không có nhiều hiệu quả.

Tâm niệm Hàn Lập vừa chuyển, thần thức như thuỷ triều đem cả gian phòng quét qua một lần, kết quả phát hiện, cả gian phòng tựa hồ cũng ở trong ảnh hưởng của một cái trận pháp cổ quái. Trận pháp này cũng không có cấm chế lợi hại xuất hiện, nhưng cả tòa pháp trận phát ra linh khí cùng quầng sáng trên người mọi người có chút liên quan.

Hàn Lập cũng là người tinh thông bùa chú và trận pháp, suy nghĩ một chút cũng hiểu được bí ẩn trong đó, trong lòng không khỏi thấy kì diệu.

Hiển nhiên mấy cái lá bùa này là chuyên môn phối hợp cùng trận pháp cổ quái này mới có tác dụng,có mấy lá bùa này trong người, chỉ cần vừa tiến vào phạm vi của trận pháp này, công hiệu che lấp của lá bùa tự động kích hoạt. Kể từ đó, một gã tu sĩ có thần thức cường đại, cũng không có khả năng đối kháng cả tòa pháp trận.

Cái này có thể khiến cho người tham gia giao dịch hội bị mấy lão quái vật nghi ngờ đi vào, cả gan trao đổi vật phẩm mà không sợ tại giao dịch hội gặp kẻ thù, hoặc là vì trao đổi vật phẩm bị người nào theo dõi.

Hàn Lập đồng dạng trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, một ít băn khoăn lo lắng tu sĩ Âm La Tông cũng tham gia giao dịch hội ban đầu đã biến mất, đặt bàn tay trên bàn ở phía trước thân

, yên ổn trên ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Thời gian trôi qua, tu sĩ truyền tống vào phòng dần dần nhiều hơn.

Khi Hàn Lập mở đôi mắt ra, chẳng những cả gian đại sảnh tu sĩ gần hai trăm người, mà khoanh đất hình tròn ở bên trong kia, không biết khi nào đặt mấy cái bàn bạch ngọc rộng mấy trượng.

Hàn Lập hai mắt nhíu lại, nhìn về phía trước không nói.

Không bao lâu, bên cạnh bàn bạch ngọc linh quang chợt lóe, thân ảnh một người bị quầng sáng màu trắng bao phủ hiện ra phía sau bàn.

"Thời gian đã tới, các đạo hữu cũng đều đến rồi, giao dịch hội hiện tại bắt đầu."

người trong ánh sáng màu trắng nhìn lướt qua mọi nơi, lạnh lùng nói.

Sau đó hắn phất một cái tay áo, ba bốn túi trữ vật xuất hiện trên mặt bàn.

Ánh mắt tu sĩ trong phòng lập tức đều bị hấp dẫn, trong mắt hiện ra vẻ nhiệt liệt.

" Giao dịch hội lần này vẫn giống như trước đây. Chủ yếu lấy các loại vật liêu quý hiếm làm chủ, cổ bảo pháp khí các thứ, nếu là thật sự hi hữu quí hiếm, cũng giao dịch tại bổn hội. Dựa theo lệ thường, đầu tiên chúng ta cung cấp một ít vật liệu có thể trực tiếp dùng linh thạch đấu giá, giá cao thì được nó. Sau đó chính là các vị đạo hữu tự mình lấy vật đổi vật. Chẳng qua có một chút bất đồng so với năm ngoái, chính là lúc này, giao dịch hội chúng ta đã nhận ủy thác của một vị khách hàng lớn, đem một trọng bảo xếp cuối ra đổi lại. Kiện trọng bảo này chỉ có đổi lấy vài loại vật mà ở thế gian khó tìm, nếu là thật sự không ai có mấy cái vật liệu này, mới có thể dụng linh thạch trao đổi, các vị đạo hữu có hay không cơ duyên có được trọng bảo mà về, đều nhìn may mắn của chính mình đi."

Người trong ánh sáng trắng từ từ nói.

"Trọng bảo? Rốt cuộc là cái gì vậy, hay là đan dược pháp bảo, đạo hữu có thể nói ra một chút không? Nếu không,vạn nhất đó là vật mình cần,mà trước đó đã đổi hết đồ, chẳng phải là hối hận sao".

Chẳng biết là ai đột nhiên mở miệng hỏi.

"Hắc hắc! Vật ấy ta chỉ có nói là thế gian hiếm có để hình dung, cụ thể ra sao, cuối cùng các vị tự nhiên cũng biết.

Với lo lắng của vị đạo hữu này, không cần phải như vậy. Vật mà trọng bảo này đổi, bình thường tu sĩ nếu tìm được, cũng chỉ giữ ở *trên người, tuyệt đối không đem ra ngoài để đổi"*.

Bóng người hời hợt cười nói.

Mấy câu nói với khẩu khí to lớn như thế, tự nhiên khiến cho chúng tu sĩ trong phòng xôn xao một trận, trong lòng không tự chủ được đích đều bị nổi lên lòng tò mò, nhưng không có người tiếp tục hỏi cái gì nữa.

Lúc này bóng người sau bàn ngọc, tùy ý đưa tay hướng phía trước người có một túi đồ vật quắp lấy, sau đó trên tay hắc quang chớp động, một viên hình dạng giống như quả táo, nhưng âm u tỏa sáng hiện ra trên lòng bàn tay.

" U minh táo, năm âm tháng âm ngày âm mọc ngẫu nhiên trên phần mộ của người, ba trăm năm mới thành quả, lại dùng oan hồn oán khí sử dụng bí thuật luyện chế bảy bảy bốn chín ngày mà thành, táo này có thể dùng trực tiếp, cũng có thể làm vật liệu luyện đan làm thuốc. Giá quy định mười vạn linh thạch, mỗi lần tăng giá năm nghìn".

Lời vừa ra khỏi miệng người đó, Hàn Lập trong lòng cả kinh

"Mười hai vạn "

"Mười bốn vạn "

"Mười bốn vạn năm nghìn linh thạch "

….

Trong nháy mắt lúc này, Hàn Lập cũng chưa có nghe qua U minh táo, mà vừa xuất ra đã có giá cao khiến người ta phát sợ. Người ra giá cơ hồ trên người chớp động quầng sáng hai màu đen xám, xem ra tựa hồ người tu ma đều coi trọng vật này.

Cuối cùng trái U minh táo này lấy giá mười chín vạn linh thạch, bị người lấy đi.

" Huyết dương thiết, xích nhật thiết, sử dụng ba gã tu sĩ Kết đan

kỳ trở lên, tu luyện hoả thuộc tính công pháp, dung hợp nguyên thần tế luyện mà thành, là vật liệu luyện chế âm hỏa pháp bảo hiếm thấy, giá quy định mười lăm vạn linh thạch, mỗi lần tăng giá một vạn." Người trong ánh sáng trắng chờ người lấy đi U minh táo thanh toán linh thạch xong, sau đó cầm đi vật đấu giá, trong tay lại xuất hiện một khối hình chữ nhật lớn nửa thước, toàn thân màu đỏ, phát tán ra một cỗ khí tức nóng bỏng.

"Mười tám vạn linh thạch "

"Hai mươi vạn "

…

Vật liệu quý hiếm này Hàn Lập lờ mờ có nghe nói qua, tuy rằng không nhiều người ra giá lắm, nhưng là mấy người cạnh tranh tựa hồ mỗi người tài lực hùng hậu cũng không muốn dễ dàng bỏ qua nó, cuối cùng lấy giá hai lăm vạn linh thạch bị người lấy đi.

"Quỷ lệ thảo..."

Hết vật phẩm này đến vật phẩm khác,tên mỗi vật đều tràn ngập tà khí, mới vừa xuất hiện đều bị người dùng một lượng lớn linh thạch lấy đi, cùng với đấu giá đại hội so sánh thì không thể nào so sánh nổi.

Hàn Lập sờ sờ túi đò vật bên hông, trong lòng không khỏi cười khổ.

Hắn đầu tiên có chút lo lắng, linh thạch trong túi của mình có phải là đổi lấy vật có chút thiếu. Tuy rằng hắn cũng biết tại trước khi lấy vật đổi vật, sẽ có một đám người dùng linh thạch mua vật liệu, nhưng không nghĩ tới xuất hiện những vật trân quý dị thường như thế, giá cả linh thạch một cái cũng nâng lên rất cao.Tùy tiện xuất ra một cái bán đấu giá, chỉ sợ vượt xa vật phẩm xếp cuối ở đấu giá đại hội.

"Ngọc tượng giao (Nhựa cây dẻ ngọc), thiên địa linh mộc (cây thiêng trong trời đất) ngọc tượng thụ (thân cây dẻ ngọc) ngàn năm sinh ra một lần, tài liệu dùng chế tạo pháp bảo, cơ quan khôi

lỗi (người rối). Giá quy định mười hai vạn linh thạch, mỗi lần tăng giá không ít hơn năm nghìn..."

"Mười lăm vạn "

Khi người trong ánh sáng trắng xuất ra vật phẩm là một khối keo màu trắng, vốn đang lo lắng, tinh thần Hàn lập tự nhiên rung động, không chút do dự ra giá cả.

------oOo------

Chương 952: Xôn Xao

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đối với tu sĩ sau khi tu vi tới Nguyên Anh Kỳ, luyện chế khôi lỗi cùng kỳ môn pháp bảo còn cảm thấy hứng thú cũng không quá nhiều. Vẻn vẹn chỉ có ba bốn người cùng Hàn lập ra giá tranh chấp, cuối cùng Hàn lập dùng mười bảy vạn linh thạch mới dễ dàng đoạt vật phẩm vào tay, điều này làm cho hắn trong lòng vui vẻ.

Bóng người bạch quang sau đó gõ phách tiếp tục mang vật phẩm khác ra đấu giá. Lại có hai kiện vật phẩm được Hàn Lập nhìn trúng, Hắn lần lượt tiêu phí chín mươi vạn linh thạch cùng ba mươi mốt vạn linh thạch mới đoạt được, sau đó đấu giá tiếp tục đưa ra mấy loại tài liệu luyện khí phi thường nổi danh, Hàn lập không thể không cùng phần đông tu sĩ một trận điên cuồng trả giá, dưới sự kiên trì bỏ ra một số lượng lớn linh thạch mới có thể đoạt được vào tay.

Mấy thứ tài liệu này làm cho linh thạch trong trữ vật túi của Hàn lập mười phần đã hết bảy tám. Hoàn hảo phía sau cũng không có xuất hiện thêm những tài liệu khác cần dùng cho chế tạo khôi lỗi, điều này làm cho Hàn lập kìm lòng không được thở dài một hơi.

Sau khi vật phẩm cuối cùng được bán đi, tại thời điểm trên bàn đấu giá vài cái trữ vật túi được triệt để thu lại, Bạch Hà trung nhân (người trong ánh sáng màu trắng mờ) tựa hồ đối với phiên đấu giá này có chút hài lòng, sau khi một thoáng ngừng lại, khẽ cười một cái rồi nói:

"Phiên đấu giá hôm này cũng đã hoàn tất, chư vị đạo hữu nếu có bảo vật muốn trao đổi, sau đây có thể tiếp tục mở ra một cuộc giao dịch tại đây. Ta cũng có lời cảnh cáo trước bởi vì đây là tự mình giao dịch, nếu là giả bộ giao dịch vật phẩm hoặc nhìn thấy vật phẩm của mình,cùng chúng ta không có quan hệ, chúng ta chỉ có cung cấp nơi giao dịch, hết thảy kết quả thành công hay không

phải dựa vào chính mình. Mặt khác dựa theo qui củ trước đây, vô luận muốn trao đổi loại đồ vật nào, Dù giao dịch nhiều hay ít đồ vật, chỉ cần mỗi lần giao dịch thành công, chúng ta đều lấy mỗi người một vạn linh linh thạch làm thủ tục phí, sau đây chư vị đạo có thể tự nhiên đi, chỉ cần không vi phạm qui củ, lão phu chính là như người đứng xem thôi"

Vị này cũng thật là sảng khoái, sau khi nói xong mấy câu đơn giản, thân hình lập tức nhoáng lên, người bỗng hiện ra tại một chỗ đất trống ở ngoài, sau đó khoanh chân ngồi xuống, bộ dáng như muốn trực tiếp ngồi xuống nhập định.

Sau màn này, đại bộ phận tu sĩ bốn phía xung quanh đều không cảm thấy kinh ngạc, ngược lại bóng người chớp lên, đồng thời đều hoá thành một đạo hồng quang rời khỏi chỗ, kết quả trong đó có một người nhanh hơn so với người khác một bước chạy tới Ngọc bàn đấu giá, sau khi quang hoa chợt tắt, một người bao bọc bởi hồng sắc hà quang (vầng sáng mờ màu hồng), tiếp theo hai tay liền ôm quyền, trong miệng mỉm cười nói:

"Đa tạ, lão phu tới trước một bước, mong các vị đạo hữu chờ trong trốc lát đi"

Lúc này vài đạo quang hoa đang bay tới thấy vậy, chỉ có thể dừng lại sau đó xoay đầu quay về chỗ ngồi của mình.

Hà lập nhìn thấy vậy chỉ mỉm cười.

Muốn đổi lấy tài liệu, có thể nói, ra tay sớm trước một bước, tự nhiên có thể chiếm được một chút tiện nghi, như vậy có thể tránh cho những thứ mình cần, bị người khác giao dịch trước mà mất đi.

Chẳng qua sử dụng phương pháp này cũng không có nhiều lắm. Hơn nữa đối với tài liệu càng quí hiếm, thì khả năng cùng người khác coi trọng càng lớn. Cho nên đại bộ phận tu sĩ đều kiên định, không có cùng mấy người vừa rồi tranh đoạt cái gì.

Hàn lập còn thiếu mấy thứ tài liệu, đều là loại quí hiếm tài liệu, càng không có lo lắng cái gì.

Mấy người này muốn tranh giành đứng ra đổi trước đại khái đều là muốn đổi các tài liệu thông thường, cho lên mới phải làm như vậy.

Quả nhiên hồng sắc hà quang tu sĩ sau khi đưa ra vài loại quí hiếm tài liệu, điểm danh muốn đổi lấy vài loại tài liệu dùng cho luyện đan cũng không quá mức quí hiếm.

Kết quả, sau một lát, thực sự có mấy người đi lên đổi lấy trong đó đa số tài liệu đó. Điều này làm cho Hồng sắc hà quang tu sĩ cảm thấy hài lòng, rồi đi xuống.

Sau đó liên tục mấy người đi lên bàn đấu giá, đồng dạng giao dịch tương đối thuận lợi, ít nhiều cũng có thu hoạch.

Chẳng qua, sau khi một gã Hoàng sắc nhân ảnh trong tay đặt lên một khối kim trúc màu lam nhạt, sau đó người này điểm danh trao đổi một loại tài liệu mang thuỷ thuộc tính mà Hàn lập chưa nghe thấy bao giờ. Không ngừng hỏi đến ba lần, cũng không có người nào đi lên giao dịch. Vị này chỉ có thể thất vọng đi xuống.

Từ đấy về sau, số tu sĩ đi lên giao dịch tay không mà về cũng bắt đầu xuất hiện nhiều hơn, liên tục hơn ba bốn mươi người qua đi, thậm chí số người tay không mà về lại chiếm đa số, số người đổi được tài liệu mình muốn ngày càng ít.

Đương nhiên điều này không phải đại biểu cho những tu sĩ này không có vật muốn đổi đó, mà thật sự có thể nằm trong tay những người đang ngồi ở đây. Chẳng qua những người đưa ra vật giao dịch muốn đổi, một là những thứ đó không đáng để trao đổi, hai là tài liệu giao dịch không phải tài liệu đối phương muốn. cho nên họ thờ ơ không có tiến hành giao dịch.

Cho nên để giao dịch thành công thì phải lấy ra những thứ càng trân quí thì việc giao dịch càng dễ dàng thành công.

Đương nhiên cũng có những tu sĩ nhìn trúng tài liệu của những tu sĩ khác, nhưng trong tay lại không có tài liệu mà đối phương muốn, mà bí mật trao đổi dùng những tài liệu thay thế khác giao dịch cũng có, nhưng giao dịch thành công cũng rất ít ỏi, đại bộ phận đều bị lạnh nhạt cự tuyệt. Nhưng trong mấy người bí mật giao dịch thành công chính là Hàn lập đã một lần thành công.

Hàn lập hành động cũng rất đơn giản, trực tiếp dùng vài cọng quí hiếm ngàn năm linh thảo cùng với một vài cao giai yêu đan để trao đổi tài liệu mình muốn. Nay hai loại vật liệu này đối với các tu sĩ cũng có ý nghĩa sử dụng rất lớn. Tuy rằng một trong hai loai vật liệu đó có thể tìm được một chút ở các phường thị có thể ngẫu nhiên mua được, nhưng mà một lần mua được số lượng nhiều như thế cũng là rất khó khăn.

Cho nên tên tu sĩ kia chính là sau một hồi do dự, cũng không quá kiên trì như lúc ban đầu, gật đầu đồng ý.

Trừ lần đó ra, còn có hai loại tài liệu dùng cho khôi lỗi cũng được Hàn lập dùng tài liệu chứa trong trữ vật túi đoạt vào trong tay. Đến giờ cũng chỉ còn thiếu hai loại tài liều rất quí hiếm nữa là sưu tầm hoàn toàn đầy đủ tài liệu chế tạo khôi lỗi.

Hai dạng tài liệu này thực sự là quá mức quí hiếm, phỏng trừng để đoạt vào tay không thể dùng những loại tài liệu bình thường giao dịch mà được.

"Hàn tiểu tử, ngươi định dùng cái gì để giao dịch tài liệu, nếu mà bảo vật bình thường chỉ sợ những người khác cho dù có tài liệu cũng sẽ không dễ dàng lấy ra giao dịch" Đại diễn Thần Quân đột nhiên tại thần thức Hàn Lập truyền âm nói.

"Vật ta đã sớm chuẩn bị tốt lắm, trong này tu sĩ đa số là người trong ma đạo, trong tay ta đang cầm chính là một loại tài liệu mà đối với ma đạo là vật chí bảo" Hàn lập nhàn nhạt nói.

"Nghe ngươi nói, chẳng lẽ đối với tài liệu như thế, ngươi không có một chút luyến tiếc nào?" Đại diễn Thần Quân có chút giật mình.

"Luyến tiếc, thì cũng chẳng còn có cách nào khác, Tài liệu chế tạo khôi lỗi sưu tầm đến bây giờ cũng chỉ thiếu có hai loại tài liệu cuối cùng này thôi, nên nhất định phải lấy được. Nếu không việc tìm kiếm trước đây cũng chỉ là toi công hay sao. Chỉ cần khôi lỗi, nếu

thật sự như tiền bối nói như thế lợi hại, vẫn là đáng giá phải làm" Hàn lập tự nhiên truyền âm cười nói.

Sau đó hắn nhìn lên phía trên Ngọc bàn đấu giá, cảm giác tựa hồ không sai biệt lắm.

Tại một vị tu sĩ có chút uể oải tay không mà xuống, hắn rốt cục cũng từ chỗ ngồi đứng lên, ung dung đi lên phía trước, rồi đi vào phía sau ngọc bàn đấu giá.

Các tu sĩ đang ngồi theo bản năng hướng mắt nhìn lên, muốn xem hắn xuất ra loại tài liệu quí hiếm nào.

Hàn lập hai tay vừa lật, khéo léo lấy ra một cái hộp ngọc, hắn cũng chẳng có sốt ruột mà mở ngay lắp hộp, mà dùng ánh mắt nhìn ra bốn phía xung quanh, rồi thoáng đổi âm thanh dùng một giọng khàn khàn nói:

"Ma bảo luyện chế tài liệu, Ma tuỷ toản hai quả. Muốn đổi lấy Ngũ Hành Ngọc cùng Huyễn Quang Tinh hai loại tài liệu. Chư vị đạo hữu nếu ai có cùng đem ra trao đổi đi" Hàn lập một lời ngắn gọn nói xong, lập tức hai tay nhấc lên, nhất thời nắp hộp đồng thời mở ra, từ trong hộp hiện ra hai khoả mầu đen tinh oánh to khoảng mấy tấc, tản ra nhàn nhạt hắc khí, chính là tại Vạn trượng ma uyên Hàn lập tìm được hai quả Ma Tuỷ Toản

"Ma tuỷ toản! Tài liệu luyện chế Long nhận, ta không có nghe nhầm chứ!"

"Không có khả năng, như thế nào lại thực sự có đồ vật này trên thế gian"

"Thật hay giả đây?"

Lời Hàn lập vừa mới nói xong, nhất thời cả phòng một trận xôn xao, không ít người khiếp sợ, nhiều người trực tiếp giật mình kêu lên một tiếng.

Vốn đang ngồi thẳng lưng nhắm mắt ở khoảng đất trống ở ngoài, Bạch Hà trung nhân cũng vô cùng kinh ngạc, đôi mắt giương lên, nhìn chằm chặp hai quả Ma Tuỷ Toản trước người mắt không chớp lấy một lần.

"Nói thật nếu không phải tại hạ không tu luyện ma đạo công pháp, loại này quí hiếm tài liệu như thế nào cũng sẽ không lấy ra làm vật trao đổi, cho nên thiệt giả? Chỉ cần người nào có khả năng xuất ra thứ tại hạ cần, thì bản thân sẽ mời đối phương cẩn thận kiểm tra" Hàn lập thần như thường nói.

Nghe được Hàn lập khẳng định tự tin như vậy nói. Vốn các tu sĩ đang xôn xao, nhất thời đều im lặng, tất cả mọi người thần sắc khác nhau đều nhìn về phía Ma Tuỷ Toàn không nói gì.

Ngũ Hành Ngọc cùng Huyễn Quang Tinh cố nhiên là thế gian khó tìm, nhưng cùng Ma Tuỷ Toản chỉ có nghe nói trong truyền thuyết có thể xuất hiện ma đạo chí bảo, loại này so sánh tự nhiên kém hơn một bậc, làm cho tất cả mọi người đều động tâm.

"Huyễn Quang Tinh ta nhớ rõ trong thương khố của ta còn có một cái, Chính là bởi vật ấy quá mức quí giá, cho nên ta cũng không có lấy ra mang đi đấu giá. Ta có thể lập tức sai người đi lấy lại đây, Trước tiên mời các hạ có thể cho ta kiểm tra trước Ma Tuỷ Toản được không" Vượt ra mọi người suy đoán, làm giao dịch địa hội chủ Bạch Hà trung nhân, xa xa nhìn Ma Tuỷ Toản, đột nhiên nói.

"Một khi các hạ đã mở miệng, đương nhiên ta cũng không có khả năng hư ngôn, trước tiên đạo hữu có thể kiểm tra một lần" Hàn lập trên mặt chợt hiện lên vẻ ngạc nhiên, nhưng không chút do dự nói.

Bạch Hà trung nhân gật đầu một cái, sau đó giương tay lên, một đạo hoả quang bắn ra, trực tiếp bắn lên trên đỉnh, chợt loé lên một cái sau đó biến mất không thấy.

Sau đó hắn mới chậm rãi đúng dậy, hướng về phía hàn lập đi tới.

Những tu sĩ khác nghe được Hàn lập cùng hắn nói chuyên với nhau, lại một trận xôn xao lên, nhưng lần này ai cũng không có nói gì thêm nữa, Bạch Hà trung nhân tu sĩ một khi đã có thể đứng ra chủ trì giao dịch địa hội, tự nhiên kiến thức rộng rãi, sự lịch duyệt cũng không phải người thường có thể làm được. Cho nên mỗi người đôi mắt đều mở to, yên lặng xem kết quả phân biệt của vị này.

Bạch Hà trung nhân đối với Ma Tuỷ toản đúng thật là có chút hiểu biết cũng không ít. Thân thủ linh xảo đem một quả tinh tuỷ cầm vào trong tay, trước sau hé miệng phun ra một đạo bạch sắc hoả diễm trực tiếp đốt lên bề mặt ma tuỷ, kết quả tại bạch sắc hoả diễm vừa tiếp xúc tầng hắc khí nhàn nhạt của Ma tuỷ toản, không ngờ, giống như gặp phải khắc tinh, lập tức từ hai bên chia ra mà qua, căn bản là không thể đến gần ma tuỷ toản mà đốt.

Bạch Hà trung nhân trên mặt hiện ra một tia hưng phấn, tiếp theo hai tay bắt quyết niệm thần chú, đem hoả diễm thu vào trong miệng, không ngờ sau đó lại phun ra một đoàn lam sắc hàn khí, nay hàn khí đem tinh tuỷ bao vào bên trong đó nhưng không làm cách nào đóng băng được nó.

Ánh mắt chớp động vài cái, một tay của hắn nhấc lên, sau đó nhô ra một cái ngón tay nhắm ngay Tinh Tuỷ nhẹ nhàng điểm tới, nhất thời một cỗ hắc sắc Ma khí trực tiếp quán nhập vào trong đó, kết quả giống như trâu đất xuống biển trui vào trong Ma tuỷ một chút cũng không có phản ứng.

"Đúng vậy, chính xác là Ma Tuỷ Toản, vật này ta muốn" vừa mới khẳng định, nhất thời cách đó khoảng ba bốn trượng xa, linh quang chớp động, một gã áo bào tro che mặt tu sĩ quỉ dị hiện ra tại nơi đây.

Hắn hướng Bạch Hà trung nhân thi lễ một cái, sau đó ngẩng đầu lên đưa qua một chiếc hộp ngọc, sau đó một lần nữa biến mất không thấy.

------oOo------

Chương 953: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Một khối Huyễn Quang Tinh, đạo hữu nhìn xem có phải hay không thích hợp với yêu cầu của đạo hữu" Bạch Hà trung nhân tu sĩ mở hộp ngọc ra, trực tiếp đưa tay đem toàn bộ cả hộp ngọc đưa qua cho Hàn lập.

Hàn lập cũng không khách khí, một tay duỗi ra, tiếp lấy hộp ngọc, lập tức mở nắp nhìn vào.

Lọt vào trong tầm mắt chính là một khối thạch nhũ tinh khiết màu vàng trên mặt tản ra một tầng hào quang màu tím nhàn nhạt, nếu hơi nhìn kỹ một chút, sẽ xuất hiện một trận đầu váng mắt hoa.

Hàn lập thấy vậy trong lòng nhất thời vui mừng, trong mắt lam quang chợt loé, nhất thời cảm giác hiện tượng đầu váng mắt hoa biến mất, sau đó hắn đem khối hoàng sắc tinh thạch dùng hai tay kẹp lấy rồi đưa lên mắt tinh tế xem xét.

Bên cạnh Bạch Hà trung nhân tu sĩ, thấy Hàn lập nhìn chăm chú Huyễn Quang Tinh, chính là khẽ rùng mình một cái, sau đó ổn định như không có việc gì xảy ra, trong lòng lại thầm giật mình.

Nay Huyễn Quang Tinh Chính là vật chỉ cần nhìn thoáng qua trong một thời gian ngắn thôi cũng không dám nhìn thêm lần thứ hai, nhưng trước mắt không biết tên tu sĩ này là ai, không ngờ có thể trực tiếp nhìn thẳng vào mà dường như không có việc gì. Thật sự khiến hắn cảm thấy giật mình.

"Không tồi, chính xác là Huyễn Quang Tinh, đạo hữu có thể đem tấm Ma Tuỷ Toàn này cầm đi" Hàn lập lộ ra vẻ mặt vừa lòng, đem tinh thạch thả vào trong hộp ngọc, sau đó vung tay thu vào trong trữ vật túi.

"Hắc hắc! Lão phu cũng không khách khíi. Bây giờ cũng không có ai khác đổi lấy một quả còn lại, xem ra ở đây cũng chẳng có ai có tài liệu đạo hữu cần. Đạo hữu có hay không nguyện ý đem quả còn lại bán cho lão phu, Đạo hữu có thể đưa ra giá cả hoặc là dùng những tài liệu quí hiếm khác trao đổi cũng được, vô luận là loại phương thức nào, tại hạ cũng có thể làm cho đạo hữu tuyệt đối vừa long" Bạch Hà trung nhân tu sĩ cẩn thận đem một quả Tinh Tuỷ toản thu vào trong tay, ánh mắt xoay chuyển, có chút tham lam nhìn quả Ma Tuỷ Toản còn lại nói.

"Ai nói không có tài liệu, ta ở đây có một khối Ngũ Hành Ngọc"

"Chậm đã, đồ vật này không ai được cùng lão phu tranh đoạt, Vật này lão phu nhất định muốn lấy"

Bạch Hà trung nhân tu sĩ lời nói vừa mới vang lên tại các tu sĩ xung quanh bốn phía. Sớm đã có người kiềm chế không được, sau đó đồng thời vang lên thanh âm của một nam một nữ.

Nam thanh âm ồm ồm, nữ thì âm thanh uyển chuyển dễ nghe đồng thời vang lên, sau đó một đoàn hắc sắc hà quang cùng một đoàn ngân sắc hà quang chói mắt từ hai chỗ ngồi từ hai phía khác nhau cùng bắn ra, một trước một sau rơi xuống trước người hàn lập.

Nay một màn xuất hiện, làm cho chúng tu sĩ một trận thì thầm trao đổi với nhau.

Đối với Huyễn Quang Tinh tài liệu còn có ít người biết, bất đồng Ngũ Hành Ngọc nhưng lại là đỉnh đỉnh đại danh tại tu tiên giới ai cũng đền biết, đây chính là ngọc chất luyện chế pháp bảo đỉnh giai tài liệu, chính là Ngọc này thực sự là rất thưa thớt, lần xuất hiện gần nhất tại tu tiên giới cũng cách đây khoảng năm sáu trăm năm trước.

Hôm nay lại có người mang ra, tự nhiên làm không ít người giật mình ghen tị. Xem ra những tu sĩ đang ngồi đây, trong tay không phải là không có chân chính kỳ chân dị bảo, mà phần lớn đều muốn giữ ở trong người không dễ dàng mang ra cho người thấy.

Bạch Hà trung nhân ngay khi vừa nghe thanh âm của nam tử kia, sắc mặt đại biến, gương mặt đang bao phủ bởi quang hà (ánh sáng mờ) thoáng cái trở lên âm trầm bất định.

"Như thế nào lão nhị, chẳng nhẽ ngươi muốn phá hoại qui củ của trao đổi hội, tưởng muốn độc chiếm Ma Tuỷ Toản sao" Hắc sắc quang hà tu sĩ căn bản không thèm để ý, tới sau một một bước Ngân sắc quang hà nhân ảnh, ngược lại nhìn chằm chặp Bạch Hà trung nhân không khách khí nói.

Người này mặc dù đang ở Hắc sắc quang hà khuôn mặt tựa hồ không nhìn rõ lắm, nhưng dáng người mơ hồ cao lớn, thanh âm băng hàn dị thường.

"Khôn huynh thật sự quá lo lắng rồi. Diệp mỗ như thế nào lại dám làm ra sự tình như vậy. Tại hạ chính là đối với vị đạo hữu này chỉ là một lần đề nghị mà thôi, còn có đáp ứng hay không tự nhiên vẫn phụ thuộc vào vị đạo hữu này. Một khi hai vị đạo hữu ra mặt, tại hạ tự nhiên sẽ không xen vào việc này nữa" Chủ trì giao dịch hội vị quang hà nhân ảnh rõ ràng nhận thức được hắc sắc quang hà ma tu, nên chỉ cười khổ một cái rồi ôm quyền thi lễ nói. Sau đó thân hình nhoáng lên người lui trở lại, làm ra một tư thế nhường đường.

"Tính ngươi thức thời!"

Ma tu hừ lạnh một tiếng, hai tay chắp sau lưng, tuỳ tiện nói.

Bên cạnh tên kia nữ tu, tại trong Ngân sắc hà quang, yểu điệu đứng thẳng, tựa hồ có chút giật mình.

Bốn phía liên tiếp truyền ra những âm thanh kinh ngạc.

"Họ Khôn, chẳng lẽ là trưởng lão của Huyết Thê Môn, Khôn Vô Cực. Nhìn hình đoán tiếng, thật sự là có bộ dáng rất giống.

Ngoại trừ Nguyên Anh Hậu kỳ ra, những người khác làm sao có thể lớn lối như vậy"

Hàn lập nghe xong những lời này, sắc mặt khẽ biến. Vị này ma tu dĩ nhiên là Nguyên anh hậu kỳ tu sĩ. một trong chính ma thập đại tông môn tiếng tăm lừng lẫy Huyết Thê Môn.

"Nguyên lai là Huyết Thê Môn đại trưởng lão, tiểu nữ thật là thất kính. Không biết đạo hữu có hay không tài liệu mà vị đạo hữu này cần, nếu đạo hữu nói là có, tiểu nữ sẽ lập tức quay đi, nhường đạo hữu mang vật ấy đi" Nữ tu im lặng một lát, nhẹ thở một hơi rồi nói.

Xem ra nữ tu này cũng không bởi vì thân phận và tu vi khinh người của lão Khôn mà buông tha cho Ma Tuỷ Toản.

"Hắc hắc! Khôn mỗ tuy rằng không có Ngũ Hành Ngọc cùng Huyễn Quang Tinh, nhưng cũng có một vài tài liệu không khác biệt lắm. Ngươi nên thức thời một chút, ngoan ngoãn quay trở về đi" Khôn Vô Cực sắc mặt trầm xuống, âm trầm nói, trong lời rõ ràng có một chút đe doạ.

"Việc này thật có một chút khó làm. Quả Ma tuỷ toàn này cũng là tiểu nữ một lòng muốn lấy. Nếu không thì như vậy đi. Nếu vị đạo hữu này thật sự nguyện ý chọn vật liệu của đạo hữu mà không cần Ngũ Hành Ngọc, vãn bối tuyệt đối không làm khó dễ, đem vật ấy mời khôn huynh lấy" Nữ tu khẽ cười một tiếng nói.

"Hảo, lão phu cũng không phải là người không biết lý lẽ, một lời đã định" Ngoài dự kiến của đại đa số tu sĩ, Khôn Vô Cực tựa hồ đối với tài liệu của mình mười phần tin tưởng, không có lưỡng lự, liền đáp ứng ngay.

Hàn lập thấy hai người trước mắt không đem vị chủ nhân như mình ra gì, tự động thương thảo biện pháp sở hữu Ma tuỷ Toản, trong lòng tự nhiên muốn nhanh tróng thấy loại tài liệu sưu tầm cuối cùng Ngũ Hành Ngọc xuất hiện. Trong lòng đồng thời cũng thở dài nhẹ nhõm.

Bất đông thanh sắc, hắn lạnh lùng nhìn một nam một nữ trao đổi, một lời không nói.

Lúc này tên nữ tu kia nhấc tay lên, một cái cái hộp gỗ màu xanh biếc từ trong ngân sắc hà quang bắn ra, vững vàng dừng ở trên bàn đấu giá, trên hộp còn dán một đạo phù màu bạc.

"Đạo hữu trước tiên có thể xem xét Ngũ Hành Ngọc của tiểu nữ xem thật giả thế nào" Nữ tử hướng Hàn lập tự nhiên nói.

"Khôn mỗ cũng xuất đồ ra, ngươi hãy xem cho rõ ràng, trong đó có chút tài liệu giá trị so với Ngũ Hành Ngọc chỉ có hơn chứ không kém" Khôn Vô Cực cười lạnh một tiếng, tay áo cũng phất lên một cái, bảy cái hộp ngọc màu sắc khác nhau trước sau bay tới, cùng đồng dạng dừng ở trên bàn đấu giá.

Hàn lập cũng không nói lời nào, hướng về phía hộp gỗ hư không một trảo, một âm thanh vang lên, hộp gỗ bị trực tiếp hút vào trong tay rồi vung lên một cái, một đạo thanh sắc linh quang hiện lên, phía trên hộp gỗ đạo phù tự động bay xuống, nắp hộp dễ dàng mở ra.

Một khối ngũ sắc ôn ngọc hình tròn, lẳng lặng nằm trong hộp gỗ, tuy rằng không có bất kỳ một tia sáng hào quang nào phát ra, nhưng một cỗ linh khí nhàn nhạt toả ra phả vào mặt hắn.

Hàn lập cầm khối ngọc trên tay, rồi đưa mắt kiểm tra một chút, lập tức mạnh mẽ kiềm chế một tia hưng phấn ở trong lòng, chậm rãi hướng nữ tu gật gât đầu:

"Đúng vậy, chính xác là Ngũ Hành Ngọc không giả"

Nói xong lời này, hắn đem khối ngọc này thả vào trong hộp gỗ, xoay chuyển ánh mắt, nhìn sang bên cạnh vài cái hộp ngọc ở đó.

Theo bản tâm của hắn, cũng muốn trực tiếp đổi ngay lấy Ngũ Hành Ngọc, Nhưng có điều … hắn cũng không nguyện ý dễ dàng đắc tội một vị Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ, huống hồ vị này Khôn vô cực như thế nào khẩu khí lại lớn như vậy, vì vậy hắn đối với mấy thứ trong mấy chiếc hộp ngọc cũng có chút tò mò.

Khôn vô cực vươn ra một cái ngón tay, mặt biểu lộ tình cảm, hướng mấy cái hộp ngọc hư không điểm ra vài cái, ngay sau đó tất cả hộp ngọc đều tự động mở nắp ra, lộ ra những thứ bên trong.

"Lạc ngưng hồn thạch, vạn luân hoa …"

Hàn lập còn chưa nhận biết hết các vật trong đó, ngồi xung quanh các tu sĩ, có vài người ánh mắt sắc bén, đều giật mình hô lên, nhất thời đọc tên của mấy cái này vật phẩm trong đó. Đại bộ phận mọi người không khỏi giật mình kinh hãi, hít một ngụm lương khí.

Bên cạnh, nữ tu sau khi hai mắt nhìn thấy mấy thứ này trong lòng đồng dạng cũng rất kinh hãi.

Mấy cái vật phẩm này chính xác giống như Khôn Vô Cực nói, luận về trình độ quí hiếm, không một cái nào dưới Ngũ Hành Ngọc, đặc biệt là Vạn luân hoa đối với tu sĩ mà nói, giá trị của nó còn không dưới Ma Tuỷ Toản, Nhiều đồ quí hiếm như vậy, Khó trách Khôn vô Cực tự tin như vậy.

Nữ tu trong lòng cảm thấy bất an, nhịn không được quay đầu nhìn lại, mắt thoáng nhìn qua Thanh sắc hà quang trong đó mơ hồn bóng dáng hàn lập, kết quả càng giật mình.

Lúc này Hàn lập ánh mắt không có để mắt tới vật có giá trị rõ ràng cao nhất Vạn luân hoa, mà là nhìn chằm chặp vào vào chiếc hộp ngọc trong đó chứa một khối to khoáng thạnh màu vàng nhạt, bộ dạng trầm tư không nói gì.

Nữ tu trong lòng không khỏi trầm xuống.

qQả nhiên Hàn lập khoát tay lên, khối khoáng thạch màu vàng nhạt lập tức bị hút vào trong tay, cúi đầu xem xét nó trên tay.

Khôn Vô cực thấy vậy đồng dạng sửng sốt, nhưng lập tức.ha.ha. cười rộ lên, rồi ngạo nghễ nói:

"Như thế nào đạo hữu coi trọng khối canh tinh này của khôn mỗ. Đạo hữu thật đúng là nhãn lực tốt, nếu nói đạo hữu là kiếm tu, nay khối canh tinh này có thể làm cho thần thông của các hạ lập tức tăng lên rất nhiều. mà một khối canh tinh lớn như vậy, phỏng trừng cả tu tiên giới cũng chỉ có Khôn mỗ có khả năng mang ra"

"Khối canh tinh này ta muốn đổi" Hàn lập nhàn nhạt nói.

"Chậm đã, thế còn Ngũ Hành Ngọc này đạo hữu không …."

"Im miệng, ngươi thật muốn làm cho lão phu tức giận phải không?" Khôn vô cực vừa nghe Hàn lập nói như vậy đang rất vui vẻ, sau đó thốt nhiên biến sắc, trên người bỗng nhiên phát ra khí thế kinh người. một cỗ linh áp vô hình trực tiếp hướng nữ tu áp chế. Hàn lập ở cạnh đó thì bình yên vô sự, còn nữ tu lại mồ hôi đầm đìa rơi xuống, lập tức lùi lại mấy bước, sau đó mới ổn định cước bộ.

Mà khôn vô cực lúc này đồng thời hướng trước người Hàn Lập quơ tay lên mang Ma Tuỷ toản cầm vào trong tay, mừng rỡ như điên xem xét.

"Quả nhiên là Ma Tuỷ Toản, không tồi, Lão phu lần này đến đây đúng thật là sáng suốt. Cổ lão ma bọn ngươi nếu mà biết tại giao dịch hội xuất hiện thứ này, không biết sẽ hối hận, tức giận thành ra cái dạng gì" Lão ma đem Ma tuỷ toản vừa thu lại, tức ngửa mặt lên trời cười rộ lên điên cuồng, sau đó tay áo bào vung lên, đem trên bàn còn thừa các hộp ngọc thu lại, thân hình nhoáng lên, không có ý định lưu lại, thẳng hướng cửa ra khỏi đại sảnh bay đi.

"Khôn huynh, cuối cùng còn có một trọng bảo xuất hiện, đạo hữu không nghĩ lưu lại xem xét một chút hay sao" Chủ trì giao dich hội, Bạch Hà trung nhân đội nhiên lên tiếng nói.

"Cái gì trọng bảo, đối với lão phu mà nói thì thấy cũng không ít loại hiếm lạ, Hôm nay ta có được Ma tuỷ Toản, ta phải nhanh tróng trở về luyện hoá ma khí trong đó, làm gì còn có tâm tình ở lại nhìn cái gì trọng bảo" Một tiếng cười quái dị vang lên, nhân ảnh của Khôn vô cực linh quang chợt loé tại lối ra, sau khi tiếp xúc cấm chế, cả người lập tức biến mất vô ảnh vô tung.

"Luyện hoá ma khí?"

Hàn lập nghe xong lời này có điểm ngoài ý muốn, lập tức hồi tưởng lại có chút giật mình, nhớ lại Ma tuỷ toản tại Vạn Trượng

Ma Uyên, được ngưng luyện bởi ma khí mà thành, tự nhiên trong đó ẩn chứ ma khí tinh tuý không phải là nhỏ. Nếu là ma đạo tu sĩ có khả năng luyện hoá ma khí trong đó thì chỗ tốt đạt được không phải là nhỏ. Trách không được, khôn vô cực sau khi được chí bảo này lập tức rời đi ngay, đến ngay cả trọng bảo cuối cùng đem ra đấu giá cũng không có hứng thú.

Lúc này Ngân sắc quang hà nữ tu thấy khôn vô cực mang theo ma tuỷ toàn vừa đi, trong lòng buồn bực dị thường, không nói một lời hướng hộp gỗ chứa Ngũ Hành Ngọc vẫy tay một cái, định đem hút tới tay.

Nhưng lúc này lại truyền tới một âm thanh nhàn nhạt nói:

"Chậm đã! Thứ này ta cũng muốn" Hàn lập tuỳ tay nhấc lên, bỗng nhiên một bàn tay hiện ra trên Hộp gỗ, nhưng lại ngăn trở nữ tu thu hồi hộp gỗ.

------oOo------

Chương 954: Bình Sơn Ấn

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đạo hữu,đây là ý tứ gì?"

Nữ tử trong quầng sáng bạc nhíu mày, thanh âm lạnh lẽo.

Đám tu sĩ còn lại thấy một màn này cũng không khỏi ngạc nhiên.

Hàn Lập mỉm cười, một tay giữ chặt nắp mộc hạp, tay kia vỗ lên túi trực vật, một chiếc hộp ngọc hiện ra bay về phía đối phương.

"Ta chỉ trao đổi ma tủy toản, đối với mấy thứ khác không có hứng thú". Nữ tử nọ duỗi tay tiếp nhận hộp ngọc, chầm chậm nói.

"Đạo hữu trước tiên nhìn xem trong hộp có gì, sau đó hãy nói cũng không muộn "

Trên mặt nữ tử hiện lên một tia nghi hoặc,vội mở nắp hộp ra, nhìn thoáng qua. Lập tức một tiếng thét kinh hãi vang lên, thanh âm vui sướng tột cùng.

"Được! Ngũ hành ngọc này đã là của đạo hữu."

Nữ tử vui sướng cười khẽ, lập tức đem nắp hộp vừa hé mở khép lại, nhanh chóng đem hộp ngọc thu lại, thản nhiên như không có gì xảy ra.

Tu sĩ bốn phía cũng chẳng ai hiểu gì.

Bọn họ cũng không biết trong hộp ngọc thứ ba Hàn Lập đem ra có cái gì, tự nhiên quay qua nhìn nữ tử nọ nhưng cũng không hiểu nổi tại sao lại đồng ý giao dịch ngũ hành ngọc, trong lòng buồn bực không thôi.

Một vài người trong đó cũng không khỏi hiện lên ý nghĩ có phải thứ Hàn Lập xuất ra chính là khối ma tủy toản thứ ba. Nhưng là một người có thể xuất ra hai khỏa cũng đủ làm cho người ta chấn kinh rồi, còn đến khối thứ ba thì thật sự là kinh hãi thế tục rồi. Đa số mọi người đều không cho là như vậy, chỉ nghĩ tới thứ bảo vật mà Hàn Lập đưa ra có thể đả động được nữ tử này.

Chẳng qua cứ như vậy, đủ loại ánh mắt khác thường đều hướng tới trên người Hàn Lập. Hâm mộ, đố kị ghen ghét, cũng có một vài ánh mắt bất hảo chiếu tới.

Hàn Lập đối với hết thảy coi như không thấy, mà là xem xét thân hình ản hiện mập mờ của nữ tử tại trong quầng sáng bạc, lơ đãng nhíu mày.Vừa rồi không có chú ý tới, hiện tại vừa thấy bóng dáng mơ hồ của nàng đột nhiên mang đến cho hắn một cảm giác quen thuộc.

Chẳng lẽ là nàng? Hàn Lập trong lòng không khỏi hiện lên một ý niệm quỷ dị, giật nảy mình.

Tuy rằng nghe thanh âm căn bản không giống nhưng là đối với người tu tiên mà nói, thay đổi tiếng nói quả thực so với ăn cơm còn dễ dàng hơn nhiều.

Tâm niệm chợt lóe, Hàn Lập cũng nhịn không được, lam mang trong mắt chớp động, thần thông minh thanh linh mục tuy rừng không thể xuyên thấu hà quang nhưng cũng có thể nhìn thân ảnh nọ rõ ràng hơn trước rất nhiều.

Trện mặt Hàn Lập lộ ra một tia cổ quái.

Tuy không thể nhìn rõ ràng nhưng người nữ tử này dường như chính là vị Thiên Lan Thánh nữ kia.

Nhưng nàng cũng không có linh mục thần thông, lại thêm việc Hàn Lập thay đổi giọng nói nên cũng không có phát hiện được thân phận cảu Hàn Lập, giờ phút này đang vui vẻ cầm lấy miếng ma tủy toản thứ ba quay trở về chỗ ngồi.

Hàn Lập cười khổ, cảm giác buồn bực trong lòng.

Mình thiên tân vạn khổ đi sưu tầm tài liệu, không ngờ cuối cùng lại tìm được từ trong tay cừu gia, chuyện này có chút trào phúng.

Một loại cảm giác quái dị không nói lên lời nhưng Hàn lập cũng nhanh chóng thu hồi ngũ hành ngọc cùng canh tinh mà lợi rồi quay trở lại chỗ ngồi.

Hắn cũng không quản mấy cái tài liệu này là ở trong tay ai, mục tiêu cũng cùng cũng hoàn thành, còn đổi được một khối canh tinh lớn, thật ngoài ý muốn nhưng cũng đem đến không ít phiền toái sau này. Chỗ canh tinh này có thể luyện chế được phân nửa bộ kiếm trận rồi, chỉ cần về sau để ý thu thập thêm một chút nữa là có thể luyện ra ba mươi sáu thanh Phong Vân kiếm.Nghĩ đến cũng khiến cho Hàn Lập cảm thấy hài lòng.

Sau khi trao đổi xong, lại có thêm ba bốn mươi tu sĩ tiếp tục trao đổi bảo vật, nhưng hiển nhiên bởi vì ma tủy toản, ngũ hành ngọc hai loại vật liệu trân quý cùng xuất hiện, tất cả tu sĩ cũng chẳng còn hứng thú gì, trên cơ bản đều là qua loa cho xong việc, những thứ có thể trao đổi thành công lại càng ít.

Lúc sau tuy là có xuất hiện vài món bảo vật tốt nhưng cũng vô pháp khơi dậy hứng thú cho những tu sĩ khác.

Gã tu sĩ cuối cùng cũng đã quay trở lại chỗ ngồi, rốt cuộc không ai tiến lên phía trước giáo dịch nữa.

Người chủ trì giao hoán hội trong quầng sáng màu trắng thấy tình cảnh này cũng không chút hoang mang, quay trở lại đằng sau bàn ngọc.

"Một khi chứ vị đạo hữu đã trao đổi xong, hiện tại liền bắt đầu bán đấu giá nhất kiện bảo vật cuối cùng trong giao hoán hội này, cũng là nhất kiện trọng bảo quý giá nhất trong giao hoán hội hôm nay." Lời vừa dứt, đột nhiên hai tiếng vỗ nhẹ *"ba ba"* vang lên, từ lối vào chớp động linh quang xuấ hiện hai gã tu sĩ.

Càng ngoài dự đoán của mọi người chính là hai gã tu sĩ này cũng không có sử dụng phù chú mà trực tiếp hiển lộ hình dáng hướng trung tâm đi tới.

Trong giao hoán hội cũng không khỏi xôn xao một trận, hai người này đại bộ phận tu sĩ đều nhận biết. Chính là Ô quan lão giả cũng với trung niên nhân mặt chữ điền kia từng xuất hiện ở phủ đệ nào đó tại hoàng thành. Hai người một gã nguyên anh sơ kỳ, một gã trung kỳ, đều là trưởng lão trong hoàng tộc Diệp gia thường xuyên ra mặt cùng ngoại nhân giao tiếp.

Đại bộ phận tu sĩ tuy trong lòng buồn bực nhưng đã có vài phần hiểu rõ, cũng không cảm thấy kỳ quái. Bọn họ trước đó đều có người tiết lộ chút tin tức, vốn những vật trong giao hoán hội này đều từ trong bảo khố mà ra, tự nhiên tinh thần đại chấn.

Lúc này Ô quan lão giả đã bước vài tới trước bàn, hướng bóng người trong ngân hà gật gật đầu, rồi quay người lại hướng chúng tu sĩ chậm rãi nói:

"Không cần phái giới thiệu nhiều, những người ngồi đây đều có thể nhận biết hai người chúng ta, tại hạ sẽ nó ngắn gọn.

Trọng bảo này, kỳ thực là Diệp gia chúng ta tiêu phí vô số nhận lực vật lực, thời gian mới có thể luyện chế ra một kiện bảo vật này. Chẳng qua, gần đấy đã có mấy tông môn giao hảo cùng Nghiệp gia đều hướng đến cầu vật ấy. Mấy tông môn này dù là nhà nào thì Diệp gia chúng ta cũng không tiện từ chối, cuối cùng qua sự thương lượng của Trưởng lão hội đành quyết định đem vật ấy đi giáo hoán hội để đấu giá, nhìn xem vị đạo hữu nào có cơ duyên có thể lấy được vật trong bảo khố."

Trung niên nhân mặt chữ điền vừa nói xong lời này liền quay đầu hướng Ô quan lão giả nháy mắt ra dấu.Ố quan lão giả lúc này mới chầm chậm lấy từ trong tay áo một cái hạp tử vuông vắn dài khoảng một thước, ánh mắt có chút không nỡ, bất đắc dĩ đành đưa cho người bên trong ngân hà.

"Hắc hắc, một khi đã nói như vậy rồi. Lão phu cũng không nói thêm mấy lời vô nghĩa, để cho mọi người trước tiên nhìn chân diện mục của vật lấy ra từ trong bảo khố một lần đi".Nhân ảnh trong bạch quang cười khẽ một tiếng, lập tức hộp ngọc trong tay rung lên, nắp hộp nhất thời bật mở, tiếp theo một đoàn hoàng

mang chói mắt từ trong hộp chậm rãi phát ra, phảng phất như có linh tính tới lui không ngừng, một trận thanh âm ông ông trầm thấp vang lên.

Thấy tình cảnh này, người trong ngân hà sắc mặt ngưng trọng hai tay kháp quyết, thực hiện liên tiếp mấy đạo pháp quyết điểm lên hoàng mang, trong miệng khẽ quát một tiếng.

Quang mang thoáng hiện rồi tan biến, đột nhiên linh quang xoay chuyển, vụt tắt, hiên ra nguyên hình, đúng là một tiểu ấn màu vàng đất chừng một tấc.

Tiểu ấn này bốn mặt bằng phẳng, toàn thân ôn nhuận như ngọc, nhưng trên thân ẩn hiện tầng tầng pháp trận nhỏ bé màu kim ngân. Quỷ dị hơn nữa chính là mỗi lần linh quang chớp động, mấy cái ký hiệu pháp trận này không ngờ lại hoàn toàn bất đồng, càng nhìn kỹ càng làm cho người ta cảm thấy thâm ảo diệu kỳ.

Trừ việc đó ra, linh khí trên tiểu ấn lại tản mát ra, tuy bình hòa ổn định nhưng linh khí khổng lồ chứa trong đó mọi người khẽ cảm ứng cũng không khỏi biến sắc.

*"Kiện bảo vật này gọi là Bình Sơn Ấn, được luyện chế phỏng tạo theo thông thiên linh bảo từ thời thượng cổ "*Chưởng Thiên Ấn*". Theo Diệp gia tu sĩ tự mình thí nghiệm qua, uy năng của kiện thử bảo này chỉ được một hai phần mười so với Chưởng thiên ấn nhưng là bình sơn khai địa tuyệt đối không có vấn đề. Thậm chí tu sĩ chỉ cần có đủ tu vi, liền có thể đem nó phát huy uy lực vượt xa người thường, đạt tới ba phần mười uy năng của Chưởng thiên ấn cũng không phải là không có khă năng. Nhưng là các làm này sẽ khiến cho kiện bảo vật này tổn thương lớn, nếu không phải lúc vạn bất đắc dĩ thì cũng không nên dùng tới.*

Nhân ảnh trong bạch quang vừa chậm rãi nói, vừa thao túng Bình sơn ấn phía trước, hóa lớn nhỏ biến ảo không ngừng, hoàng linh quang phát ra uy năng kinh người, khiến tất cả tu sĩ trong đại sảnh không khỏi chấn động.

Huống hồ cho dù không có màn biểu diễn này, chỉ nghĩ tới đây là phỏng chế phẩm của thông thiên linh bảo cũng đã đủ nói lên giá *trị của kiện thử bảo này. Không quản là tu sĩ đã biết trước hay không kiện bảo vật này, tất cả đều gắt gao nhìn chằm chằm vào khỏa tiểu ấn.*

Hàn Lập nghe được đây là phỏng chế phẩm của thông thiên linh bảo cũng không khỏi giật mình. Hắn mất bao nhiều thời gian thu thập tài liệu khắp nơi, còn chưa đem luyện chế nổi Tam Diễm Phiến, thật không nghĩ tới, tại giao hoán hội này, không ngờ đã có phỏng chế phẩm của thông thiên linh bảo. Điều này khiến cho Hàn Lập rất buồn bực.

*Đáng tiếc hắn đối với tình huống trong thông thiên linh bảo không biết nhiều lắm, đối với cái gọi là "*Chưởng thiên ấn*" thì một chút cũng không biết, Tam Diễn Phiến kia thực sự luyện chế thành công đi nữa liệu có so được với thử bảo kia không.*

Tựa hồ đoán được trong lòng Hàn Lập đang suy nghĩ gì, Đại diễn Thần Quân đột nhiên mở miệng

"Không cần qua mức lo lắng, Bình sơn ấn này chỉ có thể có được một hai thành uy lực so với bản thể, ta nghiên cứu ra Tam Diễn Phiến, uy lực lớn nhất phát huy ra cũng được chừng bốn thành so với Thất Diễm Phiến, nếu như là người nọ nói có thể phát huy uy lực vượt xa người thường thì nó cũng có thể làm được. Tuy là phiến tử này của ngươi cùng với Bình sơn ấn đều là pháp bảo loại công kích nhưng luận về uy lực mà nói, ấn này còn kém Tam diễn phiến của người một bậc."

"Ừ,cái này so với dự đoán của ta cũng không sai biệt lắm.Thật hy vọng sớm có thể luyện chế được Tam Diễn Phiến. Nếu có thử bảo này trong tay thì dù có gặp phải tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ cũng không cần e ngại gì nữa." *Hàn Lập gật gật đầu, thì thào nói.*

"Hừ! Ngươi không nghĩ đến Đại tấn cùng Thiên nam như nhau, loại phỏng chế phẩm này đâu chỉ có một kiện?"

Đại diễn đột nhiên cười lạnh.

"Ý của tiền bối là."

Hàn Lập trong lòng cả kinh, hỏi lại.

"Năm đó khi ta du lịch Đại tấn, các môn phái khác thì ta không rõ ràng lắm nhưng là Thái nhất môn, Thiên ma tông cùng với Vạn yêu cốc, tuyệt đối đều có một kiện thông thiên linh bảo phỏng chế phẩm. Trong đó nổi danh chính là Vạn yêu cốc, hàng năm đều cắm Vạn yêu phiên phỏng chế trong cốc.Nghe nói bởi vì phiên này đã hút rất nhiều hồn phách của tu sĩ,uy lực rất có thể không kém Thiên phiên yêu trong thông thiên linh bảo. Cho nên những đại phái khác nếu cũng xuất hiện một hai kiện thông thiên linh bảo phỏng chế như vậy thì cũng không có gì là lạ. Nếu không mấy đại phái này không không có đứng sừng sững như hiện nay.

…………o0o……….

------oOo------

Chương 955: Tái Ngộ Cổ Ma

Nguồn: EbookTruyen.Net

Điều này cũng đúng. Diệp gia là một thế gia tu tiên liền có đủ tài liều luyện chế ra một kiện thông phẩm, còn những đại phái khác tồn tại lâu dài như vậy, có một kiện phỏng chế phẩm cũng không có gì lạ."

Hàn Lập nghĩ lại, chỉ có thể bất đắc dĩ thừa nhận điểm này.

"Người cũng không cần quá mức nản lòng, cho dù là phỏng chế phẩm, vật liệu luyện chế cũng không phải là vật bình thường, phỏng chừng phần lớn đã tuyệt tích trên thế giới này rồi. Những thứ còn lại chẳng biết là đã trải qua bao nhiêu năm tích góp từng tí một, mới có đủ được một loại tài liệu. Huống chi trong tay người không phải còn có một Hư Thiên Đỉnh hay sao, nếu có thể nắm hoàn toàn thử bảo này,trong toàn giới này phỏng chừng ai cũng phải kiêng kị ngươi."

Đại diễn Thần Quân cuối cũng cũng nói lên mấy lời.

"Hoàn toán nắm giữ Hư thiên đỉnh! Đây cũng chẳng phải việc dễ dàng. Không có tu vi Hóa thần kỳ, chỉ có thể mơ tưởng mà thôi. Chẳng qua nếu thực sự có Hóa thần kỳ thần thông, cho dù không có Hư Thiên đỉnh cũng đủ để tung hoành nhân giới."

Hàn Lập nghe vậy,cười khổ một tiếng.

Đại diễn Thần Quân nghe Hàn Lập than thở xong, lại cười hắc hắc, cũng không nói thêm gì nữa.

Lúc này, trong gian thính đường ngoại trừ bạch hà trung nhân ảnh đang giới thiệu Bình sơn ấn, những chỗ còn còn lại đều lặng ngắt, mọi người đều lặng lẽ không nói, áp lực bắt đầu đè nặng.

Người chủ trì giao hoán hội ẩn thân trong bạch hà, tự nhiên biết *thanh thế tạo ra cũng không sai biệt lắm so với kế hoạch. Lập tức cũng không kéo dài thêm nữa, trong miệng ho nhẹ một tiếng, rốt cuộc bắt đầu nói đến phương pháp đấu giá vật phẩm.*

"Xem ra không cần lão phu nhiều lời, mọi người cũng đã biết giá trị của thử bảo này. Khi bán đấu giá, Diệp gia đã chuẩn bị thật tốt một phần danh sách, trên này là những tài liệu đã dùng để luyện chế ra kiện thử bảo này. Đương nhiên đều là những tài liệu cao cấp, nếu giá trị thấp quá, tự nhiên là không có hiệu quả. Cuối cùng lần đấu giá này sử dụng linh thạch làm đơn vị, lấy ba trăm vạn làm giá khởi điểm,bắt đầu lượt đấu giá thứ nhất."

Nghe được cái giá trên trời ba trăm vạn, phần lớn tu sĩ ở đây cho dù đã gặp qua mấy lần cũng không khỏi xôn xao một trận nhưng không ai đưa ra ý kiến phản đối. Ngay cả khi số linh thạch này cũng đã bằng hơn phân nửa số linh thạch dự trữ trong một tông môn tu tiên cỡ trung. Nhưng đối với thử bảo này mà nói giá trị cũng không tính là quá cao. Thực tế trong lúc đấu giá, giá cả thay đổi gấp vài lần cũng là có thể.

Hàn Lập nghe thấy cái giá này, trong lòng cũng phát lạnh một trận, đồng thời một cái ý niệm cổ quái đột nhiên nảy ra. Nếu là hắn đem Ma tủy toản đi bán đấu giá, chẳng biết có thể bán được bao nhiêu linh thạch. Chỉ sợ cũng không phải quá ít.

*Chẳng qua hai người kia cũng không phải tốt lành gì, cái gọi là ma đạo chí bảo Ma long nhận, đã xem qua tư liệu cũng biết được một chút, chính là từ thời thượng cổ có người luyện chế ra một thanh này, nghe nói chủ nhân của nó là ma tu đã từng dùng thử bảo này mà trảm sát Hóa thần kỳ tu sĩ,với uy lực như vậy cũng không hề kém bất kì một kiện thử bảo nào trong "*Thông thiên linh bảo*". Chính là thanh Ma long nhận này chỉ là pháp bảo nhưng tiềm lực của nó to lớn vô cùng.*

Nhưng là chỉ một hai khối ma tủy toản, tự nhiên là không thể đem luyện chế ra thanh nhận này, liền đem Ma tủy toản trở thành linh đan diệu dược giúp tăng tiến tu vi đem hấp thu ma khí tinh túy trong đó, giá trị cũng giảm bớt đi nhiều.

Hàn Lập đang tự mình cân nhắc mấy loại sự tình này. Lúc này vị

Ô quan lão giả kia đã xuất ra một khối ngọc giản, bắt đầu đem thần niệm lướt qua danh sách tài liệu trong đó.

Lão giả thanh âm không lớn nhưng toàn bộ tu sĩ trong phòng đều nghe thấy rất rõ ràng.

Tất cả tu sĩ đều ngưng thần lắng nghe. Hàn Lập cũng chận rãi nhìn tới nhưng cũng không có ý tứ tham gia tranh đoạt thử bảo này.

Nếu nói hắn không động tâm với thử bảo này thì cung không đúng, chỉ là phải tự mình tìm hiểu lấy mà thôi.

Làm một tu sĩ ngoại lai, tài sản của hắn cũng không tính là giàu có gì, lại càng không so được với mấy tông môn đại phái này, thừa sức ảnh hưởng tới các thế lực lớn nhỏ giành lấy trọng bảo, vốn không phải là một người hay tiểu thế lực nào đó có thể qua mặt.

Nếu không lấy địa vị của Diệp gia thiên hạ đệ nhất thế gia làm sao có thể cam tâm tình nguyện đem Bình sơn ấn ra bán đấu giá.

Phỏng chừng cũng là bị những thế lực khác uy hiếp mới đem ra để tránh tai họa.

Lơ đãng nghe xong mấy loại tài liệu, Hàn Lập đã có quyết định.

Lão giả đưa ra không phải là như Ngũ hành ngọc hay Canh tinh mấy loại tìa liệu hiếm có này, tất cả tuy rằng trân quý nhưng trong các đại tôn môn cũng đều có tồn trữ một chút. Xem ra Diệp gia cũng không cam lòng, không khỏi có ý niệm khiến cho các đại tông môn xuất ra vài phần.

Thầm nhủ trong lòng, Hàn Lập bỗng nhiên đứng lên bước ra khỏi thính đường.

Hành động như vậy vào lúc này tự nhiên có vẻ phá lệ khiến người ta chú ý. Không ít tu sĩ thấy Hàn Lập xuất ra hai khối ma tủy toản liền phá lệ lưu ý, liếc mắt nhìn tới không khỏi cả kinh.

Hàn lập đối với hét thảy đều như không thấy gì, thong dong đi tới *lỗi vào, mắt thấy sắp đi tới cấm chế bạch quang nhàn nhạt, bên tai bỗng nhiên lại có một người truyền âm.*

"Hàn đạo hữu, như thế nào lại bỏ đi."

Thanh âm quen thuộc này đúng là của lão giả họ Phú.

Hàn Lập thân hình khé dừng lại, mội khé núc nhích đồng dạng truyền âm trở lại:

"Tại hạ đã thành cái đích cho mọi người chỉ trích, nếu không sớm rới đi chỉ sợ cũng gặp phải một phen phiền toái lớn.Việc của Phú huynh Hàn mỗ sẽ không quên, nếu việc này không cần gấp gáp, mấy năm sau Hàn mỗ sẽ luyện chế một kiện bảo vật hoàn hảo, lúc đó sã lại cùng bàn luận với Phú huynh?"

"Việc của tại hạ cũng chẳng phải vội vàng gì. Chẳng qua Hàn huynh giấu giếm khiến Phú mỗ đến khổ a, thân mang ma tủy toản tài liệu bậc này

Thật là kín đáo, trách không được đám người Âm La tông đuổi theo đạo hữu không buông. Bốn năm sau đạo hữu có thể đến Vân phủ trong Nam vương quận triều tìm lão phu. Phú mỗ cũng hẹn thêm vài vị đạo hữu khác cùng gặp mặt tại Song hạt sơn. Tại hạ có thể đảm bảo,việc này tuy rằng muốn đạo hữu trợ lực nhưng đối với Hàn huynh tuyệt đối có chỗ tốt."

Lão giả học Phú không chút lưỡng lự nói.

"Ba năm? Chắc cũng đủ rồi. Đến lúc đó Hàn mỗ sẽ tới. Hiện tại xin cáo từ"

Hàn Lập truyền âm mấy câu, cũng không có lưu lại nữa,quay đầu tiêu sái đi vào cấm chế trước mặt.

Bạch quang chớp động, thân hình Hàn Lập cũng biến mất vô ảnh vô tung.

Ước chừng sau một chén rà nhỏ, Hàn Lập hóa thành một đạo thanh hồng từ lối ngầm đi vào nơi giao dịch bay ra, dừng trên bầu *trời nhìn quanh bốn phía rồi lại theo hướng đông bay đi.*

Sau khi Hàn Lập rời đi, cũng có vài tên tu sĩ trong dịch hội lặng yên ly khai chỗ ngồi, vội vàng rời khỏi.

Lại càng thêm nhiều những tu sĩ khác có ý nghĩ như vậy, thực sự đối với Bình sơn ấn đang đấu giá kia cũng không biết là có thể lấy hay tới tay không, nhưng phần lớn tu sĩ vẫn ở lại.

Dù sao Ngũ hành ngọc loại bảo vật hiếm có này đều ở trên người Hàn Lập, nhưng hiện tại đã có người theo dõi, lại đi tới nếu cùng những tu sĩ khác xung đột thật không đáng.

Một hơi bay xa ngàn dặm, đang độn quang qua qua phụ cận một ngọn núi, trong cơ thể Hàn Lập đột nhiên truyền ra một tiếng long ngâm.

Hàn Lập sắc mặt đại biến, độn quang lập tức đình chỉ.

Hắn hít sâu một hơi,ánh mắt sắc bén đảo qua bốn phía, đồng thời tay áo bào rung lên, hơn mười thanh kim sắc phi kiếm lao ra, bay tới đỉnh đầu xoay quanh không ngừng, khí thế kinh người.

"Các hạ tunh tích đã bại lộ, hà tất phải giả thần giả quỷ làm gì, xuất hiện đi." *Hai mắt Hàn Lập lam mang chớp lóe, nhìn thẳng tới chân núi không một bóng người, lạnh lùng nói.*

"Hắc hắc!Không hổ là tu sĩ diệt sát chủ hồn của ta, quả nhiên cơ trí dị thường."

Hàn Lập nhìn tới nơi phát ra âm thanh, đột nhiên hắc mang chợt lóe, một thanh niên hiện ra, đồng dạng một thân thanh bào, khuôn mặt bình thường, chỉ là trong mắt chớp động hắc tử (đen và tím) lưỡng sắc quang mang kỳ lạ.

Hàn Lập vừa thấy người này, tuy dã sớm đoán trước, trong lòng vẫn có chút trầm xuống.

"Thật là ngươi! Như thế nào mà tìm được ta?"

Hàn Lập ngưng trọng nói.

"Xem ra ngươi cũng không biết ta là ai. Phi kiếm ngươi luyện chế ra thập phần linh tính, có thể chủ động hướng ngươi cảnh báo, cho nên mới có thể nhanh như vậy tìm đến ngươi, ta cũng không nghĩ tới việc này,xem ra vận khí bản thân cũng tốt lắm." *Thanh niên cẩn thận dò xét Hàn Lập trong chốc lát, ung dung nói.*

"Hai thanh phi kiếm của ta là ở trên người ngươi? Nếu còn không biết các hạ là ai, ta chẳng phải rất ngu xuẩn sao."

Hàn Lập mặt không đổi sắc nói.

"Đúng vậy, phi kiếm của ngươi chính là ở trong tay ta."

Cổ ma phân hồn cũng không có phản đối, tùy tiện nhấc tay, chỉ thấy ở trong lòng bàn tay hai thanh kim sắc tiểu kiếm đang run rẩy không thôi, liều mạng muốn hướng tới chỗ Hàn Lập bay tới, nhưng bị một tầng hắc ti gắt gao cuốn lấy, căn bản không thể rời khỏi tay Cổ ma một chút nào.

Hàn Lập sắc mặt càng thêm âm trầm.

"Phi kiếm của ngươi không ngờ lại dùng kim lôi trúc chuyên phá tà luyện chế mà thành, những thanh phi kiếm khác chắc cũng không khác lắm. Có nhiều kim lôi trúc như vậy, thật sự là làm cho người ta chú ý. Xem ra lúc trước tại Trụy ma cốc, chủ hồn bắt không được ngươi ngược lại còn đi đời nhà ma, cũng không phải là không có lý. Chủ hồn vì ngươi mà chết, có thể khiến cho ta tránh được kết cục bị cắn nuốt, đồng dạng cũng bởi vì hắn bị diệt cho nên ta vĩnh viễn cũng không thể hồi phục lại tu vi lúc toàn thịnh. Ngươi nói ta nên cảm tạ ngươi hay là giết chết ngươi đây."

Cổ ma phân hồn cười cười nói.

"Ngươi ẩn nấp ở đây, không chỉ là vì muốn cùng ta nói mấy chuyện phiếm này chứ."

Hàn Lập im lặng một lát, đột nhiên cười lạnh.

"Có phải là đến cùng ngươi nói chuyện phiếm thì phải xem thái độ của ngươi đã. Chỉ cần ngươi nói cho ta biết làm sao có thể tìm được nhiều kim lôi trúc như vậy, cũng không phải là không thể tha cho ngươi một mạng. Nếu không, cũng chỉ có thể chờ ta tự mình động thủ, trục xuất nguyên thần của ngươi rồi sưu hồn thôi."

Cổ ma phân hồn khẽ cúi đầu nhìn hai thanh kim kiếm trong tay, nhàn nhạt nói.

Hàn Lập nghe xong, sắc mặt đại biến, khóe miệng chợt co rút, tiếp theo lại thở nhẹ một hơi.

"Muốn giết ta cùng với giết được ta là hai chuyện khác nhau. Ta không muốn cùng ngươi nói chuyện gì, cũng không có hứng thú thổi lộ bí mật gì. Ta đang muốn kiến thức một lần, thần thông của ngươi cùng chủ hồn rốt cuộc như thế nào? Nếu ta nhớ không lầm, lần trước tại Thiên Nam, ngươi bị thương cũng không nhẹ. Ta không tin trong thời gian ngắn như vậy, ngươi lại có thể hoàn toàn bình phục."

Hàn Lập hai mắt nhíu lại, lạnh nhạt nói.

Nói tới bí mật của tiểu bình, hắn cũng không lo lắng tới đề nghị của đối phương.

"Vốn muốn cho ngươi trước khi chết, có thể nói mấy câu, ngươi đã không chịu phối hợp, cái này cũng không trách ta được."

Trong lòng Cổ ma đã nổi lên sát khí, vẻ mặt hung lệ, hắc tử quang mang trong mắt bành trướng.

Hàn lập trong lòng rùng mình, tâm niệm vừa động, toàn bộ phi kiếm trên đỉnh đầu hóa thành một mảng kim mạc chắn trước người, tay kia khẽ động liền đem phệ kim trung từ trong túi linh thú thả ra.

------oOo------

Chương 956: Ma Diễm Cuồn Cuộn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khi Hàn Lập chuẩn bị cùng Cổ ma phân hồn giao thủ một lần, mạo hiểm thí nghiệm đem Cổ ma đã bị thương này đánh bại, Cổ ma thần sắc vừa động, trong giấy láy hướng phía sau xem xét.

Hàn Lập thoáng run sợ, lập tức phát giác ra cái gì, đuôi lông mày nhướng lên nhìn tới trên bầu trời xa xa.

Kết quả một lát sau, phía chân trời linh quang chớp động, tiếp theo xuất hiện một đạo kinh hồng, nhanh như chớp bắn tới nơi này, độn tốc nhanh như vậy khiến Hàn Lập cũng phải giật mình, hơn nữa từ trong độn quang vẫn ẩn ẩn truyền ra tiếng sấm nổ.

Cổ ma thấy có tu sĩ đi tới, trong mắt hung quang chợt lóe, ngược lại thu hồi vẻ tàn khốc trên mặt, mặt không biến sắc nhìn độn quang đang bay tới.

Chỉ ngắn ngủi ha ba mươi dặm này, đạo kinh hồng này cơ hồ chỉ trong giây lát đã tới phụ cận, linh quang chớp lóe, cách đó hơn mười trượng, một gã đầu đà tóc tai bù xù hiện ra, bước tới.

Đầu đà này thần tình dữ tợn, một tay nâng xích hồng viên bát, một tay một cái xích trường bích lục thiền trượng, liếc mắt nhìn Hàn Lập cùng với Cổ ma trước mặt, gặp hai người có khuôn mặt tương tự như vậy, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ nhạc nhiên.

"Chẳng biết vị nào là đạo hữu mới từ giao hoán hội rời đi, tại hạ có chuyện quan trong muốn cùng vị đạo hữu này thương lượng một chút."

Đôi mắt đầu đà khẽ chuyển, đột nhiên thần tình cười cười hỏi.

Hàn Lập khóe miệng khẽ động, liếc mắt xem xét người này, nhàn nhạt như cái gì cũng không biết.

Vì đầu đà này là một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, vô luận là tu vi cùng bảo vật trên tay, tựa hồ cũng có chút bất phàm, trách không được giám đơn thương độc mã đuổi tới. Chẳng qua đối với tâm tư của đối phương, Hàn Lập như thế nào lại không biết, tự nhiên sẽ mặc kệ đám người này.

Cổ ma từ lúc vị đầu đà này xuất hiện cũng hai tay chắp sau lưng ngửa đầu nhìn trời, cũng không hướng người này xem xét, một bộ dáng như không nhìn thấy.

Đầu đà thấy thái độ hai người Hàn Lập như vậy, trong lòng giận dữ.

Phải biết rằng, từ sau khi hắn tiến vào Nguyên Anh kỳ, bằng vào Huyết diễm bát cùng Bàn Long trượng, chính là đồng giai tu sĩ thấy hắn đều khách khí dị thường, chưa bao giờ bị người ta khinh thị như vậy.

Chẳng qua Hàn Lập cùng Cổ ma trước mặt, nhìn qua đều có tu vi phân biệt là Nguyên Anh trung kỳ và sơ kỳ, hơn nữa khuôn mặt giống nhau như vậy, hắn tự nhiên đem hai người nhìn thành một người. Lấy một địch hai, hắn khẳng định sẽ không thất bại nhưng phần thắng cũng không quá lớn, cho nên sắc mặt ngày càng khó coi, chỉ có thể miễn cưỡng khống chế tức giận trong lòng, thầm nghĩ độc kế làm sao đem từng người một tiêu diệt.

Nhưng không chờ hắn nghĩ ra phương pháp gì tốt, phía xa lại có quang hoa chớp động, tiếp theo ba đạo độn quang đồng loạt hiện lên hai nơi, tạo thành một mảng chói lòa hướng bên này bắn tới.

Đầu đà nhìn thấy cảnh này không khỏi ngẩn ngơ.

Hắn tự cho mình có thần thông độn thuật hơn hẳn người khác mới có thể đuổi theo Hàn Lập nhanh như vậy. Ba người này chẳng biết có thần thông gì, người đông thế mạnh chỉ vẻn vẹn chậm hơn hắn một bước. Xem ra muốn độc chiếm bảo vậy, có chút khó khăn rồi. Nhưng mấy người này đã đến, cũng không cần hắn phải một mình mạo hiểm đối mặt với hai gã tu sĩ, xét cho cùng tựa hồ cũng không phải là chuyện xấu.

Nghĩ tới đây,trêm mặt đầu đà càng thêm âm lãnh, bắt đầu liếc mắt nhìn qua Hàn Lập cùng Cổ ma.

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt bất hảo của đầu đà, vốn đang ngửa đầu nhìn trời đột nhiên hạ xuống, ánh mắt đảo qua độn quang đang sắp tới gần, trên mặt hiện ra vẻ mất kiên nhẫn.

"Thật sự là phiền toái, vốn tưởng rằng chỉ có một gia hỏa này đến quấy rồi, không nghĩ tới lại có nhiều người đến tìm chết như vậy. Một khi đã như vậy, trước hết tiễn ngươi một đoạn." Cổ ma lạnh lùng nói, trên người hắc mang chớp động, cả người đột nhiên hóa thành một đọa hắc mang, thẳng đến đầu đà vọt tới.

Đầu đà thầm mắng một tiếng, không chút do dự, viên bát trong tay vừa chuyển, nhất thời một cỗ hỏa diễm đỏ như máu từ trong bát bắn ra, hóa thành một mảng hỏa mạc lớn chắn trước người đầu đà. Mà tay kia vừa động, bích lục thiền trượng rời tay bay ra phía sau, hóa thành một con lục ngọc giao long nghênh đón hắc mang.

Mắt thấy giao long phun ra lục tức, hung chăng chộp lấy hắc mang Cổ ma vừa thi triển ra, hắc mang chợt rung lên, tại trên không trung tiêu thất.

Đầu đà cũng là một kẻ đáu pháp kinh nghiệm,vừa thấy cảnh này trong lòng cả kinh, hai tay vội vàng bắt quyết, mấy đạo pháp quyết xa lục đánh vào bốn góc hỏa mạc, nhất thời hỏa diễm bùng lên mạnh mẽ, nhanh chóng trở thành hỏa diễm toàn phong cao tới hai ba mươi trượng, thanh thế kinh người.

Đầu đà còn chưa an tâm, một tay vỗ vào túi trữ vật deo bên hông, lấy ra một kiện bảo vật hộ thân.

Nhưng trong khoảng khắc, dị biến nổi lên!

Đầu đà thân thể khẽ nghiêng lùi lại mấy trượng, hắc mang chợt lóe, hai cánh tay đen ngòm chết chóc nhanh như chớp cắm vào bên trong hỏa mạc, nhưng một chút sợ hãi cũng không có.

"A!"

Đầu đà vừa thấy cảnh này, trong lòng phát lạnh. Lập tức hét lớn một tiếng, đột nhiên mộ mảng lớm kim hà từ trong miệng phun ra, trong chớp mắt ngưng kết thành một tấm quang thuẫn chắn trước người, đồng thời thân hình run lên, chuẩn bị hướng phái xa xa mà độn khai

"Phanh" một tiếng vang nhỏ, quang thuẫn rực rỡ kim sắc giống như tờ giấy mỏng, bị hai ma trảo một kích phá nát, đầu đà thân hình vừa động, đan điền cùng lúc bị xuyên thủng từ hai phía, tiếp theo ma tí (cánh tay) hung hãn tả hữu phân ra, nhất thời cả thân hình bị xé rách thành hai mảnh, lục phủ ngũ tạng cùng với một mảng huyết vũ từ không trung rơi xuống.

Chỉ nghe một cái hồng sắc nguyên anh gào thét, ngự trên một thanh kim sắc phi kiếm chớp lóe, từ trong bầm thây thuấn di chạy xa tới hai mươi trượng.

Trong lúc này nguyên anh trên người kim quang chợt lóe

đã có thể rời đi ra hơn nhưng không có cơ hội.

Một đạo tử tuyến bỗng nhiên từ phía sau nguyên anh hiện ra, nguyên anh kia chỉ thấy trog đầu nóng lên, có cái gì từ phía sau xuyên thủng, một tiếng kêu thất thanh vang lên. Nguyên anh lập tức mất khí lực toàn thân, một chút phảng kháng cũng không có bị tử tuyến kia cuốn lấy đem trở về, thoáng cái bay vào trong hỏa diễm, tiêu thất không thấy bóng dáng.

Lúc này ba đạo độn quang xa xa phía chân trời vừa vặn cũng đã tới cách đó mấy trăm trượng,tu sĩ ben trong độn quang vừa lúc nhìn rõ toàn bộ một màn này. Ba gã tu sĩ nhất thời hoảng sợ thất hồn lạc vía, chỉ còn dám tại phụ cận xoay người, chia nhau ra mà độn tốc hướng phía sau chạy đi.

Ba người này đều là tu sĩ Nguyên anh sơ kỳ, nguyên vốn tưởng rằng ba người liên thủ có thể mưu đồ chuyện tốt, kết quả xa xa đã thấy Ác hỏa đầu đà trung kỳ tu sĩ đại danh đỉnh đỉnh nhưng chỉ một lượt giao thủ đã bị một người tâm ngoan thủ lạt phá hủy thân thể, bắt lấy nguyên anh, trong lòng không hoảng sợ mới lạ.

Bọn họ làm sao dám vì bảo vật mà đi tìm tử lộ, tự nhiên là chuồn mất

Trong nháy mắt,ba đạo động quang đã không thấy tăm hơi.

Hàn Lập đối mặt với khoảng khắc Cổ ma tàn nhẫn đánh chết đầu đà, cũng nuốt xuống một ngụm lương khí, nhìn hỏa diễm xa xa, sắc mặt bắt đầu âm trầm bất định.

Một trận cười the thé từ trong hỏa diễm phát ra, trong khoảnh khắc tất cả hỏa diễm lụi tàn, thân hình Cổ ma lại hiện ra.

Hàn Lập sau khi thấy rõ ràng, khó miệng khẽ co rút, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Chỉ thấy Cổ ma lúc này đã hóa thân thành bộ dáng nửa người nửa ma.Tuy rằng khuôn mặt và thân mình vẫn ở dạng người nhưng là từ trong thanh sam rách nát lộ ra cánh tay cùng hai chân, tất cả đều đã biến thành một màu tím đen, đã phình to hơn phân nửa so với lúc trước.

Càng làm cho người ta phát lạnh chính là người này khẽ nhếch miệng, một cái lưỡi tím ngắt vươn ra, nửa phía trước biến thành một thanh đao, đầu lưỡi xuyên thủng Nguyên anh của đầu đà, một đôi mắt vô cảm, băng hàn đang nhìn chầm chầm Hàn Lập.

Hàn Lập hai mắt nhíu lại, cũng không có tránh né cái nhìn của Cổ mà.

"Hàn tiểu tử, ngươi không thể cùng tên này dây dưa được, nơi này cách địa hạ giao hoán hội không xa lắm, chỉ sợ trong chốc lát, lại càng thêm nhiều tu sĩ tới đây,đến lúc đó người muốn chạy chỉ sợ là không xong." Đại diễn Thần quân có chút lo lắng nhắc nhở nói.

"Ta biết, vốn nghĩ lần này muốn xem xem thần thông của chủ hồn

cùng cổ ma có gì khác biệt, nhưng hiện tại đã không phải là thời cơ tốt để giao thủ, quá mạo hiểm. Chúng ta đi thôi." Hàn Lập nhàn nhạt nói, sau đó tay áo bào rung lên, toàn bộ kim sắc phi kiếm xoay quanh trước người rồi thu vào ống tay áo, miệng khẽ hé phun ra một đoàn tinh huyết,một mảng huyết vụ nồng đậm một lần nữa đem thân hình Hàn Lập bao phủ lại.

"Còn muốn chạy, đã quá muộn rồi." Cổ ma trong mắt hiện lên quang mang kỳ lạ,lưỡi dài ro rút lại, một ngụm đem Nguyên anh nuốt vào trong bụng,thân hình nhoáng lên,lại biến mất tại chỗ không thấy đâu.

Hàn Lập căn bản không để ý tới đối phương, hay tay kháp quyết, trong tiếng lôi minh, sau lưng bỗng nhiên hiện ra một đôi cánh trắng bạc, thân hình trong huyết vụ bắt đầu mơ hồ dần.

Nhưng là cơ hồ cùng lúc đó, trước người Hàn Lập hắc quang chớp động, thân ảnh khủng bố của Cổ ma sau khi ma hóa hiện ra trước mặt, tốc độ thuấn di cực nhanh, so với lúc trước đối phó đầu đà cơ hồ nhanh gần gấp đôi, vừa rồi căn bản là không có đem hết toàn lực.

Vốn Hàn Lập trấn định dị thường cũng không khỏi biến sắc, thầm kêu một tiếng bất hảo.

Cổ ma trên mặt chợt nhe răng cười,từ trong miệng bắn ra cái lưỡi tím ngắt quái dị, muốn đem Hàn Lập đang ở trong huyết vụ đánh chết.

Nhưng là, trong đầu Cổ ma đột nhiên truyền tới một tiếng hừ lạnh, thanh âm này sắc nhọn vô hình, cho dù lấy thần thức cùng thân thể siêu cường của Cổ ma cũng cảm nhận được một trận đau đớn trong đầu, khẽ kêu lên một tiếng đau đớn, động tác có chút chậm lại.

Chỉ trong chốc lát công phu này, Hàn Lập bên trong huyết vụ chợt động, lại lần nữa hóa thành một đạo huyết ảnh, sau vài lần hô hấp đã biến mất cuối chân trời.

Cổ ma cả kinh, vội vàng phóng xuất thần thức, nhưng vừa mới thấy Hàn Lập cách đó trăm dặm,Hàn Lập huyết độn một lần nữa, chạy ra khỏi cực hạn của thần thức.

Cổ ma nhất thời giật mình ngây ngốc tại chỗ.

"Hóa ảnh độn này không phải là bí thuật của lão gia hỏa Thiết sí ma kia sao, như thế nào mà tu sĩ nhân giới cũng có thể thi triển? Cái này có chút phiền phức. Không đúng, cũng không có giống nhau lắm!" Hắn thì thào vài tiếng,trên mặt trầm ngâm có chút cân nhắc

Nhưng vào lúc này, từ phía xa trên bầu trời, linh quang chớp động, lập tức có sáu bảy đạo độn quang khác nhau đồng thời hiện lên nơi chân trời, hướng phía này bay đến.

Cô ma thần sắc khẽ động, từ trong trầm ngâm bừng tỉnh, ánh mắt lạnh lẽo nhìn lướt qua đám tu sĩ sắp đi tới, trên mặt hiện lên một tia hung quang.

"Tới đúng lúc lắm, nguyên anh mấy năm trước cắn nuốt kia hiện đã luyện hóa sạch sẽ. Hiện tại cắn nuốt một đám này, mấy năm sau thương thế có lẽ sẽ bình phục."

Cổ ma lạnh nhạt tự nhủ, lập tức hít sâu một hơi, nhất thời một mảng lớn hắc tử sắc ma khí từ trên người thoát ra, một lát sau đem thân hình hoàn toàn bao phủ.

Tiếp đó vài tiếng rống lớn, ma khí quay cuồng mãnh liệt một trận, một cái cự đại ma vật hai đầu bốn tay từ trong ma khí mơ hồ hiện lên, bốn mắt hắc tử sắc mơ hồ, không chút cảm tình, nhìn chăm chăm về phái này mà độn quang.

------oOo------

Chương 957: Thiên Phù Môn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vân châu là một đại châu vùng duyên hải phía đông của Đại Tấn, có rất nhiều cảng và thành trấn, cũng có nhiều hải ngoại tu sĩ thường xuyên lui tới phường thị vùng duyên hải này, thường dùng các loại yêu thú, tài liệu tới đổi lấy một chút tư nguyên tu luyện từ trong đại lục.Cho nên các đại phường thị tại đây hàng năm đều sinh ý thịnh vượng, mấy tông môn chưởng quản phường thị lại tích trữ được nhiều tài nguyên, hàng năm đều thu vào một lượng lớn linh thạch

Dù là một tiểu phường thị ở nơi xa xôi, chỉ cần có địa thế thuận lợi, cũng đồng dạng thu được một con số không nhỏ.

Khai Giang trấn chính là một trấn nhỏ chỉ cách bờ biển khoảng hai trăm dặm, mà cách trấn này xa xa vài dặm có một ngọn núi nhỏ. Núi này chỉ cao có hai ba trăm trượng, thập phần nhỏ bé, linh mạch lại yếu nhược, chính là mấy tu tiên thế gia có chút thế lực cũng không thèm để mắt tới.

Mà nơi này miễn cưỡng có thể gọi là linh sơn, cũng có một tiểu phái tu tiên gọi là *"Thiên Phù môn"*, môn phái này cơ hồ xem như một tông môn tu tiên ở tầng chót, ngay cả Chưởng môn, trưởng lão và toàn bộ môn hạ đệ tử tất cả cũng chỉ có hơn trăm người, cho nên linh mạch tuy nhỏ, miễn cưỡng cũng có thể cung cấp đủ cho đệ tử tu luyện.

Chẳng qua đừng xem Thiên Phù môn tuy suy tàn như vậy nhưng cũng là một môn phái lâu đời.

Tuy không giống như Thái Nhất môn, Âm la môn đều là những tông môn truyền thừa từ thời thượng cổ, nhưng là mấy vạn năm trước,người sáng lập ra môn phái này *"Thiên Phù chân nhân"* cũng đã từng vẽ ra tam đại mật phù uy chấn cả Đại tấn, thậm chí thiếu chút nữa đem môn phái này liệt vào hàng ngũ Thập đại chính môn, cũng đã từng có mấy vạn môn nhân hùng cứ cả một châu.

Chính là thành cũng phù, bại cũng phù! Thiên phù môn mặc dù tạo nghệ chế phù cao như vậy nhưng chủ tu công pháp lại không có gì đặc biệt, cho nên vài trăm năm sau, môn phái này cũng nhanh chóng tàn lụi. Tới hôm nay cũng đã mấy vạn năm trôi qua, Thiên phù môn cũng chỉ có thể dựa vào một chút đặc thù bí thuật khi chế phù, miễn cưỡng kéo dài truyền thừa mà thôi.

Một tông môn đã xuống dốc như vậy, ngoại trừ một vài tiểu tông môn đồng dạng tình cảnh này, thật khó có những các giai tu sĩ khác tới đây. Công việc mỗi ngày của Thiên phù môn đệ tử tự nhiên cực kỳ thanh nhàn, bình thường không phải ngồi xuống tu luyện thì cũng là nói chuyện phiếm với nhau.

Mà hôm nay, ha gã Luyện khí kỳ đệ tử gác sơn môn lại cùng nhau ngồi than thở, một bộ dáng vô tình.

"Lý sư huynh, thật sự phải đóng cửa phường thị sao? Tuy là ta nhập môn hơi muộn, nhưng cũng biết rằng Tam nguyên phường thị cơ hồ chiếm một nửa nguồn thu của bổn môn. Đã không có lượng linh thạch này, bổn môn về sau càng khó duy trì." Một gã nam đệ tử mười sáu mười bảy tuổi mi thanh mục tú thì thào hướng vị sư huynh kia hỏi chuyện.

"Đóng hay không đóng, không phải bổn môn có thể làm chủ? Mấy ngày tước, Linh phong môn đã hạ tối hậu thư cho môn chủ. Phương thị phải sát nhập cùng bọ họ hoặc là trong ba tháng phải đóng cửa. Căn bản đây là ỷ thế khinh người!" Vị sư huynh kia tuổi chừng hai bốn hai lăm, dáng người có chút mập mạp, bất đắc dĩ nói.

"Sát nhập phường thị, tựa hồ nghe còn có thể được?" Vị đệ tử trẻ hơn có chút kinh ngạc.

"Cái gì còn có thể? Ta nghe một vị sư thúc nói,sau khi sát nhập phường thị, chúng ta cũng không được nhúng tay vào bất cứ sinh ý gì, Linh phong môn hàng năm sẽ cấp cho chúng ta một ngàn linh thạch. Chút linh thạch ấy thì có thể làm gì, còn không bằng

một phần ba thu nhập lúc trước."

Thanh nien hử hừ vài tiếng, tức giận bất bình nói.

"Chỉ cấp cho chúng ta chút ít như vậy, bổn môn sao có thể đáp ứng bọn họ. Cho dù Linh phong môn thế lớn, nhưng Kim hà sơn cùng Minh dương cốc có thể đồng ý sao. Tam nguyên phường thị này là hai nhà kia cùng với Thanh phù môn chúng ta cùng chung vốn liếng. Chúng ta ba nhà một lời, cũng không phải quá mức sợ hãi Linh phong môn."

Vị đệ tử trẻ tuổi khẽ chớp mắt, nghi hoặc nói

"Hừ,vẻn vẹn chỉ là Linh phong môn, bản môn cũng không cần phải quá mức sợ hãi. Nhưng là ta nghe nói tham gia vào việc này, tựa hồ còn có bàn tay của Sát Dương tông, đây là một trung đẳng tông môn hàng thật giá thật, không phải là một tiểu tông môn nhưu chúng ta có thể đối kháng. Hôm nay chưởng môn cũng mời chưởng môn hai phái kia lên núi,khẳng định là đang thươnng lượng đối sách ứng phó.Ha nhà kia tình huống so với Thiên phù môn chúng ta cũng không tốt hơn bao nhiêu,không có khả năng dễ dàng bỏ qua thu nhập của phường thị."

Thanh niên mở miệng giải thích.

"Sát Dương tông? Cái này đích xác không phải là Thiên phù môn chúng ta có thể trêu chọc. Xem ra bổn môn một ải này, rất khó bước qua."

Vị đệ tử trẻ tuổi vừa nghe thấy tên Sát Dương tông liền cảm thấy uể oải.

Nếu là trong môn phái thu nhập suy giảm, mấy đệ tử bọn họ linh thạch lĩnh nhận hàng năm tự nhiên cũng sẽ đồng dạng giảm đi.

"Quên đi. Việc này cũng không phải là đám đệ tử cấp thấp như chúng ta có thể giải quyết, hết thảy đều giao cho Chưởng môn cùng trưởng lão bọn họ đi.

Dù sao bổn môn nếu không giữ được phường thị này, vẫn còn tốt *hơn đám tán tu. Chúng ta hay là thành thành thật thật bảo vệ tốt sơn môn đi thôi, không cần bàn thêm về việc này, nếu không bị những sư thúc khác phát hiện, lại bị cắt bớt linh thạch.A,kia là cái gì?"*

Thanh niên thở dài, phảng phất nghĩ tới việc này, ánh mắt tùy ý hướng bầu trời nhìn ngó, đột nhiên giật mình hoảng sợ.

Đệ tử trẻ tuổi kia nghe vậy, cũng ngẩn ngơ nhìn tới. Chỉ thấy chân trời xa xa linh quang chớp động, một đạo thanh hồng đột nhiên xuất hiện trong không trung, hướng phái bọn họ mà lao tới.

"Vị tiền bối này hình như là tới chỗ chúng ta!"

Thanh hồng trước mắt độn tốc cực nhanh, trong nháy mắt cũng không còn cách nơi này bao xa, vị đệ tử trẻ tuổi kia kinh hoảng kêu lên một tiếng. Hắn tuy là nhập môn không lâu, nhưng là độn quang kinh người như thế bên trong môn phái cũng có vài sư thúc trúc cơ kỳ có thể thi triển ra, tự nhiên không khỏi thấy bất an.

"Không biết, có lẽ là tìm gặp sư thúc tổ."

Thanh niên trong lòng đồng dạng mờ mịt, cũng chỉ có thể tự mình an ủi.

Thanh hồng một lát sau liền bay tới phụ cận bạch trúc sơn,tựa hồ xa xa thấy hai gã đệ tử Thiên phù môn, độn quang chợt lóe, thanh hồng rơi thẳng xuống, quang hoa tàn lụi.

Cách đó mấy trượng hiện ra thanh bào thanh niêm khoảng hai mươi tuổi, hai tay khẽ phất.

"Nơi này là Bạch Trúc sơn Thiên phù môn?"

Thanh niên tướng mạo có vẻ bình thường nhưng là khí thế phi phàm, liếc mắt nhìn ha người mờ ảo trong sơm môn cấm chế, nhàn nhạt hỏi. Đúng là Hàn Lập từ sau giao hoán hội đã biến mất vô thanh vô tức. Kể từ lúc đào thoát từ trong tay Cổ ma, đã qua bốn tháng.

"Nơi này đúng là Bạch Tú sơn, tiền bối có chuyện gì cần tới vãn bối ra sức sao?"

Hai gã đệ tử này tuy rằng tu vi còn thấp, nhìn không ra tu vi chân chính của Hàn Lập, nhưng là trong nháy mắt cũng đoán ra được, tu sĩ trước mắt tuyệt đối là một tiền bối cao nhân đã ngoài kết đan kỳ, người nọ ngó người kia, thanh niên vội vàng cúi sâu thi lễ.

"Không tìm nhầm địa phương là được. Ta có mang theo một kiện đồ vật có quan hệ rất sâu xa cùng quý môn, muốn gặp quý chưởng môn, các ngươi hãy đi thông báo một lượt."

Hàn Lập gật gật đầu, bình tĩnh nói.

"Vâng,tiền bối chờ cho một chút."

Thanh niên tay chân luống cuống lấy ra một lá truyền âm phù, sau khi thấp giọng nói mấy câu, vội vàng đem truyền âm phù này ném đi.

Truyền âm phù hóa thành một đạo hỏa quang, chợt lóe sáng bay vào trong cấm chế, biến mất.

Mà Hàn Lập tưởng như đứng tại chỗ không nhúc nhích,thanh sắc bất động nhưng đã dùng thần thức quét qua một lượt.

Kết quả làm hắn khẽ nhíu mày.

Mặc dù đã đứng ở trước cửa, cũng đã biết Thiên phù môn khẳng định không lớn, nhưng một tông môn tu tiên cũng chỉ có hơn trăm người, chỉ cảm ứng được hơi thở của một gã tu sĩ kết đan sơ kỳ trên núi. Xem ra, tông môn này quả giống như lời của lão giả họ Vân, thật sự chính là một mạt lưu tiểu phái.

Lúc này đây, nếu không phải xuất hiện mấy ác giao kia tại Hoa vân châu, mà hắn cũng không học phương pháp luyện chế hàng linh phù, tự nhiên cũng sẽ không tới địa phương này.

Rốt cuộc một lát sau, hai gã thủ sơn đệ tử ẩn trong một trận hoàng quang, một cái sơn môn cao tới mười tượng hiện ra.

Mà tại sơn môn, một đám tu sĩ sóng vai bước ra.

Mấy tu sĩ này lướt qua hai gã đệ tử, ánh mắt hướng về phái Hàn Lập, sắc mặt đồng thời đại biến. Lão giả một thân hoàng sắc cẩm bào vội vàng cúi sâu hướng Hàn Lập thi lễ, cung kính dị thường nói:

"Vãn bối là Nhạc Chân chưởng môn Thiên phù môn, chẳng hay tiền bối đại giá quang lâm tới tệ môn, không thể nghênh đón, mong tiền bối thứ tội!"

Người này lấy tu vi trúc cơ kỳ, tuy rằng cũng không thể nhìn ra tu vi của Hàn Lập, nhưng hắn thân là một vị môn chủ, kiến thức tự nhiên hơn xa đám môn hạ đệ tử, cũng gặp qua tu sĩ Nguyên Anh kỳ vài lần, cho nên đồng dạng cảm ứng được khí tức cường đại trên người Hàn Lập, trong lòng cũng không khỏi sợ hãi.

Tu sĩ cường đại như vậy, chỉ sợ phất tay một cái cũng đủ tiêu diệt tiểu tông môn này, đến trước của Thiên phù môn bọn họ cũng không biết là họa hay phúc đây!

Lúc đầu nhận được truyền âm phù, hắn còn tưởng rằng chỉ là một gã tu sĩ kết đan kỳ thôi. Vì để ngừa vạn nhất, lên gọi người đi thỉnh trưởng lão duy nhất trong phái, chính là sư thúc của hắn một vị tu sĩ kết đan kỳ. Nhưng hiện tại xem ra, căn bản là dư thừa.

"Hắc hắc! Các người không cần kinh hoảng, ta đến đây cũng chỉ là do người ta ủy thác mà thôi, không có ác ý gì."

Hàn Lập thấy mấy tu sĩ này ai ai cũng một bộ dáng bất an, không khỏi bật cười.

"Nhận ủy thác của người khác? Vãn bối có chút hồ đồ. Chẳng qua đây cũng không phải là nơi nói chuyện, thỉnh tiền bối lên núi an tọa, rồi lại nói tiếp cũng không muộn."

Nhạc Chân Chân nghe vậy trong lòng cũng nhẹ nhõm, lại chủ động mời Hàn Lập lên núi.

"Lên núi, ừ,được rồi. Chuyền này đích xác không phải nói mấy câu là có thề giải thích rõ ràng." Hàn Lập hơi chút trầm ngâm, gật gật đầu đồng ý.

"Mời tiền bối vào."

Nhạc Chân đại hỉ, vội vàng khẽ nghiêng mình, mời Hàn Lập đi trước, cung kính đối đãi.

Hàn Lập cũng không có khách khí, nhấc chân bước vào sơn môn.

Những tu sĩ khác vẻ mặt cung kính thành thành thật thật đi theo phía sau.

Bạch Trúc sơn cũng không lớn,cho nên kiến trúc trên đỉnh nhúi không nhiều,ngoại trừ một gian đại diện,một vài lầu các bên ngoài,còn lại chúng đệ tử đều tu luyện ở nơi khác. Mà Hàn Lập được Chưởng môn Thiên Phù môn trực tiếp mời vào trong đại điện.

Mà Hàn Lập có ngoài ý muốn, trong điện còn có hai gã trung niên tu sĩ, đều không mặc trang phục của Thiên phù Môn ngồi đó đã lâu.

Hai người này vừa thấy Hàn Lập, liếc qua một lượt, nhất thời kinh hãi bật dậy khỏi ghế, vội vàng đi tới chào Hàn Lập.

Hàn Lập nhàn nhạt khoát tay chặn lại, cũng không khách khí trực tiếp ngồi xuống.

Mà những tu sĩ khác cũng không dám ngồi, đành phải đứng ở một bên. Nhạc Chân đành nới lời xin lỗi với tu sĩ hai phái kia:

"Nhị vị đạo hữu, tệ môn có khách quý. Xem ra chuyện đó lúc nào có thời gian chúng ta lại nói tiếp."

"Ha hả, vị tiền bối đại giá quang lâm, đạo hữu tự nhiên nên tiếp khách mà."

"Đúng vậy, ta cùng Lỗ huynh trước hết cáo từ."

Hai gã tu sĩ vội vàng tỏ vẻ hiểu biết, trên mặt lộ ra thần sắc hâm mộ dị thường. Sau đó lại hướng Hàn Lập thi lễ, rồi cáo lui ra khỏi đại điện.

Mà cơ hồ cùng lúc đó, bên ngoài linh quang chớp động, một đạo bạch quang trực tiếp bắn vào trong điện, một lão giả toàn thân bạch bào xuất.

Nhạc Chân cùng vài tên tu sĩ thấy vậy, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, đều tiến lên thi lễ *"Ôn sư thúc" "Ôn sư bá"* ân cần thăm hỏi.

------oOo------

Chương 958: Lý Sư Điệt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ánh mắt người này tất nhiên là dừng ở trên người Hàn Lập, cơ nhục trên mặt nhất thời co rút.

"Vãn bối nghe sư điệt nói có cao nhân quang lâm bổn môn, không nghĩ tới lại đúng là tu sĩ Nguyên anh kỳ. Không mau chóng ra nghênh đón, thật thất lễ, thất lễ rồi."

Vị trưởng lão duy nhất của Thiên Phù môn, cung kính tạ lỗi.

Nhạc Chân cùng các trúc cơ kỳ tu sĩ nghe được lời ấy của Ôn lão giả, trong lòng cực kì chấn động. Một tia hoài nghi cuối cũng cũng biến mất, nhìn về phía Hàn Lập, ánh mắt càng thêm kính sợ.

Nguyên anh kỳ tu sĩ, đối với Thiên phù môn hiện nay, chính là thứ tồn tại cao không thể với tới.

"Ta cũng chỉ là được người ta ủy thác, đưa tới vài thứ mà thôi. Không cần phải câu nệ như vậy." Hàn Lập thần sắc không đổi, lại nhàn nhạt nói.

"Vật ấy ở trong tay ta cũng đã vài năm. Hôm nay trùng hợp muốn tới Hoa Vân châu làm chút việc, đương nhiên phải trả lại. Nhưng thứ như vậy cũng chỉ có thể giao cho quý môn chủ.

Nói xong, Hàn Lập khẽ vỗ vào túi trữ vật, một cái tứ phương cốt hạp hiện ra trên tay, tùy tiện ném lên trên bàn.

Ôn lão giả nghe vậy rùng mình, nhưng cũng thức thời khoát tay nói.

"Nhạc sư điệt cũng nghe tiền bối nói rồi đó, ngươi tới xem đó là vật gì, nếu thật sự là đồ của bổn môn bị mất, ta tự nhiên sẽ trọng tạ tiền bối."

"Sư thúc nói phải." *Nhạc Chân cung kính đáp ứng.*

Sau đó tiến lên vài bước. Hai tay nâng hạp cốt (hộp làm bằng xương trâu bò gì thì ko biết - Vịt) lên, tò mò mở ra.

Bên trong hộp có vài khối cốt phiến khắc đầy những chữ cực nhỏ.

"Đây là?" *Nhạc Chân kinh ngạc tiện tay cầm lấy. Đôi mắt mở to.*

Hàn Lập chỉ cười cười không nói gì.

"Hàng Linh phù. Đây là phương pháp luyện chế Hàng Linh phù. Phía trên đều là bút tích của Vân sư bá!" *Nhìn qua vài lượt. Nhạc Chân kinh hỉ kêu lên.*

"Vân sư huynh? Ngươi không có nhìn lầm đấy chứ." *Lão giả họ Ôn sửng sốt một hồi, thần sắc ngưng trọng.*

"Tuyệt đối chính xác. Trong thư phòng chưởng môn vẫn còn bút tích của Vân sư bá. Ngày đêm đối mặt, làm sao có thể lầm được." *Nhạc Chân không chút do dự nói.*

Đám tu sĩ còn lại cũng không khỏi ngạc nhiên.

"Đúng vậy, thứ này đích thực là Vân đạo hữu nhờ ta chuyển tới. Hàng Linh phù là một trong tam đại mật phù của quý môn, chẳng lẽ có gì sai sao."

"Đương nhiên là không sai. Chỉ không biết tiền bối đã gặp qua Vân sư huynh khi nào, năm đó ta còn chưa ngưng kết Kim đan, sư huynh một lần ra hải ngoại làm chút việc, giữa đường đột nhiên biến mất vô tung vô ảnh, chớp mắt đã qua mười năm mà một chút tin tức cũng không có. Vân sư huynh không có xảy ra chuyện gì chứ." *Ôn lão giả quan tâm hỏi.*

"Cũng không có việc gì, kỳ thật ta cùng quý chưởng môn gặp nhau cũng là một sự trùng hợp. Hơn mười năm trước, ta cùng quý chưởng môn cũng tình cờ gặp nhau, lúc ấy ta…." *Hàn Lập đem chuyện tình nơi Quỷ vụ, âm minh, đại khái kể lại một lượt.*

Đương nhiên mấy thứ như âm minh thú tinh cùng vài việc liên quan tới mình cũng chỉ hàm hồ cho qua, không nói thêm câu nào.

"Trên đời không ngờ còn có hiểm địa như vậy, thật sự khiến cho người ta khó lòng mà tưởng tượng nổi. Trách không được từ nhiều năm trước, cũng có không ít tu sĩ đột nhiên mất tích tại vùng duyên hải này, nguyên lai là quỷ vụ kia tác quái." *Ôn lão giả nghe đến âm minh chi địa không thể vận dụng pháp lực, không khỏi nuốt xuống một ngụm lương khí. (khí lạnh – ám chỉ sự kinh sợ)*

"Đúng vậy, Hàn mỗ cũng là mất sức chín trâu hai hổ mới miễn cưỡng đào thoát.

Vật trong hộp này chính là quý chưởng môn nhờ tại hạ nếu có cơ hội thì đem tới cho quý môn. Bất quá tại hạ đối với việc chế phù cũng có chút hứng thú, cũng đã từng nghiên cứu phương pháp luyện chế Hàng linh phù này, các vị đạo lữ cũng sẽ không trách móc chứ." *Hàn Lập ánh mắt chớp động vài cái, mỉm cười nói.*

"Tiền bối đích thân đem phương pháp luyện chế linh phù trả lại cho bổn môn đã là ân huệ to lớn, ta sao lại là kẻ không hiểu chuyện. Tuy nói là phương pháp luyện chế Hàng Linh phù này chỉ có chưởng môn mới được nắm giữ, nhưng nếu không phải tiền bối đem tới vật ấy thì bí thuật này cũng đã thất truyền rồi. Tự nhiên lại càng không nói tới quy củ gì." *Ôn lão giả cung kính nói.*

Nhạc Chân đồng dạng ở một bên liên tục xưng phải.

"Mấy vị đạo hữu đã rộng lượng như thế, Hàn mỗ có chút xấu hổ. Chẳng qua vật đã đưa tới, tại hạ cũng coi như giải quyết xong một cái tâm nguyện, vậy xin cáo từ." *Hàn Lập vừa lòng gật gật đầu, lập tức đứng dậy.*

"Tiền bối, ân giúp hộ tống vật tại hạ còn chưa kịp báo đáp, không bằng ở lại bổn môn vài ngày, tiện tới xem bản môn tiến hành hội nghị địa chủ (ý nói cuộc gặp các boss trong khu ^^ -Vịt) cũng tốt." *Ôn lão giả đối với Hàng Linh phù mới tìm lại được này, tuy trong lòng thật cao hứng, nhưng lại càng chú trọng đặt quan hệ với vị cao nhân từ trên trời rơi xuống này, cuống quít nói.*

Cái khác chưa nói vội, chỉ cần có người biết môn phái bọn họ kết giao với một vị Nguyên anh kỳ tu sĩ, chỉ sợ địa vị của Thiên phù môn trong đám tiểu tông môn lập tức tăng lên vùn vụt. Thậm chí, đại phiền toái trước mắt nói không chừng cũng có thể bình yên hóa giải.

"Lại ngồi thêm lúc nữa ư!" *Hàn Lập khóe miệng nhếch lên, cười cười.*

"Hàn tiền bối không phải là đối với việc luyện chế phù cảm thấy hứng thú sao? Bổn môn thứ khác không nói, nhưng trên phương diện luyện chế phù cũng có chút ít nghiên cứu. Trong nội môn các đời chưởng môn cũng có sưu tầm phần mới các điển tịch quan phù. Tiền bối nếu không chê, có thể xem thử. Thuận tiện chỉ dạy cho vãn bối một phần." *Nhạc Chân khẽ đảo mắt, đột nhiên mở miệng nói.*

"Chế phù điển tịch!" *Hàn Lập nghe vậy cũng nao nao, có chút động tâm.*

Ôn lão giả hơi ngây người, lại liên tục gật đầu xưng phải.

"Được rồi. Tại hạ đích thực đối với chế phù có chút hứng thú, đành ở quý môn làm phiền mấy ngày vậy." *Hàn Lập từ sau khi học xong phương pháp luyện chế Hàng Linh phù, đối với bí thuật chế phù của Thiên Phù môn cũng cảm thấy tò mò. Ngẫm nghĩ một hồi, rốt cuộc gật đầu.*

"Thật tốt quá! Tiền mối lưu lại là vinh hạnh của bổn môn. Tiền bối hay là nghỉ tạm một lúc, ngày mai mới." *Ôn lão giả trên mặt vui vẻ cẩn thận nói.*

"Không cần, hiện tại đưa ta tới tàng kinh các đi." *Hàn Lập lắc đầu, lấy tu vi bây giờ của hắn, chỉ cần tại phòng sách đả tọa một chút, điểm pháp lực tiêu hao trên đường tự nhiên sẽ khôi phục lại.*

"Cũng được, Dương sư điệt, ngươi đưa Hàn tiền bối tới Tàng thư các xem đi. Tiền bối có phân phó gì, nhất định phải thỏa mãn toàn bộ." *Ôn lão giả trên mặt vui vẻ, vội vàng hướng một trung niên tu* *sĩ phân phó.*

"Tuân lệnh, Ôn sư thúc. Hàn tiền bối, xin mời theo ta." *Tu sĩ trung niên này vô cùng cung kính, trả lời*

Hàn Lập gật gật đầu, theo người này đi ra khỏi đại điện.

"Thật không nghĩ tới, Vân sư huynh lại bị nhốt ở cái địa phương quỷ quái kia, trách không được năm đó mất tích quỷ dị như thế. Bí thuật Hàng linh phù của bổn môn đã tìm trở về, coi như là một việc may mắn." *Ôn lão giả sau khi Hàn Lập rời khỏi đại điện một hồi lâu, mới thở dài nói.*

"Chẳng qua, nếu chúng ta nhân cơ hội này giao hảo với vị Hàn tiền bối kia, rồi để lộ ra chút phong thanh, đối với bản môn cũng có không ít chỗ tốt, các thứ khác chưa nói, tối thiểu là vấn đề phường thị trước mắt cũng có thể giải quyết dễ dàng." *Một tu sĩ khác chậm rãi nói.*

"Có một Nguyên anh kỳ làm chỗ dựa vững chắc, Linh Phong môn tự nhiên cũng phải thối lui ba bước, ngay cả Sát Dương tông cũng sẽ không vì một cái phường thị nho nhỏ mà đắc tội với tu sĩ nguyên anh kỳ. Chính là vừa rồi nghe khẩu khí của Hàn tiền bối, tựa hồ tại âm minh đối với Vân sư huynh chỉ là quan hệ bình thường, người ta sao lại vô duyên vô cớ giúp đỡ chúng ta chứ. Ngay cả việc chúng ta dâng tặng bảo vật, kiên quyết muốn lập quan hệ thì đã sao nào, trong bổn môn căn bản chẳng có thứ gì vừa mắt Hàn tiền bối. Nhưng nếu bỏ lỡ cơ hội này, thực sự là rất đáng tiếc." *Nhạc Chân cười khổ lẩm bẩm nói.*

"Cái này quả thật có chút khó giải quyết." *Ôn lão giả cũng nhướng mày.*

Trong điện, những tu sĩ khác cũng ngồi nhìn nhau, lộ vẻ phát sầu.

Mà lúc này, Hàn Lập đã theo tên trung niên tu sĩ kia, đi tới một tòa lầu các tầm thường.

Lầu các này chia làm ba tầng, toàn bộ được bao phủ bởi một tầng cấm chế thanh sắc nhàn nhạt. Hàn Lập theo trung niên tu sĩ tiền *vào tầng một, bên trong đang có một lão giả cúi đầu xếp bằng trên bồ đoàn, trong tay còn nắm một khối ngọc giản, phảng phất như đang xem xét nội dung trong đó.*

"Lý sư điệt, tới gặp qua Hàn tiền bối một chút đi." *Trung niên tu sĩ vừa nhìn thấy lão giả kia, lập tức không khách khí liền gọi, đồng thời quay người lại, cung kính giải thích cho Hàn Lập.*

"Đây này là Lý sư điệt, chuyên môn phụ trách tàng kinh các, đối với các loại điển tịch trong các nắm rõ như lòng bàn tay vậy."

Giờ phút này, lão giả kia mới bị thanh âm của trung niên tu sĩ làm cho bừng tỉnh, vội vàng đem ngọc giản thu lại, lập tức nhanh nhẹn đứng dậy, bước tới.

"Nguyên lai là Dương sư bá tới, sư điệt không nghênh đón từ xa, thật sự phải hướng sư bá chuộc tội. Vị này chính là. Hàn tiền bối!"

Lão giả thần tình đầy nếp nhăn, hai mắt thật nhỏ, trong mắt lộ ra vẻ áy náy, đối trung niên tu sĩ cười cười, nhưng lại trộm nhìn xem xét Hàn Lập, thanh âm trong phút chốc run lên. Khuôn mặt nhất thời ngưng trệ.

"Lý sư điệt?"

Hàn Lập sau khi lấy rõ ràng khuôn mặt lão giả, không khỏi ngạc nhiên, trên mặt ngập tràn vẻ cổ quái.

"Sao vậy, tiền bối nhận ra đệ tử này ư?" *Trung niên tu sĩ có chút kinh ngạc, không khỏi hỏi tới.*

"Không có gì. Vị đạo hữu này rất giống một người quen cũ của Hàn mỗ năm đó. Nhưng nhìn kỹ, lại cũng không phải. Xem ra Hàn mỗ nhận lầm người rồi." *Dị sắc trên mặt Hàn lập nhanh chóng biến mất, ảm đạm cười nói.*

"Ha hả, thì ra là thế. Tiền bối, người muốn một mình ở chỗ này tĩnh tu sao. Lý sư điệt, trong này cũng không cần ngươi sắp xếp nữa. Theo ta đi ra ngoài thôi." *Trung niên tu sĩ tất nhiên sẽ không tin tưởng lời ấy, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, ngược lại quay* *đầu hướng Lý sư điệt phân phó.*

"Dạ, sư điệt liền."

"Không cần, vị đạo hữu này một khi đã biết rõ lầu các điển tịch như vậy, ta còn có chỗ cần dùng, để hắn tạm lưu lại theo giúp ta mấy ngày đi." *Hàn Lập đột nhiên khẽ cười nói, đồng thời trong mắt có chút thâm ý liếc nhìn lão giả.*

"Khụ. Một khi tiền bối đã phân phó như thế, vãn bối tự nhiên sẽ làm theo. Lý sư điệt, cơ duyên của ngươi đã tới, nhất định phải nghe Hàn tiền bối phân phó." *Trung niên tu sĩ tuy rằng đối với biểu hiện vừa rồi của hai người có chút hoài nghi, nhưng vị* "Lý sư điệt" này có thể cùng với một gã tu sĩ Nguyên anh kỳ ở đây mấy ngày, đích xác khiến hắn hâm mộ dị thường. Cái khác không nói, tùy tay chỉ điểm vài cái, nói không chừng cũng có thể khiến cho đám tu sĩ cấp thấp bọn họ được lợi vô cùng.

Chẳng qua, ý tiễn khách trong lời Hàn Lập rất rõ ràng, hắn cũng không dám ở lại lâu, lại dặn dò lão giả hai câu, trong lòng mang theo một tia nghi hoặc lui ra ngoài.

Hàn Lập thấy trung niên tu sĩ khuất bóng, liếc mắt xem xét lão giả, cười khẽ lộ ra thâm ý sâu sắc.

------oOo------

Chương 959: Chuyện Hóa Thần

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Không biết ta nên gọi ngươi là Hướng sư huynh hay Lý sư huynh đây?" Mặt Hàn Lập đột nhiên giãn ra.

"Hàn tiền bối nói gì vãn bối thật không hiểu. Hay là vãn bối trông giống một người mà tiền bối quen biết." Cặp mắt lão giả hơi đổi một chút, dị sắc đã biến mất hoàn toàn, vẻ mặt tươi cười.

"Sự việc đã vậy sư huynh còn muốn che dấu làm gì nữa, phải biết người tu tiên chúng ta nếu đã gặp ai chắc chắn sẽ không quên được. Năm xưa tại Huyết sắc thí luyện, Hoàng Phong Cốc chúng ta cũng có vài đệ tử từ cấm địa thành công đi ra, cho dù đã qua nhiều năm nhưng tại hạ chắc chắn không nhớ nhầm." Đuôi lông mày Hàn Lập nhướng lên, nhíu mắt nói.

Lão giả này chính là người khi xưa từng ý đồ lập tổ đội với Hàn Lập tại huyết sắc thí luyện, còn tự xưng mình họ Hướng. Lúc ấy lão chỉ là một đệ tử Luyện khí kỳ tầng mười mà có thể từ huyết sắc thí luyện đi ra cũng đã khiến không ít tu sĩ chấn động. Chỉ vì sau đó biểu hiện của Hàn Lập quá kinh người nên mọi người mới quên mất hắn.

Hàn Lập tuy lúc ấy không tiếp xúc nhiều với vị Hướng sư huynh này nhưng khi đó thấy người này có thể an toàn rời khỏi cấm địa cũng có chút kinh hãi, thầm nghĩ người này chắc cũng có dấu diếm một ít bí mật.

Sau khi Hàn Lập trúc cơ thành công, lại được Lý Hóa Nguyên thu làm đệ tử nên không hề gặp lại lão giả, sau mới dần quên người này. Năm đó Việt quốc lại bị ma đạo lục tông xâm lấn nên sinh tử người này hắn cũng không rõ.

Nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ đến sau nhiều năm như thế lại có thể gặp lại hắn ở một môn phái nhỏ tại Đại Tấn quốc, điều này sao có thể khiến hắn không giật mình.

Phải biết rằng năm đó lão giả tại Hoàng Phong Cốc cũng đã có tuổi, nhiều năm trôi qua như thế đừng nói là tu sĩ Luyện khí kì, cho dù là Trúc cơ kì cũng đã sớm hết thọ nguyên trở về lòng đất. Nhưng hiện tại xem ra vị Hướng sư huynh này từ dung mạo đến bộ dáng so với hai trăm năm trước đều không thay đổi nên mới khiến cho Hàn Lập run sợ.

Chắc chắn trong đợt Huyết sắc thí luyện đó vị sư huynh này khẳng định là diễn vai *"giả trư ăn lão hổ"*, chỉ là không biết rốt cuộc hắn có dụng ý gì.

Hàn Lập chăm chú nhìn lão giả, các loại ý niệm trong lòng không ngừng chuyển động.

"Tu tiên giới này thật không thiếu những việc kì lạ, xem ra trên đời này còn có người có dung mạo giống hệt vãn bối, chẳng qua tiền bối đã nhận sai người rồi, vãn bối không phải họ Lý cũng chẳng phải họ Hướng, nếu thật sự vãn bối có quan hệ với một người tu vi cao như tiền bối tại sao lại không thừa nhận."

Lão giả vẫn một mực phủ nhận, một chút sơ hở cũng không lộ ra.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, một chút ngạc nhiên thoáng hiện lên trong mắt.

"Nếu đạo hữu đã nói vậy thì có lẽ Hàn mỗ đã nhận sai người rồi. Quên đi! Trước hết đạo hữu hãy đưa cho ta xem một ít điển tịch chế phù đi." Hàn Lập im lặng một lát, sau đó thay đổi thần sắc nói.

"Ha ha, xin cùng vãn bối đến đây, bổn môn được gọi là Thiên phù môn tất nhiên điển tịch có không ít. Bất quá những điển tịch có chút thâm ảo đều nằm sau tầng hai, xin mời đi cùng vãn bối." Nụ cười trên khuôn mặt già nua vẫn không biến đổi, sau đó như một để tử bình thường cung kính dẫn đường Hàn Lập đến tầng hai.

Tầng hai cùng tầng một bố trí cũng tương tự nhau, từng tầng từng tầng giá sách được xếp đầy trong một không gian không lớn lắm.

Trong khi Hàn Lập quan sát khắp nơi, lão giả cũng chuyển thân.

Lão giả tuy bộ dáng già nua nhưng động tác vô cùng mạnh mẽ, thoáng chốc công phu đã lấy ra một đống ngọc giản nhỏ, thở hổn hển mang đến trước mặt Hàn Lập cười a dua lấy lòng:

"Tiền bối, mấy cái này chính là điển tịch của tầng hai. Tầng ba vẫn còn một ít, để vãn bối mang đến sau, không dám phiền tiền bối đi theo."

"Không cần phiền phức như thế, xem hết mấy cái ngọc giản này cũng mất vài ngày. Điển tịch ở tầng ba Hàn mỗ sẽ tự mình đi tìm, đạo hữu cũng không cần tiếp đãi nữa, có thể xuống lầu làm việc của mình được rồi." Hàn Lập sờ cằm ôn hòa nói.

"Vãn bối cũng không dám làm phiền tiền bối nghiên cứu nữa, nếu Hàn tiền bối có gì phân phó cứ nói, vãn bối sẽ chờ ở lầu dưới." Lão giả cười nói, ngọc giản trong tay cũng đưa đến mấy giá sách phụ cận sau đó mới lễ phép rút lui khỏi tầng hai.

Nhìn thân ảnh lão giả biến mất, nét cười trên mặt Hàn Lập dần biến đổi, thay vào đó là nét ngưng trọng.

"Thế nào, Đại Diễn tiền bối có thể nhìn ra được tu vi người này không? Ta vừa rồi đã dùng thần thức đảo qua thân thể, tuy rằng người này chỉ hiện ra tu vi Luyện khí kỳ nhưng chắc chắn đây chỉ là che mắt, cảnh giới pháp lực chân chính của người này ta không cách nào phán đoán được, bên trong tầng Luyện khí kỳ này thì thân thể hắn gần như trống rỗng, thật sự quá cổ quái."

"Ta cũng thế, tuy rằng thần thức còn cường đại hơn ngươi rất nhiều nhưng cũng không nhìn ra được." Đại Diễn Thần Quân trịnh trọng nói.

"Sao lại như vậy, chẳng lẽ thần thức người này còn cường đại hơn tiền bối sao?" Hàn Lập chấn kinh.

"Chuyện này không có khả năng, cho dù xuất hiện một tu sĩ thần thức cường đại hơn ta nhưng cũng không thể chỉ bằng thần niệm mà khiến ta không phát hiện được. Xảy ra chuyện này chắc chắn là do hắn đã luyện qua một bí thuật đặc thù, hoặc trên người có chí bảo có thể biến ảo hình thể bản thân, ngoài ra cũng còn một khả năng nữa…" Đại Diễn Thần Quân chần chờ.

"Còn chuyện gì nữa?" Hàn Lập truy vấn.

"Còn một khả năng cuối cùng, người này đã tiến giai lên Hóa Thần kỳ, có thể tự tán linh lực toàn thân, trong một thời gian ngắn cũng có khể hóa Nguyên Anh thành vô hình nên ngươi tất nhiên không phát hiện được gì." Đại Diễn Thần Quân chậm rãi nói.

"Hóa Thần kỳ tu sĩ, tiền bối đang nói chơi à?" Cho dù Hàn Lập trấn tĩnh dị thường nhưng vừa nghe xong cũng sợ hãi.

"Ta tuy chưa tiến giai lên được Hóa Thần kỳ nhưng cũng đã nghiên cứu một chút tương quan về cảnh giới này, đây là loại năng lực cơ bản nhất của Hóa Thần kỳ tu sĩ." Đại Diễn Thần Quân bình tĩnh nói.

"Ý ta không phải là nghi ngờ thần thông của Hóa Thần kỳ tu sĩ mà là việc Hóa Thần kỳ sao lại còn ở tại thế giới này, chẳng phải tu tiên giả sau khi tiến giai Hóa Thần kỳ sẽ phi thăng linh giới sao?" Hàn Lập hít sâu một hơi cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại.

"Tuy năm xưa ta đi khắp thiên hạ nhưng vẫn chưa gặp qua một tu sĩ Hóa Thần kỳ nào nhưng có thể xác định được tại tu tiên giới vẫn còn lại một vài người tồn tại. Có năng lực phi thăng linh giới cùng với việc phi thăng được lên linh giới là hai việc hoàn toàn khác nhau. Sự việc cụ thể bên trong ta cũng không rõ lắm nhưng sau khi tiến giai Hóa Thần kỳ thì những tu sĩ này cũng không giống tu sĩ bình thường có thể thường xuyên xuất hiện trước mặt người khác, nếu không ắt gặp tai họa bất ngờ." Đại Diễn Thần Quân cũng có chút hoang mang.

"Có chuyện này sao? Tiền bối sao người chưa từng nhắc đến chuyện này với ta?" Hàn Lập giật mình.

"Hừ, ngươi còn chưa luyện đến được Nguyên Anh hậu kỳ, nói việc này với ngươi có tác dụng gì. Nguyên nhân bên trong ngươi cứ tiến giai đến Hóa Thần kỳ tự nhiên sẽ được biết. Nếu không cũng không có chuyện tất cả Hóa Thần kỳ tu sĩ như phải chịu một ước định, đều biến mất khỏi tu tiên giới." Đại Diễn Thần Quân tức giận nói.

"Điều này cũng đúng, nói như thế tuy khả năng không lớn nhưng người đang ở dưới lầu có thể là một vị tu sĩ Hóa Thần kỳ." Hàn Lập cười khổ.

"Đúng là có khả năng này, cho dù không phải Hóa Thần kỳ thì người này cũng mang lại cho ta một cảm giác đáng sợ, xem ra ngươi không nên trêu chọc đến hắn thì tốt hơn."

"Tiền bối cũng cảm giác được sao, ta còn tưởng rằng chỉ riêng mình cảm thấy thế nên vừa lúc tại tầng một mới sửa lại cách xưng hô. Người này một chốc thì ở Thiên Nam, sau lại hiện thân ở Đại Tấn lại còn xuất hiện với thân phận đệ tử cấp thấp, xem ra thật sự có mục đích riêng, chúng ta cứ xem như không biết gì là được." Hàn Lập suy nghĩ nói.

"Cũng đành vậy, bất quá ngươi cũng nên mau chóng rời khỏi Thiên Phù môn mới là tốt nhất. Vạn nhất người này thật sự là tu sĩ Hóa Thần kỳ, nếu động tâm muốn giết người diệt khẩu thì mạng nhỏ của ngươi không giữ nổi đâu." Đại Diễn Thần Quân nhắc nhở.

"Ta tự biết lợi hại, chẳng qua nếu bây giờ vội vã bỏ đi chỉ e lại khiến đối phương phát sinh địch ý, lúc đó lại khéo quá hóa vụng thì nguy. Tạm thời cứ giữ nguyên kế hoạch, ở lại Thiên Phù môn vài ngày. Hắn một khi là Hóa Thần kỳ đã mai danh ẩn tích ở chốn này thì khẳng định giống như tiền bối nói, phải chịu một hạn chế nào đó. Nếu không hắn cũng không phải lén lút, với tu vi Hóa Thần kỳ thì sao lại không thể quang minh chính đại làm việc." Hàn Lập bình tĩnh lắc đầu.

"Ngươi nói cũng có đạo lý, là lão phu không suy nghĩ chu đáo." Đại Diễn Thần Quân cười một tiếng không khỏi khen ngợi một câu.

"Chẳng qua mấy ngày nay ngươi sử dụng huyết ảnh độn quang khiến tinh nguyên tiêu hao cũng không sai biệt lắm, hay bắt đầu luyện chế khôi lỗi đi." Đại Diễn Thần Quân thay đổi đề tài, có chút hi vọng nói.

"Ừm, tiền bối không nói ta cũng đã chuẩn bị, sau khi tiêu diệt ác giao lập tức bắt đầu luyện chế khôi lỗi. Dù sao vảy của Xích Hỏa Giao nhất thiết phải thu tới tay, còn Ô Phượng Linh thì không vội, khi luyện chế khôi lỗi xong vẫn có thể làm sau." Hàn Lập tựa hồ đã sớm có kế hoạch không hề lưỡng lự nói.

"Ha ha, thế là được rồi. Đại nạn của lão phu cũng sắp đến, có thể chứng kiến khôi lỗi này cũng không còn gì tiếc nuối." Đại Diễn vừa nghe xong vừa lòng cười to.

Hàn Lập nghe xong mỉm cười, không nói gì tay áo bào run lên.

Vài lá trận kỳ (lá cờ bày trận) từ cổ tay áo bắn ra sau đó xoay nhanh rồi phân tán ra bốn phía, hào quang lóe lên, trận kỳ lập tức biến mất, một cấm chế màu xanh nhạt hiện lên phủ cả tầng vào trong.

Tuy rằng trong lòng suy nghĩ đối phương không thể bất chợt xuống tay nhưng vì cẩn thận hắn cũng hạ một cấm chế phòng hộ.

Sau khi làm xong hết thảy, Hàn Lập mới yên tâm bước đến, tiện tay lấy một ngọc giản mà Hướng Chi Lễ để lại trên giá gỗ đem thần thức dò xét.

------oOo------

Chương 960: Mật Phù Cùng Bát Cấp Ác Giao

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập ở lại tàng kinh các của Thiên Phù Môn ba ngày ba đêm, đem tất cả điển tịch chế phù xem qua một lần, bên trong quả thật cũng có không ít bí thuật chế phù độc đáo. Hắn cũng không khách khí đem những bí thuật này phục chế giữ lại phòng về sau có thời gian rảnh tập trung nghiên cứu một phen. (photocopy hehehe, tên này làm phao – Vịt)

Hơn nữa từ trong điển tịch Hàn Lập cũng hiểu thêm một ít tình huống về hai đại mật phù của Thiên Phù Môn, kết quả khiến hắn thầm giật mình.

Hóa linh phù, một loại phù đặc chế thu vào cơ thể, tại đan điền không ngừng được bồi luyện, sau này sẽ trở thành một linh phù vô cùng diệu dụng. Phù này cũng có chút giống với các loại pháp bảo, nếu tu luyện đến một trình độ nhất định chẳng những biến hóa sắc bén vô cùng, thậm chí có thể so sánh với loại thần thông *"Hóa Kiếp **"* của ma đạo nhưng lại không hề khiến cơ thể chịu tác dụng của công pháp phản phệ.

"Lục đinh thiên giáp phù" là một loại phù mượn lực ngưng tụ của thiên địa linh khí phụ cận tạo sáu tầng mật thuật bảo hộ. Chỉ cần thiên địa linh khí không dứt sáu tầng này có thể cuồn cuồn mãi mãi không thể bị phá hủy, là một trong số ít pháp thuật có thể mượn thiên địa linh khí mà không cần có cảnh giới Hóa Thần kỳ, thật là một loại pháp thuật kinh khủng.

Trong tam đại mật phù thì hóa linh phù xem như là loại tốt nhất, chỉ cần có tu vi Kết đan kỳ là có khả năng dùng đan hỏa bồi luyện nên đây cũng xem là thần thông đặc trưng của tu sĩ kết đan Thiên Phù Môn. Chẳng qua uy lực lớn nhỏ của phù này còn phải xem qua tu vi của tu sĩ cùng thời gian tế luyện, ngoài ra vật liệu chế tác phù cũng quyết định không nhỏ đến phẩm giai của nó.

Mà Lục Đinh Thiên Giáp Phù lại hoàn toàn bất đồng, chỉ cần có khả năng luyện chế thành công thì bất kì kẻ nào cũng có thể sử dụng, công hiệu của phù này to nhỏ lại phụ thuộc vào thiên địa linh khí xung quanh.

Linh khí càng dày đặc uy lực tất nhiên lại càng kinh người.

Nhưng căn cứ vào ghi chép của một đại trưởng lão Thiên Phù môn, ngọc giản Lục Đinh Thiên Giáp thuật sau khi Thiên Phù chân nhân tọa hóa cũng không cánh mà bay. Sự việc này khiến cho các tu sĩ Thiên Phù môn lúc ấy vô cùng kinh hãi, Thiên Phù môn thời điểm đó thế lực còn rất hùng hậu, cao tầng Thiên Phù môn đều gắt gao truy tìm, đem việc này thành đại sự hàng đầu của môn phái, chỉ tiếc là một chút manh mối cũng không có.

Sau đó Thiên Phù môn ngày càng xuống dốc nên tự nhiên cũng không còn năng lực tra xét nữa, việc này dần dần cũng không còn ai quan tâm.

Còn Hàng linh phù vì có vấn đề về vật liệu nên từ khi sáng lập đến nay cũng không có nhiều người có khả năng luyện chế.

Cho nên Thiên Phù môn tự xưng có tam đại linh phù, thực chất thực sự còn có thể dùng chỉ có *"Hóa linh phù"* mà thôi.

Hàn Lập xem qua tất cả các điển tịch liên quan tự nhiên lại có hứng thú với hai đại linh phù này. Vô luận là linh phù nào cũng tựa hồ có thần hông không nhỏ đặc biệt là hóa linh phù, có thể có công hiệu sánh với *"Hóa kiếp**"* thần thông, đó chính là thủ đoạn bảo mệnh tốt nhất.

Ba ngày sau Hàn Lập xem xong khối ngọc giản cuối cùng, từ bồ đoàn duỗi người đứng lên, dùng thần thức đảo qua tầng dưới liền cảm ứng được Hướng Chi Lễ đang ở phía dưới.

Hàn Lập nhíu mày.

Vị sư huynh này khiến hắn lo lắng cả nửa ngày, nhiều ngày qua biểu hiện người này thật dị thường, ngoại trừ nhắm mắt ngồi xuống tu luyện thì không làm việc gì khác, cũng không bước ra khỏi lầu các nửa bước.

Còn có vài điều khiến hắn buồn cười hơn là sau khi hắn bắt đầu xem điển tịch, thỉnh thoảng lại có vài tên tu sĩ Trúc cơ kỳ của Thiên Phù môn thay phiên bên ngoài chờ hắn đi ra, bộ dáng cứ như lo hắn đột nhiên ra đi mà không từ biệt vậy.

Suy nghĩ một hồi, Hàn Lập liền xuống lầu.

"Tiền bối, người đã xem xong tất cả rồi sao?" Lão giả vừa thấy Hàn Lập xuất hiện lập tức thu ngọc giản đang cầm trên tay, thần tình tươi cười.

"Ừm, những thứ nên xem đều đã xem, đạo hữu có thể tùy tiện rồi!" Hàn Lập khẽ cười một tiếng, thâm ý nói, sau đó nhìn về phía lầu các bên ngoài mà đi.

Lão giả đứng yên nhìn thân ảnh Hàn Lập, tinh quang trong mắt thoáng lóe qua rồi lập tức khôi phục bình thường.

Nói cũng khéo, lúc này người đang chờ Hàn Lập bên ngoài không ngờ lại là tu sĩ họ Dương đã đưa hắn tới đây.

Hắn vừa thấy Hàn Lập đi ra lập tức thi lễ ân cần hỏi han, cung kính mời Hàn Lập đến đại điện một chuyến.

Một khi đã xem qua các điển tịch trân quý của đối phương tất nhiên cũng nên cấp cho họ một chút mặt mũi, Hàn Lập gật đầu đáp ứng.

Trung niên tu sĩ vui mừng phát ra một đạo truyền âm phù sau đó mang theo Hàn Lập tiến thẳng đến đại điện.

Tại đại điện, ngoại trừ vài tu sĩ cao tầng của Thiên Phù môn lần trước, Hàn Lập còn gặp thêm hai gã tu sĩ Kết đan kỳ lạ mặt, một nam một nữ tuổi đều trạc bốn mươi.

Sau khi mọi người thi lễ xong, Ôn trưởng lão lập tức giới thiệu:

"Hai vị này là Kim Hà sơn Thường đạo hữu và Minh Dương cốc Tạ đạo hữu. Hai vị đạo hữu này biết được tiền bối giá lâm Thiên Phù môn nên cố ý đến bái phỏng tiền bối, đã chờ ở đây một ngày rồi."

"Cảm ơn hai vị đạo hữu có lòng! Mấy ngày nay Hàn Mỗ nghiên cứu một chút mật thuật chế phù khiến hai vị đạo hữu chờ lâu." Hàn Lập thần sắc bình thản, thanh âm bình thường.

"Không sao cả, hôm nay có thể nhìn thấy được tiền bối đã là vinh hạnh của chúng tôi."

Hai người nam nữ nọ đảo qua tu vi Hàn Lập đều kinh ngạc lập tức thi lễ. Nói thật lúc trước nghe hai chưởng môn báo lại Thiên Phù môn xuất hiện một vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ hai người đều là bán tín bán nghi.

Dù sao tình hình Thiên Phù môn hai người biết rất rõ. Ba nhà tuy rằng đều là tiểu tông phái, luôn kết hợp cùng tiến cùng lui chống đỡ giúp nhau nhưng Thiên Phù môn cũng là phái yếu nhất, làm sao một tu sĩ Nguyên Anh kỳ lại để ý đến. Chẳng qua nếu có thể đặt quan hệ với một tu sĩ Nguyên Anh thì chỗ tốt không cần nói cũng biết.

Hai người không thể ngồi yên, trong đêm phi hành đến Bạch Trúc sơn muốn chứng thực việc này.

Hiện tại cảm nhận được tu vi Hàn Lập sâu không lường được tự nhiên không còn nửa điểm nghi ngờ.

Hàn Lập sau khi ngồi xuống khoát tay ra hiệu ba gã tu sĩ kết đan cùng Nhạc Chân mới dám ngồi theo, còn đám trúc cơ kỳ tu sĩ xung quanh tất nhiên chỉ có thể cúi đầu đứng một bên.

"Tiền bối từ Tàng Kinh Các có thu hoạch gì không, bản cốc tuy rằng không quá am hiểu chế phù chi đạo nhưng cũng có một ít điển tịch chế phù. Nếu tiền bối có hứng thú mời đến xem một chuyến".

Người nữ họ Tạ đó thanh âm quả cũng rất dễ nghe.

(Câu này là *"tuy họ Tạ nhưng thanh âm thì lại dễ nghe"* thì phải – nhưng mình thấy vậy chuôi chuối nên biên khác đi chút – Vịt đang chém hoho)

"Không cần phiền toái vậy đâu, ta cũng đang có việc trong người nên có lẽ phải rời khỏi đây, đến Lâm Giang phủ một chuyến." Hàn Lập liếc mắt nhìn nàng cười nhẹ.

"Lâm Giang phủ? Tiền bối chẳng lẽ muốn đến chỗ bọn ác giao?" Nam tử họ Thường kinh hãi nói.

"Sao các ngươi biết được?" Hàn Lập thần sắc vừa động, hỏi một câu.

"Gần đây những tu sĩ tiến đến Lâm Giang phủ đều là vì ác giao, dựa theo tin tức của tiền bối thu được chắc cũng chỉ vì chuyện này." Tu sĩ họ Thường chần chờ.

"Ta nửa năm trước tại một phường thị nhận được tin tức mới không quản ngàn dặm đến đây. Nghe nói đám ác giao này ít nhất cũng là thất cấp, sẽ không mau chóng bị những tu sĩ khác tiêu diệt chứ?" Hàn Lập trầm xuống, chậm rãi nói.

"Chuyện này thì không, ngược lại là khác. Trước đây không lâu có một hồi mai phục đại chiến, tuy giết được một đầu ác giao nhưng số tu sĩ bị cắn nuốt cũng không ít, thậm chí còn có một gã tu sĩ Nguyên Anh bị trọng thương." Ôn lão giả vội giải thích.

"Tu sĩ Nguyên Anh cũng bị thương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hàn Lập có chút ngoài ý muốn.

"Trong đám ác giao kia đột nhiên xuất hiện một con lam giao bát cấp, ban đầu đám tu sĩ mai phục không đề phòng nên bị chết khá nhiều, sau đó nghe nói Nam Hải môn xuất ra vài vị trưởng lão liên thủ mới đánh lui được đàn giao nhưng cũng vô pháp tiêu diệt chúng nó. Mấy ác giao này chạy ra bờ biển rồi ẩn núp tại các hải đảo, không ngừng tập kích các tu sĩ đơn lẻ cùng phàm nhân. Mỗi khi các tu sĩ Nguyên Anh kỳ liên thủ đuổi tới bọn chúng lập tức

chạy trốn vào biển sâu mất dạng, gần đây động tĩnh càng lúc càng lớn nhưng cũng thật sự khó giải quyết.

Nghe nói Nam Hải môn cũng vì việc này đã mời khá nhiều cao giai tu sĩ tề tụ tại Quần Anh đảo chuẩn bị tổ chức đại hội đồ giao. Dù sao loại bát cấp ác giao này thật sự là vô cùng hiếm gặp." Ôn lão giả tiếp tục nói.

"Bát cấp giao long?" Hàn Lập thầm nói một câu sắc mặt không đổi, trong đầu lại hiện lên tên độc giao bát cấp trước kia bị hắn đánh chết.

Tuy nói là bát cấp yêu thú nhưng thân là thiên địa linh thú, chỉ sợ thực lực của bát cấp giao long còn cao hơn tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ một chút. Hơn nữa còn là nơi biển cả, chúng như cá gặp nước khó trách các cao giai tu sĩ cũng nề hà nguy hiểm.

Nhưng hắn cũng không vì con lam giao này mà đến, cân nhắc một hồi mở miệng hỏi:

"Ta nhớ rõ trong đám ác giao có một con hồng sắc hỏa giao tựa hồ là xích hỏa giao trong truyền thuyết, yêu thú này cũng đang ở hải đảo bên đó chứ?"

"Xích hỏa giao… Ừm, đích xác cũng có một con hồng giao xuất hiện tại bờ biển, nhưng có phải thật sự là xích hỏa giao hay không thì không được rõ lắm." Nam tử họ Thường tựa hồ đối với chuyện này hiểu biết không ít, sau một hồi lưỡng lự đã trả lời.

"Thế là được!" Hàn Lập hài lòng gật đầu.

Đám tu sĩ trong đại điện thấy thần sắc Hàn Lập dịu xuống tâm thần cũng khẽ buông lỏng.

Lúc này lão giả họ Ôn cùng hai người còn lại trao đổi ánh mắt, đột nhiên thử hỏi:

"Hàn tiền bối tu vi kinh người, chẳng biết người trước kia tiềm tu ở đâu, là trưởng lão đại phái nào?"

"Hắc hắc, Hàn mỗ xuất thân ở một nơi hẻo lánh, cũng không phải là trưởng lão gì ở Đại Tấn cả!" Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, liếc mắt nhìn ba người rồi khẽ cười trả lời.

Bị ánh mắt như đã hiểu rõ mọi việc của Hàn Lập đảo qua, đám người Ôn lão giả trong lòng nhất thời nhảy dựng nhưng sau khi nghe câu trả lời lại không khỏi kinh hỉ.

"Tiền bối đã nghiên cứu qua hàng linh phù của tệ môn, chẳng biết người thấy loại chế phù thuật này thế nào, có hợp nhãn người không?" Sau khi chần chờ một lúc lão giả họ Ôn lại cẩn thận hỏi.

"Ôn đạo hữu muốn nói gì cứ nói thẳng, không cần vòng vo làm gì. Chẳng lẽ ngươi muốn mời ta nhập phái?" Hàn Lập thở dài, không chút khách khí nói.

"Tiền bối xin đừng hiểu lầm, vãn bối không dám hy vọng gì xa vời. Vãn bối chỉ muốn hỏi, tiền bối có nguyện ý làm khách khanh trưởng lão của ba phái hay không?" Nghe khẩu khí của Hàn Lập có chút biến đổi, Ôn lão giả cả kinh, cũng bất chấp hết thảy nói toạc ra.

"Khách khanh trưởng lão?" Hàn Lập đầu tiên sửng sốt, sau đó hai mắt híp lên.

Chuyện về khách khanh trưởng lão trong các phái Hàn Lập tự nhiên cũng hiểu biết một chút. Đây giống như việc một vài tông môn nhỏ bé tại Đại Tấn quốc tìm kiếm một vài vị tán tu cao giai an bài vài chức vụ đặc thù.

Tuy rằng hai cái tên nghe không khác gì nhau nhưng thực tế lại khác nhau nhiều lắm.

Khách khanh trưởng lão đối với các tiểu tông môn này mà nói chẳng qua là một trưởng lão trên danh nghĩa mà thôi, vừa không chịu ước thúc của tông môn cũng sẽ không phải nghe theo mệnh lệnh của ai trong môn phái, tác dụng duy nhất của họ là lúc các tiểu tông môn này gặp vài phiền toái nho nhỏ thì các khách khanh trưởng lão này sẽ danh chính ngôn thuận ra tay giúp đỡ một phần.

Nhưng loại giúp đỡ này cũng không phải là cái gì cưỡng chế mà còn phụ thuộc vào tâm tình của các vị khách khanh trưởng lão. Đương nhiên để báo đáp, khách khanh trưởng lão trong các tông môn này lại được đãi ngộ không kém gì các trưởng lão bình thường, thậm chí còn có lúc hơn xa.

Sở dĩ xuất hiện tình huống như thế bởi vì tại Đại Tấn các tiểu tông môn thật sự rất nhiều, mà tu sĩ Nguyên Anh kỳ lại vô cùng hiếm có. Không chỉ các tiểu tông môn mà các tông môn tầng trung cũng có thể sẽ gặp một giai đoạn không còn một tu sĩ Nguyên Anh kỳ nào tọa trấn. Dưới tình huống như thế tự nhiên họ chỉ còn cách cố hết sức mượn lực của các tán tu Nguyên Anh kỳ làm chỗ dựa, đợi đến lúc thực lực tông môn an ổn.

Chẳng qua bình thường các tán tu này cũng vô cùng khinh thường các tông môn này, đừng nói đến việc gia nhập chịu ước thúc. Nhưng nếu các tông môn này nhả ra một chút chỗ tốt đương nhiên cũng có lúc khiến bọn họ động tâm, vì thế mới xuất hiện khách khanh trưởng lão, loại chức vị không hề có ở Thiên Nam.

------oOo------

Chương 961: Ác Giao

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghĩ đến các yêu cầu Thiên Phù môn sẽ đưa ra, Hàn Lập thần sắc bình tĩnh nhưng khóe miệng lại cười khẽ.

"Muốn ta làm khách khanh trưởng lão của ba phái, các ngươi nghĩ ta sẽ đáp ứng sao?"

"Vãn bối biết loại tiểu tông môn như chúng ta căn bản không đủ tư cách đưa ra điều kiện để đáp ứng cho một cao nhân như tiền bối. Nhưng ba nhà chúng ta chỉ cần tiền bối xuất thủ giải quyết một phiền toái này thôi, còn về sau này thì chỉ là trên danh nghĩa, tuyệt đối không dám phiền đến tiền bối nữa." Ôn lão giả vốn trong lòng không yên nhưng thấy Hàn Lập cũng không có bộ dáng tức giận, tâm thần buông lỏng vội giải thích.

"Ý của các ngươi là chỉ muốn ta xuất thủ một lần, sau đó không cần làm gì nữa?" Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe.

"Đúng vậy, chúng ta chỉ là chờ người nói ra câu này. Đương nhiên cũng ta cũng sẽ không để tiền bối tay trắng quay về, tiền bối đã cảm thấy hứng thú với chế phù thuật, Thiên Phù môn nguyện ý đem các mật thuật chế phù dâng tặng cho tiền bối, Kim Hà sơn và Minh Dương cốc đồng dạng cũng sẽ dâng tặng các bí thuật truyền thừa cho tiền bối tìm hiểu. Mặt khác chúng ta cũng đã chuẩn bị thêm mấy vạn linh thạch, hy vọng tiền bối vui lòng nhận lấy."

Việc đã đến nước này, lão giả họ Ôn cũng đành một hơi đem tất cả các điều kiện nói rõ ràng. Hắn biết rõ nếu có gì không rõ ràng ngược lại có thể chọc giận đối phương, không bằng tất cả kể ra hết.

"Mấy vạn linh thạch?" Hàn Lập cười nhẹ.

"Linh thạch có thể là ít một chút nhưng ba phái chúng ta sau này

hàng năm còn có thể dâng tặng thêm linh thạch cho ngài. Mặt khác bổn môn nguyện ý mang Hóa linh phù do tổ sư lập phái luyện chế tặng cho tiền bối. Với thần thông của tiền bối dĩ nhiên có thể luyện hóa được nó." Ôn lão giả cắn răng một cái, đem điểm mấu chốt cuối cùng nói ra.

"Tổ sư lập phái, là Thiên Phù chân nhân sao?" Rốt cuộc thần sắc Hàn Lập cũng khẽ biến.

"Đúng vậy, chính là bảo vật này. Không dối gạt tiền bối, lúc trước tổ sư đã từng dùng bùa này thể hiện thần thông nhưng hiện nay không còn một ai có thể luyện hóa vật ấy. Linh phù này đã truyền thừa nhiều năm, ta bây giờ cũng chỉ đành trơ mắt nhìn linh tính nó ngày càng mất đi. Nếu tiền bối có thể thu dụng được nó xem như cũng là một việc lưỡng toàn." Lần này là Nhạc Chân chủ động nói.

"Quý môn còn có bảo vật như vậy, trước tiên hãy để Hàn mỗ xem qua đã!" Hàn Lập cảm thấy hứng thú.

"Nhạc sư điệt hãy mang linh phù ra cho tiền bối xem." Ôn lão giả thấy Hàn Lập có chút động tâm, trong lòng mừng rỡ vội phân phó. Tuy rằng trong Thiên Phù môn hắn là người có tu vi cao nhất nhưng Địa linh phù mà Thiên Phù chân nhân từng sử dụng qua thì chỉ có chưởng môn mới được quyền nắm giữ nên mới nói như thế.

"Vâng, sư thúc!"

Nhạc Chân thức thời lập tức vỗ tay lên túi trữ vật, thanh quang lóe lên, một hộp gỗ vàng nhạt hiện lên trên tay, hai tay dâng lên cho Hàn Lập.

Hàn Lập nhướng mày, cũng không khách khí một tay thu lấy, cúi đầu đánh giá hộp gỗ trước mắt.

Hộp gỗ này không hề bắt mắt, phong cách cổ xưa dị thường, trên nắp hộp còn có một tấm phù vàng rực.

Hàn Lập nhướng mày hướng nắp hộp phất tay một cái, linh quang chớp động, lá phù trên nắp hộp vô thanh vô tức rơi xuống.

Các tu sĩ xung quanh thấy một màn như vậy cũng không hiểu gì, chỉ có bọn trưởng lão Kết Đan kỳ là đồng thời cả kinh.

Có thể dễ dàng mang cấm chế linh phù gỡ xuống không phải là tu sĩ bình thường có thể làm được. Chẳng những tu vi bản thân phải cường đại đến một trình độ nhất định, thủ pháp dụng lực phải vi diệu đến cảnh giới kinh khủng. Với loại thủ đoạn này bọn họ cũng chỉ nghe qua chứ chưa được thấy lần nào.

Hôm nay gặp Hàn Lập chỉ cần phất tay một cái là làm được, bọn họ đối với Hàn Lập lại tăng thêm vài phần kính sợ.

Nắp hộp vừa mở ra, một đạo thanh quang từ hộp bắn ra, tiếp đó một cỗ mộc linh khí tinh thuần bắn thẳng vào mặt hắn.

Hàn Lập kinh ngạc.

Theo như lời Ôn lão giả, sau nhiều năm trôi qua linh tính trên phù đã giảm đi nhiều nhưng vẫn còn uy thế như vậy quả là vật bất phàm. Chẳng qua khiến Hàn Lập vui mừng chính là Hóa linh phù này thuộc tính mộc cùng công pháp của hắn hỗ trợ lẫn nhau, việc bồi luyện cũng sẽ thoải mái hơn.

Trong lòng nghĩ thế, Hàn Lập liền tập trung xem xét thanh quang bên trong hộp.

Linh phù bằng bàn tay, màu sắc xanh biếc nhưng xung quanh thân lại có kim ngân ẩn hiện tạo vẻ thần bí dị thường. Nhưng khiến cho Hàn Lập chú ý là ở trung tâm lại có một một đám tử sắc quang điểm không ngừng chuyển động.

Hàn Lập nhấc tay, toàn bộ bàn tay bỗng được một tầng thanh quang vây lấy, năm ngón tay hướng linh phù trong hộp bắt lấy.

Hào quang lóe lên, linh phu rung động rồi đột nhiên hóa thành một đạo thanh mang từ hộp bắn ra.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, một trảo lại ụp xuống.

Quang ảnh tiêu tán, một trảo này bắt được linh phù. Các tu sĩ còn lại còn chưa kịp kinh hô đã thấy quang mang lóe lên, rồi chợt tắt sau đó linh phù đã nằm trong tay Hàn Lập.

"Đây là Hóa linh phù? Quả thật có chút môn đạo. Nghe nói năm đó Thiên Phù chân nhân cũng là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, như vậy Hóa linh phù này của Thiên Phù chân nhân quả thực quá mức cường đại nên các tu sĩ bình thường muốn đem nó luyện hóa là một việc vô cùng khó khăn. Hơn nữa nếu luyện hóa thành công thì uy lực của linh phù cũng sẽ giảm xuống rất nhiều, dù muốn dùng chân nguyên bản thân bồi luyện lại cũng mất không dưới mười năm. Hơn nữa nếu kém may mắn còn có thể mất hơn trăm năm." Nhìn linh phù như vật sống không ngừng vặn vẹo trong tay, Hàn Lập hắc hắc cười.

"Vậy tiền bối thấy linh phù này …" Nghe Hàn Lập nói thế, Ôn lão giả cùng mấy người còn lại liếc mắt nhìn nhau, trong lòng trầm xuống.

"Chẳng qua đó là đối với những tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, ta đã tiến giai đến trung kỳ lại chủ tu công pháp mộc thuộc tính, nếu là luyện hóa vật này thì không có gì khó khăn mà lại còn khá hữu dụng." Hàn Lập tiếp lời, sắc mặt không thay đổi.

Kỳ thật Hàn Lập còn một điều vẫn chưa nói, loại linh phù này tuy bồi luyện lần hai sẽ mất thời gian cực lâu nhưng sau khi bồi luyện thành công chắc chắc uy lực sẽ vượt trội.

"Vậy là tiền bối đã đáp ứng." Ôn lão giả kinh hỉ.

Những tu sĩ còn lại trong điện nghe thế cũng khẩn trương chờ đợi.

"Đáp ứng hay không, chuyện này chưa vội nói. Trước tiên nói cho ta nghe về phiền toái của các ngươi, nếu không quá khó khăn ta sẽ xuất thủ một lần, việc này cũng có thể được." Hàn Lập vẫn chưa đáp ứng, cổ tay khẽ rung lên, một đoàn linh khí bao vây linh phù bắn nó vào hộp gỗ, sau đó lại vẫy tay đóng nắp hộp lại.

"Chuyện này kỳ thật với tu vi của tiền bối chỉ cần nhấc tay một cái là xong. Là thế này, ba nhà chúng ta vốn có quan hệ với một phường thị, vài ngày trước…" Ôn lão giả thấy Hàn Lập đã có phần đáp ứng trong lòng mừng rỡ vội vàng đem chuyện phường thị, Sát Dương tông kể hết ra.

Hàn Lập lẳng lặng lắng nghe!

Một khắc sau, Hàn Lập hóa thành một đạo thanh hồng rời Bạch Trúc sơn bay thẳng đến phương bắc.

Mấy ngày sau tại tu tiên giới Hoa Vân châu truyền ra một sự kiện không nhỏ.

Một gã tu sĩ họ Hàn tự xưng khách khanh trưởng lão Thiên Phù môn đột nhiên xuất hiện tại ma đạo Sát Dương tông, lấy thần thông kinh người của Nguyên Anh trung kỳ, trong khi *"luận bàn"* đã dễ dàng đánh bại trưởng lão Nguyên Anh kỳ duy nhất của Sát Dương tông sau đó thản nhiên rời đi.

Mà ngày thứ hai, Linh Phong môn vốn được Sát Dương tông toàn lực ủng hộ đột nhiên đem phường thị từ Khai Giang trấn dời đến một nơi cách đó ngàn dặm. Không những thế, những tiểu tông môn khác gần đó cũng kinh hãi, sau khi thám thính nghe ngóng tình hình đều vội vàng đem thế lực rút khỏi Khai Giang trấn hơn ngàn dặm, tự động đem một vùng rộng lớn này tặng cho ba nhà Thiên Phù môn.

Sau một thời gian, Thiên Phù môn cùng hai tông môn còn lại tự nhiên thanh danh đại chấn, các tu sĩ bên trong đều vui mừng vô cùng. Mà mấy chưởng môn cùng trưởng lão cũng cảm thấy tiền vốn ban đầu bỏ ra cho một gã Nguyên Anh trung kì làm khách khanh trưởng lão như thế cũng không hề phí phạm, có một khách khanh trưởng lão như thế, ba tiểu tông môn này sau hơn trăm năm cuối cùng cũng đã có thể trở mình.

Đúng lúc này, đệ nhất tông môn tại Hoa Vân châu *"Nam Hải môn"* bắt đầu đại hội đồ giao. Đại hội này tuy chỉ ngắn ngủi vài ngày nhưng đã tập hợp được hơn hai trăm tu sĩ Kết Đan kỳ, Nguyên Anh kỳ tu sĩ cũng có hơn mười người. Sau đó đại hội dưới sự tổ chức của Nam Hải môn bắt đầu chia ra thành nhiều tổ càn quết các hải vực (khu vực biển) phụ cận, lại dò xét các nơi độc giao ẩn thân.

Một vài yêu thú cấp thấp thỉnh thoảng bị phát hiện lập tức bị tiêu diệt, trong một thời gian ngắn tu sĩ nhân loại khí thế tăng vọt, hứa hẹn một trận thế toàn thắng.

Nhưng bọn ác giao này giảo hoạt dị thường, vừa thấy tình thế bất lợi lập tức ẩn thân thủy chung không xuất hiện. Mấy tu sĩ này sau mấy tháng không ngừng tìm kiếm vô hiệu rốt cuộc đã có một bộ phận chán nản bỏ cuộc.

Tiếp tục một tháng sau chỉ còn lại hơn một trăm tu sĩ tiếp tục truy tầm ác giao, Nguyên Anh kỳ tu sĩ cũng đã rời đi vài người, chỉ còn lại bảy người của Nam Hải môn.

Dưới tình hình này, nhân thủ của các tổ đã chia ra tự nhiên thiếu thốn, bọn ác giao kia gặp thời cơ lập tức bắt đầu hành động, chẳng những thường xuyên tập kích một vài tu sĩ đơn lẻ, bát cấp lam giao kia còn trực tiếp tập kích lên những tổ tu sĩ nhân thủ thưa thớt.

Tuy rằng mấy đội ngũ này đều được tu sĩ Nguyên Anh kỳ dẫn đầu nhưng bát cấp lam giao này thần thông quả thật không nhỏ, sau mỗi lần tập kích lập thức dùng thủy thuật xuất thần nhập hóa lẻn vào đáy biển rời đi. Kết quả đám ác giao không hề bị tổn thất mà còn tiêu diệt được thêm vài tên tu sĩ Kết Đan.

Sau vài lần, các tu sĩ nhân loại còn lại bắt đầu hoảng sợ, Nam Hải môn cũng đã vào thế đâm lao phải theo lao, đành sát nhập các tổ nhân thủ lại mới dám tiếp tục phái người xuất hải.

Một ngày bình thường, lại có thêm một tổ hơn mười tu sĩ được một gã Nguyên Anh kỳ dẫn đầu chậm rãi phi hành tại mặt biển, mỗi người đều cẩn thận phát tán thần thức ra xung quanh, gần như mặt biển mọi hướng xung quanh đều đã được đảo qua.

Bên trong đội ngũ tu sĩ này, Hàn Lập đã biến đổi thành một trung niên sắc mặt trắng nhợt, chậm rãi bay theo đội ngũ. Đừng xem bộ dáng hắn thong dong, thật ra trong lòng hắn lúc này vô cùng buồn bực.

Lúc đại hội đồ giao vừa bắt đầu Hàn Lập đã lấy thân phận một tu sĩ Kết Đan kỳ lẫn vào trong chuẩn bị đục nước béo cò. Nhưng hắn tuyệt đối không tin được, một thời gian dài trôi qua mà vẫn không thu hoạch được gì.

Nếu là cách đây vài tháng thì không có thu hoạch gì cũng là bình thường, nhưng từ lúc ác giao xuất hiện trở lại, các đội ngũ khác ít nhất cũng đã bị ác giao đánh lén một vài lần, duy có đội ngũ hắn tham gia vẫn chưa chạm trán bọn ác giao lần nào.

Điều này khiến Hàn Lập thật sự đau đầu, không hiểu là vận khí hắn quá tốt hay quá xấu đây.

------oOo------

Chương 962: Đấu Giao

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khu vực bọn họ tìm kiếm chính là hải vực phía tây Quỳnh Anh đảo, cách Quỳnh Anh đảo không xa.

Mấy ngày trước tại đây có một tổ tu sĩ bị bát cấp lam giao đánh lén, bọn ác giao vốn giảo hoạt, khả năng còn lẩn quẩn ở khu vực này chờ bọn họ đến tiêu diệt cực thấp.Nam Hải môn chỉ cho bọn họ đến đây dò xét một lần nữa xem có gì khác thường hay không.

Trước mặt nhiều tu sĩ tất nhiên Hàn Lập sẽ không đem toàn bộ thần thức phát tán tránh khiến cho các tu sĩ Nguyên Anh khác nghi ngờ, chỉ dùng thần niệm đem chu vi mười dặm mặt biển xung quanh bao hết, chỉ như vậy cũng đủ phát hiện hành tích ác giao mà không sợ bị đánh lén.

Hơn mười tu sĩ tiếp tụ phi hành, qua nửa ngày bọn họ cũng đã dò xét hơn một nửa hải vực nhưng vẫn như phán đoán ban đầu, hoàn toàn không có thu hoạch.

"Kia là vật gì?" Một gã tu sĩ bay phía trước đột nhiên kinh hãi hét lên.

Hàn Lập đang cẩn thận dò tìm các phía khác nghe vậy lập tức ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy phía chân trời một tầng yêu khí cuồn cuộn bốc lên, phía trong gồm nhiều tảng bụi lớn nhỏ đang hướng phía các tu sĩ bay đến.

"Tốt lắm, bên trong chắc chắn có yêu thú cấp cao, không để chúng thoát." Một trận xôn xao vang lên, một gã tu sĩ kinh hỉ hét lớn.

"Không đúng. Bọn ác giao này bình thường không phải chỉ cần

thấy chúng ta là lập tức bỏ chạy hay sao, hôm nay sao lại chủ động tấn công, chắc chắn có quỷ kế." Một tu sĩ khác tương đối trầm ổn, chần chừ lên tiếng.

Dẫn đầu tổ đội là một dại hán trang phục vàng óng Nguyên Anh kỳ, vừa nghe xong lời này liền nhướng mày, tập trung ánh mắt nhìn về các phương hướng còn lại, sau đó đột nhiên biến sắc thét lớn:

"Cẩn thận, các hướng khác cũng có yêu thú bay về đây!"

Vừa nghe lời này chúng tu sĩ lập tức đại loạn, tất cả đều mang pháp bảo tung ra đề phòng, sau đó nhìn ra khắp nơi. Nhưng mấy ngàn dặm xung quanh đều trống trải, không hề có bóng yêu thú nào.

Các tu sĩ liếc mắt nhìn nhau muốn xác nhận lại lời đại hán vừa nói bỗng nhiên phía trên bầu trời xuất hiện tiếng giao gầm chói tai. Tiếp theo đằng xa từng đám yêu vân xuất hiện không ngừng quay cuồn, ẩn ẩn hiện ra thân hình giao long nhanh chóng tiến về hướng bọn họ.

Nhưng trọng yếu nhất là, từ hai bên lại xuất hiện hai cỗ yêu vân lam và hồng màu sắc cực kì rực rỡ lại còn to hơn đám yêu vân xung quanh vài lần.

"Làm sao có thể xuất hiện hai bát cấp yêu thú?" Với thần thức của các tu sĩ lập tức cảm nhận được hai cỗ yêu vân này, một người sắc mặt tái nhợn hét to.

Các tu sĩ còn lại sắc mặt cũng hoảng hốt, đôi mắt lộ vẻ kinh hoàng.

Hiển nhiên đám ác giao này không biết tìm đâu ra được thêm một đồng loại bát cấp, hiện tại không cần đánh lén nữa mà đã bao vây ý đồ tiêu diệt toàn bộ tổ tu sĩ này.

Phản chủ vi khách!

"Không cần hốt hoảng, mau chóng chia ra phát truyền âm phù

cho các tổ còn lại, sau đó lập tức phân công nghênh địch. Đám ác giao này hiện đã gần tập trung lại, uy thế không ngừng tăng lên, nếu các người rời đội bỏ chạy, với thủy thuật của bọn chúng chỉ khiến chúng ta chết sớm hơn thôi." Đại hán Nguyên Anh kỳ vẫn duy trì trấn định, hét một tiếng chói tay rồi lớn tiếng phân phó.

Vừa nghe xong các tu sĩ còn lại tâm thần cũng tạm trấn định, có vài người còn thả mấy đạo truyền âm phù vụt đi.

"Ta sẽ đối phó một con bát cấp ác giao, con còn lại phiền hai vị đạo hữu dùng thân pháp linh hoạt duy trì một chút, không cần dùng cứng đối cứng, cốt là duy trì thời gian. Các tu sĩ còn lại thì đối phó với đám thất cấp ác giao." Đại hán lại trầm giọng nói.

Nhưng lúc này đám tu sĩ lại quay mặt nhìn nhau.

Đối phó với bọn thất cấp ác giao tuy đại bộ phận tu sĩ ở đây không phải đối thủ nhưng vẫn có thể tự bảo vệ mình. Nhưng bắt họ hai người liên thủ đối phó với bát cấp ác giao, không phải giỡn chứ? Cho dù là quần đấu, tu sĩ bình thường cũng không thể chống đỡ bát cấp ác giao được bao lâu.

"Hai người không đủ thì ba người!" Đại hán thấy tình hình như thế có chút lo lắng lại tăng thêm một người.

Lời vừa dứt đột nhiên một thanh âm phá không vang lên, một màn chấn động xuất hiện.

Chỉ thấy một gã tu sĩ tướng mạo tầm thường đột nhiên phát ra uy thế kinh khủng, sau đó hóa thành một đạo thanh hồng chói mắt bay thẳng đến hướng đám hỏa vân bát cấp.

"Nguyên Anh tu sĩ, là Nguyên Anh trung kì tu sĩ!" Đám tu sĩ đoại loạn, mọi người kinh hỉ reo lên.

Tên Nguyên Anh kỳ kia sau một hồi sửng sốt cũng vô cùng mừng rỡ. Chắc chắn Nam Hải môn đã phát hiện được cái gì nên cố ý an bài thêm một gã Nguyên Anh tu sĩ vào đội ngũ của mình.

Dù còn muốn tiếp tục suy nghĩ nhưng mắt thấy đám yêu vân kia sắp vây kín, đại hán kia không dám chần chừ.

Thân vừa xoay tròn cũng lập tức hóa thành một đoàn lam quang, nhắm hướng lam sắc yêu vân bay đến.

Các tu sĩ còn lại thấy đã có hai Nguyên Anh tu sĩ ngăn cản hai bát cấp yêu giap cũng đã phấn chấn tinh thần, liên tục phi độn đi nhắm hướng các yêu vân còn lại.

Không lâu sau đó từ bốn phương tám hướng từng đạo linh quang không ngừng phóng lên.

Thanh âm công kích không ngừng vang lên.

Bất đồng với xung quanh, phía hai yêu vân bát cấp vẫn không hề động tĩnh, Hàn Lập lúc này đang đứng yên, trên người bị một tầng tử sắc băng diễm vây lấy, bốn phía xung quanh đều là luyện ngục hỏa hải (biển lửa), xung quanh thỉnh thoảng lại vang lên thanh âm két két. Chút thanh âm này so với thanh âm công kích kinh thiên động địa từ các hướng khác tự nhiên không đáng kể đến.

Mà ở phía đối diện khoảng mười trượng, một gã yêu thú nửa người nửa giao đang đứng giữa một hỏa trụ lạnh lùng nhìn Hàn Lập. Yêu thân của hắn thoạt nhìn có vẻ giống một nam tử nhưng toàn thân lại được từng đám vảy đỏ to bằng nắm tay vây lấy, không ngừng phung trào hồng diễm ra bên ngoài.

"Quả nhiên là hồng giao, xem ra lần này ta may mắn rồi. Bát cấp xích hỏa giao so với thất cấp lúc trước thì mạnh hơn nhiều, như vậy lân phiến trên người ngươi hẳn cũng rất tốt." Hàn Lập đột nhiên nhoẻn miệng cười.

"Ngươi đã nhắm ta từ trước?" Tên nửa người nửa thú kia đầu tiên là sửng sốt, sau đó lục quang trên mắt khẽ lóe lên, sau đó nhếch miệng nói lại lộ ra một cái răng nanh trắng bạch khiến người khác không rét mà run, đồng thời hỏa trụ tại bốn phía lại tăng vọt lên ba phần, nhất thời thanh thế kinh người.

Chẳng qua bộ dáng xích hồng giao này tuy dữ tợn nhưng trong long lại vô cùng bất an.

Tên tu sĩ nhân loại này, chẳng những là một gã Nguyên Anh trung kỳ, hơn nữa một thân tử diễm băng chúc lại vô cùng bí hiểm đã vô hiệu hóa yêu hỏa hắn khổ tu nhiều năm, chỉ một chiêu này cũng đã phế hơn nữa thần thông của hắn.

Hơn nữa không hiểu sao vừa thấy bộ dạng bình tĩnh của Hàn Lập trong lòng hắn lại phát lạnh, một loại cảm giác nguy hiểm dâng lên khiến cho yêu thú ngày ngày càng bất an.

"Lúc ta đến đây là vì ghe nói trong đám ác giao có một con thất cấp xích hỏa giao, hiện tại gặp ngươi tự nhiên sẽ không còn hứng thú với tiểu gia hỏa kia nữa. Nhưng ngươi đã tu luyện thành hình, ta cũng không có hứng giết chóc. Tốt hơn là nên thế này, nếu ngươi tự động mang lên vài tấm bản mệnh lân phiến cho ta, sau đó mang đàn giao rời đi ta sẽ chừa cho ngươi một đường, thế nào?" Hàn Lập cười hắc hắc sau đó bất động thanh sắc nói.

"Đưa bản mệnh lân phiến cho ngươi? Khẩu khí quả là không nhỏ.

Chỉ là một tên tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ nhỏ bé mà dám càn rỡ như thế, hãy đem theo cái giấc mộng hão huyền ấy mà hôi phi yên diệt đi." Xích hỏa giao vừa nghe Hàn Lập nói lời ấy thì như bị động phải vảy ngược, nổi giận lôi đình.

Bản mệnh lân phiến đối với giao vô cùng quan trọng, tuy to nhỏ không đồng đều, số lượng nhiều ít khác nhau nhưng theo thời gian tăng trưởng những bản mệnh lân phiến này quán chú thêm cho chúng không ít tinh nguyên và pháp lực gần như là yêu đan. Một khi mất đi tu vi chúng lập tức mất quá nửa, Hàn Lập một lần đòi vài cái tự nhiên là chọc giận nó.

Trong cơn cuồng nộ, thân hình trong hỏa trụ lộn một cái, *"phanh"* một tiếng hỏa trụ từ bốn phía tỏa lớn ra, một đầu xích hồng giao long bảy tám trượng đột nhiên xuất hiện trong hóa diễm. Lúc này hắn đã đem mối bận tâm lúc trước vứt đi, chỉ muốn một tay đập nát Hàn Lập sau đó dùng yêu hỏa thiêu trụi.

Ác giao vừa hiện ra bản thể yêu thú liền hung hăng hé miệng, một đạo long nham đỏ sậm bắn thẳng đến Hàn Lập.

Hàn Lập vừa thấy cảnh này lông mày khẽ nhướng lên:

"Hóa lửa thành dịch thể, có thể đem yêu hỏa luyện thành bậc này bản lãnh thật không tồi. Xem ra lần này ta phải chân chính động thủ rồi."

Trong miệng vừa nói, Hàn Lập cũng không dám chậm trễ, giơ tay vỗ vào ót một cái, một viên tuyết châu trắng bạch từ miệng phun ra, đây đúng là tuyết tinh châu đã được hắn luyện hóa.

Hạt châu vừa thoát ra lập tức hóa lớn thành nắm tay rồi vọt thẳng tới, Hàn Lập đồng thời quát khẽ một tiếng duỗi tay chỉ vào hướng hạt châu đang bay, tuyết châu lập tức xuất hiện thêm một cỗ tử sắc hỏa diễm, sau đó lại hóa thành một tử sắc hỏa giao miệng ngậm tuyết tinh châu.

Tử giao sau khi thành hình không chút khách khí bay lên đón đầu hỏa dịch đang đánh tới.

"Tư lạp" một tiếng, bạnh khí xung quanh nổi lên không ngớt phủ lấy hai người. Bên ngoài nhìn vào chỉ mơ hồ thấy được tử sắc giao long đang dùng viên châu không ngừng phun tử diễm áp chế khiến hỏa dịch không ngừng thối lui.

Xích hỏa giao thấy thế trong mắt lộ ra một tia kinh sợ nhưng lập tức hung quang chớp động, khắp người hồng mang đại phóng lại há miệng phát ra một tiếng kêu to.

Hàn Lập bị vây giữa biển lửa, hỏa diễm lại không ngừng quay cuồng, sau đó một hỏa sóng cao hơn mười trượng xuất hiện hùng hổ từ hai bên ập xuống Hàn Lập.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, hai tay chà xát vào nhau sau đó tách ra nhẹ nhàng hướng hai bên vẫy một cái.

Tử quang chớp động, một thanh âm thanh thúy vang lên, hai đỉnh băng ba mươi trượng từ đất đột ngột vươn thẳng lên, trên mặt băng tử sắc hàn quang không ngừng chớp động đem hỏa sóng hai bên đè xuống.

Đúng lúc này, hỏa giao phía xa đột nhiên nhoáng lên, thân hình thu nhỏ lại vài lần chỉ còn hơn trượng.

Sau đó hỏa dịch đang bắn ra cũng dừng lại, *"Sưu"* một tiếng, toàn thân hóa thành một mũi nhọn bắn về phía Hàn Lập với tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã vượt qua khoảng cách hai mươi trượng. Đến khi khoảng cách không còn xa, hai trảo nâng lên chuẩn bị công kích.

Thì ra yêu giao thấy dùng yêu hỏa tấn công không hiệu quả nên định dựa vào yêu thể mạnh mẽ tiếp cận Hàn Lập, sau đó bất ngời ra tay bắt lấy.

------oOo------

Chương 963: Diệt Giao

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khi hỏa giao đã đến sát người, khóe miệng Hàn Lập lại khẽ cười, tay áo bào run lên, một đạo hồng mang từ đầu ngón tay lóe lên rồi biến mất. Đồng thời tiếng lôi minh phía sau vang lên, một ngân bạch sắc sí (đôi cánh màu vàng- trắng) phiêu phù xuất hiện.

Ngân quang đại phóng, thân hình Hàn Lập sắp bị lợi trảo ập trúng lập tức biến mất trong màn hào quang. Xích hỏa giao nhoáng lên, nhất thời công kích dừng lại.

Cơ hồ cùng lúc đó, bên tai hắn đột nhiên truyền đến thanh âm xé gió bén nhọn, một cây hồng châm trong suốt bỗng hiện ra, nhắm ngay chỗ yếu hại trên khuôn mắt ác giao bắn tới.

Xích hỏa giao quay cuồng không ngừng nhưng chỉ có thể tránh được một chút, lại bị một đòn phía sau đánh trúng, đúng là tinh hóa phi châm sắc bén dị thường.

Phi châm vô thanh vô tức bay đến, tốc độ nhanh không tưởng, Xích hỏa giao trong lúc không đề phòng bị phi châm bắn tới sợ đến mất hồn. Hắn không kịp phản ứng, chỉ có thể liều mạng nghiêng đầu một chút nhưng cũng đã muộn.

Một tiếng vang nhỏ, sau đó tiếng kêu thê thảm từ ác giao phát ra, một tay đầy vuốt đang bưng kín hơn nửa khuôn mặt, máu theo ngón tay từ từ chảy xuống, phi châm này đã trực tiếp xuyên thủng khuôn mặt ác giao.

Phi châm này tuy sắc bén dị thường nhưng vì được luyện từ yêu đan hỏa thuộc tính mà thành nên thần thông của nó không thể gây thương tổn chí mạng cho ác giao được. Nhưng lúc nó xuyên thủng hai má ác giao, Hàn Lập đão động thần niệm trong khoảnh khác đề cao uy lực cùng kích thước phi châm lên vài lần khiến cho khuôn mặt ác giao xuất hiện một lỗ sâu bằng ngón cái khiến nó đau đớn kêu rên.

Không đợi Xích hỏa giao kịp tỉnh táo, một tiếng lôi minh lại vang lên, Hàn Lập lại hiện ra phía sau ác giao đồng thời cánh tay vung lên, một đạo kim mang chừng một trượng hung hăng trảm xuống.

Xích hỏa giao trong lòng trầm xuống, bất chấp đau đớn, hồng mang hiện lên hung hăng quét đuôi về phí Hàn Lập.

Hắn bất chấp tất cả, trước hết muốn hóa Hàn Lập thành một đống thịt vụn.

Hàn Lập sửng sốt. Không hổ là thiên địa linh thú, phản ứng quả thực vô cùng nhanh lẹ. Bình thường hắn dùng lôi độn đánh lén, tu sĩ nhân loại không mấy ai có thể cản được.

Trong lòng còn suy nghĩ, thần niệm đã động. Kim sắc kiếm quang đổi hướng, chém về phía đuôi ác giao.

Kết quả khi hai người vừa típ xúc, kim mang lập tức bổ đôi hồng mang, chém thẳng lên đuôi giao.

Xích hỏa giao trong lòng run lên, vội vàng đem yêu lực toàn thân tập trung vào đuôi, lập tức phần đuôi trở nên trong suốt lộ cả huyết quang.

Ầm một tiếng, kim mang cùng huyết mang tiếp xúc, ánh sáng chói lòa. Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, lam mang trong mắt thiểm động, nhất thời thấy rõ tình hình.

Hắn hợp phi kiếm lại thành kim kiếm nhưng không thể một lần trảm đứt đuôi giao, chỉ có thể bổ được một phần vẩy rồi tiến sâu vào một phần ba, sau đó bị cốt giao cứng rắn ngăn lại.

Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, hai tay bấm pháp quyết, thu hồi phi kiếm. Nhưng lúc này từ đuôi giao lại phát ra một cỗ hấp lực khổng lồ, đem phi kiếm gắt gao giữ lấy khiến nó không thể di chuyển mảy may.

"Không còn pháp bảo, ta xem ngươi chống đỡ ra sao!"

Ánh mắt Xích hỏa giao lộ ra một tia điên cuồng, cười to, sau đó đột nhiên há miệng, hồng sắc quang mang thiểm động, một viên châu cỡ nắm tay như ẩn như hiện từ miệng giao hiện ra.

"Yêu đan" Đồng tử Hàn Lập co lại, lập tức nhận ra vật ấy.

Ác giao đã biết chính diện giao phong chắc chắn không phải đối thủ của Hàn Lập nên thừa dịp bổn mạng pháp bảo của hắn còn bị vây khốn đã lập tức thừa cơ phun yêu đan công kích.

Hàn Lập biến sắc, hét to một tiếng, thân hình đột nhiên hóa thành mơ hồ, tsau đó nhoáng lên, lập tức thân hình hóa thành ba Hàn Lập giống nhau như đúc, cùng đứng tại chỗ.

Một màn này khiến hỏa giao rùng mình, còn chưa kịp nhận ra thực hư Hàn Lập đã cười lạnh, vung áo bào một cái, ba đạo kim mang từ áo bào đồng thời bắn ra chém về phía ác giao.

Ác giao chấn động, mắt thấy ba đạo kim mang đồng thời từ ba hướng bắn tới, trong lòng kinh hoảng chỉ kịp đem yêu đang bắn ra nghênh đón đạo kim quang ở giữa, còn hai lợi trảo thì chia ra tả hữu đón 2 đạo còn lại.

Tuy đã kiến thức qua sự sắc bén của phi kiếm, nhưng hắn cũng không cho rằng cả ba đạo kim mang kia đều là thật, nhất định là hai giả một thực, nếu yêu đan ngăn đúng được đạo kiếm mang thật tánh mạng hắn tự nhiên được bảo toàn. Còn hai lợi trảo của hắn lại còn cứng rắn hơn cả phần đuôi, hiện tại hắn đã chấp nhận chịu thương thế nặng để giữ phi kiếm lại, cũng là muốn dùng yêu đan trực tiếp tiêu diệt Hàn Lập.

Đáng tiếc ý niệm này của ác giao còn chưa chấm dứt, một tiếng nổ to đã truyền đến, yêu đan hóa thành hồng quang trực tiếp đem kim mang đánh lùi lại vài trượng, hiện ra nguyên hình phi kiếm.

"Quả nhiên phi kiếm ở giữa đúng là thật." Xích hỏa giao thấy vậy, trong lòng vui vẻ thầm nghĩ. Nhưng ý niệm vừa xuất hiện, hai đạo kim mang còn lại lại đồng thời đại phóng quang hoa. Hai móng vuốt ác giao chợt lạnh đi, tiếp theo một cảm giác đau nhức không

tả truyền đến, hai lợi trảo trong khoảnh khắc bị kim mang trảm rớt hơn nửa sau đó tiếp tục vụt tới trước người ác giao.

"A" yêu giao thét lên một tiếng, linh quang trên người chớp động lập tức ngã người tránh đi.

Nhưng vào lúc này, từ lòng bàn chân ác giao đột nhiên xuất hiện một đóa tử sắc liên hoa, liên ảnh vừa hiện lên, một cỗ hàn khí đột nhiên bạo phát nhất thời bao lấy thân ác giao.

Yêu giao rùng mình, thân hình không khỏi khựng lại.

Mà một trong một khoảnh khắc trì hoãn này, hai đạo kim quang kia đã bộc phát phát ra quang mang chói lọi, vây quanh đầu giao trảm một cái. Rắc một tiếng, đầu giao lập tức rời cổ. Tuy cổ giao có vảy thô dày nhưng lại vô pháp ngăn cản một trảm này.

Thì ra vừa rồi, Hàn Lập giấu tay trong áo bào đồng thời nhẩm niệm pháp quyết, đem hơn nửa linh lực toàn thân quán nhập vào hai khẩu phi kiếm, đem toàn bộ uy lực đáng sợ của canh tinh phát ra, trong khoảnh khắc phi kiếm trở thành vô kiến bất tồi (không gì không thể phá), cơ hồ không gì có thể ngăn cản.

Lúc này, hai thân ảnh *"Hàn Lập"* chớp động một cái, biến mất tại chỗ.

Mà phút chốc đầu giao vừa rơi xuống, hai tay Hàn Lập không ngừng cử động, điểm chỉ về phái hai phi kiếm, tiếng sét lại vang lên, hai đạo kim hồ đồng thời từ hai phi kiếm bắn ra hóa thành một kim sắc điện võng đón đầu chụp xuống.

Cơ hồ cùng lúc đó, thân thể ác giao vừa bị trảm bỗng lóe lên, một tiểu giao xuất hiện hoảng sợ hướng không trung bắn đi, vừa khớp lại tiến vào bên trong kim võng.

Khi ác giao phát giác ra, muốn đổi hướng thì kim võng đã sớm khép lại, khiến hắn trở thành chim trong lồng vô pháp thoát ra.

Giao hồn liều mạng phun ra xích diễm đánh sâu vào kim võng, muốn dùng cường lực phá võng mà chạy.

Nhưng Hàn Lập đã sớm có chuẩn bị, hừ lạnh một tiếng, điện võng lập tức thu nhỏ lại, trong chốc lát đã vây quanh giao hồn khoảng một trượng. Không giống như lúc đối phó với tu sĩ thông thường lập tức dẫn bạo điện võng tiêu diệt đối phương mà lại lật tay, một bích lục tiểu bình xuất hiện trong bàn tay.

Phất nhẹ tay về phía điện võng, vô số kim ti từ điện võng phóng ra hướng vào phía trung tâm, mặc cho giao hồn liều mạng né tránh, trong chốc lát giao hồn đã bị quấn thành một kim sắc ti cầu cỡ bàn tay, cũng đã vô pháp giãy dụa.

Lúc này bàn tay đang cầm tiểu bình của Hàn Lập nhẹ nhàng nhoáng lên, một mảnh bạch quang từ tiểu bình phun ra nháy mắt đã đem toàn bộ kim ti hút vào.

Lúc này thần sắc Hàn Lập mới buông lỏng.

"Linh ảnh thuật này tuy chỉ là một loại thần thông nhỏ nhưng lúc chân chính đối địch cũng có đôi chút tách dụng, không trách được Kim Hà sơn lại xem đây là bí thuật truyền thừa." Hàn Lập thì thầm một câu, lại nhấc tay một cái, kim sắc phi kiếm vốn vị vây tại đuôi giao vụt quay lại, sau đó toàn bộ thân thể xích hỏa giao cũng được Hàn Lập thu vào túi trữ vật.

Mà yêu đan của bát cấp yêu giao này tự nhiên Hàn Lập không quên được, dùng một hộp ngọc cẩn thận cất vào.

Yêu vân từ bốn phía cùng với hỏa hải không còn được yêu giao thao túng đã bắt đầu tán loạn.

Hàn Lập nhân cơ hội này xuay chuyển ánh mắt, nhìn về phía các chiến trường còn lại.

Phía các tu sĩ Kết Đan kỳ thì hoàn hảo, đều dựa vào số đông mà quần đấu với đám ác giao, có chút cân sức không hề rơi vào thế hạ phong. Nhưng tên Nguyên Anh kỳ bên kia lại lộ vẻ không ổn, hắn hoàn toàn bị bát cấp ác giao áp chế, sắp không duy trì nổi.

"Bát cấp yêu thú, chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, ta cũng nên

nhân lúc này mà thu thêm một con nữa." Hàn quang trong mắt Hàn Lập chợt lóe, lầm bầm một câu rồi hóa thành thanh quang bay độn ra.

"Hàn tiểu tử, đừng quá tham lam. Ta đã cảm ứng được có vài đội tu sĩ đang bay về phía này, nếu ngươi còn trì hoạn nhất định sau này không thể rời đi.

Nam Hải môn tốn bao nhiêu công phu muốn bao vây tiễu trừ bọn ác giao này cũng chỉ vì bát cấp yêu thú. Ngươi nếu đã tiêu diệt được một con khẳng định chúng sẽ không dễ dàng buông tay cho ngươi rời đi." Đại Diễn thần quân truyền âm.

"Là người của Nam Hải môn? Quả thật hành động khá nhanh. Quên đi! Mặc dù có chút đáng tiếc nhưng cũng đành chịu." Hàn Lập nghe xong cả kinh, vận thần thức ra xung quanh xác nhận, sắc mặt trầm xuống. Cuối cùng hắn biến mất, dùng thuật ẩn thân lặng lẽ rời đi.

Mà lúc này bát cấp lam giao đã cảm ức được Xích Hỏa giao bị diệt, trong lúc kinh sợ đã điên cuồng khởi động thế công, đã ép đại hán không ngừng thoái lui. Đại hán lại thầm kêu khổ, trong lòng đã có ý định bỏ chạy.

Đúng lúc này ở phía xa, từ hai nơi đồng thời xuất hiện hai luồng linh quang, tiếp theo đó hai đội mỗi đội hơn mười tu sĩ từ hai phía tiến nhanh đến.

Bát cấp lam giao trong thấy đã biết không ổn, vội vàng áp chế tức giận trong lòng, phát ra một tiếng kêu to sau đó không nói lời nào rút xuống biển.

Đám thất cấp ác giao còn lại nghe thấy cũng đồng dạng rút đi. Nhưng vào lúc này vô luận là đại hán hay đám tu sĩ kết đan đều không để chúng dễ dàng bỏ chạy, bám đuôi quấy nhiễu không ngừng không cho chúng có cơ hội lẩn trốn vào đại hải.

Một lúc sau, tranh đấu càng lúc càng hung hiểm ác liệt…

Hàn Lập đối với cuộc đấu này một chút hứng thú cũng không có, sau khi bay ra ngoài hơn trăm dặm đã hiện hình, không quay đầu lại tiếp tục phi độn sâu đại hải.

Hắn muốn tại đại hải tìm một linh đảo không người bắt đầu luyện chế khôi lỗi của Đại Diễn thần quân.

------oOo------

Chương 964: Liệt Hồn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bản đồ hải vực ở khu này, Hàn Lập đã sớm mua đủ từ trước. Lặng lẽ theo hướng đã định, sau khi phi độn khoảng nửa tháng, rốt cục hắn cũng hạ xuống một hòn đảo nhỏ vô danh.

Đảo này không lớn, khuôn viên chừng khoảng 40 dặm vuông, trên đảo có một linh mạch nhỏ, dài ước chừng bảy tám dặm.

Nếu nơi đây là trong lục địa, khẳng định chỗ này sớm đã bị một tiểu gia tộc nào đó chiếm làm căn cứ. Nhưng ở giữa biển khơi bao la, lại có không biết bao nhiêu yêu thú ẩn mình, không có một chút thực lực, không gia tộc nào dám di chuyển đến tận đây. Nhưng với các gia tộc có thực lực, thì một cái linh mạch nhỏ bé này lại không đáng để quan tâm.

Hơn nữa đảo này thực sự không ở vào khu vực thông thương, vị trí thập phần hẻo lánh, cho nên vẫn không có người đặt chân cho tới tận bây giờ.

Hàn Lập đối với nơi đây lại rất vừa lòng, lúc này hắn đang ở trong lòng một quả núi nhỏ, phóng xuất ra phi kiếm, đẽo gọt một hang động thật lớn, tiếp theo liền đem tòa Thiên Cơ Phủ đặt vào trong đó.

Lúc này một tòa động phủ nhỏ nhắn trông cực kỳ tinh xảo lập tức xuất hiện ở trước mắt.

Vì an toàn cho động phủ, tránh cho kẻ khác nhòm ngó. Hàn Lập không chỉ khởi động cấm chế của tòa động phủ, mà còn dùng ảo trận che phủ toàn bộ ngọn núi nhỏ, sử dụng sương mù che phủ phương viên mười dặm xung quanh.

Sau khi làm tốt những phương pháp bảo vệ này, Hàn Lập mới đưa Linh Trùng, linh thảo, chuyển vào trong côn trùng thất và

Dược Viên, thổ giáp long cũng bị thi triển cấm chế, tiện tay ném vào trong một gian thú phòng, sau đó hắn liền mang theo lượng lớn tài liệu, tiến vào một gian mật thất ở trung tâm của động phủ.

"Những tài liệu này chỉ đủ cho một lần luyện chế, nếu trong khi luyện chế mà phạm sai lầm, khả năng không có thời gian để đi tìm kiếm đủ tài liệu thay thế. Cho dù hiện nay tỷ lệ thành công có cao hơn, nhưng trong lòng tiền bối cũng hiểu, thật sự ta cũng không có gì nắm chắc là sẽ thành công. Dù sao cũng là ta xuất thủ thay tiền bối để luyện chế, nếu có một chút lý giải mà phạm sai lầm, đều có thể làm cho lần luyện chế này gặp thất bại." Vừa đi vào trong mật thất, Hàn Lập trở tay đem ống trúc sau lưng dựng đứng trước mặt, bình tĩnh nói.

"Chuyện này đương nhiên là ta biết. Có điều trước khi ngươi bắt đầu luyện chế, ta sẽ đem phương pháp luyện chế giảng giải rõ ràng, rành mạch cho ngươi một lần nữa, nếu ngươi có bất kỳ nghi vấn nào ta sẽ giải thích cho ngươi, chỉ sau khi ngươi nắm giữ toàn bộ phương pháp, mới có thể để ngươi động thủ. Trước khi ta giảng giải, ngươi đem khối ngọc giản này nhìn qua lại một lần nữa, bên trong ta đã ghi lại toàn bộ tư liệu về luyện chế con rối, ngươi xem có gì chưa nắm chắc thì ta sẽ giải đáp."

Từ trong ống trúc truyền tới âm thanh của Đại Diễn Thần Quân. Hắn tựa hồ như đã sớm lo lắng đến chuyện này, cũng đã chuẩn bị các bước tiếp theo rồi. Từ ống trúc phát ra một tiếng vang nhỏ. Một khối bạch sắc ngọc giản từ trong đó bắn ra tới tay Hàn Lập.

"Nếu trong lòng tiền bối đã hiểu rõ sự tình. Vãn bối cũng cảm thấy an tâm." Hàn Lập gật đầu. Cũng không có nói nhiều, lập tức khoanh chân ngồi xuống. Đem thần thức đắm chìm tại ngọc giản trung.

Thời gian chậm rãi trôi đi, thần sắc trên mặt Hàn Lập biến ảo không ngừng. Có kinh hãi, có hưng phấn, sau cùng lại biến thành vẻ kinh ngạc.

Một lúc sau, hắn thở dài một hơi. Rốt cục đem thần thức từ trong ngọc giản rút ra. Nhưng cũng không có nói lời nào, hai mắt nhắm chạt,lẳng lặng ngồi yên trên mặt đất tựa như đang nhớ lại hay đang phân vân về một vấn đề gì. Ước chừng mười lăm phút sau Hàn Lập mới mở mắt, thần sắc lúc này mới ổn định như lúc bình thường.

"Tiền bối tính toán quả nhiên không sai. Nếu dựa theo phương pháp này luyện chế thành công. Khôi lỗi này chỉ cần có đủ linh thạch uy lực đích xác không gì sánh kịp. Cho dù so sánh với một vị Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ hẳn là sẽ không hơn kém bao nhiêu. Nhưng vẫn có một chút ta còn không biết rõ. Hy vọng tiền bối có thể giải thích cho ta mối nghi hoặc này." Do dự một lát, rốt cục Hàn Lập cũng mở miệng.

"Ta đã tính toán trao cho ngươi toàn bộ phương pháp luyện chế này, bây giờ có gì thắc mắc ngươi cứ nói.Ta tuyệt đối không dấu diếm." Đại Diễn Thần Quân lập tức trả lời không đắn đo.

"Tiền bối đã nói như vậy, vãn bối cũng không khách khí. Dựa theo sở học khôi lỗi thuật của ta trước kia, luyện chế khôi lỗi cấp bậc càng cao thì sẽ phải dung hợp tinh hồn cấp bậc càng cao mới được. Phương pháp luyện chế này của tiền bối, ta thật sự nghĩ không ra phải dùng yêu thú tinh hồn nào để dung hợp mới có thể phát huy hoàn toàn uy lực của nó. Cho dù sử dụng hồn tinh của bát cấp Xích Hỏa Giao mà ta vừa mới bắt được, e rằng cũng không thích hợp. Mà trước đây, tiền bối một mực không có đề cập đến chuyện tinh hồn, điều này làm cho vãn bối có chút không giải thích được. Chẳng lẽ trong lòng tiền bối đã có sự an bài?" Hàn Lập nhướng mày, dè dặt đưa ra câu hỏi.

"Ta lại tưởng có vấn đề gì, nguyên lai lại là chuyện này. Về vấn đề tinh hồn, trong khi ta nghiên cứu ra phương pháp luyện chế cũng đã có biện pháp. Thực ra nếu ngươi không hỏi, ta cũng sẽ nói cho ngươi rõ. Nếu không, ngươi chỉ sợ cũng không thể nào an tâm luyện chế được." Đại Diễn Thần Quân cười hắc hắc một tiếng rồi nói.

"Tiền bối có phải đang trêu chọc vãn bối? Bất quá để phát huy toàn bộ uy lực của khôi lỗi, ít nhất cũng phải sử dụng cửu cấp yêu thú tinh hồn thì mới có thể, vãn bối thật sự không hiểu tiền bối làm như thế nào để giải quyết chuyện này." Hàn Lập cười cười lạnh nhạt nói.

Trước khi hắn có được một sự giải thích hợp lý, thì không thể xóa bỏ sự ngờ vực trong lòng. Mặc dù mấy năm nay ở chung cùng Đại Diễn Thần Quân phảng phất vừa là thầy vừa là bạn, nhưng nếu cần phải cảnh giác, Hàn Lập tuyệt đối không tự nhiên tùy ý bỏ qua.

"Không cần tinh hồn yêu thú, đến lúc đó đem tinh hồn của ta trực tiếp dung hợp là được." Đại Diễn Thần Quân thanh âm trầm xuống, bình tĩnh nói, phảng phất đang nói về một vấn đề rất đơn giản, không liên quan đến bản thân.

"Dùng tinh hồn của tiền bối?" Hàn Lập sắc mặt nhất thời đại biến, ánh mắt tràn đầy ngạc nhiên.

"Như thế nào, ngươi cảm thấy tinh hồn của ta còn không bằng một cái cửu cấp yêu thú sao?" Đại Diễn Thần Quân nhàn nhạt nói.

"Cái này tự nhiên là không phải như vậy rồi.Vốn là tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, sau khi tu luyện đại diễn quyết thần thức tinh hồn chính là so sánh với hóa thần kỳ tu sĩ chỉ sợ cũng không hơn kém bao nhiêu. Nhưng là tiền bối không tính toán đến việc về sau sẽ chuyển thế Luân Hồi. Tinh hồn một khi bị dung nhập vào khôi lỗi, có thể bị thần hình câu diệt ngay lập tức."

Hàn Lập chậm rãi nói.

"Lão phu đương nhiên muốn đi vào đạo Luân Hồi, sau khi chuyển thế Bổn thần quân nói không chừng còn có thể lại tiếp tục tiến bước trên con đường tu tiên đường chứ!" Sau khi cười hắc hắc, Đại Diễn Thần Quân lập tức trả lời như vậy.

"Lời này có ý tứ. Ta không còn gì để nói, tiền bối không chỉ đã tính toán đem tinh hồn chính mình dung hợp vào khôi lỗi,mà còn không nguyện mất đi cơ hội Luân Hồi. Chẳng lẻ tiền bối đã có bí thuật nào đó có thể làm được điều này?" Hàn Lập nghe Đại Diễn Thần Quân nói xong, vẻ mặt cực kỳ sửng sốt, nhưng hắn dù sao cũng không phải là tu sĩ bình thường, tâm niệm hoạt động rất nhanh liền đưa ra suy đoán của mình.

"Hàn tiểu tử, ngươi cũng thông minh hơn người, ta đúng là có ý đó. Năm đó bởi vì ta sử dụng ký thần thuật mà bị nhốt trong khôi lỗi, tự nhiên sẽ không ngồi không,cái gì cũng không làm. Liền tốn hao thời gian mấy ngàn năm, nghiên cứu ra phương pháp không cần mượn pháp lực liền có thể đem tinh hồn từ trên khôi lỗi rời ra ngoài. Kết quả là phương pháp này quá mức khó khăn không thể thành công, nhưng lại phát hiện ra tinh hồn phân liệt mật thuật. Phân hồn thuật cùng thần niệm phân liệt bình thường khác nhau rất lớn, là phương pháp hồn phách của tu sĩ chúng ta phân liệt hàng thật giá thật. Đến lúc đó ta đem tinh hồn chia ra làm hai, một bộ phận mang theo hơn phân nửa tinh hồn chi lực dung hợp vào trong khôi lỗi, còn một bộ phận thì mang theo tình cảm, trí nhớ sẽ tọa hóa, một lần nữa trở về trong Luân Hồi đạo." Đại Diễn Thần Quân cũng không có giấu diếm ý tứ, thản nhiên giải thích.

"Chính là phương pháp như thế thật sự có thể chứ? Phân liệt hồn phách chỉ sợ không phải việc dễ dàng như thế." Hàn Lập vừa nghe có bí thuật này, kinh ngạc không thôi. Ngạc nhiên nói.

"Yên tâm, lão phu phân liệt đi ra ngoài chỉ là tinh hồn chi lực, sẽ không tạo thành nhiều gây trở ngại đối với vấn đề lão phu chuyển thế. Những. tinh hồn lực lượng này một khi lão phu tọa hóa xong cũng sẽ bị mất đi ý thức rồi " Đại Diễn Thần Quân lạnh nhạt nói.

"Thì ra là thế. Nếu như vậy thì vãn bối có thể an tâm rồi." Hàn Lập suy nghĩ một chút, cảm thấy việc này cũng không còn vấn đề liền cảm thấy nhẹ nhõm.

"Tốt, nếu không có vấn đề gì nữa, bây giờ lão phu sẽ bắt đầu giảng giải lại một lượt phương pháp luyện chế và các lưu ý khi luyện chế. Trước hết bắt đầu từ cấu tạo của khôi lỗi, cả thân hình có hơn mười bộ phụ kiện hạch tâm cấu thành, tài liệu cần thiết phải được phân biệt rõ ràng.." Đại Diễn Thần Quân cũng không khách khí, trực tiếp giảng giải lại một lần.

Hàn Lập tập trung tinh thần, tự nhiên chăm chú ngưng thần lắng nghe.

Thời gian một ngày qua đi, Hàn Lập ở trong mật thất không xuất hiện, phần lớn thời gian chỉ là dụng thần thức thao túng mấy cái cự viên khôi lỗi đến thúc một ít linh thảo vàđào tạo đám Linh Trùng.

Nhưng đám lục dực sương công, hắn không chỉ dùng Nghê Thường Thảo để thôi thúc, mà trong một lúc linh cơ xuất hiện, lại đem một khỏa một Tuyết Phách hoàn cho bọn chúng luyện hóa để xem hiệu quả như thế nào. Hắn cũng chỉ nghĩ một cách đơn giản là dù sao này đan hoàn đối với Tử La Cực Hỏa cực kỳ hữu dụng, thì đối với chí âm hàn của lục dực sương công hẳn là cũng hữu dụng ít nhiều mới đúng.

Kết quả là với bản lãnh của Hàn Lập hiện nay phải ba bốn tháng mới có thể luyện hóa một khỏa Tuyết Phách hoàn, những đám rết này chỉ trong một tháng là có thể luyện hóa sạch sẽ, hơn nữa khi phụt ra hàn khí, uy lực cũng rõ ràng tăng lên rất nhiều.

Thấy vậy,Hàn Lập cực kỳ mừng rỡ, chỉ để lại vài khỏa Tuyết Phách hoàn cho bản thân, còn lại tất cả đều giao cho cự viên đem tới cho đám Linh Trùng.

Về phần phệ kim trùng cũng không ngừng ăn Nghê Thường Thảo, cho dù cũng có ít nhiều biến hóa nhưng để tiến giai đến thành thục thì không biết phải đợi đến ngày nào năm nào mới có thể, Hàn Lập cũng chỉ có thể nhẫn nại chờ đợi mà thôi.

Thời gian nửa năm thoáng trôi qua, một ngày kia Hàn Lập vừa mới luyện hóa hoàn thành một bộ phận của khôi lỗi, sau khi nghe Đại Diễn Thần Quân diễn giải liền xuất ra mấy thứ tài liệu bày ở phía trước, trên mặt tràn đầy vẻ quái dị.

"Tiền bối nói mấy thứ này cũng có thể đưa vào luyện chế khôi lỗi?" Hàn Lập nhíu mày hỏi.

"Không sai, sử dụng mấy thứ này, đều là ta gần đây mới nghĩ ra, tuyệt đối có thể làm cho uy lực của khôi lỗi này sẽ cao hơn một tầng." Đại Diễn Thần Quân thản nhiên nói.

"Một quả Ma Tủy Toản tiền bối có thể luyện chế thành một kiện lợi khí thì cũng dễ hiểu, nhưng còn mấy thứ này ta cũng không hiểu

rốt cuộc có thể sử dụng vào việc gì." Hàn Lập khoát tay chỉ vào vài tài liệu trên mặt đất, có chút bế tắc không thể giải thích được.

Hắn lấy tay chỉ vào ngân liên và khối tàn bi.

"Ma Tủy Toản đúng là sẽ được dùng như ngươi nói, ngày đó khi ngươi đoạt được,trong lòng ta đã tính như vậy. Mặc dù theo lý thuyết đây là tài liệu duy nhất để luyện chế Ma Long Nhận, nhưng là nếu dùng vật ấy luyện chế thành ma đạo bảo vật khác, đồng dạng cũng sẽ có uy lực không nhỏ. Ta đã suy nghĩ sẽ dùng để luyện chế thành nhất kiện bảo vật, cho khôi lỗi sử dụng làm đòn sát thủ. Còn với ngân liên này, ngày đó ta nghe ngươi nói vật ấy có thể ngăn cản Canh Tinh phi kiếm, liền lập tức động tâm nghĩ. Mặc dù ta không biết vật ấy do tài liệu gì chế thành, nhưng nếu dùng thêm một ít cương ngân trộn lẫn vào là có thể luyện chế thành một kiện hộ thân cương thuẫn. Còn với tấm tàn bia kia, ta cũng chỉ là mấy ngày trước đây vừa mới nhớ ra nó ra vật đó." Đại Diễn Thần Quân nói tới đây chợt dừng lại, trên mặt lộ ra thần sắc ngiêm trọng.

------oOo------

Chương 965: Khôi Lỗi Đại Thành

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nhất thần nê, ngươi đã bao giờ nghe nói qua?" Đại Diễn Thần Quân trầm giọng hỏi.

"Đương nhiên là đã nghe nói rồi. Hóa Nhất thần nê được xưng huyễn hình cấp bậc rất cao, nghe nói có thể luyện chế thành pháp khí tùy ý biến hình, sau khi bị hao tổn còn có đặc thù năng lực tự hành chữa trị, là tài liệu hiếm thấy để luyện chế các loại pháp khí phức tạp. Chẳng lẽ chính là vật ấy? Chỉ là vãn bối nghe nói hóa Nhất thần nê là màu trắng, giống như mĩ ngọc bình thường, như thế nào lại có hình dạng như vậy?" Hàn Lập cũng lắp bắp kinh hãi, nhìn chằm chằm khối tàn bi, ngạc nhiên hỏi.

"Hàn tiểu tử, ngươi không cần kinh ngạc. Cái này chính xác là hóa Nhất thần nê, nhưng là trải qua thượng cổ tu sĩ pha trộn thêm tài liệu khác rồi dùng phương pháp đặc thù luyện chế, ở thời thượng cổ được gọi là sát linh nhuyễn ngọc. Trong thiên hạ tu sĩ có thể nhận ra chúng nó, tuyệt sẽ không có hơn mười người. Ngay bản thân ta cũng là nhiều năm trước đây ở trong một tòa cổ tu động phủ đã xem qua một chút tư liệu liên quan, sau đó cũng lãng quên đi. Nếu không phải là do gần đây ta chợt nhớ tới một việc cùng vật ấy có quan hệ, thì e rằng bây giờ cũng không thể nhớ ra nó." Đại Diễn Thần Quân nói.

"Sát linh nhuyễn ngọc? Nó với thần nê có cái gì khác nhau?" Hàn Lập như có điều suy nghĩ liền đưa ra hỏi.

"Ngươi lúc trước không phải cũng không phát hiện sao? Loại này thần nê trải qua luyện chế sau chẳng những có thể đem công hiệu biến hình chữa trị phát huy đến cực hạn, ngoài ra còn có thể hấp thu pháp lực khi bị công kích, một đạo bao hàm mười phần linh lực công kích vừa tiếp xúc với vật ấy, áng chừng có thể bị triệt tiêu

mất một nửa rồi. Khuyết điểm duy nhất của nó chính là vật lý công kích, dù sao tự bản thân vật này căn bản là không có năng lực phòng ngự.

Nhưng cho dù là như thế, cũng làm cho giá trị của Nhất Thần nê này cũng không kém hơn so với canh tinh." Đại Diễn Thần Quân giải thích.

"Nguyên lai là như thế, bây giờ tiền bối muốn dùng thần nê này luyện chế thành vật gì trên người trên khôi lỗi đây?" Hàn Lập được nghe công dụng kỳ diệu của sất linh nhuyễn ngọc, tự nhiên sắc mặt mừng rỡ, không khỏi truy vấn.

"Cái này còn phải hỏi sao! thần nê cùng cương ngân phối hợp, tự nhiên là tài liệu tuyệt hảo để luyện chế khôi lỗi. Dùng hai loại tài liệu này luyện chế lớp bên ngoài, cho dù không phải là pháp bảo phòng ngự, nhân giới cũng không có bao nhiêu người có thể dễ dàng phá hủy." Đại Diễn Thần Quân ngạo nghễ nói.

"Vậy thì làm theo như lời tiền bối đi." Hàn Lập không chút do dự nói.

"Ừ, những đồ này tạm thời đừng động tới. Trước mắt cứ luyện chế các bộ phận khác đi, việc này để sau sẽ tính. Theo ta phỏng đoán chừng khoảng một năm là có thể hoàn thành toàn bộ các bộ phận, sau đó liền dung hợp thành khôi lỗi trọn vẹn rồi. Hiện tại tiếp tục luyện chế các bộ phận kia đi."

"Rõ." Hàn Lập đáp ứng, tay áo vung lên, một mảnh thanh hà bay cuộn ra thu lại toàn bộ các tài liệu trên mặt đất. Sau đó lại vỗ vào túi trữ vật, bày ra bảy tám hộp ngọc chứa tài liệu khác. Hàn Lập bắt đầu luyện chế một bộ phận khác của khôi lỗi.

Xuân đi thu đến. Thời gian từng ngày trôi qua,một năm thời gian đối với người tu tiên mà nói. Cơ hồ chỉ là trong chớp mắt.

Trong thời gian này, Hàn Lập trừ bỏ khi luyện chế con rối ra, vẫn luôn quan tâm đến sự tiến giai của mười hai con lục dực sương công. Mỗi tháng đều dùng tuyết phách hoàn để kích thích, trải qua một thời gian liên tục như vậy. Đám lục dực sương công chẳng những thân thể so với trước kia lớn hơn mấy lần. Trên lưng rốt cục sinh ra một đôi cánh trắng như tuyết. Khả năng độn tốc tăng lên rất nhiều, đây quả là sự kiện ngoài dự tính.

Bất quá sau lần tiến giai này. Tác dụng của tuyết phách hoàn đối với lục dực sương công cũng lập tức giảm đi rõ rệt. Không còn hiệu quả như trước nữa.

Một ngày nọ, Hàn Lập hai mắt nhắm nghiền đứng ở giữa mật thất. Trước người có một khối ngân quang lòe lòe hình người treo lơ lửng giữa không trung.

Hắn lúc này mười ngón cử động liên tục, đánh không thôi các loại pháp quyết, bắn ra mười đạo màu vàng ti tuyến, trực tiếp cắm ở các nơi trên thân thể khôi lỗi, vẻ mặt hiện rõ sự kính nể.

Lúa này trên đỉnh đầu đỉnh đầu của khôi lỗi, kiện ống trúc kia đang tản ra từng đợt mờ ảo linh quang màu xanh biếc, chậm rãi chuyển động.

Một lát sau, Hàn Lập thần sắc vừa động, mười ngón dừng lại, rốt cục hai mắt mở ra.

"Thoạt nhìn, không có vấn đề. Các bộ phận khôi lỗi dung hợp thập phần hoàn mỹ. Có thể như thế thuận lợi đem các bộ phận lắp ráp lại một cách dễ dàng như vậy, thật sự là ngoài sức tưởng tượng của ta." Hàn Lập nhìn chằm chằm khôi lỗi trước mặt, lộ ra một tia vui sướng nói.

"Khôi lỗi này là ta dùng không biết bao nhiêu tâm tư nghiên cứu ra, ngươi làm theo chỉ dẫn của ta, luyện chế tự nhiên sẽ không thể sai lệch. Nếu hết thảy đều ổn thỏa, xem ra có thể bắt đầu dung hợp tinh hồn." " thanh âm Đại Diễn Thần Quân trong ống trúc thản nhiên truyền đến.

"Tiền bối thật sự phải làm như thế, không hề lo lắng có gì bất thường xảy ra hay sao? Liệt hồn thuật tiền bối cũng là lần đầu sử dụng, nói không chừng có cái gì ngoài ý muốn, làm ảnh hưởng đến tinh hồn của tiền bối. Với lại một khi liệt hồn xong, tàn hồn của tiền bối cũng khẳng định sẽ phải tiêu thất, không thể tiếp tục kiên trì được nữa rồi." *Hàn Lập vừa nghe lời này, sắc mặt vui mừng lập tức biến mất, ngưng trọng hỏi.*

"Hắc hắc, cả đời này của lão phu, hơn phân nửa tâm huyết đều đặt trên bí thuật luyện chế khôi lỗi, làm cho tinh hồn của chính mình cùng khôi lỗi trở thành một thể, đúng là tâm nguyện của lão phu. Nói cho cùng thì cho dù lão phu không thi triển liệt hồn thuật, đại hạn cũng sẽ buông xuống, như vậy còn có cái gì khiến cho lão phi phải do dự đây. Ngươi không cần khuyên nữa lão phu. Chỉ còn một điều cuối cùng, lão phu đã đem toàn bộ Đại Diễn Quyết đều truyền thụ cho ngươi, hy vọng ngươi có thể tìm ra người tiếp tục kế thừa sở, đừng để sở học của lão phu bị thất truyền." *Đại Diễn Thần Quân cười nhẹ một tiếng, không thèm để ý chút nào nói.*

Hàn Lập nghe xong lời này, liền chau mày, một lúc lâu sau thở dài một hơi.

"Tiền bối nếu tâm chí đã kiên định như thế, vãn bối có nói gì cũng là thừa. Hy vọng mọi việc đều đúng như tiền bối đã suy tính."

Đại Diễn Thần Quân cười to vài tiếng, từ giữa ống trúc đột nhiên lục quang chợt lóe, phân liệt thành hai nửa, một hình người nhỏ bé kim quang xán lạn đột nhiên xuất hiện ở nơi đó.

Cũng không rõ hình nhân này được làm bằng chất liệu gì mà cực kỳ tinh xảo, dung mạo nho nhã. Giờ phút này hình nhân hai mắt lục quang chớp động, trực tiếp khoanh chân mà ngồi.

Một trận chú ngữ trầm thấp lập tức truyền ra, một chút lục quang từ từ bao phủ hình nhân vào trong.Chứng kiến tràng cảnh này, môi Hàn Lập khẽ nhúc nhích một chút, nhưng không có lời nào được thốt ra.

Tiếp theo chú ngữ phát ra càng lúc càng dồn dập, lục quang dần dần trở nên chói mắt, làm cho người ta cơ hồ không thể nhìn thẳng.

Hàn Lập hai mắt nhíu lại, đồng tử hơi co lại, lam mang chớp động không thôi.

Cuối cùng Đại Diễn Thần Quân hét lớn một tiếng tràn đầy sự thống khổ, làm rung động cả căn mật thất.

Lúc này lục quang phân thành hai, một phần trực tiếp bay về phía miệng của khôi lỗi. Hình nhân còn lại đã mờ đi, đầu gục xuống, hai mắt ảm đạm không ánh sáng.

Hàn Lập thấy vậy, không dám thất lễ, tay chỉ về phía khôi lỗi màu bạc gật liên tục mấy cái, nhất thời khôi lỗi há miệng, từ trong bắn nhanh ra hơn mười đạo tiêm tế sợi bạc, quấn lấy quang đoàn kia rồi kéo vào trong cơ thể. Sau đó trên người của khôi lỗi ngân mang hiện lên, thân hình bắt đầu run rẩy đứng lên.

Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, không nói lời nào liền hé miệng, một đạo tử diễm theo trong miệng lập tức phun ra, bao phủ lấy thân hình khôi lỗi.

*"*Hoàn thành rồi*" Tiếng động nổi lên, một tầng băng dầy trên người khôi lỗi nhanh chóng lan ra, nháy mắt đem khôi lỗi đóng băng lại, hóa thành một khối cự băng.*

Lúc này Hàn Lập mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngẩng đầu nhìn thoáng qua hình nhân nhỏ bé đang ngồi giữa không trung, trên mặt ẩn hiện một tia lo lắng.

*"*Nguyên lai cảm giác phân liệt hồn phách là thống khổ như thế này, thật sự là cực kỳ kỳ diệu. Trong thiên hạ có thể có người dám làm như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có một mình Bổn thần quân mà thôi.*"*

Tiếng của Đại Diễn Thần Quân chợt vang lên nhưng có vẻ yếu ớt như người vùa ốm dậy.

*"*Tiền bối, ngươi không sao chứ?*" Hàn Lập nghe được âm thanh này, nhịn không được vội vàng hỏi.*

*"*Yên tâm đi. Mặc dù phần hồn còn lại của ta kiên trì không được bao lâu. Nhưng trong khoảng mười ngày nửa tháng, còn có thể bình yên vô sự. Ngươi mau đó đem khôi lỗi này trước khi thần

hồn của ta hội tán. Cho ta được chứng kiến uy lực của nó đi." *Đại Diễn Thần Quân lúc này lại hưng phấn thúc giục.*

"Đây là tự nhiên. Bất quá lúc này, trước hết vãn bối dùng Trấn Hồn Phù giúp tiền bối đem tinh hồn còn sót lại củng cố lại một chút, đừng để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn." *Hàn Lập hai hàng lông mày nhăn lại, tay áo run lên hé ra, một đạo phù màu đỏ bay vào trong tay.*

"Trấn Hồn Phù, đây chính là loại phù phi thường khó thấy, giờ đem dùng cho một người sắp chết như ta có phải là lãng phí quá không?" *thanh âm của Đại Diễn Thần Quân có chút kinh ngạc hỏi.*

"Đạo phù này, cũng là ta trong một lần giết một gã Nguyên Anh tu sĩ phát hiện ra trong túi trữ vật của hắn. Cho dù có trân quý đến đâu đi nữa cũng chẳng có gì là đáng tiếc." *Hàn Lập thản nhiên nói, cổ tay chợt run lên, huyết sắc phù hóa thành một đạo tia máu bắn ra, đánh lên trên người hình nhân, một đoàn huyết vụ bùng nổ nhanh chóng bị thân thể hình nhân hấp thu hầu như không còn.*

"Chính xác, cảm giác tốt hơn nhiều. Bất quá, đây chính là ngươi chủ động sử dụng tấm phù này, nhưng đừng mong là lão phu sẽ cảm ơn ngươi." *thanh âm Đại Diễn Thần Quân lập tức vang lên so với lúc trước liền thấy rõ ràng hơn vài phần, nếu để ý sẽ thấy có chứa một tia khác thường.*

"Không có gì. Cái này coi như là vãn bối lòng thành thể hiện để cám ơn sự chỉ dạy của tiền bối trước đây." *Hàn Lập im lặng trong chốc lát, sau đó bình tĩnh trả lời.*

*Đại Diễn Thần Quân hừ vài tiếng, đột nhiên hướng hai nửa ống trúc trên mặt đất vẫy tay một cái, nhất thời "*Sưu sưu" Hai tiếng, hai mảnh ống trúc bay vụt đến, nháy mắt đem hình nhân khép lại ở trong đó,. Sau đó ống trúc từ không trung bay xuống, dựng đứng trước người Hàn Lập.

Lúc này, Hàn Lập cũng không nói thêm điều gì, một tay hướng về phía khối băng vẫy một cái.

Từ trong khối băng tử mang chớp động, khôi lỗi đang dần dần hóa giải khối băng bao phủ bên ngoài.Hàn Lập lúc này lại khoanh chân ngồi xuống, một tay vỗ thiên linh cái, trên đỉnh đầu thanh quang hiện lên, một cái Nguyên Anh xuất hiện bay về phía khôi lỗi…

Ba tháng sau, bầu trời trên hoang đảo vô danh đột nhiên xuất hiện một đạo thanh hồng phóng lên cao, phá không bay đi.

Khô trúc đảo, một tòa tiểu đảo nằm trong vùng biển vô danh của Đại Tấn, quanh năm bị sương mù màu lam bao phủ.

Đảo này có chủ nhân là Khô trúc lão nhân, mặc dù không tham gia vào mọi sự tranh đoạt của tu tiên giới trong đất liền nhưng danh khí trong tu tiên giới cũng không hề nhỏ, chỉ có một ít Nguyên Anh trung hậu kỳ tu sĩ là biết nơi người này đang ở, hơn nữa phần lớn bọn họ đều đối với vị này, Khô trúc đảo chủ kiêng kị dị thường.

Ở trong giới tu sĩ hải ngoại, Khô trúc lão nhân lại có thanh danh hiển hách. Mặc dù tu vi mới chỉ là Nguyên Anh trung kỳ, nhưng dựa vào ba trăm sáu mươi lăm khẩu hàn trúc phi kiếm cùng với một gốc cây thiên tang thần thụ trên đảo, đã sớm được giới hải ngoại tu sĩ coi là một trong hải ngoại tam tiên.

Trên đảo Khô trúc, thiên tang thần thụ được bố trí làm trận nhãn cho vạn mộc đại trận, thần diệu dị thường, uy chấn hải ngoại cả mấy vạn năm, đã là hải ngoại tu sĩ sẽ đều biết đây là một trong các loại cổ kỳ trận còn sót lại cho đến ngày nay. Uy lực của nó thì cho dù Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ một khi xâm nhập vào trong trận, một thân thần thông cũng sẽ chỉ còn sử dụng được bảy phần mà thôi.

Không ai ngờ, một ngày nọ lại có một vị ác khách xuất hiện tại nơi này.

------oOo------

Chương 966: Khô Trúc Đảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bầu trời phía trên Khô trúc đảo, linh quang chợt lóe, một đạo thanh hồng dài đến hai trượng, kéo theo điện kình liên miên dài tới cả trăm dặm bỗng nhiên xuất hiện.

Sau khi đạo ánh sáng dừng lại, không trung hiện ra một gã thanh niên tu sĩ, thân mặc áo dài, Hàn Lập.

Hắn trên lưng vẫn đeo ống trúc, lúc này đang hướng hải vụ phía dưới không ngừng dò xét. Kết quả là ngoài mênh mông bạch vụ, căn bản không thể thấy rõ bất kỳ cái gì.

Hai hàng lông mày Hàn Lập khẽ cau lại, đồng tử lam mang lóe lên, một lát sau, thần sắc chợt trầm xuống.

"Khô trúc đảo quả nhiên có chút ít môn đạo, cho dù sử dụng minh thanh linh mục, cũng không có cách nào hoàn toàn nhìn xuyên qua cấm chế ở phía dưới. Vạn mộc đại trận thật đúng là danh bất hư truyền." Hàn Lập thì thào nói.

"Đây là chuyện tất nhiên, Vạn mộc đại trận có thể làm cho khả năng sử dụng thất diễm phiến của ngươi tăng cao thêm một tầng. Hơn nữa Khô trúc lão nhân tựa hồ cũng là đối thủ tốt nhất để kiểm tra uy lực của khôi lỗi, đây quả thật là một công đôi việc." Trong ống trúc truyền đến thanh âm yếu ớt của Đại Diễn Thần Quân, tựa hồ hư nhược rất nhiều nếu so với thời điểm mới vừa phân liệt tinh hồn.

"Ta biết. Cho nên vừa mới luyện chế khôi lỗi xong, ngay lập tức đi đến nơi này. Bất quá, tiền bối người còn có thể kiên trì trong bao lâu?" Hàn Lập có chút lo lắng hỏi một câu.

"Yên tâm, có Trấn Hồn Phù của ngươi tương trợ, trước khi thấy được uy lực chính thức của khôi lỗi, ta sẽ không dễ dàng chuyển

thế đâu." Đại diễn Thần Quân cười nhẹ một tiếng nói.

Hàn Lập gật gật đầu, nhìn hải vụ mênh mông bên dưới, đột nhiên hai mắt nhíu lại, sau đó đưa tay tới eo lưng, vỗ lên trên trữ vật túi.

Nhất thời một vùng thanh quang cuộn bay ra, thân ảnh lay động, một người trung niên tu sĩ khuôn mặt tái nhợt, vóc người tương tự như Hàn Lập xuất hiện tại trước mắt. Hai mắt hàn quang chớp động vẻ mặt băng lãnh, lạnh lùng.

Mặc dù đã xem qua nhiều lần, nhưng khi khôi lỗi xuất hiện, Hàn Lập vẫn không nhịn được đưa mắt nhìn thoáng qua. Sất linh nhuyễn ngọc thật đúng là kỳ diệu vô cùng. Trải qua phương pháp luyện chế do Đại Diễn Thần Quân truyền thụ, đem tất cả nhuyễn ngọc đều dung hợp với cương ngân, lúc này nhìn bên ngoài, khôi lỗi cũng không quá khác biệt so với người bình thường.

Cũng bởi vì đặc tính tùy ý biến dạng của sất linh nhuyễn ngọc, sau khi dùng một tia phân thần của Hàn Lập dung hợp vào, hiện tại dưới sự điều khiển của hắn, khôi lỗi đồng dạng có thể nói, vẻ mặt cũng có thể biến đổi, quả là một tác phẩm hoàn hảo, độc nhất vô nhị.

Bất quá khi sử dụng khôi lỗi này vẫn có vấn đề phiền toái, đó chính là linh thạch. Nếu sử dụng trung giai linh thạch thì khôi lỗi chỉ hoạt động được một đoạn thời gian rất ngắn. Chỉ có cao giai linh thạch mới có thể đủ năng lượng cho khôi lỗi toàn lực công kích.

Nhưng mà cao cấp linh thạch về độ quý hiếm thì không cần phải nói. Hàn Lập từ sau khi đến Đại Tấn, mặc dù đã lưu ý tìm mua khắp nơi, nhưng đến giờ cũng mới chỉ có trong tay vài khối cao cấp linh thạch mà thôi. Nếu để khôi lỗi phát huy toàn lực công kích, mỗi một khối cao cấp linh thạch, phỏng chừng cũng chỉ có thể sử dụng trong khoảng mười lăm phút mà thôi.

"Động thủ đi." Hàn Lập nhàn nhạt nói.

Mặc kệ nói như thế nào, khôi lỗi hiện đã luyện chế xong, khẳng định trong lòng Hàn Lập lúc này, cũng chỉ có một ý nghĩ, đó là xem thử uy lực của nó có được như hắn mong muốn hay không mà thôi.

Khôi lỗi lúc này hai tay nâng lên, năm ngón tay khẻ động. linh quang tụ tập rất nhanh trong lòng bàn tay của nó, trong chớp mắt ngưng tụ thành hai luồng quang cầu chói mắt lớn như đầu người, thanh thế kinh người.

"Phốc phốc" hai tiếng, cổ tay của khôi lỗi vung ra, quang đoàn hóa thành hai đạo cột sáng bắn nhanh xuống, im lìm xuyên qua biển sương mù phía dưới, biến mất không thấy, phảng phất giống như giọt nước rơi xuống biển không thấy hồi âm.

Hàn Lập vẫn thản nhiên, ung dung ngắm nhìn hải vụ, im lặng chờ đợi.

Một lát sau, tiếng bạo liệt kinh thiên động địa đã truyền đến, vụ hải lúc này quay cuồng mãnh liệt, tiếp theo hai cổ lốc xoáy từ trong sương mù phóng lên cao, tàn phá bừa bãi, hình thành một khoảng không gian cỡ trăm trượng.

Ngay khi lốc xoáy vừa xuất hiện, phía dưới bỗng nhiên truyền đến vài tiếng kêu to, trong tiếng huýt gió có thể cảm nhận được ý vừa sợ vừa giận.

Hàn Lập ánh mắt thuận thế đảo qua hải vụ phía dưới, nhìn xuyên qua làn sương mù còn sót lại, ở phía trên của đảo nhỏ, lại có một tầng lục quang mênh mông hiện lên ở nơi này, cơ hồ bao phủ vào bên trong nó hơn phân nửa đảo nhỏ.

Cũng vào lúc này, từ bên trong bay ra hơn mười đạo ánh sáng, hùng hổ lao thẳng đến vị trí của Hàn Lập.

Hiển nhiên là một kích vừa rồi đã làm kinh động tới tu sĩ trên đảo.

Hàn Lập liếc mắt nhìn, đoàn tu sĩ này tu vi không đồng đều, vừa có trúc cơ kỳ tu sĩ, cũng có kết đan kỳ, cầm đầu là một lão giả cũng là kết đan tu vi.

"Hai vị là ai, vì sao. Úy, nguyên lai là lưỡng vị tiền bối, chẳng biết

hai vị tiền bối đến bản đảo có sự tình gì không?"

Những người này trước khi nhìn thấy Hàn Lập, vẻ giận dữ nguyên bản là muốn tới hỏi tội. Nhưng sau khi gã tu sĩ cầm đầu dùng thần thức để kiểm tra, phát hiện ra Hàn Lập không ngờ lại là nguyên anh trung kỳ tu sĩ, đối với cảnh giới của khôi lỗi lại nhìn không ra, trong lòng không khỏi hồi hộp một chút, ngữ khí lập tức trở nên uyển chuyển.

"Tại hạ nghe danh của Khô trúc đạo hữu, lần này có một chút việc nên đến bái phỏng, đạo hữu có thể vào thông báo giúp cho tại hạ...." Hàn Lập mắt cũng không chớp cái nào, mỉm cười nói.

"Qủa thật là không đúng lúc. Gia sư từ vài năm trước đã bế quan, không hề ra mặt tiếp khách, hai vị tiền bối nếu quả thực có chuyện quan trọng.Tạm thời cũng có thể thương lượng cùng vãn bối..., mọi sự trên Khô trúc đảo hiện nay, vãn bối cũng có thể định đoạt được ít nhiều." Gã tu sĩ cầm đầu ngơ ngác mất một lúc, sau đó liền trả lời.

"Khô trúc đạo hữu bế quan. Thật sự là đáng tiếc. Nhưng ngươi đã có thể làm chủ vậy cũng được. Ta có nghe nói, quý đảo có nuôi một con thượng cổ linh cầm ô phượng, điều này có đúng hay không? Thật có chuyện này ư!" Hàn Lập nhìn gã tu sĩ cầm đầu không chớp mắt, thần sắc như thường hỏi.

"Ô phượng? Tiền bối nói thế là có ý gì?" gã tu sĩ cầm đầu trong lòng rùng mình.

"Không có gì, tại hạ hiện chuẩn bị luyện chế bảo vật, tài liệu cần có ba cái lông đuôi của ô phượng. Tại hạ nguyện ý dùng một quả thất cấp yêu đan, ba miếng lục cấp yêu thú nội đan để đổi, không biết hữu có thể đáp ứng không?" Hàn Lập thản nhiên vừa nói xong lời này, ống tay áo phất một cái, bốn cái hộp ngọc từ trong tay áo bay ra, phiêu phù ở trước người.

Ngón tay tùy ý hướng về hộp ngọc trên không điểm vài cái, nắp hộp mở ra bên trong quả nhiên có bốn miếng yêu đan. Một quả thể tích tương đối lớn, ba quả còn lại nhỏ hơn quả kia một chút.

"Đổi yêu đan lấy lông ô phượng?"

Mặc dù đã nghe thấy yêu cầu của Hàn Lập nhưng gã tu sĩ cầm đầu vẫn không tin ở tai của chính mình nên hỏi lại.

"Không sai. Ô phượng của quý đảo hiện nay cũng chỉ là thất cấp linh cầm. Tại hạ chịu xuất ra nhiều yêu đan như vậy, đủ thấy tại hạ thiệt tình đối với giao dịch này." Nét tươi cười trên mặt Hàn Lập cũng biến mất, thay vào đó là vẻ mặt lạnh lùng.

"Ô phượng tuy là thượng cổ linh cầm, nhưng dùng bốn miếng yêu đan để đổi lấy linh cầm, tự nhiên giá không thấp. Nhưng mà việc này, vãn bối có lẽ sẽ không thể đáp ứng." sắc mặt lão giả cầm đầu trở nên nặng nề, chần chừ một lát rồi trả lời.

Hàn Lập nghe xong một tiếng cũng không nói, ánh mắt càng lúc càng lạnh lẽo, chỉ lạnh lùng nhìn người này.

Lão giả cầm đầu thấy thái độ bất thiện của Hàn Lập, vội vàng mở miệng giải thích:

"Tiền bối đừng hiểu lầm. Cũng không phải vãn bối không muốn hoàn thành yêu cầu của tiền bối, mà là ô phượng lúc này đang chuẩn bị tiến giai, thật sự không thể có bất kỳ hành động nào tổn hại đến tu vi của nó."

"Thì ra là thế, không ngờ ô phượng lại chuẩn bị tiến giai vào lúc này. Như vậy đi, bây giờ ta lại tăng thêm một quả thất cấp yêu đan, cái này gọi là đền bù cho tổn thất của quý đảo." Hàn Lập vừa nói vừa lật tay xuất ra thêm một hộp ngọc nữa.

Lúc này, tất cả đám tu sĩ khô trúc đảo không khỏi hoảng sợ trong lòng, bối rối đưa mắt nhìn nhau!

"Như thế nào, trả giá đến như vậy mà quý đảo cũng không nguyện đáp ứng?" Hàn Lập khẩu khí trầm xuống một chút, dùng ánh mắt băng hàn nhìn chăm chú đám người trước mặt.

"Việc này quá lớn, vãn bối thật sự không dám làm chủ. Như vậy đi, tiền bối chịu khó chờ một chút, vãn bối mạo hiểm cho dù bị Gia

sư trách phạt, phát một đạo truyền âm phù đến bế quan thất, để xem ý của Gia sư trả lời như thế nào có được không?." Gã tu sĩ cầm đầu bị ánh mắt Hàn Lập đảo qua không khỏi rùng mình một cái, ngước mắt nhìn khỗi lỗi vẫn im lặng ở phía sau Hàn Lập, rốt cục cắn răng đưa ra quyết định.

Nếu bởi vì hắn xử lý không ổn thỏa, mang lại phiền toái cho Khô trúc đảo thì cũng không phải là tội nhẹ.Sau khi cân nhắc nặng nhẹ hắn không thể không đưa ra quyết định.

"Tốt! Ta sẽ ở đây chờ ngươi một lát." Hàn Lập lúc này mới gật gật đầu, thần sắc đỡ lạnh lùng hơn.

Kết quả là lão giả quả nhiên thả ra một quả truyền âm phù, đem nơi chuyện tình ở đây cùng điều kiện trao đổi của Hàn Lập thông báo lại. Đương nhiên trong đó khẳng định cũng đã nhấn mạnh về tu vi đáng sợ của Hàn Lập cùng khôi lỗi làm cho hắn không còn đường để lựa chọn

Hàn Lập cũng không phải chờ đợi lâu, đang lúc hắn dùng thần thức dò xét cấm chế trên đảo, thì từ trong đảo truyền đến một giọng nói nghe có vẻ già nua nhưng rất điềm đạm:*" Nguyên lai là có đạo hữu Nguyên Anh kỳ tới chơi, lão phu không thể đi ra ngoài xa nghênh đón, mong rằng hai vị đạo hữu thứ lỗi. Các ngươi mau mời hai vị đạo hữu đến nghênh phượng các trên đảo, tiếp đãi cho chu đáo. Lão phu sẽ lập tức xuất quan gặp mặt khách."* Từ lời nói đến ngữ điệu, đối phương rõ ràng chính là Khô trúc lão nhân, phần đầu chính là nói chuyện với hai người Hàn Lập, phần sau lại là phân phó cho môn hạ đệ tử.

"Tuân mệnh, sư tôn! Hai vị tiền bối, xin mời đi theo vãn bối. Sư tôn đã dự định tự mình đến gặp mặt cùng hai vị tiền bối ở đó." Lão giả vội vàng hai tay ôm quyền, hướng về phía đảo thanh âm cung kính tuân mệnh, sau đó lại khẻ quay đầu, vẻ mặt tươi cười nói với Hàn Lập.

"Vậy cũng tốt. Hàn mỗ cũng nghe đại danh Vạn mộc đại trận của quý đảo đã lâu, đang muốn đến đảo để mở mang kiến thức một phen." ánh mắt Hàn Lập đảo quanh một vòng liền đáp ứng lời của đối phương. Sau đó hắn dẫn theo khôi lỗi cùng đám tu sĩ tiến vào

trong Khô trúc đảo.

Hiện nay đã có khôi lỗi với thực lực nguyên anh hậu kỳ tương trợ, Hàn Lập cũng không hề e sợ đối phương trở mặt, cho dù là vạn mộc đại trận cũng không có khả năng vây khốn hắn. Cho nên hắn mới thản nhiên chấp nhận tiến vào trong đó.Trong chớp mắt, đoàn người xuyên qua một cái khe giữa tầng lục mang bay vào trong đảo.

Sau khi Hàn Lập bay vào bên trong, ngay lập tức cảm thấy một cỗ linh khí tràn ngập, nhìn xuống phía dưới chỉ thấy cây cối xanh tươi bạt ngàn, mấy cái cây này thật sự cao lớn, trung bình phải cao tới ba mươi, bốn mươi trượng, hơn nữa rõ ràng là có rất nhiều chủng loại, ngay cả một số cây quý hiếm mà ở bên ngoài không có thì trên đảo lại được trồng tương đối nhiều. Trong rừng cây lại thấy cao thấp rất rõ ràng, hiển nhiên là chứa đựng thiên địa huyền cơ ở bên trong.

"Đây là thiên tang thần thụ của quý đảo? Không phải quý đảo chỉ có một gốc cây thôi sao, nhưng chỗ này ít ra là cũng có hơn mười cây!" Hàn Lập nhướng mày, quay sang hỏi lão giả bên cạnh.

Mà lúc này, vị lão giả lại đang trộm nhìn khôi lỗi vài lần, trong lòng cũng đang tự hỏi là tại sao vị tiền bối này lại nửa câu không nói, trên mặt cũng không biểu lộ bất cứ thay đổi nào, không biết đây có phải là do tính cách cổ quái mà ra không?

------oOo------

Chương 967: Khô Trúc Đảo Lão Nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tiền bối không biết, Thiên Tang Thần Thụ trông nhiều như vậy nhưng tất cả cũng chỉ là một cây mà thôi." *Chuyện này cũng không phải là chuyện cơ mật nên lão giả không có giấu diếm liền đưa ra lời giải thích.*

"Thì ra là thế. Nghe nói về nó đã lâu, Thiên Tang Thần Thụ cũng giá trị như tam đại thần mộc linh thụ, nguyên lai là có bộ dáng như vậy, lần này Hàn mỗ đã được mở rộng tầm mắt rồi." *Hàn Lập nói nhưng nét mặt không dấu nổi vẻ trầm trồ.*

Khi Hàn Lập và gã tu sĩ kia tới gần đám cây thì đột nhiên linh khí xung quanh chợt rung động, chỉ trong nháy mắt, cảnh sắc chợt biến đổi lớn.

Một tòa núi nhỏ cao mấy trăm trượng xuất hiện ở trước mắt, lấy núi này là trung tâm, bốn phía có rất nhiều lầu các quỳnh đài lớn nhỏ không đồng nhất, có thể nhìn thấy vài tu sĩ đang đi về phía bọn hắn, có vẻ như nghênh đón.

"Các ngươi đi làm công chuyện của mình đi. Hai vị tiền bối đã có ta dẫn đường là được." *Lúc này lão giả hướng về đám tu sĩ kia khoát tay chặn lại, miệng thì dặn dò.Đám tu sĩ nghe vậy, lập tức lĩnh mệnh lục tục rời đi.*

Hàn Lập cùng khôi lỗi và lão giả chạy thẳng tới đỉnh của ngọn núi, trên đó có một cái điện được xây dựng bằng gỗ lớn, liếc mắt nhìn sơ qua thì thấy diện tích của diện này cũng không hề nhỏ.

Ở ngoài cửa điện có bốn tu sĩ thân mặc áo giáp màu lục trên tay đều trang bị giáo dài đang đứng canh gác ngoài cửa. Lão giả dẫn Hàn Lập hai người trực tiếp đáp xuống lối vào trước điện. Bốn tên *tu sĩ canh gác mặt vẫn không chút thay đổi, không nhúc nhích, giống như bốn pho tượng.Thấy vậy Hàn Lập khóe miệng nhếch lên, trong lòng hơi có chút kinh ngạc.*

Bốn tên này mặc dù tu vi chỉ là Trúc Cơ kỳ. Nhưng mộc linh khí trên người lại tinh túy hơn rất nhiều so với tu vi của chúng. Hơn nữa Hàn Lập liếc mắt liền nhìn ra. Vô luận chiến giáp hay là giáo, tất cả đều là đỉnh cấp pháp khí mộc thuộc tính. Qủa thật là có chút quái dị.

Tựa hồ nhìn ra sự kinh ngạc của Hàn Lập. Lão giả cười chủ động giải thích:

"Những tu sĩ canh gác ở đây đều là mộc linh vệ do gia sư tự mình huấn luyện. Nhờ có linh khí của Thiên Tang Thần Thụ, bọn chúng chuyên môn tu luyện một loại công pháp đặc thù. Mặc dù tu vi không cao, nhưng lại am hiểu chiến thuật đánh phối hợp. Nếu tiền bối phát hiện có gì không ổn, xin vui lòng chỉ điểm."

"Ân. Đích xác là bọn họ tu luyện không giống tu sĩ bình thường." *Hàn Lập gật đầu.*

Lão giả thấy Hàn Lập có vẻ như không muốn cho ý kiến. Tự nhiên cũng thức thời không nói thêm gì.

Mộc điện kết cấu cũng không phức tạp. Trừ một gian đại sảnh lớn bên ngoài, phía trong cũng chỉ có một gian Thiên Điện mà thôi. Cho nên sau khi đám người Hàn Lập vừa đi vào đại sảnh. Lập tức nhìn thấy một người đang quay lưng về phía bọn họ. Người này thân hình cao lớn, mặc trường bào màu xanh biếc, tóc bạc như tuyết.

Lão giả vừa nhìn thấy người này, sắc mặt lập tức nghiêm trang, sau đó lẳng lặng đứng im sang một bên.

"Đạo hữu chính là Khô Trúc lão nhân?" *Hàn Lập nhìn chăm chú người này, mắt cũng không chớp một cái.*

"Không sai, lão phu chính là Khô Trúc. Hai vị đạo hữu nhìn có vẻ xa lạ, chẳng lẽ là từ trong lục địa tới. Xin hỏi tôn tính đại danh?"

Sau khi cười dài một tiếng, Khô trúc liền xoay người lại.

Hai hàng lông này của Hàn Lập nhíu lại, chỉ thấy người đối diện tóc bạc môi hồng răng trắng, mi thanh mục tú, nhưng lại giống như một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, chỉ là trên mặt bao phủ một tầng khí màu lục nhàn nhạt.

Thấy hình dáng của đối phương như vậy, trong lòng Hàn Lập tự nhiên cũng lấy làm kinh hãi.

Vị Khô Trúc lão nhân này và hắn, dĩ nhiên đều có khả năng sử dụng trú nhan thuật, thật sự việc này là ngoài dự liệu của hắn. Hắn vốn tưởng rằng sẽ được hội kiến với một vị lão giả mặt mày đầy nếp nhăn.

Khô Trúc lão nhân mặc dù trên mặt đang mỉm cười, nhưng khi nhìn rõ ràng tướng mạo của Hàn Lập, trong mắt cũng hiện lên một tia dị sắc.

"Bọn ta hai người đích xác không phải tu sĩ hải ngoại, tại hạ họ Hàn, vị này là sư huynh của tại hạ, họ Lệ. Lần này mạo muội tới chơi, mong rằng đạo hữu không lấy làm phiền lòng." *Hàn Lập khách khí nói.*

"Hai vị đạo hữu khách khí rồi! Hai vị đạo hữu cũng không phải là người thường, bây giờ có dịp đến chơi, đây chính là vinh hạnh của bổn đảo chủ. Vị Lệ đạo hữu này tu vi càng bí hiểm, lão phu vô pháp phán đoán ra tu vi cảnh giới, thật đã làm cho lão phu mở rộng tầm mắt." *Khô trúc lão nhân sau khi nhìn Hàn Lập và khôi lỗi phân biệt đánh giá vài lần, đột nhiên cười một tiếng nói.*

Hiển nhiên vị nhất đảo chi chủ này sau khi quan sát khôi lỗi, đã nhận định vị Nguyên Anh tu sĩ này tu luyện thần bí công pháp nào đó, trong lòng cảm thấy giật mình.

"Đạo hữu cũng không nên khiêm nhường. Đại danh Khô trúc của đạo hữu, hai người bọn ta cũng đã được nghe như sấm dậy bên tai từ lâu." *Hàn Lập mỉm cười.*

"Ha hả, hai vị xin mời ngồi, trước hết xin nếm thử tang mộc trà đặc sản của bổn đảo, có việc gì cứ từ từ nói sau đi." *Khổ tú lão nhân nhẹ nhàng cười một tiếng, mời Hàn Lập hai người ngồi xuống rồi nói.*

Tiếp theo liền vỗ tay hai cái, từ bên trong có vài tên thanh niên nữ tu tay nâng khay trà, đi vào trong điện. Lần lượt đặt trước mặt ba người ba bình trà tỏa ra linh khí màu lục, rồi cung kính thối lui khỏi mộc điện.

"Tang mộc trà, chẳng lẻ trà này cùng Thiên Tang Thần Thụ có liên quan?" *Hàn Lập cúi đầu nhìn linh trà trên bàn, cảm ứng trong tách trà tràn đầy mộc linh khí liền hỏi.*

" Nhãn lực của đạo hữu rất cao, trà này đích thật là dùng lá của Thiên Tang Thần Thụ pha chế mà thành, có công hiệu sáng mắt và tĩnh thần, ngoại trừ bổn đảo, ở bên ngoài tuyệt không ai có trà này." *Khô trúc lão nhân cũng không giấu được vẻ đắc ý trả lời.*

"Nếu đúng như vậy, tại hạ thật lòng đúng là muốn nhấm nháp thử." *Đưa mắt xem xét một lượt, Hàn Lập còn vận dụng thần thức cẩn thận nhìn quét qua chén linh trà, sau khi xác định không có vấn đề gì, liền không khách khí cầm lấy chén trà đưa lên miệng uống.*

"Lệ đạo hữu, đạo hữu không thích trà này sao?"

Thấy khôi lỗi trước sau không nói, cũng không nhìn qua chén trà trên bàn dù chỉ một lần. Khô trúc lão nhân kinh ngạc hỏi một câu.

"Ta có thói quen, khi đi ra ngoài sẽ không ăn uống bất cứ. đồ gì." *Khôi lỗi lạnh lùng trả lời, ngôn ngữ cũng không có khách khí chút nào.*

"Nguyên lai là như vậy. Như vậy là tại hạ có chút mạo muội rồi"

Trong mắt lão nhân hiện lên một tia không hài lòng, nhưng che dấu rất tốt, nếu không tinh ý sẽ không nhận thấy.

Dám can đảm trước mặt chủ nhân nói ra như vậy, tự nhiên phải có thực lực làm chỗ dựa. Chẳng lẻ trước mắt người thật sự là

Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ.

Trong lòng Khô Trúc lão nhân có ý nghĩ như thế xuất hiện, tự nhiên sẽ đối với khôi lỗi lại thêm phần dè dặt.

"Về ý của hai người chúng ta khi đến đây chắc hẳn đạo hữu đã biết. Không biết đạo hữu đối với giao dịch của Hàn mỗ đưa ra có ý kiến như thế nào?" *Hàn Lập cũng chỉ dùng hai ba ngụm trà, liền đem chén trà để xuống, sau đó chậm rãi hỏi.*

"Cũng không dối gạt hai vị đạo hữu, vụ giao dịch này, lão phu rất khó để quyết định. Ô phượng đang ở thời kỳ mấu chốt để tiến giai, cho dù hai vị đạo hữu có xuất ra nhiều yêu đan hơn nữa, tại hạ cũng không nguyện ý trao đổi Ô phong linh. Nếu không linh cầm này để có cơ hội đột phá bình cảnh lần sau, không biết sẽ phải chờ đợi đến khi nào nữa." *Khổ tú lão nhân nhướng mày, nét mặt lộ vẻ gặp khó khăn nói.*

"Nói như vậy, Khô trúc đạo hữu không đồng ý chuyện này."*Hàn mím môi, trên mặt cũng không biểu lộ sự thất vọng.*

"Hắc hắc, ta thật sự muốn cự tuyệt, chỉ sợ hai vị đạo hữu cũng không nguyện ý tay không mà quay về. Như vậy đi, chúng ta là tu tiên giả có thể dùng thực lực để phân định. Tại hạ có thể cùng hai vị đạo hữu luận bàn một ít pháp thuật thần thông, chỉ cần một trong hai vị đạo hữu có thể đánh bại tại hạ, giao dịch này lão phu không đồng ý cũng không được. Nếu là nhị vị không có làm được chuyện này..."

"Nếu đánh không được, ta cùng Lệ huynh sẽ lập tức bỏ chạy." *Hàn Lập không chút do dự nói.*

"Tốt, một lời đã định. Lão phu đã trải qua gần trăm năm không có cùng người khác luận bàn tỷ thí. Hai vị đạo hữu chuẩn bị vị nào sẽ xuất thủ trước?" *Khô Trúc lão nhân đưa mắt nhìn hai người Hàn Lập ung dung nói.*

"Đạo hữu không chê thì trước mắt hãy cùng Lệ mỗ luận bàn đi?" *Hàn Lập thần sắc không thay đổi, nhưng khôi lỗi đứng bên cạnh dưới sự thao túng của hắn lại nhàn nhạt mở miệng.*

"Tốt, tại hạ đối với công pháp Lệ huynh cũng rất hiếu kỳ. Bọn ta lên phía trên ngọn núi để luận bàn đi. Xin mời đạo hữu!" *Khô trúc lão nhân thấy đối thủ đầu tiên chính là người mà mình không dò ra được tu vi, liền đứng lên.Hàn Lập và khôi lỗi cũng theo sát phía sau lão nhân.*

Lão giả từ đầu vẫn đứng yên, lúc này cũng nhịn không được lộ ra vẻ kích động. Đấu pháp của Nguyên Anh kỳ tu sĩ, không phải là ai đều có thể nhìn thấy.

Một lát sau, Hàn Lập đã phiêu phù bất động ở bên trên ngọn núi cao hơn trăm trượng, thần sắc bình tĩnh. Khoảng mười trượng phía trước hắn, lúc này khôi lỗi và Khô trúc lão nhân cũng đang đứng đối diện nhau.

Ở gần đó cũng có tới bảy tám danh kết đan tu sĩ, tất cả đều hai mắt mở to, chăm chú theo dõi tình hình trên không trung.

"Đi "

Khô Trúc lão nhân trong miệng quát khẽ một tiếng, lưỡng thủ kết nhất quyết, đột nhiên toàn thân hàn quang chói mắt, đồng thời bay vụt ra hơn trăm đạo lục mang, những lục mang này phương vừa xuất hiện liền đón gió hóa lớn lên, trong nháy mắt, trên trăm khẩu phi kiếm màu xanh biếc khí thế kinh người hiện hình ra.

Một hồi sau khi kiếm quang chớp động, phi kiếm tự động xếp thành một thế trận cổ quái phía trên đỉnh đầu của Khổ Trúc lão nhân, sát cơ ngập trời không hề che dấu.

Hàn Lập thấy vậy vẻ lạnh nhạt ban đầu liền biến mất.

"Kiếm trận, Khổ Trúc lão nhân này tu luyện nhiều phi kiếm như vậy, hóa ra cũng sở hữu thần thông về kiếm trận." *Hàn Lập mặc dù sớm có chút suy đoán, nhưng khi tận mắt nhìn thấy cũng âm thầm có chút giật mình.*

"Sách sách, Hàn tiểu tử, vị Khổ Trúc lão nhân này xem ra quả thật là có chút bản lãnh, như vậy là hẳn có thể làm cho khôi lỗi phải thi triển ra ít nhiều thực lực đấy. Bước đầu hãy xem thử lực phòng ngự của khôi lỗi trước đi." *thanh âm có chút hưng phấn của Đại Diễn Thần Quân truyền đến. Xem ra hắn đối với thần thông của khôi lỗi này thật sự tin tưởng mười phần.*

"Ân! Đã biết."

Sau khi đã dùng rất nhiều tài liệu quý hiếm như vậy chế tạo ra khôi lỗi, thật tâm thì Hàn Lập cũng rất kỳ vọng vào nó, thần niệm vừa xuất ra, khôi lỗi cũng bắt đầu hành động.

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy khôi lỗi khẽ hé miệng, một tấm chắn lớn từ trong miệng phun ra, sau khi linh quang lóe lên, hóa thành cự thuẫn một mặt màu bạc chắn trước người. Tiếp theo hai tay của khôi lỗi không pháp quyết ngừng bắt, trên mặt đột nhiên hiện ra đủ mọi màu sắc ký hiệu, theo đó một tầng vòng bảo hộ ngũ sắc dần dần hiện rõ, bao phủ cả người của khôi lỗi vào bên trong.

"Di! Đạo hữu chẳng lẽ xuất thân từ Nam Cương độc Thánh môn. Công pháp của đạo hữu hình như là linh văn thuật nổi danh của độc Thánh môn?" *Khổ Trúc lão nhân vừa thấy hiện tượng kỳ dị trên mặt của khôi lỗi liền sửng sốt hỏi.*

"Không phải." *Hàn Lập nghe xong lập tức điều khiển khôi lỗi trả lời.*

"A, nguyên lai là tại hạ nhìn nhầm. Nhưng quả thật là thần thông của đạo hữu vừa thi triển cũng khá giống với linh văn thuật phi thường kia." trong mắt Khô trúc lão nhân hiện lên một tia dị sắc, điềm đạm trả lời, hiển nhiên đối với dâu trả lời vừa rồi cũng không quá tin tưởng.

Nhưng hắn thật cũng không có cố gắng truy tới cùng, khi thấy đối thủ làm ra tư thế phòng ngự, sau đó lại không có bất cứ hành động gì nữa, dáng vẻ giống như sẽ không chủ động công kích, trong lòng Khô trúc lão nhân mơ hồ có loại cảm giác bị xem thường. Lúc này sắc mặt liền trầm xuống, trong miệng vài tiếng trầm thấp chú ngữ truyền ra.

Trên đỉnh đầu phi kiếm hưởng ứng vù vù rung động, tiếp theo kiếm trận rung lên, một đạo kiếm khí từ trong kiếm trận phun ra, hóa thành bóng kiếm rợp trời vọt tới hướng đối diện, trên đường liền liên kết thành một thể, hóa thành một mảnh hàn quang lành lạnh, chói mắt.

------oOo------

Chương 968: Lôi Hỏa Cung

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khôi lỗi thấy kiếm quang kéo tới, cũng không có nhiều hành động, chỉ là điểm một chỉ, nhất thời trên tấm chắn linh quang chợt lóe, đột nhiên từ phía trên biến hóa ra dày đặc quang thuẫn lớn nhỏ, một số trực tiếp bay ra nghênh đón.

Kết quả dưới ánh mắt quan sát chăm chú của Hàn Lập..., kiếm quang không chút lưu tình đánh lên trên quang thuẫn.

Sau khi một tiếng bạo liệt, bạch quang hàn mang đan xen lóe ra không ngừng, quang thuẫn vẫn không nhúc nhích đem toàn bộ kiếm quang đều cản lại, tựa hồ như chưa phát huy hết toàn lực.

Khổ Trúc lão nhân biến sắc, trên khuôn mặt lạnh nhạt của Hàn Lập cũng hiện lên một tia ngạc nhiên.

"Xem ra uy lực của cương thuẫn này còn trên cả dự tính. Mặc dù chỉ là pháp bảo mới luyện chế, chưa có nhiều thời gian để bồi luyện, sử dụng để ngăn cản công kích của pháp bảo bình thường, xem ra hoàn toàn không có vấn đề. Bất quá để có thể phát huy năng lực phòng ngự đến mức này, xem ra cũng chỉ có khôi lỗi này mới có thể làm được. Nếu là người khác sử dụng tấm thuẫn này, uy lực có thể chỉ phát huy được một nửa mà thôi." Đại Diễn Thần Quân nói.

"Cái này tự nhiên sẽ phải như vậy. Chúng ta có thể đem pháp bảo phát huy uy lực đến mức độ nào, chủ yếu là do bản thân người sử dụng có thể rót bao nhiêu pháp lực vào pháp bảo, cùng với thần niệm điều khiển pháp bảo theo tình huống thực tế. Có thể tích trữ bao nhiêu linh lực, một lần phóng thích pháp lực ra ngoài là bao nhiêu, điều đó mới là căn bản. Cảnh giới tăng lên, chẳng qua là quá trình này lần lượt thăng hoa mà thôi. Khối khôi lỗi này chỉ dùng các loại tài liệu quý hiếm để luyện chế mà thành, một lần có thể rót vào pháp lực ước chừng là gấp ba của ta, ta tự nhiên vô

phương so sánh với nó." Hàn Lập không chút khó khăn liền trả lời.

Trải qua một đoạn thời gian dưới sự chỉ dẫn của Đại Diễn Thần Quân, cảnh giới của hắn đối với khôi lỗi thuật cũng tới một mức cực cao rồi, có lẽ còn không bằng Đại Diễn Thần Quân, nhưng trong Nhân Giới tuyệt đối không dưới vài luyện chế khôi lỗi tông sư khác..

"Hắc hắc, cương thuẫn mặc dù là do ngươi luyện hóa sau đó mới giao cho khôi lỗi sử dụng, nhưng trong lúc luyện chế, cũng dựa theo đặc điểm của khôi lỗi nên nếu đem so sánh với pháp bảo bình thường thì nhất định là khác nhau. Bản thân ngươi nếu đem pháp lực rót vào tấm chắn thì cũng sẽ không giống như khôi lỗi, vẫn vô phương phát huy ra toàn bộ uy lực của nó. " Đại Diễn Thần Quân nhẹ nhàng đưa ra nhận xét.

Lúc này, Hàn Lập chỉ gật đầu, cũng không tiếp tục bàn luận thêm về vấn đề này nữa.

Bởi vì ở phía xa, Khô Trúc lão nhân đang tiếp tục thúc dục kiếm quang, sau khi thấy vô phương phá vỡ quang thuẫn, rốt cục lại thúc dục kiếm trận trên đỉnh đầu, thi triển ra một loại thần thông công kích khác.

Chỉ thấy hắn hướng phi kiếm trên không trung điểm một chỉ. Một hồi kiếm minh thanh phát ra. Toàn bộ phi kiếm bắn nhanh lên không trung.

Kiếm quang chớp động không gian. Một kiếm luân đường kính trượng xuất hiện trên trời cao.

Sau khi Khổ Trúc lão nhân liên tiếp đánh ra mấy đạo pháp quyết. Kiếm luân bắt đầu chuyển động, càng lúc càng nhanh. Ở trung tâm hào quang chói mắt. Một cột sáng màu xanh biếc dần dần ngưng tụ giữa tâm của kim luân sau đó phun ra, mạnh mẽ đánh về phía quang thuẫn.

Một tiếng trầm thấp vang lên, một quang cầu màu xanh biếc bộc phát mặt phía ngoài của quang thuẫn.Quang cầu này lớn vô cùng, lúc này trên mặt của quang thuẫn đã xuất hiện một vết lõm, càng luc càng sâu hơn. Có vẻ như quang thuẫn rốt cục cũng không thể tiếp tục chống đỡ.

Lúc này, khôi lỗi lại đưa tay điểm một chỉ vào ngân thuẫn. Quang thuẫn lập tức tan rã, biến thành nhiều điểm bạch quang.

Quang cầu sau khi vượt qua sự ngăn cản của quang thuẫn, trực tiếp đụng vào cự thuẫn màu bạc.Cự thuẫn sau khi va chạm với quang cầu trong nháy mắt lại nổi trên mặt một tầng như thủy ngân,làm cho mặt thuẫn trở nên bóng loáng như gương.

Quang cầu sau một hồi cự chiến, vô số lục quang bị phản xạ văng đi khắp nơi, trong nháy mắt quang cầu liền nhỏ đi hơn phân nửa.Tiếp theo ngân thuẫn hơi nghiêng một chút làm cho luồng sáng còn lại bắn ngược lên trời cao, sau nột tiếng nổ lớn, quang cầu đã biến thành hư ảo.

Khô trúc lão nhân hít sâu một hơi, sự ngạc nhiên trong mắt cũng không cách nào che dấu, nhìn chăm chú khôi lỗi ở đối diện, lúc này vẻ mặt của Khô trúc lão nhân rất nghiêm trọng.

Lần công kích vừa rồi, mặc dù có thể nói là hắn căn bản chưa có phát huy toàn bộ uy lực của kiếm trận, nhưng đối phương chỉ dựa vào một mặt tấm chắn, liền cử trọng nhược khinh đem toàn bộ công kích chặn lại, thần thông của đối phương như vậy, tuyệt đối là sâu không lường được. Bây giờ nên hay không nên kích phát toàn lực thần thông của kiếm trận, trong lòng hắn không khỏi do dự.

"Tốt lắm, uy lực của cương thuẫn giống như ta đã dự tính, vì vậy Ngũ Hành tráo cũng không cần thi triển để kiểm tra. Dùng Ngũ Hành ngọc kích phát vòng bảo hộ có lẽ uy lực cũng sẽ không dưới so với cương thuẫn. Bây giờ có lẽ nên thử xem công kích của khôi lỗi như thế nào đi." Đại Diễn Thần Quân tựa hồ đối với uy lực phi thường của ngân thuẫn thò rất hài lòng, truyền âm nói.

"Đã biết." Hàn Lập bình tĩnh đáp ứng một tiếng.

Khôi lỗi lúc này hai mắt tử quang chớp động, lập tức nửa lời không nói, hai tay chà xát một cái, một đoàn hồng mang liền như ẩn như hiện ở trong tay, tiếp theo quang mang chói mắt chợt lóe, một cái cung nhỏ màu đỏ hiện lên ở giữa hai bàn tay.

Phân lượng đều đặn, tinh sảo dị thường!

Thân cung đúng là hình giao long, ngay cả vảy đều rõ ràng, có thể thấy được.

"Xuyên giao cung!" Khổ Trúc lão nhân vừa thấy cung này, lập tức thất thanh kêu to lên.

"Đây cũng không phải là xuyên giao cung, mà là tại hạ phỏng chế theo Lôi Hỏa Cung! Trước cũng nên nhắc nhở đạo hữu một lần, cung này đồng dạng chỉ dùng gân giao long luyện chế mà thành, nhưng uy lực chỉ kơn chứ không dưới xuyên giao cung đâu." Khôi lỗi nói nét mặt vẫn lạnh lùng, không chút thay đổi, Khô Trúc lão nhân nghe xong trong lòng lại cảm thấy rất nặng nề.

Lúc này khôi lỗi cũng bắt đầu chuẩn bị phát động công kích, một tay cầm cây cung màu đỏ, còn tay kia đã lấy ra một mũi tên màu xanh biếc.Một hồi chú ngữ dồn dập từ trong miệng phát ra.

Hồng cung và tiểu tiễn quang mang rực rỡ, tiếp theo cả hai đều lớn dần lên, bên ngoài thân ký hiệu chớp động, trên cây cung bỗng nhiên toát ra một cổ hỏa diễm đỏ đậm bao phủ lên thân cung, trên mũi tên kim quang cũng không ngừng chớp động, hồ quang bắn ra tạo thành tiếng vang như tiếng sấm, ầm ì không dứt.

Khôi lỗi động tác thành thạo nâng cung lên, chậm rãi kéo cung tên nhắm ngay phía đối diện, còn chưa bắn ngay mà lúc này kim hình cung Xích Diễm đan ào ào dung hợp, âm thanh vang vọng.Tiếp theo một cổ linh áp trùng thiên từ trên người bộc phát ra xung quanh, giống như sóng lớn lan ra khắp mọi nơi.

Đám kết đan tu sĩ của Khô trúc đảo đang đứng ở xa xa để xem, bị áp lực này lan tới..., liền cảm thấy hô hấp khó khăn, bảo quang hộ thể của bọn chúng rung động không thôi. Những người tu vi thấp hơn một chút, sắc mặt đại biến, lập tức phải rời ra xa hơn.

"Dừng tay! Không cần tỷ thí nữa, lão phu nhận thua!" sau khi Khô Trúc lão nhân cảm ứng được linh khí của khôi lỗi phát ra, rốt cục sắc mặt trở nên trắng bệch hét lớn một tiếng, không chần chờ lập tức chủ động nhận thua.

Nhưng mặc dù đã nhận thua, hắn không dám sở hở, lập tức xuất ra một khối lệnh bài hình tam giác, sau khi rót linh lực vào liền hình thành quang mang quỷ dị màu xanh, hồng, đỏ chớp động chắn trước người, đồng thời vẫy tay một cái kiếm luân trên không trung liền hạ xuống, lúc này kiếm luân cũng gào thét một tiếng hóa thành trăm khẩu phi kiếm, tạo thành một tầng kiếm quang bảo hộ phía bên ngoài.

Khô Trúc lão nhân có sự chuẩn bị chu đáo như vậy, làm cho Hàn Lập cũng cảm thấy bất ngờ, đuôi lông mày nhếch lên, hướng Đại Diễn Thần Quân nói một câu.

" Lôi Hỏa Cung uy lực lớn như vậy sao? tựa hồ như vị Khô Trúc lão nhân này rất khẩn trương."

"Có thể một lần vận dụng linh lực khổng lồ tương đương với Nguyên Anh hậu kỳ, bất cứ pháp bảo gì cũng sẽ không làm cho người ta xem nhẹ, huống chi bộ cung tên này cũng không phải vật bình thường, một cái chỉ dùng Xích Hỏa Giao linh cốt linh cân để luyện chế mà thành, một cái là do ngươi dùng miếng kim lôi tú tiểu tiễn cải biến mà thành. Một khi tổ hợp bảo vật này thi triển, uy lực tuyệt đối không đơn giản. Làm cho đối phương tự cảm thấy sự nguy hiểm, cũng không phải là chuyện kỳ quái. Hắn dù sao cũng không phải một tên Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ. Nếu bay giờ ngươi cho khôi lỗi tiếp tục phát động công kích thì khả năng cũng có bốn thành, có thể một mũi tên diệt sát vị Khô Trúc đảo chủnày. Có hứng thú thú diệt sát đối phương hay không thì ngươi tự quyết định đi." Đại Diễn Thần Quân cười lạnh nói.

"Bốn thành? Tính ra cũng không thật sự chắc chắn, dù sao việc lấy được Ô phượng linh vẫn quan trọng hơn. Nếu một mũi tên mà không thành công, đối phương thừa dịp phát động cấm chế trên đảo, như vậy là phiền toái lớn. Đối phương có danh tiếng không nhỏ, hẳn là sẽ có thần thông để bảo vệ tính mạng, không nên lộng xảo thành chuyên. Ta cũng không phải kẻ bạo ngược ham

chém giết, đối với chuyện vô cớ giết người cũng không có hứng thú. Chỉ là uy lực công kích của khôi lỗi lúc này cũng vô phương kiểm tra rồi." Hàn Lập âm thầm lắc đầu nói.

"Chuyện này cũng không thành vấn đề. Ta có thể chính mắt chứng kiến khôi lỗi có thể dễ dàng lực áp một tên tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ đỉnh cấp, điều này chứng minh năng lực của khôi lỗi thật sự không dưới Nguyên Anh hậu kỳ, trong lòng ta cũng không có gì phải tiếc nuối. Cuối cùng tâm huyết bao nhiêu năm của ta cũng không uổng phí." Đại Diễn Thần Quân thở dài, thì thào nói một câu.

Hàn Lập nghe Đại Diễn Thần Quân nói xong, trong mắt một tia buồn bã hiện lên.

Cơ hồ cùng lúc đó, linh khí kinh người trên người của khôi lỗi cũng dần dần thu lại, cung tên cũng khôi phục hình dạng ban đầu. Hỏa diễm, kim hình cung đồng thời biến mất không thấy.

Khô Trúc lão nhân nhìn thấy cảnh này trong lòng cũng đỡ căng thẳng, chợt thấy sau lưng mồ hôi lạnh vẫn đang nhỏ giọt.

Ngay khi cung tên nhắm về phía mình, trong nháy mắt hắn cảm giác được sự nguy hiểm, cảm thấy mình sẽ ngã xuống nên lập tức nhận thua. Hôm nay, vô luận đối phương thi triển thần thông để phòng ngự hay áp lực khi chuẩn bị công kích, hắn cũng có thể khẳng định đối phương tuyệt đối là một tên Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ.

Xem ra vì hai người này mà hắn ngưng bế quan để đi ra, thật đúng là một hành động sáng suốt. Vạn mộc đại trận trên đảo thật ra cũng có thể không ngăn cản được cơn giận một tên đại tu sĩ, huống hồ bọn họ vẫn còn một Nguyên Anh tu sĩ nữa đi cùng.

Trong lòng nghĩ như vậy, Khô Trúc lão nhân thấy đối phương thu hồi pháp bảo, cũng đem phi kiếm, lệnh bài thu lại, sau đó cùng Hàn Lập hai người phi độn xuống, lại lần nữa tiến vào trong mộc điện.

Lúc này Khô trúc đảo chủ thái độ khá dị thường, không nói hai lời liền phân phó vị kết đan hậu kỳ lão giả kia, mang theo một kiện bảo vật đi lấy Ô phong linh, còn hắn thì hướng Hàn Lập hai người để trò chuyện, muốn tìm hiểu một ít lai lịch của bọn họ, dù sao Đại Tấn Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ cũng không có nhiều, những người có thực lực như biểu hiện vừa rồi của khôi lỗi lại càng hiếm.

Khôi lỗi ngồi ở trên ghế, mặt không chút thay đổi không nói nửa câu, Hàn Lập thì cười hì hì cùng vị nhất đảo chi chủ này, đông trò chuyện một câu, tây xả một câu, nói một hồi lâu, lại không có lộ chút sơ hở nào có liên quan tin tức về lai lịch.

Làm cho vị Khô Trúc lão nhân này chỉ biết cười khổ, cũng chỉ có thể cực kỳ bất đắc dĩ mà không thốt nên lời.

Một lát sau, lão giả cũng mang hộp ngọc đến, cung kính đưa cho sư phó của hắn, ánh mắt Khổ Trúc lão nhân đảo qua, tay áo bào phất một cái, hộp ngọc tự động bay vụt về phía Hàn Lập.

Giờ phút này hắn cũng nhìn ra, vị họ Lệ tu vi kinh người kia, tựa hồ không muốn tiếp xúc với người lạ. Cho nên thức thời trực tiếp giao dịch cùng Hàn Lập.Hàn Lập không khách khí tiếp nhận hộp ngọc, đem nắp hộp mở ra, liền thấy trong hộp một mảnh hồng mang chói mắt.

Hắn hai mắt nhíu lại, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ mừng rỡ.

Nửa ngày sau, Hàn Lập mang theo khôi lỗi từ Khô Trúc đảo phi độn ra, hóa thành lưỡng đạo kinh hồng phá không rời đi.

Trong nháy, độn quang liền từ chỗ bầu trời gần đó biến mất vô ảnh vô tung.

------oOo------

Chương 969: Hàng thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vài ngày sau, Hàn Lập xuất hiện ở trên một hoang đảo vô danh khác.

Hắn đứng ở trên một khối đá lớn chìa ra biển, chăm chú nhìn khôi lỗi đang phiêu phù trước mặt, thần sắc nghiêm nghị.

"Tiền bối thật sự muốn tự mình tọa hóa sao? Theo tình trạng hiện tại, ta vẫn còn có biện pháp kéo dài thời gian ít nhất là hai tháng." Hàn Lập chậm rãi nói.

"Sống thêm mấy ngày đối với ta mà nói, có cái gì khác nhau đâu? Ngươi không cần suy nghĩ nhiều về chuyện này. Có thể tự nhiên trở về Luân Hồi, đối với ta mà nói cũng là một chuyện tốt." Khôi lỗi lúc này do tinh hồn của Đại Diễn Thần Quân thao túng liền lắc đầu, bình tĩnh nói.

"Nếu tiền bối đã quyết định như vậy, vãn bối cũng không dám nói thêm nữa. Hy vọng thế gian thật sự có Luân Hồi chi đạo, kiếp sau tiền bối lại có thể có cơ hội bước vào con đường tu tiên." Hàn Lập thanh âm trầm thấp nói.

"Đạo Luân Hồi không phải đơn giản như vậy đâu. Nếu như thật sự là có kiếp sau, tiếp theo có thể làm người hay không cũng không thể biết trước được. Được, Hàn tiểu tử! Ban đầu ta giúp ngươi nghiên cứu ra phương pháp phỏng chế Thất Diễm Phiến, ngươi từng đã đáp ứng ta một yêu cầu. Hẳn là tiểu tử nhà ngươi còn nhớ rõ chứ." Đại Diễn Thần Quân đột nhiên lại nhắc sang chuyện khác.

"Tự nhiên là vãn bối còn nhớ. Chỉ là lâu rồi vẫn không thấy tiền bối đề cập đến, vãn bối còn tưởng rằng tiền bối đã quên chuyện này rồi?" Hàn Lập cười khổ nói.

"Bây giờ thời gian của ta cũng không còn nhiều, yêu cầu này không dùng cũng lãng phí. Yêu cầu của ta thực ra cũng rất đơn giản, nếu có thể, ta hy vọng ngươi sẽ đến cực tây chi địa đoạt lại Thiên trúc giáo. Sau đó phái một tên môn hạ đệ tử chấp chưởng giáo này, thay ta đem nhất mạch lưu truyền về sau, không làm cho truyền thừa của Bổn thần quân bị đoạn tuyệt. Bây giờ người cầm quyền tại thiên trúc giáo, căn bản không phải xuất thân từ môn hạ của lão phu, nghĩ tới chuyện này, lão phu thật sự cảm giác không thoải mái trong lòng." Đại Diễn Thần Quân hừ hừ vài tiếng nói.

"Không có vấn đề. Đến lúc đó, ta sẽ thu nhận một tên đệ tử có tư chất xuất sắc, đem toàn bộ sở học của tiền bối về khôi lỗi thuật đều tương truyền cho hắn, sau đó sẽ trợ giúp hắn lên vị trí Thiên trúc giáo giáo chủ." Hàn Lập không lưỡng lự, đáp ứng ngay.

"Ha ha. Có những lời này của ngươi. Lão phu cảm thấy mọi việc quá mỹ mãn rồi. Lão phu đã đem chính công pháp bí thuật của mình cùng với kiến thức kinh nghiệm cả đời lão phu thu lượm được. Tất cả đều khắc thành một bộ gọi là " Đại diễn bảo kinh *" lưu giữ trong ngọc giản. Ngọc giản đó ta lưu tại động phúc thiên trung. Địa đồ nằm trong ống trúc. Ngươi có thể học được bao nhiêu thì học. Sau đó đem nó truyền thụ cho tên đệ tử kia. Lúc này mới là chân chánh kế thừa y bát của Bổn thần quân."* Đại Diễn Thần Quân cười to một tiếng đinh tai nhức óc.

Lúc này chỉ thấy khỗi lỗi hơi hé miệng, một khỏa lục quang to cỡ nắm tay từ trong phóng lên cao. Sau đó từ trên không trung tiếng chú ngữ trầm thấp truyền ra vang vọng.

Lục quang lập tức biến to lên. Trong nháy mắt, một vòng quang luân màu xanh biếc đường kính lên tới cả trượng xuất hiện ở khoảng cách hơn mười trượng trên trời cao. Quang mang tỏa ra vô cùng chói mắt. Hàn Lập đứng dưới chăm chú nhìn cảnh này, hai mắt nhíu lại.

Tiếng chú ngữ đột nhiên dừng lại, không gian yên tĩnh không một tiếng động. Nhưng một lát sau quang luân bỗng co lại.*"Oanh"* một âm thanh động đất bạo liệt vang lên. Lục quang vỡ tung ra bao phủ cả bầu trời, cảnh tượng cực kỳ diễm lệ.

Lặng im chứng kiến toàn bộ quá trình này diễn ra, trên mặt Hàn Lập rốt cục lộ ra một tia buồn bã.

Đại Diễn Thần Quân tông sư một đời, khai tông lập phái cuối dùng cứ như vậy mà biến thành hư vô.

Nhìn lên trời cao, yên lặng suy nghĩ không biết qua bao lâu, Hàn Lập thở dài một hơi. Xoay chuyển ánh mắt nhìn khôi lỗi đang phiêu phù trước mặt.Mất đi ký phụ tinh hồn, giờ phút này biến một pho tượng không cảm xúc.

Tay áo bào phất nhẹ, Hàn Lập thu khôi lỗi vào trong túi trữ vật, sau đó đưa tay vỗ vào ống trúc nằm sau lưng. Một khối ngọc giản từ trong ống trúc bắn ra, rơi vào trong lòng bàn tay.

Hàn Lập thần thức đảo qua ngọc giản, bên trong quả nhiên ghi lại toàn bộ tâm huyết cả đời của Đại Diễn Thần Quân, chẳng những có rất nhiều các loại bí thuật công pháp, mà còn có không ít kỳ văn mật sự của tu tiên giới.

Chỉ nhìn lướt qua một lần, hắn liền thu ngọc giản vào trong túi trữ vật, sau đó trên mặt lộ ra vẻ do dự rồi lăng im suy tư.

Bây giờ khôi lỗi đã chế tạo thành công, bước tiếp theo tự nhiên là bắt đầu luyện chế Tam Diễm Phiến. Nếu phiến này có thể luyện chế ra, cho dù có gặp lại Cổ Ma thì ít nhất hắn cũng có thể đối mặt đánh một trận.

Chỉ là để luyện chế ra Tam Diễm Phiến này lại có chút phiền phức, ngoài những tài liệu cần thiết còn phải dùng ba loại chân hỏa để luyện thành linh liêu, sau đó mới có thể luyện chế ra Tam Diễm Phiến.

Ban đầu khi xâm nhập vào Bách Xảo Viện, Hàn Lập đối với phế hỏa mạch của Bách Xảo Viện cảm thấy rất hứng thú, kỳ thật hắn cũng từng nghĩ tới việc mượn phế hỏa mạch ở nơi đây để luyện chế bộ phận linh liêu. Bây giờ sau những sự việc đã xảy ra ở Đại Tấn, chuyện này tự nhiên không còn khả năng rồi.

Nếu muốn tìm nơi luyện chế địa hỏa cho linh liêu, chỉ có cách đi tìm một cái địa hỏa trì tinh thuần khác mà thôi. Địa hỏa chi mạch nổi danh ở Đại Tấn cũng không thiếu, thậm chí có không ít địa phương nổi danh mà không thuộc về bất cứ tông môn nào, chỉ có điều mấy chỗ đó linh khí rất thưa thớt lại nằm ở nơi hoang vu chi địa, cho nên tìm được địa hỏa chi địa cũng không phải là việc khó khăn.

Với nhân hỏa thì chỉ cần tu sĩ tu luyện chân hỏa, kết đan tu sĩ là đan hỏa, Nguyên Anh tu sĩ là anh hỏa, đều là loại hỏa diễm thích hợp, nhân hỏa này cũng không thành vấn đề.

Thực ra phiền toái lớn nhất chính là phải dung hợp thiên hỏa cho linh liêu.Chiếu theo ngọc giản ghi lại, thiên hỏa kỳ thật chính là thiên lôi chi hỏa, khi trời có dông tố, thiên địa tự hình thành lôi hỏa, vào lúc đó phải thu được lôi hỏa và dùng nó để luyện chế ra linh liêu.

Cái này cần phải có cơ hội thích hợp mới được, ban đầu Hàn Lập đã thử dùng qua thiên lôi tử, nó dù sao cũng là bảo vật mượn thiên địa lôi hỏa luyện chế, chỉ là thiên lôi tử phải chính là lôi điện chi lực, mà hắn luyện chế linh liêu lại cần tới lôi hỏa.

Chỉ cần mọi thứ sẵn sàng, phỏng đoán chỉ cần thời gian vài tháng, liền có khả năng luyện chế được linh liêu.

Sau đó chế phỏng ra Tam Diễm Phiến với hắn mà nói, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mà ước hẹn giữa hắn cùng vị Cửu U tông họ Phú kia gặp mặt tại Nam Cương, tính toán thời gian tựa hồ cũng không sai biệt lắm.

Mặc dù Hàn Lập cũng như đối phương, song phương đều mang tâm ý vì quyền lợi của chính bản thân mình để ước định, nên hắn cũng không quá coi trọng hẹn ước này, nhưng dù sao ở Nam Cương lại có một tòa ngân xà sơn, mà trên núi này lại có một ngọn núi lửa phun quanh năm, nơi đây cũng là một hỏa mạch chi địa nổi danh của Đại Tấn. Không ít tu sĩ vì luyện chế pháp bảo pháp khí, đều chạy đến núi này. Như vậy chỗ này vừa là chỗ rất tốt để hắn luyện chế linh liêu, vừa cũng thuận tiện cho ước hẹn với lão giả họ Phú.

Hắn đối sự trịnh trọng trong lời ước hẹn của đối phương ngày đó, trong lòng thực ra cũng có chút hứng thú.

Đối với chuyến đi lần này, mục đích của hắn cuối cùng đã hoàn thành gần một nửa rồi, còn lại chính là phải từ trong Âm la tông đoạt được phương pháp giải trừ phong hồn chú và đoạt lại hai cây phi kiếm từ trong tay Cổ Ma, nếu thuận tiện hắn cũng không bỏ qua cơ hội sưu tầm canh tinh, dù sao phi kiếm của hắn cũng còn cần khá nhiều canh tinh để có thể luyện chế toàn bộ.

Tự đánh giá mọi việc một hồi lâu, trong lòng Hàn Lập rốt cục cũng ra quyết định. Bất quá trước đó cũng có một số việc cần hoàn thành trước.

Hắn lúc này hóa thành một đạo lục hồng bay thẳng tới ngọn núi nhỏ trên đảo, sau đó ở trong tòa núi nhỏ lấy ra Thiên cơ phủ, bố trí một ít cấm chế che đậy động phủ xong, liền tiến vào một gian mật thất.

Hắn trước đây đã phải mất không ít thời gian, sử dụng bí thuật của thiên phù môn mới luyện hóa và thu được Thiên cơ phủ vào trong cơ thể. Tiếp theo hắn ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, lấy linh thú túi từ bên hông ra và ném lên không trung.

Khi miệng túi mở ra, một luồng hào quang màu trắng bay ra, một con yêu thú lớn màu vàng lập tức xuất hiện trên mặt đất.Yêu thú này chính là Thổ giáp long mà mấy năm trước hắn đã bắt được.

Thổ giáp long có hình dạng tương tự như con tê tê, cả người bị dán đầy đủ cấm chế phù đủ mọi màu sắc, bốn chân còn bị cắm vài vây ngân châm lóng lánh, lúc này yêu thú bị cấm chế trói buộc nằm im trên mặt đất không nhúc nhích.

Ban đầu khi Hàn Lập đem nó thả ra thì đôi mắt nhỏ của yêu thú quay tròn, sau khi nhìn ngó một hồi, lập tức nhìn về phía Hàn Lập với dáng vẻ rất thương cảm.

Xem ra sau một thời gian dài bị nhốt trong túi linh thú, con thú này rốt cục dã tính đã bớt đi không ít.

"Không cần giả ngây giả dại, đã tiến hóa tới thất cấp yêu thú, linh trí đã cực cao, hẳn là bây giờ ngươi có thể nghe hiểu được tiếng của loài người rồi. Thời gian của ta không có nhiều, bây giờ ngươi hãy nghe yêu cầu của ta đi. Ngươi nếu đáp ứng quy thuận ta, liền tự động buông thần thức, để ta thi triển cấm thần thuật trên người của ngươi. Nếu như không đồng ý, ta liền lập tức giết ngươi, lân giáp cùng thất cấp yêu đan của ngươi, nếu đem bán cũng thu về không ít linh thạch." Hàn Lập âm trầm nói.

Thân thể Thổ giáp long run lên, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi, cùng vẻ oán độc, hung hăng nhìn Hàn Lập.

"Làm linh thú của ta so với làm nô dịch của các tu sĩ khác thì tốt hơn nhiều. Các ngươi sống lâu vượt xa loài người chúng ta, ta sẽ không có ý để ngươi làm truyền thừa linh thú, chỉ cần ngươi đồng ý để cho ta sai sử. Đến lúc ta có thể phi thăng thượng giới hoặc bỏ mình, ngươi sẽ được khôi phục tự do." Hàn Lập thấy ánh mắt con thú này, không khách khí nói.

Thổ giáp long nghe xong lời này, tựa hồ hơi sửng sốt, lập tức ánh mắt chớp động không chừng, lộ ra vẻ do dự.

Hàn Lập thấy vậy, khóe miệng liền xuất hiện vẻ cười cợt, thản nhiên từ trong túi trữ vật lấy ra một bình nhỏ màu xanh biếc.

Tử quang chợt lóe, một tầng tử diễm trong nháy mắt nâng bình nhỏ bay lên.Cùng lúc đó, nắp bình mở ra, một cỗ hàn quang từ trong bình bắn nhanh ra, hàn khí tỏa ra khắp gian phòng.

Thổ giáp long bị ảnh hưởng của hàn khí, cho dù bên ngoài đã có lân giáp hộ thể nhưng thân thể cũng nhịn không được mà run lên, đồng thời trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Bàn tay Hàn Lập nhẹ nhàng rung lên, một giọt chất lỏng màu bạc trông như hạt châu từ trong bình bắn ra, vừa xuất hiện liền quay tròn, chuyển động không ngừng.

Nhìn thấy này hạt ngân châu, ánh mắt Thổ giáp long nhất thời dại đi, cái mũi dưới sự kích động chun lại một cái, hốt nhiên từ trong miệng phát ra một tiếng thú ngữ khó hiểu, tựa hồ Thổ giáp long đang bị kích động dị thường.

"Xem ra ngươi đã nhận ra vật ấy, vậy thì tốt. Chỉ cần ngươi đáp ứng làm linh thú của ta, đến lúc ngươi đón nhận thiên kiếp, hàn tủy trong bình này ta sẽ phân ngươi hai giọt, để có cơ hội vượt qua lôi kiếp. Bây giờ tất cả các điều kiện ta đã đưa ra, lựa chọn như thế nào ngươi tự mình quyết định đi." Hàn Lập lạnh như băng nói.

Thổ giáp long vẫn nhìn chăm chú hạt ngân châu do hàn tủy biến thành, trên mặt thần sắc thay đổi liên tục, tựa hồ phi thường khó khăn để quyết định.

Đợi một hồi lâu, thấy yêu thú vẫn không có câu trả lời rõ ràng, Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa. Đem bình nhỏ thu lại, hai tay nhoáng lên, nhất thời toàn bộ tử diễm trên tay chợt lóe, hỏa diễm tỏa ra hơi nóng kinh người, một phi kiếm màu tím chậm rãi hiện lên ở lòng bàn tay.

Năm ngón tay khẽ nhúc nhích, hỏa kiếm rung lên sau đó rời khỏi lòng bàn tay, phiêu phiêu bay về hướng Thổ giáp long.

Thổ giáp Long thấy cảnh này, thần sắc đại biến, mắt thấy hỏa kiếm trong nháy đã tới phía trên đỉnh đầu rồi, không chút chậm trễ liền bổ xuống, thế kiếm ẩn chứa linh lực đáng sợ. Rốt cục nó hoảng sợ há miệng gào lên mấy tiếng khuất phục.

------oOo------

Chương 970: Song hạt sơn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngày hôm sau, Hàn Lập đem Thiên Cơ Phủ thu lại, biến thành một đạo độn quang hướng về phía đất liền bay đi, hơn nửa tháng sau, hắn đã trở lại lục địa.

Hàn Lập cũng không vội đi Thiên Phù Môn, mà lập tức chạy thẳng tới Nam Cương.

Tại trên đường đi hắn cũng không dám nghỉ ngơi, đem một ít tài liệu dùng để luyện chế Tam Diễm Phiến, dùng anh hỏa luyện chế thành linh liêu.

Nhưng đáng tiếc là trên đường đi cũng không có gặp dông tố, lôi hỏa chi lực cũng vô phương thu thập, điều này làm cho Hàn Lập có chút buồn bực.

Bất quá, hắn cũng không nóng lòng. Nam Cương kia rừng rậm mọc liên miên, không khí rất nóng, chỉ cần trời mưa liền sẽ có lôi điện, cho nên việc thu thập lôi hỏa khi đến Nam Cương cũng chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Bốn tháng sau, Hàn Lập rốt cục xuất hiện ở bên trong quận Nam Cương.

Nam Cương thành thị là một trong số ít địa phương không thuộc về một đại tông môn cai quản, tài nguyên của nó thuộc về hơn mười tông môn quản lý.

Những tông môn này mặc dù lúc bình thường thì không ngừng tranh đấu, nhưng một khi có thế lực khác xâm nhập Nam Cương, bọn họ sẽ lập tức sát cánh để đối địch. Cho dù là chánh ma thập đại tông môn, cũng vô phương đem thế lực xâm nhập vào trong đó, Nam Cương nghiễm nhiên trở thành một quốc gia rất có tư thế tại Đại Tấn.

Do tình huống đặc thù như thế, các tông môn tại Nam Cương đều bài ngoại, công pháp tu luyện tự hình thành một hệ.

Những tông môn này tu luyện công pháp đại đô thị tu tiên giới, hiếm thấy âm độc pháp môn, chẳng những am hiểu dụng độc, pháp môn sử dụng côn trùng cũng rất độc đáo, các loại tà thuật, bùa chú càng xuất thần nhập hóa, tu sĩ khi tranh đấu cùng đẳng cấp với bọn họ, nếu không cẩn thận sẽ gặp độc thủ mà không hiểu tại sao, thật sự là rất khó lòng phòng bị.

Đó cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu tại sao các đại tông môn không muốn dùng cứng đối cứng với các tông môn tại Nam Cương. Nếu không phải là lực lượng của mấy đại môn phái cùng liên thủ, chấp nhận nguyên khí tổn thương nặng nề thì không thể dùng vũ lực cướp lấy quận này.

Triều Vân Phủ ở phía tây của Nam Cương. Song Hạt Sơn là một sơn mạch tại Triều Vân Phủ. Phương viên trải rộng đến mấy trăm dặm. Quanh năm có chướng khí bao phủ. Không phải tusĩ có tu vi cao thâm hoặc là dùng đan dược chuyên khắc chế chướng khí thì căn bản là không thể tiến vào núi này.

Mà núi này tại Nam Cương cũng tương đối nổi danh. Do được độc khí bao phủ nên trong núi chẳng những vẫn còn vài loại độc thảo có giá trị rất cao. Mà còn có rất nhiều thiết vĩ, hồng tuyến lưỡng chủng Độc Hạt. Nó còn là địa phương rất thích hợp để tu sĩ thi triển côn trùng thuật đặc biệt là Linh Trùng.

KhiHàn Lập tới gần vùng núi này thì đúng là thời điểm Song Hạt Sơn bộc phát chướng khí mỗi năm một lần. Xung quanh sơn mạch lúc này tụ tập đông đảo tu sĩ. Bởi vì cũng chỉ có vào lúc này, Lưỡng chủng Độc Hạt mới có thể xuất hiện, đây thật sự là cơ hội tuyệt hảo để bắt giữ độc trùng.

Bất quá những tu sĩ này phần lớn chỉ là luyện khí kỳ. Ngẫu nhiên cũng có vài tên Trúc Cơ kỳ tu sĩ lẫn vào trong đó. Cấp bậc từ Kết đan kỳ tu sĩ đối với nơi này lại không hề hứng thú.

Giống như Hàn Lập với tu vi Nguyên Anh trung kỳ xuất hiện nơi đây. Nếu để tu sĩ khác phát hiện ra, tự nhiên sẽ khiến cho mọi người xôn xao. Lúc này bên ngoài Hàn Lập có một đoàn linh quang màu xanh bao phủ, ngoài ra lại có thêm chướng khí che phủ nên rất khó bị phát hiện.

Những chướng khí này nồng đậm dị thường, trong đó lại có độc trùng thường lui tới, đối với đê giai tu sĩ mà nói là cực kỳ nguy hiểm, nhưng với Hàn Lập thì tự nhiên không đáng nhắc tới, hắn trực tiếp bay thẳng đến khu vực trung tâm.

Mặc dù ban đầu Phú lão giả chỉ nói là Song Hạt Sơn, cũng không có nói địa điểm cụ thể, bây giờ cứ tới ngọn núi cao nhất trong Song Hạt Sơn có lẽ sẽ không sai.

Phi hành trên không trung, ngẫu nhiên cũng có gặp vài tên tu sĩ, Hàn Lập căn bản cũng không để ý, trực tiếp bay qua phía trên bọn họ.

Với tốc độ độn tốc của hắn, những đê giai tu sĩ này căn bản là vô phương phát hiện ra.Nhưng trong lúc Hàn Lập đang suy nghĩ xem Phú lão giả tại sao lại hẹn hắn đến, rốt cuộc là có chuyện gì thì đột nhiên từ xa xa truyền đến một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

"Bò cạp vương, là biến dị Thiết Vĩ Hạt. Mọi người chạy mau." Một nam tử hoảng sợ cất tiếng kêu khàn khàn truyền đến, tiếp theo vài tiếng bạo liệt cùng một tiếng côn trùng kêu quái dị đồng thời vang lên. Tựa hồ cũng không cách chỗ của hắn quá xa.Hàn Lập quay đầu nhìn về phía tiếng kêu phát ra, trong mắt lam mang chớp động.

Tiếng xé gió liên tiếp vang lên, mấy bóng người xuất hiện trong chướng khí, bay về phía Hàn Lập, những người này mũi chân chĩa xuống đất đang gấp rút thi triển khinh thân thuật.

"Di!" Hàn Lập ánh mắt đang lạnh lùng khi nhìn thấy một nữ tử vừa bay qua, không khỏi kinh ngạc, độn quang liền dừng lại.

Sau đó, hắn phất tay áo bào một cái, thanh hà từ trong tay áo bay cuộn ra, hào quang nơi đi qua nơi nào thì chướng khí lập tức bị quét sạch, trong nháy mắt phương viên hơn mười trượng lập tức trở nên quang đãng.

Mấy bóng người kia khi nhìn thấy hiện tượng này, lập tức hoảng sợ vội dừng lại.

Không chút chần chừ, đan thủ của Hàn Lập liền hướng phía sau bọn họ phách một trảo vào hư không, một quang thủ màu xanh hiện lên hung hăng chụp xuống phía dưới, sau đó bay vụt quay về trước mặt Hàn Lập.

Bên trong quang thủ là một con cự hạt (bò cạp) rất lớn, vỏ ngoài đen nhánh tỏa sáng, sau lưng có một cái càng tử mang lóe lên, tựa hồ độc vô cùng. Đây đúng là biến dị Thiết Vĩ Hạt đang truy đuổi mấy tên đê giai tu sĩ này.

Thiết Vĩ Hạt này chỉ là yêu thú cấp hai, bị quang thủ giam cầm vô phương nhúc nhích, chỉ có thể phát ra những âm thanh quái dị.

Mấy tên tu sĩ chứng kiến cảnh này, tất cả đều há mồm trợn mắt nhìn Hàn Lập, không biết phải làm sao cho đúng.

"Tại Tấn Kinh sau khi từ biệt, vương đạo hữu sao lại xuất hiện ở chỗ này, Tào cô nương vẫn mạnh khỏe chứ?" trên người Hàn Lập quang mang tản ra, thong dong nói.

"Ngươi là Hàn đạo hữu, không, Hàn tiền bối! Tào sư muội bây giờ vẫn còn ở Tấn Kinh, không có đi cùng vãn bối. Vãn bối cùng mấy đồng đạo lên trên núi tìm kiếm vài cọng linh thảo." Hoàng sam nữ tử đầu tiên là ngẩn ra, sau đó trên nét mặt hiện lên vẻ vui mừng, đúng là Vương sư tỷ của Tào Mộng Dung ở vùng ngoại ô tại Tấn Kinh.

Ngày đó sau khi Hàn Lập rời đi, nàng này tự nhiên biết Hàn Lập có thân phận cao giai tu sĩ, cho nên ngay khi nhận ra Hàn Lập, thái độ tự nhiên không dám giống như lần trước, liền tự động dùng thân phận của vãn bối để nói chuyện, thần sắc cung kính dị thường.

Các tu sĩ kia thấy Vương nữ tử quen biết với Hàn Lập vội vàng tiến lên thi lễ bái tạ.

Bất quá, bọn họ bao gồm cả Vương nữ tử đều nghĩ Hàn Lập chỉ là một tiền bối Kim đan kỳ tu sĩ. Nguyên Anh kỳ tu sĩ đối với bọn họ mà nói là một đẳng cấp quá cao, có lẽ không tồn tại trong suy nghĩ của bọn họ.

"Quý bá phụ, thân là Đại Tướng quân, đạo hữu tại sao lại vì vài cọng linh thảo mà mạo hiểm đến chỗ này." Hàn Lập nghe Tào Mộng Dung nói như vậy, chỉ gật đầu sau đó lại nhướng mày nói.

" Gia tộc của vãn bối mặc dù có không ít linh thạch, nhưng tại hạ tư chất bình thường, cho nên gia tộc cũng sẽ không chấp nhận tốn hao linh thạch trên người vãn bối." Vương nữ tử cười khổ nói.

"Nguyên lai là như vậy, kỳ thật tư chất của ngươi cũng không thể tính là quá kém, Trúc Cơ thực sự không phải không có hi vọng. Bây giờ ngươi gặp lại ta ở đây, cũng coi như ngươi và ta có chút duyên phận. Con độc trùng này ta để lại làm quà tặng, các ngươi tự giải quyết cho tốt. Ta có việc phải đi." Hàn Lập nói như thế xong nhẹ nhàng điểm một chỉ về phía quang thủ.

"Phanh" một tiếng vang nhỏ, quang thủ biến mất vô ảnh vô tung, Thiết Vĩ Hạt cứng ngắc rơi xuống trước mặt bọn họ, vẫn không nhúc nhích, giống như vật chết.

"Tiền bối, ta..."

Nàng đang muốn nói ra lời cảm tạ thì đã thấy xung quanh Hàn Lập thanh quang chợt lóe, sau đó Hàn Lập biến mất vào trong chướng khí. Vương nữ tử chỉ có thể cảm tạ trong lòng nàng mà thôi.

Mấy người tu sĩ kia nhìn biến dị Thiết Vĩ Hạt trên mặt đất, trong mắt bọn họ đều lộ vẻ ham muốn.

Nhưng đây là quà tặng của cao giai tu sĩ tặng cho Vương nữ tử, bọn họ cho dù trong tâm có phát sinh tà niệm, cũng không dám động thủ cướp đoạt, chỉ có thể trơ mắt nhìn Vương nữ tử sau khi dùng vài bùa chú phong bế liền hoan hỉ đem nó thu vào trong túi Linh Thú.

Lúc này từ trên trời cao truyền đến một tiếng phích lịch, sau đó chướng khí đang bao phủ cả bầu trời đột nhiên quay cuồng, tiếp theo cuồng phong chợt nổi lên, làm cho chướng khí tản mát đi một ít, mơ hồ có thể thấy trên trời cao mây đen nghìn nghịt, có vẻ như mưa gió sắp nổi lên.

"Tại sao lại có cơn mưa trái mùa như vậy." Lúc này, Hàn Lập ngẩng đầu nhìn thoáng qua ngọn núi đen phía xa xa, thì thào nói một câu, rồi hóa thành một đạo thanh hồng bắn về phía đỉnh núi.

Vài tiếng sấm vang lên, mây đen từ khắp nơi dồn về, cuồng phong gào thét khắp nơi, mưa bắt đầu rơi mịt mù. Quang mang trên người Hàn Lập chợt tắt, hắn hạ xuống một khối đá lớn trên đỉnh núi, nhờ có linh quang che đậy, trên người Hàn Lập không hề có giọt mưa nào. Trên một phiến đá lớn cách đó không xa, lại đang có bảy tám danh tu sĩ tụ tập ở chỗ này, có hai tên Trúc Cơ kỳ, còn lại đều là tu vi luyện khí kỳ.

Những người này đều dùng một cái khăn quấn trên đầu, trang phục bọn họ đã chứng minh tất cả đều tu sĩ địa phương, bọn họ giật mình khi thấy Hàn Lập đột nhiên xuất hiện ở đỉnh núi.

Hàn Lập thấy mấy người kia chú ý đến hắn, chợt thả ra linh khí kinh người, tay áo bào phất một cái, lạnh lùng nói

"Tất cả đều cút cho ta!"

Cuồng phong gào thét, một cỗ hào quang cuồn cuộn ra.

Vài tên tu sĩ kinh hãi, có tên vội thả ra vòng bảo hộ để ngăn cản, có tên vội vàng ngự khí bay lên không, nhưng hào quang sau khi hiện lên, đều bị thanh hà thổi quét bay ra xa vài chục trượng, tất cả đều không có ngoại lệ.

Lúc này, những người này biết rằng bọn họ đang gặp cao giai tu sĩ, không nói thêm câu nào liền hướng chân núi bay đi, không dám trì hoãn.

Hàn Lập nhìn những người này cho đến khi bọn họ hóa thành một điểm đen, sau đó tất cả đều biến mất, liền ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Giờ phút này mây đen tụ cả lại trên không trung, ngân xà loạn vũ, lôi minh không ngừng!

------oOo------

Chương 971: Khách tới

Nguồn: EbookTruyen.Net

Quát lớn một tiếng xong, Hàn Lập trong lòng theo lời khuyên của Đại Diễn Thần Quân hành động.

Sắp tới hắn muốn thi pháp thu lôi, tất nhiên không muốn bị các tu sĩ ở đây là vướng tay vướng chân.

Thở ra một hơi, hắn vỗ vào túi trữ vật, các pháp kì màu sắc bất đồng xuất hiện. Hàn Lập vung tay lên, các pháp kì đó liền hướng bốn phía bay đi, lóe lên rồi không thấy đâu nữa.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn bầu trời không ngừng thoáng hiện lôi quang, khóe miệng lẩm bẩm, lúc này quanh thân linh quang chớp động, thân hình bỗng từ từ bay lên, lên tới cách mặt đất hơn ba mươi trượng.

Hai tay bấm pháp quyết, kết thành một cái cổ quái ấn quyết, từng đợt trầm thấp chú ngữ theo Hàn Lập trong miệng truyền ra.

Nhất thời phía dưới các màu hào quang chớp động.

"Phốc" "Phốc" sau vài tiếng trầm đục, mấy cột sáng từ dưới đất phóng lên cao, biến thành những cây trận kì to lớn, đứng vững trên mặt đất, không nhúc nhích.

Tiếng chú ngữ của Hàn Lập không dừng lại nửa phần, pháp kì ở phía dưới theo tiếng chú ngữ mà phóng xuất ra linh khí nhè nhẹ, một cái tụ linh pháp trận đường kính hơn mười trượng dần dần hình thành.

Trong hào quang, các loại ký hiệu trong pháp trận xoay chuyển không thôi, toàn bộ pháp trận như chuẩn bị kích phát.

Mà ngay trong nháy mắt khi pháp trận xuất hiện, vùng trời cao xung quanh vốn thoạt nhìn lôi điện vẫn ở xa xa, đột nhiên giống như bị thứ gì dẫn dắt, tiếng sấm ngày càng dồn dập, điện quang dần dần tới gần vị trí Hàn Lập.

Hàn Lập hai mày nhíu lại, trong miệng pháp quyết tạm thời dừng lại, lật bàn tay, trong tay lại xuất hiện một bình ngọc cao vài tấc.

Bình này là pháp khí hắn vì thu thiên lôi mà đặc biệt luyện chế ra.

Nhẹ nhàng ném đi, bình nhỏ được đưa đến giữa không trung. Một đạo pháp quyết màu xanh đánh lên trên bình.

Bình ngọc sau vài lần xoay chuyển, miệng bình vững vàng hướng lên trời, bất động.

Lúc này Hàn Lập hai tay chà xát một cái, đồng thời hướng về phía trước giương lên. Hai đạo đại kim hồ đạn bắn ra, đồng thời đánh vào đáy bình ngọc.

Sau một tiếng lôi minh, một màn quỷ dị xuất hiện.

Bình ngọc khẽ rung lên, hai đạo kim hồ đạn tiến vào trong bình lập tức, sau đó Hàn Lập trong miệng quát khẽ một tiếng, hướng không trung điểm chỉ.

"Phốc xuy" một tiếng, một kim hồ đạn từ trong miệng bình phun ra, hóa thành một cây điện mâu dài mấy trượng ở phía trên bình ngọc chớp động liên tục, chỉ thẳng lên bầu trời đen kịt.

Mà ngay trong nháy mắt này, một đạo hồ quang màu bạc đột nhiên chợt lóe lên, từ không trung đánh xuống, hoàn hảo đánh ngay phía trên kim mâu.

Kim mâu hơi rung lên, đạo ngân hồ thuận thế hạ thẳng xuống, trong nháy mắt nhập vào trong bình.

Cứ như vậy, lần lượt các đạo hồ quang liên tiếp bị pháp trận hấp dẫn mà đến, lại bị Tích tà thần lôi dễ dàng thu vào bên trong bình ngọc.

Một lúc lâu sau, bình ngọc sau khi thu một đạo hồ quang lớn, bắt đầu truyền ra tiếng động ầm vang giống như sóng thần.

Hàn Lập nghe được âm thanh này, trên mặt không khỏi lộ vẻ vui sướng, nâng tay hướng không trung chụp một cái vào khoảng không.

Điện mâu màu vàng tự động tách ra, bình ngọc từ không trung bay xuống, bị thu vào trong tay hắn.

Tay áo bào của Hàn Lập lại vung lên, một cái bình kiểu dáng không khác nhiều lắm lại bay lên không, kim mâu tiến tới, tiếp tục thu thập thiên lôi vào bình.(thiên lôi đây là lôi điện trên trời chứ không phải là lão thiên lôi nhé ^^)

Lúc này, hắn mới có thời gian nhìn kỹ cái bình trong tay.

Chỉ thấy vật ấy ngân lên khe khẽ không ngừng, trong miệng bình lại có ngân quang chói mắt chớp động, giống như tùy lúc có thể bắn ra vậy.

"Ba" một tiếng, một tấm phù màu vàng liền được dán lên miệng bình, tiếng vang trong bình im bặt, ngân quang nháy mắt ảm đạm.

Hàn Lập đem cái chai cái cẩn thận thu vào túi trữ vật,

sau đó tiếp tục ngửa đầu nhìn chăm chú vào thiên không.

Gần nửa ngày sau, liên tục thu bốn bình thiên lôi, dông tố trên không vẫn không thấy giảm đi, ngược lại nơi này chớp lóe sáng rực, khí thế càng ngày càng lớn.

Hàn Lập âm thầm cân nhắc, tiếp tục thu một bình nữa là có thể dừng tay. Lôi điện này cũng đủ chuyển hóa Lôi Hỏa dùng để luyện chế rồi.

Đúng lúc này, hắn thần sắc khẽ động, bỗng nhiên xoay đầu nhìn về một phía chân trời.

Chỉ thấy ở trong không trung xa xa, hào quang chớp động, một đạo bạch hồng đột nhiên xuất hiện, phi độn mà đến.

Hắn chớp mắt hai lần, thần sắc ngưng trọng hẳn lên.

Phía dưới tụ linh pháp trận hào quang bắn ra bốn phía, Hàn Lập cả người thanh quang phiêu phù ở giữa không trung, trên đỉnh đầu hồ quang màu bạc lóe lên không ngừng, lôi điện từng đạo hội tụ lại đây.

Tình cảnh như thế này, thập phần đáng chú ý.

Chủ nhân của đạo bạch hồng tự nhiên đem cảnh này quan sát hết, độn quang chớp lên mấy cái, bay thẳng đến phía Hàn Lập. Một lát sau, cách Hàn Lập hơn ba mươi trượng, hào quang chợt tắt, hiện ra một nữ tử vận cung trang.

Nàng dáng người mảnh mai, dung mạo thanh tú, đôi mắt sáng trong suốt, hình dáng giống như đang lúc tuổi thanh xuân. Nhưng làm cho người ta thấy kỳ lạ là, cung trang trên người nàng không biết là do loại tài liệu quý hiếm nào chế thành, chẳng những ngân quang lóng lánh, huyễn lệ chói mắt, lại có mấy đạo hàn khí mầu trắng ngà quay chung quanh người, phiêu động không ngừng, làm cho nàng giống như vân trung tiên tử vậy, không mang theo chút khói bụi trần gian.

Hàn Lập dùng thần thức đảo qua, trong lòng hơi kinh hãi. Đối phương cùng hắn đều là nguyên anh trung kỳ tu sĩ.

Cung trang nữ tử ánh mắt ở lướt qua người Hàn Lập, thản nhiên cười nói:

"Thiếp thân là Bắc Minh đảo Bạch Dao Di, đạo hữu cũng là hẹn với Phú đạo hữu sao?"

Thanh âm của mềm mại dễ nghe, thập phần lọt tai.

"Bắc Minh đảo. Đạo hữu chẳng lẽ là tu sĩ Bắc Dạ Tiểu Cực cung?"

Hàn Lập trong lòng cả kinh, hỏi

"Tiểu nữ tử đúng là Tiểu Cực cung ngoại sự trưởng lão, bản cung ở nơi hẻo lánh, không ngờ đạo hữu cũng biết bổn môn. Xin hỏi tôn tính đại danh của đạo hữu?"

Cung trang nữ tử khẽ mỉm cười.

"Tại hạ họ Hàn, chỉ là hải ngoại tán tu mà thôi. Tại hạ xác thực chịu ước hẹn của Phú đạo hữu mà đến.

Tên Tiểu Cực cung, Hàn mỗ đã sớm như sấm bên tai."

Hàn Lập thần sắc khôi phục bình tĩnh.

"Hải ngoại tu sĩ! Hàn đạo hữu có thể nhận thức hải ngoại tam tiên? Cùng với ba vị đạo hữu này có quan hệ sâu xa sao?"

Bạch Dao Di thu ba lưu chuyển, mỉm cười hỏi.

"Không biết, tại hạ rất ít cùng tu sĩ khác giao tiếp, luôn luôn ở trên đảo tiềm tu."

Hàn Lập không chút do dự trả lời.

"Thì ra là thế, nhưng thật ra thiếp thân mạo muội, đạo hữu ở đây thu thiên lôi, có cần Dao Di xuất thủ tương trợ hay không."

"Đa tạ ý tốt của đạo hữu. Tại hạ đã thu gần đủ, đây đã là bình cuối cùng."

"Như thế, thiếp thân trước hết ở đỉnh núi kia ngồi xuống một chút vậy."

Bạch Dao Di nghe Hàn Lập như thế vừa nói, cũng không có miễn cưỡng, lúc này độn quang lại lóe lên, thẳng đến một khối cự thạch trên đỉnh núi hạ xuống.

Nàng vừa hiện hình hạ xuống đất, nâng tay phóng ra một linh khí dạng cái ô, bay vụt lên không trung.

Vật ấy ở trên trời xoay chuyển một lúc, lập tức phóng xuất một loạt bạch quang, đem mưa gió trong phạm vi hơn mười trượng đều che ở bên ngoài, nàng lúc này mới thong dong khoanh chân ngồi xuống, trên tay hàn quang chợt lóe, một thứ nhỏ cỡ cái bàn tay xuất hiện.

Hàn Lập ánh mắt thoáng nhìn, liền thấy rõ ràng vật ấy. Đây là một mảnh bạch ngọc trong suốt như tuyết, trên mặt hàn quang lóe lên, trong suốt trong sáng, rất khác so với mĩ ngọc bình thường.

"Băng ngọc"

Hắn tâm niệm vừa chuyển, lập tức nhận ra loại tài liệu quý hiếm này. Lần trước ngẫu nhiên có được một lọ hàn tủy, nhưng đó là do băng ngọc vạn niên sinh ra.

Lúc này cung trang nữ tử đã đem bình băng ngọc phóng ra phía trên hai tay, đôi mắt đẹp nhắm lại nhập định.

Xem ra công pháp của nàng, không phải thuần túy thuộc tính băng, thì cũng là loại công pháp âm hàn. Nếu không, cũng sẽ không mượn cái loại ngọc hàn lực này để tu luyện công pháp. Thứ này cùng với lúc Hàn Lập dùng Tuyết Phách hoàn có hiệu quả như nhau. Chẳng qua băng ngọc này cho dù là phẩm chất, cũng tuyệt đối không thể cùng so sánh với hiệu lực kinh người của Tuyết Phách.

Hàn Lập mặt ngoài bất động thanh sắc, nhưng đối với nữ tử này lại theo bản năng nổi lên vài phần đề phòng.

Nhớ lại Bắc Dạ Tiểu Cực cung tình nguyện cứ vài thế hệ lại cùng yêu thú cao giai chém giết một hồi, cũng không nguyện đem hàn tủy giao ra, có thể thấy được cung này đối vật ấy rất coi trọng. Nếu để cho nàng biết trấn cung chi bảo đang ở trên người mình, không cần phải nói, khẳng định sẽ gây nên một hồi thiên đại phiền toái.

Trong lòng như thế nghĩ, Hàn Lập đem ánh mắt thu hồi, nhìn chằm chằm vào bình nhỏ không trung, mặt không chút thay đổi.

Sau đó không lâu, cái bình nhỏ thứ năm cũng thu đầy thiên lôi, Hàn Lập lúc này đem pháp khí thu lại, từ không trung chậm rãi bay xuống, dừng ở giữa tụ linh pháp trận.

Sau khi đánh ra đạo pháp quyết, đánh ở phụ cận pháp kì, nhất thời pháp trận cấm chế biến đổi, khởi động một đạo thanh quang, đưa hắn vào trong đó.

Hàn Lập cũng ngồi ở giữa pháp trận, cùng cung trang nữ tử xa xa đối mặt nhắm mắt dưỡng thần. Trước mặt nàng, hắn cũng sẽ không đi luyện chế thứ gì.

Kể từ đó, phía trên ngọn núi ngoại trừ tiếng lôi minh mưa gió ra, liền trở nên im ắng.

Mưa to ước chừng suốt một ngày một đêm mới dần dần tạnh, mặt trời kiêu ngạo lại xuất hiện trong không trung, không khí lập tức trở nên nóng dần, chướng khí từ mặt chầm chậm bốc lên, một lần nữa đem toàn bộ sơn mạch bao phủ.

Vốn dĩ các loại kiến đã lui về tổ, cũng đều lại chui ra khỏi mặt đất.

Hàn Lập tâm vô gợn sóng đem thần thức chậm rãi phóng ra, cảm ứng phạm vi trong hơn mười dặm. Thần niệm đến nơi nào, vô luận là mấy con kiến đánh nhau, hay là hoa quả rơi xuống đất, đều chân chân thật thật truyền vào trong thần thức.

Hắn giống như lão tăng nhập định, không nhúc nhích.

Ngẫu nhiên có tu sĩ cấp thấp đi nhầm, vừa thấy tu vi kinh người của Hàn Lập và Bạch Dao Di, không cần hai người nói cái gì, tu sĩ đó liền sắc mặt đại biến chạy trối chết, không dám ngưng lại một lát.

Vì thế Hàn Lập cùng cung trang nữ tử này ngồi xuống, đã ba ngày ba đêm.

Tới buổi sáng ngày thứ tư, rốt cục lại có cao giai tu sĩ đã tìm đến ngọn núi cao nhất.

Lúc này đến là một gã đại hán cao như thiết tháp, tướng mạo cực kì xấu, cả người ngăm đen.

Người này không biết tu luyện công pháp gì, khi tới lại đứng trên một con rùa màu xanh, thổi mạnh một trận tà phong đến.

Đại hán vừa thấy Hàn Lập cùng Bạch Dao Di, lúc này cười lớn một tiếng, không nói hai lời ngay tại đỉnh núi khác tìm chỗ ngồi xuống. Chẳng qua, hắn cũng không có ý tứ nhắm mắt dưỡng thần, mà là từ trong lòng lấy ra một quyển ánh vàng rực rỡ, đắc ý rung đùi giở ra.

Hành động giống như con mọt sách, thật sự cùng hình thể tướng mạo của đại hán khác nhau một trời một vực, có vẻ hơi buồn cười. Hàn Lập cùng Bạch Dao Di thoạt nhìn lại như không thấy, vẫn lẳng lặng ngồi ở chỗ kia.

Nhưng trên thực tế, Hàn Lập trong lòng đã muốn nhăn mày lại.

Đại hán này cũng là nguyên anh trung kỳ, xem ra mục đích lão giả Phú họ hẹn bọn họ, thật sự phi thường, đến cả sơ kì tu sĩ cũng không đủ tư cách tham gia.

------oOo------

Chương 972: Bồi anh đan và âm chi mã

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi đại hán tới, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có thêm một tu sĩ nào tới nữa. Điều lạ là chẳng ai chủ động bắt chuyện với người khác cả.

Ước chừng qua gần nửa tháng, chướng khí đã tan phân nửa, lúc đó chân trời mới xuất hiện độn quang kinh người, hai đạo kinh hồng đồng thời bay tới trên ngọn núi.

Độn quang bay quanh đỉnh đầu ba người vài vòng, dừng lại ở khoảng không giữa ba người, thân hình một nam một nữ liền hiện ra.

Nam chính là lão giả họ Phú - Cửu U tông còn nữ là một hắc y mỹ phụ, lông mày hơi thô, vẻ mặt lạnh lùng.

" Ba vị đạo hữu đến theo lời hẹn thế này thật sự là vinh hạnh của Phú mỗ. Tại hạ vốn còn chuẩn bị sẵn việc có đạo hữu không tới, nay xem ra không cần rồi."

Ánh mắt lão giả họ Phú quét qua ba người Hàn Lập, sắc mặt đầy vui mừng nói.

Hắc y mỹ phụ bên cạnh hắn vẫn lạnh như băng, không nói một lời.

" Tại hạ lần này tuy rằng tới đây nhưng nếu sự tình mà Phú huynh nói ta không có hứng thú, Nguyên mỗ sẽ lập tức vỗ mông bỏ đi ngay. Tại hạ đang trong thời kì mấu chốt để đột phá bình cảnh, không có thời gian để lãng phí vào những việc nhỏ đâu."

Đại hán cười lạnh, không khách khí nói.

"Nguyên huynh yên tâm! Đạo hữu đã thấy Hàn đạo hữu, Bạch đạo hữu, còn lo rằng Phú mỗ nói chuyện không đâu sao? Trước tiên ta xin giới thiệu các vị với nhau, vị này là sư muội tại hạ - Thường Chỉ Phương, Cửu U tông nội đường trưởng lão. Còn Nguyên huynh là bá chủ một phương, xuất thân thừ Nam Cương Độc Thánh môn, lần này có rất nhiều việc phải nhờ tới huynh; Hàn đạo hữu là hải ngoại tán tu, thần thông kinh người dị thường; Bạch đạo hữu…."

Lão giả họ Phú chỉ vào đám người Hàn Lập, lần lượt giới thiệu một chút.

Khi nghe được lão giả họ Phú nói Hàn Lập thần thông kinh người, đại hán cùng Bạch Dao Di trong mắt đều hiện vẻ ngạc nhiên liếc nhìn Hàn Lập mắt một cái.

Hàn Lập nghe vậy ngẩn ra, hơi nhướng mày:

"Đạo hữu thật sự khen nhầm rồi. Tại hạ tu vi bình thường, không biết thần thông kinh người là từ đâu mà nói."

Hàn Lập mặt ngoài bình tĩnh nói.

"Đạo hữu cần gì giấu diếm nữa. Phú mỗ nghe nói, đạo hữu chẳng những ở Tấn kinh tiêu diệt nguyên anh sơ kỳ Tiếu lão nhân, sau khi ở giao dịch hội ngầm còn đối mặt một lần đánh chết Ác hỏa đầu đà đại danh đỉnh đỉnh. Đạo hữu tu vi cao, chuyện này còn gì bàn cãi sao?"

Lão giả họ Phú đầy thâm ý nói.

"Ác hỏa đầu đà là Hàn đạo hữu đánh chết?"

Đại hán họ Nguyên sắc mặt đại biến, bỗng nhiên quay đầu nhìn chằm chằm Hàn Lập.

Bạch Dao Di con mắt sáng chuyển động, cũng lộ ra một tia hoảng sợ.

Chỉ có Hắc phụ mỹ nhân tựa hồ đã biết việc này, bộ dáng vẫn rất thờ ơ.

"Phú huynh có lẽ hiểu lầm. Ta ở Tấn kinh quả có đánh chết một gã tu sĩ không biết tốt xấu nguyên anh sơ kỳ. Nhưng còn cái gọi là Ác hỏa đầu đà cũng không phải là tại hạ xuất thủ. Mà là một tu sĩ khác gây nên. Đạo hữu thấy tại hạ là một gã tán tu, có thể có loại này thần thông nghịch thiên này sao?"

Hàn Lập cười khổ một tiếng, có chút bất đắc dĩ nói.

"Một tu sĩ khác? ta xác thực nghe nói, lúc ấy có hai gã tu sĩ khuôn mặt tương tự đồng thời cùng Ác hỏa đầu đà giằng co. Chẳng lẽ lúc ấy xuất thủ thực không phải đạo hữu?"

Lão giả họ Phú thần sắc lơ đãng buông lỏng, nhưng trong miệng lại tựa hồ không tin nói.

"Phú huynh thật đúng là xem trọng tại hạ. Hàn mỗ nếu có thực lực trong nháy mắt đánh chết nguyên anh trung kỳ tu sĩ, lúc trước cần gì phải tránh những người Âm La tông đó, trực tiếp nghênh ngang rời đi là được, ai lại dám ra tay ngăn cản."

Hàn Lập sờ sờ cằm, thản nhiên nói.

"Đạo hữu nói cũng có lý.

Chẳng qua Tiếu lão nhân tuy rằng tu vi không cao, nhưng giảo hoạt dị thường cũng tinh thông nhiều loại độn pháp. Đạo hữu có thể đánh chết hắn, cũng chẳng phải tầm thường rồi. Đúng rồi, không biết ngày đó tu sĩ đánh chết Ác hỏa đầu đà, Hàn đạo hữu có quen biết không, chẳng lẽ là hải ngoại đại tu sĩ không xuất thế. Chậc chậc, loại tu vi đến hậu kỳ này lại không thấy thấy có danh tiếng đúng là chuyện đáng ngạc nhiên, cũng chỉ có ở hải ngoại mới có thể xuất hiện."

Lão giả họ Phú lại chép miệng lấy làm kỳ vài câu, bộ dáng tựa hồ đối cổ ma ngày đó cảm thấy hứng thú.

" Ta đã nghe nói qua, ngay đó sau khi đấu giá hội tại Tấn kinh kết

thúc, ngay trước khi đại hội đấu giá ngầm bắt đầu, xuất hiện một loại quỷ yêu hai đầu bốn tay, thích nhất là cắn nuốt nguyên anh của tu sĩ. Nghe nói nếu không có một đại tu sĩ xuất thủ đuổi hắn thì e rằng toàn bộ tu sĩ tại giao dịch hội đều đã gặp nạ. Hàn huynh có trải qua việc này hay không?"

Đại hán họ Nguyên đột nhiên mở miệng nói.

" Tại hạ có mặt lúc tên kia sau đánh chết Ác hỏa đầu đà chỉ là trùng hợp thôi, không có quan hệ gì khác, Còn về phần yêu quái kia, hẳn là sau khi tại hạ rời đi mới xảy ra, tại hạ đối với việc này hoàn toàn không biết."

Hàn Lập khẽ lắc đầu, thần sắc không thay đổi trả lời.

"Thì ra là thế, thật sự là đáng tiếc. Nếu có thể tìm được vị đạo hữu đó, không chừng khả năng thành công của chúng ta có thể cao hơn một chút."

Lão giả họ Phú cười gượng vài tiếng, tựa hồ vô tình lại nhắc tới việc này.

Đại hán họ Nguyên lại ngưu mắt vừa chuyển, vẻ mặt nghi ngờ.

Đúng lúc này, Bạch Dao Di mắt hạnh mở ra, khẽ nói:

"Phú đạo hữu, mấy năm trước hẹn ta đến đây, có phải cũng nên cho biết một ít tình hình cụ thể hay không. Thiếp thân nếu không phải năm đó nợ đạo hữu một cái nhân tình, cũng sẽ không chạy xa như thế tới đây."

"Việc này tất nhiên là phải làm. Chẳng qua việc này không phải là nhỏ, tốt hơn phải bố trí hạ cấm chế đã,

sau đó sẽ nói rõ cho đạo hữu."

Lão giả họ Phú lập tức đáp ứng nói, sau đó phóng ra hơn mười đạo hỏa quang mà xanh thẫm.

"Bang bang" vài tiếng, u hỏa đều bạo liệt, hóa thành một đám

sương mù, chợt lóe lên rồi biến mất.

Hàn Lập dùng thần thức đảo qua mọi nơi, quả nhiên ở không gian phụ cận phát hiện cấm chế mỏng manh dao động. Tuy rằng không biết loại cấm chế này tính chất ra sao, nhưng đối phương có thể cử trọng nhược khinh thi triển ra, vẫn khiến hắn thầm rùng mình, đối với lão giả họ Phú không khỏi xem trọng hơn một phần.

Không riêng Hàn Lập, Bạch, Nguyên hai người cũng dụng thần niệm đảo qua cấm chế, thấy lão giả cẩn trọng như thế, trong lòng cũng không khỏi gợi lên một tia hứng thú.

"Chuyện này, kỳ thật lão phu sớm từ ba mươi năm trước đã bắt đầu mưu tính. Đến bây giờ thời cơ mới chính thức chín muồi. Cho nên mời thêm vài vị đạo hữu cùng làm việc này. Không biết chư vị đạo hữu có từng nghe qua thượng cổ kì dược Bồi Anh bao giờ chưa?"

Lão giả họ Phú thở ra một hơi, nghiêm nghị nói.

"Bồi Anh đan?"

Bạch Dao Di cùng đại hán hai người đều mờ mịt, đối này đan dược này một chút ấn tượng cũng không có.

Nhưng thật ra Hàn Lập được nghe lời ấy thần sắc khẽ đổi, mặt lộ trầm ngâm sắc, tựa hồ nhớ tới cái gì.

"Như thế nào, hàn hữu biết này đan dược?"

Đại hán thấy biểu tình của Hàn Lập như vậy, nhịn không được hỏi.

"À, xác thực biết một ít, nhưng cũng không nhiều. Bồi Anh đan này hình như là trấn tông linh dược của một thượng cổ tông môn thời kì man hoang. Nghe nói dùng này đan, có thể giúp cho nguyên anh của tu sĩ nguyên anh kì có lợi ích vô cùng to lớn, do đó càng thêm dễ dàng đột phá bình cảnh trong tu luyện, đối Nguyên Anh kỳ tu sĩ chúng ta mà nói, có thể nói thần đan tiên dược. Chỉ là tông môn này từ lúc man hoang hậu kì cũng đã

không còn truyền nhân, đan phối phương đã sớm thất truyền. Hiện tại tu tiên giới cũng hiếm có người biết tới đan dược này."

Hàn Lập cân nhắc một lát, sau đó chậm rãi nói.

Bản thân hắn nếu không phải là luyện đan tông sư, lại đọc qua rất nhiều thượng cổ bí tịch thì cũng không thể biết được loại đan này. Đại hắn và Bạch Dao Di nghe được lời nói của Hàn Lập trên mặt hiện lên một tia kinh hỉ. Đại hán lập tức hướng lão giả truy vấn:

"Phú huynh hiện tại nói tới việc này, chẳng lẽ có này tin tức của đan."

Phải biết rằng sau khi tiến giai đến Nguyên Anh kỳ, phàm là pháp môn, đan dược, có thể hữu dụng đột phá bình cảnh cho dù ở thời kì thượng cổ, cũng đều là thứ nguyên anh tu sĩ quý như tính mạng. Mấy thứ này hiếm đến mức thảm thương, một khi có được không một ai không im miệng, chỉ sợ ngay cả người chí thân cũng sẽ không dễ dàng tiết lộ.

Nhiều năm như vậy qua đi, mấy thứ này hơn phân nửa đã thất truyền, non nửa là bởi vì hoàn cảnh tu tiên đại biến nên không thể áp dụng nữa.

Tu tiên giới hiện nay, trừ mấy thứ nghịch thiên trong lời đồn, nguyên anh tu sĩ đột phá bình cảnh, cũng chỉ có thể dựa vào một ít đan dược giúp tăng tiến tu vi mà thôi. Cho nên đại hán vừa nghe được công hiệu của Bồi Anh đan, không khỏi kích động dị thường.

"Ha ha, không nghĩ tới Hàn huynh lại hiểu biết chính xác loại đan này. Thực làm cho lão phu có hơi bất ngờ. Không sai, đúng là có tin tức liên quan tới đan dược này. Bởi vì lão phu từ hơn trăm năm trước đã có được phối phương của Bồi Anh đan."

Lão giả họ Phú mặt lộ một phần đắc ý nói.

"Phú đạo hữu thực sự có được phối phương?"

Đại hán nhất nắm chặt hai tay, hai gò má đen thùi không khỏi nổi lên một tia hồng quang, trong mắt tràn đầy vẻ mừng rỡ.

"Không sai, phối phương lão phu đã có, hơn nữa lão phu tự mình cũng tinh thông đan đạo thuật, chỉ cần tài liệu đầy đủ, luyện chế ra Bồi Anh đan quyết không thành vấn đề."

Lão giả họ Phú không có trì hoãn, gật gật đầu.

"Như thế nào, nghe Phú huynh khẩu khí, giống như là tài liệu thu thập không tốt. Chẳng lẽ hẹn ta đến đây là vì việc này."

Hàn Lập lông mi nhướn lên, ngưng trọng hỏi.

"Hàn huynh quả nhiên là thông minh hơn người. Nếu không khuyết thiếu một thứ chủ tài liệu, Bồi Anh đan lão phu rất nhiều năm trước đã luyện chế thành. Lúc này đây, vì tài liệu này mới muốn mượn trợ lực của chư vị đạo hữu."

"Nhiều năm qua như vậy, Phú huynh lấy thân phận Cửu U tông trưởng lão cũng không thể tìm được tài liệu luyện đan, xem ra vật ấy thật sự không dễ tìm lắm."

Bạch Dao Di nhướng mày nói.

"Đâu chỉ là không dễ tìm lắm. Lão phu vốn dĩ nghĩ đến vật ấy nhân giới đã sớm tuyệt chủng, vốn dĩ căn bản đem Bồi Anh đan đan phương trở thành vật vô dụng. Nhưng không tưởng tượng được, rốt cuộc lại có tung tích của vật ấy. Thế nên mới lại động tâm tư luyện chế đan này."

Lão giả cười khổ một tiếng nói.

"Tốt lắm, Phú huynh không cần quanh co lòng vòng. Tài liệu cần tìm là thứ ra sao, không ngại trước tiên nói ra cho chúng ta biết."

Đại hán họ Nguyên không kiên nhẫn truy vấn.

"Cần Âm Chi Mã huyết nhục!"

Lão giả thản nhiên nói.

"Âm Chi mã? Nhân giới chúng ta nào có linh vật loại này. Đạo hữu ở nơi nào phát hiện?"

Hàn Lập giật mình kinh hãi, hai mắt nheo lại hỏi.

Bạch Dao Di cùng đại hán nghe vậy, cũng quay sang nhìn nhau.

"Hắc hắc, vốn dĩ lão phu cũng nghĩ thế giới này đã sớm đã không còn linh vật này. Nhưng là trùng hợp trước ba mươi năm, lão phu trong lúc vô ý phát hiện tung tích Âm Chi Mã, hơn nữa chính là tại một nơi ở Nam Cương."

Lão giả cười hắc hắc sau, trên mặt lộ ra biểu tình bí hiểm.

------oOo------

Chương 973: Minh hà chi hiệt

Nguồn: EbookTruyen.Net

" Một khi đạo hữu đã tìm được sào huyệt của Âm chi mã rồi còn muốn ước hẹn bọn ta đến chỗ này làm gì cho phiền toái?". Mọi người im lặng một lúc, rốt cuộc cũng vẫn là đại hán họ Nguyên mở miệng trước.

*" Âm chi mã tuy rằng "*lai vô ảnh, khứ vô tung*", am hiểu thuật ẩn nấp, nhưng chỉ cần có đủ thời gian thì việc bắt nó đối với lão phu cũng không phải là việc quá khó. Nhưng điều mấu chốt là sào huyệt của linh vật này dĩ nhiên lại ở trong Âm dương quật của Vạn độc cốc, lão phu không thể đuổi theo đến cùng được. Mà linh vật này lại cơ trí dị thường, nhiều lắm chỉ quanh quẩn ở phụ cận động khẩu, không rời động khẩu lấy một bước"*. Lão già họ Phú rốt cuộc cũng nói ra chuyện khiến cho bản thân *"thúc thủ vô sách"* trong hơn mười năm.

" Âm dương quật?". Đại hán lúc này cũng không khỏi nuốt nước bọt khan, sắc mặt của Bạch Dao Di cũng trở nên trắng bệch.

Chỉ có Hàn Lập là chưa bao giờ nghe nói qua, có chút tò mò hỏi:

" Âm dương quật là nơi nào, rất đáng sợ sao?".

*" Hàn đạo hữu không biết Âm dương quật? Thiếp thân suýt quên mất Hàn huynh là hải ngoại tu sĩ, không biết tuyệt địa này cũng là chuyện bình thường. Âm dương quật là một trong bảy đại tuyệt địa được công nhận của Đại tấn ta, tu sĩ bình thường đi vào đó, toàn bộ đều "*hữu khứ vô hồi*" (có đi không có về)"*. Bạch Dao Di kinh ngạc thốt lên một tiếng, sau đó nhẹ giọng giải thích cho Hàn Lập.

" Nơi nguy hiểm như vậy có gì đặc thù?".

" Âm dương quật, nghe tên đã biết khi đi vào đó sẽ xuất hiện hai

đường âm dương. Không nói những cái khác, chỉ cần nói đến âm phong trong hang động quanh năm suốt tháng không ngừng thổi, cho dù có là Nguyên Anh tu sĩ bị nó quấn lấy thì nguyên anh cũng sẽ hồn phi phách tán, chỉ còn nước đầu thai chuyển thế, chứ đừng nói đến huyền âm chi địa trong hang động, quanh năm âm khí hội tụ, từ lâu đã tự động sinh ra các chủng loại quỷ vật lợi hại phi thường.Người sống tiến vào trong đó, cho dù có khả năng ngăn cản âm phong cũng sẽ bị số ;ượng lớn quỷ vật xé tan thành từng mảnh". Lão già họ Phú chủ động giải thích cho Hàn Lập.

" Hừ, nào chỉ như vậy. Âm dương quật ở dưới mặt đất mấy ngàn trượng, bên trong không biết cơ man bao nhiêu thông đạo lớn nhỏ khác nhau đan xen, các loại huyệt động nhiều vô số kể. Trước kia cũng có tu sĩ may mắn đến dược đấy động quật, nhưng cũng không thể nào biết được ở dưới đấy rộng hay hẹp. Tại địa phương ấy cho dù có thả ra thần thức cũng sẽ bị âm phong ngăn cản, so với một người thường không khác biệt là mấy. Thậm chí còn xuất hiện lời đồn đại, bên trong cùng động quật có ẩn dấu một con Quỷ vương cực kỳ lợi hại, nhưng cũng chưa từng có tu sĩ nào nhìn thấy nó. Dù sao nơi này cho dù là đại tu sĩ cũng không nguyện ý mạo hiểm". Đại hán hừ một tiếng, nói.

" Trước kia trong động quật ngoại từ một ít quặng mỏ chất lượng kém ra thì cũng không phát hiện ra thứ gì có giá trị. Mọi người cho rằng nơi đây từng là siêu cấp quặng mỏ từ thời thượng cổ đã bị khai thác hết, nhưng cũng không có một ai xâm nhập được vào trong đó. Nhưng Phú huynh hôm nay lại nói Âm chi mã cũng xuất hiện trong đó, xem ra Âm dương quật này không chỉ đơn giản như vẻ bè ngoài, nói không chừng bên trong còn có những giá trị khác đáng để tìm kiếm". Bạch Dao Di cũng tiếp tục bổ sung.

" Đã nhiều năm trôi qua như vậy, lấy thần thông của Phú huynh cũng không cách nào bắt được Âm chi mã, có thể thấy được hang động này cũng chẳng phải loại tốt lành gì. Cho dù bên trong thực sự có bảo vật, cũng cần phải có tính mạng mới cầm được". Hàn Lập trước đây đã trải qua nhiều hiểm địa như Hư thiên điện, Trụy ma cốc, tự nhiên biết rõ sự nguy hiểm trong đó, không chút khách khí nói thẳng.

" Điểm ấy lão phu cũng biết, cho nên tại hạ đã chuẩn bị hơn mười

năm, cố ý luyện chế mấy loại bảo vật chuyên môn khắc chế quỷ vật. Hơn nữa đề đề phòng âm phong, Phú mỗ còn mang tới Tử u châu của bản tông. Có hạt châu này trên người, tuy không dám nói hoàn toàn ngăn cản được âm phong, nhưng mà đủ sức làm suy yếu gần nửa uy lực của âm phong. Như vậy vài vị đạo hữu cũng đủ bình yên vô sự rồi". Lão già họ Phú tự tin dị thường nói.

"Tử u châu?".

Đại hán cùng Bạch Dao Di nghe đến tên bảo vật này cũng có chút động dung.

Đây chính là một trong tam đại trấn tông chi bảo của Cửu U tông!

" Thế nào? Tại hạ đã chuẩn bị chu toàn như thế, lại có ba vị đạo hữu toàn lực tương trợ, cho dù có gặp mặt Quỷ vương lợi hại đến đâu đi chăng nữa, dưới sự liên thủ của năm người chúng ta cũng đủ để đối phó. Chỉ cần bắt được Âm chi mã, lão phu lập tức dùng linh vật này luyện chế bồi anh đan, đảm bảo chư vị đạo hữu mỗi người một phần. Đan dược này là loiaj linh dược duy nhất có khả năng tẩy tủy dịch kinh, cho dù có luyện chế ra được nhiều hơn thì mỗi người cũng chỉ dùng được một lần mà thôi, như vậy cũng không lo lão phu làm khó dễ.Cho dù ở dưới đó còn có thể đạt được bảo vật gì thì cũng chỉ nhìn cơ duyên của chư vị thôi". Lão già họ Phú chậm rãi nói.

Ba người Hàn Lập đều im lặng không nói, cho dù là đại hán vừa rồi ra vẻ biểu hiện kích động nhất, lúc này cũng đầy vẻ trầm ngâm.

" Một khi Phú huynh đã có chuẩn bị như thế tại sao còn cần đến ba người chúng ta? Quý tông nguyên là một trong thập đại ma tông, muốn tìm đến Nguyên anh trung kì tu sĩ, tùy ý cũng có thể tìm được mấy người". Bạch Dao Di vân vê lọn tóc trên trán, hòa nhã hỏi.

Nghe được câu hỏi này, thần sắc Hàn Lập hơi động, đại hán cũng nhìn thẳng vào gương mặt lão già họ Phú, tựa hồ hai người đối với câu trả lời của lão già cho câu hỏi này đặc biệt quan tâm.

" Từ bên trong tông môn tìm người giúp đỡ? Đối với người khác thì có thể, nhưng đối với lão phu lại tuyệt đối không được. Năm đó vì một sự kiện ân oán bên trong tông môn, Phú mỗ cũng đại đa số đồng giai tu sĩ trong tông môn trở mặt. Ngoại trừ Thường sư muội ra, mấy người còn lại chỉ rằng đang ước mong cho lão phu chết sớm. Mặc dù bọn dhọ không chịu xuất thủ nhưng lão phu vẫn còn lo lắng bọn họ sau lưng giở độc thủ ám toán". Trên nét mặt già nua chợt lóe lên vẻ tàn khốc, ẩn hiện một chút giận dữ trong đó.

Hàn Lập hơi chút rùng mình.

Lời này cũng với không giải thích khác nhau là mấy, ai cũng chẳng biết thật giả trong đó, chỉ biết đối phương nói như thế.

Nhưng cũng không tiện hỏi sâu thêm vào, mấy người chỉ biết trầm mặc không nói.

"Muốn đi vào âm dương quật là chuyện thật sự quan trọng, thiếp thân muốn cẩn thận cân nhắc một chút. Không bằng như vậy được không, ba ngày sau thiếp thân sẽ cho đạo hữu một câu trả lời thuyết phục?" Bạch Dao Di cúi đầu trầm ngâm trong chốc lát, nói.

" Ba ngày? Đương nhiên có thể. Âm dương quật vào nửa năm sau mới là lúc âm phong ở trạng thái suy yếu nhất trong hai mươi năm. Lúc đó tiến vào mới là thời điểm thích hợp nhất. Hơn nữa để đối phó với quỷ vật, vài vị đạo hữu đồng dạng cũng cần chuẩn bị một vài pháp khí, bảo vật đặc thù. Cho dù vài vị có lập tức đáp ứng, cũng cần nửa năm sau mới có thể tiến vào động quật. Nhưng trước khi rời đi, ta cần chư vị đạo hữu đồng thời sử dụng minh hà chi trang trong tay tại hạ, dụng máu huyết viết độc thệ (lời thề độc) thủ khẩu như bình mới được. Tại hạ trước tiểu nhân sau quân tử, không hy vọng chuyện tình về bồi anh đan cùng Âm chi mã tạo nên huyên náo." Lão già họ Phú mỉm cười, tay áo rung lên, hé ra một trang giấy ố vàng nhưng lại hừng hực hắc sắc hỏa diễm, xuất hiện trước mặt mấy người.

"Minh hà chi trang? Chính là kiện tà khí khiến cho người sử dụng vi phạm lời thề sẽ gặp tai họa bất ngờ. Vật này không phải đã sớm mất tích mấy trăm năm sao." Đại hán nghe vậy, lập tức thất

thanh kêu lên.

Hàn Lập nghe nói thế, trong lòng cũng cả kinh.

" Tà khí này tại hạ có được là do dùng giá cao thu mua ở phường thị ngầm. Công hiệu của vật này thực ra cũng không khoa trương như đồn đại, nhưng trong thời gian ngắn khiến các vị đạo hữu thủ khẩu như bình thì có thể thực hiện được.Năm xưa Phong Thiên Hành của Thiên ma môn chết đi như thế nào, Hàn đạo hữu có lẽ không biết, nhưng Bạch, Nguyên hai vị đạo hữu chắc rất rõ ràng! Phong Phong Thiên Hành đồng dạng cũng là Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ, ta nghĩ ba vị đạo hữu sẽ không lấy thân để thử đâu." Lão già họ Phú lạnh lùng nói.

"Hảo, có thứ tốt như bồi anh đan này, Nguyên mỗ tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua. Ước hội nửa năm sau Nguyên mộ nhất định sẽ đến đúng hẹn". Sắc mặt đại hán trở nên âm tình bất định trong đôi chút rồi kiên quấy nói ra.

Sau đó hắn đột nhiên hướng trang sách màu đen vẫy tay một cái, đem vật ấy cuốn tới trước người vài thước rồi há mồm, phun ra một ngụm tinh huyết lơ lửng trước trang sách.

Đại hán vươn ngón trỏ, quyệt lấy một ít tinh huyết viết lên trang sách một ít văn tự cổ đại.

Một lúc sau, khi ngón tay vừa dứt ra, một cái quỷ đầu mặt mũi hung tợn từ trong hắc diễm hiện lên, hướng về phía đại hán dữ tợn cười to, cái mồm mở ra, tất cả huyết văn trên trang sách đều bay lên, không chút do dự đều bắn thẳng vào mồm của quỷ đầu.

Quỷ đầu trong nháy mắt cũng biến thành một cỗ khói xanh, biến mất không thấy.

Nhìn thấy một màn quỷ dị như vậy, trong lòng Hàn Lập không khỏi máy động thêm lần nữa.

Mà lão già họ Phú đem trang sách thu hồi, thoáng nhìn qua một cái, trên mặt lộ vẻ hài lòng, chuyển hướng nhìn về phía Bạch Dao Di.

Nàng hơi do dự một chút, tuy bộ dáng có chút bất đắc dĩ nhưng cũng đồng dạng nâng tay lên hướng về trang sách, làm đúng như trước, quỷ đầu cũng đồng dạng xuất hiện một lần nữa rồi quỷ dị biến mất.

Khi ánh mắt lão già hướng về phía Hàn Lập, hắn không khỏi thở dài một hơi.

Tuy biết rằng cuộc trò chuyện vừa rồi có một số chi tiết kiêng kị nhưng hiện tại cho dù cảm thấy thế nào đi chăng nữa thì cũng đã không còn lựa chọn nào khác.

Mặt hắn không chút thay đổi hướng trang sách ngoắc ngoắc, trang sách tức thì bay vọt đến trước mặt.

Nhìn lại một lần lên trang sách, hắn liền cắn lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết, nhanh chóng sử dụng tinh huyết của chính mình viết lên trang sách lời thề sẽ không để lộ nội dung lần ước hẹn hôm nay, huyết quang chợt lóe, quỷ đầu từng xuất hiện hai lần trong hắc diễm lại một lần nữa hiện lên.

Nó âm trầm cười, vừa mới mở mồm ra thì đột nhiên trong cơ thể Hàn Lập có vật gì động đậy, trong giây lát truyền ra tiếng gầm gừ quái dị, thanh âm tuy không lớn, nhưng những tu sĩ ở đây lại có thể nghe thấy rõ ràng rành mạch.

Mấy người lão già không có phản ứng gì khác thường nhưng quỷ đầu kia vừa nghe thấy thanh âm đó thì gương mặt lập tức vặn vẹo, méo mó, phát ra một tiếng gầm nhẹ khó hiểu rồi tán loạn biến mất, phảng phất như kinh hoàng bỏ chạy.

Lão già họ Phú, đại hán. bốn người không khỏi trợn mắt há mồm.

Trên mặt Hàn Lập hiện lên một tia khác thường, hít một hơi, tay áo hướng trang sách phất một cái, đồng thời trong miệng lạnh nhạt nói:

"Tại hạ không cần lo lắng thêm gì, cũng đáp ứng đạo hữu sẽ phó ước đúng giờ. Nhưng thứ này xem ra cùng một vật trong cơ thể

tại hạ có chút tương khắc, khiến tại hạ không thể viết xuống lời thề. Hàn mỗ là một giới tán tu, trong nửa năm sau cũng sẽ ở lại Nam Cương không rời đi đâu, cũng sẽ không nói việc này cho bất kỳ kẻ nào.Thứ này chắc không cần dùng nữa "

Lúc này, minh hà chi trang được một mảnh thanh hà nâng lên đưa về phía lão già họ Phú.

Lão già họ Phú cầm lấy trang sách, trên mặt còn lưu lại vẻ giật mình còn chưa biến mất, lóng ngóng một khoảng thời gian không biết xử lý ra sao mới tốt. Phải biết rằng ngoại trừ loại bảo vật quỷ dị như minh hà chi trang, hắn cũng không còn biện pháp nào khác để đảm bảo đối phương tuân thủ lời hứa không tiết lộ chuyện liên quan đến bồi anh đan.

"Phú sư huynh, ta nghĩ rằng Hàn đạo hữu nói như vậy cũng có đạo lý. Minh hà chi trang này không cần dùng cũng được. Ta tin rằng Hàn đạo hữu cũng sẽ không nói lỡ lời cho ai khác đâu." Hắc y mỹ phụ từ đầu đến giờ vẫn im lặng lại đột nhiên mở miệng.

Tiếng nói của nàng có chút khàn khàn, nhưng tràn ngập một loại nói không nên lời từ tính, thu mâu khẽ chuyển, cả người cũng trở nên phong tình vạn phần.

------oOo------

Chương 974: Quái nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chính sư muội của mình đã nói như thế, trong mắt lão già họ Phú thoáng hiện lên một tia do dự nhưng sau đó cũng gật đầu đồng ý.

"Nếu minh hà chi trang đối với đạo hữu đã không có tác dụng, lão phu cũng không miễn cưỡng nữa. Nhưng tại hạ muốn lưu lại trên người đạo hữu một tiêu ký. Chỉ cần đạo hữu không ly khai Nam Cương, nửa năm sau tiêu ký cũng sẽ tự động biến mất. Hàn đạo hữu không ngại để lão phu tiến hành như vậy chứ!"

"Có thể, hành tung tại hạ thực sự không cần bí ẩn. Đạo hữu cứ việc làm phép." Hàn Lập cười một tiếng, không chút nghĩ ngợi đáp ứng.

Lão già vừa nghe nói thế, cũng không khách khí, một tay kết một đạo pháp quyết, trong miệng lẩm nhẩm chú ngữ, một đạo lam quang bắn ra.

Hàn Lập ngưng thần quan sát, thấy pháp quyết này đích xác chỉ là loại ấn ký bình thường, mới nhấc cánh tay lên, để cho lam quang tiến vào cơ thể rồi nhanh chóng biến mất không thấy bóng dáng.

Lão già họ Phú lộ ra vẻ hài lòng, đem minh hà chi trang thu lại, lại hướng mọi người dặn dò:

" Mọi sự tình lão phu đều đã nói xong rồi, nếu Bạch đạo hữu còn cần ba ngày thời gian suy nghĩ, ta cùng sư muội sẽ đợi Bạch đạo hữu thêm ba ngày nữa trong núi này. Nguyên huynh cùng Hàn đạo hữu có thể rời đi trước chuẩn bị. Cửa vào Âm dương quật tại Vạn độc cốc, bên trong trải rộng độc hoa độc thảo, mặc dù đối với bọn ta uy hiếp không lớn nhưng vẫn hy vọng Nguyên đạo hữu đến lúc đó sẽ mang vài món bảo vật ích độc đến, trước khi tiến vào âm dương quật, bọn ta tốt nhất không nên tiêu hao quá nhiều

pháp lực."

"Ích độc? Hắc hắc, chuyện này đối với Độc thánh môn chúng ta mà nói chỉ là chuyện nhỏ. Cứ việc giao cho Nguyên mỗ. Tại hạ xin đi trước một bước". Đại hán ha hả cười nói.

Theo sau hắn hướng những người khác ôm quyền, vỗ linh thú túi bên hông, thả ra một con cự đại linh miết (con baba), cả người bị một cỗ cuồng phong mù mịt bao phủ, cưỡi linh thú bay lên trên trời.

Hàn Lập thấy vậy, cũng không có ý định ở đây dây dưa thêm nữa, dồng dạng nói ra ngôn ngữ cáo từ, hóa thành một đạo thanh hồng phá không rời đi!

Nửa năm thời gian đối với hắn mà nói có lẽ có chút cấp bách, nhưng miễn cưỡng cũng có thể đem Tam Diễm Phiến luyện chế ra. Nói tới bảo vật đối phó với quỷ vậy, hắn đã có Tịch Tà Thần Lôi cùn đề hồn thú nơi tay, vậy còn cần chuẩn bị thêm gì nữa.

Hắn vội vã như thế đem bảo phiến luyện chế ra, tự nhiên trong tâm lý lo lắng *"không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất"*. Cho dù có gặp được kỳ hiểm nào không thể đoán trước được, có bảo phiến này cùng nhân hình khôi lỗi cũng có thể đảm bảo không cần lo lắng.

Ôm lo lắng như thế, Hàn Lập khống chế độn quang, một mạch hướng ngân xà sơn tại nam cương trung bộ đi đến.

Hơn mười ngày sau. Hàn Lập liền xuất hiện ở một mảnh sơn địa kỳ lạ.

Phiến sơn mạch này không nhỏ, có lẽ rộng đến ba bốn trăm dặm, nhưng mà sơn mạch vừa dài vừa nhỏ, uốn lượn phập phồng, giống như một cái cự xà. Mà trong số tất cả cây cối sinh trưởng trên phiến sơn mạch này, đa số đều là một loại cây cối kỳ lạ có lá màu đạm ngân (hơi bạc).

Từ trên cao nhìn xuống, cái tên Ngân xà sơn đúng là danh phó kỳ thực (thực trạng xứng với danh xưng).

Hàn Lập không có ý định dừng lại, trực tiếp bay về phía đầu của *"ngân xà"*.

Chưa bay tới gần, Hàn Lập đã cảm thấy từng trận nhiệt phong từ phía đối diện thổi tới, kèm theo một cỗ khí lưu gây cảm giác gay gay mũi.

Bay tiếp trong chốc lát, trước mắt xuất hiện mấy miệng núi lửa, tất cả đều có dạng hình nón, xấu xí dị thường.

Mà làm cho lòng người kinh hãi hơn là từ phía trung tâm của những miệng núi lửa này thỉnh thoảng truyền ra trầm thấp tiếng nổ, có cái còn trực tiếp phun ra một luồng tro bụi, thoạt nhìn thật sự kinh người.

Nhưng chính là như vậy, ở phụ cận những núi lửa này không thiếu độn quang chớp động, có không ít tu sĩ ở miệng núi lửa này ra ra vào vào, đã tụ tập được mười mấy tên tu sĩ.

Những tu sĩ này đại đa số đều là Trúc cơ, Kết đan kỳ cũng có, nhưng số lượng lại cực kỳ ít ỏi.

Điều này cũng rất bình thường, một khi kết đan xong tu sĩ nào cũng có đan hỏa của chính mình, tự nhiên chuyên chú bồi luyện pháp bảo của bản thân, không cần tiếp tục tới nơi đây.

Cho nên Nguyên Anh tu sĩ không có đến một người.

Hàn Lập dừng lại độn quang, tại giữa trời cao đánh giá vài lần phía dưới, đột nhiên trong mắt lam mang thiểm động, hỏa mạch ở khu vực này lập tức đều hiện lên rõ ràng trong thần thức.

Một lát sau, Hàn Lập đã tìm ra nơi hỏa mạch có hỏa tính mạnh nhất, linh quang chợt lóe, độn quang chạy thẳng tới một địa phương giữa hai ngọn núi lửa.

Tới nơi cách mặt đất gần trăm trượng trên cao, độn quang lại đột ngột dừng lại.

Hàn Lập tay áo rung lên, từ trong ống tay áo bay vụt ra bảy tám khẩu kim sắc tiểu kiếm, lơ lửng xung quanh thân người, hai tay kết quyết, trong miệng quát khẽ một tiếng.

Phi kiếm phát ra một hồi trầm thấp, đồng thời hóa thành một đạo kim quang dài đến mấy trượng, hung hăng chém về phía mặt đất.

Nhất thời phía dưới bạo liệt thanh vang vang lên ầm ầm, nơi bị kiếm quang đánh xuống tỏa ra kim quang chói mắt.

Hàn Lập thần sắc nhất động, toàn bộ kiếm quang bay nhanh trở về, tại chỗ vừa rồi quang mang chợt tắt, hiện ra một cái khe vô cùng lớn, chừng hơn hai mươi trượng, bên trong tối om, cũng không biết là sâu đến cỡ nào.

Những tu sĩ đang luyện khí tại phụ cận, tự nhiên bị hành động của Hàn Lập làm cho nhao nhao kinh động, có vài người nhịn không được vội hướng về phía Hàn Lập bay tới.

Hàn Lập cảm ứng được hành động của những tu sĩ này, sắc mặt trầm xuống, chợt thả ra khí tức cường đại của một Nguyên anh tu sĩ.

Một cỗ kinh người linh áp trùng thiên, lập tức lấy Hàn Lập làm trung tâm tỏa ra bốn phía.

Tất cả tu sĩ ở trong phạm vi phụ cận mười dặm đều bị khí tức của Hàn Lập dọa cho hoảng sợ, những tu sĩ nguyên bổn muốn tìm hiểu xem chuyện gì xẩy ra, vội vàng quay đầu chạy. Có một số người đang ở gần đấy cũng vội vàng rời đi nơi mình luyện khí, hướng bốn phía chạy trốn. Bọn họ đều sợ trong lúc vô tình làm tức giận vị tiền bối cao nhân này, khiến cho mình đột nhiên gặp tai ương.

Hàn Lập thấy tất cả tu sĩ phụ cận đều thức thời tránh né nơi đây, trong lòng rất là vừa lòng. Lúc này trực tiếp đi xuống khe nứt, độn quang chợt lóe biến mất không thấy tung tích.

Nhưng sau đó không lâu, phàm là tu sĩ đến ngân xà sơn luyện khí, cũng đều biết nơi đây có một vị tu sĩ cấp bậc Nguyên Anh, tất cả mọi người đều ba chân bốn cẳng tận lực tránh né nơi này.

Lấy khe nứt làm trung tâm, tại phương diện mười dặm xung quanh tự nhiên hình thành một cấm địa, ai cũng không dám đặt chân vào một bước.

Từng ngày qua đi, lúc đầu trong khe nứt im lặng không một tiếng động, nhưng một tháng sau, bên trong thỉnh thoảng truyền đến tiếng sấm ì ùng, đến tháng sau, tiếng sấm thưa thớt dần, mà thay vào đó là từng đợt minh thanh nổi lên, tựa như là tiếng phượng gáy vang chín tầng trời. Nhưng sau đó thanh âm này cũng dần dần thu liễm, từ đó về sau trở nên lặng ngắt như tờ.

Trong lúc Hàn Lập vội vàng luyện bảo, tại một chỗ trong thiên điện của hoàng cung đại nội ở Đại Tấn, tụ tập hơn mười danh nam nữ tu sĩ với phục sức khác nhau, trong đó có đạo cô đạo sĩ, cũng có hòa thượng, nho sinh, những người này tu vi đều là Nguyên Anh kỳ, trong đó có một tên mặt chữ điền cẩm bào tu sĩ cùng một lão phụ nhân cầm trong tay kim sắc quải trượng lại là Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ.

Mà tên Ô quan lão giả đột nhiên cũng ở trong đó.

Tất cả những người này đều lẳng lặng ngồi trên ghế trong đại điện, trầm mặc không nói, trong đó có mấy người bộ dáng có chút nôn nóng, thỉnh thoảng lại hướng cửa điện nhìn ra, tựa hồ đều đang chờ người nào đó đến.

"Thập nhất đệ, ngươi có nhận lầm người không, thật sự là lão nhân gia sao? Nhưng mà ba trăm năm trước, ta chính mắt thấy Thất thúc vẫn lạc thân vong rồi mà." Mặt chữ điền tu sĩ đột nhiên hướng tới một gã đạo sĩ râu tóc bạc trắng ngồi đối diện hỏi, trên mặt ẩn hiện một tia băn khoăn.

"Thất thúc dung mạo kỳ lạ như thế, ta như thế nào đem người nhận lầm. Huống hồ coi như có người giả bộ, pháp bảo của thất thúc là hàn nguyệt nhận tuyệt sẽ không sai." Tên đạo sĩ cười khổ trả lời.

"Nhị ca không cần khẩn trương. Có phải thật vậy hay không, chỉ

cần đợi thêm chốc lát chẳng phải sẽ biết sao? Chúng ta nhiều người như vậy ở chỗ này, còn sợ đều nhìn lầm gì nữa. Nếu thật sự là Thất thúc, đó tự nhiên là trời trợ giúp Diệp gia chúng ta, nếu là giả, cho dù hắn là Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ, cũng đừng tưởng bước ra bên ngoài điện này một bước nào." Một Nguyên anh trung kì tu sĩ khác là lão phụ nhân âm trầm nói.

"Nói như thế cũng đúng, nhưng cẩn thận chút cũng không có sai." Mặt chữ điền tu sĩ tựa hồ cũng hiểu được có lý, thở dài, cũng không nói thêm gì nữa.

Ước chừng qua một canh giờ, từ đằng xa xa mơ hồ truyền đến vài tiếng chuông thanh thoát, đột nhiên ở cửa nhoáng lên bóng người, một người vóc dáng cao gầy không biết như thế nào đã xuất hiện ở nơi đó. Tiếp theo nhẹ nhàng bước tới, cả người dã quỷ dị tiến vào trung tâm đại điện.

Dung mạo người này nhất thời xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Hai hàng lông mày khô vàng, ánh mắt híp nhỏ, nhưng cái đầu vô cùng lớn, so với thường nhân lớn hơn gần nửa, trên cần cổ không ngừng lắc lắc, một bộ tùy thời có thể rơi xuống, thật sự cực kỳ quỷ dị.

Nhưng những tu sĩ trong đại điện thấy bộ dáng đáng sợ của người này, tất cả đều khiếp sợ đứng dậy.

"Ngươi thật sự là Thất thúc?" Mặt chữ điền tu sĩ hít sâu một hơi, cẩn thận hỏi một câu.

"Hắc hắc! Nhị tiểu tử, mấy trăm năm không thấy, ngay cả lão nhân gia ta đều không nhận ra rồi. Bất quá điều này cũng khó trách, ta đã từng chết đi mà sống lại, tự nhiên khiến cho các ngươi có chút nghi ngờ. Bất quá, ta nơi này có truyền âm ngọc giản của tam tiểu tử, các ngươi nhìn sẽ biết chuyện gì xảy ra." Quái nhân ha ha cười một tiếng, khoát tay ném ra một khối màu lục sắc ngọc giản.

Mặt chữ điền tu sĩ vẻ mặt cả kinh, nhưng vẫn tiếp nhận ngọc giản, đem thần thức đắm chìm vào trong đó.

Chỉ một lát sau, mặt chữ điền tu sĩ đột nhiên biến sắc, đem thần thức thu lại, lập tức vui mừng hướng quái nhân thi lễ.

"Nguyên lai năm đó cái chết của Thất thúc là do Đại trưởng lão an bài từ sớm. Chất nhi (cháu) vừa rồi thất lễ, mong rằng Thất thúc bao dung."

"Ngươi có thể hánh sự cẩn thận như thế, lão phu cao hứng còn không kịp, như thế nào sẽ trách tội ngươi". Quái nhân khoát tay chặn lại, bộ dáng không thèm để ý chút nào.

Những tu sĩ còn lại nhao nhao đòi xem xét ngọc giản, không lâu sau, chúng tu sĩ trong đại điện lại nhao nhao vui mừng, đồng dạng thi lễ.

"Thật sự là Thất thúc "

"Bái kiến Tam thúc tổ!"

Tiếng hỏi thăm ân cần vang lên liên tiếp không ngừng!

"Cạc cạc, các ngươi đều miễn lễ cả đi."

Quái nhân cao hứng dị thường, người cũng không chút khách khí ngồi ở vị trí chủ tọa.

"Trong ngọc giản tam ca nói Thất thúc từ hai trăm năm trước đã tiến giai Nguyên Anh hậu kỳ, không biết chuyện này có thật không." Lão phụ nhân cung kính hỏi.

"Không sai, những đại tông môn năm xưa đối với ta âm thầm xuất thủ, chính bởi cảm giác được ta là đại tài có thể tiến giai hậu kỳ, mới không tiếc âm thầm thiết hạ mưu kế diệt trừ ta. Ta dựa theo an bài trong tộc tránh được kiếp nạn đó, cuối cùng cũng không cô phụ hy vọng của mọi người, may mắn tiến giai thành công. Nguyên bổn dựa theo an bài của trưởng lão trong tộc đời trước, không phải tới lúc mấu chốt Diệp gia gặp cảnh sanh tử tồn vong, ta sẽ không hiện thân trước mặt các ngươi. Nhưng mà tam tiểu tử là người duy nhất biết ta tồn tại, không lâu trước đây đột nhiên tới tìm ta, đem kế hoạch định tiến hành của bọn ngươi nói cho ta, lấy

thân phận là đại trưởng lão đương đại, cầu ta xuất thủ tương trợ. Ta cân nhắc đắn đo mãi, cảm giác được chuyện này thật sự quan hệ đến sanh tử tồn vong của Diệp gia chúng ta, đã lên đường đến đây giúp các ngươi một tây." Quái nhân sắc mặt ngưng trọng nói.

------oOo------

Chương 975: Nửa năm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Có thất thúc tương trợ, hơn nữa trên Tam đệ, trong bảo khố chúng ta còn vẫn còn hai, còn các tu sĩ trong tộc cũng đã tụ tập với các trưởng lão ngoài tộc mà chúng ta chiêu lãm, xem ra đã có thể đối kháng với thập đại tông môn ma đạo."

Tu sĩ mặt chữ điền vui vẻ nói.

"Ta sẽ không cùng xuất thủ cước cùng với các người, chỉ phụ trách xuất lực là được. Nghiệp gia có thể thoát khỏi khống chế của chánh ma lưỡng đạo hay không toàn phụ bộ thuộc vào lần này, lão phu cũng sẽ không làm khó các ngươi."

Quái nhân chậm rãi nói.

Nghe lão giả nói thế, tu sĩ mặt chữ điền cũng lão phụ nhân vô cùng mừng rỡ, đáp trả vài tiếng khiêm tốn.

Cuối cùng, các trưởng lão trong những đại thế gia Đại Tấn sau hơn nửa ngày bàn bạc trong điện cũng đã rời đi.

Tại một mật thất trong hoàng thành, trong một căn phòng tràn ngập ma khí, ẩn ẩn hình thù to lớn của một yêu ma hai đầu, bốn mắt không ngừng chớp động, đồng tử lóe tinh mang trong cực kỳ đáng sợ.

Không biết qua bao lâu, yêu ma đột nhiên quát khẽ một tiếng, ma khí quay cuồng một như vạn lưu quy hải hoàn toàn bị hút vào cơ thể yêu ma. Đồng thời bốn tay bấm pháp quyết, thân hình bạo hưởng, sau đó trong hắc quang hóa thành một thanh niên bình thường, bộ dạng có vài phần giống Hàn Lập.

Đúng là cổ ma ẩn nấp tại Nghiệp gia.

"Tạm được, thương thế đã hồi phục tám phần, hiện nay chỉ cần không động phải mấy tên gia hỏa kia, Đại Tấn này không ai có thể cản chân ta. Mấy tên gia hỏa trong Nghiệp gia này, có lẽ cũng nên hành động thôi. Lấy biểu hiện của ta, mấy tên gia hỏa này không thể không mang theo ta để cùng hành động, chỉ cần đến lúc đó… hắc hắc." *Cổ ma thì thào hai câu, trên mặt cười lạnh.*

Trong lúc cổ ma đang kiểm tra thương thế, ở động phủ bí mật tại ngoại thành, Cát Thiên Hào đang bàn chuyện với Thiên Lam Thánh Nữ.

"Ta đã tra được tin tức, Cửu U tông xuất hiện tại Nam Cương, khi đó Hàn tiểu tử cùng hắn tham gia đại hội giao dịch, nếu không phải chúng ta điều tra kỹ chỉ sợ lúc này vẫn chưa hay biết gì. Hắn hiện tại ở đâu, không chừng Hàn tiểu tử đã xuất hiện quanh đây, đại trưởng lão bản tông tiện có việc ở Nam Cương nên cũng đã đến đó. Nếu thật sự phát hiện ra hắn, trưởng lão sẽ tự mình giải quyết việc này, Lâm đ*o hữu có hứng thú đi xem không."

"Phú thành? Người này hiện đang ở đâu. Không nhất định là họ Hàn sẽ ở lại Nam Cương đâu, mà theo tin tức ta thu được, bên thảo nguyên đã phái ra một đội hộ điện tu sĩ đến Đại Tấn, không lâu nữa sẽ tiến kinh cùng ta hội họp. Vì thế ta còn muốn lưu lại một thời gian, đợi sau khi gặp họ nếu còn không xác thực được tin tức của người này, ta sẽ mang người đi Nam Cương một chuyến." *Lam Ngân Bình lại lắc lắc đầu.*

"Từ đạo hữu cũng đến sao? Hạnh ngộ hạnh ngộ. Đại trưởng lão nếu biết được việc này hẳn sẽ vô cùng cao hứng, ta cũng sẽ ở lại với đạo hữu. Dù sao lúc trước đại trưởng lão cũng đã phân phó, phải đi cùng với Lâm đ*o hữu." *Cát Thiên Hào đầu tiên là cả kinh, sau đó vui sướng nói.*

Lâm Ngân bình cười nhẹ khẽ gật đầu.

"Đúng rồi, họ Hàn kia không phải còn xuất hiện tại vùng duyên hải, trở thành khách khanh trưởng lão của ba tiểu tông môn kia sao! Bên đạo hữu hẳn đã cho người đến thẳng đấy âm thầm giám thị, đến giờ còn chưa có tin tức sao?" *Lâm Ngân Bình nhớ đến việc này, nhướng mày hỏi.*

"Không có. Người này thật sự rất giảo hoạt, ngoài trừ một lần ra mặt, sau đó không hề lộ diện nữa, hơn nữa việc người này có quan hệ với Thiên Phù môn cũng chỉ là sơ giao, cho dù chúng ta có diệt ba tông môn kia thì hắn cũng không nhíu mày." *Cát Thiên Hào bất đắc dĩ nói.*

"Cũng đúng, người này xuất thân là tu sĩ Thiên Nam, sao lại để ý sinh tử của mấy tông môn này. Lúc ta đến đại Tấn cũng đã phái người lẻn vào Thiên Nam điều tra người này, đã qua một thời gian rồi chắc hẳn sắp có tin tức, chúng ta sẽ tìm hiểu rõ ràng, như vậy sau này đối mặt với hắn cũng có chút lợi thế." *Lâm Ngân Bình nhướng mày nói.*

"A, nếu thật có thể tìm được tư liệu về người này, biết được công pháp cùng sở trường tự nhiên khi đối phó sẽ dễ dàng hơn, nhưng không biết các tiên sư còn cần thêm bao nhiêu thời gian."

"Theo tính toán thì nhiều nhất là hai ba thắng thời gian, lúc này tiên sư nếu có thể liên thủ cùng đại trưởng lão quý tông tin chắc người này không thể thoát được." *Thiên Lan Thánh Nữ nhớ đến chuyện thánh thú bị bắt không khỏi oán hận.*

Cát Thiên Hào nghe nàng nói thế, trong lòng lại động.

Tuy nàng luôn miệng nói do tên kia đánh chết nhiều Thiên Lan tu sĩ nên nàng nhất định phải tìm hắn trả thù, nhưng người này thần thông gần như Nguyên Anh hậu kỳ, nếu chỉ vì báo thù tại sao Thánh Nữ thảo nguyên lại bỏ lớn lấy nhỏ, đuổi sát đối phương không rời.

Dù sao người chết cũng đã chết, trêu chọc thêm một địch nhân đáng sợ như thế thật sự không phải việc khôn ngoan.

Khẳng định bên trong còn nguyên do mới khiến đối phương bỏ mất vài năm, thậm chí còn dẫn người từ Thiên Lan đến tận đây, nhất định phải diệt sát được đối phương.

Xem ra hắn nhất định phải tìm hiểu bí mật trong đó.

Cát Thiên Hào bất động thanh sắc nhưng trong lòng lại thầm hạ quyết tâm.

Lâm Ngân Bình cũng không hề trấn định như ngoài mặt.

Phân thân thánh thú bị cấm thời gian ngày càng dài, nàng thật sự không biết còn dấu việc này được bao lâu.

Mấy năm nay thậm chí nàng còn không dám chủ động liên lạc với thượng giới.

Cũng may phân thân vẫn chưa có bộ dáng bị tiêu diệt, như vậy chủ thể hẳn vẫn còn, chỉ là không biết sự việc còn kéo dài bao lâu. Nhất định phải trong thời gian ngắn cứu phân thân Thánh thú trở về. Mà trong hành động trước, Thiên Lan tu sĩ đã bị tổn thất khá nhiều, xem ra chỉ có thể tận lận tìm cách lợi dụng tu sĩ của Âm La tông.

Nàng cũng đã có quyết định.

Một địa phương giữa Nam Cương cùng Châu giao, một lão giã cười hì hì vừa thi triển khinh thân thuật di chuyển vừa nói chuyện cùng vài tên Luyện Khí kỳ.

Mười mấy người này lần đầu xuất môn đi kiến thức xung quanh, mỗi người đều mu phi sắc vũ, tân tân hữu vị. (chắc là non choẹt chưa rành sự đời)

Nếu Hàn Lập có mặt tại đó chắc chẳn sẽ lập tức hoảng sợ, vị lão giả đang cười kia lại là tu sĩ Hóa thần kỳ Hướng Chi Lễ.

Lại nói, từ sau khi Hàn Lập li khai Thiên Phù môn, còn chưa kịp để các tu sĩ cao tầng Thiên Phù môn đến hỏi, lão này đã mạc danh kỳ diệu biến mất.

Việc này lại khiến tu sĩ Thiên Phù môn hoảng sợ, bọn hắn nghi ngờ Hàn Lập động tay chân vào nên đem việc này áp chế, cấm mọi người không được nhắc đến sự tồn tại của Hướng Chi Lễ.

Nhưng sau mấy năm lão nhân này không ngờ lại xuất hiện tại đây, *thật là thần bí dị thường.*

Không riêng gì những người này, các thế lực lớn ở Đại Tấn tựa hồ cũng cảm ứng được đoạn thời gian này giống như không gian yên ắng trước cơn bão. Một ít tông môn thần thông quảng đại thậm chí còn tra ra được Hoàng tộc Đại Tấn Nghiệp gia, nhưng cũng chỉ là hoài nghi, không có bằng chứng xác thực, các tu sĩ cao tầng của các tông môn này cũng bắt đầu thường xuyên hội họp bàn bạc, không biết có mưu đồ gì.

Đại Tấn sắp chịu một hồi phong ba.

Mấy tháng sau tại Ngân Giao sơn gần Nam Cương truyền ra một tiếng thét vui sướng, tiếng huýt gió vang thẳng đến chín tầng mây.

Một đạo thanh hồng chói mắt bắn qua, chợt lóe lên tại không trung rồi biến mất, sau đó lại hiện ra phía cuối chân trời.

Nhìn tốc độ này, mấy tu sĩ xa xa nhất thời há mồm cứng lưỡi, thần tình hoảng sợ.

Bảy tám ngày sau, một đạo thanh hồng lại xuất hiện bên trong một nguyên thủy sâm lâm diện tích gần ngàn dặm (rừng rậm nguyên thủy) tại Nam Cương, một đường theo hướng tây mà đi.

Sau đó không lâu, độn quang bay đến một khu vực bị phủ đầy hoàng sắc độc vụ cao hơn ngàn trượng, đáp xuống một vùng bên cạnh.

"Hàn đạo hữu, ngươi đến hơi chậm đấy. Bạch đạo hữu, Nguyên đạo hữu đã đến đây vài ngày trước, chỉ còn chờ một mình đạo hữu." *Hào quang chợt tắt, thân hình Hàn Lập vừa hiện ra, một lão giả đã từ mặt đất đứng lên mỉm cười nói. Người này chính là lão giả họ Phú, hai người còn lại đang ngồi xếp bằng chính là những người hắn đã gặp qua nửa năm trước, Bạch Dao Di, đại hán họ Nguyên cũng có mặt.*

"Tại hạ đang luyện chế vài món pháp khí, mấy ngày trước mới kịp hoàn thành nên trễ một chút thời gian, mong các vị đạo hữu không trách!" *Hàn Lập ôm quyền nói.*

"Không quan hệ, âm phong suy yếu cũng hơn ba tháng, ta cũng chỉ chờ ở đây vài ngày. Nhưng đạo hữu từ xa đến đây, hay là nên tạm nghỉ hay ngày, chờ khôi phục pháp lực rồi mới tính tiếp.

Bạch Dao Di xò xét Hàn Lâp vài lần, thận trọng nói.

"Ừm, Bạch đạo hữu nói có lý, một khi đã muốn xuốn Âm Dương Quật tự nhiên phải khôi phục pháp lực về trạng thái tốt nhất." Lão giả họ Phú đồng ý.

Đại hán họ Nguyên cùng mỹ phụ tuy không mở miệng nhưng biểu tình cũng đã ra vẻ đồng ý.

"Được rồi, lúc này Hàn mỗ còn từ chối nữa thì có phần bất kính, hai ngày sau chúng ta sẽ nhập cốc." Hàn Lập gật đầu, nhìn thoáng qua đám hoàng sắc độc vụ (khói độc màu vàng), mơ hồ có thể thấy cửa cốc đen tuyền ở trong.

Bàn tay vừa lật, vài khối trung giai linh thạch xuất hiện, Hàn Lập trực tiếp ngồi xuống, nhắm hai mắt lại.

Những người khác tuy rằng pháp lực trong người còn đầy đủ nhưng cũng nhắm mắt dưỡng thần, tranh thủ đưa cơ thể đến trạng thái tốt nhất.

Thời gian hai ngày trôi qua rất nhanh, dưới ánh mắt bình tĩnh của Hàn Lập, đại hán không chần chờ quát khẽ:

"Xuất phát."

Những người khác cũng đều đứng dậy, hào quang trên người chớp động bao phủ toàn thân.

"Tại hạ có Ngọc Như Ý khắc độc, chống được vạn loại độc, nhưng mọi người cũng phải cẩn thận, trong khói độc còn có độc trùng có thể xuyên qua linh quang. Vạn Độc cốc này cũng là một cấm chế được lưu lại từ thượng cổ, lại có cấm chế cấm không, chúng ta chỉ có cách từ trực tiếp đi vào." Đại hán họ Nguyên nhàn nhạt nói, nhấc tay tế ra một viên Ngọc Như Ý, sau đó bước đến gần màn

khói độc.

Bọn người Hàn Lập cũng đã đi tới.

Chỉ thấy đại hán đứng sát chỗ khói độc, hướng Ngọc Như Ý đọc chú ngữ, nhất thời từ Ngọc Ý hiện ra một vòng sóng, sóng này vừa tỏa ra lập tức khói độc bị đẩy hơn phân nửa, sương mù cũng loãng hơn.

Đại hán tự cấp một cái khinh thân thuật, phóng người đến thẳng cửa cốc.

Những người khác cũng gia tăng pháp thuật theo sát phía sau.

------oOo------

Chương 976: Linh Sơn Côn Ngô

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nửa ngày sau, ở một nơi sâu trong vạn độc cốc, nơi mà chỉ nhung nhúc toàn độc trùng, đột nhiên hơn mười cự đại hỏa cầu bắn ra.

"Phốc phốc" vài tiếng, mấy hỏa cầu này không nổ tung mà lại hóa thành hơn mười con hỏa xà sống động, di chuyển trên mặt đất.

Nhiệt khí tăng lên, trong chớp mắt đã đem đám độc trùng hóa thành tro bụi.

"Ha ha, khả năng khống chế pháp thuật của Hàn đạo hữu đã đến cảnh giới xuất thần nhập hóa rồi, nếu nói đạo hữu tu luyện thiên về hỏa công pháp hẳn cũng không mấy người không tin." Một tiếng nữ tử khẽ vang lên.

"Cũng không có gì, năm đó lúc cảnh giới còn kém thường hay sử dụng, nên chỉ quen tay mà thôi." Hàn Lập nhàn nhạt trả lời.

Trong đám vụ khí, thân ảnh đại hán cùng bọn người Hàn Lập dần hiện ra, dập tắt biển lửa rồi bắt đầu đi tới.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua, thần sắc vừa động, bước chân vừa đặt xuống bỗng ngừng lại, đối diện là biển lửa nhưng khói độc lại loãng vô cùng, tựa hồ có gì kì lạ. Hắn còn chưa kịp đem thần thức thả ra, đại hán đi đầu đột nhiên điểm vào Ngọc Như Ý một chút, ngân quang lập tức tăng vọt đồng thời bay về phía trước.

Kết quả dưới sự chiếu rọi của ngân quang, khung cảnh vốn mờ ảo đã hiện ra rõ ràng.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, cũng hít một hơi khí lạnh. (kinh hãi)

Hơn mười trượng phía trước xuất hiện một khe rãnh cực lớn.

Từ hai bên nhìn sang không thể ước lượng được chiều dài của nó, nhưng độ rộng chừng trăm trượng, bên trong còn có hắc sắc âm phong phún xuất đem khói độc xung quanh thổi đến thất linh bát lạc.

"Đây là cửa vào Âm Dương Quật, mọi người tiếp tục đi thôi."

Những người này trừ Hàn Lập cùng Bạch Dao Di đều đã đến đây, nên sau khi lão giả lên tiếng cả bọn lập tức không trì hoãn đến bên cạnh khe rãnh.

Tuy trong rãnh phun ra Địa Âm phong cực kỳ mãnh liệt nhưng thần sắc mọi người lại không chút hoang mang.

Rãnh lớn này như một vực sâu không thấy đáy, từng đoàn hắc sắc âm phong không ngừng tuôn ra, mà bên trong còn ẩn ẩn tiếng gào khóc thảm thiết.

Ánh mắt Hàn Lập lướt qua hai bên vách rãnh, chỉ thấy thật trong suốt dường nhưng được một tầng băng thật dày ngưng kết.

"Chúng ta vừa nhìn thấy cũng không phải là Kinh Phách âm phong, chỉ là âm phong bình thường. Nhưng một khi xâm nhập vào sâu bên trong, Kinh Phách âm phogn sẽ xuất hiện, nếu không phòng bị cho dù là tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng vô pháp chống đỡ được lâu. Hiện giờ nhờ có Tử U Châu ta mang theo, uy hiếp cũng giảm đi đáng kể. Nhưng trong Âm Phong quật lại bất đồng, Kinh Phách âm phong trong đó cũng kì dị, lớn nhỏ không đồng đều, các đạo hữu đều là người lịch duyệt, ta nghĩ cũng không cần nói thêm gì." Lão giả họ Phú dò xét rãnh lớn một hồi, khẽ hắng giọng nói.

Sau đó hắn khoát tay, trong tay liền xuất hiện một viên tử châu to bằng nắm tay.

Tử châu vừa xuất hiện Hàn Lập đã cẩn thận liếc mắt xem xét. Trong khoảnh khắc chỉ thấy tử ảnh chớp động, thần thức không tự chủ được tựa hồ Thần hồn sắp sửa trực tiếp thoát ly khỏi thân thể.

Hắn không khỏi cả kinh, nhưng lúc này Đại Diễn quyết lại tự động vận hành, một cỗ thanh lương xuất hiện khiến hắn trở lại bình thường.

Hàn Lập tuy bên ngoài bất động thanh sắc nhưng đã thầm hoảng sợ.

Không hổ là trấn tông chi bảo của Ma tông, quả nhiên rất tà môn.

Trong lòng nghĩ vậy, Hàn Lập không khỏi liếc mắt qua đại hán họ Nguyên cùng Bạch Dao Di.

Hai người này ánh mắt cũng không ngừng chớp động, sắc mặt cũng vô cùng không tốt.

Nhìn bọn họ trong lúc không đề phòng ăn quả đắng, không biết họ sẽ dùng bí thuật gì để thoát hỏi mê thần của tử châu.

Lão giả họ Phú đối với hành động của bọn họ xem như không thấy, một tay nâng tử châu, miệng khẽ ngâm chú ngữ.

Nhất thời quang hoa lóe lên, một vầng sáng nhẹ từ tử châu phát ra, đem một vùng hơn ba mươi trượng phủ lấy, bốn người Hàn Lập đồng dạng cũng được bao vào trong, băng hàn âm phong chung quanh vốn mãnh liệt cũng yếu hơn phân nửa.

"Tử U Châu quả nhiên danh bất hư truyền!" Đại hán họ Nguyên thu hồi Ngọc Như Ý, thấy cảnh này không khỏi thốt lên tán thưởng.

"Việc này không đáng nhắc đến, uy lực cuối cùng ra sao còn phải chờ mới biết." Lão giả một tay nâng Tử U châu, tay kia tung ra một đoàn hồng sắc quang vụ, lơ đãng nói.

Sau đó lục quang quanh thân hắn chớp động, thân thể từ từ hạ xuống khe rãnh.

Đám người Hàn Lập tự nhiên theo sát phía sau, không rời khỏi phạm vi bảo hộ đồng thời phóng thích bảo vật hộ thân.

Đại hán thả ra một lục sắc ngọc bài xoay quanh trên đỉnh đầu, Bạch Dao Di lại mang ra một băng tinh phi đao bay vòng quanh cơ thể, còn hắc y mỹ phụ là một thuẫn bài chắn sát người.

Hàn Lập chỉ đơn giản phóng ra vài kim sắc phi kiếm hộ thể.

Chỉ lát sau, thân ảnh nhóm người trong linh quang bị bóng đen phía dưới cắn nuốt vô ảnh vô tung.

Khe rãnh lại khôi phục trạng thái ban đầu.

Mà khi nhóm người Hàn Lập vừa tiến vào Âm Dương Quật, tại một tiểu hồ ở Nam Cương có bảy tám gã tu sĩ đang phiêu phù trên mặt hồ.

Bọn họ đang nghe một gã hắc y tu sĩ nói gì đó.

Đám người này tục đạo đều có, rõ ràng là các tu sĩ Diệp (Nghiệp) gia đã tụ tập tại hoàng cung mấy tháng trước.

Đại đầu quái nhân phiêu phù ở giữa đám người, bên cạnh là một vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ có khuôn mặt hình chữ điền. Phía sau không xa là một gã thanh niên, chính là Cổ ma có khuôn mặt khá giống Hàn Lập.

Cổ ma hiện đang yên lặng nghe tên tu sĩ thuật chuyện, trên mặt không chút biểu tình.

Hắc y tu sĩ chỉ có tu vi Kết Đan kỳ, đối mặt với mấy vị trưởng lão Nguyên Anh kỳ thần thái vô cùng cung kính.

*"Bốn trăm năm trước Diệp (Nghiệp) gia chúng ta từ một khối tàn bia thượng cổ di tích phát hiện được linh sơn nơi hạ lạc của "*Côn ngô*" nên đã bắt đầu mưu tính việc này. Đó là một thánh địa tiên gia lừng lẫy thời thượng cổ, nhưng không biết vì nguyên nhân gì bị các thượng cổ tu sĩ dùng thần thông vùi đi. Đó là nơi tập trung rất nhiều động phủ của các thượng cổ cư sĩ, rất có giá trị tìm tòi.*

Trọng yếu hơn nữa, trên tấm bia đá còn tiết lộ, trong lúc các thượng cổ tu sĩ phong ấn núi này đã để lại hai kiện thông thiên linh bảo trong bảo khố. Nếu Diệp (Nghiệp) gia chúng ta có thể tìm được chúng thực lực sẽ lập tức đại tăng, đủ để chấn nhiếp toàn bộ tông môn của chánh ma lưỡng đạo. Chúng ta tiêu phí hơn trăm năm thời gian, phái ra rất nhiều đệ tử trong tộc cơ hồ đã tìm kiếm hơn phân nửa Đại Tấn, cuối cùng cũng tìm được địa phương mà tấm bia đá kể lại. Sau đó các đại sư trận pháp trong tộc đã bắt đầu nghiên cứu giải trừ cấm chế. Bởi việc này quan hệ trọng đại, trừ đại trưởng lão năm đó cùng với các trưởng lão chuyên môn phụ trách việc này, còn lại chỉ có hai ba người biết mà thôi."

Hắc y tu sĩ ngừng lại một chút, nói tiếp:

"Nhưng thượng cổ cấm chế này mức độ thâm ảo hơn xa tưởng tượng của chúng ta, vượt một tầng lại gặp một tầng, cơ hồ trải rộng hơn trăm dặm dưới mặt đất. Hơn mười trận pháp đại sư tiêu phí trên trăm năm mới nghiên cứu được phương pháp phá giải cấm chế. Đó chính là phải mượn thiên địa chi lực, dùng trận phá trận mới có thể phá giải cấm chế này. Nhưng để tìm các tài liệu cần thiết, bày ra pháp trận thì quả thật là một công trình to lớn. Tối trọng yếu hơn, các tài liệu đó cũng quý hiếm dị thường, chúng ta phải cẩn thận thu thập, hành động cũng phải bảo mật không khiến kẻ khác chú ý, nếu không xem như đem con gái gả cho người khác (ý nói làm không công). Vì thế nên việc bố trí trận pháp phá cấm không thể làm liên tục, kéo dài mãi cho đến lúc này công trình mới hoàn thành. Hiện tại các trận pháp đại sư đang bố trí pháp trận cuối cùng, phỏng chừng hơn tháng nữa sẽ hoàn thành. Đến lúc đó chúng ta có thể phát động một ẩn nặc pháp trận siêu cấp, đem toàn bộ thanh thế lúc phá trận ngăn chặn không cho truyền ra bên ngoài, sau đó các trưởng lão có thể tiến vào Côn Ngô sơn tìm bảo vật."

"Côn Ngô sơn? Thì ra chúng ta đang tìm núi này…"

"Thật không tin được, ta còn không thể tưởng đó là động phủ của các thượng cổ tu sĩ!"

"Chậc, cũng chỉ có loại tiên sơn như Côn Ngô sơn mới có thể có thông thiên linh bảo."

Ngoại trừ ba người: Quái nhân, tu sĩ mặt chữ điền cùng Cổ ma, những người còn lại nghe nói đến việc này đều khẽ bàn tán, trên mặt không giấu được vẻ hưng phấn.

"Hừ! Các ngươi không nên cao hứng quá sớm, bài trừ cấm chế chỉ là bước đầu tiên thôi. Nếu tầm bảo đơn giản như thế, tam đệ việc gì phải tụ tập chúng ta ở đây, lại thỉnh thất thúc đến giúp chúng ta một tay. Hơn nữa tam đệ thân là đại trưởng lão còn phải tránh khỏi sự dò xét của các tông môn khác, một tháng sau sẽ đến đây cùng chúng ta đồng loạt tiến vào Côn Ngô sơn." Tu sĩ mặt chữ điền trầm giọng nói, các tu sĩ còn lại vừa nghe xong lập tức im lặng.

"Đại ca nói như thế, chẳng lẽ trong Côn Ngô sơn còn có bí ẩn gì sao?" Một gã trưởng lão Diệp (Nghiệp) gia nhịn không được lên tiếng hỏi.

"Cũng không rõ lắm, nhưng cũng có khả năng lần này chúng ta có vào mà không có ra." Tu sĩ mặt chữ điền âm trầm nói.

"Sao có thể như thế, chúng ta có hai đại tu sĩ là thất thúc cùng tam đệ, cho dù gặp cấm chế lợi hại như thế nào cũng không đáng sợ!" Một gã nho sinh giật mình lên tiếng.

"Nếu đơn giản như vậy thì quá tốt rồi, các ngươi sao không suy nghĩ một chút, một linh sơn thánh địa như Côn Ngô sơn tại sao các thượng cổ tu sĩ phải đem phong ấn, còn để lại thông thiên linh bảo ở lại. Trong này hẳn là phải có một bí mật kinh thiên động địa, chắc chắn mang theo nguy hiểm." Tu sĩ mặt chữ điền nói.

Những người khác nghe thấy thế cũng quay mặt nhìn nhau.

"Không sao cả, đây cũng chỉ là dự đoán trường hợp xấu nhất mà thôi, cũng có thể là vì một vài lí do bất đắc dĩ mà bọn họ phong ấn linh sơn lại, các ngươi cũng không cần quá mức để ý. Nhưng phải tuyệt đối cẩn thận, nếu có chuyện gì lão phu cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn đâu." Quái nhân cười hắc hắc.

Lúc này sắc mặt những người kia mới khôi phục bình thường.

Nhưng lúc này, trung niên mặt chữ điền lại quay đầu, đột nhiên nghiêm mặt nhìn Cổ ma:

"Hàn trưởng lão, ngươi tinh thông các điển tịch thượng cổ, lần này tiến vào Côn Ngô sơn còn phải nhờ cậy nhiều vào ngươi. Ngươi yên tâm, chúng ta đã tìm được hai kiện ma khí rồi, chỉ cần giải quyết xong việc ở đây, ta sẽ mang ma khí giao cho ngươi."

----------oOo----------

Note: Bởi trong một số bản convert tiếng Hán + dịch đổi từ Nghiệp gia thành Diệp gia. Cũng theo lời Vy cô nương thì Diệp nghe hay hơn (Nghiệp nghe như nghiệp chướng), nên vừa ý người đẹp, mình sẽ đổi thành Diệp gia (thêm chữ Nghiệp trong ngoặc) – biên Dê Vịt

------oOo------

Chương 977: Phân công hành sự

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đã có ma khí, tại hạ sẽ cố hết sức." Cổ ma gật đầu

"Tốt lắm, có câu này của đạo hữu là được rồi. Tất cả mọi người mau theo ta tiến vào đáy hồ. Ở đây tuy hẻo lánh nhưng nếu bị các tu sĩ tình cờ đi ngang qua phát hiện thì cũng không tốt." Tu sĩ mặt chữ điền vừa nói xong, linh quang đã lóe lên nhắm thẳng xuống mặt hồ.

Những người còn lại thấy thế cũng vội theo sau.

Trong chớp mặt một trận nhộn nhạo hiện ra trên mắt nước, các tu sĩ lần lượt biến mất dưới mặt hồ, chỉ còn lại vài cơn gió nhẹ thổi qua, yên tĩnh vô thanh.

Ở xa nơi tiểu hồ hơn ngàn dặm, đám người Hàn Lập lại gặp phải một phiền toái nhỏ.

Hàn Lập thần niệm vừa động, một đoàn kim mang bắn ra, trong nháy mắt đem độc giác âm quỷ trước mặt đập nát.

Cơ hồ cùng lúc đó, kim quang trên đầu và dưới chân hắn cũng lóe lên, đem hai con quỷ còn lại chém thành hai nửa, thân thể chúng liền lập tức hóa thành hắc vụ bay đi tán loạn.

Hàn Lập lúc này mới xoay chuyển ánh mắt nhìn mọi người. Mấy người lão giả họ Phú cũng đang dùng pháp bảo tiêu diệt quỷ vật.

Mấy tên âm quỷ này hình dạng không lớn nhưng lại giơ nanh múa vuốt, hung hãn không sợ chết.

Hàn Lập không vui mừng mà ngược lại còn nhíu mày.

"Phú huynh, chúng ta đã đi được vài ngày vẫn không thấy tung tích của Âm Chi Mã. Những quỷ vật này tuy là do âm khí ngưng kết thành, không có linh trí nhưng cứ liên tục chém giết thế này cũng không phải là biện pháp." Đại hán họ Nguyên sau khi điểm chỉ xuyên thủng một tiểu quỷ, nhịn không được nói ra ý tứ của Hàn Lập.

"Nguyên huynh không nên nóng vội, động quật này vô cùng to lớn, Âm Chi Mã lại am hiểu ẩn nặc (ẩn thân) sao có thể để chúng ta dễ dàng phát hiện. Mấy tiểu quỷ này tuy là liên miên không dứt nhưng chúng ta giết bọn chúng cũng không tốn nhiều sức lực, chỉ cần vài khắc dùng linh thạch là có thể hồi phục đầy đủ pháp lực chống đỡ một thời gian dài." Lão giả họ Phú bình tĩnh đáp.

"Nói thế cũng không sai, nhưng để ngăn cản Kinh Phách âm phong ta cũng đã tiêu hao không ít pháp lực, lấy tu vi Nguyên Anh trung kì của chúng ta nhiều lắm là có thể chịu được thêm hai tháng." Bạch Dao Di nhìn tình hình xung quang, thở dài một hơi.

Bọn họ hiện đang ở trong một thông đạo khổng lồ cao hơn mười trượng. Vách đá hai bên trong suốt một màu hắc sắc hàn băng, hắc phong so với lúc ở lối vào còn nhiều hơn, không ngừng đảo quanh bọn họ, phát ra từng trận gào rít khiến người khác rối loạn tâm thần.

Nhưng âm phong này vừa tiến vào phạm vi phát sáng của Tử châu lập tức bị hóa giải hơn nữa, dù vậy bọn Hàn Lập cũng phải ngưng tụ linh lực quanh người, không dám để đám hắc phong này tiếp xúc thân thể.

Mà đám tiểu quỷ này từ bốn phía không ngừng xuất hiện, lao vào tấn công mọi người.

Một đạo hàn quang lại lóe lên, một con tiểu quỷ bị phi đao hóa thành băng điêu, vỡ tan, đám tiểu quỷ cuối cùng cũng đã được dọn dẹp, mọi người lập tức thu hồi pháp bảo đi tiếp theo thông đạo.

Nhưng trong Âm Dương Quật này âm phong không ngừng quấy nhiễu, thần thức cũng không thể tiến quá xa, mọi người cũng không dám vội vàng dùng độn quang di chuyển, nếu không chỉ cần thời gian vài ngày đã có thể tra xét xong.

Qua một bữa cơm, hắc phong từ trước đột nhiên mạnh hơn vài phần, ẩn ẩn bên trong lại xuất hiện ba lộ khẩu, một to hai nhỏ ngăn cách năm người.

Mọi người liền dừng lại.

"Lại là một lộ khẩu, nếu cứ như vầy thì không xong. Chúng ta nên chia ra hành động, cứ tập trung thế này thì hai tháng không thể đủ để tra xét toàn bộ huyệt động." Hàn quang trong mắt Hàn Lập lóe lên, mở miệng nói.

"Tách ra ư? Nhưng Tử U Châu chỉ có một viên, không được nó ngăn cản bớt áp lực của Kinh Phách âm phong, pháp lực của chúng ta sẽ càng tiêu hao gấp bội, thời gian để xoay sở sẽ càng ngắn hơn." Lão giả họ Nguyên liếc mắt nhìn Tử châu, lắc lắc đầu.

"Nếu là Tử U Châu, lão phu có thể tạm thời tiêu hao chút tinh huyết, đưa cho các đạo hữu thần quang của Tử châu, nhưng thời gian cũng không thể kéo dài, dưới áp lực của Kinh Phách âm phong cũng chỉ có thể duy trì được bảy tám ngày." Thần sắc của lão giả họ Phú chợt động, lên tiếng trả lời.

"Bảy tám ngày cũng đủ để chúng ta chia ra tìm kiếm một lần rồi, nhưng khi Tử U thần quang tiêu hao toàn bộ chúng ta phải tìm được đạo hữu trước tiên. Vì thế chúng ta nên lưu lại tiêu kí pháp lực, từ đó có thể dựa vào bí thuật biết được tung tích đối phương." Hàn Lập đối với việc này có chút ít lo lắng.

"Tuy rằng việc này không khó, nhưng vạn nhất đụng phải quỷ vật cấp cao thì phải làm sao?" Bạch Dao Di hơi nhíu mày hỏi.

"Hừ! Quỷ vật mà Nguyên Anh trung kỳ chúng ta không thể đối phó tối thiểu cũng phải là Quỷ Vương, đây cũng không phải là Âm Minh giới chân chính, chỉ bằng từng này âm khí sao có thể hình thành được quỷ vật bậc cao. Cùng lắm tại các nơi sâu trong hang động có thể có một vài lệ quỷ, Quỷ Vương tương đương với

Nguyên Anh hậu kỳ cũng chỉ là kẻ khác tung tin đồn nhảm mà thôi, đã có ai chính thức gặp qua đâu. Chúng ta mạo hiểm một lần cũng đáng giá, còn hơn là chờ pháp lực tiêu hao toàn bộ, thời gian âm phong yếu đi cũng chấm dứt, sau đó nếu muốn tái nhập sẽ càng khó khăn hơn."

Đại hán họ Nguyên thân là tu sĩ Nam Cương tự nhiên hiểu biết với Âm Dương Quật càng rõ ràng.

Lão giả họ Phú cùng hắc y mỹ phụ nghe đến đó không khỏi liếc nhìn nhau, trên mặt cũng lộ ra vài tia do dự.

Lúc trước vì nghĩ đến an toàn, bọn họ cũng không muốn tách ra,

Nhưng thông đạo tại Âm Dương Quật này rộng lớn hơn so với bọn họ tưởng tượng, nếu không chia ra hành động quả thật có thể tay trắng đi về.

Bạch Dao Di tựa hồ cũng bị thuyết phục, sau một hồi cân nhắc cũng không lên tiếng phản đối.

"Được rồi, theo ý mọi người vậy. Nhưng các đạo hữu phải chú ý, vạn lần không được vượt quá khoảng cách ba ngày đường với lão phu, nếu không sẽ không kịp đến bổ sung thần quang." Lão giả họ Phú cuối cùng cũng quyết định, lại cẩn thận dặn dò.

"Yên tâm, động quật này khẳng định có một thông đạo chính, các thông đạo phân nhánh này không có khả năng quá dài, ba ngày thời gian chắc hẳn cũng đủ để chúng ta kiểm tra xong." Hàn Lập nhìn ba thông đạo trước mắt bình thản nói.

Nghe Hàn Lập nói thế, lão giả không còn chần chừ hé miệng phun ra một đoàn tinh huyết lên Tử U Châu.

Hào quang đại phóng!

Lão giả lại không ngừng tung ra vài đạo pháp quyết, sau đó hướng Tử Châu vỗ một trảo.

Nhất thời một đoàn tử quang chói mắt hiện ra, chậm rãi phiêu phù trên bàn tay lão giả.

Lão giả nâng đoàn tử quang lên, đảo qua bốn người còn lại, sau đó vỗ về phía mỹ phụ ở xa.

Tử quang lóe lên, sau đó tiến nhập vào thên thể mỹ phụ. Tiếp theo một tầng tử quang phát ra bao lấy mỹ phụ vào trong, hào quang giống hệt với Tử U Châu.

Bọn người đại hán thấy pháp thuật quả nhiên hữu hiệu, cũng an tâm tùy ý để lão giả họ Phú an bài.

Sau đó mọi người lập tức lưu lại tiêu ký pháp lực cho nhau rồi chia làm ba nhóm tiến nhập vào các thông đạo.

Lão giả họ Phú tự nhiên cùng một tổ với sư muội tiến vào thông đạo ở giữa, còn một tả một hữu thì có Hàn Lập và đại hán.

Mà Bạch Dao Di sau một hồi do dự lại theo sau Hàn Lập tiến vào thông đạo.

Hàn Lập cảm ứng được nữ tử phía sau, do dự một chút cũng giảm tốc độ, chờ nàng bay đến, hai người sóng vai đi tới.

"Hàn huynh có nghĩ Âm Dương Quật này có chút danh bất phù thực (có danh không thực)? Nghe nói tu sĩ vừa tiến vào đây sẽ âm dương ngăn cách, hung hiểm dị thường. Nhưng từ khi chúng ta tiến vào hang động, ngoại trừ Kinh Phách âm phong có một chút phiền toái cũng không gặp gì nguy hiểm, chẳng lẽ sự việc chỉ là do mọi người thổi phồng lên sao?" Bạch Dao Di sau khi đuổi kịp Hàn Lập đột nhiên cất tiếng hỏi.

Hàn Lập có chút bất ngờ, mỉm cười trả lời:

"Ta tuy hiểu biết không nhiều về nơi đây nhưng thất đại tuyệt địa tại Đại Tấn hẳn không phải là giả. Kinh Phong âm phách này cũng rất lợi hại, nếu là Nguyên Anh tu sĩ sơ kỳ tiến vào, cho dù có bổn mạng pháp bảo hộ thể, tại lối vào cũng sẽ bị âm phong xé thành từng mảnh nhỏ. Chúng ta là nhờ có thần quang từ Tử U Châu bảo hộ, hơn nữa ti vi vượt xa người thường mới có thể bình yên vô sự

hoạt động. Huống hồ chúng ta chỉ mới tiến vào vài ngày, chỉ gặp bọn tiểu quỷ cấp thấp, nếu tiến sâu hơn một chút có khả năng sẽ gặp phải đám quỷ vật lợi hại hơn."

"Hàn huynh nói có lý, có lẽ thiếp thân có phần hơi nóng vội. Ôi, đám âm quỷ lại đến nữa kìa!"

Bạch Dao Di đang cùng Hàn Lập nói chuyện, đột nhiên từ trong âm phong hiện ra một đám âm quỷ hung hăng tấn công hai người.

Hàn quang, kim mang đại phóng, trong nháy mắt đám tiểu quỷ đã bị hai người tiêu diệt sạch sẽ.

Cứ như vậy, hai người tạo thành một đội chậm rãi tiến tới, hơn nửa ngày sau vẫn không tìm kiếm được gì.

Trong lúc hai người đang dò xét một cái động huyệt, đột nhiên một trận âm phong rít lên, thanh âm thê lương chói tay bao trùm không gian.

"Việc gì vậy?" Bạch Dao Di đột nhiên rùng mình.

"Hình như là thanh âm của luyện thi, xem ra đã đụng phải quỷ vật cấp cao." Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, nhàn nhạt nói.

"Luyện thi? Trùng hợp vậy sao!" Đôi mi thanh tú của nữ tử nhướng lên, có chút bất ngờ.

Hai người không ngần ngại tiến về phía trước.

Kết quả sau khi tiến qua một khúc quẹo, trước mặt hai người xuất hiện một huyệt động cao vài trượng, bên trong âm phong không ngừng gào thét, cường độ hơn xa âm phong trong thông đạo.

Mà tiếng quỷ khóc cũng ẩn ẩn từ huyệt động truyền ra.

"A! Đây là vật gì thế?" Bạch Dao Di nhìn thấy bên cạnh lối vào huyệt động có cắm một vật nhưng đã bị đóng băng đang lóe sáng.

Bạch Dao Di khoát tay, một hỏa cầu to bằng nắm tay bắn đến vật ấy.

Nhất thời một tiếng *"Xì.ì.ì"* vang lên, hỏa diễm đem hàn băng hòa tan lộ ra hình dáng của vật ấy.

Là một thanh lam sắc phi kiếm, thân kiếm đã cắm vào vách tường, chỉ còn lộ ra ngoài một nửa.

Nhưng trong khoảnh khắc hàn băng bị hòa tan, phi kiếm vốn như vật chết lại đột nhiên chớp động linh quang, phát ra một tiếng thanh minh, tiếp theo chuôi kiếm không ngừng run rấy như linh xà quanh co, tựa như muốn thoát khỏi vách đá.

Ngọc dung Bạch Dao Di hiện ra vẻ ngạc nhiên, tay áo run lên, một sợi dây đỏ từ tay áo bắn ra cuốn lấy chuôi kiếm.

Nàng nhẹ nhàng run tay, nhất thời rút phi kiếm khỏi vách tường thu vào tay ngọc.

------oOo------

Chương 978: Nghiệt viên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhãn châu Dao Di lưu động, bàn tay cầm kiếm trảm một trảm vào không khí, lập tức kiếm quang xuất ra chém vào vách động, lưu lại một vệt sâu.

Hàn Lập thấy cảnh này thần sắc liền động.

"Nhiều năm trôi qua như vậy mà linh tính của phi kiếm này chưa mất, có thể biết chủ nhân trước kia hao phí bao nhiêu công phu để luyện thành. Mà theo uy lực của phi kiếm này, chủ nhân nó hẳn là Kết Đan hậu kỳ. Mà thật kỳ quái, loại tu sĩ cấp bậc này sao có thể xuất hiện tại đây." Bạch Dao Di sau khi xem xét phi kiếm một hồi, không còn phát hiện được gì, khuôn mặt lộ vẻ nghi hoặc.

"Có thể để Hàn mỗ xem qua không?" Hàn Lập đột nhiên mở miệng.

"Đạo hữu không cần khách khí." Bạch Dao Di mỉm cười, ngọc chỉ bắn ra, phi kiếm nhẹ nhàng bay đến phía Hàn Lập.

Hàn Lập hươ tay, phi kiếm lập tức nằm trong lòng bàn tay, sau đó cúi đầu xem xét.

Sau một hồi lâu, hắn khẽ nhíu mày.

"Hàn huynh đã phát hiện được gì sao?" Bạch Dao Di tò mò.

"Toàn bộ phi kiếm này được luyện chế từ Lam nguyên tinh, nhưng đây thật không phải là việc làm sáng suốt, nếu có thể kết hợp thêm vài vật liệu phụ trợ khẳng định phẩm chất của nó sẽ tăng cao hơn một bậc. Nhưng loại phương pháp này cũng chỉ mới xuất hiện vài vạn năm gần đây, việc kết hợp các vật liệu phụ trợ để tăng uy lực pháp bảo cũng mới được nghiên cứu gần đây, mà nhìn các tiêu ký hoa văn trên thanh kiếm này cũng có thể thấy có

đã có từ khá xưa. Chủ nhân của nó tuy không phải là thượng cổ tu sĩ nhưng cũng có thể là tu sĩ của mấy vạn năm trước." Hàn Lập bình tĩnh trả lời.

"Không ngờ Hàn huynh lại có hiểu biết sâu sắc về luyện khí thuật, thực khiến thiếp thân có chút kinh ngạc." Bạch Dao Di có chút bất ngờ.

"Không có gì, tại hạ chỉ là may mắn tại đồ phổ (tư liệu lưu lại giống như kiếm phổ, đao phổ…) phát hiện ra mà thôi. Chúng ta cũng nên vào động xem qua, biết đâu có thêm một chút thu hoạch." Hàn Lập như vô tình xoay người về phía huyệt động nói tiếp.

"Được rồi, mời đạo hữu!" Bạch Dao Di gật đầu, tay nàng phóng ra một thanh bạch ngọc tán (ô bạch ngọc), sau đó nhẹ nhàng bước vào trong.

Hàn Lập mỉm cười, từ ngón tay bắn ra phi kiếm, nhất thời bảo hộ toàn thân, sau đó mới theo sát phía sau.

Bên trong huyệt động đen tối dị thường, chỉ có thể nghe tiếng gió thổi cùng tiếng rít ẩn ẩn bên trong. Quỷ vật phía trong như đã phát hiện hai người, thanh âm càng thêm bạo ngược, theo thanh âm mà đoán hắn khoảng cách đã không còn xa.

"Xem ra nơi này cũng không quá lớn, nguy hiểm cũng không nhiều."

Hàn Lập thì thào một tiếng, giơ tay lên, một viên nguyệt quang thạch lấp lánh bạch quang xuất hiện phía trên hai người, sau đó hắn lại bắn ra một đạo pháp quyết.

Nhất thời quang hoa đại phóng đem tình cảnh xung quang hiện ra rõ ràng.

Nhưng vì bị âm phong ngăn cản nên phía xa vẫn chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ.

Dọc theo thông đạo trong huyệt động năm sáu mươi trượng dần trở nên sáng hơn, phía trước cách đó không xa xuất hiện một cái cửa vào, ẩn ẩn có lục sắc quang mang phát ra.

Hàn Lập cùng Bạch Dao Di kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau.

Tất cả các huyệt động họ đã tra xét qua chỉ thấy âm hàn dị thường, không có một tia sáng, hơn nữa đều là những quặng mỏ bỏ hoang không có chút giá trị.

Chẳng qua với tu vi của hai người Hàn Lập, tuy rằng có phần kinh hãi nhưng sẽ không hấp tấp động thủ.

Đem ngọc tán chắc trước người, Bạch Dao Di tiến đến lối vào.

Vừa liếc mắt nhìn vào trong, khuôn mặt nàng lập tức tái nhợt.

Hàn Lập tiến đến bên cạnh, sau khi nhìn qua cũng khẽ biến sắc.

Đây là một nhũ động đường kính hơn ba mươi trượng, đỉnh động cùng bốn vách đều tản ra lục sắc quang mang, mà ở trung tâm động lại có một thạch trụ cao vài trượng.

Cột đá này thô hào đơn giản nhưng ở trên lại có một thây khô bị xích sắt trói lại.

Thây khô này tóc dài xám trắng, cả người thâm đen, đầu lâu đã gục xuống nên không thấy rõ khuôn mặt, còn bụng thì như bị người dùng lưỡi dao sắc bén xé ra, lục phủ ngũ tạng đã không còn bên trong.

Tình hình vô cùng quỷ dị, đừng nói là Bạch Dao Di, cho dù là trấn tĩnh như Hàn Lập mà không kịp đề phòng cũng nhất thời kinh hoảng.

Hàn Lập hé miệng, đang muốn nói vài lời thì lam sắc phi kiếm kia lại không ngừng chấn động mãnh liệt.

Hàn Lập tâm thần vừa động, không lưỡng lự phóng kiếm lên không trung.

Nhất thời một đạo lam mang vọt thẳng đến cột đá, vừa đến gần đã hiện hình lại thành tiểu kiếm, bay quanh thây khô không ngừng gào thét.

"Thây khô kia chính là chủ nhân của phi kiếm? Nhìn bộ dáng không những kim đan đã bị lấy đi, mạng nhỏ cũng không giữ được." Bạch Dao Di thở dài, trên khuôn mặt hiện lên vẻ không đành lòng.

"Hắn cũng không chết một cách bình thường đâu, mà là bị người khác dùng tà thuật tế sống!" Hàn Lập lạnh lùng nòi.

"Tế sống?" Bạch Dao Di cả kinh, lúc này mới để ý đến hơn mười cái pháp trận lớn nhỏ ẩn hiện xung quanh, chỉ là thời gian đã quá lâu, hơn phân nữa đã bị tro bụi phủ lấy nên nàng chưa để ý đến.

"Nhưng muốn biết được tình hình cụ thế, phải đem pháp trận tái hiện thì mới biết được." Hàn Lập bình tĩnh gật gật đầu.

"Việc này dễ thôi, cứ giao cho thiếp thân là được." Bạch Dao Di mỉm cười, một băng điêu tiểu phiến (cây quạt nhỏ được khắc từ băng) phóng ra, sau đó hàn quang lóe lên, tiểu phiến hóa lớn nhỏ khẽ quạt một quạt.

Một cỗ cuồng phong nổi lên đem đất đá xung quanh phủi bay.

Lúc này hang động đã trở nên hỗn loạn, giơ tay không thấy ngón.

Nhưng nhờ Tử U thần quang cùng linh quang hộ thể quanh người, tự nhiên hai người đối với việc này không để ý.

Hai người chỉ tập trung lên pháp trận, không quản việc xung quanh.

Đúng lúc này, hơn vài chục trượng phía sau bọn họ, một tia sáng mỏng manh chớp động một lần, một vật đen tuyền vô thanh vô tức xuất hiện trên mặt đất, nằm yên bất động.

Hai người Hàn Lập vẫn không quay đầu lại, bộ dạng không hề cảnh giác.

Bóng đen thấy vậy, hung quang trên hai mắt lóe lên, thân hình nhoáng lên bắn đến hai người, trên đường đi đầu lâu còn khẽ thổi một cái, một đạo ô mang đánh về phía Bạch Dao Di.

Bóng đen này muốn cùng lúc đánh lén cả Hàn Lập lẫn Bạch Dao Di.

Ngay lúc đó Hàn Lập bỗng chưởng một chưởng ra sau, trên bầu trời xuất hiện một quang thủ (bàn tay phát sáng) hung hăng vỗ xuống một cái đem bóng đen chặn lại.

Mà Bạch Dao Di cũng nhẹ nhàng phẩy tay, ngọc tán nhoáng lên, không biết lúc nào đã xuất hiện bảo vệ phía sau nàng chặn đạo ô mang lại.

Hai vật tiếp xúc, ô mang lập tức bị ngọc tán đẩy ra bắn thẳng vào thạch bích, trên tường chỉ còn lại một lỗ nhỏ sâu hoắm.

Lúc này Bạch Dao Di mới mỉm cười nhìn về phía bóng đen, đúng là một quái vật thân rắn mặt vượn lại còn có đôi tay dài.

Toàn thân quái vật này phủ một lớp ô hắc lân phiến (vảy đen), hai bàn tay đang cầm một đoạn cốt mâu sắc bén dị thường.

Tuy quái vật đang bị quang thủ khống chế nhưng vẫn hung hãn liều mạng giãy giụa, đôi mắt đỏ ngầu oán độc nhìn hai người tựa như có cừu oán sinh tử.

"Nghiệt viên? Thế gian thật sự có loại quỷ vật này sao?" Bạch Dao Di vừa thấy bộ dáng quái vật đã kinh ngạc.

"Ừm, nghe nói quỷ vật này được hình thành do oán niệm ngưng kết tại nơi trọng âm chi địa, tính tình hiếu sát bạo ngược, chuyên ăn não người, hơn nữa có thể bắt chước quỷ thanh (âm thanh của quỷ khác). Chậc! Trước kia tại một điển tịch ta đã thấy qua hình dạng của nó, chẳng qua đầy là lần đầu thấy tận mắt. Nhưng quái vật này cũng không phải quá lợi hại, chỉ một điểm nhỏ bổn sự đã dám đánh lén chúng ta, quả thật là muốn chết." Hàn Lập nhìn chầm chầm quỷ vật, lơ đễnh lên tiếng.

"Hừ, loại ác quỷ này lưu lại không có tác dụng gì, tốt nhất là nên giết đi." Bạch Dao Di đối với con Nghiệt viên này có vẻ vô cùng chán ghét, ngọc dung bỗng phát lạnh, nhất thời bắn ra một đạo hàn quang, hàn quang xoay tròn quanh quỷ vật một cái lập tức hóa nó thành một khối băng.

Hàn Lập bình thản cười không nói gì, nhưng thần niệm cũng đã động, ngũ chỉ trên quang thủ vận sức nắm vào, nhất thời khối băng vỡ nát rơi rụng xuống đất.

Lúc này bụi bặm trong hang động cũng đã tiêu tán, pháp trận hình tròn cũng đã lộ hẳn ra.

Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, không chút hoang mang đến gần pháp trận. Mà Bạch Dao Di tựa hồ không quá hứng thú với việc này, ngược lại không ngừng quan sát khắp hang động như muốn tìm kiếm vật gì.

"Pháp trận này là một loại luyện hồn trận, hơn nữa là một loại phi thường cổ xưa, hơn nữa…." Sau một lúc lâu cân nhắc, cuối cùng Hàn Lập cũng mở miệng.

"Hơn nữa ra sao?" Ánh mắt Bạch Dao Di cũng chuyển sang pháp trận, nghi hoặc hỏi.

"Hơn nữa dựa vào các tiêu ký cùng đồ vật được khắc vào, pháp trận này tựa hồ còn xuất hiện trước thây khô rất lâu, có thể được bố trí từ thời thượng cổ." Hàn Lập khẳng định.

"Có chuyện như vậy sao, sao Hàn huynh phán đoán được?" Bạch Dao Di kinh ngạc nhìn chằm chằm Hàn Lập.

"Đây chỉ do một phần kinh nghiệm của tại hạ mà thôi, cũng có thể Hàn mỗ đã đoán sai." Lúc này Hàn Lập lại mỉm cười, hàm hồ đối đáp cho qua.

Đầu tiên Bạch Dao Di rùng mình, sau đó cười khẽ hai tiếng, cũng không tiếp tục truy vấn.

"Không cần biết thây khô cùng pháp trận này có gì cổ quái, việc này cũng không can hệ với chúng ta. Nơi đây đã không còn gì, chúng ta cũng nên ra ngoài!" Nàng đề nghị, sau đó khoát tay thu hồi khẩu lam sắc phi kiếm cho vào túi trữ vật.

"Ừm, đạo hữu nói có lý." Hàn Lập gật đầu đồng ý.

Lập tức hai người phóng ra ngoài.

Nhưng khi đến gần cửa vào, trong lòng Hàn Lập lại nổi lên một cảm giác không ổn kỳ dị, cước bộ không khỏi bị kiềm hãm, quay người nhìn kỹ thây khô.

"Sao vậy, có gì không ổn à?" Bạch Dao Di không hiểu lên tiếng hỏi.

Hàn Lập cũng không lập tức trả lời nàng, ánh mắt chớp động vài cái, đột nhiên nhấc tay lên điểm chỉ.

Một tiếng lôi minh trầm thấp vang lên, từ đầu ngón tay kim quang chớp động, một đạo kim hồ bắn ra đánh về hướng thây khô trên thạch trụ.

------oOo------

Chương 979: Ngũ tử đồng tâm ma

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bạch Dao Di kinh ngạc trợn tròn hai mắt, kim hình cung chỉ phóng ra một tiễn đã phá tan khối thây khô. Thi thể tồn tại ở đây không biết đã bao nhiêu năm, trong nháy mắt liền hóa thành tro bụi.

"Đi thôi. Xem ra thật sự là ta đã quá lo lắng rồi."

Hàn Lập nhướng mày, im lặng một lát nhàn nhạt nói. Sau đó liền bước ra ngoài, Bạch dao di cười khẽ cũng im lặng đi theo sau.

Sau đó không lâu, hai người một lần nữa lại xuất hiện ở trong thông đạo, tiếp tục tiến lên phía trước.

Ngay khi hai người vừa rời đi, một mảnh tử quang cuối cùng cũng bị hắc sắc âm phong bao phủ làm cho nơi này lại tối đen như mực, thì từ trong động quật phía dưới cột đá, đột nhiên có một bóng đen từ dưới mặt đất lao ra.

Bóng đen này toàn thân đen nhánh, diện mục mơ hồ, cảm giác như bóng đen này chỉ là một bóng ma. Chỉ có hai mắt, lục quang yêu dị đang chớp động.

Nó nhìn nghiệt viên bị biến thành băng nằm ngay ở lối vào một chút, rồi quay sang đám tro bụi phía trước cột đá, sau đó liền phất tay một cái.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Sau cái phất tay của bóng đen, tro bụi lập tức bay về phía nó, hình thành ra một bộ xương mờ ảo. Tiếp theo từ trong miệng bóng đen phát ra một hồi âm thanh huyền ảo. Từ trên người thả ra từng đoàn hắc khí, bao phủ toàn bộ đám tro bụi vào bên trong.

Một lát sau, một thây khô giống hệt như cái thây bị Hàn Lập phá tan lúc trước, từ bên trong hắc khí quay cuồng đi ra.

Lúc này, thây khô lại không còn là vật chết nữa, đầu lâu lắc lư chuyển động, sau đó há mồm nhắm ngay khối băng có nghiệt viên nằm bên trong ở lối vào phun ra một cổ hắc âm phong. Mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ hòa tan của băng tiêu.

"Vèo" một tiếng, con nghiệt viên từ trong khối băng thoát ra, nó nhe răng vài cái rồi lao về phía thây khô, nhẹ nhàng trèo lên người sau đó ngồi im trông giống như sủng vật.

Thây khô lúc này lại có hành vi giống như một người bình thường, có vẻ như linh trí đã được mở ra hoàn toàn. Nó dùng móng vuốt đen nhánh để kiểm tra đầu nghiệt viên, động tác chậm rãi như đang đánh giá một việc gì đó.

Trong lúc đám người Hàn Lập chia nhau hành sự, trên đỉnh ngọn núi ở gần đó, trong một trang viên đang phát ra tiếng kêu rung trời, đang có gần trăm tên hắc bào tu sĩ từ trên cao dùng các loại pháp bảo pháp khí công kích một quầng sáng màu vàng, mà quầng sáng này đang bao phủ hơn phân nửa thôn trang ở trong, phía bên trong lại chỉ có hơn mười người hoàng bào tu sĩ đang liều mạng giữ vững trận kỳ, truyền linh lực gia cố cho cấm chế. Nhưng có lẽ vì nhân số quá ít, lúc này quầng sáng lung lay sắp, trên mặt đám hoàng bào tu sĩ đều lộ vẻ kinh hoảng.

Trên không không trung có một tên trung niên tu sĩ dung mạo uy nghiêm, trên người cũng mặc hoàng bào, sắc mặt tái nhợt dị thường.

Lúc này hắn đang bị năm bạch sắc nhân ảnh bao vây xung quanh, mà năm người này lại có dáng vẻ mờ ảo, như có như không.

"Tông huynh, ngươi thật không thể cho Hà gia một con đường sống sao? Ta cùng Quỷ Tông tông chủ cũng từng có duyên gặp mặt. Chỉ cần đạo hữu hạ thủ lưu tình, ta nguyện ý dẫn toàn bộ nhân mã Hà gia tộc từ nay rút lui khỏi tu tiên giới, không bao giờ

xuất hiện nữa. Hơn nữa nơi này là Nam Cương, đạo hữu hành sự ác độc như vậy không khỏi làm cho các thế lực khác chú ý." Trung niên tu sĩ mặc dù biết rằng tình thế hiện nay không thể vãn hồi, nhưng vẫn không từ bỏ một tia hy vọng, ngửa mặt lên trời nói.

" Hà gia các ngươi đã đáp ứng quy phụ Âm la tông chúng ta, khi xảy ra chuyện lại đổi ý. Các ngươi coi Âm la tông chúng ta là cái gì! Đừng tưởng rằng các ngươi trốn tránh tại Nam Cương, bổn tông sẽ không tìm được các ngươi. Vì danh tiếng của bổn tông, Hà gia chỉ có một con đường diệt tộc mà thôi. Tông mỗ không phải hạng người coi trọng tiểu tiết. Đạo hữu tự kết thúc, hay để cho tại hạ phải tự mình động thủ? Đạo hữu hẳn cũng biết Ngũ tử đồng tâm ma một khi đã xuất thủ chính là thi cốt đều không còn." Rõ ràng xung quanh không có bóng người, âm thanh đột nhiên lại từ đâu đó truyền đến, thanh âm phiêu hốt làm cho người nghe không phân biệt được kẻ đó là nam hay nữ. Vừa nghe nói thế, hoàng bào tu sĩ trong lòng trầm xuống.

Đúng lúc này, phía dưới truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa, hoàng bào tu sĩ sắc mặt đại biến liền đảo mắt nhìn về trang viên phía dưới, chỉ thấy quầng sáng cấm chế bảo vệ trang viên rốt cục đã bị đánh vỡ, hóa thành vô số điểm sáng nhỏ bay tán loạn sau đó biến mất vô ảnh vô tung.

Nét mặt Hoàng bào tu sĩ trở nên trắng bệch, một tia huyết sắc cũng không còn.

Phía ngoài trang viên, đám âm la tông tu sĩ sau một hồi hoan hô, tiếp theo phô thiên cái địa pháp khí, pháp bảo đánh xuống, tất cả tạo thành một quầng sáng, trong phút chốc liền bao phủ hơn mười tu sĩ của trang viên vào bên trong.

"Các ngươi dám..."

Hoàng bào tu sĩ cuối cùng cũng hiểu rằng hắn đã không còn chọn lựa liền vỗ túi linh thú bên hông, một đạo hoàng quang từ trong túi phun ra, hóa thành một hoàng mãng dài tới mấy trượng bắn nhanh xuống.

"Đạo hữu không cần chấp nhặt với đám tiểu bối ở phía dưới. Hãy

để tông mỗ lãnh giáo hồn thiên chuyên của đạo hữu một lần đi." Nhân vật thần bí nhàn nhạt nói một câu, một bóng trắng bỗng nhiên xuất hiện phía dưới hoàng mãng.

Độn tốc cực nhanh, tốc độ gần như thuấn di.

Hoàng mãng hung quang chợt lóe, há miệng đỏ lòm như chậu máu, hung hăng hướng lap về phía bóng trắng.

Bóng trắng không nói thêm lời nào, thân hình rung lên, bỗng nhiên hóa thành một đầu khô lâu cực to màu trắng. Hoàng mãng thấy vậy cả kinh, vội vàng dừng lại nhưng cũng đã muộn.

Khô lâu sau khi kêu lên *"Cạc cạc"* vài tiếng cười quái dị, liền há miệng, một chùm bạch ti từ trong miệng phun ra, cuốn lấy Hoàng mãng, trong nháy mắt đã bao vây Hoàng mãng ở bên trong.

Hoàng mãng kinh hãi tự nhiên liều mạng giãy dụa, cự vĩ cứng rắn như roi thép không ngừng đảo qua đảo lại. Nhưng Đầu khô lâu lúc này lại tiếp tục há miệng thổi ra một luồng sáng mờ ảo, luồng sáng chia nhau lướt theo từng sợi bạch ti rồi lan tới trên thân thể của Hoàng mãng

Một màn khó có thể tưởng tượng đã xuất hiện.

Hoàng mãng ban đầu to lớn, da bên ngoài bóng loáng. Sau khi quầng sáng đi qua, huyết nhục tự động biến mất, toàn thân khô quắt lại.

Hoàng mãng cứ đơn giản như vậy mà chết đi, Đầu khô lâu vẫn chưa dừng tay, bạch ti rung lên đem thi thể Hoàng mãng cuốn vào trong mồm.

Thấy linh mãng đã đi theo mình rất nhiều năm, cuối cùng lại rơi vào kết quả như thế, hoàng bào tu sĩ mặc dù cực kỳ hoảng sợ nhưng trong mắt vẫn hiện lên một tia oán độc.

Hắn nhìn lướt qua bốn phía, đột nhiên vung tay vỗ vào sau gáy của mình, từ trong miệng phun ra một vật, đây có vẻ như là một thiên chuyên nhưng có kích thước cực lớn. Hoàng bào tu sĩ hai tay kết pháp quyết, mét mặt ngưng trọng điểm về phía thiên chuyên.

Thiên chuyên liên bay lên cao, tiếp theo quang mang từ bên trong điên cuồng phóng ra. Cơ hồ chỉ trong thời gian khoảng một hơi thở, một người to lớn đã xuất hiện phía trên đỉnh đầu của hoàng bào tu sĩ.

Người này cao chừng hơn mười trượng, mặt đỏ mũi nhọn, trên mặt vẽ đầy các ký hiệu đang lưu chuyển, khí thế kinh người.

"Đây có phải là hồn thiên chuyên? Thật sự là trăm nghe không bằng một thấy, uy lực của nó làm cho tông mỗ cảm thấy có chút thất vọng. Xem ra tại hạ cũng không cần phải lộ diện rồi, đành phải để ngũ ma tiễn đạo hữu một đoạn đường vậy!" Tên tu sĩ đang ẩn nấp kia thở dài một tiếng cực kỳ thất vọng.

Sau khi dứt lời, chỉ thấy mấy bóng trắng đồng loạt chuyển động, phiêu phiêu bay về phía hoàng bào tu sĩ.

Hoàng bào tu sĩ cũng không để ý tới câu nói khinh thường của đối phương, khi thấy mấy bóng trắng tới gần, bỗng nhiên hét lớn một tiếng vang vọng trời đất, hồn thiên chuyên trên đầu lập tức quay tròn. Với thể tích to lớn của nó, tự nhiên khi chuyển động liền tạo thành một lốc xoáy bao phủ Hoàng bào tu sĩ vào bên trong.

Nhưng mấy bóng trắng vẫn im lìm bay tới, khi khoảng cách chỉ còn hơn mười trượng, lập tức tăng tốc bắn nhanh về phía cơn lốc.

"Tìm!"

Vô số đạo hào quang màu đỏ từ bên trong lốc xoáy bắn ra, ngăn chặn mấy bóng trắng. Tiếng ầm ầm vang lên, trong nháy mắt mấy bóng trắng đều bị bao phủ vào trong quang hoa.

Đúng thời điểm này, bỗng nhiên từ trong cơn lốc phun ra một đạo hoàng hồng, chợt lóe lên rồi bay về hướng chân trời.

"Hừ!" Một tiếng hừ lạnh vang lên.

Sau đó phốc phốc vài tiếng, bốn đạo bóng trắng từ trong quang hoa xuất hiện, lóe lên vài cái rồi biến mất.

Sau một khắc, không gian phía trước đột nhiên có ba động truyền đến, sau khi phát ra một quầng trăng mờ chớp động, bốn bóng trắng lại lần lượt hiện ra, một lần nữa lại lao về phía cơn lốc.

Hoàng bào tu sĩ kinh hãi, thân hình đột nhiên dừng lại, sau đó vội vàng giơ tay lên. Một khối cự chuyên to xuất hiện chắn lấy đường đi của mấy bóng trắng, nhưng là bốn bóng trắng lại dễ dàng xuyên qua, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt hoàng bào tu sĩ.

Lần này hoàng bào tu sĩ không còn giữ được bình tĩnh nữa, một tay vung lên, một kiện cổ bảo xuất hiện ở trong tay.

Đó là một lệnh bài mặt màu lam.

Cổ bảo nhoáng lên liền phun ra một mảnh lam hà, bốn bóng trắng vừa thâm nhập vào trong lập tức thân hình ngưng trệ, phảng phất không thể tiếp tục di chuyển.

Trên mặt Hoàng bào tu sĩ còn chưa kịp lộ ra sắc mặt vui mừng, mấy bóng trắng bỗng nhiên cất lên tiếng cười quái dị, thân hình ở trong lam hà đột nhiên tan biến.

Hoàng bào tu sĩ thấy vậy, thầm kêu bất hảo, vội vàng thúc giục linh quang bảo vệ quanh người, lập tức thi triển phi độn để chạy trốn.

Nhưng bạch khí vừa biến đi lúc này lại hiện lên trước mắt, mấy bóng người từ trong đó lao ra, xuyên qua hộ thể linh quang, biến mất vào trong cơ thể của Hoàng bào tu sĩ.

Hoàng bào tu sĩ chưa kịp phản ứng, liền cảm thấy Nguyên Anh trong cơ thể bỗng nhiên căng thẳng, thân thể nóng lên, tựa hồ máu huyết toàn thân đều sôi trào lên.

Đây sẽ là cảm giác cuối cùng của hắn tại thế gian này, sau một khắc, hai mắt tối sầm cả người ngã lăn ra. Cả người lập tức biến thành một khối khô lâu. Nguyên Anh lúc này đã bọ mấy bóng trắng trực tiếp cắn nuốt sạch sẽ. Sau đó bốn đạo bóng trắng lúc này mới cảm thấy mỹ mãn từ trong thây khô bay ra, hóa thành bốn đầu khô lâu.

Lúc này một bóng trắng khác mới từ xa phi đến, năm bóng trắng sóng vai đứng cùng nhau. Trận hỗn chiến trong trang viên cũng vừa kết thúc, một tên hắc bào lão đang phi độn đến.

"Bẩm báo Đại trưởng lão! Hà gia tu sĩ bảy mươi hai người toàn bộ đã bị tiêu diệt, hiện chỉ còn ba trăm người bình thường, không phải là người tu chân xin Đại trưởng lão định đoạt." Hắc bào lão phi đến trước người bóng trắng, chắp tay cung kính nói.

"Toàn bộ đều giết sạch." Thần bí tu sĩ lạnh lùng nói.

"Phải!" Hắc bào lão trả lời xong liền phi độn xuống.

"Chờ một chút, Cát trưởng lão trước kia có gởi thư mói, tên tu sĩ trước kia sát hại Tứ trưởng lão và cướp đi một cây âm la phiên của bổn môn, có thể đã tới Nam Cương. Sau khi dọn dẹp sạch sẽ nơi này, ngươi huy động mọi người toàn lực truy tìm xem tên kia hạ lạc ở đâu. Ta sẽ ở lại tại Nam Cương trong một năm, nếu phát hiện ra tung tích của người này, sẽ lập tức ra tay diệt trừ hắn. Trấn tông chi bảo của bổn tông sao có thể rơi vào tay ngoại nhân." Thần bí tu sĩ âm trầm phân phó.

"Phải, sư điệt lập tức đi phân phó mọi người làm theo kế hoạch."

Hắc bào lão trả lời xong hóa thành một đạo ô quang phi về phía trang viên.

"Có thể đánh chết Tứ sư đệ có âm la phiên trong tay lại còn chạy thoát khỏi sự truy đuổi của Thiên Lan Thánh Điện, tên này mạnh hơn nhiều so với Hà gia, hẳn có lẽ sẽ là một đối thủ khó chơi đây!" sau khi hắc bào lão rời đi, Thần bí tu sĩ thì thào tự nói một câu, tựa hồ có vẻ rất hứng thú đối với một đối thủ có thực lực mạnh như Hàn Lập.

------oOo------

Chương 980: Hắc Tinh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nửa tháng sau, dưới đáy Âm Dương Quật, Hàn Lập ở giữa hai Đại Phong Huyệt, hai mươi thanh phi kiếm màu vàng xoay quanh thân thể, đem vô số bươm bướm xung quanh chém thành từng mảnh nhỏ, tất cả đều biến thành từng làn hắc khí.

Mấy con bươm bướm này bất kể lớn nhỏ, toàn thân đen thui, hai cánh quạt xuống dưới, liền xuất hiện từng đạo phong nhận nhỏ bắn tới Hàn Lập, nhưng tất cả đều bị phi kiếm màu vàng dễ dàng đỡ được.

Nhìn thấy lũ bươm bướm lớp trước vừa chết lớp sau lại bay tới, tựa như vô cùng vô tận, Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, có chút không kiên nhẫn.

Hàn Lập đột nhiên đem túi linh thú bên hông lấy ra, đem tế giữa không trung, nhất thời đóa đóa kim hoa từ trong túi chen chúc bay ra, tỏa ra bốn phương tám hướng.

Đúng là Hàn Lập đã sử dụng đến Phệ kim trùng.

Bươm Bướm cùng Phệ kim trùng giao nhau, liền rơi xuống vô số, rõ là đang ở vào thế hạ phong.

Hàn Lập thấy vậy liền đem hơn phân nửa phi kiếm thu lại, nhấc chân hướng tới huyệt động sâu bên trong bước tới.

Nơi này chính là Đại Phong Huyệt, tất nhiên xung quanh hắc phong cuồng cuộn dị thường. Cho dù thần thức hắn có phục hồi trở lại, thì cũng chỉ có thể tra sét xung quanh mấy trướng mà thôi.

Bất quá, thoát khỏi sự bao vậy của đàn bươm bướm phía, hắn cũng không cảm thấy lo lắng về việc này.

Đại khái khi đi đến vị trí giữa phong huyệt, hai mắt Hàn Lập chợt sáng lên, ánh mắt nhìn xuyên thấu hắc phong, đem toàn cảnh xung quanh nhìn rõ từng chút một.

Sau khi nhìn thấy mọi vật xung quanh, Hàn Lập không khỏi kêu lên một tiếng, liền đổi hướng đi về phía đó.

Sau khi đi tới khoảng hai mươi trượng, Hàn Lập khoát tay một khối Bạch nguyệt linh thạch được bao quanh bởi linh khí màu xanh bay lên giữa không trung, lập tức không gian xung quanh vài trượng được soi sáng.

Dưới sự soi sáng của ánh sáng trắng ngà, một chiếc đầu lâu lớn đen nhánh được khảm vào thạch bích đối diện, chỉ lộ ra một phân nửa.

Mà làm cho người ta kinh ngạc hơn nữa là. Tinh thạch âm u phát ra hào quang chớp động, từ bên trong bay ra không ngừng từng đàn bướm đen kịt, điên cuồng bay đến tấn công Hàn Lập cùng khối bạch nguyệt linh thạch, nhưng đều bị Phệ Kim Trùng cản lại.

Một lúc sau tất cả bươm bướm đều bị rơi hết xuống đất, nhưng khi vừa chạm vào mặt đất đều biến mất như chưa từng xuất hiện.

"Đã đến cái thứ ba rồi, chẳng qua cái này có thể tự động mượn âm khí dùng huyễn hóa thành Âm Minh Nga bay ra. Thật là có chút kì quái." Hàn Lập thì thào nói thầm một câu.

Trong lúc Hàn Lập đang cẩn thận đánh giá thì Hắc tinh phía đối diện phun ra vạn đạo hắc mang, *"phốc"* một tiếng hắc mang hóa thành vài con bướm không lồ.

Những con bướm khổng lồ sau khi hiện thân lập tức dùng đôi mắt đỏ như máu hung hăng nhìn thẳng về phía Hàn Lập.

Chân mày Hàn Lập nhướng lên, ngón tay búng nhanh ra.

Lập tức một tiếng sét nổ ra, một tia sét màu vàng bắn ra cực nhanh liền đem những con bướm không lồ chấn cho nát bấy. Cho dù những con bướm không lồ có gì cổ quái đi nữa, nhưng bị Ích

Tà thần lôi khắc chế, nên căn bản không có chút kháng cự nào cả.

Sau đó Hàn Lập không chút do dự cách không chộp 1 chảo về phía tinh thạch.

Một bàn tay màu xanh liền xuất hiện chộp về phía tinh thạch, *"Phanh"* một tiếng động vang lên tinh thạch đã bị bàn tay chụp dính kéo ra khỏi thạch bích.

Sau khi tinh thạch bị lấy ra khỏi thạch bích, âm phong mãnh liệt xung quanh chợt yếu đi hơn phân nữa, những đàn bướm đen đang cắn xé cùng phệ kim trùng, thì hắc quang chợt lóe lên liền biến thành hắc khí theo gió bay mất.

Hàn Lập đối với mọi việc đang phát sinh đều xem như không thấy, hai khối tinh thạch phát hiện lần trước tuy không lớn bằng khối này, nhưng đều được phát hiện trong phong huyệt, đi sâu vào trong cũng sẽ xuất hiện tình huống này

Loại tình huống này lúc đầu Hàn Lập còn cho là kỳ, nhưng hiện tại thì không gây chú ý lắm.

Lại nói từ lần Hàn Lập tìm được lão già họ Phú, được thêm một cái Tử u thần quang, liền cùng với Bạch Dao Di tách ra hành động.

Không có nàng đi theo Hàn Lập có thể phóng tay chân thi triển toàn bộ các thủ đoạn của mình.

Mấy ngày gần đây, do đã tiến sâu vào trung tâm động quật, trong lúc tìm kiếm thường xuyện đụng phải cao giai quỷ vật, nhưng dưới uy lực của phi kiếm và Ích tà thần lôi đều bị giết sạch không còn một móng, thậm chí Đề hồn thú Hàn Lập còn chưa sử dụng tới.

Nói về tốc độ tìm kiếm thì Hàn Lập chiếm toàn bộ ưu thế so với mấy người khác. Mấy người kia tìm kiếm xong một nhánh thông đạo thì Hàn Lập đã sớm tìm xong hai nhánh thông đạo rồi.

Chẳng qua danh tiếng Âm Dương Quật lớn như vậy, trước kia có rất ít cao giai tu sĩ tới tìm kiếm cũng có nguyên do của nó.

Bọn họ đi sâu vào bên trong ngoại trừ tìm được vài thứ khoáng thạch bình thường và vài món pháp khí, pháp bảo bị hư hại thì chẳng còn tìm thấy thứ gì khác.

Riêng Hàn Lập do trong lúc đuổi giết một con quỷ vật cao giai, trong lúc vô ý chạy vào trong Đại Phong Huyệt, phát hiện một khối tinh thạch màu đen, lúc trước Hàn Lập không có hứng thú tìm tòi, nhưng giờ đây Hàn Lập liền đổi ý.

Phải biết rằng nơi âm phong mãnh liệt, âm chi mã tuyệt không cách gì sinh tồn trong đó. Hơn nữa khi đi vào sâu trong phong huyệt, dù cho có thêm Tử u thần quang và pháp lực bản thân hao tổn gấp bội, nên không ai dại gì đi ngược đãi bản thân đi vào trong đó.

Hàn Lập tự thị có Ích Tà Thần Lôi hộ thể và vạn năm linh dịch hồi phục pháp lực trong nháy mắt, cho nên đối với nơi này không chút e ngại. ngược lại đối với khối tinh thạch trong này lại sinh hứng thú, liền đi sâu vào bên trong tìm kiếm.

Mấy khối hắc tinh thạch này Hàn Lập chưa bao giờ gặp qua mà ở trong điển tịch cổ cũng chưa bao giờ thấy nói đến, mặc dù vừa nhìn vào thì rất giống Hắc tủy toản, nhưng xem lại thì một số bất đồng.

Hắc tinh thạch độ cứng thua xa Hắc tinh toản, bên trong cũng không phải chứa đựng ma khí, mà tựa hồ là một loại âm phong cổ quái do âm huyệt tích lũy qua bao nhiêu năm tháng, nhưng lại ẩn chứa đại lượng âm khí.

Loại hắc tinh thạch này không phải là vật tầm thường, Hàn Lập tìm kiếm hơn mười âm huyệt đến giờ mới tìm thấy ba khối tinh thạch mà thôi. Hai khối trước chỉ to bằng nắm tay, cũng không có công năng biến hóa ra quỷ vật, hoàn toàn không thể sách bằng vời khối tinh thạch lần này.

Hàn lập hai mắt híp lại dò xét khối tinh thạch này, khối tinh thạch này không hề có chút phản ứng nào, sau một lúc lâu, Hàn Lập cũng giơ tay đem vài đạo phù cấm chế dán lên khối tinh thạch, sau đó mới lấy ra một hộp ngọc thật lớn bỏ khối tinh thạch vào sau đó mới cất vào túi trữ vật.

sau đó Hàn Lập tìm kiếm đại phong quật này một lần nữa, xác định không bỏ sót thứ gì mới quay người rời khỏi trở về thông đạo bên ngoài.

Đi về phía trước mấy trăm trượng, tiếp tục tìm kiếm trong một phong quật nhỏ, mà thông đạo càng ngày càng trở nên nhỏ lại.

cuối cùng phía trước cũng xuất hiện một bức tường băng che chắn phía trước tấm thạch bích.

Hàn Lập thở dài, bước tới trước vài bước, tay nâng lên một đạo thanh mang đâm tới.

"Phốc xuy" một tiếng, thanh mang đâm vào thạch bích gần một trượng sau đó chợt lóe lên rồi biến mất.

Hàn Lập cũng không bỏ qua thời cơ, nắm tay liền đấm tới thạch bích một cái, đồng thời đem thần thức đảo qua trong vách tường một cái.

Một lát sau, sau khi xác nhận bức tường không có cơ quan cùng cấm chế, Hàn lập không chút do dự, liền xoay người bay lên không vào trong thông đạo vừa mới mở ra.

Thông đạo vừa được dọn dẹp sạch sẽ nên tốc độ bay tự nhiên nhanh hơn gấp mấy lần.

Tuy không biết Âm Dương Quật này rốt cục lớn như thế nào, nhưng căn cứ vào các loại cao giai quỷ vật xuất hiện, nên Hàn Lập đoán mình đã sắp đến trung tâm động quật.

Nhưng đến lúc này vẫn chưa phát hiện được tung tích của Âm chi mã tuyệt, điều này làm cho Hàn Lập trở nên mất kiên nhẫn.

Do gấp gáp luyện chế Tam diễm phiến, cho nên mới mạo hiểm thâm nhập vào nơi này, Hàn Lập không muốn mình tay không trở ra.

Nguyên anh trung kì muốn đột phá sang hậu kì thì vô cùng gian nan, Hàn Lập mặc dù chưa có trãi qua, nhưng cũng có thể nghĩ đến được.

Có thể nghĩ đến những người tiến giai vào trung kỳ ai không phải là kì tài ngút trời, nhưng mà để đột phá vào hậu kì thì cả Thiên nam chỉ được có ba người. Đại Tấn Nguyên anh tu sĩ hậu kì mặc dù nhiều hơn một chút, điều này là do Đại Tấn có nhiều tông môn tu tiên hơn, nhưng cũng chỉ trong vạn người mới có được một người.

Cho dù Hàn Lập có Điên Phượng Bồi Nguyên Công đột phá bình cảnh làm hậu chiêu, nhưng đối với việc mình đột phá vào Nguyên anh hậu kì cũng không nắm chắc. Hiện tại một khi đã xuất hiện thứ có thể làm cô đọng Nguyên anh bồi anh đan, tự nhiên Hàn Lập không thể nào bỏ qua.

Nếu mà lần này Hàn Lập không tìm thấy Âm chi mã tuyệt, nói không chừng Hàn Lập sẽ tìm lão già họ Phú cướp lấy phương pháp chế luyện bồi anh đan. Tuy rằng hy vọng xa vời, chỉ cần có phương pháp luyện chế trong tay, Hàn Lập sẽ nghĩ cách ở nơi khác tìm kiếm Âm chi mã tuyệt. Trong thiên hạ âm khí tụ tập khắp nơi, không có khả năng chỉ có một cái Âm Dương Quật này.

Hàn Lập một bên phi độn, một bên lạnh lùng cân nhắc.

Đột nhiên thần sắc Hàn Lập chợt động, ngưng thần nhìn về phía trước, chỉ thấy phía trước mặt hào quang chớp động, một đạo lục quang từ phía trước mặt bay tới.

Hàn Lập không kịp suy nghĩ tay áo vung lên, một mảnh thanh hà bay ra, đem đạo lục quang bao vây lại, rồi kéo về phía dưới.

Hào quang mờ ảo trong lục quang chợt tắt, hiện ra một thanh tiểu kiếm màu lục, vẫn còn cắm một khối ngọc giản màu đỏ.

Hàn Lập mím môi, đưa tay ra lấy ngọc giản trên thân kiếm xuống, sau đó tiện tay đem phi kiếm vứt lên không trung.

Thanh tiểu kiếm màu lục ngân lên một tiếng, lươn một vòng về phía sau, và biến mất vào trong một thông đạo.

Hàn Lập coi như không thấy, ngược lại cúi đầu đem thần thức đắm chìm trong ngọc giản.

"Đã tìm thấy tung tích của Âm chi mã tuyệt, thật đúng là tin tốt lành!" Một lát sau, Hàn Lập trên mặt hiện ra nụ cười đem thần thần rút ra. Tiếp đó Hàn Lập đảo tay lấy một cái trận bàn màu trắng đặt trên lòng bàn tay.

Tay điểm vào trận bàn một cái, nhất thời thanh quang chợt lóe lên, trận bàn biến thành một mặt gương bóng loáng, phía trên hiện lên bốn điểm màu khác nhau quang mang chớp động.

Hàn Lập nhìn qua các điểm vị trí, sau đ1o đem trận bàn thu lại, độn tốc nhanh hơn gấp đôi bắn ra phía ngoài.

Nửa ngày sau, Hàn Lập đi tới một nơi giao nhau của các thông đạo, nơi này có hai người đang ngồi đối diện với nhau trong thông đạo, một người là một tên đại hán, người còn lại là lão già họ Phú. Viên Tử u cah6u thì đang trôi nổi trên đỉnh đầu lão già họ Phú.

"nguyên lai là đạo hữu, ngươi đã phát hiện vật kia?" Hàn Lập thu hồi độn quang, thở nhẹ một cái rồi hỏi.

"Không sai, Âm chi mã tuyệt đang ở trong thông đạo này. Linh vật này giảo hoạt dị thường, một mình ta không thể bắt lấy được. Đành phải ở nơi này canh giữ đợi các vị đạo hữu đến." Tên đại hán cười hắc hắc nói, trên mặt hiện lên vẻ hưng phấn.

"Rất tốt, chỉ cần biết nơi ở của linh vật, thì hiện bắt được chỉ là sớm hay muộn thôi." Hàn Lập mỉm cười gật gật đầu.

"Thường sư muội, cùng với Bạch đạo hữu, ở cách nơi này hơi xa, chúng ta hãy chờ thêm một lát. Đợi mọi người đến đông đủ, thì chúng ta có thể nắm chắc hơn." Lão già họ Phú đồng dạng trên

mặt mang đầy vẻ vui mừng nói.

Hàn Lập nghe đến đó, trong lòng liền thả lỏng, liền ngồi xuống ngay tại chỗ.

Ngồi đợi mấy canh giờ sau, Hắc y mỹ phụ cùng với Bạch Dao Di cũng lần lượt chạy đến, sau khi biết được tin tức đều vui sướng vô cùng.

Ngay lập tức mấy người không chút chần chờ, trước tiên tai lối vào bố trí mấy pháp trận đơn giản, sau đó cùng bay vào hướng đông của thông đạo.

Nhưng mấy người đều không biết, bọn họ vừa mới rời đi không xa, tại giao lộ một mảng u quang chớp động, sau đó liền xuất hiện ba cái thây khô đen thui.

Mấy cái thây khô này lồng ngực trống trơn, da bọc xương, nhưng hai mắt màu xanh lục lạnh lẻo chớp động, không chút cảm tình nhìn chằm chằm vào hướng bọn người Hàn Lập vừa đi.

------oOo------

Chương 981: Ma trùng yêu thi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mọi người đi dọc theo mặt đông thông đạo, vào từng động để tìm kiếm.

Để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, bình thường thì ba người tiến vào trong hang động thăm dò, còn những khác người khác thì bảo vệ cho thông đạo phòng ngừa âm chi mã nhân cơ hội bỏ trốn mất dạng.

Không bao lâu, mấy người đã đi tới chỗ đại hán họ Nguyên phát hiện ra âm chi mã. Đó là một hang động nhỏ không được lớn cho lắm.

Lúc này, hắc y mỹ phụ và Bạch Dao Di thủ ở bên ngoài, Hàn Lập thì cùng bọn người lão giả đi vào thám thính một lần.

Người vừa đi vào, đã phát hiện chỗ lạ thường trong hang động, âm phong cực yếu, thậm chí còn có một chút cảm giác ấm áp.

Kết quả bọn họ phát hiện ngoại trừ một ít đất cát mềm mềm, còn có vài khối khối noãn ngọc nguyên quáng(quặng thô) được chất đống trong góc hang động, mà trong không gian lưu lại một mùi thơm nhè nhẹ thơm ngát, hơi giống với mùi thuốc, lại giống như gỗ đàn hương, phảng phất như là hỗn hợp của hai cái vậy.

Mà sau khi ánh mắt nhìn qua,còn có thể phát hiện một chút dấu vết vó ngựa lung tung, nhưng kích thước rút nhỏ đi mấy lần.

"Đây đích thật là âm chi mã không sai!". Đi xung quanh mấy cái đấu chân hai vòng, rồi ngửi hương thơm trong không trung, lão giả họ Phú hai tay chà xát vào nhau nói, có thể thấy được trong lòng hắn cực kỳ hưng phấn.

"Một khi Phú huynh đã nói vậy, khẳng định là không sai. Chúng ta

lập tức đuổi theo đi.Thông đạo này cũng không có rộng lắm, hơn phân nửa là chi nhánh mở rộng của thông đạo. Chúng ta đuổi theo một chút, cũng có thể đem vật ấy bức ra." Đại hán họ Nguyên mặt cũng nổi lên một tia hồng quang nói.

"Uhm, lời ấy có lý. Chúng ta bây giờ..." lão giả họ Phú gật đầu, nhưng lời vừa mới nói một nửa, đột nhiên tiếng *"Oanh long long"* truyền đến, sau đó ba người dưới chân đồng thời bất ổn, cả cái hang động bắt đầu lay động.

Tiếp theo từng đợt tiếng động tựu như sóng to gió lớn từ bên ngoài huyệt động truyền đến. Phảng phất thanh âm như ở không xa.

Ba người cả kinh, lập tức linh quang trên người chớp động, đồng loạt hóa thành ba đạo độn quang bay ra khỏi nơi này.

Trong nháy mắt mấy người hiện ra bên trong thông đạo. Vẻ mặt hai nàng đang giật mình nhìn về phía trước.

Nơi đây truyền đến từng tiếng từng tiếng bước chân một. Cũng không biết là đại quái vật gì. Không ngờ mỗi một lần đi lại làm cho cả thông đạo rung động. Đồng thời tiếng gào kinh người kia cũng là từ cùng phương hướng này truyền đến. Hiển nhiên là do cùng một thứ phát ra.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, không cần ai nhắc nhở, đều đã xuất ra pháp bảo của mình, sắc mặt ngưng trọng nhìn tới.

Người khác bởi vì âm phong màu đen ngăn cản không thể nhìn quá xa, hai mắt Hàn Lập sớm đã thoáng hiện lam quang, thoáng cái thấy được ngoài trăm trượng có một con quỷ vật.

Kết quả hắn không khỏi hít một ngụm lương khí.

Kia đúng là một đầu cự lang(sói lớn) cả người mọc đầy lông xanh.

Con Lang này bốn chân chạm đất, cao chừng ba trượng, đầu nó giống như một gian phòng thật lớn, một đôi mắt sói cực lớn đỏ như máu, bốn móng vuốt sói lại đen thùi sắc bén, tựu như lưỡi dao sắc vậy.

Nhưng khiến cho Hàn Lập kinh ngạc chính là, cùng lúc trong miệng cự lang phát ra rống to, một đoàn thi hỏa màu xanh biếc từ trong miệng thỉnh thoảng phun ra, ngẫu nhiên hai bên bức tường băng bị mấy cái lục khí này chạm đến, lập tức hiện ra từng cái rãnh nông sâu không đồng đều, màu xanh ẩn hiện, rõ ràng là trạng thái bị hòa tan.

"Thi lang!"

Hàn Lập trong đầu nhất thời hiện ra tên loại quỷ vật này, nhưng thi lang chính là loại quỷ vật bình thường, cho dù thân hình lớn hơn một chút, cũng tuyệt không có khoa trương như thế. Thi lang này khổng lồ, căn bản vượt qua những gì điển tịch đã ghi lại. Hơn nữa trên người con sói này tản mát ra khí thế căn bản không phải quỷ vật bình thường có thể sánh bằng.

Hàn Lập đang muốn mở miệng nhắc nhở bốn người còn lại, nhưng sau khi xoay chuyển ánh mắt đột nhiên thấy trên đầu cự lang che đậy một vật, trong miệng không khỏi phát ra tiếng kêu kinh hỉ.

"Đây là. linh chi mã"

"Cái gì, hàn huynh vừa nói cái gì?" Lão giả họ Phú quay đầu, ngạc nhiên hỏi một câu.

"Phía trước đang đến đây là một quỷ vật lợi hại, âm chi mã cùng nó ở cùng một chỗ." Hàn Lập trả lời phi thường ngắn gọn.

"Âm chi mã?"

Vừa nghe nói thế, mấy người còn lại nhất thời đều lộ ra vẻ mừng rỡ.

Lúc này rốt cục có thể mơ hồ thấy được thân hình khổng lồ của cự lang trong âm phong. Tuy rằng chưa thấy rõ ràng bộ dáng chân thực của cự lang, nhưng thân ảnh to lớn thế này, lập tức khiến lão giả họ Phú, đại hán trong lòng rùng mình, nụ cười trên mặt nhanh chóng thu lại.

Mặt hắc y mỹ phụ trầm trọng xuống, đột nhiên mười ngón lập tức bung ra, hơn mười cái quang cầu màu trắng rời tay bắn đi. Nhưng những viên cầu này không có đánh về phía cự lang, ngược lại hướng nghiêng nghiêng bên trên vọt tới, nổ tung trên trời cao.

Một vầng sáng chói mắt đã nhất thời đem một khoảng không lớn phía trước chiếu sáng rõ ràng dị thường, hình dạng dữ tợn đáng sợ của cự lang kia hoàn toàn rơi vào trong mắt những người khác.

Sắc mặt bốn người cũng không giữ được, nhất thời biến đổi.

Bọn họ đều có lịch duyệt không giống người bình thường, sự đáng sợ của con lang này tự nhiên liếc mắt có thể phán đoán được.

Chẳng qua trong nháy mắt, bọn họ cũng đồng thời thấy được trên đầu thi lang có một thứ trắng trắng mơ hồ.

Tuy rằng nửa thân dưới hoàn toàn biến mất trong đám lông xanh,nhưng cũng lộ ra một phần,hoàn toàn là một cái đầu ngựa trắng trắng non non (DG: nộn: non), một đôi mắt xanh biếc gắt gao nhìn chằm chằm mấy người

Thấy vậy, mấy người cảm thấy buồn vui lẫn lộn.

"Mọi người cẩn thận, ngàn vạn lần đừng cho âm chi mã nhân cơ hội chạy mất. Thi lang này đại khái là quỷ vật biến dị, mặc dù có chút khó giải quyết, nhưng chúng ta năm người tu sĩ Nguyên Anh kỳ đánh chết nó cũng là chuyện dễ dàng. Bạch đạo hữu, pháp khí của ngươi có thể phụ trách bắt lấy âm chi mã." lão giả họ Phú nhắc nhở nói.

Chụp túi trữ vật bên hông, một cái tỏa liên trạng (toả: cái vòng. Lấy vòng móc liền nhau gọi là toả ;liên: cái xích; trạng: hình trạng (dáng))bảo vật phát ra ô quang như một con trăn hướng cự lang phóng đi như một tia chớp.

Mấy người còn lại thấy vậy cũng đều ra tay.

Cổ tay áo Hắc y mỹ phụ rung lên, ba khẩu phi kiếm màu đỏ bay nhanh ra;đại hán thì điểm một chỉ vào ngọc bài trước người, bỗng

nhiên từ giữa bay ra vài con bò cạp quái lạ có cánh đánh về phía trước; Hàn Lập há mồm nhẹ nhàng thổi một hơi, vài cây phi kiếm nhất thời linh quang đại phóng, hóa thành trùng điệp kim quang cuốn tới.

Cùng lúc đó, Bạch Dao Di vừa lật bàn tay, một cái lưới tơ tằm bán trong suốt hiện ra trong tay, nhẹ nhàng rung lên.Hàn quang lóe ra, lưới tơ tằm hóa thành một mảnh bạch khí hướng đầu âm chi mã trên đỉnh đầu cự lang trực tiếp chụp xuống.

Tuy rằng năm người lần đầu tiên liên thủ, nhưng các bảo vật xuất ra, vẫn tạo thanh thế kinh người.

Âm chi mã tựa hồ rất có linh tính, vừa thấy công kích này, sợ tới mức đem thân hình hạ xuống chút nữa thành nằm sấp, gắt gao giấu ở trong lông sói, không còn lộ diện nữa.

Thi lang thấy nhiều công kích vậy, hung quang trong mắt chợt lóe, tiếng gào dừng lại, mở rộng miệng, một cỗ lửa xanh biếc phun ra không dứt, khoảnh khắc hóa thành một mảng sóng xanh ngập trời nghênh tiếp vài cái pháp bảo.

Nhất thời, lục diễm cùng pháp bảo va chạm,cùng nhau dây dưa không dứt

Vô luận phi kiếm của Hàn Lập hay bảo vật của mấy người còn lại, đều bị thi hỏa này ngăn trở mà không thể đến gần bên người cự lang nửa bước, chỉ có vài con bò cạp từ ngọc bài bay tới không thể tránh né, bị lục diễm bao phủ nhất thời biến thành khói xanh. Có vẻ thi hỏa này uy lực thật không nhỏ.

Vốn lưới tơ tằm đang chụp xuống Âm chi mã, cũng đồng dạng bị lục diễm nâng lên, không thể hạ xuống. Thấy tình cảnh như vậy, Bạch Dao Di nhịn không được hừ lạnh một tiếng.

Bắc Dạ Tiểu Cực Cung vốn ở nơi băng thiên tuyết địa, nàng này vô luận pháp bảo hay công pháp đều lấy hàn(lạnh) thuộc tính là chính, tự nhiên đối với thi hoả này căn bản khinh thường một chút.

Không chờ bọn người Hàn Lập có phản ứng gì, nàng hai tay bấm độn niệm thần chú, trong miệng quát một tiếng, trên người chợt linh quang đại phóng, một tầng hàn khí màu trắng toát ra ngoài.

Một đoàn ánh sáng diễm lệ dị thường, đem nàng này bao ở trong đó giống như thiên nữ trên sông băng vô cùng thướt tha phiêu dật.

Độ ấm không khí bốn phía nhanh chóng hạ xuống chỉ trong phút chốc, Hàn Lập cùng lão giả họ Phú thì hoàn hảo, hắc y mỹ phụ cùng đại hán không kịp đề phòng, nhịn không được rùng mình một cái.

Cự lang tựa hồ cũng cảm thấy không ổn, sau khi hít sâu một hơi, bỗng nhiên trong miệng phun thi hỏa ra ngày càng nhiều.

Cơ hồ cùng lúc đó, Bạch Dao Di hé miệng ra đem chuôi quạt băng phun ra bên ngoài cơ thể, xoay quanh một cái sau đó dừng lại ở trong tay.

Cả người nàng hàn quang đại phóng, nhắm ngay thi lang rồi nhẹ nhàng một quạt xuống.

Lúc này đây từ trong quạt gào thét mà ra, đều không phải là thứ Hàn Lập nhìn thấy lúc trước, hoàng phong, mà là thứ cốt tuyết phong (thứ cốt tuyết phong- lão nào edit sửa dùm cai nha- cái này mình chịu, NB: gió mà sắc bén, có màu trắng như xương, như tuyết) bay toán loạn hướng đối diện thổi tới.

Xanh trắng hai màu ánh sáng đại phát, nhất thời bao trùm ánh sáng của các pháp bảo còn lại, tiếng từng trận bạo liệt Oanh long long lại thỉnh thoảng từ hai người va chạm truyền ra.

Thi hỏa thi lang này phun ra thật đúng là sắc bén dị thường, gặp được băng thuộc tính thần thông chuyên môn khắc chế mình, không ngờ còn có thể không rơi xuống hạ phong chút nào. Bạch Dao Di thấy vậy, trên mặt hiện lên một tia đỏ ửng, đồng thời trong lòng buồn bực. Quạt băng trong tay khẽ rung lên, lại lớn lên thêm nhiều lần, băng phong từ trong quạt phun ra tự nhiên uy lực tăng lên nhiều lần.(Cái này giống quạt ba tiêu của thiết phiến công chúa quá-mình mà có cái này thì…hehe)

Mà lúc này, bọn người lão giả đã từng thử sức qua với thi lang một lần tự nhiên sẽ không đứng nhìn Bạch Dao Di một mình cùng quỷ vật này đấu pháp.

Lập tức lão giả hướng toả liên trạng lúc trước đã xuất ra điểm một chỉ, nhất thời trên toả liên *"Phanh"* một tiếng, hỏa diễm màu đen tại trên toả liên ào ào nổi lên. Sau đó toả liên nhoáng lên, huyễn hóa ra hơn mười hỏa liên cái độc nhất vô nhị, khoảnh khắc hình thành một lưới lửa cực lớn hiện lên trên đỉnh đầu cự lang, hung hăng ép xuống, giống như là thiên la địa võng.

Mà trong miệng hắc y mỹ phụ lại lẩm bẩm, sau khi ba cái phi kiếm đỏ hồng run lên một trận, lại bỗng nhiên ba kiếm hợp nhất, hóa thành một cây cự kiếm dài hơn một trượng, kiếm khí tung hoành hung hăng chém tới.

Đại hán họ Nguyên sắc mặt không đổi vừa thu lại ngọc bài cầm trong tay, một cái hồ lô màu lam lại hiện ra trong tay, từ giữa phun ra một cỗ tử vụ (sương mù màu tím)nồng đậm dị thường, chậm rãi hướng đối diện thổi đi, cũng không biết có thần hiệu gì.

Hàn Lập mắt thấy mấy người còn lại xuất hết thần thông, lông mày khẽ nhíu, tay áo bào lơ đãng rung lên, một đạo tia hồng chợt lóe lướt đi, từ trong tay áo biến mất không thấy.

Bị nhiều công kích như vậy đồng thời áp chế, cự lang ngay cả thần thông không nhỏ cũng cảm thấy chống đỡ hết nổi, tại không trung sau khi hỏa liên cùng cự kiếm đỏ hồng một phương gia nhập, thi hỏa lập tức bị áp chế, liên tiếp lui về phía sau. sương mù màu tím dày đặc cũng lập tức tới phía trước.

Thi lang này tuy rằng linh trí không cao, nhưng bản năng trời sinh họ nhà sói vẫn có khả năng khiến nó cảm thấy nguy hiểm, lập tức quanh thân lục quang chợt lóe, thân hình chợt rút nhỏ một vòng, tiếp theo bộ lông cứng rắn trên lưng một lần nửa dựng đứng lên, sau một tiếng gầm nhẹ, một chùm lục mang dày đặc bắn nhanh ra, bao vây tất cả năm người lại.

Lần này có chút ra ngoài dự kiến của mọi người, nhưng cũng không dám coi thường, đều thi triển thần thông ngăn cản chùm lục mang này, thế công trong tay tự nhiên chậm lại. Mà một chút trì hoãn này, biến dị thi lang lại đột nhiên quay đầu một cái, hướng lối vào bỏ chạy như điên.

Lần này, bọn người lão giả không khỏi sửng sốt.

------oOo------

Chương 982: Sát hồn ti

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc này, hồng mang chợt loé lên, một cây hồng châm quỷ dị hiện ra bên cạnh cự lang.

Liền lúc đó, phi châm hoá thành một đạo hồng tuyến đâm thẳng vào lục diễm hộ thể của thi lang.

"Phốc" một tiếng, hồng tuyến sắc bén dị thường đã xuyên thấu qua lục diễm.

Cự lang kinh hãi, liều mạng cử động lang thủ (chân sói), nhưng vẫn bị hồng tuyến đâm xuyên vào cổ, rồi từ một cái xương sườn khác mà đâm ra ngoài.

Thi lang bị đòn đau, rống lên một tiếng rống to, từ bốn chân thi lang sinh ra những luồng hắc khí, rồi phóng đi cực nhanh, thoáng cái đã nhập vào trong âm phong, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

"Đuổi theo!"

Chẳng biết ai hét lớn một tiềng, trên người chúng nhân linh quang đại phát, định sử dụng độn quang đuổi theo.

Nhưng đúng lúc này, từ bên hông Hàn Lập bỗng nhiên truyền ra một tiếng kêu trầm thấp.

Âm thanh không lớn, nhưng sắc mặt Hàn Lập đại biến, lật tay bắn ra mấy đạo kiếm khí màu xanh ngang dọc, hung hãn đánh về một khoảng đất rộng hơn mười trượng

Vài tiếng *"uỳnh. ầm. ầm."* nổ ra, trên mặt đất u quang chợt loé, mấy cái tay người đen thui quỷ dị hiện lên. Ngón tay khẽ động đã làm cho mấy đạo kiếm quang văng đi dễ dàng.

Cùng với âm phong mãnh liệt, bên trong mơ hồ hiện ra ba bóng người khẽ lay động. Chính là ba cái thây khô (xác ướp) đã từng xuất hiện một lần trong giao lộ.

Cũng không biết chúng nó có mưu đồ gì, lại có thể tránh được pháp trận ở cửa, bám theo mấy người tới đây, mà vẫn khéo léo ẩn dấu không ra.

Nhưng lúc đám người Hàn Lập muốn rời đi thì một cái thây khô nhất thời sơ sẩy để lộ khí tức ra ngoài, liền bị Đề Hồn thú trong túi linh thú của Hàn Lập phát hiện, mới bị bức phải hiện thân.

Những thây khô này tuy đều gầy đét hao hao nhau, nhưng chiều cao hình thể vẫn còn có chút khác biệt. Với trí nhớ hơn người của Hàn Lập, tự nhiên nhận ra một con nhìn quen mắt dị thường. Rõ ràng là con đã hoá thành tro bụi.

Sắc mặt Hàn Lập không khỏi khẽ biến. Mà Hắc y mỹ phụ và Bạch Dao Di bênh cạnh cũng đồng thời phát ra một tiếng kêu kinh hãi.

"Những thây khô này sao lại sống lại được. Lúc ta phát hiện ra, chúng hoàn toàn là vật chết."

Âm thanh kinh ngạc của Hắc y mỹ phụ vang lên. Xem ra nàng khi ở hang động khác đã từng phát hiện một con khác.

Mà sự giật mình của Bạch Dao Di thì tự nhiên giống với nguyên nhân của Hàn Lập, trên mặt hiện ra thần sắc kinh hãi.

"Sao vậy, các ngươi cũng nhận ra những quỷ vật này à. Hiện tại mặc những cái khác đã, trước tiên đuổi theo Âm chi mã là việc quan trọng hơn. Hàn đạo hữu, Thường sư muội, hai người các ngươi trước tiên lưu lại đối phó những quỷ vật này, những người còn lại cùng ta đi truy đuổi linh vật. Nếu để nó trốn được lần thứ hai, muốn tìm ra nó cũng không dễ." Lão giả họ Phú tuy cũng rất kinh ngạc với sự xuất hiện của ba cái thây khô, nhưng một lòng vẫn muốn bắt được Âm chi mã liền nói.

Vì hắn nghĩ, bất kể là Hàn Lập cùng sư muội của hắn đối phó ba cái luyện thi quỷ dị hay là ba người bọn hắn đối phó con thi lang kia đều là không có vấn đề gì.

Những người khác cũng không có ý kiến phản đối.

Sau khi Hắc y mỹ phụ lên tiếng đáp lại và Hàn Lập cũng gật đầu, ba người lão giả họ Phú không chần chờ hoá thành độn quang bay vọt đi, trực tiếp đuổi theo thi lang đã biến mất trong âm phong.

Sau khi Hàn Lập đem tinh hoá phi châm thu lại, liền cùng Hắc y mỹ phụ đứng sóng vai, lạnh lùng nhìn mấy cái thây khô này.

Tuy rằng nguyên bản Quỷ đạo thần thông quỷ dị dị thường, nhưng thi thể đã bị Tịch tà thần lôi huỷ diệt mà vẫn có thể tái hiện một lần nữa, thật có chút khó tin. Vì vậy tuy ngoài mặt Hàn Lập thần sắc vẫn như thường, nhưng trong lòng tự nhiên tăng thêm vài phần cẩn trọng.

Mỹ phụ thân là trưỡng lão Cửu U Tông, với ma công yêu quỷ công pháp hiểu rõ rất nhiều, đồng dạng cũng không dám khinh thường những thây khô này. Tuy rằng cự kiếm màu hồng toả quang mang loá mắt đang xoay tròn trên đỉnh đầu nhưng nàng cũng không có ý liều lĩnh ra tay.

Hai người Hàn Lập bình tĩnh như vậy nhưng những thây khô đối diện nhìn ba người khác rời đi, lại kiềm chế không được.

Một con thân hình lớn hơn ở giữa bỗng nhiên đi nhanh về phía trước hai bước, cùng lúc hé miệng, một sợi tơ nhỏ màu tro phun ra, trực tiếp hướng mỹ phụ bắn tới.

"Muốn chết!" Sắc mặt mỹ phụ trầm xuống, trong miệng hừ lạnh một tiếng.

Tay áo bào rung lên, hơn mười khối hoả cầu liên tiếp từ trong tay áo bắn nhanh ra. Sau đó lại chỉ một tay lên cự kiếm trên đầu.

Cự kiếm hư không bổ xuống một nhát, một đạo kiếm khí đỏ đậm hung hăng chém xuống.

Hiện nàng nghĩ sợi tơ nhỏ này cùng lắm cũng chỉ là thi khí cô đọng mà thành, Hoả thuộc tính công pháp vừa hay khắc chế được nó.

Kết quả lại là một màn kinh người!

Sau hai tiếng *"phốc phốc"*, sợi tơ màu tro cứ như không, xuyên thủng tất cả hỏa cầu.

Tiếp đó hoả quang loé lên, tất cả hoả cầu đều biến mất không thấy đâu nữa, trong nháy mắt đã bị sợi tơ màu tro hấp thụ không còn một mảnh.

Mà kiếm quang màu đỏ chém lên vật đó so với hỏa cầu cũng không khá hơn chút nào. Chỉ khiến sợi tơ mười phần bền bỉ nhoáng lên một chút, rồi đồng dạng bị thu nạp không thấy bóng dáng.

Sợi tơ không dừng lại chút nào, hướng tới người Hắc y mỹ phụ bay đến.

Mỹ phụ thần sắc cả kinh, cánh tay áo phất lên một cái, một cai tiểu thuẩn màu xanh hiện ra.

Quang mang chớp động, tiểu thuẩn này đã cuồng trướng lên gấp mấy lần chắn trước người mỹ phụ.

Cùng lúc đó, khẩu cự kiếm trong không trung chợt loé lên trực tiếp chém thẳng xuống.

Linh lực pháp thuật có thể bị hấp thu nhưng lấy bản thể pháp bảo công kích tuyệt đối không xuất hiện tình huống như vậy.

Trong khoảnh khắc, Hắc y mỹ phụ nghĩ vậy.

Quả nhiên đúng như tưởng tượng, khi cự kiếm chém lên thân sợi tơ màu tro, nhất thời chặn vật ấy, buộc nó phải dừng lại,

Mỹ phụ mừng rỡ, đang muốn kích phát thần thông lên thân kiếm thì, sợi tơ màu tro bỗng nhiên mơ hồ một trận, cuối cùng *"lấy một hóa trăm"*, đã biến thành hơn trăm sợi tơ màu tro.

Các sợi tơ khẽ xoay chuyển, đã rậm rạp quấn chặt cự kiếm vào giữa.

Tiếp theo một tầng giam cầm quỷ dị.

Sợ tơ hiện ra. Hồng quang vừa cùng u quang tiếp xúc trên thân kiếm, thì đều ảm đạm đi một chút do màu hồng chuyển thành màu đen hiện lên, bộ dạng như đang bị làm cho ô uế.

Nữ tử họ Thường cùng cự kiếm có liên hệ tâm linh, một chút trì trệ hiện ra.

Lần này, lòng Hắc y mỹ phụ trầm xuống, không đắn đo nhiều, đột nhiên vỗ túi trữ vật, một kiện bảo vật pháp luân bàn xuất hiện ở trong tay.

Nhưng còn chưa chờ nàng tế xuất ra giải vây cho phi kiếm, thì chợt nghe thấy một tiếng sét đánh vang lên bên cạnh, kim hình cung sáng chói bắn ra, vừa vặn kích ở trên cự kiếm.

Tiếng sấm nổi lên, sợi tơ màu tro trong kim quang đứt ra từng khúc. Cự kiếm lấy được tự do.

"Cảm ơn Hàn huynh đã trợ giúp!"

Mỹ phụ mừng rỡ vội tạ ơn, sau đó bấm quyết niệm thần chú, phi kiếm lập tức hoá thành ba đạo hồng mang bay trở về, nhập vào trong tay áo không thấy bóng dáng.

Hàn Lập một kích thay đối phương giải vây xong, cũng không cùng nàng này khách sáo, lại nhìn chằm chằm vào giữa không trung, chau mày.

Bởi vì thây khô đối diện gầm nhẹ một tiếng, sợi tơ màu tro nguyên bản đã bị đánh tan không ngờ ngưng kết trở lại, chỉ trong nửa khắc hồi phục lại như lúc đầu, một lần nữa khôi phục hình dáng của sợi tơ.

Lúc này hai thây khô khác thân hình nhoáng lên cũng đã phóng tới, dường như muốn đồng loạt ra tay.

(đánh hội đồng là khôn, hohoho, nổi máu anh hùng là chết đoản – Vịt đang chém ()

Hắc y mỹ phụ nhìn thấy cảnh này, thần sắc tự nhiên không được tốt lắm, nhưng sau khi liếc mắt nhìn lên nhiều sợi tơ đang ngưng lại, trong đầu linh quang chợt loé, dường như nghĩ ra điều gì đó.

"Sát hồn ti! Mấy thứ này đều không phải thi khí, là thi sát khí." Nàng thất thanh kêu lên, sắc mặt tái nhợt dị thường.

"Thi sát khí?"

Hàn lập nghe thấy tên này cảm thấy có chút quen thuộc, sau khi lướt qua trí nhớ trong đầu, lập tức nhớ tới trước đó không lâu, thấy trong Đại Diễn Bảo Kinh có nhắc tới vật ấy.

Vừa nghĩ tới ghi chép có liên quan, sắc mặt hắn nhất thời lo lắng trầm xuống.

Thứ này là một trong các Quỷ đạo đại thần thông mà rất ít tu sĩ biết tới.

Thi sát, tên như nghĩa, nguyên hình của nó chính là sát khí. Chẳng qua đây không phải là loại sát khí thường, mà là sau khi người mang sát khí ban đầu bị chết, sát khí trước khi tan hết cùng với thi khí kết hợp hình thành cái thứ quỷ dị này.

Nghe nói để hình thành nó vô cùng khó, ít nhất cũng là thi thể tu sĩ tu vi kết đan kỳ, còn có rất nhiều điều kiện không rõ nữa, mới có cơ duyên xảo hợp hình thành. Nhưng thi sát khí một khi hình thành, có khả năng bất tử bất diệt, hơn nữa còn có thể hấp thu linh khí ngũ hành và chuyên làm ô uế các loại pháp bảo pháp khí, thực sự dị thường, là một trong những thần thông cao cấp nhất Quỷ đạo.

Về phần Sát Hồn ti, hắn tuy chưa từng thấy qua, nhưng xem ra hẳn là dùng thi sát khí để thi triển thần thông loại này, thảo nào khó giải quyết như vậy.

Xem ra ngay cả dùng Tịch tà thần lôi của hắn đánh tan vật này, cũng không cách nào diệt trừ tận gốc.

Khi Hàn Lập nháy mắt sắp thông suốt tất cả suy ngĩ thì ba cái thây khô này đồng thời duỗi hai tay, từ mười ngón tay cong lại bắn ra, một dòng tro bụi theo đầu ngón tay bắn nhanh ra.

Hắc y mỹ phụ hít sâu một hơi, pháp luân cầm trong tay thoáng cái xuất ra, đồng thời trong miệng niệm từng đợt từng đợt các âm thanh chú ngữ.

Sau khi pháp luân quay tròn trong không trung, bỗng nhiên bắn ra linh quang bảy màu hóa thành một màn ánh sáng đem cả hai người bao phủ lại.

"Linh quang bảy màu! Pháp bảo Phật môn!"

Hàn Lập nguyên bản đang giơ tay lên, trong tay đã chớp động hồ quang kim sắc, vừa thấy cảnh này, động tác trên tay không khỏi dừng lại, mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Sát hồn ti này nhanh không gì sánh được, trong chớp mắt đã đánh tới màn ánh sáng bảy màu, nhưng cuối cùng bị chắn ở bên ngoài, không xuyên qua được.

Hàn Lập cũng không ngạc nhiên, công pháp Phật môn nguyên bản chuyên khắc chế Quỷ đạo thần thông, sát hồn ti này cho dù sắc bén, nhưng gặp phải phật môn linh quang cũng không có khả năng bài trừ được trong thoáng chốc.

Trái lại, mỹ phụ này thân là trưỡng lão ma môn mà lại có bảo vật Phật môn lại làm Hàn Lập cảm thấy ngạc nhiên.

Ba gã thây khô thấy sát hồn ti nhất thời không có hiệu quả, nhưng cũng không dừng tay, ngược lại mười ngón tay rung lên một hồi, lập tức vô số sợi tơ màu bạc biến ảo ra bốn phía, tiếp đó tầng này kề tầng khác quấn trên màn ánh sáng bảy màu, có ý đem hai người vây khốn trông đó cho tới chết.

Hàn quang trong mắt Hàn lập chợt loé, hai tay chà xát đồng thời đưa lên.

Hai đạo kim hình cung lớn từ lòng bàn tay phun ra, kích ở trên màn ánh sáng. Một tiếng *"Đùng."* vang lên, một tầng điện võng kim sắchình thành ở mặt ngoài, trong nháy mắt đem sợi tơ sắc tro bên ngoài đánh thành tro bụi, biến thành vô hình.

Ba cái thây khô thấy vậy, cũng không thèm để ý, trong tay vẫn liên tục phun ra sát hồn ti mới, tro bụi bị đánh tan lúc nãy một lần nữa ngưng kết lại.

" Thường đạo hữu, hãy để ta ra ngoài!" Hàn Lập ngắn gọn nói.

Tiếng sấm vang lên, phía sau hắn đột nhiên hiện lên hai cánh màu bạc.

Hắc y mỹ phụ nghe Hàn Lập nói như vậy, đang kinh hãi muốn khuyên can thì thấy trạng thái kỳ dị của Hàn Lập, liền lập tức nuốt lại lời muốn nói, từ một nơi trên màn ánh sáng, nhất thời nứt ra ra một cái khe.

Cùng lúc đó, hai cánh nhất động, Hàn lập trong ngân quang không thấy bóng dáng.

Ba cái thây khô đã mở ra linh trí, thoáng cái vô ý thức dừng lại hoạt đông trong tay, ánh mắt không khỏi nhìn xung quanh.

Ngay một khắc sau đó, ở phía sau chúng mấy trượng, Ngân hình cung chợt loé lên, thân hình Hàn Lập hiện ra. Ba cái thây khô không cần suy nghĩ, mười ngón tay bắn ra, hơn mười đạo sát hồn ti bắn thẳng đến Hàn Lập.

Hàn Lập căn bản không né, mà hé miệng ra, ba đạo kim mang từ trong miệng liên tiếp phun ra, trực tiếp nhắm ba cái thây khô đánh tới.

------oOo------

Chương 983: Ngân sí dạ xoa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lấy tốc độ mà nói, hiển nhiên kim mang do Hàn Lập xuất ra so với Hồn Ti vẫn nhanh hơn một chút, ngay sau đó ba tiểu kim kiếm đã cắm vào lồng ngực tam thi.

Mà cùng lúc đó Hồn ti cũng đã tới ngay trước mặt Hàn Lập, chuẩn bị quấn lấy người hắn.

Nhưng Hàn Lập lại quát khẽ một tiếng, một tầng thất sắc quang mang hiện ra, bụi ti đụng trúng quầng sáng này nhất thời bị ngăn lại.

"Thất sắc linh quang!" Hắc y mỹ phụ ở phía xa thấy cảnh này không khỏi sửng sốt.

Hàn Lập sắc mặt không đổi lui xa khỏi tam thi.

"Ầm ầm ầm", ba tiếng sét vang lên, ba thanh tiểu kim kiếm đồng thời bắn ra một đạo kim hồ (tia sét), trong khoảnh khắc hiện ra điện võng vây lấy tam thi, hồ quang (tia lửa điện) bắn ra tứ phía.

Tam thi một tiếng rên cũng không có, nhất thời thân thể trong kim hồ bạo liệt thành hư ảo, sau đó ba đạo hắc khí xuất hiện.

Ba đạo khí này vừa bị kim hồ đánh tan lại tiến hành tự dung hợp, tuy bị Ích Tà thần lôi kìm chế nhưng vẫn có khả năng tái sinh, giống như bất tử chi thân.

Hàn Lập thấy thế thì nhướng mày.

"Đó mới chính là bản thể của luyện thi, không ngờ bọn chúng lại đem sát khí dung hợp thành một thể, trong thời gian ngắn có lẽ khó có thể diệt sát chúng nó. Chỉ nên dùng phép cấm chế, tạm thời phong ấn chúng." Hắc y mỹ phụ thấy Hàn Lập đắc thủ lập tức

mừng rỡ thu lại quang mạc bay đến, thấy tình thế như vậy liền lên tiếng đề nghị.

"Cũng chưa ổn lắm, đám tà vật này còn không biết còn ẩn chứa thần thông quỷ dị gì, cấm chế bình thường chỉ sợ không thể phong ấn được. Hay là cứ làm cho xong thì hơn."

"Làm cho xong???"

Mỹ phụ kinh ngạc, còn chưa kịp hiểu ý tứ thì Hàn Lập đã vỗ vào túi linh thú bên hông. Một đạo ô quang bắn ra, xoay một vòng dừng lại trên mặt đất, hiện ra một hắc tiểu hầu.

Đề Hồn thú!

Đề Hồn thú bị thi khí thu hút lập tức trở nên hưng phấn, không chờ Hàn Lập ra lệnh đã hiện hình, hướng về phía trước dùng mũi hừ một cái.

Nhất thời một đạo hà quang từ mũi phóng xuất ra, hà quang đem cả kim hồ cùng hắc khí tất cả thu vào, sau đó liền thu nhỏ lại rồi chui vào miệng Đề Hồn thú.

Đề Hồn thú sau một hồi điên cuồng cắn nuốt, hai tay xoa bụng hưng phấn nhảy dựng lên tựa hồ vô cùng vui mừng.

Mỹ phụ đứng bên kia thì há hốc mồm cả kinh.

Linh thú có khả năng cắn nuốt linh hồn quỷ vật trên thế gian tuy không nhiều lắm nhưng không phải là không có. Nhưng giống như tiểu hầu trước mặt có khả năng dễ dàng đem quỷ vật sát khí nuốt vào, thì nàng chưa bao giờ nghe nói qua. Hơn nữa tiểu hầu này lại có thần thông cắn nuốt quỷ vật như linh thú vậy, chỉ có Bích Tình Linh Viên là có khả năng này, nhưng nhìn thế nào thì bộ dáng của tiểu hầu này cũng không giống.

Trong lúc mỹ phụ còn đang run sợ, Hàn Lập liếc nhìn Đề Hồn thú, thấy nó vẫn vô sự nên yên lòng.

Hắn cũng không thu hồi linh thú ngay, suy nghĩ một hồi lại vẫy tay

một cái.

Đề Hồn thú lập tức lộn một vòng, nhu thuận ngồi xổm lên vai Hàn Lập.

"Đi thôi, không biết bọn Phú huynh truy bắt Âm Chi Mã ra sao rồi." Hàn Lập liếc mắt nhìn hắc y mỹ phụ, nhàn nhạt nói.

"Chắc cũng không mất thời gian lắm, Thi Lang đã bị Hàn huynh đánh bị thương không thể đi quá xa, hơn nữa còn có hai vị đạo hữu Nguyên, Bạch tương trợ." Nữ tử họ Thường cố gắng áp chế tò mò về Đề Hồn thú, mỉm cười đáp.

Hàn Lập khẽ cười, đang muốn nói tiếp bỗng chấn động, mỹ phụ đối diện đang mỉm cười cũng biến sắc.

Hai người thất kinh nhìn nhau, tay áo bào Hàn Lập run lên, mỹ phụ cũng động tay vào túi trữ vật, lật một cái lấy ra một cái trận bàn.

"Ấn ký của Nguyên đạo hữu đã biến mất, Thường đạo hữu, phần của ngươi thế nào?" Hàn Lập hít sâu một hơi, ngưng trọng hỏi.

"Ấn ký mà ta hạ trên người Nguyên đạo hữu cũng đã biến mất, chẳng lẽ đã gặp chuyện? Nhưng chúng ta cùng bọn họ mới chia tay không lâu!" Hắc y mỹ phụ lên tiếng, vẻ mặt khó có thể tin được.

"Không rõ lắm, có thể Phú huynh gặp phải cường địch hay Nguyên đạo hữu bị cấm chế vây khốn, có một vài cấm chế có thể ngăn cản pháp thuật của chúng ta." Hàn Lập trấn định trả lời.

"Hàn đạo hữu đã nói vậy, hay là chúng ta mau nhanh quá đó xem sao. Theo tiêu ký mà nhìn, bọn họ hẳn là chưa đi quá xa." Hắc y mỹ phụ có chút lo lắng nói.

Hàn Lập không có ý kiến gì, gật đầu đồng ý.

Sau đó hai người hóa thành hai đạo thanh quang bay về hướng thông đạo.

Sau khi đi qua liên tục bảy tám thông đạo, bay thêm mười dặm nữa, trước mặt hai người bỗng trở nên sáng ngời, phía trước không ngờ lại là một nơi trống trải, khắp nơi đều là khoáng thạch.

Hai người cẩn thận đi tới, độn tốc cũng dần chậm lại.

Nhưng sau khi đi hơn trăm trượng, khoáng thạch cũng dần biến mất, lại xuất hiện một quảng trường nhỏ.

Ở giữa quảng trường mà một thúy lục cự trúc (cây trúc lớn màu lục), đỉnh trúc phóng thẳng lên đỉnh động không thấy bóng dáng, phía dưới lại bố trí một cự trận cơ hồ trải khắp quảng trường, mà bốn phía lại có hơn mười lăm cột đá, trên mỗi cột dùng xích sắt trói một hắc kiền thi (thây đã khô đen), cùng với dạng lúc trước Hàn Lập thấy qua giống nhau, tất cả đầu bị mổ bụng phanh ruột.

Mà khiến cho Hàn Lập cùng mỹ phục giật mình chính là, dưới thúy trúc xuất hiện một lục mao địa nhân (quái vật lông xanh hình người), quái vật này ngồi tại đó, bàn tay đang kéo theo một thi thể không đầu, đầu thì đang cúi xuống nhai thứ gì. Nhìn phục sức ăn mặc của thi thể rõ ràng là của đại hán họ Nguyên.

Cạnh lục mao quái vật còn có một quái vật to lớn, rõ ràng là cùng loại với thi lang lúc trước.

Không ngờ được, trên tay của quái vật kia chính là đầu của đại hán họ Nguyên kia, giờ đã hoàn toàn vô hồn, không còn một tia sinh mạng.

Mà Âm Chi Mã còn đang nằm bất động cạnh thi lang.

Nhìn thấy cảnh này, tròng lòng Hàn Lập phát lạnh.

Sắc mặt hắc y mỹ phụ tái nhợt, đôi mắt khẽ đảo xem qua mọi nơi xung quanh, sau đó kinh hãi kêu khẽ một tiếng.

"Phú sư huynh!"

Lúc này nàng đang nhìn chằm chằm vào không trung, thần tình vô cùng kinh hãi.

Hàn Lập nhìn theo, lúc này mới phát hiện tại không trung hai bên quảng trường có hai cái kén xám đang trôi nổi phiêu phù, mà bên ngoài là một tầng sợi tơ màu xám, chính là Sát Hồn Ti vừa mới được kiến thức qua.

Mà trình độ kết thành một lớp dày đặc thế này, kiền thi (thây khô) lúc trước không thể sánh được.

Mà hai kén này, một thì không ngừng bạo liệt vang liên tiếng *"oanh long long"*, còn cái kia lại yên lặng đến kỳ lạ.

Thoạt nhìn thì Phú lão giả cùng Bạch Dao Di đang bị nhốt tại đó, xem ra vẫn còn sống.

Nhưng chỉ trong khoảng nửa khắc, ba gã tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ một chết hai bị bắt, tuy Hàn Lập vẻ ngoài bình tĩnh nhưng trong lòng đã bắt đầu hoảng sợ.

Hắc y mỹ phụ mặc dù quan tâm đến tình hình của lão giả họ Phú nhưng cũng biết đây không phải lúc thích hợp để cứu người. Sau khi nhìn qua cái kén xám, nàng liền thu ánh mắt lại nhưng tay áo lại lơ đãng run lên, đem phật môn pháp luân cầm trên tay.

Nhưng lục mao quái vật kia vẫn không để ý đến hai người, chỉ tiếp tục cúi đầu ăn không ngừng.

"Rắc.rắc" hai tiếng giòn giã vang lên, một cánh tay trên thi thể đã bị quái vật kéo xuống, thuần thục bỏ vào miệng.

Nhìn thấy phần huyết nhục mơ hồ còn lại trên thi thể của đại hán họ Nguyên, đồng tử Hàn Lập co rụt lại, hai mắt nổi lên lam mang.

Mà lúc này, Đề hồn thú đang ngồi trên vai hắn lại phát ra tiếng thét bén nhọn, cả bộ lông toàn thân dựng hẳn lên, gắt gao nhìn lục mao quái vật, bày ra tư thế chiến đấu.

Hàn Lập thông qua minh hồn châu trong cơ thể, khẽ cảm ứng được sự kích động của linh thú, không ngờ hơn phân nửa trong đó là sợ hãi, bộ dáng như gặp phải thiên địch.

Hàn Lập lại càng cẩn trọng.

Lục mao quái vật vừa nghe tiếng thét của Đế hồn thú, động tác trong tay dừng lại, sau đó *"Sưu"* một tiếng, tàn thi của đại hán lập tức bay thẳng ra ngoài hơn hai mươi trượng mới đập mạnh xuống đất.

Hàn lập cùng mỹ phụ thấy thế sắc mặt khẽ biến.

Không ngờ khí lực quái vật này lại lớn như thế.

Lục mao quái vật không chút hoang mang, ngẩng đầu đi tới.

Lúc này Hàn Lập mới thấy rõ bộ dáng của nó.

Lục mao quái vật này khuôn mặt xấu xí, phảng phất như khỉ và vượn, nhưng khi nhìn kỹ lại khác xa.

Răng nanh của nó không những dài hơn tấc mà còn sắc nhọn vô cùng. Hơn nữa trên miệng quái vật đầy máu tươi, đôi mắt ngân bạch lóe sáng phảng phấc như không có đồng tử, hình tượng quả thật vô cùng quỷ dị.

Hơn nữa Hàn Lập lưu tâm ở chỗ, thân sau quái vật không ngờ lại loáng thoáng hiện lên hai khối thịt nhô cao, nhìn như hai cái bánh bao.

Lục mao quái vật nhìn hai người ánh mắt không ngừng đảo qua lại, sau đó nhìn chằm chằm vào Đề Hồn thú trên vai Hàn Lập, trên mặt lại lộ ra một biểu tình cổ quái, thoáng như kinh ngạc, lại giống như mê hoặc.

Đế hồn thú này bị lục mao quái vật nhìn chăm chú, cả người co lại, lông trên thân cũng không tự chủ chổng ngược lên.

Sau đó nó trực tiếp nhảy đến trước người Hàn Lập, hai tay vỗ vào trước ngực, hắc mang quanh thân đại phóng, thân hình phóng đại lên.

Trong nháy mắt, một con vượn lớn to hơn mười trượng hiện ra, trên lưng mang đồ án huyết sắc ác quỷ vô cùng rõ ràng, trông sống động như thực sự tồn tại vậy.

Sau khi Đề Jồn thú biến thân, lục mao quái vật tựa hồ cảm giác được điều gì, thân hình bỗng lùi lại vài bước đồng thời hai vai run lên.

"Phần phật" hai tiếng, hai cái bánh bao sau lưng vươn dài ra thành một đôi cánh, ngân quang chói lòa.

"Ngân Sí dạ xoa!"

Hắc y mỹ phụ bật thốt danh xưng của lục mao quái thú, đôi mắt đẹp lại lộ ra vẻ kinh hoảng.

Sắc mặt Hàn Lập cũng trắng bệch.

Ngân sí dạ xoa, đây chính là cấp bậc luyện thi gần đến kim thân nguyệt thi tồn tại trên nhân giới. Nói cách khác, đây là một loại quái vật khủng bố có thể so sánh với tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ.

Còn nghe đồn rắng, nếu là Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ bình thường cùng nó tranh đấu hơn phân nửa là chịu thất bại.

Bởi vì luyện thi đã đến mức này có thể dùng ngân sí phi thiên lên ngoài chín tầng trời hoặc lui xuống hoàng tuyền âm giới, lại được trời cho hai loại thần thông phong, thổ. Hơn nữa chẳng những thân thể rắn chắc vô cùng mà còn tinh thông ảo thuật.

Một đôi vô đồng ngân mục (mắt bạc không tròng) nhưng có thể khiến tu sĩ thần thức không đủ mạnh bị mê hoặc, ngoan ngoãn chịu lệnh nó mà không biết.

Các tư liệu về Ngân Sí dạ xoa nhanh chóng lướt qua đầu Hàn Lập, cứ mỗi lần nhận thêm một tin là môi hắn lại cắn chặt hơn.

"Không ngờ sau ba tên kia lại có thêm hai người dẫn xác đến. Ta cũng không còn nhớ rõ đã bao nhiêu năm không được nếm mùi

huyết nhục tươi sống, hôm nay có thể một lần ăn thống khoái rồi."
Ngân sí dạ xoa hay cánh sáng ngời vung lên, không hề sợ hãi khí tức của Đề Hồn thú, ngược lại còn nói một câu tiếng người.

Nhưng lời nói lại vô cùng dị thường, cơ hồ khác xa nhân loại.

------oOo------

Chương 984: Ngân đồng huyễn thuật

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nghe xong lời ấy, khóe miệng vô ý co lại một chút, bỗng nhiên đánh ra một phát

Hai lưỡi kiếm chợt lóe sau đó bắn ra, mục tiêu chính là hai cái kén lớn màu xám trên không.

Sau khi biết quái vật trước mắt không dễ dàng giải quyết, Hàn Lập trong lòng lập tức tồn tại ý nghĩ cứu hai người ra trước. Nếu là bốn người liên thủ lại, tự nhiên tần suất thắng lợi sẽ tăng nhiều

Phía đối diện, Ngân Sí Dạ Xoa nhìn thấy cảnh này, thân hình tuy không động, nhưng khóe miệng lại lộ ra một tia cười lạnh.

Trong ngân nhãn, quang mang kỳ lạ chợt lóe lên, bỗng nhiên từ trên hai bụi kén đều hiện ra một cái bàn tay lớn màu xám, chặn ngang hướng hai đạo kiếm mang chộp tới, động tác cực nhanh không gì sánh được.

Hàn Lập không kịp đề phòng, rốt cuộc làm cho hai thanh phi kiếm bị sát hồn ti hóa thành đại thủ giam lại trong đó.

Hàn Lập mặc dù trong lòng cả kinh, nhưng cũng không hề hoảng hốt, thần niệm khẽ động, ở giữa hai bàn tay màu xám liền đột ngột vang lên tiếng sấm. Ẩn ẩn kim quang chớp động. Hai thanh phi kiếm phóng ra Tịch Tà Thần Lôi, liền đem Sát Hồn Ti đánh thành từng mảnh phóng ra tán loạn, trong nháy mắt liền từ bên trong phá khốn mà ra.

Nhưng là đúng lúc này, từ giữa cái kén bay ra dày đặc sợi tơ xám, nhiều tầng dày đặc chụp xuống. Mà cùng lúc đó, một cổ khí xám cũng từ trong đại thủ tràn ngập ra khắp nơi, lại lần nữa ngưng kết thành lưới.

Hai thanh phi kiếm trong lúc nhất thời bị vây chết tại trong đó.

Hàn Lập nhướng mày, trong tay áo hai tay nắm chặt quyền, nhất thời toàn thân kim quang lóe ra, tiếng sấm nổi lên. Một tầng điện võng vàng rực trên người hiện ra, làm cho hắn giống như lôi thần hạ phàm.

Ngân Sí Dạ Xoa vốn đang nhìn chằm chằm vào Đê Hồn thú, xoay chuyển ánh mắt nhìn hướng về phía Hàn Lập, trên mặt hiện ra một tia kinh dị

"Có chút ý tứ. Dĩ nhiên có thể phá vỡ Sát Hồn Ti của ta. Mà ba cỗ Thi Sát phân thân của ta, cũng là bị ngươi hủy diệt." Ngân Sí Luyện Thi dĩ nhiên không mang theo tình cảm nói.

"Đích thật là ta diệt. Lời nói, việc làm của người cùng nhân loại chúng ta giống nhau, xem ra linh trí phi thường cao. Cũng nên cân nhắc một ít lợi hại đi. Việc khác ta không nói nhiều, ngươi nếu giao ra Âm Chi Mã, phóng thích hai người đồng bạn của ta, chúng ta có khả năng lập tức rời khỏi nơi này." Hàn Lập sau khi liếc mắt tàn thi của đại hán họ Nguyên, rồi lại chỉ Âm Chi Mã lạnh lùng nói.

Đúng lúc này, Đề Hồn Thú hóa thân là cự viên cũng phát ra một tiếng gầm nhẹ, phần lưng ác quỷ nổi lên đồ án huyết mang chói mắt, cũng lộ ra vài phần ý tứ uy hiếp

"Ngươi muốn vật nhỏ này, đương nhiên có thể. Đem đồng bạn của ngươi thả ra, tha các ngươi rời đi, cũng không phải là không thể " Ngân Sí Dạ Xoa lại không chút do dự nói.

"Ngươi thật sự đáp ứng?" Hắc y mỹ phụ đã đem Pháp Luân tế tới giữa không trung, nghe được việc này, thần sắc trở nên vui vẻ.

Thế nhưng Hàn Lập một lời cũng không nói ra

"Ta đáp ứng những điều kiện như vậy, các ngươi lại chỉ cần đáp ứng ta một cái liền có thể. Các ngươi có thể rời đi nơi này, nhưng con Linh Thú này nhất định phải lưu lại." Ngân Sí Dạ Xoa vươn

một ngón tay chỉ vào hắc sắc cự viên, ngân nhãn chuyển động vài cái nói.

Hắc y mỹ phụ nghe vậy ngẩn ra, cảm thấy thật ngoài ý muốn.

"Muốn lưu lại Linh Thú của ta? Ngươi nằm mơ đi." Hàn Lập lại nở nụ cười lạnh.

"Vậy các ngươi cũng đừng đi, đồng loạt lưu lại chỗ này làm thức ăn đi." Ngân Sí Dạ Xoa vừa thấy Hàn Lập cự tuyệt, lập tức vẻ mặt dữ tợn trở mặt, khóe miệng răng nanh bỗng dài ra gấp đôi, đồng thời hai mắt phun ra vạn đạo ngân mang bay tới.

"Cẩn thận ảo thuật của nó."

Từ giữa một cái kén xám đột nhiên truyền đến lời nhắc nhở của lão giả họ Phú. Nhưng âm thanh lúc có lúc không hơn nữa tùy thời tắc nghẽn mà chấm dứt

Những lời này, hiển nhiên nói ra có phần đã muộn.

Ngân nhãn chói mắt, cho dù Hàn Lập có được Minh Thanh Linh Mục, hai mắt cũng theo bản năng nhắm lại.

Hắc y mỹ phụ nhìn thấy cảnh này, tức thì bị một trận choáng váng, càng không thể không ngay lập tức nhắm lại hai mắt.

"Bất hảo." Tại lúc nhắm lại hai mắt thì Hàn Lập liền thầm kêu một tiếng.

Kết quả đợi hai người mở ra mắt ra thì quả nhiên hoàn cảnh bốn phía bỗng nhiên đại biến.

Chẳng những quảng trường, kén xám các thứ hết thảy không thấy bóng dáng. Bốn phía tất cả đều biến đổi là thành một vùng không nhận ra, Ngân Sí Dạ Xoa càng chẳng biết nơi nào.

"Ảo thuật dường như cấp bậc cũng không thấp." Hàn Lập thì thào nói.

"Có thực sự là thấp hay không thấp cũng phải thử qua mới biết được." Hắc y mỹ phụ nhíu mày nói

Nàng lo lắng lão giả họ Phú hình như đã trở nên suy yếu dị thường, lại càng không muốn chờ đợi thêm nữa, đột nhiên một ngón tay chỉ vào đầu Phật Môn Pháp Luân.

"Phốc" "Phốc" vài tiếng

Pháp Luân linh quang phóng ra. Mấy đạo thất sắc quang trụ tùy thời phun ra, thoáng chốc bay vào giữa sương mù dày đặc rồi không thấy bóng dáng. Nhưng dường như là một đi không trở lại, chút phản ứng cũng không có.

Hắc y mỹ phụ thần sắc trầm xuống, Không kịp suy nghĩ nhiều tháo xuống túi linh thú bên hông, nhanh chóng hướng tới không trung ném đi, hai tay bấm một đạo pháp quyết.

Nhất thời trong miệng túi rung lên. từ Bên trong phun ra một cổ hào quang đỏ đậm. Hóa thành một đàn phi xà bay đến.

Đàn phi xà này hình thể không lớn, chỉ sấp sỉ một thước, nhưng mỗi con trên đầu đều có mào. Toàn thân xà rực rỡ lóng lánh đỏ bừng, vừa nhìn thì đều biết không phải linh xà bình thường.

Mỹ phụ trong miệng niệm niệm bỗng nhiên hướng đàn phi xà đánh ra mấy đạo hồng sắc pháp quyết.

Nhất thời tất cả phi xà há miệng, vô số ngọn lửa thoát khỏi miệng rồi trong nháy mắt điên cuồng bay ra, sau đó cháy lên bừng bừng. Một biển lửa trong nháy hình thành, bắt đầu hợp lại cuộn trào dâng lên mãnh liệt.

Mắt thấy mỹ phụ hành động, Hàn Lập cũng không có xuất thủ hay nói cái gì, mà nhân cơ hội này, mắt không biểu tình đánh giá khắp nơi, trong mắt hiện rõ vẻ bình tĩnh

Tại trên cao mấy trượng một dải lửa hình thành trong nháy mắt, vốn bầu trời đang xám xịt chợt Phong Vân đại biến, bỗng chốc trở nên đen như mực không nhìn thấy gì.

Ngân quang chợt lóe. trong màn sương hiện ra hai cái yêu nhãn thật lớn. Mỗi một cái đều sấp sỉ một trượng. Ngân quang bắn ra bốn phía, rõ ràng là vô đồng ngân nhãn của Ngân Sí Dạ Xoa. cũng không biết làm thế nào biến thành lớn như vậy.

"Dát dát" tiếng cười quái dị từ không trung truyền đến. Sau đó giữa cặp mắt khổng lồ phun ra hàng loạt ngân quang, từ trên xuống vừa lúc đánh lên phía trên biển lửa

Một màn Quỷ dị xuất hiện.

Nơi mà ngân quang quét qua bất kể lửa cháy bừng bừng hay là phi xà. dưới một chiêu hết thảy đều biến mất, giống như tự nhiên bốc hơi vậy.

Biển lửa khắp nơi trong nháp mắt liền biến thành không có.

Nhìn thấy cảnh tượng khó tin như thế, Hàn Lập sắc mặt không thay đổi. Nhưng hắc y mỹ phụ sắc mặt đại biến lại xuất ra một đạo hồng sắc phi kiếm, nhắm ngay ngân nhãn trên không chém tới liên tục, nhưng giống như dã tràng xe cát, nửa điểm tác dụng cũng không có.

Lần này tâm của Mỹ phụ trầm xuống.

Hiển nhiên ảo thuật này rất lợi hại. Dường như còn vượt qua cả dự liệu của nàng, có thể trừ bỏ hay không, nàng nhưng một điểm nắm chắc cũng không có.

Lúc này trên không tiếng cười quái dị cứ tiếp tục không ngừng, đồng thời thanh âm càng lúc càng lớn, dần dần giống như tiếng sấm nổ ra. Mà cùng lúc đó, ngân nhãn một cái nối tiếp một cái hiện lên - mỗi một cái đều khổng lồ như nhau.

Sau một lúc lâu, không chỉ bầu trời tràn đầy yêu nhãn, thậm chí giữa bốn phía sương mù cũng chớp động nổi lên ngân mang.

Mà ngay sau đó tất cả yêu nhãn bỗng nhiên ngân quang chợt lóe, đồng thời hình dáng đại biến, hóa thành một loạt trăng lưỡi liềm.

Tiếp theo giữa hắc khí bốn phía đồng thời truyền đến trận trận kêu to, tiếng bước chân nặng nề vang lên, phảng phất như có quái vật gì sẽ từ trong sương mù mà phóng ra.

"Hàn huynh. Ngươi có biện pháp phá bỏ thuật này không." Hắc y mỹ phụ rốt cục thiếu kiên nhẫn xoay mặt hỏi.

Nàng đã nghĩ kĩ lắm. Nếu là tới Hàn Lập thần bí dị thường mà cũng không cách nào khả thi thì không thể không tổn hao máu huyết thi triển bí thuật một lần rồi.

Hàn Lập không có lập tức trả lời nàng cái gì, mà trực tiếp nhất nắm tay lên. Một đạo kim hồ ầm ầm từ trên cánh tay xuất ra

Sau một tiếng nổ mạnh, kim hồ chợt bắn ra, vừa lúc đánh vào những mặt trăng lưỡi liềm mới vừa hiện ra ở giữa sương mù

Kết quả sau một tiếng ầm vang, mặt trâng cùng kim hồ rốt cuộc đồng thời bạo liệt ra. Các mặt trăng khác hầu như đồng thời đổ xuống vô số ngân quang. Bốn phía lại một lần nữa trở nên chói mắt dị thường.

Hắc y mỹ phụ chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, không tự chủ được nhắm mắt lại. Nhưng đợi thân hình ổn định rồi, lại phát hiện chính mình đã lại một lần nữa xuất hiện ở trên sân rộng. Cái gì hắc vụ, trăng sao hết thảy đều biến mất không thấy.

Mỹ phụ trong lòng thở phào một hơi. Nàng lịch duyệt phong phú, đối với điều này cũng không có ngạc nhiên lắm.

Mà đối diện, Ngân Sí Dạ Xoa đứng ở dưới thúy trúc phảng phất cước bộ chưa động một cái. Nhưng ở sau lưng một cái ngân sí lại từ phía sau duỗi ra che ở trước người, đúng lúc đem một đạo kim hồ chắn ở bên ngoài. Hai mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm về phía Hàn Lập.

Mỹ phụ chú ý tới chính là, trên lục mao thủ chưởng của quái vật, không biết khi nào nâng lên một mặt hắc kính quay về phía hai người.

Kính không lớn nhưng toàn thân chớp động yêu dị ô mang, làm cho người ta vừa nhìn liền cảm thấy toàn bộ tâm thần bị hút vào trong đó. Thật sự là tà khí mười phần.

"Ngươi có thể ở giữa ảo thuật còn có thể tìm được vị trí của ta. Điều này cũng có chút kỳ quái. Ta có Tà Nguyệt Huyễn Kính phụ trợ. Ngân đồng ảo thuật uy lực tối thiểu cũng cường hãn hơn phân nửa. Cũng không phải là nói thần thức cường đại có thể bài trừ. Vừa rồi trong ảo thuật, ánh mắt của ngươi có chút cổ quái. Chẳng lẽ tu luyện qua linh nhãn bí thuật đặc thù?" Ngân Sí Dạ Xoa trong miệng nhàn nhạt nói. Ngân sí tùy ý vung lên, kim hồ cũng bị dễ dàng bị đánh tản đi.

Hàn Lập nghe xong lời này, lại cười lạnh một tiếng. Căn bản không có trả lời ý kiến đối phương mà tay áo rung lên. Nhất thời trong tay áo một tiếng thanh minh nổi lên. Hơn mười thanh kim sắc tiểu kiếm như ong vỡ tổ không cố định bay ra, hóa thành một đạo kim quang bay lượn trước người, đồng thời sau lưng oanh một tiếng vang lên, một đôi ngân bạch sắc vũ sí hiện ra.

Mà Hàn Lập còn không chịu ngừng tay, sau khi hít sâu một hơi, bỗng nhiên há miệng phun một hơi. Một khỏa tuyết bạch châu tử bị một đoàn tử hỏa bao vây bay ra bên ngoài cơ thể, quay tròn trước người chuyển động không ngừng. Hạt châu vừa xuất hiện trong nháy mắt, toàn bộ quảng trường ở đây nhất thời nhiệt độ ngay tức khắc hạ xuống, phảng phất làm cho người ta như là ở giữa thế giới băng tuyết vậy.

Lúc trước khi Hàn Lập xuất ra kiếm quang thì Ngân Sí Dạ Xoa vẫn không chút lay động. Đến khi Hàn Lập sau lưng xuất hiện vũ sí thì quái vật này trên có một tia kinh ngạc. Viên tuyết tinh châu bị tử la thiên hỏa bao vây cũng xuất hiện, sau khi hiển lộ ra một cỗ uy lực đáng sợ. Nó rốt cục nét mặt ngưng trọng hẳn lên.

Hàn Lập động tác còn chưa dừng, tiện tay đem túi linh thú bay tới giữa không trung. Một đàn kim sắc giáp trùng vù vù từ giữa túi bay ra, hóa thành một đóa kim vân phiêu phù ở trên không. Hai tay bấm pháp quyết, bên ngoài cơ thể hiện ra một tầng thất sắc linh quang. Đồng thời hai bàn tay lại một lần nữa vận chuyển, một mặt tử sắc kính hóa thành một đoàn tử quang chậm rãi bay lên.

Bây giờ Hàn Lập ngoại trừ đòn sát thủ nhất kích tất sát ra, thì hầu như là pháp bảo đều xuất hiện.

Đối mặt với phi thi có thể còn lợi hại hơn so với Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ, hắn không dám khinh thường nửa phần.

------oOo------

Chương 985: Tà nguyệt huyễn kính - Một kích phá pháp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hắc y mỹ phụ bên cạnh nhìn thấy Hàn lập có thể khu động nhiều Pháp bảo như vậy. Tay nàng cũng nâng lên đem một cái thanh sắc tiểu thuẫn chắn ngay trước người, sau đó lại vỗ vào túi trữ vật, nhất thời hai bảo vật bắn ra hoá thành hình hồ điệp (bướm) bay lượn trước người giống như là một sinh vật sống có sinh mạng.

Nàng ta thân là Nguyên anh trung kỳ tu sĩ, bảo vật đương nhiên không chỉ có một vài món, nhưng tu sĩ đấu pháp không phải cứ xuất ra càng nhiều pháp bảo là có thể chiếm càng nhiều lợi thế.

Cho dù pháp bảo có nhiều hơn nữa, tới khi thần thức để sử dụng pháp bảo đến giới hạn thì có muốn cũng không thể sử dụng bảo vật khác được. Dù sao trong lúc đấu pháp, ngoại trừ nhờ pháp bảo thì tự thân cũng phải giữ lại một chút thần thức nhất định để thi triển pháp thuật.

Còn thần thức giữ lại nhiều hay ít thì phải tuỳ thuộc vào tình hình của từng người.

Nếu cảm thấy pháp bảo của mình đủ sắc bén còn pháp thuật lại yếu hơn một chút thì tự nhiện đa phần tu sĩ sẽ dồn thần thức lên trên pháp bảo. Nếu mà pháp bảo bình thường, tu sĩ lại tinh thông bí thuật lợi hại thì cũng sẽ giữ lại thần thức nhiều hơn để dùng thi triển pháp thuật.

Ngoài ra, pháp bảo càng lợi hại thì việc chiếm dụng thần thức lại càng lớn hơn. Đó cũng là nguyên do mà kết đan tu sĩ hiếm có người nào có thể sử dụng cổ bảo, mà tu sĩ cho dù thần thức có cường đại cũng chỉ chọn ra vài loại pháp bảo có uy lực dùng để đối địch, Hàn lập một lần thả ra nhiều pháp bảo như vậy, cho dù không giữ lại bao nhiêu thần thức cũng đủ thấy thần thức cường đại như thế nào rồi.

Nhưng không chờ Hàn lập hai người liên thủ, Ngân sí dạ xoa trên mặt hung quang chợt loé, cả người đột nhiên thả ra khí tức cực kỳ cường đại, sau đó thân mình vặn vẹo, một chưởng hung hăng đánh ra.

"Phịch" một âm thanh trầm đục, nay trên mặt đất hiện ra năm ngón tay do một chưởng của nó đánh ra.

Hàn lập cũng mỹ phụ đều ngẩn ra, chưa hiểu đối phương làm như vậy là có ý gì thì, *"ầm ầm"* Lúc này một tiếng động từ quảng trường vang lên, trên mặt đất nhất thời hiện lên các màu quang mang, từ bốn phía vây lại, lúc này các thây khô trên cột đá cũng đột nhiên lay động.

"Bất hảo" Hàn lập biến sắc. Bất quá rất nhanh sau lưng hắn hai cánh rung lên, pháp bảo xung quanh thân hình trong khoảng khắc biến mất không thấy. Tại chỗ chỉ còn lại Phệ kim trùng biến thành một đám kim vân cùng Đề hồn thú.

Ngân sí dạ xoa thấy vậy nhe răng ra cười một tiếng, thân hình toát ra một đoàn ô quang. đồng thời cánh (chuyển) động một cái, đã không thấy bóng dáng đâu.

"Ầm ầm ầm" một tiếng nổ lớn. Tại bên cạnh pháp trận. một đoàn ô quang (ánh sánh màu đen) cùng ngân mang (ánh sáng màu bạc) đồng thời hiện ra.

Hai người đồng thời cũng phóng ra hàng vạn đạo quang mang. Lại đồng thời phân biệt hai phía bắn ra. Hiện ra hai cái bóng người, đúng là Hàn Lập cùng Ngân sí dạ xoa.

Chỉ trong một thoáng công phu, các thây khô trên các cột đá ở bốn phía đồng thời toát ra một cỗ hắc khí, tiếp theo hóa thành một cỗ hắc sắc quang mang từ trên cột đá phóng lên cao. Trong nháy mắt một tầng hắc sắc quang mang khổng lồ đem cả quảng trường bao vào bên trong.

Nhất thời bọn người Hàn lập bị vây ở trong quầng sáng không thể thoát ra

ngoài.

Hắc y mỹ phụ tại pháp trận thấy xuất hiện dị tượng, đồng dạng trong lòng cũng biết là không ổn, lập tức hoá thành một đạo độn quang hướng phía ngoài bay ra. Nhưng độn tốc mới bay xa khoảng hơn hai mươi trượng thì quầng sáng đã hình thành, chỉ có thể bất đắc dĩ dừng độn quang, quay trở lại, thần sắc âm trầm bất định.

Hàn lập hết nhìn ô quang lại nhìn Ngân Sí dạ xoa, sắc âm u, trong lòng có chút ảo não (buồn phiền)

Bởi vì lúc này Ngân Sí dạ xoa, tứ chi cùng trên cổ, đồng thời xuất hiện năm cái vòng Huyết sắc, mặt trên hào quang chớp động không ngừng, rõ ràng là một bộ pháp bảo có tác dụng giam cầm.

"Quả nhiên ngươi cũng không thể rời khỏi cấm chế này. Nếu không, lấy thần thông của ngươi như thế nào có thể cam nguyện ở trong này mà không đi ra. Nhưng quả là không nghĩ tới, pháp trận này không ngờ không cần linh thạch cũng có thể bị ngươi kích hoạt. Ngươi không thể rời khỏi pháp phạm vi pháp trận này sao" lúc này Hàn lập thở hắt ra một hơi lạnh lùng nói.

Giờ phút này pháp trận hào quang dần dần biến mất, nhưng mà quầng sáng bốn phía cột đá lại bị hắc khí bao phủ vào trong đó, vẫn phun ra những cột sáng không có vẻ gì là bị suy yếu cả.

"Hắc Hắc! Đây là. Khốn ma trận, là pháp trận được bố trí ra chuyên môn dùng để vây khốn ta, có điều người nọ lúc trước bày ra pháp trận này cũng không có nghĩ tới, nhiều năm như vậy trôi qua, quá nửa cấm chế của pháp trận này ngược lại có thể bị ta sở dụng, tuy rằng ta chịu cấm chế không thể rời khỏi nơi này, nhưng các ngươi đồng dạng cũng bị vây hãm ở bên trong". Ngân sí dạ xoa hai cánh nhẹ nhàng động đậy vài cái, sau phát ra một trận cười đầy đắc ý.

Hàn lập trong mắt chợt léo lên một ánh sáng sắc lạnh, phía dưới

Đề Hồn thú đột nhiên hếch chiếc mũi lên, một cỗ hoàng hà chói mắt (luồng khí màu vàng) phun ra, trực tiếp hướng về phía không trung thổi quét mà đi, tốc độ bay nhanh trong nháy mắt đã tới trước mặt hắn.

Ngân sí dạ xoa tiếng cười tắc nghẽn, hai cánh đột nhiên vung lên, một tầng ánh sáng mờ tiếp xúc trước thân hình, tựa tại chỗ biến mất không thấy.

Nhưng ngay sau đó một khắc, lão lại trở lại tại phía trên thuý trúc.

Nhưng trên đầu Đề hồn thú một luồng khí màu vàng sáng mờ vẫn đang chưa từ bỏ ý định cuốn theo đuổi tới.

Điều này làm khơi dậy hung tính của Ngân sí dạ, hai mắt hắn mở ra trừng trừng lộ vẻ hung ác, đột nhiên hai cánh vung lên, nhất thời vô số ngân mang từ trên cánh bắn ra, cùng với hoàng hà (luồng khí màu vàng) của Đề Hồn thú chặn đón cùng một chỗ. Vốn đối với quỉ vật công pháp, hoàng hà đều thuận lợi khắc chế, không ngờ bị mấy cái Ngân mang lại có khả năng chống lại.

Hàn lập tuy biết rằng Ngân sí dạ xoa đều không phải là luyện thi bình thường, nhưng chứng kiến cảnh này, trong lòng đồng dạng cảm thấy rùng mình.

Ngân sí dạ xoa nhìn thấy cảnh này trong lòng ban đầu còn e ngại, nhất thời trong lòng sự e ngại giảm đi hơn phân nửa, sau khi nhe rằng cười một tiếng, thân hình khẽ chút nhoáng lên, tại chỗ hắn như biến mất, bỗng nhiên lại xuất hiện gần Đề hồn thú, trong miệng đột nhiên hé ra một đạo ô quang chớp động phun ra một vật có hình dạng không rõ.

Nhưng đúng lúc này, hắn đột nhiên nghe thấy trên đỉnh đầu âm thanh *"vù vù"* thật lớn, nhất thời cả kinh ngẩng đầu lên, phun ra một cột sáng hắc sắc. Vừa đúng đánh trúng một đoá đại kim vân hơn trượng đang hạ xuống, đúng là đàn phệ kim trùng của Hàn Lập.

Đàn trùng này sau khi Hàn Lập lôi độn rời khỏi đó, thì vẫn ở lại không trung vẫn chưa di chuyển, Lúc này Ngân sí dạ xoa bay gần khu vực của chúng nó, Hàn Lập tự nhiên không khách khí dùng thần niệm sai khiến bọn chúng đánh úp tới.

Nhưng cột sáng hắc sắc của Ngân Sí dạ xoa chẳng biết tu luyện bao nhiêu vạn năm thi khí, chẳng những hôi thối còn mang tính âm hàn cùng thi độc lợi hại cực kỳ.

Phệ kim trùng cho dù thân thể cứng rắn như sắt bách độc bất xâm, tại đây khi gặp phải thi khí, một hướng xông tới cũng giống như trời mưa từ trên không nhao nhao rơi xuống, trong nháy mắt đàn trùng đã ít đi một phần ba

Còn lại đàn phệ kim trung nhất thời cả kinh, tất cả đều lập tức giải tán không hề tập trung cùng một chỗ nữa.

Nhưng chỉ cần chốc lát trợ giúp này, cũng đủ để Đề hồn thú kịp phản ứng. Sau một tiếng hừ, một cỗ hoàng hà hướng về phía trước cuồn cuộn bay tới.

Ngân sí dạ xoa vừa mất đi cơ hội, nhất thời hai cánh chớp động thân hình tựa lại hiện ra ngoài hơn mười trượng xa.

Hoàng hà tự nhiên mất đi đối tượng nhất thời đánh vào khoảng không.

Mà đúng lúc này, tại Ngân sí dạ xoa đang đứng, ngân quang chớp động, sau một tiếng lôi minh Hàn Lập đã hiện ra ở đó.

Hắn không nói nửa lời, tay áo bào phất lên một cái, chúng phi kiếm hoá thành một mảng lớn hướng Ngân Sí dạ xoa quét tới, đồng thời một cái tử sắc kính tử xoay ngang, cùng hào quang chợt loé phun ra một đạo hào quang màu tím theo sát kiếm quang mà đi. Mà ngón tay trỏ Hàn Lập trong cánh tay áo lại lặng yên bắn ra một đạo tơ hồng chợt loé lên rồi bay đi không thấy bóng dáng.

Sau đó mặt hắn không chút biểu tình, liếc mắt nhìn xuống mặt đất, chỉ thấy phệ kim trùng vốn rơi trên đất trước đó không lâu, đột nhiên đôi cánh vung lên, lại vù vù bay trở lên trời, chỉ là trông có vẻ như là hữu khí vô lực, bộ dạng có chút suy yếu

Hàn lập lúc này trong lòng mới có chút buông lỏng.

Lúc này, cách đó không xa hắc y mỹ phụ cũng nhân cơ hội này hướng hai con bạch ngọc hồ điệp điểm ra một chỉ

Hai con Bạch ngọc hồ điệp lúc này hình thể cuồng trướng (tăng nhanh), nhưng đôi cánh lại biến thành một lớn một nhỏ, sau đó đôi cánh điên cuồng vung lên, trong khoảng khắc ở trước người mỹ phụ hình thành hai cái bạch sắc phong thuẫn.

Tiếp theo, tại trong phong thuẫn nghe thấy một tiếng chú ngữ phát ra từ mỹ phụ, lúc này phong thuẫn lại một lần nữa hoá thành hai con bạch sắc phong giao, hùng hùng hổ hổ đánh về phía Ngân Sí dạ xoa.

Nhìn thấy nhiều như vậy công kích đồng thời đánh tới, Ngân sí dạ xoa trên miệng cười nhạt một tiếng, bỗng nhiên hai tay vung lên, một tay cầm một kiện tà nguyệt huyễn kính, tay kia cầm một quang cầu kích thước khoảng một nắm tay hiện ra. Quanh quang cầu loé lên một đạo u quang âm hàn.

Lạnh lùng liếc mắt nhìn về kim sắc kiếm quang đang công kích phía trước, hắn không chút do dự hai tay hợp nhất, không ngờ quang cầu thoáng cái đã chui vào trong mặt kính không thấy bóng dáng. Lập tức trong kính ô quang chợt loé, vô số quang cầu độc nhất vô nhị từ bên trong tuôn ra mãnh liệt, rất nhanh tróng lại dung hợp với nhau.

Trong nháy mắt một cái quang cầu cực lớn đường kính lên đến mấy trượng trực tiếp hiện ra, đem Ngân Sí dạ xoa bao lại vào trong đó.

Kim mang chói mắt chớp động, kiếm quang hung hăng chém vào phía trên quang cầu.

"Phanh." sau đó một tiếng vang nhỏ vang lên, cự đại quang cầu giống như một cái bọt khí, một lần vỡ vụn ra thành mảnh nhỏ, một lần nữa các mảnh nhỏ lại chợt loé lên sau đó biến thành càng nhiều quang cầu nhỏ.

Nhưng kim quang cũng đã chợt loé lên lướt qua thân hình Ngân sí dạ xoa một lượt xuyên qua, kim mang chớp động, hơn mười khẩu phi kiếm đan vào nhau chợt loé, nay bay qua chém thân ảnh Ngân sí dạ xoa thành vô số khối, sau đó kiếm quang không chút trì hoãn từ trong đám tiểu quang cầu bắn ra.

Nhìn thấy cảnh này Hàn lập cũng không có vui mừng ngược lại cả kinh, hắn căn bản không tin, bằng vào phi kiếm có thể chém giết được lão quái vật nay.

Quả nhiên một màn không thể tin được lập tức xuất hiện.

Những tiểu quang cầu này đồng thời trên không trung tụ lại, một lần nữa dung hợp với nhau tạo thành một quả quang cầu lớn, đồng thời không ngờ thân ảnh của ngân sí dạ xoa bị chém thành trăm mảnh một lần nữa hiện giữa quang cầu, bộ dạng hoàn hảo, như thể sự tình vừa rồi không có phát sinh.

Hàn lập nhíu mày

Lúc này phía sau tử sắc cột sáng cùng hắc y mỹ phụ là hai con phong giao cũng hùng hổ đánh tới

Đồng dạng một màn quỉ dị xuất hiện.

Cự đại quang cầu cũng lại vỡ tan, ngân sí dạ xoa lại bị phong giao cùng cột sáng xé thành muôn mảnh, nhưng sau khi quang cầu dung hợp lại như cũ, thì Ngân sí dạ xoa lại xuất hiện trong đó không có tổn hao gì, giống như hiện tại ở trong quang cầu đó, hắn tựa bất tử chi thân.

Ngân sí dạ xoa trên mặt hiện lên một tia cười lạnh nhìn hai người, cũng không có hành động gì khác. Nhưng trong tay hắn hắc kính tại thời khắc này không ngừng tuôn ra các tiểu quang cầu làm cho cái quang cầu lớn thể tích đã đạt tới vài trục trượng lại nhanh tróng cuồng trường tăng lên.

Hàn lập mặt hiện lên một tia ngưng trọng, tuy rằng hắn không biết bị cái quang cầu này bao ở bên trong thì sẽ xuất hiện tình hình gì, nhưng tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Hắc ý mỹ phụ đồng thời trong lòng cũng hoảng sợ. Cũng không lưỡng lự hai tay bắt quyết niệm thần chú, thao túng hai điều phong long phát động đợt công kích thứ hai.

Nhất thời hai điều phong long xoay quanh một cái, sau lại nhào bào trong quang cầu, đồng dạng dễ dàng phá vỡ, thân ảnh Ngân sí dạ xoa vặn vẹo lại cũng dễ dàng bị diệt sát, nhưng lúc này tại đây phong long cũng không có ý rời đi quang cầu, mà lại hé mồm phun ra vô số đạo phong nhận mơ hồ, hướng bốn phương tám hướng bắn nhanh ra ngoài, nhất thời làm cho mấy tiểu quang cầu không kịp ngưng tụ lại, một lần nữa lại bị đánh cho càng phân nhỏ.

Nhất thời tại trong trung tâm quang cầu cuồng phong tàn phá tứ phía, tiếng rít nổi lên.

Hàn lập lúc này cũng không có thúc dục chúng phi kiếm đang xoay quanh ở gần phụ cận gia nhập công kích, mà hai mắt nhíu lại chăm chú nhìn hết thảy không có nói gì, ở sâu trong mắt đồng tử ẩn hiện lam quanh chớp động.

"Không đúng, mau dừng tay, phong giao của ngươi nhỏ đi không ít." Hàn lập đột nhiên quay đầu mặt hướng Hắc y mỹ phụ hét lớn.

Kỳ thật không cần nhắc nhở, mỹ phụ cũng ẩn ẩn phát giác có gì đó không đúng. Liền sau khi nghe được tiếng hét của Hàn lập, nhất thời trong lòng cả kinh, hai tay một lần nữa bắt quyết niệm thần chú, phong giao lúc này trong miệng dừng lại không phun phong nhận nữa, nhất thời gào lên một tiếng rồi từ trong quang cầu bắn nhanh mà ra, sau đó bay lượn huyền phù một chỗ giữa không trung.

Quả nhiên hai đầu giao phong lúc này hình thể đã nhỏ hơn lúc ban đầu hơn phân nửa.

Mà quang cầu bị phong nhận đánh cho thành rất nhiều mảnh nhỏ, tại khi phong giao bay ra ngoài một khoảng khắc lại ngưng kết dung hợp thành một thể.

Lúc này một đại quang cầu thể tích đã lớn hơn ba mươi trượng, cơ hồ chiếm cứ một phần ba tầng ô quang đang bao bọc.

Mà ở trong quang cầu, sau một tiếng cười lạnh, Ngân sí ra xoa tay nâng lên, tà nguyệt huyễn kính nhất thời hiện ra, vẻ mặt lạnh nhạt cười lạnh.

Nhìn đến đây, Hàn lập thở dài một hơi.

Loại tình hình này, hắn năm đó tại Loạn Tinh hải lúc cùng lục đạo thiếu chủ chiến đấu cũng đã từng gặp qua.

Lúc đó Ôn thiên Nhân thi triển một loại pháp bảo đặc thù, có thể trốn trong một đoàn tử vân để cho không gian vặn vẹo, căn bản phi kiếm của hắn không thể làm gì được đối phương. Cuối cùng hắn bằng vào Âm ma trảm cực bá đạo, mới mạnh mẽ phá được cấm chế, chém mất đối phương một cánh tay.

Xem ra lúc này đây Ngân sí dạ xoa sử dụng phỏng trừng không sai biệt lắm, cũng là một dạng thần thông. Nhưng về trình độ thì khẳng định là cao minh hơn rất nhiều, vị Lục đạo thiếu chủ kia không thể so sánh được.

Nhưng Âm ma trảm, bởi vì Hàn lập quá bận rộn tu luyện nên cũng không ngưng luyện qua. Nhưng nếu sử dụng đồng dạng thủ pháp bá đạo thì có thể phá bỏ thuật này.

Đáng tiếc Phong vân kiếm của hắn không thể tạo thành đại canh kiếm trận, nếu không với Ngân sí dạ xoa hiện đang thi pháp không thể nhúc nhích mà bị nhốt vào trong kiếm trận, cho dù quang cầu kia có cổ quái cũng chỉ có đường chết mà thôi.

Hàn lập sau khi trong lòng có phán đoán. Trong khoảng khắc thì có chủ ý.

Hắn lập tức hít sâu một hơi, sau đó đơn thủ vỗ lên trữ vật túi, tại bàn tay lật lên bỗng nhiên xuất hiện một tấm hoả hồng phù. Trên mặt phù có các ký hiệu ngoằn nghèo, trong đó hoả diễm lưu động không ngừng thành một con hồng giao lúc ẩn lúc hiện. Chính là Hàng linh phù.

Phù này là do Hàn Lập khi luyện chế Tam diễn phiến, lợi dụng tinh hồn của con bát cấp xích hoả giao long thuận tiện luyện chế mà thành. Bởi vậy mà chậm mất mấy ngày, thiếu chút nữa sai hẹn cùng bọn lão giả họ Phú.

Mà bởi vì có một lần kinh nghiệm luyện chế, phù hiện nay so với lần trước về phẩm chất tốt hơn nhiều, khả năng tăng pháp lực cũng vượt xa vo sới Hàng linh phù dùng lần trước.

Bàn tay không chút do dự hướng trên người vỗ một cái, hoả phù tựa chợt loé lên một cái nhập vào trong người không thấy bóng dáng.

Một hình ảnh giao long hư ảo một lần nữa ở sau lưng hiện ra, nhất thời phụ thể trên người Hàn lập

Lúc này Hàn lập được bao bởi một đoàn hồng quang. Trên đầu mọc sừng, các bộ phận thân thể hiện ra hoả hồng lân phiến, chỉ trong khoảng nửa khắc tựa chuyển hoá thành nửa người nửa thú hình dáng yêu dị. Cả người pháp lực một lần nữa tăng lên tới Nguyên anh trung kỳ đỉnh phong.

"Hàn đạo hữu"

"A!"

hiển nhiên là vô luận Hắc y mỹ phụ hay Ngân sí dạ xoa, vừa thấy hình thái biến ảo của Hàn Lập, cũng đều cảm thấy giật mình hô lên một tiếng. Hiển nhiên chưa bao giờ thấy qua Hàng linh phù.

Ngân Sí dạ xoa càng cảm ứng được Hàn lập tu vi lại điên cuồng tăng nhanh, khoé miệng nhất thời thu liễm lại vẻ cười cợt.

Nhưng vào lúc này, Hàn lập hai tay kết ấn bắt quyết niệm thần chú, vốn tại quang cầu đang lượn lờ phía trên hơn mười khẩu kim phi kiếm đồng loạt phóng lên cao, sau một cái quay vòng đồng thời phát ra một âm thanh rõ ràng, sau đó rung lên rồi một hoá thành sáu.

Tiếp theo gần hai trăm khẩu kim kiếm mạnh mẽ xuất hiện ra hướng về một nơi tụ hợp lại.

Trong phút chốc một đoàn kim quang tại không trung hiển lộ, giống như mặt trời chói chang nhô lên cao mang ánh sáng chói mắt.

Tuỳ theo hào quang chợt tắt một thanh cự kiếm dài hơn mười trượng mang ánh vàng rực rỡ hiện ra bầu trời tại phía trên quang cầu, trên thân kiếm mang khí thế kinh người, cho dù Ngân Sí dạ xoa phía dưới sắc mặt cũng khẽ biến.

Vừa thấy cự kiếm hình thành, Hàn lập lập tức hướng về phía trước ngực điểm một cái vào Tuyết tinh châu.

"Vèo" một tiếng, từ viên châu này bắn ra một đạo tử quang hướng cự kiếm phóng nhanh mà đi.

Cùng lúc đó, thần niệm hắn lại động, hướng về cự kiếm đánh ra một đạo pháp quyết.

"Oanh..." một tiếng sét đánh kinh thiên.

Trên thân kiếm bỗng nhiên hiện lên bàn tay cùng cánh tay thô màu vàng, vô số đạo hồ quang đem toàn bộ cự kiếm bao vào trong đó, nhất thời kim quang quấn quanh bắn ra tứ phía, tiếng Lôi minh (sấm sét) không ngừng phát ra.

Mà tựa khi Hàn Lập dẫn phát ích tà thần lôi thì đồng thời tử quang của Tuyết tinh châu cũng bắn tới cánh tay cầm cự kiếm.

Sau đó tử quang chợt loé, thoáng cái nhập vào trong đó không thấy bóng dáng. Lập tức một tầng yêu dị tử sắc hoả diễm từ chuôi kiếm lan tràn mở rộng lên thân kiếm, khiến cho tử diễm cùng kim quang đan xen vào nhau lấp loé, phảng phất như là tiên gia thần khí.

Ngân sí dạ xoa nhìn thấy vậy sắc mặt trông càng khó coi, trên mặt lông lá xù lên ẩn ẩn có chút trắng bệch.

Lúc này cự đại quang cầu đã chiếm gần một nửa không gian bao trùm quầng sáng (tầng ô quang), Hàn lập cùng Hắc y mỹ phụ không thể không lùi dần về phía sau. Chẳng qua nhìn thấy cự kiếm trên không trung, hắc y mỹ phụ trên mặt thể hiện sự kinh hãi thậm chí còn vượt xa Ngân sí dạ xoa, trong lòng tâm niệm càng rõ phải nhanh tróng rời xa nơi này.

Với công kích đáng sợ như vậy, ngay cả Nguyên anh hậu kỳ sợ rằng cũng không dám đón đỡ.

"Phá" tại ngay thời khắc mỹ phụ đang hết sức khiếp sợ, Hàn lập lạnh như băng đích quát lên một tiếng.

Cự kiếm mang theo một tiếng Lôi minh đinh tai nhức óc, lao xuống phía dưới, đồng thời trên thân kiếm thả ra kim sắc kiếm mang dài mấy trượng.

Kiếm này tuy vẫn chưa tiếp xúc cự đại quang cầu, nhưng trên thân kiếm đem linh áp đè xuống làm cho quang cầu không ngừng lay động.

Kim quang chợt loé, cự kiếm một kiếm chém xuống, quang cầu trực tiếp bị linh khí dầy đặc chấn vỡ thành nhiều mảnh.

Sau khi hào quang biến mất, trong quang cầu không còn bóng người nào cả, Ngân Sí dạ xoa lại hiện ra một chỗ khác trên không trung cách đó không xa, vẻ mặt lo lắng nhìn chằm chặp cự kiếm.

Lão dưới sự uy áp của cự kiếm, cuối cùng không dám đón đỡ một kích này của Hàn Lập, ở thời điểm trước khi cự kiếm đến người, Ngân sí dạ xoa dùng hết sức đôi ngân sí độn tốc ra ngoài.

Chẳng qua trong tay hắn Tà nguyệt huyễn kính đã đình chỉ việc phun xuất, công pháp đã bị mạnh mẽ đả phá, cho nên sau đó cự đại quang cầu đã bị phá huỷ, không thể khôi phục lại nguyện trạng.

Ngân Sí dạ xoa ánh mắt chớp động, đang thầm nghĩ tiếp theo lên thi triển loại thần thông nào, đột nhiên phía sau hắn truyền tới một tiếng xé gió sắc nhọn, tiếp theo một đạo hồng ti đột nhiên hiện ra phía sau lão vài trượng lao nhanh tới, nó chợt loé lên nhằm ngay đại não của hắn mà bắn tới.

Ngân Sí dạ xoa thần thông có thể sánh với một Nguyên anh hậu kỳ, thần thức tự nhiên sẽ không kém, tuy hồng ti (tơ) xuất hiện bất ngờ, nhưng lão cũng không thèm quay đầu lại, hai cánh vung lên, chắn lại phía sau.

"Oanh" một tiếng động lớn xảy ra, vượt ra ngoài ý liệu của lão, hồng ti một kích đánh lên Ngân sí (đôi cánh), bỗng nhiên hoá thành một cự đại Hoả cầu rồi nổ tung ra, khiến cho Ngân Sí dạ xoa kinh hoàng sợ hãi.

Nhưng lập tức hắn phát hiện hoả cầu này chính là chỉ có hào nhoáng bên ngoài, căn bản không tạo thành uy hiếp gì cả, lập tức trong lòng buông lỏng! Nhưng sau khi Hoả quang tán hết, bên trong lại trống rỗng, hồng ti lại vô ảnh vô tung.

Ngân sí dạ xoa lúc này cảm thấy rùng mình, đang muốn dùng thần thức tìm tòi, lúc này trước người lại nghe một tiếng lôi minh truyền tới, một cây cự kiếm đang từ trên không nhằm thẳng đầu đánh xuống.

Hắc y mỹ phụ lúc này đang ở xa xa thúc giục pháp quyết, hai điều phong giao chẳng biết từ khi nào đang bay tới bay lui cách mặt đất một khoảng, sau một cái xoay quanh, thì lắc đầu vẫy đuôi hé miệng phun ra vô số đạo phong nhận chi chít bắn nhanh xuống.

Thoáng cái Ngân sí dạ xoa nhất thời bất chấp tất cả, tay vung lên đem tà nguyệt huyễn kính vẫn đang bất động đến trước người, sau đó hai tay ngưng trọng hướng cự kiếm hư không đánh ra một chưởng, nhất thời giữa không trung một lần xuất hiện hai cái cự trưởng do sát hồn ti biến hoá thành, không chút yếu thế hướng cự kiếm một quyền chặn lại.

Hiện tại không phải như lúc trước hắn không thể động đậy, mà bản thân hắn muốn tự mình thử xem uy lực của cự kiếm như thế nào.

Mà đồng thời đôi ngân sí của lão cũng điên cuồng tăng nhanh, hoá thành một phiến ngân ảnh (một vùng màu bạc) chắn trên đỉnh đầu.

"Phốc.phốc …phốc"

Sau một trận dồn dập tiếng động, phong nhận bắn lên phiến ngân ảnh dễ dàng bị bắn sang một bên.

Mà lúc này cự chưởng cùng cự kiếm song phương cũng vừa tiếp xúc.

"Ầm. ầm."

Sau hai tiếng nổ lớn, cự kiếm nhờ uy lực kinh người đem một trưởng chém tan đi, nhưng kiếm quang thoáng cái yếu đi hơn nửa.

Sau đó kiếm thứ hai nhằm cự chưởng còn lại mà chém, nhưng lần này song phương không tự chủ mà bay ngược ra xa, xem bộ dạng ngang tài ngang sức.

Mà ở cự kiếm chém xuống lần thứ hai cự chưởng phát ra một tiếng nổ lớn, đồng thời lúc trước hồng ti vừa biến mất một lần nữa quỉ dị xuất hiện, tại ngay trước người Ngân sí dạ xoa.

"Không ổn!" Ngân sí dạ xoa trong lòng cả kinh, một cái mao thủ (tay đầy lông) vội vàng hướng phía trước đồng loại đánh ra, nhưng đã muộn.

Đạo hồng ti kia chính là chợt loé lên, tựa *"Phốc"* một tiếng xuyên thủng bề mặt tà nguyệt huyễn kính mà qua, nhưng ngay lập tức bị một mao thủ lao ra bắt vào trong tay, động tác nhanh như tia chớp.

Mà hắc sắc tiểu kính, lúc này mới *"Phanh"* một tiếng giòn tan vang lên, lập tức hoá thành một đoàn hắc quang vỡ vụn ra.

"Ngươi …Ngươi dám huỷ bảo kính của ta" Ngân sí dạ xoa vừa thấy tà nguyệt huyễn kính bị huỷ, thân hình đại chấn, trên mặt lập tức lộ ra biểu tình cực kỳ phẫn lộ. Bảo kính này tựa hồ đối với hắn

có ý nghĩa vô cùng. Lập tức trên mao thủ bắt lấy phi châm hiện lên một đoàn hoả diễm nóng rực giống như một cái thiết bàn đỏ rực mà hắn tựa hồ như không thấy.

Hàn Lập trong lòng sửng sốt!

Hắn đánh lén cái bảo kính này thực ra mục đích rất đơn giản, bởi vì bảo kính phối hợp với huyễn thuật của lão quái thực sự là rất khó giải quyết, hay nhất là một lần giải quyết thật tốt.

Hiện tại đối mặt với Ngân Sí dạ xoa đang nổi giận, Hàn lập trong lòng cũng có chút kỳ quái, nhưng trong tay động tác cũng không có đình chỉ, một tay bắt quyết niệm thần chú, kim sắc cự kiếm vốn đang rất ảm đạm đột nhiên *"oanh"* một tiếng phân giải mở ra.

Gần hai trăm đạo kiếm quang lập tức hoá thành cự đại võng kiếm, nhất tề chém xuống, cũng không có một chút lưu tình!

Nếu mà nói đối phương dám dùng đôi ngân sí kia ngăn cản, hắn cũng không ngại dùng phi kiếm trộn lẫn canh tinh (thịt xương lẫn lộn – Vịt – lòng lợn tiết canh, duyệt), khoảng khắc đem đối phương chém thành nhiều đoạn. Mà kia khoả Tuyết tinh châu cũng quay tròn xoay tít, từ trong đó bắn ra mấy đạo hoả điểu to bằng nắm tay, sau đó phiêu phù hạ xuống.

Nhưng Ngân Sí dạ xoa cho dù rất phẫn nộ nhưng cũng không có nóng giận cường ngạnh tiếp nhận lần công kích này của Hàn lập. Mà đôi ngân sí vung lên, người tựa như biến mất hiện ra một chỗ khác, vẻ mặt lộ ra vẽ hung ác nhìn chầm chặp vào Hàn lập, đôi mắt màu bạc bắt đầu đỏ lên.

"Vốn không nghĩ phải lãng phí nhiều tinh nguyên, chỉ dùng huyễn thuật cho các ngươi thúc thủ chịu trói. Nhưng hiện tại ta đã thay đổi chủ ý, ta nhất định phải cắt đầu các người, đem tinh hồn các ngươi rút ra, rồi chầm chậm cắn nuốt" Ngân sí dạ xoa mặt đầy sát khí nói.

Sau đó thân hình hắn nhoáng lên, rồi hiện ra trên đỉnh đầu thi lang, không nói hai lời nhấc chân giẫm lên đầu thi lang, đôi ngân sí vung lên quạt ra vài cái, sau đó một tầng hoàng quang nổi lên.

Tiếp theo người và lang đồng thời hướng xuống lòng đất, không một tiếng động quỉ mỵ biến mất!

"Thổ độn!" Hàn lập nhướng mày, hướng phi kiếm cùng bảo châu điểm chỉ một cái, làm cho tất cả pháp bảo đồng loạt quay trở về.

Mà đúng lúc này dưới mặt đất truyền đến một tiếng địa chấn

"uỳnh … uỳnh …uỳnh"

làm cho cả pháp trận một trận rung động. Tiếp theo khắp nơi trong pháp trận toát ra một từng đoàn từng đoàn hoàng quang kèm hắc khí, ngầm ở phía sâu trong đất truyền ra một tiếng rống thê lương của Ngân Sí dạ xoa, phảng phất mang bộ dạng thống khổ vô cùng.

Lúc này Hắc y mỹ phụ thần sắc âm trầm bất định, nhìn nhìn Hàn lập, rồi lại cúi đầu ngầm đánh giá pháp trận. Chần trù một chút, răng ngọc cắn lại, người chợt hướng một nơi nào đó bay đi.

Tại nửa đường trước tiên nàng khoát tay một cái, bắn ra một thanh pháp bảo bắt vào trong tay.

Pháp bảo này tinh quang bắn ra bốn phía, tựa hồ sắc bén dị thường!

------oOo------

Chương 986: Theo gió ẩn hình

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một đao xuất ra hoá thành một đạo kim mang, Hắc y mỹ phụ hiển nhiên là muốn dùng pháp bảo này trước tiên là cứu lão giả họ Phú ra rồi mới nói tiếp

Hàn Lập đôi mày nhíu lại!

Cứu người tự nhiên là có thể nhưng để bản thân mình liều lĩnh mạo hiểm tính mạng cứu hắn cũng phải là một chuyện tốt.

Kết quả là khi kim mang vừa tới gần chiếc kén lớn thì *"ầm ầm"* một tiếng.

Lúc này từ dưới đất bắn nhanh ra một đạo lục sắc nhân ảnh, sau khi loé lên tựa chắn trước chiếc kén, trên tay tuỳ tiện xuất ra một một trảo, mấy đạo trảo mang xuất ra đã đánh bay Kim Tiễn đao.

Hàn Lập cùng hắc y mỹ phụ vốn cho rằng người này có thể là Ngân Sí Dạ Xoa. Nhưng sau khi hào quang chợt tắt mới thấy rõ gương mặt đối phương, lúc này cả hai đều thất kinh

Không ngờ lục sắc nhân ảnh có mình người đầu sói, hai mắt đỏ như máu, rõ ràng là cự đại thi lang lúc trước. Chẳng biết nó thi triển loại nào bí pháp chẳng những hoá thành trạng thái hình người hơn nữa hình thể còn giảm bớt đi mấy lần. Lúc này bộ mặt dữ tợn nhìn về phía Hắc y mỹ phụ.

Nhưng càng làm cho Hàn Lập lưu tâm chính là vốn bên cạnh lang thủ là âm chi mã hiện không thấy bóng dáng đâu cả. Chẳng lẽ linh vật này đang ẩn náu tại địa phương khác.

Hàn Lập trong đầu tự nhiên ý nghĩ xoay chuyển, trong mắt lam quang chợt loé, theo bản năng đảo qua mọi nơi.

Kết quả lập tức sắc mặt đại biến, vội vàng hướng Hắc y mỹ phụ hét lên một tiếng:

"Cẩn thận sau lưng!"

Sau đó hắn không cần nghĩ ngợi, nhanh như chớp tại mười ngón tay bắn nhanh ra mười đạo kiếm khí hướng bên cạnh Hắc y mỹ phụ bắn tới.

Nghe Hàn Lập hét lớn, mỹ phụ cũng là một người có kinh nghiệm phong phú trong chiến đấu, nhất thời trong lòng phát lạnh

Nàng không một chút lưỡng lự xuất ra trước người một thanh sắc tiểu thuẫn (cái khiên). Tiểu thuẫn sau khi nhoáng lên một cái liền hiện ra ở phía sau lưng, đồng thời toàn thân pháp lực ngưng tụ. Trên đỉnh đầu quang mang của pháp luân đại phóng. Thất sắc linh quang thoáng cái dung nhập vào trong hộ thể linh quang làm cho lực phòng ngự tăng lên mấy lần.

Đúng là Ngân Sí Dạ Xoa!

Nay nó có hình thái đại biến. Cả người lông xanh hoàn toàn không thấy thay vào đó là một lớp vảy màu vàng nhạt. Sau lưng một đôi ngân sí chớp động, hai màu xanh trắng phát ra quang mang kỳ lạ, trong mắt lại xuất hiện một đôi đồng tử màu vàng nhạt. Nhưng càng kinh người hơn là quanh người Ngân Sí Dạ Xoa thi khí lồng đậm không còn sót lại chút nào. Sau khi thần thức đảo qua thì phát hiện không có một chút hơi thở tồn tại, phảng phất nó chính là một khối thân thể hư ảo vậy.

Vừa hiện ra phía sau, nó không nói hai lời độc thủ phát ra, thân hình không động, cánh tay bỗng nhiên dài ra mấy lần

Lợi trảo đen nhánh hiện ra kim mang dài mấy tấc, đồng thời chộp vào phía sau mỹ phụ đánh lên lục sắc tiểu thuẫn

Lúc này tiểu thuẫn mới vừa hiện lên tựa cuồng tăng hình thể, linh quang đại phóng, phẳng phất như không thể phá vỡ

Nhưng không thể tưởng tượng nổi một màn kỳ diệu xuất hiện!

Ngân Sí Dạ Xoa trực tiếp coi tấm chắn như không, trên cánh tay kim quang chợt loé, lợi trảo lại như vô thanh vô tức đồng thời xuyên qua linh quang hộ thể của hắc y mỹ phụ.

Một âm thanh vỡ tan truyền tới, trảo mang chỉ là thoáng dừng lại, liền đem linh quang giống như một tờ giấy mỏng xé rách ra.

"Phốc phốc"

một tiếng, trảo mang tiến vào trong ngực nàng, đem trái tim phá thành phấn mạt, xuyên thủng ra.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng trầm xuống.

Bị loại lực lượng cường đại này tới gần quả nhiên là một việc trí mạng.

Lúc này kiếm khí màu xanh từ xa xa bắn tới, nhưng bị đôi cánh sau lưng Ngân Sí Dạ Xoa vung lên, một cỗ ánh sáng màu xanh trắng quét tới mang tất cả cuốn đi.

Chẳng qua hành động cứu viện này của Hàn Lập cũng không phải là uổng phí, cuối cùng cũng cấp cho mỹ phụ một chút thời gian để tránh,

thừa dịp này tại thiên linh cái của nàng hồng quang hiện ra. Nguyên Anh nhỏ cỡ một tấc phóng ra.

Nguyên anh này toàn thân và diện mạo giống y như mỹ phụ, hai tay ôm một thanh phi kiếm dài khoảng một tấc. Cơ hồ sau khi xuất hiện nó mang vẻ hoang mang rối loại có chút khẩn trương, sau đó nó khống chế phi kiếm thuấn di ra xa hơn ngoài mười trượng.

Mắt thấy nó thuấn di vài lần, liền bỏ trốn mất dạng.

Ngân Sí Dạ Xoa lúc này lại nhe răng cười một tiếng. Bỗng nhiên đem thi thể ném đi, rồi như biến mất vô hình ngay sau đó một cái bóng người nhàn nhạt hiện ra ngay cạnh Nguyên Anh, trong miệng phun ra một tấm ti võng màu xám, đón đầu Nguyên Anh lúc này đang chuẩn bị thuấn di tiếp.

"Hàn đạo hữu, cứu mạng!"

Mỹ phụ Nguyên Anh lúc này kinh hãi vội vàng lớn tiếng hướng Hàn Lập kêu cứu, hơn nữa khống chế phi kiếm bay tại trong ti võng không cách nào thoát ra. Nếu trước kia còn thân thể có lẽ nàng còn có cơ hội chặt đứt ti võng mà chạy thoát, nhưng hôm nay còn sót lại Nguyên Anh nàng chẳng những pháp lực tổn hao nhiều, lại đụng phải sát hồn ti luôn hấp thụ Ngũ hành linh lực, tự nhiên bị ti võng chặn lại

Ngân Sí Dạ Xoa căn bản cũng không cho nàng này một cái gì cơ hội, khi ti võng vừa mới ra khỏi miệng, từ hư không, trảo xuất ra một bàn tay màu xám khổng lồ bỗng dưng hiện lên, một tay cầm lấy ti võng mang nguyên anh bắt vào trong tay.

Sau đó chợt một quầng trắng mờ loé lên, một cái kén bỗng nhiên hình thành huyền phù tại trên không trung.

Lúc này Ngân Sí Dạ Xoa thân hình mới hiện lên rõ ràng, nhìn thoáng qua cái kén xem xét sau đó liếc mắt nhìn Hàn Lập rồi phát ra một tiếng cười lạnh.

"Hắc hắc

Ta còn tưởng rằng người còn dùng lôi độn thuật cứu người. Không nghĩ tới ngươi chỉ có bo bo giữ mình, không kể tới sống chết của đồng bọn."

"Qua cứu người? Nếu ta có thể cứu được tự nhiên ta sẽ cứu. Nhưng vừa rồi mà ta lao qua chỉ sợ là chui đầu vào lưới mà thôi? Ngươi chẳng phải trên đầu đã bố trí ra một cái đại võng thật lớn có thể bắt ta?" Hàn Lập thần sắc không đổi nhàn nhạt nói.

"Ngươi đã nhìn ra? Xem ra ngươi có khả năng nhìn thấy ảo thuật của ta, không phải chỉ có nhờ may mắn." Ngân Sí Dạ Xoa trên gương mặt hiện lên một tia kinh ngạc

Lúc này tại trên đầu hắn cao hơn mười trượng lộ ra một tấm ti võng lớn. Cũng không biết hắn dụng loại công pháp nào, không ngờ có thể đem như thế một cái cự võng che dấu mà một chút dấu hiệu cũng không thấy.

Nếu không phải Minh thanh linh mục của Hàn Lập có chút hoả hầu, thật đúng là vô phương mà thấy.

Thật quá âm hiểm

Chẳng qua cho dù không có cái này cự võng, Hàn Lập hơn phân nửa cũng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Lần này Ngân Sí Dạ Xoa sau khi biến hoá hình thái thật sự cũng có chút cổ quái, chẳng những cả người thi khí có thể thu liễm không còn mà phong độn thuật rõ ràng so với vừa rồi cũng thần diệu hơn rất nhiều. Cơ hồ tới tình trạng *" theo gió ẩn hình"*

Nếu không phải hắn có được linh nhãn, chỉ sợ ngay cả khi đối phương tới trước người mình cũng vô pháp phát hiện tung tích.

Hơn nữa Ngân Sí Dạ Xoa vừa rồi một kích có thể dễ dàng xuyên qua bảo vật phòng ngự của Hắc y mỹ phụ, điều này làm cho trong lòng hắn rùng mình, hơn nữa còn cảm thấy quỉ dị.

Ngân Sí Dạ Xoa thấy Hàn Lập không có mắc mưu, hừ lạnh một tiếng, rồi nâng tay hướng hình thi lang người vẫy tay một cái

Thi lang thấy vậy, lập tức phi độn tới, trong nháy mắt bay tới gần thi thể Mỹ phụ, sau đó uốn éo lang thủ, hung ác nhìn chằm chặp Hàn lập

Nhưng lúc này dưới thân Hàn Lập đột nhiên truyền đến một tiếng rống lớn, đúng là Đề hồn thú đột nhiên đấm ngực một hồi phát uy.

Vừa rồi đại chiến, ngoại trừ khi mới bắt đầu, thì nó bị Hàn lâp dùng thần niệm ngăn lại hành động thiếu suy nghĩ, điều này làm cho con thú vừa rồi mắt thấy Ngân Sí Dạ Xoa bay tới bay lui trên đỉnh đầu mà nó không thể động thủ trong lòng sớm đã rất là buồn bực.

Lúc này mắt thấy thi lang vừa đi tới, nó không khách khí hướng thi lang nhe răng múa vuốt một phen

Mà thi lang vừa nghe thấy tiếng Đề hồn thú nhất thời trên mặt lộ vẻ vài phần hoảng sợ, ánh mắt nhìn về phía Đề hồn thú có chút rụt rè sợ hãi.

Một bên Ngân Sí Dạ Xoa thấy vậy sắc mặt trầm xuống, nhưng sau khi con mắt chuyển động vài cái, đột nhiên há miệng phun ra một viên châu hình tròn, đồng thời đem nhả vào tay rồi ném vào miệng thi lang.

Thi lang hình người sau khi nuốt viên châu này lập tức toát ra một cỗ thi khí hôi thối cường đại.

Hàn Lập đối với hết thảy như không nhìn thấy, ngược lại nhân cơ hội này lại nhìn về phía thanh sắc tiểu thuẫn của hắc y mỹ phụ.

Pháp bảo này sau khi mất đi chủ nhân, lơ lửng tại giữa không trung, vẫn không nhúc nhích, mặt ngoài hiện ra thanh quang nhàn nhạt, bóng loáng như lúc ban đầu

Hàn Lập vừa nhíu mày, ánh mắt xoay chuyển, dừng lại trên người Ngân Sí Dạ Xoa nhìn vào những chiếc vảy màu vàng nhạt, đột nhiên thần sắc vừa động tựa hồ như nhớ tới cái gì?

Mà đúng lúc này Ngân Sí Dạ Xoa đột nhiên ngửa mặt lên phát ra một tiếng kêu to thật dài, sau đó thân hình nhoáng lên, theo gió biến mất không thấy.

Mà bên kia thi lang cũng rống lên một tiếng to, trong miệng phun ra một cỗ thi hoả hướng tới Đề hồn thú đánh tới.

Đề hồn thú không cần suy nghĩ cũng ngẩng đầu lên, từ trong mũi phun ra một dòng khí màu vàng tựa thổi quét tới

Thi lang tuy rằng sau khi nuốt viên châu đối với Đề hồn thú sợ hãi giảm đi, nhưng vẫn không dám mảy may tiếp cận dòng khí mầu vàng,

lập tức thân hình biến thành một trận mơ hồ, bỗng nhiên thoáng cái hoá thành mấy đạo ảo ảnh vây quanh Đề hồn thú xoay chuyển liên tục, bởi vì hình thể thu nhỏ đích duyên cớ mới khiến thi lang độn tốc cực nhanh nhất thời làm cho dòng khí màu vàng không thể truy đuổi kịp.

Nhưng Thi lang cũng không dám dễ dàng tiếp cận Đề hồn thú, bởi vì Đề hồn thú vô cùng tỉnh táo liên tiếp từ trong mũi phun ra thần quang khiến cho dòng khí màu vàng (hoàng hà) hoá thành một tầng ánh sáng, đem thân hình khổng lồ bao vào bên trong, trong tay hai nắm đấm không ngừng đánh ra tứ phía.

Lấy nắm đấm khổng lồ của Đề hồn thú, tự nhiên quyền đầu đánh ra lực không phải là nhỏ, cho dù thi lang lấy luyện thi thân thể chống đỡ cũng cảm thấy ăn không tiêu.

Nhất thời bọn chúng giằng co tại nơi đây.

Trong khi Đề hồn thú dây dưa với lang thi thì đồng thời Ngân Sí Dạ Xoa cùng Hàn Lập lại đang ở trên không trung lúc ẩn lúc hiện loé lên giống như quỉ mỵ giằng co một đuổi một chạy.

Sau lưng Hàn Lập lôi sí nhấp nháy quang điện phát ra xung quanh, tiếng Lôi minh (sấm chớp) một khắc cũng không ngừng, thân hình xuất hiện tại các vị trí khác nhau không theo một qui luật nào, lúc thì hiện phía tây lúc thì hiện phía đông, một lúc lại ở trên trời cao, một lúc lại ở dưới đất.

Mà Ngân Sí Dạ Xoa lại càng không biết dùng loại thần thông nào, một đôi nhục sí hiện lên ánh sáng màu xanh trắng phát ra quang mang, thân hình có chút phảng phất như vô hình, nhưng rốt cuộc hắn cũng có thể đuổi theo sát phía sau Hàn Lập không có buông tha.

Không bao lâu Hàn Lập tựa cảm thấy ăn không tiêu.

Phong độn thuật của đối phương rõ ràng so với lôi độn thuật của hắn cao minh hơn rất nhiều, đuổi theo như vậy với thời gian càng dài thì khoảng cách ngày càng ngắn. Hiện thời hắn cơ hồ dùng lôi độn thuật ở mức cao nhất mới có thể rời khỏi Ngân Sí Dạ Xoa phía sau đuổi tới.

Đột nhiên thân hình Hàn Lập một lần nữa lại xuất hiện trên không trung, cũng không có lập tức huy động lôi sí rời đi, mà ngược lại đột nhiên phía trước hắn nhất thời xuất hiện một viên châu mầu trắng, viên châu này nhất thời đang xoay tròn liêu tục, phun ra mảng lớn tử diễm (lửa màu tím) hướng mọi nơi phun ra, đồng thời trên thân hơn mười khẩu màu vàng tiểu kiếm xoay quanh bộc phát ra một đoàn quang kiếm.

Đem mười trượng hơn tất cả đều bao phủ vào bên trong.

Vừa mới bố trí màn này xong hết thảy thì cách Hàn Lập năm sáu trượng xa, không gian cùng nhau giao động, một cái bóng người nhàn nhạt bỗng nhiên hiện ra ở đó

Nhất thời tử diễm, kiếm quang lấy người này làm trung tâm đồng thời chụp xuống.

Hàn Lập đơn chưởng giơ lên một tiếng lôi minh vang lên, nơi tay xuất hiện một đạo điện hồ thô to màu vàng hoá thành một cái điện mãng (con rắn điện) đánh ra.

Ngân Sí Dạ Xoa vừa thấy màn thanh thế này, cũng cảm thấy cả kinh, nhưng vảy trên người lập tức run lên bộc phát ra đạo kim mang (ánh sáng màu vàng) phóng ra

Sau đó một màn hào quang vàng rực hiện lên, đem Ngân Sí Dạ Xoa bảo vệ vào bên trong

"ầm ầm"

Một trận nổ kinh thiên động địa vang lên. Kiếm quang, tử diễm, điện hồ liên tiếp đánh tới bộc phát ra một màn hào quang chói mắt đem hào quang màu vàng bao lại.

------oOo------

Chương 987: Kim độn và băng diễm tinh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một tiếng lôi minh vang lên, thân hình Hàn Lập lại biến mất, hơn hai mươi đạo hồ quang lóe lên, thân hình Hàn Lập đã xuất hiện tại nơi khác. Sau khi hiện thân, Hàn Lập nhìn chăm chú nơi quang mang bộc phát, vẻ mặt nghiêm trọng. Dưới Thanh Minh Linh mục, hắn nhìn rất rõ ràng tình hình bên trong quang mang.

Vốn dĩ Thanh Trúc Phong Vân Kiếm được Canh Tinh sảm nhập đã sắc bén vô cùng, nhưng những phi kiếm này sau khi chém vào kim tráo lại dễ dàng bị đánh bật ra, khiến người có cảm giác phi kiếm không thể phát huy toàn bộ uy lực, đã bị tầng quang tráo dùng phương thức tá lực đả lực khống chế. Còn Tịch Tà Thần Lôi hóa thành điện mạng sau khi đánh vào vầng hào quang chỉ có thể khiến nó nhoáng lên một cái, không hề có tác dụng. Chỉ cóTử sắc hỏa diễm sau khi tiến vào vầng hào quang thì…

Hàn quang trên mắt Hàn Lập chợt lóe, sau khi quang hoa lóe lên rồi biến mất, từ phía xa lại xuất hiện một khối cự băng, Ngân Sí Dạ Xoa vốn được bao phủ bởi kim sắc hào quang đã bị đóng băng trong đó. Ngân Sí Dạ Xoa tuy được hào quang bảo vệ bình yên vô sự nhưng lại vô cùng ngạc nhiên.

Hắn quả thật không ngờ hỏa diễm lại có thể đóng băng được kim tráo. Bất quá thoát khỏi trụ băng này với hắn chỉ là chuyện thường.

Ngân sí hướng về vầng kim sắc hào quang vẫy một cái, từ kim tráo phát ra vô số kim mang, sau đó phá vỡ một chỗ trên cự băng rồi cả người thoát ra ngoài. Sau đó toàn bộ cự băng cũng bị đánh vỡ. Hàn Lập rùng mình, phất tay một cái, toàn bộ phi kiếm vụt bay trở về. Một chút sau thân hình Ngân Sí Dạ Xoa lại nhoáng lên, thân hình xuất hiện bên ngoài tử băng. Đôi mắt chết chóc lạnh lùng nhìn Hàn Lập, khoát tay một cái.

Kim quang chói mắt, một kim sắc quang cầu hiện ra.

Nhưng lúc này, Hàn Lập lại đột nhiên lên tiếng:

"Hiện tại ta đã có thể khẳng định, ngoài trừ ra thổ phong hai loại độn hình, ngươi còn có thể sử dụng kim độn thuật. Mà theo ta được biết, kim độn thuật thuật này tu sĩ nhân loại chúng ta cũng không có nhiều người tu luyện, mà về phần luyện thi, trong thiên hạ cũng chỉ có Kim Thân Nguyệt Thi trong truyền thuyết có thần thông này.. Chẳng lẻ ngươi đang bắt đầu tiến giai?"

Hàn Lập nói xong lời này lại chăm chú nhìn về phía kim sắc lân phiến của Dạ Xoa.

Nghe Hàn Lập hỏi, Ngân Sí Dạ Xoa tuy có chút bất ngờ nhưng lập tức hừ lạnh:

"Hừ! Ta từ vạn năm trước đã bắt đầu tiến giai. Nếu mấy tên Nguyên Anh trung kỳ các người tập hợp lại rồi liên thủ từ đầu thì còn có cơ may. Nhưng hiện tại chỉ còn một mình ngươi, cho dù có một chút thần thông nhưng muốn đánh bại ta chỉ là si tâm vọng tưởng!”

Vừa nói xong, Ngân Sí Dạ Xoa liền vung đôi cánh, đôi nhục sí từ màu ngân bạch lại hóa thành kim sắc, một cỗ khí tức trùng thiên bạo phát, dưới áp lực cường đại này, cả đại trận khổng lồ cũng khẽ nhoáng lên.

Đồng tử Hàn Lập co lại. Cỗ khí tức này tuyệt đối mạnh mẽ hơn nhiều so với những tu sĩ Nguyên Anh hậu kì hắn đã từng gặp. Chỉ có tam đại tu sĩ Thiên Nam là có thể sánh được. Còn về áp lực xuất ra từ phi thi này, hắn cũng chỉ gặp qua từ hai cổ ma ở Trụy Ma cốc.

Trong lòng Hàn Lập thầm ngạc nhiên, nhưng bề ngoài lại lạnh lùng dò xét:

"Xem như ngươi đã bắt đầu tiến giai từ lâu, nhưng bị vây ở một địa phương như thế này cũng vô phương hấp thụ được tinh hoa nhật nguyệt. Cho dù ngươi tiếp tục tu luyện thêm một vạn năm nữa cũng chưa chắc đã thành công. Hiện tại cùng lắm là ngươi chỉ nắm giữ một phần nhỏ của kim độn thuật mà thôi, vận dụng pháp môn có chút cổ quái. Chỉ cần gặp phải một vài pháp bảo được sảm nhập kim khí tài liệu quỷ hiếm, những công pháp này của ngươi sẽ trở thành vô dụng.”

Hàn Lập tuy nói thế, nhưng trong đầu lại hiện lên hình ảnh đối phương phá tan Thanh Đồng độn cùng với đám phi kiếm của mình bị đánh bật ra ngoài, trong lòng cũng cảm thấy khó giải quyết. Dù sao trong tay hắn cũng có rất ít pháp bảo có sảm nhập kim khí tài liệu.

"Hắc hắc, thật vậy sao? Ngươi cũng đã lãnh giáo qua tư vị của nó rồi, bất quá lúc này ta cũng không còn hứng thú đùa giỡn với ngươi nữa, giao mạng ra đi.”

Ngân Sí Dạ Xoa không cho Hàn Lập tiếp lời, một tay nhấc lên, kim quang trong tay lại càng chói mắt, năm ngón tay bên kia lại khẽ nhấc, một đạo hôi sắc quang trụ (cột sáng xám) bắn về phía thây khô trên thạch trụ. Trong nháy mắt, quang trụ lóe lên rồi xuyên qua thân thể thây khô sau đó biến mất. Hàn Lập không kịp ngăn cản, mơ hồ cảm thấy nguy hiểm, trong lòng trầm xuống.

Từ phía thạch trụ lại vang lên thanh âm lớn, xiềng xích phía trên rơi xuống, đôi mắt thây khô mở ra, thân thể khẽ lắc nhẹ rồi rời khỏi thạch trụ. Nhưng sau khi đi được vài bước, thây khô lại dừng lại, dùng đôi mắt vô cảm nhìn về phía Hàn Lập trên không trung.

"Có hóa thân Thi sát hỗ trợ, ngươi đã không còn cơ hội chiến thắng ta. Nếu biết điều mau buông tay chịu trói ta còn có thể cho ngươi cơ hội không chịu nỗi thống khổ khi luyện hồn!" Ngân Sí Dạ Xoa đứng sừng sững, lạnh lùng nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập chăm chú nhìn thây khô, trầm mặc một hồi rồi khẽ thở dài: "Không ngờ được lần này đã phải sử dụng vật ấy, không biết là ngươi bất hạnh hay do ta kém may mắn!” Hàn Lập thì thào vài tiếng, cũng không chần chờ vỗ nhẹ vào túi trữ vật bên hông.

"Phù..." một tiếng, một quang đoàn to cỡ nắm tay bắn ra rơi vào tay Hàn Lập, hiện hình một chiếc vũ phiến (quạt) cổ xưa.

Phiến này chỉ vài tấc, có ba màu vàng, bạc và hồng. Trên thân quạt có vô số phù chú ký tự, một tầng tiếp nối một tầng, ba màu không ngừng rung động luân chuyển, vô số phù văn kì lạ không ngừng tuôn ra, khiến người khác cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Bảo vật này vừa xuất ra, thoáng nhìn đã biết không phải vật bình thường. Lúc này Ngân Sí Dạ Xoa đối diện cũng đã thi pháp xong, chủ động công kích. Hắn quát to một tiếng, đột nhiên tung quang đoàn trong tay lên không trung. Kim đoàn khẽ quay tròn, nhất thời bắn ra vạn đạo kim mang.

Những kim mang này sau khi tách khỏi Quang đoàn, lập tức linh quang chợt lóe, hóa thành vô số phi châm. Những phi châm này sau khi lóe lên lập tức đồng loạt bắn về phía Hàn Lập.

Nhất thời kim quang chói mắt, một cơn mưa công kích bắn đến khiến Hàn Lập vô phương né tránh.

Mà thây khô cũng giương đôi tay, vô số Sát Hồn Ti từ đầu ngón tay cuồn cuộn phun ra, rồi tập trung lại.

Trong chớp mắt một hắc sắc cự võng dưới chân Hàn Lập thành hình, không chút khách khí phủ lên trên. Cự võng mang theo khí thế mãnh liệt lại còn ẩn chứa sát khí dị thường. Nếu là tu sĩ bình thường chỉ sợ không cần tiếp xúc cự võng, riêng sát khí phát ra cũng khiến thân thể mất tự chủ, không thể khống chế pháp lực đành buông tay chịu trói.

Nhưng Hàn Lập thân thể vốn đã tràn đầy sát khí, lại còn tu luyện Minh Vương Quyết nên không hề bị ảnh hưởng bởi sát khí này.

Nhưng đối phương mang theo thanh thế to lớn như thế, tấn công như thiên la địa võng khiến Hàn Lập ngạc nhiên. Khuôn mặt hắn trầm xuống, hai tay khẽ chà xát. Quang mang lóe lên, Tam Diễm Phiến lại phóng đại thêm vài thước. Tay Hàn Lập nắm chặt đuôi phiến, quán chút toàn bộ linh lực vào thân phiến, vỗ mạnh một cái xuống phía dưới.

Nhất thời Hàn Lập bị dọa giật nảy người, sau khi phiến đánh ra toàn thân linh lực của hắn cũng mất đi hơn nửa nhưng vẫn không ngừng bị hút đi, suýt chút nữa thì đánh rơi cả Tam Diễm phiến. Từ Tam Diễm Phiến bỗng phát ra tiếng phượng gáy, pháp lực đang tuôn ra khỏi cơ thể lập tức dừng lại, sau đó thân phiến rung lên, một cổ tam sắc hỏa diễm từ mặt phiến bạo phát, sau đó tất cả hỏa diễm ngưng tụ tại trung gian, hóa thành một hỏa phượng hoàng to vài trượng, thân mang tam sắc phóng thẳng đến cự võng.

Hàn Lập nhìn dị tượng mà ngẩn ngơ, nhưng cũng đã không còn thời gian suy xét. Đám phi châm đã đến sát người hắn, hiện tại pháp lực thân thể đã tiêu hao gần hết, nhất thời đành hướng đám phi kiếm quanh người điểm chỉ một cái.

Lập tức tất cả phi kiếm kim quang đại phóng, tốc độ bay tăng vọt, một đóa kim liên (hoa sen vàng) lấy Hàn Lập làm trung tâm nở rộ ra bốn phía đem thân hình Hàn Lập bao phủ vào trong. Hắn cũng không dừng tay, hé miệng ra phun một ngụm huyết tinh vào Tuyết Tinh châu. Tuyết Tinh Châu run lên kịch liệt sau đó phún xuất vô số tử sắc hỏa diễm.

Hỏa diễm được pháp quyết thôi thúc xoay quanh bàn tay Hàn Lập, nhiệt độ bốn phía đột nhiên giảm xuống kịch liệt, thanh âm "tư lạp" khác thường nổi lên.

Nhất thời một bức tường băng cao hơn mười trượng xuất hiện trước người Hàn Lập, tử diễm đang tán loạn đồng thời hiện lên trước mặt Hàn Lập, tử sắc quang mang không ngừng chớp động nghiêm cẩn bảo vệ thân thể hắn.

Lúc này tại tảng lớn kim quang chớp động hạ, vô số tơ vàng rốt cục bắn đến băng vách tường trước.

Âm thanh "leng keng" nổi lên. Sau khi kim mang va chạm cùng tử quang, phía ngoài tường băng lóe sáng một cái, bề mặt đã xuất hiện vô số vết kim đâm. Phà ở phía sau phi châm vẫn không ngừng kích tới, một tầng rồi một tầng như muốn đánh tan chướng ngại trước mắt. Mặc dù tường băng vẫn còn dày hơn trượng nhưng trong chớp mắt đã bị đánh tan đi vài tấc.

Sắc mặt Hàn Lập thoáng biến đổi. Hắn cũng không biết, Ngân Sí Dạ Xoa bên kia nhìn thấy cảnh này cũng kinh ngạc không kém.

Phải biết rằng những phi châm này tuy đều dựa vào kim khí và linh lực mà thành, nhưng cũng không phải loại có thể bổ sung sao khi tiêu hao mà vốn là hắn khi bị nhốt ở đây nên tìm được một loại khoáng thạch vô danh rồi sau đó luyện thành.

Những phi châm này được trải qua hơn mấy ngàn năm được linh lực cùng thi hỏa luyện thành, uy lực tuyệt đối không phải chuyện đùa, mà sau khi hóa thành pháp châm lại càng sắc bén dị thường. Lúc này hắn bày ra công kích phô thiên cái địa nhưng không thể nhất kích tất sát nên khiến hắn ngạc nhiên vô cùng. Phải biết rằng vừa lúc nãy hắn chỉ cần dùng một ít kim mang đã phá vỡ được tử băng.

Mà sau khi dùng Tuyết Phát hoàn lại mượn lực Tuyết Tinh châu kết hợp, từ đó mới tạo ra băng diễm này. Băng diễm cơ hồ đã ngưng tụ toàn bộ hàn khí của Tử La Thiên Hỏa, tự nhiên không phải loại Tử La Thiên Hỏa lúc đầu có thể so sánh, nhưng vì muốn sử dùng toàn bộ uy lực của băng diễm lúc pháp lực đang hao hụt, Hàn Lập chỉ còn cách hi sinh một ngụm tinh huyết để mạnh mẽ thúc dục. Ngân Sí Dạ Xoa tự nhiên không biết, Hàn Lập lần này dùng máu huyết để thôi thúc tử diễm đã còn đơn thuần là một loại Tử La Thiên Hỏa.

Lúc này Hàn Lập dùng bảo phiến tạo ra tam sắc hỏa phượng đã bắt đầu đánh vào hôi sắc cự võng. Cự võng do Sát Hồn Ti tạo thành lóe lên, sau đó phun ra vô số hôi ti tạo thành một tấm lưới lớn vây lấy hỏa phượng, trong nháy mắt hôi ti đã che khuất toàn bộ không gian giam giữ hỏa phượng.

Hỏa phượng ngạo nghễ gáy lên một tiếng, thân hình khẽ rung lên, sau đó phát ra một tam sắc quang vựng (vòng tròn ba màu), quang mang không ngừng thiểm động, sau đó một đám phù văn thâm ảo hiện ra, trông vô cùng diễm lệ.

Mà đám Sát Hồn Ti này sau khi bắn vào đám quang mang lại hiện ra một màn khó tin.

------oOo------

Chương 988: Linh phiến chi uy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đám bụi ti bị vầng sáng ngăn lại, sau đó rơi rụng dần, cuối cùng vô thanh vô tức biến mất.

Ti võng vốn vô cùng chu mật lúc này như tuyết giữa trời xuân, dưới ánh sáng mặt trời tất cả đều tiêu tán.

Mà đúng lúc này, tam sắc hỏa phượng mới bắt đầu thật sự công kích, hai cánh vung ra hóa thành một quang cầu khổng lồ, sau khi áp súc lại một chút đột nhiên cuồn trướng ra bốn phía.

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, một cái kim ngân quang luân tam sắc xuất hiện trên không trung, hình thể khổng lồ mang cự võng gắn vào trong, mà trên tam sắc quang luân phù văn không ngừng lưu chuyển, lớn thì hơn trượng, nhỏ cũng gần thước, toàn các phù văn kỳ lạ khó hiểu nhưng lại khiến người xem sinh cảm giác kính sợ.

Nhìn cảnh tượng phi thường diễm lệ trên không trung, Hàn Lập cùng Ngân Sí Dạ Xoa lắp bắp kinh hãi.

Sau đó quang hoa lóe lên, quang luân to lớn vừa xuất hiện đã biến mất.

Cùng biến mất còn có hôi sắc cự võng, phảng phất như hai vật này chưa từng xuất hiện tại đây.

Đôi nhục sí phía sau Ngân Sí Dạ Xoa vô thức phe phẩy, trên mặt lại hiện ra biểu tình không tin được.

Phải biết rằng ti võng kia là do hắn ngưng tụ gần như toàn bộ thi sát chi khí mà thành, chỉ lưu lại trong cơ thể một phần rất ít dùng để miễn cưỡng hoạt động thân thể mà thôi, căn bản không thể tiếp tục công kích.

Đối phương chỉ khẽ vẫy cánh một cái đã gần như hóa giải toàn bộ thần thông của hắn, mà tam sắc luân xa vừa rồi lại như ẩn chứ linh lực khủng bố, nếu hắn bị vây bên trong hơn phân nữa là bỏ mạng.

Đó không còn là vấn đề uy lực của hỏa diễm bên trong nữa mà bên trong đó đã ẩn hàm thiên địa pháp tắc, chỉ có Hóa Thần kỳ mới có thể tiếp xúc.

Tuy rằng hắn vẫn chưa tiến giai đến Kim Thân Nguyệt thi nhưng ở cảnh giới này đã hơn vạn năm tự nhiên cũng hiểu biết một ít.

Một kích vừa rồi chỉ ẩn chứa một phần rất nhỏ thiên địa pháp tắc nhưng đã khiến tinh thần Ngân Sí Dạ Xoa trầm xuống.

Vũ phiến trong tay đối phương rốt cuộc là bảo vật gì, sao lại có uy lực kinh khủng như thế.

Với tu vi của hắn nếu trong tay có thêm một kiện pháp khí tương xứng để phối hợp cũng vị tất e ngại công kích này. Chỉ tiếc từ sau khi hắn khai mở linh trí đến giờ, đều bị hãm trong pháp trận, không hề có cơ hội tự mình luyện chế bảo vật.

Nếu không thì sao các tu sĩ tiến vào đến đây sau này đều bị hắn giết sạch chứ. Rồi lại mượn thi thể họ, dùng huyết tế pháp luyện chế thành thi sát hóa thân. Cũng bởi vì hành động của hắn đều bị hạn chế gắt gao tại đây.

Hắn tuy rằng kiếm được một ít bảo vật từ các tu sĩ này nhưng trong đó căn bản không có món nào đáng cho hắn để mắt. Vật duy nhất khiến hắn tạm vừa lòng chính là Tà Nguyệt Huyễn kính kia. Cũng vì vật này hắn đã hao phí một ít tâm huyết, có vài loại thần thông cũng cần phải có vật này hắn mới thi triển được.

Vì thế khi thấy Hàn Lập hủy đi, hắn mới vô cùng tức giận.

Nhãn châu Ngân Sí Dạ Xoa chuyển động, trong lòng đã kiêng kị, còn Hàn Lập trong thấy uy lực kinh khủng của Tam Diễm Phiến trong lòng vô cùng mừng rỡ. Mắt thấy tường băng trước mặt đã bị kim châm hủy diệt gần một nửa, hắn không hề chần chờ lật tay, từ túi trữ vật lấy ta một bình nhỏ.

Hàn Lập mở bình đổ vào miệng, nhất thời đã dùng một giọt Vạn Niên Linh Dịch.

Dưới tác dụng của dược lực, kinh mạch trong cơ thể lập tức xuất hiện linh lực tinh thuần, pháp lực lập tức bắt đầu phục hồi.

Thu bình nhỏ lại, cảm nhận pháp thuật đang hồi phục trong cơ thể, Hàn Lập lạnh lùng nhìn Ngân Sí Dạ Xoa phía xa, Tam Diễm Phiến đang xoay tròn một lần nữa nằm chặt trong bàn tay.

Tiếp theo hào quang đại phóng, tam sắc phù văn lại xuất hiện.

Lúc này Hàn Lập chuẩn bị toàn lực tiêu diệt đại địch trước mắt.

Cũng may là đối phương trong người mang cấm chế không thể rời đi, nếu không cho dù uy lực Tam Diễm Phiến có mạnh hơn nhưng nếu đối phương mà có tâm tránh né, dùng độn thuật bỏ chạy thì hắn cũng tốn công vô ích.

Ngân Sí Dạ Xoa nhìn thấy cảnh này lập tức sắc mặt đại biến.

Lần công kích trước đã chứng tỏ uy lực cùng phạm vi công kích của đối phương, hắn cũng chỉ có thể cắn răng chống đỡ.

Thầm kêu khổ, Ngân Sí Dạ Xoa hướng kim sắc quang đoàn trên không trung điểm một chỉ.

Kim quang lập tức đình chỉ phóng thích kim mang, phốc xuy một tiếng, sau đó lóe lên rồi toàn bộ tiến nhập vào cơ thể Ngân Sí Dạ Xoa, lập tức một tần quang tráo rực rỡ hiện ra.

Cơ hồ cùng lúc đó, hắn không hề do dự hé miệng, một cỗ thi khí màu đen tuôn ra, sau đó trông chốc lát đã quỷ dị phủ kín quang tráo.

Hàn Lập thấy thế cười lạnh một tiếng, trong lúc đang rót pháp lực toàn thân vào linh phiến thì pháp trận bên dưới đột nhiên chấn động, sau đó quang hoa lưu chuyển, hôi sắc quang mạc từ bốn phía chợt lóe lên rồi biến mất vô ảnh vô tung.

Hàn Lập ngẩn người, động tác thoáng đình trệ.

Không kịp để hắn tìm hiểu, một màn kinh biến lại xuất hiện.

Chỉ thấy phần đất phía xa pháp trận đột nhiên rạn nứt rồi một đạo linh mang từ lòng đất bắn thẳng lên, mặt trên còn được khảm hơn trăm viên linh thạch, trong nháy mắt cùng trận pháp bên trong hô ứng dung hợp tạo thành một trận pháp mới.

"Đây là…"

Với tạo nghệ (trình độ) về trận pháp của mình, Hàn Lập chỉ hơi ngẩn ra chút đã nhận ra pháp trận này. Đây rõ ràng là một Truyền Tống Trận cực lớn, hơn nữa bộ dáng đang bị kích phát.

Tâm tình Hàn Lập trầm xuống.

Có trời mới biết cái trận pháp này sẽ truyền hắn đến địa phương quỷ quái nào, hắn lập tức luống cuống tay chân, đem bức tường băng thu lại, sau lưng lại vang lên một tiếng lôi minh, muốn dùng lôi độn thuật thoát khỏi phạm vi của truyền tống trận.

Nhưng động tác của hắn đã quá muộn.

Từ bốn phía không ngừng phát ra âm thanh, linh mang vừa bạo phát từ dưới lòng đất lúc nãy chợt lóe lên rồi biến mất.

Hàn Lập, Ngân Sí Dạ Xoa cùng mọi thứ biến mất vô tung vô ảnh.

Không ai biết, cùng lúc này ở Đại Tấn tại ba địa phương cũng cũng đồng dạng phát sinh dị biến.

Ngoại trừ Ngân Sí Dạ Xoa còn có ba quái vật không biết tên khác cũng bị truyền tống đi.

Mà nơi khởi nguồn của việc này là tại một tiểu hồ vô danh ở Nam Cương, nơi quần tu của Diệp (Nghiệp) gia.

Nhưng lúc này, phía trên bầu trời của tiểu hồ, đám cao giai tu sĩ của Diệp (Nghiệp) gia cũng đang hỗn loạn.

"Sao lại thế này? Không phải nói đã bố trí hoàn hảo trận pháp, có thể che dấu thiên tượng sao? Pháp trận che dấu đâu? Do pháp trận vô dụng hay là chưa kích phát? Với tình hình này chắc chắn sẽ kinh động tới các tu sĩ khác, bọn họ sẽ lập tức đến đây, ngươi muốn Nghiệp gia chúng ta gặp họa diệt tộc sao!" Trên không trung tiểu hồ, tu sĩ mặt chữ điền đang tức giận lôi áo một bạch phát lão giả, lớn tiếng quát.

Phía sau hắn vài trượng, khuôn các tu sĩ Nghiệp gia cũng âm trầm dị thường.

Mà tại trung tâm tiểu hồ xuất hiện một bạch sắc quang trụ phóng thẳng lên cao, đường kính gần ba mươi trượng, như thể cột trụ chống trời thẳng lên chín tầng mây.

Mà xa xa ở bốn phía cũng đồng dạng xuất hiện sáu quang trụ, tất cả đều ở xung quanh tiểu hồ, cực kỳ đáng chú ý.

Nhìn cảnh này cũng không trách được vì sao tu sĩ mặt chữ điền lại bạo nộ.

"Con cũng không biết, rõ ràng hôm qua đã kiểm tra rất kỹ, sáng nay cũng đã phân phó mấy tên đệ tử đi mở trận pháp." Bạch phát lão giả này là một gã đại sư pháp trận phụ trách việc giải trừ phong ấn, trong lúc này cũng vô cùng kinh hoảng.

"Nhị ca, trước hết hãy thả Linh Long hiền chất ra đã! Hắn vì việc giải trừ pháp trận đã tiêu phí không ít tâm huyết, không có khả năng lầm lỗi phút này, chắc chắn có duyên cớ khác. Mấy người các ngươi lập tức đến ẩn nặc pháp trận xem xem, nếu là chưa kích phát thì lập tức kích phát, nếu có sự cố thì lập tức sữa chữa, cố gắng hoàn thành trong vài ngày. Khoảng thời gian này nếu gặp khó khăn thì chúng ta sẽ đồng loạt xuất thủ, cùng lắm là đem đám tu sĩ mò đến đây giết sạch." Nói lời này chính là một gã nho sinh

hơn ba mươi tuổi, da thịt như ngọc nhưng khẩu khí lại vô cùng tàn nhẫn.

Nhưng lời vừa xuất ra, tu sĩ mặt chữ điền lập tức buông tay thả bạch phát lão giả, mấy tên trưởng lão Nghiệp gia cũng đều khom lưng đáp ứng:

"Vâng, thưa đại trưởng lão."

Sau đó mấy người này lập tức chia ra bốn hướng bay nhanh đi.

Nho sinh trẻ tuổi này không ngờ lại là đại trưỡng lão của đệ nhất thế gia Đại Tấn.

Sau khi phân phó hoàn tất, nho sinh quay lại hỏi bạch phát lão giả:

"Ẩn nặc pháp trận đã có chuyện, vậy việc giải trừ phong ấn không biết có việc gì ngoài ý muốn hay không?"

Thanh âm nho sinh tuy không hề lộ tình cảm nhưng lại khiến bạch phát lão giả lạnh run người, cung kính trả lời:

"Bẩm đại trưởng lão, tuyệt đối không có vấn đề. Phong ấn tại Côn Ngô sơn đã được mở ra một khe nhỏ, hiện tại mới vô cùng yếu ớt, nhưng chắc chỉ qua khoảng một năm nữa phong ấn sẽ hoàn toàn biến mất."

"Được lắm, các tu sĩ cấp thấp trong tộc lập tức tập hợp, bắt đầu chuẩn bị rút đi. Các ngươi đã không thể ở lại đây, lập tức đến các địa phương đã được an bài lúc trước lẩn trốn, trong vòng một năm bất cứ kẻ nào dám xuất đầu lộ hiện lập tức xử theo tộc quy!" Nho sinh trẻ tuổi nhàn nhạt nói.

Bạch phát lão giả rùng mình, lập tức đáp ứng, sau đó thân hình hạ xuống mặt hồ biến mất.

Các tu sĩ Nghiệp gia khác lúc này cũng đã khôi phục bình tĩnh, lẳng lặng đứng chờ tại chỗ.

Ẩn nặc pháp trận cũng cách nơi này không quá xa, với tốc độ của tu sĩ Nguyên Anh kỳ chỉ thoáng một chốc đã đến nơi.

Sau thời gian một chén trà, các trưởng lão Nghiệp gia được phái đi tra xét đều quay trở lại, người nào cũng mang biểu tình kinh sợ.

"Đại trưởng lão, không ổn rồi! Ta đã tra xét các pháp trận kia, rõ ràng đã bị người khác phá hoại, các đệ tử bên trong pháp trận đều biến mất."

Nho sinh vừa nghe lời này sắc mặt lập tức trầm xuống, hàn quang trong mắt bắn ra bốn phía.

Các tu sĩ còn lại nghe xong cũng biến sắc, xôn xao rối loạn.

------oOo------

Chương 989: Thiên tượng cự biến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trải qua một đoạn thời gian, số tu sĩ tra xét những chỗ pháp trận còn lại cũng lục đục trở về, lời bẩm báo đều giống với người đầu tiên, đều là trận bị hủy, đệ tử thao túng pháp trận biến mất không thấy.

Lần này mọi người đều phải đối mặt với vấn đề lớn, tất cả Diệp gia tu sĩ đều trở nên trầm mặc.

"Trong phạm vi trăm dặm quanh đây, ngoại trừ Diệp gia tu sĩ chúng ta cũng không có những tu sĩ khác tồn tại, sao lại có người lẻn từ phía sau phá hư được. Thời gian động thủ của những người này thật là vừa khéo a, bên này vừa mới giải trừ phong ấn, bên kia đã có người động tay động chân lên pháp trận được che dấu. Xem ra vấn đề phát sinh từ nội bộ chúng ta." Nho sinh bỗng nhiên cười lạnh nói.

"Từ nội bộ?

Không có khả năng. Đều là người của Diệp gia, tại sao lại phải làm như vậy?".

"Đều là người Diệp gia? Điều này không nhất định, không phải là có một gã không phải họ Diệp sao?"

Một trận nghị luận nổi lên, đột nhiên có một người đứng lên nói.

Nghe nói thế, hơn phân nửa tu sĩ trong lòng đều chợt động hướng tới một người.

Người nọ tướng mạo bình thường, thần sắc bình tĩnh, đúng là nhân loại tu sĩ do cổ ma hóa thân.

"Hàn trưởng lão là do ta tự mình mời đến, hơn nữa cùng thất thúc đợi cùng một chỗ. Đừng có ở đấy mà đoán mò" Diệp gia Đại trưởng lão phải mở miệng quát để chấm dứt nghị luận.

"Đúng vậy, Hàn đạo hữu vẫn cùng lão phu ở một chỗ. Hai người bọn ta trò chuyện với nhau rất vui." Tên đầu to quái nhân điềm đạm nói.

Những tu sĩ còn lại nghe được như thế, tự nhiên đối với vị Diệp gia trưởng bối cực kỳ tin tưởng, lúc này lòng nghi ngờ đều tan biến hết.

Lúc này nho sinh quay lại phân phó đối với mặt chữ điền tu sĩ:

"Nhị ca, ngươi đi đáy hồ xác nhận một chút. Nhìn xem ngoại trừ những đệ tử mất tích ra còn thiếu người nào không?."

"Ta biết rồi." Tu sĩ mặt chữ điền gật đầu đáp ứng, sau đó hóa thành một đạo độn quang chìm vào đáy hồ không thấy bóng dáng.

"Các vị trưởng lão, chúng ta cũng chuẩn bị một chút đi. Mặc dù nơi này dị tượng kinh người, không cách nào tiếp tục giấu diếm được nữa, nhưng trong thời gian ngắn sẽ không có thế lực đối với chúng ta tạo thành uy hiếp xuất hiện. Nam Cương cũng không có môn phái quá lớn. Những tu sĩ khác muốn đến nơi đây cũng cần mươi bữa nửa tháng. Mặc dù không biết bên trong Côn Sơn tình huống ra sao nhưng chúng ta phải nhanh chóng khai quật bí bảo, đặc biệt là hai kiện thông thiên linh bảo kia, nhất định phải trong thời gian ngắn bắt được trên tay. Chỉ có như vậy, mưu đồ của chúng ta cho dù bị phát hiện cũng có đủ thực lực để bảo vệ mình. Nếu không, chẳng những mấy trăm năm mưu hoa tất cả đều thành đan áo cho người khác, Diệp gia còn có thể bị diệt tộc. Tuyệt đối không cho phép xuất hiện loại tình huống này." Bạch bào nho sinh lại lành lùng hướng những người khác nói.

"Vâng, đại trưởng lão."

Những vị trưởng lão của Diệp gia nghe được lời ấy trong lòng đều rùng mình, đồng thanh đáp ứng.

Đợi một lát sau, mặt chữ điền tu sĩ cùng tên bạch bào lão giả đồng loạt từ dưới đáy hồ bay vọt lên.

Trong đó mặt chữ điền tu sĩ vội đến trước mặt bạch bào nho sinh, sắc mặt âm trầm nói:

"Tam đệ, trận sư phía dưới quả nhiên thiếu hai người, là con cháu của lão ngũ gia cùng lão thập nhị. Chẳng lẽ này hai người có dũng khí thông đồng với địch bán tộc?"

"Hừ, thông đồng với địch bán tộc thì chưa chắc, nhưng có khả năng có người sưu hồn rồi diệt sát bọn họ. Bọn họ mất tích khi nào?" Nho sinh lạnh lùng hỏi.

"Tầm hai ngày rồi. Hai người này phụ trách phụ trách pháp trận ở cực xa nên lúc đó cũng không có ai hoài nghi. Cho đến khi tập trung đệ tử hôm nay mới phát hiện hành tung hai người này không rõ." Lần này là bạch phát lão giả mặt đầy mồ hôi trả lời.

"Xem ra vấn đề đúng là từ hai người này. Bất quá mặc kệ chân tướng rốt cuộc như thế nào, hiện tại đã không còn trọng yếu nữa. Đợi đến khi chúng ta tiến vào Côn Sơn, tất cả trận pháp sĩ cùng đệ tử trong tộc lập tức rút lui. Phải rồi, dã xác nhận được vị trí cái khe chứa phong ấn chưa?" Nho sinh tỉnh táo hỏi.

"Đã dùng pháp trận tìm được rồi, tại phương Bắc cách này hơn hai mươi hơn. Dưới mặt đất ngàn trượng mở ra một cái khe dài hơn mười trượng, các vị trưởng lão từ đó có thể tiếp tục tiến vào." Bạch phát lão giả vội vàng trả lời.

"Đi trước dẫn đường đi. Chúng ta đi thôi." Nho sinh không chút do dự nói.

"Vâng, đại trưởng lão." Bạch phát lão giả khom người tuân mệnh.

Nhất thời một hàng chín tên tu sĩ hướng phía bắc độn quang mà đi. Một lát sau, trải qua hơn hai mươi hơn dặm độn quang là một cánh rừng rậm trải dài tận chân trời, phía dưới cây cối vô cùng rậm rạp, xanh tươi mơn mởn.

Bạch phát lão giả dừng lại, hướng bốn phía nhìn lướt qua rồi mới vừa lật tay, xuất ra một ngân sắc pháp bàn.

Trong miệng lẩm bẩm, lão giả sử dụng một đạo pháp quyết đánh vào pháp bàn, nhất thời linh quang chớp động, những ký hiệu phù văn bên trong pháp bàn khi ẩn khi hiện.

"Không sai, chính là nơi này." Bạch lão chỉ nhìn một lát vào pháp bàn liền phi thường khẳng định, nói.

"Hảo. Cửu muội thả ra linh thú đi, chúng ta đi xuống xem sao." Nho sinh hướng về phía một đạo cô phía sau nói.

Đạo cô kia đáp ứng một tiếng, vỗ bên hông linh thú túi. Một đạo hoàng quang từ bên trong bắn ra, lập tức đón gió cuồng trướng, trong chớp mắt hóa thành một con ngô công (rết) ngàn chân lớn hơn mười trượng, miệng phun lục khí, nhìn hung ác dị thường.

Không cần ai nói thêm gì nữa, ngoại trừ bạch phát lão giả ra, tất cả Diệp gia tu sĩ đều bay đến trên lưng ngô công.

Đạo cô trong miệng quát khẽ một tiếng, cự hình ngô công quanh thân nổi lên một tầng màu vàng nhạt hào quang, nhất thời đem tất cả tu sĩ đều bao bọc ở trong đó, sau đó thân thể tựu hướng thẳng xuống dưới mà đi.

Thân hình khổng lồ của ngô công vừa tiếp xúc với mặt đất liền vô thanh vô tức chìm vào trong đó, trong nhay mắt đã không thấy đâu.

Ảnh.

Thật không ngờ, đây lại là một yêu thú tinh tông thổ độn thuật.

Bạch phát lão giả tại không trung chờ một lúc, thấy Diệp gia tu sĩ không có dấu hiệu quay lại mới thở dài một hơi, quay đầu bay ngược trở về.

Cơ hồ cùng lúc đó, cách nơi này khoảng hơn hai trăm dặm, trên trời cao, mấy tên tu sĩ mặc lam sắc bào tử, đầu mang hồng sắc triền đầu đang nhìn bảy đạo bạch sắc quang trụ trùng thiên ở phương xa, cả đám không khỏi hai mắt nhìn nhau.

"Đây là cái gì? Thiên tượng thật là kinh người a." Một gã thanh niên hơn hai mươi tuổi kinh ngạc nói.

"Mặc kệ là cái gì, đều không phải là bình thường sự tình. Dư sư đệ, ngươi nhanh trở về sư môn báo cáo việc này. Ta mang các vị sư đệ còn lại đi trước nhìn xem." Cầm đầu là một vị sắc mặt ngăm đen tu sĩ ngưng trọng phân phó.

Một tên tu sĩ khác nghe vậy liền đáp ứng một tiếng, ngự khí bay đi.

Những tu sĩ còn lại do trung niên nhân dẫn đầu, nhanh chóng hướng tiểu hồ bay đến.

Ở một địa phương xa hơn, trên một đỉnh núi cao tụ tập đông đúc trên trăm tên tu sĩ với phục sức khác nhau. Mấy này tu sĩ tất cả đều tu vi không cao, phần lớn là luyện khí kỳ tu vi, ngay cả trúc cơ kỳ đều không có mấy, không ngờ là một tụ hội nho nhỏ do thấp giai tu sĩ cử hành.

Mấy tu sĩ này mặc dù tu vi nông cạn, nhưng vài đạo quang trụ gây nên chú ý như thế, giờ phút này mọi người hoặc đứng tại cự thạch, hoặc ngự khí bay lên không trung, đều ngạc nhiên nhìn về phương hướng có quang trụ.

Tại một chân núi hoang vô danh, một gã bàn (béo, mập) lão giả đứng bên cạnh một thạch môn vừa mới khai mở, nhìn về vài đạo quang trụ phía chân trời, vẻ mặt đăm chiêu suy nghĩ.

Đồng dạng tình hình, lấy tiểu hồ do Diệp gia tu sĩ chiếm cứ làm trung tâm, tất cả các tu sĩ xung quanh mấy ngàn dặm đều sôi nổi bàn tán về nói kinh thiên quang trụ, bất luận là phụ cận tu sĩ của thế gia hay là ẩn tu, tán tu đều hướng về phía quang trụ phi độn mà đến.

Không bao lâu sau, nơi này xuất hiện tin tức về bảo khố, lấy tốc độ kinh người nhanh chóng lan truyền khắp Nam Cương.

Mấy ngày sau, thậm chí đến cả châu quận cũng đã xuất hiện tin tức đó.

Nhất thời, cả Nam Cương phong khởi vân dũng!

Khi Diệp gia tu sĩ tiến nhập vào thì Hàn Lập đang ở tại một địa danh không biết tên, đứng ở chính giữa một tòa cự đại truyền tống trận, bốn phía đều là thạch bích cự đại mà thô ráp, phảng phất như từ nhũ động tạo nên.

Lúc này vẻ mặt hắn vô cùng buôn bực, quan sát mấy thứ dưới chân. Mấy thứ này là vài mảnh vỡ vụn, có hình dáng tựa như viên vòng (vòng tròn), mặt trên toàn thân huyết hồng tinh oánh, còn lóe ra nhàn nhạt linh quang.

Rõ ràng đây là giam cầm pháp khí ban đầu được sử dụng để vây khốn ngân sí dạ xoa.

Giờ phút này mấy cái viên vòng đã bị nghiền nát, mà ngân sí dạ xoa lại không hề thấy bóng dáng đâu. Kết quả này tự nhiên không cần phải nói.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt, hướng một phía bên hông nhìn lại.

Nơi đó có dán một cái lục sắc ngọc phù, tỏa ra nhàn nhạt linh quang.

Đồ án trên ngọc phù có chút quen thuộc đối với Hàn Lập, là một loại cực kỳ hiếm thấy truyền tống phù.

Loại phù tương tự như vậy, lúc truyền tống tại Loạn tinh hải hắn đã gặp qua, chỉ là lúc đó phù làm bằng giấy thôi.

Hàn Lập nhướng mày, bàn tay vừa lật, trong tay nhiều ra một khối lệnh bài màu lam chói mắt, chính là khối đại na di lệnh năm xưa tìm được.

Lúc hắn sử dụng truyền tống để thoát ra, nhưng cũng không biết sẽ bị truyền tống tới nơi nào, sợ rằng truyền tống đi ra ngoài đến một nơi quá xa sẽ bị không gian áp lực xé nát thành mảnh nhỏ.

Cho nên lúc đó mới lấy ra lệnh bài, nắm chắc ở trên tay.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, khi linh quang truyền tống xuất hiện đồng thời bên hông hắn lại đột ngột xuất hiện ngọc phù này, lập tức khiến hắn cả cơ hội né tránh đều không có.

Không biết rằng đây là đặc thù công năng của truyền tống trận này hay là do an bài xảo diệu của những tu sĩ bố trí ra pháp trận này.

Chẳng qua loại thượng cổ truyền tống phù này, khẳng định cùng với thời đại ngày nay sẽ có sự khác biệt, nhưng lại rất có giá trị để nghiên cứu.

Trong lòng tự đánh giá, Hàn Lập giơ tay hướng ngọc phù một trảo. Nhưng còn chưa chờ đầu ngón tay của hắn tiếp xúc vật ấy, ngọc phù không ngờ lại *"Phốc suy "* một tiếng tán loạn vỡ ra, biến thành nhiều điểm linh quang.

Hắn ngơ ngác, lập tức nở nụ cười khổ.

Loại truyền tống phù này chế tạo thật đúng là đại phí khổ tâm, linh lực bên trong chỉ đủ để truyền tống một lần duy nhất. Xem ra những truyền tống phù khác cũng đồng dạng không thể lưu lại.

Theo như Hàn Lập những truyền tống phù khác chính là đề hồn thú đang đứng cạnh hắn không xa cùng với trên đầu nó cũng là mấy miếng ngọc phù đồng dạng như vậy.

Trong lúc hắn ngẩng đầu nhìn lên, mấy khối ngọc phù quả nhiên không ngoài dự đoán biến mất không thấy.

Con thi lang kia hiện tại đã biến thành một khối thi thể, mà đề hồn thú thân hình lớn cỡ một trượng, đang không ngừng nhảy nhót trên thân thể thi lang, xem ra có vẻ hưng phấn dị thường.

Nói cho cùng cũng là con thi lang này gặp xui xẻo, từ truyền tống trận hiện ra đã xuất hiện bên cạnh Hàn Lập. Mà Hàn Lập thần thức so với nó cường đại nhiều lần, từ trong choáng váng do truyền tống tỉnh lại đầu tiên, tự nhiên không chút khách khí dùng Ích Tà Thần lôi hung hăng cấp cho thi lang một kích, đem nó đánh cho trọng thương.

Hơn nữa Đề Hồn Thú cũng lập tức phun ra hoàng hà, trong nháy mắt liền đem thi khí trên người thi lang hút cho bằng hết, tự nhiên có thể dễ dàng đoán được kết quả của thi lang này.

Mà ngân sí dạ xoa tựa hồ đối với thi lang này cũng không cần, không vì thế mà tỏ ra ý tứ đánh nhau sống chết với Hàn Lập.

Rốt cuộc cũng đạt được cơ hội tự do, hắn nhân có hội thi triển phong độn, theo gió thổi ly khai khỏi nơi này.

------oOo------

Chương 990: Kình thiên cự sơn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập cũng không định tiếp tục đuổi theo Ngân sí dạ xoa, đối phương đã không hề bị nhốt nữa, mà một kích của Tam Diễm Phiến cũng không thể dễ dàng diệt sát đối phương.

Hắn xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía đề hồn thú, mặt mang vẻ tươi cười.

Trong một bàn tay của nó đang cầm một vật gì đó màu trăng trắng giãy dụa không ngừng.

Vừa nhìn đã thấy đó là một tiểu mã trắng noãn, hai mắt xanh biếc, thân hình tầm khoảng nửa thước.

Rõ ràng đây chính là mục tiêu của lần mạo hiểm này, chuyên gia ẩn nấp – Âm chi mã.

Nói cho cùng linh vật này cũng thuộc dạng xui xẻo, tại lúc bắt đầu truyền tống, linh vật này lại một lần nữa trốn trên thân của thi lang. Do đó trong lúc thi khí của thi lang bị hoàng hà từ mũi của đề hồn thú cuốn đi thì nó cũng đồng thời bị cuốn đi luôn.

Nếu không phải Hàn Lập tinh mắt, lập tức quát đề hồn thú ngưng lại, chỉ thiếu chút nữa linh vật này đã bị đề hồn thú một ngụm nuốt vào trong bụng.

Hai khẩu phi kiếm vốn bị nhốt của Hàn Lập, trong lúc truyền tống, thừa dịp ngân sí dạ xoa không chú ý, đã dùng thần niệm điều động phá cấm thu hồi. Nhưng nguyên anh của hắc ý mỹ phụ đồng dạng bị sát hồn ti chế trụ đã bị ngân sí dạ xoa trong lúc truyền tống một ngụm nuốt vào trong bụng.

Duy nhất khiến hắn có chút buồn bực là kiện tinh hóa phi châm đã bị ngân sí dạ xoa thuận tay cầm đi.

Cũng may cổ bảo này tuy không phải bổn mệnh pháp bảo, nhưng cũng đã bị hắn luyện hóa qua. Đối phương cũng không cách nào trong thời gian ngắn hủy diệt linh tính của kiện cổ bảo đó, như vậy cũng không phải là không có cơ hội đoạt lại.

Giờ phút này, Hàn Lập đang quan sát qua xung quanh. Nơi đây cùng hang động ngầm có chút tương tự nhưng không có âm phong tồn tại, ngược lại linh khí dư thừa kinh người. Đúng là một cái cự đại sơn động, hơn nữa tựa hồ còn trên cả cực phẩm linh mạch.

Điều này làm cho hắn trong lòng có chút kinh ngạc.

Hàn Lập lại cúi đầu nhìn xuống Truyền Tống Trận dưới chân.

Lấy tạo nghệ đối với trận pháp của hắn, chỉ cần liếc mắt đã nhìn ra cự hình Truyền Tống Trận này tuy rằng cực khác với những Truyền tống trận mà hắn đã gặp qua nhưng rõ ràng chính là một cái đơn hướng nhận truyền pháp trận. Nói cách khác, hắn bị truyền tống tới nơi này, nhưng không cách nào mượn pháp trận để truyền tống quay về chỗ cũ.

Thấu hiểu được việc này, Hàn Lập thoáng cau mày, sau đó ánh mắt hướng hai cái cự kiển (kén lớn) đảo qua.

Bên trong vẫn đang có mãnh liệt linh khí phản ứng, xem ra lão giả họ Phú cùng Bạch Dao Di vẫn còn sống.

Thoáng một chút do dự, hắn hướng đề hồn thú vẫy tay một cái, đem âm chi mã thu đến trên tay mình, sau đó dán thêm một cái cấm chế phù, ném vào trong túi linh thú của mình.

Làm xong xuôi hết thảy, Hàn Lập mới giơ hai tay lên, hai đạo kim hồ xuất ra, đánh vào hôi sắc cự kiển.

Nhất thời tiếng *"Oanh long long"* vang lên không ngớt, kim hồ hóa thành hai tấm màu vàng điện võng đem cự kiển bao vây bên trong.

Kim quang hiện ra vô cùng chói mắt, tiếng sấm vang lên không ngừng.

Đã không có ngân sí dạ xoa chủ trì, sát hồn ti trong tức khắc bị kim quang đánh cho tán loạn, từng tầng một bị xé ra.

"Phanh" hai tiếng nổ vang lên, hai cái cự kiển một trước một sau nổ tung ra từng mảnh, bên trong bay vụt ra một nam một nữ, đúng hai người lão giả họ Phú.

Chỉ là lúc này sắc mặt hai người đều tái nhợt, vẻ mặt trông rất khó coi.

Vô luận ai bị loại sát hồn ti có thể hấp thu linh lực này vây khốn một đoạn thời gian khẳng định sẽ không dễ chịu, chắc chắn rằng pháp lực hao tổn không ít.

"Đa tạ Hàn huynh cứu giúp!" Lão giả họ Phú thần sắc vừa ổn địnhliền hai tay ôm quyền nói.

"Lần này cần không phải Hàn huynh trổ hết tài năng, chỉ sợ toàn bộ chúng ta đều tao ngộ độc thủ. Ai có thể ngờ rằng trong âm dương quật còn có ẩn dấu một chích ngân sí dạ xoa. Chúng ta cùng Nguyên đạo hữu không kịp phòng bị, bị quái vật này âm thầm đánh lén và vây khốn. Nguyên đạo hữu vừa đối mặt hắn đã bị phá nát Nguyên Anh, mất đi tánh mạng." Bạch Dao Di cũng hướng Hàn Lập thi lễ, cười khổ nói.

Hàn Lập nghe lời ấy, chỉ mỉm cười.

Hai người này tuy rằng thoạt nhìn tựa hồ rất có ý cảm kích, nhưng Hàn Lập từ bên trong ánh mắt của hai người nhìn thấy sự kiêng kị sâu đậm.

Dù sao thì hai người tuy rằng bị nhốt trong cự kiển, nhưng khi Hàn Lập xuất thủ đối địch với ngân sí dạ xoa, bọn họ đều cảm ứng được hết.

Hàn Lập dùng lực đấu lại ngân sí dạ xoa, thậm chí cuối cùng còn khiến nó hoảng sợ phải bay lên trên trời để thi triển thần thông, cho dù hai người tự thấy liên thủ cũng tuyệt không phải là đối thủ. Hơn nữa lại bị truyền tống đến địa phương thần bí không biết tên này, nơi đây chỉ có ba người không còn ai khác, trong lòng có thể nào không cảm thấy bất an cơ chứ.

Hiện tại nếu Hàn Lập nổi lên ác ý, hai người tự thấy bản thân tuyệt đối sẽ lành ít dữ nhiều.

Nhưng Hàn Lập chỉ đem linh thú túi chứa Âm chi mã ném cho lão giả họ Phú, bình tĩnh nói.

"Âm chi mã ở bên trong đó. Chuyện khác ta không cần nói, nhưng khi luyện chế ra bồi anh đan, chỉ cần đưa ta hai khỏa. Hai vị có thể đáp ứng không?".

"Hai khỏa? Không thành vấn đề, chỉ cần thực sự dư ra, tất cả đều quy về đạo hữu". Lão giả họ Phú trong lòng buông lỏng, đáp ứng ngay lập tức.

"Ta cũng không có ý kiến. Thực xấu hổ, lần này thiếp thân cũng không giúp đỡ được gì, toàn bộ đều dựa vào Hàn huynh xuất lực. Đạo hữu nhiều phần hơn một chút, đó là điều tự nhiên." Bạch Dao Di nghe được lời ấy, cũng khẽ mỉm cười đồng ý.

"Ân. Thế rất tốt! Hai vị đạo hữu tạm thời ngồi xuống ở trong đây một lúc đi.Ta đi xem thử địa phương này rốt cục là nơi nào." Hàn Lập liếc mắt nhìn ra cửa động khẩu, hai mắt khẽ nhíu, nói.

"Hàn huynh cứ việc kiểm tra. Pháp lực hai người bọn ta đã tiêu hao không ít, trước hết phải nghỉ ngơi đã." Lão giả họ Phú không hề ý kiến.

Bạch Dao Di cũng gật đầu, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống.

Hàn Lập cười, quanh thân thanh quang chợt lóe, hóa thành một đạo thanh quang phi độn ra ngoài, đồng thời đem thần thức toàn bộ thả ra, phòng ngừa con ngân sí dạ xoa kia ẩn nấp ở phụ cận đánh lén.

Hắn cũng không sợ hai người kia cầm âm chi mã chạy trốn. Hắn tại cơ thể hai người đã để lại tiêu ký, phải mấy ngày sau mới mất đi hiệu lực.

Hai người chỉ cần hơi chút di động, tự nhiên sẽ bị hắn truy tung theo.

Hàn Lập không phải thánh nhân, ý niệm giết người đoạt bảo cũng đã thoáng qua trong đầu.

Nhưng hắn đối với bồi anh đan nghiên cứu rất ít, cho dù thực sự tìm được phối phương, thân thủ đi luyện chế loại linh đan này, xác xuất thành công cũng tuyệt đối không cao. Mà hai người này không quản thế nào, nhưng đến hiện tại lưu lại ấn tượng cũng không tệ lắm. Hàn Lập cũng vô pháp sinh ra cực mạnh tâm.

Cho nên hơi cân nhắc một chút, hắn mới chủ động xuất thủ, đem hai người thả ra.

Ra đến động khẩu, bên ngoài là một bậc thang bằng đá thẳng hướng lên trên, nhưng liếc mắt nhìn cũng không thể thấy tận cùng.

Chẳng lẻ bọn họ đang ở sâu trong lòng núi?

Trong lòng có điểm ngoài ý muốn, nhưng Hàn Lập không chút nào ngừng độn quang, một đường hướng về phía trước bay đi.

Nhưng sau đó không lâu, Hàn Lập lập tức cảm thấy kinh ngạc.

Qua một đoạn thời gian dài như vậy, trước mắt vẫn là bậc thang uốn lượn, điều này quả thực bất khả tư nghị.

Phải biết tuy phi hành không lâu, nhưng lấy tốc độ phi độn của hắn mà tính, khoảng cách này đã đủ đáng sợ. Nếu không phải thần thức của hắn không ngừng phân tích sự khác biệt của phụ cận, cũng như không có dao động trận pháp xuất hiện, thì hắn đã nghĩ rằng mình lại rơi vào một cấm chế nào đó.

Ai lại đi kiến tạo một cái thông đạo dài như vậy nhỉ?

Ôm buồn bực trong lòng, Hàn Lập lại phi hành vài dặm nữa, rốt cục cũng gặp được ánh sáng phát ra, trong lòng thoáng cái buông lỏng rất nhiều.

Bay ra khỏi thông đạo, Hàn Lập chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, bản thân hiện tại đang ở trên một bình thai cực lớn. Trên mặt đất phủ kín những tảng đá lót đường, liếc mắt nhìn lại chừng hơn một ngàn trượng rộng, mà mũi hít sâu một hơi, mùi cỏ cây hoa lá xâm nhập tận trong phổi.

Linh khí nơi đây so với nơi có Truyền tống trận xem chừng còn dư thừa hơn.

Ánh mắt đảo qua phía trước, sự kinh ngạc trên gương mặt Hàn Lập càng lúc càng thể hiện rõ ra.

Địa phương cuối cùng mà ánh mắt có thể nhìn được, ở phía sau bình thai chính là một vách núi dựng đứng. Ánh mắt hắn dọc theo vách núi nhìn lên trên trời, mới phát hiện cả bầu trời bây giờ chỉ cỡ như một đám mây nhỏ. Hắn bỗng nhiên quay người lại, liếc nhìn về phía cửa thông đạo.

Phía sau đồng dạng cũng là một vách núi, cùng vách núi đối diện một trước một sau vây hắn ở bên trong.

Cự hình bình thai dưới chân núi không ngờ lại được kiến tạo bên trong một cái khe vô cùng sâu.

Hàn Lập ngẩng đầu ngóng nhìn nửa ngày, mới hướng hai bên nhìn lại.

Nhưng ngoại trừ một chút vách đá ẩn khuất, thực không thu hoạch được gì.

Hàn Lập không suy nghĩ gì thêm, lập tức hóa thành một đạo thanh quang nhắm thẳng không trung phi độn.

Ước chừng phi hành được khoảng mấy ngàn trượng, Hàn Lập rốt cục bay ra khỏi hạp cốc, nhưng vừa thở ra được một hơi, đã lộ ra biểu tình chừng như không thể tin được. Sau đó hắn lại vội vàng phi độn ra ngoài, tại khu vực phụ cận phi độn cả ngày trời mới quay lại địa phương cũ.

Nhưng trên mặt tràn đầy vẻ hoảng sợ không dấu được!

Nói như thế nào nhỉ, trong đầu của Hàn Lập chỉ có thể hiện ra một chữ *"lớn"*.

Lại nói tiếp, Hàn Lập gặp qua đủ loại cự sơn, số lượng cũng coi như không ít. Lớn nhất đại khái cỡ Thánh sơn ở Thiên tinh thành tại Loạn tinh hải.

Núi đó cao, to cỡ như kình thiên chi trụ (cột chống trời), lại chia ra làm 81 tầng, mỗi tầng lại có thể thiết lập được rất nhiều động phủ cho các tu sĩ. Điều đó đủ cho thấy nó lớn bao nhiêu.

Mà hôm nay hắn gặp được một quả núi khác mà so với nó thánh sơn chỉ bằng phần chân núi. Có lẽ núi này so với thánh sơn lớn hơn rất nhiều, nhưng cụ thể bao nhiêu thì hắn cũng không rõ.

Bởi vì hắn ngẩng đầu lên, chỉ thấy một màu xanh ngắt, căn bản không nhìn được thêm gì nữa. Cái khe núi kia cũng chỉ là một cái khe cực kỳ bé nhỏ, không đáng kể ở dưới chân núi mà thôi.

Nhưng điều đó còn không khiến Hàn Lập khiếp sợ, điều đáng nói hơn là cả tòa cự sơn như vậy lại nằm bên trong một cái cự đại cấm chế.

Chỉ cần xoay người nhìn lại phía bên ngoài quả núi, lập tức thấy một đạo bạch quang từ trên cao phủ xuống, vô cùng vô tận, tựa như bao phủ cả tòa cự sơn ở bên trong.

Như thế đại thủ bút, cho dù Hàn lập chỉ thoáng suy nghĩ cũng đã cảm thấy hoảng sợ! Sự tình này tuyệt đối chỉ có thượng cổ tu sĩ mới làm được.

Nhìn quầng sáng ở đằng xa xa, Hàn Lập thoáng do dự trong chốc lát, bèn sử dụng hết tốc độ của độn thuật bay về phía đó.

Phi hành trong khoảng thời gian uống xong một chén trà, Hàn Lập mới bay được đến trước mặt quầng sáng.

Tuy hắn đã sử dụng cực hạn độn thuật, nhưng so với quầng sáng khổng lồ như thế lại cảm thấy nhỏ bé vô cùng.

Mà sau khi đến gần, Hàn Lập đã cẩn thận quan sát nhưng căn bản không thể nhìn được gì nhiều ngoài bích chướng dày đặc, quan sát cả nửa ngày sau hắn lại đột nhiên quay đầu bay trở về.

Hắn tuy chưa xuất thủ nhưng đã cảm giác được trong cấm chế này ẩn chứa lượng linh lực đáng sợ đến mức nào.

Đừng nói chỉ là một Nguyên anh trung kì tu sĩ như hắn, cho dù một Hóa thần kì tu sĩ, cũng vô pháp cậy mạnh mạnh mẽ bài trừ bích chướng này.

Trên đường bay về cự sơn, Hàn Lập từ xa xa quan sát, vẫn không thể nhìn ra núi này lớn đến cỡ nào, nhưng phát hiện núi này thủy chung rất im ắng, một chút thanh âm khác thường cũng không có. Không có tiếng chim hót, cũng không có tiếng thú kêu, phảng phất như là một tòa tử sơn (núi chết) vậy.

Nhưng trong núi lại dạt dào linh khí, điều này là rất chân thật. Hai loại đó kết hợp tạo nên tình hình hết sức quỷ dị, khiến cho Hàn Lập có cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Hàn Lập với sắc mặt âm trầm bay trở về khe núi, quay lại Truyền tống trận bên trong sơn động.

------oOo------

Chương 991: Tử vụ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vào đến trong sơn động, Hàn Lập thấy lão già họ Phú và Bạch Dao Di đang ngồi đả tọa mộ cách tự nhiên.

Hàn Lập cũng không muốn quấy rầy bọn họ, sau một lúc do dự liền vỗ vào túi trữ vật, lấy ra một cái trận bàn, sau đó liền ném lên trên không trung.

Tức thì linh quang bắn ra tứ phía, chỉ bao trùm phạm vi trong sơn động, hình thành nên một cái pháp trận đơn giản.

Pháp trận này ngoài tác dụng ẩn náu, thì nếu có địch nhân xâm nhập thì nó cũng có thể phát ra tín hiệu cảnh báo.

Hai người kia coi như không thấy việc Hàn Lập làm, ngôi yên tại chỗ không nhúc nhích.

Hàn Lập thấy vậy liền mỉm cười, sau đó tại một góc sơn động khoanh chân ngồi xuống, cũng nhắm mắt dưỡng thần.

Sau một ngày một đêm, lão già họ Phú và Bạch Dao Di pháp lực mới dần dần phục hồi lại.

Hai người trước sau cùng đứng dậy, thần sắc Hàn Lập chợt động, hai mắt mở ra:

"Hai vị đạo hữu đã khôi phục lại toàn bộ pháp lực?" Hàn Lập nhàn nhạt hỏi.

"Đa tạ Hàn huynh đã làm hộ pháp, ta và Phú huynh pháp lực đã khôi phục như trước." Bạch Dao Di thản nhiên mỉm cười nói.

"Hàn huynh đi ra ngoài một chuyến, vậy có biết nơi này là nơi nào không?" Lão già họ Phú liếc mắt nhìn không gian rộng lớn xung

quanh một cái, nhịn không được liền hỏi.

"Tại hạ không rõ lắm, nhưng hiện tại chúng ta đang ở trong một lòng núi lớn, xung quanh bị hạ cấm chế. Nếu muốn đi ra ngoài thì không phải là việc đơn giản." Hàn Lập thản nhiên nói.

"Núi lớn? Hàn huynh xuất thân từ hải ngoại, không quen thuộc tình huống trong lục địa, các dãy núi nổi tiếng là chuyện bình thường. Nhưng còn Phú mỗ thì lại có thể dễ dàng nhận ra." Nhãn tình lão già họ Phú sáng lên. Phi thường tự tin nói.

"Hắc hắc! Phải không? Nếu Phú huynh đã nói như vậy, thì không ngại đi ra phía ngoài nhìn rõ rồi hẳn nói." Hàn Lập cười hắc hắc, không có ý kiến nói.

"Nghe khẩu khí của Hàn huynh, không lẽ núi này có gì đặc thù, thiếp thân cũng đi ra ngoài xem sao?" Bạch Dao Di hình như nhận ra cái gì đó, hai mắt chớp động nói.

Hàn Lập gật gật đầu, vẻ mặt không chút biểu tình.

Hàn Lập bộc lộ thần thông vượt xa hai người, nên hiện tai tự nhiên trở thành người cầm đầu.

Vì thế, Lão già họ Phú và Bạch Dao Di cùng liếc nhau sau đó hóa thành hai đạo quang mang bay ra ngoài sơn động.

Hàn Lập ngồi dưới đất không có đứng dậy, nhưng bàn tay liền lộn lại hiện ra một cái truy tung pháp bàn trên tay.

Ánh mắt nhìn qua cái pháp bàn một cái, mặt rên pháp bàn có hai điểm một trắng một đen, hai quang điểm này hiện lên một cách rõ ràng.

Hàn lập hai mắt híp lại, nhìn pháp bàn không nói một lời.

Chẳng biết qua bao lâu, hai chân mày nhướng lên, trên tay chợt phát sáng, pháp bàn đã không thấy tăm hơi.

Một lúc sau, tại cửa động hào quang chợt lóe lên, lão già họ Phú cùng Bạch Dao Di đã phi độn quay trở về, nhưng sau khi hai người hiện thân thì thần sắc không được tốt lắm.

"Thế nào, hai vị đạo hữu có phát hiện cái gì không?" Hàn Lập khóe miệng nhếch lên, lộ ra nụ cười giễu cợt.

Tuy rằng Hàn Lập đối với địa hình đại Tấn không quá quen thuộc, nhưng nếu đây thật sự là đại linh sơn, Hàn Lập như thế nào lại không biết.

Quả nhiên, Hàn Lập vừa nói xong thì lão già họ Phú chợt cười khổ.

"Hàn huynh không cần cười giễu tại hạ, ngọn núi lớn này đừng nói là chưa từng thấy qua, mà ngay cả nghe nói đến cũng chưa hề. Ta cũng không biết chúng ta có còn trong cảnh nội đại Tấn hay không cũng không dám khẳng định." Nói xong lời này, trên mặt lão già họ Phú lộ ra vẻ lo âu sầu khổ.

"Không sai. Ngọn núi lớn kinh người như vậy nếu thật sự là Linh sơn trong đại Tấn thiếp thân cũng không có khả năng không nghe nói tới." Bạch Dao Di cũng nhíu mày nhăn trán nói.

"Có lẽ như vậy. Tuy rằng chúng ta không biết bên ngoài cấm chế có xẩy ra chuyện gì không, tình hình bên ngoài như thế nào. Nhưng truyền tống trận này tuyết đối là do cổ tu sĩ bố trí. Pháp trận đột nhiên phát động, làm cho chúng ta và Ngân Xí Dạ Xoa đều bị truyền tống đến nơi này. Việc này có thể là do trong lúc đánh nhau làm ảnh hưởng đến pháp trận, hay còn nguyên nhân nào khác thì không biết. Chẳng qua việc này cũng không trọng yếu. Hiện tại chúng ta nên đem Bồi nguyên đan luyện chế ra, sau đó mới tìm kiếm hết ngọn núi này. Hai vị đạo hữu thấy như thế nào?" Hàn Lập bình tĩnh nói.

"Hàn huynh nói rấ có lý. Nơi này linh khí sung túc, ở lại nơi này một thời gian cũng không ngại. Hơn nữa nếu ngọn núi này có gì cổ quái, thì có Hàn huynh ở đây cũng không có gì đáng lo. Nói không chừng ở đây chúng ta lại gặp cơ duyên gì đó?" Lão già họ Phú trầm mặc một lúc rồi nhoẻn miệng cười nói.

Bạch Dao Di đối với Bồi nguyên đan có khát vọng to lớn, tự nhiên không phản đối việc này. Cho nên gật gật đầu.

"Phú huynh nói qua lời! Hai vị chắc cũng đã biết, không biết cấm chế bên ngoài như thế nào, nhưng thần thức của chúng ta bị áp chế trên diện rộng. Thần thức ly thể nhiều nhất cũng chỉ có vài dặm. Mà ngọn núi này quá lớn, cho dù cả ba chúng ta cùng tìm kiếm thì cũng không biết đến khi nào mới tìm hết." Hàn Lập đột nhiên chuyển hướng câu chuyện.

"Rất đúng. Thiếp thân cũng sớm phát hiện ra việc này. Hơn nữa ngọn núi này không khí thật trầm lắng, thật là quỷ dị. Hơn phân nửa là không có gì tốt lành cả." Bạch Dao Di thấy thế cũng nói theo.

"Không cần biết ngọn núi này như thế nào. Linh khí trong này dư thừa, đối với việc luyện linh đan là rất tốt. Hãy chờ ta luyện chế xong Bồi nguyên đan rồi tính tiếp." lão già họ Phú cười gượng vài tiếng nói.

Hàn Lập cùng Bạch Dao Di tự nhiên không hề có ý kiến, vì thế mấy người lập tức ở trong động bố trí mấy cái tụ linh pháp trận, sau đó lại bố trí rất nhiều cấm chế phòng hộ. Xong xui lão già họ Phú bắt đầu luyện chế Bồi nguyên đan.

Trong lúc này Hàn Lập cùng Bạch Dao Di đều không có đi ra ngoài mà ở một bên làm hộ pháp.

Dù sao Bồi nguyên đan đối với hai người mà nói thật sự vô cùng trọng yếu. Cho dù ngọn núi này có cái gì cổ quái, họ cũng không bị phân tâm.

Trong lúc mấy người Hàn Lập đang một lòng luyện chế ra Bồi nguyên đan, thì tại một sườn núi lớn, trong một tòa thạch đình đang tụ tập Nghiệp gia và các tu sĩ có liên quan.

Bọn họ hơn phân nửa đang ngồi khoanh chân xung quanh thạch đình, hai tay đều nắm lấy một khối linh thạch, hình như đang muốn khôi phục pháp lực.

Đại trưởng lão Nghiệp gia là nho sinh mặc áo bào trắng, đang đứng phiêu phù trên bầu trời thạch đình, đang nhìn bức tượng bồ tát phía xa xa.

Những bậc đá nơi này đều được làm bằng đá cẩm thạch trắng, xa xa nhìn lại thì giống như đường lên trời.

Nhưng nếu lại gần thì những bậc đá này thật sự rộng lớn kinh người, chừng năm sáu mươi trượng

Mà vô luận là từ phía trước nhìn lại, hay từ trên nhìn xuống, mà mấy bậc đá màu trắng như ẩn trong sương mờ, căn bản không nhìn thấy cái gì cả.

Nho sinh sắc mặt không thay đổi huyền phù trên không trung, một mực không nhúc nhích.

Không bao lâu, linh quang chợt lóe phía chân trời, một đạo kinh hồng hiện ra, từ phía dưới hướng phía thạch đình bay tới.

Nho sinh lúc này thần sắc mới đông, nhìn về phía độn quang.

trong nháy mắt đạo kinh hồng màu vàng nhạt đã bay đến trước mặt nho sinh.

Quang hoa chợt tắt, hiện ra một quái nhân đầu to tướng mạo kì lạ, chính là Nghiệp gia *"Thất thúc."*

"Tam tiểu tử, ta đã tra xét qua, dọc theo bậc thang về phía trước hơn mười dặm, hình như có một cái cổng chào, hình như là đó chính là Van Tu chi môn tiếng tăm lừng lẫy. Nhưng cổng chào hình như bị cấm chế bao phủ, không loại bỏ cấm chế thì không thể nào tiếp tục đi về phía trước được." Quái nhân ngưng trọng nói.

"Vạn tu chi môn! Đúng là như vậy. Nghe nói năm đó trên Côn Ngô sơn sinh sống trên vạn cổ tu sĩ. Chỉ có đi qua Vạn Tu chi môm thì mới có thể đến Côn Ngô sơn nơi ở của chúng tu sĩ."

Nhosinh thở ra một hơi dài, thần sắc thả lỏng.

"Chẳng qua ta xem thấy phong ấn nơi cánh cổng tựa hồ không phải tầm thường. Chúng ta hãy sớm động thủ là tốt nhất, chúng ta không có quá nhiều thời gian để lãng phí." Quái nhân nhìn chúng tu sĩ đang điều tức dưới đình nhướng mày nói.

"Việc này ta đương nhiên là biết. Nhưng những người này pháp lực đã tổn hao rất nhiều, trước tiên phải phục hồi pháp lực mới được. Cho dù ta và Thất thúc không việc gì, nơi này không phải là nơi an toàn, chúng ta cũng phải nghĩ đến các vị trưởng lão một chút, không thể phân thân được." Nho sinh có chút bất đắc dĩ nói.

"Điều này cũng đúng! Không nghĩ tới việc đi qua phong ấn cái khe nứt thật sự quá khó khăn. May mắn lần này đi đến đây đều là tu sĩ Nguyên anh kì, nếu không đã có người chết rồi." Quái nhân cũng chỉ có thể thở dài.

Nho sinh nghe vậy liền cười, đang muốn mở miệng nói tiếp thì đột nhiên biến sắc, quay người nhìn lại.

"Làm sao vậy?" Quái nhân chợt rùng mình hỏi.

"Giống như có âm thanh gì đó, từ bên kia truyền đến." Nho sinh trịnh trọng nói.

"Âm thanh?" Quái nhân có chút kinh ngạc, pháp lực toàn thân vận chuyển, trong tai truyền tới tiếng thú rống, giống như tiếng sư tử, hổ báo gầm, lại giống như tiếng rồng ngâm, hơn nữa âm thanh càng lúc càng lớn.

"Đó là cái gì. Giống như có vật gì đang đi tới!" Quái nhân hàn quang trong mắt chợt lóe, bàn tay lộn lại, trong tay xuất hiện một vật ngân quang lóng lánh.

Nho sinh mắt không chớp nhìn về phía xa.

Một lúc sau, không gian phía xa hiện ra một đám mây mù màu tím, hướng phía này bay nhanh tới, tiếng thú kêu đúng là trong đám vân vụ màu tím truyền ra.

trong nháy mắt tử vụ bay tới phụ cận chỉ cách thạch đình hơn trăm trượng.

Nho sinh cùng Quái nhân nhìn thấy trong tử vụ ẩn nấp vật gì đó đen tuyền, một đôi mắt to bằng nắm tay đỏ sậm yêu dị nhìn chằm chằm vào hai người, một cái nhìn đầy máu tanh và bạo nộ, rõ ràng không phải là vật lương thiện.

Quái nhân sắc mặt trầm xuống, một tay phất lên.

một mũi nhọn màu bạc rời tay bắn ra, liền lóe lên rồi biến mất không thấy bóng dáng.

nhưng cùng lúc đó, trong tử vụ hiện ra một bàn chân gà thật lớn, *"Phanh"* một tiếng trên kê trảo hiện ra một mũi nhọn màu bạc.

Trong tử vụ truyền ra một tiếng kêu lớn, cái chân gà bắt lấy mũi nhọn màu bạc thật chặt, mũi nhọn màu bạc hiện nguyên hình là một cái ngân toa tinh xảo, chỉ dài mấy tấc, đang lóe sáng.

Nhưng từ trên cái chân thật lờn chảy xuống một dòng máu màu lục, trong tử vụ truyền ra một tiếng rống đầy đau đớn, hai mắt màu đỏ hung quang chợt bắn ra.

cả tử vụ chợt mờ đi, sương mù cũng biến mất tăm chỉ còn lại hai con mắt yêu dị đầy hung tợn, nhưng sau một cái nháy mắt cũng chợt biến mất không còn bóng dáng.

Quái nhân cùng nho sinh thấy vậy sắc mặt cùng biến đổi.

Quái vật này đúng là tinh thông ẩn nặc độn thuật. Ngày hôm nay bọn họ đang trong ngọn núi này, thần thức bị áp chế, đối phó với quái vật như vậy, thật sự là quá đau đầu.

Hai người liếc nhau đồng thời thi pháp.

------oOo------

Chương 992: Độc thánh môn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Quái nhân há miệng phun ra một thanh phi kiếm màu vàng, trên không trung xoay tròn sau đó hóa thành một thanh kiếm màu vàng khổng lồ. Sau đó quang mang phóng đại tại không trung vũ lộng bắn ra vô số đạo kiếm khí chói mắt, trong nháy mắt đem phạm vi hơn mười trượng bao trùm lấy.

Nho sinh hừ lạnh một tiếng, tay áo bào run lên, một lá cờ màu xanh biết nhỏ xíu hiện ra, lập tức ném xuống phía dưới chân, lập tức một luồng khí màu lục từ lá cờ tuôn ra, trong khoảng khác biến thành một mảng vụ khí màu lục bao trùm toàn bộ thạch đình phía dưới

"Phốc, phốc" hai tiếng phát ra, cách thạch đình hơn mười trượng hào quang chợt lóe lên, sau khi hào quang biến mất tử vụ lại xuất hiện.

Vào lúc này quái vật trong tử vụ đã hoàn toàn bị chọc giận.

Sau hai tiếng rống giận dữ, sương mù chợt tản ra, lộ ra thân hình của quái thú, đầu là đầu sư tử, mình ưng và bốn cánh chim.

Bốn cánh yêu thú mở ra rộng hơn năm sáu trượng, cả người tử quang vờn quanh, bộ dánh cực kì hung tợn độc ác.

"Sư cầm thú!"

Sau khi thấy rõ thân hình quái thú thì quái nhân thất thanh kêu lên.

sắc mặt của nho sinh cũng biến đổi, tay áo bỗng run lên, một thanh hắc hồng phi đao bắn nhanh ra ngoài hung hăng chém về phía yêu cầm.

Cũng thật kỳ quái, yêu cầm vốn đang hùng hổ, nhưng vừa thấy phi đao liền tỏ vẻ e ngại, miệng há to hết cỡ như một chậu máu, một vòng tròn màu tím được phun ra vừa lúc ngăn chặn phi đao đang bay tới.

Một tiếng nổ long trời phát ra, hắc mang và tử quang hòa vào nhau, phi đao thế như chẻ tre phá liên tiếp hơn mười vòng tử quang. Nhưng mỗi lần chém vào vòng tử quang, hắc mang của phi đao yếu đi một chút, cuối cùng khi đến gần yêu cầm khoảng mấy trượng thì ánh sáng trở nên ảm đạm, bị mấy vòng tử quang chặn lại.

yêu cầm thấy vậy thì vô cùng mừng rỡ muốn thi triển thần thông tiêu diệt phi đao.

Nho sinh ở phía xa, hé miệng phun ra một ngụm tiên huyết, hai tay đồng thời bắt quyết niệm chú, điểm vào vào ngụm tiên huyết vừa bay ra.

Nhất thời ngụm tiên huyết hóa thành từng đạo huyết sắc ký hiệu, rồi biến mất không thấy bóng dáng.

sau khi huyết sắc kí tự vừa biến mất thì phi đao đột nhiên bộc phát tỏa ra những tia huyết quang chói mắt, liền phá nát những vòng tử quang trước mặt yêu cầm, phi đao chợt xuất hiện trước mặt yêu cầm mãnh liệt chém xuống.

Yêu cầm lắp bắp kinh hãi, bốn cánh đồng loạt vỗ lên bay về phía sau, một chân giơ ra phía trước để cản phi đao lại.

Kết quả lục huyết bay tung tóe, phi đao mặt dù bị chặn lại nhưng chân yêu cầm cũng bị chém sâu vào hơn phân nửa.

Lần này, yêu cầm giương cái đầu to lớn lên hết cỡ, trong miệng phát ra tiếng rống điên cuồng kinh thiêng động địa, tiếng rống tựa như tiếng sét. Tiếng rống đập vào màng nhĩ của nho sinh và quái nhân làm cho thân hình hai người thoáng chao đảo.

Nhưng điều không tưởng lại xuất hiện sau đó.

Sau tiếng rống phát ra, một làm sóng màu vàng gần như trong suốt từ miệng sư thú phun ra, nghênh đón phi đao vừa bay tới.

Kết quả phi đao vừa tiếp xúc với làn sóng gợn, lập tức như bị một lực lượng cường đại đánh bật lại bay ngược ra ngoài.

Mà quái nhân đang huy động vài thanh phi đao hiệp trợ với nho sinh đánh về phía yêu cầm, tình huống cũng không càng tệ hơn, phi đao vừa tiếp xúc với sóng âm liền bay tán loạn sau đó biến mất vô tung.

Yêu cầm sau khi phát ra sóng âm màu thì thần sắc trở nên uể oải vô cùng.

Yêu cầm hung tợn trừng mắt nhìn nho sinh, sau đó bốn cánh vỗ ra, lập tức vang lên tiếng sấm, thân hình xuất hiện từng trận điện quang, liền sau đó thân hình biết mất trong điên quang. Ngay sau đó yêu cầm đã bay ra ngoài hơn ba mươi trượng, thì ra yêu cầm còn tinh thông lôi độn thuật.

Bất quá, lần này yêu cầm không dám dừng lại một giây nào cả người hóa thành một đạo tử quang bay nhanh ra ngoài. Không dám quay đầu lại trong giây lát liền biến mất cuối chân trời

Nhìn thấy cảnh này quái nhân mới thở phào một cái, ánh mắt nhìn lại nho sinh thấy sắc mặt hắn có chút tái nhợt, liền cả kinh hỏi:

" Tiểu tam, không làm sao chứ? Việc điều khiển phi đao màu đen, là việc hao tốn pháp lực vô cùng, ngươi lại còn sử dụng tinh huyết để đề cao uy lực phi đao." Trong lời nói quái nhân lộ ra vẻ quan tâm.

"Không có việc gì, chỉ hao tổn nguyên khí thôi. Sư cầm thú thời cổ nổi danh là hung cầm, một thân thần thông so với tu sĩ Nguyên anh hậu kì phải mạnh hơn ba phần. Nếu không nhanh chóng đuổi nó đi, để nó bám lấy thì thật sự không ổn. Hiện tại nó đã nếm khổ thì sẽ không dám quây lại quấy rầy chúng ta." Nho sinh híc một hơi, lắc lắc đầu nói.

"Việc này cũng đúng, loại thượng cổ hung cầm này, thân thể bình thường cứng rắn như tinh thiết. Nếu không phải phi đao là bảo vật truyền thừa của Nghiệp gia thì muốn đả thương nó là việc không dễ dàng chút nào." Quái nhân nghe thế trên mặt lộ vẻ an tâm nói.

Nho sinh mỉm cười, dời mắt nhìn xuống lục vụ phía dưới, các tu sĩ phía dưới vì sự quấy rầy của sư cầm thú mà bừng tỉnh, nay lại tiếp tục điều tức phục hồi pháp lực.

Nho sinh nhìn quái nhân gật đầu không nói một lời, thả người bay xuống thạch đình, ngồi xuống nhắm mắt phục hồi pháp lực.

Vừa rồi sử dụng truyền thừa chi bảo làm tiêu hao rất nhiều pháp lực, nho sinh muốn nhân cơ hội phục hồi lại pháp lực.

Cùng trong cự sơn với Nghiệp gia và nhóm người Hàn Lúc này, tại phụ cận Vạn độc cốc trong một sơn cốc của một ngọn núi cao, có năm bóng người áo trắng đứng thẳng hàng phía đối diện có hai tu sĩ hắc bào đang cung kính đứng hồi báo cái gì đó.

"Xuất hiện thiên tượng kinh nhân?" Chẳng biết từ đâu truyền đến tiếng nói đầy kinh ngạc, anh âm có chút biến đổi, nên không phân biệt được nam hay nữ.

"vâng, thưa đại trưởng lão. Tại Phổ vân phủ, tại một cái hồ vô danh ở phụ cận, nơi này xuất hiện bảy cột ánh sáng chiếu thẳng lên không trung." Một gã hắc sam tu sĩ trả lời.

"Chuyện này phát sinh khi nào? Có phát hiện ra cái gì không?" Chủ nhân của âm thanh tỏ ra hứng thú hỏi.

"Chuyện này xảy ra vào bốn ngày trước. Đệ tử bổn môn vừa biết được tin tức liền dùng truyền âm phù báo lên trên. Nghe nói dưới bảy cột ánh sáng phát hiện ra một cái phong ấn vô cùng lớn, bởi vì phong ấn quá lớn nên đến bây giờ cũng chưa biết được bên dưới phong ấn cái gì. Nhưng nghe nói không ít tông môn ở Nam cương bị kinh động, không ít tu sĩ Nguyên anh kì đang tìm đến.

Tên tu sĩ tiếp tục cung kính trả lời.

"Bảy cột ánh sáng! Nghe qua giống như việc phá giải cấm chế làm cho linh lực toát ra ngoài, nhưng như thế nào lại tạo ra thanh thế kinh người như vậy, việc này cũng đáng cho ta bỏ công đi đến đó một chuyến. Nhưng mà các ngươi báo là lão già họ Phú của Cửu U tông xuất hiện tại phụ cận Vạn độ cốc, nhưng hiện tại sao không có tin tức gì. Có phải các ngươi báo sai địa điểm, người này các ngươi còn tìm không ra thì làm sao tìm được tên gia hỏa họ Hàn kia." *Thanh âm nọ bỗng chốc trở nên băng hàn.*

"Đại trưởng lão xin hãy bớt giận. Chúng thuộc hạ tìm được tin tức chính xác là có tu sĩ nhìn thấy lão già họ Phú xuất hiện tại nơi này, nhưng sau đólại biến mất không thấy tăm tích." *Hai gã hắc sam tu sĩ lộ ra vẻ kinh hoàng, liền lập tức thỉnh tội.*

"Xung quanh vạn độc cốc chính xác là có dấu vết của tu sĩ hoạt động, ngoại trừ Âm dương quật là chưa có xuống tìm thì xung quanh đã tìm qua hết rồi, quả thật không có phát hiện người trong sơn cốc. Ngươi không phải muốn nói cho ta biết là lão già họ Phú đã đi vào trong Âm dương quật chứ. Nếu đúng là như vậy thì ta đã ở nơi này canh giữ một khoảng thời gian rồi sao không có bất cứ tin tức gì. Trừ phi lão già họ Phú muốn ở trong Âm dương quật dưỡng lão cả đời luôn."

Hai gã tu sĩ mặc hắc sam nghe những lời này không biết trả lời ra sao, nhất thời mồ hôi trên mặt túa ra như tắm.

"Thôi đi, tính ra các ngươi cũng không dễ khi tra sét cả khu vực này. Ta sẽ cho các ngươi một khoảng thời gian nữa. Các ngươi ở lại đây giám thị nơi này, ta phải đi một chuyến đến Phổ Vân phủ xem sao.

Các ngươi cũng phải thông tri cho Ngô, Tiêu hai vị trưởng lão đi đến Phổ Vân phủ cùng ta, nhiều người thì dễ làm việc hơn."

"Vâng, thưa đại trưởng lão!" *Hai gã hắc sam tu sĩ lúc này mới thở phào nhẹ nhỏm, cùng khom người hành lễ đáp.*

Âm thanh kia cũng không nói gì nữa. dột nhiên năm đạo bạch sắc nhân ảnh chợt mờ đi, hướng lên rời bay lên, trong khoảng khắc cùng nhau phá không bay đi.

Cùng thời gian đó, tại phụ cận Phổ Vân phủ, trên bầu trời trên một cánh đồng hoang vu, một đội tu sĩ đang hướng tới tiểu hồ phi độn tới.

Đội tu sĩ này có hơn hai mươi người, người nào cũng mặc lam bào, đầu quấn khăn đỏ, bay phía trước chính là bốn vị Nguyên anh kì tu sĩ, đặc biệt trong đó một gã tu sĩ trung niên sắc mặt như bích văn, chính là một tư sĩ Nguyên anh trung kì cả người phát ra hơi thở lạnh như băng, làm cho người ta có một loại cảm giác cực kì nguy hiểm.

"Hoa sư huynh, lần này thật sự muốn hưng sư động chúng sao? Đem hơn phân nửa đệ tử Độc thánh môn của chúng ta đem đi. Vạn nhất có việc gì xảy ra, thì nguyên khí sẽ bị tổn thương nghiêm trọng." *Một lão già Nguyên anh kì tu sĩ, đang phi độn liền hướng sang tu sĩ Nguyên anh trung kì lo lắng nói.*

"Nếu là dị bảo bình thường xuất thế, ta tự nhiên là không muốn mạo hiểm như vậy. Nhưng mà lân này thì có liên quan đến Côn ngô sơn, trong núi có tàng trữ bảo khố, vì vậy ta mới mạo hiểm như vậy." *Trung niên tu sĩ nói ra những lời kinh người.*

"Côn ngô sơn? Chính là nơi mà bổn tông từ trước đến nay vẫn luôn tìm kiếm, chính là Linh sơn sao?" *Một lão già tóc muối tiêu cả kinh nói.*

"Đúng vậy, chuyện này ta cũng đã nói qua một lần đối với các sư đệ vừa tiến giai vào Nguyên anh kì. Núi này vào thời kì cổ đại chính là linh sơn trong nhân giới. Nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà bị các thượng cổ tu sĩ dùng đại thần thông phong ấn lại. Nhưng ta có thể khẳng định trong núi là có tàng trữ bảo khố. Mà tổ sư gia sáng lập Độc thánh môn chúng ta chính là một trong những hậu duệ của một vị cổ tu sĩ phong ấn linh sơn, nhưng mà đối với địa điểm phong ấn linh sơn cũng không biết nhiều lắm, chỉ biết linh sơn bị phong ấn nơi nào đó ở Nam cương. Cho nên mới ở Nam cương sáng lập ra bổn môn, một lòng tìm kiếm chỗ phong ấn, nhưng đáng tiếc là không có tin tức gì về nơi phong ấn linh sơn. Việc này chỉ có lịch đại trưởng lão mới biết được, đời đời được truyền cho nhau." *Trung niên tu sĩ lạnh lùng nói.*

"Nhưng Hoa sư huynh làm sao có thể biết chắc là hiện tượng thiên triệu lần này là việc báo trước Côn Ngô sơn xuất hiện, cũng có thể là bí bảo khác thì sao?" *Một lão già có lông mày thưa thớt có chút cả kinh chợt hỏi./*

"Hắc Hắc! Năm đó tổ sư gia ngoài việc cho biết Côn ngô sơn bị phong ấn nơi nào đó ngoài Nam cương, trong tay còn có Cảm linh châu do đích thân tổ sư gia luyện chế. Hạt châu này vì Côn ngô sơn mà luyện chế ra, nó có thể cảm ứng ra tiên thạch tiếng tăm lừng lẫy trên núi. Chỉ cần núi này vừa xuất hiện, linh châu liền cảm ứng được liền. Mà mấy ngày trước tại Cung phụng đường hạt châu chợt phát ra từng trận thanh minh, ta liền biết là Côn ngô sơn đã xuất thế. Cho dù không có môn hạ đệ tử vào báo hiện tượng thiên triệu, ta cũng sẽ cho người đi tìm khắp nơi trong Nam cương."

"Thì ra thế!" *Ba gã tu sĩ Nguyên anh kì liền hơi giật mình, tiếp theo trên mặt liền lộ ra vẻ hưng phấn.*

"Đáng tiếc Nguyên sư huynh không có ở trong tông môn, nếu không năm đại tư sĩ của Độc thánh môn chúng ta cùng nhau liên thủ, thì việc này càng thêm phần nắm chắc." *Lão già tóc muối tiêu thở dài nói.*

"nguyên sự đễ thời gian trước đi ra ngoài một khoảng thời gian, khi trở về thì thần thần bí bí. Hiện tại không biết ẩn thân nơi nào không cách gì liên hệ được. Ta đã phân phó đệ tử trong môn nếu có tìm thấy được Nguyên sự đệ thì báo cho hắn đến đây hội hợp với chúng ta. Hiện tại việc khẩn cấp của chúng ta là thừa dịp các tông phái khác chưa biết việc Côn ngô sơn xuất thế tiến vào núi tìm lấy bảo khố trước. việc Côn ngô sơn xuất thế lần này là do phong ấn mất đi hiệu lực, hay do tu sĩ khác gây nên. Nếu là do tu sĩ khác gây ra thì chúng ta phải thật sự cẩn thận mới được. Trung niên tu sĩ nói xong sắc mặt chợt trở nên nghiêm trọng.

------oOo------

Chương 993: Chia phần đan

Nguồn: EbookTruyen.Net

Những tu sĩ Độc thánh môn không biết rằng vị Nguyên sư đệ đã sớm nằm trong miệng của Ngân Sí Dạ Xoa rồi. Cho nên bọn họ tán gẫu trong chốc lát rồi nhanh chốc phi độn so với lúc trước còn nhanh hơn đi tới trước.

Đến sớm ngày nào đối với họ thì càng tốt chừng đó.

Tại phổ vân phủ, nơi tiểu hồ đã tụ tập mấy trăm tu sĩ tu vi không đồng nhất, tụm năm tụm ba lại với nhau.

trong đó có không ít người còn trực tiếp bay lên không trung lấy bảy cột ánh sáng làm trung tâm, yên lặng tìm hiểu cái gì đó.

Trên mặt đất cũng có không ít người mang thổ độn phù tinh thông một chút thổ độn thuật, cũng không ngừng chui vào lại chui ra, hưng phấn nói với mấy đồng bạn trên mặt đất cái gì đó.

Hiển nhiên là bí mật dấu dưới phong ấn không lồ đã bị mọi người phát hiện.

Phong ấn này rất lớn, khe rách do các tu sĩ Nghiệp gia gây ra vẫn chưa bị người khác phát hiện ra.

Nhưng mà như vậy thôi cũng làm cho các tu sĩ khác hưng phấn dị thường, đều tranh thủ phát ra truyền âm phù về tông môn hoặc gia tộc của mình thông báo tình hình, còn có người suốt ngày đêm phi độn về trực tiếp thông báo tình hình.

Hôm nay tụ tập tại đây phần lớn là tu sĩ trúc cơ kì, luyện khí kì và kết đan kì cũng chiếm không nhiều lắm. Trong đó đa số là tán tu do thấy dị tượng phát sinh mà tìm đến, phần còn lại thì nghe tin đồn mà tìm đến, các thế lực lớn nhỏ xung quanh đây đều phái người đến thăm dò.

Cho nên đã qua một khoản thời gian mà chưa thấy Nguyên anh kì tu sĩ nào xuất hiện.

Điều này cũng khó trách, tiểu hồ này vốn nằm nơi vắng vẻ, xung quanh không có danh sơn đại xuyên nào. Cũng không có đại gia tộc tu tiền cùng tông môn nào thì tu sĩ Nguyên anh kì không vô cớ mà đi đến nơi thâm sơn cùng cốc này làm gì.

sau khi biết được tin tức, các tu sĩ Độc thánh môn lập tức khởi hành, thì lúc này cũng còn tới hai ngày lộ trình.

Bất quá đại bộ phận các tán tu thành tinh. Khi phát hiện phong ấn ngầm khổng lồ làm cho người ta khó lòng tưởng tượng ra, tuy trong lòng vạn lần không muốn nhưng vẫn lựa chọn sáng suốt là rời đi.

Bọn họ hiểu rất rõ, vô luận bên trong phong ấn có bảo vật gì, thì việc tranh đoạt này cấp bậc như bọn họ thì không thể nào xen vào được. nếu tiếp tục đi xuống dưới phong ấn thăm dò, vạn nhất bị dính vạ lây khi các tu sĩ cao cấp tranh đấu, thật.

đương nhiên vẫn có một số tu sĩ cấp thấp tuổi trẻ khí thịnh không muốn bỏ đi. Bọn họ muốn nhìn thấy rốt cục vật gì bị phong ấn bên dưới. Mặc khác bọn họ vẫn còn muốn hử xem vận số của mình có may mắn không. Bọn họ tự biết tu vi của mình không cao, nhưng vạn nhất cơ duyên đến cũng không có khả năng là sẽ được đục nước béo cò. Bọn họ muốn đánh cuộc một phen.

Cho nên khoản thời gian này nơi đây trở thành địa phương long xà hỗn tạp. Ai cũng mang tâm địa đen tối.

Chẳng qua mọi việc xảy ra bên ngoài phong ấn đối với Hàn Lập đang trong lòng ngọn đại sơn đều không một chút quan hệ.

Giờ phút này Hàn Lập cùng Bạch Dao Di đang ngồi nhìn chằm chằm lão già họ Phú, mí mắt cũng không chớp lấy một lần.

Nói nhìn chằm chằm vào lão già họ Phú thì cũng không đúng, thật ra là nhìn chằm chằm vào cái lô đỉnh phát ra ánh sáng vàng rực rỡ.

Lô đỉnh đang huyền phù cách mặt đất khoảng ba thước, đang chậm rãi chuyển động.

Từ trong miệng lão già họ Phú phun ra từng đợt anh hỏa xanh biết, hai tay đan lại tạo thành những pháp quyết không biết tên không ngừng hướng vào lô đỉnh đánh ra. Mỗi một đạo pháp quyêt đánh vào đều bị lục hỏa bên trên lô đỉnh bao lại tạo nên vầng sáng ngũ sắc vô cùng huyễn lệ.

Bên trong đỉnh lô truyền ra từng làn dược hương, hương thơn thuần hậu mê người, làm cho người ta khi hít phải có cảm giác vui vẻ thoải mái lâng lâng.

Pháp quyết trên tay lão già họ Phú càng ngày đanh ra càng nhanh, thần sắc càng trở nên nghiêm trọng, việc luyện đan đã đến giai đoạn mấu chốt.

Hàn Lập ở một bên thần sắc vô cùng bình tĩnh nhưng trong lòng lại có một chút khẩn trương.

Âm chi mã cùng một số loại tài liệu trân lần lượt được ném vào trong lô đỉnh. Nếu mà việc luyện đan không có thành công thì bọn họ cũng không có Âm chi mã thứ hai để mà tiếp tục luyện chế thuốc.

Cho nên mặc dù nghe lão già họ Phú nói đối với việc luyện ra Bồi nguyên đan vô cùng nắm chắc, nhưng nay chinh mắt chứng kiến việc luyện đan trong lòng cũng lo lắng đến việc được mất.

Bạch Dao Di cũng giống với Hàn Lập trên mặt không lộ ra chút lo lắng nào, nhưng thỉnh thoảng đôi mắt nàng lộ ra vẻ nóng bỏng, hiển nhiệt trong lòng nàng tỏ ra vô cùng hỗn loạn.

Đột nhiên đỉnh lô ngưng chuyển động, bên trong đỉnh lô truyền ra âm thanh vù vù. Dược hương bên trong đỉnh lô truyền ra nồng đâm hơn ba phần.

Hai mắt lão già họ Phú sáng ngời, pháp quyết trên tay cùng anh hỏa trong miệng cùng dừng lại, bàn tay lộn lại liền xuất hiện một cái hồ lô nhỏ sơn son kích cở khoảng bốn năm tấc.

Ngón giữa bàn tay còn lại chợt búng ra, *"Phanh"* một tiếng, Một đạo bạch sắc quang đạn bắn vào trên nắp lô đỉnh.

Kết quả lô đỉnh run lên rồi từ trên không hạ xuống

Âm thanh vù vù trong lô đỉnh chợt dừng lại, lập tức bên trong lô đỉnh có năm viên thuốc to bằng nắm tay bắn ra, phía bên trong bạch quang là một viên thuốc hình tròn màu xanh biếc, bóng loáng, phát ra ánh sáng lấp lóe.

Năm viên đan dược tạo thành những viên quang cầu bay quanh lô đinh, sau đó bắn ra bốn phương tìm đường chạy trốn.

Nhưng lão già họ Phú đã sớm chuẩn bị, vôi vàng giơ tiểu hồ lồ ra, từ trong miệng hồ lô bắn ra mộ mảng sáng mờ mờ.

Linh quang liền lóe lên đêm tất cả các quang cầu bao lại sau đó thu vào trong hồ lô.

"Tốt lắm. đại công cáo thành!" Lão già họ Phú lúc này mới thở ra một hơi, trên mặt mở một nụ cười nói với Hàn Lập.

"Làm phiền Phú huynh rồi, không nghĩ tới là có thể luyện chế ra năm viên đan dược. vốn thiếp thân còn sơ số lượng quá ít đi." Bạch Dao Di đứng dậy, vui sướng nói, trên mặt có chút ửng đỏ, mang một vẻ vô cùng động lòng người.

"Phú mỗ lúc trước chuẩn bị nguyên liêu để luyện thuốc đủ để chế luyện ra năm sáu viên đan dược. Nếu không lúc trước lão phu đã không mời tới năm vị đạo hữu, đáng tiếc Thường sư muội cùng Nguyên đạo hữu không may gặp phải độc thủ." Nụ cười trên mặt lão giả chợt tắt nói.

Hiển nhiên lão giả cùng Hắc y mỹ phụ quan hệ không tầm thường, cho dù người tu tiên đã nhìn thấu sinh tử, nhưng nay thấy đan dược đã được luyện thành, nhưng vị Thường sự muội đã mất đi trong lòng cũng không tránh khỏi mất mát.

Nghe lão già họ Phú nói như vậy nụ cười trên mặt Bạch Dao Di chợt tắt, chợt thở dài một tiếng đồng cảm.

Hàn Lập thần sắc không đổi, nhưng trong lòng cũng trầm mặc không nói gì.

"Bạch đạo hữu có hộp đựng mang mộc thuộc tính không. Tốt nhất là không sử dụng hộp đựng bằng ngọc như vậy sẽ làm mất tác dụng của thuốc. Đan dược này dược tính rất lớn nếu bây giờ lập tức ăn vào thì ít nhất phải nửa năm mới luyện hóa được dược lực. Hiệu quả thuốc lúc đó cũng sẽ giảm dần." Vẻ thương cảm trên mặt lão già họ Phú rất nhanh mất đi, nghiêm giọng nói với Bạch Dao Di.

"Hộp gỗ đương nhiên là có. Đan dược trân quý như vậy, thiếp thân tất nhiên là không vội vã ăn vào rồi." Bạch Dao Di thản nhiên cười nói, bàn tay lật lại liền xuất hiện một hộp gỗ trên bàn tay.

Lão giả gật đầu, không nói hai lời, ngón tay dưới đáy hồ lô chợt búng ra một rặng mây đỏ, một viên quang cầu từ trong hồ lô bay ra bắn thẳng về phía Bạch Dao Di.

Bạch Dao Di một tay nâng hộp gỗ, tay kia hóa thành trảo chộp về phía viên quang cầu.

Đan dược hóa thành một viên quang đạn liền bị thu vào trong hộp gỗ.

Bạch Dao Di cẩn thẩn quan sát viên đan dược trong hộp gỗ vài lần, thần thức cảm ứng được linh lực kinh người ẩn chứa trong viên đan dược, lúc đó mới vui mừng đóng hộp gỗ lại. Sau đó bày tỏ sự cảm ơn chân thành đối với lão giả.

Lão giả nghe xong liền cười cười, duỗi tay tới eo lưng sờ vào túi trữ vật một cái, trên tay liền xuất hiện một hộp gỗ màu xanh biếc.

Tiếp theo trước ánh mắt kinh ngạc của Bạch Dao Di, hắn đồng dạng lấy ra từ hồ lô một viên đan dược bỏ vào trong hộp gỗ, sau đó liền đóng lại. Tiếp theo hướng về phía Hàn Lập cười gượng vài tiếng, đem hồ lồ có chứa ba viên đan dược toàn bộ đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập theo bản năng tiếp nhận lấy hồ lồ, nhưng trên mặt đồng dạng hiện ra vẻ ngạc nhiên.

"Đạo hữu đây là ý gì? Tại hạ chỉ xin đạo hữu hai viên đan dược thôi." Hàn lập nhướng mày chậm rãi nói.

"Phú mỗ thật sự không phải là người tham lam. Lúc này may mắn chưa chết có được linh đan tất cả đều dựa vào Hàn đạo hữu cả. Sự muội của tại hạ đã mất đi, Phú mỗ chỉ cần một viên linh đan là đủ. Hàn đạo hữu nếu không cự tuyệt lời nói của tại hạ, xin hãy thu nhận ba viên đan dược này đi." Lão giả nghiêm trang nói.

Nghe xong những lời nói của lão giả, Hàn lập nhìn nhìn hồ lô trên tay, đồng thời dò sét qua ánh mắt của lão giả, trên miệng không khỏi lộ ra nụ cười nhẹ.

Trong lòng lão giả nghĩ gì, Hàn lập cũng đoán ra một chút. Xem ra vị trưởng lão Cửu U tông này sợ Hàn Lập đột nhiên trở mặt ra tay cướp đoạt toàn bộ đan dược, nên mới tự thân luyện chế ra đan dược, sau đó cắn răng chỉ lấy một viên Bồi nguyên đan số còn lại toàn bộ đưa cho Hàn Lập để mua lấy bình yên.

Cùng lúc hắn tỏ ra vô cùng thành tâm đối với Hàn Lập, tận lực để không cho Hàn Lập nổi sát tâm với mình. Chỉ cần Hàn Lập không phải là loại người trở mặt vô tình thì sau khi nhận đan dược xong, phân nửa sẽ không động sát tâm với mình.

Có loại chuyện tốt như vậy đưa đến cửa tự nhiên Hàn Lập sẽ không từ chối.

"một khi Phú huynh đã nói như vậy, thì Hàn mỗ cũng không tiện từ chối."

Hàn Lập cũng không khách khí, trên tay chợt lóe ra quang mang tức thì hồ lô sơn son lập tức biến mất. nếu không chỉ sợ hai người kia nghi thần nghi quỷ.

"Ha ha Hàn huynh thật là quá khiêm tốn, cái này đạo hữu vốn phải được hưởng mà." Lão già họ Phú cười ha ha, thần sắc quả nhiên là buông lỏng.

Bạch Dao Di đương nhiên biết ẩn tình trong đó, ở một bên mỉm cười không nói gì.

Quan hệ ba người được kéo gần lại, sự đề phòng đã được giảm bớt.

"Một khi linh đan đã luyện thành, chúng ta hãy sớm tìm kiếm con đường ra ngoài. Thuận tiện tìm kiếm trên núi này không chừng có thu hoạch khác." Lão già nhìn về hướng động khẩu, mở miệng đề nghị.

Nhưng vừa nói xong thì cả sơn động chợt rung lên, liền sau đó từ bốn bên vách đá truyền đến từng trận oanh long, liên miên không ngớt.

Ba người Hàn Lập không khỏi ngẩn ngơ,không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

"Trong núi này còn có những người khác?" Bạch Dao Di cắn đôi môi đỏ mộng, mở miệng nói ra những lời kinh người.

"Không nhất định, cũng có thể tên Ngân Sí dạ xoa bỏ trốn gây ra!" Lão già lắc đầu nói, trên mặt hiện ra vẻ căm hận, hiển nhiên đang nghĩ đến sự bất hạnh của Hắc y mỹ phụ.

"Không quản là gì! Chúng ta sau khi rời khỏi đây nên cẩn thận một chút. Ba người chúng ta liên thủ, cũng không quá e ngại." Hàn Lập im lặng một sau đó nhàn nhạt nói.

Sau đó tay áo Hàn Lập chợt run lên, một mãnh thanh hà từ trong tay ảo thôi ra bốn phía.

Ánh sáng lướt qua những cấm chế trong sơn động hoàn toàn giải khai, trận bàn từ trong vách đá bắn ra bay vào trong tay áo Hàn Lập biến mất không thấy đâu.

"Đi thôi! Trước tiên rời khỏi nơi này rồi nói sau>"

Hàn Lập thu lại vùng ánh sáng mờ ảo, lập tức linh quang chợt hiện quanh thân, không chút do dự hóa thành một đạo thanh hồn dẫn đầu hướng phía ngoài sơn động bay ra.

Lão già cùng Bạch Dao Di liếc nhau, không dám chậm chễ phi độn bám xát theo.

------oOo------

Chương 994: Tấm bia đá

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khi hai người bay ra khỏi thông đạo đã thấy Hàn Lập đang đứng phiêu phù trên không nhìn về hạp cốc bên trong khe núi, nghiên tai nghe ngóng cái gì đó.

Hai người lúc này mới phát hiện từ bên ngoài truyền đến từng tiếng oanh long, tiếng động dội lại ngày càng nhỏ dần. Nếu không phải ba người đều có tu vi nguyên anh kì, năng lực nghe nhìn vượt xa thường nhân thì không thể nào nghe thấy được âm thanh truyền tới, nếu không cũng chỉ tưởng là tiếng gió thoáng qua tai.

"Hình như từ phía bên trên truyền đến, hơn nữa còn phi thường xa. Nếu không phải trong này bị phong bế thành một không gian độc lập. Thì với khoảng cách xa như vậy chúng ta không thể nghe thấy được." Lão già họ Phú nghe ngóng một lát rồi nhướng mày nói.

"Một khi chúng ta đối với nơi này không quen thuộc, chi bằng chúng ta đến nơi phát sinh tiếng động tìm hiểu xem, còn tốt hơn là chúng ta chạy loạn tìm kiếm xung quanh. Đương nhiên chúng ta phải thi triển pháp thuật ẩn thân để người khác không phát hiện ra chúng ta." Hàn Lập liếc mắt nhìn hai người rồi đề nghị.

Hai người kia tự nhiên là không có ý kiến gì liền lên tiếng đáp ứng.

Lão giả hai tay đan lại với nhau(kháp) liền lóe ra một phiến lục quang, sau đó quang hoa mờ dần đi, thân hình lão giả cũng mờ theo cuối cùng biến thành một cái bóng xanh mờ mờ. Nếu không lại gần nhìn kĩ thì đúng là không thể phát hiện có sự tồn tại của người khác.

Đương nhiên điều này là do trong này thần thức bị áp chế. Nếu mà là ở bên ngoài, đối với tu sĩ đồng cấp thì phương pháp ẩn nặc này cũng không phát huy được nhiều tác dụng.

Bạch Dao Di ngọc thủ giơ lên, trên tay chợt sáng liền xuất hiện một khối lệnh bài trong suốt giống như được chế tạo bằng băng tinh khiết.

Nắm trong tay lệnh bài, trong miệng phát ra chú ngữ êm dịu, trong khoảng khắc từ trong lệnh bày bắn ra một dải ngân hà, bao phủ lấy toàn thân nàng vào trong.

Tiếp theo quang hoa chợt lóe lên, thân hình Bạch Dao Di chợt biến mất.

Thấy hai người trước sau đều đã thi pháp ẩn dấu hành tung. Hàn Lập chợt mỉm cười, cũng không thấy có hành động gì mà linh quang trên người chợt lóe lên liền biến mất.

Mặc dù lão già họ Phú cùng Bạch Dao Di đứng cùng với Hàn Lập, nhưng ngay cả dùng thần thức cảm ứng cũng không phát hiện ra tung tích của Hàn Lập.

Một lần nữa, cả hai trong lòng đều cả kinh.

Mà lúc này Hàn Lập mới ra ẩn thân phù trên tay bán lên người lúc này thân hình lúc này mới hiện lên như có như không.

"Xuất phát" Hàn Lập hô một tiếng ngay lập tức cả ba người bay thẳng lên trời.

Tại nơi thần bí lạ lẫm này, ba người không dám bay hết tốc độ, chỉ phi hành nhanh hơn khinh thân thuật một chút, hướng đến nơi phát ra tiếng nổ mà bay tới.

Ba người phi độn thẳng một đường mà bay, nhìn qua xung quanh đều phủ lên một màu xanh tươi mát, linh khí dạt dào. Tất cả đều là những nơi để tu luyện tuyệt hảo. Nếu là ở bên ngoài thì không biết bao nhiêu tông môn tranh dành nhau vỡ đầu, nhưng ở đây nơi nào cũng đều như vậy.

Sau nửa canh giờ ba người Hàn Lập cũng không vì chưa gặp việc gì bất ngờ ngoài ý muốn mà tỏ ra vui mừng.

Không khí âm trầm theo suốt dọc đường đi. Trong khu vực họ đi qua không hề thấy bất cứ sinh vật nào sinh sống khiến cho trong lòng cả ba người đều cảm thấy vô cùng bất an và áp lực nặng nề. *"Hàn huynh, huynh có phát hiện không? Trong này linh khí vô cùng sung túc, nhưng từ lúc phi hành đến giờ khoảng cách xa như vậy mà chưa hề thấy một gốc linh thảo nào cả. Tất cả đều là cây cỏ bình thường. Đều này thật không hợp lý chút nào."* Bạch Dao Di chần chờ rồi mở miệng nói.

"Ta cũng có chú ý tới. Linh khí trong này cũng được. Nhưng càng lên cao thì linh khí càng đậm đặc. Điểm này rất giống với Linh sơn ngoại giới. Đại khái là các tu sĩ trên núi, cảm thấy việc trồng linh thảo trên đỉnh núi cao hơn nên mới làm như vậy." Hàn Lập không có chút ngạc nhiên nào thản nhiên nói.

"So với nơi này linh khí còn cao hơn!" Bạch Dao Di có chút hoảng sợ kêu lên.

Dù sao nàng thấy linh khí nơi này thì cũng là rất tuyệt hảo đối với việc tu luyện của nàng rồi.

"Hàn huynh. Nếu thật sự đỉnh núi là nơi tu luyện tốt như vậy, chúng ta không nên vội vã ra ngoài mà ở lại nơi này tu luyện một thời gian." Lão già họ Phú nghe Hàn Lập nói thế có chút động tâm liền đề nghị.

"Phú huynh thực sự xem nơi này là Linh sơn bình thường sao. Linh khí nơi đây đậm đặc như vậy. Nếu có thể bình an tu luyện, thì tại sao các tu sĩ lại bỏ đi. Hơn nữa cả tòa linh sơn này đều bị cấm chế bao phủ lên. Có thể thấy ngọn núi này có điều gì đó không bình thường. Nếu mà tìm được đường ra ngoài thì Hàn mỗ tuyệt đối sẽ không ở lại đây." Hàn Lập hắc hắc cười lạnh nói.

Nghe Hàn Lập nói như vậy, sắc mặt lão giả thay đổi mấy lần rốt cục cũng cười khổ một tiếng.

"Hàn huynh nói rất có đạo lý. Nơi này thật sự không thích hợp để tu luyện. Phú mỗ vì ham muốn linh khí ở đây nên có chút hồ đồ."

"Phú huynh nghĩ thế cũng không có gì lạ, không chỉ một mình đạo hữa có ý nghĩ như vậy. Thiếp thân vừa rồi cũng có ý như vậy. Dù sao nơi tu luyện tốt như thế này cũng tiết kiệm cho chúng ta không ít thời gian tu luyện." Bạch Dao Di cũng tiếc hận nói.

Hàn Lập mỉm cười đang muốn tiếp tục nói thì ánh mắt vô ý nhìn qua sắc mặt khẻ biến, ngay lập tức dừng lại.

Hai mắt Hàn Lập lam quang hiện ra chăm chú nhìn nhìn.

Lão giả cùng Bạch Dao Di kì quái cũng nhìn theo Hàn Lập.

Chỉ thấy phía xa sương trắng lượn lờ, có chút mơ hồ không rõ. Nhưng trong núi này nhiều chỗ bị sương bao phủ trên đường đi ba người cũng gặp qua nhiều lần, nhưng cũng không có gì lạ.

Trong lúc di chuyển cũng không có khả năng là mỗi lần đều phải đi vào sương mù để tìm kiếm.

"Đến đây nhìn một cái đi Nơi này có chỗ tốt, đối với chúng ta có tác dụng." Hàn Lập ánh mắt chợt lóe nói xong liền bay vào trong làn sương mù.

Lão giả cùng Bạch Dao Di trong lòng cảm thấy kỳ quái, nhưng hai người cũng biết Hàn lập làm gì cũng có mục đích cả. Kết quả sau khi hai người đi vào đám sương mù liền ngẩn ngơ cả người.

Chỉ thấy bên trong sương mù là những bậc đá màu trắng nối thẳng từ dưới lên không thấy cuối, bên trong sương mù cách bậc đá là một tấm bia thẳng đứng cao hơn mười trượng, rộng ba trương.

Hàn Lập hai tay chắp sau lưng đang đứng trước tấm bia đá, bộ dạng kinh ngạc khi nhìn thấy những gì ghi trên mặt tấm bia.

"Như thế nào. Hàn huynh phát hiện được cái gì?" Lão giả từ trên cao hạ xuống tò mò hỏi.

*""*Bây giờ thì tại hạ đã biết được lai lịch của ngọn núi này. Hai vị

đạo hữu đến đây mà xem. Trên tấm bia có khắc lên lai lịch của ngọn núi này." *Hàn Lập trầm giọng nói. Thần sắc ngưng trọng.*

"Oh, xem."

Lão giả nghe vậy trong lòng chợt run lên. Lập tức tiến lên vài bước. Bạch Dao Di cũng nhẹ nhàng bước theo.

Kết quả sau khi ánh mắt hai người đảo qua tấm bia đá liền nhanh chóng hiểu ra.

Bởi vì trên tấm bia đá có ghi hai dòng văn tự cổ đại, nét chữ màu vàng như rồng bay phượng múa.

"Côn ngô. Chẳng lẽ nơi này chính là Côn ngô sơn trong truyền thuyết?" *Lão già họ Phú nhìn thấy dòng cỗ văn lập tức sợ hãi kêu lên.*

Bạch Dao Di dùng tay che miệng, hai mắt trợn tròn khiếp sợ.

"Đúng vậy. Nơi này đúng là Côn Ngô sơn. Núi này vào thời cổ đại được xưng là Linh sơn. Là nơi các thượng cổ tu sĩ tập trung. Núi này vô cùng to lớn cùng với linh khí nồng đậm thì nơi này đúng là Côn Ngô sơn không sai. Nhưng nghe đồn là núi này bị thượng cổ tu sĩ hợp lực đưa đến Linh giới, hoặc là bị dìm xuống hoàng tuyền. Sao chúng ta lại đến được nơi này?" *Bạch Dao Di nhìn chầm chầm vào tấm bia đá thì thào nói, biểu tình khó có thể tin nổi.*

"Bạch đão hữu, những điều kia chỉ là lời đồn sao có thể đáng tin. Chẳng biết vì nguyên nhân gì mà núi này bị phong ấn lại, mà chúng ta vô tình làm cho cấm chế khởi động cổ truyền tống trận và bị đưa đến đây. Lấy danh tiếng của núi này thì trong này có rất nhiều động phủ của thượng cổ tu sĩ, chỉ cần chúng ta có thể tìm được một chút khẳng định thu hoạch sẽ không nhỏ." *Lão già họ Phú nhanh chóng khôi phục lại tâm trạng, nhưng âm thanh vẫn tràn ngập vẻ kinh hỉ.*

"Có lẽ là như vậy. Nhưng tình hình núi này bị phong ấn. Thì những thương cổ tu sĩ bên trong khẳng định đã rời đi nơi khác, những vật trong động phủ khẳng định sẽ không còn mấy thứ tốt. Nhưng thực ra ngọn núi này đã qua công đoạn tế luyện thô sơ. Nhưng trải qua bao nhiêu năm tháng hấp thu thiên địa linh khí sớm đã trở thành một tòa bảo khố." *Hàn Lập lắc lắc đầu rồi đột nhiên bước nhanh tới phía trước duỗi tay vỗ nhẹ vào tấm bia đá, ánh mắt chợt chớp động.*

"Cái gì tấm bia đá này là bảo vật?" *Lão già họ Phú cùng Bạch Dao Di rùng mình, cả kinh lập tức dò xét lại tấm bia đá. Lập tức cả kinh ngạc không nói nên lời.*

Tấm bia đá này so với mấy tảng đá khác thì vô cùng giống nhau tuy rằng có mang một chút linh khí, nhưng so với các tài liệu luyện khí khác thì thật là không đáng nhắc tới.

Hai người bọn họ không khỏi cổ quái nhìn về phía Hàn Lập.

"Hắc Hắc. Xem ra hai vị không tin lời tại hạ nói. Chẳng qua, tai ha thấy nó là bảo vật là đủ rồi."*Hàn Lập khóe miệng nhếch lên, thần sắc vẫn như thường nhưng trong lòng vô cùng nóng vội.*

bởi vì hai người bên cạnh không nhìn ra, chính Hàn Lập cũng không nhìn tấm bia đá này có gì đặc biệt, nhưng khi đi đến bên cạnh tấm bia đá thì Thổ Gai1p long đang ở trong túi linh thú bỗng nhiên táo bật bất an.

thông qua linh hồn cảm ứng không ngừng kêu to. Ý nói tấm bia đá là bảo vật không tầm thường.

Hàn Lập thậm chí sử dụng linh nhãn nhìn qua tấm bia đá này nhưng vẫn không phát hiện ra chỗ khác thường, trong lòng tự nhiên nửa tin nửa ngờ.

Nhưng đối với Hàn Lập thì thà lấy lầm còn hơn bỏ sót, Hàn Lập do dự một chút liền trong miệng phát ra những âm thanh khó hiểu.

Bàn tay đặt lên tấm bia đá liền xuất hiện một vầng ánh sáng màu xanh bao bọc lấy tấm bia đá. Rồi từ từ thu nhỏ lại.

Nhìn thấy tấm bia đá đã thu nhỏ lại một nửa. Hai hàng lông mày Hàn Lập chợt nhướng lên, bàn tay vỗ mạnh ra một cái muốn đem tấm bia đá thu vào túi trữ vật.

Nhưng tấm bia đá còn cách túi trữ vật chưa tới một thước thì dị biến phát sinh.

Tấm bia đá đang bình thường bỗng nhiên phát ra âm thanh vù vù tiếp theo từ bên trong bắn ra muôn đạo hào quang.

Cùng lúc đó, Hàn Lập cảm thấy cả người đột nhiên trầm xuống, ánh sáng mờ ảo xung quanh không thể nào kìm hảm được tấm bia đá. Một tiếng nổ vang lên tấm bia đá lại trở về nguyên trạng ban đầu, hạ xuống đất tạo thành một trận rung động

Tiếng phản chấn làm ảnh hưởng đến cả ba người Hàn Lập. Mà tấm bia đá cao hơn mười trượng động nhiên nứt đôi ra.

*"*Đây là?" Hàn Lập cả kinh, hai mắt nhíu lại.

------oOo------

Chương 995: Tinh bi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bề mặt tấm bia này?

Trên mặt Hàn Lập hiện lên một tia kinh sắc, lúc này trên tấm bia đột nhiên hiện lên một vết nứt bằng đốt ngón tay.

Hàn lập nhíu lông mi, nếu hắn nhớ không lầm, trước đó trên tấm bia đá trống không chẳng có dấu vết gì.

Chẳng qua, lão giả cũng sẽ không tự dưng làm ra việc như vậy. Lúc này lão giả thân hình nhoáng lên một cái, liền quỷ dị xuất hiện phía bên trái tấm bia đá. Lưng quay quay về phía mặt của Hàn Lập.

Ánh mắt hắn đảo qua đảo lại trên tấm bia, Hàn Lập thấy thế cũng cảm thấy rùng mình.

Chỉ thấy trên tấm bia đá, lại vỡ thêm một khối lộ ra một khe hở, trong khe hở phát ra một tia lam quang chớp động.

"Linh thạch?" Hàn lập ánh mắt chớp động, nhưng trong lòng cũng không có nắm chắc.

Đột nhiên mười đầu ngón tay của hắn bắn ra hơn mười đạo thanh sắc kiếm khí, tung hoành ngang dọc, trong phút chốc hoá thành một đoàn thanh quang đem hơn một nửa tấm bia đá bao vào trong.

Nhất thời đá vụn bay loạn, phụ cận bốc lên một lớp bụi đá.

Lấy kiếm khí sắc bén của Hàn lập, sau khi kiếm quang dừng lại, thì lam quang xuất hiện, hơn nữa ngày càng chói mắt..

Kết quả ngay lúc Hàn lập ngón tay dừng lại, thanh quang tiêu tán, ở trước mặt hắn lộ ra tấm bia đá đã được cắt gọt hơn một nửa, tại vị trí chính giữa có một khối lam sắc tinh thạch được khảm vào trong đó, giống như nó được sinh ra ở trong đó vậy.

Viên tinh thạch này có chiều dài lên đến vài thước, mang một màu lam mỹ lệ, trong suốt dị thường, tuy rằng không lộ ra toàn bộ, Nhưng có vẻ là hình chữ nhật phẳng.

Cả lớp đá xanh bên ngoài cũng chỉ giống như cái áo ngoài của tinh thạch mà thôi.

"Không phải linh thạch. Mặc dù thoạt nhìn rất giống linh thạch mang thuỷ thuộc tính. Nhưng bên trong ẩn chứa cũng không phải linh khí mang thuỷ thuộc tính" Bạch Dao Di đôi mắt phượng chớp động, lập tức khẳng định nói.

"Chính xác không phải linh thạch. Không ai lại trực tiếp dùng Linh thạch luyện chế đồ vật, trên mặt lại còn viết chữ. Vật này giống như là một tấm văn bia" Hàn lập chăm chú nhìn bộ phận linh thạch lộ ra, nhìn thấy trên mặt bia hiện lên cổ văn chớp động trên đó, khẽ thở nhẹ ra một hơi.

Sau đó hắn không hề trì hoãn cả người pháp lực ngưng tụ, một tay hướng về tinh thạch hư không một trảo.

Nhất thời một thanh sắc quang thủ, trống rỗng xuất hiện bay lơ lững trên tấm bia đá, năm ngón tay như móc câu hướng xuống đỉnh tinh thạch tóm lấy. Rồi dùng sức hướng về phía trước nhấc lên.

Quả nhiên vô cùng nặng, nhưng Hàn lập đã có chuẩn bị trước, lúc này bằng pháp lực mạnh mẽ, cứng rắn đem toàn thân linh thạch kéo ra khỏi tấm bia đá.

Một khối bia lam tinh xuất hiện trước mặt Hàn lập trên mặt cổ văn lưu động,một mầu lam quang âm u chớp động.

Hàn lập nhìn kỹ các văn tự trên đó vài lần, trong lòng rung động, nhưng vẻ mặt không hề thay đổi, hai tay nhanh tróng bấm quyết hướng tinh bi điểm chỉ một cái.

Nhất thời tinh bi khẽ rung lên một trận, sau đó hình thể bắt đầu kịch liệt thu nhỏ lại, trong nháy mắt nhỏ lại chỉ còn nửa thước vuông, trông giống như một viên gạch, *"vèo"* một tiếng lập tức bay vào trong tay áo Hàn lập không thấy bóng dáng.

Lão giả cùng Bạch Dao Di, mặc dù đều cùng thấy hứng thú với thạch tinh bi, nhưng thấy Hàn lập cầm lấy vật ấy, lại không có ý lấy ra cho bọn họ quan sát. Tự nhiên tức thời không dám hỏi việc này. Ngược lại hai người cùng Hàn lập sau khi thương lượng một chút, lập tức quyết định dọc theo bậc thang tiếp tục hướng lên trên núi mà đi.

Giờ phút này bọn họ đã xác định, tiếng gầm rú kia quả thật là từ trên núi truyền tới.

Lập tức ba người lại ẩn nặc thân hình, phi độn mà đi.

Hàn lập tự nhiên cũng không biết tiếng gầm rú mà bọn họ nghe được, Kỳ thật chính là thanh âm của Diệp gia chúng tu sĩ, đang ra sức bài trừ cấm chế ở một đoạn bậc thang trên một sườn núi cao.

Nhưng khoảng cách giữa bọn họ, cũng không phải gần như bọn họ nghĩ. Thực ra ở giữa bọn họ còn cách một tầng cấm chế mới tới được chỗ các tu sĩ Diệp gia.

Dù sao bọn họ bị truyền tống trận truyền tới vị trí sơn động, khoảng cách xa hơn nhiều so với vị trí Diệp Gia tu sĩ tới từ khe nứt cấm chế đi vào.

Lúc này, quái nhân đầu to cùng Diệp gia đại trưởng lão hai vị Nguyên anh hậu kỳ đại tu sĩ đang song song huyền phù trên không trung trước một toà núi đá.

Mà ở cách đó không xa, tại phía dưới hai người bọn họ, các tu sĩ Diệp gia còn lại đang đứng ở những phương vị của một pháp trận nào đó vừa mới được bày ra. Đang mượn uy lực của pháp trận, thúc giục các loại pháp bảo liều mạng công kích phía trước một cái thềm đá, trên đó ẩn hiện mơ hồ một cái cổng lớn.

Cổ ma cũng đứng xen lẫn trong nhóm Diệp gia tu sĩ này, Hắn đang điều khiển một thanh hắc sắc phi kiếm không biết từ chỗ nào đưa tới, mặt không chút thay đổi công kích tới.

Cái cổng này tự thân nó có thể tự động thả ra vạn đạo quang hà, có thể đem tất cả các công kích đều tiếp đón, giống như bản thân nó chính là một kiện dị bảo.

"Tam tiểu tử! Ngươi đoán xem còn khoảng bao lâu nữa, mới có thể phá vỡ được Vạn Tu Chi Môn" Quái nhân đầu to nhìn về phía trước Cổng bị các màu Linh quang bao vây, quay đầu hướng Bạch bào nho sinh hỏi, thần sắc có vẻ lo âu

"Không chắc lắm khoảng một ngày một đêm. Cái cổng này so với tưởng tượng của ta còn phiền toái hơn nhiều. Trách không được Vạn Tu Chi Môn, ngày xưa có thanh danh lớn như vậy" Nho sinh lại bình tĩnh dị thường, trầm giọng trả lời.

"Chúng ta ở cái cổng này trì hoãn thời gian quá dài, nếu ngươi và ta cũng có thể xuống trợ giúp bọn họ một tay, nói không trừng thời gian phá cấm tối thiểu cũng giảm bớt một nửa" Quái nhân đầu to buồn bực lẩm nhẩm nói, nhưng thân hình lại không nhúc nhích, cũng không có một tia ý tứ động thủ.

"Nay trên núi đã có Sư Cầm Thú thượng cổ hung cầm xuất hiện, chúng phải phòng bị một chút. Thà trì hoãn việc phá trận một hai ngày, hai người chúng ta thời khắc nào cũng phải duy trì pháp lực dồi dào nhất. Thất thúc, tốt nhất là vẫn kiên nhẫn một chút! Chúng ta mới chỉ tiến vào trong núi chẳng qua có mấy ngày, thời gian còn nhiều cho chúng ta thư thả hành động. Dục tốc bất đạt!" Nho sinh nhẹ nhàng nói.

"Điều này cũng không sai."

Những Nguyên anh tu sĩ khác cho dù hành động mau lẹ, khi vào được trong này, tìm được phong ấn mà tiến vào trong núi thì cũng phải mất một đoạn thời gian. Chẳng qua, mới chỉ có một cái Vạn tu chi môn đã để cho chúng ta tiêu phí thời gian nhiều như thế, ta chỉ sợ phía sau gặp phải cấm chế, lại càng thêm phiền toái." *Quái nhân đầu to thở dài nói.*

"Thất thúc không cần lo lắng. Diệp gia chúng ta hành động lần này, thời gian chuẩn bị kế hoạch dài như thế, tự nhiên cũng đã lo lắng việc bài trừ cấm chế, thời gian mấy năm nay, gia tộc đã sớm góp nhặt vài loại Bí bảo chuyên môn bài trừ cấm chế, chính là bây giờ còn không đến thời điểm sử dụng." *Nho sinh mỉm cười có vẻ đầy tự tin nói.*

"Thì ra là thế. Thế thì lão phu cũng an tâm." *Quái nhân đầu to nghe thấy như vậy, thần sắc buông lỏng.*

Sau đó hai người lẳng lặng đứng tại trên không trung chăm chú nhìn vào tình hình phá cấm, không nói gì thêm. Nhưng không được bao lâu, quái nhân đầu to cái mũi có chút động đậy, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, Hắn không nói một lời, lập tức ngón tay hướng về một hướng không xa, hư không bắn ra mấy đạo hoàng sắc kiếm khí, không có dấu hiệu báo trước, bắn nhanh mà đi. Phút chốc đem hơn mười trượng quanh một gốc đại thụ bao phủ vào bên trong.

Kết quả tại phía dưới gốc đại thụ kình phong nổi lên, một con quái vật, cả người đầy lông, trên lưng có đôi ngân sí đột nhiên hiện ra.

Quái vật tay không hề động, nhưng hai cánh quạt lên một cái dễ dàng đem vài đạo kiếm quang đánh bay ra.

Sau đó quái vật phồng mang trợn má, dùng ánh mắt lạnh như băng dò xét phía dưới các tu sĩ Diệp gia vài lần, lại nhìn nhìn bạch bào nho sinh và Quái nhân đầu to, rồi lặng lẽ không nói lời nào, lập tức hai cánh mở ra, lùi về phía sau nhanh chóng mà đi. Sau vài cái vỗ cánh, Ngân sí quái vật giống như hoá thành một cơn gió nhẹ biến mất không thấy.

"Ta không có nhìn lầm! Phong độn thuật quả là cao minh, có thể mượn gió ẩn hình. Thứ này hình như theo truyền thuyết chính là Ngân sí dạ xoa, Nếu không phải trên người hắn còn có nhàn nhạt thi khí, ta có thể cũng bị hắn qua mặt" *Quái nhân đầu to cũng không có đuổi theo, nhưng trên mặt hiện lên thần sắc ngưng trọng.*

"Thi khí? Ta cũng không có cảm ứng được. Cũng chỉ có Thất thúc tu luyện qua Huyết Xa Chân Quyết, mới có thể tu luyện ra loại thần thông linh mẫn như vậy. Chẳng qua không chỉ có như thế, nay xem ra con Ngân sí dạ xoa này tựa hồ linh trí cũng không có thấp" *Bạch bào nho sinh nhìn chằm chặp phương hướng Ngân sí dạ xoa vừa biến mất, thần sắc cũng rất khó coi.*

"Nay Côn Ngô Sơn không phải được xưng là Tiên linh chi địa sao, như thế nào chúng ta lại gặp Sư Cầm thú và Ngân sí dạ xoa hai dạng Hung thần ác thú như vậy! Cũng may là có hai người chúng ta liên thủ ở đây, nếu ở đây chỉ có một người, chỉ sợ gặp phải hung hiểm vạn phần" *Quái nhân đầu to lắc đầu vài cái rồi chau mày nói.*

"Tiên Linh chi địa là truyền thuyết trước kia. Hiện tại Côn Ngô Sơn chẳng biết vì nguyên nhân gì mà bị phong ấn đến bây giờ, có chút cổ quái cũng không có gì quá ngạc nhiên. Nhưng mấy thứ này đối với chúng ta mà nói cũng chẳng ảnh hưởng gì cả.

Chúng ta chuyến đi này cũng chỉ là vì Thông Thiên Linh bảo còn những chuyện khác cũng không nên hỏi nhiều" *Bạch bào Nho sinh im lăng trong chốc lát, mới chậm rãi nói."*

"Nói như vậy cũng không sai. Nhưng nếu là đối với nhưng yêu vật không có linh trí, cho dù tu vi có cao đến đâu cũng không đáng ngại, nhưng nay Ngân sí dạ xoa không ngờ lại có linh trí cực cao, chúng ta còn phải lưu tâm nhiều hơn yêu vật này, đừng cho hắn làm hỏng chúng ta đích đại sự" Quái nhân đầu to ánh mắt phát lạnh nói

"Đa tạ, thất thúc nhắc nhở. Ta sẽ chú ý nhiều hơn đến yêu vật này." Nho sinh gật đầu, lời nói mang thêm vài phần trịnh trọng.

Sau khi Diệp gia đại trưởng lão gặp được Ngân sí dạ xoa, đang cả kinh bàn tới bàn lui. Đồng thời tại một cái thạch đình nơi tu sĩ Diệp gia từng nghỉ ngơi. Lúc này ở trên không trung bình thường dày đặc các vách chướng cấm chế, đột nhiên ở giữa không trung, hào quang chợt loé, tiếp theo một cái đầu bạc ló ra nhìn ngược nhìn xuôi, nhìn qua có chút buồn cười.

Người này sau khi phát hiện nơi đây không có ai, lập tức không khách khí thân hình nhoài hẳn ra, cả người ngân quang lóng lánh từ trong vách chướng đi ra. Sau đó người này chân dẫm lên một cái cự đại quang bàn, chậm rãi bay về phía thạnh đình, hạ xuống trên đỉnh thạch đình, rồi vững vàng đứng lại trên đó.

Lúc này người này mới ngẩng đầu lên, lộ ra một khuôn mặt đầy nếp nhăn, trên gương mặt đôi mắt ti hí lại đang đảo tròn.

Người này đúng là thần bí tiểu lão đầu Hướng Chi Lễ!

"Chậc.chậc! Đây chính là Côn Ngô Sơn, quả nhiên Linh khí không tầm thường, Chẳng biết kẻ nào ăn no dửng mỡ không có việc gì làm hay sao, mà cũng dám mở cái này phong ấn, Vạn nhất thả cái thứ kia ra, muốn làm cho cả Đại Tấn chôn cùng hắn hay sao? Lão phu thật là xui xẻo,lại ở gần nơi đây, muốn cố tình không biết cũng không được" Hướng Chi Lễ luôn luôn chú ý xem xét xung quanh, nhất thời ẩn ẩn nghe được tiếng gầm rú, kết quả lập tức tại trên thạch đình không nhịn được dậm chân mắng to *"Thật là xúi quẩy"*. Trên mặt hiện lên bộ dạng ủ rũ như đang gặp vận đen.

"Một khi đã biết tới nơi đây gặp xui xẻo mà ngươi vẫn còn dám tới, ta cũng thật là bội phục đảm lượng của ngươi" Sau khi Hướng Chi Lễ mở miệng vừa mới mắng xong, thì bên tai đột nhiên truyền đến một âm thanh ngọt ngào của nữ tử, thanh âm nhẹ nhàng mềm mại giống như nữ tình nhân dịu dàng gọi tình lang.

Nhưng Hướng Chi Lễ vừa nghe thấy thanh âm này, lại toàn thân phát lạnh, tất cả máu huyết trong người giống như là đang ngừng trệ.

"Tiền bối, ngươi … Ngươi đã đi ra!" Tiểu lão nhi nuốt một ngụm nước miếng, lắp ba lắp bắp hỏi?

"Đi ra? Ta đã sớm đi ra chẳng biết bao nhiêu vạn năm. Nhưng vì năm đó Côn Ngô Tam Lão dùng tới vạn nhân chi lực, bố trí cuối cùng một tầng cấm chế. Thật sự không phải chỉ bằng lực lượng của một mình ta có thể xé bỏ tầng cấm chế này. Nếu không bản phi sớm đã đi ra ngoài rồi, còn có thể hiện tại ở nơi đây làm gì." Thanh âm nữ tử vẫn đang dịu dàng vô cùng, nhưng Hướng Chi

Lễ sắc mặt trong khoảng khắc trắng bệch như không còn một chút máu.

------oOo------

Chương 996: Huyễn Diệu thiên tượng

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Không có khả năng! Dưới hai Kiện Thông thiên linh bảo trấn áp, nay nhất giới căn bản không có khả năng? Nay tiền bối thoát ra khỏi Cửu chân phục ma trận, huống hồ phong ấn đã nứt ra một khe hở. Với thực lực của tiền bối rời ra khỏi nơi này cũng không phải việc khó. Sao còn có thể tiếp tục dừng lại nơi đây. Hơn phân nửa đây chỉ là một tia thần thức của tiền bối thoát ra, muốn doạ cho vãn bối kinh sợ mà thối lui thôi" Hướng Chi Lễ sau một lúc kinh hoàng, lập tức như nhớ ra cái gì, trên mặt thần sắc nhanh chóng khôi phục lại sự trấn định.

" Ngươi cũng biết Cửu chân phục ma trận cùng thông thiên linh bảo! Chẳng lẽ ngươi là hậu nhân của Côn Ngô Tam Lão?" Lúc này thanh âm của nữ tử tuy rằng vẫn rất êm tai, nhưng trong lời nói mang thêm một phần băng lãnh.

Vãn bối cũng không phải là hậu nhân của ba vị Côn Ngô Tam Lão tiền bối, nhưng cũng biết chuyện tình liên quan tới tiền bối, nay nhất giới quả là có mấy người biết chuyện này, vừa hay vãn bối là một người may mắn trong số đó*" Hướng Chi lễ vừa nói, một bên xoay người không ngừng nhìn mọi nơi xung quanh, bộ dáng trông rất cẩn thận.*

*"*Hừ không cần tìm kiếm cái gì. Bản phi chân thân còn chưa có thoát khốn, nhưng cũng sẽ không cho ngươi có cơ hội phá hư lần thoát khốn ngàn năm khó gặp này của ta. Trước tiên ngươi hãy thành thành thật thật nghỉ ngơi ở trong này mấy tháng đi*"*

Ngay khi nữ tử vừa mới lạnh lùng nói xong, ở phía trên không trung thạch đình đột nhiên không gian vặn vẹo, tiếp theo một trận lốc xoáy bạch sắc trống rỗng hiện ra, từ trong lốc xoáy phóng ra một mảng lớn ngũ sắc hà quang hướng đầu của Hướng Chi lễ *chụp xuống.*

"Huyễn diệu thiên tượng!*" Hướng Chi Lễ nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đại biến, không một chút nghĩ ngợi toàn thân đồng thời loé lên Ngân quang, hoá thành một đạo độn quang bắn nhanh mà chạy.*

Nhưng cái kia Ngũ sắc quang hà xoay chuyển một vòng, nhất thời một cỗ hấp lực cường đại hư không xuất hiện, nhưng lại hút tiểu lão nhi đang dùng hết sức độn quang, có chút bị giữ lại.

Theo quang hà bao trùm qua, Hướng Chi Lễ cả người trong khoảng khắc biến mất tại chỗ vô ảnh vô tung, giống như chưa bao giờ có người này xuất hiện tại đây.

"Xem ra ta phải ngủ say trong một đoạn thời gian, có thể đến nơi đây tu sĩ càng lúc càng nhiều! Hy vọng ngày ta tỉnh lại, chính là lúc ta chân chính thoát khốn! Côn Ngô Tam Lão ta muốn cho các ngươi biết phong ấn bản phi phải trả giá như thế nào! Nếu tới ngày đó. khách … khách …*" thanh âm nữ tử có vẻ suy yếu thì thào vài câu,rồi khanh khách một trận cười điên cuồng, sau đó thanh âm đột nhiên ngừng lại*

Bảy ngày sau, Sau khi Tu sĩ Diệp Gia công phá Vạn Tu Chi Môn, lúc này lại một lần nữa lâm vào một cái ảo trận cực kỳ cao minh. Ba người Hàn Lập cũng bị một đạo cổ quái cấm chế ngăn trở tại một thềm đá trên núi, đang đau khổ suy nghĩ tìm mọi phương pháp phá bỏ cấm chế.

Lúc này tại bên ngoài phong ấn, Trên mặt đất tại vùng phụ cận của Vô Danh tiểu hồ lại phi thường náo nhiệt.

Tu sĩ tụ tập nơi đây đã lên đến hơn ngàn người, phân bố trong phạm vi hơn mười dặm xung quanh. Thậm chí liên tiếp Nguyên Anh kỳ tu sĩ cũng lần lượt xuất hiện mười mấy người.

Trong đó đáng chú ý nhất rõ ràng là nhóm người đang song song đứng thẳng trên mặt hồ gồm bốn gã Độc Thánh Môn trưởng lão. Còn lại là phần lớn các Nguyên Anh Tu Sĩ hành động đơn lẻ. Hiển nhiên đều là mới nhận được tin tức tới đây.

Lúc này tại trước mặt mấy vị trưởng lão của Độc Thánh Môn đang có một gã môn hạ đệ tử đang báo cáo cái gì đó.

"Đại trưởng lão, chúng ta đã tìm tòi cả trên và dưới lòng đất hơn một nửa phong ấn, đã tìm ra một chút manh mối. Tại cách đây hơn hai mươi dặm phía dưới lòng đất, nơi đó bị người cố ý dùng một cái ảo trận che dấu cái gì đó, các đệ tử tinh thông trận pháp đang cực lực phá cấm, Nhưng chính là, cái pháp trận kia do một cao thủ tinh thông trận pháp bày ra, cho lên việc bài trừ cấm chế còn phải tiêu phí một chút thời gian" *Tên kia đầu quấn khăn đỏ đệ tử, cung kính nói.*

"Có manh mối là tốt rồi. Chúng ta đợi ở đây mấy ngày, Nếu mà không tìm được cửa vào phong ấn lúc ấy mới phiền toái. Chẳng qua các ngươi cũng phải chú ý một chút, đừng để cho người khác phát hiện hành động của các ngươi. Đi về trước đi, khi nào phá vỡ ảo trận thì lập tức thông báo cho chúng ta" *Đầu quấn khăn xanh trung niên tu sĩ thở phào một cái, phân phó nói.*

"Vâng" *Tên kia địa tử khom người đáp, Sau đó duỗi tay lấy ra một tấm Thổ độn phù. Hướng trên người vỗ một cái. thân hình nhập vào trong đất không thấy bóng dáng.*

Lúc này một tên Độc Thánh Môn trưởng lão khác đột nhiên mở miệng:

"Hoa sư huynh, không cần quá mức lo lắng, Nam Cương chúng ta cũng không có Nguyên Anh Hậu Kỳ tu sĩ. Cho dù các Tông môn tu sĩ khác có chạy tới, chúng ta bốn người liên thủ cũng không cần sợ ai"

" Nói là nói như thế cũng không sai, nhưng mà mỗi ngày chậm trễ, chạy tới nơi đây các cao giai tu sĩ sẽ càng ngày càng nhiều hơn, Mà Nam Cương cũng không phải chỉ có mỗi một bổn môn một nhà, mà cũng có mấy môn phái thực lực không dưới Độc Thánh Môn chúng ta, nếu nói trước khi chúng ta tiến vào mà bọn họ chạy tới, khẳng định lúc đó sẽ không ổn. Huống chi nếu kéo dài một vài ngày, Người của Chính Ma Thập đại tông môn chỉ sợ cũng sẽ nhúng tay vào chuyện này" *Trung niên tu sĩ họ hoa âm trầm nói.*

Nghe nói như thế, các trưởng lão Độc Thánh Môn còn lại có người không cho là đúng, có người đồng dạng lộ ra một tia bất an

Mà đúng lúc này Tu sĩ họ hoa đột nhiên khẽ "A" lên một tiếng kinh ngạc, bỗng nhiên ngẩng đầu hướng một bên bầu trời nhìn lại.

Những người còn lại đều ngẩn ra, đều cùng nhau nhìn lại.

Chỉ thấy xa xa trên bầu trời linh quang chớp động, một đám mây tro bụi thật lớn bỗng rưng xuất hiện ở phía chân trời, tiếp theo hướng về phía bên này phi độn mà đến, tốc độ nhanh vô cùng.

Độc Thánh Môn bốn người thần thức tự nhiên cảm ứng được trong đám vân bụi đó có một cỗ linh áp đáng sợ, mấy người sắc mặt không khỏi biến đổi.

Đám mây tro bụi đó trong nháy mắt đi tới phía trên bầu trời của tiểu hồ, sau đó "Phù" một tiếng, đám mây bụi đột ngột bạo liệt nổ tung, sau đó biến mất vô ảnh vô tung, lúc này trên không trung xuất hiện năm đạo nhàn nhạt bóng trắng, mỗi người mang vẻ mặt mơ hồ, không có nhúc nhích.

"Ngũ tử đông tâm ma!"

Tu sĩ họ hoa vẻ mặt một lần nữa ngưng trệ xuống.

"Ngũ tử đồng tâm ma? Chẳng lẽ là Âm La Tông Càn lão ma hoá thân ma tử?" *Một gã Độc Thánh Môn trưởng lão lúc này mặt mũi xanh mét hô nhỏ một tiếng.*

"Hừ! Ngoại trừ lão mà này, trong thiên hạ còn có người nào tu luyện loại ma công này" *Càn lão ma chân thân có khả năng phụ thể tại bất cứ một ma trong ngũ ma này, trừ phi có năng lực đồng thời diệt sát cả năm tử ma, Nếu không hắn cũng không chết"* Trung niên tu sĩ họ hoa hừ lạnh một tiếng, rồi nhẹ giọng giải thích.

" Ta cứ tưởng là ai đối với Càn mỗ ngũ tử đông tâm ma như thế hiểu rõ, nguyên lai là Độc Thánh Môn Hoa đạo hữu. Không nghĩ tới đạo hữu dĩ nhiên dẫn nhiều môn hạ đệ tử như vậy tới nơi đây,

chẳng lẽ đối với cái này phong ấn, biết một chút gì đó" một cái thanh âm nhàn nhạt từ trên không trung ung dung truyền đến, nhưng có chút mơ hồ, không thể xác định từ người nào.

"Ha Ha, càn huynh nói đùa, Hoa mỗ sao mà biết cái gì, chẳng qua nơi này cách chúng ta Độc Thánh Môn không xa, tại hạ mang theo mấy vị đồng môn đến trước đây xem mà thôi. Trái lại Càn huynh thân là Âm La Tông đại trưởng lão, như thế nào lại có thể nhàn dỗi đến nơi đây vậy" Tu sĩ họ hoa hít sâu một hơi, sau đó cười to một tiếng trả lời.

"A, Hoá ra là như vậy

Nhưng ta nhớ không lầm thì tông môn gần nhất, hình như là Hoá Tiên tông thì phải! Chẳng biết quí môn từ khi nào lại rời đến nơi đây vậy? Còn Càn mỗ chính là đến Nam Cương xử lý chút chuyện, đúng dịp gặp ngay trận náo nhiệt này mà thôi". Vị này Âm La Tông đại trưởng lão tựa cười như không cười nói, đối với trung niên tu sĩ họ hoa ngôn ngữ bộ dáng không tin.

Ta vốn nghĩ rằng đối với Càn Huynh có thân phận hiển hách bực này, sẽ không dễ dàng xuất môn. Không biết là vì chuyện gì mà có thể kinh động đạo hữu phải tự mình xuất thủ" *Tu sĩ họ Hoa cười một tiếng, thử hỏi một câu.*

"Cũng không có gì đặc biệt quan trọng, Chính là xử lý một gã phản nghịch đang chạy chốn tại Nam Cương này. Càn mỗ cũng là buồn chán tự mình làm mà thôi"

"Phải không, nhưng thật ra Hoa mỗ đã đa tâm rồi"

Tu sĩ họ Hoa cùng Càn lão ma một hỏi một đáp, sau đó đồng thời im lặng không nói gì. Nhất thời không khí hai bên có chút qủi dị khác thường.

"Phát hiện thấy, Tại phương Bắc phong ấn cách đó không xa có một cái khe nứt, có thể tiến vào bên trong. Người của Độc Thánh Môn đang phá giải cấm chế trước cửa vào"

Tại một phụ cận tiểu hồ, một đạo nhân ảnh đột nhiên từ dưới mặt *đất chui ra, nhất thời hướng xa xa phá không bay đi, vừa bay trong miệng lớn tiếng kêu gọi.*

Nay âm thanh thoáng cái làm phụ cận tất cả các tu sĩ đều kinh động.

Lúc này ngay sau khi người kia chui lên, tại chỗ cũng có mấy tên lam bào đầu quấn khăn đỏ đệ tử của Độc Thánh Môn từ đó bắn ra, vẻ mặt hoảng sợ hướng về tên kia tu sĩ đang đào tẩu đuổi theo. Nhưng tên kia tu sĩ đang đào tẩu không biết tu luyện công pháp đặc thù độn thuật gì, độn quang vô cùng nhanh tróng, giây lát đã bỏ trốn mất mạng.

Bọn người Tu sĩ họ Hoa, nhất thời sắc mặt bỗng nhiên trở lên khó coi vô cùng.

"Ha ha, thì ra là thế, Càn mỗ đối với pháp trận chi đạo cũng tu luyện qua một chút, Trái lại có thể trợ giúp đệ tử quí môn một tay. Tại hạ xin đi trước một bước" *Càn lão ma Ha ha một trận cười to, lập tức năm đạo bóng trắng nhất tề đi xuống nơi mà tên tu sĩ kia vừa chui ra trong nháy mắt nhập vào trong đó, biết mất vô ảnh vô tung.*

"Đi, Tên Càn lão ma này tâm ngoan thủ lạt, đừng để cho hắn làm thương môn hạ đệ tử của chúng ta"

Tu sĩ họ Hoa hắng giọng nhìn đồng bọn sắc mặt đang xanh mét rồi giẫm chân một cái, lập tức đơn thủ lật lên, như có chuẩn bị trước, một cái hoàng sắc tiểu kỳ hiện ra trong tay.

Nhất thời vung lên, một đoàn hoàng vân (mây vàng) đem mấy người Độc Thánh Môn tất cả bao bọc vào trong, hướng lòng đất chui xuống, đồng dạng cũng biến mất vô ảnh vô tung.

Không riêng gì Càn Lão Ma cùng Độc Thánh Môn nhân, các tu sĩ còn lại khi nghe được tiếng kêu đó, tự nhiên cũng đều hướng lòng đất chui xuống mà đi, trong nháy mắt phụ cận các tu sĩ tựa ít đi hơn phân nửa, còn lại những người trên mặt đất, một là không có thuật độn thổ hoặc là không có thổ độn bảo vật tu sĩ cấp thấp, chỉ có thể trơ đôi mắt ếch nhìn mà thôi.

Tại phương bắc tiểu hồ hơn hơn hai mươi dặm, ở sâu trong lòng đất hơn nghìn trượng, có một không gian cực lớn trong đó vô cùng đen tối, một cái hình tròn quang mang chói mắt, lúc này ngay cạnh đó không gian chớp động không ngừng, mà nhìn xuống phía dưới lại thấy một tầng bạch quang mênh mông không nhìn thấy điểm cuối, Tầng bạch quang này chẳng những dày đặc vô cùng mà tại phía trên màn hào quang còn kèm theo một tầng tầng lôi điện kinh người, nếu có người hơi tới gần xuống dưới, lập tức sẽ có một đạo quang điện thô to, không chút khách khí đánh ra.

Dù cho vận khí tốt một chút trốn qua được một hai đạo, nhưng cuối cùng cũng chỉ có ngạnh kháng mà thôi, kết quả đều bị đánh lên hộ thể.

Linh quang chớp động không ngừng, nhất thời tự nhiên cũng không ai lại đi mạo muội tiếp cận.

Nhưng tại đây tất cả các tu sĩ đều chăm chú nhìn về một nơi của quầng sáng, tại đó lại không có lôi điện phát ra, nhưng có bảy tám gã Lam bào quấn khăn đỏ đệ tử Độc Thánh Môn đứng ở đó, mỗi người thần sắc âm trầm cùng những tu sĩ này giằng co, không cho những người khác dễ dàng tiếp cận.

Cạnh đó, mấy người này đang bị các tu sĩ còn lại mắng chửi liên hồi, nhưng cũng không có ai tuỳ tiện động thủ.

Dù sao Độc Thánh Môn tại Nam Cương danh tiếng cũng không nhỏ, mà trong này chúng tu sĩ cơ hồ mười người thì có đến chín đều là Nam Cương bản địa tu sĩ, tự nhiên cũng không dám dễ dàng rước lấy hoạ vào thân.

Nhưng có người cố kỵ Độc Thánh Môn danh tiếng, tự nhiên cũng có người không để Độc Thánh Môn vào mắt, Kết quả một đạo hồng quang từ giữa đám tu sĩ bắn ra, tiếp theo một thanh âm lạnh lùng truyền ra.

*"*Cút ngay cho ta, Lão phu muốn đi vào*" Người phát ra thanh âm tuy rằng hơn già nua, nhưng tựa hồ hoả khí không nhỏ, nói ra*

cũng không có một chút khách khí nào.

"Vị tiền bối này, nơi đây là do bổn môn phát hiện trước. Bổn môn vài vị sư thúc đang ở phụ cận, tiền bối hay là …." *Vừa thấy có Nguyên Anh tu sĩ ra mặt, một gã kết đan kỳ Độc Thánh Môn đệ tử chỉ có thể dùng Bổn môn trưởng lão danh tiếng, kiên trì như muốn nói gì.*

"Ha ha, ngay cả bản thân Hoa Thiên Kỳ lúc này ở đây, lão phu cũng nhất định phải đi vào" bóng người trong hồng quang cười lạnh một tiếng, lập tức khoát tay, một đoàn hào quang chói mắt nhất thời từ trong lòng bàn tay sáng lên.

------oOo------

Chương 997: Tứ Tán Chân Nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Vậy sao! Không biết môn hạ đệ tử này của lão phu đã đắc tội như thế nào, mà Trịnh vệ huynh không tiếc thân thủ tự tay giáo huân vậy?" Đúng lúc này, một thanh âm nhàn nhạt (không nóng không lạnh, vô cảm – Vịt) từ xa truyền tới, tiếp đó mấy đạo độn quang khác nhau nhanh chóng bay tới, chớp mắt đã thấy mấy tên Độc thánh môn đệ tử ở trước mặt.

Người vừa lên tiếng, đối diện với nhân ảnh thần sắc đờ đãn phía trong hồng quang kia, chính là vị tu sĩ họ Hoa.

"Thì ra Hoa huynh thực đã đến, Trịnh mỗ thất lễ rồi. Tại hạ vừa rồi chỉ là cùng với đệ tử quý môn nói giỡn mà thôi, làm sao dám lấy lớn khi nhỏ chứ!" Đại khái những tu sĩ ở đây đều thấy dược, tu sĩ hùng hùng hổ hổ bên trong hồng quang kia,vừa thấy vài vị Độc Thánh môn trưởng lão tới đây, lập tức cười cười nói, khác xa so với lúc trước, một chút thể diện cũng dem quẳng đi mất.

"Hắc hắc, vị này chính là tứ tán chân nhân đại danh đỉnh đỉnh Trịnh vệ đạo hữu sao. Hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền!" Một trận cười to từ bên kia truyền tới, mọi người chợt thấy hoa mắt, tại chỗ hồng quang cùng với đam tu sĩ Độc thánh môn bỗng nhiên xuất hiện năm bóng người mờ ảo, mỗi người tựa như cây gậy trúc đứng đó.

"Ngũ tử đồng tâm ma! Nguyên lai là Âm la tông Kiền huynh đã tới rồi!" Tu sĩ bên trong hồng quang thanh âm đại biến, chấn động mãnh liệt.

"Không dám, Trịnh huynh thanh danh vang lừng, không đi so với kẻ hèn này a!" Kiến lão ma cười khẽ.

Lời này thật ra cũng đúng. Vị tứ tán chân nhận này cũng là một nhân vật có tiếng trong giới tu tiên Đại Tấn.

Chẳng qua, cũng chẳng phải là một thân thần thông cao thâm gì, mà là một kẻ gian xảo chuyên bắt nạt kẻ yếu. Đối với tu sĩ tu vi thấp hơn hắn, hắn liền như hung thần ác sát, không chút lưu tình. Còn hễ gặp tu sĩ tu vi cao hơn, thì hắn lập tức chịu thua, a dua nịnh nọt, chẳng thèm để ý tới mặt mũi. Nhưng một khi có cơ hội liền trở mặt vô tình, thường lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, đánh lén sau lưng

Loại người như vậy, tự nhiên đắc tội với không ít tu sĩ, thậm chí hiện có một vài tu sĩ Nguyên Anh kỳ đối với hắn cũng hận thấu xương. Kẻ này tuy là tán tu nguyên anh sơ kỳ, là thời kỳ tốt nhất để tu luyện đề thăng cảnh giới, nhưng thần thông cùng công pháp lại kỳ kém vô cùng. Bởi trong lúc vô ý chiếm được một kiện kỳ bảo thượng cổ *"Tứ phương phi thiên ngoa"*, thi triển độn tốc cực nhanh, so ra cũng không kém hơn tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ là mấy.

Hơn nữa người này lại còn tu luyện vài loại bí thuật kỳ dị chuyên môn bảo mệnh, thêm nữa rất ít trêu chọc những tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ lợi hại, cho nên tuy bị không ít người hận thấu xương, thế nhưng vẫn tiêu dao đến nay, trở thành một trong những kẻ tiếng xấu nhất Đại tấn tu tiên giới.

Hoa Thiên Kỳ đương nhiên trên mặt rất khó coi. Nhưng thật ra Kiền lão ma đối người này hình như lại có chút thấy hứng thú.

Chẳng qua vị tứ phương tán nhân này, vừa thấy Âm La tông đại trưởng lão lộ diện. Lập tức một bên cười cười, một bên bắt đầu hướng trong đám người lui về phía sau. Sợ hãi giống như chuột thấy mèo vậy.

Gặp bộ dáng khiếp đảm như vậy của đối phương, Kiền lão ma cũng mất đi hứng thú với kẻ này. Lại cười cười khách khí nói với Hoa Thiên Kỳ:

"Hoa huynh. Đệ tử quý môn bảo vệ nơi này. Thấy tại hạ liền đồng loạt chặn ở bên ngoài hay sao?"

"Kiền huynh nói đùa rồi. Chúng ta Độc Thánh môn nào dám ngăn cản Kiền đạo hữu. Kể cả những đạo hữu khác, bổn môn cũng tuyệt không có ý ngăn cản.

Chỉ có điều nơi này hiện đang bị ảo trận che khuất. Bổn môn cũng là nghĩ muốn trước tiên phá giải trận này. Sau đó tái mời chư vị đạo hữu đi vào. Để tránh có vài đạo hữu bị vây khốn trong đó." Hoa Thiên Kỳ trầm mặc một lát, ánh mắt chớp động nói.

"A, vậy thì Kiền mỗ đã hiểu lầm hảo ý của quý môn rồi. Chẳng qua chỉ là một cái ảo trận, còn chưa làm khó được tại hạ. Kiền mỗ hiện tại đang muốn tiến vào, không biết ý các hạ thế nào?" Kiền lão ma hắc hắc cười lạnh một trận, từng bước ép sát nói.

"Không thành vấn đề, Kiền huynh chỉ cần có thể xông vào trận. Tại hạ quyết không ngăn trở mảy may." Hoa Thiên Kỳ tựa hồ hoàn toàn buông xuôi, không chút do dự nói, khoát tay chặn lại ý bảo môn hạ đệ tử lập tức tránh đường.

Ba gã trưởng lão Độc Thánh môn còn lại tuy rằng trong lòng có chút khó hiểu, nhưng do xuất phát từ sự tín nhiệm đối với Hoa Thiên Kỳ, cũng không ai nói gì thêm.

Vài tên kết đan kỳ đệ tử liền ngoan ngoãn lập tức lui qua một bên.

"Tại hạ đi trước một bước vậy." Kiền lão ma ha ha cười to một hồi, ngũ đạo bạch ảnh chợt lóe nhắm thẳng tiến vào bạch sắc quang mạc, trong nháy mắt trên mặt quang mạc nổi lên một mảnh lam quang, bạch ảnh đều biến mất không thấy.

"Các đạo hữu khác nếu muốn xông vào trận, Hoa mỗ đồng dạng sẽ không ngăn trở." Hoa Thiên Kỳ đợi sau khi quầng sáng khôi phục lại, trên mặt bích văn vặn vẹo vài cái, chậm rãi nói với những tu sĩ xung quanh.

Hoa Thiên Kỳ vừa động, ngược lại đám tu sĩ vừa mới hùng hổ lúc trước lại quay ra nhìn nhau. Ngay cả tử tán chân nhân Trịnh Vệ vừa rồi, cũng tránh ở trong đám người, lặng lẽ không lên tiếng.

Vừa rồi tất cả mọi người nghĩ Độc Thánh môn muốn độc chiếm, tự nhiên mỗi người đều nổi lên địch ý, một lòng muốn tiến nhập vào phong ấn. Nhưng hiện tại đối phương đã tránh ra, hơn nữa bên trong đã có một vị tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ vào trước, đều cẩn thận suy nghĩ lại.

Không nói ảo trận này có khó phá hay không, vạn nhất vị đại trưởng lão Âm La Tông kia ở trong ảo trận đột nhiên đại khai sát giới, bọn họ ai có thể đủ khả năng ngăn cản. Tự nhiên trì hoãn không dám tiến vào.

Chứng kiến tình cảnh này, Hoa Thiên Kỳ trên mặt lộ ra một tia châm biếm, lập tức không hề để ý tới những người khác, quay người lại hướng môn hạ đệ tử phân phó nói:

"Không cần các ngươi ở đây nữa"

Ảo trận này, chúng ta mấy người tốn chút thời gian, liên thủ cùng nhau tiến vào đem phá đi thôi."

"Dạ, đại trưởng lão!" *Bảy tám gã kết đan đệ tử Độc Thánh môn khom người lĩnh mệnh, sau đó cũng không quay đầu lại hướng về phía trước bay đi, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.*

Tiếp theo cùng với Hoa Thiên Kỳ, bốn gã Độc Thánh môn trưởng lão cũng tiến vào ảo trận, sau một trân hà quang, mấy người bọn họ cũng biến mất.

Đám tu sĩ còn lại xôn xao một trận.

Bọn họ phần lớn là đơn độc hành hiệp, ngay cả cùng nhau đi tới đây, thì nhiều lắm cũng chỉ là hai ba tu sĩ kết đan kỳ mà thôi, làm sao dám tiến vào trong trận.

Vài tu sĩ Nguyên Anh kỳ còn lại cũng đứng tại chỗ, lưỡng lự cân nhắc.

Mắt thấy lối vào trận không còn ai cản trở, cả đám nhất thời im lặng.

"Vị đạo hữu này, không bằng hai người chúng ta liên thủ tiến vào?" *Trong đám người, tứ tán chân nhân thần thần bí bí hiện ra trước mặt một gã hán tử thân hình cao lớn, cười hì hì nói.*

"Cùng ngươi đi vào? Xin miễn đi. Đại danh của đạo hữu tại hạ kính ngưỡng đã lâu!" *Đại hán Nguyên Anh kỳ kia vừa nghe lới này của Trịnh Vệ, lập tức mắt trợn trắng, nhưng cũng không có vẻ tức giận.*

"Đạo hữu sao phải tìm người xa ngoài ngàn dặm chứ. Ta nhìn lại, trong này tu sĩ Nguyên Anh kỳ, trừ hai người chúng ta ra, còn có ba người khác thì đều là tán tu chi sĩ lạ lẫm, chúng ta mấy người nếu là liên thủ tìm tòi trong đó, cũng là không cần sợ Kiền lão ma cùng Độc Thánh môn nhân." *Trịnh vệ vẫn lơ đễnh, vẻ mặt ôn hoà nói.*

"Hừ, ngươi trước tiên hãy tìm thêm những người khác rồi hãy quay lại tìm tại hạ." *Đại hán nghe vậy trong lòng khẽ động, đối phương thật sự có tiếng xấu, nhưng vẫn không khỏi lưỡng lự nói ra điều kiện của mình.*

"Được, có lời này của đạo hữu là đủ rồi. Những người khác cứ giao cho Trịnh mỗ." *Trịnh Vệ vỗ ngực đảm bảo. Lập tức trong mắt đại hán lộ vẻ kinh nghi, nhìn lão giả xa xa toàn thân tử quang bay tới.*

"Vị đạo hữu này, có thể cùng tiến vào bên trong tìm kiếm một lần không? Tại hạ cùng vị đạo hữu bên kia đã thương lượng, chuẩn bị sẽ tìm ba vị đạo hữu đồng hành, chẳng biết các hạ có bằng lòng gia nhập hay không?" *Thấy lão giả này không mời mà đến, trên mặt không chút ngạc nhiên, Trịnh Vệ lại tủm tỉm cười.*

Lão giả nhướng mày, lạnh lùng liếc mắt nhìn Trịnh Vệ, mới ngẩng đầu hướng đại hán bên kia thân thiện cười nói.

Ánh mắt vừa lướt qua phía sau, lão giả không khỏi giật mình, khóe miệng cũng nở một nụ cười nhàn nhạt.

Sau đó, năm tán tu Nguyên Anh kỳ xa lại, cũng cùng nhau tiến vào bên trong ảo trận. Kể từ lúc này, cao giai ở bên ngoài nhất *thời không còn sót lại một ai.*

Thấy nhiều Nguyên Anh tu sĩ cùng tiến vào trong ảo trận, Hàn Lập trong mắt lam mang lại chớp động không ngừng quét qua bốn phía.

Hiện giờ. hắn như đang trong một không gian mộng ảo quanh co, bốn phía tất cả đều là thải vân đủ màu hư vô mờ mịt, trên không có bầu trời, dưới không có mặt đất, nhưng lại trống rỗng lơ lửng tại không trung.

"Địa phương quỷ quái này rất tà môn, bay như thế nào cũng không ra khỏi, nếu như không có cấm chế xuất hiện, có lẽ cũng rất giống với ảo thuật! Chẳng lẻ lại cứ dai dẳng bị nhốt chết ở chỗ này." *Hàn Lập thì thào lẩm bẩm, thần sắc một mảng buồn bực.*

Từ mấy ngày trước, ba người trong lúc vô ý phát hiện bên cạnh bậc thang trên một khối núi đá, xuất hiện một gốc linh thảo phi thường hiếm thấy, lão giả họ Phú sốt ruột lập tức tiến đến ngắt lấy.

Kết quả, lão giả cứ một mạch đem linh thảo nhổ lên, lại nhất thời động tới cấm chế nào đó, Hàn Lập chỉ cảm thấy hoa mắt, lập tức một mình một than ở trong trận.

Bạch Dao Di cùng Phú lão giả cũng biến mất không thấy bóng dáng.

Đối mặt pháp trận cấm chế, Hàn Lập tuy còn chưa phải là trận pháp đại sư, nhưng đối với một ít thượng cổ kỳ trận đồng dạng cũng có chút ít nghiên cứu, lúc bắt đầu tự nhiên sẽ không sợ hãi cái gì.

Nhưng không bao lâu, Hàn Lập lại cảm thấy không ổn.

Bởi vì hắn phát hiện ra nơi đây hết thảy đều không thể xác định có phải ảo thuật hay không, chỉ biết là mình vô luận phi hành bao lâu, hiện tại trước mặt đều hiện ra tình cảnh như nhau. Mà thần thông minh thanh linh mục, cũng đã sớm sử dụng, kết quả cũng không có phát hiện chút dị thường nào.

Ngay cả sử dụng phi kiếm, pháp bảo công kích, tất cả đều đã thử qua. Kết quả sau một kích liền mạch đánh ra thật xa, liền tán loạn biến mất, căn bản không thể đánh tới chỗ nào cả.

Cứ như vậy, sợ rằng dù hắn công kích có sắc bén hơn nữa cũng không dùng được.

Phiêu đãng lâu như vậy tại nơi này, vẫn không thu hoạch được gì, Hàn Lập hôm nay rốt cuộc đành ngừng lại.

Hắn hai mắt nhíu lại trầm ngâm trong chốc lát, đột nhiên khoanh chân ngồi xuống, nhẹ nhàng nhắm lại hai mắt, trong đầu bắt đầu đem tất cả các loại thượng cổ kỳ trận đã xem qua, cẩn thận cân nhắc lại một lần, tìm xem có cấm chế nào cùng loại, từ đó có thể phá trận mà ra.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Hàn Lập thân hình vẫn không nhúc nhích, giống như một bức tượng điêu khắc gỗ bình thường. Chẳng biết qua bao lâu sau, Hàn Lập rốt cục thần sắc khẽ động, chậm rãi mở hai mắt, ánh mắt đồng thời nhìn tới đám thải vân khắp nơi.

*"*Chậc chậc! Nguyên lai là như vậy, quả nhiên là thế." Hàn Lập trong mắt có chút khác thường, nhẹ nhàng tự nói một tiếng.

------oOo------

Chương 998: Bất kỳ nhi ngộ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập chậm rãi đứng dậy, tay hướng một đóa hồng vân đang hư không gần đó xuất một trảo. Thanh sắc đại thủ từ hư vô biến ảo mà ra, một tay nắm chặt lấy thải vân trong tay.

Một tràng chú ngữ trầm thấp vang lên!

Hàn Lập nhìn chằm chằm vào đại thủ, hai tay kết thành một cái thủ ấn cổ quái, trong miệng lẩm bẩm.

Đại thủ run lên, năm ngón tay bỗng nhiên hợp lại, một lần đem đóa hồng vân nắm chặt trong lòng bàn tay.

Thanh quang bùng lên, đại thủ chỉ trong nửa khắc liền hóa thành một quang cầu chói mắt.

Nhưng Hàn Lập lập tức hé miệng, một đoàn thanh sắc anh hỏa phún xuất ra, bay lượn phiêu phù quấn quanh quang cầu, lập tức hỏa diễm phừng phừng nhanh chóng bao phủ quang cầu.

Lúc này Hàn Lập mới tán (hóa giải, giải trừ) đi pháp quyết, mặt không chút thay đổi nhìn quang cầu, cũng không nói lời nào.

Chẳng biết qua bao lâu sau, Hàn Lập khóe miệng co rút lại, đột nhiên tay áo bào hướng về phía hỏa diễm run lên, một mảnh hà quang quét qua.

Hỏa diễm lập tức tắt theo, lộ ra một khỏa hồng sắc viên châu.

" Xem ra quả đúng là như vậy! Thủ đoạn tàng vật hóa hình cao minh bậc này, quả nhiên cũng chỉ có thượng cổ tu sĩ mới có. Chẳng qua tu sĩ hiểu được trận pháp loại này, ngay cả thời thượng cổ cũng không có mấy ai? Cũng may mắn là Tân Như Âm năm đó đưa tặng điển tịch, có một loại cấm chế tương tự. Nếu không còn

lâu mới hiểu nổi phương pháp phá trận này. Xem ra về sau còn phải tăng mạnh uy lực của linh mục, nếu có thể lại tiếp tục sử dụng minh thanh linh dịch trong hơn trăm năm nữa, thì cũng có thể khám phá loại đỉnh giai Huyễn Hóa Chi Thuật này rồi." Hàn Lập thở dài một hơi, đối với linh mục hiện tại không thể khán phá này loại pháp trận, không khỏi có chút buồn bực.

Hắn không hề để ý tới hồng sắc châu tử đang phiêu phù bất động trên không trung. Ánh mắt nhìn khắp nơi một lượt. Lại nhìn thẳng một đóa lam sắc vân hà. Đồng dạng cũng đem đại thủ bắt lại. Rồi phun ra một đám anh hỏa bay tới.

Lần này, mây mù trong nháy mắt ở trong hỏa diễm biến mất.

Hàn Lập trên mặt không chút dị sắc. Lập tức lại chụp vào một đóa lam vân khác.

Sau hai lần thất bại. Rốt cục lại luyện hóa ra một khỏa lam sắc châu tử.

Cứ như vậy. Sau khi tiêu phí gần nửa ngày, đã luyện hóa ra hoàng, thanh, kim ba khỏa hạt châu.

Sau đó Hàn Lập cẩn thận hướng vài khỏa hạt châu vẫy tay một cái. Vốn đang phiêu phù ở gần đó, viên châu nhất thời đồng loạt bay đến.

Lập tức mười ngón tay liên tục dẫn dắt. Viên châu vây quanh hắn bắt đầu chậm rãi chuyển động, hơn nữa càng lúc càng nhanh, dần dần biến ảo thành một đạo ngũ sắc viên hoàn, phía trên linh quang điểm điểm, có vẻ thần bí dị thường.

"Đi!" Hàn Lập hai hàng lông mày nhướng lên, trong miệng quát khẽ một tiếng.

Động tác của mười đầu ngón tay dừng lại, ngũ sắc viên vòng tán loạn bật mở, viên châu chuyển động theo một loại quỹ tích huyền diệu cực kỳ, hướng bốn phía đột nhiên bắn ra.

Trong nháy mắt, hạt châu bay đến năm chỗ phụ cận không chút liên hệ, quay tròn chuyển động không ngừng, đồng thời thân mình cũng hé ra rồi co rụt lại biến hóa quỷ dị.

Ở Hàn Lập hai mắt nhíu lại trong chốc lát, sau vài tiếng nổ *"Oanh long long"*, năm khỏa viên châu đồng thời bạo liệt, năm quang cầu màu sắc bất đồng lần lượt hiện lên, hào quang chói mắt chớp động, tựa như không gian cùng lúc xuất hiện năm mặt trời yêu dị.

Hàn Lập cũng phải nhắm chặt hai mắt, không dám nhìn thẳng vào năm quang cầu này.

Mà năm loại hào quang giao hội cùng nhau, trong nháy mắt trải rộng cả không gian, chung quanh cảnh sắc vừa chuyển, đôi mắt hoa lên, Hàn Lập cả người bỗng nhiên hiện ra trêm thềm đá quen thuộc. Mà cách đó không xa, rõ ràng là cự thạch nơi lúc đầu tìm thấy trường hữu linh thảo.

"Hàn đạo hữu!"

"Hàn huynh!"

Tiếng kinh hô của một nam một nữ vang lên bên cạnh Hàn Lập.

Hàn Lập xoay người nhìn xuống, mới thấy Bạch Dao Di cùng Phú lão giả, cũng hiện ra cách đó mấy trượng, hai người thần sắc uể oải dị thường, nhưng giờ phút này vẻ mặt đầy kinh hỉ.

"Hai vị cũng thoát khốn rồi sao!" Hàn Lập nhàn nhạt nói.

"Là Hàn huynh đánh tan các cấm chế cổ quái này sao! Lão phu chưa bao giờ gặp qua loại pháp trận đáng sợ như vậy, thật là suýt thì bị vây khốn đến chết trong đó!" Phú lão giả nghĩ mà sợ không thôi.

Hiển nhiên vị Cửu U Tông trưởng lão này trong cấm chế bí hiểm kia bị hại không nhỏ, pháp lực hay tâm thần đều bị hao tổn.

"Tình hình của ta cùng Phú huynh không khác biệt lắm. Cũng là hết đường xoay sở bên trong cấm chế. Lần này, ít nhiều cũng nhờ Hàn huynh xuất thủ phá trận." Bạch Dao Di cũng cười khổ một

tiếng nói, ngọc dung ẩn hiện một tia cảm kích.

"Không có gì, ta cũng chỉ là có dịp nghe nói qua cấm chế cùng loại, mới có thể bài trừ trận này.

Loại thượng cổ cấm chế này đích thật phi thường hiếm thấy. Phú huynh lấy đi gốc cây linh thảo kia, ta đoán không lầm thì có lẽ đó là một dạng pháp khí biến ảo mà thành, đạo hữu chỉ sợ mắc mưu không nhẹ a." Hàn Lập cười hắc hắc nói.

"Biến ảo mà thành, không thể nào. Ta lúc ấy rõ ràng. A, đây là cái gì?" Phú lão giả nghe lời Hàn Lập không khỏi rùng mình, liền lấy ra một cái hộp ngọc từ trong túi trữ vật.

Kết quả bên trong cũng không có linh thảo gì, ngược lại chỉ là một cái bình ngọc như ý thông thường.

Lão giả nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

"Kỳ thật lúc ba người chúng một bước tiến gần khối cự thạch kia, cũng đã bước vào một loại ảo thuật cấm chế rồi, đạo hữu hái linh thảo chính là kích phát pháp trận lợi hại nhất của cấm chế này mà thôi. Đạo hữu hãy nhìn lại nơi này!" Hàn Lập ánh mắt chợt lóe, hướng về phía cự thạch tùy tiện phát một chỉ.

Lão giả cùng Bạch dao di nghe vậy nhìn lại, chỉ thấy phía trên cự thạch, rõ ràng có một gốc cây linh thảo dài cùng với một chùm tử sắc tương quả.

"Mấy thượng cổ tu sĩ này thật là âm hiểm, không ngờ lại ở chỗ này bố trí bẫy rập như vậy. Bọn họ rốt cuộc là nghĩ cái gì vậy!" Lão giả trên mặt lộ ra vài tia khó chịu.

Bạch Dao Di cũng khẽ nhếch môi, bộ dáng ngạc nhiên.

"Hai vị đạo hữu không cần giật mình, loại cấm chế cổ vốn nhất định phải có pháp khí của người lập trận chủ động tác động vào, mới có thể hoàn toàn kích phát uy lực. Tự nhiên mới biến ảo thành hình dáng như. Mà cấm chế này, ta chỉ là tạm thời bài trừ, vẫn chưa hoàn toàn phá hủy được." Hàn Lập ung dung nói.

"Côn Ngô Sơn này không giống như là tiên linh chi sơn, cũng không phải đi vào đầm rồng hang hổ!" Lão giả mắt chứng kiến linh thảo đã không còn, tự nhiên tràn đầy vẻ phẫn nộ.

"Về sau nên cẩn thận hơn. Trong này cũng không phải là di chỉ cổ tu bình thường, có chuyện cổ quái gi, tốt nhất không nên hành động thiếu suy nghĩ. Để tránh mạng họa vào thân. Lần này, tại hạ có thể phá trận, nhưng tiếp theo Hàn mỗ cũng không có nắm chắc. Hai vị đạo hữu cũng biết ý tứ của tại hạ rồi đấy."

Hàn Lập ánh mắt chớp động vài cái, thanh âm có khẽ trầm xuống, đột nhiên trở nên lạnh băng.

"Được! Phú mỗ về sau sẽ không hành động thiếu suy nghĩ nữa." Phú lão giả có chút xấu hổ cười gượng hai tiếng. Lần này hái lấy linh thảo, hắn thật là có chút liều lĩnh.

Bạch Dao Di cũng suy nghĩ một chút, gật gật đầu.

"Một khi đã hai vị đạo hữu đã hiểu vậy, chúng ta đi thôi. Thanh âm trên núi đã đình chỉ. Chúng ta trì hoãn đã nhiều ngày, những người khác nói không chừng đã sớm tới đỉnh núi rồi." Hàn Lập quay đầu liếc mắt nhìn về phía đỉnh núi, sau đó lai bước lên trên thềm đá, đi tới trước tiên.

Bạch Dao Di hai người tự nhiên đi theo sát.

Lúc này, cũng không còn gặp phải phiền toái gì nữa. Vài canh giờ sau, ba người rốt cục không ngừng bay qua lớp lớp triền núi cự đại bên ngoài, rốt cục đã đi tới cái thạch đình Diệp (or Nghiệp) gia tu sĩ đã tiến ngày đó, ngày đó Hướng Chi Lễ tới đây rồi cũng biến mất không thấy đâu.

(Hướng Chi Lễ là lão già Hóa Thần Kì chuyên ẩn dấu thân phận tu vi, lúc thân phận này, lúc thân phận khác, gặp ở ch.959 – Vịt)

Nhìn thạch đình, lão giả cùng Bạch Dao Di còn chưa biết phải làm thế nào, Hàn Lập lại *"A"* lên một tiếng, đột nhiên nhìn chằm chằm vào mặt đất bên ngoài thạch đình, dừng cước bộ.

Lão giả hai người thấy vậy, cũng cùng nhau nhìn lại, kết quả cũng đã phát hiện chỗ khác thường.

Trên mặt đất xốp, có một cái dấu chân nhợt nhạt. Nếu không cẩn thận lưu tâm, thật đúng là dễ dàng bỏ qua.

"Quả nhiên có những khác tu sĩ đã tới đây!" Bạch Dao Di hàm răng hơi lộ ra, thở nhẹ một hơi, nhíu chặt mày nói.

"Không chỉ có như vậy, ngươi hãy nhìn phiến núi đá kia đi!" Lão giả sau khi thì thào một tiếng, cũng hướng về phía khối núi đá bên cạnh thạch đình,khẽ nhìn lướt qua.

Mà ở trên mặt núi, rõ ràng có một vết dài chừng mấy trượng, hẹp mà sâu, chính là dấu vết của kiếm khí để lại. Đây đúng là vị Thất thúc Diệp gia ngày đó phát ra hoàng sắc kiếm khí trong lúc vô ý lưu lại dấu vết nơi này.

"Này, vết kiếm vẫn còn mới, nhìn lại thì nơi này cũng không phải là đã từng có người động thủ qua. Chẳng lẽ lại là Ngân Sí dạ xoa?" Bạch Dao Di thần sắc khẽ động, nói.

Phú họ lão giả nghe xong lời này, nở nụ cười, đang muốn nói gì lúc, đột nhiên phụ cận một khối quang mạc sáng chói chợt lóe, một bóng người mơ hồ từ bên trong bắn ra.

Người vừa tới liền xuất hiện đối mặt Hàn Lập ba người, tự nhiên bị bọn họ nhìn thấy rõ ràng, kết quả Hàn Lập cùng Bạch Dao Di tự nhiên lập tức kinh hỉ.

Hai người họ tuyệt không nghĩ tới, mình đang muốn đi tìm, tự nhiên lại không cần nữa.

Chẳng qua Phú lão giả bên cạnh vừa thấy bóng trắng này, sắc mặt lập tức đại biến.

"Ngũ tử đồng tâm ma, là hóa thân ma tử của Kiền lão ma!" Hàn Lập được nghe lời ấy rùng mình. Tuy rằng nghĩ thấy ngũ tử đồng tâm ma tựa hồ đã nghe qua ở nơi nào, nhưng nhất thời chưa nhớ

tới cái gọi là Kiền lão ma rốt cuộc là người phương nào, Bạch Dao Di vừa nghe nói thế, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch.

Mà đúng lúc này *"Phốc" "Phốc"* vài tiếng liên tiếp truyền đến, từ trong bạch sắc quang mạc lại có bốn gã giống nhau như đúc chui ra.

Năm đạo nhân ảnh trắng mờ như có như không, cứ như vậy sóng vai trạm thành một loạt, mười ánh mắt đờ đẫn đồng thời nhìn ba người Hàn Lập phía đối diện.

"Âm La Tông đại trưởng lão!" Vừa thấy năm người hình dáng quỷ dị như vậy, Hàn Lập rốt cục nhớ tới lai lịch của đối phương, sắc mặt càng thêm khó coi.

" Nguyên lai là Phú đạo hữu, thật sự là xảo hợp a! Trách không được thủ hạ Kiền mỗ tìm kiếm đạo hữu xung quanh mà không thấy, thì ra lại tiến vào đây trước một bước. Vị tiên tử này nhìn phục sức trang phục kỳ lạ như vậy, chẳng lẽ là tu sĩ Bắc dạ Tiểu Cực Cung. Tại hạ cùng Liễu phu nhân của quý cung coi như là chỗ quen biết cũ. Cuối cùng vị đạo hữu này, chậc chậc! Chính là Hàn huynh từ Thiên Nam rồi. Hàn huynh, ngươi khiến cho bản tông cùng Thiên Lan thánh điện tìm kiếm cực khổ a!" Thanh âm đầu tiên của Kiền lão ma là một phen ngạc nhiên, lập tức kinh hỉ, cười rộ lên.

------oOo------

Chương 999: Sát Tâm Đại Khởi

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hàn Lập, Thiên Nam", Phú lão giả cùng Bạch Dao Di không khỏi nghi hoặc liếc mắt nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập lại chính là nhìn ngũ đạo bạch ảnh xa xa, thần sắc lo lắng, không nói một lời.

Phải biết rằng hắn là hung thủ giết chết một gã Trưởng lão Nguyên Anh trung kỳ của Âm La tông, lại còn cướp đi trấn tông chi bảo Quỷ La Phiên của đối phương, tự nhiên không có khả năng có thể hóa giải chuyện này. Huống chi, hắn vốn đã nghĩ từ trong Âm La tông tìm được phương pháp giải chú của Phong hồn chú, mà pháp quyết này, trong Âm la tông cũng chỉ có tông chủ cùng vị đại trưởng lão trước mặt này biết mà thôi.

Vì thế, Hàn Lập vốn còn tính chuyện sau này, lại có chủ ý đánh tới Âm La Tông.

Cho nên hôm nay thật ngoài ý muốn lại gặp được đối phương ở nơi này, Hàn Lập không kịp đề phòng, không khỏi thầm cân nhắc đến việc lấy cứng đối cứng cùng đối phương. Dù sao vô luận hai kẻ này đều là những kẻ quyền cao chức trọng trong Âm La Tông, cơ hội tìm được họ đơn lẻ thật sự không nhiều lắm.

Mà khi hắn cùng với nguyên anh hậu kỳ Ngân Sí dạ xoa sống mái với nhau một hồi. Tuy rằng quái vật kia thân mình không hợp thủ pháp trong bảo khố, bản thân lại có cấm chế trong người, nên mới thiếu chút nữa bị hắn tiêu diệt. Nhưng hắn biết lúc ấy cũng chưa tung ra hết tất cả thủ đoạn, khôi lỗi lưu lại trên người vẫn chưa vận dụng toàn bộ, đối phó với tên ma tu Nguyên Anh hậu kỳ trước mặt khả năng thủ thắng không hẳn là khó nắm chắc.

Hơn nữa hơn nữa ngũ tử đồng tâm của đối phương cho dù tiếng tăm rất lớn, nhưng hắn có Ích Tà Thần lôi tại khắc chế ma công, thật hữu hiệu vô cùng.

Trong lòng Hàn Lập ý niệm xẹt qua như chớp, cân nhắc quan hệ lợi hại, xa xa ngũ đạo bạch ảnh đột nhiên hai tay kháp quyết, quanh thân quang mang chớp lóe, một gã hôi bào tu sĩ từ trong bạch ảnh xuất hiện một cách quỷ dị, làm cho người ta cảm thấy hư hư thực thực.

Trên mặt hôi bào tu sĩ có một tầng bụi khí nhànhh nhạt che khuất, không thể thấy rõ ràng khuôn mặt, nhưng búi tóc hoa râm cùng hình dáng, rõ ràng là một lão giả niên kỷ không nhỏ.

Chân thân Kiền lão ma rốt cuộc tách khỏi phụ thân ma tử, trực tiếp hiện ra.

Một lần này, không riêng gì Hàn Lập, ngay cả Phú lão giả cùng Bạch Dao Di cũng phải kinh hãi. Hai mắt không chớp nhìn thẳng vào lão ma. Muốn nhìn xem vị đại trưởng lão Âm La tông này rốt cuộc có toan tính gì.

Nhưng lão ta căn bản không mở miệng nói chuyện.mà là đưa tay vỗ tới túi trữ vật. Một cây tiểu phiên đen nhánh như mực hiện ra trong tay. Tiếp theo hướng ba người Hàn Lập khẽ lay động.

(Phú) Lão giả sắc mặt thay đổi. Một tay lập tức nắm lấy một kiện bảo vật.

Quang thân Bạch Dao Di hàn quang đại phóng.Trong khoảnh khắc, thân hình liền được hộ thể linh quang bao phủ.

Ngược lại, Hàn Lập khẽ nhướng lông mày, cũng không có hành động gì khác, nhưng ánh mắt lại càng thêm âm lãnh.

"Kỳ quái, kỳ quái." Tiểu phiên kia hắc mang chớp lóe. Cũng không có gì khác thường xuất hiên. Điều này khiến cho Kiền lão ma không ngừng tự hỏi, tựa hồ có chút kinh ngạc.

"Kiền huynh, đây là ý gì? Xuất ra Quỷ La Phiên, muốn động thủ

sao? Chẳng lẽ muốn khơi mào lưỡng tông đại chiến!" Phú lão giả tuy rằng đối với Kiền lão ma kiêng kị dị thường, nhưng bọn hắn bên này có ba tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, đặc biệt là Hàn Lập thần thông cao thâm mặc trắc, tự nhiên sẽ không sợ hãi đối phương.

"Lưỡng tông đại chiến? Không chút hứng thú. Kiễn mỗ chính là muốn cùng vị Hàn đạo hữu này có chút chuyện cũ cần giải quyết. Hai vị không liên quan tới việc này, hay là rời khỏi đây thôi, Kiền mỗ tuyệt sẽ không ngăn cản." Kiền lão ma ánh mắt đảo qua ba người, bình tĩnh nói.

" Ý tứ của Kiền đạo hữu cũng hợp với ta, Hàn mỗ nghe đại danh của ngũ ma đồng tử đã lâu, đang muốn cùng đạo hữu luận bàn một chút!" Hàn Lập nở nụ cười, nhưng lại lập tức phụ họa nói theo.

Nghe hai người kia nói chuyện, Phú lão giả cùng Bạch Dao Di hai mặt nhìn nhau.

Kiền lão ma cũng có chút ngạc nhiên, ánh mát lạnh băng đảo qua người Hàn Lập mấy lần.

"Này. Kiền huynh! Tại hạ tuy rằng biết Hàn đạo hữu cùng quý tông có chút quá phận, nhưng ở trong này tùy tiện động thủ, có điểm không ổn. Kiền huynh không nghĩ tới nên tìm quanh núi này một lần sao?" Phú lão giả nhăn mày tiến tới khuyên giải.

Cái này cũng không phải là hắn muốn giúp đỡ gì Hàn Lập, chính là Côn Ngô sơn này thoạt nhìn thập phần hung hiểm, thật vất vả mới có một đồng minh đắc lực, tự nhiên không muốn phát sinh việc ngoài ý muốn. Huống hồ chỉ có mượn sức của Hàn Lập, hắn mới không đến nỗi thế đơn lực mỏng, không cần phải sợ Kiền lão ma kia bỗng nhiên trở mặt xuống tay.

"Núi này, Kiền mỗ đương nhiên sẽ tìm kiếm. Nhưng là vị Hàn đạo hữu này cũng là người bản tông truy tìm đã lâu, cũng không thể cứ như vậy mà buông tha. Để tại hạ trước tiên cùng Hàn đạo hữu kết thúc việc này rồi nói sau. Thế nào, Phú huynh muốn nhúng tay vào việc này?" Kiền lão ma phát ra một trận cười lạnh.

"Lúc này, nếu là ở bên ngoài, Kiền huynh cùng Hàn đạo hữu muốn kết thúc ân oán gì, thiếp thân sẽ không hỏi đến. Nhưng hiện giờ, ba người chúng ta còn muốn liên thủ tìm đường rời núi, chỉ sợ không thể để Kiền huynh được như ý nguyện." Bạch Dao Di cặp mắt lưu chuyển, nhưng cũng kiên quyết nói.

Đối với nàng mà nói, vừa là sợ mất đi đại viện là Hàn Lập, mà mình lúc này thân lâm hiểm cảnh. Đương nhiên chủ yếu là nàng cùng Phú lão giả cũng đã kiến thức qua thần thông lợi hại của Hàn Lập, nhưng cũng không cho rằng Hàn Lập thực sự sợ hãi Kiền lão ma. Nếu không, cũng sẽ không nói ra lời này, nhưng sự tình này nhiều khi không phải cái nào cũng được.

Đới mặt với Phú lão giả cùng Bạc Dao Di tự nhiên ương bướng, hôi bào nhân trong mắt hàn quang chợt lóe, vừa nhin tới, ánh mắt phảng phất như có thể trực tiếp đông cứng ý chí con người.

Nhưng vô luận Phú lão giả hay Bạch Dao Di, tuy rằng trong lòng thất kinh, nhưng trên mặt không lộ ra tia khiếp ý nào.

"Được, nể mặt hai vị đạo hữu, lão phu cũng không phải là không thể đem việc này gác lại một lần. Nhưng là bảo vật của bản tông, hiện đang ở trên người người này, hiện tại phải giao ra cho lão phu. Nếu không, chính là hôm nay cho dù phải liều mạng tiêu hao hết nguyên khí, cũng không thể không cùng ba vị đạo hữu đấu một trận." Kiền lão ma hàn quang thu liễm, lạnh nhạt nói.

"Bảo vật? Ngươi không phải nói chính là Quỷ La Phiên kia chứ?" Hàn Lập ha ha cười, không khách khí nói.

"Đúng là vật ấy. Năm đó tứ trưởng lão của bản tông vẫn lạc (là lên bàn thờ cúng cụ đó – Vịt) tại Thiên Nam, phiên này còn không phải ở trong tay đạo hữu sao. Chỉ cần hiện tại trả lại vật ấy, bản nhân có thể tạm thời tha cho ngươi một con đường sống." Kiền lão ma trầm giọng nói.

"Cho ta một con đường sống? Đạo hữu khẩu khí thật lớn. Quỷ La Phiên ta có thể trả lại cho người, nhưng cũng có một điều kiện. Chẳng biết Kiền huynh có nguyện ý nghe hay không!" Hàn Lập

trầm mặc một lát, đột nhiên ngửa đâu nhìn trời, khóe miệng nở một nụ cười, nói.

"Điều kiện? Ngươi giết chết tứ trưởng lão, cầm truyền thừa chi bảo của bản tông, lại còn dám đứng trước mặt lão phu nói điều kiện! Ngươi tưởng lão phu không dám lấy tính mệnh của ngươi sao?" Kiền lão ma giận dữ cười rộ lên. Năm đạo bạch ảnh phía sau nhoáng lên, đồng thời bay đến, đứng chắn trước người Kiền lão ma.

Trong khoảng khắc, bầu không khí càng thêm khẩn trương,

Phú lão giả đứng một bên nghe được lại càng thêm kinh hãi, trên mặt lộ ra một tia cổ quái.

Sự tình Âm La Tông tứ trưởng lão vô cớ biến mất, đều là trong thập đại ma đạo tông môn, Cửu U tông tự nhiên cũng biết một chút.

Nhưng lão giả tuyệt đối không nghĩ tới, vị này ở ma đạo danh tiếng không nhỏ, cư nhiên lại chết trên tay Hàn Lập, hình như cả bảo vật Quỷ La Phiên đại danh đỉnh đỉnh của Âm la tông cũng rơi vào tay người khác. Khó trách được Kiền lão ma này, biết rõ hiện tại không phải thời cơ tranh đấu tốt nhất, cũng không chịu dễ dàng buông tha vị Hàn đạo hữu này.

Cho nên việc Hàn Lập giấu diếm thân phận, lai lịch, cũng không phải là hải ngoại tu sĩ mà là Thiên Nam tu sĩ, giờ cũng không đáng nhắc tới!

"Hừ! Trả lại quý tông. Kiền đạo hữu nói nhẹ nhàng quá nhỉ. Chẳng biết tứ trưởng lão quý tông vì sao vô duyên vô cớ chạy đến Thiên Nam chúng ta vậy, còn âm thầm đối với đạo lữ của tại hạ xuống tay? Các hạ nghĩ rằng, ta sẽ dễ dàng giao ra phiên này sao?" Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, bỗng nhiên lành lạnh nói.

"Tứ trưởng lão đi Thiên Nam cùng với vì sao táng mệnh dưới tay ngươi, lão phu không quan tâm, cũng không có hứng thú biết. Nhưng là truyền tông chi bảo của bản tông, lão phu nhất định phải lấy lại. Nếu không, Âm la tông chúng ta không còn mặt mũi nữa?"

Lão ma quả quyết nói.

"Nói như vậy, Kiền đạo hữu căn bản không hề muốn nghe điều kiện của tại hạ!" Hàn Lập hai mắt đồng tử co rụt lại, lộ ra ánh mắt mơ hồ.

"Ha ha, nói điều kiện? Ngươi nếu là đại trưởng lão của một trong thập đại tông môn, có lẽ lão phu sẽ nghe ngươi nói, nhưng ngươi chỉ là một tu sĩ Thiên Nam, cũng xứng cùng lão phu bàn điều kiện sao?" Kiền lão ma ngửa đầu nhìn trời, một trận cuồng tiếu, trên người bỗng nhiên bạo phát sát khí kinh người, sau đó thân hình nhoáng lên, nhưng lại lần nữa ẩn vào trong một đạo bạch ảnh không thấy bóng dáng.

Ngũ đạo bạch ảnh nhất thời trên người hôi quang đại phóng, mười đạo ánh mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt, lập tức trở nên cực độ nguy hiểm.

*"Nguy rồi! Ta thiếu chút nữa đã quên. Ma tu hắn luyện chính là "*nghịch tình đoạn thiên*". Công pháp này tối chú ý dẫn suất tính nhi vi (kiểu như thái độ ảnh hương đến hành vi thì phải – Vịt), ngôn ngữ uy hiếp của chúng ta vừa rồi lại phản tác dụng, chọc tức lão ma."* Vừa thấy Kiền lão ma phát cuồng, Phú lão giả mới đột nhiên nhớ tới cái gì, nhất thời hối hận nói.

Bạch dao di nghe vậy khẽ nhíu mày, nhưng cũng đành khoát tay, một đám băng tinh phi đao liền bay bay lên trời, lập tức hóa thành một đạo bạch luyện không ngừng xoay quanh trên đỉnh đầu.

Hàn Lập thần sắc không đổi,hai mắt nhíu lại, tay áo thoáng động, Tam Diễm Phiến quỷ dị hiện ra trên tay, tay kia nhanh chóng đặt trên túi trữ vật, thần thức cũng tập trung ở trên nhân ảnh khôi lỗi.

Hắn đã quyết định, chỉ cần song phương một người động thủ, thừa dịp lão ma bị lão giả cùng Bạch Dao Di làm cho phân tâm, liền lập tức hạ đòn sát thủ, tranh thủ trong phút chốc khiến đối phương trọng thương.

Cho dù không thể đương trường lấy tính mạng đối phương, cũng khiến cho tu vi bị hao tổn, tiếp theo lại xuống tay với vị đại trưởng lão Âm La Tông này, cường ngạnh bàn luận điều kiện.

Dù sao Phong Hồn Chú của Nam Cung Uyển, chuyện này Hàn Lập một khắc cũng không thể quên. Chỉ có lấy được phương pháp giải chú chân chính, hắn mới có thể an tâm. Cho dù vì thế không thể tại Đại Tấn sống yên ổn nữa, về sau cho dù ngày đêm bị Âm La Tông tu sĩ đuổi giết, hắn cũng không màng.

Mà lúc này, trong miệng ngũ ma kia đồng thời phát ra thanh âm ô ô quái lạ, tiếp theo thân hình khoảnh khắc nhẹ nhàng bay ra xa, từ xa nhìn lại, bạch ảnh phảng phất thành năm cỗ khinh yên (luồng khói nhẹ) nhẹ nhàng phiêu dật, sau đó thân hình dài thêm,càng thêm hung tợn bắn tới trước mặt.

Nhưng đúng lúc này, từ chỗ bạch ảnh lộ ra trên quang mạc, đột nhiên truyền đến một tiếng bạo liệt kinh thiên động địa, một đoàn ngân quang chói mắt lớn bạo phát ra, hào quang sáng lòa.

Đám người Hàn Lập còn chưa hiểu tại sao, bên trong ngân quang trong lại *"Sưu.Sưu..."* vang lên không ngừng, gần mười độn quang đủ màu lần lượt từ bên trong bắn ra, xoay quanh một lượt, độn quang chợt tắt, tại phụ cận hiện ra một đám nhân ảnh.

------oOo------

Chương 1000: Thạch Khôi Lỗi

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Xảy ra chuyện gì, chư vị đạo hữu vì sao lại kinh hoảng như vậy?" Kiền lão ma đến, bạch ảnh vốn với tư thế công kích, chỉ thoáng một chút thì đã trở về chỗ cũ, rồi bỗng nhiên như xoay cả nửa người về phía sau, thể hiện một tư thế đề phòng.

Bởi vì các tu sĩ phi độn ra từ trong quang mạc tuy rằng ai nấy cũng đều chật vật vạn phần, nhưng không một ai không có Nguyên Anh tu vi, cho dù lão ma rất tự đại, cũng tuyệt không dám khinh thường. Huống chi vừa rồi trong quang mạc truyền đến những âm thanh bạo liệt, càng khiến hắn có chút dự cảm không hay.

"Kiền huynh thần thông quả nhiên kinh người, so với chúng ta thì đã tới nơi này sớm hơn một bước. Ah, đây không phải là Phú đạo hữu của Cửu U tông sao? Hai vị này là..." Những tu sĩ này rõ ràng là tứ lão của Độc Thánh môn cùng với năm Nguyên Anh tu sĩ khác, vị chân nhân kia cũng đứng lẫn ở trong nhóm, nhưng khi vừa thấy Hàn Lập ba người Hoa Thiên Kỳ, đều cảm thấy kinh ngạc.

"Nguyên lai là Hoa huynh, thật sự là xảo hợp. Bất quá, cơn bạo liệt vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì?" Lão giả họ Phú không màng giải thích vội hỏi ngay sự việc khúc mắc trong lòng.

"Hừ! Việc này ta còn muốn hỏi các vị đạo hữu các người. Có vài vị còn đến đây trước chúng ta, theo lẽ thì ảo trận bên ngoài cũng là các người bày ra. Vừa rồi ảo trận bạo liệt đem thông đạo ngăn lại lần nữa, nghĩ lại chắc cũng là do các vị an bài chứ." Một vị đại hán trong số Nguyên Anh tu sĩ hừ lạnh một tiếng nói.

Vừa nghe lời này, các người còn lại sắc mặt khẽ biến, nhìn chằm chằm mấy người Hàn Lập biểu tình lộ vẻ bất thiện. *"Các vị đạo hữu chớ nên hiểu lầm. Lúc mấy người Phú mỗ đến đây, nơi đây* *đã sớm có những tu sĩ khác. Như lời các ngươi vừa nói thì sự tình của ảo trận căn bản không liên can đến ba người chúng ta. Các hạ đã chịu tổn thất nặng, nên muốn trút giận lên người Phú mỗ?"* Lão giả họ Phú nghe được nói thế, nhất thời sắc mặt trầm xuống, không chút khách khí nói.

Trong lúc này, vào thời điểm tình thế phức tạp và rắc rối, không thể dễ dàng tỏ ra yếu nhược, nếu không chỉ khiến mình chịu thiệt, dễ bị người khác vây công.

"Trong này còn có người?" Lần này, chẳng những bốn lão Độc Thánh môn sửng sốt, ngay cả Kiền lão ma cũng tỏ vẻ kinh hãi.

"Hừ. Ba người Chúng ta trong lúc vô ý bị một tòa thượng cổ trận truyền tống đến đây, lúc ấy chợt nghe trên núi có tiếng phá cấm truyền đến, ngay sau đó liền bị cấm chế vây khốn mấy ngày, vì thế mới không kịp tìm ra những người đó. Nghĩ lại, theo như lời các ngươi nói thì việc ảo trận hẳng có cùng quan hệ với nhóm người này." Lão giả họ Phú cũng không phải kẻ tầm thường, uyển chuyển nói vài lời thì đã đem sự tình giải thích trôi chảy.

"Quả thực như thế?" Đại hán lộ ra vẻ do dự, các tu sĩ còn lại cũng bán tín bán nghi.*"Phú huynh là Cửu U tông chấp pháp trưởng lão, không cần phải ở đây cố tình lừa gạt chúng ta. Hơn nữa nếu thật sự là Cửu U tông tháo gở phong ấn, thì Cổ đạo hữu của Cửu U tông không thể không đích thân đến đây chủ trì."* Hoa Thiên Kỳ thần sắc hòa hoãn, tựa hồ đã hoàn toàn tin tưởng lời của lão giả.

"Nói vậy cũng đúng!" Thoáng cân nhắc cũng cảm thấy có lý.

"Chẳng qua vừa rồi khi bay vào. Chư vị và Kiền huynh có vẻ không hợp. Chẳng lẽ Phú đạo hữu có chỗ nào đắc tội Kiền huynh?" Cặp mắt Hoa Thiên Kỳ khẽ chuyển. Đột nhiên hỏi đến việc này. Dù sao tình hình vừa rồi nhóm Hàn Lập ba người cùng lão ma cũng sắp đại chiến, nên các tu sĩ liên can cũng nên làm sáng tõ sự tình.

"Việc này..." Lão giả trên mặt tõ vẻ do dự.

Ở lão giả họ Phú thầm cân nhắc xem nên trả lời vấn đề này như thế nào. Xa xôi tại nơi nào đó trong cự điện trên Côn Ngô sơn. Cự đầu quái nhân trong tay chỉ cầm một kim hoàng sắc tiểu chuy (búa nhỏ). Vung lên một cái. Nhất thời một đạo hồ quang màu trắng bạc kích tới bên mình của thạch hổ khôi lỗi. Trong một lúc đem cơ thể thạch hổ khôi lỗi chấn nát.

Chư vị Diệp gia tu sĩ sau lưng hắn đều tự khu động pháp bảo đủ kiểu đủ loại điên cuồng công kích vào thạch khôi lỗi trước mặt.

Những khôi lỗi này tất cả đều có hình dáng của tẩu thú phi cầm. Chẳng những toàn thân cứng rắn dị thường, hơn nữa còn có thể dùng miệng phun các loại pháp thuật đơn giản. Thật là hung ác dị thường. Thông qua những hành lang chung quanh tứ phía của cung điện đám khôi lỗi cứ tuôn ra tưởng như vô cùng vô tận.

Nhưng những tu sĩ của Diệp gia mỗi người thần sắc đều trấn định, chú tâm thúc dục pháp bảo, tựa hồ cũng hung thành công tú bình thường.

Kết quả là sau một lúc lâu, từ xa đột nhiên truyền đến tiếng nổ hoành tráng. Toàn bộ hành lang bên kia đã sụp đổ hoàn toàn, khiến đám khôi lỗi đang tuôn ra bị đình chỉ.

Tu sĩ Diệp gia nghe được âm thanh này, trên mặt cùng hiện ra vẻ mừng rỡ.

Không bao lâu từ hướng của ba hành lang khác cũng vang lên tiếng oanh minh báo hiệu chúng đã sụp đổ, không có thêm một khôi lỗi mới nào gia nhập trận chiến, trong đại điện còn sót lại một ít khôi lỗi đang bị mọi người của Diệp gia tiêu diệt, chỉ trong vòng nửa khắc đã bị càn quét sạch sẻ.

"Mấy cái này là thứ quỷ quái gì, hình dạng giống như khôi lỗi nhưng lại không phải."

Mọi người Diệp gia lúc này mới thả lỏng tinh thần, lấy ra linh thạch, khoanh chân ngồi ngay tại chỗ. Mặc dù lúc này xem ra nguy hiểm không lớn, nhưng bởi vì bọn họ toàn lực sử dụng pháp bảo trong một thời gian dài nên pháp lực thực sự hao tổn không ít.

Mà lúc này từ trong hành lang bị phá hủy cuối cùng, bay ra một đạo độn quang, trong nháy mắt đã tới trước mặt mọi người, quang hoa chợt tắt, một bạch bào nho sinh hiện thân.

"Hàn trưởng lão, người nói quả nhiên không sai, tại cuối hành lang kia đích thực có một tòa thiên điện. Khôi lỗi này đều là từ bên trong chạy ra. Ta chiếu theo phương pháp đạo hữu chỉ điểm để phá cấm chế tiến vào, các then chốt trong toà thiên điện đều bị ta phá hủy cả rồi." Nho sinh mỉm cười hướng một người trong nhóm nói.

"Không có gì, lai lịch khôi lỗi đại trận này, tại hạ năm đó từ trong cổ thư đã từng thấy qua những kỷ lục có liên quang nên mới biết phải ứng phó như thế nào. Nếu không cứ ở tại chỗ kiên quyết tận lực chống đỡ, sớm muộn thì tu vi cũng sẽ tiêu hao cho đến chết." Hàn Lập thản nhiên trả lời sắc mặt không thay đổi.

"Ha ha, xem ra Diệp mỗ điểm danh mang Hàn trưởng lão đến đây, quả nhiên là có chỗ hữu dụng đích đáng. Sau này chỉ sợ còn nhiều chuyện phải nhờ sức của người." Nho sinh vẻ mặt ôn hoà nói.

"Đại trưởng lão quá khách khí. Dù không nói nói, Hàn mỗ cũng sẽ dốc hết toàn lực." Khóe miệng cổ ma nhếch lên, nhẹ nhàng nói một câu khách khí khiến nho sinh gật đầu, tỏ vẻ rất hài lòng.

Đúng lúc này, bên cạnh đại đầu quái nhân, đột nhiên cười hắc hắc nói:

"Tính toán thời gian, chúng ta tại trong ảo trận bố trí hậu thủ (lá bài tảy) giờ cũng nên phát tác. Vận khí tốt thì sẽ giúp Diệp gia tranh thủ lại một chút thời gian."

"Đích xác, đến bây giờ chắc đã có người xông vào trận. Chỉ cần có người tiến vào trận, tự nhiên sẽ xúc động đến hậu thủ này, khiến ảo trận tự bạo trong thời gian cực ngắn. Bất quá loại tự bạo này có chút trở ngại, nhiều lắm năm sáu ngày sau sẽ bị tiêu trừ. Lối vào lại trùng tân để người có thể tiến vào. Chưa nói đến chuyện phong ấn sẽ bị yếu dần sau một thời gian." Nho sinh thần

sắc ngưng trọng nói.

"Thời gian từ lúc phong ấn bắt đầu yếu dần cho đến khi thật sự tan vỡ thì vẫn còn sớm. Cũng đủ cho chúng ta lấy được bảo vật. Hơn nữa vị trí của chúng ta hiện tại trên Côn Ngô sơn cách tòa kiến trúc chính cũng không xa gì." Đại đầu quái nhân nói với nho sinh.

"Uhm! Chắc không sai biệt lắm. Nhưng là hiện tại chúng ta càng ngày càng thường xuyên gặp phải cấm chế, chứng tỏ chúng ta đã đến gần nơi trọng yếu của Côn Ngô sơn." Sau khi cân nhắc, nho sinh chậm rãi nói.

"Vậy thì tốt. Bất quá còn có một chuyện, rất kỳ quái. Có một ngân sí dạ xoa (dạ xoa cánh bạc)lão âm hồn bất định cứ đi theo phía sau. Hắn rốt cuộc có ý tứ gì. Chẳng lẻ muốn tìm thời cơ đánh lén chúng ta?" Đại đầu quái nhân nói xong, liền liếc mắt hướng về lối vào của đại điện, trên mặt biểu hiện vài phần băn khoăn.

Những người khác nghe nói vậy, cũng đồng dạng nhìn hướng lối vào. Kết quả chỉ thấy một khoảng trống rỗng, một tí gì cũng không có.

Nhưng chúng tu sĩ của Diệp gia trong lòng đều rất rõ, bên kia không rõ ở nơi nào, quả thật có ngân sí quỷ dạ xoa thập phần bất hảo đang ẩn nấp xa xa nhìn về hướng bọn họ.

Điều này làm cho nhưng tu sĩ nhất thời cảm thấy tâm thần bất an.

Nếu bên người không có hai vị Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ đồng thời hộ tống bọn họ, những tu sĩ bình thường thật sự không dám cùng quái vật cao giai ấy dò xét từ đầu đến chân, chắc chắn sẽ lập tức giải tán.

"Phi thiên thi này đích xác có chút phiền phức. Nếu thời gian cho phép, dùng năng lực của ta và Thất thúc, cũng không phải là không thể khiến lão dạ xoa này bị trọng thương thậm chí có thể bị tiêu diệt. Nhưng thời gian của chúng ta rất khẩn cấp, phải tranh thủ từng giây. Với loại tình huống này, mạo muội xuất thủ truy đuổi, ngược lại có thể khiến cho hắn nổi giận.

"Hiện tại chỉ có thể xem xem phía trước có địa phương nào là có thể dùng để hạ cấm chế, dụ hắn hãm nhập rồi tìm cơ hội vây tử quái vật này." *Nho sinh sau một lúc lâu trầm ngâm, cũng chỉ có thể nói thế.*

Những người khác nghe nói vậy, cũng hiểu được lời lẽ có đạo lý, lập tức đều gật đầu đồng ý. Dù sao bằng vào độn thuật xuất thần nhập hóa như thế của ngân sí quỷ dạ xoa, muốn dựa vào lực lượng của chính bọn họ của để thoát khỏi quái vật này, là tình huống thật sự không thể.

Vì thế sau khi mọi người vừa khôi phục chút pháp lực, lập tức đi ra gian thạch điện, tụ tập tại lối ra.

Nhưng mắt chúng tu sĩ Diệp gia bỗng trở nên sáng ngời, sau khi đánh giá tình hình ở nơi xa xa phía trước, sau đó mỗi người lại trở nên ngây ngốc.

Chỉ thấy trước mặt bọn họ xuất hiện một dãy núi nhấp nhô với mười mấy cái thềm đá quanh co, tất cả đều dẫn đến các địa phương khác nhau trên núi. Nhưng tại phương xa của mỗi một thềm đá đều có sương trắng lượn lờ như nhau, căn bản không cách nào phân biệt được điểm cuối của các bậc thềm đá dẫn đến nơi nào. Điều nầy không khỏi khiến bọn người Diệp gia trợn tròn mắt.

"Phải làm sao đây? Cho dù chúng ta mỗi người tìm kiếm một địa phương, căn bản cũng không thể một lần là tìm hết được." *Một lão giả khẽ thở hắt ra, đảo mắt nhìn nho sinh cười khổ.*

"Không cần khẩn trương, chuyện này chứng minh chúng ta đã tiến vào vùng trung tâm của Côn Ngô sơn. Nên giờ mới xuất hiện nhiều chi nhánh như thế. Đây là một chuyện tốt. Tách ra làm việc khẳng định là không được. Nhân thủ một khi đơn bạc, lập tức lực tự bảo vệ mình sẽ không còn. Chúng ta phải đi đường nào, hay là lên đài cao bên kia trước nhìn xem có tiêu ký gì hay không rồi hẳng quyết định."

Nho sinh rốt cuộc không hổ là Diệp gia đại trưởng lão, đã rất *nhanh trấn định và đề xuất ra biện pháp. Đài cao mà hắn nói đến vốn chỉ là một quảng trường bạch ngọc nơi tất cả các thềm đá giao hội trước khi phân ra thanh nhiều lối, cự ly cách bọn họ chỉ có vài dặm, bộ dáng phi thường cự đại (to lớn).*

Nghe nho sinh nói thế, những người khác cũng không có kế sách nào tốt hơn, cũng chỉ có thể tới trước mảnh quảng trường quan sát kỹ rồi mới bàn lại!

*Vì thế mọi người đều độn quang thẳng đến quảng trường bắn nhanh tới. Nhưng khi mọi người nhất thời bay lên không, thì "*bụp*" "*bụp*" tất cả đều từ không trung rơi xuống.*

"Cấm chế cấm không. Trong này không ngờ lại bày bố loại cấm chế này?" Đại đầu quái nhân bật thốt lên.

Cũng may Diệp gia quần tu vẫn chưa bay cao, tuy rằng có chút chật vật nhưng cũng không ai bị thương, nhưng lại khiến tất cả mọi người vừa ngạc nhiên vừa sợ.

Tuy rằng cấm không cấm chế tồn tại trì hoãn hành động của bọn họ không ít, nhưng lại chứng tỏ rằng bọn họ đã thật sự bước vào nơi trọng yếu của Côn Ngô sơn.

------oOo------

Chương 1001: Côn Ngô Điện, Linh Bảo các, Trấn Ma tháp

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nguyên lai là Hàn đạo hữu xuất thân từ Thiên Nam. Tu sĩ của Đại Tấn chúng ta không quản là vì nguyên nhân gì khiến đạo hữu đánh chết vị trưởng lão của Âm La tông còn lấy đi Quỷ La phiên, nhưng đến lúc này thì cần phải hóa giải chuyện không hay." Tại thạch đình gần đấy, Hoa Thiên Kỳ ngạc nhiên nói.

Hắn vừa nghe xong lời tường thuật đại khái của lão giả họ Phú, trong lòng thực sự ngạc nhiên không ít.

Những người khác cũng như thế xôn xao một trận, dùng ánh mắt quái dị dò xét Hàn Lập. Thiên Nam đối với bọn họ mà nói, thật sự có chút xa xôi. Trong mắt tu tiên giới của Đại Tấn, nó cơ hồ là một địa phương không đáng nhắc tới. Người trước mặt không ngờ lại xuất từ nơi đó, còn đụng chạm đến Âm La tông, làm sao không khiến cho những người này trở nên hiếu kỳ.

"Tại hạ chỉ là tự bảo vệ mình mà thôi. Nếu không phải là trưởng lão của Âm La tông chủ động đến tìm tại hạ gây phiền toái, Hàn mỗ làm sao gặp được việc này." Hàn Lập vẻ mặt lạnh nhạt.

"Tốt lắm! Không cần quản thế nào, ba vị đạo hữu đã đợi ở đây một đoạn thời gian, chắc cũng biết núi bên kia rốt cuộc là nơi nào." Đại hán Nguyên Anh kỳ tựa hồ đối với sự tình giữa Hàn Lập và Kiền lão không có chút hứng thú, ngược lại còn có chút nóng vội hỏi.

"Ta có biết một chút. Chính là Côn Ngô tiên sơn được Đại Tấn các người đồn đải!" Hàn Lập sau khi ánh mắt chớp động, thanh sắc bất động trả lời.

"Côn Ngô sơn!" Mấy Nguyên Anh tu sĩ rùng mình, lập tức trở nên

mừng rỡ. Kiền lão ma nghe được việc này, trong lòng cũng là cả kinh không kém.

Nhưng bốn lão của Độc Thánh môn bốn đã sớm biết được việc này, giờ phút này liếc mắt nhìn nhau.

"Chiếu theo lời này, hiện tại đã có người ở phía trước chúng ta. Không biết họ có bao nhiêu tu sĩ, là thế lực phương nào. Nhưng họ đã có thể giải trừ phong ấn lớn như thế, thực lực của họtuyệt đối không phải là nhỏ. Kiền huynh, không quản ngươi và Hàn đạo hữu ba người có mâu thuẫn gì. Nhưng hiện tại cũng không phải là thời cơ để tranh đấu. Sao mấy người chúng ta không liên thủ đuổi đám người kia đi, sau đó tùy theo cơ duyên chia đều bảo vật của Côn Ngô Sơn? Ân oán giữa ngươi và Hàn đạo hữu hãy đợi khi ra ngoài rồi mới tìm cơ hội giải quyết." Hoa Thiên Kỳ sờ sờ cằm, ánh mắt đảo qua mấy đạo bạch ảnh nói.

"Liên thủ?" Lão ma vừa nghe lời này, nhất thời trầm mặc.

Mà tán chân nhân Trịnh Vệ và năm đại hán kia nghe vậy, trong lòng đều giao động, môi khẽ nhúc nhích truyền âm thương lượng.

Thấy tình hình như vậy, lão giả họ Phú cùng Bạch Dao Di thở một hơi nhẹ nhõm. Tuy rằng bọn họ tự tin liên thủ sẽ không thua Kiền lão ma nhưng trận đánh sẽ ác liệt không thể tả. Tự nhiên không đánh là tốt nhất.

Không ai để ý tới Hàn Lập đuôi chân mày lơ đãng nhíu lại. Trong lòng hắn khẽ thở dài một tiếng.

Trước mắt thấy không thể động thủ, mưu đồ của với phong hồn chú giải chú pháp quyết xem ra chỉ có cách tìm cơ hội khác.

Nghĩ đến đây. Hàn Lập ngẩng đầu nhìn nơi quanh mạc trên bọn người Hoa Thiên Kỳ phát xuất. Mở miệng hỏi:

"Hoa đạo hữu. Sau khi ảo trận tự bạo phong ấn lối ra bị hủy như thế nào. Sau này còn có khả năng ra vào không?"

"Rốt cuộc là sao? Hàn huynh sao không đích thân đi xem cho rõ.

Qua một thời gian dài thì không dám nói, nhưng tối thiểu trong thời gian ngắn nầy thì thông đạo tuyệt không thể ra vào." Hoa Thiên Kỳ thở dài, không giấu diếm nói.

Hàn Lập mím chặt môi, sau một chút do dự, cũng không khách khí bay thẳng đến quang mạc bên kia.

Trong nháy mắt đã nhập vào trong đoàn ngân quang không còn thấy bóng dáng.

Sự tình có liên quan đến bản thân, lão giả họ Phú cùng Bạch Dao Di cũng nhìn xem.

Kết quả, chỉ vỏn vẹn sau một lát công phu Hàn Lập thần sắc âm trầm từ trong ngân quang bay ra, lão giả và Bạch Dao Di nhìn nhau lắc đầu.

"Đích xác không thể thông hành. Bất quá xem ra muốn khôi phục lại bình thường thời gian cũng không lâu. Trong lúc này, chúng ta hãy tìm đường xuống núi trước rồi mới tính sau." Hàn Lập bình thản nói.

Sự tình kế tiếp rất đơn giản.

Kiền lão ma cho dù cuồng ngạo dị thường, nhưng biết nơi đây chính là Côn Ngô sơn tiếng tăm lừng lẫy, nên hiện tại ý niệm động thủ đã biến mất. Có thể có cơ hội tiến vào loại động thiên bảo địa này, hắn cũng không muốn tay không mà về, lập tức miễn cưỡng đồng ý tạm thời bỏ qua ân oán với Hàn Lập.

Mặt khác sau khi năm người lâm thời liên thủ thương lượng qua đi, cũng không chút do dự đồng ý chuyện này.

"Chúng ta bấy nhiêu người liên thủ, cho dù kia bọn người kia là tu sĩ trong thập đại tông môn, chúng ta cũng có thể có đủ sức địch lại. Lập tức xuất phát thôi. Không thể để những người đó lấy hết bảo vật mang đi." Sau khi tất cả mọi người đồng ý liên thủ, Hoa Thiên Kỳ lập tức hét lớn một tiếng, mang theo Độc Thánh môn trưởng lão còn lại dẫn đầu dọc theo thềm đá hướng lên núi bay đi.

Kiền lão ma hừ lạnh một tiếng, năm đạo bạch ảnh biến thành ánh xám chớp động, độn quang liên kết thành mảnh đuổi theo sát.

Bọn người Hàn Lập cũng lặng lẽ cùng đằng không theo cho kịp.

Bên kia mọi người Diệp gia (cũng là Nghiệp gia của mấy chương trước, nhưng vì nguyên văn là Diệp gia, nên mình để y vậy thay vì đổi qua cách dịch của VP, hơn nữa họ Diệp đẹp hơn. Mấy chương mình dịch đều dùng Diệp gia – Bò Cạp) lúc này đã sớm đứng trên phiến bạch ngọc quảng trường kia.

Quảng trường này ước chừng trăm mẫu, mặt đất tất cả đều chỉ dùng mỹ ngọc thượng hảo trong suốt trắng noãn lót thành, bốn phía có các cây trụ lớn bằng bạch ngọc cao khoảng mười trượng vây quanh. Trên mỗi một cây ngọc trụ, cũng đều điêu khắc một ít loại linh thú tiên cầm hiếm thấy gì đó, trông rất sống động, khiến người trông thấy không khỏi sợ hãi.

Bất quá, giờ phút này bọn người Diệp gia không xem trọng mấy cây ngọc trụ này, mà là phân biệt tụ tập tại một nơi khác trên quảng trường.

Ở nơi này, trước mỗi thềm đá có một ô vuông nối với quảng trường, những ô vuông đều có dựng đứng một bia ngọc cao lớn, trên mặt phân biệt viết *"Kim Thạch các"*, *"Tường Vân điện"*, *"…"*

Từng địa danh một khiến mọi người của Diệp gia đều chau mày suy đoán.

"Kim Thạch các không cần hỏi, nhất định là nơi tồn trử vật; danh tự Tường Vân điện này, nghe ra có chút hư vô mờ ảo, phỏng chừng không phải là chỗ tĩnh tu, cũng không phải là nơi trọng yếu gì, Kỳ Linh viện xem ra chính là..." Một tu sĩ Diệp gia ở một bên chậm rãi đại khái phân tích cách sử dụng của mấy địa phương này.

Những người khác nghe nói thế đều gật đầu, cảm thấy có đạo lý.

"Cho nên địa phương có khả năng chứa thông thiên linh bảo nhất

thì chỉ có ba chỗ này. Một là ở ngay trung tâm nối thẳng với Côn Ngô điện, kế tiếp là cái ở gần bên cạnh - Linh Bảo các, cái còn lại nằm phía ngoài - Trấn Ma tháp." Diệp gia tu sĩ kia cuối cùng tuyển ra ba con đường.

Nho sinh cùng Đại đầu quái nhân không nói gì, lại trầm ngâm yên lặng, hiển nhiên đang cân nhắc xem lời của vị Diệp gia trưởng lão này có chính xác không.

" Côn Ngô điện không cần phải nói khẳng định là trung tâm của ngọn núi này. Mà Linh Bảo các vừa nghe tên thì chính là địa phương thượng cổ tu sĩ để bảo vật, thông thiên linh bảo được chứa trong đó thì cũng không có gì ngạc nhiên. Trấn Ma tháp cuối cùng chắc đúng là nơi cổ tu sĩ trấn áp yêu. Suy xét đến tình hình ngọn núi này bị phong ấn quỷ dị, thông thiên linh bảo có nhiều khả năng được để ở nơi đây. Dù sao khi thượng cổ tu sĩ trấn áp yêu ma lợi hại đều có thói quen mượn sức của bảo vật uy năng." Diệp gia tu sĩ kia lại giải thích thêm.

"Uhm, nói vậy cũng không sai. Ta cũng cảm thấy thiên linh trong bảo khố nên được để ở một trong ba chỗ này. Bất quá với năng lực của chúng ta, thì không thể toàn bộ chiếu cố đến cả ba nơi, một lúc nhiều lắm chỉ có thể khảo sát hai con đường." Nho sinh rốt cuộc mở miệng nói.

"Hai con đường? Ngươi chọn hai đường nào?" Quái nhân có chút do dự hỏi.

"Linh Bảo các và Trấn Ma tháp!" Nho sinh trì hoãn nói.

"Hai nơi này! Ta thì cảm thấy Côn Ngô điện so với Trấn Ma tháp khả năng có bảo vật lớn hơn nhiều!" Đầu to của quái nhân lắc lắc.

"Hắc hắc! Linh Bảo các thì không cần phải nói, cho dù không có thông thiên linh bảo, cũng có thể lấy được những bảo vật khác, cũng xem như chúng ta đến uổng một chuyến. Côn Ngô điện chính là bởi vì quá mức rõ rệt, ta mới không chọn nó. Ta luôn nghĩ thấy, từ khi ngọn núi này bị phong ấn nơi đây, còn có cố ý lưu lại hai kiện thông thiên linh bảo, tóm lại bảo vật cung phụng trong Côn Ngô điện xem ra chỉ làm trang trí. Ngược lại, bảo vật dùng để

trấn áp yêu ma gì đó mới thật có khả năng lớn." Nho sinh bình tĩnh nói.

"Nói vậy tuy không phải là không có đạo lý, nhưng lão phu vẫn cho rằng Côn Ngô điện là kiến trúc hạch tâm của núi này, muốn khảo sát thì tất phải đến nơi này." Quái nhân vừa đầu gật đầu, sau lại lắc đầu.

"Thất thúc nói như vậy, ta làm sao không biết. Nhưng chúng ta tổng cộng cũng chỉ có bấy nhiêu nhân thủ. Phân chia thành hai đội thì còn cco" chút miễn cưỡng, nếu lại chia thành ba đội, lực lượng sẽ rất đơn bạc." *Nho sinh cười khổ nói.*

Diệp gia tu sĩ còn lại cũng bắt đầu nghị luận, có người cảm thấy cách làm của nho sinh ổn thỏa, có người lại cho rằng lời quái nhân nói có lý. Trong nhất thời không có cách nào đưa đến kết luận.

Quái nhân thấy tình trạng như thế, sắc mặt hiện lên một tia dị sắc, trầm tư một lúc lập tức nói:

"Như vậy đi. Chúng ta một nhóm chín người. Ngươi và ta đều mang ba người khảo sát Linh Bảo các và Trấn Ma tháp. Cuối cùng sẽ tìm một trưởng lão cơ trí chút, độn pháp cao minh hướng Côn Ngô điện đi một chuyến, nếu là cấm chế thực sự lợi hại không thể một mình phá đi, liền lập tức quay lại. Cứ như vậy, ngươi và ta trong lòng hiểu rõ. Còn lại một trong hai đường nếu ai tương đối được thuận lợi, có lẽ sẽ còn kịp đi một chuyến đến Côn Ngô điện khảo sát."

Quái nhân rốt cuộc đề nghị như thế.

"Cái này..., được rồi, theo lời Thất thúc nói vậy! Bất quá người đệ tử này chỉ là một người, sẽ phải cẩn thận sư cầm thú và ngân sí dạ xoa kia, hãy cho hắn mang Di Thiên trạc (xuyến)." *Nho sinh suy nghĩ một lược cảm thấy cũng có thể làm, nên đồng ý. Bất quá lại bổ sung hai câu.*

"Di thiên trạc! Có bảo vật này, người này cho dù thực gặp được chuyện gì nguy hiểm cũng có thể tự bảo vệ mình." *Quái nhân gật*

gật đầu, không phản đối.

Đoàn người Diệp gia lập tức được phân phối, chia làm hai nhóm, cổ ma vô thanh vô tức đứng phía sau quái nhân. Còn vị tu sĩ đi khảo sát Côn Ngô điện là người trung niên mặt chữ điền xung phong đảm nhận việc này tiến tới.

Dù sao trong một hàng Diệp gia tu sĩ này, ngoại trừ quái nhân và nho sinh ra, tựa hồ cũng chỉ có người này tu vi cao nhất. Nên nho sinh do dự một lược, đáp ứng về dưới, lập tức từ trong túi trữ vật lấy ra một chiếc xuyến được luyện chế bằng bạch cốt đưa cho người này.

*"*Mỗi một lần Di thiên trạc phát động, phải dùng tinh huyết của bản thân mới có thể làm. Nhị ca nếu có thể tránh thì không nên dùng bảo vật này.*" Nho sinh trịnh trọng dặn dò.*

*"*Yên tâm, ta đều biết.*" Tu sĩ mặt chữ điền trầm giọng đáp rồi tiếp nhận vật ấy.*

*"*Nghe đồn trong Trấn Ma tháp kia là chỗ tà ma chuyên môn vây cấm một chút yêu quỷ cùng hung cực ác. Lão phu đã nghe đại danh ấy từ lâu, chẳng biết bên trong còn có ma vật gì, sẽ do lão phu qua bên ấy khảo sát xem sao.*" Quái nhân thuận miệng nói.*

*"*Ha hả! Không ngờ Thất thúc với ta lại có cùng ý nghĩ. Ta vốn cảm thấy khá hứng thú với Trấn Ma tháp kia. Bất quá, một khi Thất thúc đã nói như thế, vậy thì do Thất thúc đi một chuyến vậy. Ta mang theo ba người bọn họ sẽ đi Linh Bảo các sưu tầm bảo vật." Nho sinh nghe vậy giật mình, nhưng lập tức không thèm quan tâm, miệng liền đáp ứng.

------oOo------

Chương 1002: Phụ Nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đại đầu quái nhân cũng không khách khí, lập tức mang theo ba người Cổ ma thẳng tiến đến thềm đá có ghi chú rõ ràng kia mà đi.

Tu sĩ mặt chữ điền liền hướng nho sinh ôm quyền, trong tay nắm chặt kiện Di Thiên trác kia, thân hình lắc vài lần, tại trên thềm đá ngay chính giữa dần dần rời xa.

Nho sinh cũng không lập tức mang theo những người còn lại rời đi, khi chứng kiến quái nhân và tu sĩ mặt chữ điền cuối cùng biến mất trong sương trắng cuối thềm đá, mới thu hồi ánh mắt xoay mặt đối diện một vị lão giả bên cạnh lạnh nhạt nói:

"Phong hiền chất (cháu), trên tay chúng ta còn lại mấy bộ trận kỳ trận bàn?"

"Khải bẩm đại trưởng lão. Chiếu theo phân phó của người, sau mỗi lần phá trừ bộ cấm chế đều đã lưu lại ngay nơi đó pháp trận tạm thời của chúng ta, đến bây giờ ngoại trừ Tử Vi Thất Tinh đại trận đã phải tốn hơn mười vạn linh thạch để mua, trong tay đã không còn những khí cụ bố trận khác." Lão giả kính cẩn kia trả lời.

"Uhm, vậy đem bộ Tử Vi Thất Tinh trận bày bố tại đây đi. Mặt khác đem đám đầu hổ phong (ong bắp cày) kia và hai con hấp huyết bức (dơi hút máu) thả vào trong trận." Nho sinh không chút do dự phân phó.

"Dạ rõ!" Lão giả lập tức đáp ứng, duỗi tay tới eo lưng vỗ một cái, một sấp tử trận kỳ xuất hiện trong lòng bàn tay, sau đó nhanh chóng hướng tới quảng trường mà đi.

Nho sinh lúc này mới quay vế hướng chân núi nhìn, trên mặt âm tình bất định, yên lặng không biết hắn đang nghĩ gì.

Sau một thời thần, bọn người nho sinh cũng không tiến vào một thềm đá nào.

Dưới đỉnh núi không biết bao nhiêu vạn trượng tại eo núi, đoàn người Hàn Lập vừa mới xuyên qua một cự đại bài lâu (cổng tò vò to lớn) của Vạn Tu chi môn. Tại nơi đây, Tu sĩ Diệp gia bố trí một ảo trận thượng tính cao minh, nếu đối Với Kết Đan kỳ tu sĩ, tối thiểu cũng có thể vây khốn vài ngày. Nhưng đối với nhiều Nguyên Anh kỳ tu sĩ như vậy, cơ hồ vừa gặp thì đã bị bọn người Kiền lão ma và Hoa Thiên Kỳ tiện tay diệt trừ, cho dù là một chút thời gian cũng không thể trì hoãn thành công.

Sau khi nhìn thấy cự đại bài lâu của Vạn Tu chi môn, bọn người Kiền lão ma đối với việc nơi đây chính là Côn Ngô Sơn đã không còn hoài nghi. Ngoại trừ Hàn Lập ba người, những người còn lại đều lập tức cảm thấy hưng phấn dị thường.

Đoàn người lập tức gấp rút hướng lên núi đuổi tới.

Kết quả, bọn họ không tránh khỏi cứ liên tục chạm vào những cấm chế Diệp gia bố trí trên bờ thềm đá. Chuyện này không khiến cho bọn người lão ma sinh ra thối ý. Ngược lại càng khiến bọn họ thêm phần gấp vội.

Nhưng hiển nhiên bọn người Diệp gia bố trí cấm chế một ngày một lợi hại. Bọn người lão ma phải ỷ vào pháp lực mạnh mẽ, cuối cùng đều nhờ vào sức mạnh để phá vỡ. Nhưng cũng không khỏi bị trì hoãn một thời gian.

Sau suốt một ngày một đêm bọn họ mới đến được trước tòa thạch điện thật lớn nơi xuất hiện số đông thạch khôi lỗi.

"Các vị đạo hữu hãy cẩn thận một chút. Trong này nếu cũng bày bố cấm chế, chỉ sợ sẽ càng khó giải quyết hơn. Những người phía trước thật đúng là quá hào phóng Không ngờ lại mang theo nhiều khí cụ bố trận như vậy. Xem ra cho dù thực không phải tu sĩ trong thập đại tông môn thì cũng là người trong một siêu đại thế lực nào đó." Hoa Thiên Kỳ nhìn phía trước mơ hồ có thể thấy được đại điện cổ xưa. Thần sắc thoáng có chút ngưng trọng.

"Hừ, có thể có loại hào phóng này, phía trước một tòa cấm chế liên kết hai cực trận băng diễm đều có thể luyện chế thành trận kỳ trận bàn bố trí ra, dù là thập đại tông môn chúng ta cũng không phải một nhà nào đều có thể làm được. Ta thật sự có chút hiếu kỳ về thân phận chân chính của những người phía trước." Kiền lão ma lạnh lùng nói.

"Bất quá một đường truy tới, những người đó cũng như là với ở phía trước thay chúng ta phá trừ cấm chế của Côn Ngô sơn. Cũng tính là tiện nghi cho chúng ta. Cho dù chúng ta cũng bị bọn họ dùng cấm chế tạm thời trở ngại một hồi, cũng tuyệt đối có khả năng đuổi theo kịp." Hoa Thiên Kỳ tự tin nói.

"Hy vọng là thế." Kiền lão ma nhẹ nhàng nói.

Khi nói chuyện, mười mấy người đã xông vào bên trong đại điện.

Trong thạch điện mảnh vỡ vụn của thạch khôi lỗi nằm đầy đất khiến mọi người cả kinh, không khỏi dừng lại dò xét.

"Không có cấm chế dao động, trong này chưa bị động tay động chân, thật đúng là một việc ngoài ý." Sau khi Hoa Thiên Kỳ thoáng dùng thần thức đảo qua thạch điện chần chừ nói.

"Chuyện này cũng rất bình thường! Phỏng chừng những người bố trận đã tiêu hao gần hết khí cụ." Lão giả họ Phú cười hắc hắc nói.

"Bất quá, chúng là thứ gì vậy. Ta chưa từng nghe nói khôi lỗi làm đá?" Đại hán trong năm Nguyên Anh tu sĩ sau khi dùng mắt quét ngang mặt đất, nhíu mày nói.

"Những thứ này không phải thạch khôi lỗi, nói không chừng là thạch linh? Chính là đem một ít tinh hồn của yêu thú, dùng một bí thuật nào đó cường hành nhốt vào trong một ít thạch tượng (tượng đá) đặc chế, bí thuật này vào thời kỳ thượng cổ đã từng thịnh hành một thời, nhưng sau đó không biết vì duyên cớ gì loại bí thuật này đột nhiên bị thất truyền."

Một người không chút hoang mang khom người lấy một khối đá vụn trên mặt đất, vừa ung dung xem xét vừa khẽ nói. Chính là

Hàn Lập, người mà từ lúc xuất phát từ thạch đình tới giờ rất ít nói chuyện.

"Oh, Hàn đạo hữu cũng biết loại thượng cổ bí thuật này?" Hoa Thiên Kỳ kinh ngạc đảo mắt nhìn Hàn Lập.

"Không có gì, Hàn mỗ đối với khôi lỗi thuật có chút nghiên cứu. Nhưng đáng tiếc mấy thứ này đều là vật hư tổn. Nếu không tại hạ thật đúng là muốn nghiên cứu cho thật tốt một phần." Hàn Lập nói xong, liền ném cục đá cầm trong tay, bịch một tiếng, thanh thạch (đá xanh) lăn lộn vài vòng trên mặt đất.

Hắn vừa rồi đã phát hiện ra những thi thể thạch linh hư tổn này thoạt nhìn chỉ là loại đá bình thường, tuy đã trải qua sự luyện chế đặc thù, nhưng trọng yếu nhất chính là bề ngoài của đám đá vụn biểu hiện một ít ký hiệu của một pháp trận kỳ quái. Từ mấy vật vỡ vụn này không cách nào nhìn ra chút gì.

"

*"*Muốn có một thạch linh hoàn chỉnh, cũng rất dễ dàng. Tứ phía của mấy phương kia, chắc chắn có thể còn sót lại một ít!*" Một tu sĩ trong nhóm đảo mắt, đột nhiên chỉ về phía hành lang bị sụp, hướng Hàn Lập cười hì hì nói.*

Hàn Lập đảo ánh mắt, chỉ phát hiện một trung niên tu sĩ với khuôn mặt có vẻ trung hậu, đúng là Tứ Tán chân nhân Trịnh Vệ.

Hàn Lập không phải xuất thân từ Đại Tấn, tự không biết người này mang xú danh. Nhưng lấy kinh nghiệm nhìn người của hắn, sao có thể lấy tướng mạo để nhìn người. Lập tức mỉm cười, đang lúc muốn nói thêm gì thì Kiền lão ma bên kia bỗng nhiên hét lớn:

*"*Nghiệt súc, muốn tìm cái chết.*"*

Lập tức năm đạo bạch ảnh đồng thời nhấc hai tay, mười đạo quang trụ xám liền từ lòng bàn tay bắn ra, thoáng một cái đã đánh vào một chỗ không người gần đó.

Sau một trận nổ vang, tử quang chớp động, chỉ là một quái điểu *bốn cánh đầu sư tử thân chim ưng, từ không khí hiện hình, hung tợn chằm chằm nhìn mọi người.*

Đúng là sư cầm thú đã từng tập kích Diệp gia tu sĩ!

Hung cầm này đang len lén tiến tới gần bọn họ, bộ dáng định đánh lén năm ma tử của Kiền lão. Nhưng khiến người kinh ngạc chính là yêu cầm này vốn đã bị Diệp gia đại trưởng lão dùng thương trảo chém đứt hơn một nửa người, giờ phút này không ngờ lại khôi phục như bình thường, không có tí bộ dáng đã từng bị trọng thương.

Yêu cầm đã từng nếm mui đau khổ, tựa hồ cũng biết học khôn. Vừa thấy thân hình bị bại lộ, bốn cánh lập tức cùng khởi động, trong khoảnh khắc hóa thành một đoàn tử mang, trực tiếp hướng phía sau nhanh chóng bay đi,

Kiền lão ma vẫn chưa thúc dục ngũ ma tử đuổi theo, các tu sĩ còn lại cũng bị hình dáng hung tợn của sư cầm thú nọ làm hoảng sợ, sau một thoáng do dự đã khiến yêu thú này trong nháy mắt đã độn ra ngoài thạch điện, không còn thấy bóng dáng.

*"*Sư cầm thú! Trong này cũng có loại quái vật này!*" Hoa Thiên Kỳ thở hắc một hơi, thì thào nói, thần sắc trở nên âm trầm.*

Hắn tự hỏi nếu rơi vào tay hung cầm này, chỉ sợ mình sẽ phải gặp dữ nhiều lành ít.

Lão giả họ Phú và Bạch Dao Di liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy một tia kinh hãi. Trong lòng bọn họ rất rõ ràng, còn có một ngân sí dạ xoa càng lợi hại hơn vài phần đang quanh quẩn đâu đó trong núi. Chỉ là trong ý tưởng của bọn họ, Hàn Lập và hai người hắn đối với việc này đều không có đề cập đến, nên những khác tu sĩ căn bản không biết đến sự tồn tại của quái vật này.

Nhóm tu sĩ còn lại sắc mặt cũng đồng dạng nhợt nhạt.

Sự tồn tại của loại thượng cổ hung cầm này có thể sánh bằng Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ, tự nhiên là vô cùng không dễ chọc vào.

Bất quá sau khi sư cầm thú xuất hiện, Hàn Lập nguyên bản có chút động tâm, ý tưởng muốn khảo sát hành lang cũng phải vứt bỏ sang một bên.

Trên núi không chỉ có ngân sí dạ xoa, một cái quái vật như vậy tồn tại, hiện tại nên theo mọi người cùng nhau hành động thì tương đối ổn thỏa hơn một chút.

Bọn người Hàn Lập đương nhiên không biết, sau khoảnh khắc yêu cầm bay ra khỏi thạch điện sau, một cái hình tròn ở một bên hướng chân núi bay đi. Ước chừng sau nửa canh giờ phi hành độn, mới đột nhiên đáp xuống trên tại một cây đại xanh biếc dị thường, sau đó miệng phát ra tiếng kêu cực kỳ khó nghe, không khác gì tiếng quỷ gào.

"Biết rồi, ngươi kêu la cái gì! Không phải là muốn nhờ ta báo thù cho ngươi sao chứ? Lão nương có thể có hứng thú làm việc này? Bị nhốt dưới nước không có ánh mặt trời nhiều như vậy năm, lão nương không dễ dàng thoát sự vây khốn, cũng không nghĩ lại rước lấy phiền toái gì. Hơn nữa hai nhóm tu sĩ nhân loại kia đều là Nguyên Anh tu sĩ, không có một người tốt nào."

Một thanh âm gay gắt truyền đến, lập tức lục quang trên đại thụ chợt lóe, hiện ra một cái động rỗng trên thân cây cao gần một trượng. Một phụ nhân mặc quần áo đen từ bên trong đi ra, thần tình đầy vẻ thiếu kiên nhẫn.

Eo lưng của phụ nhân này tựa như cái thùng phi, làn da ngăm đen, búi tóc trên đầu cũng đen nhánh dị thường lại chỉ dài có vài tấc, bộ dáng có thể nói là xấu xí vô cùng.

Sư cầm thú nghe được lời ấy, tựa hồ tức giận dị thường, ánh đỏ trong mắt chớp động, miệng phát ra tiếng kêu càng thê lương.

"Ngươi nghĩ thật là hay. Là chính ngươi bất cẩn, bị tu sĩ chém đi nửa phần móng vuốt, lão nương dựa vào cái gì phải giúp ngươi báo thù. Huống hồ năm đó ba hậu nhân Côn Ngô đem chúng ta giam cầm tại Khốn Linh trận ấy, không phải là muốn bắt chúng ta thay bọn họ bảo hộ núi này sao chứ. Lão nương cố tình không nghe theo chủ ý của bọn chúng." *Phụ nhân chống nạnh hai tay, nghiến răng nghiến lợi hướng sư cầm thú nói.*

"Nhưng nếu chúng ta không giết chết những kẻ vào núi, bị mấy tu sĩ này xông vào Côn Ngô điện, mang bốn khối linh bài cấm chế của chúng ta đi, chỉ sợ là kết cuộc chúng ta lại rơi vào sự sai sử của con người." *Âm thanh của một nam tử khác đột nhiên từ không trung truyền đến, sau đó thanh quang chợt lóe, ngân sí dạ xoa bất ngờ trong không khí xuất hiện tại nơi đây.*

"Hừ! Bằng vào bọn chúng mà cũng có thể xông vào trong Côn Ngô điện. Ngươi nghĩ cấm chế của Côn Ngô điện bố trí không đủ? Đặc biệt là Bắc Cực nguyên quang kia, căn bản khó lòng phòng bị. Những người đó thực sự xông vào Côn Ngô điện, thì chết là cái chắc."

Xú phụ nhân đối với sự xuất hiện của ngân sí dạ xoa không chút nào kinh ngạc, ngược lại dị thường lãnh đàm nói.

"Khuê đạo hữu, chuyện này không nhất định. Bắc Cực nguyên quang mặc dù lợi hại, nhưng người xông trận lần này có thể có tu sĩ nhân loại cấp bậc Nguyên Anh hậu kỳ, chuyện trên người có thứ phòng bị bảo vật pháp khí của Bắc Cực nguyên quang, cũng là rất có khả năng. Hơn nữa đạo hữu thật sự không nghĩ đến chúng nhân cơ hội này, thu hồi bổn mệnh bài sao chứ? Nếu không, chúng ta mặc dù thoát ra khỏi Khốn Linh trận, lại không thể rời khỏi Côn Ngô sơn này một bước." Ngân sí dạ xoa bất động thanh sắc nói.

------oOo------

Chương 1003: Quần Ma Ẩn Hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong này linh khí sung mãn, lão nương việc gì phải rời khỏi nơi đây. Tuy chẳng biết thế giới bên ngoài bây giờ thế nào, nhưng nghĩ tới chuyện tại nhân giới không thể tìm được chỗ tu luyện thích hợp hơn nơi đây, ta lại muốn ở đây tu luyện cho đến ngày phi thăng mới thôi." *Xú phụ nhân vừa nghe ngân sí dạ xoa nhắc tới bổn mệnh bài, sắc mặt khẽ biến, khẩu khí càng thêm nhất quyết.*

"Khuê đạo hữu, ngươi biết rõ phong ấn đã bị phá, ở lại núi này tu luyện căn bản là việc không có khả năng, cần gì phải ngoan cố với đôi ba tất lưỡi. Hơn nữa, chúng ta cũng coi như là có uyên nguyên, vì thế nên liên thủ để cùng qua cửa ải khó này mới được?" *Ngân sí dạ xoa nhướng mày nói.*

"Uyên nguyên thì thật là có một một chút. Ngươi là tu sĩ nhân loại tu luyện thân thể thành linh, ta và sư cầm thú là linh cầm linh thú do người nọ ngày xưa nuôi dưỡng, lại cùng bị tu sĩ này phong ấn trong Khốn Linh trận." *Xú phụ nhân thật không phủ nhận, thần sắc chậm rãi gật đầu.*

"Chính là như vậy, nên ba người chúng ta mới có khả năng liên thủ. Mà Côn Ngô điện kia có sự tồn tại của cấm chế chuyên môn khắc chế bọn ta, bình thường căn bản không thể đến gần. Hiện tại có tu sĩ nhân loại thay chúng ta mở đường, bọn ta chỉ cần lén theo sau bọn họ liền có thể lẻn vào, đến lúc đó đồng loạt xuất thủ, đoạt lấy bổn mệnh bài là việc dễ dàng."

"Hừ! Ngươi nói nghe thật dễ. Nhưng ta nghe sư cầm thú nói hai nhóm tu sĩ này nhân số đều không ít, còn có tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ trong đội. Đúng rồi, ngươi nói tu sĩ có thông thiên linh bảo kia sợ rằng sẽ phi thường khó giải quyết, tựa hồ cũng đi chung với nhóm người này. Đến lúc đó, đừng nói là bổn mệnh bài không tới tay, ngược lại tự dẫn thân vào tròng. Lão nương bị người nhốt đến sợ, nên tình nguyện không cần bổn mệnh bài chi chi, cùng lắm thì từ nay về sau rút vào một nơi sâu trong linh mạch của 4vn, đánh một giấc dài hơn ngàn năm. Đến lúc đó bọn họ cho dù có bổn mệnh bài, nhưng lão nương căn bản không giáp mặt với bọn họ. Bọn họ có thể làm gì ta." *Xú phụ nhân trong lòng đã dao động, nhưng vẻ bên ngoài vẫn cứng miệng.*

"Khuê đạo hữu đừng quên rằng là ngươi cũng đồng dạng am hiểu thổ độn thuật." *Ngân sí dạ xoa tựa hồ có chút mất kiên nhẫn, sắc mặt trầm xuống.*

"Lời này của ngươi có ý gì?" *Phụ nhân trừng mắt, ánh mắt phát lạnh chăm chú nhìn hướng ngân sí dạ xoa.*

"Rất đơn giản, nếu bổn mệnh bài của ta bị nhóm người này nắm giữ, khi hỏi đến những việc liên quan, ta chắc chắn không thể cự tuyệt và sẽ đem chuyện của ngươi nói ra. Có một yêu đan huyền nham quy cấp mười, ngươi cho rằng mấy tu sĩ này sẽ dễ dàng bỏ qua ngươi hay sao? Đến lúc đó, ta bảo đảm sẽ bị họ phái đi truy sát ngươi!" *Ngân sí dạ xoa nhẹ nhàng nói.*

"Một khi đã như vậy, ngươi với ta cùng đánh một trận là xong." *Xú phụ nhân hừ hừ vài tiếng, vẻ mặt hiện một tia sắc mặt giận dữ.*

"Ta sẽ không bỏ qua cơ hội cướp lấy bổn mệnh bài lần này, cũng không muốn cả đời vị vây khốn trong núi này. Phải biết rằng, nếu không cách nào hấp thụ âm nguyệt tinh hoa bên ngoài núi, cả đời ta không thể tiến hóa đến kim thân nguyệt thi." *Ngân sí dạ xoa không khách khí nói.*

"Hừ. Ngươi đang uy hiếp lão nương!" *Phụ nhân đột nhiên nhảy lên cao vài thước. Chỉ vào ngân sí dạ xoa to tiếng mắng chửi.*

"Hắc hắc. Có phải là uy hiếp hay không, Khuê đạo hữu tự mình cũng có thể phán đoán. Ngươi chớ quên rằng ngươi còn thiếu ta một món nợ nhân tình chưa trả. Năm đó đám cổ tu kia đã hạ bạo huyết chú trên người chúng ta, khiến toàn bộ thần trí của chúng ta trở thành ngu ngốc, là ta lấy phân nửa viên Thanh Hư đan lén đưa cho ngươi. Bằng không ngươi đã sớm trở thành một kẻ điên khác máu, sao có thể hóa hình như hôm nay." *Ngân sí trên lưng ngân sí dạ xoa đập một cái, âm thanh lạnh lùng nói.*

"Nhân tình này, ta tự nhiên nhớ." *Phụ nhân vừa nghe đến chuyện bạo huyết chú. Nhất thời dáng vẻ kiêu ngạo giảm xuống không ít.*

"Nhưng ngươi cũng đừng quên ngoại trừ chúng ta ra còn có kẻ thứ tư bị truyền đến. Cho đến bây giờ chúng và hắn cũng chưa từng gặp mặt qua. Cũng không biết đối phương ra sao. Nếu có thể cùng hắn liên thủ. Ta sẽ có thể còn suy nghĩ." *Phụ nhân sau khi trầm mặc một lúc liền ung dung nói.*

"Ta đã sớm đi tìm khắp nơi cũng không tìm được nơi bày bố Khốn Linh trận tứ tư. Cũng không phát hiện tung tích của những yêu quỷ khác. Có lẽ kẻ thứ tư không được may mắn, chuyện hắn đã sớm không còn tồn tại cũng rất là có khả năng. Dù sao hắn cũng không có Thanh Hư đan để bảo trì thần trí. Một cuồng vật khác máu đã cách bấy nhiêu năm, khả năng tính còn tồn tại thì thật sự không quá lớn. Hơn nữa cho dù hắn thực sự còn tồn tại thì chúng ta cũng không thời gian để tìm hắn." *Ngân sí dạ xoa lắc đầu nói.*

Xú phụ nhân nghe xong lời này, vẻ mặt âm tình bất định.

Sau một lúc lâu cuối cùng dài thở dài một hơi, hung hăng nói:

"Tốt, ngươi đã cũng nhắc tới chuyện của Thanh Hư đan, lão nương đành phải xuất thủ trợ giúp ngươi một lần. Nhưng chỉ đến khi các ngươi lấy được bổn mệnh bài, sau đó sẽ lập tức bỏ đi. Lão nương cũng không ngây ngốc ở lại núi này, sẽ ra ngoài tùy tiện tìm một chỗ không người, từ đó về sau ẩn tu không xuất hiện nữa."

"Chuyện này cũng được. Chỉ cần có tấm thân tự do, lấy tu vi của chúng ta có chỗ nào trong thiên hạ mà đi không được." *Ngân sí dạ xoa trên mặt lộ ra tia sắc mặt vui mừng, thần thông của huyền nham quy biến thành phụ nhân này so với hắn thậm chí còn mạnh mẽ hơn một phần, là một người giúp đỡ có sức lực cường đại.*

"Bất quá trước khi hành động, chúng ta cần phải lên một kế hoạch cho thật tốt. Nhóm tu sĩ này một khi đã biết đến sự tồn tại của hai vị đạo hữu, chúng ta phải cẩn thận một chút, đừng để bị tu sĩ nhân loại bẫy ngược lại." *Xú phụ nhân sau khi đáp ứng một lúc cả người không ngờ trở nên bình tĩnh dị thường.*

"Chuyện này là đương nhiên!" *Lần này ngân sí dạ xoa không chút trì hoãn đồng ý nói.*

Sư cầm thú ở bên cạnh, cũng gầm nhẹ một tiếng.

Lập tức ba yêu vật ở dưới đại thụ thấp giọng bắt đầu thương lượng. Sau thời gian qua một bữa cơm, ba người bỗng nhiên bay lên trời, cùng nhau hướng lối thềm đá phi độn thật nhanh.

Trong nháy mắt đại thụ lại trở nên yên tĩnh dị thường, chỉ còn lại tiếng vi vu thổi qua của từng cơn gió.

Chẳng biết qua bao lâu tại gần cây đại thụ xem ra có vẻ như một cây đại thụ rất bình thường, đột nhiên một trận rung chuyển lắc lư, sau đó bắt đầu thu nhỏ lại, bao phủ trong một lớp lục quang, trên thân đại thụ bỗng nhiên lồi ra hai con mắt xanh biếc thật to.

Hai nhãn châu này xanh biếc dị thường, thoáng chuyển động, lạnh lùng nhìn về hướng nhóm ngân sí dạ xoa vừa biến mất, bộ dáng không có một tia cảm tình.

Gốc cây này dĩ nhiên là do một yêu vật không biết tên biến thành, với thần thông kinh người của bọn ngân sí dạ xoa ba yêu vật mà vẫn không thể phát hiện yêu vật này mặc dù gần trong gang tấc. Thật sự là chuyện không tưởng được.

Sau một lúc trừng mắt nhìn thẳng không trung, đột nhiên quanh thân yêu vật lục quang chợt lóe, "xuy" *một tiếng, gốc cây thoáng một chút đã chui vào trong lòng đất không còn thấy bóng dáng.*

Lúc này, nơi đây mới trở lại an tĩnh không người.

Ở một nơi khác, bọn người Hàn Lập sau khi không còn nhìn thấy sư cầm thú cũng không định tiếp tục ở lại trong thạch điện lâu hơn liền mau chóng phi độn rời ra ngoài.

Kết quả, vừa ra ngoài điện, bọn họ tự nhiên gặp phải tình trạng cấm không giống như bọn người Diệp gia tu sĩ đã gặp lúc đầu, đều từ không trung rớt xuống.

Chuyện này khiến bọn họ vừa cả kinh vừa mừng rỡ. Tự nhiên biết được bọn họ rốt cuộc cũng đến nơi trọng yếu của Côn Ngô sơn.

"Đó là cái gì?" *Bạch Dao Di yêu kiều kêu to, mắt sáng rỡ nhìn chằm chằm thềm đá xa xa, ngọc dung đầy vẻ chấn kinh.*

Những người khác giật mình, vội vàng nhìn qua. Liền phát hiện tại nơi cách xa vài dặm, thềm đá uốn lượn khúc chiết chìm vào trong một mảnh rừng cao chọc trời.

Cả mảng rừng đều là tử trúc (trúc tím) lớn cỡ một vòng tay người ôm, rậm rạp, cơ hồ trải rộng tận các nơi trong tầm mắt. Phía trước vốn có quảng trường bạch ngọc tồn tại, cũng bị rừng trúc che khuất hoàn toàn vô tung vô ảnh.

Trong rừng tràn ngập khắp bầu trời là một màn tử khí nhàn nhạt, thoáng truyền đến một cỗ linh áp (áp lực tinh thần) kinh người, càng khiến bọn người Hàn Lập trong lòng phát rung.

"Pháp trận nhìn tựa như Băng Diễm Lưỡng Cực trận nhưng có vẻ lợi hại hơn nhiều. Bất quá, trận này cũng có thể là đạo cấm chế cuối cùng do đám người kia bố trí. Chỉ cần phá trừ trận này liền có thể đuổi kịp bọn họ." *Sau khi Hoa Thiên Kỳ cẩn thận dò xét một phen, ngưng trọng nói.*

"Đã là như vậy thì còn chần chờ gì nữa?" *Kiền lão ma sau một trận cuồng tiếu, ngũ ma tử liền hóa thành một dòng ánh sáng, trực tiếp quét về hướng rừng trúc.*

Hoa Thiên Kỳ thoáng do dự, cũng mang mấy người Độc Thánh môn hướng tử trúc lâm (rừng trúc tím) bay đi.

"Chúng ta cũng đi thôi. Ôi, Hàn huynh, ngươi làmsao vậy?" *Lão giả họ Phú vừa định bay đi chợt phát hiện sắc mặt của Hàn Lập bên cạnh cực kỳ khó coi, bộ dáng tựa hồ có gì đó không đúng,* *trong lòng không khỏi cả kinh, vội kêu lên.*

"Không có gì, chúng ta hãy tới đó thôi." Hàn Lập hít sâu một hơi, thần sắc trong khoảnh khắc khôi phục lại như thường. Không muốn nhiều lời nên thân hình nhoáng lên trực tiếp bay đi gần mấy trượng.

Lão giả sờ sờ cằm, trong lòng tuy sợ hãi, nhưng chỉ có thể đem việc này chôn tận đáy lòng, mau chóng theo sát.

Lão giả họ Phú tự nhiên không biết, trong cơ thể Hàn Lập vừa rồi mấy mươi thanh phi kiếm đồng thời vô cớ run lên. Việc này khiến hắn cả kinh, nhất thời biết cổ ma cũng đang ở trong núi này.

Điều này làm sao khiến sắc mặt Hàn Lập tốt được chứ!

Chẳng lẽ cổ ma ở trong nhóm tu sĩ phía trước? Ma đầu này làm sao lẫn vào trong nhóm đó rồi chạy đến núi này? Chẳng lẽ nơi này có vật gì cổ ma để ý, hay là có âm mưu gì khác?

Một chuỗi ý niệm trong khoảnh khắc tuông ra trong đầu Hàn Lập, khiến tâm thần hắn hoàn toàn hỗn loạn, làm thế nào cũng không thể để duy trì tâm tình bình tĩnh.

Chuyện này không phải vì Hàn Lập có được Tam Diễm phiến và Nguyên Anh hậu kỳ khôi lỗi nên vẫn đang còn đối cổ ma này e ngại dị thường, mà là hiện tại cổ ma này xuất hiện, thời cơ thật sự quá quỷ dị.

Đại Tấn 4vn rộng lớn hư thế sao lại khiến hắn liên tiếp gặp phải cổ ma này, hơn nữa ký ức về chuyện vạn trượng ma uyên của Thiên Nam vẫn còn sờ sờ trước mắt. Điều này khiến cho tận trong đáy lòng Hàn Lập có một loại cảm giác bất hảo.

Giờ phút này Kiền lão ma khu động ngũ ma tử đã đến trước mặt rừng trúc, những cổ hàn khí xám từ trong bạch ảnh phun ra, đánh về phía cánh rừng.

Tử trúc lâm phát ra một trận nổ vang, một đoàn bảy đạo tử sắc quang trụ (cột ánh sáng tím) bỗng nhiên từ các nơi trong rừng trúc phóng lên cao, sau đó tử khí trong rừng trúc chợt như sống lại, hóa thành một làn sóng tử sắc áp lại hàn khí xám, hai quang sắc xám tím quyện vào nhau như hai quái thú đang quần nhau cấu xé.

Độc Thánh môn tứ lão cùng đại hán các tu sĩ từ phía sau đuổi tới thấy vậy, cũng không chút trì hoãn liền thi triển thần thông, nhất thời bảo vật muôn hình muôn dạng hóa thành các dòng ánh sáng muôn màu, hung hăng cuốn về phía rừng trúc bay tới.

Hàn Lập cũng lặng lẻ tung ra mấy thanh phi kiếm, trong lúc lơ đãng gia nhập vào công kích. Tại mặt ngoài của phong ấn, bởi vì ảo trận tự bạo phong kín thông đạo dưới đất bị trùng tân, nên lại có một số khách không mời tiến vào.

------oOo------

Chương 1004: Huyền Thanh Tử

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tại phương bắc sâu trong lòng đất khoảng hai mươi dặm vẫn còn mấy trăm tu sĩ tụ tập quanh lối vào.

Bởi vì ảo trận tự bạo, khiến khe nứt rộng mấy trượng xuất hiện trước mặt chúng tu sĩ, nhưng cũng vì vậy mà khiến cho thông đạo càng trở nên nguy hiểm hơn, ngân quang tại lối vào chớp động liên hồi, ngân lãng (làn sóng bạc) phảng phất như quét hết mọi thứ trông cực kỳ quỷ dị.

Ngay tại lối vào 4vn, những tu sĩ tán tu và tu sĩ của các tiểu thế lực tự biết mình không thể tham dự tranh đoạt bèn lánh thân nơi xa xa, ngoại trừ những người này chỉ còn lại ba nhóm tu sĩ tụ tập tựa hồ giằng co không thỏa hiệp.

Một nhóm là do nữ tu tạo thành, toàn thân mặc thúy lục y sam, mỗi người ai cũng trẻ trung và mạo mỹ, dáng người nổi bật, theo cách ăn mặc thì chính là tu sĩ của bản địa Nam Cương. Cầm đầu chỉ có hai người, một phụ nhân Nguyên Anh trung kỳ, dung mạo bình thường, một nữ tử trẻ tuổi Nguyên Anh sơ kỳ, thật tú lệ động lòng người.

Chính diện đối đầu với nhóm nữ tu này là một nhóm tu sĩ khoảng ba mươi người. Nhưng điều khiến người cảm thấy kỳ quái chính là nhóm người này được chia làm hai bên, một bên vận hắc sắc sam y, bên kia vận tuyết bạch trường bào.

Ngay trước mặt bọn họ có năm Nguyên Anh kỳ tu sĩ phân ra đứng. Cát Thiên Hào và Thiên Lan thánh nữ Lâm Ngân Bình hiển nhiên cũng ở trong đó, nhưng đáng chú ý nhất chính là nam tử trẻ tuổi đứng bên cạnh Thiên Lan thánh nữ, theo cách linh khí dao động xem ra hắn không ngờ lại là một Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ, chính là vị đại tiên sư họ Từ của Thiên Lan thảo nguyên.

Đám tu sĩ cuối cùng nhân số ít nhất, chỉ có ba gã thanh bào đạo sĩ, cầm đầu một lão đạo bạch phát hồng diện (đầu bạc hồng mặt), tiên phong đạo cốt, hiển nhiên cũng là một hậu kỳ đại tu sĩ.

"Mộc phu nhân, quý tông đâu cần phải phân tranh trong vũng nước đục này. Không phải bần đạo xem thường phu nhân, mà là việc này thật sự nguy hiểm dị thường, chỉ cần phân tâm một chút là có thể khiến nguyên khí của Hóa Tiên tông bị đại tổn. Ta đã chứng kiến qua tình cảnh thượng cổ, mới kiệt lực khuyên can." Bạch phát lão đạo hướng phụ nhân kia nghiêm mặt nói.

Nghe khẩu khí ấy, không ngờ lão đạo và phụ nhân kia lại khá quen biết.

"Huyền Thanh Tử, Thái Nhất môn cho dù xưng là chính đạo đệ nhất môn, cũng không có thể bá đạo như thế. Phong ấn này rõ ràng là ở trong phạm vi thế lực của bản môn, sao Hóa Tiên tông chúng ta lại không thể vào. Còn về sự nguy hiểm, đệ tử của bản tông vốn không để vào mắt." Phụ nhân kia nhẹ nhàng trả lời.

Nhóm nữ tu này dĩ nhiên là một đại tông khác của Nam Cương, Hóa Tiên tông tu sĩ.

Nói đến đại tông này xem ra danh tiếng tại tu tiên giới so với Thánh môn thậm chí còn vang dội hơn vài phần. Bởi vì duyên cớ công pháp của tông này, nên đại bộ phận đệ tử đều là nữ tu. Trong môn cao giai tu sĩ trưởng lão cũng đều là nữ tử. Nhưng tông này có thể uy chấn Nam Cương vì có thể dựa vào cái trớ chú âm độc khó phòng của tông nội. Nghe nói có thể cách xa ngoài ngàn dặm thi phép giết người trong vô hình.

Cho nên tu tiên giới 4vn thường truyền rằng một khi đắc tội với tu sĩ của tông này cho dù ở xứ xa xôi, khỉ ho cò gáy đi nữa thì cũng phải toi mạng. Điều này khiến tu sĩ của những tông môn khác đa số đều đối với tông sĩ nữ tu này phi thường kiêng kị tuyệt không muốn trêu chọc.

Vị *"Mộc phu nhân"* của Hóa Tiên tông này có một truyền thuyết hãi nhân, đã từng trong một ngày đồng thời thi triển pháp chú giết chết ba tu sĩ cùng cấp bậc tại những nơi khác nhau. Lão đạo cùng nàng ấy năm xưa cũng có một đoạn ân oán bên trong.

Cho nên lão đạo cho dù thân có là trưởng lão hạng nhất hạng nhì của Đại Tấn thì cũng phải khách khách khí khí.

"Huyền Thanh đạo huynh. Sự tình của tông môn Cát mỗ sẽ không hỏi đến, nhưng Âm La tông chúng ta nhất định phải vào." Cát Thiên Hào bên kia cũng mở miệng.

Người này cùng nhóm Thiên Lan tu sĩ chạy ngày chạy đêm, vừa tiến vào Nam Cương lại gặp phải hai trưởng lão Âm La tông khác, biết được chuyện phong ấn dưới đất. Lập tức mang theo mọi người chạy tới đây. Hiện giờ hắn tự giác bên mình lực lượng nhân thủ vẫn hơn Thái Nhất môn đương nhiên sẽ không dễ dàng lui bước.

"Cát đạo hữu thật muốn tiến vào, bần đạo cũng không cần cản trở. Không dối gạt chư vị bần đạo có được một mật báo, phong ấn này là có người cố tình tìm trăm phương ngàn kế để giải khai. Tuy rằng ta không biết phía dưới là vậy gì nhưng nghĩ cũng không phải là chuyện tốt. Hơn nữa, bần đạo không nhúng tay vào việc này. Khe nứt này đã biến dạng thành thế này mấy vị đạo hữu làm sao đi qua. Hiện tại chính bần đạo cũng không dám tùy tiện xông vào khe nứt này." Lão Huyền Thanh Tử nghe xong lời này không hề động nộ, mà là xoay người thoáng nhìn ngân sắc hà quang (tia sáng màu bạc) trong lối vào, từ chối cho ý kiến.

Vừa nghe lời này của lão đạo, bọn người lục sam phụ nhân và Cát Thiên Hào tất cả đều trở nên trầm mặc. Chuyện này đích thật là một vấn không có một giải quyết tốt đẹp!

Hiện tại trong khe nứt cấm chế dao động cuồng bạo như thế, tiến vào đó đích thật là một việc nguy hiểm dị thường.

"Hóa Tiên tông chúng ta trong những năm gần đây vừa tìm được một kiện Nhật Nguyệt toa, xem như là một trong những bảo vật vừa có lực công kích lẫn phòng ngự thiên hạ hiếm có. Ta và sư muội liên thủ, nguyện ý lấy ra thử một lần." Phụ nhân phất nhẹ sợi

tóc đen trên trán, chậm rãi nói.

"Nhật Nguyệt toa? Một trong ba kiện linh toa bảo vật. Phu nhân lại có bảo vật này!" Lão đạo trên mặt có vẻ ngoài ý muốn.

"Không có gì, bản tông cũng là vừa mới đắc thủ được, đang muốn mang bảo vật này làm truyền thừa chi bảo của Hóa Tiên tông chúng ta!" Mộc phu nhân bất động thanh sắc nói, không một chút kiêng kị.

"Một khi đã phu nhân có bảo vật này. Bần đạo cũng không nói nhiều. Mộc đạo hữu hãy tự lo cho tốt thôi. Hai ngày sau bần đạo cũng sẽ tiến vào phong ấn này." Lão đạo gật đầu, quả nhiên không nói thêm gì.

"Hai ngày sau? Vừa rồi đạo hữu không phải nói mình cũng không có cách thông qua sao chứ, giờ nói như vậy là có ý gì?" Cát Thiên Hào nghe ra có gì đó không hợp lý.

"Bần đạo không có nói sao? Hai ngày sau, Thất Diệu chân nhân của Thiên Ma tông sẽ tới đây. Có Linh Quy phi xa của Thất Diệu đạo hữu, thông qua khe nứt này cũng không thành vấn đề." Lão đạo vân vê chòm râu nói.

"Thất Diệu chân nhân cũng muốn tới đây?" Nhóm Cát Thiên Hào và những người khác đều cả kinh

"Không sai, bần đạo nhận được mật báo, vốn chính là liên can đến việc của chính ma lưỡng đạo, vừa lúc bần đạo và Thất Diệu đạo hữu cùng phụ trách, mà hai người chúng ta không lâu trước đây mới tại phụ cận của Nam Cương phân công làm việc. Bây giờ đã tìm được manh mối tìm, tự nhiên phải tìm Thất Diệu huynh đến giúp bần đạo một tay. Không phải là lão đạo nhát gan, mà nếu là mật báo là thật, lão đạo tự nhận một người cũng không có tác dụng gì. Đợi Thất Diệu đạo hữu đến rồi cùng nhau tiến vào trong phong ấn nội, sẽ cảm thấy ổn thỏa hơn chút." Lão đạo thản nhiên nói.

Nghe được ngày kia Thất Diệu chân nhân của Thiên Ma tông cũng xuất động. Cát Thiên Hào sắc mặt thật sự không tốt. sau khi âm trầm một lúc, môi hắn khẽ nhúc nhích cùng Thiên Lan thánh nữ và thanh niên họ Từ truyền âm.

thanh niên họ Từ thần sắc bất biến, mà Lâm Ngân Bình nghe xong lại nhíu chặt chân mày.

Cát Thiên Hào thấy vậy, lại vội vàng nói hai câu gì, sau khi thanh niên họ Từ trầm mặc một lúc, rốt cuộc chậm rãi gật đầu. Lâm Ngân Bình mặc dù có chút chần chừ, nhưng cũng không có mở miệng ngăn cản gì.

Lúc này vẻ Cát Thiên Hào mới thư giãn, sau đó hướng Huyền Thanh Tử kiên quyết nói:

"Nghe khẩu khí của Huyền Thanh đạo hữu, bộ dáng của phong ấn đích xác có vấn đề không nhỏ. Nhưng đại trưởng lão của bổn môn đã đi xuống, Cát mỗ không thể ngồi yên không màng. Tuy rằng bọn ta không có loại bảo vật như Nhật Nguyệt toa hay Linh Quy phi xa, nhưng cũng muốn thử một lần."

"Hắc hắc! Lão đạo cũng hiểu rõ, Cát huynh còn có ỷ trượng. Bần đạo cũng sẽ không làm một ác nhân. Có thần thông gì để thông qua khe nứt, thì cứ việc thi triển là được." Huyền Thanh Tử không chút kinh ngạc, sau khi dùng ánh mắt dò xét Thiên Lan đại tiên sư họ Từ, vẻ mặt bình tĩnh nói.

Xem ra lão đạo này đối với lai lịch của nhóm Thiên Lan tu sĩ biết rất rõ ràng.

"Đã là như vậy, bọn ta cũng không tức giận. Từ đạo hữu, làm phiền ngươi xuất thủ." Cát Thiên Hào nghe vậy cười ha ha, quay mặt về phía sau nói.

"Uhm, Cát huynh đã nhất lực yêu cầu, Từ mỗ tạm thử một phen." Thanh niên đưa tay vỗ lên túi linh thú tại eo, nhất thời một mảnh thái hà từ trong túi bay ra, sau đó linh quang chợt lóe, một con khổng tước ngũ sắc hiện hình tại không trung, thái linh (bộ lông nhiều màu) tản mát ra một vòng ánh sáng dài vài xích, thật lấp lánh bắt mắt.

"Đây là Linh Tê khổng tước!" Huyền Thanh Tử hai mắt híp lại, trên mặt thoáng biến sắc.

"Không sai, ngũ sắc linh quang do Linh Tê khổng tước này phóng xuất trời sinh có thể ngăn cách thiên địa linh khí. Sẽ do nó mở đường, chúng ta đồng dạng có thể tiến vào. Huyền Thanh huynh, chúng ta chờ sẽ đi trước một bước."

Bọn người Cát Thiên Hào vừa thấy thanh niên họ Từ phóng xuất linh cầm, không hề trì hoãn gì, sau khi khổng tước kia gáy một tiếng trong trẻo, lao đầu vào ngân sắc hà quang, mấy Nguyên Anh kỳ tu sĩ bọn họ đều phóng xuất hộ thân pháp bảo, nhanh chóng độn nhập vào trong ấy theo sát.

Trong nháy mắt bên ngoài chỉ còn lại các đệ tử cấp thấp của Thiên Lan và Âm La tông đích.

Những người này tựa hồ trước đó đã được mệnh lệnh, vừa thấy bọn người Cát Thiên Hào bình yên tiến vào trong một hồi, tựa hồ không có vấn đề gì liền lập tức cũng không định ở lại đây, lần lượt biến thành quang độn hướng lên mặt đất độn đi.

Trong khoảnh khắc, lối vào chỉ còn lại bọn người Huyền Thanh Tử và nữ tu của Hóa Tiên tông.

Phụ nhân họ Mộc thấy vậy, sau một lúc trầm ngâm, đồng dạng quay đầu phân phó vài câu. Nhất thời nhóm nữ đệ tử môn hạ cũng lập tức giải tán, ly khai nơi này.

Các thấy môn hạ rời xa nơi đây, phụ nhân lúc này mới hướng nữ tử tú lệ kia gật ý tứ nói:

"Sư muội, phóng xuất linh toa đi!"

"Biết rồi!" Nữ tử tú lệ cất tiếng đáp, lập tức ngọc thủ hướng chiếc eo mảnh mai, trong tay nhất thời liền xuất ra một kiện bảo vật có hai đầu nhọn màu bạc, ném lên không trung.

Cơ hồ cùng một lúc, tay áo của phụ nhân run lên, một kiện kim sắc bảo vật giống y hệt tung ra.

Nhất thời hai đạo quang mang một ngân một kim bắt đầu chạm vào nhau trên không trung, chúng quyện vào nhau mà không có bạo liệt bật ra, ngược lại trong khoảnh khắc hợp hai làm một, hóa thành một cự toa kim ngân sắc, lớn chừng một trượng, khí thế kinh người.

"Đi!" Phụ nhân khẽ kêu một tiếng, lập tức cùng nữ tử tú lệ hóa thành hai đạo cầu vồng, chợt lóe lướt tới tiến vào cự toa không thấy bóng dáng.

Bề ngoài của cự toa kim ngân quang mang (màng ánh sáng vàng bạc) đồng thời lấp lánh, sau khi xoay tròn liền phóng nhanh đi, phi độn vào bên trong khe nứt.

"Lão đạo phí nhiều lời như vậy, các ngươi vẫn muốn tiến ào. Dù xảy ra chuyện gì, cũng không thể oán lão đạo không nhắc nhở!" Huyền Thanh Tử sau khi thấy bóng dáng cự toa hoàn toàn biến mất, trên mặt mang một tia dị sắc lẩm bẩm nói.

Sau đó hắn hướng hai kết đan kỳ đạo sĩ phía sau khoác tay, lập tức ba người ở lối vào khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Có một vị đại tu sĩ như vậy thủ tại lối vào, xa xa những tu sĩ khác chỉ có thể đưa mắt nhìn nhau.

Tại bên trong phong ấn ở đỉnh của Côn Ngô Sơn, trong một không gian phong bế âm u không rõ nào đó, một cái hình thể to lớn khó có thể tưởng được của một cự vật phiêu phù ở giữa không trung không nhúc nhích, tại bên ngoài thân thể dán vô số trương cấm chế phù, xiềng xích quấn quanh dày đặc.

Những cái cấm chế phù này linh quang chớp động, vừa thấy đã biết tất cả đều là cấp bậc cực cao. Mà xiềng xích thì ngược lại đen thùi không chút ánh sáng, lại thoáng có những tia máu thấm ra ngoài.

------oOo------

Chương 1005: Cự vật

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngoại trừ ngoài thân đầy cấm phù và xiềng xích, phụ cận cự vật này còn có một tấm gương đồng nằm trong một lòng bàn tay, phóng ra từng đạo hoàng quang trụ (cột ánh sáng màu vàng) tạo thành một pháp trận kỳ quái, quang trụ chớp lóe đan xen vào nhau đem cự vật nhốt vào trong.

Trong không gian nơi chứa cự vật, một tầng lại một tầng cấm chế phảng phất như những làn sóng cuộn vô cùng vô tận. Nơi nơi đều có ánh sáng yếu ớt, mỏng manh.

Thân hình vật ấy mơ hồ như một ngọn núi nhỏ. Thoáng nhìn thì không thấy có biến hóa gì. Nếu không phải trên bề mặt của thân thể lâu lâu có thoáng phập phồng, thì bất kỳ ai cũng sẽ cho đấy là một tử vật. Tương phản với nơi này, không gian ngay bên cạnh là một vòm trời khác.

Nơi đây mượt mà xanh biếc, kỳ hoa dị thảo mọc đầy khắp nơi, linh khí sung mãn khiến người kinh ngạc không nói nên lời.

Ở giữa nơi phảng phất như tiên cảnh này còn có một tòa cung điện hoa lệ rộng mấy trăm trượng. Từ xa nhìn lại, cung điện rất yên tĩnh không một bóng người.

Nhưng nếu đứng ở không trung trên cung điện nhìn xuống, thì sẽ phát hiện cung điện này không ngờ lại được xây tại trung tâm của một tòa pháp trận to lớn. Tại vùng phụ cận của cung điện còn có xây tám mươi mốt tòa tế đàn nhỏ, cao chừng mười trượng, được phân phối các nơi trong pháp trận.

Khiến người kinh ngạc nhất chính là tại mỗi tế đàn đều thờ phụng một bạch ngọc thạch nhân cao mấy trượng.

Mỗi thạch nhân này đều mặc kim giáp, hai tay cùng nắm một kim sắc cự nhận không biết tên mặt hướng về cung điện, vẻ mặt sùng kính dị thường, không khác gì người sống.

Nhưng tất cả đều yên tĩnh không một tiếng động. Vô luận là cung điện hay thạch nhân, bộ dáng đều phảng phất như cứ vậy mà tồn tại không biết đã bao nhiêu vạn năm rồi.

Thật là thần bí vạn phần. Quỷ dị phi thường!

Lúc này trên Côn Ngô sơn tại nơi Tử Vi Tinh trận đã được bày bố, trong pháp trận từng loạt tiếng oanh minh bạo liệt liên miên không dứt. Đã tới thời điểm mấu chốt sắp phá được trận.

Bảy đạo tử sắc quang trụ hoàn toàn nằm trong tử vụ vô biên phóng thẳng lên cao, từ bên trên truyền lại tiếng sấm sét ùng ùng. Một đạo rồi một đạo điện hồ thô to từ bên ngoài quang trụ bắn ra, hướng về các nơi trong pháp trận.

Mà sương mù sớm đã dày đặc đến nỗi xòe bàn tay không thấy ngón, thỉnh thoảng còn truyền lại đến âm thanh gào khóc thảm thiết nhiễu loạn tâm thần của con người.

Quanh người Hàn Lập kim quang quấn quanh, thần sắc bất biến hướng một cột quang trụ chậm rãi tiến tới gần, tử vụ (sương mù tím) tứ phía biến thành những con cự mãng, một khi đến gần thân thể hắn liền lập tức bị kim quang bao bọc, chặt thành thành mấy đoạn rồi tiêu tán thành sương mù.

Nhìn thấy tình hình này Hàn Lập trên mặt vẫn không chút vẻ vui mừng.

Bởi vì từ trong tử vụ sẽ lập tức biến ảo ra càng nhiều tử mãng phóng tới.

Trên đỉnh đầu thỉnh thoảng bổ xuống từng đạo ngân bạch điện hồ, nhưng vô luận là to lớn bao nhiêu, hắn căn bản không thèm để ý, khi ngân sắc điện hồ sắp đến gần, kim quang sẽ bảo vệ kín cơ thể hắn, một chưởng vung lên không trung thì tất cả hồ quang liền bị cô lập, căn bản không có một chút uy lực nào.

Đột nhiên hai tiếng vù vù nhỏ đến nỗi không thể nghe thấy nổi lên tại sau lưng, Hàn Lập nhíu mày, không thèm quay đầu lại, hai đạo kim hồ (điện hồ màu vàng kim) thật mỏng tùy ý bắn ra. Sau khi hai tiếng sét đánh ầm ầm, một cỗ khí tức khét lẹt lập tức truyền đến.

Hàn Lập lúc này mới quay đầu xem xét, chỉ thấy hai đầu cự phong (con ong khổng lồ), cả người đen thùi từ không trung rơi thẳng xuống.

Những con cự phong này chẳng những hình thể kinh người, toàn thân đều là màu vàng vằn diễm lệ, phía đuôi có một kim châm dài ba tấc khiến người cảm thấy phát run.

Loại linh trùng này, Hàn Lập trong sương mù đã giết ít nhất ba bốn mươi con. Ngoại trừ vài con lúc đầu hắn dùng phi kiếm chặt đứt cổ, những cự phong còn lại lại đều là bị hắn dùng Ích Tà Thần Lôi giết chết.

Không phải Ích Tà Thần Lôi của hắn nhiều đến có thể tùy ý huy động, mà là loại cự phong này lúc đầu đã khiến hắn bị một chút thua thiệt.

Tuy rằng chẳng biết kim châm của cự phong này lợi hại bao nhiêu, nhưng máu huyết của nó có một màu xanh biếc lại có có tính ăn mòn cực mạnh. Hàn Lập đã phun ra một thanh phi kiếm nhất thời không để ý để một ít máu dính vào lưỡi kiếm, trên bề mặt lập tức bị ăn mòn lỗ chỗ, linh tính của phi kiếm liền bị hao tổn một chút.

Kể từ đó Hàn Lập không còn dùng phi kiếm chém giết mấy con cự phong này. Nhưng cự phong này đối với pháp thuật hỏa cầu băng trùy cấp thấp cũng có sức đề kháng nhất định, nên chỉ có thể dùng kim hồ giết chết.

Cũng may là số lượng của cự phong này tuy không ít, nhưng đối với Ích Tà Thần lôi căn bản là không có một tia kháng lực, cơ hồ vừa chạm là chết ngay lập tức.

Thật ra thì Thần Lôi của Hàn Lập cũng không bị tiêu hao bao nhiêu.

Ngoại trừ loại cự phong này ra, trong tử vụ cũng có mấy con biên bức (dơi) quái dị, toàn thân màu đỏ. Loại dơi này ngoại trừ màu sắc bên ngoài, thì nhìn cũng y hệt như các loại dơi bình thường.

Nhưng sau khi dùng phi kiếm chém một lần, kiếm quang rốt cuộc không thể chém chết chúng. Sau khi dùng phi kiếm chém qua thân thể con dơi, sau một lúc vẫn không thấy nó bị bổ làm hai.

Điều này khiến trong lòng Hàn Lập thầm kinh ngạc. Phải biết rằng sau khi Thanh Trúc Phong Vân kiếm được kết hợp với canh tinh thì có thể nói là sắc bén vô cùng, có thể chém đứt mọi thứ như chém cỏ cây. Nhưng muốn dùng để giết con dơi này thì có chút khó khăn, có thể thấy được thân thể của giống dơi này cứng rắn cỡ nào.

Vô luận cự phong hay huyết bức, đều là linh trùng linh thú thông thường nhất của tu tiên giới. Có thể do con người nuôi dưỡng, nhưng không ngờ lại khó đối phó như thế. Thế nên có thể thấy được không biết đã tiêu phí bao nhiêu tâm huyết trên phương diện này. Mà hôm nay vì phối hợp trận pháp, chúng lại được bố trí ở tại nơi này, nhưng vì không có ai thao túng nên phân nửa uy lực của những cự phong và huyết bức cũng không thể phát huy.

Xem ra nhóm tu sĩ phía trước vì kéo dài thời gian đã không tiếc tiêu phí không ít vốn.

Trong lòng cân nhắc, thì hắn đã đến phía trước đạo tử quang trụ kia, khoảng cách chỉ có mười trượng. Mắt thấy như chỉ vài bước là có thể đem quang trụ phá hủy.

Nhưng vào lúc này, tử sắc cự trúc vốn đã biến mất sau khi hắn tiến vào trận chợt tại quang trụ bốn phía xuất hiện. Sau đó một mảng mơ hồ nhanh chóng hướng bốn phía khuếch trương. Trong nháy mắt hắn như bị vây quanh trong trúc ảnh trùng trùng.

Đạo quang trụ kia vốn gần mấy xích, cũng hóa thành khói xanh biến mất vô tung.

Gần những quang trụ cũng có thiết bị ảo thuật cấm chế. Hàn Lập trước là giật mình, sau đó khóe miệng lập tức nhếch cười nhẹ.

Chỉ cần không phải là thượng cổ huyễn hình hóa vật loại ảo hóa chi thuật đỉnh cấp lúc trước đã từng gặp, ảo thuật cấm chế bình thường sao có thể nào vây khốn hắn.

Hàn Lập không chút nghĩ ngợi lam mang trong mắt chớp động. Trong khoảnh khắc tất cả tử trúc tại trước mắt lại biến thành ảo ảnh. Quang trụ cũng hiển nhiên xuất hiện trên vị trí lúc đầu.

Tay áo bào run lên, bảy tám thanh kim sắc kiếm bắn nhanh ra. Sau khi lượn một vòng tại không trung, trong tiếng thanh minh bỗng nhiên hóa thành một thanh kim sắc cự kiếm. Kim mang chợt lóe một đạo kiếm quang to lớn chém lên gốc của quang trụ.

Một tiếng nổ *"ầm"* vang lên, trong khoảnh khắc gốc của quang trụ biến mất.

Cơ hồ cùng một lúc, tử vụ bên người Hàn Lập vô luận ảo ảnh hay là cấm chế chân thực, tất cả một mảng lớn đều lấy hắn làm trung tâm biến mất không còn thấy. Một khoảng không rộng không dưới trăm trượng xuất hiện, trên mặt lộ ra những khối gạch trắng noãn. Hàn Lập cúi đầu thoáng nhìn qua, chân mày tùy tiện xếch lên lập tức ngước lên nhìn về phía xa xa nơi còn bị tử vụ bao phủ.

Còn lại sáu đạo quang trụ, bây giờ cũng chỉ còn lại ba. Hai trụ khác cũng không biết bị hai người nào phá huỷ trước hắn một bước.

Hàn Lập trầm mặc trong chốc lát. Không có ý đến phá những quang trụ khác mà lấy ra một khối linh thạch rồi khoanh chân ngồi xuống.

Nhân cơ hội này hắn cần phải suy nghĩ kỹ đến kế sách để đối phó sau khi Cổ ma xuất hiện.

Hiện tại đại tu sĩ tụ tập trong núi này. Yêu ma quỷ quái thật sự là không ít. Hắn tuy có Tam Diễm Phiến cùng Nguyên Anh hậu kỳ khôi lỗi, chỉ cần một lần không cẩn thận thì chỉ sợ sinh mệnh rất có khả năng bị đe dọa.

Hàn Lập vừa hồi phục pháp lực vừa nhìn phía trước cân nhắc.

Chẳng biết qua bao lâu sau Hàn Lập đột nhiên đưa tay sờ túi trữ vật bên hông. Nhất thời một khối vật hình chữ nhật màu lam xuất hiện trong tay. Đó là khối thạch bi (tấm bia đá) lúc trước tìm được trong Côn Ngô Sơn thu nhỏ lại thành tinh bi.

Vật ấy lại có thể che dấu thần thức cường đại như thế của hắn cũng coi như bí ẩn cực kỳ. Nhìn chằm chằm thạch bi kia hết nửa ngày, đều không có phát hiện trong đó có ẩn dấu vật gì. Nếu không phải thần thông trời sinh của thổ giáp long có thể nhận biết bảo vật, hắn căn bản sẽ không phát hiện ra vật này.

Bản thân của tinh bi thân mình cũng quá quái dị. Rõ ràng thoạt nhìn tựa hồ là loại tinh chất gì không biết tên luyện hóa mà thành. Nhưng trước khi đưa linh lực vào trong thì lại nặng vô cùng, một khi linh lực rót vào thì lại lập tức nhẹ phiêu phiêu như không có gì.

Nhưng chuyện này không phải là chuyện hấp dẫn Hàn Lập nhất, khiến hắn để ý nhất chính là cổ văn không biết tên được khắc trên tinh bi. Tuy cổ văn này là văn tự của thời thượng cổ, nhưng Hàn Lập lại như người mù, một chữ cũng không nhận biết. Đúng là một loại văn tự cổ đại trong điển tịch nào đó ghi lại.

Bất quá cho dù là vậy, Hàn Lập cũng có thể thông qua mấy cái hình thái khoa tay múa chân để khẳng định là văn tự cổ đại. Văn tự này xuất hiện tại một niên đại thậm chí còn trước hơn thời đại hắn biết đến gọi là *"Thời thượng cổ "*. Đây thật đúng là đồ cổ hàng thật giá thật, cũng tuyệt đối là một kiện dị bảo. Hàn Lập một tay cân nhắc tấm tinh bi, rồi thở dài, ánh sáng trên tay chợt lóe, lập tức đem thu vào.

Đúng lúc này, cơ hồ một trước một sau, xa xa trong pháp trận có hai tiếng liên tiếp truyền đến, lại có hai cây quang trụ bị hủy diệt.

Chỉ còn sót lại một cây quang trụ cuối cùng. Thậm chí không cần bọn người Hàn Lập tiến đến phá hủy, hào quang ảm đạm tự động biến mất không còn thấy đâu.

Kể từ đó, tòa đại trận này có thể xưng là thần diệu rốt cuộc bị bọn họ liên thủ phá trừ. Tất cả ảo ảnh trong tử vụ, toàn bộ biến mất không còn thấy. Những thân ảnh của bọn người khác tất cả đều hiện ra. Không trung lập tức truyền đến tiếng nổi giận của Kiền lão ma:

"Bốn lão gia hỏa của Độc Thánh môn đâu! Bọn họ không ngờ lại biết trận này, lặng lẽ xuyên qua trận mà trốn đi!"

Hàn Lập ánh mắt đảo qua, liền phát hiện quả nhiên không thấy bóng dáng của Độc Thánh môn tứ lão.

"Hừ! Không chỉ là bọn hắn. Tên tiểu nhân họ Vệ kia cũng không thấy. Còn khuyên mấy người chúng ta cùng đi vào. Quả nhiên ngay từ đã có mưu mô quỷ kế."

đại hán Nguyên Anh kỳ kia vẻ mặt giận dữ chửi ầm lên.

"Khó trách những người này đột nhiên bỏ chúng ta lại. Các ngươi hãy nhìn xem phía trước kia."

Bạch Dao Di thở dài, ngón tay chỉ về một hướng.

Lúc này những người còn lại cũng xuất hiện. Ngay dưới chân bọn họ là một quảng trường, lại hiển nhiên tồn tại mười mấy bậc thang đá, xem ra chúng phân biệt dẫn đến các địa phương khác nhau.

"Xem ra mấy người này cảm thấy chỉ cần không cùng nhóm tu sĩ phía trước chọn cùng một con đường. Hoặc là sau khi nhân thủ của đối phương phân tách, bọn họ cho rằng có thể tự mình ứng phó, nên mới tự một mình chuồn đi để độc chiếm bảo vật gì đó!"

Lão giả họ Phú cũng nhíu mày nói.

"Hừ. Như vậy cũng tốt. Lão phu cũng sớm muốn tự một mình hành động. Ai dám ngăn cản ta thu bảo vật, ta giết người ấy."

Kiền lão ma nhanh chóng khôi phục bình tĩnh nói.

Sau đó năm đạo bạch ảnh kia nhoáng lên, đến trước các bậc thềm đá dừng lại vài lần, đã đem hết tất cả bia ngọc nhìn qua một lược. Sau đó năm đạo bạch ảnh không do dự tề tụ cùng hướng thềm đá có ghi Côn Ngô điện bay đi.

------oOo------

Chương 1006: Chú Linh đường

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đến màn này, bọn người đại hán bên kia sắc mặt khẽ biến, bốn người bọn họ lập tức tụ tập thì thầm bàn tán.

Trong khi đó, Hàn Lập bên tai cũng vang lên tiếng truyền âm của Lão giả họ Phú:

"Xem ra sau khi phá trận xong, sự liên thủ của bọn ta cũng coi như là kết thúc. Chẳng biết Hàn huynh sau này có tính toán gì không?"

Hàn Lập liếc mắt nhìn lão giả cách đó không xa, sau một thoáng trầm ngâm, môi khẽ máy động truyền âm.

"Trong này thông đến nhiều địa phương như vậy, Hàn mỗ sắp tới cũng định một mình hành động, chỉ cần không chọn những nơi đặc biệt khiến người chú ý, thì chắc sẽ không có gì nguy hiểm."

"Thì ra là thế! Nhưng Phú mỗ cũng không dám một mình hành động, nếu bị Ngân Sí Dạ XoaNgân Sí Dạ Xoa kia và Sư Cầm Thú đánh lén, tại hạ cũng không có sức tự bảo vệ. Tại hạ và Bạch đạo hữu chọn cùng một bậc thềm đá đi thôi. Có thể có thu hoạch thì phải dựa vào cơ duyên."

Lão giả sau một lúc trầm mặc cười khổ trả lời.

Vị Cửu U tông trưởng lão này thật không có ý than oán. Dù sao nhiều người như vậy tìm bảo vật, đích xác là không thích hợp cho nhiều người hướng ở địa phương tìm kiếm mấy. Nếu không thì khi thực sự xuất hiện bảo vật quý hiếm gì thì sẽ không tránh khỏi một phen tranh đoạt.

Mà thần thông Hàn Lập hiển lộ so với hắn và Bạch Dao Di cao hơn rất nhiều, chẳng bằng chia tay ở nơi đây phân nhau mà đi.

"Phú huynh, Hàn đạo hữu! Chúng ta đi trước."

Đại hán bên kia tựa hồ cũng thương lượng xong, lập tức hướng bên này lên tiếng nói, rồi hai người một tổ đi một vòng đến trước mấy tấm bia đá, phân chia hai đường rồi bay vào trong hai bậc thềm đá.

Không lâu sau, thân ảnh bọn họ hòa vào trong linh vụ đằng xa, không thấy bóng dáng

Lúc này lão giả họ Phú cùng Bạch Dao Di cũng đã truyền âm xong, sau khi cùng Hàn Lập cáo từ một tiếng, hai người cũng chọn một thềm đá không ai đi khẩn cấp thi triển khinh thân thuật rời đi.

Quảng trường rộng như thế, trong nửa khắc chỉ còn lại một mình Hàn Lập mà thôi.

Nhìn bốn phía trống không, trên mặt Hàn Lập lộ ra một tia cười lạnh, mắt đảo qua những tấm bia đá kia.

Ngoại trừ Côn Ngô điện và Trấn Ma tháp thoáng nghe là đã biết chúng chính là trọng địa của Côn Ngô Sơn có vài nhóm người đã đi qua, còn lại đều là những nơi mơ hồ không rõ khiến người ta không thể phán đoán phải đi tới nơi nào.

"Tuệ Minh các, Tường Vân điện, Câu Ngọc đàm. Chú Linh đường. Chẳng lẽ có quan hệ với luyện khí sao."

Ánh mắt Hàn Lập liền dừng lại trên tấm bia đá nào đó.

Hắn tuy rằng biết Côn Ngô điện, Linh Bảo các, đi tới những nơi như vậy thì càng có khả năng tìm được trọng bảo. Nhưng tu sĩ đi nơi ấy khẳng định là không ít. Hắn không có hứng thú liều cái mạng nhỏ của mình.

Một khi đã lấy được Bồi Anh đan thì chuyện có thể bình yên thoát khỏi nơi đây mới là chuyện căn bản nhất.

Hàn Lập cân nhắc trong lòng, cảm thấy Chú Linh đường này chắc không có người nào đến, mà hắn lại cảm thấy có chút hứng thú, thân hình lập tức nhoáng lên, tiến lên bậc thềm phía sau tấm bia đá hướng lên núi mà đi.

Thân hình Hàn Lập vừa biến mất không lâu, giữa trung tâm của quảng trường hoàng mang chớp động, Ngân Sí Dạ Xoa, xú phụ, Sư Cầm Thú ba yêu vật từ trong hào quang đồng thời hiện hình.

"Thổ độn thuật, cũng chỉ có thể thi triển đến vậy. Tiến về phía trước sẽ gặp phải cấm chế dưới đất."

Ngân Sí Dạ Xoa đem quang hoa thu lại, quay đầu nhìn thềm đá hướng Côn Ngô điện, chậm rãi nói.

"Nơi này lưu lại linh khí dao động rất cường liệt, xem ra những tu sĩ nhân loại mới vừa phá trừ pháp trận này."

Xú phụ hai tay chống thắt lưng nói.

Đúng lúc này Sư Cầm Thú đột nhiên gầm nhẹ hai tiếng, sau đó hai cánh mở rộng, bay đến lên tầng không trung thâm thấp, liên tiếp bay quanh vài vòng qua mấy tấm bia đá rồi quay trở về.

"Những địa phương này đều có người đi qua! Chậc chậc, sư cầm đạo hữu khứu giác thật đúng là linh mẫn." Ngân Sí Dạ Xoa giật mình rồi liên nở nụ cười.

"Như vậy cũng tốt. Những tu sĩ nhân loại đó tách ra hành động thì cướp đoạt bổn mệnh bài càng dễ dàng hơn. Chẳng qua, những tu sĩ xông vào Côn Ngô điện nếu thần thông không mạnh, chỉ sợ còn không thể bài trừ cấm chế của điện này."

Xú phụ chân mày nhíu lại trở nên lo lắng.

"Hừ, không quan hệ. Nếu những nhân loại không được, ta sẽ âm thầm giúp bọn họ một tay. Chỉ cần không đụng đến mấy loại cấm chế khắc chế chúng ta kia, mấy cái còn lại chúng ta có vài phần

nắm chắc."

Ngân Sí Dạ Xoa ưỡng ngực nói.

"Đã là như vậy, chúng ta đi thôi. Trước hết hãy nhìn xem tu sĩ đi qua thềm đá nầy rốt cuộc là những người nào? Quỷ dạ xoa huynh, trong ba người chúng ta, ẩn nặc thuật của ngươi là cao minh nhất, ngươi xuất thủ thay bọn ta ẩn dấu thân hình đi thôi."

Xú phụ đỉnh đạc nói.

"Được."

Ngân Sí Dạ Xoa không chút để tâm đáp ứng.

Sau đó hai cánh trên lưng nhè nhẹ run lên, một cỗ ngân hà từ phía trên tuôn ra và đồng thời cuộn bọn họ vào trong, sau đó hào quang chợt lóe yêu vật đã ẩn nấp không còn thấy.

Lúc này, tại thạch đình giữa sườn núi Côn Ngô Sơn, một ngũ sắc khổng tước vừa mới từ trong quang mạc xuất hiện nửa người.

Đối với chuyện này, Hàn Lập tự nhiên không biết đến.

Hắn giờ phút này mũi chân vừa điểm, thân hình như không trọng lượng, bắn xa mấy trượng, sau mấy ngõ rẽ quanh co, bạch ngọc quảng trường đã sớm chìm về phía sau vô tung vô ảnh.

Dọc theo hai bên thềm đá đều là một số linh thụ cao lớn, trong số đó có một ít Hàn Lập nhận biết, cũng có cây chưa từng thấy qua.

Hắn đối với nơi đây có chút hứng thú.

Những cây mộc thụ tại Côn Ngô sơn cũng không biết sinh trưởng đã bao nhiêu vạn năm, cho dù vốn là linh mộc bình thường, giờ cũng đều trở thành vật liệu luyện khí tốt nhất.

Bất quá, Hàn Lập tự nhiên sẽ không vì mấy thứ này mà chậm lại cước bộ. Sau khi đi được chừng một khắc (mười lăm phút), trước mắt chợt trở nên sáng ngời.

Phía xa xa thấp thoáng thấy được một lầu các to lớn.

Mặt của Hàn Lập lộ một tia vui mừng, lập tức thân hình nhanh hơn vài phần, trong nháy mắt đi đến cuối thềm đá, nhưng lập tức dừng bước, thần sắc khẽ thay đổi.

Bởi vì trước mặt có một tầng bạch quang chắn ngang trước mắt, nhìn xuyên qua quang mạc (tấm màn ánh sáng) có thể nhìn thấy được một bức tường xanh to lớn, nhìn kĩ thấy thật hoành tráng, cao sáu bảy trượng, che kín hoàn toàn tất cả mọi thứ ở phía sau. Nhưng đối mặt với thềm đá lại có một bi lâu cao lớn, phía sau bức tường có thể thoáng thấy một tòa lâu vũ to lớn, mà ở bi lâu thấy được đỉnh chóp, dùng ngân phấn viết ba chữ to *"Chú Linh đường"*.

Hàn Lập nhìn khắp nơi, quang mạc rộng lớn dị thường, đem tất cả trang viên Chú Linh đường này bao bọc vào trong, thực không có gì có thể tiến vào.

Nhìn cách của thượng cổ tu sĩ năm đó phong ấn tòa núi này, trước khi đi đã bày bố các loại cấm chế, tất cả mọi thứ trong đấy đều được bảo vệ, có lẽ bọn họ nghĩ rằng sau này còn có cơ hội trở về.

Hắn trong lòng hờ hững, nhưng động tác không chút nào trì hoãn, tay áo bào run lên, một đạo kim quang bắn vụt ra hung hăng đánh lên quang mạc.

"Rắc" một tiếng giòn vang, phi kiếm biến thành một đạo kiếm quang sắc bén, mạnh mẽ chém sâu vào quang mạc mấy thước, nhưng lại không thể tiến thêm chút nào đành phải dừng lại.

Bạch sắc quang mạc bị phá vỡ một chút, nhưng liền khôi phục lại bộ dáng ban đầu.

Hàn Lập nhíu mày, giơ tay lên hướng quang mạc điểm một cái, *"sưu"* một tiếng, phi kiếm lập tức bay vụt trở về. Quang mạc bị tách ra lại tái hợp lần nữa.

Nhìn thấy quang mạc chỉ dày chừng mười thước, Hàn Lập đánh giá, cho dù vận dụng cự kiếm thuật để công kích chỉ sợ cũng không có hiệu quả. Dù sao loại cấm chế bình chướng (cái chắn) như vậy, nếu không thể một kích phá huỷ, cơ hồ có thể trong khoảnh khắc lại khôi phục như lúc ban đầu.

Đương nhiên nếu là hắn hữu tâm thì cũng có thể thả ra phệ kim trùng để chậm rãi cắn nuốt linh lực trên quang mạc, phỏng chừng mất thời gian mấy ngày, cũng có thể phá được cấm chế này.

Nhưng hắn sao lại có nhiều hơn thời gian để từ từ chờ đợi như vậy.

Sau một hồi toan tính, trong lòng hắn lập tức có quyết định, tay khẽ vỗ túi trữ vật bên hông, một đoàn quang ảnh quyền đầu bắn ra, sau khi lượn một vòng, một vũ phiến (quạt) cổ xưa xuất hiện, trên bề mặt kim ngân hồng linh mang ba màu chớp động không thôi.

Hướng lên không trung vẫy tay một cái, vũ phiến phát ra một tiếng phượng minh (phượng gáy) liền bay xuống nằm vào trong tay của Hàn Lập.

Sau đó hai tay chà xát mạnh mẽ, hào quang đại phóng, vũ phiến hóa lớn cỡ vài thước.

Hàn Lập đơn thủ xích sơn, ánh mắt lạnh như băng liếc nhìn quang mang trước mặt, bảo phiến trong tay khẽ phất.

"Phốc" một tiếng, hắn gian nan khống chế pháp lực trong cơ thể, trên vũ phiến tuy rằng cũng trào ra một cổ tam sắc hỏa diễm, nhưng lúc này đây này lửa tịnh chưa hóa thành hiện thân hỏa phượng, mà trực tiếp phun lên trên quang mạc. Kết quả nơi hỏa diễm đi qua giống như xuân dương dung tuyết (ánh mặt trời mùa xuân chiếu tới, tuyết tan), quang mạc nhất thời nhanh chóng hòa tan biến mất dưới tốc độ có thể thấy được với mắt thường, trong nháy mắt trên quang mạc xuất hiện một lỗ to.

Hàn Lập ánh mắt lóe lên, Tam Diễm Phiến trong tay vừa thu lại, thân hình lập tức hóa thành một đạo thanh hồng, trực tiếp bắn vào bên trong quang mạc.

Thanh hồng quang hoa chợt tắt, thân hình Hàn Lập tại trước mặt bi lâu hiện ra, sau đó quay đầu nhìn thoáng qua.

Chỉ thấy trong khoảng nửa khắc, quang mạc lại bắt đầu kết hợp lại lành lặn.

Hàn Lập khóe miệng lộ ra một tia cười khổ. Xem ra lúc trở ra ngoài, còn phải tốn công sức một phen mới được.

Nghĩ đến đây, hắn xem xét lại pháp lực trong thể nội. Tuy rằng vì từng có kinh nghiệm một lần vận dụng Tam Diễm Phiến, lúc này thao túng vũ phiến này chỉ có vận dụng ít hơn nửa uy lực, nhưng pháp lực vẫn còn tổn thất gần đến một phần ba.

Hắn lắc đầu, quay người lại, nhanh chóng hướng lâu các sau bức tường đá đi đến.

Phía trước là vài toà lầu các kiểu dáng giống nhau, đều là tiểu lâu cỡ hai tầng, cao khoảng hơn mười trượng. Hàn Lập tùy ý bước vào lối vào gần đấy của một tòa lầu liền phát hiện, bên trong trống rỗng, ngoại trừ một chút bàn ghế ra, thì nhìn trống không chẳng có vật gì. Tựa hồ đây chính là địa phương chuyên cho cung nhân nghỉ ngơi.

Xem ra cho dù bên trong có chút vật phẩm tư nhân, thì khi thượng cổ tu sĩ rút lui thì đã sớm thu thập sạch sẽ.

Tuy rằng trong lòng sớm có dự liệu, Hàn Lập u ám thở dài.

Kể từ đó, hắn đối với những lầu các khác cũng không ôm hy vọng quá lớn.

Quả thật như vậy, sau khi không ngừng tham quan một loạt lầu giống nhau như đúc, hắn vẫn không thu hoạch được gì.

Những toà thạch ốc khác giống như kho hàng, cũng đều rỗng tuếch.

Vô luận thạch giá hay thạch đài bên trong, hay thùng kim chúc cự đại, toàn bộ đều rỗng tuếch, ngay cả bóng dáng của vật liệu luyện khí cũng không có lấy một chút. Điều này khiến Hàn Lập cảm thấy bực mình, sắp chuyển qua một tiểu địa phương khác.

Đang lúc Hàn Lập từ trong một tòa thạch phòng cuối cùng đi ra, đứng trước một tòa thạch điện.

Thạch điện này nhìn không lớn mấy, cùng lắm là rộng hơn trăm trượng, nhưng bề ngoài toàn thể đỏ đậm, giống như một tòa thạch điện bị hỏa diễm thiêu đốt.

"Hóa Linh điện "

Hàn Lập nhìn bảng hiệu hỏa hồng bên trên cửa điện, thấp giọng tự thì thào.

Tuy rằng đang đứng ở ngoài thạch điện, nhưng một cổ khí tức nóng bức từ trong điện cũng đã ập vào mặt Hàn Lập.

Hắn trong lòng vừa động, chắp tay sau lưng tiêu sái đi vào.

Kết quả người vừa mới vừa tiến vào cửa điện, hai tai lập tức truyền đến tiếng lôi minh ầm vang, điều này khiến hai mắt Hàn Lập nhíu lại, ánh mắt vội vàng hướng trong điện đảo qua một lượt.

------oOo------

Chương 1007

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cự Đỉnh

Chỉ thấy bên trong đại điện rộng hơn mười trượng, bốn phía có từng đợt hồng hà* lan tỏa, mười cây hỏa trụ chống đỡ, trên có khắc những pho tượng của xích giao trông rất sống động, từ đầu xích giao phun ra những cỗ hồng hà được ngưng tụ che kín trên một cự đỉnh tại ngay giữa đại điện.

*: hồng hà ở đây là những quầng mây đỏ thường thấy khi hoàng hôn, hay còn gọi là ráng chiều

Đỉnh này cao khoảng sáu bảy trượng, kiểu dáng cổ xưa, giống như đỉnh lô Hàn Lập trước kia đã gặp qua, nhưng chỉ khác là cái này to khổng lồ.

Nhưng khiến Hàn Lập kinh ngạc chính là vật ấy bị hồng hà nung khô đến toàn thân đỏ đậm, đã sớm nhìn không ra màu nguyên thủy, bên ngoài phát ra nhiệt độ cực nóng, cho dù cách xa hai ba mươi trượng, vẫn khiến hắn có một loại cảm giác như đang đứng trong núi lửa.

Sau khi tiến vào điện, chẳng những miệng khô lưỡi nóng, da thịt lộ bên ngoài lập tức cảm thấy nóng bỏng như bị kim đâm. Chắc chắn rằng nếu không phải được hộ thể linh quang tự động hình thành một cái thanh quang tráo, hắn cũng e rằng khi tiến vào điện thì trong nháy mắt sẽ phải chịu khổ không nhỏ.

Bất quá khi gặp phải loại tình hình này, Hàn Lập không buồn giận ngược lại trở nên vui mừng.

Ánh mắt đảo lên đám hồng hà rồi dừng trên cự đỉnh.

Lúc này cái đỉnh ở giữa đại điện chợt động, từ trong đỉnh phát ra từng trận lôi minh. Với kinh nghiệm luyện khí của Hàn Lập, tình hình trong đỉnh như vậy hẳn là đang luyện thứ gì đó.

Xem ra cuối cùng cũng không đến nỗi trắng tay!

Trong lòng nghĩ như thế, Hàn Lập thở dài một hơi, liền tránh những cổ hồng hà được phun ra, thân hình linh hoạt sau vài cái lắc mình, đã thong dong hướng đến cự đỉnh.

Lúc chỉ còn cách chiếc đỉnh sáu bảy trượng, cước bộ Hàn Lập chậm lại, đồng thời thần thức cảm ứng hỏa linh lực kinh người ẩn chứa trên cự đỉnh đang chầm chậm di chuyển vòng quanh.

Không quản bên trong có vật gì, đã trải qua hơn vạn năm rèn luyện vậy cũng đã sớm biến hóa thành một vật không thể biết được, cho dù lòng hiếu kỳ nổi lên cũng sẽ không mạo muội mở ra như vậy.

Sau khi đảo quanh bảy tám vòng, cước bộ Hàn Lập dừng lại. Ánh mắt suy tư bắt đầu hướng phần đại điện còn lại nhìn qua.

Đã nhiều năm qua mà đám hỏa trụ và cự đỉnh vẫn còn tác dụng. Ở phụ cận khẳng định có pháp trận nào đó kích phát quanh năm. Chuyện hắn phải làm chính là tìm ra trận nhãn khống chế pháp trận đem phá hủy, khiến hỏa trụ bốn phía tạm thời dừng lại mới có thể lấy được bảo vật.

Bởi vì pháp trận chính là để khống chế, vốn không có mấy tác dụng che dấu hay ẩn tàng, kết quả một lát sau, lam mang trong đồng tử của hắn chợt lóe, bỗng nhiên nhìn thẳng một góc nào đó của đại điện không chớp mắt, khóe miệng hiện lên một nét cười khẽ.

Hắn không hề để ý tới cự đỉnh, một tay dương lên, một đạo kim quang dài gần một trượng từ trong lòng bàn tay trực tiếp phóng ra đánh lên mặt đất tại góc điện ấy.

"Oành" một tiếng nổ vang. Tại góc điện một đoàn kim mang bạo liệt bắn ra. Hào quang của mười mấy cây hỏa trụ chợt lóe, đầu của xích giao đang phun hồng hà bất chợt đồng thời ngừng phun.

Sau khi kim mang biến mất, một cái hố to gần một trượng xuất hiện tại nơi này. Tại quanh miệng hố còn sót lại tàn vật của trận pháp bị phá vỡ, một thanh kim sắc tiểu kiếm dài cỡ vài tấc, thản nhiên phiêu phù tại không trung trên cái hố.

Phi kiếm không ngờ đem một trận bàn chôn ở nơi đây biến thành hư ảo. Một tòa pháp trận cỡ trung khống chế khắp cả tòa đại điện dưới đất tự nhiên lập tức đình chỉ vận chuyển.

Sau đó Hàn Lập mỉm cười, hướng phía xa xa vẫy một cái. Phi kiếm gào rít quay trở lại, sau khi lượn quanh một vòng liền biến vào trong tay áo.

Lúc này không có hỏa trụ bổ sung, hồng hà trên cự đỉnh nên rốt cuộc cũng tan dần.

Hàn Lập lại không lập tức để tâm đến cự đỉnh, ngược lại cúi đầu nhìn mặt đất, trong mắt lam mang chớp động, hiện ra vẻ ngạc nhiên.

Không có pháp trận che dấu hắn mới có thể phát hiện dưới đất hơn mười trượng là một mảng lửa đỏ. Cả tòa đại điện được xây trên một hỏa trì cực phẩm. Trách không được, hỏa trụ bốn phía có thể cuồn cuộn không ngừng cung cấp hỏa hà bấy lâu nay không suy giảm.

Trong lòng Hàn Lập hiểu rõ bèn thu lại ánh mắt, rồi chuyển mắt thoáng nhìn về phía cự đỉnh, trước hết muốn xem rõ bên trong đỉnh rốt cuộc luyện vật gì rồi mới tính.

Kết quả khiến hắn không khỏi giật mình.

Bởi vì lọt vào tầm mắt là một mảng lửa đỏ so với địa hỏa chi trì lúc trước tựa hồ còn muốn đỏ sậm hơn. Hắn chưa kịp thấy rõ đấy là cái chi, thì cái đỉnh phát ra một trận vù vù thông linh, cùng với một tiếng *"xột xoạt"*, một tầng hỏa diễm đỏ sậm xuất hiện và đem đỉnh bao vào trong.

Hàn Lập miệng khẽ nhếch, trên mặt đầy vẻ ngạc nhiên. Bất quá trong nháy mắt, sau khi cân nhắc một lượt, biểu tình lộ ra đầy nét kinh hỉ.

Thì ra đỉnh lô này trải qua nhiều năm rèn luyện, hấp thu địa hỏa lực sớm tinh thuần tới một mức đáng sợ, khiến pháp khí bình thường thuở ban đầu tự hành tiến giai hóa thành một kiện dị bảo hỏa thuộc tính, giờ đây đã trở nên thông linh đến thế.

Loại sự tình này thông qua dài thời gian quán chú linh lực thuộc tính nào đó khiến pháp khí tự hành thăng giai, tại tu tiên giới trước kia cũng không phải không có, người có thể tìm được bảo vật lực thực kinh người. Nhưng loại bảo vật này đa số đều là là nhờ có cơ duyên xảo hợp mới có thể hình thành.

Năm đó có một ít tu tiên tông môn cũng đã từng dùng qua phương pháp này để thử luyện chế một ít cao giai bảo vật, nhưng không được bao lâu đã đều bỏ qua không thử nữa.

Bởi vì dùng loại phương pháp này chẳng những hao tốn thời gian, thường phải mất hơn ngàn năm thời gian, nỗ lực của mấy đời tu sĩ, hơn nữa xác xuất thành công cũng thấp đến đáng thương. Nếu ngẫu nhiên thành công, uy lực của bảo vật tăng lên cũng chỉ là một chút, nhưng thời gian và tài nguyên tiêu phí so ra căn bản không đủ đền bù những tổn thất và rất là không đáng.

Mà lô đỉnh trước mắt khẳng định là không phải những cổ tu năm đó muốn dùng phương pháp này để đề thăng cấp bậc, quá nửa là cổ tu phụ trách hóa linh điện đang luyện chế tới thời điểm mấu chốt thì không biết vì sao lại không thể không rút lui khỏi núi. Trong lúc lâm vào đường cùng, mới khởi động pháp trận trong điện để tự hành luyện vật trong cự đỉnh.

Đại khái bọn họ còn tưởng rằng chính mình hoặc là môn nhân sau này còn có cơ hội để trở lại lấy vật ấy.

Bất quá chuyện này chỉ có tại ngọn núi bị phong ấn mấy vạn năm này mới có thể phát sinh.

Dù sao cho dù là thượng cổ tu sĩ đi nữa thì cũng không ai ăn no rỗi hơi để dùng địa hỏa rèn luyện một vật ngoài vạn năm. Bằng không chưa luyện chế xong, thì tu sĩ phụ trách luyện chế trước đó đã lâm vào đại hạn mà tọa hóa mất rồi.

Con mắt Hàn Lập nhẹ chuyển động, đoán những sự việc của năm đó, hộ thể linh quang đồng thời tự hành đại thịnh, kháng lại nhiệt độ so với lúc trước cơ hồ cao hơn gấp mấy lần.

Sau một lúc trầm ngâm, bàn tay đột nhiên đưa đến phần eo vỗ một cái, lật ra trong tay một sấp lam sắc trận kỳ.

Sau đó thân hình hắn trong đại điện bay nhanh đi, những lá trận kỳ tiến nhập vào các góc của đại điện.

Sau đó Hàn Lập trở lại phía trước cự đỉnh, sau khi dò xét thêm một lần vật trước mắt, trong miệng vang lên những chú ngữ, một tầng vòng bảo hộ màu lam nhanh chóng xuất hiện bên trong đại điện, một lượt đem Hàn Lập và cả cự đỉnh đồng thời bao lại.

Khí tức vốn cực nóng tại đây dưới tác dụng của vòng bảo hộ thủy thuộc tính, cũng đã bị thu liễm không ít.

Hàn Lập vẫn chưa dừng tay, túi linh thú liền được tiện tay đưa lên giữa không trung, một con tuyết bạch ngô công (con rết) dài nửa thước, triển động hai cánh bắn ra.

Chính là một đôi lục dực sương công đã tiến hóa.

Con ngô công này bay vòng vòng linh hoạt dị thường, trong tiếng vù vù toàn bộ hội tụ tại trên không của cự đỉnh, giương nanh múa vuốt, bộ dáng vận sức chờ phát động.

Hàn Lập mới yên tâm một chút, hai tay chà xát, một tầng tử diễm bỗng nhiên hiện ra thành hình một bàn tay, sau đó không khách khí hướng cự đỉnh trên hư không chụp tới.

Một bàn tay tử sắc to lớn lại xuất hiện trên thượng không của cự đỉnh, sau đó không chút khách khí nắm vào nắp của cự đỉnh.

Cự đỉnh oanh oanh khẽ run, xích hồng hỏa diễm trên đỉnh tăng vọt lên một chút, trong khoảnh khắc ngưng kết thành một con xích hồng hỏa điểu, miệng phun xích diễm nghênh đón bàn tay to.

Tiếng nổ khác thường từ nơi xích diễm và tử mang chạm nhau lập tức vang lên, xích diễm tử mang chớp động rồi đan xen vào nhau, hỏa điểu không ngờ lại có thể nhất thời chế trụ tử thủ, khiến nó lập tức bị áp chế.

Hàn Lập thấy vậy trong mắt hiện lên một tia dị sắc, miệng không chút trì hoãn phát ra một tiếng hô trầm thấp.

Lục dực sương công vốn lượn quanh trên không của cự đỉnh nghe được âm thanh trầm thấp này, lập tức cái miệng đồng thời hé to, những cổ bạch sắc hàn khí từ không trung tuôn ra, cấp tốc đem hỏa điểu kia và hỏa đỉnh phía dưới đồng thời bao vào trong.

Cùng lúc đó, Hàn Lập cũng nâng tay hướng về phía bàn tay to do tử la cực hỏa biến thành, ngưng trọng điểm tới.

Dưới sự thôi thúc của pháp quyết, không khí cuồng trướng gấp mấy lần, hàn khí uy thế kinh người phối hợp lục dực sương công, dưới cự lực của năm ngón tay, xích hồng hỏa điểu rốt cục bị bóp nát, sau đó tử thủ không chút do dự chụp xuống cái đỉnh phía dưới.

"Đang!" Một tiếng khẽ vang, vốn lấy thần thông của cái đỉnh này khẳng định không chỉ có mấy cái uy năng này, nhưng dù sao cũng là đồ vật có linh tính không có chủ nhân điều khiển, nên bị Hàn Lập dễ dàng đánh bay xa mấy trượng.

Hàn Lập đang muốn nhìn kỹ xem trong đỉnh rốt cuộc có gì vật, lại đột nhiên nghe *"Dát"* một tiếng chim hót cực kỳ khó nghe, sau đó một đạo xích mang từ trong đỉnh bắn ra, bay thẳng đến đỉnh chóp của đại điện, tốc độ nhanh vô cùng, xuyên qua chỗ hai con tuyết bạch ngô công, khiến chúng căn bản không kịp phản ứng.

"Phanh" một tiếng sau, đầu của xích mang đụng vào lam sắc quang mang phía trên, chỉ một khắc sau đã khiến quang mạc dung hóa phân giải, trong nháy mắt bộ dáng như sắp bị xuyên thủng.

Tuy trong lòng Hàn Lập có hơi giật mình, nhưng tất nhiên không thể để vật ấy thật sự bay mất, mười ngón lập tức không chút nghĩ ngợi điểm ra, nhất thời hơn mười đạo thanh sắc kiếm khí liên tiếp bắn ra, sau khi lóe lên liền chuẩn xác vô cùng đánh lên trên hồng mang.

Một trận lách bách lập tức vang lên, hồng mang kia tuy rằng không bị kiếm khí đánh bay ra ngoài, nhưng mỗi khi bị đánh trúng một lần, quang mang cũng ảm đạm thêm vài phần, hơn mười đạo kiếm khí luân phiên đánh tới, nó đã trở nên lung lay sắp sụp đổ.

Hồng mang tựa hồ cũng biết là không ổn, bản thân lập tức run lên rồi đổi phương hướng phóng đi.

Nhưng tử quang đột nhiên từ phía sau chợt lóe, một bàn tay to màu tím từ không khí phù hiện, nhanh như chớp chụp tới, chụp được một mảng hồng mang vào trong tay.

Sau đó bàn tay to hướng thẳng đến Hàn Lập bay vụt xuống.

Lúc này, cái nắp của cự đỉnh bị mở ra, cự đỉnh tựa hồ như đã mất đi sức phản kháng, chẳng những tiếng sấm sét bên trong đã ngừng lại, hỏa diễm bên ngoài cũng tự động biến mất, liền bị hàn khí của lục dực sương công trực tiếp đông lại thành một khối cự băng trong suốt.

Bất quá, Hàn Lập lúc này bất chấp tình hình của cái đỉnh, ánh mắt toàn bộ bị hấp dẫn bởi một vật gì đóvừa tới tay.

"Đây là thái dương tinh hỏa!"

Hàn Lập nhìn chằm chằm vật ấy, sợ hãi bất định lẩm bẩm nói.

"Cái này đương nhiên không phải thái dương tinh hỏa, mà là thái âm chân hỏa nổi danh cùng với thái dương tinh hỏa, là một trong tam đại chân linh chi hỏa ở nhân giới!"

Một âm thanh dễ nghe mà Hàn Lập đã lâu rồi không có nghe thấy, đột nhiên từ trong thần thức của hắn ung dung truyền đến.

------oOo------

Chương 1008: Thái Âm Chân Hỏa

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ngân Nguyệt, ngươi tỉnh lại rồi?"

Hàn Lập trong lòng vui vẻ đến ngây ngốc, nhưng âm thanh vẫn trấn định hỏi.

"Đúng vậy, vào thời điểm chủ nhân vừa tiến vào đại điện, ta cũng vừa thức tỉnh. Tu dưỡng mấy năm nay cũng chỉ có thể khiến ta miễn cưỡng thức tỉnh mà thôi, chỉ sợ không thể tại những phương diện khác vì chủ nhân xuất thủ."

Ngân Nguyệt chậm rãi nói.

"Thần thức của ngươi không có bị hao tổn sao?"

Tuy rằng nghe như vậy như là không có vấn đề gì, nhưng Hàn Lập lại mập mờ cảm thấy Ngân Nguyệt tình hình tựa hồ có chút gì không ổn, không khỏi nhướng mày hỏi.

"Không có việc gì, chính là lúc ngủ say mới khiến ta hồi phục bộ phận nhỏ của trí nhớ, có chút không thích ứng mà thôi."

Ngân Nguyệt miễn cưỡng cười trả lời.

"Khôi phục bộ phận trí nhớ?"

Hàn Lập chân mày nhướng lên, có chút ngoài ý muốn.

"Đúng vậy, chỉ cảm thấy chuyện trước kia của mình phi thường xa xôi, như là một người khác. Nhưng đại bộ phận trí nhớ thì không cách nào nhớ được."

Ngân Nguyệt thở dài một tiếng, tựa hồ có chút thương cảm.

"Có thể nhớ lại chút chuyện cũ, đây cũng là một chuyện tốt. Có lẽ thêm một chút thời gian, thì ngươi sẽ có thể nhớ lại!"

Sau khi trầm mặc một lúc, Hàn Lập dùng ngữ khí nhẹ nhàng an ủi.

"Có lẽ vậy."

Ngân Nguyệt thì thào trả lời.

"Đúng rồi, ngươi nói đây là thái âm chân hỏa?"

Hàn Lập chuyển đề tài, ngón tay chỉ vào vật nằm trong bàn tay đang bị tử diễm vây kín, kinh ngạc hỏi.

Chỉ thấy trong vòng tử diễm bao vây, một tiểu đoàn hồng hỏa diễm không ngừng biến hóa thành các loại phi cầm nhỏ bé tả xung hữu đột, giống hệt như vật còn sống, thật sự linh tính mười phần.

"Nô tỳ nói không sai. Đây đích xác là một đoàn âm hỏa chi tinh. Trong trí nhớ của ta, đoàn chân hỏa này còn là cấp bậc thấp nhất. Nếu không cũng sẽ không bị vài đạo kiếm khí vừa kích tới thì linh tính bị tổn hao nhiều. Bất quá cũng may mắn đây là thái âm chân hỏa mà không phải thái dương tinh hỏa. Tuy rằng đồng dạng chí âm chí hàn, nhưng chân hỏa này vừa mới sinh ra không bao lâu uy năng so với tử la cực hỏa còn thấp hơn rất nhiều. Nếu không thì dù có dùng tử la cực hỏa cũng không thể vây khốn loại hỏa này. Mà nếu là thái dương tinh hỏa, chỉ sợ cấp bậc thấp nhất cũng phải liều mạng tổn thất chút căn nguyên lực, cũng có thể phá vỡ tử la cực hỏa mà đào tẩu. Bất quá loại lửa này đào tạo đến cao giai, về sau uy lực tuyệt đối sẽ ở trên tử la cực hỏa, bằng không thì cũng sẽ không cùng thái dương tinh hỏa nổi danh, cùng liệt vào nhân giới tam đại chân linh chi hỏa."

Ngân Nguyệt giải thích cặn kẽ cho Hàn Lập.

"Chân hỏa này đáng sợ như vậy sao? Cái gì là tam đại chân linh

chi hỏa. Ta thực chưa bao giờ nghe người ta nói qua."

Hàn Lập nhìn chằm chằm linh hỏa trước mắt, có chút bắt đầu tin tưởng.

Dù sao này đoàn xích hồng thoạt nhìn linh tính mười phần nhưng vẫn chưa thực khiến hắn cảm thấy khó đối phó bao nhiêu.

"Tam đại chân linh chi hỏa là vật ta tự nhiên nhận biết được. Xem ra ta cũng biết một vài điều, cũng đúng là không ít."

Ngân Nguyệt cười khổ một tiếng.

"Vốn tồn tại trong đầu ngươi. Xem ra loại chân hỏa này không phải là giả. Chân hỏa này cũng là chí hàn âm hỏa không biết có bị tử la cực hỏa của ta thôn phệ dung hợp chăng?"

Hàn Lập trong mắt chợt lóe, có chút suy tư.

"Nên là vậy. Bất quá muốn tử la cực hỏa thôn phệ chân hỏa này, chẳng bằng để chân hỏa này thôn phệ tử la cực hỏa. Dù sao chân hỏa này cũng có một tia linh tính ở trong, nếu bị hủy như vậy thật sự rất đáng tiếc có thể vì vậy mà uy lực giảm đi rất nhiều."

Ngân Nguyệt nhắc nhở.

"Uhm, ngươi nói có lý. Chẳng qua trước đó, ta phải có khả năng luyện hóa chân hỏa này trước mới được. Nó có một tia linh tính, ngược lại luyện hóa không dễ dàng."

Hàn Lập gật gật đầu.

"Nhưng chủ nhân, chân hỏa này tốt nhất còn có thể hấp thu một ít thái dương tinh hỏa. Nếu là như vậy, âm dương giao hội, lại thêm tử la cực hỏa uy lực sẽ khó có thể tưởng tượng được uy lực của chân hỏa này. Chỉ sợ tại nhân giới thật sự không có gì không thể thiêu đốt."

Ngân Nguyệt cười dài nói.

"Thái dương tinh hỏa? Nếu có thể bắt giữ chân hỏa này, tự nhiên là tốt nhất. Nhưng ta nghe Đại Diễn thần quân đã từng nói, thái dương tinh hỏa kia căn bản không phải tu sĩ thế giới chúng ta có thể bắt giữ được, chỉ là si tâm vọng tưởng thôi."

Hàn Lập nhíu nhíu mày, có chút bất đắc dĩ nói.

"Điều này cũng đúng. Bất quá chủ nhân một khi đã chiếm được thái âm chân hỏa này cùng thái dương tinh hỏa tương sinh tương khắc. Có lẽ có thể lợi dụng chân hỏa này bắt giữ lấy tinh hỏa."

Ngân Nguyệt chần chờ nói, hiển nhiên không quá khẳng định phương pháp này có dùng được hay không.

"Việc này về sau rồi mới nói. Thái âm chân hỏa này còn không biết khi nào mới có thể luyện hóa được."

Hàn Lập trong lòng vừa động, nhưng vẫn lắc đầu.

Sau khi Ngân Nguyệt nghe Hàn Lập nói như thế liền cười, không hề đề cập lại việc này mà chuyển đề tài nhắc nhở:

"Chủ nhân, thái âm chân hỏa này cần phải hạ một cấm chế trước rồi mới có thể thu hồi được. Nếu không mà có chút lơi là thì sẽ có khả năng phá khống chế mà chạy thoát."

"Uhm, chuyện này ta tự nhiên sẽ liệu!"

Hàn Lập cười hắc hắc, đột nhiên cầm trong tay tử diễm hướng không trung ném đi.

Nhất thời một đoàn tử diễm bao vây lấy âm hỏa nhẹ nhàng phiêu phù ở đỉnh đầu.

Tiếp theo mười ngón lập tức bắn ra, từng đạo hồ quang tinh tế như tơ không ngừng bắn ra, trong nháy mắt đã đem tử diễm cùng với âm hỏa quấn thành một đại kim cầu cỡ bằng nắm tay, kim quang chói lọi.

Ngân Nguyệt phảng phất khẽ cười một tiếng.

Thủ đoạn này Hàn Lập lúc trước đùng để nhốt kiền lam băng diễm, thủ pháp cơ hồ giống y hệt. Chỉ là lấy tu vi hiện tại của hắn, thủ pháp tự nhiên sớm thuần thục vô cùng.

Sau đó Hàn Lập lấy ra một cái xích hồng ngọc hạp, đem kim cầu thu vào trong. Sau đó ánh mắt mới vừa chuyển đến trên cự đỉnh bị băng phong kia.

"Loại chí âm chân hỏa này, theo lý thuyết nên đản sinh tại một nơi lạnh vô cùng mới phải, nhưng vừa rồi lại từ trong lô đỉnh này bay ra, thật sự có chút quái dị. Chẳng lẽ vật lúc trước rèn luyện, là vật kỳ hàn, mới âm dương giao hội đản sinh ra chân hỏa này?"

Hàn Lập sờ sờ cằm, lâm vào trầm ngâm.

Ngân Nguyệt không nói thêm gì, hiển nhiên cũng hiểu được có chút cổ quái.

Sau khi ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, cũng không suy nghĩ thêm về việc này, mà chỉ bước vài bước tiến tới trước cự băng.

Tay áo bào lập tức run lên, một đạo hồ quang thô dày đánh ra, nơi vừa tiếp xúc với cự băng sau một khoảnh khắc hóa thành một kim sắc điện võng trải rộng khắp nơi trên bề mặt của cự băng.

Sau đó một trận điện quang lập tức chớp động phách phách, cả khối cự băng tấc tấc vỡ ra, hóa thành một đống băng tung tóe khắp nơi.

Cự đỉnh nhẹ nhàng hiện ra.

Hàn Lập vẫn không nhúc nhích nhìn cự đỉnh, thanh quang chợt lóe, bất động thanh sắc, thân hình trở nên phiêu phù, chậm rãi bay đến trên cự đỉnh cao gần một trượng nhìn xuống.

Tuy rằng nơi đây cũng có cấm không cấm chế tồn tại, nhưng tu vi cường hoành Nguyên Anh trung kỳ của Hàn Lập, trong thời gian ngắn cường hành phiêu phù vẫn có thể dễ dàng làm được.

Hồng quang trong đỉnh đã sớm thu liễm vô tung vô ảnh, điều này khiến mọi thứ trong đỉnh đều có thể nhìn được rõ ràng, kết quả Hàn Lập thần sắc lơ đãng vừa máy động, lập tức một tay hướng vào hư không trong đỉnh chộp tới.

"Vèo" một tiếng, một khối ánh sáng trông suốt từ trong bắn ra, sau khi bay lượn một vòng liền rơi vào trong tay Hàn Lập.

Là một đoàn gì đó trong suốt to cỡ nắm tay, ấm áp như noãn ngọc vậy, nhưng năm ngón tay nhấn xuống một cái nhưng lại như có sự đàn hồi.

"Đây là cái gì?"

Hàn Lập mày nhăn lại.

"Chủ nhân không cần nghĩ nhiều, vô luận là vật liệu gì, sau khi trải qua mấy vạn năm không ngừng rèn luyện như vậy, chỉ sợ cũng đã biến thành một vật khó dò được. Bất quá, thái âm chân hỏa kia đản sinh khẳng định cùng vật ấy có chút liên hệ, nguyên thủy cũng không phải là vật bình thường đâu."

Ngân Nguyệt không thèm để ý nói.

"Nói vậy cũng được. Khi nào rãnh rỗi, thì sẽ nghiên cứu lại cho thật tốt vật liệu này có phải là đồ hữu dụng không."

Hàn Lập nghĩ như thế, hoạt kê cười rộ lên.

Lập tức trong tay thanh hà chợt lóe, vật ấy đã bị thu vào trong túi trữ vật.

Phía dưới, Hàn Lập lại cẩn thận xem xét trong đỉnh, sau khi xác định không còn vật gì, liền không cần nghĩ ngợi bấm hai tay niệm thần chú, một tay lại giơ lên, một đạo hồng sắc pháp quyết bay vụt xuống, đánh vào phía trên cự đỉnh.

Cự đỉnh vốn im lặng vô cùng lập tức rung lên một chập, toàn thân hồng quang chợt lóe, trong hồng quang hà kịch liệt thu nhỏ lại.

Trong chớp mắt một cái tiểu đỉnh cỡ nửa thước xuất hiện trên mặt đất, phát xuất ra một trận thanh âm thanh minh.

Nắp đỉnh từ xa cũng hô ứng tự động bay đến, sau khi lượn một vòng, đồng dạng thu nhỏ lại tại rồi nằm lên trên đỉnh.

Sau khi toàn bộ tiểu đã được hoàn chỉnh, minh thanh lập tức càng âm vang thêm ba phần, tràn ngập ý vui vẻ.

Thấy đỉnh này linh tính mười phần như thế, Hàn Lập trong mắt sáng ngời, tay áo bào liền vung xuống.

Một cỗ thanh hà từ trên xuống dưới, trực tiếp đem tiểu đỉnh bao vào trong kéo trở về, dừng tại trong lòng bàn tay.

Hàn Lập một tay nâng chu hồng tiểu đỉnh, để tại trước mắt mà nhìn, không bao lâu, trên mặt tràn đầy vẻ mãn ý.

Đột nhiên hắn kết thủ ấn, thanh quang chợt lóe, một tay hướng trên đỉnh nhẹ nhàng vỗ.

Tiểu đỉnh hồng quang vạn đạo, quang mang đại phóng, sau đó nắp đỉnh hé mở, vô số hỏa điểu cỡ bằng nắm tay từ trong đỉnh chen chúc bay ra, mỗi con hình thể xấu xí, toàn thân xích hồng (đỏ xậm) vô cùng, chính là những con chí dương hỏa nha (con quạ).

Mấy con hỏa nha này miệng phun ra lửa, dưới thần niệm khống chế của Hàn Lập, chúng bay lượn khắp nơi trong đại điện, chợt tụ chợt tán, mỗi con cực kỳ linh hoạt.

Những thứ này tự nhiên đều là địa hỏa chi tinh do cái đỉnh này nhiều năm bắt được, từ không khí biến ảo mà ra, mỗi một con so với hỏa thuộc tính linh cầm cũng tuyệt không kém mảy may.

Sau khi kiến thức được thần thông của tiểu đỉnh, Hàn Lập vui sướng đem bảo vật này thu hồi, cũng coi như sau này có thêm một thủ đoạn để đối địch.

Dù sao uy lực của Tam Diễm Phiến kia tuy rằng khẳng định đứng trên cái đỉnh này, nhưng phải tiêu hao đại lượng pháp lực, cũng thật sự khiến Hàn Lập đau đầu, không dám dễ dàng vận dụng cái quạt này.

Sau đó Hàn Lập cẩn thận điều tra qua đại điện này, kết quả vẫn chưa phát hiện được những gì khác.

Vừa lúc hắn đang muốn rời đi, ánh mắt lại đảo qua trên mười mấy cây xích hỏa trụ, đột nhiên trong lòng vừa động phóng ra hơn mười thanh phi kiếm, nhưng lại đem tất cả giao long hỏa trụ tất cả đều không khách khí chặt đứt tận gốc, nhất nhất thu lại những cái trụ lớn này.

Mấy cái hỏa long trụ này tuy rằng không giống như cự đỉnh đã tự hành thông linh thành bảo vật, nhưng cũng không ngừng phun ra địa hỏa nhiều năm như vậy, cũng khiến mấy cái này vốn là pháp khí được làm thành từ đồng đen đã hấp thu hỏa khí đến mức kinh người, thành một vật phẩm không bình thường.

Tin tưởng rằng vô luận làm vật liệu hay làm linh khí đều là vật phẩm cực kỳ quý hiếm.

Hàn Lập cuối cùng nhìn thêm một lần đại điện này, sau khi xác nhận không còn quên thứ gì, mỉm cười ra khỏi đại điện, bắt đầu tìm tòi những tòa kiến trúc còn lại.

Đáng tiếc vận khí của Hàn Lập hiển nhiên đã bị tiêu sạch tại Hóa Linh điện này. Ngoại trừ trong một vài lầu các, tìm được vài món ngọc giản luyện khí cực kỳ bình thường, chỉ còn mong tại Chú Linh đường phát hiện thứ gì khác.

------oOo------

Chương 1009: Âm phách ngưng hình

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập đối với chuyện này cũng không bất ngờ. Lần này đến được địa phương hẻo lánh như thế, có thể xem như cơ duyên không nhỏ.

Gần nửa ngày sau, Hàn Lập tìm tới chỗ tòa kiến trúc cuối cùng, rồi quay trở lại phía trước bi lâu Chú Linh đường, nhìn tầng quang mạc màu trắng kia, lại trở nên do dự trù trừ.

Bây giờ thời gian còn sớm, hắn vẫn còn cơ hội tìm kiếm ở những nơi còn lại, nhưng những nơi đó tựa hồ phải chịu chút phong hiểm.

Ai nào biết được có những tu sĩ khác cũng tìm tòi nơi nào đó xong rồi, sau đó cũng sẽ đến địa phương khác tìm kiếm.

Nếu là bọn người lão giả họ Phú thì tự nhiên sẽ không sao, lỡ có gặp phải người của Kiền lão ma hay là Độc Thánh môn thì Hàn Lập cũng sẽ không cần sợ. Nhưng nếu đụng mặt với nhóm tu sĩ đầu tiên tiến vào núi này, đấy sẽ có thể là một phiền toái lớn. Phỏng chừng mười phần thì có chín là sẽ lập tức động thủ với hắn.

Nhưng nếu buộc Hàn Lập phải chịu bó tay tại nơi này, một mạch mấy ngày chờ đến ngày cái thông đạo bị nứt kia khôi phục trở lại, hắn cũng chút không cam lòng.

Hàn Lập ý niệm xoay chuyển, bỗng dưng bật cười thành tiếng.

Cho dù không đi khỏi nơi này, nếu thực sự có người sưu tầm những địa phương khác xong, chẳng lẽ họ sẽ không chủ động tìm đến Chú Linh đường sao? Huống hồ chiếu theo sự tính toán của hắn, trải qua thời gian dài như thế, chỉ sợ bọn người Kiền lão ma đã đi những nơi trọng địa của Côn Ngô sơn, và đã sớm cùng nhóm tu sĩ đầu tiên đụng độ, thậm chí đã bắt đầu động thủ.

Nếu là vậy, không bằng thừa dịp không ai bên cạnh dòm ngó, tìm tòi thêm mấy chỗ, thậm chí có thể đục nước béo cò một phen. Dù sao tại Chú Linh đường nhỏ nhoi này đã có thể tìm được Thái Âm Chân Hỏa tốt đến ngần này, địa phương khác hẳn cũng có thể thu hoạch được chút gì.

Huống hồ với thần thông của hắn hiện tại, nếu đồng thời bị một số Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ vây công, cho dù không thể thủ thắng, nhưng bỏ chạy thì vẫn có phần nắm chắc.

Hàn Lập sau một hồi cân nhắc trong lòng, cũng không còn do dự lấy ra Tam Diễm Phiến. Sau khi tam sắc hỏa diễm chớp động phá một lỗ hổng ở quang mạc trước mắt, liền trực tiếp hướng phía dưới chân núi phóng đi.

Cơ hồ cùng lúc đó, tại nơi khác trong Côn Ngô sơn, trong một đại sảnh lam quang nhàn nhạt chớp động, đại đầu quái nhân, cổ ma với một tu sĩ nguyên anh sơ kỳ của Diệp gia bị bảy tám con ác quỷ tóc đỏ lõa thể bao vây ở bên trong.

Những con ác quỷ này mỗi con mặt mũi đều hung tợn, miệng phun âm khí, theo mười ngón tay huy động, các màng trảo mang đen nhánh ập xuống phía ba người chụp tới.

Bị những đoàn âm khí u ám vây ở chính giữa, bọn người đại đầu quái nhân liền sử dụng phòng ngự pháp bảo bố trí ra mấy tầng quang tráo màu sắc khác nhau, vô luận âm khí mãnh liệt như thế nào, trảo mang có sắc bén như thế nào cũng đều có vẻ không thể lay động mảy may.

Bất quá đây cũng là chuyện tương đối. Quái nhân sử dụng một thanh hoàng sắc phi kiếm, cổ ma và một lão giả Diệp gia khác thôi động một thanh hắc sắc tiểu kiếm và một thanh bạch sắc ngọc xích (thước ngọc). Tuy rằng quang mang vạn đạo cũng đồng dạng không làm gì được mấy con ác quỷ này.

Vô luận phi kiếm đem ác quỷ chém thành hai đoạn, hay một xích đem quỷ đầu đánh nát như tương, thì những con ác quỷ khác từ trong miệng đồng thời chuẩn xác phun ra âm khí. Những con ác quỷ đã bị đánh chết sẽ lập tức hồi phục như lúc đầu, thân thể lại trở nên tràn đầy khí lực. Mỗi con đều như là bất tử chi thân.

Lúc này Diệp gia lão giả hai tay chà xát, rồi lại dương lên, một chuỗi xích hồng hỏa cầu nhập vào một cơ thể của một con ác quỷ, đem ác quỷ này trực tiếp nổ tan tành không còn một mảnh. Nhưng âm khí ở gần đấy lại quy tụ, ác quỷ này lập tức hiện hình trở lại, lại một lần hung tợn đánh về phía quang tráo.

"Thất thúc, Hàn trưởng lão, cứ thế này thì không được rồi. Mấy con ác quỷ đã dùng âm khí tại nơi này để tu dưỡng không biết trải qua mấy vạn năm, hiển nhiên đã tu luyện tới cảnh giới âm phách ngưng hình, pháp thuật bình thường và pháp bảo căn bản không thể chém chết chúng được. Chỉ có sử dụng công pháp, bảo vật chí dương mới hữu hiệu."

Diệp gia lão giả lo âu nói.

"Hừ, nếu đơn giản như thế lão phu đã sớm động thủ. Mấy con ác quỷ này đâu chỉ là tu luyện thành âm phách ngưng hình, căn bản đều là phân thân của Quỷ Vương. Nếu không thể đồng thời đánh chết tất cả ác quỷ thì chúng nó lập tức sẽ sống trở lại từ trong âm khí. Lão phu không có thi triển thủ đoạn sét đánh, chính là một mực truy tìm chân thân của hắn."

Đại đầu quái nhân hừ lạnh một tiếng có hảo khí trả lời.

"Đều là phân thân?"

Lão giả lắp bắp kinh hãi.

"Không sai, nếu không thì dù là mấy con ác quỷ tu luyện đến cảnh giới âm phách ngưng hình bị chúng ta liên tiếp chém giết nhiều như vậy lần, nguyên khí cũng sẽ bị đại tổn. Nhưng ngươi thấy bọn chúng chưa từng có vẻ mỏi mệt. Xem ra Quỷ Vương giảo hoạt này định để chúng ta hao mòn nguyên khí rồi mới thu thập chúng ta."

Cổ ma bình tĩnh nói, sau đó ngón tay huy động một thanh hắc sắc tiểu kiếm, lại xuyên thủng một con ác quỷ.

"Thì ra là thế. Đáng tiếc thập ngũ đệ, lúc ở tầng trước bị ám ảnh phún sa (phun cát) của con Ô ảnh xà kia, chỉ có Nguyên Anh trốn ra được, nếu không lấy Chí Dương thần thông hắn tu luyện đối phó với mấy con ác quỷ này là thích hợp nhất."

Lão giả xem xét bốn phía hết thảy xám ngắt, sắc mặt khẽ biến nói.

"Chuyện này cũng không có biện pháp. Ai có thể ngờ rằng thế gian lại thực sự có loại yêu xà có thể trốn vào trong cái bóng, lại đột nhiên từ cái bóng của Minh Lễ hiền chất đánh lén, ngay cả lão phu cũng không kịp cứu viện. Hơn nữa chất độc của độc xà này lại mãnh liệt như thế, chỉ khoảng nửa khắc là thân thể của Minh Lễ hiền chất đã toàn bộ thối nát."

Đại đầu quái nhân thở dài.

"Tiểu chất không có ý oán trách Thất thúc. Chỉ là Trấn Ma tháp này thật là yêu dị. Chẳng những xây cất bị đảo lộn, lối vào ở trên, xoắn ốc xuống dưới, hơn nữa yêu quỷ tầng sau so với tần trước ngày càng khó đối phó. Chúng ta hao tốn bấy nhiêu thời gian mới chỉ có thể xông vào tầng thứ bảy mà thôi. Mà Hàn trưởng lão đã nói qua, này tháp này hẳn có tổng cộng chín tầng, khó có thể tưởng tượng hai tầng dưới sẽ xuất hiện loại yêu ma nào. Chúng ta thật sự vẫn tiếp tục đi xuống sao chứ?"

Lão giả nói.

"Hừ, vừa gặp chút chút nguy hiểm ngươi đã sợ hãi. Vật trấn áp phía dưới càng lợi hại, thì tỷ lệ thông thiên linh bảo xuất hiện tại hai tầng dưới lại sẽ càng lớn hơn. Dù sao yêu ma có thể khiến thượng cổ tu sĩ phải kiêng kị, mới có thể cần dùng đến thông thiên linh bảo để trấn áp. Ngươi chẳng lẽ muốn cho mưu đồ của Diệp gia chúng ta mấy trăm năm qua tất cả đều tiêu tán hay sao?"

Quái nhân thanh âm lạnh lùng, giọng không chút khách khí khiển trách.

"Thất thúc răn dạy rất phải, là tiểu chất có chút khiếp đảm."

Lão giả Diệp gia kia nghe vậy, cũng chỉ có thể vừa huy động pháp bảo ứng phó đánh tới mấy con ác quỷ, vừa thưa dạ đáp ứng.

"Ta đã tìm được con Quỷ Vương kia."

Đúng lúc này, cổ ma lại đột nhiên mở miệng nói.

"Cái gì, chân thân ở nơi nào!"

Lão giả tinh thần hưng phấn, vội vàng mở miệng hỏi.

Cổ ma ánh mắt chợt lóe đang lúc muốn đáp lời, lại đột nhiên biến sắc kêu khẽ một tiếng, sau đó đúng lúc này, đột nhiên *"Đùng"* một tiếng vang lên từ xa truyền đến, sau đó thì quang mang từ lối vào của đại sảnh chợt lóe, bỗng từ bên trong một lục sắc quang đoàn cự đại phi độn ra, sau khi hào quang chợt tắt, trong quang đoàn hiện ra bốn bóng người.

Bốn người này sau khi vừa thấy ba người cổ ma trong đại sảnh bị âm khí quỷ ảnh bao vây, đồng dạng kêu lên một kinh hãi.

"Diệp Nguyệt Thánh! Không phải ngươi đã sớm chết sao? Nguyên lai là Diệp gia khai mở phong ấn?"

Kẻ nói chuyện là một tu sĩ mặt vằn, đúng là Hoa Thiên Kỳ. Còn bốn người này đương nhiên là Độc Thánh môn tứ lão.

Giờ phút này Hoa Thiên Kỳ nhận ra Diệp gia thất thúc, thần tình biến hóa không ngừng.

Ba người trong đại sảnh vừa thấy đám người Độc Thánh môn, sắc mặt vui vẻ vừa rồi cũng đã biến mất nơi nào. Đặc biệt là tình cảnh của bọn họ còn đang bị ác quỷ tạm thời cuốn lấy.

"Còn tưởng là ai, nguyên lai là Hoa đạo hữu. Không nghĩ đến, động tác của Độc Thánh môn cũng không chậm, nhanh như vậy

đã tiến nhập vào núi này, không biết mấy vị đạo hữu sao không đi địa phương khác tầm bảo, mà đến này Trấn Ma tháp có dụng ý gì."

Quái nhân trên mặt âm linh chợt lóe, lập tức dường như không có việc gì nói.

"Hắc hắc! Lời này, bọn người Hoa mỗ cũng muốn hỏi Diệp huynh. Hơn nữa mấy trăm năm không gặp, sau khi Diệp huynh giả chết, không ngờ đã lặng lẻ tiến giai tới Nguyên Anh hậu kỳ. Nếu mà mấy gia hỏa chính ma kia biết được việc này, chỉ sợ sẽ đứng ngồi không yên."

Hoa Thiên Kỳ thờ ơ lạnh nhạt nhìn quái nhân sử dụng phi kiếm dễ dàng đem một đầu ác quỷ đập nát, nhẹ nhàng nói, nhưng trong lòng ý niệm nhanh chóng xoay chuyển như tia chớp, cân nhắc.

"Hoa sư huynh, những người này chẳng lẽ cũng biết trong tháp này có kỳ bảo, cố ý tới lấy!"

Trong tai Hoa Thiên Kỳ truyền đến âm thanh của một vị Độc Thánh môn trưởng lão, bộ dáng ẩn ước có chút lo lắng.

Năm đó vị tổ sư khai phái Độc Thánh môn kia lưu lại trong di ngôn, có thoáng nhắc tới trong Trấn Ma tháp có cất dấu kỳ bảo. Vật ấy cụ thể ra sao lại nói một cách hàm hồ, không thể hiểu rõ. Nhưng cứ như vậy, Độc Thánh môn tứ lão tự nhiên cũng sẽ không coi như không quan trọng, nơi đầu tiên tới chính là Trấn Ma tháp này.

Tuy rằng lúc bọn họ xông qua mấy tầng trước, đã phát hiện có những tu sĩ khác giành đường đi trước. Nhưng bọn họ vốn tưởng rằng loại địa phương hung sát như Trấn Ma tháp này sẽ không khiến nhóm tu sĩ phía trước xem trọng, bằng vào lực lượng của bốn người, nên đủ để ứng phó với người đi phía trước một bước. Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới có một gã đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ không ngờ lại đang ở tại tầng này chờ bọn họ.

Nếu không phải bọn người Diệp gia thất thúc này bị đàn quỷ vây khốn, tin tưởng rằng Hoa Thiên Kỳ khẳng định sẽ không nói hai lời quay đầu bước đi. Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ, cộng thêm hai gã nguyên anh sơ kỳ tu sĩ, thật sự không phải bốn người bọn hắn có thể ứng phó nổi.

"Không rõ ràng lắm. Có lẽ cũng giống chúng ta, chắc là tìm được chút manh mối."

Hoa Thiên Kỳ âm trầm nghiêm sắc mặt, môi khẽ máy động đáp lời, hai mắt lại nhìn chằm chằm ba người quái nhân, mắt không chớp lấy một lần.

"Xem ra, Hoa đạo hữu không định rời đi như vậy."

Khi đại đầu quái nhân nói ra lời này ánh mắt lộ ra hung quang, lập tức hé miệng, một đạo ngân mang chợt lóe lên rồi tiêu thất.

Một khắc ngay sau đó, tại một góc đại sảnh đột nhiên bộc phát ra một đoàn ngân mang, và một tiếng gầm trầm thấp.

Lập tức một quỷ ảnh màu xám mơ hồ ở nơi đấy hiện hình ra, từ trong miệng đang phun ra một viên châu màu xám to cỡ đầu ngón tay cái, ngăn cản một thanh ngân sắc phi xoa (cây chỉa), bởi vì bị buộc bách liên tiếp lui về phía sau, trong miệng phát ra tiếng kêu oa oa quái lạ.

Vừa thấy quỷ ảnh này, Độc Thánh môn tứ lão chưa kịp phản ứng. cổ ma ở một bên lặng lẻ không một tiếng lay động tay áo bào, một mặt kính tối đen như mực đột nhiên xuất hiện trong tay, lắc một cái nhắm ngay quỷ ảnh bốn phía bay nhanh đến.

Một mảnh quang hà đen kịt từ trong kính quét ra, tất cả ác quỷ tất cả đều thân bất do kỷ bị hắc hà yêu dị cuốn vào trong, lập tức từng tiếng kêu thảm thiết liên tục phát ra, thân thể của ác quỷ trong quang hà tất cả đều vỡ vụn, hắc hà này sắc bén như núi dao rừng kiếm vậy.

Bất quá, do chân thân của Quỷ Vương bị kia thanh ngân sắc phi xoa quấn lấy, mấy con ác quỷ này lại không có cách để thi pháp hồi phục. Nhưng trong quỷ ảnh kia một tiếng kêu to, âm khí của bọn chúng vốn tán loạn lại một lần hóa thành những đoàn âm khí, nồng hậu quay cuồng một lượt đem bọn người cổ ma gắt gao bao vây vào trong.

Mặt kính kia của cổ ma phóng thích ra quang hà lợi hại như thế, nhưng lại cũng không có cách gì phá trừ.

Hoa Thiên Kỳ rốt cục sắc mặt đại biến.

------oOo------

Chương 1010: Tu Di Ngũ Hành Bích

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhìn thoáng qua ba người đại đầu quái nhân trong âm khí, lại quét mắt đến lối vào khác của đại sảnh, Hoa Thiên Kỳ trên mặt đột nhiên hiện ra vẻ kiên quyết, trong miệng khẽ phát ra một tiếng quát trầm thấp:

"Đi!"

Lập tức bàn tay vừa lật, một tiểu phiên xanh biếc ra hiện trong tay. Khẽ nhoáng lên, một đoàn quang hà xanh biếc lập tức nổ tung, đem một khối bốn người, hóa thành một đoàn lục quang cực nhanh thẳng đến lối vào của tầng kế tiếp phóng nhanh đi.

"Hoa Thiên Kỳ, ngươi dám!"

Đại đầu quái nhân vừa thấy cảnh này, nổi trận lôi đình, đột nhiên huy động vô số đạo hoàng sắc kiếm quang to cỡ ngón cái từ trên người hắn bắn ra, trong khoảnh khắc đã đem âm khí u ám vây khốn bọn họ xuyên thủng lỗ chỗ khắp nơi, bộ dáng như phải gấp rút thoát khỏi vòng vây.

Nhưng Hoa Thiên Kỳ nào có dám dừng lại, lục quang chợt lóe thì đã bay ra xa hơn mười trượng, thoáng cái đã tiến vào chỗ lối ra, biến mất không còn thấy.

Sau khi đại đầu quái nhân, cổ ma liên thủ nhanh chóng đánh tan âm khí bốn phía, lối vào vốn trống không bạch quang lại đột nhiên đại phóng, tiếp theo từ không khí bỗng nhiên tinh bích (bức tường làm từ tinh thể / pha lê) lóng lánh, dầy đặc xuất hiện.

Tinh bích này cũng không biết dầy bao nhiêu, nhưng lại đem lối vào chặn kín lại, có vẻ không có chút kẻ hở nào.

Quái nhân không kịp làm gì nhiều, cánh tay lại dương lên, một đạo kiếm quang dài mấy trượng từ xa chém tới, hung hăng bổ vào trên mặt tinh bích, kết quả sau khi ngũ sắc hà quang chợt lóe, kiếm quang như là trâu đất xuống biển (ý là vĩnh viễn biến mất) không thấy đâu.

"Tu di ngũ hành bích!"

Quái nhân thấy cảnh này rùng mình, sau khi cẩn thận xem xét kỹ tinh bích, lập tức nổi giận kêu lên.

"Là bảo vật này. Vật này không phải là trấn tông chi bảo của Tu Di tông sao? Thế nào lại lọt vào tay của Độc Thánh môn. Đúng rồi, Tu Di tông cũng là một trong các đại tông của Nam Cương, nghe nói cùng Độc Thánh môn hơi có chút uyên nguyên. Xem ra là bọn chúng chẳng biết dùng phương pháp nào mượn được."

Tên Diệp gia lão giả sắc mặt cũng đại biến nói.

"Tu di ngũ hành bích. Ta cũng nghe nói qua. Bảo vật này danh khí cũng không nhỏ."

Cổ ma nhíu mày.

"Nhưng phiền toái rồi. Xem ra tại đáy tháp này quả nhiên rất có thể có thông thiên linh bảo kia. Nếu không mấy tên gia hỏa của Độc Thánh môn này sao lại hành sự mạo hiểm như thế."

Quái nhân nhìn chằm chằm tinh bích, sắc mặt trở nên nhợt nhạt.

"Diệp huynh không cần lo âu! Những người này đi xuống trước chúng ta cũng tốt. Không thể khẳng định được tầng kế tiếp có thông thiên linh bảo kia không. Nhưng vật bị tù cấm ở tầng dưới khẳng định càng thêm khó giải quyết. Những người này chạy trước chúng ta chính là tự mình chuốc lấy cực khổ thôi. Chờ chúng ta trước thu thập con Quỷ Vương giảo hoạt này, phá vỡ tinh bích, không chừng sẽ vừa lúc chiếm được chút tiện nghi."

Cổ ma cười lạnh một tiếng nói.

Đại đầu quái nhân nghe xong lời này sửng sốt. Nhưng sau một lượt cân nhắc, thần sắc lại thả lỏng nở nụ cười.

"Hàn huynh nói rất có lý. Nhưng thật ra lão phu bận tâm trọng bảo, nên có chút lắng việc được mất!"

Quái nhân sau khi nói xong lời này, hàn quang trong mắt xoay chuyển đến quỷ ảnh tại lối vào đang bị ngân sắc phi xoa kia gắt gao cuốn lấy.

Tại mặt bên kia của tinh bích, Hoa Thiên Kỳ và ba vị trưởng lão của Độc Thánh môn đã sớm hiện hình, nhưng đang lúc Hoa Thiên Kỳ định thở phào một cái, một gã trường lão lập tức nhịn không được lên tiếng oán trách.

"Hoa sư huynh, làm như vậy có phải là quá mạo hiểm chăng. Tuy rằng Tu di ngũ hành bích có thể tạm thời ngăn trở đối phương nhưng chúng ta đắc tội đối phương như thế, về sau phải làm như thế đây?"

"Hừ, ngươi còn ảo tưởng chúng ta cùng Diệp gia chung sống hoà bình sao? Không cần nói chúng ta có bỏ qua bảo hay không Diệp Nguyệt Thánh sớm đã giả chết mới có thể tránh được sự diệt sát của thập đại tông môn, ngày nay đã bị chúng ta gặp phải, thì làm sao lại dễ dàng để cho chúng ta rời khỏi. Đắc tội hay không đắc tội với đối phương, cũng có gì khác nhau. Huống hồ chi đây là bảo vật khiến tổ sư gia của bổn phái nhớ mãi không quên, ngươi cho là vật là bình thường sao? Mười người khi nghe đến thông thiên linh bảo trong tin đồn thì đã có chín sẽ không hiềm phong hiểm, lại có cái gì phải sợ?"

Hoa Thiên Kỳ liếc mắt nhìn người đồng môn có chút bất an, sắc mặt trầm xuống nói.

"Thông thiên linh bảo? Nếu là thật sự là loại bảo vật nghịch thiên này, mấy người chúng ta mạo hiểm thử một phen cũng đáng giá. Nhưng nhóm người Diệp Nguyệt Thánh kia canh giữ ở bên ngoài, chúng ta một khi chiếm được bảo vật lại làm sao thoát thân ra ngoài."

Một trưởng lão Độc Thánh môn khác băn khoăn trầm trọng thỏi.

"Hắc hắc, mấy vị sư đệ cho rằng ta lại mạo muội làm việc này khi không có nắm chắc sao chứ? Trước khi xuất phát, ta đã đem Độc Long châu của bản tông mang ở trên người. Sau khi bảo vật đến tay, cùng lắm thì liều mạng tĩnh dưỡng mười năm phục dùng viên châu này, xem ra cũng đủ để cùng Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ chống đỡ một đoạn thời gian. Có thời gian này chúng ta thoát thân quyết không thành vấn đề."

Hoa Thiên Kỳ ưỡn ngực tự tin nói.

"Thì ra sư huynh đã chuẩn bị. Nếu là vậy thì tự nhiên không còn trở ngại gì."

Ba vị trưỡng lão còn lại thần sắc mới hòa hoãn lại. Bảo vật tuy khiến người động tâm, nhưng mạng nhỏ vẫn là trọng yếu hơn.

"Đáng tiếc Nguyên sư đệ không ở trong này. Nếu không cùng ta liên thủ một phen cũng có thể cùng hậu kỳ tu sĩ chiến đấu, không cần phục dụng Độc Long châu, vật bá đạo đến mức này."

Hoa Thiên Kỳ đột nhiên nhắc tới đại hán họ Nguyên, nét mặt lộ vẻ đáng tiếc.

"Là thế. Nhưng Hoa sư huynh không phải đã lưu lại khẩu tấn sao chứ. Nói không chừng, Nguyên sư huynh đã hướng về nơi này tiến đến. Nếu là như thế, khi chúng ta lấy được bảo vật ra ngoài, nói không chừng sẽ được thoải mái hơn."

Một gã Độc Thánh môn trưởng lão cười nói.

"Hy vọng là vậy. Mọi người cũng phải cẩn thận một chút. Quỷ vật ở tầng thứ bảy đã không dễ đối phó, tầng thứ tám và thứ chín thật không biết có vật đáng sợ gì tồn tại, không chừng phải bỏ lại cái mạng nhỏ ở trong này. Bất quá ma tháp này cũng thật sự là danh bất hư truyền. Nếu không phải người Diệp gia thanh tảo mấy tầng trước, chỉ bằng vào chúng ta mà đến tới đây, không biết phải phí bao nhiêu khí lực."

Hoa Thiên Kỳ nghiêm sắc mặt nhắc nhở.

Ba người còn lại tự nhiên đáp:

"Phải!"

Sau đó bọn họ bắt đầu chuyển thân đi về phía sau một thông đạo dốc xuống dưới. Chiếu theo kinh nghiệm của bọn họ lúc trước, sau khi hướng xuống phía dưới đi hơn mười trượng, tự nhiên có thể tiến vào tầng kế tiếp.

Nhưng lúc này, vừa mới đi xuống hơn mười trượng, mấy người lại bỗng nhiên thấy trước mắt sáng ngời, phía trước lại xuất hiện một thạch thất vuông không lớn, bên trong ngoại trừ hai cái truyền tống trận loại nhỏ một đen một trắng ra, bốn vách tường cũng trống không, có vẻ như không có thứ gì.

"Đây là gì?"

Hoa Thiên Kỳ rùng mình, lập tức chau mày.

Ba gã trưởng lão còn lại cũng quay mặt nhìn nhau.

Vài bước đi đến thạch thất, Hoa Thiên Kỳ chấp tay sau lưng đảo mắt nhìn qua bốn phía, đi chung quanh hai tiểu hình pháp trận hai vòng.

"Miêu sư đệ, ngươi tinh thông thượng cổ trận pháp, xem xem hai cái pháp trận này có phải là truyền tống trận cự ly ngắn hay không."

Hoa Thiên Kỳ cuối cùng quay đầu, hướng một thô mi lão giả (lão giả có cặp chân mày dầy) nhẹ nhàng nói.

"Được!"

Thô mi lão giả lập tức đáp ứng, đi đến trước một pháp trận cẩn thận dò xét. Hai người hai người còn lại đồng dạng tò mò đã tiến tới xem xét.

"Đích thật là truyền tống trận với cự ly ngắn, hơn nữa còn là phi thường ngắn, phỏng chừng khoảng cách không vượt qua trăm dặm."

Không lâu sau, thô mi lão giả ngẩng đầu khẳng định nói.

"Vậy thì đúng rồi. Nên là truyền tống trận thông đến tầng thứ tám. Tầng thứ tám không ngờ lại sử dụng truyền tống trận, quả nhiên có chút không tầm thường. Truyền tống trận là loại hai chiều phải không?" Hoa Thiên Kỳ sau khi ánh mắt hàn quang chợt lóe, thận trọng nói.

"Đương nhiên, cự ly ngắn truyền tống trận bình thường là hai chiều. Bất quá trong này làm sao lại có hai cái pháp trận, chẳng lẽ tầng thứ tám có hai cái sao."

Thô mi lão giả sờ cằm, mê hoặc nói.

"Rõ rồi. Bất quá đi một chuyến không phải sẽ hiểu được tất cả sao! Cái truyền tống trận kia khiến cho ta có một cảm giác có chút không được quá thoải mái."

Hoa Thiên Kỳ hướng bạch truyền tống trận, không chút do dự đi nhanh tới.

Ba người còn lại nhìn tòa hắc truyền tống trận, đồng dạng cũng có loại cảm giác sợ hãi, lập tức cũng thầm hô tà môn vội vàng đi tới trên bạch truyền tống trận.

Sau khi một đạo pháp quyết đánh lên trên pháp trận, một trận bạch quang đại phóng, đoàn người Độc Thánh môn bên trong hào quang biến mất không còn thấy.

Nhưng ngay sau đó, nhóm người Hoa Thiên Kỳ sau một trận thiên toàn địa chuyển(trời đất xoay chuyển), lại xuất hiện tại một địa phương phảng phất như bồng lai tiên cảnh.

Trên đầu trời xanh mây trắng, xung quanh linh hoa kỳ thảo khắp nơi, nhẹ hít vào một cỗ linh khí nồng đậm ập đến.

Nhưng khiến bọn người Độc Thánh môn trợn mắt há hốc mồm chính là, phía trước cách đó không xa, hiển nhiên có một tòa kim bích cung điện cỡ nhỏ huy hoàng, cung điện này tọa lạc tại trên một tòa pháp trận siêu đại, đồng thời còn có cùng một nhóm tế đàn đông đảo vây quanh, trên mỗi một cái tế đàn lại đều có một thạch nhân trên tay cầm kim sắc cự nhận, mặc nhiên đứng đối diện với cung điện.

Mà vô luận tế đàn hay thạch nhân, bộ dáng thô tráng này cũng lộ ra một cỗ khí tức man hoang nói không nên lời, mặc nhiên đứng đối với cung điện.

Tình hình quỷ dị như thế, cho dù Hoa Thiên Kỳ cũng cả nửa buổi không thể khép miệng lại.

Cùng một thời gian, Hàn Lập đứng trên bạch ngọc quảng trường tại điểm bắt đầu, thấy tại bốn phía quảng trường có một đám tu sĩ ánh mắt lạnh lùng trừng mắt nhìn mình, đột nhiên trở nên phi thường hối hận.

Có lẽ trốn tại Chú Linh đường không ra, là một cái lựa chọn không tồi, hoặc là đi trễ hơn một chút, cũng sẽ đột nhiên xuất hiện nhiều người như vậy hoan nghênh mình.

Ai khiến hắn mới vừa vừa đến đây, đang lúc muốn chọn lại một thềm đá khác, từ trong rừng cây hai bên quảng trường hùng dũng chạy ra một đám người. Những người này không ngờ không đi từ lối trên thềm đá bình thường, mà là ẩn núp từ hai bên thềm đá mà đi. Điều này khiến cho thần thức của hắn lúc này chịu phải hạn chế lớn lao, khi phát hiện tình hình có gì không đúng, cũng đã rơi vào vòng vây của nhóm người này rồi.

"Hàn đạo hữu, không nghĩ tới ngươi lại ở trong này, tình cờ gặp ngươi. Ngươi cũng thật khiến thiếp thân phải tốn sức tìm đây."

Đối diện Hàn Lập là một bạch bào nữ tử phong tư hơn người, mắt sáng băng hàn nhìn chằm chằm Hàn Lập, hàm răng cắn chặt nói.

Ả này chính là vị Thiên Lan Thánh nữ Lâm Ngân Bình kia! Những người khác còn lại là một gã bạch bào thanh niên Hàn Lập thoạt nhìn có chút quen mắt, Cát Thiên Hào và hai hắc bào lão giả khác.

Những người này vừa lúc làm thành một cái vòng cung, đem con đường xuống núi gắt gao chặn lại, bộ dáng như sợ Hàn Lập chạy xuống núi.

Hàn Lập thở dài, nghĩ tới ngày đó sau đấu giá hội, hắn đã từ trên người nữ nhân này lấy đi một khối ngọc bội tế luyện thành pháp khí cảm ứng, vốn chính là dùng để phòng bị ả này, nhưng là mấy năm đã qua, pháp khí này công hiệu sớm mất đi, nếu đụng độ với ả này sớm hơn hai năm, thì tuyệt không sẽ xuất hiện loại sự tình này.

"Ta cũng không nghĩ tới, tại địa phương này không ngờ còn có thể gặp được Thánh nữ, thật sự là hạnh ngộ. Vị đạo hữu này, là đại tiên sư của Đột Ngột tộc các ngươi sao!"

Hàn Lập tâm niệm xoay chuyển như điện, nhưng sắc mặt không chút biến đổi, sau khi hướng Lâm Ngân Bình ôm quyền, lại vừa chuyển tay hướng bạch bào thanh niên kia chậm rãi nói.

Đối diện với Hàn Lập hiện tại, trong những người này tự nhiên chỉ có vị đại tiên sư Nguyên Anh hậu kỳ là có uy hiếp nhất. Tu sĩ đối diện tuy nhiều, nhưng Hàn Lập sáu bảy phần tâm thần đều đặt ở trên người người này.

"Từ mỗ đúng là một trong tứ đại tiên sư của Đột Ngột. Lúc trước tại hạ cũng đã ở xa thấy qua bóng dáng của Hàn đạo hữu, chỉ tiếc đạo hữu không chịu ngừng nghỉ một lát luận bàn một chút. Chẳng biết hiện tại Hàn huynh có thể chỉ giáo một chút không."

thanh niên họ Từ mặt không chút thay đổi, nhìn Hàn Lập cũng trẻ tuổi như mình, từng chữ một nói ra.

------oOo------

Chương 1011: Nhất phiến kinh địch

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nếu không phải dưới loại tình hình này, Hàn mỗ cũng không ngại cùng Từ huynh khoa tay múa chân một chút?"

Hàn Lập nhìn đến bọn người Cát Thiên Hào, nhẹ cười lắc đầu.

"A! Nghe khẩu khí của Hàn huynh, tựa hồ như có vẻ rất tự tin. Nghe nói đạo hữu đánh chết Âm La tông một trưởng lão Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong. Chẳng biết việc này có thật hay không?"

Bạch bào thanh niên không chút nào không mảy may tức giận, ngược lại lạnh lùng hỏi.

Nhóm ba người Cát Thiên Hào của Âm La tông nghe vậy, biến sắc.

"Đã đến nước này, tại hạ phủ nhận cũng không làm nên chuyện gì đích. Đích thật là có một gã Âm La tông trưởng lão, lúc tại Thiên Nam bị tại hạ diệt sát. Chẳng lẽ Từ đạo hữu, muốn vì Âm La tông xuất đầu?"

Hàn Lập môi nhếch lên, ánh mắt lạnh lùng nói.

"Lấy Nguyên Anh trung kỳ tu vi, đánh chết đỉnh phong tu sĩ cùng giai, có thể thấy thần thông của Hàn huynh thật bất phàm. Nếu không phải cùng Thiên Lan chúng ta kết thù quá sâu, tại hạ cũng thật muốn cùng Hàn huynh kết giao một phen. Không bằng như vậy, tại hạ nghe nói Hàn huynh từng dùng một cái tiểu đỉnh cổ quái, thu lấy truyền thừa thánh đỉnh và thánh thú phân thân của thánh điện chúng ta.

Chỉ cần đạo hữu khẳng khái lấy những vật ấy từ trong đỉnh giao *lại cho ta, tại hạ có thể làm chủ khiến cho thánh điện và đạo hữu biến thù thành bạn. Đương nhiên, Hàn huynh nếu khẳng khái đem cây Quỷ La phiên giao ra, Từ mỗ đồng dạng hết sức thay đạo hữu hóa giải ân oán với Âm La tông. Chẳng biết ý Hàn huynh như thế nào?"*

Thanh niên họ Từ nhìn chằm chằm Hàn Lập trong chốc lát, lại nói ra những lời này.

"Cái gì, Từ huynh chuyện này sao được, hắn có thể..."

"Thánh nữ không cần nói thêm gì, việc này ta đều có chủ trương!"

Lâm Ngân Bình sắc mặt biến đổi, vội vàng mở miệng định nói thêm gì, nhưng bị bạch bào thanh niên khoát tay chặn lại, khiến lời vừa đến cửa miệng lại phải nuốt trở vào.

Ba người Cát Thiên Hào bên cạnh tuy rằng đồng dạng chịu thiệt, sau khi liếc mắt hội ý lẫn nhau, lại không có nói lời phản đối.

"Thứ trong bảo đỉnh của tại hạ, chuyện này thật khó lòng tuân mệnh! Các vị đạo hữu hãy động thủ thôi."

Vừa nghe đối phương nhắc tới Hư Thiên Đỉnh, Hàn Lập liền thẳng thắng từ chối.

"Hàn đạo hữu đã cự tuyệt hảo ý của Từ mỗ, vậy thì chớ trách tại hạ không lưu tình."

Thanh niên họ Từ thấy Hàn Lập cường ngạnh như thế, vẻ mặt lộ ra một tia đáng tiếc. Nhưng lập tức gương mặt trầm xuống, tay áo bào khẽ run lên. Trong tay bỗng nhiên xuất ra một khối ngọc như ý xanh biếc.

Ngọc như ý này khẽ run lên, những đoàn lục quang chớp động không thôi. Sau đó thanh niên nhìn về phía Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy cũng không nói lời nào. Hai tay bấm thủ ấn niệm thần chú. Âm thanh lôi minh vang lên, đôi cánh ngân bạch lại xuất hiện trên lưng. Sau đó một tay vừa lật, một thanh vũ phiến cổ xưa liền xuất hiện trong tay. Linh mang kim ngân hồng tam sắc chớp động.

Đúng là Tam Diễm bảo phiến đã sớm bí mật cầm trong tay.

Đối diện với nhiều đối thủ như vậy, Hàn Lập không có khả năng dùng thủ đoạn bình thường để ứng phó, tất nhiên vừa mới bắt đầu đã dùng đến bảo vật lợi hại nhất.

Ánh mắt thanh niên họ Từ bị quang mang kỳ dị của Tam Diễm phiến hấp dẫn, lấy nhãn lực của hắn tự nhiên liếc mắt là nhìn ra Tam Diễm phiến là vật bất phàm. Huống chi tam sắc linh quang ẩn chứa linh áp đáng sợ cho dù lấy tu vi Nguyên Anh hậu kỳ của hắn, chân mày cũng không khỏi nhướn lên, sắc mặt rốt cuộc trở nên âm trầm.

"Từ đạo hữu, kẻ này cùng với Âm La tông chúng ta cũng có đại cừu, bọn ta cũng phải cùng người này luận bàn, đồng loạt tiến lên bắt giữ người này là được."

Cát Thiên Hào đồng dạng nhìn ra Tam Diễm phiến rất bất phàm, ánh mắt hơi đổi sau, đột nhiên nói như vậy.

Sau đó hắn cũng không cùng nhóm thanh niên họ Từ nói thêm gì, hướng mặt hai gã hắc sam lão giả khác vẫy tay một cái, ba người đều sải từng bước đồng thời phun ra các pháp bảo, hai thanh phi kiếm kiểu dáng kỳ lạ và một bả cốt đao lân hỏa chợt lóe, xoay quanh trước người không thôi.

Lâm Ngân Bình thần sắc vừa động lặng lẻ không một tiếng từ tay áo vung ra, một cái cẩm mạc (khăn gấm) dệt bằng tơ bạc, quang mạc xuất hiện trong tay.

Thanh niên họ Từ mày nhiu nhíu, nhưng không nói gì thêm, ngược lại một tay hướng trên ngọc như ý tùy ý phất một cái, lục mang càng chói lọi phát ra, ánh mắt nhìn chăm chú hướng Tam Diễm phiến của Hàn Lập, trong khoảnh khắc băng hàn vô cùng.

Tư thế vây công của năm người trong chớp mắt sẽ hình thành.

Nhưng đã sớm chuẩn bị Hàn Lập sao lại thực sự khiến mình lâm vào trong thế bị động như thế, một tiếng lôi minh lập tức vang lên, người trong ngân quang lập tức ở ngay tại chỗ biến mất không còn thấy, ngay sau đó lại xuất hiện tại trên thềm đá phía sau xa vài chục trượng.

Thấy tình hình vậy, mấy người đối diện làm sao để Hàn Lập thoải mái rời đi như thế, nhất thời hai đạo lam mang và một khẩu lục hồng đồng thời nhanh bắn đến, theo sát đó là những sợi ngân ti tuyến (chỉ tơ màu bạc) đầy trời.

Nhưng thật ra thanh niên họ Từ không chút hoang mang bước tới một bước, quần áo phiêu phiêu nhìn như rất thong dong, người lại quỷ dị xuất hiện tại địa phương ở ngoài mười trượng, dáng vẻ không mảy may chậm hơn so với lôi độn của Hàn Lập, mà lục mang của ngọc như ý trong trong một trận mơ hồ, không ngờ đã hóa thành một đầu quái thú không biết tên, tựa như giao nhưng không phải giao, giống như ngựa lại không phải ngựa, hung tợn nhìn Hàn Lập chằm chằm.

Hàn Lập hít vào một hơi, sắc mặt đồng thời chợt lạnh, vũ phiến trong tay nhắm ngay mấy người đối diện hung hăng phách tới.

Tiếng phượng hót tận chín tầng mây, sau đó một tam sắc hỏa phượng từ trên vũ phiến hiện lên, hai cánh dang rộng hướng thẳng phía đối diện đánh tới, nghênh đón pháp bảo của bọn người Cát Thiên Hào.

Một tiếng nổ *"oành"* truyền đến, tại tầng trời thấp trên quảng trường, một đoàn quầng sáng thần bí không ngừng xuất hiện tam sắc phù văn, quang mang sáng rỡ chói mắt đến nỗi không biết bao mà kể, loại linh áp khổng lồ này khiến người phải nín thở, khiến trái tim của mọi người đều không tự chủ được muốn nhảy khỏi lòng ngực.

Vừa lúc thanh niên họ Từ bên cạnh trong miệng kêu lên một câu *"Không hay rồi"*, ngọc như ý trong tay đột nhiên vung lên trước người, một con quái vật xà thân thú thủ (thân rắn đầuthú) không biết tên lập tức từ trong ngọc như ý bắn ra, sau khi xoay một vòng liền hóa thành một đoàn lục tráo bao bọc lấy hắn.

Còn lại hai thanh phi kiếm kia và một bả cốt đao, trong khoảnh khắc xuất hiện trong quang vựng, bởi tránh né không kịp nên đã bị bao phủ tại trong đó, phía sau Lâm Ngân Bình sử dụng cẩm mạc ngân tàm phun ra một đám ngân ti dày đặc, vừa tiếp xúc với quầng sáng liền lập tức biến thành hư ảo. Quầng sáng còn chưa chịu bỏ qua, co rút lại một chút rồi hướng bốn phía điên cuồng khuếch trương mà đi, quang mang chói lọi, gần nửa bạch ngọc quảng trường cũng chịu ảnh hưởng mà vỡ vụn từng tấc, mặt ngoài lập tức bị dung hóa.

Uy lực ngần này, khí thế ngần này, thật sự khiến thiên địa có chút biến sắc.

Hàn Lập đối với mọi việc này lại xem như không thấy, căn bản không dừng lại chút nào, ngân sí lại nhẹ run liền hóa thành một đạo ngân hồ hình cung lập tức liên tục bay thẳng đến hướng đỉnh núi, đồng thời đang trong lúc bay lại nhanh chóng lấy ra một chiếc bình nhỏ, đổ vào trong miệng một giọt vạn niên linh thủy.

Tuy rằng Tam Diễm phiến uy lực vô lớn cùng, nhưng Hàn Lập cho rằng bằng vào một kích của bảo vật này không thể diệt sát này mấy người. Phỏng chừng nhiều lắm trong lúc xuất kỳ bất ý, khiến những người này nếm chút khổ sở thôi. Bị nhiều người vây công như thế, tự nhiên tạm lánh nguy hiểm là tốt nhất.

Nói đến cũng khá là xảo hợp, thềm đá gần Hàn Lập nhất lại vừa vặn là con đường hướng tới Côn Ngô điện. Hàn Lập tuy rằng trong lòng có chút e dè, nhưng là căn bản không có lựa chọn nào khác. Cho dù phía trước còn có Kiền lão ma và các những khác tu sĩ, hắn tự hỏi chỉ cần mượn cấm chế trên núi và địa hình, đủ để đối phó với mấy kẻ địch này.

Vì thế hắn dùng lôi độn, trong nháy mắt biến mất ở cuối thềm đá.

Tại quảng trường, đại ba ánh sáng màu choáng váng chỉ xuất hiện mấy, chỉ chợt lóe lên là hoàn toàn tiêu thất. Mà bên cạnh quảng trường, lại xuất hiện Cát Thiên Hào và những người đi cùng, bộ dáng mỗi người cực kỳ chật vật.

Trong đó không ổn nhất chính là Cát Thiên Hào.

Khẩu cốt đao kia của hắn, tuy rằng không phải bản mạng pháp bảo, cũng là bảo vật được tỉ mỉ luyện hóa cùng tâm thần có chút liên hệ. Cho nên cốt đao chịu đòn của quầng sáng trong khoảnh khắc bị hòa tan tiêu mất, hắn lập tức tâm thần bị thương, thiếu chút nữa bị ảnh hưởng quầng sáng mà không bỏ chạy nổi ra khỏi phạm vi của quầng sáng.

Cho dù là như thế, hắn vẫn bị quầng sáng quét qua một chút. Kết quả hộ thể linh quang lập tức sụp đổ, một cái cánh tay bị đánh nát bét, bộ dáng ẩn ẩn bị thương không nhẹ.

Mà kia phi kiếm của hai gã hắc sam cũng không có may mắn thoát khỏi, nhưng này hai người ứng phó rất nhanh, phát hiện thấy không ổn, trong khoảnh khắc lập tức chặt đứt liên hệ với phi kiếm, cho nên ngoại trừ chút quần áo lông tóc bị tiêu biến thì coi như là bình an vô sự.

Lâm Ngân Bình đứng ở chỗ xa nhất so với mọi người, hơn nữa này chỉ bạc bị hủy chỉ khiến pháp bảo hao tổn chút linh khí, vẫn chưa chịu ảnh hưởng quá lớn, hơn nữa trước người cũng có thêm một cái cự thuẫn đen thui không rõ tên, che lấy thân hình nàng.

Còn thanh niên họ Từ tu vi cao nhất, tuy rằng đứng đúng nơi chịu uy lực tối cường của Tam Diễm phiến uy lực, vẫn dựa vào sự bảo hộ của ngọc như ý trong khoảnh khắc độn ra ngoài, thoạt nhìn như không hề tổn hại gì.

Nhưng vị này Thiên Lan đại tiên sư, giờ phút này lại sắc mặt khó coi cực kỳ, cúi đầu nhìn bảo vật đang nắm chặt trên tay.

Chỉ thấy chuôi ngọc như ý này, đang nổi lên một loạt những vết nứt nhỏ, sau một tiếng giòn vang, liền hóa thành một đống mảnh vụn trong suốt, từ trong lòng bàn tay rơi xuống.

Vì chống cự kia uy lực của quầng sáng tam sắc kia, cổ bảo này chưa kịp phát ra uy lực chân chính đã bị hủy hoại.

" Cây quạt đó rốt cuộc là bảo vật gì? Chẳng lẽ chính là thông thiên linh bảo trong lời đồn?" Cát Thiên Hào chịu đựng thống khổ trên cánh tay, vừa vội vàng từ túi trữ vật lấy ra linh dược bôi đầy lên vết thương, vừa biểu hiện thần tình kinh sợ nói.

Hai gã hắc sam lão giả sắc mặt cũng tái nhợt vô cùng, có vẻ còn rất sợ hãi.

"Hừ, nếu thật sự là thông thiên linh bảo, Cát đạo hữu chỉ sợ cũng không thể còn sống ở đây mà nói chuyện. Đây có thể là một kiện pháp bảo phỏng chế thông thiên linh bảo. Không ngờ được, người này lại còn có loại bảo vật này. Trách không được gặp chúng ta nhiều người như vậy, vẫn không chút hoang mang."

thanh niên họ Từ ngẩng đầu nhìn thềm đá xa xa, sắc mặt lo lắng nói.

"Phỏng chế phẩm mà có uy lực như vậy?"

Cát Thiên Hào hoảng sợ.

"Này có cái gì kỳ quái đâu. Cây quạt này hẳn là chỉ có uy lực thế này thôi, không có biến hóa gì khác nữa.

uy lực Thế nên có uy lực như vậy cũng không phải là lạ." Thanh niên lắc đầu nói

"Làm sao bây giờ. Người này giống như có rất nhiều trọng bảo. So với dự đoán ban đầu của chúng ta còn khó giải quyết hơn nhiều. Có nên đuổi theo hắn nữa không?"

Một lão giả mặc hắc sam ánh mắt chớp động nói, hiển nhiên uy lực của quạt kia khiến hắn có ý định rút lui.

" Đạo hữu yên tâm. Cây quạt kia tuy rằng rất lợi hại, nhưng pháp lực tiêu hao tuyệt đối không phải là nhỏ. Nếu không hắn sẽ không quay đầu đào tẩu. Chỉ cần lúc này nhân lúc hắn pháp lực chưa hồi phục mà đuổi theo, cây quạt kia sẽ không dễ dàng vận dụng đâu. Hiện tại mới đúng là thời cơ tốt nhất để diệt sát người này."

Cát Thiên Hào nhàn nhạt nói, lập tức vỗ vào eo lưngmột cái, một đoàn ngũ sắc hà quang bắn ra, sau khi tắt đi, trong một tiếng thanh minh hiện ra Linh Tê Khổng Tước.

"Lên núi, lần này quyết không thể để người này đào thoát được, nếu không về sau hậu hoạn vô cùng!"

Hít một hơi thật sâu, bạch bào thanh niên lạnh giọng nói.

Sau đó hắn dẫn đầu hướng thềm đá bay đi, ngũ sắc khổng tước liền mở hai cánh bay sát theo.

------oOo------

Chương 1012: Thanh đồng sư

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bọn họ không chút do dự theo sát thanh niên họ Từ, Thiên Lan Thánh nữ biết rõ ngày nay Hàn Lập vô cùng đáng sợ, thánh thú phân thân vẫn nhất định phải cứu ra.

Nhóm Cát Thiên Hào ba tu sĩ Âm La tông sắc mặt âm tình bất định.

Đa số người của ma đạo vốn là bạc tình bạc nghĩa, bọn họ lúc trước sở dĩ không do dự xuất thủ bởi vì nghĩ rằng có hậu kỳ tu sĩ tọa trấn, có thể dễ dàng bắt được Hàn Lập. Nhưng không nghĩ tới bảo vật trong tay đối phương lại lợi hại như thế, chỉ dựa vào uy lực của một vũ phiến đã lập tức khiến vị đại tiên sư Thiên Lan kia cũng biến sắc mà tránh né.

Tuy ngoài miệng vị đại tiên sư này nói thật dễ nghe, đối phương có thể chỉ có lực dùng được của một kích, nhưng vẫn còn có khả năng khác, vạn nhất ép bức đối phương sử dụng bí thuật liều mạng kích phát tiềm lực lại không ngừng quạt ra liên hồi. Ba người bọn họ cũng không thể bảo đảm là có thể ngăn cản được.

Huống hồ nghe lời đối thoại vừa rồi, đối phương tựa hồ còn có một kiện bảo đỉnh khác càng thêm lợi hại. Điều này khiến ba người họ càng trở nên nghi ngại. Tuy rằng bọn họ đều muốn giành lại Quỷ La phiên để lập công lớn với tông nội, nhưng nếu cần phải lấy mạng nhỏ ra đem mạo hiểm, ba người họ tự nhiên không muốn. Nhưng người ta giở trò tại Thiên Lan thảo nguyên giữa thanh thiên bạch nhật như vậy mà lại không truy cứu thì càng không được.

Ba người bỗng nhiên trở nên trù trừ.

"Đi, chúng ta cũng đuổi theo. Nhưng trong chốc lát cùng với gia hỏa họ Hàn đụng đầu, chúng ta hiệp trợ từ bên cạnh là được. Chỉ

cần không ngạnh tiếp vũ phiến kia, mau chóng lánh né, chắc là không có việc gì."

Cát Thiên Hào trong lòng rốt cuộc hạ quyết định, hạ giọng hướng về hai người khác nói.

Hai gã hắc sam lão sau một thoáng do dự, cũng chỉ có thể gật đầu.

Vì thế ba người cũng phi thân đuổi tới.

Thềm đá dẫn đến Côn Ngô điện dài phi thường, cho dù là Hàn Lập không tiếc sử dụng lực của lôi điện, cũng ước chừng phải qua một ngày công phu, liên tục hóa thân hồ quang chợt lóe mới ra khỏi thềm đá, dừng lại trước một mảnh thạch lâm trống trải.

Nói là thạch lâm, nhưng bất quá chỉ có mấy cột đá lớn phẩm chất bình thường cao chừng mấy trượng đứng trên mặt đất, trên mặt của cột đá có những điêu khắc tinh tế, văn tự ẩn chứa một chút văn phù. Linh quan này của pháp chú chớp động các màu yếu ớt. Hiển nhiên thạch lâm là một cấm chế đại trận.

Bất quá nền mặt đất ban đầu nên rất chỉnh tề, giờ phút này tất cả đều ngã trái nghiêng phải có nhiều cột đá chỉ còn lại nửa mảnh tàn hài. Trên mặt đất đá vụn trải khắp nơi, còn có thạch khối và một ít hố đá to nhỏ.

Xem ra cấm chế đã sớm bị người dùng sức mạnh phá hủy đến bộ dáng này.

Hàn Lập chỉ lạnh lùng nhìn lướt qua cảnh này, không nói hai lời trực tiếp tiến vào trong rừng.

Thạch lâm không lớn, sau mấy lần chớp động, người đã xuất hiện tại bìa kia của khu rừng. Bất quá trước mặt lại xuất hiện một sườn núi đá dốc xuống.

Này toàn bộ sườn núi đá đều dùng những tảng đá cự đại lót thành. Trên sườn núi đá có một ít thạch tượng nghiêng ngã tứ tung. Mặt đất đều là đầy các loại pháp khí trường mâu, cự phủ.

Hàn Lập cau mày, nhưng đột nhiên có chút cảm ứng liền ngẩng đầu hướng cuối dốc đá mà nhìn.

Chỉ thấy ở nơi hơn trăm trượng xa có một cái đài cao dường như có linh quang ẩn tàng chớp động, còn lâu lâu có tiếng bạo liệt truyền đến phảng phất như có người ở nơi ấy tranh đấu.

"Chẳng lẻ Kiền lão ma và những người khác bắt đầu động thủ."

Hàn Lập trong lòng vừa động, nhẹ lắc người dùng khinh thân thuật tiến thẳng đến đài cao bay đi, đồng thời khí tức trên người trong khoảnh khắc được thu liễm lại, sau vài lần phất phơ, thân hình cũng đột nhiên trở nên mơ hồ không rõ, cuối cùng đã biến mất vô tung vô ảnh.

Hàn Lập cố gắng ẩn nấp, cả người vô thanh vô tức rốt cuộc đặt chân tới rồi một bạch ngọc quảng trường so với cái lúc trước rộng rãi hơn gấp mấy lần.

Sau khi nhìn rõ ràng tình hình trước mắt, Hàn Lập không khỏi giật mình.

Chỉ thấy một trong màng quang mạc cực lớn, năm đạo bạch ảnh, một đạo hoàng ảnh, hai đạo thanh ảnh, đang hăng say đánh đến nỗi khí thế ngút trời.

Năm đạo bạch ảnh tự nhiên là ngũ tử ma hóa thân của Kiền lão ma, mỗi hóa thân miệng đều phun hôi khí (khí màu xám), giương nanh múa vuốt.

Mà thanh ảnh kia cũng là một gã trung niên tu sĩ, quấn quanh trên người một cái bạch cốt cự hoàn (vòng lớn), mặt ngoài hoàng quang chớp động, ngẫu nhiên có hôi khí kích lên trên mặt, nhưng sau khi hoàng quang thoáng rung động lại dường như không có việc gì. Bản thân trung niên tu sĩ hai tay đều sử dụng một thanh phi kiếm hồng hoàng tương giao, liều mạng ngăn cản sự tiến công của ngũ tử đồng tâm ma.

Hai đạo thanh ảnh là hai con thanh đồng cự sư (sư tử to lớn làm bằng đồng đen), thân cao gần một trượng, bám theo đuôi ngũ ma tử và trung niên tu sĩ không ngừng cắn xé điên cuồng, hành động nhanh như tia chớp, thi thoảng lại hé miệng phun ra từng đạo quang trụ to dày, xem ra uy lực không phải nhỏ.

Ngũ tử ma hoặc trung niên tu sĩ tuy rằng đối với sự công kích từ xa của thanh đồng sư không quá để ý, nhưng ở cự ly gần bên mình thì lại rất kiêng kị, thân hình mỗi người đều phiêu linh cực kỳ, hết sức cẩn thận không dám để hai con khôi lỗi thú này thâu thập. Thật sự không thể làm khác, chỉ có cách tạm thời buông tha cho đối thủ để tránh một kích hung hăng của con khôi lỗi này.

Toàn thân hai con thanh đồng sư thanh quang chói mắt, phảng phất như đao thương bất nhập, vô luận là sau khi bị hôi khí hay phi kiếm đánh trúng, ngoại trừ thoái lui vài bước, căn bản không có thương tổn đến một cọng lông.

Tầng bạch quang này cũng có chút cổ quái, tại mặt ngoài lại thỉnh thoảng có ngân sắc điện hồ chớp động, vô luận là ai một khi đến gần, trên quang mạc lập tức vang lên tiếng sấm sét, điện hồ dày đặc đánh xuống như mưa.

Tuy nhiên tựa hồ ngũ tử ma, hay trung niên tu sĩ có cổ bạch cốt hoàn hộ thân quái dị kia đều tiếp được mấy đạo hồ điện này không là vấn đề, nhưng không ai muốn vô duyên cớ lại bị thứ hung ác này công kích.

Kể từ đó, khiến màn tranh đấu trong quang mạc càng thêm kịch liệt.

"Đây là cái gì, chẳng lẽ là đấu thú trường sao?"

Hàn Lập chứng kiến một tràng này thở dài.

Hắn liếc mắt đã nhìn ra, trung niên tu sĩ là cấp bậc Nguyên Anh trung kỳ, nếu không ỷ vào kiện cốt hoàn hộ thân quỷ dị kia thì đã sớm bị ngũ tử ma tiếp cận, hút sạch tinh huyết rồi. Mà kia hai con đồng cự sư thoạt nhìn hung ác dị thường, nhưng dù sao cũng là khôi lỗi không có ai thao túng, trung niên tu sĩ và Kiền lão ma không có cách nào phân tâm với chúng. Nếu không một khi rảnh tay chân, thì một trong hai người thu thập chúng cũng là chuyện dễ dàng.

Trong lòng thầm nhủ một câu, ánh mắt Hàn Lập đảo qua hai bên.

Quang mạc này cơ hồ trải rộng cả cái đài cao, đài cao hai bên lại có những mảng quang hà chớp động, rõ ràng có những cấm chế lợi hại khác, khiến người không thể thông hành.

Kể từ đó, đường đi của Hàn Lập bị chướng ngại.

Đang lúc hắn hướng về phía trước đi thì lại phát hiện phía sau quang mạc ẩn tàng một cự đại sơn môn, có vẻ như là lối vào của Côn Ngô điện.

Hàn Lập lơ đãng nhíu mày.

Hắn tự nhiên là không chịu dừng bước như vậy, chỉ trong chốc lát là bọn người thanh niên họ Từ sẽ đuổi tới.

Hắn bất động thanh sắc, tay áo bào khẽ rung, Tam Diễm phiến được giấu trong tay áo nhất thời rơi xuống nằm gọn trên bàn tay.

Hắn chuẩn bị nhờ vào uy lực của vũ phiến này, tạm thời khai mở quang mạc, sau đó sét đánh không kịp bưng tai xuyên qua bên kia. Tuy nhiên chắc chắn là sẽ bị hai người đang tranh đấu trong quang mạc phát hiện, nhưng chút phong hiểm này không thử không được, nơi đây cũng không phải là nơi thích hợp cho hắn và người khác đấu tranh.

Ở Hàn Lập hít sâu một hơi, vừa lúc định đem pháp lực rót vào bảo phiến, bỗng nhiên vừa xoay đầu hướng về một khối thạch đôn cự đại bên cạnh đài cao nhìn lại, trên mặt đồng thời hiện ra một tia kinh ngạc!

Chẳng lẽ là ảo giác, nó sao lại có cảm giác tựa như có một một tia linh ba khác thường. Nhưng dao động này thật sự cực kỳ bé nhỏ, nếu không phải hắn đang ở hiểm cảnh đã đem thần thức toàn bộ thả ra, chỉ sợ không thể phát hiện một mảy may.

Trong lòng nghi hoặc, trong mắt hắn nhất thời lam mang chợt lóe, minh linh mục thần thông theo ý thức thi triển ra.

Kết quả Hàn Lập tại hư không thấy được phía sau thạch đôn một đôi yêu mục (mắt yêu quái) phát ra hồng quang nhàn nhạt.

"Ngân sí dạ xoa!"

Cả kinh, trong nháy mắt hắn đã nhận ra chủ nhân của đôi yêu mục, linh lực trong cơ thể lập tức không lưỡng lự điên cuồng rót vào hai mắt.

Rốt cuộc uy năng trong linh mục tăng rất nhiều, Hàn Lập thấy được phía sau hồng mục tồn tại một bóng ma mơ hồ, hình dáng ẩn nấp chính là ngân sí dạ xoa. Nhưng yêu vật này không phải là nhìn hướng bên này của Hàn Lập, mà là gắt gao nhìn chằm chằm tình hình tranh đấu trong quang mạc. Nhìn bộ dáng bởi vì cấm chế của ngọn núi này và cũng vì Hàn Lập có vô danh liễm tức thuật thật cao minh, nên dù tới trước một bước nhưng vẫn chưa phát hiện được sự tồn tại của Hàn Lập.

Bất quá Hàn Lập vẫn không vì vậy mà cảm thấy tự đắc, ngược lại trong lòng lại trầm xuống.

Bởi vì bên cạnh ngân sí dạ xoa đã biến thành bóng ma, lại còn tồn tại hai cái bóng mơ hồ khác. Linh mục thần thông của hắn đã sử dụng tới mức tận cùng, nhưng không cách nào nhìn rõ ràng hơn chút nào. Chỉ ẩn ước cảm thấy trong đó có một sư cầm thú hình như đã từng xuất hiện dưới chân núi, còn hình dáng người còn lại thì lại rất lạ lẫm.

"Mấy yêu vật này lại mai phục tại đây có vẻ như cùng liên thủ. Chẳng lẽ chúng đã động tâm với bảo vật trong Côn Ngô điện hay sao?"

Hàn Lập tâm niệm xoay chuyển nhanh như điện cân nhắc.

Đúng lúc này, đột nhiên Hàn Lập thần sắc vừa động, vội quay đầu nhìn.

Chỉ thấy phía dưới cái dốc trong thạch lâm thấp thoáng có linh quang chớp động, bọn người thanh niên họ Từ đã ra khỏi thạch lâm có vẻ muốn lập tức đuổi theo hắn.

Thấy tình hình này, Hàn Lập lập tức không hề do dự, trong tay linh phiến thổi phù một tiếng, bỗng nhiên bị một tầng tam sắc hỏa diễm bao vây, sau đó bảo phiến phảng phất như đao kiếm hướng trên quang mạc lặng lẽ đánh xuống.

Sau một tiếng *"oành"* trầm thấp vang lên, tuy Hàn Lập đã có thể khống chế uy lực của cây vũ phiến. Nhưng trong nháy mắt tam sắc hỏa diễm và cấm chế đụng nhau, linh quang sáng chói vẫn bộc phát.

Vô luận ba yêu vật ngân sí dạ xoa đang ẩn núp tại sau thạch đôn, hay là Kiền lão ma và trung niên tu sĩ đang chiến đấu trong quang mạc đều cả kinh hướng tới phía Hàn Lập xem xét.

Thấy hành tích đã bị bại lộ, Hàn Lập cũng không muốn che dấu thêm chi, tung người nhảy xuống, cả người lại hóa thành một đạo cầu vồng xanh chói mắt từ chỗ lỗ hỏng vừa mới phá vỡ bay vào trong, một đường thẳng đến bên kia quang mạc bắn nhanh đi.

Dùng pháp lực mạnh mẽ đối kháng cấm không cấm chế, độn quang nhanh như tia chớp! Trong nháy mắt đã phi độn ra ngoài hơn mười trượng, mắt lướt nhìn khoảng giữa của đài cao một lượt.

"Lớn mật!"

Kiền lão ma gầm lên một tiếng, ba trong năm đạo bạch ảnh đang vây công trung niên tu sĩ, thân hình nhoáng lên, đột nhiên biến mất tại chỗ vô tung.

Ngay sau đó, chúng lại quỷ dị xuất hiện tại trước mặt Hàn Lập, sáu con mắt xanh âm hàn đồng thời trừng trừng nhìn Hàn Lập.

"Cút cho ta!"

Trong thanh quang truyền đến một tiếng quát chói tai của Hàn

Lập, một tiếng sét đánh lập tức vang lên, một đạo kim hồ dày đặc từ trong độn quang bắn ra, sau khi quay cuồng hóa thành kim sắc điện giao, tàn nhẫn đánh về phía ba đạo bạch ảnh.

"Ích Tà Thần Lôi!"

Vừa thấy kim sắc điện hồ, thanh âm kinh sợ của Kiền lão ma bỗng nhiên truyền ra, không ngờ hắn lại nhận ra lai lịch Ích Tà Thần Lôi.

Ba con hóa thân tử ma vốn đang phun ra ma khí để ngăn cản Hàn Lập, thân hình cuống quít nhoáng lên, rồi biến mất tại chỗ không còn thấy đâu.

Kim giao một lần đánh vào khoảng không, mà độn quang màu xanh nhân cơ hội này lại chợt lóe, lướt qua nơi này, lại bắn tới một chỗ phụ cận bên quang mạc.

------oOo------

Chương 1013: Vạn cân áp thân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Điện hồ trên quang mạc cảm ứng được Hàn Lập đến gần, một tiếng lôi minh, quang mạc đồng thời đánh nhanh xuống.

Hàn Lập trong miệng một tiếng khẽ kêu, kim sắc điện giao phía sau tấn công về phía trước, oanh một tiếng tự động bạo liệt.

Một kim sắc cự võng nhất thời từ hư không hiện ra, che chở cho Hàn Lập.

Tất cả ngân hồ đánh lên trên kim võng, tất cả đều vô thanh vô tức biến thành vô hình.

"Hàn Lập, là ngươi!"

"Hàn trưởng lão!"

Hàn Lập thu liễm độn quang, sau khi vừa hiện thân, Kiền lão ma và trung niên tu sĩ kia cơ hồ đồng thời giật mình kêu ra tiếng.

Hàn Lập nghe vậy rùng mình, không khỏi quay đầu nhìn tên niên tu sĩ mặt chữ điền trung kia, nhìn thấy khuôn mặt đầy vẻ kinh ngạc, nhưng hắn thực không nhận biết.

Trong lòng có chút kỳ lạ, nhưng động tác trên tay hắn không dừng lại chút nào, tại trong tiếng phượng minh, Tam Diễm phiến đánh ra một đoàn tam sắc hỏa cầu, trong khoảnh khắc thấy quang mạc trước mắt bị đánh thủng một lỗ to, sau đó thân hình nhoáng lên liền đã đứng ở bên ngoài quang mạc.

Lúc này, trong lòng hắn mới thả lỏng quay người thoáng nhìn trở lại.

Tại bên ngoài quang mạc. Thân hình của thanh niên họ Từ và Lâm Ngân Bình vừa mới xuất hiện trên đài cao. Sau khi thấy Hàn Lập xuất hiện tại bên kia cấm chết, sắc mặt hai người tự nhiên trở nên khó coi.

Hàn Lập cười lạnh hắc hắc hai tiếng.

"Đã có nhiều người đến đây như vậy, Hàn mỗ sẽ tự tìm cho mình một chút việc để làm vậy. Các vị cứ từ từ hưởng thanh nhàn."

Hàn Lập đột nhiên quỷ dị nói. Sau đó ngón tay tùy ý bắn ra. Một tiếng sét đánh vang lên, theo sau là đạo kim hồ bắn nhanh ra.

Nơi trên quang mạc vừa tiếp xúc những ngân hồ khác, kim hồ lập tức xẹt một tiếng nhập vào trong ấy không còn thấy bóng dáng. Ngay sau đó tại một chỗ khác của quang mạc lại quỷ dị bắn ra.

Sau khi *"Oành"* một tiếng điện hồ như sét đánh không kịp bưng tai trực tiếp đánh vào trên thạch đôn tại bên cạnh đài cao trong nháy mắt.

Kết quả, từ bên kia một tiếng kêu đau đớn lập tức truyền đến. Sau đó Ngân Sí Dạ Xoa, sư cầm thú, và còn có một xú phụ nhân eo thô như thùng phi xuất hiện.

"Sư cầm thú!"

Thanh niên họ Từ vừa thấy ba yêu vật, liếc mắt đã nhận ra sự đặc thù của sư cầm thú này là hung cầm rõ ràng nhất, trong lòng lạnh lẽo bật thốt lên.

Bọn người Lâm Ngân Bình vừa nghe lời ấy, cũng hoảng sợ, lập tức tỏ ra thái độ đề phòng.

"Đại trưởng lão!"

Sau đó bọn người Cát Thiên Hào vừa đến thấy được ngũ tử đồng tâm ma trong quang mạc, không khỏi trở nên mừng rỡ.

Ba yêu vật bị một kích khiến hành tung bị lộ buồn bực vô cùng, Ngân Sí Dạ Xoa lại nhận ra kẻ đã làm hỏng việc tốt của mình chính là Hàn Lập - là cừu nhân thiếu chút nữa muốn lấy mạng nhỏ của mình, trong lòng không khỏi chửi ầm không thôi. Đồng thời trong lòng thầm buồn bực, đối phương vì sao có thể nhiều lần nhìn ra được thuật tùy phong yểm hình của, khiến hắn bị rơi vào thế bị động.

Trước mắt, ba yêu vật đang bị thanh niên họ Từ nhìn chăm chú, sắc mặt âm trầm, trong lòng cảm thấy khó xử.

Chúng cũng không phải thực sợ những nhân loại tu sĩ này, mà là muốn trông cậy vào mấy tu sĩ bọn họ bài trừ một đạo cấm chế mấu chốt ở phía sau. Giờ đây lại bị đối phương phát hiện ra sự tồn tại của bản thân, nhất thời cũng không biết phải thu thập tàn cuộc như thế nào cho xong.

Thanh niên họ Từ sau khi đảo ánh mắt qua trên người Ngân Sí Dạ Xoa và xú phụ, trong lòng ba đào mãnh liệt, thầm tự hoảng sợ cực kỳ.

Hai yêu vật hóa hình này trên người yêu khí thật là kinh người, có vẻ dường như không thua kém sư cầm thú, điều này khiến cho thanh niên sau khi cân nhắc thực lực của song phương trong lòng không ngừng kêu khổ, tự không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Kiền lão ma và vị Diệp gia trưởng lão kia trong quang mạc thấy sự tình kinh biến như vậy cũng muốn dừng tay, chỉ là hai đầu thanh đồng sư không ngừng đánh tới, bọn họ rơi vào đường cùng cũng chỉ có thể vừa ứng phó vừa cùng cảnh giác khai mở khoảng cách.

Rốt cuộc đôi bên đều có điều cố kỵ nên nhất thời giằng co tại đây.

Hàn Lập lại không để ý đến cục diện rối loạn này, thân hình nhoáng lên hướng phía sau mà đi. Đã có cơ hội để thủ trước một bước bảo vật vào tay, hắn tự nhiên cũng sẽ không khách khí.

Kết quả sau mấy lần nhấp nhô, là đã đứng trước một sơn môn hoàn toàn dùng ngọc bích tinh mỹ xây thành.

Sơn môn này cũng rất kỳ lạ, ngoại trừ hai hàng đại thụ không biết tên thẳng tắp hai bên, không ngờ lại không còn thứ gì nữa, bốn phía tất cả đều trống rỗng.

Xuyên qua khoảng không rộng lớn của sơn môn, dọc theo chính giữa là một con đường đá trắng noãn, địa phương ngoài ngàn trượng có thể ẩn ước thấy được một tòa cung điện khổng lồ cổ đại, bộ dáng có vẻ hùng vĩ dị thường.

"Xem ra đây là Côn Ngô điện!"

Hàn Lập thì thào, sau một lúc trì hoãn, ánh mắt lướt qua tất cả mọi nơi xem xét, cuối cùng dừng trên dãy đại thụ hai bên.

Mấy gốc đại thụ này mỗi một gốc đều cao tới hai ba mươi trượng, vô luận cành lá hay thân cây đều vàng cháy vô cùng, nhưng lại khiến cho người ta có loại cảm giác thịnh vượng tươi tốt, khiến Hàn Lập cảm thấy có chút quái dị.

Dùng thần thức mang tất cả đại thụ quét qua một lần, vẫn không phát hiện được cái gì khác thường. Đại thụ vô luận là bên trong hay bên ngoài đều là thụ mộc bình thường, tịnh không có chút dao động khác thường.

Hàn Lập bình thẳng nhíu mày, ánh mắt cuối cùng dời khỏi đám đại thụ.

Một lát sau, thần thức lại đem cả tòa sơn môn quét lại một lần, sau khi xác nhận đồng dạng không có ẩn dấu cấm chế, hắn cũng không chần chờ liền cất bước đi vào sơn môn, thẳng tiến đến Côn Ngô điện ở xa xa.

Nhưng Hàn Lập tuyệt đối không nghĩ tới, hai chân vừa bước lên trên con đường đá trắng kia được hơn mười trượng, đột nhiên cảm thấy toàn thân hàn khí túa ra, một cổ cảm giác khác thường trong khoảnh khắc xả xuống thân hắn.

"Không hay rồi!"

Hàn Lập trong lòng thầm kêu một tiếng,

Muốn bắn trở lại đường cũ quay về. Nhưng cũng đã chậm, chưa để hắn bay lên trời, không kịp phòng bị trọng áp áp sát vào người, hai đầu gối mềm nhũn trực tiếp quỳ xuống trên mặt đá trắng.

Hàn Lập không kịp phòng bị, rất muốn hét lớn một tiếng, quanh thân hộ thể linh quang đại phóng, một đoàn thanh quang đem toàn thân bao phủ vào trong, lúc này thân hình cúi thấp xuống còn khoảng nửa, chỉ có một đầu gối đang quỳ chấm đất.

Cùng lúc đó, cả người hắn còn đang run rẩy không ngừng, trong cơ thể tiếng nổ băng băng vẫn bạo vang không ngừng, phảng phất như xương cốt toàn thân đều như bị mạnh mẽ đập vụn vậy.

Chuyện này khiến Hàn Lập cả kinh không ít!

Hộ thể linh quang không ngờ chỉ tiêu trừ một bộ phận nhỏ của trọng áp, giờ phút này so với lúc trước thì tốt hơn một chút, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ không ngã mà thôi, toàn thân đồng thời như nặng thêm vạn cân.

Tin tưởng hắn nếu không phải tu luyện qua minh quyết và phục dụng qua thi châu ngày ấy, thân thể trở nên cứng cỏi hơn tu sĩ bình thường rất nhiều, lần này nhất định đủ để khiến xương cốt cả người hắn gẫy nát, ngã sấp tại chỗ không thể nhúc nhích mảy may.

Nhưng hắn rõ ràng đã cẩn thận điều tra phụ cận, cũng không có xuất hiện pháp trận gì, làm sao còn có thể lâm vào loại cấm chế lợi hại này đây.

Hàn Lập trong lòng thầm kêu khổ, không suy nghĩ nhiều trong miệng chú ngữ vội vang lên, giờ phút này ngay cả ngón tay cũng không thể nhúc nhích, muốn thi triển thần thông, tự nhiên chỉ có sử dụng chú ngữ để miễn cưỡng dùng được.

Trong nháy mắt, trong thanh quang lại vang lên từng trận tiếng sét đánh.

Trong quang điện thiểm động, trên người hắn hiện ra một tầng kim sắc điện y (lớp áo bằng điện). Lúc này điện y mạnh mẽ tác dụng, thân hình Hàn Lập khẽ nhoáng lên, nghiến răng nghiến lợi chậm rãi đứng dậy.

Nhưng vừa đứng thẳng được một nửa, lại cảm thấy trọng lực trên người đột nhiên tăng vọt, một lần nữa đem hắn ép khuỵu xuống.

Lúc này đây, sắc mặt Hàn Lập thật sự đại biến.

Trong lúc Hàn Lập bị nhốt tại sơn môn, dưới chân núi bọn người Kiền lão ma bởi vì sơn môn trên cao bị quang mạc che đi, nên chỉ có thể chứng kiến Hàn Lập biến mất không có nhập vào trong trận quần ẩu, vẫn còn chưa chứng kiến những tình hình khác.

Những người này tự nhiên trong tâm đều nghĩ đến trọng bảo, tất cả đều kiềm chế không được.

"Súc sinh, thực muốn tìm cái chết. Lão phu thành toàn cho ngươi!"

Trong quang mạc đột nhiên truyền đến thanh âm bạo nộ của Kiền lão ma.

Lập tức năm đạo bạch ảnh trong cấm chế đột nhiên tụ lại ở giữa, không ngờ năm bạch ảnh bỗng hợp nhất hóa thành một bạch sắc cự ảnh thân cao mấy trượng, bất quá nó vẫn chưa hướng vị Diệp gia tu sĩ mặt chữ điền kia xuất thủ, ngược lại bàn tay to đột nhiên cuốn về phía sau.

Chỉ thấy bạch ảnh chợt lóe, cánh tay trong khoảnh khắc hóa thành bạch mãng một phát đem thanh đồng sư từ phía sau nuốt vào trong miệng, sau đó bạch mãng từ thân hình cự nhân biến thành một cự đại quang cầu, mang thanh đồng sư kia hoàn toàn cuộn lấy.

Mặc cho thanh đồng khôi lỗi ở bên trong giương nanh múa vuốt, miệng phun cột sáng, bạch cầu lại không chút sứt mẻ gì.

Bên kia tu sĩ mặt chữ điền cũng đột nhiên điểm vào cự đại cốt hoàn trên người.

Trong phút chốc cốt hoàn này quang mang vạn đạo, huyễn hóa ra vô số hoàng sắc hoàn ảnh, nhưng lúc này dưới sự thôi thúc pháp quyết của người, cự đại ảo ảnh chợt biến mất. Nhưng ngay sau đó lại xuất hiện tại đỉnh đầu của con thanh đồng sư đang đuổi sát trung niên tu sĩ. Kết quả vô số hoàn ảnh không khách khí hạ xuống, các quang hoàn đem con thú vây khốn, một vòng chặc chẽ lập tức khiến thân mình nó bị ngã quỵ.

Nhưng tu sĩ mặt chữ điền căn bản không hề nhìn đến thanh đồng thú này, ngược lại sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm bạch sắc cự ảnh đối diện.

*"Hừ! Di Thiên trạc quả nhiên là danh bất hư truyền. Theo lời đồn, bảo vật này chính là phỏng chế theo thượng cổ linh bảo "*Ánh Nguyệt hoàn*", đáng tiếc chưa được người chứng thật. Lão phu xem, cho dù đây là phỏng chế phẩm của thông thiên linh bảo, thì cũng không kém bao nhiêu."* Thanh âm của Kiền lão ma, đột nhiên từ trong miệng cự đại bạch ảnh lạnh lùng truyền ra.

"Không có bảo vật này hộ thân, Diệp mỗ chỉ sợ rằng tiểu mệnh đã sớm nằm trong tay Kiền huynh. Nhưng đạo hữu hiện tại đang vướng bận nơi đây, lại không sợ tất cả bảo vật đều bị tiểu tử vừa rồi lấy đi sao?"

Tu sĩ mặt chữ điền sau khi cười lạnh một tiếng, cố ý liếc mắt về hướng sơn môn.

"Oh! Nếu cấm chế của Côn Ngô điện dễ phá trừ như thế, Diệp đạo hữu chẳng phải đã sớm tiến vào trong điện, lấy được bảo vật, sao lại lúc này vẫn ở trong cấm chế bị lão phu đuổi kịp vậy. Nhưng vừa rồi Diệp huynh xưng hô vị này là trưởng lão, chẳng lẻ hắn là tu sĩ của Diệp gia các ngươi?"

Kiền lão ma thanh âm băng hàn.

"Ha ha, đó là Diệp mỗ nhìn lầm người. Người này lão phu thực không nhận biết?"

Tu sĩ mặt chữ điền ánh mắt hơi đổi cười ha ha, không biết thiệt giả nói.

Kiền lão ma nhất thời trở nên trầm mặc, tựa hồ đang phán đoán sự thiệt giả trong lời nói của đối phương. Nhưng một lát sau, hắn lại lạnh lùng nói:

"Không quản người này thật có quan hệ cùng Diệp gia không, nhưng hắn và một tên Thiên Nam khác có cùng họ, Diệp gia các ngươi cũng không có khả năng thật tin tưởng hắn. Các ngươi trăm phương ngàn kế tìm đến Côn Ngô Sơn để mở ra phong ấn này, chẳng lẽ thật muốn khiến bảo vật rơi vào tay ngoại nhân? Ta đã giằng co cùng ngươi một thời gian mà cũng không cách gì, giờ không còn hứng thú tiếp tục với ngươi. Không bằng hợp lực trước phá trừ cấm chế này, sau đó đợi khi đến Côn Ngô điện rồi mới bằng vào thủ đoạn đoạt bảo!"

"Đều dựa vào tất cả thủ đoạn! Tốt, Diệp mỗ đang có ý này!"

Thật là ngoài ý muốn của Kiền lão ma, vốn tưởng rằng đối phương sẽ do dự một hồi, nhưng mặt trung niên nhân lại không chút suy nghĩ liền đáp ứng.

Sau chuyện này khiến lão ma rùng mình sau, trở nên có chút do dự.

------oOo------

Chương 1014: Hoá tiên nhị nữ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Note: đọc tựa của chương này tưởng đâu sẽ gặp đc hai tiên nữ trong Côn Ngô điện (Thất vọng tràn trề!

"Yêu vật đang trước mặt, hai vị đạo hữu không suy nghĩ làm thế nào thanh toán chúng, thì chuyện lấy được bảo vật thật đúng là nằm mơ."

Nghe được đối thoại của hai người Kiền lão ma, thanh niên họ Từ quay đầu lạnh lùng nhìn vào quang mạc, bất mãn nói.

"Hắc hắc! Vị này chính là Từ huynh của Thiên Lan sao? Lão phu có thể không có hứng thú với bảo vật chưa nhìn thấy, tội gì phải cùng những thứ ở đây lưỡng bại câu thương. Huống hồ cho dù mọi người đương trường đồng loạt liên thủ, chỉ sợ cũng không làm gì được này ba vị đâu."

Kiền lão ma sau khi cười lạnh một tiếng, không ngờ lại nói ra những lời ngoài dự tính của mọi người.

"Kiền huynh nói lời này là có ý tứ gì?"

Tuy rằng Thiên Lan thảo nguyên và Âm La tông luôn giao hảo, thanh niên nghe được lời này sắc mặt cũng trầm xuống.

"Không có gì, vào thời điểm ba vị tới đã thấy ta và Diệp đạo hữu tranh đấu kịch liệt, lại chỉ ẩn núp bên cạnh không xuất thủ, trong lòng chắc có mục gì khác. Nếu thật muốn gây bất lợi với chúng ta, lúc trước mới là thời cơ tốt nhất để xuất thủ."

Âm thanh trong cự đại bạch ảnh nhàn nhạt thốt ra.

"Các ngươi biết việc này là tốt rồi. Cho dù các ngươi muốn động thủ, chẳng lẽ thực nghĩ có khả năng gây khó dễ được cho chúng

ta chăng. Cũng không có gì phải giấu diếm, ba người chúng ta cũng vì mấy thứ trong Côn Ngô điện mà đến. Trước khi tiến vào điện, cũng không muốn động thủ."

Ngân Sí Dạ Xoa trong mắt bích quang chợt lóe, bất động thanh sắc nói.

Xú phụ và sư cầm thú đứng bên cạnh không nói một lời, có vẻ coi hắn là người đứng đầu.

"Ta và Thánh nữ đối với bảo vật trong điện không có hứng thú, chỉ có hứng thú vật trên người tiểu tử họ Hàn kia, Thiên Lan thánh điện chúng ta là tình thế bắt buộc. Đương nhiên nếu tìm được Quỷ La phiên, Từ mỗ sẽ hoàn trả nguyên vật lại cho quý tông."

Thanh niên họ Từ sau khi nghe được ý tứ trong lời nói của Kiền lão ma tự nhiên cũng không muốn cùng ba yêu vật thần thông quảng đại cược mạng nhỏ, chỉ thoáng trầm ngâm, thần sắc hòa hoãn nói.

"Đã là như vậy, ta vốn không cần phải ở đây tranh đấu làm gì, hãy hợp lực bài trừ cấm chế trước, rồi lấy bảo vật. Nếu không chúng ta nhiều người như vậy cứ ở đây, ngược lại sẽ bị ngoại nhân lấy đi bảo vật, đây mới là một trò cười lớn!"

Cát Thiên Hào cũng thuận thế nói như thế.

Trong này vô luận tu sĩ hay yêu vật mỗi người chẳng biết sống bao nhiêu năm, tự nhiên không có khả năng làm ra chuyện ngu xuẩn để cho người khác ngư ông đắc lợi. Cơ hồ trong chớp mắt đã đạt thành một hiệp nghị lâm thời.

Tuy rằng một khi đã đến Côn Ngô điện, hiệp nghị lập tức tan vỡ, nhưng so với trước khi nhìn thấy bảo vật đã tự chém giết lẫn nhau vẫn tốt hơn.

"Các vị cũng đã không ý kiến. Vậy thì đồng loạt động thủ phá cấm thôi."

Kiền lão ma thấy tình hình như vậy, phát ra một trận cười quái dị lập tức vung hai tay áo của cự đại bạch ảnh. Huyễn hóa ra hai bạch sắc cự mãng hung hăng đánh về phía đỉnh của quang mạc.

Tu sĩ mặt chữ điền bên cạnh lặng lẽ gật đầu một cái rồi xoay hai thanh phi kiếm. Nhất thời hai đạo cầu vồng cũng chém thẳng vào không trung.

Ba yêu vật bên ngoài cùng bọn người thanh niên họ Từ vẫn còn nghi kỵ lẫn nhau, chưa thể thả lỏng, khi nhìn thấy tình cảnh này cũng đều xuất thủ công kích lên cấm chế.

Một thời gian quang mang các màu, yêu khí hỗn tạp, nội ngoại cùng nhau đồng thời bạo liệt tại quang mạc. Tiếng đùng đùng liên tiếp vang lên không ngừng.

"Chậc chậc. Thật không nghĩ tới Kiền lão ma lại có vẻ nóng nảy như vậy. Trong nháy mắt cùng Ngân Sí Dạ Xoa, sư cầm thú yêu vật đều có thể liên thủ. Sau này gặp được lão ma thật phải cẩn thận một chút một chút. Đừng để bị hắn lừa."

Một thân ảnh xanh biếc nổi bậc ẩn nấp trong một cây cột đá khá to trong thạch lâm ở cuối đường dốc thì thào thấp giọng nói.

"Hừ lấy tu vi của ngươi hiện tại. Đối với ngươi Kiền lão ma căn bản không cần đụng đến Ngũ tử đồng tâm ma kia, một phát là xong. Ngươi căn bản không có cách nào tránh và cũng không thể tránh."

Một lục ảnh khác không chút khách khí nói.

Này hai người rõ ràng là Hóa Tiên tông Mộc phu nhân và nữ tử trẻ tuổi với khuôn mặt tú lệ kia.

"Sư tỷ, chẳng lẽ ta thực không có cách nào đối phó Kiền lão ma."

Nữ tử trẻ tuổi có vẻ có chút không phục.

"Một tu sĩ nguyên anh sơ kỳ làm sao đấu với tu sĩ hậu kỳ? Đừng nói là ngươi, chính là ta chính diện đánh với lão ma, cũng chỉ có có thể khó khăn tự bảo vệ mình mà thôi. Công pháp của bản tông

vốn cũng không là thiện trường chính diện đối địch. Bất quá nếu để ta lấy được một chút tinh huyết của lão ma, lặng lẻ thi triển chú thuật, ta có bảy tám phần nắm chắc, âm thầm khiến hắn bị trọng thương!"

Mộc phu nhân cười lạnh nói.

" Hóa Tiên tông chúng ta là tông môn phân nửa ẩn dật, chỉ luận công pháp bí thuật, chỉ sợ không nhất định yếu hơn thập đại tông môn đâu. Nếu không phải là lịch đại cũng phải tuân thủ quy củ, chỉ sợ toàn lực phát triển đã sớm có hậu kỳ đại tu sĩ, cũng không cần e ngại bọn người Kiền lão ma."

Nữ tử trẻ tuổi có chút không cam lòng nói.

"Tổ sư sáng tạo phái của bổn tông vốn chính là hậu nhân của Côn Ngô tam lão, lúc trước tìm đến địa phương không cách xa phong ấn lắm để khai tông lập phái đã định ra quy định thủ thành, vốn chính là vì có thể ở gần trông coi phong ấn của Côn Ngô Sơn này. Đã mấy vạn năm như vậy trôi qua, việc này trong một số ký lục cũng đã bị sao lãng không ít. Nếu không phải vì không lâu trước đây chúng ta nhận được truyền tin của Hướng lão, đem điển tịch sáng tạo phái của bổn môn ra trọng tân, chỉ sợ đối với việc phong ấn này hoàn toàn không biết gì cả. Nếu không, chúng ta làm gì phải mạo hiểm tiến vào núi này."

Mộc phu nhân thở dài.

"Nói đến Kiền lão ma, ta càng phải để ý thanh niên sử dụng Ích Tà Thần lôi kia, vũ phiến trong tay người này uy lực cường đại, Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ cũng tránh lùi ba thước. Nếu là vận dụng trong không gian bị phong bế, uy lực của bảo vật này sẽ tăng gấp bội.

"Là phỏng chế phẩm của Thất Diễm phiến tiếng tăm lừng lẫy tại thời thượng cổ."

Nữ tử tú lệ lạnh lùng nói.

"Đúng là phỏng chế phẩm của thông thiên linh bảo, nhưng có phải là Thất Diễm phiến hay không thì cũng khó nói. Bất quá người này khuôn mặt rất lạ lẫm, những thần thông khác cũng không nhỏ, ngân sí sau lưng còn có thể thi triển lôi độn thuật hiếm thấy, đích xác không phải là tu sĩ bình thường. Nhưng người này giống như không phải là tu sĩ của Đại Tấn chúng ta, có vẻ không cùng đường với người của Diệp gia. Quên đi, người này cho dù có lợi hại, chúng ta cũng không để ý nhiều tới hắn. Nói lại Hướng lão nên sớm tiến vào núi này, sao lại không thấy xuất thủ ngăn cản mấy tu sĩ này. Lấy thần thông của lão nhân gia, thoáng xuất thủ thì đâu thể để bọn người Kiền lão ma ở đây càn rỡ."

Mộc phu nhân có chút nghi hoặc.

"Có lẽ Hướng tiền bối có chuyện quan trọng khác, hoặc là trực tiếp đi thẳng đến Trấn Ma tháp, dù sao bên kia mới là quan trọng nhất."

Nữ tử trẻ tuổi chần chờ nói.

"Không có khả năng. Tuy rằng Trấn Ma tháp mới là trận nhãn chân chính khống chế phong ấn của cả tòa Côn Ngô sơn. Nhưng là nếu muốn trở lại gia cố phong ấn, phải cần Hóa long tỳ trong Côn Ngô kia mới được. Hướng tiền bối biết lợi hại trong đó, làm sao không đi tới Côn Ngô điện lấy bảo vật được."

Mộc phu nhân sắc mặt âm trầm lắc đầu.

"Ý của sư tỷ là Hướng tiền bối đã gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn? Điều này sao có thể, lấy tu vi của Hướng tiền bối, thế gian này sao còn có ai có thể làm gì được người, chẳng lẽ là người nọ đã thoát vây sao."

Lúc nói xong lời cuối cùng, khuôn mặt tú lệ của nữ tử trong khoảnh khắc trở thành tái nhợt vô cùng.

"Chuyện này không có mấy khả năng. Những cấm chế này đều là vừa mới phá. Nếu như người nọ thoát vây ra thì đã sớm phá hết tất cả các cấm chế. Sao còn có thể đợi tới bây giờ. Có thể Hướng tiền bối thực sự bị sự tình gì trì hoãn, còn chưa tiến vào núi này."

Mộc phu nhân sau khi thần sắc biến đổi, gượng cười nói.

"Hy vọng là như thế. Không quản như thế nào, chúng ta vẫn cần theo phía sau những người này, xem xem có thể đem kiện Hóa long tỳ lấy đi trước hay không. Bất quá năm đó có thể gia cố phong ấn ngoại trừ Hóa long tỳ này ra, không phải còn có một kiện thiên tinh bi khác sao. Chỗ kiện bảo vật kia hạ lạc, sao lại không trực tiếp lưu lại cho mấy người hậu nhân chúng ta. Nếu không làm gì phải mạo hiểm đi theo sau những người này."

Nữ tử tú lệ vừa nghe lời này, lại trở nên có chút oán giận.

"Chuyện này ngươi làm sao mà biết được. Tinh bi ngày đó chính là vật đã được dùng để phòng xa. Nó nằm trong tay của nhất mạch hậu nhân khác của Côn Ngô tam lão. Chính vì là sợ một trong hai nhà của chi chúng ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn, còn có thể có vật khác để khống chế phong ấn của ngọn núi này. Nghe nói bảo tàng này nằm tại một địa phương không tưởng được, ngoại trừ cái người đã để nó vào nơi ấy ra, những người khác đều chẳng biết giấu tại nơi nào trên Côn Ngô Sơn. Có hai bàn tay phía sau một minh một ám để chuẩn bị mọi việc, đủ để thấy được nhóm cổ tu tham dự phong ấn năm đó đã hao phí không ít tâm cơ."

"Cũng không biết năm đó Côn Ngô tam lão nghĩ như thế nào, sao phải lưu lại một đại hậu hoạn như vậy cho chúng ta. Sao không một kiếm chém chết người kia cho rồi? Cần gì phải phong ấn chứ, còn vô cớ lãng phí một tòa linh sơn của nhân giới như vậy."

Nữ tử tú lệ đôi mi thanh tú khẽ nhíu nói.

"Điểm này, trên điển tịch có nhắc tới một chút. Hình như thân phận của người bị phong ấn này phi thường đặc thù, thậm chí sinh tử của hắn còn liên quan đến chuyện của thượng giới. Cho nên nhóm nhân giới cổ tu năm đó ai cũng không dám vọng động xuống tay, đành phải đem hắn phong ấn tại trong núi này."

Mộc phu nhân do dự một chút mới nói ra một chút chuyện mình biết.

"Nguyên lai là như vậy, khó trách những người năm đó lại rụt rè như thế. Bất quá người này tu vi rốt cuộc cao bao nhiêu? Khiến Hướng lão khi nhắc tới người này liền có vẻ đứng ngồi không yên. Chúng ta và Hướng tiền bối cũng coi như quen biết đã lâu, nhưng chưa bao giờ thấy mấy lão quái vật bọn họ lại bất an như vậy."

Nữ tử tú lệ lại tò mò hỏi.

"Luận tu vi của người này cao bao nhiêu, đối phương khẳng định chỉ cần vươn đầu ngón út là có thể bóp chết chúng ta. Đoán mấy cái này lại hữu dụng gì."

Mộc phu nhân liếc mắt, không có hảo khí trả lời.

"Điều này cũng đúng!"

Nữ tử tú lệ vẻ mặt tõ vẻ cũng hết cách.

"Đúng rồi, kiện Tứ tượng xích kia, ngươi mang đến đâu. Sau đây có lấy được kiện Hóa long tỳ kia hay không toàn bộ trông cậy vào bảo vật này."

Mộc phu nhân chuyển để tài, nhắc tới một chuyện khác.

"Sư tỷ đã dặn dò nhiều lần. Muội sao dám không mang theo trấn tông chi bảo này. Bất quá nói lại cũng thật là đáng tiếc, nếu sư tỷ không tu luyện công pháp thuộc tính cùng Tứ tượng xích bài xích nhau, thì sư tỷ sử dụng nó là thích hợp nhất. Sư tỷ đã từng nói một trong hai kiện thông thiên linh bảo dùng để trấn áp người đó là Bát linh xích, không phải là một phỏng chế phẩm của nó là Tứ tượng xích này sao chứ? Muội còn muốn chính mắt thấy chúng có hình dáng ra sao."

Nữ tử tú lệ con mắt sáng lưu chuyển, thản nhiên cười nói.

"Bát linh xích, Hắc phong kỳ, trong điển tịch có thoáng đề cập đến. Có thể thật sự nhìn thấy không, ta cũng. A, Kiền lão ma bọn họ đã phá vỡ cấm chế, chúng ta cũng mau lên thôi."

Mộc phu nhân đang định nói gì với sư muội, xoay chuyển ánh mắt chứng kiến cảnh quang mạc trên đài cao bị các loại công kích đánh vỡ từng mảnh, thần sắc vội vàng ngưng trọng nói.

Nữ tử tú lệ trong lòng phát lạnh, cũng ngẩng đầu nhìn lại. Vừa lúc thấy bọn người Kiền lão ma xuyên qua quang mạc tán loạn, hướng chỗ sơn môn kia tiến đến.

------oOo------

Chương 1015: Kim từ linh mộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Chúng ta đuổi theo. Không cần đến quá gần mấy lão quái vật. May mắn là còn có thể khắc chế thần thức, nếu không chúng ta căn bản không có cơ hội theo dõi tu sĩ cấp bậc Nguyên Anh hậu kỳ."

Mộc phu nhân trong miệng chiêu hô, nhất thời quanh thân của hai nàng bạch quang chớp động, lặng yên độn ra khỏi thạch trụ, thi triển bí thuật khác đuổi theo sau.

Không lâu sau khi hai nàng rời đi, tại một cây thạch trụ khác phía sau cây thạch trụ nơi nhóm hai nữ tử lục quang chớp động, một nhân ảnh toàn thân màu lục to lớn xuất hiện, một đôi mắt trong suốt lạnh như băng sau một lúc nhìn chầm chầm phương hướng hai nữ tử vừa biến mất, lập tức lại quỷ dị chợt lóe rồi biến mất.

Trong lúc bọn người Kiền lão ma đuổi tới trước sơn môn, Hàn Lập đang đứng tại sơn môn và đang chậm rãi bước trên con đường nhỏ ở giữa cự đại cung điện, mỗi lần bước một bước đều dừng lại một chút, phảng phất như mỗi một bước nặng hơn vạn cân, lúc này hắn chỉ còn cách cự đại cung điện này khoảng hai ba trăm trượng.

Bất quá lúc này Hàn Lập toàn thân chẳng những thanh quang kim hồ lượn lờ, mà còn có một tầng tử diễm cực kỳ diễm lệ bao phủ, thậm chí còn sớm đã dụng hàng linh phù hóa thân thành hình tượng bán giao bán nhân (nửa giao long nửa người) rất quỷ dị, chuyện này khiến cho bọn người Kiền lão ma sau khi thấy được đều cả kinh.

"Đây là thần thông gì, người này làm sao co thể biến thành bộ dạng này?"

Một gã hắc sam lão giả không khỏi thất thanh kêu lên.

"Quản hắn sao lại thế này làm gì, hiện tại tiểu tử này có vẻ giống như bị cấm chế vây khốn, đây đúng là thời cơ tuyệt hảo để diệt trừ hắn."

Cát Thiên Hào sắc mặt âm lệ chợt lóe nói, lập tức một tay nhanh chóng dương lên, một thanh giáo dài đỏ như lửa liền hóa thành một đạo hồng mang bắn tới.

Lúc trước Hàn Lập dùng Tam Diễm phiến phá huỷ một thanh cốt kiếm do Cát Thiên Hào luyện hóa, khiến hắn chịu thiệt không nhỏ. Hiện tại có cơ hội thừa dịp trả đủa, tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha.

Nhưng hồng mang vừa mới bay ra hơn mười trượng liền phát ra một tiếng *"đùng"* rồi rơi thẳng xuống, hung hăng đập vào mặt đất tạo thành một cái hố sâu, lập tức bị ép chặt xuống mặt đất.

"Đây là?"

Cát Thiên Hào cả kinh không nhỏ, vội vàng thúc dục toàn thân pháp lực muốn lấy bảo vật này về, nhưng cây giáo kia như đã mọc rễ vào lòng đất, căn bản vẫn nằm bất động.

"Đại ngũ hành từ lực?"

Lâm Ngân Bình thấy tình hình như vậy, hô nhỏ một tiếng.

"Không phải, là kim từ trọng quang, đây là do hai hàng kim từ linh mộc ở hai bên sinh ra cấm chế thiên nhiên. Bất luận kẻ nào bước một bước vào phạm vi ảnh hưởng của mấy cái linh mộc này, đều bị từ quang trọng lực của mấy cây này áp vào thân, xem như là nửa bước cũng khó đi."

Ngân sí dạ xoa liếc mắt xem xét hai hàng đại thụ nâu sẫm hai bên, đột nhiên nhàn nhạt nói.

"Nửa bước khó đi? Tiểu tử họ Hàn kia làm sao đi qua tới bên kia?"

Thanh niên họ Từ cười lạnh một tiếng, nhìn bóng lướt Hàn Lập xa xa nói.

"Hắc hắc, đạo hữu thực không thấy được sao, hay cố ý xem hình thái đại biến của người này như là không khí! Người này sau khi biến hình, tu vi tối thiểu tăng vọt khoảng gần một nửa, tu vi ước chừng là Nguyên Anh trung kỳ đỉnh giai. Huống chi vô luận là Ích Tà Thần Lôi hay tử sắc băng diễm kia cũng đều là đại thần thông không nhỏ. Nếu là đạo hữu, chỉ sợ còn không thể chịu đựng lâu bằng người này sau khi biến hình đâu!"

Ngân sí dạ xoa liếc mắt nhìn thanh niên, khóe miệng nổi lên một tia châm biếm.

"Phải không! Nghe khẩu khí của các hạ tựa hồ đối với tiểu tử họ Hàn này có vẻ quen thuộc. Các hạ chẳng lẽ nhận biết người này?"

Thanh niên họ Từ mặt không chút thay đổi, thay đổi đề tài.

"Quen biết người này hay không, tựa hồ cũng không có quan hệ gì đến các hạ."

Ngân sí dạ xoa lại nghe ra ý tứ dò dẫm trong lời của đối phương, cười lạnh nói.

Thanh niên họ Từ nghe được ngân sí dạ xoa đáp như thế, thần sắc bất biến, nhưng trong lòng tự nhiên giận dữ.

"Kim từ linh mộc, không lẽ đây là thượng cổ linh thụ được gọi là Lạc bảo thụ, nhưng ở bên ngoài những cây này sớm bị diệt chủng, nghe nói bảo vật nào có trộn lẫn vật liệu kim chúc tính đều sẽ bị cây này khắc, trách không được bảo vật của Cát đạo hữu lập tức bị rơi xuống đất. Hơn nữa từ trường lực do cây này phát ra là trời sinh, tu sĩ cho dù dùng thần thức dò xét cũng căn bản không thể phát giác được."

Cát Thiên Hào nhướng mày nói.

"Không chỉ như thế. từ trường do cây này phát ra lợi hại cực kỳ, thậm chí có thể chồng chất lên nhau, khiến cho trọng lực trên người tăng lên gấp bội. Cụ thể sẽ bị tăng bao nhiêu trọng lực thì cứ nhìn hai hàng linh thụ có bao nhiêu cây thì tự biết. Chúng mọc rậm rạp như thế, chỉ sợ là chúng ta vừa tiến vào trong, cơ hồ đã bị bốn năm gốc cây đồng thời gây tác dụng. Người khác không biết, nhưng tại hạ tự hỏi là tuyệt không cách chịu đựng đươc cự lực như thế."

Tu sĩ mặt chữ điền sắc mặt có chút ngưng trọng.

"Phải không, thiếp thân thật ra không tin, muốn thử một lần."

Lâm Ngân Bình nhìn thấy bóng lưng của Hàn Lập chậm rãi bước tới, ngọc dung lạnh lùng. Vỗ túi linh thú bên hông, nhất thời một con quái xà bốn chân phóng ra.

Quái xà này toàn thân đầy lân phiến thô dày, trên lưng có một đôi nhục sí (cánh bằng thịt), có vẻ da dày thịt béo.

"Đi!"

Từ miệng Lâm Ngân Bình phát ra một tiếng quát khẽ, hướng bóng lưng của Hàn Lập xa xa chỉ tới.

Trên thân của quái xà bỗng nhiên xuất hiện thêm một tầng hoàng hộ tráo (vòng bảo hộ màu vàng), sau khi xoay quanh một vòng tại không trung, liền bắn nhanh vào trong sơn môn.

Kể từ đó, dưới sự chăm chú của nhiều ánh mắt, sau khi quái xà đồng dạng bay vào hơn mười trượng, tựu *"vù"* một tiếng, cũng giống hệt như mũi giáo lúc trước rơi thẳng xuống.

Nhưng thân thể của quái xà này cứng cỏi dị thường, bộ dáng xem ra còn có sức lực, tại nơi quái xà vừa rơi xuống đất, bốn chân liền dùng một chút lực, không ngờ lăn lộn một cái rồi đứng lên, sau lưng hai cánh đồng thời cố hết sức vỗ vài cái, bộ dáng như muốn bay.

Nhìn thấy cảnh này, trên mặt Lâm Ngân Bình không khỏi hiện ra một tia vui mừng.

Nụ cười của nàng chưa kịp tắt, thì một tiếng *"xoạt"* truyền đến.

Thân thể của quái xà bao liệt, cả người huyết nhục bị trọng lực ép nát như tương.

"Làm sao có thể, từ trường này thực lợi hại như vậy? Thân thể của tiểu tử họ Hàn làm bằng cái gì, ngay cả linh xà của ta cũng không thể chịu nổi, hắn làm sao còn có thể vô sự."

Lâm Ngân Bình sắc mặt hơi trắng bệch, khó có thể tin thất thanh nói.

"Không cần suy nghĩ nhiều. Ta tại trên thân thể của người kia cảm nhận được một cỗ yêu khí nhàn nhạt, chắc là sử dụng một bí thuật gì mượn lực lượng của yêu thú nào đó tạm thời phụ thân, lúc này mới có thể làm thân thể trở nên mạnh mẽ như thế. Bất quá thần thông của bản thân người này đích thực rất cao, không ngờ không động đến pháp bảo lại có thể đồng thời sử dụng ba loại uy năng mạnh bạo kháng lại cự lực như thế. Lão phu cũng không cách nào làm được như thế này."

Kiền lão ma lạnh lùng nói, không ngờ lại đoán được một bộ phận tình hình thực tế.

"Lại có loại bí thuật này, người này hiểu được cũng thật là nhiều bàng môn tả đạo!"

Nghe được lão ma vừa nói như thế, bọn người Lâm Ngân Bình mới có chút giật mình.

"Tốt lắm, đừng nói nhiều lời. Nhân loại các ngươi có gì thì sau này hẵn nói, người nọ không chừng đã có thể tiến vào Côn Ngô điện."

Xú phụ trong ba yêu vật mắt thấy Hàn Lập thân hình càng ngày càng gần cự đại điện phủ kia, con mắt xoay chuyển lớn tiếng nói, thanh âm ồm oàm rất khó nghe.

"Yên tâm, trước mắt cấm chế của Côn Ngô điện không có khả

năng không còn sót lại. Tại trong điện kia không biết còn có các cấm chế gì lợi hại hơn đang chờ hắn. Hơn nữa một khi đã biết lai lịch của kim từ linh mộc rồi, phá cấm cũng không phải việc gì khó khăn, chỉ cần chúng ta sử dụng pháp bảo không có chứa vật liệu kim chúc tính đốn ngã hết mấy cây đại thụ này, thì cấm chế tự nhiên dễ dàng bị bài trừ."

Thanh niên họ Từ lạnh nhạt nói.

"Đơn giản như vậy!"

Xú phụ chớp chớp hai mắt, phảng phất có vẻ không tin.

"Kim từ trọng quang chỉ là khó có thể khám phá ra được, khiến người nếu lâm vào trong đó sẽ không thể tự cứu. Những thứ khác thì không đáng nhắc tới."

Thanh niên họ Từ nói xong, không khách khí khoát tay, một thanh tiểu kiếm màu vàng nhạt thoát khỏi tay bắn ra, lập tức một đạo cầu vồng màu vàng bay thẳng tới chém ngang một gốc đại thụ gần hắn nhất.

Sau một tiếng *"oành"* lớn, kim sắc quang mang bao quanh thân đại thụ đột nhiên chợt lóe, phi kiếm trảm lên thân cây để lại một vết chặt thật sâu, không ngờ không có bị một kiếm là đốn ngã.

"Ahh!"

Thanh niên họ Từ tỏ vẻ rất ngạc nhiên khẽ kêu một tiếng.

"Xem ra Từ đạo hữu đã quên một việc. Mấy gốc kim cực từ mộc vốn bền bỉ hơn kim thạch, hơn nữa lại trên Côn Ngô Sơn này chẳng biết trải qua sự bồi dưỡng của thiên địa linh khí hơn mấy vạn năm, đã sớm hóa thành linh tê mộc chứ không phải loại tầm thường. Muốn hủy diệt chúng chỉ sợ không phải là một việc dễ dàng, chúng ta đừng trì hoãn nữa, hãy đồng loạt động thủ thôi!"

Thanh âm của Kiền lão ma truyền đến, lập tức cự đại bạch ảnh hé miệng, một viên bạch sắc tinh cầu quay tròn được ném thẳng đến một gốc cây to khác.

Sau khi bọn người Cát Thiên Hào trao đổi ánh mắt với nhau, cũng không trì hoãn thêm, đều từ trên người lấy ra các loại bảo vật bằng ngọc hay bằng gỗ, ùn ùn hướng đến hai hàng cây hai bên xuất ra.

Bỗng nhiên linh quang nhiều màu sắc mang những cây đại thụ hai bên bao phủ vào trong.

Vô luận Kiền lão ma hay bọn người thanh niên họ Từ chưa chú ý tới, mắt thấy nhân loại tu sĩ công kích kim cực từ mộc này, ba yêu vật ngân sí dạ xoa cũng đều phun ra một kiện bảo vật gia nhập công kích, xem ra vẻ mặt như là rất bình thường, nhưng trong lòng lại thầm không ngớt mừng rơn. Bảo vật ba yêu vật này phun ra xem ra uy lực không nhỏ, nhưng kỳ thật ảnh hưởng trên những cây đại thụ hiệu quả là nhỏ nhất. Nhưng tình hình này lại bị thanh thế lớn của các thế công xảo diệu che lấp, nhân loại tu sĩ nhất thời cùng không thể phát hiện có gì kỳ quái.

"Thật sự là ngu xuẩn! Không nghĩ tới những nhân loại ở phía sau lại có hành động đốn cây kim từ linh mộc này."

Hàn Lập ở phía trước đang cố hết sức tiến tới, trong đầu vang lên tiếng Ngân Nguyệt thở dài truyền đến.

"Chuyện này cũng trách không được sơ sẩy của bọn người Kiền lão ma, dù sao bọn họ cũng không có minh thanh linh nhãn thần thông, có thể giống như ta trực tiếp nhìn thấu bên trong mấy cây đại thụ. Tự nhiên không biết trong mỗi một cây đều có Minh ấn đại quang luân hàng ma chú của thời thượng cổ. Hơn nữa nếu người không nhắc nhở, ta cũng không nhất định phát hiện sự kỳ quái trong đó. Ai có thể nghĩ đến thượng cổ tu sĩ không ngờ có thể giảng phù chú khắc ấn trong thân cây."

Hàn Lập thần sắc không sợ hãi nói.

"Thế nhưng, ba yêu vật ngân sí dạ xoa có thể không kiêng kỵ gì thông qua chỗ này. Có nên nhắc nhở những người đó một tiếng hay không!"

Ngân Nguyệt trù trừ một chút, do dự hỏi.

"Nhắc nhở? Vì sao phải nhắc nhở. Những người phía sau này, ngoại trừ Diệp gia tu sĩ, Thiên Lan thánh điện và Âm La tông đều là người cùng một thuyền, ba yêu vật đi tới đúng lúc, vừa lúc có thể kiềm chế bọn họ. Ta vừa rồi sở dĩ không có sử dụng pháp bảo phá huỷ cự mộc này, chính là vì sức lực một người thật đơn bạc, hủy diệt chúng cũng không biết phải cần hao phí bao nhiêu công phu, nếu không, ta đã tự mình chủ động động thủ."

Hàn Lập mỉm cười.

"Điều này cũng đúng. Bất quá, chủ nhân tốt nhất hãy sớm tiến vào trong điện lấy bảo vật. Chỉ cần bảo vật tới tay, lấy thần thông của chủ nhân thừa dịp hỗn loạn toàn thân trở ra là chuyện rất có thể. Sau đó chỉ cần tìm nơi bí ẩn ở trong núi trốn vài ngày, đợi sau khi cái khe nứt kia hồi phục lại bình thường, thì sẽ rời khỏi núi này."

Ngân Nguyệt cười khẽ nói.

------oOo------

Chương 1016: Nguyên Sát Thánh Tổ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nếu được thuận lợi như vậy thì tốt rồi. Hiện tại chỉ có thể đi một bước tính một bước mà thôi."

Hàn Lập không được lạc quan như vậy, nhẹ nhàng trả lời.

Đúng lúc này, một tiếng nổ *"ầm"* từ phía sau truyền đến, Hàn Lập không quay đầu lại cũng lập tức biết có một gốc kim từ linh mộc bị đốn ngã, nhưng hắn không hề kinh hoảng, vì giờ phút này khoảng cách hắn với đại điện phía trước cũng chỉ có hơn mười trượng mà thôi.

Hắn thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng, trên đỉnh đại môn của điện, trên cao khoảng hai ba mươi trượng lộ ra một tấm biển cổ quái không phải bằng kim loại mà cũng không phải gỗ, trên mặt có ba chữ cổ thật lớn, nét chữ rồng bay phượng múa *"Côn Ngô Điện"*.

Hàn Lập nhẹ thở ra một hơi, sau một thoáng do dự, từ trong tay áo lấy ra bình ngọc chứa vạn niên linh dịch uống vào một giọt.

Bởi vì hắn chống lại kim từ trọng quang nên đã tiêu hao hơn phân nửa pháp lực, trong khoảnh khắc pháp lực trong cơ thể lại tràn đầy, thanh quang trên người, kim hồ, tử diễm lại đồng thời đại thịnh.

Sau đó, cước bộ nhanh hơn ba phần Hàn Lập hướng về cửa điện tiến đến.

oOo

Tại tầng thứ bảy dưới lòng đất của Trấn Ma Tháp trong Côn Ngô

Sơn, một tiếng vỡ tan thanh thúy truyền đến, tinh bích cản trở đoàn người đại đầu quái nhân, cổ ma một thời gian lâu, rốt cuộc dưới sự công kích điên cuồng của ba kiện bảo vật cũng đã vỡ vụn, mở ra một lối, nhiều điểm tinh quang trong không trung dần dần biến mất.

"Đi thôi. Vách tường này nếu không phải là Tu Di tông trấn tông chi bảo, cũng không thể ngăn cản chúng ta lâu như thế."

Quái nhân tay phất một cái, đem thanh tiểu kiếm lấp lánh ngân quang đang xoay quanh đỉnh đầu thu vào tay áo.

"Thời gian dài như vậy, Độc Thánh môn sẽ không thực sự lấy bảo vật đem đi sao."

Một vị Diệp gia trưởng lão khác sau khi cũng đem một khẩu bạch sắc ngọc xích thu hồi, có chút lo lắng hỏi.

"Yên tâm đi! Thông thiên linh bảo kia cho dù có thể đến tay cũng quyết không thể lập tức sử dụng. Cho dù bọn họ tìm được linh bảo, chúng ta lập tức cướp về là được."

Cổ ma bất động thanh sắc nói.

"Cũng được. Theo như lời của Hàn trưởng lão đúng là lão phu làm được việc."

Đại đầu quái nhân cười to sau dẫn đầu tiến vào tầng bảy.

Vị Diệp gia trưởng lão kia nhẹ gật đầu, cũng chỉ có thể cười khan một tiếng rồi tiếp tục theo sát.

Trong nháy mắt, ba người xuyên qua thềm đá dọc xuống dưới. Thạch thất có thiết bị truyền tống trận xuất hiện.

Nhìn thấy hắc bạch lưỡng sắc truyền tống trận cỡ nhỏ ba người cũng giống mấy người Độc Thánh môn lúc trước giật mình. Bất quá cổ ma sau khi ánh mắt đảo qua hai cái truyền tống trận liền dừng lại trên hắc sắc truyền tống trận, lập tức trên mặt lộ ra một tia kinh hỷ.

"Sao lại có hai cái truyền tống trận. Cái nào thông đến tầng thứ tám. Hay là cả hai?"

Diệp gia lão giả thì thào nói nhưng ánh mắt lại dừng trên bạch sắc truyền tống trận. Bởi vì lúc trước sau khi bọn người Độc Thánh môn sử dụng pháp trận này để truyền tống, bên trên còn lưu lại một chút linh khí dao động.

"Không cần chọn, cái này là được rồi."

Cổ ma nhìn chằm chằm vào hắc sắc truyền tống trận, thanh âm có chút quái dị.

"Dùng truyền tống trận bên kia? Nhưng người của Độc Thánh môn là..."

Lão giả kỳ quái vừa định hỏi cái gì thì cổ ma đứng ở bên cạnh đột nhiên khẽ vung tay áo bào lên, một chỉ có cánh tay ma đen nhánh từ trong tay áo xuất hiện như tia chớp, động tác cực nhanh, khiến lão giả cảm thấy tiếng gió vù vù bên tai vang lên, cả cái đầu như bị một ma trảo lạnh lẻo chộp vào thiên linh cái.

"Ah!"

Lão giả kinh hãi chỉ kịp kinh hô một tiếng, *"Bốp"* một tiếng, như quả dưa hấu bị bóp nát.

Óc não và tiên huyết chảy ra lai láng!

Nhưng cổ ma vẫn còn chưa chịu dừng tay, trong miệng cơ hồ đồng thời phun ra một cổ ma diễm đen kịt nhanh như sét đánh không kịp bưng tai, đem thân thể không đầu chưa kịp ngã xuống trong khoảnh khắc bao vây vào trong, từng đợt từng đợt khói xanh trong ma diễm dần dần bốc cao.

Thi thể của lão giả hóa thành tro bụi, trong hắc diễm lại xuất hiện một nguyên anh được bạch quang tráo bảo vệ bên trong. Nguyên Anh này hai tay ôm chặt ngọc xích trắng noãn kia, vẻ mặt thất kinh.

"Thất thúc! Cứu mạng!"

Nguyên Anh vừa liều mạng hướng vào ngọc xích rót linh lực, vừa hướng về đại đầu quái nhân phát ra tiếng cầu cứu cực kỳ thê lương. Hắn bị hắc diễm bao vây không thể thi triển thuấn di thuật.

Nhưng một màn quỷ dị xuất hiện, đại đầu quái nhân mặt không chút thay đổi nhìn Nguyên Anh của Diệp gia lão giả đang đau khổ giãy dụa trong ma diễm, nhưng lại vẫn một vẻ thờ ơ không quan tâm.

Kết quả quang tráo quanh thân Nguyên Anh chỉ có thể duy trì trong giây lát, sau đó phình lên rồi tan vỡ trong ma diễm.

Sau khi hét thảm một tiếng, nguyên anh của lão giả đã bị hắc sắc ma diễm biến thành hư vô.

Đáng thương cho lão giả này cho đến phút cuối trước lúc chết vẫn không thể tin tưởng rằng mình sẽ gặp được tao ngộ này, trong bụng đầy oán khí mà rời bỏ thế gian này.

"Hiện tại động thủ hay là sao. Không phải nói tới tầng cuối rồi một mới hạ thủ sao chứ?"

Rốt cuộc, đại đầu quái nhân mới lạnh lùng mở miệng, phảng phất có vẻ có chút bất mãn.

"Vốn tưởng rằng tới tầng cuối cùng mới có thể nhìn thấy mục tiêu, nhưng ở trong này ta lại cảm ứng được sự tồn tại của hắn, tự nhiên không cần người này ở bên cạnh cho chướng mắt. Các hạ có phải là có chút hối hận."

Cổ ma liếc mắt nhìn quái nhân một cái, mặt không chút biểu tình nói.

"Một tên vãn bối mà thôi, có cái gì hối hận."

Quái nhân trầm mặc một lát, mắt mới lộ ra vẻ phức tạp nói.

"Đạo hữu có thể nghĩ như vậy là tốt nhất. Chỉ cần có thể cứu được thánh tổ phân thân, thánh tổ liền có thể giúp cho các hạ thi triển bí thuật quán chú ma khí. Lấy tư chất của các hạ, tối thiểu có sáu bảy thành nắm chắc khiến cho đạo hữu một lần có thể tiến tới cảnh giới Hóa Thần kỳ."

Cổ ma hài lòng nói

"Hừ! Nếu không phải đại nạn lập tức lâm đầu, ta lại làm sao dễ dàng phản bội Diệp gia để trợ giúp một tên yêu ma như ngươi."

Quái nhân hừ lạnh một tiếng, ánh mắt chớp động bất định.

"Yêu ma! Các hạ nếu sau khi quán chú ma khí thành công, về sau cũng sẽ thành một thành viên của thánh tộc chúng ta. Tại thánh giới chúng ta, hậu duệ của tu sĩ nhân loại chuyển hóa giống như ngươi cũng không phải là ít, có cái gì để do dự chứ."

Cổ ma khóe miệng nhếch lên, không thèm mảy may để ý nói.

"Bớt nói nhảm đi, hãy đi nhanh lên, khỏi mắc công đêm dài lắm mộng!"

Quái nhân tựa hồ không muốn nhắc lại việc này, người vừa nhoáng lên thì đã đứng trên hắc sắc truyền tống trận trên.

Cổ ma thấy vậy cười lạnh một tiếng, cũng bước vài bước đứng trên truyền tống trận.

Kết quả hắc sắc truyền tống trận được kích phát, thân hình hai người trong linh quang đã không còn thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, quái nhân cùng cổ ma bỗng nhiên xuất hiện tại một tòa trong pháp trận tương đồng, bốn phía u quang chớp động không thôi, tựa hồ có vẻ có chút mơ hồ ảm đạm.

"Nơi này là?"

Quái nhân từ trong mê muội khôi phục bình thường, lập tức nhìn xung quanh, trên mặt hiện ra vẻ kinh nghi.

"Đạo huynh nhìn lên không trung xem, ở trước mặt ấy."

Thanh âm của cổ ma bên cạnh truyền đến có chút hơi hưng phấn.

Quái nhân vừa nghe lời này, vội vàng theo lời hướng phía trên nhìn lên. Kết quả vì đó mà cả kinh.

Chỉ thấy tại lưng trời cao hơn trăm trượng, các loại cấm chế linh quang dày đặc chớp động không ngừng, mà ở tại trung tâm của mấy cái cấm chế này, một hắc ảnh huyền phù phảng phất như ngọn núi nhỏ tại nơi đấy vẫn không nhúc nhích, cả người đều bị quấn bởi những sợi xích thô đen đồng thời bị dán vô số cấm chế phù màu sắc khác nhau.

Tại phụ cận còn có một mặt gương đồng huyền phù phun ra những cây hoàng sắc quang trụ, hợp thành một cái tù lung (lồng giam) cự đại, đem hắc ảnh nhốt kín vào trong.

Vị quái nhân của Diệp gia này sau khi thấy rõ hình dáng của hắc ảnh, lại hít vô một ngụm khí lạnh, trong lòng rất hoảng sợ!

Đây không ngờ lại đúng là con song thủ ngân lang thể hình vượt qua trăm trượng, tuy rằng cả người đều là cấm chế, nhưng bộ lông ngân quang lấp lánh được tạo ra bằng bạc tinh khiết, khiến người ta vừa thấy cảm thấy cự lang này thần tuấn dị thường.

Nhưng quỷ dị chính là, hai cái lang thủ (đầu sói) một cái vẫn là màu ngân bạch, lang thủ khác thì đen bóng tới cổ, thực bị một tầng hắc khí nhạt bao vây lấy, trên đầu lại sinh ra một tử sắc độc giác (sừng màu tím), có vẻ dữ tợn hung ác dị thường.

Giờ phút này hai cái đầu hình thái khác hẳn nhau kia đều nhắm nghiền hai mắt như đang đắm chìm trong giấc ngủ say, không biết có phải là tác dụng của cấm chế không.

"Đây là thánh tổ hóa thân mà người nói?"

Đại đầu quái nhân nhướng mày hỏi.

"Không sai, Đây là Nguyên Sát thánh tổ hóa thân của thánh giới chúng ta. Nguyên Sát thánh tổ tại thánh giới trong tất cả thánh tổ cũng đủ có thể liệt vào năm thánh tổ hàng đầu, đương nhiên hiện tại cũng không phải là hình thái chân chính của Nguyên Sát thánh tổ, chỉ là một linh giới yêu lang do chút phần hồn phụ thân mà thôi. Nhưng dù vậy, cũng không phải Hóa Thần kỳ tu sĩ bình thường mà có thể sánh bằng, chỉ cần không có linh giới can thiệp thì tuyệt đối là nhân giới vô địch. Năm đó Nguyên Sát thánh tổ cũng là một trong ba thống lĩnh thánh tộc chúng ta đưa xuống nhân giới."

Cổ ma ngạo nghễ nói.

"Nguyên Sát thánh tổ!"

Quái nhân thì thào thấp giọng nói một câu.

"Diệp huynh hộ pháp cho ta. Ta trước tiên thi triển bí thuật câu thông với thần hồn của thánh rồi nói sau."

Cổ ma đột nhiên quay đầu lại nói.

"Được, ngươi cứ việc thi pháp."

Đại đầu quái nhân tựa hồ hoàn toàn từ bỏ băn khoăn, nghe vậy liền đáp ứng.

Cổ ma xem ra đối quái nhân thập phần yên tâm, thấy quái nhân đáp ứng liền lập tức hai tay bấm quyết niệm thần chú, một cổ ma khí đen kịt từ trên người toát ra, đem cả thân hình bao phủ vào trong.

Lập tức một trận âm thanh gầm vang truyền ra, một ma ảnh hai đầu bốn tay trong tiếng xương nổ lốp bốt hiện ra. Ma ảnh này cao chừng mấy trượng, trên thân ma cự đại phát tán ra sát khí ngút trời, cho dù đại đầu quái nhân sắc mặt cũng khẽ biến liên tục lui lại vài bước.

Ngay sau đó hai miệng của cổ ma đồng thời phát ra tiếng chú ngữ trầm thấp khó hiểu, bốn cánh tay được che kín bởi những lân phiến (vảy) bóng nhoáng đều bấm tay kết ấn niệm thần chú, trong hắc khí phảng phất hóa thành ma thần.

Đại đầu quái nhân tuy rằng cẩn thận cảnh giác mọi thứ chung quanh, nhưng hai mắt vẫn dán chặt vào song thủ cự lang tại không trung nhìn chầm chầm, xem xem có gì biến hóa không!

Ước chừng sau khoảng thời gian uống hết một chén trà nhỏ, chú ngữ trong miệng cổ ma đột nhiên dừng lại, miệng bỗng há rộng, một đoàn hắc hồng sắc tinh huyết (máu tươi màu đen đỏ) trực tiếp hướng không trung phun đi. Đồng thời bốn cánh tay cũng hướng về phía trước dương lên, bốn đạo hắc sắc pháp quyết hòa nhập vào trong tinh huyết rồi biến mất.

Đoàn tinh huyết kia nhất thời hóa thành một huyết văn cổ quái, vừa chợt lóe đã bay vút lên phía trên biến mất không còn thấy.

Ngay sau đó, huyết văn ấy lại quỷ dị hiện lên ở trên trán của hắc sắc lang thủ, lập tức linh quang trên chiếc sừng chợt lóe, hắc sắc lang thủ mí mắt thoáng động đậy, hai mắt rốt cuộc chậm rãi hé mở đôi chút xuất ra tử mang chóa mắt, tại nơi giữa mí mắt phảng phất có hai khỏa tử dương (mặt trời màu tím) đồng thời xuất hiện, khiến người không thể nhìn thẳng chút nào.

Cổ ma và đại đầu quái nhân cũng không biết được rằng cùng lúc cực đại hắc sắc lang thủ bị bừng tỉnh, thì tại một không gian phong bế khác ở tòa cung điện phụ cận, một ngân sắc hạp tử (hộp bạc) trên bàn thờ hào quang chợt lóe, bộ dáng phảng phất như cũng có cái gì đã bừng tỉnh. Mà ở trên không trung của ngân sắc hạp tử này có một thúy lục mộc xích (thước gỗ xanh biếc) đang lơ lửng phiêu phù giữa trời, chậm rãi chuyển động không ngừng, phát ra linh quang vừa vặn đem hạp tử phía dưới bao bọc vào trong.

------oOo------

Chương 1017: Dung hồn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mộc thước trên đỉnh ngân hạp (chiếc hộp màu bạc) phát ra một cái lồng màu lục quang, linh quang lóe lên, nhất thời ngân quang tiêu thất, một lần nữa trở lên yên tĩnh dị thường.

Có vẻ cực kỳ quỉ dị!

Nếu có người nào đứng gần phụ cận chiếc bàn có ngân hạp mà liếc mắt nhìn qua, sẽ càng hoảng sợ. Cách trước bàn khoảng hơn mười trượng, rõ ràng thấy một cái nhân ảnh đứng ở nơi đó không có nhúc nhích

Người này mặc lam bào, đầu quấn khăn đỏ, trên mặt bích văn chớp động, rõ ràng là Độc Thánh Môn Đại trưởng lão Hoa Thiên Kỳ.

Chính là lúc này Hoa Thiên kỳ hai mắt khép hờ, thần sắc đờ đẫn, tai, mũi đều chảy máu, nếu không phải trước ngực còn có chút phập phồng không ngừng, chỉ sợ ai cũng nghĩ đây chính là một cái xác chết.

Mà mặt khác ba gã Độc thánh môn trưởng lão lúc này lại không có nhìn thấy bóng dáng đâu cả, lại không có cùng hắn đồng thời tiến vào trong điện này.

Chẳng qua từ ngoài cửa điện, mơ hồ truyền tới một âm thanh bạo liệt, tựa hồ như có người đang bị nhốt trong một cái cấm chế nào đó.

Bên kia không gian cấm chế ngân lang hai đầu, lang thủ màu đen (đầu sói màu đen) trong mắt tử mang biến mất không thấy, đồng thời trong miệng truyền ra âm thanh của nữ tử:

"Huyết diễm, nguyên lai là ngươi. Lúc trước ta tưởng ngươi đã

sớm lui về thánh giới. Không nghĩ tới ngươi cũng còn ở lại nhân giới này tới nay"

Thanh âm này rất dễ nghe và êm tai, cùng với thanh âm nữ tử ngày đó vây khốn Hướng Chi lễ có bảy tám phần giống nhau, chỉ là thiếu vài phần tình ý, mà nhiều hơn vài phần băng hàn

"Tham kiến đại nhân. Thuộc hạ năm đó chạy tới thì đã muộn một bước, thiếu chút nữa đã bị nhân loại đuổi giết rơi rụng mà chết. Nếu không phải những tu sĩ đó muốn lấy được bí mật vị trí thông đạo thánh giới tiến vào nhân giới mà thuộc hạ nắm giữ, muốn chậm rãi thi pháp tiến hành sưu hồn khảo vấn, thì thuộc hạ cũng vô pháp sống đến ngày nay."

cổ ma cung kính trả lời

"Ồ. Ngươi vận khí cũng không tệ lắm. Năm đó khe không gian tại Linh Miểu Viên, sau khi chúng ta tiến vào nhân giới sớm đã bị phá toái rồi. Làm gì còn cái thông đạo nào nữa"

lang thủ màu đennhắc tới việc nhân ma đại chiến năm đó nhưng lại không có gì kích động, chỉ là gật gật đầu nói

"Đây là Thượng cổ cự ma, mà tại thời điểm thượng cổ, thiếu chút nữa đã đem thượng cổ tu sĩ diệt sát không còn?"

Quái nhân đầu to ở bên cạnh lạnh lùng nhìn cổ ma cùng cự ma nói chuyện, thấy lang thủ màu đen miệng phát ra âm thanh nữ tử chậm rãi nói, nhìn không ra có chút ma tính nào, trong lòng cảm thấy có chút kinh ngạc

"Ngươi nếu đã đi tới nơi đây, hẳn là kế hoạch đã chuẩn bị tốt hết thảy rồi chứ. Tuy nhiên ta nhắc nhở ngươi trước một câu. Cứu ta đi ra ngoài cũng không phải là việc dễ dàng như ngươi nghĩ đâu. Không cần phải nói, chỉ với quang mang của Đại chu thiên tinh thần liên vây khốn ta, dù là lấy tu vi hiện tại của ngươi cũng khó mà phá giải. Vật ấy chính là bảo vật theo linh giới lưu truyền tới nay, chuyên môn nhằm vào thánh tộc chúng ta mà đối phó"

lang thủ màu đen cúi đầu nhìn thoáng qua vô số xiềng xích màu đen trên người nhàn nhạt nói

"Thánh tổ yên tâm! Thuộc hạ nếu đã tới nơi đây, tất nhiên sớm đã có chuẩn bị chu toàn. Lần này tới đây chẳng những có Diệp đạo hữu ra tay tương trợ, ngoài ra ta còn sưu tập tới một số kiện ma khí có thể phá vỡ cái xích này"

Cổ ma bộ dạng có vẻ tự tin nói

"Ngươi lại có ma khí trợ giúp. Xem ra để đánh rơi Đại Chu thiên tinh thần liên này cũng có vài phần thành công. Tuy nhiên cho dù là như vậy, ta cũng không thể để cho ngươi lập tức thi pháp!"

Iang thủ màu đen lắc đầu nói.

"Vì sao lại vậy?"

Lần này hai đầu bốn tay cổ ma cảm thấy ngạc nhiên, trong mắt tử hồng quang mang chớp động không thôi. Diệp gia quái nhân cũng một trận ngạc nhiên!

"Rất đơn giản, tinh thần liên này cũng không phải là nhóm cấm chế lợi hại nhất vây khốn ta. Ngươi nhìn xem hiện giờ chúng ta đang đứng ở chỗ nào"

Iang thủ màu đen khẽ thở dài nói.

"Chúng ta đang đứng ở chỗ?"

Cỗ ma cùng quái nhân đầu to không khỏi đồng thời hướng dưới chân nhìn xuống, trừ bỏ cái truyền tống trận màu đen kia khi mới tiến vào, nào còn có cái gì khác.

Điều này khiến cả hai đều mơ hồ không hiểu ra sao

"Các ngươi nghĩ cái không gian này có thể tuỳ ý ra vào hay sao? Đây chẳng qua là do một kiện thông thiên linh bảo dựa vào uy năng của nó làm phép mở ra đem cách ly khu vực tầng thứ tám mà thôi. Chỉ cần các ngươi hơi có chút dị động bảo vật này sẽ lập tức phát động, đem bọn ngươi truyền tới nơi này. Sau khi tiến vào

nơi đây việc thoát ra cũng không phải là chuyện dễ dàng. Huống hồ ta bị nhốt ở trong này nhiều năm như vậy nguyên nhân chủ yếu cũng không phải do mấy cái ngoại lực này. Phiền toái lớn nhất lại là tại trên thân thể đầy đủ này của Ngân Nguyệt yêu lang"

lang thủ màu đen quay đầu lướt nhìn cái lang thủ màu bạc vẫn còn đang ngủ say bên cạnh thân thể, trong mắt rốt cuộc hiện lên một tia ngưng trọng

Cổ ma cùng quái nhân đầu to cũng không phải là người bình thường, vừa nghe xong lời này đều cùng nhìn về phía bất đồng với lang thủ màu đen là một cái lang thủ màu bạc, đều có chút giật mình thầm đoán lai lịch cái đầu này

"Năm đó không phải nguyên thần của Ngân nguyệt lang yêu này đã bị thánh tổ cắn nuốt sao, chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì khác ngoài ý muốn!"

Cổ ma chần chờ hỏi.

"Hừ! Năm đó ngươi cho ta làm như thế nào mà thất thủ bị bắt.

Còn không phải là do lang yêu này bị ta phụ thân đã động tay động chân. Nó lại có đồng thời hai cái chủ thể nguyên thần, cái nguyên thần bị ta đánh trọng thương, lúc ấy ly thể bỏ chạy làm cho ta cứ tưởng là sau này bình yên vô sự. Không ngờ nguyên thần thứ hai không biết thi triển cái bí thuật gì ẩn giấu ở một nơi nào đó trong cơ thể, đợi tới khi ta đang cùng Côn Ngô Tam lão đánh nhau đến lúc khẩn yếu quan đầu lại đột nhiên phản kích, ta mới rơi vào kết cục bị phong ấn nhiều năm như vậy"

lang thủ màu đen hiện lên một tia giận dữ nói.

"Hai cái chủ thể nguyên thần, chẳng lẽ là nhất thể hai hồn hiếm thấy!"

Quái nhân đầu to nghe thấy vậy, không khỏi thất thanh kêu lên

"Ngươi cũng là người biết cũng không ít, con Ngân lang này đích xác là có được hai cái tinh hồn hoàn chỉnh, nguyên bản chính là

chỉ có một cái lang thủ, nhưng ngay sau khi cái lang hồn thứ hai vừa hiện, thì lang thủ thứ hai cũng lập tức hiện ra

Lang thủ này cùng với ta tranh đoạt quyền khống chế của thân thể này. Mà không biết lang yêu này tu luyện công pháp quỉ dị gì, khi ta chiếm được thân thể này với thời gian dài như thế, nhưng lại không thể tra ra được trong đó có gì kỳ quái"

lang thủ màu đen lẩm bẩm nói, tựa hồ vẫn còn có sự khó hiểu rất lớn.

"Hiện giờ tinh hồn của lang yêu kia vẫn còn tồn tại sao?"

"Đương nhiên còn tồn tại. Sau khi bị những nhân loại tu sĩ bắt, ta mới biết được con Ngân nguyệt lang yêu này lại là sủng phi của một trong linh giới bảy đại yêu vương Thiên Khuê Thần Lang, cũng là một trong những chân thân ít ỏi của linh giới phủ xuống nhân giới này. Ta lúc ấy có thể dễ dàng chiếm được thân thể lang yêu này, cũng là bởi vì khi đó yêu này vừa mới phủ xuống nhân giới, vẫn còn đang trong tình trạng nguyên khí tổn thương lớn. Nếu không, lấy tu vi tại thời kỳ toàn thịnh của Ngân lang này, với chỉ một tia phân hồn của ta, cũng không nhất định dễ dàng đắc thủ. Tuy nhiên chuyện Ngân lang này một thể hai hồn, đúng thật làm cho ta ngoài ý muốn, khiến ta ăn phải đau khổ cũng không nhỏ. Tuy nhiên khi đó ta chiếm cứ được thân thể này cũng được vài năm, hơn phân nửa thân thể cũng đã bị ta ma hoá thành công. Cho dù ta bị bắt mặc cho bọn chúng xử trí, những nhân loại tu sĩ đó cũng không thể bức ta ra khỏi thân thể này, cũng không dám mạo muội động thủ đem ta cùng thân thể này đồng loạt huỷ diệt. Đành phải tạm thời đem ta phong ấn trong trấn ma tháp này"

lang thủ màu đen từ từ kể lại chuyện cũ

Cổ ma cùng quái nhân đầu to nghe xong thượng cổ bí văn này không khỏi ngẩn ngơ.

"Nói như vậy, lang hồn thứ hai kia hiện giờ đang ở trong thân thể này."

Cổ ma cười khổ một tiếng, bốn con mắt cự đại đồng thời mở to hướng về phía lang thủ màu bạc

"Hiện tại thì không có gì, tuy sau một hồi nữa nàng cũng sẽ tỉnh lại. Lại nói tiếp các ngươi cũng coi như là gặp may mắn, như thế nào vào đây lại đúng lúc ta tỉnh lại"

lang thủ màu đen nhẹ nhàng cười duyên một tiếng

"Thánh tổ đại nhân, đây là có ý tứ gì?"

Cổ ma trong tâm cảm thấy rùng mình hỏi

"Rất đơn giản, lúc trước cổ tu dùng hắc kỳ đem biến nơi đây thành một chỗ không có linh khí, rồi đem ta phong ấn ở đây, cố ý đem nguyên thần thứ hai của lang yêu kia rút ra. Mặt khác không tiếc khí lực mạnh mẽ kiến tạo một toà cung điện linh khí sung túc, đem nó an trí ở trong đó. Kể từ đó tinh hồn thứ hai vị sủng phi của yêu vương này, bắt đầu cơ hồ cách một khoảng thời gian ngắn lại phản hồi về cơ thể cùng ta tranh đoạt quyền khống chế thân thể, một khi chống đỡ không nổi liền lập tức trở về chỗ cung điện an trí kia, một lần nữa khôi phục lại nguyên khí bị hao tổn. Mà ta bởi vì bị phong ấn duyên cớ, chỉ có thể dựa vào ma khí trong thân thể để đối kháng hành động của nàng này, dưới nhiều năm như vậy, không bao lâu ta rơi vào thế hạ phong. Bởi vì không muốn buộc thoát ly ra khỏi thân thể này. Ta bất đắc dĩ phải sử dụng phương pháp Dung hồn để đối kháng nàng."

lang thủ màu đen bình tĩnh dị thường nói

"Cái gì, dung hồn! Ngươi đã muốn …"

Cổ ma bốn mắt trợn lên lộ ra vẻ hoảng sợ, trong lúc nhất thời cũng quên cả kính ngữ

"Đúng vậy, ta liền cùng lang hợp hai làm một hoá thành một cái tân hồn, hơn nữa coi thần thức của nàng là chính, của ta làm phụ, tuy nhiên ngay từ đầu dung hợp tân hồn chẳng những không ổn định hơn nữa lúc trước khi mới nhìn thấy tân hồn, nhân loại cổ tu sĩ cũng đã biết tình hình của ta và nàng dung hợp, căn bản là không thừa nhận thân phận của nàng, vì vậy cũng không có cởi

bỏ phong ấn thả nàng ra ngoài, nhưng căn cứ vào thân phận đặc thù của nàng, cũng không dám dễ dàng gia hại nàng, vì vậy đối với Côn Ngô sơn rõ ràng cũng không thèm để ý, hoàn toàn đem toàn bộ cả quả núi này cấm chế. Kể từ đó hai cái tinh hồn của ta và nàng lại rơi vào tranh đấu, trong tình trạng dung hợp quỉ dị, thẳng tới hơn vạn năm, một lần nữa dung hợp mới hoàn toàn ổn định và đạt tới trạng thái dung hợp hoàn mỹ. Nhưng mấy ngày trước đây, tân hồn vì đem một gã Hoá thần tu sĩ lén trộm tới đây kéo vào trong Huyễn Diệu Thiên Tượng, làm cho thần thức bị tổn hao nhiều, tinh hồn của ta và lang yêu kia lại một lần nữa phân liệt mà ra, phỏng chừng đây cũng là lần cuối cùng phân liệt ly khai. Chờ cho tới khi lang hồn thứ hai kia tại cái nơi linh khí dư thừa ngủ say sau khi tỉnh dậy, sẽ lại một lần nữa dung hợp thành một thể"

lang thủ màu đen kể chút sự tình cho tới đây, thuỷ chung vẫn duy trì một khẩu khí lạnh nhạt

Mà cổ ma cùng quái nhân đầu to nghe thấy thì trợn mắt há mồn!

"Thánh tổ đại nhân, sau khi dung hợp với lang yêu thành tân hồn, vẫn còn là một thành viên của thánh tộc chúng ta!"

Cổ ma sau nửa ngày sửng sốt, cười khổ hỏi một tiếng

"Ngươi cứ nói đi?"

lang thủ màu đen lơ đễnh hỏi lại một câu

Cỗ ma nghe xong cũng chỉ có thể không nói gì mà chống đỡ.

"Nếu nói cho chúng ta cẩn thận như vậy, hẳn là ngài có biện pháp nào đó để ngăn cản việc này, có lời gì các hạ có thể nói thẳng cho chúng ta là được"

Quái nhân đầu to sau một lúc cân nhắc, đột nhiên nói như vậy

"Oh, lại nói tiếp, ta còn không có hỏi ngươi, ngươi thân là nhân loại nhưng như thế nào lại ra tay tương trợ huyết diễm, hẳn là có mưu đồ gì đó. Ta xem thân thể của ngươi sở hữu sinh khí cũng

không còn nhiều lắm, chắc đại nạn không lâu nữa sẽ tới, ngươi làm như vậy là muốn cho bản thánh tổ vì ngươi mà quán chú ma khí sao?"

lang thủ màu đen trong mắt tử mang chớp động, thâm ý hỏi lại một câu sâu sắc.

"Ngươi sớm đã nhìn ra, bản nhân cũng không có gì phải dấu diếm. Diệp mỗ tình nguyện vĩnh viễn đi theo ma đạo, cũng tuyệt không muốn như vậy toạ hoá mà chết. Nếu mà như thế, ta đây gần ngàn năm vất vả khổ tu cùng với vô số lần vào sinh ra tử, đều là vì cái gì? Chẳng lẽ bởi vì sinh ra từ cát bụi lại trở về với cát bụi sao?"

nói chuyện cho tới bây giờ, quái nhân đầu to, cũng không có một chút che dấu ý tứ, sắc mắt cũng mơ hồ hiện lên vẻ dữ tợn

------oOo------

Chương 1018: Gặp lại Nguyên Quang

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Lời này thật thẳng thắng, không có cái gì quanh co. Ngươi có thể giúp bản thánh tổ từ nơi này thoát khốn mà ra ngoài, bản thân ta cũng có thể thi triển quán ma nhập thể giúp ngươi. Trước tiên ta cũng không nói dối ngươi, lấy tình hình thân thể hiện nay của ngươi, sau khi nhập ma nhiều lắm cũng chỉ có nửa phần cơ hội làm cho ngươi tiến giai. Tuy nhiên, Thánh tộc chúng ta vốn thọ nguyên vượt xa nhân loại tu sĩ các ngươi, cho dù không có tiến giai thành công, sau khi quán ma thọ nguyên đồng dạng cũng có thể tăng lên không ít. Ngươi vẫn có thể tiếp tục tu luyện tiến giai lên Hoá Thần Kỳ"

Lang thủ màu đen ánh mắt đảo qua trên người Quái nhân đầu to, thần sắc như thường nói

"Một nửa? Cho dù chỉ có một phần mười, Diệp mỗ cũng sẽ mạo hiểm thử một phen. Như thế nào có thể giúp ngươi thoát khốn, cứ việc nói ra"

Quái nhân đầu to cuồng tiếu một tiếng, không chút do dự nói

"Tốt, bản thánh tổ liền đi thẳng vào vấn đề, dung hồn tới giai đoạn hiện giờ, chỉ cần lang hồn về tới vào trong thân thể, căn bản thi pháp cũng không tác dụng gì cả, ta liền không thể kháng cự cùng nàng dung hợp một thể. Phương pháp duy nhất có thể ngăn cản, cũng chỉ có cách là tại địa phương mà Ngân nguyệt lang hồn đang ngủ say giết chết lang hồn. Mà năm đó Côn ngô tam lão đã tự tay bố trí Diệt Tuyệt Đại Trận, trận này dùng tám mươi mốt khẩu Tru Ma Đao hợp thành, nếu mà người nào thân mang Ma khí tới gần nơi đó, sẽ bị Toàn bộ Đao này kết hợp thành một trận pháp đầy uy lực chém thành thịt nát. Huyết Diễm thì không thể phá giải được trận này. Ta xem đạo hữu tu luyện công pháp, tuy

rằng không phải là pháp môn của chính phái, nhưng cũng không phải là tà đạo ma công, việc tiêu diệt lang hồn cũng chỉ có thể giao cho đạo hữu, chỉ cần hoàn thành việc này, việc quán ma cứ giao cho trên người bản thánh tổ"

Lang thủ màu đen thanh âm rõ ràng vẫn như lúc trước, nhưng khi tới tai quái nhân đầu to lại tràn ngập vô tận hấp dẫn, làm cho hắn ngóng nhìn lên cự lang, sắc mặt hiện lên vẻ kiên định

"Cái lang hồn kia ở địa phương nào?"

Một lát sau, vị Diệp gia quái nhân này cắn răng một cái nói, một chút ý tứ cò kè mặc cả cũng không có

"Diệp đạo hữu quả nhiên là người thông minh! Các ngươi khi truyền tống vào đây chắc thấy hai cái truyền tống trận, cái truyền tống trận còn lại kia chính là đi thông tới cung điện an trí lang hồn kia"

Lang thủ màu đen thấy quái nhân không hề do dự tính toán, trong mắt lộ ra một tia hân thưởng, cũng lưu loát nói.

"Theo như lời ngươi nói, nếu là cái truyền tống trận kia thì trong tông môn của ta cũng đã có người đi trước vào trong đó rồi, với thời gian cũng không có ngắn, giải quyết cũng có chút khó khăn, tuy nhiên nếu âm thầm ra tay, đối phó bọn họ cũng là chuyện dễ dàng. Ta đây liền nhanh chóng đuổi theo, giết chết cái lang hồn kia"

Quái nhân đầu to thì thào vài tiếng, sau đó hai tay bắt quyết niệm thần chú, truyền tống trận dưới chân linh quang chớp động, nhưng lại thật sự truyền tống đi ra ngoài

Nhất thời phụ cận truyền tống trận chỉ còn lại một Ma một Lang

"Vừa rồi có nhân loại tu sĩ ở đây, cũng không tiện hỏi ngươi thêm cái gì. Hiện tại ngươi có thể nói cho ta biết sưu tầm được những món ma khí nào"

Sau khi thân hình quái nhân biến mất, lang thủ màu đen ánh mắt chợt trầm xuống, một cỗ hơi thở dày đặc chợt phát ra, xiềng xích trên người cũng trong phút chốc phát ra một trận tiếng động, đồng thời thả ra vô số đạo ô hắc thứ mang, không một chút do dự đâm vào trong cơ thể cự lang

Nhưng lang thủ màu đen thần sắc lại không có một chút thay đổi bộ dạng nhìn như không thấy.

"Khởi bẩm thánh tổ, đã tìm được năm món ma khí mà lúc trước tộc nhân di lưu lại ở nhân giới!"

Cổ ma nhất thời khom lưng, càng thêm cung kính trả lời.

"Năm kiện ma khí cũng có thể miễn cưỡng đủ dùng. Lập tức bố trí đi, tuy rằng hiện tại ta chỉ có thể khống chế một nửa pháp lực của thân thể này. Nhưng chỉ để giãy dụa thoát khốn, cũng đủ để đánh tan cấm chế của Hắc Phong Kỳ. Cho dù nó là Thông Thiên Linh Bảo nếu không có chủ nhân chủ trì mà nói thì cũng chỉ là một vật chết mà thôi"

Lang thủ màu đen âm trầm nói

"Dạ" Cổ ma vừa nghe xong lời này, không một chút do dự bốn bàn tay hư không vung lên. Đồng thời hắc mang chợt loé, trên bốn bàn tay đều xuất hiện một kiện hắc ma khí. một cái mặc kính (kính màu đen), một mũi huyết sắc lệnh tiễn, một đoá ngọc liên cùng với một chiếc nhẫn màu xám trắng.

Mà một cái đầu cổ ma mở mồm trực tiếp phun ra một cái bình nhỏ màu đen

Nay năm kiện ma khí vừa hiện ra, lập tức liền xoay tròn trên đỉnh đầu cổ ma chuyển động không ngừng.

Chiếc đầu cổ ma còn lại sau một tiếng thét dài thì cả người hắc quang chợt hiện, năm kiện ma khí chấn động, trực tiếp hướng phía trên cự lang bay tới.

Mà cấm chế trên không trung lập tức như cảm ứng được cái gì, đồng thời linh quang đại phóng, các màu quang mang chớp động không ngừng. Toàn bộ không gian trong nháy mắt như đều sống lại

----

Hàn Lập tự nhiên cũng không biết có một con Thượng cổ cự ma sẽ từ trong Trấn ma tháp đang giãi giụa thoát khốn mà ra. Hắn lúc này đứng trước cửa của Côn Ngô điện, đang nhìn tình hình phía trong điện, trên mặt hiện lên biểu tình cổ quái.

"Bắc Cực Nguyên Quang, thứ này như thế nào lại xuất hiện ở nơi này"

Hàn Lập thì thào nói, ánh mắt nhìn khắp nơi, thấy phía trước dày đặc ngân sắc quang ti đang lượn lờ phía trước, tiếp tục nhìn kỹ thì thấy mấy cái này chính xác đã gặp qua trong Truỵ Ma Cốc không có gì sai biệt, tuy nhiên lúc này quang ti không phải từ trên các tảng đá phát ra, mà từ hơn trăm cái cột ở trong đại điện phun ra, đem tất cả đại điện bao phủ ở trong đó, căn bản không thấy rõ phía sâu trong đại điện rốt cuộc có cái gì

Đúng lúc này phía sau Hàn Lập bỗng nhiên truyền tới một tiếng cuồng tiếu, tựa hồ từ phía xa truyền tới, mang vẻ cực kỳ càn rỡ

"Hàn đạo hữu không biết là ngươi tính toán chủ động nhảy vào Bắc cực nguyên quang, hay tính toán chờ ta một lát tới, để ta dùng pháp bảo tiễn ngươi một đoạn đường!"

Nghe thanh âm này, đúng là của thanh âm của Kiền lão ma

Hàn Lập đôi mày nhíu lại, quay đầu liếc mắt nhìn một cái.

Chỉ thấy xuyên thấu của cửa đại điện, mơ hồ thấy nguyên tại hai hàng Kim Từ Linh Mộc chỉ còn lại có hơn mười cây. Đám người Càn lão ma cùng nhóm yêu vật Ngân Sí dạ xoa cũng xắp sửa đuổi tới trước cửa đại điện

Bọn họ một bên vẫn đang dùng bảo vật công kích các cây đại thụ cuối cùng, một bên vẫn chú ý tới Hàn Lập ở phía sau cửa điện, một đám mỗi người đều thể hiện thần sắc khác nhau.

Trừ bỏ các yêu vật đã biết sự tồn tại của Bắc cực nguyên quang ngay từ đầu, còn những người khác đều là những kẻ kinh nghiệm phong phú, cơ hồ xa xa nhìn thấy tình hình trong thạch điện, lập tức đều nhận ra Bắc cực nguyên quang

Kết quả tự nhiên phần lớn là vừa mừng lại vừa lo

Mừng là vì có Bắc cực nguyên quang chắn đường, Hàn Lập không thể đi trước một bước tiến vào trong điện đoạt bảo. Lo chính là vì bọn họ tựa hồ cũng không thể xuyên qua Bắc cực nguyên quang đột ngột xuất hiện này, và làm như thế nào để nhanh tróng vượt qua cấm chế này để đoạt bảo, đúng là một việc làm cho người ta đau đầu

Nhưng chính là nghe thanh âm cuồng tiếu của Càn lão ma, mơ hồ nhận ra lão không thèm để tới việc đó chút nào

Bắc cực nguyên quang này đối với những tu sĩ không có sự chuẩn bị trước mà nói, tiến vào chỉ có con đường chết mà thôi, khó trách lão ma lại có bộ dáng vui sướng trước tai hoạ của người khác như vậy

Hàn Lập hừ lạnh một tiến, quay đầu lại, tay vỗ lên trữ vật túi ở bên hông, nhất thời một chiếc nhẫn màu đen từ trong túi bắn ra, ngay sau đó xoay quanh một cái rồi đón gió cuồng tăng, hoá thành một chiếc nhẫn có đường kính hơn một trượng lượn lờ phía trên đỉnh đầu hắn

Trên chiếc nhẫn có các ký hiệu chớp động, tựa hồ có chút bất phàm, đúng là một cái nhẫn trong Lưỡng Nghi Hoàn

Hàn Lập thong dong hướng chiếc nhẫn lớn điểm chỉ một cái, nhất thời chiếc nhẫn đón đầu hắn chụp xuống, đồng thời trên tay hắn bắn nhanh ra một đạo pháp quyết bắn vào phía trên mặt nhẫn, tiếp theo một cái quang tráo màu đen hiện ra, đem Hàn Lập bao kín bảo hộ vào phía trong

Vừa thấy cảnh này, tiếng cuồng tiếu của Kiền lão ma lập tức đình chỉ, hơn nữa các yêu vật và các tu sĩ khác đồng thời ngẩn ngơ, trên mặt hiện ra thần sắc khó có thể tin được

"Chẳng lẽ hắn thực sự có biện pháp xông qua Bắc cực nguyên quang!"

Mọi người không bảo nhau mà đồng thời đều có ý niệm này trong đầu, liền nhanh chóng thúc giục pháp quyết điều khiển pháp bảo công kích Kim từ linh mộc, không một chút chậm trễ.

Kết quả bọn họ sau đó nhìn thấy một màn. Sau khi quang tráo màu đen trên đỉnh đầu hiện ra, thân hình Hàn Lập liền nhoáng lên một cái xông vào phía trước dày đặc ngân sắc quang ti. Một màn quỉ dị xuất hiện, khi tất cả các quang tia nhất thời bắn tới vừa chạm vào màn hào quang nhất thời đều quỉ dị rẽ sang một bên, tự động tránh Hàn lập.

Lần này tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn nhau.

Mà thân hình Hàn Lập nhanh tróng bị Bắc cực nguyên quang che phủ vào trong, ẩn vào trong đó không thấy bóng dáng.

"Mau…động thủ nhanh hơn một chút, không thể để cho tiểu tử này thật sự đoạt được bảo vật trước"

Ngân sí dạ xoa từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, trong miệng quát lên một tiếng chói tai, gương mặt trở lên dữ tợn.

"Cho dù động tác có mau hơn nữa thì có tác dụng gì, khi mà không chống đỡ được Bắc cực nguyên quang kia"

Cát Thiên Hào khuôn mặt xanh mét nói.

"Hừ! Bắc cực nguyên quang có thể làm khó đối với người khác, nhưng muốn ngăn cản lão phu cũng chỉ là việc nằm mơ"

Kiền lão ma hừ lạnh một tiếng, thanh âm phát ra vẻ cực kỳ băng hàn. Lập tức ngũ tử đồng tâm ma biến thành bạch sắc cự ảnh, đột nhiên vặn người một cái, không thèm để ý tới Kim từ linh mộc còn lại, mà trực tiếp hướng cửa điện bắn nhanh mà đi

"Đại trưởng lão, ngươi …"

đám người Cát thiên hào cả kinh, không khỏi kinh hô một tiếng

Kết quả Bạch sắc cự ảnh khi vừa tiến vào phạm vi từ trường của Kim từ linh mộc, nhất thời một cỗ cự lực lập tức ép xuống, lập tức đem bạch ảnh lôi xuống mặt đất, làm cho nửa bước khó đi

"Hây!" Một tiếng rống to như sấm từ trong Bạch sắc nhân ảnh truyền ra, lập tức Bạch ảnh quang mang thu lại, một đạo huyết ảnh giống như vô hình từ trong bóng trắng bắn ra, nháy mắt đã bay ra hơn mười trượng, sau đó lại bị cự lực lôi xuống mặt đất.

Nhưng thân hình huyết ảnh lại khẽ rung lên, hướng đại điện bước đi từng bước giống như một người bình thường nhàn nhã đi bộ.

Một màn này xảy tự nhiên làm cho những người ở đó cùng đám yêu thú một trận kinh ngạc.

"Chuyện cho tới lúc này, thì cũng chỉ có trông cậy vào thần thông của Khuê đạo hữu. Nhanh động thủ đi. Chúng ta không thể chờ đợi thêm nữa, mấy thứ kia quyết không thể để cho rơi vào tay người khác!"

Ngân sí dạ xoa không hề trì hoãn, tay liền vung lên, thần sắc rất là âm trầm, truyền âm nói với xú phụ.

Xấu phụ cũng ngưng trọng gật gật đầu, lập tức toàn thân bạch quang chớp động, thân hình bỗng nhiên hướng mặt đất lăn vòng một cái, sau đó hào quang trở lên chói mắt, một con cự quy có hai màu trắng đen xem lẫn với nhau liền hiện ra, trực tiếp hướng về phía trước bò đi.

Yêu vật đã hiện nguyên hình yêu thể của nó.

Đồng thời Sư cầm thú cùng Ngân sí dạ xoa đều phi thân lên phía trên mai của nó rồi ngồi xuống, lúc này cự quy cũng đồng dạng tiến vào trong phạm vi từ trường của Kim từ Linh Mộc

Kết quả sư cầm thú cùng ngân sí dạ xoa thân hình nhoáng lên một cái, ở trên lưng cự quy đau khổ chống đỡ cự lực cả thân thể không thể nhúc nhích, nhưng cự quy lúc này toàn thân lại xuất hiện hắc bạch lưỡng sắc quang mang kỳ lạ không ngừng chớp động, từ từ bò về phía trước mà không dừng lại, giống như không chịu một chút ảnh hưởng nào của cự lực

Tuy nhiên cũng không phải là không có chút ảnh hưởng nào, chẳng qua khi tam yêu đồng thời tiến vào phạm vi ảnh hưởng của cự lực, đột nhiên ở xung quanh tam yêu chợt hiện ra một đám kim sắc phù văn trông rất quỉ dị. Phù văn này giống như một cái bàn tay vô hình bay nhanh tới tam yêu rồi nhập vào trong cơ thể của chúng

Tam yêu mặc dù quang mang hộ thể rất chói măt, nhưng lại không có một chút nào tác dụng ngăn cản các phù văn nhập vào trong thân thể. Sau khi phù văn nhập vào trong thân thể thì Cự quy lại không xảy ra cái gì ảnh hưởng, nhưng Ngân sí dạ xoa cùng Sư cầm thú sắc mặt liền lập tức trông rất uể oải, giường như chịu một cấm chế lợi hại nào đó

Tuy nhiên cũng còn may mắn là năng lượng của Kim từ kim mộc ảnh hưởng trong phạm vi cũng không có lớn lắm, cơ hồ cự quy chỉ mất một lát liền đưa cả ba người thoát ra khỏi phạm vi ảnh hưởng

Nhị yêu lập tức thở phào một cái, tinh thần lập tức khôi phục lại hơn phân nửa.

------oOo------

Chương 1019: Đánh lén

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi nhị yêu từ trên lưng cự qui bước xuống, lập tức trên người cự qui linh quang một lần nữa chớp động, liền biến trở lại thành xấu phụ, nhưng sắc mặt của xấu phụ lúc này thoạt nhìn trông tái nhợt dị thường, tựa hồ vừa rồi thông qua cự lực của Kim Từ Trọng Quang hao tổn nguyên khí cũng không ít. Tam yêu cũng không chút nào có ý định dừng lại, thân hình liền chớp động hướng vào trong đại diện vọt tới.

Lúc này Càn lão ma đã biến thành huyết ảnh, sớm đi trước một bước phi độn vào phía trong, tam yêu cũng vừa lúc nhìn thấy vô số ngân ti xuyên thủng qua Huyết ảnh, đem huyết ảnh phá vỡ vụn ra hàng trăm mảnh, nhưng quanh thân huyết ảnh đồng thời bộc phát ra các tia Huyết quang chói mắt. Thân thể đang bị tổn hại, không ngờ lại được tu bổ không ngừng. Dưới tình hình như vậy, huyết ảnh do Càn lão ma biến thành cũng không có đình trệ, trong nháy mắt nhập vào trong Bắc Cực Nguyên Quang không thấy tông tích. Nhìn thấy cảnh này tam yêu cũng không chút trì hoãn, giống như đã sớm thông qua thương lượng đối sách, sư cầm thú thân hình nhoáng lên một cái đứng ở phía trước, đồng thời mồm như cái chậu máu há to ra. Từ trong miệng vô thanh vô tức phun ra một cỗ kim sắc âm ba, những nơi nào nó đi qua, tất cả ngân ti trong nháy mắt bị đứt thành từng đoạn. Theo sát phía sau, Ngân Sí dạ xoa sử dụng đôi cánh dùng sức quạt một cái, một cỗ thanh sắc kình phong từ trong cánh tuôn ra, phối hợp với kim sắc âm ba lập tức đem các đoạn Ngân ti bị đứt đoạn thổi bay đi. Vì thế, dưới hai loại thần thông không ngừng càn quét, một khoảng đất trống rốt cuộc cũng hiện ra. Tam yêu nhân cơ hội này đều xông vào trong, sau đó chậm rãi hướng vào sâu trong đại điện mà đi.

Còn lại ở ngoài Côn Ngô Điện, Lâm Ngân Bình, ngọc dung trông rất khó coi, vẻ mặt này chỉ hiện lên trong nháy mắt, sau đó lại tiếp tục công phá các cây đại thụ còn lại, hiện tại cũng chỉ còn có bọn nàng cùng với nhóm người Cát Thiên Hào.

Hàm răng nàng cắn chặt, đôi mày nhíu lại, quay đầu hướng thanh niên họ Từ nói:

"Từ huynh! Chúng ta …"

"Thánh nữ không cần nóng lòng. Chúng ta chủ yếu là vì tên tiểu tử họ Hàn kia. Nay bảo vật trong điện không lấy được cũng không sao cả. Huống hồ nhiều người như vậy cùng đi vào. Bảo vật kia nào có thể dễ dàng mà độc chiếm được. Chúng ta trước tiên phải huỷ diệt những cây đại thụ này đã. Sau đó canh giữ ở ngoài cửa điện là được". Thanh niên họ Từ sử dụng một thanh phi kiếm được chế bằng ngọc, đang không ngừng oanh kích một cây đại thụ, thờ ơ nói.

"Ha ha! Lời nói của Từ huynh thật là có lý. Cho dù những người khác có đoạt được bảo vật. Cuối cùng cũng phải từ cửa điện này mà đi ra. Ta tuy rằng không thể tiến vào trong Bắc Cực Nguyên Quang nhưng khi đứng chờ ở đây, những người ở trong đó muốn dễ dàng rời đi cũng phải hỏi xem chúng ta có đồng ý hay không" Cát Thiên Hào vỗ tay cười ha hả nói.

Lâm Ngân Bình nhìn vào ngân sắc quang ti phía trong đại điện dò xét. Hơi cân nhắc một chút, liền bình tĩnh gật gật đầu. Mặt khác hai gã hắc sam lão giả, nghe lời bàn như thế. Cũng hiểu được có chút đạo lý, tâm tư lo được lo mất cũng giảm đi không ít. Đồng dạng cũng thành thành thật thật tiếp tục công kích đại thụ. Trong nháy mắt *" Uỳnh"* một tiếng truyền ra. Một cây đại thụ đường kính hơn mười trượng dưới sự công kích của những người này đổ xuống.

Cùng thời gian này, Hàn Lập đứng ở phía sâu trong Côn Ngô Điện thở dài một hơi, quay đầu liếc mắt nhìn về phía sau dày đặc ngân sắc quang ti một cái.

"Năm đó cổ tu đúng thật là giảo hoạt, ở trong Bắc Cực Nguyên quang còn cố ý bố trí thêm một cái ảo trận. Nếu như ta không có

Minh Thanh linh nhãn, sợ là gặp chút phiền toái" Hàn Lập nói thì thào một câu, mới quay đầu hướng phía trước quan sát.

Hiện tại vị trí của hắn là ở phía sau Côn Ngô Điện, diện tích cũng không quá lớn. Nhưng ở đối diện trước mặt hắn lại có hai hàng ghế dựa bằng gỗ giống như một cái nghị sự đường.

Mà ở cuối cùng có một chiếc ghế dựa màu vàng đặt ở chính giữa, bên cạch chiếc ghế lại có một cái bàn án lục sắc cao tầm một trượng. Chiếc ghế tựa thật sự không có gì đáng nói, nó cũng chỉ được điêu khắc bằng Kim Ti linh mộc bình thường mà thành. Nhưng cả bàn án lại là vật thể lục sắc toàn thân tản ra một linh khí nhàn nhạt, vừa thấy đã biết là vật không tầm thường, huống chi hiện giờ nó lại nằm trong một tầng lục sắc quang tráo, mà nhìn xuyên qua hào quang lại có thể mơ hồ nhìn thấy trên mặt bàn lại đặt mấy dạng đồ vật. Đây chính là bảo vật của Côn Ngô Điện!

Hàn Lập đôi lông mày khẽ nhíu lại, lướt nhìn sang hai bên thấy đều trống rỗng, cũng không có cái gì đáng để chủ ý, cuối cùng ánh mắt của hắn lại nhìn trở lại phía trước, hướng mắt nhìn lên phía trên chiếc ghế rồi dừng ánh mắt ở trên đó. Chính là phía sau lưng chiếc ghế dựa màu vàng là một vách đá, nhưng trên đó lại có một bức vẽ tả ba người đang ngắm trăng (Tam nhân vọng nguyệt đồ)

Một tăng, một đạo, một nho ba bóng người mơ hồ đứng trong một rừng trúc đều ngóng lên vầng trăng tròn mang một bộ dáng như có một tâm sự nào đó. Bởi vì bức họa đồ này chỉ lớn khoảng một thước, bức ảnh có chút ố vàng nét vẽ có chút hơi mờ, lại không có linh quang, cho nên ngay từ đầu Hàn lập cũng không có chú ý tới nó, nhưng hiện giờ hai mắt hắn nheo lại nhìn chằm chặp vào hoạ đồ không có nhúc nhích, tinh thần trở lên tập trung.

Một lúc sau, Hàn Lập mới cúi đầu xuống, mặt mang vẻ trầm ngâm. Vừa rồi nhìn trên bức tranh này vẫn chưa thấy cái gì dị thường, thần thức sau khi đảo qua cũng chỉ thấy bức hoạ này rất là bình thường. Nhưng trong lòng hắn vẫn mơ hồ cảm thấy bức họa này có chút cổ quái, một cái vật phàm tục như thế này sao có thể đặt tại địa phương này được. Sắc mặt âm trầm bất định, bỗng nhiên Hàn Lập mặt hiện lên vẻ kiên quyết, đơn chưởng vung lên, một đạo kim quang dài hơn một trượng bắn nhanh mà ra, ngay sau đó liền hung hăng chém lên trên bức tranh, kiếm quang lập tức bạo liệt mở ra. Dưới kim mang chớp động, bức *"Tam nhân vọng nguyệt đồ"* bị chém nát thành nhiều mảnh từ trên không trung rơi xuống. Nhìn thấy cảnh này, Hàn Lập có chút ngẩn ra.

Chẳng lẽ thật sự ta có chút đa tâm rồi? Hàn lập trong lòng có chút buồn bực. Tuy nhiên, nếu đã muốn làm như vậy, hắn tự nhiên cũng sẽ không có hối hận gì.

Lập tức Hàn Lập tay áo đơn giản phất lên một cái, một cái hoả cầu bằng nắm tay từ trong người hiện ra, hít vào một hơi, dùng thần thức mang hoả cầu này bắn ra, chuẩn bị đem mảnh các mảnh vụn của bức tranh đốt sạch sẽ.

Nhưng ngay tại lúc này, trong đầu Hàn Lập truyền tới một tiếng hét kinh hãi của Ngân nguyệt vang lên

"Chủ nhân cẩn thận!"

Hàn Lập cả kinh, tuy rằng thần thức không có cảm ứng được dị thường, nhưng thân thể lập tức không do dự trở lên mơ hồ, trong phút chốc biến ảo thành bảy tám cái hư ảnh giống nhau như đúc hiện ra, nhất thời không phân biệt được đâu là chân thân của hắn.

Mà cơ hồ cùng lúc đó, phía sau Hàn lập hơn một trượng tại một tảng đá nằm phía dưới đất bạo liệt mở ra, ở trong đá vụn linh quang chợt chớp động, vài đạo hư ảnh đã bị kim ngân thứ từ phía sau lưng xuyên thủng mà qua. Chỉ còn một đạo nhân ảnh trên người lại truyền đến một tiếng *"Keng"* giòn tan, kim ngân thứ như bị một cái gì cản lại, bị bắn ngược trở lại, chính là một cái pháp bảo kim ngân sắc tiêm toa.

Đạo nhân ảnh kia cũng bị một kích vừa rồi đánh cho bị thương, nhưng ngay lập tức thân hình nhoáng lên một cái ngay tại chỗ lập tức biến mất, ngay sau đó xuất hiện ở một chỗ khác cách đó sáu bảy trượng, rồi quay đầu lại nhìn, lộ ra khuôn mặt của Hàn Lập đang tỏ ra kinh sợ cực kỳ.

Vừa rồi nếu không phải hắn sớm trước một bước đem cương thuẫn xuất ra, chắn ở phía sau, nếu không đã bị thương cũng không nhẹ. Bình thường Hàn Lập không thể hiện tình cảm ra vẻ mặt, nhưng giờ phút này mặt hắn lộ ra vẻ sợ hãi không ngừng, trong lòng lửa giận vút tăng, lúc này một tay chụp tới, một cái mặt tiểu cương thuẫn trên mặt thuẫn ngân quang lóng lánh ngay lập tức hiện ra trong tay, mặt khác cánh tay còn lại vung lên, hơn mười thanh tiểu kiếm liền hoá thành một mảng kiếm quang dày đặc, rồi loé lên hướng phía đối diện đá vụn bắn nhanh tới.

Kết quả một tiếng cười của nữ tử khẽ truyền ra, lập tức thứ mang chợt loé, một cái kim ngân sắc tiêm toa cự vật từ dưới đất phóng lên, tất cả kiếm quang sau khi chém vào vật đó, nhưng lại quỉ dị loé lên rồi biến mất. Thấy tình cảnh này, trong lòng Hàn lập lửa giận nhất thời thu liễm lại hơn phân nửa, vội ngưng thần nhìn lại.

Cái kia kim ngân sắc cự vật, chính là một cái cự toa cao mấy trượng, trên bề mặt hiện lên kim quang chớp động, không biết được luyện chế từ loại tài liệu nào. Mà nhìn hình dáng xem ra vật ấy cùng vừa rồi bảo vật đánh lén hắn giống nhau như đúc, chính là nó lớn hơn rất nhiều lần mà thôi.

"Đạo hữu thật đúng là dị thường cảnh giác, một kích như thế mà vẫn không thể đắc thủ.Chậc … chậc không biết đạo hữu tu luyện công pháp gì, có thể nói cho tiểu muội biết một phần được không" Tại nơi mấy cái kim ngân sắc tiểu toa vừa công kích, nhất thời cái đại toa vừa hiện ra xoay quanh một cái vụt bay về bên đó, đồng thời bên trong đại toa truyền đến một âm thanh nữ tử tỏ ra kinh ngạc.

Hàn lập một bên sắc mặt tỏ ra bình tĩnh rồi triệu hồi những thanh phi kiếm, một bên tâm niệm nhanh như điện, đột nhiên toàn thân linh quang chợt loé, hoá thành một đạo thanh hồng hướng thẳng án bàn bắn tới. Ở đây đã có những tu sĩ khác đến, hắn tự nhiên tính toán, trước tiên đem bảo vật đoạt vào trong tay, nếu vạn bất đắc dĩ mới dây dưa ở đây, nhưng tu sĩ có thể thông qua Bắc Cực Nguyên Quang vào đây sẽ càng lúc càng nhiều. Hy vọng bảo vật tới tay cũng sẽ càng ngày càng phi thường khó khăn.

Tuy nhiên, khi Hàn Lập lao tới, đồng thời trong lòng có chút khó hiểu, thanh âm của nữ tử này rất xa lạ, tuyệt đối không phải cùng với nhóm người ở ngoài điện và đám yêu vật mà mình nhìn thấy. Chẳng lẽ nhanh như vậy mà đã có những tu sĩ khác tiến vào Côn Ngô Sơn. Còn chạy tới trước cả đám người Càn lão ma thông qua Bắc Cực Nguyên Quang

Hết thảy suy nghĩ này chỉ là trong đầu Hàn Lập chợt loé lên mà thôi. Ngay tại khi âm thanh nữ tử tỏ ra kinh ngạc vừa thốt xong, hắn đã biến thành độn quang xẹt qua hơn hai mươi trượng, mắt thấy đã xắp tới phía trước bàn án rồi. Đúng lúc này, trên đỉnh đầu Hàn Lập bỗng nhiên không gian dị động, một chiếc khăn màu xanh trên đó có các đạo phù văn, toả ra một đạo thanh hà chớp động không một chút báo trước hiện ra, tiếp theo không chút nào trì hoãn hung hăng áp xuống.

Chiếc khăn này rộng khoảng năm sáu trượng vuông, xuất kỳ bất ý xuất hiện tại địa phương này trong nháy mắt, cho dù Hàn Lập thần thông có cường đại, thủ đoạn có nhiều hơn nữa cũng có chút bất ngờ, nhất thời bị bao vây vào trong đó! Hàn Lập liền bị thanh quang loé ra bao vào trong. Thầm kêu không ổn, vội vàng nhoáng lên một cái, trong tay Nguyên Cương Thuẫn hiện ra, một cái tầng bạch sắc quang tráo trong phút chốc hiện ra trên người, đem chính mình bảo vệ vào trong.

Mà ở bên ngoài chiếc khăn xanh, một phụ nhân lại quỉ dị xuất hiện, đúng là hoá tiên tông Mộc phu nhân

Phụ nhân này đã chứng kiến qua uy lực Tam Diễn Phiến của Hàn Lập, tự nhiên cũng biết cái khăn xanh này cũng không có khả năng vây khốn Hàn Lập được lâu, sau khi vừa thấy đánh lén thành công, cũng không dám chậm trễ thân hình liền nhoáng lên một cái, người liền hoá thành một đạo bạch hồng bay tới trước bàn án.

Tay vung lên, trong lòng bàn tay liền hiện ra một khối lệnh bài màu bạc, mặt trên ngân mang chớp động, một mảng ngân hà phun ra vừa lúc đánh tới lục sắc quang tráo.

Thoạt nhìn quang tráo có vẻ chắc chắn dị thường, nhưng dưới sự chiếu rọi của ngân hà, giống như tuyết gặp nắng xuân nhanh chóng bị tan ra, trong chớp mắt biến mất vô tung vô ảnh, lộ ra bàn án, trên đó có mấy thứ đồ vật hiện rõ chân diện trước mắt.

Bốn cái Huyết sắc mộc bài cùng nằm một chỗ, một thanh tiểu kiếm tử sắc, một cây Hàng ma trượng, một quyển thư cuốn màu hồng và một chiếc ấn tỳ màu xanh, mặt ngoài chiếc ấn điêu khắc một con ngũ trảo chân long trong rất sống động

Nhìn thấy mấy thứ này, trên mặt phụ nhân hiện lên vẻ mừng rỡ, ánh mắt sau khi dừng lại trên ấn tỳ, lập tức tay áo liền phất lên một cái, muốn sở hữu đoạt vào trong túi.

------oOo------

Chương 1020: Đoạt bảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tại lúc phụ nhân sắp đoạt bảo vật vào tay, đột nhiên tại chỗ phụ nhân vừa đứng, lục quang chợt loé, vài đạo lục sắc trường xà lập tức bắn tới nhanh như tia chớp, sau vài cái xoay quanh, đã đem phụ nhân cuốn lại giống như cuốn bánh, mấy cái miệng xà hung hăng táp tới bất ngờ như sét đánh không kịp bưng tai.

"phanh …phanh …phanh" vài tiếng vang lên, cũng không biết trên người phụ nhân mang loại thông linh pháp khí gì, không thấy thi pháp mà một tầng bạch sắc quang tráo liền tự động hiện ra. Làm cho thanh xà ngược lại bị bắn trở lại, rồi hiện ra nguyên hình, chính là mấy cái thông lục đằng mạn (dây mây). Lần này Mộc phu nhân cũng giống như Hàn Lập lúc trước vừa sợ vừa giận.

Nàng tuyệt đối không nghĩ tới lại có *"Hoàng Tước"* đi theo sau chim sẻ. Trước đây vây khốn Hàn Lập, nàng chủ động dùng pháp khí mở ra phía trước vòng quang tráo của bàn án để đánh lén, chẳng phải đó là hành động lúc trước của nàng đó sao! Nay người đánh lén rốt cuộc không biết là người phương nào, làm sao có thể từ mặt sau của Nhật Nguyệt Toa, mà mình không có một chút nào phát hiện nào

Phải biết rằng nàng lẻn tới nơi đây thần không biết quỉ không hay, tất cả đều dựa vào Ngân bài mà lúc trước Côn Ngô tam lão lưu lại. Lệnh bài này chính là có thể tạm thời khống chế một bộ phận cấm chế trong điện. Làm cho nàng có thể âm thầm từ đường ngầm khống chế Nhật Nguyệt Toa chạy đến đây trước những tu sĩ khác

Lúc này một tiếng cười *" khặc … khặc"* quỉ dị khó nghe truyền ra, tiếp theo một cái nhân ảnh màu lục cao lớn từ phụ cận đường ngầm vô thanh vô tức xuất hiện. Một đôi lục mâu lạnh như băng lạnh lùng đảo qua Mộc phu nhân, trong mắt xuất hiện hàn ý làm cho phụ nhân không tự chủ được, trong lòng cảm thấy rùng mình

một cái.

Nhưng sau khi ngưng thần nhìn kỹ thấy rõ nhân ảnh màu lục, sắc mặt nàng lại càng đại biến rồi thất thanh kêu lên:

"Mộc Khôi, nhân giới sao còn có loại yêu vật này tồn tại"

Lục ảnh này nhìn tuy rằng có đủ đầu và tay chân, bộ dáng có chút giống con người, nhưng vô luận là bộ mặt hay thân thể tất cả đều được bao trùm bởi vô khối các tấm vỏ cây, nhìn giống như một cái cây biết đi.

Mộc Khôi nghe thấy phụ nhân kêu lên kinh ngạc như vậy, trong mắt hiện lên một tia châm biếm, căn bản không hề để ý tới phụ nhân, ngược lại thân hình lập tức chớp động hoá thành một đoàn lục quang hướng phía trên bàn án lao tới.

Nó cũng muốn đem tất cả những bảo vật này đều thu vào trong túi.

Mộc phụ nhân trong lòng trầm xuống. Nàng hiện tại cho dù có thể thoát khốn mà ra, cũng căn bản không kịp ngăn cản yêu vật này.

Nhưng một màn không thể tin được xuất hiện.

Mộc Khôi biến thành quang đoàn chưa kịp tới gần bàn án, thì trước bàn những mảnh vụn của bức hoạ *"Tam nhân vọng nguyệt đồ"* mà trước đó Hàn Lập vừa chém vụn. Đột nhiên hoá thành nhiều điểm linh quang chớp động, đồng thời phun ra ba cỗ quang hà màu vàng, trắng và hồng phát ra.

Quang hà đón đầu đánh tới. Nhưng lại đem lục quang giống như một quả bóng cao su đập vào tường rồi nhanh chóng nảy ra xa vài trục trượng.

Kết quả sau khi màn lục quang chợt tắt. Hiện ra thân hình Mộc Khôi bị ngã lăn ra thân thể không ngừng run rẩy.

Lúc này yêu vật to lớn nhưng lại giống như không thể tự động điều khiển được thân thể, liên tiếp ở tại chỗ xoay đi xoay lại mấy lần, mới miễn cưỡng có thể đứng vững được, rồi ngẩng đầu nhìn về phía quang hà, đôi mắt màu lục lộ ra vẻ tràn đầy sợ hãi không thể nói lên lời.

Mà ba cỗ quang hà tại phía trước bàn án sau một cái xoay quanh, hoà thành ba đạo nhân ảnh mơ hồ cao khoảng một thước (25cm), phiêu phù xuất hiện. Nhìn kỹ thì thấy rõ ràng là ba người trong *"Tam nhân vọng nguyệt đồ"* đó là một đạo, một nho, một tăng. Lúc này ba người với sáu đạo ánh mắt đờ đẫn đều đang gắt gao nhìn chằm chặp vào Mộc Khôi ở phía xa giống như xem một người chết.

"Côn Ngô tam lão!" Mộc Khôi trong miệng kêu to một tiếng cực kỳ hoảng sợ, lập tức cả người linh quang chợt loé, không một chút nghĩ ngợi hoá thành một đạo lục hồng hướng phía Bắc Cực Nguyên Quang bắn nhanh chạy đi, ngay cả đầu cũng không dám quay lại.

Nhưng lúc này ba nhân ảnh lại không một chút tiếng động đồng thời vung tay hướng tiểu kiếm, hàng ma trượng và thư cuốn ở trên bàn nhanh tróng điểm chỉ một cái.

Ba dạng bảo vật liền phát ra một tiếng động *"vu vu"* rồi đồng thời dựng lên, tiếp theo thì rung lên một cái liền hoá thành ba đạo màu tím, vàng và hồng bắn đi, lập tức loé lên một cái rồi biến mất, nhưng ngay sau đó tất cả đều hiện ngay phía sau Mộc Khôi lúc này đang sắp nhào vào trong ngân sắc quang ti dày đặc, đồng thời tụ lại với nhau cùng hung hăng đánh ra một kích.

Mộc Khôi căn bản không thể tránh né!

"Ầm" một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, tam sắc quang mang bạo liệt mở ra, nháy mắt đem lục quang bao phủ vào trong đó, rồi tán phát ra những tia ánh sáng trông giống như nhưng tia nắng gắt, làm cho không người nào dám nhìn thẳng. Nhưng sau khi tia sáng tắt đi, tại chỗ trừ bỏ còn huyền phù ba kiệm bảo vật ngoài ra tất cả đều trống không chẳng còn một vật nào khác ở đó

Một kích này của ba kiện bảo vật, thế nhưng lại dễ dàng đem thân thể và nguyên thần của Mộc Khôi mà thoạt nhìn cực kỳ đáng sợ đồng loạt trống rỗng tiêu thất.

Cùng lúc đó, trên bàn án trong bốn cái huyết sắc mộc bài thì cái mộc bài nằm ở phía dưới cùng đột nhiên tự bốc cháy, trong nháy mắt biến thành một đống tro tàn. Mà ba kiện bảo vật sau khi tiêu diệt yêu vật xong lập tức bay vụt quay về, sau một cái xoay quanh liền thành thành thật thật rơi trở lại đúng vị trí trên bàn án. Mà trên mặt ba đạo nhân ảnh nhất thời mơ hồ rồi tiêu tán biến mất, nhưng lại thuỷ chung từ đầu tới cuối không có nói qua một câu nào.

Ba đạo nhân ảnh của Côn Ngô tam lão ở trong bức vẽ kia cũng chỉ là một tia thần niệm mà thôi. Cũng chỉ vì phòng ngừa bảo vật rơi vào trong tay của yêu tà, mà cố ý trong Côn Ngô Điện bố trí một đạo cấm chế cuối cùng.

Mộc khôi kia vô luận là tâm cơ hay là tu vi đều được tính là một đại yêu cực kỳ lợi hại, so với Ngân Sí dạ xoa còn có phần lợi hại hơn một bậc, lại bị ba cái thần niệm điều khiển pháp bảo đánh ra một kích phải vứt bỏ đi tính mạng một cách mơ hồ, đúng là không thể đoán trước được.

Mộc phu nhân trước tiên là kinh sợ sau đó thì cực kỳ vui mừng, trên người lục đằng tại khi mộc khôi vừa mất mạng liền từ cứng rắn như sắt biến thành một cái mạn đằng (dây mây) bình thường, lập tức nàng phóng ra màu trắng linh hoả đồng thời đem mấy cái thứ này đốt thành hư vô.

Nàng liền hít sâu một hơi, để bình phục lại tâm cảnh, sau đó đang muốn tiếp tục hành động tiếp thì. *"Phanh"* một âm thanh trầm thấp từ phía sau truyền đến, giống như một cái gì bị vỡ tan ra, nhưng ngay lập tức một tiếng sấm lại nhanh chóng vang lên.

"Sư tỷ cẩn thận!" Tú lệ nữ tử nhất thời hét lên.

Phụ nhân trong lòng cảm thấy rùng mình, không một chút lưỡng lự, ngọc thủ nhấc lên, ngũ chỉ hư không hướng trên bàn án một trảo xuất ra, nhất thời tất cả các bảo vật trên bàn án đều rung lên bay lên trời, bị trảo này trực tiếp nhiếp tới.

Mà ngay tại lúc này, cơ hồ trong nháy mắt ở phía không trung trước bàn án một tiếng sét đánh vang lên, một bóng người ở trong điện quang hiện ra, đồng dạng cũng hướng về mấy món bảo vật kia chộp tới, nguyên bản mấy bảo vật kia chính là đang bay về phía Mộc phu nhân nhất thời dừng lại, rồi lập tức lại hướng người nọ bắn tới

Chính là Hàn Lập, vừa mới từ trong chiếc khăn lớn thoát ra, cũng lập tức dùng Phong Lôi Sí độn tốc tới đây.

Mộc phu nhân vừa thấy cảnh này, tự nhiên là kinh hãi, miệng liền há ra rồi phun ra mấy đạo hàn ti mang theo tiếng xé gió hướng Hàn Lập bắn nhanh tới, chính là vài cây Ngân sắc phi châm.

Đồng thời hai tay áo nàng cùng phất ra, một mảng hồng hà từ đó bay ra, cuốn thẳng tới mấy món bảo vật kia.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt hàn lập liền trầm xuống, miếng liền hé ra một khoả Bạch tinh cầu phun ra nhanh tróng hướng phi châm lao tới, chính là viên Tuyết Tinh Châu. Mặt khác một tay đánh ra hướng bảo vật tiếp tục hư không một trảo, nhất thời một cái thanh sắc đại thủ hiện lên ở phía trên không bảo vật, rồi nhất thời lao xuống. Một bàn tay khác nhanh tróng lật chuyển, một chiếc quạt lông mang phong cách cổ xưa xuất hiện trong tay.

Trên mặt hung quang chớp động, Hàn Lập cũng không có một chút do dự nào nhắm chuẩn phụ nhân hung hăng quạt ra một cái

Lần trước hắn bị nữ tử dùng đại toa đánh lén, sau đó lại bị phụ nhân dùng bảo vật vây khốn, trong lòng đã cực kỳ tức giận, cho nên hiện tại tới thời điểm mấu chốt để đoạt bảo, hắn lúc này cũng không khách khí lập tức sử dụng Tam Diễm Phiến.

Quả nhiên vài cây ngân sắc kim châm bị Tuyết Tinh Châu cản lại rơi xuống, quang thủ chộp xuống cũng bị hồng hà của phụ nhân hướng lên trên cuốn lấy, không thể hạ xuống được. Nhưng tam diễm phiến vung lên đánh tới, một cỗ kim hồng tam sắc hoả diễm điên cuồng tuôn ra.

Đối diện Mộc phu nhân nhìn thấy cảnh này, sắc mặt không khỏi đại biến. Nàng chính là đã tận mắt chứng kiến qua uy lực đáng sợ của Tam Diễm Phiến, tự nhiên cũng biết với uy lực của phiến này không phải nàng có thể có khả năng đón đỡ được, rơi vào đường cùng, bất chấp bảo vật, thân hình chỉ có thể nhoáng lên một cái bắn nhanh ra xa.

Tam sắc hoả diễm sau một kích thất bại, vẫn đang không ngừng bạo liệt mở rộng, một vầng sáng tam sắc có đường kính khoảng mười trượng phóng xuất ra linh áp kinh người, cho dù Hàn Lập là người thi pháp cũng buộc phải lùi lại mấy bước. Mà các bảo vật ở phụ cận dưới uy năng của Tam Diễm Phiến tất cả đều rơi xuống, vô luận là Thanh sắc đại thủ mà lúc trước Hàn Lập tạo ra hay là Hồng hà do mộc phu nhân tạo ra tất cả đều bị linh áp ở đây làm cho tán loạn không thấy.

Vài món bảo vật đều từ trên cao rơi xuống mặt đất.

Hàn Lập thấy vậy trong lòng mừng rỡ, đang muốn có hành động tiếp theo, thì bỗng nhiên từ trong Bắc Cực Nguyên Quang đồng thời bắn nhanh ra ba đạo độn quang bay tới, đó là một đạo huyết ảnh, một đoàn ngân mang và một đoàn tử vụ. Ba loại độn quang tựa hồ đều tinh thông một loại độn thuật quỉ dị nào đó. Lập tức tại chỗ biến mất, hoặc là trống rỗng tại chỗ biến mất, hoặc hoá làm một cỗ thanh phong.

Hàn lập vừa thấy cảnh này thầm kêu không ổn. Nhưng động tác lại không có chậm lại, một tiếng sấm vang lên so với mấy người kia còn nhanh hơn một bước đến phía trên các bảo vật, nhưng chỉ là đến trước một bước mà thôi, mặt khác ba cái bóng tựa hồ cũng đồng tại một khắc cũng ở phụ cận bảo vật, tất cả đều hiện hình ra rồi đồng thời công kích những người ở lân cận, đồng thời lại thi triển thần thông hướng mỗi kiện bảo vật chộp tới

Khoảng cách gần Hàn lập nhất chính là một tấm mộc bài không biết tên cùng cái thư cuốn có hồng quang chớp động, hắn cũng bất chấp các bảo vật khác, lúc này hoá thành một mảng thanh hà lướt tới, đã đem hai kiện đồ vật này cuốn vào trong đó, khi hắn muốn tiếp tục hướng Kiện hàng ma trượng gần đó cuốn vào, thì trên đỉnh đầu xuất hiện hơn mười đạo huyết sắc quang trụ cùng một cỗ kim sắc âm ba cuồn cuộn đánh úp tới.

Rơi vào cảnh này, Hàn Lập đang hoá thành thanh hà cũng chỉ có thể tạm thời thối lui, tạm thời tránh đi công kích này.

Mà Hàng ma trượng nhất thời bị huyết ảnh từ phía sau lao tới mang đi.

Còn đoàn tử vụ cùng ngân mang căn bản không để ý bảo vật khác mà lại đem hai cái mộc bài rơi ở dưới đất nhanh chóng bao lại, bộ dáng như sợ người khác cướp đoạt mất.

Hàn Lập thấy vậy có chút ngẩn ra, mà cái huyết ảnh sau khi loé lên hạ xuống, không ngờ lại tiếp tục hướng kiện bảo vật lục sắc ngọc tỳ chộp tới.

"Dừng tay, Hoá Long Tỳ này ngươi không thể lấy?" Một thanh âm nữ tử mang vẻ khẩn chương truyền tới, lập tức một cái thước ngọc màu trắng ngà đột nhiên hiện ra trên đầu huyết ảnh, không một chút lưu tình nện xuống.

Thước này thật sự cổ quái, chưa chân chính đánh xuống mà trên thước lại đột nhiên truyền ra một tiếng niệm phật bằng phạm âm, vô số đoá nhũ bạch sắc liên hoa, giống như thiếu nữ tán hoa ở phụ cận trên một phạm vi không trung lớn hiện ra, mỗi đoá có lớn có nhỏ khác nhau, trên đoá liên hoa tại mỗi cánh hoa đều toả ra thất sắc phật quang, chẳng những huyết ảnh mà ngay cả mặt khác ngân đoàn cùng đoàn tử vụ cũng đều bị bao vào trong phạm vi của liên hoa.

Nhưng trái với Hàn lập, bởi vì lúc trước hắn nhanh chóng chạy ra, vừa vặn thoát ra khỏi uy năng của thước này, đứng ngoài chứng kiến.

Kết quả làm cho Hàn lập trợn mắt há hốc mồm, tất cả bạch liên tại một tiếng quát của nữ tử kia đồng thời bạo liệt mở ra, lập tức hoá thành một đóa thất sắc cự liên với những cánh hoa đang từ từ nở rộ mở ra, vô số phật văn từ trong mỗi cánh liên hoa mạnh mẽ phun ra, tiếng niệm phật bằng phạm âm lại giống như tiếng sấm vang vọng toàn bộ đại điện

Bị nhốt ở trong không gian của liên hoa, huyết ảnh cùng Ngân sắc quang đoàn và yêu ảnh trong đoàn tử vụ, đừng nói là đi nhặt những bảo vật khác, không biết vì sao mà ngay cả thân hình cũng đều không thể đứng vững, tất cả lúc thì ngã trái lúc ngã phải giống như một người uống rượu say.

------oOo------

Chương 1021: Dương Hoàn chi oai

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc này ở trước mắt Hàn Lập là một kỳ cảnh khiến người ta phải kinh ngạc, miếng Kim Cương Tráo kia ẩn sâu trong cơ thể, nhưng lại xuất hiện cùng với cự Liên, một trướng một co cảm ứng lẫn nhau.

Hàn Lập cả kinh pháp lực trong cơ thể vội vàng ngưng tụ, trong nháy mắt đem dị trạng của bảo vật này áp chế xuống, sau đó thật lâu mới nhìn thoáng qua thải Liên phía xa, không nói hai lời, ngân sí sau lưng vỗ nhẹ, người liền tại hư không tiêu thất.

Ngay sau đó, hắn liền xuất hiện ở phụ cận Bắc Cực Nguyên Quang, hóa thành một đạo thanh hồng bay vào trong đó.

Với Hàn Lập mà nói, nếu bảo vật đã tới tay hai kiện, hiển nhiên cất bước rời xa cục diện hỗn loạn này mới là hành động sáng suốt. Ngọc thước kia đột nhiên xuất hiện, hiển lộ uy lực thật sự kinh người, mặc dù phương diện thần thông thiên là khốn địch biến ảo, nhưng không cần hỏi uy lực cũng không dưới Tam Diễm Phiến, có mười phần cũng là phỏng chế phẩm của một kiện Thông Thiên Linh Bả một kiện nào đó.

Hắn mặc dù đối với việc chủ nhân thước này mới vừa rồi đánh lén bản thân trong lòng đại hận, nhưng cũng sẽ không lựa chọn sau này cùng đối phương cứng đối cứng. Dù sao vô luận Kiền lão ma hay là Ngân Sí Dạ Xoa nọ đều cùng hắn không hòa thuận lắm. Vạn nhất bị mấy người kia vây công, hắn cho dù thần thông có lớn thế nào cũng không thể không chết ở nơi này.

Ở trên Kim Ngân Cự Toa, nữ tử tú lệ Hóa Tiên Tông nọ, hai tay kết quyết thúc giục chuôi bạch sắc ngọc thước này, vẻ mặt cố hết sức. Cho nên mặc dù thấy Hàn Lập thoáng chốc rút lui, cũng không rảnh mà để ý. Chỉ cần Hàn Lập cũng không lấy đi Hóa Long Ấn nọ là tối trọng yếu. Nàng này cũng chỉ có thể coi như không thấy.

Lúc này phụ nhân vốn bởi vì uy thế của Hàn Lập nên nhất thời phải bay ra ngoài, vừa thấy sư muội của mình đem đám người Kiền lão ma vây lại, cũng chỉ có thể oán hận liếc mắt nhìn phương hướng Hàn Lập biến mất, người lại *"Vèo"* một tiếng hóa thành kinh hồng ẩn nhập vào trong cự đại thải Liên.

Cũng không biết là do nữ tử xinh đẹp điều khiển chế ngự, hay là thần thông của phụ nhân bản thân không sợ thải Liên nọ, tại bên trong cự liên không bị uy năng bảo vật ảnh hưởng đến chút nào, dễ dàng lấy được Hóa Long Ấn nọ.

Nhưng ngay khi ống tay áo nàng cuộn lại, đem thanh tiểu kiếm màu tím nọ cũng thu vào trong tay, thất sắc phật quang chợt lóe tại chỗ đám người bị liên hoa vây lại, tấc tấc sụp đổ. Hóa ra Kiền lão ma cùng nhị yêu nhất thời thoát khỏi áp chế, sau khi ổn định thân hình, lục đạo hung quang đồng thời trợn trừng hướng về phía phụ nhân.

Đúng là nữ tử trẻ tuổi nọ hết pháp lực vô phương duy trì, mà làm cho uy năng của *"Tứ Tượng Xích"* phải thu lại.

Sắc mặt phụ nhân liền biến đổi!

Hàn Lập bên này vừa mới chui vào Bắc Cực Nguyên Quang, nhưng lại đụng phải tên huyền nham quy biến thành xú phụ kia.

Yêu vật này cả người hiện lên một thân chiến giáp màu xanh quái lạ. Dưới một kích của ngân sắc quang ti những thứ này căn bản vô kiên bất tồi* vậy mà lại bị chặn lại rồi bắn ngược trở ra, cho phép nó ở tại trong Bắc Cực Nguyên Quang bình yên vô sự. Nhưng kỳ quái chính là xú phụ giờ phút này chỉ là đi từng bước một. Tựa hồ bộ dáng vô phương thi triển độn thuật.

* vô kiên bất tồi: không gì không xuyên thủng.

Không trách được Ngân Sí Dạ Xoa nọ cùng Sư Cầm Thú bỏ nó lại, đi trước một bước.

Hàn Lập vừa xuất hiện ở chỗ này trước mặt yêu phụ tự nhiên liếc mắt cũng nhìn thấy. Sau khi ngẩn ra, nó lập tức lộ ra vẻ cảnh giác. Một cây pháp bảo dạng côn đen nhánh hiện lên ở tại trước người đồng thời một đôi mắt quay tròn quét qua người Hàn Lập liên tục.

Hàn Lập thần sắc như thường, lúc này độn quang chợt lóe rồi chạy về một hướng khác.

Hắn cùng yêu phụ này cũng không có khúc mắc gì, trong lòng cũng không có ý nghĩ trừ yêu giáng ma, mà yêu phụ này tại trong Bắc Cực Nguyên Quang chịu hạn chế không nhỏ phỏng chừng cũng sẽ không chủ động xuất thủ.

Nhưng lúc này đây, Hàn Lập lại tính sai.

Khi hắn vừa bay qua gần xú phụ, xú phụ bỗng nhiên thần sắc biến đổi, chợt quay đầu, mặt hiện lên hoảng sợ gắt gao nhìn chằm chằm hướng Hàn Lập.

Điều này làm cho Hàn Lập hoảng sợ, độn quang theo bản năng dừng lại, trong tay lập tức nắm một vật, nghi hoặc chăm chú nhìn về hướng yêu phụ.

"Ngươi cầm đi vật kia đem nó giao cho ta!"

Xú phụ trong miệng bỗng nhiên phát ra tiếng thét chói tai. Lập tức nó nắm lấy hắc côn trước người, dùng sức hướng Hàn Lập vụt tới. Bảo vật dạng côn loáng cái hóa thành dài mấy trượng, nhoáng lên vô số đạo côn ảnh đen sì sì liền giống như tòa núi nhỏ biến ảo mà ra hướng đầu Hàn Lập đè xuống.

Xú phụ nét mặt đã biến thành vẻ điên cuồng!

Côn ảnh như sơn này làm cho Hàn Lập trong lòng rùng mình, đối với thần sắc của xú phụ cùng lời nói của ả lại không hiểu ra sao, nhưng cũng không có lộ ra vẻ sợ hãi gì, lúc này một tay phất lên, một chiếc nhẫn đen nhánh nhất thời hiện lên bay ra, trực tiếp nghênh hướng côn ảnh trên đỉnh đầu mà đi.

Xú phụ ở xa thấy vậy, trong lòng mừng rỡ.

Côn trong tay nàng, chính là lúc bị nhốt dưới đất thu thập ngũ kim tinh luyện hóa mà thành, lại trải qua hơn vạn năm không ngừng bồi luyện, đã sớm thành một kiện bảo vật khó lường. Những côn ảnh biến ảo này thoạt nhìn không ra gì, nhưng mỗi một côn đều đã có ngàn cân khí lực, nàng tuyệt đối có tự tin, chiếc nhẫn xoàng xĩnh này vừa tiếp xúc lập tức sẽ bị đánh cho nát bấy.

Nghĩ như thế, yêu phụ trong lòng bạo ngược nổi lên. Nhất thời không tiếc cạn kiệt kích phát tiềm lực, lại hướng cây côn mặc sức rót vào vài phần linh lực, khiến côn ảnh lại lần nữa tăng hơn phân nửa, chuẩn bị như vậy chốc lát đem Hàn Lập đánh gục ở chỗ này, đoạn trừ hậu hoạn!

Sắc mặt hung hãn của xú phụ rơi vào trong mắt, Hàn Lập lập tức đoán được vài phần tính toán của đối phương, mặc dù không biết đối phương vì sao lần đầu gặp mặt liền liều mạng như vậy, nhưng là cũng đồng dạng sát tâm nổi lên.

Lúc này mặt không chút thay đổi hướng chiếc nhẫn đen nhánh điểm một chỉ.

Chiếc nhẫn mau chóng tiếp xúc côn ảnh trước trong nháy mắt, đột nhiên phát ra âm thanh vù vù,

Một màn không thể ngờ nổi xuất hiện.

Phụ cận ngân sắc quang ti vừa nghe âm thanh vù vù này, lập tức tất cả run lên đều hướng bên này bắn nhanh mà đến, đông đảo Bắc Cực Nguyên Quang tốc độ tụ tập cực nhanh, trong nháy mắt tất cả liền xuyên thủng qua côn ảnh. Vốn côn ảnh thanh thế kinh người trong chớp mắt liền vỡ nát, hư không tán loạn tiêu thất.

"Ngươi có thể khống chế Bắc Cực Nguyên Quang!"

Xú phụ giống như bị người siết cổ, phát ra tiếng thét chói tai, tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Lưỡng Nghi Hoàn chia làm âm dương nhị hoàn, âm hoàn trên người thì không sợ Nguyên Quang thương hại đến bản thân, Dương Hoàn nơi tay mới có thể thao túng Nguyên Quang tấn công địch, chiếc nhẫn hắc sắc(màu đen) này đúng là Dương Hoàn nọ.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng!

Nếu là ở ngoài bắc cực nguyên, đối với yêu vật tương đương Nguyên Anh hậu kỳ này hắn tự nhiên sợ hãi dị thường, cơ hồ không có khả năng đánh chết đối phương. Nhưng hiện tại đối phương bị nhốt trong Bắc Cực Nguyên Quang, mà hắn lại có Lưỡng Nghi Hoàn trong người, thế này tự nhiên là hai chuyện khác nhau.

Nếu đối phương chủ động muốn chết, hắn cũng tiếc động chút tay chân giải quyết đối phương. Mặc dù còn nhìn không ra đối phương bản thể là loại gì, yêu vật cấp bậc loại nào, thân thể cùng tinh hồn tuyệt đối là đỉnh bậc tài liệu cực kỳ hiếm thấy.

Trong lòng nghĩ như thế, Hàn Lập cũng không còn tâm tư cùng yêu vật này giải thích cái gì, đưa tay một đạo pháp quyết đánh vào trên chiếc nhẫn.

Sau khi chiếc nhẫn xoay quanh một cái, âm thanh vù vù càng vang lên thêm, dưới ảnh hưởng của quang mang màu đen thần bí, ngân sắc quang ti trong phạm vi hơn mười trượng đều chịu khống chế của hoàn này, ở dưới thần niệm Hàn Lập vừa động, bốn phía Bắc Cực Nguyên Quang lập tức nổi lên một mảng cuộn sóng màu bạc, sóng sau liền sóng trước quét tới xú phụ.

Xú phụ miệng thét lên một tiếng kinh hãi, ko còn dám khu sử bảo vật đối phó Hàn Lập, vội vàng há mồm phun ra một đoàn huyết sắc hắc hồng, hai tay kết quyết, tinh huyết hóa thành một đoàn huyết vụ trong nháy mắt trùm lên chiến giáp trên người.

Lập tức chiến giáp này từ màu xanh biến thành màu đỏ.

Đúng lúc này, Nguyên Quang ngân lãng(sóng bạc) thanh thế kinh người cũng đã cuồn cuộn không ngừng kéo tới, đem xú phụ cuốn vào trong đó.

Chiến giáp trên người xú phụ hiện ra thanh hồng quang mang kỳ lạ, liều mạng ngăn cản ngân tuyến đang dần dần ăn mòn, phát ra âm thanh giống như kim loại ma sát chói tai.

Mặc dù xú phụ đã sử dụng bí thuật, nhưng lúc trước dựa vào chiến giáp mới miễn cưỡng ngăn cản Bắc Cực Nguyên Quang, hiện giờ hai mặt gặp ngân sắc ty tuyến tập kích cơ hồ hơn lúc trước gấp mấy lần, chỉ trong chớp mắt, mặt ngoài chiến giáp liền không chịu nổi hiện ra vô số hố nhỏ gồ ghề.

Xú phụ sắc mặt cực kỳ khó coi, bỗng nhiên trong miệng một tiếng tiêm minh, hai tay xoa nhẹ hướng trên chiến giáp nhấn một cái, một tầng tầng dị quang màu xám trắng hình vòng tròn dập dờn mở ra, một tầng nham thạch hình dạng kỳ lạ ở trên chiến giáp hiện lên, không ngờ ở bên ngoài hình thành một tầng phòng hộ, lúc này mới hơi chút ngăn cản ngân sắc quang ti, làm cho sự ăn mòn của Bắc Cực Nguyên Quang đối chiến giáp dừng lại một chút.

Những dị vật màu xám trắng này, đồng dạng bị từng tầng tầng ngân ty không ngừng tiêu hủy thất linh bát lạc, làm cho xú phụ không tiếc chân nguyên không ngừng làm phép bổ khuyết mới được. Ai vừa nhìn đều biết việc bị hủy chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nhưng dù chút thời gian, Hàn Lập sát tâm đã nổi lên căn bản cũng sẽ không cấp yêu vật này, lúc này hai tay hướng Dương Hoàn liên tiếp đánh ra mấy đạo pháp quyết, làm cho hoàn này quay tròn trên không trung rồi khẽ chuyển, Bắc Cực Nguyên Quang ở phía xa cũng lập tức hô ứng phát ra ngân mang chói mắt, thoạt nhìn giống như sóng biển liên tiếp, thanh thế rất kinh người.

Xú phụ nhìn thấy cảnh nầy, sắc mặt giống như chiến giáp kỳ lạ đều mang sắc xám trắng. Bắc Cực Nguyên Quang ở xa xa dưới sự thôi thúc của Hàn Lập, phô thiên cái địa hướng bên này cuồn cuộn bay đến, nhất thời chiến giáp trên người xú phụ cũng không cách nào chống đỡ tiếp, dị vật phô trương hiện lên căn bản không còn kịp tái hiện lại, liền bị ngân sắc quang ti phá hủy không còn một mảnh. Phía dưới chiến giáp bắt đầu tấc tấc hiện ra vết nứt, mắt thấy phá hủy chỉ là chút thời gian nữa thôi.

Xú phụ rốt cục lộ ra vẻ e ngại, con ngươi quay tròn nhanh không ngừng, trong mắt tất cả đều là vẻ kinh hoàng.

"Đạo hữu dừng tay, thỉnh tha ta một mạng, ta nguyện ý phụng ngươi làm chủ, làm Linh Thú của ngươi!"

Làm chiến giáp phá hủy một góc phanh ra, hơn mười đạo chỉ bạc xuyên thủng mà qua, đem một cánh tay xú phụ hóa thành huyết vụ, xú phụ tuyệt vọng cũng không cố hơn nữa mặt khác kêu to lên.

Đối với huyền nham quy yêu không biết sống nhiều ít vạn năm mà nói, nó sao thật sự cam tâm táng mệnh nơi đây.

"Làm Linh Thú của ta!"

Vừa nghe lời này, Hàn Lập thần sắc nhất động, liền dụng Dương Hoàn khống chế Bắc Cực Nguyên Quang thế công tạm thời chậm lại.

"Ngươi cho ta là hài đồng ba tuổi, cấm thần thuật đối với tu vi loại yêu vật như ngươi căn bản không có nhiều tác dụng, sao khiến cho ta đối với ngươi yên tâm, làm Linh Thú ta thế nào?"

Hàn Lập nhìn xú phụ bị vô số ngân ty vây lấy, bất động thanh sắc nói.

Yêu vật này nếu không thể lập tức nói ra nguyên cớ, hắn lập tức sẽ thôi thúc Bắc Cực Nguyên Quang đem đối phương diệt sát, tuyệt không có chút nào do dự.

Hắn cũng sẽ không cho đối phương kéo dài thời gian.

"Căn bản không cần ta nói tỉ mỉ gì, đạo hữu có hay không tại trong điện Côn Ngô có được một khối mộc bài, chỉ cần đem ra nhìn kỹ

sẽ biết. Đó chính là ta trước kia đại đạo chưa thành, đã bị hạ cấm chế bổn mạng nguyên bài."

Xú phụ cũng nhìn ra giờ phút này Hàn Lập sát tâm chưa hết, lúc này lộ vẻ sầu thảm nói, không dám có chút chần chờ.

------oOo------

Chương 1022: Hàng phục

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Mệnh nguyên bài!"

Hàn Lập lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Lúc có được chiếc mộc bài mầu huyết hồng nọ, hắn cũng không có thời gian để ý nhìn kỹ, nhưng hình như bộ dáng quả thật khác lạ so với bảo vật bình thường. Bây giờ nghe xú phụ vừa nói như thế, cũng có thêm một chút tin tưởng.

Lúc này cũng không nói lời nào hướng túi Trữ Vật giữa eo lưng vỗ nhẹ, nhất thời một đạo huyết mang từ trong bay ra, bay quanh một vòng sau đó rơi vào trong tay.

Đúng là khối mộc bài nọ!

Lam mang trong mắt Hàn Lập chớp động, lúc này mới chính thức nhìn rõ ràng hình dáng vật ấy.

Cỡ lòng bàn tay, bao phủ bên ngoài là một tầng huyết quang, chính diện hiện lên một tiểu đoàn sương mù màu xám trắng, ở trong huyết quang có hơi chút nhu động, lại dường như là một loài vật bé nhỏ.

Hàn Lập thần thức bay nhanh hướng bên trên đảo qua, mắt khẽ mở, nét mặt lộ ra một tia vui mừng. Một tay kết quyết, dương tay đánh ra một đạo thanh quang.

Nhất thời trên mộc bài ánh sáng chợt lóe, tiểu đoàn sương mù màu xám trắng nọ tiêu tán ngay lập tức, ở trong đó lại hiện lên một cái linh quy đồ án hắc bạch lưỡng sắc.

"Huyền Nham Quy! Ngươi bản thể là loại Linh Thú này! Không trách được phòng ngự kinh người như thế, tại trong Bắc Cực

Nguyên Quang cũng có thể duy trì lâu như vậy!"

Hàn Lập nhìn dán vào mộc bài hồi lâu, đồng tử lam mang chợt tắt, ngẩng đầu nhàn nhạt nói.

"Nếu đã biết như vậy thiếp thân cũng không có hư ngôn lừa gạt.Bổn mạng nguyên bài này là do Côn Ngô Tam lão tự mình luyện chế năm đó. Hiện tại Nhân Giới cũng không có người lại có thể luyện chế đỉnh giai(bậc cao) mệnh bài như thế. Chỉ cần mệnh bài này nơi tay, sanh tử của ta liền ở trong tay chủ nhân lệnh bài."

Xú phụ ở trong Bắc Cực Nguyên Quang vẫn không nhúc nhích giải thích, sợ chẳng may khiến Hàn Lập hiểu lầm.

"Nói thì không sai. Nhưng bổn mạng nguyên bài này cũng phải nhìn xem rơi vào trong tay người nào. Nếu là tu sĩ dưới Nguyên Anh kỳ muốn luyện hóa bài này khiến bằng hữu cúi đầu nghe lệnh sợ tu vi không đủ. Bị cấm chế trên lệnh bài cắn trả thì sao."

Hàn Lập bình tĩnh nói.

"Như thế nào. Đạo hữu đã có được mệnh bài này vẫn còn không yên lòng đối thiếp thân sao?"

Phụ nhân lộ ra vẻ mặt càng khó coi.

"Đương nhiên không yên lòng! Ngay cả ta luyện hóa mệnh bài này có thể tùy thời chế trụ ngươi. Nhưng tu vi ngươi quá cao so với ta, lúc ngươi liều mạng cũng có thể thoát khỏi khống chế, quay giáo phản kích. Hàn mỗ cũng không có hứng thú lo lắng đề phòng. Sao ta phải lưu ngươi?"

Hàn Lập sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống. Đồng thời trên đầu Dương Hoàn một hồi vù vù phát ra. Ngân ti trong phút chốc lại bắt đầu rục rịch nổi lên đem xú phụ bao quanh vây lại.

"Đạo hữu nếu vẫn chưa yên tâm. Ta nguyện ý đem non nửa nguyên thần vào trên bổn mạng bài. Nếu là thật có lòng bất thiện. Đạo hữu lập tức sẽ phát giác."

Xú phụ trong lòng cả kinh, miệng không lựa lời vội vàng lớn tiếng nói.

"A! Phân liệt nguyên thần! Phương pháp này trái lại có thể. Ngươi đã nói như vầy. Vậy đem nguyên thần phân liệt khai đi."

Hàn Lập bất động thanh sắc ánh mắt chớp động nói.

Nghe được Hàn Lập vừa nói như thế. Xú phụ cũng nổi lên do dự. Nhưng đang xem xét lại thấy ánh mắt Hàn Lập lại lần nữa âm lệ xuống. Yêu phụ này rùng mình, không hề tiếp tục trì hoãn đơn thủ vòng sau não vỗ nhẹ.

"Phốc" một tiếng trên thiên linh cái hắc bạch quang mang kỳ lạ chợt lóe, một cái Nguyên Anh tại đỉnh đầu xú phụ hiện lên.

Nguyên Anh này há mồm phun ra một đoàn lục quang lỡn cỡ nắm tay.

Trên mặt xú phụ hiện lên vẻ thống khổ, lục quang một hồi run lên, phân liệt hóa thành hai luồng nhỏ hơn.

Trong đó có một đoàn lượn vòng, lập tức quay về trong miệng mũi Nguyên Anh, một đoàn khác thì sau khi chậm một chút, chậm rãi hướng Hàn Lập bay tới.

Hàn Lập thấy vậy không khách khí đem bổn mạng bài loáng lên hướng lục quang bay tới.

Một chùm huyết quang phun ra, nháy mắt liền đem lục quang kéo vào trong mộc bài. Trên mộc bài huyết quang đại phóng lại mơ hồ truyền đến tiếng kêu thanh minh.

Hàn Lập cúi đầu nhìn chăm chú vật ấy, phát hiện trên mặt linh quy hắc bạch sắc rõ ràng hơn rất nhiều mà lại ngửa đầu vẫy đuôi, giống như một vật sống lại.

Hàn Lập này mới chân chính yên lòng miệng khẽ mở, lại đem vật trong tay trực tiếp nuốt vào trong bụng.

Xú phụ đối diện nhìn thấy cảnh này, trong lòng lạnh lẽo một phần, biết từ đó trừ phi tiến giai đến Hóa Thần Kỳ, nếu không cũng chẳng cách nào chạy thoát khỏi tay đối phương.

Sau khi nuốt mộc bài, Hàn Lập trong lòng lại thoải mái buông lỏng, lúc này ngón tay nhấc lên, hướng chiếc nhẫn không trung điểm một cái.

Nhất thời, Bắc Cực Nguyên Quang vốn đang vây xung quanh xú phụ hướng khắp nơi tán đi.

Hàn Lập thân hình nhoáng lên, trong nháy mắt người hiện lên trước mặt xấu phụ, sau khi đánh giá yêu phụ không trọn vẹn một tay này bộ dáng chật vật, nhướng mày.

Ngón tay lơ đãng hướng vòng bảo hộ trước người búng ra.

Nhất thời ô quang rực sáng, âm hoàn biến thành màn hào quang đem xú phụ cũng gắn vào trong đó, đem ngân ti còn sót lại bốn phía ngăn cách tại bên ngoài.

"Yên tâm, ta cũng không có ý vĩnh viễn trói buộc ngươi, chỉ cần tọa hóa ngã xuống hoặc là có thể phi thăng Linh Giới, sẽ trả lại tự do cho ngươi. Ta không có ý tứ để ngươi làm Linh Thú truyền thừa gia tộc cùng tông môn."

Sau khi Hàn Lập vừa đem một miếng Dương Hoàn khác thu lại, nhẹ nhàng bâng quơ nói.

"Đạo hữu nói thế thật sao!"

Xú phụ vừa nghe lời này, nguyên bản ánh mắt buồn bã rung lên, bật thốt lên hỏi.

"Có tin hay không, đạo hữu sau này tự nhiên biết. Nhưng chúng ta nhân loại thọ nguyên so với thiên địa Linh Thú các ngươi mà nói tương đối ngắn, căn bản không đáng để nhắc tới, chỉ cần ngươi ở trong lúc này toàn tâm xuất lực vì ta, ta tự sẽ không bạc đãi ngươi. Huống hồ Linh Thú của ta thực sự không phải chỉ có mình ngươi, không lâu ngươi sẽ phát hiện, làm Linh Thú của ta có

lẽ cũng không phải chuyện xấu!"

Hàn Lập không có để tới giữ thân phận đối với yêu phụ này, không có sửa cách xưng hô, ngược lại tự nhiên cười nói.

"Ta không tin thì phải làm thế nào đây, nhưng chỉ mong đạo bằng hữu nói giữ lời, ta để ngươi sử dụng một chút

thật cũng không có gì."

Xú phụ cười khổ một tiếng.

"Tốt lắm, ta là người như thế nào. Đạo hữu sau này tiếp xúc nhiều hơn, tự nhiên hiểu rõ. Ngươi trước ăn vào thứ trong bình nhỏ, hồi phục lại pháp lực cùng thương thế."

Hàn Lập thần sắc nghiêm túc, đưa tay ném ra một cái bình nhỏ.

"Hồi phục pháp lực? Di, trong bình này chẳng lẽ là..."

Xú phụ tin tưởng tiếp nhận bình nhỏ, đồng thời mở nắp bình ra, một cỗ linh khí cực kỳ tinh thuần đập vào mặt, làm cho nàng không khỏi thất thanh.

"Đây là một giọt vạn niên linh thủy, đủ để cho ngươi hồi phục pháp lực tổn hao. Ta còn cần ngươi xuất lực lập tức".

Hàn Lập hai tay để sau lưng, từ từ nói.

"Đa tạ đạo hữu!"

việc như vậy, xú phụ đương nhiên sẽ không cự tuyệt, sau khi trong miệng một tiếng cảm ơn, lập tức đem một giọt linh thủy trong bình hút vào trong miệng.

Linh thủy ở trong cơ thể vận sau khi chuyển một chút, biến thành một luồng linh lực cực kỳ tinh thuần, chỉ chốc lát liền tràn đầy các nơi trên thân thể.

Xú phụ mừng rỡ, một tay kết quyết, toàn thân nổi lên hắc bạch lưỡng sắc linh quang, sau đó quay đầu nhìn chăm chú chỗ cụt tay, trong miệng nói lẩm bẩm.

Tình hình xuất hiện làm cho Hàn Lập cả kinh.

Miệng vết thương của xú phụ xuất ra hắc bạch lưỡng sắc linh quang giao nhau hội tụ, vô số cơ thịt ở trong linh quang điên cuồng sinh trưởng, trong nháy mắt liền thấy một cánh tay hoàn hảo như ban đầu.

"Bất diệt thân thể!"

Hàn Lập lộ vẻ xúc động.

Yêu thú có thần thông như thế, hắn chỉ có thể gặp qua một lần trên người Hỏa Thiềm Thú tại Trụy Ma Cốc. Mà hiển nhiên xú phụ này không biết thần thông so với hỏa thiềm kia mạnh bao nhiêu lần, trong mấy cái hô hấp, toàn bộ cánh tay liền hoàn toàn dài ra.

Điều này làm cho Hàn Lập rất kinh hoảng.

Xem ra hắn có thể hàng phục yêu phụ này, thật sự là rất may mắn.

Nếu không phải ở trong Bắc Cực Nguyên Quang, yêu phụ này chống đỡ Nguyên Quang pháp lực đã hao tổn rất lớn, chỉ là đại thần thông như thế, muốn ứng phó cũng không phải việc dễ dàng.

Kỳ thật Hàn Lập cũng không biết, xú phụ ở chỗ này trước trải qua cấm chế Kim Từ Linh Mộc nọ, pháp lực đã tổn hao nhiều. Nếu không mới vừa rồi chống đỡ Bắc Cực Nguyên Quang này, nói không chừng còn có thể kiên trì lâu lâu một ít.

Dù sao yêu này chính là yêu thú cấp mười, một thân tu vi thâm hậu vẫn còn ở ngoài dự đoán của Hàn Lập.

"Tốt lắm, thật không hổ là linh dịch vạn(bên trên tác giả ghi là "vạn" nên tại hạ mạn phép được giữ nguyên) năm. Muốn tự mình khôi phục pháp lực chỉ sợ phải hai ba ngày ngồi xuống đả tọa mới được!"

Xú phụ trong miệng chú ngữ dừng lại, đồng thời huy động cánh tay mới mọc ra, khí sắc tốt hơn nhiều lắm.

"Hàn mỗ hiện tại còn không biết bằng hữu xưng hô như thế nào, nhưng nếu cùng Ngân Sí Dạ Xoa nọ cùng chung một chỗ, nói vậy ngươi cũng nghe hắn nói một ít chuyện có liên quan tới ta."

Hàn Lập ở một bên chậm rãi nói.

"Thiếp thân gọi Khuê Linh, chuyện tình Hàn đạo hữu, tại hạ đúng là có nghe nói một ít. Nhưng cũng chỉ là chuyện có liên quan tới phương diện thần thông đạo hữu một chút."

Xú phụ chần chờ trả lời.

" Chuyện tình có liên quan tới tại hạ, ta thì sẽ tìm thời gian nói cho Khuê đạo hữu. Tu vi thần thông của ngươi đều không tầm thường, ta mặc dù đã khống chế mệnh bài, cũng sẽ thật không đem ngươi trở thành đê giai(cấp thấp) yêu thú sử dụng, lúc bình thường ta và ngươi vẫn ngang hàng tương giao là được."

Hàn Lập bỗng nhiên cười khẽ nói.

"Thiếp thân đa tạ đạo hữu. Không biết bằng hữu mới vừa rồi nói phải xuất thủ, chính là chuyện gì?"

Yêu phụ này nhớ ra Hàn Lập lúc trước nói việc, mặt hiện lên một tia ngưng trọng.

Nàng thật sự có chút lo lắng, vị này có hay không mời nàng xuất thủ đối phó Ngân Sí Dạ Xoa cùng con Sư Cầm Thú nọ. Nàng cùng nhị yêu mặc dù chưa nói tới sinh tử chi giao, nhưng dù sao có chút giao tình.

"Trong chốc lát Kiền lão ma tiến vào Bắc Cực Nguyên Quang, khi việc này xảy ra, ngươi phối hợp với ta xuất thủ, diệt sát người này."

Hàn Lập trong mắt hàn quang chợt lóe, trong miệng lại hững hờ

nói.

"Kiền lão ma, đạo hữu nói là vị Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ sử dụng ma công?"

Xú phụ trong lòng khẽ buông lỏng, cẩn thận hỏi.

"Không sai, chính lão ma này. Ban đầu ta cũng không có dự định xuất thủ ở chỗ này. Dù sao người này cao thủ ma công, một thân độn thuật càng không phải tầm thường. Cho dù có thể thao túng Bắc Cực Nguyên Quang, ta lưu lại hắn hy vọng cũng rất xa vời. Nhưng hiện tại có bằng hữu ở một bên tương trợ, tự nhiên là khác nhau rất lớn."

Hàn Lập cười lạnh nói.

"Nếu đạo hữu nói như thế, thì ta sẽ toàn lực hiệp trợ đạo hữu."

Yêu phụ này trên người bị quản chế, nhưng cũng thống khoái đáp ứng ngay.

"Vậy đã làm phiền đạo hữu. Bất quá khi chốc nữa xuất thủ, trước đem Nguyên Anh tạm thời lưu lại, ta còn cần hỏi chút chuyện."

"Đã rõ! Bất quá xin thứ cho thiếp thân nói thẳng, cũng là đạo hữu chiếm cứ địa lợi, hơn nữa ta xuất thủ tương trợ, làm bị thương nặng vị Kiền lão ma này là chuyện tình dễ dàng, nhưng là phải nhớ thật sự diệt sát hắn, cơ hội cũng là không lớn. Ta tận mắt xem qua, hắn thi triển ma công có thể không sợ Bắc Cực Nguyên Quang này xuyên thủng thân thể, nếu là nhất tâm chạy trối chết, bằng ta hai người cũng rất khó ngăn cản."

Xú phụ xoay đầu nhìn thoáng qua phương hướng Hàn Lập tới, do dự một chút, cũng là nhắc nhở nói.

"Đích xác, bằng vào ta hai người cũng là đơn bạc một chút. Nhưng nếu là thêm một tên Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ ở đây!"

Hàn Lập nét mặt đột nhiên lộ ra một tia quỷ dị vẻ.

"Còn có một tên Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ?"

Xú phụ nghe nói như thế sửng sốt, theo bản năng hướng mọi nơi vừa nhìn, nhưng cũng không phát hiện tại phụ cận có người nào đó ẩn nấp, lập tức đem ánh mắt một lần nữa rơi vào hư không trên người Hàn Lập, vẻ mặt kinh ngạc.

------oOo------

Chương 1023: Kiếp sát lão ma

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phía sau Ngô điện nửa bộ, trên không trung có đạo ngân quang, tử vụ và một đạo huyết ảnh đang đuổi theo cự toa quanh co không dứt.

Các loại pháp thuật công kích như phong ba bão táp lên trên toa, sau khi quang mang kỳ lạ nổi lên, lại cản được toàn bộ công kích.

Nhật Nguyệt toa không hỗ là một trong tam đại linh toa của nhân giới, hung mãnh công kích tới mức này cũng không làm gì được.

Phía trong cự toa, Mộc phu nhân dồn toàn bộ tinh thần để khống chế linh toa, liều mạng trốn tránh phía công kích sau mà, một bên, một bàn tay xinh đẹp nắm Tứ tượng xích, sắc mặt trắng bệch, bộ dáng suy yếu rõ ràng.

Xem ra lúc trước mạnh mẽ vận dụng thông thiên linh bảo Tứ tượng xích, làm cho pháp lực cơ hồ tiêu hao hết.

"Kiền đạo hữu, ngươi thật muốn cùng hai yêu nghiệt thông đồng làm bậy? Hai người ta thủ hộ bảo vật trong núi, nhưng vì an nguy của nhân giới, sẽ sửa chữa lại phong ấn núi này"

Mộc phu nhân tu vi còn xa mới bằng lão ma và nhị yêu, một lần muốn cướp đường mà chạy tất bị ba người ngăn lại, pháp lực trong cơ thể giảm xuống cực nhanh không khỏi kinh sợ nói.

"Hừ, nói cái gì to tát liên quan tới an nguy nhân giới. ngươi tưởng lão phu là hài đồng ba tuổi chắc. Lại nói lão phu khi nào cùng yêu nghiệt liên thủ. Này nhị vị đạo hữu đối với việc hai người các ngươi tập kích, cũng cảm thấy khó chịu mà thôi. Một cái tiên tông nho nhỏ cũng dám hồ ngôn! Chớ nhiều lời, ngoan ngoãn lấy bảo vật giao ra đây. Mặt khác, kiện ngọc thước kia là phỏng chế phẩm của thông thiên linh bảo sao, cũng lưu lại cho lão phu"

Từ huyết ảnh truyền đến tiếng cười lạnh của Kiền lão ma.

Nghe xong lời này, Mộc phu nhân thở dài một tiếng, biết nói cái gì đi nữa cũng vô ích. Vốn Hóa Tiên Tông các nàng trong mắt thập đại tông môn mà nói cũng chẳng tính là gì to tát.

Dưới sự liên thủ của Kiền lão ma cùng Ngân sí dạ xoa, Nhật Nguyêt toa rốt cục linh quang bắt đầu ảm đạm, dần dần bị buộc tới góc điện phủ.

Trên mặt Kiền lão ma lộ vẻ nanh ác, chuẩn bị cho nhị nữ một kích trí mệnh, trong lúc định đánh vỡ linh toa, trong toa lại truyền đến một trận phạm minh, một đóa bạch liên hiện lên và nhanh chóng tiếp cận Kiền lão ma, một đạo bạch xích đồng thời từ trong toa bắn ra.

"Bất hảo!" Vô luận ngân quang, tử vụ hay huyết ảnh, đồng thời như gặp phải bọ cạp độc, vội vàng lùi bước về sau. Qua lần đầu giao thủ Kiền lão ma và Ngân sí dạ xoa tuyệt không dám để cho mấy cái bạch liên này đến gần người.

Có chút thời gian để thở dốc, bạch xích chợt lóe lên, bay về bên trong toa, cự toa lập tức biến mất tại chỗ, ngay sau đó lại hiện ra sau lưng bọn người lão ma, thẳng đến Bắc cực nguyên quang vọt tới.

Lúc này bạch liên vô thanh vô tức đều tán loạn mở ra, hóa ra chỉ là ảo ảnh có vẻ ghê gớm mà thôi.

Kiền lão ma cùng Ngân sí dạ xoathấy vậy giận dữ, trong lòng biết bị lừa lập tức vận độn quang đuổi theo.

Nhưng đã muộn một bước, Kim ngân cự toa chui vào Bắc cực nguyên quang, vô số ngân ti đều bắn nhanh hướng vào trong bảo vật này, sau khi tiếp xúc của cự toa, liền bị một tầng ngân mạc bắn ngược trở ra.

Mộc phu nhân hai tay bấm pháp quyết, không ngừng thúc dục một khối lệnh bài, vẻ mặt hiện lên vẻ ngưng trọng.

Khối lệnh bài ngân quang lóng lánh, phun ra một cổ hà quang, ngân mạc bên ngoài cự toa này đúng là thần thông của khối lệnh bài này. Một bên, nữ tử tú lệ bởi vì hao tổn pháp lực tế ra Tứ tượng xích, tuy rằng chỉ có phô trương thanh thế nhưng lúc này cũng lung lay sắp đổ, hoàn toàn mất khả năng động thủ.

Mộc phu nhân bên trong bạch mang, quan sát sư muội của mình, trên mặt hiện lên vẻ lo lắng.

"Sư tỷ không cần lo lắng, ta chỉ cần về tĩnh dưỡng mấy năm, liền có thể hồi phục."

Thanh lệ nữ tử cười khuyên.

"Hy vọng vậy. Lấy tu vi hiện tại của ngươi sử dụng Tứ tượng xích, thật sự có chút là làm khó dễ ngươi."

Mộc phu nhân ngần ngại nói.

"Nhưng nếu không sử dụng bảo vật này, hai người ta làm sao có thể ngăn đại tu sĩ như Kiền lão ma lấy đi Hóa Long tỳ chứ. Nhưng thực ra họ Hàn kia rất gian xảo, sau khi lấy bảo vật lập tức rút lui. Nếu không cũng có thể thay ta chia sẻ chút áp lực"

Thanh tú nữ tữ oán hận nói.

Mộc phu nhân nghe xong cũng chỉ cười khổ mà thôi, trong đầu đồng thời hiện lên hình dáng Hàn Lập cùng chiếc quạt cực kỳ đáng sợ kia.

Phía sau cự toa, huyết ảnh, ngân quang, tử vụ theo đuổi không bỏ đồng thời cũng vào trong Bắc cực nguyên quang.

Mộc phu nhân hiện tại cũng đang suy yếu, nếu Nhật Nguyệt toa không phải thật sự thần diệu dị thường, cũng sợ sớm đã bị bắt rồi. Cho nên ba vị này đều không có ý nghĩ bỏ cuộc.

Chẳng qua khi tiến vào trong Bắc cực nguyên quang, bọn người Kiền lão ma lập tức phát hiện không ổn.

Phía trước toa trọng có thể mượn khối bài trực tiếp khống chế ảo trận cấm chế trong Bắc cực nguyên quang, tuy rằng ảo trận dạng này đối với bạn họ không tính là cái gì, nhưng cũng ngăn cản được chút thời gian, để cho linh toa có cơ hội, chớp động mấy cái liền biến mất trong ngân ti dày đặc, không thấy bóng dáng nữa.

Một lần này Kiền lão ma nổi trận lôi đình, mà Ngân sí quỷ dạ xoa và sư cầm thú nhìn từ phía sau, dụng ánh mắt dò xét không tốt lên người Kiền lão ma.

Lão ma nhất thời cảm ứng kinh hãi, lạnh lùng đảo qua, không khách khí nói:

"Như thế nào? Nhị vị còn muốn có chủ ý bất thành với lão phu?"

"Đâu có, đạo hữu thần thông quảng đại như thế, hai người bọn ta làm sao làm việc không sáng suốt này!"

Ngân sí dạ xoa do dự một chút, tựa hồ nghĩ thấy chính là cùng sư cầm thú liên thủ cũng vô pháp dễ dàng hạ lão ma lập tực cười ha ha nói. Sau đó ra hiệu với sư cầm thú, hai yêu lập tức thi triển thần thông mở một đường ra, độn quang rời đi

Đối với hai yêu mà nói, một khi bản mạng lệnh bài của mình đã tới tay, mục đích chủ yếu đã đạt được, không muốn kiếm thêm phiền phức.

Kiền lão ma chứng kiến hai bóng dáng biến mất khỏi Bắc cực nguyên quang, mới cười lạnh một tiếng, hóa thành một đạo huyết ảnh nhắm phương hướng khác bay nhanh đi.

Vô số ngân ti xuyên qua hồng ảnh, căn bản không khiến lão ma tạm dừng độn quang mảy may, quanh co một lúc, liền từ trong ảo trận cấm chế bay ra.

Lúc này trong lòng lão ma mới buông lỏng, đang muốn một hơi bay đến cửa ra, đột nhiên thần sắc biến đổi độn quang chậm lại, huyết quanng trong đôi mắt lóe ra không ngừng.

"Người nào, lăn ra đây cho lão phu!"

Lão ma đột nhiên quát một tiếng chói tai.

"Kiền huynh không hổ là Âm la tông đại trưởng lão, tu vi thật thâm hậu!"

Một giọng nam nhàn nhạt từ phía sau cột đá nào đó phía trước truyền ra, bóng người nhoáng lên, một gã thanh niên bình tĩnh đi ra, quanh người có một cái ô quang tráo*.

*: cái lồng màu đen

"Hàn Lập!"

Kiền lão ma tự nhiên liếc mắt một cái là nhận ra người này, hai mắt híp lại.

"Ngươi ở trong này có một đoạn thời gian không đi sao! Chỉ để chờ lão phu"

Chứng kiến Hàn Lập đem vòng bảo hộ Bắc cực nguyên quang dễ dàng chắn ở bên ngoài. Lão ma cơ mặt nhăn nhó, âm trầm nói

"Xem ra không cần ta nói cái gì nữa, Kiền đạo hữu đã đoán được vài phần, rất đơn giản, Kiền huynh đem pháp quyết giải hồn chú của quý tông, cho tại hạ phục chế một phần!"

Hàn Lập bất động thanh sắc nói.

"Phong hồn chú?"

Lời này làm Kiền lão ma có chút ngoài ý muốn, sau một lượt cân nhắc, tựu ngửa đầu cuồng tiếu.

"Tuy rằng không biết vì sao ngươi muốn chú giải trừ pháp quyết này. Nhưng ngươi cho là lão phu sẽ nói cho ngươi sao chứ?"

"Ta cũng biết, vừa rồi chỉ có lãng phí võ mồm mà thôi. Nhưng nhịn không được muốn thử một lần. Dù sao nếu đem thập đại tông

môn đại trưởng lão trừu hồn luyện phách để lấy thông tin, chỉ sợ ta cũng vô pháp tiếp tục đợi tại Đại Tấn "

Hàn Lập thở dài lẩm bẩm nói, tựa như đang nói chuyện phiếm vậy.

Vừa nghe *"Trừu hồn luyện phách"* nói như vậy, Kiền lão ma đồng tử co rụt lại lập tức bắn ra tinh mang sắc bén như đao kiếm.

"Muốn trừu hồn luyện phách lão phu, cũng phải xem ngươi có bổn sự này hay không. Có cái gì giúp đỡ đồng loạt kêu xuất hiện đi. Bằng vào một Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ như ngươi, tuyệt không dám mạnh miệng nói lời này." Lão ma lại bình tĩnh nói.

"Một khi đạo hữu này đã nói, ngươi cũng xuất hiện đi."

Hàn Lập lại không thèm để ý thản nhiên nói.

Câu nói chưa dứt, lão ma nhìn qua cột đá khác sau khi hào quang chớp động, xú phụ thân cùng chiến giáp màu đỏ chuyển thân đi ra, tay nắm côn, mặt không chút thay đổi.

"Là ngươi? Tiểu tử này cho ngươi chỗ tốt gì, ngươi lại cùng hắn liên thủ, ta có thể cho ngươi chỗ tốt lớn hơn nữa?"

đầu tiên Kiền lão ma rùng mình, lập tức nhãn châu xoay động nói.

"Được! Đem tánh mạng ngươi cho ta thì có thể."

Xú phụ hừ một tiếng, hắc côn trong tay đột nhiên hướng mặt đất đập một đập, trừng hai mắt nói. Yêu này không thể không thần phục với Hàn Lập, đang một bụng tức tối, tự nhiên sẽ không hoà nhã với lão ma.

Kiền lão ma nghe được lời này của xú phụ, trong lòng giận dữ, nhưng trên mặt lại không hề có biểu hiện khác thường, thần thức lại hướng bốn phía đảo qua, rốt cục xác định không có người thứ ba, trong lòng mới yên tâm hơn rất nhiều.

Nếu chỉ có hai người này, chuyện thoát thân cũng không phải là khó.

Trong lòng cân nhắc xong, Kiền lão ma không hề nói gì vô nghĩa, huyết mang trên người bỗng nhiên chói mắt một lần hóa thành huyết ảnh hướng hơi nghiêng bắn nhanh ra, căn bản không muốn cùng hai người Hàn Lập hai người giao thủ lúc này.

Hàn Lập đối với việc này sớm có lường trước, vừa thấy cảnh này, không nói hai lời liền nhấc tay lên, một hắc chỉ hiện lên trong tay, đón gió cuồng trướng.

Một tay điểm một cái,, giới chỉ khẽ nhoáng lên, bên trong phạm vi hơn mười trượng như nổi sóng, một vòng ngân ti sau một tiếng thanh minh tụ tập lại từ bốn phía, trong khoảnh khắc Bắc cực nguyên quang hình thành một bức tường, vây kín bốn xung quanh.

Kiền lão ma biến thành huyết ảnh cố nhiên lợi hại, phảng phất không thể bị thương tổn, thấy quang ti dày đặc như vậy, cả kinh, độn quang tự nhiên trì hoãn.

Trong một lát trì hoãn này, xú phụ không chút do dự tay cầm hắc côn trong hư không vung tay lên, một côn ảnh đập nhanh, hiện lên tại đỉnh đầu huyết ảnh, đen kịt đập xuống.

Chưa hạ xuống, một cổ cự lực áp đến, Kiền lão ma thấy quanh thân căng thẳng, khoảnh khắc thân hình như bị một cổ vô hình lực bỗng nhiên cấm trụ, vô pháp nhúc nhích mảy may.

Lão ma trong lòng giật mình.

Cơ hồ cùng lúc đó, Hàn Lập đã đem Dương hoàn tế ra, ngưng trọng điểm chỉ, ngân ti từ bốn phía tập trung bay tới, dày đặc hóa thành một chiếc võng lớn, bao trùm lấy huyết ảnh tới.

Kiền lão ma sắc mặt đại biến,, bỗng nhiên một tiếng kêu to từ trong miệng phát ra. Một màn quỷ dị xuất hiện.

Huyết ảnh quanh thân sau khi linh mang lưu chuyển, đột nhiên giữa bụng kịch liệt bành trướng lên. *"Phanh"* một tiếng vang lên, cả thân thể như muốn nổ tung, vô số tơ máu bay ra bốn phía. Kể từ đó, vô luận côn ảnh nặng ngàn cân, hay Bắc cực nguyên quang biến thành võng lớn, nhưng tất cả lại đều mất đi hiệu dụng.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn thấy mấy cái tơ máu này từng cái xoay quanh, tại một nơi cách đó ngoài mười trượng ngưng kết lại.

Trong chớp mắt, Kiền lão ma biến thành huyết ảnh hoàn toàn không tổn hao gì lại hiện ra!

------oOo------

Chương 1024: Ngũ ma hợp thể

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tuy không nghĩ rằng có thể dễ dàng đánh chết lão ma nhưng cũng không ngờ lại quỷ dị tới mức này, dường như thân thể hắn giống như vật vô hình. Nhưng hiển nhiên cũng không phải là một cái quỷ phách chi thể gì đó, mà là ma công lợi hại đem thân thể tạm thời hóa thành loại hình thái yêu ma gần như bất tử.

Ma công loại này, Hàn Lập trước kia cũng có nghe nói qua một chút, nghe nói thời kỳ thượng cổ không hề thiếu cổ ma có hình thái thế này tồn tại.

Hiện tại chính mắt thấy, quả nhiên hơn hẳn với bình thường.

Hàn Lập thầm giật mình. Nhưng thế công không chút dừng lại, hé miệng, một đoàn hỏa cầu màu tím phun ra, xoay chuyển biến hóa thành một bánh xe thật lớn, phóng thẳng đến huyết ảnh.

Một tay bắt quyết, thúc dục Bắc cực nguyên quang biến thành cự võng bay theo chụp xuống, tay kia thì dưới tay áo bào run lên, một đạo đại kim hồ trong tiếng sấm đánh ra, chợt lóe lướt qua phía đối diện, đón đầu đánh xuống.

Xú phụ Khuê Linh, cũng đem hắc côn pháp bảo đưa ngang, ngưng trọng hướng huyết ảnh lập tức đánh tới. Một mảnh côn ảnh cố tình bao lấy bốn phía huyết ảnh, hóa thành kinh đào hãi lãng triều thổi tới.

Lại nói tiếp, tại phía trong Bắc cực nguyên quang, các loại bảo vật, phi kiếm, phi đao song phương cũng không dám dễ dàng phóng ra. Nếu trong một lúc vô ý, rất có thể chưa bay đến chỗ đối phương, trước hết bị Bắc cực nguyên quang xuyên thủng đánh nát, tự dưng bị hủy bảo vật.

Hàn Lập lúc này không định dùng Thanh trúc phong vân kiếm, trực tiếp sử dụng Ích Tà Thần lôi cùng Tử la cực hỏa

Kiền lão ma mắt thấy mình bị vây, công kích theo dây dưa ko dứt, thanh thế thậm chí còn hơn xa lần trước

Trong lòng hung tính đại phát, trên mặt sau khi hiện vẻ nanh ác, cắn răng một cái, nhưng lại cắn vào đầu lưỡi, sau đó há mồm phun ra một đoàn huyết ti bị quang mang màu xám bao vây, vừa lúc này hồ quang màu vàng đánh xuống.

Thần lôi kích xuống lúc này chỉ có truyền ra một tiếng ngâm trầm thấp, sau đó hóa thành một cỗ khói xanh quỷ dị, lượn lờ bay lên, hoàn toàn bị triệt tiêu.

Thấy tình cảnh như vậy Hàn Lập rùng mình.

Mà thân hình Kiền lão ma cũng đã quay tròn. Năm cỗ khí xám trắng phóng ra bốn phía.

Năm bộ xương cao hai trượng từ trong ma khí hiện ra. Hình thể chúng cao lớn, cốt cách trong suốt như ngọc, cả người tản ra hàn khí nhè nhẹ.

Lão ma không ngờ lại triệu hoán bản thể của Ngũ tử đồng tâm ma.

Năm bộ xương vừa hiện ra liền há mồm phun ra một cỗ lân hỏa bích diễm.

Bích diễm này thoạt nhìn cũng không có gì đặc biệt, dường như chỉ là lân hỏa bình thường, nhưng không ngờ đoàn hoả cầu do Tử La Thiên Hoả biến thành sau khi bị hai cỗ đón đầu lại ở giữa không trung giằng co bất phân thắng bại.

Còn ba cỗ còn lại bay đi, hóa thành màn lửa đấu với cự võng do Bắc Cực nguyên quang biến thành, ngăn không cho nó hạ xuống.

Côn ảnh bốn phương tám hướng mang theo âm thanh như than như khóc, như sóng triều đánh tới. Côn ảnh chưa tới nhưng một cỗ cự lực vô hình đã từ bốn phía ép tới, ý đồ khóa trụ lão ma.

Lão ma lúc này vẫn chưa phân giải thân hình. Dù sao cái loại thần thông như vậy tuy rằng lợi hại dị thường nhưng mỗi lần phân liệt và trọng tổ thân hình, hẳn phải hao tốn pháp lực không ít, không phải bất đắc dĩ hắn tất nhiên sẽ không dùng biện pháp này.

Huống hồ hắn một khi đã gọi ra hóa thân Ngũ tử đồng tâm ma, tự nhiên là có cách ứng phó.

Thần niệm hắn vừa động, mấy bộ xương liền nhoáng lên, hiện ra ở xung quanh, đồng thời từ phía sau lưng lão ma xuất hiện một tầng quang mạc màu xám trắng, trong khoảnh khắc bao trùm lấy lão ma và chúng.

"Oanh long long" tiếng nổ ầm vang không ngừng. Hắc ảnh va chạm với quang mạc không ngừng, mỗi đòn đánh đều như sét đánh, khiến người ta nghe thấy mà mất hết hồn vía.

Hàn Lập thấy uy lực của côn ảnh như vậy cũng không khỏi kinh hãi.

Vị yêu thú thập cấp huyền nham quy này, quả thực thần thông không nhỏ. Xem ra lúc trước khi động thủ với mình là do pháp lực không đủ, chỉ sợ là không thi triển nổi một nửa thần thông. Nếu không lúc ấy cho dù có dùng tất cả Bắc Cực nguyên quang ở đây cũng không thể dễ dàng hàng phục đối phương như vậy.

Nhưng vòng bảo hộ do Ngũ tử đồng tâm ma phóng thích ra vô cùng cứng cỏi, thực sự nằm ngoài ý liệu của Hàn Lập.

Khi tiếng nổ dừng lại, côn ảnh cuối cùng cũng biến mất, tầng quang tráo màu trắng xám do năm bộ xương chống đỡ không ngờ vẫn an nhiên tồn tại. Thế công kinh người như vậy không ngờ lại không thể đánh nát được một tầng phòng hộ mỏng manh.

Khuê Linh thấy vậy sắc mặt liền trầm xuống

Ánh mắt âm trầm, sau khi liếc qua hộ tráo liền hừ lạnh một tiếng, hé miệng ra, một đoàn tinh khí hai màu hắc bạch đột nhiên phun vào thanh ô côn (cây côn màu đen) đang cầm trên tay.

Cây côn liền phát ra một tiếng ngân dài, bên trong linh quang đại phóng. Ngoại hình của cây côn chợt biến đổi, hoá thành một thanh lợi phủ màu đen. (cái rìu màu đen)

Cổ tay run lên, Khuê Linh đã đem phủ này ném lên khoảng không phía trên đỉnh đầu, ngưng trong nhìn chằm chằm vào nó, trong miệng truyền ra tiếng chú ngữ.

Trên bề mặt hắc phủ đột nhiên phóng xuất ra một tầng ngân mang, quang hoa chói mắt, hình thể của bảo vật cũng cuồng biến trong khi màu sắc cũng biến đổi theo.

Trong chớp mắt đã hoá thành một thanh cự phủ màu bạc cao đến mười trượng có dư.

Phủ này không chỉ bề mặt to như cánh cửa có ánh sáng trắng như tuyết bao phủ, mà ngay cả chuôi của nó cũng to cỡ bắp đùi của một người trưởng thành.

Sau khi biến lớn, cự nhận dường được giả trừ loại phong ấn nào đó, một cỗ sát khí kinh người phóng thẳng lên trời.

Cho dù là Hàn Lập đứng ở cách xa chỗ đó cũng có thể cảm ứng được chuôi cự phủ này đính thị ẩn chứa sát ý huyết khí điên cuồng

Nói đúng ra, đây chính là một thanh hung phủ.

Lục này, khuôn mặt xấu xí của Khuê Linh hiện lên vẻ hung ác, hai tay bắt pháp quyết, hình thể đồng dạng cũng tăng vọt lên.

Một lát sau thì hoá thành một người khổng lồ cao tám trượng

"Cự đại thuật! Không nghĩ tới con yêu này không hiện nguyên hình cũng có thể thi triển đại thần thông loại này. Xem ra tu vi đã tiếp cận đến giai đoạn Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong."

Nhìn thấy dị tượng như vậy, trên mặt Hàn Lập hiện lên một tia cổ quái, lẩm bẩm nói.

Đồng thời, ánh mắt hắn cũng lơ đãng nhìn sang phía Bắc Cực Nguyên Quang, rồi sau đó lại từ từ quay mặt lại, hai mắt hàn quang chợt loé, tay áo bào run lên, bàn tay giấu sau tay áo đã vô thanh vô tức nắm trong tay tam diễm bảo phiến.

Xú phú vươn bàn tay to như cái quạt, một tay hướng ngân phủ kia chộp lấy, nắm trong tay, sau đó cúi đầu liếc mắt nhìn Kiền lão ma ở phía xa xa, hai tay nắm chặt lấy cán phủ, chậm rãi chém một nhát vào hư không

Một đạo ngân sắc nguyệt phủ mang hoá thành nguyệt nha (mảnh trăng lưỡi liềm) dài mấy trượng, từ trên phủ nhận (lưỡi búa) phát ra tiêm minh phóng tới. Nơi đi qua đột nhiên hiện ra một đạo bạch ngân, phảng phất như đem vùng không gian phụ cận cắt nát.

Lão ma đang tránh ở sau vòng bảo hộ thấy cảnh này sắc mặt cũng đại biến

Hắn chính là cho dù đối với Ngũ tử đồng tâm ma rất tự tin cũng tuyệt đối không dám đón đỡ công kích kinh nhân như thế

Mắt thấy không còn kịp né tránh, lão ma liền khoát mạnh tay, một thanh đoản nhận trắng như tuyết liền hiện ra nơi lòng bàn tay, nắm chặt trong tay

Hàn quang chợt loé, giơ tay chém xuống

Trên cánh tay còn lại có một ngón tay bị cắt đứt, đoản nhận lập tức chém xuống đoạn chỉ này.

Nhưng không chờ đoạn chỉ (đốt ngón tay bị chặt) này rơi xuống đất, lão ma liền phun một đoàn máu huyết lên đoạn chỉ đó, bao vào bên trong.

Trong nháy mắt, huyết quang lưu động, ngón tay cùng máu huyết sau khi dung hợp lại hoá thành một thanh huyết đao dài vài thước, hẹp dài, sắc bén, tạo hình cực kỳ cổ quái.

Lão ma chỉ với một tay, mắt thấy cự đại Nguyệt Nha đã tới trước mặt lập tức ngưng trọng vung đơn thủ (một tay) lên, trường đao trong tay liền tiêu thất trong hư không, sau đó quỷ dị hiện lên ở phía trước Ngũ tử ma thân nghênh đón ngạnh tiếp phủ mang.

Ngoài ý muốn của Hàn Lập, lúc huyết quang cùng ngân mang đụng vào nhau, hai bên quang mang loé lên không ngừng nhưng không ngờ quỷ dị lại không có âm thanh nào phát ra, chỉ có thể thanh huyết nhận dài nhỏ kia như bị gấp khúc, phảng phất đang run lên không ngừng kêu gào thảm thiết, lập tức hiện ra vẻ chống đỡ không nổi.

Chẳng qua giờ phút này, Ngũ tử đồng tâm ma đột nhiên đánh vào giữa, hôi quang thiểm động, năm bộ xương cuối cùng dung hợp với nhau biến thành một bộ xương khô to lớn không thua gì người khổng lồ mà Khuê Linh biến thành, cứ như vậy liền chắn trước người Kiền lão ma.

Mắt thấy, rốt cục một tiếng *"răng rắc"*giòn vang truyền tới, huyết sắc trường đao gẫy tan thành từng mảnh nhỏ, phủ mang sáng như tuyết thuận thế chém tới.

Cái miệng to lớn trên bộ xương khổng lồ do ngũ ma hợp thể vang lên một trận cười quái dị, giương cổ lên, một phiến hôi hà (đám mây bụi mù màu xám) phun tới.

Hà quang chỉ một mảnh nhỏ lại dày đặc như thực chất. Một trảm của Nguyệt Nha lên phía trên không ngờ lại không thể chẻ nó ra làm hai, ngược lại lại bị bám dính vào khối chất lỏng bán trong suốt đó, không tự chủ liền bị đình trệ lại.

Lập tức, ngân sắc phủ mang trong khoảng khắc từ sáng chuyển tối, trong nháy mắt cũng biến thành màu trắng xám, sau đó bị phiến hà quang bao phủ rồi bị hấp thu không còn một mảnh.

Hà quang xoay tròn một cái rồi lại bay vụt trở lại quay về trong cái miệng to lớn của bộ xương.

"Uế âm ma khí! Ngũ tử đồng tâm ma lại có thể có thần thông bậc

này, xem ra tiền thân của chúng đều là tu sỹ Nguyên Anh kỳ. Nếu không, dùng thi cốt của tu sỹ bình thường không thể có thần thông lớn như vậy được!"

Từ hoá thân cự nhân của Khuê Linh truyền ra âm thanh ong ong.

"Lão phu dùng cái gì để luyện chế đồng tâm ma thiết nghĩ không cần một con yêu nghiệt như ngươi quan tâm. Ngươi một khi đã biết về sự lợi hại của uế âm ma khí, vậy thì hãy lĩnh giáo uy lực của ngũ ma hợp thể rồi nói sau."

Kiền lão ma cười lạnh một tiếng, trong miệng khẽ quát, cánh tay giơ lên không ngừng đánh ra mấy đạo pháp quyết lên trên người bộ khô lâu to lớn.

Trong miệng cự đại khô lâu phát ra tiếng gầm nhẹ ông ông, song mục nguyên bản vốn vô cảm thoáng cái huyết quang chói mắt. Ma đầu này vừa nhấc chân, cuối cùng đi thẳng đến người khổng lồ do xú phụ biến thành; mỗi lần bước đi đều khiến cho mặt đất khẽ rung lên.

Hàn Lập ánh mắt chợp động vài cái nhìn khung xương cự đại, năm ngón tay nắm chặt Tam Diễm Phiến, thoáng chút căng thẳng, sau lại lập tức buông lỏng ra một chút.

Tay còn lại hất nhanh một cái, ném Dương hoàn rời tay tế lên khoảng không phía trên đỉnh đầu.

Trong phút chốc, bắc cực nguyên quang tạo thành những làn sóng màu bạc phát ra những tiếng ông minh (vù vù), đồng thời nhiều điểm ngân quang chớp động không ngừng, vô số đạo quang ti từ âm ba bắn nhanh ra chi chít bắn tới cự đại khô lâu.

Khô lâu rít lên một tiếng thê lương, trên người nhất thời hiện lên một tầng quang hà màu xám.

Vô số ngân ti bắn lên bề không ngờ bị bắn tung toé trở lại, một chút tác dụng cũng không có.

Hàn Lập thần sắc nhất thời ngây ra, đột nhiên âm thầm điên cuồng chú nhập pháp lực vào trong dương hoàn.

Dị biến nhất thời phát sinh!

Quang ti sau đó đột nhiên tụ tập lại một chỗ ngưng kết thành mười cái ngân liên, rồi chợt loé lên biến mất không thấy

Tiếng *"phốc phốc"* liên tiếp vang lên.

Mười mấy lỗ thủng to như ngón tay cái liền xuất hiện trên thân thể khô lâu. Có một cái lỗ khổng lồ thậm chí còn trực tiếp từ ót xuyên thủng qua phía trước

Uế âm ma khí kia không ngờ lại không thể ngăn cản được công kích này!

Thao túng Dương hoàn đem Bắc Cực Nguyên Quang ngưng tụ lại một chỗ uy lực quả nhiên đại tăng.

Nhưng Hàn Lập vừa mới hiện ra được chút sắc mặt vui mừng thì ngay sau đó lại lập tức âm trầm trở lại.

------oOo------

Chương 1025: Huyết ma châu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đại khô lâu (bộ xương khổng lồ) sau khi bị thương, chính là hơi nhoáng lên một cái, trên khung xương hiện lên hào quang màu xám trắng lưu động, một lúc sau các lỗ thủng nhanh tróng liền lại như lúc ban đầu.

Đối với tu sĩ bình thường mà nói công kích vừa rồi là một đòn trí mạng, nhưng đối với ma đầu này lại không có một chút tác dụng nào.

Hàn Lập lông mày nhíu lại. xem ra trước tiên phải đem Kiền lão ma đánh chết trước, nay Ngũ tử đồng tâm ma khó mà giết chết được

Đại khô lâu nhìn động tác như có vẻ không nhanh, nhưng chỉ bước vài cái đã rút ngắn khoảng cách tới trước mặt Khuê Linh.

Trong hai cái hốc mắt trống trơn chợt loé lên một tia huyết mang, hai cái cốt thủ (cách tay bằng xương) hư không hướng lên cơ thể mình một trảo hạ xuống, làm cho hai đoạn xương sườn trực tiếp bay ra ngoài cơ thể, hoá thành hai cái cốt đao dài khoảng mấy trượng, cầm trong tay.

Huy vũ vài cái, từng mảng ma diễm ùn ùn hiện ra

Khuê Linh đang biến thành người khổng lồ thấy vậy, hừ lạnh một tiếng, nhấc chân xông về phía trước hai bước, trong tay chiếc cự phủ (rìu lớn) giơ lên hung hăng bổ xuống.

Ngân mang chớp động, *"ầm"* một tiếng động lớn vang lên.

Đại khô lâu hai tay vung lên, trong tay cốt đao cũng cuồng tăng lên mấy lần, không chịu yếu thế cường ngạch nghênh tiếp, chống đỡ cự phủ ở phía trên đỉnh đầu.

Lực lượng của ma đầu này cũng vô cùng lớn.

Khuê Linh thấy cự phủ bị nghênh tiếp dễ dàng cảm thấy bất ngờ, lập tức trong mắt loé lên dị sắc, trong miệng quát khẽ một tiếng *" Hổ phệ"*

Một mảng ngân quang chớp lên, trên mặt phủ bỗng nhiên hiện lên một con thú thật lớn, bộ dáng giống như một con Bạch hổ nhưng trên đầu lại có một chiếc sừng dài.

Con thú này mở chiếc mồm rộng giống như một chậu máu, nửa thân hình như một tia chớp vọt tới, một ngụm đem chiếc đầu của Đại khô lâu cắn xuống, thuần thục nuốt vào trong bụng, rồi lập tức lại rụt trở về.

Chiếc Ngân sắc cự phủ này chẳng những là một kiện hung phủ, mà bản thân nó còn có được khí linh

Lần này không khỏi làm cho Hàn Lập ngẩn ngơ, mà Kiền lão ma đang hoá thành huyết ảnh cũng giật mình kinh hãi

Khuê Linh xú phụ biến thành người khổng lồ một chút chần chờ cũng không có, trong tay cự phủ huy động vù vù giống như một cái bánh xe, gắn hoàn toàn còn lại đại khô lâu không đầu vào trong một đoàn hàn quang

"rắc. rắc" những âm thanh vang lên

Bằng vào sự sắc bén của cự phủ cùng với cường đại lực lượng, nháy mắt đã đem cự đại khô cốt trảm thành vô số mảnh, rơi xuống đất.

Trong tay cầm cự phủ, mồm chợt há ra rồi phun ra một cỗ Hoàng sắc yêu diễm (ngọn lửa ma quái màu vàng) đem tất cả tàn cốt trên mặt đất bao lại định một hơi giải quyết luôn Ngũ tử đồng tâm ma này

Tuy nhiên Kiền lão ma ở xa xa sau khi kinh hãi qua đi, lại trở lên trấn định.

Thấy Khuê Linh dùng yêu diễm, luyện hoá tính mạng của ma đầu, cũng không nói lời nào, hai tay bắt quyết, trong lòng thúc giục ma công.

Vù vù một trận gió lạnh chợt nổi lên quét qua Hoàng sắc hoả diễm, làm cho ngọn lửa thanh thế đang lớn chợt tắt.

Năm đoàn hắc ti trong suốt chợt hiện lên ở trong Hoàng sắc yêu diễm, tiếp theo bắn nhanh ra ngoài

làm cho xung quanh hơn mười trượng bị nổ tung.

Năm cỗ khí mầu xám trắng từ trên mặt đất thoát ra, lập tức một đoàn vụ khí từ đó tán phát ra, năm bộ bạch cốt khô lâu lắc lư, một lần nữa lại xuất hiện

"Hoá ma vô hình! Không thể tưởng tượng được ngay cả loại này thần thông làm cho tử ma hoá thân này ngươi cũng tu luyện thành. Chẳng lẽ ngươi không sợ có một ngày bị phản phệ sao?"

Khuê Linh hơi lắp bắp kinh hãi, trong miệng quát to một tiếng hỏi

"Phản phệ? Lão phu chỉ cần cẩn thận hành động, như thế nào lại cho bọn chúng có cơ hội này"

Kiền lão ma nhàn nhạt trả lời, thần niệm nhất động, đem ma công thúc giục.

Trong nháy mắt, năm cái bạch cốt khô lâu lại hướng về một chỗ, một lần nữa lại kết hợp thành một cái cự đại khô lâu. Sau đó hai tay lại vung lên, lập tức huyễn hoá ra thành hai cái cốt đao, âm hiểm đánh về phía xú phụ.

Lúc này đây, Khuê Linh cũng không có thúc giục mãnh thú trên cự phủ công kích, mà trực tiếp huy động cự phủ cùng đối phương ứng chiến

Chỉ thấy một đoàn hàn quang lớn cùng hai luồng bạch khí nhỏ hơn một chút, giữa hai cái thân hình khổng lồ không ngừng va chạm kịch liệt, tạo ra những tiếng gầm rú đinh tai nhức óc, làm cho toàn bộ đại điện không ngừng lung lay, bộ dáng giống như có thể sập bất cứ lúc nào.

Hàn Lập đôi mắt nheo lại nhìn thấy hết thảy. Tuy rằng Khuê linh hồi phục pháp lực lại biến thân thành người khổng lồ, phụ cận Bắc cự Nguyên quang còn sót lại tựa hồ cũng không có tạo ra tổn hại nào, cái chính là trên người có huyết hồng chiến giáp bảo vệ, nhưng so với cự đại khô lâu đứng ở trong Bắc cực nguyên quang thì xem ra chịu đựng không bằng

Trận chiến này phải tốc chiến tốc thắng mới được

Sau khi cân nhắc như thế, Hàn Lập hướng ánh mắt nhìn thoáng qua Huyết ảnh ở xa xa, trong mắt hiện lên vẻ lãnh khốc, thần niệm âm thầm thao túng Dương Hoàn đang lơ lửng phía trên đỉnh đầu.

Ở phía sau huyết ảnh, nhất thời bắn ra vài đạo ngân liên, giống như một con độc xà vô thanh vô tức trườn tới

Kiền lão ma cũng đang cân nhắc tìm đối sách ứng phó sự liên thủ của Hàn Lập và Khuê Linh, không biết là do tự tin về tấm thân bất tử của mình, hay là do Bắc Cực Nguyên Quang lợi hại làm cho thần thức bị áp chế.

Mà khi Ngân liên tiếp cận thân mình mới đột nhiên phát hiện, thân hình vội vàng nhoáng lên một cái muốn tránh thoát

Nhưng ngân mang đột nhiên chớp lên, bảy tám cái Ngân liên lao đi không một chút báo trước xuyên thủng huyết ảnh của lão ma

Lão ma đầu tiên là cả kinh, cúi đầu nhìn ngân liên xuyên thủng thân hình của mình, trên mặt liền hiện ra một tia cười lạnh

Một chút thương thế như vậy đối với lão mà nói căn bản không thèm để ý, việc hồi phục chính là chỉ cần một ý niệm mà thôi.

Nhưng ngay lập tức Kiền lão ma phát hiện có điều gì đó không đúng, ngân liên sau khi xuyên thủng nhưng lại không có lập tức biến mất, lại giống như thực chất ngưng tụ ở trên thân hình, còn có ngân mang hơi hơi chớp động

Lão ma thần sắc biến đổi

"Đã muộn!"

Hàn Lập lạnh nhạt nói ra một tiếng

Lúc này vài cái ngân liên nhất thời giống như những con độc xà ngọ nguậy quấn quanh, gắt gao đem huyết ảnh bao vào trong rồi dùng sức xiết chặt, mạnh mẽ đem huyết ảnh xé rách thành bảy tám khối.

Lão ma vừa sợ vừa giận, thân hình bạo phát hoá thành huyết vụ, hướng một bên vọt đi, sau đó tụ lại một lần nữa ngưng kết lại thành huyết ảnh

Trong chớp mắt mấy cái Ngân liên liền như bóng theo hình đuổi tới. Đồng dạng một màn xuất hiện, ngay khi huyết ảnh chưa kịp biến ảo thành hình liền bị ngân liên một lần nữa cường ngạnh xé rách thành nhiều khối, căn bản không để cho lão ma thời gian ngưng hình.

Như thế năm sáu lần liên tiếp, làm cho huyết vụ so với lúc trước thưa thớt đi rất nhiều.

"Muốn chết!"

một tiếng quát lớn mang phần kinh sợ từ trong huyết vụ truyền ra.

Kiền lão ma hiển nhiên phát hiện có điều không ổn.

Tại trong Bắc cực nguyên quang hắn chính là đem huyết vụ phi độn có mau hơn nữa, thì Hàn Lập cũng có thể tuỳ thời đem ngưng tụ ngân liên ở bốn phía bay tới, hắn căn bản tránh cũng không thoát.

Lúc này huyết vụ không hề ngưng tụ biến hình nữa, mà hướng không trung tụ lại, sau khi huyết quang chớp động vài cái, trong chớp mắt hiện ra một viên huyết sắc châu to bằng nắm tay

Hạt châu này đỏ tươi như máu, trên mặt hồng quang chớp động một cách yêu dị, một cỗ huyết tinh từ viên châu tán phát ra, làm cho người ta ngửi thấy như muốn ói, có thể thấy đây tuyệt đối là một bảo vật không phải tầm thường

"Huyết ma châu!"

Hàn Lập vừa thấy viên châu này, khoé miệng không khỏi nhếch lên, bật thốt ra một tiếng

"Ngươi thực sự tưởng lão phu sợ ngươi. Tiểu mệnh của ta ngươi có giỏi tới đây lấy đi"

Thanh âm lão ma từ trong huyết châu truyền ra, sau đó châu liền biến thành một đạo huyết mang bắn nhanh mà đi, hướng thẳng tới chỗ Hàn Lập đứng

Bộ dáng nổi giận giống như muốn liều mạng.

Hàn Lập hít sâu một hơi, không dám chậm trễ đơn chưởng giương lên, liên tiếp đánh ra mấy đạo pháp quyết lên trên Dương hoàn phía trên đỉnh đầu.

Nhất thời trên đường phi độn của Huyết ma châu, một lúc xuất hiện hơn mười cái ngân liên nhanh chóng bay tới, hào quang loé lên đều đánh về phía Huyết châu

Huyết châu tuy độn tốc cực kỳ nhanh, nhưng đều bị những ngân liên này nhất thời đều đánh trúng

"vù.vù" một trận thanh âm từ trên huyết châu truyền ra, lục quang chớp động, nhất thời ngân liên bị đánh ngược trở lại.

Hàn Lập trên mặt một chút biểu tình cũng không có, một tay liền lật chuyển, nhất thời một đoàn kim sắc điện quang ở trong lòng bàn tay hiện ra, tay còn lại thì nhanh chóng chế trụ Tam diễm phiến rồi dấu vào trong ống tay áo.

Lão ma đã đem nguyên thần cùng Nguyên anh giấu ở trong huyết ma châu, nếu muốn giết hắn, xem ra phải phá huỷ châu này mới được

Huyết ma châu ở trong ma đạo được xem là đỉnh đỉnh đại danh, lấy nguyên anh và nguyên thần bảo vệ phía trong, bảo vật này cơ hồ giống như một thân thể thứ hai, hãn hữu lắm mới có ma tu luyện thành

Nghe nói muốn luyện được bảo vật này, chẳng những phải thu thập hơn trăm loại máu huyết bất đồng của linh thú, hơn nữa phải tu luyện một vài loại ma công đặc thù, mới có thể đem châu này luyện hoá thuận lợi, hơn nữa nghe nói phương pháp luyện chế cụ thể của châu này sớm đã biến mất. Cũng không nghĩ tới lại nằm trong tay Âm La Tông, mà lão ma cũng đã sớm luyện chế thành.

Tuy nhiên, đó cũng là một cơ hội cho hắn, chỉ cần châu này vừa tiếp xúc tới gần, hắn sẽ không tiếc hết thảy dùng Ích tà thần lôi vây khốn châu này, sau đó lại dùng Tam Diễm Phiến xuất kỳ bất ý đánh ra một kích.

Mặc kệ châu này rốt cuộc có thần thông gì, cũng không có khả năng ở dưới uy năng của Tam diễm phiến mà không có tổn hao gì.

Ngay trong khi Hàn Lập đang cân nhắc tìm đối sách thật tốt để đối phó, chuẩn bị đón đầu cấp cho lão ma một kích trí mạng, mà lúc này huyết mang đang trên đường cực nhanh phóng tới đột nhiên ngừng lại một chút, trên huyết châu chợt toả ra một tầng hoả diễm dầy mấy thước, rồi chợt loé lên ngay tại chỗ hư không biến mất.

Hàn Lập thấy vậy trong lòng cảm thấy giật mình, thần thức vội vàng thả ra mọi hướng, sợ lão ma dùng độn thuận tới gần mình mà không biết.

Nhưng ngay sau đó Hàn Lập có chút ngẩn ngơ.

Bởi vì huyết ma châu được bao bọc bởi hoả diễm sau khi hiện ra, nhưng lại không phải hiện thân ở gần chỗ Hàn Lập mà là cách đó khá xa bên bờ cấm chế của Bắc Cực Nguyên Quang

Sau đó từ bên kia truyền tới một tiếng cuồng tiếu của lão ma

"Tiểu tử, ngươi thực sự tưởng lão phu hồ đồ rồi phải không! Tưởng ở trong này cùng các ngươi hai tên cao giai tu sĩ đánh nhau chết sống, Kiền mỗ như thế nào lại làm cái chuyện ngu xuẩn như thế, đợi ra đến bên ngoài, có đông đảo trợ thủ, lão phu sẽ hảo hảo chiêu đãi nhị vị"

Lời còn chưa dứt, huyết ma châu liền chui vào lớp ngân quang lóng lánh, giống như lao vào những lớp sóng dày đặc

Nhìn Bắc cực nguyên quang lúc này dày đặc, nhưng dưới huyết sắc hoả diễm của thiêu đốt của huyết châu, đều nhanh tróng tiêu tán, như không có biện pháp vây khốn nó.

Lúc này Hàn Lập mới tỉnh táo lại, nhưng rõ ràng không có cách nào đuổi kịp, mặc dù vượt ra ngoài ý muốn, nhưng chính là có chút kỳ quái, trên mặt hắn lại không lộ ra một chút bối rối nào, ngược lại còn thờ ơ quay đầu lại, xem Khuê Linh cùng Ngũ tử đồng tâm ma đánh nhau

Chỉ thấy Đại khô lâu trong tay cầm cốt đao huy động không ngừng, bộ dạng không có ý định rút lui.

Hàn Lập thần sắc nhất động, lúc này sau lưng vang lên một tiếng sấm, một đôi cánh hiện ra, lập tức ngân quang chớp động, thân hình tại chỗ hư không tiêu thất, đột nhiên đồng thời xuất hiện ở một bên Bắc cực nguyên quang

Hắn hai mắt lạnh lùng nhìn phương hướng lão ma vừa đào tẩu, một tay nhấc lên, đem Tam diễn phiến hiện ra rồi cầm trong tay

Lập tức trên mặt có một chút do dự, sau đó Hàn Lập lại hé miếng phun ra một đoàn thanh quang bao vây lấy một vật.

Bên trong loáng thoáng nhìn thấy một cái tiểu đỉnh, chính là Hư Thiên bảo đỉnh

Hàn Lập bên này vừa mới làm tốt hết thảy, đột nhiên bên trong Bắc cực nguyên quang truyền đến một tiếng vang thật lớn, lập tức mơ hồ truyền tới âm thanh mắng chửi của Kiền lão ma

Bắc cực nguyên quang một trận dao động, một đạo huyết quang cùng một đoàn Ngân quang một trước một sau từ bên trong bắn ra

Phía trước phải là huyết ma châu được bao bởi huyết diễm, chính là giờ phút này Huyết diễm tựa hồn như đã mất đi hơn nửa, mà ở phía sau đoàn Ngân quang phát ra quang mang chói mắt, làm cho người khác không thể nhìn rõ người nào bên trong, nhưng phảng phất ở trong đó có một bóng người đang chớp động.

------oOo------

Chương 1026: Phá châu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lão ma vừa thấy Hàn Lập ngăn ở phía trước, trong lòng cảm thấy rùng mình, huyết ma châu không ngừng chạy chốn

Phía sau, người trong ngân quang nhân cơ hội này bắt đầu động thủ, bàn tay mở ra, trong tay xuất hiện một hoả hồng tiểu cung, sau đó đưa tay hư không lôi kéo dây cung, nhất thời vô số mũi tên mầu đỏ dày đặc bắn nhanh ra

Mà cùng lúc đó, Hàn Lập nhếch mép cười một cách quỷ dị, trong tay Tam Diễm phiến sáng ngời hướng lão ma đánh tới, mang theo một tiếng phượng minh, một cỗ tam sắc hoả diễm từ trong phiến lao ra, nháy mắt hoá thành một con Hoả điểu hướng về Huyết ma châu đánh tới.

Xu thế tiền công hậu kích đã hình thành

Kiền lão ma trong tâm cảm thấy kinh hãi, uy lực của Tam diễm phiến hắn đã gặp qua một lần, tự nhiên quyết không trực tiếp đón đỡ, nhưng ở phía sau công kích của người kia cũng lợi hại vô cùng, hắn lúc trước do không lưu ý, cũng đã ăn phải một ít thiệt thòi không hề nhỏ.

Rơi vào đường cùng, huyết ma châu rít lên một tiếng, chợt vọt về phía sau rút lui, đồng thời huyết quang cuồng tăng, trong huyết châu hiện lên một cái mặt quỷ màu xám, miệng há to, phun ra một đạo hắc khí, trong nháy mắt hoá thành một tấm tiểu phiên kỳ lớn khoảng mấy tấc

Sau khi đón gió thì cuồng tăng hoá thành một tấm đại phiên kỳ, đột nhiên sinh ra âm khí, bích quang chớp động không ngừng

"Âm La Phiên"

Hàn Lập trong nháy mắt đã nhận ra lai lịch của vật này. Trừ ma khí càng thêm nồng đậm ra, thì vật ấy cơ hồ cùng với cây âm ma phiên trước kia hắn lấy được cơ hồ giống nhau như đúc

Lão ma thân là Âm la tông đại trưởng lão, có bảo vật này cũng không có gì quá ngạc nhiên. Hàn Lập tâm niệm trong đầu thay đổi nhanh như điện.

Mà đúng lúc này, phiên kỳ đã mở ra chắn ở phía trước huyết châu

Lập tức quanh đó âm phong mãnh liệt nổi lên, hắc vụ tràn ngập, một đám quỷ đầu đang vặn vẹo biến hình xuất hiện ở trong ma khí, miệng phun lân hoả nghênh hướng hoả tiễn đầy trời kia.

Hoả tiễn tự nhiên cũng không khách khí hung hăng bắn vào trong âm khí, làm vang lên một tiếng nổ lớn trời long đất lở

Nhân cơ hội này, huyết châu dưới sự che trở của Âm La phiên, Kiền lão ma lúc này khống chế cả Huyết ma châu cùng Âm la phiên hướng một bên chạy đi, trong lúc chạy còn nhân cơ hội liếc mắt nhìn về phía sau một cái

Chỉ thấy một con hoả phượng hai cánh đang mở ra đuổi sát ở phía sau lưng không dời

Lão ma trong lòng cực kỳ run sợ, trong tâm hiện lên ý định hung ác.

Lúc này lục mang trên mặt Âm la Phiên đột nhiền cuồng tăng, trên mặt phiên chợt hiện ra một cái hắc động

tối đen như mực, trong đó toát ra một cỗ âm khí, từ bên trong hắc động đột nhiên nhảy ra một con tiểu quỷ cao có mấy tấc.

Tiểu quỷ này vừa nhảy ra khỏi phiên kỳ lập tức hóa lớn, thành một con ác quỷ mặt mũi hung tợn thân cao hơn trượng.

Trên thân ác quỷ mặc một chiếc chiến giáp màu đen sáng bóng, trong tay còn cầm một cây Thác Thiên xoa, trên xoa lục hoả chớp động không ngừng, toàn thân được bao bọc bởi một lớp giáp trụ, bộ dạng chắc có thần thông không nhỏ.

Quỷ vật này tựa hồ như bị cấm chế ở trong phiên kỳ rất lâu hay sao, mà khi vừa mới biến thân xong, chưa cần thấy rõ tình hình phụ cận xung quanh thế nào, đã hưng phấn kêu to một tràng dài, nhưng nó đột nhiên nhanh chóng ngừng lại.

Bởi vì lúc này Tam sắc hoả điểu đã muốn nhào tới ngay trước mặt quỷ vật.

Ác quỷ trên mặt cả kinh, trong lúc vội vàng chỉ có thể lùi lại, miệng vội há ra, hoang mang, rối loạn, khẩn chương phun ra một cỗ hắc ám âm khí, đồng thời trên tay Thác thiên xoa cũng giơ lên, tựa hồ để chống đỡ Hoả điểu ở phía trước

Ác quỷ cũng thật không may!

Lấy thần thông của nó tuy rằng không lợi hại bằng đám người Kiền lão ma và Hàn Lập, nhưng lại không thua tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ bình thường. Nhưng bị nhốt ở trong phiên mấy trăm năm, vừa mới hiện thế lại gặp ngay phải loại dị bảo Tam diễm phiến này, hơn nữa do nhất thời sơ sẩy, căn bản chưa kịp cẩn thận đánh giá, lại coi Hoả điểu là linh thú bình thường nên mới xử lý như vậy

Ngay khi đó, *"ầm"* một âm thanh trầm đục vang lên khi Hoả điểu cùng âm khí tiếp xúc, nháy mắt tạo thành một vụ nổ lớn

Một vầng sáng quỷ dị hiện ra co rút rồi bành trướng nhanh chóng bao phủ hơn mười trượng.

Trong uy lực của vầng sáng, tam sắc ký hiệu không ngừng quay cuồng mạnh mẽ mang ác quỷ cùng âm khí ở phụ cận đánh cho không còn chút nào.

Thừa dịp Âm la phiên xuất ra ác quỷ ngăn cản hoả điểu, huyết ma châu lại nhanh chóng chui ra khỏi vầng sáng tam sắc lao ra ngoài, tránh thoát một kiếp nạn!

Kiền lão ma trong lòng thầm kêu may mắn, hướng ánh mắt thoáng nhìn qua Âm La Phiên, trong lòng cảm thấy tiếc nuối vô cùng.

Cái này chính là Trấn tông chi bảo của Âm La tông, giờ phút này hào quang ảm đạm, bộ dạng giống như là mất đi linh tính

Xuất hiện tình hình như vậy, tất nhiên lý do chính là bởi vì ác quỷ bị cấm chế trong đó và một mảng lớn quỷ vụ của phiên này bị vầng sáng tam sắc tiêu diệt.

Lại nói tiếp, Âm la phiên có thể được xưng là Trấn tông chi bảo, uy lực tự nhiên không phải nhìn mặt ngoài đơn giản như vậy mà đoán.

Uy lực chính thức của nó, cũng chỉ có sau khi tập hợp đủ mười tám cây Âm la phiên mới hiển lộ ra toàn bộ uy lực.

Nếu nói có thể cầm đủ mười tám cây Âm la phiên này trong tay, không chỉ Hàn Lập cùng xú phụ kia, cho dù gặp phải Hoá thần kỳ tu sĩ, Kiền lão ma cũng tự nhận có thể có khả năng tự bảo vệ mình mà không chết.

Nhưng đáng tiếc trong tổ huấn của Âm la tông lại có qui định, trừ khi tại thời điểm trong tông có đại hoạ diệt môn, lúc đó mười tám cây Âm la phiên mới được tập hợp đủ trên tay một người, còn bình thường được giao cho mười tám tu sĩ trong tông có tu vi cao nhất đồng thời trông giữ. Điểm này chính là hắn thân là Âm la tông đại trưởng lão, cũng không có cách nào thay đổi.

Huống chi hiện giờ còn có một cây đã rơi vào trong tay đối phương

Kiền lão ma oán hận thầm nghĩ, trên huyết ma châu một lần nữa lại hiện ra mặt quỉ, hắn há mồm ra muốn nuốt cây lục phiên bị thương tổn kia thu hồi vào trong miệng

Sau khi trải qua một kích của tam diễm phiến, trong lòng hắn đối với Hàn Lập kiêng kỵ đã giảm đi hơn phân nửa.

Bảo vật uy lực như thế, khẳng định tiêu hao pháp lực phải kinh người. Đối phương trước đó đã cùng hai gã nữ tu của Hoá tiên Tông động thủ đã vận dụng qua một lần. Vừa rồi lại đánh ra một lần nữa, vì vậy trong khoảng một thời gian ngắn đối phương không thể sử dụng bảo vật này một lần nữa

Nếu không, nói cách khác, chỉ cần dùng phiến này quạt vài cái, chỉ sợ hắn sớm muộn gì cũng tránh không được mà táng thân dưới uy lực của bảo vật này.

Ngay tại lúc này, dị biến lại phát sinh

Một tiếng sấm vang lên từ đằng xa từ trong tay của Ngân quang nhân ảnh phát ra, một đạo Thuý mang (ánh sáng màu xanh biếc) bắn nhanh tới,

loé lên mang theo một tiếng nổ lớn, ngay tại trên đường bay nhanh chóng biến mất.

"Không tốt!"

Vừa thấy một màn quen thuộc này, Kiền lão ma trong lòng cảm thấy kinh hãi.

Lúc trước chính là hắn không kịp đề phòng, đã bị vật ấy đánh lén, chịu khổ cũng không ít. Trong đạo thuý mang đó lại ẩn chứa Ích tà thần lôi chuyên khắc chế ma công, dưới tình huống hắn không kịp đề phòng, không kịp thi triển bí thuật chống đỡ, kết quả làm cho hộ thể huyết diễm tổn thất cũng không ít.

Lão ma một lần đã nếm qua mùi đau khổ, tự nhiên sẽ không dám chịu một màn như thế nữa

Mặt quỷ sau khi đem Âm la phiên hút vào trong miệng, tiếp theo huyết ma châu nhoáng lên một cái, trở lên mơ hồ không rõ ràng.

Ngay lúc đó một đạo lục mang xuất hiện, một mũi tên ngắn xanh biếc trên đó có kim sắc điện quang chớp động, xuất hiện ngay ở đó.

Tiếng sấm cũng từ trong đó phát ra, loé lên xuyên thủng qua hạt châu

"Huyết ma châu" vô thanh vô tức lại biến mất không thấy

Do tại thời điểm nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc, Kiền lão ma đã sử dụng bí thuật đem Huyết ma châu độn tốc ly khai chỉ để lại một cái ảo ảnh mà thôi.

Cách nơi đó hơn mười trượng, một đoàn huyết diễm bỗng nhiên tỏa ra, huyết ma châu xuất hiện ở ngay trong đó.

Nhưng một màn quỷ dị lại xuất hiện

Ngay khi huyết ma châu đồng thời xuất hiện, một đạo hắc mang mỏng manh chớp động, một thanh phi đao dài mấy tấc trong suốt mang một màu đen như mực, không một tiếng động hiện ngay phía sau huyết ma châu

Hắc mang loé lên, một đạo hắc tuyến dễ dàng xuyên qua huyết ma châu mà đi, phi đao cứ như thế mà hiện ra phía bên kia huyết châu, hộ thể huyết diễm của ma châu không có một chút khả năng ngăn cản

Một âm thanh thanh thúy vỡ tan cùng một tiếng kêu thảm thiết của Kiền lão ma đồng thời truyền ra, mặt ngoài huyết châu từng chút từng chút một rạn nứt.

"Không có khả năng! Huyết ma châu như thế nào lại đơn giản như vậy liền …. Cho dù là Thiên A Thần Kiếm của Thái nhất môn cũng không có khả năng làm được, phi đao này như thế nào lại …"

Trong huyết châu truyền ra thanh âm đứt quãng, kinh sợ không thể tin được của Càn lão ma

Lập tức huyết châu nhất thời vang lên một âm thành trầm thấp, hoàn toàn vỡ vụn, hiện ra một cái nguyên anh.

Nuyên anh trông thật sự là quỷ dị, chẳng những cả người bị một tầng huyết vụ bao phủ, hai tay ôm một chiếc tiểu phiên dài mất tấc, toàn thân bị năm cái đầu khô cốt gắt gao cắn vào thân hình không một chút buông tha.

Mà đầu khô cốt trông đen bóng như mực, trong mồn lại hơi mấp máy giống như đang hút máu huyết của nguyên anh, làm cho người ta nhìn vào mà lông tóc dựng đứng

Nguyên anh của Kiền lão ma vừa thấy huyết ma châu vỡ vụn hoàn toàn không còn, trong miệng lập tức phát ra một tiếng thét chói tai, lập tức lấy Âm la phiên bọc lấy toàn thân, ngăn cản Bắc cực nguyên quang từ bốn phía bắn tới, liền hoá thành một đoàn hắc khí hướng phía xa xa trốn đi

Đang cùng Khuê Linh biến thành người khổng lồ đánh nhau không phân thắng bại, cự đại khô lâu trong miệng cũng kêu to một tiếng hô ứng, thân thể đột nhiễn nhảy về phía sau rồi phân khai tách ra, hoá thành năm đạo khí xám trắng, nghênh hướng lão ma mà đi

Tuy rằng huyết ma châu bị huỷ, lão ma không thể tiếp tục huyễn hoá thành huyết ảnh chi khu, nhưng chỉ cần cùng với Ngũ tử đồng tâm ma hội hợp, đồng dạng có thể tuỳ ý phụ thể tại bất kỳ ma nào trong ngũ ma

Khuê Linh tự nhiên cũng không để cho Ngũ tử đồng tâm ma dễ dàng rời đi, lúc này thân hình bỗng thu nhỏ lại như lúc bình thường, sau đó hoá thành hắc bạch độn quang đuổi theo phía sau

Vô luận là Ngũ tử đồng tâm ma hay là Khuê Linh, khoảng cách của bọn họ so với Hàn Lập bên này vẫn xa năm sáu mươi trượng. Nếu mà nguyên anh của lão ma vẫn còn ký gửi trong huyết châu hoặc là nguyên anh ở phía ngoài Bắc cực nguyên quang thì còn có thể sử dụng thuật thuấn di, sau vài cái chớp động là có thể hội hợp với ngũ ma

Nhưng hiện tại ở đây lại không thể dùng độn quang mà đi, làm sao có thể so sánh với việc Hàn Lập sử dụng lôi độn thuật trong này.

Hàn Lập mặt không có chút thay đổi sau lưng hai cánh chớp động, người liền hiện ra ngay phía trước hắc khí, tay giương lên, một tiếng sấm vang lên, mấy đạo kim quang hình cung liền hoá thành một đạo kim võng đón đầu từ trên chụp xuống

Lão ma tự nhiên nhận biết đó là Ích tà thần lôi, lúc này nguyên anh sắc mặt đại biến miệng liền mở ra, phun ra một đoàn huyết vụ tạm thời ngăn cản kim võng, trong nháy mắt biến đổi phương hướng, hướng một hướng khác mà chạy đi.

Nhưng không ai biết được phía trước đột nhiên quang hoa chợt loé, một đoàn ngân quang bất ngờ chắn ngay phía trước, sau khi hào quang thu liễm, hiện ra một trung niên tu sĩ có khuôn mặt tái nhợt.

Người này một thân mặc hoàng sam, thần sắc đờ đẫn, một tay cầm hồng sắc tiểu cung, đúng là nhân hình khôi lỗi do Hàn Lập luyện chế.

Tuy nhiên sau khi khôi lỗi đột nhiên không một tiếng động xuất hiện ở đây, cũng không có lập tức kéo cung công kích, ngược lại thừa dịp lão ma đang hết sức hoảng sợ, hai mắt nhìn như bình thường bỗng nhiên mở to thả ra tử quang chói mắt hướng ra bốn phía xung quanh

Nguyên anh lão ma nhất thời nhìn thấy tử quang này, chỉ cảm thấy huyễn lệ động lòng người, cảm giác như có một loại yêu dị đem tinh hồn dung nhập vào trong đó

Bản thân lại có cảm giác vui sướng dạt dào, sự tình gì cũng không để ý, cũng không nguyện ý làm tiếp hành động gì khác.

" Không đúng, đây là mê hồn thuật!"

Lão ma tuy rằng hiện tại nguyên anh ở bên ngoài, nhưng nhiều năm tiềm tu thần thức cường đại như thế nào, trong phút chốc đã bừng tỉnh lại.

Trong lòng hắn cảm giác hoảng sợ, vội vàng quay đầu đi, không dám tiếp tục nhìn vào hai mắt của đối phương, đồng thời hộ thân hắc khí chớp động, nháy mắt hướng một phương khác chạy đi.

Nhưng đúng lúc này, khoảng không trên đỉnh đầu đột nhiên truyền tới một trận linh khí dị động, lão ma không khỏi ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn lên.

Kết quả phía trên mặt hắn không biết từ khi nào xuất hiện thêm một cái tiểu đỉnh!

Đỉnh này đang chậm rãi chuyển động, tản phát ra thanh quang nhàn nhạt.

Tuy rằng mới lần đầu tiên nhìn thấy bảo vật này, nhưng bằng vào mấy trăm năm lịch duyệt, trong nháy mắt lão ma cảm thấy cái đỉnh này có chút quỷ dị, lúc này không một chút nghĩ ngợi người liền hoá thành một đạo hắc khí bắn nhanh ra ngoài

Tiểu đỉnh lúc này truyền tới một tiếng thanh minh, bỗng nhiên thả ra một cỗ ánh sáng mờ màu xanh, thẳng đến phương hướng lão ma bỏ chạy mà thổi tới.

------oOo------

Chương 1027: Phản phệ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thanh quang trông có vẻ bình thường, nhưng sau khi loé sáng, không biết bằng cách nào đã tới ngay đạo hắc khí.

Muôn vạn đạo hào quang hạ xuống, trong hắc khí truyền ra tiếng lão ma rống lên kinh sợ, ma khí tiêu tan, hiện ra huyết sắc nguyên anh và Âm La Phiên.

Giờ phút này lão cả người đã bị vô số thanh sắc hà ti gắt gao trói chặt, mặc cho lục quang lấp loé điên cuồng, huyết diễm bành trướng, đều không thể thoát khốn. Ắt đã bị bắt giữ, sinh cầm trong tay Hàn Lập.

Ngân hồ chợt loé, chính là Hàn Lập dụng Lôi Độn Thuật đến trước nguyên anh của lão ma, sau khi mỉm cười, hướng về phía xa vẫy tay một cái.

Không gian phía trên đầu nhất thời ba động, thanh sắc tiểu đỉnh phá không xuất hiện, sau khi xoay một cái, rơi vào trong tay Hàn Lập.

Cầm nhẹ nhàng tiểu đỉnh, Hàn Lập nhàn nhạt nhìn về phía nguyên anh của Kiền lão ma.

Nguyên anh trên mặt sớm đã tràn đầy kinh hoàng, thấy Hàn Lập nhìn không chút hảo ý, trong lòng trầm xuống hung tính lập tức nổi lên, nhưng lại cắn răng, đem đầu lưỡi cắn một cái, há mồm tính phát ra độc chú.

"Phốc, phốc" hai tiếng, đã xuất hiện kim ngân lưỡng phù (hai phù lục một cái màu vàng, một cái màu bạc) dán ngay vào người nguyên anh, làm cho nguyên anh trong cơ thể pháp lực ngưng trọng, rốt cục vô pháp vận chuyển, ác độc bí thuật sắp phun ra tự nhiên băng tiêu hoả liệt.

Lúc này ngân quang sáng ngời, phía sau lão ma nguyên anh đi ra một vị hòang sam tu sĩ, chính là trung niên tu sĩ đã liên thủ với Hàn Lập lúc trước.

Người này cũng không biết lúc nào đã vô thanh vô tức xuất hiện tại nơi đó.

Hàn Lập lúc này thần sắc mới buông lỏng, trên mặt lộ biểu tình như cười như không.

Hoàng sam tu sĩ có sắc mặt tái nhợt, thần sắc đờ đẫn, chính thị Khôi lỗi mà Hàn Lập đã tổn hao vô số công phu luyện chế.

Ngay từ đầu khi thiết lập mai phục, Hàn Lập đã để khôi lỗi tại khu vực cửa đại điện. Nếu Kiền lão ma thật sự giảo hoạt, không đánh mà chạy, ắt sẽ chạy hướng này. Khôi lỗi căn bản không phải là người sống, khi cố ý thu liễm khí tức thì thật là hoàn mỹ. Trừ phi tận mắt gặp, bằng không căn bản vô pháp phát hiện.

Vừa rồi, Kiền lão ma nửa đường muốn chạy tự nhiên bị trúng mai phục của khôi lỗi, dùng Lôi Hoả Cung cộng thêm Lôi Mộc Tiễn, xuất kỳ bất ý đánh lén, đem lão ma bức trở về.

Nhưng bởi vì cần bắt sống nguyên anh của lão ma, nắm được phương thức phối hợp Ma Tủy Toản và các tài liệu quý hiếm khác chế luyện lại Ma Tủy Phi Đao đã bị hư tổn khi đánh với Huyết Ma Châu. Hàn Lập dùng Ích Tà Thần Lôi doạ ma anh kinh sợ thối lui, làm cho nó cuống quýt chạy trốn đến mức bị khôi lỗi lặng lẽ tiềm nhập lại gần mà không hay biết. Lại dùng Huyễn Quang tinh luyện chế thi triển huyễn hoặc thuật che mắt lão ma. Với kinh nghiệm sử dụng Huyễn Quang tinh đáng sợ, Hàn Lập tự tin cho dù thần thức lão ma cường đại trở lại, cũng đủ để cho hắn thất thần một lát. Quả như định liệu, khi lão ma thất thần, Hàn Lập bèn tế ra Hư Thiên Đỉnh dễ dàng đem nguyên anh cấm chế.

Nghĩ đến đây, Hàn Lập lại liếc nhìn tiểu đỉnh trong tay, bởi vì chỉ vừa mới tu luyện tầng thứ nhất Thông Thiên Bảo Quyết, nên tiểu đỉnh hiện giờ cũng chỉ có thể phát ra một ít linh quang mà thôi, còn thật sự muốn phát huy thêm thì phải chờ đến lúc Nguyên Anh hậu kỳ, mà chuyện này thì còn dài.

"Hàn đạo hữu, mấy ma đầu này xử lý thế nào?"

Ngay thời điểm Hàn Lập trong lòng đang vui sướng cân nhắc, sau lưng có tiếng bước chân truyền đến, Khuê Linh một tay thả ra một đoàn hắc bạch khí, vây năm đầu khô lâu thu nhỏ lại thành một xích, đi tới nói.

" Năm ma đầu này…"

Hàn Lập nhìn lướt qua đồng tử đang vô thần của ngũ ma, mở miệng muốn nói cái gì, đột nhiên ngoài dự đoán mọi người, nguyên anh lão ma bỗng quay đầu, mặt hướng đến năm khô lâu, trong miệng phát ra tiếng thê lương.

Thanh âm thê lương này chẳng những huyên náo dị thường, lại làm cho người ta nghe xong càng cảm thấy khí huyết phập phồng, tâm thần bất đắc dĩ hoảng động.

Đang bị nhốt trong hắc bạch sương mù, năm khô lâu ma đầu nhất thời cảm ứng, hai mắt chợt hiện tia máu, tràn đầy ý cuồng bạo máu tanh. Miệng hé ra, năm cỗ thâm bích ma diễm đồng phát ra kích vào một điểm của đoàn hắc bạch khí đang bao xung quanh.

"Oanh" một tiếng, Khuê Linh xú phụ không kịp đề phòng, cấm chế hắc bạch khí nhất thời bị đánh tan tác.

Năm đạo bạch khí trong nháy mắt bắn nhanh ra, nhằm hướng hắc khô lâu tựa hồ muốn hội tụ cùng nhau.

Nhưng Hàn Lập như thế nào để cho Ngũ tử đồng tâm ma dễ dàng đắc thủ, trong mũi hừ lạnh một tiếng, tiểu đỉnh trong tay nhoáng lên.

Thanh hà đại trướng, nhất thời hình thành một bức vách ngăn cản, ngăn năm đạo bạch khí bên ngoài.

Đồng thời thần niệm chuyển động, quang hà cuốn lên đem năm đạo bạch khí ra chỗ khác, một lần nửa hiện ra năm khô lâu.

Ngũ đại khô lâu đang bị vây bên trong tựa hồ muốn cuồng bạo, tuy đang bị dày đặc thanh ti mềm mại quấn chặt, tay chân bọn chúng không ngừng dãy giụa, trong miệng phát ra bích sắc lân hỏa không ngừng đánh vào thanh ti, bộ dáng muốn thiêu hủy chúng để thoát thân.

"Không… Ngươi… Ngươi mau thả chúng ra!"

Nguyên anh lão ma nhìn thấy cảnh này, mặt hiện một tia sợ hãi, đột nhiên kêu thét khàn cả giọng, tựa hồ sợ hãi cùng cực.

Hàn Lập lạnh lùng đảo mắt, trong lòng có chút kỳ quái khi thấy ngôn ngữ và hành động của đối phương.

Nhưng là ngay sau đó, thần sắc hắn cũng chợt biến.

Năm hắc khô lâu kia bỗng nhiên ngừng tiếng rít lại, đồng thời, *"Phác"*, đồng quay cắn vào nguyên anh lão ma.

Lúc này đây, bọn khô lâu không phải cắn giả, miệng bọn chúng phát ra thanh âm nhấm nuốt hưởng thụ, chính thật sự đang thôn phệ nguyên anh lão ma.

"Ma đầu phản phệ!"

Hàn Lập cả kinh, nhưng trong nháy mắt đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hiển nhiên, pháp lực lão ma đại tổn, giờ phút này lại bị lại bị hắn chế trụ thần thông, ngũ ma bình thường đang cúi đầu nghe lệnh chợt phát hung tính, làm cho nguyên thần phản phệ.

Nhưng Hàn Lập như thế nào để cho nguyên anh lão ma bị cắt nuốt như vậy, hắn không kịp nghĩ nhiều một tay nhanh chóng vỗ vào tiểu đỉnh.

Tiếng thanh minh phát ra, bên ngoài hà quang xuất ra vô số thanh ti, vây năm khô lâu lại, đem bọn chúng cách ly khỏi nguyên anh.

Bọn khô lâu miệng đang cắn xé lung tung, bộ dáng cực kỳ điên loạn, làm cho người nhìn thấy không khỏi âm thầm kinh hãi.

Hàn Lập không quan tâm đến bọn chúng mà ngưng thần cẩn thận chú ý đến nguyên anh của Càn lão ma, trong lòng thoáng buôn lỏng.

Tuy rằng đã xảy ra sự cố khiến thân hình nguyên anh thu nhỏ hơn non nửa, dáng vẻ như đang hấp hối. Nhưng với hắn mà nói, chỉ cần thần thức không biến mất, thì chưa có chuyện gì xảy ra.

Hít một hơi thật sâu, Hàn Lập thu nguyên anh và Âm La Phiên vào trong tay, đánh giá một lúc, liền đem tất cả nhét vào túi trữ vật. Sau đó ánh mắt đảo qua, hướng về mặt đất ở phía xa liếc một cái.

Khôi lỗi thân hình nhoáng lên, nhấp nhoáng vài cái, ở đàng xa liền nhặt lên một cái túi da đen bay vụt về, giao cho Hàn Lập.

Cái này tự nhiên là túi trữ vật của Kiền lão ma, tại thời điểm Huyết Ma Châu bạo liệt, rơi ra.

Hàn Lập cũng không vội vàng tìm kiếm cái gì bên trong mà xoay qua xú phụ nói.

"Khuê đạo hữu, ngươi tạm thời giám sát năm ma đầu này, ta đi trước xử lý nguyên anh một chút."

Hắn cũng không muốn tại thời điểm sưu hồn có người bên cạnh dòm ngó.

"Đạo hữu cứ tự nhiên, nơi này giao cho ta quản là được"

Khuê Linh bất động thanh sắc nói, hé miệng phun ra một cỗ hắc bạch khí thật lớn đem năm đầu khô lâu bao chặt bên trong, tiếp nhận cấm chế của Hàn Lập.

Hàn Lập gật đầu, một trảo hư không kích vào hà quang, một thanh sắc đại thủ xuất hiện, chộp nguyên anh và năm khô lâu vào trong tay. Một đạo thanh hồng hướng về phía Bắc Cực Nguyên

Quang độn đi.

Nhân hình khôi lỗi thành thật đứng tại chỗ không nhúch nhích.

Vừa thấy bóng dáng Hàn Lập biến mất, Khuê Linh đảo mắt không ngừng đánh giá khôi lỗi, một lát sau, trên mặt xuất hiện một tia kinh hãi.

Nếu không phải ả tận mắt nhìn thấy Hàn Lập triệu hồi vật ấy từ trong túi trữ vật, thật sự không thể tin người trước mắt là một khôi lỗi.

Thời gian trôi qua, ước chừng một khắc, phía Bắc Cực Nguyên Quang có ánh chớp động, Hàn Lập từ trong ngân sắc quang ti đi ra, trên mặt không chút biểu tình, mà bóng dáng nguyên anh lão ma hoàn toàn không có.

Khuê Linh cũng không kinh ngạc, mà tiến lại Hàn Lập, một ngón tay đề phòng vây năm khô lâu, hỏi

" Năm chân thân ma đầu này xử lý thế nào? Theo ta được biết, muốn luyện chế ma đầu này, trừ phi dùng chí dương chi hỏa luyện chế, rất khó làm cho bọn chúng biến mất"

"Luyện hóa? Không cần làm như vậy. Ngũ tử ma thân còn có tác dụng khác, trước tiên tạm thời phong ấn bọn chúng"

Suy nghĩ một chút, Hàn Lập bình tĩnh nói.

"Di, tự nhiên tùy ý đạo hữu"

Khuê Linh có điểm ngoài ý muốn, nhưng ngoài miệng ứng khẩu nói.

Hàn Lập phất tay áo bào một cái, vô số phù chú phát ra, trong chớp mắt áp vào đầu lâu đen thùi và năm bộ xương, đem bọn chúng thành các quang cầu màu sắc khác nhau.

Hai tay chà xát, từ mười ngón tay từng đạo kim đạn bắn ra, ở trên đường đi liền nổ mạnh hóa thành một kim ti tinh tế, một tầng đón một tầng bao vào phía trên quang cầu.

Khuê Linh thấy vậy, trong lòng có chút kinh ngạc.

Kim quang chớp động, mười khỏa kim cầu thật lớn xuất hiện.

Hàn Lập bấm tay niệm chú, hơn mười đạo pháp quyết đánh vào kim cầu, quang mang chuyển động, quang cầu kim sắc kịch liệt thu nhỏ lại, trong nháy mắt, liền biến thành các hạt châu màu vàng lớn cỡ nắm tay.

Nhìn kim châu đang lấp lóe, Hàn Lập nhướng mày suy nghĩ, miệng hé ra, một đoàn thất sắc phật quang phun tới.

Mà ở trong phật quang, dường như có một bảo vật như bọt khí, chính thị Kim Cương Tráo mà Hàn Lập vẫn thường bồi luyện trong cơ thể.

Hàn Lập một tay hướng về vật ấy điểm một cái, thất sắc quang hoa cuốn lại, đem các kim châu bao phủ bên trong.

Có phật môn bảo vật cùng Ích Tà Thần Lôi trấn áp, tử ma dù có hồi phục hung hãn hẳn cũng không thể đào thoát.

Lúc này Hàn Lập mới yên tâm từ trong túi trữ vật lấy ra một hộp ngọc cẩn thận cất Kim Cương Tráo vào.

"Đi thôi.! Đạo hữu đã biết núi này có nơi nào bí ẩn. Chúng ta trốn vào mấy ngày, chờ khi khe phong ấn hồi phục bình thường, khi đó đi ra"

Hàn Lập nhìn về hướng cửa điện, hai mắt híp lại nói với Khuê Linh.

"Nơi bí ẩn, thiếp thân thật sự biết một chỗ, đó là nơi trong lúc vô ý phát hiện ra, không có người thứ hai biết đến"

Khuê Linh nghe nói, tinh thần rung lên, không lưỡng lự trả lời

------oOo------

Chương 1028: Linh bảo xuất thế

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ồ! Có địa phương như vậy là tốt nhất rồi. Đi thôi! Lát nữa vạn nhất có đụng phải bọn người ở bên ngoài thì cũng đừng ham chiến, cứ mau tránh đi là được" Hàn Lập gật gật đầu, đem thu hồi Khôi Lỗi lại.

Hai người liền khởi giá độn quang nhằm cửa điện bay đi.

Lấy tu vi hai người, trong nháy mắt đã đi ra đến bên cạnh Bắc Cực Nguyên Quang. Cấm không cấm chế lại phát sinh hiệu lực, hai người vì không muốn hao tổn nhiều pháp lực, bất đắc dĩ phải dừng độn quang, sử dụng khinh thân thuật.

Thần thức đảo qua phía xa, bên ngoài Bắc Cực Nguyên Quang không có bóng người nào canh phòng. Điều này tuy làm cho Hàn Lập cảm thấy mừng rỡ vô cùng nhưng vẫn cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Nhắc Khuê Linh một tiếng, hắn một tay thủ sẵn Nguyên Cương Thuẫn, một tay cầm lấy Tam Diễm Phiến, thần sắc bất động tiêu sái ra khỏi Bắc Cực Nguyên Quang.

Cảnh giác quan sát một lần nữa, xác định không có người khác mai phục, Hàn Lập chậm rãi ra khỏi Côn Ngô Điện.

Bên ngoài vẫn hết sức im ắng, nhưng sau khi xem xét hết thảy, Hàn Lập thần sắc khẽ biến.

Chỉ thấy trong quảng trường rộng lớn, trừ hai hàng kim từ linh mộc, cây cối ngã rạp, đất đai cày xới, đá vụn khắp nơi, dường như nơi này đã trải qua một hồi tranh đấu kịch liệt dị thường. Hơn nữa kẻ xuất thủ gây ra tình cảnh này không phải chỉ hai ba người là có thể làm được.

Khuê Linh từ phía sau đi ra, thấy tình hình bên ngoài cũng sửng sốt.

"Chuyện gì đã xảy ra, chẳng lẽ những người đó phát sinh nội đấu?" Ả buồn bực tự hỏi.

"Không nhất thiết như vậy. Cũng có khả năng là họ đụng độ với nhóm tu sy thứ nhất đi đến đây. Tuy rằng chưa biết lai lịch bọn chúng ra sao nhưng có thực lực mở ra được phong ấn của Côn Ngô sơn ắt có thần thông không nhỏ." Hàn Lập khôi phục bình tĩnh trầm giọng nói.

"Đó cũng là nhóm người đầu tiên đã phá trừ cấm chế. Lúc ta theo dõi ở xa đã nhìn thấy nhân số bọn chúng có khoảng 6,7 người, nhưng có hai gã tu vi không thua kém gì ta" Khuê Linh thở dài nói.

"Ồ, ngươi còn nhớ rõ bộ dáng chúng không? Một trong 3 gã tu sỹ đi đầu, là một gã tu sĩ có gương mặt chữ điền nhưng hắn chỉ dùng một kiện bảo vật đã làm Càn lão ma khó khăn lắm mới tự bảo vệ được mình. Có thể thấy thế lực này có thực lực không nhỏ" Hàn Lập lòng hiếu kỳ nổi lên, không khỏi truy vấn.

"Hai người còn lại tu vi đều không kém. Ta không dám quá phận tiếp cận. Chỉ dám dùng thần thức quét qua một chút mà thôi." Khuê Linh lắc đầu.

Hàn Lập nghe vậy trong lòng có chút thất vọng. Hắn thật sự muốn biết rõ cổ ma có hay không xen lẫn trong nhóm tu sĩ đầu tiên nhằm có kế hoạch thu hồi hai thanh phi kiếm.

Hiện giờ đã thu phục được Khuê Linh, lại có nhân hình Khôi Lỗi bên cạnh, Hàn Lập tự tin đủ để có thể cùng đối phương tranh tài cao thấp, không cần giống như trước đây phải tránh không kịp thở.

"Đi thôi! Luận tu vi đám người này nếu muốn đánh bại đối thủ có lẽ không phải việc khó nhưng nếu muốn hoàn toàn tiêu diệt đối thủ thì lại không phải việc dễ dàng. Quá nửa là bọn họ đã truy

đuổi đến địa phương khác." Hàn Lập ánh mắt chớp động vài cái, trầm ngâm nói.

Tuy nói như thế, nhưng Hàn Lập cũng rõ ràng khẳng định chắc hẳn đã có chuyện phát sinh. Âm La Tông thì không nói chứ đám gia hoả Thiên lan tu sĩ như thế nào dễ dàng rời đi.

Bọn họ từ thảo nguyên đuổi theo mình đến tận nơi này ắt hẳn là tình thế bắt buộc.

Chẳng lẽ ba tu sĩ đầu tiên lại thật sự cường đại cường ngạnh bức lui được tất cả các tu sỹ khác?

Nhưng điều này cũng không đúng!

Nếu nhóm 3 gã tu sĩ chiếm thượng phong, hẳn đã ẩn núp ở cửa điện, chờ cơ hội tốt để cướp đoạt bảo vật.

Tâm niệm xoay chuyển như điện vòng vo hồi lâu mà Hàn Lập vẫn chưa nghĩ ra được điều gì, hắn quyết định không nghĩ nữa.

Mặc kệ chuyện gì xảy ra, mục đích của hắn theo tính toán đã gần đạt toàn bộ, quan trọng nhất là cần an ổn thoát khỏi cơn đại lốc xoáy này.

Việc cổ ma giữ hai phi kiếm cứ rời khỏi đây sẽ tính tiếp.

Sau khi cân nhắc lợi hai, Hàn Lập lúc này đã có quyết định

"Đi thôi, Khuê đạo hữu! Trước mắt ngươi nên nói tiếp về vị trí bí ẩn, không cần quản chuyện khác. Sau mấy ngày nữa, cũng không biết sẽ có bao nhiêu tu sĩ tràn vào đâu." Hàn Lập cười lạnh hướng về phía trên thạch thai hạ xuống.

Khuê Linh cười khổ một tiếng, cũng chỉ có thể theo Hàn Lập hạ xuống.

Dọc theo đường đi có thể mơ hồ thấy không ít dấu vết đánh nhau, vết kiếm, dấu gỗ cháy ở khắp nơi.

Những tu sỹ đó quả thật đã truy đuổi ra ngoài

"Đây là …."

Phía trước đột nhiên xuất hiện một vết nứt lớn. Hàn Lập tiến lên vài bước, đứng bên cạnh nhìn vài lần, sau đó chau mày.

Vết nứt này nhất định là do loại bảo vật như đao kiếm một kích đem thềm đá trảm thành hai đoạn tạo thành, khe này dài hơn trăm trượng, sâu hơn ba mươi trượng, khiến chúng nhân thật sự kinh hãi!

Tối thiểu thì Hàn Lập tự hỏi cho dù thi triển ra cự kiếm thuật, cũng vô pháp làm được như vậy.

"Xem ra đám tu sĩ này đã xuất ra chân hoả, ngay cả loại thần thông uy lực cỡ này cũng mang ra thi triển, phỏng chừng trận tranh đấu còn kịch liệt hơn so với dự đoán" trong đầu Hàn Lập truyền đến thanh âm của Ngân Nguyệt.

"Có lẽ vậy. Nhưng dù sao cũng chẳng quan hệ đến ta" Hàn Lập lơ đễnh truyền âm nói. Mũi chân khẽ điểm xuông đất, thân hình nhân đó trực tiếp bay qua vết nứt.

Khuê Linh theo sát phía sau.

Hai chân vừa rơi xuống đất, Hàn Lập thần sắc chợt động, quay người nhìn về một cự thạch, trong mắt hàn quang chớp động.

"Vị đạo hữu ở nơi đó có thể đi ra được rồi!" Hàn Lập khuôn mắt trầm xuống lớn tiếng quát.

Không nói một lời, một đạo hắc khí phía sau cự thạch bắn nhanh ra, bên trong ẩn hiện một bóng người.

"A!"

Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, nhưng lại như thế nào lại để cho đối phương không coi ra gì chuồn mất. Dù sao tu sĩ vào trong này cơ hồ đều đối địch với hắn nên hắn không cần phải khách khí.

Sau lưng tiếng sấm vang lên, thân hình tại chỗ chợt biến mất. Ngay sau đó, một đạo ngân hình cung hiện ra, Hàn Lập đã xuất hiện ở phía trước hắc khí, thân hình huyền phù trên không, một tay hướng về hư không nhấn một cái.

"Tư lạp" một tiếng, một thanh sắc đại thủ trong không trung đột nhiên hiện ra lao xuống.

Bên dưới thì ra là một Nguyên Anh đang kinh hãi, hắc khí trên thân thể đại trướng, định thuấn di đào thoát.

Nguyên Anh của gã này ắt hẳn trước đó khi tranh đấu đã bị thương quá nặng nêu không ngay từ đầu đã dùng thuật thuấn di rồi.

Mà Hàn Lập đã trải qua nhiều lần giết tu sĩ Nguyên Anh, nên đã sớm có đối sách thuần thục vây khốn đối phương.

Đối phương mới vừa thi triển pháp thuật, khoé miệng hắn hơi lộ ra một tia cười châm chọc.

Tiếng sấm rền vang, ngũ chỉ của thanh sắc đại thủ kim quang chớp động,

Năm đạo kim hình cung thô to đột nhiên bắn ra, trong sát na bạo liệt, trương thành một kim sắc đại võng đem mọi vật phía dưới trói lại.

Mà gần như cùng lúc, thân hình mơ hồ của Nguyên Anh cũng đã chạm vào Ích Tà Thần Lôi.

"Oanh!" một tiếng vang thật lớn, kim hồ chợt nổ mạnh, đem hắc khí hộ thân của Nguyên Anh đánh tan hơn phân nửa.

Nguyên Anh thân hình hoảng loạn, trở nên lung lay sắp ngã.

Dưới tình hình này, thanh sắc đại thủ chớp động chộp Nguyên Anh vào trong bay trở về trước người Hàn Lập.

Hàn Lập hướng về Nguyên Anh đánh giá. Trong ánh mắt kinh sợ của đối phương, mắt hắn lộ vẻ mỉm cười, thân hình hoá thành một đạo thanh hồng bắn nhanh xuống đất.

Thanh sắc đại thủ giam cầm Nguyên Anh theo sát bay xuống. dừng bên cạnh Hàn Lập.

"Là người này?" Khuê Linh ánh mắt đảo qua, lộ vẻ kinh ngạc.

Mặc dù không có thân thể, nhưng mặt mày Nguyên Anh rõ ràng đúng là một trong hai vị hắc sam lão giả của Âm La Tông. Lúc trước không biết trúng phải độc thủ của ai, chì còn biết độn xuất Nguyên Anh bỏ chạy trốn ẩn nấp sau cự thạch.

"Hàn đạo hữu muốn như thế nào, lão phu cùng ngươi cũng không có cái gì là thù hận, chuyện đuổi giết ngươi ta một chút cũng không tham dự" Nguyên Anh sắc mặt trắng bệch, hạ giọng cầu xin.

" Hắc, hắc, đạo hữu làm gì kinh hoảng? Hàn mỗ đã nói khi nào động thủ với đạo hữu. Hiện ta muốn hỏi ngươi bên ngoài rốt cục đã cảy ra chuyện gì? Các ngươi cùng đám tu sĩ Thiên Lan đấu pháp với ai, vì sao không phòng thủ ngoài cửa điện. Đúng rồi, theo ra ngoài còn có hai nử tữ và hai yêu vật ngân sí quỷ dạ xoa, ngươi cũng có thể thấy rồi." Hàn Lập thần sắc bất động, thong dong hỏi.

Nhìn thấy bộ dáng Hàn Lập có vẻ ôn hoà, Nguyên Anh trong lòng hơi buông lỏng, không dám tức giận vội vàng trả lời *"Sau khi bọn ngươi tiến vào một lúc không lâu, tu sĩ Diệp gia đột nhiên chạy đến. Diệp gia đại trưởng lão nhìn thấy chúng ta đã lập tức ra tay công kích. Chúng ta dưới sự thống lĩnh của Từ đạo hữu đành phải vội vàng đối phó với địch. Đang lúc miễn cưởng ngăn cản thì trấn ma tháp bên kia đột nhiên chấn động, hơn phân nửa ngọn núi sụp xuống. Cơ hồ cả toà tháp lớn đều chìm vào trong, hơn nữa…"* nói tới đây, Nguyên Anh trong miệng thanh âm trì xuống, nhưng nhìn mục quang của Hàn Lập, trong lòng phát lạnh lập tức mở miệng nói tiếp.

"Hơn nữa từ trấn ma tháp bắn ra một phiến bảo quang, phát ra

*phạn âm Phật minh. Thanh âm này cực lớn, ngay cả chúng ta ở bên này cũng nhất thanh nhị sở (nghe được rõ ràng). Kết quả không biết ai hô một tiếng "*Thông Thiên Linh Bảo*", mọi người đều bất chấp tất cả, hướng trấn ma tháp phóng tới. Hai nữ tử Hoá Âm Tông (NB: đoạn chắc convert bị nhầm, các chương trước đều thấy dịch là Hoá Tiên Tông cơ mà) cùng Ngân Sí Quỷ Dạ Xoa hai yêu vật vừa lúc ra đến nơi cũng gặp được dị tượng, cũng chạy đến. Về phần ta, cố y lưu lại để báo cho đại trưởng lão biết được sự tình"*.

"Thông Thiên Linh Bảo! Thật sự là bảo vật này xuất thế? Thân thể ngươi như thế nào bị hủy?" Hàn Lập kinh hãi.

"Có phải làThông Thiên Linh Bảo hay không, ta cũng không rõ. Nhưng dị tượng này thì không phải là bảo vật bình thường có thể có. Hơn nữa nếu Từ đạo hữu cùng Diệp gia đại trưởng lão đều là hậu kỳ tu sĩ cũng đã khẳng định thì làm sao là giả được. Về phần thân thể ta, là bị tên khốn Tứ tán chân nhân đánh lén. Tặc tử này không biết khi nào tiềm nhập gần ta, dùng một khẩu huyết hồng trường đao đột nhiên trảm lên người ta, kết quả máu huyết trên người toàn bộ bị đao này hấp thu. Khẩu ma đao kia thật đáng sợ! Nếu không phải ta quyết đoán lập tức rời bỏ thân thể thuấn di đi, chỉ sợ Nguyên Anh cũng vô pháp tránh được." Nguyên Anh nghiến răng nghiến lợi nói.

"Cái gì, đao này lợi hại như vậy sao?" Hàn Lập nhướng mày, kinh ngạc hỏi, tự hồ có chút không tin.

"Không biết, ta cũng là lần đầu gặp loại bảo vật này. Bất quá, trừ màu sắc bất đồng, hình dáng đao này tựa hồ có bảy tám phần tương tự với Ma Long Nhận trong truyền thuyết, hơn nưa uy năng tựa hồ cũng có chút tương tự. Nhưng nếu thật sự là Ma Long Nhận, ta nào có cơ hội đào tẩu." Nguyên Anh chép miệng, có chút không quá khẳng định trả lời.

Ma Long Nhận!

Hàn Lập nghe vậy, sắc mặt không khỏi đại biến.

------oOo------

Chương 1029: Ma nhận nghi vấn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Theo truyền thuyết, loại ma nhận này phải dùng Ma Tuỷ Toản mới có thể luyện chế được, hung danh của nó ai nghe thấy cũng phải cả kinh.

Nghe nói pháp bảo này có thể đem huyết nhục, tinh hồn của các tu sĩ mà nó chém giết hấp thu vào trong, lại thêm quá trình gia trì và luyện hoá tạo thành một loại thần thông có uy năng cực kỳ bá đạo. Nói đúng ra là chém giết càng nhiều tu sĩ thì uy lực của ma nhận càng cường đại. Theo truyền thuyết, lúc trước một gã ma tu cầm trong tay Ma Long Nhận thậm chí có thể tiêu diệt được cả một tu sĩ Hoá thần Kỳ.

Cho nên không ít tu sĩ đều cho rằng, chỉ cần cấp cho bảo vật này một thời gian nhất định, liên tục giết chóc không ngừng để bồi luyện, thậm chí cũng có khả năng đối kháng với Thông Thiên Linh Bảo.

Đương nhiên vô luận là Thông Thiên Linh Bảo hay là Ma Long Nhận, ở nhân giới cũng không biết đã tuyệt tích bao nhiêu năm rồi, tự nhiên không thể thực hiện được sự so sánh đó.

Nhưng bây giờ, vị trưởng lão Âm La Tông bỗng nhiên lại đề cập tới loại bảo vật này, khiến cho sắc mặt Hàn Lập có chút khó coi.

"Nếu chỉ là bảy tám phần tương tự, hơn nữa lấy tu vi của hắn mà còn có cơ hội để cho Nguyên Anh có thể chạy thoát, vậy thì kiện bảo vật kia hẳn không phải là Ma Long Nhận mới đúng. Cũng có khả năng là một loại ma đạo bảo vật hiếm thấy khác." Khuê Linh vốn vẫn ở bên cạnh, lẳng lặng đứng nghe hai người đối thoại, ánh mắt chợt loé nói.

"Cứ coi là như vậy đi." Hàn Lập vê cằm nói, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn về phía ma tháp, hai mắt nheo lại. Ở xa xa, ngọn núi đích xác đã thiếu mất một phần bộ phận.

"Côn Ngô Sơn này được xưng là nhân gian tiên giới, có Thông Thiên Linh Bảo cũng không phải là việc quá ngạc nhiên". Hắn liên tưởng tới Hư Thiên Đỉnh trong tay, có chút động tâm, lẩm bẩm nói.

Có sự tương trợ của Khuê Linh mới thu phục, hơn nữa còn có nhân hình khôi lỗi, cũng không phải là không có cơ hội đoạt được bảo vật này. Hơn nữa lúc trước lấy được trữ vật túi của Càn lão ma trong đó chiếm được bảy tám khối cao giai linh thạch. Điều này làm cho nỗi buồn phiền của hắn về việc làm sao sử dụng nhân hình khôi lỗi đã giảm đi rất nhiều.

"Chủ nhân! Chúng ta đến đó xem đi! Không biết tại sao, vừa rồi từ lúc đi ra khỏi nội điện, ta có cảm giác điều gì đó, giống như có cái gì đó trong Trấn Ma Tháp đang kêu gọi ta. Thứ này dường như đối với ta rất quen thuộc, tựa hồ đối với phần trí nhớ bị mất trước đây của ta có quan hệ nào đó." Ngân Nguyệt ở trong đầu Hàn Lập đột nhiên chần chờ nói.

"Có cái gì kêu gọi ngươi?" Hàn Lập nghe xong lời này hỏi.

"Cũng không rõ lắm! Ta cũng chỉ mơ hồ cảm thấy được. Nếu bỏ lỡ cơ hội lần này, có thể ta sẽ mất đi cơ hội phục hồi toàn bộ trí nhớ" Trong thanh âm của Ngân Nguyệt có vài phần mang ý cầu khẩn.

Hàn Lập trầm mặc không nói gì. Qua một lúc lâu sau, hắn bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, thoải mái mới mở miệng nói

"Ngươi đã nói như vậy thì đi xem sao. Dù sao ta đối với Thông Thiên Linh Bảo này cũng thực cảm thấy hứng thú."

"Đa tạ chủ nhân thành toàn!" Ngân Nguyệt nghe được Hàn Lập hồi đáp như thế, vui mừng trả lời.

"Khuê đạo hữu, nếu bên kia đã có Thông Thiên Linh Bảo hiện thế, xem ra tràng náo nhiệt này không tham gia cũng không được."

Hàn Lập xoay người, hướng Khuê Linh chậm rãi nói.

"Thiếp thân hết thảy đều lấy đạo hữu làm chủ. Không biết người này xử lý như thế nào?" Khuê Linh hơi khom người xuống, thần sắc như thường trả lời.

Có chí bảo bực này xuất hiện, chỉ cần là tu sĩ thì không có khả năng vờ như không thấy. Đối với việc Hàn Lập đột nhiên thay đổi chủ ý, Khuê Linh sớm đã có thể đoán trước, nên cũng không cảm thấy quá bất ngờ.

"Đạo hữu chính là đáp ứng sẽ không ra tay đối với ta. Mà ta đây cũng đã trung thực nói hết những gì ta biết." Vừa nghe Khuê Linh nói vậy, Nguyên Anh đang bị khống chế nằm trong đại thủ vội vàng kêu to.

"Ta vừa rồi đích xác có nói chưa ra tay với ngươi, nhưng cũng chưa từng nói là sẽ không ra tay đối với ngươi. Hơn nữa ngươi cũng rất rõ ràng, nếu vừa rồi không nói ra chính là sẽ chịu một phen thống khổ do luyện hồn mà thôi. Muốn trách thì trách ai bảo ngươi là trưởng lão của Âm La Tông, lại còn rơi vào trong tay của ta." Hàn Lập nhẹ nhàng bâng quơ nói, miệng hé ra, một đạo kim hình cung (cánh cung màu vàng?)thô to bổ ra, đánh lên người Nguyên Anh.

Sau một tiếng hét thảm, Nguyên Anh cùng đại thủ đều biến mất trong kim quang. nhưng liền sau đó lại rơi xuống một cây phiên kỳ màu xanh nhạt (đạm lục sắc).

Hàn Lập trong mắt sáng ngời, tay áo phất lên, đem cái phiên kỳ này cuốn vào trong tay, rồi chăm chú nhìn kỹ.

Đúng là một cây Âm La Phiên khác!

Thông qua sưu hồn thuật Hàn Lập tự nhiên biết không phải là ít về cây phiên này. Nếu mà có thể tập hợp được đủ mười tám cây phiên kỳ này thì uy lực của nó lớn đến mức khó có thể tưởng tượng được.

Nếu đã cùng Âm La Tông kết hạ đại cừu, hắn tự nhiên sẽ không khách khí, đem tấm phiên này nhét vào trong túi trữ vật.

Cho dù bảo vật này đối với hắn mà nói không có gì trọng yếu, cũng không thể để cho Âm La Tông dễ dàng tập hợp đủ bộ bảo vật này.

Các đời trước của Âm La Tông cũng không phải chưa từng phát sinh qua việc phiên kỳ bị mất hoặc bị huỷ, nhưng lấy thế lực của tông môn này thì nếu không phải là rất nhanh tìm về được thì chính là vẫn có thể luyện chế ra một cây phiên mới thay thế.

Chẳng qua chuyện như vậy, Âm La Tông cũng chỉ trải qua có vài lần thôi. Hiện giờ bị mất một vài cây, cho dù Âm La Tông tài lực có hùng hậu đi nữa, nếu muốn luyện chế ra cái mới cũng không phải chuyện dễ dàng gì. Hơn nữa cho dù có thể luyện chế ra, nếu muốn bồi luyện đến khi có uy năng nhất định, cũng không phải trong một thời gian ngắn có thể làm được.

"Đi thôi! Không biết trong số những người này đã có ai cướp được bảo vật chưa?" Hàn Lập ngẩng nhìn về phía Trấn Ma Tháp, thấp giọng nói thầm một câu, rồi dọc theo thềm đá bay xuống. Khuê Linh bay theo sát phía sau.

Hai bên thềm đá đều tồn tại các cấm chế do cổ tu sĩ thiết lập, nếu không nếu là có lối đi tắt thì đã có thể chạy tới Trấn Ma Tháp sớm một bước.

Lúc này đây, Hàn Lập đối với các dấu vết đánh nhau ở trên đường đều coi như không thấy, không bao lâu đã trở lại bạch ngọc quảng trường lúc trước, tiếp đó liền bước lên thềm đá thông tới Trấn Ma Tháp đi tiếp.

Lúc này đây, sau khi đã đi được một đoạn đường dài, phía trước lại xuất hiện một khu vực lộn xộn, khắp nơi đều là đá vụn và hố to.

Hàn Lập cũng không thèm để ý tới, đang muốn tiếp tục đi tiếp. Đột nhiên, Khuê Linh ở bên canh lại hô nhỏ một tiếng, rồi hướng mắt nhìn về một nơi nào đó.

Hàn Lập kinh ngạc dừng lại. Hắn vẫn chưa cảm ứng được điều gì; ánh mắt đồng thời cũng nhìn theo. Nhưng ngay sau đó hắn phát hiện có chút dị thường.

Trong một đống hỗn độn che khuất, lại lộ ra một đoạn xương trắng nhàn nhạt. Tuy rằng chỉ lộ ra một phần nhỏ, nhưng rõ ràng có thể nhận thấy đó là một đoạn xương cánh tay lẫn trong đống đá lởm chởm

Tuỳ tiện phất tay áo một cái, một cỗ kình phong theo đó bay ra, đem đá vụn thổi bay đi, lộ ra một bộ xương trắng đang nằm sấp trên mặt đất.

Hàn Lập thần sắc biến đổi!

Trang phục trên bộ xương, còn búi tóc lại làm hắn cảm thấy quen thuộc dị thường. Rõ ràng là vị lão giả họ Phú của Cửu U Tông. Trong tay bộ xương còn cầm một khoả tử u châu nhưng đã bị vỡ rơi mất hơn phân nửa, bộ dáng dường như đã bị phá huỷ hoàn toàn.

Hàn Lập không nói gì, chỉ là đôi mắt chớp động lẳng lặng nhìn

"Không thể tưởng được mới khổ tâm luyện chế ra Bồi Anh Đan, nhưng hắn lại mất mạng ở nơi này! Con đường tu tiên, thật đúng là tiền đồ khó lường!" Qua một lúc lâu, hắn mới khẽ thở dài một tiếng, tựa hồ trong lòng phi thường phức tạp.

Tuy rằng hắn cùng lão giả họ Phú chưa có giao tình gì, nhưng trước đó không lâu vẫn còn cùng một nhóm đi chung đường, hiện tại không hiểu tại sao lại chết ở chỗ này, thật sự làm cho trong lòng hắn có một loại cảm khái khác thường.

"Sao, Hàn đạo hữu nhận biết được người này sao? Người này chết tựa hồ có chút cổ quái. Rõ ràng mới chết không có lâu, nhưng cả người huyết nhục lại quỉ dị mất đi; trên đỉnh đầu cũng không có dấu vết của Nguyên Anh xuất khiếu, xem ra ngay cả Nguyên Anh cũng không kịp thoát. Mà trên lưng còn có dấu vết do bảo vật thuộc loại đao, kiếm lưu lại. Bộ dáng này của hắn có chút giống…" Khuê Linh nhìn chằm chặp một cái vết thương trông rất

quỉ dị phía sau lưng bộ xương, chần chờ nói.

"Bộ dáng có chút giống tình trạng những cái chết do bị thanh bảo nhận kia diệt sát mà Âm La Tông trưởng lão đã nói, ý ngươi muốn nói như thế phải không?" Hàn Lập thở dài một hơi nói.

"Đúng vậy, nếu không tuy cũng có một số loại ma công đồng dạng cũng có khả năng tróc hêt huyết nhục của tu sĩ, nhưng quyêt không thể tạo thành dấu vết giống như vậy. Hơn nữa lúc trước tên Âm La Tông trưởng lão kia còn có thể để Nguyên Anh xuất khiếu chạy thoát, còn người này lại hoàn toàn bị tiêu diệt. Chẳng lẽ tên kia đích thực cầm trong tay Ma Long Nhận? Nếu không, uy lực trước sau sao lại có sự chênh lệch rõ ràng như thế." Khuê Linh ngưng trọng nói.

"Không đúng, Ma Long Nhận tuy rằng có thể thông qua việc hấp thu huyết nhục, nguyên thần của các tu sĩ mà gia tăng uy lực, nhưng quá trình luyện hoá này phải tốn một thời gian rất dài. Trong thời gian ngắn nó không thể nào đề tăng uy lực lớn đến như vậy." Hàn Lập cân nhắc một chút, lắc đầu nói.

"Điều này cũng đúng!" Khuê Linh hơi ngẩn ra, có chút giật mình nói.

"Bản thân ta lại nghĩ, vị này Tứ Tán chân nhân tựa hồ xuất thủ không có bất kỳ kiêng kỵ nào. Chẳng những Âm La Tông mà ngay cả người Cửu U tông cũng đều dám ra tay hạ thủ. Đây không phải là việc mà một gã tán tu có thể làm. Hơn nữa lại ra tay giết các trưởng lão của Ma đạo, mà ngay cả thi thể cũng không thèm phá huỷ. Chẳng lẽ hắn không sợ sau này hai đại Ma môn liên thủ tìm hắn trả thù sao?" Hàn Lập ánh mắt nhìn thoáng qua bộ xương, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu. Trên người bộ xương cũng không còn trữ vật túi, hiển nhiên viên Bồi Anh Đan trong đó cũng đã rơi vào trong tay của Tứ Tán chân nhân.

Khuê Linh cũng vừa mới thoát khốn mà ra, đối với tu tiên giới hiện giờ một chút cũng không biết, tự nhiên đối với câu hỏi này cũng không biết trả lời như thế nào.

Hàn Lập suy nghĩ trong chốc lát, cũng không thu được kết quả gì, cuối cùng vẫn là đưa tay thả ra một đoàn hoả cầu, đem bộ xương biến thành tro tàn. Nói cho cùng cũng không nên để cho thi thể của lão giả họ Phú phải phơi thây nơi dã ngoại.

"Chúng ta cũng nên cẩn thận một chút! Khẩu ma nhận kia sau khi cắn nuốt thêm một gã Nguyên Anh tu sĩ, không biết lợi hại tới cái trình độ gì rồi. Đừng sơ ý, lại gặp phải đồng dạng độc thủ" Hàn Lập nhàn nhạt nói một câu, liền dẫn đầu hướng lên núi mà đi, nhưng thần sắc so với lúc trước âm trầm hơn rất nhiều.

Khuê Linh nghe vậy trong lòng cảm thấy rùng mình, bộ mặt xấu xí vặn vẹo một chút, liền cười lạnh một tiếng rồi đi theo sau.

Tiếp tục hướng phía trên đi lên, Hàn Lập cùng Khuê Linh cũng chưa có gặp thêm cái gì dị thương, rốt cuộc đi tới bậc đá cuối cùng.

Nói là cuối, kỳ thật cũng không đúng. Bởi vì các bậc đá tiếp theo lại hư không tiêu thất không thấy đâu nữa.

Trước mặt bọn họ lộ ra một nửa vách đá, đỉnh núi ở phía sau toàn bộ dường như bị một bàn tay sắc sảo điêu luyện (quỷ phủ thần công) gọt bay đi mất.

Ngước nhìn vách núi phía xa xa, lại nhìn xuống dưới thấy một đáy vực sâu không thể lường được, Hàn Lập sờ sờ cằm, trên mặt lộ ra vẻ trầm ngâm.

"Xem ra những người khác đều đã đi xuống. Không ngờ Trấn Ma Tháp lại thực sự lún xuống dưới. Cũng không biết phía dưới rốt cuộc xảy ra chuyện gì!" Khuê Linh mặc dù đã nghe nói qua, nhưng nhìn dị tượng trước mắt, trên mặt vẫn lộ ra thần sắc kinh ngạc

"Khuê đạo hữu, ngươi có biết trong Trấn Ma Tháp này trước kia dùng để trấn áp loại ma vật nào không?" Hàn Lập bỗng nhiên hướng Khuê Linh hỏi một câu.

"Cái này thiếp thân cũng không rõ lắm. Năm đó ta cũng chỉ là yêu thú thủ hộ Côn Ngô Sơn mà thôi, cổ tu sĩ như thế nào lại nói cho

chúng ta. Chẳng qua, lúc trước khi ta vẫn còn chưa bị chuyển dời ra ngoài, đích xác cảm ứng được một cỗ ma khí cực kì cường đại từ trong Côn Ngô Sơn xuất hiện ra nhưng sau đó lập tức lại biến mất không thấy, hẳn là bị phong ấn trong tháp. Đáng tiếc lúc đó tu vi của ta còn quá thấp, chỉ có thể cảm thấy ma khí kia phi thường cường đại, căn bản không thể đoán được chủ nhân của ma khí cụ thể tu vi cỡ nào." Khuê Linh hơi một chút do dự rồi thành thật trả lời.

------oOo------

Chương 1030: Huyết Đao

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Quên đi, cho dù tên yêu ma kia có cường đại hơn nữa, bị trấn áp nhiều năm như vậy, cũng thập phần suy yếu. Huống hồ đi xuống dưới đó cũng có không ít hậu kỳ tu sĩ, đủ để ứng phó hết thảy" Hàn Lập nhìn sâu xuống đáy vực, lạnh nhạt nói.

Rồi sau đó gọi Khuê Linh một tiếng, hai người liền bay xuống phía dưới.

Nay rơi xuống, mới biết vực này sâu không lường được. Ước chừng bay xuống khoảng thời gian uống cạn một chén trà, thế nhưng vẫn chưa thấy đáy.

Hàn Lập cảm thấy buồn bực, trong lòng cũng có chút kinh hãi

Lúc này bọn họ đang đi qua một chỗ tối tăm không có một chút ánh sáng, nhìn ra xung quanh bốn phía chỉ toàn là một màu đen, không thể nhìn đi quá xa.

Nhưng thật ra nếu ngẩng đầu nhìn lên phía trên, có thể thấy được một tầng bạch quang mơ hồ ẩn hiện

Nếu là tu sĩ bình thường, tại địa phương này dưới sự hạn chế của thần thức, khẳng định chỉ có thể nhận thấy được động tĩnh phụ cận xung quanh hơn mười trượng mà thôi.

Nhưng Hàn Lập ở nơi đây, lại đem Minh Thanh Linh Mục thần thông mở ra, trong mắt lam quang chớp loé không ngừng, đem phụ cận mấy trăm trượng thu vào trong mắt.

Cũng không biết bay xuống được bao lâu, đột nhiên Khuê Linh bỗng nhẹ giọng nhắc nhở nói.

"Hàn đạo hữu, rốt cuộc chúng ta cũng tới rồi."

Hàn Lập nghe vậy bay xuống một đoạn, nhìn kỹ.

Quả nhiên phía dưới cách đó không xa có vài tia quang mang phát ra, mơ hồ nhìn thấy một toà kiến trúc cao lớn đồ sộ.

Thần sắc khẽ động, khi hắn đang muốn tới gần nhìn rõ ràng hơn. Chợt trong mắt dư quang đảo qua, dường như nhìn thấy có một cái gì chợt loé lên. Một đạo huyết hồng loé lên dựa vào bóng đêm vô thanh vô tức bay tới.

Hàn Lập ngay lập tức cảm thấy một mùi huyết tinh nồng nặc ập đến trước mặt, làm cho người ta ngửi thấy chỉ muốn ói ra.

Tứ tán chân nhân! Hàn Lập cơ hồ trong nháy mắt nhớ tới người này, trong lòng cảm thấy rùng mình.

Huyết quang nhanh như tia chớp, chợt loé lên hiện ra ngay trước mắt. Nếu không phải Hàn Lập vẫn đang cảnh giác cao độ, chỉ sợ ngay sau khi phát hiện đối phương, cũng chỉ khoanh tay chờ chết mà thôi.

Lúc này hắn cũng không có một chút lưỡng lự giơ tay lên, một cái tiểu thuẫn (lá chắn) trên mặt ngân quang lóng lánh hiện ra chắn ở phía trước.

Chính là Nguyên Cương Thuẫn!

Tiểu thuẫn nhanh chóng phóng lớn, một tầng bạch quang từ trong tiểu thuẫn hiện ra bao trùm lên người Hàn Lập bảo vệ hắn trong đó.

Huyết quang trong nháy mắt cuốn tới, bao phủ Hàn Lập vào trong đó.

"Keng" Một tiếng vang lên, trong huyết quang bỗng hiện ra một thanh hung đao dài hơn trượng, hung hăng chém lên quang tráo.

Đao này kiểu dáng kỳ lạ, rộng không quá hai ngón tay, thân mỏng như tờ giấy, huyết quang chớp động một cách yêu dị.

Quang tráo sau khi nhoáng lên một cái thì liền vỡ vụn. Huyết đao thuận thế trực tiếp chém lên trên mặt Nguyên Cương Thuẫn

Trên thuẫn quang mang chợt loé, mặt thuẫn trở lên bóng loáng giống như một chiếc gương. Nhất thời huyết quang cùng ngân quang loé lên đan xen lẫn nhau, giằng co tại chỗ nhau.

Hàn Lập thần sắc hoà hoãn, trong lòng vừa định buông lỏng, lúc này huyết đao lại không chút dấu hiệu báo trước, bất ngờ uốn cong lại, giống như một con độc xà vòng qua theo một bên cạnh cương thuẫn đi tới, động tác lưu loát quỉ dị, cơ hồ làm cho người ta khó có thể tin được

Hàn Lập giống như bị độc xà cắn, thân hình chợt bắn nhanh về phía sau, đồng thời mười đầu ngón tay nhằm vào huyết đao không ngừng đánh tới

"Phanh … phanh …"

Những tiếng động liên tiếp vang lên. Hơn mười đạo kiếm khí màu xanh liên tiếp bắn ra, lại bị các đạo phong nhận của huyết đao toàn bộ đánh tan. Mà lúc này huyết đao ngay cả một chút dừng lại cũng không có lao thẳng tới trước người Hàn Lập.

Hàn Lập sắc mặt trắng bệch, chợt há mồm, phun ra một vật đang được trong một đoàn thanh quang từ trong miệng bay ra.

"Keng" một tiếng giòn tan vang lên, huyết đao lại không thể tiếp tục chém được vật kỳ lạ đang được vây trong thanh quang, rốt cuộc đã bị cản lại.

Vật được vây trong thanh quang bao đang chậm rãi chuyển động chính là Hư Thiên Đỉnh!

"Di" Xa xa trong bóng đêm truyền đến một thanh âm của người mang đầy vẻ kinh ngạc.

Mà Hàn Lập nhân cơ hội này, sau lưng hiện ra Phong Lôi Sí, hai cánh mở ra, lập tức điện quang chớp động đã hiện ra tại chỗ cách đó hơn mười trượng; sau đó khoát tay một cái, Nguyên Cương Thuẫn cùng Hư Thiên Đỉnh lập tức bay vụt tới trước người.

Lúc này ở phụ cận một đám huyết quang lại không chút khách khí từ bốn phương tám hướng nhất tề hướng về phía Hàn Lập lao tới mang theo mùi tinh khí nồng nặc, cơ hồ làm cho người ta không thể hít thở nổi.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng hai tay bắt quyết niệm thần chú, trên thân nổi lên một tiếng lôi minh, một tầng kim sắc điện hồ nháy mắt hiện ra. Xung quanh bốn phía huyết quang khi bị tầng điện quét qua nhất thời đều tán loạn, làm cho huyết quang vô phương tiếp cận Hàn Lập

"Ích Tà Thần Lôi!" Trong bóng tối người nọ nhìn thấy tình hình này, càng thêm kinh hãi, biết rằng lần này mình đã đụng phải một đối thủ khó giải quyết.

"Tứ tán chân nhân?" Hàn Lập hướng mắt nhìn bóng người ở phía xa xa kia, trong miệng lạnh lùng nói một câu.

Người nọ cũng không có trả lời, huyết đao phát ra từng trận vù vù (ông minh), đột nhiên mảng huyết quang hướng hắn công kích nhất thời nhanh chóng quay về. Sau đó trong bóng đêm chợt thấy một bóng người nhoáng lên một cái, hoá thành một đạo hồng quang hướng xuống phía dưới phi độn mà đi, sau một lát đã biến mất trong bóng đêm dầy đặc không thấy đâu nữa.

"Đạo hữu không sao chứ!"

Màn đánh lén vừa rồi chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt, Khuê Linh phảng phất cảm thấy việc xảy ra quá bất ngờ nên không kịp ra tay. Giờ phút này cảm thấy lo sợ bất an tiến tới hỏi một câu, sợ Hàn Lập có ý trách cứ.

"Không sao cả, quả nhiên có vài phần giống Ma Long Nhận, nếu không phải cương thuẫn của ta có thể ngăn chặn cùng phản hồi một bộ phận công kích, bảo vật bình thường chỉ sợ sớm đã bị chém ra làm hai rồi" Hàn Lập bình tĩnh nói, đưa tay ra lấy Nguyên Cương Thuẫn cầm vào trong tay, đưa đến trước mặt nhìn thoáng

qua.

Thấy trên mặt cương thuẫn lúc này xuất hiện một vết đao ngân thật sâu.

Hàn Lập khoé mắt không khỏi nheo lại, ánh mắt mang vẻ âm trầm.

Linh lực trong tay không ngừng trút vào cương thuẫn, trên mặt cương thuẫn ngân quang lưu chuyển, vết đao ngân dưới sự lưu chuyển của linh quang dần dần khép lại rồi biến mất. Hàn Lập lật tay đem cương thuẫn thu hồi, sau đó miệng hé ra hút Hư Thiên Đỉnh vào trong miệng.

"Hàn đạo hữu, không biết có nhìn rõ được diện mạo của tên kia hay không!" Khuê Linh nhịn không được hỏi một câu

"Không rõ, tên kia cả người đều được linh quang che phủ, ta cũng không có khả năng nhìn xuyên thấu qua linh quang nên cũng không rõ đối phương rốt cuộc có phải là Tứ tán chân nhân hay không. Nhưng tu vi của đối phương đích xác cũng không có quá cao." Hàn Lập chậm rãi nói, sau đó cúi đầu nhìn xuống toà kiến trúc cao lớn đen tuyền ở phía dưới, hai mắt nheo lại trầm ngâm không nói gì.

Khuê Linh cũng không biết Hàn Lập đang cân nhắc chuyện gì, tuy rằng rất muốn ngay lập tức đi xuống, nhưng cũng chỉ có thể lẳng lặng đứng một bên chờ.

"Khuê đạo hữu! Chuyện vừa nãy ngươi do dự, ta coi như là lần đầu tiên xảy ra, có thể bỏ qua. Nhưng hy vọng lần sau, tại thời điểm nên phải ra tay, trong lòng không nên tồn tại những ý nghĩ khác trong đầu." Hàn Lập cũng không có ngẩng đầu lên rồi thản nhiên nói, sau đó cũng không chờ Khuê Linh giải thích, liền hoá thành một đạo thanh quang lao thẳng xuống phía dưới bay đi.

Xấu phụ đầu tiên là trong lòng kinh hãi, nhưng thấy Hàn Lập có vẻ sẽ không gây bất lợi đối với nàng, trong lòng cũng cảm thấy buông lỏng, nhưng người thì nhất thời đứng nguyên tại chỗ, trên mặt lúc trắng lúc đỏ thay đổi liên tục, biết mình vừa rồi trong lòng còn tồn tại một chút tâm tư gây rối, rốt cuộc do một bộ phận tinh hồn đang bám vào bản mệnh bài trong tay đối phương nên bị đối phương cảm ứng được.

Một lúc lâu sau, xấu phụ cười khổ một tiếng, rồi bất đắc dĩ hoá thành một đạo độn quang hướng Hàn Lập đuổi theo

Hàn Lập lúc này đang đứng trên một cái bình đài hình vuông thật lớn, bất động thanh sắc đánh giá bốn phía.

Trừ bỏ một thềm đá hướng xuống dưới ở trong một góc tối tăm cách đó không xa, ngoài ra vẫn chưa lối vào nào khác.

"Trấn tháp! Tựa như nơi này không giống tháp!" Hàn Lập thì thào nói hai câu. Lúc này Khuê Linh cũng vừa phi thân tới đứng ở phía sau hắn, vừa nghe thấy Hàn Lập nói vậy, liền bước lên phía trước giải thích.

"Đạo hữu không biết, trấn tháp này cùng với bảo tháp của thế tục không giống nhau. Cổ tu sĩ lúc xây dựng tháp này có chút đảo ngược, đỉnh tháp thì hướng xuống dưới còn chân thì lại ở bên trên. Mà yêu ma bị giam ở trong tháp càng xuống phía dưới lại càng lợi hại."

"Thì ra là thế!" Hàn Lập cảm thấy giật mình gật gật đầu, lại tiếp tục nhìn ra bốn phía xung quanh, giống như không chút để ý vừa rồi hắn đã cảnh cáo đối với xấu phụ này, vẻ mặt cũng không có cái gì khác thường.

Việc này ngược lại khiến cho trong lòng Khuê Linh đối với Hàn Lập càng thêm kiêng kị.

Đưa tay ném ra một viên Nguyệt quang thạch phiêu phù ở trên đỉnh đầu, Hàn Lập gọi Khuê Linh một tiếng, rồi bước lên thềm đá, hai người rốt cục cũng tiến nhập vào trong Trấn Ma Tháp

Mấy tầng đầu của Trấn Ma Tháp phi thường to lớn, cũng vô cùng yên tĩnh, ngay cả một bóng quỉ ảnh cũng không có, hiển nhiên là đã bị những tu sĩ tiến vào trước đó giết chết không còn một mảnh.

Chính là càng tiến vào dấu vết đánh nhau cũng càng nhiều hơn. Xem ra vì không cho người khác tiến nhập tiếp vào tầng phía dưới, nên sự tranh đấu giữa các tu sĩ này càng thêm kịch liệt.

Sau khi tiến vào tầng thứ ba, thì xuất hiện thi thể của một tên mặc quần áo hộ vệ bên cạnh một cây cột đá. Hàn Lập đứng ở bên cạnh xem xét một lúc lâu, rốt cuộc xác định mình không biết người này, xem ra là người của nhóm tu sĩ Diệp gia.

Chẳng qua người này thiên linh mở rộng do nguyên anh xuất khiếu gây ra, nhưng cũng không biết có thành công chạy thoát hay không. Hay là trong lúc hỗn loạn đã bị người giết chết.

Tiếp tục đi xuống tầng thứ tư, tại tầng này cũng không có phát hiện thêm cái gì. Nhưng khi tiến vào tầng năm lại thấy thêm hai cỗ thi thể nữa. Trong đó có một cỗ toàn thân xanh biếc, giống như trúng phải kỳ độc mà chết, bộ mặt phù thũng (NB: mặt sưng to, biến dạng) sớm đã không nhìn ra tướng mạo vốn có. Một cỗ thi thể khác lại chính là tên đại hán tu sĩ trong nhóm tán tu mà lúc trước Hàn Lập để ý. Chẳng qua lúc này chiếc đầu của hắn bị rơi sang một bên còn thân thể đã bị ai đó dùng phi kiếm chém thành bảy tám mảnh.

Nhìn vẻ mặt đại hán vẫn còn hiện lên bộ dáng đầy kinh ngạc, tựa hồ trước khi chết vẫn không hiểu mình tại sao lại bỏ mạng ở nơi này.

Hàn Lập tuy rằng trong lòng đầy kinh hãi, nhưng cũng không có vì vậy mà dừng lại không đi tiếp. Sau khi tiện tay đem thi thể hoá thành tro tàn, liền ngưng trọng mang theo Khuê Linh cùng tiến vào tầng thứ sáu.

Kết quả khi vào đến tầng này hắn gặp phải một người không ngờ còn sống, đó là một cung trang nữ tử đang bị phong ấn trong một khối băng thật lớn.

Chính là Bạch Dao Di.

Nữ tử lúc này một tay đang bắt quyết niệm thần chú, còn tay kia đang cầm một thanh phi kiếm trong suốt, hai mắt thì khép hờ.

Nếu không phải cách lớp băng có thể cảm ứng được một tia dao động linh khí mỏng manh thì thoạt nhìn, khuôn mặt nàng lúc này đang tái nhợt dị thường, Hàn Lập cơ hồ nghĩ rằng nữ tử này cũng đã sớm bỏ mạng rồi.

Hắn cũng không có vội vàng phá giải phong ấn ngay, mà là cẩn thận dùng thần thức đảo qua một lần, sau khi không phát hiện thêm cái gì khác lạ, mới nhẹ nhàng nhấc tay hướng lên khối băng ấn một cái.

"Phốc xuy" một tiếng, một tầng tử sắc hoả diễm từ lòng bàn tay phun ra đem khối băng bao vào trong, sau đó khối băng vốn cực lớn này, trong nháy mắt hàn khí đã bị Băng diễm hấp thu gần hết.

Trong nháy mắt, khối băng nhanh chóng thu nhỏ lại. Một lát sau, Bạch Dao Di cuối cùng cũng được thả ra khỏi khối băng lớn.

Sau khi một tầng hàn băng cuối cùng trên nữ tử biến mất, Bạch Dao Di lông mi khẽ chớp chớp hai cái, sau đó hai mắt liền mở ra.

Kết quả liếc mắt một cái liền nhìn thấy Hàn Lập đang đứng ở phía trước. Nguyên bản ngọc dung đang có chút khẩn trương, nhất thời buông lỏng.

"Nguyên lai là Hàn huynh, ta còn tưởng rằng là người khác!" Nữ tử suy yếu khẽ cười, tựa hồ hiện giờ nguyên khí tổn hao cũng không ít.

"Ta nhớ không lầm thì Bạch đạo hữu tu luyên chính là công pháp Băng thuộc tính, không biết vì sao lại tự đóng băng lên chính bản thân mình vậy?" Hàn Lập hơi khẽ nhíu mày, nhìn lên khuôn mặt của nữ tử, chậm rãi hỏi.

------oOo------

Chương 1031: Bát linh thước

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bản thân ta quả thật đã bị trọng thương. Vì cự địch đã phải mang bản mệnh phi kiếm cùng huyền băng hàn khí thả ra. Lúc ấy thật hỗn loạn, những người khác cùng với những kẻ đả thương ta bởi vì muốn mau chóng tiến vào tầng tiếp theo cho nên ta mới may mắn tránh được một kiếp.

Bạch Dao Di vội nói, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Ồ, vậy sao. Nghe đạo hữu nói thì dường như ngươi cũng không biết người xuất thủ!

Hàn Lập nhíu mày, hỏi một câu.

Người nọ chắc hẳn phải thuộc nhóm tu sĩ kia. Lúc ấy ta đang cùng một tên khác đối chiến bất phân thắng bại thì bị người nọ âm thầm đánh lén. Huyền băng này biến thành cự băng. Trừ phi là hậu kỳ tu sĩ tự mình ra tay phá đi, nếu không trong nhất thời nửa khắc không thể phá vỡ. Tuy nhiên ta lại bị trọng thương, cũng không cách nào phá vây mà ra. Thật may mắn gặp được Hàn đạo hữu xuất thủ cứu giúp. Nếu không để một lúc nữa hậu quả hẳn không chịu nổi. Hàn huynh ra tay thật lợi hại, chỉ giơ chân nhấc tay đã đem hàn khí này phá vỡ.

Trên mặt Bạch Dao Di hiện lên một tia dị sắc.

Không có gì, chỉ là nhấc tay nhấc chân mà thôi. Không biết Bạch đạo hữu đến đây như thế nào?

Hàn Lập lơ đãng hỏi.

Lúc ấy ta cùng Phú đạo hữu chia tay Hàn huynh. Chúng ta đi tìm kiếm một số chỗ ở Côn Ngô sơn, cũng thu hoạch được một ít. Bọn ta đã muốn rời đi nhưng tuyệt đối không ngờ ở bên trong

Trấn Ma tháp lại đột nhiên xuất hiện thiên tượng dị bảo kinh người như vậy. Cũng bởi vì lòng tham của hai người chúng ta xuất hiện, ma xui quỷ khiến thế nào lại chạy đi tham gia. Kết quả nửa đường gặp phải rất nhiều tu sĩ cùng nhau chạy tới Trấn Ma tháp. Bên trong lại có Âm La Tông chờ sẵn, cũng có một tu sĩ khác mở ra phong ấn, còn có Ngân Sí Dạ Xoa cùng vài tên tán tu. Kì thật lúc đó nhìn thấy nhiều tu sĩ đại thần thông ở giữa sân như vậy, hai người chúng ta đã thấy hối hận, muốn rời đi. Nhưng lúc ấy có người công kích hai chúng ta. Cứ như vậy chúng ta bị quấn vào trong đó. Ta bị người đuổi giết, phải chạy tới nơi này. Nhưng không thấy bóng dáng Phú đạo hữu ở trên đường, xem ra đã tìm được cơ hội thoát khỏi trận hỗn loạn này.

Bạch Dao Di vô cùng thức thời, đem những gì mình đã trải qua nói với Hàn Lập. Đồng thời ánh mắt dừng lại trên người Xấu phụ, đánh giá vài lần. Sắc mặt có chút bất an.

Hiển nhiên nàng cảm ứng được yêu khí đáng sợ trên người Khuê yêu thú.

Bạch đạo hữu không cần băn khoan. Khuê Linh đã đáp ứng cùng ta liên thủ. Nếu không Hàn mỗ chỉ có một mình, làm sao dám đến đây.

Hàn Lập nhìn thấy vẻ kinh nghi của nàng, mỉm cười nói.

Khuê Linh lúc này cũng mỉm cười.

Hóa ra là như vậy. Tài trí của Hàn huynh thật hơn hai kẻ hồ đồ chúng ta!

Bạch Dao Di tuy không tin xấu phụ cùng Hàn Lập có quan hệ như bọn họ nói nhưng trong lòng cũng buông lỏng.

Tuy nhiên trên đường tới đây ta đã thấy Phú đạo hữu. Hắn đã ngã xuống.

Hàn Lập nghiêm sắc mặt, nói ra tin tức lão giả họ Phú ngộ hại.

Phú đạo hữu đã bỏ mình?

Bạch Dao Di chấn động. Trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ.

Ta đã đem thân thể xử lý một chút. Ngay cả nguyên anh cũng không có chạy thoát. Đúng rồi, vừa rồi ngươi ở trong băng, có cảm ứng được người nào đi qua nơi này không.

Hàn Lập đột nhiên nhớ tới người trong tay cầm đao kia, hàn quang trong mắt chợt lóe lên.

Những người khác?

Không cảm ứng được. Sao thế, chẳng lẽ có tu sĩ khác vào được sao?

Bạch Dao Di ngẩn người ra, không biết vì sao Hàn Lập lại hỏi như vậy.

Nếu như vậy không có việc gì. Bạch đạo hữu nguyên khí bị hao tổn không nhỏ. Hiện tại không biết có tính toán gì? Không biết xuất phát từ lo lắng gì, Hàn Lập trầm ngâm một, cũng không có đem việc Tứ Tán chân nhân nói ra, mà quay đầu nhìn tầng cửa, hỏi nàng một câu.

Mặc kệ nơi này còn có bảo vật như thế nào, ta cũng không có vọng tưởng nữa. Ta chuẩn bị lập tức rời đi. Ở bên ngoài chờ khe hở một lần nữa mở ra.

Bạch Dao Di nói không chút lưỡng lự.

Như vậy cũng tốt. Ta cùng Bạch đạo hữu chia tay ở đây. Tại hạ đối với bảo vật này còn có chút hứng thú.

Đối với việc Bạch Dao Di muốn rời đi, Hàn Lập không cảm thấy ngạc nhiên, cũng nói lời cáo từ.

Nếu Hàn huynh tin tưởng như vậy, thiếp thân cũng không khuyên nhiều. Bảo trọng.

Bạch Dao Di nghe xong Hàn Lập nói như vậy, cười khổ một tiếng

nói.

Bạch đạo hữu cũng bảo trọng! Hai tay Hàn Lập ôm quyền, thân hình nhoáng một cái đã thấp thoáng ở phía xa.

Khuê Linh không nói gì, đi theo phía sau. Bạch Dao Di nhìn theo, khẽ thở dài một tiếng, lập tức lấy trong túi trữ vật ra một bình thuốc, đổ ra một viên đan dược màu đỏ để dùng.

Đi xa hơn 20 trượng, Hàn Lập dường như nhớ ra điều gì đó, bỗng nhiên quay đầu hỏi lại một câu từ phía xa xa.

Bạch đạo hữu. Hàn mỗ từ lâu đã nghe thanh danh Tiểu Cực Cung. Nếu may mắn muốn đi bái phỏng một lần.

Hàn huynh trêu cười rồi. Bổn cung đương nhiên hoan nghênh Hàn đạo hữu tới.

Bạch Dao Di ngẩn người một lát rồi lập tức mỉm cười trả lời.

Có những lời này của Bạch đạo hữu, Hàn mỗ yên tâm rồi.

Hàn Lập cười, cũng không quay đầu lại, rời đi.

Bạch Dao Di chờ thân hình Hàn Lập biến mất ở lối vào, khuôn mặt tươi cười dần thu liễm lại, trên khuôn mặt xuất hiện sự trầm ngâm.

Nàng tuy rằng sảng khoái đáp ứng như vậy nhưng cũng ngạc nhiên không biết vì sao Hàn Lập lại muốn đến Tiểu Cực Cung.

Tầng thứ bảy chính là chỗ lúc lúc trước mấy người đại chiến Lệ quỷ. Lúc này trống rỗng không một bóng người.

Hàn Lập cùng Khuê Linh tìm được một thạch thất nhỏ thông lên tầng 8. Hắc bạch hai tiểu hình truyền tống trận rõ ràng ở chỗ này.

Nhìn truyền tống trận trước mắt, Hàn Lập sờ sờ cằm, mắt lộ ra vẻ cân nhắc.

Ngân Nguyệt. Ngươi phải làm gì? Hai truyền tống trận này đều là truyền tống trận cự ly ngắn, có thể là đi tới tầng tiếp theo. Không phải có đồ vật gì gọi ngươi sao. Ngươi có thể cảm ứng được gì hả.

Hàn Lập dùng thần thức hỏi Ngân Nguyệt.

Thật kì quái. Ta thấy hai truyền tống trận này có gì đó rất quen thuộc. Chẳng qua cái màu trắng kia có cảm giác mạnh hơn một chút.

Ngân Nguyệt chậm rãi trả lời.

Như vậy là đủ. Chúng ta sử dụng truyền tống trận này. Cái màu đen kia ẩn chứa một cỗ tà khí, làm cho ta không thoải mái.

Im lặng trong chốc lát, Ngân Nguyệt bình tĩnh nói.

Tiếp theo, Hàn Lập không nói lời nào, đi vào trong truyền tống trận màu trắng. Khuê Linh thấy Hàn Lập làm như vậy, cũng không hỏi nhiều, đi vào.

Một đạo pháp quyết đánh vào pháp trận, quang mang lóe lên, bọn họ biến mất trong bạch quang.

Thần hình vừa xuất hiện ở tầng thứ 8, Hàn Lập cùng Khuê Linh đồng thời hình thành một cương thuẫn phía trước, một người trong nháy mắt hiện ra chiến giáp màu đỏ.

Dù sao cũng không biết bên này truyền tống trận có người ôm cây đợi thỏ hay không, dựa vào sự lịch duyệt của hai người cũng không mắc phải sơ sót này.

Vẫn chưa có công kích nhưng từng tràng tiếng gầm rú giống như sóng gầm truyền đến. Vừa rời khỏi truyền tống trận, Hàn Lập đưa mắt nhìn quanh bốn phía. Nhất thời ngẩn cả người.

Tình hình trước mắt thật sự rất hỗn loạn.

Trên không trung, phi kiếm, pháp bảo bay đầy trời. Linh quang bạo liệt, độn quang bay vùn vụt.

Hàn Lập vội vàng đảo qua, liền thấy hơn mười đạo nhân ảnh. Trong đó có Ngân Sí Dạ Xoa, tu sĩ họ Từ, Thiên Lan thánh nữ cùng với hai nàng Hóa Tiên tông ở trong đó. Ngoài ra còn có vài gương mặt tu sĩ xa lạ. Xem ra là Diệp gia tu sĩ.

Hoàn toàn không có bóng dáng đám người Cát Thiên Hào. Không biết ở giữa đường có bị ai tiêu diệt hay không. Nhưng hiện tại chưa thấy đến.

Giờ phút này các tu sĩ vẫn chưa công kích nhau mà phân tán ở bốn phía của cung điện. Phụ cận cung điện có một cự trận lớn cùng hơn mười tế đàn. Mỗi một tế đàn đều có một người đá bằng ngọc cao vài trượng. Những người đá này mặc kim giáp, hai tay cầm kim sắc cự nhận thật lớn. Tất cả đều rất sống động. Chúng phối hợp với cấm chế, bổ ra từng đạo kim quang dài, cùng tấn công các tu sĩ. Ánh mắt của những tu sĩ ở phụ cận không dừng ở những Thạch Khôi Lỗi này mà không ít người vừa công kích vừa thỉnh thoảng nhìn lên phía trên cung điện.

Ở phía trên cung điện hơn 10 trượng có chiếc thước kì lạ đang lơ lửng, tỏa ra linh quang màu xanh nhạt.

Thước này dài nửa thước, kiểu dáng cổ xưa, chậm rãi chuyển động không ngừng.

Nếu là như vậy, chỉ là một kiện bảo vật bình thường. Sẽ không có gì đáng ngạc nhiên, cũng không dẫn tới sự chú ý của nhiều tu sĩ như vậy. Mấu chốt là sau khi mộc thước chuyển động một vòng, phụ cận liền hiện lên vô số đóa hoa sen màu bạc, nửa thật nửa giả, chậm rãi hiện ra. Ở trong hoa sen còn có ảo ảnh những linh thú lớn nhỏ không đồng nhất, như ẩn như hiện, ngửa đầu phát ra tiếng kêu, dường như tế bái thước này.

Giác thú. Bát kỳ lộc. Kim lân giao… …

Hàn Lập sau khi phân biệt, không khỏi hít một hơi linh khí thật sâu.

Đó là linh ảnh. Nhưng một trong số đó không phải thượng cổ đại danh yêu thú!

Bát Linh Thước! Không nghĩ tới Côn Ngô tam lão lại đem linh bảo này tới linh giới!

Hàn Lập chưa kịp phản ứng, Khuê Linh đứng một bên lẩm bẩm nói.

"Bát Linh.""

Hàn Lập nhất động.

Bát Linh Thước cũng là một trong những thông thiên linh bảo đứng đầu. Chỉ là ở thời xa xưa cũng không được vận dụng nhiều cho nên thanh danh của bảo vật này không nổi. Nhưng nếu có thể trở thành Thông thiên linh bảo, uy lực khẳng định không phải nhỏ.

Ngân Nguyệt chậm rãi nói

Như thế nào. Ngươi không sao chứ.

Hàn Lập nhíu mày, nhận thấy sự khác thường trong thanh âm của Ngân Nguyệt.

Không biết. Rất kì quái. Rõ ràng lúc đầu ta không biết bảo vật này. Nhưng vừa rồi trong đầu lại hiện ra một chút tin tức về bảo vật này. Hơn nữa cung điện kia giống như có cái gì đó đang gọi ta về. Không. Không phải đồ vật này. Cũng không phải người thân cận đang gọi ta về. Đó là một nửa khác của ta.

Ngân Nguyệt dường như thần thức hoảng hốt, nói năng có chút lộn xộn.

Hàn Lập nhướng mày, đang muốn cẩn thận nghe Ngân Nguyệt nói gì đó thì đám người thanh niên họ Từ cùng Ngân Sí Dạ Xoa và mấy yêu vật đều phát hiện Hàn Lập đã đến. Nhất thời hơn mười ánh mắt thù hằn hoặc kinh nghi đồng thời nhìn tới.

Trong lòng rùng mình, Hàn Lập tự nhiên không có cố hỏi Ngân

Nguyệt cái gì. Tinh quang trong mắt lóe lên, bước ra khỏi truyền tống trận, tiếp theo đó thân hình bay lên.

------oOo------

Chương 1032: Liên thủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không nghĩ tới Hàn đạo hữu còn dám xuất hiện ở nơi này, Từ mỗ thật sự bội phục. Thanh niên cười lạnh một tiếng, đưa tay bắn ra một đạo ngân quang, đem thạch nhân trước mặt đánh nát, rồi mở miệng nói.

Sao lại không dám tới. Hiện tại linh bảo ở trước mặt, đạo hữu còn tâm tư tìm tại hạ gây phiền toái sao!

Hàn Lập trả lời một câu, ánh mắt thoáng nhìn qua.

Chỉ thấy bạch quang ở trên tế đàn chợt lóe lên, thạch nhân bị đánh nát kia chậm rãi ngưng tụ lại như lúc ban đầu, cũng tiếp tục huy động kim nhận trong tay, xuất ra đao quang đánh về phía không trung. Trong lòng hắn có chút kinh ngạc!

Nghe xong những lời này của Hàn Lập, vị đại tiên sư Thiên Lan thảo nguyên chợt hiện lên sát khí trên mặt, đang muốn nói gì đó nhưng Ngân Sí Dạ Xoa ở phía xa mở hai cánh ra, thản nhiên nói:

Các hạ chẳng lẽ đã quên ân oán cùng tại hạ. Tuy rằng bảo vật trước mắt, ta cũng cũng không ngại xử lý một chút ân oán cá nhân trước.

Lời này vừa dứt, Sư cầm thú cũng cúi đầu phát ra tiếng kêu, tỏ vẻ uy hiếp.

Thật sao?

Hàn Lập nghe xong những lời này, không chút sợ hãi, mỉm cười.

Khuê Linh ở bên cạnh tiến lên, đứng sóng vai cùng Hàn Lập.

Điều này làm cho khuôn mặt của Ngân Sí Dạ Xoa khẽ thay đổi.

Khuê đạo hữu, ngươi có ý gì? Vì sao lại ở cùng một chỗ với nhân loại tu sĩ này?

Ý gì? Ngươi đã biết mà vẫn còn giả bộ hồ đồ. Lão nương bị các ngươi lợi dụng, chỉ lo bản mệnh bài của mình, mặc kệ sống chết của lão nương. Hiện tại bản mệnh bài của ta đang ở trên tay người khác, không muốn hồn phi phách tán thì chỉ còn cách nghe lệnh làm việc.

Hai mắt Khuê Linh chợt lóe hung quang, đột nhiên chỉ vào Ngân Sí Dạ Xoa ở phía xa, chửi ầm lên.

Màn này làm cho tất cả các tu sĩ đều ngạc nhiên.

Ngân Sí Dạ Xoa lộ ra vẻ xấu hổ. Sư cầm thú ở một bên đang gầm nhẹ cũng lập tức ngậm miệng lại.

Lại nói tiếp, tam yêu này sống đã lâu, tự nhiên cũng có giao tình với nhau. Có thể nói nhị yêu thật ra cũng muốn giúp xấu phụ này lấy lại bản mệnh bài.

Nhưng tình hình lúc ấy rất đặc thù, bọn họ có thể cướp lại bản mệnh bài của mình đã là may mắn lắm rồi. Thật sự không thể bận tâm tới bản mệnh bài của Khuê Linh. Huống hồ Hàn Lập cũng không phải là kẻ khôn lỏi. Bảo vật vừa tới tay đã lập tức li khai. Bọn họ lại bị vây khốn ở tứ tượng xích, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hàn Lập chạy trốn.

Khuê đạo hữu yên tâm, hai người chúng ta sẽ giúp ngươi đoạt lại bản mệnh bài.

Ngân Sí Dạ Xoa khôi phục lại thần sắc như lúc ban đầu, nhìn chằm chằm vào Hàn Lập rồi nói.

Đã tới tình cảnh này, nói như vậy còn được gì nữa. Lão nương hiện tại không thể không nghe lệnh, nếu các ngươi chống lại người kia, cũng đừng trách ta hạ thủ không lưu tình.

Khuê Linh căn bản không nhận tình, trừng mắt nói.

Ngân Sí Dạ Xoa nghe vậy cười khổ một tiếng, không có nói gì nữa nhưng hung hăng nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập thần sắc như thường, như không thấy việc đó, trong lòng đồng thời cũng quyết định chủ ý. Nếu như Ngân Sí Dạ Xoa thực sự tìm mình gây phiền toái, không thể để Khuê Linh cùng hắn chống lại.

Hàn đạo hữu, không biết kết quả trận chiến với Càn lão ma như thế nào. Lão ma này cho tới bây giờ còn chưa có xuất hiện, hay là hắn đã mất mạng trong tay đạo hữu?

Mộc phu nhân của Hóa Tiên Tông bỗng nhiên cười nói.

Lời này làm cho tất cả các tu sĩ khác đều động dung.

Hóa ra lúc ở Bắc Cực Nguyên Quang, người rình coi trận chiến của chúng ta là phu nhân. Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của phu nhân.

Nghe thấy phụ nhân hỏi một cách không hảo ý như vậy, khóe mắt Hàn Lập khẽ giật, lập tức đảo qua đối phương cùng nữ tử xinh đẹp bên cạnh đối phương rồi hỏi.

Ở đây không biết hai người chúng ta cũng chỉ có Hàn huynh. Thiếp thân xuất thân từ Nam Cương Hóa Tiên Tông, cũng có thể xem như là nửa địa chủ ở nơi này. Nhưng thật ra gương mặt Hàn huynh rất xa lạ, không phải Đại Tấn tu sĩ chúng ta?

Mộc Phu nhân trang điểm xinh đẹp, thân hình hấp dẫn, gương mặt bình thương nhưng có thêm vài phần phong tình, ở sâu trong hai mắt là sự lạnh lẽo.

Lai lịch của tại hạ dường như không quan hệ gì tới sự tình trước mắt. Thật ra Hàn mỗ khi ở Côn Ngô điện đã được nhị vị đạo hữu chiếu cố một phen. Về phần Càn huynh chỉ cùng tại hạ luận bàn một chút mà thôi, cuối cùng cũng rời đi. Càn đạo hữu còn chưa có đến đây sao? Hàn mỗ còn tưởng rằng hắn đã tới trước.

Hàn Lập nói mặt không đổi sắc khiến cho Khuê Linh đứng ở bên cạnh nghe thấy, trong lòng không biết nói gì.

Trong lòng Mộc phu nhân mặc dù còn có chút hoài nghi nhưng nếu nói Hàn Lập có thể đánh chết đại danh đỉnh đỉnh Càn lão ma kia thì nàng cũng không thể nào tin được. Cho nên sau khi nghe Hàn Lập trả lời như vậy, chỉ che miệng cười, không nói gì nữa

Một vài tên tu sĩ gương mặt xa lạ khác thấy vậy cũng bắt đầu coi trọng người mới xuất hiện là Hàn Lập. Nháy mắt lui về phía sau một chút, đình chỉ công kích pháp trận Thạch Khôi Lỗi.

Trong đó một gã nguyên anh hậu kỳ nho sinh mặc áo bào trắng, ánh mắt chợt lóe lên, môi khẽ nhúc nhích truyền âm cho Hàn Lập.

Vị đạo hữu này, dường như người cũng những người ở đây có chút ân oán. Tại hạ là Diệp gia đại trưởng lão, chấp chưởng nhất mạch Đại Tấn hoàng tộc. Đạo hữu có hứng thú cùng Diệp gia liên thủ không. Diệp gia chúng ta chỉ cần chuôi bát linh thước này, toàn bộ các bảo vật khác trong cung điện thuộc về đạo hữu. Không biết ý đạo hữu thế nào?

Hàn Lập nghe xong những lời này thấy thật hấp dẫn nhưng trên mặt không lộ ra vẻ gì, cũng không trả lời gì.

Đạo hữu đừng nghĩ Diệp gia chúng ta có lòng tham, cho dù đạo hữu may mắn có được bảo vật này, nhưng thế đơn lực yếu, cũng không giữ được lâu đâu.

Nho sinh vừa thấy Hàn Lập trầm ngâm liền nói tiếp.

Hơn nữa còn có thể sử dụng cao giai yêu thú, mượn sức của chúng.

Hàn Lập cuối cùng cũng động dung, mở miệng truyền âm:

Diệp gia các ngươi là đệ nhất thế gia của Đại Tấn, cần gì một ngoại nhân như ta giúp đỡ. Hơn nữa không phải các ngươi có hai gã đại tu sĩ cũng tiến vào trong núi này sao? Không biết một vị khác đang ở chỗ nào?

Ánh mắt Hàn Lập chớp động, nhìn qua vài tên tu sĩ xa lạ kia. Bên trong cũng không có kẻ nào giống như Cổ Ma hóa thân thành, trong lòng tuy có buông lỏng đôi chút nhưng lại càng thêm kiêng kị hơn.

Không thể tưởng được, Hàn huynh lại biết tường tận về những người Diệp gia chúng ta tới đây. Không dối gạt đạo hữu, vị trưởng bối kia của tại hạ hẳn là đang ở trong tháp. Mặc dù không có liên lạc được với hắn nhưng ta tin tưởng tới thời điểm mấu chốt hắn nhất định sẽ ra tay. Nói không chừng hắn đã lẻn vào bên trong cung điện không chừng!

Nho sinh rùng mình trong lòng, trong miệng lại cười hắc hắc.

Thật sao? Nếu trong cung điện không có vật gì, chẳng phải tại hạ mất công vô ích, đắc tội với những người khác sao.

Hàn Lập trầm ngâm một chút rồi trả lời.

Điều này rất đơn giản. Tại hạ ở cũng chiếm được một vài kiện bảo vật có uy lực không nhỏ ở Côn Ngô Sơn, nếu đạo hữu không có thu được bảo vật, tại hạ nguyện ý đem chúng tặng cho Hàn huynh. Hàn huynh nếu sợ đắc tội những người khác, Diệp gia chúng ta có thể ở phía sau tiếp nhận đạo hữu làm khách khanh trưởng lão hoặc cấp cho đạo hữu trăm vạn linh thạch.

Nho sinh áo bào trắng thấy Hàn Lập có chút động tâm, vội vàng đem những điều kiện tốt nói ra.

Phải biết rằng bởi vì hắn không thấy bóng dáng quái nhân đầu to cùng vài tên Diệp gia tu sĩ khác, trong lòng cũng cảm thấy lo âu, cảm thấy sự tình nằm ngoài tầm tay nên mới không tiếc vốn liếng mượn sức Hàn Lập, một kẻ dường như là tu sĩ ở ngoài Đại Tấn.

Vị trí khách khanh trưởng lão kia thì quên đi nhưng trăm vạn linh thạch kia Hàn mỗ thấy thật hứng thú. Cùng lắm thì sau đó tại hạ lập tức rời Đại Tấn là được.

Hàn Lập hơi cân nhắc rồi khẽ cười, đáp ứng.

Như thế tốt lắm. Diệp mỗ sẽ thực hiện theo ước định. Lát nữa đạo hữu hành sự tùy theo hoàn cảnh là được.

Nho sinh áo bào trắng dường như vô cùng vui sướng

Ngươi thật sự muốn đem Bát Linh Thước này cho hắn?

Ngân Nguyệt cùng Hàn Lập tâm thần tương thông, nghe được hết những lời đối thoại của Hàn Lập với vị nho sinh, nhịn không được bèn hỏi một câu.

Để lại? Chắc chắn rồi. Ta và hắn chỉ đạt thành một cái ước định miệng mà thôi. Cái loại hiệp định này không có gì bảo đảm hắn và ta không thực hiện. Chẳng qua hiện tại Diệp gia đang ở thế yếu, mà ta cũng cần có người giúp ta kiềm chế những người khác một chút. Chỉ vậy thôi.

Hàn Lập thong thả nói với Ngân Nguyệt.

Ta nghĩ là! Chỉ cần có thể phá được đại trận, đến lúc đó ai có thể có được Bát Linh Thước hãy dựa vào thần thông của mình!

Ngân Nguyệt thở dài nói.

Hàn Lập mỉm cười không nói gì. Bởi vì khi vị nho sinh áo bào trắng nhắc tới pháp lực, đã lớn tiếng nói với những người còn lại.

Mấy vị đạo hữu, nếu vị Hàn đạo hữu này cũng đã đến, vậy chúng ta cùng nhau phá thượng cổ đại trận này, chắc hẳn sẽ có vài phần nắm chắc. Ước định lúc trước hẳn là cũng đồng dạng hữu hiệu đối với Hàn đạo hữu.

Hừ! Bằng mấy người chúng ta cũng đủ phá trận này. Tại sao phải muốn thêm người. Tiến lên lấy là xong.

Thanh niên họ Từ hừ lạnh một tiếng rồi nói.

Lấy sao? Từ huynh đang nói đùa rồi. Nếu Từ huynh có thể làm được như lời mình nói, tại hạ tự nhiên không có ý kiến gì. Hơn nữa phong ấn bên ngoài lúc nào cũng có thể yếu bớt, ngươi cho rằng chúng ta còn thời gian để dây dưa sao?

Sắc mặt nho sinh mặc áo bào trắng trầm xuống, âm trầm nói.

Những lời này thật sự làm mọi người lo lắng. Mặt khác nghe nói Thất Diệu chân nhân của Thiên Ma Tông cũng sắp tới đây, chúng ta nhiều lắm chỉ còn thời gian 1 ngày để đoạt bảo mà thôi. Nếu không đến lúc đó những người của đệ nhất đại ma tông đến, ngươi cho rằng Bát Linh Thước này còn có thể có phần chúng ta sao?

Mộc Phu vuốt sợi tóc đen trên trán, rồi nói.

Thái Nhất Môn! Thiên Ma Tông!

Ngoại trừ ba yêu vật, Hàn Lập cùng tất cả các tu sĩ đều kinh hãi. Đặc biệt là đại trưởng lão Diệp gia, sắc mặt tái nhợt vài phần.

Thanh niên họ Từ cùng Lâm Ngân Bình nhìn nhau, sắc mặt có vẻ không tốt.

Tuy rằng Thiên Lan Thánh Điện cùng Thiên Ma tông cũng có chút giao tình nhưng bọn họ sẽ không cho đối phương cơ hội chia đều bảo vật của Côn Ngô Sơn.

Tốt, để cho hắn cũng gia nhập hàng ngũ phá trận đi. Nhưng thật ra đại trận vừa vỡ, ai có thể có được Thông Thiên Linh Bảo thì dựa vào năng lực đi!

Thanh niên họ Từ không hổ là đại tu sĩ, lập tức đưa ra lựa chọn.

Những người khác còn có Ngân Sí Dạ Xoa trong lòng mang tâm tư riêng, nhưng không ai phản đối việc này nữa.

Hàn Lập thấy vậy, khóe miệng khẽ nhếch lên, tay áo lập tức rung lên, hơn mười khẩu phi kiếm liền bắn nhanh ra, không nói thêm lời nào, đánh xuống Thạch Khôi Lỗi ở phía dưới. Những người khác cũng không trì hoãn, lập tức cường công đại trận.

Nhóm khôi lỗi phía dưới vốn đang bất động lập tức hoạt động lại, không chút yếu thế, huy động kim nhận đánh vào không trung.

Nhất thời ánh đao tung hoành, sấm chớp rền vang!

------oOo------

Chương 1033: Phá trận cùng thoát khốn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tại mọi người đồng loạt ra tay công kích vào bốn phía pháp trận trong cung điện, thì cũng không có ai để ý trong bóng tối có hai gã nữ tu của Hoá Tiên Tông đang mật đàm với nhau.

"Sư tỷ, thật sự muốn giúp bọ họ công phá pháp trận này sao? Hướng lão chẳng đã nói, trong cung điện này chính là nơi Phong ấn Cổ Ma Thánh tổ sao! Nếu không tại sao Bát Linh Thước lại xuất hiện ở nơi này!" Nữ Tử tú lệ lặng lẽ truyền âm nói với Mộc Phu Nhân, bộ dáng vô cùng lo lắng.

"Sư muội yên tâm, nơi này cũng không phải là địa phương phong ấn Ma vật kia, nếu không Hoá Long Tỳ sớm đã có phản ứng rồi.

Về phần ta muốn giúp họ bài trừ trận pháp này không phải hoàn toàn là vì Bát Linh thước. Mà là vì mắt trận, đầu mối then chốt của cấm chế, để khống chế cả toà Côn Ngô Sơn nằm trong Phong ma tháp tại tầng thứ chín.

Nếu mà muốn một lần nữa đem gia cố lại phong ấn, trừ bỏ Hoá Long Tỳ ra, chúng ta phải đến được tầng cuối cùng này mới có thể làm phép được. Nhưng ngươi hãy thử nhìn xung quanh bốn phía xem, làm gì còn có cái cửa nào để đi nữa.

Mà địa phương khả nghi duy nhất có thể đi chính là Cung điện này mà thôi. Mà mười phần chắc có đến chín phần cửa vào tiếp theo ở nơi nào đó trong cung điện. Nay Bát Linh Thước cùng cái pháp trận này nói không chừng chính là dùng để phong ấn cửa vào tầng thứ chín mà thôi. Việc này ngay từ đầu ta cũng không có nói tỉ mỉ, khó trách sư muội có nhiều băn khoăn như vậy." Mộc Phu Nhân truyền âm trả lời lại với Nữ tử tú lệ

"Thì ra là thế, bây giờ ta mới hiểu vì sao sư tỷ không có làm phép gia cố phong ấn ngay, ngược lại cũng không có giải thích gì,lôi kéo ta tới nơi đây,. Nhưng kiện Bát Linh Thước này, chúng ta …" Nữ tử tú lệ đột nhiên như bừng tỉnh ngộ nói.

"Về Bát Linh thước ta lại nói tiếp, nó cũng chính là di bảo của tiền bối sáng lập ra Hoá Tiên Tông chúng ta, vì vậy hai chúng ta đương nhiên phải có trách nhiệm thu hồi lại" Mộc phu nhân không chờ Nữ tử tú lệ nói xong liền chen lời nói tiếp.

"Nói như thế cũng không sai, chính là hai chúng ta chỉ sợ rất khó có thể cướp được bảo vật này" Nữ tử tú lệ liếc mắt nhìn một cái về chúng tu sĩ cùng Ngân sí dạ xoa yêu vật, chần chờ trả lời.

*"Chuyện này cũng không nhất định. Chớ quên, trong tay ngươi có "*Tứ Tượng Thước*" chính là pháp bảo phỏng chế Bát Linh thước luyện ra. Trong khi động thủ đoạt bảo, nếu biết chớp thời cơ ngươi phát động thước này nói không chừng có thu hoạch bất ngờ.*

Hơn nữa cho dù chúng ta không đoạt được bảo. Chớ quên, còn có Hướng Lão lúc nào cũng có thể tuỳ ý chạy tới. Đến lúc đó vô luận kiện Thông Thiên Linh Bảo này rơi vào tay ai, đều cũng phải ngoãn ngoãn giao ra. Lấy quan hệ sâu xa của Lão Nhân gia với Hoá Tiên Tông chúng ta, Chỉ cần Chịu khó cầu xin một chút, cho dù chúng ta không thể lấy được Bát Linh Thước, nhưng khẳng định những ưu đãi khác chắc cũng có không ít" Mộc phu nhân trong giọng nói lộ ra vài phần giảo hoạt trả lời.

"điều này cũng đúng! tuy nhiên, chúng ta từ cái truyền tống trận màu trắng truyền vào trong mật thất này, nhưng không biết cái truyền tống trận màu đen kia truyền tống tới nơi nào? Đáng tiếc cái Truyền tống trận ở đây đã mất đi hiệu lực. Nếu không, ta quay lại xem xét một phen thì tốt rồi" Nữ tử tú lệ như nhớ ra một chuyện khác hỏi.

"Ai mà biết được? có thể biết chắc cũng không có ai. Trong các điển tịch của tông môn chúng ta, cũng không có đề cập đến sự tình cụ thể việc cổ ma bị phong ấn." Mộc phu nhân ngẩn ra, cũng chỉ có thể nói như vậy trả lời.

o0o

Ngay tại nhị nữ đang truyền âm mật đàm với nhau. Lúc này tại một địa phương xa lạ gần đó trong một không gian u ám. theo như các nàng vừa nói chính là cổ ma thánh tổ, thì tại giờ phút này đang tìm mọi cách phá tan phong ấn trói buộc.

"Mặc kính, Ngọc liên, Nhẫn, lệnh tiễn (mũi tên), hắc sắc tiểu bình, cả năm kiện ma khí. Phiêu phù trên không trung còn Cự Lang hai đầu đang nằm phía dưới mặt đất, đồng thời cả năm kiện ma khí phun xuống phía dưới từng đạo hắc sắc quang trụ (những cột ánh sáng màu đen), tất cả đều nhập vào trong thân thể của Ngân Lang, làm cho bên ngoài thân thể của cự lang nổi lên một tầng âm trầm ma quang. Đem trên người các đạo phù chú cùng xiềng xích cường ngạnh đẩy rời xa khỏi thân thể.

Phù cùng hắc liên cũng bởi vậy hiện lên quang mang kỳ lạ chớp động không ngừng. Tựa hồ cũng bị kích phát bởi cấm chế vốn có ở đây.

*Nhưng kinh người nhất cũng không phải cái này. Mà là Hoàng sắc gương đồng đang ở bốn phương tám hướng. giờ phút này chúng nó nhất tề phát ra tiếng động "*vù.vù*" rồi tập chung quang mang vào Hoàng sắc quang trụ làm quang trụ thô to này ước trừng lớn hơn trước mấy lần. Tạo thành một cái lồng giam ánh sáng phảng phất không thể phá vỡ.*

Lúc này Hai đầu bốn tay cổ ma đang huyền phù ở giữa không trung đang bắt quyết niệm thần chú thúc giục năm kiện ma khí. Trên cả hai gương mặt đều hiện ra biểu hiện ngưng trọng, chăm chú nhìn Ngân lang.

Còn ở dưới thân nó là cái Truyền Tống Trận màu đen đang bị một bộ trận kỳ phát ra một tầng hào quang màu xám bao phủ ở trong. Làm cho pháp trận này tạm thời đình chỉ hoạt động. Để ngừa có những tu sĩ khác xâm nhập trong đó

Lúc này, hắc sắc Lang Thủ (cái đầu màu đen) của Ngân lang hoàn toàn xuất hiện bộ dáng giống như bị ma hoá, chẳng những trên đầu chiếc sừng lớn hơn rất nhiều, mà trên bề mặt sừng lại *phát ra quang điện hình vòng cung chớp động không thôi, kèm theo những tiếng động ầm ầm như tiếng sấm. Mà lúc này trên đầu Lang, trong đôi mắt cũng chớp động không ngừng tử sắc ma diễm. Nay một màn quỷ dị xuất hiện, những chiếc phù chú khi bị ánh mắt này nhìn lướt qua đều quỉ dị bốc cháy hoá thành một đống tàn tro.*

Trải qua năm kiện Ma khí không ngừng thúc giục ma khí vào trong thân thể. Nay phân hồn của cổ ma thánh tổ rốt cuộc dưới sự tích tụ từng chút từng chút một ma khí nay đã đến một trạng thái nhất định, bắt đầu làm phép thoát khỏi cấm chế

Thời gian từng chút từng chút một trôi qua, rốt cuộc hắc sắc Lang Thủ của cự lang cũng đem các tấm phù chú ở xung quanh bản thân tất cả biến thành hư ảo hết. Trong miệng gầm nhẹ một trận, vốn thân hình to lớn kinh người, Nay ở trong tầng hắc quang lại chớp động liên hồi làm thân hình càng ngày càng lớn lên nữa, tựa hồ muốn hoá thành một đấng thần linh khai thiên tích địa, muốn đem cả không gian này phá vỡ.

Lúc đầu Hoàng sắc quang trụ tạo thành lồng giam còn miễn cưỡng có thể vây khốn được cự lang một lát, nhưng sau vẫn bị cường ngạch phá vỡ, làm mấy trăm mặt gương đồng cũng bởi vậy mà đồng thời vỡ tan, biến thành đầy trời lưu tinh (đầy sao), biết mất vô ảnh vô tung.

*Trái lại ban đầu tưởng nhìn không ra cái gì chính là "*Đại chu thiên tinh thần liên*", dưới hào quang chớp động, nhưng lại theo thân hình cự lang cũng cùng lớn lên theo vẫn gắt gao trói buộc cự lang vào trong, không một chút nào có ý định buông tha, hơn nữa tựa hồ bởi vì cự lang giãy dụa mà mặt ngoài "*Đại chu thiên tinh thần liên*" đột nhiên nổi lên một tầng hoả diễm màu trắng ngà.*

Nhất thời làm cho không gian tràn đầy mùi da thịt bị thiêu cháy.

Hoả diễm dường như không chịu ảnh hưởng của hộ thể ma quang của cự lang mà trực tiếp thiêu cháy da lông của nó

Trên mặt hắc sắc lang thủ của cự lang hiện lên vẻ thống khổ dị thường, nay hoả diễm này tựa hồ lai lịch cũng không đơn giản.

Ở phía dưới cổ ma vừa nhìn thấy hoả diễm mầu trắng ngà này, trên gương mặt lại lộ ra một tia sợ hãi, trong miệng lại thì thào nói nhỏ một câu:

"Thuần dương bạch cốt hoả! Không nghĩ tới thượng cổ tu sĩ lại đem loại yêu hoả này dung hợp vào trong tinh thần liên này, xem ra có chút phiền toái"

*Nhưng vào lúc này, hắc sắc Lang Thủ của cự lang đột nhiên vung mạnh lên, "*ầm ầm*" một tiếng nổ vang lên, trên chiếc sừng hắc sắc quang điện hình vòng cung hoá thành một quả lôi cầu bay thẳng lên không trung, sau đó nổ tung.*

Vô số đạo hắc sắc điện quang từ trên không trung rơi xuống, tất cả đều từ phía trên nhằm tinh thần liên đánh xuống.

Trong phút chốc, bạch diễm cùng Hắc điện đan xem vào nhau, giống như hai con quái xà cuốn lấy nhau rồi lao vào nhau cắn xé, phát ra một âm thanh trầm đục quỷ dị.

Mà Hắc sắc Lang Thủ của cự lang cũng không có chịu dừng lại, trong mắt tử diễm nhất thời bộc phát, một loạt âm thanh trầm thấp chú ngữ từ trong miệng truyền ra, trong miệng phun ra một cỗ hắc sắc quang hà hướng bốn phương tám hướng mà thổi qua, làm cho không gian ngập tràn ánh sáng màu đen, làm cho các cấm chế dầy đặc ở xung quanh tất cả đều bị thổi bay, thanh thế thật là kinh người.

Phía dưới cổ ma nhìn thấy màn này, nhất thời trên khuôn mặt hiện ra một sắc mắt vui mừng khó tả.

Xem ra phân hồn thánh tổ tuy rằng bị nhốt nhiều năm, nhưng thần thông cũng chưa có mất đi, chắc không phải tốn nhiều thời gian liền có thể thoát khốn mà ra.

----------o0o------------

Côn Ngô Sơn, phía trước lối vào vết nứt phong ấn, khắp nơi bóng người chớp động, những tu sĩ tụ tập ở đây tuy rằng không có *nhiều như lúc trước nhưng cũng lên tới hai ba trăm người xem trừng không bằng một nửa lúc trước.*

Nhưng đang ngồi xếp bằng trước lối vào chính là Huyền Thanh tử, lúc này sắc mặt cũng không có thoải mái, ngược lại càng hiện lên vẻ trầm trọng.

Bởi vì trong hai ba trăm người này phần lớn lại là Kết đan tu sĩ, thậm chí còn có hơn mười người là Nguyên Anh Kỳ tu sĩ.

Nếu không phải thanh danh Thái Nhất Môn của lão quá lớn, mà chỉ dựa vào một thân Nguyên Anh Hậu kỳ đại tu sĩ của Huyền Thanh Tử chỉ sợ những người trước mắt này, sớm đã có người không kiên nhẫn được mà muốn xông vào phía trong vết nứt rồi.

Nhưng cũng chính vì như vậy, vị trưởng lão của Thái Nhất Môn này phỏng chừng cũng không thể ngăn cản chúng tu sĩ quá lâu, dù sao những tu sĩ này cũng có không ít các trưởng lão của các đại môn phái mà thế lực cũng không phải là loại dễ dàng trêu chọc.

"Huyền Thanh Tử đạo huynh, ngươi rốt cuộc tính cho chúng ta phải chờ bao lâu nữa đây! Tại hạ tới nơi này cũng không phải đứng ở nơi này chờ đợi mất thời gian" *rốt cuộc trong đám người cũng có người không thể kiên nhẫn nổi, một lão giả trên mặt bao phủ hồng quang đi ra, chính là một gã Nguyên Anh Trung kỳ tu sĩ.*

"La đạo hữu, không phải bần đạo đã nói rồi sao? Căn bản ở đây không thể có ai đủ khả năng đi qua khe nứt, tại hạ ngăn cản chư vị lại cũng không phải muốn làm khó dễ mà không muốn trơ mắt nhìn vài vị đạo hữu chôn vùi tính mạng một cách vô ích mà thôi" *Huyền Thanh tử trong lòng thở dài, nhưng vẫn ngước mắt lên trả lời. Thần sắc bình tĩnh dị thường.*

"Nhưng ngươi nói ta nghe tại sao, lúc trước các tu sĩ của Âm La Tông cùng Hoá Tiên tông lại đi vào được. Đây là đạo lý gì" *Lão giả họ La bất mãn hỏi.*

"Đó là bởi vì Mộc Phu Nhân cùng Càn Huynh bọn họ có Nhật Nguyệt Toa cùng Linh Tê Khổng Tước mở đường, tự nhiên là có thể mạo hiểm thử một lần. Nếu mà La huynh cũng có một trong tam đại linh toa, bần đạo tuyệt đối sẽ không ngăn cản một chút nào. Kỳ thật chỉ cần chúng ta kiên nhẫn chờ thêm mấy ngày, khi đó cái vết nứt sẽ khôi phục như lúc ban đầu" *Huyền Thanh Tử thong dong nói.*

"Nếu đợi ở đây thêm mấy ngày, chỉ sợ bên trong bảo vật sớm đã bị nhóm của Càn lão ma vét sạch không còn!" *Một âm thanh có chút không vui truyền tới, tiếp theo một gã toàn thân được bao phủ một tầng lục vụ chỉ thấy một nhân ảnh mờ mờ trong đó, phiêu phù từ phía sau đám người đi ra*

"Nguyên Lai là Vũ đạo hữu của Bích Lân Nhai cũng đã đến" Huyền Thanh Tử vừa thấy bóng người này, mày không khỏi nhíu lại. vị này tu sĩ tuy rằng không phải là nhân vật của một trong các đại môn phái, nhưng một thân độc công lại danh chấn Đại Tấn, cho dù hắn chỉ có một mình nhưng cũng không phải là nhân vật dễ dàng đối phó.

Lại nói tiếp, kỳ thật trong lòng Huyền Thanh Tử đối với sinh tử của những người này hắn cũng chẳng thèm quan tâm, cho dù toàn bộ đều mất mạng ở trong vết nứt hắn tuyệt đối cũng không có nhíu mày

Nhưng lúc trước hắn từng lấy được tin tức, mở ra phong ấn chính là chúng tu sĩ Diệp gia. Mà trong lúc hắn đang cân nhắc suy nghĩ không biết Diệp gia đang có mưu đồ gì. Thì ngay khi đó lại nhận được một mệnh lệnh bí mật từ trong tông môn truyền ra. Hắn phải cùng Thất Diệu Chân Nhân của Thiên Ma Tông liên thủ cùng tiến vào bên trong một chuyến, nhưng trước khi tiến vào phải tận lực ngăn cản không cho những tu sĩ khác tiến vào vết nứt.

Mà người hạ mệnh lệnh, thân phận ở trong tông môn là một tồn tại cực kỳ đặc thù, mà ngay cả hắn cũng không dám mảy may cãi lời. Nếu không lấy thân phận của hắn lại như thế nào xuất lực làm cái chuyện tình lấy lòng người này.

Tuy nhiên, trong mệnh lệnh nói muốn tiến vào trong phong ấn phải cần tới hai gã Hậu kỳ tu sĩ cùng liên thủ mới có khả năng tiến vào, có thể thấy được phong ấn này tuyệt đối không đơn giản chút nào.

Quả nhiên, ngay tại trước đó không lâu hắn lại thu được một quả tin tức ngọc giản, bên trong nói một ít tin tức về cái phong ấn này, điều này làm cho lão đạo sau khi nhìn xong, trong lòng kinh hãi, đối với việc lúc trước để cho Đám người Kiền Lão Ma tiến vào, không khỏi nổi lên một chút hối hận.

Giờ khắc này tự nhiên càng cẩn thận không dám để cho những tu sĩ khác tiến vào trong vết nứt.

Nếu không như vậy để nhiều tu sĩ cùng xâm nhập vào trong, thế nào cũng gặp phải những sự tình không thể lường trước được. Vạn nhất lại đem vị kia đang bị phong ấn thả ra, thì nhân giới tu sĩ có ai có thể làm đối thủ? Huống hồ bên trong lại còn có Thông Thiên Linh Bảo bực này bảo vật, tự nhiên làm sao có thể để cho nhiều người cùng tranh đoạt được.

------oOo------

Chương 1034: Cấm ma hoàn, băng hồn cốc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Huyền Thanh Tử trong lòng thì nghĩ như vậy nhưng cũng không dám nói. Ho khan vài tiếng, đang định trước hai người muốn nói cái gì đó, thì một thanh âm từ xa xa truyền tới.

"Như thế nào, chúng ta Thiên Ma Tông cùng Thái Nhất Tông chính là không cho các vị đạo hữu đi vào, không biết có đạo hữu nào không biết tính toán định xông vào." Một lời này vừa truyền tới, Lão giả họ La sắc mặt khẽ biến, tiếp theo từ đằng xa một đạo ô quang bay vút mà tới, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt mọi người.

Sau khi hào quang biến mất, một trung niên văn sĩ mũi ưng, toàn thân bao trùm bởi một chiếc áo choàng hiện hình ra.

Người này sau khi vừa mới hiện thân, ánh mắt liền hướng lão giả họ La cùng Lục Vụ Trung Nhân tu sĩ đảo qua, ánh mắt mang đầy vẻ lãnh khốc.

"Thất Diệu Chân Nhân!" Lão giả họ La nhất thời nhận ra trung niên văn sĩ, không khỏi hít một hơi dưỡng khí.

Đây cũng không phải nói vị này Thất Diệu Chân Nhân thần thông cao hơn Huyền Thanh Tử mà là do văn sĩ là chấp pháp trưởng lão của Thiên Ma Tông, thủ đoạn đối với địch thủ vô cùng tàn khốc và tàn nhẫn, tại đại tấn tiếng tăm trong ma đạo vô cùng lừng lẫy. Cho dù lão giả họ La đạt tới Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ, cũng quyết không nguyện ý làm cho đối phương tức giận.

"Nếu Thất Diệu đạo hữu đã nói. Quí tông cùng Thái Nhất Môn đối với việc này trịnh trọng như thế, xem ra hiện giờ vết nứt chính xác là có chút hung hiểm. Lão phu trì hoãn mấy ngày cũng không sao

cả" Lão giả họ La giả bộ cười ha ha một tiếng sau đó lùi vào trong đám người.

Lục Vụ Trung Nhân tu sĩ cũng một lời không nói, quay người mà đi.

Nhưng phụ cận những tu sĩ khác chứng kiến Chính, Ma nhất đại tông môn cùng nhau liên thủ với nhau lại một trận xôn xao bàn luận.

Hiện tại cho dù là người có quá ngu ngốc đi chăng nữa cũng biết. Nay đồ vật trong phong ấn tuyệt đối không phải là nhỏ. Nếu không hai đại tông môn lại như thế nào làm ra cái việc ngang ngạnh như thế này.

Tuy nhiên với xu thế liên thủ của hai tông có thực lực mạnh mẽ … Tán tu cùng tu sĩ của các Tiểu Tông Môn, dù trong lòng có giận dữ cũng không dám thể hiện ra, cho dù một số tu sĩ của Đại Tông Môn cũng không nguyện ý dễ dàng đứng ra làm chim cho người ta bắn.

Lúc này. từ đằng xa lại có bảy tám tên Thiên Ma Tông tu sĩ bay tới. Những người này lại toàn là Nguyên Anh kỳ ma tu

Bọn họ sau khi vừa tới, cũng không nói lời nào đều lấy ra pháp kỳ bố trí trận pháp. Trong chớp mắt đã bố trí ra một toà cấm chế đại trận. huyễn hoá ra một tầng sương mù nồng đậm, đem miệng vết nứt hoàn toàn che lại. Đám người Huyền Thanh Tử cùng Thất Diệu Chân Nhân sau khi bố trí xong pháp trận liền xoay người tiến vào trong đó, không thấy bóng dáng.

Lần này. Phụ cận nguyên bản các tu sĩ của Đại Tông Môn và Tiểu Tông Môn vốn còn muốn nhìn xem có hay không chiếm được chút tiện nghi nào hay không, khi nhìn thấy màn này không khỏi dò xét nhìn nhau.

Huyền Thanh Tử sau khi tiến vào trong không gian pháp trận, liền thở nhẹ một hơi rồi dừng bước lại quay sang Thất diệu chân nhân mỉm cười nói:

"Thất Diệu huynh, ngươi tới so với dự đoán của bần đạo còn nhanh hơn nhiều. Tuy nhiên như thế cũng là may mắn, nếu không bần đạo đúng thật là không thể trấn trụ được các đồng đạo ở nơi này, cũng chỉ có thanh danh hiển hách của đạo hữu mới có thể làm cho bọn họ kính sợ như vậy"

"Đạo hữu muốn nói tới hung danh bên ngoài của tại hạ sao" Trung niên văn sĩ nghe xong lời này, ngoài miệng thì thơn thớt nhưng bụng một bồ dao găm trả lời.

"Ha ha! Bần đạo sao lại dám nghĩ như thế" Huyền Thanh Tử cười gượng hai tiếng nói.

"Được rồi. lời khác cũng không cần phải nói. Lúc này đây ta và ngươi đều phụng mệnh tiến vào, cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Ta vừa rồi xa xa nghe, theo như lời đạo hữu nói, tựa hồ người của Âm La Tông đã tiến vào, những người tiến vào đó chẳng lẽ là có Kiền Lão Ma chạy tới! Nếu không phải như thế làm sao đạo hữu có thể cho bọn họ đi vào" Văn sĩ nhíu mày hỏi.

"Thời điểm ta tới, thì Kiền lão ma cùng vài vị tán tu đã tiến nhập vào phong ấn rồi. Sau đó thì Âm La Tông tu sĩ cùng một số người của Thiên Lan Thảo Nguyên cũng đi vào, trong đó có một vị Đại tiên sư của Thiên Lan Thảo Nguyên. Lúc ấy ta cũng không biết bên trong phong ấn lại có sự tình như thế trọng đại, vì vậy cũng không có quá mức kiên quyết ngăn cản bọn họ lại" Huyền Thanh Tử thần sắc cũng hiện lên vẻ ngưng trọng. tuy nhiên không biết có phải do sơ sót hay không, hắn một chút cũng không có đề cập tới chuyện của Hoá Tiên Tông nhị nữ.

"Hừ không thể tưởng tượng được Diệp gia lại dùng kế dương đông kích tây. Một mặt dùng một kiện phỏng chế phẩm Thông Thiên Linh Bảo, đem thu hút sự chú ý của hai tông chúng ta. Mặt khác lại nghĩ biện pháp đoạt lấy chân chính Thông Thiên Linh Bảo. Nếu không phải chúng ta trước kia tại Diệp gia bố trí nội gián, chỉ sợ đến bây giờ vẫn chưa hay biết chuyện gì xảy ra" Thất Diệu Chân Nhân lạnh lùng nói.

"Đáng tiếc chính là Diệp gia lần này hành động cũng thật là nghiêm mật, tên nội gián kia tuy rằng đã sớm biết tin tức nhưng

không có cách nào để đưa tin ra ngoài được, cũng chỉ đợi đến khi bọn họ phá được một ít pháp trận, mới thừa cơ hội hỗn loạn chốn đi. Nếu sớm biết được tin tức này, căn bản sẽ không để cho bọn họ cơ hội phá bỏ phong ấn. tuy rằng Thông Thiên Linh Bảo quí hiếm dị thường, nhưng nếu mà đem hoá thân của vị cổ ma thánh tổ kia thả ra, đó mới là chuyện mất nhiều hơn được. Mà Kiền lão ma đi vào trong thời gian dài như thế, không biết có thể tìm tới được nơi phong ấn chưa" Huyền thanh tử thở dài nói.

"Kiền lão ma cũng không phải là kẻ ngu rốt, hắn sẽ không làm cái chuyện tình hại người hại mình được. Nhưng thật ra ta lại đối với Thiên Lan Thảo Nguyên tu sĩ không có chút yên tâm. Vì bọn họ cũng không phải là tu sĩ của đại tấn nên họ cũng không có nhiều băn khoăn như vậy." Thất Diệu Chân Nhân lắc lắc đầu nói.

"À, Ta nghe nói quý tông cùng Thiên Lan thánh điện có chút quan hệ, không nghĩ tới đạo hữu còn đối với bọn họ cảnh giác lớn như vậy" Huyền Thanh tử nghe vậy, khẽ nở nụ cười nói.

"Cái gì quan hệ, chẳng qua cũng chỉ là trên một ít trao đổi lợi ích mà thôi" Thất Diệu Chân Nhân bộ dạng không cho là đúng nói.

"Phong ấn của thượng cổ tu sĩ, sao có thể mở ra dễ dàng được. Chỉ cần những người đó còn chưa mở cấm chế của cổ ma, bằng vào ta và ngươi hai nhà cùng liên thủ, ta nghĩ cũng có thể ngăn bọn họ không thể khinh thường vọng động. Nếu mà cấm chế Cổ Ma đã bị phá làm cho phân thân của nó thoát ra. Với tình hình bị phong ấn nhiều năm như vậy, ta nghĩ ma vật kia nguyên khí cũng đã tổn thương không nhỏ.

Dưới sự liên thủ của chúng ta, lại cộng thêm việc ta mang tới đây năm cái Cấm Ma Hoàn, cũng đủ để ứng phó đối với nó" Thất Diệu Chân Nhân chậm rãi nói.

"Cấm ma hoàn? Chính là pháp bảo từ linh giới truyền lưu xuống, là loại thượng cổ pháp khí chuyên môn vây khốn yêu ma" Huyền Thanh Tử vừa nghe tên pháp bảo ấy, hai mắt bỗng nhiên sáng ngời.

"Đúng vậy, đây chính là khi thượng cổ Ma giới xâm lấn, tu sĩ của

linh giới mang bảo vật này đến để chuyên môn đối phó cao giai cổ ma, Cho dù bị phong ấn chính là phân thân của cổ ma thánh tổ đi nữa với năm cái Cấm Ma Hoàn bao vây toàn thân, nó cũng chỉ có thể ngoan ngoãn thúc thủ chịu chói mà thôi" thất diệu chân nhân cười lạnh nói.

"Đây đúng là việc tốt, nguyên bản ta còn lo lắng việc này có chút mạo hiểm, không có nghĩ đến Thất Diệu đạo hữu đã có chuẩn bị chu đáo như thế, ngay cả loại thượng cổ bảo vật này cũng đều có thể mang ra." Huyền Thanh Tử thần sắc có chút buông lỏng nói.

"Tại hạ làm sao có thể có loại kỳ bảo này được, nay năm cái Cấm Ma Hoàn này chính là của vị kia trong tông chúng ta mang tới cùng với mệnh lệnh đến đây. Nhưng không biết vị kia của Thái nhất Môn đưa tới loại bảo vật nào để đối phó với định" Văn sĩ trung niên liếc mắt nhìn lão đạo một cái, trên mặt lộ ra thần sắc không tin.

"Bần đạo khi đi đúng là có chút vội vàng, nên cũng không có chuẩn bị được cái pháp bảo nào. Tuy nhiên tại thời điểm ly khai bản môn, tại hạ đem theo Thiên A Thần Kiếm để phòng thân, chắc cũng có thể trợ giúp được đạo hữu một tay" Huyền Thanh Tử cười khổ nói.

Thiên A thần Kiếm? nghe nói bảo vật này đối phó với yêu ma là thích hợp nhất, chẳng qua …*" Văn sĩ nghe vậy gật gật đầu, trên mặt phẳng phất cũng chưa được hài lòng.*

" Chẳng qua, bần đạo còn có điều không rõ, là ta nhận được tin tức từ vị kia trong Tông môn, muốn chúng ta không phải vạn bất đắc dĩ, cũng không cần phải làm tổn thương tính mạng của cổ ma, tốt nhất là đem phong ấn lại một lần nữa, không biết đây là ý gì? Nếu đem giết đi không phải là hoàn toàn diệt trừ hậu hoạn sao" *Huyền Thanh tử đột nhiên nói như vậy.*

"Ai mà biết được! Ta cũng nhận được mệnh lệnh với ý tứ cũng tương tự như vậy. Tuy nhiên nếu mà ngẫm lại, chuyện năm đó cổ tu cũng không đem ma này giết đi, xem ra trong đó nhất định có một nguyên nhân đặc biệt nào đó. Chúng ta tốt nhất là theo lệnh mà làm đi" *Văn sĩ suy nghĩ một lúc rồi trịnh trọng nói.*

"Theo đạo hữu nói tức là! Chúng ta cũng không lên đa sự làm những việc không chắc chắn thiếu tỉnh táo để gặp phải những điều phiền toái không đáng có. Không biết Thất diệu huynh có mang tới Linh Quy Phi Xa không, chúng ta cũng tận dụng thời gian nhanh tróng đi vào thôi" *Huyền Thanh Tử gật gật đầu ra vẻ suy nghĩ, sau đó ánh mắt hướng vào miệng vết nứt nhìn lướt qua rồi nói.*

Trung niên Văn sĩ nghe xong lời này của lão đạo, cười hắc hắc (he he), rồi tay áo dài vung lên, một đoàn ô quang cuốn theo một cái đồ vật có hình tròn hiện ra

Vật ấy sau khi xuất hiện trước mặt hai người liền đón gió lớn lên, trong nháy mắt biến thành một chiếc Linh xa rộng khoảng mấy trượng, trông giống như một cái xác rùa thật lớn

Huyền Thanh tử thấy vậy, trên môi hiện lên một nụ cười

Lập tức Văn sĩ cùng Huyền Thanh Tử đồng thời phân biệt hướng các tu sĩ dặn dò vài câu, sau đó hai người thân hình đều nhoáng lên chui vào trong linh xa.

Linh xa hoá thành một đạo ô hồng, trực tiếp bay vào trong vết nứt

o0o

Chân Hoàn Sơn một trong tứ đại linh mạch của Đại Tấn, mà được xưng là Chính đạo đệ nhất tông môn Thái Nhất Môn chính là toạ lạc ở trong sơn mạch này

Mà Thái Nhất Môn được xưng là đệ nhất tông, thế lực to lớn, ngoại trừ chỉ có Thiên Ma Tông cùng Vạn Yêu Cốc mới có thể miễn cưỡng đứng ngang hàng, ở toàn bộ Đại Tấn không người nào là không biết. Cho nên xung quanh hơn mười vạn dặm của sơn mạch với lớn nhỏ hàng trăm linh sơn đều do tu sĩ của Thái nhất Môn kiểm soát.

Mà Băng hồn cốc lại nằm trong một sơn cốc nhỏ bình thường của toà sơn mạch này.

Trong cốc này so với ngoài sơn mạch lại có sự khác biệt. Ở ngoài sơn mạch thì khí trời bốn mùa như xuân linh khí dồi dào nhưng trong cốc thì linh khí ít ỏi, hơn nữa còn có từng trận âm phong thổi qua, rét lạnh đến tận xương tuỷ, cả toà sơn cốc được bao trùm bởi một màu trắng xoá của tuyết và các lớp băng dày lâu năm.

Với một nơi có điều kiện ác liệt như vậy, cho dù là tu sĩ tầm thường cũng không nguyện ý coi trọng nơi này làm nơi tu luyện. Nhưng cũng không có mấy người biết rằng nơi đây chính là một trong những cấm địa của Thái Nhất Môn

Đối với những đệ tử bình thường cũng không có ai nói qua sơn cốc này, chính là nghe cũng không có mấy người nghe nói qua nơi này.

Mà một địa phương thần bí như vậy, trừ bỏ ở cửa cốc khẩu có một ảo trận che đậy ở ngoài ra, bên ngoài một chút cấm chế cũng không có, lại càng không có một tu sĩ nào bảo vệ ở ngoài cốc.

Nhưng trên thực tế, từ mấy trăm năm trước cũng không có người nào dám bước chân vào trong cốc này, cho dù trưởng lão quyền cao chức trọng ngẫu nhiên tới đây, cũng chỉ có cung kính ở ngoài cốc nói vào, tuyệt không dám bước chân vào trong cốc.

Nhưng vào một ngày mà Thất Diệu Chân Nhân cùng Huyền Thanh Tử tại Nam Cương cùng tiến vào vết nứt phong ấn. Một gã Hôi bào lão giả (lão giả mặc áo xám) trên mặt thần sắc giống như có bệnh, quỷ dị xuất hiện ở ngoài cốc khẩu.

Hắn liếc nhìn ảo trận ở ngoài cốc khẩu, trong mắt hiện lên một tia châm chọc, sau khi ho nhẹ hai tiếng, liền hoá thành một đạo lục quang bắn vào trong cốc, nhưng ảo trận ở ngoài cốc lại không xuất hiện cái gì khác thường.

Sau Một lát công phu, lục quang đã vào tới cuối sơn cốc rồi dừng lại, sau khi hào quang biến mất, hiện ra thân hình lão giả.

Lạnh lùng nhìn trước mắt một khối thật lớn vách tường bằng băng, bỗng nhiên sắc mặt hắn trầm xuống, lạnh lùng nói.

"Bạch lão quỷ, biết rõ Hô mỗ đã tới thăm, sao còn tránh trong quan tài mà không ra tiếp khách!" Âm thanh lão giả tuy không lớn, nhưng một lát sau, toàn bộ trong băng cốc đều ầm ầm vang lên lên lời nói này, hơn nữa một tiếng tiếp theo một tiếng, giống như tiếng sấm chớp rền vang không ngừng.

Làm cho vách tường bằng băng trước mặt không ngừng chấn động, tựa hồ có thể sập bất cứ lúc nào.

Nhưng Hôi bào lão giả đối với màn này lại nhìn như không thấy, đứng ở trước vách tường băng vẫn không hề nhúc nhích.

------oOo------

Chương 1035: Hóa thần tu sĩ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không biết đã qua bao lâu, một tiếng nam tử thở dài chậm rãi từ sâu trong vách tường băng truyền đến.

"Hô đạo hữu! Ngươi không ở Ma Đà Sơn tu thân dưỡng tĩnh mà đến Băng Hồn Cốc của ta làm chi? Ta nhớ không nhầm thì cũng không có mời huynh đến đây"

"Ngươi tưởng rằng ta nguyện ý muốn tới nơi này của ngươi sao, nếu không phải vì chuyện của Côn Ngô Sơn thì." Hôi bào lão giả trong mũi hừ một tiếng, tựa hồ không thoải mái.

"Côn Ngô Sơn! Chuyện này không phải là đã giao cho môn hạ đệ tử của ta và ngươi rồi sao? Cần gì phải để ý nhiều làm gì nữa?" người trong vách tường băng không vui không buồn trả lời

"Nếu thực sự đơn giản như thế thì tốt rồi. Ta sao phải từ Ma Đà Sơn chạy tới đây chứ. Ngươi chắc cũng không biết, Hướng lão quỉ ở trong Côn Ngô Sơn hình như đã xảy ra chuyện rồi" Hôi bào lão giả âm trầm nói.

"Hướng lão quỷ? Sẽ không phải chứ! Hắn không phải là một trong những người có thần thông lớn nhất trong đám mấy lão bất tử chúng ta là hay sao. Làm sao có thể xảy ra chuyện gì được" Người trong vách tường băng cuối cùng cũng có chút kinh ngạc.

"Ta cũng không tin, nhưng đây là do Phong lão dùng Phi Kiếm Truyền Thư tự mình nói cho ta biết. Ngươi cũng rất rõ ràng, Phong lão quái cùng Hướng lão quỷ giao tình với nhau từ trước tới nay đều rất tốt. Bởi vậy mỗi người đều đưa Nguyên thần châu của mình cho đối phương. Mà ngay khi Côn Ngô Sơn hiện thế, lại đúng lúc Hướng lão quỷ ở ngay tại phụ cận gần đó, vì vậy hắn phải vào nhìn xem một chút. Kết quả sau khi đi vào không được bao lâu, thì Nguyên Thần Châu của hắn liền nhạt đi không ít. Nếu

không phải bị trọng thương thì chính là bị nhốt ở trong một cấm chế nào đó. Vô luận là gặp phải tình huống nào, tình hình của Hướng lão quỷ cũng sẽ không được tốt cho lắm. Hết lần này đến lần khác bản thân Phong lão quái bây giờ cũng đang gặp phải đại phiền toái, không thể kịp thời chạy tới cứu giúp, liền truyền thư hy vọng hai chúng ta đi một chuyến đến đó xem xét! Trong thư cũng nói sau đó nguyện ý đưa tặng cho chúng ta hai quả Huyết Khí đan làm vật bồi thường" Hôi bào lão giả lạnh lùng nói

"Huyết Khí Đan! Lần này … Phong lão quái ra tay đúng thật là hào phóng! Có quả đan này, ta và ngươi thọ nguyên lại có thể kéo dài thêm được mấy chục năm nữa. Tuy nhiên, Phong lão quái làm sao biết được Hướng lão quỷ tiến vào Côn Ngô Sơn?" Nam tử trong vách tường băng cẩn thận hỏi.

"Lão quỷ đó đúng là luôn luôn giảo hoạt, sự tình gì cũng đều phải lưu cho mình một đường lui, rồi sau đó mới bằng lòng mạo hiểm. Trước khi hắn tiến vào trong phong ấn, việc đầu tiên hắn làm đó là dùng Phi Kiếm Truyền Thư báo tin trước cho Phong Lão quái. Hiện giờ nhìn lại, chiêu này của hắn đúng là làm không tệ, tối thiểu hiện giờ sẽ có người tới cứu hắn. thế nào, Bạch đạo hữu có hứng thú hay không đi đến đó một chuyến. Nếu Huyết khí đan mà để tự chúng ta luyện chế, cũng không biết phải tốn bao nhiêu công sức đây!" Hôi bào lão giả khuyên.

Nam tử trong vách tường băng có vẻ trầm mặc, cũng không có trả lời ngay.

Không biết qua bao lâu, hắn mới chậm rãi truyền thanh ra nói:

"Bỏ đi. Thôi… Ngươi đi đi. Bạch mỗ không muốn chịu khổ về việc này."

"Sao vậy! Ngay cả Huyết Khí đan cũng không thể đả động được ngươi?" Nghe nam tử trong vách tường băng trả lời, hiển nhiên làm cho hôi bào lão giả có chút bất ngờ.

"Ta tất nhiên là rất muốn lấy Huyết Khí Đan nhưng nếu bây giờ ta đi, ngược lại sợ rằng mất còn nhiều hơn được" Nam tử trong tường băng lạnh lùng trả lời.

"Ngươi lời này là có ý tứ gì? Cho dù ma vật kia có thực sự thoát khốn mà ra. Với ta và ngươi liên thủ chẳng lẽ lại phải sợ nó sao" Hôi bào lão giả cười lạnh nói.

"Sợ thì nhất định ta không sợ! Cho dù năm đó nó có lợi hại đi chăng nữa. Trải qua nhiều năm bị trấn áp như vậy. Hơn nữa thiên địa nguyên khí biến đổi lớn. Hiện giờ thần thông của nó so với chúng ta cũng sẽ không cao hơn nhiều lắm. Nào giống như lúc trước thượng cổ đại chiến có thể tác oai tác quái được. Cho dù cam nguyện mạo hiểm thi triển ra thần thông luyện hư kỳ, tại nhân giới này cũng là không có khả năng"

"Vậy vì sao không đi?" Lão giả đôi mày nhíu lại, càng thêm khó hiểu hỏi.

"Nếu mà ba năm trước đây ta còn chưa ăn một quả Hoả Tinh Tảo, nói không chừng ta cũng sẽ không do dự đi cùng ngươi một chuyến này. Nhưng hiện giờ ta lại đang lợi dụng linh vật này để mạnh mẽ đột phá bình cảnh của công pháp. Tuy rằng hy vọng cũng không lớn, nhưng cũng không vì việc nhỏ mà hỏng việc lớn" Nam tử từ trong truyền ra nói.

"Hoả Tinh Tảo? Hoá ra ngươi lại lấy được linh vật này. Nhưng mà ngươi… ngươi lại trực tiếp ăn sống?" Hôi bào lão giả sắc mặt đại biến.

"Đương nhiên, vì chỉ có như vậy mới có thể lợi dụng toàn bộ Hoả Linh lực của nó!" Nam tử không một chút tình cảm nói

"Ngươi sao lại làm như vậy! Chẳng lẽ ngươi không biết nếu Hoả Tinh Tảo mà không được luyện chế thành đan dược, thì hoả tinh lực bá đạo có thể đem pháp lực trong cơ thể của người bạo phát, nguy hiểm trong đó năm xưa khi chúng ta tụ họp không phải đã bàn qua rồi sao" Lão giả hai mắt tinh quang chợt loé lên nói.

"Không cần Hô huynh nhắc nhở, ta cũng biết hung hiểm trong đó. Nhưng nếu không làm như vậy chẳng lẽ ta lại muốn thật sự phải ở trong vách tường băng này sống nốt quãng đời còn lại sao? Hoặc là học theo Hướng lão quỉ và Phong lão quái, rõ ràng một thân

đầy thân thông, nhưng để cho tinh nguyên không bị mất đi khi thi pháp, lại đóng giả làm tu sĩ giai vị thấp trà trộn vào nhân gian, cả ngày lo sợ vận dụng pháp lực quá độ mà làm cho mình đi đời nhà ma!"

Nam tử họ Bạch lại dùng lời nói châm chọc truyền ra.

"Bạch huynh nói như vậy có chút cực đoan rồi. Hai người bọn họ làm như vậy, cũng là muốn tìm đến Nghịch linh thông đạo mà năm đó linh giới tu sĩ dùng khi hạ giới, muốn xem tại đó có phải là không cần tiến giai Hoá Thần Hậu kỳ liền có thể trực tiếp thông qua thông đạo này mà phi thăng linh giới. Dù sao theo lý thuyết nếu mà thượng giới tu sĩ có thể mạnh mẽ áp chế pháp lực phủ xuống nhân giới của chúng ta, chúng ta nhân giới tu sĩ cũng có thể thông qua thông đạo này, dùng bí thuật tạm thời làm pháp lực tăng lên tiến vào linh giới" hôi bào lão giả nói.

"Nghe nói Nghịch Linh Thông đạo từ năm đó sau khi thiên địa nguyên khí đại biến, cũng không biết có bao nhiêu Hoá thần Kỳ đồng đạo đã tìm qua. Đừng nói là Đại Tấn, mà hơn phân nửa nhân giới đều sớm đã tìm qua không biết bao nhiêu lần. Nếu có thể tìm được, sớm đã có người thực hiện rồi. Đâu cần chúng ta phải tìm kiếm lại một lần nữa. Điều này có thể nói cái nghịch linh thông thông đạo này căn bản là không tồn tại. Không phải ở trên đại lục mà ngay cả bên ngoài hoang hải, căn bản cũng không có" Nam tử trong vách tường băng không cho là đúng nói.

"Có thể là vậy. Nhưng mặc kệ nói gì thì nói, đó cũng là một hy vọng cho chúng ta phi thăng linh giới, còn tốt hơn là bắt chúng ta ngồi chờ" Hôi bào lão giả tựa hồ cũng hiểu được Nam tử nói như vậy cũng có phần đúng, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ nói.

"So với Nghịch linh thông đạo, vẫn là thành thành thật thật tiến giai lên Hoá thần hậu kỳ, sau đó tự động phi thăng linh giới mới là thực tế. Năm đó nếu không phải thượng cổ ma giới làm trò quỉ, khiến cho thiên địa nguyên khí của nhân giới chúng ta loãng như thế, lấy tư chất của chúng ta, làm sao tất cả đều bị đình trệ ở sơ kỳ cảnh giới này mà không thể tiến thêm." Nói tới đây nam tử hiện lên vẻ bất bình oán hận nói.

"Bạch huynh có oán trời trách đất cũng là vô dụng thôi, theo ta biết sau khi đám cổ tu cuối cùng phi thăng, về sau tuy rằng không thể nói rằng không có tu sĩ nào tu luyện tới hậu kỳ, tiếp tục phi thăng linh giới, nhưng cũng chỉ ít ỏi có mấy người thôi. So sánh với thời điểm thượng cổ thì căn bản là cách một trời một vực. Tới những năm gần đây, tình huống tựa hồ càng tồi tệ. Trong gần vạn năm nay nhưng lại không có một gã tu sĩ nào có thể phi thăng. Cái này trách không được bọn Phong lão quái, biết rõ là xa vời, vì vậy mới đem hy vọng ký thác ở Nghịch linh thông đạo" hôi bào lão giả cảm thấy buồn bực nói.

"Bọn họ có cách làm của bọn họ, còn ta có con đường tu luyện của ta. Thôi, nói đến đây thôi. hiện tại Hô huynh đã biết ý tứ của Bạch mỗ, hoặc là trực tiếp cự tuyệt Phong lão quái, hoặc chính là tự mình đi một chuyến. Ta còn muốn bế quan, thứ lỗi cho ta không thể tiễn xa được. Đúng rồi, về sau ta sẽ kêu môn hạ đệ tử hoàn toàn phong bế cốc này, nếu không đem hoả tinh tảo hoàn toàn luyện hoá, sẽ không gặp bất cứ kẻ nào. Nếu ngươi có gặp mấy lão quái vật kia cũng nói hộ một chút!" Nam tử trong vách tường băng có chút không kiên nhẫn nói thêm một điều gì, vội vàng nói xong mấy câu, sau đó trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Lập tức trong vách tường băng hoàn toàn không có một thanh âm nào phát ra.

Hôi bào lão giả sắc mặt âm trầm, sau một lúc chần chờ ở trước vách băng, đột nhiên giẫm chân một cái:

"Vì hai quả huyết khí đan này, lão phu cũng chỉ có mạo hiểm một lần, có đan này ta có thể kéo dài hơn trăm năm thọ nguyên, đủ để đền bù việc này mất đi tinh nguyên" Lão giả sau khi thì thào nói xong lời này, quanh thân nổi lên một vầng lục quang, hoá thành một đạo kinh hồng bay đi, ly khai khỏi cốc này.

-------o0o---------

Côn Ngô Sơn trấn ma tháp trước cung điện trong tầng tháp thứ tám, Hàn Lập mặt không hề thay đổi hai tay bắt quyết niệm thần chú, không trung hơn mười khẩu phi kiếm ngưng tụ với nhau phát ra một trận *"vù vù"* sau đó hoá thành một thanh cự kiếm dài mấy trượng, kim quang chợt loé đánh xuống

"Uỳnh" sau một tiếng nổ, nơi cự kiếm chém qua, một bạch ngọc thạch nhân trực tiếp hoá thành đá vụn.

Ánh mắt thoáng lướt qua tàn thi của thạch nhân, đá vụn xung quanh lại một lần nữa ngưng tụ lại như lúc ban đầu

Hàn lập, gật đầu, trên tay điểm một cái, cự kiếm *"sưu"* một tiếng lại bay vụt trở lại, đây là lần thứ tư hắn hoàn toàn phá huỷ thạch khôi lỗi.

Nay ở trong đại trận thạch khôi lỗi, dưới sự phối hợp của pháp trận phảng phất như có được tấm thân bất tử, nhưng trên thực tế nếu chúng bị phá huỷ tới một mức độ nhất định nào đó, cuối cùng cũng không thể có khả năng một lần nữa khôi phục.

Tuy nhiên đó cũng là do tình huống tại đây có đồng thời có nhiều Nguyên anh trung kỳ và hậu kỳ không ngừng công kích, nếu không với hai người mà nói, chỉ sợ có đem hao hết pháp lực cũng không có khả năng phá huỷ hoàn toàn Thạch khôi lỗi.

Mà không biết kim nhận trong tay thạch khôi lỗi dùng tài liệu gì luyện chế pháp khí này, chẳng những sắc bén dị thường, hơn nữa mỗi thanh đều có thần thông diệt ma.

Hàn Lập tận mắt nhìn thấy, trên kim nhận phát ra đao khí, làm cho vài tên tu sĩ tu luyện ma công, tuyệt không dám để cho chúng tới gần, nếu không hộ thể ma khí có thể bị trực tiếp xuyên thủng, không thể ngăn cản.

Về phần tu sĩ muốn trực tiếp vào trận, thì sẽ bị thạch khôi lỗi trên điện thờ đồng thời phóng ra đao khí ngăn chặn không cho người bên ngoài chạy vào, mà các đạo đao khí khi đồng thời phóng ra đều theo một quỹ tích cực kỳ huyền diệu công kích không cho một người nào có thể vào trong pháp trận

Sau đó, bất kỳ ai cũng không thể ngăn cản được loại tấn công lợi hại liên tục này, nếu mà cố tình dùng phương pháp xâm nhập vào trận thì sẽ bị đồng thời các loại cấm chế công kích, nếu sau khi xông được vào đại trận cũng phải nhanh tróng phá bỏ các cấm chế này. Ở đây cũng không phải là các tu sĩ bình thường, tự nhiên đều rõ ràng biết sự ảo diệu trong đó.

Đương nhiên cũng không có kẻ nào ngu ngốc đi mạo hiểm, tất cả đều chỉ chăm chú công kích thạch khôi lỗi ở phụ cận quanh mình. chờ cho tới khi tiêu diệt hết sạch khôi lỗi này, rồi mới tiếp tục bài trừ đại trận, điều này sẽ tăng khả năng thành công lên gấp bội.

Hàn lập sau khi phá huỷ thạch khôi lỗi trước mắt, hắn vẫn chưa tiếp tục động thủ, mà nhíu mày lướt nhìn qua mọi nơi, chỉ thấy trên tế đàn thạch khôi lỗi còn có thể hoạt động chỉ còn lại vài cái mà thôi, xem ra pháp trận này bị phá chỉ là sự tình trước mắt mà thôi.

Chính lúc hắn đang nghĩ như vậy, thì đột nhiên trong đầu, Ngân Nguyệt không có một chút dấu hiệu báo trước kêu to một tiếng thanh thoát, lập tức phát ra từng trận rên nhỏ, dường như bộ dạng cực kỳ thống khổ.

Điều này làm cho Hàn lập cả kinh, vội vàng truyền âm hỏi.

"Bị làm sao vậy, Ngân Nguyệt? Có chỗ nào không tốt sao?" Hàn lập thanh âm có một phần thân thiết hỏi.

"Đừng lo… Trong cung điện giống như có cái gì thức tỉnh, làm cho cảm giác của ta vô cùng kỳ lạ, giống như là rất quen thuộc, rất trọng yếu, không … đầu của ta đau quá …" Ngân Nguyệt miễn cưỡng chỉ nói được vài câu, liền nhịn không được tiếp túc nổi lên tiếng rên rỉ.

------oOo------

Chương 1036: Ngân nguyệt, tuyết linh, lung mộng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nghe được lời này, trong lòng cảm thấy rùng mình, vội hướng nhìn tới pháp trận phía cung điện

Kiến trúc này từ bên ngoài nhìn vào so với vừa rồi cũng không có gì thay đổi, vẫn chưa lộ ra cái gì khác thường.

Trong lòng có chút nghi hoặc, hắn đang muốn hỏi Ngân Nguyệt một chút. Đột nhiên một cỗ linh áp kinh người từ trong cung điện phóng lên trên. Tiếp theo *"uỳnh"* một tiếng nổ vang lên. Một đạo hoàng quang phá vỡ đỉnh chóp bắn ra. Lập tức hoá thành một bàn tay cự đại màu vàng, hướng Bát Linh Xích chộp xuống.

Một màn này xảy ra làm cho các tu sĩ ở phía ngoài cung điện đều cả kinh, có mấy người trực tiếp kinh hô một tiếng.

Đúng lúc này. Từ trong cung điện truyền ra một tiếng cười duyên dáng. Lập tức không gian xung quanh Bát Linh Xích chợt dao động.

Một nhân ảnh che mặt quỉ dị hiện ra.

Người này sau khi vừa hiện ra, miệng liền hé ra, rồi phun ra một đạo quang trụ to bằng nắm tay, sau đó chợt loé lên rồi lướt đi mang theo một âm thanh giống như tiếng sấm. Bàn tay màu vàng kia đã dễ dàng bị quang trụ xuyên thủng.

Một tiếng kêu thê lương truyền ra. Bàn tay cự đại nhanh tróng tiêu thất (biến mất) không thấy đâu nữa. Lập tức một nhân ảnh được bao bởi một vòng hoàng quang (vòng ánh sáng màu vàng) hiện ra. Cuống quít lui về phía sau thật nhanh.

Nhân ảnh che mặt phát ta một âm thanh cười khẽ. quỉ mị loé lên, cũng không biết làm như thế nào, vừa cách đó hơn mười trượng, trong nháy mắt đã đuổi tới người nọ.

Hoàng quang trung nhân tu sĩ thấy vậy kinh hãi. Mồm liền há ra, rồi phun ra một đạo tiên huyết.

Nay tiên huyết biết thành một đạo công kích vô cùng nhanh chóng. Nhưng nhân ảnh che mặt cũng không thèm động thân. Tiên huyết xuyên qua thân thể nhưng mà giống như là vừa đánh qua một ảo ảnh. Mà người che mặt lúc này một cánh tay dơ lên rồi đánh ra

Một tiếng kêu thảm thiết mang một phần thê lương từ trong miệng Hoàng quang trung nhân tu sĩ truyền ra. Lập tức không biết hắn thi triển cái gì bí thuật, hoá thành một cỗ hoàng hà bay ra bốn phía. Ngay sau đó một lần nữa lại ngưng tụ ở một phía xa xa thành một nhân ảnh.

Tuy nhiên lúc này sắc mặt lại trắng bệch dị thường, cả người loang lổ vết máu, trước ngực có mấy vết thương thật sâu do ngân trảo cào qua. Ngoài ra một cánh tay cũng đã bị chém mất, trông hắn giống như chó nhà có tang chật vật vô cùng.

"Thất thúc"

Ở ngoài pháp trận một gã đạo sĩ ăn mặc giống như tu sĩ Diệp gia. Sau khi vừa nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt người này. Khó có thể tin thét lên một tiếng kinh hãi

Người có bộ dạng trông thê thảm này chính là người có bối phận cao nhất trong Diệp gia tới đây lần này, Quái nhân đầu to. Mấy tên Diệp gia tu sĩ tất cả đều cả kinh. Bạch bào nho sinh sắc mặt cũng đại biến.

Hàn Lập cùng đám người thanh niên họ Từ tuy rằng không biết rõ cụ thể thân phận của quái nhân đầu to. Nhưng thần thức sau khi đảo qua, đều cảm ứng được vị này có tu vi Nguyên anh hậu kỳ. Lúc này trong lòng bọn họ đều hoảng sợ so với tu sĩ Diệp gia cũng không có nhỏ hơn.

Hàn Lập sau khi hít một ngụm khí lạnh, ngưng thần hướng nhân ảnh che mặt nhìn kỹ, trong lòng cảm thấy ngây ngốc.

Người này thân mặc Lam bào. Trang phục này kiểu dáng rõ ràng là của tu sĩ Độc thánh môn. Tuy rằng người này đã che mặt không thể nhìn rõ diện mạo, nhưng từ thân hình có thể nhìn ra, tựa hồ giống như là Độc thánh môn Đại trưởng lão Hoa Thiên Kỳ. Nhưng hắn vừa rồi nghe không lầm thì thanh âm người này phát ra rõ ràng là âm thanh của một nữ tử trẻ tuổi.

Việc này thật sự là quỉ dị

Nếu không phải ở đây có nhiều tu sĩ thần thông đều không nhỏ. Hơn nữa Bát Linh Xích còn ở ngay trước mắt. Hàn Lập sẽ tuyệt đối bỏ đi. Đối với nguy hiểm không rõ ràng này hắn luôn luôn tìm cách tránh xa.

Những tu sĩ khác cũng nhận thấy có điều gì đó cổ quái, đều dùng ánh mắt kinh nghi hướng tới nhân ảnh che mặt thần bí này.

Người này thể đem một vị Nguyên anh hậu kỳ bức tới mức chật vật thê thảm như vậy, chẳng lẽ hắn là Hoá thần kỳ tu sĩ?

Ý niệm này trong đầu hầu như mọi tu sĩ ở đây đều nghĩ tới, mọi người đều cảm thấy lạnh người.

Thần bí nhân thấy Quái nhân đầu to có thể may mắn chạy thoát, cười lạnh một tiếng cũng không có tiếp tục đuổi theo. Mà hướng đôi mắt nhìn mọi người ở ngoài pháp trận.

Ánh mắt người này giống như băng hàn, những tu sĩ sau khi tiếp xúc với ánh mắt này giống như bị một cái đại truỳ đánh trúng, mỗi người sắc mặt đều đại biến. Tên đạo cô tu sĩ của Diệp gia cùng Hoá Tiên Tông nữ tử tú lệ tu vi ở đây là yếu nhất, sau khi tiếp xúc ánh mắt đó, thân hình không khỏi lung lay một cái rồi lùi về phía sau hai bước mới ổn định được thân hình

Hàn Lập thầm kêu không ổn, trong mắt lam quang chợt loé, vội vàng điều động Minh Thanh Linh Mục tăng cường ngăn cản.

Nhưng sau khi bị ánh mắt đảo qua, vẫn cảm giác cả người phát lạnh giống như thân ở trong một động băng

Hắn sắc mặt hơi tái

"Uy. Ngươi là" Thần bí nhân trong miệng truyền ra giọng nói nữ tử kinh nghi hỏi. Ánh mắt sau khi đảo qua, không ngờ khi nhìn tới trên người Hàn lập thì dừng lại, không tiếp tục nhìn người khác, dường như gặp một việc gì đó không thể tin được.

Đúng lúc này, bên hông Hàn Lập một cái túi Linh thú chợt động. Bỗng nhiên một đạo bạch quang từ trong miệng túi bắn ra. Liền đó, một con tiểu Bạch hồ đứng ở trước người Hàn Lập

Linh thú này cũng không có do dự xoay người một cái, lập tức một đoàn ngân quang bao phủ rồi hoá thành một thiếu phụ trẻ tuổi, trên thân mặc áo bào trắng, khuôn mặt như hoa.

Chính là Ngân Nguyệt mượn thân thể yêu hồ huyễn hoá ra nhân hình

"Quả nhiên là ngươi" thần bí nhân vừa thấy Ngân Nguyệt, thân hình chấn động, dùng thanh âm lạnh lùng nói. Sau đó ngẩng đầu lên, tấm khăn che mặt rơi ra, lộ ra chân diện mục của người này

"Hoa Thiên Kỳ" đám người xung quanh một trận xôn sao, có người kêu lên tên người này.

Trên mặt thần bí nhân có xăm một đồ hình màu xanh. Không phải là Hoa thiên Kỳ thì còn ai vào đây?

Chỉ là hắn có chút cổ quái. Dung mạo của hắn có chút biến đổi, một đôi đồng tử lại trở thành màu xanh biếc yêu dị. vẫn không có nhúc nhích nhìn chầm chầm vào Ngân Nguyệt. Trên mặt hiện ra thần sắc cổ quái

Thấy tình hình quỉ dị như vậy, cả đám kỳ nhân cũng theo bản năng trầm mặc xuống

Với sự lịch duyệt phong phú của những người này. Sao lại không biết trên người Hoa Thiên Kỳ đã xảy ra chuyện? Nay rõ ràng đã bị người ta phụ thể. Trong lòng những người ở đây đều cảm thấy rùng mình, đều âm thầm đoán lai lịch của người thần bí này.

Nhân cơ hội này, quái nhân đầu to vội vàng lùi ra xa giữ một một khoảng cách an toàn với *"Hoa Thiên Kỳ"*. Đồng thời vội vàng ăn một khoả đan dược, rồi lấy ra một tấm phù dán vào chỗ cánh tay bị đứt, nhất thời một trận bạch quang phát ra. miệng vết thương lập tức nhanh tróng liền lại.

Sau đó hắn ngẩng khuôn mặt đang tái xanh nhìn về phía *"Hoa Thiên Kỳ"*.

Nhìn tình hình trước mắt, hai mắt cũng cảm thấy mơ hồ, tâm niệm cũng nhanh chóng xoay chuyển.

Xem ra, vị này đại khái gọi Ngân Nguyệt chính là đang nói về một người nào đó. Tuy nhiên không biết nàng cùng Ngân nguyệt có cái loại quan hệ gì. Là địch hay là bạn?

"Tuyết Linh. Đáng nhẽ ngươi nên tìm tới nơi này từ nhiều năm trước. Không nghĩ phải nhiều năm trôi qua như vậy, ngươi mới có thể tới được đây. Tuy nhiên khí tức của ngươi sao lại suy yếu như thế này. Lại còn ký gửi tại loại yêu hồ bốn đuôi này, ngươi không sợ làm nhục thân phận Ngân Nguyệt thiên lang của chúng ta sao?" trên mặt *"Hoa Thiên kỳ"* vẻ ngạc nhiên liền thu liễm lại, lạnh nhạt nói.

Ngân nguyệt nâng cánh tay nhỏ bé của mình vuốt mái tóc đen nhánh và dài từ trên chán nhẹ nhàng đưa về phía sau, rồi dùng một loại ngữ khí không quá chắc chắn nói.

"Ngươi là Linh Lung"

"Hoa Thiên Kỳ" nghe lời này, trong mắt chợt loé lên dị sắc, ngược nhìn Ngân Nguyệt trong chốc lát, sau đó đột nhiên cười lên khách khách rồi nói.

" Thật là không nghĩ tới a. Đường đường là Lang tộc đệ nhất mỹ nữ, ái phi được Thiên Khuê Thần Lang yêu quí lại mất trí nhớ thế

này. Ta sớm đã phải nghĩ tới. Năm đó phân thân của Nguyên Sát thánh tổ đem nguyên thần của ngươi bức ly khỏi thân thể, thần thức của ngươi làm sao có thể bảo trì được hoàn hảo như thế được. Hảo muội muội của ta, ta cũng không phải là Linh Lung, mà là Lung Mộng."

Người này rõ ràng mặt cùng thân thể là đàn ông, tiếng cười lại dị thường kiều mỵ. Làm cho người ta thật sự cảm thấy quỉ dị vô cùng.

Hàn Lập lại nhíu mày. Trong lòng mơ hồ dự cảm có điều gì đó không tốt

Tuy rằng còn chưa biết nàng này cùng Ngân Nguyệt quan hệ như thế nào. Nhưng nghe lời nói vừa rồi, lại mơ hồ thấy được sự vui mừng khi Ngân Nguyệt gặp hoạ.

Ngân Nguyệt đôi mi nhíu chặt lại, hai mắt nhìn chằm chặp *"Hoa Thiên Kỳ"*, ngọc dung âm trầm bất động, dường như đối với lời nói của đối phương, giống như nhớ ra được cái gì đó.

"Lời của ngươi làm cho ta nhớ lại một ít chuyện cũ. Nhưng có rất nhiều chuyện không rõ, còn có chút mơ hồ. Nhưng ta nhớ không lầm thì ngươi chính là ta mà ta cũng chính là ngươi" Ngân nguyệt mở miệng, trấn định nói.

"Hừ, xem ra ngươi còn có thể nhớ lại sự tình này. Đúng vậy, ta và ngươi vốn là cùng một người. Ta và ngươi trước kia hợp nhất tên là Lung nhi. Lúc trước nàng vì ứng phó lần thiên kiếp thứ hai, trước thiên lôi kiếp ngàn năm, nàng buộc phải tu luyện một bí thuật vô thượng của Ngân Nguyệt tộc chúng ta. Kết quả nửa đường tu luyện lại luyện sai công pháp, buộc phải mạnh mẽ đem tinh hồn phân ra làm hai. Biến thành hai cái nguyên thần là ta và ngươi. Tất nhiên, trước kia nguyên thần của ngươi so với nguyên thần của ta cường đại hơn, tự nhiên nguyên thần của ngươi làm chủ thể của thân thể. Dưới sự áp bách của ngươi, ta không lâu sau bị rơi vào trạng thái ngủ say. Nhưng hiện tại tình hình lại tương phản, nguyên thần của ngươi lại suy nhược đến mức đáng thương, ta chỉ cần nhấc tay một cái có thể đem ngươi tiêu diệt"

Hoa Thiên Kỳ thanh âm chợt lạnh lùng nói

Ngân Nguyệt nghe thấy vậy thần sắc có chút căng thẳng, nhưng lập tức liền khôi phục lại như thường.

*"Tuy rằng có nhiều chuyện ta nhớ không rõ lắm. Nhưng "*Phệ huyết hồn ấn*" ta lại nhớ rất rõ ràng. Vì vậy ngươi không thể giết được ta. Nếu ta thật sự hình thần câu diệt, ngươi so với ta cũng chẳng tốt hơn đâu"* Ngân Nguyệt bình tĩnh dị thường nói.

Vừa nghe Ngân Nguyệt vừa nói xong lời này, *"Hoa Thiên Kỳ"* sắc mặt trầm xuống, hai mắt bỗng phóng ra lục mang. Tiếp đó, Ngân Nguyệt kêu nhỏ một tiếng, thân mình run lên bị đánh bay ra ngoài, không có một chút lực hoàn thủ

Hàn Lập thấy vậy, không hề suy nghĩ, một trảo đánh tới.

Nhất thời một cái quang thủ màu xanh ở phía sau Ngân Nguyệt hiện ra. Một tay bắt lấy thân thể của Ngân nguyệt đang ở trên không. Sau đó mới nhẹ nhàng buông xuống.

Vừa thấy cảnh này *"Hoa Thiên Kỳ"* có chút ngẩn ra, giận dữ tới tím mặt, ánh mắt lập tức trừng lên hướng về Hàn Lập.

Thầm kêu không ổn, Hàn Lập không kịp nghĩ nhiều lập tức vung tay lên, Nguyên Cương thuẫn lập tức phóng đại sau đó chắn ngay trước người.

"Ầm" một tiếng thật lớn vang lên. Bề mặt Ngân thuẫn ngân quang chợt hiện, toàn bộ mặt thuẫn bị lõm xuống một tấc, lưu lại một vết lõm thật lớn một cách rõ ràng

Hàn Lập hít sâu một ngụm khí lạnh.

Phụ cận, những tu sĩ khác nguyên đối với *"Hoa Thiên Kỳ"* cùng Ngân Nguyệt đối thoại, cũng không có hiểu ra sao. Nhưng vừa thấy một màn phía sau, đều nổ ra một trận bàn tán xôn xao.

Mà hai tên yêu quái Ngân Sí dạ xoa cùng Sư Cầm thú, từ khi *"Hoa Thiên Kỳ"* hiện thân. Trên mặt liền mang vẻ mặt hoang mang. Sau khi nghe tới tên Linh Lung cùng Tuyết Linh trong mắt lộ ra vẻ kinh dị. Hiện nay, nhị yêu dường như biết được một ít lai lịch của hai cái tên này. Hai tên liền đánh mắt trao đổi với nhau rồi bắt đầu nhẹ nhàng lui về hướng truyền tống trận

"Hoa Thiên Kỳ" thấy một kích không có hiệu quả, hiển nhiên lộ ra một chút ngạc nhiên. Sau đó khinh miệt *"hừ"* một tiếng sau đó muốn tiếp tục ra tay. Nhưng nàng lập tức như nhớ ra cái gì, rồi rò xét nhìn Hàn Lập rồi lại liếc mắt nhìn Ngân Nguyệt, bỗng nhiên khẽ nở nụ cười.

"Tuyết Linh, tại sao khí tức của ngươi trên người này lại nồng đậm như vậy. Mà ngươi vừa rồi lại từ trong túi linh thú của tên này đi ra. Chẳng lẽ ngươi đã chở thành linh thú của người này, không biết có phải không?"

"Cho dù là vậy, thì đã sao nào?" Ngân Nguyệt nghe thấy vậy, ngọc dung liền hiện lên vẻ lo lắng, lạnh lùng trả lời.

"Hi…hi.hi. Không có gì. nếu là như thế, ta đây cần phải chúc mừng người này. Có thể đem sủng phi của Thiên Khuê yêu vương làm linh thú, cho dù là linh giới tam hoàng cũng không dám vọng tưởng như thế." Hoa Thiên Kỳ sau một trận cười duyên, không có hảo ý nói.

------oOo------

Chương 1037: Cửu Chân Phục Ma Trận

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngân Nguyệt sau khi thân hình đứng vững lại, sắc mặt tái nhợt nhưng lại hướng *"Hoa Thiên Kỳ"* khóe miệng đột nhiên lộ ra một tia giễu cợt.

"Ngươi là ta. Ta cũng là ngươi. Nếu là để cho người nào biết được việc này. Ngươi cho rằng tình cảnh của ngươi có thể tốt hơn chỗ nào? Huống hồ mặc dù người mà người nọ cưới là Lung Linh. Nhưng hắn sủng ái nhiều nhất vẫn là ta? Chớ quên. Năm đó là ai giúp ta áp chế, cưỡng ép làm cho cơ thể ngươi ngủ say."

Vừa nghe Ngân Nguyệt nói lời này. Dáng vẻ tươi cười trên mặt *"Hoa Thiên Kỳ"* chợt tắt. Hai mắt bỗng lộ ra một cỗ sát khí. Nhưng lập tức cười lạnh một tiếng, khẽ quay đầu. Một tay bỗng nhiên hướng nơi nào đó ngoài pháp trận nhẹ nhàng nhấn một cái.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn. Mọi người liền thấy nơi tiến vào Truyền Tống Trận màu trắng bỗng nhiên sụp đổ lõm xuống, lộ ra một cái hố to sâu hơn trượng.

Đang lặng yên thối lui đến gần Truyền Tống Trận, Ngân Sí dạ xoa cùng Sư cầm thú thấy vậy, nhất thời sắc mặt đại biến thân hình khựng lại, không thể không dừng bước.

"Hai ngươi muốn đi đâu! Một người cùng Không Huyền đạo sĩ năm đó giống nhau như đúc. Nhưng trên người lại nồng nặc thi khí như vậy. Tuy rằng hình dáng bên ngoài thay đổi không ít, nhưng mà bản phi còn có ấn tượng, chính là linh cầm nọ năm đó Không Huyền đạo sĩ nuôi dưỡng không sai. Ta còn nhớ chuyện đó. Hồi trước Không Huyền đạo sĩ bị ta phong ấn lại. Xem ra ngươi chính là hắn di lưu lại tu luyện thông linh thân thể. Thế nhưng còn tu luyện tới cảnh giới Ngân Sí Dạ Xoa. Cũng có thể ta

nói có điểm sai!" "Hoa Thiên Kỳ" nhìn chầm chầm Ngân Sí Dạ Xoa, lạnh lùng nói.

"Không nghĩ tới là Linh Lung tiên tử, dễ dàng nói ra lai lịch hai ta! Lại nói, ta năm đó cùng tiên tử coi như là từng có duyên gặp mặt." Ngân Sí dạ xoa thần sắc không đổi, nhưng chung quy vẫn cười khổ một tiếng, nói.

"Cùng ta có gặp mặt một lần là đời trước, không phải ngươi. Nhưng con sư cầm thú này, năm đó chẳng qua là thất cấp linh cầm mà thôi. Hiện tại đã tiến giai tới thập cấp yêu thú. Xem ra cho dù trở lại linh giới quả thực cũng đủ để có chỗ đứng." "Hoa Thiên Kỳ" Hừ một tiếng nói.

"Mặc kệ nói như thế nào trong đầu ta còn nhớ phong thái tuyệt thế của tiên tử năm đó. Nhưng tiên tử đem Truyền Tống Trận này phá huỷ là có dụng ý gì?" Bị khám phá lai lịch. Ngân Sí dạ xoa ngược lại có chút trấn định.

"Không có gì. Nếu đã đến, thì sẽ không phải rời đi vội vã vậy chứ. Bản phi nói không chừng còn muốn mượn sức hai người các ngươi đó!" "Hoa thiên kỳ" hời hợt nhẹ nhàng bâng quơ nói.

Ngân Sí dạ xoa sắc mặt âm trầm xuống.

Tuy rằng lão yêu này căn bản không nghĩ sẽ lưu lại đây. Nhưng nếu Truyền Tống Trận bị hủy. Nghĩ muốn tìm được con đường khác sẽ không chỉ là nhất thời nửa khắc công phu. Sau khi con mắt thoáng xoay chuyển, lại trầm mặc.

"Hoa Thiên Kỳ" Thấy vậy không hề để ý tới nhị yêu ánh mắt hướng thanh niên họ Từ. Lại còn nhìn lướt qua vị tu sĩ Diệp gia, khóe miệng khẽ nhếch lên cười lạnh:

"Tốt. Rất tốt! Không nghĩ có nhiều loại tu sĩ như vậy đến đây hơn nữa tu vi còn không tệ!"

"Mặc kệ thân phận tiền bối ở linh giới hiển hách ra sao. Như thế nào lại phụ thân ở trên người Hoa đạo hữu. Diệp gia chúng ta lần này mở ra phong ấn Côn Ngô sơn. Chỉ là vì Thông Thiên Linh

Bảo mà thôi. Tiền bối chỉ cần đồng ý đem Bát Linh Xích (thước) này giao cho tại hạ. Diệp gia chúng ta có thể trợ giúp tiền bối thoát ly khỏi tháp này!" Bạch bào nho sinh qua vừa rồi lắng nghe tỉ mỉ. Ẩn ẩn nghe rõ đại khái lai lịch vị này. Bỗng nhiên tiến lên từng bước cung kính nói.

"Lời Từ mỗ muốn nói. Không thể tưởng được bị Diệp đạo hữu nói ra trước." Thanh niên họ Từ nghe vậy bật cười ha ha. Da cười nhưng thịt không cười nói.

(Da cười nhưng thịt không cười – gần giống câu thành ngữ *"Nói một đằng, làm một nẻo" "Miệng thơn thớt nói cười, bụng một bồ dao găm"* Ý nói ngoài mặt thì ra vẻ thân thiện nhưng bên trong đang chửi cả tổ tông nhà nó lên hahaha – Vịt)

Hai người này đều xảo quyệt. Gặp yêu phi đang phụ thân (mượn xác) Hoa Thiên Kỳ vừa ra tay cùng biết không thể địch lại được. Không khỏi cùng nổi lên ý niệm lôi kéo mượn sức trong đầu.

"Bát Linh Xích? Tốt. Các ngươi ai có bản lĩnh có thể thu phục bảo vật này, cứ lại đây là được. Bản phi không ngăn cản!" "Hoa Thiên Kỳ" Ánh mắt chợt lóe, nhưng lại chẳng hề để ý cứ thế nói.

Nghe xong lời này. Trưởng lão Diệp gia cùng thanh niên họ Từ ngẩn ra. Sau đó kinh ngạc liếc mắt lẫn nhau một cái.

"Sao vậy. Cho các ngươi qua lấy bảo vật, sao lại e sợ vậy!" "Hoa Thiên Kỳ" Trong miệng phát ra tiếng cười châm chọc.

Nhưng bạch bào nho sinh cùng thanh niên họ Từ lại ngược lại càng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mộc phu nhân ở bên ngoài kia. Từ sau khi *"Hoa Thiên Kỳ"* xuất hiện, trên mặt vẫn lộ ra biểu tình cảnh giác dị thường. Lúc này ngọc thủ thu vào trong tay áo chợt động. Nhưng trong túi trữ vật lại lặng yên bay ra một vật. Động tác dị thường cẩn thận, dường như sợ *"Hoa Thiên Kỳ"* Phát hiện.

"Nếu tiền bối không muốn bảo vật này. Vừa rồi ở lúc nãy khi lão phu thu bảo vì sao ra tay cản ta lại?" Xa xa quái nhân đầu to trốn

ở một chỗ khác trong cung điện trên không, bỗng nhiên hỏi.

"Những người khác lấy bảo vật đều được. Duy mình ngươi không được!" "Hoa Thiên Kỳ" liếc mắt lườm quái nhân một cái, lạnh nhạt nói.

"Vì cái gì?" Quái nhân sắc mặt có chút vô cùng khó coi. Liếc qua cánh tay bị cụt của mình, oán hận nói.

"Vì cái gì? Trước đó không lâu đã thấy qua phân thân của nguyên sát thánh tổ rồi chứ!"

"Cái gì nguyên sát thánh tổ. Ta căn bản không biết!" Quái nhân đầu to trong lòng rùng mình. Nhưng trong miệng lập tức phủ nhận nói.

"Tuy rằng ngươi cùng tên ma này ở cùng một chỗ một thời gian rất ngắn. Nhưng trên người vẫn đang lây dính một tia ma khí thường nhân khó gặp. Ta liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra. Ngươi không thừa nhận cũng không sao cả nhưng vừa rồi sau khi ngươi tiến vào trong điện vừa thấy hồn của ta liền sinh tâm bất thiện phải không. Điều ấy đúng chứ! Nếu không phải ta phụ thân người khác trước một bước khiến ta tỉnh lại, chỉ sợ thật đúng là gặp phải độc thủ của ngươi. Mà lại còn dùng diệt hồn phù đối phó ta. Mạng quả là lớn a?"

"Hoa Thiên Kỳ" trong mắt lục mang chợt lóe, thanh âm thoáng chốc có chút khí phách.

Nho sinh áo trắng nghe xong những lời này. Trong lòng sửng sốt. Lập tức môi vội vàng hướng quái nhân truyền âm vài câu. Tựa hồ muốn hỏi một chút.

Nhưng đầu to quái nhân lại như không nghe thấy. Mặt lạnh lùng một chữ cũng không nói.

Bạch bào nho sinh nhất thời bộ mặt trầm xuống.

"Nguyên sát thánh tổ? Là sao? Là thượng cổ yêu ma sao?" Lúc này, chính là Hàn Lập bỗng nhiên mở miệng.

"Hắc hắc. Nguyên sát thánh tổ" "Hoa Thiên Kỳ" sắc mặt khẽ biến một chút. Nhưng lập tức ngửa đầu nhìn trời cười lạnh. Không có trả lời ngay câu hỏi của Hàn Lập.

Hàn Lập khẽ cau mày! Cảm giác nói cho Hàn Lập biết. Thiên Nam cổ ma nọ sẽ xuất hiện ở Côn Ngô sơn. Chỉ sợ là cùng nguyên sát thánh tổ này rất có quan hệ.

Mỗi người âm thầm tự cân nhắc không ngừng. Tại lúc này lại lâm vào trong yên lặng. Nhưng một lát sau, một thanh âm nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên

"Chư vị đạo hữu chớ để bị lừa. Nàng này vốn không phải yêu phi thượng giới gì cả. Rõ ràng là hóa thân cổ ma thánh tổ kia biến hóa mê hoặc chúng ta. Các ngươi nếu tiến lên, thực lấy đi Bát Linh Xích (thước) của thượng cổ tu sĩ dùng để trấn áp cổ ma này. Chỉ sợ cổ ma này thật sự thoát khỏi vòng vây. Đến lúc đó. Liền đem tới một hồi đại kiếp nạn tới toàn nhân giới."

Người vừa nói. Đúng là Hóa Tiên Tông - Mộc phu nhân. Giờ phút này một tay nàng đang cầm một miếng ngọc màu xanh biếc dài mấy tấc. Mặt trên lòe lòe sáng rực lên, nhưng lại hiện lên một thước ảo ảnh Ngũ trảo chân long rất lớn. Chân long ảo ảnh này đối mặt *"Hoa Thiên Kỳ"* Giương nanh múa vuốt, đặc biệt giận dữ, tựa hồ nhìn thấy cái gì có bộ dáng phi thường chán ghét.

"Hóa Long Ấn!"

"Hoa Thiên Kỳ" vừa thấy vật ấy. Mặt liền biến sắc. Nhưng lại không lưỡng lự tay hướng nàng này tại hư không nhấn một cái.

"Ầm." Một tiếng. Một cỗ lực lớn dường như xé rách hư không trực tiếp hướng đỉnh đầu đối phương đè xuống.

Mộc phu nhân cả kinh. Vội vàng nhấc ngọc tỷ trong tay. Nhất thời bên trên một tiếng long ngâm. Long ảnh nháy mắt lớn gấp mười lần, từ bảo vật bay ra. Trực tiếp đón nhận áp lực cực lớn tại không trung.

Sau một tiếng nổ dường như toàn bộ không trung đều chấn động. Long ảnh cùng cự lực (áp lực lớn) phát ra một trận bạch quang, cùng nhau tiêu thất.

Mà nhân cơ hội này, Mộc phu cùng nữ tử tú lệ bên cạnh đồng thời giương tay lên. Phóng ra kim ngân lưỡng đạo quang hoa. Nhật Nguyệt Toa hiện ra nguyên hình.

Thân hình nhị nữ nhoáng lên một cái, đã chui vào bên trong.

"Hoa Thiên Kỳ" thấy vậy, hai hàng lông mày dựng thẳng, miệng hé ra. Một dải cột sáng màu bạc hướng linh toa chợt lóe bắn lướt qua.

Một màn ngoài ý mọi người liền xuất hiện.

Một ảo ảnh cự lộc (con hươu lớn) khoác một lớp vảy quái dị. Đột nhiên không một chút dấu hiệu nào ở trong đại trận hiện lên. Nhưng lại hé miệng ra liền đem cột sáng này nuốt vào trong bụng. Sau đó lại không thấy bóng dáng, giống như chưa bao giờ xuất hiện qua.

" Lộc!"

Hàn Lập trong lòng cả kinh, vội vàng hướng Bát Linh Xích (thước) kia nhìn lại. Chỉ thấy thước này nguyên bản trên không trung trôi nổi bồng bềnh. Cũng không biết từ khi nào khẽ run lên.

Mà theo run rẩy này, một vòng thất sắc linh quang trên thước hiện ra, tám cái ảo ảnh linh thú cũng bắt đầu có thể thấy được rõ ràng ở trong linh quang. Nhưng mà bộ dáng Linh bảo này cũng bị kích phát.

"Không tốt!" "Hoa Thiên Kỳ" vừa thấy cảnh này, sắc mặt bỗng phát lạnh, lập tức quanh thân ngân quang chợt lóe, không nói hai lời bay vào bên trong cung điện.

Bát Linh Xích bỗng nhiên phát ra âm thanh vù vù chói tai. Theo sau phụ cận đại trận linh quang đại phóng. Trước mặt một hồi rung chuyển dữ dội. Nhưng lại nứt ra chín khe, cùng trong tiếng ầm ầm chín tòa tế đàn khác hiện ra.

Cửu tòa tế đàn này ước chừng chỉ là mặt nhỏ so với toàn bộ. Trên mỗi một mặt, còn có một thanh kim quang chói lọi dựng thẳng ở tại đó. Kiểu dáng ngoại hình ban đầu đều cùng kim nhận trong tay Thạch Khôi Lỗi độc nhất vô nhị. Nhưng chúng nó quá lớn. Mỗi một khẩu đều cao hơn mười trượng. Chín cây cột phảng phất như nhau. Làm cho người ta cảm thấy e ngại cực kỳ.

"Cửu chân phục ma trận" Vừa thấy cửu tòa tế đàn này. Bạch bào nho sinh ngẩn ra,. Nhất thời quát to một tiếng.

Hàn Lập thấy tình thế không ổn. Sớm nắm lấy tay Ngân Nguyệt lui ra phía sau. Vừa nghe Diệp gia đại trưởng lão nói, trong đầu linh quang chợt lóe, tựa hồ cảm giác dường như nghe nói qua tên này ở đâu.

Nhưng là hắn còn kịp cân nhắc việc này. Một mặt không gian ở trong hắc quang chớp động. Nhưng lại sụp đổ xuống một chút. Vô số cỗ ma khí như ô mãng (trăn đen) từ bên trong thoát ra.

Một trận thanh âm cuồng tiếu. *"Sưu"* Một tiếng. Một cái song thủ (hai đầu) bốn cánh tay Ma Ảnh ở trong ma khí bay theo ra. Ngừng lại một chút, liền sừng sững ở giữa không trung.

Cửu khẩu cự nhận quang hoa đại phóng. Theo cự nhận trên các hướng không trung bắn ra một đạo lớn đao quang. Một mảng ánh kim cực lớn hiện ra trong nháy mắt cơ hồ liền che lại nửa bầu trời, hướng Ma ảnh hung hăng đè xuống.

Ma Ảnh trong miệng cười to. Chợt ngưng lại! Lập tức hoảng sợ quay về phía sau!

Nhưng đao quang bỗng nhiên chợt lóe. Một chút kim quang liền quỷ dị hiện lên ở trên đỉnh đầu Ma Ảnh, hung hăng trảm xuống.

"Oanh" một tiếng. Kim quang áp tới rồi lóe ra!

Một cái thân ảnh vô cùng nổi bật, yểu điệu hiện lên ở trước Ma

Ảnh. Vươn một ngọc chỉ(ngón tay ngọc) thon thon, chống đỡ đạo kim quang này.

------oOo------

Chương 1038: Ma hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau một tiếng *"Phanh..."*, kim quang đã bị thủ chỉ bắn ra khai mở, liền đó hiện ra một khuôn mặt, là một người mặc váy đen, mang một vẻ kiều mị tựa như không phải của một nữ tử phàm nhân.

Ngân Nguyệt vừa thấy dung nhan tuyệt sắc này, thân hình run lên, sắc mặt chợt tái nhợt.

Ánh mắt Hàn Lập dừng lại ở trước cặp song thủ tứ tí (2 đầu 4 tay) trên người Ma Ảnh kia. Hắn tuyệt đối không thể nhìn lầm, yêu ma này đúng là con cổ ma đã trốn ra được từ Trụy Ma Cốc.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong cơ thể kêu nhỏ một hồi, đã cảm ứng được hai thanh phi kiếm bị bắt đi.

Về phần nữ tử kiều mị dị thường phía trước người cổ ma này, dường như nhu nhược không có chút pháp lực nào, căn bản nhìn không ra tu vi cảnh giới của đối phương.

Hàn Lập chợt hút một ngụm khí lạnh. Thân hình chợt loáng lên một cái, đã mang Ngân Nguyệt tới bên kia Cửu Chân Phục Ma đại trận, sau đó mới buông cánh tay Ngân Nguyệt ra, vốn ngay từ đầu đã im lặng không lên tiếng, chỉ như một cái bóng bám theo người, hắn cũng nhịn không được nhìn hai mắt Ngân Nguyệt, mắt lộ ra thần sắc kỳ quái.

"Đa tạ chủ nhân!" Ngân Nguyệt thấy Hàn Lập liếc mắt nhìn một cái, mặt mang vẻ phức tạp nhẹ giọng nói.

"Ngươi cẩn thận một chút." Hàn Lập đã biết thân phận Ngân Nguyệt cũng không phải đơn giản, nhưng vẫn là nhướng mày căn dặn một câu.

Ngân Nguyệt gật gật đầu, xoay đầu nhìn phía nữ tử dung nhan kiều mị, trên mặt lộ ra thần sắc phiền muộn.

Thanh niên họ Từ cùng đám người Diệp gia tu sĩ cũng đều tránh sang pháp trận bên này, tuy rằng lúc này vô cùng cảnh giác lẫn nhau, nhưng trên mặt hai bên cùng lộ ra biểu tình kinh ngạc,

"Sao lại thế này. Sao trên hai người này cũng có phản ứng ma khí như vậy!" Thanh âm khác thường khó có thể tin được từ bên trong chiếc Nhật Nguyệt Toa kia truyền ra. Lập tức thân hình nhoáng lên một cái. Thân hình Mộc phu nhân hiện lên ở bên trên bảo vật này, trong tay đang cầm Hóa Long Ấn biến hóa ra Chân Long chi ảnh.

Chính là giờ phút này Long ảnh. Mặt đối mặt với nữ nhân cùng cổ ma. Phản ứng so với vừa rồi đối mặt với *"Hoa Thiên Kỳ"* thì thêm vài phần kịch liệt.

Thậm chí nếu không phải Mộc phu nhân dùng phép khống chế được bảo vật. Long ảnh căn bản là có thể tự hành bay vụt ra.

Cũng không biết lai lịch Hóa Long Ấn và thanh niên họ Từ. Mộc phu nhân Lạnh lùng nhìn liếc mắt một cái. Giờ phút này nàng mặc kệ cái gì ma khí với chả không ma khí. Trước mắt tình hình hỗn loạn như vậy, lại xuất hiện thêm ma vật càng thêm lợi hại kia, nàng đã có ý muốn rời khỏi đây.

Thông Thiên Linh Bảo dù hấp dẫn thật, nhưng phải còn mạng đã rồi hãy mong lấy được.

Sau khi nghĩ như vậy, môi khẽ động, hướng Thiên Lan thánh nữ ở bên cạnh truyền âm.

Kết quả sau đó Lâm Ngân Bình nhíu mày gật đầu, vị Thiên Lan đại tiên sư này ánh mắt dần trở lên mơ hồ bất định, không ngừng hướng bốn phía tìm kiếm cái gì đó.

Trái ngược với thanh niên họ Từ, bạch bào nho sinh thấy những người khác đều bị ma vật mới xuất hiện hấp dẫn, thả lỏng chú ý một chút đối với Bát Linh Xích, lúc này ánh mắt chớp động vài cái, hướng hai người Diệp gia khác đưa mắt ra hiệu. Lúc này hai người hai tay dấu lại bấm tay niệm thần chú, thân hình hơi nhoáng lên một cái nhưng lại xuất hiện một cái hư ảnh giống nhau như đúc, chân thân (thân thể thật sự) thần không biết quỷ không hay bắt đầu ẩn nấp, không thấy bóng dáng.

Ngân Sí Quỷ Dạ Xoa vừa thấy dung nhan nữ tử mới xuất hiện, có chút trợn tròn mắt.

Nếu không phải đối phương ma khí đầy người, thì dung nhan nữ nhân này, rõ ràng chính là Linh Lung tiên tử năm đó. Nhưng vừa rồi người nọ ra tay hủy diệt Truyền Tống Trận là ai, có liên quan gì với Ngân Nguyệt đi theo bên cạnh Hàn Lập. Ngân Sí Dạ xoa nghĩ thầm một hồi, con mắt chuyển động không ngừng, không biết ở trong lòng có tính toán gì.

Hóa Tiên Tông - Mộc phu nhân nhìn Hóa Long Ấn trong tay, sắc mặt âm trầm bất định, bỗng nhiên khẽ giẫm chân, không ngờ chui vào trong Nhật Nguyệt Toa. Sau đó linh toa này nhoáng lên một cái trực tiếp biến mất, trong nháy mắt không thấy bóng dáng đâu.

"Ngu xuẩn! Nơi này vô luận là trên không trung cũng đều bị cổ tu thi triển pháp thuật cấm chế giống như dưới hạ điện này vậy!" Khuê Linh ở phía sau Hàn Lập cười lạnh một tiếng, đối hành vi của Mộc phu nhân tựa hồ trái lại khinh thường.

"Cái này cũng chưa chắc. Hai nàng này rất thần bí, đối với Côn Ngô sơn có vẻ hiểu biết không ít, nói không chừng các nàng thực sự có biện pháp phá vỡ cấm chế." Hàn Lập ánh mắt lại chớp động nói.

Hiện tại hắn đang nhớ tới cái gọi là *"Cửu Chân Phục Ma đại trận"* này. Lai lịch của nó năm đó xem qua trong một quyển trận pháp điển tịch từng có đề cập tới một chút. Tuy rằng đề cập không nhiều lắm nhưng vẫn nói pháp trận này ở nhân giới chính là pháp trận trừ tà đuổi ma lợi hại bậc nhất, nghe nói năm đó khi thượng cổ đại chiến, nhân giới tu sĩ từng dùng trận này diệt sát không ít thượng cổ yêu ma.

Nghĩ đến đây, Hàn Lập vội ngưng thần nhìn lại.

Từ phía trước Diệu Linh nữ tử hiện thân, cửu khẩu kim nhận thật lớn nổi điên phun ra vô số kim quang, cuồng phong bão táp thổi quét đi.

Hắc bào nữ tử trước cuồng phong vần vũ ngón tay liên tục bắn ra, vô luận bao nhiêu đao quang sắc bén dày đặc, hễ bị đầu ngón tay này chạm vào, lập tức giống như loại rơm rác bị bắn tan ra. Làm cho người ta nhìn trợn mắt há hốc mồm.

Chẳng qua Hàn Lập dù cả kinh nhưng cũng đã nhìn ra.

Nàng ta tựa hồ thật sự với phục ma đại trận này có chút kiêng kị, vẫn ở pháp trận có vẻ lưỡng lự, cũng không có hướng bên trong pháp trận mạo muội xông vào, hơn nữa nàng ta hướng về phía đám người Hàn Lập lạnh nhạt nhìn lướt qua, liền hướng phía trong cung điện nhìn tới, ánh mắt cuối cùng dừng ở trên kiện *"Bát Linh Xích"* Kia.

Bát Linh Xích lúc này, từ sau khi nhị ma hiện thân, liền vù vù lóe lên không ngừng, phụ cận hiện lên ngân liên (sen bạc) chẳng những lớn gấp mấy lần, tám cái ảo ảnh linh thú lại dị thường rõ ràng, tựa như chúng là thật vậy.

Hắc bào nữ tử quay đầu, cùng cổ ma bên cạnh nói nhỏ, thanh âm nhỏ không thể nghe thấy. Hàn Lập căn bản nghe không được gì cả.

"Ngân Nguyệt, cô gái này chính là vị nguyên sát thánh tổ kia hóa thân sao?" Hàn Lập thở dài ra một hơi, đột nhiên hỏi một câu.

"Không hẳn là hắn, mà cũng là hắn? Kẻ nọ là một luồng tinh hồn cổ ma thánh tổ biến thành, cũng là cổ ma năm đó xâm lấn nhân giới, là một trong tam đại thống lĩnh. Năm đó cổ tu sĩ chết dưới tay nó, có thể đoán vô số kể." Xem ra trí nhớ Ngân Nguyệt thực khôi phục không ít, sau khi hơi trầm mặc, liền nói ra lai lịch nguyên sát thánh tổ này.

"Phân hồn cổ ma thánh tổ? Vừa rồi nghe người nọ nói, nguyên thần của ngươi lúc trước bị buộc rời khỏi thân thể, chẳng lẽ thân thể mà phân hồn cổ ma hiện tại dùng là." Hàn Lập đồng tử lam

mang chớp động, tự nhiên nhìn ra thân thể hắc bào nữ tử không phải là biến ảo mà thành, không khỏi hỏi.

"Là thân thể của ta ban đầu không sai. Tuy rằng không nhớ rõ lúc trước như thế nào lại bị đối phương cướp lấy thân thể, lại hóa thành khí linh bị giữ lại ở trong Hư Thiên Đỉnh, nhưng thân thể của nó đích thật là thân thể của ta cùng Lung Mộng năm đó dùng chung." Ngân Nguyệt khẽ cắn hàm răng, chậm rãi nói.

"Ồ, ngươi còn có cơ hội trở về chứ? Dù sao ngươi mới đích thực là chủ nhân chân chính của thân thể đó, không có khả năng không có cơ hội " Hàn Lập nhìn biểu tình đờ đẫn của hắc bào nữ tử đối diện, thần sắc khẽ động.

"Chủ nhân chẳng lẽ đã quên, ta đã trải qua linh hồn cắn nuốt, hơn nữa chiếm cứ thân thể yêu hồ này lâu như vậy, còn có năng lực một lần nữa đổi thân thể nữa sao. Có lẽ thật sự có thần thông gì đó có thể một lần nữa làm được điều này, nhưng có lẽ không phải công pháp nhân giới có thể làm được, chắc phải tìm ở linh giới. Hơn nữa thần thức ta bị hao tổn, tu vi đã giảm đến nông nỗi như thế này, ngay cả công pháp trước kia cũng quên hết hơn phân nửa. Làm sao đấu lại ma hồn. Trừ phi." Ngân Nguyệt chần chờ nói.

"Trừ phi cái gì?" Hàn không chịu dễ dàng buông bỏ.

"Trừ phi ta cùng Lung Mộng phối hợp liên thủ, có lẽ còn có hy vọng. Nhưng người xem tình hình hiện tại của nàng, sẽ vì ta làm việc này sao? Có lẽ bên này vừa mới đem ma hồn bức ra khỏi cơ thể, nàng bên kia liền lập tức đem ta phong ấn lại, thoải mái độc chiếm thân thể này!" Ngân Nguyệt thở dài.

Hàn Lập nghe vậy, lại trầm mặc.

Đúng lúc này, cổ ma đối diện, bốn cánh tay đột nhiên hướng quái nhân đầu to trong cung điện lớn tiếng kêu lên:

"Diệp đạo hữu, ngươi làm gì mà trì hoãn vậy. Nếu ngươi không thể trong khoảnh khắc diệt lang hồn nọ, hiện giờ chỉ cần đem Bát Linh Xích kia chế trụ, thánh tổ cũng sẽ đáp ứng cho ngươi quán

ma nhập thể. Ngươi tu luyện công pháp đều không phải là ma công, linh bảo không có ai chủ trì, sẽ không có gây điều gì bất lợi với đạo hữu cả." Cổ ma thanh âm không lớn, nhưng đủ để làm cho đám người Hàn Lập nghe rõ ràng.

Mọi người sau khi cả kinh, đều cùng nhìn về phía cung điện trên không.

Quái nhân đầu to nghe được cổ ma nói vậy, sắc mặt hiện ra sự do dự, nhưng lập tức nhớ ra cái gì đó, sau khi cắn răng một cái, thực sự hóa thành một đạo hoàng quang thẳng đến Bát Linh Xích vọt tới.

Nói cũng kỳ quái, thoạt nhìn Bát Linh Xích thanh thế kinh người, nhưng lại đối với quái nhân độn quang tới gần không có phản ứng gì. Trong chớp mắt đã độn tới trước Bát Linh Xích, tám cái ảo ảnh linh thú đối với việc này nhìn như không thấy!

Nguyên bản quái nhân còn có chút lo lắng thấy vậy, tự nhiên mừng rỡ trong lòng, sau khi quang hoa chợt tắt, bóng người chợt lóe hướng về phía bảo vật lao tới.

"Ngươi thật đúng là có gan đó!" Một tiếng hừ lạnh theo cung điện bỗng nhiên truyền ra, đầu to quái nhân tựa hồ phát hiện cái gì, nhất thời biến sắc thân mình nghiêng bay ra ngoài.

Ở chỗ vừa rồi, oanh một tiếng nổ, một cỗ lực lớn nháy mắt xuyên thủng qua, đem đỉnh chóp cung điện cơ hồ tung lên non nửa.

Đầu to quái nhân thần sắc trở nên cực kỳ khó coi!

"Lão ma, ngươi không cần xui khiến bọn tiểu bối này, làm mấy cái chuyện mưu lợi đó. Có ta tọa trấn bên dưới Bát Linh Xích, mặc cho ai muốn đem bảo vật này đi đều phải có sự đồng ý của ta đã. Không nghĩ tới ngươi thế nhưng có thể theo trong Hắc Phong kỳ thoát khốn mà ra, cứ như vậy nguyên bản trấn áp linh bảo của ta, hiện tại ngược lại thành đối phó lợi khí của ngươi!" Lung mộng thanh âm lạnh như băng truyền ra.

"Thật vậy không? Ta cũng không có tâm tư cùng Lung Mộng đạo

hữu tiếp tục dây dưa nữa, chỉ là một cái không gian bình chướng (bức tường), ngươi cho là nó thật sự có thể cản được ta sao?" Hắc bào nữ tử khẽ cười, nhưng lại trả lời.

Sau đó nàng này bỗng nhiên hướng phía sau lui về hơn mười trượng, tạm thời thoát ly khỏi kim quang quấy rầy, hướng về phía sau vỗ một trảo, liền đó hắc ma khí trong nháy mắt một hồi cuồn cuộn, ngưng tụ co rút lại, trong chớp mắt ma khí tiêu tan, nhưng lại hiện ra một cây tiểu kỳ(cờ) đen thui sáng bóng.

Kỳ này không chút nào chậm trễ bắn nhanh đến, sau khi xoay quanh một cái, liền dừng ở trong lòng bàn tay hắc bào nữ tử.

"Hắc Phong kỳ? Không có khả năng, ngươi chưa bao giờ tu luyện qua thông bảo quyết, như thế nào lại có thể sử dụng linh bảo này!" Lung Mộng thanh âm có chút trở nên dồn dập.

"Ta là không có thời gian tu luyện Thông Bảo quyết này, nhưng ngươi đừng quên Ma Hóa Thần thông của thánh tổ bọn ta, cho dù nó là Thông Thiên Linh Bảo, sau khi bị ta tự mình quán chú ma khí một phen, cũng chỉ có thể tạm thời nghe lệnh ta." Hắc bào nữ tử thản nhiên cười, Hắc Phong kỳ lập tức run lên trong tay.

Một tiếng nổ vang trầm muộn tại trên này truyền ra, toàn bộ không gian đều khẽ run lên.

Đám người Hàn Lập dường như cảm thấy phụ cận không khí đều lâm vào căng thẳng, dường như trong phút chốc đã bị ngưng kết lại.

Tất cả tu sĩ thần sắc kinh hãi!

------oOo------

Chương 1039: Hắc phing kỳ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập hít một ngụm khí lạnh.

Trận đại chiến trước mặt hiển nhiên là đã vượt xa cấp bậc Nguyên Anh. Vì vậy hắn không thể nào có chút nào khinh địch được.

Lúc này trong lòng là một loạt ý niệm đang xoay chuyển, môi khẽ động vài cái, Khuê Linh ở phía sau trong mắt tinh quang chợt lóe lên, hơi do dự một chút rồi thân hình nhoáng lên một cái hóa thành một đạo hoàng quang chui vào trong lòng đất.

Sau đó, hai mắt Hàn Lập mở ra nhìn bốn phía một cách vô định. Một lúc sau hai mắt của hắn ngưng lại, chăm chú nhìn tới một nơi nào đó phía đối diện.

Chỉ thấy ở không gian phía sau lưng nhị ma là một cái Truyền Tống Trận màu đen còn nguyên vẹn không chút tổn hao gì. Phía trên còn có một cái trận kỳ bao phủ.

"Đây là."

Trong chớp mắt khi Hàn Lập thấy được thì những người còn lại trong thạch thất cũng nhìn thấy Truyền Tống Trận, trong lòng đều vui mừng không thôi.

Trong khi hắn đưa ánh mắt nhìn lướt qua, thì đụng ngay ánh mắt của người thanh niên họ Từ cũng đang nhìn tới hắn.

Hai người ngẩn ra, lập tức dời ánh mắt đi chỗ khác. Trong lòng đều nổi lên các suy nghĩ khác nhau.

Tất nhiên vị Đại Tiên Sư của Thiên Lan Thảo Nguyên này dường như cũng nhận ra rời khỏi nơi này là lựa chọn duy nhất.

…

Hắc bào nữ tử triệu ra Hắc Phong Kỳ, hiển nhiên không muốn nói gì thêm. Lúc này hướng về phía trung tâm cung điện phóng nhanh tới. Cổ Ma trên người xuất ra bốn kiện bảo vật phổ thong, theo sát phía sau nàng ta.

Nhị ma hành động như vậy, tự nhiên sẽ khởi động cấm chế lợi hại của Cửu chân phục ma trận.

Lúc này, một cỗ kim quang so với lúc trước còn mãnh liệt hơn, hung hổ từ trên không trung áp chế quét xuống.

Hắc bào nữ tử cười lạnh một tiếng, hai tay chà xát lên cái tiểu kỳ, nhất thời một đạo hắc mang bùng phát, một tầng quang tráo màu đen hiện ra đem nàng cùng với Cổ Ma bao lại vào bên trong.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Đoàn kim quang hung hãn vừa tiếp xúc tới quang tráo màu đen liền giống như là một hạt muối bỏ xuống biển. Không xảy ra bất kỳ hiệu quả gì, liền đó đã không thấy bóng dáng đâu nữa. Màn hào quang kia ngay cả một tia gợn sóng cũng không có. Căn bản có thể nói đoàn kim quang không tạo ra bất kỳ tổn hại nào cả.

Hắc bào nữ tử ở bên trong quang tráo chỉ trong nháy mắt đã tiến vào cấm chế của Cửu Chân Phục Ma trận.

Chín lưỡi cự nhận (lưỡi liềm lớn) bỗng nhiên phát ra từng trận âm thanh vang dội, rồi các loại ký hiệu thần bí chớp động không ngừng hiện ra, *"cự nhận"* dần biến hóa, trong nháy mắt đã thu nhỏ thành chin lưỡi Kim Đao.

Chín lưỡi kim đao tuy kích thước thu nhỏ lại, nhưng phát ra linh quang chói mắt, tựa như trong không gian đột nhiên hiện ra chin vầng mặt trời chói mắt, khiến cho người ta không thể nào nhìn thẳng được.

Ánh mắt của Hắc bào nữ tử biến đổi, vẻ mặt vốn đang bình thản liền hiện ra vẻ căng thẳng ngưng trọng.

Quang tráo màu đen trong nháy mắt đã phồng to lên, mặt ngoài càng trở nên sáng bóng và đen hơn.

Đúng lúc này, chín khẩu kim đao dần dựng lên, mũi đao vừa chuyển rồi nhắm thẳng tới hắc bào nữ tử đánh tới.

Mũi nhọn chợt lóe lên, tựa như chin sợi tơ vàng bắn ra, chợt lóe lên rồi biến mất.

Cơ hồ ngay lúc đó. Hắc Phong Kỳ biến thành màn hào quang chặn chín đoàn kim quang đó lại. Sau đó quang hoa (ánh sáng) bùng lên, kim quang chói mắt đem cái màn hắc mang đó bao vào bên trong.

Điều kinh ngạc chính là, công kích hung hãn như vậy nhưng lại không gây ra bất kỳ tiếng động nào cả. Hết thẩy đều diễn ra trong vô thanh vô tức, thật khiên cho người ta có cảm giác quỉ dị!

Hàn Lập nhân cơ hội này liền liếc nhìn những người khác, thấy mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt thu hút. Trên mặt hắn, một tia dị sắc chợt lóe, một tay như chớp khẽ động

Một cái túi linh thú im lặng bắn vào trong tay áo bào hắn.

Không gây một tiếng động nào, hai tay đưa ra sau lưng. Một đám kim hoa từ trong tay áo rơi xuống, vừa tiếp xúc mặt đất liền nhập vào trong đó không còn thấy dấu vết, vô ảnh vô tung biến mất.

Chỉ trong nháy mắt chiếc túi có tới mấy ngàn con Phệ Kim Trùng đã dung nhập hoàn toàn vào trong lòng đất không thấy bóng dáng. Trong nhất thời, không kẻ nào phát giác ra cả.

Thấy tình hình như vậy, trong lòng của Hàn Lập cũng khẽ buông lỏng.

Mà vào lúc này, từ bên trong Cửu Chân Phục Ma Trận, đột nhiên vang lên tiếng của Hắc Bào nữ tử *"Thu"*

Một trận Kim Quang chợt lóe lên, ở trong đó hiện ra một cái động khẩu tối om rộng khoảng một trượng.

Cái động này vừa hiện ra thì toàn bộ kim quang giống như trăm sông đổ về biển, bị hút không thấy tăm hơi.

Sau một tiếng động nhỏ, thì hắc động liền tán loạn biến mất. Lúc này xuất hiện trở lại là hắc bào nữ tử và thân hình của cổ ma.

Nàng ta một tay nắm Hắc Phong Kỳ, đứng nhìn chín thanh kim đao đang ở phía xa kim quang chớp động, chuẩn bị tấn công nữa. Bỗng nhiên chuyển hướng tới phía cung điện, hai hàng lông mày nhướng lên nói.

"Lung Mộng đạo hữu, ngươi đừng nghĩ rằng chỉ bằng Cửu Chân Phục Ma Trận thì có thể tiêu hao được hết ma khí của ta. Ngươi nên biết, Hắc Phong Kỳ là một Thông Thiên Linh Bảo hiếm thấy, nó là một không gian bảo vật có thể chống lại công kích sắc bén. Nếu không có uy năng phá không thì không thể đả thương ta được. Nếu còn thức thời thì ngươi hãy ngoan ngoãn ra đây, còn nếu để ta phải vào tới bên trong thì bản thánh tổ sẽ không dễ dàng nói chuyện như vậy đâu."

"Kêu bản phi ra có việc gì chứ? Chẳng lẽ đã thay đổi chủ ý, cảm thấy cùng ta hai người hóa một thì rất tốt sao!" Từ trong cung điện truyền ra tiếng cười nói của Lung Mộng, dường như đối với Cửu Chân Phục Ma Trận một chút lo âu cũng không có.

"Không tồi! Bản thánh tổ đích thật muốn cùng với nguyên thần của ngươi một lần nữa dung hợp làm một!" Ngoài ý liệu của mọi người, hắc bào nữ tử thản nhiên trả lời.

"Ngươi nói cái gì? Lão ma, nhà ngươi cho rằng ta là con nít ba tuổi chắc." Lung Mộng hiển nhiên cũng ngẩn ra, rồi lập tức cười nhạt, ra vẻ không tin việc này xảy ra.

"Đương nhiên là không thể giống như lúc trước nguyên thần dung hợp, trước tiên phải để cho ta hạ chút cấm chế vào ngươi đã, để chắc rằng sau khi dung hợp thì nguyên thần của ta làm chính mới được." Hắc bào nữ tử nhàn nhạt nói, đồng thời cầm hắc kỳ trong

tay lay động nhẹ, dễ dàng huyễn hóa thành một cái hắc động thật lớn, đem kim ti (sợi tơ vàng) do chín khẩu Kim Đao phát ra, dễ dàng nuốt lấy.

Lúc này do ả tạm dừng chân không tiến tới nữa, nên cũng không có kích phát sự biến hóa của chín khẩu Kim đao.

"Chắc ngươi đang nằm mơ rồi, phải không? Ta làm sao mà đáp ứng được chuyện hoang đường này chứ. Hiện tại ngươi đang muốn độc chiếm thân thể của ta, cần gì phải nói là dung hợp ở đây. Có mưu đồ gì thì cứ nói thẳng ra đi." Lung Mộng kinh nghi nói thẳng ra.

"Mưu đồ, tự nhiên có một chút. Chúng ta đã vài lần dung hợp nguyên thần, ngươi hẳn cũng hiểu. Bất luận ta hay người nếu một mình chiếm cứ thân thể này, đều không thể phát huy được thần thông lớn nhất của nó. Nhưng sau khi dung hợp thì lại có thể tiến tới Hóa Thần kỳ tu sĩ và dễ dàng tiến vào thiên tượng huyền diệu. Cho nên ta và ngươi nếu không muốn sau này lại bị giới tu sĩ liên thủ phong ấn thì tiếp tục dung hợp nguyên thần lần nữa là cách tốt nhất." Hắc bào nữ tử lạnh lùng nói.

"Ha ha, không thể nào tưởng tượng được là Đại thống lĩnh của cổ ma tung hoành nhân giới năm xưa lại đi sợ mấy tên Hóa Thần Kỳ tu sĩ. Chuyện này thật sự là đáng cười đây." Lung Mộng trầm mặc một chút ra vẻ châm biếm nói.

"Năm đó Thánh giới cùng Nhân giới tương thông, thánh tộc chúng ta tùy thời đều có thể quay về để bổ sung hao tổn ma khí. Tự nhiên có thể tùy ý thi triển các loại đại thần thông, nhưng hiện giờ thông đạo đã bị phá hỏng. Hơn nữa hiện tại nhân giới thiên địa nguyên khí cũng đại biến, cho dù ta có thần thông cao thâm đi chăng nữa cũng chỉ có thể thi triển ra vài phần mà thôi. Vì vậy đối với Hòa Thần Kỳ tu sĩ có một chút kiêng kị, thì cũng đâu có gì là kỳ quái chứ. Ngươi không phải cũng giống như ta sao! Đừng nghĩ rằng ngươi là Hóa Thần hậu kỳ linh giới Yêu Tộc, hiện tại cũng chỉ phát huy ra vài phần thần thông mà thôi."

Hắc bào nữ tử bất động thanh sắc nói ra.

" Việc ngươi muốn chiếm nguyên thần của ta là chính. Ngươi không cần phải ba hoa chích chòe làm chi, bản phi không đáp ứng việc này. Nếu không, cho dù có vẻ thoát khốn nhưng so với trước cũng có gì khác nhau đâu. Đừng tưởng ta không biết, quán trú ma khí vào Hắc Phong Kỳ có thể làm cho ngươi tạm thời sử dụng được linh bảo này. Nhưng làm như vậy đi nữa thì cũng chỉ phát huy được non nửa uy lực của nó mà thôi. Ngươi có thể tiến vào cung điện này hay không thì còn phải xem đã! Muốn dung hợp nguyên thần cũng được thôi, nhưng phải lấy nguyên thần bản phi làm chính. Nếu không thì không cần bàn thêm nữa!"

Lung Mộng quả quyết nói ra.

Hắc bào nữ tử nghe được Lung Mộng nói xong, trên mặt hiện lên một tia âm hiểm tàn nhẫn.

"Xem ra, ngươi đối với Cửu Chân Phục Ma Trận và Bát Linh Xích rất có tự tin. Được, nếu như không đáp ứng thì cứ chờ sao khi bổn thánh tổ tự thân chế trụ được ngươi, sau đó sẽ rút ra nguyên thần tinh hồn làm cho ngươi tan thành mây khói. Làm như vậy hiệu quả kém một chút, nhưng cũng có thể tăng cao được thần thông của ta."

Hắc bào nữ tử âm trầm nói xong lời này, lại hướng tới Hàn Lập quét mắt ra một cái rồi bỗng nhiên quay đầu lại thấp giọng ra lệnh cho tên cổ ma vài câu.

Ma vật hai đầu bốn tay liện tục gật đầu rồi thân hình chợt lóe lên, bắn thật nhanh về phía sau đi mất, trong nháy mắt liền thoát ra khỏi phạm vi của pháp trận, bay tới phụ cận của Truyền tống trận màu đen, lẳng lặng trôi nổi bất động phía trên không.

Một màn này hiện ra khiến cho đám người Hàn Lập ngẩn ra, trong lòng không khỏi mắng to.

Xem ra, bọn họ yên lặng từ đầu, định kiếm cơ hội lẳng lặng rời đi, tự nhiên hiện đều thất bại cả.

So với thanh niên họ Từ cùng với yêu vật Ngân Sí Dạ Xoa thì Hàn lập đã sớm chuẩn bị rồi. Nên trong lòng có chút an tâm.

Nhưng chỉ trong chốc lát sau đó hắn liền phát hiện Ngân Sí Quỷ Dạ Xoa cùng với Sư Cầm thú thân thể đều mơ hồ huyễn hoặc, sau đó một cổ thanh quang xuất hiện rồi biến mất không còn dấu vết.

Hàn Lập nhíu mày.

Ở một bên, thanh niên họ Từ cùng với Thiên Lan Thánh Nữ môi không ngừng mấp máy, còn sắc mặt thì âm trầm không biết bọn họ đang nói việc gì nữa.

Còn phía mấy tên tu sĩ của Diệp gia đang vây quanh nho sĩ áo trắng thì lẳng lặng đứng đó không nói lời nào, cũng không có bất kỳ dị động nào khác.

Hàn Lập nhíu mày, ánh mắt dừng trên khuôn mặt đờ đẫn của nho sinh áo trắng, trong lòng cảm thấy có điểm không đúng, hơi cân nhắc một chút, trong mắt lam quang chớp động, thi triển ra thần thông Minh Thanh Linh Muc.

Vừa nhìn xong, Hàn Lập liền phát hiện ra, nho sinh áo trắng của Diệp Gia đó chỉ là một quang thể, chỉ là một linh khí ảo ảnh mà thôi.

Trong lòng rùng mình, Hàn Lập liền hướng phụ cận xung quanh mình đảo qua, vẫn không thấy dị tượng gì, mới yên tâm dò xét các nơi tìm kiếm chân thân của vị Diệp gia đại trưởng lão này.

Mà trong lúc này, hắc bào nữ tử do nguyên sát thánh tổ phân thần biến hóa thành, sau khi chặn tơ vàng do Kim Đao phát ra, đột nhiên tay cầm Hắc Phong Kỳ mở ra, trực tiếp hướng không trung ném đi, hai tay bắt ấn niệm chú, trong miệng phát ra một chuỗi ngôn ngữ cổ quái.

Sau một tiếng *"Oanh"*, từ phía Hắc Phong Kỳ bỗng nhiên hiện ra một đoàn Hắc Phong bay ra.

Cơn gió này từ nhỏ hóa lớn, từ tinh biến thô, chỉ trong nháy mắt đã biến thành một cột lốc xoáy tựa như cây trụ trời, thật kinh người. Mà khi cơn lốc hiện hình, đồng thời có những tiếng sấm vang ầm, ẩn hiện từng đoàn mây vàng với những tia điện sét ngang dọc, tùy thời đều có thể đánh xuống bất cứ lúc nào.

Phía dưới đám mây vàng, xung quanh phụ cận của hắc sắc cự phong (gió lốc màu đen), những lưỡi đao gió như ẩn hiện, đang dần thành hình, cả không gian cát đá bay tứ tung, khắp nơi truyền đến những âm thanh ầm ầm cộng hưởng.

Hàn Lập cả người thanh quang chói mắt, sớm đã hiện lên một tầng phòng hộ dày đặc đem mình và Ngân Nguyệt bảo hộ vào bên trong. Nhưng hai mắt có thể thấy rõ rang khắp nơi đều là quái phong màu vàng. Tầng phòng hộ bị va chạm kêu lên ong ong không ngừng, giống như là một con thuyền nhỏ giữa cơn going tố, trông thật là nhỏ bé.

Hai môi Hàn Lập mím chặt, sắc mặt ngày càng tái nhợt đi.

Hắc Phong Kỳ được Nguyên Sát Thánh Tổ điều khiển bắt đầu hiện ra uy lực đáng sợ của Thông Thiên Linh Bảo.

------oOo------

Chương 1040: Thoát thân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập rốt cuộc cũng biết thế nào là ác phong như đao, đất trời sụp đổ.

Tuy mới chỉ là lân cận khu vực uy năng của Hắc Phong Kỳ nhưng đã có cảm giác bản thân như mất đi ngũ quan, tai chỉ truyền đến tiếng gió vù vù, trong mắt toàn là một mảnh màu vàng. Thậm chỉ cả thần thức cũng không thể rời đi dù chỉ nửa bước, vừa mới rời khỏi vòng bảo hộ ra bên ngoài thì thần niệm đã bị ác phong thổi đi tan tác.

Cuối cùng hắn cũng hiểu được cái gì là Tam Diễm Phiến không thể so cùng Thất Diễm Phiến, Thông Thiên Linh Bảo bài danh cuối bảng. Tam Diễm Phiến mới chỉ phát huy được ba bốn thành, so với uy năng của Hắc Phong Kỳ này, cơ bản khác nhau một trời một vực.

Cũng may là thần thông Minh Thanh Linh Mục vẫn dùng được, đem linh lực rót vào hai mắt từ trong đồng tử lam mang lóe ra, cuối cùng có thể mơ hồ thấy được đồ vật trong phạm vi mười trượng.

Còn về phần Cửu Chân Phục Ma Trận ở phía xa nằm trong ác phong hung mãnh sẽ biến thành thế nào, hắn trong nhất thời không thể biết được. Nhưng từ từng đợt chấn động nơi mặt đất truyền đến, có thể thấy được cuộc chiến diễn ra kịch liệt như thế nào.

Ngẩn đầu nhìn lên trời, không trung vẫn không thay đổi. Tất cả đều bị cuồng phong quật mạnh giống như là một đám hỗn độn, không biết phải chạy đi đâu nữa.

Hàn Lập thần sắc trầm trọng, bên ngoài vòng bảo hộ âm thanh vù vù ngày càng lớn, để duy trì vòng phòng hộ này, tiêu hao pháp lực so với trước rõ ràng lớn hơn nhiều.

Hắc Phong Kỳ vẫn không ngừng tăng cường trên không trung.

Hít một hơi, hắn theo bản năng nhìn xuống chân một cái, tựa hồ chui xuống đất trốn đi cũng không phải là một ý tồi.

Còn phía bên cạnh, cách tầng phòng hộ của hắn một trượng có một đạo phong trụ màu đen từ phí trên trời thoát xuống, nhanh chóng cuồng trướng to dần lên.

Nhất thời một lực hút to lớn truyền đến, màn hào quang màu xanh dường như không tự chủ được, dần dời về phía hướng phong trụ.

Hàn Lập cả kinh, pháp lực cả người căng lên. Màn hào quang đại trướng lên mới có thể ngăn trụ, miễn cưỡng dừng lại.

Lập tức hơn mười đạo kim sắc kiếm quang từ trong màn hào quang bắn nhanh ra. Vây quanh màn hào quang đan xen vào nhau làm cho ánh sáng chớp lóe lên rất nhiều, kiếm khí giăng lên khắp nơi. Đem phong trụ màu đen còn chưa kịp hình thành đập nát đi. Nhưng liền lập tức hắc khí lần nữa ngưng tụ lại xoay tròn lên. Trong nháy mắt lại hình thành cơn lốc xoáy.

Hàn Lập thấy vậy, sắc mặt âm trầm rồi kêu Ngân Nguyệt nhanh chóng lui về phía sau thật nhanh.

Xem ra phong trụ đó thực sự tà môn, phi độn tránh xuống đất như vậy mà cũng không thấy an toàn.

Cẩn thận né tránh được vài lần phong trụ đánh tới, hai người từ từ lui tới một góc tối của khu vực này.

Phía trước là một vùng tối đen với bức tường màu xám ngăn cản.

Quả nhiên giống như hắn nghĩ nơi này cuồng phong yếu hơn và phong trụ cũng không có đi tới nơi này.

Cuối cùng hai người có thể nghĩ ngơi thở một chút.

Nhưng vẻ căng thẳng vẫn không biến mất trên khuôn mặt của Hàn Lập, ngược lại còn hướng về phía cung điện phía sau nhìn một chút, trong mắt tinh quang chợt lóe, bàn tay rung lên một cái phi kiếm màu vàng dài một thước mãnh mẽ bắn nhanh ra phía trước đánh thẳng tới bức tường đang chắn lại.

" Bụp" một tiếng, bức tường ngăn cản phía trước liền bị nứt ra vài khe hở, nhưng lập tức bạch quang lóe lên, rồi khôi phục lại như trước.

Hàn Lập nhíu mày.

Thoạt nhìn thấy bức tường này không thấy cứng cỏi gì cả, phi kiếm dễ dàng đánh nứt ra. Nhưng lại không biết độ dày ra sao, mà cấm chế này lại có tốc độ hồi phục nhanh kinh người. Nếu một kích mà không thể xuyên thủng được bức tường ngăn cản phía trước thì căn bản không thể nào rời đi khỏi nơi này.

Nghĩ tới đây, sau một lúc trầm ngâm suy nghĩ, tay của Hàn Lập đưa lên đặt tới túi trữ vật ở bên hông.

Linh quang chợt lóe, Tam Diễm Phiến liền hiện ra ở trong tay của hắn.

Linh lực chậm rãi cận thẩn rót vào trong, liền làm cho phiến này hiện ra một tầng ánh sáng ba màu.

Hàn Lập hít vào một hơi, một tay cầm chiếc phiến này nhắm tới bức tường ngăn cản phía trước nhẹ nhàng kích một cái.

Lập tức một ngọn lửa tam sắc từ trên mặt chiếc phiến nổi lên tiến tới chổ bức tường ngăn cản phía trước, không một tiếng động phá tan tạo thành một cái lổ hổng chừng một trượng.

Nhưng ánh mắt Hàn Lập nhìn vào bên trong thì lại trở nên cực kỳ khó coi.

Bởi vì một kích này đánh sâu tới mười trượng thì ngọn lửa này mới dần dần mất đi. Còn bức tường thì trở lại như củ không có bị xuyên thủng.

Tuy rằng không có tung ra hết uy lực của Tam Diễm Phiến nhưng bức tường chắn trước mặt vẫn như cũ việc này làm cho sắc mặt của hắn trầm tư một chút.

Tam Diễn Phiến mặc dù uy lực không nhỏ, nhưng một kích vừa rồi không có hiệu quả, cho dù làm lại tăng thêm chút uy năng, có thể hay không phá được cấm chế do thượng cổ tu sĩ bố trí, hắn thật sự không dám quá tin tưởng. Dù sao nơi này cũng là nơi phong ấn Lung Mông yêu phi và cổ ma thánh tổ hóa thân.

Hơn nữa nếu tung ra toàn bộ uy lực của Tam Diễm Phiến thì sẽ tạo chấn động không nhỏ, một kích này sẽ làm cho Cổ Ma Thánh Tổ chú ý đến. Đến lúc đó mà bức tường ngăn cản không bị phá vỡ, thì giống như tự lấy lửa đốt mình rồi.

Huống hồ trong lòng hắn còn hoài nghi, tầng ngăn cản thành có thể có điều quỷ dị, cẩn thần còn có liên hoàn cấm chế trong đó. Lỡ như phá hủy được bức tường ngăn cản này nhưng lại dẫn động một tầng cấm chế phản phệ khác thì quả không phải là chuyện tình nói chơi được.

Trong lòng nghĩ như thế, bàn tay của Hàn Lập nắm chặt lấy Tam Diễm Phiến, sắc mặt âm trầm bất định hiện ra.

"Không gian nơi này không chỉ đơn giản như vậy. Chủ nhân không nên mạo muội vọng động thì tốt hơn." Sau khi nhìn thấy Lung Mộng thì Ngân Nguyệt có chút hoảng hốt, đột nhiên mở miệng nói ra.

Hàn Lập nghe vậy cười cười, đang muốn nói chuyện gì đó với nàng thì bỗng nhiên sắc mặt trầm xuống, xoay đầu một cái nhìn tới phía trước mặt lạnh lùng nói:

"Ai, ở nơi này làm gì, nếu lén lén lút lút như vậy thì đừng trách ta sao không khách khí."

Nói xong lời này, hắn liền đem Tam Diễm Phiến trong tay hướng ra phía trước. Lưu chuyển trên không vài cái.

"Hàn đạo hữu xin hãy dừng tay, tại hạ cũng biết được uy lực bảo phiến của ngươi, không cần phải vô duyên vô cớ xuất kích." Một thanh âm của nam tử từ từ truyền đến, rồi từ bên trong cuồng phong màu vàng hiện ra hai đạo nhân ảnh, một nam một nữ. Thì ra đó chính là thanh niên họ Từ và Thiên lan Thánh nữ Lâm Ngân Bình.

Đuôi lông mày của Hàn Lập khẽ nở ra, trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng trên miệng vẫn không chút thay đổi, âm thanh vẫn lạnh lùng phát ra.

"Ồ, hai vị đến đây chẳng lẽ muốn nhân cơ hội này cùng với Hàn mỗ động thủ hay sao?"

Nói xong lời này, hắn làm như vô ý nhìn tới hướng cung điện liếc mắt ngó một cái.

Phía đó vẫn còn cuồng phong mãnh liệt, hơn phân nữa màu đen phong trụ đều tụ tập ở đó, không che dấu được tiếng gió lộng truyền đến, ẩn chứa hai đạo kim quang chói mắt, như thể trong nháy mắt sẽ hủy diệt cả tầng không gian này vậy.

Xem ra Cửu Chân Phục Ma Trận uy lực cũng không nhỏ, đối với Hắc Phong Kỳ uy lực như vậy mà vẫn kiên trì cho đến giờ. Cũng không biết Bát Linh Xích kia có tham gia vào trận chiến này không nữa.

Trong lòng Hàn Lập tự cân nhắc, thấy hắc bào nữ tử tạm không thể phân tâm được thì trong lòng liền cảm thấy an tâm. Lúc này nhìn tới hướng hai người nam nữ kia với ánh mắt không vui không buồn.

"Đạo hữu không cần phải như thế, hiện tại hai ta tìm đến Hàn huynh không phải là để tìm phiền toái mà là muốn cùng nhau thương lượng một việc." Lâm Ngân Bình dường như biết được địch ý của Hàn Lập liền đưa tay thả ra một cái cách âm kết giới, rồi bình tỉnh nói ra.

"Tìm cách thoát thân sao?" Trong lòng Hàn Lập vừa động, còn

miệng thì không chút cảm tình hỏi lại.

"Hàn đạo hữu làm sao không biết. Hắc Phong Kỳ của Cổ Ma thánh tổ kia lợi hại như vậy, mấy người chúng ta dù có liên thủ thì cũng không phải là đối thủ của hắn. Vậy sao không thừa dịp tên cổ ma này đang bị yêu phi linh giới kia cuốn lấy mà rời đi khỏi chốn nguy hiểm này. Chẳng lẽ lại ngồi đợi ma đầu này thu thập được trận này rồi thong dong quay lại thu thập bọn ta hay sao chứ." Do thời gian không còn nhiều nữa, nàng ta cũng không chút khách khí nói thẳng vào việc.

"Ồ! Chẳng lẽ nhị vị lại không muốn có được Thông Thiên Linh Bảo này?" Hai mắt Hàn Lập nhíu lại nhàn nhạt nói ra.

"Đạo hữu thật biết nói đùa. Linh bảo tất nhiên trân quý, nhưng làm sao có thể so sánh với tính mạng của mình được chứ. Tên cổ ma này đã bị nhốt trong trong tháp này nhiều năm như vậy trong cơ thể chắc chắn chân nguyên thiếu hụt. Mà Nguyên Anh của chúng ta cũng đã phương thuốc để khổi phục nguyên khí tốt nhất. Một khi hắn đã rảnh tay thì sẽ quay sang đối phó với chúng ta ngay." Thanh niên họ Từ dường như đối với cổ ma này cũng biết chút ít nên quả quyết nói ra.

"Vậy ngươi tính toán thế nào?" Hàn Lập dường như đã hiểu được ý của đối phương nhưng vẫn làm bộ hỏi tới.

"Tất nhiên là chúng ta sẽ liên thủ đánh lén tên cổ ma đang canh giữ Truyền Tống Trận rồi sau đó sẽ cướp đường mà chạy đi." Thanh niên họ Từ không chút do dự nói thẳng ra.

"Chỉ bằng vào mấy người chúng ta? Các ngươi thực sự biết được sự lợi hại của tên cổ ma này sao?" Hàn Lập cười lạnh một tiếng rồi hỏi lại một câu.

"Sao vậy, chẳng lẽ mấy người chúng ta thế này lại không thể hạ được tên cổ ma đó sao?" Lâm Ngân Bình có chút không hiểu, khẽ cười một tiếng hỏi.

"Các ngươi nếu như biết được là trước đây tên cổ ma này đã từng cùng với ba vị đại tu sĩ và hơn mười vị Nguyên Anh kỳ khác vây

công đánh mà vẫn có thể thoát thân chạy thoát được. Không biết các ngươi có còn tự tin như vậy không?" Hàn Lập một tay vuốt ve cái quạt lông chậm rãi nói.

"Chả lẽ chính là tên cổ ma theo các người từ Thiên Nam chạy ra năm đó sao?" Thanh niên họ Từ bỗng nhiên cả kinh nói.

"Không sai, chính là hắn."

Thấy Hàn Lập khẳng định như thế, vị Đại Tiên Sư của Mộ Lan cùng với Lâm Ngân Bình ở bên cạnh nhìn nhau liếc mắt một cái trên mặt cùng hiện ra vẻ do dự.

"Nếu như giờ có thêm hai người bọn ta gia nhập thì thế nào. Chẳng lẽ bao nhiêu người chúng ta như vậy lại không bức lui được tên cổ ma này hay sao!" Từ phía trên đầu mấy người này truyền đến một âm thanh băng hàn, làm cho đám người Hàn Lập sắc mặt đại biến, từ không trung Hoàng Phụng, Thanh Tử hai đạo quang mang chợt lóe lên, liền hiện ra hai tên yêu thú Ngân Sí Quỷ Dạ Xoa và Sư Cầm Thú.

Cả hai tên yêu thú này trên người linh quang vờn quanh, trên không trung không bị ảnh hưởng gì hết từ ác phong, huyền phù ở phía trên an nhiên bất động. Xem ra Ngân Sí Quỷ Dạ Xoa phong độn thần thông thật là quỷ dị, ở trong hoàn cảnh ác liệt này lại như cá gặp nước vậy.

"Là các ngươi, nhị vị cũng muốn cùng nhau liên thủ sao?" Thấy rõ ràng nhị yêu, Hàn Lập một lần nữa trấn định lại.

"Tất nhiên, hai ta mặc dù không phải là nhân loại, nhưng mà ở trong mắt của Cổ Ma Thánh Tổ thì cũng không có gì khác nhau. Hiện tại không rời đi thì chỉ e họa nhiều hơn phúc" Ngân Sí Quỷ Dạ Xoa không khách khí nói.

"Tốt, có được hai vị đạo hữu ra tay tương trợ, hơn nữa lại có Khuê Linh đạo hữu thì thật là không gì tốt hơn. Việc này không thể chậm trể, lập tức động thủ đi! Ai biết được là Pháp trận kia cùng với Bát Linh Xích có thể cho chúng ta tranh thủ được bao nhiêu thời gian." Thanh niên họ Từ liền đồng ý, trên mặt sát khí chợt lóe

lên, xoay đầu nhìn về phía Hàn Lập

Hiển nhiên chỉ cần Hàn Lập đồng ý thì xem như sự liên thủ của bọn họ hình thành. Ngân Xí Dạ Xoa nhị yêu, cũng đồng dạng nhìn về phía Hàn Lập.

Hàn Lập theo bản năng, khẽ mím môi, trầm ngâm một chút, cuối cùng cũng chậm rãi gật đầu đồng ý.

"Chúng ta chỉ tạm thời bức lui tên cổ ma này cũng không hẳn là cần phải diệt nó, mọi người phải nhớ kỹ điều này. Tốt, ta sẽ gọi bằng hữu của ta về." Nếu trong lòng đã quyết thì Hàn Lập không chần chờ nữa, lập tức hai tay bấm quyết niệm chú, trong cơ thể bản mạng bài của Khuê Linh run lên rồi lập tức một màng linh quang mỏng manh hiện ra.

Nhị yêu Ngân Sí Dạ Xoa cùng với Sư Cầm Thú nhân cợ hội này cũng từ trên cao hạ người đứng ở một bên.

Chỉ một lúc sau, bên cạnh Hàn Lập một mảnh hoàng quang xuất hiện, một vị sấu phụ giống như quỷ mị không một tiếng động xuất hiện sau lưng.

(sấu phụ: cá sấu chăng, đùa đấy, chính xác hơn nên gọi là một mụ cá sấu – Vịt)

------oOo------

Chương 1041: Đánh lén

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khuê Linh hiện ra, thanh niên họ Từ và Ngân Xí dạ Xoa ở gần bên thấy vậy, vẫn như thường, đưa mắt nhìn tới Hàn Lập liếc một cái, rồi môi khẽ nhúc nhích truyền âm nói vài câu với nhau.

Gương mặt Hàn Lập vốn bình thản, bỗng hiện ra một tia kinh ngạc.

"Sao vậy? Khuê đạo hữu phát hiện ra cái gì khác lạ sao?" Lâm Ngân Bình vị Thiên Lan Thánh Nữ này vừa thấy vẻ mặt này của Hàn Lập con mắt sáng ngời lên hỏi một câu.

"Không có gì,chỉ là có hai vị đạo hữu Hóa Tiên Tông, hình như cũng muốn tìm dưới lòng đất cũng đang muốn tìm lối thoát." Thần sắc Hàn Lập lập tức khôi phục lại như ban đầu, thản nhiên nói.

" Ồ! Thật vậy không!" Vị nữ tử này thu ba lưu chuyển, khóe miệng nhếch lên ra vẻ vui cười không tin. Hiển nhiên nàng ta không tin lời nói của Hàn Lập.

Nhưng Hàn Lập lộ ra vẻ vô tình, rõ ràng không muốn nói chuyện nhiều.

Những người khác trong lòng mặc dù lo ngại nhưng giờ phải lập tức liên thủ làm việc cho nên không muốn có những việc khác xảy ra.

Mấy người liền lập tức thương thảo sẽ hành động thế nào.

Bọn họ đều là những người từng trãi, chỉ cần thương lượng một chút liền có những cách thức hành động ngay. Lúc này linh quang trên người họ chớp động, từ trong cuồng phong biến mất tăm, bắt đầu hành động.

Hàn Lập hướng tới Khuê Linh gật gật đầu, rồi sau đó độn nhập xuống đất mà đi.

Về phần Ngân Nguyệt thì sau khi hắn phân phó công việc xong, biến thành một con tiểu hồ, bay vào trong tay áo.

Hàn Lập nhìn về phía Truyền Tống Trận màu đen. Sờ sờ cằm. Một tay vỗ tới túi trữ vật bên hông. Ngân quang chớp động, một cái bóng người màu bạc xuất hiện ra phía trước.

Đây đúng là con khôi lỗi hình người.

Một tay nhẹ nhàng vung lên.

Khôi lỗi này hào quang chu chuyển lên một vòng, trong nháy mắt đã biến mất. Sau đó trong hai mắt, tử mang đại phóng. Rồi thân hình bỗng nhiên biến mất, giống như là chưa từng xuất hiện vậy.

Trận chiến này không nhỏ. Vì để đề phòng vạn nhất Hàn Lập cũng không che dấu thực lực của mình.

Có được khôi lỗi này hợp tác chiến đấu, hắn càng yên tâm hơn.

Hơn nữa lấy khả năng che dấu cao minh của nó thì cổ ma này cũng khó mà phát hiện ra được. Về phần Hắc bào nữ tử, Hàn Lập chưa bao giờ gặp qua yêu ma cấp bậc như tên Nguyên sát Thánh Tổ này, thật không dám nắm chắc có thể che dấu được linh giác của đối phương hay không nữa.

Một tay năm ngón đang cầm Tâm Diễm Phiến, còn một tay bấm quyết niệm chú, sau lưng hiện ra đôi cánh Phong Lôi.

Ngân Quang chợt lóe lên, Hàn Lập liền biến mất.

Còn ở một góc khác, ở phía trên cái truyền tống trận màu đen, tên cổ ma hai đầu bốn cánh đang huyền phù ở trên không, được một quần trắng mờ ảo trận kỳ bao phủ.

Tên ma đầu này một đầu đang nhìn chằm chằm về phía cung điện, trên mặt lộ ra vẻ căng thẳng, còn một đầu khác hai mắt đang đảo nhanh liếc qua bốn phía cảnh giác, giống như đang phòng bị việc gì đó.

Bốn cánh tay phân ra nắm chặc hai cây giáo màu xanh, cùng với một viên bảo vật màu lửa đỏ.

Hắc Phong Kỳ bạo khởi ác phong hung mãnh, nhưng dường như đối với tên cổ ma này không chút ảnh hưởng, cái đầu đang nhìn về hướng cung điện kia, mắt vẫn không chớp cái nào.

Bổng nhiên quang mang trong mắt của tên cổ ma này chợt lóe lên, từ xa xa một tiếng động thật lớn truyền đến. Từ phía trung tâm của không gian này, một đạo đao khí màu vàng phóng lên, nơi nó đi qua, một tầng mây dày nhất loạt bị trảm khai (chém làm đôi), thanh thế cực kỳ kinh người. Ngay cả tiếng gió kêu gào cũng bị lấn át một chút.

Tên cổ ma trừng mắt giật mình, trên mặt hiện ra một tia do dự, dường như muốn ra trận trợ giúp nhưng lại lộ vẻ chần chừ không quyết.

Nhưng rồi nó liền lập tức yên tâm lại.

Bởi vì từ xa xa sau khi ánh đao kinh người hiện ra, thì một cổ phong trụ to lớn cũng đồng thời thổi quét tới. Phong trụ có đường khoảng mười trượng với hình dạng của một Phong Long. Những nơi nó đi qua, ngay cả những tia chớp trên không trung cũng bị cuốn vào, thậm chí không khí ở vùng lân cận cũng vù vù vặn vẹo giống như là bị xé rách đi.

Thấy cảnh này, tên cổ ma thần sắc nhất thời hòa hoãn đi nhiều. Bỗng một bên đầu, không chút dấu hiệu, hai mắt trừng lên, một bàn tay khổng lồ bỗng nhiến hướng về phía trước vung lên.

Một đạo hồng quang phá không đánh tới, chợt lóe lên rồi hóa thành một tảng lớn hung hăng nện xuống.

Chưa rơi xuống đất, mặt trên có Xích Diễm lượn lờ, xuất hiện ra một con hỏa mãng hùng hổ phóng ra.

"Hừ! không thể tưởng tượng được là ngươi vẫn còn tỉnh táo như vậy!" Một tiếng hừ lạnh từ trong cuồng phong truyền đến, rồi hai đạo nhân ảnh từ từ hiện ra.

Trong đó một người tùy ý khoát tay, một đạo lam hồng rời tay bắn ra, hóa thành một cái Ngọc Tán cỡ chừng một trượng hướng tới không trung mà bay đi.

" Ầm Ầm." một trận âm thanh bạo liệt nổ ra. Cái Ngọc Tán chính là một loại cổ bảo thuộc tính thanh hàn, kết quả là một trận hàn khí xuất hiện làm cho cái hỏa trụ bị hạ xuống.

Lam Quang, Xích Diễm hai cái bảo vật này kích động không ngừng. Mấy con hỏa mãng mặc dù không ngừng hung hãn cắn xé. Nhưng bởi vì là do tương khắc thuộc tính nên căn bản không làm gì được đến cái Ngọc Tán này.

Hai cái thân ảnh kia đứng tại chỗ bất động, lạnh lùng nhìn tên cổ ma ở trên không, thì ra chính là thanh niên họ Từ và Lâm Ngân Bình.

Tên cổ ma hai đầu to lớn này vừa động, bốn mắt đồng thời hướng nhìn về phía đôi nam nữ này.

"Ta nhận ra các ngươi chính là Thiên Lan Thảo Nguyên Tu Sĩ. Thế nào, giờ các ngươi muốn rời khỏi đây sao? Đáng tiếc là đã quá muộn!" Một cái đầu nhe răng cười một cái, phát ra âm thanh như sấm nổ.

Thanh niên họ Từ nghe vậy sát khí nổi trên mặt, không nói lời nào, đưa tay vỗ vào linh thú túi ở bên hông.

Lúc này một tiếng phượng gáy truyền tới, từ trong ánh sáng mờ chớp động, xuất hiện một con ngũ sắc khổng tước bay ra, vươn cánh bay lượn trên đỉnh đầu vị thanh niên này.

Không cần phải nói thêm nữa! Đây chính là Ngũ Sắc Khổng Tước.

Nơi nó đi qua, ác phong liền dừng lại, lập tức sóng êm bể lặng.

Một màn này, tất cả đều lọt vào mắt Cổ Ma.

"Linh Tê Khổng Tước! Sao ngươi lại có được loại thượng cổ linh cầm này. Đáng tiếc đạo hạnh hơi thấp một chút. Nếu là trưởng thành thì có lẽ bổn tôn còn hơi lo ngại một chút." Cổ ma dường như có chút ngạc nhiên nói.

"Chắc không? Vậy giờ hãy nếm thử một chút lợi hại của ngũ sắc linh quang rồi nói sao đi." Thanh niên họ Từ căn bản không vì những lời nói của Cổ ma mà e ngại, miệng hét lên một tiếng, đồng thời từ trên đầu Khổng Tước hô ứng theo rồi hai cánh đột nhiên vung lên.

Hà quang vạn đạo, ngũ sắc linh quang cuồn cuồn bay ra.

Cổ ma hừ lạnh một tiếng, chiếc vòng màu tím ở hai bàn tay to hợp lại, song hoàn khẽ chạm, phát ra chói tai vù vù. Làm cho người ta nghe xong tâm thần đảo lộn, thần thức mê muội.

Sau đó hai viên cầu rời tay bắn nhanh ra, hóa thành tử ảnh chói lọi, lúc này đem tất cả khu vực gần đó bao trùm lại, thanh thế thật là kinh người. Mà tên cổ ma này cũng không chịu ngừng lại, hai tay bấm đốt niệm chú, cả người xuất ra tầng tầng hắc sắc ma khí, dường như hắn đang thi triển một loại ma công phụ trợ công kích của bảo vật.

Còn phía Thanh niên họ Từ và Thiên lan thánh nữ cũng đếu lấy ra một kiện bảo vật, đưa ra một đoàn thanh quang trực tiếp tung tới, một người thì tung ra Ngân Tàm Cẩm Mạt (chiếc khăn thêu hình ngân tầm), vô số tơ bạc phong tới.

Ngay lúc này, trên không trung một tím một xanh hai luồng khói nhẹ từ trong cơn cuồng phong xuất hiện, yên lặng phi độn đến phía trên đầu của cổ ma, hành động vô thanh vô tức, đủ có thể thấy được thuật ẩn nấp thật là cao minh.

Màu tìm ảo ảnh cùng với ngũ sắc linh quang va chạm với nhau, tạo ra vô số đóa linh hoa, ma khí trên người Cổ Ma biến thành quầng sáng đen, hung hãn phun ra.

Hai làn khói xanh và tím trên không trung đột nhiên bùng nổ. Linh quang chói mắt, lưỡng đạo ánh sáng phát ra biến thành hai cái lợi trảo cùng với một chùm tế ti đón đầu chụp xuống, chỉ trong nháy mắt đã tới đỉnh đầu của tên cổ ma. Đúng lúc này, từ chỗ hai người của thanh niên họ Từ cũng phóng xuất ra bảo vật công kích, cũng vừa lúc đi tới trước người của cổ ma, quả thực rất là vừa vặn kịp lúc, kín tựa thiên y.

Tự nhiên có người đánh lén tới gần như thế liền làm cho tên cổ ma cả kinh. Nhưng thực sự cũng không phải kinh hoảng lắm mà thần niệm vừa động, khu vực gần đấy ma khí biến thành ô mãng xoay vòng một cái, rồi biến từ công thành thủ để ngăn cản lại đoàn thanh quang và đám sợi tơ bạc dày đặc. Cùng lúc hai cái đầu cùngvươn lên, một cái phun ra ma diễm đen kịch còn cái kia thì phun ra một đạo ô mang nhọn hoắc.

(ma diễm: lửa ma. Ô mang: ánh sáng đen)

Nhưng ngoài dự liệu, ngay khi Cổ Ma đang bị đòn đánh lén từ trên đỉnh đầu thu hút, thì dưới chân nó, một trận kỳ màu xám bày ra, kim quang chợt lóe lên, một cái cự kiếm phát ra như tiếng sét đánh từ phía dưới nhanh chóng bắn ra, hướng thẳng không trung mà chém tới.

Tốc độ cực nhanh, dường như ngay lúc cổ ma còn đang kinh ngạc thì cự kiếm đã tới trước mặt. Trên thân kiếm là một lửa màu tím và tia sét màu vàng hiện ra, nhất thời làm cho cổ ma nhận ra rõ ràng.

"Là ngươi!" Trong giây lát cổ ma này liền nhận biết ngay được chủ nhân của nó, không khỏi kinh hãi quát to một tiếng. Nhưng bởi vì cự kiếm tiến tới quá nhanh, mà hắn lại còn bị các loại khác công kích đánh tới, thực sự là đã vào đường cùng, chỉ có thể dung bốn tay vội vàng vung lên. *"Xuy Xuy…"* vài tiếng xé gió truyền đến, hơn mười ngọn trảo như tạo thành một chiếc lưới chụp xuống cự kiếm.

Do lâm vào tình cảnh như vầy cho nên hắn không thể toàn lực chống đỡ phi kiếm này.

Kết quả trong nháy mắt, cụ kiếm đã xuyên thủng qua lưới này, sau đó chợt lóe lên chém thẳng về phía cổ ma.

Chỉ trong giây lát trì hoãn, ngay khi khi cự kiếm chém tới, từ thân thể Cổ Ma bỗng phun ra một tầng quang tráo màu đen.

Oanh… Một tiếng nổ lớn. Một quầng sáng lớn hiện ra từ thân thể Cổ Ma, bên trong hào quang chói mắt khiến không ai có thể nhìn rõ được.

Trên mặt đất, tia chớp bạc chợt lóe, Hàn Lập thi triển lôi độn từ phía dưới hiện ra, ngẩng đầu nhìn phía không trung, nhướng mày.

Hắn cảm ứng được rất rõ ràng là vừa rồi cự kiếm không thực sự chém được cổ ma mà tựa như bị cái gì đó đẩy trượt qua một bên.

Tronng lúc còn đang kinh nghi, thì từ không trung một quang đoàn sáng chói mắt vừa động, rồi tiếp theo là một tiếng cười vang lên. Tựa như cung cứng phóng ra, nhoáng một cái lại biến mất, ngay sau đó lại xuất hiện trên đỉnh đầu Hàn Lập.

"Đi tìm chết" một cái thân ảnh thật lớn xuất hiện cùng với tiếng rống to, rồi một cái cự đao to lớn hướng tới Hàn Lập mà chém thẳng xuống, giống như sét đánh không kịp bưng tai.

Hàn Lập tuy rằng kinh ngạc, nhưng do đã sớm chuẩn bị, nên ngay khi cự đao chém xuống thì sau lưng Phong Lôi Sí xuất hiện, cả người theo hồ quang biến mất, hắc đao chỉ chém hụt trong tích tắc.

Một âm thanh âm hưởng vang lên, một vết đao chém thật sâu xuống đất vài thước xuất hiện.

Lúc này xa hơn hai mươi trượng tiếng sấm vang lên, thân ảnh của Hàn Lập lại hiện ra nhìn lại chổ cũ.

Thân ảnh thật lớn đó chính là Cổ Ma.

Lúc này, xem ra nó chật vật vô cùng, bốn cánh tay chỉ còn lại ba là hoàn hảo không bị tổn thương, còn một cái thì bị chém đứt non nửa, đầu vai thì bị một quyền tạo thành một cái lỗ to, trên ngực thì bị dính một trảo to lớn, dường như muốn phá nát đi cái bụng của nó.

Xem ra, lần này mấy người bọn Hàn Lập liên thủ, Cổ Ma cuối cùng cũng không thể ngăn cản, phải chịu thua thiệt không nhỏ rồi.

Thấy Hàn Lập, kẻ cùng mình đào tẩu trước đây, bốn mắt của tên Cổ Ma này hung hăng trừng mắt nhìn tới Hàn Lập liếc mắt một cái, hai tay bỗng nhiên mở ra.

Hắc mang chợt lóe, thanh cự đao kia lập tức phân ra làm hai, biến thành hai cái quang nhận, tiếp tục phát ra âm thanh âm lệ.

------oOo------

Chương 1042: Trảm ma

Nguồn: EbookTruyen.Net

Song đao dưới sự điều khiển của ma thủ rung lên, trong phút chốc hóa thành vô số bàn tay mang Đại Hắc Nguyệt Nha xé gió chém đến.

Nhưng yêu ma này lại bỏ qua các tu sĩ khác, chỉ tập trung vào một đối thủ là Hàn Lập, dường như là định truy đuổi đến cùng, quyết không để hắn sống sót.

Điều này cũng khó trách, trong những người này thì chỉ có Hàn Lập cùng Thiên Lan Thánh Nữ tu vị thấp nhất; mà Lâm Ngân Bình thì lại ở cùng một chỗ với thanh niên họ Từ kia trên không trung. Không cần suy nghĩ nhiều, kẻ thân cô thế cô như Hàn Lập lại là đối tượng tốt nhất để đánh.

Đương nhiên đó cũng bởi vì Cổ Ma này không phải là ma hồn năm xưa. Nó chưa từng cùng Hàn Lập giao thủ qua, nếu không tuyệt sẽ không làm loại chuyện khiến bản thân sau này phải hối hận.

Mắt thấy Cổ Ma khí thế ào ạt xông tới nhưng trên mặt Hàn Lập không hề lộ vẻ kinh sợ, ngược lại tay áo bào rung lên, một mặt ngân sắc tiểu thuẫn bắn ra, trong nháy mắt hóa thành cự thuẫn chắn trước người.

Hắn đưa mắt nhìn Cổ Ma một cái rồi khẽ thở dài.

Phía xa xa, Cổ Ma thấy biểu tình của Hàn Lập như thế không khỏi ngẩn người ra, nhưng lập tức cảm thấy dưới chân truyền đến một tia linh áp khác thường.

Chưa chờ nó kịp nhìn xuống thì *"Phốc xuy"* một tiếng, sau lưng hắn mấy trượng, một bóng người được bao phủ bởi hoàng quang dày đặc liền trồi lên một cách quỷ dị.

Người này khẽ quát một tiếng, hai tay cầm ngân sắc cự phủ vung lên. Cự phủ mang theo một cỗ ác phong hung hãn chém xuống.

Thì ra là sửu phụ Khuê Linh nãy giờ vẫn lặng lẽ ẩn nấp dưới chân Hàn Lập, với tu vị đáng sợ của thập cấp yêu thú, hơn nữa lại súc thế chờ đơi đánh ra một kích toàn lực thì đòn này không thể xem thường.

Phủ nhận (lưỡi búa) tuy chưa hạ xuống nhưng phủ lại mang theo uy áp đáng sợ khiến cho mặt đất phụ cận bị chấn động vang lên tiếng nổ lớn, rồi bỗng nhiên sụp đổ lộ ra những khe nứt sâu.

Sắc mặt Cổ Ma vẫn không đổi, không hướng công kích về phía Hàn Lập nữa, ma thân hình nhoáng lên một cái đã quỷ dị hiện ra ở chỗ khác. Đồng thời song đao trong tay giao nhau đồng loạt chém về phía trước.

Hắc mang cuồn cuộn (bạo trướng). Hai ánh đao to lớn bắn ra, đánh vào trên thân ngân phủ.

Hắc ngân lưỡng sắc quang mang quỷ dị va chạm vào nhau, tức thì bạo liệt (nổ mạnh).

Một luồng khí lãng (sóng khí) mang theo hai loại thuộc tính nhiệt hàn (vừa nóng vừa lạnh) lập tức càn quét ra bốn phương tám hướng xung quanh. Đao mang đã khiến cho thế chém xuống của đại phủ bị trì hoãn lại một lúc, rồi từ từ tiêu tán đi.

Nhân cơ hội này, Cổ Ma lập tức thi triển ma công khác. Hai tay kết thành pháp ấn, trên thân hắn chợt vang lên tiếng xương cốt kêu lach cách, thân thể của hắn chợt trở nên to lớn, đồng thời tại những nơi da thịt lộ ra bên ngoài thì lúc này đã được bao phủ bởi một tầng lân phiến màu xanh đen, tinh quang lấp lánh trong nháy mắt bao khiến cho nó trông giống như đang mặc một bộ chiến giáp bóng loáng.

Mà những nơi bị thương tổn cũng được hắc sắc ma khí cuồn cuộn bao phủ lại. Trong chốc lát, khi hắc khí tan đi thì những nơi bị thương đều biến mất như chưa từng bị thương.

Thân hình Cổ Ma xoay chuyển một vòng, trong mắt hung quang lóe lên. Hắn hít sâu một hơi rồi há miệng ra, một làn sóng chấn động phảng phất như thực chất lan tỏa ra xung quanh. Cự phủ bị sóng này bao phủ nhất ngưng trệ lại, phảng phất như bị một vật vô hình nào đó chặn lại khiến nó không thể hạ xuống dù chỉ một chút.

Trong miệng Cổ Ma lúc này vang lên chú ngữ cổ quái, trên lân phiến hắc quang bừng sáng rồi toả ra ngọn ma diễm màu tím đen bao phủ lấy cả thân hình hắn hừng hực thiêu đốt, có vẻ quỷ dị dị thường, trông bộ dáng dường như đang vận dụng một loại bí thuật nào đó vô cùng lợi hại.

Khuê Linh tuy trong lòng phát lanh, nhưng thân hình cũng không thối lui, ngược lai trong miệng gầm lên một tiếng, thân hình bỗng nhiên cuồng trướng, trên người cũng xuất hiện một tầng thanh sắc chiến giáp bao phủ bên ngoài, chính là đang thi triển Cự Đại Thuật.

Đồng thời ngân phủ cũng hóa lớn theo, linh quang tỏa ra chói lòa cùng uy năng to lớn ép vào bức tường vô hình kia, rốt cục cũng chém xuống được.

Biến hóa này của Khuê Linh có chút nằm ngoài dự tính của Cổ Ma. Thân hình của hắn tuy cao lớn gấp bội so với sửu phụ nhưng lúc này trong lòng cả kinh, ma chú đang niệm cũng không thể không dừng lại, hai tay cầm hắc nhận đánh nhanh về phía trước còn thân mình lại nhanh chóng lùi về sau.

Hắc sắc đao nhận va chạm cùng cự phủ liền bạo phát ra một tiếng nổ kinh người. Một cỗ linh phong mang theo dư kình tán ra bốn phía. Nhưng Cổ Ma

sớm đã có phòng bị nên vẫn bình yên vô sự, ngược lại thân hình lại mượn cỗ linh phong này khiến cho độn tốc nhanh hơn một chút lùi ra xa hơn, bộ dang không hề có chút thương tổn nào.

Bất quá trong lúc lùi lại, Cổ Ma nhe răng cười một tiếng, bàn tay thứ ba đang cầm một mũi trường thương xanh biếc chợt toát ra một tầng hắc sắc ma diễm, được hắn ném ra, hóa thành một đạo lưu tinh lao thẳng đến thân hình to lơn của Khuê Linh.

Tốc độ của nó cực nhanh, như sấm rung chớp giật (NV:thiểm điện lôi minh – tia chớp chỉ loé lên trong nháy mắt, tiếng sấm đến bất ngờ không kịp bưng tai), lóe lên một cái đã đánh lên thân hình to lớn của Khuê Linh, đập vào chiến giáp bạo phát ra một đoàn thứ mang.

Cổ Ma kia cũng không đợi thân hình ổn định, trong miệng đã tiếp tục niệm chú ngữ, có vẻ như muốn thi triển ra bí thuật đã chuẩn bị từ nãy. Xem ra hắn cũng không cho rằng một kích vừa rồi thực sự có thể giết được một con thập cấp yêu thú.

Nhưng vào lúc này, dị biến lại xuất hiện.

Phía sau Cổ Ma mấy trượng, một luồng hắc quang mỏng manh chợt lóe lên, một đạo phi đao đen như mực mỏng như cánh ve bỗng xuất hiện, vô thanh vô tức, lập tức hắc tuyến chợt loé, phi đao chợt loé lên rồi quỷ dị biến mất không thấy đâu nữa.

Cùng lúc đó, linh giác đáng sợ của Cổ Ma cảm thấy có điểm không ổn, thân hình lập tức chuyển động, lập tức bắn ra xa.

Nhưng trong một sát na, đầu Cổ Ma dường như bị vật gì đó như một mũi tiêm truỳ (mũi nhọn) đâm trúng, thần thức đột nhiên cảm thấy đau đớn vô cùng.

Cho dù ma thần thức rất cường đại, nhưng gặp phải loại công kích này thì cũng không thể tránh khỏi thân hình có chút trì trệ.

Trong giây lát thân hình bị trì hoãn, trên cổ của Cổ Ma đã xuất hiện một đường máu mờ nhạt, không hề có dấu hiệu gì liền rơi xuống, máu tươi từ trong cổ phụt ra cao đến vài thước.

Đến giờ phút này, Hàn Lập phía xa mới buông lỏng hai tay đang kết một pháp ấn kỳ lạ, thần sắc tỏ ra rất mệt mỏi.

Vừa rồi thần thức của Cổ Ma bị trúng một kích, chính là do Kinh Thần Thứ trong Đại Diễn Quyết mà hắn tham ngộ được.

Hơn nữa hắn đã nghiên cứu cải biến qua một chút thành một loại công kích thần thức đơn giản hơn để bản thân sử dụng.

Do chưa thể tu luyện Đại Diễn Quyết đến tận cùng nên uy lực của loại công kích này còn xa mới có thể bì được với uy lực chân chính của *"Kinh Thần Thứ"*. Nhưng nếu trong lúc xuất bất kỳ ý đột nhiên đánh ra, thì chỉ cần đối phương không đề phòng, cho dù là ai trúng phải chiêu này cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn. Cho nên loại bí thuật này được hắn đặt tên là *"Thất Thần Thứ"*, khác với nguyên gốc *"Kinh Thần Thứ"*.

Chẳng qua, thủ đoạn công kích thần thức loại này, cho dù bi hắn cố ý cải biến làm uy lực giảm xuống, nhưng sau khi xuất ra một kích cũng khiến thần thức hắn mê muội một lúc, thật sự khó có khả năng thi triển được một kích thứ hai.

Đầu còn lại của Cổ Ma trợn tròn hai mắt, tựa hồ còn chưa tin vào sự thực trước mắt, nhưng ngay lập tức hét lên một tiếng kinh nộ (kinh hãi & phẫn nộ), trên người chợt xuất ra vô số ma khí đem toàn thân bao phủ lấy.

Ma khí vừa tỏa xung quanh, đã lập tức che phủ lấy Cổ Ma không thấy bóng dáng đâu nữa.

Ngay sau đó, tại một nơi cách đó ba bốn trượng, không gian lại có môt trận dị động.

Lập tức xuất hiện một cỗ hắc khí quỷ dị, Cổ Ma đang bị thương từ trong ma khí bước ra. Xem ra dù bị mất một đầu, mặc dù không thể thật sự diệt sát Cổ Ma nhưng cũng khiến cho hắn thụ trọng thương.

Lúc cự phủ trong tay Khuê Linh đánh xuống, Cổ Ma mới bị mất đầu đang thụ trọng thương liền thi triển độn thuật, động tác nhanh như điện quang hoả thạch, sự việc chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Phía trên, thanh niên họ Từ cùng Ngân Sí Dạ Xoa cũng trợn mắt há mồm.

Điều này cùng với điều bọn họ thương lượng lúc đầu không quá giống nhau. Kế hoạch ban đầu của họ là liên thủ đánh ra một kích khiến cho Cổ Ma kinh sợ mà theo truyền tống trận ở gần đó mà rút lui.

Về việc kích này có khiến cho Cổ Ma thụ thương hay không thì cũng không phải là điều bọn họ quan tâm.

Nhưng hiện tại, Cổ Ma bị bức phải lùi lại. Hàn Lập tuy rằng lúc đầu cũng thực hiện giống như kế hoạch đã bàn với họ, cùng với Khuê Linh liên thủ đánh lén Cổ Ma, nhưng sao sự việc lại biến hoá thành ra như thế này?

Bộ dáng Hàn Lập như muốn liều mạng đánh nhau sống chết với Cổ Ma. Mà khẩu phi đao kia lại quỷ dị xuất hiện ở phía sau Cổ Ma? Bản thân họ ở trên cao quan sát những cũng không phát hiện ra sự xuất hiện của bảo vật này.

Nếu như nó xuất hiện phía sau lưng bọn họ, liệu bọn họ có khả năng phát hiện ra không?

Ý niệm này dù chỉ thoáng qua trong đầu cũng khiến cho thanh niên họ Từ cùng Ngân Sí Dạ Xoa đều cảm thấy ớn lạnh trong lòng, sắc mặt liền thay đổi.

Chẳng qua cũng phải nói rằng Cổ Ma cũng thật là xui xẻo!

Nhiều đối thủ cấp bậc đại tu sỹ như vậy liến tiếp vây công, khiến nó căn bản ngay cả cơ hội thở dốc cũng không có, một thân thần thông kinh người căn bản là chưa kịp thi thố thì đã bị thương nặng lúc nào không hay. Nếu như để nó thật sự thi triển được ma công kinh người của mình, thì cho dù Hàn Lập cùng đám người này liên thủ lại, muốn làm nó bị thương nặng cũng không phải là việc dễ dàng gì.

Cho nên khi Cổ Ma vừa mới hiện ra, chiếc đầu còn lại đã quay lại, dùng ánh mắt cực kỳ oán độc nhìn Hàn Lập một cái, rồi hắc khí lập tức cuồn cuộn tỏa ra, lập tức hướng về phía nữ nhân áo đen mà chạy.

Nó với tinh hình của mình lúc này, thì khó có khả năng đấu lại đám người Hàn Lập, hơn nữa nó cũng không có ý đánh bừa.

Nhưng ánh mắt Hàn Lập nhìn về phía Cổ Ma lúc này lại lộ ra biểu tình châm chọc.

Một đoàn ngân quang (dải sáng màu bạc) ở kế bên cạnh Cổ Ma chợt phát nổ, tiếp đó một bóng người quỷ dị xuất hiện.

Cổ Ma trong lòng chấn động, tựa như chim sợ cành cong, vội vàng đưa toàn thân vào trạng thái đề phòng, ma khí cuồn cuộn tỏa ra bao phủ lấy toàn thân, sau đó mới nhìn ra xung quanh. Kết quả tiếp xúc với ánh mắt của đối phương, lại bỗng nhiên cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển (trời đất quay cuồng xung quanh), trong đầu nó lúc này ngoại trừ hai luồng tử quang yêu dị ra, không còn cảm thấy bất kỳ điều gì khác nữa.

*" ***thuật!"* (NB:cái này là để nguyên văn cả tiếng trung lẫn convert, chả biết là thuật gì)

Thần thức của Cổ Ma vô cùng cường đại, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ cũng khó thể so sánh được, cho nên dù là Huyễn Quang Tinh từng khiến Càn lão ma phải kinh sợ, cũng chỉ khiến Cổ Ma bị thất thần trong phút chốc, rồi lập tức tỉnh táo lại.

Nhưng chỉ cần một chút thất thần này, một mũi nhọn ẩn trong tiếng sấm bỗng nhiên đánh tới ma khí phía trước, trong đó loé lên vài tia kim hồ khiến cho sắc mặt Cổ Ma mới thanh tỉnh lại trở nên cực kỳ khó coi.

"Ích Tà Thần Lôi!" Cổ Ma cả kinh, ngay lập tức nhận ra lai lịch của kim hồ, thứ đã khiến cho không ít thượng cổ yêu ma năm đó ăn đau khổ? Nếu như chưa bị thương, hắn còn có biện pháp thúc dục bí thuật ngăn cản một phần. Nhưng lúc này, trong lòng hắn cực kỳ không muốn trực tiếp đón đỡ thứ này, nếu không e rằng nguyên khí lại bị tổn thương nhiều hơn.

Bàn tay Cổ Ma vung nhẹ lên, nhất thời trước ngực hắn hiện ra môt cái hắc sắc tiểu thuẫn trực tiếp nghênh đón lục mang kia mà chống đỡ. Mà bản thân hắn cũng lập tức lùi ra xa, nháy mắt đã ngoài mấy trượng.

Ngay khi Cổ Ma vừa dừng lại, chưa kịp ổn định thân hình, thì đột nhiên sau lưng đã vang lên tiếng sấm.

"Bất hảo!" Cổ Ma lập tức cảm thấy rùng mình. Nhưng không hắn kịp hành động gì, cùng với một đạo ngân hồ, Hàn Lập triển động hai cánh đã xuất hiện phía sau lưng Cổ Ma, hai tay áo rung lên, một con tử sắc hoả giao (một con giao long lửa màu tím) cùng mười thanh kim sắc tiểu kiếm bắn nhanh về phía Cổ Ma.

Hàn Lập nắm bắt thời cơ xuất chiêu vô cùng xảo diệu, Cổ Ma muốn tránh căn bản là không thể kịp nữa rồi.

Bị ép tới đường cùng, cái đầu duy nhất còn lại của Cổ Ma bỗng nhiên xoay ngược 180 độ, nhìn thẳng một cách quỷ dị về phía Hàn Lập, sau đó há miệng ra, một làn sóng chấn động màu đen bị kích động nhanh chóng tỏa thành vòng sóng lan ra xung quanh, mà hai cánh tay của hắn cũng không biết tự lúc nào đã xuất hiện hai thanh hắc nhận, vung lên đón đỡ công kích của Hàn Lập.

Nhưng Cổ Ma tuyệt đối không nghĩ tới ngay khi đầu hắn vừa mới chuyển động, một dao động nhỏ giống như lúc trước lại xuất hiện, khẩu phi đao màu đen đã từng chém rụng một đầu của nó lại quỷ dị xuất hiện, rồi lại chợt loé lên, biến mất không thấy đấu nữa.

------oOo------

Chương 1043: Thu hồi bảo vật

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc này, tâm trí Cổ Ma đang bị sự xuất hiện của Hàn Lập ở phía sau thu hút, khi đạo phi đao xuất hiện trở lại, thì phản ứng của hắn so với lần trước chậm hơn nhiều.

Tốc độ của phi đao này thật vô cùng quỷ dị, đến khi Cổ Ma mặt biến sắc, muốn tránh đi thì đã quá muộn.

Một màn lặp lại, lại là ở trên cổ của Cổ Ma, một đường máu xuất hiện, đầu của Cổ Ma phút chốc rơi từ trên thân xuống.

Hàn Lập thấy thế trong lòng vô cùng mừng rỡ. Nhưng không chờ hắn kịp nở một nụ cười, thân thể không đầu của Cổ Ma hai tay vẫn cầm chặt song đao, vẫn không ngả xuống, ngược lại còn vung song đao lên, rồi hóa thành hai luồng hắc mang bắn nhanh về phía Hàn Lập, mang theo cuồng phong dữ dội, ma thể không đầu hóa thành một cỗ ma khí đậm đặc điên cuồng tỏa ra.

Hàn Lập tuy cả kinh nhưng không vì thế mà lùi bước để con mồi có cơ hội trốn thoát. Không chần chừ, hai tay nhanh chóng kết thành pháp quyết, một con tử sắc hỏa giao nhanh chóng xuất hiện rồi bùng phát.

Tử sắc hỏa diễm nhanh chóng lan ra hơn mười trượng xung quanh, tựa như mưa bay đầy trời.

Mà hơn mười thanh kim sắc tiểu kiếm đan xen mật thiết vào nhau đồng thời chế trụ hai thanh hắc nhận rồi khiến chúng tiêu tán đi. Ngay sau đó lưới kiếm tản ra, từng đạo kim sắc điện hồ bắn ra dệt thành một kim võng thật lớn mang theo tử diễm (lửa tím) chụp xuống bên dưới.

"Xoẹt" Một tiếng động lớn vang lên!

Hơn một nửa ma khí vừa chạy được chưa xa đã bị một khối băng màu tím chặn lại, rồi nhanh chóng khiến cho ma khí bị phong hóa đóng băng lại. Còn số hắc khí còn lại đụng phải một lưới điện vàng rực rỡ ở phía trên, một tiếng sét vang lên, khiến cho hắc khí liền bị tiêu tán.

Hàn Lập thấy vậy, nhưng hai tay vẫn không hề buông lơi, miệng nhẹ thốt lên một chữ *"Bạo"*.

Kim võng kia liền tan ra, rồi lại tụ thành một luồng hồ quang rực rỡ giáng xuống tảng băng màu tím kia. Nhất thời cả tảng băng đều tan ra ra thành nước.

Mà hắc khí đang ẩn tàng vô số ma tinh trong băng kia cũng bị đánh cho tan tác, không còn gì.

Tất cả những kiện bảo vật trong ma khí cũng đồng loạt rơi xuống.

Hàn Lập vừa thấy hai kiện (bảo vật) đang bị hắc ti bao bọc lại, thì hai mắt sáng ngời lên.

Hai đạo kim hồ lập tức từ trên ngón tay hắn bắn ra, lập tức khiến cho hắc ti tan thành mây khói.

Bên trong thì ra là hai thanh tiểu kiếm màu vàng, nhưng bề mặt có chút ảm đạm, tựa như linh tính bị hao tổn đi không ít.

Đó chính là hai thanh *"Thanh Trúc Phong Vân Kiếm"* mà Hàn Lập đánh mất năm xưa.

Hàn Lập trong lòng mừng rỡ, vội vàng vận dụng thần niệm thúc dục, hai thanh phi kiếm lập tức cử động rồi nhanh chóng bay vào tay hắn.

Vấn đề khiến cho lòng Hàn Lập nặng trĩu bấy lâu nay, rốt cuộc cũng đã được giải quyết phân nửa.

Hoàn hảo là hai thanh phi kiếm này tuy bị Cổ Ma phong ấn nhiều năm nhưng linh tính vẫn chưa bị mất đi hoàn toàn, chỉ cần dụng tâm tế luyện một phen, là đã có thể khôi phục lại như ban đầu.

Cùng lúc này, tại chỗ thanh niên họ Từ cùng Ngân Xí Dạ Xoa, đám người này đang há hốc ra như không tin vào việc xảy ra trước mắt, Hàn Lập đánh cho Cổ Ma bị thương, rồi dễ dàng tiêu diệt hắn, khiến cho Cổ Ma kia cả nguyên thần cũng không thể đào thoát được. Hai kẻ này thoáng nhìn nhau, từ trong ánh mắt đối phương như thấy được một vài tia sợ hãi.

Mà về phần khôi lỗi hình người vừa mới xuất hiện kia, những kẻ này trong lòng tự hỏi không biết Hàn Lập từ lúc nào lại có thể đưa đến một vị tu sĩ lợi hại như thế. Lúc trước mọi người truyền tống vào, căn bản là không thấy người này. Chẳng lẽ kẻ này có độn thuật cao minh có thể che mắt đồng thời nhiều người như vậy sao?

Lòng nghĩ như thế càng khiến cho bản thân thêm thấy bất an.

Nhưng bọn hắn cũng không phải là người bình thường, liền đem những suy nghĩ này dấu kín trong lòng, ngược lại không hẹn mà cùng nhau công kích cấm chế kia.

Tại chỗ truyền tống trận màu đen kia, bốn phương trận kỳ tạo nên một màn ánh sáng màu tro nhàn nhạt ngăn cách với bên trong.

Cũng chính cấm chế này khiến cho truyền tống trận này không thể sử dụng được.

Các loại công kích điên cuồng đánh xuống phía dưới.

Linh quang lóe lên, vô số âm thanh va chạm ầm ầm vang lên. Giống như dự đoán của hầu hết mọi người, màn ánh sáng màu tro do trận kỳ hóa thành kiên cố dị thường. Không kể là sát hồn ti của Ngân Xí Dạ Xoa hay lợi trảo của Sư Cầm Thú, thậm chí cả khỏa linh châu xanh biếc được thanh niên họ Từ tung ra, cùng đánh lên màn sáng kia, nhưng những chấn động gây ra cho nó chỉ như những gợn sóng nhẹ, tựa hồ như đang phủi bụi, mà cấm chế bên trong lại như không hề có việc gì.

Vốn tưởng không còn Cổ Ma làm hòn đá cản lối thì con đường đi ra ngoài sẽ dễ dàng hơn nhiều, nhưng một màn vừa rồi, lại khiến cho lòng những người ở đây không khỏi khẩn trương.

Con Sư Cầm Thú kia tính tình nóng nảy nhất, mắt thấy lợi trảo vô dụng, lúc này hung quang hai mắt lóe lên, không có chút lưỡng lự, cái miệng như cái chậu máu há to ra, một đạo âm ba vàng nhạt từ trong miệng nó bay ra, rốt cục cũng làm cho bức tường kết giới kia lõm vào một lỗ thật sâu, tựa hồ như không thể chống đỡ nổi nữa.

Thanh niên họ Từ thấy thế, thần niệm chợt động, linh tê khổng tước trên đầu vỗ cánh phát ra ngũ sắc linh quang theo gió đánh tới. Một bên, Lâm Ngân Bình ngọc thủ bắt quyết, miệng nhả ra một một chùm sáng màu bạc, liên tiếp đánh lên quang tráo. Hơn nữa, còn có Ngân Xí Dạ Xoa chợt tung ra vô số sát hồn ti phiêu tán trong không gian rồi nhanh chóng tụ hợp thành một con mãng xà lớn điên cuồng đánh tới quang tráo.

Tất cả đều biết có thể thoát ly được khỏi nơi này hay không, phải xem một kích này, nên tự nhiên sẽ không lưu thủ, toàn lực xuất kích.

Trong giây lát, linh quang kinh người đã phủ lên cấm chế này.

Màn sáng màu xám tro lúc này cũng đã bắt đầu rạn nứt, phát ra âm thanh đổ vỡ. Lúc này, Hàn Lập cùng Khuê Linh lập tức độn quang, chớp nhoáng cũng đã bay đến nơi nay.

Mà khôi lỗi hình người tựa hồ như tan biến đi, không biết đã ẩn nấp nơi nào.

Hàn Lập vừa đến, tuy nhìn bề ngoài sóng yên biển lặng, nhưng đều làm cho kẻ ở đây trong lòng đều có chút cố kỵ. Mà ở mấy can kỳ kia liền có tiếng thét vang lên rồi bị đứt thành hai đoạn, cả đám người vội hành động, hướng trung tâm trận pháp vọt đến.

Nhưng một dải linh quang chợt bùng nổ lan ra tận phía sau, khiến một vài kẻ phải lùi lại.

Ai lại vào lúc này công kích lẫn nhau, đem những kẻ khác đẩy lùi?

" Hàn đạo hữu, ngươi như vậy là có ý gì!" Thanh niên họ Từ sắc mặt xanh như tàu lá chuối, trên tay vẫn cầm chặt khỏa linh châu màu xanh, nhìn chằm chằm Hàn Lập tức giận hỏi.

" Có ý gì ư? Điểm này Từ đạo hữu nên xem lại bản thân đi." Hàn Lập cười như không cười, trước người phiêu phù một thanh kim kiếm, trên tay lại cầm Tam Diễm Phiến khiến cho những kẻ này e sợ.

"Lượt truyền tống thứ nhất, trong những người đi ra phải có ta mới được. Ta không thể tin tưởng tu sĩ nhân loại các ngươi!" Ngân Xí Dạ Xoa bao bọc thân mình bằng đôi nhục sí, đối với Hàn Lập hai người lạnh lùng nói.

" Ha ha, chuyện này xem ra hơi khó, loại truyền tống trận nhỏ như vậy một làn đưa được hai người là cùng, ngươi đi ra đầu tiên, vạn nhất đem trận pháp bên ngoài phá đi, chúng ta không phải là chờ chết hay sao?" Nụ cười trên mặt Hàn Lập tắt ngúm, âm thanh càng lúc càng lạnh lẽo.

Trong lúc nói chuyện, Sư Cầm và đám Khuê Linh cũng từ từ xáp lại gần.

Tam phương đồng thời kiêng kỵ lẫn nhẫu, khiến cục diện rơi vào thế giằng co.

Đúng lúc này, từ phía xa xa hướng cung điện có âm thanh lạnh lùng quát đến!

"Bày trò trước mặt ta, lại còn diệt người của thánh tộc ta. Các ngươi một người cũng đừng mong chạy thoát!"

Thanh âm băng lãnh đến tận xương, từ xa xa nghe thì không hề lớn, nhưng đều truyền vào tai mỗi người một cách rõ ràng, đúng là tiếng của hắc bào nữ tử kia.

Hóa thân của Nguyên Sát Thánh Tổ khi Cổ Ma bỏ mình, trong nháy mắt liền cảm ứng được việc này. Nhưng lúc này đến đã quá muộn cho nên mới giận dữ nói.

Lúc này, Hắc Phong Kỳ trong tay ả đã có thể phát huy hơn một nửa lực lượng, có thể đem Cửu Chân Phục Ma trận phá tan thành từng mảnh, chính trên đỉnh điện có Bát Linh Xích, âm thanh ù ù vang lên đã huyễn hóa ra bát chích linh thú vây công ả. Nhưng thánh tổ hóa thân trong Hắc Phong Kỳ là gần như một loại nghịch thiên, công thủ nhất thể, khó có thể bị đả thương được.

Dự tính ban đầu của ả là đầu tiên giải quyết Phục Ma đại trận, sau đó ra tay hàng phục Bát Linh Xích kia, nhưng kết quả hiện tại là thủ hạ duy nhất của mình lại vô cớ bỏ mình, nhất thời khiến vị thánh tổ này động sát ý.

Hắc bào nữ tử sắc mặt trầm lặng như mặt hồ, lại liên tiếp phun ra mấy ngụm máu lên ngọn tiểu kỳ, mười ngón tay kết thành một đạo pháp quyết đánh ra.

(J Chị ý bị ho lao, máu phun ầm ầm hehehe. Phun liền mấy ngụm thế này đứng sao nổi, trâu vãi – Chém tý cho vui- Vịt)

Tiểu kỳ liền tỏa ra ô mang chói lòa, thân hình chợt hóa to ra hơn mười trượng trở thành một lá cờ rất lớn, trên mặt cờ còn lưu chuyển những văn tự màu tím kỳ lạ, đồng thời hắc khí lưu chuyển trên mặt không ngừng.

Sau khi lá cờ có những biến hóa như vậy, những cơn lốc xung quanh như cảm ứng được, ác phong thổi càng lúc càng mãnh liệt, quất vào Cửu Chân Phục Ma trận khiến cho tế đàn của nó bị rạn nứt ra thê thảm, vài đạo kim đao luân chuyển trong gió trợ uy, xem ra đại trận sắp bị phá rồi.

Về phần Bát Linh Xích kia, khi nữ nhân này không tiến ra ngoài điện thì uy lực của nó sẽ không phát huy, chính xích này đã huyễn hóa ra bát thú vây công ả. Nhưng giờ phút này lại bị cuồng phong từ Hắc Phong Kỳ đánh cho tả tơi, Xem ra khó trụ vững.

Bên này, thanh niên họ Từ cùng với Ngân Xí Dạ Xoa nghe được âm thanh băng lãnh của nữ nhân áo đen này, lại cảm ứng được sự biến đổi của cuồng phong, trong lòng ớn lạnh, nếu không phải tam phương canh chừng lẫn nhau như hổ rình mồi thì đã lập tức có người vọt vào truyền tống trận mà thoát đi.

*"Nên để Lâm đ*o hữu cùng với Khuê Linh đạo hữu cùng truyền tống trước. Linh đạo hữu thân là yêu thú coi như cùng Ngân Xí hai vị đạo hữu có quen biết, mà tại hạ tin tưởng Khuê đạo hữu cũng sẽ không phản lại mình. Lâm đ*o hữu nếu như có thể đi trước thì Từ đạo hữu có thể an tâm hơn. Nhóm thứ hai thì Sư Cầm đạo hữu cùng đi với Từ đạo hữu. Sau đó ta cùng với Ngân Xí đạo hữu đi sau cùng. Nhanh nhanh lên, chậm sẽ sinh biến!"*

Mắt thấy tiếng gầm rú từ phía cung điện vang lên đinh tai nhức óc, không trung cực kỳ u ám, mười cây trụ phong ấn màu đen đang chảy ra như nến gần tàn, phụ cận không khí tràn ngập, điều này làm cho Hàn Lập có một lại dự cảm chẳng lành, dù lòng có nhiều ý nghĩ nhưng lúc này cũng không nói ra.

Thanh niên họ Từ và Ngân Sí Dạ Xoa cũng đồng thời cảm nhận được những dị biến trong không gian, dù trong lòng vẫn còn chút chút cố kị nhưng cũng không thể đưa ra phương án nào hơn cả, nếu kéo dài thêm chỉ sợ là tất cả bị tận diệt hết, chúng liếc mắt nhìn nhau một cái rồi nhẹ gật gật đầu.

Lúc này Khuê Linh sau khi được Hàn Lập dặn dò, lập tức cùng với Lâm Ngân Bình tiến về phía truyền tống trận.

Đời nào ai biết được người tính cũng khó qua được ý trời. Hai người vừa bước chân vào trong truyền tống trận, thì trong đó lại lóe lên bạch quang, một bóng người liền xuất hiện trong đó. Lúc này lại có kẻ từ bên ngoài truyền tống vào sao?

Việc này khiến cho cả bọn Hàn Lập sững sờ.

Đúng lúc này, từ phía trung tâm truyền đến giọng nói băng lãnh của nữ nhân áo đen kia.

"Hỗn độn khai thiên!"

Lời vừa dứt, thì một đạo quang trụ đen như mực phá không mà lên, quang trụ vừa hiện đã khiến cho dị biến xuất hiện. Cả không gian lấy cột sáng làm biên giới, phân chia ra làm hai nửa, một bên tràn ngập ánh sáng, bên kia lại là bóng đêm vô cùng vô tận, mà nửa bầu trời trên đầu bọn Hàn Lập lập tức bị bóng đêm phủ lấy.

------oOo------

Chương 1044: Phản bội

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đám người Hàn Lập còn chưa kịp phản ứng, ngay sau tiếng cười lạnh của hắc bào nữ tử, ánh sáng xa xa đã nhanh chóng biến mất, trước mắt mọi người hết thảy bỗng tối sầm lại, lọt vào bên trong một cái không gian mờ mịt ảm đạm.

Vị Nguyên Sát Thánh Tổ này lại sử dụng không gian thần thông của Hắc Phong kỳ, một lần nữa đem mảnh không gian nhỏ này phong ấn lại, đem tất cả mọi người vây khốn ở trong đó.

Đám người thanh niên họ Từ sắc mặt đại biến.

"Mau truyền tống rời đi!"

"Ô! Người vừa rồi tiến vào truyền tống trận đâu?"

"Truyện Tống Trận mất đi hiệu lực, không kích phát được rồi."

Liên tiếp mấy tiếng thanh âm kinh sợ truyền đến, mọi người đều có chút hoảng loạn.

Nhất là trong lòng Hàn Lập, hắn đồng dạng như vậy không thể phát hiện ra bóng dáng người vừa truyền tống vào đâu cả, dĩ nhiên lại càng không thể thấy được dung mạo đối phương.

Chẳng qua chuyện này so sánh cùng với việc Truyền Tống Trận mất đi hiệu lực, đương nhiên không tính cái gì.

Hắn thân hình nhoáng lên một cái, đi tới phía trước Truyền Tống trận.

Lâm Ngân Bình cùng Khuê Linh đang ở trong Truyền Tống trận, tra xét xung quanh pháp trận này không ngừng, trên mặt đều hiện vẻ lo âu.

"Để ta xem xem!" Hàn Lập trầm giọng nói, sau đó giơ tay lên.

Nhất thời một đạo pháp quyết đánh vào chỗ bên cạnh pháp trận. Kết quả chỉ thấy linh quang yếu ớt chợt lóe, một chút phản ứng cũng không có.

Thần sắc Hàn Lập khẽ trầm xuống.

Lúc này, thanh niên họ Từ cùng Ngân Sí Dạ Xoa đồng dạng vây quanh chỗ này. Chỉ là bọn hắn cũng không tinh thông pháp trận lắm. Hiện thấy vẻ mặt Hàn Lập như thế, Ngân Sí Dạ Xoa nhịn không được hỏi:

"Sao lại thế này. Truyền Tống Trận đã xảy ra vấn đề gì?"

"Truyện Tống Trận không có vấn đề, nhưng lại bị không gian chi lực của Hắc Phong kỳ phong trụ. Trừ phi phá vỡ không gian này, hoặc là chủ nhân Hắc Phong kỳ chủ động buông bỏ cấm chế này, nếu không chúng ta không thể truyền tống ra ngoài được." Hàn Lập nhìn Truyện Tống Trận, chậm rãi nói.

"Phá vỡ không gian? Phá thế nào đây! Chẳng lẽ muốn chúng ta diệt sát Nguyên Sát Thánh Tổ kia hay sao, chúng ta nếu có thần thông này, hà tất phải vội vội vàng vàng mà rời đi?" Ngân Sí Dạ Xoa vừa nghe lời này liền nói.

"Đạo hữu nói với ta có tác dụng gì? Cũng may, ma đầu này hiện đang một lòng đối phó với người nọ trong cung điện, bây giờ mới chỉ là vây khốn chúng ta, còn chưa tới lúc đối phó mọi người. Chúng ta cẩn thận cân nhắc lại, xem xem có nghĩ ra cách gì thoát thân không. Cứ than phiền như vậy, đạo hữu khỏi cần mở miệng thì hơn."

Hàn Lập trừng hai mắt, không khách khí trả lời.

Ngân Sí Dạ Xoa nghe vậy ánh mắt giận dữ chợt lóe vẻ hung lệ, nhưng lập tức nhớ ra cái gì đó, hừ một tiếng sau đó không ngờ đem nộ hỏa mạnh mẽ áp chế xuống, ánh mắt chớp động, cân nhắc kĩ lại.

Ở một bên, thanh niên họ Từ ánh mắt cũng lộ vẻ trầm ngâm.

Lâm Ngân Bình cùng Khuê Linh bất đắc dĩ rời khỏi pháp trận, mọi người đều chau mày lại.

Ngay tại lúc đám người Hàn Lập trong nhất thời ở trong không gian phong bế thúc thủ vô sách, ở phía ngoài không gian, hắc bào nữ tử bị một cơn lốc Hắc Phong bao vây trong đó, xem ra ô mang của cự kỳ tại không trung giảm mạnh, trên mặt nữ tử hiện ra một tia cười lạnh.

Giờ phút này trừ mấy cái phong trụ bên người ả, phụ cận cuồng phong đã dần dần muốn ngưng lại, tại bốn phía sau khi hiện ra một đống hỗn độn bừa bãi, cũng dần dần có thể thấy được.

Mặc dù thi triển không gian thần thông, làm cho uy năng Hắc Phong kỳ này bị chiếm dụng không ít, nhưng Cửu Chân Phục Ma đại trận trước mắt đã gần như bị hủy, uy năng còn lại cũng chưa đủ để đối phó với Bát Linh Xích không có người sử dụng này. Linh bảo này tuy rằng lợi hại nhưng hiện hoàn toàn dựa vào linh tính của chính nó, chỉ có thể tung ra ít nhiều thần thông, cũng chỉ có thể trấn áp bản thân lang hồn không có thân thể trong cung điện mà thôi.

Ả nghĩ như vậy, ánh mắt liền quét ra phía bên ngoài.

Chỉ thấy tám cái ảo ảnh linh thú tại cơn lốc bị xé rách không ngừng tan nát tán loạn, nhưng lại ở dưới thần thông Bát Linh Xích ngưng tụ lại cùng nhau. Tuy rằng chúng nó không thể tấn công bên trong cơn lốc, nhưng ả cũng không muốn dễ dàng đi ra khỏi sự bảo hộ của cơn lốc.

Hắc bào nữ tử mặt không chút thay đổi đem ánh mắt xoay chuyển, đột nhiên nhìn người nào đó phía trên cung điện. Vị quái nhân đầu to kia từ lúc đấu pháp tới nay, luôn luôn đứng ở phụ cận không có rời đi, cũng không dám có hành động nào khác.

Vừa rồi dưới ác phong của Hắc Phong kỳ mặc dù hung mãnh, nhưng là chỗ trung tâm cung điện cũng là nơi an toàn bình yên vô sự, chỗ này hiện tại hoàn hảo không tổn hao gì

Hắc bào nữ tử ánh mắt quang mang kỳ dị chợt lóe, trong miệng truyền ra thanh âm dễ nghe:

"Diệp đạo hữu, ngươi đem Bát Linh Xích kia mang tới cho bản thánh tổ. Yên tâm, có ta để ý, sẽ không để cho Lung Mộng đạo hữu ra tay đối với ngươi."

Quái nhân vừa nghe lời này, trên mặt ngẩn ra, hiện ra vẻ do dự.

"Sao vậy, đạo hữu sợ bản thánh tổ không thể đảm bảo an toàn của ngươi?" Hắc bào nữ tử khẽ cười, phẩy nhẹ mái tóc đen trên trán, liền thuận tay khẽ nhấc, hướng về Diệp gia tu sĩ phía xa xa.

Những người kia đang ở tại chỗ thả ra hộ thân pháp bảo, đang vây quanh huyễn ảnh của bạch bào nho sinh, giờ phút này vừa thấy hành động của hắc bào nữ tử này, nhất thời hiện lên vẻ kinh hãi.

Ngọc chỉ(ngón tay) thon dài khẽ động!

Nhưng chỗ đầu ngón tay một chút linh quang không thấy, hắc bào nữ tử dường như chỉ là vờ bắn ra vài cái vào không khí mà thôi.

Diệp gia tu sĩ không hiểu ra sao. Đầu to quái nhân thấy tình hình vậy, cũng là ngẩn ra, không rõ dụng ý hắc bào nữ tử ra sao.

"Phốc" "Phốc" Vài tiếng trầm đục truyền ra, đạo cô cùng lão giả bên cạnh trong đám Diệp gia tu sĩ, giữa trán quỷ dị nứt ra một đóa huyết hồng tiểu hoa, thi thể trực tiếp trở mình ngã quỵ. Hộ thân pháp bảo cùng hộ thể linh quang này lại không có một chút nào tác dụng.

Còn lại trung niên nhân mặt chữ điền, trước người bạch cốt hoàn ảnh lại chợt lóe, sau khi hoàng quang rung động, ngăn cản lại một cái viên châu nửa trong suốt.

Này hạt châu chỉ có cỡ ngón tay cái, long lanh óng ánh, bị hoàng quang bắn ra ngăn lại, liền *"Phanh"* một tiếng, tự bạo biến mất.

Huyễn ảnh của bạch bào nho sinh, đồng dạng ở giữa trán đã trúng một kích, hư ảnh biến mất.

"Ô!"

"A?"

Hắc bào nữ tử cùng quái nhân đầu to đồng thời lên tiếng. Chỉ là hắc bào nữ tử phát ra chính là tiếng kinh ngạc, mà quái nhân còn lại là cả kinh.

"Ánh Nguyệt Hoàn? Không đúng, là vật phỏng chế lại!" Hắc bào nữ tử thì thào một tiếng, hiện ra một tia ngạc nhiên.

"Thánh tổ, ngươi là có ý gì đây?" Quái nhân khuôn mặt hiện lên một chút lo lắng.

"Có ý gì ư? Nếu Diệp đạo hữu không theo bản thánh tổ, bản nhân tự nhiên cấp cho ngươi xem xem chút thủ đoạn. Sao vậy, những người này chẳng lẽ cùng ngươi còn có gì liên hệ sao?" Hắc bào nữ tử ánh mắt thoáng nhìn, không chút để ý nói.

"Hừ!" Đại đầu quái nhân hừ một tiếng, phảng phất có chút bất mãn, nhưng vẫn là không nói gì thêm, nhưng ánh mắt cuối cùng dừng ở chỗ hư ảnh bạch bào nho sinh biến mất, trên mặt lại có chút kinh hãi hiện lên.

Lúc này hai gã Diệp gia tu sĩ bỏ mình thi thể bạo khai, hai Nguyên Anh kinh hoảng từ bên trong bay ra, thẳng hướng tu sĩ mặt chữ điền vọt tới.

Tu sĩ mặt chữ điền mặt trầm lại cốt hoàn trước người vừa thu lại, để cho hai Nguyên Anh này tiến vào trong cổ tay áo không thấy tung tích. Sau đó lại xuất ra cốt hoàn. Trong tình trạng này, hắn mắt cũng không chớp nhìn chăm chú vào hắc bào nữ tử, sợ ả nhân cơ hội lại đột ngột thi triển thủ đoạn độc ác.

Chẳng quan tâm là một kích không trúng, lại cứ xuất thủ, vừa rồi thực ra chỉ là muốn làm cho đại đầu quái nhân kiến thức một chút, hắc bào nữ tử cũng không để ý tới hành động tu sĩ mặt chữ điền thu nạp Nguyên Anh, mà là hướng quái nhân tiếp tục nói:

"Diệp đạo hữu chỉ cần giúp ta đem Bát Linh Xích này thu hồi, trợ giúp ta một tay. Chờ sau khi giải vây rời khỏi đây, ta tự sẽ cho ngươi quán chú ma khí, cho ngươi thọ nguyên đại tăng. Mà lát nữa đối phó yêu phi kia, ngươi cũng có thể không cần ra tay. Chẳng lẽ chỉ với chút sự tình đó, đạo hữu cũng không thể làm được?"

Đến đây, hắc bào nữ tử ngọc dung âm hàn xuống, con ngươi đen trắng đột nhiên bao phủ bởi một tầng huyết sắc, xem ra có vẻ yêu dị cực kỳ.

Đại đầu quái nhân thần sắc biến đổi, tất nhiên nghe ra vị hóa thân Nguyên Sát Thánh Tổ này đang bất mãn, lúc này sau khi cân nhắc lại, biết thế này không mạo hiểm không được, cắn răng một cái cũng không nói gì, thân hình hướng Bát Linh Xích phiêu đãng bay tới.

Ngay tại lúc đầu to quái nhân thân hình vừa động, thanh âm băng hàn hừ lạnh từ trong cung điện truyền ra, tại chỗ đỉnh đầu quái nhân đầu to đột nhiên không gian vặn vẹo, một cái bàn tay khổng lồ hơn mười trượng kinh người hiện lên mà ra, không chút khách khí nắm chặt thành quyền, giống như tòa núi nhỏ hướng quái nhân nện xuống.

Cảm thấy cự quyền mang đến linh áp đáng sợ, đại đầu quái nhân cả kinh không ít, lúc này liền rút lui né tránh. Nhưng là đúng lúc này, hắc bào nữ tử một tiếng cười khẽ, ngọc thủ hướng về phía cung điện nhẹ nhàng vỗ.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn, cự quyền dường như bị cái gì vỗ phải, bị chấn động đánh bay tứ tung ra ngoài, lập tức tán loạn hóa thành vô số điểm bạch quang.

Quái nhân trong lòng đã định, lúc này không hề chậm trễ độn quang chợt lóe, hóa thành một đạo hoàng quang thẳng hướng Bát Linh Xích cuộn đến.

Nhưng độn quang này vừa bắn đi hơn mười trượng, từ một bên lại truyền tới một tiếng than nhỏ không thể nghe rõ, theo đó phụ cận hư không quang mang kỳ dị chợt lóe, một thanh hắc hồng(đen đỏ) sắc quái nhận theo sau bắn nhanh mà ra, hóa thành một mảnh hắc hồng đao quang, thẳng đến quái nhân chém tới.

"Hắc Huyết Nhận!"

Đại đầu quái nhân hít một hơi khí lạnh, bật thốt lên kêu lên, không lưỡng lự hé miệng, phun ra một thanh hoàng sắc (màu vàng) Tiểu Kiếm, hóa thành đại cự kiếm dài hơn trượng, khẽ xoay quanh rồi huyễn hóa ra tầng tầng lớp lớp kiếm ảnh, đem bản thân bảo vệ tại bên trong, lập tức quái nhân một tay vừa lật chuyển, một cái tiểu bình trắng toát xuất hiện ở trong tay, đao quang như lâm đại địch nhắm ngay miệng bình liền bay tới.

Một mảnh sương trắng từ trong bình bắn ra, chợt lóe nghênh đón lưỡng đạo đao quang lướt qua.

Hai bên vừa tiếp xúc, hắc hồng đao quang thoáng cuộn lấy, xem như đã đem hào quang ngưng tụ xé rách thành mảnh nhỏ. Lập tức hắc hồng quang mang nhất trướng, đao quang hướng chính giữa ngưng tụ, lại hóa thành một thanh hắc hồng cự đao dài mấy trượng, nhắm ngay quái nhân đón đầu trảm xuống.

Đầu to quái nhân sắc mặt có chút kinh hoảng, hai tay kết quyết, thúc dục hoàng sắc cự kiếm ngăn cản, đồng thời tay áo bào run lên, lại một khẩu phi xoa hóa thành một đạo ngân mang hướng không trung vọt tới.

Hắc hồng cự đao vừa hạ xuống đã bị trùng trùng kiếm ảnh đón đỡ, có chút ngừng lại, nhưng thanh âm vù vù lập tức trầm xuống, toàn bộ kiếm ảnh đã bị xé tan như mảnh giấy, trực tiếp bài trừ ở trên bản thể cự kiếm.

Hoàng sắc cự kiếm phát ra một tiếng gào thét, chỗ trên thân kiếm cùng đao quang va chạm, hiện ra một vết nứt.

Quái nhân sắc mặt trắng bệch, không khỏi há mồm phun ra một ngụm máu đen. May mà lúc này, khẩu phi xoa kia vừa lúc bay đến tận chỗ này, sau khi run lên huyễn hóa ra một mảnh ngân quang, vội vàng hiệp trợ cự kiếm chống đỡ cự đao trảm xuống.

Chẳng qua thực rõ ràng cho dù có thêm khẩu ngân xoa bất phàm này, hai kiện bảo vật căn bản cũng không thể ngăn cản đao quang này được bao lâu, đại đầu quái nhân toàn thân linh quang chợt lóe, liền hướng một bên xoay người bắn đi.

Xa xa hắc bào nữ tử nhìn thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống, một tay hướng về nơi nào đó trên không phía cung điện chỗ không người bắn ra.

Nhất thời một tiếng kêu rên truyền đến, sau đó một đạo bóng trắng nhàn nhạt bị thương ngã xuống, tại chỗ đó hiện hình.

Đúng là vị Diệp gia đại trưởng lão, bạch bào nho sinh vốn sớm ẩn mình.

Chẳng qua giờ phút này mặt hắn không chút biểu tình, ngực xuất ra một cái lỗ máu nhỏ, xem vị trí đúng là chỗ trái tim, nhưng không biết vì sao bộ dáng lại như không có chút trở ngại nào.

------oOo------

Chương 1045: Thôn anh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đồng thời, bạch bào nho sinh vừa bị bức phải xuất hiện, cũng từ xa chém xuống một đạo hắc hồng đao quang nhanh như ánh chớp, nhưng đại đầu quái nhân cũng nhanh không kém, đem cự kiếm cùng ngân phi xoa ngăn cản hắc hồng quang mang yêu dị đó lại.

Quái nhân thân hình nhoáng lên một cái, nhân cơ hội đó liền lùi lại, thoát ra phạm vi trảm của cự đạo.

"Thất thúc, ngươi muốn chạy trốn đi nơi nào? Hắc Huyết Nhận chính là truyền thừa chi bảo của Diệp gia, cũng là pháp khí xử trí những kẻ phản nghịch của bổn tộc. Nếu ngươi đã cùng Cổ Ma thánh tổ cấu kết, đem Diệp gia vứt bỏ sau lưng, đừng trách con cháu không khách khí. Kiện Bát Linh Xích này là vật Diệp gia nhất định phải lấy. Nếu muốn đưa vật ấy cho yêu ma kia, trước hết đem mạng của mình đến lấy đi" Bạch bào nho sinh không để ý đến phía ngực bị thương, quát với đại đầu quái nhân ở phía xa.

Nghe được những lời ấy của nho sinh, gương mặt quái nhân chợt trắng chợt hồng, nhưng lập tức cười lạnh một tiếng, lộ ra vẻ chẳng hề để ý, chẳng hề có ý biện minh.

Nhìn biểu tình bất cần của cự đầu quái nhân, trên mặt bạch bào nho sinh chợt sát khí đằng, hai hàng lông mày dựng thẳng đứng lên, cả người trở nên hung ác dị thường, so với hình tượng nho nhã lúc trước như khác nhau một trời một vực.

Hắc bào nữ tử lúc trước một kích không đánh chết nho sinh, cũng có chút ngoài ý muốn. Giờ phút này nhìn nho sinh lộ ra cỗ hung sát chi khí liền nhướng mày, không nói một lời hư không kích một trảo.

Động tác nhẹ nhàng thong thả, nhưng lập tức *"tư lạp"* một tiếng xé gió truyền ra.

Năm đạo mũi nhọn trong suốt, mỗi đạo lớn chừng nửa xích, từ trên tay bắn ra, loé lên lướt đến trước mặt nho sinh, tốc độ cực nhanh giống như thuấn di.

Đồng tử bạch bào nho sinh chợt đứng lại, nhưng kỳ quái là hắn không có vẻ gì là định tránh né. Miệng hé ra, phun ra một kiện hoả hồng pháp bảo hình tròn, quay tròn rất nhanh đem thân hình bao phủ bên trong.

Nhưng năm đạo mũi nhọn lần này không thể đánh lên được pháp bảo bởi một bàn tay màu trắng to lớn chợt xuất hiện trước người bạch bào nho sinh, dùng thế thế sét đánh không kịp bưng tai, quơ một cái đã đem lợi mang (mũi nhọn) nắm gọn tróng tay. Năm ngón tay hơi dùng sức đã đem các mũi nhọn trong suốt đó làm biến mất.

Hắc bào nữ tử nhìn thấy cảnh này, ánh mắt chớp động lộ vẻ mặt ngưng trọng.

Lúc này, trong cung điện truyền đến tiếng cười lanh của Lung Mộng *"Nguyên Sát, ngươi có thể sử dụng nhân loại đoạt bảo cho ngươi cũng như cùng tu sĩ nhân loại liên thủ. Nhưng đừng nghĩ có thể dễ dàng phá vỡ cấm chế của Bát linh Xích. Bản thân ta cũng nhìn ra được, sau nhiều năm bị trấn áp như vậy, cho dù ngươi năm đó ma công tung hoành nhân giới, nhưng đối mặt với phật tông linh bảo cũng chỉ có thể tri triển vài phần công lực. Thậm chí nếu ngươi có thể may mắn phá vỡ cấm chê của Bát Linh Xích, vây không thoả thuận của ngươi với bản Phi, mượn ngoại lực hấp thụ một ít ma khí để lại có thể một lần nữa phân ra"*.

Hắc bào nữ tử nghe được lời này, khẽ biến sắc, sóng mắt chợt lạnh lùng, nhưng trong miệng nhàn nhạt nói *"Mặc kệ còn có nhiều ít ma khí, bản thánh tổ vẫn nắm chắc trả cho ngươi một cái tàn hồn không có thân thể. Huống chi nơi này có nhiều linh đan diệu dược như vậy, ta sao lại sợ hao tổn một chút ma khí?!"*.

"Linh đan diệu dược? Lão ma ngươi tưởng…" Lung Mộng mới nói ra được một chút, lập tức nhớ ra cái gì đó, thanh âm tức thì biến

đổi.

Nhưng không chờ nàng nói hết lời, hắc bào nữ tử quỷ dị cười một tiếng, bàn tay hướng về Hắc Phong Kỳ ở trên không nhẹ nhàng búng một cái.

Nhất thời một đạo pháp quyết màu xanh biếc bắn ra, đánh lên phía trên kiện linh bảo rồi ẩn vào trong.

Nguyên bản lá cờ đen thui to lớn đang bất động nhất thời run lên, mũi lá cờ trầm xuống, hắc mang trên mặt bùng lên, một đạo ô hắc quang trụ liền bắn ra.

Đạo quang trụ này chợt loé lên rồi biến mất, vừa ly khai ra khỏi Hắc Phong Kỳ liền tiêu thất trong hư không, ngay sau đó lại xuất hiện ở ngay trước mặt tu sĩ có gương mặt chữ điền đang đứng ở xa, sau đó nổ tung (bạo liệt).

Nhiều điểm hắc sắc linh quang bắn ra bốn phía, nháy mắt một đạo ô hắc (DG: đã ô còn hắc, không hiểu nổi, giữ lại nguyên văn L) phong trụ tại chỗ đó phóng lên cao, bất ngờ quấn tu sĩ mặt chữ điền vào trong đó.

Trong phong trụ nổi lên tiếng rít thê lương, hiện ra vô số hắc sắc phong nhận quỷ dị, kịch liệt xoay tròn, phảng phất như ngàn vạn lưỡi dao sắc hướng vào trung tâm cắt tới.

Tu sĩ mặt chữ điền kinh hãi, vội vàng đem linh lực toàn thân điên cuồng rót vào bên trong cốt hoàn.

Cốt hoàn chợt tái sinh huyễn ảnh, một tầng hoàng mang chói mắt tạo thành một quang tráo, đem tu sĩ nọ bảo hộ nghiêm mật.

Nhưng hắc phong nhận quả thực quá dày đặc, hơn nữa tựa hồ còn ẩn chứa thần thông đặc thù nào đó. Mỗi một đạo phong nhận trảm lên quang trảo toàn bộ đều chợt loé lên rồi không thấy bóng dáng, cũng không thấy bạo liệt phát sinh.

Nhưng chỉ một lát sau, bề mặt quang tráo lại quỷ dị hiện ra dày đặc vô số lỗ thủng to bằng bàn tay, sau đó tiêu thất như thể không tồn tại.

Dưới công kích quỷ dị như vậy, hoàng quang biến thành quang trảo tuy kiên cố, nhưng trong phút chốc cũng thất linh bát lạc. Sau đó trong ánh mắt khó tin của tu sĩ mặt chữ điền, cơn lốc màu đen đột nhiên tăng tốc xoay chuyển kịch liệt, vô số hắc mang đang chớp động trên bề mặt quang tráo chợt bạo liệt, cốt hoàn lập tức vỡ thành nhiều mảnh.

Tu sĩ mặt chữ điền mặt cắt không còn giọt máu, lập tức cắn răng, há miệng phun ra một khẩu thanh sắc phi kiếm, sau đó gầm nhẹ một ting, nhân kiếm hợp nhất, hoá thành một đạo thanh hồng bắn nhanh tới, rõ ràng muốn bỏ Di Thiên Trạc đã bị hủy hoại lại để tẩu thoát. Xem ra hắn biết rõ, tiếp tục lưu lại chỉ còn con đường chết mà thôi, cũng chỉ biết thử liều mạng một lần.

"Không nên!" Bạch bào nho sinh thấy hành động này của tu sĩ mặt chữ điền thì sắc mặt đại biến vội vàng thét lớn.

Nhưng đã muộn.

Đạo thanh hồng nọ vừa tiến vào trong hắc phong, thanh quang liền chớp động liên hồi. Lập tức truyền đến một tiếng kêu thê lương thảm thiết, cả đạo thanh hồng lẫn thân thể đều vỡ vụn, tu sĩ mặt chữ điền lập tức bị loạn nhận phân thây.

Trong tiếng gió rít, từ đám thân thể vỡ vụn lập tức bắn ra ba quang đoàn màu sắc khác nhau, ba cái Nguyên Anh đồng thời thoát ra, lập tức chọn một phương hướng bay vụt chạy đi.

Đó chẳng những có Nguyên Anh của tu sỹ mặt chữ điền mà còn cả Nguyên Anh của hai gã tu sỹ Diệp gia được hắn thu lại lúc trước, giờ cũng buộc phải bỏ chạy.

Nhưng khắp bốn phía đều là phong nhận dày đặc, bọn họ căn bản không có đường trốn thoát, vừa bay ra được một đoạn ngắn, đã bị phong nhận vây lại một chỗ, mắt thường cũng có thể thấy ắt sẽ bị cắt thành vô số mảnh. Đột nhiên trong cơn lốc hắc quang chợt loé, tất cả phong nhận đều đột ngột biến mất.

Ba Nguyên Anh đầu tiên là sửng sốt, nhưng lập tức mừng rỡ, hộ thể linh quang chớp động, một lần nữa vụt chạy đào thoát.

Thấy vậy, hắc bào nữ tử khoé miệng lộ một tia châm biếm, năm ngón tay hơi cong, hư không hướng về cụ phong (cơn lốc) đánh một trảo.

Nhất thời, bốn phía xung quanh các Nguyên Anh bạch quang chợt loé, thân hình lập tức ngừng lại, tay chân không thể mảy may nhúc nhích. Cùng lúc đó, trong cơn lốc hiện lên vô số điểm hắc quang tụ lại trên thân các Nguyên Anh, đem vây chúng vào trong tạo thành ba khoả hắc sắc quang cầu.

Lúc này, hắc bào nữ tử hai tay bắt lại, trong miệng phát ra chú ngữ huyền ảo cổ quái.

Hắc mang chợt loé, ba khoả hắc sắc quang cầu trong cơn lốc đột nhiên biến mất vô tung vô ảnh.

Nhưng ngay sau đó, trước người hắc bào nữ tử chợt phát sáng, ba khoả hắc sắc quang cầu từ hư không quỷ dị hiện ra, thì ra đã bị Nguyên Sát Thánh Tổ thi triển đại thần thông kéo đến trước mặt.

"Yêu ma muốn làm cái gì, mau dừng tay!" Bạch bào nho sinh thấy vậy khẩn trương la lên, vội hướng Hắc Huyết Nhận đang phiêu phù ở bên cạnh điểm chỉ một cái, lập tức hào quang đại phóng bay đến chém xuống hòng cứu viện.

"Muộn rồi!" Lung Mộng thở dài, nói.

Vừa dứt lời, hai mắt xinh đẹp dị thường của hắc bào nữ tử huyết sắc chợt loé, đôi môi đỏ mọng bỗng hé ra, phun ra một phiến huyết hà đem quang cầu đang nhốt ba Nguyên Anh bao lại.

Nguyên Anh lộ ra thần tình hoảng sợ, thân hình trong màn hà quang nhanh chóng thu nhỏ lại, trong nháy mắt hoá thành chỉ nhỏ cỡ đầu ngón tay, bị hà quang bao lấy, rồi bị hắc bào nữ tử trực tiếp hấp vào trong miệng, sau đó nuốt vào bụng.

Hành động này mô tả có vẻ phức tạp nhưng hắc bào nữ tử chỉ hoàn thành trong một hơi thở, xem ra thuần thục dị thường.

Ngay cả bạch bào nho sinh bình thường ít lộ vẻ hỉ nộ hiện sắc mặt cũng xanh mét.

Mà thanh Hắc Huyết Nhận giờ phút này linh quang đại phóng, chính là đang rung lên nhè nhẹ. Một lát sau, cuối cùng vị Diệp gia đại trưởng lão mới áp chế được nỗi kinh sợ trong lòng, hồi phục lại sự ổn định của Hắc Huyết Nhận.

"Lung Mộng tiền bối sao vậy? Vì sao không cứu tu sĩ Diệp gia ta? Lấy thần thông của tiền bối ắt là có thể làm được? Hay việc nói liên thủ lúc trước chỉ là hư ngôn (nói cho có)!" Nho sinh lớn tiếng nói.

"Hừ! Ta vì cái gì phải cứu? Tên kia chỉ là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ mà thôi. Mặc dù trong tay có một phỏng chế linh bảo nhưng uy lực thấp đến đáng thương, ngay cả 1/10 thành cũng không đạt đến. Ta linh lực hữu hạn, cứu một kẻ vô dụng làm gì. Hơn nữa đừng lầm lẫn, bản phi không phải là cùng Diệp gia hợp tác mà chỉ là cùng ngươi liên thủ một lần." Lung Mộng thanh âm lạnh lùng trả lời.

"Cho dù là như thế, ngươi không sợ ma đầu này cắn nuốt Nguyên Anh hồi phục nguyên khí sao?" Nho sinh sắc mặt vẫn đang rất khó xem.

"Ngươi có biết cái gì? Cắn nuốt Nguyên Anh cố nhiên có thể cho lão ma pháp lực tạm thời tăng lên một ít, nhưng làm như vậy hậu quả là hắn cần phải dùng ma khí mạnh mẽ luyện hoá Nguyên Anh trong thời gian ngắn, ngược lại lại làm cho ma khí tiêu hao quá nhiều. Xem ra hắn chuẩn bị sử dụng thần thông Ngân Lang Yêu Thể của ta, cho nên không tiếc đại tổn hao ma khí. Ta không có nói sai đâu, Nguyên Sát!" Lung Mộng thanh âm lành lạnh nói, nhưng câu sau cùng lại hướng về hắc bào nữ tử.

"Không tồi, ta căn bản cũng không có ý dấu diếm ngươi. Chính là thân thể của ngươi quá lợi hại, ta không cần nói ngươi cũng biết. Nguyên lúc đầu ta còn muốn bảo tồn một chút pháp lực, chỉ dùng

Hắc Phong kỳ phá vỡ Bát Linh Xích cấm chế. Nhưng hiện giờ ta cảm thấy làm như vậy rất mất thời gian. Chậm quá ắt sinh biến, bản thánh tổ chính là liều mạng tổn hao ma khí dựa vào yêu lang thân thể Hoá Thần Kỳ hậu kỳ mau chóng tiêu diệt hết các ngươi" Hắc bào nữ tử không chút che dấu, nói.

Lập tức nàng thở nhẹ một hơi, hai tay bắt pháp quyết niệm thần chú, cả thân thể được một đoàn ngân quang bao lại, hào quang chói mắt, như mặt trời cháy rực khiến cho người vô pháp nhìn thẳng.

Trong ngân quang, một tiếng sói tru vang vọng cửu tiêu truyền ra, một cỗ linh áp cường đại dị thường đột nhiên buông xuống.

Toàn bộ không gian tại đây đều bị linh áp cường đại này quấy nhiễu, thanh âm vù vù phát ra, đại địa run rẩy kịch liệt, xuất hiện nhiều cái khe lớn nhỏ.

Ngân quang đang co rút đột ngột bành trướng gấp mấy chục lần. Sau đó quang hoa chợt tắt, phảng phất hiện hình một con Ngân lang hai đầu to như quả núi.

Một đầu màu bạc, một đầu màu đen. Hai con mắt mầu bạc nhắm nghiền, đầu hơi cúi xuống; cái đầu màu đen thì ngửa lên nhe răng trợn mắt.

Nhìn lợi trảo chân trước của cự lang giống như một thanh cự nhận bén nhọn, hai đầu to như toà lầu các, lại còn kèm theo linh áp cường đại khó tin, vô luận bạch bào nho sinh vẫn còn đối lập với đầu quái nhân đến đâu, cũng không khỏi hít một ngụm lượng khí, hai mắt không chớp nhìn chăm chú vào quái vật.

------oOo------

Chương 1046: Huyết nhận tái hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong lúc hắc bào nữ tử hiển lộ Ngân Lang yêu thể thì bọn bốn người Hàn Lập, Khuê Linh đang chậm rãi vây quanh một bóng người toát ra hồng quang nhàn nhạt.

Bốn người nhìn chằm chằm bóng người này, thần sắc rất là không tốt.

Ngân sí quỷ dạ xoa cùng sư cầm thú đứng ở xa nhìn cảnh này không có ý nhúng tay vào.

"Các vị đạo hữu, đây là ý gì? Vì sao bao vây ta? Tại hạ chưa có đắc tội gì với các vị" Hồng quan nhân ảnh lộ ra là một lão giả, hình dáng hoà ái dễ gần, hai mắt xoay chuyển, chính thị là vị Tứ tán chân nhân.

"Các hạ nếu truyền tống đến, vì sao phải lén lút lẩn trốn? Nếu không phải trong lòng có ý quỷ thì ắt có kế hoạch nham hiểm"

Thanh niên họ Từ mặt không đổi sắc nói.

"Đạo hữu thật sự nói đùa. Tại hạ vừa đến đã thấy rất nhiều cao nhân xuất hiện trước mặt. Địch ta chưa phân biệt, tự nhiên phải lấy cẩn thận làm đầu"

Tứ tán chân nhân không ngừng liên thanh kêu khổ.

" Phải không? Vậy ẩn nấp bên cạnh thiếp thân? Ẩn thuật của đạo hữu quả là thần diệu. Nếu không phải nhờ ngũ sắc linh quang của Linh Tê Khổng Tước vừa mới quét đến đó, chỉ sợ thiếp thân không còn biết đứng đây mà sợ nữa."

Lâm Ngân Bình nhướng đôi mi thanh tú, sắc mặt lộ vẻ bất hảo.

"Tiên tử hiểu lầm. Đó là…"

Tứ tán chân nhân giả lả cười biện giải.

Nhưng lúc này, Hàn Lập âm thanh lạnh lùng nói *"Khi tiến vào Trấn Ma Tháp, các hạ dùng bảo vật xuất thủ ám toán ta. Lúc đó ngươi bỏ chạy cực nhanh nhưng đã bị ta thấy một phần bóng dáng. Hơn nữa thậm chí cả chuyện Bính Huyết Nhận đang bị phong ấn đột nhiên khởi động. Ngoài ra còn cổ hung thần huyết khí vẫn theo trên người ngươi ẩn ẩn lộ ra dọc theo đường đi. Cỗ huyết khí này ắt hẳn ngươi đã thôn phệ không ít tu sĩ nguyên anh. Có vài tên tu sĩ đi cùng ngươi, đến khi bọn ta đến cũng không gặp được ai. Bọn họ kết cục … hắc.hắc…"*

Thanh niên họ Từ cùng Lâm Ngân Bình vừa nghe lời này, trong lòng chợt rùng mình.

Tứ tán chân nhân lộ vẻ ngưng trọng nhưng lập tức xua tay lắc đầu một mực phủ nhận

"Hàn đạo hữu không nên nói vậy. Cái gì là huyết sát khí. Trịnh mỗ chính là người tu đạo, nào có thể là loại nghịch thiên chém giết đồng đạo. Đạo hữu nói lung tung không chứng cớ làm tại hạ thật oan uổng".

"Chứng cớ? Buồn cười. Không cần nói nhiều. Ngươi đi chết đi!"

Hàn Lập trong mắt hàn quang chợt loé, sau một tiếng quát chói tai, trong miệng phun ra một thanh kim sắc tiểu kiếm, hoá thành một đạo kim quang hung hăng chém về Tứ tán chân nhân.

Thanh niên họ Từ và Lâm Ngân Bình cùng liếc nhau một cái, cũng không có ra tay ngăn cản y.

Tứ tán chân nhân cả kinh, không ngừng la lên

"Xin khoan dung! Hiểu lầm!"

đồng thời xuất ra một thanh lam sắc phi kiếm chặn đánh nhất kích của Hàn Lập.

Hai thanh phi kiếm nhất thời đan vào nhau giữa không trung, linh quang chớp động không ngừng bạo liệt.

Hàn Lập thấy vậy, cười lạnh một tiếng.

Hai tay bắt pháp quyết, niệm thần chú. Thanh Phong Trúc Vân Kiếm lập tức kim quang đại trướng. Thanh lam sắc phi kiếm sau một tiếng gào thét, kim quang chém thành hai mảnh phế đồng thiết, từ không trung rơi xuống.

Tứ tán chân nhân hoảng sợ, bất đắc dĩ giơ tay xuất ra lần nữa một tấm đồng thuẫn có mặt màu xanh. Kết quả như nhau lại bị trảm thành vô số mảnh tròn, vô pháp ngăn cản kiếm quang của Hàn Lập.

Một màn này làm cho Thanh niên họ Từ khoé mắt nhảy dựng. Phi kiếm này ắt hẳn được chế tạo từ loại tài liệu hiếm có trên thế gian. Nó thật quá sắc bén. Điều này làm cho trong lòng vị Từ đại tiên sư phát sinh cảnh giác.

Kim sắc phi kiếm thuận thế liền nhằm đầu Tứ tán chân nhân bắn tới.

Tứ tán chân nhân sắc mặt biến đổi mấy lần, bỗng nhiên thân hình chợt lóe bạch quang hóa thành một phiến bạch ảnh bay né qua. Nhưng trước mặt hắc bạch linh quang lấp lóe, Khuê Linh đã chắn ở phía trước. Chân nhân cả kinh, thân hình uốn éo chuyển chạy sang hướng khác.

Thanh niên họ Từ nhất thời chuyển động, quỷ dị chặn tại hướng này làm cho Tứ tán chân nhân không thể không dừng độn quang lại.

Chỉ trong giây lát trì hoãn này, kim quang đã bay đến đỉnh đầu. Sau một tiếng vù vù, hóa thành từng mảng kiếm ảnh chụp xuống.

Tứ tán chân nhân mắt thấy dù có tránh cũng không được. Trên mặt rốt cục hiện lên một tia hung lệ. Tay áo bào bỗng nhiên rung lên, một mảng huyết quang xuất trảm ra.

"Phanh" một tiếng. Kim kiếm ảnh nhất thời tiêu tán trở lại hình dạng ban đầu, văng ra ngoài mấy trượng. Mà mảng huyết quang lại run lên hóa thành mười đạo huyết mang cấp tốc đuổi theo.

Thanh âm va chạm liên tiếp vang lên, trong nháy mắt bao phủ kim kiếm vào trong. Nồng đậm huyết tinh chi khí làm cho không gian có vẻ quỷ dị, làm người ta nhăn mày nhíu mặt.

Mọi người đều không phải là loại tu sĩ bình thường đều có thể cảm giác được sự đáng sợ của huyết khí này.

Hàn Lập híp mắt nhìn tình huống đang phát sinh trên không trung, thần sắc bất động, dường như sự công kích này không ảnh hưởng gì đến bản mạng pháp bảo của hắn.

Thanh niên họ Từ liếc nhìn Hàn Lập, trong mặt lóe ra một tia kinh ngạc.

Tứ tán chân nhân tựa hồ cũng không nhân cơ hội mà thần sắc trầm xuống điểm vào khoảng không. Nhất thời tất cả huyết quang vụt quay về, sau một cái xoay vòng liền ngưng tụ trên đỉnh đầu thành một thanh đoản nhận đỏ tươi như máu dài chừng nửa thước. Bao quanh nó là một đoàn huyết vụ nhàn nhạt.

"Quả nhiên là ngươi! Thanh nhận này của ngươi hẳn là Ma Long Nhận phỏng chế?"

Hàn Lập ngưng thần nhìn đoản nhận, chậm rãi nói.

Từ Ma Long Nhận vừa ra khỏi miệng. Những người xung quanh đều động dung. Mà ngay cả Ngân sí quỷ dạ xoa cũng có thần sắc tương tự, trong mắt chợt lóe dị quang, trợn mắt nhìn về thanh huyết nhận đang phiêu phù giữa không trung.

Tứ tán chân nhân không đáp lại lời của Hàn Lập. Ngược lại nhìn chăm chăm vào thanh kim sắc phi kiếm, trên mặt thể hiện sự giật mình.

Bởi vì phi kiếm đã bị huyết nhận đánh hạ nhiều như vậy, nhưng thân kiếm vẫn lóe kim quang, ngay cả một chút hư tổn cũng không có. Điều này làm cho Tứ tán chân nhân biết rõ uy lực của huyết nhận cũng khó có thể tin đó là sự thật.

"Không cần lo lắng! Phi kiếm của ta có chút đặc thù. Huyết nhận của ngươi cho dù có tập trung uy lực lại như cũ cũng đừng có mảy may si tâm vọng tưởng."

Hàn Lập nhướng mày, phẩy tay vào không trung, khẩu phi kiếm run lên bay vụt về.

"Như thế nào? Ngươi không muốn giết ta à?"

Tứ tán chân nhân thấy vậy, ánh mắt chợt lóe nói.

"Giết ngươi? Vì sao phải làm vậy? Ngươi chém giết những người đó cùng ta không thân chẳng thích. Ta cũng chẳng hứng thú thay bọn họ cái gì là báo cừu. Đám người vô dụng đó dù sao cũng đã bị giết rồi, lưu lại cũng không có tác dụng nhiều. Hiện ngươi lại đang có bảo vật mạnh như vậy, ngược lại chúng ta có thể cùng ngươi liên thủ một lần."

Hàn Lập cười âm trầm nói.

"Ý Hàn đạo hữu là…"

Thanh niên họ Từ động dung, ngầm hiểu ý Hàn Lập.

"Nếu muốn từ nơi này đi ra ngoài, chỉ có thể dựa vào lực lượng mạnh mẽ. Hắc Phong Kỳ tuy là thông thiên linh bảo nhưng lúc này Nguyên Sát thánh tổ đang phân tâm ứng địch nên cũng không phát huy ra nhiều uy lực. Chúng ta nhân cơ hội này, mạnh mẽ công kích hẳn có thể phá được không gian này."

Hàn Lập trầm giọng nói. Từng có kinh nghiệm một lần phá không gian chướng bích ở Linh Miễu Viên, trong lòng hắn cũng có vài phần nắm chắc.

Mặc dù khi hắn tới Linh Miễu Viên, không gian đã có phần bất ổn, mới có thể làm được. Nhưng hiện tại ở đây số tu sĩ nguyên anh cũng không phải là chỉ mình hắn, nếu có thể phối hợp khéo léo, uy lực đủ lớn, hẳn có thể làm được.

"Lời Hàn đạo hữu thật có đạo lý. Ý của Ngân sí đạo hữu thì sao?"

Thanh niên họ Từ hơi cân nhắc, quay đầu hỏi Ngân Sí quỷ dạ xoa.

"Uy năng huyết nhận của người này không nhỏ. Chỉ cần có thể thoát khốn, đương nhiên có thể thử một lần"

Ngân sí quỷ dạ xoa nhìn chằm chằm Tứ tán chân nhân một lát, trong mắt hiện lên vẻ kỳ quái, không chút do dự nói.

Hàn Lập thấy vậy, hướng về Tứ tán chân nhân nhàn nhạt nói

"Điều kiện chúng ta ngươi cũng nghe rồi. Chúng ta có khả năng bắt ngươi. Nhưng liên thủ giúp chúng ta cũng là giúp chính bản thân ngươi. Ngươi hẳn không sợ bị yêu ma thôn phê nguyên anh chứ?"

Tứ tán chân nhân thần sắc không đổi nhưng ánh mắt chớp động không ngừng, hiển nhiên là đang cân nhắc đề nghị của Hàn Lập.

"Rời khỏi nơi này, ta và các ngươi không cùng phe, các ngươi không lợi dụng tính sổ sao?"

Tứ tán chân nhân rốt cục mở miệng.

"Ngươi cho rằng chúng ta là đám chính đạo ăn no rửng mỡ không có việc gì làm à. Chỉ cần không ngươi gây nguy hiểm cho chúng ta, ai có hứng thú tìm ngươi chuốc lấy phiền toái"

Thanh niên họ Từ hừ lạnh khinh thường nói.

"Điều này cũng đúng. Nếu nơi này có những tên gia hỏa chính đạo, ta thật có phần lo lắng. Hiện tại nếu các vị đạo hữu nói như vậy, Trịnh mỗ đương nhiên sẽ không cự tuyệt"

Tứ tán chân nhân bỗng cười, mở miệng đáp ứng.

Đối phương đồng ý nhanh như vậy làm Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, nhưng tình huống này như vậy là hợp lý.

Lúc này mấy người đồng loạt ghé vào nhau, cùng thương lượng phương pháp phối hợp.

Hiển nhiên bài trừ không gian chướng bích này cần uy lực công kích càng lớn càng tốt. Chẳng qua nói thì dễ. Tất cả công kích đồng thời phát xuất, nhưng phương thức pháp bảo bất đồng, khi xen lẫn cùng nhau, có thể phản hiệu quả làm giảm uy năng công kích.

"Hàn đạo hữu. Ta nhớ bên cạnh ngươi còn có một vị ẩn thân không ra cùng. Tại sao không gọi hắn ra, vị đạo hữu kia rõ ràng có uy năng không nhỏ"

mới thương lượng vài câu, đột nhiên Thanh niên họ Từ bất động thanh sắc hướng Hàn Lập nói.

Đám Ngân sí quỷ dạ xoa khẽ động dung, đồng nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập trong lòng đối với họ Từ thầm mắng không thôi, nhưng bên ngoài thần sắc như thường, suy nghĩ một chút rồi trả lời

"Các vị yên tâm. Vị đạo hữu kia sẽ giúp chúng ta một tay. Không cần phải gọi hắn ra, bởi vì đặc thù công pháp nên không tiện hiện thân".

Nghe được Hàn lập nói như vậy, Thanh niên họ Từ lộ vẻ bất mãn. Nhưng đã từng chứng kiến Hàn Lập công kích Song đầu cổ ma thật quỷ dị, cũng không dám ép quá, chỉ có thể hừ lạnh một tiếng mà thôi.

Bên kia, Tứ Tán chân nhân đã đáp ứng liên thủ, trên gương mặt vẫn cười hì hì, giờ phút này gặp Hàn Lập cùng họ Từ mâu thuẫn không nhỏ, trong mắt một tia sắc lạnh hiện lên.

Đúng lúc này, sắc mặt hắn bỗng nhiên khẽ biến, nhưng lập tức khôi phục lại như thường. Tiếp theo chậm rãi cúi đầu làm cho người ta không thấy rõ gương mặt, bộ dáng từ bi hòa ái. Nhưng trên thực tế, môi hắn khẽ nhúc nhích, không ngừng âm thầm truyền âm cho người nào đó.

Một lát sau, hắn ngẩng mặt lên. Lúc này gương mặt trở lại thần sắc cười tủm tỉm. Chỉ là không có ai chú ý tới, phía trên mu bàn tay không biết khi nào mọc ra dày đặc bạch mao (lông trắng). Mỗi cái lông dài mấy tấc cứng như kim châm.

------oOo------

Chương 1047: Đột Ngột phá chướng bích

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bạch mao trên tay Tứ Tán chân nhân hiện lên trong nháy mắt rồi lập tức thu vào vô ảnh vô tung, sau đó coi như không có việc gì, tiếp tục cùng đám Hàn Lập thương lượng việc phá vỡ chướng bích.

Hàn Lập thần sắc không nóng không lạnh, thanh âm khi nói chuyện nhàn nhạt, nhưng không ai chú ý đến việc hắn phân ra một luồng thần niệm tiến vào túi linh thú, nhẹ nhàng trấn an Đề Hồn thú đang bỗng nhiên trở nên bất an. Đồng thời trong đầu hắn đột nhiên lướt qua một ý niệm khác thường.

Sau thời gian uống cạn tuần trà, đám người Hàn Lập cũng thống nhất được phương án động thủ. Lúc này mấy người thân hình đều chớp lên, sau khi lựa chọn vị trí thích hợp thì mỗi người đều tự lấy ra trận kỳ trận bàn bố trí pháp trận phụ trợ có thể gia tăng uy lực công kích của chính mình.

Mà Hàn Lập cùng thanh niên họ Từ lại cùng nhau bố trí một đại trận công kích có tên là Phong Viêm Long Liệt trận. Trận pháp này tuy chưa thể so sánh với một số ít cấm trận của một số tông môn nhưng tại thời điểm này có thể xem là trận pháp công kích lợi hại nhất. Phỏng chừng trận pháp này sau khi bố trí xong đủ để có thể ngăn cản được một gã tu sĩ Nguyên anh hậu kỳ dùng pháp bảo toàn lực công kích, tự nhiên là có tác dụng rất lớn.

Nửa khắc trôi qua, các trận pháp đều bố trí xong. Đám người Khuê Linh cùng Ngân Sí Dạ Xoa đều tiến vào trong các trận pháp phụ trợ. Về phần Phong Viêm Long Liệt trận tự nhiên là do Hàn Lập cùng thanh niên họ Từ đồng chủ trì.

Nói ra cũng thực buồn cười, quan hệ giữa Hàn Lập cùng Thiên

Lan thánh điện vốn là ngươi chết ta sống, trong nháy mắt lại bị bức vào thế không thể không liên thủ.

Thanh niên họ Từ nhìn về phía bức tường mông lung mờ mịt (NV: hôi mông mông chướng bích) đang ngăn cản ở phía trước cách đó không xa, một tay giơ lên, một đoàn quang cầu màu trắng ngà rời tay bắn ra, đánh lên phía trên chướng bích. Nhưng quang cầu này không nổ mà nhẹ nhàng hạ xuống, huyền phù ở mặt ngoài của chướng bích, chớp sáng liên tục, trở thành một cái bia ngắm hết sức rõ ràng.

"Một khi động thủ, mong các vị đạo hữu tập trung công kích điểm này" Thanh niên họ Từ không hề khách khí, nói.

Những người khác cũng không nói gì, hiển nhiên là đã ngầm đồng ý việc này.

Lúc này, thanh niên họ Từ liếc mắt nhìn Hàn Lập đang ở trong trận một cái, khẽ gật đầu.

Hàn Lập mỉm cười không nói gì, bắt tay niệm thần chú. Mười ngón tay hướng bốn phía liên tiếp búng ra. Từng đạo pháp quyết bắn nhanh ra hướng về phía hơn mười cây pháp kỳ cắm ở bốn phía; các sắc linh quang nổi lên. Thanh âm vù vù nổi lên.

Thanh niên họ Từ hít nhẹ một hơi. Một tay phát ra hỏa hồng sắc linh quang đánh lên mặt đất một cái. Nhất thời một phiến hồng quang lấy hắn làm trung tâm hướng về các trận bàn chôn sâu trong lòng đất truyền tới.

Mặt đất nhất thời rung chuyển. Tiếp đó truyền đến vài tiếng *"Phốc" "Phốc"*. Hơn mười cột xích hồng hoả trụ tại trung ương pháp trận phóng thẳng lên cao. Mỗi hoả trụ đều có miệng ngắn thôtoả ra nhiệt độ cực nóng. Dường như đốt cháy cả không khí ở phụ cận xung quanh.

Tất cả mọi người đều có cảm giác miệng lưỡi của mình khô khốc.

Lúc này Hàn Lập lại lật tay một cái, trong lòng bàn tay hiện ra một cái trận bàn màu xanh nhạt. Tiện tay vỗ nhẹ bề mặt trận bàn, thanh quang chớp động, lập tức trong pháp trận hô ứng hiện ra nhiều điểm linh quang. Sau vài tiếng nổ vang lên, trong trận ngưng tụ hiện ra hơn mười con Thanh Phong Giao. Trong tiếng chú ngữ của Hàn Lập, mỗi con nhận thức chuẩn một cây hoả trụ rồi quấn lên trên.

Nhất thời phong hoả giao hoà, hoá thành hơn mười con Phong Hoả Giao lấy gió làm thân lấy lửa làm da. Lửa được gió thổi tất sức lửa càng lúc càng mạnh.

"Động thủ!" Vừa thấy Phong Hoả Giao thành hình, thanh niên họ Từ sắc mặt chợt hiện vẻ vui mừng, quát lớn.

Tiếp theo, hắn hé miệng phun ra một viên châu màu xanh bay đến đính lên đỉnh đầu của Linh Tê Khổng Tước lúc này hai cánh cũng đã phát sáng, ngũ sắc linh quang tuôn ra tiên vào viên châu này rồi bắn thẳng lên chướng bích đang ngăn cản trước mặt, thanh thế kinh người dị thường.

Đám người Ngân Sí Dạ Xoa, Lâm Ngân Bình cũng đều phát động phụ trợ trận pháp, hoặc xuất ra thần thông của bản thân, hoặc tế ra pháp bảo công kích, dựa theo trình tự huyền diệu nhất định, công kích về phía chướng bích.

Trên chướng bích đang ngăn cản phía trước liên tiếp truyền ra tiếng nổ kinh thiên động địa, từng đạo linh đoàn to lớn liến tiếp bạo liệt, thanh thế to lớn dường như khiến cho cả không gian tuỳ lúc đều có thể nổ tung.

Hàn Lập lại vung tay áo, hơn mười khẩu kim sắc phi kiếm bay ra, lập tức huyễn hoá thành mấy trăm đạo kiếm quang, kim mang chói mắt cơ hồ che phủ cả không trung. Ở phụ cận, thanh niên họ Từ cùng các tu sĩ khác thấy uy thế như vậy, vốn lúc đầu đã để ý đến sự sắc bén của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, hiện đều khẽ biến sắc, trong lòng càng thêm kiêng kị đối với Hàn Lập.

Hàn Lập căn bản mặc kệ những người khác nghĩ như thế nào, tiếp túc dùng pháp quyết thúc giục kiếm quang hạ xuống, trong nháy mắt ngưng tụ thành một cự kiếm dài hơn mười trượng, một đạo pháp quyết đánh lên, một tầng kim sắc điện hồ hiện lên thân kiếm, tiến sấm rền vang.

Chẳng qua, tuy rằng cự kiếm thành hình nhưng Hàn Lập cũng không vội vã thúc dục bảo vật này, mà trong miệng khẽ quát một tiếng, đột nhiên pháp bàn trong tay tung ra. Sau đó hai tay bấm quyết niệm thần chú rồi hướng đến pháp bàn điểm liên tiếp vài cái.

Nhất thời pháp bàn trên không trung rung lên rồi sau đó nổ tung. Một mảng thanh quang to lớn từ trên chụp xuống, sau đó mắt nhập vào pháp trận rồi biến mất.

Trận kỳ tại bốn phía sau khi hấp thu thanh quang liền phát ra linh quang kinh người. Hơn mười con Phong Hoả Giao đang bay lượn trong trân đột nhiên quay cuồng một trận, trong miệng cùng phát ra tiếng long ngâm (rồng gầm), hình thể tăng lên gấp mấy lần, giương nanh múa vuốt hướng về phía trước phóng tới.

Hơn mười con Phong Hoả Giao mang theo khí thế kinh người, xếp thành một hàng thẳng tắp, hung hăng đánh tới chướng bích.

Lức này đây, bức tường màu xám u tối đang ngăn căn phía trước rốt cục run rẩy kịch liệt, sau đó liền vặn vẹo biến hình.

Ngay tại thời điểm Phong Hoả Giao lao lên bức tường rồi nổ tung, hoá thành một cự đại phong hoả cầu.

Mạt huyết quang chợt loé, liền hoá thành một thanh cự đại huyết nhận chém lên cùng một chỗ phía trên chướng bích.

"Phanh", tiếng giòn vang truyền đến nghe như đồ sứ bị vỡ.

Phía trên chướng bích rốt cục hiện ra một cái khe khoảng một trượng nhưng chỉ sâu khoảng vài thước, xem ra vẫn chưa bị xuyên thủng. Nhưng nếu cứ để như vậy, trên khe hở hắc quang chợt loé, có vẻ như đang muốn khép lại.

Nhưng đám người thanh niên họ Từ cùng Ngân Sí Dạ Xoa khẳng định sẽ không để uổng phí cơ hội này. Lúc này, các loại pháp bảo như cuồng phong bạo vũ (mưa to gió lớn) điên cuồng vây quanh khe hở công kích không ngừng mới tạm thời miễn cưỡng làm chậm xu thế khép lại của khe hở.

Lúc này, Hàn Lập ra tay.

Cự kiếm đã được súc thế từ sớm, trong tiếng rít gào hoá thành một đạo kim sắc lôi điện, hung hăng chém lên phía trên khe hở.

Kim hình kiếm quang trong khe hở bạo liệt, giống như một vầng thái dương kim sắc hiện lên bên trong, trong nháy mắt tan rã nhưng làm cái khe mở rộng ra gấp mấy lần. Hiệu quả của một kích này so với công kích trước kia của đám người xung quanh phải lớn hơn mấy lần.

Không riêng gì những người khác ngẩn ra, mà Hàn Lập cũng rất sửng sốt

Chuyện gì đã xảy ra thế này? Xem tình hình vừa rồi, dường như Ích Tà Thần Lôi vừa vặn khắc chế chướng bích. Chẳng lẽ, Hắc Phong kỳ đúng là một kiện ma đạo linh bảo? Nếu đúng là như vậy thì việc xuất hiện tình huống như thế này cũng không phải là không có khả năng.

Nhân lúc Hàn Lập còn đang thầm hỏi, kim quang chợt tắt, chướng bích lộ ra bạch quan nhàn nhạt, cái khe bên trong dường như chỉ còn một tầng mỏng manh.

Mọi người thấy vậy đều mừng rỡ trong lòng, không ai bảo ai đều thúc dục pháp bảo công kích. Một thanh hắc sắc phi đao vô thanh vô tức xuất hiện tại cái khe, sau đó lướt qua rồi biến mất. Nhưng tầng chướng bích cuối cùng này lập tức truyền ra một tiếng *"Phanh"* nhỏ, lập tức hiện ra một đạo hắc mang ở phía trên, rồi dần dân vỡ vụn thành từng mảnh, một lỗ thủng to vài trượng mở ra, hiện ra cảnh sắc quen thuộc bên ngoài.

Vừa thầy cảnh này, mọi người đều mừng rỡ, nhưng ngân quang chợt loé, một bóng người quỷ dị đã hiện lên phía trước lổ thủng, sau đó thân hình chợt loé rồi lập tức bay ra bên ngoài.

Chính thị là nhân hình khôi lỗi của Hàn Lập.

Những kẻ nguyên còn một chút trì hoãn, luống cuống tay chân, cũng không kịp nghĩ nhiều, mọi người đều đồng loạt thi triển các loại độn thuật bắn nhanh đến lối đi duy nhất này.

Hàn Lập sau lưng cũng hiện ra một đôi ngân sí, nhưng không lập tức thuấn di ra ngoài, mà trong mắt dị sắc chợt loé, môi khẽ nhúc nhích một chút.

Nguyên Khuê Linh đã hoá thành một đạo hắc bạch khí xuất hiện trước chướng bích, nhưng đột nhiên trên mặt hiện ra một tia kinh nghi, động tác không khỏi một chút trì hoãn.

Nhân sự trì hoãn này, đám người thanh niên họ Từ, các yêu vật, lại giành trước từng bước chui ra khỏi chướng bích.

Đúng lúc này, bên ngoài chướng bích bỗng chớp động huyết quang cực kỳ chói mắt, vô số hắc ti *"Xuy, xuy"* phá không vọt qua lỗ thủng.

Tiếng quát to như sấm của thanh niên họ Từ cùng với tiếng hét kinh nộ cùng cực của Lâm Ngân Bình cơ hồ vang lên cũng một lúc. Ở bên ngoài, tiếng bạo liệt nổi lên, hiện ra nồng đậm huyết khí, mà trong đó Tứ Tán chân nhân đang đắc ý cười âm hiểm.

"Đi" Hàn Lập không chút trì hoãn, khẽ quát một tiếng, Phong Lôi Sí sau lưng hung hăng hoá thành một đạo ngân hình trực tiếp chui qua lỗ thủng.

Khuê Linh tuy rằng trong lòng kinh ngạc, nhưng không nghĩ ngợi nữa lập tức theo đi ra ngoài.

Thân hình Hàn Lập vừa mới xuất hiện bên ngoài chướng bích, vô số huyết khí từ bốn phía lập tức hướng đến hắn quét đến. Nhưng hắn đã sớm có phòng bị, ngân hồ chớp động vài cái đã thoát ly khỏi huyết khí, hiện ra ở một chỗ cách đó vài trăm trượng.

Thân hình vừa dừng lại nhìn về phía động khẩu, kết quả khiến cho khoé mắt hắn không khỏi nhảy dựng.

Chỉ thấy bên ngoài lỗ hổng nhanh chóng thu nhỏ lại, nhưng lại xuất hiện một phiến huyết hải rộng hàng mẫu (NB: mẫu đây là 1 đơn vị đo diện tích). Khôn cùng huyết vụ đặc quánh như dịch thể, huyết tinh chi khí quay cuồng mãnh liệt. Mà dường như có vật gì đó đang nhẹ nhàng bay lượn phía bên trên huyết hải, không bị rơi vào bên trong huyết khí, chính là Ngân Si Dạ Xoa, Sư Cầm Thú cùng một gã quái vật cả người đầy lông trắng, thân thể cao lớn.

Quái vật đang mặc trang phục của Tứ Tán chân nhân, cả người toả ra thi khí trùng thiên, bỗng nhiên quay lại, hai mắt lục hỏa chớp động, miệng lộ răng nanh, để lộ ra gương mặt khô quắt dị thường của một con gấu lông trắng.

Giờ phút này, quái vật kia đang thao túng huyết nhận biến ảo thành huyết quang đem huyết khí vây chặt lấy một bóng người bên trong trong huyết hải, làm cho người này không thể thoát thân.

Người này thân thể chỉ còn có nửa phần, một tay một chân đã không cánh mà bay, đang liều mạng thúc dục một khoả thanh châu và ngân câu pháp bảo ngăn cản huyết quang trên đầu cùng huyết khí từ bốn phía xâm thực, trên mặt tràn đầy vẻ oán độc.

Hắn chính là đại tiên sư của Thiên Lan thảo nguyên, vị thanh niên họ Từ.

Cách hắn không xa, con Linh Tê Khổng Tước có thần thông không nhỏ lại bị sư cầm thú đang biến thành tử vụ đồng dạng gắt gao vây lại, chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình.

Tình cảnh của Lâm Ngân Bình cũng không tốt, không chạy đi đâu được, đang bị Ngân Sí Dạ Xoa thả ra vô số Sát Hồn Ti công kích tại giữa không trung, làm nàng luống cuống chân tay. Nếu không nhờ Cẩm Mạt Ngân Tằm của nàng thần thông không nhỏ, phun ra ngân ti mới có thể ngăn cản được một chút công kích của những sợi hôi ti (sợi tơ màu xám) vô khổng bất nhập (không chỗ nào không vào được), chỉ sợ đã sớm bị bắt rồi.

Nhưng cứ như vậy, chuyện nàng bị đả bại cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

"Là nó!" Nhờ được Hàn Lập nhắc nhở, Khuê Linh đã thuấn di tới bên cạnh Hàn Lập, đột nhiên trừng mắt nhìn về phía quái vật lông trắng, thét lên một tiếng kinh hãi.

------oOo------

Chương 1048: Điều Kiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Như thế nào, ngươi biết nó sao?" Hàn Lập hỏi nhưng không quay đầu lại.

"Tạm thời cứ cho là như vậy!" Do dự một lúc, Khuê Linh mới thành thật trả lời.

" Ngươi nói vậy là có ý tứ gì?" Hàn Lập ánh mắt chớp động, quay đầu lại hỏi Khuê Linh

" Nó trước khi biến thành luyện thi cũng là một con linh thú, năm đó xem như từng có một ít giao tình với chúng ta. Chủ nhân của nó cũng là nhân loại tu sĩ từ Linh giới xuống Nhân giới, chỉ có điều là từ sau khi chúng ta bị phong ấn ở Côn Ngô Sơn thì vẫn chưa gặp lại nó lần nào nữa, cũng không biết nó làm thế nào biến thành luyện thi." Khuê linh giải thích với Hàn Lập.

"Nói như thế, nó trước kia cũng là linh giới yêu thú?" Hàn Lập vẻ mặt hơi đổi.

"Đúng vậy. Năm đó tu sĩ từ Linh giới xuống Nhân giới, tu vi không thể quá cao, ngay cả linh thú mang theo cũng bị hạn chế.Chúng ta sau khi bị xóa bỏ trí nhớ mới được cho phép cùng đi theo xuống Nhân giới. Khuê Linh cảm thán rồi nói.

"Bị xóa bỏ trí nhớ, vậy ngươi không nhớ được một tí nào sao?" *Hàn Lập trong lòng rùng mình, lập tức lại có phần thất vọng. Phải biết rằng ban đầu hắn đúng là muốn từ trong miệng Khuê Linh biết được một ít sự tình của Linh giới.*

Ngoài việc biết chính mình là từ trên Linh giới xuống thì trí nhớ có liên quan đến Linh giới đều không còn sót lại một chút nào." Khuê Linh trên mặt lộ ra vẻ phiền muộn

Hàn Lập trầm mặc, trong đầu ý nghĩ vừa chuyển lại nghĩ tới Ngân Nguyệt.

Ngân Nguyệt thân phận không phải đơn giản, chắc là phải có một chút trí nhớ về Linh giới chứ! Trong lòng hắn lại bắt đầu chuyển động nhưng lập tức lại đem việc này giấu kín trong đáy lòng, bây giờ cũng không phải lúc để suy nghĩ về việc này, ánh mắt của hắn theo bản năng lại quét qua những chỗ khác.

Sau khi từ trong vách chắn đi ra, không gian đã thay đổi quỷ dị hơn một ít.

Xung quanh vắng vẻ, không có lấy một bóng người. Chẳng những Bát Linh thước vốn trôi nổi ở phía trên cung điện đã không thấy bóng dáng, ngay cả Hắc Phong kỳ dùng để giam cầm bọn họ cũng không cánh mà bay. Chẳng trách bọn họ lại có thể phá cấm chế dễ dàng như thế

Trên mặt đất khắp nơi đều là những hố sâu thật lớn cùng với từng vết hình móng vuốt dài đến mấy trượng giống như bị cào bởi một con cự thú nào đó. Hơn một nửa cung điện đã bị phá hủy hoàn toàn trông như phế tích, dường như nơi này vừa mới trải qua một cuộc chiến vô cùng thảm liệt.

Hàn Lập sớm đã dùng thần thức đảo qua phần còn sót lại của cung điện, đáng tiếc cấm chế được bố trí bên trong để ngăn cản thần thức vẫn còn tồn tại, nhất thời cũng không có phát hiện được gì.

Nhưng điều này cũng khiến cho hắn an lòng, dù sao Nguyên Sát Thánh Tổ gây cho hắn áp lực thật sự quá lớn. Nếu như cùng với Nguyên Sát Thánh Tổ chính diện giao đấu thì hắn khẳng định sẽ không địch lại.

Nhưng mà truyền tống trận duy nhất bây giờ đã bị ngăn bởi cấm chế của Hắc Phong kỳ, nếu muốn rời đi nơi này chỉ có thể tìm cách khác.

Ánh mắt chớp động, Hàn Lập bắt đầu suy nghĩ cách thoát thân.

"Hàn đạo hữu, nếu ngươi chịu ra tay tương trợ ta cùng với Từ huynh, ân oán của ngươi với Thiên Lan thánh điện chúng ta, ta có thể lấy thân phận thánh nữ tự mình gánh vác, hoá giải ân oán giữa ngươi và Thiên Lan thảo nguyên." Đúng lúc này Lâm Ngân Bình đột nhiên hướng về Hàn Lập gọi to, trong tiếng nói tràn ngập sự lo âu.

"Ta đã bị Đột Ngột nhân các ngươi đuổi giết lâu như thế, còn có ân oán gì có thể hóa giải. Tại hạ không có hứng thú ra tay!" Hàn Lập thần sắc lạnh nhạt, không cần suy nghĩ liền thốt ra lời cự tuyệt

"Hàn huynh chớ có quên, chúng ta là bởi vì ngươi nên mới đến Đại Tấn, nếu như ta cùng với Từ tiên sư ngã xuống ở nơi này, ngươi cho rằng ba vị đại tiên sư còn lại sẽ bỏ qua cho ngươi hay sao?"

Hàn Lập nghe được lời này chỉ cười hắc hắc một cái, rồi đảo mắt nhìn về phía trong huyết hải

Chỉ thấy Lâm Ngân Bình đang thúc giục cẩm khăn cầm ở trong tay làm cho ngân quang phát ra chói mắt, tạm thời đem Sát Hồn Ti đẩy lui ra xa vài phần, sắc mặt nhưng lại trắng bệch hiển nhiên là đã sử dụng bí thuật để đề thăng uy lực của pháp bảo.

Từ thanh niên bởi vì lúc trước bị đánh lén, bây giờ lại bị vây khốn ở trong huyết hải, tuy rằng sử dụng hai kiện pháp bảo uy lực không nhỏ bây giờ cũng đã có vẻ lung lay sắp đổ không thể chống đỡ được nữa

Tình hình tốt nhất, lại là Linh Tê Khổng Tước quanh thân đang phát ra ngũ sắc linh quang.

Con thượng cổ Linh cầm này tuy rằng không thể thoát ra khỏi tử vụ, nhưng Sư Cầm thú cũng tạm thời không thể làm gì được nó, dù sao kim ba công kích lợi hại nhất của con hung cầm này, dường như lại bị khắc chế bởi ngũ sắc linh quang, bất kể có bao nhiêu kim ba đánh lên linh quang thì đều lập tức tiêu tán.

"Bây giờ Lâm tiên tử có nói như thế nào, tại hạ cũng sẽ không ra

tay. Nói thật nếu không phải thấy hai vị xem ra khó thoát khỏi kiếp nạn, tại hạ thậm chí còn muốn thừa gió bẻ măng một hồi. Còn ba gã tiên sư kia nếu như tìm tới cửa thật, Hàn mỗ cũng không ngại cùng với bọn họ luận bàn một chút thần thông." Hàn Lập thần sắc ung dung, trả lời không nhanh không chậm.

Hắn nói những lời này thật sự cũng không phải là giả

Sau khi trảm sát cổ ma, bây giờ Hàn Lập đã hiểu được đại khái thực lực của bản thân mình. Có hình người con rối ở bên người cùng với Khuê Linh hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của mình, hắn có thể cùng một lúc giao thủ với ba hay bốn gã nguyên anh hậu kỳ tu sĩ mà không rơi vào thế hạ phong

Huống hồ ba gã đại tiên sư còn lại của Thiên Lan cũng không thể cùng một lúc rời khỏi thảo nguyên để đi tìm hắn

Trừ phi bọn họ muốn đoạn tuyệt vận mệnh bộ tộc của mình. Dù sao một khi không có đại tiên sư tọa trấn ở Thiên Lan thảo nguyên, nếu tin tức này mà bị Mộ Lan nhân biết được. E rằng chỉ trong nháy mắt Đột Ngột nhân sẽ gặp phải họa diệt tộc

Trong lòng biết rõ như vậy, tất nhiên đối với uy hiếp của Thiên Lan thánh nữ Hàn Lập căn bản không thèm để ý.

Tên bạch mao luyện thi kia vừa nghe được những lời này vốn trong lòng còn có chút lo lắng liền buông lỏng, trong miệng phát ra từng đợt tiếng cười quái dị

"Hàn đạo hữu quả là người hiểu lí lẽ, vừa rồi ta không có ra tay với Hàn huynh, hắn sao có thể trúng phải một chút tài mọn của ta được, hai người các ngươi vẫn là ngoan ngoãn chịu chết đi.

Hàn Lập vẻ mặt không biểu lộ một chút tình cảm nào nhưng trong lòng lại thầm hừ lạnh một tiếng.

Lúc đầu khi ở trong vách chắn, vị này không biết dùng loại bí thuật nào biến thành Tứ Tán chân nhân, lén lút lộ ra một tia thân phận luyện thi, lại bị Đề Hồn thú ở trong túi phát giác. Hàn Lập sau khi cả kinh, tự nhiên phát hiện được truyền âm giữa nó với

Ngân Sí Dạ Xoa

Dựa vào thần thức còn mạnh hơn so với tu sĩ nguyên anh hậu kỳ vài phần, Hàn Lập lập tức nghe lén được một phần truyền âm.

Vì để hai cái yêu vật không phát hiện được việc nghe lén của mình, hắn tự nhiên không dám xâm nhập mạnh mẽ vào trong thần niệm của bọn chúng cho nên chỉ có thể nghe được đại khái mà thôi

Nhưng chỉ một phần mơ hồ này cũng đủ cho hắn biết, vị Bạch mao luyện thi này lại dự định liên kết với Ngân Sí Dạ Xao sau khi phá vỡ vách chắn sẽ thừa dịp những người khác tâm tình kích động, cũng là lúc lòng cảnh giác thấp nhất liền ra tay với những nhân loại tu sĩ cùng xuất cốc trước với chúng nó

Còn người đó là Đột Ngột nhân hay là Hàn Lập đối với bọn chúng mà nói không quan trọng. Hàn Lập chính là cố ý ra ngoài chậm hơn một bước mới khiến cho thanh niên họ Từ cùng với Lâm Ngân Bình trúng phải độc thủ.

Cho nên Hàn Lập tự niên sẽ không tức giận gì với bọn chúng

Hắn tuy rằng chưa từng gặp qua vị Bạch mao luyện thi này nhưng là có tu vi nguyên anh hậu kì cùng với luyện thi hình dáng giống như yêu vật, hiển nhiên chỉ có Vạn Năm Thi Hùng của Vạn Yêu cốc

Từ lâu đã nghe nói tới vị này đã tu luyện thành linh cách đây hàng vạn năm, ở trong yêu tộc của Đại Tấn có thể xem như một nhân vật đại danh đỉnh đỉnh, mà Vạn Yêu Cốc có thể đứng ngang hàng với những thế lực lớn nhất ở Đại Tấn như Thái Nhất Môn và Thiên Ma Tông, vị này thân là phó cốc chủ lại hóa thân làm một vị nhân loại tán tu xuất hiện ở chỗ này, điều này thật khiến cho người ta phải suy nghĩ

Mà cái Tứ Tán chân nhân hóa thân này cũng không biết có thật sự là một gã tán tu bị vị này sát hại rồi biến hóa thành, hay chỉ là một cái hóa thân biến thành nhân loại tu sĩ dùng để hành tẩu của vị này

Công pháp ẩn nặc vị này tu luyện thật đúng là thần diệu dị thường, ngay cả Hàn Lập đều không thể nhìn ra luyện thi thân phận của hắn. Nhưng mà nếu cứ như vậy, tu vi của hắn phải chịu hạn chế rất lớn, nếu không lúc trước, khi hắn dùng huyết nhận đánh lén vị hắc sam trưởng lão của Âm La Tông, sẽ không dễ dàng để cho nguyên anh của người này chạy thoát

Hàn Lập nhìn xa xa Vạn Năm Thi Hùng cả người thi khí trùng thiên đang đứng trôi nổi ở trong biển máu, Hàn Lập trong đầu đang suy nghĩ nhưng ngoài mặt vẫn như thường, không chút biểu cảm, rồi bỗng nhiên trong mắt hiện lên một luồng hàn quang

Tuy rằng hắn không có ý muốn ra tay cứu kẻ thù trước kia của mình, nhưng cũng sẽ không thật sự để cho đối phương sau khi dùng huyết nhận dễ dàng cắn nuốt huyết nhục tinh hồn của nguyên anh hậu kí tu sĩ, chờ cho uy lực của huyết nhận tăng lên quay lại đối phó chính mình. Chỉ cần tới lúc thanh niên họ Từ chết, chính là lúc hắn ra tay cướp lấy huyết nhận.

Nghĩ đến cho dù huyết nhận có thể chuyển hóa uy năng nhanh đến mấy, khẳng định ở giữa còn có một đoạn thời gian trì hoãn. Trong khoảng thời gian này chính là cơ hội tốt nhất để hắn cướp lấy huyết nhận!

Bảo vật tà môn bậc này, tất nhiên là phải nắm chắc trong tay mình mới cảm thấy ổn thỏa. Hàn lập trong lòng sớm đã có quyết định

Lúc này Hàn Lập vẻ mặt không đổi nhưng môi lại khẽ nhúc nhích vài cái.

Khuê Linh ở một bên ánh mắt thoáng động, sắc mặt vẫn như thường.

*"*Hàn huynh, nếu ngươi chịu ra tay tương trợ, ta sẽ đem bí quyết biến thành thành thục thể sau cùng của Phệ Kim trùng tặng cho ngươi. Điều kiện này cũng đủ để đạo hữu động tâm đi.*" Thanh niên họ Từ vốn vẫn trầm muộn không nói gì bỗng nhiên hít một hơi thật sâu rồi hướng về phía Hàn Lập quát lớn.*

"Phệ Kim trùng?" *Hàn Lập bỗng ngẩn ra, trên mặt lộ ra vẻ kỳ quái.*

"Không được, phương pháp chuyển hóa thành thục thể sau cùng của Phệ kim trùng, là bí mật bất truyền của thánh điện chúng ta, làm sao có thể tiết lộ cho người ngoài được!" *Lâm Ngân Bình vừa nghe được những lời ấy liền lập tức phản đối.*

"Tính mạng đều không giữ được còn lo lắng bí mật bất truyền cái quái gì. Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn bị cái huyết nhận này cắn nuốt đến lúc ngay cả cơ hội đầu thai luân hồi cũng không có sao? Hơn nữa nếu như chúng ta thật sự ngã xuống, Mộ Lan nhân sẽ nhân cơ hội này phản công thảo nguyên, chỉ một cái bí thuật mà so với sự hưng suy của bản tộc, căn bản không tính là gì." Thanh niên họ Từ không đợi Lâm Ngân Bình nói hết liền ngắt lời sắc mặt phát xanh nói.

Lâm Ngân Bình vừa nghe những lời này, vẻ mặt giống như tờ giấy trắng, cuối cùng không mở miệng nói nữa

Vạn Năm Thi Hùng nhìn thấy Hàn Lập trên mặt lộ ra vẻ trầm ngâm, lập tức thầm cảm thấy không ổn.

Lúc này cũng bất chấp tất cả, không dám bảo tồn pháp lực gì nữa, hai tay kháp quyết, pháp lực điên cuồng rót vào trong chỗ huyết quang do huyết nhận biến thành. Ngay lập tức huyết quang bạo trướng gấp bội, bỗng nhiên hóa thành một cái mặt quỷ cực lớn, cái miệng rộng mở ra, rồi vội vàng hướng về phía dưới như muốn nuốt chửng thanh niên họ Từ đang ở trong huyết hải.

Cơ hồ cùng lúc đó, bốn phía huyết vụ quay cuồng mãnh liệt một trận, từng đợt từng đợt lớn huyết lãng nối tiếp nhau tạo thành một cái huyết sắc lốc xoáy, trong nháy mắt lại đem thanh niên họ Từ cuốn lấy thật gắt gao, làm cho hắn muốn tránh cũng không thể tránh.

Thanh niên họ Từ cả kinh, trong lòng kêu to không tốt, chỉ có thể đột nhiên thúc giục hai kiện bảo vật là ngân câu cùng với thanh sắc viên châu, hung hăng hướng về mặt quỷ đánh tới

Nhưng mặt quỷ trong miệng lại chợt lóe huyết quang, phun ra một chùm tơ máu, liền đem hai kiện bảo vật kia cuốn lấy rồi nuốt vào trong miệng. Thanh niên họ Từ thấy thế vẻ mặt rất hoảng sợ.

Mặt quỷ lại hé ra mồm to lần nữa, lộ ra tất cả răng nanh, truyền ra một trận tiếng cười dữ tợn, rồi bổ nhào xuống huyết hải bây giờ đã không còn gì ngăn cản nữa

Thanh niên họ Từ lập tức cắn răng một cái, trong cơ thể nguyên anh hai mắt mở to như muốn bỏ đi thân thể mà chạy trốn.

------oOo------

Chương 1049: Linh Cầm cùng Nguyên Anh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đúng lúc này, đột nhiên xuất hiện một đạo kim hình cung giống như thiên ngoại phi thiên, chợt lóe rồi đánh lên trên mặt quỷ

"Oanh" một tiếng, kim mang bạo liệt vỡ ra.

Mặt quỷ hét thảm một tiếng, trong chốc lát đã tiêu tán mất phân nửa, nhưng bộ phận còn lại, ngược lại hung tính đại phát, nhân lúc thanh niên họ Từ trên mặt còn đang lộ vẻ vui mừng, bỗng nhiên bổ nhào xuống phía dưới cắn lên cổ của hắn.

Tầng tầng huyết quang quấn tới, trong nháy mắt có vẻ như muốn nuốt lấy thanh niên họ Từ.

Thanh niên họ Từ cảm thấy thân thể nhanh chóng bị huyết quang ăn mòn, tự nhiên cả kinh, vội vàng tụng niệm một loại chú ngữ cổ quái, lập tức toàn bộ thân thể bỗng phát ra một tầng hoàng quang, lúc co vào lúc phình ra rồi bạo liệt mở ra.

Huyết quang trong nháy mắt bị quang mang xuyên thủng, bị phá thành từng mảnh nhỏ. Lập tức một cái nguyên anh cao vài tấc chợt lóe rồi thuấn di từ bên trong bay ra, trong nháy mắt đã xuất hiện ở cách xa vài chục trượng trên bầu trời phía bên ngoài, sau đó linh quang hộ thể lại lóe lên, hóa thành hòang hồng bỏ chạy.

"Muốn chạy?" Thi Hùng trong miệng truyền ra tiếng quát lạnh lùng, chỉ thấy nó hung hăng hướng về hư không trảo một trảo

Lập tức ở chỗ đỉnh đầu của nguyên anh, hiện lên một luồng hắc khí, liền sau đó hào quang chợt lóe, hóa thành một cái đại thủ hướng nguyên anh chộp tới, tuy vẫn chưa hạ xuống, uy năng bao hàm trong đại thủ đã đem phạm vi hơn mười trượng, tất cả đều bao phủ bên trong.

Thanh niên họ Từ thấy vậy thầm kêu khổ trong lòng

Nếu là trước khi bị đánh lén, hắn tự nhiên có thể thuấn di liên tục, thậm chí có thể dựa vào năng lực của nguyên anh mạnh mẽ phá vỡ loại huyền công cấm chế này. Dù sao nguyên anh ngưng kết của tu sĩ hậu kỳ hơn xa so với tu sĩ sơ kỳ và trung kỳ. Cho dù không còn thân thể cũng có khả năng chiến đấu với người khác.

Nhưng là nguyên anh bây giờ của hắn. Lại đã sớm cạn kiệt linh lực khi ở trong huyết hải. Làm sao còn có năng lực để phá vỡ pháp thuật của đối phương.

Lúc này Hàn Lập tay vẫn để sau lưng, đứng ở một chỗ hơn mười trượng bên ngoài. Vẻ mặt nhàn nhạt, tựa hồ sau khi đánh ra một đạo kim hình cung, có vẻ như sẽ không tiếp tục ra tay.

Rơi vào đường cùng thanh niên họ Từ cũng chỉ có thể liều mạng.

Hắn mãnh liệt điều động pháp lực còn sót lại, nguyên anh hé miệng phun ra một mặt lệnh bài tựa kim phi kim. Liền chuẩn bị dùng bản mạng pháp bảo đánh ra một kích vong mệnh.

Nhưng đúng lúc này. Ở phía trên hắc sắc đại thủ chợt lóe ngân quang. Một đạo bóng người quỷ dị hiện lên ở đó, đang vung cánh tay lên. Lập tức một tiếng long ngâm phát ra. Lục quang chợt lóe, một đạo thúy mang kèm theo kim mang bắn nhanh tới. Tốc độ cực nhanh giống như điện chớp. Thoáng cái liền đánh lên trên đại thủ do hắc khí biến thành.

"Oanh" một tiếng.

Kim hình cung chợt hiện, đại thủ trong nháy mắt đã bị xuyên thủng một cái lỗ lớn, vô số đạo tinh tế hồ quang đánh tới, đại thủ do hắc khí hóa thành liền tiêu tán.

Mà bóng người trong ngân quang nhoáng lên một cái, không ngờ lại trực tiếp vượt qua khoảng cách hơn mười trượng đã tới bên cạnh nguyên anh của thanh niên họ Từ rồi.

Thanh niên họ Từ tìm được đường sống trong chỗ chết vừa mừng vừa sợ, không chút lưỡng lự vận khởi linh quang quanh thân, hóa thành một đạo kinh hồng phi độn ra xa.

Tuy rằng bóng người trong ngân quang dường như là muốn cứu hắn, hắn cũng tuyệt không dám để cho nguyên anh của mình dễ dàng rơi vào tay người khác.

Cũng may bóng người trong ngân quang đối với việc này lại như không nhìn thấy, chỉ là vẻ mặt lạnh lùng nhìn về phía đám người Thi Hùng ở đằng xa.

Mà lúc này, Linh Tê Khổng Tước hình như nhận được mệnh lệnh nào đó của thanh niên họ Từ thân hình bỗng run lên, mấy cái lông chim dài, diễm lệ dị thường ở phần đuôi liền dựng thẳng lên rồi bắn về phía trước.

Ngũ sắc quang hoa đại trướng, Sư Cầm thú cả kinh liền lùi lại không dám đón đỡ

Tử vụ nhất thời bị ngũ sắc linh quang chiếu xuống, liền tan ra làm xuất hiện một cái chỗ hổng lớn mấy trượng.

Nhân cơ hội này linh cầm hai cánh vỗ mạnh vài cái, thân hình giống như khói nhẹ sau khi vặn vẹo vài cái đã quỷ di xuất hiện ở bên ngoài tử vụ, sau đó liền bay thẳng về phía thanh niên họ Từ, trong nháy mắt đã vọt tới trước mặt hắn.

Thanh niên họ Từ mừng rỡ, không chút do dự làm cho nguyên anh hướng lên trên tụ lại cùng một chỗ với linh cầm.

Một màn không thể tin nổi xuất hiện!

Linh cầm hé miệng ra, nguyên anh của thanh niên họ Từ nhưng lại nhập vào trong đó thoáng cái đã không thấy bóng dáng. Lập tức một tiếng minh thanh, mấy cái lông còn sót lại ở đuôi của Linh Tê Khổng Tước bỗng nhiên xèo ra dựng thẳng lên.

Lập tức ngũ sắc linh quang phát ra chói mắt, liền đem thân hình linh cầm bao phủ vào trong đó, không thể nhìn thấy một chút gì.

Cơ hồ cùng lúc đó, ở trên không nơi đang diễn ra cuộc chiến giữa Ngân Sí Dạ Xoa và Lâm Ngân Bình, bỗng nhiên toát ra một luồng khí hắc bạch, thân hình của Khuê Linh cũng theo sau hiện ra.

Ngân Sí Dạ Xoa vừa thấy sửu phụ, vẻ mặt nhất thời cứng lại

Mà Khuê Linh sau khi quét mắt liếc nhìn hắn một cái, vẻ mặt không chút thay đổi, vẫn chưa có hành động gì nhưng lại khẽ nhúc nhích môi truyền âm vài câu.

Ngân Sí Dạ Xoa sắc mặt nhất thời khẽ biến, sau khi trầm ngâm trong giây lát liền thở dài một hơi. Đột nhiên hai tay vung lên, Sát hồn ti vốn vẫn gắt gao vây khốn Thiên Lan thánh nữ bỗng bay chi chít trở lại, không tiếp tục bao vây Lâm Ngân Bình ở bên trong nữa.

Lâm Ngân Bình mừng rỡ vừa định phi độn mà chạy đi, Khuê Linh mặt lại hiện lên một tia cười lạnh, thân hình nhoáng lên một cái, chợt bay tới bên cạnh nàng này, một chiếc búa lớn màu bạc hóa thành một dải ngân mang khẩn trương chém xuống.

Tràng cảnh này khiến cho Thiên Lan thánh nữ giật nảy người, không kịp suy nghĩ nhiều liền điểm một cái vào cẩm khăn ở trước người muốn hướng tới không trung để ngăn cản một chút.

Nhưng kỳ lạ quang mang chợt lóe, ở trên cự phủ hiện ra ảo ảnh của một con cự hổ một sừng, đồng thời đánh xuống.

"Tư lạp" một tiếng, cẩm khăn ở trong ngân quang lại bị trảm thành hai đoạn. Lập tức hổ ảnh kia nhoáng lên một cái trong nháy mắt hóa thành một luồng hoàng khí đem nàng này trùm ở bên trong.

Lâm Ngân Bình cảm thấy một luồng khí tanh hôi đập vào mặt, chỉ kịp thầm kêu không ổn, rồi sau đó đầu nặng trĩu,

tiếp theo liền ngã quỵ.

Khuê Linh hai tay liền bắt quyết làm cho hoàng khí trói chặt lấy nàng này.

Sau đó hai luồng khí hắc bạch liền quay cuồng, trong phút chốc đã bọc Lâm Ngân Bình vào trong rồi biến mất tại chỗ, sau vài cái chớp động đã xuất hiện ở bên cạnh Hàn Lập.

Trong suốt cả quá trình này, Thi Hùng lại không hề ra tay ngăn cản một tẹo nào, chỉ lạnh nhạt đứng nhìn, vẻ mặt trầm như nước không nói lời nào.

Mà hình người con rối ở trong ngân quang sau khi cùng với Khuê Linh quay trở lại, thì nhoáng lên một cái đã bay vụt tới phía sau Hàn Lập.

Hàn Lập không có liếc mắt nhìn Thiên Lan thánh nữ bị bắt lại đây, mà lại có vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía bên kia.

Ở chỗ đó hào quang của ngũ sắc linh quang so với lúc trước còn trướng lớn gấp đôi có dư.

"Hàn đạo hữu! ngươi thế này là có ý gì?" Một trận tiếng nói giống như tiếng sấm *"ầm ầm"* từ trong linh quang truyền đến,Thanh âm nghe có chút giống với giọng nói của thanh niên họ Từ, nhưng lại khàn khàn hơn nhiều cũng tràn ngập một phần cuồng dã.

*"Không có gì! Hàn mỗ không phải đã giúp đạo hữu cứu Lâm đ*o hữu ra sao."* Hàn Lập vẻ mặt không thay đổi, nhàn nhạt trả lời.

"Nói như vậy, thì Từ mỗ đã quá đa nghi rồi." Nam tử thanh âm hòa hoãn một chút, linh quang chợt tắt, hiện ra con Linh Tê Khổng Tước kia, chỉ là linh cầm lúc này so với lúc trước rõ ràng đã lớn hơn hơn một vòng, hơn nữa ở trên đầu của nó hiện ra một khuôn mặt bằng ánh sáng màu trắng ngà nhàn nhạt, giống như một loại hư ảnh, đúng là hình dáng của vị thanh niên họ Từ kia.

Nhưng mà gương mặt này khi nhìn thấy Lâm Ngân Bình đang bất tỉnh hôn mê, trên mặt ẩn hiện vẻ lo âu.

*"Yên tâm, ta sẽ không làm gì với Lâm đ*o hữu. Nhưng tại hạ có vài chuyện trước hết cần hỏi đạo hữu một chút. Tin tưởng đạo*

*hữu sẽ không khiến Hàn mỗ thất vọng."*Hàn Lập thản nhiên nói.

" Hàn huynh muốn uy hiếp Từ mỗ!" Gương mặt do hư ảnh hình thành kia bỗng nhiên trầm xuống, lộ ra một chút tức giận.

" Uy hiếp tự nhiên chưa nói tới. Đạo hữu chẳng lẽ nhanh như vậy đã quên vừa rồi đã đáp ứng Hàn mỗ như thế nào.

*Bây giờ Lâm đ*o hữu thân ở nơi này, chẳng qua là để đảm bảo Từ huynh sẽ không làm ra việc gì mà thôi. Chẳng lẽ thật muốn lật lọng!"* Hàn Lập cười lạnh một tiếng, vẻ mặt bỗng trở nên âm trầm.

"Ngươi dù muốn hỏi cái gì, trước tiên cũng phải đuổi vài tên yêu vật này đi rồi nói sau." Nghe được Hàn Lập nói như thế, thanh niên họ Từ rốt cuộc tỉnh táo lại, con mắt trên gương mặt bằng hư ảnh hơi đổi nói ra.

" Đuổi chúng nó. Tốt! Ta chính là có ý này." Hàn Lập sờ sờ cằm, nhưng lại thuận miệng đáp ứng.

Hàn Lập bộ dáng không chút để ý như này, cũng khiến cho thanh niên họ Từ lắp bắp kinh hãi. Nhất thời không biết nói gì nữa.

Hàn Lập mỉm cười, sau khi quay đầu phân phó Khuê Linh, lập tức cùng đi với hình người con rối, vai sóng vai phi bắn ra.

Khi đã tới gần huyết hải, hai người dừng lại, Hàn Lập sau khi liếc mắt nhìn Vạn Năm Thi hùng một cái, mới nhàn nhạt nói:

" Đạo hữu thân là phó cốc chủ của Vạn Yêu cốc, chắc hẳn vào Côn Ngô Sơn là có chuyện quan trọng khác. Hai người này đối với ta vẫn còn hữu dụng, liền tạm thời mang đi. Đạo hữu không có ý kiến gì chứ" Tuy rằng nói lời thương lượng nhưng Hàn Lập khẩu khí lại cứng rắn dị thường. Điều này làm cho Ngân Sí Dạ Xoa cùng Sư Cầm thú nghe xong giận dữ.

" Đạo hữu gọi Hàn Lập, là tu sĩ Thiên Nam đúng không?" Thi Hùng lại mở miệng hỏi một câu làm cho người ta có chút không hiểu.

Hàn Lập đầu tiên là ngẩn ra, nhưng lập tức mặt lộ ra vẻ lười biếng:

"Không sai. Thế nào chẳng lẽ đạo hữu muốn xong việc sẽ đi Thiên Nam tìm tại hạ báo thù?"

" Báo thù thì không có hứng thú. Bây giờ Hàn huynh lần đầu tiên cứu hai người Thiên Lan này, ta có thể buông tay như vậy coi như không nhìn thấy, nhưng chỉ cần thêm một lần nữa lại ra tay phá hỏng việc tốt của Vạn Yêu cốc chúng ta. Tại hạ cũng có thể không nói đến như thế này. Nhưng Hàn huynh cũng nên biết cho dù Hàn huynh thật sự là có hai người này trợ giúp, cũng tuyệt không có cách gì còn sống trở lại Thiên Nam." Vạn Năm Thi Hùng hai mắt lục diễm nhất trướng, nhưng lại lập tức khôi phục hư thường rồi nói

Hàn Lập nghe xong lời này, khóe miệng giật giật một cái, lại mỉm cười không nói một câu nào.

Vạn Năm Thi Hùng hai tay bắt quyết một cái, lại bỗng nhiên chỉ về huyết quang ở nơi xa.

Lập tức huyết mang chớp động, tất cả huyết quang sau khi xoay tròn trên không trung một cái, liền hóa thành một khẩu huyết sắc cự nhận, nhận này sau khi xoay tròn một cái bỗng lặn vào trong huyết hải ở phía dưới.

Huyết quang xông thẳng lên chín tầng mây, cự nhận lại hiện ra mặt quỷ lúc trước bị Hàn Lập một kích phá tan.

Nó nhe răng cười một cái, miệng rộng hé ra, huyết hải ở phía dưới liền hóa thành một cây huyết trụ rồi toàn bộ đi vào mồm của nó, trong nháy mắt đã bị cự nhận hấp thu không còn một mảnh.

Huyết nhận thoạt nhìn so với lúc đầu dường như không có gì khác biệt, nhưng là luồng khí huyết tinh kia lại khiến cho người khác ngửi được muốn nôn mửa, cực kỳ khó chịu.

Sau đó Vạn Năm Thi Hùng gọi Ngân Sí Dạ Xoa và Sư Cầm Thú ở bên cạnh, liền chạy thẳng về hướng cung điện không nói thêm lời nào nữa.

Kết quả sau khi độn quang chợt lóe, tam yêu tất cả đều biến mất không thấy bóng dáng nữa. Thi Hùng dường như đến đây vì mục đích khác. Chỉ là không biết hắn đã làm thế nào để thuyết phục được Ngân Sí Dạ Xoa cùng Sư Cầm thú, trở thành thủ lĩnh của hai tên kia.

Mà trong cung điện này, xem ra cũng còn có nhiều chuyện hay chứ không đơn giản như vậy.

Hàn Lập hai mắt híp lại, trong mắt hàn quang bất định

"Tốt lắm, bây giờ Từ huynh có thể trả lời vấn đề của tại hạ chứ!" Hàn Lập bỗng nhiên quay đầu lại, hướng về Linh Tê Khổng Tước ở phía sau hỏi.

------oOo------

Chương 1050: Thánh thú chi ấn

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Huynh muốn hỏi cái gì?" Trên gương mặt khổng tước linh, thoáng nhìn qua nhân linh trong tay Lâm Ngân Bình, do dự một chút, chỉ có thể cười khổ nói.

*"Nghe như đạo hữu nói, Phệ Kim Trùng cuối cùng hóa thành thục thể, chắc chắn không thể chỉ dựa vào chính mình là tiến hóa được. Điều này thật có chút cổ quái. Theo ta được biết, loại kỳ trùng này là kỳ trùng thời cổ với hung danh khá hiển hách, nhưng cũng không thấy nói ở tu tiên giới có người sử dụng được thể thành thục, nhưng bởi khả năng "*không có cái gì không thể thôn phệ*" cùng đặc tính bất diệt, tại thời điểm đó cũng đã tạo nên sự khủng khiếp một đoạn thời gian. Phệ Kim Trùng của Thiên Lam thánh điện các ngươi, chỉ sợ cũng được lưu lại trứng trùng từ thời thượng cổ, mới có cơ hội sử dụng loại linh trùng này!"*

Hàn Lập khẽ rung lên, liền trở về bên cạnh Khuê Linh, nhìn vào gương mặt hư ảnh kia, bất động thanh sắc nói. Khôi Lỗi xung quanh thân thể ngân quang chợt lóe, thân hình trở nên mơ hồ rồi biến mất không thấy đâu.

"Nếu dựa vào phương pháp bình thường, chờ mấy vạn năm, Phệ Kim Trùng tự nhiên có thể chậm rãi tiến hóa thành thục thể. Nhưng chúng ta dù là tu sĩ nhưng cũng có bao nhiêu thọ nguyên chứ. Cho dù cả một thế hệ truyền thừa, cũng không có bao nhiêu gia tộc hay tông môn có thể kéo dài được thời gian như thế. Đặc biệt Phệ Kim Trùng muốn tiến hóa đến giai đoạn cuối cùng, thời gian tiến hóa càng lâu, đã làm cho người ta giảm đi sự kiên nhẫn. Mà đạo hữu sử dụng loại kỳ trùng này, hẳn rất rõ ràng cơ thể thành thục thể cùng chưa thành thục thể chênh lệch to lớn như thế nào. Nói là cách biệt một trời, cũng không phải là nói quá". Thanh niên họ Từ Trầm giọng nói.

"Những lời này của đạo hữu cũng không phải là giả. Phệ Kim Trùng của ta tiến hóa đến giai đoạn này, mấy năm gần đây dường như cũng không có lớn thêm. Thiên Lam thảo nguyên các ngươi có thể đào tạo ra thục thể Phệ Kim Trùng, hẳn là phải có bí quyết gì đó. Không biết phương pháp của các ngươi, có thể rút ngắn quá trình tiến hóa thành thục thể ra sao" Hàn Lập thở ra một hơi, nhàn nhạt hỏi.

"Có thể rút ngắn được một phần ba thời gian. Hơn nữa nếu đạo hữu không tiếc một chút tài liệu quý hiếm, thời gian còn có thể rút ngắn thêm một chút nữa". Thanh niên họ Từ không chút do dự trả lời.

"Một phần ba, điều này quả thật cũng không uổng công ra tay. Chẳng qua ngươi như thế nào nói cho ta bí quyết, hơn nữa không sợ khi ta có được bí quyết này, các ngươi càng không thể đối phó sao?" Hàn Lập bỗng nhiên cười hắc hắc nói.

"Đạo hữu nói đùa, đàn Phệ Kim Trùng của Hàn huynh, tại hạ cũng không phải chưa nghe qua, tuy rằng cũng tiến hóa đến giai đoạn cuối, nhưng rõ ràng còn chưa bắt đầu tiến hóa thành thục thể. Cho dù có được bí quyết bồi dưỡng của chúng ta, không có mấy ngàn năm khổ tâm bồi dưỡng, cũng không cách nào thành công. Mà chuyện tình của mấy ngàn năm sau, không phải ta và ngươi có thể quan tâm" Thanh niên họ Từ cũng không giấu diếm suy nghĩ của mình, nói thẳng.

"Ngươi nói cũng không sai, quả thật chuyện của mấy ngàn năm sau, Phệ Kim Trùng này có thể còn tồn tại trong tay hậu nhân của Hàn mỗ, cũng là hai chuyện khác nhau. Thậm chí khi biết được việc này quý điên đã sớm tìm được đối sách" Hàn Lập khóe miệng nhếch lên, tựa như lộ ra ý cười mà không phải cười.

"Nếu nghĩ như vậy, cũng không hẳn là sai. Thế nào, đạo hữu không muốn bí thuật này. Nếu là điều kiện khác, ta cũng…"

"Cần. Sao lại không cần chứ? Cho dù tại hạ không thể bồi dưỡng đến thành thục thể. Nhưng đây luôn là điểm tỏ mò. Hàn mỗ đối với việc bồi dưỡng linh trùng luôn rất có hứng thú" Hàn Lập mím

môi, hai tay ôm hai vai nói.

"Tốt. Đạo hữu chờ một chút để phục chế bí quyết vào ngọc giản. Đạo hữu cũng bồi dưỡng kỳ trùng nhiều năm như vậy, hẳn là liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra thật giả." Thanh niên họ Từ khuôn mặt hơi biến ảo, hiện ra một tia kinh ngạc, nhưng cũng không có ý định đổi ý.

Lập tức bạch quang chợt lóe. Liền nhập vào thân thể khổng tước linh.

Hàn lập mỉm cười. Nhân cơ hội này xoay chuyển ánh mắt, nhìn cung điện phía xa xa.

Ba gã yêu vật kia sau khi tiến vào trong đó, bên trong vẫn đang yên tĩnh không tiếng động, tựa như không có một bóng người vậy.

Nhìn loại tình hình quỷ dị này. Hàn Lập nhướng mày truyền âm hướng phụ nhân hỏi vài câu gì đó.

Phụ nhân xấu xí nghe vậy nhất thời ngẩn ra, nhưng cũng lập tức truyền âm trả lời.

Hàn Lập gật gật đầu, sắc mặt trầm xuống.

….

"Tốt lắm, Hàn huynh tiếp lấy" Linh cầm phía đối diện bỗng nhiên miệng hé ra, một đạo bạch quang bắn ra.

Hàn Lập hai mắt sáng ngời, khẽ phất tay áo một cái, một đạo ánh sáng bắn ra đem vật ấy cuốn vào trong tay.

Bạch quang chợt tắt, đúng là một khối ngọc giản bằng bàn tay màu trắng.

Hàn Lập cũng không khách khí đưa tay cầm lấy vật ấy nhẹ nhàng đưa lên, đưa thần thức đắm chìm vào trong đó.

Sắc mặt ban đầu bình tĩnh dị thưỡng nhưng dần dần lộ ra biểu tình ngoài ý muốn, hiện ra vài phần kinh ngạc

Hắn dường như đối với ngọc giản pháp quyết có thể có chút lĩnh ngộ.

Ước chừng khoảng một chung trà, Hàn Lập rốt cục đem thần thức từ trong ngọc giản rút ra, nhẹ thở ra một hơi sau đó ngẩng đầu nhìn về phía đối diện, bỗng nhiên nói:

"Từ đạo hữu, phương pháp bồi dưỡng Phệ Kim Trùng này, không biết là vị cao nhân nào của Đột Ngột tộc các ngươi sáng lập? Tại hạ thật đúng là có vài phần bội phục. Có thể nghĩ đến dùng phương pháp mượn thiên địa chi lực, mạnh mẽ hướng cơ thể linh trùng quán chú ngũ hành linh khí, đẩy nhanh quá trình thục thể linh trùng. Loại phương pháp này cũng không phải người bình thường có thể nghĩ ra. Cho dù có thể nghĩ ra chỉ sợ cũng phải phí một lượng lớn tâm huyết và nếm thử không biết bao nhiêu lần thất bại!"

"Từ khi thánh điện có được trứng Phệ Kim Trùng, liền có một vị trưởng lão am hiểu về trùng thuật chuyên môn nghiên cứu phương pháp đẩy nhanh quá trình tiến hóa. Chừng hơn một ngàn năm công phu, cuối cùng cũng tìm ra phương pháp. Đáng tiếc chính là vẫn không thể giải quyết vấn đề trứng trùng thưa thớt, hơn nữa còn phải phụ trợ thêm một số tài liệu quý hiếm dị thường, cũng không cách nào mở rông phát triển phương pháp này." Thanh niên họ Từ bất đắc dĩ trả lời.

Hàn Lập nghe vậy gật gật gật đầu, cũng không có ngạc nhiên. Nếu hắn không có cái bình nhỏ thần kỳ cùng phát hiện hiệu dụng thần kỳ của Nghê Thường Thảo, cũng không thể lần này đến lần khác tiến hóa được số Phệ Kim Trùng nhiều đến vậy.

"Được rồi ta cứu hai người thoát ra, ngươi cũng đã đem pháp quyết cho ta. Giao dịch lúc trước coi như xong, Từ huynh cũng tự tính toán cho bản thân đi, giờ đây ta thả cho hồn phách ngươi một lần nữa luân hồi. Còn ta tự mình động thủ, đem ký thân linh cầm và nguyên anh của ngươi cùng nhau hóa thành tro tàn." Đột nhiên sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, nhìn chằm chằm khổng tước linh

phía đối diện, trên mặt sát khí hiện lên.

"Được rồi ta cứu hai người thoát ra, ngươi cũng đã đem pháp quyết cho ta. Giao dịch lúc trước coi như xong, còn về sau Từ huynh cũng tự tính toán cho bản thân đi, giờ đây ta thả cho hồn phách ngươi một lần nữa luân hồi. Còn ta tự mình động thủ, đem ký thân linh cầm và nguyên anh của ngươi cùng nhau hóa thành tro tàn." Đột nhiên sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, nhìn chầm chầm khổng tước linh phía đối diện, trên mặt sát khí hiện lên.

Lời nói vừa xong, lập tức một tiếng sấm vang lên phía sau hắn, thoáng hiên lên hai cánh màu bạc. Hai tay đồng thời nắm chặt vào nhau, nhất thời ầm ầm hai tiếng động vang lớn, kim sắc lôi y hiện ra, tia điện sét lóe lên, thanh thế kinh người cực kỳ.

Cơ hồ cùng lúc này, phía sau Khổng Tước Linh, xuất hiện một đạo ngân sắc, Khôi Lỗi vô thanh vô tức hiện lên, trong tay hồng quang chớp động, một mũi tên sắc bén được phóng ra cực nhanh, nhằm hướng linh cầm bắn tới.

Khổng Tước Linh chấn kinh, hai cánh mở ra, một tầng ngũ sắc linh quang hiện lên đem không tước bảo hộ lại bên trong,

Khóe miệng mở ra, một luồng hoàng quang phun ra, đúng là nguyên anh của họ Từ bắn ra, trong nháy mắt dừng ngay trên đầu linh cầm, sau đó nhìn Hàn Lập phát ra vài tiếng cười khổ.

"Đạo hữu khoan hãy động thủ, ngươi cùng ta cũng không đến mức như nước với lửa. Chúng ta hoàn toàn có thể giảng hòa, cho dù đạo hữu thất sự không sợ tam đại tiên sư đuổi giết. Chẳng lẽ sẽ không bận tâm cho tông môn cùng hậu nhân của mình sao?"

"Ngươi chẳng lẽ muốn bức ta, đem tất cả đại tiên sư của các người giết hết?"

Vừa nghe lời này, thần sắc Hàn Lập chớp động, nhưng ngay lập tức lạnh nhạt nói.

"Hàn huynh đâu cần phải như thế? Lúc trước ta cùng thánh nữ đuổi giết đạo hữu, đó là bởi vì trong tu tiên giới của chúng ta là

cường giả vi tôn. Đạo hữu lấy thân phận của một Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ, nhưng ở trên thảo nguyên đánh chết và làm bị thương nhiều cao giai tiên sư của chúng ta như vậy, thánh điện tự nhiên phải bắt đạo hữu. Về sau đạo hữu lại lấy đi thánh thú phân thân, điều này càng phạm vào cấm kỵ của thánh điện, không thể không đuổi theo từ Đại Tấn đến đây. Nhưng hiện tại bất đồng.

Có thể sai khiến hai gã hậu kỳ tu sĩ, bản lĩnh thần thông cũng không dưới đại tu sĩ, cũng đã có tư cách cùng ngồi ngang hàng với Thiên Lan thánh điện chúng ta, chúng ta cũng không muốn cùng đạo hữu lưỡng bại câu thương, tự nhiên giảng hòa mới là tối ưu. Hơn nữa trong Côn Ngô Sơn nguy hiểm dị thường, ta và ngươi liên thủ để bảo vệ mình là tốt nhất."

Họ Từ thấy Hàn Lập không lập tức động thủ bèn khuyên giảng, nhưng trong lòng cũng chút bất an. Vội vàng đem những gì tốt nhất đã sớm cân nhắc, một hơi nói ra.

"Nói xong chưa?"

Hàn Lập bình tĩnh nghe họ Từ nói, chút biểu tình cũng không có hỏi một câu.

"Thế nào, đạo hữu có cảm thấy lời Từ mỗ là lời nói thật?" họ Từ nhìn thấy vẻ mặt của Hàn Lập, trong lòng khẽ run lên, cẩn thận hỏi lại một câu.

"Dừng tay, cũng không phải không được. Nhưng ngươi dùng phương pháp gì, để ta tin tưởng đó là lời thật. Chỉ bằng vào một ít lời nói hay là dựa vào một lời thề sao?" Hàn Lập cười lạnh một tiếng, ánh mắt mang một tia châm biếm.

"Đương nhiên không có khả năng! Thánh nữ của thánh điện chúng ta, có thể sử dụng bí thuật triệu hoán chân linh Thiên Lan thánh thú, cùng đạo hữu kí hạ thánh thú chi ấn, mời đạo hữu làm khách khanh trưởng lão của Thánh Điện. Như vậy, chỉ cần đạo hữ đem thánh thú phân thân trả lại cho chúng ta, chúng ta sau khi trở về còn có thể hướng những người khác giải thích, thánh điện cũng không có thể xuống tay đối với người mình." Họ Từ vội vàng nói.

"Thánh thú chi ấn, ta đi ngang thao nguyên cũng có nghe nói qua. Nghe nói là một loại ấn ký hạ trên người, đều là những nhân vật trọng yếu của thánh điện, khiến cho không thể có sát tâm với nhau, nếu không ấn ký sẽ phát tác, làm cho người ta nhiễm một loại thượng cổ nguyền rủa trớ chú, thần thức phải trường kì chịu đau đơn vô cùng, sống không bằng chết."

Hàn Lập nghe vậy có chút ngạc nhiên, trầm ngâm một chút nói.

"Hàn đạo hữu biêt việc này là được rồi. Ta cùng Hàn huynh cũng không đến bước đường ngươi chết ta sống, sinh tử đại cừu, chủ yếu cũng chỉ là do thánh thú phân thân bị bắt. Về cái chết của tiên sư, xem thực lực của Hàn huynh bây giờ mà nói, xem như không đáng nhắc tới."

Nguyên Anh họ Từ thấy Hàn Lập có chút động tâm, tiếp tục cật lực khuyên can.

Han Lập khẽ cau mày, thần sắc âm trầm bất định.

Lúc này, nguyên anh họ Từ cũng thức thời ngậm miệng không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng chờ quyết định của Hàn Lập. Chẳng qua trong ánh mắt, ẩn hiện một vẻ bất an.

Hắn biết rõ, Hàn Lập nếu thật sự muốn tiêu diệt bọn hắn, mấy người trước mắt dù liên thủ lại, nhưng hắn chỉ là một cái nguyên anh, căn bản không có khả năng chạy trốn, xem như sinh tử tất cả đều phụ thuộc quyết định của đối phương.

Cho nên, ngay cả hắn, một gã tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, giờ phút này trong lòng cũng cảm thấy bất ổn, như đang đứng trên mặt băng mỏng manh vậy.

------oOo------

Chương 1051: Sất niệm chân lôi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ta tuy rằng không sợ hãi bọn người Thiên Lan thánh điện các ngươi, nhưng đích xác không muốn có quan hệ với người đã từng hạ thánh thú chi ấn cùng vớicũng như tham gia vào sự tình thánh điện sự tình của các ngươi,. dù Dù có được đi chăng nữa., Ta ta làm sao biết được cái gọi là thánh thú chi ấn đó có cái gì cổ quái ở trên khônghay không. Bọn người Thiên Lan thánh điện các ngươi không tìm Hàn mỗ gây phiền phức là được rồi. Đương nhiên, nếu các ngươi thật sự không biết phân biệttốt xấu, kiên trì muốn chết thì cũng thì phải ứng phó tiếp nữa. Cũng không nên trách Hàn mỗ thủ đoạn độc ác được." *Hàn Lập nhìn chầm chầm vào thanh niên đứng đầu họ Từ, bình tĩnh nói rằng.*

" Cái này tựĐây là chuyện đương nhiên. Với thần thông của đạo hữu hôm nay, Thiên Lan thánh điện chúng ta sao dám phá hoại việc mà người chưa cho phépsự tình chứ. Đạo hữu bằng lòng thả thánh nữ của bản điện trước à." *Thanh niên họ Từ vui vẻ Tính thanh niên lời nói vui vẻ, vội vàng cả lớn tiếng nói rằng.*

"Đừng nóng vội, điều kiện của ta còn chưa nói ra mà." *Hàn Lập hừ một tiếng, nói với giọng đầy hảokhông hề khách khí.*

"Hàn huynh còn điều kiện gì, cứ việc nói đi?" *Thanh niên họ Từ Tính thanh niên ngẩn ra, lập tức trong lòng rùng mình.*

"Phân Thân thân thánh thú (phân thân là tên nó à – NB: không phải tên nó mà là phân thân của nó) ta sẽ trả lại cho các ngươi. Nhưng điều chuyện này không phải có khả năng lập tức làm được, đại khái là ta còn muốn chờ thêm ít năm nữa. Yên tâm, ta nếu như đã đáp ứng các ngươi thì sẽ không gây tổn thương đến tính mệnh con thú này." *Hàn Lập mặt lộ ra một tia quỷ dị.*

*"*Không thể trả ngay thánh thú Phân phân Thânthân? Vậy.Vậy không dễ xử lí lắm.*" Thanh niên họừ Tính thanh niên (có đôi lúc dịch là người trẻ tuổi họ Từ thì nghe hay hơn nhỉ? – NB: chính xác) vừa nghe lời này, bất chợt trì trệtrong lòng trầm xuống.*

*"*Đó chỉ là điều thứ nhất thôi, thứ hai, để các ngươi sau này sẽ không nuốt lời cam đoan, ta muốn ngươi tại đây cùng với vị thánh nữ Nguyên Anh này đều bị ta hạ cấm chế, yên tâm, điều không phải là cái loại cấm thần thuật này đâu. Tu vi của ta và ngươi đều cùng cảnh giới, cấm thần thuật còn có hiệu dụng gì nữa chứ. Chỉ bất quá là tại hạ vừa mới luyện xong phương pháp của thượng cổ bí thuật 'sất niệm thần lôi'. Ngươi chỉ cần để ta hạ thần niệm tại nguyên anh thu một tia thần niệm của ta là được.*" (hix, ở đây không thấy dấu "* đóng lại nên tự xử vậy).Hàn lập đối với vẻ mặt của người trẻ tuổithanh niên họ Từ liền lờ đi, nói một cách thong thả.

*"Sất niệm chân lôi, như vậy không được!"*Từ Tính thanh niên trong lòng cả kinh, không chút nghĩ ngợi lớn tiếng nói.

"Nếu như không muốn, ta sẽ đem hai người các ngươi xóa khỏi thế gian, sau đó bớt chút thời gian đi một chuyến đến thiên Thiên lan thảo nguyên tìm tam đại tiên sư cô độc, diệt sát từng người một. Rồi về thiên Thiên nam nói cho Mộ Lan Nhân một tiếng. Ta nghĩ Mộ Lan Nhân sẽ rất cao hứng, có thể trở lại thảo nguyên một lần nữa.

Đến lúc đó Thiên Lan thánh điện, gia tộc đĐột nhiên Ngột tộc không còn tồn tại trên đời này nữa, cũng là chuyện thường tình thôi." Hàn Lập nói một cách chậm rãi.

"Ngươi dám làm như vậy?" Người trẻ tuổithanh niên họ Từ đứng đầu vừa nghe lời này., Phía sau lưng hàn khí liền ứa radâng lên., Cực cực kỳ kinh sợ kêu lên.

"Vì sao không dám. Lúc trước ngươi nói tham gia vào sự tình của thánh hạ thánh thú chi ấn., Cũng cũng bất quáchẳng qua là muốn trói buộc tay chân của Hàn mỗ mà thôi., Muốn muốn thông qua ấn ký khác mà đề ra phương pháp đối phó với tại hạ., Không cũng không chỉ một hai loại mà thôi. Huống hồ Hàn mỗ chưa bao giờ có

thói quen để kẻ khác khống chế Mọi thứ đều của ta. Chỉ chỉ có thể do chính ta nắm giữ. Ngươi không muốn bị hạ sất niệm chân lôi., Còn ta thì cũng không thể tùy tiện bỏ qua cơ hội tốt lần này., Chỉ chỉ có thể cho các ngươi hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này thôi. Thôi được rồi., Ta ta sẽ cho ngươi một cơ hội sau cùng. Ta sẽ đếm năm tiếng. Ngươi còn không chịu mở miệng đồng ý. Ta coi như ngươi cự tuyệt điều kiện đó., Lập lập tức sẽ động thủ. Một!" Hàn Lập cũng không nhiều lời mà dây dưa nhiều ý kiến., Sau sau khi khẽ nâng tay giương ngón cái lên., Lành lành lạnh lùng nói rằng.

"Ta làm sao biết được. Sau sau khi hạ xong loại chân lôi đó., Ngươi ngươi có thể hay không nhân cơ hội đối phó với chúng ta." Thanh niên họ Từ Tính thanh niên có chútthơi kinh hoảng nhưng không chịu dễ dàng buông tha tay mà nói.

"Ta hiện tại muốn giết ngươi. Còn cần làm điều thừa à?" Hàn Lập cười lạnh một tiếng, trong miệng phát ra một từ *"NhịHai"*. Đồng thời xuất ra một căn thủ chỉgiơ thêm ngón trỏ.

"Nhưng..." Nguyên Anh đứng trên khổng tước (trạm tại khổng tước đầu lô thượng: đứng trên đầu khổng tước nghe thấy kì, NB: đoạn này cần dịch giả phải *"biến tấu linh loạt"* đây)., Một bên trong miệng vừathì thào liên tục., Một bên con ngươi vừa quay tròn loạn chuyển., Tựa tựa hồ muốn nhìn tìm xem có một chút cơ hội chạy thoát cái chết hay không.

Nhưng chẳng biết từ bao giờ. Linh Khước cũng đã tới bên cạnh, ánh mắt thèm thuồng nhìn nguyên anh (của họ Từ à, mà Nguyên Anh là cấp độ tu luyện chứ đâu phải vật thể có hình dạng đâu???, NB: tu luyện tới cấp nguyên anh thì xuất hiện cái thứ hình dạng giống mình, trông như trẻ con, gọi là nguyên anh) một cách bất hảo.

Thanh niên họ Từ TínhTừ thanh niên trong lòng bỗng nhiên bị chìm xuốngtrầm xuống.

Tại trước mắt ba người, tập trung nguyên anh của hắn muốn chạy đi, quả thật chỉ là vọng tưởng si tâm.

"Bốn"

Trong nháy mắt Hàn Lập đã gập xong căn thủ chỉngón tay thứ tư, chỉ còn lại ngón út mà thôi.

Cơ hồ ngay sau đó, Khuê Linh cùng con rối hình người cũng không che dấu thực lực nữa, phóng xuất khí thế mạnh mẽ kinh người, khéo léo áp chế, hướng về phía Linh Tê khổng tước mà uy bức (quá khứ: bộ lúc trước bị nó chèn ép hay sao mà trả thù? Truyện này mình chưa đọc nên không rõ lắm, để từ từ ngâm cứu).

Vừa Bàn tay vung lên, ngay lập tức can ngân phủmột lưỡi ngân phủ (búa bạc) liền xuất hiện trong tay Khuê Linh, mà con rối hình người cũng cầm trong tay lôi hỏa cung hồng quang đại thịnh phóng tới, phía trên cung có gắn kim lôi trúc tiểu tiễn(kim lôi trúc: ghép nghĩa lại thấy kho hiểu quá), trên thân tiễn ánh chớp chợt lóe lên bất định, gắt gao nhắm ngay Linh Tê khổng tước ở xa.

Về phía Hàn Lập tuy vẻ mặt vẫn chẳng có biểu hiện gì nhưng tay đã nhanh chóng gập lại, linh quang lóe lên, tam Tam diễm phiến tức thì đã hiện ra. Nhẹ nhàng nhoáng xuống một cái, mặt trên phiến đã cuồn cuộn hiện lên các ký hiệu, quầng sáng tam sắc phóng ra kịch kiệt, nghe như tiếng phượng hót trong trẻo bắt đầu phát ra.

Từ Tính thanh niên thấy đang đứng ở giữa ngũ sắc linh quang, nguyên anh trên mặt không còn chút huyết sắc, nhưng miệng vẫn gắt gao khép lại.

Trong mắt Hàn Lập hàn quang rét lạnh như đao, môi khẽ động, một từ *"Năm"* chợt thốt ra.

"Được, Từ mỗ cho ngươi hạ cấm chết tại nguyên anh!" Từ Tính thanh niên rốt cuộc đã nhìn thấu sát khí cũa Hàn Lập liền ra quyết định, chỉ biết nghiến răng nghiến lợi mà nói.

Hàn Lập nghe thấy lời này, ánh mắt chớp động như gật đầu, tay xuất ra một phápbắt quyết(trong HV ghi là kháp quyết?), trong miệng truyền truyền ra thanh âm của một loại chú ngữ thượng cổ.

Sau một lúc sắc mặt trở nên trắng nhợt, nhưng theo ánh mắt lại hướng đến cây đậu cóxuất một đoàn quang sắcánh sáng màu trắng nhỏ như hạt đậumà ôm tới, tựa hồ như đang bọc lấy cái gì đó, hướng về phía nguyên anh của người trẻ tuổithanh niên họ Từ Nguyên Anh nhẹ nhàng bay đitới.

Tam diễm phiến trong tay kia tam diễm phiến vẫn không ngừng phát ra âm thanh, Hàn Lập không hề triệt hồi pháp quyết.

Hiển nhiên để phòng ngừa người trẻ tuổithanh niên họ Từ mượn cơ hội làm khó dễ nên cố ý dùng để cảnh cáo.

Linh cùng với con rối hình người kia đều không thả lỏng, ngược lại người trẻ tuổi họ Từ lại cảm ứng được trên người bọn họ, khí thế trái lại càng mạnh mẽ thêm vài phần, gắt gao tập vào trung nguyên anh lại một chỗcủa mình, căn bản có thể phóng ra bất cứ lúc nào.

Từ thanh niên thầm thở dài, nhìn quang đoàn bạch sắc ấy với ánh mắt rất là kiêng kị. Chỉ thấy bên ngoài là lớp bạch sắc, bên trong có ngũ sắc linh quang mơ hồ chớp động, đó chính là hình dáng đích thực của sấm niệm lôi chân được lưu truyền thời thượng cổ, hẳn là không khác biệt lắm.

Sất niệm chân lôi trong chớp mắt đã xuất hiện ngay trước mặt, lại bị ngũ sắc linh quang chắn bên ngoài. Sau khi thanh niên họ Từ do dự bỏ qua việc chống lại Hàn Lập với nhãn thần lạnh đến thấu xương, chỉ còn có thể bất đắc dĩ phóng ra quang đoàn bạch sắc tiến nhập vào trong linh quang.

Kết quả sau khi bạch quang chợt lóe lên, quang đoàn trực tiếp nhập vào nguyên anh trong cơ thể không thấy hình bóng nữa.

Từ thanh niên vội vã dùng thần thức kiểm tra tỉ mỉ tình huống của nguyên anh.

Kết quả không chút dị thường nào xảy ra, sất niệm chân lôi tựa hồ giống như biến mất (hư không tiêu thất: nghĩa là vậy à).

Kiểm tra thử tình hình, Từ thanh niên không những không an tâm, trái lại càng phát ra kinh hãi mà đứng lên.

Nghe đồn sất niệm chân lôi này là do thị sĩ thần thức tu sĩ ngưng tụ mà thành, có khả năng tụ tán vô hình. Điều này dĩ nhiên là sự thực.

Từ lúc bắt đầu, hắn đều nghĩ cách sau này khu trừ như thế nào.

Mà lúc này Hàn Lập lại nhợt lạnh nhạt nói:

"Đạo hữu cũng không nên giữ ý niệm mạnh mẽ khu trừ to lớn ấy. Loại thượng cổ bí thuật này không thể dựa vào một vài pháp lực uy lực mạnh mẽ là có thể giải trừ được. Chỉ cần đạo hữu thật sự thành thật., hàn Hàn mỗ tự nhiên sẽ không thúc đẩy cấm chế., Bằng bằng không ngộ nhỡ phát tác ra, cũng không nên trách Hàn mỗ không nhắc nhở trước."

Hàn Lập xoay người lại (nữu thủ: xoay tay thấy không hay) nhìn thiên Thiên lan Lan thánh nữ đang hôn mê, bất chợt cau mày, sau khi do dự một lúc, liền lắc đầu, thi triển thủ pháp tương tự một lần nữa, đem sấm niệm chân lôi điểm vào giữa nguyên anh của nàng.

Đáng thương cho một nữ tử chưa thanh tỉnh, lại được Hàn lập hạ cấm chế một cách mơ hồ.

"Ngươi không giết chúng ta, lẽ nào nghĩ rằng bằng thứ cấm chế này có thể áp bức điều khiển hai người chúng ta phải không? " Thanh niên họ Từ lại dùng thần thức tại nguyên anh tìm kiếm một lần nữa, sau khi không thu được kết quả, liền không cam lòng oán hận mà nói.

"Áp chế các ngươi ư? Coi như là đúng vậy. Bất quá các ngươi yên tâm, chỉ cần tại Côn Ngô Sơn này ngoan ngoãn nghe lời, trợ giúp ta một tay, ra khỏi đây, tùy hướng đông tây mà chạy, các ngươi vẫn là trưởng lão và thánh nữ Thiên Lan thánh điện, còn ta thì về Thiên Nam tiếp tục tiềm tu. Về phần sất niệm chân lôi này., Qua qua ba, bốn trăm năm gì đó, cũng sẽ mất đi hiệu lực." Hàn Lập nhàn nhạt trả lời.

"Ba bốn trăm năm!" Từ thanh niên thực sự không còn gì để nói nữa.

"Được rồi.

Thời gian của chúng ta lúc này bị trì hoàn khá nhiều, cũng nên hành động." Hàn Lập liếc mắt quỷ dị nhìn Lâm Ngân Bình vẫn còn hôn mê, tay áo hướng về phía nàng nhẹ nhàng vung lên, mọt một mảnh thanh hà bay tới cuộn trùm lấy.

Nàng bị mảnh thanh hà chụp xuống, mí mắt khẽ chớp động vài cái, đôi mắt đẹp liền chậm rãi mở ra. Nhưng vừa lúc vừa nhìn thấy rõ Hàn Lập ngay bên cạnh, lập tức cả kinh, không nghĩ ngợi nhiều, thân hình nhoáng lên một cái, người đã ra xa cách vài chục trượng, ngay tức khắc khi cảm ứng được dị biến liền phun ra một ngụm phi kiếm màu bạc.(phun ra à: không thẩm mỹ gì cả NB: từ mồm chui ra thì đúng là phun đấy)

*"Lâm đ*o hữu, chậm đã!"*. Từ thanh niên tự nhiên sẽ không để Lâm Ngân Bình hành động thiếu suy nghĩ, vội vàng lên tiếng can ngăn nàng., Môi môi khẽ nhúc nhích truyền âm bay đến.

Hàn Lập vẫn chưa ngăn cản, hai tay chấp chắp sau lưng, mặt không thay đổi.

Linh tắc bay tới bên người Hàn Lập, con rối hình người tại thần thức của hắn khẽ động một chút, lại tiếp tục ẩn nấp.

Mà trong một thoáng công phu đó, vị thiên Thiên lan Lan thánh nữ kia cơ hồ đã biết mình bị hạ cấm chế sất niệm chân lôi, ngọc dung chợt thất sắc, trong mắt không thể che dấu được vẻ kinh hoảng.

Hàn Lập thấy vậy, ánh mắt chớp động vài cái, khi muốn mở miệng nói cái gì đó, bỗng nhiên một tiếng nổ oanh truyền đến, không gian bị lay chuyển một trận kịch liệt.

Ngay lúc Hàn Lập không chú ý, một đạo kiếm khí thô to đột nhiên từ vách tường mà họ bị nhốt ban đầu xuyên thủng qua, tiếp tục nhoáng lên một cái, nhất thời một cái động lớn hiện ra, theo sau đó là hai luồng đạo kinh hồng từ bên trong nhanh chóng bắn ra, sau khi xoay một cái, lập tức hiện ra trước mặt đám người Hàn Lập. Đó là hai người đạo nho.

"Thất Diệu đạo huynh!" Lâm Ngân Bình vừa thấy có một văn sĩ mang áo bào trong đó, liền duyên dáng gọi to một tiếng, trên mặt ẩn hiện một tia sắc vui mừng.

"Di! Nguyên lai là đạo hữu. Lâm tiên tử như thế nào lại đến nơi này." Tên kia là một văn sĩ áo bào dài mũi ưng tử, có vẻ âm lệ thâm trầm, thấy Lâm Ngân Bình ở đây, có chút ngoài ý muốnbất ngờ nói.

Người này đúng là vị trưởng lão của Thiên Ma Tông Thất Diệu chân nhân. Bởi vì Thiên Ma Tông cùng với thiên Thiên lan Lan thánh điện có chút lợi ích giao dịch giống với nhau, vì vậy lão ma này cũng có chút giao tình với thiên Thiên lam Lan thánh điện thánh nữ, lúc trước kiện pháp bảo diệu Diệu âm bảo kính có khả năng nhìn thấu những thuật biến ảo, là do lão ma cấp cho nàng sử dụng.

Bên cạnh là một vị đầu bạc, mặt hồng hào, đạo cốt tiên phong, đích thực là Huyền Thanh Tử. Lão đạo vừa thấy nàng, liền tiến lên bắt chuyện một tiếng cười tủm tỉm, nhưng khi ánh mắt đảo qua đám người Hàn lập, liền dần dần lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Lâm tiên tử, hai vị đạo hữu này là ai. Linh Cầm của Từ đạo hữu Linh Cầm ở đây, sao không gặp tại hạ?" Dáng tươi cười của lão đạo chợt biến mất, có chút kinh hãi hỏi.

------oOo------

Chương 1052: Không gian toái liệt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe thấy lời của Huyền Thanh Tử, Lâm Ngân Bình liếc nhìn Linh Tê khổng tước một cái, lại suy nghĩ, trên mặt hiện lên một tia do dự.

Nhưng vào lúc này, đầu Linh Tê khổng tước chợt lóe lên. Khuôn mặt Từ thanh niên lại một lần nữa biến ảo hiện ra, đứng tại nơi làm cho vị văn sĩ cùng lão ma giật mình trước sau cười khổ một tiếng, sau đó nói rằng:

"Hai vị đạo hữu không cần tìm tại hạ. Thân thể ta hiện tại đã bị hủy. Hôm nay chỉ còn lại nguyên thần trên người linh cầm mà thôi."

"Làm sao có thể như vậy. Từ huynh là tu sĩ hậu kỳ, thân thể sao lại dễ dàng bị hủy được? Lẽ nào cổ ma thánh tổ đã thoát khỏi trấn áp của nơi này." Huyền Thanh Tử kinh hãi, sắc mặt biến đổi không ngừng.

" Nghe lời nói của đạo hữu. Trấn ma tháp này lúc trước có ma vật gì đó ư." Từ thanh niên sắc mặt âm trầm xuống.

"Từ đạo hữu không sai đâu. Trước kia bần đạo cũng đã biết. Là sau khi nhận được tin tức của sư môn, đối với tình hình nơi này có chút hiểu biết. Chuyện thánh tổ là việc rất lớn, mong rằng đạo hữu cho hai người bọn ta giải thích một chút." Sau khi Huyền Thanh Tử thở dài một tiếng, liền hàm hồ nói.

Tính thanh niên trong lòng tin lời nói đó. Nhưng hiện tại bản thân mình đã là nguyên anh chi than,cũng không tốt đến mức để có thể truy vấn cái gì khác nữa. Lúc này thở dài mà trà trả lời:

"Cổ ma thánh tổ kia đích thực đã thoát khỏi vây khốn mà đi. Bất quá thân thể ta cũng không phải cổ ma hủy. Mà là do

vạn yêu cốc thi hùng ám toán."

"Vạn yêu cốc? Không có khả năng. Bần đạo vẫn thủ ở bên ngoài. Hùng sư như thế nào lại đi vào được. Chẳng lẽ chúng tiến vào núi trước chúng ta." Huyền Thanh Tử sửng sốt, nhưng lập tức liền nghĩ đến khả năng có thể xảy ra.

"Không sai. Đầu hùng kia không chỉ tiến vào núi sớm hơn các ngươi một bước, hơn nữa không biết sử dụng loại bí thuật nào mà lại biến thành hình dáng của một gã tu hành. Không lộ ra một chút thi khí nào cả. Nếu không Từ mỗ sao bị ám toán được." Từ thanh niên chợt nghĩ đến việc bị huyết nhận thôn phệ.

Lòng vẫn chưa thoát khỏi cơn đau đó.

*"Nếu như thi hùng kia ra tay ám toán đạo hữu, thì khả năng này rất lớn. Cốc chủ vạn yêu cốc sở hữu một viên dị bảo "*Mê hình châu"*. Có người nói rằng khi nuốt viên châu này vào không những có khả năng biến ảo hình dáng tướng mạo tùy ý. Hơn nữa còn có thể che lấp đi yêu khí hay thi khí thay bằng linh khí*

. Tu sĩ bình thường căn bản không có cách nào phát hiện ra. Ngay cả khi ta có Diệu Âm bảo kính cũng không có năng lực bài trừ loại báo pháp thần thông đó. Thất diệu chân nhân nhướng mày nói.

"Điều ngươi vừa nói lúc nãy, ta đã có nghĩ tới. Vạn yêu cốc đích xác có dị bảo đó. Bất quá nghe nói khi ăn hạt châu tử này vào pháp lực sẽ bị hạn chế rất lớn nếu không nó sẽ mất đi. Thi hùng khi đánh lén Từ huynh thì hẳn đã hiện nguyên hình." *Huyền Thanh lão đạo cũng đã lên tiếng.*

"Hai vị đạo hữu nói rất đúng. Đích xác sau khi thi hùng kia đánh lén ta. Lập tức liền hiện ra luyện thi thân phân." *Từ Tính thanh niên trên mặt đầy vẻ oán hận.*

"Đạo hữu mặc dù bị thi hùng tập kích nhưng vẫn có thể xuất ra nguyên anh, cũng coi như trong cái rủi có cái may vậy. Hơn nữa đạo hữu còn chưa từng đoạt xá, chỉ cần trở về tìm cho được thân thể thích hợp, khổ tu lại hơn trăm năm. Như thế tu vi mới có thể khôi phục lại như ban đầu." *Trung niên văn sĩ liếc mắt nhìn Linh Tê khổng tước đánh giá, tuy vậy cũng không nhìn ra gì cả, mỉm cười nói.*

"Thất Diệu huynh nhãn quan thật sáng suốt. Hiện tại tuy rằng có thể nương nhờ trong cơ thể phụ cầm tạm thời nhưng không hẳn là phương pháp lâu dài về sau, theo tại hạ việc tìm một thân thể thích hợp vẫn là một cách tốt nhất." *Từ thanh niên khẽ thở dài trả lời.*

Trung niên văn sĩ nghe xong những lời này, cũng không nói gì nữa, ánh mắt xoay chuyển rơi trên người Khuê Linh, mặt bất chợt hiện lên một tia ngưng trọng.

"Vị đạo hữu này trông rất lạ mặt, chẳng biết nên xưng hô như thế nào?" *Thất Diệu chân nhân chậm rãi hỏi. Lão đạo bên cạnh mắt đồng thời chớp động một hồi, tỉ mỉ đánh giá sửu phụ (người phụ nữa xấu xí).*

Dù sao Khuê Linh cũng chỉ có tu vi của thập cấp yêu thú, cơ bản không có cách nào dấu được hai vị đại tu sĩ cùng cấp độ.

Sửu phụ trên mặt không có một chút biểu tình. Nhưng Hàn Lập lại mở miệng cười cợt.

"Vị này là Khuê Linh đạo hữu, cũng giống với Hàn mỗ, vì khuấy động cấm chế nên bị chuyển tới núi này."

"Khuấy động cấm chế nên bị đẩy tới đây. Đây là chuyện phi thường rất hiếm gặp. Chẳng hay tông môn tu sĩ của Hàn đạo hữu ra sao. Bần đạo tựa hồ chưa từng gặp qua đạo hữu." *Huyền Thanh Tử gặp sửu phụ thì không nói một lời, một hồi trông thấy hình dạng của Hàn Lập, trong Mắt liền hiện lên một tia kinh ngạc. Ban đầu đối với Hàn Lập không chút để ý giờ đã thay đổi. Hàn Lập mỉm cười trả lời.*

"Hàn mỗ chỉ là một tán tu. Đạo hữu không biết cũng không có gì là lạ. Chẳng qua có thể cùng ở một chỗ với Thất Diệu chân nhân, thân Phận đạo huynh cũng không phải nhỏ. Tại hạ mạo muội muốn hỏi một chuyện. Hai vị đạo hữu làm sao có thể tiến nhập vào tầng thứ tám. Theo ta biết. truyện động trận bên kia đích thực là không ai có khả năng kích chuyển được."

Hàn Lập chưa từng gặp qua Huyền Thanh Tử. Nhưng nghe những lời bọn họ vừa nói xong, mơ hồ biết được đối phương có mười người là thập đại tông môn trưởng lão, tự nhiên xốc lại tinh thần mà đối đạp.

"Bần đạo thực sự là hồ đồ. Còn chưa tự giới thiệu mình trước. Lão đạo là Huyền Thanh Tử của Thái Nhất môn. Về phần làm sao vào được, cơ bản hai người chúng ta vẫn chưa dùng cái truyện tống trận gì đó, mà là dùng Phá Giới phù của Thái Nhất môn chúng ta, phá vỡ chướng bích của tầng thứ tám, mạnh mẽ tiến vào." *Huyền Thanh Tử không thèm để ý mà nói.* "Phá giới phù? Loại phù có thể phá vỡ chướng bích không gian." *Hàn Lập vừa nghe tên này liền ngẩn ra, trên mặt lập tức hiện ra vẻ hoài nghi không ngớt.*

"Chỉ dựa vào phù đương nhiên không thành. Còn phải phối hợp với bí thuật bản môn Thiên A thần kiếm. Bất quá bần đạo không nghĩ tới, không ngờ vừa mới tiến vào đã bị nhốt trong một không gian khác. Lão đạo quay đầu nhìn thoáng qua, không gian bị Hắc phong kỳ cấm chế,, tấm tắc cười nói.

"Thái Nhất môn phá giới phù cùng với Thiên A thần kiếm đại danh đỉnh đỉnh. Thiếp thân đã ngưỡng mộ từ lâu. Chúng ta thúc thủ không có kế sách nào đối với không gian chướng bích, đã bị nhị vị đạo hữu Thái Nhất môn cùng với Thiên Ma tông phá hủy không hổ là người của đệ nhất chính, ma đại tông." Lâm Ngân Bình than nhẹ nói.

"Lâm tiên tử nói đùa rồi. Thiên Lan môn các người, bảo vật không phải là thiếu. Chỉ là bổn môn may mắn vừa mới có được khẩu thần kiếm có chút uy lực phá thần thông mà thôi" Huyền Thanh Tử vân vê chòm râu, khách khí nói.

Ngân Bình nghe lão đạo khiêm tốn nói vậy, trong lòng không khỏi cười khổ không nguôi.

Thiên Lan thánh điện nói về cấp độ tu luyện thì không hề dưới hai đại tông phái, thế nhưng nếu luận về bảo vật có lẽ sẽ không sánh được với hai nhà một tông một môn kia.

"Được rồi. Kiền lão ma đang ở địa phương nào nhỉ? Theo Huyền Thanh Tử nói, lão ma cũng đồng dạng tiến nhập vào núi". Trung niên văn sĩ ánh mắt bỗng nhiên đảo qua, thần sắc chớp động nói.

Kiền lão ma.

Thanh niên họ Từ và Ngân Bình vừa nghe nói vậy, bất chợt hướng về phía Hàn Lập xem xét.

Dù sao trước kia tiên tông của Mộc phu nhân đã từng nói qua việc Hàn Lập cùng Kiền lão ma động thủ đánh một trận. Mặc dù bọn họ không tin rằng lão ma bị đánh chết trong tay Hàn Lập, thế nhưng sau khi thấy qua thần thông của Hàn Lập, lúc này cũng không khỏi có vài phần hoài nghi.

Thấy thái độ của hai người này, Huyền Thanh Tứ cùng Thất Diệu chân nhân tự nhiên cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không khỏi liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt đồng dạng đều tập trung trên mặt Hàn Lập.

Hàn Lập trong lòng thầm thở dài một tiếng, nhưng mặt ngoài lãnh đạm nói rằng:

"Kiền đạo hữu cùng với ta chia tay ở điện Côn Ngô, không biết tung tích, biết đâu đang tầm bảo ở phương nào đó chăng. Lại nói tiếp, ta cũng không hề thấy những kẻ Âm La tông khác đâu cả."

"Hàn đạo hữu ám chỉ Cát đạo hữu bọn họ à. Hàn huynh không cần suy nghĩ nhiều.Cát đạo hữu đang trên đường tới đây, bị Diệp gia đại trường tập kích, đã thất thủ ngã xuống rồi. Ngay cả nguyên thần cũng đã thất tán" Thanh niên họ Từ tâm trạng thẫn thờ nói.

"Thì ra là thế." Hàn Lập có chút giật mình.

"Côn Ngô Sơn đúng là hiểm ác vạn phần. Đã có nhiều tu sĩ vì thế mà ngã xuống rồi." Huyền Thanh Tử tựa hồ cảm thấy được điều gì đó. Sau khi nhìn chằm chằm vào Hàn Lập thì dị sắc chợt lóe lên, lại cảm khái thốt ra một câu.

" Người của Âm La tông không tốt cho lắm, chỉ tổ làm vướng tay vướng chân thôi. Mấy vị đạo hữu biết rõ chuyện cổ ma thánh tổ, trước tiên hãy nói qua một chút." Trung niên văn sĩ đảo qua liếc mắt nhìn cung điện hài cốt, Có chút ngưng trọng thốt lên.

"Hung sắc của Thất Diệu không giống như lời đồn đại. Không dám dối gạt các vị đạo hữu, kỳ thật chúng ta đến là vì Diệp gia và cổ ma kia. Việc này có liên quan đến toàn bộ tu tiên giới, mong rằng chư vị đạo hữu phối hợp giúp đỡ một phần" Huyền Thanh Tử hướng về đám người Hàn Lập đồng dạng cười tủm tỉm mà nói.

Nghe xong lời này, thanh niên họ Từ cùng Lâm Ngân Bình không lập tức trả lời ngay mà trái lại thần sắc còn có chút cổ quái. Hiện tại bọn họ đều bị hạ cấm chế, chẳng rõ suy tính của Hàn Lập ra sao. Tự nhiên không dám làm chuyện gì hồ đồ cả. Trong nhất thời Lâm Ngân Bình cùng thanh niên Từ Tính khuôn mặt biến đổi, bộ dáng âm tình bất định không ngừng.

Còn Khuê Linh thi từ đầu đến cuối đều không hề mở miệng lấy một lời.

Kể từ lúc đó, thần sắc của Hàn Lập trở nên khác thường. Ánh mắt rơi vào hại vị đại tu sĩ bất chợt hiện lên một chút vẻ đột ngột.

Huyền Thanh Tử hai người nhìn lẫn nhau, trên mặt đều lộ ra một tia kinh ngạc. Hiển nhiên bọn họ cũng nhìn ra Từ Tính thanh niên và Thiên Lan thánh nữ tựa hồ có vài phần kiêng kị với bộ dáng của Hàn Lập.

Điều này làm cho trong lòng hai người biến động.

"Nếu nhị vị muốn biết sự tình của cổ ma thì Hàn mỗ có thể kể sơ qua" Hàn Lập ánh mắt chớp động bình tĩnh nói.

"Tốt lắm. Hàn đạo hữu nếu..."

Huyền Thanh Tử đạo lão đang muốn nói gì đó thì đột nhiên từ hướng cung điện phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa. Từ giữa cung điện phun ra hơn mười nhũ quang bạch sắc.

Lão đạo nhất thời biến sắc. Âm thanh đang nói bị đứt quãng.

Lập tức toàn bộ không gian tầng thứ tám bị một trận rung chuyển kịch liệt. Âm thanh vù vù nổi lên liên tiếp. Mặt đất chậm rãi rạn nứt không ngừng. Không gian bạch quang chớp động. Hết thảy khung cảnh xung quanh đều bị vặn vẹo biến hình.

"Không hay. Cổ ma thánh tổ kia đang mở ra phong ấn của tầng thứ chín. Hắn sao có thể làm được. Điều này không có khả năng." Thất Diệu chân nhân vừa thấy cảnh tượng đó liền thất thanh kêu lên, trên mặt cùng lúc lộ ra vẻ vô cùng sợ hãi.

Phong ấn tầng thứ chín?

Hàn Lập vừa nghe lời này liền cảm thấy kinh ngạc. Toàn bộ không gian xung quanh hình dạng tựa hồ đều bị phá hủy. Không suy nghĩ nhiều nữa, ngay lập tức tự thân linh quang chợt lóe lên, Nguyên cương thuẫn rời tay bắn ra, hóa thành một tầng quang mang ngân sắc bao bọc lấy bên ngoài. Nhưng khi hắn còn chưa có hành động tiếp theo thì từ hướng cung điện mười căn quang trụ phụt ra. Màu sắc đột nhiên biến đổi. Cuối cùng hóa thành màu đen như mực, sau đó hướng bốn phương tám hướng mà bắn nhanh tới. Không gian bị xé rách vỡ toang ra. Quang hắc mang chớp động đan xen lẫn nhau.

"Khe không gian."

Trông thấy cảnh này. Hàn Lập không còn cách nào giữ được sự trấn định được nữa. Sắc mặt biến đổi dữ dội.

Ngay lập tức liền lật bàn tay, khi hỏa hồng đã xuất hiện nơi tay liền vỗ mạnh lên người, hiện ra hình ảnh con giao long màu đỏ đậm di động trên người. Rồi đột nhiên biến mất không thấy tung tích.

Hàn Lập trong chớp mắt đã biến thành nửa người nửa giao long.Đúng lúc này, trong tiếng kinh hô hoảng sợ, một cái khe đen tối ngay trong nháy mắt đã lanh lùng xuất hiện trước mắt mọi người.

Hàn Lập khi nhìn vào hắc mang đó chỉ cảm thấy một cảm giác thứ hắc ám vô cùng vô tận đó đang không ngừng thôn phệ hắn một cách khủng khiếp, căn bản không thể né tránh được.

------oOo------

Chương 1053: Đệ cửu tầng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đã trải qua một lần từng bị không gian thôn phệ, tuy rằng trong lòng Hàn Lập vẫn còn ám ảnh nhưng tay chân không hề hoảng loạn. Sau khi trải qua sự gia tăng bằng hàng loạt các loại bùa chú, pháp lực của hắn lúc này đang ở trạng thái đỉnh phong của nguyên anh trung kỳ, lúc này đang tập trung cuồng chú linh lực, hóa thành một đoàn ngân mang chói mắt.

Cái khe này tuy to lớn đến vậy, nhưng chỉ cần không đứng gần quá, nhất thời dùng nguyên cương thuẫn hẳn là không có vấn đề gì.

Hàn Lập chỉ có thể làm như vậy trong khi lòng thấp thỏm không yên.

Chỉ thấy hắc ám trong nháy mắt, sau một trận choáng đầu hoa mắt, hai mắt hắn liền nhanh chóng sáng ngời, thấy dần xuất hiện một vùng hư không.

Cũng may Hàn Lập đã trải qua một lần kinh nghiệm, ngay tức khắc liền khôi phục sự thanh tĩnh, dõi mắt về bốn phía vội vàng cảnh giác, kết quả trong lòng cả kinh.

"Tầng thứ chín!"

Hàn Lập không cần phán đoán, tức thì buông ra một câu.

Nơi đây rõ ràng là một không gian độc lập, khoảng trung gian chỉ là vùng đất lớn lớn nhỏ trống trải khoảng vài dặm. Bốn phía đều có tầng vụ khí quay cuồng bất định, cũng không biết rõ là rộng lớn cỡ nào.

Mà ở phía dưới thân hắn, lại có một tế đàn thật lớn cao hơn trăm trượng, dưới rộng trên hẹp, bốn mặt có hình bậc thang, dùng khiết bạch mỹ ngọc điêu khắc thành, to lớn tinh xảo dị thường.

Mỗi phía treo một vòng đá lớn tạo thành một siêu trận vây lấy tế đàn, trên mỗi thạch trụ đều chứa đựng quang mang đại phóng, như đang ở trong trạng thái bị kích thích, mà trên đỉnh tế đàn, có một con cự lang hai đầu cỡ quả núi nhỏ, một cái đầu hắc sắc đang không ngừng phun ra hắc khí, đấu với những đối thủ đang lơ lửng ở không trung xung quanh, đang đối chọi với nhau kịch liệt dị thường.

Địch thủ này chính thị là yêu vật liên quan đến việc biến mất của các tu sĩ.

Không chỉ có thế Hoa Thiên Kỳ không biết từ nơi nào bay đến, vung song chưởng lên, tạo thành một đại thủ màu trắng ngà, tập trung vào vùng hắc khí mà đánh xuống. Diệp gia đại trưởng lão, thi hùng vạn năm, ngân dí dạ xoa tất cả đều ở nơi này. Duy nhất không thấy hình bóng chỉ có đại đầu quái nhân mà thôi.

Bất quá điều khiến Hàn Lập kinh ngạc hơn là bên cạnh cự lang có một tu sĩ, không ngừng thúc dục ngân toa linh quang lóng lánh hiệp trợ cự lang. Người này chính là nữ tử tú lệ của Hóa Tiên tông.

Lúc này mặt của nàng đã bị hắc khí làm cho đờ đẫn, điều khiển bảo vật tranh đấu với Mộc phu nhân ở phía dưới với dáng vẻ cực kỳ kinh sợ, phảng phất như đang bị mất đi bản tính.

Trong khi đó, những người khác đều tự thi triển thần thông của mình, liều mạng công kích tới cự lang trước mắt. Khoảng không phía trên cự lang chợt xuất hiện hoàng phong cuồn cuộn. Một con hắc giao long ẩn hiện trong đó, miệng phun ra hắc phong, đấu với ngân sắc cự liên cùng cùng ảo ảnh tám con yêu thú khác.

Ngân liên này đứng bất động trên không, toàn thân phát ra ánh sáng chói mắt. Phạn văn liên tiếp từ cánh hoa bay tới, một phù văn hình bàn tay. Cùng với ngọn hắc phong mà giao long phun ra phát sinh ra một tiếng nổ vang, đem ngọn hắc phong mãnh liệt kia đánh tan ra bốn phía.

Hắc Phong Kỳ, Bát Linh thước.

Hàn Lập đảo mắt một cái là nhận ra hai kiện thông thiên linh bảo, đồng thời đối với tình hình hai nữ nhân của Hóa Tiên Tông, cũng cảm thấy kinh ngạc.

Nguyên bản Khuê Linh lúc trước đã từng nói qua, các nàng ở trên mặt đất có bố trí qua một trận pháp, dường như có mưu đồ gì đó. Hắn lúc đó nếu không phải theo hắc sắc truyền tống trận mà thoát thân, khẳng định sẽ lén theo dõi xem rốt cục là cái gì, vì sao nữ tử kia lại bị cổ ma thánh tổ mê hoặc thần trí.

Càng làm cho Hàn Lập ngạc nhiên hơn là, mặc dù đối ngạnh với nhiều đối thủ nhưng cự lang vẫn chiếm thế thượng phong, hết người này đến người khác đều bị bức lui về, căn bản không thể tới gần tế đàn một tí nào.

Cự lang này phun ra một luồng hắc khí, đen bóng dày đặc như dịch thể, ngoại trừ vạn niên thi hùng dùng huyết nhận trong tay biến thành một mảng huyết quang điên cuồng chém loạn vào hắc khí, những người khác đều lấy bảo vật phòng ngự toàn thân, không dám để loại hắc khí tà ác kia lây nhiễm một chút, chỉ sử dụng pháp thuật cùng các loại công kích từ xa đánh tan hắc khí tới gần.

Do đó, bọn họ tự nhiên chịu bó tay bó chân, rơi vào thế hạ phong.

Nếu không phải Hoa Thiên Kỳ cùng thi hùng chống đỡ hơn phân nữa công kích của cự lang, Bát Linh thước trên không biến thành ngân liên, chiếm không ít sự chú ý của cự lang, thì chỉ cần cự lang phun ra một ngụm hắc khí trợ giúp hắc ô mãng thì những người năng lực thấp đã không chống đỡ nổi rồi.

Dù sao Sát Hồn ti của Ngân Sí Dạ Xoa cùng với kim ba phun ra từ miệng Sư Cầm thú, tựa hồ đối với hắc ma khí cũng có một chút tác dụng.

Bất quá chỉ trong chớp mắt, Hàn Lập cũng phát hiện một điểm kỳ quái.

Song thủ cự lang này cơ hồ không rời khỏi tế đàn, bay lên không với bộ dáng luôn sẵn sàng chiến đấu,, chỉ biết gắt gao canh giữ phần thượng của tế đàn, một tấc cũng không rời.

Điều này làm cho trong lòng Hàn Lập không khỏi kinh ngạc.

Đúng lúc này một thanh âm kinh hãi dị thường cách đó không xa truyền đến.

"Không tốt, phong ấn quả nhiên đã mở ra. Cổ ma này thế nào lại có thể khai phá được phong ấn pháp khí."

Hàn Lập ngẩn ra, theo tiếng nói mà nhìn tới.

Chỉ thấy ở một bên cách hai mươi trượng, Huyền Thanh Tử nhìn chằm chằm vào phía trên tế đàn thất thanh kêu lên, cùng với Thất Diệu chân nhân bên cạnh, thần sắc đồng dạng âm trầm.

Hàn Lập lúc này mới phát hiện, không chỉ riêng hai người này, Lâm Ngân Bình, Linh Tê khổng tước, Khuê Linh cùng với con rối hình người, đang ở xa hoặc gần trong vùng không gian tầng thứ chín, tất cả đều mang bộ dáng đáng thương hại.

Xem ra vừa rồi không gian vỡ vụn chỉ là chuyện ngoài ý muốn, do kích động phải cấm chế thôi, kết quả là làm cho mọi người bị chuyển qua một tầng không gian khác.

Bất quá, ngọc dung của Lâm Ngân Bình có chút tái nhợt, xem ra dị biến vừa rồi đã làm cho nàng kinh hãi không nhỏ.

Hàn Lập dùng ánh mắt lướt qua phía trên tế đàn cùng với Huyền Thanh Tử hai người xem xét tình hình xung quanh.

Sau khi dò xét cẩn thận, Hàn Lập không khỏi ồ một tiếng.

Tại mặt sau cự lang có hai tấm bia đá, bị tro bụi bám lấy, hình dạng không chút bắt mắt.

Nhưng Hàn Lập vừa thấy hai tấm bia đá đó, trên mặt liền thoáng hiện lên vẻ chớp động, một cảm giác quen thuộc truyền đến, ngay lập tức trong đầu liền hiện ra tên một loại tài liệu quý hiếm *"Sất linh nhuyễn ngọc"*. Lúc trước tại Thiên Nam trong vạn trượng Ma Uyên, hắn đã thấy một tấm bia tương tự.

Chỉ bất quá tấm bia đá thấy lúc đầu đã bị vỡ tan rồi. Mà hai tấm này vẫn còn nguyên, trong đó phần trên một tấm có ấn tỳ lục sắc khảm vào bên trong, làm cho tấm bia đá nổi lên một màu hắc quang nhàn nhạt, không ngừng rung động.

Hàn Lập thần sắc khẽ động, phát hiện phía trên tấm bia đá chớp động linh quang cùng với trận pháp xung quanh tế đàn hô ứng, phảng phất như là đầu mối then chốt của trận pháp. mà cự lang kia tựa hồ cũng vì bảo vệ tấm bia đá kia mà một tấc cũng không rời khỏi tế đàn một tấc.

Hàn Lập kinh ngạc nhìn tấm bia đá, nhất thời trong đầu có chút hỗn loạn.

"Huyền Thanh Tử, Thất Diệu huynh, tới thật đúng lúc. Cổ ma thánh tổ này đang ở tế đàn cố giải trừ phong ấn cấm chế, mà tế đàn dường như đang trấn áp vật gì vậy, tuy rằng không biết rõ, nhưng quyết không thể để cho ma vật kia toại nguyện." Mộc phu nhân vừa thấy đám người Huyền Thanh Tử xuất hiện liền mừng rỡ kêu lên.

"Bản chất sự việc người đã thấy rõ. Huyền Thanh Tử, chúng ta mau xuất thủ, tình hình tựa hồ rất không ổn." Thất Diệu chân nhân mặt vẫn trầm như trước, sau khi xoay người nói với Huyền Thanh Tử một tiếng, liền lập tức vung tay lên.

Trong tay áo xuất hiện linh quang, đồng thời bắn ra ngoài bảy kiện pháp bảo, phân biệt ra đao, kiếm, châu, kính các loại bảo vật. Trong đó có một mặt gương đồng, chính là Diệu Âm bảo kính mà Lâm Ngân Bình đã sử dụng qua.

Đó chính là thất chân bảo uy chấn Đại Tấn của trung niên văn sĩ, hóa thành bảy đoàn dị quang hướng về phương cự lang mà bắn nhanh xuống.

Huyền Thanh Tử thở dài một tiếng, không dám trì hoãn quá lâu, hướng trong tay áo rút ra một hoàng sắc cổ kiếm.

Kiếm này vẫn còn trong vỏ, nhìn ảm đảm vô quang, phảng phất như cực kì cổ xưa, nhưng khi lão đạo hé miệng ra, phun ra một ngụm máu huyết trên thân kiếm, nhất thời như được thức tỉnh.

Một tiếng long ngâm vang dậy cửu tiêu, thân kiếm phát ra ánh sáng chói lòa.

Lão đạo bấm tay niệm thần chú, hai ngón tay ngưng trọng hướng trên thân kiếm một chút, nhắm ngay phía dưới nhẹ nhàng vung lên.

Một đạo kiếm khí to lớn hơn mười trượng, theo phần trên thân kiếm bỗng nhiên bắn ra, tựa như thần kiếm được giơ lên, khí thế kinh người chém thẳng xuống.

Hoàng sắc kiếm khí to lớn chưa hạ xuống, xung quanh đã phát ra những tiếng ầm ầm như sấm động, những nơi đi qua đến ngay cả bầu trời to lớn đều bị một kiếm chém làm hai lưu lại một vết kiếm bạch sắc thật dài.

Nguyên sát thánh tổ kia biến thành cự lang, từ khi đám người Hàn Lập xuất hiện tự nhiên đã sớm chú ý tới bọn họ.

Thấy một màn kinh người như thế, trong mắt lang yêu hiện ra một tia lạnh lẽo, thân thể lúc này chợt rung lên bao bọc bởi một tầng hắc khí, bốn móng vuốt sắc bén giơ lên hướng về tế đàn xông tới, thân ảnh lóe lên rồi biến mất. Cùng lúc đó, cự lang hé miệng phun ra một ngụm lớn một mảng dịch hắc khí dày đặc, cuồn cuộn xông tới không trung.

"Cẩn thận, ma khí này cực kỳ lợi hại, bản thể của pháp bảo nếu như nhiễm phải, lập tức sẽ bị ma hóa mất đi thần thông."

Mộc phu nhân hốt hoảng hô to một tiếng nhắc nhở.

Lúc này bảy đoàn dị mang cùng với cự hình kiếm khí đang đối đầu với ma khí một cách khó khăn.

Trung niên văn sĩ vừa nghe lời đó, liền không suy nghĩ nhiều nhìn về bảo vật của mình khẽ vung lên một trảo hư không.

Nhất thời bảy đoàn dị mang chậm chạp dừng lại một chỗ tiếp xúc với nhau, sau một lúc liên kết, rốt cuộc đã xuất ra một mảng linh hà đủ loại màu sắc hướng ma khí quét tới.

Nhưng lúc này cự hình kiếm khí đã vượt qua một bước, chạm lấy ma khí bên trong.

Kiếm quang cùng với hắc khí đan vào nhau, phát ra một tiếng kinh thiên động địa, vô số các hoàng mang ở trung tâm hắc khí bắn ra ngoài, đem đoàn ma khí kia mà xuyên thủng, sau đó đến mảng linh hà của Thất Diệu chân nhân, đồng dạng tiến vào, phảng phất như trong nháy mắt có thể đánh tan đoàn ma khí, sau đó đập thẳng xuống mặt cự lang.

Bỗng nhiên vài tiếng *"Phốc phốc"* vang lên, song thủ cự lang phía dưới không chút khách khí liên tiếp phun ra hắc lai.

Nhất thời làm cho hắc ma khí quay cuồng một trận, khiến tất cả hoàng mang linh hà tất cả đều bị bao phủ bên trong, sau khi linh quang cơ hồ hiện lên được vài cái, ngay lập tức liền thất tung, trầm mặc không một tiếng động.

Lão đạo đứng trên không bất chợt động dung, vội vàng bấm tay niệm thần chú, ý muốn thôi động kiếm khí phía dưới, sau một hồi không thấy có phản ứng, giống như đã hoàn toàn tiêu thất.

Lần này, thần sắc của lão đã khẽ biến động. (đáng lẽ tâm trạng lúc sau phải khẩn thiết hơn chứ?)

Vào thời khắc này, luồng hắc khí phía dưới hướng đến khoảng không của mọi người mà cuồn cuộn tiến tới, thanh thế to lớn dị thường. Mặc dù chưa tới nhưng đám người Hàn Lập đã cảm nhận được công kích vô cùng kinh người.

Thất Diệu chân nhân thấy tình thế không ổn, vội vàng bấm tay niệm thần chú, thu lấy thất bảo.Huyền Thanh Tử dùng cổ kiếm trong tay chém mấy cái, cuối cùng tạo nên một màn hoàng kiếm, tạm thời chặn luồng ma khí phía trước người.

Nhưng hắn lập tức quay đầu hướng về phía văn sĩ ngưng trọng nói:

"Thất Diệu huynh, xem ra bảo vật bình thường không có khả năng đối phó với yêu ma kia. Phải mau dùng bảo vật kia thôi. Phong ấn đó tựa hồ còn một chút thời gian sẽ mở ra, không thể duy trì được nữa rồi. Bần đạo sẽ hộ pháp cho đạo hữu ra tay!"

"Đã rõ. Phiền Huyền Thanh huynh" Thất Diệu chân nhân không một chút chần chừ, gật đầu đáp ứng. Sau đó một tay vỗ vào túi trữ vật, nhất thời bạch mang thiểm động, mấy viên hoàn màu xanh lục liền xuất hiện trong tay.

Cùng lúc đó, Hàn Lập cũng phóng ra hơn mười khẩu kim sắc phi kiếm hóa thành một đạo kiếm ảnh, không chờ ma khí tiếp cận liền giương hình cung hiện ra, nối theo là vô số âm thanh như sấm động, đem tất cả ma khí đánh bay tán loạn thất tung.

------oOo------

Chương 1054: Cấm ma

Nguồn: EbookTruyen.Net

Linh cầm trong tay một cây búa lớn màu bạc, trên mặt búa hiện lên hư ảnh một con hổ quái, từ miệng phun ra hoàng khí miễn cưỡng ngăn cản được hắc khí. Mà bên kia Lâm Ngân Bình cùng với gã thanh niên họ Từ phụ thân linh tê khổng tước ở cùng một chỗ, xung quanh linh quang ngũ sắc bao phủ, tạm thời cũng bảo vệ được bản thân.

Hàn Lập chỉ nhìn đảo qua những người này, rồi nhíu mày ngước lên trời nhìn Bát Linh Xích và Hắc Phong Kỳ.

Hai kiện linh bảo này, một cái đang bị ma hóa, cái còn lại là vật vô chủ, đều không thể phát huy được hết uy lực vốn có. Bởi vì vậy mà giữa bầu trời tràn ngập hắc phong, ngân văn phiêu động; Đại Ngân Liên cùng với Ô Mãng Giao Long, hai người đang đánh ngang tay nhau

Mà hai kiện linh bảo đang ở cao trên trời như thế gây ra chú ý, cho dù Han Lập trong lòng có tâm tư gì đi nữa, cũng chỉ là mơ tưởng hảo huyền. Không nói đến hóa thân cự lang của Cổ Ma Thánh Tổ, những người khác cũng sẽ không ngồi không mà xem hắn lấy đi linh bảo

Từ lúc Cổ Ma Thánh Tổ thoát ra ngoài, thần thông phát ra không phải là hắn có thể đối phó được.Hàn Lập đã muốn viễn độn đi, nhanh chóng rời khỏi chỗ hỗn loạn này. Nhưng chỗ này đều toàn là không gian phong bế; trong chốc lát, không thể nào tìm được lối thoát

Hàn Lập chỉ có thể kiên trì, hết sức tránh cho bản thân mình không bị cuốn vào trong cuộc đại chiến này mà thôi.

Cho nên Hàn Lập thấy Ích Tà Lôi có thể đối phó với ma khí đen thui dị dạng vẫn còn rất hiệu quả. Nhưng cũng chỉ dùng để bảo vệ bản thân mà thôi, tuyệt không phát ra lực lượng mạnh nhất, ngu ngu ngốc ngốc mà xông lên phía trước, ra vẻ anh hùng.

Nếu như làm cho Cổ Ma Thánh Tổ chú ý đến, chăm chăm làm thịt hắn, chẳng phải là toi đời sao.

Hơn nữa, gã Cổ Ma Thánh Tổ này đúng là thoát vây mà ra, cũng là chuyện không may của Tu Tiên Giới Đại Tấn. Hắn cũng không có ý nghĩ muốn thay Đại Tấn Tu Tiên Giả nhận lấy mối nguy hiểm này.

Hàn Lập âm thầm suy nghĩ trong lòng, thần niệm lặng lẽ phóng ra, hướng về giữa tế đàn để tìm kiếm.

Kết quả không ngờ được. Thần niệm vừa đảo qua bên mặt ngoài tế đàn, đã bị một cổ cấm chế không biết tên bắn ngược trở lại, không cách nào đi sâu vào bên trong tế đàn.

Hàn Lập trong lòng thở dài, thần thức chủ động hướng về phía dưới tế đàn đảo qua, không khỏi cảm thấy thấy nao nao.

Sâu xuống phía dưới tế đàn hơn trăm trượng dưới dất, hắn lại cảm ứng có một cái kim cầu dưới đó, thì ra đó chính là đám Phệ Kim Trùng mà hắn đã thả ra lúc trước.

Những con linh trùng này cuối cùng cũng đã tới tầng thứ chín rồi.

Lúc trước khi hắn thả linh trùng ra, chủ yếu dùng để tìm kiếm vách ngăn cách không gian của tầng thứ tám, nhìn xem có thể hay không tìm ra điểm yếu để lợi dụng. Nhưng bởi vì sự xuất hiện của hắc sắc truyền tống trận mà không còn liên lạc với đám linh trùng được nữa. Hiện tại xem ra dường như chúng trong giây lát rơi vào vết vỡ của không gian, rồi bị đưa đến tầng thứ chin

Mà bởi vì lúc ban đầu đám Phệ Kim Trùng bị vây khốn ở tầng thứ tám dưới lòng đất bị đưa đi, thế nên liền im lặng rơi vào tầng thứ chín ở dưới mặt đấtcủa tế đàn. Cho nên chẳng có một ai phát hiện ra chúng.

Hàn Lập nhìn chăm chăm vào những cột đá to lớn ở bốn phía tế đàn đang mờ mờ ẩn ẩn, khẽ động tâm thần, thoáng chút chần chừ rồi sau đó lặng im phát ra một đạo mệnh lệnh cho đám Phệ Kim Trùng này.

Ngay lập tức, kim cầu chợt lóe lên kim quang, lập tức tan rã toán loạn, một lần nữa hóa thành hơn một ngàn con Phệ Kim Trùng phân tán khắp nơi.

Về phần trên mặt đất, lúc này Vạn Niên Thi Hùng cùng với *"Hoa Thiên Kỳ"* hiển nhiên không muốn tiếp tục giằng co, thỉnh thoảng có người từ phía xa hướng về những cột đá to lớn này mà hung hăng đánh vài cái, tưởng rằng có thể từ chỗ đó mà phá đi trận pháp. Thế nhưng, ngoại trừ huyết nhận của Thi Hùng có thể tình cờ tạo ra một vết trầy xước nhợt nhạt trên bề mặt cột đá ra, những công kích khác chẳng đáng là gì.

Ngay cả đầu quyền màu trắng ngà với khí thế kinh người của *"Thiên Hoa Kỳ"* cũng chỉ làm cho những cột đá đó khẽ lung lay một cái mà thôi.

Không biết những cột đá này do loại tài liệu nào luyện chế mà thành, bộ dáng vô cùng cứng rắn.

Đương nhiên nếu là Thi Hùng hay là Lung Mộng Yêu Phi phụ thân vào đám người *"Hoa Thiên Kỳ"* đôi khi xen vào chậm rãi đối phó với cây cột đá nào mà nói, cũng là không có biện pháp nào mà phá hư được.

Nhưng chết người ở chỗ, khi trong bọn họ có người nào có ý muốn rút lui, thì song thủ cự lang không khách khí liền lập tức phun ra hết sức mấy cỗ hắc khí. Dưới ma khí điên cuồng, kẻ nào mà rời xa tế đàn liền bị mạnh mẽ cuốn đi, làm cho bọn họ cả kinh, không còn cách nào đành phải quay lại tiếp tục nai lưng ra ứng phó với ma khí mà thôi.

Hoàn toàn không có cách nào thoát ra ngoài.

Hàn Lập một mặt thờ ơ hời hợt công kích ma khí, một mặt nhìn trái nhìn phải liên tục, dường như muốn tìm đường thoát thân.

Lúc này dưới sự yểm hộ Huyền Thanh Tử, năm cái lục sắc viên hoàn (= vòng tròn màu xanh) đã bị Thất Diệu Chân Nhân đánh bay lên trên trời

Chú ngữ trong miệng gã văn sĩ tuôn ra không ngừng, mười ngón tay chỉ xuống dưới, liên tục phát ra pháp quyết đánh vào phía trên viên hoàn, năm cái viên hoàn bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu nhỏ lạ thường, đồng thời khẽ chớp động linh quang.

Song thủ cự lang phun ra một cỗ hắc khí thật lớn, sau khi xuất hiện trên không trung đã cuốn lấy mọi người, vốn đã thu hồi ánh mắt rồi, lại một lần nữa hướng về *"Hoa Thiên Kỳ"* và Vạn Niên Thi Hùng đang ở cạnh tế đàn đánh tới.

Trong mắt của ma tâm, hai người này mới chính thức là kẻ địch thật sự

"Hoa Thiên Kỳ" thì không cần phải nói nữa, Lung Mông yêu Phi cùng hắn nhiều năm tranh đoạt thân thể ngân lang, từ lâu cả hai đã rõ nhau như lòng bàn tay, đương nhiên phải vô cùng kiêng kỵ nhau rồi

Mà Thi Hùng bỗng nhiên xuất hiện, có ý đồ lén lút ám toán, tuy rằng chỉ có pháp lực của Nguyên Anh hậu kỳ, thế nhưng chuôi huyết nhận trong tay lại vô cùng lợi hại, chẳng những không sợ ma khí, lại còn có tác dụng khắc chế nữa.

Nếu không, hiện tại bằng vào tu vi còn kém quá xa của Thi Hùng so với thân thể ngân lang sợ bằng vào một chút yêu lực là rất có thể đã phá vỡ ma khí của hắn.

Điều này khiến cho Nguyên Sát Thánh Tổ để tâm, không thể nào không tăng thêm chú ý.

Thực ra, nếu không phải tại tầng thứ tám này, hắn bỗng nhiên xuất hiện,thi triển một loại đại thần thông, bất ngờ không chế được tên nhân loại kia, có Hóa Long Tỷ (tỷ: cái ấn) từ ngoài khống chế trong tay pháp trận của tế đàn tầng thứ chín, không thì đã sớm lo lắng việc tổn hao ma khí, mau mau biến khỏi Trấn Ma Tháp rồi.

Mà hiện giờ, tuy phong ấn của tế đàn chưa hoàn toàn khai mở thành công, chỉ giải khai một chút khe hở mà thôi; nhưng chỉ cần không thoát khỏi tế đàn thì ma khí tinh thuần không ngừng bổ sung cho cơ thể, chẳng những đánh với đám đông tu sĩ lại còn chiếm phần hơn, thậm chí ma nguyên đã khô cạn đã từ từ hồi phục lại

Như vậy, Thử Ma càng chẳng dám liều lĩnh rồi, chỉ lạnh lùng vững chãi công kích, lặng im chờ phong ấn hoàn toàn mở ra hết.

Có điều, lục quang trên trời cao đã bắt đầu phát uy hết sức, Thử Lang đã cảm thấy một loại linh lực quen thuộc đáng sợ, trong lòng không khỏi cả kinh ngẩng đầu nhìn lại.

"Cấm Ma Hoàn"

Cự lang nhìn thấy rõ ràng năm chiếc Thúy Hoàn, trong mắt hiện lên vẻ kinh sợ. Hắc sắc lang thủ (thủ ở đây là cái đầu: các bạn đừng nhầm là tay nhé) vội vàng bộc phát ra một tiếng rít gào kinh thiên động địa, miệng hé lớn ra, ô mang ở trong miệng dường như muốn tiếp tục phun ra thứ gì.

Lúc này, trên bầu trời Thất chân nhân cũng đã thi pháp xong, một tay hướng tới mặt sau một mai thúy hoàn điểm một cái, sắc mặt ngưng trọng phun ra một chữ *"Cấm"*

Thanh âm không lớn, nhưng ngược lại mai thúy hoàn lập tức bộc phát ra hào quang chói mắt, nhoáng lên một cái trên trời rồi biến mất.

Ngay sau đó, trên đầu cự lang có một tia sáng, một đạo thúy khí trong hư không lòe ra; tiếp đó quỷ dị quấn vào trên cổ hắc sắc lang thủ, trong nháy mắt biến thành một cái cự hoàn như cũ.

Mặt ngoài cự hoàn, phù văn xuất tuôn tràn, đồng thời nhanh chóng co rút lại.

Lang thủ vốn đã xuất ra ma khí, trong một lúc không có cách nào có thể thoát ra; ngay lập tức phát ra một tiếng kêu gào đầy thảm thiết.

Dưới cơn sợ hãi, lang trảo hướng về phía cự hoàn phản công, hàn quang chớp động dường như muốn phá nát cự hoàn ra trong một trảo.

Kết quả thật mất mặt, lang trảo bắn ngược ra kèm theo đó là một tiếng kêu gào đau đớn. Mà cự hoàn lại càng xiết chặt hơn vài phần, cự lang chỉ có thể gào thét thảm thiết, không có cách nào thoát ra được, trong mắt hiện lên nét thống khổ khó chịu.

Nhìn thấy cảnh này; nhân, yêu xung quanh tế đàn đều mừng rỡ, đồng loạt tự mình thi triển thần thông điên cuồng tấn công ma khí.

Quả nhiên bởi vì cự lang không thể nào chú ý đến, ma khí mất đi sự điều khiển, bị bọn họ đánh cho tan nát. Thi Hùng, Hoa Thiên Kỳ vội vàng hướng lên trời phóng đi.

Ngân Sí Quỷ Dọa Xoa cùng với Sư Cầm Thú cũng muốn tiếp cận, bỗng nhiên trong tai nhận được tiếng Thi Hùng truyền âm. Sau khi liếc nhìn nhau một cái, liền quay bắn người hướng nhanh về cự thạch xung quanh.

Còn chưa tới gần đám cự thạch đã cùng nhau phóng ra hôi mông mông sát hồn ti cùng với kim sắc âm ba, cùng phun vào một cây cột đã nhắm sẵn.

Huyền Thanh Tử và Thất Diệu Chân Nhân đang ở trên trời, thấy vậy liền vui mừng hớn hở. Lão đạo điên cuồng dồn pháp thuật toàn thân chú vào trong kiếm, sau đó hung hăng chém về phía ma khí một phát.

Một đạo kiếm quang thật lớn bắn ra, tại chỗ chém, một đạo tiểu lộ (đường nhỏ) sáng trong hiện ra ở phía trước.

Cùng lúc đó, dưới sự điểm chỉ liên tục của văn sĩ, bốn mai thúy hoàn cũng đồng thời lóe lên, biến mất không thấy, rồi hiện ra lại ở phía trên tứ chi của cự lang.

Linh quang từ bốn chiếc hoàn chớp động xuống, đồng thời lại đè chặt. Trong một lúc, cự lang cũng không có cách nào đứng thẳng trên tế đàn, liền ngã xuống đất không thể đứng lên nổi.

Thấy tình hình đó, Hàn Lập chớp động hai mắt, trong lòng bỗng nhiên nhớ lại ngày trước có đạt được một kiện cổ bảo *"Ngũ Hành Hoàn"* ở Hư Thiên Điện.

Ngoại trừ khác nhau ở uy lực mạnh yếu, Thất Diệu Chân Nhân phát ra một kích, Cấm Ma Hoàn dễ dàng trói buộc cự lang, cùng với Ngũ Hành Hoàn nhìn qua có phần tương tự. Chẳng lẽ Ngũ Hành Hoàn chính là hàng nhái của Cấm Ma Hoàn?

Đúng lúc này, Huyền Thanh Tử bỗng nhiên hét lớn lên một tiếng đầy kinh sợ:

"Hùng sư, các ngươi dám?"

Sau đó, lão đạo khoát tay chặn lại giữa bảo kiếm, bỗng chốc hóa thành một đạo hồng hoàng bắn nhanh về phía ma khí.Mà bên kia, trung niên văn sĩ cũng không để ý tới cự lang đang ở trên tế đàn, cũng hóa thành một đoàn hôi khí, biến mất ngay tại chỗ.

Lúc này, Hàn Lập mới phát hiện, *"Hoa Thiên Kỳ"* cùng vời Bạch Mao Thị Hùng kia sau khi thoát khỏi ma khí, đã phân ra lao về phía ô mãng do Hắc Phong Kỳ hóa thành và Ngân sắc cự liên mà chộp lấy.

Mà Mộc phu nhân kia lại bị sư muội cuốn lấy gắt gao, căn bản không thể rời đi nữa bước.

Nhìn thấy cảnh này, Hàn Lập khẽ nhéch miệng, khẽ nhướng chân mày thế nhưng thân hình vẫn còn chưa động, nhưng ở phía bên kia, *"Sưu"* Sưu" hai đạo độn quang bắn ra.

Đúng là Lâm Ngân Bình, nàng cùng với gã thanh niên họ Từ ở trong linh tê khổng tước, cùng nhau phá không bắn tới hai kiện linh bảo ở trên trời.

Trái lại ra Linh Thử Yêu, ánh mắt tà dị liếc nhìn Hàn Lập, nhất thời do dự, vẫn còn chưa ra tay tranh đoạt.

Trên trời linh quang loạn xạ, đủ loại tiếng gầm rú đan xen vào nhau lóe lên không ngừng. Mới vừa rồi nhân, yêu còn cùng nhau liên thủ đối phó với cổ Ma. Trong chớp mắt, liền vì hai linh bảo quay ra mạnh bạo đấu đá lẫn nhau.

Hàn Lập ánh mắt nhìn chăm chú vào phần trên của tế đàn, nhìn vài lần giống như cự lang bị Cấm Ma Hoàn vây khốn gắt gao, bỗng nhiên sắc mặt trầm xuống, tay áo run lên, hơn mười khẩu tiểu kiếm màu vàng phát ra tiếng kêu vù vù, từ trong cổ tay áo bắn nhanh ra.

Lời Tác Giả: chương gần đây rất là quan trọng nhưng ta lại viết không tốt lắm, bận lo suy nghĩ này nọ, mỗi chương đều tốn nhiều thời gian hơn trước đây rất nhiều. Nên có lúc đăng bài không kịp, xin mọi người thông cảm một phần. Ta phải lựa chọn sao cho tình tiết thật hay, để người xem thấy hay hơn, hấp dẫn hơn.

------oOo------

Chương 1055: Xích Minh cổ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngay khi Hàn Lập phóng ra phi kiếm thì đồng thời thần thức cũng truyền âm với Ngân Nguyệt.

"Nếu ta chém xuống khối hắc thủ kia, thì quả thực có thể tạm thời khu trừ Cổ Ma thánh tổ phân thân, chắc hẳn không sai, nhưng chỉ e khéo quá hóa vụng. Vì sao ả Lung Mộng kia không một đường chém tới mà chiếm lấy thân thể?"

"Yên tâm, nếu đã bị Cấm Ma Hoàn khống chế, có thể thấy ma đầu này chẳng những ma khí trong cơ thể không thể vọng động, mà ngay cả Ma Hồn cũng vô pháp độn xuất khỏi lang thủ. Chỉ cần Ma Hồn kia tạm thời rời khỏi thân thể, ta tin rằng sẽ đoạt lại được thân thể ban đầu. Còn về phần Lung Mông, ả tuy rằng thần niệm vô cùng cường đại, nhưng trong tay lai không có canh tinh lợi khí, còn những loại bảo vật bình thường, căn bản không hề hấn gì với thân thể ngân lang cả. Thời điểm trong cơ thể tràn ngập ma khí lại càng không dám, cùng Ma Hồn tranh đoạt khống chế thân thể, nói như vậy, có mười phần sẽ rơi vào tình thế cực kỳ bất lợi, đương nhiên đấy cũng là do ả không ngờ tới, chủ nhân lại có nhiều phi kiếm khảm nhập canh tinh như vậy, nếu không ả sao lại dễ dàng buông bỏ cơ hội như thế, mà đi tranh đoạt Thông Thiên linh bảo gì gì đó chứ"

Ngân Nguyệt giải thích nhanh chóng.

Nghe xong lời này, Hàn Lập hít sâu một hơi, không hề chần chờ.

Dù sao Ngân Nguyệt là khí linh của hắn, nếu là có thể đoạt lại thân thể, thực lực đại tăng, hắn tự nhiên trăm ngàn lần nguyện ý,

Lúc này hai tay kết quyết, nhất thời toàn bộ phi kiếm phóng lên cao, kim quang lóa mắt, đã ngưng tụ thành một thể, hóa thành một thanh cự kiếm sắc vàng rực rỡ.

Một tay hướng cự kiếm điểm nhẹ một cái.

Nhất thời một hồi tiếng sấm trầm thấp, quanh thân cự kiếm hiện ra một tầng kim sắc điện hồ (hồ quang màu vàng), đầu mũi kiếm một đoàn ánh sáng màu bạc bạo liệt mở ra, một cái ngân thủ (đầu bạc) phóng ra.

Chợt lóe một cái đã biến mất không thấy đâu.

Không ngờ Ngân Nguyệt lấy khí linh bản thân trực tiếp bám lên trên cự kiếm, đầu tiên là có thể tăng thêm uy lực của cự kiếm.

Cùng với đó, tại thời điểm một kiếm chém xuống hắc thủ, liền có thể trực tiếp nhập vào bên trong lang thể (thân sói).

Khẽ thúc giục pháp quyết. Cự kiếm chợt loáng lên, hóa thành một đạo kim hồ trảm diệt thẳng vào bên trong ma khí. Nơi nào nó đi qua, điện quang lóe lên, hắc khí đều bị thổi bay, chỉ sau vài lần chớp động đã tiến tới Tế Đàn trên không, nhắm ngay Cự Lang vẫn không động đậy trảm xuống.

Hành động kinh người của kim kiếm như vậy, hiển nhiên làm cho một đoàn nhân-yêu đang vây quanh lưỡng kiện linh bảo trên không trung đều có chút bất ngờ.

Lung Mộng đang phụ thể trong Hoa Thiên kỳ kia vừa thấy cảnh này, đầu tiên là cả kinh, sau đó khóe miệng lại khẽ nhếch cười lạnh.

Ả tự nhiên không nghĩ rằng phi kiếm của một gã Nguyên Anh trung kỳ, thật có thể gây được mảy may thương tổn cho thân thể Ngân Lang.

Nhưng suy nghĩ của yêu vật này lập tức xoay chuyển.

Một màn khiến tất cả phải kinh hãi lại xuất hiện.

Bởi vì mắt thấy cự kiếm hùng hổ hạ xuống, vững vàng trảm thẳng vào gáy của hắc thủ. Cự lang kia căn bản vốn tưởng không thể nhúc nhích, thế nhưng ngay lúc này nhảy dựng lên, vừa vặn tránh được kiếm quang cuốn tới.

Tất cả tu sĩ vây quanh Hàn Lập, đều há mồm trợn mắt.

"Không ổn, ma vật này vừa rồi là giả vờ, Cấm Ma Hoàn cũng không thực sự vây khốn được ma đầu này."

Huyền Thanh Tử giật mình một cái thất thanh kêu lên.

Thất Diệu Chân Nhân sắc mặt cũng cực kỳ khó coi, nhưng vẫn không hết hy vọng, vội vàng hai tay kết quyết, trong miệng lầm rầm thúc dục năm khỏa thúy hoàn trên thân cự lang.

Nhất thời, năm chiếc vòng hào quang bùng phát, tựa như co nhỏ lại. Nhưng lần này, hắc sắc lang thủ lại cúi xuống nhìn mấy chiếc vòng trên thân mình, trong mắt lóe lên, miệng cũng không phát ra bất cứ tiếng kêu rên nào, đột nhiên lại giẫm mạnh lên tế đàn dưới chân.

Nhất thời, một màn ô quang tối đen như mực lấy cự lang làm trung tâm tỏa ra, đem cự lang bao phủ trong đó, sau đó tựa như được thông linh gì vậy, toàn bộ thu vào trong Lang thể khổng lồ.

Tức thì, bộ lông của ngân lang nguyên bản ngân quang rực rỡ bỗng chốc từ sáng chuyển sang u ám, trừ bỏ ngoài phần đầu Ngân Lang, các bộ vị khác đều hóa thành mầu đen nhánh.

Ma hóa thân thể, nó từ khi nào lại hoàn thành ma hóa.

Hoa Thiên Kỳ tại không trung vừa thấy cảnh này, sắc mặt tái xanh bỗng chốc trắng bệch vô cùng, trên mặt hiện lên một vẻ khó có thể tin được.

Cơ hồ cùng lúc đó, hắc thủ giương cổ lên, trong miệng nhả ra vòng vòng gợn sóng màu đen.

Những gợn sóng này ra khỏi miệng vô thanh vô tức, bộ dáng tựa như không có chút uy lực nào.

Nhưng Ngũ Thúy Hoàn trên người cự lang, bị những gợn sóng mầu đen này bao phủ bên trong, sau đó linh quang lóe lên vài lần, vậy mà tấc tấc vỡ vụn. Hóa thành hư ảo.

Một trảm ban đầu không thành, kim sắc cự kiếm đang xoay quanh trên không, vừa gạp cảnh này, nhất thời như gặp phải độc vật lợi hại nhất từ trước tới nay, cố tìm đường phá không trốn đi.

Cự Lang trong miệng tru lên một tiếng thê lương, ma khí vốn đã bị đánh tan giờ lại ngưng tụ quay cuồng, thoáng chốc đem cự kiếm nhè nhẹ bao vào bên trong, đem kiếm này vây khốn lại.

Hàn Lập sắc mặt đại biến. Không kịp nghĩ gì nhiều, một tay thúc giục kiếm quyết, hướng về phía cự kiếm bị vây trong ma khí hét lớn một tiếng, bỗng chốc kích phát ra một đoàn Ích Tà thần lôi.

Tiếng sấm vang lên, một đoàn kim sắc điện hồ (hồ quang mầu vàng) biến thành lôi cầu thật lớn hiện ra ở bên ngoài, lập tức phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, bạo liệt phát ra.

(bạo liệt: nổ tung tóe đó)

Vô số tia hồ quang, lóe ra điên cuồng, ma khí hung hãn lập tức tan rã, tán loạn tiêu thất, hiện ra một khoảng trống lớn. Xa hơn một chút, ma khí cũng trở nên ngàn thương trăm lỗ, thưa thớt dị thường.

Cự kiếm bị nhốt thừa dịp này vù một tiếng hóa thành một đạo kim hồng, đem ma khí còn sót lại xuyên thủng phóng ra, chớp mắt đã tiến tới bên người Hàn Lập.

"Ích Tà thần lôi, không ngờ lại lắm đến vậy."

Cự lang thấy cảnh này, cũng không nén nổi lộ ra một tia kinh ngạc, liếc mắt nhìn kỹ Hàn Lập một chút.

Hàn Lập không lộ biểu tình gì, nhưng trong lòng đang rùng mình.

Những gợn sóng cổ quái từ miệng sói phu ra vô cùng lợi hại, nhưng tốc độ quá chậm, hơn nữa không để đi xa, không lâu sau đã tán loạn biến mất.

Lúc này, Thất Diệu Chân Nhân cùng mọi người đều đổ mồ hôi lạnh, trong lòng thầm kêu may mắn.

Hóa thân Nguyên Sát Thánh Tổ này thật sự là giảo hoạt vô cùng, rõ ràng có thể dễ dàng đánh nát Cấm Ma hoàn trên người, nhưng lại cố ý làm bộ như không chống đỡ được, ngã xuống đất không dậy nổi, để cho vài người bọn họ sống mái với nhau một hồi. Nếu không phải Hàn Lập vừa mới vô tình đánh ra, khiến nó hiện ra nguyên hình, chỉ sợ bọn họ vì tranh linh bảo sẽ xuất hiện thương vong. Đến lúc đó, những người còn lại cũng khẳng định nguyên khí đại thương, tuyệt đối không phải đối thủ của ma đầu này.

Hiện giờ bọn họ đưa mắt nhìn nhau, hô một tiếng rồi tách ra.

Thông Thiên linh bảo cố nhiên quý hiếm, nhưng ai cũng không có nắm chắc trong khoảng thời gian ngắn là có thể hàng phục được nó.

Tự nhiên trước vẫn là đối phó cường địch mới được.

Đúng lúc này, cự lang hàn quang chợt lóe, lang trảo (vuốt sói) bỗng nhiên nhấc lên, hướng một bên hư không vung lên, năm đạo trảo mang dài hơn trượng bắn nhanh phóng ra, lóe lên rồi biến mất không tăm tích.

Lập tức, một tiếng kêu thảm thiết của nữ tử truyền ra.

Những người khác nhìn tới, chỉ thấy tại chỗ bên cạnh ma khí, vị Mộc phu nhân kia bởi vì việc khu xử Kim Toa nên cùng sư muội dây dưa không dứt, không kịp đề phòng, đã bị trảo mang bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh, thoáng chốc chặn ngang trảm thành nhiều đoạn. Một khối Miên Bố hộ thân này cùng hộ thể linh quang, thế nhưng không thể ngăn cản được chút nào.

Nguyên Anh từ thân tàn kinh hoàng phóng ra, chần chờ một chút liếc mắt nhìn Kim Toa trên không trung, tựa hồ muốn thu về bảo vật lại thật nhanh rồi chạy

Nhưng đúng lúc này, nàng lại nhận ra không thể nào rời đi được.

Ma khí xung quanh quay cuồng một hồi, bỗng nhiên huyễn hóa ra một cái hắc sắc đại thủ giống như thiểm điện hướng Nguyên Anh nữ tử này một phen lao tới.

Nguyên Anh kinh hãi, còn đang muốn thuấn di chạy trốn, thì xa xa cự lang đột nhiên lại hống một tiếng mãnh liệt.

Âm thanh sắc nhọn chói tai, Nguyên Anh vừa nghe xong, trong cơ thể pháp lực nhất thời ngưng trệ mất đi khống chế.

Đã bị cái hắc sắc đại thủ kia chặn đứng, bắt quay trở lại, nháy mắt đã bị ma khí bao phủ không thấy bóng dáng.

"Dừng tay!"

Nhìn thấy màn này, vốn luôn giữ vẻ đạo cốt tiên phong, Huyền Thanh Tử vốn luôn trầm tĩnh, vậy mà bỗng chốc sắc mặt xanh mét, sau đó trong miệng kinh sợ chỉ kịp hét to một tiếng, cả người pháp lực điên cuồng dồn lên trên thân kiếm, đồng thời cổ kiếm trên tay nhắm ngay phía dưới cuồng phách không ngừng.

Trong nháy mắt, Thiên A thần kiếm trong tay đã huyễn hóa ra trùng trùng kiếm ảnh.Vô số đạo kiếm quang hợp thành một tòa kiếm sơn, quả thực kinh người ép thẳng xuống, bộ dạng như muốn liều mạng cũng phải cứu Nguyên Anh của Mộc phu nhân ra.

Nhìn thấy cảnh này, Hàn Lập ngẩn ra, nhưng những người khác tự nhiên mừng rỡ, lão đạo liều mạng cứ vậy mà xông trận đầu tiên.

Hoa Thiên Kỳ cùng thi hùng sau khi liếc nhìn nhau một cái, một đạo huyết quang cùng một cái bạch sắc cự thủ (bàn tay lớn mầu trắng) theo hướng hai bên cùng hạ công kích.

Thất Diệu Chân Nhân thấy lão đạo bộ dáng như vậy, mày hơi nhíu lại, nhất thời nhớ tới một ít tin đồn có liên quan tới Mộc phu nhân cùng lão đạo, trên mặt không khỏi xuất hiện một tia cổ quái.

Nhưng sau khi cân nhắc, tay lật lên, lại hiện ra một cái Tiểu Cổ (trống) lớn nửa xích

(1 xích=1/3m).

Tiểu Cổ này toàn thân đỏ đậm, mặt ngoài phát ra hồng mang le lói nhưng dường như chỉ dùng liệt diễm ngưng tụ mà thành vừa mới hiện thân ra, khiến cho không gian phạm vi hơn mười trượng trong nháy mắt nhiệt độ cuồng tăng, tất cả người yêu bị vây trong phạm vi ảnh hưởng của Tiểu Cổ này đều trong phút chốc miệng khan lưỡi khô, giống như đứng trong hỏa lò vậy.

"Xích Minh Cổ."

Vừa rồi trong lúc tranh đấu cướp đoạt linh bảo, Lâm Ngân Bình nếm phải một ít thiệt thòi, vừa thấy hỏa hồng Tiểu Cổ này, nhất thời trên mặt cả kinh kêu lên.

Thanh niên họ Từ ký thân Linh Tê Khổng Tước, lúc này đang lượn quanh đỉnh đầu nữ tử, hai mắt đồng dạng thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

Hàn Lập ánh mắt đảo qua, lại cảm thấy trong đó ẩn chứa hỏa linh lực đáng sợ, bộ dáng tựa hồ không hề dưới Tam Diễm Phiến.

Điều này khiến hắn trong lòng không khỏi kinh hãi, sực nhớ tới vài chữ Thông Thiên linh bảo phỏng chế phẩm.

"Hàn đạo hữu, Ích tà thần lôi của ngươi đối với những ma khí này phi thường hữu hiệu, hãy cùng ta phóng xuất công kích đi, ta sẽ dùng Tiểu Cổ này che chắn cho các ngươi một phần."

Trung niên văn sĩ một tay nhẹ cầm Tiểu Cổ, lại quay người lại hướng Hàn Lập còn đang ngây người nói.

Hàn Lập vừa nghe lời ấy, đồng tử không khỏi hơi thu lại, mà đúng lúc này, lão đạo một hơi phóng xuất ra kiếm khí kinh người cùng với ma khí đang tăng vọt bên dưới va chạm vào nhau.

Nhất thời tiếng động ầm ầm nổi lên.

Kiếm quang ma khí đan xen lẫn lộn, trong lúc nhất thời giằng co ở chỗ nào, bạch sắc đại thủ của *"Hoa Thiên Kỳ"* cùng huyết nhận của Thi Hùng một bên cũng gia nhập vào, Cự Lang nọ miệng hé ra, nhưng lại phun ra từng đạo quang trụ đen kịt, ung dung chống lại công kích của hai người này.

Chẳng những như vậy, toàn thân biến thành cự lang đen nhánh, còn đột nhiên vung đầu, từ trong miệng phun ra hai vật đen tuyền.

Hai vật phân biệt đông tây hay hướng rơi xuống đất, lập tức ở trong ma khi lăn lộn, đã biến thành Ưng Xích hai ma vật thân người.

Hai con ma vật này nhìn ngoại hình thì như nam tử trẻ tuổi, ngoại trừ có một đôi ưng sí (cánh) đen nhánh, cái mũi dài như lưỡi câu, trong tay còn cầm đại đao đen tuyền. Hai cánh mở ra, phóng đến phía xa xa, đem đống thạch trụ phá hủy đi hơn nửa, hướng thẳng đến chỗ Ngân Sí Dạ Xoa cùng Sư Cầm Thú.

Chưa đến gần nhị yêu, hắc đao trong tay hai ma vật này đã vung lên, nhất thời liên tiếp phóng ra những luồng đao mang đen kịt hướng đến nhị yêu.

------oOo------

Chương 1056: Chân ma chi khí

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhị yêu vừa thấy hai cái ma khí ngưng tụ thành ma vật công tới, trong lòng cảm thấy kinh hãi. Ngân xí dạ xoa không lưỡng lự, thân mình nhoáng lên, trong nháy mắt theo gió biến mất.

Sư cầm thú hung tính đại phát, quay đầu lại, trong miệng có tiếng oanh long long phát ra, một đạo sóng âm hướng về một con ma vật công tới.

Con ma vật đó chỉ giơ đại đao trong tay lên ngăn cản một chút, liền lập tức bị sóng kim sắc bao phủ vào trong, thân thể tấc tấc vỡ vụn vở ra, một lần nữa biến thành nhàn nhạt ma khí.

Mà con ma vật kia tay vung lên, phóng xuất ra một đạo đao mang, Ngân Sí Dạ Xoa thân hình liền quỷ dị xuất hiện ở phía sau nó. Mười ngón tay bắn ra, mười đạo Sát Hồn Ti mù mịt bắn nhanh ra, trong nháy mắt xuyên thủng thân hình ma vật nọ, đem chấn thành nát bấy.

Dễ dàng diệt sát hai con ma vật, nhưng Ngân Sí Dạ Xoa lại chăm chú nhìn ma khí trước mắt, nhướng mày lộ ra vẻ ngưng trọng. Hiển nhiên này yêu cũng không tin, cứ như vậy chân thật giải quyết xong hai con ma vật.

Quả nhiên thấy trước mắt ma khí quay cuồng một hồi, bắt đầu khởi động, hắc quang lưu động một lần nữa ngưng kết thành hai con ma vật đi ra.

Hai con ma vật vừa hiện hình ra, một con lập tức hung hăng nhào tới, đồng thời hé miệng một luồng ma khí thẳng đến Ngân Sí Dạ Xoa đánh tới.

Ngân Sí Dạ Xoa nhướng mày, một tay đưa lên Sát Hồn Ti lại lần nữa bắn ra, cùng hắc khí trong lúc nhất thời dây dưa cùng một chỗ.

Con ma vật khác, thân hình lại biến đổi, hóa thành một con đại ưng. Thoáng chốc lại gần bên cạnh Sư Cầm Thú, một đôi đen nhánh lợi trảo cùng mỏ nhọn sắc bén hướng đến, trực tiếp triển khai công kích.Trong nhất thời hai con cự cầm, linh vũ đen tím hai màu rơi xuống lả tả.

Sư Cầm Thú rõ ràng là chiếm thượng phong, nhưng hắc sắc đại ưng vô luận thân thể chịu thương tổn thế nào, quanh thân hắc quang lưu chuyển, sẽ lập tức hồi phục như thường, giống như là bất tử thân.

Ngân Sí Dạ Xoa bên này cũng là cùng tình hình, vô luận Sát Hồn Ti phá huỷ ma vật bao nhiêu lần, đều là trong trong chớp mắt một lần nữa ngưng tụ hiện hình.

Hai con ma vật này giống như thân ngoại hóa thân gì đó, nếu như chủ thể bất diệt, có đầy đủ ma khí duy trì căn bản là bất diệt thân, không trách được phân thần Nguyên Sát Thánh Tổ dùng bọn chúng nó để cuốn lấy nhị yêu.

Hiển nhiên không thể trông cậy vào ma vật đánh bại bọn họ, chỉ cần cuốn lấy nhị yêu để chúng vô pháp đi phá thạch trụ là đủ, Ngân Sí Dạ Xoa đồng dạng trong lòng rõ ràng chuyện này.

Nhưng này hai con ma vật mặc dù phòng ngự cực kém, nhưng hết lần này tới lần khác phun ra ma khí lại cùng cự lang không hề khác nhau, nhị yêu không thể không bất đắc dĩ kiệt lực tránh né ngăn cản, thật đúng là vô phương phân thần làm việc khác.

Mà cây thạch trụ bị phá huỷ quá nửa kia, chỉ chốc lát công phu, ngay tại linh quang chớp động liền tự động tu bổ đứng lên, trong nháy mắt bộ phận bị đánh nát khôi phục lại như lúc ban đầu, điều này khiến cho Ngân Sí Dạ Xoa càng cảm thấy tức giận.

Tình hình nhị yêu bên này đều rơi vào trong mắt Thi Hùng, điều này làm cho con yêu này đồng dạng có chút giật mình. Hoa Thiên

Kỳ đang dùng thần niệm ngưng tụ ra một chích đại thủ, không ngừng hướng phía dưới ma khí cuồng tạp, trong miệng bỗng nhiên đối Thi Hùng lạnh lùng truyền âm nói: *"Không cần lo lắng, loại phân ra thần niệm này, luyện chế ra thân ngoại hóa thân ma công, với nó một người chính là phân thần, phóng xuất hai cái cũng là cực hạn. Bằng không ma vật này căn bản không cần cùng chúng ta như thế dây dưa, chỉ cần phóng xuất thêm mấy cái phân thần, chúng ta liền nhất định chắc chắn thất bại. Hiện tại quan trọng là ma đầu kia lại đem thân thể của nó dùng ma khí mạnh mẽ ma hóa.*

Mặc dù chỉ là tạm thời, nhưng như vậy cuồn cuộn không ngừng hấp thu tinh thuần ma khí bên trong Tế Đàn tôi luyện thân thể, không bao lâu quá trình ma hóa sẽ thật sự hoàn thành. Khi đó Ma Hồn thân thể hòa trộn một thể, bản phi liền không còn có cơ hội thu hồi thân thể. Mà thần thông này ma khôi phục xong, chúng ta tất cả liên thủ cũng quyết không là đúng thủ của nó. Xem ra ta phải mạo hiểm thử một lần.

" Mạo hiểm thử một lần? Ý của Vương phi là?" *Thi hùng cả kinh, cung kính mở miệng hỏi.*

"Ta sẽ dùng bí thuật tìm cách chui vào trong thân thể ngân lang, mạnh mẽ cùng Ma Hồn tranh đoạt khống chế thân thể. Mặc dù thân thể đã bị ma hóa, không có khả năng chiếm được thượng phong*".Nhưng là lại làm cho ngân lang tạm thời mất đi khống chế chỉ chốc lát. Phía dưới chuyện tình nên làm như thế nào. Ngươi hẳn là rất rõ ràng đi."* Lung Mộng bình tĩnh nói.

"Ta hiểu ý tứ của Vương phi. Nhưng làm như vậy, có phải hay không quá mạo hiểm?" Thi Hùng một mặt khu sử huyết quang, bổ ra phía dưới một đại đoàn ma khí, một mặt do dự đứng lên.

"Mạo hiểm? Nếu không mạo hiểm mà nói, một khi phong ấn Tế Đàn giải khai, chúng ta thật sự ngay cả một tia cơ hội cũng không có." Lung Mộng không có tức giận nói.

" Phía dưới Tế Đàn này phong ấn chính là vật gì mà Vương phi tựa hồ phi thường kiêng kỵ. Chẳng lẽ là năm đó Cổ Ma giới còn để lại Nhân Giới vài món ma khí có uy lực lớn?" Thi Hùng nhịn

không được hỏi.

"Nếu chân thật là cái gì ma khí đã tốt. Ma vật này nắm bắt tới tay coi như có lợi hại hơn, chúng ta cũng có thể trước tiên rút lui khỏi nơi này, sau đó triệu tập những tu sĩ khác vây công hắn, cuối cùng vẫn có biện pháp diệt sát ma vật này".

"Bản phi còn ở chỗ lại này tiếp tục ngạnh chống sao? Phong ấn Tế Đàn này, hơn phân nửa là năm đó sau khi Cổ Ma mở ra thông đạo nối với Nhân Giới, truyền tống tới được Chân Ma Chi Khí." Lung Mộng mặt âm trầm khổng nói.

*" Thượng cổ Ma giới truyền đến Chân Ma chi khí? "*Thi hùng thất kinh.

"Ngươi năm xưa trước khi hóa thân thành luyện thi, hẳn là cũng biết một chút sự lợi hại của Chân Ma Khí. Chúng nó cùng phổ thông ma khí bất đồng, thượng Cổ Tu sĩ do bị ma hóa mà dần dần rơi rụng. Thậm chí nếu trong khoảng thời gian dài, có thể đem Nhân Giới chuyển hóa thành Cổ Ma giới như vậy tồn tại." Lung Mộng ngưng trọng nói.

" Ta có nghe nói, năm đó sau khi đánh một trận, những ma khí này đều bị những Cổ Tu sĩ hoàn toàn tịnh hoá. Nhưng vẫn còn lại ở Nhân Giới, liền ở phía dưới Tế Đàn này?" Thi Hùng vẫn khó có thể tin nói.

"Tinh lọc? Nếu là phổ thông ma khí bằng vào thần thông của thượng cổ tu sĩ tự nhiên có thể tinh lọc được. Nhưng Chân Ma Khí lại ẩn chứa Cổ Ma giới ma nguyên căn, truyền tới Nhân Giới, chính ra là muốn luyện hóa Nhân Giới thiên địa linh khí. Không phải dễ dàng như thế là tịnh hóa được".

Nếu là tại chúng ta Linh Giới có lẽ còn có biện pháp hoàn toàn thanh trừ. Nhưng tại Nhân Giới, lại là khó khăn muôn phần. Ta trước khi bị phong ấn, có nghe Côn Ngô Tam Lão nói qua một lần. Muốn tại sau khi chiến đấu đem tuyệt đại bộ phân Chân Ma Khí sưu tập giam cầm, phân đến Nhân Giới mấy chỗ linh khí dư thừa, dùng tinh thuần linh khí trấn áp lại. Mà ta cùng phân thần Cổ Ma Thánh Tổ đã từng dung hợp thành nhất thể, Mơ hồ cảm ứng được phong ấn dưới tế đàn chính là loại này ma khí.

"Điều này cũng không kỳ quái, Côn Ngô sơn lúc đó đúng là Nhân Giới nổi tiếng nhất tiên linh chisơn. Lợi dụng linh mạch núi này đến trấn áp ma khí, thật ra là việc đương nhiên.

Bọn họ chính là hy vọng trải qua tinh thuần linh khí tẩy rửa, có thể đem những ma khí này dần dần tiêu tan đi, mà linh khí núi này so với lúc trước khi ta bị phong ấn thì cũng thật sự loãng đi không ít. Xem ra hơn phân nửa cũng là hữu dụng.

Bất quá nếu không có hơn trăm vạn năm, những ma khí đó đúng là không thể nào bị tịnh hoá hết. Hiện tại nếu là bị phóng ra, nhân loại tu sĩ sẽ một lần nữa phải phong ấn lại, đó là si tâm vọng tưởng mà thôi. Đừng nói chi là, sau khi Cổ Ma Thánh Tổ hóa thân hấp thu xong Chân Ma Khí, chỉ sợ cả Nhân Giới đều không người nào có thể địch nổi." Lung Mộng thoáng chốc trầm mặc, một hơi nói ra toàn bộ.

Nghe xong lần giảng thuật này, Thi Hùng khiếp sợ dị thường. Trên mặt âm tình bất định.*" Cho dù Nhân Giới hoàn toàn bị ma hóa. Vậy thì như thế nào. Cùng chúng ta chẳng có quan hệ.*

Năm đó Yêu Tộc cùng nhân loại tu sĩ phái Vương phi cùng bọn ta hạ giới, khu trục Cổ Ma. Chúng ta chính là đã làm được. Hiện tại lại xảy ra chuyện gì tình này. Thượng giới cũng không có cách nào đổ trách nhiệm lên đầu chúng ta, không bằng chúng ta.." Thi Hùng trong mắt hiện lên một tia âm hàn, ấp a ấp úng đề nghị.

"Ta được biết, Thi Hùng ngươi năm đó chính là nhân loại Linh Thú, như thế nào nóng lòng chạy đến Trấn Ma Tháp cứu ta. Chắc là muốn mượn trợ giúp của nghịch linh thông đạo, phản hồi Linh Giới đi?

Bất quá, tu vi của ngươi cũng không vượt qua Hóa Thần Kỳ, cho dù tiến vào bên trong đó. Cũng chỉ có thể bị không gian chi lực hóa thành hư ảo mà thôi. Hơn nữa sao ngươi biết, ta biết nơi tồn tại của nghịch linh thông đạo?" Lung Mộng hốt nhiên cười lạnh hỏi.

"Vương phi nói đùa. Làm nhân loại Linh Thú, đó là chuyện tình trước khi ta chưa khai linh trí.

Về phần tại hạ như thế nào xuyên qua thông đạo, cái này thỉnh Vương phi yên tâm, tại hạ chuẩn bị nhiều như vậy năm, cũng là có vài phần nắm chắc. Mà Vương phi thân là Thiên Khuê Yêu Vương phi tử, chắc là biết chỗ tồn tại của thông đạo. Tại hạ lại không biết còn có người phương nào biết chuyện này nữa." Vạn Niên Thi Hùng khuôn mặt lông lá, lộ ra vài phần bồi tiếu nói.

"Hừ, ta liền tạm thời tin tưởng ngươi đi. Nói thật cho ngươi biết.Chỉ có ta hoàn toàn thu hồi thân thể vốn có, mới có biện pháp một lần nữa tìm được nghịch linh thông đạo vị trí. Cho nên, không nên nghĩ chạy tới khai lưu ý tưởng. Cũng là đàng hoàng theo lời bản phi làm đi." Lung Mộng không chút khách khí nói.

"Vâng, chỉ cần Vương phi thực hiện lời hứa, thật sự đáp ứng bọn ta đồng thời phản hồi Linh Giới. Tiểu nhân mấy người tự nhiên sẽ liều mạng vì Vương phi tận lực." Thi Hùng hé khẩu, không chút do dự truyền âm nói.

"Cái này được rồi, ngươi trước tiên hộ pháp cho ta." Lung Mộng vừa lòng gật đầu. Lập tức nàng này phụ thân Hoa Thiên Kỳ, đột nhiên lưỡng sát Vong quyết, quanh thân hiện ra ngân mang khuấy động.

Mà lúc này, Hàn Lập dưới sự chăm chú của Thất Diệu chân nhân, cũng không nói hai lời, lưỡng thủ nhất thời chà xát. Một đạo Ích Tà Thần Lôi đánh về phía dưới, đem nhất đoàn ma khí, đánh cho biến mất.

Phía dưới cự lang đối mặt với chúng tu sĩ liên thủ, ngược lại ma khí đại trướng, ma khí trong miệng, đen nhánh quang chủ phun ra không ngừng, đem hoàng sắc kiếm khí, huyết quang cùng công kích, đè liên tiếp lùi lại. Mắt thấy ma khí càng ngày càng nhiều, cơ hồ chiếm cứ hơn phân nửa không gian. Phô thiên cái địa, có ý tứ đem chúng nhân vây khốn ngược lại.

Lúc này, bốn phía Tế Đàn thạch trụ dần dần chói mắt, bắt đầu phát ra trầm thấp vù vù âm thanh. Mỗi một cây thạch trụ mặt ngoài đều hiện ra một cái xa lạ thượng cổ ký hiệu, tịnh có chút run rẩy nổi lên. Chú ý tới này một màn này, người, yêu đều âm thầm giật mình. Trong tay nâng đỏ đậm Tiểu Cổ Thất Diệu chân nhân thấy vậy, sắc mặt trầm xuống.

Mặc dù hắn cũng không có nghe được Lung Mộng cùng Vạn Niên Thi Hùng đối thoại, nhưng một loại dự cảm không ổn lại dị thường rõ ràng hiện lên trong lòng.

Người này cắn răng một cái, rốt cục hướng Tiểu Cổ trong tay ném đi, tế tới giữa không trung, đồng thời miệng phát ra tiếng quát chói tai: *"Huyền Thanh Tử đạo hữu ngươi còn chờ cái gì nữa, ngươi mau đem kiện đồ vật kia lấy ra đi chứ, bằng không, đại họa thật sự rơi xuống đầu!"*.

------oOo------

Chương 1057: Tam bảo liên thủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cổ kiếm trong tay lão đạo sau một phen công kích cuồng bạo, rốt cuộc đã an tĩnh lại vài phần, lão hiển nhiên rõ rằng, nếu trong khoảng thời gian dài mà không đánh tan được ma khí, nguyên anh của Mộc phu nhân kia hơn phân nửa là lành ít dữ nhiều.

Hiện tại nhớ tới những lời Thất Diệu chân nhân nói khi nãy, trên mặt lão đạo bất chợt hiện lên vẻ tàn khốc, không nói lời nào hai tay áo bào rung lên, nhất thời một thổ hoàng sắc tiểu ấn bắn ra, trôi nổi lơ lửng trên đỉnh đầu lão đạo.

Bảo vật này bốn mặt đều vuông vức, cả vật thể ôn nhuận giống như ngọc, nhưng mặt ngoài ẩn hiện tầng tầng kí hiệu màu vàng bạc lúc sáng lúc tối, linh khí phát ra tuy rằng bình thản ổn định nhưng lại hàm chứa một lực lượng vô cùng cường đại.

Hàn Lập vừa thấy vật ấy, sắc mặt liền khẽ đổi.

"Bình Sơn Ấn!" Một tiếng nữ tử kinh ngạc phát ra.

Hàn Lập trong lòng khẽ động, lập tức đưa mắt nhìn lại.

Quả nhiên Lâm Ngân Bình ở một bên đang lấy tay che đôi môi đỏ mọng lại, thần sắc kinh ngạc, hướng về tiểu ấn nhìn chăm chú.

Bảo vật này trong hội đấu giá dưới lòng đất năm đó đã từng thấy qua một lần, chính là một vật phỏng chế của Thông Thiên linh bảo *"Bình Sơn ấn"*.

Ngày đó Hàn Lập tuy là nửa đường rời khỏi hội đấu giá, nhưng sau đó nghe nói, bảo vật này ở hội đấu giá đã được bán với một cái giá trên trời, do một tu sĩ vô danh mua đi. Không nghĩ đến là giờ đây nó lại rơi vào tay môn phái này.

Môn phái này quả thực là có nhiều pháp bảo đại khí tài, không hổ là chính đạo đệ nhất môn.

Vừa thấy Bình Sơn ấn xuất ra, Thất Diệu chân nhân phát ra một tiếng cuồng tiếu, lập tức một ngón tay nhấc lên, ngón trỏ hơi cong hướng về phần trên của tiểu cổ bắn ra.

"Phanh" một âm thanh vô cùng nặng nề phát ra từ tiểu cổ.

Cơ hồ cùng lúc, tiểu cổ chợt lóe lên xích hồng quang mang, một vòng hồng quang quanh tiểu cổ dần dần hiện rõ ra.

Trung niên văn sĩ thấy vậy, không chút do dự, một ngón tay nối tiếp nhanh chóng bắn ra, lại một âm thanh trầm bổng phát ra, hồng quang của thử luân nọ chói sáng thêm ba phần, kích cỡ đồng thời lớn hơn một vòng.

Tiếng trống liên tiếp vang lên, một vòng luân màu đỏ rực dần dần xuất hiện tại giữa không trung. Với quang mang màu máu, kèm theo một hồi trống thanh âm trầm thấp, làm cho tất cả mọi người ở đây đều có thể cảm ứng được uy lực đáng sợ của nó.

Ở bên kia, Huyền Thanh Tử đã tung Phiên Thiên Ấn lên, không rõ từ lúc nào trong miệng đã vang lên một hồi chú ngữ, từng đạo pháp quyết được đánh ra hóa thành một ngọn núi nhỏ cao hơn hai mươi trượng, được bao bọc bởi một tầng pháp trận phù, trải rộng phía trên mặt ngoài ngọc ấn. Bốn phía hiện lên hoàng hà chói mắt, linh khí lượn lờ xung quanh, tựa như chí bảo của phật tiên gia.

Ngay khi hai kiện bảo vật này vừa xuất hiện, nhất thời khiến mọi người đều chú ý đến, cả người *"Hoa Thiên Kỳ"* phát ra ngân mang, khi cảm ứng được hai cổ linh áp kinh người đó, cũng không khỏi nheo mắt nhìn theo, trong mắt hiện lên tia dị sắc. Nhưng liền đó thần sắc bất động, lại nhắm hai mắt lại.

(Hoa Thiên Kỳ đang do Lung Mộng nhập xác – Vịt)

Cự lang trên tế đàn đồng dạng thấy được cảnh tượng này, cơ thể chợt ngây ra một lát, nhưng sau đó vẻ mặt dần trở nên ngưng trọng.

"Hắc hắc! Nghĩ rằng chỉ dựa vào hai chế phẩm là có thể đánh tan bản thánh tổ à. Rõ là mơ mộng hão huyền." Trong mắt cự lang chợt lóe ra ánh hàn quang, một tiếng hừ lạnh từ miệng khẽ vang, một mũi ô mang từ trong miệng xuất hiện, hắc sắc quang cầu cũng từ đó chậm rãi bay ra, trôi lơ lửng trước người, dao động tới lui không ngừng.

Tiếp đó, từ trong miệng cự lang lần lượt phun ra một đạo ánh sáng màu đen kịt, liên tiếp bắn vào quang cầu không rõ hình dáng giữa không trung.

Quang cầu nhanh chóng phồng to lên, trong nháy đã mắt biến thành hình dáng một tòa nhà cỡ vừa, chậm rãi trôi nổi lơ lửng, ngay trước đầu cự lang.

Quang cầu đen thui này mang theo vẻ bí hiểm làm cho mọi người khi nhìn vào liền cảm thấy yêu dị, trong lòng rùng mình không nguôi.

Thể tích quang cầu không ngừng lớn lên giữa không trung.

"Đi!" Huyền Thanh Tử sắc mặt trở nên âm trầm, hướng tới cự ấn trên không khẽ ngựng trọng một chút, rồi ra tay phát động công kích trước.

Bình Sơn Ấn ẩn chứa vạn đạo ánh sáng mờ ảo, hóa thành một khỏa hoàng sắc hướng thẳng đến tế đàn phóng đi. Cùng lúc, hồng nhật luân run lên, bám sát hạ xuống.

Hai vật chớp động dị thường, thanh thế kinh người, cùng hắc khí tiếp xúc ở một chỗ, một kích bạo phá thế tới như chẻ tre, ma khí quả nhiên cũng không thể ngăn cản được uy năng của nhị bảo này.

Tuy chỉ là đồ phỏng chế lại của linh bảo, nhưng hai kiện này lại có thể phối hợp xảo diệu với nhau, uy lực một kích cũng không kém hơn là nhiêu so với một kích thông thường của linh bảo chân chính.

Cự lang thấy cảnh này, không hề chần chừ liền phun ra một ngụm quang hà, trực tiếp bao bọc lên đỉnh quang cầu to lớn.

Nhất thời hắc sắc quang cầu rung lên, mơ hồ phát ra tiếng kêu tựa như biển gầm, ngay tức khắc bắn nhanh ra, trực tiếp hướng đến nhị bảo trên cao mà nghênh tiếp.

Những nơi quang cầu đi qua, ma khí đều bị trực tiếp hút sạch vào trong, thoạt nhìn thanh thế cực kì kinh người.

Ba kiện dị vật trên không vô thanh vô tức rốt cuộc đã va chạm.

Sau khi vang lên một tiếng nổ lớn làm cho cả không gian nơi đó nhoáng lên, hắc quang, hoàng hà, si mang, ba loại linh quang ở giữa không trung đồng thời bạo liệt, linh áp phóng lên cao, trong nháy mắt đã hóa thành một bức tường linh khí vạch rõ giới hạn hai bên.

Một bên tối đen như mực, tựa như tinh không vô cùng vô tận, bên kia lưỡng sắc hoàng hồng đan xen vào nhau chớp lóe, diễm lệ vô cùng phảng phất như đang ở một vùng ảo mộng nào đó.

Tại giao giới giữa hai bên, truyền ra những tiếng ầm ầm vang dội như tiếng sấm, tựa như có vô số binh khí đánh mạnh vào nhau, lúc to lúc nhỏ, phân chia ranh giới rõ rang. Có lúc hắc quang đã áp đảo nhị sắc hoàng hồng, lúc khác nhị sắc hoàng hồng lại bức lui hắc quang. Hai bên nhất thời giằng co, thoạt nhìn quỷ dị vạn phần.

Nhưng loại cân bằng chỉ duy trì được trong vài khắc công phu, sau khi hắc quang của cự lang liên tục phun ra đã nhập lại thành một đạo ánh sáng lớn, rốt cuộc đã áp đảo được hoàng hồng quang mang, làm cho chúng bắt đầu bị bức lui.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Huyền Thanh Tử cùng Thất Diệu chân nhân đều biến động dữ dội.

Hiển nhiên hai người không thể ngờ được, sau khi đối phương mô phỏng thân thể, lấy lại được một phần năng lực cùng thần thông, liền có khả năng ngạnh kháng với hai kiện linh bảo phỏng chế của bọn họ. Thấy vậy, hai người một bên vừa không ngừng thúc dục pháp quyết, đem toàn bộ linh lực trên cơ thể mệt mỏi rót vào Bình Sơn Ấn và Xích Minh Cổ; một bên vừa liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được vẻ kinh hoàng trong mắt đối phương.

Phân thân của Cổ Ma thánh tổ này lơi hại vô cùng, vượt xa những gì bọn họ đã đoán trước, chẳng những vô số cấm ma lúc trước không có hiệu quả, hiện giờ dựa vào bảo vật tương trợ cơ hồ cũng không thể ngăn được ý đồ của đối phương. Mà phong ấn tế đàn đang muốn lộ dạng này, tuy không rõ là cái gì, nhưng ngẫm lại cũng biết tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ.

Ngay lúc hai người cảm thấy cực kì không ổn, Hàn Lập ở một bên vừa nhìn vừa suy nghĩ tới tình thế hiện tại, đột nhiên một tay vỗ tới eo lưng, một đoàn tam sắc linh quang bắn ra, xoay quanh một cái rồi rơi vào bên trong tay, chính là Tam Diễm Phiến. Hắn nhìn vào trận chiến ở đằng xa tựa như uy năng của hai giới âm dương đang tranh đấu, khẽ hít một hơi vào. Thần niệm vừa động, nhân hình khôi lỗi đang ẩn nấp, nhanh chóng độn tới phía sau.

Tiếp theo Hàn Lập không chút do dự lấy hai tay chà xát vào nhau, bảo phiến cuồng trướng từ từ dựng đứng lên, trong nháy mắt đã hóa thành một đại phiến lớn mấy trượng hiện ra giữa không trung. Tuy không muốn gây xung đột với phân thân cổ ma thánh tổ đang ẩn thẩn trong cự lang, nhưng hắn hiểu rõ, dưới tình huống này không có chỗ để trốn thoát, nếu như hai người Huyền Thanh Tử bị thua, hắn tuyệt đối cũng không có kết cục tốt đẹp gì cả.

Cho nên khi mắt thấy hai người run rẩy, miễn cưỡng dùng uy lực pháp bảo chống đỡ, sau một hồi chắc không thể tiếp tục được nữa, hắn rốt cuộc nhịn không được phải ra tay trợ giúp bọn họ.

Phía trên cự phiến phát ra một trận vù vù, lập tức quang diễm tam sắc đại phóng, Hàn lập cơ hồ đã rót toàn bộ linh lực của bản thân vào.

Hiện tại cũng không phải là thời điểm giữ gìn sức lực nữa, hắn còn hận không thể làm cho uy lực của phiến cao thêm vài phần.

Tam diễm phiến khi kích phát đã xuất ra một lượng linh lực kinh người, lập tức gây sự chú ý tới Huyền Thanh Tử và trung niên văn sĩ, cơ hồ hai người đồng thời quay đầu lại nhịn. Ngay khi thấy trong tay Hàn Lập là Tam Diễm Phiến, Huyền Thanh Tử liền chấn động, thất thanh kêu.

"Đạo hữu, bảo vật này, ngươi…?"

Nhưng Hàn Lập cũng không có ý định giải thích gì cả, bảo phiến trong tay nhất thời run lên, một cỗ quang diễm tam sắc từ mặt ngoài quạt tuôn ra không ngừng, ngưng trọng biến hình, hóa thành hình thể của một con tam sắc hỏa điểu to năm trượng, hai cánh từ từ mở ra kèm theo tiếng phượng kêu thánh thót, một đầu hướng về hoàng hồng nhị quang ở xa.

Kết quả không khỏi làm cho Huyền Thanh Tử cùng trung niên văn sĩ trong ánh mắt lóe lên tia giật mình. Tam sắc hỏa điểu bạo liệt mở ra, một đoàn quang mang tam sắc xuất hiện tại hoàng hồng nhị quang, sau đó liên tiếp các kim ngân sắc phù văn to lớn hiện ra quay cuồng, quầng sáng tam sắc chợt lóe lên rồi biến mất không thấy bóng dáng.

Hoàng hồng nhị quang đột nhiên phồng to, đồng thời từng đợt kim ngân sắc quang diễm hiện ra, vốn đang ở thế hạ phong liền lập tức áp đảo lại hắc quang, lập tức quay ngược lại, hướng tới đỉnh đầu cự lang chậm rãi áp tới với khí thế mạnh mẽ.

Lần này Hàn lập sử dụng tam diễm phiến, đối với Ngân Sí dạ xoa cùng đám người Lâm Ngân Bình đã chứng kiến lúc trước thì không có gì để nói, nhưng vạn niên thi hung cùng *"Hoa Thiên Kỳ"* chưa từng gặp Hàn Lập nhiều lần, trong mắt hiển nhiên lộ ra ánh ngạc nhiên.

Huyền Thanh Tử cùng Thất Diệu chân nhân vô cùng kinh hỉ. Tuy bọn họ không biết Tam Diễm Phiến trong tay Hàn Lập rốt cuộc là loại phỏng chế của linh bảo nào, nhưng rõ ràng là uy lực không hề dưới Bình Sơn Ấn cùng Xích Minh Cổ. Lúc này hai người không suy nghĩ nhiều, vội vàng thúc dục pháp bảo của chính mình, làm cho hoàng hồng nhị quang một lần nữa biến lớn lên, chia ra chuẩn bị nắm chặt lấy cơ hội này, hợp lực của tam bảo mới có cơ hội giải quyết được phân thân của cổ ma thánh tổ này.

Sau một kích này, sắc mặt Hàn Lập trở nên tái nhợt dị thường, ống tay lập tức phất một cái, thanh quang lóe lên, hiện ra một bình ngọc ở trong tay, nhanh chóng bỏ vào miệng vài giọt linh dịch, linh lực nguyên bản khô kiệt trong chốc lát lại tràn đầy như ban đầu.

Sau khi làm xong hết thảy mọi việc, bỗng nhiên vang lên một tiếng sói tru thê lương, rùng mình một cái, Hàn Lập vội vàng ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy cự lang trên tế đàn, thân thể bị một tầng ô mang chói mắt bao vây, tiếng sói tru chính là từ bên trong phát ra, nhưng không người nào có thể nhìn thấy đươc tình hình bên trong.

Cho dù là Hàn Lập sử dụng Minh Thanh Linh Mục, ánh mắt chớp động một hồi, cũng như vậy không thể nhìn thấu được tầng ô mang, điều này khiến hắn nhíu mày không thôi.

Đột nhiên Hàn Lập cảm thấy ô mang tựa hồ như lóe lên, tiếp đó màn ngân sắc quang tráo trên người chợt nhoáng lên một cái, một đoàn hàn quang bạo liệt hiện ra, có một cái gì đó yêu dị trảm tới phía trên.

Hắn ngay cả một cơ hội phản ứng cũng không có.

"Không tốt!" Trông thấy tình hình quỷ dị như vậy, trong lòng Hàn Lập lúc này chợt trầm xuống, không suy nghĩ gì, vẻ mặt chợt nhoáng lên một cái, nhưng ngay tức khắc trong tai đã truyền đến âm thanh bạo liệt thanh thúy, tiếp theo hai tiếng *"Phốc phốc"* truyền đến.

Thân hình Hàn Lập chấn động, bị một kích đánh bay ra ngoài.

"Di!" Một tiếng kinh ngạc từ giữa ô mang trên tế đàn truyền lại, lập tức vang lên một tiếng hừ lạnh, lại có một vật gì đó chớp động.

"Chủ nhân mau tránh ra, đây là Thiên Lang Toản!" Âm thanh kinh hoảng của Ngân Nguyệt trong thần thức của Hàn Lập vang lên.

Cơ hồ cùng lúc đó, một bóng người chợt lóe lên phía trước Hàn Lập.

"Phanh" "Phanh" Vài tiếng chậm trễ truyền lại, thân ảnh người nó lập tức ngã lùi lại mấy bước, đúng là hình nhân khôi lỗi của Hàn Lập vốn đang ẩn nấp ở gần đó, trên người vốn bao phủ bởi thanh sam, hiện tại ở vùng ngực và đan điền lại hiện ra hai thanh đoản nhận quái dị gâm vào, cắm hơn phân nửa vào thân thể khôi lỗi.

------oOo------

Chương 1058: Ma tượng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập bị đánh văng ra xa bảy tám trượng, cảm thấy một trận đau nhức từ bụng truyền lên, kinh sợ một lúc; pháp lực trong cơ thể dần ngưng trọng, thân hình rốt cuộc cũng ổn định lại. Cúi đầu nhìn thân hình ở phía trước, không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Vốn nguyên cương thuẫn biến thành ngân sắc quang tráo cùng với linh quang hộ thể đều bị xuyên thủng một lỗ lớn bằng một cái quyền đầu (nắm đấm). Mà trên bụng tuy được bảo vệ bởi một lớp chiến giáp do phệ kim trùng ngưng tụ thành nhưng đồng dạng cũng bị đục một lỗ, lộ ra tầng ô sắc của nội giáp.

Mà nội giáp này lại bị nứt ra, hiển thị một lỗ dài mấy tấc, một cây quái nhận màu bạc chói lọi cắm vào bụng.

Trên mặt Hàn Lập thanh khí chợt lóe lên, trong miệng một tiếng trầm bổng vang lên, toàn bộ cơ thể hiện ra một tầng kim sắc dày đặc, chuôi quái nhận tựa như bị một lực lớn kích động, một tiếng sưu vang lên rồi lập tức bị bắn ngược ra, hướng không trung nhanh chóng văng đi.

Thân hình nhoáng lên một cái, cánh tay vừa động, Hàn Lập liền bắt được quái nhận, nhìn thấy rõ ràng nguyên trạng của vật đó.

Dài khoảng nửa thước, hơi gấp khúc, có vẻ sắc bén dị thường như nguyệt nha đao.Nhưng nhìn kĩ vài lần, mới phát hiện ra đây là một cái móng vuốt của sói, sắc bén vô cùng.

Trong lòng Hàn Lập chấn động, vội nhìn vào vết thương ở bụng. Chỉ thấy miệng vết thương dài hai ba tấc, nhưng không có giọt máu nào chảy ra, ngược lại huyết nhục trong suốt dị thường lại lộ ra, trộn lẫn vào nhau như tơ vàng. Đây chính là hiệu quả do hắn tu luyện thành công minh vương quyết tầng thứ nhất, làm cho cơ thể bình thường cơ hồ cứng rắn như thiết tinh.

Nếu không cho dù hắn mặc thêm nhiều tầng bảo hộ thì một kích vừa rồi chỉ sợ đã trực tiếp xuyên thủng đan điền, lập tức nằm im không đứng lên nổi rồi.

Cái gọi là *"Thiên Lang Toản"* này thật đúng là cực kì dọa người.

Hàn Lập trong lòng hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn than hình khôi lỗi phía trước mình. Bị hai cái trực tiếp đánh vào, ngũ sắc linh quang chớp động không thôi, tuy đã xâm nhập vào cơ thể được nửa thanh, nhưng dường như bộ dáng không có vấn đề gì.

Thấy cảnh này, trong lòng hắn nhất thời buông lỏng.

Xem ra cương ngân cùng với ngũ hành ngọc đem luyện chế thành thân thể khôi lỗi, quả nhiên không dễ dàng bị phá hủy.

Ô mang là của Cổ Ma thánh tổ, hắn thấy công kích liên tiếp nhưng lại không có hiệu quả, trong lòng cũng giật mình vạn phần.

Phải biết rằng, vừa rồi chính là Thiên Lang Toản, một trong những thần thông lợi hại nhất của ngân lang.

Mỗi một lần sử dụng, đều phải hủy đi tứ trảo ngân sắc, chính là lang trảo, mỗi cái đều là do ngân lang tiêu phí thời gian khổ tâm tu luyện, uy lực to lớn, tu sĩ hóa thần kỳ gặp phải cũng không dám xem thường. Đương nhiên bây giờ chỉ là do phân thân của Cổ Ma thánh tổ dùng ma khí thúc dục, uy lực tự nhiên giảm đi rất nhiều.

Nhưng cứ như vậy liên tiếp ba cái, đều bị một gã tu sĩ nguyên anh trung kì đỡ được hết, cổ ma thánh tổ tự nhiên có chút run sợ.

Ô mang trên tế đàn thu liễm lại, thân hình cự lang kia đột nhiên biến mất vô ảnh vô tung, hiện ra một thân ảnh thon thả, là hắc bào nữ tử do cự lang biến thành.

Nhưng lúc này toàn thân nàng không còn hắc bào nữa, mà thay vào đó là một tầng chiến giáp dữ tợn bao trùm. Chiến giáp này một màu tối đen, ngay mặt chính diện có khắc hình một cái đầu quỷ hai sừng, hai vai tứ chi đều có căn xích (cây thước) đen dài vươn ra ngoài, âm trầm chớp động hàn quang, làm cho người ta vừa thấy liền có cảm giác bị hàn khí xâm chiếm.

Hắc bào nữ tử lạnh lùng liếc mắt nhìn Hàn Lập một cái.

(liếc mắt đưa tình, eng chấm anh rùi na (- Vịt – chém tý cho vui.)

"Đây là ma giáp đích thực. Chỉ cần có được cơ thể để ma hóa, cổ ma có thể đem đại lượng chân ma khí nhập vào ngưng kết thành, chẳng những lực phòng ngự rất mạnh, hơn nữa có thể mượn ma khí hóa thành ma giáp, khiến cho thần thông tăng lên nhiều. Ở thời chiến tranh cổ đại, yêu tộc cùng nhân loại tu sĩ chúng ta đã nếm trải không ít mùi vị đau khổ từ ma giáp này. Cũng may, loại thần thông này chỉ có một phần cổ ma mới có thể thi triển, đa số cổ ma đều không có năng lực này. Nếu không trận chiến năm đó, rốt cuộc có thủ thắng được không, vẫn là một chuyện khó đoán. "

Chính là Ngân Nguyệt đang giải thích cho Hàn Lập một cách ngưng trọng.

"Chuyện này, ngươi cũng nhớ lại rồi à."

Hàn Lập có chút ngạc nhiên nói. Thần niệm đồng thời khẽ động, hình nhân khôi lỗi liền chuyển động, đem hai cây ngân nhận (hai cái lang trảo = hai cây ngân nhận) trên cơ thể nhổ xuống. Ngay sau đó miệng vết thương phát ra ánh sáng ngũ sắc lưu chuyển, dần dần hợp lại nhau; cơ hồ cùng lúc, chiến giáp phệ kim trùng trên bụng sau một hồi mấp máy chuyển động, liên hồi phục như lúc ban đầu.

Về phần ngân sắc quang tráo kia, Hàn Lập đã thu lại, một lần nữa hóa thành một ngân sắc tiểu thuẫn chắn trước người.

"Ta cũng không rõ sao lại thế này, tựa hồ trí nhớ trước kia đang dần thức tỉnh, ban đầu có một chút mơ hồ gì đó, hiện giờ thì rõ ràng hơn, cũng còn rất nhiều chỗ chưa rõ." Ngân Nguyệt cười khổ trả lời một tiếng.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên không ngừng, trầm mặc không nói. Hình nhân khôi lỗi nhoáng lên một cái, đứng lên sóng vai cùng với hắn.

Hắc bào nữ tử đang dõi ánh mắt theo Hàn Lập liền thu hồi lại, chuyển hướng nhìn lên hắc quang trên đỉnh đầu đang bị tam kiện dị bảo ép bức tới mức muốn vỡ tan. Trên mặt chợt hiện lên một tia cổ quái, đột nhiên bấm tay niệm thần chú, trong miệng liên tục vang ra các thanh âm chú ngữ thanh thúy, theo sau ngón tay ngọc dài, nhỏ nhắn bắn ra.

Mười đạo hắc ti trong nháy mắt bắn vào tấm bia đá có khảm hóa long tỷ bên cạnh, lập tức một trận ô quang lưu chuyển, âm thanh vù vù vang lớn lên.

Cột đá tế đàn bốn phía dường như cũng hưởng ứng theo, phát ra ánh sáng càng kịch kiệt.

Hắc giáp nữ tử trên mặt lóe lên ánh tàn khốc, mái tóc trên đầu dựng thẳng lên, khuôn mặt trở nên dữ tợn dị thường. Ngay tức khắc, dưới chân tế đàn khẽ run lên, mặt ngoài hắc quang chớp động một lúc rồi từ từ vỡ vụn ra, mang theo vô số ma khí tối đen từ khe hở phóng lên cao.

Trông thấy vậy, trong mắt hắc giáp nữ tử không khỏi lộ ra một vẻ điên cuồng, từ miệng phát ra những tiếng cười đắc ý. Sau đó hướng lên không trung, hô một tiếng *"Phá"*.

Một âm thanh sắc nhọn cực kì chói tai vang ra, ở trên tế đàn hắc khí trong nháy mắt đã ngưng tụ đan vào nhau, sau một trận quay cuồng, đã hình thành một ma tượng màu đen cực lớn.

Ma tượng này có kích thước cỡ như một căn lầu nhỏ, dáng người đầy đủ, đồng dạng cũng mặc chiến giáp, mà chiến giáp này có hình dạng giống với hắc giáp trên người nữ tử kia. Ma tượng sau khi hiện ra mang bộ mặt của một gã thanh tú, trên đầu hiện ra một đôi sừng, hai mắt nhắm nghiền lại.

"Nguyên sát thánh tổ!"

Vừa thấy ma tượng ở trên không trung, thi hung hộ pháp cho *"Hoa Thiên Kỳ"* sắc diện lập tức đại biến, một tiếng thất thanh kêu lên.

Hàn Lập cùng đám người Huyền Thanh Tử đồng dạng đều chấn động.

Trong chốc lát này, ma tượng to lớn đã chậm rãi mở hai mắt, một đôi con ngươi như ngôi sao tử sắc giữa bầu trời vô tận, lập lòe phát sáng.

Đúng lúc này, hắc quang trên đỉnh đầu ma tượng rốt cuộc đã không chống lại được sự liên thủ của tam bảo, hoàn toàn bị phá vỡ, hóa thành vô số hắc mang, rơi xuống dưới.

Hoàng hồng chi quang không ngăn cản hắc quang rơi xuống, vẫn tiếp tục cuồn cuộn áp chế, phô diễn ra bộ dáng đích thực, nhất thời trên tế đàn chỉ còn mỗi quầng sáng to lớn của hoàng hồng sắc, khí thế cực kì kinh người.

Ma tượng giống như cảm ứng được dị tượng trên không trung, liền ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt lạnh như băng liếc một cái qua hoàng hồng chi quang trên đỉnh đầu, rồi tùy ý nhấc một tay lên, hướng về phía không trung vỗ nhẹ.

"Oanh". Một tiếng thật lớn vang lên.

Một ma trảo cực lớn màu đen không biết từ đâu, đột nhiên xuất hiện giữa không trung, giống như một trảo từ đáy biển hướng về mặt biển, hắc quang chợt lóe lên, ngũ chỉ mang theo ngũ đạo ngân trảo đen tuyền xuất ra, ý muốn tiêu trừ hoàng hồng quang mang. Sau khi ngũ trảo hợp lại, ấn tỳ to lớn cùng với Xích Hồng tiểu cổ liền trở nên quỷ dị, đồng thời xuất hiện tại ngũ chỉ của nó. Trong một khắc thời gian, hoàng hồng chi quang dần dần bị phai mờ, tựa như bị thất tung vô ảnh.

Mọi người nhìn đến cảnh này, không khỏi phải trợn mắt há hốc mồm, dựng đứng lên!

Ma tượng cúi đầu nhìn nhị bảo trong tay, tử mang chớp động một cái rồi lặng xuống. Từ xa đang truyền lại thanh âm của nữ tử, mang theo vẻ băng hàn cùng vài phần hoang mang.

"Điều này. Nơi này là……Nhân giới!"

(Chém đủ nghĩa để dễ hỉu nè: Điều này sao có thể, nơi này là nhân giới, sao có thể như vậy – Vịt)

Giờ phút này phía trên cao, *"Hoa Thiên Kỳ"* nhắm hai mắt lại, ngân mang trên người đã gần như ngưng kết thành hình một con cự lang ngân sắc, chỉ còn chờ đợi bộ dáng đích thực nữa thôi.

Nhưng khi lang thủ nhìn thấy bộ dáng ma tượng ở phía xa, nhất thời cả kinh một lần nữa. Sau một lúc thân hình chấn động, hai mắt Hoa Thiên Kỳ trợn lên, trong miệng bỗng nhiên phát ra những tiếng thét chói tai đầy hoảng sợ.

"Khoa Không Thần Niệm, đây đích thực là thần niệm của nguyên sát thánh tổ!"

Một tiếng này vang lên làm cho sắc mặt tất cả tu sĩ đều đại biến.

Huyền Thanh Tử cùng Thất Diệu chân nhân khuôn mặt đã không còn chút máu, bởi vì vị ma tượng kia đã huyễn hóa ra ma trảo, nhanh hơn cả sét đánh bên tai, bên trong năm ngón tay, ấn tỳ thổ hoàng sắc cùng Xích Minh Cổ đang cương ngạnh bạo liệt như muốn thoát ra.

Hai kiện phỏng chế bảo thông thiên linh bảo cứ như vậy bị bóp chặt đến vỡ tan.

Sau đó ma tượng cũng không thèm nhìn tới mọi người trên không, duỗi thân hạ song chưởng xuống, chậm rãi nhìn hắc giáp nữ tử phía dưới.

Sắc mặt hắc giáp nữ tử không chút thay đổi, cũng nhìn lại, sau khi hai người đối mặt, ma tượng mở miệng nói:

"Không tồi, không ngờ ngươi vẫn còn sống, quả không uổng công năm đó ta tiêu phí một lượng lớn ma khí đem ngươi đưa đến nhân giới. Lần này thi pháp gọi ta đến, chính là thu thập mấy con kiến này sao, ngươi không biết như vầy là quá lãng phí sao! Ngươi nên biết, trước sau cũng đã gọi ta về quá hai lần. Sau lần này, thần

niệm ta tập trung trên lũ hồn ấn kia sẽ hoàn toàn biến mất. Trong khi đó để gọi được ta đã phải tiêu hao một lượng lớn ma khí, đủ để trực tiếp luyện hóa ra một đám tộc nhân thánh tổ."

"Ngươi chính là ta, ta chính là ngươi. Nếu không có biện pháp khác, ta làm sao có thể dùng hạ sách này. Nếu không mượn trợ lượng ma khí phía dưới tế đàn, với tình huống hiện tại, ta căn bản là không có năng lực gọi ngươi về."

"Thì ra là thế! Lần này ta cố hết sức mới ngưng tụ thành hình, nguyên lai không phải do ngươi dùng ma khí của chính mình gọi ta về. Xem ra ta phải mau chóng động thủ. Với lượng ma khí này không biết ta có thể chống đỡ được bao lâu đây." Cự đại ma tượng hơi gật đầu, nhìn vào tế đàn vẫn không ngừng hướng về hai chân hắn cuồn cuộn rót vào hắc ma khí, liền nhàn nhạt nói. Sau đó ngẩng đầu nhìn về phía mọi người.

Mọi người bị nhân yêu ma tượng lãnh khốc vô tình dùng con mắt màu tím đảo qua, đều bất chợt giật mình một cái, đồng thời đều tự cảnh giác vạn phần, có vài người thậm chí đã bắt đầu di chuyển thân hình, không một tiếng động thối lui về phía sau.

Khóe miệng ma tượng tựa như khẽ động, một tay liền được nhấc lên, xuất ra cái ma chỉ cực lớn, nhắm vào phương hướng của mỗi người nhẹ nhàng bắn ra.

Âm thanh trầm nhẹ vang lên, một vật gì đó chợt lóe rồi lướt qua, nhanh chóng biến mất.

Sư cầm thú đang ở cùng với ma vật có hình dáng đại ưng đang run rẩy không ngớt, bỗng nhiên trong miệng phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể bành trướng ra. Một tiếng *"Oanh"* vang lên, không hiểu sao hung cầm này lại tự bạo.

------oOo------

Chương 1059: Ma uy vô song

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một màn này làm cho Ngân Sí Dạ Xoa sợ giật mình, không kịp nghĩ nhiều hai cánh run lên, thân hình nhoáng lên thi triển phong độn thuật, cùng với một cỗ Thanh Phong đã không còn thấy bong dáng.

Nguyên Sát Thánh Tổ - Ma Tượng hừ lạnh một tiếng, một tay không chút do dự hướng phương hướng Ngân Sí Dạ Xoa biến mất đánh ra một trảo.

"Oanh" Một tiếng vang thật lớn.

Một ma trảo tầm một trượng, chớp động ô quang từ hư không trực tiếp hiện trên không trung, hướng phía dưới đánh xuống.

Một đoàn Thanh Quang ngay tại ma trảo bạo liệt ra, Phong độn thuật dễ dàng bị phá, Ngân Sí Dạ Xoa thân hình ngay tại nơi ma trảo đánh xuống xuất hiện. Nhưng giờ phút này, một đôi Ngân Sí nối liền thân thể bị một đạo hắc khí nhàn nhạt trói buộc, mắt thấy ma trảo tiến sát thân hình, Ngân Sí Dạ Xoa kinh sợ quyết tâm liều chết đề tìm đường sống. Tại đó, ngay khi ma trảo đến sát thân hình trong miệng đột nhiên phát ra một tiếng thét, vô số Hắc ti từ thân thể bắn nhanh ra, khi tách rời thân thể lập tức bạo liệt ra.

Tro bụi chớp động, âm thanh ầm ầm vang lên, thanh thế rất dọa người.

Nhưng lúc sau ở năm ngón tay hợp lại, Hắc quang chợt lóe, tro bụi cùng âm thanh bạo liệt giống như gặp được khắc tinh trực tiếp yên diệt vô ảnh vô tung, mà quanh thân Ngân Sí Dạ Xoa những ngọn lửa ma màu đen bùng lên, cường ngãnh đem phi thi thân thể hóa thành một đoàn lớn tro tàn, ngay cả nguyên thần cũng không kịp chạy ra. Ma trảo chợt lóe, biến mất giữa không trung.

Liên tiếp hai gã yêu vật tương đương với Nguyên Anh hậu kỳ bị Ma Tượng không cần tốn nhiều sức giết chết, những người khác cuối cùng một tia hoài nghi cũng không còn sót lại. Ngay cả Ma Tượng không phải thần niệm vị Nguyên Sát Thánh Tổ kia biến thành, cũng là Cổ Ma ma giới hoặc Cổ Ma Thánh Tổ hiện xuống (thế) giới này. Căn bản không phải thứ bọn họ có thể ngăn cản, đồng dạng trong lòng mọi người đều phát lạnh. Đám người lập tức giải tán, không một ai tiếp tục đứng tại chỗ, đều ẩn ẩn nấp nấp, bỏ chạy, sợ mình bị Ma T ượng chọn là mục tiêu. Hàn Lập đồng dạng không dám đứng ở tại chỗ, sau lưng nổi sấm, liền vội vàng hóa thành một đạo ngân hình cung lôi độn mà ra. Nhưng ngay khi thân hình chợt lóe xuất hiện ở ngoài hơn hai mươi trượng hắn trong tai đột nhiên truyền đến một âm thanh kinh hoảng của một nữ tử.

"Tuyết Linh đâu? Mau đem nàng phóng xuất cùng ta dung hợp thành Linh Lung, chỉ có như vậy mới còn một tia hy vọng bảo trụ tính mạng của ta và ngươi."

Chính là kẻ đang chiếm thân thể *"Hoa Thiên Kỳ"* truyền âm nói, xem ra Ma Tượng xuất hiện cũng khiến cho một kẻ luôn tính trước mọi điều như Yêu Phi rốt cuộc phải cuống lên.

"Dung hợp!" Hàn Lập vừa nghe lời ấy, trong lòng cả kinh, trên mặt sự chần chờ dâng lên.

Nhưng liền lúc này, nơi tế đàn trên không, Ma Tượng xoay chuyển ánh mắt nhìn thấy Linh Tê Khổng Tước phía xa xa, cũng phát ra một tiếng kinh ngạc.

"Ồ! Linh Tê Khổng Tước, ngũ sắc linh quang, không nghĩ tới nhân giới còn có linh cầm hiếm thấy như vậy tồn tại. Đúng lúc, ta cần linh quang này dùng một chút". Ngón tay Ma Tượng không sai lệch hướng về phía xa xa thượng cổ khổng tước vốn bị thanh niên họ Từ phụ thân.

Lần này, thanh niên thân họ Từ tự nhiên cực kì sợ hãi, một bên điều khiển Linh Cầm hướng một góc không gian hóa thành một đạo độn quang bỏ chạy, một bên cắn răng đem Nguyên Anh trong cơ thể quán chú nguyên lực mạnh mẽ tới Khổng Tước trong cơ

thể.

"Phốc xuy!" Ngũ sắc linh quang chói mắt, màn hào quang hóa thành một tầng dày đặc giống như thực chất, đem Khổng Tước bảo vệ ở bên trong, hào quang giống như vầng thái dương, khiến cho con người không cách nào nhìn thẳng.

Ma Tượng thấy vậy, khóe miệng lại toát ra một tia cười lạnh, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, nhẹ nhàng đánh ra một trảo.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn, ngũ sắc quang mang một bên lõm xuống, hào quang Khổng Tước nhất thời bị đánh bay,, không chờ một lần nữa ổn định thân hình, nhanh như chớp một ma trảo cực lớn ở trên hư không chợt lóe ra, một trảo đã đem linh cầm Khổng Tước bắt được trong tay.

"Từ huynh!"!*" Lâm Ngân Bình thấy vậy, không khỏi hoa dung thất sắc.*

Nơi ma trảo, ma diễm (lửa ma) bao vây, ngũ sắc hào quang tựa hồ đau khổ chống đỡ. Ma Tượng thấy vậy, sát ý trong mắt hiện lên, hắc mang chớp động, ma trảo lập tức năm ngón tay hợp lại, nhất thời màn hào quang dường như bị đè ép biến hình, sau một tiếng gào thét ngũ sắc hào quang vỡ tán ra.

"Không*" thanh niên Họ Từ hoảng sợ hét lên một tiếng, nhưng bản thể Linh Tê Khổng Tước hiện ra, ở trong ma trảo bạo mở.*

"Di!*" một tiếng.*

Thanh niên họ Từ nháy mắt bắt lấy cơ hội, lập tức từ ma trảo thuấn di ra, ngay sau đó mới ở hơn hai mươi trượng hiện ra. Ma Tượng tựa hồ sớm biết được vị trí chuẩn xác thuấn di ra, sớm đã hướng nơi này bắn ra. Lúc này đây, thanh niên họ Từ ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp nói ra, nguyên anh liền quỷ dị tự bạo.

(lại nổ banh xác – Vịt =_=)

Đường đường Thiên Lan thảo nguyên đại tiên sư, liền như bốc hơi *khỏi thế gian này.*

Thấy rõ ràng hết thảy, ngay cả Huyền Thanh Tử cùng Thất Diệu chân nhân là Chính Ma đệ nhất tông môn trưởng lão, cũng bắt đầu lộ ra vẻ kinh hoảng. Ma Tượng này thần thông thật sự là quá lớn, dưới ma uy này, bọn họ ngay cả một chút năng lực để ngăn cản cũng không có. Nếu cứ như vậy chỉ sợ trong chớp mắt mấy người sẽ bị giết sạch sẽ.

Hàn Lập sắc mặt phát lạnh nhưng ánh mắt còn có thể gắng giữ tĩnh táo, cũng mơ hồ có quang mang ẩn hiện.

"Ngươi còn muốn làm gì? Còn không thả Tuyết Linh ra đi. Thực không còn kịp rồi, đối phó Ma Tượng này, Ma Mộng Long có lẽ có năng lực ngăn cản một trận. Yên tâm, hai người chúng ta cũng sẽ không biến mất. Qua một thời gian ngắn sẽ tự động tách ra."

Bên tai, nữ tử truyền âm không ngừng. Vị yêu phi kia càng lúc càng lo lắng, liên tục thúc dục Hàn Lập đem Ngân Nguyệt thả ra, cùng nàng ta dung hợp.

Hàn Lập sắc mặt âm trầm, thủy chung chưa đáp ứng.

"Được. Ta đáp ứng ngươi. Ta sẽ ra."

Trong thần thức Hàn Lập đột nhiên vang tới tiếng nhàn nhạt của Ngân Nguyệt.

"Ngân Nguyệt, ngươi nói bậy bạ gì đó. Làm sao ngươi biết, sau khi dung hợp còn hay không cơ hội phục hồi như cũ! Mà bây giờ thần thức của ngươi bạc nhược hơn đối phương rất nhiều, sau khi dung hợp cũng là một người mới là chủ." *Hàn Lập cả kinh, không cần nghĩ ngợi lạnh lùng nói.*

"Chủ nhân, giờ phút này đành bất chấp việc đó. Ta cùng Lung Mộng nếu không dung hợp nguyên thần, chúng ta lập tức gặp đại họa sát thân. Nếu là như thế, còn không bằng mạo hiểm thử một lần."

Ngân Nguyệt bình tĩnh nói, lập tức tay áo bào của Hàn Lập khẽ động, một con chồn bạc từ giữa bắn ra, thẳng đến chỗ *"Hoa Thiên Kỳ"* vọt tới. Mà Hoa Thiên Kỳ thấy vậy, cũng đồng dạng mừng rỡ phi độn nghênh đón.

Hàn Lập đứng ở tại chỗ, sắc mặt khó coi, nhưng môi mím chặt, cuối cùng không có nói gì nữa. Dù sao theo lời Ngân Nguyệt, đích xác mới là lựa chọn tốt nhất.

Mà lúc này, sau khi nguyên anh thanh niên họ Từ bị giết, nguyên thần Linh Tê Khổng Tước vốn bị khống chế cũng muốn theo ma trảo phi độn ra. Kết quả chưa bay ra khỏi ma trảo, đã bị một mảnh hắc mang đón đầu bao lại, đương trường biến thành hư ảo.

Xác tàn của Khổng Tước phù một tiếng, bị ma diễm bao vây lại, đảo mắt thi thể đã hóa thành tro tàn, nhưng ở ma trảo lại có một đám ngũ sắc linh hà hiện ra.

Quang hà này trong suốt dị thường, quang mang mênh mông, nhưng lại giống như thực chất bình thường.

Một bên vừa hiện ra, liền lập tức bị ma trảo chế ngự, sau đó chợt lóe lên, tại chỗ đã biến mất không thấy đâu.

Liền đó, ma trảo lại xuất hiện trên đỉnh đầu Ma Tượng, nắm lấy quang hà trên không trung không nhúc nhích.

Ma Tượng ngẩng đầu liếc mắt nhìn ngũ sắc quang hà một cái, gương mặt lại lộ ra vẽ vui mừng, miệng hé ra, phun ra một cỗ ma phong sềnh sệch giống như mực. Ngũ sắc quang hà này bị ma phong một quyền tiến tới, quay tròn trong ma phong nhanh chóng ngưng tụ thu nhỏ lại. Trong chớp mắt liền hóa thành một viên ngũ sắc linh châu to bằng ngón cái.

Nhìn viên châu này, Ma Tượng ngẩng đầu thu vào tay, rồi xoay người ném cho hắc giáp nữ tử phía sau, miệng nhàn nhạt nói:

"Viên châu này đối ta có chút tác dụng, ngươi lần sau tìm cơ hội, đem viên châu này nghĩ cách truyền quay lại Cổ Ma giới. Đừng để mất."

Hắc giáp nữ tử nghe xong lời này, trên mặt chợt lóe tia ngạc nhiên, nhưng không chút do dự tiếp viên châu này, liếc mắt nhìn qua một cái, rồi thấy hắc quang chợt lóe hai tay hợp lại, viên châu này liền quỷ dị không thấy bóng dáng, cũng không biết bị đưa tới nơi nào.

Làm xong hết thảy Cổ Ma ánh mắt đảo qua, nhưng lại bỗng nhiên dừng ở ngân hình cung ẩn ẩn phát ra sau lưng Hàn Lập, trên khuôn mặt thanh tú lộ ra một ý niệm tàn nhẫn, lại nâng tay nhắm ngay Hàn Lập.

Hàn Lập trong lòng trầm xuống, thần niệm vừa động, thân hình Khôi Lỗi liền chợt lóe chắn trước người, lập tức một tay một trảo, nhất thời một tầng quang tráo màu bạc chói mắt đem Hàn Lập cùng nó bảo vệ ở trong đó, mà tay kia thì bấm tay niệm chú, trên người ngũ sắc quang mang chớp động không thôi. Hàn Lập mình cũng bay nhanh một bàn tay vừa lật, chuôi Tam Diễm Phiến liền hiện lên ở tại trong tay, tay kia thì hướng đỉnh cự kiếm điểm một chỉ.

Nhất thời cự kiếm vù vù một tiếng phóng xuất ra mấy trăm đạo kiếm quang ánh vàng rực rỡ, vây quanh quang tráo màu bạc một trận xoay quanh bay múa, kiếm quang như núi, tựa như biến ảo thành một kim sắc cự liên vây quanh Hàn Lập nở rộ ra, diễm lệ loá mắt cực kỳ.

Mà cánh hoa sen mở ra, tiếng sấm nổi lên, tia điện sét chớp động.

Hàn Lập phát ra một câu chú ngữ khó hiểu, nhất thời một tầng kim sắc quang mạc hiện lên ngoài thân, đồng thời trên da ẩn hiện ánh kim.

Hắn để đề phòng, lại đem cả ngũ tử ma Kim Cương Tráo uy năng cũng kích phát ra, công pháp Minh Vương quyết vận chuyển cực hạn, đem chính mình hóa thành kim cương chi khu. (thân thể kim cương)

Liên tiếp mấy hành động này Hàn Lập cơ hồ trong chớp mắt liền hoàn thành, nhưng dù vậy, vẫn không có chút an tâm, hắn biết rõ… những tầng phòng ngự tưởng không thể bị phá hủy này, vị

Nguyên Sát Thánh Tổ giơ tay nhấc chân liền dễ dàng đập vỡ, cũng không phải là chuyện tình kì quái gì.

Đối kháng với công kích mãnh liệt của đối phương, cũng không thể suy nghĩ lung tung được. Hàn Lập sắc mặt liền ngưng trọng.

"Ích Tà Thần Lôi!" *Ma Tượng mắt chợt lóe, nhìn kim liên phát ra tia điện sét, khẩu khí hơi có chút kinh ngạc, nhưng ngón tay không chút nào dừng lại, hướng Hàn Lập điểm hai cái.*

"Bang bang" hai tiếng kêu rõ ràng truyền đến.

Tiếng vang không lớn, nhưng sau tiếng vang đó, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm biến thành kim liên liền không hiểu tại sao xuất hiện một lỗ thủng thật lớn, tấc tấc gảy lìa mắt cuối cùng tại Kim Cương Tráo biến thành một quầng sang.

Kim quang chợt hiện, sau đó xất hiện một tiếng vỡ giòn tan.

Mà ngay trong nháy mắt công phu này, Hàn Lập lam mang chớp động rốt cục thấy rõ ràng là vật gì đánh tới, Tam Diễm Phiến vung lên, đồng thời nghênh đón vật ấy, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ mặt khó có thể tin được.

------oOo------

Chương 1060: Ngao Khiếu Lão Tổ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phá tan màn ánh sáng do kim quang tráo (lồng ánh sáng màu vàng) biến thành rõ ràng là một viên châu màu nhũ trắng chỉ to cỡ quả đậu tằm, đúng là do thần niệm của Nguyên Sát Thánh Tổ áp súc ngưng tụ, trực tiếp biến thành vật chất.

Có thể làm được việc này thì có thể biết thần thức phải cường đại đến nhường nào.

Trách không được tên ma vật này chỉ tuỳ ý một chút, ngay cả yêu thú cấp mười, tu sĩ hậu kỳ đều không thể mảy may ngăn cản.

Trong lòng Hàn Lập hoảng sợ, Tam Diễm Phiến trong tay chớp động ra vầng sáng ba màu, ngưng tụ quang diễm tạo thành một tấm lá chắn bằng lửa chắn trước người.

Trên lá chắn này ba màu kim, ngân, hồng lưu chuyển chớp động, có vẻ thần bí dị thường.

Tiếp đó, Hàn Lập không cần nghĩ ngợi hé miệng ra, một đoàn ánh sáng màu xanh bao quanh một cái đỉnh nhỏ bay ra khỏi miệng.

Gần như cùng lúc đó, màn ánh sáng màu vàng rốt cục hoàn toàn tan vỡ, viên châu nhũ trắng loé lên hiện ra trên tấm chắn bằng lửa.

Một tiếng *"ầm"* vang lên, hỏa thuẫn chưa thể phát huy công dụng gì thì đã bị một kích phá vỡ, tam sắc hoả diễm chẳng có chút tác dụng nào cả đối với viên châu, hạt châu ngay lập tức chui vào trong quầng sáng màu xanh.

Đỉnh nhỏ trong quầng sáng xanh rung lên, vô số sợi tơ màu xanh được phun ra, kết thành lưới, viên châu kia bắn vào trong liền bị cản lại ngay ở quầng sáng màu xanh.

Sắc mặt Hàn Lập mừng rỡ, còn ma tượng thì lại ngẩn ra, tử quang đại phát trong hai mắt, nhìn thẳng Hư Thiên tiểu đỉnh. Vẻ mặt Huyền Thanh Tử cùng Hùng Thi (xác gấu) ngạc nhiên, bọn họ đều nghĩ Hàn Lập nhất điịnh sẽ giống như Ngân sí quỷ dạ xoa trước đó, tự bạo mà chết trong nháy mắt.

Trong tay Huyền Thanh Tử thận chí đã hé ra phá giới phù màu vàng nhạt, chuẩn bị mạo hiểm xem có thể phá tan bức tường ngăn cách không gian (không gian chướng bích) bỏ trốn hay không. Nhưng lại sợ làm như thế, sẽ lập thu hút công kích của ma tượng, cho nên vẫn còn chần chừ.

Mà bên kia Ngân Nguỵet đã biền thành tiểu hồ (con cáo nhỏ) bay vụt đến bên người *"Hoa Thiên Kì"*, lập tức một đoàn ánh sáng trắng từ trong cơ thể bạch hồ bay ra, sau khi loé lên, liền nhập vào trong cơ thể *"Hoa Thiên Kì"*.

Lúc này thân hình *"Hoa Thiên Kì"* run lên, ở giữa không trung đứng yên bất động.

Lúc này thân hình *"Hoa Thiên Kì"* run lên, ở giữa không trung đứng yên bất động.

"Có chút ý tứ, dĩ nhiên có thể ngăn cản một kích thần niệm của ta, để bản thánh tổ xem thử xem là bảo vật gì!"

Ma tượng lạnh lùng nói một câu, lập tức hướng về phía Hàn Lập ở xa xa, vẫy nhẹ vào không trung một cái.

Một tiếng *"Roạt…"* vang lên, một bàn tay to lớn đen nhánh như một ngọn núi nhỏ hiện lên trên đỉnh đầu của Hàn Lập, vô thanh vô tức hạ xuống.

Trong lòng Hàn Lập phát lạnh, sau lưng vang lên tiếng sấm, muốn dùng Lôi độn thuật chạy thoát.

Nhưng mà ngay khi ngân quang hiện ra sau lưng, hắn đã cảm thấy không khí quanh thân ngưng trọng lại, trên người hiện ra vài đường khí màu đen, Phong Lôi Sí (cánh) không cách nào thi triển ra được một chút nào.

Hàn Lập kinh hãi, thế mới biết lúc trước yêu vật tinh thông các loại pháp thuật là vậy, vì sao không thể trốn thoát. Đã rơi vào đường cùng, chỉ có thể sử dụng thần niệm thúc dục Hư Thiên Đỉnh ở phía trước người, vô số sợi tơ màu xanh lập tức hướng không trung phá không nghênh tiếp, đồng thời hình nhân khôi lỗi (con rối hình người) khoát tay, sau một tiếng *"ầm ầm"* sấm dậy, một đạo thanh mang kèm theo từng tia điện sét màu vàng chớp động, đã nhanh chóng bắn đến bàn tay màu đen kia.

Hư Thiên Đỉnh biến ra sợi tơ màu xanh tất nhiên cứng cáp vô cùng, nhưng cũng chỉ mới phóng ra được bí quyết tầng thứ nhất của Thông Linh bảo, hiển nhiên không thể phát ra nhiều uy năng.

Kết quả là sau khi bị ma chưởng kiềm hãm, liền gãy ra thành từng khúc, mà mũi nhọn xanh biếc loé lên đánh tới trên ma chưởng, kim hình cung (tia điện sét vàng) chớp động đâm xuyên qua tạo ra một lỗ thủng lớn, nhưng liền đó hắc quang chợt loé lên, lỗ thủng liền biến mất không thấy đâu nữa. Ma chưởng này vẫn cứ như không tiếp tục hạ xuống, đem thân hình Hàn Lập cứng rắn bắt vào trong tay, sau đó không chút khách khí dùng sức bóp chặt.

Một tiếng *"Phanh"* vang lên, thanh quang chớp động, thân thể Hàn Lập nổ tung ra.

Lúc này ma tượng mới thoả mãn buông lỏng năm ngón tay ra, trở tay lại chụp vào Hư Thiên Đỉnh.

Nhưng đúng vào lúc này, bỗng nhiên tiếng sấm vang lên, một đạo cầu vòng màu bạc chợt loé lên vài cái, từ trong ma chưởng thuấn di đi ra, sau mấy lần chớp động thì đã hiện ra ở xa hơn mười trượng, hiện ra một bóng người, hiển nhiên là Hàn Lập.

Chỉ là hắn hiện tại, sắc mặt tái nhợt dị thường, thần sắc tựa như bị tổn hao rất nhiều pháp lực. Mà tàn thi dưới ma trảo chợt loé lên thanh quang, lại biến thành nhiều điểm linh quang ngưng tụ, hiện ra phù triện màu xanh, lại bất ngờ cuốn lấy Hư Thiên Đỉnh biến mất tại chỗ, ngay sau đó hiện ra ở trên đỉnh đầu của Hàn Lập.

Linh quang của phù triện này trở nên ảm đạm, đúng là *"Hoá Linh Phù"* Hàn Lập lấy được ở Linh Phù Môn, mặc dù phù triện này được Hàn Lập bồi luyện trong cơ thể mấy năm, nhưng để thật sự luyện hoá hoàn toàn thì vẫn còn quá sớm. Chẳng qua, Hàn Lập đã gia trì thêm vào Hàng Linh Phù, hơn nữa phù này lại là thuộc tính mộc, nếu không tiếc pháp lực cũng có thể miễn cưỡng thi triển thần thông của lá bùa này. Lúc này trong nháy mắt lúc ma chưởng chạm đến thân thể, hắn mới dùng lá bùa này biến thành hoá thân, mới thoát khỏi một kiếp.

Một màn này, làm cho những người khác tự nhiên lại sửng sốt.

Nhưng sau khi ma tượng thấy vậy, lại cười lạnh một tiếng, lập tức nhấc một tay lên nhắm ngay Hàn Lập, đồng thời năm ngón tay hơi hơi cong lại.

Trong lòng Hàn Lập trầm xuống, hôm nay dù pháp bảo của hắn có xuất ra hết, cũng không chắc có thể ngăn được một kích tiếp theo nữa.

Rơi vào đường cùng, cũng chỉ có thể âm thầm cắn răng một cái, thúc dục chỗ pháp lực còn sót lại rót vào Hư Thiên Đỉnh, khiến vật thể này hóa lớn, biến thành một thể lớn hơn một trượng chắn trước người. Đồng thời cả người kim hình cung, tử diễm điên cuồng xuất hiện, hoá thành linh quang hộ thể bao quanh cơ thể chính mình.

Hình nhân khôi lỗi cũng chợt loé lên, hiện ra trước người Hàn Lập, hai tay hợp lại, dải sáng năm màu lưu chuyển không ngừng quanh thân, sặc sỡ loá mắt, một mặt đã đem thân hoá thành pháp bảo phòng ngự.

Ma tượng thấy những hành động liên tiếp của Hàn Lập, tử mục lại hiện lên một tia khinh miệt, năm ngón tay nhẹ nhàng bắn ra.

Nhưng ở trong nháy mắt, bỗng nhiên trước người ma tượng chợt loé lên mấy cái mũi nhọn màu bạc, lập tức một đoàn ánh sáng màu trắng từ hư không hiện ra nổ tung, đúng là thần niệm của ma tượng mới vừa ra tay đã bị vật gì đánh tan mất.

Ma tượng nao nao.

Lập tức ở không trung giữa nó với Hàn Lập, một bóng người loé lên, một hình dáng xinh xắn từ hư không hiện ra, một thân áo choàng màu bạc, đôi vành tai nhòn nhọn, lạnh lùng nhìn ma tượng.

Đúng là một cô gái xa lạ có đôi vành tai nhòn nhọn, một thân mặc váy dài màu tuyết trắng.

"Ngươi là…"

Ma tượng đánh giá người trước mắt, mặt hiện ra vẻ ngạc nhiên.

"Ngân Nguyệt!"

Hàn Lập nhìn hình dáng nàng này, không khỏi hô nhỏ một tiếng.

Nữ tử tóc bạc nghe được tiếng hô này của Hàn Lập, chậm rãi xoay đầu lại, lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ không chút biểu tình, cặp mắt đen láy toả sáng làm cho Hàn Lập cảm thấy vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

Nàng ngây ra liếc mắt nhìn Hàn Lập một cái, bỗng nhiên giơ tay hướng Hàn Lập hư không vẫy vẫy.

Hàn Lập cả kinh, thân hình theo bản năng vội né đi.

Một đạo ánh sáng trắng như tuyết từ không trung trên đỉnh đầu hiện ra chém xuống, cơ hồ chém sạt qua đầu vai Hàn Lập, Ích Tà Thần Lôi và Tử La Cực Hỏa hình thành linh quang hộ thể nhưng lại vô thanh vô tức bị chém làm hai, không thể cản được chút nào.

Hàn Lập tựa như có thể cảm nhận được hàn ý lờ mờ theo đầu vai truyền đến. Sắc mặt Hàn Lập đại biến.

"Ta là đại công chúa bộ tộc Ngân Nguyệt, Linh Lung! Ngươi với

phân thân của ta đã làm những gì, hẳn rất rõ ràng. Sau này còn dám dùng tên Ngân Nguyệt gọi ta, ta sẽ giết ngươi."

Nàng này điềm nhiên nói.

Tuy rằng Hàn Lập vẫn chưa bị thương mảy may, nhưng thần sắc khó coi dị thường.

Sau khi nữ tử tóc bạc nói xong, cũng không để ý tới Hàn Lập nữa, mà quay người trở lại, nhìn về phía ma tượng ở xa xa.

"Bộ tộc Ngân Nguyệt, ngươi cùng Thần Sói Ngao Khiếu lão đầu lang kia có quan hệ gì?" Ngoài suy nghĩ của chúng nhân, tên ma tượng này vẫn không vội vàng ra tay với nàng, ngược lại nhíu hai mắt lại hỏi một câu.

"Ngao Khiếu yêu vương là gia tổ (ông tổ)." Ngân phát nữ tử tự nhiên trả lời.

"Ngươi là cháu gái lão lang kia!"

Ma tượng nhướng mày, hiển nhiên với câu trả lời này vượt ra ngoài dự đoán.

"Ngươi biết gia tổ (ông tổ)?"

Thần sắc Linh Lung nhất động, âm thanh có chút khác thường.

"Quen biết thì cũng không hẳn, nhưng hai lần viễn chinh đánh linh giới năm đó, đối với Khiếu Nguyệt yêu công của lão lang kia, ta cũng có vài phần bội phục."

Ma tượng chậm rãi trả lời.

Nữ tử tóc bạc nghe được lời này, long mày nhướng lên, lại trầm mặc không nói.

"Ngươi đã là hậu nhân của lão lang kia, ta cũng không có ý ỷ lớn hiếp nhỏ. Vậy đi, ngươi có thể rời khỏi nơi này, ta sẽ không xuất thủ ngăn trở. Nhưng ngươi phải lấy tên tổ phụ ngươi ra thề, sẽ

không cản trở phân thần của bản thánh tổ làm việc ở giới này."

Ma tượng chần chờ một chút, thanh âm chậm rãi nói ra.

Hiển nhiên vị Nguyên Sát thánh tổ này, đối với vị Ngao khiếu lão tổ kia cực kỳ kiêng kị.

"Thả ta rời đi, Nguyên Sát thánh tổ, ngươi không khỏi tự đại quá đó. Nếu là toàn bộ thần niệm của ngươi buông xuống giới này, ta có lẽ sẽ xoay người bỏ đi. Nhưng chỉ với từng đấy chân ma khí lộ ra, nhiều lắm cũng chỉ được một phần mười thần niệm của ngươi đã là không tồi. Ta vì sao phải đi?"

Linh Lung cười lạnh một tiếng, không khách khí nói.

Ma tượng nghe được lời này của Linh Lung, nhất thời sắc mặt trầm xuống.

"Chỉ là một tiểu bối Hóa Thần hậu kỳ, ngay cả thân thể cũng không có. Thế nhưng chẳng biết tốt xấu. Cho dù chỉ có một phần mười thần niệm, giết ngươi cũng là dễ như trở bàn tay. Nha đầu ngươi đã nói như thế. Vậy không cần đi, bản thánh tổ cho ngươi hình thần câu diệt."

Ma tượng tựu hồ bị Linh Lung chọc giận.

Lúc này không hề do dự, một tay hướng nữ tử tóc bạc vẫy một trảo. Năm ngón tay mở ra, nhất thời phát ra tiếng xé gió *"xuy xuy"*, vô số ánh tinh mang theo bàn tay to trung bắn nhanh ra trong nháy mắt, một vùng lớn ánh sáng đẹp đẽ tràn ngập không gian, khí thế kinh người vô cùng.

Linh Lung thấy vậy, không nói hai lời, hé miệng toát ra hơi thở thơm mùi đàn hương, từ trong cặp môi thơm bay ra một khối vòng tròn nhỏ, to cỡ bàn tay.

Vòng này hoàn toàn đen nhánh, nhưng sau khi có hơi phóng to ra, trên mặt lại bỗng nhiên xuất hiện nhiều điểm ánh sáng từ bên trong, có vẻ thần bí dị thường.

Ánh tinh mang vừa bắn tới gần đó, vòng tròn hơi chuyển động, phát ra từng hồi *"ông…ông…"* âm vang, đồng thời một lực hút vô hình từ trong vòng phát ra, ánh tinh mang này nhìn không giống thứ tầm thường, nhưng lại như con thiêu thân lao đầu vào lửa, phương hướng biến đổi bắn vào trong đó.

Trong nháy mắt ánh sáng mĩ lệ đầy trời đã bị càn quét không còn một chút nào.

"Nghịch Tinh Bàn!"

Ma tượng vừa thấy cảnh này, thân hình chấn động, kêu lên thất thanh, thần tình có vẻ giật mình.

Thi hùng vạn năm thủ hộ bên cạnh *"Hoa Thiên Kì"* lúc này chỉ còn lại cái xác không, vừa nghe đến âm thanh *"Nghịch Tinh Bàn"*, hai mắt nhất thời phát ra ánh sáng, gắt gao nhìn vòng tròn ở trước người Linh Lung, trên mặt xuất hiện vẻ cổ quái.

Mà đám người Huyền Thanh Tử và Thất Diệu Chân Nhân từ sau khi nữ tử tóc bạc xuất hiện, cũng có chút run sợ, nhưng vừa nghe thấy tên Nghịch Tinh Bàn, cũng không nhịn được sắc mặt biến đổi, liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó đồng dạng lộ ra tia tham niệm nhìn vòng tròn ở phía xa xa.

"Ngươi cùng Tứ đại yêu vương Yêu Tộc có quan hệ như thế nào, Nghịch Tinh Bàn này chỉ có tứ đại yêu vương cùng Tam Hoàng trong nhân loại mới có tư cách có một cái!" Sau khi nỗi khiếp sợ qua đi, khuôn mặt ma tượng hung dữ lớn tiếng quát.

------oOo------

Chương 1061: Đại chiến tái khởi

Nguồn: EbookTruyen.Net

" Ngươi cho rằng ta sẽ trả lời hay sao?" Nữ tử tóc bạc lấy tay chỉ một cái, vòng tròn trước người liền dừng lại, lạnh lùng nói.

" Nếu ngươi là Yêu Tộc, dám chắc rằng không có quan hệ gì với Tam Hoàng của nhân loại, năm đó bảy đại yêu vương nhiều lần liên thủ đánh vào Cổ Ma giới của chúng ta, giết hại vô số người của thánh tộc chúng ta. Nếu ngươi có quan hệ cùng mấy người bọn họ, ta cũng không cần phải nể mặt Khiếu Ngạo lão tổ, đem ngươi giết đi thì mọi việc đều được giải quyết xong thôi." Vẻ mặt ma tượng tràn ngập sát khí, tiếp đó chà xát hai tay, một cổ linh áp ngập trời bức ra bốn phương tám hướng, mà thân thể ma tượng vốn mơ hồ, nháy mắt đã hiện ra rõ ràng.

Từng đạo tinh mang từ trong tay ma tượng bắn nhanh ra, nhưng mà không bắn về phía nữ tử tóc bạc, ngược lại chỉ bay vòng quanh thân của mình.

Trong nháy mắt ma tượng từ một khối khí màu đen lại biến thành một gã khổng lồ trong suốt,nhưng hai mắt như cũ, vẫn phát ra từng tia sáng tím làm người ta cảm thấy sợ hãi.

"Đừng tưởng rằng chỉ một cái Nghịch Tinh Bàn liền có thể lộng hành ở trước mặt bản thánh tổ, chính ta cũng muốn nhìn xem, ngươi thật sự có thể tiếp được một kích này của ta không." Trong miệng người khổng lồ phát ra những âm thanh lạnh lùng, một tay đưa lên, ánh tinh quang lưu chuyển trong lòng bàn tay, dường như có đồ vật nào đó đang muốn bay ra.

Nữ tử tóc bạc Linh Lung nhìn thấy cảnh này, không có một chút nào kinh hoảng, ngược lại trên mặt hiện ra một nụ cười khẽ, hoà tan cả trời đông giá rét, trăm hoa đua nở, vẻ mặt lúc này cùng với vẻ lạnh lùng lúc trước khác nhau rất lớn, giống như biến thành người khác vậy.

"Ngươi cho là ngươi còn có thời gian ở lại giới này sao?"

"Ngươi có ý gì?" đôi mắt tím của người khổng lồ trong suốt chợt loé lên, hơi bị sửng sốt.

Đúng lúc này, những cột đá vốn vẫn quay xung quanh tế đàn, đột nhiên có hơn mười cái linh quang chợt tắt đi, ảm đạm không một chút ánh sáng, trận pháp cực lớn vốn vẫn đang được kích phát bỗng nhiên dừng lại. Hắc ma khí đang từ bên trong tế đàn cung cấp không ngừng cho ma tượng bỗng nhiên bị dừng lại.

Người khổng lồ trong suốt vừa thấy cảnh này, nhất thời lộ ra vẻ kinh sợ. Bởi vì vừa rồi hắn dùng thần niệm hấp thụ thân thể cổ ma, đã đem chân ma khí ban đầu tiêu hao hết, giờ lại bị chặt đứt nguồn cung cấp ma khí như vậy, hậu quả sẽ như thế nào, hắn sao lại không biết.

Lúc này miệng hắn phát ra một tiếng kêu to, đưa bàn tay lên, quang mang chợt loé, một đạo vừa mới xuất hiện, tinh trụ đột nhiên phun ra.

Nhưng tinh trụ này vừa mới phun ra được một nửa, thì Nguyên Sát thánh tổ bỗng phát ra vài tiếng rống không cam lòng, thân thể đang được tinh hoá vỡ ra từng mảnh nhỏ, ẩn chứa bên trong thần niệm của Nguyên Sát thánh tổ lúc này đã không còn thân thể để chứa đựng, trời quang mây tạnh, trong nháy mắt hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này.

Mà nửa thanh tinh trụ kia chợt loé lên, lướt tới phía trước người nữ tử tóc bạc.

Nhưng nàng sớm đã có sự chuẩn bị, nàng vung nhanh tay ra, một đạo pháp quyết màu bạc đánh lên vòng tròn ở trước người.

Lập tức vòng tròn điên cuồng nở to ra. Tinh quang lập loè bất định, nửa thanh tinh trụ cũng bị hút vào trong. Nhưng hiển nhiên lần công kích này cũng không tầm thường, tuy rằng chỉ là một công kích không toàn lực cũng vẫn làm cho Nghịch Tinh Bàn kêu vang lên, sau đó rung lên, bị bắn về phía sau.(cái Nghịch Tinh Bàn này như là vòng tròn của Thái Bạch kim tinh bị con trâu ăn cắp rồi xuống đánh với Tôn Ngộ Không trong phần 2 của Tây Du ký đó-----DG)

Ở phía sau, nét mặt Linh Lung liền biến sắc, hiển nhiên tình hình này nằm ngoài dự liệu của nàng, không kịp suy nghĩ vội giơ bàn tay, ngân quang chợt loé lên, nhẹ nhàng bay tới lưng của vòng tròn.

Nhưng mà vòng tròn này mới chỉ thoáng dừng lại một chút, thì lập tức đại phát tinh quang, nửa đoạn tinh trụ kia lại bất ngờ loé ra từ trên lưng của tinh bàn, hung hăng đánh lên phần bụng dưới (tiểu phúc) của Linh Lung.(Á, thèn này ác,ko thương hoa tiếc ngọc j hết).

Nữ tử tóc bạc hiển nhiên không ngờ tới được sẽ gặp phải chuyện này, nên vô cùng hoảng sợ, ngân quang quang hiện ra quanh thân, nhưng đoạn tinh trụ này không gặp một chút khó khăn nào mà dễ dàng xuyên thủng qua thân thể nữ tử.

Nàng kêu lên một tiếng đau đớn,thân hình ngã xuống, trên mặt tràn đầy vẻ thống khổ, nhưng một tay lại lập tức chợt loé ngân quang, nhanh chóng đặt trên miệng vết thương, làm cho không người nào có thể thấy được rốt cục nàng đã bị thương như thế nào.

Thì ra thân thể của nàng vốn là do thần niệm cường đại ngưng tụ mà thành, công kích bình thường căn bản là không cần phải để ý, nhưng đoạn tinh trụ vừa rồi cũng là do thần niệm cường ngưng tụ mà thành nên người nàng bị thương nặng cũng không có chút nào ngạc nhiên hết.

Một màn vừa rồi làm cho mọi người hoa cả mắt, và khiến cho họ ngây ngẩn cả người.

Đám người Huyền Thanh Tử thấy tên Ma tượng kia đã bị giải quyết, tự nhiên là hết sức vui mừng, mà phân thân của Nguyên Sát thánh tổ biến thành nữ tử mặc áo giáp đen thì phát ra tiếng kêu kinh ngạc khó mà tin được.

Nó tốn biết bao nhiêu tâm cơ mới gọi về được thần niệm của bản thể thế nhưng lại dễ dàng bị đánh tan như vậy. Mà cột đá nào cũng cứng rắn dị thường, không bị ai công kích hết thì tại sao lại mất tác dụng.

Nữ tử mặc giáp đen vừa kinh sợ vừa nghi vấn đầy bụng. Nhưng khi ánh mắt của nàng đảo qua gốc của những cột đá bị huỷ diệt thì lại biến sắc, đột nhiên đưa tay hướng một trong những cột đá đánh ra một trảo cách không.

Một hạt châu nhìn như hoàn hảo không tổn hao gì, đột ngột từ mặt đất mọc lên, vang lên một tiếng *"ầm ầm"*, rồi vỡ vụn ra rơi lả tả xuống mặt đất.

Đám người Huyền Thanh Tử thấy nữ tử mặc giáp đen hành động quái dị như vậy thì bất giác tất cả đều quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy mặt đất nứt ra ngay chỗ cột đá gồ ghề, lởm chởm không đồng đều, rõ ràng như là bị cái gì đó cắn đứt.

Mặt nữ tử mặt giáp đen trầm tĩnh như mặt nước, lập tức đưa tay hướng mặt đất đánh một kích.

Một tiếng kinh thiên động địa vang lên thật to, một hố to sâu vài trượng xuất hiện ra trong vụ nổ, mà ở trong đá vụn bay ra khắp nơi, bất ngờ có nhiều điểm sáng màu vàng xen lẫn bên trong bay tung ra bốn phía.

Bàn tay còn lại của nữ tử giáp đen thì hướng chỗ đó phất một cái, một ít kim quang (ánh sáng màu vàng) bị đổi phương hướng, bị hút về phía bàn tay của nàng.

Liếc mắt nhìn ánh vàng rực rỡ này một cái.

Cô nàng này giật mình hô lên danh tự.

Phệ Kim Trùng! Trùng này là do ngươi sắp đặt từ trước sao? nữ tử giáp đen thản nhiên siết tay, hung hăng trừng mắt hướng về phía Linh Lung, sắc mặt thay đổi liên tục. (面色微百:đệ ko biết chỗ này-huynh nào edit giup đệ với).

Nữ tử tóc bạc cười lạnh một tiếng, ngân quang ở trên bụng chợt tắt, thu bàn tay về, bụng của nàng vốn dĩ bị xuyên thủng thành một lỗ lớn thế nhưng giờ không còn sót lại chút gì.(lỗ thủng biến mất- ôi,ước j mình được như cô ấy)

"Nghịch tinh bàn! Chẳng lẽ đúng như lời thuật lại, có thể xuyên qua các giới, là bảo vật dùng để triệt tiêu đại bộ phận lực lượng linh hồn công kích?" ánh mắt Huyền Thanh Tử vốn đang bất động nhìn vòng tròn, bỗng nhiên mở miệng.

"Huyền Thanh Tử đạo hữu, ngươi nói cái này là có ý gì? Chẳng lẽ còn dám sinh tâm vọng tưởng sao". Trước người Vạn năm thi hùng phiêu phù một thanh quang nhận màu máu(huyết), âm trầm nói.

"Ha ha, Hùng đạo hữu nói đùa, hiện tại ma vật chưa bị diệt, chúng ta như thế nào lại làm loại chuyện này. Đại địch vẫn còn trước mặt, lúc trước do phải dùng thần niệm để gọi về bản thể, khẳng định đã làm cho tên này tiêu hao không ít ma khí, giờ phút này trận pháp đã bị hủy, chính là thời cơ tuyệt hảo cho chúng ta giết tên ác ma này, các vị đạo hữu, chúng ta đồng loạt động thủ đi", Thất Diệu chân nhân cười ha ha, xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía nữ tử giáp đen.

Phân thân của Nguyên Sát thánh tổ biến thành nữ tử giáp đen nghe vậy bỗng nhiên nở nụ cười lạnh.

" Ngươi yêu ma này sao còn cười, hiện tại vị Thánh tổ kia đã không còn ở giới này, ngươi còn cho là mình còn có thể chống đỡ được chúng ta sao?" Trên mặt Huyền Thanh Tử chợt loé nét tàn khốc, quát lớn.

"Hắc hắc, nếu ngươi thật sự là nghĩ như thế, đã sớm ra tay đánh bản Thánh tổ rồi chứ đâu còn đứng nhìn ở chỗ cũ thế, hiện tại tình hình của ta đúng là không tốt, nhưng các ngươi có năng lực chống đối với ta sao. Không kể bảo vật đều bị huỷ, hiện tại ngay cả pháp lực cũng hơn thua không bao nhiêu, hơn nữa các ngươi

thực sự nghĩ rằng mấy cây cột bị hỏng, hơn nữa các ngươi thật sự nghĩ rằng phá mấy cây cột thì trận pháp không thể dùng được nữa hay sao?" Mặt nữ tử giáp đen lộ ra vẻ quỉ dị nói, sau đó thân hình đột nhiên nhoáng lên, quỉ dị hiện ra ở trước tấm bia đá, năm ngón tay mở ra, đặt vào hoá long xi khảm trên tấm bia đá.

Vốn đang vì những cột đá bị phá huỷ khiến tấm bia đá nằm im lìm, bỗng nhiên chợt loé lên hắc mang, lại lần nữa rung lên, hầu như cùng lúc đó tại cánh cửa nằm giữa những cột đá bị huỷ, ma phong đột nhiên nổi lên, từ dưới đất trồi lên hơn mười cây trụ khí màu đen, những cái trụ khí này phát ra âm thanh vù vù, một lần nữa những cột đá lại chớp động linh quang.

Toàn bộ trận pháp lại được vận hành một lần nữa.

"Không tốt, cùng nhau xông lên ngăn cản tên ác ma kia!" Huyền Thanh Tử vừa thấy cảnh này, thần sắc đại biến, không kịp suy nghĩ điên cuồng huy động Thiên A thần kiếm ở trong tay, phát ra đạo đạo kiếm quang vàng đậm chém thẳng tới, cùng lúc đó liền độn quang, hướng tế đàn bay tới.

Hùng thi và Thất Diệu chân nhân cũng không dám chậm trễ, lúc này một huyết quang và một đoàn linh quang gào thét đánh tới.

Búa lớn trong tay Khuê Linh vung lên, từng đạo, từng đạo ngân mang hình tròn lớn nhỏ bay ra.

Mà ngay cả Lâm Ngân Bình cũng vung tay áo thơm lên, một đôi loan đao hồng nhận hoá thành hai đạo hoả quang chém tới.

Dường như vừa rồi sau khi bị nữ tử giáp đen gọi về Ma tượng tàn sát một lúc, tất cả tu sĩ cùng nổi lên lòng căm thù đối với kẻ cừu địch chung,

Tất cả bọn họ đều lo sợ tên ma đầu này phá được phong ấn, lại sẽ dùng khế ước triệu hồi về một cái gì đó đáng sợ như lúc trước.

Cái loại thực lực khủng bố này, thực sự là không thể đánh lại được, làm cho tất cả đám tu sĩ nơi đây tuyệt không muốn nếm thử thêm lần nữa.

Mà hai tên có cánh chim ưng do ma vật hoá thân kia cũng đồng thời đánh về phía mấy người. Trong lúc này xung quanh tế đàn ma khí quay cuồng, linh quang bay loạn xạ, một hồi đại chiến lại bùng phát.

Nhưng vào lúc này, vẫn còn có hai người vẫn chưa ra tay. Hơn nữa họ lại đang đối mặt với nhau.

"Ngươi nói cái gì?" Sau khi Hàn Lập mới vừa nghe được đối phương bất ngờ truyền âm, trong lòng trầm xuống.

*"Ta nói ngươi cho ta mượn Hư Thiên Đỉnh dùng một lát!"*Nữ tử tóc bạc vô cùng bình tĩnh nói, ánh mắt nhìn thẳng Hàn Lập.

"Hừ, ta tại sao phải cho ngươi mượn?" Đồng tử Hàn Lập hơi co lại, hừ lạnh một tiếng nói. Nữ nhân tóc bạc ở trước mắt, tuy rằng không biết có được bao nhiêu trí nhớ của Ngân Nguyệt, nhưng tuyệt đối đã thành một nữ tử xa lạ, tự nhiên Hàn Lập cảnh giác vạn phần.

"Vì sao ư? Tất nhiên là mượn đỉnh này để đem phân thân Thiên Lan thánh thú ra dùng một lát. Cái gọi là Thiên Lan thánh thú kia, cũng là một đại nhân vật rất có danh tiếng ở Linh giới. Phân thân được ngưng tụ này vừa đúng lúc có thể dùng làm thân thể tạm thời của ta, nếu không chỉ bằng thân thể thần niệm hiện tại hay thân thể nhân loại, cùng thân thể Ngân Lang của ta đánh nhau thì sẽ chịu không ít thua thiệt đâu." Nữ tử tóc bạc liếc xéo đám người Huyền Thanh Tử một cái, lạnh lùng nói.

"Không cho mượn!" Thật ra ngoài dự đoán của vị Linh Lung tiên tử này, ánh mắt Hàn Lập chợt loé lên, lập tức từ chối.

"Ngươi nói cái gì?" Con mắt nữ tử tóc bạc phát lạnh đi, đột nhiên sát ý nổi lên

"Nếu thần niệm thân thể của vị Nguyên Sát kia đã biến mất. Ta nhìn không ra vì sao còn muốn tiếp tục đánh như vậy?" Hàn Lập nhìn chằm chằm nàng này, trả lời không chút khách khí.

"Đây là do ngươi muốn tìm cái chết!" Linh Lung vừa nghe lời nói ấy của Hàn Lập, nàng ta quá giận dữ bèn cười rộ lên, ngón tay ngọc nhỏ và dài vừa nhấc, nhất thời theo đầu ngón tay toát ra tinh mang to lớn, lập loè lóe lên bất định, dường như tùy thời đều có thể bắn ra.

Mà đúng lúc này, bỗng nhiên ở hướng tế đàn, từ trong đám ma khí dày đặc một luồng sát khí mạnh mẽ gào rít truyền ra, một tên ma vật ba đầu sáu tay thật lớn mơ hồ hiện ra.

------oOo------

Chương 1062: Già luân chiến ma

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nữ tử tóc bạc vừa thấy ma vật này xuất hiện liền biến sắc, tinh mang trong tay vừa loé lên chợt biến mất, lớn tiếng hướng Hàn Lập quát:

"Nó mạnh mẽ đem ma công tăng lên đến cực hạn, ngươi nếu không đem đỉnh kia cho ta mượn, thì trong chúng ta không ai có thể cản nổi nó."

Linh Lung vừa nói xong câu này, liền nghe trong sương mù phát ra tiếng rống to, một đạo cột sáng thô to màu đen phá không bay ra, vừa lúc đánh về phía lão đạo Huyền Thanh Tử.

Lão đạo kinh hãi, cổ kiếm trong tay múa thành một đoàn, vô số đạo kiếm khí màu vàng hùng dũng bay ra, cuối cùng cũng miễn cưỡng ngăn chặn được. Thế nhưng đúng lúc này, trong ma khí có một trận quay cuồng mãnh liệt, một tam thủ ma ảnh (ma ảnh ba đầu) khổng lồ bỗng nhiên từ trong ma khí lao ra, chợt loé lên sau đó biến mất không thấy bóng dáng.

Huyền Thanh Tử đang ngơ ngẩn ở trên không trung. Hắc mang lại loé lên, không một tiếng động, Tam thủ Ma Ảnh từ trong hư không hiện ra.

Huyền Thanh Tử dù sao cũng đã từng tranh đấu, trải qua không biết bao nhiêu trận chiến lớn nhỏ, kinh nghiệm tự nhiên phong phú vô cùng, cơ hồ ngay khi cự ma xuất hiện, liền lập tức cảm ứng được. Cổ kiếm trong tay không chút do dự hướng về phía sau chém tới. Đồng thời thân hình nhoáng lên một cái. Cả người liền xoay tròn, thân hình hoá thành một luồng ánh sáng bay nhanh chạy trốn.

Sau khi hai đầu ở hai bên của Tam thủ Ma Ảnh nhe răng cười một tiếng, liền mở ra cái miệng khổng lồ, hai đạo quang trụ màu đen liền phun ra, một đạo kiếm khí do cổ kiếm phát ra dễ dàng bị một đạo đánh tan nát, một đạo khác thì lại đuổi theo ánh tinh mang do Huyền Thanh Tử biến thành, dễ dàng bao phủ nó vào bên trong.

Bát quái kính và một cái ngọc bội biến thành màn hào quang dùng để hộ thân của lão đạo bị tan rã trong phút chốc, không thể ngăn cản được một chút nào.

Lão đạo kinh hãi, cổ kiếm ở trong tay vội vàng huy động, kiếm quang chói mắt bao bọc thân hình bên trong.

Kết quả từ trong hắc quang một tiếng bạo liệt truyền ra. Chỉ thấy hoàng mang loé lên vài lần, liền biến mất vô tung vô ảnh. Lão đạo sau khi hét thảm một tiếng, từ đó lặng ngắt như tờ.

Mà như chỗ đó đã biến thành trống không, dường như ngay cả pháp bảo trên người cùng nguyên anh đều bị cột sáng làm cho hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này.

Những người khác thấy vậy, không khỏi ngẩn ngơ.

Vừa rồi song phương giao thủ trong thời gian dài như thế, lão đạo đều bình yên vô sự, nhưng hiện giờ hai bên tranh đấu chỉ vừa mới bắt đầu liền dễ dàng bị giết. Cục diện này quả thật đã làm cho mọi người cảm thấy bị chấn động.

Bất quá những người khác sau khi bình tĩnh trở lại, cũng đã thấy rõ ràng hình dáng của cự ma ba đầu này, tất cả đều cảm thấy phát lạnh trong lòng.

Thoạt nhìn, cự ma quả nhiên là do nữ tử giáp đen biến thành.

Lúc này thân hình nàng cao ba, bốn trượng, đầu ở giữa cũng giống như lúc trước, vẫn là khuôn mặt nữ tử tuyệt đẹp, nhưng hai bên trái phải lại là hai cái đầu sói màu đen, đáng sợ dị thường. Hơn phân nửa thân thể cự ma được chiến giáp ngăm đen bao trùm, phần còn lại và tứ chi phủ đầy lông sói đen sì. Bàn tay bao phủ vảy màu xanh đen, lòng bàn tay trắng bóc, nhưng mười ngón sắc nhọn dị thường, chớp động hắc mang âm hàn.

Bất kể tên cự ma này ở dưới hình dạng nào, vừa rồi tung một kích đã giết chết Huyền Thanh Tử, thực lực của nó làm cho người khác đều vô cùng khiếp sợ. Nhưng sau khi sử dụng một kích này tên cự ma cũng đã hao phí không ít nguyên khí, tuy bề ngoài có vẻ như vẫn hoàn hảo, nhìn không có gì khác thường, nhưng cái đầu ở giữa sắc mặt lại tái nhợt, ngay cả tử mang trong mắt cũng ảm đạm đi ít nhiều.

Hai tên ma vật mình người cánh ưng vốn đang ở trong ma khí nhả khí phun mây, sau khi ma vật ba đầu hiện thân, cũng biến mất không còn thấy bóng dáng, không biết có phải là do tên cự ma này sau khi biến thân, rốt cuộc không thể duy trì nhiều ma khí như vậy.

Thi hùng, văn sĩ trung niên thấy tên cự ma trở nên yếu ớt như vậy, liếc mắt nhìn nhau một cái, không chút do dự tiếp tục vây công đánh tới.

Tuy rằng không biết tại sao tên cự ma này lại trở nên đáng sợ như vậy, bọn họ cũng không cam tâm đứng chờ để bị tiêu diệt từ từ như vậy

Trong nháy mắt huyết quang, ngân mang, hồng quang cuồn cuộn bay đến, đem cự ma bao vây bên trong, không cho nó có cơ hội để phục hồi.

Mà vừa rồi sau khi thi triển ra uy năng cường đại, cự ma ba đầu dường như thật sự không có sức tạo ra công kích giống như thế nữa, chỉ có thể miệng thổi khí đen, sáu tay múa loạn, miễn cưỡng ngăn cản mà thôi.

"Không đúng!"

Nữ tử tóc bạc chính đang hướng Hàn Lập mượn Hư Thiên Đỉnh bỗng nhiên sắc mặt đại biến. Sau khi quát khẽ một tiếng, thân hình mơ hồ biến mất tại chỗ, lập tức thân hình nàng lại chợt loé lên, hiện ra ở trên không trung, nơi tế đàn phủ đầy ma khí.

Nàng chăm chú nhìn ma khí dày đặc bên dưới, một lát sau hai hàng lông mày nhướng lên, dưới sự bảo vệ của một tầng tinh quang, chui vào trong ma khí.

Hàn Lập thấy vậy hơi ngẩn người.

Vừa rồi hắn mạnh mẽ từ chối như thế, tuyệt không sợ Yêu phi Linh Lung này thực sự ra tay đối với hắn. Bởi vì lúc trước hắn đã âm thầm thử qua, vẫn có thể thông qua phi kiếm trong cơ thể, cảm ứng được sự tồn tại của khí linh, xem ra mặc dù đối phương đã dung hợp nguyên thần của Ngân Nguyệt, nhưng một bộ phận nguyên thần là khí linh của hắn thì vẫn không có chút thay đổi nào.

Tuy rằng thần niệm đối phương cường đại, hắn không thể nào khống chế được đối phương, nhưng khẳng định nàng này cũng sợ ném chuột vỡ đồ quý.

Có trời biết, nếu nàng ta thật sự ra tay công kích làm bị thương nặng hoặc giết chết Hàn Lập thì không biết sẽ xuất hiện chuyện quái quỉ gì nữa, dù sao loại chuyện một bộ phận nguyên thần trở thành khí linh của người khác, trước đây nàng cũng chưa từng nghe qua.

Hiện tại Hàn Lập thấy nữ tử tóc bạc bỗng nhiên bỏ hắn mà đi, tự nhiên cũng cảm thấy nghi hoặc trong lòng, nhìn tế đàn bị ma khí hắc ám bao quanh, mặc dù hắn có Minh thanh linh nhãn, nhưng cũng không cách nào thấy rõ cái gì.

Hàn Lập nhướng mày, ánh mắt đảo qua cự ma ba đầu đang cật lực chống đỡ thế công, không có lực hoàn thủ, lại nhìn cột đá vẫn hơi chớp động linh quang, ma khí trên tế đàn cũng không có gia tăng thêm được chút nào, lúc này trong lòng vừa động, lập tức không do dự hai tay hợp thành một thủ ấn, chà xát mười ngón tay, kim quang chợt loé, những tiếng sấm nho nhỏ liên tiếp vang lên.

Hơn mười đạo lôi điện bắn nhanh ra, mục tiêu là hơn mười cây hắc khí đang biến ảo thành cây cột

Tia sét còn chưa có tới nơi, tiếng sấm sét đã vang trời, ở trong đó kim mang chớp động, nhưng những cột khí màu đen lại một lần nữa bị sụp đổ, dường như những cột khí màu đen chỉ là những ảo ảnh bình thường.

Không riêng gì Hàn Lập, những người khác thần sắc cũng đại biến.

Mà dường như cùng lúc đó trên tế đàn bỗng nhiên truyền đến tiếng quát to rét lạnh dị thường của nữ tử tóc bạc:*"Nguyên Sát thánh tổ, chân thân của ngươi quả nhiên vẫn còn ở đây!"*.

"Hắc hắc, Thiên Luân Hóa Ma đại pháp của bản Thánh tổ cũng không tệ lắm a, người này tư chất không tồi, không uổng công ta ngay từ đầu đã thi triển bí thuật đưa hắn vào trong vòng phong ấn, đáng tiếc thời gian để truyền Chân Ma Khí vào quá ngắn ngủi, không thể chân chính hóa thành hình dạng ba đầu Già Luân Chiến Ma, nhưng một khi đã mặc ma giáp của ta vào, lại còn dung hợp làm một với hoá thân của ta, một kích toàn lực của nó cũng không thể kém hơn so với tu sĩ Hóa Thần kỳ, đáng tiếc Chân Ma Khí của ma giáp có hạn, nếu không chỉ bằng vào nó, cũng đủ để giết hết tất cả các ngươi." Trong tế đàn cũng truyền ra tiếng cười đắc ý của nữ tử giáp đen.

Đám người Thất Diệu chân nhân, Khuê Linh … đang vây công cự ma ba đầu nghe thấy vậy, không khỏi không kinh ngạc.

Đúng lúc này, quanh người cự ma ba đầu hắc quang phóng ra mạnh mẽ, vẫn là ba đầu nhưng tướng mạo hình dáng lại có biến đổi lớn.

Một cái ở giữa biến thành gương mặt nam tử có một sừng, trong mắt quang mang hồng tím chớp động, nhưng khuôn mặt rõ ràng chính là quái nhân đầu to lúc trước biến mất, hai đầu hai bên là gương mặt của cự ma thân người cánh ưng, có vẻ như đây là ba cự ma bị dung hợp thành nhất thể.

Nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ này, cho dù là một kẻ từng trải như Thất Diệu chân nhân, đã gặp qua không biết bao nhiêu sự vật đáng sợ, giờ phút này cũng lộ vẻ sợ hãi, thế công trên tay hơi bị chậm lại.

Ngay khi hình dáng cự ma hiện ra, cái đầu ở giữa liền ngẩng lên kêu to một tiếng, chiến giáp màu đen trên người điên cuồng bành trướng, trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân cự ma, ngay cả ba cái đầu đều được chiến giáp bao phủ kín mít, đồng thời sáu cánh tay huy động, hai thanh trường đao màu đen, hai thanh trường mâu màu đen, hai thanh kiếm đen đồng thời hiện lên trong cả sáu bàn tay. Sau đó cự ma này hừ lạnh một tiếng tràn ngập sát ý, đột nhiên đánh về phía đám người Thất Diệu chân nhân.

Mà đúng lúc này, ở trong ma khí phía xa xa lại truyền đến vài tiếng buồn bực, tiếp đó một loạt các tiếng nổ liên tiếp nổi lên, toàn bộ tế đàn đột nhiên rung chuyển mạnh mẽ.

"Nguyên Sát thánh tổ, ngươi muốn làm gì!" Trong ma khí truyền đến âm thanh kinh sợ của nữ tử tóc bạc.

"Ta muốn làm gì ư, chỉ cần có thể phá huỷ phong ấn, nhiệm vụ của bản Thánh tổ đã hoàn thành. Không có Linh Giới nhúng tay vào, Nhân Giới này làm gì có năng lực tiếp tục giam cầm Chân Ma Khí, việc nó trở thành một phần của Cổ Ma Giới chúng ta chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi." Thanh âm châm biếm của nữ tử giáp đen vừa dứt, ma khí xung quanh tế đàn giống như bị nam châm hấp dẫn, bỗng điên cuồng hướng về phía trung tâm tế đàn ngưng tụ lại. Chỉ trong vài cái hô hấp, ma khí ở xung quanh không còn sót lại chút nào, tất cả ma khí cũng không vào tế đàn mà nhập vào một người, đó là vị nữ tử giáp đen kia, trên người của nàng không còn thấy bóng dáng ma giáp nữa, thế nhưng trên tay nàng, đã hình thành một đầu lâu màu đen sáng bóng.

Mặt ngoài đầu lâu hắc mang chớp động, cả vật thể lồi lõm bất định, nhưng nhìn cẩn thận thì bên trong dường như còn có ngũ sắc linh quang chớp động.

Mới vừa rồi tất cả ma khí chính là bị đầu lâu này hút vào trong nó.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, trong đầu linh quang chợt loé, nhất thời nhớ tới khi thần niệm thân thể của Nguyên Sát Thánh tổ buông xuống, ngũ sắc linh quang lấy từ trên người Linh Tê Khổng

Tước, lẽ nào đúng là vật ấy sao?

Mà nữ tủ giáp đen lại mang hình thái kì dị, cả người ma khí quay cuồng, một tay nắm quang cầu, một tay niệm thần chú.

Ở trên người nàng dần hiện ra một cái quang ảnh mờ mờ, rõ ràng là cùng Ma tượng lúc trước giống nhau. Quang ảnh này lại hành động giống như hành động của nàng. Một tay để trống cũng nâng lên, một tay niệm thần chú.

Lúc này, thân hình yểu điệu của Linh Lung lại hiện ra một bên tế đàn, ngửa đầu nhìn trời, trên mặt ngọc tràn đầy vẻ phẫn nộ.

Hàn Lập kinh ngạc quay lại nhìn, lúc này mới phát hiện ra vốn dĩ đang ở trên không trung cùng bát linh thước giằng co, Hắc Phong kỳ lúc này lại xảy ra biến hoá kinh người. Linh bảo này hóa thành cự mãng màu đen, cũng không biết từ khi nào lại hóa thành một vòng gió xoáy mờ mịt, viên cầu này dường như lầu các bàn khổ, bên trong vô số lốc xoáy màu đen xoay tròn không ngừng, làm cho người ta sau khi nhìn vào, liền cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Hai viên cầu màu đen một lớn một nhỏ, quỉ dị xuất hiện ở hai nơi cao thấp, Hàn Lập nhất thời có một loại dự cảm không tốt.

Cho dù hắn không biết nữ tử giáp đen đang muốn làm cái gì, nhưng nhìn hai viên cầu ẩn chứa vô tận ma khí cùng linh lực này, đã khiến người khác kinh sợ, quyết không thể để cho chúng nó có thể tự do hành động.

Trong giây phút Hàn Lập vừa có quyết định, lập tức thần niêm chợt động, khôi lỗi bên cạnh chợt vẫy tay một cái, một đạo ô mang bắn ra, mục tiêu chính là phong cầu trên không trung.

------oOo------

Chương 1063: Lốc xoáy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cái bắn nhanh ra ngoài kia là một khẩu phi đao dùng Hắc tuỷ toản luyện chế, phi đao này độn tốc cực nhanh, xem như pháp bảo tốt nhất của Hàn Lập.

Bên này vừa mới thả ra, bên kia đã hung hăng đánh lên trên phong cầu.

Phảng phất như một cái chảo nóng để vào một bát nước lạnh! Lưỡi phi đao chợt loé lên rồi trực tiếp nhập vào trong đó, phong cầu chợt sống lại, lốc xoáy màu đen bên trong rung lên mãnh liệt, đồng thời phát ra tiếng động *"ầm ầm"*, mặt hình cầu cũng bắt đầu lồi lõm không quy tắc, linh áp hỗn loạn đáng sợ gần đó giống như núi lửa sắp bùng nổ, hết sức căng thẳng.

Một màn này làm cho tiếng cười to đắc ý của hắc giáp nữ tử ngừng lại. Mà nữ tử tóc bạc sau khi hơi cân nhắc rồi lại nhớ ra cái gì đó, trong đôi mắt đẹp hiện ra sự vui vẻ, nhẹ nhàng thở ra.

" Không có khả năng, chỉ là một thanh phi đao làm sao có thể quấy nhiễu Hắc Phong kỳ?" Nữ tử toàn thân một màu đen thốt lên với vẻ không tin. Nhưng chính mắt thấy phong cầu trên đầu sắp bị nổ tung, lúc này không một chút chần chừ mà nâng hai tay bấm niệm thần chú, lại hướng quang cầu màu đen trên tay mình nhẹ nhàng điểm một cái.

Một đạo pháp quyết màu xám không bắt mắt bắn vào trong đó.

Một tiếng *"Phốc xuy"* vang lên, quang cầu thoáng run lên, rồi lập tức rung lên phun từ bên trong một cây trụ có ánh sáng màu đen, chợt loé lên lập tức nhập vào trong phong cầu trên không trung, vốn đang rung động mạnh bỗng nhiên phong cầu yên tĩnh lại.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, nhân hình Khôi Lỗi cùng lúc thúc giục pháp quyết, phi đao Hắc Tuỷ Toản đang nhập vào trong phong cầu, bắt đầu điên cuồng phát triển hình thể, hắc quang chớp động,tại trong phong cầu nổi lên một trận va chạm loạn xạ không đầu không đuôi, phong cầu vừa mới an tĩnh lại trở nên bất ổn.

*"Ngươi muốn chết!"*Hắc giáp nữ tử thấy vậy, tự nhiên nổi giận cực kỳ, không chút nghĩ ngợi rất hướng đúng ngay chỗ Hàn Lập trảo một cái vào hư không, một linh áp cỗ cực kỳ khổng lồ trong nháy mắt phủ xuống đầu Hàn Lập.

Hàn Lập rùng mình, khi đang muốn thi triển phép thuật tránh né, thì Linh Lung vốn đang lơ lửng trên tế đàn đã sớm ra tay trước một bước.

Nàng này hướng chỗ Hàn Lập đứng nhẹ nhàng vỗ một cái.

"Oanh" một tiếng, một cái ma trảo màu đen cùng một cái bàn tay màu trắng cùng đánh tới một chỗ, nổ tung ra trên không trung, lập tức mấy đạo hắc mang và bạch quang xoắn vào nhau, phát ra những tiếng *"xuy xuy"* xe gió.

"Có ta ở đây, ngươi cho là có thể dễ dàng giết hắn sao?" Nữ tử tóc bạc phát ra một tiếng cười khẽ, một đôi mắt sáng như sao nhìn chằm chằm nữ tử giáp đen không chớp mắt nói.

Hắc giáp nữ tử mặt trầm như nước, yên lặng không nói gì cả.

Nàng biết rõ rằng mặc dù nữ tử tóc bạc không có thân thể, lúc trước còn bị thần niệm bản thể của mình đánh một kích làm bị thương không nhẹ. Nhưng nếu thật sự muốn đánh bại tên đại địch này, không có tốn hơn nửa khắc thời gian, tuyệt không dễ dàng thành công.

"Vốn dĩ muốn đợi thêm chốc lát nữa, nắm chắc thêm được vài phần, nhưng xem ra không thể chờ đợi được nữa." Hắc giáp nữ tử liếc mắt một cái nhìn đại phong cầu tựa hồ tùy thời đều có thể mất khống chế trên không trung, hít một hơi thật sâu, thì thào lẩm bẩm hai câu, bỗng nhiên thân hình nhoáng lên một cái, thân thể lại giống như làn khói nhẹ theo gió tản đi xa, biến mất không thấy

bóng dáng.

Linh Lung ngẩn ra, nhưng lập tức hai mắt toát ra nét tàn khốc, tóc bạc trên đầu bỗng nhiên không gió mà tự động bắn nhanh ra, vô số lưới bằng chỉ bạc hướng về một vùng không trung nào đó bên cạnh phong cầu chụp tới.

Nhưng không chờ ngân ti hạ xuống, một cỗ khí đen từ bên dưới thoát ra, nhanh chóng ngưng tụ lại thành hình, hoá thành một con hắc lang hai đầu to chừng một trượng.

Con sói này thấy ngân ti khắp không trung thì biến sắc, tựa hồ có chút ngoài ý muốn. Nhưng lập tức trong mắt hiện lên vẻ khinh thường, nhẹ nhàng rung thân mình. Nhất thời từ bên trên lưng phát ra tiếng xe gió dường như giống như cung mạnh nỏ cứng, một lượng lớn mũi nhọn màu đen nhỏ bé bắn nhanh ra, trực tiếp nghênh đón vô số ngân ti kia.

Hai người va chạm nhau trên không trung, bộc phát ra tiếng chói tai của binh khí chém nhau, nhân cơ hội này, con sói đen lùi thân hình lại, một đầu chui vào bên trong phong cầu.

Trong phong cầu, một chút run rẫy, tiếng nổ vang trời bỗng chốc biến mất, trong ngoài đều yên tĩnh lại.

Cơ hồ cùng lúc đó, thông qua nhân hình Khôi Lỗi, Hàn Lập lập tức cảm thấy phi đao màu đen vốn đang di chuyển linh hoạt, bỗng nhiên trì trệ lại dường như mắc vào đầm lầy không thể thoát được.

Hàn Lập rùng mình, thần niệm nhất động, trong nháy mắt nhân hình Khôi Lỗi phát ra toàn bộ linh lực, mạnh mẽ thu hồi phi đao Ma Tuỷ Toản, nhưng từ trong phong cầu phát ra tiếng hừ lạnh lẽo theo gió bay tới, lập tức phi đao chấn động, nhưng lại mất đi mối liên hệ với phân niệm khôi lỗi.

Hắn thật sự cả kinh,đây không phải chuyện nhỏ.

Không kip suy nghĩ nhiều hai tay chập làm một, mạnh mẽ giương lên lần nữa, hai cỗ kim hồ to bằng miệng bát phun ra,cùng lúc xoay quanh các phi kiếm đang rung lên mạnh liệt, sau một hồi nổi sét, bỗng nhiên vô số kim hình cung từ trên tất cả phi kiếm bật lên cao, hồ quang nháy mắt ngưng tụ thành hình, hoá thành một con kim sắc điện giao dài hơn hai mươi trượng

Quanh thân giao long này điện quang loé ra không ngừng, giơ nanh múa vuốt, trong cơ thể phát ra tiếng sấm trầm thấp.

Ngoại trừ một ít lôi điện dùng để sử dụng Phong Lôi Sí, Hàn Lập đem tất cả Ích Tà Thần Lôi trong Thanh Trúc Phong Vân Kiếm kích phát ra hết, thanh thế cường đại, làm cho tất cả mọi người đều bị giật mình.

Hàn Lập không trì hoãn chút nào, điện giao vừa hình thành, liền lập tức hùng hổ đánh về phía quang cầu màu đen nhỏ hơn bên dưới.

Quả cầu màu đen này cùng phong cầu to lớn trên không không giống nhau,hoàn toàn là dùng ma khí tinh thần ngưng tụ lại mà thành, bị nhiều Ích Tà Thần Lôi như vậy đánh trúng thì cho dù nó có cổ quái như thế nào cũng lập tức tan tành mây khói.

Nữ tử tóc bạc đang thao túng chỉ bạc của mình cùng tế mang màu đen giằng co không dứt, vừa thấy điện giao này, trong miệng không khỏi bật lên tiếng kinh ngạc.

Tuy rằng nàng dung hợp nguyên thần của Ngân Nguyệt, nhưng cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Ích Tà Thần Lôi dường như phát ra toàn bộ lực lượng. Uy thế của giao điện làm cho nào có chút giật mình.

Ở trong phong cầu, hắc lang hai đầu đang dùng một vật dạng keo bán trong suốt vây khốn Hắc Tuỷ Toản phi đao, thấy vậy cũng kinh hãi, hai mắt hoá thành đỏ sậm,hai cái đầu sói đồng thời trực tiếp phun ra hai cột sáng đỏ rực.

Trong nháy mắy điện giap và huyết trụ va chậm cùng nhau, nhất thời điện quang loạn xạ, huyết tinh bắn ra bốn phía, nhưng lại mạnh mẽ đem nhiều Ích Tà Thần Lôi như vậy chặn lại.

"Ngươi dám hủy thân thể của ta!" Linh Lung vừa thấy cột sáng màu máu, dựng thẳng đôi mày thanh tú giận dữ quát lên.

Cột máu kia hiễn nhiên là do phân thân của Nguyên Sát Thánh tổ trực tiếp kích phát thân thể máu huyết Ngân Lang phun ra, điều này không thể không làm cho chủ nhân của thân thể đó là nử tử tóc bạc nổi lên giận dữ.

" Ngươi sẽ lập tức tan tành mây khói, còn có tâm tư bận tâm khối thân thể này." Trong phong cầu truyền ra tiếng cười lạnh của nữ tử giáp đen, nhưng nghe âm thanh coi bộ rất là yếu ớt.

Vừa nghe lời này, vẻ giận dữ trên mặt Linh Lung hiện biến mất không thấy, ngược lại trầm mặc xuống *"Ngươi ít tự đại đi. Trình độ thần niệm của ngươi cũng bất quá chỉ là Hóa Thần kỳ mà thôi, Thông Thiên Linh Bảo là loại bảo vật ra sao, ngươi thực nghĩ đến có thể kíp nổ Hắc Phong kỳ sao? Cho dù dẫn nổ, có thể đánh tan phong ấn hay không, vẫn là hai chuyện khác nhau."*

"Có làm được hay không, ngươi chẳng phải lập tức sẽ biết sao." Nữ tử giáp đen thấy phía dưới quang cầu rốt cục đem tất cả ma khí đều phun vào quả cầu này, khi đó cười âm trầm, lập tức thi triển thần thông.

Cả phong cầu phát ra hắc mang loá mắt tiếng rít nổi lên, ở bên trong tất cả lốc xoáy quỉ dị dung hợp lại thành một thể, hình thành nên một cơn lốc xoáy đường kính hơn mười trượng, bên trong hắc quang chớp động, thân ảnh cự lang hai đầu xuất hiện ở trung tâm lốc xoáy, hai cái đầu này cùng phun ra quang mang kì dị màu đen bao vây lấy một cây cờ nhỏ đen nhánh, đúng là kiện linh bảo *"Hắc Phong kỳ"*.

Theo lốc xoáy thành hình, một cỗ linh áp kinh người từ bên trong toả ra,phun ra một dải sáng năm màu.

Dải sáng đi qua nơi nào, không gian xung quanh nơi đó hiện ra nhiều điểm bạch quang, hướng trung tâm lốc xoáy bay vút vào, hơn nữa càng ngày càng nhiều, thanh thế kinh người dị thường.

Mà kiện linh bảo Bát Linh Thước đã biến thành Hoa sen bạc dường như cảm ứng được cái gì, quang hoa chợt tắt thông linh dị thường, một lần nữa biến thành một cây thước gỗ xanh biếc, sau một tiếng kêu nhỏ, ngay khi ảo ảnh tám con linh thú vây quanh, liền hướng phía trên bắn nhanh đi, trong chớp mắt biến mất trong không trung mây mù vần vũ không còn thấy bóng dáng.

Vừa thấy tình hình này, thần sắc Linh Lung đại biến, không cần suy nghĩ hai tay bắt quyết, miệng mở ra phun một cái vòng tròn ra, đúng là *"Nghịch Tinh Bàn"*. Ngón tay điểm một chỉ vào bảo vật này, nhất thời vật ấy quay tròn, lớn lên vài thước.

Tay ngọc của nữ tử tóc bạc, năm ngón chia ra đặt trên lưng của vòng tròn, lập tức cả người nàng nổi lên quang mang trong suốt dị thường, mà trên vòng tròn tinh quang màu vàng đại thịnh dường như vô số tinh thần từ trung tâm vòng tròn trào nhanh ra.

Hắc lang hai đầu ở trong trung tâm lốc xoáy thấy vậy, bốn mắt hiện lên vẻ khinh thường, tựa hồ căn bản không đem hành động của nàng đặt vào trong mắt.

Mà lúc này, sau khi một vùng lớn bạch quang nhập vào lốc xoáy, làm cho không gian xung quanh lốc xoáy ông ông cộng hưởng. Có nhiều chỗ bắt đầu xuất hiện biến dạng vặn vẹo. Như là một tờ giấy trắng bằnh phẳng, đột nhiên nhăn lại, mà càng gần lốc xoáy, sự biến dạng không gian càng hiện rõ ràng.

Mà Hàn Lập thấy tình hình như vậy, hít một hơi sâu, đã từng chứng kiến qua sự lợi hại của vết nứt không gian, lúc này thân hình nhoáng lên, hướng không gian bên cạnh bay đi, con rối hình người như hình với bóng bay theo. Đương nhiên đồng thời với hành động của hắn, không quên truyền âm vài câu trong miệng.

Đang cùng ma vật ba đầu do quái nhân đầu to biến ra, Khuê Linh và Lâm Ngân Bình đồng thời biến sắc, bỗng nhiên không nói một lời bắn nhanh thân hình, nhắm phía sau mà phi độn bay đi.

Thi Hùng vạn năm cùng Thất Diệu Chân Nhân tự nhiên đã sớm nghe hắc lang và Linh Lung đấu khẩu (Người đẹp và quái vật,dg là người đẹp,bd là quái vật hehe!) lại thấy lốc xoáy màu đen quỉ dị, tự nhiên là biết tình hình ko ổn, nhị nữ bên này vừa hành động, một người một yêu này lập tức hoá thành một đạo huyết quangvà một đạo thanh hồng đào tẩu.

(Khổ thân mình,biên chương đầu tiên bị lên chức quái vật liền T__T)

Bỗng nhiên trước mắt không còn địch nhân nào làm cho ma vật ba đầu ngẩn ra, nhưng lập tức thân hình nhoáng lên như chớp, ngay sau đó quỉ dị hiện ra ở phía trước Thất Diệu Chân Nhân đang độn quang, lục kiện binh khí trong tay vung lên. Từng trận hắc quang, âm thanh bạo liệt vang lên, mạnh mẽ chặn Thất Diệu Chân Nhân lại.

Thất Diệu Chân Nhân tự nhiên nổi lên sợ hãi, đem bảy cái bảo vật phát huy tới cực hạn, hoá thành bảy đoàn quang cầu xoay chuyển không ngừng liều mạng chiến đấu,đồng thời thân hình chớp dộng đánh tới,muốn nhanh chóng bỏ rơi ma này.

Nhưng không biết là thời gian quái nhân đầu to biến thành ma vật quá ngắn hay là hạn chế khi nhân loại biến thành cổ ma, tên ma vật này đầu óc dường như không tốt lắm, dường như liền nhận thức chuẩn một người văn sĩ trung niên, không tiếc pháp lực liên tục thuấn di đem Thất Diệu chân nhân quấn chặt lấy,khiến hắn không thể rời tế đàn quá xa.

Trong lòng văn sĩ trung niên đại trầm.

------oOo------

Chương 1064: Hắc động

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc này Linh Lung khống chế Nghịch Tinh Bàn phát uy đầu tiên.

Chỉ thấy ở bên trong tinh quang chợt loé,vô số quang đoàn to bằng nắm tay tuôn ra, giống như hang vạn ngôi sao rơi xuống, trong nháy mắt cắt không gian ra thành từng đạo kim sắc tàn ngân, giống như thác nước chảy ngược, ngân hà đảo dòng, nhưng lại cấp cho người xem một cảm giác say mê sảng khoái.

Quái lang hai đầu đang đứng ở trung tâm lốc xoáy nhìn thấy công kích này cũng không thèm để ý tới, vẫn đang điên cuồng thúc dục lốc xoáy màu đen, làm cho nó hấp thụ quang điện màu trắng càng lúc càng nhiều, tự thân áp súc cũng nhanh hơn một ít.

Nhưng sau một khắc, hắc lang liền trở nên ngạc nhiên.

Bởi vì tinh quang màu vàng nhanh chóng tiếp cận đỉnh lốc xoáy, nhưng lại không có va chạm xảy ra.

*"Sai lầm ư? Trò cười, có thần niệm điều khiển làm sao có thể xuất hiện loại chuyện vớ vẩn này được."*Cự lang hai đầu kinh ngạc trong lòng, nhưng bỗng nhiên cảm thấy được cái gì đó, một đầu quay trở lại nhìn thì nhất thời cả kinh.

Liền đó một cái đầu khác bay nhanh tới phun chú ngữ ra liên tiếp, làm cho dải sáng năm màu từ trong lốc xoáy phun ra lập tức cuộn lại, đã đem tinh quang màu vàng đang bay tới mạnh mẽ cản trở lại trong khong trung

Thế nhưng từ trong miệng Linh Lung truyền ra một âm thanh lạnh lùng:

" Hiện tại mới phát giác ra, đã muộn rồi! Hắn đã bị ta thả ra."

Âm thanh vừa dứt thì ở hơn mười trượng phía sau lốc xoáy, các đoàn tinh quang cùng hội tụ, liền đó một bóng người ở bên trong chớp động vài cái, ngưng tụ thành hình, sau khi nhoáng lên vài cái, người này bay ra khỏi tinh quang, vẻ mặt kinh nghi xem xét bốn phía, nhưng lại làm ra bộ dạng lấm la lấm lét.

Hàn Lập mới vừa bay tới chỗ bên cạnh, vừa lúc quay dầu nhìn lại, thấy người này liền chấn động.

"Là hắn? Người này như thế nào lại xuất hiện ở chỗ này!" Hàn Lập cảm giác mình có chút hồ đồ.

Thoạt nhìn người này có vẻ mặt khá tròn trịa, lại chính là người vừa mới tiến vào núi Côn Ngô, đã bị ma hồn và Linh Lung ngưng hợp thành linh hồn mới trục xuất tới Không gian huyền diệu,Hướng Chi Lễ. Khi đó sử dụng Dung Linh Đại Pháp tạo thành linh hồn mới, bởi vì có thân thể Ngân Lang chống đỡ, lại đồng thời tinh thông các loại bí thuật của cổ ma và Linh Giới, thần thông vượt xa ma hồn và Linh Lung, dường như là cao hơn mấy lần so với thời kỳ toàn thịnh của hai người, thậm chí đã tiếp cận tới tu vi đáng sợ Luyện Hư sơ kỳ.

Lúc này mới có thể thân vẫn ở bên trong phong ấn nhưng vẫn cách không đem linh lực truyền ra ngoài phong ấn, trực tiếp phong ấn tạm thời Hướng Chi Lễ.

Mà Không gian huyền diệu này là một loại bí thuật thời thượng cổ đã sớm thất truyền ở Nhân Giới, thật ra bản chất là đem một người tới nhốt ở một khe không gian tạm thời do một lượng lớn linh lực tạo ra mà thôi. Cái khe này không thể tồn tại lâu, hơn nữa chính người thi triển phép thuật này cũng không thể tự mình tiến vào trong đó, mà bởi vì tính chất của cái khe, nên cũng có nhiều cách gọi khác nhau, tỷ như *"Khốn Tiên Lung"*(lồng vây tiên), *"Mộng Yểm Các"* (ác mộng lầu)v.v.v

Tất nhiên hiệu quả khi đối địch, lại phụ thuộc vào tu vi của mình và địch thủ để phân định.

Như tu sĩ cấp thấp bị tu sĩ cấp cao dùng phép thuật này bao vây thì tám chín phần là tiêu rồi. Ngoại trừ chờ một ngày khe không gian tự động biến mất, hoặc là có pháp bảo cực kỳ sắc bén khác mạnh mẽ loại bỏ bức tường không gian ngăn cản, nếu không chỉ có thể thành thật ở bên trong, yên lặng ngồi chờ phép thuật này giải trừ.

Chẳng qua ngoại trừ một ít tình huống đặc thù, tính thực dụng của pháp thuật này cũng không lớn. Dù sao tu sĩ cấp cao nếu muốn đối phó với tu sĩ cấp thấp, có rất nhiều thần thông khác có thể thi triển dễ dàng, tội gì phải vận dụng bí thuật hao tổn nhiều pháp lực và thần niệm này. Nếu là tu sĩ cấp thấp thi triển đối phó với tu sĩ cấp cao, người ta lại có thể bằng thần thông của mình dễ dàng đánh vỡ bức tường không gian ngăn cản.

Kể từ đó, nhưng thật ra ru sĩ cùng cấp thi triển ra nhiều hơn một ít, nhưng nếu nắm bắt thời cơ và vị trí không chính xác, cũng rất khó đem đối phương hút vào trong khe hở chuẩn xác được. Hơn nữa nếu muốn thi triển pháp thuật này thì ít nhất cũng đạt tới cảnh giới Hoá Thần trung kỳ.

Nhiều hạn chế như vậy cũng là một trong những nguyên nhân khiến loại bí thuật này thất truyền ở Nhân Giới.

Nhưng thật ra giải trừ pháp thuật này cần thần niệm và pháp lực cũng không ít. Mượn thêm lực của Nghịch Tinh Bàn, Linh Lung cũng có thể miễn cưỡng giải trừ được.

Hướng Chi Lễ tuy rằng không biết phép thuật này, nhưng cũng là đã nghe nói qua một ít. Cho nên khi bị nhốt ở Không gian huyền diệu, vẫn thành thật tĩnh toạ bất động trong khe hở. Bởi vì chỉ cần động đậy, tám chin phần sẽ rơi vào trong ảo giác. Nhưng mới vừa rồi còn đang buồn bực, một khắc sau tự nhiên hiện ra ở nơi đây, ngoại trừ sự mừng rỡ trong lòng còn có chút khó hiểu.

Giờ phút này Hướng Chi Lễ chớp chớp đôi mắt nhỏ, mơ hồ xem xét xung quanh.

Nhưng lúc này, bốn mắt của cự lang hai đầu hiện lên vẻ hung ác, không chần chừ cùng mở hai miệng, lúc này hai đạo quang trụ(cột sáng) màu đen đánh lên Hắc Phong Kỳ ở trước người, nhất thời cây cờ này chấn động, bỗng nhiên phun ra vô số ti mang(mũi nhọn nhỏ) màu đen, từ trung tâm lốc xoáy bay ra bốn phía.

Vốn dĩ lốc xoáy màu đen đã thu nhỏ lại hơn một trượng, cả vật thể dừng một chút, tiếp đó điên cuồng hướng về phía trung tâm thu nhỏ lại, trong nháy mắt hoá thành một lỗ thủng tròn có đường kính gần một xích (= 1/3met).

Trung tâm lỗ thủng này tối đen như than, không chút ánh sáng, trái lại quanh thân lúc lớn lúc nhỏ không ổn định, cũng không dừng cắn nuốt tất cả. Không gian xung quanh vốn dĩ đã vặn vẹo mạnh mẽ, liền lập tức xuất hiện dấu hiệu sắp bị xé rách ra.

Cảnh tượng quỷ dị như thế, thật sự đáng sợ! Chỉ sợ cũng chỉ có Hắc phong Kỳ, loại linh bảo chứa không gian thần thông mới có khả năng làm ra chuyện không thể tin được này.

Ánh mắt Hướng Chi lễ tự nhiên lập tức bị tình huống quỷ dị của hắc động hấp dẫn, lúc này sắc mặt đại biến kêu lên *"Không tốt!"*

Cuống cuồng hé miệng ra, một khối lệnh tiễn hình tam giác đỏ hồng phun ra bên ngoài cơ thể. Sau khi chợt lóe lên, toàn thân bảo vật này bốc lên kim sắc hỏa diễm, kim quang đại phóng, biến ảo thành một con kim sắc hỏa thú.

Cả người con thú này mặc giáp, đầu có hai sừng, bị tầng tầng ngọn lửa màu vàng bao phủ, hình dáng tựa như trâu mà không phải trâu, giống như hổ nhưng không phải hổ. Chỉ vừa hiện ra nhưng con thú này cũng không chút chần chờ nhảy tới, hoá thành một đạo đỏ vàng, nhằm lỗ thủng màu đen bắn tới.

Mà cùng lúc đó, trường bào không một chút bắt mắt của Hướng Chi Lễ linh quang đại phát, một vòng bảo hộ màu tím mờ ảo từ phía trên hiện ra, sau đó mới khẩn trương nhìn lỗ thủng màu đen kia.

Kết quả lọt vào tầm mắt chính là con hỏa lang (trên thì thú dưới thì lang-bó tay ông tác giả-DG) chưa kịp bổ vào mục tiêu thì bên trong hắc động truyền ra tiếng cười điên cuồng của nữ tử giáp đen. Lập tức lỗ trống chợt trầm xuống, lại quỷ dị thuấn di tới không trung bên trên tế đàn, sau đó nhất thời co rút lại, nổ tung ra.

Ở trong mắt Hàn Lập, cùng lúc lỗ đen trên tế đàn phát nổ, vô số đạo thô to đến mấy trượng, và rất nhiều khe nhỏ màu đen trong nháy mắt hiên ra ở xa xa, trực tiếp phát ra tiếng hét chói tai như vạn con chim cùng hét, hướngg bốn phía kéo dài ra như tia chớp.

Từ xa nhìn lại, ở phương xa dường như giống một tấm gương bị đánh nát, làm người ta cảm thấy ghê sợ.

Sắc mặt Hàn lập có chút trắng bệch, chẵng lẽ lại một lần nữa trải qua khe không gian sụp đổ hay sao!

Nhưng không gian sụp đổ ở tầng thứ tám chẳng qua là chạm vào cấm chế vốn dĩ do tu sĩ cổ đại dặt ra mà thôi, cho nên hữu kinh vô hiểm (có sợ hãi nhưng ko có nguy hiểm). Nhưng lúc này rõ ràng là không giống, vừa thấy cái khe xuất hiện liền không theo một quy tắc nào hết, chẵng những lớn nhỏ không đồng đều, hơn nữa hắc mang nhè nhẹ chớp động, hiện ra bộ dáng cực kỳ không ổn, cho dù may mắn bị cái khe to này hút vào trong thì tám chín phần là chỉ có một đường chết.

Trừ phi có thể giống như lần trước, may mắn là cái khe có cùng hướng với một cái tiểu không gian,nếu không tuyệt không thể quay về.

Mà ở hắn thấy, ở gần tế đàn nhất là Thất Diệu Chân Nhân đã bị bảy tám cái khe hở to bảy tám thước bay qua, thân thể và bảo vật hộ thân liền biến thành bảy tám khúc. Lập tức thay người và nguyên anh đang chạy trốn tức thì bị một đạo khe hỡ thô to bao phủ, ngay cả tiếng kêu cũng không phát ra, liền từ đó biến mất không thấy trong thế gian này nữa.

Nhưng làm cho Hàn Lập âm thầm kêu khổ chính là, đồng thời có nhiều cái khe hở lớn nhất không đồng đều, trong nháy mắt đi tới trước mặt, nhưng lại vừa mới từ các phương hướng đem tập trung lại ở trung tâm, căn bản muốn tránh cũng không tránh được. Mà lúc này dường như lại có tiếng kêu thảm phát ra, nghe âm thanh hình như là của Khuê Linh.

Nhưng Hàn lập lúc này ốc còn không mang nổi mình ốc, căn bản không có thời gian xem xét đến tận cùng. Lúc này cắn chặt răng, đồng thời độn quang như nghĩ ra cách đối phó lúc nguy cấp này, chủ động nhằm về phía một cái khe kích thước chỉ có mấy tấc bay đi, đồng thời huyền phù Hư Thiên Đỉnh trước người, lại trực tiếp nhằm cái khe bay đến.

Hàn Lập đã rơi vào đường cùng cũng chỉ hy vọng Thông Thiên Linh Bảo này có thể ngăn cản cái khe này căt tới.

Một màn làm cho Hàn Lập mừng rỡ xuất hiện, cái khe nhỏ chém vào Hư Thiên Đỉnh, một dải sáng màu xanh hiện ra, tiểu đỉnh phát ra một tiếng *"ông"*, cái khe sĩ nhiên dừng lại.

Hắn không cần suy nghĩ, độn quang chợt loé, vòng qua cái khe này. Sau đó quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nơi mình đứng ban đầu, đồng thời bị mấy đạo khe hở chém qua, đã hóa thành một mảnh đen tuyền.

Điều này làm cho sau lưng của hắn toát mồ hôi lạnh!

Bất quá lập tức cái khe màu đen đột nhiên run rẩy, bên trong hắc mang đại phóng, điều này làm cho sắc mặt Hàn Lập bỗng khó nhìn, mới vừa nhẹ lòng lại khẩn trương lên.

Nhưng chuyện kế tiếp làm cho Hàn Lập ngơ ngẩn!

Sau khi hắc mang chớp động, nhưng lại giống như khi chúng nó vừa mới xuất hiện vậy, một ít biến nhỏ lại, phảng phất như thời gian vặn vẹo giống nhau, đều hướng về phía sau co rút lại.

Trong nháy mắt, xung quanh Hàn Lập không còn sót lại bất kì cái khe nào, dường như một màn vừa rồi chẳng qua chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Trong lòng Hàn Lập thả lỏng, lúc này mới nhớ tới tiếng kêu thảm vừa rồi, vội vàng nhìn hướng vị trí Khuê Linh đứng.

Chỉ thấy nơi này giông như lúc ban đầu. Duy chỉ có phụ nhân xấu xí là không thấy bong dáng.

Trong lòng Hàn Lập rung mình, thần niệm vừa động xem xét bổn mạng yêu bài, quả nhiên yêu bài này biến mất không thấy. Yêu này thật sự bị cái khe thôn phệ rồi.

Hàn Lập thầm thở dài một hơi, cũng không cảm khái nhiều nữa, ánh mắt quét qua toàn bộ không gian, nhìn xem tình hình hiện tại rốt cuộc ra sao.

Kết quả lại phát hiện Lâm Ngân Bình và Thi Hùng tuy rằng không giống như hắn chạy tới vùng biên để trốn, nhưng chưa bị thương chỗ nào.

Thi Hùng cả người đều được một đoàn huyết quang chói mắt bao quanh, thần sắc trấn định, mà Lâm Ngân Bình lại tái nhợt mặt mày. Bởi vì vừa rồi có nhiều cái khe bay sát qua người nàng, nằng có thể sống sót, thật là chuyện may mắn cực kỳ.

Cũng không biết, có phải hay không cái gọi là Thiên Lan thánh thú thật sự thần thông quảng đại cực kỳ, có thể âm thầm phù hộ vị thánh nữ này.

------oOo------

Chương 1065: Đào thoát

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tuy nhiên Hàn lập đối với hai người chỉ liếc mắt nhìn qua một cái, sau đó lại nhìn ra phía xa xa trên mặt mang vài phần khẩn trương

Vừa rồi phân thần của Nguyên Sát Thánh Tổ dẫn bạo thanh Hắc Phong Kỳ, rõ ràng cho thấy chủ yếu nhằm vào phong ấn là chính. Mà phía trên phong ấn lại đang bị một đoàn hắc sắc quang mang một lần nữa bao phủ. Mặc dù không thể nhìn rõ bên trong, nhưng đại bộ phận các cột đá ở bốn phía đều bị phá huỷ do vừa rồi không gian bị phá rách. Chỉ còn hơn một nửa đứng trơ chọi ở đó. Hiển nhiên là pháp trận đã bị phá huỷ hoàn toàn.

Hai mắt Hàn Lập đang nheo lại nhìn kỹ, thì xa xa đoàn hắc sắc quang mang liền chớp động vài cái, sau đó kịch liệt thu nhỏ lại rồi bỗng nhiên quỉ dị biến mất không thấy.

Sau khi nhìn rõ tình hình, làm cho đồng tử của Hàn Lập không ngừng co rút lại

Tế Đàn lúc trước cao hơn trăm trượng, giờ phút này chỉ có cao khoảng năm sáu trục trượng, giống như một nửa bộ phận phía trên bị một cái *"kình thiên cự nhận"* chém mất, chỉ còn lại một nửa

Mà ở phụ cận Tế Đàn lại đang có một người và hai kiện bảo vật đang lơ lửng ở đó.

Một người lúc này toàn thân đang được bao bọc trong một tử sắc quang tráo, chính là Hướng Chi Lễ. Nguyên bản quang tráo lúc đầu hào quang chói mắt nhưng hiện giờ thì ảm đạm như sắp vỡ vụn, dường như chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng có thể phá vỡ.

Toàn thân Hướng Chi Lễ đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, giống như vừa trải qua một trận đại chiến kịch liệt.

Còn hai kiện pháp bảo, thì một kiện là một cái Nghịch Tinh Bàn có đường kính khoảng một thước, đang chuyển động quay tròn ở trên không trung, toàn thân được một đoàn kim quang giống như vật chất bao bọc, có vẻ thần bí khó lường. Vật còn lại chính là một kiện pháp bảo đen tuyền chỉ còn một nửa đang huyền phù ở trên không trung

Pháp bảo này hình dáng vô cùng cổ quái, làm cho Hàn lập hơi ngẩn ra, nhưng sau một lúc liền lập tức nhận ra, đó chính là một nửa thanh Hắc Phong Kỳ

Linh bảo này đại bộ phận sau khi bị bạo dẫn đã bị biến mất, hiện chỉ còn lại một phần còn có hắc quang chớp động, tựa như vẫn chưa bị hoàn toàn phá huỷ

Hàn lập lại nhìn qua mọi nơi, nhưng lại không nhìn thấy Linh Lung cùng thân ảnh của Hắc Lang đâu cả, trong lòng cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Bỗng nhiên Nghịch Tinh Bàn đang chuyển động phía trên, đột nhiên từ giữa trung tâm của nó phun ra một cỗ kim quang.

Một cái thân ảnh cũng từ trong kim quang hiện ra, sau đó lạnh lùng hướng Hắc Phong Kỳ nhìn lại, đúng là Linh Lung.

Đồng dạng tại nửa thanh Hắc Phong Kỳ cũng xảy ra dị biến, một cỗ hắc khí cũng từ trong đó tuôn ra, lập tức ngưng tụ hoá thành một con hắc Lang hai đầu to chỉ có vài thước hiện ra. Lúc này lớp lông trên người hắc lang trông vô cùng ảm đạm, bốn mắt thì vô thần mệt mỏi.

Bên kia Hướng Chi Lễ vừa thấy hắc Lang, sắc mặt liền trần xuống, hít sâu một ngụm lương khí. Nguyên bản sắc mặt đang vô cùng tái nhợt liền chợt toả sáng, tiếp theo không nói hai lời liền vung tay một cái, hai tay chắp lại hướng hắc Lang đánh ra một cái

"Phốc. Phốc" hai tiếng vang nhỏ vang lên. Hai đạo kim sắc cùng hồng sắc kiếm quang theo đó lao ra. Sau khi rời tay liền hoá thành hai thanh cự kiếm dài hơn mười trượng, tựa như hai con thần long đan xen vào nhau lao thẳng tới hắc Lang một trảm chém xuống

Hướng Chi Lễ cuối cùng cũng rất là cơ trí, mặc dù vừa rồi không biết rõ chuyện gì đã xảy ra. Nhưng vị này rõ ràng thấy con Hắc lang toàn thân đầy ma khí kia, nhất định chính là ma vật bị trấn áp trong Trấn Ma Tháp. Vì vậy phải thừa dịp thời điểm đối phương đang suy yếu mà *"tiên hạ thủ vi cường"*

Lúc này Hắc Lang sắc mặt hiện ra vẻ giận dữ, lập tức song thủ nhất tề giơ lên từ đó phun ra một cỗ hắc sắc quang trụ, thoáng cái hướng cự kiếm quang đánh tới, nhưng sau khi song phương vừa va chạm xong thì rõ ràng đã rơi vào thế yếu. Hiển nhiên vừa rồi nó dẫn bạo Hắc Phong Kỳ đã tiêu hao gần hết ma khí.

Nhưng hắc lang dường như cũng không có sợ hãi, ngược lại âm trầm hướng xuống phía dưới tế đàn,sau đó miếng há ra, từ trong đó phát ra một tiếng rít như xuyên kim phá thạch.

Đứng ở phía xa trên mặt Hàn Lập hiện một tia kinh ngạc, bởi vì một màn không thể tin được xuất hiện.

Tế Đàn cao mấy trục trượng kia trong nháy mắt vỡ vụn ra. giống như trò chơi xây lâu đài cát trên bãi biển, ở trong tiếng rít bị xụp đổ không còn

Cơ hồ cùng lúc đó, từ trong tàn tích của Tế Đàn bỗng nhiên toát ra một cỗ hắc sắc ma khí giống như mực, nhanh tróng lan tràn ra xung quanh bốn phía.

"Không tốt, phong ấn đã được mở ra." Vạn Niên Thi Hùng quá sợ hãi thét lên

Linh Lung vừa thấy cảnh này, vẻ mặt nhất thời âm trầm xuống

Hướng Chi Lễ tuy rằng không rõ ràng lắm về chuyện tình trước đây, nhưng vừa thấy ma khí từ phía dưới tuôn ra nhiều như thế, tựa hồ ngay lập tức như nhớ ra cái gì đó, vẻ mặt trong chốc lát trông cũng cực kỳ khó coi.

Hàn lập mắt thấy ma khí toát ra nhiều như vậy, khoé miệng giật giật vài cái, cũng không nói câu gì, hướng kim sắc cự kiếm đang lơ lửng ở trên đầu bắt lấy, sau một tiếng vù vù, liền hoá thành một đạo kim hồng, hướng vách bình chướng cách đó không xa chém xuống liên tục không ngừng.

"ầm …ầm" những tiếng động liên tục phát ra, trên bức bình chướng kim quang chói mắt bạo liệt ra. Ngay lập tức trên bức bình chướng cũng đồng thời chịu vô số các mũi tên màu xích hồng liên tục công kích, đúng là hình người khôi lỗi trong tay cầm Lôi Hoả cung phóng ra đầy trời hoả tiễn.

Trong phút chốc cả vách bình chướng đều khẽ rung lên, nhưng khoảng cách để nó bị phá huỷ thì vẫn còn chưa đủ

Hàn lập mặt trầm như nước, một tay liền lật chuyển, Tam Diễn phiến liền hiện ra ngay trong lòng bàn tay.

Nhưng không đợi hắn quạt ra một phiến, thì một đạo huyết quang chói mắt cùng hai đạo Loan Nguyệt Phi Đao đồng thời bay tới, cùng hướng vách bình chướng đánh tới

Hàn Lập ngẩn ra, ánh mắt liền đảo qua. Thì ra là Vạn Niên Thi Hùng cùng Lâm Ngân Bình cùng nhau phi độn tới vùng phụ cận với thần tình lo âu đồng thời ra tay.

Xem ra bọn họ đều rất rõ ràng, nếu không sớm trước một bước đánh tan vách bình chướng này để thoát ra, thì tuyệt đối không thể có cách nào ngăn cản ma khí kia ăn mòn. Vô luận tâm tư muốn mượn lực lượng đạt tới phi thăng giới hạn của Linh Lung để đoạt thông thiên linh bảo, cũng không bằng việc bảo vệ tính mạng của mình. Hàn Lập cũng không nói lời nào trong tay tam sắc hoả diễm quang mang đại phóng, một con tam sắc hoả điểu từ trong phiến kêu to bay ra, đánh lên phía trên vách bình chướng.

Sau một khắc, tam sắc quang mang hiện ra, các màu ký hiệu chớp động không ngừng, trên vách bình chướng phát ra những tiếng nổ đinh tai nhức óc, rồi cũng bắt đầu vặn vẹo biến dạng.

Đồng thời các bảo vật khác cũng đồng loạt điên cuồng công kích lên.

Mắt thấy dưới các loại bảo vật công kích, vách bình chướng vặn vẹo tới cực điểm, nhưng thuỷ chung nó vẫn chưa bị phá huỷ.

Hàn Lập sắc mặt âm trầm, một bên nhanh tróng lấy ra bình ngọc sau đó uống một giọt linh dịch để khôi phục pháp lực, một bên tâm niệm

Xoay chuyển muốn thi triển thủ đoạn khác

Đúng lúc này, một đạo hoàng mang chợt loé lên rồi lướt tới, sau khi hoàng quang chợt tắt liền xuất hiện một chiếc hoàng sắc phù lục, dán ngay lên trên vách bình chướng.

Nhất thời một tầng hoàng quang trong nháy mắt bao phủ vách bình chướng, Hàn Lập sửng sốt chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Thì một đoàn kim quang chói mắt đang bao quanh một cái gì đó, như lưu tinh từ trên không trung bay xuống

Một con quái thú bị tầng tầng kim diễm bao phủ, tại phụ cận bức bình chướng chợt loé lên rồi huyễn hoá hiện ra.

Không gian bức bình chướng đột nhiện rung động mạnh, rốt cuộc cũng bị phá toái mở ra. Một luồng bạch quang từ bên ngoài chiếu vào, xuyên qua bức bình chướng.

Hàn Lập thấy vậy thì cực kỳ vui mừng, không cần nghĩ ngợi nhiều thân hình liền chớp động, nhất thời hoá thành một đạo kinh hồng trực tiếp theo đó bay ra.

Ngay khi lỗ hổng xuất hiện, hình người khôi lỗi cũng đồng dạng chớp động cũng biến mất không thấy.

Trước mắt sáng ngời, Hàn Lập tựa hiện ra trong một gian đại sảnh có chút quen thuộc, mấy đạo độn quang khác cơ hồ cũng bay theo sát ngay sau Hàn Lập hiện ra.

Tại đây,ở trên không trung, tất cả đều hiện ra thân hình.

Trừ bỏ Vạn Niên Thi Hùng cùng Lâm Ngân Bình thì còn thêm một người, đó chính là người vừa mới đứng ở phụ cận Tế Đàn.

Hướng Chi Lễ

Mà đại sảnh này, lại chính là tầng thứ bảy của Trấn Ma Tháp

Hàn Lập có phần hơi giật mình khi nhìn thấy Hướng Chi Lễ, lúc này Hướng Chi lễ lại hướng Hàn Lập cười hắc hắc, tựa hồ muốn mở miệng nói cái gì đó.

Nhưng đúng lúc này một đạo kim quang quang trụ trực tiếp từ trong bức bình chướng phóng ra, sau đó lập tức nhanh chóng hội tụ thành một quang đoàn thật lớn

Trong quang đoàn một bóng người chớp động, chính là một ngân phát nữ tử đang cầm trong tay Nghịch Tinh Bàn xuất hiện ở trong đó.

Tiểu lão đầu đang định mở miệng, lập tức khép lại, những lời trong miệng muốn nói, lập tức nuốt xuống.

Mà lỗ thủng trên bức bình chướng cũng nhanh tróng thu nhỏ lại, trong nháy mắt khép lại không còn thấy tăm tích đâu cả

Trong đại sảnh mấy người đều trầm mặc không nói, đều cảnh giác với nhau, nhưng lại nhất thời đều đưa mắt nhìn nhau dò xét.

"Hừ, các ngươi đứng đực ra ở đây làm gì, Tên ma vật kia sau khi mà nó hấp thu đủ ma khí, mấy người chúng ta đứng ở đây cũng chỉ có một con đường chết mà thôi"

Linh Lung ánh mắt lạnh như băng liếc nhìn Hướng Chi Lễ cùng Hàn Lập sau đó mở miệng nói trước.

"Người là Lung Mộng tiền bối?" Hướng Chi Lễ chần chờ một chút rồi không khẳng định hỏi.

Dù sao lúc trước đưa hắn tiến vào trong *"Huyễn Diệu Thiên Tượng"* chính là Lung Mộng cùng ma hồn dung hợp thành tân hồn mới. Hiện giờ Linh Lung cho hắn cảm giác so với lúc trước tự nhiên là không giống nhau.

"Ngươi biết cũng không ít việc, không biết có phải do Côn Ngô nhị lão để lại lời nhắn cho các ngươi. chỉ có điều cái tên Lung Mộng chỉ là một phần của ta mà thôi" Linh Lung không chút khách khí nói

Việc quan hệ phức tạp như vậy, hiển nhiên làm cho Hướng Chi Lễ hai mắt mở to, nhất thời có chút mơ hồ.

Đôi mi thanh tú của Linh Lung nhất thời khẽ nhíu lại, nhưng môi vẫn khẽ nhúc nhích truyền âm qua, nói mấy câu với Hướng Chi Lễ.

Đầu tiên hắn khẽ giật mình, tiếp theo lại như bừng tỉnh, sau đó hai mắt một lần nữa vội vàng mở to nhìn Linh Lung, rồi dùng thần thức xác định

thử xem Ngân phát nữ tử trước mắt, sau khi thấy không có một chút ma khí nào tồn tại, thần sắc mới buông lỏng, vội vàng liền ôm quyền nói:

"Chúc mừng Linh Lung Vương Phi, hôm nay đã được cởi vây, việc liên quan tới Vương Phi năm đó, quả thật nhị lão đã để lại lời nhắn cho bọn vãn bối biết.

Có vài lời chỉ bảo lưu lại. Việc năm đó, nhị lão cũng chỉ là chuyện bất đắc dĩ, dù sao thời điểm đó nguyên thần của Lung Mộng tiên tử lại cùng Ma hồn dung hợp thành một thể, bọn họ cũng không dám như vậy bỏ phong ấn để tiên tử rời đi."

"Hừ việc này đợi ta trở lại linh giới mới nói tiếp. Tốt nhất là người suy nghĩ làm như thế nào để khống chế ma khí này đi. Thân thể của ta chỉ cần bị rơi vào trong Chân Ma khí này không quá ba ngày, thì thân thể sẽ hoàn toàn bị ma hoá trở thành ma thể. Đến khi đó ma vật kia khôi phục thần thông lúc trước

Lại có Tế Đàn cùng vô tận ma khí tương trợ, một khi nó ly khai khỏi nơi này muốn chuyển hoá ra một đại quân Ma Nhân cũng *không phải là việc khó. Lúc đó cả nhân giới sẽ lại tiếp tục trở lại thời kỳ thượng cổ đại chiến, lúc đó hỗn loạn chắc ngươi cũng tưởng tượng được"* Linh Lung lạnh lùng nói

"Không cần Vương Phi nói, vãn bối cũng biết một ít, đừng nói Chân Ma khí,đáng nhất sợ chính là ma vật sau khi khôi phục tu vi kinh người lúc trước

Nhân giới chúng ta chỉ sợ cũng không có người nào có thể ngăn cản được hắn. Nhưng tiên tử! trong tầng thứ chín ma khí đã tràn ngập khắp nơi, chúng ta cho dù

muốn nhân dịp suy yếu mà đánh chết đối phương, chỉ sợ cũng không có năng lực này, nay ma vật lại được ma khí cuồn cuộn không ngừng bổ sung, chỉ cần

đối với chúng ta nó cố ý trốn tránh, thì hai ta cũng sẽ không làm gì được nó, hơn nữa mấy tên môn đồ Thái Nhất Môn của ta mang Phá Giới Phù tới đây cũng chỉ còn có hai quả mà thôi"

Hướng Chi lễ than nhẹ rồi hai tay hạ xuống, cười khổ nói

Ngân phát nữ tử nghe xong lời này, cũng biết lời nói của đối phương là thật. Cũng không khỏi trầm ngâm suy nghĩ

"Nếu là như vậy, chẳng lẽ không còn cách nào có thể đem ma khí kia một lần nữa phong ấn lại sao?" Lâm Ngân Bình nghe đến đó, nhịn không được mở miệng nói.

"Chuyện nào có thể dễ dàng như vậy, pháp trận phong ấn lúc đầu đều đã bị phá huỷ, mà Hoá Long Tỳ có thể khống chế Côn Ngô Sơn Cấm chế

tại khi ta ly khai nơi này đã bị ma một chưởng bóp nát. Nếu không,có thể cướp được nó thì còn có phương pháp, có thể dùng Hoá Long Tỳ khởi động pháp trận khác, lại tiếp tục đem ma khí trấn áp xuống dưới, nhưng hiện giờ …" Hướng Chi Lễ lắc đầu thở dài nói

Lời này vừa nói ra, làm cho trong đại sảnh lại lâm vào trong trầm lặng

"Đã có pháp trận dự phòng tình huống này, với tài trí của Thượng cổ tu sĩ sẽ không chỉ có mỗi một cái pháp khí Hoá Long Tỳ để khống chế pháp trận này."

Hàn Lập đang trầm mặc không nói gì. Đột nhiên bình tĩnh mở miệng nói.

------oOo------

Chương 1066: Nghịch Linh thông đạo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe Hàn Lập nói như vậy. Hướng Chi Lễ ngược lại có chút ngẩn ra. Nhưng lại lắc đầu nói:

"Quả thực, pháp trận cũng có pháp khí dự phòng. Năm đó để khống chế cấm chế của Côn Ngô Sơn các Cổ tu sĩ đã chuẩn bị một kiện pháp khí khác để dự phòng. Nhưng pháp khí này cùng với Hóa Long Tỳ bất đồng. Từ thời thượng cổ nó đã bị thất lạc ở đâu không rõ. Nghe nói nó được dấu trong một địa phương nào đó ở trong núi này, nhưng cũng không biết nơi hạ lạc của nó ở đâu. Chỉ có một nhánh hậu duệ của Côn Ngô Tam Lão mới biết mà thôi. Nhưng nhánh hậu duệ này đã sớm mai danh ẩn tích không rõ tung tích từ lâu. Bọn ta đã bỏ ra rất nhiều thời gian đi tìm kiếm mà không thấy?".

"Một nhánh hậu duệ khác. Hừ! thì ra là thế. Ba tên kia thật đúng là quá cẩn thận."Linh Lung hừ nhẹ một tiếng, lập tức hiểu được dụng ý của Côn Ngô Tam Lão.

Lâm Ngân Bình cùng Thi Hùng nghe hai người đối thoại. Cũng đều lộ ra vẻ lo lắng.

Hàn Lập đồng dạng cũng chau mày. Lại thuận miệng hỏi thêm một câu.

"Kiện pháp khí đó là bảo vật gì. Chẳng lẽ cũng là một cái Hoá Long Tỳ khác?"

"Cái đó cũng không phải. Mà là một tấm bia đá tên là "Khiếu Thiên Tinh Bi"*. Nếu mà có thể có được tấm tinh bi này thì ta có thể mở ra được pháp trận dự phòng."* Hướng Chi Lễ lơ đãng trả lời.

"Thiên Tinh Bi." Hàn Lập trên mặt không hề biến đổi, Nhưng trong lòng bỗng nhiên cả kinh. Lập tức nhớ tới lúc trước tại sơn môn lấy được một tấm bia đá. Mà trên tấm bia đá có vài cái văn tự ghi tên giống như vậy? Cơ hồ đồng thời, hắn lập tức cảm ứng được một đạo ánh mắt đảo qua trên người hắn. Chính là Linh Lung dường như vô ý đưa mắt nhìn qua.

Hàn Lập trong lòng có chút hồi hộp

"Quả thật không có cách nào sao. Trước tiên bọn ta có thể rời khỏi nơi này. Có lẽ Ma vật kia không tới mấy ngày có thể phá vỡ không gian này thoát ra. Nhân cơ hội này, chúng ta tập hợp tất cả các tu sĩ ở phụ cận Nam Cương, sau đó bố trí một cái đại trận, tạm thời đem Côn Ngô Sơn một lần nữa phong ấn lại. Tiếp đó lại tập hợp toàn bộ các tông môn của Đại Tấn lại đây.

Nhân lúc ma vật chỉ có một mình, cho dù nó có hấp thu ma khí, thần thông có lợi hại đi chăng nữa, nhưng dưới sự công kích của ngàn vạn tu sĩ đồng loạt ra tay thì cũng có thể tiêu diệt được nó. Về phần Chân Ma Khí thì dù sao nó cũng chỉ là vật chết. Cùng lắm thì đem phụ cận ngàn dặm quanh đây chở thành cấm địa. Sau đó mới chậm rãi tìm cách giải quyết là được." Hướng Chi Lễ dù sao cũng là Hoá Thần Kỳ tu sĩ. Nói mấy câu đã đưa ra được phương pháp xử lý.

"Hướng đạo hữu lời này rất là có đạo lý, vậy cứ thế mà làm đi. Ta quay về Vạn Yêu Cốc rồi hướng Cốc chủ bẩm báo việc này. Chuyện này cũng không phải chỉ là việc của Nhân loại tu sĩ. Chúng ta Yêu Tộc cũng sẽ phái người trợ giúp các ngươi một tay." Thi Hùng thở phào một cái, có chút thành khẩn nói.

"Uhm! Nếu mà quí cốc xuất thủ tương trợ, phần thắng tất nhiên sẽ tăng lên vài phần. Đặc biệt là Xa đạo hữu của quí cốc, Tiểu Lão Nhi từ khi tu đạo tới nay vẫn ngưỡng mộ đại danh. Đáng tiếc mấy lần muốn gặp mà vẫn chưa có cơ duyên gặp mặt. Tựa hồ lần nào tới Xa đạo hữu cũng đều đang bế quan." Hướng Chi Lễ mừng rỡ nói.

Vạn Niên Thi Hùng nghe vậy chỉ cười khan vài tiếng, Cũng không có trả lời thêm tiếng nào. Nhưng sau khi con mắt hơi xoay chuyển. bỗng nhiên quay đầu hướng Linh Lung cung kính nói:

"Linh Lung Vương Phi. Cốc chủ của chúng ra ngày trước đối với Vương Phi cũng có chút quen biết. Hắn là …" Khi nói tới đây trong miệng Thi Hùng lại không phát ra thêm tiếng nào. Mà môi lại khẽ nhúc nhích truyền âm tới.

Linh Lung nguyên bản thần tình lạnh nhạt, nhưng khi nghe được vài câu. Thần sắc khẽ động, trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên.

"Là hắn. Ta nói hắn làm sao lại biết ta bị giam ở dưới Trấn Ma Tháp…" Linh Lung thì thào nói nhỏ vài tiếng, tựa hồ như nhớ lại chuyện cũ. Ánh mắt lúc này lại hiện ra vẻ tịch mịnh.

"Nếu Vương Phi đã biết thân phận Cốc chủ của chúng ta. Không bằng trước tiên hãy tới Vạn Yêu Cốc cư ngụ trong đó một đoạn thời gian. Vạn Yêu Cốc của chúng ta có đủ loại linh cầm dị thú, nhiều không sao đếm xuể. Có thể cho Vương Phi tha hồ lựa chọn một cái thân thể thích hợp."

Thi Hùng chân thành nói.

"Đi Vạn Yêu Cốc? Ta không có hứng thú. Mà ta cũng sẽ không rời khỏi Côn Ngô Sơn. Một lúc nữa, ta sẽ lại một lần nữa trở lại không gian vừa rồi." Ngân Phát nữ tử nói ra. Làm cho mọi người thiếu chút nữa tưởng mình nghe nhầm lời nói vừa rồi.

"Vương phi còn muốn quay lại, Như vậy làm sao có thể được?" Vạn Niên Thi Hùng thất thanh nói.

"Đúng vậy, nhưng mà ta không phải đi một mình. Người này có Ích Tà Thần Lôi đối với ta có tác dụng,vì vậy hắn sẽ theo ta cùng nhau quay lại không gian vừa rồi" Linh Lung nhìn Hàn Lập liếc mắt một cái. Ngón tay thản nhiên chỉ vào hắn rồi nói.

Hàn Lập thần sắc khẽ động, nhưng trên mặt lập tức không một chút thay đổi.

"Linh Lung tiền bối chẳng lẽ nói giỡn sao. cần gì phải mạo hiểm như vậy" Hướng Chi Lễ kinh ngạc rồi liếc mắt dò xét Hàn Lập một cái. Nhịn không được hỏi. Bộ dạng xem ra không hy vọng nàng một lần đi mạo hiểm.

"Ta và các ngươi không giống nhau. Vốn ta chính là từ Linh giới hàng lâm xuống Nhân giới. Cho dù sau này ta có hồi phục tới Hoá Thần Hậu Kỳ, thì bản thân ta cũng không có khả năng độ kiếp phi thăng. Nếu ta muốn trở về Linh giới, chỉ có cách duy nhất là thu hồi lại thân thể chân chính của ta. Sau đó thông qua Ngịch Linh Thông Đạo trực tiếp phản hồi về Linh giới. Trước tiên ta sẽ chuẩn bị tốt thiên phú thần thông của Ngân tộc chúng ta. Nếu ta có thể tới gần được Ma Vật thì ta có thể nắm chắc hơn năm mươi phần trăm cơ hội có thể đoạt lại thân thể." Linh Lung lạnh lùng nói.

"cái … này. Vương phi vẫn là nên cân nhắc thêm một chút nữa được không." Vạn Niên Thi Hùng lộ ra vẻ chần chờ, dáng vẻ tựa hồ như là cực kỳ khó xử.

Hướng Chi Lễ đứng ở bên cạnh cũng vội vàng khuyên can.

Ngân phát nữ tử dùng ngón tay thon thon khẽ vuốt nhẹ mái tóc dài ở trên đầu vai. Khoé miệng nhếch lên lộ ra vẻ châm chọc.

"Ta biết các ngươi muốn từ trong miệng ta để biết nơi hạ lạc của Nghịch Linh Thông Đạo. Sợ rằng nếu ta mà đi vào trong không gian kia sẽ đem luôn bí mật chôn vùi trong đó, có phải trong đầu các ngươi có ý niệm đó không."

Vừa nghe lời này xong. Thi Hùng lộ ra vẻ ngượng ngùng. Còn Hướng Chi Lễ thì thần sắc không đổi.

Luôn miệng nói *"Hiểu lầm"*, một chút cũng không thể hiện tâm tư khi bị nói toạc ra.

"Được rồi! Mặc kệ các ngươi muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ. Năm đó phần đông Nhân, Yêu thông qua Thông đạo hạ giới. Nhưng chân chính biết rõ tình hình cụ thể và tỉ mỉ, chỉ sợ cũng không có mấy người biết mà thôi. Nghịch Linh Thông Đạo ở Linh giới cũng không phải những tu luyện giả bình thường có khả năng

tiếp xúc qua. Cái gọi là Nghịch Linh Thông Đạo thực ra nó căn bản không phải tồn tại chân thật cụ thể, nó cũng không có một vị trí chuẩn xác nhất định."

Ngân phát nữ tử nhẹ nhàng nói một câu, làm cho Hướng Chi Lễ cùng Thi Hùng vẻ mặt trở lên ngây dại.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái. dường như rất lưu tâm tới đối thoại của mấy người. Nhưng thần thức lại lặng lẽ tiến vào trong trữ vật túi. Âm thầm kiểm tra tấm *"Thiên Tinh Bi"* kia. Bên cạnh Lâm Ngân Bình nhất thời lại bị thông tin nói về Nghịch Linh Thông Đạo dẫn dắt, hết sức chăm chú lắng nghe.

"Không tồn tại chân thực cụ thể. Đây là ý gì?" Hướng Chi Lễ trong lòng như mơ hồ đoán ra được điều gì đó. Thần tình ngưng trọng tiếp tục hỏi.

"Rất đơn giản. Nghịch Linh Thông Đạo, chẳng qua là do Linh giới chúng ta nhờ vào Thiên lực nhất thời mở ra thông đạo mà thôi. Năm đó sau khi Thông đạo đưa Nhân, Yêu chúng ta hàng lâm xong, thì sớm đã không còn tồn tại nữa." Linh Lung lạnh lùng nói.

"Không có khả năng! Nếu thật sự là như vậy, thì tại sao sau khi thượng cổ đại chiến kết thúc, rõ ràng vẫn có người có thể trở về được linh giới. Nếu không có Nghịch Linh Thông đạo, thì bọn họ làm sao có thể về được." Thi Hùng căn bản không muốn tin tưởng vào việc này, trong miệng vội vàng hỏi.

"Ngươi đã quên năm đó khi Cổ Ma giới mới bắt đầu xâm lược Nhân Giới, lúc ấy Thượng cổ tu sĩ của Nhân giới làm cách nào liên hệ với Linh giới chúng ta để cầu viện." Linh Lung thờ ơ nói.

"Truyền giới hương" Hướng Chi Lễ đôi mày khẽ nhíu lại nói.

"Đúng vậy, lúc ấy trước khi rút lui khỏi nhân giới. Tự nhiên là trước đó lần thứ hai lại đốt lên hương này để thông tri cho Linh giới. Trên linh giới lại một lần nữa mở ra Thông đạo. Không nói hiện nay các ngươi có thể có hương này hay không. Cho dù là có, Ngươi cho rằng Linh giới sẽ vì mấy người các ngươi lại mở ra thông đạo lần nữa sao? Phải biết rằng mỗi một lần mở ra Nghịch

Linh Thông Đạo, phải tiêu hao Cao giai Linh Thạnh với một số lượng vô cùng lớn. Cho dù Nhân loại các ngươi cùng Yêu Tộc của chúng ta cùng nhau liên thủ cũng cảm thấy ăn không tiêu." Trong lời nói của Linh Lung cơ hồ làm cho Thi Hùng vỡ nát hy vọng cuối cùng.

"Vậy Vương phi người sau khi thu hồi thân thể, thì làm như thế nào có thể phản hồi lại Linh giới" Hướng Chi Lễ lại một lần nữa bắt được điểm mấu chốt, bình tĩnh hỏi.

"Ta thân là phi tử của Thiên Khuê Lang Vương. Bản thân lại là công chúa của Ngân Nguyệt Lang Tộc, tự nhiên so với các Nhân sĩ của hạ giới và Yêu Tộc khác có sự bất đồng. Tại chân thân cùng thần niệm của ta đồng thời lưu lại ấn ký của Nghịch Tinh Bàn. Chỉ cần ta có thể trở về và nhập vào trong thân thể của ta. Sau đó kích phát uy năng của ấn ký. Cho dù có cách qua một giới. Trưởng lão trong tộc ta đã thiết lập một cái pháp trận chuyên môn cho ta dùng, nếu sau khi ta kích phát lực lượng của Nghịch Tinh Bàn thì pháp trận sẽ mạnh mẽ mở ra một cái Nghịch Linh Thông Đạo nhỏ đón ta trở về. Lại nói thông đạo này cũng chỉ có thể cho một mình ta thông qua mà thôi. Nếu những người khác muốn mượn thông đạo này mà tiến vào, dưới ấn ký không phù hợp lập tức sẽ bị lực của thông đạo nghiền nát không còn một mảnh. Nếu năm đó ta không phải gặp phân thần của Nguyên Sát Thánh Tổ chiếm cứ thân thể còn bị nó bức cho thần niệm chia lìa, thì ta đã sớm trở về Linh giới rồi, đâu còn có thể dừng tại nhân giới đến bây giờ." Linh Lung không có một chút tức giận nói.

"Ấn ký? Hoá ra Nghịch Tinh Bàn trong tay người không phải là thực thể? Ta nghe nói linh bảo này ở trong Linh giới cũng là một loại bí bảo, vì sao uy lực so với trong tưởng tượng lại thấp như vậy,thì ra là thế." Thi Hùng nhìn khối viên bàn trong tay Linh Lung có chút thất hồn lạc phách

Trên mặt Hướng Chi Lễ nụ cười cũng thu liễm lại. thần sắc nhất thời xa sầm xuống

Cho dù ai cũng vậy, một việc mà bản thân mình đặt hết tâm tư và hy vọng trong mấy trăm năm, trong một lúc lại tan thành bọt nước, chỉ sợ biểu tình cũng không thể tốt hơn được.

Hàn Lập vào lúc này, trong lòng lại đề cao cảnh giác. Thân hình lặng yên lùi về phía sau vài bước. Hắn cũng không biết sau khi mộng đẹp của bọn họ tan biến, có thể làm ra những chuyện điên rồ như thế nào.

"Chẳng lẽ ngoại trừ việc tiến giai lên Hoá Thần Hậu Kỳ thì không còn có cách nào khác để phi thăng linh giới. Hiện giờ tình huống thiên địa linh khí của nhân giới, Vương phi hẳn cũng biết. Có thể tu luyện tới hậu kỳ thì cơ hồ không có khả năng." Thi Hùng thở dài một hơi. Tràn đầy một tia hy vọng cuối cùng hướng Ngân Phát nữ tử nói.

"Đương nhiên cũng không phải. Ngoại trừ nhóm Nhân giới có thể mở ra Nghịch Linh Thông Đạo. Các ngươi còn có thể thông qua một loại phương pháp khác cũng có thể tiến nào Linh giới. Chỉ có điều loại phương pháp này trên lý luận thì có thể thành công, nhưng từ xưa đến nay thật sự có thể thành công thì cũng không có mấy người. Xem ra nếu đi theo con đường này thì cửu tử nhất sinh, không biết các ngươi có muốn nghe không?" Linh Lung nhìn ánh mắt tha thiết của hai người, sau đó nàng khẽ cười rộ lên, nhất thời lúc này trông nàng có phong thái mỵ hoặc vô cùng. Có thể nói phong tình vạn chủng.

Làm cho Hàn lập đứng một bên chăm chú nhìn một trận miệng lưỡi khô cứng, nhất thời cả kinh hắn vội vàng vận hành Đại Diễn Quyêt. Lúc này mới ổn định lại tinh thần."

Trong lòng hắn không khỏi một trận hoảng sợ.

"Đương nhiên là muốn nghe. Cho dù có nguy hiểm đi nữa, cũng còn tốt hơn việc ở Nhân giới này khoanh tay chờ chết" *Hướng Chi Lễ tinh thần phấn khởi. vội vàng tiếp lời nói.*

Vạn Niên Thi Hùng cũng gật đầu không ngừng.

"Nói cho các ngươi một chút không phải là không được. Nhưng ta muốn làm một cuộc giao dịch. Ta cần phải mượn của các ngươi vài loại đồ vật để có thể hỗ trợ cho ta trong quá trình đoạt lại thân thể." *Ngân phát nữ tử trong mắt chợt loé lên vẻ giảo hoạt nói.*

"Mượn đồ!"

Hướng Chi Lễ cùng Vạn Niên Thi Hùng không khỏi ngẩn ra.

"Đúng vậy! Ta cần thanh phỏng chế Ma Long Nhận cùng hai tấm Phá Giới Phù còn lại của Hướng đạo hữu." Linh Lung cười dài nói.

------oOo------

Chương 1067: Phong Linh đại pháp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe Linh Lung nói như vậy, Hướng Chi Lễ trịnh trọng gật đầu đáp ứng.

Mà Thi Sát trên mặt lại hiện một tia do dự, nhưng cuối cùng cắn cũng răng một cái, gật đầu. Thanh Ma Long Huyết Nhận tuy trân quý, nhưng so với việc tiến nhập Linh Giới thì Thi Sát tự nhiên rõ nên giữ hay bỏ rồi.

Một lát sau, hai tấm thổ hoàng sắc phù lục thần bí cùng một thanh huyết nhận dài chừng nửa thước xuất hiện trong tay Linh Lung.

Nữ tử này một tay kiểm tra cẩn thận phù lục, đồng thời tay kia nắm lấy huyết nhận thưởng thức một chút. Huyết quang sau một lúc chớp động, nàng thập phần mãn ý, bèn hướng về Hướng Chi lễ nói.

"Trong thiên hạ có thể liên thông thượng hạ lưỡng giới, ngoài Nghịch Linh Thông Đạo, kỳ thật trong Nhân Giới còn tồn tại một số ít các tiết điểm không gian trời sinh bạc nhược. Bề mặt không gian tại các tiết điểm này yếu hơn so với nơi khác, thậm chí có những điểm trở thành những vết nứt không gian giữa hai giới, chỉ cần có ngoại lực đủ lớn là có thể tạo ra một thông đạo đi qua Linh Giới. Năm xưa, Ma Giới xâm nhập Nhân Giới cũng chính là nhờ khám phá được một tiết điểm giữa Nhân Giới và Ma Giới. Nếu không cho dù Cổ Ma thần thông quảng đại cũng đâu có dễ dàng đến đây như vậy."

"Tiết điểm!" Hướng Chi Lễ thì thào, những người khác nghe vậy cũng lộ ra vẻ trầm ngâm.

"Đương nhiên, thiên hạ này to lớn như thế, các tiết điểm đâu phải

tìm dễ dàng. Nghĩ lại, các cổ tu truy tìm khắp thiên hạ, bất quá cũng chỉ tìm được hơn mười chỗ. Mà các tiết điểm này có nơi cố định, có nơi lại tuỳ thời thay đổi vị trí. Nhưng cho dù như thế nào đi nữa, không gian tại các tiết điểm đều vô cùng bất ổn, nên tuỳ thời có thể sụp đổ, cũng tuỳ thời có thể tái hiện. Cho nên việc đả thông một con đường là cực kỳ nguy hiểm, hơn xa so với Nghịch Linh Thông Đạo. Nhưng thông qua chúng nguy hiểm nhất không phải là cách giới lực, mà chính là không gian phong bạo sinh ra bởi không gian bất đồng. Một khi bị cuốn vào trong đó, ngay cả đại thần thông cũng phải chết không thể nghi ngờ. Tuy nhiên, điều lo lắng để tính sau. Hiện giờ điều tối trọng yếu là tìm ra chuẩn xác vị trí các tiết điểm. Tuy ta còn nhớ rõ vị trí một vài chỗ, nhưng nhiều năm trôi qua như vậy, hơn phân nửa các tiết điểm nếu không biến mất thì cũng đã sụp đổ rồi. Tiết điểm mới còn cần chính các ngươi đi tìm. Đương nhiên, ta sẽ đem vị trí các tiết điểm khi xưa cùng các qui luật và phương pháp tìm kiếm nói cho nhị vị biết"

Linh Lung nhàn nhạt nói.

"Vậy làm phiền Vương Phi"

Thi Hùng cùng Hướng Chi Lễ mừng rỡ, xuất ra một cái ngọc giản trống giao cho ngân phát nữ tử. Linh Lung sau khi phục chế tư liệu liền giao trả ngọc giản cho hai người. Lâm Ngân Bình đứng một bên nhìn thèm thuồng, nhưng cũng không dám lại cầu xin.

"Tốt lắm! Tất cả những gì cần thiết đã giao cho các ngươi. Lấy mức độ lịch duyệt của các ngươi ắt cũng phân biệt đâu là thật giả, bây giờ bản phi phải trở về đệ cửu tầng không gian (tầng trời thứ chin). Các ngươi nếu không muốn bị liên lụy, tốt nhất là nên sớm rời khỏi nơi đây. Ta cũng không dám cam đoan tên cổ ma kia có nhân cơ hội chạy rời khỏi không gian để đến đây hay không"

Lung Linh nói.

Hướng Chi Lễ cùng Thi Hùng nghe ngôn ngữ đuổi khách như thế, sau khi nói vài câu khách sáo, lập tức độn quang rời đi. Bên kia, Lâm Ngân Bình liếc mắt nhìn Hàn Lập một cái, trầm mặc không lên tiếng rồi cũng hoá thành một đoàn ngân quang đi mất.

Trong lúc này, chỉ còn có Hàn Lập cùng nữ tử ở lại trong đại sảnh. Hàn Lập hai mắt híp lại nhìn nữ tử không chớp, thần sắc lãnh đạm. Nàng này lại nhìn ra cửa đại sảnh, ánh mắt chớp động không ngừng. Một lát sau, ngân phát nữ tử thở phào một cái

"Hai người này coi như thức thời không để lại thần niệm dò xét. Hiện có thể lấy Thiên Tinh Bia ra rồi."

Nàng nói xong, quay đầu nhìn thẳng Hàn Lập

" Ngươi xác định trong tay ta chắc chắn là Thiên Tinh Bia"

Hàn Lập thầm thở dài, nhạt trả lời.

"Nếu không phải là Thiên Tinh Bia mới lạ? Đừng quên, lúc trước nguyên thần của ta chính là khí linh của ngươi, cũng đồng dạng thấy được thượng cổ văn tự trên tinh bia. Lúc này chỉ cần ngươi trợ giúp ta lấy lại được thân thể, tiểu đỉnh trong tay ngươi bản phi cũng không hề đếm xỉa, đồng thời kiện Bát Linh Xích linh bảo cũng để cho ngươi. Thông Thiên Linh bảo tuy trân quý dị thường nhưng ở Linh Giới cũng không phải là nhất giai bảo vật. Bất quá, ta cảm thấy có chút kỳ quái là ta tựa hồ có ấn tượng ngươi còn có một bảo vật khác trọng yếu hơn. Nhưng không thể nhớ đó là bảo vật gì? Phải chăng ngươi đã động tay động chân phân thần của ta."

Linh Lung sau khi nói xong, ánh mắt chợt phát lạnh.

"Tiền bối nói giỡn a, so thần niệm cường đại của ngài với một tu sĩ nguyên anh trung kỳ như ta, có thể động chân tay được cái gì"

Hàn Lập tim nhảy thình thịch, nhưng làm mặt tỉnh trả lời.

"Hừ! Bộ dáng giả như không biết. Ước hẹn khí linh của ngươi chưa có giải trừ. Có một điểm liên quan trí nhớ giữa ta với ngươi rõ ràng bị phong bế. Xem ra thị cùng một kiện bảo vật khác trên người ngươi hẳn có quan hệ. Ta thật hiếu kỳ, rốt cục bảo vật gì trong lòng của ngươi so với Hư Thiên Đỉnh còn muốn trọng yếu hơn."

Ngân phát nữ tử cười lạnh, dùng ánh mắt bất hảo đánh giá Hàn Lập.

" Ngươi biết vậy thì sao? Chẳng lẽ bắt tại hạ lại, ép hỏi một phen sao?"

Hàn Lập sắc mặt khó nhìn gắt gỏng.

Nhân hình Khôi Lỗi bên cạnh chợt nhoáng lên, cùng hắn sóng vai đứng thẳng, đồng thời trên người nổi lên một tầng ngân quang nhàn nhạt. Hàn Lập trong lòng đã có quyết định, nếu ngân phát nữ tử thật sự muốn truy hỏi đến cùng chuyện cái tiểu bình, hắn sẽ mạnh mẽ thúc giục gọi khí linh Ngân Nguyệt ra. Bất quá còn xem xem có thể không đã, chờ đến khi Ngân Nguyệt thức tỉnh thì hắn có thể cũng bị chế trụ rồi. Dù sao thần thông cấp độ Hoá Thần Kỳ, thật sự bây giờ hắn chưa đủ sức địch lại. Nhưng không thể để đối phương bắt giữ. Phải lợi dụng tình huống đối phương hiện giờ bị bó tay bó chân không dám thương tổn trong lúc này.

Ngân phát nữ tử nghe Hàn Lập phản vấn như thế, hàn ý trên mặt nồng đậm, đôi mi thanh tú dần dần dựng thẳng lên, ánh mắt ẩn hiện một tầng sát khí.

Hàn lập cảnh giác chăm chú nhìn, trong áo bào một tay chế trụ Tam Diễm Phiến, một tay âm thầm bắt pháp quyết, đồng thời trong tay nhân hình Khôi Lỗi cũng ẩn hiện một tiểu cung.

"Hi hi…" một tiếng.

Bỗng nhiên ngân phát nữ tử mặt mày nở rộ, phát ra tiếng cười duyên, nhưng thanh âm này lại làm cho Hàn Lập nghe cực kỳ quen thuộc.

"Ngân Nguyệt, là ngươi?"

Hàn Lập đứng ngẩn ra.

Có tiếng nói *"Chủ nhân, ngài thật sự giảo hoạt. Trước khi ta cùng Lung Mộng dung hợp liền tạm thời khởi động phong ấn ký ức về* *tiểu bình. Nhờ thần niệm Linh Lung bên trong không gian liệt phùng đã bị tổn hao nhiều, khiến cho Lung Mộng đang là thần thức chính không thể không lâm vào tình trạng ngủ say. Ta nhân cơ hội đoạt lấy chi khu khống chế quyền chủ đạo, đã giải khai được phong ấn này. Nếu không chỉ sợ nghe người nói dối cũng phải tin."*

Nàng mỉm cười nói.

"Việc phong ấn ký ức cũng nhờ ngươi đồng ý. Nếu không đâu có thoải mái đắc thủ như vậy."

Đoán Linh Lung trước mắt đích thị là thần niệm do Ngân Nguyệt chủ đạo, Hàn Lập mừng rỡ, cả người nhất thời buông lỏng lại.

"Tuy ta cầm quyền chủ đạo, nhưng thần niệm lực thua xa Lung Linh, nàng chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian ngắn, hoặc việc khống chế thần niệm chi khu bị hao tổn, sẽ để cho nàng đoạt lại quyền khống chế. Cũng may lúc trước tuy nàng đã phát hiện chuyện phong ấn ký ức, nhưng không thèm để ý, nếu không loại phương pháp phong ấn đơn sơ như vậy, căn bản không thể ngăn cản nếu đối phương muốn phá giải. Nếu chủ nhân muốn giữ lại bí mật, cần phải dùng Phong Linh phương pháp đối với ta, dưới sự phong ấn bí mật này cùng với sự phối hợp của ta ít nhiều có thể giữ kín chuyện tiểu bình. Vạn vô nhất thất. Trừ phi ta và ngươi, có người gặp chuyện không may ngã xuống hoặc chính thức giải trừ thân phận khí linh. Nếu không cho dù là ở Linh Giới cũng không ngại."

Ngân Nguyệt trịnh trọng nói.

"Cũng chỉ có thể làm như vậy, nhân tiện, một khi ngươi lấy lại được thân thể, thật có thể trở về Linh Giới?"

Hàn Lập thu lại vẻ vui mừng, trầm giọng hỏi, hắn vẫn chưa đề cập đến chuyện vì sao nữ tử này chủ động giúp đỡ.

"Ta không thể không quay về Linh Giới, nếu không chỉ nhờ Lung Mộng thì không thể triệu hồi Nghịch Linh Thông Đạo. Mà Lung Mộng, ta cùng Linh Lung lại có mối quan hệ vô cùng mật thiết. Khí linh thân phận phải chờ ngươi phi thăng Linh Giới, ta chân chính

mới có cơ hội thi triển bí thuật thoát khỏi."

Ngân Nguyệt trong con ngươi hiện lên một tia dị sắc, thừa nhận.

Nhất thời, Hàn Lập im lặng.

"Trước hết chủ nhân cần thực hiện thi pháp, nếu không sẽ không kịp. Sau đó ta dùng phá giải phù, phá vỡ chướng bích này, dùng Huyết Nhận cuốn lấy kẻ nọ. Chủ nhân liền nhân cơ hội lẻn vào kích phát Thiên Tinh Bia, chỉ cần trấn áp ma khí, ta sẽ dùng thần thông thôn phệ linh hồn cường ngạnh thôn phệ trở lại trong thân thể ban đầu, nếu có thể thông phệ được phân thần Nguyên Sát Thánh Tổ, mọi chuyện sẽ êm đẹp." Ngân Nguyệt chậm rãi nói.

"Được rồi, trước hết ta đi bố trí một cái trận pháp tạm thời, đề phòng hai người kia quay lại"

Hàn Lập gật đầu, lật tay, nhất thời trong tay trùng điệp pháp kỳ xuất hiện, sau đó nhất nhất bắn nhanh ra bốn phía, sau một lúc chớp loé liền mất dạng. Một tầng thanh sắc hà quang hiện ra đem non nửa đại sảnh bao lại.

Ngân Nguyệt thấy vậy, không nói lời nào, ngồi yên tại chỗ.

Hàn Lập thân hình chợt động, xuất hiện đối diện Ngân Nguyệt, khoanh chân ngồi xuống. Nhìn khuôn mặt tinh mỹ tuyệt luân của nàng, hắn bình tĩnh nói

"Ta bắt đầu thi triển thi pháp đây! Ngươi phải cẩn trọng một chút."

Sau khi nhắc nhở, Hàn Lập hai tay bắt pháp quyết niệm chú, nhất thời vô số điểm thanh quang từ trong người phát ra, kèm theo thanh âm cổ chú ngữ.

Một lát sau, thanh quang trên người Hàn Lập toát ra chói mắt, đem hai người bao vào trong, che phủ ngăn cản ánh mắt của người ngoài. Ước chừng thời gian ăn xong bữa cơm, thanh âm chú ngữ dừng lại, truyền ra tiếng thở nhẹ của Ngân Nguyệt, lập tức thanh quang chợt tắt. Thân hình hai người lộ ra lại.

Một thân ảnh thướt tha đang một tay đè trán, ngọc dung ẩn hiện một tia đau đớn.

"Có sao không?" Hàn Lập trong mắt ẩn chứa lo lắng hỏi.

"Không có việc gì, bí thuật thực hiện thành công. Cho dù Lung linh một lần nữa chiếm quyền điều khiển cũng vô pháp cởi bỏ phong ấn này. Không trì hoãn nữa, chúng ta đi thôi! Không biết khi nào Lung Linh thức tỉnh lại, vì còn phải nắm chặt thời gian tiến nhập đệ cửu tầng nữa."

Ngân phát nữ tử lắc đầu, khôi phục thần sắc, thản nhiên cười với Hàn Lập.

Lúc này, dung mạo tươi cười của nàng như đoá tường vi, kiều nhu tiên diễm dị thường. Hàn Lập liếc nhìn, xác định nàng thật không có vấn đề gì, không do dự nữa gật đầu.

Hai người cùng đứng dậy. Ngân phát nữ tử giơ tay lên, một đạo hoàng sắc phúc lộc hướng không bắn thẳng lên. Trên không trung linh quang chợt loé, nhất thời một phiến hoàng hà bạo liệt mở ra, hiện ra một màn chắn không gian trong suốt.

------oOo------

Chương 1068: Phong ấn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cùng lúc với một đạo huyết quang trảm vào chướng bích, Hàn lập vốn đã sớm súc lực chờ phát động, một tay kích phát Tam Diễm Phiến, ngọn lửa tam sắc cùng một đạo kiếm khí cự đại liên tiếp phóng ra.

Lôi Hoả Cung trong tay Khôi Lỗi cũng xuất ra hoa lửa đầy trời, cùng đánh vào một điểm trên chướng bích.

Rốt cuộc, chướng bích sau một trận vặn vẹo, bị lực lượng cực lớn dồn ép phá tan. Một lỗ thủng khổng lồ nhất thời hiện ra, đồng thời ma khí dày đặc hội tụ lại lỗ thủng.

Ngân Nguyệt kêu lên một tiếng kiều mỵ, thân hình hoá thành một đoàn tuyết quang bay vào trong. Hàn Lập sau lưng Phong Lôi sí đã mở ra, hoá thành một đạo ngân hồ trong nháy mắt vọt qua lỗ thủng.

Hàn Lập thân hình vừa hiện ra, vô số ma khí liền quay cuồng xoắn tới, hắn nhướng mày, Nguyên Cương Thuẫn từ trong tay áo bào bay ra, nhoáng một cái, hoá thành một tầng quang trảo màu bạc bảo vệ hắn bên trong.

Hắc sắc ma khí vừa tiếp xúc ngân sắc quang trảo, bề mặt lập tức phát ra những âm thanh ăn mòn *"xì…xì…"*, làm ngân sắc linh quang trong nhất thời mờ đi một phần.

Tình cảnh này khiến Hàn Lập cau mày.

Năm xưa khi hắn thâm nhập Vạn Trượng Ma Uyên, ma khí ở đó cũng không đáng sợ như bây giờ, đáng tiếc là Ích Tà Thần lôi cũng không còn nhiều, Nguyên Cương Thuẫn biến thành phòng hộ trảo xem ra khó có thể trụ lâu được. Chỉ còn có thể tốc chiến tốc thắng. Nghĩ đến đây, Hàn Lập liếc nhìn Ngân Nguyệt.

Nàng này hiện đang được Huyết Nhận biến thành huyết quang bao phủ bên trong, ma khí xung quanh quay cuồng không ngừng nhưng vô pháp đến gần. Xem ra, việc nàng mượn Thi Hùng huyết nhận ắt là có đạo lý.

Ngân Nguyệt hô một tiếng, liền trực tiếp hướng trung tâm không gian vọt đi. Hàn Lập thân hình chớp động, hướng không bay lên, độn quang dần dần tiêu thất, hành tung cũng đã được ẩn dấu.

Lúc này, từ hướng tế đàn xa xa truyền đến tiếng cười duyên của Ngân Nguyệt, tiếp theo đó là vài tiếng sói tru, thanh âm băng lạnh của hắc giáp nữ tử phát ra.

"Hừ! Ngươi còn dám quay lại. Cũng tốt, sẵn dịp bản thánh tổ hảo ma hóa ngươi luôn"

Tiếp theo lời này, âm thanh bạo liệt nổi lên.

Hàn Lập tinh thần chấn động, nhất thời hướng về tế đàn âm thầm bay tới. Chỉ sau chốc lát công phu, hắn đã xuất hiện trong tầng mây thật dày, lạnh lùng nhìn xuống dưới.

Giờ phút này Minh Thanh Linh Mục thần thông được vận chuyển đến cực điểm. Không bị thánh tổ phân thân cố ý ngăn cách, cho dù bị hắc sắc ma khí che phủ, hắn vẫn có thể đem tình hình bên dưới nhìn thấy rõ ràng.

Chỉ thấy tại tế đàn, có một khô lâu đen thui dài một trượng có dư, bề mặt khô lâu không ngừng cuồn cuộn phun ra một cổ ma khí, bên trong hắc hồ thể hiện thâm bất khả trắc.

Phía trên hắc khô lâu, một đoàn huyết quang cùng một đoàn ô mang đan xen lấp loé không ngừng, thỉnh thoảng phát ra từng âm thanh bạo liệt, linh áp khiến ma khí phụ cận xung quanh quay cuồng không ngừng, tựa như hai con ác long đang tranh đấu, thật là phiên giang đảo hải (sông cuộn biển gầm). Nhất thời chưa phân biệt được ai chiếm thượng phong.

Hàn Lập thấy Ngân Nguyệt chưa gặp trở ngại, trong lòng hơi yên tâm, đồng tử linh quang kích động, hướng về phía khoảng đen nơi phụ cận truy tìm.

Mặc dù lúc trước không gian bạo liệt đã đem tế đàn hoàn toàn phá hủy, nhưng hai toạ thạch bia vốn được luyện chế từ sá linh nhuyễn ngọc, lấy đặc tính của loại tài liệu này, hẵn sẽ không dễ dàng bị hủy. Mà một trong hai tấm, sẽ có một tấm dùng để kích phát Thiên Tinh Bi.

Không mất bao lâu, thông qua Minh Thanh linh Mục, Hàn Lập đã phát hiện tung tích hai tấm bia đá nằm sau một đống đá vụn, trong đó có một tấm được khảm hình một bộ hài cốt bán hoá long, tấm khác còn nguyên nằm cạnh đó.

Hàn Lập trong lòng mừng rỡ, nhìn lướt qua hắc mang cùng huyết quang vẫn còn đang tranh đấu không ngừng, vội sử dụng phương pháp thu liễm khí tức, đem hơi thở thu liễm đến cực điểm, lặng yên hạ xuống.

Quá trình hạ xuống không một tiếng động, ma vật đang mải mê tranh đấu chẳng mảy may phát hiện.

Chờ hai chân đứng vững trên một phiến toái thạch, Hàn Lập lật tay, xuất ra một cái ngọc Như ý, trên đầu xuất hiện một tầng quang trảo mỏng chớp loé hoàng quang, Hàn Lập lúc này cả người trông như có vẻ quỷ dị.

Thu được tấm bia đá vào trong tay, nỗi lo lắng cũng buông lỏng vài phần.

Hàn Lập không một chút chần chờ, thần niệm nhất động, từ túi trữ vật phi xạ ra một đoàn lam sắc, chính thị là Thiên Tinh Bi, dài khoảng nửa xích.

Hàn Lập tung ngọc Như Ý lên phía đỉnh đầu, một mặt đem Thiên Tinh Bi thu vào trong tay, một tay giữ chặt một tấm bia đá, tập trung đem lam sắc hướng vào thạch bia.

Thạch bia khẽ run lên, linh quang loé sáng, trông dị thường diễm lệ.

Hàn Lập ngưng trọng, đem Tinh Bi hướng thạch bia nhẹ nhàng nhấn một cái, nhất thời thạch bia giống như đậu hũ, Tinh Bi vô thanh vô tức nhập vào.

Chưa chờ Hàn lập vui mừng, dị biến chợt phát sinh.

Thạch bia chợt sáng lên một tầng lam mang, trực tiếp thoát khỏi tay Hàn Lập rơi thẳng xuống phía dưới, một nửa tấm bia đá cắm chặt trong đất, dựng đứng lên.

Phía nửa còn lại đang nhô trên mặt đất phát ra tiếng ông minh.

Hắc động trên không bỗng nhiên vang lên một tiếng hét to kinh sợ.

Hàn Lập rùng mình, không chút nghĩ ngợi, hướng Nguyên Cương Thuẫn điểm một cái, hào quang chợt cuồng trướng mấy lần lên.

Cơ hồ cùng lúc đó, một đạo hắc sắc quang trụ chợt loé bắn nhanh tới. Sau một tiếng vang thật lớn, một cự đại quang quang đoàn nổ mạnh ra, một phiến hắc hà thật lớn trong nháy mắt bao phủ phạm vi hơn mười trượng, trong hắc quang loạn thạch nhanh chóng biến mất, hoá thành hư ảo. Ngân sắc quang tráo hiện bị hắc sắc như một cái lồng giam vào trong.

Hàn Lập trong hắc quang không hề dừng lại, ngân - hắc hai màu phân biệt rõ rệt.

Hàn Lập biến sắc, liên tiếp đánh vào màn hào quang. Nhất thời bề mặt quang tráo trở nên dị thường bóng loáng, hơn phân nửa các đạo hắc sắc khi chạm vào bị trợt đi. Ngân sắc quang trảo một lần nửa được củng cố ổn định.

Mà xa xa, Nguyên Sát Thánh Tổ phân thân vừa chỉ kịp phát ra được một kích thì lại bị Ngân Nguyệt nhảy vào phá rối.

Nếu bị đánh một kích nữa, thông đạo khẳng định bị phá vỡ không thể nghi ngờ.

Như do đó, hắc lang hai đầu trở nên cuồng nộ dị thường, không hề tránh né công kích của Ngân Nguyệt, trong miệng hắc quang phun ra liên miên, mang ma khí phụ cận quay cuồng cuốn lên cao mấy trượng, nhất tề hướng Ngân Nguyệt cuốn tới, xem ra có ý dù có phải hao tổn nguyên khí, cũng phải đánh lui được Ngân Nguyệt.

Nhưng hiện đã muộn rồi.

Mặt đất đột nhiên truyền đến một trận chấn động kinh người từ khắp nơi, đột ngột từ mặt đất hơn mười đạo quang trụ phát ra tiếng nổ vang kinh nhân mọc lên, hoá thành các cự đại thạch trụ.

Trên các thạch trụ chớp động linh quang, trên bề mặt đồng thời hiện ra vô số các vòng tròn (linh hoàn) thô to màu sắc khác nhau, chuyển độngquay cuồng.

Một màn không thể ngờ được xuất hiện.

Nguyên bản trong không gian, ma khí đang dày đặc khắp nơi, khi các linh hoàn chuyển động, nhất thời như thiêu thân lao đầu vào lửa, ma khí đều hướng các thạch trụ bắn tới. Đồng thời hắc động ở phía trên, hiện ra vô số tinh tế quang tia, từng tia tiếp từng tia, rậm rạp như mạng nhện.

Trong chớp mắt, linh mang loé mắt, một linh đoàn cự đại hình thành, thể tích to lớn đủ có thể ngăn cả một ngọn tiểu sơn.

Hàn Lập thấy tình hình như vậy, biết pháp trận đã bị mình khởi động, không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục đem linh lực quán chú vào thạch bia.

Trên thạch bia linh hoàn càng lúc càng phóng to, tốc độ hấp thu ma khí càng thêm kinh người.

Chỉ tốn vài lần hô hấp, ma khí trong không khí điên cuồng nhập vào thạch trụ, không còn thấy bóng dáng.

Kể từ lúc này, song đầu hắc lang vốn dựa vào ma khí và ma âm bắt đầu rơi vào thế hạ phong.

Hắc mang không ngừng bị huyết quang áp bức liên tiếp thối lui.

Hàn Lập thả lỏng, một tay bấm pháp quyết, nhắm thạch bia đánh ra một đạo pháp quyết.

Tấm thạch bia phát ra một trận ông minh trầm thấp, theo đó, linh đoàn nhũ bạch sắc đang huyền phù phía trên tế đàn hùng hổ áp xuống, chưa đi đến gần hắc động, mà đã toả ra linh áp khiến song đầu hắc lang đang chiến đấu phải thất kinh, cũng không dám cùng Ngân Nguyệt tiếp tục dây dưa, vội độn quang phóng ra ngoài.

Ngân Nguyệt hừ lạnh một tiếng, thân hình nhoáng lên, thân ảnh tại chỗ đột nhiên tiêu thất.

Mà khi linh đoàn áp xuống, nhũ bạch sắc quang hà trong phút chốc bao phủ toàn bộ hắc động, sau đó linh quang thu liễm. Hắc động biến mất không chút tăm hơi. Tại chỗ lại xuất hiện một tầng chướng bích khéo léo đem ma khí một lần nữa phong ấn lại.

Nguyên Sát thánh tổ phân thân đang biến thành song đầu hắc lang, lúc này thấy vậy tự nhiên biết là bất ổn.

Nhưng ánh mắt đảo qua, lập tức dừng lại tấm thạch bia bên cạnh phong ấn.

Đã từng sử dụng qua Hoa Long Tỳ, nên Lang đầu này cơ hồ đoán được ảo diệu bên trong, mặt liền hiện lên vẻ hung ác, đầu sói gầm lên một tiếng, hắc mang khởi lên. Thân hình chớp động liền biến thành ba hình ảnh con sói giống nhau như đúc, trực chỉ Hàn Lập cùng thạch bia đánh tới.

Bên người Hàn Lập một đoàn huyết quang bạo liệt ra. Một mảng lớn huyết hải từ trong huyết quang theo chớp động của huyết quang dựng lên cả tứ diện bát phương.

Trong không khí nồng đậm mùi huyết tinh, ba lang ảnh đang biến mất, nhất thời bị huyết hải cuốn lại, khốn trụ bên trong.

Cơ hồ cùng lúc đó, một đoàn ngân quang hiện ra phía trên huyết hải, sau một tiếng sấm động, dày đặc vô số từng bụi hoa lửa ngân sắc phụt ra, phô thiên cái địa đem ba lang ảnh bao phủ vào trong.

Ba bóng sói trong lòng cả kinh, cùng giơ tay xuất ra một phiến hắc sắc hà quang hoá thành một phiến quang mạc chặn các bụi hoa lửa lại.

Hàn Lập trong mắt hàn quang chớp động, bèn lật tay. Tam Diễm Phiến liền xuất hiện quay tròn trong tay, hướng về hắc lang hung hăng chém mạnh.

Nhất thời phát ra tiếng thanh minh, ba con Hoả Điểu hình thể xấp xỉ một thước từ trong phiến bắn ra, trực chỉ tiến đến ba lang ảnh. Bọn chúng chưa đến mà nhiệt độ cực cao đã làm cho phụ cận xung quanh thành biển lửa vô số tia nhiệt khí bốc lên.

Một lang ảnh, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hoảng, hai lang ảnh kia thì lộ vẻ hết sức đờ đẫn.

"Tốt!"

Thấy tình hình này, Ngân Nguyệt lộ vẻ vui mừng hô nhỏ, lập tức hai tay bắt lại niệm chú. Thân hình lăn một vòng, ngân quang hoá thành một con ngân lang lớn hơn trượng, thế mạnh như cự lãng, lao thẳng tới lang ảnh đang lộ thần sắc.

Nguyên Sát Thánh Tổ phân thân vừa thấy Ngân Nguyệt cũng háo thành hình thái cự lang, trong đầu chợt nhớ ra cái gì đó, lập tức trong miệng lộ ra vẻ kinh hoảng hét lớn

"Ngươi muốn dùng Linh Hồn Thôn Phệ sao, đừng tưởng bở!"

Lập tức hắc lang hít sâu một hơi rồi đột nhiên phún ra, trong nháy mắt một cỗ huyết hồng vụ khí xuất hiện, đón gió hoá thành huyết hồng hoả diễm đem thân mình của mình bao lại, huyết hải phụ cận xung quanh vừa tiếp xúc với hoả diễm lập tức tan mất tựa như băng tuyết gặp ánh mặt trời xuân.

Hắc lang trong nháy mắt liền khôi phục tự do, thân hình hắc mang lấp loé, nhắm không trung chạy đi.

Nhưng thân hình mới chỉ độn được hơn mười trượng, bỗng nhiên trên đỉnh đầu một tiếng sét truyền đến, tiếp theo một đạo ngân hồ vô hình hiện ra, không chờ hắc lang cả kinh, đủ thời gian thay đổi phương hướng, trong ngân hồ bắn nhanh ra vô số thanh ti, linh quang chớp động, đem hắc lang trói gô lại.

------oOo------

Chương 1069: Linh hồn cắn nuốt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hắc lang kinh hãi vội vàng thúc dục huyết diễm trên người, trong nháy mắt hóa thành một thanh đoàn bao vây lấy thanh ti này.Nhưng hoàn toàn không nghĩ đến, từ bên trong truyền đến một tiếng hừ lạnh của ngân hồ. Lúc này thanh ti linh quang chợt lóe ra,không có chút dấu hiệu nào sẽ bị thiêu hủy,khiến ma này trong lòng trầm xuống.

Ngay vào lúc nó không thể nhúc nhích được thì Ngân Lang chợt lóe lên bay tới trước mặt. Ma này vô pháp tránh né ngân lang linh quang lóe lên rồi tiến nhập vào cơ thể nó,biến mất không thấy bóng dáng. Thân hình của Cự lang chấn động, âm thanh từ hai cái đầu phát ra nghe thật là thê thảm. Thân thể trở nên kịch liệt run rẩy.

Một cái đầu lang đột nhiên dại ra một chút, nhưng hai mắt lại sáng ngời có thần hẳn lên. Lập tức đem cái đầu của mình hướng tới cắn nuốt cái đầu lang kia. Lúc này trong nháy mắt da lông của nó bắt đầu chuyển sang một màu trắng thanh nhã.Cái đầu lang màu đen kia tự nhiên không chịu khoanh tay chịu chết, miệng há rộng ra đồng thời táp tới, trong nháy mắt hai cái đầu lang này băt đầu cắn xé nhau kịch liệt.

Đúng lúc này thì nhân ảnh lóe lên, Hàn Lập tay nâng Hư Thiên Đỉnh xuất hiện,hướng cự lang hai đầu liếc mắt nhìn một cái,trong ánh mắt lộ vẻ quan tâm.

Mặc dù cái đầu bạc chiếm thế thượng phong nhưng bên phía cái đầu đen đã khôi phục lại bình thường,lập tức toàn thân hắc quang chợt lóe.

Hàn Lập thấy vậy thần sắc trầm xuống rồi một tay hướng tới Hư

Thiên Đỉnh điểm một cái, rồi một tiếng vang lên.

Thanh ti đang bó buộc cự lang bỗng nhiên linh quang đại phóng,căng ra làm cho thân thể của cự lang không thể nào nhúc nhích mảy may. Sau đó Hàn Lập há miệng một đạo kim quang từ trong miệng phun ra,nhằm về phía cái đầu màu đen mà hung hăng đánh tới.

Kim quang bạo liệt tinh tế hồ quang chớp động liên hồi, làm cho hắc khí của cái đầu lang màu đen từ từ tan ra,một tiếng kêu thảm thiết vang lên,sau đó ma khí tan ra hoàn toàn.

Nhân cơ hội này cái đầu lang màu bạc vươn lên một cái hư ảnh giống cái đầu màu bạc như đúc. Bỗng nhiên đem cái đầu màu đen kia một ngụm nuốt vào trong đó,sau đó xé rách,từ bên trong lôi ra một cái hắc ảnh đang run rẩy ra khỏi miệng. Cái hắc ảnh này biến dạng không ngừng nhưng dường như lại rỉ ra một thứ chất nhờn. Chất nhờn này biến ảo ra các loại mặt quỷ,dữ tợn cùng hư ảnh màu bạc cắn xé không ngừng.

Từ trong ngân ảnh truyền ra tiếng hừ lạnh đến thấu xương của Ngân Nguyệt, rồi ngân mang chói mắt, hình thể của ngân ảnh từ từ cuồng trướng lên gấp đôi. Rồi đem hắc sắc quang ảnh đó nuốt vào trong, sau đó co rút lại rồi chui trở lại vào trong đầu cái đầu màu bạc. Trong giây lát nguyên bản cái đầu màu đen còn liều mạng cắn xé liền trở nên bất động, hai mắt đờ đẫn lên. Còn cái đầu màu bạc căn bản không chú ý đến việc này, ngược lại cứ đem cái đầu kia cắn nuốt. Nó run lên nhè nhẹ, run rẩy không ngừng dường như rất là đau đớn và cực khổ để làm việc này.

Hàn Lập thấy vậy trong lòng buông lỏng Tiểu Đỉnh đang cầm trong tay, hướng tới thân hình của cự lang mà ném tới. Hướng tới đó điểm vài cái.Một mảnh lớn thanh hà từ phía trên quét tới, trong chốt lát đem cả con cự lang bao vào trong thành một viên cầu thật lớn. Sau đó Hàn Lập nhìn khắp nơi trong không gian này thần sắc vừa động, đột nhiên hướng tới vùng phong ấn gần bên mà bay tới.

Một lát sau hắn lại bay đến một bộ hài cốt ở trên tế đàn, rối vung tay ra vỗ vài cái. Một cái xích hồng hỏa châu bay tới. Rồi một trận âm thanh bạo liệt nổ ra, tạo thành một cái hố to, trong đó hắc quang chớp động không thôi. Một món đồ vật hiện lên phía trong.Nhân hình Khôi Lỗi quơ tay một cái,món đồ kia lập tức bay vào trong tay nó. Nhìn kỹ lại thì đúng là gần nửa phần còn lại của Hắc Phong Kỳ, mặc dù linh bảo này đã bị phá hủy hơn nửa. Nhưng nó vẫn phát ra linh khí kinh người,hiển nhiên linh tính vẫn còn chưa mất hết.

Sau khi xem xét thật kỹ vật này, Hàn Lập nhất tay không chút khách khí đem nó cất vào trong túi trữ vật. Mặc dù hắn không biết làm thế nào để sửa chữa lại kiện Thông Thiên Linh Bảo này, cũng như không biết thật có thể sử dụng được hay không. Nhưng cái này luyện chế tài liệu ở thế gian này sớm đã tuyệt tích, thật không biết xác định giá trị của nó thế nào nữa.

Hàn Lập thu thập xong vật ấy,còn chưa chịu trở về bên cạnh cự lang mà không chút do dự bay tới một góc của không gian. Hơn nữa càng bay càng cao, trong nháy mắt không thấy ở đâu trong mấy tầng mây cao nữa. Độn quang dừng lại,trên vẻ mặt hàn Lập nét căng thẳng hiện ra.

Chỉ thấy ở phía trước cách đó không xa một đoàn ánh sáng màu lục nhạt huyền phù ở đó bên trong chứa một cây mộc thước màu xanh biếc. Hào quang lấp lánh đang chuyển động, thì ra đây chính là Bát Linh Thước một kiện Thông Thiên Linh Bảo khác. Linh bảo này mặc dù không bị tổn hao hư tổn chút nào vì nó là phật môn bảo vật cho nên đúng là vật khắc chế đối với ma môn. Vì vậy vị Ngột Lợi Thánh Tổ kia chỉ có thể đưa mắt nhìn mà không thể ma hóa để chính mình sử dụng được. Nhưng nếu như để cho tên cổ ma này khôi phục lại hoàn toàn pháp thuật thần thông thì lại là chuyện khác.

Hàn Lập nhìn Bát Linh Xích mà không dám coi thường vọng động. Trước đây khi hắn thu phục Hư Thiên Đỉnh thiếu chút nữa thì đã bị Kiềm Lam Băng Diễm của nó thiêu chết cái mạng nhỏ rồi. Cho nên hắn sợ bát Linh Xích này cũng giống vậy. Nghĩ đến đây thần niệm của Hàn Lập vừa động thì cái khôi lỗi hình người luôn theo sát phía sau, thân hình chợt nhoáng lên một cái.

Hướng thẳng đến Bát Linh Xích đưa một tay ra bắt lấy bảo vật này, thì không có gì khác lạ xảy ra. Hàn Lập liền mừng rỡ đưa tay tiếp nhận bảo vật này từ khôi lỗi rồi nhìn xem xét qua một chút. Khi sờ đến bảo vật này cảm giác bóng loáng dị thường. Dường như nó được làm từ băng lương phật ôn ngũ bàn ngọc vậy, hơi chớp lên. Lục quang chớp động không thôi, nhưng có điều lạ thường là sau khi rót linh lực vào rồi mà vẫn chưa thấy có phản ứng gì hết khiến Hàn Lập hơi lo lắng.

Đúng lúc này từ xa xa đám quang đoàn đang bao vây lấy cự lang truyền đến một âm thanh lạ thường, rồi lập tức linh quang chớp động. Rồi âm thanh bạo liệt nổ ra. Hàn Lập cả kinh vội vàng đem Bát Linh Xích thu lại, hướng tới Hư Thiên Đỉnh phía xa điểm một cái. Trên mặt hiện ra vẻ rất khẩn trương. Hư Thiên Đỉnh kêu lên một tiếng rồi hướng tới Hàn Lập mà bay thẳng về. Trong nháy mắt hóa thành một hóa thành một đoàn thanh quang rồi rơi vào tay hắn.

Hai mắt Hàn Lập híp lại khuôn mặt lộ ra vẻ căng thẳng nhìn tới phía xa. Đoàn lục quang kia từ từ biến mất rồi hiện ra thân ảnh trong rất là tao nhã, thì ra chính là một con cự lang. Lúc này con cự lang hai đầu đã biến một đầu, cả người cũng biến thành một màu trắng bạc. Thân thể sáng ngời dị thường đang đưa đầu nhìn tới phía Hàn Lập. Hàn Lập lập tức mừng rỡ bay trở về nhưng mới được nữa đường liền bắt gặp phải ánh mắt của con lang này.

Chỉ cảm thấy ánh mắt của nó băng hàn dị thường. Làm cho trong lòng của hắn có dự cảm bất an không tốt đang đến.

Thân ảnh của cự lang nhoáng lên một cái, lập tức từ trong ngân quang xuất hiện ra một vị nữ tử thân hình lả lướt, cực kỳ xinh đẹp. Hai mắt của nàng ta nhìn Hàn Lập không chớp, rồi khóe miệng nhếnh lên hiện ra một tia cười lạnh.

Hàn Lập hít một hơi rồi mở miệng căng thẳng nói ra" "Người là Linh Lung!"

" Nói ta là Linh Lung cũng không sai. Dù sao bây giờ ta vẫn lấy thần niệm của Linh Lung làm chủ." *Linh Lung nhấp nháy đôi môi cùng với bàn tay trong suốt trắng như ngọc, trên mặt lặng yên muốn làm ra vẻ bình tĩnh, nhưng trong mắt vẫn không dấu được* *tia hưng phấn, biểu lộ ra tâm tình của mình.*

"Ngân Nguyệt thế nào?" *Hàn Lập sắc mặt thay đổi liên tục, mím chặt môi, bình tĩnh hỏi.*

"Cô ta không có chuyện gì, chỉ là thi triển ra linh hồn cắn nuốt nên giờ thần niệm đã hao tổn rất nhiều. nên giờ đang ngủ say. Nếu không thì ta cũng không thể nào thuận lợi xuất hiện như thế được." *Trong mắt của Linh Lung không dấu được vẻ hưng phấn. Nhưng trong mắt lại hiện ra một vẻ cổ quái, làm cho âm thanh trả lời với âm điệu rất là khinh đạm.*

" Ngươi bây giờ tính toán thế nào." *Hàn Lập nghe nói Ngân Nguyệt vô sự, trong lòng liền cảm thấy yên tâm,sau đó bình tĩnh hỏi.*

"Thế nào nữa! Tự nhiên là quay về linh giới.Ngươi không muốn Tuyết Linh rời đi chứ gì!"*Linh Lung với đôi mi thanh tú nhướng lên,âm thanh phát lạnh nói ra.*

Vừa nghe nàng ta nói thẳng ra như vậy, mà không chút nào khách khí làm cho Hàn Lập đỏ mặt, nhưng lập tức xoay chuyển ánh mắt,nét mặt liền khôi phục lại như bình thường.

" Ngươi hẳn cũng biết rất rõ là nguyên bổn Ngân Nguyệt cũng muốn quay về linh giới. Vì vậy ta sẽ không ngăn cản, hơn nữa cũng không có biện pháp ngăn cản được."

" Ngươi sáng suốt như vậy là tốt rồi, theo như ý của ta lúc đầu những loại linh bảo trong tay ngươi của ngươi thì cứ việc giữ lấy. Coi như lúc nãy ta bị ma hồn cắn nuốt được ngươi trợ giúp một tay đi. Mà Tuyết Linh trước đó đã đáp ứng với ngươi, ta là Linh Lung thân là công chúa của Ngân Nguyệt đại tộc cũng không tính ân oán với ngươi nữa. Vậy tiểu đỉnh kia cùng với Bát Linh Xích thì ngươi cứ việc giữ lấy. Nhưng từ nay về sau ngươi phải tuyệt đối chấm dứt quan hệ với Tuyết Linh. Cho dù sau này ngươi có thể phi thăng lên linh giới thì cũng không được xuất hiện trước mặt ta. Nếu không ta sẽ lập tức ra tay giết chết ngươi." *Tuyết Linh ngưng trọng nhìn tới Hàn Lập trong mắt hiện ra một tia sát khí.*

Sắc mặt của Hàn Lập khẽ biến nhưng lập tức liền trở lại như bình thường, xem như không có việc gì hết, rồi cũng không nói ra lời nào cự tuyệt.

Ngân phát nữ tử cũng không có bức Hàn Lập phải hứa hẹn điều gì. Chỉ là đem những lời này nói cho hắn biết mà thôi. Sau đó bàn tay nhấc lên, một đạo hắc mang bay vụt ra.

Đầu tiên thì Hàn Lập kinh ngạc nhưng khi thấy rõ vật ấy thì liền an tâm lại, không nói lời nào,mà đưa một tay ra chụp lấy vật ấy. Vật ấy đúng là kiện hắc sắc phi đao mà hắn đã dùng để đánh Nguyên Sát Thánh Tổ, không biết thế nào mà cô ta lại trả lại cho hắn. Hàn Lập cũng không khách khí nhận lấy rồi ném cho Nhân hình Khôi Lỗi đang đứng ở phía sau.

Lúc này Linh Lung cũng không để ý gì đến Hàn Lập mà đi đến chổ trung tâm, kiểm tra việc phong ấn nơi đó thế nào Rồi không chủ ý gật gật đầu. Sau đó lạnh mắt nhìn tới Hàn Lập liếc một cái, đột nhiên quay người hướng tới Hàn Lập mà đi tới. Thấy vậy Hàn Lập kinh ngạc trong lòng liền cảnh giác.

" Đem Vạn Niên Linh Dịch của ngươi cho ta vài giọt, ta cần dùng nó để mở ra Ngịch Linh Thông đạo." Linh Lung không chút khách khí nói.

Khóe miệng của Hàn Lập vừa động, một tay đưa tới túi trữ vật ở bên hông vỗ một cái, một cái bình xuất hiện ở nơi tay. Không nói tiếng nào mà ném tới cho cô ta.

Linh Lung đưa tay áo phất lên đem cái bình ấy không một tiếng động cuốn vào trong, toàn bộ hành động này không gây ra tiếng động nào. Chẳng những vậy mà còn thấy rất là tao nhã. Sau đó cô ta đi tới chổ sạch sẽ và khoáng đãng gần đấy, bắt đầu khoanh chân ngồi xuống. Hai bấm quyết niệm chú. Thanh âm chú ngũ dễ nghe từ trong miệng của cô ta truyền ra, thân hình giống như cơn gió nổi lên,quanh thân xuất hiện một phiến ngân quang. Hào quang chói mắt đem thân hình nữ tử này từ từ bao vây rồi cuốn vào bên trong, cảnh này nhìn thấy giống như là một vòng luân hồi.

Đúng lúc này Linh Lung đột nhiên nhắm hai mắt lại mở miệng phun ra một kiện Ngịch Tinh Bàn rồi nó hóa thành một vòng tròn bay ra.

Hàn Lập ở phía xa nhìn lại nhướng mày. Viên bàn này nhìn kiểu gì cũng không thể nhìn ra chút bất ổn nào,, những ấn ký hiện ra ngưng tụ linh khí lại rất là nồng đậm so ra cũng không thua kém bất kìa bảo vật nào.

Hàn Lập còn đang suy nghĩ về kiện viên bàn thì nó sau khi xoay quanh một cái rồi bay lên chỗ của ngân phát nữ tử Khi bay đến đỉnh đầu rồi dừng lại ở đó. Phía dưới Linh Lung thấy vậy lập tức đưa mười ngón tay hướng về phía bảo vật, xuất ra các viên đạn. Từng đạo pháp quyết với màu sắc khác nhau đánh tới viên bàn ở phía trên. Bảo vật đem hết thảy bọn chúng hấp thu hết. Chỉ sau một chút trì hoãn rồi thì dị biến nổi lên.

------oOo------

Chương 1070: Thoát khốn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghịch Tinh Bàn tinh quang đại phóng trở nên cuồng trướng. Không lâu sau đó hóa thành một cái quang luân khoảng một trượng, cứ vậy xoay tròn. Mặt ngoài điểm điểm kim quang,lập tức vô số tinh quang hội tụ lại chỗ trung tâm. Sau khi run rẩy một chút.Một kim sắc quang trụ to thô cỡ thùng nước từ trung tâm quang luân phun ra.Rồi bay ra nhập vào tầng tầng mây vàng trên không trung.

Một âm thanh kinh thiên động địa truyền ra. Lập tức mây mù bên cạnh cột sáng quay cuồng một trận.Toàn bộ không gian ở tầng thứ chín đều trở nên run rẩy.

Kim sắc quang trụ nhập vào trong chổ phát ra ánh sáng mạnh, rồi truyền ra vài tiếng giòn vang vỡ nát của bức tường năn cản.Mấy đạo khe hở màu đen trong nháy mắt hiện ra ở chổ trung tâm. Sau đó chổ đen đó lan rộng ra, một trận tiên âm vang lên rồi một cái thông đạo thật lớn hiện ra. Kim sắc quang trụ vừa lúc nhập vào trong đó. Chung quanh vô số quang đoàn trôi nổi với nhiều màu sắc khác nhau bay lượn dày đặc, diễm lệ dị thường. Đúng lúc này,một cái vòng tròn to lớn, dọc theo kim sắc quang trụ, trực tiếp từ trong thông đạo chậm rãi bay ra. Ngay ở lối ra vào hạ xuống. Mặt trên hào quang lóe lên không ngừng. Rõ ràng chính là cái vòng tròn độc nhất vô nhất do Linh Lung phun ra.

"Chẳng lẽ đây mới chính là Nghịch Tinh Bàn" Hàn Lập ở một bên chăm chú nhìn vào trong viên bàn. Trên mặt không có chút thay đổi nào nhưng trong lòng thầm kinh hãi.

Trên người của Linh Lung ngân quang từ từ thu vào. Dần dần thu liễm và tiêu tán đi. Một lần nữa thân hình lại hiện ra. Cô ta khẽ ngẩng đầu lên nhìn tới cái thông đạo ở không trung. Ngọc dung lại lộ ra vẻ tịch liêu, đột nhiên thân hình nhoáng lên một cái rồi xuất hiện ở trên đỉnh của quang luân. Chậm rãi hướng tới không trung phi thăng mà đi.

Mục tiêu hướng đến đó chính là cái thông đạo thật lớn ở không trung

Cái quang luân dưới chân cùng với cô ta tiếp xúc, vừa lúc đó dường như cảm ứng được cái gì đó. Trong thông đạo quang đoàn phát ra âm thanh kêu lên nghe ong ong. Còn cái Nghịch Tinh Bàn hơi run rẩy bắt đầu chuyển động. Dường như cái quang luân này vừa tiếp xúc được nên liền hưng phấn, hiện ra linh tính mười phần. Thấy Nghịch Tinh Bàn biểu hiện ra những việc này. Linh Lung lại lộ ra một tia cười nhạt. Rồi lại chuyển đầu hướng tới Hàn Lập ở phía dưới nhìn một cái. Hơi do dự rồi lại đột nhiên vươn tay ra. Xang, Vàng, Trắng ba đạo hào quang bắn nhanh mà đi ra, chợt lóe lên rồi xuất hiện trước mặt Hàn Lập.

Hàn Lập ngẩn ra, nhưng nhìn thấy cô ta không có ác ý. Theo bản năng đưa tay áo phất một cái, một mảnh thanh hà bắn ra cuốn lấy ba đạo ánh sáng đó vào trong tay áo. Nhìn ra thì là một cái ngọc giản màu trắng, một cái huyết nhận và một cái phá giới phù. Trong lòng Hàn Lập quay cuồng một trận, chưa kịp mở miệng hỏi thì chợt nghe thấy một tiếng thở dài của ngân phát nữ tử:

" Đây là Nghịch tinh thông đạo cùng với các tư liệu của không gian tiết điểm. So với những thứ kia về sau có lẽ nó sẽ giúp ích cho ngươi nhiều hơn. Phá giới phù cùng với Huyết Nhận đến linh giới cũng không dùng được. Vì vậy cho ngươi hết. Mặt khác mang theo linh bảo rời đi khỏi nơi này cũng không dễ dàng gì, cuối cùng ta lại giúp ngươi một phen!"

Hàn Lập nghe xong những lời này liền ngẩn ra. Chưa hiểu được rõ ràng *" Giúp ngươi một phen."* Là ý gì. Thì linh Lung xuất ra một thanh ngọc nhỏ và dài. Hướng tới thông đạo của Nghịch Tinh Bàn điểm nhẹ một cái.

Lập tức Tinh Bàn này phát ra một trận âm thanh, nhẹ nhàng vừa chuyển. Vòng tròn trung tâm hướng tới Hàn Lập. Hào quang nhoáng lên một cái. Một đạo kim sắc quang trụ xuất hiện giống như có thể thuấn di liền quỷ dị xuất hiện trước mặt Hàn Lập. Quang hoa nổi lên không nói lời nào đem hắn cùng với khôi lỗi hình người phía sau đồng thời cuốn vào trong. Không có thời gian để phản ứng. Lập tức Hàn Lập cùng với Khôi lỗi cũng liền biến mất vô tung vô ảnh. Không biết được là Nghịch Tinh Bàn truyền tống tới nơi nào nữa.

Làm xong việc này, Linh Lung cũng không có chậm trễ mà liền tiến nhập vào trong thông đạo. Trong thông đạo các loại ánh sáng đủ màu mạnh mẽ xuất hiện. Trong nháy mắt đã đem Linh Lung và Nghịch Tinh Bàn cuốn vào bên trong. Một trận tiếng động ầm ầm vang tới, rồi thông đạo chuyển động dữ dội, rồi cô ta cũng biến mất ở trong thông đạo. Còn cửa vào thông đạo cũng vỡ tan nát, chỉ trong nháy mắt cửa vào thông đạo hoàn toàn hư hỏng và tiêu tán đi mất. Một lúc sau, không gian ở tầng thứ chín khôi phục lại hình dạng ban đầu, không có bóng người nào cả. Dường như nơi này đã chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Lúc này, Hướng Chi Lễ cùng với Vạn Niên Thi Hùng và Lâm Ngân Bình cũng vừa mới đi ra khỏi khe hở của Trấn Ma tháp. Khi Hàn Lập ở không gian tầng thứ chín biến mất. Hướng Chi Lễ có chút kinh nghiệm hướng lên bầu trời liếc mắt nhìn một cái, trên mặt hiện ra vẻ nghi hoặc.

" Có chuyện gì vậy?, Hướng đạo hữu phát hiện ra gì khác lạ sao?" Vạn Niên Thi Hùng mặc dù tu vi còn lâu mới bằng được Hướng Chi Lễ nhưng dù sao hắn cũng là yêu vật từ sau trận thượng cổ đại chiến còn sống tới bây giờ. Hơn nữa sau lưng còn có một chỗ dựa vững chắc. Mặc dù không dám đắc tội đến Chướng Chi Lễ, nhưng hắn cũng không sợ đối phương sau khi đi ra lại trở mặt với mình.

" Không có gì. Có thể là cảm giác sai. Ta cảm giác được là phong ấn bên trong Côn Ngô Sơn bị chấn động một chút. Nhưng khi sử dụng thần thức quét qua thì cũng không phát hiện ra cái gì lạ cả" Hướng Chi Lễ vân vê chòm râu, nhăn mặt nói.

" Vậy cũng có thể là phong ấn bên trong bị yếu đi nên tạo ra một chút dao động. Với phong ấn to lớn như vậy, thì có ai mà lay động được nó chứ." thi hùng hắc hắc cười nói."

" Thì cũng chỉ có như vậy thôi. Lúc trước hai người các ngươi nói sự tình lần đều là do Diệp gia chủ động làm hay sao. Diệp gia tu sĩ vẫn còn sống hay sao chứ? Diệp gia trưởng lão dù sao cũng là nguyên anh hậu kỳ tu sĩ. Hẳn là có chú thần thông. Hiện giờ hắn ở nơi nào?" *Hướng Chi Lễ sắc mặt không chút thay đổi hỏi.*

" Diệp gia cùng với những người khác điều bị tên cổ ma kia giết chết. Còn về phần Diệp gia đại trưởng thì từ lúc ta tiến vào tầng thứ chín thì cũng chưa từng thấy qua người này. Có thể chắc chắn là hắn ta đã chết dưới tay của tên cổ ma kia rồi." *Thi hùng ngẩn ra nhưng rồi cười gượng nói ra.*

"Không quan hệ. Bất kể là hắn còn còn sống hay không. Nhưng lần này gặp phải họa lớn như vậy thì Diệp gia không cần phải tồn tại nữa. Sau khi trở về thì vị trí đệ nhất Đại Tấn sẽ có thay đổi một chút. Vạn Yêu Cốc các ngươi không có ý kiến gì sao?" *Hướng Chi Lễ hừ lạnh một tiếng,hàn quang trong mắt chớp động nói. Lúc này vẻ mặt đưa đẩy,nịnh nọt trên mặt hắn không còn chút gì sót lại,bản sắc Hóa Thần tu sĩ xuất hiện ra hết.*

Vạn Niên Thi Hùng trong lòng lo lắng nhưng không chút do dự trả lời: " Việc này là tự nhiên. Dù sao thì Diệp gia cũng có chút giao tình với bản cốc. Nhưng lúc này đã phạm sai lầm lớn như vậy thì đúng là phải hủy diệt rồi.Một lần nữa phải phát người chấp chưởng thế tục giới rồi."

"Hùng đạo hữu suy nghĩ như vậy thì tốt rồi. Đúng rồi, đạo hữu sau khi rời núi. Ngươi sẽ lập tức phản hồi về Thiên lan sao. Đạo hữu cũng giống như ta cũng đã ở Đại Tấn này một thời gian dài rồi. Nhưng dù sao nơi này cũng không phải là Thiên lan Thảo Nguyên. Sau này quý điện vẫn còn phái người đến Đại Tấn hay sao chứ." *Hướng Chi Lễ chuyển hướng nói chuyện đối với Lâm Ngân Bình đang đứng lặng một chỗ lạnh lùng nói.*

"Thiếp thân đã hiểu. Sau khi rời khỏi nơi này thì vãn bối sẽ lập tức trở về thảo nguyên."*Lâm Ngân Bình vừa tiếp xúc với ánh mắt lạnh lùng của Hướng Chi Lễ trong lòng không khỏi phát lạnh. Thì nào dám nói một từ* " Không" *ở đây.*

Huống hồ trên người nàng còn có cấm chế của Hàn Lập,Mặc kệ Hàn Lập có sống sót trong ma khí kia không,tự nhiên đối với địch *nhân này không gặp vẫn là tốt hơn,đỡ bị hắn dùng sức mạnh chèn ép.Hơn nữa nàng còn muốn trở lại thánh điện,triệu tập chúng nguyên anh tu sĩ,xem có cách gì bài trừ cấm chế này không.*

Thấy Lâm Ngân Bình với thái độ cung kính cuối mình đáp ứng như vậy. Hàn ý trên trên mặt của Hướng Chi Lễ cũng giảm đi. Đang muốn hướng tới cô ta nói gì thêm thì bổng nhiên từ một chổ phía xa ở chân trời, một đạo bạch quang chợt lóe lên lướt qua phá không mà tới. Trong nháy mắt bay tới đỉnh đầu của ba người.

Thi hùng chấn động, linh quang chợt lóe lên quanh thân, phải ra tay ngăn cản. Bổng nhiên không khí chung quang căng thẳng lên. Thân hình từ từ cẩn thận giữ thế. Hướng Chi Lễ nhàn nhạt truyền âm tới.

" Đạo hữu không cần phải lo sợ. Đây chính là phi kiếm truyền thư của Hô đạo hữu Thiên Ma tông dùng để truyền tin cho lão phu." *Chỉ thấy Hướng Chi Lễ khoát tay một cái,rồi lại hướng bạch quang kia vẫy tay. Lập tức bạch quang này run lên một cái rồi liền rơi xuống tay của Hướng Chi Lễ. Thì ra đây đúng là một thanh tiểu kiếm màu trắng.Một thân cự lực trên người thi hùng cũng biến mất vô ảnh vô tung. Mặc dù yêu thú này sợ bóng sợ gió một chút nhưng trong nhất thời gặp việc như vậy cũng làm cho mồ hôi lạnh của hắn toát ra.*

Hai tay của Hướng Chi Lễ hợp lại kẹp lấy cái tiểu kiếm, cúi đầu không nói gì cả trong một lúc, sau đó khoát tay đem nó ném lên không trung, hóa thành một đạo bạch quang chợt lóe lên rồi không thấy bóng dáng nữa. " Đi thôi, Hô đạo hữu cũng tới nơi này. Lần này chúng ta cùng nhau hợp lại. Sau đó triệu tập tất cả các tông môn lớn nhỏ của Nam Cương lại. Rồi đem núi này phong ấn lại lần nữa." *Hướng Chi Lễ nhìn về hướng đạo bạch quang biến mất, bình tĩnh nói. Thấy vậy Thi Hùng cùng với Lâm Ngân Bình cũng không có ý kiến gì khác. Mấy người này gần như không còn nhớ gì tới chuyện của Linh Lung và Hàn Lập nữa.*

Trên một ngọn núi phong cảnh tuyệt đẹp ở Nam Cương.Vài tên luyện khí kỳ tu sĩ đang ngồi ở một tòa tiểu đình nói chuyện với nhau. Chuyện được đem ra bàn luận đó chính là việc phong ấn bị *chấn động bởi đây là việc mà mọi người ở Nam Cương đều biết.Trong lúc gã trung niên vận áo bào trắng đang nói chuyện và đoán xem vật gì sẽ xuất ra sau khi phong ấn bị động. Từ trên đỉnh của thạch đình kim quang chớt lóe. Ầm một tiếng, một đạo ánh sáng từ hư không bắn tới làm cho hơn phân nửa cái đình bị hủy đi. Lúc này mấy người ở đây đều trợn mắt há mồm. Rồi một gã thanh bào tu sĩ cùng với một bóng người ngân quang lóng lánh từ trong kim quang hiện ra. Thanh bào tu sĩ đúng không vững,nhưng vội vàng vung tay lên,bóng người ngân quang kia bỗng nhiên biến mất tăm.Mấy tên đê giai tu sĩ thấy vậy liền ngẩn ra như gà mắc tóc.*

" Nơi này là nơi nào vậy?" *Thanh bào nhân sau khi đứng vững được thân hình. Hướng mắt nhìn ra bốn bên rồi dừng lại ở chổ mấy người này, không khách khí mở miệng hỏi. Mặc dù âm thanh rất là bình đạm nhưng mọi người nghe xong giọng nói này thì liền không có ý cự tuyệt trả lời. Thì ra người này chính là Hàn Lập, người được Nghịch Tinh Bàn truyền Tống ra. Mấy tên đê giai tu sĩ lúc này mới bừng tỉnh. Liền đem thần thức thả ra quét tới chổ Hàn Lập. Lập tức mấy người này liền đại biến, bởi mấy người không thể nào nhìn ra được tu vi của đối phương.*

" Đây là Kim Đồ sơn. Xin hỏi tiền bối cần gì?" *tên tu sĩ áo bào trắng ở trong đám người được coi là có tu vi cao nhất. Lúc này trong lòng chấn động, nhưng cũng có thể trả lời được.*

" Kim Đồ Sơn. Chưa có nghe qua nơi này. Nơi đây là chỗ nào ở Nam Cương?" *Hàn Lập căn bản không muốn đối phương biết mình là ai và có ý gì. Mặt không thay đổi nói.*

" Nơi đây là Trung Lâu Phủ ở Nam Cương." *Một vị tu sĩ khác đang đứng ở một góc, vội vàng nhanh trí trả lời.*

" Nguyên lai là Trung Lâu Phủ. Thần sắc của Hàn Lập vừa động, gật gật đầu. Trung Lâu Phủ đúng là gần với chỗ bị phong ấn là Phổ Vân Phủ. Xem ra hắn không có bị truyền đi quá xa.

------oOo------

Chương 1071: Băng hàn chi địa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vài tên Luyện Khí kỳ hoặc là gia tộc nhỏ tu sĩ hoặc là tán tu chi sĩ trước mắt gặp phải vẻ mặt thần bí của Hàn Lập như vậy. Cả đám không dám vọng động gì cả.

Phải biết rằng có thể làm tất cả bọn họ không nhìn ra được tu vi thì tự nhiên người này ít nhất tám chín phần cũng là đã ngoài Kết Đan tu sĩ. Loại cao giai tu sĩ như vầy sẽ không để ý gì tới bọn tu sĩ Luyện Khí kỳ như họ. Vì vậy bọn họ cũng chỉ là nhìn mặt mà hành sự mà thôi. Không ai dám liếc mắt tới người bên cạnh để nói chuyện. Giờ phút này mỗi người ai cũng thật là căng thẳng.

Hàn Lập hỏi ra được vị trí, sau đó thần sắc hòa hoãn, nhưng bỗng nhiên áo bào phất lên một cái, mấy đạo thanh mang chợt lóe lên bắn ra hướng vào mắt của một người. Tên tu sĩ Luyện Khí Kỳ này không kịp la tiếng nào mà thân người ngã quỵ xuống, không có chút kháng cự nào cả. Hàn Lập không nói lời nào khoát tay một cái túm lấy người này tới gần. Năm ngón tay bắt lấy đầu của người này thanh mang chớp động không thôi, không lâu sau hào quang trên tay chợt tắt, người này xuôi theo tay ngã xuống đất. Tiếp tục lâm vào trạng thái hôn mê còn Hàn lập thì rút tay về. Tiến tới người khác cũng làm động tác giống như vậy. Chỉ sau một lúc, Hàn lập đem mấy người làm một động tác giống nhau xong hết. Khi tới người cuối cùng thì cũng ném hắn xuống dưới đất. Hàn Lập liếc mắt nhìn họ một cái trong miệng thì thào vài câu nói,nếu hắn thực sự là người ác tâm thì đã đem những này giết chết hết rồi:

"Nếu cho các ngươi biến mất thì thật sự càng yên tâm. Nhưng giờ chỉ xóa đi trí nhớ vừa rồi của các ngươi thì xem như các ngươi đã may mắn lắm rồi."

Nói xong lời này Hàn lập ngẩng đầu lên nhìn phương hướng, thân hình nhoáng lên một cái hóa thành một đạo thanh hồng vội vàng ly khai nơi này.

Một lúc lâu sau, mấy người này cũng đồng dạng tỉnh lại, vừa nhìn nhau vừa nhớ lại việc gì đã xảy ra. Mà những người này cũng không nhớ được việc gì cả vì vậy cứ kêu la lên. Còn việc gặp phải Hàn lập thì không còn chút ấn tượng gì. Những người này cũng không dám ở đây lâu mà vội vàng ly khai bay đi.

Ra khỏi núi này xong Hàn Lập đã sớm nghiên cứu mấy vạn dặm ở gần đây, rồi bắt đầu phi độn chậm lại, sau đó đem thần thức dò xét cái ngọc giản màu trắng. Không biết qua bao lâu Hàn Lập khẽ thở dài, đem ngọc giản thu lại, mắt lộ ra vẻ trầm ngâm im lặng không nói gì.

Trong ngọc giản tư liệu phân làm hai bộ,một phần là giới thiệu liên linh thông đạo,một loại phương pháp bố trí đại trận cực kỳ thần diệu được tu sĩ linh giới dùng để mở nghịch linh thông đạo.Pháp trận này tự nhiên thâm ảo không cần nói,chỉ là số Linh thạch cần toàn là linh thạch đỉnh giai.Hơn nữa số lượng cần thiết càng làm cho Hàn Lập sau khi xem xong bị dọa một trận hết hồn,hoàn toàn hết chỗ nói.

Chẳng qua phương pháp lập trận này thật sự không thích hợp cho nhân giới sử dụng. Nếu như mà thực sự bỏ công sức ra để nghiên cứu thì có lẽ cũng thu hoạch được ít nhiều.Nếu vậy cứ dùng để nghiên cứu đi Còn phần tư liệu khác được nhân giới nhắc tới đó chính là giải thích rõ ràng về Không Gian Tiết Điểm.

Không chỉ giải thích rõ ràng về Không Gian Tiết Điểm, điều quan trọng hơn nó còn chỉ ra hơn mười chổ có Không Gian Tiết Điểm một cách thật là rõ ràng. Có thể thấy những nơi mà nàng cho biết rất rõ ràng, so ra tốt hơn nhiều với những gì mà Hướng Chi Lễ cho biết. Bởi nó chỉ có mấy chổ mà thôi. Hàn Lập ở trong độn quang kinh ngạc suy nghĩ một chút.

Sau khi kinh ngạc suy nghĩ trong chốc lát, hắn rốt cuộc nhẽ nhếch khóe miệng lại trầm tư tự đánh giá. Mặc kệ là bên trong ngọc giản này có bao nhiêu điều trọng yếu, hiện tại điều cần làm trước hết đó là làm sao tu luyện để tiến tới Nguyên Anh Hậu Kỳ càng sớm càng tốt. Nếu như theo những thông tin từ việc tìm hiểu về Không Gian Tiết Điểm thì phải cần tiến tới Hóa Thần Sơ kỳ thì mới làm được.

Còn nếu chỉ là Nguyên Anh Hậu kỳ mà làm thì thực sự khi ở trong Không Gian tiết Điểm sẽ không chịu được áp lực lớn như vậy. Nếu như không chú ý tới điểm này mà chưa tiến tới Hóa Thần Kỳ tu sĩ mà tiến vào trong Tiết Điểm thì lập tức sẽ bị cách giới đem nguyên anh tiêu diệt ngay.

Hiện tại hắn đã có trong tay Bồi Anh Đan dùng để giải trừ Phong Hồn Chú, đúng ra hắn cần phải quay trở về Thiên Nam. Nhưng để giải trừ đi cấm chế của Phong Hồn Chú, cần phải luyện chế ra một loại phụ trợ đan dược thì mới có khả năng ra tay giải trừ đi cấm chú kia. Mà muốn làm được việc này thì cần phải có một loại phụ trợ linh dược gọi là *" Huyền Băng Đan"* Là cùng loại với Tuyết Phách Hoàn có thuộc tính băng hàn đan dược. Tất nhiên hai loại đan dược này hoàn toàn khác nhau. Chủ tài liệu của Huyền Băng Đan là một loại tài liệu được gọi là Huyền Băng Hoa cò nó làm chủ thì mới luyện chế ra được loại đan dược này. Huyền Băng Hoa này mặc dù trân quý dị thường nhưng không phải là không thể tìm được ở nhân giới này Nhưng chỉ có một phiền toái đó là nó chỉ sinh sống ở nhưng nơi vạn năm huyền băng mà thôi. Ngoài ra nếu nhưng lấy nó ra ra khỏi huyền băng thì nó sẽ hóa thành nước ngay và hiệu lực dược tính của nó cũng biến mất. Vì vậy cũngkhông có được biện pháp bảo tồn nào hữu hiệu được.

Cho nên loại hoa này là loại khó có được băng hàn thuộc tính linh dược. Trên thực tế củng chỉ có vài tu tiên môn sinh sống ở nơi băng hàn nhiều năm mới có được mà thôi. Ngay cả ở đấu giá hội ở Đại Tấn cũng không thấy xuất hiện. Do loại đan dược này chỉ có thể dùng để tẩy rửa đi cấm chế của Phong Hồn chú, cho dù là Càn lão ma đi nữa cũng không có loại đan dược này bên mình. Tất nhiên bên trong Âm La Tông có được loại đan dược này nhưng mà số lượng rất ít. Còn Hàn Lập mặc dù tự tin có thần thông kinh người nhưng cũng không có ý mạo hiểm xông vào tổng đàn ma đạo đại tông như vậy.

Không nói ma tu bên trong,chỉ cần có người thi triển ra đại trận cấm chế, hắn chắc chắn cũng không thể một mình vượt qua được. Dù sao đại trận không có ai chủ trì và pháp trận có người thao túng đó là cách biệt một trời một vực. Dựa theo Hàn Băng Đan phương pháp điều chế thì cũng có loại linh dược khác có băng hàn thuộc tính thay thế nhưng khi điều phối thành Huyền Băng Đan thì dược tính lại giảm xuống rất nhiều. Vì vậy sau khi tính toán mọi chuyện ổn thỏa Hàn Lập tính toán cần phải chạy tới một nơi cực hàn. Cho nên lúc trước khi ở Côn Ngô Sơn hắn liền hỏi thăm Bạch Dao đề cập đến việc muốn đi Bắc Cực Cung một chuyến.Tiểu cực cung kia thân ở Bắc minh băng đảo chi địa,là một nơi tiếng tăm lừng lẫy. Đó là một nơi thiên hàn, có thể nói ở tiểu cực cung các vị tu sĩ đó nhất định dễ dàng tìm được Huyền Băng Hoa.

Hơn nữa ngoại trừ việc này ra trong lòng hắn còn băn khoăn là không biết từ ở chổ này còn có thể may mắn tìm ra được tin tức của Thái Dương Tinh Hỏa hay không. Dù sao tông môn này cũng đã tồn tại ở nơi băng hàn này nhiều năm như vậy. Cho dù không có giữ Thái Dương Tinh Hỏa thì chắc cũng biết một chút tin tức về nó.

Đương nhiên hiện tại Hàn Lập sẽ không lập tức đi tới bắc Minh Đảo, mà cần phải tiêu hóa hết các việc mới xảy ở Côn Ngô Sơn trước. Hơn nữa vì để an toàn trước hết hắn còn phải chuẩn bị một số việc khác. Xem ra trước mắt chắc chắn là phải ẩn cư một vài năm nếu không thì không được. Trong lòng suy nghĩ tính toán hồi lâu.

Cuối cùng Hàn Lập cũng quyết định, lúc này liền thay đổi phương hướng, chuyển sang hướng bắc phi độn mà đi. Một đường thẳng tiến hướng bắc. Sau khi đi qua hơn mười châu cuối cùng cũng đi tới một cái sương quận. Nơi này mặc dù không tính là Đại tấn phía bắc châu quận, nhưng thực ra cũng sai biệt mấy. Bởi vì nơi đây khắp nơi, đầy trời đều là tuyết trắng, có thể nói hết bảy tám phần là nằm trong vùng sương mù đầy tuyết trắng. Ở đây với điều kiện như vậy có thể nói là một nơi hy hữu của nhân giới. Nơi này linh sơn, linh mạch cũng không nhiều, đồng thời phẩm chất cũng không tốt thực không thể nào so sánh với nơi hắn ở. Cho nên các tông môn tu sĩ thế lực của Đại Tấn cũng ít triển khai, mở rộng phạm vi tới nơi này. Nhưng ở đây lại tập trung rất nhiều các tiểu thế gia cùng với tán tu.

Sương quận này có hoàn cảnh khí hậu khắc nghiệt như thế nhưng địa vực lại cực kỳ rộng lớn. Nếu lấy hai mươi sáu quận có diện tích lớn nhất thì nó được xếp vào hàng thứ năm. Ngoài ra nơi này còn sản sinh ra các loại linh dược thuộc tính băng hàn rất là nổi tiếng. Đại bộ phận tu sĩ ở chỗ này cũng đều chọn các loại công pháp băng hàn thuộc tính làm công pháp chính. Hoặc có thể nói phần lớn các tu sĩ chọn nơi này để tu luyện các loại âm hàn công pháp thì rất tốt. Vì có thể mượn dùng băng hàn khí nơi đây để tăng tiến tu vi. Đương nhiên nếu như là các tu sĩ ở chỗ này cùng với các tu sĩ có các loại thuộc tính công pháp khác tranh đấu thì có thể khẳng định bọn họ chiếm tiện nghi không nhỏ.

Vô luận là Thiên Nam hay là Loạn Tinh hải,phần lớn bốn mùa khắp nơi đều như xuân.Địa phương như băng thiên tuyết địa chỗ này thật đúng là ít có đi qua.

Chẳng qua Hàn Lập do đã tu luyện tới cảnh giới này, thì tự nhiên thân thể cũng đã sớm không chú ý gì tới nơi giá lạnh như ở đây. Mặc dù đối đầu với một nơi đầy trời tuyết phủ, trong lòng cảm thấy quạnh hiu. Liên tiếp mấy ngày đường đi cũng không thấy ai. Trên đường đi cũng gặp phải một số ít tu sĩ khác,nhưng thấy tu vi của Hàn Lập như vậy liền từ phía xa mà phi độn đi trong nháy mắt. Căn bản không muốn bị phát giác. Vì thế cứ như vậy đến ngày thứ năm, cuối cùng Hàn Lập cũng tới được một vùng núi non hoang vu hiểm trở.

Đáp xuống nơi này, linh mạch nơi này không lớn lắm nhưng phẩm chất thì có thể xem như là linh mạch khá. Hàn Lập phiêu phù ở phía trên ngọn núi này cảm ứng được nơi này linh khí dày đặc. Trên mặt lộ ra vẻ hài lòng. Lập tức hừ lạnh một tiếng rồi xuất hiện ra một cổ khí thế cường đại theo người từ trên cao phóng xuống,lập tức đem tất cả ngọn núi này bao vây lại. Khí thế sinh ra này thật là lớn trong nháy mắt làm cho tất cả các loại cây cỏ đều nằm rạp xuống. Có một ít phi cầm nhỏ và tiểu thú thậm chí đều ngã quỵ,trở nên hôm mê bất tỉnh.

Còn các vị tu sĩ khác đang tu luyện trong núi này nhất thời đều đại loạn, những người tu vi thấp thì cảm thấy như có vật gì đó cực nặng đè lên, còn ai có tu vi cao hơn thì cũng thấy khó thở, giống như là bị ai đó hạ cấm chế xuống. tất cả đều kinh hãi kêu la khắp trời. Liên tiếp sau đó có ba đạo quang hoa từ trong núi đồng thời bắn nhanh ra hướng thẳng tới phía Hàn Lập mà bay tới.

Lúc này thanh quang hộ thân quanh người Hàn Lập chợt lóe lên, gương mặt bỗng nhiên mơ hồ biến ảo rồi biến thành một gã lão giả mặt dê, râu dài, vẻ mặt cực kỳ hung ác. Lúc này do có linh quang quanh thân chớp động nên Hàn Lập cũng không sợ mấy tên tu sĩ bay đến nơi này thấy gì cả. Quang hoa trước mắt chợt tắt, hai gã hắc bào lão giả, một gã đại hán áo bào tro xuất hiện trước mặt Hàn Lập. Đại hán thoạt nhìn ít tuổi hơn bay ở phía trước,hai lão giả bay phía sau. Đuôi lông mày của Hàn Lập nhướng lên,cảm thấy có chút kỳ quái. Bởi vì đại hán này có tu vi là Kết Đan trung kỳ,còn hai lão giả lại chỉ là Trúc cơ hậu kỳ tu sĩ mà thôi.Nhưng mà công pháp có chút giống nhau, dường như là có chút quan hệ với nhau.

Không chờ Hàn Lập mở miệng đại hán áo bào liền kinh sợ dùng thần thức hướng tới Hàn Lập đảo qua một cái. Lập tức sắc mặt đại biến, vẻ mặt đang rất là giận dữ liền tan biến ngay, rồi liền hiện hiện ra vẻ mặt tươi cười nói. *" Vãn bối là Lý Trung Khiêm là tộc trưởng của Lý gia ở ngọn núi Tuyết Liên Phong này, không biết tiền bối đến đây có gì phân phó,vãn bối nhất định hết sức làm theo."*

Người này kính cẩn dị thường. Đồng thời hai mắt vừa nhìn thấy bộ dáng, tướng mạo hung ác mà Hàn Lập biến ảo thành trong lòng không khỏi bất an, lo sợ.

"Lão phu không quản ngươi là Lý gia các ngươi có cai quản ngọn núi hay không. Bây giờ lập tức rút toàn bộ đi rời khỏi nơi này cho ta. Ta cho ngươi thời gian nửa ngày để chuẩn bị, sau đó ta sẽ đến tiếp nhận nơi này." Hàn Lập miệng tuôn ra một giọng khàn khàn âm thanh băng hàn lạnh thấu xương dường như còn lạnh gấp ba lần so với cơn gió lạnh mới thổi qua.

------oOo------

Chương 1072: Hóa đan

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đại hán vừa nghe lời này, trong lòng trầm xuống, nhưng không hề lộ ra sắc giận, ngược lại cười giải thích:

"Tiền bối, Lý gia chúng ta định cư tại đây chính là do Long tiền bối chính miệng đáp ứng. Tiền bối muốn tự nhiên có thể, nhưng bất quá vãn bối trước phải thông tri cho Long tiền bối một tiếng."

"Long tiền bối? Ngươi muốn dùng người này đe dọa ta sao? Bất kể là kẻ nào, nếu cảm thấy không phục có thể tới tìm ta, ta tùy thời có thể phụng bồi. Nhưng nửa ngày sau, nếu núi này còn có người thì cũng đừng trách lão phu tâm ngoan thủ lạt." Hàn Lập hai mắt quét xuống, sắc mặt âm trầm nói.

Mà đại hán sắc mặt đại biến, còn muốn nói thêm điều gì đó song Hàn Lập căn bản không muốn nhiều lời, tay áo bào phất một cái, nhất thời một cỗ kình phong trong tay áo ào ào tuôn ra.Đại hán cả kinh, hộ thể linh quang quanh người chợt lóe, chỉ cảm thấy một cỗ thật lớn linh áp ào đến, nguyên bản lời nói ra đến cửa miệng nhưng lại bị một cỗ áp lực thật lớn ngạnh bức trở về.

Về phần hai gã lão giả còn lại dựa vào pháp khí mới có thể bay lên không,căn bản ngay cả vòng phòng hộ cũng không kịp mở ra, đã bị kình phong này quét đến, cả người quay tròn một trận, thân mình lảo đảo.Dưới áp lực cường đại, hai người này tự nhiên muốn thi pháp bảo vệ chính mình, nhưng thân bị hãm trong kình phong pháp lực bản thân hơn phân nửa không thể dụng một cách quỷ dị, dường như bị người khác trực tiếp thi triển cấm chế trên người.

Lần này, hai gã lão giả thật sự là hồn vía lên mây!

Cũng may kình phong trong nháy mắt liền tán loạn biến mất, đến khi hai gã lão giả một lần nữa ổn định được thân hình, mặt đã cắt không còn chút máu nhìn về phía trước, bỗng phát hiện xa xa yên ắng, Hàn Lập thế nhưng không biết khi nào đã biến mất vô tung vô ảnh.

" Lão tổ, người nọ là khi nào thì......" một gã lão giả mặc hắc bào sau một hồi kinh hồn tang đởm, hướng đại hán áo bào tro muốn hỏi thăm một chút.

*"Lệnh mọi người trong tộc lập tức thu dọn đồ đạc, nội trong hai canh giờ phải lập tức rời khỏi nơi đây."*Đại hán sắc mặt khó coi dị thường, hít sâu một hơi nói.Hắn đồng dạng cũng không phát hiện Hàn Lập đã biến mất khi nào.

"Cái gì, thực sự phải li khai Tuyết Liên phong sao? Lý gia chúng ta lúc trước phải rất vất vả đánh bại Tuyết Liên thất hữu mới chiếm cứ được khu linh mạch này.

Đến bây giờ còn chưa quá trăm năm. Hơn nữa người này bá đạo ngang ngược, Long tiền bối chắc sẽ không ngồi yên mặc kệ đâu." Một gã hắc bào lão giả thất thanh nói.

Lão giả còn lại mặc dù im lặng không nói chuyện, nhưng vẻ mặt do dự. Xem ra cơ nghiệp thật vất vả mới có được khiến hắn đồng dạng luyến tiếc vứt bỏ dễ dàng như thế.

"Hừ! Hai người các ngươi hồ đồ. Người này tu vi sâu không lường được! Dám giữa thanh thiên bạch nhật hoành hoành bá đạo như thế này, khẳng định có tiền vốn để dựa vào. Linh áp của hắn ta cảm thấy so với Long tiền bối còn cường đại hơn, chỉ sợ là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ. Tu sĩ thần thông đến bậc này, Long tiền bối cho dù bình thường cùng chúng ta có chút quan hệ sâu xa, khẳng định cũng sẽ giả câm vờ điếc. Làm sao vì một cái Lý gia nho nhỏ xuất đầu. Hơn nữa người này tuy rằng bá đạo, nhưng cuối cùng vẫn cho thời gian để chúng ta rời đi.Nếu y không phân biệt trắng đen đồng loạt đem toàn bộ chúng ta diệt sát, ngươi cho là sẽ ai dám vì chúng ta xuất đầu. Chớ quên, tu tiên giới nguyên bản chính là nơi cường giả vi tôn. Năm đó chúng ta chiếm cứ núi này, cũng bởi vì thực lực so với Tuyết Liên thất hữu hơi cường một ít, mới có thể được các thế lực khác thừa nhận. Chỉ cần chúng ta trung tâm đệ tử Lý gia thượng tồn, cùng lắm thì đi tìm một tòa linh

sơn khác là được. Còn hơn so với ngạnh kháng một gã Nguyên Anh kỳ tu sĩ, tự tìm tai họa diệt tộc." Đại hán áo bào tro sắc mặt trầm xuống, ánh mắt hướng hai tên tiểu bối giáo huấn một trận.

Hai tên lão giả lúc này mới như từ trong mộng tỉnh dậy, liên tục gật đầu. Lập tức ba người liền phi độn xuống phía dưới, lóe lên rồi lướt vào trong núi, liền biến mất không thấy bóng dáng.

Sau thời gian chừng ăn xong bữa cơm, núi này bỗng xôn xao hẳn lên. Một đám người hoặc chạy vội trên mặt đất, hoặc ngự khí bay lên không. Ở trong núi lớn nhỏ lầu các, động phủ sơn đạo mỗi người mặt đều mang vẻ kinh hoảng, nhưng cuối cùng hành động coi như đâu vào đấy, cũng không có hỗn loạn nhiều lắm.

Một thời thần sau, hai đội tu sĩ chia làm hai đường, từ không trung cùng mặt đất chậm rãi rút lui khỏi núi, ước chừng khoảng hai ba trăm người, phần lớn trong số đó là tu sĩ Luyện Khí kỳ. Có thể ngự khí phi hành chẳng qua chỉ hơn hai mươi người mà thôi. Tốc độ của đoàn người cũng không chậm, trong nháy mắt rút lui khỏi núi này, hướng thẳng núi non bên ngoài mà đi.

Những người này hành động lớn như vậy, hiển nhiên làm cho các thế lực địa vực phụ cận phát hiện, mỗi người đều vô cùng kinh ngạc phái người lại chỗ này điều tra tin tức. Lý gia cũng không có gì phải cố kỵ, trực tiếp thản nhiên thông báo toàn bộ chi tiết. Các tu sĩ đó vừa nghe, Tuyết Liên sơn lại bị một vị Nguyên Anh tu sĩ cường chiếm. Một đám kinh hãi, vội vàng phản hồi tông môn nhằm thương lượng đối sách.

Tiền bối cao nhân đột nhiên đến nơi này đối với bọn họ mà nói thực sự là một chuyện họa phúc khó lường. Nhưng từ hành động đối phương mạnh mẽ chiếm cứ Tuyết Liên sơn mà nói, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít.

Ngay khi tại phụ cận các thế lực tu sĩ mỗi người đều kinh hãi đảm chiến, bị dọa cho một trận gà bay chó sủa thì Hàn Lập lại vô thanh vô tức xuất hiện trên khối cự thạch ở đỉnh núi Tuyết Liên sơn,đem thần thức của mình thả ra, cẩn thận kiểm tra trong núi còn hay không có tu sĩ ẩn nấp không.

Kết quả sau chốc lát, hắn một lần nữa mở đôi mắt ra, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.Không nói một lời Hàn Lập vừa lật bàn tay, một đống trận kỳ trận pháp xuất hiện ở trong tay.

Sau đó thân hình hắn nhoáng lên một cái, hóa thành một đạo thanh hồng vây quanh núi này bay nhanh vờn quanh một vòng, một lát sau lại một lần nữa phản hồi trên đỉnh núi, trận kỳ trận bàn trong tay đều đã không còn sót lại thứ gì.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên bốn phía dâng lên vô số cỗ sương mù, trong phút chốc đã đem cả tòa linh sơn đều bao phủ vào trong đó, nơi nơi trắng xoá một mảnh.

Nhìn nhìn pháp trận trước mắt đang hình thành cấm chế, Hàn Lập gật gật đầu, bộ pháp trận này là hắn lấy được từ trong túi trữ vật của Càn lão ma, xem ra là một phần của cao giai khí cụ bày trận, đối phó Nguyên Anh kỳ tu sĩ tuy không đáng giá nhắc tới, nhưng nếu là Kết Đan kỳ tu sĩ lầm bước vào trong đó, thoát thân cũng là đại phí trắc trở.

Hơn nữa hắn cũng chưa ngừng tay,lại tháo túi linh thú bên hông xuống,tùy tay ném vào giữa không trung.Hai tay bắt lấy pháp quyết hướng lên không trung điểm một cái. Nhất thời miệng túi mở rộng ra, một cỗ hàn khí từ bên trong cuồng mãnh ra, trong đó hỗn loạn hơn mười con rết trắng như tuyết mang theo hai cánh vô cùng dữ tợn, chính là Lục Dực Sương Công. Những con rết từ này trong túi bay ra, vây quanh đỉnh đầu Hàn Lập xoay vòng một trận, trong miệng vang lên tiếng kêu nho nhỏ có vẻ vui sướng dị thường.

Hàn Lập thấy vậy mỉm cười!

Xem ra nơi đây thời tiết băng hàn,tựa hồ làm cho linh trùng này rất là hưng phấn.Lúc này thần niệm hắn di động,mười hai con Lục Dực Sương Công lập tức hướng bốn phía sương mù tản ra, trong chớp mắt biến mất vào trong đó không thấy bóng dáng.

Có ảo trận này cùng mười hai con Lục Dực Sương Công tương đương Kết Đan kỳ tu sĩ ẩn núp bên trong, như vậy thì cho dù Nguyên Anh sơ kỳ tu sĩ muốn xâm nhập núi này cũng không dễ dàng.

Chuẩn bị phòng ngừa xong xuôi, Hàn Lập không hề trì hoãn dùng linh mục thần thông tìm nơi linh khí nồng đậm nhất trên núi,sau đó dùng Thổ Độn Thuật tiến vào trong đó,mở ra một cái không gian nhất định,rồi đem cái Thiên Cơ Phủ kia phóng ra,nhẹ nhàng đem phủ này đặt vào trong động.

Hàn Lập trước tiên đem linh trùng cùng linh thú an bài thỏa đáng, liền tiến nhập vào trong mật thất bế quan khoanh chân ngồi xuống, hai mắt chậm rãi nhắm lại, bắt đầu tiến hành nhập định.

Hắn nhập định ước chừng một ngày một đêm.

Đến khi Hàn Lập mở mắt, thần sắc lạnh nhạt thong dong, cõi lòng bình tĩnh không hề gợn sóng. Hai tay vỗ vào túi trữ vật trên eo lưng, một bình hồ lô màu son liền xuất hiện trên tay. Một viên thuốc bằng ngón cái được đổ ra, màu xanh biếc hương khí sực nức.

Chính là mục tiêu chủ yếu của Hàn Lập trong chuyến đi Côn Ngô sơn: *"Bồi Anh đan"*. Theo như lời họ Phú lão giả của Cửu U tông, luyện hóa đan này cần tối thiểu là nửa năm, Hàn Lập hiển nhiên sẽ không tiếp tục kéo dài thời gian. Có thể sớm đem đan này luyện hóa, đối với tu luyện sau này cũng như đối phó địch nhân tự nhiên thuận lợi hơn nhiều.

Há mồm đem đan dược xanh biếc nuốt vào trong bụng, Hàn Lập nhất thời chỉ cảm thấy như nuốt vào một đoàn khí lạnh, nhưng sau đó cảm giác nóng bức nhè nhẹ bắt đầu phát ra. Hàn Lập không dám chậm trễ, đem hồ lô thu lại, sau đó nhắm lại hai mắt, hai tay bắt đầu niệm chú, lại tiếp tục nhập định. Mà giờ khắc này nếu có tu sĩ khác xem xét tình hình trong cơ thể Hàn Lập, sẽ phát hiện nguyên anh cao hai tấc ở trong người của Hàn Lập bây giờ đang mở hai mắt, há mồm phun ra một đám anh hỏa màu xanh, đem đan dược màu xanh biếc kia vây vào bên trong, đang từ từ luyện hóa.

Gian mật thất lặng ngắt như tờ, giống như không hề có người. Thời gian lũ lượt qua đi, bất tri bất giác đã là nửa năm. Trong mật thất thủy chung vẫn duy trì im lặng. Nhưng ở bên ngoài Tuyết Liên sơn, trước sau có ba người từng đến đây.

Đầu tiên là một gã tu sĩ phụ cận có thực lực Kết Đan kỳ, rồi một gã cao giai tán tu từ địa phương khác mộ danh mà đến, ngay cả một ngân bào lão giả tự phụ thần thông cũng một mình tới bái phỏng một lần. Người này cũng là gã tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ duy nhất từng tới đây.

Nhưng vô luận là người nào, vừa thấy trăm dặm xung quanh mênh mông khôn cùng sương mù, lại hô lớn vài tiếng không có kết quả chỉ đành bất đắc dĩ phản hồi. Tên ngân bào lão giả kia nhưng thật ra cảm thấy không phục, từng xông vào sương mù một lần. Kết quả chính là trong một thời gian ngắn ngủi, vang lên tiếng côn trùng nhọn sắc rồi y buộc phải lui ra. Cánh tay của y đã trở nên trong suốt, bị một tầng hàn băng bao phủ.

Mặc dù cũng không có cái gì tổn thất, song vị này cũng không dám tiếp tục đụng vào cấm chế, chỉ có thể cảm thán một tiếng rồi đi. Bởi vì hắn rất rõ ràng, đối phương ở trong pháp trận bày ra linh trùng lợi hại như thế hiển nhiên là không muốn tiếp đón khách nhân. Hơn nữa chừng đó cũng đủ chứng minh đối phương là Nguyên Anh tu sĩ có thần thông hơn xa mình. Nên y cũng không dám làm chuyện ngu xuẩn chọc giận đối phương.

Không bao lâu, lấy Tuyết Liên sơn làm trung tâm trong phạm vi mười vạn dặm, các thế lực tu sĩ lớn nhỏ đều biết Tuyết Liên sơn có một vị tiền bối cao nhân thần thông to lớn. Vị Long tiền bối liên tục xưng bá nơi đây mấy trăm năm tựa hồ cũng không dám trêu chọc.

Kể từ đó, tất cả thế lực đều thấp thỏm lo âu. Tuyết Liên sơn mấy ngàn dặm xung quanh đều trở thành vùng cấm, tất cả tu sĩ từ nay về sau đều rất ít qua đây. Sợ sẽ quấy nhiễu vị tiền bối cao nhân thanh tu, do đó sẽ trêu chọc phải đại phiền toái.

Cũng may hơn nửa năm trôi qua, Tuyết Liên sơn thủy chung vẫn duy trì im lặng, vị cao nhân này tựa hồ không thích nhúng tay vào chuyện tình nơi đây. Điều này làm cho các thế lực khác vốn như ngồi trên đống lửa cũng hơi chút thở dài nhẹ nhõm đi không ít.

Nhưng một ngày không ai biết rằng Hàn Lập vốn đang ở trong mật thất bế quan cuối cùng cũng luyện hóa xong Bồi Anh đan. Hắn mở mắt, trên mặt ánh huỳnh quang chớp lòe, bộ dáng tu vi đã có đột phá.

------oOo------

Chương 1073: Mật thất luyện bảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập chậm rãi đứng dậy lật bàn tay, một đoàn thanh mang hiện lên. Sau đó thanh mang ngưng tụ lại, áp súc trong nháy mắt thành một quang cầu lớn chừng quả trứng chim, mặt trên quang cầu ánh sáng chớp lòe phảng phất như thật thể.

"Xem ra Nguyên Anh sau khi lớn mạnh pháp lực cũng đã gia tăng không ít." Hàn Lập nhìn chầm chầm quả cầu linh lực tinh thuần trong tay, miệng lẩm bẩm nói.

Bàn tay Hàn Lập vung lên, quang cầu liền tiêu thất tán loạn. Tiếp đó hắn vỗ lên thiên linh cái chính mình, nhất thời một đoàn thanh khí từ phía trên bắn ra xoay một vòng rồi hóa thành một đứa trẻ sơ sinh có nét mặt giống hắn. Chính là nguyên anh nguyên bản cao hai tấc sau nửa năm nay lại lớn thêm nửa tấc nữa. Không chỉ vậy thân thể nguyên anh rõ ràng so với lúc trước được ngưng cố hơn rất nhiều.

Mà hai tay nguyên anh ôm một tiểu đỉnh màu xanh, trên đầu lại có một phù triện màu xanh biếc bay vòng quanh. Bốn phía có hơn mười khẩu Tú Hoa phi châm rất nhỏ phân thành kim thanh hai màu bay múa xung quanh, thoạt nhìn cực kỳ đẹp mắt. Nguyên anh sau khi đi ra tựa hồ hưng phấn dị thường, bay quanh khắp nơi trong mật thất chơi đùa hơn nửa canh giờ mới tựa hồ cảm thấy mệt mỏi, một lần nữa bay trở về trong cơ thể.

Vốn Hàn Lập hai mắt đang nhắm nghiền lại lần nữa mở ra, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng. Nguyên trước khi dùng Bồi Anh đan lấy trình độ của Nguyên Anh chỉ có thể ở bên ngoài cơ thể hoạt động chừng nửa canh giờ mà thôi. Nếu kéo dài sẽ đại hao tổn căn nguyên Nguyên Anh. Nghe nói chờ tu vi tiến giai tới Hóa Thần hậu kỳ nguyên anh mới có thể chân chính ngưng cố toàn hình, không cần e ngại dương cương chi phong của thế gian, có thể thoát ly thân thể tùy ý hoạt động.

Đó cũng là ỷ trượng lớn nhất của tu sĩ tới Hóa Thần hậu kỳ khi phi thăng linh giới. Bất quá hắn pháp lực mặc dù tinh tiến ngàn dặm nhưng tu luyện tới Nguyên Anh trung kỳ đỉnh còn rất lâu. Chẳng qua kỳ quái chính là trải qua tế luyện một phen Bồi Anh đan, hắn có thể cảm ứng rõ ràng được, chính mình chỉ cần tĩnh tọa khổ tu hơn trăm năm liền có khả năng đem pháp lực tu luyện tới bước đột phá,tựa hồ trong đó sẽ không vấp phải bình cảnh.

Loại cảm giác kỳ dị này đối với Hàn Lập mà nói tự nhiên là một việc vô cùng kinh hỷ.

Hắn đem nguyên anh trở về chỗ cũ rồi điều tiết khí tức, miệng hé ra phun ra lưỡng đạo kim quang. Chúng quay vòng bay múa một trận rồi biến thành hai thanh phi kiếm màu vàng, thoạt nhìn có chút ảm đạm. Chính là hai thanh Thanh Trúc Phong Vân kiếm bị Cổ Ma lấy đi và ma hóa một thời gian ngắn.

Tuy rằng chúng linh tính vẫn chưa hoàn toàn mất đi nên cũng có thể miễn cưỡng xuất ra cùng người tranh đấu. Nhưng nếu là tạo thành Đại Nguyên kiếm trận tựa hồ uy lực giảm mạnh. Cho nên Hàn Lập chuẩn bị bỏ chút thời gian tế luyện lại hai thanh phi kiếm một phen,làm cho uy lực của chúng nó hồi phục như cũ. Vì thế thần niệm của hắn vừa động, hai thanh phi kiếm bay đến trước mặt cách vài thước, huyền phù bất động. Tiếp đó hắn hé miệng phun ra một đoàn hỏa diễm màu xanh, phút chốc đem hai thanh phi kiếm bao vây trong đó. Nhìn thanh diễm lập lòe, tay áo Hàn Lập phất một cái, mấy cái bình nhỏ đã sớm chuẩn bị nhất nhất đổ ra bột phấn sát nhập vào bên trong thanh diễm. Chúng tỏa ra linh quang rực rỡ cuối cùng tan ra tụ ở trên phi kiếm. Hàn Lập mắt không chớp trông chừng hai thanh phi kiếm, mười ngón tay liên tục bắn ra pháp quyết khống chế quá trình tế luyện.

Tế luyện phi kiếm giằng co mất ba ngày ba đêm khiến sắc mặt Hàn Lập tái nhợt vô huyết. Sau khi miệng phun ra một đoàn máu huyết, một hóa thành hai rót vào phi kiếm mới xong toàn bộ quá trình. Giờ phút này hai thanh Thanh Trúc Phong Vân kiếm lại một lần nữa kim quang xán lạn, ma khí còn sót lại đều bị luyện hóa không còn tý gì.

Há mồm đem hai thanh phi kiếm thu vào trong cơ thể. Hàn Lập liền nghỉ ngơi mất một ngày mới một lần nữa khôi phục pháp lực. Cảm ứng được linh lực trong cơ thể tràn đầy, Hàn Lập hơi cân nhắc, lục quang chợt lóe, một kiện mộc thước xanh biếc xuất hiện trong tay.

Lấy tay vuốt ve đường vân dị thường cổ xưa, trên mặt hắn lộ ra vẻ trầm ngâm. Không cần phải nói vật ấy chính là Bát Linh xích linh bảo. Lúc trước ở trong Trấn Ma tháp, Hàn Lập cũng có xem qua thâm ảo của vật này. Tựa hồ linh lực bình thường đối với bảo vật này không có vẻ gì là khu sử được. Đương nhiên lúc ấy bởi vì thời gian khẩn cấp, hắn vẫn chưa thực sự nghiên cứu xác nhận việc này.

Hiện giờ, Hàn Lập một tay cầm Bát Linh xích, năm ngón tay còn lại thanh quang lưu chuyển, bắt đầu hướng vào trong đó chậm rãi quán chú linh lực. Quả nhiên giống như trước đây, linh lực rõ ràng lưu động trong tay nhưng xích vẫn không có chút nào biến hóa. Chỉ có mặt trên bảo vật này phát ra linh quang mà thôi.

Sau khi rót vào một phần mười linh lực vẫn không có tác dụng, Hàn Lập quyết đoán đem pháp lực thu lại. Một lát sau hắn đột nhiên nhấc tay vươn một ngón tay ra. Quang mang chớp động, Kim Cương tráo trong cơ thể Hàn Lập bức ra một tia phật quang, phật quang đi ra nhập vào trong Bát Linh xích. Lúc này vốn mộc xích không hề động đậy nay hào quang nhoáng lên một cái, một cỗ thanh quang theo mộc thước bắn ra, huyền phù ở trên không trung hóa thành một mảnh xanh biếc chữ viết dường như là một bộ khẩu quyết. Hàn Lập cả kinh ngưng thần nhìn lại.

"Quả nhiên là thế."

Chỉ nhìn vài lần, hắn liền thở dài ra một hơi, tựa hồ đã sớm đoán ra vài phần. Bát Linh xích quả nhiên là phật môn chi bảo nên hẳn là phải dùng phật quang mới thúc giục được bảo này. Mà văn tự phật quang hiển lộ chính là Bát Linh xích thông bảo quyết.

Hàn Lập tu luyện công pháp cho đến nay vẫn lấy đạo môn công pháp là chính, kiêm tu một ít ma môn bí thuật. Phật môn công pháp tu luyện chỉ có duy nhất Minh Vương quyết. Nhưng pháp quyết này mặc dù là phật môn công pháp song lấy luyện thể là chính, tu luyện gian nan cực kỳ hơn nữa dịch kinh tẩy tủy thống khổ không phải người bình thường có thể chịu được. Hắn chẳng qua tu luyện đến tầng thứ hai mà thôi căn bản không thể xuất ra cái gì gọi là phật quang. Chẳng qua phật quang trên Kim Quang tráo phi thường tràn đầy, chính là có thể dùng để tu luyện tầng thứ nhất thông bảo quyết của Bát Linh xích.

Hàn Lập tâm niệm như điện trong nháy mắt đã có quyết định. Bát Linh xích cho dù chỉ có thể mượn chút thần thông nhưng thân là Thông Thiên Linh Bảo uy lực tự nhiên không phải là nhỏ. Có quyết định này, Hàn Lập lúc này tiếp tục rót phật quang vào mộc thước, làm cho thanh quang càng trở nên sáng rõ liền bắt đầu tập trung âm thầm ghi nhớ khẩu quyết.

Thông bảo quyết Bát Linh xích cùng Hư Thiên đỉnh quả nhiên bất đồng, chẳng qua tu luyện cũng không gian nan. Tầng thứ nhất chỉ cần một năm công phu là có thể sơ thành. Hắn ghi nhớ xong liền phất tay áo, thanh quang mờ dần, Bát Linh xích lại được thu vào. Bàn tay chuyển lật, can Hắc Phong kỳ chỉ còn non nửa cán xuất hiện trên tay.

Tàn bảo này hiện giờ không những thiếu mất phân nửa cán phiên, mà ngay cả mặt phiên cũng bị tàn phá, thoạt nhìn đúng là không thể khôi phục. Nhưng là trên mặt kỳ vẫn còn hắc mang chớp động, linh tính vẫn chưa mất hết. Có thể thấy được bảo vật này khi chưa hư hại linh tính rất mạnh.

Chẳng qua Hàn Lập lấy ra không phải muốn nghĩ phương pháp chữa trị bảo vật này, mà là đối với loại không gian bảo vật này hắn phi thường hứng thú. Muốn từ nó có thể hay không lĩnh ngộ được điều gì. Dù sao không gian bảo vật không chỉ là Thông Thiên linh bảo mà ngay cả bảo vật bình thường cũng là rất hiếm thấy. Về phần túi trữ vật, cái loại đê giai pháp khí này căn bản không có cái gì để nghiên cứu. Đáng tiếc chính là cấp bậc Thông Thiên Linh Bảo này vượt xa mức lĩnh ngộ bây giờ của Hàn Lập. Hắn đau đau khổ khổ cầm Hắc Phong kỳ nghiên cứu mấy ngày cuối cùng cũng không thu hoạch được gì.

Hàn Lập chỉ có thể tiếc nuối đem nó thu hồi, lại lấy ra hỏa diễm cự đỉnh chiếm được trong Hóa Linh điện quan sát nghiên cứu một chút. Bảo vật này mặc dù là vô tình có được linh tính, nhưng tuyệt đối có thể xưng là Cổ bảo hiếm gặp. Cự đỉnh có thể sinh ra hơn một ngàn chí dương hảo cưu (chim tu hú), uy lực không thể coi thường.

Đương nhiên xuất hiện cùng đỉnh này là tài liệu vô danh trong suốt kia,hơn mười hỏa trụ cùng với hai khối bé,một khối lớn ba khối hắc tinh lấy được trong Âm Dương quật. Tuy nhiên, Hàn Lập bây giờ cũng không có thời gian đi xử lý. Tiếp đó là đem kiện thư cuốn chiếm được trong Côn Ngô điện cùng thổ hoàng sắc Hàng Ma trượng lấy được trong túi trữ vật của Càn lão ma lấy ra. Những thứ đều là bảo vật thành danh của Côn Ngô tam lão, uy lực cực kỳ to lớn, chỉ cần hơi tế luyện là có thể sử dụng như ý, Hàn Lập tự nhiên không thể bỏ qua chuyện tốt như thế này. Cuối cùng hắn xuất ra kiện huyết nhận vốn cực kỳ chờ mong kia, song sau khi nghiên cứu không khỏi thở dài thất vọng.

Huyết nhận rõ ràng cũng là dùng hắc ưu toản luyện chế mà thành, phỏng chừng mất hai khỏa như ở hội đấu giá ngầm trước kia mới luyện chế ra. Nhưng nhận này trước đây bày ra uy lực đáng sợ thôn phệ huyết nhục tinh hồn của nguyên anh tu sĩ song bây giờ uy lực không còn sót lại chút gì, đã biến thành một kiện bảo vật cực kỳ bình thường. Lấy sự lịch duyệt của Hàn Lập bây giờ hơi nghĩ lại tự nhiên bừng tỉnh đại ngộ, hiểu được ảo diệu trong đó.

Cúi đầu cân nhắc trong chốc lát, hắn liền vỗ vào ót, Kim Cương tráo màu vàng do kim cương xá lợi biến thành hiện ra. Nhưng trong đó gồm năm đạo kim quang lập lòe kim cầu. Hàn Lập nhìn vào trong tráo, trên mặt lần đầu hiện lên vẻ ngưng trọng, trong mắt ẩn ẩn có một tia do dự cùng chần chờ giống như muốn làm cái gì đó mà rất khó quyết định.Nhưng lập tức không biết nghĩ đến điều gì, Hàn Lập nhướng mày, vươn tay điểm về phía Kim Cương tráo. Nhất thời linh quang màu vàng quanh tráo run lên rồi cuồng trướng ra. Mà bên trong năm khối kim cầu sau khi một tiếng sấm vang lên, vô số hồ quang tinh tế chớp động, sau lớp hồ quang lộ ra năm bộ khô lâu nhân hình, trong lồng ngực của chúng còn có một đầu khô lâu màu đen bị phù triện vây quanh làm cho không thể nhúc nhích mảy may. Đây đúng là hóa thân ngũ tử đồng tâm ma mà vị Âm La tông đại trưởng lão Càn lão ma kia tu luyện.

------oOo------

Chương 1074: Thu ma

Nguồn: EbookTruyen.Net

" Ngũ tử đồng tâm ma này mỗi con đều có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, hơn nữa bị ma công tế luyện qua, ngũ ma có thể tâm đầu ý hợp, còn tinh thông liên thủ hợp thể ma công, chống lại Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ cũng chưa chắc rơi vào hạ phong. Nếu có thể thu làm của mình mà nói, nhất định là một trợ lực khó cầu.Nhưng chỉ sợ ngũ ma này hung tính khó thuần, hơn nữa đã phản phệ chủ nhân một lần, thu phục chúng nó chỉ sợ phải mạo hiểm một chút" Hàn Lập thở dài, thấp giọng tự nói vài câu, một tay vỗ túi trữ vật, một ngọc giản màu đen hiện lên trong tay.Hắn mặc kệ ngũ ma trong Kim Cương tráo, đem tâm thần đắm chìm vào trong ngọc giản.

Ích Tà Thần Lôi trên người ngũ ma tuy rằng đã bị hao tổn gần hết muốn tán đi,nhưng thời gian dài bị phật quang Kim Cương Tráo bao phủ bên trong, quanh thân còn có bị dán nhiều cấm chế phù khiến ngũ ma vẫn hữu khí vô lực không thể động đậy,bộ dáng tựa hồ khí thế độc ác đã mất hết.

Không biết qua bao lâu, Hàn Lập thần sắc khẽ động đem thần niệm rút ra khỏi ngọc giản, ngẩng đầu ngắm nhìn ngũ ma, ánh mắt chớp động không ngừng. Ngọc giản màu đen này là hắn lấy được trong túi trữ vật của Càn lão ma, vốn là một quyển ma kinh vô danh. Ma kinh có vẻ cũng không được trọn vẹn, nhưng bên trong có ghi lại vài loại ma công bí thuật lợi hại vô cùng, trong đó có phương pháp tu luyện ngũ tử tâm đồng ma. Chiếu theo ma kinh mà nói, muốn tu luyện ngũ tử tâm đồng ma trước hết phải tìm được thi thể năm tên tu sĩ Nguyên Anh kỳ mới chết không lâu,Nguyên Anh bọn họ phải tán loạn biến mất, chỉ còn lại một cỗ oán khí còn quấn quanh thi thể mới được.

Được như thế liền có thể đem năm cỗ thi thể này dùng các loại tài liệu quý hiếm gia dĩ bồi luyện, sau đó chôn chúng nơi âm khí tích tụ, mỗi một tháng phải chém giết một gã tu sĩ luyện công pháp âm thuộc tính, dùng huyết nhục tinh hồn bọn họ để đúc ngũ thi.

Cứ trăm năm như thế trôi qua, ngũ ma liền tự hành thông linh, mở ra linh trí. Lại dùng bí thuật đặc thù, đồng thời tế luyện ngũ thi thêm mấy chục năm ngũ tử tâm đồng ma mới bước đầu sơ thành. Nhưng lúc đầu chúng cũng chỉ có Kết Đan kỳ tu vi, tu vi thần thông về sau thế nào thì phải xem tâm huyết cùng tinh lực hao phí của người tế luyện. Nói là nói như vậy,nhưng ngũ ma tu vi tới Kết Đan hậu kỳ rồi rất khó tiến thêm. Mà Càn lão ma cũng là kỳ tài ngút trời, không biết tế luyện ngũ ma như thế nào nhưng khiến cho tất cả ngũ ma đều đồng thời tiến cấp lên Nguyên Anh sơ kỳ.

Song chính là như vậy mới dẫn đến kết cục không khống chế được ngũ ma để chúng phản phệ. Nếu là Kết Đan kỳ mà nói, bằng vào thần thông Càn lão ma, như thế nào cũng có thể ngăn chặn được.

Dựa theo phương pháp tế luyện ngũ tử tâm đồng ma, Hàn Lập tự nhiên không có khả năng thao túng bọn chúng, hắn cũng chẳng theo phương pháp bắt đầu tế luyện từ lúc đầu. Chẳng qua bản ma kinh này còn có một loại bí thuật khống ma, khiến cho Hàn Lập tự nhủ việc thao túng ngũ ma là có thể.

Trước tiên phải mạnh mẽ hạ nhiều loại đặc thù cấm chế trên người ngũ ma, tái phối hợp dùng máu huyết trên thân thường xuyên dưỡng ma. Kể từ đó, dùng một loại đặc thù pháp quyết cũng có thể miễn cưỡng khống chế ngũ ma.

Nhưng loại thủ đoạn này, chắc chắn không bằng Càn lão ma thao túng sử dụng ngũ ma như phân thân của chính mình, cũng không thể đem nguyên anh chính mình tùy thời tá ẩn vào trong cơ thể ngũ ma. Hơn nữa đến khi bị phản phệ lại viễn siêu mấy lần Càn lão ma, cơ hồ chỉ cần tu vi yếu bớt không thể áp chế ngũ ma, hoặc là cung cấp máu tươi không đủ, ngũ ma này sẽ phản phệ vô cùng tàn khốc.

Chẳng qua loại phương pháp này cũng có một loại ưu đãi, đó là không cần đem tinh hồn ngũ ma cùng nguyên anh của mình tế luyện tại một chỗ. Cho dù phản phệ, Hàn Lập vẫn có thể tránh đi, sẽ không bị độc thủ của ngũ ma. Phương pháp này cho dù hung hiểm song thu phục được ngũ ma có chỗ tốt rất lớn, đây là điều làm cho Hàn Lập không thể kháng cự.

Cho nên Hàn Lập sau khi hơi chút do dự, vẫn cắn răng phun ra một đoàn máu huyết. Liên tiếp mấy đạo pháp quyết bắn ra, lóe lên rồi biến mất trong đoàn máu huyết. Chỉ khoảng nửa khắc, trên đoàn máu thế nhưng lại hiện lên màu vàng sáng bóng. Hàn Lập sắc mặt đã chuyển màu xám trắng, tựa hồ hao phí máu huyết này không phải tầm thường giống như đại hao tổn nguyên khí. Nhưng hắn cũng không có ý tứ lập tức điều tức. Ngược lại một tay vung lên.

Một đạo thanh mang qua đi, đoàn máu huyết biến thành năm viên châu lớn chừng ngón cái. Sau đó Hàn Lập phất tay áo một cái, huyết châu không có gió mà tự động bay lên,tiến về phía ngũ ma.

Hàn Lập thần niệm vừa động, huyết châu chợt lóe, chậm rãi hướng năm khô lâu thổi tới.

Nguyên bản chủ hồn vốn đang hấp hối của ngũ ma đã biến thành đầu khô lâu màu đen. Khi huyết châu vừa bay đến gần, hai mắt chúng nhìn chằm chằm huyết châu, lục quang chớp động không thôi, tiếp đó giống như bị kích thích, ở trong lồng ngực khung xương loạn động không ngừng có vẻ hưng phấn dị thường. Nhưng năm đầu khô lâu khi đụng đến đám phù rậm rạp dán trên khung xương liền bị linh quang chớp lóe bức trở về, điều này làm cho bọn chúng càng trở nên bạo ngược hung hãn.Cái miệng đầy răng nanh của chúng không ngừng phát ra quái âm khanh khách!

Trong mắt Hàn Lập hàn quang chợt lóe, khoát tay, năm thanh kim sắc tiểu kiếm từ tay áo bắn ra,rồi lại hiện ra trước mặt năm đầu khô lâu, lóe lên rồi mạnh mẽ đem bọn chúng đóng đinh trên hư không, rốt cuộc không thể nhúc nhích mảy may.

Trong miệng khô lâu không ngừng vang lên tiếng hô, lục quang trong hai mắt chợt sáng chợt tối, trông quỷ dị vô cùng.

Hàn Lập bất động thanh sắc bấm tay niệm chú, tiếng sấm ầm vang. Ích Tà Thần Lôi trên thân kiếm cuồng mãnh ra, kim hồ điện võng chớp động, năm đầu khô lâu bị sét đánh run lên một trận, thanh âm chuyển thành tiếng ô ô, nhất thời dáng vẻ độc ác giảm đi không ít. Nhìn thấy vậy, mặt Hàn Lập mới hiện lên vẻ hài lòng, năm viên huyết châu nhoáng lên một cái rồi bắn vào trong miệng đầu khô lâu.

Đầu khô lâu sau khi phục huyết châu, lục quang trong mắt cuồng trướng, khí thế lập tức khôi phục không ít.

Hàn Lập nhắm lại hai mắt, hai tay bắn ra một pháp quyết cổ quái, đem thần niệm chậm rãi thả ra mượn máu huyết làm vật dẫn tiến hành câu thông thần niệm cùng ngũ ma.

Có chút ra ngoài dự đoán của Hàn Lập, ngũ ma sau một lát ánh mắt liền trở nên mềm mại, khí thế bạo ngược có vẻ cũng trở nên hòa hoãn hơn.

Thở phào một cái, Hàn Lập một tay sờ túi trữ vật, năm cây tế châm pháp khí ngân quang long lánh xuất hiện trong tay. Cánh tay giơ lên, năm đạo kim quang biến mất trong đầu khô lâu. Sau đó miệng hắn lẩm bẩm, há mồm phun ra năm đoàn thanh khí. Thanh khí trong tiếng chú ngữ không ngừng biến ảo, cuối cùng hóa thành năm người nhỏ bé màu xanh nhạt, trừ bỏ bộ mặt ra thì đầy đủ tay chân hình dáng.

Hàn Lập vừa thấy tiểu nhân màu xanh thành hình, tiếng chú ngữ trong miệng dừng lại, quát khẽ một tiếng, một tay hướng hư không vung một trảo, trực tiếp hướng về phía mật thất ngầm dưới đất quơ ra năm đạo pháp khí màu vàng nhạt, cuồn cuộn sát nhập vào trong cơ thể tiểu nhân, phảng phất giống như năm con linh xà linh hoạt dị thường. Miệng Hàn Lập hô một tiếng *"Đi"* năm tiểu nhân nhoáng lên rồi lao thẳng về phía ngũ ma liền biến mất không thấy bóng dáng. Năm pháp khí kia là khi trên đường phi độn tới nơi này, dựa theo một vài loại ma kinh bí thuật luyện chế mà ra. Tài liệu luyện chế chính là cương ngân còn sót lại, xem như chắc chắn dị thường.

Làm xong hết thảy, Hàn Lập lại chưa dừng tay, từ trong túi trữ vật lấy ra một đám dược hoàn màu bạc. Vung tay lên, hơn hai mươi viên dược hoàn rít lên từng tiếng xé gió, lóe lên rồi lướt trên không trung, phân biệt đính lên cổ cùng tứ chi của ngũ ma, sau dó quỷ dị tiêu thất, phảng phất như chưa từng xuất hiện. Làm tốt hết thảy, Hàn Lập thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Vung tay lên, cương tráo màu vàng nhoáng lên, thu nhỏ lại rồi tự động bay nhanh xuống tay Hàn Lập.

Mà năm bộ khung xương cùng khô lâu màu đen lại quỷ dị lưu lại tại chỗ, linh quang chớp động một trận, phù triện trên người chúng nhất nhất bị ma diễm vô danh hóa thành hư ảo, đồng thời năm khẩu phi kiếm màu vàng cũng bay vụt mà về. Năm khô lâu đạt được tự do, lập tức biến thành năm cỗ khí xám trắng bay vào trong khung xương biến mất vô ảnh vô tung.

Hàn Lập thấy thế, lúc này trong lòng nhớ lại bí thuật khống ma ghi trên ma kinh, thần niệm hắn vừa động, năm bộ xương khô nhất thời lắc lắc đứng dậy, chậm rãi hướng Hàn Lập khinh phiêu phiêu bay đến. Tâm niệm lại chuyển, năm bộ xương khô ngừng lại, nhưng lục qung hai mắt hơi hơi chớp động, thân mình tựa hồ muốn lại gần Hàn Lập.

Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, tiếng chú ngữ trong miệng vang lên, năm viên hoàn màu bạc đồng thời xuất hiện trên người năm bộ xương khô, ngọn lửa màu xanh theo đó mãnh liệt cháy lên, một cỗ hương khí bộc phát đem thân hình ngũ ma đồng thời chấn lui ra sau, trong miệng chúng phát ra tiếng chi chi hoảng sợ, có vẻ kinh hoảng dị thường.

Chú ngữ dừng lại, thanh diễm cũng tiêu thất, nhưng ngũ ma cũng biết lợi hại đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, trở nên thành thật t hơn rất nhiều.

Hàn Lập âm thầm gật đầu, vốn hắn cũng không hy vọng ngũ ma có thể đến cảnh giới tùy tâm sở dục, chỉ cần có thể nghe lệnh dùng để ngăn địch là được rồi. Nghĩ như thế, một bình nhỏ màu đen từ trong tay bay ra, năm cỗ ma khí xám trắng xoay tròn chốc lát rồi ngoan ngoãn bay vào bên trong.

Hàn Lập đợi cỗ khí xám trắng cuối cùng bay vào trong liền lập tức đem nắp bình khép lại, linh quang chớp động theo sau một tấm phù đã dán vào nắp bình. Sau đó hắn mới cẩn thận đem bình đen thu vào trong túi trữ vật.Về sau chỉ cần cách một thời gian ngắn xuất ra một lần tự thân máu huyết là có thể bình yên vô sự.

Chẳng qua đây cũng là Hàn Lập tự phụ đan dược bổ sung nguyên khí sung túc mới dám làm cái việc mạo hiểm này. Nếu không tu vi cho dù có cao thâm hơn nữa cũng không dám xuất máu huyết như thế để đi nuôi nấng ma đầu.

Dù sao máu người cũng là cơ bản của nguyên khí, làm như thế chính là cái được không đủ bù cái mất. Năm đó vị ma đạo cao nhân sáng lập ra bí thuật này cũng bởi vi tự thân y là luyện đan đại sư mới có thể dùng đan dược bổ sung huyết khí, không sợ máu tươi tổn thất mới có thể nghiên cứu ra khống ma bí thuật này.

Thu phục được ngũ ma, tâm tình Hàn Lập rất tốt, song lại còn có một chuyện trọng yếu phải làm. Chính là đem hỏa thuộc tính lấy được trong cự đỉnh: Thái Âm Chân Hỏa, tiến hành luyện hóa đại khái, dùng để đối phó địch nhân, về sau còn cùng Tử La thiên hỏa dung hợp, đây không phải là chuyện trong thời gian ngắn có thể hoàn thành, hiện tại Hàn Lập căn bản là không lo lắng nhiều lắm.

------oOo------

Chương 1075: Bắc Minh đảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tuyết Liên sơn từ sau khi bị vô tận sương trắng bao phủ đã được hơn mười năm, mọi người đều biết núi này có một vị cao nhân thần thông quảng đại tĩnh tu, hiển nhiên không có ai dám vào khu vực này loạn động làm cho mấy năm nay núi này vẫn im lặng như lúc ban đầu, duy trì tình hình như khi Hàn Lập mới đến.

Mà các thế lực phụ cận, mắt thấy vị *"cao nhân"* thật sự chỉ muốn tìm một chỗ linh địa để tu luyện, những năm gần đây đều không có hành động khác cũng yên tâm hơn vài phần. Trừ bỏ việc dặn dò môn hạ không được tiến vào khu vực này ra,cũng không có dám động cái gì tay chân.

Vào một ngày, không trung phụ cận Tuyết Liên sơn đột nhiên nổi lên đại tuyết lông ngỗng, một đám bông tuyết thật lớn giống như hoa cây bồ công anh phủ xuống, trong từng trận từng trận cơn lốc như từ trên trời giáng xuống, bao phủ toàn bộ núi non, trong phút chốc khiến cả vùng mờ mịt trắng xóa bông tuyết. Cơ hồ trong khoảnh khắc, trên mặt đất tuyết dày thêm chừng một trượng.

Gió tuyết lớn như thế cho dù ở đây cũng là bất thường. Tu sĩ bình thường cũng không nguyện trong thời tiết này xuất môn, nhưng trên đỉnh núi Tuyết Liên sơn bỗng nhiên bắn ra một đạo chói mắt thanh hồng, chợt lóe lên rồi mất vô ảnh vô tung trong không trung phụ cận. Hơn nửa canh giờ sau, thanh hồng lại hiện ra ở một địa phương khác, không ngờ là đã thoát ly khỏi phạm vi bão táp, xuất hiện ở trên không hoang dã sơn lĩnh. Hào quang chợt tắt, một thanh bào thanh niên hiện ra, làn da ngăm đen, tướng mạo bình thường,đúng là Hàn Lập.

Trải qua hơn mười năm bế quan khổ tu, hắn rốt cuộc cũng đã hoàn thành mục đích. Đem Thái Âm Chân Hỏa hút vào trong cơ thể, bước đầu mà nói là đã ngưng cố thành công. Hắn quả quyết nếu như chuẩn bị thỏa đáng, chỉ cần không gặp vài tên Nguyên

Anh hậu kỳ liên tục vây công, hoặc đụng phải loại tồn tại đáng sợ như Nguyên Sát thánh tổ là đủ có thể tung hoành nhân giới tự bảo vệ mình.

Dù sao có ngũ tử ma cùng nhân hình Khôi Lỗi cùng phụ trợ, hắn bất luận là thần thông hay tu vi so với trước đây khi tiến vào Côn Ngô sơn đã mạnh hơn nhiều lắm. Chính là đụng độ tu sĩ sau Nguyên Anh kỳ cũng có thể bảo mệnh.

Mà đã nhiều năm trôi qua như vậy, hắn phỏng chừng chuyện Côn Ngô sơn cũng đã lắng xuống, cho nên không vì thời tiết mà rời núi, nhằm phương hướng Bắc Minh đảo bay đi.

Ước chừng nửa tháng sau, tu sĩ phụ cận mới ngẫu nhiên phát hiện Tuyết Liên sơn sương trắng đã biến mất, không có một bóng người. Giống như đã bị người ta bỏ lại. Những thế lực tu sĩ kia hơi giật mình, tự nhiên muốn đem khối linh địa này về tay,lại khiến cho một hồi mưa gió đấu tranh nổi lên…

Bắc Minh băng đảo kỳ thật là một bán đảo mà thôi, ba mặt là biển, mặt còn lại nối thẳng với đất liền, cùng sương quận chỉ cách có một châu. Nói ba mặt là biển thực ra cũng không thỏa đáng, chính xác phải nói ba mặt là băng mới đúng.

Bởi vì nơi này là giới hạn cực bắc mà phàm nhân có thể tới, thời tiết băng hàn nước đóng thành băng, tu sĩ nếu là tu vi đê giai cũng không dám khoác áo mỏng mà hành tẩu ở bên ngoài. Khí hậu lạnh như băng, ba phía giáp biển đều là một mảnh băng tuyết khôn cùng. Mênh mông vô bờ băng sơn cơ hồ trải ra vạn dặm, cũng không ai biết chính xác là có bao nhiêu rộng lớn.

Bắc Minh đảo thực tế chẳng qua chỉ rộng trăm vạn lý, tại phía bắc đảo tu kiến một tòa băng thành thật lớn, chính là đại danh đỉnh đỉnh bắc dạ Tiểu Cực cung, được xưng là bắc địa đệ nhất tông.

Nói thật,luận thực lực tông môn Tiểu Cực cung so với Đại Tấn Chính Ma thập đại tông môn cũng không kém hơn bao nhiêu, song vì Bắc Minh đảo quá hẻo lánh, phần lớn tông môn Đại Tấn tu tiên giới căn bản không thừa nhận cung này thuộc biên hải Đại Tấn. Mà xếp nó vào tông môn tu sĩ hải ngoại. Cho nên mới bị bài danh ở ngoài danh sách Đại Tấn tông môn.

Chính ở tại bắc bộ Đại Tấn trong mấy châu quận, tiếng tăm bắc dạ Tiểu Cực cung như sấm bên tai, chỉ sợ so với Thái Nhất môn cùng Thiên Ma tông còn cường hơn vài phần.

Trong những châu quận ở đây, Tiểu Cực cung còn có danh xưng là Bắc Tiên cung. Muốn bái nhập cửa cung tán tu cùng đê giai tu sĩ nhiều vô sô kể. Tiểu Cực cung chiêu nạp môn hạ đệ tử, đồng dạng cũng phân thành nội ngoại cung, nội cung đệ tử chính là thu nạp ở vài đại thế gia trên Bắc Minh đảo, còn ngoại cung đệ tử trúng tuyển là các tiểu thế gia trên Bắc Minh đảo cùng tán tu. Đương nhiên nếu là đệ tử ngoại cung có tư chất kinh người hoặc lập được công lớn cũng có cơ hội chuyển thành đệ tử nội cung.

Nội cung đệ tử không cần đề cập tới, nếu là có người tự nhân tư chất không tốt, muốn bái nhập ngoại cung nhất định phải đi bộ xuyên qua nơi cực hàn rộng lớn cách Tiểu Cực cung mười vạn lý. Bước vào phạm vi này rồi, bởi vì cấm chế mà đê giai tu sĩ không thể ngự khí phi hành, chỉ có dựa vào thần thông tu vi của chính mình để ngăn cản băng tuyết lạnh lẽo. Chỉ cần có thể kiên trì đến được Tiểu Cực cung sẽ được Tiểu Cực cung tiếp nhận thu làm đệ tử ngoại cung. Dù sao vô luận là dựa vào tu vi pháp khí hay là đan dược thông qua nơi đây, đều có thể nói bọn họ đều không tệ. Nhưng là người có thể thành công hiển nhiên là không nhiều lắm. Không ít tu sĩ trực tiếp xông vào trong cực hàn băng địa, vì tiền đồ đại đạo sau này, giống như con thiêu thân lao đầu vào lửa. Trong số đê giai tu sĩ hằng năm vẫn có khối người như vậy.

Lúc này đây, cách Tiểu Cực cung mấy vạn lý có hơn mười người thân mang áo choàng da thú, cả người linh quang chớp động. Trong tiếng gào thét của gió tuyết đang gian nan đi tới. Trong thời tiết này bọn họ đã đi được nửa tháng, mấy người trong đó sắc mặt đã tái nhợt vô huyết, cước bộ hơi lảo đảo, nhưng không có người nào dám dừng lại nghỉ ngơi, dù sao nơi này căn bản không thể điều tức hồi khí, chỉ có thể dựa vào linh thạch trong tay cùng pháp lực trong cơ thể đau khổ chống đỡ.

Nhưng có một người sắc mặt đặc biệt khó coi, bộ dáng thở dốc không xong. Một lát sau, hắn đột nhiên cắn răng một cái từ trong lồng ngực lấy ra một bình thuốc đổ vào trong miệng một viên đan dược đỏ sậm, sắc mặt vốn tái nhợt liền phục hồi chút huyết sắc. *"Cốc đạo hữu, Hỏa Dương đan của ngươi còn có vài viên, nếu như tiếp tục sử dụng thường xuyên như thế căn bản không có biện pháp đi đến Tiểu Cực cung, sau này đến chỗ có mưa đá so với hiện tại còn khó đi hơn mấy lần."* Đằng trước một gã trung niên nhân cả người vây trong lồng bảo hộ màu sẫm vàng cũng không quay đầu lại mà lạnh nhạt nói, tựa hồ đối với tình hình phía sau rất rõ ràng.

"Cốc huynh xin yên tâm, còn có một lọ chưa dùng, hẳn là đủ để đi qua khu vực này." Gã thanh niên hai mươi mấy tuổi vừa mới ăn đan dược xong gượng cười trả lời, tựa hồ đối với trung niên nhân có chút sợ hãi.

"Vậy cũng tốt, ta cũng không hy vọng mang theo một tên căn bản hy vọng thông qua nơi đây cũng không có". Người trung niên kia nghe xong câu trả lời của thanh niên lộ vẻ hài lòng. Vòng bảo hộ linh quang chớp động, tiếp tục đi nhanh về phía trước. Đầy trời gió tuyết đối với y dường như cũng không ảnh hưởng nhiều lắm. Mấy người khác thấy vậy, vội vàng đi theo, giống như chỉ có đi sát người này mới có thể có hy vọng đến Tiểu Cực cung.

Nhưng người trung niên vừa đi được mấy bước, đột nhiên trong miệng vang lên một tiếng kinh ngạc, cước bộ hơi ngừng lại, tiếp theo giật mình hướng lên trời cao nhìn lại. Mấy người khác cũng nhìn theo, lúc này mới phát hiện trong không trung gió tuyết trắng xóa không biết lúc nào đã huyền phù (lơ lửng) một bóng người xanh nhạt. Mà quỷ dị chính là lấy người này làm trung tâm, trong phạm vi ba bốn mươi trượng tất cả gió tuyết đều bị một cỗ lực vô hình ngăn cách, không thể xâm nhập vào bên trong.

Tên trung niên nhân kia cũng vì dị tượng này mới phát hiện bóng người trên không trung. Trong lòng tất cả mọi người cả kinh, sắc mặt đại biến, có thể mặc kệ cấm chế ở đây mà tùy ý bay lượn.Tựa hồ tu sĩ Kết Đan kỳ cũng vô pháp thực hiện, chẳng lẽ người nay là Nguyên Anh tu sĩ trong truyền thuyết, là Tiểu Cực cung cao giai tu sĩ? Tựa hồ phục sức trên người cũng không quá giống?Những người này trong lúc nhất thời đầy bụng nghi hoặc, hai mặt nhìn nhau, trong lòng thấp thỏm không thôi.

"Các ngươi là tán tu muốn bái nhập Tiểu Cực cung?" nhân ảnh bị thanh quang che khuất kia đột nhiên mở miệng hỏi, nghe thanh âm có vẻ tuổi cũng không quá lớn. Vị trung niên kia tuy tu vi không cao, nhưng là đã gặp qua vài lần cao giai tu sĩ, giờ phút này bị nhân ảnh hỏi giật mình một cái liền phục hồi lại tinh thần. Lúc này vội vàng thi lễ, trả lời: *"Vãn bối Cốc Thiên Khải, đúng là người tham gia thí luyện. Tiền bối có gì cứ phân phó."* Trung niên nhân vừa nói, thần tình trên mặt cũng là đầy vẻ tôn kính.

"Ngươi thật ra có chút nhãn sắc. Cũng không có gì, địa phương này hơi cổ quái, ngay cả ta cũng không xác định được phương hướng chính xác mà các ngươi có thể tự nhiên đi tới, là có vật dẫn đường sao?" Thanh niên giọng điệu không nhanh không chậm thản nhiên nói, giống như chỉ là thuận miệng hỏi qua mà thôi.

Nghe được thanh ảnh nói như thế, thần sắc người trung niên nhất thời buông lỏng, song không dám chậm trễ cung kính nói: *"Xem ra tiền bối là lần đầu tiên tới Bắc Minh đảo cho nên không biết việc này. Ở Bắc Minh đảo thì khu vực khác cũng bình thường, chỉ là khu vực này đã thuộc phạm vi cấm chế của Tiểu Cực cung. Đại trận này chính là dùng "*Thận Lâu Thạch*" tiếng tăm lừng lẫy trong tu tiên giới làm mắt trận, có thể tùy cơ đem thần niệm của tu sĩ lệch khỏi quỹ đạo thực tế, người nếu không biết cứ ấn theo thần niệm cảm ứng đi tới sợ rằng vĩnh viễn không thể tới được Tiểu Cực cung. Về phần đám người vãn bối, trước đó ở khu phố nhập khẩu trên Bắc Minh đảo đã mua một mặt Định Nguyên bài. Chỉ cần dựa theo phương hướng chỉ của bài này mà đi tới sẽ không bị lạc đường."*

"Định Nguyên bài!" Thanh ảnh nghe xong ngẩn người ra.

*" Chính là vật ấy, tuy rằng không phải pháp khí quan trọng gì, nhưng cũng phải thân phận rõ ràng, có người đảm bảo mới có thể mua từ cửa hang của Tiểu Cực cung. Hơn nữa một năm chỉ bán ba mươi chiếc, qua một năm pháp khí này dùng xong sẽ tự hành tiêu thất. Vãn bối vì để ngừa vạn nhất, cho nên mua một lần hai chiếc, một chiếc mong tiền bối nhận lấy."*Người trung niên ánh mắt vừa chuyển, đột nhiên run tay áo bào, một khối viên bàn màu

vàng nhạt hiện ra, hai tay dâng lên.

Nhân ảnh màu xanh sờ sờ cầm rồi cười hắc hắc, lập tức không khách khí hướng hư không một trảo. Hoàng quang chợt lóe, Định Nguyên bài đã nhiếp tới trong tay.

Nhân ảnh màu xanh hiển nhiên là Hàn Lập trải qua hơn nửa tháng ngày đêm hành tẩu, rốt cuộc cũng tới Bắc Minh băng đảo.

Hắn vốn cho là dựa vào thần thông chính mình, tự nhiên có thể dễ dàng thông qua cấm chế trực tiếp tiến nhập Tiểu Cực cung. Nhưng tuyệt đối không ngờ đến, vừa đến khu vực này thần niệm liên tục chỉ sai phương hướng, nhất thời không thể tìm được Tiểu Cực cung. Điều này làm cho trong lòng hắn chấn kinh, đồng thời vô cùng buồn bực. Bởi vì hắn lần này là tới tìm người, nếu không dựa vào thần thông mạnh mẽ của mình trực tiếp phá đi cấm chế là được rồi. Đang lúc Hàn Lập muốn chuyển thân tìm phương pháp khác, lại đụng phải đoàn người trước mắt.

------oOo------

Chương 1076: Băng thành

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Những người này đều là đồng bạn của ngươi sao?" Hàn Lập đánh giá viên bàn trên tay, rồi thanh quang chợt lóe thu vào. Ánh mắt hướng mấy người liếc mắt một cái, hỏi một câu vượt ngoài dự liệu của Cốc Thiên Khải.

"Mấy vị đạo hữu là vãn bối mới kết bạn không lâu, bởi vì muốn bái nhập môn hạ Tiểu Cực cung mới cùng đồng hành. Tiền bối thấy có gì không ổn sao?" Cốc Thiên Khải ngẩn ra, bất an nói.

"Không phải tất cả không ổn, trong này chỉ có một vị không ổn thôi." Hàn Lập nhìn chằm chằm một vị nữ tu tuổi trẻ xinh đẹp, cười lạnh nói.

"Cái gì?" Cốc Thiên Khải mạc danh kỳ diệu hỏi.

"Một yêu vật xen vào trong các ngươi, ngươi nói có hay không không ổn?" Hàn Lập khóe miệng nhếch lên, thản nhiên nói.

"Yêu vật?" Vừa nghe lời này, sắc mặt Cốc Thiên Khải đại biến, vội vàng hướng vị nữ tu nhìn lại. Mấy tên tu sĩ còn lại cũng bị dọa cho nhảy dựng, theo bản năng vội rời xa nàng này vài bước, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc.

"Tiền bối nói đùa, vãn bối là đệ tử Trữ gia sương quận, như thế nào lại trở thành yêu vật?" Tên nữ tu tuổi trẻ kia mở to hai mắt, bị lời này chấn kinh, vội vàng lắp bắp giải thích.

" Đúng vậy, tiền bối!" Người có phải nhầm lẫn không. Trữ đạo hữu đích thật là xuất thân từ Trữ gia, vãn bối đã gặp qua mấy lần.*" Tên thanh niên lúc trước dùng đan dược nhìn thấy nữ tu tuổi trẻ hoa dung thất sắc nhịn không được liền nói đỡ mấy lời. Còn mấy người khác đều lộ ra vẻ chần chờ.*

*Hàn Lập nghe xong sắc mặt không đổi hừ lạnh một tiếng: "*Một cái phân thần nho nhỏ cũng dám trước mặt ta giả thần giả quỷ! Cút ra cho ta!*" Lời vừa dứt, cánh tay vung ra hư không một trảo, linh quang trên đỉnh đầu nữ tu chợt lóe, một đại thủ màu xanh chợt hiện lập tức trảo xuống.*

Nguyên bản nữ tu kia còn mang vẻ mặt ủy khuất, vừa thấy đại thủ xuất hiện, thân hình run lên bộ dáng ngây thơ vô tội biến mất thay vào đó là vẻ âm trầm oán độc, tiếp đó thân hình nhoáng lên hóa thành một đạo thanh hồng bắn nhanh ra sau, nháy mắt đã xuất hiện ngoài hai mươi trượng trên không trung.Độn tốc kinh người như thế đừng nói tu vi Luyện Khí kỳ, ngay cả tu sĩ Kết Đan kỳ cũng vô pháp làm được.

Hàn Lập khóe miệng cười lạnh, tay áo bào phất lên, một đạo màu vàng xuất ra, chợt lóe rồi quỷ dị xuất hiện trên đỉnh đầu nàng này, hóa thành Hàng Ma trượng dài một thước. Bảo vật này dưới pháp quyết thúc giục của Hàn Lập, nhẹ nhàng nhoáng lên, trong nháy mắt hình thể cuồng trướng, huyễn hóa ra hư ảnh cao mấy trượng hung hăng nện xuống.

Nữ tu kia thấy vậy kinh hãi, không kịp né tránh chỉ có thể hé miệng phun ra một cỗ yêu khí màu đen nhằm ngăn cản trong chốc lát.

*Nhưng "*Oanh*"một tiếng, hoàng quang chớp động, hắc khí một kích mà tán, căn bản không thể ngăn Hàng Ma trượng dù chỉ một lát. Hư ảnh Hàng Ma trượng cuồng mãnh nện xuống thiên linh cái của nàng. Nữ tu hét thảm một tiếng, thân mình lâp tức ngã quỵ. Cơ hồ cùng lúc đó, một đạo hắc ảnh nhàn nhạt từ trong người nữ tu bắn ra, xoay vòng rồi hướng về phía sau đào tẩu.*

Đúng lúc này bỗng vang lên tiếng sấm, kim sắc điện võng không biết lúc nào đã hiện lên trên đỉnh bóng đen như thiểm điện đánh xuống.Tiếng bạo liệt liên tiếp ầm vang, yêu ảnh màu đen ngay cả hừ một tiếng cũng không kịp phát, đã bị kim quang hoàn toàn tiêu diệt.

Điện hồ chớp động làm cho tên trung niên cùng mọi người trợn mắt há hốc mồm. Hàn Lập vung tay Hàng Ma trượng nhẹ nhàng *run lên rồi thu nhỏ như lúc đầu, bay vụt vào trong cổ tay áo. Làm xong hết thảy, Hàn Lập trở tay ném một bình nhỏ màu lam nhạt về phía Cốc Thiên Khải.*

Trung niên tu sĩ tự nhiên vươn tay theo bản năng tiếp lấy.

"Đan dược trong bình có thể giúp ngươi thuận lợi xuyên qua nơi này, ta dùng thứ này để đổi lấy viên bàn của ngươi." *Sắc mặt lạnh lùng nói xong lời này, quanh thân Hàn Lập thanh quang đại phóng, hóa thành một đạo thanh hồng chói mắt bắn nhanh độn tẩu, trong chớp mắt liền biến mất trên không trung đầy tuyết trắng.*

Trung niên nhân lúc này mới tỉnh ngộ, nắm chặt bình nhỏ trong tay, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng lẫn sợ hãi. Những người bên cạnh lúc này bỗng kinh hô một tiếng, thì ra nữ tu tuổi trẻ kia đã thức tỉnh. Vừa rồi mặc dù chịu một kích song đối với thân thể của nàng cũng không tạo thành thương tổn quá lớn.

Lúc này Hàn Lập dựa theo chỉ dẫn của viên bàn, hướng thẳng đến Tiểu Cực cung mà đi, trong lòng nhớ đến sự việc vừa rồi hơi nhếch mép lên.Vừa rồi là một con cao giai yêu thú đem phân thần ẩn núp trong cơ thể nữ tu kia, xem thực lực của nó ít ra cũng phải là phân thần của yêu thú cấp tám. Yêu thú này cũng thông minh, không biết dùng bí thuật gì lại có thể đem thần niệm lặng lẽ bám vào cơ thể nữ tu mà nàng này không hề cảm thấy gì.

Nếu tiếp tục như vậy, đến khi bọn họ thực sự đi ra khỏi khu vực này, Tiểu Cực cung tu sĩ nhất thời vô ý có thể để cho yêu này mượn thân thể nữ tử trà trộn vào trong Tiểu Cực cung. Nếu đã gặp phải hắn, sự tình này chỉ là nhấc tay nhấc chân là có thể giải quyết, Hàn Lập tự nhiên đem phân thần yêu thú diệt sát. Không để cho đối phương ở Bắc Minh đảo gây sóng gió đánh loạn kế hoạch của mình.Chẳng qua yêu thú này trăm phương ngàn kế muốn trà trộn vào trong, chẳng lẽ là vì hàn tủy mà đến?

Dù sao hắn cũng đã sớm nghe được, trong Tiểu Cực cung vẫn không truyền ra tin tức hàn tủy biến mất. Thời gian dài như vậy, Tiểu Cực cung không có khả năng không phát giác được chuyện hàn tủy mất đi. Mà là xem ra do nguyên nhân đặc thù gì đó mà đem việc này che dấu đi. Trong lòng hắn cân nhắc một hồi, sau *đó độn quang nhoáng lên giống như tia chớp tiến vào khu vực mưa đá quỷ dị chớp mắt đã biến mất không thấy bóng dáng.*

Trong mưa đá cộng với gió tuyết, mỗi hạt mưa tuyết nện vào vòng bảo hộ đều phát ra tiếng "ca sát" trầm thấp, phảng phất giống như cự thạch nện trúng. Nhưng lấy tu vi của Hàn Lập, đối với mưa đá dữ tợn này tựa hồ không có nhiều lắm để ý.

Sau nửa canh giờ phi hành, không gian trước mắt Hàn Lập bỗng sáng ngời, gió tuyết mưa đá đã không sót lại chút gì. Rốt cục cũng đã bay khỏi khu vực quỷ dị kia. Thành trì đã ở phía xa xa, dưới ánh mặt trời tản ra đủ mọi hào quang, phụ cận còn có sương trắng nhàn nhạt vờn quanh, làm cho băng thành giống như Thiên Sơn tiên cảnh, thật sự không giống kiến trúc của nhân gian.

Trên mặt Hàn Lập không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc. Chẳng qua ánh mắt hắn rất nhanh dừng ở tòa núi lớn phía sau băng thành.

Núi này nếu là trong mắt người thế tục mà nói đã là thập phần cự đại, cao chừng vạn trượng nguy nga tráng lệ. Nhưng nếu đem so sánh với Côn Ngô mà hắn từng gặp qua chỉ giống như mao hài tiểu tử mà thôi. Chân chính làm cho Hàn Lập giật mình chính là, núi này giống như một cây trụ bàn thẳng tắp giơ lên trời, bên ngoài mặt núi là một tầng trắng xóa phủ không biết bao nhiêu băng tuyết. Nếu không phải trên núi thỉnh thoảng xuất hiện vài mảnh xanh biếc tô điểm Hàn Lập đã hoài nghi núi này là một tòa hàn băng chi sơn.

Mặc dù có Minh Thanh Linh Mục, nhưng xa như vậy Hàn Lập cũng vô pháp thấy được tình huống cụ thể trên núi. Chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy trên đỉnh băng tuyết ẩn ẩn một mảnh kiến trúc, xem ra chính là Tiểu Cực cung đại danh đỉnh đỉnh.

Hàn Lập nhìn băng thành cự sơn xa xa, cũng không vội vàng phi độn tiến lên. Bởi vì băng thành cùng khu vực phiến sông băng mà hắn đang đứng nhìn như bình thường song lại âm thầm ẩn giấu các loại cấm chế vô hình. Người tinh thông trận pháp chi đạo như Hàn Lập hiển nhiên cảm ứng được sự lợi hại trong đó. Chỉ cần lỗ mãng tiến vào ngay lập tức kích động cấm chế đáng sợ trong đó. Hơn nữa ngay tại khi hắn bước vào sông băng, đồng thời trong *băng thành sớm đã có mấy đạo độn quang bắn ra, hướng chỗ này bay vụt mà đến, giống như đã sớm phát hiện ra hắn.*

Đôi lông mày Hàn Lập nhướng lên, chợt nhớ đến cái gì, cúi đầu nhìn nhìn viên bàn trong tay, trên mặt lộ ra vẻ chợt hiểu. Xem ra viên bàn này chẳng những có công hiệu dẫn đường, còn có thể khiến cho tu sĩ Tiểu Cực cung nắm giữ được phương pháp theo dõi hành tung tu sĩ mang pháp khí này. Hắn vừa mới minh bạch thì mấy đạo độn quang kia đã đi tới trước mắt.

Một nam hai nữ, ba gã bạch sam tu sĩ, trong đó nam có tu vi Kết Đan kỳ còn hai gã nữ tử đều là Trúc Cơ kỳ.

Nam tử kia chừng hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt thanh tú, liếc mắt nhìn Hàn Lập một cái liền biến sắc, vội vàng khom người thi lễ nói: "Vãn bối ngoại cung chấp sự Thạch Vân. Xin hỏi tôn tính đại danh tiền bối, tiền bối đến bản cung có việc gì sao?"

Tên Bắc Cực cung tu sĩ này, xa xa thấy Hàn Lập phi độn từ trong gió tuyết mà ra. Tuy rằng sớm đoán được đối phương không phải tu sĩ bình thường, nhưng tận mắt chứng kiến đối phương đích xác là tu sĩ Nguyên Anh kỳ khiến hắn không khỏi khẩn trương vài phần.

" Ta gọi là gì cũng không quan trọng, đến quý cung chỉ là thăm bạn cũ. Một vị trưởng lão quý cung cùng ta có chút giao tình" *Hàn Lập thong dong nói.*

"Trưởng lão bản cung? Không biết tiền bối muốn tìm vị trưởng lão nào, vãn bối liền lập tức thông báo một tiếng cho tiền bối." *Nghe được Hàn Lập nói như thế, thần sắc nam tử buông lỏng, vội vàng dùng ngữ khí lấy lòng nói.*

"Bạch Bích Dao tiên tử cùng ta năm đó từng có duyên gặp mặt, không biết có ở trong cung?" *Hàn Lập chậm rãi trả lời.*

"Nguyên lai là Bạch sư thúc! Sư thúc vẫn chưa ra ngoài, chẳng qua hiện tại hình như đang bế quan, vãn bối lập tức phát một đạo Truyền Âm phù báo cho biết sư thúc một tiếng, thỉnh tiền bối chịu khó chờ một chút." *Thạch Vân nghe Hàn Lập nói chuẩn xác tên*

Bạch Bích Dao liền yên tâm hơn vài phần, sau đó trước mặt Hàn Lập phóng ra một đạo Truyền Âm phù.

Lúc này Hàn Lập vẫn thản nhiên đứng tại chỗ bất động, ánh mắt cẩn thận đánh giá tình hình xa xa. Thanh niên thấy thế, hai mắt mở to, thần tình hòa hoãn chuẩn bị mở miệng nói gì đó. Nhưng vào lúc này, một đạo xích hồng chói mắt từ trong khu vực gió tuyết phía sau Hàn Lập bắn ra, chỉ cách Hàn Lập chừng hơn trăm trượng.

Kết quả một tiếng thở nhẹ phát ra từ trong độn quang, đạo xích hồng hào quang liền chuyển nhắm hướng mấy người Hàn Lập phóng đến.

*Xích hồng chưa đến trước mặt nhưng một tiếng cười to sang sảng đã truyền tới: "*Vị đạo hữu này chính là đến bản cung thăm bạn, không biết tôn tính đại danh thế nào,để xem Nhâm mỗ có thể nhận biết một chút không a."

Hào quang tắt đi, trước mặt Hàn Lập hiển lộ ra một gã thanh niên khuôn mặt trắng nõn, song tóc lại có chút xám trắng, hai mắt chớp động mang theo một cỗ cảm giác tang thương cổ quái.

Ánh mắt Hàn Lập nhíu lại, đem thần niệm đảo qua cẩn thận đánh giá, người này cũng là một gã tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ.

Điều này khiến hắn hơi ngoài ý muốn.

*Hàn Lập chưa kịp mở miệng, Thạch Vân ở bên cạnh vẻ mặt kinh hỉ đã bước lên một bước, hai tay chắp lại cung kính nói: "*Đệ tử bái kiến sư thúc, không biết việc này sư thúc có hay không thuận lợi!"

------oOo------

Chương 1077: Tuyết vượn, băng bích, cung điện

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tại hạ họ Hàn, từng có hẹn cùng Bạch tiên tử, cho nên hôm nay đến đây bái phỏng." Hàn Lập thong dong trả lời.

"Nguyên lai là Hàn huynh? Bạch tiên tử. Là Bạch Dao Di sư muội sao? " Tu sĩ họ Nhâm suy nghĩ một lát, giật mình hỏi.

"Không sai, đúng là Bạch đạo hữu." Hàn Lập bất động thanh sắc trả lời.

"Vậy thì đúng lúc rồi. Tại hạ cũng vừa lúc muốn tìm Bạch sư muội, không bằng Nhâm mỗ dẫn đường cho đạo hữu được chăng!" Vị tu sĩ họ Nhâm ánh mắt chợt lóe, nhưng lại nhiệt thành dị thường sảng khoái nói.

Hàn Lập thần sắc không đổi, nhưng trong lòng thầm kêu dị thường. Trong khi đang suy nghĩ phải trả lời người này như thế nào, hư không xa xa bỗng hồng quang chợt lóe, một đạo hồng mang hướng thẳng đến Thạch Vân.

" Là Truyền Âm phù của Bạch sư thúc!" Thạch Vân bắt lấy đạo hỏa mang vào trong tay, đồng thời vội vàng giải thích.

Hàn Lập lời vừa đến bên miệng lại nuốt vào trong bụng.

Sau khi Thạch Vân đem thần thức đắm chìm vào trong hỏa mang, liền lập tức cung kính hướng Hàn Lập nói: *"Hàn tiền bối, Bạch sư thúc nghe nói tiền bối đã đến liền vô cùng cao hứng, đã kết thúc bế quan. Mời tiền bối đến Bạch Ngưng các gặp mặt."*

*"Bạch Ngưng các! Thạch Vân, ngươi đi làm chuyện của mình đi, Hàn đạo hữu, chúng ta đi thôi."*Tu sĩ họ Nhâm không chút do dự

mở miệng nói.

Thạch Vân nghe xong lời này, không có chút phản đối nào.

Lông mày Hàn Lập lơ đãng nhíu lại, cũng không đành nói lời cự tuyệt, đành phải gật đầu: *"Vậy làm phiền Nhâm huynh."*

"Ha ha, ta cùng Bạch sư muội tình như thủ túc, đạo hữu nếu là hảo hữu của Bạch sư muội thì cũng là bằng hữu của Nhâm mỗ, mời đạo hữu. Tu sĩ họ Nhâm khách khí nói, tiếp đó liền hóa thành một đạo xích hồng phi độn phía trước dẫn đường. Hàn Lập cũng không khách khí theo sát phía sau.

"Đạo hữu là lần đầu tới Tiểu Cực cung sao?" *Tu sĩ họ Nhâm trong độn quang đột nhiên mở miệng hỏi.*

"Tại hạ đúng thật là lần đầu tiên tới Bắc Minh đảo, quý cung không hổ là bắc địa đệ nhất tông, khí thế quả nhiên không tầm thường." *Hàn lập cười hắc hắc nói.*

Nghe xong lời Hàn Lập, thần sắc tu sĩ họ Nhâm không khỏi lộ ra một tia tự đắc.

"Hàn huynh nói phải. Chẳng qua nếu không phải bổn cung thân ở nơi hẻo lánh, muốn phát dương quang đại như Chính Ma thập đại tông môn cũng không phải việc gì khó. Đúng rồi, Bạch sư muội trừ gần mười năm trước xuất môn một chuyến, thời gian còn lại đều trong mật thất bế quan. Hàn huynh nhận thức Bạch sư muội là trong lần xuất quan này chăng. Mà đạo hữu một thân thần thông cao thâm không biết là xuất thân từ tông môn nào? Nói thật với đạo hữu, bổn cung tuy rằng ở cực bắc xa xôi nhưng tại hạ lại thường du lịch các nơi của Đại Tấn, đối với đồng đạo nổi danh cũng là biết một phần." *Vị này lời vừa chuyển, nói bóng nói gió một hồi cuối cùng vẫn là thám thính lai lịch của Hàn Lập.*

Hàn Lập hơi hơi cảnh giác.

" Tại hạ không phải xuất thân từ Đại Tấn, đạo hữu không biết cũng là chuyện bình thường,nhưng Bạch tiên tử thực ra biết một ít." *Hàn Lập nhìn đối phương, tựa tiếu phi tiếu(cười mà như không* *phải cười) trả lời.*

" Ha hả, thì ra là thế, ta đang thắc mắc cao giai tu sĩ như Hàn huynh sao lại trong Đại Tấn chưa từng nghe qua." *Nhâm Bích nghe ra trong lời Hàn Lập có vẻ không vui, cười khan hai tiếng, cũng không hỏi thêm cái gì, dù sao thăm dò được đối phương không phải là tu sĩ Đại Tấn coi như có chút thu hoạch.*

Lúc này hai người bay đến lối vào băng thành, hào quang chợt tắt rồi đều hạ độn quang xuống. Bởi vì trên không trung băng thành có ánh sáng mờ nhàn nhạt, trừ bỏ cự sơn ra,còn bên ngoài khắp nơi đều bao trùm trong ánh sáng này. Rõ ràng là một loại cấm chế cực kỳ lợi hại.

Mà đứng ở dưới băng thành, Hàn Lập mới chân chính cảm giác được chỗ diễm lệ của nơi đây.

Tường băng hơn ba mươi trượng thoạt nhìn không tính rất cao, nhưng lại dị thường trong suốt thật sự làm cho tâm thần mê say.Loại kỳ cảnh này khiến người ta không tự chủ được mà bị hấp dẫn. Càng làm cho người ta cảm thán không thôi chính là, cả tòa tường băng không phải dùng từng khối băng xếp lên, mà chúng nhất thể đều trong suốt, dường như đem một khối băng thật lớn điêu khắc sắc sảo thành hình, mặt ngoài một tia ghép nối cũng không có.

Ở cửa thành có hơn mười tên tu sĩ một thân phục sức màu trắng đang đứng.(Đoạn này hình như convert thiếu) Linh thú canh giữ tại nơi này là một loại tuyết vượn chuyên môn sinh trưởng ở cực hàn chi địa. Chúng tuy rằng cấp bậc không cao. Nhưng được cái thông minh dị thường dễ dàng thuần hóa, cho nên toàn bộ bắc địa có rất nhiều tu sĩ nuôi dưỡng.

Nhưng tuyết vượn ở đây hơi bất đồng so với bình thường, chẳng những hình thể mỗi con so với tuyết vượn tầm thường cao lớn hơn rất nhiều, một thân yêu khí cũng đều có tiêu chuẩn yêu thú cấp bốn cấp năm,cơ hồ ngang ngửa một gã tu sĩ Trúc Cơ kỳ, điều này làm cho Hàn Lập không khỏi nhìn lại vài lần.

Xem ra Tiểu Cực cung xưng là bắc địa đệ nhất tông môn. Việc *thuần dưỡng tuyết vượn hẳn là có bí thuật độc đáo hơn người.*

Tu sĩ đứng ở cửa thành vừa thấy tu sĩ họ Nhâm lại đây, lập tức phân ra hai bên mà đứng, trong miệng lại cung kính "Sư thúc tổ" *hô vang không ngừng. Nhâm Bích ngay cả mắt cũng không thèm liếc một cái,chỉ nhàn nhạt hắc một tiếng, ngông nghênh đi tới. Những tu sĩ kia mặc dù thấy Hàn Lập bộ dáng xa lạ. Nhưng lại được vị sư thúc tổ này mang theo, tự nhiên không dám nhiều lời.*

Song ngay khi Hàn Lập đi vào cửa thành, bước ngang qua mấy con tuyết vượn,đột nhiên dị biến bỗng nổi lên. Mấy con yêu thú này đột nhiên trong miệng phát ra tiếng ô ô, tiếp theo lộ ra vẻ kinh hoàng liên tục lui về phía sau.

Mấy tên tu sĩ lắp bắp kinh hãi, trong miệng lập tức phát ra thú ngữ liên thanh răn dạy, nhưng bọn chúng căn bản không thèm để ý tới. Tất cả đều giơ hai tay ôm đầu cuộn mình tránh sang một bên, bộ dáng trên mặt đối với Hàn Lập kính sợ dị thường.

Vừa thấy cảnh này, tu sĩ họ Nhâm không khỏi di một tiếng, liếc mắt nhìn Hàn Lập, mặt lộ ra một tia cổ quái cùng nghi hoặc: "Đạo hữu dẫn theo cao giai vượn linh thú trên người phải không? Tuyết vượn này tuy rằng không phải quá hữu dụng, song đối với đồng loại linh giác lại cực kỳ mẫn tuệ (sâu sắc). Có thể làm cho chúng nó sợ hãi thành bộ dạng như vậy, linh thú của đạo hữu lai lịch hẳn không nhỏ a."

"Vượn linh thú, tại hạ đúng thật có dẫn theo một con. Chính là nó cũng không có cái gì đại dụng, rất ít dùng đến nó." *Hàn Lập vừa nghe lời này, tự nhiên hiểu được mấy con tuyết vượn hẳn là phát hiện Đề Hồn thú trong túi linh thú mới có bộ dáng e ngại như thế. Lúc này hắn mới không chút để ý thuận miệng nói, nhưng cũng không có ý tứ đem Đề Hồn gọi ra.*

Tu sĩ họ Nhâm mỉm cười không tiếp tục truy vấn.

Hai người cứ như vậy tiến nhập vào bên trong băng thành. Trong băng thành đường xá thẳng tắp rộng lớn dị thường. Mặt đất đồng dạng y hệt ngoài cửa thành trắng xóa băng tuyết. Xa xa nhìn lại, trên ngã tư đường người cũng không có nhiều, đại đa số mặc *phục sắc hai màu vàng trắng đê giai tu sĩ. Hai bên, phòng ốc sắp xếp chỉnh tề. Nói đây là thành thị, không bằng nói là một tòa bảo thành càng thêm thích hợp một ít.*

Hàn Lập chưa kịp nhìn kỹ, bên cạnh tu sĩ họ Nhâm lại một lần nữa hóa thành đạo độn quang, thẳng đến tòa cự sơn phía trước bay đi. Thần sắc khẽ động, Hàn Lập không nói lời nào lẳng lặng phi độn theo. Không lâu sau đó, hai người hạ xuống một đài băng ngay tại sườn cự sơn.

"Phía trước, Hàn huynh đành phải đi bộ lên núi. Bởi vì từ đây hướng lên trên liền thuộc phạm vi nội cung. Nhâm mỗ tuy rằng cũng là trưởng lão nội cung, nhưng cũng phải tuân thủ môn quy" *Nhâm Bích mỉm cười cấp Hàn Lập một lời giải thích.*

Hàn Lập hơi gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Lập tức hai người dọc theo bình thai hướng về băng thê trong suốt phía trước, chậm rãi đi về phía trước.

Đệ tử có tư cách tiến vào nội cung Tiểu Cực cung hiển nhiên không nhiều lắm. Dọc theo đường đi chỉ gặp mấy người mà thôi. Những người này vừa thấy tu sĩ họ Nhâm, mỗi người đều cung kính tiến lên chào. Còn đối với đám đệ tử nội cung này, sắc mặt vị trưởng lão Tiểu Cực cung này so với ở ngoài cửa thành hoàn toàn bất đồng.

Mà Hàn Lập lưu tâm để ý, phát hiện này đó tu sĩ nội cung, đích xác vô luận tu vi cao thấp, tư chất mỗi người đều hơn người. Hơn nữa dọc theo đường đi, lấy trận pháp tạo nghệ của Hàn Lập, phát hiện ít nhất ba bốn chỗ xuất hiện cấm chế lợi hại đến ngay cả hắn cũng phải run sợ trong lòng. Xem ra Tiểu Cực cung hẳn là có ít nhất một gã trận pháp đại sư cấp tông sư. Điều này khiến cho Hàn Lập đối với Tiểu Cực cung hứng thú càng tăng thêm vài phần. Trong lòng âm thầm nghĩ ngợi muốn tìm vị trận pháp đại sư này trao đổi một chút về phương diện trận pháp.

Ngay khi đang cân nhắc, tu sĩ họ Nhâm mang theo Hàn Lập rẽ đông rẽ tây mấy lần cuối cùng đi đến một chỗ đường nhỏ hẻo lánh. Đi thêm một đoạn nữa đến một băng bích (vách tường *băng) cao chừng mấy trăm trượng.*

Hàn Lập nhìn nhìn băng bích, hai hàng lông mày vừa động, trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên.

Đúng lúc này, tu sĩ họ Nhâm lại khoát tay, trong tay bay ra ngọc bài ngân quang lóng lánh. Ánh sáng màu bạc mờ từ trong ngọc bài bay cuộn mà ra, chợt lóe rồi nhập vào băng bích không thấy bóng dáng.

Một lát sau, băng bích run rẩy một trận, ở giữa chậm rãi tách ra, lộ ra một thông đạo rộng tầm hai trượng.

*Tu sĩ họ Nhâm quay đầu giải thích cho Hàn Lập: "*Kiến trúc cung điện trên đỉnh núi này kỳ thật chính là cấp đệ tử cấp thấp của nội cung tu luyện, chân chính cao giai đệ tử nội cung kỳ thật đều ở sau băng bích trong Hàn Ly bí cảnh, đây mới đích thực là Tiểu Cực cung. Nếu không phải Hàn huynh là hảo hữa của Bạch sư muội, Nhâm mỗ gan có lớn hơn nữa cũng không dám dễ dàng mang ngoại nhân tiến vào."

Hàn Lập nghe được ngôn ngữ tu sĩ họ Nhâm có chút lấy lòng. Ngoài mặt cười nhạt đáp lễ, nhưng trong lòng không cho là đúng.

Cái gọi là Hàn Ly bí cảnh này chỉ sợ tu sĩ bắc địa biết không ít, đã sớm không còn là bí mật nữa rồi. Nếu không Bạch Dao Di sao lại trực tiếp gọi mình đến đây. Vị này như thế nào lại dễ dàng đem chính mình vào trong cấm địa.

Nhưng thật ra vị này rõ ràng cùng hắn chưa bao giờ kết giao. Bây giờ vừa thấy chính mình, liền một bộ cực lực muốn giao hảo. Điều này cũng làm cho Hàn Lập nghi hoặc không thôi, đôi mắt nhìn người sớm hơn ba phần cảnh giác. Nhưng là giờ phút này đối phương mời chính mình đi vào. Hàn Lập thật cũng không có ý tứ khiêm nhượng, hai người lúc này sóng vai nhau tiêu sái bước vào trong thông đạo.

Thông đạo cũng không quá dài, chỉ hơn trăm trượng mà thôi. Sau khi Hàn Lập đi ra cửa thông đạo, hơi đảo mắt về phía trước nhìn một cái, vẫn là nhịn không được lộ ra biểu tình giật mình. Nơi đây bốn vách tường vờn quanh phong bế toàn bộ sơn cốc. Khắp nơi đều là một ít kỳ hoa dị thảo, ánh nắng tươi sáng, mùi hương ưu nhã nhè nhẹ, lúc nào cũng đều như mùa xuân. Sơn cốc rộng vô cùng, bốn phía mặc dù bị vách tường màu xanh đậm vây kín song bán dựa vào vách núi tu kiến một lầu quỳnh thai, tinh mỹ tuyệt luân.

Mà ở giữa núi có ba tòa đại điện dùng bạch ngọc xây thành tọa lạc trên đó, cơ hồ chiếm một phần ba diện tích sơn cốc.

Hàn Lập nhìn ba tòa đại điện, sắc mặt tuy chỉ hơi đổi, nhưng trong lòng dâng lên một tia hoảng sợ.

------oOo------

Chương 1078: Băng linh quả

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập thầm kêu một tiếng, trong lòng chấn động dị thường, ba tòa cung điện bạch ngọc này, trừ bỏ độ lớn bất đồng, còn kiểu dáng cùng tòa Hư Thiên điện xuất hiện ở Loạn Tinh Hải đều y hệt, một bộ dáng độc nhất vô nhị, đồng dạng dùng mỹ ngọc trắng noãn chế thành, tinh xảo hoa mỹ cực kỳ, tản ra nhàn nhạt quang mang. Chỉ là so với Hư Thiên điện trôi nổi ở trên không trung ngày đó, ba tòa đại điện này thể tích chỉ bằng một phần ba mà thôi, Hàn Lập cưỡng chế kinh ngạc trong lòng, lại ngước nhìn lần nữa, rốt cục xác minh chính mình đích thật không có nhìn lầm. Ba tòa đại điện khẳng định cùng Hư Thiên Điện có cái gì sâu xa, song trên mặt ngoài cửa điện trắng xóa không thấy bảng hiệu gì cả. Khóe mắt Hàn Lập nhảy dựng, không chút để ý quay sang tu sĩ họ Nhâm hỏi:

"Đây chính là Tiểu Cực cung? Quả nhiên là nhân gian linh địa, chẳng qua ba tòa đại điện này, tựa hồ có chút cổ xưa, không biết tại sao kiểu dáng lại giống nhau, có chút lai lịch sao?"

*"Đạo hữu nói chính là Hư Linh điện a. Ba tòa đại điện này tồn tại từ ngày bản cung lập phái, nghe nói là bản cung lập phái tổ sư Trác Hòa cùng vài vị hảo hữu dùng pháp lực lớn lao tu kiến mà thành, trong việc này hơi có chút thần diệu. "*Tu sĩ họ Nhâm liếc mắt nhìn ba tòa đại điện, thuận miệng trả lời.

"Hư Linh điện?" Hàn Lập thì thào, trong mắt hiện lên một tia quái dị,

"Sao vậy, Hàn huynh đối với chúng cảm thấy hứng thú sao? Chẳng qua trừ phi xuất hiện chuyện trọng đại,nếu không ba tòa đại điện này đều phong bế. Chỉ có quá nửa hội đồng trưởng lão đồng ý, mới có thể mở ra Hư Linh điện, về phần nguyên do trong đó, xin thứ cho Nhâm mỗ không thể tiết lộ ra ngoài." Tu sĩ họ Nhâm thấy Hàn Lập cảm thấy hứng thú với ba tòa đại điện, lại

cười thần bí nói.

Thấy biểu tình như vậy của đối phương, Hàn Lập đành cười hắc hắc, cũng không tiếp tục nhiều lời. Hỏi tiếp có thể đụng vào bí mật tông môn của người khác, đây chính là điều đại kị. Hơn nữa cho dù ba tòa đại điện thực sự cùng Hư Thiên điện có liên hệ sâu xa thì có quan hệ gì đến hắn chứ. Dù sao bí bảo trọng yếu nhất của Hư Thiên điện là Hư Thiên đỉnh đã nằm trong tay hắn rồi.

"Mời Hàn đạo hữu, Bạch Ngưng các ở bên kia, xem ra Bạch sư muội đối Hàn đạo hữu phi thường coi trọng, các này là địa phương sư muội chuyên dùng để chiêu đãi bạn tri kỉ, rất u tĩnh thanh lịch" Tu sĩ họ Nhâm tựa hồ đối với chuyện tình của Bạch Dao Di hiểu biết rất rõ.

"Thật không! Tại hạ thật sự là thụ sủng nhược kinh!" Hàn Lập mỉm cười, tu sĩ họ Nhâm cười hắc hắc, mang theo Hàn Lập hướng một bên vách núi bay lên, cuối cùng hạ xuống một tòa lầu các. Các này có ba tầng, mỗi tầng cao hơn mười trượng, cả kiến trúc đều dùng gỗ màu xanh biếc dựng thành hơn phân nửa dựa vào vách núi, phía trên đại môn có mộc bài (bảng hiệu) màu vàng nhạt viết *"Bạch Ngưng các"*.

Hàn Lập hai chân vừa mới bước vào, lập tức có một phụ nhân bạch sam cung kính tiến đến: *"Tham kiến Nhâm sư bá! Đây là Hàn tiền bối sao?"* Phụ nhân này khuôn mặt xinh đẹp nho nhã vừa thấy tu sĩ họ Nhâm cùng Hàn Lập sánh vai đi đến liền ngẩn ra, song lập tức cung kính nói.

"Không sai, Bạch tiên tử ở bên trong sao?", Hàn Lập thong dong nói.

"Gia sư vừa mới chấm dứt bế quan, đang ở trong các ổn cố pháp lực, đặc biệt sai sử đệ tử nghênh đón Hàn tiền bối, mong tiền bối không lấy làm phiền lòng!" Mỹ phụ thân mình tránh sang một bên, lộ ra phía sau một con đường, nhưng lại không có ý tứ mời tu sĩ họ Nhâm.

"Nhan sư điệt, ta muốn gặp sư phó ngươi một chút, có chuyện muốn nói cùng nàng." Tu sĩ họ Nhâm cũng không khách khí mở

miệng nói.

"Nhâm sư bá, điều này sư điệt có chỗ khó xử, người cũng biết, sư phó đã sớm phân phó, không muốn tái kiến sư bá. Lần trước Cung sư muội đưa sư bá đi vào gặp sư phó, sau đó đã bị một phen nghiêm trị." Mỹ phụ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng nghe vậy xong lại nở nụ cười khổ, thần tình khó xử.

"Lần này không giống lần trước, ta chính là bồi Hàn huynh tới, sư phụ ngươi ngay cả Hàn huynh cũng không muốn gặp mặt sao?", Tu sĩ họ Nhâm đỏ mặt, nhãn châu xoay động, lại cư nhiên dày mặt lôi cả Hàn Lập vào.

Hàn Lập ở một bên nghe xong ngẩn ra, khóe miệng khẽ nhếch cũng không nói gì.

"Việc này." Mỹ phụ lộ ra vẻ do dự,*"Nhan nhi, ngươi để Nhâm Bích sư bá vào đi, ta sẽ gặp hắn sau."*Thanh âm nữ tử dễ nghe bỗng từ lầu các truyền ra, đúng là tiếng của Bạch Dao Di.

*"Vâng ạ! Nhâm sư bá, mời người vào."*Mỹ phụ thần sắc hơi đổi, thân hình hướng một bên lui về phía sau thêm vài bước, không che trước mặt Nhâm Bích nữa.

Tu sĩ họ Nhâm nghe được truyền thanh của Bạch Dao Di, trên mặt lộ ra vài phần kinh hỉ, lúc này môi khẽ nhúc nhích truyền thanh trả lời. Hắn ở bên ngoài lầu các đinh ninh là sẽ cùng Bạch Dao Di truyền thanh nói chuyện với nhau.

"Nhâm Bích sư huynh, có lời gì hẵng đến trong các lại nói, đem Hàn đạo hữu gác lại ở bên ngoài như thế, không sợ bị hiểu lầm Tiểu Cực cung chúng ta thất lễ ư?", Bạch Dao Di lời nói khinh đạm truyền đến, cũng không vẻ gì là kiêng kị Hàn Lập đang ở đây.

Hàn Lập nghe vậy sờ sờ cằm, chỉ cười mà không nói.

"Như thế là tại hạ sơ sót, Hàn huynh,chúng ta đi vào rồi có gì nói sau." Tu sĩ họ Nhâm sửng sốt, lập tức xấu hổ quay sang Hàn Lập nói.*"Không sao! Nhâm huynh không cần khách khí!"*

Hàn Lập cười tủm tỉm trả lời. Hiện giờ hắn cuối cùng cũng hiểu được vài phần, vì sao vừa nghe mình tới bái phỏng Bạch Dao Di, người này sao lại hồ hởi nhiệt tình, xem ra hẳn là có tình ý với nàng này, điều này làm cho Hàn Lập nhìn thấu hơn phân nửa tâm địa đối phương. Dưới sự hướng dẫn của mỹ phụ, hai người đi vào chỗ ngồi trong Bạch Ngưng các.

Tầng lầu cũng không tính là quá lớn, chỉ dài hơn hai mươi trượng,trải rộng theo bốn phương, một bộ bàn ghế đơn giản thanh đặt ở giữa, ở trong góc có một tiểu đỉnh màu vàng nhạt mà Hàn Lập cũng không biết là gì, nhỏ chỉ bằng nắm tay song phát ra mùi thơm u tĩnh, làm cho trong lầu các dạt dào linh khí, khiến Hàn Lập cũng không cưỡng được hiếu kỳ chiêm ngưỡng.

Bạch Dao Di vẫn chưa đi xuống nhưng đã sớm phân phó hai người Hàn Lập ngồi xuống ghế trúc, tiếng xin lỗi của nàng từ phía trên truyền xuống: *"Hàn huynh chịu khó chờ một chút, công pháp thiếp thân khá đặc thù, đợi vận công xong,mới có thể xuống lầu tiếp chuyện, Hàn đạo hữu trước mời thưởng thức đặc sản Băng Linh quả của Tiểu Cực cung chúng ta."*

Lời này vừa nói, mỹ phụ sớm có chuẩn bị lập tức hai tay nhẹ nhàng vỗ. Nhất thời bên ngoài lầu các đi tới hai bạch sam nữ tử, hai tay cung kính nâng một mộc bàn màu son, mặt trên đựng một xuyến (chuỗi) quả mọng trong suốt lớn tầm ngón cái, mượt mà động lòng người phảng phất như hạt trân châu. Đem mộc bàn cung kính để lên bàn trúc xong, nhị nữ liền nhu thuận lui ra ngoài.

"Băng Linh quả chính là đặc sản chỉ Tiểu Cực cung chúng ta mới có. Trưởng lão trong cung như ta, hàng năm cũng được chia không đến mấy xuyến, quả này ngon ngọt lành, hơn nữa trong quả chứa đựng băng hàn linh lực cực kỳ tinh thuần. Nếu là tu sĩ tu luyện công pháp thuộc tính băng thường xuyên phục dụng, đối với tu vi có ích lợi không nhỏ.". Nhâm Bích nhìn nhìn quả này, lại mở miệng giải thích cho Hàn Lập, sau đó cầm lấy một quả cho vào trong miệng nhấm nuốt.

Đối phương đã như vậy, Hàn Lập tự nhiên sẽ không khách khí, cũng lấy một quả để vào trong miệng. Kết quả sau nhát cắn, nhất thời một đoàn băng hàn chi khí ở trong miệng xuất động không ngừng, đích thật là băng hàn linh lực tinh thuần, Hàn Lập tuy rằng tu luyện không phải công pháp thuộc tính băng, nhưng người mang Tử La Cực Hỏa cùng Thái Âm chân hỏa hai loại cực hàn chi diễm, tự nhiên sẽ không để điểm ấy hàn khí vào trong mắt, đoàn linh lực này vừa vào trong cổ họng, đã bị hấp thu không còn một mảnh. Hắn lúc này lại cảm thấy hứng thú cầm lấy, *"lạp"* lại cắn một quả vào trong miệng.

Một bên luôn lưu ý Hàn Lập, Nhâm Bích nhìn thấy cảnh này, sắc mặt không khỏi khẽ biến, phải biết rằng Băng Linh quả cố nhiên danh khí không nhỏ, sau khi ăn vào đối với tu sĩ đều có ích lợi không nhỏ, song nếu tu sĩ không phải tu luyện băng hỏa hai loại thuộc tính công pháp nếu ăn nó vào, khẳng định còn phải có một hồi quá trình chuyển hóa hàn lực. Nếu không mạo muội nuốt vào, hàn dịch sẽ làm tổn thương thận tạng của chính mình. Nhưng Hàn Lập trước mắt, lúc trước hắn phát ra linh lực rõ ràng là thuần túy mộc thuộc tính linh lực, có thể không chút do dự nuốt vào quả này, thật sự là quá ngoài ý nghĩ của y. Về phần liên tiếp ăn vào hai quả Băng Linh quả, cho dù là hắn tu luyện công pháp thuộc tính hỏa, cũng không dám làm như vậy. Ngay khi vị trưởng lão Tiểu Cực cung đang âm thầm giật mình kinh ngạc, trên lầu các đã truyền đến tiếng bước chân, một gã bạch sam nữ tử mi thanh mục tú, từ trên thang lầu tao nhã tiêu sái đi xuống, Hàn Lập hai mắt nhíu lại, lúc này đứng lên, vui vẻ cười một tiếng nói:*"Bạch tiên tử, kể từ lúc chia tay cũng nhiều năm rồi chưa gặp lại a!"*

"Bạch sư muội, muội rốt cục cũng gặp ta. " Nhâm Bích cũng mừng rỡ đứng dậy nói.

"Ngày đó từ biệt, đã biết Hàn huynh sẽ không tự dưng ước hẹn, từ mấy năm trước, ta đều tĩnh tu trong cung chờ đạo hữu quá môn, đạo hữu hôm nay mới đến, đã ra vượt ngoài phỏng đoán của thiếp thân.Về phần Nhâm sư huynh, lần này nếu không phải bởi vì duyên cớ Hàn huynh, sư muội thật sự không nghĩ sẽ cùng sư huynh nói tiếp chuyện gì. " Bạch Dao Di đối với Hàn Lập cười khanh khách đầy thiện ý nói, nhưng trong nháy mắt quay đầu sang đối mặt Nhâm Bích, gương mặt nghiêm lại đồng thời thanh âm có vài phần đông cứng.

"Ta đã tìm được biện pháp giải quyết rồi, nhất định sẽ không để cho sư muội thất vọng. ", Nhâm Bích không đầu không đuôi vội vàng nói.

"Tìm được biện pháp giải quyết rồi? Nếu là nói đến việc này, vậy để sau này hãy bàn, Hàn đạo hữu đường xa mà đến, việc này tạm thời để đấy." Bạch Dao Di lắc đầu.

"Như vậy cũng tốt, về sau vi huynh sẽ tìm cơ hội cùng sư muội nói tỉ mỉ việc này, hiện tại gặp được muội vi huynh đã hết sức vui mừng.", Nhâm Bích nghe vậy ngẩn ra, nhưng lập tức nghĩ thông suốt cái gì, cười bồi nói. Bạch Dao Di mặt bất động thanh sắc, chỉ gật gật đầu, ngồi xuống ghế chủ tọa, hai người Hàn Lập cũng tùy theo một lần nữa ngồi xuống.

"Bạch tiên tử tu vi so với mười năm trước, khả tinh tiến không ít!" Đánh giá Bạch Dao Di vài lần, Hàn Lập mỉm cười nói.

"Hàn huynh thật sự là nói đùa, riêng luận thần thông mà nói, cho dù hai thiếp thân gộp lại cũng thua xa đạo hữu." Bạch Dao Di thản nhiên tươi cười trả lời. Đối với biểu hiện của Hàn Lập ngày đó ở Âm Dương quật cùng Côn Ngô sơn, trong ký ức của nàng hãy còn như mới hôm qua, cho nên với Hàn Lập nàng đều cực kỳ trịnh trọng, không dám có gì không phải. Nhâm Bích nghe được Bạch Dao Di đối với Hàn Lập tôn sùng như thế, sắc mặt hơi đổi, kinh ngạc hai mắt một lần nữa đánh giá Hàn Lập. Bạch Dao Di lại đối Hàn Lập tiếp tục nói:

"Từ hơn mười năm trước, Hàn huynh đã hướng thiếp thân nhắc tới sẽ đến bản cung một chuyến. Nói như vậy lúc trước đạo hữu nói sẽ đến đây hẳn phải có mục đích gì sao?"

"Nếu Bạch đạo hữu đã hỏi như vậy, Hàn mỗ cũng sẽ không giấu diếm, sẽ thật lòng trả lời, tại hạ đến Tiểu Cực cung, kỳ thật là có sự tình muốn thỉnh giáo Bạch tiên tử ", Hàn Lập suy nghĩ một lát, liền cười trả lời.

------oOo------

Chương 1079: Kim Phong Ly Thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn huynh đại ân cứu giúp ngày đó. Thiếp thân vẫn chưa quên, đạo hữu cứ việc mở miệng là được." *Bạch Dao Di không chút do dự nói.*

Cho dù nàng này không nhắc tới ân tình ngày trước Hàn Lập đem nàng giải cứu từ trong băng phong ra, chỉ bằng thần thông hiện giờ của Hàn Lập có thể sánh ngang với Hậu Kỳ tu sĩ, cũng sẽ kiệt lực giúp đỡ. Dù sao có thể kết giao với tu sĩ có thần thông đến bực này thì nàng cũng cam tâm tình nguyện.

"Kỳ thật chuyện đó cũng không tính là đại sự gì. Tại hạ nghe nói ở Bắc Minh Đảo có sản sinh ra một loại linh dược tên là *"Huyền Băng Hoa"*. Mà hiện giờ tại hạ đang cần luyện chế một loại linh đan trong đó loại hoa này là một trong những tài liệu chủ đạo. Cho nên chỉ có thể chạy tới nơi này một chuyến." *Hàn Lập bất động thanh sắc nói.*

"Huyền Băng Hoa, vật này qủa thực cũng không dễ dàng tìm kiếm. Mặc dù nói có thể sử dụng linh dược này luyện đan cũng không nhiều lắm nhưng mà từ nhiều năm trước cũng có rất nhiều người tìm kiếm nên hiện giờ cũng không còn nhiều lắm. Tuy nhiên ta có thể kêu đệ tử môn hạ tra xét xem gần đây nhất có tìm thấy nơi nào có vạn năm huyền băng hay không. Chỉ cần phát hiện ra một động vạn năm huyền băng mới, thì may ra mới có thể tìm thấy loại Hoa này. Việc này cũng không phải vấn đề gì lớn." *Bạch Dao Di vừa nghe Hàn Lập đưa ra yêu cầu này, miệng liền đáp ứng.*

"Bạch tiên tử có thể ra tay giúp đỡ, thế thì tốt quá. Nếu mà việc này mà cho Hàn mỗ đi tìm thì cũng có thể gặp một chút phiền phức." *Hàn lập trong lòng buông lỏng, tươi cười nói.*

"Đây chỉ là một việc nhỏ mà thôi. Nhưng việc này chỉ sợ phải mất một hai ngày mới có tin tức. hàn huynh nếu đã tới Tiểu Cực Cung của chúng ta, nếu không ngại có thể ở đây một thời gian đi, thiếp thân đối với thần thông của Hàn huynh vô cùng khâm phục, vừa dịp có thể cùng với Hàn đạo hữu trao đổi một chút sở học." *Nàng này cười ha ha nói.*

"Hàn mỗ đối với công pháp của quí cung cũng cảm thấy rất hứng thú … Tại hạ nghe nói công pháp này chủ yếu có tính băng hàn, mà nghe nói Tiểu Cực Cung có vài loại công pháp đỉnh cao được coi là một mạch riêng biệt của Đại Tấn. Tại hạ tuy rằng chủ tu cũng không phải là băng hàn thuộc tính, nhưng thế gian vạn pháp đều thông, chắc hẳn cũng có thể thu được lợi ích không nhỏ." *Hàn lập quay người về phía Bạch Dao Di cười nói. Sau đó hai người lại tiếp tục hàn huyên.*

Bởi vì cảnh giới của hai người đều giống nhau, chỉ nói chuyện với nhau vài câu, liền trao đổi với nhau các vấn đề quan trọng và những vướng mắc trong quá trình tu luyện. Bên cạnh Nhâm Bích cũng đồng dạng là một Nguyên Anh Trung Kỳ, trong lúc đó cũng xen vào nói chuyện và đưa ra một số ý kiến độc đáo. Điều này cũng làm cho ba người trong nhất thời cũng không phân chủ khách nói chuyện thật vui. Ba người ở trong lầu ước trừng khoảng nửa ngày. Rốt cuộc Hàn Lập lấy lý do Bạch Dao Di vừa mới bế quan đi ra nên cũng không muốn quấy rầy quá lâu, nên mới chủ động đứng dậy cáo từ. Bạch Dao Di thấy vậy cũng không tiếp tục giữ lại. Liền một tiếng ra lệnh cho Mỹ Phụ họ Nhan đưa hàn lập tới "Quí Tân Lâu" *tạm thời cư ngụ tại đó, để chờ đợi tin tức của vạn năm huyền băng, khi nào có tin tức sẽ lập tức báo cho Hàn Lập biết.*

Sau khi Hàn Lập có được sự hứa hẹn của Bạch Dao Di, lúc này hướng hai người ôm quyền rồi theo mỹ phụ đi ra khỏi lầu các. Nhâm Bích cũng không có lập tức rời đi ngay, ý tứ như muốn ở lại trao đổi với Bạch Dao Di, cũng không biết sư huynh, sư muội hai người này nói với nhau những gì.

Dưới sự hướng dẫn của Mỹ Phụ kết đan kỳ, dẫn hắn thẳng tới một dãy kiến trúc kề bên một vách núi. Tại đây có hơn mười toà *lầu các tinh xảo kiểu dáng giống nhau, thoạt nhìn thì biết đây chính là* "quí tân lâu"*.*

Từ xa quan sát vài lần, hai người liền hướng tới một toà nhà đi tới. Mỹ phụ tựa hồ cũng biết Bạch Dao Di rất coi trọng Hàn Lập, vì vậy trên đường đi đối với Hàn Lập vô cùng cung kính, thuận miệng hỏi mấy vấn đề, nàng này cũng đều nhất nhất trả lời. Làm cho Hàn Lập có chút hài lòng.

Trong nháy mắt Hai người liền tới phía trước một toà lầu các. Kết quả chưa kịp đi vào, liền từ trong lầu các một tên nữ tử trẻ tuổi, trên mặt mang nụ cười vội vàng tiêu sái đi ra, nhìn cách ăn mặc thì chính là một thị nữ, thân thể thập phần mỵ hoặc.

"Tham kiến Nhan sư thúc" *Thị nữ này tựa hồ nhận thức được mỹ phụ, vội vàng tiến lên trào hỏi.*

"Hoa sư điệt, vị tiền bối này chính là khách quí của sư tổ, vễ sau sẽ ngụ ở chỗ này, ngươi phải hầu hạ cho tốt, nếu có gì không tốt sau này sư tổ trách tội, ngay cả ta cũng không thể gánh vác được." *Mỹ phụ nghiêm sắc mặt trịnh phân phó.*

"Vãn bối nhất định sẽ tận tâm" *Nữ tử này nghe thấy vậy, trong lòng cả kinh, lập tức cung kính trả lời. Đồng thời không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Hàn Lập, đúng lúc bắt gặp Hàn Lập đang nhìn nàng đáng giá, nên vội vàng xấu hổ cúi đầu xuống. Hàn Lập thấy vậy liền mỉm cười.*

"Hàn tiền bối nếu mà ngài cảm thấy không hài lòng với Hoa sư điện thì tuỳ thời có thể phân phó để đổi người khác." *Mỹ phụ quay đầu lại nhìn Hàn Lập nói.*

"Không cần, nàng này là được rồi." *Hàn Lập lắc đầu rồi bước vào trong lầu các. Nhị nữ liền lập tức bước sát theo sau đi vào.*

Lầu các này bố trí coi như không tồi làm cho Hàn Lập cảm thấy hài lòng. Lầu các này được bố trí làm hai tầng, ở tầng thứ hai có bố trí một cái cấm chế đơn giản, làm cho tu sĩ khi cư ngụ ở đây, không cần sợ hãi bị người âm thầm theo dõi, mà mình không biết. vì thế sau vài câu Hàn lập liền đuổi mỹ phụ đi, rồi bước vào tầng *có cấm chế. Nói thực từ khi hắn xuất phát từ "*Tuyết Liên Sơn*" tới nay, cả lộ trình hắn cơ hồ không lúc nào nghỉ ngơi. Vì vậy hiện giờ hắn muốn nghỉ ngơi một chút để cho mình khôi phục đến trạng thái tốt nhất.*

Liên tiếp hai ngày tiếp theo cũng không có việc gì xảy ra, Hàn Lập thành thật ở tầng thứ hai tĩnh toạ điều tức, cũng không tuỳ ý rời khỏi lầu các. Bởi vì hắn rất rõ ràng nơi này tuy hắn có thể tuỳ ý cư ngụ, nhưng cũng không biết có bao nhiêu cao giai tu sĩ của Tiểu Cực Cung âm thầm chú ý cử động của mình.

Dù sao trong tông môn đột nhiên có một tên ngoại lai tu sĩ cấp Nguyên Anh Kỳ cư trú,cho dù người nào cũng không thể không đề phòng. Hắn cũng không muốn tạo thêm phiền toái.

Cho dù trong lòng hắn rất muốn biết tin tức của Thái Dương Chân Hoả. Nhưng hắn quyết không làm một việc mạo hiểm trước khi chế luyện xong Huyền Băng Đan. Ở trong lòng hắn việc giải trừ phong hồn chú cho Nam Cung Uyển mới là việc đại sự hạng nhất. Về phần tên thị nữ chuyên môn phụ trách nghe hắn sai sử, trừ bỏ lúc đầu hắn nói chuyện một hai câu, ngoài ra hắn cũng không có tiếp tục phân phó nàng này thêm sự tình gì.

Cứ như vậy đến sáng sớm ngày thứ ba, khi hắn đang nồi lẳng lặng ngồi xếp bằng trên một tấm nệm, người không nhúc nhích. Đột nhiên thần sắc hắn khẽ động, quanh thân thanh quang chớp động, quanh người liền phát ra một chuỗi tiếng nổ vang lên, phảng phất như có cái gì liên tiếp bạo liệt nổ tung. Lập tức hai mắt của hắn liền mở ra, thần sắc liền trầm xuống.

Bởi vì ngay khi đó có một đạo thần thức không kiêng nể gì xuyên thủng cấm chế của lầu các, trực tiếp hướng trên người hắn dò xét, nên bị hắn không chút khách khí thi pháp đánh bật trở lại.

Nhưng thần thức này phi thường cường đại, so với hắn cũng không có kém bao nhiêu. Chắc phải là thần niệm của Nguyên Anh Hậu Kỳ tu sĩ.

Hàn Lập tâm niệm xoay chuyển, chưa biết nên xử lý việc này như thế nào, thì ngay khi đó trong tai bỗng nhiên liền truyền tới một *thanh âm như của trẻ con nói:*

"Các hạ có phải là Hàn đạo hữu? Lão phu chính là Hàn Ly thượng Nhân rất có hứng thú gặp mặt đạo hữu!"

"Hàn Ly thượng nhân" *Hàn Lập trong lòng cảm thấy giật mình. người này không phải là đại trưởng lão của Tiểu Cực Cung ư. Chính là một nhân vật cực kỳ thần bí, mỗi người ở phía Bắc này, không ai là không biết người này thần thông quảng đại, chỉ có điều chưa có ai nhìn thấy qua. Tựa hồ vị này năm đó làm được đại trưởng lão cũng không ai rõ ràng.*

Hàn lập trong lòng tự tin vào thần thông của mình hiện giờ cũng không dưới Hậu Kỳ tu sĩ. Cho nên cũng chỉ do dự một một chút liền quyết định gặp người này, lúc này liền quay đầu nhìn về phía gần đó, thần niệm truyền âm nói:

"Nếu Hàn Ly đạo hữu có thịnh tình như thế, Hàn mỗ sao dám cự tuyệt, tại hạ cũng muốn bái kiến đạo hữu một chút."

"Ha …ha! tốt lắm, tại hạ sẽ cho Linh thú lập tức tới đó, Hàn đạo hữu chờ trong chốc lát, tiếp đó đi theo con thú này có thể tới chỗ ở của lão phu. Ở đó lão phu đang chờ đạo hữu đại giá quang lâm!"

Vị này Hàn Ly thượng nhân thấy Hàn Lập một tiếng đáp ứng tựa hồ vô cùng hài lòng, lời nói cũng có chút hoà hoãn.

Sau đó bạch quang chợt loé, một lũ thần niệm liền tán loạn biến mất. Hàn Lập cũng không có lập tức đứng lên, mà ánh mắt chớp động tập chung nhìn trên mặt đất, sau một lúc mới đứng dậy hướng dưới lầu mà đi.

Tên Thị nữ kia đang ngồi trên một cái ghế, nhìn chăm chú một quả ngọc giản cầm trong tay, vừa nhìn thấy Hàn Lập từ trên đi xuống liền cảm thấy cả kinh lập tức đứng lên. Hàn Lập chỉ hướng nàng này gật đầu một cái rồi không để ý tới trực tiếp đi qua cửa lầu các bước ra ngoài.

Nàng này trong đầu như mê vụ, thuỷ chung cũng không biết đã *xảy ra chuyện gì. Với tu vi của nàng tự nhiên cũng không có khả năng biết vừa rồi trên lầu đã phát sinh thần niệm va chạm.*

Hàn Lập đi đến bên ngoài cơ hồ liếc mắt một cái liền thấy được thứ mà mình muốn tìm. Đó là một một con tiểu thú trông giống hư một con mèo lớn, đang ẩn núp phía trên một cây tiểu thụ, hai mắt phóng ra hoàng quang nhìn Hàn Lập, toàn thân bao phủ bởi một một bộ lông màu vàng phát ra kim quang, tựa như được tạo ra từ vàng ròng, trông cực kỳ bắt mắt.

Hàn Lập hai mắt khẽ nhíu lại cẩn thận đánh giá con tiểu thú này, trên mặt dần dần lộ ra một tia khinh xuất.

*"*Kim Phong Ly thú, quả nhiên là loại này kỳ thú, nghe nói loài thú này luôn sinh sống thành đôi, một khi xuất động nhất định một thư một hùng, có thuật ẩn nấp thần diệu vô cùng, không biết là thật hay giả?" Hàn Lập tự nói một câu. Sắc mặt liền khôi phục bình thường, nhưng ánh mắt không khỏi hướng các lên trên các cây cối xung quanh nhìn lướt qua. Cũng không có phát hiện cái gì.

Nay con Kim Phong Ly thú tựa hồ cuối cùng cũng xác định được thân phận của Hàn Lập, trong miệng liền phát ra một tiếng ô ô trầm thấp. bỗng nhiên phụ cận trên một cái cây kim quang chợt loé, từ trên một cây khô bay vụt ra một con Kim Phong Ly thú khác, con này nhìn hình thể chỉ lớn tầm nửa thước so với con trước nhỏ hơn một chút.

Hàn Lập cảm trong lòng cảm thấy rùng mình, lấy thần thức cường đại của hắn, lại không có phát hiện ra con thú này làm như thế nào có thể ẩn nấp trong thân cây. Hai con Phong Ly Thú sau khi hiện ra liền tiến lại rồi cọ xát với nhau, sau đó xoay người hướng về một phương hướng nhất thời chạy đi.

Hàn Lập cũng không có suy nghĩ nhiều, trên thân linh quang đại phóng hoá thành một đạo thanh quang đuổi sát phía sau hai con dị thú.

Ngay khi đuổi gần sát, thì một màn khó tin xuất hiện. Trong đó có một con Phong Ly Thú thân hình khẽ động, rồi ngay tại trước mắt Hàn Lập biến mất vô ảnh vô tung. Hàn Lập thấy vậy cả kinh, thần thức vội vàng hướng phụ cận chụp xuống, nhưng lại không hề phát hiện bóng dáng của con thú này đâu cả.

Hắn liền hít một hơi lương khí, trong lòng cảm thấy không cam tâm, pháp lực toàn thân liền tập chung vào hai mắt, nhất thời trong mắt lam quang chớp động, hướng phụ cận xung quanh dò xét. Kết quả cuối cùng tại phụ cận con tiểu thú dẫn đường phát hiện một cái hư ảnh kỳ dị, phảng phất cái hư ảnh này rất mơ hồ.

Đúng là một con Phong Ly Thú khác đang ẩn hình. Rốt cuộc thấy mình có thể dò xét được tung tích của con thú này. Hàn Lập cuối cùng cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm. nếu không có một cái như vậy không thể dò xét được mà ở gần phụ cận thì cuộc sống hàng ngày của hắn thật sự là không an tâm.

Hai con Phong Ly thú độn tốc cũng không phải nhanh cho lắm, chỉ so với thuật phi hành bình thường nhanh hơn vài phần mà thôi. Hàn Lập tự nhiên là thoải mái đi theo phía sau hai con dị thú cánh bọn chúng khoảng hơn mười trượng.

Dọc theo đường đi Hàn Lập đụng phải không ít tu sĩ trong cung, khi vừa thấy khuôn mặt xa lạ của Hàn Lập các tu sĩ này cũng có chút ngẩn ngơ, nhưng ngay khi nhìn thấy Phong Ly thú lập tức có chút giật mình nhưng đều thoái nhượng mở đường, tựa hồ như đối với con thú này hết sức quen thuộc.

Tuy nhiên với tu vi Nguyên Anh Kỳ của Hàn Lập cũng làm cho vài tên cao giai tu sĩ không khỏi trên mặt lộ ra vẻ kinh nghi. Nhưng cũng không dám tiến lên ngăn cản.

Đi theo hai con thú này lúc thì rẽ ngang lúc thì rẽ dọc, vòng qua vài cái lầu các. rốt cuộc tới một cái kiến trúc ở trên một cái vách núi, trước toà kiến trúc này có một cái thạch môn. Thach môn này cũng không coi là lớn, nó chỉ cao khoảng năm sáu trượng, nhưng cả thạch môn tản ra hào quang màu vàng nhạt, mặt trên có các phù văn chớp động không ngừng, tựa hồ như bị người hạ một cái cấm chế vô cùng lợi hại ở trên đó.

Hàn lập cước bộ liền dừng lai hai mắt khẽ nhíu lại rồi dừng độn quang.

------oOo------

Chương 1080: Hàn Ly thượng nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đột nhiên thân hình Phong Ly thú chợt lóe, sau khi vào trong cửa đá liền không thấy bóng dáng, phảng phất như biến thành vô hình thân thể.

Hàn Lập sửng sốt, chưa kịp có phản ánh gì thì trên cửa đá quang mang chợt lóe, phát ra tiếng oanh long long rồi lập tức khai mở. Lộ ra một thông đạo, trên vách tường của thông đạo này tất cả đều bị bao phủ bởi một tầng sương lạnh, phảng phất như lối vào của một tòa băng quật.

Phong Ly thú lúc này đang đứng tại thông đạo, quay đầu nhìn Hàn Lập, thân thể lúc này cũng đã hiện ra.

"Hàn đạo hữu, mời đến đi. Lão phu có chút không tiện, thứ lỗi không thể đứng dậy ra đón." Một tiếng cười nhẹ vang lên bên tai Hàn Lập.

Hàn Lập hai hàng lông mày hơi co lại, không nói lời nào liền đi nhanh về phía trước, Phong Ly thú vừa thấy Hàn Lập đi tới, lập tức xoay người lại, chạy dọc theo thông đạo. Hàn Lập cũng theo sát phía sau hai con thú, rẽ ngang vài lần, trong lòng cảm thấy hàn khí bên trong thông đạo càng lúc càng lạnh, hơn nữa có vẻ như đang bắt đầu đi xuống phía dưới.

Hắn trong lòng cảm giác như vậy nhưng vẫn không ngừng bước, không chút do dự hướng phía dưới đi tới.

Một lát sau, Hàn Lập phát giác nhiệt độ ở chung quanh cơ hồ có thể làm cho đất cũng hóa thành băng, lúc này rốt cục hắn đã tới cuối thông đạo, Phong Ly thú chợt nhào vào trong một gian đại sảnh.

Gian đại sảnh này đều chỉ dùng một loại vật liệu trông giống ngọc thạch bán trong suốt. Mặt ngoài tản ra hàn mang nhè nhẹ, có vẻ như chỉ dùng huyền băng ngàn năm để xây dựng.

Hàn Lập vừa bước vào trong gian đại sảnh này, cũng không khỏi rùng mình một cái, lập tức tử diễm lưu quang chuyển động bên ngoài thân đề phòng bất trắc.

"Quả nhiên không giả, hàn đạo hữu thật sự là người mang hàn băng chi diễm." Một thanh âm có chút kinh hãi từ trong đại sảnh gian truyền ra, Hàn Lập cả kinh, ánh mắt chớp động đánh giá, kết quả thất thanh kêu lên một tiếng. *"Kiền lam băng diễm!"*

Trong đại sảnh, bốn góc đều có một cây tinh trụ thật lớn, ở giữa lại có một cự đỉnh màu lam, từ trong đỉnh toát ra một ngọn lửa màu lam nhạt, cái loại.nầy kỳ hàn, cái loại.nầy linh áp, đúng là Kiền lam băng diễm mà Hàn Lập cực kỳ quen thuộc, điều này làm cho lão giả trong sảnh càng thêm giật mình.

Một tiếng hô kinh ngạc vang lên, tiếp theo một bóng người chớp lên, một gã thân cao ba thước từ phía sau cánh cửa đi ra. Trên mặt đầy nếp nhăn, râu dài trắng như tuyết, một thân lam bào, ánh mắt đang nhìn về phía Hàn Lập.

"Đạo hữu là Hàn Ly thượng nhân" thần sắc Hàn Lập chỉ trong chớp mắt đã khôi phục như lúc ban đầu, hai tay chắp lại, thi lễ hỏi.

"Không sai. Lão phu đích xác chính là Hàn Ly, bất quá cái tên Hàn Ly thượng nhân, chỉ là tôn xưng cho Đại trưởng lão trong Tiểu cực cung, lão phu vốn tên là Sư Tương, những người biết tên thật của lão phu thật ra cũng không có bao nhiêu." Lão giả nhìn Hàn Lập nói xong, lập tức song thủ giương lên, bốn đạo pháp quyết đánh lên bốn cây tinh trụ.

Nhất thời bạch quang chợt lóe, mấy chỗ trên mặt đất trong đại sảnh ánh sáng bùng lên, hiện ra mấy bồ đoàn màu trắng.

"Bởi vì ta ở nơi này có rất ít khách nhân, bình thường cũng không

chuẩn bị nên có gì sơ xuất, mong đạo hữu thứ lỗi " lão giả nói.

"Sư đạo hữu khách khí rồi, chúng ta là tu đạo người vốn không cần phải nói như thế." Hàn Lập mỉm cười, thong dong đi tới, khoanh chân ngồi lên một tấm bồ đoàn, ánh mắt vô tình lại nhìn về phía đại đỉnh.

Hắn mới phát giác ra, cự đỉnh này hình dạng cũng giống Hư Thiên đỉnh của hắn đến bảy tám phần. Kiền lam băng diễm uy lực đều bị đỉnh này trói buộc bên trong, uy năng không tiết ra ngoài chút nào. Nếu không gian đại sảnh này đã sớm bị đóng băng. Nhưng cũng chính điều này đã làm cho hắn càng thêm nghi hoặc.

"Mặc dù ta và Hàn đạo hữu chưa từng gặp mặt, nhưng cảm giác đã nói cho ta biết, mười phần thì tám chín phần đạo hữu chính là người mà lão phu đã khổ tâm tìm kiếm nhiều năm " Hàn Ly chọn một tấm bồ đoàn đối diện Hàn Lập ngồi xuống, trên mặt lộ vẻ thành khẩn nói với Hàn Lập.

"Thượng nhân đã nói như vậy, Hàn mỗ quả thực chưa rõ, đạo hữu có thể nói ra tỉ mỉ được không? Thượng nhân mời tại hạ đến đây là có dụng ý gì?" Hàn Lập cố dẹp bỏ nghi vấn trong lòng, chậm rãi nói.

"Hàn huynh không cần quá căng thẳng, tại hạ mời đạo hữu đến, chính là do tại hạ nghe mọi người nói đạo hữu có khả năng liên tiếp nuốt chửng hai khỏa Băng linh quả mà không xảy ra chuyện, trong lòng tại hạ cũng nổi lên sự nghi vấn. Nhưng hôm nay chứng kiến đạo hữu tu luyện Hàn băng chi diễm, tự thấy cũng không cần tái kiểm tra làm gì. Đạo hữu thật sự chính là người mà tại hạ một mực tìm kiếm lâu nay." Hàn Ly thượng nhân vẻ mặt tươi cười nói.

"Thì ra đạo hữu muốn tìm người, lời này có dụng ý ra sao?" Hàn Lập hỏi.

"Có thể cho tại hạ biết tên của tử diễm trên người Hàn huynh được không? tại hạ mặc dù cũng biết vài loại linh diễm màu tím, nhưng băng thuộc tính thì chưa bao giờ được nghe qua, hy vọng đạo hữu có thể chỉ giáo ít nhiều." Hàn Ly thượng nhân nghiêm sắc mặt, trang trọng hỏi.

" Hàn diễm trên người tại hạ là do tu luyện mà có, chánh thức thì chưa có tên. Nhưng để cho thuận tiện nên Hàn mỗ đã gọi nó là Tử la cực hỏa. Có lẽ không cách nào so sánh với Kiền lam băng diễm. Nhưng là uy lực thì cũng không kém." Hàn Lập trên người chớp động tử diễm, điềm đạm nói.

Đã không hiểu rõ dụng ý của đối phương, hắn như thế nào có thể để lộ uy lực của Tử la cực hỏa. Nhưng Hàn Ly thượng nhân sau khi nghe được Hàn Lập nói như vậy, lại tựa hồ như cực kỳ hài lòng, liền cười nói; *"Lời ấy thật ra cũng không giả, ta xem Tử la cực hỏa này mặc dù nhìn như dung hợp từ vài loại hỏa diễm. Nhưng trên thực tế linh lực băng hàn có chút hỗn tạp, đích thật là đã trải qua chuyên môn công pháp để tinh luyện, nếu không uy lực không có khả năng tăng lên một tầng."*

"Tăng thêm một tầng? Ngọn lửa này ban đầu là do ta luyện hóa, như thế nào lại gọi là tinh luyện?" Hàn Lập sửng sốt, có vài phần ngạc nhiên.

"Ha ha, xem ra hàn huynh đối với hàn băng chi diễm cũng chưa hiểu rõ rồi. Loại hàn diễm này tồn tại trên thế gian cũng không nhiều. Nhưng là mỗi một loại ngoại trừ khi mới bắt đầu luyện hóa, đều có thể sử dụng đặc thù bí thuật để tinh luyện cho thuần khiết, để có thể làm cho nó tiến từng bước tăng lên uy lực. Đương nhiên đến cuối cùng uy lực của hỏa diễm tăng lên nhiều hay ít, lại phụ thuộc vào trình độ tinh luyện của hàn diễm cũng như uy lực của bản thân, nhưng không thể không nói, Kiền lam băng diễm nếu tinh luyện đến mức tận cùng, uy lực có thể tăng lên mấy lần." Lão giả nhìn cự đỉnh một cái, sau đó nói.

"Mấy lần uy lực? Đạo hữu nói như vậy chẳng lẽ đã từng luyện hóa hỏa diễm?" Hàn Lập hít một ngụm lương khí, tựa hồ như nghĩ tới một cái gì, đột nhiên dơ một ngón tay, lập tức một ngọn lửa màu tím hiện ra, chớp động không thôi.

" Hàn diễm này đích thật là đã trải qua tinh luyện, chỉ là hình như vẫn chưa hoàn toàn tinh thuần. Đạo hữu mới chỉ dùng pháp lực để áp súc. Cách làm như thế chẳng những tổn hao pháp lực rất lớn, hơn nữa phỏng chừng cũng chỉ có thể tinh luyện ra một ít tinh

thuần chi hỏa mà thôi." Hàn Ly thượng nhân cũng không cảm thấy bất ngờ, thản nhiên trả lời.

"Đa tạ đạo hữu đã chỉ điểm. Đạo hữu có thể nói cho tại hạ được biết, rốt cuộc là có chuyện gì đi." Hàn Lập im lặng trong chốc lát, ngước mắt nhìn lão giả nói.

"Trước khi trả lời vấn đề này, tại hạ vẫn còn có một chút nghi vấn muốn hỏi đạo hữu. Kiền lam băng diễm rất ít người biết, đạo hữu chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra, chẳng lẻ đạo hữu đã từng gặp qua?" Nói xong Hàn Ly thượng nhân hai mắt tinh quang chớp động, không nháy mắt nhìn chằm chằm Hàn Lập.

Nghe đến đó, trong lòng Hàn Lập dấy lên một trận quay cuồng, nhưng nét mặt vẫn bình tĩnh trả lời: *"Tại hạ chỉ là trên một quyển điển tịch đã từng đọc qua một số ghi chép về Kiền lam băng diễm, bởi vì thấy nó tương đối đặc thù, nên vẫn ghi tạc trong lòng."*

Chính vì bản thân hắn cũng không rõ Tiểu cực cung có quan hệ gì với Hư Thiên điện hay không, mà hắn lại mang trong người Hư Thiên đỉnh, làm sao dám dễ dàng tiết lộ việc này.

Tận mắt thấy Hàn Lập trả lời dứt khoát như thế. Hàn Ly thượng nhân hơi ngẩn ra, nhưng lập tức cười khẽ một tiếng: *"Như thế là bổn thượng nhân đã quá đa tâm rồi. Kiền lam băng diễm này kỳ thật cũng chỉ có tại Tiểu cực cung, đích xác là không thể gặp băng diễm này ở chỗ khác. Đã như vậy, tại hạ cũng xin nói thẳng. Kỳ thật rất đơn giản, đạo hữu hẳn là đoán được ít nhiều. Bây giờ tại hạ phải mượn hàn diễm của Hàn huynh để trợ giúp tại hạ một tí lực."*

Hàn Ly thượng nhân nói đến đây, vẻ mặt thận trọng, Hàn Lập vẫn lẳng lặng lắng nghe. Hắn cũng biết không không cần phải hỏi, đối phương cũng sẽ chủ động nói với hắn.

Nhưng Hàn Ly đột nhiên lại chuyển chủ đề, ánh mắt lộ ra một tia dị sắc hỏi: *"Hàn huynh thử đánh giá xem tu vi của tại hạ như thế nào, có hơn nguyên anh hậu kỳ tu sĩ bình thường, có thể nhìn ra có điểm gì khác nhau không?"*

"Khác nhau? Đạo hữu bây giờ dám chắc có thực lực nguyên anh hậu kỳ tu sĩ, đây là điều không thể nghi ngờ, nhưng so với các đại tu sĩ mà Hàn mỗ trước kia đã gặp qua, thần niệm cùng tu vi của đạo hữu đều lớn hơn rất nhiều. Từ phương diện này suy ra, nếu đem đạo hữu so sánh với nguyên anh tu sĩ bình thường thì có chút hạ thấp thân phận rồi." Một khi đối phương đã nói như thế, Hàn Lập cũng không khách khí liền sử dụng thần niệm, cẩn thận xem xét đối phương một lần, tựa hồ phát hiện ra một cái gì đó liền ngập ngừng trả lời.

"Lão phu bây giờ quả thật tu vi đã tới nguyên anh hậu kỳ đỉnh phong, chỉ còn cách hóa thần tu vi có nửa bước mà thôi. Nhưng trên thực tế lão phu dậm chân tại cảnh giới này thấm thoát đã ba trăm năm, đã từng phục dụng các loại linh đan, sử dụng các loại thủ đoạn bí thuật để phá vỡ bình cảnh, cuối cùng cũng chỉ mới bước được nửa bước vào cánh của hóa thần kỳ. Lão phu hôm nay chính là không muốn tiếp tục như vậy nữa." Hàn Ly thượng nhân tỉnh táo nói.

"Nguyên lai là như thế, đạo hữu đã tìm hiểu tới một ít thần thông của cảnh giới hóa thần kỳ." Hàn Lập có chút khiếp sợ.

"Hắc hắc! Không cần có bộ dáng như thế, lão phu không dễ dàng buông tay, một mực dốc lòng khổ tu, nghiên cứu phương pháp đột phá hóa thần. Nhưng trước sau vẫn còn một tầng trở ngại, không cách nào đả thông. Bất quá, mấy năm khổ công của tại hạ cũng không có uổng phí, tại hạ rốt cục từ trên một thượng cổ điển tịch tìm được một phương pháp. Chỉ cần chiếu theo phương pháp này, chí ít cũng có ba thành nắm chắc, có thể giúp ta đột phá bình cảnh, tiến vào trong hàng ngũ hóa thần kỳ."

"Là phương pháp mượn lực của hàn cực chi diễm sao? Nếu là như thế, tu sĩ quý cung có rất nhiều người tu luyện băng hàn thuộc tính công pháp, hẳn là không khó tìm được tu luyện hàn diễm để giúp trưởng lão. Cần gì phải tìm đến Hàn mỗ?" Hàn Lập trấn tĩnh nói.

"Chính là loại phương pháp này, tại hạ phải cần tới năm nguyên anh tu sĩ tu luyện các loại hàn diễm khác nhau trợ giúp mới có khả năng thành công. Chỉ có mượn cực hàn chi diễm kích thích như

thế, mới có thể làm cho ta có tiến giai hóa thần kỳ. Trong Tiểu cực cung cũng chỉ có thể tìm được hai người tu luyện hàn diễm khác nhau mà thôi. Ở bên ngoài, chúng ta cũng đã tìm được hai vị tán tu. Nhưng còn một người cuối cùng, một tu sĩ luyện hàn băng chi diễm, lão phu đã khổ sở tìm kiếm hơn mười năm, rốt cuộc vẫn không tìm được. Bây giờ đột nhiên Hàn huynh xuất hiện ở đây, quả là ông trời không phụ ta!" Hàn Ly thượng nhân vừa nói, ánh mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

------oOo------

Chương 1081: Tam đại hàn diễm

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Phải tập hợp đủ năm loại cực hàn chi diễm. Điều này thật sự là không tầm thường, trong các thế lực lớn cũng chỉ có Tiểu cực cung có khả năng làm được mà thôi. Cho dù là Thái nhất môn hay là Ma Tông bực này tông môn. Cũng không có khả năng hội tụ nhiều như thế tu sĩ tu luyện cực hàn chi diễm. Bất quá, loại phương pháp chắc hẳn là chỉ có tác dụng đối với tu sĩ tu luyện công pháp đồng dạng mà thôi! Đạo hữu thấy tại hạ nói đúng hay sai?." Hàn Lập thở ra một hơi, trực tiếp nêu ra nghi vấn của hắn.

"Không sai. Loại phương pháp này đích xác chỉ có tác dụng đối với tu sĩ tu luyện băng thuộc tính công pháp. Kỳ thật trong bốn người kia thì ba người cũng là tu luyện băng thuộc tính công pháp. Chỉ có đạo hữu cùng một vị khác là tu luyện hàn diễm." Hàn thượng nhân nhướng mày trả lời.

"Đã như vầy. Thượng nhân định trả thù lao như thế nào để cho tại hạ xuống tay. Mặc dù Hàn mỗ chẳng biết cụ thể phương pháp đột phá cảnh giới này bao gồm những gì. Nhưng dám chắc một khi thi triển, mọi người tham gia đều sẽ bị đại thương nguyên khí. Hơn nữa nói không chừng đối với những người phụ trợ còn có thể gặp nguy hiểm." trong mắt Hàn Lập hàn quang chớp động. Nhưng trên mặt cũng không lộ ra chút nào khác thường.

*"Hảo. Lão phu rất thích những người thẳng thắn như huynh. Có điều kiện gì trực tiếp đưa ra để thảo luận như vậy dễ nói chuyện hơn. Chỉ cần Hàn huynh chịu ra tay tương trợ. Cho dù có bất cứ điều kiện gì chỉ cần lão phu có khả năng làm được. Tuyệt đối sẽ không nói một lời "*không*". "* Hàn Ly thượng nhân nghe Hàn Lập nói như thế. Không những không giận mà thái độ lại hiện ra vẻ vui mừng.

Nghe được đối phương đưa ra câu trả lời nhanh như vậy. Hàn Lập nở nụ cười.

"Đạo hữu đã nói như thế. Hàn mỗ cũng không khách khí. Đầu tiên về phương pháp kích thích đột phá cảnh giới này. Tại hạ có lẽ cần phải biết một phần khẩu quyết. Nếu là mức độ nguy hiểm trong phạm vi Hàn mỗ có thể tiếp nhận cũng như tại hạ sẽ có sự chuẩn bị trước. Nếu đạo hữu không xuất ra một cái giá hợp lý. Hàn mỗ cũng sẽ không mạo hiểm đem tính mạnh của mình ra để đùa giỡn. Đương nhiên về phương pháp của bí thuật này cũng coi như là một trong các khoản thù lao của tại hạ."

"Không thành vấn đề. Sư mỗ cam đoan phương pháp này tuyệt đối không có gì nguy hiểm. Nhất định sẽ không để cho chư vị đạo hữu vì tương trợ mà phải gặp nguy hiểm. Đương nhiên nguyên khí bị hao tổn thì dám chắc là không thể tránh được." Hàn thượng nhân tự tin nói.

"Nếu chỉ là hao tổn nguyên khí, đối với tại hạ mà nói thì không phải là chuyện lớn. Tiếp theo tại hạ nói luôn mục đích để đạo hữu nghe qua. Tại hạ hiện muốn tìm một ít băng linh hoa để luyện chế đan dược. Mặc dù đã được Bạch tiên tử hỗ trợ. Nhưng nếu là đạo hữu cũng nhận lời trợ giúp thì mọi việc sẽ dễ dàng hơn rất nhiều." Hàn Lập mỉm cười nói.

"Hắc hắc. Đây là việc nhỏ. Tại hạ có thể phát động nhân lực trong bổn cung toàn lực tìm kiếm. Tin tưởng rằng đạo hữu sẽ tìm được đủ số băng linh." Nghe được điều kiện này của Hàn Lập, Sư Tương ngay lập tức đáp ứng.

"Vừa rồi đạo hữu có nói về tinh luyện hàn diễm bí thuật. Hàn mỗ cũng cảm thấy cần phải phục chế một bộ khẩu quyết. Hy vọng có thể dùng nó để tăng uy năng tử la cực hỏa lên."

"Có thể."

"Cuối cùng tại hạ còn có một điều kiện. Tiểu cực cung xuất hiện từ thời thượng cổ, trải qua bao nhiêu năm truyền thừa tới tông môn. Tại hạ đối với thượng cổ điển tịch hơi có chút hứng thú. Chẳng biết có thể đi vào trong tàng kinh các của quý tông xem

một lần được không?"

"Điều này… Được rồi. Tại hạ cũng đáp ứng."

Hàn Lập nói ra điều kiện cuối cùng, Hàn Ly thượng nhân cũng có một chút chần chờ nhưng chẳng biết nghĩ tới cái gì. cuối cùng cũng đồng ý.

"Sư đạo hữu đáp ứng lẹ làng như thế thật sảng khoái. Đến lúc đó, tại hạ không muốn ra tay cũng không được." Hàn Lập lộ ra vẻ hài lòng.

"Ha ha. Đạo hữu ở chỗ này chờ trong chốc lát, trước hết ta đem tinh luyện hàn diễm bí thuật phục chế cấp đạo hữu." Hàn Ly thượng nhân cười khan một tiếng. Sau đó từ bên hông móc trong túi trữ vật ra một khối ngọc giản màu trắng bắt đầu phục chế pháp quyết.

Hàn Lập mỉm cười. Không nói gì thêm.

Một lát sau. Hàn Ly thượng phục chế xong, lại từ túi trữ vật móc ra một khối ngọc giản và một quả ngọc bội ném về phía Hàn Lập.

Hàn Lập không chậm trễ đem ba kiện vật phẩm thu vào trong tay.

"Trong một quả ngọc giản chính là phương pháp kích thích cảnh giới do lão phu nghiên cứu ra. Bất quá, đạo hữu cũng nên nhớ rằng phương pháp này chỉ có tác dụng đối với nguyên anh hậu kỳ sĩ. Còn ngọc bội kia, đạo hữu cầm nó thì mới có thể tiến vào kinh các trong Tiểu cực cung. Tai hạ cũng cần nói rõ cho Hàn đạo hữu biết, trong tàng kinh các của bổn cung mặc dù tàng thư nhiều vô kể. Nhưng ở trên đều có đặc thù cấm chế nên không thể trực tiếp phục chế. Chỉ có thể tự mình đọc và ghi nhớ mà thôi. Hơn nữa cũng chỉ có thể cho phép đạo hữu mười ngày thời gian. Trong vòng mười ngày này đạo hữu có thể xem được bao nhiêu cũng không hạn chế. Qua mười ngày tại hạ sẽ thu hồi ngọc bội này. Hàn huynh có ý kiến gì khác không?" Hàn Ly thượng nhân nhìn Hàn Lập nói.

Vừa nghe đối phương nói như thế, Hàn Lập hơi ngẩn người ra.

Nhưng nhìn lại ngọc bội đang nắm trong tay, khóe miệng lộ ra một nụ cười khổ. *"Mười ngày thì mười ngày, tại hạ đã cầm vật này. Dù sao cũng không thể trả lại cho đạo hữu được nữa rồi. Tại hạ cũng sớm biết rằng đạo hữu sẽ không hoàn toàn chấp nhận toàn bộ yêu cầu của tại hạ một cách dễ dàng được."*

"Như nhau cả thôi. Đạo hữu không phải cũng đã yêu cầu quá nhiều sao?" Hàn Ly thượng nhân cười mị mị. Qủa nhiên là một lão hồ ly.

"Hắc hắc. Tại hạ thu đồ rồi thì cũng không có gì phải hối hận. Trước mắt cứ tới xem xét tàng kinh các. Nếu có tin tức về băng linh hoa đạo hữu cho người tới tàng kinh các tìm tại hạ là được." Hàn Lập cười nhẹ một tiếng, đứng dậy rồi cáo từ.

"Thứ lỗi cho Sư mỗ không đưa tiễn. Tại hạ triệu tập người khác cũng phải mất một khoảng thời gian. Đạo hữu nếu không có chuyện quan trọng, vậy ở đây làm khách của bổn cung ít ngày. Trong khi tu luyện có yêu cầu gì, đạo hữu cứ nói với Bạch sư muội là được. Ta sẽ dặn dò nàng tận lực đáp ứng các yêu cầu của Đạo hữu." Hàn Ly thượng nhân cũng đứng dậy nói.

"Làm phiền đạo hữu phải quan tâm." Hàn Lập hai tay liền ôm quyền. Tức thì quanh thân thanh quang hiện lên, hóa thành một đạo thanh hồng lui ra ngoài.

Nhìn đạo thanh hồng biến mất vào trong thông đạo, nét mặt tươi cười của Hàn Ly thượng nhân dần dần biến mất. Lúc này, từ sau mấy cây cột trong đại sảnh lại thấy linh quang chớp động. Lập tức thấy bóng người nhoáng lên một cái, từ bên trong một nam một nữ đi ra.

Nam khoảng hơn bốn mươi tuổi, mặc một bộ trường bào màu xanh, tướng mạo bình thường. Nữ trông qua chỉ hơn hai mươi tuổi, mặc áo màu trắng. Khuôn mặt tú lệ có vài phần giống với Bạch Dao Di. Nhưng có điều mặt ngọc của nàng này lại tái nhợt dị thường, mơ hồ như trong suốt. Thoạt nhìn có vài phần quỷ dị.

"Hàn Ly sư huynh. Người này trên người sở hữu tử diễm còn chưa có kiểm tra qua. Đến lúc đó sẽ không xuất hiện vấn đề bất

thường chứ? Vạn nhất uy lực không đủ thì sao?" Tên thanh sam nam tử vừa xuất hiện liền cau mày nói.

"Người này hàn diễm trên người có chút hỗn tạp. Nhưng tựa hồ bên trong lại có bóng dáng của kiền lam băng diễm. Uy lực chắc chắn sẽ không nhỏ. Mà bây giờ, ta cũng không còn nhiều thời gian để chờ đợi chờ đợi. Nếu không mạo hiểm thử một lần, e rằng sau này cũng sẽ không có cơ hội." Hàn Ly thượng nhân thở dài một hơi. Lắc đầu nói.

"Sư huynh thọ nguyên thật sự không cách nào tiếp tục kéo dài hay sao? Theo ta được biết, hiện nay hình như vạn yêu cốc lại có động tĩnh bất thường. Tại bên ngoài bắc minh đảo, đệ tử của chúng ta đã phát hiện không ít dấu vết đê giai yêu vật. Ngoài ra cũng xuất hiện một số cao giai yêu vật nhưng theo như lời phân phó, những đệ tử của chúng ta phái ra vẫn đang âm thầm giám thị. Vẫn chưa làm kinh động tới bọn yêu vật." Trên mặt thanh sam trung niên nhân lộ ra vẻ lo lắng nói.

"Trước mắt cũng không nên đả thảo kinh xà. Tính toán thời gian cũng không còn nhiều lắm. Khoảng cách lần trước bầy yêu xâm chiếm cũng đã gần ngàn năm. Vạn yêu cốc bây giờ nếu động thủ cũng không phải là chuyện ngoài ý muốn chuyện. Vì vậy cũng không cần phải kinh hoảng." Hàn Ly thượng nhân thần sắc không thay đổi, thản nhiên nói.

"Nhưng đúng vào lúc này sư huynh lại đang chuẩn bị đột phá cảnh giới. Như vậy liệu có mạo hiểm quá hay không? Không bằng chờ tới sau khi đánh lui đám yêu vật kia đến lúc đó hãy tiến hành thử đột phá đi." Thanh sam trung niên nhân chần chờ nói.

"Đánh lui? như vậy phải đợi tới khi nào. Lịch thứ vạn yêu cốc cầm đầu lũ yêu công kích bổn cung. Chuyện này không phải là chuyện chưa từng xảy ra. Mỗi lần xảy ra đều kéo dài tới hơn mười năm, trong khi thọ nguyên của ta chỉ còn có chùng mấy năm mà thôi. Như vậy làm sao còn có thể chờ đợi. Huống hồ bây giờ để đột bình cảnh, Mã lý nhị vị đạo hữu cũng sẽ tới bổn cung. Hơn nữa lại còn có vị tu sĩ họ Hàn tự mình tới. Chúng ta hiện nay đã có trong tay ba gã Nguyên Anh kỳ trợ giúp. Đến lúc đó có lẽ bọn họ sẽ không ngồi yên nhìn bổn cung bị lũ yêu vây công đâu." Hàn

thượng nhân bình tĩnh nói.

"Hiện tại hàn tủy trong cung đã bị phản đồ ăn trộm rồi cao chạy xa bay. Tại sao không trực tiếp công khai việc này. Cần gì phải giấu giếm để đám yêu vật tới đây công kích?" Vẫn im lặng từ lúc xuất hiện, bạch sam nữ tử đột nhiên nói. Thanh âm lạnh như băng, lúc này trông nàng ta phảng phất như một pho tượng được tạc ra từ băng.

"Bạch sư muội nghĩ mọi việc đơn giản quá rồi. Một khi đem việc này ra công khai, bổn cung ngoài việc mất đi thanh danh, còn ảnh hưởng tới việc tu luyện của chúng đệ tử. Hơn nữa nếu chúng ta nói không có hàn tủy. Liệu đám yêu vật sẽ tương tin sao? Căn bản việc này có công khai hay không cũng là vô dụng. Các ngươi nên biết rằng mỗi khi ngàn năm chi kỳ tới. Băng ngọc động trong tòa Hư linh điện cũng phải mở ra. Nếu là vận khí tốt. Chúng ta hẳn là có thể sưu tập được một ít hàn tủy. Bên ngoài mọi người đều biết, chỉ có bổn cung mới có hàn tủy. Chúng ta đã sớm sử dụng linh dịch để phụ trợ cho việc tu luyện nếu không tam đại hàn diễm của bổn cung, liệu có thể dễ dàng cho người tu luyện. Tuy rằng đã mất một bình hàn tủy nhưng cũng may là ở Băng ngọc động lại sắp mở ra. Nếu không thì sau này hầu hết mọi người đều không thể có ai tu luyện được tam đại hàn diễm." Hàn Ly thượng nhân thở dài, đưa mắt nhìn chằm chằm đám lam diễm trong cự đỉnh.

Thanh sam tu sĩ nghe được Hàn Ly nói như thế, cũng chỉ có thể lộ vẻ mặt cười khổ.

"Tốt lắm. Hai người các ngươi tinh luyện Hắc thủy băng diễm cùng Phong ly băng diễm cũng đều không thể chậm trễ. Đây là một bình hàn tủy, các ngươi tới lấy vài giọt đi. Hàn diễm có uy lực càng lớn, đến khi trợ giúp ta đột phá bình cảnh hy vọng cũng lại tăng thêm vài phần." Hàn thượng nhân đột nhiên chuyển đề tài.

"Đa tạ Hàn Ly sư huynh." Thanh sam trung niên nhân vui mừng ra mặt vội vàng nói. Trong khi đó bạch sam nữ tử kia vẫn vẫn giữ thái độ lạnh như băng. Nhưng trong mắt nàng ta cũng lộ ra một tia vui mừng.

Xem ra hàn tủy này đối bọn họ thật sự vật cực kỳ trọng yếu.

"Bạch sư muội, sau khi rời đi ngươi hãy tới gặp Dao Di tìm hiểu rõ ràng chi tiết về Hàn tu sĩ. Người này mười năm trước tại phong ấn trong Côn ngô sơn, lúc ấy nguyên anh tu sĩ vẫn lạc nhiều vô số, mà hắn lại có khả năng bình yên thoát thân. Hẳn là thần thông sẽ hơn hẳn so với người bình thường." Hàn Ly thượng nhân lại phân phó như thế đối với bạch sam nữ tử.

"Ta biết. Bây giờ ta sẽ lập tức gặp Bạch muội để tìm hiểu về việc này." Bạch sam nữ tử lạnh lùng đáp.

"Như thế rất tốt. Ngươi hai người cũng đi ra ngoài đi." Hàn Ly thượng nhân hài lòng gật đầu.

Nghe vậy hai người lúc này liền cáo từ, hóa thành hai đạo độn quang rời đi.

Hàn Ly thượng lúc này lại quay đầu nhìn chằm chằm vào cự đỉnh, trong miệng khẽ thì thào một tiếng. Nếu có ai đó đang đứng tại trong sảnh thì sẽ nghe được ba chữ *"Hư Thiên đỉnh."* từ trong miệng Hàn Ly thượng nhân phát ra.

------oOo------

Chương 1082: Băng hải yêu thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập tự nhiên không biết việc Hàn Ly thượng nhân miệng thốt *"Hư Thiên Đỉnh"*.

Hắn đang đứng ở trong một gian mật thất thật lớn, những chỗ lọt vào trong tầm mắt đều kệ đá cao hơn trượng do ngọc thạch xây thành, khiến hắn có chút ngẩn người.

Những kệ đá này chằng chịt chi chít, liếc mắt nhìn một cái cũng rộng chừng trăm trượng, mà mỗi một cái kệ đá đều chớp động đủ mọi màu sắc hào quang, trong đó hoặc nhiều hoặc ít đều đặt vài cái ngọc giản lớn nhỏ không đồng nhất.

Mà ở một góc khác của mật thất, một cái bậc thang xuất hiện rõ ràng hướng lên trên.Ở lối vào có một tầng chướng bích đem nó bao phủ lại.

"Đây là Tàng Kinh Các của quý cung sao?" Hàn Lập thầm giật mình, sau khi hít nhẹ một hơi, bỗng nhiên quay đầu hướng một lão giả mặc phục sức Tiểu Cực Cung hỏi.

"Đúng vậy, tiền bối. Tàng Kinh Các bổn cung tổng cộng chia làm bảy tầng, nhưng trong mỗi một tầng đều là loại điển tịch bất đồng, mà tịnh không phải là càng cao tầng căn bản lại càng trân quý. Nhưng tại mỗi một tầng đều có kết giới phân cách, để ngừa bị các đệ tử tiến vào trong Tàng Kinh Các làm lẫn lộn. Tiền bối muốn tiến vào tầng tiếp theo, tùy lúc phân phó vãn bối một tiếng liền có thể. Vãn bối sẽ luôn luôn ở phía ngoài đợi tiền bối phân phó " Lão giả này bộ dáng vâng lệnh phục tùng, nhưng biểu hiện linh áp trên người phát ra,đúng là một gã Kết Đan trung kỳ tu sĩ.

"Biết rồi, Ngươi ra ngoài trước đi." Hàn Lập gật gật đầu, bất động

thanh sắc nói.

"Vâng!" Lão giả này cung kính lên tiếng trả lời liền rút lui đi ra ngoài, còn thuận tay đem cửa đá một lần nữa đóng lại.

Mắt thấy trong mật thất chỉ có bản thân mình, Hàn Lập không khách khí đi đến trước một cái màn hào quang, cầm trong tay một vật nhắm ngay màn hào quang nhoáng lên một cái.

Nhất thời *"Phanh"* một tiếng vang nhỏ, màn hào quang theo tiếng vang vỡ tan tán loạn, lộ ra ba khối ngọc giản trên kệ đá.

Hàn Lập tiện tay cầm lấy một khối, đem tâm thần đắm chìm trong đó.

Ngay tại cùng thời điểm đó, tại Bạch Ngưng Các mà Hàn Lập từng đi qua,ở tầng thứ hai, có hai bạch sam nữ tử đứng đối diện nhau đang nói điều gì đó.

Một người tự nhiên là Bạch Dao Di, còn người kia là một nữ tu cũng đã từng xuất hiện qua ở chỗ Hàn Ly Thượng Nhân.

Hai người khuôn mặt có chút tương tự, nhưng một người dịu dàng động lòng người, một người dị thường lạnh như băng.

"Ta đã cùng Nhị tỷ nói qua, vị Hàn đạo hữu này, ta biết cũng không nhiều. Tuy rằng hắn từng tự xưng là hải ngoại tán tu, nhưng mà sau đó người của Âm La Tông cùng Thiên Lan thánh điện lại nói hắn là Thiên Nam tu sĩ. Người này thần thông không thua Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ, từng ở trong Âm Dương quật đối địch cùng Ngân Sí Dạ Xoa mà không rơi xuống hạ phong. Mặt khác về việc hắn như thế nào thoát thân ra khỏi Côn Ngô Sơn, tiểu muội không được rõ lắm." Bạch Dao Di đứng ở trước cửa sổ lầu các, một tay đang tỳ bệ cửa, một tay khẽ vuốt mái tóc đen nhánh, đôi mi thanh tú hơi nhíu, tựa hồ có chút không vui.

"Thất muội chớ phiền lòng, nhưng mà một gã Trung kỳ tu sĩ,mà có thể có thần thông như thế, hơn nữa còn là xuất thân nơi Thiên Nam cái loại hẻo lánh này, thật sự làm cho người ta có chút khó có thể tin." Bạch sam nữ tử kia nội dung lời nói tuy rằng uyển

chuyển, nhưng thanh âm vẫn là băng hàn, bộ dáng không có tý cảm xúc gì.

Bạch Dao Di đối với khẩu khí của nàng này như thế cũng không thèm để ý,cũng biết là do vị Đường tỷ này tu luyện công pháp quá mức cực đoan gây nên. Nhưng đối phương lúc trước vẫn truy hỏi chuyện tình Hàn Lập, vẫn làm cho nàng này trong lòng có chút không vui.

"Ta cùng người này tương giao cũng không nhiều lắm, chính là lần trước vừa mới xuất môn liền kết giao, cho dù là kể lại, ta cũng không thể nói thêm ra cái gì. Chẳng qua lúc trước nói cho ngươi biết, lại đích xác là lời thực. Mà cũng phải nói, Đại trưởng lão vì sao đột nhiên đối với Hàn đạo hữu cảm thấy hứng thú như vậy?" Bạch Dao Di rời đi cửa sổ xong, từ từ hỏi.

"Không có gì, còn không phải bởi vì người này thân mang một loại cực hàn chi diễm, đúng là người mà Hàn Ly sư huynh muốn tìm kiếm.

Lại nói tiếp, Thất muội hẳn là sớm biết việc này. Vì sao không nói với ta." Bạch sam nữ tử ánh mắt chớp động, lãnh đạm hỏi

"Ta cùng hắn ngày đó từ biệt đã là viêc mười năm trước, căn bản không biết là hắn có thể thoát nạn khỏi Côn Ngô Sơn hay không, như thế nào mạo muội muốn Hàn Ly sư huynh nhắc tới việc này. Về phần hiện tại, nguyên bản ta muốn sau khi thay hắn tìm được Băng Linh Hoa, lại nhân cơ hội đề cập chuyện này, không nghĩ tới lại nói đến Nhâm sư huynh đã nói với Đại trưởng lão." Bạch Dao Di không cho là đúng trả lời.

"Một khi đã như vậy, ta sẽ không hỏi nhiều điều gì nữa. Vị đạo hữu này đã có thần thông như thế, tốt nhất hay là mời ở lại. Đặc biệt liên quan tới tử sắc hàn diễm của hắn, tốt nhất có thể tìm hiểu rõ uy lực chân chính." Bạch sam nữ tử thẳng thắn nói.

"Đã hiểu, có cơ hội như vừa nói, ta sẽ thử một chút." Bạch Dao Di lông mày lớn khẽ động, miễn cưỡng đáp ứng nói.

"Như thế rất tốt. Ta cáo từ trước, gần nhất có thể có yêu vật xâm

phạm Bắc Minh đảo, ngươi cũng lưu tâm nhiều hơn một chút đi." Nói xong lời này, bạch sam nữ tử mặt không chút thay đổi xuống lầu mà đi.

Bạch Dao Di không có tiếp lời, chính là xuyên qua cửa sổ, nhìn bạch sam nữ tử biến thành độn quang theo lầu các phía trước chợt lóe biến mất, vẻ mặt lặng im.

Thời gian trôi qua nhanh, Hàn Lập nán lại ở Tàng Kinh Các trong Tiểu Cực Cung chính là bảy tám ngày, không có ra ngoài một bước, đem phần lớn điển tịch mà mình cảm thấy hứng thú lật xem qua, lợi ích không phải là nhỏ. Nhưng cứ như vậy, chẳng qua hắn mới nhìn đến tầng thứ ba mà thôi.

Điều này làm cho hắn khi nghĩ tới,cũng chỉ có thể thầm kêu đáng tiếc, thời gian còn lại, phỏng chừng cũng chỉ đủ cho hắn nhìn đến tầng thứ tư điển tịch mà thôi.

Một ngày này, hắn chủ yếu lật xem một quyển điển tịch hiếm có, giới thiệu thời kì thượng cổ,bỗng nhiên một đạo hỏa mang chợt lóe lên bắn vào trong mật thất, đối với kết giới lối vào lại như không thấy.

Hàn Lập ngẩn ra, nhưng lập tức hư không nhất trảo, lập tức đem hỏa mang nọ hút vào trong tay, hóa thành một đoàn hỏa cầu ào ạt, đúng là một miếng Truyền âm phù.

Dụng thần niệm cẩn thận đảo qua tin tức trong hỏa diễm, Hàn Lập trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Lúc này hắn cầm ngọc giản trong tay hướng phía trên kệ đá phóng một cái,rồi lập tức hóa thành một đạo độn quang hướng phía dưới lầu mà đi

Thời gian uống cạn một chung trà, một đạo thanh quang bay vụt đến trước Bạch Ngưng lâu.

Nơi đó một vị yểu điệu nữ tử yêu kiều đang đứng. Đúng là nàng Bạch Dao Di này.

Hào quang chợt tắt, thân hình Hàn Lập lúc này hiện ra trước mặt nữ nhân, trong miệng vội vàng hỏi:*"Bạch đạo hữu, đã tìm được Băng Linh Hoa rồi, việc này chính là sự thật?"*

"Tự nhiên là thật. Nguyên lai nghĩ đến ít nhất phải hơn tháng mới có thể có tin tức, cũng không nghĩ đến Hàn huynh thế nhưng lại thuyết phục được đại trưởng lão, phát động nhân thủ nhiều như vậy tìm kiếm vị trí Băng Linh Hoa. Kể từ đó, tốc độ tự nhiên cũng nhanh gấp mấy lần." Bạch Dao Di nhìn Hàn Lập, thản nhiên cười.

"Như vậy tốt quá. Bạch tiên tử bây giờ có tiện không,chúng ta có thể khởi hành được chứ?" Hàn Lập kiềm chế sự vui sướng ở trong lòng hỏi.

"Đương nhiên có thể. Thiếp thân đang ở nơi này lo liệu dẫn đường cho Hàn huynh.

Bất quá lần này phát hiện vị trí vạn niên huyền băng khá xa, gần như vượt khỏi phạm vi Bắc Minh đảo, muốn tới đó chỉ sợ phải mất mấy ngày." Bạch Dao Di khẽ hé cái miệng nhỏ,mỉm cười.

"Hắc hắc, điểm ấy thời gian không cần tính, chỉ cần có thể lấy được Huyền Băng Hoa chính là phải đi hơn năm, Hàn mỗ cũng nhất định phải đi," Hàn Lập sau một hồi to nhỏ, không chút do dự nói.

Bạch Dao Di nghe được Hàn Lập vừa nói như thế, lại chính là cười khanh khách không nói.

Sau đó, hai người không có lại trì hoãn thời khắc nào nữa, lập tức ra khỏi hàn ly bí cảnh, ly khai băng thành. Một đường hướng phía bắc phi độn mà đi, ở trên đường Bạch Dao Di ở trong độn quang, hướng Hàn Lập nói lần lượt về tình huống cụ thể của vạn năm huyền băng.

"Ở trong sào huyệt một đám Tuyết Hống thú?" Hàn Lập có chút ngoài ý muốn nói.

"Đúng vậy, lúc ấy đệ tử của Huyền Băng cung phát hiện ra, cũng bởi vì nhất thời sơ ý. Bị Tuyết Hống thú kia phát hiện, đuổi theo

liên tục ra ngoài trăm dặm đánh cho trọng thương, thiếu chút nữa là thiệt mạng." Bạch Dao Di gật đầu nói.

"Nga, Tuyết Hống thú này là yêu thú cấp mấy?" Hàn Lập nổi lên chút hứng thú.

"E rằng khiến cho Hàn huynh chê cười. Loại yêu thú này chính là yêu thú cấp năm sáu mà thôi, không đáng để vào trong mắt đạo hữu." Bạch Dao Di mỉm cười nói.

"Năm sáu cấp đích xác bắt sống cũng không có giá trị gì?" Hàn Lập cười hắc hắc.

"Bất quá, đi tiếp về phía trước sẽ ra khỏi Bắc Minh đảo, về sau chúng ta sẽ ở trong băng hải. Nơi này không thể so với trong đảo, hoàn toàn là thiên hạ của yêu thú, các loại yêu thú nhiều vô kể. Hơn nữa rời đi càng xa vùng đảo, yêu thú cấp bậc sẽ càng cao. Đương nhiên bình thường mà nói,trong mấy ngày lộ trình, không chừng có thể sẽ xuất hiện yêu thú đã ngoài bát cấp, hai người chúng ta hoàn toàn không cần để ý.Nhưng là thân ở băng hải, lại thường xuyên có thật nhiều yêu vật đáng sợ, thập cấp yêu vật cũng không phải không có, thậm chí tại hai đời đại trưởng lão, còn từng rời xa Bắc Minh đảo, ở chỗ sâu trong băng hải, gặp qua một con thập cấp (cấp mười) thượng cổ Băng Phượng, đây chính là chân chính huyết mạch thượng cổ linh thú. Chỉ bằng một con yêu thú này liền đủ để chống chọi hơn phân nửa tu sĩ Tiểu Cực Cung chúng ta rồi." Bạch Dao Di thanh âm ngưng trọng nói.

"Băng phượng cấp mười!" Hàn Lập vừa nghe lời này, bị dọa cho nhảy dựng.

"Hàn huynh không cần lo lắng. Nghe nói lúc trước khi tổ sư bổn phái khai tông lập phái, đã từng đấu thần thông cùng yêu thú mạnh nhất trong băng hải này, dốc sức đánh một phen qua lại.Còn lập được ước định với nhau. Tiểu Cực Cung chúng ta không được tùy ý ra tay đối với cao giai(cấp cao) yêu thú băng hải, cao giai yêu thú cũng không được xuất hiện tại trăm vạn dặm trong Bắc Minh đảo, nếu không sẽ do tu sĩ Tiểu Cực Cung chúng ta xử trí. Đê giai(cấp thấp) yêu thú thì không chịu giao ước hạn chế.Bầy yêu nhiều lần vây công Tiểu Cực Cung chúng ta, đều là

theo yêu thú địa phương khác Đại Tấn chạy đến bắc địa. Nếu là yêu thú băng hải cũng nhúng tay như đã nói, Tiểu Cực Cung chúng ta đã sớm san bằng không biết bao nhiêu lần. Loại tình trạng này từ xưa đến nay vốn vẫn như thế, nếu không Tiểu Cực Cung chúng ta có thể nào ở trên bán đảo đứng vững đến nay." Bạch Dao Di liền giải thích.

"Có loại chuyện này, nói như vậy, chúng ta việc này hẳn là không có gì mạo hiểm." Hàn Lập rất kinh ngạc, trên mặt lại có một chút cười nói.

" Điều này cũng không nhất định, ước định cũng chỉ là ước định mà thôi. Thường xuyên vẫn có cao giai yêu thú hung tính nổi lên,bất chấp cái gì xông tới. Kể từ đó chúng ta cơ hồ hàng năm đều có đệ tử trong cung chết ở trong tay yêu thú.Việc này hay là chúng ta cứ cẩn thận một chút thật là tốt!" Bạch Dao Di lắc đầu nói.

"Chẳng qua mấy ngày lộ trình, mấy chốc trở về. Làm sao trùng hợp như thế!" Hàn Lập nhìn sông băng trong suốt phía dưới nhàn nhạt nói.

Lập tức thanh quang đại phóng, độn tốc một chút lại nhanh ba phần.

Kỳ thật Bạch Dao Di đồng dạng cho rằng như thế là đúng, vừa rồi chính là suy đoán một chút mà thôi. Thấy tình hình vậy. Minh thuấn lưu chuyển, quanh thân hàn quang chói mắt, nháy mắt lại cùng đi lên.

Dọc theo đường đi quả nhiên không có nhìn thấy bóng dáng cao giai yêu thú nào, hơn nữa băng hải to lớn như thế, mà ngay cả đê giai yêu thú hai người cũng không thấy nhiều lắm.

Vì thế trải qua ba ngày ba đêm không ngừng phi độn, bọn họ rốt cục bay tới trên không một miệng hố băng thật lớn.

------oOo------

Chương 1083: Băng nanh thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nơi này chính là sào huyệt Tuyết Hống thú?" Hàn lập nhìn qua cảm thấy sâu không lường được, hàn phong lạnh thấu xương từ miệng hố băng không ngừng thổi ra, nhướng mày hỏi.

"Đúng vậy, đây chính là nơi theo như lời đệ tử bổn cung nói!" Vị giai nhân Bạch Dao Di này phiêu phù ở một bên Hàn Lập, sau khi đánh giá mọi nơi vài lần, khẳng định nói.

"Nếu như vậy, đem chúng nó trực tiếp dẫn dụ ra đây đi." Hàn lập gật gật đầu, một tay giương lên kết quyết, quanh thân linh quang chớp động, nhất thời trước người hiện ra nhiều điểm hỏa tinh,*"Phù phù"* Vài tiếng, hỏa tinh đột nhiên cuồng trướng hóa thành từng viên hỏa cầu đỏ đậm lớn cỡ nắm tay.

"Đi!"

Tụ (tay áo) bào hướng trước thân nhẹ nhàng phất ra hơn mười khỏa hỏa cầu, ở trong tiếng rít, một mảnh hồng quang rơi thẳng xuống bao vây lấy những đoàn hỏa cầu, chớp mắt đều lặn vào trong miệng hố đen, không thấy bóng dáng.

Hàn Lập cùng Bạch Dao Di nhìn chằm chằm phía dưới,mắt cũng không chớp một lần.

Chính là một lúc lâu sau, trong miệng hố vẫn cứ yên tĩnh như lúc đầu, cũng không có truyền đến chút âm thanh bạo liệt nào,sự lặng yên có chút quỷ dị.

Hàn Lập cùng Bạch Dao Di liếc mắt nhìn nhau một cái, trên mặt đều hiện ra một tia kinh ngạc.

"Chính là yêu thú năm sáu cấp, không có khả năng tiếp lấy những hỏa cầu này mà không một tiếng động, xem ra phía dưới còn có

yêu thú lợi hại hơn." Hàn lập sờ sờ cằm nói.

"Có thể như vậy. Tên đệ tử bổn cung kia vẫn chưa xâm nhập trong miệng hố băng, mới ở một bên nhìn thấy Huyền Băng Vạn Niên cùng Huyền Băng Hoa, đã bị Tuyết Hống thú kia phát hiện." Bạch Dao Di cũng lộ ra một tia ngưng trọng.

"Hắc hắc, không quan trọng tại hạ cũng dùng linh thú buộc bọn chúng xuất hiện ra." Hàn lập lạnh nhạt nói, một tay vỗ túi linh thú nào đó bên hông, nhất thời thập nhị (mười hai) đạo bạch mang từ trong túi bay nhanh ra ngoài, sau đó bay quanh một lượt trên không trung, hóa thành một đoàn Bạch Sương Ngô Công (con rết) dài hơn xích(1 xích = 1/3m), sau lưng mọc lên hai cánh trong suốt, dữ tợn hung ác.

Hàn Lập kêu một tiếng nhỏ, hướng Lục Dực Sương Công ở không trung điểm nhất chỉ.

Hảo sự này phi thiên ngô công lắc đầu vẫy đuôi, quanh thân nổi lên từng trận hàn quang, hướng phía dưới tới tấp bay nhanh vào.

Bạch Dao Di thấy tình hình vậy, trên mặt hiện lên một tia ngạc nhiên, nhưng không có nói điều gì.

Hàn Lập cũng không mảy may e sợ đám Lục Dực Sương Công này gặp phải nguy hiểm gì, dù sao dưới sự liên thủ của thập nhị Ngô Công, chính là đụng tới bát cấp yêu thú, cũng có thể dễ dàng thoát thân.

Quả nhiên không có bao lâu,bên dưới miệng hố băng liền truyền đến âm thanh tranh đấu ầm ầm, hơn nữa thanh âm này càng lúc càng lớn, tựa hồ có vật gì đó từ bên trong bộ dáng muốn bay ra ngoài.

Hàn Lập khẽ nhếch môi, âm thầm không lên tiếng vung tay áo hơn mười đạo kim mang theo trong cổ tay áo bắn nhanh mà ra, hóa thành hơn mười khẩu kim kiếm dài hơn xích(1 xích = 1/3m), bỗng chốc trôi nổi ở trên không tại chỗ miệng hố băng, rực sáng lấp lánh, không nhúc nhích tí nào.

Bạch Dao Di khẽ cười, nhưng cũng không có làm ra hành động công kích.

Hiển nhiên nàng này cho rằng một mình Hàn Lập đối phó yêu thú phía dưới sắp ra tới, là chuyện dễ dàng.

Một lát sau, một tràng thú hống quái dị rõ rệt từ phía dưới truyền ra, tiếp theo một luồng tuyết phong trắng xoá thổi quét mà ra, bên trong hỗn loạn bảy tám đầu yêu thú trắng như tuyết giống như một loại sư tử, nhưng mỗi con đều có một bộ dáng hoảng sợ dị thường, dường như đang chạy trối chết ở bên trong.

Hàn Lập liếc mắt một cái liền nhận ra,những yêu thú này rất giống sư tử, đúng là yêu thú mang tên *"Tuyết Hống thú"*!

Hắn không chút do dự trong người thúc giục kiếm quyết, vài khẩu kim kiếm run lên, hóa thành từng đạo kim hồng bắn nhanh xuống.

Dài chừng hơn trượng, hào quang loá mắt.

Phi kiếm độn tốc cực nhanh, giống như tia chớp sấm sét, chính là thấy giống như tuyết phong mãnh liệt nhoáng lên một cái phá vỡ ra, tới bên cạnh những yêu thú này.

Chưa chờ đám yêu thú này kịp phản ứng, chỉ thấy những kim hồng quỷ dị này quấn lấy vây quanh chúng nó.

Vài tiếng kêu thảm thiết truyền ra, những yêu thú này đã bị trảm ngang thành hai đoạn, tàn thi đều từ không trung lại ào ào rơi xuống, một lần nữa rơi vào bên trong miệng hố băng.

Ngay sau đó, một tiếng thú rống kinh thiên động địa từ bên dưới truyền ra, lập tức một tiếng nổ oanh vang lên, một đạo cơn lốc dài mấy trượng theo miệng hố băng vươn tận trời mà ra.

Hàn Lập hai mắt nhíu lại, ngửa đầu nhìn lại.

Yêu thú lớn vài trượng ở giữa đỉnh cơn lốc,đang nằm sấp mắt lộ ra vẻ giận dữ.

Yêu thú này bộ dáng cùng những Tuyết Hống thú bị trảm đó cực kỳ giống nhau, nhưng là da lông ngân quang rực rỡ, hình thể chừng gấp đôi Tuyết Hống thú có thừa.

"Di, đây không phải là Tuyết Hống thú, là Băng Nanh thú! Loại cao giai yêu thú này như thế nào xuất hiện ở nơi này." Bạch Dao Di kinh ngạc ồ nhẹ một tiếng, tựa hồ cảm thấy kỳ quái.

Hàn Lập ánh mắt chợt lóe, chưa nói cái gì trong miệng hố băng lại bắn nhanh ra hơn mười đạo bạch kỳ(cờ trắng) đi ra, nhoáng lên một cái, hóa thành mười hai con Bạch Sương Ngô Công, miệng phun hàn khí đánh về phía kia con ngân mao(lông bạc) yêu thú.

Yêu thú kia tuy rằng bộ dáng chính là thất cấp yêu thú, nhưng tựa hồ đối với

hàn khí của Lục Dực Sương Công không sợ chút nào, mà vật lộn cắn xé, lại hung ác dị thường, có thể cùng mười hai Lục Dực Sương Công đả đấu cùng nhau, nhưng lại nhất thời giằng co không ngừng.

Hàn Lập đuôi lông mày nhướng lên, hừ lạnh một tiếng, ngón tay vừa nhấc, chỗ đầu ngón tay thanh mang chớp động, liền khu động vài khẩu phi kiếm trên đầu hạ xuống, đem con thú này diệt sát.

Một bên Bạch Dao Di, lại đột nhiên mở miệng:

"Chậm đã! Đạo hữu hạ thủ lưu tình, Băng Nanh thú này là một loại yêu thú băng phong thuộc tính hiếm thấy, hãy để cho ta thu về, lưu lại sử dụng đi!"

Hàn Lập vừa nghe lời này sửng sốt, nhưng lập tức lơ đễnh cười cười:

"Nói như vậy, ta giúp đạo hữu bắt giữ là được. Bạch tiên tử hiện tại không cần phải ra tay."

Nói xong lời này, Hàn Lập miệng liền hé ra, một đoàn tử diễm từ trong miệng phun ra, liền theo

đó một tiếng thanh minh phát ra, liền hóa thành một con đại Hỏa Điểu dài hơn thước, trông rất sống động, hai cánh mở ra cơn lốc đánh tới.

Mười hai con Bạch Sương Ngô Công vừa thấy tử điểu bay gần tới, lập tức có chút sợ hãi toán loạn, nhưng lại đem con yêu thú màu bạc lẻ loi kia lưu tại đó.

Con Băng Nanh thú này tuy rằng linh trí chưa hoàn toàn khai mở, nhưng là có trí năng nhất định, vừa thấy tình hình này còn không biết sự đáng sợ của con tử sắc Hỏa Điểu như thế nào, lúc này quanh thân cuồng phong nổi lên, liền khống chế cơn lốc mà chạy.

Nhưng vào lúc này, sớm có chuẩn bị Hàn Lập trong miệng lại hừ lạnh một tiếng, hai mắt chợt lóe lên.

Con thú này lập tức chỉ cảm thấy đầu có chút đau nhức dường như bị mũi dùi đâm vào, lúc này gầm nhẹ một tiếng, thân hình ngồi phịch ở trên mặt đất.

Đúng là Hàn Lập dùng cường đại thần thức cấp con thú hung hăng này thất thần một chút.

Cho dù Hàn Lập chưa vận dụng toàn lực, nhưng cường đại thần thức của hắn cùng Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ không sai biệt lắm, đây chỉ có là yêu thú thất cấp Băng Nanh thú sao có thể chịu đựng, tự nhiên một kích liền đắc thủ.

Nhân cơ hội này, tử sắc Hỏa Điểu bổ nhào vào trước con thú này, vờn bay luẩn quẩn một trận.

"Tư lạp" Tiếng động nổi lên, một đoàn tử sắc quang vụ mênh mông từ không trung hiện lên mà ra, đem con thú này từ từ vây lại vào bên trong.

Mà tử sắc Hỏa Điểu hai cánh mở ra ngay lập tức bay vụt quay về, vào trong cơ thể Hàn Lập một chút không thấy bóng dáng.

Sau khi tử sắc quang vụ tán đi, một khối băng màu tím cao tới mười trượng xuất hiện ở chỗ cũ, con Băng Nanh thú kia rõ ràng bị đóng băng ở trong này. Đây là cơn lốc mà bởi vì con thú này bị nhốt, cũng dần dần tan biến mất, khối băng liền rơi xuống phía dưới.

Bạch Dao Di ở một bên có chút giật mình đối với Tử La Cực Hỏa của Hàn Lập, lại không nghĩ tới đơn thủ (một tay)hư không nhất trảo, nhất thời một cái bạch sắc đại thủ ở phía trên khối băng hiện lên, một tay đem cự băng bắt lấy sau đó trực tiếp hướng tới nàng này.

"Đa tạ Hàn huynh, thiếp thân sẽ không khách khí." Bạch Dao Di hướng Hàn Lập cười trong trẻo, ngọc chỉ (ngón tay) theo sau cuốn lấy, bỗng nhiên xuất hiện một cái túi linh thú lấp lánh màu đen nhạt.

Tay giơ lên, đem túi linh thú này tới giữa không trung, hào quang theo sau bay cuộn tới, đem cự băng có cả ngân sắc yêu thú cùng hút vào bên trong túi.

Túi linh thú bị nàng này thu vào.

Nhìn thấy Bạch Dao Di trên mặt lộ vẻ hài lòng, Hàn Lập cười nhạt, hướng thập nhị Bạch Sương ngô công rên rỉ tại không trung điểm nhất chỉ, sau một trận tê minh, những con ngô công này lại bộc phát ra một đoàn hàn khí vây quanh, trong nháy mắt thân hình bắt đầu lẳng lặng ẩn nhập.

Gặp chút tình cảnh này, Bạch Dao Di ngẩn ra. Hàn Lập lại thuận miệng giải thích:

"Thời điểm dùng Băng Linh Hoa luyện đan, ta không hy vọng có yêu thú cấp thấp nào quấy rầy, có những linh trùng này ở phụ cận thủ hộ, hẳn là ổn thỏa hơn."

Bạch Dao Di tự nhiên cười, gật đầu xưng phải.

Hai người Hàn Lập lập tức hóa thành thanh, ngân hai đoàn linh quang, hướng trong miệng hố băng thật lớn bay xuống, Bên trong miệng hố băng đen tuyền, trừ bỏ một cỗ gió lạnh không ngừng vây quanh hai người, nhưng lại có vài phần giống như tình hình năm đó tiến vào Âm Dương quật.

Có điều thời gian tiếp cận đáy hố rất nhanh, ảm quang lờ mờ bắt đầu xuất hiện ở trên tường của hai bên hố băng, những thứ này chính là tài liệu huyền băng để luyện chế pháp khí băng thuộc tính, chẳng qua những thứ này vẫn chỉ là Huyền Băng bình thường, không được coi là chân chính quý hiếm, chỉ có Vạn Sở Huyền Băng được xem như là tài liệu tuyệt hảo để luyện khí.

Hai người Hàn Lập tự nhiên sẽ không coi trọng mấy thứ này.

Chẳng qua, khi hai chân thật sự dẫm nát đáy hố băng, thoáng thấy xuất hiện dường như quặng mỏ thạch anh tản ra bạch sắc quang mang ở trước mắt hai người. Tuy rằng chênh lệch không đồng đều, chỉ lộ ra một chút mà thôi. Nhưng là đủ để biểu hiện nó đúng là Vạn Niên Huyền Băng chi mạch, hơn xa thứ phẩm bên trên này có thể sánh bằng.

Mà ánh mắt Hàn Lập lại dừng ở tại tam đóa có viền hoa trắng nhạt sinh trưởng ở trên vách đá.

Những đóa hoa nhỏ chỉ lớn cỡ nắm tay, dường như có thể thấy được như hoa dại tầm thường ven đường, nhưng gốc lại phân biệt sinh trưởng ở tại một khối đồng lộ ra non nửa trên Vạn Niên Huyền Băng, phụ cận lại có một đoàn hàn vụ nhàn nhạt quay chung quanh đóa hoa không ngừng.

"Tam đóa Huyền Băng Hoa, hẳn là cũng đủ dùng!" Hàn Lập thở phào một cái, thì thào nói.

"Vạn Niên Huyền Băng nơi này, tựa hồ số lượng dự trữ không ít. Xem ra vị đệ tử kia thật sự là lập công không nhỏ, trở về phải trọng thưởng mới được." Bạch Dao Di đánh giá toàn bộ những Huyền Băng này, trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười.

"Những đóa Băng Linh Hoa này hái xuống nhất định phải luyện đan lập tức. Mặt khác tài liệu ta đã sớm chuẩn bị tốt. Bạch tiên tử

dự tính hay là trở về trước, vẫn là." Hàn Lập đem ánh mắt thu hồi khỏi Băng Linh Hoa, hướng Bạch Dao Di hỏi.

"Hàn huynh luyện đan có thể cần bao lâu thời gian? Không biết ta hiện tại phụ cận đi dạo xem sao. Nơi này cách Bắc Minh đảo cũng không có xa, nhưng lại xuất hiện loại thất cấp yêu thú Băng Nanh thú này, rốt cuộc cảm thấy được có chút không ổn, ta

cũng nhân cơ hội điều tra một chút xem sao". Bạch Dao Di hơi cân nhắc sau đó dịu dàng trả lời

:*"Như thế cũng tốt Bạch tiên tử phải cẩn thận một chút "*. Hàn Lập có chút nao nao, vẫn chưa có nói ngăn cản chỉ là dặn dò một câu.

"Hàn huynh yên tâm thiếp thân chỉ là vì vạn nhất mới làm như vậy

*Hơn phân nửa con yêu thú thất cấp này trong lúc vô ý xông vào nơi đây loại chuyện này trước kia đều không phải là không có xuất hiện qua Dao Di đi ra ngoài trước!"*Bạch Dao Di hé miệng cười tú lệ thế nhưng trên khuôn mặt hiện ra vài phần xinh đẹp phong tình,nàng chưa dứt lời một đạo kinh hồng, hướng về phía trước bay vụt mà đi.

------oOo------

Chương 1084: Nhị yêu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn kinh hồng (đạo cầu vồng) trên không biến mất rồi mới cúi xuống, quét một vòng quanh ba đóa Băng Linh Hoa. Suy nghĩ một chút, rồi hắn vỗ túi trữ vật một cái, hơn mười đạo hào quang bắn ra, nhập vào bốn phía tinh vách không thấy bóng dáng, một tầng sương mù màu lam nhạt như có như không hiện ra đem phụ cận khu vực bao phủ vào bên trong.

Sau khi làm xong hết thảy việc này, âm thanh chợt nổi lên, một đoàn kim sắc trùng vân từ trên người Hàn Lập bắn ra, hóa thành vô số điểm kim quang rồi biến mất ở trong sương mù. Như vậy, chỉ cần không phải là yêu thú quá mức cường đại, hẳn là có thể bảo đảm viêc hắn luyện chế Huyền Băng Đan cũng không có trở ngại gì.

Đã cảm thấy an tâm hơn, Hàn Lập đưa tay thả ra một cái đỉnh lô lớn, ngân quang chói mắt, phiêu phù rồi hạ xuống trước người, theo sau là một hộp gỗ nhỏ, những bình nhỏ từ trong túi trữ vật nối đuôi nhau bay ra bày đầy trước mặt.

Hàn Lập lúc này mới xoay chuyển ánh mắt, dừng ở trên vách đá. Tay áo bào phất một cái, ba đạo kim mang chợt lóe bắn ra, vây quanh ba đóa hoa nhỏ nơi Huyền Băng, nhất thời mấy đóa Huyền Băng Vạn Năm Hoa đồng thời rơi xuống. Hàn Lập sớm có chuẩn bị, ba hộp ngọc lớn bỗng nhiên biến mất không thấy đâu, nhưng ngay sau đó liền quỷ dị xuất hiện ở dưới vách tường.

Ba đóa bạch hoa không chút tổn hại rơi vào trong hộp.

Hàn Lập trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, bỗng nhiên hai tay bấm quyết hướng về phía lam vụ chung quanh đánh ra liên tiếp mấy đạo pháp quyết, sương mù một trận quay cuồng, hướng về bốn phía, một lát sau đã đem toàn bộ khe băng bao phủ, không thể thấy rõ tình hình bên trong.

Bên trên khe băng, hàn khí gào thét, ngoài ra mọi thứ vẫn an tĩnh một cách dị thường.

Cứ như vậy, thời gian từ từ trôi qua, trong nháy mắt đã ba ngày.

Giờ phút này, khe băng vẫn đang bị sương mù màu lam nồng đậm bao phủ, không có chút dấu hiệu giải trừ, phản phất như tồn tại vĩnh hằng.

Bỗng nhiên xa xa chân trời, hào quang chợt lóe, ba đạo độn quang một đạo dẫn trước, hai đạo bám sau từ đằng xa bay nhanh đến, độn tốc cực nhanh, không lâu sau đã đến phụ cận khe băng.

Đạo ngân quang bay trước vội vàng phóng tới, linh quang có chút ảm đạm, tựa hồ bản thân chủ nhân độn quang đang bị trọng thương.

Phía sau là hai đạo độn quang một hồng một lục chói mắt, khí thế vô cùng hùng hổ. Ba người này rõ ràng là một bên đuổi một bên chạy.

Linh quang chợt tắt, từ trong ngân quang hiện ra một bạch sam nữ tử yểu điệu, khuôn mặt xám ngắt, còn bao trùm một tầng khí lục nhạt, đúng là người ba ngày trước đã rời đi –Bạch Dao Di.

Không biết nàng này gặp phải chuyện gì mà bị địch nhân đuổi giết đến tận đây, bộ dạng giống như đã bị trúng độc, ngay cả tu vi Nguyên Anh trung kỳ cũng không thể ngăn chặn. Nàng vừa đến trên không khe băng, vội vàng hướng phía dưới nhìn xuống, nhìn thấy trong cấm chế, lam vụ cuồn cuộn, lập tức thở phào một cái, thần sắc buông lỏng vài phần.

Nhưng đúng lúc này, hai đạo độn quang hồng lục cũng đã đến cách đó không quá trăm trượng, từ lục quang truyền thanh âm nam tử:

"Thế nào, người bị trúng kỳ độc, rốt cục đã không thể chạy nữa. Hãy ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, bản thiên quân có thể tam tha cho ngươi một mạng."

Thanh âm này âm trầm cứng ngắc, tràn ngập vẻ đắc ý.

Bạch Dao Di hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý, hướng băng khe bay tới, kết quả sau khi ngân quang lóe lên vài lần, đã tiến vào trong sương mù, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Mà hai đạo độn quang ngay sau đó cũng phóng tới phía trên không khe băng, trong quang mang tựa hồ một nam một nữ thoáng hiện trong đó.

Hai người này nhìn thấy lam vụ phía dưới băng khe cùng ngẩn ra, một chút chần chừ nổi lên.

Hai người này đều là yêu thú sau khi biến hóa, linh trí đã khai mở hoàn toàn, không hề thua kém nhân loại chút nào. Thấy Bạch Dao Di không tiếp tục chạy trốn, mà ngược lại trốn xuống cấm chế phía dưới, làm trong long nổi lên nỗi kinh nghi.

Hai người còn đang định cẩn thận dùng thần niệm tra xét khe băng phía trước, bỗng nhiên bốn phía bạch vụ quay cuồng, ngay sau đó hiện ra mười hai con rết màu tuyết trắng, dữ tợn dị thường.

"Lục Dực Sương Công!"

Hồng quang nữ tử nọ, thân hình khẽ run lên, nhưng lại phát ra tiếng hô nhỏ cực kỳ mừng rỡ, thanh âm thậm chí đều có chút hơi hơi run run.

"Cái gì, những thứ này… chính là Lục Dực Sương Công!"

Nam tử trong lục quang cũng lắp bắp kinh hãi.

"Thật tốt quá. Chỉ cần ta cắn nuốt đám linh trùng này, âm dương giao hội, liền có thể làm cho ta tu vi tiến nhanh."

Nữ tử phát ra tiếng cười to khó nghe, quanh thân hỏa quang chợt lóe, phóng ra hơn mười con hỏa xà.

Đám hỏa xà này tầm một trượng, sau lưng đều có hai cánh, miệng phun lửa, hùng hổ đánh về phía mấy con rết.

Trong nhất thời khi ngọn lửa và hàn khí tiếp xúc nhau, một âm thanh bạo liệt chói tai vang lên. Lúc này, hồng quang chợt tắt, nữ tử hiện ra rõ ràng. Dáng người dài nhỏ, hai mắt xanh biếc, gương mặt cũng có vài phần tư sắc nhưng ẩn ẩn những miếng vảy đỏ, một thân quần áo đỏ thẫm, khi há mồm, một chiếc lưỡi rắn không ngừng phóng ra thụt vào.

Nó đúng là một con xà yêu bát cấp không rõ tên, một đôi bích nhãn gắt gao nhìn chằm chằm vào Lục Dực Sương Công, trên mặt tràn đầy vẻ tham lam.

Hồng quang lại bùng lên, ả muốn tự mình động thủ đem Lục Dực Sương Công nhất nhất bắt lại, bỗng nhiên một trận âm thanh vù vù từ dưới truyền đến, tiếp theo là một mảng kim hoa từ trong lam vụ bắn ra. Sau đó ngưng tụ thành một đóa đại kim vân lớn đến mấy trượng, thẳng hướng nhị yêu trên không trung bắn nhanh đến.

Tên nam tử trong lục quang vừa thấy kim vân liền ngẩn ra, nhưng không chút do dự tay phất áo bào một cái, một cỗ giao long bàn lục khí theo cổ tay áo bắn ra, đón đầu chụp xuống, đem kim vân cắn nuốt.

Nam tử cười lạnh một tiếng, đang chờ kim vân bị mây độc của mình hóa thành thối thủy, đang nói châm chọc cái gì đó, bỗng nhiên phát hiện âm thanh vù vù kia không hề biến mất, ngược lại phóng ra khỏi lục vân thẳng hướng này đánh tới.

Lần này, nam tử nọ cả kinh. Không kịp nghĩ gì nhiều, thân hình hắn quay tròn, quanh thân lục quang phóng ra, hóa thành một bức tường lửa cao mấy trượng, hướng kim vân đánh tới.

Nhất thời nơi độc hỏa xanh rờn đi qua, thanh âm vù vù hơi khựng lại, sau đó một tiếng *"đùng"* vang lên, vô số kim hoa mang theo lục diễm rơi thẳng xuống. Kim vân còn sót lại nháy mắt bay loan xạ khắp nơi, sau đó hiện ra một con kim sắc trùng, ở trong lục diễm lảo đảo nghiêng trái ngã phải, chỉ có thể miễn cưỡng giãy dụa mà thôi.

Nam tử kia thấy tình hình như vậy trong lòng buông lỏng nhưng bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, đột nhiên quan sát cẩn thận số giáp trùng còn sót lại, nhất thời vẻ mặt sợ hãi thất thanh đứng lên.

"Phệ Kim Trùng, đây là Phệ Kim Trùng! Thế gian làm sao có thể còn có nhiều loại trùng này đến vậy!"

Nam tử không còn lục quang che lấp, lộ ra một bộ dáng quỷ dị. Một đầu lục phát tán loạn, hai con mắt to lớn, miệng rộng, đầy răng nanh sắc bén thật nhỏ. Nhưng lại không có cách nhận ra đây là yêu thú gì biến hóa thành.

Theo tiếng kinh hô, đám Phệ Kim Trùng lại phát ra tiếng ong ong giương cánh bay lên, đồng thời lục diễm bao vây trên người cũng lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ thu nhỏ nổi lên, chính là bị đám Phệ Kim Trùng một hơi cắn nuốt vào trong bụng.

Nam tử sắc mặt trở nên càng khó nhìn. Phệ Kim Trùng trên không hồng quang chợt lóe, tên xà yêu biến thành nữ tử trong hư không lòe ra, miệng hé ra, một đoàn thanh quang phun ra, hóa thành một cái Mộc bát màu xanh đón đầu chụp xuống.

Lúc này, Mộc Bát hình thể cuồng trướng mấy lần, đồng thời từ giữa phun ra từng đám thanh ti (sợi sáng xanh), hóa thành một quang tráo (lưới) thật lớn, đem Phệ Kim Trùng phía dưới đều gắn dính vào trên đó. Mà đám kim sắc trùng sau khi thoát li lục diễm, liều mạng đánh vào quầng sang này, lại không chút nào tác dụng, còn khiến chúng nhất thời bị dính chặt vào hơn.

Lúc này xà yêu kia mới quay đầu lạnh lùng nói với nam tử kia:

"Sợ cái gì. Ngươi nghĩ những thứ này là thượng cổ Phệ Kim Trùng đã đến thể thành thục sao? Chỉ cần chúng nó không chân chính tiến hóa, thì vẫn có biện pháp diệt nó."

Tựa hồ để chứng minh lời nói của mình, một ngón tay dài của nữ tử này hướng về phía phía dưới bắn ra.

Nhất thời xuất hiện một tiếng xé gió âm lệ phát ra, một đạo chỉ phong chói mắt, hồng mang chợt lóe bắn ra, nhập vào màng hào quang màu xanh, xẹt qua một con Phệ Kim Trùng. Con Phệ Kim Trùng lập tức vô thanh vô tức một phân thành hai, bị hồng mang trực tiếp trảm thành hai mảnh, mà hồng mang cũng bởi vậy mà hiện ra nguyên hình, đúng là một cái vảy rắn màu đỏ thẩm, quanh thân sắc bén dị thường.

Nhìn thấy cảnh này, không chỉ nam tử yêu dị trên mặt buông lỏng, chính nữ tử khóe miệng lộ cũng ra một tia tươi cười âm trầm, hai tay bấm quyết, nhất thời âm thanh *"Phốc phốc"* liên tiếp truyền ra, trên người bắn ra hơn trăm phiến xà lân.

Yêu xà này suy tính, tạm thời không để ý tới Lục Dực Sương Công vội, mà định đem đám Phệ Kim Trùng một lưới bắt hết.

Nhưng đúng lúc này, từ lam vụ nơi khe băng phía dưới, đột nhiên truyền đến một tiếng hừ lạnh, cùng lúc bên trong truyền đến một tiếng tiếng sấm, tiếp theo từ nơi đối diện với xà yêu cách đó hơn hai mươi trượng, ngân quang thiểm động, một bóng người thoáng hiện ra.

Xà yêu kia cũng rất cảnh giác, hai tay bắt quyết, trong lòng niệm yêu quyết, xà lân trước người bỗng đổi phương hướng, tựa như cắt qua hư không, phóng tới bóng người trước mặt, định đem bóng người đó xuyên thủng thành trăm ngàn lỗ.

Người nọ hắc hắc cười khẽ một tiếng, một bàn tay thong dong lật qua, nhất thời một Tiểu Thuẫn ngân quang lóng lánh xuất hiện ở trước người, nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, một vách tường quỷ dị hiện lên.

Một màn không thể tưởng nổi xuất hiện, vô số hồng mang đánh trên vách ngăn đó, nhất thời bộc phát ra ngân quang chói mắt, nhưng hồng mang tiếp xúc ngân quang bị đánh bật trở ra không có một mảnh có thể xuyên qua.

Xà nữ kia nhất thời hoảng sợ, mà bên nam tử cạnh lại trên mặt hung sắc chợt lóe, hai tay áo vung lên, nhất thời làn khói độc màu bích lục cuồn cuộn đánh úp lại, nếu cẩn thận qung sát liền phát hiện, trong khói độc còn có lục ti nhè nhẹ chớp động.

Đây chính là do hắn khổ tu mấy ngàn năm, đem một ít vật chí độc ngưng tụ thành độc châm pháp bảo, cho dù là Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ, bị kim này đâm trúng, nếu không có thuốc giải kip thời, thì một thời ba khắc liền hóa thành độc thủy, quả thực là kỳ độc vô cùng.

Nam tử phía sau bức chắn màu bạc tay áo bào cùng lúc phất một cái, bắn ra một tiểu đỉnh đỏ đậm.

Tiểu đỉnh chợt lóe hiện ra ở ngoài vách tường, sau một tiếng thanh minh, tiểu đình hình thể cuồng trướng, từ giữa phóng vụt ra vô số hỏa đoàn đỏ rực. Mỗi một đoàn đều chỉ cỡ nắm tay lớn nhỏ, tùy lúc ngưng tụ biến hình, nhưng lại hóa thành hàng trăm hỏa nha (hàm răng lửa) đỏ đậm, trong miệng phát ra tiếng động huyên náo, trực tiếp nghênh đón khói độc màu lục bích.

Kết quả hai phương vừa tiếp xúc, vô luận khói độc trong đó có bao nhiêu độc châm, đều bị hỏa nha quấn quanh linh hỏa đỏ đậm biến thành một cổ khói nhẹ, tiêu tán biến mất.

Bóng người kia hiển nhiên là Hàn Lập không thể nghi ngờ, tiểu đỉnh đỏ đậm này chính là Thông Linh Hỏa Đỉnh thu được ở Côn Ngô Sơn.

Tiểu đỉnh này điều khiển hơn một ngàn Chí Dương Hỏa Nha, là thượng giai lợi khí để đối phó với âm tà, hiện giờ vừa xuất ra, quả nhiên lập tức hiện ra uy lực của nó.

Hàn Lập trong mắt tinh quang chợt lóe, lấy làm vừa lòng, tay áo bào nhẹ nhàng run lên, nhất thời một đoàn tam sắc quang mang không một tiếng động hiện ở tay.

------oOo------

Chương 1085: Băng Hải yêu ảnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đám hỏa nha kia biến thành biển lửa đánh về phía đối diện, lôi cánh sau lưng Hàn Lập cũng lập tức phát động, thân hình hóa thành một đạo ngân hồ nhanh chóng biến mất.

Tên nam tử thấy khói độc bị phá mất, trong lòng đã kinh sợ dị thường, bây giờ lại thấy tình cảnh này xuất hiện nên cực kỳ hoảng hốt. Hắn vội vàng đem thần thức thả ra, đồng thời lưỡng thủ kết quyết, từ trên người bắn ra một mảnh ti võng màu xanh biếc, phảng phất giống như mạng nhện, lấy thân hình của mình làm trung tâm, đem hơn mười trượng chung quanh đều bao phủ lại.

Mà đúng lúc này, sau khi một tiếng nổ vang lên, Hàn Lập đã xuất hiện chỉ cách mấy trượng ở phía sau nam tử. Kết quả tấm võng màu xanh biếc liền rung lên sau khi bị thiểm điện do Hàn Lập đánh xuống.

"Ầm vang" một tiếng, màu vàng lôi điện trên người Hàn Lập hiện ra, nghênh hướng lục võng.

Những lục ti kia ngay khi vừa tiếp xúc với lôi điện liền biến mất. Nam yêu quá sợ hãi, lúc này linh quang trên người lóe lên liền phi độn bắn ra xa.

Nhưng ngay lập tức lại có một luồng tam sắc hỏa diễm đang bắn nhanh đến, hộ thể linh quang của nam tử lập tức phình to ra, trong lòng hắn chỉ mong muốn có thể dựa vào nó để tạm thời ngăn cản, sau đó ngay khi có cơ hội sẽ lập tức bỏ trốn mất dạng.

Nhưng khi *"Oanh"* một tiếng vang lên, luồng ánh sáng ba màu đang bao phủ hai người liền vỡ tung ra.

Một vàng sáng chói mắt vầng sáng nhất lại nhanh chóng co rút lại, bao phủ thân hình nam tử vào trong đó.

Một tiếng hét thảm phát ra, nam tử trong vầng sáng cũng chính là tam sắc hỏa diễm bao phủ, trong nháy mắt hóa thành một luồng khói xanh biến mất vô ảnh vô tung.

Uy lực của Tam Diễm Phiến ngay cả yêu thú Ngân Sí Dạ Xoa cũng không dám đón đở, huống chi đây chỉ là bát cấp yêu thú.

Xà yêu nữ tử chứng kiến một màn xảy ra nhanh như chớp này, ngay cả nàng ta cũng không kịp xuất thủ cứu giúp, cảm giác toàn thân phát lạnh

Hàn Lập chỉ vừa nhấc tay liền giết chết đồng bạn của nàng, như vậy để đối phó với nàng tự nhiên cũng sẽ không phí nhiều khí lực.

Xà yêu không cần suy nghĩ gì thêm, lập tức hồng quang đại phóng, *"Phanh"* một tiếng tự động nổ tung ra, biến thành vô số hỏa xà đỏ đậm, hướng bốn phương tám hướng bắn nhanh chạy trốn.

Hàn Lập hơi ngẩn ra, nhưng lập tức khóe miệng nổi lên một tiếng cười lạnh, linh lực hướng tới song mục, đồng tử bộc phát ra chói mắt lam mang, sau khi đảo qua một lượt liền nhìn thẳng vào một con hỏa xà.

Sau lưng của hắn Phong Lôi Sí rung lên, cả người liền tiêu thất.

Ngân quang liên tiếp chuyển động, qua mấy lần lôi độn, thân ảnh Hàn Lập liền xuất hiện ở trên đỉnh đầu hỏa xà này, ánh mắt băng hàn nhìn về phía yêu xà.

Hỏa xà ngẩng đầu trông thấy cảnh này, hai mắt hiện lên vẻ hoảng sợ, không nói lời nào, một đoàn hồng quang bao vây lấy một viên châu được nó phun ra từ trong miệng, hướng thẳng tới Hàn Lập. Đây đúng là hỏa thuộc tính yêu đan do hỏa xà khổ tu không biết bao nhiêu năm mà có.

Hàn Lập mím môi, một tia đạm tiếu hiện lên trên mặt, đan thủ hướng về phía Viên châu nhẹ nhàng hư không một trảo.

Đâm lạp một tiếng, một luồng màu tím hỏa diễm từ trên tay bắn ra, lập tức biến hóa thành một bàn tay lửa màu tím, bắt lấy viên châu.

Một loạt tiếng nổ từ trong đó liền vang lên rồi lập tức yên tĩnh không tiếng động. Phía dưới thân hình của hỏa xà rung lên, hỏa diễm dần dần mờ đi.Xà nữ này một khi tính mạng bị đe dọa, sẽ lại một lần nữa thi triển thuẫn thuật chạy trối chết.

Nhưng trong mắt Hàn Lập sát khí chợt lóe, hai tay kết một quyết, bàn tay lửa màu tím lập tức to lên vài lần, hướng xuống phía dưới trảo tới.

Hỏa xà sau khi bắn ra, liền cảm thấy thân thể như bị vật gì đó trói buộc, vô phương nhúc nhích mảy may.

Trong lòng nó trầm xuống, lúc này mới phát hiện một trảo kia còn chưa tới, mà nó đã bị từng đợt, từng đợt hàn khí màu tím quấn quanh một vòng tiếp một vòng.

Những hàn khí này cũng không có khả năng chân giam cầm cửu cấp yêu thú, chỉ có tác dụng trì hoãn trong chốc lát, như thế cũng đủ để tử thủ đón đầu chụp xuống.

Yêu thú bần cùng bất đắc dĩ, cuối cùng liều mạng phun ra một đoàn máu huyết hỏa cầu, nhưng ngọn lửa trên tay nó vừa thoáng rung động một cái, đã bị đại thủ bao phủ.

Một tầng hàn băng màu tím lan tràn ra, ngọn lửa bên ngoài thân xà yêu trong nháy mắt bị dập tắt, cứ như vậy liền bị đóng băng thành một khối băng thật lớn, dưới ánh mặt trời trông lóng lánh, diễm lệ dị thường.

Màu tím đại thủ lúc này mới hư không tiêu thất.

Trên không trung tay áo bào Hàn Lập rung lên, hơn mười đạo kim quang bắn ra, vây bọc lấy khối băng.

Kim quang chớp động, hỏa xà bên trong hóa thành hơn mười khối, một đạo lục quang bắn nhanh ra.

Nhưng Hàn Lập sớm có chuẩn bị, liền thôi thúc kiếm quyết, bốn phía xuất hiện hơn mười đạo phi kiếm đồng thời từ bên trong lại bắn ra mấy đạo Kim Hồ, hóa thành một cái kim võng, đem đạo lục quang kia gắn vào bên trong.

Kim Hồ lập tức co rút lại, đem một viên kim cầu lục quang giam cầm chặt chẽ ở trong đó

Hàn Lập vung tay lên, một cái hắc sắc ngọc bình được hắn lấy ra. Quang hà từ miệng bình phun ra, kim cầu liền bị hút vào trong bình, Hàn Lập thong dong cất bình ngọc vào trong túi trữ vật.

Trong lam vụ ngân quang chớp động, Bạch Dao Di bên từ dưới chứng kiến toàn bộ cảnh này, trên mặt nàng hiện lên vẻ vui mừng khó tả xiết.

Phải biết rằng, từ lúc nàng trốn vào phía dưới, sau đó lại lần nữa phi độn ra, tất cả bất quá mới chỉ trong chốc vậy mà hai cái Hóa Hình yêu thú đã bị Hàn Lập dễ dàng chém giết. Hai tên yêu thú này lợi hại như thế nào, nàng cũng hiểu rất rõ ràng. Mặc dù chỉ là bát cấp yêu thú, nhưng mỗi một con kỳ thật đều không thua nguyên anh trung kỳ tu sĩ, nếu không nàng cũng sẽ không trở nên chật vật như thế, không bị chúng một mạch đuổi giết.

Mặc dù đã sớm biết rằng thần thông của Hàn Lập rất quỷ dị nhưng chứng kiến hắn dễ dàng diệt sát nhị yêu như thế, đã làm cho nàng này khiếp sợ không nhỏ.

Trong khi Bạch Dao Di còn chưa hết sợ run, Hàn Lập lại đem Lục dực sương công cùng Phệ Kim Trùng đồng thời thu hồi vào trong Linh Thú túi, sau đó phiêu phiêu bay trở về.

" Bạch đạo hữu, ngươi giống như đã bị trúng độc không nhẹ" Hàn Lập nhướng mày xem xét khuôn mặt nàng này rồi nhẹ nhàng nói.

Thiếp thân cũng không nghĩ tới khói độc của yêu vật lại bá đạo như thế, có thể ăn mòn vòng bảo hộ. Cũng may thiếp thân đã ăn vào một bách thảo đan, chỉ cần tĩnh tọa nửa ngày là có thể bức loại độc này ra." *Bạch Dao Di khôi phục thần sắc dịu dàng nói.*

"Hàn mỗ cũng là vừa mới kết thúc việc luyện đan, đạo hữu nếu đến sớm hơn, chỉ e tại hạ không thể xuất thủ trợ giúp." *Hàn Lập mỉm cười nói.*

" Nói như vậy thì vận khí của thiếp thân thật đúng là không tồi." *Bạch Dao Di thản nhiên cười một tiếng.*

"Bất quá Bạch tiên tử như thế nào lại gặp phải hai tên Hóa Hình yêu thú. Không phải nói phụ cận Bắc Minh đảo là nơi không có cao giai yêu thú thường lui tới sao?" *Hàn Lập nhìn bốn phía tò mò hỏi.*

" Việc này nói ra thì rất dài dòng. Nơi này không phải chỗ có thể ở lâu, chúng ta cũng nên mau mau rời đi, trên đường thiếp thân sẽ cùng đạo hữu nói về chuyện này." *Bạch Dao Di chợt gian nhớ ra cái gì đó, mặt ngọc chợt biến sắc.*

"Như thế nào còn có yêu vật tới nữa sao? Có mấy tên?" *Hàn Lập song mục nhíu lại, một lũ tinh quang hiện lên.*

" Chỉ là phỏng đoán thôi, hy vọng Tiểu Cực Cung chúng ta không gặp phiền hà gì lớn." *Bạch Dao Di nở nụ cười khổ.*

Nghe được nàng này nói như thế, Hàn Lập chợt rùng mình nhưng ở trên mặt vẫn bất động thanh sắc, gật đầu nói

"Nếu Bạch tiên tử nói như thế, vậy bây giờ chúng ta về quý cung trước đi. Bất quá hiện tại đạo hữu thân trúng kịch độc chỉ sợ không thể lập tức động thân được nữa. Hay là để tại hạ trợ giúp Bạch đạo hữu một tay."

" Thiếp thân đa tạ đạo hữu " *Bạch Dao Di mừng rỡ nói. Tiếp theo hai người một trước một sau lại bay vụt vào trong lam vụ.*

Trong lúc này, phụ cận băng khe yên tĩnh không tiếng động. Hai canh giờ sau, đạo kinh hồng lại từ trong băng khe bắn nhanh ra, *trong nháy mắt liền biến mất về phía chân trời.*

Sau đó một lát, mây đen như mực từ một hướng khác cuồn cuộn kéo tới, đem băng khe diện tích vài dặm đều bao phủ vào bên trong.

Một hồi sau, một tiếng huýt sáo kinh sợ từ bên trong mây đen truyền ra, cả đám mây đen quay cuồng một hồi rồi biến mất vô ảnh vô tung.

Mấy ngày sau khi Hàn Lập cùng Bạch Dao Di trở lại Tiểu Cực Cung, lúc này cả hai đang ở trước mặt Hàn Ly Thượng Nhân, bên trong đại sảnh do Vạn Niên Huyền Băng xây thành.

" Bạch sư muội ngươi thật sự không có nhìn lầm. Bọn họ thật sự đi cùng nhau sao?*" Giờ phút này, Hàn Ly Thượng Nhân sắc mặt âm trầm, hai hàng lông mày nhíu lại.*

Tên Thanh Bối Thương Lang của Vạn Yêu Cốc cùng Vạn Niên Thi Hùng chạy song song với phó cốc chủ, ta như thế nào có thể nhìn lầm được. Huống hồ hai tên bát cấp yêu thú đuổi giết ta, nhìn qua cũng không phải là yêu thú trong băng hải. Cái này chắc chắn sẽ không sai." Bạch Dao Di không chút do dự nói.

"Nói như thế, Vạn Yêu Cốc cùng băng hải yêu thú liên thủ. Xem ra đây chính là lúc bọn họ bắt buộc phải dựa vào nhau. Hàn huynh, đa tạ ngươi xuất thủ tương trợ Bạch sư muội, bây giờ ngươi có lẽ cũng đã mệt mỏi, trước tiên hãy tới phòng thượng khách nghỉ ngơi đi." Hàn Ly Thượng Nhân vừa nói lời cảm tạ nhưng câu tiếp theo lại là lời tiễn khách.

Hàn Lập nghe vậy liền lạnh lùng quay lưng rời đi.

"Khoảng hai ngày sau, ta sẽ giới thiệu với ngươi hai vị đạo hữu, bọn họ đều là tán tu nổi tiếng của Đại Tấn, Hàn huynh nhất định có thể cùng bọn họ kết thành mạc nghịch chi giao." Hàn Ly Thượng Nhân bỗng nói với theo Hàn Lập như vậy.

"Làm phiền Sư đạo hữu."

Hàn Lập lơ đãng gật đầu, lập tức độn quang liền biến mất vào trong thông đạo.

Đợi tới khi thanh quang từ trong đại sảnh biến mất, Hàn Ly Thượng Nhân lúc này mới quay đầu đối diện Bạch Dao Di, trịnh trọng nói

"Sư muội, ngươi phát truyền âm phù triệu tập tất cả mọi người trong cung, chúng ta đem tin tức này ra thương lượng thêm một lần, ngoài ra ngươi cũng ra lệnh lập tức tăng cường gấp đôi nhân thủ canh gác.

"Rõ thưa Đại trưởng lão" Bạch Dao Di gật đầu, sau đó bàn tay vừa lộn một truyền âm phù liền xuất hiện ở trong tay.

Hàn Lập lúc này lại đang tiến vào một phòng trên tầng hai lầu các, sau đó khoanh chân ngồi xuống.

Lúc trước, khi đang trên đường trở về thì Bạch Dao Di cũng đã đại khái nói cho hắn mọi chuyện xảy ra trong thời gian Hàn Lập đang luyện đan.

Nguyên lai là nàng này ngẫu nhiên phát hiện ra một địa phương, nơi đó đang có một nhóm Hóa Hình kỳ cao giai yêu thú tụ hội, trong những yêu thú này có tên xuất thân từ Băng hải, cũng có một đám xuất thân từ đại lục, cầm đầu đúng là một vị phó cốc chủ Vạn Yêu Cốc Thanh Bối Thương Lang cùng mãnh thú Song Đầu Ô Giao tiếng tăm lừng lẫy trong Băng hải.

Nhưng nàng này còn chưa nghe được nội dung đã bị những yêu thú này phát hiện. Nàng này tự nhiên phải phi thân chạy trốn.

Cũng không biết bầy yêu thú này còn có chuyện quan trọng khác hay là chúng cho rằng để đối phó với nàng thì hai tên xà yêu là đủ nên đám yêu thú cũng không có đuổi theo.

Vì vậy, vừa lẩn trốn nàng này cùng nhị yêu cũng đã có một hồi đại chiến.

Kết quả sau khi nàng ta vô ý bị trúng độc, chỉ có thể trốn tránh tới nơi Hàn Lập đang luyện đan.

Đúng lúc tối hậu thì được Hàn Lập thi triển thần thông kết liễu nhị yêu.

Hiện tại hắn hai mắt khép hờ, thần sắc bên ngoài trông bình tĩnh nhưng trong lòng đang nghĩ tới chuyện này và âm thầm tự đánh giá tình hình.

------oOo------

Chương 1086: Hàn diễm tu sĩ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngoài dự kiến của Hàn Lập, trong mấy ngày kế tiếp, Tiểu Cực Cung ngoài việc gia tăng cảnh giới chút ít, cũng không có xáo trộn gì nhiều, hơn nữa cũng không thấy bóng dáng Bạch Dao Di, tựa hồ có một chuyện khác quan trọng hơn đối với nàng.

Hàn Lập với việc này cũng không có ý kiến gì.

Hiện tại, nếu hắn không bị tu sĩ Hóa Thần kỳ đuổi giết, hoặc thân vướng phải vùng tuyệt địa nào đó, thì ở chốn nhân giới này đã không có bất cứ thứ gì có thể uy hiếp đến tính mệnh được. Cho dù giống như những sóng gió ngày trước, hắn vẫn trấn định dị thường, không hề có ý dời đi.

Trong đó cố nhiên là bởi vì đã đáp ứng trợ giúp Hàn Ly thượng nhân đột phá Hóa Thần kỳ, quan trọng hơn là vị trưởng lão Tiểu Cực Cung này đưa cho hắn bí thuật đột phá bình cảnh, nhưng chỉ là một phần thi pháp mà hắn cần mà thôi, nếu muốn thu thập đầy đủ bí thuât này, hắn cần phải tự mình tham khảo một hồi lâu. Sau khi biết điều này, trong lòng hắn không khỏi có chút buồn bực.

Trừ lần đó ra, tuy đã cố để ý tới thông tin về thái dương tinh hỏa, nhưng một chút rõ ràng cũng không có, hắn lại càng không nguyện như vậy mà rời đi.

Quyết định đến tàng kinh các một chuyến, hắn đem thời gian hai ngày còn dư dùng toàn lực để tìm kiêm tin tức của thái dương tinh hỏa, đáng tiếc là một chút manh mối cũng không thu nhặt được.

Hàn Lập cũng không thấy ngạc nhiên, bởi nếu mọi việc chỉ đơn giản như vậy, hắn ngược lại sẽ có chút giật mình.

Thời gian kế tiếp, Hàn Lập thành thật ở lại Quý Tân Lâu đả tọa tu luyện, không bước ra khỏi đại môn một bước, xem Tiểu Cực Cung như là động phủ bình thường của mình.

(Quý Tân Lâu: lầu dành cho khách quý)

Một tháng thới gian trong nháy mắt đã trôi qua, Tiểu Cực Cung vẫn gió êm sóng lặng, nhưng ai cũng có thể cảm nhận được cơn giông tố sắp ập xuống.

Đến ngày hôm nay, Hàn Lập đã ngưng việc tu luyện lại bởi một vị khách tới thăm, hơn nữa người đến có khuôn mặt cùng với Bạch Dao Di khá giống nhau, đồng thời là một tu sĩ Nguyên anh trung kỳ, nhưng có cảm giác là đã đang đến đỉnh phong, bộ dáng so với Bạch Dao Di có phần xuất sắc hơn.

"Các hạ là đường tỷ của Bạch tiên tử?"

Hàn Lập chấp hai tay để sau lưng, nhìn chằm chằm vào nử tử trước mặt, sắc mặt có vài phần kinh ngạc.

"Không tồi, thiếp thân là Bạch Mộng Hinh, là trưởng lão nội cung của Tiểu Cực Cung, cũng là một trong các tu sĩ tu luyện Cực Hàn Chi Diễm ở cung này."

"Ồ, tại hạ đã nghe đạo hữu Hàn Ly nói qua, trừ hắn ra còn có hai người ở ngoài cung tu luyện Cực Hàn Chi Diễm, thì ra đạo hữu là một người trong đó. Không biết là Bạch đạo hữu nói việc này ra, có vấn đề gì cần chỉ bảo chăng?"

Khóe miệng Hàn Lập vừa động, ánh mắt liền biến đổi theo.

Tuy rằng nàng tú lệ vô cùng, nhưng khuôn mặt lại băng lạnh, không khỏi khiến hắn trong lòng trầm xuống. Điều này rõ ràng có liên quan đến công pháp tu luyện, Hàn Lập không dám có một chút nào coi thường.

"Không có gì, nghe nói thần thông của Hàn huynh rất cao, có thể so với đại tu sĩ hậu kỳ, hơn nữa cũng tu luyện Tử La cực hỏa vô cùng ảo diệu. Thiếp thân muốn dùng tu luyện của bản thân là Phong Ly Băng Diễm cùng với đạo hữu bàn luận một chút về Cực

Hàn Chi Diễm, không biết đạo hữu có tiện chỉ giáo vài phần không."

Nàng khoát tay một cái, một đầu ngón tay trắng nõn như ngọc thẳng đứng lên, chỗ đầu ngón tay chợt lóe lên hàn quang, một luồng băng diễm bạch sắc hiện lên. Ngọn băng diễm này nhàn nhạt như là khói nhẹ, lượn lờ phiêu động, thật sự nhìn không ra có bất cứ uy lực gì cả.

Nhưng Hàn Lập đồng dạng tu luyện Cực Hàn Chi Diễm, có thể thông qua một loại minh trung linh đường nhận thấy được vẻ đáng sợ quỷ dị của ngọn bạch diễm này, sắc mặt không khỏi ngưng trọng hẳn lên.

"Cũng tốt! Hàn mỗ đối với tam đại hàn diễm của quý cung nghe tiếng đã lâu. Rất muốn lĩnh giáo vài phần. Chẳng qua, đạo hữu định luận bàn ở tại đây sao?"

Hàn Lập hướng về xung quanh lướt nhìn một cái, bỗng nhiên khẽ cười thốt lên.

"Sao lại không được, thiếp thân chỉ muốn xem thử uy lực Cực Hàn chi diễm của đạo hữu, cũng không phải là tranh đấu thật sự."

Trên khuôn mặt Bạch Mộng Hinh lộ ra một tia cười nhạt.

Đôi môi anh đào khẽ mở, hướng về đoàn bạch diễm trên đầu ngón tay khẽ thổi một hơi hàn khí.

Dưới sự điều chỉnh của luồng hàn khí, toàn bộ bạch sắc băng diễm sau một hồi xoay quanh thân liền hóa thành một tiểu xà màu trắng hướng đến Hàn Lập nhanh chóng phóng đi như muốn cắn xé hắn ngay lập tức.

Hàn Lập nhướng mày, tay áo bào hướng bốn phía phóng ra một chỉ, nhất thời xuất hiện mấy đạo trận kì màu sắc khác nhau bắn ra, tức khắc nhập vào không trung, không rõ bóng dáng.

Sau đó hắn hé miệng, phun ra một đoàn tử sắc hỏa diễm, hóa thành một con chim nhỏ màu tím, hướng về phía tiểu xà nghênh chiến.

Dưới sự quan sát của Hàn Lập và Bạch Mộng Hinh, hai màu trắng tím va chạm vào nhau, đan xen quyện thành một, nhất thời vang lên những tiếng sấm sét trầm thấp.

Trong phút chốc tử diễm to lên, đem băng diễm yếu thế từng chút một cắn nuốt vào trong, một lát sau tiểu bạch xà không còn sót lại chút gì, chỉ có hào quang của tử sắc hỏa điểu ở tại chỗ xoay quanh nhảy múa, đơn thuần giống như hỏa chi tinh linh bình thường.

Bạch Mộng Hinh nhìn thấy cảnh này, trên mặt thoáng hiện lên một tia kinh ngạc.

Hàn Lập vẫn ung dung đưa tay biến hóa, tử sắc hỏa điểu hóa thành một đoàn tử diễm nhanh chóng bay về, chui vào tay áo không lưu lại bóng dáng.

"Tử la cực hỏa của đạo hữu quả nhiên không phải tầm thường, như những lời đã nói, thiếp thân cũng thấy an tâm. Hàn huynh xin đi theo ta. Hiện có hai vị khách cũng là đồng đạo về Cực Hàn Chi Diễm đang chờ đạo hữu tại nơi của các bậc trưởng lão."

Bạch Mộng Hinh không hề chần chờ, nói ra mục đích của việc này.

"Thì ra là thế. Xem ra Bạch tiên tử đối với tại hạ không quá yên tâm, nên mới cố ý ra tay thử sức."

Hàn Lập lơ đễnh, cười nói.

Bạch Mộng Hinh không nói gì thêm, gật đầu nhẹ một cái. Tiếp theo, bấm tay niệm thần chú, cơ thể liền hóa thành một đạo quang độn bạch sắc, trực tiếp từ cửa sổ phóng đi.

Thấy vậy, Hàn Lập bất giác sờ sờ cái mũi của mình, mặt lộ lên một tia bất đắc dĩ.

Lúc tiến vào nàng này cũng đồng dạng bay vào từ cửa sổ, làm cho hắn hoảng sợ một phen.

(Hắc hắc, anh ý tưởng ai đến cướp sắc anh ý chăng – Vịt chém tý cho vui)

Chẳng qua khi thấy nàng bỏ đi, Hàn Lập lập tức hóa thành một đạo thanh hồng, từ cửa sổ độn nhanh theo hướng của nàng.

Sau thời gian chừng một bữa cơm, Hàn Lập đã cùng nàng tiến nhập vào nơi ở của Hàn Ly thượng nhân, đại sảnh tạo bằng huyền băng vạn năm.

Trong đại sảnh, ngọn lửa Kiềm Lam Băng Diễm nơi cự đỉnh vẫn cháy lớn như cũ, nhưng xung quanh, trên mấy chiếc bồ đoàn có bốn người xếp bằng ngồi đó.

Hàn Ly thượng nhân và một gã thanh niên mặc thanh sam ngồi cùng một chỗ, một lão ẩu tóc bạc trắng cùng với một tăng nhân mặc áo bào màu tro ngồi ở hướng đối diện, cách đó một chút.

Hàn Lập cùng Bạch Mộng Hinh vừa tiến vào đại sảnh, ánh mắt bốn người liền dừng trên người họ, nhưng Hàn Lập lại cảm ứng một cách rõ ràng, ánh mắt lão ẩu cùng tăng nhân nọ chỉ đảo qua người Bạch Mộng Hinh một chút thôi, chủ yếu đa phần là dừng trên người hắn.

Hàn Lập tự nhiên sẽ không khách khí, thần niệm đồng dạng đảo qua bọn họ.

Tu vi của hai người này cũng không yếu, cảnh giới lão ẩu so với mình không sai biệt cho lắm, mà tăng nhân thì đã là tu sĩ nguyên anh trung kỳ đỉnh phong.

Hàn Lập chậm rãi tiến lên, hướng bốn người chắp tay chào, rồi bất động thanh sắc ngồi lên một bồ đoàn khác, cách một khoảng không xa không gần so với bốn người Hàn Ly thượng nhân.

Còn Bạch Mộng Hinh thì ngồi ở một bên cạnh Hàn Ly thượng nhân.

"Long phu nhân, Ma Cưu đại sư, vị này chính là Hàn đạo hữu. Hắn chính là đồng đạo thứ năm đồng dạng tu luyện Cực Hàn Chi Diễm mà Thi mỗ tìm được. Có các vị tương trợ, lão phu tiêu phí mấy trăm năm thời gian, khổ tâm nghiên cứu ra phương thức đột phá bình cảnh tiến lên Hóa Thần, cuối cùng hôm nay cũng có thể thử một lần."

Hàn Ly mang theo vẻ mặt ôn hòa giới thiệu một chút về Hàn Lập, nhưng trong mắt thì không thể nào che dấu nỗi sự hương phấn.

Lão ẩu kia với vẻ mặt không chút thay đổi lạnh lùng liếc mắt nhìn Hàn Lập một cái, không nói gì thêm, tính tình tựa hồ có vài phần cổ quái. Trong khi vị tăng nhân kia lại có mặt mũi hiền lành, bộ dáng cao tăng, hướng Hàn Lập cười thân thiện.

"Nghe Hàn Ly đạo hữu nói, Hàn huynh cùng lão nạp giống nhau đều tu luyện công pháp không phải băng hàn thuộc tính, nhưng có thể đạt được Cực Hàn Chi Diễm, việc này là thật ư?"

Tăng nhân vẫn giữ vẻ ôn hòa, hỏi.

"Hàn mỗ chẳng qua là do cơ duyên xảo hợp, may mắn có được mà thôi."

Hàn Lập bình tĩnh trả lời.

"Nghe nói hàn diễm của đạo hữu là tự mình sáng tạo ra. Việc hàn diễm xuất hiện, đều là sự tình của mấy vạn năm trước, không biết có thể cho lão thân mở mang một chút kiến thức được không."

Lão ẩu lãnh đạm nói, nhưng thanh âm lại như là của thiếu nữ, rất dễ nghe. Điều này khiến Hàn Lập ngẩn ra, không khỏi liếc mắt nhìn lão ẩu.

"Hàn đạo hữu không nên giật mình! Long phu nhân là đại trưởng lão của "Liễu thúy phái", công pháp tu luyện có chút đặc thù, nên có thể bảo trì được thanh âm như bộ dáng lúc còn trẻ."

Hàn Ly thượng nhân nhanh chóng giải thích cho Hàn Lập.

Nghe được lời Hàn Ly thượng nhân nói, trong lòng Hàn Lập vẫn khó kiềm nén được sự kinh ngạc.Từng nghe nói về thuật trụ nhan dành cho nữ tu, hắn tự nhiên đã gặp qua, nhưng công pháp chyên môn bảo trì thanh âm lúc tuổi còn trẻ thì hiển nhiên đây là lần đầu hắn nghe nói tới.

Thấy Hàn Lập dùng ánh mắt quái dị nhìn chằm chằm vào mình, lão ẩu đầu đầy tóc bạc run lên, hừ lạnh một tiếng.

"Thế nào, đạo hữu đối với công pháp của Liễu Thúy phái ta có vấn đề gì cần chỉ giáo chăng?"

"À không, tại hạ nhất thời tò mò mà thôi, hàn diễm của tại hạ căn bản không trải qua tinh luyện, nào dám cùng với Cực Hàn Chi Diễm của các vị đạo hữu ở đây so sánh."

Lấy thần thông hiện tại của Hàn Lập, hắn đương nhiên không sợ bất kì một gã tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ nào, nhưng đồng dạng cũng không muốn vô cớ kết thù oán tạo thành cừu gia, cho nên chỉ cười nói úng phó qua lo thôi.

Lão ẩu nghe Hàn Lập nói thế, vốn cũng chẳng phải là người ham gây sự, nên cũng buông lỏng, không nói gì thêm.

Mà lúc này, đôi môi Bạch Mộng Hinh khẽ nhúc nhích, hướng Hàn Ly thượng nhân truyền âm vài câu.

Sau một lúc lắng nghe, ánh mắt Hàn Ly thượng nhân chợt ánh lên một tia hỉ sắc, liền hướng về Hàn Lập nhìn thoáng qua, ho nhẹ một tiếng, mở miệng nói.

"Tốt lắm, Long phu nhân cùng Ma Cưu đại sư đều là hảo hữu tương giao nhiều năm của lão phu, Hàn đạo hữu cũng cùng với một vị trưởng lão của bản cung giao tình không ít, cho nên lúc này mới có thể thỉnh ba vị ra tay tương trợ lão phu một lần. Tuy rằng, theo suy đoán của ta, thành công công chỉ được có ba thành. Nhưng đối với tình huống hiện tại của lão phu thật sự không thể bỏ qua, cũng chi có thể mạo hiểm thử một lần mà thôi."

"Sư đạo hữu, tuy rằng thọ nguyên của ngươi đã tới gần. Nhưng

khi tới đây, ta đã phát hiện ra có không ít yêu thú cao cấp bắt đầu tụ tập ở phụ cận Bắc Minh đảo. Bây giờ còn phải thử nghiệm bí thuật, đối với quý cung mà nói tựa hồ có chút mạo hiểm hơi lớn."

Tăng nhân kia ra vẻ quan tâm hỏi đến.

"Ma Cưu đạo hữu cứ việc yên tâm. Đây mới là lúc đột phá bình cảnh tốt nhất, tại hạ cố nhiên không sợ đám yêu vật này. Nếu không được, bổn cung cũng đã an bài tốt mọi sự chuẩn bị ở phía sau, sẽ không có chuyện vì lão phu thất thủ mà tông môn cũng bị diệt theo."

Hàn Ly thượng nhân tự tin nói ra.

"Nếu như sư đạo hữu đã nói vậy, bần tăng cũng thấy an tâm."

Tăng nhân mặc áo bào màu tro mỉm cười nói.

Lão ẩu cũng không có ý kiến gì, vì đã sớm muốn xem sự ảo diệu của bí thuật này, cho nên đồng dạng gật đầu.

Thấy hai người nói như thế, Hàn Ly thượng nhân rất là vừa lòng, ánh mắt bất giác dời lên người Hàn Lập. Hàn Lập lãnh đạm nói:

"Khi nào bắt đầu, tại hạ không có ý kiến, nhưng tốt hơn là nên bắt đầu sớm một chút."

"Tốt, tốt! Nếu ba vị đều không có ý kiến gì, vậy phiền các vị đạo hữu đi theo ta, ta đã sớm chuẩn bị hết thảy rồi."

Hàn Ly thượng nhân chà xát hai tay lại với nhau, vui mừng đứng dậy nói.

------oOo------

Chương 1087: Hư linh điện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ba người Hàn Lập đều đứng dậy, Hàn Ly thượng nhân cũng tiến lên vài bước, hướng về một phía. Trong miệng vang lên từng hồi âm thanh, một tay giơ lên, xuất ra một đạo pháp quyết màu lam đánh về thượng điện.

Cự đỉnh nhất thời phát ra từng trận âm thanh vù vù, lam quang bùng phát. Thể tích cự đỉnh nhanh chóng nhỏ đi, trong nháy mắt hóa thành tiểu đỉnh kích cỡ bằng nắm tay, trôi nổi giữa không trung.

Mà ở mặt đất phía dưới cự đỉnh, lại bất ngờ hiện ra một động khẩu đen tuyền vô cùng quỷ dị, đồng thời có một cầu thang trong suốt dẫn xuống phía dưới, không biết thông đến tận nơi nào.

Hàn Ly thượng nhân hướng về tiểu đỉnh phất tay một cái, đem tiểu đỉnh thu vào tay áo, sau đó dẫn đầu đoàn người đi xuống. Bạch Mộng Hinh cùng với trung niên mặc thanh sam kia theo sát ngay phía sau.

Lão ẩu cùng tăng nhân áo bào màu trò liếc nhìn nhau một cái, cũng lặng lẽ nối bước tiếp theo.

Hàn Lập giương mắt nhìn vào động khẩu, sau một hồi khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười (DG: đáng lẽ là cười đểu a, tranh thủ hôi của mà lị. Biên: Ước gì tên tg cho Hàn Lập biết cười dâm đãng thì truyện zui hơn nhìu, kekeke), cũng đồng dạng theo nhóm người đi xuống.

Tiến vào bên trong không xa mấy, thông đạo nguyên bản tối đen đã dần trở nên sáng lên.

Lúc này mọi người mới thấy rõ, bốn vách tường của thông đạo đều dùng huyền băng xây thành, mà cứ cách một khoảng, trên vách đá đều được khảm một viên nguyệt quang thạch to bằng trứng chim, ánh sáng lấp lánh giống như là đang ở thủy cung vậy.

Sau khi đi xuống dưới ước chừng trăm trượng, rốt cuộc đã tới được cuối cầu thang, tiếp theo thông đạo bắt đầu bằng phẳng hướng thẳng lên về một phía.

Đám người lão ẩu và Hàn Lập tuy đi thông đạo này lần đầu tiên nhưng mỗi người đều là người từng trải, có kinh nghiệm lịch duyệt phong phú, nên không có ai ra vẻ kinh ngạc, ngược lại bọn họ đều mang vẻ mặt tự nhiên, tựa như đang đi trong trạch viên nhà mình vậy.

Thời gian ước chừng sau một bữa cơm, mọi người đã đi ra khỏi băng đạo, hiện đang xuất hiện ở bên trong một điện phủ ngầm. Điện phủ ngầm này được xây thành từ các thanh ngọc phổ thông, mang theo phong cách dị thường cổ xưa, bộ dáng tựa hồ như đã tồn tại từ rất lâu rồi.

Chẳng qua là khuôn mặt của nhóm người Hàn Lâp đều hướng về phía cuối cung điện, chỗ đó không đơn thuần là bức tường mà là môt cái thạch môn cực kì to lớn, màu trắng ngà, cao chừng ba mươi trượng, mặt trên được che kín bằng một tầng ký hiệu của pháp trận cùng không ít hoa văn cổ quái, bao gồm các vật thể chớp động màu linh quang.

Mà điều làm cho Hàn Lập bất ngờ là tại trước cửa thạch môn có một nhóm tu sĩ đang đứng, ước chừng khoảng mười sáu mười bảy người, mỗi người đều là tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng với số lượng như thế quả thật là kinh người.

Trong đó Bạch Dao Di cùng với một lão giả tóc màu tro đứng gần mọi người nhất.

Hàn Lập hai mắt trừng lên, ánh mắt phân biệt hướng đến tăng nhân cùng đám người Bạch Mộng Hinh nhìn lướt qua.

Trong ba người, Bạch Mộng Hinh thì bình tĩnh, tăng nhân cùng với lão ẩu vốn không để ý lắm bất chợt nhướng mày lên, trong mắt đều hiện lên vẻ ngạc nhiên, hiển nhiên nơi này xuất hiện nhiều người vậy là điều nằm ngoài dự đoán của hai người.

"Hàn Ly đạo hữu, mười sáu vị đạo hữu mới kia là …"

Tăng nhân mặc áo bào tro không nhịn được liền hỏi.

"Đại sư không cần giật mình, những người này đều là trưởng lão bổn cung, muốn đi vào Hư Linh điện trong Huyền Ngọc động, phải có sự trợ giúp của bọn họ mới được! Chỉ khi mượn được cực hàn chi khí trong Huyền Ngọc động, việc đột phá bình cảnh của ta mới được nắm chắc thêm mấy phần." Hàn Ly thượng nhân quay đầu lại, mỉm cười nói.

"Hư Linh điện!" Tăng nhân đột nhiên cả kinh.

Lão ẩu nghe vậy, trong mắt liền xuất hiện tia tinh quang, chính Hàn Lập cũng tránh không khỏi thần sắc kích động.

"Vài vị đạo hữu ở bên ngoài bình thường đều nhìn thấy bí cảnh trung gian giữa ba tòa Hư Linh điện, tuy là tên của chúng giống nhau, nhưng thật sự là sự ảo diệu lại nằm trong đó, lối vào Huyền Ngọc động chỉ bắt nguồn từ một tòa trong đó mà thôi, hơn nữa lối vào chính thức Hư Linh điện cũng không phải là mấy cánh cửa to lớn trước đại điện, mà các vị đạo hữu phải thông qua một mật đạo ngầm nối thẳng tới." Trung niên mặc thanh sam kia vừa cười vừa nói.

Hàn lập đã sớm chú ý tới người mặc thanh sam này, tuy bên ngoài Hàn Ly không có giới thiệu, nhưng cũng biết được phần nào đối phương là một tu sĩ khác tu luyện hàn diễm của tiểu cực cung. Người này tướng mạo thoạt nhìn tuy bình thường, nhưng ánh mắt âm trầm, làm cho hắn phải chú ý tới nhiều hơn ba phần.

Lúc này, sau một lúc chờ lâu, nhóm người tu sĩ Bạch Dao Di đã tiến lên đón.

"Đại trưởng lão, người vẫn nhất quyết mở Hư Linh điện ra à, điều này thật sự có chút không hợp quy củ? Các lần mà Tiểu Cực Cung chúng ta mở Hư Linh điện trước đây, đều ở trong trường hợp bổn cung lâm vào cảnh đại nạn, không có khả năng đánh lui

địch. Hơn nữa,lần này còn để cho tu sĩ ngoài cung tiến vào Huyền Ngọc động, sự tình này trước kia chưa từng xảy ra."

Hôi phát lão giả (lão giả tóc màu tro) ở bên cạnh, trên mặt có một cái bớt lớn màu xanh, tuy đồng dạng hướng đến Hàn Ly thượng nhân thi lễ như những người khác, nhưng lời nói lúc này vẫn mang dáng vẻ kiêu ngạo bất tuân.

Hàn Lập nghe đối phương nói liền sửng sốt. Một gã tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ sao dám đối với Hàn Ly thượng nhân vô lễ như thế, dù sao thì tu vi giữa hai người vẫn chênh lệch rất lớn.

Không riêng gì Hàn Lập, trên mặt lão ẩu cùng tăng nhân cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Diệp trưởng lão, ngươi lo lắng quá rồi, tuy Hư Linh điện bình thường đều phải mở trong những thời khắc nguy cơ, nhưng các thời tổ tiên đã qua không có nói là lúc bình thường cũng không được sử dụng, hiện tại đệ tử ngoài cung đã truyền tin tức đến, bản đảo phụ cận đã bị quần yêu áp sát, sớm mở ra mười sáu cửa Hư Linh Điện cũng là việc hợp tình hợp lý, huống chi đâu phải đồng thời mở ra ba tòa Hư Linh điện, sư mỗ thân là đại trưởng lão, chẳng lẽ ngay cả điểm này cũng không làm được."

Hàn Ly thượng nhân từ từ nói, tựa hồ sớm đã biết được bộ dáng phản đối của hôi phát lão giả, nhất thời vẫn giữ dáng vẻ ung duntg.

"Cho dù như thế, Hư Linh điện cũng là cấm địa của bổn cung, ba vị đạo hữu này là người ngoài cung, tiến vào đó thật không ổn, bổn tọa thân là trưởng lão giám sát, sẽ không đồng ý việc này."

Ánh mắt hôi phát lão giả đảo vài lần trên ba người Hàn Lập, không một chút khoan nhượng nói thẳng ra.

Ba người Hàn Lập nghe được lời nói chẳng hề lưu tình này, cũng không cáu mày nhăn mặt, chỉ có lão ẩu trực tiếp hừ lạnh một tiếng, nhưng trên mặt vẫn chưa hiện lên nét giận dữ.

"Diệp sư đệ chấp trưởng giám sát linh bảo, đích xác có tư cách

phản đối quyết đinh của bản trưởng lão, nhưng nếu ta đạt được sự đồng ý của hai phần ba trưởng lão, sự phản đối của Diệp sư đệ sẽ không có hiệu quả."

Hàn Ly thượng nhân sắc mặt vẫn không đổi, nhàn nhạt nói.

Nhưng Hàn Lập lại để ý thấy, khi nói tới giám sát linh bảo, khóe mắt vị đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ này bất chợt giựt giựt một chút, bộ dáng giống như có đôi phần kiêng kỵ.

Hàn Lập đột nhiên chấn động.

Giám sát linh bảo, chẳng lẽ là Thông Thiên Linh Bảo hay là linh bảo phỏng chế phẩm, nếu đúng như trong lời nói, tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ đích thật có năng lực cùng tu sĩ hậu kỳ tranh đấu.

Xem ra hôi phát lão giả ở Tiểu Cực Cung không cùng một hệ, cơ hồ có thể kháng cự được Hàn Ly thượng nhân, nếu không sẽ không dám cương ngạnh đối đầu như thế.

Nhưng khi nghe Hàn Ly thượng nhân nói vậy, lão giả liền biến sắc, mặc nhiên quay đầu lại đánh giá chúng đồng môn phía sau, bên trong có mấy người đang trốn tránh ánh mắt của hắn, không dám nhìn thẳng.

Trong lòng hôi phát lão giả bỗng trầm xuống.

"Ta vốn thắc mắc bọn người Kim sư đệ vì sao bị điều ra bên ngoài, nguyên lai Hàn Ly sư hunh đã sớm tính kế ổn thỏa. Một khi đã như vậy, bản trưởng lão cũng không muốn làm ác nhân, hy vọng sư huynh có thể thành công đột phá bình cảnh, Diệp mỗ xin đi lên phía trước tuần tra, phòng ngừa yêu vật lợi dụng chỗ trống chui vào."

Thần sắc lão giả có chút khó coi, nhưng vẫn bảo trì được sự trấn định, thân hình vừa động, liền bước ra khỏi điện phủ.

Hàn Ly thượng nhân không gây khó dễ cho người này, vẫn lạnh lùng nhìn hình bóng của hắn dần biến mất ở lối vào.

"Chư vị sư đệ, đã chuẩn bị mở phong ấn rồi chứ."

Trung niên mặc thanh sam không hề chần chừ hướng đến chúng tu sĩ nói.

Lúc này các vị trưởng lão Tiểu Cực Cung không còn ý kiến bất đồng gì nữa, đều đồng loạt từ trên người lấy ra một ngọc bội cùng một kiểu giống nhau, đem tế giữa không trung, tản mát ra các linh quang với muôn màu sắc khác nhau.

Hàn Lập thấy ngọc bội kia liền ngẩn người ra, nhưng ngay tức khắc trở lại bình thường. Pháp khí đó cùng với ngọc bội mà Hàn Ly thượng nhân cho hắn là cùng một dạng, rất giống nhau. Bất giác, Hàn Lập liếc mắt nhìn Hàn Ly thượng nhân, nhưng vẫn chưa thấy hắn lấy kiện ngọc bôi kia ra.

Ngay đúng lúc này, dưới sự chỉ huy của thanh sam trung niên, từng đợt âm thanh chú ngữ từ trong miệng các tu sĩ lan truyền ra, các kiện ngọc bội ngay tức khắc phóng ra hào quang, hóa thành những quang cầu to nhỏ. Dưới sự thúc giục của chú ngữ, chúng tự hành hướng lên trời cao mà bay vọt lên, rồi cùng nhau ngưng tụ bắt đầu một hồi biến hình, huyễn hóa ra một nữ tử với quang ảnh ngũ sắc.

Cô gái này có dáng người thon dài, bộ mặt mơ hồ, nhưng đôi mắt hàm chứa những tia sáng lấp lánh, tựa như muôn ngàn tinh tú mờ ảo, làm cho người ta khó có thể mà quên.

Ngay khi thấy quang ảnh xuất hiện, tất cả các tu sĩ cua Tiểu Cực Cung, ngay cả Hàn Ly thượng nhân đều hướng về quang ảnh khẽ cúi đầu, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, cung kính vô vàn.

Ba người Hàn Lập thấy vậy, sao còn chưa hiểu chứ. Nữ tữ được huyễn hóa ra, tám chin phần là vị thượng cổ tu sĩ đã sáng lập ra Tiểu Cực Cung, nếu không chỉ với một cái ảo ảnh, sao có khả năng làm cho chúng tu sĩ phải kính cẩn đến vậy.

Nhưng rõ ràng lại là một nữ tu, điều này thật sự nằm ngoài suy đoán của Hàn Lập. Làm cho hắn không tự chủ, phải cân nhắc lại, nàng cùng Hư Thiên điện của Loạn Tinh Hải rốt cuộc liên quan với nhau như thế nào.

Nếu nói hai người một chút quan hệ cũng không có, hắn tự nhiên sẽ không tin.

Vô luận Hư Linh điện hay Hư Thiên điện, tương tự cùng với sự xuất hiện của Kiềm Lam Băng Diễm, không có khả năng tất cả đều chỉ là xảo hợp.

Hàn Lập đang ở bên thầm nghĩ thì quang ảnh nữ tử đã bắt đầu được thúc dục, hướng thạch môn bên dưới từ từ bay xuống.

Lập tức một tiếng *"Phốc phốc"* vang lên, quang ảnh vừa tiếp xúc với thạch môn liền tự động bạo liệt mở ra, các màu linh quang ở thạch môn chợt lóe ra mấy lượt rồi biến mất không thấy nữa.

Các ký hiệu linh quang trên thạch môn dần dần biến mất, trong nháy mắt liền trở lại giản dị muôn phần, như không hề chứa một chút linh khí trên đó.

Đột nhiên một trận âm thanh loạn hưởng vang lên, từ khoảng không phía trên đỉnh thạch môn bất ngờ xuất hiện phần lớn các ngọc bội, không còn linh tính đều hoàn toàn rơi xuống. Chúng tu sĩ Tiểu Cực Cung thấy vậy, liền lấy tay vẫy một cái, vội vàng đem ngọc bội của mình thu về tay.

Hàn Ly thượng nhân thấy cảnh này, trên mặt liền xuất hiện nét tươi cười, lúc này bước lên vài bước, hai tay hướng về thạch môn nhẹ nhàng phất một cái.

Một cỗ lam hà phóng ra, giống như cơn gió mát quất vào mặt chính phía trên thạch môn, mà thạch môn lại như một tờ giấy bình thường, vô thanh vô tức, từ một phân thành hai, hướng vào trong từ từ mở ra.

Mọi người chưa kịp đến gần cánh cử để nhìn kĩ bên trong thì bỗng nhiên thấy thân hình Hàn Ly thượng nhân bất ngờ nhoáng lên một cái lui về xa, đồng thời ánh mắt trở nên ngưng trọng, từ trong miệng hét lớn một tiếng:

"Chư vị sư đệ. Hãy cẩn thận!"

Hàn Lập ngẩn ra, chưa hiểu được tại sao như thế thì ngay tức khắc từ bên trong thạch môn truyền đến một tiếng vang kinh thiên động địa, giống như là có hàng ngìn hàng vạn mãnh thú phát ra tiếng gầm rú cùng lúc vậy. Một cỗ bạch mang mang hàn phong từ bên trong nhanh chóng lao ra, đến khi tiếp xúc với mặt đất, điện trụ trong suốt liền lóe lên, đồng thời hàn khí này còn nảy sinh ra các âm thanh tựa như tiếng sấm rền.

Chúng tu sĩ kinh hãi không ngui, tu sĩ có tu vi yếu liền phi độn thật nhanh về phía sau, thối lui về sau ba thước. Người nào có tu vi vao hơn thì biến hóa ra màn hào quang ngăn cản, hoặc xuất ra pháp bảo hộ thân.

Hàn phong bạch sắc trong phút chốc đã đem toàn bộ điện phủ càn quét qua một lần.

------oOo------

Chương 1088: Băng Phách Hàn Liệt Trận

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trên người Hàn Lập hiện ra một tầng Tử La Cực Hỏa mặc cho từng đợt gió lạnh thổi qua.

Kết quả khi bạch phong vừa chạm vào tử diễm, lập tức liền dung nhập vào đó một cách quỷ dị, biến thành vô hình. Đồng thời Hàn Lập liếc thoáng nhìn qua, chỉ thấy cả đại sảnh liền biến thành một dòng sông băng, tu sĩ có được Hàn Diễm cùng đều bình yên.

Trừ ra Bạch Mộng Hinh thả ra bạch sắc băng diễm. Hàn Ly thượng nhân trong tay có cự đỉnh trôi nổi trước người, từ giữa phun ra một luồng Kiềm Lam Băng Diễm đưa hắn bảo hộ trong đó, thanh sam trung niên thì nhìn chăm chú vào hắc sắc băng diễm biến thành bảo hộ, hai tay để sau lưng lão không biết khi nào xuất ra một quải trượng màu vàng, từ quải trượng phun ra từng đợt hoàng diễm chính mình thì trốn ở phía sau. Mà tăng nhân mặc áo bào tro hai tay hợp lại, từ trên tay phun ra một cỗ lục nhạt băng diễm hóa thành một con lục giao cuốn quanh thân, lục diễm chớp động đém gió lạnh chắn ở bên ngoài.

Cho tới Bạch Dao Di tu vi có cao hơn chút so với những tu sĩ khác, mặc dù thần thông có thể ngăn cản gió lạnh, nhưng trên người hào quang pháp bảo chớp động không thôi, rất có thể đã cố hết sức.

Trong chớp mắt, từ giữa cửa đá tiếng hô đột nhiên ngừng lại, gió lạnh cũng dần dần biến mất không thấy.

Cả điện phủ trở nên yên tĩnh một tiếng động cũng không vang lên.

Hàn Lập ánh mắt vừa động, bấm tay niệm thần niệm, tử diễm trên người chớp lên vài cái thu nhập

Vào trong cơ thể, sau đó hướng cửa đá nhìn lại.

Chỉ thấy phía sau cửa một mảnh tuyết trắng trong suốt và vô số băng trụ cao lớn đứng vững trong đó.

Phảng phất như là một mê cung.

Hàn Lập trong lòng vừa động thần thức lập tức hướng này đi tới. Nhưng vừa tiến vào cửa đá không lâu

Thần niệm trở nên ngốc trệ. Quả nhiên bên trong bị một loại cấm thần cấm chế.

Đám người kia cũng chú ý đến tình hình sau cửa đá, một đám mỗi người một vẻ mặt khác nhau.

"Các vị đạo hữu cẩn thận, Linh Hư Điện này, lão phu cũng là lần đầu tiên tiến vào, mặc dù bên trong hơn phân nửa cấm chế lão phu có thể khống chế nhưng còn còn một chút không thể khống chế,chư vị theo sát tại hạ,ngàn vạn lần không nên đi nhầm bên động vào cấm chế." Hàn Ly thượng nhân thở ra một hơi,xoay người trịnh trọng nói với mấy người Hàn Lập.

"Cái này tự nhiên…bọn ta như thế nào lại ở quý cung cấm cung xông loạn" Lão tả nhìn thấy Hàn Ly thượng nhân lo lắng, nhàn nhạt trả lời.

Hàn Lập cùng tăng nhân áo bào tro cũng tỏ vẻ như thế.

Hàn Ly thượng nhân thấy vậy, vừa lòng gật gật đầu rồi hướng Bạch Dao Di cũng như Tiểu Cực Cung trưởng lão phân phó:

"lúc này đây đột phá bình cảnh, nhanh thì năm ba ngày chậm thì hơn tháng. Nếu trong lúc này yêu vật tiến công bổn cung các ngươi cứ dựa theo kế hoạch đã định sẵn mà ứng phó. Nếu là…có biến cố khác, qua hai tháng mà ta không có đi ra các ngươi đồng dạng dựa theo kế hoạch đã dùng xử lý."

"Vâng! Đại Trưởng lão!" đám tu sĩ vẻ mặt nghiêm nghị cùng kêu lên đáp ứng.

"Chúng ta đi thôi" Hàn Ly thượng nhân lập tức xoay người lại, tay áo bào rung lên, một cái trận bàn màu trắng noãn xuất hiện trong tay. Nâng pháp khi lên hướng cửa đá dẫn đầu đi đến.

Hàn Lập bốn người tự nhiên theo sát phía sau.

Vừa tiến vào cửa đá, Hàn Ly thượng nhân bấm tay niệm thần chú, trận bàn trên tay lập tức bắn ra một đạo pháp quyết, nhất thời đại môn đang mở rộng phát ra tiếng gầm rú dần khép lại, các màu ký hiệu một lần hiện lên linh quang chớp động.

Lão cùng áo bào tro tăng nhân thấy vậy liếc mắt nhìn nhau. Trong mắt lọ ra một tia dị sắc.

"Các vị đạo hữu yên tâm. Tuy rằng Linh Hư Điện từ bên ngoài mở ra tương đối khó nhưng từ bên trong mở ra lại là chyện dễ dàng. Lão phu tạm thời đóng cửa lại, cũng là lo lắng phòng ngừa có người quấy rầy chúng ta" Hàn Ly thượng nhân mở miệng giải thích.

Lão hai người nghe được lời này cũng không nói gì nữa. Hàn Lập thần sắc nhàn nhạt tựa hồ đối với việc này không để ý.

Mọi người đi ra hơn mười trượng, liền đi tới một cây băng trụ, bạch sắc tinh quang chớp động không ngừng làm cho người ta một hồi hoa mắt.

*"Những vạn năm huyền băng này tổng cộng có tất cả một ngàn lẻ tám cái đều do thượng cổ tu sĩ tỉ mỉ luyện chế. Đây là "*Băng Phách Hàn Liệt*" trận nổi danh thời thượng cổ. Nếu không kiềm giữ tương quan pháp khí mà tiến vào trận pháp chỉ sợ trong nháy mắt bị pháp trận vĩnh viễn đóng băng nơi này. Vừa rồi ta chờ ở bên ngoài cảm thụ gió lạnh chính là do trân pháp này bởi vì phong bế ngàn năm mà tự sinh ra băng hàn khí. Cho dù năm người chúng ta mỗi người đều có Cực Hàn Chi Diễm nhưng tại pháp trận này có thể hay không sống sót vẫn là không thể nói trước"* Hàn Ly thượng nhân bất động thanh sắc nhắc nhở.

Lão tả cùng áo bào tro tăng nhân nghe xong lời này ngắm nhìn huyền băng trụ vài lần trên mặt không khỏi lộ ra vẻ nửa tin nửa ngờ.

"Ha hả Hàn Ly đạo hữu yên tâm. Bọn ta cũng không hứng thú kiểm nghiệm uy lực trận pháp này." Hàn Lập cười nhẹ một tiếng.

Hàn Ly thượng nhân nghe vậy ha ha cười, lập tức trận bàn trong tay hướng băng trụ mênh mông nhoáng lên một cái.

Nhất thời một đạo bạch sắc theo trận bàn phun ra. Khi đi qua những băng trụ bạch quang này liền rung động.

Giống như ảo ảnh liên tiếp chớp động tạo thành một cái thông đạo dài tới mấy trượng.

Từng đạo bạch sắc từ trận bàn tỏa ra không ngừng, Hàn Ly thượng nhân một tay cầm trận bàn đi vào.

Đoàn người theo sát phía sau, không dám có một chút bất cẩn.

Hàn Lập đi phía sau cùng ánh mắt thỉnh thoảng đánh giá chung quanh.

Một cây huyền băng trụ to lớn thần kỳ. Cơ hồ phải 2 người ôm mới hết, mà bề ngoài mỗi mặt băng trụ đều bóng loáng dị thường.

Nhìn phía dưới băng trụ ẩn hiện các ký hiệu quay cuồng nhưng nhìn kỹ lại, những ký hiệu đó lại mất đi không thấy đâu trông thật dị thường.

Mà nhìn lên phía trên băng trụ khoảng năm sáu chục trượng chỉ thấy một màn hàn vụ màu trắng, nửa trên của băng trụ hoàn toàn ẩn vào trong đó không thể nhìn rõ.

Nhưng có thể khẳng định trong băng trụ này ẩn chứa lực lượng băng hàn chi lực cực lớn, cho dù cách xa

Đến mấy trượng nhưng vẫn có thể cảm ứng được nó phát ra những tia lạnh lẽo vô cùng, tuy nhiên không thể so sánh với cực hàn chi diễm

Nhưng loại khí lạnh này, những loại khí lạnh bình thường không thể so sánh.

Trách không được Hàn Ly thượng nhân tự tin như thế.

Trong lúc Hàn Lập đang suy nghĩ đoàn người đã đi được mấy trăm trượng, mà những băng trụ này như là vô cùng vô tận xếp hai bên đường, thật sự làm cho người ta không thể tin là chỉ có hơn một ngàn cái. Đại trận quả thật thần diệu vô cùng.

Tình huống như thế cũng làm cho những người khác âm thầm giật mình.

Ước chừng khi mọi người đi được khoảng một chung trà. Rốt cục cũng đi ra khỏi đoàn băng trụ. Phía trước lại xuất hiện một tòa Tế Đàn cao lớn, ước chừng cao hơn mười trượng và rộng hơn trăm trượng.

Cả tòa Tế Đàn cao lớn có một màu trắng tinh khiết như ngọc được bao phủ bởi một quầng sáng màu lam nhạt, ở giữa là một cái thiên môn màu vàng nhạt cao đến bảy tám trượng, điểm giao nhau giữa hai bên thiên môn được dán vài thứ thượng cổ bùa chú.

Hàn Ly thượng nhân thấy vậy, nét mặt hiện lên vẻ vui mừng, liền nhanh chóng đem trận bàn thu lại.

Tiến tới trước Tế Đàn. Hai tay vừa nhấc, lam quang chớp động. Kiền Lam Băng Diễm phóng xuất ra.

Trong nháy mắt đôi tay chưởng hóa thành một tầng bao vây lại.

Năm ngón tay rung chuyển hai tay trực tiếp đặt lên phía trên quầng sáng.

Ngay lập tức, Lam Diễm cùng quầng sáng đan vào nhau, cả quầng sáng của tế đàn tức thì run rẩy nổi lên.

Bề mặt phát ra một tầng ánh sáng chói mắt phảng phất như biến thành một vật hữu hình, tiếp theo *"phanh"* một tiếng giòn vang. Toàn bộ quầng sáng như một khối thủy tinh vỡ vụn, Hàn Ly thượng nhân lấy hai tay làm trung tâm mở những mảnh vỡ vụn ra,

Trong nháy mắt những mảnh vỡ vụn liền biến thành hư ảo. Hàn Ly thượng nhân không một chút do dự, thân hình nhoáng lên một cái liền đứng ở phía bên trên tế đàn.

Lập tức, đám người Hàn Lập cũng hóa thành một đạo độn quang xuất hiên ngay bên cạnh Hàn Ly thượng nhân.

Lúc này, Hàn Ly thượng nhân hai tay để sau lưng, cúi đầu nhìn xuống không ngừng đánh giá mặt đất phía trước mình.

Hàn lập ánh mắt tùy thời nhìn lại, lúc này mới phát hiện ở giữa tế đàn, ẩn chứa một loại pháp trận cổ quái hơn hai mươi trượng, nhưng ngay giữa pháp trận có một cái cự đỉnh đồ án, nhìn kiểu dáng tựa như rất giống với Hư Thiên Đỉnh có một không hai trong cơ thể hắn.

Sắc mặt Hàn Lập khẽ biến nhưng ngay lập tức liền như không có việc gì sảy ra.

"Hàn đạo hữu, trước kia đã từng gặp qua loại trận pháp như thế này?" Hàn Ly thượng nhân không biết vô tình hay cố ý, ánh mắt đảo qua gương mặt Hàn Lập mặc dù thần sắc Hàn Lập đã khôi phục lại bình thường nhưng biểu hiện khác thường trước đó đã bị Hàn Ly thượng nhân nhìn thấy nên trực tiếp hỏi.

Hàn lập trong lòng cả kinh, nhưng vẫn bình tĩnh từ từ trả lời: *"Ân, lúc trước tại thượng cổ động phủ đã từng gặp qua loại pháp trận này. Nhưng nhìn kỹ vẫn thấy sự bất đồng. chỉ là nhất thời cảm giác sai mà thôi."*

"Phải không?" Hàn Ly thượng nhân cười như không cười không biết là có hay không tin tưởng.

Lời nói của Hàn Lập nhưng cũng không tiếp tục truy vấn. mà tay áo bào phất lên một cái, một đạo Kiền Lam Băng Diễm theo tay áo bào bắn ra trôi nổi xoay quanh ngay phía trung gian của pháp trận.

Hàn Lập khẽ mím môi lại bất giác ngừng hô hấp. những người khác ánh mắt cũng chăm chú nhìn cảnh này.

Hàn Ly thượng nhân một tay làm ra Niêm Hoa bộ dáng, một tay nhắm ngay tiểu đỉnh hư không bắn ra.

"Oanh" một tiếng nổ vang lên, thể tích tiểu đỉnh nhanh chóng lớn dần, từ phía trong mãnh liệt toát ra một loại Lam Sắc Băng Diễm dị thường, trong nháy mắt che kín cả bề mặt tiểu đỉnh, cự đỉnh lúc trước kia lại một lần nữa xuất hiện rõ ràng. Lúc này, Bạch Mộng Hinh cùng Thanh sam trung niên nhân đứng một bên cũng đồng thời tiến lên từng bước, một tay nhấc lên, đều tự xuất ra một cỗ bạch diễm cùng một cỗ hắc diễm, đồng thời đánh lên phía trên bề mặt hai bên pháp trận.

"Ầm ầm", nhất thời một trận nổ truyền tới. các nơi trong trận pháp linh quang chớp động, hiển nhiên là do hai cỗ hàn diễm kích phát mà ra, ngay giữa cự đỉnh đồ án nổi lên một tầng lam mang chói mắt, tiếp theo đó quang mang chậm rãi đi ra. Cuối cùng huyễn hóa thành một lam sắc quang đỉnh trôi nổi ở bên trên pháp trận. Nhàn Ly thượng nhân bỗng nhiên phát ra một đoạn chú ngữ quái dị, Kiềm Lam Băng Diễm nhất thời như núi lửa bùng nổ, theo cự đỉnh phun trào, trong nháy mắt đem toàn bộ phái trận bao trùm lại.

Nhất đẳng quang đỉnh hoàn tất nổi lên, ngay sau đó Hàn Ly thượng nhân lập tức hạ xuống. hai cái lam sắc quang mang nhất thời chớp lên, nháy mắt hợp lại thành một. Tiếp theo, *"Oanh"* một tiếng vang thật lớn, cự đỉnh vững vàng rơi vào ngay trung gian pháp trận.

Hàn Ly thượng nhân bỗng nhiên phát ra một đoạn chú ngữ quái dị, Kiềm Lam Băng Diễm nhất thời như núi lửa bùng nổ, theo cự đỉnh phun trào, trong nháy mắt đem toàn bộ phái trận bao trùm lại.

Pháp trận cùng với Kiềm Lam Băng Diễm vừa tiếp xúc. Liền bộc phát ra một đạo linh mang chói mắt, làm cho toàn toàn bộ tế đàn kịch liệt rung lên.

Pháp trận lấy cự đỉnh làm trung tâm, chậm rãi nứt ra một khe hở, hơn nữa càng lúc càng lớn, càng rộng hơn.

Đám người Hàn Lập thấy thế đều bay lên không trung, ngạc nhiên nhìn xuống.

Chỉ nhìn thấy lam diễm phun ra từ cự đỉnh, giờ phút này hoàn toàn đứng yên ở chỗ cũ, phía dưới giữa khác khe, ẩn hiện một mảng bạch sắc, tựa hồ bên trong phát ra ánh sáng mạnh mẽ.

------oOo------

Chương 1089: Huyền ngọc động

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nơi này chính là vị trí mật bảo khố lớn nhất của Hư Linh Điện, Huyền Ngọc Động. Động này tuy nhìn thô sơ như vậy, nhưng Huyền Ngọc bên trong chính là tồn tại từ thời thượng cổ đến giờ, do thượng cổ tu sĩ dùng đại pháp lực đem khoáng mạch Huyền Ngọc luyện chế nhiều lần mới thành huyệt động này. Huyền Ngọc vạn năm cùng Huyền Băng vạn năm chỉ khác nhau có một chữ nhưng giá trị lại thật sự khác nhau. Các vị đạo hữu có biết, rời khỏi điện này, cho dù có đào xới toàn bộ khu vực phía bắc, khả năng cũng chỉ có thể tìm được vài khối Huyền Ngọc vạn năm" Hàn Ly thượng nhân nhìn chằm chằm vào cái khe trên tế đàn, trên mặt lộ vẻ ngạo nghễ nói.

Thanh sam trung niên nhân cùng Bạch Mộng Hinh nghe vậy mắt trắng dã lộ tia hưng phấn.

"Như thế. Lúc trước khi chưa nghe đạo hữu nói về sự tích Huyền Ngọc Động, ta cũng thật khó mà tin rằng quý cung thật sự còn loại bảo vật quý giá này trong bảo khố. Huyền Ngọc vạn năm này thật không cần nhiều, chỉ cần một khối lớn khoảng quyền đầu của đứa bé khảm vào trong pháp bảo, lập tức làm cho pháp bảo có thần thông băng hàn, có khả năng phát ra hàn khí kinh nhân có thể đả thương địch thủ vô hình" Hôi bào tăng nhân nhìn cái khe, cảm khái nói.

Lão ẩu nhìn cái khe, đồng dạng hai mắt lập loè phát quang.

Hàn Lập thì vẫn rúc tay vào trong áo, ngón tay vuốt ve bề mặt bóng loáng của thanh kim sắc tiểu kiếm, cười nhạt chẳng nói gì.

Hàn Ly thượng nhân liếc ba người bọn Hàn Lập thu hết thần tình biểu lộ của ba người vào mắt, bỗng nhiên mỉm cười nói *" Ta đã* *cùng Bạch sư muội, Âu Dương sư đệ đã bàn qua, dù có hay không ba vị trợ giúp ta đột phá Hoá Thần bình cảnh, vẫn tống tiễn ba vị một phần Vạn Niên Huyền Ngọc nhằm thể hiện một phần thành ý của bổn cung"*.

" Sư đạo hữu nói thật chăng?" Cho dù lão ẩu lúc nào cũng lạnh băng băng, cao ngạo chi nhân, khi nghe được lời ấy, tức thì cũng thể nén được mừng rỡ hỏi lại.

" Sư mỗ thân đường đường là tiểu cực cung đại trưởng lão, điều này vẫn có thể làm chủ được" Hàn Ly thượng nhân rung đùi đắc ý nói.

"Cái này!" Ngay cả hôi bào tăng nhân lúc này ánh mắt cũng xuất hiên sự vui sướng.

Vạn Niên Huyền Ngọc chính là loại tài liệu cơ hồ đã tuyệt tích ở ngoại giới, quả thật là thứ đồ vật vô giá. Cho dù có đủ linh thạch cũng không biết mua chỗ nào. Mà nếu ai có thứ này thì cũng chỉ để khảm vào trong bổn mạng pháp bảo nhằm gia tăng uy lực pháp bảo lên thêm hai phần.

Đứng nghe thuyết ngôn của Hàn Ly thượng nhân, ai cũng thầm bội phục miệng lưỡi của vị này quả thực là đại thủ bút.

Nhằm báo đáp ơn trọng này, đến lúc đó hẳn ba em Hàn Lập chỉ sợ cũng chhỉ còn biết nặn hết sức ra để giúp cho thượng nhân mà thôi.

"Tốt lắm. Bây giờ ta nên tiến vào Huyền Ngọc Động thôi. Trong Huyền Ngọc Động hàn khí lợi hại dị thường, các vị đạo hữu khi vào nên sử dụng cực hàn chi diễm hộ thân nếu không sẽ gặp nguy hiểm. Cũng may trong động có đường đi đến một địa phương, ở nơi đó có thể ngăn được sự xâm thực của huyền ngọc hàn khí. Chúng ta nên ngồi xuống hồi phục pháp lực ở trạng thái tốt nhất, nếu không ngay cả ta cũng vô pháp ở lâu bên trong" Hàn Ly thượng nhân tử tế nhắc nhở.

Một lúc sau, Hàn Ly thượng nhân hé miệng. Một đoàn hoả cầu màu lam sáng rực từ trong miệng phun ra, hoá thành một con lam sắc đại điểu bay lên đỉnh đầu. Sau khi con đại điểu này xoay một vòng, bèn mở hai cánh lao xuống, cắm đầu vào áo bào của Hàn Ly thượng nhân.

Nhất thời trong tiếng thanh minh, hư ảnh của con đại điểu chợt loé lên rồi biến mất, nhưng một tầng lam sắc băng diễm bùng lên, bao thân hình của thượng nhân lại.

Hàn Ly thượng nhân khép tay hai tay lại, thân hình chuyển động, hướng cái khe bay xuống.

Bạch Mộng Hinh cùng đám người lão ẩu đều thi triển pháp thuật, phóng xuất ra hàn diễm rồi bay vào cái khe.

Hàn Lập nhướng mày, liếc trước ngó sau hai bên đạm kim sắc thiên môn, lại nhìn về cự đỉnh đang huyền phù, có chút chần chừ. Nhưng hắn chợt nhớ tới điều gì, bèn cười hoạt kê, liền khởi động Tử La Cực Hoả bảo vệ, đi theo vào.

Khi vừa tiến nhập vào trong, nhất thời một tầng nhũ bạch sắc hàn quang thổi quét đến, tiếp xúc với tử diễm của Hàn Lập liền phát ra tiếng thanh âm *"Két, két"* quái dị, tựa như 2 phương thủy hoả gặp nhau, làm cho tử diễm vụt chớp loé không ngừng.

Hàn Lập rùng mình, không kịp quan sát chung quanh. Trước hết hai tay chà xát, thả thêm một cỗ Tử La Cực Hoả gia nhập phòng hộ, đến lúc này mới củng cố được tầng băng diễm đang bảo vệ.

Lúc này, hắn mới có thể ngó nghiêng đánh giá tình hình xung quanh.

Cái gọi là Huyền Ngọc động kỳ thật chính là một cái động quật ngầm mà thôi.

Chẳng qua động quật này được hình thành từ một cái thế gian hiếm thấy là Huyền Ngọc mạch khoáng. Huyền Ngọc này so với vạn niên huyền băng thì kỳ dị gấp mấy lần, từng hột lớn nhỏ cỡ hạt gạo, trải rộng hai bên động quật, chớp động nhũ bạch sắc hàn quang. Hơn nữa, càng rơi xuống sâu, khí hàn càng dày đặc đánh vào tử diễm, thanh âm như mưa gõ vào mặt trống càng lúc càng lớn.

Hàn Lập thất kinh, cảm thấy có điều gì không đúng, nhìn về mọi người ở dưới tựa hồ nhất thời không ai chú ý đến mình, hướng nhũ bạch sắc hàn quang trảo một cái, dùng pháp lực cường đại đem một chút bạch sắc hàn quang hút vào trong tay rồi dùng tử diễm bao lại, quan sát.

Xem ra tựa hồ chỉ là hàn khí bình thường, không có gì đặc biệt. Nhưng Hàn Lập nhướng mày, rót linh lực vào hai mắt. Kết quả hai mắt đột nhiên chớp động lam quang, sau một lúc hắn lộ vẻ kinh ngạc.

Nhũ bạch sắc hàn quang dưới sự soi mói của Minh Thanh Linh Mục, hiện ra trạng thái thực thể, dưới sự bao vây của tử diễm nó không ngừng co duỗi, giống như vật thể sống, không e ngại chút nào độ cực hàn của Tử La Cực Hoả, hai bên thủy hoả bất dung căn bản không thể giao hoà.

" Đây là cái gì? Hình như là hàn khí thông linh, nhưng lại không giống lắm!" Hàn Lập kinh ngạc.

Hàn khí này có khả năng tự hành công kích, chỉ cần có người thao túng khống chế để công kích, chỉ sợ Tử La Cực Hoả của hắn cũng vô pháp ngăn được.

Ý niệm trong lòng vừa nhất chuyển, hắn chợt nhớ tới điều gì, hai tay liền nhanh chóng chà xát, lúc này đột nhiên trong tử diễm liền hiện ra một luồng màu xích hồng.

Luồng xích hồng hoả diễm này cùng luồng nhũ bạch sắc hàn quang vừa tiếp xúc, nhất thời nhanh chóng hấp thu hàn quang, giống như nước với sữa hoà tan.

Hàn Lập thấy cảnh này, trên mặt dị sắc chợt loé, trong lòng quá đỗi mừng rỡ.

Thái Âm chân hoả không hổ là một trong tam đại chân linh chi hoả theo lời của Ngân Nguyệt. Tuy trước mắt chỉ có một ít, so uy lực với Tử La Cực Hoả thì còn thua xa nhưng tiềm lực dung nạp của nó để trở nên cường đại thì khó có thể tin được.

Lúc trước, hắn luyện hoá Thái Âm chân hoả bước đầu cũng là đem từng chút Tử La Cực Hoả tạm thời dung nhập vào trong và cũng chưa xảy ra vấn đề gì. Đương nhiên để chuyển hoá hoàn toàn Thái Âm chân hoả, thời gian không phải chỉ có vài năm công phu là hoàn thành được. Nếu không, Hàn Lập đã chuyển toàn bộ Tử La cực hoả vào Thái Âm chân hoả rồi.

Dù sao hiện giờ Thái Âm chân hoả đã có một tia linh tính, hơn nữa rõ ràng cho thấy một đẳng cấp cực cao về mức độ hàn.

Nhìn thấy Thái Âm chân hoả có thể khắc chế được hàn quang trong Huyền Ngọc Động, Hàn Lập trong lòng cũng khoan khoái.

Sau khi cân nhắc, hai tay bèn dấu sau lưng, ngón tay bắn ra, xích diễm loé lên bắn nhanh ra, trong nháy mắt nhập vào trong hàn quang ở phụ cận vô tung vô ảnh.

Hàn Lập vừa mới hành động như vậy, cơ hồ thanh sam trung niên nhân cảm ứng được điều gì, ngửa đầu nhìn về Hàn Lập, trong mắt hiện một tia kinh nghi.

Hàn Lập trong lòng trầm xuống, nhưng thần sắc như thường, làm như không có gì hỏi *" Đạo hữu có chuyện gì không?"*

Thanh sam trung niên nhân cẩn thận đánh giá Hàn Lập cùng vách động hai bên, vẫn chưa phát hiện điều gì dị thường bèn nói *" Không có gì, tại hạ chính là nhìn xem Hàn huynh có theo xuống hay không mà thôi. Thần thức trong Hư Linh Điện thật bị hạn chế làm cho tại hạ có chút không quen!"* Gã Âu Dương thanh sam nhân này biết rõ Hàn Lập thần thông không nhỏ, không thể hết nghi ngờ, nhưng trả lời khách khí dị thường, không chút chậm trễ.

"Hắc,hắc. Tại hạ như thế nào lại không cùng đi. Nhưng thật ra hàn khí trong Huyền Ngọc Động này có chút quái dị" Hàn Lập cúi đầu nhìn tử diễm đang thổi quét không ngừng bạch sắc hàn quang, nhạt nói.

"Huyền Ngọc Động này tồn tại từ thời thượng cổ đến nay, thời

gian dài có thể làm hàn khí sinh ra một ít biến hoá vi diệu. Nếu không, hàn khí bình thường cũng không quái dị như vậy"

Hắc sắc băng diễm của Thanh sam nhân bị hàn khí đánh vào phát ra tiếng *"Đùng, đùng"*, thanh âm làm cho hắn cũng có chút kinh ngạc.

Hàn Lập mỉm cười, đang muốn nói tiếp, đột nhiên thần sắc chợt động.

Thanh sam nhân mục quang loé lên cúi đầu vừa thấy, mọi người đã đến đáy động, phía duới toàn là đá lổn nhổn rộng chừng mấy trăm trượng.

Tại góc loạn thạch, có một toà thạch ốc màu đỏ như lửa. Bốn phía vách động đều có một cái động khẩu, xem ra nơi này có vẻ không phải là một động quật.

Huyền Ngọc hàn khí nơi này dày đặc gấp mấy lần ở phía trên. Tại trung tâm loạn thạch tụ lại một cái chóp đá, nhũ bạch sắc hàn khí tập trung tại đây hình thành một khoả cự đại quang châu đường kính hơn trượng. Khoả quang châu quay cuồng không ngừng, phát quang chớp loé.

Hàn Lập ngưng thần nhìn, phát hiện bề mặt cái chóp đá này lộ ra Huyền Ngọc cỡ chừng ngón cái, linh quang chớp động. Phẩm chất tuyệt hảo mà huyền ngọc tại lối vào không thể so sánh được.

Đè nén lại tâm ý, Hàn Lập theo những người khác đáp xuống. Hàn Ly thượng nhân hai chân vừa chạm đất, hai mắt hữu thần nhìn chằm chằm quang cầu trên thạch đỉnh. Trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi pha lẫn vui mừng.

" Ha, ha, ha. Thật tốt quá. Lão phu ban đầu trong lòng phát sầu như thế nào có thể đem hàn khí trong động tụ tập lại. Không nghĩ tới nơi này thậm chí có một hàn khí thiên nhiên giao hội chi điểm. Thật đỡ tốn cho chúng ta không ít công phu." Hàn Ly thượng nhân bỗng phát ra một trận cười to. Sau đó đột nhiên khoát tay. Một cây lam sắc băng trùy từ trong tay bắn ra đánh vào trên bạch sắc quang châu.

" Phốc xuy".

Hai phương giao hội, thế nhưng phát ra tiếng động va chạm quái dị như kim loại ma sát. Tiếp theo đó, băng trùy liễn vỡ vụn ra, biến thành điểm điểm hàn quang trong không trung tiêu thất.

"Không tồi, không tồi" Thấy tình hình như vậy, Hàn Ly thượng nhân vẻ mặt tươi cười, có vẻ càng thêm cao hứng.

"Đúng rồi, các vị đạo hữu có thấy căn thạch ốc kia? Chính là dùng Thái Dương tinh thạch xây thành, cũng là nơi duy nhất không sợ hàn khí xâm thực. Trước hết, chúng ta tới đó tạm nghỉ, thuận tiện để cho lão phu giảng giải một chút mấy việc tối kiêng kỵ khi hành động trong Huyền Ngọc động, nếu không, đừng vì một cái không đáng mà lại rước lấy đại phiền toái".

" Đại phiền toái? Hàn Ly đạo hữu nói câu này là có ý gì?" Lão ẩu nghe vậy ngẩn ra, tay nắm chặt quải trượng một chút, mở miệng hỏi.

------oOo------

Chương 1090: Âm linh thủy, thái dương tinh thạch

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Rất đơn giản, trong Huyền Ngọc động bên cạnh vấn đề hàn khí, còn có điều phải chú ý. Vạn niên Huyền Ngọc nhìn có vẻ như có thể lấy ra dễ dàng nhưng trên thực tế mỗi khoả Huyền Ngọc khi xưa đều được thượng cổ tu sĩ dùng đại thần thông không biết tên đem cả quáng mạch ngưng luyện thành nhất thể. Hơn nữa trải qua nhiều năm tẩm luyện hàn khí trong động, cơ hồ đã được gọt giũa tôi luyện hoàn hảo thành một thể thống nhất. Cho dù có dùng bảo vật sắc bén cũng vô pháp gỡ ra. Nếu không với nhiều Huyền Ngọc như vậy, bổn cung lại như thế nào lại để không nơi này như vậy. Nếu có thể thì đã lấy hết ra, luyện chế thành pháp bảo, thực lực bổn cung cũng liền tăng lên không kém với so với Thái Nhất Môn, Thiên Ma Tông" Thanh sam trung niên nhân lộ vẻ tiếc hận nói.

" Huyền Ngọc không thể gỡ xuống?" lão ẩu nhướng mày, bộ dáng không tin.

"Long phu nhân nếu trong lòng nghi ngờ, chi bằng thử xem một lần, liền cũng biết Âu Dương sư đệ có hoa ngôn xảo ngữ hay không" Hàn Ly thượng nhân cười cuồng dã nói.

"Nga, quả thực có chuyện lạ như thế? Lão thân thật muốn thử một lần" Lão ẩu tóc bạc rung lên, đột nhiên quải trượng trong tay nhấc lên, hướng về phía loạn thạch phía trước, móc ra một khoả Huyền Ngọc cỡ một lóng tay.

Một luồng hoàng quang theo quải trượng bắn ra đánh vào phiá trên mẩu huyền ngọc.

"Phanh" mẩu huyền ngọc trên mặt loé hào quang, liền bình yên vô sự.

Lão ẩu biến sắc, nhưng lập tức vẻ mặt trầm xuống, một tầng sát khí hiện lên trên mặt, tay áo bào rung lên, một thanh sắc tiểu chùy kiểu dáng cổ xưa xuất hiện.

Lão ẩu lắc nhẹ tay, ném đi, thanh tiểu chùy liền hoá thành một đạo thanh sắc thiểm điện kích tới.

"Oanh" vang một tiếng thật lớn, thanh sắc thiểm điện tiếp xúc vào huyền ngọc liền bạo liệt, huyền ngọc hào quang vụt sáng, rồi hoá thành mảng sương phấn phiêu tán vào trong gió.

Lão ẩu thấy cảnh này, trợn mắt há hốc mồm đứng chết trân.

"Long đạo hữu không cần kỳ quái, chính là nếu dùng uy lực của pháp bảo, Huyền Ngọc cũng chỉ sẽ bị hủy diệt mà không có khả năng lấy ra trọn vẹn. " Hàn Ly thượng nhân cười nhẹ.

Lão ẩu sắc mặt khó coi, chỉ biết đứng im không nói được câu nào.

Hôi bào tăng nhân đang đứng kế bên bỗng mở miệng *"Hàn Ly đạo hữu, nếu đúng theo lời nói, hẳn quý cung cũng không có nhiều Huyền Ngọc lắm. Mà đạo hữu vừa rồi hứa hẹn thật hào phóng khiến bần tăng có chút khó hiểu."*

"Ha, ha. Ma Cưu đại sư thật quá lo. Tuy bổn cung không thể khai thác đại trà nhưng lấy chút ít thì Tiểu Cực Cung ta vẫn có biện pháp. Bạch sư muội, ngươi gỡ ra một vài khối để cho các đạo hữu xem sao." Hàn Ly thượng nhân nghe lời tăng nhân, trước là ngẩn ra, sau lại cười to, bèn hướng Bạch Mộng Hinh phân phó.

Bạch sam nữ tử nghe xong, thản nhiên gật đầu đáp ứng, môt tay vỗ vào túi trữ vật, một bạch sắc tiểu bình xuất hiện trong tay.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Bạch Mộng Hinh tiến vài bước đi đến trước loạn thạch, linh hoạt mở nắp bình, bạch quang loé lên, chiết ra trong bình một giọt dịch thể tối đen như mực.

Giọt dịch thể này toát ra khí xám nhàn nhạt, nay về một hạt Huyền Ngọc khác trong loạn thạch.

Từ nãy đến giờ Hàn Lập vẫn đạm nhiên đứng cạnh nhìn, nhưng khi hắn nhìn thấy giọt dịch thể này đột nhiên biến sắc, rồi lập tức thần sắc khôi phục như cũ, nhưng tràng khiếp sợ vừa rồi vẫn vô pháp che dấu được hoàn toàn.

May mắn là lúc này, mọi người đều chăm chú nhìn diễn biến trước mắt, không có ai phát hiện được vẻ khác thường của Hàn Lập.

Kết quả, giọt dịch thể vừa tiếp xúc với huyền ngọc, như trâu đất xuống biển vô tung vô ảnh.

Mà huyền ngọc trong phút chốc bị bịt kín một tầng bụi khí, phát ra một tiếng *"rắc"*, rồi tự tách ra khỏi hòn đá rơi vào tay Bạch Mộng Hinh.

Lão ẩu cùng tăng nhân liền giật mình, Hàn Lập cũng ngạc nhiên.

Hàn Ly thượng nhân cười hắc hắc, tiếng giải thích vang lên *" Năm xưa, tổ sư khai phái của bổn cung có lưu lại một kiện bảo vật, có thể tự hội tụ địa linh âm khí, cứ mười năm lại tụ được một giọt Âm Thủy, có khả năng lạc thạch hoá kim, thần diệu vô cùng. Chỉ có dùng Âm thủy này mới gỡ được trọn vẹn Huyền Ngọc. Chính vì vậy mà ngàn năm bổn cung mới mở Huyền Ngọc động một lần, mỗi lần cũng chỉ lấy được chút ít Huyền Ngọc mà thôi."*

"Thì ra là thế" Hôi bào tăng nhân lộ ra vẻ chợt hiểu.

Lão ẩu nhìn Vạn Niên Huyền Ngọc rải rác khắp nơi trong động, mặt ám hiện lên một tia đáng tiếc.

Nhưng Hàn Lập sau khi thấy được tình hình dịch tích lạc ngọc vừa rồi, trong lòng một trận quay cuồng.

"Sự tình khác, chờ vào trong Thái Dương tinh thạch ốc sẽ nói tiếp" Hàn Ly thượng nhân vừa nói, vừa đi nhanh đến hồng sắc thạch ốc. Đám Hàn Lập không ai phản đối, đi theo sau.

Tới gần một chút mới phát hiện cả thạch ốc trong tình trạng bán trong suốt, hồng quang lấp lánh, tản ra hơi lửa cực nóng, nhưng hình dáng tựa như Hoả Linh thạch. *"Thái Dương tinh thạch…."* Hàn lập lần đầu nghe được loại tài liệu này, nhưng trong đầu hiện lên *" Thái dương tinh hoả, Thái dương tinh thạch, nghe tương tự hẳn chúng có liên quan với nhau"* Trong lòng hắn không quá khẳng định thầm nghĩ.

Nhưng mặc kệ như thế nào, đây cũng là một cái manh mối tìm Thái dương tinh hoả. Phải theo nói bóng gió một chút, xem còn có moi được điều gì từ miệng đám Tiểu Cực Cung nữa hay không.

Tiến vào thạch ốc, bên trong trống không, có có đồ vật gì. Nhưng quả thật hàn khí bên ngoài không thể xâm nhập vào trong thạch ốc.

Chúng nhân đều an tâm, thu hồi hộ thể hàn diễm, tìm vị trí thích hợp khoanh chân ngồi xuống. Hàn Lập ngồi chưa nóng đít, chợt nghe Hôi Bào tăng nhân sau khi xem xét tả hữu, mỉm cười nói *"Không thể tưởng được, quý cung ngoài Vạn Niên Huyền Ngọc còn tìm được Thái Dương tinh thạch, dị bảo này không dưới Huyền Ngọc. Chẳng qua theo bần tăng được biết, loại tài liệu này thường nằm sâu trong cùng của địa hoả, hơn nữa nghe nói phải qua Thái dương tinh hoả ngưng luyện mới có khả năng hình thành. Ở đây có nhiều như vậy, không biết quý cung tìm như thế nào?"*.

"Hắc, hắc, đại sư cũng biết chuyện tình Thái Dương tinh thạch, khiến Sư mỗ có chút ngạc nhiên. Chẳng qua, các thứ tài liệu này là do tổ sư bổn cung sưu tập được, hậu nhân chúng ta cũng chỉ là ngồi mát ăn bát vàng mà thôi. Hiện tại, ta trước hết nói cho các đạo hữu vài điều kiêng kị tại Huyền Ngọc Động sau đó sẽ giảng giải chi tiết từng bước đột phá cảnh giới bình cảnh" Hàn Ly thượng nhân cười khan, tựa hồ không muốn nói thêm, chủ động đổi đề tài.

Tăng nhân mỉm cười, lúc này bèn ngậm miệng không nói nữa.

Hàn Lập vừa nghe quả nhiên có liên quan đến Thái Dương tinh hoả, lúc đầu mừng thầm, nhưng sau đó thầm oán hận. Nhưng đành phải giữ vững tinh thần nghe vị Tiểu Cực Cung đại trưởng lão thuyết giảng tiếp.

Đồng lúc này, trên mặt đất, tại một toà lầu các thật lớn trong Tiểu Cực Cung, một trung niên mỹ phụ thân vận bạch sam, tao nhã ngồi tại ghế chủ tạo phía trên, phía trước phân biệt hai bên là một nam một nữ, chính là Bạch Dao Di cùng giám sát trưởng lão Hôi Phát lão giả. Hai người đều vẻ mặt nghiêm nghị nhìn về phía phụ nhân.

"Nói như vậy, đại trưởng lão đã mở của Hư Linh Điện, hơn nữa lại mang ba kẻ ngoại nhân tiến vào" Mỹ phụ bình tĩnh dị thường hỏi, thanh âm hơi có chút khàn khàn nhưng có một loại từ tính trong đó làm người ta nghe khó có thể quên.

"Khởi bẩm cung chủ, đại trưởng lão đích xác làm như thế. Chẳng qua, đại trưởng lão đã an bày tốt khẩn cấp chi sách." Bạch Dao Di chậm rãi trả lời.

" Hừ! Cái gì khẩn cấp chi sách. Còn không phải lão đã từng thực hiện. Một khi thế địch quá lớn, đại trận không thể ứng phó, liền lập tức cho linh nhuệ đệ tử tiến nấp trong Hư Linh Điện, xé mở không gian tạm thời tránh né không ra mà thôi. Nguyên bản có hai toà Hư Linh Điện, hiện đã bị chiếm mất một toà. Vạn nhất gặp chuyện không may, khả năng bảo toàn đệ tử bị thiếu mất một phần ba." Hôi Phát lão giả có chút không cam lòng nói.

"Cũng không thể nói như vậy. Vạn nhất Hàn sư huynh tiến giai Hoá Thần kỳ thành công, chúng ta không ngại sự xâm phạm của lũ yêu tinh lần này. Chẳng qua để ngừa vạn nhất, Diệp sư đệ vẫn là dựa theo Khuyển trưởng lão an bày, bố trí lại một chút. Nghe nói đã có xuất hiện yêu thú ngoài bát cấp ở trên đảo, hơn nữa đã kích sát tuần tra đệ tử ở ngoại đảo?" Mỹ phụ nhướng đôi mi thanh tú, lành lạnh hỏi.

"Vâng. Đích xác có Hoá Hình kỳ yêu thú xuất hiện. Bọn chúng tựa hồ muốn dọn sạch hệ thống bên ngoài của chúng ta, sau đó tiến sát vào bổn cung. Phương pháp này chúng đã thực hiện nhiều lần. Chẳng qua, có một điều ta để ý thấy…" Hôi Phát lão giả thần sắc ngưng trọng.

"Nga. Diệp sư đệ có cái gì cứ việc nói là được" Mỹ phụ con ngươi lưu quang chớp động nói.

"Theo tin tức chúng ta lấy được, lúc này, phe Băng Hải ngoại trừ Băng Phượng bị xúi giục xuất chiến, còn tầng lớp cao thủ của Vạn yêu Cốc cũng chỉ mới Thanh Bối Lão lang xuất hiện, nhưng giờ lại có dấu hiệu Xa lão yêu cũng sẽ ra tay" Chần chờ một chút, Hôi Phát lão giả nói nhưng không khẳng định lắm.

"Xa lão yêu! Điều này không có khả năng" Phong vận khinh vân của mỹ phụ chợt đại biến, ánh mắt lộ biểu tình ngưng trọng.

" Liễu sư tỷ, ta cũng hiểu được là khó có khả năng nhưng thám tử chúng ta cài vào Vạn Yêu Cốc tình báo về đều tỏ vẻ dấu hiệu sắp ra tay của lão yêu" Hôi Phát lão giả thở dài.

"Xa lão yêu là nhân giới yêu vật tồn tại từ thời thượng cổ, đã tiến giai lên Hoá thần kỳ sớm không biết bao nhiêu năm. Nếu thật sự muốn đối phó với Tiểu Cực Cung chúng ta, sao còn đợi đến hôm nay" Bạch Dao Di lắc đầu, vẻ không tin.

" Nói như thế thật không giả, trong vụ Côn Ngô Sơn phong ấn lần trước, nghe nói chẳng những xuất hiện Cổ ma thánh tổ, thậm chí kéo theo việc Yêu Phi ở thượng giới xuất hiện, có khả năng cùng việc này có chút quan hệ" Hôi Phát lão giả quay đầu nhìm chằm chằm Bạch Dao Di truy vấn.

" Chuyện Cổ Ma thánh tổ cùng Yêu phi cũng là sự việc truyền ngầm giữa các đại tông môn, không biết thật hay giả, do ai phao tin. Ngày đó ta tuy cũng có tham dự nhưng lại bị trọng thương nên nửa đường rút lui. Đúng rồi, Hàn đạo hữu đã kiên trì đến cuối cùng chắc cũng biết tình hình cụ thể" Bạch Dao Di đại mi nhíu chặt, như thế nói.

" Chính là gã nam tử ngươi mời kia?" Mỹ phụ ánh mắt chợt loé, đột nhiên hỏi.

"Vâng. Chính là hắn không sai" Bạch Dao Di cúi đầu.

"Quên đi, mặc kệ trong Côn ngô sơn rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Chuyện yêu vật xâm chiếm là chuyện sẽ xảy ra. Xa lão yêu cũng không thể đích thân rời Vạn yêu Cốc. Đa phần là hắn phái xuất phân thân thôi" Mỹ phụ hồi phục trấn định, lạnh lùng nói.

Bạch Dao Di cùng Hôi Phát lão giả cũng biết ít nhiều về bí mật của Hoá Thần Kỳ tu sĩ, giờ phút này gặp khẳng định của sư tỷ, hai người nhẹm nhõm thở một hơi thật dài.

------oOo------

Chương 1091: Quần yêu tiếp cận

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nếu chỉ là phân thân của lão yêu kia thì cũng không phải là không có vài phần thắng. Khởi động cấm chế, thả toàn bộ hàn khí trên đảo ra. Đại bộ phận yêu thú bình thường tất sẽ không chống đỡ nổi. Chỉ là Băng hải yêu thú - phần lớn là thuộc tính băng hàn nên không sợ cấm chế này". Hôi phát lão giả có chút băn khoăn nói

"Không cần lo lắng, tổ sư năm đó đã lưu lại một kiện bảo vật để chuyên để đối phó yêu thú trong Băng hải. Bảo vật này được cất trong cung chúng ta không biết đã bao nhiêu vạn năm rồi, còn không phải để chuẩn bị cho ngày này sao. Bây giờ chỉ cần lưu tâm mấy con yêu thú cửu cấp trở lên là được." Mỹ phụ lại trở lên bình tĩnh dị thường.

Nghe xong lời này, Bạch Dao Di cùng hôi phát lão giả vô ý thức đưa mắt nhìn nhau, trong mắt đều thoáng hiện một tia vui mừng.

"Nếu cung chủ không đề cập tới chuyện này thì thiếu chút nữa chúng ta cũng quên mất bảo vật này. Có nó, cho dù Băng hải yêu thú cho dù có bước vào đảo thì cũng chỉ là phế vật mà thôi. Chỉ tiếc là bảo vật này chỉ chỉ có tác dụng với đê giai yêu thú. Nếu không đến lúc đó sẽ có một trường đại giết chóc." Hôi phát lão giả hoạt kê cười vang một tiếng

*""*Được rồi, tuy rằng là như thế. Nhưng lúc này đây bầy yêu kéo tới khí thế đúng là to lớn, chúng ta có thể bảo vệ được tỷ lệ cũng không có quá lớn. Để cho các đệ tử cấp thấp trong cung có nhiều thời gian rút lui khỏi. Thì những người có thể rút lui được thì rút lui, những người nào có thể phân tán thì phân tán, chỉ lưu lại những người có thể chiến đấu mà thôi, làm sao để giảm càng ít thương vong càng tốt*"*

"Vâng, cung chủ "

Bạch Dao Di cùng lão giả cung kính trả lời.

Liên tiếp mấy ngày, Tiểu Cực cung lúc nào cũng an tĩnh rốt cuộc cũng bắt đầu rối loạn, một bầu không khí khẩn trương trước trận đại chiến cơ hồ chỉ trong một đêm đã tràn ngập mọi ngóc ngách.

Chẳng những hơn phân nửa pháp trận và cấm chế được kích phát mà còn có rất nhiều đệ tử cấp thấp cũng không ngừng rút lui khỏi nội cung, cũng không biết đã được đưa đến nơi nào.

Hai ngày sau khi mỹ phụ cùng đám người Bạch Dao Di đối thoại. Trong thạch ốc, Huyền Ngọc động, Hư Linh điện, Hàn Ly thượng nhân đang ngồi đả toạ đột nhiên mở mắt.

Vị đại trưởng lão Tiểu Cực cung nhìn lướt qua mọi người đang nhắm mắt, ngồi xếp bằng trong phòng, rồi chậm rãi nói:

"Hôm trước ta đã giải thích một số điểm mấu chốt cùng với yếu quyết cho các vị đạo hữu. Với tư chất của mấy đạo hữu, lĩnh ngộ bí thuật này trong một ngày một đêm chắc cũng khá thoải mái rồi. "

Nghe xong lời này, đám người Hàn Lập vẻ mặt khác nhau, đều mở hai mắt ra.

"Bần tăng cũng không có vấn đề gì, đã đem pháp quyết tìm hiểu thấu triệt" *Tăng nhân mỉm cười nói.*

"Lão thân nửa ngày trước cũng đã lĩnh ngộ." *Lão ẩu ngạo nghễ trả lời.*

"Hàn mỗ cũng không có vấn đề gì." *Hàn lập lạnh nhạt nói.*

Về phần Bạch Mộng Hinh cùng thanh sam trung niên tất nhiên lại càng khỏi cần phải nói.

"Nếu chư vị đạo hữu đều đã nói như vậy thì chúng ta cũng không tiếp tục trì hoãn nữa. Mà cũng chuẩn bị hành động đi. Lúc này đây để đột phá bình cảnh nhanh thì mấy ngày lâu thì hơn một tháng, mặc kệ có thành công hay không, hi vọng có thể một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm để hoàn thành bí thuật này. Nói thật, lão phu đối với sự việc ở ngoài điện có chút lo lắng. hy vọng có thể nhanh chóng ra khỏi nơi đây" *Hàn Ly thượng nhân thần sắc có vẻ ngưng trọng nói.*

Nghe hắn nói như vậy, những người khác tất nhiên không có ý kiến gì.

Tiếp đó, ba người Hàn ly thượng nhân lấy từ trong túi trữ vật ra một đống trận kỳ và trận bàn đã luyện chế kĩ lưỡng từ trước rồi ra khỏi phòng. Bắt đầu bố trí mấy tòa trận pháp cưcj kỳ thần diệu xung quanh động.

Ba người Hàn lập tuy không cần động thủ, nhưng cũng không muốn bỏ qua bất cứ cơ hội quan sát bí thuật nào. Vội ra khỏi phòng quan sát từng động tác của ba gã tu sĩ Tiểu Cực cung.

Bởi vì các khí cụ để bày trận đã được luyện chế tốt, ba người Hàn ly thượng nhân bố trí tốc độ rất là nhanh tróng, chỉ mất thời gian khoảng uống cạn một chén trà nhỏ, liền đại công cáo thành.

Mấy tầng pháp trận lấy đống loạn thạnh làm trung tâm, ẩn ước phát tán ra một làn sương lành lạnh, bên trong có ẩn chứa một phù văn chớp sáng liên tục trên không trung.

Hàn Ly thượng nhân thân hình nhoáng lên một cái, cả người đã huyền phù tới giữa không trung. Sau khi đánh giá toàn bộ pháp trận, thân hình hắn đột nhiên xoay tròn một vòng, mười ngón tay đồng thời búng ra.

Lập tức hơn mười đạo pháp quyết bắn ra, tiến nhập vào trong pháp trận, hoá thành hơn mười luồng khói xanh, sau đó loé lên rồi biến mất.

Toàn bộ pháp trận phát ra những tiếng động trầm thấp, linh quang các màu chớp động. Mà toàn bộ Huyền Ngọc hàn khí vốn tràn ngập cả động quật giống như đồng thời bị rối loạn, rồi sau đó liền *bắn tung tóe ra khắp nơi, chắc khác nào đổ một bát nước lạnh vào nồi dầu sôi.*

Chỉ có ở khoảng không phía trên cự thạch giữa trung tâm, đoàn bạch sắc hàn khí là không bị dao động chút nào, tựa hồ không bị ảnh hưởng. "Tốt rồi. Huyền ngọc hàn khí tuy càng nhiều càng tốt, nhưng phải chắc chắn hàn khí xung quanh phải ổn định. Như vậy tỷ lệ đột phá thành công mới có thể cao hơn một chút." *Hàn Ly thượng nhân đang huyền phù ở trên khoảng không đống loạn thạnh, đánh giá qua xung quanh vài lượt, cuối cùng cũng lộ vẻ hài lòng. Lúc này, ánh mắt Hàn Lập lại tập chung ở trong đống loạn thạch, dưới lực lượng của pháp trận đột nhiên phóng ra năm quang trụ.*

Những quang trụ này tòa thân tỏa ra quang mang mờ ảo, chia làm tím, hồng, bạch, hắc, hoàng năm màu. Vừa nhìn đã biết chính là do linh lực tinh thuần tụ thành, vừa vặn lấy cự thạch kia làm trung tâm.

Hơn nữa bên trong mỗi quang trụ còn có những tia hà quang quấn lấy nhau chớp động không ngừng, giống như liền một thể vậy.

Vừa thấy pháp trận hình thành, ánh mắt Hàn Lập thoáng lóe lên, không nói thêm lời nào, thanh quang quanh người loé lên rồi hoá thành một đạo thanh hồng, phóng về phía quang trụ màu tím.

Sau khi quang hoa thu liễm, Hàn Lập đứng sừng sững giữa quang trụ, y sa m khẽ tung bay.

Động tác của đám người lão ẩu cũng không chậm hơn Hàn Lập, chỉ trong chốc lát, bọn họ đều đã đứng trong một quang trụ khác, dưa mắt nhìn nhau một cái rồi liền khoanh chân ngồi xuống.

Hàn lập tất nhiên cũng như vậy.

Giờ phút này, linh lực trong cơ thể hắn đang dựa theo bí thuật pháp quyết lúc trước, bắt đâu chậm rãi lưu động. Tử La cực hỏa bên ngoài cơ thể tỏa sáng càng lúc càng chói mắt.

Đột nhiên Hàn Lập quát khẽ một tiếng, đồng thời hai tay kết ấn trong tay liền biến đổi.

Lập tức phía dưới chỗ ngồi Hàn lập, một đoàn tử quang hiện ra, tiếp theo hội tụ với nhau rồi biến hình, huyễn hoá ra một đóa quang liên khổng lồ lơn gần một trượng.

Cánh hoa sen tòa ánh sáng mờ ảo, mỏng như cách ve, diễm lệ dị thường!

Đồng thời Tử La cực hỏa toàn thân Hàn Lập, ngay khi tử liên vưa hiện ra thì giống như bị kích thích, trong chớp mắt đã tăng vọt lên một nửa.

Thấy cảnh này, chân mày Hàn Lập khẽ động, trên mặt cũng lộ ra một tia bất ngờ.

Trong bí quyết Hàn Ly cấp cho lúc trước, cũng không có đề cập tới việc pháp trận còn có công hiệu gia tăng uy lực hàn diễm. Đây đúng là một thu hoạch ngoài ý muốn. Nếu có thể lấy được phương pháp bố trí pháp trận này, nói không chừng về sau có tác dụng lớn.

Bất quá Hàn Lập cũng lập tức phát hiện, ngay khi Tử La cực hỏa tăng vọt thì trong pháp lực cơ thể mình cũng tiêu hao nhanh hơn gấp bội.

Xem ra cách dùng trận pháp để gia tăng uy lực hàn diễm, có vẻ vẫn có chút thiếu sót.

Trong lòng thì nghĩ vậy, hắn đưa mắt nhìn mấy cái quang trụ của đám hòa thượng cùng thanh sam tu sĩ nhìn lại.

Chỉ thấy những tu sĩ Nguyên Anh kỳ này cũng giống mình, dưới thân cũng bỗng xuất hiện một đóa quang liên, hình dạng kích cỡ quang liên đều rất giống nhau. Mấy người kia cũng ngồi trong quang liên, cảm thụ được hàn diễm tăng vọt.

Ánh mắt Hàn Lập thoáng lóe lên vài cái, hơi liếc mắt nhìn vách động quật.

Ở bên kia trong đoàn bạch sắc hàn quang mà lúc trước mình thả ra một tia Thái Âm chân hoả, lặng lẽ tiềm phục trong đó, cũng đang chậm rãi hấp thu Huyền Ngọc hàn khí xung quanh, có vẻ vẫn chưa bị ai phát giác.

May mắn là toàn bộ Hư linh điện đã bị cấm chế khiến thần thức bị hạn chế, nếu không hắn cũng không dám mạo hiểm thả tia Thái Âm chân hoả ra như thế.

Nhưng Hàn Lập ánh mắt còn chưa thu hồi thì trên không trung truyền đến thanh âm Hàn Ly thượng nhân:

"Xem ra cực hàn chi diễm của mấy vị đạo hữu đều đã tu luyện tới hoả hầu nhất định, chắc cũng đủ để duy trì trong một thời gian. Như vậy ta cũng an tâm. Bây giờ ta tiến vào bên trong Huyền Ngọc hàn khí, mấy vị đạo hữu cứ theo lời ta nói lúc trước, thúc dục hàn diễm a. "

Hàn Ly thượng nhân trịnh trọng nói xong, Kiền Lam băng diễm quang người khẽ lay động, cả người liền bay đến đám hàn khí nhũ bạch, rồi từ từ hạ xuống.

"Ầm ầm" sau một trận loạn hưởng. Lam diễm cùng bạch mang chớp động đan xen lẫn nhau, thân hình Hàn Ly thượng nhân hòa toàn tiến vào trong hàn đoàn.

Cũng không biết lần này lão thi triển thủ đoạn gì mà có thể khiến Kiền Lam băng diễm và Huyền Ngọc hàn khí sau khi va chạmrồi bắt đầu hòa nhập vào nha. Cái này cũng giống như Hàn Ly thượng nhân có thêm một tầng quang tráo nhũ bạch, nhìn rất bắt mắt.

Đúng lúc này, thanh sam trung niên cùng Bạch Mộng Hinh, một tay cùng lật lại, trong tay hai người cùng xuất hiện một cái trận bàn màu lam nhạt. Hai người điểm mấy chỉ lên trận bàn có vẻ rất quen thuộc, lập tức bốn phía pháp trận bỗng nhiên nổi lên một tầng quang mạc ngũ sắc, đem toàn bộ đám người Hàn lập bao phủ vào trong.

Sau đó ở ngoài quang mạc nổi lên một cơn cuồng phong, rồi hình thành một cơn lốc trắng xóa, bao phủ lấy tất cả. khiến những người ở bên ngoài không thể nhìn được tình hình bên trong mà chỉ có thể nghe được những tiếng gió rít mà thôi.

Ở một chỗ khác trong động quật, hàn khí màu nhũ bạch vốn bị rối loạn khi cơn lốc hình thành nhanh chóng ổn định trở lại.

Chỉ có một tia xích diễm vẫn nấp trong một cái khe, không ngừng cắn nuốt hàn quang xung quanh.

Thời gian dần dần trôi qua, cơn lốc cũng không dừng lại một chút nào, hơn nữa trừ bỏ tiếng gió rít truyền ra, bên trong cũng không có thêm một âm thanh nào khác phát ra.

Bảy ngày sau, ở ngoài Bắc Minh đảo rốt cuộc cũng có một lượng lớn yêu thú ngông nghênh xuất hiện, chia làm hai đường, một đường hướng từ lục địa còn một đường từ Băng hải, hai mặt giáp công tiến đến.

Trên đường tiến đánh yêu khí tràn ngập, sát khí tận trời.

Một số gia tộc và tiểu phái ở phụ cận Bắc Minh đảo tất nhiên bị dọa cho kinh hãi, gà bay chó chạy. Tất cả đều nhanh tróng rời khỏi trú địa, nhanh tróng bỏ chạy thật xa khỏi Bắc Minh đảo.

Với thanh thế lớn như thế … Tự nhiên nhân mã của Tiểu cực cung cũng biết được tin tức, cơ hồ trong cùng một thời gian, lập tức mở ra cấm chế hàn nhãn Thiên Nguyên Âm Mạch ở trên đảo, làm cho hàn khí ở trên đảo so với những lúc bình thường lạnh hơn mấy lần, trong thiên địa nơi nơi đều là gió tuyết rít gào.

Quần yêu từ hướng đại lục tiến tới chủ yếu là yêu vật của Vạn Yêu Cốc, cũng đã sớm có chuẩn bị, vừa thấy tình hình này, liền lập tức cho đại quân thấp giai yêu thú đóng quân ở ngoài đảo, chậm rãi đợi hàn khí trên đảo giảm đi, mặt khác cử ra mấy trục con Thất cấp yêu thú tạo thành một đội hướng vào trong đảo xông tới.

Mà quần yêu hướng từ Băng hải tiến tới, đại bộ phận lại không sợ hàn khí và gió tuyết của Bắc Minh Đảo, trực tiếp đạp bước xông tới, hơn một ngàn yêu thú cùng một lúc hoá thành những hàng nhỏ bay thẳng tới Tiểu Cực cung.

Bắc Minh đảo diện tích cũng không quá lớn, nhưng lần này đám yêu thú này khi vừa tiến vào trong đó, lập tức giống như trâu đất xuống biển, hòa vào trong băng thiên tuyết địa, biến mất không thấy bóng dáng

Cao giai tu sĩ của Tiểu Cực cung tự nhiên cũng sẽ không cho đám yêu vật này dễ dàng tiếp cận Băng thành, mượn dùng cấm chế pháp trận cùng với hàn khí vô biên, hai bên nhân mã ở trên đảo đã triển khai ra một hồi giết chóc

------oOo------

Chương 1092: Tam đại yêu tu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vài con yêu thú có thân thể trong suốt như sữa, dưới gió tuyết trắng xoá, như ẩn như hiện ở trong mảnh tuyết địa đi tới

Loại yêu thú này tên gọi là Hàn mị, chúng được sinh ra trong thiên địa lạnh giá, vì vậy mới chỉ là yêu thú cấp năm cấp sáu, nhưng đối với đầy trời băng tuyết, cùng với gió lạnh căm căm lại không có một chút nào sợ hãi. Ngược lại cả đám lại tinh thần hưng phấn, giống như cá gặp nước không có gì ràng buộc

Chợt một gã lục cấp hàn mị đi đầu thân hình đột nhiên dừng lại, đôi mắt đỏ mọc ở hai bên đầu, có chút nghi hoặc hướng một bên mà nơi đó gió tuyết dị thường dày đặc, mặt khác mấy tên ngũ cấp Hàn mị cũng đồng thời ngẩn ra đồng dạng nhìn lại. Một tiếng xé gió truyền ra, tiếp theo từ trong gió tuyết bắn nhanh ra mấy đạo hồng ti, nhanh tróng lao tới, chợt loé lên liền xuyên thủng qua thân hình mấy tên Hàn mị, đem yêu đan trong cơ thể chúng nó hết thảy phá thành hai nửa

"bụp bụp" vài tiếng, nay mấy tên yêu thú Hàn Mị giống như một khối băng mỏng vỡ tan ra, rơi xuống nền băng tuyết

Lúc này trong gió tuyết nhân ảnh chớp động, một gã nữ tu mặt mang mạng che mặt màu trắng trắng của Tiểu cực cung từ từ đi ra

Nàng này tuy rằng khuôn mặt không nhìn được rõ, ánh mắt trong trẻo nhưng lại lạnh lùng nhìn trước mắt những mảnh băng vụn, sau đó không nói hai lời thân hình chớp động, một lát sau lẫn vào trong gió tuyết không thấy tông tích

Tại một nơi cách đó trăm dặm, một con yêu thú đầu trâu thân người cao tầm hai trượng (5m), hai chân chạm đất đang bước đi trên một băng hồ trong suốt dị thường, nay trên đầu hắn có một đôi loan sừng màu đen, cả người da lông có lam quang chớp động, trên vai lại vác một cái xa luân nhỏ trên đó cắm các thanh cự đao, đôi mông thì lắc lư đi tới, trông có vẻ vung về và buồn cười.

Nhưng nếu có nhân lại tu sĩ ở đây mà nhìn thấy yêu thú này, chỉ sợ tuyệt đối cười không nổi.

Bởi vì đây chính là một con đạt tới hoá hình thất cấp yêu thú.

Do bởi vì Bắc Minh Đảo toàn bộ khoảng không cấm chế đều mở ra, vì vậy trừ bỏ bát cấp yêu thú trở lên mới có thể tiếp tục phi độn ở đây, còn các yêu thú khác muốn tới Tiểu Cực cung cũng chỉ có thể chậm rãi đi bộ mà tới.

Cho nên con yêu thú này hiển nhiên cũng không quá tinh thông độn thuật, cũng chỉ có thành thật đi bộ hướng về phía trước mà đi

Đột nhiên cự đao trên đầu vai của yêu thú vung lên, giống như cái gì đó chợt loé lên không thấy bóng dáng

Tiếp theo ở bên cạnh một tiếng *"ầm"* truyền tới, sau đó một tiếng kêu thảm thiết mang một phần thê lương từ đáy hồ truyền ra.

Trên mặt sông băng quỉ dị hiện ra một vết nứt do đao sắc bén chém phải rộng tầm vài thước, dài khoảng hai trượng, độ sâu cũng không rõ

Lúc này tên yêu thú đầu trâu kia mới chậm rãi liếc nhìn vết đao chém đánh giá một cái

Mà trong nháy nhắt, bên trong vết chém trào ra một dòng máu loãng, rồi từ đó một cái thi thể hiện ra hơn một nửa. Xem trang phục thì đúng là của một gã nam đệ tử của Tiểu Cực cung.

Xem ra người này nguyên bản thi triển thuỷ độn thuật dấu mình dưới lớp băng, chuẩn bị đánh lén các yêu thú đi ngang qua, kết quả bị tên thất cấp yêu thú trong có vẻ vụng về này liếc mắt một cái có thể nhìn thấu, sau đó một trảm đánh chết

Trong mắt yêu thú hiện lên vẻ hung bạo, đơn trưởng hư không một trảo, liền đem nửa đoạn thi thể hút vào trong tay.

Tiếp theo miệng rộng há ra, nó trực tiếp đem thi thể đó gặm nhấm cắn nuốt.

Sau thời gian uống cạn một chén trà nhỏ, nửa đoạn thi thể toàn bộ đã vào trong bung yêu thú này, lúc này yêu thú mới cảm thấy thoả mãn xoa xoa bụng một cái, rồi tiếp tục vác đại đao đi tới

Đồng dạng một màn giết chóc không sai biệt lắm, xảy ra ở khắc nơi trên toàn Bắc Minh Đảo. Không phải thất cấp yêu thú bị đánh lén đến chết, thì chính là tu sĩ của Tiểu Cực cung bị yêu thú đánh chết rồi cắn nuốt mà rơi rụng

Chẳng qua song phương động thủ tất cả đều là yêu thú cấp thấp cùng các tu sĩ từ kim đan kỳ trở xuống, còn tu sĩ Nguyên anh kỳ cùng bát cấp yêu thú tự hồ đối với tranh đấu này lại không có tham gia. Một phương căn bản chỉ rúc vào trong băng thành không ra, một phương lại trực tiếp từ trên không trung trong gió tuyết bay nhanh vụt qua, cũng không thể trông nom được bất cứ chuyện gì phát sinh phía dưới

Đây cũng không phải là vì cao giai yêu thú không muốn giết chết tu sĩ cấp thấp của Tiểu Cực cung, mà là vì hiện giờ thân đang ở trong khoảng không cấm chế, ở trong đầy trời gió tuyết này mà truy tìm các tu sĩ của Tiểu Cực cung tinh thông các loại thần thông ẩn núp, thật sự không phải là chuyện dễ dàng, ngoài ra một số tu sĩ Tiểu Cực cung thân lại mang pháp khí có thể che dấu khí tức, việc phát hiện đã khó lại càng thêm khó khăn. Mà cho dù hắn ngẫu nhiên có đánh chết vài nhóm tu sĩ thì đối với đại cục căn bản cũng không có chút tác dụng nào. Ngược lại không bằng tiết kiệm một chút pháp lực đợi đến lúc đại chiến chính thức. Dù sao khi tới thời điểm thực sự sinh tử thì một phần nhỏ pháp lực cũng cực kỳ trân quí

Tại thời điểm bầy yêu đang dần dần tiếp cận băng thành. Thì tại một nơi bí cảnh trong cung điện có một cuộc họp bàn. Trên một chiếc ghế ngọc trong điện phủ mỹ phụ họ Liễu đang ngồi ngay ngắn trên đó, phía trước người có các trưởng lão cấp nguyên anh chia làm hai hàng ngồi hai bên, đang lẳng lặng nghe một gã đệ tử thân mặc trang phục màu trắng, thông báo tình huống mà các đệ tử đang ngăn chặn yêu thú

"Lần này phái ra một trăm cao giai đệ tử, bản mệnh bài đã tắt ba mươi bảy cái, theo tin chính xác thì đã đánh chết một trăm hai mươi tám con yêu thú các loại, trong đó hơn phân nửa là băng hải yêu thú. Hiện tại đội đệ tử thứ hai cũng đã được phái ra ngoài, dự tính sau một lúc nữa cũng sẽ hội họp với nhóm đệ tử đầu tiên, cùng va chạm với yêu thú" Tên đệ tử kia cung kính nói.

"Chết trận ba mươi bảy người đệ tử! Tựa hồ thời điểm cũng không sai biệt lắm. Bọn chúng chắc đều nằm trong vòng pham vi của băng thành khoảng mười vạn dặm rồi. Hãy thông báo cho Diệp trưởng lão, sau một canh giờ nữa bắt đầu khởi động Trấn Hải Chung (chiếc chuông trấn hải). Lần này, phải làm cho Băng hải thấp giai yêu thú bị thương nặng. Nếu không tại thời điểm tấn công Tiểu Cực cung chúng ta, chúng lấy những yêu vật đó làm vật hy sinh cũng là một đại phiền toái" Mỹ phụ nghe đến đó, mắt cũng không chớp một cái, liền thoáng cái phân phó xuống.

"Vâng, cung chủ!" Một lão già tóc bạc mặt hồng hảo trưởng lão vừa nghe lời này, lập tức đơn chưởng giơ lên, một đạo truyền âm phù rời tay bắn đi, sau một cái xoay quanh liền bay ra khỏi điện phủ

"Đinh sư đệ, đem cấm chế đại trận toàn bộ mở ra, theo ta đánh giá khi sử dụng pháp bảo này, đám cao giai yêu thú của băng hải kia sau khi thoát chết, dưới tình hình như vậy, e rằng chúng sẽ phát cuồng" Mỹ phụ lại lạnh nhạt phân phó nói.

"Vâng!" một tên trưởng lão khác đứng dậy đáp ứng, hoá thành một đạo độn quang đi ra ngoài

"Mặt khác hãy thông tri cho các đệ tử ra khỏi thành phải cẩn thận, Trấn Hải chung kia khi dùng chỉ có thể duy trì nhiều lắm trong thời gian một nén hương, hơn nữa sau một lần sử dụng sẽ ngủ say hơn trăm năm mới dùng tiếp được, vì vậy lúc này phải truyền lệnh cho các đệ tử phải lập tức quay lại trong thành, sau đó lập tức đóng tất cả các truyền tống trận ở mọi nơi, đề phòng yêu thú lợi

dụng xâm nhập vào bổn cung"

"Tuân lệnh!"

Sau khi mỹ phụ liên tiếp đưa ra các mệnh lệnh, bóng người liên tiếp chớp lên hạ xuống, từng tu sĩ cấp nguyên anh lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Cơ hồ cùng thời gian đó, ở một địa phương cách băng thành mấy trăm dặm. Một đám cao giai yêu thú lớn, tất cả như đạt được sự thống nhất về địa điểm, khi tới một toà băng sơn nhỏ, tất cả đều dừng độn quang rồi phân biệt hạ xuống

Phía trước chính là phạm vi trấn cung đại trận của Tiểu Cực cung, nhìn phía trước mịt mờ một mảng lớn hàn vụ, tất cả hoá hình yêu thú trên mặt đều lộ ra vẻ mặt ngưng trọng

Bầy yêu thú này rõ ràng chia làm hai phe, một phe chỉ có hơn mười tên yêu thú vây quanh hai người một lớn một nhỏ. chính là một lão giả đứng cùng một đứa bé. Một phe khác thì có hơn hai mươi con yêu thú vây quanh một Ngân sam nữ tử có dáng người thon thả

Nhưng kỳ quái chính là, mỗi một tên trong đám yêu thú đều ăn mặc rất chỉnh tề, trừ bỏ tướng mạo có chút quái dị, ngoài ra cử chỉ phong thái, động tác cùng với nhân loại tu sĩ cũng không khác biệt chút nào, hơn nữa ánh mắt của hai phe yêu thú nhìn nhau, lại mang theo một tia miệt thị

Bên phe có số lượng yêu thú nhiều hơn, tại mỗi tên đều có khuôn mặt hung ác, hơn nữa phần lớn đều mặc áo da hoặc áo lông đơn giải, thậm chí có tên trực tiếp cởi trần.

Bọn chúng một số đều cầm binh khí trong đó chủ yếu là Đao, kiếm hoặc rừu. Vũ khí lại được rắt ở lưng hoặc trực tiếp cầm trong tay, về phần trữ vật túi thì vẫn rắt ở bên hông, nhưng chẳng biết tại sao lại không đem vũ khí thu vào trong đó. Phe yêu thú này từng tên trên người đều tản ra một khí thế hung tàn, ánh mắt nhìn về phía phe yêu thú bên kia, bộ dáng cũng không có một chút thân thiện.

Hai phe yêu thú phân biệt đứng ở hai bên trên đỉnh băng sơn, phân biệt rõ ràng giới hạn, bộ dáng lại hơi có chút thuỷ hoả bất dung

Tuy nhiên, nếu mà một tên tu sĩ nào mà trong lúc vô ý đi qua đây, nhìn thấy hai đám yêu thú này, chỉ sợ bị doạ cho lập tức phải chạy trối chết ngay, bởi vì đám yêu thú này tất cả hoá hình bát cấp yêu thú trở lên. Mà trong đó thì tên lão giả, đứa trẻ cùng ngân sam nữ tử lại là Thập cấp yêu thú (cấp 10 đó)

Với lực lượng cường đại như vậy, chỉ sợ so với đại bộ phận môn phái trong chính ma thập đại môn phái mà nói, đều có thể chèn ép một tông. Huống chi cao giai yêu thú so với cùng giai tu sĩ còn cường đại hơn vài phần.

Đứng giữa đám yêu thú tên lão giả kia có gương mặt chính trực uy nghiêm, hai mắt lấp lánh hữu thần, trên đầu có mái tóc màu sám mơ hồ ẩn hiện thanh quang, làm cho người ta có cảm giác không giận mà uy.

Mà nhìn như mới sáu bảy tuổi Nam đồng, thì lại mi thanh mục tú, giống như tiên đồng, riêng có đôi mắt lại có chút phiếm hồng, giống như có một tầng huyết sắc gắn vào trong đó, khoé miệng lại thuỷ chung có một tia nhàn nhạt cười khẽ

Về phần Ngân sam nữ tử bên kia thì dung mạo thanh nhã, da trắng như tuyết, đúng là một vị quốc sắc thiên hương, xứng đáng là một đại mỹ nữ

Có điều, với một mỹ nữ yêu kiều như vậy, dưới ánh mắt chuyển động của nàng, các cao giai yêu thú hung hãn dị thường đang vây quanh nàng, lại đều cúi đầu không dám nhìn thẳng, bộ dáng như cực kỳ sợ hãi.

"Phượng tiên tử, không nghĩ tới lần này nhân loại tu sĩ của Tiểu Cực cung, lại đem hàn khí trên đảo tích góp gần ngàn năm nay một lần đều phóng ra hết, lần này ra tay đúng là coi trọng, không biết về sau Bắc cực cung tiếp tục gặp một cái đại địch, ta xem bọn họ làm như thế nào đối phó" Tên kia lão giả đột nhiên cười hăc

hắc nói

"Thanh đạo hữu biết rõ rồi, cố hỏi làm gì? Chúng ra lần này đến đây cũng không phải vì Hàn tuỷ mà tới, nhân loại tu sĩ của Tiểu Cực cung cũng không biết rõ việc này, tự nhiên phải liều mạng kháng địch, mang hết pháp bảo ra. Nếu không một khi bị chúng ta đánh vào, cho dù bọn họ có lưu giữ lại nhiều hàn khí đi nữa, thì còn có tác dùng gì" Ngân sam nữ tử thần sắc nhất động, lãnh đạm trả lời

"Chỉ có điều, lần này Phượng đạo hữu lại tự mình xuất mã, làm lão phu thật sự có chút giật mình a"

"Chính là ta nghe nói, hai ngàn năm trước tiên tử cũng đã bế quan, không có rời đi Băng Uyên đảo lần nào" tên hài đồng cũng mở miệng nói, phát ra một âm thanh cực kỳ già nua, giống như một lão giả tầm bảy mươi tuổi, đúng là so với khuôn mặt không có một chút tương xứng, thật là quỉ dị

"Nếu là sự tình khác, tự nhiên sẽ không làm cho ta động tâm, nhưng sự tình mà liên quan tới việc phi thăng linh giới, bản đảo chủ làm sao có thể yên tâm cho thủ hạ đi làm được, đạo hữu cũng chẳng phải là đem hoá thân của mình phái đi làm sao?"

Ngân sam nữ tử ánh mắt hướng nhìn lên trên người đứa bé, bình tĩnh nói.

"Ha …ha! Lão phu cũng không có nghĩ tới vừa mới nói tới chuyện này, tiên tử liền hoàn hoàn toàn đáp ứng luôn, việc này làm cho lão phu thật sự là rất bất ngờ! Xem ra Phượng đạo hữu đối với Tiểu Cực cung bất mãn cũng đã lâu, sớm mượn cơ hội này diệt trừ nhất mạch tu sĩ mà ngày xưa Băng Phách tiên tử lưu lại nhân giới. Lại nói tiếp, lần này Phượng đạo hữu trái lại có thể mượn thật lớn lực lượng của Vạn Yêu cốc chúng ta đó" Đứa bé hai mắt híp lại cười hì hì nói

------oOo------

Chương 1093: Trấn hải chung (chuông)

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Năm xưa Băng Phách tiên tử tại thời điểm trước khi phi thăng, lợi dụng đại thần thông làm Băng Uyên đảo đóng băng hơn trăm năm, mới làm cho nhất mạch bọn ta đối với tu sĩ Tiểu Cực cung, không thể không tránh né ba phần, nhưng hiện giờ đã nhiều năm trôi qua, mà việc này lại liên quan tới chuyện phi thăng linh giới, không thể không ra tay một lần. Ngược lại Xa đạo hữu bồi dưỡng khối thân thể này không biết đã tiêu phí bao nhiêu tâm huyết, nếu bị hao tổn không sợ mất nhiều hơn được sao?" Ngân sam nữ tử không lạnh không nhạt nói, vẻ mặt lại không mang một chút hoả khí nào

"Ha ha! cũng giống như lời nói của Phượng đạo hữu, vì việc này quan trọng, chỉ cần đúng như tin tức. Cho dù có tổn thất lớn, lão phu cũng cam tâm tình nguyện. Chỉ là không nghĩ tới, không gian tiết điểm từ thời xưa của nhân giới lại có khả năng tồn tại, thậm chí nằm trong khe nứt không gian lại là Hư Linh điện của Tiểu Cực cung. Nếu không phải bổn toạ phái người tra xét mấy lần, rốt cuộc xác định việc đó cũng không có sai, thì ta cũng sẽ không có mạo muội ra tay. Dù sao thực lực của Tiểu Cực cung cũng không phải là kém, không có thể dễ dàng diệt sát" Đồng tử sau một trận cười quái dị rồi nói

"Cũng chỉ có cái loại to lớn khủng khiếp như Hư Linh điện đặt trong khe nứt không gian, mới có thể làm cho không gian tiết điểm một mạch ổn định bảo tồn tới ngày nay. Nghe Xa huynh nói, mấy chỗ tiết điểm khác cũng đã tìm qua, chắc cũng không có thu hoạch gì. Nếu như là lần này vẫn không có thu hoạch, không biết đạo hữu sau này tính toán như thế nào?" Ngân sam nữ tử ánh mắt chớp động hỏi

"Rất đơn giản, tiếp tục tìm kiếm không gian tiết điểm. Năm đó

thượng cổ tu sĩ có thể chính mình tìm được, ta vì sao không thể. Cùng lắm thì thời gian tìm kiếm dài hơn mà thôi." Đồng tử liền im lặng trong một chốc lát rồi cười lạnh trả lời

"Nhưng mà thời gian của chúng ta tựa hồ cũng không còn nhiều lắm. Nghe nói đạo hữu là hậu duệ của một chủng cổ yêu ở linh giới, chẳng những thần thông kinh người, chính là thọ nguyên so với yêu thú bình thường còn dài hơn rất nhiều. Nhưng mà nhiều năm như vậy trôi qua, chỉ sợ đạo hữu cùng ta cũng không có sai biệt lắm, đã sớm bắt đầu dùng tới bí thuật đem chân thân phong ấn lại, nhằm kéo dài thọ nguyên cho tới nay"

"Phượngng tiên tử đã biết rõ việc này rồi, cần gì phải cố hỏi làm gì." Đồng tử sắc mặt trầm xuống tựa hồ như động chạm tới lỗi đau của mình

*"Nhưng cái loại phương pháp này cũng chỉ là Bịt tai chộm chuông * mà thôi, cũng không có cách nào tiếp tục kiêu trì lâu hơn nữa. Ta nhiều ngày trước đã thu được tin tức từ Ngũ Long Hải, Tên Bạch Lộc lão quái đã toạ hoá rơi rụng rồi, hắn cũng là hậu duệ của thiên địa linh thú, đồng dạng cũng tu luyện đại thành từ thời kỳ thượng cổ đại chiến đến nay. Bình thường hắn cũng không ưu phiền về tính mạng, lại quyết không dùng bí thuật phong ấn chân thân. Chính là nếu làm như vậy cũng chỉ là sống tạm qua ngày mà thôi, cũng không trách khỏi thiên địa luân hồi."* Ngân sam nữ tử thở dài một tiếng, hướng xa xa cấm chế đại trận thu vào trong mắt, trong mắt hiện lên một vẻ mê mang.

giải thích *

Có tên trộm đến nhà người họ Phạm ăn trộm, nhưng khi đến nơi thì mọi thứ trong nhà đều đã dọn đi cả, không có gì để lấy, chỉ còn lại một cái chuông lớn trong sân, tên trộm nghĩ: Cái chuông này có thể bán kiếm được chút tiền, thế là hắn nhấc lên thử nhưng nó quá nặng, không cách nào chuyển đi nổi. Hắn bèn nghĩ: Nếu đập vỡ cái chuông ra từng mảnh thì có thể đem về được, thế là hắn tìm một cái búa gõ nhẹ một cái, nhưng âm thanh lại vang đi rất xa. *"Chết rồi! nếu bị hàng xóm nghe được thì làm sao đây?"* Nghĩ thế, hắn liền bịt hai tai mình lại.

Tên trộm cho rằng mình không nghe được tiếng chuông thì người khác cũng không nghe được. Bạn nghĩ xem, hắn hành động như thế có thông minh không? Hắn tự dối được mình, nhưng có thể dối được người khác chăng!

Ý nghĩa:

Khi bạn làm một việc gì sai thì nên thừa nhận, vì trước sau gì mọi người cũng đều biết việc của bạn làm. *"Bịt tai trộm chuông"* giống như tên trộm trên thì có tác dụng gì chứ.

"Cho nên mới nói, Chỉ cần có thể xác định được vị trí của không gian tiết điểm, cho dù có nguy hiểm đi chăng nữa, lão phu cũng sẽ mạo hiểm thử một lần. Đến lúc đó, nếu Phượng đạo hữu nguyện ý, chúng ta sẽ không ngại liên thủ mà xông vào" Trên mặt đồng tử dị quang lưu động, thình lình hướng nữ tử kia rồi nói.

Việc này phải đợi sau khi Xa huynh thực sự tìm được không gian tiết điểm rồi mới nói. Trước mắt đối với Tiểu Cực cung, chỉ sợ không phải dễ dàng đánh tan như vậy*" Ngân sam nữ tử vẻ mặt có vẻ từ chối, rồi đưa ra ý kiến.*

"Việc này Phượng tiên tử xin cứ yên tâm, năm đó Vạn Yêu cốc chúng ta một mình tấn công Tiểu Cực cùng, đều công phá tới Băng thành của đối phương, làm cho nhân loại tu sĩ không thể không trốn vào trong Hư Linh điện. Lần này lại có chư vị đạo hữu tương trợ, vậy lại càng không thành vấn đề. Tuy nhiên sau khi chạy tới Hư Linh điện của đối phương, sẽ phải dựa vào thần thông của đạo hữu*" Bên cạnh lão giả lại trầm giọng nói*

"Điểm này thì yên tâm, Băng phượng bộ tộc chúng ta trời sinh đã có năng lực nhất định về xé rách không gian, sẽ không làm cho các ngươi thất vọng*" Ngân sam nữ tử tự nhiên cười nói*

Lúc này, phụ cận mấy tên hoá hình yêu thú khác tuy rằng đều nghe rõ ràng lời nói của ba người, nhưng không có một tên nào dám tuỳ tiện ngắt lời bọn họ trong lúc nói chuyện, cả đám tựa hồ đem miệng mình khâu kín lại.

Tên đồng tử kia trên mặt hiện ra vẻ mặt tươi cười, đang định mở *miệng nói cái gì, đột nhiên sắc mặt biến đổi, ngẩng đầu nhìn về phía xa xa.*

Tên lão giả cùng Ngân sam nữ tử cơ hồ như đồng thời cảm ứng được cái gì, đồng dạng ngạc nhiên cùng hướng về một phía nhìn lên.

Mấy người bọn họ đều cảm ứng được, tại trong hàn vụ trắng xoá kia, có một cỗ linh áp khổng lồ kinh người đột nhiên mạnh mẽ xuất hiện. cùng một lúc … hướng ra xung quanh bốn phía khuếch tán mở rộng

"Coong …Coong …coong"

một tiếng chuông giống như long ngâm hổ gầm từ phía cuối chân trời liên tục truyền tới không rứt.

Đứng xung quanh Băng phượng gồm Băng hải yêu thú cấp tám, cấp chín, vừa nghe thấy những thanh âm này, sắc mặt liền đại biến, đều có chút rối rít đứng không có vững.

Còn đối với hoá hình yêu thú của Vạn Yêu cốc lại bình yên vô sự, nhìn về phía Băng hải yêu thú tất cả đều lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

Còn đối với ba tên cả nam và nữ thập cấp yêu thú, đối với tiếng chuông này căn bản không hề quan tâm, nhưng sau khi nghe xong, trong miệng nữ tử lại phát ra thanh âm vô cùng kinh sợ:

"Trấn Hải Chung! Trấn tộc chi bảo của bộ tộc băng hải chúng ta, không ngờ năm đó thực sự rơi vào trong tay của Băng Phách tiên tử"

Lão giả cùng tên đồng tử nghe nói như thế, liếc mắt nhìn nhau một cái, trên mặt cũng lộ ra một tia ngạc nhiên.

Chẳng qua tiếng chuông này ảnh hưởng đối với bát cấp và cửu cấp của băng hải yêu tộc, rõ ràng chỉ có trong một chốc lát công phu.

Sau khi chịu một chút thiệt thòi nhỏ, quần yêu liền thả ra yêu khí *đồng thời phun ra pháp bảo hộ thân. Lúc này ảnh hưởng của tiếng chuông lập tức hạ xuống tới mức thấp nhất. Trừ bỏ có chút choáng váng đầu óc ra, cơ hồ cũng không thèm để ý. Thấy tình hình như vậy, ngân sam nữ tử sắc mặt mới tốt hơn một chút, nhưng tâm niệm của nàng lại như đang suy nghĩ cái gì đó, sau đó thân hình liền nhoáng lên một cái, trực tiếp hoá thành một đoàn tinh quang hướng lên trên không trung phóng đi*

Sau đó tinh quang ở trên không trung liền nổ tung, hoá thành vô số đạo tinh ti chợt loé lên rồi biến mất không thấy.

Sau một lúc, tinh quang chợt tắt, nữ tử một lần nữa nhẹ nhàng hạ xuống đỉnh băng sơn, ngọc dung có chút tái mét.

*"*Chuyện gì xảy ra vậy, tại sao phượng tiên tử lại chịu hao tổn nhiều pháp lực như vậy để thi triển *"Đại sưu thần phân niệm đại pháp"*?*" lão giả nhíu mày, chậm rãi hỏi*

*"*Không ngờ người của Tiểu Cực cung lại vận dụng Trấn Hải Chung, đồng thời lại phái ra rất nhiều tu sĩ hướng ra khắp mọi nơi tàn sát những đê giai yêu tộc của Băng hải chúng ta. Tuy rằng ta mới chỉ cảm ứng ở trong một khu vực nhỏ, nhưng cũng thấy không ít tộc nhân bị dính phải độc thủ*" Ngân sam nữ tử hừ lạnh một tiếng, con mắt phát ra hàn quang lạnh giá.*

*"*Lại có loại chuyên này à? Năm xưa ta nghe nói qua, trước kia quý tộc có một kiện dị bảo, có thể làm cho thân thể của yêu thú mang băng hàn thuộc tính, khi nghe thấy thanh âm của dị bảo này thì xương cốt đều nhuyễn ra không thể nhúc nhích được, chẳng lẽ bảo vật đó gọi là *"Trấn Hải chung"*. Song nó như thế nào lại nằm trong tay của nhân loại tu sĩ.*" Đồng tử có chút suy nghĩ rồi nói.*

*"*Không có gì, Bảo vật này cũng không có lợi hại giống như như lời đồn. Nó cũng chỉ là một kiện linh bảo phỏng chế phẩm mà thôi. Đối với bát cấp trở lên cũng không chịu ảnh hưởng nhiều lắm, có thể bằng pháp lực bản thân ngạch kháng tiếng chuông này. Nhưng dưới bát cấp lại chịu uy hiếp cực kỳ lớn. Năm đó Băng Phách tiên tử khi đóng băng Băng Uyên đảo của chúng ta, thì cũng là lúc nó biến mất*" Ngân sam nữ tử hít sâu một hơi, thần sắc*

trong nháy mắt hồi phục lại như lúc ban đầu.

"Xem ra, đây chính là thủ đoạn mà Băng Phách tiên tử lưu lại để khắc chế Băng Hải bộ tộc các ngươi. Phượng đạo hữu, tiếp theo dự tính hành động như thế nào. Có muốn hay không ta phái người tới cứu quí thuộc hạ" *Lão giả vân vê chòm râu, thản nhiên hỏi.*

"Không cần, Trấn Hải chung này thời gian ảnh hưởng nhiều lắm cũng chỉ có một nén nhang mà thôi, chờ chúng ta chạy tới thì những nhân loại tu sĩ này đã sớm rút lui khỏi rồi. Hơn nữa cho dù chúng nó toàn bộ bị giết chết, cũng không phải là chuyện đáng lo ngại. Đê giai yêu thú sinh sống ở băng hải chúng ta còn rất nhiều, căn bản không thể đả thương được tới nguyên khí của băng hải chúng ta. Huống hồ chuyện đó cũng không thể nào! Cho dù có Trấn Hải Chung tương trợ, bọn chúng có thể tìm được một nửa yêu tộc chúng ta xuống tay, cũng đã là may mắn lắm rồi.Tuy nhiên cừu này ta sẽ nhớ kỹ.

Các ngươi nghe kỹ đây, chốc nữa sau khi tiến vào tiểu cực cung, trước khi tiến vào Hư Linh điện nếu gặp phải thấp giai tu sĩ nào cũng không được buông tha, tất cả phải giết chết không tha" *Ngân sam nữ tử cúi đầu trầm ngâm một chút, rồi ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên nồng đậm sát ý rồi ra lệnh.*

Lúc này bên cạnh băng hải yêu thú, cùng nhất tề kêu lên lĩnh mệnh.

" Ha … Ha! Như thế là tốt rồi. Chúng ta cũng nên bắt đầu động thủ phá trận này đi. Mặc dù quí thuộc hạ không có cách nào chạy tới. Nhưng đê giai yêu thú của Vạn yêu cốc chúng ta cũng chưa có tổn hại chút nào, chỉ cần hàn khí trên đảo một khi mà tan hết, liền có thể xông tới trợ giúp một tay, nhưng trước tiên chúng ta còn phải đem đại trận này phá giải đã." *Tiểu đồng cười hăc hắc nói. Sau đó miệng liền há ra từ trong đó phun ra một đoàn hắc khí, lập tức hoá thành một cây phiên kỳ u tối hiện ra ngay trước người*

Ngân sam nữ tử vừa thấy phiên kỳ này, trong lòng khẽ động, ngưng thần ngắm kỹ.

Tiểu phiên chỉ lớn tầm năm sáu tấc (13 – 14 cm), bị một đoàn u quang bao phủ, mặt phiên rộng tầm một cái lòng bàn tay lại thấy yêu ảnh tràn ngập trong đó, giống như có vô số yêu xà quỉ quái phân bố rải rác trong phiên kỳ, nhưng có điều trên phiên kỳ lại không có một chút tiếng động nào, một chút tiếng vang cũng không có truyền ra, quỉ dị vô cùng.

"Đây chính là Vạn Yêu Phiên của quí cốc!" *Ngân sam nữ tử sau khi xem xét một lát, liền thu hồi ánh mắt hướng đồng tử hỏi một câu.*

"Phượng đạo hữu, tuệ nhãn thật là sáng! Đúng vậy chính là Vạn Yêu Phiên. Trải qua vạn năm ngâm tại yêu khí trong cốc, nay phiên có uy lực cường đại quả thực khó có thể tưởng tượng được. Mặc dù ta chỉ có phân thân ở đây, không thể phát huy toàn bộ uy năng của phiên này. Cho dù là như vậy, dưới sự phối hợp của chư vị đạo hữu, ta tin tưởng chỉ cần mất mấy ngày, có thể dùng phiên kỳ này, đem cấm chế trước mắt phá nát không còn một mảnh" *đồng tử có chút đắc ý nói.*

Sau đó hai tay hắn chà xát một cái, một đạo pháp quyết màu xám bắn ra đánh vào lá cờ, nhất thời một quầng hôi quang chớp động, … tiểu phiên chuyển động xoay tít, trên mặt phiên kỳ các ảo ảnh của đủ loại yêu thú tuỳ theo một trận hoảng loạn, càng ngày cành hiện ra càng nhiều, không thể đếm xuể

Ngân sam nữ tử thấy vậy, gật gật đầu. Sau đó trong miệng phân phó một tiếng, nhất thời bầy yêu bên cạnh tất cả đều bay lên không, rồi phun ra vân vụ hoặc xuất ra pháp bảo yêu khí.

Lão giả mặt cũng không một chút thay đổi, đồng dạng cũng phát ra mệnh lệnh"

Đám yêu vật kia của Vạn Yêu Cốc, lúc này cũng hoá thành các loại độn quang nhanh tróng bay lên trời, đồng dạng cũng làm phép khu sử pháp bảo.

Trong nhất thời, từng trận phong ma, yêu khí nổi lên, cơ hồ che kín nửa bầu trời. Tiểu đồng thấy vậy, ha ha một trận cuồng tiếu, lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời căng ra, trong miệng phát ra nhưng thanh âm niệm đọc khẩu quyết khó hiểu. rốt cuộc Vạn Yêu Phiên trước người dưới sự niệm đọc của pháp quyết bắt đầu cuồng tăng dựng lên, Nay thanh âm chú ngữ vang lên, ước chừng chỉ mất thời gian uống cạn một chén trà nhỏ. Một cây cự phiên cao hơn trăm trượng mà cán phiên thô to như một cái vại nước đứng sừng sững ở trên đỉnh băng sơn, giống như một cây trụ chống trời. mà trên mặt lá cờ, một đám ảo ảnh yêu thú sống động y như thật, bay múa, lượn lờ xung quanh mặt phiên.

"Đi"

Trong miệng tiểu đồng hét to một tiếng như tiếng sấm. Trong tâm đem pháp quyết thục giục.

Nhất thời trên phiên kỳ truyền tới thanh âm của vố số yêu vật đang gào thét điên cuồng. Các loại yêu thú được bao vây ở trong đủ loại yêu vân và yêu khí khác nhau, giống như có người chỉ đạo chúng gào thét như theo một tiết tấu nào đó, rồi hướng thẳng hàn khí dầy đặc trước mặt đổ xuống. Bầy yêu đứng trên bầu trời cũng không yếu thế cũng đồng dạng ùn ùn kéo xuống.

Mà cơ hồ cùng lúc đó, trong hàn khí hơn mười bóng người khác nhau hiện ra, bọn họ tránh ở bên trong cấm chế, tay đang vung lên thả ra các quang hoà nhiều màu sắc, trực tiếp hướng về phía bầy yêu nghênh tiếp.

Trong phút chốc một hồi đại chiến bắt đầu mở ra.

------oOo------

Chương 1094: Hàn diễm tẩy tủy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bên ngoài Tiểu Cực Cung đại chiến bắt đầu xảy ra.

Trong đống loạn thạch tại Huyền Ngọc Động, bên trong cơn lốc, ngồi trong đoá tử liên hoa cao tầm nửa trượng, Hàn lập hai tay bắt quyết niệm thần chú, miệng phun ra một luồng tử diễm cực kỳ mỏng manh rót vào trong một cái quang cầu ở phía trước cách đó không xa.

Bên trong quang cầu trừ bỏ tử la cực hoả do Hàn Lập rót vào, mặt khác còn có hắc, bạch, hoàng, lục bốn luồng hàn diễm khác đồng thời rót vào. Chính là do đám người lão ẩu ngồi trong các loại liên hoa khác nhau phun ra cực hàn chi diễm

Lúc này kể cả Hàn Lập ở bên trong, tất cả là năm người, tựa hồ tinh thần mỗi người đều uể oải, sắc mặt đều có chút tái nhợt. Lúc này trên bề mặt quang cầu đang ở giữa pháp trận, các màu quang diễm lưu chuyển không ngừng, bên trong mơ hồ nhìn thấy một nhân ảnh ngồi xếp bằng trong đó.

Người này thân cao hơn trượng (2,5m), thân hình cực kỳ cao lớn. Người này hình như lại nhìn không giống Hàn ly thượng nhân, mà nếu nhìn kỹ khuôn mặt người này, lại là một gã tráng hán tu sĩ tuổi khoảng ba mươi, nhưng diện mạo lại hao hao giống Hàn ly thượng nhân lúc trước. Trông giống như Hàn ly thượng nhân đột nhiên trẻ lại hơn mười tuổi, hồi phục tới tuổi tác tráng niên.

Đây thật sự là một chuyện rất là quỷ dị.

Chỉ có điều tráng hán trước mắt nửa thân trên để trần, lộ ra thân hình cực kỳ cường tráng, trên đầu vai, trước ngực, sau gáy, bụng trên mỗi bộ phận trọng yếu, lại phân biệt cắm một chiếc dao găm có ngân quang chớp động, đâm ngập vào trong người hơn một nửa, nhưng có điều trên vết thương lại không có một giọt máu nào chảy ra.

Đáng chú ý nhất cũng không phải cái đó, mà là tại dôi mắt khép hờ của tráng hán, có mấy con quang trùng (trùng bằng ánh sáng) dài mấy tấc mang màu sắc khác nhau, nhưng lại đem thân thể tráng hắn như là ổ của chúng, thông qua da thịt không ngừng chui ra chui vào.

Mỗi một con tiểu trùng sau khi chui vào, lại làm cho thân thể của tráng hán một trận run rẩy, trên mặt hiện lên một vẻ thống khổ, giống như đang trải qua một trận hành hạ khủng khiếp.

Nhưng nếu ngưng thần nhìn kỹ, lại phát hiện một điều khiến cho người ta kinh ngạc, nay cái gọi là tiểu trùng lại chính là do các màu của Cực Hàn Chi Diễm ngưng tụ mà huyễn hoá thành. Mà mỗi một con quang trùng một lần chui ra chui vào thì hình thể lại nhỏ đi hơn một ít

Nhưng khi chúng nhỏ đến một trình độ nhất định thì quang trùng sẽ *"phịch"* một tiếng nổ nhỏ vang lên rồi tự động tán loạn biến mất không thấy. Mà ở bên ngoài quang cầu lập tức bay đến một tia quang diễm màu sắc tương tự, ở phụ cận tiếp tục ngưng tụ thành một con quang trùng mới, sau đó lại hướng cơ thể tráng hán chui vào.

Cứ như thế không ngừng tuần hoàn lặp đi lặp lại.

Lúc này, nếu có tu sĩ nào có thể nhìn xuyên thấu vào trong thân thể tráng hán, sẽ giật mình phát hiện. Nằm ở vùng đan điền, một cái nguyên anh cao tầm ba tấc khuôn mặt trông giống y như tráng hán, hai tay đang bắt quyết niệm thần chú, cả người được bao bọc trong một tầng Lam sắc băng diễm, nhưng từ bên ngoài những con quang trùng chui vào trong thân thể đối với lam diễm này lại coi như không thấy, trực tiếp tách lam diễm ra rồi chui vào mũi nguyên anh, sau đó đi ra từ miệng, tiếp theo lại chui ra ngoài thân thể tráng hán

Nguyên anh sắc mặt không một chút thay đổi, nhưng trên người lam sắc quang diễm lại lúc sáng lúc tối chớp động không ngừng, có vẻ vô cùng thần bí.

Không biết qua bao lâu, trên người tráng hán sau một hồi đấu tranh, đột nhiên hai mắt mở ra.

Nguyên bản đám người Hàn lập đang phun ra Cực hàn chi diễm, tựa hồ như nhận được tín hiệu nào đó, cơ hồ trong tay pháp quyết đồng thời biến đổi, vốn các màu hàn diễm đang đang xoay quanh quang cầu nhất thời đều thu lại bay về, quang liên dưới thân cũng đồng thời tán loạn biến mất. sau đó bọn họ đều lấy đan dược uống vào, đồng thời móc linh thạch ra rồi cùng nhắm mắt điều tức.

Một màn như thế, bọn họ mấy ngày nay liên tục làm như vậy hơn mười lần rồi. Mỗi một lần, cơ hồ đều làm cho pháp lực của bọn họ hao tổn hơn phân nửa. Nhưng may mắn mấy người đều là những người giàu có, dưới sự bổ xung của đan dược cũng như linh thạch, chỉ cần điều tức trong nửa ngày là có thể khôi phục pháp lực lại như lúc ban đầu.

Nhìn thấy đám người Hàn lập đem hàn diễm thu hồi lại, Tráng hán đang ngồi xếp bằng trong quang cầu hai mắt lại nhắm lại, dường như bắt đầu nhập định

Thời gian từng chút từng chút một trôi qua. Bỗng nhiên lão ẩu hai mắt mở ra, đánh giá tráng hán trong quang cầu, nhưng lại thở dài một hơi.

"Ta thực sự là bội phục Hàn Ly đạo hữu, lại có thể chịu đựng được thống khổ do ngũ diễm tẩy tuỷ, tuy rằng đã tận lực khống chế uy lực của hàn diễm, nhưng tư vị loại thống khổ này làm cho người ta sống không bằng chết. Xem ra Hàn Ly huynh nhất định đã tu luyện một loại công pháp đặc thù gì có thể làm cường hoá thân thể. Nếu không thân thể đã sớm không xong rồi. Đây cũng không phải dựa vào thần niệm cường đại mà có thể kiên trì lâu được."

"Long phu nhân quả nhiên kiến thức quảng đại! Hàn Ly sư huynh đúng là nhiều năm trước đã từng tu luyện một loại bí thuật làm

cường hoá thân thể, vì vậy thân thể cứng cỏi hơn xa các tu sĩ bình thường khác." Tên Thanh sam trung niên sau đó mở hai mắt ra, rồi khẽ mỉm cười nói.

" Thảo nào lại làm được như vậy! Chỉ có điều, chúng ta đã dùng Hàn diễm giúp Hàn Ly đạo hữu tẩy tuỷ vài lần, làm cho toàn bộ tiềm lực được kích phát đi ra, phỏng trừng Hàn Ly đạo hữu vô luận là thân thể hay Nguyên Anh cũng đã tới cực hạn rồi, hiện giờ chỉ còn kém một bước đột phá cuối cùng mà thôi. Có thể thành công hay không chỉ là sớm muộn trong một hai ngày này thôi." Hôi bào tăng nhân (tăng nhân mặc áo bào màu tro) cũng mở miệng, vẻ mặt nghiêm nghị nói.

"Chỉ có điều Huyền Ngọc Hàn khí trong trận pháp tựa hồ không đủ, Cần phải tạm thời dừng lại pháp trận trong một thời gian, để bổ sung một ít từ bên ngoài." Hàn Lập ở một bên thanh sắc bất động nói.

"Oh! Không nghĩ tới Hàn đạo hữu đối với bí thuật này lại hiểu rõ đến như vậy, ngay cả điều này cũng có thể nhìn ra. Không sai, trước khi đột phá đích thật cần phải một lần nữa ngưng tụ Huyền ngọc hàn khí ở xung quanh bốn phía, rồi mới tiếp tục được" Từ trong quang cầu truyền ra thanh âm mười phần hùng hậu của Hàn Ly thượng nhân có vẻ kinh ngạc nói.

Hàn Lập trong lòng cảm thấy giật mình, quay đầu nhìn lại

Chỉ thấy Hàn Ly thượng nhân không biết đã đứng dậy từ khi nào. Thân hình được bao phủ trong một đoàn hàn quang màu trắng ngà từ từ bay lên. Nhưng trên người lúc trước cắm năm thanh dao găm không biết từ lúc nào đã rơi ra, mà tại chỗ bị cắm lại không nhìn thấy một vết thương nào, Trên gương mặt của tráng niên đang hiện ra nụ cười nhạt, mang một vẻ hết sức yêu dị

"Không có gì, Hàn mỗ chẳng qua thuận miệng đoán mò mà thôi" Hàn lập cười ha hả một tiếng, rồi nói qua loa ứng phó

"Ồh, Vậy Hàn huynh quan sát từ nãy đến giờ, không biết cảm giác được lần này đánh sâu vào bình cảnh của lão phu như thế nào, có thể có mấy phần cơ hội thành công, không biết so với suy

đoán của lão phu sai biệt như thế nào" Hàn Ly thượng nhân tuỳ tay từ trong túi trữ vật lấy một cái trường bào màu lam mặc lên trên người, trong miệng lại ý vị sâu xa hướng hàn lập tiếp tục hỏi.

"Đạo hữu lại nói đùa rồi. Bí thuật này là do đạo hữu tự mình sáng tạo, ta như thế nào có thể đoán chuẩn xác bằng đạo hữu được." Hàn lập thần sắc không có thay đổi, nhưng lại nhẹ nhàng trả lời bâng quơ

Hàn Ly thượng nhân cười Ha ha một hồi rồi cũng không tiếp tục hỏi thêm nữa, nhưng thân thể ở trên không trung cúi xuống, mười ngón tay phát chỉ, mấy đạo pháp quyết liền bắn ra, chợt loé lên rồi lướt đi nhập vào trong bốn phía quầng sáng rồi biến mất không thấy.

Nhất thời bốn phía xung quanh pháp trận phát ra một trận ù ù quái dị, đồng thời pháp trận cũng ngừng lại

Trong nháy mắt năm cái quang trụ nhất thời biến mất, năm người Hàn lập cũng đồng thời từ trên không trung hạ xuống.

Mà lúc này quầng sáng ở xung quanh cùng cơn lốc ở bên ngoài cũng không thấy đâu nữa. Trong nháy mắt hàn khí màu trắng ngà hướng mọi người cuốn tới, nhưng mấy người như sớm đã có chuẩn bị trước, lập tức bên ngoài cơ thể mở ra Hàn diễm đem bản thân bao vào trong đó

"Trong ngày tới, lão phu sẽ đem pháp trận thay đổi một chút, sau đó một lần nữa lại ngưng tụ hàn khí. Mấy vị đạo hữu nhân cơ hội này nên tranh thủ nghỉ ngơi cho tốt, Đợi tới giờ này ngày mai, mong chư vị đạo hữu tiếp tục trợ giúp ta đột phá bình cảnh. Nếu lần này thật sự thành công, Việc lúc trước lão phu đã đáp ứng chư vị, tuyệt sẽ không nuốt lời" Hàn Ly thượng nhân thân hình cúi xuống hướng đám người Hàn Lập vừa chắp tay vừa nói, ánh mắt hiện ra vẻ thành khẩn

"Hàn Ly đạo hữu việc này thì cứ yên tâm, nếu ta đã đáp ứng việc này rồi, tuyệt đối sẽ tận tâm mà làm

Vả lại loại bí thuật có thể đánh sâu vào Hoá thần kỳ này, không *chừng về sau đối với mấy người bọn ta cũng có hữu dụng nhất định."* Lão ẩu cười hắc hắc nói

"Bần tăng nếu cơ duyên xảo hợp có thể tiến vào Nguyên Anh Hậu Kỳ, không chừng tới khi đó có thể có cơ hội dùng tới phương pháp này không chừng" Tên hôi bào tăng nhân cũng thong thả nói.

Hàn Lập thì lại hơi hơi gật đầu, cũng không có nói gì thêm

Hàn Ly thượng nhân nhìn thấy biểu hiện của ba người tựu hồ như rất hài lòng, sau khi lớn tiếng tạ ơn một tiếng, mới tiếp tục thay đổi một chút biến hoá của trận pháp

Ba người Hàn lập liền lui vào trong thạch ốc do Thái dương tinh thạch tạo thành, nghỉ tạm ở đó.

Cho dù bọn họ đã khôi phục được pháp lực, nhưng mấy này liên tục không ngừng thao túng cực hàn chi diễm, đối với thần thức cũng rất là hao tổn, quả thực cần phải có một chút thời gian nghỉ ngơi cho tốt.

Thời gian một ngày nhanh tróng trôi qua.

Lúc đám người Hàn lập đi ra khỏi gian thạch ốc, thì Hàn Ly thượng nhân sớm đã nhắm mắt ngồi đả tọa trong Đoàn hàn khí ở giữa pháp trận, lúc này nhìn Đoàn hàn khí màu trắng ngà so với hôm trước ước trừng lớn hơn mấy lần.

Xem ra hắn đích xác dụng tâm cũng không ít.

Về phần Thanh Sam trung niên cùng Bạch Mộng Hinh, sau khi bọn họ tiến vào trong thạch ốc không lâu, thì hai người đó cũng đi theo vào trong đó. Ở ngoài chỉ có Hàn Ly thượng nhân, suốt cả một ngày một đêm cũng không lần nào tiến vào trong thạnh ốc.

Hàn lập vừa định cẩn thận đánh giá phía trước pháp trận xem sau khi thay đổi thì nó có biến hoá như thế nào, đột nhiên nghe được từ trong miệng tên tăng nhân phát ra một âm thanh kinh ngac, tựa hồ như có chút bất ngờ, lại có chút kinh hãi.

Hàn Lập quay đầu lại, liếc mắt nhìn một cái, chỉ thấy tăng nhân lúc này đang ngước đầu nhìn lên trên không trung, trên mặt lộ ra một tia cổ quái.

Hắn thần sắc khẽ động, vội vàng ngước đầu nhìn lên, kết quả sắc mặt khẽ biến đổi.

Chỉ thấy cửa vào trước kia còn có thể mơ hồ nhìn thấy, nhưng không biết từ khi nào đã biến mất không thấy đâu cả, mà cái Cự đỉnh dùng để mở ra thông thạo cũng không cách mà bay.

"Hàn Ly đạo hữu, đây là có ý gì?" Lão ẩu nhìn thấy một màn như vậy, có chút không kiên nhẫn nổi, trên mặt ẩn hiện vẻ cảnh giác hỏi.

"Ha…Ha! Mấy vị đạo hữu không cần quá lo lắng. Bởi vì lão phu không muốn trong quá trình đột phá xảy ra việc gì ngoài ý muốn làm ảnh hưởng, cho nên mới đem cửa vào tạm thời đóng lại, hơn nữa trong quá trình đột phá lão phu còn muốn mượn uy năng của Càn Lam Đỉnh trợ giúp" Hàn Ly thượng nhân không một chút hoảng hốt, ở trong đoàn hàn khí mỉm cười trả lời.

"Hoá ra là như vậy!" Tăng nhân cùng lão ẩu liếc mắt nhìn nhau một cái, có vẻ do dự, còn Hàn Lập hai mắt khép hờ, ngước nhìn lên không trung nhất thời rơi vào trầm tư, không nói gì.

Không khí trong động quật nhất thời có chút khẩn chương.

"Xem ra là do lão phu suy nghĩ không chu đáo, làm cho mấy vị đạo hữu lo lắng. Trước mắt lão phu cũng không cần dùng đỉnh này cũng được. Mặc dù cửa vào vẫn tạm thời bị đóng lại, nhưng nếu tại hạ đem Càn Lam Đỉnh đặt ở trước cửa lối vào, như vậy Mấy vị đạo hữu xem như thế có được không?" Hàn Ly thượng nhân trên mặt cười cười, vẻ mặt ôn hoà nhìn ba người Hàn Lập nói

Sau đó tay áo bào hắn phất lên một cái, một cái tiểu đỉnh được bao trong một đoàn lam diễm bay thẳng lên không trung, trong nháy mắt đã cách mặt đất hơn trăm trượng, rồi đứng yên huyền phù phía dưới cửa vào lúc trước. Nhìn thấy màn này, ba người

Hàn Lập tuy rằng vẫn còn chưa hết nghi ngờ, nhưng thấy tiểu đỉnh có thể khống chế cửa ra vào đã thoát ly khỏi Hàn ly thượng nhân, tự nhiên cũng an tâm hơn không ít.

Lão ẩu sau khi nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng thần sắc cũng hoà hoãn hơn một chút, rồi cười khan một tiếng nói:

"Hàn Ly đạo hữu đã quá đa tâm rồi, ba người bọn ta như thế nào lại hoài nghi đạo hữu, chẳng qua vừa rồi có hơi hơi khó hiểu mà thôi. tốt nhất là chúng ta tận dụng thời gian, trợ giúp Hàn Ly đạo hữu đột phá bình cảnh đã." Nói xong lời này, lão ẩu cũng không chờ người khác nói tiếp, thân hình liền nhoáng lên một cái,bay vào trong pháp trận.

------oOo------

Chương 1095: Nghi kỵ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hàn huynh, ý của huynh như thế nào. Mặc dù theo như lời Hàn Ly đạo hữu nói có chút hữu lý, nhưng bần tăng còn có chút băn khoăn, vì để ổn thoả …., ta và ngươi hai người hợp tác cùng tiến cùng lùi có được không, về phần Long đạo hữu, theo ta được biết nàng cùng với Tiểu Cực Cung có chút quan hệ hơi sâu xa, ta và huynh hai người vẫn cẩn thận là tốt hơn." Tên hôi bào tăng nhân lại hướng Hàn Lập bí mật truyền âm hỏi.

Hàn Lập trong lòng cảm thấy giật mình, ánh mắt xoay chuyển, liếc mắt nhìn tăng nhân một cái, phát hiện đối phương đang hướng mình mỉm cười.

Tâm niệm nhanh tróng xoay chuyển, Hàn Lập đang cân nhắc xem từ lời nói của đối phương thật giả thế nào, thì bỗng nhiên một trận *"ầm …ầm"* vang lên, từ phía trên Huyền Ngọc Động tại Hư linh điện truyền xuống, làm cho toàn bộ động quật rung lên, dường như bị cái gì va chạm một cách mãnh liệt.

Tất cả mọi người đều biến sắc.

Lúc này nếu bọn họ ở phía trên đỉnh núi của Tiểu Cực Cung thì sẽ nhìn thấy. Một con băng tuyết Phượng hoàng toàn thân như bạch ngọc, thân hình lớn hơn mười trượng, đang lượn lờ phía trên quang mạc cấm chế của đại sơn, hai cánh đang vũ động từ đó phát ra những trận gió lạnh gào thét, cuối cùng từ trong người tỏa ra một cỗ hàn khí, rồi ngưng tụ thành một toà đại băng sơn cao hơn trăm trượng, sau đó hai móng buông lỏng.

Nhất thời, tựa như Thái Sơn áp đỉnh, toà băng sơn ầm ầm rơi thẳng xuống, thoáng cái đánh lên phía trên quang mạc, phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Vô số bạch mang bạo liệt chớp động, nguyên bản quầng sáng kia vốn cực kỳ dày đặc sau một trận vặn vẹo quỷ dị, nhưng cuối cùng cũng không bị phá tan, chỉ có điều dưới sự trùng kích của cự sơn lớn như thế, phát ra từng trận rung chuyển, làm cho kiến trúc ở trong Tiểu Cực Cung có chút không vững, thậm chí có một số công trình bị sập đổ

Con phượng lớn này chính là do ngân sam nữ tử kia hoá thành.

Bởi vì lúc trước các đê giai yêu thú của Băng hải yêu tộc bị đánh lén làm hao tổn hơn nửa, làm cho lửa giận trong lòng nàng không thể tiêu nổi, Nhưng lấy thân phận là Thiên địa Linh thú có băng hàn thuộc tính, nên ở ngoài tầng băng hàn cấm chế nàng cũng không thèm để mắt tới, mà trực tiếp xé ránh không gian tới phía trên không trung Băng Thành, rồi thi triển thần thông công kích phòng hộ cấm chế của Tiểu Cực Cung.

Nó tuy rằng một kích đánh lén không đắc thủ, nhưng cũng làm cho đa số các tu sĩ ở trong núi một trận gà bay chó chạy, phía dưới các cao giai tu sĩ của Tiểu Cực Cung tự nhiên sao có thể cho nó tiếp tục công kích liên tục được

Trên người yêu cầm, bạch sắc quang hoàn chợt loé, lại bắt đầu tiếp tục ngưng tụ một toà băng sơn mới, thì từ phía dưới, trong quang mạc phóng ra hai đạo độn quang, đó là một đạo Ngân hồng cùng một đoàn Bạch quang, ở bên trong có bóng người chớp động. Chính là Bạch Dao Di cùng Hôi phát lão giả.

Chưa tiếp cận Băng phong, Bạch Dao Di liền quát lên một tiếng, hai cái phi kiếm ngân sắc nhất thời chém ra, còn hôi phát lão giả thì sắc mặt trầm xuống, hai tay chà xát, ngay lập tức một bảo vật từ trong tay áo nghênh phong cuồng trướng bắn ra,chính là một chiếc bình ngọc trong suốt.

Bình ngọc này linh quang chớp động, từ trong miệng bình phát ra những âm thanh vang dội, có vẻ thần bí dị thường.

Băng phượng nhìn thấy vật này, trong đôi mắt màu lục nhạt chợt loé lên, Đôi cánh lớn nhất thời vung lên một cái,liền hiện ra hơn mười thanh băng thương dài hơn mười trượng, nhanh tróng hướng hai người bắn tới.

Hôi phát lão giả thấy vậy, từ trong mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, ở trong bạch quang hai tay liền bắt quyết niệm thần chú, nhất thời chiếc *"bình ngọc"* trong giây lát rung lên, từ trong miệng bình phun ra hơn mười cỗ hắc bạch lưỡng sắc quang hà, chớp loé rồi lướt đi, quỉ dị hướng Băng thương cuốn lại.

Cũng không biết quang hà này có gì ảo diệu, mà tất cả băng thương sau khi chạm vào nó, rốt cuộc toàn thân run lên liền kịch liệt bị thu nhỏ lại, trong nháy mắt sau đó thu nhỏ lại như một chiếc đũa rồi bị hắc bạch quang hà cuốn tất cả vào trong bình ngọc

Băng Phượng trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng cũng không kịp suy nghĩ nhiều, thân hình liền nhoáng lên một cái, liền hoá thành một cỗ gió tuyết vô biên, ùn ùn kéo tới chỗ hai người lão giả.

Bạch Dao Di cùng Hôi phát lão giả cũng không cam yếu thế, lưỡng đạo ngân hồng cùng Hắc bạch lưỡng khí, hào quang đại phóng hướng gió tuyết nghênh đón.

Nhất thời trên đỉnh núi truyền tới liên tiếp những tiếng động *"ầm ầm"* vang lên. gió tuyết thét gào, linh quang chớp động.

Nhưng có điều kỳ lạ là lúc này lại không thấy mỹ phụ họ liễu cùng các trưởng lão khác của Tiêu Cực Cung ra trợ trận đâu cả. Xem ra không phải là đang chủ trì cấm chế của pháp trận thì cũng là đang nghênh chiến một tên cao giai yêu thú khác.

Bên ngoài đại chiến với khí thế ngút trời, cũng làm cho đám người Hàn Lập ở trong Hư linh điện Huyền Ngọc Động cũng cảm nhận được qui mô của cuộc chiến có thể ảnh hưởng tới nơi đây, tất cả đều đưa mắt nhìn nhau.

Hàn Ly thượng nhân cũng hướng cửa động nhìn thoáng qua, trên mặt cũng hiện ra một tia ngưng trọng

"Xem ra những con yêu vật này, thật sự bắt đầu động thủ rồi. Như vậy cửa vào động này không thể tuỳ tiện mở ra được. Nếu không tại thời điểm mấu chốt khi đột phá mà bị quấy nhiễu, thực sự có

thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Tại hạ còn dự định nhờ sự trợ giúp của mấy vị đạo hữu xuất lực đối kháng với bầy yêu này, vì vậy tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện gì có thể làm bất lợi đối với ba vị đạo hữu." Khẩu khí của vị đại trưởng lão của Tiểu Cực Cung này mang theo vẻ trầm trọng nói, trong đó ngầm mang theo một vẻ kiên quyết.

" Theo lời Hàn Ly đạo huynh nói như vậy, bọn ta cũng có thể lý giải được, nhưng chỉ có điều nếu bọn ta trợ giúp đạo hữu đột phá bình cảnh, vạn nhất mà thành công, tu vi đạo hữu lại tịnh tiến còn bọn ta thì nguyên khí lại tổn thương nghiêm trọng. Dưới tình thế như vậy, thân lại bị phong bế ở trong động quật này, cũng không thể tránh khỏi làm cho người ta bất an. Tuy rằng Quân tử không thấy người ta nguy mà lấn tới, nhưng lòng người cũng khó đoán. Mà bọn ta cũng không chỉ bằng vào giao tình cùng quí cung, với chỉ bằng mấy câu nói mà lại đem tính mạng bản thân mình giao phó cho đạo hữu được"

Hôi bào tăng nhân hơi nhíu mày xuống rồi chậm rãi nói.

"Điều này cũng khó trách mấy vị đạo hữu lại cẩn thận như vây. nếu đặt phải địa vị của Hàn mỗ thì cũng sẽ không đem mình đặt vào hoàn cảnh như thế. Nhưng không biết Ma Cưu Đại Sư có kế sách gì mà lưỡng toàn chi mỹ" Hàn Ly thượng nhân có chút bất đắc dĩ hỏi.

"Như vậy đi. Nếu đạo hữu không có tâm tư gì khác, không bằng đem cái Càn Lam Đỉnh tạm thời giao cho ba người bọn ta bảo quản trong một thời gian không biết đạo hữu thấy như thế nào? Chỉ cần đợi sau khi chuyện này làm xong, ba người bọn ta lại đem đỉnh này trả lại đạo hữu. Như vậy, bọn ta có thể an tâm hơn khi trợ giúp đạo hữu đột phá bình cảnh." Hôi bào tăng nhân trong mắt tinh quang chợt loé, chợt như vậy nói ra. Lời này vừa nói ra làm cho Hàn lập cùng Lão Ẩu đang đứng ở trên quang trụ đều ngẩn ra, sau đó lại có chút bừng tỉnh.

"Được, đây chính là lưỡng toàn chi sách." Hàn Lập hoàn toàn đồng ý nói.

Mà Lão Ẩu kia cũng cẩn thận suy nghĩ một lúc, cũng chậm rãi gật

gật đầu.

Thanh sam trung niên nghe thấy vậy, nhưng sắc mặt liền biến đổi, nhịn không được chen lời nói:

"Ma cưu đại sư, việc này cũng không ổn. Đại sư hẳn rõ ràng biết lai lịch của Càn lam đỉnh, nó chính là pháp bảo chuyên dụng của bổn cung để tu luyện Kiền Lam Băng Diễm, sao có thể dễ dàng rơi vào tay người khác được" Hắn vừa nói, lại liên tục lắc đầu.

"Bọn ta chỉ là tạm thời bảo quản mà thôi, trước khi thoát ra khỏi đây lại vật hoàn nguyên chủ, tuyệt không có ý định chiếm đoạt. Nay có cái gì không được. Âu Dương đạo hữu có chút cẩn thận quá rồi." Hôi bào tăng nhân vẫn biểu hiện hoà ái dễ gần, nhưng giờ phút này lại không có chút nào muốn từ bỏ ý định.

"Nhưng mà …" Thanh sam trung niên như muốn nói tiếp cái gì đó, thì Hàn ly thượng nhân lại mở miệng ngắt lời nói:

"Quên đi, Âu Dương sư đệ."

Ma Cưu Đại Sư nói như vậy không phải là không có đạo lý. Được, việc này cứ như thế đi. Nhưng Càn Lam Đỉnh này không biết nên giao cho ai trong ba vị đạo hữu bảo quản?" *Vị này đại trưởng lão một lời đồng ý việc này, nhưng một câu hỏi cuối cùng lại làm cho trong lòng Hàn Lập có chút chần trừ, không khỏi liếc mắt đánh giá hai người còn lại một cái.*

Mà tăng nhân cùng Lão ẩu đồng dạng cũng làm như vậy, nhất thời đều chìm vào im lặng không nói gì.

"Nếu là Ma Cưu Đại Sư đưa ra đề xuất này, thì đỉnh này giao cho đại sư bảo quản đi. Lão thân đối với tư cách làm người của đại sư luôn luôn tín nhiệm." *Lão Ẩu thần sắc khẽ động sau đó nói.*

Hàn lập hai mắt khép hờ, tâm niệm nhanh tróng xoay chuyển, sau một lúc cân nhắc cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

"Nếu hai vị đạo hữu đã tín nhiệm lão nạp như vậy, Bần tăng liền tạm thời bảo quản đỉnh này" *Hôi bào tăng nhân cũng không có từ* *chối, trịnh trọng đáp ứng.*

Thấy ba người đã có quyết định, Hàn Ly thượng nhân cũng không có muốn tiếp tục kéo dài thời gian, lúc này hướng lên tiểu đỉnh ở phía trên không trung điểm chỉ một cái, đỉnh này sau khi xoay tròn một cái liền thu liễm hàn diễm lại, rồi từ từ hạ xuống.

Hôi bào tăng nhân thấy vậy, cũng không dám chậm trễ, tay áo bào liền phất lên một cái, một đoàn Lục sắc hà quang từ trong tay áo bay ra, sau đó đem tiểu đỉnh cuốn vào trong đó, tam thời trói buộc ở đó.

Mặc dù nói Đỉnh này có thể sinh ra Kiền Lam Băng Diễm, nhưng bản thân hắn cũng mang một loại Cực Hàn Chi Diễm, vì vậy cũng không cần sợ băng diễm này.

Lúc này đây, Hàn Lập lại chủ động hoá thành một đạo độn quang hướng phía trên tử sắc quang trụ bắn nhanh tới. Thật ra, thông qua mấy ngày trước quan sát, Hàn Lập đối với bí thuật này cũng thông hiểu tới bảy tám phần rồi.

Nhưng mà phương pháp đột phá cuối cùng, cũng là trọng yếu nhất, phải tự mình tận mắt chứng kiến mới có thể đem toàn bộ bí thuật thông hiểu hết được.

Cho nên Hàn lập ngay cả khi thấy cửa vào động quật bị đóng lại, tuy có chút không an tâm. Nhưng tự tin vào bản thân có thần thông hơn người, nên cũng không có vẻ quá sợ hãi. Cũng không sợ vị đại trưởng lão này của Tiểu Cực Cung đột phá thành công Hoá Thần Kỳ, nếu không có thời gian củng có cảnh giới thì tuyệt đối cũng không có gì đáng sợ.

Hơn nữa, Hoá Thần Kỳ hiện giờ ở tại nhân giới có nhiều hạn chế. Tại trước khi Linh Lung dời đi đã lưu lại ngọc giản trong đó cũng nhắc tới một hai câu về chuyện này, vì vậy hắn hiểu biết cũng không có ít về những kiêng kị này.

Tuy nhiên vì an toàn của mình …, thần niệm của hắn khẽ động, liền đem Thái Âm Chân Hoả âm thầm gọi nó tiến vào bên trong pháp trận, ẩn núp ở dưới một đống loạn thạch. Tất cả quá trình *này không để cho người khác phát hiện.*

Mà lúc này Hôi bào tăng nhân sau một tiếng cười, liền phi thân dời khỏi mặt đất cùng những người khác bay vào bên trong pháp trận

Hàn Ly Thượng nhân lại không một chút do dự, mười ngón tay liền phát chỉ, đem pháp trận kích phát khởi động

Tức thì bốn phía pháp trận hiện lên hà quang, một tầng quầng sáng lại xuất hiện ra, đem tất cả mọi người bao vào trong đó, đồng dạng cơn lốc hàn vụ cũng nổi lên, đem che dấu quầng sáng vào bên trong

Hàn Lập hai mắt mở to, cẩn thận đánh giá xung quanh bốn phía. Tuy rằng cấm chế được kích phát so với trước đó vài ngày tựa hồ hết thảy đều giống nhau, nhưng rõ ràng linh khí dao động lại có chút bất đồng. Lấy hắn nghiên cứu về pháp trận cũng gần tiếp cận tông sư, lập tức liền nhìn thấu một số ảo diệu ở trong đó, trong lòng liền im lặng phân tích, nhưng sắc mặt lại không hề biến đổi.

" Khà … khà! Bắt đầu đi. Lần này nếu lão phu mà thật sự thành công, tuyệt không quên ân nghĩa của mấy vị đạo hữu" *Đang ngồi trong nhũ bạch sắc hàn quang, Hàn Ly thượng nhân trong miệng phát ra một trận tiếng cười trầm thấp nói. Sau đó hai tay hắn liền bắt quyết niệm thần chú, trên người Lam Sắc Băng Diễm sau một hồi rối loạn, nhưng rốt cuộc lại biến thành một màu xanh biếc, màu sắc tựa giống như màu xanh nước biển, khiến cho người ta khi vừa nhìn thấy cảm thấy luyến tiếc không muốn dời đi.*

"A! Không thể tưởng tượng được Kiền Lam Băng Diễm của Hàn Ly đạo hữu lại có thể tinh luyện đến trình độ này, chỉ sợ ở tại nhân giới của chúng ta không ai có thể có Hàn Diễm tinh thuần đến trình độ cực hạn như thế này." *Lão ẩu vừa thấy cảnh này trên mặt liền hiện ra vẻ hâm mộ rồi lẩm bẩm nói.*

"Cái này, cũng là do quá trình tinh luyện hoàn toàn Cực Hàn Chi Diễm?" Hàn lập trong lòng khẽ động, liền chăm chú nhìn lên Hàn Ly đang ngồi bên trong hàn diễm

Lúc này mấy người khác cũng bắt đầu khoanh chân ngồi xuống, dưới thân liền từ từ phát động cự đại quang liên.

Hàn Lập khoé miệng nhếch lên rồi ung dung ngồi xuống, rồi cũng bắt đầu bắt quyết thúc dục pháp quyết.

Các màu quang diễm đồng thời từ trên người của mấy người lại tiếp tục hiện ra, nhưng mà lần này đám người Hàn Lập cũng không có lập tức động thủ, ngược lại trong miệng lại truyền ra những đoạn chú ngữ trầm thấp

Quang liên dưới thân bọn họ dưới sự thúc giục của pháp quyết liền liên tục lớn lên, trong nháy mắt tăng lên so với lúc trước còn lớn hơn mấy lần. Hàn diễm trên thân khi quang liên xuất hiện liền phát ra hào quang chói mắt rồi cuồng tăng lên.

Hàn lập chỉ cảm thấy trên người truyền đến nhè nhẹ cảm giác nóng bức, trong nháy mắt thân hình giống như đang ngồi trong một sa mạc nóng bức, bên trong cơ thể Tử La Cực Hoả liền bị kích ra hoàn toàn.

------oOo------

Chương 1096: Yêu hồn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Từ trong băng diễm, Hàn Ly thượng nhân đột nhiên xuất tay vỗ vào thiên linh cái.

Một tiếng kêu đau đớn truyền ra, xuất hiện môt đoàn lam quang vây lấy Nguyên Anh cao vài tấc từ trung tâm chậm rãi bay ra.

Nguyên Anh này hai chân ngồi xếp bằng, hai tay bắt kháp quyết, trên cổ đeo một cái tiểu ngọc bài, tỏa ra ngân quang nhàn nhạt, nhìn vào hình dạng rất khó đoán được đây là loại dị bảo nào.

Nguyên Anh vừa bay lên phía trên thân thể liền hấp thụ một lượng khí, rồi bất ngờ phun ra một đoàn lam sắc quang diễm.

Đoàn quang diễm này là do Hàn Kỳ thượng nhân tu luyện cực khổ mấy trăm năm mới hình thành, đích thực là phần tinh túy nhất trong giai đoạn tinh luyện Kiều Lam Băn Diễm.

Hiện tại luồng quang diễm này vừa xoay tròn vừa di chuyển, tạo thành một quang luân lam sắc vô cùng quỷ dị, ẩn hiện phía dưới Nguyên Anh, giữ chặt lấy nó, từ từ dâng cao lên,rồi trực tiếp phóng thẳng ra nhũ bạch sắc hàn đoàn.

Sau khi thấy Nguyên Anh của Hàn Ly thượng nhân ly khai khỏi cơ thể, đám người Hàn Lập lập tức động thủ. Bọn họ đều dùng một tay hướng về quang cầu ở xa điểm đến một chỉ, nhất thời bắn ra một luồng cực hàn chi diễm.

Ngay tức khắc xuất hiện một màn quỷ dị!

Tất cả hàn diễm chưa từng tiếp xúc với Nguyên Anh, từ phía dưới nó đột nhiên xuất hiện một quang luân bay lên, trong tức khắc liền hiện ra một cỗ hấp lực cực lớn, tất cả hàn diễm bên dưới bị hút vào mặc cho không ngừng biến đổi phương hướng, hết thảy đều bị quang luân nhanh chóng hấp thụ rồi từ từ biến mất.

Nguyên bản quang luân màu lam chói lói, dần thay đổi, màu sắc trở nên diễm lệ dị thường, làm cho người ta có cảm giác như bị soi mói, lại sinh ra cảm giác hoa mắt nhức mỏi, không thể nhìn vào quá lâu được.

Từ miệng Nguyên Anh vang lên một tiếng quát khẽ, từng hồi đạo pháp quyết liệt đánh ra, đập vào phần dưới của quang luân.

Tiếng nổ lớn vang lên khắp nơi, nhất thời sau một trận rung động kịch liệt, từ phía dưới thân phát ra muôn màu quang diễm.

Lúc này, trong tay Nguyên Anh đang đánh ra pháp quyết càng ngày càng dồn dập, một đạo phóng ra tiếp đón ngay sau là một đạo khác không ngừng nghỉ chút nào, dường như là phải vận dụng pháp lực toàn thân mới có thể thúc giục điều khiển được đám hàn diễm đó. Sau đó một trận nổ bạo liệt vang lên đã dung hợp tất cả lại, trong nháy mắt đã ngưng tụ hóa thành một đóa quang liên.

Quang liên này có đủ sáu loại màu sắc: hắc bạch hồng hoàng lục lam, nhìn vào một thể rõ ràng thấy có sự phân chia giới hạn, nhưng lại có thể hòa hợp lẫn nhau, thật sự là huyền diệu vô cùng.

Đóa hoa này rộng chừng ba trượng, Nguyên Anh trong đó thật sự nhỏ bé. Nhưng nó nhanh chóng phát ra một trận khẩu quyết huyền ảo, linh quang của quang liên lập tức chớp động, bắt đầu thu nhỏ lại, mỗi lần có rút một tấc, hào quang chói lọi không ngừng tuôn ra.

Một lát sau, quang liên đã biến nhỏ lại còn một thước, mặt trên có đính một mảnh phiến liên toái phảng phất như đã thành hình, vô cùng dày đặc, lục sắc quang diễm ở trên chớp động liên tục, bừng bừng chói sáng, mang dáng vẻ như tiên linh chi hỏa

Hàn Lập thấy tình hình như vậy, gương mặt bât giác có một tia dị sắc thoáng hiện lên, so với những người khác đều không khác mấy. Từ trong tay, hàn diễm được phóng ra càng trở nên mạnh mẽ, nhưng muôn ngàn hàn diễm đánh vào đóa quang liên kia, liền như nê ngưu nhập hải (trâu đất xuống biển), biến mất vô tung vô ảnh.

Vào lúc này Nguyên Anh đột nhiên mở mắt ra, tuy nhiên đó chỉ là một mảng kim xán…

Sắc màu rực rỡ quỷ dị

Một tay nhấc lên, năm ngón phân ra tạo thành hình dạng một đóa hoa sen.

"Phốc phốc" Hai tiếng động liên tiếp vang lên, vô số Lam ti tinh tế từ đầu ngón tay xuất ra, bắn nhanh lên trên những cánh hoa sen, giao hòa trở thành một thể.

Trong miệng Nguyên Anh không ngừng truyền ra các âm thanh chú ngữ. Khuôn mặt nhỏ nhắn dần trở nên ngưng trọng dị thường, năm ngón tay nâng lên hướng về vùng trung tâm chậm rãi thu nạp. Luồng lam quang từ chỗ tương liên giữa hắn và ngón tay bắt đầu chớp động, rung lên một cách kịch liệt.

Liên tiếp các âm thanh kì lạ trong miệng Nguyên Anh phát ra, ngay lập tức cánh hoa sen tại lam ti hạnh liền hạ xuống, rồi từ từ thu nạp dần. Trong chốc lát, thời gian như bị đảo lưu, nụ hoa bật nở thành một đóa hoa bao (hoa gì ấy nhỉ), đem Nguyên Anh bao vây hoàn toàn vào trong.

Lục sắc quang diễm ở mặt trên lưu chuyển không ngừng nghỉ, màu sắc sặc sỡ chói mắt vô cùng.

Đám người Hàn Lập thấy vậy, hết thảy đều dùng pháp quyết thúc giục, tạm thời chặt đứt sự khống chế của hàn diễm.

Ngay lúc lục sắc hoa bao khẽ động, một trận hào quang chớp động ở phía dưới liền xuất hiện. Hoa bao nhẹ nhàng hòa vào trong nhũ bạch sắc hàn đoàn,chợt lóe lên rồi nhập vào đầu Hàn Ly thượng nhân, không thấy bóng dáng

Lúc này, năm người kia lại bắt đầu phun ra hàn diễm, đánh vào giữa quang đoàn.

Quang đoàn màu nhũ bạch hiện ra các tia hàn quang, nhẹ nhàng bắn nhanh về nhục thân của Hàn Ly thượng nhân. Không ngừng sử dụng lực lượng hàn diễm cực hàn phối hợp với nhục thân, mong đột phá bình cảnh.

Nhất thời, ở giữa pháp trận ngoài những tiếng xuy xuy xé gió ra, dần xuất hiện những âm thanh khác.

Trong khi đó, ở ngoài động Huyền Ngọc, trên ngã tư đường hẻo lánh giữa Băng Thành, chợt xuất hiện hai gã đệ tử Tiểu Cực Cung mặc y sam màu trắng đang sóng vai đi tới.

Diện mạo không có chút biểu tình nào cả, ánh mắt cũng không hướng vào bất cứ cái gì trên đường, nhưng trông bộ dáng cẩn thận như đang mang trong mình một bí mật gì đó, mặc dù đang ở chính tông môn của mình.

Mà nguyên bản trên Băng Thành đã không còn thấy bóng dáng của cự đại Băng Phượng nữa, không biết hai người Bạch Dao Di đã sớm đánh lui được con Băng Phượng đó rồi, hay là dẫn nó đi nơi khác.

Nơi này tuy là một góc hẻo lảnh ở Băng Thành, nhưng có hai hàng băng ốc trong suốt luôn được sắp xếp chỉnh tề.

Hai gã đệ tử này lúc trước đã nghe nghóng được, mấy đệ tử cấp thấp mấy ngày trước đã sớm rút lui khỏi Băng Thành, ở đây cố nhiên trở thành một vùng chết chóc không người. Nhưng cho dù thế, hai người vẫn không dám có chút nào thả lỏng, thần niệm vẫn để hiện ra ngoài cơ thể, đề phòng sự cố phát sinh ngoài ý muốn.

"Tới rồi, chính là nơi này." Ánh mắt của một gã nam tử lóe lên, nhìn về phía trước. Sau đó, thúc giục tên còn lại đi tới, hướng về mặt sau một gian băng ốc.

Liếc mắt nhìn quanh một cái, không gian ba mươi trượng xung quanh từ từ hiện rõ lên, ở một khoảng trống phía trước xuất hiện một nam một nữ đang đứng chờ.

"Hai người các ngươi tới chậm một chút đấy, nếu như nói không tới, có lẽ bọn ta sẽ động thủ trước."

Nữ tử khoảng 30 tuổi, vừa thấy hai người, liền nói với với giọng bất mãn.

Nam tử đang đứng kế là một gã đại hán mặt mày đen kịt, hai người này đều mặc áo bào của đệ tử Tiểu Cực Cung, chính là những phục sức của những đệ tử cấp thấp, bối phận xem ra không bằng hai người đang đi tới, nhưng nữ tử lại nói chuyện chẳng khách khí tí nào, tình thế bỗng nhiên có chút quỷ dị.

"Đạo hữu bên ngoài đã công phá tới mấy ngoại tầng của đại trận, cách thành nơi này không quá trăm dặm.

Đám tu sĩ nhân loại tuần tra vô cùng chặt chẽ, hai người bọn ta phải tốn nhiều công sức mới có thể lấy được cớ thích hợp để đến đây. Nếu không vạn nhất bọn chúng hoài nghi, chẳng phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ hay sao." Một gã mới tới, hừ lạnh một tiếng nói.

Trên mặt phụ nhân, hai hàng lông mày dần nhướng lên, bộ dang như muốn nói thêm gì đó, gã đại hán bên cạnh bắt đầu tiến tới.

"Tốt lắm, những lời vô nghĩa đừng nói nữa. Mau động thủ đi. Cho dù chỉ là phân thân, ta cũng không muốn vì khinh địch mà bị tổn thất." Phụ nhân nghe vậy, đôi môi liền khép lại. Hai người mới tới đối với người này cũng có vẻ kiêng kị, không nói nhiều nữa. Trong người bọn họ có mang theo túi trữ vật, từ trong đó lấy ra vô số trận bàn cùng một khối linh thạch, tại đây bắt đầu bố trí pháp trận.

Động tác của bọn họ thuần thục một cách dị thường, trong chốc lát công phu, một cái pháp trận sơ lược đủ hình thái hiện ra, nếu có tu sĩ tinh thông pháp trận ở đây nhìn kĩ vào, sẽ giật mình kinh ngạc, bởi đây là một cái Truyện Tống Trận lâm thời. Hơn nữa lại là Truyện Tống Trận một chiều.

Sau một hồi, pháp trận cũng bắt đầu thành hình, bỗng nhiên một tiếng ầm thật lớn vang lên. Phụ cận tòa băng ốc bên kia không hề có dấu hiệu sập rớt, đột nhiên xuất hiện một mảnh hàn khí trắng xóa cuồn cuộn thổi vào bốn người, làm cho bọn họ cả kinh, giống như chim sợ ná, liền nhanh chóng phóng ra pháp khí hộ thân.

"Chính là lũ yêu hồn này đây, dám không coi Tiểu Cực Cung chúng ta ra gì, liên tiếp gây sóng gió, rõ ràng là muốn khiêu chiến với mấy lão gia hỏa chúng ta mà.". Một âm thanh già nua khẽ vang lên, hai bóng người phiêu bồng từ hàn khí giữa không trung chậm rãi đi ra.

Một người có hai hàng lông mày vểnh ngược lên, mang ba sợi râu dài (trông như thế nào nhỉ?), tên còn lại là một gã trung niên sắc mặt đỏ thẫm, trên lưng đeo một thanh trường kiếm.

"Là chấp pháp trưởng lão của Tiểu Cực Cung, chạy mau!" Phụ nhân vừa mới thấy hai người này đã động dung, nhất thời kinh hãi thốt lên. Lập tức hóa thành một đạo lục hồng hướng về bên ngoài phóng nhanh.

Hai người đại hán khác động tác cũng không hề chậm, đồng dạng độn quang gấp rút chạy nhanh.

"Hừ! Chỉ có vài con yêu hồn mà có thể chạy thoát khỏi tay hai người chúng ta sao, nếu như vậy thật sự là chuyện cười cho thiên hạ à."

Trung niên đeo kiếm cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu chậm rãi phất tay, nhất thời ánh sáng chói lọi từ kiếm khí nhanh chóng phóng ra.

Ngay tức khắc, ba tiếng kêu thảm truyền lại, phụ nhân cùng với hai gã khác bị kiếm khí xuyên thủng qua, thi thể từ trên không rơi xuống đất, chỉ có gã đại hán mặt đen là bị thương, hóa thành một đạo thanh quang, tiếp tục bay vút đi.

"Di, có ý tứ!"

Trung niên mặt đỏ có chút kinh ngạc thốt ra, lập tức hé miệng, phóng ra một đạo bạch hồng lưỡng sắc, trong nháy mắt đại hán đang độn quang đã bị đạo bạch quang đuổi kịp, trước sau một kích xuất ra trảm thành hai đoạn.

Cùng lúc, lão giả kế bên chợt nhướng mày, tay áo bào run lên, từ trong xuất ra một pháp khí màu lục hình lá cây có bốn cạnh, lóe lên một lượt rồi biến mất.

Ở phía dưới, bốn cỗ thi thể đang rơi xuống bị kiện pháp khí này đánh vào một kích, sau khi phát ra một tiếng thét quái dị, giống như gặp khắc tinh đều biến thành từng cỗ khói nhẹ, lượn lờ trên không trung một lát rồi biến mất.

Trung niên mặt đỏ liếc mắt nhìn quanh một cái, bất chợt hướng về Truyện Tống Trận sắp được hoàn thành, sắc mặt trở nên trầm xuống, trở tay một cái, một đạo kiếm khí từ miệng phun ra.

"Oanh" Một tiếng nổ lớn vang ra, pháp trận cứ như vậy mà biến mất, tại chỗ trống khi này giờ đã xuất hiện cái hố to lớn.

"Đi thôi!Điểm phân niệm này bị hủy, ngay cả yêu vật chân chính cũng không có cách nào tạo thành thương tổn được, tư vị khó chịu sẽ khiến bọn chúng không chạy đến đây đâu." Lão giả tay vân vê chòm râu, nhướng mày nói ra một câu, sau đó linh quang lóe lên, hóa thành một đạo độn quang hướng không trung phóng đi. Trung niên mặt đỏ ở sau cười hắc hắc, nhàn hạ rời khỏi nơi này.

Cùng lúc, ở hai nơi trong Băng Thành cũng đồng dạng xảy ra việc tương tự, tuy có vài khôi lỗi đệ tử bị thần niệm lũ yêu thú cấp cao ký thân, nhưng hết thảy lũ yêu thú đó đều bị các trưởng lão Tiểu Cực Cung còn lại một lưới bắt hết.

Tại nơi khác, hàn kì bí cảnh chân chính ở Tiểu Cực Cung bên tọa điện đường, đang xảy một cuộc nghị luận do năm sáu Nguyên Anh tu sĩ bên cạnh cung chủ Tiểu Cực Cung tụ hợp. Trong đó sắc mặt của mỹ phụ cùng với hai người khác trở nên tái nhợt dị thường, bộ dáng giống như đang bị tổn hao nguyên khí.

"Không nghĩ tới ngay cả Vạn Yêu Phiên của Vạn Yêu Cốc cũng được mang đến. Nguyên bổn vẫn tưởng đây chỉ là linh bảo phỏng

chế thông thường, ai ngờ uy lực lại to lớn đến thế chứ! Nếu không được Phương trưởng lão cùng Hoàng trưởng lão ra tay tương trợ, chỉ sợ một mình ta không thể đánh lui được phân thân của lão yêu. Hơn nữa đây là do mượn lực của đại cấm trận mới có thể phát huy. Lão yêu kia bị thương không nặng, nhiều lắm là hai ngày sau, sẽ ngóc đầu quay trở lại. Xem ra chúng ta phải nhân cơ hội mà sớm rút khỏi đây." Mỹ phụ nhíu chặt lông mày nói.

------oOo------

Chương 1097: Ma cao một trượng

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hiện tai không cần phải đi sớm, chờ yêu vật tới rồi chúng ta bỏ đi cũng không muộn." Một gã đại hán mặt mày nhăn nhó,không tán đồng nói.

"Đợi đến lúc đó, e rằng chạy cũng không kịp rồi" Một lão giả khác nguyên khí đang bị tổn thương, thản nhiên nói ra, ý tứ hiển nhiên là ủng hộ mỹ phụ.

"Hừ, chưa từng đụng độ với với đám yêu tộc đó, mà Vương sư huynh đã giống như chim sơ cành cong rồi ư!" Gã đại hán hừ lạnh một tiếng, lập tức bồi đáp lại.

"Đồng sư đệ, ngươi thì biết được gì? Sự lợi hại của Vạn Yêu Phiên ngươi chưa tận mắt thấy đó thôi, tuy chỉ là linh bảo phỏng chế nhưng uy lực của nó phỏng chừng sẽ không kém hơn bao nhiêu so với thượng cổ linh bảo Thiên Yêu Phiến. Lần này may mắn là lão yêu chỉ đem phân thân tới, nếu không cho dù chúng ta liên hợp cùng với cung chủ, chắc chắn cũng sẽ gặp phải muôn vàn khó khăn khi đối địch với lão." Bạch diện lão giả không chút khách khí, thản nhiên nói ra.

"Thực sự lợi hại như vậy sao? Nhưng cho dù như vậy thì đối phương muốn đánh tan được mấy tầng cấm chế, cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, ta vẫn thấy không được ổn nếu như không tận dụng hết lực lượng đã vội vàng bỏ chạy." Trên mặt gã đại hán lộ ra vẻ nửa tin nửa ngờ, lắc đầu nói tiếp.

Quan Phụ nghe đến đó, bất giác nhướng mày, ánh mắt hướng về mấy người còn lại đảo qua một lượt, chậm rãi nói:

"Các vị trưởng lão, xin chớ vội quên, đối phương đã đưa lực lượng

đến sát ngoài thành chúng ta rồi. Nếu không có sự liên thủ của Bạch sư muội và Diệp sư muội đem con yêu điểu Băng Phượng tạm giam vào huyễn quang huyền thiên trận, tạm thời dùng kỳ ảo của trận vây nó vào trong, chỉ sợ lúc này ta không thể bình yên mà thảo luận được! Dù sao con Băng Phượng kia là hậu duệ của linh thú thiên địa thuần khiết, cơ hồ đã có quá nửa thần thông Hóa Thần Kỳ, tu sĩ Nguyên Anh kỳ chúng ta khó có thể sánh bằng. Tuy hiện tại đã có hai vị trưởng lão tự mình khống chế trận pháp, nhưng không thể vây khốn nó được lâu. Đối với tình hình hiện giờ, chúng ta phải nhanh chóng chuẩn bị rút lui. Nhưng đối với những lời Đồng trưởng lão nói cũng không hẳn là không có đạo lí. Như vầy đi, trước hết mấy đệ tử cấp thấp nên trốn vào hư linh điện, ta cùng với nhóm đệ tử cấp cao lợi dụng mặt sau của tầng cấm chế làm chỗ phục kích, tranh thủ giáng một đòn mạnh vào phe đối phương, có thể sát thương thêm nhiều yêu thú, sau đó không cần quay lại tham chiến tiếp, lập tức độn về hư linh điện rời đi. Xin chư vị trưởng lão hãy nhớ kĩ, mục tiêu chủ yếu của chúng ta là bảo toàn thực lực của bổn cung, chứ không phải là tiêu diệt được ít hay nhiều yêu thú." Nghe mấy câu nói của mỹ phụ, mọi người đều cảm thấy hợp ý, liền gật đầu đáp ứng.

Sau khi mỹ phụ phân phó một hồi, mọi người đều bắt đầu rời khỏi đại điện, triệu tập chúng đệ tử, gấp rút chuẩn bị đợt rút lui cuối cùng, sẵn sàng cho một trận chiến mới.

Quan Phụ tự mình trấn giữ ở đại sảnh, một mình ngồi trên ghế trầm ngâm, ánh mắt lúc ẩn lúc hiện vài tia lo lắng.

"Sao thế, ngươi đã an bài mọi việc rồi, còn lo lắng gì nữa chứ? Hay là chỗ ngồi không hợp cho lắm?" Mỹ phụ vẫn lãnh đạm ngồi tại chỗ cũ không nhúc nhích, đột nhiên từ thần thức truyền lại một câu nói tinh tế, nếu để ý kĩ đó là thanh âm của một nữ tử.

"Hoàng Tuyền quỷ mẫu, nếu như ngươi không muốn chịu nỗi thống khổ thứ hồn thì hãy thành thật cho ta." Thần sắc mỹ phụ không thay đổi, nhưng thần thức vẫn để xung quanh dò xét, trả lời lại bằng một giọng băng hàn. Tựa hồ như biết rất rõ thân phận của nữ tử đang nói.

"Hắc hắc, nếu như ngươi thấy không đối phó nổi yêu vật Vạn Yêu

Phiên kia, có thể để cho lão thân ra tay là được mà. Chỉ cần ngươi giải khai cấm cố trên người ta, với sự liên hợp giữa ta và ngươi, một cái Vạn Yêu Phiên nhỏ nhoi có tính là gì." Một trận cười hắc hắc từ nữ nhân kia vang lên, khí thế không hề nhỏ chút nào.

"Giải khai cấm cố trên người ngươi à, đứng nằm mơ nữa " Quan phụ cười lạnh một tiếng.

" Ta chính là suy nghĩ cho ngươi, không nhận lấy ân tình thì thôi vậy. Lúc này đây, đám yêu thú đó rõ ràng đến vì mục đích khác, nếu không sao lại huy động nhiều yêu vật đến thế. Cho dù các ngươi trốn ở trong Hư Linh Điện, thì chỉ là kế sách tạm thời thôi. Kiếp nạn này, ta e là Tiểu Cực Cung sẽ không thể nào tránh khỏi." Âm thanh nham hiểm của nữ tử vang lên, nói với giọng không hề e ngại.

"Ngươi đừng có nói ba hoa bậy bạ, ta hiện tại sẽ không giải khai cấm chế cho ngươi. Với trình độ tu vi của ngươi ở quỷ tu giới, nếu thả đi sẽ không biết gây ra bao nhiêu tai họa. Tốt nhất là ngươi nên ở Huyền quỷ lệnh thành thật đợi đi." Mỹ phụ không có một chút động tâm, lạnh giọng nói.

"Sao ngươi không nghĩ lại, nếu không phải ta hỗ trợ, ngươi sao có thể dùng thời gian năm sáu trăm năm tu luyện, bước vào hàng ngũ tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ được. Huống chi, không nhờ ta ra tay giải cứu, ngươi đã sớm chết đi không biết bao nhiêu lần rồi, chức cung chủ Tiểu Cực Cung chưa chắc đã ngồi lên được nữa!" Nữ tử kia liền nhanh chóng đáp lại, phát ra những âm thanh cực kì sắc nhọn, tựa hồ thẹn quá hóa giận.

"Những điều ngươi nói đích xác là sự thật, nhưng đừng có quên, nếu không nhờ ta lấy huyền quỷ lệnh từ huyền băng ra, không biết ngươi còn ngủ say được bao lâu nữa. Giúp ta tiến vào Nguyên Anh hậu kỳ, không phải là do ngươi muốn ta có năng lực giải trừ đồng sinh chú hay sao? Về phần xuất thủ cứu ta, cũng là ngươi tự cứu chính mình mà thôi." Mỹ phụ thản nhiên trả lời.

"Nhưng lúc trước ngươi đã đáp ứng sớm thả ta ra." Nữ tử kia bắt đầu nổi giận.

"Ta có đáp ứng với ngươi, nhưng không biết là kẻ nào đã để cho ta tìm được nhất thiên bí thuật, có thể mượn Huyền Âm quỷ khí của ngươi tu luyện, gia tăng trình độ tu vi. Chỉ cần ngươi tiếp tục hỗ trợ ta tiến vào được Hóa Thần Kỳ, đồng sinh chú khi đó tất nhiên là có thể tự hành giải trừ được. Khi đó ngươi cứ tự nhiên mà rời đi."

"Trợ giúp ngươi tiến đến Hóa Thần Kỳ? Ngươi cho ta là thần tiên trên trời hay là linh giới chí tôn chuyển thế vậy! Năm đó ta có thể tiến cấp Hóa Thần Kỳ là do bị bức tu luyện công pháp quỷ tu đó?" Nữ tử giận dữ nói thẳng ra.

"Nếu không thể trợ giúp ta tiến nhập lên Hóa Thần Kỳ, chắc chắn trước khi chết, ta sẽ đem ngươi phong ấn một lần nữa." Sắc mặt mỹ phụ không hề thay đổi.

"Hừ! Ngươi chỉ nghĩ tới việc trước mắt mà không nghĩ đến quá khứ. Lượng hồn thạch sưu tầm được đã tiêu hao không còn một mảnh nữa. Không có thứ này, ta sẽ không thể xuất lực cho ngươi sử dụng được, rõ là mộng tưởng mà." Âm thanh ngày càng giá lạnh.

"Hồn thạch ta đã không còn. Nhưng chỉ là lúc trước thôi, bất tất phải đoán nhiều. Nếu đám yêu vật quả thật có công vào Hư Linh Điện, căn bản không cần dùng đến ngươi, Tiểu Cực Cung chúng ta có thể tự đối phó được." Sắc mặt mỹ phụ chợt trầm xuống.

Theo sau là một cái phất tay, giống như thúc giục pháp quyết gì đó. Ngay lập tức, thanh âm từ Huyền Tuyền quỷ mẫu đột nhiên ngừng lại, không còn truyền đến bất cứ tiếng động nào cả.

Thần sắc mỹ phụ dần khôi phục lại như ban đầu, hướng đến ngoại điện chậm rãi bước đi.

Hai ngày sau, sau khi đại bộ phận đệ tử cấp thấp chủ trì trận pháp hoàn toàn rút lui, lũ yêu thú bên ngoài tiến hành đẩy mạnh công kích tới phía dưới Băng Thành.

Chúng tu sĩ Tiểu Cực Cung dùng các cấm chế lợi hại ở các tầng, chuẩn bị đại chiến một trận với lũ yêu thú này.

Xa lão yêu hóa thân thành một tiểu đồng tử, trước đó vài ngày sau khi thương thế khôi phục, đã bí mật cùng với một yêu thú khác hóa thân thành lão ông, ùn ùn kéo đến.

Kết quả là sau một hồi đại chiến kịch liệt, song phương đã đến phút quyết tử, nhưng cuối cùng vẫn là ma cao một trượng, tiểu đồng tử cương ngạnh dựa vào Vạn Yêu Phiên liên tiếp cắn nuốt hai gã trưởng lão của Tiểu Cực Cung, làm cho mỹ phụ không thể nào chỉ huy đám tu sĩ rời khỏi vòng chiến được, tạm thời dựa vào cấm chế cuối cùng ngăn cản công kích của bầy yêu.

Xa lão yêu thấy vậy, không chút khách khí đem toàn bộ thần thông của vạn yêu thi triển ra hết, trên không trung vô số yêu khí từ các hóa thân của yêu thú cuộn lại thành hình, khí thế điên cuồng như muốn ăn tươi nuốt sống, liều mạng đánh sâu vào tầng cấm chế cuối cùng.

Đám tu sĩ Tiểu Cực Cung hoàn toàn rút ngược vào hàn kỳ bí cảnh, tiến vào trong Hư Linh Điện.

Sau đó, mỹ phụ hét lên một tiếng ra lệnh, lập tức kích phát cấm chế đang tiềm ẩn trong bí địa.

Nhất thời ba tòa linh điện đang xếp thành hình chữ phẩm. Bất ngờ vang lên một trận chấn động kịch liệt, toàn bộ không gian trên mặt đất vỡ tan ra, từ phía dưới hiện lên một tòa pháp trận siêu cấp, vây lấy ba tòa đại điện, đem chúng làm trung tâm của đại trận.

Trận pháp này nhìn sơ qua một cái, không biết được đã khảm bao nhiêu linh thạch bên trong, chỉ thấy vô cùng chói mắt, xem chừng có khoảng mấy ngàn, hơn nữa hơn phân nửa đều là linh thạch bậc trung, những chỗ trọng yếu nhất thậm chí còn được khảm hơn mười khỏa linh thạch bậc cao vô cùng quý hiếm.

Các phù văn trong trận vẫn không ngừng quay cuồng, ẩn hiện vô cùng huyền ảo, kì dị.

Một lát sau, ở phía trên linh quang dần dần ngưng tụ, hình thành một mảnh quang hà màu bạc chói sáng, cơ hồ lấn át toàn bộ bí cảnh trên không.

Đúng lúc này, xung quanh ba tòa đại điện bỗng phát ra linh quang nhàn nhạt, tiếp theo ba đạo quang trụ to lớn từ đỉnh đại điện phóng thẳng ra ngoài, bên trong quang hà lại không thấy chút bóng dáng.

Tiếng sấm động ầm ầm nổi lên giữa không trung, xuất phát từ vùng không gian dao động ở giữa quang hà truyền ra. Ngay sau đó, một trận quay cuồng dồn dập kéo đến, một dải bạch hồ xuất hiện bên trong quang hà, dài mấy trăm trượng từ từ hiện lên.

Quang hồ vừa mới xuất hiện, ngay tại giữa bí cảnh đột nhiên nổi lên một trận gió cuồng, cát đá bay loạn khắp nơi, vô số lầu các rung lên từng trận dữ dội, rồi sập xuống, hỏng nát hết, thiên địa linh khí trở nên hỗn loạn, nơi nơi đều là đống hỗn độn.

Mà ba tòa đạ điện tựa hồ không có chút liên hệ nào với vùng không gian liệt phùng này, hào quang từ đó nhất thời đại thịnh, luồng bạch hồ trên không dần dần kéo rộng thêm, như một con mắt của yêu ma bắt đầu mở ra.

Trong đó vùng không gian liệt phùng đã chiếm hết nửa phần không gian của bí cảnh, từ bên trong phun ra một cỗ ngân hà, đem ba tòa Hư Linh Điện cầm cố vào bên trong.

Trong đó có một tòa đại điện cự chiến lại, theo mặt đất chậm rãi dâng lên, đầu hướng về không gian liệt phùng bay đi, ngân quang chớp động liên tục. Sau khi tia sáng lóe lên, tòa đại điện liền biến mất không thấy bóng dáng đâu cả, tòa đại điện thứ hai lập tức đồng dạng nâng lên.

Vào thời điểm mà ba tòa địa điện biến mất, tại một nơi tối đen nào đó trong bí cảnh, chợt xuất hiện một tia bạch quang, một con tuyết bạch băng phong dài một trượng, dần hiện rõ thân hình, trông vô cùng quỷ dị.

Linh cầm này nhìn vào hoàng tượng giữa bí cảnh, trong đôi mắt xanh biếc liền hiện lên một tia ngạc nhiên. Nhưng sau khi nhìn kĩ vào vòng không trung trên tòa đại điện cuối cùng, nó bất ngờ hé miệng, một luồng bạch mang nhanh chóng bắn ra, tốc độ thập phần kinh khủng, theo đó bóng dáng cũng biến mất.

Yêu thú này vẫn tiếp tục nhìn chằm chằm vào vùng không gian liệt phùng, trong chốc lát vẫn chưa có phản ứng nào cả.

Sau khi ba tòa đại điện đều tiến nhập vào hư không, không gian liệt phùng chậm rãi đóng lại, tiếp theo một ánh ngân quang chợt lóe lên, ngay tức khắc toàn bộ đều biến mất vô tung vô ảnh. Hết thảy dị tượng trong bí cảnh đều không còn nữa.

Lúc này, Băng Phượng mới mở miệng phát ra một tiếng thanh minh, hai cánh theo đó mở ra, sau khi một trận bạch quang phát ra, thân hình bỗng nhiên biến mất.

Vài phút trôi qua, một trận âm vang kinh thiên động địa truyền đến, cả tòa Sơn Đô cự đại rung chuyển một trận, bầy yêu thú rốt cuộc đã công vào tầng cấm chế cuối cùng của ngoại tầng. Thương bối thanh lang hóa thân thành lão ông cùng với Xa lão yêu biến thành đồng tử, lao thẳng vào cự sơn mà công kích.

Đúng vào thời khắc này, dưới đáy Huyền Ngọc động, Hàn Ly thượng nhân đã đột phá đến giai đoạn cuối cùng của bình cảnh.

Ở giữa pháp trận, ngọn Tử La Cực Hỏa trong tay Hàn Lập không biết đã dừng lại khi nào, bản thân vẫn đang nhìn vào những biến đổi phía trước, vẻ mặt kinh ngạc muôn phần.

Không chỉ riêng hắn, lão ẩu cùng với đám người Bạch Mộng Hinh cũng đồng dạng như thế, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào phần trên trung tâm pháp trận, chỗ cự thạch, đều mang một bộ mặt kinh hãi.

Bởi vì ở trên cự thạch, quang đoàn đã dần biến mất không rõ bóng dáng, thay vào đó là một đóa quang liên màu trắng.

Hàn Ly thượng nhân đang ngồi ngay ngắn trong đó, theo cánh hoa sen từng đợt hàn khí nhẹ nhàng xuất ra, quấn quanh vùng phụ cận, đem thân thể bao bọc vào tạo nên một vùng mông lung huyền ảo.

Trên khuôn mặt Hàn Ly thượng nhân, nét bình tĩnh vẫn không đổi, trong ánh mắt ẩn chứa một tiêu kí hình hoa sen, lúc ẩn lúc hiện, lúc sáng lúc mờ, vô cùng quỷ dị. Theo đó, trên thân thể Hàn Ly thượng nhân tản ra một cỗ hương nhàn nhạt, tựa như mùi đàn hương, lại có phần giống mùi thuốc, nhưng khi nó xông hẳn vào mũi thì lại tỏa ra tinh khí nhàn nhạt, phảng phất như chưa từng có.

Thật sự huyền diệu vô cùng!

------oOo------

Chương 1098: Trùng giai hóa thần

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tuy rằng đây là tu tiên giới, nhưng có thể chính mắt nhìn thấy một tu sĩ trùng kích hóa thần kỳ đúng là rất ít người có được may mắn đó, nhưng cũng có một ít tin đồn được lưu truyền không ít.

"Thân thể đàn hóa, không thể tưởng được truyền thuyết đúng là sự thật. Nói vậy đàn hóa chấm dứt, Hàn Ly đạo hữu cũng đột phá hóa thần thành công." Thấy dị tượng trước mắt, Lão ẩu thì thào nói, trên mặt tràn đầy sự hâm mộ.

"Điều này cũng không thể nói trước. Tình hình Hàn Ly huynh tựa hồ có chút không xong. Dường như thân thể tuy đã đạt tới yêu cầu hóa thần, nhưng Nguyên Anh trong cơ thể có thay đổi, tựa hồ có chút không thuận lợi, nếu không phải mượn hàn diễm của chúng ta ngưng tụ thành thần niệm,tiêu ký cũng sẽ không vững vàng như thế." Lão tăng lại nhướng mày, nói.

"Điều đó cũng là khó tránh khỏi. Tuy rằng sư đạo hữu mượn hàn diễm uy năng, tạm thời làm Nguyên Anh cường đại lên, nhưng dù sao cũng không phải luyện hóa lực của chính hắn, có thể làm đến bước này, đã là việc không đơn giản…" Hàn Lập thở dài một hơi, cũng mở miệng nói.

"Chúng ta ra tay giúp Đại trưởng lão ổn định nội thể nguyên anh như thế nào?" Thanh sam trung niên nhân trên mặt một vẻ lo âu, nhịn không được hỏi.

"Điều này khẳng định không được! Phá tan hóa thần bình cảnh, không phải la chuyện đùa, có lẽ chỉ có thể chờ đợi Hàn Ly sư huynh, mượn loại lực lượng này đột phá bình cảnh.

Nếu chúng ta mạo muội ra tay, ngược lại có thể khéo quá hóa *vụng, yên lặng theo dõi vẫn là biện pháp tốt nhất."* Bạch Mộng Hinh âm thanh trong trẻo lanh lùng nói.

Hàn Lập nghe được lời ấy, mỉm cười cũng không có ý kiến gì.

Những người khác liếc mắt nhìn nhau, cũng không nói gì nữa.

Kỳ thật cho dù bọn họ muốn ra tay, cũng chỉ sợ hữu tâm vô lực.

Bởi vì trải qua hai ngày đêm không ngừng chi phối Cực Hàn Chi Diễm, đã làm cho tinh thần lẫn thể xác mệt mỏi, pháp lực cũng tiêu hao bảy tám thành.

Hiện tại, chỉ có thể đứng nhìn Hàn Ly thượng nhân tự mình đột phá cửa ải khó khăn cuối cùng mà thôi.

Nhưng không ai chú ý, nằm sâu trong vùng lam mang chớp đông không ngừng kia, pháp lực lưu động bên trong cơ thể Hàn Ly thượng nhân, Nguyên Anh biến hóa đủ loại, đều được Hàn Lập thu vào trong mắt, lặng lẽ ghi nhớ.

Cái này chỉ cần về sau kỹ càng nghiên cứu lại, đối với hắn là điều có ích không nhỏ.

Hàn Lập tự nhận thấy mạo hiểm ở lại chỗ này, đúng là rất có giá trị. Dù sao cơ hội quan sát một tu sĩ đột phá Hóa Thần Kỳ, tuyệt đối là mong muốn cầu cũng không được, hắn có thể có được cơ hội này, coi như là cơ duyên không nhỏ.

Mấy người khác tuy rằng có thể dùng thần niệm mạnh mẽ quan sát một ít, nhưng không thể bằng thần thông Minh thanh linh mục của Hàn Lập, rõ ràng quan sát toàn bộ diễn biến, hiệu quả kém hơn rất nhiều.

Thời gian trôi qua, không biết đã qua bao lâu, Hàn Ly thượng nhân đang xếp bằng tại bạch sắc quang liên bỗng nhiên thân hình chấn động, thân thể phát ra một loại hương khí quỷ dị nồng đậm, đồng thời quang liên tiêu ký giữa hai mi mắt đột nhiên trở nên to lớn, huyễn hóa thành một phiến liên ảnh xuất ra, hoàn toàn bùng nổ phóng ra.

Đám người Hàn Lập đang lặng yên theo dõi, nhất thời cả kinh, đồng thời ngưng thần nhìn lại.

Chỉ thấy Hàn Ly thượng nhân đang ngồi xếp bằng hai mắt đã mở ra, đôi mắt tản mát phát ra quang mang một màu vàng, hơn nữa tay chân dường như bất động, nhưng thân hình theo quang liên từ từ nhẹ nhàng bay lên.

Trên người Hàn Ly thượng nhân toát ra một chút trông mong, trên mặt hiện ra tia vui mừng, thoáng chút do dự, nhưng sau đó vẫn đưa tay lên, ngón tay run lên nhè nhẹ, tựa như kháp động một loại pháp quyết gì đó.

Cơ hồ cùng lúc đó, Hàn Lập cảm thấy linh lực còn sót lại trong cơ thể nhảy dựng, liền theo đó sôi trào lên, lại có loại hướng bên ngoài cơ thể điên cuồng đi ra.

Hàn Lập kinh hãi, không chút lưỡng lự vội vận chuyển công pháp, lúc này mới đem linh lực trong cơ thể không khống chế được tạm thời trấn áp xuống. Lão ẩu cùng thanh sam trung niên nhân sắc mặt cũng đại biến, đồng dạng cũng một trận luống cuống tay chân.

Xem ra không chỉ mình hắn gặp phải sự việc quỷ dị này.

Hàn Lập ánh mắt chớp động, chưa hiểu rốt cuộc đã sảy ra chuyện gì, thình lình bên cạnh tòa pháp trận truyền đến âm thanh xé gió. Phụ cận quầng sáng lại đột nhiên run lên, liền theo đó một dải ánh sáng nhè nhẹ từ phía trên bay ra, nhắm thẳng trung tâm pháp trận bắn tới.

Đạo linh quang này vừa tiếp xúc với cơ thể Hàn Ly thượng nhân, liền nhập vào bên trong không thấy bóng dáng.

Trong chốc lát, quầng sáng bắt đầu từ từ tan rã rồi biến mất, dải ánh sáng từ ngoài pháp trận bay tới biến thành màu trắng ngà, dị thường nổi lên.

"Thiên địa nguyên khí bị dẫn động!" một tiếng thì thào không biết

phát ra từ ai, mang theo sự hâm mộ vui mừng kính sợ thậm chí có vài phần ghen tị trong đó.

Hàn Lập vừa nghe lời đó, liền cảm thấy rùng mình.

Lúc này, thân thể Hàn Ly thượng nhân như một cái động không đáy, vô luận băng hàn lực ít hay nhiều đều cuồn cuộn đi vào, trừ bỏ hai mắt phát ra kim quang càng lúc càng chói mắt, cũng không có sự tình nào khác dị thường.

Loại dị tượng này diễn ra khoảng một chung trà, theo cơ thể Hàn Ly thượng nhân truyền ra một đạo âm thanh dát băng. Thân hình đang ngồi xếp bằng bỗng chốc tăng vọt thêm mấy tấc.

Đồng thời quang liên giữa hai mi mắt nhanh chóng trở nên to lớn che phủ đến nửa cái đầu, bỗng nhiên sau đó co rút lại, cuối cùng nhỏ lại bằng ngón tay cái, tạo thành một ấn kí trong sáng long lanh nằm giữa hai mi mắt.

Những dải ánh sáng từ bốn phía dần dần tan biến.

Linh lực rối loạn trong cơ thể đám người Hàn Lập cũng đồng thời biến mất, khôi phục lại bình thường.

Hàn Ly thượng nhân vẻ mặt nghiêm nghị hai tay kháp quyết, chậm rãi nhắm hai mắt lại, linh quang trong ánh mắt cũng chợt tắt, khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

"Chẳng lẽ đã đột phá Hóa Thần thành công!" Thấy tình hình như vậy, mọi người trong lòng đều tự hỏi một câu.

Thanh sam trung niên nhân cùng Bạch Mộng Hinh trên mặt ẩn hiện lộ ra vẻ vui sướng.

Nhưng bọn hắn còn chưa kịp mở miệng hỏi, đột nhiên từ trên người Hàn Ly thượng nhân truyền ra một tiếng buồn bã thất vọng. Liền theo đó, gương mặt có chút méo mó vặn vẹo, hay tay đang niệm thần chú cũng đưa lên ôm lấy đầu, tựa hồ đâu đớn vô cùng.

Lần này, lại làm cho đám người Hàn Lập một lần nữa trợn mắt há mồm.

"Hàn Ly sư huynh, đã xảy ra chuyện gì?" Thanh sam trung niên nhân khẩn trương kêu lên một tiếng, cũng không dám liều lĩnh lại gần.

Hàn Ly thượng nhân nghe được tiếng kinh hô, miễn cưỡng liếc nhìn Thanh sam trung niên nhân một cái, không nói gì, quang liên tựa hồ như đã vững vàng giữa hai mi mắt, ánh sáng mờ ảo. Thế nhưng trong phút chốc…liền tự động thoát ra.

Sau đó quang liên thoáng co rút lại, *"Phanh"* một tiếng vang nhỏ truyền đến, quang liên đột ngột nổ tung, hành thành một đoàn lục sắc lóe sáng.

Hàn Ly thượng nhân hét thảm một tiếng, thân hình thoáng lắc lư, liền từ không trung ngã xuống.

"Đại Trưởng Lão!"

Hai người Bạch Mộng Hinh cùng thanh sam trung niên nhân đồng thời kinh hô, liền hóa thành hai đạo hắc bạch động quang hướng thẳng quang liên đi tới.

Ba người Hàn Lập cũng liếc mắt nhìn nhau một cái, nhưng không có bay theo.

"Ta không sao, chỉ là nguyên khí phản phệ, có chụt mệt mỏi mà thôi." Ngoài dự đoán của mọi người, Hàn Ly thượng nhân nghiêng người từ từ đúng lên sắc mặt có chút tái nhợt nói, gương mặt vặn vẹo tựa hồ đã bình ổn trở lại.

Hai người Bạch Mộng Hinh cùng thanh sam trung niên nhân thấy vậy, trong lòng cũng thả lỏng. Bọn họ đang muốn hỏi lại những gì đã xảy ra, thì Hàn Ly thượng nhân liền phất tay, một đoàn đoản đao màu bạc liền chồng chất xuất hiện giữa lòng bàn tay, bàn tay vung lên, ngân quang chớp động, mười sáu thanh đoản đao nhất thời đều bắn ra.

Những dải ngân nhận này tách rời ra bốn phía, ngay lập tức xoay ngược lại, từ bốn phía những mũi đao trôi nổi hướng về phía thân thể hắn.

Sau đó Hàn Ly thượng nhân quát khẽ một tiếng, mười sáu thanh đoản đao đồng thời chợt lóe, toàn bộ chui vào cơ thể hắn.

Ngoại trừ đầu ra, các nơi thân thể chỉ lộ ra một cái cán đao ngắn ngủn, lưỡi đao cơ hồ toàn bộ đều ở trong cơ thể hắn.

Hàn Lập thấy vậy, liền nhướng mày, nhìn chằm chằm không chút chớp mắt.

Chỉ thấy lúc này trên người Hàn Ly thượng nhân, hiện ra một tầng hóa quang diễm không đồng nhất, lấy hai màu lam bạch làm chủ, xem lẫn còn có thêm hai màu hoàng lục.

"Các vị đạo hữu mau thu hồi hàn diễm chính mình lại!" Hàn Ly thượng nhân ánh mắt vẫn không mở, trong miệng hét lớn một tiếng.

Lập tức, tăng nhân niệm một tiếng phật hiêu, một tay hướng Hàn Ly thượng nhân tung ra một chiêu.

Trên người Hàn Ly thượng nhân liền hiện lên một luồng Lục Sắc Hàn Diễm, trong nháy mắt liền ngưng tụ lại, thình lình *"sưu"* một tiếng liền hướng tăng nhân bắn đi.

Tăng nhân phất tay một cái, đem hàn diễm chính mình thu vào.

Hàn Lập cũng nhanh chóng đem cực hàn chi diễm của chỉnh mình gọi trở về.

Một lát sau, trên người Hàn Ly thượng nhân chỉ còn lại một tầng Kiền Lam băng diễm, mùi thơm dị thường trên cơ thể, liền biến mất không thấy.

Vị Đại trưởng lão của Tiểu Cực Cung này, thần sắc vẫn chưa trầm tĩnh lại, từ hai tay phát ra một loại pháp quyết cổ quái, đồng thời trong miệng truyền ra một loại chú ngữ cổ quái, những đoản đao trên cơ thể có chút run lên.

Sau một tiếng kêu nhỏ, hàn khí màu trắng dọc theo chuôi đao hiện ra, nháy máy mang tất cả các chuôi đao trở nên trong suốt.

Hàn Ly thượng nhân dừng niệm pháp chú, pháp quyết trong tay trở nên biến đổi.

"Phanh", *"Phanh"* một loạt tiếng động liên tiếp vang lên, những ngân mang chói mắt theo đoản đao mà ra ngoài, mặt ngoài những băng tầng này lập tức vỡ vụn ra biến mất.

Nhưng lập tức, hàn khí dọc theo ngân nhận lại hiện lên, hóa thành một tầng tinh băng, sai đó dưới sự thúc động pháp quyết, liên tục vỡ vụn.

Liên tiếp như thế lập lại mấy lần, Hàn Lập khóe miệng khẽ động, trong lòng giật mình.

Vị Đại trưởng lão Tiểu Cực Cung này, mượn pháp khí lực, đem hàn khí lúc đầu hút vào đều bài trừ ra ngoài.

Xem ra hắn thật sự không thể đột phá hóa thần, nếu không lấy hóa thần thực lực, tác dụng của hàn khí này chính là thuốc bổ dưỡng nguyên khí tốt nhất.

Hàn Lập tâm niêm vừa xoay chuyển, trong nháy mắt đã đưa ra phán đoán.

Hàn Ly thượng nhân khẽ thở dài một tiếng,hai mắt mở ra.

Giờ phút này, đôi mắt một lần nữa khôi phục vẻ nửa thiện nửa ác, thế nhưng thân hình tướng mạo vẫn bảo trì ba mươi mấy tuổi, một vẻ buồn tẻ trống vắng ngửa mặt nhìn trời.

------oOo------

Chương 1099: Phản bội

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hàn Ly sư huynh, ngươi không sao chứ." Thanh sam trung niên nhân do dự một chút bèn hỏi.

"Không việc gì, chẳng qua chỉ là thất bại trong gang tấc thôi!" Hàn Ly thượng nhân cười khổ một tiếng đứng dậy. Dưới thân quang mang bỗng nhiên vỡ tan, biến thành nhiều điểm linh quang hư không tiêu thất.

Tiếp đó hắn nhẹ nhàng bay lên, trực tiếp hạ xuống cự thạch.

"Thật sự là đáng tiếc. Hàn Ly đạo hữu chỉ là thần niệm thiếu chút nữa, nếu không lần này có thể tiến giai thành công. Mặc kệ nói như thế nào, đạo hữu sáng chế ra bộ bí thuật này, đích xác là một loại phương pháp đột phá Hóa Thần." Lão ẩu khẽ thở dài một tiếng, đối với bộ bí thuật của Hàn Ly thượng nhân cực kỳ tán thưởng.

Đa tạ Long phu nhân nói như vậy, Ngoại trừ con đường tu luyện Cực Hàn Chi Diễm cũng khó mà bù vào cho đủ, bản thân tuy cũng có Cực Hàn Chi Diễm, nhưng muốn kiếm được một nơi cực hàn như Huyền Ngọc động, điều này đích thực muôn vàn khó khăn, nhưng phương pháp giống như thế này của Hàn Ly đạo hữu, cũng có thể tham khảo không ít. Hội bào tăng nhân cũng mỉm cười nói.

Nghe xong lời này của tăng nhân, Hàn Ly thượng nhân khóe miệng giật giật, có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Hắn vươn đôi tay đan vào nhau co dãn gân cốt, ánh mắt bất định đứng lên.

"Hàn Ly đạo hữu, nếu là đã kết thúc, có phải hay không nên đem trận pháp dừng lại, để cho bọn ta quay về thạch phòng khôi phục

nguyên khí." Hàn Lập nhướng mày nói. Đồng thời ánh mắt liếc nhìn đánh giá bốn phía.

"Không vội, tại hạ còn một ít chuyện cần xử lý, chờ xử lý xong, rồi đem trận pháp dừng lại cũng không muộn." Hàn Ly thượng nhân nghe được lời ấy của Hàn Lập, cũng không ngẩng đầu lên thản nhiên nói.

Mà thanh sam trung niên nhân cùng Bạch Mộng Hinh liếc mắt nhìn nhau, lập tức phiêu phù ngay bên trên Hàn Ly thượng nhân, nét mặt không đổi liếc mắt một cái.

"Đạo hữu, lời này của ngươi là có ý gì?" Tình hình như thế, Tăng nhân phát hiện thấy có gì đó không thích hợp, sắc mặt trầm xuống. Lão ẩu mặc dù không nói gì, nhưng cũng hiện lên vẻ cảnh giác, đồng thời đưa tay vào trong tay áo bào, dường như chế trụ đồ vật gì, sau đó lạnh lùng nhìn về phía ba người Tiểu Cực Cung.

"Các vị đạo hữu không cần kinh hoảng, sư mỗ không có ác ý gì, chỉ là muốn Hàn huynh trả lại bổn cung một thứ đồ thôi." Hàn Ly thượng nhân rốt cục đem hai tay để xuống, sau đó đưa tay nhìn về phía Hàn Lập, trên người mười sáu khẩu ngân nhận bỗng nhiên một trận ông minh. Lập tức bắn ra, hai mắt tinh quang bắn ra bốn phía, cũng có kim sắc chớp động. Dường như pháp lực đã hồi phục toàn bộ.

"Trả lại đồ?" Tăng nhân cùng Lão ẩu nhịn không được nhìn về phía Hàn Lập, trên mặt lộ một tia ngạc nhiên.

"Đạo hữu chẳng lẽ nói đùa, Hàn mỗ lần đầu tiên tới Tiểu Cực Cung, làm sao lấy được cái gì của quý cung?"

Nghe được lời này của Hàn Lập, trên mặt Hàn Ly thượng nhân lại lộ ra một tia kỳ quái. Bất thình lình một tay vừa lật, trong tay phát ra một đoàn lam quang. Ngay giữa đoàn lam quang là một cái tiểu đỉnh.

"Càn Lam Đỉnh!" Áo bào tro tăng nhân vừa thấy đỉnh này, bật thốt kêu lên. Lập tức kinh hãi hướng trong tay áo vừa sờ. Lại lấy ra một cái tiểu đỉnh khác giống y hệt.

Ánh mắt hắn nhìn quét qua hai đỉnh một lần, trên mặt hiện lên một vẻ kinh nghi.

"Ma Cưu đại sư không cần giật mình, cái kia của ngươi cũng không phải là giả, cũng chính càn lam đỉnh hàng thật giá thật. Chính là đỉnh này nguyên bản không phải chỉ một cái, mà là một đôi, nhưng cũng là phỏng chế phẩm mà thôi. Ta hướng Hàn đạo hữu đòi lại đồ vật, chính là Thông Thiên Linh Bảo tại Hư Thiên Điện. Thông Thiên Linh Bảo có phải trên người đạo hữu?" Hàn Ly thượng nhân nhìn chằm chằm Hàn Lập, lạnh nhạt nói.

"Thông Thiên Linh Bảo, Hàn đạo hữu trên người có bảo vật loại này?" lần này là Lão ẩu phát ra một tiếng hô nhỏ, ánh mắt dò xét Hàn Lập tỏ vẻ khó tin, còn ngầm có ý tham lam một phần, áo bào tro tăng nhân cũng đồng dạng giật mình, nhịn không được đánh giá lại Hàn Lập.

Trước khi đến đây, hai vị này cũng hướng Hàn Ly thượng nhân tìm hiểu một chút lai lich của Hàn Lập. Biết hắn xuất thân từ Thiên Nam, một cái địa phương tu sĩ nho nhỏ, thế nhưng lại có được Thông Thiên Linh Bảo bảo vật bậc này, thật sự làm cho hai người trong lòng khiếp sợ.

"A! Hư Thiên Đỉnh, thì ra là thế, bản thân ta không ngại Hàn Ly huynh hỏi vấn đề này, nhưng trước hết, mời đạo hữu trả lời Hàn mỗ một chút nghi vấn. Đạo hữu như thế nào có thể khẳng định ta có được đỉnh này, quý cung Hư Linh Điện cùng đỉnh này quan hệ như thế nào?" Hàn Lập không lập tức phủ nhận, ngược lại lộ ra một vẻ tiếu ý hỏi lại.

"Nói như vậy, ngươi quả nhiên có được đỉnh này. Về phần biết được tại sao trên người đạo hữu có đỉnh này, cũng không phải cái gì bí mật. Đạo hữu tu luyện Tử La Cực Hỏa, vốn là dung hợp Hư Thiên Đỉnh bổ sung vào Kiền Lam Băng Diễm, trong thiên hạ, trừ bỏ bổn cũng phỏng chế Càn Lam Đỉnh, trong nhân gian hẳn là chỉ có Hư Thiên Đỉnh mới có được loại Hàn Diễm này. Mà tại hạ thời gian trước đã mang Kiền Lam Băng Diễm hoàn toàn luyện chế đến cực điểm, đối với đệ giai Kiền Lam Băng Diễm tự nhiên cảm ứng mẫn tuệ sâu sắc vô cùng." Mặc dù tám chín phần khẳng

định, nhưng chính tai nghe được lời ấy, trong mắt Hàn Ly thượng nhân vẫn không dấu nổi vẻ cuồng nhiệt.

"Nói như vậy, khi lần đầu tiên nhìn thấy ta. Ngươi cũng đã biết trong người ta có Hư Thiên Đỉnh" Hàn Lập nhướng mày hỏi.

"Đích xác như thế. Nhưng là bản thân ta không nghĩ tới, Hàn huynh lại không có phủ nhận. quả có một chút ngoài dự kiến. Vốn tưởng phải tốn một chút công phu thuyết phục, nhưng cũng không phải dùng tới. Năm đó Hư Thiên Đỉnh chính là pháp bảo bên người của tổ sư Băng Phách Tiên Tử cũng chính là tổ sư sáng lập phái của bổn cung, năm đó tổ sư từng mang theo bảo vật này du lịch thiên hạ, hơn trăm năm sau trở lại, đỉnh này không rõ đã đi đâu. Ta cũng không hứng thú muốn biết tại sao các hạ có được bảo vật này. Nhưng bảo vật này chính xác là vật của bổn cung, chỉ cần đạo hữu mang nó giao ra, Bổn cung tuyệt đối không gây khó dễ." Hàn Ly thượng nhân gằn lên từng tiếng với Hàn Lập, vẻ mặt nghiêm nghị.

Hàn Lập đầu tiên lộ ra một mảnh giật mình, nhưng ngay lập tức cười hắc hắc, nhìn chằm chằm Hàn Ly thượng nhân nhưng không nói cái gì.

Nhìn thấy Hàn Lập có ý không chút gì nể mặt. Hàn Ly thượng nhân đồng tử co rụt lại, ánh mắt có chút âm thâm đứng lên.

"Nghe Mộng Dao nói Hàn Huynh thần thông kinh người, tuy rằng chỉ là tu vi Trung kỳ, nhưng một thân thần thông cũng không dưới tu sĩ tu vi Hậu kỳ, thậm chí ngay cả Ngân Dực Dạ Xoa cũng không thể làm gì ngươi. Nếu là ở chỗ khác có lẽ đích xác không thể làm được gì ngươi, nhưng hiện tại lại đang ở bên trong trận pháp, có tại phong bế trong Huyền Ngọc Động, huống chi pháp lực ngươi hiện tại nhiều nhất chỉ còn ba thành, mà ta bí thuật công hiêu không mất đi hiệu lực. Vô luân pháp lực thân thể đều trong tình trạng cường đại nhất, phần thắng thuộc về ai, còn cần ta nói sao." Hàn Ly thượng nhân ánh mắt kim mang lại lần nữa nổi lên.

Thanh sam trung niên nhân cùng Bạch Mộng Hinh nhìn Hàn Lập. Tựa như gặp đại địch khuôn mặt hiện lên vẻ ngưng trọng.

"Không nghĩ tới ta ra tay hỗ trợ các hạ đột phá bình cảnh, nhưng lại bị các hạ lợi dụng, Tiểu Cực Cung luôn luôn lấy oán trả ơn như thế này sao?" Hàn Lập khóe miệng nhếch lên, nổi lên một tia cười lạnh.

"Sư mỗ không phải đã thanh toán thù lao sao, chẳng những Hàn Diễm Pháp Quyết của bổn cung đã giao đạo hữu một phần, lão phu khổ tâm mấy trăm năm mới nghĩ ra cách phá tan bình cảnh đồng dạng cũng phục chế cho đạo hữu, huống chi Hàn đạo hữu chịu ra tay tương trợ, nguyên nhân lớn nhất còn không phải là muốn tận mắt chứng kiến hiệu quả bí thuật như thế nào sao, nhằm chính mình tham khảo sao. Điều này có thể tính là lấy oán trả ơn?" Hàn Ly thượng nhân hừ một tiếng, từ chối cho ý kiến.

"Phải không? Nói như vậy có vẻ như cũng có chút đạo lý. Nhưng hiện tại bị nhốt trong trận pháp không chỉ mình Hàn mỗ, Thông Thiên Linh Bảo chính là một sự kiện trọng đại, chẳng lẽ đạo hữu muốn giết người diệt khẩu?" Hàn Lập liếc mắt nhìn Tăng nhân cùng Lão ẩu, thản nhiên nói.

Hai người nghe lời này của Hàn Lập thần sắc đại biến, đặc biệt Tăng nhân kia cúi đầu nhìn tiểu đỉnh trong tay, ánh mắt âm thầm bất định.

"Hắc hắc, đạo hữu không cần tổn phí tâm tư, ta cùng nhị vị đạo hữu tương giao nhiều năm. Bọn họ như thế nào lại bị lời nói của ngươi chia rẽ" Hàn Ly thượng nhân sát khí chợt lóe, nhưng chỉ trong tíc tắc rồi biến mất.

"Chuyện này là của Hàn đạo hữu cung quý cung, lão thân không có hứng thú tham dự. Các ngươi tự giải quyết với nhau đi." Lão ẩu lạnh lung liếc mắt nhìn Hàn Lập một cái nói, thân hình chợt nhoáng lên một cái, tức thì hiện ra một quầng sáng, làm một bộ dáng ta đây không liên can.

Hàn Lập thấy cảnh này, khóe mắt khẽ nhảy vài cái.

"Hàn đạo hữu tới đây cuối cùng cũng vì Hàn Ly huynh đột phá bình cảnh, như vậy đi, nếu vật gọi là Hư Thiên Đỉnh thật sự là vật của quý cung, Hàn đạo hữu trả lại bảo vật, còn quý cung đối với

Hàn đạo hữu bồi thường một phần như thế nào? với cảnh giới tu vi hiện giờ của chúng ta, dĩ hòa vi quý vẫn là tốt nhất." Tăng nhân cân nhắc chốc lát rồi nói, tính toán muốn hòa giải việc này.

"Hiện tại đúng là lúc bổn cung đang rối loạn, sư mỗ cũng không muốn cùng Hàn huynh trở mặt, chỉ cần Hàn huynh giao ra đỉnh này, tai hạ cũng bồi hoàn một lượng lớn linh thạch, cũng đủ cho Hàn huynh về sau không cần cực khổ vì thiếu linh thạch." Hàn Ly thượng nhân nghe vậy, thần sắc có chút hòa hoãn.

Hàn Lập nghe xong lời này, cười lạnh hai tiếng, ngửa mặt nhìn trời, một câu cũng không nói.

Hàn Ly thượng nhân thấy hành động này của Hàn Lập, vẻ mặt trầm như nước, hai vai hơi run lên, Lam sắc hỏa diễm lại tăng lên một chút, cả người hóa thành một hỏa cầu to lớn, lam quang lấp lánh.

Thanh sam trung niên nhân cùng Bạch Mộng Hinh cũng liền bấm tay niệm chú, một người xuất ra mười thành phi kiếm trong suốt, người kia tay áo bào rung lên, hai cây giáo đen tuyền cũng phóng xuất, trực tiếp xoay quanh hai người, phát ra những âm thanh dị thường.

Tăng nhân thấy vậy, nét mặt hiện lên một chút bất đắc dĩ khẽ niệm một tiếng phật niệm. Cũng biến thành một quầng sáng bay đi, xem ra cùng Lão ẩu giống nhau không có ý định nhúng tay vào việc này.

Thế nhưng, tăng nhân bỗng thay đổi phương hướng, trực tiếp hướng Hàn Lập bay đến.

Hàn Lập ngẩn ra, chưa hiểu được ý tứ đối phương, trong tai bông nhiên truyền đến âm thanh tăng nhân, Hàn Lập không khỏi ngẩn ra mặt hiện lên một tia thần sắc quái dị.

"Hàn huynh, Càn Lam Đỉnh này ngươi tạm thời nhận lấy. Chốc lát có động thủ ta trợ giúp ngươi một tay."

------oOo------

Chương 1100: Chiến khởi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Còn đang nói chuyện, tăng nhân đột nhiên xuất thủ, *"xoẹt"*, một đoàn lam quang bay thẳng đến chỗ Hàn Lập.

Chính là Kiền Lam đỉnh.

"Ma Cưu, ngươi làm gì thế?" Hàn Ly thượng nhân giận dữ hét lớn.

Tuy không biết tại sao tăng nhân lại ra tay tương trợ mình, nhưng bảo vật đến tay tự nhiên Hàn Lập sẽ không khách khí.

Lúc này tay áo hắn phất nhẹ một cái, một mảnh thanh hà quét qua, chuẩn bị thu tiểu đỉnh vào tay áo.

Hàn Ly thượng nhân thấy thế, sắc mặc trầm xuống, đột nhiên một tay thủ pháp quyết hướng về phía tiểu đỉnh.

"Phốc" một tiếng, tiểu đỉnh vốn đang vững vàng bay trên không trung chợt phóng ra vô số lam diễm, sau đó tiểu đỉnh đột nhiên đổi hướng, vọt về phía Hàn Ly.

"Ngươi quả nhiên đã động tay chân!" Tăng nhân mang áo bào tro trầm giọng nói, tay sớm đã có chuẩn bị đánh vào hư không một trảo, nhất thời một lục sắc quang thủ (cánh tay ánh sáng màu xanh) hiện lên lao xuống tiểu đỉnh.

Phải chế trụ tiểu đỉnh một lần nữa.

"Phá". Kim quang bùng phát, Hàn Ly thét lên một tiếng.

Thanh âm *"ầm ầm…"* vang dội truyền đến, quang thủ xuất hiện một trận vặn vẹo, một kim quang cổ văn đột nhiên xuất hiện, tiếp theo *"oanh"* một tiếng thật lớn, cổ văn như bị bạo liệt, kim quang chớp động, uy lực kinh khủng trong chớp mắt đã đánh tan quang thủ.

"Hạo Nhiên Trường Ca quyết! Không ngờ ngươi lại tu luyện công pháp Nho môn." Tăng nhân khẽ thốt lên.

Hàn Ly thượng nhân căn bản không thèm để ý, tay đánh một chiêu, tiểu đỉnh tiếp tục bị kéo quay về.

Bỗng nhiên một cỗ thanh ti từ hư không quỷ dị bắn ra, thanh quang lóe lên cuốn lấy tiểu đỉnh rồi kéo nhanh trở lại, đến nhanh mà đi cũng nhanh, căn bản không kịp để người khác phản ứng.

Hàn Ly thượng nhân cả kinh, không kịp suy nghĩ, hai tay lại thủ pháp quyết, trong miệng lại thốt lên: *"Phá"*

Kim sắc cổ văn bên trong thanh ti liên tục bạo liệt vang lên những thanh âm đinh tai nhức óc, nhưng thanh ti chỉ hơi tán loạn, sau đó hồi phục như cũ tiếp tục cuốn lấy tiểu đỉnh kéo đi.

Mà trước người người này lại có một tiểu đỉnh phù văn phiêu động, hình dạng có năm sáu phần tương tự với Kiền Lam đỉnh, mà cỗ thanh ti kia đúng là từ trên tiểu đỉnh đó bắn ra.

"Hư Thiên Đỉnh!" Hàn Ly nhìn thấy màn này khẽ thì thào.

Chính là Hàn Lập đã tung ra Hư Thiên Đỉnh.

Thấy Kiền Lam Đỉnh sắp đến tay, hắn liền hướng về Hư Thiên Đỉnh trước người hư không bắn ra (một chỉ). *"Đang…"* một tiếng vang nhỏ vang lên, trên đỉnh lại xuất ra một cỗ thanh ti, quấn quanh Kiền Lam Đỉnh, sau đó phất tay một cái đã tu Kiền Lam Đỉnh vào tay áo, ngẩng đầu lên nhìn về phía Hàn Ly thượng nhân cười lạnh.

"Khá lắm, mới đó mà đã vận dụng được Hư Thiên Đỉnh. Chẳng qua với tu vi của ngươi, nhiều nhất là mới luyện được đến tầng thứ nhất mà thôi, cũng chỉ có thể phát huy một chút uy lực bề ngoài của nó mà thôi. Nhưng Ma Cưu đại sư, ta không ngờ đến lúc này ngươi lại có một lựa chọn không sáng suốt như thế. Ngươi

làm thế là bức sư mỗ ra tay đó."

Hàn Ly thượng nhân thấy Kiền Lam Định bị mất, không hề tức giận lại quay sang nói với tăng nhân.

"Lão nạp tương giao cùng Hàn Ly huynh hơn trăm năm, làm thế cũng chỉ muốn tự bảo vệ mình mà thôi. Bần tăng cũng không muốn thấy cảnh sau khi Hàn đạo hữu bị giết sẽ đến phiên mình bị diệt khẩu. Sự việc liên quan đến thông thiên linh bảo, Hàn Ly huynh ngay từ đầu đã không tính để bần tăng còn sống mà rời đi rồi. Bần tăng cũng chỉ là một tán tu, không có quan hệ sâu xa như Long đạo hữu và quý cung."

Tăng nhân lấy ra một chiếc mõ gỗ, thần sắc bình tĩnh trả lời.

"Ma Cưu đại sư, ngươi có ý tứ gì!"

Lão ẩu vừa thối lui nghe thấy lời này, linh quang trong mắt chợt lóe lạnh lùng hỏi.

"Đạo hữu không cần tiếp tục giấu diếm! Người khác không biết nhưng chẳng lẽ lão nạp lại không rõ sao. Long đạo hữu chấp chưởng Liễu Thúy phái, chẳng phải cũng chỉ là một phân chi của Tiểu Cực cung sao. Long đạo hữu cũng vốn là một trưởng lão của Tiểu cực cung, bần tăng nói có sai không?" Tăng nhân trầm giọng nói.

"Không ngờ đến việc này mà đại sư cũng biết, Long trưởng lão, ngươi không cần chờ đợi nữa, đồng loạt ra tay đi." Hàn Ly chân nhân rốt cuộc cũng lật bài ngửa.

"Hắc hắc! Xem ra lão thân muốn không ra tay cũng không được. Chẳng qua sự tình có liên quan đến Hư Thiên Đỉnh tại sao ngươi lại không nói trước với lão thân. Chẳng lẽ các ngươi luôn giữ bí mật đối với các ngoại môn trưởng lão như ta sao?"

Lão Ẩu sắc mặt trầm xuống, hoàng quang trong tay lóe lên, một kiện long đầu quải toa xuất hiện trong tay (trượng đầu rồng mà các cụ trong phim hay chống), sau đó lạnh lùng nói với Hàn Ly thượng nhân.

"Lão phu giữ bí mật vốn là … Mặc chuyện đó đã, việc quan trọng trước mắt là đem hai kẻ này bắt lại, sau đó thu lấy linh bảo. Có Hư Thiên Đỉnh làm trấn cung chi bảo, bổn cung sau này dù có gặp cường địch ta tin tưởng cũng đủ sức đối phó." Hàn Ly thượng nhân có chút kiêng kỵ trả lời.

"Ma Cưu đạo hữu cứ để cho lão thân, ba người các ngươi giải quyết Hàn tiểu tử đoạt lấy Hư Thiên Đỉnh đi." Lão Ẩu thần tình vừa động, tuy có chút bất mãn nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

"Được, cứ như thế đi." Hàn Ly thượng nhân cũng không chần chừ, một tay lật lên, một khối lam sắc trận bàn xuất hiện, tay kia lại nhanh chóng huy động pháp quyết.

"Không ổn, hắn định phát động cấm chế, mau ngăn lại!" Ma Cưu vừa thấy Hàn Ly hành động đã biến sắc, lập tức giơ tay lên, một đoàn lục quang bắn nhanh ra, tay giục pháp quyết hướng vào chiếc mõ gỗ đang phiêu phù.

Dưới sự thúc động của pháp quyết, một tiếng *"phanh"* vang lên.

Thanh âm này trầm ổn phảng phất vang vang khắp nơi, tựa như phạm xướng Phật môn, khiến tâm thần người khác chấn động, có cảm giác nguyên thần xuất khiếu.

Nhưng mỗi người ở đây đều một thân thần thông cao cường, lão phụ kia không để tăng nhân gõ tiếp lần thứ hai, chỉ trong phút chốc đã tỉnh táo trở lại, miệng hừ lạnh, quải trượng trong tay hướng vào chiến mõ quét nhẹ, một đạo hoàng sắc đại kiếm bắn ra.

Tăng nhân thấy thế liền dừng việc thúc dục Phạm Âm lại, đem linh lực rót vào mõ, bảo vật này lại xoay tròn trên không trung rồi phóng đại ra khoảng một trượng, tựa như một cự thạch trực tiếp nghênh đón kiếm quang, nhất thời thanh âm bạo liệt vang liên, cự mõ cùng kiếm quang va chạm.

Mà Hàn Ly thượng nhân cũng chuẩn bị hoàn thành pháp quyết, trong tay đã bắt đầu phát ra linh quang chói mắt.

Hàn Lập thở nhẹ một hơi!

Hắn không để Hàn Ly thượng nhân dễ dàng khởi trận, một tay nhấc lên, từ ngũ chỉ xuất ra hơn mười đạo kiếm khí bay đến.

Mục tiêu chính là trận bàn đang phiêu phù.

Thanh Nguyên kiếm khí hóa thành mười đạo thanh hồng, chưa đến được nửa đường đã bị vài đạo bạch sắc kiếm khí cùng hai đạo hắc mang chặn lại.

Cuối cùng Bạch Mộng Hinh cùng thanh sam trung niên cũng đã ra tay.

Thấy kiếm khí trong nháy mắt đã gần như bị trảm thành mảnh nhỏ, Hàn Lập nhướng mày, không vội ngăn trở Hàn Ly thi pháp mà lại rung tay, hơn mười khẩu kim sắc phi kiếm hóa thành một mảnh kim quang bảo vệ thân thể, sau đó lạnh lùng nhìn hành động của Hàn Ly thượng nhân.

"Ầm ầm", tiếng nổ vang lên, Hàn Lập ngẩn người nhưng linh quang quanh người chợt lóe lên, thân hình theo quang trụ bắn thẳng lên không trung.

Mà đúng lúc này, tử sắc quang trụ đột nhiên tiêu thất, sau đó một trận đồ hình tròn xuất hiện.

Hàn Lập chỉ cảm thấy một cỗ hấp lực cường đại từ dưới thân truyền lại, khiến cho thân hình trong phút chốc như nặng nghìn cân sắp bị kéo xuống đất. Quang hà phía trước bỗng không ngừng chớp động, một đoàn linh ba quỷ dị lóe lên.

Hắn chưa kịp xuất ra pháp khí, khung cảnh phụ cận đã biến đổi, hắn lúc này đang phiêu phù giữa không trung trong một trận gió tuyết.

Vô số hoa tuyết không ngừng phất phơ, dưới mặt đất là một mảnh trong suốt, thì ra là một dòng sông đã bị đóng băng.

"Huyễn thuật? Có chút ý tứ!"

Hai chân Hàn Lập vừa chạm đất khẽ cười, nhưng trên khuôn mặt lại vô cùng nghiêm túc.

Lúc này cấm chế trên cơ thể hắn đã lợi hại hơn vài phần, nếu không phải bản thân tu luyện qua Minh Vương Quyết chắc chắn thân thể không đủ sức chống đỡ. Nhưng cấm chế này tất nhiên không thể đánh đồng với trọng lực của Kim Từ Linh Mộc.

Trong lòng thầm nghĩ, Hàn Lập cũng không đứng yên. Kim sắc kiếm quang hiện lên trước người, xoay một vòng, trong nháy mắt đã chém đứt trọng lực trên người.

Thân hình hắn ẩn vào một đoàn kim quang, từ từ bay lên. Hàn Lập liếc nhìn bốn phía, hai mắt híp lại, lam mang không ngừng chớp động.

Nơi đây là một mảng trắng xóa, không hề tồn tại bóng dáng con người, như một thế giới mênh mông chỉ còn mình hắn tồn tại.

Hắn lại ngẩng đầu nhìn lên không trung, hoa tuyết vẫn không ngừng rơi xuống.

Bỗng nhiên lam quang trong mắt đại thịnh, miệng quát khẽ một tiếng, kim quang đang xoay quanh người bắn ra ngoài, mục tiêu là một mảnh hư không phía xa.

Thanh âm bạo nứt liên tiếp phát ra từ hư không, kim mang lóe lên, hơn mười đạo phi kiếm hiện ra.

Phi kiếm này chỉ hơn tấc, nhưng mỗi một khẩu đều trong suốt, lại mượn gió tuyết mà ẩn nấp yên lặng phóng về phía Hàn Lập.

Nhưng không ngờ Hàn Lập đã sớm phát hiện, nhẹ nhàng xuất ra kiếm quang đánh tan.

"Ồ!" Một thanh âm kinh ngạc không biết từ đâu truyền đến, đúng là thanh âm Bạch Mộng Hinh, tiếng nói mang đầy vẻ bất ngờ.

Nhưng mười khẩu phi kiếm này nhoáng lên một cái, sau đó bất ngờ biến mất vô tung vô ảnh.

Đuôi lông mày Hàn Lập nhướng lên, không suy nghĩ hai tay đã bắt pháp quyết, kim quang quanh thân run lên, sau đó hơn mười kim sắc tiểu kiếm bay ra, mỗi khẩu đều lập lòe kim quang hàn khí bức người.

Mấy tiểu kiếm này xoay quanh một vòng rồi bắn ra bốn phía, một trận nổ lớn vang lên, hơn mười khẩu phi kiếm trong suốt bị tiểu kiếm bắn trúng hiện nguyên hình.

Tiếp theo Hàn Lập lại thúc giục pháp quyết, hai loại phi kiếm đan xen vào nhau, thanh âm ông minh không ngừng phát ra, kim quang cùng tinh mang va chạm.

Hàn Lập thấy vậy, một tia tàn khốc lướt qua, một tiếng chú ngữ cổ quái vang lên.

Một tiếng rên trong gió truyền ra, tiếp đó bên ngoài mười trượng một đạo bạch quang bạo phát, một nữ tử áo trắng xuất hiện, hai tay ôm đầu khuôn mặt lộ vẻ thống khổ.

Đúng là Bạch Mộng Hinh đã trúng bí thuật *"Thất thần thứ"* của Hàn Lập.

------oOo------

Chương 1101: Chiến đấu kịch liệt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thần niệm nữ tử chợt rối loạn, vốn phi kiếm của nàng ta đang cùng với các phi kiếm của Hàn Lập bất phân thắng bại, liền lập tức linh quang tối sầm lại, uy lực đại giảm.

Nhìn thấy cảnh này, Hàn Lập trong lòng khẽ thúc giục kiếm quyết, hơn mười cây Thanh Trúc Phong Vân Kiếm kim quang đồng loạt đại thịnh, bao quanh ngăn cản các băng kiếm.

Tiếng động *"răng rắc"* nổi lên, trong hơn mười thanh băng kiếm không ngờ chỉ còn lại non nửa nửa, mấy thanh băng kiếm kia đều bị kim sắc phi kiếm chém thành hai đoạn.

Mấy thanh băng kiếm còn lại cũng chỉ trong phút hốc linh quang trở nên ảm đạm, tiếng tru tréo cất lên không ngừng, tựa hồ xem ra bị hao tổn không nhẹ.

Nữ tử áo trắng vừa thất thần, mới hơi ổn lại, thấy bổn mạng pháp bảo của mình bị hủy, nhất thời kinh hãi, tâm thần vì thế bị thương mà phun ra vài ngụm máu, nhưng bất chấp điều đó mà vội vàng thôi động kiếm quyết, muốn thu hồi lại toàn bộ mấy thanh phi kiếm còn sót lại. Bằng không, nếu để toàn bộ phi kiếm bị hủy thì sẽ không chỉ có từng đấy thương tổn.

Nhưng Hàn Lập đã xuất thủ, như thế nào lại có thể để cho nàng được dễ dàng đem bổn mạng phi kiếm của mình mà thu hồi.

Hắn đưa tay cực nhanh điểm một chỉ vào số phi kiếm ở phía xa xa kia, nhất thời toàn bộ Thanh Trúc Phong Vân kiếm đồng loạt đuổi theo quấn chặt lấy băng kiếm không rời, đồng thời có một số phi kiếm bỗng nhiên tốc độ gia tăng nhanh chóng, chỉ mấy lần chớp động, cuối cùng xuất hiện một cách quỷ dị phía trước mấy thanh băng kiếm này, ngay tức khắc tiền hậu giáp kích, âm thanh kiếm khí văng lớn, đem mấy thanh băng kiếm trói buộc ở bên trong.

Hàn Lập một lần nữa thôi động kiếm quyết, đang muốn dựa vào sự sắc bén của phi kiếm, đem bổn mạng pháp bảo của nữ tử này hoàn toàn phá hủy thì đột nhiên từ trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng hét to *"Ngươi dám"*.

Lập tức có hai đám mây màu đen chợt lóe, từ trong bông tuyết trên không bỗng chốc bay ra hai con Mặc Giao giương nanh múa vuốt, mỗi con đến đến bảy tám trượng, dữ tợn hung mãnh dị thường.

Hàn Lập sắc mặt không đổi, tự hồ như sớm đoán được đợt công kích này, một tay tiếp tục thôi động kiếm quyết, tay kia thì đột nhiên đưa lên, một thư quyển (quyển sách) hồng quang mờ ảo bay ra.

Từ giữa linh quang, bảo vật này mở ra.

Quyển sách ở trong đoàn lình quang phát ra âm thanh, từ trong sách bay ra hơn một trăm đạo cổ văn hi có hai màu kim ngân, cổ văn này vừa hiện lên lập tức theo gió mãnh liệt dài lên, sau đó hóa thành vô số quang đoàn trực tiếp hướng về hai đầu Ô giao nghênh đón.

Hai đầu ô giao long này cũng không hề lưỡng lự, trong miệng hắc sắc quang hà (áng mây màu đen) phụt lên không ngừng,tức khắc chui vào trong đống cổ văn.

Tiếng động ầm ầm vang lên liên tiếp không ngừng, ánh sáng hai màu kim ngân ở trên người giao long bạo liệt, chẳng những đem những đám mây màu đen trên người giao long đánh vỡ thành tững mảnh vụn, hơn nữa còn đem hai đầu giao long đánh cho lăn lộn liên tiếp mấy vòng. Những kim ngân phó văn này, thật không ngờ lại chứa đựng uy lực thần kỳ, hai đầu mặc giao kia xem ra chịu không nổi vết thương nặng, trong miêng không ngừng rú lên đau đớn, sau đó đều tự hiện ra nguyên hình, chính là hai cây giáo ngắn màu đen.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng lấy làm vui mừng, âm thầm rót pháp lực vào trên quyển sách, trong nháy mắt càng lớn thêm ba phần.

Quyển sách màu đỏ bỗng nhiên run lên, cổ văn từ trong sách ào ào tuôn ra càng nhiều, hoàn toàn đem đại phiến không gian trên đỉnh đầu bao bọc vào bên trong, sau đó mạnh mẽ bắn đi.

Hắc quang chợt lóe, thanh sam trung niên nhân sắc mặt âm trầm đứng nhìn đông đảo phó văn bao vây xung quanh, hắn im lặng nhấc tay lên, đem hai đoản giáo màu đen thu về, nhưng ngay sau đó từ trong lòng bàn tay không biết từ lúc nào xuất hiện ra một chiếc cờ nhỏ màu xanh.

Chiếc cờ này chỉ dài có mấy tấc, nhưng chỉ nhoáng lên một cái, tức khắc phó văn trên mặt cờ quay cuồng, hiện lên một cỗ cuồng phong gào thét, thanh sam trung niên nhân tức thì biến mất không thấy bóng dáng.

Toàn bộ cổ nhăn nhất tề bổ nhào vào khoảng trống, Hàn Lập thấy vậy, không khỏi buồn bực.

Ở phía bên kía, Hàn Lập cũng không có tiếp tục xuất thủ, bởi vì hắn lờ mờ thấy được Bạch Mộng Hinh đột nhiên xuất ra một tấm gương tinh khiết, không tỳ vết.

Mà gương này ngay tức khắc hướng về số phi kiếm của Hàn Lập, từ trên mặt kính phun ra một cột ánh sáng màu trắng sữa, từng đoàn kim quang kia không kịp đề phòng, bị cột sáng này chiếu vào, nháy mắt bên trên thân kiếm liền hiện lên một lớp hàn băng, hơn phân nửa phi kiếm cứ như vậy bị hóa thành những khối băng, bị đóng băng ở bên trong.

Mà mấy thanh băng kiếm kia cũng nhân cơ hội đó mà bỏ chạy quay về phía nữ tử, lóe lên một cái rồi biến mất.

Hàn Lập ánh mắt đảo quanh, thấy cảnh này, hừ lạnh một tiếng, tay theo quy luật hướng về phía xa xa điểm liên tiếp vài cái.

Nhất thời sấm sét trên kim sắc tiểu kiếm nổi lên, tia điện nhỏ bé trên thân kiếm hiện ra, một ít phi kiếm bị đóng băng bị Tịch Tà thần lôi kích vỡ, từng khúc từng khúc vỡ vụn ra, phi kiếm lại được khôi phục tự do. Kim quang lại vụt lóe lên.

Bạch Mộng Hinh thần sắc đại biến, lúc này tiểu kiếm trong tay phương hướng đột nhiên thay đổi, không ngờ là nhắm ngay về phía Hàn Lập.

Sau lưng Hàn Lập tiếng động ầm ầm vang lên, một đôi cánh màu bạc hiện ra, hơi hơi mở ra, ngay tại trong ngân quang biến mất không thấy bóng dáng.

Bạch Mộng Hinh nhất thời ngây ngốc, nhưng cơ hồ cùng lúc đó, bên cạnh nàng đột nhiên có một cỗ cuồng phong thổi qua, từ trong đó bỗng nhiên xuất hiện một cánh tay thò ra, kéo lấy nàng lôi vào bên trong, sau khí cơn gió này tiêu thất, hoàn toàn không có thấy tung tích bóng người.

Ngay lập tức sau đó, ngân hồ chợt lóe, nguyên bản tại chỗ Bạch Mộng Hinh đứng ban đầu, thân ảnh Hàn Lập chợt hiện ra.

Hắn nhìn vào hư không trống tổng, trên mặt hiện ra một tia sát khí, lam mang trong mắt đảo qua, bàn tay chắp sau lưng hờ hững giơ lên, một đạo ánh sáng màu đen từ trong tay áo bắn ra, chợt lóe lên rồi biến mất không thấy gì nữa.

Tại một nơi khác cách đó mười trượng, hắc quang chợt chớp động, sau một tiếng hừ nhẹ, một bức tường quỷ dị đổ xuống,sau đó liền xuất hiện ra một bóng người màu xanh, chính là thanh sam trung niên nhân kia.

Đạo hắc mang kia tựa giống như thuấn di thoáng cái biến mất tại chỗ. Ngay sau đó lại hiện ra trước người Hàn Lập. Chính là một thanh đoản nhận dài vài tấc, mặt trên lập lờ hào quang màu đen yếu ớt, nguyên bản vốn là ma tủy nhận cấp cho khôi lỗi nhân hình sử dụng.

Sau đó thân hình Hàn Lập huyền phù trong gió tuyết, lam mang trong mắt không ngừng sáng lên tựa hồ như đang tìm cái gì.

Tại một địa phương khác bên ngoài pháp trận, thanh sam trung niên nhân đang luống cuống tay chân, ấn vào vết thương một cái, lập tức 1 đoàn bạch quang xuất hiện quấn lấy chỗ tay bị cắt.

"Pháp bảo thật quỷ dị, xem ra Mộng Dao không có phóng đại. Tên tu sĩ họ Hàn này một thân thần thông quả nhiên cực kỳ lợi hại, Mộng Hinh, ngươi không sao chứ!"

Mắt thấy miệng vết thương tại cánh tay bị cụt đã liền lại, thanh sam trung niên thở ra một hơi, quay đầu lại nhìn Bạch Mộng Hinh bên cạnh liếc mắt một cái, lộ ra vẻ quan tâm.

"Ta không sao, tuy rằng bổn mạng pháp bảo bị phá hủy, nhưng chung quy cũng thu hồi được gần nửa, nhưng Huyền Băng Kiếm này từ nay vô pháp sử dụng đối phó với địch nhân. Hàn Ly sư huynh cấm chế đối với người này một chút tác dụng cũng không có, hơn nữa đối phương tựa hồ còn có thần thông có thể nhìn thấu huyễn thuật! Chúng ta dựa vào lực cấm chế để ẩn giấu hành tung, một chút cũng không dùng được."

Bạch Mộng Hinh nguyên bản khuôn mặt tái nhợt, giờ phút này trái lại trên đôi má đào có chút đỏ ửng lên, thanh âm cũng có chút khàn khàn.

"Ta vừa rồi đều đã nhìn thấy hết. Không thể xem thường đối phương, nếu không phải liên quan đến Hư Thiên Đỉnh, ta thật sự cũng không muốn kết đại địch với hắn. Bất quá nếu đã động thủ tự nhiên sẽ không có chuyện bỏ cuộc. Ta cũng vừa cắn nuốt tia thiên địa nguyên khí cuối, vì vậy đành quên đi việc mở động ra. Ở phía sau, các ngươi chỉ cần có thể trợ giúp ta một chút ta liền có thể tiêu diệt người này."

Hàn Ly thượng nhân cả người phát ra lam quang chói mắt, nhưng sự lo lắng trong ánh mắt cũng dần dần thu liễm, thần sắc bình tĩnh nói.

"Thúc dục Huyền ngọc hàn khí, như vậy, sau ngàn năm chúng ta không cách nào có thể mở ra Huyền ngọc động nữa."

Thanh sam trung niên nhân nghe được lời ấy cả kinh.

Bạch Mộng Hinh đồng dạng ngọc dung khẽ biến.

"Không còn biện pháp nào khác, vừa rồi các người cũng đã thử qua. Bản thân người này rõ ràng tinh thông trận pháp, mà vô luận là pháp bảo hay thần thông đều là rất lợi hại, huống chi ngoại trừ bên người có được Hư Thiên Đỉnh, hắn còn có một cây quạt làm linh bảo phòng ngừa, đồng dạng khó có thể ứng phó. Cũng chỉ còn cách mượn dùng lực trong Huyền Ngọc Động, ta mới có mười phần nắm chắc đem người này diệt sát đi. So với Hư thiên Đỉnh, Huyền Ngọc Động tạm thời bị phong ấn ngàn năm, điều này cũng hoàn toàn đáng giá."

Hàn Ly thượng nhân nhìn Hàn Lập trong cấm chế, bình tĩnh dị thường nói.

Nghe vị đại trưởng lão đã nói như vậy, thanh sam trung niên nhân cùng Bạch Mộng Hinh mặc dù trong lòng có chút chần chờ cũng không thể nói thêm gì.

Hàn Ly thượng nhân ngón tay nhẹ đảo, trong tay liền xuất hiện thêm một chiếc Huyền Ngọc lệnh bài trong suốt.

Ngay tại lúc hắn đem lệnh bài lấy ra, thì sau đó trong tích tắc, ánh mắt như ý thức được gì nhìn lướt về phía Hàn Lập, thần sắc đại biến.

"Không hay, đối phương không ngờ đã tìm được tâm trận, sắp phá trận mà ra. Các ngươi hai người mau thúc dục pháp trận, vô luận là dụng biện pháp gì, kéo dài thời gian cho ta.

Thanh niên trung niên nhân nghe thấy những lời này, nhất thời cả kinh hướng xa xa nhìn lại.

Chỉ thấy Hàn Lập bên trong huyễn trận, hai tay kết quyết, một thanh cự kiếm khổng lồ không biết từ lúc nào hiện ra trên đỉnh đầu, mặt trên còn có vô số hào quang chớp động liên tục, đang chậm rãi chém một nơi trong cấm chế.

Trong lòng thanh sam trung niên nhân khiếp sợ, với tốc độ không thể nào nhanh hơn, tay áo run lên, một khối quang cầu vàng lục đan xen nhau nhắm thẳng về hướng cự kiếm bắn tới.

Bạch Mộng Hinh ở một bên cũng đồng dạng lặng lẽ đưa một tay lên, tấm gương màu trắng từng đóng băng phi kiếm của Hàn Lập một lần nữa lại hiện ra. Mặt kính hơi run một cái, nhất thời có mấy cột sáng màu trắng lóe ra, mục tiêu chính là Hàn Lập.

Xem ra nàng muốn vây Ngụy cứu Triệu.

(vây Ngụy cứu Triệu là gì thì chắc nhiều người còn thạo hơn mình, khỏi cần giải thích na – Biên: Vịt)

Còn về phía Hàn Ly thượng nhân thì chú ngữ trong miệng cấp tốc phun ra không ngừng, Huyền Ngọc Bài bài theo đó bay vọt lên không. Điểm điểm ánh sáng màu trắng ở mặt trên tụ lại làm thành một quang đoàn (ánh sáng hình cầu) chói mắt.

Trong quang đoàn mơ hồ có một hư ảnh của linh thú đang chậm rãi thành hình. Mà lúc này, Hàn Lập thi triển cự kiếm thuật, đã sắp đem cự kiếm màu vàng chém vào một nơi được chỉ định.

Bản thân hắn tinh thông trận pháp, hơn nữa lại có Minh Thanh Linh Mục phụ trợ, phá vỡ một cái huyễn thuật tự nhiên là không mất nhiều công sức.

Bất quá bỗng nhiên lại có một khối quang cầu màu vàng lục xuất hiện ở phía dưới thân kiếm, mặt khác lại có thêm một cột ánh sáng trắng sữa từ trong gió tuyết lao ra, hướng chính mình bắn nhanh đến. Hàn Lập khóe miệng nhếch lên một nụ cười trào phúng.

------oOo------

Chương 1102: Song vĩ nhân diện hạt (Bọ cạp hai đuôi mặt người)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bên trong hoàng lục sắc quang cầu, rõ ràng bao bọc một hạt châu to bằng nắm tay.

Hạt châu này có màu vàng sữa, lúc bắn đến lại ẩn ẩn mang theo tiếng sấm sét, vừa nhìn cũng biệt là một kiện dị bảo.

Nhưng Hàn Lập không chút nào dừng lại, ngược lại khẽ thúc giục kiếm quyết, kim quang của cự kiếm tăng vọt lên vài thước, tại trong tiếng nổ vang chém xuống một cái.

Mà lúc này, đám bạch sắc quang trụ cũng lóe lên rồi xuất hiện trước người Hàn Lập.

Hàn Lập nhẹ hít vào một hơi, há mồm phun nhanh ra một đoàn tử diễm. Mà đoàn Tử La Cực Hỏa sau khi bắn ra khỏi miệng, liền *"xuy xuy"* một tiếng theo gió điên cuồng phóng đại, trong nháy mắt liền biến thành một tử sắc hỏa cầu to bằng một cái bánh xe.

Sau một tiếng *"phanh"*, tử sắc hỏa cầu lại phân tách bắn ra bốn phía, trong nháy mắt hóa thành mấy đoàn tử diễm nhỏ, phân biệt đón lấy đám bạch sắc quang trụ.

Âm thanh *"oanh long"* vang dội, quang trụ này không chút nào dừng lại cùng với tử diễm va chạm với nhau.

Tử mang và bạch quang chớp động, hai chủng loại cực hàn chi diễm ở trong không gian bùng nổ, vô số tinh quang từ trên hư không hiện lên, từng luồng hàn khí hai màu chớp mắt trong không gian lan tràn mở rộng ra.

Còn về hướng bên kia, theo một tiếng nổ kinh thiên động địa, thanh kim sắc cự kiếm cũng vững vàng chém vào trên hạt châu màu vàng sữa.

Hai sự va chạm đồng loạt, bộc phát ra một cảnh tượng kinh người.

Xung quanh cự kiếm và viên trân châu, đồng thời bạo phát ra hai loại kim thanh hồ quang(vàng xanh). Hai loại hồ quang này đan xen với nhau rồi lóe lên, nháy mắt hình thành một quả điện cầu đường kính đến hơn mười trượng, điện quang chói mắt đồng thời phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Điều này chứng tỏ viên châu này là một loại cổ bảo lôi thuộc tính hiếm thấy.

Hàn Lập đối với hàn khí đánh tới, không hề để ý chút nào, một tay vung lên, trên người hiện lên một lớp tử diễm, làm đóng băng hàn khí sắp tiếp cận đến bên người rồi tự động hóa thành hư ảo. Nhưng đối với sự xuất hiện viên cự đại lôi cầu này lại làm cho hắn thực sự kinh ngạc.

Đây là loại lôi điện gì? Thoạt nhìn là có lai lịch không nhỏ, có thể ngăn cản được uy lực của Ích Tà thần lôi.

Hàn Lập không tiếp tục thúc dục cự kiếm nữa, ngược lại một tay điểm vào Hư Thiên Đỉnh ở trước người, sau một tiếng *"phanh"*, một chùm thanh ti bắn nhanh ra, nháy mắt hướng quấn lấy viên cầu, như muốn mạnh mẽ đem viên cầu kia cướp lấy thu vào trong bên trong.

Thanh sam trung niên nhân ở bên ngoài cấm chế thấy cảnh này, trong lòng chấn động, bất chấp tiêu hao pháp lực, đem mấy đạo pháp quyết mạnh mẽ đánh ra, đem linh lực toàn thân rót hết vào trong hạt châu.

Khỏa lôi châu này chính là một kiện dị bảo hắn tìm được ngày xưa, tuy rằng chưa thể hoàn toàn lĩnh hội thấu triệt, nhưng uy lực cũng đã lớn đến kinh người, vì vậy luyến tiếc không nỡ buông tha.

Nhất thời nguyên bản vốn lôi cầu hai màu cường độ ngang nhau, nhưng dưới sự thúc dục điên cuồng của thanh sam trung niên nhân, nhất thời làm cho thanh quang đại thịnh, thậm chí đem kim hồ áp đảo xuống.

Hàn Lập sắc mặt trầm xuống.

Cự kiếm của hắn là do ngưng tụ hơn mười thanh phi kiếm mà thành, ẩn chứa uy lực của ích tà thần lôi, theo đó mà tự nhiên hơn xa thanh sắc lôi điện của viên trân châu. Cho nên tâm niệm vừa động, cự kiếm run lên, mấy đạo kim hồ to bằng miệng bát từ trên thân kiếm hiện lên, theo đó thoáng cái hoá thành những con kim sắc cự mãng, hung hăng bổ nhào về lôi cầu ở phía trước.

Thanh sắc hồ quang thanh thế vừa mới đại chấn thì dưới sự kết hợp của kim sắc cự mãng một kích chém xuống, lập tức trong ánh điện quang chớp giật và tiếng nổ vang bại lui, trong nháy mắt toàn bộ hồ quang đều bị xé nát tan tành, bản thể của viên trân châu màu vàng sữa dần dần hiện ra.

Mà vào thời khắc này, chùm tia màu xanh từ trên Hư Thiên Đỉnh giống như canh chuẩn thời gian bắn tới, đem viên châu cuốn vào bên trong nhanh như chớp, sau đó bắn ngược trở về.

Thanh sam trung niên nhân ở xa xa cực kỳ khẩn trương, thần tình lộ vẻ lo âu, hai tay liên tiếp bấm pháp quyết không dừng, viên cầu trong những tia thanh ti giãy dụa rung lên, như muốn vùng thoát ra.

Bạch Mộng Hinh ở một bên lông mày nhướng lên, cũng lập tức đem chiếc gương trong tay giơ lên, sau đó hướng không trung ném đi.

Một luồng khí lạnh trên đỉnh đầu nàng bay lên,.

Bạch Mộng Hinh miệng hé ra, phun ra một đoàn bạch khí tinh thuần dị thường, tiếp xúc vào trên mặt kính.

Trong kinh truyền đến một thanh âm tê tê tựa như rắn rít, lập tức lục mang chợt lóe, từ trong kính phảng phất có cái gì lóe ra, nhưng vì tốc độ quá nhanh, làm cho không thể nhìn thấy rõ ràng hình dạng của vật ấy.

Đang sai khiên Hư Thiên Đỉnh đem viên châu này hút lấy bên người, Hàn Lập đột nhiên quay đầu lại, đồng tử lam mang đại thịnh, kim quang bao bọc xung quanh người chợt bắn nhanh vài ra vài đạo.

Tất cả đều có cùng một mục tiêu.

"Oanh" một tiếng, mấy đạo kim quang bắn ra tại một chỗ cách đó mười trượng nổ tung, dường như là va chạm vào vật gì.

Hàn Lập không để ý đến điều đó, tay cực nhanh phất lên, đem viên châu bị bao bọc bởi chùm tia màu xanh mạnh mẽ bắt lấy trong tay rồi lật tay thu vào trong túi trữ vật, lúc này hai mắt nhíu lại nhìn chăm chú về hướng kim quang bạo liệt.

Chỉ thấy rở phía đó kim quang hơi chớp chớp, mơ hồ có thể thấy được mấy thanh kim sắc phi kiếm đang vây quang một con linh trùng hình thù kì quái, đang quay cuồng chiến đấu không ngừng.

Con linh trùng này thoạt nhìn là một con cự hạt (bò cạp), nhưng lại có hai cái đuôi, trên lưng có bốn cánh, hoa văn trên lưng là một cái đồ án phi thường giống mặt người, làm người ta nhìn không khỏi sởn tóc gáy.

Con quái hạt toàn thân xanh biếc lúc này đang dùng hai chiếc độc vĩ đen thùi của mình hóa thành một phiến ô ảnh, đem cả thân mình bảo vệ trong đó, Thanh Trúc Phong Vân kiếm vốn là cực kỳ sắc bén, chém lên chiếc mai làm tạo ra một thanh âm chói tai, nhưng lại vô pháp phá vỡ phòng ngự của con bò cạp này.

"Song Vĩ Nhân Diện Hạt " Hàn Lập lẩm bẩm, tựa hồ như có chút ngoài ý muốn.

Con quái hạt này chính là được bài danh trên bảng linh trùng xếp vào vị trí thứ hai mươi chín, bởi vì mọc ở trên lưng có những quái văn giống mặt người, Hàn Lập đối với con linh trung này ấn tượng khá sâu sắc, cho nên liếc mắt một cái liền nhận ra.

Bất quá hình mặt người trên lưng của con bò cạp này còn có chút mơ hồ không rõ, hiển nhiên vẫn là chưa trưởng thành hoàn toàn, vẫn còn ở trong giai đoạn ấu trùng.

Lấy thần thông của Hàn Lập hiện giờ, trừ phi đụng phải con linh trùng trưởng thành bài danh trước vị trí hai mươi, còn đối với những còn linh trùng bài danh phía sau thì cũng không có gì phải đáng ngại.

Kinh ngạc qua đi, hắn thần sắc trầm xuống, một tay vỗ túi t*ng trùng bên hông,nhất thời tiếng côn trùng kêu vang nổi lên, một đoàn kim sắc trùng vân gào thét bay ra, thẳng đến chỗ của con quái hạt đánh tới.

Song vĩ nhân diện hạt kia vừa thấy đám kim sắc trùng vân kia, tựa hồ cảm thấy cái gì không ổn, trong miệng trầm thấp kêu lên một tiếng, thân hình mờ nhạt đi, liền vô ảnh vô tung biến mất.

Nhưng ngay sau đó, nó lại hiện ra ở một chỗ khác cách chỗ ban đầu hơn hai mươi trượng, linh trùng này có được bốn cánh, quả nhiên tốc độ độn thuật nhanh vô cùng.

Nhưng Hàn Lập lại cười nhạt một tiếng, cũng không có nói gì, chỉ là hướng về đám côn trùng nhè nhẹ điểm một chút.

Nhất thời kim sắc trùng vân nhất hô bách ứng truyền đến một tiếng *"phanh"*, vô số kim hoa bốn phía bay đến, trong nháy mắt trải rộng ra một phạm vi đến hơn trăm trượng, từng con kim sắc giáp trùng lớn đến mấy tấc, hình thái dữ tợn đem con song vĩ hạt kia bao vây ở bên trong.

Bạch Mộng Hinh ở phía xa xa dụng bảo kính điều khiên con bọ cạp nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng thâm kêu không tốt, liền nhanh chóng điều khiển con song vĩ hạt thoát ra khỏi đám linh trùng vây quanh.

Nhưng đã muộn, toàn bộ phệ kim trung cùng nhau kêu vang một tiếng, liền từ bốn phương tám hướng thẳng đến chỗ con bọ cạp điên cuồng bay đến. Tốc độ tuy không phải là cực nhanh nhưng lại vô cùng dày đặc, ngay cả một khe hở cũng không có.

Linh hạt bất đắc dĩ, chỉ có thể đem đôi song vĩ của mình lại hoán thành ô ảnh đem toàn thân bảo vệ, sau đó thân hình run lên, xác định một phương hướng, một đầu đâm vào trong đàn phệ kim trùng, muốn mạnh mẽ lao ra khỏi đàn côn trùng.

Nếu gặp linh trùng bình thường thì hành động này của linh hạt xem ra là thích hợp nhất, nhưng đối mặt với đàn phệ kim trung là loại thượng cổ kỳ trùng, lại chỉ là đi tìm đường chết mà thôi.

Bởi vì phải điều khiển cái đuôi cho nên tốc độ độn thuật của con bọ cạp này giảm xuống hơn phân nữa, tuy rằng nhờ vào lực lượng mạnh mẽ đanh bay đi vô số con giáp trùng, bay ra được hơn mười trương. Nhưng lại có càng nhiều con kim sắc giáp trùng không chút e sợ hống lên bay sát đến.

Mà Phệ Kim Trùng cũng không sợ cái gì hạt độc, độ sắc bén của câu hạt, mà giáp trùng còn cắn chặt vào cái câu vĩ ngày càng nhiều khiên cho độn tốc cùng câu vĩ (đuôi bọ cạp đó) vũ động càng ngày càng chậm.

Trong nháy mắt, con song vĩ nhân diện hạt đã bị nhuộm thành một lớp ánh sáng vàng rực rỡ, cuối cùng phát ra tiếng kêu thê lương.

Một lát sau, con bọ cạp này bị đám côn trùng bao phủ bặt vô âm tín, bị cắn nuốt sạch sẽ.

Hướng về đám giáp trùng, thần niệm Hàn Lập thôi động. Sau khi bay trở về, thì trong hư không cũng chỉ còn lại một đôi độc câu đen thùi lập lòe phát sáng phiêu phù trong hư không, Bời vì đôi câu này cực kỳ cứn rắn và ẩn chứa kịch độc, nên Phệ Kim Trùng cũng không có hứng thú mà mạnh mẽ cắn nuốt.

Hàn Lập đối với đôi độc câu này hơi cảm thấy hứng thú, lấy tay quỏ vào trong hư không, liền đem đôi tài liệu của yêu thú hút đến trông tay, hai mắt hơi đánh giá một chút rồi thu vào trong túi, sau đó đứng nhìn thoáng qua kim sắc cự kiếm đang huyền phù bất động ở phía xa xa.

Thần niệm vừa động, kim sắc cự kiếm liền chém xuống một cái, kim hồ trên thân kiếm chớp động vờn quanh, càng làm tăng thêm ba phần uy thế của vết chém.

Kết quả sau khi một tiếng ầm âm vang lớn, từ chỗ hư không bị chém kia bỗng nhiên bạch quang đại phóng, lập tức gió tuyết trên trời liền biến thành những áng mây trong xanh.

Cảnh sắc bốn phía sau khi thay đổi, Hàn Lập một lần nữa từ trong trận pháp hiện ra, rốt cục thoát khỏi sự che đậy của huyễn thuật.

Trong Lòng Hàn Lập mừng rỡ, nhưng ánh mắt cũng vội vàng thoáng đảo qua.

Thanh sam trung niên nhân kia đang từ trong túi trữ vật lấy ra một bảo vậy giống như chiếc chiêng đồng, bộ dáng như muốn xuất ra, mà Bạch Mộng Hinh bởi vì linh trùng ký dưỡng trong kính bị giết, sắc mặt cũng cực kỳ băng hàn, chiến gương đang phiêu phù đánh ra liên tiếp mấy đạo pháp quyết, tựa hồ còn muốn xuất tiếp thần thông gì đó.

Hai người này vừa nhìn thấy Hàn Lập phá trận mà ra, động tác trên tay hơi khựng lại, sắc mặt không khỏi đại biến.

Mà bên kia, một đám ngũ sắc quang hà (mây ngũ sắc) chớp động không ngừng, tiếng phạn âm bạo liệt bên trong không ngừng phát ra, vị hôi bào tăng nhân đang cùng với lão bà đấu đến thời khắc quan trọng, không ngờ tại trong cấm chế cũng rơi xuống hạ phong, điều này cũng làm cho Hàn Lập có chút ngoài ý muốn.

Nhưng điều gây chú ý nhất cho Hàn Lập chính là, Hàn Ly thương nhân đứng ở trên tảng đá lớn, trong miệng không ngừng niệm pháp quyết.

Hắn dùng ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm Hàn Lập. Trên đỉnh đầu, một ảo ảnh kỳ lân mơ hồ đã sắp thành hình, mà tại trung tâm của ảo ảnh, rõ ràng chính là cái huyền ngọc lệnh bài không biết tên kia.

Nhìn thấy tất cả chuyện này, Hàn Lập chân mày khẽ động, lập tức âm thầm vỗ túi trữ vật bên hông.

Nhất thời một đoàn ô qunag từ trong túi bắn ra. Lượn bòng một cái sau đó trôi nổi ở trước người Hàn Lập.

Chính là một bình đen thui to chừng vài tấc.

------oOo------

Chương 1103: lực áp song tu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai tay bấm niệm pháp quyết. Từng đạo màu xanh pháp quyết đánh lên chiếc

bình màu đen, chiếc bình sau một hồi quay tròn. Miệng bình lật ngược lại,

trong bình truyền ra vài tiếng gầm rú dữ dội.

Lập tức năm đạo khí màu xám trắng từ giữa bắn ra Nhoáng lên một cái, hiện

ra 5 bộ xương người trắng như bạch ngọc.

Bộ xương này lúc mới hiện ra chỉ nhỏ tầm một thước. Nhưng sau điên cuồng

phát ra, cao đến hai trượng Đồng thời có một dòng khí màu xám trắng quấn

quanh, răng nanh hoàn toàn lộ ra. Phát ra tiếng cười quái dị làm cho người

ta sợ hãi.

Mà xương từ cổ đến tứ chi đều có một ngân mai hình tròn lập lòe dường như

được khảm sâu vào trong xương cốt.

Đây chính là Ngũ Tử Đồng Tâm Ma mà Hàn Lập cưỡng ép thu phục.

Năm bộ xương khô vừa mới thành lớn. Lập tức từ miệng gào thét phun ra ma

khí, thân hình chuyển động, mắt lộ hung quang như muốn hướng Hàn Lập đánh

tới.

Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, trong miệng khống ma pháp quyết thúc giục, năm

miếng màu bạc vòng tròn lúc xanh lúc đỏ mảnh liệt sáng lên, một mùi khét

lẹt truyền ra. Làm cho Ngũ Ma đồng thời hướng phía sau lui xuống. Trong

miệng phát ra tiếng gào thét chi chi, tỏ ra một bộ kinh hoảng dị thường.

Theo Hàn Lập khoát tay, một đạo thanh ti bắn ra, bay sướt qua cổ tay tạo

ra một viết thương nho nhỏ.

Năm giọt huyết châu rơi xuống. Rồi bắn nhanh mà ra, chuẩn xác rơi vào

trong miệng của ngũ ma.

Nhất thời trong mắt Ngũ Ma lục khí biến đổi, thần sắc lập tức trở nên ôn

thuận vô cùng.

"Đi!"

Hàn Lập không chút do dự chỉ tay hướng về người mặc thanh sam ở trên

không, trong miệng quát khẽ một tiếng.

Ngũ Ma quanh thân sau khi ma khí quay cuồng một trận, trong mắt hiện ra

hung lệ, đều đằng không bay lên. Sau một trận rú lên hãi hùng, hóa thành

năm quỷ đầu to như năm cái bánh xe.

Mỗi quỷ đầu tên nào mặt mũi cũng hung tợn. Trong miệng phát ra nhưng tiếng

rít ô ô làm tâm thần người khác không yên. Cho đến khi vị trưởng lão Tiểu

Cực Cung vị kia bay đi. Chúng nó vẫn còn đuổi theo, theo sau là ngập trời

khí màu xám trắng, thanh thế lớn cực kỳ.

"Ngũ Tử Đồng Tâm Ma! Càn lão ma đúng là bị ngươi diệt sát." Thanh sam

trung niên lúc trước gặp Ngũ Ma lúc mơi ngẩn ra, sắc mặt nghi hoặc. Giờ

phút này rốt cục nhận ra Ngũ Ma lai lịch, nhất thời vô cùng sợ hãi!

Phải biết rằng việc phong ấn Côn Ngô Sơn liên quan rất rộng. Mặc dù Tiểu

Cực Cung ở nơi hẻo lánh, nhưng cũng biết một phần. Vì chuyện này mà chẳng

những được xưng Đại Tấn đệ nhất thế gia, Diệp gia cũng từ đó biến mất

không còn tung tích, còn Nguyên Anh kỳ tu sĩ chết thảm sở Côn Ngô Sơn thì rất nhiều, xem lại nghìn năm này cũng là truyện hiếm thấy.

Đặc biệt thân là Âm La Tông đại trưởng lão Càn lão ma, cũng vẫn lạc tại

Côn Ngô Sơn. chuyện này lại là chuyện gây chấn động toàn Đại Tấn! Dù sao ở

trong mắt tu sĩ bình thường. Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ trừ bỏ thọ nguyên hao

hết, cơ hồ là bất tử.

Mà vị người trung niên mặc thanh sam. Mới năm đó gặp qua Càn lão ma dụng

Ngũ Ma tấn công địch một lần. Nếu Càn lão ma đều chết dưới tay người này.

Thì chẳng phải là đối thủ lần này, so với tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ còn muốn

đáng sợ hơn sao.

Hắn không hề nghĩ ngợi cầm trong tay đồng la (chiêng đồng) đột nhiên

hướng không trung ném lên, tay kia vừa lật. Hiện ra một cây chùy ngọc màu

vàng nhạt, hướng đồng la hư không một kích!

"Phanh" một tiếng theo đồng la truyền ra. Từng mảnh hoàng quang bỗng nhiên

xuất hiện ở bốn phía bên người trung niên mặc thanh sam, tiếng tiếp theo

hoàng quangtrong nháy mắt ngưng tụ biến hình hóa thành hơn trăm phi đao hình lá liễu màu vàng, Mỗi cái hàn quang lóng lánh, thoạt nhìn vô cùng

sắc bén.

Tiếp theo tiếng chiêng liên tục vang lên, phi đao nhất thời xoay tròn.

Hình thành một đao võng rậm rạp liên tục di động. Đem người trung niên mặc

thanh sam bao bọc trong đó. Mà dường như vẫn chưa an tâm, tiếp theo tay áo

run lên. Hai thanh thương màu đen từ trong áo bay ra hóa thành hai đạo ô

hồng ở trong đao võng, lúc sau còn tạo ra một bức tường năng cản, xem ra

hoàn toàn muốn làm một con rùa đen rụt đầu.

Sau khi thấy Ngũ Tử Ma xuất hiện, đã hoàn toàn đánh tan ý chí chiến đấu

của thanh sam trung niên, thầm nghĩ ở dưới sự công kích của Ngũ Ma có thể

bảo trị được mạng nhỏ rồi hãy tính.

Năm quỷ đầu âm trầm kêu ô ô trong miệng. Trong nháy mắt tới trước người

trung niên kia, năm cái miệng quỷ cùng lúc phun ra một luồng khí màu xám

trắng đem tất cả bao phủ bên trong, sau đó ngũ quỷ nhoáng lên một cái. Vọt vào bên trong ma khí, tiếng nổ, tiếng quỷ thét gào. Ma khí trong không

trung quay cuồng.

sau khi Hàn Lập ra lệnh cho Ngũ Tử Ma. Lập tức không thèm liếc mắt lấy một

cái. Lấy thần thông của Ngũ Ma có thể đủ để đối phó với tu sĩ Nguyên Anh

hậu kỳ, đối phó một tên tu sĩ trung kỳ tự nhiên là không có vấn đề gì để

nói. Nhưng thật ra Bạch Mộng Hinh sau khi nhìn thấy Hàn Lập triệu xuất Ngũ

Tử Ma ra. Sắc mặt so với người trung niên mặc thanh sam cũng chẳng tốt hơn

tí nào.

Bọn họ trước kia chưa thấy qua Ngũ Tử Ma. Nhưng thấy bộ dáng Ngũ Ma Hung

Sát, lại người trung niên mặc thanh sam hô lên Ngũ Ma tên, sao lại không

biết lai lịch của ma đầu đó.

Hàn Phiến thượng nhân tuy rằng nắm giữ thần thông có thể khắc chế Ngũ Ma,

nhưng khổ nổi đang ở thời khắc thi pháp máu chốt, cơ bản không thể làm

chuyện khác. Nhưng Bạch Mộng Hinh trong lòng khiếp sợ, thần thông trong

tay đã thi triển được một nữa bất giác ngừng lại.

Xem ra nàng ta đã ý thức được. Bình thường thần thông tuyệt không có cách

nào tạo thành uy hiếp với Hàn Lập, chỉ lãng phí pháp lực của mình mà

thôi.

Nhưng không để thời gian cho nàng thở, không nói một lời lập tức hai tay

bấm niệm pháp quyết, thân hình nhoáng lên một cái huyễn hóa ra bốn đạo

thanh ảnh giống nhau như đúc bắn ra,. Chia làm hai hướng Bạch Mộng Hinh

cùng Hàn Phiến thượng nhân bắn đi mà bản thể Hàn Lập đứng tại chỗ, tay áo

run lên, đem Hư Thiên Đỉnh đang huyền phù trước người thu lại.

Phong Lôi Sí sau lưng khẽ rung một cái, Hàn Lập liền biến thành một vệt

sáng rồi biến mất.

Bạch Mộng Hinh cả kinh, lúc trước nàng đã được chứng kiến thần thông thuấn

di của Phong Lôi Sí trong Huyễn thuật nên không dám kinh thị chút nào. Mà

bốn cái thân ảnh rất mơ hồ khiến nàng nhất thời không thể phân biệt nó là

hóa thân hay chỉ là Huyễn Hóa Chi Thuật, nhưng dù như thế nàng cũng tuyệt không muốn để chúng dễ dàng tiếp cận.

Lập tức nàng không hề do dự búng ngón tay, bắn ra mấy đạo bạch mang.

"Vụt, vụt!" Tiếng xé gió liên tiếp truyền tới. Bốn đạo tinh mang lóe lên,

bắn tới xuyên thủng bốn thân anh đang xông tới. Nhìn kĩ bốn đạo tinh mang

thì chỉ thấy đó là bốn bảo vật không biết tên, hình dạng như một cái mũi

khoan.

Thân hình nàng nhoáng lên một cái, một giây sau dã xuất hiện trên cự thạch

phía dưới, cùng đứng sóng vai với Hàn Ly thượng nhân.

Sau đó Bạch Mộng Hinh mặt hiện vẻ ngưng trọng, hai tay bóp quyết. Trên

người nàng bỗng bùng lên một ngọn lửa bạch sắc. Dưới sự thôi động của pháp

quyết, bạch diễm trong nháy mắt đã ngưng kết thành hình, hóa thành một tòa

băng sơn trắng nõn như ngọc, bảo hộ nàng và Hàn Ly thượng nhân bên trong.

Không ngờ nàng lại giống thanh sam trung niên, không cầu tấn công chỉ cầu

có thể tự bảo vệ mình! Rõ ràng nàng đã hoàn toàn không còn lòng tin đánh

với Hàn Lập, chỉ muốn kéo dài thời gian để Hàn Ly thượng nhân thi triển

xong pháp quyết. Sau đó mượn lực lượng của Huyền Ngọc động tiêu diệt một

tên đại địch quá đáng sợ này.

Tốc độ bốn mũi tinh mang nhanh đến dị thường. Gần như chỉ lóe lên một cái

đã đâm lên bốn đạo thân ảnh. Kết quả là ba trong bốn đạo liền bị đâm

thủng. Nhưng còn thân ảnh cuối cùng thân hình khẽ run lên một cái đã né

tránh được mũi tinh mang một cách quỷ dị, rồi tiếp tục lao đến phía Hàn Ly

thượng nhân như chưa có chuyện gì xảy ra.

Lúc này thân ảnh này đã để lộ ra khuôn mặt của mình. Đó là một người trung

niên tướng mạo phổ thông, cả người mặc một bộ thanh sam. Kẻ này một chút

khí tức cũng không để lộ ngoài, thân hình phiêu thốt bất định chẳng khác

nào quỷ mị.

Đó chính là con hình nhân khôi lỗi, được Hàn Lập cho ẩn lẫn trong ảo ảnh,

định đánh cho đối phương một đòn nặng nề.

Hàn Lập tuy không biết Hàn Ly thượng nhân đang thi triển bí thuật gì nhưng chỉ cần nhìn ảo ảnh con kỳ lân trắng trên đỉnh đầu hắn thôi cũng biết bí

thuật nàytuyệt không tầm thường.

Tuy hắn tự nhận cho dù tất cả tu sĩ trong động này có vây công thì cũng

không làm gì được mình, nhưng hắn cũng tuyệt không trơ mắt nhìn đối phương

thi triển bí pháp thành công.

Vì thế hắn không hề do dự mà đồng thời dùng cả hai đại sát chiêu.

Bạch Mộng Hinh nấp trong cự băng vừa thấy nhân hình khôi lỗi xuất hiện

liền kĩnh hãi, chẳng kịp suy nghĩ tại sao trong động lại lòi đâu ra thêm

một tên tu sĩ lạ hoắc này, vội vàng điểm một chỉ về phía bốn mũi tinh mang

đằng xa.

Những mũi tinh mang này lập tức lượn một đường hình cung, bay vòng lại đâm

vào lưng hình nhân khôi lỗi. Nhưng hình nhân khôi lỗi căn bản hoàn toàn

không thèm để ý đến mấy mũi lăng trùy đang đâm tới sau lưng, mà khẽ lật

một tay, trong tay nó bỗng nhiên xuất hiện một cây tiểu cung được bao phủ

bởi một lớp xích diễm. Nó giương cây cung lên rồi nhắm thẳng cự băng bắn

một phát.

Một loạt tiếng xé gió vang lên. Vô số hỏa tiễn chi chít phá không bay tới.

Cả nửa không trung đều bị màu xích hồng bao phủ, một luồng hơi nóng lập

tức tràn ra. Pháp bảo Lôi Hỏa cung này tuyệt đối không thua gì đỉnh giai

cổ bảo, cuối cùng lúc này cũng hoàn toàn hiển lộ sức mạnh của mình.

Đồng tử Bạch Mộng Hinh nhìn thấy cảnh này không khỏi co rụt lại. Thấy tên

tu sĩ này không thèm che chắn sau lưng, trong lòng nang liền trầm xuống,

lập tức thôi động bốn mũi tinh mang mãnh mẽ hơn. Chỉ cần có thể giết kẻ

này thì công kích trước mắt lập tức bị hóa giải.

Đương nhiên nàng cũng không quên Hàn Lập vừa rồi đã dùng lôi độn biến mất.

Thần thức Nguyên Anh trung kỳ của nàng đã sớm thả ra ngoài, bao phủ hoàn

toàn phạm vi ba mươi trượng quanh nàng, đề phòng đối phương đánh lén.

Nhưng một cảnh tượng khiến nàng kinh hãi xuất hiện.

Bốn mũi tinh mang hung hăng đánh lên lưng tên tu sĩ kia, nhưng trên người hắn đột nhiên xuất hiện môt lớp quang tráo ngũ sắc. Bốn tiếng nổ đồng thời

vang lên.

Nhưng thân hình tên tu sĩ trong lớp quang tráo ngũ sắc chỉ hơi chấn động

một chút rồi lại như không hề có chuyện gì. Bốn mũi lăng trùy căn bản

không thể nào xuyên thủng tầng quang tráo quỷ dị kia.

Bạch Mộng Hinh cả kinh. Nhưng lúc này một trời hỏa tiễn đã đến trước cự

băng, hung hăng oanh kích lên nó.

Một loạt tiếng nổ ầm ầm vang lên. Vô số đốm hỏa diễm xích hồng nổ trung

trên bền mặt cự băng rồi hóa thành từng đám từng đám hỏa vân. Nhìn chẳng

khác nào dìm cự băng vào biển lửa.

Đôi mắt trong suốt của Bạch Mộng Hinh nhìn chằm chằm vào phần băng đang bị

hỏa vân thiêu đốt, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ bối rối.

Nàng biết rằng uy lực hỏa vân này mặc dù không nhỏ nhưng chắc chắn không

thể làm gì phòng ngự Cực Hàn Chi Diễm của mình. Đúng như nàng dự đoán,

nhưng đốm xích diễm mặc dù thiêu đốt không ngừng nhưng cũng chỉ làm lớp ngoài cự băng lóe lên bạch quang nhàn nhạt, nhưng không thể làm tổn hại

chút nào.

Ánh mắt Bạch Mộng Hinh chớp chớp, khóe miệng không nhịn được lộ vẻ tự đắc.

Nhưng đúng lúc này, phía sau lưng nàng, cách cự băng hơn một trượng. Một

tiếng sấm vang lên, một vết bạch quang hình cung xuất hiện.

------oOo------

Chương 1104: Khôi lỗi khắc địch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Người này tất nhiên là Hàn Lập, sau khi sử dụng Lôi Độn Thuật lặng yên tới

phía sau nàng ta.

Hắn sử dụng hình nhân khôi lỗi hấp dẫn sự chú ý của Bạch Mộng Hinh, còn

chính mình yên lặng tiến sát tới chỗ này chờ cơ hội xuất thủ.

Bạch Mộng Hinh đã sớm chú ý động tĩnh ở bên cạnh, nên khi thân hình Hàn

Lập vừa hiện ra, nàng ta tức khắc cảm ứng được ngay, cũng không quay đầu

lại lập tức trở tay hư không một trảo.

Một cự trảo trong suốt như thủy tinh, băng lạnh hiện ra thẳng hướng Hàn

Lập chộp xuống.

Nàng ta không đặt hy vọng cú đánh này có thể đủ để khắc địch, chỉ nghĩ là

có thể tạm thời ngăn cản một chút không cho Hàn Lập tới gần.

Thế nhưng Hàn Lập đối với cự trảo này, không thèm liếc mắt một cái, mặt không thay đổi tay áo phất lên, lập tức một đạo hoàng quang bắn nhanh mà

ra, lóe lên một cái cự trảo đã bị chém thành hai nửa.

Hàn Lập thân hình một chút chậm chễ cũng không có, thoáng cái vọt tới

trước mặt, trên người ngọn lửa tăng vọt lên.

Một cảnh khó có thể tưởng tượng xuất hiện!

Hàn Lập thân mình chỉ ngưng lại một chút, cả người tựa như vô hình, tiếng

sấm chớp động thoáng chốc nhập vào trong khối băng, sau mấy cái chớp động,

liền quỷ dị xuyên qua lớp băng lớn kia, rồi xuất hiện bên cạnh hai người

Bạch Mộng Hinh cùng Hàn Ly thượng nhân.

Mà chỗ xuyên qua đó lại xuất hiện một cái động băng đường kính vài trượng.

Xem ra Tử La Cực Hỏa mặc dù chưa từng được luyện chế qua, nhưng nói về uy

lực hàn diễm so với của Bạch Mộng Hinh còn cao hơn không chỉ một bậc, Hàn

Lập thúc dục toàn lực rốt cuộc dễ dàng xuyên qua màn phòng ngự quỷ dị này.

Trước mắt hắn trải ra một võng bạc hình tròn.

Bạch Mộng Hinh đã muốn quay lại để kiểm tra, thấy như vậy cả kinh, tay bỗng nhiên bắt pháp quyết, miệng quát lớn một tiếng *"Thu"*!

Tơ võng hào quang đại phóng, một cái chỉ bạc hướng chính giữa co rút lại,

ngay tức khắc khe hở hoàn toàn biến mất, một cái võng lớn màu bạc mờ mờ

thình lình xuất hiện trước mặt Hàn Lập.

Hàn Lập sửng sốt nhưng lập tức cười lạnh một tiếng, Tam Diễm Phiến trong

tay nhoáng lên, bắn lên cuồng trướng, đồng thời nhằm ngay võng bạc trước

mặt nhẹ nhàng đánh tới.

"Vèo" một tiếng, một cột lửa ba màu phun ra, ba màu vàng bạc hồng ở bên

trong ngọn lửa chớp động không thôi, trực tiếp đánh lên trên võng bạc.

Cái võng bạc này không biết là loại dị bảo nào, đối mặt với Tam Diễm Phiến

loại phỏng chế linh bảo này, lại có thể phát ra tiếng *" vù vù"*, phóng xuất

ngân mang chống đỡ ngọn lửa ba màu kia, ngọn lửa bị chắn ở bên ngoài.

Tuy bảo vật này tỏ ra chống đỡ không nổi, nhưng chưa lập tức bị đánh tan.

Hàn Lập lông mày nhíu lại, rồi chợt giãn ra.

Vừa mới một kích hướng giữa chiếc quạt rót vào một chút pháp lực, bởi Tam

Diễm Phiến chẳng qua chỉ phát huy bình thường uy lực, nên kết quả có chút

ngoài ý muốn, nhưng tuyệt không gây ra bao nhiêu kinh ngạc.

Ngay trong lúc này, một tay Hàn Lập lập tức chuyển động, đã sớm chuẩn bị

bình ngọc đưa lên miêng, đem một giọt vạn năm linh dịch nuốt vào.

Sau đó không hề tiếc kiệm linh lực, đưa pháp lực điên cuồng hướng cái

quạt.

Tam Diễm Phiến rung lên, phát ra một tiếng êm tai, một con Hỏa Điểu ba màu

từ cây quạt bay ra, nhằm thẳng võng bạc đối diện đánh tới.

Mà Hàn Lập phía sau cũng mở ra Phong Lôi Sí, ngay khi vầng sáng ba màu

bùng nổ, tiếng sấm vang lên theo đó cũng biến mất không thấy.

Sau một khắc, một đạo cầu vồng xuất hiện ở hơn ba mươi trượng bên ngoài,

Hàn Lập thân hình giữa ngân quang hiện ra.

Hắn ngẩng đầu hướng chỗ lúc đầu nhìn lại, chỉ thấy trong suốt băng kia

hoàn toàn bị vầng sáng ba màu bao chùm bên trong, cũng nhanh chóng tan

biến, phần viên cầu màu bạc ở trung tâm, nháy mắt bạo phát, lập tức biến thành hư ảo.

Nhìn thấy cảnh này, Hàn Lập sắc mặt không có chút vui mừng, ngược lại đồng

tử co lại, tay cầm Tam Diễm Phiến, trong mắt có vài phần khẩn trương.

Bởi vì sau khi võng bạc tiêu tán, một con băng giao màu lam thân dài mấy

trượng xuất hiện ở nơi đó, băng giao này phần trước một nửa bộ vảy trong

suốt, đang giương nanh múa vuốt, phần sau lại hiện ra sền sện dịch xanh,

phần đuôi trực tiếp xuất hiện ở trong đỉnh nhỏ.Xem ra đỉnh này phóng xuất

ra linh vật băng giao.

Tiểu đỉnh này bay trước mặt Hàn Ly, chính là một cái Kiền Lam Đỉnh khác!

Băng giao thân hình xoay quanh co rút lại, đang đem Bạch Mộng Hinh cùng

Hàn Ly thượng nhân bảo hộ bên trong. Mặc dù tại trong vầng sáng ba màu,

lam giao thân thể đồng dạng tan biến, nháy mắt tan biến hơn một nửa, nhưng

lúc này vầng sáng ba màu rốt cuộc uy lực đã hao tổn hết, lóe lên rồi biến

mất không thấy đâu nữa.

Hàn Ly thượng nhân phóng xuất con băng giao này có độ lạnh vô cùng, dưới

uy lực của Tam Diễm Phiến, một chút cũng không tổn hại.

"Đây là hỏa thuộc tính linh phiến? Không hổ là vật phỏng chế linh bảo, quả

nhiên uy lực không nhỏ. Chỉ bằng uy năng mà nói, hẳn đã trên Kiền Lam Đỉnh

của ta.". Thanh âm nhàn nhạt từ miệng Hàn Ly thượng nhân truyền ra, rồi

đột nhiên một đoàn ngọn lửa sắc xanh trong miệng phun ra, thoáng chốc bám

trên mình lam giao.

Lam diễm trên thân giao lưu chuyển không ngừng, lam giao miệng phát ra âm

thanh vang dội, thân thể trong Băng Diễm chợt lóe trải rộng ra, nhanh

chóng khôi phục như lúc đầu, sau đó trừng đôi mắt xanh biếc, hung tợn về

phía Hàn Lập.

Hàn Lập thấy cảnh này, mặt lộ ra một tia biểu tình kì quái, như có chút

châm chọc, lại có chút cười lạnh.

Lòng Hàn Ly thượng nhân run lên, không hiểu sao lại như thế, bỗng nhiên

trong hư không một đạo thanh ảnh lờ mờ quỷ dị hiện ra, lập tức đánh tới.

Một bàn tay ngân quang long lánh, lưỡi dao sắc bén cắm thẳng vào sau lưng

Hàn Ly thượng nhân, tay kia tức khắc giương lên, một cái lá chắn màu bạc

xuất ra, nhưng lập tức hóa thành một màn bạc hướng Bạch Mộng Hinh chụp

xuống đầu.

Thanh ảnh hành động hoàn toàn vô thanh vô tức, giồng như cơn gió thổi qua,

làm cho bình thường tu sĩ không cảm giác được, chình là hình nhân khôi lỗi

của Hàn Lập.

Nó mượn đầy trời Hỏa Vân cùng Hàn Lập ra tay che dấu, thần không hay quỷ

không biết độn tới nơi đây.

Bạch Mộng Hinh hiển nhiên không có phát hiện dị biến ở sau lưng, trước mặt

ngân quang chợt lóe, bị màn ảnh bao vây hoàn toàn bên trong mới sợ hãi

phát hiện.

Nàng vội vàng bắt pháp quyết, một tầng Băng Diễm màu trắng hiện ra toàn

thân, lập tức hóa thành vô số hỏa cầu lớn, hướng bốn phía màn ảnh bắn

nhanh đi.

Nhất thời trong quầng sáng tiếng gầm rú nổi lên!

Mặt ngoài dày đặc, nhẵn bóng như gương, khi hỏa cầu màu trắng đánh vào

trên đó, không thể xuyên thủng được ngược lại còn bị bắn ngược trở về.

Nàng ta hiển nhiên khó mà có cách nào lập tức thoát khốn mà ra.

Hàn Ly thượng nhân là một đại tu sĩ chỉ cách một bước là tới Hóa Thần Kỳ,

tự nhiên Bạch Mộng Hinh khong thể sánh bằng. Cho nên hình nhân khôi lỗi

vừa mới xuất hiện trong nháy mắt vị đại trưởng lão Tiểu Cực Cung này bằng

thần thức cường đại đã phát hiện được sự thay đổi khác thường.

Trong lòng hắn cả kinh không kịp thúc dục lam giao chống địch, tâm miện

khẽ động trên người hiện ra một bộ chiến giáp màu vàng, kiểu dáng cổ kính

linh quang lấp lánh. Đồng thời thân hình hắn còn cố gắng di động muốn

tránh đi một kích như sét đánh này của hình nhân khôi lỗi.

Nhưng hình nhân khôi lỗi sớm bị Hàn Lập dụng tâm thúc dục uy lực toàn bộ

khai mở thân hình, lay động như cái bóng bám theo, mà Hàn Ly thượng nhân

vì phải phát động pháp quyết nên thân hình chậm lại một chút.

Hậu quả là *"Phanh"* một tiếng khó nghe, bàn tay mờ mờ ánh bạc liền đánh vào

đầu vai Hàn Ly thượng nhân toàn bộ quang mang đan xen vào nhau rồi lóe

lên.

Hình nhân khôi lỗi do cương ngân cộng thêm vài loại tài liệu quý hiếm khác

luyện chế mà ra, uy lực tương đối không so với bình thường phi kiếm kém

hơn. Nhưng khi

chém vào kim giáp lại chỉ hiện một tầng màu vàng gợn sóng rồi lập tức bắn

ngược ra.

Chẳng qua phản lựu của nói vẫn đem vị Nguyên Anh hậu kì đại tu sĩ này lay

động như sắp ngã.

Nhưng Hàn Ly thượng nhân lại ổn định đứng dậy, trong cơ thể linh lực lưu

động mãnh liệt.

Hai tay ngưng tụ pháp lực để vận khởi đại pháp quyết dùng để đối địch, tuy

rằng cũng không trọn vẹn nhưng cũng có thể lợi dụng huyền Vương và hơn

phân nửa hàn khí của Ngọc Huyền, cũng đủ để tiêu diệt đại địch trước mắt.

Nhưng Hàn Ly thượng nhân hai tay niệm pháp quyết chưa xong thì tay của

hình nhân khôi lỗi cũng như ánh chớp chém xuống đầu vai của hắn.

Bên trong chiến giáp màu vàng. Hàn Ly thượng nhân ngẩn ra đối với hành

động lạ lùng của khôi lỗi không hiểu cái gi.

Bàn tay vừa chộp xuống ngân mang đại phóng biến ảo thành hai thanh màu bạc

ngư câu sắc bén dị thường.

Hơi đung một chút rồi bám chặt vào hai vai Hàn Ly thượng nhân.

Tuy bị chiến giáp màu vàng chặn ở bên ngoài nhưng Hàn Ly thượng nhân nhất

thời không thể chuyển động tự nhiên.

Mà cùng lúc đo đó trên đỉnh đầu Hàn Ly thượng nhân linh quang chợt lóe một

thanh màu đen quỷ dị đoản đao hiện ra thoáng run lên, từ trên chém xuống

thiên linh cái của vị Tiểu Cực Cung đại trưởng lão này.

Độn tốc cực nhanh chừng nháy mắt tới ngay phía trên đỉnh đầu.

Mà lúc này hàn Ly thượng nhân bị hình nhân khôi lỗi dùng một đôi ngân câu

khóa cứng nằm trên chiến giáp. Cơ bản là không thể nhúc nhích được chút nào.

Lần này Hàn Ly thượng nhân hồn vía lên mây.Rốt cuộc bất chấp mọi thứ từ

từ điều động linh lực trong người vội vàng đưa lên đầu, mặt không chút

huyết sắc há mồm phun ra một tia máu huyết.

Tia máu này cũng là hàn Ly thượng nhân một ngụm máu huyết biến thành ẩn ẩn

trong đó linh lực vô bì.

Màu đen đoản đao chạm vào nó gây ra âm thanh trầm đục, huyết quang và hắc

mang đan xen lóe lên làm cho Ma Tủy Phi Đao độn quang ngừng lại một chút.

Hình thể biến lớn thành vài thước, đồng thời hướng trước mặt đối phương

nhẹ nhàng chém tới.

Hàn Ly thượng nhân trên người chiến giáp màu vàng lóe lên rồi tán đi làm

thân mình cũng khôi phục tự do tránh thoát được một kiếp.

Cùng lúc đó ở bên cạnh màu xanh băng giao được pháp quyết thúc giục kêu

vang.

Bỗng nhiên hướng về phía Hàn Lập ở xa xa đánh tới, băng giao chưa đến gần

Hàn Lập đã ra tay. Một luồng màu xanh bắn nhanh mà đi.

Vị Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ này tin tưởng có thể trì hoãn công kích của

Hàn Lập trong chốc lát rồi bằng vào Huyền Ngọc bài thúc giục hàn khí trong

động đủ để xoay chuyển tình thế đem đối phương giết chết.

Nhưng đúng lúc này một đóa hoa sen bạc lớn chừng mấy thước quỷ dị hiện ra

cách chân Hàn Ly thượng nhân chỉ vài thước.

Rồi nhanh chóng biến đổi, ngân quang đại phóng. Tiếng Phạm âm Phật xướng

từ trong hoa sen truyền ra.

Hàn Ly thượng nhân trong lòng rung động, chỉ cảm thấy thân hình nặng tựa

ngàn cân không thể nhúc nhích.

Cùng với đó là pháp lực trong cơ thể không thể khống chế được một nữa,

đồng nghĩa với việc huyết mang đang đối đầu với đoản đao kia chỉ phát huy

được một nữa uy lực hiện giờ.

Chuôi ma tủy Phi Đao lóe lên chém xuống, huyết mang từng cái từng cái

không thể ngăn nỗi.

Bên dưới, Hàn Ly thượng nhân quá sợ hãi, trong miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết!

------oOo------

Chương 1105: Cấm Anh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vị Tiểu Cực Cung đại trưởng lão này cũng thật không đơn giản, không biết tu luyện thể thuật gì mà khi ma tủy phi đao chợt lóe muốn chem. vào thiên linh cái, cổ cũng bất khả tư nghị hướng một bên chợt biến ảo, giống như yêu vật một chút kéo dài quá thước. Thật sự quỷ dị vô cùng.

Hắc quang chợt lóe, phi đao liền cắt ngang nửa cổ và hạ thân Hàn Ly thượng nhân, cùng nhau cắt gọt, một cái đầu rơi xuống...

Nguyên bản ngưng tụ trên người kim sắc chiến giáp, cùng với lam sắc băng giao ở xa xa trong phút chốc tán loạn biến mất.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ tươi cười, nhưng tia tiếu ý này mới vừa hiện ra ở bên miệng liền bỗng nhiên đông lại.

Bởi vì cái đầu lâu ngã nhào kia, đột nhiên toát ra một cỗ kim hà, xoay quanh một cái, nhưng lại hướng kỳ lân huyễn ảnh ở đỉnh đầu bắn nhanh mà đi.

Nhìn thấy tình hình quỷ dị này, Hàn Lập tự nhiên cả kinh, nhưng rốt cuộc minh bạch sao lại thế này, Nguyên Anh của đối phương dĩ nhiên giấu ở trong đầu.

Hắn sắc mặt trầm xuống, hiện ra một tầng huỳnh quang xanh mênh mông, trong miệng thốt ra một cái *"Phá"* tự. Thanh âm không lớn, nhưng lọt vào trong tai của khỏa đầu, lại có cảm giác thần thức giống như bị mũi nhọn đâm vào, một trận đau nhức xé rách truyền đến, trong miệng nhất thời phát xuất một tiếng thét chói tai thê lương, trong miệng mũi đồng thời có vết máu chớp động.

Đã không có thân thể duy trì, Hàn Ly thượng nhân nguyên khí đại thương, hiển nhiên không chịu nổi một kích toàn lực Thất Thần Thứ của Hàn Lập.

Đúng lúc này,hắc sắc đoản nhận lại chợt lóe, hiện ra tại phía trên đầu Hàn Ly thượng nhân.

Khuôn mặt hoảng sợ, đoản nhận lại quỷ dị biến mất không thấy. Ngay sau đó lại hiện ra tại bên cạnh đầu.

Một vết máu từ trên mặt hiện lên, hơn nữa càng ngày càng lớn.

Cơ hồ cùng lúc đó, tiếng sấm vang lên, Hàn Lập trong một đạo ngân hồ quỷ dị di động hiện cách đầu mấy trượng xa xa, không nói hai lời,lưỡng thủ đồng thời giương lên. Tiếng sét đánh nổi lên

Thật lớn điện võng đón đầu chụp xuống.

Theo trung gian một phân thành hai, một đoàn lam quang bao vây lấy Nguyên Anh Hàn Ly thượng nhân bắn nhanh mà ra.

Nguyên Anh há miệng, một thanh phi kiếm màu lam phun ra ngoài.

Phi kiếm đón gió cuồng trướng, trong nháy mắt hóa thành cự kiếm, không chút khách khí nhắm ngay kim võng nhất trảm. Cự kiếm chưa chém xuống, linh áp kinh người trên thân kiếm trước hết đem kim võng kích động, rối loạn không ổn dịnh. Hàn Lập sắc mặt khẽ biến, tâm niệm vừa động, kim hồ trong tay phun ra lại tăng vài phần. Oanh một tiếng nổ sau, lam mang kim quang va chạm cùng nhau. Khẩu lam sắc cự kiếm quả nhiên uy lực không phải là nhỏ, sau vài cái điên cuồng chém mạnh đem kim võng mở một cái lỗ hổng. Tuy rằng chỉ có kích thước nhỏ, nhưng đối mặt Nguyên Anh theo sát sau đó mà nói, cũng dư dả. Hai tay Nguyên Anh bắt pháp quyết, thân hình tại chỗ biến mất không thấy. Tại địa phương bên ngoài kim võng hơn mười trượng, lam quang chợt lóe, Nguyên Anh lại hiện ra, hắn dĩ nhiên thi triển thuấn di thuật bỏ chạy. Nguyên Anh sống sót sau tai nạn, huy động tiểu thủ trắng nõn hướng cự kiếm phía sau đánh tới.

Lam sắc phi kiếm chợt thu nhỏ lại, tính theo khe hở phi độn mà đi.

Hàn Lập trong mắt chợt lóe vẻ tàn khốc, hừ lạnh một tiếng, hai tay bắt pháp quyết, phụ cận kim võng tiếng sấm vang động, đồng thời co rụt lại, chỗ hổng mới xuất hiện trong chớp mắt liền không thấy, đồng thời vô số kim hồ hướng lam sắc phi kiếm bao vây lại,một tầng tiếp một tầng,dầy đặc bao lại.

Khẩu phi kiếm kia ngay cả đã trải qua Hàn Ly thượng nhân bồi luyện nhiều năm, uy lực viễn siêu so với pháp bảo bình thường, nhưng là tại nhiều kim hình cung phát xuất bạo liệt như vậy cũng lung lay sắp đổ, linh quang lúc ám lúc minh. Cuối cùng bị kim quang hoàn toàn che dấu ở trong.

Mà Hàn Lập lại một tay nhoáng lên, Hư Thiên đỉnh nổi tại trước người, phản thủ bắn ra, một cỗ thanh ti theo đỉnh thượng bắn ra, hướng Nguyên Anh Hàn Ly thượng nhân ở hơn mười trượng ngoại thổi quét mà đi.

Hàn Ly thượng nhân chính muốn cực lực thu hồi bản mạng pháp bảo thấy vậy trong lòng kinh hãi, vội vàng hướng phi kiếm không nỡ nhìn thoáng qua, chỉ có thể cắn răng một cái, quanh thân lam mang chợt lóe, lại biến mất không thấy.

Ngay sau đó, Nguyên Anh lại hiện ra tại chỗ Kiền Lam tiểu đỉnh, hắn lúc này đây, thoáng do dự, lại quay đầu nhìn lại, ánh mắt lại nhìn ở chỗ đồ án kỳ lân kia. Tuy rằng pháp quyết này bị mạnh mẽ đánh gảy, chính mình thân thể cũng bị hủy diệt rồi, nhưng Huyền Vũ bài cùng kỳ lân ảnh vẫn đang chớp động linh quang, vẫn chưa có chút ảnh hưởng.

Nhưng giờ phút này, một đạo thanh ảnh lại phiêu đãng tại bên cạnh kỳ lân huyễn ảnh, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Nguyên Anh, một tia cảm tình cũng không có. Hàn ly thượng nhân cùng ánh mắt này, cơ linh rùng mình một cái, trong lòng trầm xuống, cuối cùng đem một tia may mắn cũng hoàn toàn mất đi.

"Tự lưu" một tiếng, Nguyên Anh không hề do dự, người hướng trên đỉnh bay đi, như vậy nhập vào đỉnh không thấy bóng dáng. Mà theo sau tiểu đỉnh phát xuất một tiếng quái minh, đột nhiên tự

hành bay lên trời, liên độn vài cái liền hiện ra tại thông đạo động khẩu. Mà thanh ti kia, căn bản không thể truy kích Nguyên Anh thuấn di mấy lần liên tiếp, ngay tại trên đường tán loạn biến mất.

Hàn Lập đã xem khẩu phi kiếm kia bị ích tà thần lôi vây ở trong, nhìn Nguyên Anh đi xa, khóe miệng hơi hơi vừa động, sau lưng tiếng sấm thanh cùng nhau liền hóa thành một đạo ngân hồ, thẳng đến Nguyên Anh đuổi theo. Hàn Ly thượng nhân tự sẽ không đứng ở tại chỗ tĩnh chờ Hàn Lập đuổi theo, sử dụng đỉnh này hóa thành một đoàn lam quang hướng trời cao vọt tới, đồng dạng hai lần thuấn di sau, cũng sắp tiếp cận động khẩu.

Mà Hàn Lập lại còn tại này phía sau cách xa bảy tám mươi trượng.

Vị Tiểu Cực Cung đại trưởng lão này trong lòng buông lỏng, đang muốn lại một lần nữa thuấn di, khi muốn trực tiếp sử dụng Kiền Lam đỉnh đem của động khẩu mở ra, huyền vũ quặng mỏ ở phụ cận bỗng nhiên bay ra vài hàn quang, nhắm thẳng đỉnh thượng hướng đến.

Hàn Ly thượng nhân đối huyền vũ hàn khí này không cho là đúng, lam diễm trên tiểu đỉnh nhất thời lớn lên đã nghĩ đem hàn quang này đánh lui. Nhưng là đúng lúc này, kinh biến nổi lên.

Huyền vũ hàn khí này trong chớp mắt màu sắc đại biến, từ sương mù hàn quang nháy mắt hóa thành đỏ đậm hỏa diễm, cùng hàn lam băng diễm trên đỉnh vừa tiếp xúc, dĩ nhiên dung nhập lam diễm bên trong, căn bản không nhìn băng diễm.

Theo sau tái chợt lóe, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai chui vào trong tiểu đỉnh. Kiền Lam đỉnh chấn động, tùy theo truyền ra tiếng rống to kinh sợ dị thường của Hàn Ly thương nhân, lam xích lưỡng chủng quang diễm quỷ dị chợt giao tại đỉnh thượng hiện lên. Đan vào cùng nhau. Phát xuất tiếng động ầm ầm vang lên

Đỉnh này linh quang đại phóng, tại trong hang động cuồng trướng, trong nháy mắt hóa lớn thành vài thước. Lam xích lưỡng chủng quang diễm tại trên đỉnh bỗng nhiên một phân thành hai, chiếm cứ một nửa đỉnh này. Trong lam sắc quang diễm, hiện ra Nguyên

Anh Hàn Ly thượng nhân. Nó vừa sợ vừa giận hướng đối diện nhìn lại. Tại trong xích viêm, một đầu hỏa nha rõ ràng hiện lên, trong miệng phát xuất vài tiếng đê minh, dĩ nhiên có bộ dáng thản nhiên.

Tại thời điểm sinh tử mấu chốt, Hàn Ly thượng nhân tự nhiên không có khả năng tiếp tục giằng co. Nguyên Anh trong miệng kêu to một tiếng, lam sắc quang diễm hướng đối diện hung hăng đánh tới. Mà hỏa nha kia cũng không thèm để ý, hai cánh vung lên, quanh thân xích diễm thổi quét mà đi.Hai người trong lúc đó hào quang đại phóng, oanh minh thanh nổi lên, rất kịch liệt. Mà con hỏa nha kia, chính là thái âm chân hỏa biến thành.

Chân hỏa bước đầu đã có thông linh, cũng không biết khi nào bị Hàn Lập theo trong pháp trận lổi ra, lặng yên mai phục tại động khẩu, cũng dựa vào nhiều ngày cắn nuốt Huyền Ngọc hàn khí che dấu, xuất kỳ bất ý biến ảo đánh lén, quả nhiên một khắc đắc thủ.

Tuy rằng bởi vì thái âm chân hỏa số lượng rất thưa thớt, không thể lập tức đem này đỉnh khống chế được. Nhưng là Nguyên Anh Hàn Ly thượng nhân đồng dạng không thể thắng thái âm chân hỏa, không thể tái thuận lợi sử dụng đỉnh bỏ trốn mất.

Mà đúng lúc này, Hàn Lập không tiếc pháp lực, dùng lôi độn vài lần, tới phụ cận tiểu đỉnh. Lam diễm của Nguyên Anh gặp tình hình này nhất thời không thể đoạt lại Kiền Lam đỉnh, trên mặt trong phút chốc hiện ra vẻ kinh hoàng.

Bỗng nhiên một đoàn lam quang theo đỉnh bắn nhanh ra, hướng trời cao phi thân chạy, Nguyên Anh này buông tha cho việc tranh đoạt đỉnh, một mình cướp đường mà chạy. Hàn Lập thấy vậy, trên mặt dị sắc chợt lóe, nhưng lại lập tức không chút do dự, giơ tay lên, một cây bích lục sắc tiểu thước di động hiện ra tại trong tay. Hàn Lập trong miệng vài tiếng trầm thấp chú ngữ nói ra, đồng thời trong tay phật quang khởi sắc chớp động, bích lục tiểu thước kia run lên lục quang đại phóng,lập tức biến mất trong tay. Nhưng ngay sau đó, bỗng nhiên hiện ra tại trên không Nguyên Anh Hàn Ly thượng nhân. Nguyên Anh thấy vậy kinh hãi, tiểu thủ kháp quyết, sẽ lập tức lại thuấn di né ra.

Nhưng tại trên đỉnh đầu lục thước khẽ run lên, liền theo trên thước hiện ra một đóa bát khẩu ngân sắc liên hoa, lien hoa này đảo ngược, vừa chuyển động, phạm âm phật xướng truyền ra, đồng thời theo trong liên hoa phun ra một mảnh thất sắc quang mạc.

Hàn Ly thượng nhân chỉ cảm thấy phật quang tứ phương tụ lại, nhất thời chân nguyên ngưng trệ, Nguyên Anh vô pháp nhúc nhích.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên anh nhất thời xám trắng.

Ngân sắc hồ quang trên không chớp động, thân hình Hàn Lập trong hư không hiện ra, hướng bên dưới lạnh lùng nhìn lại.

Cái lục thước này tự nhiên chính là Bát Linh thước, linh bảo mà Hàn Lập ngày đó được.

Tuy rằng đồng dạng mới chỉ tu luyện thành tầng thứ nhất thông bảo quyết, nhưng mà uy lực lại thực kinh người, lấy đấu pháp tấn công địch mà nói, tựa hồ uy lực còn trên Hư Thiên đỉnh.

Đương nhiên hiện tại có thể chế trụ một gã Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ như thế, tự nhiên hơn phân nửa là bởi vì đối phương chỉ còn Nguyên Anh, lúc trước lại bởi vì muốn sử dụng Hàn khí trong Huyền Ngọc Động mà thi triển bí thuật nào đó lợi hại dị thường, làm lúc này pháp lực nguyên khí sớm tiêu hao hơn phân nửa.

Nếu không Nguyên Anh của hậu kỳ tu sĩ, đã muốn ngưng hình củng cố, không có khả năng dễ dàng đắc thủ như thế.

Tuy rằng dùng Bát Linh thước xuất kỳ bất ý chế trụ Nguyên Anh đối phương, Hàn Lập cũng không nói thêm gì vô nghĩa, lúc này một tay vừa nhấc, năm ngón tay vung lên.

Chỗ đầu ngón tay đồng thời có kim quang chớp động, tiếng sấm trầm thấp vang lên, năm đạo kim hồ bắn nhanh ra, hóa thành năm đạo mẫu chỉ kim sắc tiểu xà, hướng đến Nguyên Anh trong phật quang, sau đó xoay quanh lại hóa thành mấy cái kim tác, một chút đã đem Nguyên Anh nhốt lại ở tại chỗ.

Hàn Lập tay áo bào phất một cái, lại có một số cấm chế phù lục bay ra, lập tức các màu cấm chế tại trên thân thể Nguyên Anh linh quang chớp động không ngừng.

Tiếp theo một tay hướng túi Trữ Vật, bàn tay vừa lật chuyển, mười cây ngân châm hiện ra tại trong lòng bàn tay

Nhè nhẹ ngân mang chợt lóe lướt qua, ngân châm khởi xướng một chút nhập vào các mơi yếu hại trên thân thể Nguyên Anh, thân thể Nguyên Anh Hàn Ly thượng nhân chợt một trận run rẩy, lập tức thần quang trong mắt chợt nhất ảm đạm.

Nhìn thấy cảnh này, Hàn Lập mới chính thức yên tâm, vỗ vỗ hai tay sau, trên mặt lộ ra biểu tình nhẹ nhàng cười nhạt.

------oOo------

Chương 1106: Thu diễm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn lập xem xét một hồi, rồi đem lục sắc tiểu thước thu lại, nhẹ nhàng hạ xuống tới trước Nguyên Anh đang lộ ra vẻ mặt oán độc.

Ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào Hàn Lập. Môi mím chặt.

Vị Tiểu Cực cung đại trưởng lão này biết rõ song phương đã tranh đấu tới nông nỗi này, nói những lời cầu xin tha thứ, căn bản không kết quả gì mà còn tự rước lấy nhục mà thôi.

Hắn chỉ thấy hối hận, chính mình trước khi bị cấm chế, có thể thi triển bí thuật đem Nguyên Anh tự bạo mà.

Hiện giờ đã bị Hàn Lập hoàn toàn khống chế, muốn tự bạo Nguyên Anh, đúng là có muốn cũng không được.

Hàn Lập mỉm cười nhìn Hàn Ly thượng nhân Nguyên Anh, không nói câu nào, tay áo run lên, xuất ra một cái bình ngọc màu xanh biếc, bay tới đỉnh đầu Nguyên Anh.

Hàn Lập khẽ hướng bình nhỏ điểm nhẹ.

Miệng bình đảo ngược lại, bên trong bạch quang lưu chuyển không ngừng, một luồng sáng mờ phát ra, đem Hàn Ly thượng nhân Nguyên Anh hút vào trong bình.

Lập tức Hàn Lập đưa tay hướng Kiền Lam Đỉnh ở xa xa vẫy tay.

Lũ thái âm chân hỏa kia lúc này đang bao vây lấy tiểu đỉnh, hướng bên này bắn nhanh mà về, lóe lên, liền tan biến vào trong tay áo Hàn Lập không thấy bóng dáng

Hàn Lập lúc này mới đem bình ngọc thu lại, thân hình hóa thành một đạo thanh hồng hướng phía dưới bay đi.

Một lát sau, thanh quang chợt lóe, thân hình Hàn Lập một lần nữa xuất hiện ở trên đống loạn thạch, ánh mắt quét qua khắp nơi, khẽ cau mày.

Vốn Bạch Mộng Hinh bị vây trong quầng sáng màu bạc, bây giờ thân mình lại đang nằm sấp trên một mảng đá vụn trong đống loạn thạch, máu chảy ròng ròng, bụng bị xuyên thủng một lỗ hổng lớn, đã trở thành một khối thi thể.

Mà máu huyết trong cơ thể nàng ta khô kiệt, rõ ràng là tình trạng Nguyên Anh đã xuất khiếu trốn đi.

Hướng không trung nhìn lại, hình nhân khôi lỗi đứng bên cạnh hư ảnh kì lân không có nhúc nhích, giống như từ lúc Hàn Lập rời đi đến bây giờ, căn bản không có rời đi một bước, Nguyên Cương thuẫn cùng Ma Tủy Phi Đao vẫn lơ lửng trước mặt, cả hai đều chớp động linh quang nhàn nhạt.

Ở bên ngoài hơn bốn năm mươi trượng, năm bộ xương khô lắc lư sóng vai đứng chung một chỗ, vốn đang tỏa ra ùn ùn ma khí hôi bạch đã biến mất sạch sành sanh không còn ít nào, một bộ khung xương trên tay còn cầm một cái túi trữ vật màu xanh, một con khác đang ngắm nghía một đoàn hắc diễm trên hai tay, lúc sáng lúc tối chớp động không thôi.

Lông mày Hàn Lập nhanh chóng dãn ra, thần niệm đảo xuống, cùng hình nhân khôi lỗi liên kết với nhau, nháy mắt hiểu rõ những chuyện đã xảy ra.

Hóa ra Bạch Mộng Hinh, mắt trông thấy cảnh Hàn Lập chém giết Hàn Ly thượng nhân, sau đó lại phóng đi truy đuổi Nguyên Anh, rốt cuộc trong lòng đại kinh, cuối cùng không tiếc tự bạo số linh bảo, mạnh mẽ phá vỡ cấm chế do Nguyên Cương thuẫn hóa thành, phi độn mà chạy.

Nhưng là Hàn Lập trước khi dời đi, đã sớm hạ lệnh cho hình nhân khôi lỗi không thể để cho người nào chạy ra khỏi nơi này.

Bọn chúng tự nhiên không khách khí sử dụng Ma Tủy Phi Đao, bất ngờ xuyên thủng bụng, đem thân thể nàng ta phá hủy.

Sau đó nàng ta đem Nguyên Anh xuất khiếu phá thể mà ra, lại bị hình nhân khôi lỗi dùng Lôi Hỏa cung cộng thêm Kim Lôi Tiễn một kích bắn nát, khiến nang ta từ nay về sau biến mất khỏi thế gian.

Về phần người trung niên áo xanh kia, không thể ngăn cản ngũ ma vây công, cuối cùng ngay cả thân thể Nguyên Anh cùng vài món bảo vật đều bị ngũ ma cắn nuốt sạch sẽ, chỉ để lại túi trữ vật với hàn diễm vô cùng lạnh kia.

Hiểu rõ chuyện gì xảy ra, Hàn Lập thở nhẹ một hơi, không nói gì thêm hướng xa xa ngũ ma vẫy tay một cái, nhất thời từ trong tay chúng nó lấy túi trữ vật cùng đoàn hàn diễm màu đen kia, hơi do dự một lát, hai tay chà xát tiếng sấm vang lên, vô số võng cầu nhỏ trong tay bắn nhanh ra, đồng thời hướng hắc diễm bên trên quấn tới, đã đem đoàn hắc diễm mất đi chủ nhân này giam cầm lại, hóa thành một quả cầu màu vàng to lớn bằng nắm tay.

Một tay vỗ túi trữ vật, trên tay xuất hiện một cái hàn khí huyền băng hạp, Hàn Lập tùy ý ném quả cầu vào trong hộp, đem hộp thu hồi.

Sau đó xoay chuyển ánh mắt, dừng trên Bạch Mộng Hinh thi thể, suy nghĩ một chút sau, đột nhiên tay áo bào run lên, một đoàn hỏa cầu xích hồng bắn ra.

*"Phốc"*một tiếng, nháy mắt thi thể bị lửa cháy bao vây trong đó, nhưng lập tức một đoàn bạch diễm theo thi thể toát ra, một trận quay cuồng đã đem lửa cháy bốn phía dập tắt, sau đó lại ngưng tụ thành một hỏa cầu màu trắng, lại chui vào trong thi thể.

Đây chính là Phong Ly Băng Diễm mà Bạch Mộng Hinh tu luyện, quả nhiên nàng ta sau khi Nguyên Thần tiêu tán, còn sót lại hàn diễm này ở trong thi thể.

Nhưng Hàn Lập sớm đã chuẩn bị, có thể nào để cho hàn diễm này đi mất, một tay năm ngón hợp lại, hướng về phía hàn diễm hư không một trảo.

Tức khắc Tử La Cực Hỏa biến thành cự trảo, hư không hiện ra ở phía trên hàn diễm, như tia chớp hướng phía dưới chụp tới.

Chặn lấy đoàn bạch diễm bắt vào trong tay, cự trảo lập tức bay vụt quay về.

Mà một tay khácvung lên, đem túi trữ vật trên thi thể hư không bay lên, tiếp tới trong tay

Về phần đoàn Phong Ly Băng Diễm, Hàn Lập sử dụng cùng dạng thủ đoạn, dùng Tịch Tà thần lôi giam cầm lại, sau đó dùng huyền băng hạp thu hồi.

Tuy hàn diễm này bởi vì nguyên do chủ nhân bỏ mình, hơn phân nửa đã biến mất, nhưng chỗ còn sót lại này đều là tinh túy, nếu có thể thu dụng hoặc dùng để dung nhập vào Tử La Cực Hỏa, không cần phải nói uy lực tự nhiên tăng lên gấp bội, nhưng bây giờ chưa phải lúc thí nghiệm.

Cuối cùng Hàn Lập lại cố ý xử lý một chút thi thể Hàn Ly thượng nhân, làm cho Hàn Lập có chút bất ngờ chính là, một đôi Phong Ly thú làm cho hắn có phần cảnh giác lại không ở trong thi thể. Điều này cũng làm cho Hàn Lập có chút ngoài ý muốn. Tuy rằng không hiểu chuyện này như thế nào, nhưng Hàn Lập vẫn đem túi trữ vật của đối phương thu lại, cũng chẳng thèm nghĩ làm gì.

Làm xong tất cả, Hàn Lập lại hướng hư ảnh kỳ lân cùng khối Huyền Ngọc bài trong không trung kia nhìn lại, trên mặt lộ ra vài phần ngưng trọng, tuy rằng hư ảnh này là một vật chết, nhưng là trong cơ thể ẩn chứa linh lực kinh người. Nhưng có vài phần quái dị, hình như là loại hàn khí nào đó ngưng tụ mà thành, lại giống như là tinh thuần linh lực biến ảo mà ra. Hắn không cách nào phân biệt rõ ràng, chân chính thành phần của nó.

Thoáng do dự một chút sau, hắn chậm rãi nâng một tay lên, đầu ngón tay kim quang chợt lóe, thả ra ngoài một đạo kiếm khí, dò xét hư ảnh một chút.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên từ cổ tay ánh lửa chợt lóe, một đạo Xích Diễm bắn nhanh ra, nháy mắt trực tiếp tiến vào hư ảnh kỳ lân trên không. Sau đó hồng quang chợt lóe, hóa thành một con hỏa nha bay ra.

Chính là linh vật do thái âm chân hỏa kia biến ảo.

Nhìn hỏa nha này ở trong cơ thể kỳ lân bay lượn, lông chim hồng quang chớp động quanh thân, nhưng lại đem bạch khí bốn phía của hư ảnh chậm rãi hút vào trong cơ thể nó.

Hàn Lập thần sắc khẽ động, cánh tay buông xuống, hơi cân nhắc, nhưng lại xoay người không hề để mắt đến hỏa nha hành động, mà nhìn chỗ xa hơn một mảnh quầng sáng ngũ sắc.

Tại một mảnh cấm chế kia, tiếng gầm rú yếu bớt đi một ít, nhưng cũng không có một khắc dừng lại, tăng nhân áo bào tro cùng tên kia lão ẩu còn đang kích đấu không thấy bộ dáng.

Xem ra bởi vì cấm chế che khuất, hai người này cũng không có phát giác bên ngoài chiến đấu đã xong, hơn nữa tuyệt đối không thể tưởng tượng được Hàn Lập lại lấy tu vi Nguyên Anh trung kỳ, một hơi giết đi một gã đại tu sĩ với hai gã tu sĩ cùng giai. Lúc này song phương động thủ vừa qua khỏi một khoảng thời gian uống cạn chén trà nhỏ mà thôi.

Quanh thân Hàn Lập thanh quang phóng ra, liền hóa thành một đạo thanh hồng bắn nhanh đi, thoáng cái tới ngay vô sắc quang mang trên không, hai mắt hướng phía dưới nhìn lại.

Một lát sau hắn lộ ra một tia cười lạnh, thần niệm khẽ động, hình nhân khôi lỗi và năm bộ khung xương cùng nhau hướng bên này nhẹ nhàng bay tới, trong nháy mắt hướng phía sau hạ xuống.

Mà lúc này Hàn Lập lại tay áo rung lên, ba mươi sáu khẩu kim sắc Tiểu Kiếm bay ra, lập tức hóa thành ba mươi sáu đạo kim quang xoay quanh đỉnh đầu.

Hắn liên tiếp đánh mấy đạo pháp quyết vào trong kiếm quang.

Tất cả kim quang nhẹ nhàng run rẩy vài cái, lập tức phân hoá ra hơn trăm đạo kiếm quang giống nhau như đúc hiện ra, lập tức phân tán, chia ra bốn phía quầng sáng bắn nhanh mà tới. Nhưng một màn làm cho người ta giật mình xuất hiện, từng đạo quỷ dị kiếm quang đó biến mất không thấy, toàn bộ mất đi hành tung bóng dáng.

Hắn bày ra Đại Canh Kiếm Trận, đem kiếm trận khống chế bao phủ khu vực này vào trong.

Lúc này Hàn Lập mới đột nhiên một tay giương lên, một đạo hoàng quang theo tay bắn nhanh ra, xoay quanh quầng sáng trên không một cái, liền hóa thành một cây hàng ma trượng, chớp động hoàng quang nhàn nhạt.

Mặt hắn không chút thay đổi, hai mắt đều nhắm, hai tay bấm tay niệm thần chú, miệng bỗng nhiên truyền ra trầm thấp chú ngữ thanh, bắt đầu thúc dục bảo vật này.

Chỉ thấy hàng ma trượng khẽ run lên, một đoàn hoàng quang chói mắt kịch liệt cuồng trướng, gần như trong nháy mắt, bảo vật này liền dài hơn mười trượng,

Giờ phút này miệng Hàn Lập mới dừng đọc thần chú lại thần sắc bình tĩnh lại,mở hai mắt ra.

Hắn liếc mắt một cái về vật lớn phía dưới, hai tay niệm chú một đoàn Phật quang bảy màu trong tay hiện ra. Một tay hắn nâng đoàn Phật quang này lên, sau đó trở tay bấm ra, nhất thời doàn Phật quang này bắn nhanh đi lóe sáng đánh tới phía trên hàng ma trượng.

Vốn bảo vật này đang phát ra hào quang, bên ngoài lại nhiều thêm một đoàn Phật quang bảy màu. Bảo vật cũng bắt đầu phát ra tiếng ông ông, Phật âm trầm lắng mà nghiêm nghị.

Hàn Lập trong miệng quát khẽ một tiếng *"Đi"* một tay hướng hàng ma trượng điểm tới.

Nhất thời hàng ma trượng thật lớn, không chút nào trì hoãn từ trên chấn áp xuống. Vừa lúc đánh lên quầng sáng bên dưới.

Một tiếng nổ như trời long nở đất, ầm ầm vanglên, gần như vang vọng toàn bộ ngầm động quật.

Quầng sáng năm màu phía dưới gian nan ngăn cản hàng ma trượng, ngay dưới uy lực thật lớn của hàng ma trượng từng tấc từng tấc vỡ vụn mở ra.

Hàn Lập thấy rõ ràng tình hình bên trong, thần sắc không khỏi ngẩn ngơ, lập tức trên mặt lộ ra biểu tình kì quái.

"Thật không nghĩ tới, hai vị đạo hữu, lại đang diễn trò? Không bằng để Hàn mỗ cùng vui một chút có được không? Nếu không hai vị không có bạn diễn, chẳng phải là có điểm rất đáng tiếc sao!" Biểu tình Hàn Lập trong nháy mắt liền khôi phục như thường nhàn nhạt mở miệng nói.

Tại bên trong quầng sáng, hôi bào tăng nhân cùng lão ẩu đang ở cách xa nhau gần mười trượng trên hai khối đá lớn, hai mắt nhắm nghiền ngồi xuống.

Mà ở khoảng không giữa hai người, một con thử linh thú quái dị to bằng nắm tay, nhưng cái bụng đang phát ra từng tiếng nổ vang bạo liệt, nghe như là hai gã tu sĩ có tu vi không thấp đang đánh nhau vô cùng kịch liệt.

Hôi bào tăng nhân cùng vị Long phu nhân này căn bản không có ý động thủ, chính là lợi dụng con linh thú kia phát ra thanh âm, để che giấu đám người Hàn Lập ở bên ngoài mà thôi!

------oOo------

Chương 1107: Kiếm trận tái hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Quang mạc bị Hàn Lập phá tan, tự nhiên hai người đang ngồi nhắm mắt đả tọa dưới đất, giật mình mở mắt ra nhìn về phía Hàn Lập.

Mà đúng lúc này, phía trên không trung chỗ hai người có một tầng lưỡng sắc quang mạc như ẩn như hiện, tuy nhỏ hơn ngũ sắc quang mạc nhiều, nhưng vừa đủ để bao hai người vào bên trong. Mà ở trung tâm quang mạc, có một cái cẩm mạt bán trong suốt, không ngừng chậm rãi chuyển động.

Chính là cái khăn này đã phát ra thần thông lưỡng sắc quang mạc.

"Là ngươi!" Lão ẩu nhăn mặt, thần tình có chút khó tin.

Mà Hôi bào tăng nhân sắc mặt âm tình bất định.

Hàn Lập quan sát lưỡng sắc quang mạc và cái Cẩm mạt một lúc, miệng hơi nhếch lên.

"Xem ra các ngươi đã tiêu phí một ít tâm tư, dùng một loại bảo vật che giấu hành tung. Chậc, chậc. Khó trách vừa rồi Hàn mỗ còn buồn bực, vì sao đã vận dụng Linh Mục cũng vô pháp nhìn thấu huyễn thuật cấm chế. Thì ra nhị vị đạo hữu đã sớm có chủ ý ngư ông đắc lợi. Hàn mỗ thật sự bội phục!" Hàn Lập nói lời khâm phục, nhưng một chút biểu tình lại không có, thậm chí ánh mắt còn hiện lên một tia sát khí.

Nghe vậy, Hôi bào tăng nhân rốt cuộc trấn định thần sắc, trong miệng niệm một tiếng Phật hiệu, sau đó nói:

"Hàn đạo hữu quả nhiên thần thông quảng đại, ngay cả ba người Hàn Ly đạo hữu cũng không thể bắt giữ. Nhưng không biết đám người Hàn Ly huynh hiện ở nơi nào? Chẳng lẽ đã tự ly khai động quật?".

Vị tăng nhân này vừa nói, vừa quét ánh mắt quan sát toàn bộ trong động quật, nhưng vẫn chưa phát phiện tung tích bọn Hàn Ly thượng nhân, trong lòng không khỏi giật mình. Căn bản hắn không tưởng chỉ một mình Hàn Lập có thể diệt sát được ba cao giai tu sĩ này.

Hàn Lập nheo hai mắt lại, trước là lắc lắc đầu, sau đó lại gật đầu, cuối cùng thở dài một hơi, không nói câu gì.

Hai người phía dưới có chút ù ù cạc cạc, không hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

"Hừ! Đạo hữu giả thần giả quỷ làm gì. Nếu bọn Hàn Ly đã rời khỏi đây, ba người bọn ta cũng nên nhanh chóng dọt lẹ, nếu không sẽ bị hắn bắt tới Tiểu Cực Cung, trở thành thân cá châu chim lồng" Lão ẩu không nhẫn nại được, trừng mắt nói.

"Hai ngươi không cần lo lắng, ba tên kia đã bị ta đánh cho thất thất bát bát. Nhưng thật ra, Hàn Ly huynh còn lưu lại một Nguyên Anh. Nhị vị đạo hữu có tính toán gặp mặt lần cuối trước khi tại hạ tiễn hai vị lên đường hay chăng?" Hàn Lập nói không một chút khách khí.

"Hàn Ly thượng nhân bị ngươi đánh bại? Không có khả năng! Câu sau cùng của ngươi có ý tứ gì?" Lão ẩu nghe Hàn Lập nói, sắc mặt đại biến, trở nên kinh nộ.

"Không có gì. Tuy Hàn mỗ không biết các ngươi quan hệ ra sao, rốt cuộc là có mưu đồ gì, nhưng rất là làm biếng suy nghĩ. Nhưng đâm chọt làm cho tại hạ và Tiểu Cực Cung đánh nhau, thì chắc chắn đối với tại hạ không có hảo ý. Điểm này cũng đủ rồi. Bình sinh tại hạ hận nhất là bị người khác lợi dụng. Hai vị nên biến mất khỏi Nhân Giới đi là vừa".

Hàn Lập nhàn nhạt nói, hai mắt nhắm lại không hề để ý tới bọn này, sau đó hai tay kháp quyết, trong miệng truyền ra tiếng thanh âm chú ngữ.

Hôi bào tăng nhân và lão ẩu cả kinh, trong phút chốc cảm ứng được linh khí dao động ở phụ cận, vội vàng hướng mắt nhìn ra bốn phía.

Chỉ thấy ở ngoài hơn mười trượng, vô số kim quang chớp động, nếu quan sát cẩn thận thì thấy đó những tơ vàng tinh tế ẩn ẩn hiện hiện. Các kim ti lúc lóe lúc tắt, không theo một qui luật nào. Tất cả đang chậm rãi hướng đến gần, vô thanh vô tức, cực kỳ quỷ dị.

"Kiếm trận!"

Thấy Hàn Lập trở mặt ra tay, sau khi đảo ánh mắt nhìn qua xung quanh, lão ẩu bật thốt lên.

Trong lòng Hôi bào tăng nhân rùng mình, cố gắng ngăn cản ý nghĩ Hàn Lập đánh chết Hàn Ly thượng nhân, há mồm hướng không trung, lớn tiếng nói:

"Hàn huynh không cần hiểu lầm. Hai người bọn ta tuyệt không có ý đồ bất lợi đối với đạo hữu. Hiện tại bên ngoài Hư Linh Điện, còn có không biết bao nhiêu tu sĩ Tiểu Cực Cung. Nếu bọn họ không thấy Hàn Ly ra ngoài, tuyệt không để cho đạo hữu dễ dàng rời đi. Cho nên tốt nhất là chúng ta nên liên thủ cự địch. Về phần Thông Thiên Linh Bảo, hai ta có thể phát hạ huyết thệ, tuyệt không lộ ra nửa phần"

"Không cần. Tại hạ tin tưởng người chết tuyệt sẽ không để lộ bí mật" Hàn Lập nghe tăng nhân nói xong như vậy, nhe răng cười hăng hắc.

"Ma Cưu huynh không cần nói thêm nữa. Ngươi xem tên này còn cậy vào mấy thứ bảo vật, làm gì để chúng ta trong mắt." Bàn tay lão ẩu lật chuyển, một cây Hoàng sắc quải trượng hiện lên trong tay, nhìn tăng nhân, cười lạnh, nói.

Tăng nhân nghe vậy liền ngẩn ra, ngưng thần nhìn lại, mới thấy rõ nhân hình Khôi Lỗi đang đứng núp sau Hàn Lập, mà ở xa đang lúc lắc năm bộ xương hình người, sắc mặt không khỏi đại biến.

"Gì vậy? Tên này là ai?" Tăng nhân giật mình la lên.

"Các bộ xương khô này hình như là Ngũ Tử Đồng Tâm Ma trong truyền thuyết, còn người kia không biết lai lịch ra sao. Nhưng đa phần là những thứ này đã xuất kỳ bất ý đánh Hàn Ly bị thương nặng. Chưa tính người này, chỉ nội Ngũ Ma này thật sự là năm con ma đầu của Càn lão ma thì dù hai ta liên thủ cũng không phải là đối thủ. Biện pháp duy nhất chính là tốc chiến tốc thắng, giết chết Hàn tiểu tử, liền sau đó mấy thứ này sẽ không còn uy hiếp đối với chúng ta nữa. Nhưng hiện tại, vẫn là phá vỡ Kiếm Trận trước rồi nói sau. Nếu không, chờ đối phương thúc dục Ngũ Ma tiến lên, chúng ta sẽ gặp đại phiền phức. Cũng may Phật môn công pháp có chút công hiệu khắc chế Ngũ Ma. Vạn nhất Ngũ Ma ra tay, liền giao cho ngươi lo liệu. Chúng ta cũng có thể đi từng bước như vậy. Nếu chúng ta không phá vỡ được Kiếm Trận, liền vận dụng kiện bảo vật dùng để đối phó với Hàn Ly thượng nhân, đối phó với người này"

Lão ẩu, môi khẽ nhúc nhích, truyền âm trao đổi với tăng nhân.

"Cũng chỉ còn cách như thế. Chẳng qua công pháp người này tu luyện không phải Băng hệ, chỉ sợ dùng vật kia không có kết quả" Tăng nhân thở dài, đồng dạng truyền âm nói lại.

"Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ. Cũng may đối phương không phải Nguyên anh hậu kỳ tu sĩ. Cho dù không giết được đối phương, nhưng làm cho hắn bị thương nặng, tuyệt không phải là vấn đề. Thật sự lần này chúng ta tính sai, tuy rằng có được tin tức thần thông của Hàn tiểu tử to lớn, không dưới hậu kỳ tu sĩ, nhưng không nghĩ là khó giải quyết đến như thế. Nguyên lai muốn cho hắn tiêu hao phân nửa tu vi với Hàn Ly, chúng ta ra tay cuối cùng, liền nắm chắc thắng lợi. Nhưng lại không nghĩ người này trực tiếp diệt sát Hàn Ly lão nhân, mà lại không tổn hao gì. Nếu sớm biết như vậy thì cũng không tranh vào vũng nước đục này làm gì"

Lão ẩu oán hận nói.

"Việc đã đến nước này, Long đạo hữu cũng đừng hối hận. Sử dụng hết vật kia, đổi lại chúng ta có một kiện Thông Thiên Linh Bảo và Ngũ Tử Đồng Tâm Ma, tính ra là chúng ta vẫn chiếm đại tiện nghi"

Tăng nhân vừa thấy không thể đả động gì được Hàn Lập dừng tay, mà kim ti ở bốn phía không ngừng tiếp cận, thần sắc trở nên âm trầm, nhưng đồng thời trên người xuất ra một cỗ khí âm trầm, so với bộ dáng hiền lành vừa rồi, khác nhau một trời một vực.

Lão ẩu nghe lời này, lầm bầm trong miệng vài tiếng, lập tức ném quải trượng trong tay vào không trung, hoàng quang đại phóng, hóa thành một con hình dáng như Phi Mã, là một quái thú trong miệng có nanh vàng.

Quái thú này bị lão ẩu thúc dục pháp quyết, xoay một cái ở trong tầng trời thấp, sau đó bỗng nhiên hé miệng, phún ra vô số hoàng mang, thổi quét qua tứ phương tám hướng.

Các hoàng mang hóa thành hơn ngàn khẩu Đại hoàng kiếm to cỡ bàn tay, tinh quang bắn ra bốn phía, bộ dáng sắc bén dị thường.

Mà tăng nhân, hai tay hợp lại, rồi tách ra, trong tay xuất ra nhiều cái Pháp Luân chớp lóe ánh ngân, hướng không trung vung lên, hình thể của hai cái Pháp Luân cuồng trướng liền hóa thành hai Ngân Đoàn Xa Luân lớn nhỏ, sau đó hùng hổ hướng không trung trảm ra.

Trên không trung, Hàn Lập mở hai mắt nhìn hành động hai người, mặt không đổi sắc.

Chỉ thấy các Đại Hoàng kiếm và Xa Luân trước sau vọt vào trong Kim Ti, trong nháy mắt bị Kim Ti đánh cho thất linh bát lạc, hóa thành một đống phế liệu rơi xuống.

"Đây là Kiếm Trận gì? Sao lại sắc bén như thế?".

Lão ẩu và tăng nhân thấy màn này, cùng hít vào một khẩu lương khí, liếc mắt trao đổi với nhau, đếu nhìn thấy sự kinh hãi từ ánh mắt đối phương.

Tự nhiên hai người này sẽ không thử lại.

Lúc này, lão ẩu lật tay, xuất ra một khối bốn cạnh màu lam nhạt giống như một cổ bảo, trong miệng vang lên tiếng thanh âm chú ngữ, lập tức giương tay tế ra.

Nhất thời hình thể khối này cuồng trướng, biến thành một kiện cự vật lớn cỡ bằng một tòa tiểu lầu, mang theo lam mang chói mắt, hung hăng đánh vào không trung.

Nhưng một màn tương tự lại xuất hiện.

Trong không trung, Kim Ti rậm rạp liền lóe lên, trong nháy mắt, bảo vật này bị cắt thành vô số mảnh, phát ra hình ảnh như pháo hoa, cứ như vậy biến mất vô tung vô ảnh.

"Không thể nào. Lam Kim Chuyên này được luyện chế từ lam kim, vô cùng cứng cỏi, sao lại bị hủy nhanh như vậy?" Rốt cuộc, lão ẫu không thễ kiên nhẫn nữa, phát ra tiếng kêu khiếp sợ.

Mà Hôi bào tăng nhân nhướng mày, miệng quát khẽ một tiếng, đột nhiên điểm một cái, xuất ra một con Linh Thú giống như con chuột.

Nhất thời quanh thân con Linh Thú này lưu chuyển một trận hôi quang, cái bụng bất khả tư nghị bàn trướng lên. Trong nháy mắt, cái bụng đầy lông xù đã bự gấp mấy lần thân hình, rồi một tiếng *"Phanh"* nhỏ vang lên, con Linh Thú này mở miệng ra.

Nhất thời một đoàn hôi mông âm lãng mà mắt thường có thể thấy được, từ trong miệng phún ra. Vừa rời khỏi miệng, liền như kinh đào hải lãng, vù vù bay thẳng thổi quét đến Kim Ti.

Tâm niệm của vị tăng nhân này thật nhanh nhạy. Vừa thấy các hữu hình bảo vật vô kế khả thi đối với Kiếm Trận, liền nhanh chóng sử vật vô hình để công kích.

Nhưng trong Thanh Nguyên Kiếm Quyết đã từng nói, một khi tu luyện đại thành Đại Canh Kiếm Trận, liền có thể tung hoành Nhân

Giới thật không sai. Tuy Kiếm Trận bày ra ở đây chỉ là một nửa mà thôi nhưng không phải dễ dàng bị âm lãng phá vỡ.

Chỉ thấy mênh mông âm lãng nhập vào trong Kim Ti, liền các Kim Ti rung lên. Trong kim quang đại phóng biến thành cự đại kiếm quang, nhanh như chớp trảm vào âm lãng, làm âm lãng thất linh bát lạc, tán loạn biến mất.

Mà sau đó, Kim sắc kiếm quang này lại nhoáng lên một cái, một lần nữa biến thành nhiều Kim Ti, tiếp tục như nước thủy triều cuốn tới quay chung quanh hai người, bộ dáng bình thường như trước đó không hề có gì xảy ra, khiến cho người ta có một cảm giác đáng sợ sâu không thể lường

------oOo------

Chương 1108: Đoạt Bảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đến lúc này, sắc mặt Hôi bào tăng nhân trở nên khó coi dị thường. Kiếm Trận này, viễn siêu huyền ảo ngoài dự liệu của bọn họ.

Hàn lập nhìn thấy mặt mũi hai người đại biến nhưng lại không có vẻ hoảng loạn, ngược lại trong ánh mắt bọn chúng có vẻ có điều gì, chỉ thấy ánh mắt chớp động vài cái, khoé mắt giựt giựt.

Lúc này, hai người bọn lão ẩu lại lấy ra thêm vài món bảo vật, cố gắng ngăn cản Kim Ti đang đến gần.

Thần sắc Hàn Lập chợt động, vẫn đứng phía sau nhân hình Khôi Lỗi, bỗng nhiên quanh thân loé lên linh quang nhàn nhạt, ngay tại chỗ đã biến mất không thấy bóng dáng.

Mà một lát sau, Kim Ti của Kiếm Trận đã từ bốn phía áp gần sát vào hai người bọn lão ẩu, khoảng cách chỉ còn cỡ hai mươi trượng. Điều này thậm chí bức ép lão ẩu và Hôi Bào Tăng Nhân tự bạo số Cổ Bảo nắm trong tay. Tuy rằng kết quả đã tạm thời ngăn lại Kim Ti được một chút, nhưng vẫn không thể ngăn cản Kim Ti tiếp tục tiến đến gần.

"Không được. Kiếm trận này quá cổ quái. Bảo vật tầm thường không thể phá vỡ. Ngươi mau dùng đồ vật kia đi. Chỉ có nó mới đủ uy lực đánh tan kiếm trận" Lão ẩu thấy Kim Ti tiến càng lúc càng gần, rốt cuộc trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, đột nhiên quay đầu hướng về phía tăng nhân nói.

"Dùng vật này tự nhiên có thể phá vỡ được kiếm trận, nhưng sau đó đối phó với Hàn tiểu tử bằng cách nào?" Hôi bào tăng nhân có chút chần chờ, nói.

"Ngươi đừng cố chấp nữa. Phá vỡ kiếm trận này, chúng ta còn có

một đường sống, nếu không, chờ khi Kiếm trận khép lại thì chúng ta chết chắc. Giữ lại vật này cũng chỉ vô dụng" Lão ẩu không chút suy nghĩ, vội nói.

Hôi bào tăng nhân nghe xong lời này, cơ nhục trên mặt run rẩy, nhưng khi nhìn Kim Ti ở bốn phía đã tiến đến gần chỉ còn mấy trượng. Rốt cuộc lão cắn răng, gật đầu, bèn vỗ vào túi trữ vật bên hông. Nhất thời một kiện bảo vật cổ quái xuất hiện trong lòng bàn tay.

Đó là một Hỏa hồng viên cầu, lớn bằng nắm tay người lớn, tỏa ra hồng sắc mênh mông, làm cho không người nào rốt cuộc nhìn thấy rõ đây là vật gì, nhưng ở bề mặt viên cầu có hé ra hai cái cấm chế phù triện có hai màu kim ngân phân biệt.

Một tay Hôi bào tăng nhân nâng vật này lên, trên mặt lộ vẻ cẩn thận, bộ dáng ngưng trọng dị thường.

"Ma Cưu đạo hữu động thủ nhanh lên! Vật này nếu phát ra trong khoảng cách quá gần, chúng ta cũng sẽ bị liên lụy" Lão ẩu nhìn các Kim Ti Kiếm Trận đã tiến gần hơn mười trượng, lộ ra sự sắc nhọn dị thường, bèn kêu lên hối thúc.

Hôi bào tăng nhân thở dài, đưa tay gỡ phù triện trên Hồng sắc Viên Cầu, muốn sử dụng ngay vật này.

Nhưng vào lúc này, phía sau Hôi bào tăng nhân chợt lóe lên ngân quang nhàn nhạt, trong hư không hiện ra một đạo nhân ảnh. Hành động giống như quỷ mị, không một chút tiến động, không làm cho tăng nhân phát hiện ra một chút nào khác thường.

Nhưng lão ẩu đứng ở phía đối diện, lại nhìn thấy, liền kinh hãi la lên thất thanh:

"Ngươi cẩn thận phía sau…".

Lão ẩu vừa nhắc, vừa đảo tú bào. Một đạo hoàng mang chợt lóe lên, lưới tới nhắm nhân ảnh này bắn thẳng tới.

Hôi bào tăng nhân vừa nghe lời cảnh báo của lão ẩu, trong lòng tự nhiên rùng mình, không kịp suy nghĩ, thân hình nhoáng lên một cái, thân hình bắn tạt qua một bên, đồng thời cánh tay đang nâng Viên Cầu theo bản năng cũng co rụt lại, muốn thu Viên Cầu vào trong tay áo bào.

Tuy nhiên tất cả hành động này đã muộn.

Nhân ảnh hiện lên phía sau chính là nhân hình Khôi Lỗi, mà nó lại có thần thông tương đương Nguyên anh hậu kỳ tu sĩ. Chỉ thấy thân hình nó chợt động, một tay trực tiếp đâm vào sau lưng Hôi Bào tăng nhân, tay kia chụp lấy khỏa Hồng sắc Viên Cầu. Động tác chỉ có thể so với sấm sét để hình dung, vô cùng nhanh lẹ.

Một tiếng kêu rên vang lên, thân hình của tăng nhân liền lảo đảo.

Khi nhân hình Khôi Lỗi đâm vào chố yếu hại, tuy ngân sắc thủ chưởng dễ dàng đi qua hộ thể linh quang, nhưng khi vừa chạm đến lưng của tăng nhân, thì trong chớp mắt, từ lưng tăng nhân hiện lên một lên một ảo ảnh của một con quái điểu toàn thân bao phủ đầy lông. Tuy ngân mang từ thủ chưởng đại phóng, dễ dàng phân khai ảo ảnh của quái điểu, nhưng tự nhiên động tác hơi trì hoãn một chút, làm cho tăng nhân né được chỗ yếu hại. Chỉ ngay đầu vai bị một lỗ thủng tóe máu, máu tươi chảy ròng ròng. Còn tay kia của khôi lỗi khi chụp vào Viên Cầu, cơ hồ sẽ đắc thủ, thì đột nhiên Viên Cầu rời khỏi tay tăng nhân, bắn về phía lão ẩu.

Hoàng mang do lão ẩu bắn ra đã đi đến trước người nhân hình Khôi Lỗi. Đó là một cây châm màu vàng phát ra ánh sáng lập lòe. Hai mắt của nhân hình Khôi Lỗi tử quang đại phóng, nhưng không thèm né tránh cây châm này, cánh tay đang chụp về Viên Cầu đột nhiên run lên. Một tiếng động *"Dát băng"* truyền đến.

Cánh tay này liền thoát ly khỏi thân thể bay ra, lóe lên lướt qua đuổi theo Viên Cầu, chụp lấy Viên Cầu, rồi nhanh chóng bắn trở về. Cơ hồ đồng thời lúc đó, hoàng sắc tế châm đã đánh vào phía trên đầu của nhân hình Khôi Lỗi. Một tiếng bạo liệt nặng nề phát ra, hoàng mang chớp động.

"Không tốt!".

"A".

Hai tiếng kêu bất đồng vang lên, một kinh một hỉ, đồng thời từ miệng của tăng nhân và lão ẩu phát ra.

Cũng không phải hai người có ý tưởng bất đồng gì, mà là do tăng nhân thấy Viên Cầu bị cướp mất, tự nhiên la lên kinh sợ dị thường. Còn lão ẩu đứng ở xa xa, chứng kiến bản mệnh pháp bảo khổ tu trăm năm của mình đánh vào chỗ yếu hại của đối phương, mà đối phương lại không có chút bộ dáng phòng hộ, liền không khỏi mừng rỡ la lên.

Thân hình nhân hình Khôi Lỗi lùi về phía sau mấy bước mới miễn cưỡng ổn định thân hình, rồi đứng thẳng lên, lạnh lùng nhìn lão ẩu. Ngay huyệt Thái Dương, xuất hiện một cái lỗ cỡ ngón cái, nhưng lập tức trong lỗ lóe lên ngân quang, da thịt liền liền lại như lúc ban đầu, ngay cả một vết thương cũng không tồn tại.

Màn này khiến cho lão ẩu trợn mắt, há hốc mồm, nhưng lập tức cảm ứng được cái gì, miệng phát ra tiếng thét chói tai:

"Hoàng Mang Châm! Ngươi làm gì Hoàng Mang Châm của ta vậy?".

Nhân hình Khôi Lỗi chậm rãi nâng bàn tay lên, trong lòng bàn tay đang có một cây châm màu vàng, đang nhảy nhót liên hồi, muốn liều mạng thoát ra, nhưng đã bị một đoàn ngân quang bao phủ, căn bản không thể độn thoát.

Lão ẩu thấy cảnh này, sắc mặt tái nhợt., môi vừa động, đang muốn nói cái gì đó. Bỗng nhiên hai tay của nhân hình Khôi Lỗi chà xát lại, ngân quang trong bàn tay đại phóng, ánh sáng của Hoàng Mang Châm trở nên ảm đạm, linh tính dần dần biến mất. Tâm thần của lão ẩu liền bị chấn động, phun ra một ngụm máu, có vẻ tổn thương không ít nguyên khí.

Mặt Hôi bào tăng nhân xanh như tàu lá chuối, bất chấp thương thế sau lưng, đột nhiên giương hai tay lên, vô số tiểu ngân quang lớn bằng nắm tay ào ạt tuôn ra, ẩn ẩn trong đó có tiếng sấm nổ mạnh, không biết là loại bảo vật gì nhưng xem ra chừng thanh thế

kinh người.

Hàn Lập ở trong không trung nhìn thấy cảnh này, lạnh lùng cười hắc hắc, thần niệm nhất động. Hai tay nhân hình Khôi Lỗi liền kháp quyết, quang thân ngân quang đại phóng, sau đó hào quang thu liễm lại, tại chỗ đã quỷ dị biến mất.

Tự nhiên các ngân sắc quang đoàn đánh vào hư không, hoàn toàn không có một chút hữu hiệu nào. Tăng nhân và lão ẩu liếc nhìn nhau, đều thấy được vẻ tuyệt vọng từ trong mắt đối phương.

Mà lúc này, Kim Ti Kiếm Trận đã chỉ còn cách bọn họ khoảng bảy tám trượng. Dù bọn họ có bản sự như Trời, cũng vô phương chạy thoát.

Hàn Lập huyền phù ở trên cao, hai tay chắp sau lưng, lạnh lùng nhìn xuống dưới.

Rốt cuộc, Đại Canh Kiếm Trận đã hoàn toàn khép lại. Vô số Kim Ti hóa thành một cự đại Kim Sắc Quang Cầu. Đầu tiên là trong quang cầu truyền ra tiếng nổ bạo liệt, quang cầu liền chấn động vài cái, tiếp đó là tiếng kêu thảm thiết của tăng nhân và lão ẩu.

Dưới thần thông của Minh Thanh Linh Mục, Hàn Lập thấy rõ ràng trong nháy mắt hai vị Nguyên anh trung kỳ tu sĩ đã bị loạn nhận phân thây.

Thịt bay tung tóe, dưới sự chém cắt liên hồi của vô số Kim Ti, cuối cùng cũng biến thành vô số điểm lục quang, biến mất ra khỏi thế gian này.

Các bảo vật và túi trữ vật của hai người đều bị Kiếm Trận giảo diệt không còn một mảnh. Chỉ còn hai tiểu đoàn Cực hàn chi diễm hai màu hoàng lục, nhẹ nhàng phiêu phù trong không trung.

Khẽ thở dài một hơi, thần sắc của Hàn Lập giãn ra, lộ ra vài phần tịch liêu.

Giây phút tĩnh lặng chỉ trong chốc lát. Đột nhiên bên cạnh chợt lóe lên ngân quang, nhân hình Khôi Lỗi không một tiếng động hiện ra, một tay đưa lên một khỏa Hồng sắc Viên Cầu.

Hàn Lập chẳng nói chẳng rằng, tiếp nhận cái này, cẩn thận đánh giá.

Viên Cầu này bán trong suốt. Bên trong ẩn ẩn một đoàn Hồng Diễm chói mắt, không ngừng quay cuồng. Nhìn kỹ thì chính là một con Hỏa Điểu đang bay múa, trông rất thần kỳ sống động. Ở bốn phía Hỏa Điểu chớp động đủ loại phù văn đầy màu sắc. Nếu nhìn kỹ các phù văn này là một loại cổ văn nào đó. Dù kiến thức đối với văn tự cổ đại của Hàn lập bây giờ vô cùng uyên bác nhưng cũng không thể nhận biết được lai lịch của văn tự này.

Dường như đây là một loại thượng cổ văn tự hoàn toàn mới. Hàn Lập đứng quan sát cả ngày, đôi mày nhíu chặt.Vật này đã được đem ra tại thời điểm tối hậu thì ắt hẳn không phải tầm thường, có thể là một trọng bảo sát thủ cuối cùng.

Tuy thoạt nhìn thì thấy Viên Cầu này có chút thần diệu, tựa hồ bên trong ẩn chứa không ít Hoả linh lực. Nhưng bằng bấy nhiêu đó mà có thể phá được Đại Canh Kiếm Trận, căn bản là người điên nằm mộng. Xem ra uy năng đích thực của vật này nằm trên các phù văn. Nhưng các cổ văn này, một chữ Hàn Lập cũng chẳng biết, tự nhiên càng không thể nói đến chuyện lĩnh ngộ.

Tuy nhiên hiện tại cũng không phải là thời điểm thích hợp nghiên cứu đồ vật này. Hàn Lập suy nghĩ như vậy, bèn lấy từ trong túi trữ vật ra vài cái cấm chế phù triện, dán lên Viên Cầu, sau đó lấy ra một cái hộp tựa bằng kim loại mà cũng không phải kim loại, bỏ Viên Cầu vào trong đó, đợi thời gian sau sẽ tính tiếp.

Lúc này Hàn Lập lại ngẩng đầu nhìn về phía hư ảnh của con quái điểu. Chỉ thấy hư ảnh này chỉ trong một thời gian ngắn, hình thể đã thu nhỏ lại, ở bên trong hư ảnh là một con Hoả Nha phiêu phù phi động, có vẻ sinh động dị thường. Hình thể con này chỉ còn khoảng một phần ba hư ảnh.

Thấy tình cảnh này, Hàn Lập sờ cằm, trong mắt lộ ra vẻ đăm chiêu.

Hắn cũng không nóng lòng đem lũ chân hoả này thu hồi. Trước tiên, hai tay kháp quyết, miệng phát ra thanh âm chú ngữ. Nhất thời từ trong hư không lại hiện ra hơn trăm đạo kim quang, liền rung lên, trong đó hơn phân nửa tán loạn biến mất, cuối cùng chỉ đi ra ba mươi sáu khẩu Kim sắc Tiểu Kiếm.

Hàn Lập hờ hững rung tay áo bào, các khẩu Tiểu Kiếm này liền hoá từng đạo kim hồng nhập vào trong tay áo. Sau đó ánh mắt hắn xoay chuyển, liền dừng lại chỗ hai tiểu đoàn hàn diễm. Từ nãy đến giờ, hai đoàn hàn diễm này vẫn đứng yên không nhúc nhích, chỉ chớp động ánh sáng nhàn nhạt, nhìn rất là thuận mắt.

------oOo------

Chương 1109: Trầm thủy và Huyền ngọc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập không lập tức thu hai cỗ Hàn Diễm này, đứng trầm ngâm suy nghĩ.

Đột nhiên trong mắt hắn loé lên kỳ quang, đảo qua Ngũ Ma đang đứng ở phía sau, rồi lai liếc nhìn hai cỗ Hàn Diễm, đờ người ra, rồi như thông suốt được điều gì, phát ra một tiếng cười to. Tiếng cười chấn động cả động quật. Tiếng ông ông không ngừng vang vọng khắp nơi.

"Tốt lắm. Xem ra chuyến đi này thu hoạch không tệ" Hàn Lập thu lại tiếng cười, thì thào tự nói một mình. Hai tay hắn đánh một chiêu vào hư không. Hai cỗ Hàn Diễm bị một cỗ vô hình lực hấp dẫn, chớp mắt đã đi ra trước người hắn.

Trong tiếng sấm nổ, Hàn Lập thả ra vô số đạo kim hồ tinh tế, đem hai cỗ Hàn Diễm giam lại thành một Kim sắc ti cầu, bỏ vào Huyền băng hạp. Sau khi làm xong hết thảy, tay áo bào của Hàn Lập lại run lên, xuất ra một cái Hắc sắc Ngọc Bình, đồng thời với tiếng chú ngữ, đã đem Ngũ Tử Đồng Tâm Ma giam lại vào trong bình này.

Ngũ Ma thấy hành động của Hàn Lập, có chút kèo nhèo, bộ dáng không muốn quay lại về trong Ngọc Bình. Sắc mặt Hàn lập trầm xuống, miệng quát một tiếng chói tai, xuất thủ điểm một cái. Nhất thời Ngân Viên Hoàn trên người Ngũ Ma run lên, phát ra thanh sắc linh quang.

Ngũ Ma đã từng nếm trải sự đau khổ do Viên Hoàn này mang lại, bèn không dám cãi lời, lập tức phát ra tiếng minh minh, hoá thành năm cỗ hôi bạch khí bắn vào trong bình.

Lúc này Hàn Lập mới phất tay áo bào, cuốn lấy Ngọc Bình, cẩn thận thu vào.

Về phần nhân hình Khôi Lỗi, Hàn Lập không có ý thu hồi, ngược lại lấy từ trong túi trữ vật một khối cao giai linh thạch xanh biếc, hướng về phía Khôi Lỗi vỗ một cái, thay khối linh thạch đã hết bằng khối linh thạch này.

Mà chỉ cần nhân hình Khôi Lỗi không bị gặp tình huống toàn lực ứng địch, thì việc tiêu hao linh thạch cực kỳ nhỏ. Thân hình hắn chuyển động, nhẹ nhàng phiêu phiêu hạ xuống trên một khối đại thạch trong loạn thạch. Trên khối đại thạch này lộ xuất ra một khoả Vạn Niên Huyền Ngọc lớn, đang chớp động bạch quang nhàn nhạt.

Đuôi lông mày của Hàn Lập nhướng lên, một tay phất một cái vào túi trữ vật, xuất ra một cái lọ dài. Thân thủ hướng về cái lọ này, điểm một cái, miệng lọ liền tự mở ra, sau đó hơi nghiêng, từ miệng bình đổ ra một chất lỏng đen như mực, tản ra trận trận khí xám, giống y chang chất lỏng Âm Linh Thuỷ mà Bạch Mộng Hinh dùng để lấy Vạn Niên Huyền Ngọc.

Chất lỏng này là do Hàn Lập đã từng vào quỷ vụ Âm Minh Chi Địa lấy ra, chính là Trầm Thuỷ. Lúc đó hắn thấy loại chất lỏng này có chút kỳ lạ, bèn dùng vài lọ múc ra không ít. Trong lúc nhàn rỗi, hắn đã từng lấy chất lỏng này ra nghiên cứu. Nhưng chỉ phát hiện nó có âm hàn sềnh sệch, ngoài việc dùng để tạm thời phụ gia một ít âm hoả cho pháp khí, còn lại thì cũng chưa phát hiện có gì đặc biệt khác, nên hắn quăng lại vào trong túi trữ vật để tính sau.

Nhưng sau khi ở trong Huyền Ngọc Động, thấy Bạch Mộng Hinh sử dụng để lấy Huyền Ngọc. Hắn mới ngạc nhiên nhận ra cái Âm Linh Thuỷ này rõ ràng tương tự với Trầm Thuỷ. Do có đám người Hàn Ly thượng nhân, hắn cũng không dám mạo muội sử dụng thần niệm phân biệt thật giả, nhưng tim thì đập thình thịch, bán tín bán nghi giữa Âm Linh Thủy và Trầm Thuỷ.

Dù sao cái tên Trầm Thuỷ là do hắn tự đặt ra. Hơn nữa cả hai loại chất lỏng này đều là loại âm hàn, thoạt nhìn cũng tương tự như nhau. Nhưng bây giờ, trong động này chỉ còn có một mình hắn, tự nhiên hắn phải thí nghiệm một chút.

Hàn Lập hướng về đoàn chất lỏng màu đen này, điểm một cái. Đám chất lỏng này liền bay trên khoảng không của cự thạch, sau đó khẽ run lên, một giọt rơi xuống, trong chớp mắt đã tiến nhập vào trong bạch quang.

Quả nhiên tình hình diễn ra hết thảy đều giống lúc Bạch Mộng Hinh thực hiện. Giọt chất lỏng màu đen tiến vào trong Huyền Ngọc. Một tầng hôi khí phát ra.

Trong lòng Hàn Lập vui vẻ, ngón tay bắn về phía Huyền Ngọc. Nhất thời một khỏa thanh sắc quang đạn cỡ viên đậu bắn ra đánh vào phía trên Huyền Ngọc. Một tiếng *"Phanh"* nhỏ vang lên. Huyền Ngọc nhoáng lên một cái, liền tự động bóc ra khỏi cự thạch, bị hút tới tay Hàn Lập.

Hàn Lập ngưng thần nhìn Huyền Ngọc trong tay vài lần, sau đó quét quan sát tất cả quáng mạch đang phát ra bạch quang trong động quật, khóa miệng nhếch lên mỉm cười.

Tuy chỉ bằng với số lượng Trầm Thủy hắn mang theo, muốn lấy hết toàn bộ Huyền Ngọc trong động thì tự nhiên không có khả năng. Nhưng đối với các Huyền Ngọc đang lộ nửa phần trên mặt động, mang đi được bảy tám phần cũng không phải là vấn đề.

Trong lòng nghĩ như thế, Hàn Lập lại vỗ vào túi trữ vật, xuất ra một cái lọ dài tương tự, tùy tay ném qua cho nhân hình Khôi Lỗi bên cạnh. Khôi Lỗi mặc nhiên tiếp nhận, thân hình lúc lắc vài cái, đi đến một chỗ khác trong động, một tay nâng cái lọ, trích ra Trầm Thủy, tay kia cầm túi trữ vật, bắt đầu thu hoạch Huyền Ngọc.

Ở bên này, Hàn Lập cũng làm y như vậy.

Mấy canh giờ trôi qua, Huyền Ngọc hàn khí đang tràn ngập trong động quật, bất tri bất giác đã loãng đi rất nhiều. Các bạch sắc quang điểm lúc trước trải rộng toàn bộ động, bây giờ trở nên thưa thớt, chỉ còn hai ba phần.

Hàn Lập nhỏ giọt Trầm Thủy cuối cùng vào mặt động, thu Huyền

Ngọc vào trong túi trữ vật, thở phào một cái, đưa mắt đánh giá mọi nơi, trên mặt lộ ra tia tiếc rẻ.

Nếu hắn biết trước chỗ đặc dụng này của Trầm Thủy thì đã mang Trầm Thủy đi theo khá nhiều rồi.

Chẳng qua, số lượng Vạn Niên Huyền Ngọc hắn thu hoạch được khiến cho người ta há hốc mồm trợn mắt, chừng hơn ngàn khỏa. Đáng tiếc là số lượng Âm Linh Thủy mang theo đã xài không còn một giọt, nếu không lượng thu hoạch không chỉ có bấy nhiêu.

Hắn đang đứng âm thầm nghĩ ngợi, thì nhân hình Khôi Lỗi bay tới, khoát tay, ném tới một cái túi căng phồng. Hàn Lập tiếp nhận túi này, thần niệm lướt qua bên trong. Quả nhiên bên trong cũng có hơn ngàn khối.

Có nhiều Huyền Ngọc như vậy khiến cho Hàn Lập bắt đầu cân nhắc, ngoài việc khảm vào bảy mươi hai khẩu phi kiếm, còn đủ dư để luyện chế pháp bảo hoặc khảm vào bảo vật khác, gia tăng uy lực của bảo vật.

Chẳng qua dù cho Hàn Lập sủ dụng như vậy thì cũng không thể xài hết. Đại bộ phận Huyền Ngọc còn lại, Hàn Lập sẽ mượn Huyền Ngọc hàn khí, tinh luyện chiết xuất một chút cho Cực Hàn Diễm của mình. Dù sao có sự phụ trợ của Huyền Ngọc hàn khí, việc tinh luyện Hàn Diễm sẽ giảm được một nửa công sức mà uy lực lại tăng lên gấp đôi.Nhưng đối với việc này Hàn Lập không muốn suy nghĩ nữa mà ném tất cả sự việc ra phía sau.

Hắn cất kỹ túi trữ vật, nhìn về phía Thái Âm Chân Hỏa đang biến thành Hỏa Nha. Giờ phút này, hình thể của con Hỏa Nha đã lớn gấp năm sáu lần lúc trước, xấp xỉ cỡ một đứa bé. Mà hư ảnh của Kỳ Lân đã mất đi hình thái, chỉ còn có một tầng bạch khí mỏng manh bao quanh Hỏa Nha mà thôi, còn miếng Huyền Ngọc Bài đang bị con Hỏa Nha ngậm đùa nghịch trong miệng.

Thấy vậy Hàn Lập ngẩn ra, lộ vẻ dở khóc dở cười, vội vàng đáng một chiêu về không trung. Nhất thời miếng Huyền Ngọc Bài thoát ly khỏi miệng Hỏa Nha, bay thẳng đến rơi vào trong tay hắn. Không có Huyền Ngọc Bài duy trì, trong nháy mắt bạch khí tán loạn, bộ dáng muốn tiêu thất.

Hỏa Nha thấy vậy, trong miệng phát ra tiếng kêu, hai cánh mở ra. Một tiếng *"Phốc xuy"* vang lên, toàn bộ thân hình hóa thành mộ đoàn Xích Hồng Hỏa Diễm, hướng về phía bạch khí còn sót lại lăn một vòng, lập tức thu hết bạch khí này vào trong cơ thể.

Làm xong hết thảy, Hỏa Diễm lại hóa lại hình thái Hỏa Nha, có chút hưng phấn, bay quanh trên không trung, rồi từ từ đậu lên đầu vai của Hàn Lập, dáng vẻ oai vệ, cái mỏ nhọn rỉa lông cánh khiến màu sắc càng thêm hồng nhuận. Hàn Lập quay đầu nhìn Hỏa Nha, trên mặt hiện ra một tia ngạc nhiên. Rõ ràng linh tính của Thái Âm Chân hỏa đã tăng lên rất nhiều.

Hắn cúi đầu nhìn Huyền Ngọc bài trong tay,tựa hồ nghĩ tới điều gì, tay kia trảo vào hư không, nhất thời một cỗ Huyền Ngọc hàn khí được thu vào trong tay, bị một đoàn Tử La Cực Hỏa bao lấy. Trong mắt Hàn Lập chớp động lam mang, thấy rõ ràng, Tử Diễm trong hàn quang, ban đầu là có hình thái thực thể nhè nhẹ, sau đó trở nên rời rạc dị thường, sau đó đã đồng hóa cùng với hàn khí. Hàn Lập giật mình, đánh giá Huyền Ngọc Bài trong tay, cuối cùng chậc chậc hai tiếng kỳ quái, đem bảo vật này thu vào túi trữ vật.

Sau đó hắn lục lạo cả động quật một lần nữa, sau khi xác định không còn cái gì có thể thu hoạch, liền mang nhân hình Khôi Lỗi và Hỏa Nha, hóa thành một đạo thanh hồng, hướng về phía cửa động chạy đi.

Cửa động đã bị đóng kín.

Hàn Lập nhìn vào các phù văn thần bí đầy màu sắc ở cửa động, không nói hai lời, phất tay áo bào một cái, Càm Lam Đỉnh trong tay áo bắn ra, sau một trận quay tròn, liền huyền phù trước người Hàn Lập.

Nếu đổi là tu sĩ khác thì không thể sử dụng Đỉnh này, dù sao muốn sử dụng Càm Lam Đỉnh đòi hỏi phải tu luyện quan Kiền Lam Băng Diễm. Vì vậy đây cũng là lý do Hàn Ly thượng nhân yên tâm giao cho Hôi bào tăng nhân. Chẳng qua việc này đối với Hàn Lập không thành vấn đề. Hắn lạnh nhạt liếc nhìn Đỉnh này, hai tay kháp quyết, Tử La Cực Hỏa trên người bỗng nhiên run lên, màu sắc đại biến.

Trong nháy mắt tầng Tử Diễm trên người đã hóa thành một tầng màu lam nhạt, hoàn toàn chuyển hóa thành hình thái Kiền Lam Băng Diễm.

Bàn tay chớp động lam mang đánh nhẹ về phía Càm Lam Đỉnh. Nhất thời một luồng Lam Diễm giống như linh xà bay ra, đánh vào nắp Đỉnh. Nhất thời Càn Lam Đỉnh run lên, phát ra tiếng động vù vù, trong đỉnh toát ra vô số Lam sắc hỏa Diễm, cả đỉnh lam quang đại phóng, mà hình thể bắt đầu cuồng trướng lên.

Hai tay Hàn Lập kháp quyết, chậm rãi thôi động Đỉnh. Đỉnh này liền tăng lớn tới ba bốn trượng. Hàn Lập biến đổi pháp quyết, trong miệng quát khẽ một tiếng.

Nhất thời một tiếng Oanh từ cự đỉnh vang lên, lập tức vọt vào không trung, dường như muốn khai phá cửa động.

Hàn Lập mặt không đổi sắc.

Quả nhiên trong lúc cự đỉnh cách cửa động khoảng ba bốn trượng. Bỗng nhiên các thần bí phù văn chớp động, phát ra linh quang đủ màu sắc. Tiếp theo các phù văn bị Cự Đỉnh hấp dẫn, hóa thành vô số lưu quang bay vào trong Lam Diễm của Cự Đỉnh. Tiếng động *"ầm, ầm"* vang lớn. Cửa động chậm rãi mở ra, hiện ra một cái khe hở khoảng mấy trượng.

------oOo------

Chương 1110: Tái ngộ yêu thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập mang theo khôi lỗi và hỏa nha (quạ lửa) từ trong khe hở bắn ra, vừa chợt lóe, người lại xuất hiện phía trên tế đàn trong Hư Linh điện.

Hắn không hề quay đầu lại liền trở tay xuất một chiêu, ngay lập tức Kiền Lam đỉnh từ phía sau bay ra, nhanh chóng hóa nhỏ lại thu vào trong cổ tay áo.

Lại một trận tiếng sét ầm ầm truyền ra, Huyền Ngọc động khép lại cái khe nứt một lần nữa.

Ánh mắt của Hàn Lập đảo qua hướng phụ cận.

Bốn bề đều im ắng, một bóng người cũng không có, hoàn toàn vẫn duy trì bộ dáng như khi vừa tiến vào Huyền Ngọc động.

Hắn thở ra một hơi nhẹ nhỏm, nhưng chân mày vẫn nhíu khi nhìn về phía cột băng trụ cao lớn dày đặc trước tế đàn.

Băng Phách Hàn Liệt trận này đúng là có chút khó giải quyết!

Tuy rằng hắn tự biết hàn khí trong trận đối với hắn không tạo được nhiều uy hiếp, nhưng bài trừ trận này cũng không phải là một việc dễ dàng. Dù sao pháp trận này cũng không phải là cấm chế lâm thời gì, mà là thượng cổ kỳ trận hàng thật giá thật, uy lực không có chút nào thuyên giảm.

Huống hồ Hàn Lập không chỉ lo lắng đến trận này, mà còn chuyện đại môn của Hư Linh điện làm sao mở ra được.

Lúc trước khi mới tiến vào, vị Hàn Ly thượng nhân kia luôn nói cánh cửa này mở từ trong ra là việc dễ dàng, nhưng hắn thật không muốn khẳng định trong lời nói ấy có tám chín phần là giả dối. Cho dù từ bên trong mở ra đích xác đơn giản một chút, phỏng chừng cũng có pháp quyết đặc thù mới được.

Nghĩ đến đây, hắn không động chạm đến Băng Phách Hàn Liệt trận ngay lập tức, mà hướng cái túi trữ vật vỗ một cái, nhất thời một sấp trận kỳ với các màu linh quang chớp động xuất hiện trong tay, liền lập tức rải xuống phía dưới.

Bảy tám đạo quang mang nhan sắc khác nhau chợt biến, nhập vào khoảng không bên trên tế đàn. Nơi đó liền xuất hiện một đám sương mù lan tràn hơn mười trượng rộng.

Hắn nhìn thấy cảnh này, vừa lật bàn tay, chiếc bình pháp khí cấm cố nguyên anh của Hàn Ly thượng nhân liền hiện trong tay.

Trước khi suy nghĩ xem bước kế tiếp phải hành động thế nào, hắn định sử dụng phương pháp sưu hồn để cẩn thận tìm tòi trong nguyên thần của vị đại trưởng lão Tiểu Cực Cung này một chút, để biết thêm thêm ít nhiều chuyện tốt của Hư Linh điện hầu tránh mấy cái cạm bẫy chưa biết tới. Nhân tiện tin tức có liên quan Thái Dương tinh hỏa tự nhiên cũng không thể buông tha.

Hàn Lập một tay nâng bình này lên, rồi từ từ hạ xuống.

Trong chớp mắt, người nhập vào trong sương mù không còn thấy bóng dáng.

Toàn bộ Hư Linh điện trở nên vắng lặng, chỉ có thể nhìn thấy sương mù trong pháp trận nhẹ nhàng quay cuồng.

Ước chừng qua một thời thần, đột nhiên sương mù trong pháp trận rung chuyển kịch liệt, sau đó bắt đầu loãng ra với tốc độ kịch liệt với mắt thường có thể thấy rõ ràng.

Khi hơn phân nửa đám sương mù đã bị càn quét sạch, tại khu vực trung tâm, thân ảnh của Hàn Lập lại hiên ra một lần nữa.

Chỉ thấy Hàn Lập mặt lộ vẻ trầm ngâm ngồi khoanh chân trên mặt đất, hai hàng lông mày nhíu chặt, tựa hồ có việc gì khó có thể giải quyết nên đắn đo do dự, chiếc ngọc bình chứa Hàn Ly thượng nhân nguyên anh nằm lăn bên cạnh, nắp đã bị mở, nhưng không có bóng dáng của nguyên anh.

"Không nghĩ tới lại bất ngờ gặp được Thái Dương tinh hỏa tại loại địa phương này, xem ra nếu chưa tiến giai đến Nguyên Anh hậu kỳ thì đúng là không thể mạo muội đi tìm dương hỏa này. Thật ra lối vào Hư Linh điện này có ba đường, nhưng lối ra lại chỉ có một tại chủ điện thôi. Xem ra vị Hàn Ly thượng nhân này ngay từ đầu đã không định để ta rời khỏi nơi này. Nếu không sưu hồn trước, chỉ sợ sẽ phải nếm mùi đau khổ." Rốt cuộc chân mày Hàn Lập thả lỏng, thì thào tự nói một câu.

Hắn lập tức đứng dậy, một mảng thanh hà lan tỏa, đem trận kỳ bốn phía và chiếc bình trống không toàn bộ thu vào. Sau đó bấm tay niệm thần chú, hóa thành một đạo thanh hồng hướng về cái thiên môn nào đó bay đến.

Linh quang chợt tắt, thân hình Hàn Lập ngừng lại trước thiên môn, nhìn tấm phù triện phong ấn dị thường cổ xưa dán trên cửa, quay đầu nhìn thấy Thái Âm hỏa nha đứng trên đầu vai, thần niệm liền chuyển động.

Thái Âm chân hỏa biến ảo thành linh vật này, trong miệng một tiếng ngâm nga trầm thấp, bỗng nhiên hai cánh quạt một cái, đột nhiên một đạo xích hồng chi diễm (hỏa diễm đỏ) đánh ra.

"Phụp, phụp" hai tiếng, phù triện phương vừa tiếp xúc với xích diễm, liên bốc cháy mãnh liệt, đồng thời tràn ra linh quang với các màu sắc.

Nhưng những linh quang này vừa chợt lóe, trong nháy mắt liền trở nên ảm đạm, cuối cùng biến thành cực kỳ bình thường.

Trong nháy mắt tất cả phù triện đều bị một tầng tinh băng bao trùm.

Hàn Lập mỉm cười, ngón tay bắn ra mấy đạo kim quang.

"Rắt. rắt" vài tiếng vỡ giòn tan truyền đến.

Tất cả tinh băng bên ngoài phù triện tấc tấc vỡ vụn biến thành hư không.

Hàn Lập sờ sờ cằm, tay áo bào tùy ý phất một cái, nhất thời một cổ kình phong nhằm phía thạch môn, thiên môn *"ken két"* một chút, liền từ từ mở ra.

Hàn Lập không chút do dự, sãi bước tiến vào. Nhân hình khôi lỗi (con rối hình người) như bóng với hình theo sát phía sau. (Mấy con khôi lỗi này khiến mình nghĩ đến Sasori của nhóm Akatsuki trong Naruto –v)

Thông qua cái cửa đá tầm thường này, bên trong rõ ràng là một cái sân to rộng hơn trăm trượng.

Ở giữa là một con đường nhỏ lát đá trắng uốn lượn khúc chiết, hai bên còn có một ít các tượng điêu khắc quái thú lớn nhỏ không đồng đều, cả vật thể trong suốt như tuyết, dường như là huyền băng khắc thành, tất cả trông rất sống động, hình thái rất thật.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua đám băng điêu (tượng băng), trong mắt dị quang chợt lóe, lơ đễnh bước lên con đường nhỏ, hướng tới cuối sân từ từ đi đến. Lúc bắt đầu hết thảy đều bình thường, nhưng khi hắn đi tới đoạn giữa của con đường, bỗng nhiên hai bên hơn mười tượng băng thú, hai mắt của chúng hóa đỏ rực sống lại, đều giương nanh múa vuốt, miệng phun hàn khí hướng Hàn Lập hung tợn phóng tới.

Hàn Lập tựa hồ sớm dự đoán trước, sắc mặt không sợ hãi bàn tay vừa lật, một kiện hỏa hồng tiểu đỉnh hiện trong tay.

Hắn một tay hướng hỏa đỉnh này một chút, lại thong dong bấm tay niệm thần chú.

Hỏa đỉnh nhất thời phát ra tiếng động vù vù, lập tức nắp đỉnh tự động bay vụt lên, ngay sau đó một tiếng nổ oành, một cột hỏa trụ cao hơn mười trượng từ trong đỉnh thoát ra.

Toàn bộ không gian trở nên nóng bức không chịu nổi, sức nóng đập tới khiến hành động của đám băng thú bị ngưng lại, chúng co rút lại trong sợ hãi không dám tiến tới.

Hành động của đám băng thú bị trì hoãn, nhưng động tác của Hàn Lập lại không ngừng, dưới sự thúc giục của pháp quyết hỏa trụ cao lớn gào thét rồi tan ra.

Hơn một trăm con hỏa nha lớn cỡ nắm tay từ trong hỏa diễm biến ảo ra, sau đó mang một một mảnh hỏa vân hướng đám băng thú thú này bay đến.

Trong phút chốc, độ ấm tại phụ cận lại tăng lên một chút, cả sân đều bị xích hồng tai hại bao phủ.

Đám băng thú này vốn là huyền băng thân thể, nhưng đám hỏa nha không biết đã trải qua bao nhiêu năm rèn luyện, mới tự trong hỏa đỉnh hình thành hỏa diễm chi tinh, những nơi hỏa diễm lướt qua, mặc dù miệng của đám băng thú cứ liều mạng phun hàn khí ngăn cản, nhưng vẫn dần dần bị các đoàn hỏa diễm dung hóa phân giải.

Một lát công phu, tất cả băng thú trong sân đều biến mất không còn một móng.

Hàn Lập hài lòng gật gật đầu, lấy tay chỉ hướng hỏa đỉnh đang lửng lờ trên hư không bắn tới.

Sau một tiếng *"Đang"* vang lên, tất cả hỏa nha xoay một vòng hướng trời cao đều ngoan ngoãn nghe lời hướng vào trong đỉnh bay vụt trở về.

Sau khi nắp đỉnh lại hạ xuống, hỏa đỉnh khôi phục lại bình ổn.

Cơ hồ cùng lúc đó, biển lửa trong sân lại biến mất vô tung vô ảnh, khiến mọi chuyện vừa rồi hết thảy đều như là một hồi ảo giác mà thôi.

Hỏa nha vẫn đứng ở trên vai của Hàn Lập, vừa rồi nhìn thấy nhóm đồng loại của mình, nhưng không có vẻ tò mò gì, chỉ là tự chiếu cố bản thân chải chuốc bộ lông, tựa hồ đối với đồng loại này khinh thường không đáng để mắt.

Hàn Lập đem hỏa đỉnh thu lại, thân ảnh liền biến mất ở phía sau sân.

Sau đó không lâu, hắn xuất hiện trong một gian đại sảnh không lớn. Nơi này xem ra là một đại sảnh đơn sơ, có một truyền tống trận loại nhỏ lẳng lặng nằm tại đây.

Hàn Lập không lộ ra vẻ kinh dị, tựa hồ sớm đã biết nơi đây có một truyền tống trận như thế. Hai tay hắn chắp sau lưng, tựa hồ đang tính toán đi qua lại cẩn thận quan sát pháp trận này.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên pháp trận trước mắt bạch sắc quang chớp động, thế nhưng tựa hồ bị kích phát, có vẻ như phải truyền tống cái gì.

"Di" Hàn Lập trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhưng lấy thần thông của hắn hiện giờ, cho dù là hậu kỳ tu sĩ khác của Tiểu Cực Cung như vị cung chủ Tiểu Cực Cung kia tự mình truyền tống đến đây, cũng sẽ không khiến hắn sợ hãi gì. Sau khi lập tứcdừng chân, hắn bất động thanh sắc lẳng lặng nhìn truyền tống trận trước mắt.

Vì để phòng ngừa vạn nhất, nhân hình khôi lỗi phía sau lưng cũng trong phút chốc tiêu thất tại hư không, ẩn nặc tung tích.

Truyền tống trận nhỏ trước mắt chỉ có thể truyền tống hai ba người trong một lần là nhiều, kết quả bạch quang đại phóng, ba nhân ảnh dáng người thon thả từ bên trong lảo đảo chạy ra.

Hàn Lập hai mắt nhíu lại!

Đúng là ba nữ tử trẻ tuổi mặc phục sức của Tiểu Cực Cung, đều là tu vi cỡ Trúc Cơ kỳ, thoạt nhìn thì nữ tử lớn tuổi nhất ở giữa thậm chí cũng đã tới cảnh giới giả đan.

Nhưng này ba nữ tu đầy vẻ kinh hoảng, đồng thời quần áo trên người xốc xếch không chỉnh tề, trong đó có một nữ tử trên đầu vai bị một vết máu loang lổ có vẻ bị thương không nhẹ, hiển nhiên cho thấy họ mới vừa trải qua một hồi đại chiến.

"Ngươi là ai? A, là Hàn tiền bối!" Trước mặt ba nữ tử và pháp trận bỗng nhiên đứng một nam tử không có mặc phục sức của Tiểu Cực cung, lập tức hô lớn, hai nữ tử hoàn hảo không bị thương trong đó còn lập tức đều tự phóng ra một thanh phi kiếm trong suốt, nhưng nữ tử bị thương đứng giữa thân thể nhỏ nhắn yêu kiều sau khi thoáng cẩn thận đánh giá Hàn Lập, lại kinh hỉ kêu lên.

Hàn Lập nghe vậy ngẩn ra, quan sát lại người này một lần nữa liền nhận ra là nữ đệ tử của Tiểu Cực Cung, mới phát hiện đối phương dĩ nhiên là thị nữ họ Hoa tại quý tân lâu chuyên phụng dưỡng mình một thời gian.

"Nguyên lai là ngươi! Xảy ra chuyện gì?" Hàn Lập thần sắc không thay đổi, nhàn nhạt hỏi.

Hai nữ tử khác tuy không biết vị *"Hàn tiền bối"* trước mắt là nhân vật phương nào, nhưng nếu sư muội của mình nhận biết người này, khẩu khí lại không có vẻ như là địch nhân, tự nhiên thần sắc cũng thả lỏng đôi phần, sau khi dùng thần niệm dò xét qua tu vi của Hàn Lập, hai nữ nhân nhất thời trở nên vừa mừng vừa sợ.

Nhưng không để hai thiếu nữ tiến lên thi lễ, truyền tống trận phía sau bạch quang lại chớp động, một cổ khí tanh tưởi lập tức phát ra, một bóng thú to lớn từ trong pháp trận xuất hiện. Đúng là một con yêu thú không biết tên có hai sừng, mặt dài như mặt ngựa, hai chân đứng thẳng, một tay còn cầm một cây cương xoa màu xanh nhạt, trên lưng còn có một bờm lông dài đen nhánh.

Yêu thú này từ trong trận pháp hiện hình ra, mắt vừa thấy ba nữ nhân lập tức nhe răng cười, cương xoa vung lên từ trong pháp trận phóng ra.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên phía sau con thú hồng mang chợt lóe, một tiếng nổ thật lớn truyền đến, theo sau một chiếc bóng xanh chợt lóe qua rồi biến mất không thấy.

Yêu thú phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, nơi lòng ngực bỗng nhiên xuất hiện một lỗ thủng lớn bằng nắm tay, xung quanh có vẻ như mới bị thiêu đốt. Thân hình yêu thú lung lay mấy lượt, cương xoa trong tay rớt xuống, thân ảnh cao lớn ngã xuống trong pháp trận.

------oOo------

Chương 1111: Yêu thú xâm nhập

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nữ tử họ Hoa sắc mặt hoàn hảo, vốn biết Hàn Lập chính là tu sĩ mà ngay cả trưởng lão của bổn cung cũng phải trịnh trọng đối đãi. Tuy nhiên không trông thấy ai ra tay, nhưng khẳng định cùng vị *"Hàn tiền bối"* này có liên quan, diệt giết một yêu thú cấp sáu cấp bảy, tự nhiên sẽ không phải phí nhiều khí lực. Hơn nữa hai nữ tu kia trong lòng cũng thở phào nhẹ nhỏm.

"Đa tạ tiền bối ra tay! Yêu thú này đã công kích vào trong chủ điện của Hư Linh điện chúng ta, mong rằng tiền bối có thể giúp bổn cung một tay." Nữ tu có tu vi giả đan kia hướng Hàn Lập trịnh trọng thi lễ, cung kính nói.

"Đánh vào chủ điện? Cấm chế của Hư Linh điện các ngươi không phải rất mạnh sao, chuyện này làm sao có thể xảy ra?" Tay áo bào của Hàn Lập phất một cái, nhất thời một cổ cuồng phong thổi qua. Đem thi thể yêu thú cuốn khỏi pháp trận, nhẹ nhàng hỏi.

"Chuyện này chúng ta cũng được rõ ràng, mọi người đang ở trong điện tuần tra, bỗng nhiên phát hiện rất nhiều yêu thú xuất hiện trong đại điện, nhưng lại tựa như không có chạm đến cấm chế ngoài điện, trực tiếp xâm nhập vào trong chủ điện." Cô nàng chần chờ một chút, nghi hoặc nói.

"Như vậy, xem ra yêu thú này đã vận dụng một thủ đoạn đặc thù gì." Hàn Lập lẩm bẩm một tiếng. Thế gian có biết bao bí thuật cổ quái, bảo vật vô số kể, xuất hiện sự tình gì bất khả tư nghị, cũng không có gì khiến hắn quá kinh ngạc.

Trong khi Hàn Lập còn muốn nói thêm gì thì truyền tống trận bỗng nhiên lại chớp động.

Lúc này, ba nàng nữ tu của Tiểu Cực cung tuy rằng vẫn còn cả kinh, nhưng bởi vì lúc này có vị *"cao nhân"* Hàn Lập này, cuối cùng cũng trở nên trấn định rất nhiều so với vừa rồi, sau khi thối lui hai bước, ánh mắt cũng không chớp chằm chằm nhìn pháp trận trước mắt.

Sau khi bạch quang chợt tắt, một phụ nhân với khuôn mặt bình thường khoảng ba mươi mấy tuổi xuất hiện. Thân hình vừa hiện xuất vẻ mặt liền cảnh giác thả ra một quả viên hoàn đem chính mình hộ vào trong, nhưng vừa thấy được ba nữ tử đứng trước mắt thì lại ngẩn ra.

Bất quá khi ánh mắt nàng liếc xéo qua, thấy được nằm bên cạnh pháp trận, lại một lần nữa đánh giá Hàn Lập, trên mặt lập tức hiện ra một tia kinh hỉ.

"Tham kiến Vũ sư thúc!" Ba gã nữ tu vừa thấy phụ nhân này, lại lập tức mừng rỡ tiến bước đến chào.

Phụ nhân hướng ba nàng khoát tay áo, từng bước đi ra pháp trận tới trước mặt Hàn Lập, chỉnh đốn trang phục thi lễ: *"Vãn bối đã gặp qua Hàn tiền bối."*

"Người nhận được ta?" hai mắt Hàn Lập đánh giá nàng, cảm thấy gương mặt thực xa lạ, trong lòng có chút kỳ quái.

"Vãn bối Diêu Mạn, từng ở trong cung đảm nhiệm tuần tra chấp sự, khi tuần tra đã ở đằng xa gặp qua tiền bối." Phụ nhân kính cẩn nói.

"Thì ra là thế!" Hàn Lập không nói thêm gì chỉ gật gật đầu.

"Xin hỏi tiền bối, có đi cùng mấy vị trưởng lão của bổn cung không. Bởi vì yêu thú đột nhiên xâm nhập chủ điện Hư Linh điện, vãn bối phụng mệnh đến cầu viện Hàn Ly đại trưởng lão." Phụ nhân không có ý giấu diếm, trực tiếp lên tiếng hỏi, hơn nữa nhịn không được ánh mắt hướng lối vào đại sảnh quét vài lần.

"Hắc hắc, Hàn Ly đạo hữu hiện tại chỉ sợ không rảnh phân thân!" Hàn Lập cười, thần sắc như thường nói.

"Vãn bối cũng đã được nghe nói một ít, tựa hồ mấy người tiền bối cùng mấy vị trưởng lão trong cung hiện đang làm một việc cực kỳ trọng yếu. Chỉ là lần yêu thú xâm lấn này thật sự không phải nhỏ. Nếu đám người đại trưởng lão không xuất hiện, Tiểu Cực Cung chúng ta có thể thật bị tai ương ngập đầu." Phụ nhân vừa nghe lời ấy, trong lòng trở nên lo lắng.

"Ôi, lần này yêu thú xâm nhập lợi hại như thế sao, cung chủ của quý cung không phải cũng là một hậu kỳ đại tu sĩ sao, ngay cả nàng cũng vô pháp ứng phó?" Hàn Lập ánh mắt chợt lóe hỏi.

"Vãn bối chính là phụng mện của cung chủ, mới tới cầu viện. Trong lúc vãn bối đến đây, cung chủ đã sắp bị một con yêu thú cuốn lấy lợi hại, căn bản không rảnh chiếu cố những việc khác." Phụ nhân nở nụ cười khổ.

"Đám người Hàn Ly đạo hữu tiến nhập Huyền Ngọc động, các ngươi nếu tự nhận là có biện pháp kêu bọn họ ra, tự làm là được. Ta giờ đi trước xem rốt cuộc yêu thú gì đã đến bên kia mà ngay cả ngay cả quý cung cũng có vẻ như không thể ngăn cản." Hàn Lập bất động thanh sắc nói một câu, thân hình phiêu phù, người liền đứng trong truyền tống trận.

"Tiền bối hãy cẩn thận một chút, bên kia phần đông yêu thú xâm nhập chỉ sợ nơi truyền tống trận cũng không được an ổn." Phụ nhân cả kinh, nhưng không dám ngăn trở, chỉ có thể nhanh nhẩu nhắc nhở một câu. Hàn Lập gật gật đầu, một tay giương lên, một đạo thanh sắc pháp quyết đánh lên phía trên pháp trận, nhất thời bạch quang chớp động, truyền tống lại bắt đầu. Đúng lúc này, sau lưng Hàn Lập ngân quang chợt lóe, bỗng nhiên hiện ra một đạo thanh sắc nhân ảnh, sau đó hai người trong phút chốc đồng thời truyền tống tới.

"Đó là người nào?" Phụ nhân thấy vậy, không khỏi cả kinh.

"Sư điệt cũng không biết, con yêu thú vừa rồi hình như là do người đó ra tay diệt." Giả Đan nữ đệ tử chần chờ một chút, không quá khẳng định nói.

"Nghe nói lần này có mấy vị tiền bối ngoài cung đến, không lẽ là một vị tiền bối khác sao. Ba người các ngươi đợi tại đây, nếu có địch nhân truyền tống đến, hãy tạm thời ngăn cản một chút, ta đến Huyền Ngọc động xem có thể gọi ra đám người đại trưởng lão không." Phụ nhân tuy rằng đối với việc một mình Hàn Lập xuất hiện ở đây, trong lòng còn có chút kinh nghi, nhưng lập tức nhớ tới trọng trách của mình, hướng mặt khác ba nữ nhân phân phó.

"Tuân mệnh!" Ba gã nữ đệ tử tự nhiên khom người đáp ứng, phụ nhân liền hóa thành một đạo bạch quang thẳng đến Huyền Ngọc động độn đi.

Bên kia, Hàn Lập mang nhân hình khôi lỗi mới từ truyền tống trận đi ra, truyền tống trận chưa thích ứng vì đang còn trong vòng hồi phục lại, phía sau khôi lỗi một thân hình bỗng nhiên nhoáng lên một cái liền biến mất tại chỗ.

Hai tiếng kêu thảm thiết trước sau phát ra, ngay sau đó la một tiếng *"phanh"* truyền đến nghe có vẻ như một vật gì ngã xuống đất.

Hàn Lập nghe tiếng động nhìn lại, kết quả chỉ thấy một thi thể yêu thú nằm trong vũng máu, bên cạnh còn có một nam một nữ, hai gã đệ tử Kết Đan kỳ Tiểu Cực Cung đang ngây ngốc nhìn trừng trừng nhân hình khôi lỗi, đang rút một cánh tay ngân quang lóng lánh từ trước ngực một con yêu thú khác ra, thi thể yêu thú liền theo theo đó rơi xuống đất.

Nơi đây rõ ràng cũng có một tòa truyền tống trận giống hệt như cái trong đại sảnh.

Hàn Lập liếc mắt đánh giá hai gã đệ tử Tiểu Cực Cung đệ tử một lượt, liền không để ý tới nữa, rồi nhấc chân hướng ra ngoài bước đi, vì nghe được từ ngoài cửa truyền đến từng trận âm thanh đánh nhau bạo liệt, tựa hồ còn có người đang ở bên kia kịch liệt tranh đấu.

Một nam một nữ nguyên bản còn muốn tiến đến chào. Nhìn thấy bộ dáng của Hàn Lập như vậy căn bản không muốn nhiều lời, sau một chút chần chờ, liền đứng lại tại tại chỗ.

Trong thời gian nháy mắt, Hàn Lập đã mang nhân hình khôi lỗi đi khỏi đại sảnh.

Quả nhiên ngoài đại sảnh trong thiên điện (điện bên hông) đang có hơn mười đệ tử Tiểu Cực Cung và yêu thú chiến đấu khí thế ngút trời. Pháp bảo, yêu khí bay múa khắp điện, âm thanh bạo liệt, tiếng rít đinh tai nhức óc, một tràng giằng co đang nhất thời diễn ra.

Hàn Lập chỉ nhìn lướt qua, vốn không chú ý gì mấy.

Yêu thú và tu sĩ nơi này phần lớn là cỡ Trúc Cơ Kỳ, Kết Đan kỳ, hắn tự nhiên để mặc kệ. Thanh quang quanh thân Hàn Lập lúc này chợt lóe, hóa thành một đạo cầu vồng bọc cả hai vào trong vọt thẳng đến lối vào thiên điện.

Dù sao đi nữa truyền tống trận cũng có thể truyền xuất ra ngoài, tựa hồ nơi này được bố trí như bên trong chủ điện của Hư Linh điện.

Với tốc độ phi độn của Hàn Lập, chỉ một lượt hô hấp liền bay qua khoảng cách mấy chục trượng, lập tức đã tới cửa điện. Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên một trận âm thanh quái dị kêu lên từ bên cạnh, một quái thú toàn thân đen thùi đầy vảy không biết tên miệng phun hắc khí hướng hắn lao tới bộ dáng hung thần ác sát.

Nhìn thấy cảnh này, Hàn Lập không khỏi thở dài.

Con yêu thú này tuy rằng tu vi không thấp, nhưng rõ ràng linh trí lại quá thấp. Những yêu thú khác vừa thấy Hàn Lập liền mau chóng độn quang trốn đi còn không kịp, dáng vẻ không giống như quái thú này ngốc nghếch tự động đưa thân vào miệng cọp.

Chẳng qua, Hàn Lập cũng không bận tâm để ý tới một yêu thú ngay cả biến hóa cảnh giới cũng chưa đạt đến, lúc này từ trong tay Hàn Lập bắn ra, nhất thời năm đạo thanh quang chói mắt chợt lóe phun tới, yêu thú kia hét thảm một tiếng, hộ thân yêu khí căn bản không thể ngăn cản mảy may, đã bị trực tiếp xuyên thủng năm cái lỗ to, thi thể trực tiếp rơi xuống.

Những yêu thú khác tự nhiên nhận thức được Hàn Lập không dễ chọc đến, nhưng không nghĩ hắn lại dễ dàng tiêu diệt một đồng loại như thế, đã khiến chúng bị dọa thất kinh, nhất thời tất cả trở nên kinh sợ run lẩy bẩy, vội vàng cách xa cự ly cùng đối thủ, tạm thời chỉ đứng từ xa mà nhìn.Đám đệ tử Tiểu Cực Cung tinh thần đại chấn, nhưng Hàn Lập thanh quang chợt lóe, người liền trực tiếp xuyên qua thiên điện, không có ý dừng lại tí nào.

Điều này khiến này tu sĩ và yêu thú trong điện hai bên nhìn nhau, sau một thoáng do dự, âm thanh giết chóc lại nổi lên, tranh đấu so với lúc trước càng thêm phần kịch liệt.

Từ thiên điện xuất ra, trong đầu Hàn Lập chiếu theo vị trí sưu hồn trong nguyên anh của Hàn Ly thượng nhân một đường đi tới.

Trên đường sau khi đi qua một số địa phương, nơi nơi đều có yêu thú tu sĩ đánh nhau khó phân thắng bại, tựa hồ như Hư Linh điện nơi đây đã hoàn toàn bị bầy yêu xâm nhập. Dọc theo đường đi tự nhiên cũng có vài tên yêu thú mắt không ngươi, mạo muội hướng Hàn Lập ra tay, kết quả không phải bị mấy kiếm của hắn xuyên thủng, thì cũng bị khôi lỗi phía sau một tên giết chết.

Phần lớn bị chết là một ít yêu thú cấp sáu cấp bảy.

Dù sao yêu thú quá thấp cấp, chỉ cần Hàn Lập phát ra linh áp khiến cho chúng nó không dám tùy ý tiếp cận, yêu thú hóa hình sơ kỳ liếc mắt một cái liền nhìn thấu tu vi Hàn Lập trên chúng, tự nhiên cũng không nguyện chạm vào loại đối thủ khó có thể thủ thắng.

Khi Hàn Lập xuyên qua một cái hành lang thật dài, lại bị hai gã Hóa Hình Kỳ yêu thú đồng thời chặn lại.

Một gã toàn thân lam bào, tai dài mắt xanh, một gã khác tóc bạc đầy đầu, làn da đỏ tươi, nhưng lại có ba con mắt.

Hai tên này đều tràn đầy sát khí, hung tợn nhìn chằm chằm Hàn Lập.

Ánh mắt Hàn Lập rơi trên hai cỗ thi thể tu sĩ Tiểu Cực Cung gần đó, không khỏi nhướng mày. Nơi này linh khí dao động loạn xạ như thế, hiển nhiên là vì một hồi đại chiến vừa mới kết thúc, kẻ thủ thắng đích thật là hai yêu thú trước mắt.

"Các ngươi tránh ra, ta không phải Tiểu Cực Cung tu sĩ, cũng không có ý cùng các ngươi tranh đấu!" Hàn Lập lạnh lùng nói.

Tên yêu thú mắt xanh dáng người dị thường khôi ngô, trong tay cầm hai cây búa lớn ngân quang lóng lánh, vừa nghe lời ấy của Hàn Lập, trong miệng phát ra một trận cười quái dị.

"Tránh ra! Ngươi cho hai người ta là ngu ngốc phải không. Phàm là nhân loại tu sĩ đều đáng chết. Hơn nữa bổn đại gia mới ăn một cái nguyên anh, đang cảm thấy không tồi, còn muốn nuốt thêm một cái, từ từ nhấm nháp cho thật tốt. Ngươi thấy tu vi tựa hồ so với bọn ta cao hơn một chút, chắc nguyên anh tư vị càng ngon hơn."

Yêu thú ba mắt yêu thú khác mặt cũng lộ vẻ không có hảo ý.

Hai yêu thú này một có bát cấp cảnh giới, con khác cũng là mới vừa đột phá đến cửu cấp cao giai yêu thú. Khó trách tự cho rằng có thể nuốt Hàn Lập.

Dù sao nhân hình khôi lỗi vẫn luôn trong trạng thái ẩn nặc. Vì vậy một bát cấp yêu thú phổ thông đánh với mọt tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ,cũng không bị rơi xuống hạ phong.

------oOo------

Chương 1112: Tam nhãn yêu thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhìn thấy trước mắt hai gã hoá hình yêu thú, lại coi hắn như là một món đồ ăn, trên mặt chúng lộ ra vẻ hung thần ác sát, Hàn lập đôi mày khẽ nhíu lại.

Mặc dù hắn có thể nắm chắc việc giết chết hai gã yêu thú này. Nhưng với những việc làm không có lợi lại tiêu hao pháp lực này, làm cho hắn không có hứng thú động thủ.

Lúc này hắn cũng không có nói nhiều, hai tay liền bắt quyết niệm thần chú, sau lưng nhất thời vang lên một tiếng Lôi Minh (sấm sét), một đôi cánh màu trắng bạc bỗng nhiên hiện ra.

Ngân quang chớp động, thân hình ngay tại chỗ quỉ dị loé lên một cái rồi biến mất.

Hắn cũng không muốn dây dưa ở đây nên muốn trực tiếp thoát ra khỏi nhị yêu, nhưng lúc này tên Tam Nhãn cửu cấp yêu thú lại phản ứng rất nhanh, trong miệng liền vội vàng hét lớn một tiếng:

"Ngươi tưởng có thể chạy trốn được sao?" Sau đó chiếc đầu của con yêu này khẽ quay theo đúng một trăm tám mươi độ trông rất quỉ dị nhìn theo, gương mặt của nó hướng tới vị trí mà Hàn Lập mới xuất hiện, đồng thời con mắt thứ ba của nó đột nhiên phóng ra một luồng hắc quang, từ trong đó một đạo hắc mang chợt loé lên hướng Hàn Lập lao tới.

"Ầm" một âm thanh trầm thấp vang lên

Không biết hắc quang kia có thần thông quỉ dị gì, mà sau khi phóng ra hơn mười trượng liền tự động nổ tung rồi tràn ra.

Ngay khi hắc mang chớp động lao tới,liền cường ngạnh phá bỏ động thuật của Hàn Lập, từ trong hư không rơi xuống, thân ảnh lại hiện ra một lần nữa, trên mặt không khỏi biến sắc.

"Ha …Ha! Tiểu tử ngươi gặp phải Ngô Huynh thì đúng là số của ngươi không may rồi.

" "Phá Pháp Thiên Nhật" của Ngô đạo hữu, chính là chuyên đi phá các loại thuấn di độn thuật. Ngươi gặp phải hai người chúng ta, cho dù Nguyên Anh của ngươi có muốn chạy, thì cũng đừng có mà vọng tưởng.*" Tên yêu thú tai dài mắt xanh đứng một bên nhìn cảnh này, miếng rộng liền há ra, phát ra một trận cuồng tiếu rồi nói.*

*"*Thật không? Tại hạ đúng là cô lậu quả văn (kém hiểu biết), cũng không biết trên thế gian này lại có tài liệu yêu thú thần kỳ bậc này. Thế cũng tốt, Hàn mỗ vốn cũng không muốn cùng các ngươi tranh đấu, nhưng hiện tại xem ra, ta phải tiêu phí một chút thời gian, nhưng tính ra cũng không có uổng phí khí lực. Ta sẽ đưa hai người cùng ra đi.*" Hàn Lập thân hình chậm rãi ổn định, ngẩng đầu nhìn về phía nhị yêu, khuôn mặt âm trầm nói.*

Hắn vừa rồi tuy rằng kịp thời phóng ra ngân sắc tiểu thuẫn, đỡ được vụ nổ của hắc quang, nhưng trên mặt lại dính một chút tro bụi, bộ dạng như là chịu một chút thiệt thòi không nhỏ. Rốt cuộc cũng làm cho hắn nổi lên sát khí.

Vừa dứt lời, thì phía sau tên yêu thú tai dài mắt xanh, ngân quang chớp động, một thanh ảnh nhàn nhạt chợt hiện ra, tiếp theo một cái cánh tay từ phía sau đánh thẳng tới lưng yêu thú.

Nhưng vào đúng lúc này, con mắt thứ ba của tên Tam Nhãn Yêu Thú chợt loé lên dị quang, dường như nó cảm ứng được cái gì, liền quay đầu lại hét lên một tiếng, đồng thời cánh tay vung lên, một cái hoàng sắc viên hoàn (vòng) từ trong tay bắn nhanh ra, đánh thẳng vào cái thanh ảnh nhàn nhạt kia.

Hàn Lập một tiếng hừ lạnh, hai tay đồng thời vung lên, một tay vung ra ba mươi sáu thanh kim sắc tiểu kiếm, khi mới xuất hiện khẽ phát ra một âm thanh rồi ngự không bay đi.

Hoá thành mấy trục đạo kim quang dài khoảng mười thước hướng Tam Nhãn Yêu Thú đánh tới. Tay kia thì nhoáng lên một cái, một cái hoàng sắc Hàng Ma Trượng liền rời tay lao ra, rồi nghênh phong nhất trướng, hoá thành một cây Hàng Ma trượng dài khoảng mấy trượng, phát ra những tiếng gào thét quái dị, rồi vọt tới.

Ngay khi phi kiếm cùng hàng ma trượng đồng thời lao đi. Hàn lập còn há miệng phun ra một đoàn tử sắc hoả diễm to bằng nắm tay.

Đứng ở trên đầu vai hắn con Thái Âm Hoả Nha cũng mặc không thèm lên tiếng, hai cánh liền mở ra, hoá thành một đoàn hoả quang bắn đi.

Mà sau khi phun ra hắc quang, hai tên yêu thú vẫn còn đang phiêu phù nhẹ nhàng phía sau, bộ dạng vô cùng thong thả, tốc độ còn xa mới bằng được phi kiếm cùng hàng ma trượng từ phía trước lao tới. với độn tốc cực nhanh, thanh thế kinh người.

Hàn Lập vừa ra tay, mục tiêu lại tập chung chủ yếu vào tên Tam Nhãn Yêu Thú.

Con thú này sau khi quay đầu lại, nhìn thấy cảnh này, nhất thời trong lòng kinh hãi.

Con yêu thú này xuất thân từ Vạn Yêu Cốc, tự nhiên cũng hay thường xuyên ở trong cốc cùng các yêu thú khác tranh đấu, vô luận về lịch duyệt hay là kinh nghiệm đấu pháp. Đều vượt xa so với các nhân loại tu sĩ cùng cấp. Mặc dù vẫn chưa động thủ với Hàn Lập, Nhưng chỉ bằng ba mươi sáu thanh phi kiếm cùng Hàng Ma Trượng hoá thành linh quang kinh người, thì có thể đoán ra hai thứ pháp bảo của người này uy lực cũng không phải là nhỏ.

Lúc này nó cũng bất chấp sự an toàn của con bát cấp yêu thú, một tay vỗ lên hông, bỗng nhiên từ trên người bay vụt ra một đạo hoàng sắc kinh hồng xuất hiện, lớn khoảng hơn mười trượng, rồi loé lên hướng đối diện mấy chục thanh kim sắc phi kiếm nghênh đón.

Nhất thời một trận bạo liệt mang theo những tiếng xé gió, tại hai hai người trong lúc đó bạo phát ra. Mà kinh hồng chói mắt, thế nhưng lực lượng so với tất cả Kim sắc phi kiếm, lại không hề rơi xuống hạ phong.

Điều này khiến cho cho Hàn Lập thấy nao nao.

Nhưng ngay trong nháy mắt, cây cự đại Hàng ma trượng lại lướt qua màn kiếm quang, lao tới trước đỉnh đầu của Tam Nhãn Yêu Thú, tựa như một hòn núi nhỏ hung hăng nện xuống.

Tam Nhãn Yêu Thú mặt trầm như nước, trong miệng phát ra một tiếng rống to, quần áo trên người tấc tấc bị vỡ vụn ra. Lộ ra một thân hình loã thể với làn da mang màu xanh đen, thân thể trông tựa như một loại tinh cương tạo thành.

Lúc này song chưởng khẽ nhoáng lên một cái, liền hoá thành một đôi cự đại cương kìm, lớn khoảng hơn trượng, song chưởng giao vào nhau, rốt cuộc hướng Hàng Ma Trượng kẹp tới.

" Uỳnh*" Một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền tới. Hắc mang cùng hoàng quang đan xen vào nhau loé lên. Thật sự không ngờ, chỉ bằng lực lượng của thân thể mà con Yêu thú này có thể kẹp lấy Hàng Ma Trượng làm cho nó không thể hạ xuống được.*

Nhưng bảo vật này chính là một trong những pháp bảo thành danh của Côn Ngô Tam Lão năm đó. Mặc dù Hàn lập bởi vì công pháp duyên cớ, không thể phát huy toàn bộ uy lực. Nhưng cũng làm cho Yêu thú này sau khi va chạm, thân hình cường đại to lớn của nó bỗng nhiên nhỏ đi ba phần.

Yêu thú này trong lòng âm thầm hoảng sợ.

Bản thể của hắn chính là thế gian hãn hữu, mọi người chỉ biết nó là hậu duệ của một loại dị thú trong hoang dã, chẳng những trời sinh trên đầu có ba con mắt, Hơn nữa nó được sinh ra từ trứng (giống khủng long quá – DG), sức lực của hắn có thể bắt voi xé hổ, Mà theo tu hành tăng lên, loại thiên phú cự lực này cũng càng ngày càng sâu sắc, hiện giờ tới một trình độ, Có thể chống đỡ hàng ngàn cân cự lực cũng không có việc gì, nhưng hiện giờ chỉ *một kích của Hàng Ma Trượng, làm cho song chưởng của hắn tê dại, cảm giác không chịu được. Điều này sao không thể làm cho trong lòng của nó không khiếp sợ cho được.*

Nhưng vào lúc này một tiếng kêu thê lương thảm thiết từ một bên truyền lại, làm cho trong lòng yêu thú trầm xuống, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy con Yêu Thú tai dài mắt xanh, không biết từ khi nào mà chiếc đầu to lớn của nó đã bị rơi xuống đất. Mà bên cạnh thân hình không đầu của nó, lại xuất hiện một thanh đoản nhận đen thui trong suốt, đang lượn lờ ở phía trên, hắc quanh nhàn nhạt chóp động không ngừng, mà thanh ảnh lại hoàn toàn không thấy tung tích đâu cả.

Nguyên lai trải qua con yêu thú này nhắc nhở, cộng thêm một cái ngân hoàn ngăn cản, con bát cấp yêu thú tai dài mắt xanh này, tránh thoát được một kích của nhân hình khôi lỗi. Nhưng không chờ hắn từ trong kinh hãi tỉnh lại. Lại bị Ma Tuỷ phi đao âm thầm lẩn tới bên người, xuất kỳ bất ý một đao chém xuống cắt rụng chiếc đầu trên cổ.

Mặc dù con yêu thú này có chút thần thông, nhưng vô luận là tu vi hay bảo vật thì so với nhân hình khôi lỗi còn kém xa. Vì vậy làm sao có thể ngăn cản được một kích toàn lực của nhân hình khôi lỗi.

Sau khi thân thể không đầu vừa đổ xuống thì một đoàn lục hoả từ trong thân thể nó bắn ra, nhắm thẳng mặt đất mà chạy.

Nhưng lúc này ngân quang chợt loé lên, thanh ảnh từ phía dưới hư không hiện ra, chặn ngay đường đi của đoàn lục hoả.

Làm cho Yêu thú tinh hồn cả kinh, lúc này muốn quay đầu mà chạy, nhưng đã muộn.

Chỉ thấy thanh ảnh chậm rãi đưa tay xuất ra một trảo, không biết làm thế liền bắt lấy lục hoả vào trong tay,Sau đó không một chút do dự, hai tay liền chà xát vào nhau, ngân quang chớp động đã đem yêu thú tinh hồn biến thành một luồng khói nhẹ.

Hết thảy chỉ xảy ra trong nháy mắt công phu, đúng lúc đều bị Tam Nhãn Yêu Thú thu vào trong mắt

Mà vào thời khắc này, thanh ảnh liền quay đầu liếc nhìn một cái vào Tam Nhãn Yêu Thú. Toàn thân ngân quang chợt loé lên. Thân hình cùng thanh Ma tuỷ phi đao đang huyền phù trên không, đồng thời biến mất không thấy.

Lúc này sắc mặt con yêu thú này liền đại biến, rốt cuộc trong mắt của nó hiện ra vẻ kinh hoảng.

Với nhãn lực của con Yêu Thú này, tự nhiên nó chỉ cần liếc mắt một cái, có thể nhìn thấu được nhân hình khôi lỗi cùng hắc sắc phi đao kia rất đáng sợ. Mặc dù nó không biết thanh ảnh kia chỉ là một con rối mà thôi, nhưng nó cũng tự hỏi bản thân cũng không phải là đối thủ của hai người Hàn lập. Lúc này nó vô cùng hối hận, tự nhiên nảy sinh ý định thối lui.

Chỉ có điều giờ phút này, con mắt thứ ba của yêu thú hiện ra quang mang kỳ lạ chớp động không ngừng, muốn lập tức tìm ra vị trí của nhân hình khôi lỗi.

Đúng lúc này hoả cầu do Tử La Cực Hoả biến thành cùng đoàn hoả quang do Thái Âm Hoả Nha biến thành. Từ hai bên tả hữu của Yêu thú nhẹ nhàng bay vụt tới.

Lúc này con cửu cấp yêu thú này đang tập chung toàn bộ tinh thần để thi pháp. Nên nó chỉ liếc mắt nhìn hai khoả hoả cầu một cái, mặc dù cảm thấy có chút cổ quái, nhưng hắn cũng không bận tâm, tuỳ ý miệng rống há ra, liền phun ra cỗ hoàng sắc yêu khí, trực tiếp đánh về phía hai khoả hoả cầu.

Đang khi trên khuôn mặt nó hiện lên sắc mặt vui mừng, cả ba con mắt đều hướng về một phía trong hư không, thì hai khoả hoả cầu đồng thời bạo liệt văng ra.

Ầm ầm ầm

Tử diễm giống như lửa cháy trên một cánh đồng cỏ khô, quang *diễm bung ra biến thành một cái hoả trụ cao hơm mười trượng. Đem hai cỗ hoàng sắc yêu khí cuốn vào trong, tiếp theo hướng Tam Nhãn Yêu thú mãnh liệt phun tới.*

Ngay khi chưa đến gần Yêu thú này, từ hoả trụ này đã truyền tới cực hàn chi khí, khiến cho phụ cận không gian nổi lên những thanh âm "crắc … crắc" vang lên. Một tầng băng trong suốt dị thường nhanh chóng từ trên hư không xuất hiện, cũng hướng đối diện yêu thú nhanh tróng lan tràn ra xung quanh. giống như tất cả không gian phụ cận xung quanh toàn bộ đều bị đóng băng.

Mà hoả quang còn lại sau khi đồng dạng bạo liệt, liền hoá thành hình thái Hoả Nha, tại trong tầng xích diễm, hình thể lúc này lại lớn hơn một thước, miệng liền há ra đem yêu khí trước người, một ngụm nuốt vào. Sau đó hai cánh mở ra, rồi dùng hoả độn thuật không một chút do dự lao vào bên trong tử sắc hoả trụ, thân hình liền biến mất không thấy bóng dáng.

Tam nhãn yêu thú vừa thấy cực hàn chi diễm do Tử La Cực Hoả gây ra, sắc mặt thoáng chốc tái nhợt cực kỳ.

Dưới tình thế cấp bách, không một chút nghĩ ngợi, miếng liền hé ra, từ trong miệng thoáng chốc phun ra vô số hoàng sắc quang điểm, dày đặc lao ra, tựa như vô cùng bất tận. Những quang điểm này sau khi lao ra liền cuộn vào nhau, rồi biến thành một con tiểu trùng to bằng ngón chân cái trông rất kỳ dị, Nửa thân trên giống rết, nửa thân dưới lại giống bò cạp, toàn thân mang màu vàng nhạt, nhìn trông cực kỳ dữ tợn.

Sau khi hung trùng này hiện ra, liền phun ra một đoàn hoàng sắc quái vụ, mang theo một mùi tanh nồng nặc trực tiếp nghênh tiếp hoả trụ, bộ dạng như muốn ngăn cản hoả diễm một thời gian.

Đột nhiên,con cửu cấp yêu thú toàn thân hắc sắc yêu quang chớp động, song chưởng lớn lên một vòng chậm rãi nâng lên, muốn đẩy Hàng Ma Trượng phía trên đỉnh đầu văng ra, sau đó vội vàng thoát thân mà chạy. Giờ phút này Tam Nhãn Yêu Thú hoàn toàn dập tắt tâm tư muốn cùng Hàn Lập đối kháng, thầm nghĩ cách chạy trốn để bảo mệnh.

Vừa lúc hoàng sắc quái vụ cùng với tử diễm vừa tiếp xúc, lập tức nhìn thấy hoàng vụ không thể chống đỡ nổi hoả diễm, Ngay tức khắc một bộ phận hoàng vụ liền hóa thành những viên khoả lạp trọng suốt dị thường từ trên không rơi xuống, nhưng quái trùng vẫn liên tục phun ra hoàng vụ không ngừng, cũng có thể miễn cưỡng ngăn cản hoả trụ tới gần.

Từ trong hoả trụ truyền ra một tiếng the thé, lập tức hoả diễm trên hoả trụ liền quay cuồng ngưng tụ thay đổi hình dạng. Liền biến thành một một con hoả nha lớn hơn mười trượng, tử sắc hoả vũ, hai mắt đỏ đậm.

------oOo------

Chương 1113: Yêu khí trùng thiên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai cánh Hoả nha khẽ vung nhẹ một cái, tử diễm từ hoả trụ liền ùn ùn tuôn ra so với lúc đầu còn cường đại hơn mấy lần, chẳng những đem hoàng vụ trước mắt quét sạch, mà ngay cả quái trùng cũng bị đóng băng thành một khối băng nhỏ, không thể động đậy được chút nào.

Hoả nha hai mắt đỏ ngầu chớp động, âm thầm điều khiển cực hàn chi diễm, liền đánh về phía Tam Nhãn Yêu Thú.

Yêu thú đang bị cự lực của Hàng Ma Trượng gắt gao ép xuống, căn bản khổng thể nào nhúc nhích được, chỉ kịp từ con mắt thứ ba phóng ra một đạo hắc mang đánh ra.

Nhưng mà khi hắc mang đánh lên trên người Hoả nha, tựa như trâu đất xuống biển, căn bản không có một chút tác dụng nào.

Mà trong miệng tử sắc hoả nha lúc này thét lên một tiếng dài, liền chớp động lao tới thân hình của con cửu cấp yêu thú.

Chỉ thấy thân thể của con yêu thú này bị vô tận hoả diễm bao bọc vào trong. Sau khi thét lên một tiếng thảm thiết, liền biến thành tử sắc cự băng, trên mặt vẫn mang một vẻ mặt đầy kinh hoảng.

Hộ thể yêu khí của nó, lại không có một chút tác dụng nào để ngăn cản Tử La Cực Hoả!

Ngay sau đó bên cạnh cự băng liền hiện ra một nhân ảnh chớp động, nhân hình khôi lỗi trong một đoàn ngân quang xuất hiện. Nhất thời hai tay liền chà sát vào nhau, đồng thời nâng lên, hai đạo kim hồ quang phát ra một tiếng lôi minh liền kích vào phía trên cự băng.

Một tiếng gầm rú vang lên, bề mặt tử sắc cự băng tấc tấc vỡ vun ra, bên trong thân thể của cửu cấp yêu thú đã biến thành một đống thịt vụn. Khi cự băng vỡ ra thì một đoàn lục quang chợt loé lên, một đoàn Lục Hoả so với con Yêu thú tai dài mắt xanh lớn hơn rất nhiều từ trong băng vụn nhanh tróng bắn đi. Sau vài cái chớp động, thoáng cái đã thuẩn di ra xa hơn hai mươi trượng.

"Bay giờ muốn chạy, thì đã chậm rồi!"

Một thanh âm trậm rãi truyền tới, lập tức một tiếng lôi minh vang lên. một đạo ngân hồ đột nhiên xuất hiện phía trước Lục Hoả, tiếp theo Hàn Lập hai tay chắp sau lưng hiện ra.

Ở trong ngân quang,nhếch mép nhìn Yêu Thú tinh hồn trước mắt.

Lúc này Tinh Hồn của con cửu cấp yêu thú đương nhiên biết là không tốt, liền nhoáng lên một cái đổi hướng bỏ chạy. Hàn Lập đơn chưởng liền vung lên, trong tay lục quang chợt loé,

Một cái lục sắc mộc thước liền xuất hiện ở trong tay, sau đó hướng về Yêu Hồn nhẹ nhàng đánh ra một cái. Nhất thời linh quang chớp động, trong nháy mắt phía trên yêu hồn liền hiện ra một đoá ngân liên to khoảng hơn một thước

Ngân liên đang từ phía trên dần dần hạ xuống, làm cho yêu hồn có cảm giác linh khí xung quanh ngưng trọng, nhất thời lại không thể thi triển thuấn di chạy đi.

Lúc này trong lòng của Yêu Hồn liền trầm xuống, linh quang của ngân liên liền đại phóng, ở giữa đoá ngân liên liền bắn ra một luồng thất sắc phật quang, thoáng chốc đem Yêu hồn cuốn vào bên trong, sau đó nhanh như chớp mạnh mẽ lôi vào bên trong ngân liên.

Sau một tiếng kêu đầy kinh sợ truyền ra, ngân liên liền chớp động vài cái, tiếp đó tiêu tán biến mất.

Mà bên trong ngân liên Yêu hồn cũng theo đó biến mất, hoàn toàn biến mất khỏi thế gian. Hàn lập khẽ than nhẹ một cái, trong tay mộc thước nhoáng lên một cái liền quỷ dị biến mất.

Mà lúc này hình người khôi lỗi ở bên kia liền nhẹ nhàng hướng Hàn Lập bay tới. Khi tới trước người Hàn Lập liền hướng Hàn lập đưa tới những vật đang cầm trong tay.

Chính là hai thứ mà hắn thu nhặt lại, đó là một cái ngân hoàn cổ bảo cùng một cái hắc sắc viên cầu to bằng ngón tay cái. Trong đó viên cầu chính là con mắt thứ ba của con Tam Nhãn Yêu Thú.

Chỉ thấy toàn thân nó mang màu đen, ngoài ra vẫn chưa thấy có cái gì khác lạ

Tuy nhiên sau khi Hàn Lập đem khoả yêu nhãn này đưa lên mắt nhìn kỹ, tự nhiên thần sắc khẽ động, liền đem nó cùng với cái ngân hoàn kia thu vào trong trữ vật túi.

Đối với cái ngân hoàn tuy rằng là một kiện cổ bảo không tồi, nhưng đối với nhãn lực của Hàn Lập bây giờ, thì chỉ có thể miễn cưỡng xem vừa mắt mà thôi.

Còn về phần hoàng sắc kinh hồng có thể ngăn cản được chúng phi kiếm của Hàn Lập, sau khi mất đi sự khống chế của chủ nhân, thì biến thành một thanh cổ nhận nhìn tựa giống như phi đao lại không phải phi đao, tựa giống phi kiếm lại không phải phi kiếm,

Cũng bị Hàn Lập dễ dàng thu vào trong trữ vật túi.

Sau khi Hàn lập đem đám phi kiếm cùng Hàng Ma Trượng thu lại, vốn không muốn lưu lại lâu ở chỗ này, liền đem nhân hình khôi lỗi cùng Hoả Nha thu vào, hoá thành một đạo thanh hồng thẳng tới phía cuối hành lang vọt đi.

Rõ ràng nhận thấy ở gần phụ cận đại điện, yêu thú cùng các tu sĩ của Tiểu Cực Cung số lượng ngày càng ít, nhưng xuất hiện ở chỗ này thì không phải là cao giai tu sĩ pháp lực cao thâm thì cũng là cao giai Yêu Thú, trong đó có không ít Nguyên Anh tu sĩ cùng Hoá Hình Yêu Thú. Nhưng bởi vì những người này đánh nhau tại các khu vực lối ra, làm cho Hàn Lập chỉ xa xa liếc mắt một cái, cũng không tự đi tìm phiền toái.

Sau khi đi qua một cái sân sau, rồi xuyên qua một cái quảng trường, Hàn Lập rốt cuộc cũng đi tới được đại điện của Hư Linh Điện

Ở đây xung quanh đại điện được bao quanh bởi những bức tường bằng bạch ngọc, liếc mắt nhìn một cái thì không thấy điểm cuối, cũng không biết nó rộng lớn đến mức độ nào, nhưng trước mặt hắn là một cái cửa điện cũng không quá rộng lớn, chỉ có cao khoảng hơn mười trượng mà thôi,chắc chỉ là một cái cửa vào mà thôi.

Mà lúc này ở trước cửa lối vào có hai người cùng một yêu đang thi triển đại thần thông, đánh nhau bất phân thắng bại.

Hai gã bạch sam tu sĩ chính là một nam một nữ, Nam đó là tên giám sát trưởng lão mà ngày đó đã gặp qua một lần ở Tiểu Cực Cung, chính là Hôi phát lão giả họ Diệp, mà nữ tu sĩ còn lại thì có sắc đẹp tuyệt trần, một thân mặc bạch sắc cung trang, y sam đang nhẹ nhàng tung bay, đúng là Bạch Dao Di

Đối thủ của hai người này, là một tạo bào lão giả nhìn giống như nhân loại, đầu để tóc dài, trên đó thỉnh thoảng có thanh quang chớp động, hai mắt loé lên hàn quang, làm cho người ta có một cảm giác không giận mà uy

Bạch Dao Di cùng Lão giả họ Diệp khu động hai cái ngân sắc phi kiếm cùng một chiếc bình ngọc đang phun ra hắc bạch chi khí trông rất quỉ dị, cùng tạo bào lão giả đánh nhau bất phân thắng bại.

Còn tạo bào lão giả một tay khống chế một cái thanh sắc ti võng lấp lánh, võng này vừa triển khai liền hoá thành một đám thanh vân rộng hơn mười trượng, bên trong nổi lên từng trận lôi quang, thanh thế rất kinh người, tay kia thì thao túng một chiếc hắc sắc Thiết Xử Bàn pháp bảo, bảo vật này mỗi một lần đánh ra, đều huyễn hoá ra hơn mười cái ảo ảnh hướng đối thủ đánh xuống, mà ảo ảnh này lại như hư hư thật thật. Quả thực được điều khiển đến mức xuất thần nhập hoá

Tạo bào lão giả này chỉ bằng sức một người, lại đem hai người Bạch Dao Di ép xuống hạ phong, ngược lại bộ dạng lại trông như rất nhàn nhã giống như vẫn chưa có dùng hết sức

Tuy nhiên chiếc bình ngọc trong tay của giám sát trưởng lão họ Diệp, tựa hồ uy lực vô cùng lớn, sau khi phun ra hắc bạch nhị khí thì không có gì là không có thể hút vào trong bình, vô luận là thanh sắc lôi quang hai là vô số ảo ảnh đều bị bảo vật này tiếp nhận hơn phân nữa, còn một nửa do Bạch Dao Di đem hai cái ngân sắc phi kiếm với uy lực không nhỏ tiếp đón, dưới sự liên thủ của hai người nhất thời cũng không đáng bại.

Hàn Lập trong mắt lam quang chợt loé, hướng về tạo bào lão giả đảo qua, đồng tử không khỏi co rút lại một chút, sắc mặt hơi đổi.

Nay lão giả đúng là do một con thập cấp yêu thú biến hoá! Lấy Minh Thanh Linh Mục thần thông của hắn, cũng vô pháp nhìn thấu đối phương là loại yêu thú nào.

Trong lòng cảm thấy rùng mình, trong nháy mắt Hàn Lập liền biến thành một đạo thanh quang nhanh tróng thoát ly khỏi chỗ ba người tranh đấu, độn tốc không một chút nào dừng lại, tốc độ chợt tăng lên gấp đôi. Thanh quang liền loé lên hào quang chói mắt từ phía dưới ba người đang tranh đấu nhất lượt lao qua, muốn xông vào bên trong đại điện.

"Muốn chết!" Tên tạo bào lão giả thân là thập cấp yêu thú, lại như thế nào để cho người khác coi thường tuỳ tiện trốn qua. tuy rằng hắn liếc mắt nhìn một cái liền biết Hàn Lập ở trong độn quang có tu vi là Nguyên Anh Trung Kỳ, tuy vậy hắn cũng không thèm để trong lòng, trong tay thanh sắc võng ti liền tuỳ ý đánh ra.

Lưới này biến thành một đám thanh vân từ phía trên trùm xuống, ngay sau đó những tiếng *"ầm ầm"* vang lên, đột nhiên từ trong lưới bắn ra vô số viên lôi hoả, từ phía trên hướng Hàn Lập đánh xuống. Lôi hoả to bằng nắm tay, nhất thời đều bắn ra, liền ào ào lao tới biến thành một tấm lưới lớn, thoáng chốc liền bao trùm trong phạm vi hơn mười trượng, làm cho độn quang phía dưới không thể tránh né.

Ở trong độn quang Hàn Lập khẽ nhíu mày, nhưng độn quang một chút cũng không có đình trệ, bỗng nhiên sau lưng hắn hình người khôi lỗi ở trong độn quang hiện ra, tiếp theo tay nó vung lên, một chiếc tiểu cung được bao bọc bởi hoả diễm xuất hiện trong tay. lập tức tay kia liền nhẹ nhàng lôi kéo đây cung.

Đồng dạng một tiếng oanh minh phát ra, vô số hoả tiễn từ trong độn quang bắn nhanh ra hướng thanh sắc lôi quang nghênh tiếp, kết quả hoả tiễn cũng thanh sắc lôi quang va chạm với nhau ở giữa không trung, nhất thời bạo liệt ra một đoàn quang diễm với thanh sắc, hồng diễm đan xen vào nhau, trông diễm lệ vô cùng.

Hoả tiễn uy lực so với thanh sắc lôi quang còn kém một bậc, nhưng một một kích đón đầu này cũng làm cho lôi quang bị trì hoãn một chút. tận dụng cơ hội này thanh quang liền trong nháy mắt từ phía dưới xẹt qua phạm vị bao trùm của lôi quang, trực tiếp từ cửa điện lao vào trong đại điện

"A"

Từ trong miệng Tạo bào lão giả liền truyền ra một âm thanh đầy kinh ngạc.

Lấy tu vi kinh người của tên Thập Cấp Yêu Thú này, mặc dù trong độn quang được ngăn cách bởi hào quang, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái cũng thấy được sau lưng Hàn Lập xuất hiện một nhân hình khôi lỗi, trong lòng một trận kinh ngạc.

Tuy nhiên khi hắn thấy Hàn Lập bay vào trong đại điện, đôi mày khẽ nhíu lại, nhưng cũng không tiếp tục thi pháp đuổi theo, mà ánh mắt liền dời đi, vẫn đem lực chú ý đặt ở trên người định nhân trước mắt, nhưng lần này thế công đánh ra so với lúc trước gia tăng thêm ba phần

Bạch Dao Di trong lòng cũng đồng dạng cực kỳ giật mình.

Mặc dù Thanh hồng độn quang quá nhanh, nàng cũng không thể nhìn rõ được Hàn Lập ở trong độn quang, nhưng khi thanh hồng loé lên làm cho nàng cảm thấy quen thuộc vô cùng, nàng hơi suy nghĩ một chút, liền nhận ra chủ nhân ở trong độn quang chính là

Hàn Lập chắc chắn không có sai.

"Chẳng lẽ nhóm người của Đại Trưởng Lão đã từ trong Huyền Ngọc Động đi ra rồi!"

Nàng tuy rằng có chút nghi ngờ, nhưng đại địch trước mắt đột nhiên sử dụng pháp bảo uy thế tăng lên, liền không thể suy nghĩ tiếp, chỉ có thể vội vàng tập trung linh lực vào hai thanh phi kiếm, đem hai thanh phi kiếm khu sử tựa như giao long xuất hải, trợ giúp lão giả họ Diệp miễn cưỡng ngăn cản thế công uy mãnh của đối phương.

Đồng dạng hôi phát lão giả cũng cảm thấy giật mình, khi đạo thanh quang kia có thể ngăn cản được một kích lôi hoả của lão yêu, nhảy vào trong đại điện. Mặc dù hắn cảm giác độn quang có chút xa lạ. Nhưng nếu lão yêu trước mặt ra tay ngăn cản, hơn nữa trong độn quang không mang một chút yêu khí nào, thì cũng biết người trong độn quang chỉ là bạn không phải là địch. Vì vậy lại càng không suy nghĩ nhiều, chính là đem hắc bạch linh quang trong bình ngọc thúc giục.

Mặc dù trong tay hắn có *"Lưỡng Khí Bình"* một cái phỏng chế phẩm linh bảo, nhưng lấy hắn cùng Bạch Dao Di hai gã Nguyên Anh Trung Kỳ tu sĩ đối kháng với một gã thập cấp Yêu Thú cũng chỉ là miễn cưỡng chống cự một chút mà thôi.

Mà lúc này, Hàn Lập hào quang thu liễm lại, thân hình liền xuất hiện ở một bên sườn cửa điện, cách cửa điện khoảng hơn mười trượng.

Sau khi hiện ra ánh mắt của hắn liền đảo qua, liền nhận rõ tình hình trong đại điện, nhưng ngay khi hắn chưa kịp xem xét kỹ lưỡng thì chợt nghe một trận cuồng tiếu mang theo một thanh âm già nua truyền ra:

"Lại tới thêm một gã tự tìm cái chết, cũng tốt! Nhiều thì cũng không nhiều lắm, nhưng thêm một tên cũng không ít, ngươi cũng theo bản tôn vào đi.

Hàn Lập ngẩn ra, chưa kịp phát hiện ra cái gì, bỗng nhiên cảm thấy không bốn phía chợt loé lên hắc sắc hà quang, tiếp theo bốn phía cảnh vật liền biến đổi, cả người đột nhiên xuất hiện tại một không gian tối om đầy quỉ dị mà bốn phía hắc hồ yêu khí cuồn cuộn toả ra.

Hắn tự nhiên biết mình đang bị vây khốn trong một cái bảo vật nào đó.

Hàn Lập không khỏi thất kinh.

Bốn phía yêu khí một trận quay cuồng dữ dội, liền hùng hổ hướng hắn cuốn tới, giống như muốn cường ngạnh ép chết hắn.

Hàn Lập hít sâu một hơi, rúc tay vào trong áo bào, hai tay đột nhiên nắm chặt.

Nhất thời trên người một tiếng lôi minh vang lên, một tầng kim sắc điện hồ liền phun ra, trong nháy mắt liền bao bọc quanh thân hắn.

Tiếp theo, hai tay áo liền vung lên, hơn mười khải kim sắc tiểu kiếm bắn ra, xoay xung quanh Hàn Lập, hoá thành một vùng đầy kim quang, tại đó điện hồ bắn ra xung quanh đem bảo vệ xung quanh hắn.

Lúc này hắc hồ yêu khí cũng từ bốn phương tám hướng lao tới trước người Hàn Lập, thoáng cái đã đánh tới phía trên kim quang.

------oOo------

Chương 1114: Xa lão cùng vạn yêu phiên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thanh trúc phong vân kiếm biến thành kim thước bay lượn, giống như những cánh quạt gió thổi yêu khí bốn phía bay tán loạn, làm yêu khí không thể tiến lại gần.

Thấy yêu khí này cũng không khó đối phó như mình tưởng trong lòng Hàn Lập liền thả lỏng, nhưng sắc mặt vẫn âm trầm dị thường, ánh mắt không ngừng quét khắp mọi nơi.

Đáng tiếc bốn phía ngoại trừ bóng tối đen như mực thì không còn nơi nào khiến Hàn Lập phải chú ý.

"Những thanh phi kiếm của ngươi luyện chế cũng không tệ, để bổn tôn lấy về thưởng thức một chút." Không biết từ nơi nào chuyền đến âm thanh kinh ngạc, lộ ra ý đồ tham lam muốn chiếm lấy các thanh phi kiếm của Hàn Lập.

Hàn Lập nghe được những lời này liền ngẩn ra, lập tức trên mặt lộ vẻ cười lạnh, một tay áo bào chợt rung lên, lập tức một dòng tam sắc quang mang từ trong bay ra, linh quang chợt tắt, trong tay Hàn Lập hiện ra thanh Tam Diễm phiến.

Nghe khẩu khí đối phương lớn như thế, Hàn Lập cũng không khỏi không cẩn thận đối đãi đối phương.

Vừa mới làm xong động tác trên thì trên đỉnh đầu yêu khí chợt biến hóa kịch liệt, đồng thời phát ra âm thanh gào thét chói tai, yêu khí như kinh đào hải lãng (thành ngữ chỉ sóng to gió lớn:)) quay cuồng, rồi đột nhiên hiện ra một cơn lốc xoáy thật lớn.

Lốc xoáy này toàn thân là một màu đem âm u, đường kính hơn mười trượng, khi vừa xuất hiện liền chuyển động thẳng lên đồng thời phát ra những tiếng rít quái dị.

một luồng lớn ánh sáng mờ màu đen từ trung tâm lốc xoáy bay vụt ra khí thế hung hăng từ trên bay vụt xuống.

Hàn Lập trong lòng cả kinh, biết là không hay liền không kịp suy nghĩ nhiều liền một tay vội vàng kháp động kiếm quyết.

Kim quang bốn phía phát ra những tiếng dài thanh minh, vốn đang mở rộng ra bốn phía thì vầng kiếm quang màu vàng chợt thu nhỏ lại, ở trong trung tâm hào quang lưu chuyển không ngừng rồi biến ảo thành một đóa kim liên, rồi từ từ bay lên.

Lúc này thì luồng ánh sáng màu đen như một cái lồng từ trên chụp xuống, đem đóa kim liên nhốt vào trong.

Hai bên vừa tiếp xúc nhau liền phát ra vô số tiếng va chạm như đao kiếm chém vào nhau làm cho lỗ tai vô cùng khó chịu, tâm thần không yên.

Tâm thần Hàn Lập chợt cảm thấy bị chấn động, những thanh phi kiếm hóa thành đóa sen vàng bị một lực hút cường đại kéo lên, sắp thoát khỏi sự khống chế của Hàn Lập mà bay lên trên.

Hàn Lập sắc mặt khẽ biến, pháp lực trong cơ thể toàn bộ đều được vận dụng.

Nếu là tu sĩ Nguyên anh kì bình thường đối mặt với lực hút cường đại như vậy thì có thể sẽ không khống chế được bổn mạng pháp bảo của mình. Nhưng Hàn Lập lại tu luyện Thanh Nguyên kiếm quyết. Tu vi hơn hẳn tu sĩ đồng cấp, hơn nữa Thanh trúc phong vân kiếm lại được tế luyện lại bằng những tài liệu trân quý hi hữu, cho nên uy lực vượt xa các pháp bảo bình thường.

Do vậy đóa kim liên sau khi được Hàn Lập sử dụng toàn bộ pháp lực trấn áp lại, rốt cuộc cũng toàn thân rung rẩy miễn cưởng chống lại cỗ lực hút cường đại kia, tiếp tục xoay quanh Hàn Lập chống lại ánh sáng màu đen mờ ảo mà cơn lốc xoáy phun ra.

Mà lúc này, Hàn Lập cũng không chút do dự Tam diễm phiến trong tay chợt phát sáng ngời, hướng vào trung tâm lốc xoáy quạt ra một cái.

"Phốc xuy" một cỗ tam sắc hỏa trụ theo phía trên quạt tuôn ra, từ bên trên đánh vào luồng ánh sáng mờ màu đen.

Một âm thanh bạo liệt vang lên, không khí xung quanh trở nên cuồng bạo kịch liệt, cỗ tam sắc hỏa và luồng ánh sáng mờ màu đen vừa tiếp xúc với nhau, liền giống như dầu loang trên mặt nước liền lan tỏa ra xung quanh.

Hiển nhiên tam sắc hỏa diễm cường đại hơn luồng ánh sáng mờ màu đen, nên chỉ dừng lại một chút liền tăng cường lực công kích liền đánh tan luồng ánh sáng mờ màu đen, vừa phá xong luồng ánh sáng mờ màu đem tam sắc hỏa diễm liền bay thẳng vào lốc xoáy trên không trung, sau đó chợt lóe lên một cái liền biến mất vào trong cơn lóc xoáy.

Hàn Lập ánh mắt ngưng trọng nhìn chăm chú lên không trung.

Một lát sau, phía bên trong lốc xoáy truyền ra những tiếng động ong ong, mà xung quanh lốc xoáy hắc mang chợt co rút lại, sau đó liền phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Trên không trung mười trượng yêu khí bị bắn ra cuồng loạn, tại không trung xoay hắc mang bắn mạnh ra xung quanh sau đó chợt lóe lên rồi biến mất.

Hàn Lập sắc mặt âm trầm, một tay chợt nhoáng lên tam diễm phiến liền biến mất, trên mặt không lộ bất cứ vẻ đắc ý nào.

Dù sao một quạt của tam diễm phiến tiêu hao của Hàn Lập gần hai thành pháp lực mà lại không làm tổn thương được địch thủ một chút nào.

"Phỏng chế linh bảo?Thì ra ngươi là tiểu tử họ Hàn sao?" Âm thanh già nua chợt truyền đến, tựa hồ có chút ngoài ý muốn.

"Ngươi biết ta?" Hàn Lập thần sắc chợt động, trong lòng chợt đoán ra được cái gì đó, nhưng thần sắc lại không thay đổi nói.

"Hắc hắc!Người có thể sử quat chiếc quạt thông linh phát ra tam sắc hỏa diễm, thì sao ta lại không biết cho được. Nghe nói ngươi tại Côn ngô sơn phá hư của bản phó cốc chủ một chuyện tốt, hiện tại lại ở trong Tiểu Cực Cung ngươi lại gây ra chuyện gì?" Âm thanh già nua kia phát ra một tiếng cười nhạt, không giải thích.

"Phó cốc chủ? Ngươi chính là Vạn yêu cốc Xa đạo hữu?" Hàn Lập trong lòng chợt run sợ, thần sắc liền biến đổi. Hàn Lập tuy rằng đối với Vạn yêu cốc hiểu biết không nhiều lắm, nhưng đối với vị Vạn yêu cốc cốc chủ tự nhiên cũng có nghe nói qua, tuy có rất nhiều người nói không biết tu vi chân chính của hắn như thế nào nhưng theo phỏng đoán của dịch giả 4vn thì vạn niên thất hùng đều có tu vi Nguyên anh hậu kì, người này hơn phân nửa là ở nhân giới còn sót lại vài người chính là lão yêu có tu vi Hóa thần kỳ.

Nếu không thì tại sao Vạn yêu cốc có thể ngông nghênh đứng vững trong đất Đại tấn, sớm đã bị Chánh Ma thập đại tông môn quét sạch không biết bao nhiêu lần rồi.

*"Không tồi, đúng là lão phu! Nghe Hùng sư nói, ngươi cùng với người quen củ của bản tôn là Lung Linh tiên tử có chút liên hệ. mặc dù tạm thời nàng ấy vẫn còn ở tầng thứ chín của chấn ma tháp Mà tầng thứ chín chấn ma pháp đã bị chân ma khí một lần nữa phong ấn lại, nhưng ngươi lại bình yên vô sự suốt hiện tại nơi này. Xem ra Lung Linh tiên tử đã bình yên trở về linh giới rồi."*Âm thanh già nua khi nói đến hai chữ linh giới âm thanh không khỏi có chút biến đổi, phảng phất như có chút kích động, lại có chút sợ hãi.

"Lung Linh đúng là đã thông qua Nghịch tinh bàn trở về 4vn. Ngươi và nàng có biết nhau?" Hàn Lập thần sắc âm trầm bất định chậm rãi hỏi. Nhưng một tay áo bào chợt rung lên trên bàn tay linh quang chợp động liền hiện ra một chiếc thước gỗ màu xanh biếc, tay còn lại cũng xuất hiện một cái hỏa đỉnh nhỏ chỉ có vài tấc.

"Ta ở Linh giới chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, thì làm sao có thể quen biết với yêu vương phi. Chẳng qua Linh Lung tiên tử đã đưa

ngươi đi ra, chắc là người cũng có lưu lại cho ngươi cái gì đó. Mặc khác,chiếc Bát linh thước kia dùng để chấn áp cổ ma, nay có phải đang ở trong tay ngươi. Ngươi đừng nói là Linh Lung tiên tử đem theo Bát linh thước về linh giời, vì thông thiên linh bảo cần phải có thời gian luyện hóa thì mới có thông qua thế giới lực để đưa sang thế giới khác." Âm thanh già nua chợt biến đổi trở nên băng hàn.

Hàn lập nheo mắt lại, trầm mặc không nói gì, nhưng bất giác bàn tay nắm nắm mộc thước chợt siết chắt lại.

"Như thế nào, vấn đề lão phu hỏi sao ngươi không trả lời. Hay là Hàn đạo hữu căn bản không muốn trả lời?" Âm thanh già nua càng ngày càng trở nên âm lệ, đồng thời một cỗ linh khí cường đại từ bốn hướng bắn ra, ép tới khu vực Hàn Lập đang đứng.

Tuy rằng cổ khí thế này hàng thật giá thật, chỉ có ở tu vi đáng sợ của thập cấp yêu thú, nhưng thần niệm của Hàn Lập cũng không yếu hơn tu sĩ Nguyên anh hậu kỳ, cho nên thân hình Hàn Lập hơi nhoáng lên một cái sau đó thì vẫn an nhiên đứng bất động ở chỗ cũ như không có việc gì xảy ra.

"Di! Ngươi....." Âm thanh già nua kia phát ra một âm kinh ngạc ngoài ý muốn.

Hàn Lập cảm ứng được luồng khí thế cường đại, hai mắt chợt nhíu lại, một luồng tinh quang từ trong mắt bắn ra.

"Nghe thiên hạ nói thì, Xa đạo hữu đã bế quan ở sâu trong vạn yêu cốc không biết bao nhiêu năm tháng, không rõ sống chết. Bình thường sẽ không bao giờ đi ra khỏi cốc. Hiện tại đạo hữu xuốt hiện tai nơi này, đây chắc chỉ là hóa thân của đạo hữu. Nếu không với uy danh của Xa đạo hữu, thì tại hạ không thể đối kháng được với linh lực của đạo hữu." Hàn Lập chợt thở nhẹ, trên mặt lộ ra vẻ cổ quái.

"Cho dù là thế, thì đã sao?" Âm thanh già nua phát ra không mang theo một chút tình cảm nào.

"Hàn mỗ đối với người cùng chuyện của Tiểu Cực Cung không cảm thấy hứng thú, cũng không có ý định nhúng tay vào.Chỉ

muốn dựa vào nơi này làm truyền tống trận để đi ra ngoài thôi. Nếu đạo hữu không muốn tại hạ cùng Tiểu Cực Cung liên thủ, thì hãy buông tay để tại hạ đi ra ngoài thì hơn." Âm thanh Hàn Lập lạnh lùng không khách khí nói.

Chỉ cần không phải cấp bậc Hóa thần kỳ chân chính thì Hàn Lập không gì phải sợ cả.

"Ha ha, với lời nói uy hiếp như vậy thì lão phu thật sự là nhiều năm qua chưa được nghe qua. Nghe Hùng sư nói qua, ngươi thân mang Ích tà thần lôi và thần thông không phải nhỏ, chẳng qua Ích tà thần lôi thì chĩ hữu dụng đối với ma khí thôi. Hiện tại ngươi bị vậy trong Vạn yêu phiên của ta, ngươi nghĩ ngươi có thể chống lại sao? Nếu không muốn bị hình thần câu diệt, thì hãy giao ra bảo vật mà Linh Lung tiên tử đã lưu lại cho người cùng Bát linh thước. Khi đó nếu tâm tình ta tốt hơn sẽ tha cho ngươi một mạng, cũng không phải là không được." Xa lão yêu cuồng tiếu một trận âm thanh trầm trầm uy hiếp nói.

Hàn Lập thầm thở dài một cái, Nghe khẩu khí thì Xa lão yêu không chừa cho mình một đường lui nào, cho dù nói sao thì cũng không dễ dàng rời khỏi nơi này.

Chẳng qua đại danh của Vạn yêu phiên như sấm rền bên tai, không ít tu sĩ nói đến nó như một kiện pháp bảo đã gần tiếp cận uy lực với Thông thiên linh bảo, khó trách lão yêu này tự đại không muốn dừng tay.

Nếu dùng lời nói không thể nào lay chuyển được đối phương thì Hàn Lập cũng không muốn nhiều lời nữa, liền giương tay ra một luồng hồng quang bắn ra, xoay tròn trên không, sau đó huyền phù trên đỉnh đầu Hàn Lập cách vài trượng.

Đó đúng là kiện hỏa đỉnh vô danh.

Hàn Lập hai tay bắt quyết, miệng thì niệm pháp quyết.

Liền đó hỏa quang chợt hiện ra, nghênh phong bành trướng ra, trong nháy mắt thổi bùng lớn ra vài trượng. tiếp theo Hàn Lập thúc dục pháp quyết bắn vào kiện hỏa đỉnh. Bên trong đỉnh truyền ra âm thanh vù vù, chợt bắn ra vô số hỏa nha (nha = quạ) lớn nhỏ, trong nháy mắt bay ra chảy rộng khắp bốn phía, làm cho khung cảnh xung quanh trở thành một mảng màu hồng.

Xem ra Hàn Lập cũng không dám coi thường uy lực của Vạn yêu phiên.

Nên một lần nữa kích phát uy lực của hỏa đỉnh.

Không chỉ như vậy, nguyên bản Thái Âm hỏa nha yên lặng đứng trên đầu vai Hàn Lập không biết đã biến mất lúc nào, lẫn vào trong đàn hỏa nha trên không trung, đồng dạng cả người hồng quang lập lòe, nhưng người khác không thể nhận ra điểm dị thường của nó so với những con hỏa nha khác.

Đúng lúc này chú ngữ trên miệng Hàn Lập chợt dừng lại, liền quát khẽ một tiếng, liền đó tất cả hỏa nha đều há miệng phu ra xích diễm bắn ra bốn phương tám hướng.

Trong nháy mắt, xung quanh Hàn Lập liền xuất hiện những đợt sóng lửa cao ba bốn trượng không ngừng công kích vào yêu khí xung quanh.

Toàn bộ không gian bên trong trở nên nóng bức, hoàn toàn biến thành một biển lửa.

Yêu khí cùng biển lửa vừa tiếp xúc, liền phát ra một âm thanh như sấm rền bên tai hai người nổ vang không ngừng, sóng lửa đem yêu khí bốn phía không ngừng bức lui về phía sau.

"Chỉ là một chút tài mọn mà muốn phá hủy Vạn yêu phiến của bản tôn sao, đừng có mơ mộng hảo huyền." Xa lão yêu cười lạnh một tiếng, lập tức thét lớn một tiếng, phảng phất như xuyên kim phá thạch.

------oOo------

Chương 1115: Thể hiện thần thông

Nguồn: EbookTruyen.Net

Yêu khí vốn đang lui về phía sau bỗng phát ra một tiếng huýt gió, nhất thời liền tụ lại cùng nhau, khối hắc khí bắt đầu ngưng kết biến hình.

Từ trong hắc khí hiện ra từng con từng con một yêu thú, yêu cầu, tất cả toàn thân đều đen thui thủi.

Đám yêu vật này gầm lên không ngừng.Hình thể chúng cũng không đồng nhất, con lớn nhất chừng hơn ba mươi trượng, con nhỏ chỉ khoảng vài thước, nhưng con nào cũng mắt lộ hung quang nhìn Hàn Lập đứng phía trong Hoả hải.

Hàn Lập thấy vậy không khỏi rùng mình.

Bởi mới chỉ liếc mắt nhìn một cái, hắn đã thấy cả đám yêu thú đông đúc, yêu khí bốc lên ngùn ngụt, quay cuồng trên không trung, cả một đám đông nghìn nghịt, ùn ra như vô cùng vô tận vậy.

Một tiếng rống to truyền đến, đám yêu thú khôi lỗi này từ bốn phương tám hướng, phô thiên cái địa, cuồng bạo tràn đến.

Khóe mắt Hàn Lập không khỏi máy động, nhưng hắn không nói tiếng nào, mặc nhiên khoát tay, hướng về Hoả Đỉnh trên đỉnh đầu, đánh ra liên tiếp mấy đạo pháp quyết.

Đỉnh bỗng run lên, lập tức hồng quang đại phóng, một ngọn Xích Hồng Hoả Diễm bao toàn bộ Cự Đỉnh, biến Cự Đỉnh thành một hỏa cầu cực lớn.

Vô số đạo hoả diễm cực nóng từ Đỉnh bắn ra, gia nhập vào Hoả hải. Nhiệt độ của toàn bộ không gian tựa như tăng lên phân nửa, thanh thế Hỏa Hải đại chấn. Ngay lập tức từ trong Hỏa Hải bán ra từng khỏa hỏa đoàn lớn nhỏ.

Mỗi hỏa đoàn đều bao bọc bên trong một con Hỏa Nha (quạ lửa) hình thể đang dần to lớn lên. Dựa vào uy của Hỏa Hải, chúng trực tiếp vọt vào trong đám khôi lỗi yêu thú ở bốn phía.

Từng đạo đạo Xích Hồng Hỏa Quang lớn nhỏ không đồng nhất, ở trong đám khôi lỗi yêu thú dày đặc bạo liệt, hơn ngàn con Hỏa Nha cuồng phi loạn vũ xáo trộn đội hình của yêu thú.

Hỏa diễm phi vũ (điệu múa của lửa), yêu khí tung hoành. Hỏa quang, hắc khí lúc thì đan lại lúc thì tách ra, tình thế cực kỳ giằng co.

Mà cũng thật quỷ dị. Dù cho yêu thú bị Hỏa Nha đánh tan xác hay Hỏa Nha bị yêu thú diệt sát. Một bên thì từ trong yêu khí ngưng tụ khôi phục lại như ban đầu. Bên kia thì quay cuồng trong hỏa diễm một lúc sẽ lại dục hỏa trùng sinh. Cả hai phương cứ như vô cùng vô tận vậy.

(Dục hỏa trùng sinh: Dựa theo tích Phượng Hoàng sẽ hồi sinh từ lửa thì phải. – Vịt)

Từ trong yêu khí vang ra một tiếng hừ lạnh băng hàn. Lập tức từ bốn phương tám hướng truyền đến thanh âm chú ngữ trầm thấp. Chính là thanh âm của Xa lão yêu.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, hốt nhiên ngẩng đầu nhìn, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

Chỉ thấy tại vị trí lốc xoáy trên không, yêu khí trở nên quay cuồng kịch liệt, một cự trảo từ trong yêu khí từ từ vươn ra.

Cự trảo này đen thui, sáng bóng, lớn chừng ba bốn mươi trượng. Ngũ chỉ giống như tiêm giáp dài mấy trượng, hàn quang âm trầm chớp động, có vẻ sắc bén vô cùng.

Cự trảo này quá khổng lồ đến mức, trảo chưa hạ xuống mà đã khiến cho người ta có cảm giác như Thái Sơn áp đỉnh, cảm giác như thể muốn tránh cũng không thể tránh được.

Tiếng chú ngữ vừa dừng lại, cự trảo bèn lao thẳng xuống phía dưới.

Nhất thời một cỗ yêu phong gào thét, giống như cơn lốc quét qua làm cho phụ cận Hỏa Hải của Hàn Lập rối loạn, tan tác.

Hàng Ma Trượng vốn coi là khá to lớn, vậy mà đứng kế cự trảo này còn kém xa.

Hàng Ma Trượng và cự trảo va vào nhau. Một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa vang lên. Hàng Ma Trượng rắn như tinh cương chỉ có thể làm cự trảo thoáng dừng lại một chút rồi bị văng bắn ngược lại.

Cự trảo không chút thay đổi phương hướng, tiếp tục chộp tới Hàn Lập.

Hàn Lập mím môi, tâm niệm chợt động. Ba mươi sáu khẩu Kim Sắc Phi Kiếm đang xoay quanh tứ phía đồng thời phát ra tiếng vù vù, sau đó tụ lại phía đỉnh đầu.

Kim quang đại phóng. Trong chớp mắt phi kiếm hợp lại thành một thể, hình thành một Kim sắc Cự Kiếm lớn cỡ chừng năm sáu trượng.

Lập tức một tiếng sấm thanh thoát vang lên, trên bề mặt Cự Kiếm bộc phát từng đạo kim hồ thô to, chợt hóa thành một đạo kim hồng chói mắt, chém thẳng về phía cự trảo.

"Vù…" một tiếng.

Cự kiếm do ba mươi sáu khẩu Thanh Trúc Phong Vân Kiếm ngưng tụ hình thành, dưới sự thúc dục pháp lực toàn lực của Hàn Lập, tựa như không gì không phá được, cường ngạnh chém cự trảo thành hai mảnh.

Từ trong yêu khí truyền ra tiếng rên rỉ. Tựa hồ Xa lão yêu đã ăn phải quả đắng. Hai mảnh cự trảo theo gió tán loạn, hóa thành đoàn đoàn yêu khí, trong nháy mắt liền tiêu thất.

Nghe được tiếng này của Xa lão yêu, hai mắt Hàn Lập lóe lên lam mang, đạo kim hồng trên không trung liền xoay quanh một cái, hóa thành một con Kim Mãng hướng vào hư không táp tới.

Một tiếng *"Phanh…"* vang lên. Từ hư không đột nhiên bộc phát ra một đoàn hắc mang chói mắt, phù hiện ra một cái Hắc Thuẫn Bài, mà Kim Mãng đang cắn vào phía trên bề mặt, lại không thể phá vỡ Thuẫn Bài này.

Mà đúng lúc này, phía sau Thuẫn Bài lóe lên hắc mang. Một thân ảnh thấp bé hiện ra.

Chính là hóa thân của Xa lão yêu ở bên ngoài Băng Thành năm xưa. Đó là một ấu đồng, đầu ba chỏm, trước ngặt đeo một cái Ngân Tỏa vô danh.

(Ngân tỏa: Nếu mình ko nhầm thì là đồ trang sức hình ổ khóa của các em bé ngày xưa, với mục đích kị tà ma, đúng ko nhỉ, mong được chỉ giáo – Vịt)

Giờ phút này nó đứng phía sau Thuẫn Bài, nhìn Kim Mãng đang không ngừng cắn xé, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

"Canh Tinh! Phi kiếm của ngươi được khảm loại tài liệu quý hiếm bậc này, không trách có thể phá vỡ Ma Thiên Trảo của ta".

Thần sắc của ấu đồng lại khôi phục như thường, ánh mắt tập tung vào Hàn Lập trong Hỏa Hải.

"Ta cũng đoán không lầm. Quả nhiên ngươi chỉ là một hóa thân" Hàn Lập tựa như không nghe ấu đồng nói mà ngược lại thì thào tự nói.

Thấy thái độ Hàn Lập như vậy, ấu đồng vô cùng giận dữ, cười rộ lên.

Nó không nói hai lời, đột nhiên đánh một trảo vào hư không.

Trong tay bỗng nhiên chớp động hắc quang, một cây tiểu phiến màu xám mờ ảo xuất hiện trong tay.

"Hắc, hắc! Uy lực vừa rồi của Vạn Yêu Phiên, chẳng qua chỉ thể hiện hai thành mà thôi. Ngươi đừng có tự đại. Tiếp theo, lão phu sẽ cho ngươi nếm thử uy lực đích thực của Vạn Yêu Phiên, khiến ngươi hình thần câu diệt".

Xa lão yêu nói xong, liền tung tiểu phiến trong tay ra, tính thi triển đại thần thông của cây phiến này.

Thần sắc Hàn Lập đột nhiên ngưng trọng, vội điểm vào Hỏa Hải một cái.

Nhất thời từ bên trong Hỏa Hải bắn nhanh ra hơn mười con Hỏa Nha, nhắm ấu đồng đánh tới.

Còn khẩu Kim Sắc Cự Kiếm kia, dưới sự thúc dục pháp quyết, bộc phát ra một tiếng kêu dài, khẽ rung lên, lại hóa thành ba mươi sáu khẩu phi kiếm.

Mỗi khẩu dài một thước, kim quang chói mắt. Trong tiếng vù vù, huyễn hóa thành hơn trăm đạo kiếm quang, vây quanh ấu đồng, nhắm đầu của nó điên cuồng chém xuống.

(Hehe, bạo hành trẻ em, phạt tù chú Lập chơi – Vịt)

Ấu đồng nhếch miệng khinh miệt, tạm thời dừng tiểu phiến trong tay một chút, tay kia điểm vào Hắc sắc Thuẫn Bài.

Thuẫn Bài liền run lên, hóa thành một tầng quang tráo mênh mông mơ hồ bảo vệ ấu đồng bên trong.

Linh quang hai màu vàng đen nhất thời liền cuồng bạo, chớp lóe bất định. Vô số đạo kiếm quang trảm lên màn quang tráo chỉ làm cho hắc quang nhộn nhạo chút đỉnh, nhưng không có vẻ gì là tổn hao.

Cái Hắc sắc quang tráo này quả thật cứng rắn.

Về phần hơn mười con Hỏa Nha đang bay vụt đến, ấu đồng không thèm để ý, mà chỉ lo thúc giục tiểu phiến trong tay.

Mặc dù Hỏa Nha là do tinh thuần Hỏa Diễm biến thành, nhưng trong mắt của ấu đồng, sự phòng ngự của Thuẫn Bài là đủ.

Chỉ thấy cây Hôi Sắc Tiểu Phiến nhoáng lên, toàn bộ không gian đột nhiên run lên, rồi lại ngừng lại rồi lại run lên. Yêu khí ở phụ cận bốn phía Hỏa Hải đột nhiên toát ra một cỗ sương mù mở ảo mênh mông. Trong không gian liền ba động một trận dị thường. Bỗng nhiên hiện ra bốn cái lỗ đen khổng lồ. Đường kính mỗi lỗ hơn trượng. Ở bên trong ẩn ẩn hiện hiện vật gì đó.

Đối với tình hình này, Hàn Lập tựa như không nhìn thấy. Mắt thấy Hỏa Nha đã vọt tới trước Hắc sắc quang tráo, sau lưng vang lên tiếng sấm thanh, một đôi ngân bạch sắc vũ sí hiện ra, cả người phát ra ngân quang, lập tức nhoáng lên một cái, đã biến mất ở tại chỗ.

Cơ hồ cùng lúc này, các con Hỏa Nha miệng phun Xích Diễm đã đụng vào Hắc sắc quang tráo, nhất thời hóa thành từng đoàn hỏa cầu chói mắt, đều bạo liệt bùng nổ. Mà hơn trăm đạo kim sắc kiếm quang dưới sự thúc dục pháp lực không ngừng, vẫn tiếp tục điên cuồng chém vào màn quang tráo.

Nhưng vẫn như dự liệu của ấu đồng, Hắc sắc quang tráo vẫn bình yên vô sự chống đỡ tất cả công kích.

Ấu đồng thấy Hàn Lập sử dụng lôi độn thuật biến mất trong Hỏa Hải, thần sắc chợt động nhưng khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh, tiếng chú ngữ trong miệng liền nhanh hơn một chút. Bàn tay nhỏ bé lật lên, tế ra một sợi dây đen (Hắc Thằng). Dây này run lên không ngừng, giống như linh xà, bắn nhanh ra, huyễn hóa thành bảy m tám cái vòng, chụp xuống khoảng không cách ấu đồng năm sáu trượng.

Ngay sau đó, ngân hồ lóe lên, cùng tiếng sâm, thân hình Hàn Lập hiện ra, nhưng vừa đúng vào vị trí của Hắc Thằng.

Hắn không kịp phản ứng đã bị Hắc Thằng vây chung quanh. Lập tức quang mang lóe lên, Hắc Thằng liền co rút lại, hoàn toàn vây khốn Hàn Lập.

Ấu đồng nhe răng cười, miệng hé ra, ô mang chớp động bên trong, tựa hồ chờ Hàn Lập bị chế trụ sẽ phun ra một bảo vật lợi hại.

Sự tình lần này thật ngoài ý liệu của Hàn Lập. Hắn không ngờ có loại bảo vật thần diệu có thể dự đoán được chuẩn xác vị trí xuất hiện Lôi Độn Thuật của hắn.

Lúc này sắc mặt Hàn Lập đại biến, miệng quát khẽ một tiếng, hai tay kháp quyết.

Thúy lục sắc quang mang trên người đại phóng, đánh thẳng vào Hắc Thằng, mà thân hình Hàn Lập đang bị vây bên trong đột nhiên biến mất. Trong Hắc Thằng chỉ còn một đạo Thanh sắc Phù Lục. Mà thân hình của Hàn Lập liền quỷ dị hiện lên tại cách đó mười trượng, nhưng sắc mặt tái nhợt dị thường.

Chính là trong lúc thập phần nguy cấp này, Hàn Lập không tiếc pháp lực vận dụng Hóa Linh Phù chưa luyện hóa hoàn toàn, thế thân cho mình thoát khỏi một kiếp nạn.

Mà đạo thanh sắc phù lục ở bên trong Hắc Thằng liền nhoáng lên, hóa thành nhiều điểm thúy quang, tán loạn, sau đó hướng Hàn Lập bắn nhanh đến, trong nháy mắt đã nhập toàn bộ vào cơ thể Hàn Lập.

Ấu đồng chứng kiến cảnh này, sắc mặt trở nên khó coi, hắc mang trong miệng chớp động hai cái, nhưng cuối cùng là hừ lạnh một tiếng, chậm rãi khép miệng lại.

Đúng lúc này, cách Hắc sắc quang tráo mấy trượng, ngân quang lóe lên, một đạo thanh sắc nhân ảnh hiện ra, chính là khôi lỗi hình người, thần không biết, quỷ không hay đã tiến đến phụ cận của ấu đồng.

Hai tay khôi lỗi lóe lên, một cây Hồng Sắc Tiểu Cung hiện ra trong tay. Hồng quang chói mắt. Lập tức vô số tiếng phá không truyền đến. Vô số hỏa tiễn dày đặc bùng nổ bắn ra trong khoảng cách cực gần.

Cùng thời gian này, trên đỉnh đầu ấu đồng, một khẩu Ô Hắc Đoản Đao lóe lên, bên trong Đoản Đao ẩn chứa Kim Quang Xích Diễm, lặng yên chém xuống.

Tuy ấu đồng chỉ là hóa thân của Xa lão yêu, nhưng lấy cường độ tu vi thần niệm mà nói, nó còn hơn lão ông do Thanh Bối Thương Lang hóa thành một bậc. Dị biến phát sinh, làm trong lòng nó cả kinh, nhưng lập tức đoán ngay được mối nguy ở trên đầu mới là uy hiếp trí mạng, một tay nhanh như điện đánh một chưởng vào Hắc Thuẫn Bài ở phía trước.

Tiếp theo nó giương cổ lên, cái miệng nhỏ nhắn hé ra, một pháp bảo giống như mũi tên mang theo một cỗ hắc khí phún nhanh ra.

------oOo------

Chương 1116: Lực lượng tương đương

Nguồn: EbookTruyen.Net

Các hỏa tiễn tụ lại hóa thành một đạo hỏa trụ thô to đánh lên bề mặt của Hắc sắc quang tráo cùng lúc với ấu đồng vỗ vào Thuẫn Bài, hào quang đại phóng, trong nháy mắt quang tráo nồng đậm lên thêm mấy lần.

Nhất thời một tiếng *"Oanh"* vang lớn. Trên bề mặt quang tráo tóe ra một cỗ hỏa diễm trùng thiên. Không gian quay cuồng. Mà khẩu Ma Tủy Phi Đao không một tiếng động lóe lên trảm vào đỉnh chóp của quang tráo.

Một tiếng *"Roẹt…"*

Ma Tủy Phi Đao đã trảm ra một cái khe, liền lóe lên lướt qua, hiện ra phía trong quang tráo.

Mà đúng lúc này, khẩu pháp bảo giống như tiễn bao đầy hắc khí vừa vặn bắn nhanh tới đón đầu Ma Tủy Phi Đao, thanh âm thanh thúy vang vang lên.

U mang lóe lên, hai kiện bảo vật nhoáng lên một cái đều biến mất không thấy đâu.

Trong lòng Hàn Lập cả kinh nhưng thần niệm của Khôi Lỗi truyền đến báo Ma Tủy Phi Đao không mất đi chỉ là tựa hồ bị nhốt ở một địa phương nào khác.

Tâm niệm Hàn Lập chuyển động. Hắn không chần chờ thúc giục tiếp một chiêu đã chuẩn bị sẵn.

Trong hơn mười con Hỏa Nha bên ngoài Hắc sắc quang tráo, đột nhiên có một con xòe cánh ra, kêu lớn, thân hình cuồng trướng mấy lần, sau đó hé miệng phún ra một cỗ hàn khí tựa như sương mù mơ hồ.

Con này chính là Linh Nha (quạ thiêng) do Thái Âm Chân Hỏa biến thành, đã từng hấp thụ Huyền Ngọc hàn khí ở Huyền Ngọc Động năm xưa.

Huyền Ngọc hàn khí tuy đã được hấp thụ phần lớn, nhưng nếu không có một thời gian luyện hóa nhất định, tự nhiên không dễ dàng hóa thành bản nguyên của Thái Âm Chân Hỏa. Nhưng hiện giờ Hàn Lập lại thúc giục sử dụng phóng xuất ra không ít.

Bạch sắc hàn khí đánh lên bề mặt của Hắc sắc quang tráo. Nhất thời hắc bạch hai màu hết sức rõ rệt. Một tầng băng trong suốt lan tràn trên bề mặt quang tráo, chỉ trong một lần hít thở, đã biến thành một băng cầu cực lớn vừa vặn bao cả Hắc sắc quang tráo vào bên trong.

Hàn Lập nhướng mắt, lộ ra một tia hỉ sắc.

Bất quá tự nhiên hắn biết nếu chỉ dựa vào Băng Phong Quyết không thể giam cầm một gã thập cấp yêu thú. Nhưng lợi dụng giây phút trì hoãn này, hai tay hắn lại kháp quyết. Một tay điểm chỉ vào hơn trăm đạo kiếm quang ở phụ cận, trong miệng vang lên thanh âm chú ngữ, chợt các đạo kim sắc kiếm quang liền phóng lên trời, xoay quanh, phát ra tiếng vù vù. Từng đạo từng đạo dần dần quỷ dị biến mất.

Hắn thấy hóa thân của Xa lão yêu thủ đoạn độc ác như thế bèn tính toán bố trí Đại Canh Kiếm Trận để diệt sát yêu vật này.

Nhưng kiếm trận vừa mới bố trí được phân nửa, thì cự đại băng cầu run lên. Vô số ngân ti từ trong cự băng bắn ra, trong giây lát đã cắt khối băng cầu thành vô số mảnh, tựa như muốn phá vỡ băng cầu.

Nhìn qua băng cầu trong suốt, có thể thấy Hắc sắc quang tráo bên trong đã biến mất hóa thành một Hắc Thuẫn Bài trước người ấu đồng mà ấu đồng đang dùng một tay nâng một vật chớp động ngân quang chói mắt, vô số ngân ti chính từ vật này xuất ra.

Trong ngân quang chớp lóe nếu nhìn rõ thì thấy đó là cái Ngân Tỏa mà ấu đồng dùng để đeo trước ngực.

Hàn Lập thầm thở dài biết không thể bố trí hoàn tất Kiếm Trận được rồi.

Hắn trầm mặt, lật tay, một cây Thúy Lục Mộc Xích (thước gỗ màu xanh biếc) hiện ra, hướng về ấu đồng nhoáng lên một cái.

Trên đỉnh đầu ấu đồng chợt lóe lên linh quang, một đóa ngân liên lớn hơn một xích hiện ra, phát ra thất sắc Phật quang chụp xuống. Ấu đồng vừa phá xong băng cầu liền rơi vào trong Phật quang, cả thân hình trở nên trì trệ.

Đúng lúc này, nhân hình Khôi Lỗi lại chà xát hai tay, ngân quang đại phóng, một cây chiếc toa phiêu (con thoi) dài vài thước bỗng xuất hiện trong tay.

Ấu đồng thấy cảnh này, khóe mắt nhảy dựng, hôi sắc Tiểu Phiến trong tay liền tự bay ra, nhẹ nhàng nhoáng lên một cái. Nó đã bất chấp bị Phật quang cấm chế, vội thúc giục Vạn Yêu Phiên.

Trong phút chốc, lấy ấu đồng làm trung tâm, không gian bốn phía liền quỷ dị vặn vẹo biến hình, một tầng chướng bích màu xám liền hiện ra.

Vào thời khắc này nhân hình Khôi Lỗi cũng đã lạnh lùng giương tay lên.

Ngân sắc Toa phiêu hóa thành một đạo Ngân Mang cấp tốc bắn tới, tiếng rít phá không vang lên.

Khoảng cách gần như vậy, toa phiêu cơ hồ vừa rời tay trong nháy mắt đã hiện ra đánh lên chướng bích trước người ấu đồng.

Một màn quỷ dị xuất hiện. Ngân Toa dễ dàng xuyên thủng chướng bích nhưng trượt qua ấu đồng, xuyên qua mặt kia của chướng bích bay vọt ra ngoài, rồi biến mất.

Hàn Lập không khỏi ngẩn người, qua thần niệm liên lạc với nhân hình Khôi Lỗi rõ ràng mục tiêu là ấu đồng nhưng làm sao lại trượt được. Bất quá tâm niệm chuyển động, hắn liền hiểu ra.

Vạn Yêu Phiên huyễn hóa ra chướng bích nhưng cũng có thần hiệu vặn vẹo không gian. Đây không phải là thần thông bình thường, muốn loại bỏ cũng phải tốn khá nhiều sức lực.

Mà ấu đồng đang đứng sau chướng bích, một tay cầm Vạn yêu Phiên, một tay cầm Ngân Tỏa, ánh mắt lạnh như băng nhìn Hàn Lập.

Trên người ấu đồng chớp động hắc sắc yêu quang không ngừng, nhưng vừa vặn tách thất sắc Phật Quang ra, bộ dáng muốn thoát ra ngoài.

Trong lòng Hàn Lập liền trầm xuống. Xem ra đối phương thật không phải là loại hậu kỳ tu sĩ bình thường có thể sánh bằng, mà đối phương lại có thêm Vạn Yêu Phiên. Tranh đấu với đối phương thật sự rất bất lợi.

Nghĩ đến đây, ánh mắt hắn lại hướng về bốn cái lỗ đen ở phía Hỏa Hải. Tuy ấu động bị Hàn Lập quấn lấy không thể tiếp tục thi triển nhưng bốn cái lỗ đen này vẫn chậm rãi lớn dần, bên trong ẩn ẩn truyền ra tiếng yêu thú gầm rống, tựa như sẽ có yêu ma lợi hại từ bên trong nhảy xổ ra.

Hàn Lập nhướng mày hừ lạnh một tiếng, nhất thời trong lòng có tính toán.

Chỉ thấy hắn thu Bát Linh Xích lại, hai tay lại kháp quyết.

Nhất thời Hỏa Đỉnh, Hỏa Nha, nhân hình Khôi Lỗi, kim sắc phi kiếm… tất cả đều ngừng chiến, bay nhanh về phía hắn. Chỉ còn con Thái Âm Hỏa Điểu vẫn ở lại, hé miệng phún ra một cỗ cực hàn khí. Tuy rằng quá nửa hàn khí bị chướng bích ngăn cản rồi chuyển đi đâu mất, nhưng hàn khí dư lại vẫn là đem ấu đồng đóng băng bên trong.

Chẳng qua ngân ti trong tay ấu đồng cũng không ngừng lại, đã lập tức cắt tinh băng thành từng mảnh làm hiệu quả đóng băng cực kỳ bé nhỏ.

Lúc này Thái Âm Hỏa Điểu đã muốn bay trở về.

Hàn Lập cũng không để ý, mà liếc mắt, lật tay, hé ra một đạo Hoàng Sắc Phù Lục.

Trên mặt đạo Phù Lục này phù văn phiêu động, linh quang chớp lóe. Chính là đạo Phá Giới Phù do Linh Lung tiên tử tặng cho hắn trước khi về Linh Giới.

Đạo Phù này có tác dụng bài trừ không gian cấm chế rất hiệu quả nhưng do Hàn Lập chỉ có một cái trong tay, cảm thấy thật đáng tiếc nên không sử dụng ngay từ đầu.

Nhưng hiện giờ hắn thấy Vạn Yêu Phiên thần thông biến hóa vô cùng, cũng không biết còn thi triển ra loại thần thông quỷ dị gì nữa, cũng không muốn nếm thử, bèn quyết đoán sử dụng Phá Giới Phù.

Bất quá hắn sử dụng Phù này không phải để bài trừ tầng không gian chướng bích kia mà muốn thoát khỏi nơi này.

Dù sao thì đối phương còn có thể thúc dục Vạn Yêu Phiên. Cho dù bài trừ được tầng không gian chướng bích, thì muốn đánh chết đối phương cũng không phải là việc trong nửa khắc là làm được. Chi bằng thoát ly khỏi không gian cấm chế của đối phương rồi tính sau.

Hai ngón tay hắn kẹp đạo Phù Lục này hướng về phía hư không trước người, nhẹ nhàng phất một cái.

Trên đạo phù, hoàng quang chợt lóe, không gian lập tức dao động, nhưng không vặn vẹo biến hình mà hiện ra một quang đoàn trong suốt phát ra ánh sáng trắng chói mắt.

Vừa thấy cảnh này, Hàn Lập mừng rỡ, chiêu hô tất cả bảo vật ở phụ cận.

Phi kiếm, Hỏa Nha, nhân hình Khôi Lỗi, tất cả đều tập trung đánh vào chỗ này.

Nhất thời một tiếng gầm rú vang vọng nghìn trượng, một lỗ thủng mờ mịt hiện ra, thể hiện cảnh sắc bên ngoài chính là Hư Linh Đại Điện.

Ấu đồng đang phá cấm chế thấy cảnh này, sắc mặt đại biến, trong tình thế khẩn cấp này, bất chấp tổn hao chân nguyên, thần niệm nhất động.

Hôi quang từ Vạn Yêu Phiên đại phóng, một đạo hôi sắc quang trụ đột nhiên từ tiểu phiến phóng lên cao đánh vào Ngân Liên ở phía trên.

Thanh âm va chạm vang lên. Nhất thời cả quang trụ và Ngân Liên đều tán loạn tiêu thất.

Ấu đồng lập tức phá vây phóng ra nhưng lúc này quanh thân Hàn Lập đã phát ra thanh quang, hóa thành một đạo thanh hồng lóe lên lướt qua lỗ thủng, biến mất, vô tung vô ảnh. Tất cả bảo vật ở phụ cận đều theo sát hắn, phi độn phóng ra.

Ấu đồng tay cầm tiểu phiến, trong mắt chớp động hàn quang, sắc mặt trở nên xanh mét.

Thanh sắc độn quang chợt tắt, thân hình Hàn Lập liền hiện ra huyền phù giữa không trung. Mà lúc này tiếng bạo liệt ầm ầm gầm rú đột nhiên truyền đến tai.

Hàn Lập vội vàng sử phi kiếm hóa thành kim quang bảo vệ toàn thân, rồi mới đảo mắt xem tình hình trong điện.

Kết quả khiến hắn hít một hơi lạnh.

Cái Hư Linh Đại Điện này thật sự rộng lớn vô cùng, liếc nhìn cỡ một hai ngàn trượng, mà cách hắn hơn mười trượng, trên trời cao đang huyền phù một cự vật cao hơn hai trăm trượng giống như đúc cây tiểu phiến của ấu đồng.

Chỉ là thể tích của cây phiến này lớn hơn ngàn vạn lần. Trên mặt phiến yêu khí không ngừng quay cuồng. Vô số yêu tộc phù văn lớn nhỏ khác nhau chớp động bao phủ phía cửa vào.

Trách không được khi Hàn Lập vừa mới tiến vào Đại Điện, muốn tránh cũng không được, đã bị hút ngay vào trong cấm chế của cây Phiến này.

Đây mới chính là bản thể của Vạn Yêu Phiên. Còn cây tiểu phiến do hóa thân Xa lão yêu cầm chỉ là một tia linh tính của phiến này hóa thành mà thôi.

Tim Hàn Lập đập thình thịch nhưng hắn tiếp tục nhìn vào trung tâm Đại Điện. Tại chỗ này hiện đang có tràng đại chiến kịch liệt dị thường.

Hơn phân nửa bên kia Đại Điện đã trở thành sông băng.

Nơi nơi trong không trung đều là hàn khí cực lạnh mờ mịt mênh mang không ngừng gào thét. Toàn bộ mặt đất bằng bạch ngọc và các trụ cao lớn trong Đại Điện đều bị một tầng băng thật dày bao trùm tạo thành nhiều tòa băng sơn trải rộng khắp Đại Điện.

Mà ở trên không trung của sông băng có một con vật, hình thể vượt qua mười trượng, trắng nõn, cả thân hình được bao phủ một tầng Bạch mông hàn diễm, đang phát huy thần thông băng phong.

Đối thủ của nó là ba cao giai tu sĩ của Tiểu Cực Cung, một trung niên mỹ phụ và hai lão giả tóc trắng. Bọn này đang liều mạng sử dụng nhiều loại bảo vật bất đồng ngăn cản công kích của băng phong. Tuy uy lực của các bảo vật này không nhỏ nhưng dưới sự công kích không ngừng của băng phong lợi trảo từ cánh yêu vật nọ, cả bọn đều đang lâm vào thế hạ phong.

Hàn Lập vừa thấy tầng bạch sắc hàn diễm trong băng phong, liền cả kinh.

Hàn Diễm này cùng với Phong Ly Băng Diễm do Bạch Mộng Hinh sử dụng tựa hồ giống nhau nhưng luận về uy lực thì thật khác quá xa.

Dù là Phong Ly Băng Diễm tinh luyện đến cực hạn cũng không thể có uy năng đáng sợ đến như vậy.

------oOo------

Chương 1117: Oai lực của Băng Phượng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tuy trong lòng hắn có chút hoài nghi Phong Ly Băng Diễm có quan hệ với con Băng Phượng này, nhưng hắn không muốn nghĩ nhiều về việc này nữa mà ngược lại có chút kỳ quái. Hoá thân Xa lão yêu đang nắm giữ Vạn Yêu Phiên, vì sao lại không trước hết hiệp trợ con Băng Phượng kia cùng công kích đối thủ, ngược lại chẳng hiểu lý do gì lại cứ lo chụp bắt mình trước.

Mỹ phụ trung niên kia rõ ràng là vị Tiểu Cực Cung Cung Chủ, cũng là một Nguyên anh hậu kỳ tu sĩ.

Nhưng thoạt nhìn thì thấy thần thông của nàng thấp hơn Hàn Ly thượng nhân không ít, lại không có tu luyện qua bất kỳ loại Hàn Diễm nào nên khi đối đầu với con thập cấp yêu thú Băng Phượng, nàng phải nhờ thêm sự trợ giúp của hai gã Nguyên anh trung kỳ tu sĩ, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình mà thôi.

Dù sao Bạch Sắc Hàn Diễm của Băng Phượng có uy lực quá lớn. Ba người bị cuốn vào trong đó, một thân thần thông đều chỉ đành xếp xó.

Điều này cũng làm cho Hàn Lập chú ý. Lần đầu tiên hắn biết Cực Hàn Diễm có thể phát huy uy năng lớn đến như vậy, cơ hồ là thần thông pháp tắc nghịch chuyển thiên địa.

Trong tình thế này thì chỉ cần Xa lão yêu cọ quẹt thêm chút xíu thì ba em này lập tức đại bại ngay.

Chẳng lẽ Băng Phượng và Xa lão yêu có mâu thuẫn nên Băng Phượng không dám để chính mình nằm trong không gian cấm chế của Vạn yêu Phiên?

Tâm niệm Hàn Lập chuyển động, trong nháy mắt hắn tự cấp cho một cái giải thích miễn cưỡng này.

Nhưng vào lúc này, một sự kiện phát sinh ngoài ý muốn đã xảy ra.

Cự Phiên trên không trung bỗng nhiên khởi động quay cuồng, một đoạn tàn thi và các bảo vật pháp khí bị hư hỏng từ trên Phiên rơi xuống trong Đại Điện.

Hàn Lập không kịp đề phòng, phát hoảng, nhưng sau khi định thần nhìn lại mới thấy khối tàn thi này mặc y phục của Tiểu Cực Cung tu sĩ, mà bộ dáng y phục chứng tỏ địa vị cũng không thấp, phải là một vị Nguyên anh trưởng lão của Tiểu Cực Cung.

Hàn Lập chợt ngộ ra trong Vạn yêu Phiên không chỉ có một mình hắn bị nhốt, mà còn có không ít tu sĩ của Tiểu Cực Cung. Trách không được Phiên này được tế ra giữa không trung chính là bảo vệ cho lối vào mà thôi.

Chỉ không biết các tu sĩ của Tiểu Cực Cung bị nhốt bao lâu rồi?

Nhưng có thể kiên trì đến giờ trong Vạn Yêu Phiên mà chưa bị giết hết toàn bộ, xem ra bọn này cũng đã sử dụng bí thuật thần kỳ tạm thời đối kháng cùng Vạn Yêu Phiên. Nếu không luận tu vi của hóa thân Xa Lão Yêu, cộng thêm thân các tu sĩ này bị vây trong không gian cấm chế của Vạn yêu Phiên, căn bản không có khả năng kiên trì lâu như thế.

Ha.ha. Một ngày chưa giệt trừ được toàn bộ các tu sĩ trong Phiên, chỉ sợ Xa lão yêu cũng chưa thể khu động Vạn Yêu Phiên quay qua diệt sát mình.

Trong tâm cân nhắc nhanh như chớp như vậy, Hàn Lập vững tâm bèn đưa mắt cẩn thận quan sát mọi nơi trong Đại Điện.

Kết quả, hắn sáng mắt lên vì đã dễ dàng tìm được một ngọc đài cao lớn, rộng hơn trăm trượng, cao sáu bảy trượng. Đứng ở xa nhìn lại thấy trên ngọc đài đã có ba cái Truyền Tống Trận, một lớn hai nhỏ, nằm xếp hàng song song ở phía trên.

Hàn Lập mừng rỡ, đang muốn kháp quyết hành động, bỗng nhiên thần sắc chợt động, trên mặt hiện một tia cổ quái.

Nhân hình Khôi Lỗi đang đứng phía sau lưng liền mặc nhiên trảo một cái vào một nơi nào đó trong hư không.

Cách Hàn Lập mười trượng, không gian liền một trận vặn vẹo, một khẩu Hắc Sắc Đoản Đao chợt lóe lên lướt tới, chính là khẩu Ma Tủy Phi Đao bị mất tích vừa rồi. Bảo vật này không biết như thế nào lại tự hành thoát ly cấm chế, từ một nơi nào đó phản hồi.

Khôi Lỗi phất tay áo bào một cái, Ma Tủy Phi Đao chợt lóe lên biến mất, đã được thu vào trong tay áo.

Đuôi lông mày của Hàn Lập động đậy, nhưng không lộ ra quá nhiều cảm xúc, quang thân linh quang chớp động, mang theo hơn một ngàn con Hỏa Nha và các loại phi kiếm, bảo vật, bắn nhanh đến ngọc đài.

Chỉ cần có thể thoát ly khỏi Hư Linh Đại Điện, hắn mặc kệ 2 phương Tiểu Cực Cung và yêu thú, ai thắng ai bại, ai tồn ai vong.

Một lát sau, đạo thanh hồng đã đi đến trung tâm Đại Điện. Chẳng qua đạo độn quang này không dám nghênh ngang trực tiếp đi thẳng mà đi đường vòng, từ phía rìa dần dần nhẹ nhàng tiến vào trung tâm.

Nhưng do hơn nửa Đại Điện bị ảnh hưởng khí cực lạnh của Băng Phượng. Hàn Lập đi đường vòng tự nhiên không khỏi bị ảnh hưởng. Lập tức trên người hắn lóe lên Tử Sắc Quang Diễm, toàn thân đã được che kín bởi Tử La Cực Hỏa.

Trong nhất thời bạch mông hàn khí bị Tử La Cực Hỏa bài xích ra ngoài, không ảnh hưởng gì được đến Hàn Lập.

"Kiền Lam Băng Diễm! Ngươi cũng là tu sĩ Tiểu Cực Cung. Đừng tưởng rằng biến dị Băng Diễm này chút xíu có thể che mắt được ta!".

Tại nơi trung tâm, Băng Phượng đang đánh làm cho bọn ba người Tiểu Cực Cung liên tiếp thối lui về sau, thấy Hàn Lập nhảy vào trong Đại Điện rồi bị hút vào trong Vạn Yêu Phiên, rồi lại thấy hắn phá cấm vọt ra, quá trình đã khiến cho bọn họ kinh ngạc vạn phần. Từ nãy đên1 giờ nó vẫn phân thần chú ý đến nhất cử nhất động của Hàn Lập.

Khi Hàn Lập độn quang bay vụt đến, trong lòng nó gia tăng sự cảnh giác, nhưng lại thấy Hàn Lập đi vòng, từ một bên mà chạy, nó tính toán sẽ không để ý Hàn Lập nữa. Dù sao gã này có thể đào thoát khỏi Vạn Yêu Phiên, khẳng định không phải tu sĩ bình thường. Nếu đối phương không có y gây rối, nó cũng không nguyện trêu chọc thêm một cường địch làm phức tạp thêm vấn đề.

Nhưng trên người Hàn Lập lại xuất hiện Tử Diễm, đôi mắt của Băng Phượng bỗng nhiên phát đỏ, trong miệng phát ra tiếng kêu sắc nhọn, giống như bị Tử La Cực Hỏa kích thích, bộ dáng như hận thù sinh tử với Kiền Lam Băng Diễm.

Hàn Lập trong độn quang ngẩn ra, không hiểu đầu cua tai nheo ra sao lại thế này. Trong miệng Băng Phượng đột nhiên kêu lên một tiếng dài đầy oán độc, cái cánh (băng sí) nhắm ngay Hàn Lập đập một cái.

Băng sí vỗ ra, trong phút chốc vô số băng vũ giống như tên phá không bắn ra, sau đó từng cái hóa thành một khẩu tinh oánh phi kiếm dài nửa xích, khỏang chừng năm sáu trăm cây, dày đặc phô thiên cái địa phóng tới Hàn Lập.

Đang phi độn trong không trung, Hàn Lập thấy cảnh này, nhất thời tim nhảy thình thịch.

Có nhiều kiếm quang đồng thời cuốn đến như vậy, chưa nói đến uy lực, chỉ về số lượng đã khiến cho người kinh tâm động phách, huống chi các phi kiếm này đều là từ băng vũ của một con thập cấp yêu thú biến thành, uy lực tuyệt đối sẽ không nhỏ tí nào.

Không kịp nghĩ nhiều, chẳng những hắn không dừng độn quang lại mà còn tăng tốc lên thêm ba phần, nhưng đồng thời từ trong độn quang bay vụt ra hơn trăm đạo kim sắc kiếm quang và vô số Hỏa Nha trực tiếp nghênh đón tinh oánh phi kiếm.

Tiếng động ầm ầm nổi lên, kim quang bạch mang đan vào nhau, lấp lóe. Một đoàn Xích Hồng Quang Diễm trong Bạch Mang Hàn Khí bạo liệt nổ tung, tạo thành một cây trụ lửa cao mấy trượng.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm liên thủ với Hỏa Nha, trong nhất thời đã ngăn cản được công kích của Băng Vũ Phi Kiếm.

Có được phút giây trì hoãn này, đạo thanh hồng lại tiếp tục chui ra khỏi trung tâm Đại Điện, bắn nhanh đến một cao thai tại một góc trong Đại Điện.

"Di!" Đầu Băng Phượng thấy tình cảnh này liền ngẩn ngơ. Không tưởng được một kích vừa rồi ngay cả nửa khắc cũng không thể làm đối phương trì hoãn.

Chẳng qua con yêu này vô cùng thống hận với người có Kiền Lam Băng Diễm. Trong lòng nó đã sớm qui kết Hàn Lập chính là người năm xưa hóa thân. Sát khí trong lòng nó đại thịnh, thân hình khổng lồ hơi mơ hồ, từ bản thể bỗng hóa thành ba hư ảnh giống nhau như đúc.

Hai hư hảnh vẫn tiếp tục đánh về bọn Tiểu Cực Cung, còn hư ảnh còn lại liền vỗ cánh một cái, bạch quang trên cánh phát ra. Một tiếng *"Sưu…."* Phát ra, hư ảnh này ngay tại chỗ đã biến mất.

Hàn Lập tự nhiên chú ý đến hành động của Băng Phượng. Vừa thấy cảnh này, hắn rùng mình, trong nháy mắt tắt độn quang, dừng ngay lại tại chỗ.

Giờ phút này hắn chỉ cách Truyền Tống Trận cỡ trăm trượng mà thôi.

Nhưng hắn cũng không muốn ráng để mà cuối cùng chui đầu vào mồm của con Băng Phượng kia.

Sắc mặt Hàn Lập âm trầm, hai tay chà xát đồng thời giương lên.

Tiếng sấm thanh vang lớn, hơn mười đạo Kim Hồ cỡ ngón cái đồng thời trong lòng bàn tay bắn ra, lấy Hàn Lập làm trung tâm, trải rộng ra phạm vi hai ba mươi trượng, tạo thành một Kim Sắc Đại Võng, đem toàn bộ khu vực này bao phủ hết vào bên trong.

Cơ hồ cùng lúc đó, tại một nơi nào đó cách Hàn Lập mười trượng, không gian hơi vặn vẹo, trong bạch quang chớp động, đầu Băng Phượng kia xuất hiện.

Gương mặt Hàn Lập trở nên lãnh khốc, hai tay nhất thời bắt quyết.

Tất cả Kim Hồ run lên, không chút khách khí tạo thành một cái lồng hướng Băng Phượng chụp xuống.

Con Băng Phượng này thấy tình hình như vậy, có chút ngoài ý muốn, nhưng không có vẻ gì bối rối. Ngược lại, cái mỏ nhọn hé ra, hướng về phía Kim Hồ trong không trung.

Một cỗ Bạch Sắc Cự Phong từ trong mỏ phún ra. Cự phong này vừa xuất hiện trong không trung liền phát ra tiếng huýt gió đại chấn, đem Kim Võng thổi cho xiêu dạt ngã trái ngã phải, không thể nào tiếp tục chụp xuống. Rồi trong cuồng phong, kim võng tấc tấc vỡ vụn, một lát sau liền tiêu thất vô tung vô ảnh.

Hàn Lập kinh hãi, vội vàng tế ra Bát Linh Xích trong tay áo. Nhưng con Băng Phượng kia lại nắm tiên cơ, công kích trước.

Một đôi băng sí đồng thời hướng về Hàn Lập, hung hăng đập một phát.

Tiếng Phong Lôi nổ mạnh phát ra, một mảng lớn Bạch Sắc Hàn Diễm Khí từ trong không trung hiện lên, hơi ngưng trệ một chút, liền cuồn cuộn lên cao hơn ba mươi trượng, kinh đào hãi lãng, thổi quét đến Hàn Lập.

Mà thân hình Băng Phượng lại nhoáng lên, chui vào trong Bạch Mông Hàn Khí.

Lập tức thân thể khổng lồ của yêu vật này lóe lên bạch quang, trong hàn khí đã biến mất, ẩn nấp vô tung ảnh.

Nhìn thấy cảnh này, khóe miệng của Hàn Lập run rẩy một chút, trong mắt thoáng hiện lam quang, một tay được bao phủ một đoàn Tử Diễm, vội vàng nhấc lên, vung lên về phía trước.

"Phốc xuy………".

Một đạo Tử Mông Quang Diễm dâng lên, lập tức chắn ngay trước người Hàn Lập.

Hàn Lập đã không khách khí đánh ra một tầng Tử La Cực Hỏa chướng bích. Hai loại hàn diễm nhanh sắc hai màu trắng tím khác nhau có một trận va chạm, đan vào nhau. Đều là cùng loại Cực Hàn Diễm nhưng lại như thủy hỏa bất dung, không ngừng quay cuồng, nhưng rõ ràng Bạch Sắc Hàn Diễm uy lực hơn xa Tử La Cực Hỏa. Một lát sau, Tử Diễm chướng bích bắt đầu chớp động run lên, có khuynh hướng lui về phía Hàn Lập.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống. Hắn cắn răng một cái. Bát Linh Xích chợt lóe lên biến mất. Hai bàn tay lặng yên án trên Tử Sắc quang mạc. Nhất thời Tử Diễm như tìm được nguồn phát tiết, từ trong hai cánh tay tuôn ào ạt vào chướng bích. Nguyên bản Tử Bích đang bị nghiêng về phía Hàn Lập liền một lần nữa chậm rãi dựng thẳng lại.

Nhưng vào lúc này, trong cự lãng phía đối diện chợt lóe bạch quang. Một đôi lợi trảo lớn cỡ một xích, bỗng nhiên từ trong Hàn Diễm phóng ra như tia chớp chộp xuống đôi tay Hàn Lập.

Trên trảo không ngừng lấp lóe hàn quang, vẻ vô cùng sắc bén. Cho dù Hàn Lập đã từng luyện qua bí thuật luyện thể Minh Vương Quyết, nhưng nếu bị cự trảo này chộp trúng, khẳng định đôi tay hắn sẽ bị phế không thể nghi ngờ.

Chẳng qua Hàn Lập đã sớm có dự phòng (plan B), một cánh tay phất tay áo một cái, từ trong bắn ra hai luồng thanh ti, nghênh đón lợi trảo đang chụp xuống.

Sau đó thanh quang chớp động, linh ti đã trói nghiến lợi trảo lại như đòn bánh tét.

------oOo------

Chương 1118: Không gian thần thông

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một tiếng *"Di…"* kinh ngạc từ trong Hàn Diễm truyền tới. Nhưng lập tức xuất hiện một màn làm cho người ta giật mình.

Trên hư không cao cách Hàn Lập mấy trượng, đột nhiên loé lên bạch quang, không gian bị xé rách ra một cái khe, một cây tiêm chuỷ trong suốt bỗng nhiên xuất hiện nhắm ngay đầu Hàn Lập chém xuống, tốc độ nhanh như tia chớp.

Với khoảng cách gần như vậy, lại xuất kỳ bất ý, cho dù Hàn Lập có phản ứng dụng Lôi Độn thuật cũng chẳng còn kịp nữa.

Huống chi hắn vẫn đang tập trung chú ý vào Hàn Diễm, không có chút phòng bị. Nhưng lại kỳ quái là ở chỗ, mắt thấy tiêm chuỷ sẽ phá vỡ hộ thể Tử Diễm trên người Hàn Lập, nhưng sắc mặt hắn vẫn bình thường, thậm chí ngay cả đầu cũng không thèm ngẩng lên.

Một tiếng *"Phanh…"* vang lớn truyền đến, một nắm tay ngân sắc quỷ dị từ tong hư không hiện ra, nện vào trên tiêm chủy.

Ngân mang nổ tung, cây tiêm chủy bị đánh dạt ra vài thước.

Kế bên tiêm chủy, linh quang loé lên, một đạo thân ảnh nhàn nhạt hiện ra, thu hồi ngân sắc quyền đầu lại vào trong người.

Chính thị là nhân hình Khôi lỗi của Hàn Lập.

Nguyên lai khi Hàn Lập và Băng Phượng giao thủ với nhau, hắn đã hạ lệnh cho Khôi Lỗi nhiệm vụ bảo vệ hắn, hiện tại vừa đúng lúc ngăn cản được một kích nguy hiểm tột cùng này.

Một kích không trúng, tiêm chủy liền nhoáng lên biến mất. Hàn Diễm phía đối diện đột nhiên co rụt lại về phía sau, lộ ra thân ảnh của con thập cấp Băng Phượng.

Lúc này thân hình của yêu cầm chỉ còn có hai ba trượng, so với ban đầu đã nhỏ hơn mấy lần.

Nó cúi đầu nhìn đôi lợi trảo đang bị thanh ti trói chặt, trong mũi truyền ra một tiếng hừ lạnh, hai bỗng nhiên cử động mạnh mấy lần muốn giãy thoát khỏi trói buộc.

Nhưng trên mặt ngoài của thanh ti chớp động thanh quang liên hồi, tuỳ theo hành động của Băng Phượng, lại càng co rút chặt hơn, không một chút sứt mẻ.

Lần này trong mắt Băng Phượng hiện ra một tia ngạc nhiên, nhưng lập tức hé miệng, hai đạo Bạch mang chói mắt xì ra, vây quanh đôi lợi trảo.

Thanh ti trong sự chớp động của Bạch Mang xung quanh, giống như cỏ khô, bị chặt đứt dễ dàng.

Lúc này Bạch Mang mới hiện ra nguyên hình.

Đó là hai khẩu nhũ bạch sắc tiểu kiếm. Cả thân kiếm tản ra hàn quang nhàn nhạt, chính là hàn quang của Vạn Niên Huyền Ngọc.

Hàn Lập liếc mắt một cái đã nhận ra loại tài liệu luyện chế ra phi kiếm này, đồng thời nhướng mày nhìn Thanh Sắc Linh Ti, do hà quang từ Hư Thiên Đỉnh huyễn hoá mà ra. Xem ra cho dù là Thông Thiên Linh Bảo, nhưng chỉ dựa vào uy năng sơ sài ban đầu của nó thì không thể khiến cho một con thập cấp yêu thú sợ được.

Chẳng qua hắn không muốn tính toán cùng đối thủ trước mắt đại chiến một hồi. Chỉ cần tiến vào toà Truyền Tống Trận cách trăm trượng kia, liền lập tức rời khỏi chỗ này.

Trong lòng Hàn Lập thầm nghĩ như thế, mắt thấy Băng Phượng vỗ cánh muốn khởi xướng một phiên công kích khác, sắc mặt hắn trầm xuống, Tử Diễm trên người chợt tắt, thân hình trở nên mơ hồ từ một hoá thành ba.

Ba đạo nhân ảnh giống nhau như đúc chợt loé hiện lên, mỗi cái đều mờ mờ ảo ảo, căn bản không thể phân biệt cái nào thật cái nào giả.

Băng Phượng ở đối diện cả kinh, Bạch Mang trên song sí dừng lại một chút. Mà đúng lúc này, ba đạo huyễn ảnh bỗng nhiên hoá thành ba đạo thanh hồng theo ba phương hướng khác nhau phi độn đi. Độn tốc cực nhanh, trong phút chốc cả ba đều ở ngoài hơn mười trượng. Mà bên kia các kim sắc phi kiếm và Hoả Nha đang tranh đấu cùng với mấy trăm khẩu Tinh Oánh phi kiếm, cũng đột nhiên gào thét, bắn nhanh bỏ chạy, mục tiêu là Truyền Tống Trận trên cao thai.

Băng Phượng sửng sốt nhưng lập tức phát giận. Trong miệng truyền ra tiếng tiêm minh, quanh thân chợt loé bạch quang, thân thể liền kịch liệt thu nhỏ lại, trong nháy mắt đã hoá thành một nữ tử hai mươi mấy tuổi.

Nữ tử này thân vận ngân sam, dung mạo như thiên tiên.

Nàng này lập tức vỗ vào túi linh thú bên hông, nhất thời trong túi vang lên tiếng tê minh, từ bên trong bắn ra hai đoàn bạch quang, sau khi xoay quanh một cái, trong hai cỗ hàn phong lạnh thấu xương hiện ra hai con rết (ngô công) trắng nõn, có bốn cánh. Mỗi con dài chừng một trượng, vẻ dữ tợn nanh ác dị thường.

Hai con này chính là loại Lục Dực Sương Công nhưng đã tiến hoá đến giai đoạn bốn cánh (tứ sí).

Hàn Lập quay đầu nhìn lại, trông thấy cảnh này, tim liền đập thình thịch.

Nhưgn không chờ hắn suy nghĩ, muốn tìm kế sách đối phó. Hai con Tứ Sí Ngô Công đồng thời giương cánh phát ra tiếng xé gió, ngay tại chỗ liền biến mất, rồi lại lập tức hiện ra trước chân thân của Hàn Lập và một đạo hư ảnh khác. Hai con này hé miệng phún ra bạch mông hàn khí đón đầu ngăn chặn.

Chân thân của Hàn Lập tự nhiên không ngu ngốc đứng yên để hàn khí này đánh trúng, lập tức độn quang nhoáng lên, liền dễ dàng tránh né được hàn khí. Nhưng cái hư ảnh kia thì vẫn đờ đẫn hứng trọn hàn khí. Kết quả hư ảnh hoá thành hư vô giống như bọt khí tan trong nước.

Ngân sam nữ tử đang huyền phù ngay tại chỗ, trông thấy cảnh này, mặt không chút thay đổi, mt tay đưa về phía trước, vẽ một cái.

Nhất thời một tiếng *"Tư lạp…"* nhỏ vang lên. Một cái khe bạch khí mênh mông hiện ra trong hư không. Xem ra bộ dáng nữ tử này không cần tốn nhiều sức lực, rất dễ dàng xé rách không gian.

Tiếp theo, thân hình nàng nhoáng lên, phi độn vào trong cái khe, rồi cái khe liền loé lên biến mất.

Hiện giờ Hàn Lập đang cố gắng toàn lực thúc dục độn quang, thân hình khinh phiêu lướt tới khoảng không phía trên của cao thai. Mà con Tứ Sí Ngô Công vẫn nhất quyết không buông tha, hàn khí không ngừng phun ra theo sát phía sau lưng. Hắn lập tức hạ độn quang phóng xuống.

Nhưng đúng vào thời khắc này, cách Hàn Lập không xa chợt loé bạch quang, ngân sam nữ tử quỉ dị hiện ra. Tiếp theo thân hình nhoáng lên một cái, đã xuất hiện trên cao thai. Nàng ngẩng đầu, hai con mắt sáng băng hàn như tuyết nhìn về phía không trung.

Trong lòng Hàn Lập trầm xuống, không dám tiếp tục cường hành phi độn vào trong Truyền Tống Trận.

Nếu không chỉ cần đối phương đứng ở bên ngoài, tuỳ ý công kích một chút, sẽ không biết ảnh hưởng đến mức nào đối với việc truyền tống.

"Ta không phải là tu sĩ của Tiểu Cực Cung, cũng vô thù vô oán với Yêu Tộc các ngươi. Ngươi thật muốn cùng Hàn mỗ sống chết sao?" Hàn Lập nhìn chằm chằm nữ tử, hỏi, thanh âm đầy vẻ bất thiện.

"Hừ! Mặc kệ ngươi là ai, chỉ cần kế thừa Kiền Lam Băng Diễm của Băng Phách tiên tử năm xưa thì chính là đại địch của Băng Phượng tộc. Ngươi đừng nghĩ có thể dễ dàng trốn thoát trước mặt bổn Cung" Ngọc diện của Ngân Sam Nữ Tử hiện lên một tầng sát khí nồng đậm, tiếng nói thanh lãnh dị thường, không hề có ý thoái nhượng.

"Khẩu khí thật lớn. Ngươi tưởng không gian thần thông đủ có thể ngăn được ta sao. Ngươi đã như vậy, Hàn mỗ bất cần lưu thủ nữa. Hảo hảo lĩnh giáo một chút thần thông của vị Băng Hải Cung Chủ" Hàn Lập nghe Băng Phượng nói như vậy, giận đến mức phát cười.

Đồng thời hắn đánh ra một chiêu, các kim kiếm, Hoả Nha lập tức vây quanh Hàn Lập. Trận trận kiếm khí hoà cùng Xích Hồng Hoả Diễm phát ra tiếng gầm rú, thanh thế cực kỳ kinh người.

Cùng lúc này, bên cạnh Hàn Lập chớp động ngân quang. Nhân hình Khôi Lỗi lạnh lùng xuất hiện.

Mà Hàn Lập cũng chưa dừng lại. Hắn lại vỗ một tay vào túi trữ vật bên hông. Một cái bình nhỏ đen thui (Ô Hắc sắc tiểu bình) bắn ra xoay tròn, liền có mấy đạo pháp quyết được đánh vào trên bình này.

Nhất thời tiểu bình run lên, quay ngược xuống. Năm cỗ Hôi Bạch Khí từ trong bình phún xuất ra. Trong bạch khí năm bộ xương hiện hình ra. Con nào con nấy trong mắt chớp động Lục Hoả, miệng thì phát ra tiếng ô ô quái dị. Tất cả đều âm trầm nhình trừng trừng về phía Băng Phượng phía đối diện, bộ dáng chỉ còn chờ nghe lệnh Hàn Lập là sẽ nhảy xổ tới xin tí huyết con Băng Phượng này.

"Ngũ tử đồng tâm ma!"

Băng Phượng thấy vậy thần sắc ngẩn ngơ, lập tức ánh mắt đảo qua nhân hình Khôi Lỗi kế bên Hàn Lập, vẻ mặt lại càng ngưng trọng.

"Thật là kỳ quan Khôi Lỗi. Khi nào ở Nhân Giới lại có năng lực luyện chế bực Khôi Lỗi này. Xem ra chiến đấu một chọi một với ngươi, cho dù ta có kêu hai hoá thân kia về, mà bên này ngươi có sự tương trợ của Ngũ Ma và Khôi Lỗi, không có khả năng giết chết ngươi. Chẳng qua tạm thời giam ngươi lại nơi đây, thì ta hoàn toàn tự tin. Nếu ngươi không sợ Truyền Tống hư hỏng thì cứ hạ xuống thử xem…" Băng Phượng bình tĩnh, chậm rãi nói.

"Gọi hoá thân của ngươi về đi. Không có ngươi điều khiển, xem ra bọn chúng bảo vệ cho bản thân cũng là khá rồi đó. Ta cũng không tin chỉ có chân thân ngươi ở đây có thể kiên trì được dưới sự liên thủ của Ngũ Ma và Khôi Lỗi"

Tuy Hàn Lập không quay đầu lại nhưng bằng thần niệm, hắn đã cảm ứng được rõ ràng tình hình trong Đại Điện.

Hai hoá thân của Băng Phượng hiện giờ không địch lại bọn ba người Tiểu Cực Cung, đang lâm vào thế hạ phong.

Cũng may là các hoá thân này sử dụng ra Cực Hàn Diễm, nếu không chỉ sợ đã bị giệt mất rồi, nhưng tình hình càng lúc càng tràn ngập nguy cơ. Mỹ phụ trung niên đôi lúc nhìn về hướng Hàn Lập (thấy chàng đẹp trai, liếc mắt đưa tình chăng?), trên mặt không ngừng lộ ra vẻ kinh nghi, ẩn hiện ý tứ giống như Hàn Lập là viện thủ của mình vậy.

Thậm chí vị Tiểu Cực Cung Cung Chủ còn ước thầm, mong Hàn Lập và Băng Phượng sống mái với nhau một trận, giúp cho các nàng đủ thời gian thoải mái tiêu diệt hai hóa thân này.

Hàn Lập cũng không có cáu giận. Đổi là hắn trong tình thế này, đa phần cũng sẽm làm y như thế.

Mà Ngân Sam nữ tử nghe Hàn Lập nói như vậy, chỉ cười lạnh không thôi, tựa hồ không có ý e ngại gì cả.

Hàn Lập thở dài một hơi, tắt đi ý niệm đả kích đối phương. Lúc này hắn bèn kháp quyết, thúc dục Ngũ Ma và nhân hình Khôi Lỗi đồng loạt công kích về phía Băng Phượng. Chỉ còn cách đánh con này bị thương nặng hoặc giết nó thì hắn mới có thể cùng

Truyền Tống Trận rời đi.

Nhưng lúc này đôi mắt diễm lệ của nữ tử đột nhiên hiện lên một tia quỷ dị, bộ dáng buông lỏng.

Hàn Lập cả kinh, tâm niệm quay ngược lại không hiểu tại sao đối phương lại có biểu tình này thì bỗng nhiên cả không trung tối sầm lại. Một thanh âm quen thuộc âm trầm truyền đến.

"Tiểu bối! Ngươi lại vào … cho lão phu đi".

Lời này chưa dứt, linh khí ở phụ cận xung quanh Hàn Lập biến đổi, tầng tầng hôi quang hiện lên, cảnh sắc trở nên mơ hồ.

Hàn Lập kinh hãi, không kịp suy nghĩ nhiều, tay áo bào rung lên.

Nhất thời, đạo Phá Giới Phù bắn nhanh ra, hoàng quang lóe lên, cảnh sắc bốn phía đang ngưng trọng chợt đình lại. Trong giây lát trì hoãn này, kim sắc kiếm quang và vô số Hỏa Nha bên người Hàn Lập liền lập tức bay vụt ra ngoài.

Tiếng động ầm ầm vang lớn, trong phút chốc hôi quang bị đánh cho tán loạn tiêu thất.

Hàn Lập động thủ xong mới nhìn thấy cây Cự Phiên lúc trước còn đang ở xa hơn trăm bước, không biết khi nào đã xuất hiện trên phía đỉnh đầu. Từ trong Phiên xuất ra từng mảng mảng hôi sắc hà quang không ngừng chụp xuống.

Thật là may mắn. Lúc trước, khi bài trừ Vạn Yêu Phiên cấm chế cũng không tiêu hao toàn bộ uy năng của Phá Giới Phù, nếu không quyết không thể thoát khỏi kiếp nạn này.

Nhưng sắc mặt hắn hiện giờ vẫn cực kỳ khó coi dị thường.

Lúc này còn muốn dễ dàng thoát thân chỉ sợ sẽ muôn vàn khó khăn gian khổ đây.

------oOo------

Chương 1119: Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong lòng trầm xuống, tự nhiên Hàn Lập không muốn bị Vạn Yêu Phiên giam lại. Lúc này hắn không lưỡng lự, điểm vào Ngũ Ma một cái, trong miệng phát ra thanh âm chú ngữ Ma Pháp Quyết thúc dục Ngũ Ma.

Ngũ Ma nhất tề phóng vào không trung. Trong hôi quang chớp động, năm bộ xương ngưng kết dung hợp lại cùng nhau. Một cự đại khô lâu thân cao hơn mười trượng hiện ra.

Ngay lập tức trong hốc mắt trống rỗng của Cự Đại Khô Lâu chợt lóe lên lục mang, hai cánh tay xương (cốt thủ) đập một phát vào trên thân hình, hai cái xương sườn trực tiếp bay ra ngoài cơ thể, trong phút chốc hóa thành hai cây Cốt Đao dài hơn mười trượng. Khô lâu ngửa đầu rống lên một tiếng, đột nhiên hướng vào không trung bổ ra một phát.

Một đao mang hình chữ thập chớp động hàn mang kinh người chém vào Cự Phiên trên không trung, đem hôi sắc hà quang đánh cho thất linh bát lạc, rồi kích vào trên mặt Vạn Yêu Phiên.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Yêu khí hàn quang đan vào nhau, lóe ra, trong nhất thời giằng co cùng nhau.

Bỗng nhiên Cự Đại Khô Lâu bay lên không trung, song đao trong tay loạn vũ, đạo đạo loan nguyệt hàn mang gào thét phóng ra. Non nửa cả không trung đều bị hàn mang bao phủ, bộ dáng muốn phá hủy Vạn Yêu Phiên.

Trong Vạn Yêu Phiên truyền ra thanh âm nộ hống của Xa lão yêu. Cự Phiên trong không trung đột nhiên nhoáng lên một cái, trong phút chốc liền kịch liệt co rút, nháy mắt đã thu nhỏ thành một cây phiên cỡ một xích.

Thân hình ấu đồng chợt lóe hiện ra, một tay quơ ra giữ lại cây Phiên này, sau đó thân hình nhoáng lên một cái thuấn di ra một chỗ khác cách hơn mười trượng.

Xem ra Xa lão yêu cũng biết hình thể của Vạn Yêu Phiên quá lớn, tự nhiên hoạt động trở nên chậm chạp, vô tình sẽ trở thành bia ngắm cho Song Cốt Đao của Cự Đại Khô Lâu. Tốt hơn hết là hồi phục nguyên hình của Vạn Yêu Phiên rồi tính tiếp.

Bạch sắc Cự Khô Lâu nhìn thấy cảnh này, thân hình run lên, trong hôi bạch ma khí đồng dạng thu nhỏ lại, cuối cùng biến hình thể chỉ còn hai trượng. Sau đó trong miệng nó phát ra một trận quái khiếu minh minh, phún ra hôi bạch ma khí, vung cốt đao nhào tới ấu đồng.

Ấu đồng nhìn Ngũ Ma, có chút đau đầu nhức óc.

Năm con ma này đã được tế luyện đặc biệt, không bị ảnh hưởng bởi cấm chế của Vạn Yêu Phiên. Hơn nữa, nếu không có bảo vật pháp khí chuyên hàng ma diệt quỷ hoặc giết chết chủ nhân điều khiển thì năm ma đầu này cơ hồ là Bất Tử Chi Thân, vô luận đánh nát cỡ nào bao nhiêu lần, cũng thể hồi sinh lại.

Tuy Vạn Yêu Phiên vô cùng lợi hại, nhưng chủ yếu là nhắm vào tu sĩ nhân loại. Còn đối với loại ma đầu này thì thật không dễ dàng thu vào trong. Muốn thi triển thần thông khác để giải quyết dứt điểm bọn này cũng không phải là chuyện một sớm một chiều có thể làm được.

Chẳng qua mắt thấy, khô lâu đang điên cuồng xông tới, hóa thân của Xa lão yêu cũng chỉ có thể nhướng mày, phất Vạn Yêu Phiên, thả ra cỗ cỗ Ô Hắc Yêu Khí tạm thời cù cưa với khô lâu một lúc.

Mười phần thần niệm, đã có sáu phần bỏ vào Hàn Lập bên kia. Bốn phần còn lại để tạm thời ứng phó với Ngũ Tử Đồng Tâm Ma.

Nhưng lúc này Hàn Lập và Khôi Lỗi sóng vai đứng nhìn, sắc mặt âm trầm bất định, không một chút nhúc nhích.

Mà Ngân Sam nữ tử đồng dạng đứng ổn định trên cao thai, bộ dáng cũng không muốn động thủ.

Có vẻ nàng muốn hai phương kia tiếp tục giằng co hoặc sợ mình vừa động sẽ giúp cho Hàn Lập nhân cơ hội len qua chỗ trống, cui vào Truyền Tống Trận trốn mất.

Về phần hai con Tứ Sí Ngô Công kia, lại chia ra huyền phù trên không canh giữ tại hai cái Tiểu Truyền Tống, mắt hổ nhìn đăm đăm Hàn Lập.

Băng Phượng hiểu rất rõ, Truyền Tống Trận mới là nơi duy nhất thoát thân ra khỏi Đại Điện.

Mà Hàn Lập không hề động thủ tiếp, nguyên nhân cũng hết sức đơn giản. Hắn cũng kiêng kị thần thông xé rách không gian của Băng Phượng, tuy có nhiều thủ đoạn, nhưng nhất thời tính tới tính lui cũng không biết bức lui con Băng Phượng này như thế nào để bình yên đào thoát.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên từ trung tâm Đại Điện truyền đến một thanh âm cuồng tiếu.

"Ha, ha. Rốt cục đi ra đây thì phải hảo hảo hoạt động một chút. Không tận hứng không về!" Thanh âm cười này giống như của nữ tử, nhưng rất thô cực kỳ khó nghe.

Thần niệm Hàn Lập đảo qua về phía sau, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy trung niên mỹ phụ bỏ qua trận chiến với hai hóa thân của Băng Phượng, đột nhiên bắn nhanh hướng về Hàn Lập. Chỉ còn lại hai bạch phát lão giả tiếp tục ở lại chiến đấu.

Mà ở phía sau Mỹ Phụ lại có một đoàn Lục Mông Âm Khí theo sát. Ẩn ẩn hiện hiện bên trong thân ảnh của một nữ tử không ngừng chớp lên. Tiếng cười to xuất phát từ nơi này mà ra.

"Đây là…." Hàn Lập cảm nhận quỷ khí từ trong cường đại âm lực

của nữ tử, không ngờ đây là một nhân vật Nguyên anh hậu kỳ. Cả người nàng này, một thân hồn lực, chính là một quỷ tu cực kỳ lợi hại.

"Hàn đạo hữu không cần kinh hoảng. Bổn Cung Chủ sẽ không để cho bọn chúng hợp lực đối phó đạo hữu. Ta đến để tiếp trợ một tay cho đạo hữu" Bỗng nhiên mỹ phụ mở miệng nói với Hàn Lập.

Nghe lời này, Hàn Lập có chút á khẩu.

Rõ ràng nàng này sợ hắn bị nhị yêu liên thủ giết chết, sau đó sẽ quay đầu đối phó với Tiểu Cực Cung nên mở miệng làm trợ thủ cho mình. Mục đích của bọn thập cấp yêu tu này ngay từ đầu chính là Tiểu Cực Cung.

Chẳng qua mỹ phụ liếc mắt đã nhân ra thân phận của hắn, để cho Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, tự nhiên sẽ không nói cái gì.

Có thể có hai gã hậu kỳ tu sĩ giúp đỡ, hắn tự nhiên cực kỳ vui mừng. Tuy thần thông của vị Cung Chủ này thấp hơn nhị yêu nhưng quỷ tu trong lục khí rõ ràng không phải một quỷ tu bình thường. Khi nó chạy đến đã gây ra một áp lực cực lớn hẳn là có tu vi đỉnh của Nguyên anh hậu kỳ.

"Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu, là ngươi! Hẳn là quá nhàn mới dám quản chuyện của lão phu" Ấu đồng đang đứng bên kia cùng với khô lâu, vừa thấy nữ tử trong lục khí, khuôn mặt nhỏ nhắn liền biến đổi, quát to một tiếng.

"Hắc, hắc. Nếu là bản thể của đạo hữu đến đây, tự nhiên lão Bản không dám nhiều chuyện. Nhưng chỉ là một cái Mộc Chi Hóa Thân, chẵng lẽ ta lại sợ?" Trong lục khí truyền ra tiếng cười cực kỳ khó nghe của nữ tử, bộ dáng không chút e ngại ấu đồng.

"Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu? Chính là quỷ tu năm xưa đã một mình tiêu diệt mấy tu tiên tông môn?" Ngân Sam nữ tử nghe tên này khẽ biến sắc, tựa hồ biết được lai lịch của nữ tử trong lục khí.

"Không dám. Nhất đại Băng Hải chi chủ cũng biết danh tự của lão thân. Nghe nói đạo hữu từ lúc bản Quỷ Nữ vừa mới thi giải, là có

thể tiến giai Hóa Thần Kỳ, nhưng bây giờ còn dừng lại ở tu vi thập cấp, hẳn là sợ hãi Thiên Địa Nguyên Khí mất cân bằng, phải tự tán đi tinh nguyên. Nhưng đau khổ áp chế cảnh giới của chính mình, tư vị này chắc cũng không dễ chịu. Băng Phượng tộc các ngươi dù có thọ nguyên lâu dài, nếu không tiến giai, cũng không còn duy trì được nữa đâu" Nữ tử trong quỷ khí dường như nắm rõ Băng Phượng trong lòng bàn tay, vừa mở miệng đã huỵch toẹt ra bí mật lớn nhất trong lòng của Ngân Sam Nữ tử.

Ngọc dung của Ngân Sam nữ tử bỗng nhiên âm trầm. Còn Hàn Lập thì hít một hơi lạnh. Thế mới biết vì sao con Băng Phượng này lại khó chơi đến vậy. (Hoa hồng càng đẹp thì gai càng sắc mà.he.he)

"Ta thả ngươi đi ra cũng không phải để cho ngươi hàn huyên tâm sự" Vào lúc này mỹ phụ đột nhiên hừ lạnh một tiếng.

"Yên tâm. Chỉ cần không có Hóa Thần tu sĩ ở đây, ta bảo vệ tánh mạng ngươi dễ như trở bàn tay. Chẳng qua lúc trước ngươi đáp ứng chuyện của ta thì cũng đừng có quên. Hơn nữa không có Hồn Thạch, ngươi dám cường hành thôi sử ta, về sau âm khí nhập thể, khó tránh được một tràng đại bệnh đấy nhé!" Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu cười lạnh.

Mỹ phụ nge vậy, sắc mặt trầm xuống, nhưng không nói tiếp nữa.

Mà chỉ trong giây lát trao đổi mấy câu này, mỹ phụ và Quỷ Mẫu cũng đã tới phụ cận của cao thai, độn quang dừng lại đứng một bên, ẩn ẩn cùng Hàn Lập và nhị yêu tạo thành xu thế chân vạc.

"Hàn huynh! Chúng ta trước hết hợp lực tiêu diệt vị Băng Hải chi chủ này, ngươi thấy thế nào?" Mỹ phụ quay đầu nhìn Hàn Lập, ôn hòa nói.

"Tốt, Hàn mỗ không có ý kiến" Hàn Lập sờ cằm (MK! Khứa này không râu mà lúc nào cũng sờ cằm…) thần sắc bất động, gật đầu.

Mỹ phụ nghe vậy, trong lòng mừng rỡ, đang muốn chiêu hô Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu động thủ thì Ngân Sam nữ tử đang đứng dưới bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, khoát tay, một đạo bạch hồng chói mắt bắn nhanh ra.

Một tiếng *"Oanh…"* vang thật lớn, một tòa Tiểu Truyền Tống Trận bị trảm làm đôi.

Sắc mặt của Hàn Lập và mỹ phụ đại biến.

"Các ngươi muốn vây công đừng trách ta phá hủy toàn bộ Truyền Tống Trận!" Ngân Sam nữ tử nhìn hai người trên không trung, thản nhiên cười, nói.

"Ngươi làm như vậy là ý gì? Truyền Tống Trận bị phá hủy, các ngươi cũng có nghĩ rời khỏi đây" Thần sắc của mỹ phụ đột biến mấy cái, rồi cố gắng trấn định nói.

"Đạo hữu chóng quên ta đã lẻn vào trong Hư Linh Điện như thế nào" Ngân Sam nữ tử cười khanh khách, thanh âm trong trẻo vang khắp Đại Điện, nhưng hai mắt thanh lãnh dị thường.

Vẻ mặt Hàn Lập có chút khó coi.

"Hàn đạo hữu không cần phải kiêng kị việc này. Cho dù Truyền Tống Trận bị yêu nghiệt phá hủy, chỉ cần Bổn Cung và đạo hữu liên thủ, còn dư thời gian để phá vỡ cấm chế dùng cửa chính đi ra ngoài" Mỹ phụ trầm ngâm trong chốc lát, nói như vậy với Hàn Lập.

Hàn Lập nhướng mày, sắc mặt âm tình bất định.

Nếu hắn chưa từng giết chết tam đại tu sĩ của Tiểu Cực Cung trong Huyền Ngọc Động, tự nhiên có thể vui vẻ cùng mỹ phụ liên thủ giệt sát nhị yêu, sau đó chậm rãi tìm cách phá cấm đi ra ngoài. Nhưng hiện tại thời gian trôi qua đã khá lâu, chắc chắn đã có tu sĩ của Tiểu Cực Cung phát hiện điều bất thường trong Huyền Ngọc Động. Hắn sao dám trì hoãn thời gian dài như thế.

Mà mỹ phụ nhìn thấy vẻ mặt ngẩn ngơ của Hàn Lập, trong đầu chợt nhớ ra điều gì, trong lòng chợt động.

Hàn Lập đang ở trước mắt trong khi các Nguyên anh tu sĩ cùng vào với hắn lại không thấy. Kỳ thật vị Tiểu Cực Cung Chủ này cũng đã mơ hồ đoán được sự tình. Chẳng qua bây giờ đại địch đang ở trước mặt, nàng ra vẻ giả ngơ không biết mà thôi.

Đang đứng trơ mắt như vậy, đột nhiên sắc mặt mỹ phụ trầm xuống. Đôi mắt đẹp lóe lên tia tàn khốc, môi khẽ nhúc nhích hai cái, tựa hồ đang truyền âm.

Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu đang đứng sau lưng, trong vụ khí chợt lóe lên lục sắc, thân hình trở nên mơ hồ.

Lập tức một đạo Lục Ti tinh tế theo vụ khí vô thanh vô tức bắn ra, chợt lóe lên biến mất không thấy tăm hơi.

Ngay khi Lục Ti biến mất, nhưng Băng Phượng ở phía dưới tựa hồ phát hiện ra điều gì, trong miệng phát ra thanh âm kiều mỵ.

"Ngươi dám…"

Lập tức Băng Phượng nâng tay nhắm vào Tiểu Truyền Tống Trận đạn chỉ. Năm đạo bạch sắc kiếm khí gào thét bắn ra. Đồng thời một đầu Tứ Sí Ngô Công đang bay quanh cũng ngẩng đầu phún ra một cỗ bạch mang hàn khí bao phủ cả Truyền Tống Trận.

------oOo------

Chương 1120: Truyền tống chi chiến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập thấy cảnh này sắc mặt lập tức thay đổi, sau lưng hắn tiếng sấm vang lên, hóa thành một đạo điện hồ rồi biến mất không thấy.

Mà bên kia, phía trên cái Truyền tống trận, lục mang chợt lóe,một nữ tử cả người lục quang bao phủ hiện ra,đúng là Hoàng tuyền Quỷ Mẫu.

Mắt thấy năm đạo kiếm khí cùng hàn khí đánh tới.Nàng ta âm trầm cười,một tay hướng về phía kiếm khí và hàn khí đánh nhẹ ra một chưởng, phảng phất như không mang theo lực đạo gì.

Năm đạo kiếm khí cách đó hơn trượng bỗng nhiên vỡ vụn ra từng mảnh rồi tán loạn, biến mất trong gió.

Về phần hàn khí từ phía trên đánh xuống dường như gặp phải một lực cản vô hình,tuy hạ xuống phía dưới được một chút nhưng đột nhiên quay ngược lại về phía con rết bốn cánh kia,làm cho nó một trận luống cuống tay chân.

Đúng lúc này,ngân quang chớp động,thân hình Hàn Lập đã hiện lên ở trong tiểu Truyền tống trận,hơn nữa không chút do dự giương một tay lên,một đạo pháp quyết đánh lên trên bên cạnh pháp trận,tay còn lại nhanh chóng bấm quyết niệm chú,miệng nhẹ nhàng phát ra vài câu chú ngữ.

Cơ hồ cùng lúc đó,bóng người phía sau nhoáng lên một cái,nhân hình Khôi Lỗi hiện lên sát bên cạnh Hàn Lập.Hồng cung trong tay chợt lóe, vô số mũi tên lửa như cuồng phong bão táp hướng ngân sam nữ tử mà bắn tới.

Mà ở phía xa xa, huyết quang trong mắt bộ khô lâu đang liều mạng công kích đứa bé chợt lóe,rồi không chút dấu hiệu nào đột nhiên hóa thành năm con quỷ,tiếp theo quay cuồng rồi biến mất.

Ngay sau đó,năm cỗ khí trắng xám đồng thời hiện ra trên đỉnh đầu Hàn Lập,rồi lại hóa thành năm quỷ đầu lớn cỡ bánh xe.

Chúng nó được Hàn Lập dùng pháp quyết triệu hồi.

Giờ phút này toàn bộ trận pháp bạch quang chớp động,bắt đầu được kích hoạt.Hàn Lập đứng trong đó gắt gao nhìn thẳng về phía nữ tử áo bạc ở xa xa,trên mặt hiện vẻ ngưng trọng.

Hết thảy việc này diễn ra vô cùng nhanh chóng.

Hành động của Hàn Lập hiển nhiên làm cho mỹ phụ cũng ngân bào nữ tử đều lắp bắp kinh hãi,ngoài ý muốn.

Mỹ phụ sắc mặt đại biến,không nói nhiều lời,thân hình nhoáng lên một cái liền hóa thành một đạo ngân hồng bắn nhanh đến,đồng thời miệng khẽ kêu: *"Phá pháp trận đi,không được thả cho hắn rời khỏi."*

Tuy rằng lời này không nói rõ là ai,nhưng mà ai cũng biết *"hắn"* trong lời nói nhất định là Hàn Lập đang đứng trong pháp trận.

Dù sao mặc kệ Hàn Lập có vấn đề gì hay không,nhưng nếu hắn thật sự rời khỏi thì cho dù nàng có Hoàng tuyền Quỷ Mẫu hỗ trợ cũng không bao giờ có thể đồng thời đối phó hai đại yêu.

Hoàng tuyền Quỷ Mẫu đang trôi nổi trên bầu trời pháp trận vừa nghe thấy lời này,cười nhẹ một tiếng hướng về pháp trận phía dưới khẽ hé miệng ra,thi triển một loại công pháp gì đó.

Cùng lúc đó,Hàn Lập đột nhiên nhấc tay lên,một cái một mộc xích(thước gỗ) màu xanh hiện ra trên tay,mơ hồ có một đóa hoa sen hiện lên,rồi một mảnh thất sắc phật quang nhất thời hướng phía trên bay đi.

"Phật môn linh bảo!"

Bộ dáng bình thản của Hoàng tuyền Quỷ Mẫu nháy mắt biến mất,miệng phát ra một tiếng thét chói tai như mèo bị dẫm phải đuôi,thân hình liền hóa thành một luồng lục quang rồi biến mất tại chỗ.

Mà lúc này,toàn bộ trận pháp bạch quang đại phóng.

Mỹ phụ kia độn quang tuy rất nhanh,nhưng rõ ràng đã chậm một bước.

Hàn Lập không khỏi vui mừng,nhưng sắc mặt bỗng trở nên đại biến.

Bởi vì ngâm sam nữ tử sắp bị vô số mũi tên lửa bao phủ đã mở ra khe hở không gian,biến mất tại chỗ.

Hàn Lập trong lòng trầm xuống,nhưng hắn sớm có chuẩn bị,thân hình bỗng nhiên quay tròn tại chỗ,vô số đạo kim sắc kiếm khí từ trên người bắn ra,làm cho khu vực này trong phút chốc dường như biến thành một con nhím màu vàng.Nếu Băng phượng kia dám xuất hiện ở gần pháp trận,tuyệt đối sẽ bị kiếm khí bao vây,chỉ có thể ứng phó kiếm khí mà không thể ngăn được Hàn Lập rời đi.

Nhưng ngoài ý muốn Hàn Lập,ngân sam nữ tử không xuất hiện trong vòng vây của kiếm khí mà lại hiện ra ở trên không cách pháp trận hai mươi trượng.

Khóe miệng nàng hiện lên một tia cười lạnh,cả người bạch quang chói mắt bộc phát,một tay hướng về khoảng không phía trên Hàn Lập quơ một cái.

Chỗ đỉnh đầu Hàn Lập một trận dao động không gian,một vầng sáng trong suốt thật lớn,chậm rãi hạ xuống.

Hàn Lập sắc mặt trở nên âm trầm,thần niệm khẽ động.

Từng đạo kim sắc kiếm khí biến đổi phương hướng,tất cả đều hướng vầng sáng chém tới.Làm cho địa phương nhỏ trên đầu Hàn Lập lập tức trở nên kim quang chói mắt,tiếng xé gió rít gào.

Nhưng một màn quỷ dị xuất hiện.

Tất cả kim sắc kiếm khí kia khi chém vào trên vầng sáng,lại giống như chém vào ảo ảnh,lóe lên rồi lướt qua,không có chút hiệu quả nào.

Hàn Lập trong lòng kinh hãi,đang muốn dùng bát linh xích để ngăn không cho vầng sáng kia hạ xuống.

Ngân sam nữ tử phía xa xa sắc mặt tái nhợt,năm ngón tay đang mở ra khẽ khép lại,rồi từ từ di chuyển,phảng phất như bị một vận nặng ngàn cân dính lên tay.

Vầng sáng trên không trung chợt lóe lên rồi biến mất.Ngay sau đó lại hiện lên sát bên Hàn Lập,đem toàn bộ Truyền tống trận bao phủ vào trong.

Hàn Lập bừng tỉnh,thầm kêu không tốt,nhưng chưa kịp phản ứng thì đã nghe thấy tiếng ồn ào,bạch quang chợt hiện lên khắp bốn phía.

Hàn Lập ở trong Truyền tống trận bỗng biến mất,cùng biến mất với hắn còn có quỷ đầu do ngũ tử đồng tâm ma biến thành và nhân hình Khôi Lỗi kia.

Toàn bộ Truyền tống trận một lần nữa trống rỗng,truyền tống bạch quang cũng tự nhiên ngừng lại.

Tình hình quỷ dị bực này,làm cho cung chủ Tiểu Cực Cung vốn đã bay nhanh tới gần đó trong lòng chợt lạnh.

Nàng lập tức ngừng bay,kinh nghi hướng nữ tử áo bạc nhìn,đang muốn xem phát sinh chuyện gì rồi tính tiếp.

Nữ tử do Băng phượng biến thành nhẹ nhàng thu hồi ngọc thủ,nhưng hai má lại đỏ bừng,bạch quang trên người lúc ẩn lúc hiện,bộ dáng rõ ràng là đã kiệt sức.

Vừa thấy cảnh này,mỹ phụ trong lòng khẽ động,không hề do dự giương ngọc thủ lên,hơn mười điểm ngân quang chợt lóe lên bắn ra,hóa thành hơn mười cái đinh bạc,hướng về phía ngân bào nữ tử bắn tới.

Ngọc thủ giương lên, hơn mười điểm ngân mang chợt lóe lướt qua bắn ra, hóa thành hơn mười khẩu sắc bén dị thường ngân đinh, thẳng đến áo màu bạc nữ tử trát đi.

Ngân sam nữ tử trong lòng giân dữ,nhưng bí thuật vừa dùng thật sự quá lớn,cho dù nàng sở hữu thiên phú thần thông không gian trên người,cũng chỉ có thể sau khi tiến giai Hóa Thần cảnh giới mới thích hợp thi triển.Vừa nãy là do mắt thấy Hàn Lập sắp truyền tống rời đi,dưới tình thế cấp bách nên phải miễn cưỡng sử dụng.

Hiện giờ thấy mỹ phụ công tới,nàng không thể đồng thời vừa sử dụng bí thuật vừa đối phó với địch,rơi vào đường cùng đành hé năm ngón tay ra,hướng phía dưới vung lên.

Một tiếng *"Oanh"*thật lớn vang lên.

Trong đại Truyền tống trận phía dưới,bạch quang chớp động,vầng sáng đem Hàn Lập,Khôi Lỗi,ngũ tử đồng tâm ma biến mất đột nhiên hiện ra,vầng sáng sau khi chợt lóe,liền tán loạn biến mất tăm.

Thân hình Hàn Lập lung lay mấy lần,tựa hồ sau khi di động không gian còn chưa lấy lại được bộ dáng bình thường.

Nhưng ngân bào nữ tử lúc này cũng đã xuất ra một kiện cẩm bào rực rỡ màu lam,nhẹ nhàng đem hơn mười cái đinh bạc kia chặn lại.Sau đó không chút nghĩ ngợi,hai tay áo hướng về phía dưới run lên.Nhất thời phi kiếm trong suốt rậm rạp tuôn ra,tưởng như vô cùng vô tận,đem toàn bộ thân hình Hàn Lập bao phủ vào trong kiếm quang chói mắt.

Hàn Lập thân hình vừa trụ vững liền ngẩng đầu hé miệng ra,phun ra một cái tiểu đỉnh cổ kính.

Đỉnh này sau khi quay tròn,từ mặt ngoài phun ra vô số thanh ti mỏng,sau khi đan vào nhau hình thành lên một cái quang võng thật lớn,đem Hàn Lậpbao bọc ở trong võng này.Mà trong miệng quỷ đầu do ngũ tử đồng tâm ma biến thành liên tiếp vang lên những tiếng kêu quái dị,rồi phun ra ma khí màu trắng xám,phá vỡ bạch quang đánh về phía không trung.Mà thân hình nhân hình Khôi Lỗi kia cũng nhoáng lên một cái,rồi biến mất vô ảnh vô tung.

*"Đây là…"*đứa bé phía bên kia mất đi đối thủ,lại đem Vạn yêu phiên đang cầm trong tay lại tế luyện lên không trung.Phiên này lại bắt đầu hóa lớn,cũng bắt đầu ở trong yêu khí quay cuồng không ngừng.Một cái ảo ảnh yêu thú từ trên phiên này biến ảo mà ra,tiếp đó hiện lên bộ dáng thực sự.

Chẳng qua Hàn Lập mặc kệ việc này,Phong lôi sí sau lưng hắn đã rung lên,muốn thi triển Lôi độn thuật lập tức quay về Truyền tống trận.

Cho dù đã đánh mất cơ hội tốt nhất để truyền tống,hắn cũng muốn có biện pháp để khống chế cái này trong tay mình,không để cho người khác dễ dàng phá hủy.

Nhưng thế sự khó liệu,những lời này rất đúng,đúng lúc bản thân Hàn Lập cũng cho rằng mình không thể không tiếp tục cùng nhị yêu và mỹ phụ dây dưa tiếp thì dị biến xuất hiện.

Nguyên bản đang phun ra vô số thanh sắc linh ti Hư Thiên Đỉnh,không có sự điều khiển của Hàn Lập đột nhiên rung động kịch liệt,thả ra thanh quang chói mắt,tiếp đó Hàn Lập liền mất đi tâm thần liên hệ cùng với bảo vật này.Nguyên bản thanh ti dùng để ngăn cản kiếm quang bỗng nhiên rơi xuống phía dưới,rơi vào trong đại Truyền tống trận,lóe lên rồi biến mất.

Tiếp đó đại Truyền tống trận này phát ra âm thanh ầm ầm,toàn bộ pháp trận linh quang nổi lên, hiện ra một tầng quầng sáng màu xanh,đem Hàn Lập và ngũ tử đồng tâm ma tất cả đều bao phủ vào trong.

*"Hư Thiên Đỉnh!"*Vị cung chủ Tiểu cực cung kia vừa thấy tình hình này,trên mặt nhất thời lộ ra biểu tình khó tin,lập tức ngừng công kích ngân bào nữ tử,xoay người đưa mười ngón tay hướng về Hàn Lập ở Truyền tống trận,bộ dáng như phát điên.

Mười đạo ngân hồng chói mắt trong phút chốc phụt ra.

Ngân sam nữ tử đang ở trên không Truyền tống trận cũng cực kỳ ngạc nhiên,tuy rằng yêu này không biết Truyền tống trận sẽ đem Hàn Lập truyền tống đến đâu,nhưng tự nhiên cũng không nguyện trở mắt nhìn Hàn Lập truyền tống rời đi.

Nàng không suy nghĩ nhiều lập tức thôi động pháp quyết.

Nhất thời kiếm quang phô thiên cái địa rậm rạp điên cuồng chém xuống.

Nhưng là quầng sáng màu xanh bao phủ đại Truyền tống trận kia lại không biết là do cái gì tạo thành,bất kể là mười đạo ngân hồng đánh lên trên,hay là hàng trăm kiếm quang trong suốt chém tới,quầng sáng này ngay cả gợn sóng một chút cũng không có,bộ dáng như không thể bị phá vỡ.

Việc này khiến cho cả mỹ phụ và ngân bào nữ tử đồng thời trợn mắt há mồm.

Kỳ thật không chỉ bọn họ,Hàn Lập ở trong quầng sáng cuống quýt dùng vô số thanh kim sắc phi kiếm cũng không thể chém vỡ quầng sáng màu xanh để thoát thân,đồng dạng cũng rất kinh ngạc.

Sau khi sưu hồn Hàn Ly thượng nhân,hắn nếu nhớ không lầm thì Truyền tống trận này là Cổ Truyền tống trận mà Tiểu Cực Cung lâu nay vẫn để đó không dùng,chỉ có thể đơn độc truyền tống về phía trước.

Tuy rằng không biết pháp trận này có thể thông đi nơi nào,cũng không biết như thế nào mới có thể kích động.Nhưng nếu là đơn hướng,Hàn Lập tự nhiên quyết không làm chuyện mạo hiểm này.Vạn nhất lại bị truyền tống đến tuyệt địa quỷ quái như Quỷ vụ,hắn chẳng phải là rất xui xẻo sao.

Cho nên vừa thấy bị nhốt trong Truyền tống trận,hắn tự nhiên phải liều mạng phá hủy quầng sáng để thoát thân.Sau khi mắt thấy phi kiếm mất đi hiệu lực,hắn cắn răng một cái,một đoàn tam sắc quang mang hiện lên trong tay,run lên một cái rồi hóa thành một cái vũ phiến (quạt long).

Hắn định dùng Tam diễn phiến này công kích quầng sáng.

------oOo------

Chương 1121: Trọng phản cố địa Hư thiên điện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhưng cự ly quá gần,Hàn Lập tự nhiên không dám vận dụng toàn bộ uy lực,nếu không ngay cả chính mình cũng sẽ bị cuốn vào trong uy lực của vũ phiến này.Hắn nhoáng vũ phiến một cái,một tầng tam sắc hỏa diễm hiện lên trên mặt phiến,sau đó lại như một thanh hỏa đao, bị Hàn Lập dùng sức chém mạnh xuống quầng sáng.

"Tư lạp" một tiếng,uy lực Tam diễn phiến quả nhiên không thể tầm thường,quầng sáng nhìn như không thể phá vỡ kia bị nó chém vào lại hiện lên một cái khe,tuy rằng chỉ lớn có một thước,nhưng cũng đủ cho Hàn Lập từ trong thoát ra.

Hàn Lập nhất thời khẩn trương,tuy rằng hắn muốn rời khỏi nơi này,nhưng tuyệt đối không nguyện ý vì vậy mà rơi vào tay con Băng phượng thập cấp này,đang muốn nhấc Tam diễn phiến lên hung hăng cấp cho đối phương một đòn.

Đột nhiên,hắn sắc mặt đại biến,thu lại Tam diễn phiến,lại lấy ra một khối lệnh bài màu lam,chính là *"Đại na di lĩnh"*.

Hàn Lập vừa mới xuất lệnh bài này ra,trên Cổ truyền tống trận liền linh quang đại thịnh,quang mang chói mắt,đồng thời quầng sáng màu xanh cũng theo đó tán loạn vỡ vụn ra.

Sau khi linh quang của Truyền tống trận vụt tắt,chẳng những Hàn Lập trong quầng sáng,mà cả Ngũ tử ma hết thảy đều biến mất.Ngay cả ngân bào nữ tử do thập cấp Băng phượng biến thành vừa đứng bên cạnh Truyền tống trận cũng không thấy đâu,có vẻ như đã bị Truyền tống trận truyền tống đi.

Thấy một màn này,Tiểu Cực cung cung chủ đầu tiên là ngẩn ra,lập tức trên mặt lộ ra biểu tình cổ quái vừa vui vừa giận.Vui tất nhiên là vì một gã cường địch biến mất,còn giận là vì vừa mới nhìn thấy linh bảo tùy thân của khai phái tổ sư Băng Phách tiên tử,thế nhưng lại tuột khỏi tầm tay.

Xa xa đứa bé sắc mặt cực kỳ khó coi,nhưng lập tức vẻ hung dữ chợt lóe trên mặt,hai mắt hung hăng hướng mỹ phụ liếc mắt một cái,trong miệng thét lên một tiếng xuyên thủng tầng mây.Sau đó bỗng nhiên hướng về Vạn yêu phiên treo trên không trung chỉ một cái,nhất thời trên lá phiên yêu khí bành trướng,yêu ảnh lập tức rõ hơn,vô số huyễn ảnh yêu thú lớn nhỏ toàn bộ tuôn ra,trong phút chốc yêu khí đen thui cuồn cuộn che kín non nửa không trung đại điện,phô thiên cái địa hướng mỹ phụ đánh tới.

Mỹ phụ biến sắc,nhưng trước người lục quang chợt lóe,Hoàng tuyền Quỷ Mẫu một thân âm khí đứng chắn trước người mỹ phụ,nhìn vô số yêu ảnh trên không trung,trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh.Sau khi thân hình quay tròn,nhất thời một mảng lớn lục khí từ bốn phía cuồn cuộn tuôn ra,trong nháy mắt,phía trên mặt đất tiếng gào khóc thảm thiết nổi lên,từ trên không trung âm khí bắt đầu trải rộng xuống phía dưới mặt đất.Lập tức một cơn sóng cuồn cuộn nổi lên,trực tiếp hướng về phía trời cao phóng đi.

Trong phút chốc lục vụ,hắc khí va chạm nhau,yêu ảnh quỷ vật ở trong đó thoắt ẩn thoắt hiện đại chiến với nhau.Hoàng tuyền Quỷ mẫu lại lấy cứng chọi cứng với hóa thân Xa lão yêu,bộ dáng rất chi là bạo lực.

Cung chủ Tiểu Cực cung ở một bên nhìn thấy cảnh này liền mừng rỡ,nhất thời đem việc Hàn Lập gác lại một bên.Hai tay chà xát một cái,giương cái miệng lên,lập tức từng đoàn xích hồng lôi hỏa hiện lên hướng yêu khí trên không đánh tới.

Nhất thời cả tòa đại điện tiếng gầm rú nổi lên,một người,một yêu,một quỷ,tất cả đều biến mất bên trong yêu khí quỷ vụ.

Chỉ có thể ngẫu nhiên từ bên trong truyền ra một hai tiếng nổ kinh thiên động địa…

Trong một gian thạch phòng to ba mươi trượng,trên một cái

Truyền tống trận giống với cái trong Hư linh điện,Hàn Lập một tay nâng Hư thiên đỉnh,vẻ mặt không chút biểu tình,đang giằng co với một tuyệt sắc mỹ nữ.

Mà nhân hình Khôi lỗi ở phía sau vẫn không nhúc nhích,quỷ đầu do Ngũ tử ma biến thành đang lơ lửng trong ma khí trên không,dùng thị huyết ma quang nhìn chằm chằm nữ tử đối diện,trong miệng thỉnh thoảng truyền đến tiếng gầm nhẹ ô ô,tưởng như chỉ cần Hàn Lập ra lệnh một tiếng là lập tức tấn công.

Nữ tử đối diện tất nhiên là vị ngoài ý muốn bị cuốn vào Truyền tống trận,thập cấp Băng phượng.

Xét cho cùng mà nói,vị Băng phượng này cũng có chút xui xẻo,khi thanh sắc quang mạc vỡ vụn,nàng cũng đã phát hiện không hay,vốn định lập tức thi triển thần thông không gian tê liệt để rời xa pháp trận.Nhưng không nghĩ tới không gian lực ảnh hưởng lẫn nhau,ngược lại đem nàng liên lụy bị truyền tống đi.

Mà lần truyền tống này,rõ ràng không phải truyền tống cự ly ngắn,nếu không phải bản thân Băng Phượng còn có vài thần thông không gian,chỉ sợ trên đường truyền tống đã bị không gian lực trực tiếp xé rách thành mảnh nhỏ.

Bất quá tình cảnh của nàng rõ ràng cũng không khá hơn chút nào.Nàng bây giờ đứng ở một góc thạch ốc,bạch sắc linh quang trên người lóe ra không ngừng,lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn Lập.

Trong lòng nàng suy tính,nếu tu sĩ nhân loại đối diện thực sự cùng mình tử đấu,mình và đối phương thắng bại đại khái sáu và bốn phần.Làm cho nàng buồn bực chính là,đối phương hiển nhiên là người chiếm sáu phần thắng,mà không phải là mình.

Phải biết rằng,nàng chính là vẫn áp chế tu vi chuẩn Hóa Thần kỳ của mình,chỉ cần nàng nguyện ý đã sớm có thể tiến giai lên cảnh giới Hóa thần kỳ.

Nhưng người đối diện nàng xem ra cũng là một trong những tu sĩ hiếm thấy,ở cảnh giới Nguyên anh trung kỳ lại có thần thông không thua gì Đại tu sĩ.Hơn nữa lại còn có Ngũ tử ma và con nhân hình Khôi Lỗi hành động vô thanh vô tức kia cũng lợi hại vô cùng,cơ hồ có thể trở thành hai gã Hậu kỳ đại tu sĩ khác.

Do đó,nàng cho dù tự cao tự đại,cũng sẽ không cho rằng nếu mình thật sự cùng Hàn Lập tranh đấu sẽ chiếm thượng phong.Chẳng qua,Băng phượng này trong lòng cũng không sợ hãi gì,cho dù không phải là đối thủ của Hàn Lập,nhưng nếu toàn lực chạy trốn thì với thần thông không gian,ai có thể ngăn nàng lại.

Hàn Lập hai mắt nhìn chằm chằm nữ tử đối diện,trong lòng đồng dạng suy tính không ngừng.Nhưng sau một lúc,cuối cùng vẫn chỉ hừ lạnh một tiếng,bỗng nhiên nhấc chân,chậm rãi từ trong pháp trận bay ra,sau đó bay thẳng đến một mặt vách tường của thạch ốc.Gian thạch thất này có chút cổ quái,bốn phía thế nhưng lại không có một cánh cửa nào,thạch bích lại không có tý lồi lõm nào,bóng loáng dị thường,một khe hở cũng không có.

Tại loại địa phương quỷ dị khó lường này,Hàn Lập thực sự không có hứng thú cùng Băng phượng đối diện mạo hiểm sinh tử chi chiến một trận.Chỉ cần đối phương thức thời không chủ động công kích hắn,hắn cũng không muốn hao tổn pháp lực cùng đối phương sống mái với nhau.Dù sao thiên phú thần thông của đối phương thật sự là phi thường thần diệu.

Thấy Hàn Lập hành động như vậy,ngân bào nữ tử ngọc dung khẽ đổi,cũng âm thầm thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Mà Hàn Lập lúc này đã dùng thần niệm tỷ mỉ xem xét thạch bích,kết quả nhướng mày.

Thần niệm hắn rót vào trong thạch bích lập tức bị một cỗ lực lượng cường đại bắn ngược lại,rõ ràng có cấm chế cường đại nào đó tác dụng lên vách tường, kết quả này chính là việc làm cho người ta đau đầu nhất.

Hàn Lập sắc mặt âm trầm,đột nhiên vươn một ngón tay,nhắm ngay thạch bích trước mắt nhẹ nhàng đâm vào.Nhất thời trên đầu ngón tay hàn quang chợt lóe lên dài chừng nửa thước, lập tức đâm vào bên trong thạch bích.

"Xuy xuy" tiếng xé gió vang lên,hàn quang đồng dạng chỉ đâm vào được non nửa rồi bị bắn ngược lại.

Hàn Lập bất động thanh sắc,ngón tay tùy ý bắn ra khắp nơi.Nhất thời có ba đạo thanh sắc kiếm khí khác đánh lên trên ba vách đá còn lại,kết quả cũng bị bật lại.Hàn Lập hai mắt không khỏi nhíu lại,im lặng nhìn thạch bích,thật sâu trong đồng tử mơ hồ có lam mang chợt lóe lên.

"Hừ!" Ngân bào nữ tử nhìn thấy cảnh này,lại cười lạnh một tiếng.

Đột nhiên nàng vung một tay lên phía trước,nhất thời một cái khe màu trắng hiện lên,nàng này chợt lóe lên rồi biến mất.Băng phượng thi triển thần thông không gian, trực tiếp rời khỏi thạch ốc này.

Nhìn thấy cảnh này,Hàn Lập làm như không biết,tiếp tục yên lặng chăm chú nhìn vào thạch bích phía trước.Sau một lúc lâu,nhân hình Khôi lỗi phía sau hắn bỗng nhiên giương một tay lên,một thanh phi đao màu đen bắn nhanh ra,bay đến một chỗ nằm ở góc thạch bích,nhất thời một tiếng *"Oanh"* vang lên.

Vách tường phía trước đột nhiên vỡ vụn ra từng mảnh,trước mặt Hàn Lập trở nên sáng ngời.Trước mắt hắn hiện lên mộ tòa đại sảnh trống rỗng,ngân bào nữ tử không ở trong này.

Nhưng sau khi Hàn Lập hơi nhìn kỹ,khóe miệng đột nhiên run rẩy một chút,trong mắt hiện lên thần sắc khó tin.

Bởi vì đại sảnh đối diện rõ ràng có một cửa đá vuông hơn mười trượng điêu khắc những ký hiệu kỳ quái,trên mặt cửa lóe lên bạch quang nhàn nhạt,có vẻ như có cấm chế gì trên đó.

Mà cái cửa đá như vậy đối với Hàn Lập lại quen thuộc dị thường,cơ hồ liếc mắt một cái liền nhận ra lại lịch của nó.Việc này làm cho ngực hắn như bị giáng một đòn mạnh,trong lòng cực kỳ kinh sợ.

Hít sâu một hơi,Hàn Lập thần sắc liền khôi phục như ban đầu,đi nhanh thẳng đến cửa đá.

Không nói một lời,kim quang trong tay chợt lóe,một thanh phi kiếm dài gần một thước xuất hiện trong ta,hơi vung lên,chém ra một đạo kim sắc kiếm khí.

*"Oanh"*một tiếng,mặt ngoài cửa đá kia bạch quang chợt lóe,chung quy bị kiếm khí chém làm hai,bên ngoài lộ ra một cái ngã tư đường do đá tảng hình thành.

Hàn Lập thân hình nhoáng lên một cái,lập tức hiện ra tại trung tâm con đường,thần thức vội vàng đảo qua bốn phía,nhưng cả người nhất thời vẫn đứng yên không nhúc nhích tại chỗ.

Trong cái thông đạo do đá tảng chồng lên nhau này,phân biệt thông ra bốn hướng đông tây nam bắc giống nhau,hai bên thông đạo tất cả đều là thạch bích thô dày,giống nhau như đúc.

*"Không sai,quả nhiên là nơi này!"*Không biết qua bao lâu,Hàn Lập thở dài một cái,có chút phiền muộn thì thào.

Nơi này rõ ràng chính là nơi năm đó hắn lấy được Hư thiên đỉnh,nội điện Hư thiên điện,một tòa cự tháp bằng đá cao năm tầng.

Hắn thình lình từ cực bắc Đại tấn lại truyền tống tới Loạn Tinh Hải,xem xét bốn phía thông đạo bằng đá này,hắn cũng không biết là mình ở tầng mấy của cự tháp.

"Hư Linh điện,Hư Thiên điện,hai nơi này chính xác là có quan hệ sâu xa!" Hàn Lập lại tự nói một câu,thần sắc rốt cuộc trở nên bình tĩnh.

Lấy thần thông hiện tại của hắn,cho dù thân ở Loạn Tinh Hải cũng không ngại.Chỉ cần hắn có thể đi ra khỏi điện này,rồi đem Truyền Tống trận bị hủy ngày đó truyền tống mình đến Loạn Tinh Hải một lần nữa khôi phục lại,là có thể trở về Thiên Nam.

Sau khi trong lòng cân nhắc như thế,Hàn Lập đảo mắt qua mọi nơi,nhận định một thông đạo đá rồi thân hình hóa thành một đạo thanh hồng bay đi.

Nhưng sau khi bay hết thời gian uống cạn một chung trà,Hàn Lập liền phát giác, nguyên bản Khôi Lỗi thủ vệ thường hay đi loanh quanh trong khu vực tháp,bây giờ lại không nhìn thấy con nào.

Nhưng hắn suy nghĩ một chút liền hiểu ra,hiện tại còn cách xa lần mở Hư Thiện Điện sau.Khôi Lỗi này tám,chín phần là bị Hư Thiên Điện hạ cấm chế thu trở về,khi nào điện này mở ra lần nữa mới xuất hiện.

Không chỉ có thế,Hàn Lập dọc theo đường đi cũng không thấy cấm chế cùng các cơ quan khác,toàn bộ cự tháp dường như đã thành vật chết.

Mà ngày xưa khi hắn xâm nhập thì cấm chế rất mạnh,bẫy rập khắp nơi.

------oOo------

Chương 1122: Liên thủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chẳng qua Hàn Lập có chút đánh giá thấp mê cung thông đạo này,mặc dù phần lớn cấm chế và Khôi Lỗi đều biến mất,nhưng cấm chế ngăn cản thần thức lại vẫn còn hữu hiệu.

Hắn liên tiếp đi nhầm không biết bao nhiêu lần,nhưng sau khi dùng Minh thanh linh mục phá vô số ảo cảnh,rốt cuộc tìm được Truyền tống trận tiến vào tầng tiếp theo.Trách không được ngày đó Man Hồ Tử có tu vi vượt trội tất cả,cũng chỉ có thể thành thành thật thật đi phía sau hai người Cực Âm tổ sư,chấp nhận thu liễm vẻ tự cao tự đại.

Nhẹ nhàng bước đi trên con đường vừa tìm được,sau khi đem ngũ ma và Khôi Lỗi cất kỹ,liền một kiếm chém đôi cửa đá tàng bảo thất.

Kết quả không tìm thấy bảo vật gì,cũng không phát động cấm chế gì,hắn liền truyền tống ra ngoài.

Không biết là bởi vì không dùng Hư Thiên Tàn Đồ mở cửa đá ra,hay là bởi vì không đến ngày Hư Thiên Điện mở ra.Tất cả bảo vật này đều dùng cấm chế khác cầm cố,những cấm chế trước đây bây giờ đều đã mất đi hiệu dụng.

Hàn Lập không cam lòng,ở mỗi gian Tàng bảo thất đều cẩn thận tìm kiếm một phen,nhưng cuối cùng phải thừa nhận Trận Pháp sư bố trí pháp trận trong Hư Thiên Điện tạo nghệ thật sự là siêu việt ngoài sức tưởng tưởng của hắn.Hắn dù biết rất rõ rằng những chỗ này có cấm chế huyền diệu khác,nhưng cũng không làm gì được.

Rốt cuộc hắn đành chấp nhận lui ra,tắt vọng tưởng đem tất cả bảo vật trong Hư Thiên Điện thu lấy.

Chẳng qua tuy rằng loại cấm chế này hắn không thể phá giải,nhưng thường là nơi để khống chế pháp trận lợi hại nhất hẳn là sẽ đặt trong khu vực quan trọng nhất.Mà chỗ quan trọng nhất trong Hư Thiên Điện,tự nhiên chính là tầng năm cự tháp.Ngày đó đám người Cực Âm lão tổ một phần vì sợ hãi cấm chế tầng năm,phần còn lại vì đang mưu đồ đoạt Hư Thiên Đỉnh,cho nên không dám cẩn thận tìm tòi tầng này.

Mà lấy tu vi hiện tại của hắn và thần thông Minh thanh linh mục,nói không chừng có thể tìm ra một ít thứ gì đó.

Về phần con thập cấp Băng phượng kia,dù có thi triển thần thông không gian độn di đến nơi nào đi nữa,Hàn Lập cũng không hề lo đến việc yêu vật này có thể trực tiếp chui ra khỏi cự tháp hay Hư Thiên Điện.

Bởi vì hắn đã sớm đã cẩn thận kiểm tra vách tháp của cự tháp. Mặt trên vách được hạ hơn mười loại cấm chế.

Hơn phân nửa cấm chế đó hắn đều không thể phân biệt nổi,nhưng trong vài loại cấm chế hắn nhận ra thì đã có mấy cái chuyên môn ngăn cản không gian lực.Trừ phi sử dụng Truyền Tống trận đặc thù trong điện,nếu không muốn sử dụng loại thần thông không gian khác để rời khỏi tháp này thì thuần túy là mơ mộng hão huyền.

Hơn nữa cho dù lấy tu vi hiện tại của hắn cảm ứng,vẫn có thể cảm giác được các cấm chế khác trên vách đá vô cùng đáng sợ.Nếu không e ngại các cấm chế này thì hắn đã sớm tìm kiếm cách khống chế pháp trận,hoặc trực tiếp dùng đại thần thông để phá vỡ vách tường rồi ly khai nơi này.

Sau khi liên tiếp trải qua hai tầng truyền tống,Hàn Lập cuối cùng đã tới tầng năm cự tháp,cũng xuất hiện trước Hàn Ly thai mà ngày trước chứa Hư Thiên Đỉnh.

Lại nói tiếp,Đại trưởng lão của Tiểu Cực Cung từ xưa đến nay đều là lấy tên Hàn Ly thượng nhân,có thể coi là một ít chứng cứ nói lên Tiểu Cực Cung có chút liên quan với Hư Thiện Điện.

Chẳng qua Hư Thiên Đỉnh đã bị lấy đi,bậc thang nơi này sớm trở nên không được đầy đủ trọn vẹn,lưu lại dấu vết đại chiến ngày đó của đám người Cực Âm lão tổ cùng Vạn Thiên Minh.

Có chút ngoài dự đoán của Hàn Lập là,ngân bào nữ tử thế nhưng cũng đang đứng trên đài cao,vẻ mặt trầm ngâm chăm chú nhìn vào cái tế đàn ngày đó.

Hàn Lập tiến vào,hiển nhiên kinh động đến nàng.

Nàng lạnh lùng xoay người nhìn thoáng qua Hàn Lập,bỗng nhiên thân hình nhoáng lên một cái,hóa thành một đạo tinh hồng hướng phía ngoài thạch thai bay đi,trong nháy mắt đã tiến vào trong thông đạo bằng đá.

Hàn Lập lẳng lặng nhìn nàng ta rời đi,một chút ý tứ ra tay ngăn cản đều không có.Hắn chờ tới sau khi độn quang nàng này thật sự biến mất mới một lần nữa từ từ đi tới chỗ tế đàn,nhìn vào bên trong Hư Thiên Đỉnh động quật vài lần,chậm rãi mở rộng phạm vi tìm kiếm.

Nhưng không biết là nơi để khống chế pháp trận được ẩn giấu cực kỳ cẩn mật hay là hắn chưa tìm ra được mà cả buổi Hàn Lập vẫn không có thu hoạch gì.

Một ngày trôi qua,khắp nơi trong tầng thứ năm đều có dấu vết tìm tòi của Hàn Lập để lại.Nhưng là hơn nửa ngày sau,hắn ngoại trừ sắc mặt ngày càng âm trầm thì vẫn không tìm thấy chút bóng dáng nào của nơi khống chế pháp trận.

Sau một ngày nữa,Hàn Lập vẫn không có thu hoạch gì,tựa lên trên một cây thiết thạch trụ,ngẩn ngơ ngồi tại chỗ suy tính.

Chẳng lẽ nơi khống chế pháp trận của Hư Thiên Đỉnh không nằm ở tầng này mà nằm ở một trong bốn tầng còn lại

Hàn Lập tự nhủ.

Đang lúc thần sắc hắn âm trầm bất định,bỗng nhiên phụ cận bạch quang chợt lóe.Một tiếng *"Tư lạp"* xé rách không gian truyền đến,thân hình ngân bào nữ tử theo đó hiện ra.

Hàn Lập ánh mắt ngưng trọng,nhìn chằm chằm vào nàng ta không chớp mắt.

Hắn tin nàng này không vô duyên vô cớ tìm đến,đang muốn nghe xem ý đồ đến của đối phương.

Dù sao mấy ngày này này không thấy nàng ta xuất hiện ở tầng thứ năm,chẳng lẽ ở mấy tầng khác tìm được phương pháp đi ra ngoài rồi sao?

*"Thế nào,Hàn đạo hữu đã tìm được phương pháp rời khỏi nơi này chưa?"*Ngân bào nữ tử từ từ hỏi.

*"Nếu tìm được rồi,tại hạ sao lại còn phải ở chỗ này! Nghe khẩu khí đạo hữu,chẳng lẽ có phát hiện gì?"*Hàn Lập trong lòng bình tĩnh trở lại,dường như trước đây nàng này với hắn chưa từng nói chuyện tử tế với nhau.

*"Nơi này ta đại khái đã nhìn qua toàn bộ,muốn cậy mạnh mà phá vỡ cấm chế ra ngoài thì ít nhất phải hai,ba Hóa Thần kỳ tu sỹ liên thủ mới được,hiện tại nơi đây cũng chỉ có hai người ta và ngươi,chuyện này đừng nên nghĩ tới."*Trong mắt ngân bào nữ tử thu quang lưu động,chậm rãi nói.

"Việc này không cần đạo hữu nói ta cũng đã biết." Hàn Lập trong lòng động dung,nhưng bên ngoài vẫn giữ vẻ thờ ơ.

*"Hừ!Ngươi chẳng lẽ không phải đang tìm nơi không chế pháp trận sao?"*Ngân bào nữ tử có chút không kiên nhẫn,mắt phượng chợt lóe,hừ lạnh một tiếng.

"Khống chế pháp trận,Hàn mỗ đích xác đang tìm nơi đó.Phượng tiên tử có gì chỉ giáo sao?" Hàn Lập thần sắc khẽ đổi,thừa nhận nói.

"Thế thì tốt rồi,nơi khống chế pháp trận ta đã tìm được rồi,nhưng muốn rời khỏi nơi này cũng không phải là chuyện dễ dàng.Hơn nữa,bây giờ ta muốn hỏi ngươi hai vấn đề,nơi này cùng Băng

*phách tiên tử năm đó có quan hệ gì? Tiểu đỉnh trong tay ngươi có phải là Hư Thiên bảo đỉnh không?"*Ngân bào nữ tử hít sâu một hơi,thần sắc bỗng nhiên trầm xuống.

"Băng phách tiên tử!Nàng là ai? Kiên tiểu đỉnh kia,đạo hữu nói nó là Hư Thiên Đỉnh,chính là nó sao!" Hàn Lập đầu tiên là ngẩn ra,nhưng lập tức hàm hồ đáp.

Ngân bào nữ tử nghe xong lời này,nhìn chằm chằm Hàn Lập,hàn quang trong mắt chợt lóe,một lúc lâu sau mới lại nói: *"Băng Phách tiên tử là thượng cổ tu sĩ sáng tạo ra Kiền Lam Băng Diễm,cũng là tổ sư khai phái của Tiểu Cực Cung! Nhìn dáng vẻ của ngươi,có vẻ đối với việc này thật sự hoàn toàn không biết gì cả.Nhưng sự tình Hư Thiên Đỉnh,tốt nhất là ngươi hãy nói cho rõ ràng.Nếu tiểu đỉnh kia là Hư Thiên Đỉnh thì chính là vật dùng để khống chế pháp trận.Còn nếu không phải thì nói với ngươi cũng không có tác dụng gì,ta tất nhiên sẽ không nói ra nơi đó cho ngươi."*

Hàn Lập vẻ ngạc nhiên lóe lên,sau khi hơi cân nhắc,cũng không tiếp tục do dự nói:

"Nếu đạo hữu đã nói vậy thì ta cũng không có gì giấu diếm.Tiểu đỉnh kia chính xác là Hư Thiên Đỉnh! Không biết là nơi khống chế pháp trận rốt cuộc nằm ở đâu?"

*"Tốt lắm,nếu đạo hữu thừa nhận,vậy đi theo ta.Bây giờ chúng ta nếu muốn rời khỏi nơi này chỉ còn cách liên thủ một lần.Trước khi rời khỏi nơi này,ân óan của ta và ngươi tốt nhất gác lại một bên,nếu không vô luận là ai cũng không thể một mình rời khỏi đây."*Ngân bào nữ tử trấn định trở lại,không có chút ý muốn trả lời Hàn Lập,lập tức thân hình nhoáng lên một cái,hóa thành một đạo tinh quang thẳng đến thông đạo đá mà đi.

Hàn Lập nhướng mày,nhưng không nghĩ nhiều cũng hóa thành một đạo thanh hồng theo sát.

Nhưng chỉ phi độn trong chốc lát,Hàn Lập liền lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Bởi vì tinh quang dẫn đường phía trước rõ ràng là hướng về phía Hàn Ly thai mà bay đến.Nơi đó hắn đã tìm tòi vô số lần,làm sao còn có thể có vật gì đó mà không bị phát hiện.

Chẳng qua nữ tử phía trước một chút ý tứ dừng lại đều không có,Hàn Lập cũng chỉ có thể cưỡng chế sự kinh nghi trong lòng,một đường bay theo.

Một lúc sau,tinh quang sau khi xoay một vòng quanh đài cao cuối cùng cũng dừng lại trên tế đàn,hào quang chợt tắt hiện ra thân ảnh thướt tha của ngân bào nữ tử.

*"Phượng đạo hữu,ngươi có tìm sai địa phương không? Nơi khống chế pháp trận thật sự ở trong này?"*Hàn Lập đồng dạng cũng hạ xuống trên đài,rốt cuộc không nhịn được hỏi.

*"Tìm sai địa phương? Hắc hắc,bổn cung cho dù nhắm mắt lại cũng có thể tìm ra nơi khống chế pháp trận kia."*Ngân bào nữ tử khinh thường nói.

*"Lời này có ý tứ gì? hay là đạo hữu trước đây đã tới nơi này?"*Hàn Lập trong lòng cả kinh.

"Ta chưa hề đi qua nơi này!Chẳng qua Băng lan đảo nơi Băng phượng nhất tộc chúng ta sinh sống,có một tòa thạch thai giống với nơi này mà thôi.Kể ra mà nói,bảo đỉnh của ngươi cũng có chút quan hệ sâu xa với Băng phượng nhất tộc chúng ta."

Ngân bào nữ tử cười lạnh nói.

Nàng không đợi Hàn Lập kinh ngạc xong,lập tức bay lên,hay tay bỗng nhiên hướng một chỗ trên không trung tế đàn điểm vài cái.

Nhất thời trên không truyền đến vài tiếng giòn vang nghe như đồ sứ vỡ vụn.Mấy đoàn bạch điểm chói mắt hiện lên trên không trung.Sau đó mấy quang điện run lên,trong nháy mắt bành trướng ra gần bằng một bánh xe nhỏ,vài cái bạch sắc quang điện này ở trên không trung đồng thời chớp động không ngừng,cuối cùng dung hợp lại làm một,trở thành một quang cầu thật lớn.

Hàn Lập hé miệng,trên mặt không che dấu vẻ khiếp sợ.

Ngân bào nữ tử liếc mắt nhìn Hàn Lập một cái,rồi lại thản nhiên tiếp tục thi pháp,mười ngón tay chuyển động nhanh,từng đạo từng đạo pháp quyết bay vào bên trong quang cầu rồi biến mất.

Cuối cùng trong quang cầu vang lên một tiếng thật lớn,rồi đột nhiên hóa thành hơn mười cái trận kỳ trắng như tuyết.

Mỗi cái đều dài năm sáu thước,mặt trên thêu một ít thượng cổ hoa văn khó hiểu.

Các trận kỳ này ở trên không quay tròn rồi hóa thành hơn mười đạo bạch hồng chói mắt hướng tới bốn phía bắn đi, chợt lóe lên rồi tiến vào trong lòng đất mất tăm.

Nhìn thấy cảnh này,ánh mắt Hàn Lập liên tiếp chớp động,trên mặt mơ hồ lộ ra một thoáng giật mình.

Mà đúng lúc này,toàn bộ Hàn Ly thai phát ra tiếng nổ vang dội.Sau một trận rung động kịch liệt,lấy tế đàn làm trung tâm hiện ra một cái pháp trận cơ hồ trải rộng toàn bộ thạch thai,trên mặt pháp trận linh quang đủ màu chớp động không ngừng.

------oOo------

Chương 1123: Khốn địa tiềm tu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Pháp trận hiện lên trong nháy mắt,hai người liền bay lên trên không trung,từ trên nhìn xuống dưới.

Hàn Lập quan sát một lúc,liền khẳng định pháp trận trước mắt đích thực là pháp trận khống chế của Hư Thiên điện,hơn nữa ở trung tâm pháp trận có thể thấy được một cái đồ án độc nhất vô nhị giống với trên Hư Thiên Đỉnh.

Hắn hồi tưởng một chút về tình hình lúc mở ra Huyền Ngọc động của Hư Linh điện này.

Cái pháp trận phong ấn Huyền Ngọc động kia,tựa hồ cũng dùng cùng một loại cấm chế với nơi này.Chẳng qua pháp trận trước mắt này lớn hơn mười lần,hơn nữa phức tạp và thâm ảo hơn nhiều.

*"Ngươi trước kia cũng đã gặp trận pháp kiểu này?"*Ngân bào nữ tử tựa hồ chú ý tới một tia dị sắc trên mặt Hàn Lập,pháp quyết trong tay thu lại hướng Hàn Lập hỏi.

"Ta ở nơi nào đó trong Tiểu Cực Cung gặp qua một trận pháp giống thế này!" Hàn Lập cũng không có ý dấu diếm,nhàn nhạt nói.

*"Thì ra là thế!Như vậy cũng tốt,phương pháp thao túng trận này ngươi hẳn là cũng biết một ít sao? Ngươi có thể nhận biết Hư Thiên Đỉnh có thật là pháp khí khống chế pháp trận không?"*Ngân bào nữ tử cũng không tiếp tục truy vấn Hàn Lập,ngược lại còn bảo hắn ra tay.

Hàn Lập do dự một chút,rồi gật đầu khẽ hé miệng ra,nhất thời một hiện ra một đoàn thanh quang hướng trung tâm pháp trận bay đến,bên trong đúng là Hư Thiên Đỉnh chừng mấy tấc.

Đương nhiên Hàn Lập tự nhiên sẽ không dồn toàn tâm toàn ý cho việc này,hắn phân nửa tâm tư vẫn cẩn thận để ý nữ tử kia,chỉ cần đối phương có một tia ý niệm muốn đoạt bảo sẽ lập tức thu hồi đỉnh này lại.

Hư Thiên Đỉnh bay đến trung tâm cự đại pháp trận,dưới sự điều khiển của Hàn Lập liền ngừng lại,vừa lúc khớp với đồ án cự đỉnh phía dưới.

Đúng lúc đó,đồ án cự đỉnh phát sáng mạnh,đột nhiên từ giữa bay ra một đạo thanh sắc quang trụ,đem Hư Thiên Đỉnh trên không trung gắn vào trong đó.

Hàn Lập chỉ cảm thấy thần niệm chấn động,lại một lần nữa mất đi liên hệ cùng đỉnh này.Sắc mặt hắn không khỏi đại biến,ánh mắt vội vàng nhìn thoáng qua ngân bào nữ tử bên kia,thấy nàng vẫn chưa có bất cứ hành động dị thường nào,lúc này trong lòng hắn mới an tâm tiếp tục xem biến hóa của pháp trận và Hư Thiên Đỉnh.

Bị bao vây trong thanh quang,Hư Thiên Đỉnh bắt đầu phát ra tiếng ong ong,hình thể trở nên cuồng trướng.

Một lát sau,đỉnh này đã to bằng cái đồ án phía dưới,đồng thời trên đỉnh các chủng loại hoa điểu trùng ngư cũng bắt đầu trôi nổi huyễn hóa ra.Hàn Lập chỉ cảm thấy tâm thần nhất động,lại liên lạc được với cự đỉnh.Chẳng qua lúc này,hắn lập tức cảm thấy được pháp lực trên người hướng cự đỉnh mà điên cuồng dốc xuống.

Hàn Lập sắc mặt không khỏi đại biến.

Nhưng vào lúc này,ngân bào nữ tử đột nhiên hai tay bấm lại niệm thần chú,hướng về trung tâm pháp trận điểm một cái.

Một cột sáng linh lực màu trắng bắn ra,chợt lóe lên rồi nhập vào trong đồ án cự đỉnh.

Hàn Lập nhất thời cảm thấy được tốc độ trôi của pháp lực trở nên chậm hơn,nằm trong phạm vi chấp nhận được,thần sắc lúc này mới khôi phục lại.

Nếu khiến hắn nghi ngờ thì sẽ sớm trước hết ngừng truyền linh lực,đồng thời thu hồi Hư Thiên Đỉnh.

Chẳng qua vào lúc này Hư Thiên Đỉnh dường như là một con động không đáy,không ngừng cắn nuốt pháp lực của hắn và ngân bào nữ tử.

Trải qua một lúc,sau khi pháp lực Hàn Lập chỉ còn lại phân nửa,sắc mặt hắn trở nên khó coi.

Mà lúc này pháp trận phía dưới truyền đến tiếng gầm rú,một ít ký hiệu bắt đầu chớp động hiện lên,nhưng hào quang mỏng manh dị thường, bộ dáng chỉ mới kích phát một chút.

*"Không được,pháp lực ta và ngươi hai người không đủ để mở ra pháp trân này!"*Ngân bào nữ tử thần sắc biến đổi nói,pháp quyết trong tay thu lại,thanh sắc quang trụ liền tán loạn.

Hàn Lập sau khi nhướng mày,đồng dạng thu hồi pháp lực,thân thủ hướng cự đỉnh xa xa vẫy tay một cái.

Hư Thiên Đỉnh sau khi nhoáng lên một cái,từ trong cột sáng bắn ra.Sau đó kịch liệt thu nhỏ lại,trong nháy mắt khôi phục lại kích thước ban đầu,chợt lóe lên rồi bay vào trong tay áo Hàn Lập.

*"Không chỉ mỗi vấn đề là pháp lực không đủ đâu! Pháp trận khống chế này nguyên bản do Hóa Thần Kỳ tu sĩ thao túng,lấy tu vi Nguyên Anh trung kỳ của ta và hậu kỳ của ngươi thì muốn khống chế pháp trận này,căn bản không có khả năng thành công!"*Hàn Lập nhìn chằm chằm pháp trận phía dưới,cau mày nói.

Lúc này,trận nhãn của đồ án cự đỉnh sau khi mất đi Hư Thiên Đỉnh,cột sáng màu xanh do nó phun ra cũng biến mất không thấy.Tiếng gầm rú cùng linh quang chớp động trên pháp trận cũng dần dần trở nên thu liễm,cuối cùng hoàn toàn yên lặng trở lại,trở nên giống như vật chết.

*"Cũng không nhất thiết phải là Hóa Thần Kỳ tu sĩ mới có thể khu động pháp trận này,nếu có vài Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ liên thủ cũng đủ để khống chế pháp trận này."*Sau một lúc lâu trầm mặt,ngân bào nữ tử mới mở miệng nói.

"Đạo hữu đang đùa phải không! Cho dù bốn gã Hậu kỳ tu sĩ cũng không ngăn được một bàn tay Hóa Thần kỳ tu sĩ,chênh lệch hai bên to lớn thế nào,đạo hữu hẳn là rất rõ ràng!" Hàn Lập ngẩn ra,vẻ mặt không tin.

*"Nếu bàn về thần thông,Hóa Thần Kỳ tu sĩ có thể điều động thiên địa nguyên khí thì Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ tự nhiên không phải là đối thủ.Nhưng ta có một lọai bí thuật có thể đem pháp lực vài tên tu sĩ tạm thời dung hợp làm một,nếu dùng phương pháp này sử dụng Hư Thiên Đỉnh,hẳn là có thể mở ra được pháp trận này."*Ngân bào nữ tử mắt phượng chợt lóe,có vài phần tự tin nói.

"Có loại bí thuật này,đạo hữu có phải nhìn trúng ngũ tử ma của ta và con Khôi Lỗi kia phải không?" Hàn Lập hơi suy nghĩ rồi nói.

*"Lạc lạc,đạo hữu thật sự rất thông minh,ý ta chính là như vậy! Ngũ ma hợp thể cùng con Khôi Lỗi kia,cộng thêm cả ta nữa,hẳn là có mấy thành nắm chắc."*Ngân bào nữ tử khẽ cười,dáng vẻ lạnh như băng biến mất,bỗng chốc trở nên rất thiên kiều bá mị,phảng phất như thay đổi thành một người khác.

Hàn Lập đối với tuyệt thế dung nhan nàng ta lại như không thấy,ngược lại trở nên trầm ngâm cân nhắc.

"Đạo hữu vừa rồi không nói đến tên tại hạ,chẳng lẽ tại hạ không thể thi triển bí thuật này hay sao?" Hắn cuối cùng hỏi.

"Đúng là chỉ sợ không được! Bí thuật này phải là tu sĩ cùng cảnh giới mới có thể hợp lực thi triển,hơn nữa để có thể không chế cỗ pháp lực hỗn hợp này phải là người có tu vi cao nhất trong đó.Đạo hữu tuy rằng tu vi hơn xa so với trung kỳ tu sĩ bình thường,nhưng so với Hậu kỳ tu sĩ còn kém hơn không ít." Ngân bào nữ tử khẽ mỉm cười nói.

"Hừ,muốn sử dụng Hư Thiên Đỉnh phải tu luyện thông bảo quyết,ý

*của ngươi là muốn ta giao ra Hư Thiên Đỉnh?"*Hàn Lập sắc mặt trầm xuống,hừ lạnh một tiếng.

"Linh bảo tự nhiên rất trân quý,nhưng các hạ không nghĩ đến việc cả đời sẽ bị khốn tại nơi đây sao!" Băng phượng thần sắc không thay đổi trả lời.

"Đừng vọng tưởng việc này,ta tuyệt đối không đáp ứng."

Ngân bào nữ tử thấy Hàn Lập không do dự trả lời như thế,trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên,nhưng lập tức ngọc dung khẽ động,mở miệng muốn nói gì đó.

Nhưng đúng lúc đó,Hàn Lập lại lạnh lùng mở miệng:

"Nói cho Phượng đạo hữu một việc,nơi này cứ cách ba trăm năm sẽ tự mở ra một lần.Cho dù chúng ta không làm gì thì nhiều lắm cũng bị nhốt một khoảng thời gian thôi,đến lúc đó vẫn có thể bình yên rời đi.Mà tại hạ cũng đã thay đổi chú ý,không muốn vội vàng rời khỏi nơi này nữa mà muốn ở đây hảo hảo tu luyện một phen.Hắc hắc,đương nhiên nếu Hàn mỗ may mắn đột phá Hậu kỳ cảnh giới,đến lúc đó tự nhiên sẽ tìm đạo hữu thương lượng giải quyết cho tốt việc này!" Nói xong lời này,trên người Hàn Lập linh quang chợt lóe,chợt hóa thành một đạo thanh hồng hướng phía ngoài thạch thai mà bắn nhanh đi,trong nháy mắt biến mất trong một cái thông đạo đá ở xa xa.

*"Ba trăm năm mở ra một lần?"*Ngân bào nữ tử vừa nghe xong lời này,trong lòng kinh hỉ,lời kia căn bản đã ra tới miệng,nhất thời nuốt trở vào.Tuy rằng mất đi một cơ hội cướp lấy linh bảo của đối phương,nhưng là biết mình không bị vây khốn vĩnh viễn ở đây thì cũng tắt cái ý muốn kia.

Nàng không sợ Hàn Lập lừa gạt,dù sao thì hai,ba trăm năm đối với thọ nguyên của thiên địa linh thú như nàng mà nói,căn bản không đáng nhắc tới.

Mà chiếu theo tính toán ban đầu,nàng có một lọai bí thuật tự hại chính mình,có thể giúp chính mình tăng lên tu vi Hóa Thần Kỳ,từ đó có thể dễ dàng đánh chết Hàn Lập,đọat lấy Hư Thiên Đỉnh.

Nhưng thi triển loại bí thuật này chẳng những cực kỳ hà khắc,hơn nữa tổn hại rất lớn.

Chẳng những chỉ có thập cấp yêu thú của Băng phượng nhất tộc mới có thể thi triển.Hơn nữa sau khi thi triển cơ bản hao tổn rất nhiều tinh nguyên,tám chín phần mười sẽ mất đi cơ hội tiến giai Hóa Thần Kỳ.Đối với người đã sớm đạt tới chuẩn Hóa Thần Kỳ,có điều kiện rất tốt để đột phá Hóa Thần kỳ như nàng thì hậu quả đó thật khó chấp nhận được.

Lại nói tiếp,nàng ta cũng là phi thường buồn bực.Nàng nguyên bản bởi vì vấn đề thọ nguyên nên đã tính toán sắp tới sẽ tiến giai Hóa Thần Kỳ,nhưng sau khi được hóa thân Xa lão yêu mang đến tin tức về điểm nối không gian,liền vội vàng tham gia tấn công Tiểu Cực Cung,cho nên bây giờ vẫn còn dừng lại ở tu vi Nguyên anh hậu kỳ.

Đương nhiên nếu ở chỗ này trực tiếp tiến giai lên Hóa Thần cũng là một lựa chọn không tồi.Một khi tiến giai thành công,chẳng những có thể đánh chết Hàn Lập,còn có thể đoạt được linh bảo Hư Thiên Đỉnh rồi rời khỏi nơi này.Nhưng là sự tình Băng phượng tộc có chút đặc thù,phải ở thánh địa bổn tộc Băng Uyên đảo cử hành nghi thức đặc thù nào đó mới có thể tiến giai.

Nếu không cho dù tiến giai thành công,tu vi từ nay về sau cũng sẽ không tăng.Sau khi có hy vọng rời khỏi nơi này,nàng tự nhiên sẽ không mạo hiểm tiến giai ở đây.

Đương nhiên Hàn Lập cũng không biết việc này,nhưng là sợ đối phương chó cùng rứt giậu,cho nên mới để lộ ra chuyện Hư Thiên Đỉnh ba trăm năm mở ra một lần.Chỉ cần nàng này có một tia hy vọng,sẽ không dễ dàng cùng hắn không chết không thôi.

Đương nhiên câu cuối cùng đột phá hậu kỳ hắn nói lúc nãy,tự nhiên là thuận miệng mà nói thôi.

Ngân bào nữ tử do thập cấp Băng phượng kia cũng không chút để ở trong lòng.

Muốn đột phá hậu kỳ nào có thể dễ dàng như thế? Thế gian này không biết bao nhiêu Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ không thể bước qua nổi một bước này,cả đời chỉ dậm chân lại tại chỗ.

Ngân bào nữ tử trên thạch thai cân nhắc nửa ngày,trong miệng thì thào một câu.

"Cũng được,ta còn vài lọai bí thuật chưa luyện thành,không bằng nhân cơ hội này tu luyện chúng.Nếu có thể tu luyện thành công,như vậy khi đối đầu với người này có thể nắm chắc thêm hai phần thủ thắng."

Sau khi nói xong lời này,nàng dậm chân ngọc,nhất thời hóa thành một đạo tinh hồng,hướng về một cái thông đạo đối diện cái Hàn Lập mà phi độn đi.

Nàng cũng tính toán tìm một thạch thất thích hợp để hảo hảo bế quan tu luyện một chút.

Nửa ngày sau,Hàn Lập thân ở trong một gian mật thất lớn bốn mươi trượng.Hai chân ngồi xếp bằng trên mặt đất,mà trước người hắn có một cái thủy trì màu trắng ngà chừng mười trượng,bên trong linh khí lượn lờ bốc lên mùi thơm ngát xông vào mũi,đúng là thần bí mật thất tầng thứ hai mà ngày đó Hàn Lập gặp Nguyên Dao.

Nơi này chẳng những phi thường bí ẩn,lại còn có một cái Linh Nhãn Chi Tuyền lớn như vậy,tự nhiên là một nơi tuyệt hảo để tu luyện.Chẳng qua vì để phòng ngừa vạn nhất,Hàn Lập đem cái Truyền tông trận kia tạm thời phong ấn,làm cho nó tạm thời không sử dụng,sau đó lại dùng một ít trận kỳ che đậy cả mật thất này.

Dưới tình huống cấm thần cấm chế vẫn đang tác dụng lên cả cự tháp,cho dù con thập cấp Băng phượng kia có ý định tìm nơi này chỉ sợ cũng không phải là việc dễ dàng.

------oOo------

Chương 1124: Thiên triệu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thật lòng mà nói,Hàn Lập căn bản cũng không muốn lưu lại nơi này lâu mà muốn trước hết trở về Thiên Nam để giải trừ phong hồn chú phong ấn Nam Cung Uyển.

Nhưng đem Hư Thiên Đỉnh cho ngân bào nữ tử,căn bản là tự tìm đường chết.Con Băng phượng kia có tu vi tương đương Hậu kỳ tu sĩ,có thể tu luyện đến tầng thứ hai Thông bảo quyết.

Đến lúc đó thì khi cùng đối phương tranh đấu,hắn cho dù có Khôi Lỗi và ngũ ma cùng liên thủ cũng không thể địch lại.

Loại sự tình ngu ngốc này,hắn tự nhiên sẽ không làm.

Cũng may Nam Cung Uyển đã dùng qua nội đan Hỏa Thiềm thú,cho dù không thể hoàn toàn giải trừ phong ấn nhưng để trì hoãn phong hồn chú phát tác thì trong vòng hai,ba trăm năm tuyệt đối không có vấn đề gì.

Do đó,hắn cũng chỉ có thể thay đổi ước nguyện ban đầu,trước hết lẳng lặng tu luyện trong này.

Hiện tại Hàn Lập hai mắt nhắm nghiền,trừ bỏ trước ngực có một tia phập phồng như có như không thì không khác gì người chết.

Nhưng vì sương mù màu trắng ngà do Linh Nhãn Chi Tuyền phát ra,lại dường như có một sức lôi kéo nào đó mà từ từ thổi về phía Hàn Lập.Làm cho hắn ở trong vụ khí như ẩn như hiện

Cuối cùng hình thành lên một cái vụ cầu màu trắng ngà,hoàn toàn che phủ thân hình hắn bên trong.

Một ngày,một tháng,một năm,thời gian từng chút trôi qua,linh vụ màu trắng không ngừng hướng bên cạnh thủy trì tụ lại,bạch sắc vụ cầu cũng lẳng lặng nằm ở đó,không có chút biến hóa.Dường như vật ấy từ khi thiên địa sinh ra đã nằm ở nơi đó rồi.

Biến hóa, dường như vật ấy theo thiên địa sinh ra ngày khởi, liền tồn tại như thế địa bình thường.

Tu luyện không có năm tháng,chỉ chớp mắt đã trôi qua tám mươi năm.Vào một ngày,trên bến cảng một đảo nhỏ,một vài con thuyền lớn có,nhỏ có đang đi đi lại lại,lại có một ít tu hành giả trên không trung đang bay vào bay ra tòa thành.

Ngoại trừ chỗ duy nhất này ra,toàn bộ tứ phía tòa thành này đều đã bị cấm chế che đậy.

Điều này cũng tạo thành cảnh tượng phồn vinh của bến cảng này.

Ở một nơi bên cạnh bờ biển,có vài tòa núi lớn nhỏ khác nhau,thưa thớt rải rác.Mà trên ngọn núi cao nhất có một dãy công trình lầu các màu trắng nhạt.

Đừng nói là tinh xảo phong nhã,thậm chí các lầu các này đều dùng cự thạch thô to xây thành,tạo nên vẻ quê mùa,cục mịch.

Mà trên tầng cao nhất của một các lâu cao ba tầng,một gã lam bào tu sĩ và một gã thư sinh áo trắng đầu mang nho quan,đang một mặt nhìn tình hình cảng,một mặt đàm luận chuyện gì đó.

"Minh sư huynh,nghe nói Nghịch Tinh Minh cùng Tinh Cung ở đảo phụ cận lại đại chiến một hồi.Có một tên Kết đan tu sĩ Nghich Tinh Minh tử trận,xem ra Nghịch Tinh Minh vừa bị nếm quả đắng."

"Tiểu khuy."

Tên thư sinh kia thản nhiên nói.

"Khụ,mấy năm qua,xung đột của Tinh Cung và Nghịch Tinh Minh trở nên thường xuyên,xem ra tràng đại chiến tiếp theo không xa đâu.Mà cũng thật kỳ quái,xét về thế lực rõ ràng Nghịch Tinh Minh chiếm thượng phong.

Nội hải hai mươi sáu đảo nhỏ,Nghịch Tinh Minh ước chừng chiếm cứ hơn hai mươi tòa,nhưng luận về số lần thắng bại,trái lại Tinh Cung lại chiếm đa số lần thắng." Lam bào đạo sĩ thở dài nói.

"Hắc hắc,việc này không có gì kỳ quái.Thiên Tinh song thánh bởi vì tu luyện Nguyên Từ Thần Quang,chỉ cần không rời xa Thiên Tinh đảo,cơ hồ là bất bại.Huynh không nghe nói lần đại chiến lần trước,Lục Đạo cực thánh cùng Vạn tam cô liên thủ cũng vẫn bị Thiên Tinh song thánh ở phụ cận Thiên Tinh đảo đánh cho thảm bại sao?

Chẳng qua,Thiên Tinh song thánh cũng không dám rời xa Thiên Tinh đảo một thời gian dài,nếu không tu vi sẽ giảm mạnh.

*Từ đó,hai nhà này cố ky lẫn nhau,chỉ làm cho mấy tiểu tông môn chúng ta xui xẻo."*Thư sinh cười lạnh.

"Điều này cũng đúng thôi,bị hai nhà này thường xuyên phái đi làm việc cũng không có gì,tùy tiện phái vài tên đệ tử cấp thấp ứng phó một chút là được.Nhưng trước kia chỉ cần cống nạp cho một nhà,hiện giờ lại phải cho cả hai nhà,bây giờ thật khổ hết sức."

Lam bào đạo sĩ vẻ mặt buồn bực nói.

"Ha ha,Minh sư huynh thật đúng là lo nghĩ nhiều,sự tình bậc này không phải là hai đệ tử Trúc Cơ kỳ như chúng ta có thể quản tới,tự nhiên có các vị sư bá,sư tổ lo lắng.Chỉ cần có sư tổ ở đây,hai nhà kia cũng sẽ không ép bức bổn môn quá mức.Mà chúng ta chỉ cần qua hai năm chấp sự này rồi phản hồi động phủ của mình dốc lòng tu luyện là được.

" Sư huynh,lần trước khi bế quan xong,đệ đã mơ hồ cảm thấy có thể đột phá cảnh giới,tiến vào Trúc Cơ trung kỳ rồi.*"Thư sinh đột nhiên trên mặt lộ một tia đắc ý nói.*

*"*Cái gì,sư đệ nếu có thể trong vòng trăm năm thời gian tiến giai lên trung kỳ,đây chính là thiên phú hơn người.

Vi huynh ở trung kỳ cảnh giới mệt nhọc gấp mười lần mà vẫn không có chút dấu hiệu đột phá nào.*"Lam bào đạo sĩ nghe vậy* *ngẩn ngơ,lập tức trên mặt lộ ra thần sắc hâm mộ.*

"Minh sư huynh nói đùa rồi,ai cũng biết sơ kỳ bình cảnh và trung kỳ bình cảnh chính là cách biệt một trời một vực.Tiểu đệ sau khi tiến vào trung kỳ,tám chín phần mười còn không bằng sư huynh đâu."*Thư sinh liên tục xua tay.*

Lam bào đạo sĩ nghe vậy,cười khổ một tiếng,đang muốn nói gì nữa thì một tiếng nổ như sét đánh từ chín tầng trời truyền đến,toàn bộ lầu các trở nên chấn động kịch liệt.

Hai người nhất thời cả kinh,liếc mắt nhìn nhau rồi vội vàng hướng cảng khẩu nhìn lại.

Chỉ thấy trên bầu trời cách cảng hơn mười lý mơ hồ như có một đám mây lớn diễm lệ như ánh nắng buổi chiều không ngừng quay cuồng.Ngay sau đó truyền đến từng đợt thanh âm oanh oanh long long như có vạn mã bôn đằng, mà theo âm thanh này,mặt biển phụ cận bỗng nhiên hiện lên một con sóng cao hơn trăm trượng,một cái ngân sắc bạch tuyến từ xa xa hướng cảng khẩu đánh tới.

Lần này,các con thuyền neo đậu ở cảng đều náo loạn,liều mạng cập bến tàu,vô số phàm nhân từ trên thuyền chạy ra,hướng trên bờ mà chạy bán sống bán chết.

Dưới con sóng khủng khiếp như thế,bất kỳ ai giờ cũng biết giờ phút này còn cố trụ lại trên thuyền thuần túy là muốn chết.

Thuần túy là muốn chết mà thôi.

Về phần các con thuyền này và các loại hàng hóa trên thuyền thì cũng chỉ có thể dựa vào số trời.

Lam bào đạo sĩ và thư sinh đối với con sóng lớn trăm năm khó gặp lại như không nhìn thấy,ngược lại vẻ mặt khẩn trương,gắt gao nhìn chằm chằm mây mù quay cuồng trên không trung phía xa xa.

Một lát sau,hai người đứng dậy,đầu đầy mồ hôi lạnh.

Không riêng gì hai người bọn họ,cả những tu tiên giả đang ra vào ở cảng,giờ phút này mỗi người sắc mặt cũng đại biến.Những người tu vi thấp,không có pháp khí độn quang đều từ không trung vội vàng hạ xuống mặt đất.

Linh áp truyền đến từ trong đám mây mù diễm lệ thật sự quá kinh người,bọn họ cho dù cách xa đám mây mù đó,nhưng cũng bị linh khí dao động kia làm cho kinh hãi,phảng phất như có thượng cổ yêu thú gì đó sắp xuất hiện.

Yêu thú sắp buông xuống thế gian bình thường.

Lúc này chẳng những kiến trúc gần cảng khẩu chấn động dữ dội,mà toàn bộ cự đảo dường như cũng bắt đầu trở nên nhẹ nhàng run rẩy.

Lam bào đạo sĩ và thư sinh đã trở nên miệng lưỡi khô cứng,bất cứ từ ngữ gì cũng không thốt ra được.

Đúng lúc này,bỗng nhiên từ phía trong đảo bay vụt ra ba đạo cầu vồng kinh người,trong nháy mắt đã bay đến trên không lầu các.Sau khi xoay quanh một vòng liền phân biệt tiến nhập vào trong tầng chót.

Hào quang chợt tắt, hiện ra một nữ hai nam.

Phân biệt là một gã hoàng bào đại hán khỏe mạnh,một gã thanh sam lão giả sầu mi kiếm khổ và một nữ tử quyến rũ.

"Tham kiếm nhất vị sư bá.*"Vừa thấy ba người này,đạo sĩ và thư sinh rốt cuộc khôi phục một ít thái độ bình thường,vội vàng hành lễ.*

"Rốt cuộc sao lại thế này?*"Hoàng bào đại hán khoát tay chặn lại,thần tình ngưng trọng hỏi.*

"Sư điệt cũng không biết chuyện gì? Bầu trời bên kia đột nhiên xuất hiện hiện tượng như vậy,hai người chúng ta đang muốn gửi Truyền âm phù thông báo cho mấy vị sư bá đây.*"Lam bào đạo sĩ* *nhanh chóng khôi phục bộ dáng, kính cẩn nói.*

Kỳ thật không cần đạo sĩ nói,một gã Kết đan tu sĩ mới tới đã sớm đồng dạng nhìn chằm chằm không trung xa xa,một lời cũng không nói.

"Đấy là cái gì,chẳng lẽ có cao giai yêu thú gì ở bên kia không trung thôn vân thổ vụ sao?"

Nữ tử quyến rũ kia nhíu đôi mi thanh tú hỏi.

"Không phải!

Bên trong mây mù cũng không có yêu khí xuất hiện,không phải yêu thú.Hơn nữa có thanh thế bậc này thì yêu thú đó tối thiểu phải là đẳng cấp hóa hình trở lên,căn bản không thể xuất hiện ở nội hải."*Thanh sam lão giả hai mắt nhíu lại,lắc lắc đầu.*

Người hai mắt nhíu lại hạ, lắc lắc đầu.

"Chẳng lẽ là vị Nguyên Anh kỳ tiền bối nào đó ở trong kia thi pháp?"*Đại hán cũng kinh nghi hỏi.*

"Tựa hồ không có khả năng này,ma công của các Nguyên Anh kỳ lão quái theo ta biết thì không nghe nói có loại công pháp bàng môn tả đạo thôn vân thổ vụ bậc này,thoạt nhìn có vẻ như là dấu hiệu thiên triệu khi có bảo vật xuất thế."

Hít sâu một hơi,lão giả trịnh trọng nói.

"Nếu thực sự như lời huynh nói,thiên triệu lợi hại bậc này thì bảo vật kia chắc chắn không tầm thường,bổn môn nhất định không thể dễ dàng buông tha."*Nữ tử kia vừa nghe thấy lời này,hai mắt sáng ngời nói.*

Đại hán vừa nghe thấy lời này,trên mặt cũng rục rịch lộ ra biểu tình.

"Cái gì bảo vật xuất thế,ta thấy các ngươi chán sống rồi."*Một tiếng già nua đột nhiên quanh quẩn vang lên trong phòng.*

Mấy người lão giả vừa nghe thấy lời này,nhất thời cả kinh,vội vàng thu tay đứng dậy.

Lập tức một đạo lam mang hiện ra,hào quang chói mắt lóe lên,tiếp theo một gã trung niên nhân cao gầy xuất hiện ở trong phòng.

"Tham kiến sư thúc."*ba người kia đồng thanh nói.*

Lam bào đạo sĩ và thư sinh sau khi cả kinh,vội vàng hành đại lễ,miệng liên thanh nói "Tham kiến sư thúc tổ."

Lúc này mới thấy rõ ràng,người trung niên nhân này sắc mặt vàng như nến,hai mắt xám trắng,đích thị là một người mù.

"Hừ,các ngươi to gan thật,cho dù thật sự là bảo vật xuất thế,trọng bảo bậc này cũng không phải là vật mà các ngươi có thể chiếm lấy.Nếu may mắn chiếm được cũng chỉ là đưa tới họa sát thân mà thôi.

Theo ta được biết Hỗn lão ma trùng hợp đã ở gần đây,hiện tượng thiên văn như thế hắn không có khả năng không nhìn thấy."*Trung niên nhân mặt vàng như nến không chút thay đổi âm thanh lạnh lùng nói,hai mắt xám trắng lập tức nhìn về phía thải hà quay cuồng phía xa xa,trên mặt hiện ra vẻ ngưng trọng.*

Mấy người đại hán nghe thấy ba chữ "Hỗn lão ma" *thì sắc mặt trở nên đại biến,nháy mắt vẻ mặt trở nên phi thường khó coi.*

"Cho dù chúng sư điệt không thể lấy được bảo vật này,chẳng lẽ sư thúc người cũng không thể dành lấy bảo vật này sao."*Nữ tử quyến rũ kia vẫn không cam lòng nói.*

"Nếu thật sự là bảo vật gì đó,ta tự nhiên sẽ cố gắng thử một lần,người khác sợ Hỗn lão ma còn ta lại muốn đấu một trận.Chẳng qua đáng tiếc là,việc này tám chín phần mười đều không phải là thiên triệu bảo vật xuất thế."Trung niên nhân đờ đẫn nói.

Những người trong phòng lại được một trận ngạc nhiên.Nhưng đúng lúc này,không trung xa xa bạch mang chói mắt hiện lên,đem đám mây màu sắc rực rỡ kia trong nháy mắt trở nên chói lòa,mọi người trong lầu các ngoại trừ trung niên nhân kia,ai cũng phải nhắm hai mắt lại.

Mà ngay đúng lúc đó,xuất hiện một trận vặn vẹo không gian lan đến non nửa không gian,tiếp theo linh áp không lồ còn cường đại hơn lúc trước xuất hiện.Một tòa kiến trúc như cung điện trắng noãn quỷ dị hiện lên ở một góc,như ẩn như hiện,còn tản ra ánh sáng trong suốt nhàn nhạt.

------oOo------

Chương 1125: Hậu kỳ sơ thành

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tên trung niên nhân tựa hồ là người mù kia nhìn thấy cảnh này,trên mặt khẽ động,thất thanh kêu lên:

*"Hư Thiên điện!Không thể nào,từ lần mở ra trước đến giờ căn bản không thể tới ba trăm năm!"*Người này cư nhiên liếc mắt một cái liền nhận ra lai lịch cung điện trên không trung.

"Không phải nó thì là cái gì?Hiện tại chưa tới thời gian đã hiện ra,thật sự có chút quỷ dị.Bất quá,kể cả thật sự là Hư Thiên Điện,nếu không có Hư Thiên Tàn Đồ cũng căn bản vô phương tiến vào trong đó! A,đó là cái gì? Đã có người đến."

Trong lúc trung niên nhân đang kinh nghi,đột nhiên một mảnh Hỏa Vân từ phía chân trời cuồn cuộn bay đến,tộn tốc vô cùng nhanh.Tựa hồ cũng là phát hiện điều khác thường trên không trung nên muốn bay đến thăm dò cung điện.

Trung niên nhân hai mắt xám trắng nhìn thấy thanh thế Hỏa Vân như thế,sắc mặt hơi đổi,vốn là đồng dạng cũng muốn phi độn qua đó.Nhất thời thay đổi suy nghĩ,chỉ là ở sâu trong mắt ngược lại lóe lên một tia hàn ý.

Mắt thấy Hỏa Vân thanh thế kinh người đã đến phía trước cung điện,bỗng nhiên một góc cung điện đang ẩn trong bạch quang kia chợt lóe lên ngũ sắc quang mang.Một đạo cột sáng to thô màu xanh phun ra,trực tiếp bắn lên trên đại hải.

Trên mặt biển ngoài khơi nhất thời xuất hiện một cái đại động đen tuyền sâu không đáy,cột sáng chiếu đến đâu nước biển tách ra đến đấy,hình thành nên một xoáy nước lớn.

Nhưng lại xuất hiện một thêm một màn khó tin!

Ở giữa cột sáng,một cái bạch sắc pháp trận đường kính mấy trượng không chút dấu hiệu nào hiện lên bên trong.Tiếp đó trên pháp trận này quang hoa chợt lóe,một nam một nữ và một cái cự đỉnh màu xanh vụt hiện hình ra,chỉ là hai người kia vẫn đứng yên không nhúc nhích tại chỗ,bộ dáng tựa hồ nhất thời bị nhốt ở bên trong cột sáng.

Mà Hỏa Vân kia đã bay đến gần đó,nhìn thấy cảnh này liền dừng lại,dường như đang bối rối không biết phải làm gì.

Nhưng đúng lúc đó,từ trong bạch sắc quang đoàn truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa,cung điện khổng lồ kia theo đó nhoáng lên,lập tức bạo phát ra không gian ba động.Sau đó dưới bạch quang chói mắt,cự điện ở trên không trung liền quỷ dị biến mất không thấy.

Cột sáng màu xanh sau khi lóe lên vài cái,đồng dạng cũng tán loạn biến mất,trên không trung chỉ còn lại cặp nam nữ kia và cự đỉnh đang trôi nổi tại chỗ.

Việc đó khiến người trong Hỏa Vân tựa hồ cảm thấy một chút không ổn,tiếng gầm rú nổi lên,lập tức theo con đường lúc mới đến mà bắn nhanh lùi đi.

Nhưng đúng lúc đó,nữ tử kia nhướng đôi mi thanh tú lên,ống tay áo khẽ rung.

Hơn trăm khẩu kiếm quang trong suốt từ trong ống tay áo tuôn ra,trong nháy mắt hơn phân nửa không đều là hàn quang âm trầm,nhắm hướng Hỏa Vân quét nhanh tới.

Kiếm quang độn tốc nhanh vô cùng,lóe lên vài cái đã dễ dàng đuổi tới phía sau Hỏa Vân,sau đó nhằm đúng hướng Hỏa Vân điên cuồng chém xuống.

Từ trong Hỏa Vân truyền ra một tiếng rống to kinh sợ,lập tức Hỏa Vân quay cuồng,từ bên trong mơ hồ có hàn quang chớp động,tựa hồ tu sĩ bên trong tế xuất ra bảo vật gì đó.

Nhưng hai bên vừa va chạm,Hỏa Vân liền giống như gặp phải khắc tinh,tinh quang màu trắng của Hỏa Vân tán loạn tan rã,vài món bảo vật được tế xuất kia chưa thể hiện được chút uy lực nào đã bị kiếm quang chém làm hai đoạn,từ trên không liên tiếp rơi xuống.

Tu sĩ trong Hỏa Vân hoảng sợ,muốn thi pháp đào tẩu nhưng căn bản không có cơ hồi.

Hàng trăm thanh kiếm hạ xuống,chỉ kịp kêu lên một tiếng hét thảm,người này đã bị loạn kiếm phân thây,ngay cả nguyên thần cũng cùng chung số phận.

Từng mảnh quần áo đầy máu từ trên không thi nhau rơi xuống,tên tu sĩ cấp bậc không thấp kia,liền đơn giản như vậy hoàn toàn bị tiêu diệt.

Thấy một màn này,chẳng những khiến bọn thanh sam lão giả Kết đan kỳ tu sĩ sắc mặt tái nhợt,vẻ mặt kinh hoảng.Mà đến cả trung niên nhân vẫn một mực tỉnh táo dị thường kia trên mặt cũng hiện lên vẻ sợ hãi.

"Sư thúc,trong Hỏa Vân kia có phải là …môn hạ đệ tử nào đó của Hỗn Lão Ma không?Nếu không,thì sao…" Đại hán môi khẽ nhúc nhích vài cái,miễn cưỡng cười một tiếng,muốn nói gì.

*"Cái gì môn hạ đệ tử,đó chính là Hỗn Lão Ma! Nếu không,Phần Hỏa Đại Pháp sao lại có thanh thế lớn như thế!"*Hít sâu một hơi,trung niên không quay đầu lại khô cằn nói.

Mặc dù trong lòng sớm có hoài nghi,nhưng lời trung niên nhân kia vừa thốt ra cũng làm cho ba tên Kết Đan kỳ tu sĩ phải hít một ngụm khí lạnh.

*"Hỗn Lão Ma cũng cùng là Nguyên Anh kỳ tu sĩ giống như sư thúc,sạo lại dễ dàng bị diệt sát như vậy? HÌnh như ngay cả Nguyên Anh cũng chưa kịp độn xuất!"*Nữ tử xinh đẹp ngạc nhiên nói.

Nét mặt thanh sam lão giả và đại hán đồng dạng cũng hiện lên vẻ khó tin.

Trung niên nhân lại một lời cũng không nói,mắt không chớp chăm chú nhìn tình hình phía bên kia.

Lúc này,trên không trung đôi nam nữ kia đứng đối diện nhau tựa hồ đang nói vài câu gì đó,rồi nữ tử kia phảng phất cười lạnh một tiếng.Bỗng nhiên đem phi kiếm trên không trung thu lại,liền hóa thành một đạo tinh hồng dài hơn mười trượng,bay nhanh rồi biến mất bên cạnh chân trời.

Mà tên nam tử kia lắc đầu,hướng phương hướng cảng khẩu liếc mắt nhìn,rồi hóa thành một đạo thanh hồng hơi khó coi bay vụt đến,tốc độ bay cũng không quá nhanh,một bộ dáng thong thả.

Nhưng hành động của nam tử phía bên kia lại làm cho trung niên nhân họ Cam trong lầu các biến sắc,trong miệng dồn dập phân phó:

"Các ngươi đợi ở chỗ này,không nên hành động thiếu suy nghĩ,ta đi một lát sẽ quay lại."

Vừa dứt lời,trung niên nhân hóa thành một đạo lam quang trực tiếp bay ra khỏi lầu,sau khi lơ lửng một lát bên ngoài tòa lầu liền trực tiếp hướng đạo thanh hồng đang bay về phía đảo mà nghênh đón.

Lúc này,mọi người trong lầu các nhất thời trở nên ngẩn ngơ,người này nhìn người kia.

Bọn họ chính là tận mắt nhìn thấy tu sĩ trong Hỏa Vân cùng bậc với sư thúc bọn họ,giống như một con kiến bị nữ tử kia tiện tay diệt sát,vị nam tử này nếu thật sự là đồng bạn của nữ tử kia thì tu vi tuyệt đối sẽ không kém quá nhiều.

Bọn họ tự nhiên trở nên lo lắng đề phòng.

Không chỉ có bọn họ,kỳ thật trung niên nhân họ Cam đi nghênh tiếp đạo thanh hồng kia,trong lòng đồng dạng càng thấp thỏm bất an.

Bất quá sau khi thấy nữ tử kia xuất thủ,hắn cơ hồ không chút nghĩ ngợi liền lập tức khẳng định,nữ tử kia tám chín phần mười cùng cấp bậc Nguyên Anh Hậu kỳ như Thiên Tinh Song Thánh,Lục Đạo Cực Thánh,một loại tồn tại đáng sợ.Nếu đối phương có chủ tâm ra tay với bọn họ,hắn dù muốn chạy trốn cũng tuyệt đối không thể chạy thoát được.

Dù sao hắn chỉ là một Nguyên Anh sơ kỳ tu sĩ,thần thông thực sự kém đối phương quá xa.

Vì thế,hắn chẳng thà cẩn thận một chút chủ động lại đây,tránh làm ra vọng động gì khiến đối phương nổi lên sát tâm.

Dưới tình huống như vậy,bị Nguyên Anh sơ kỳ tu sĩ này mới cắn răng đến đây nghênh đón.

Hai đạo độn quang ở hai phía ngược nhau,cơ hồ chỉ trong chốc lát công phu là gặp nhau.

Quang hoa trên đạo thanh hồng đối diện chợt tắt,thân hình nam tử kia một lần nữa hiện ra.

Trung niên nhân họ Cam bay đến cách đó hơn mười trượng đồng dạng cũng dừng độn quang lại,sau đó ngưng thần nhìn qua.

Hắn phát hiện người đối diện là một thanh niên mặc thanh bào,tướng mạo bình thường,da tay hơi ngăm đen,đang cười mà như không phải cười nhìn hắn.

Thần niệm lóe lên,đồng tử trung niên nhân hơi co lại,nghiêm mặt,hai tay ôm quyền nói:

"Tại hạ Cam Lâm,Hoàng Sa Môn trưởng lão! Xin hỏi tôn tính đại danh của đạo hữu,có thể Cam mỗ đã được nghe qua!"

Hắn mặc dù xưng hô ngang hàng,nhưng khẩu khí lại rất kính cẩn.

Thanh niên đối diện nghe thấy thế,hai mắt cũng đánh giá trung niên nhân,cười cười một tiếng:

"Tại hạ họ Hàn,Hoàng Sa Môn hình như trước đây có nghe nói qua một chút,đáng tiếc đã lâu rồi nên không nhớ kỹ lắm.Hòn đảo phía trước do quý môn cai quản sao."

*"Tệ môn chỉ là một tiểu môn phái ở Loạn Tinh Hải,đạo hữu không nhớ đến là lẽ dĩ nhiễn.Hàn huynh nếu không chê cười,xin mời đến tệ môn nghỉ ngơi."*Trung niên nhân vừa nghe thấy khẩu khí đối phương có vẻ hiền lành,trong lòng nhất thời buông lỏng,nhưng ngoài miệng vẫn không dám chậm trễ nói.

Bởi vì hắn vừa rồi dò xét đã biết,vị này thật sự là hàng thật giá thật,một tên Hậu kỳ Đại Tu sĩ,điều này làm hắn đối đãi cẩn thận.

Vị thanh niên này tự nhiên là người khổ tu hơn tám mươi năm tại Hư Thiên Điện,giờ mới có thể thoát vây,Hàn Lập.

Lúc xưa,hắn dưới sự trợ giúp của Linh Nhãn Chi Tuyền kia,sau khi tốn hao một giáp(60 năm. BT: ta nghĩ một giáp là 12 năm chứ nhỉ) thời gian đem tu vi tu luyện đến cảnh giới Nguyên Anh trung kỳ đỉnh,lại tốn hao hơn hai mươi năm để củng cố cảnh giới này đạt tới điều kiện đột phá bình cảnh,sau đó trong lòng ôm hy vọng cầu may,tùy tiện thử nghiệm đột phá Hậu kỳ bình cảnh.

Kết quả xảy ra khiến hắn không còn gì để nói!

Hắn dĩ nhiên cơ hồ không gặp chút trở ngại nào,liền giống như nước chảy thành sông,dễ dàng đột phá bình cảnh để tiến vào cảnh giới Nguyên Anh Hậu Kỳ.

Việc này khiến hắn sau khi đã đột phá thành công,trở thành một gã Hậu kỳ Đại Tu Sĩ,chính mình còn có cảm giác không thể tin được.

Phải biết rằng,hắn ban đầu vì đột phá trung kỳ cảnh giới,chính là mất sức chín trâu hai hổ,chuẩn bị vô số các loại linh đan diệu dược để phụ trợ,mới có thể thành công.

Mà lần thử nghiệm đột phá Hậu Kỳ này,hắn chỉ là chuẩn bị một ít đan dược bình thường tương trợ,căn bản không ôm nhiều hy vọng,lại giống như hít thở một lần là thành công luôn.

Hắn tự nhiên giống như đang nằm mơ,cảm thấy rất quỷ dị.

Hắn suy đi nghĩ lại vài lần nhưng không mò ra đầu mối gì khác.

Việc này có thể là tác dụng của một mai Hóa Anh đan lúc ban đầu tu luyện Đại Diễn Quyết hắn phục dụng,hoặc có thể là do lúc trước dùng Ngũ sắc châu có công hiệu cải thiện tư chất Linh căn do Bổ Thiên Đan biến thành,hoặc cũng có thể là tu luyện Thanh Nguyên Kiếm Quyết có lẽ khi tiến giai lên Hậu kỳ thì dễ dàng hơn,hoặc là bởi vì tu vi hắn thâm hậu hơn xa so với tu sĩ đồng giai……

Những nhân tố này đều có thể là nguyên nhân,cũng có thể là nhiều loại hoặc tất cả nhân tố trên đồng lọat phát huy tác dụng.

Dù sao mỗi một người có thể tiến vào cấp bậc Nguyên Anh hậu kỳ Đại tu sĩ,các nhân tố để đột phá thành công đều không thể phục chế,nếu không Nhân Giới Đại Tu Sĩ sẽ không thưa thớt như thế.

Một khi có thể tiến giai thành công,Hàn Lập tự nhiên không khách khí đem Bát Linh Xích cùng Hư Thiên Đỉnh một lần nữa tế luyện một phen,đem Thông Thiên Bảo quyết tầng thứ hai dễ dàng luyện thành,sau đó đi tìm ngân bào nữ tử đang bế quan tu luyện.

Kết quả vị thập cấp Băng phượng này,khi thấy Hàn Lập cũng đã thành Hậu kỳ tu sĩ,tự nhiên cả kinh hồi lâu không khép được miệng.

(đoạn trên ghi Ngọc phượng mà đáng lẽ là Băng phượng nên ghi Băng)

Nhưng cũng vì thế,nàng này hoàn toàn tắt đi ý nghĩ đối phó Hàn Lập.Sau khi được nàng cung cấp bí thuật,hai người cộng thêm Ngũ mà và nhân hình Khôi Lỗi hợp lực liền có thể khu động khống chế pháp trận kia,mạnh mẽ đem Hư Thiên Điện từ trong phiến hư không này tạm thời xuất ra,hàng lâm xuống Loạn Tinh

Hải.

Sau đó hai người lại cùng không chế pháp trận,tương tự đem chính mình và Hư Thiên Đỉnh đồng thời truyền tống ra.

Về phần tên ma đạo tu sĩ trong Hỏa Vân kia,cũng coi như là vận khí xui xẻo.Vị Băng phượng kia vô duyên vô cớ bị nhốt tại Hư Thiên Điện gần trăm năm,rồi lại bị việc Hàn Lập dễ dàng tiến giai Hậu kỳ kích thích,tự nhiên buồn bực trực tiếp phát tiết lên trên hắn.Tiếp đó nàng liền ly khai khỏi Hàn Lập,tự mình tìm kiếm phương pháp trở về Đại Tấn.

Hàn lập mặc dù tu vi đại tiến,nhưng vẫn không nắm chắc đối phó với nàng,cũng đành mặc cho thập cấp Băng phượng này rời đi.

Đương nhiên về cái Thượng Cổ truyền tống trận có thể trở về Thiên Nam,hắn tự nhiên cũng sẽ không để lộ tý thông tin nào cho vị Băng phượng kia.

------oOo------

Chương 1126: Hoàng sa môn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc nãy,sau khi Hàn Lập chia tay với Băng phượng kia,liền đem Hư Thiên Đỉnh thu lại,rồi hướng đảo nhỏ bên này mà bay vụt đến.

Hắn tất nhiên không phải muốn làm kinh động tu sĩ trên đảo,chỉ là muốn biết rõ ràng vị trí hiện tại và tình hình Loạn Tinh Hải bây giờ.Sau đó sẽ tìm đường trở lại phụ cận Khôi Tinh Đảo,tìm Thượng Cổ Truyền tống trận ngày đó.

Thấy trung niên nhân trực tiếp nghênh đón,nhiệt tình mời mọc như thế khiến cho Hàn Lập có chút ngoài dự liệu.Nhưng cũng vừa lúc đúng ý muốn của hắn,liền không chối từ,thuận miệng đáp ứng.

Lấy thần thông hắn bây giờ,sẽ không sợ tu sĩ bình thường có tâm tư gì khác.

Trung niên nhân họ Cam thấy Hàn Lập nhanh chóng đáp ứng,trong lòng vừa mừng vừa sợ,vội vàng phát truyền âm phù về trước cho ba tên vãn bối,sau đó khách khí cúi người mời Hàn Lập hướng phía trong tiểu đảo bay đi.

Lúc này,Hàn Lập sau khi nghe ngóng tình huống phụ cận hải vực,mới biết đảo nhỏ phía trước gọi là Khổ Môn Đảo,là một tòa đảo nhỏ bậc lớn,ở trên đảo chi có một tòa thành thị do phàm nhân xây dựng,hoàn toàn bị Hoàng Sa Môn một nhà độc chiếm.

Mà cách Khổ Môn Đảo vài trăm vạn dặm về phía bắc chính là Đăng Tinh Đảo,một trong thập nhị tinh đảo.

Hàn Lập nghe đến đó,trong lòng khẽ động.

Năm đó hải vực đồ của Loạn Tinh Hải,với trí nhớ hơn xa người thường của hắn tự nhiên nhớ rõ ràng.Nếu hắn không tính sai,hắn hiện tại thân ở địa phương cách Thiên Tinh Thành không quá xa,bất quá lại cách khá xa Khôi Tinh Đảo,hơn nữa muốn đến đó phải qua Thiên Tinh Thành.

Kể ra Loạn Tinh Hải yêu thú rất nhiều,Thiên Nam hay Đại Tấn chẳng thể sánh bằng.Bất quá đối với yêu đan đê giai yêu thú,Hàn Lập hôm nay không có chút hứng thú nào.

Bát cấp thì lại đã là Hóa hình yêu thú,đã mở ra linh trí,dùng Nghê Thường Thảo cũng không cách nào dụ tới.

Nếu không,hắn cũng không ngại xa đi ra Ngoại Tinh Hải một chuyến.

Trong lòng tự đánh giá như thế,Hàn Lập bay theo trung niên nhân,bay qua không trung bến cảng.Sau khi bay vào sâu hơn vạn dặm trong đảo thì tới một tòa linh khí nồng đậm,tú lệ như vẽ nằm trên đỉnh một ngọn núi lớn.

Ở trên ngọn núi này có một nhóm cung điện tráng lệ,quỳnh thai lâu các chỗ nào cũng có,còn có vài loại Linh cầm diễm lệ không biết tên bay lượn xung quanh núi,tạo thành một phiến Tiên Cảnh Linh Sơn.

*"Cam đạo hữu,quý môn thật sự phi thường hưng thịnh a!"*Thấy cảnh này,Hàn Lập hướng trung niên tu sĩ mỉm cười nói.

*"Ha ha,khiến Hàn huynh chê cười rồi.Đây đều là do mấy tiểu bối tự xây dựng lên cho vui thôi."*Trung niên nhân họ Cam lại cười khổ hai tiếng.

Dù sao,lấy cấp bậc như Nguyên Anh kỳ bọn họ thì việc cố gắng làm ra cảnh tượng giả dối như thế,không đáng để vào mắt.

Hàn Lập lại cười cười,không nói gì tiếp.Nhưng không chờ hai người hạ xuống,từ trên đỉnh núi đã truyền đến một hồi âm thanh tiên nhạc,hai đội cung trang mỹ nữ quần áo đủ màu sắc,từ phía trong cung điện đi ra nghênh đón,cầm đầu đúng là ba tên nam nữ tu sĩ Kết Đan kỳ kia.Bất quá lúc này thần sắc bọn họ khi nhìn về phía Hàn Lập,trong vẻ cung kính còn mang theo một tia sợ hãi thật sâu.

Hàn Lập cười cười một tiếng,không khách khí thản nhiên hạ xuống.

Hắn tiến vào trong tòa đại điên trên đỉnh núi,bên trong bố trí cũng không đẹp mắt như bên ngoài,có chút u tĩnh.

Trung niên nhân họ Cam cùng Hàn Lập phân chủ khách rồi ngồi xuống,còn ba người kia chỉ có thể đứng một bên.

Hàn Lập cũng không khách khí,mở miệng liền hỏi tình trạng gần đây của Loạn Tinh Hải.

Trung niên nhân họ Cam kia mặc dù trong lòng kinh ngạc,nhưng lập tức đem Hàn Lập coi thành một cao nhân ẩn cư lâu năm,tự nhiên không giấu diếm chút gì kể ra.

Sau khi Hàn Lập nghe nói Loạn Tinh hải bây giờ so với lúc hắn rời đi còn muốn hỗn loạn hơn vài phần,không khỏi trở nên trầm ngâm.

"Nơi Hàn huynh vừa mới đi ra,có phải là Hư Thiên Điện trong truyền thuyết hay không! Đạo hữu như thế nào mà từ bên trong đi ra?" Quan sát cả nửa ngày,trung niên nhân họ Cam thấy Hàn Lập không giống dạng người bạo ngược,động tý là xuất thủ,rốt cuộc nhịn không được hỏi.

Dù sao hắn chính là tận mắt thấy đối phương từ trong cự điện truyền tống ra.

Nghe xong lời này,Hàn Lập thần sắc nhất động,từ trong trầm ngâm khôi phục lại bình thường.

*"Cam đạo hữu thật sự là kiến thức rộng rãi,liếc mắt là có thể nhận ra Hư Thiên Điện.Không có gì,ta chỉ là bởi vì gặp sự cố bị nhốt bên trong một thời gian ngắn,vừa mới thoát khốn được."*Hàn Lập nhẹ nhàng nói.

"Thì ra là thế,bất quá vị tiên tử đồng thời thoát ra cùng với đạo

hữu là …." Trung niên nhân họ Cam thấy bộ dáng Hàn Lập không muốn nhiều lời,không dám hỏi nhiều,liền chuyển sang nhắc đến Băng phượng kia.

*"Đó là đạo hữu bị nhốt trong điện cùng với ta,nàng có chuyện quan trong trên người nên đi trước một bước."*Hàn Lập nhàn nhạt trả lời.

*"Thì ra là thế! Vị tiên tử kia chẳng lẽ cũng giống Hàn huynh,đều là Hậu kỳ tu sĩ hay sao!"*Trung niên nhân cẩn thận hỏi.

*"Hắc hắc,vị đạo hữu này sớm đã tiến giai hậu kỳ,Hàn mỗ còn lâu mới bằng."*Hàn Lập liếc mắt nhìn trung niên nhân,cười hắc hắc vài tiếng.

Tu sĩ họ Cam tự nhiên trong lòng rùng mình,trong đồng không ngừng điểm dang các nữ tu sĩ thành danh ở Loạn Tinh Hải,nhưng không có vị nào giống ngân bào nữ tử kia cả.

Còn về Hàn Lập thì tướng mạo thật sự bình thường,hắn lại càng không có đầu mối.

Bất quá việc này cũng không có gì kỳ quái,nhiều khổ tu sĩ thần thông quang đại,thậm chí năm,sáu trăm năm không xuất hiện một lần cũng là chuyện bình thường.

*"Cam đạo hữu,Hàn mỗ hiện tại nhu cầu cấp bách muốn một ít trung giai linh thạch và tài liệu.Đương nhiên nếu là cao giai linh thạc càng tốt,trong tay ta vừa lúc còn có hai kiện bảo vật không dùng được,có thể dùng để trao đổi."*Hàn Lập đột nhiên nói như vậy,sau đó tay áo bào hướng lên trên bàn gỗ phất một cái,một đạo thanh hà bay qua,lập tức hai món đồ một bạc một vàng hiện lên trên bàn.

Chính là một kiện Viên Hòan màu bạc và một kiện Cổ qua màu vàng

Đúng là cổ bảo mà hắn ngày đó ở Hư Linh Điện trong lúc diệt mấy cao giai yêu thú,tiện tay thu vào túi trữ vật.

Bảo vật cấp bậc như thế,đối với Hàn Lập tự nhiên là không quan trọng.Nhưng tại Loạn Tinh Hải,nơi mà tài liệu luyện khí và bảo vật rất thưa thớt,mấy vật này thật đúng là làm cho người ta phải đỏ mắt.

Huống chi hai kiện bảo vật này phát ra linh lực,chỉ nhìn cũng biết trong nhóm cổ bảo cũng là bảo vật thượng bậc hiếm thấy.

"Hàn huynh quá khách khí rồi,trung giai linh thạch cùng tài liệu bổn môn đều cất giữ không ít,cho dù có một ít tài liệu không có cũng có thể vào phường thị trên đảo tìm kiếm.Chỉ là cao giai linh thạch,bổn đảo thực sự không nhiều lắm,chỉ có bảy tám khối mà thôi,Hàn huynh nếu muốn thì có thể trao đổi.

Trung niên nhân họ Cam ánh mắt đảo qua hai kiện cổ vật này,trong lòng có chút nóng như lửa.Đối với việc Hàn Lập có thể dễ dàng xuất ra mấy kiện bảo vật này cũng không có chút kinh ngạc nào,lập tức đáp ứng.

*"*Cao giai linh thạch có bảy tám khối!*"Hàn Lập ngẩn ngơ,trên mặt hiện lên vẻ cổ quái.*

Theo hắn biết,Loạn Tinh Hải linh thạch thiếu hụt so sáng với Đại Tấn và Thiên Nam còn muốn ghê gớm hơn nhiều,chỉ là một Hoàng Sa Môn nho nhỏ làm thế nào có thể có nhiều cao giai linh thạch như vậy.

Trung niên nhân họ Cam thấy vẻ mặt Hàn Lập như vậy,đầu tiên là ngẩn ra,rồi lập tức nghĩ đến việc gì,trở nên bừng tỉnh.

*"*Ha Ha,đây là lỗi của Cam mỗ,vì vội vàng mà không nói với Hàn đạo hữu.

Kỳ thật hơn trăm năm trước đây,có một người ở Ngoại hải phát hiện trên một đảo hoang có một quặng linh thạch số lượng vô cùng lớn,bên trong có rất nhiều cao giai linh thạch.Cho nên cao giai linh thạch mặc dù vẫn là vật quý hiếm,nhưng so sánh với những năm trước đây vẫn dư dả hơn nhiều.Cơ hồ mỗi tông môn đều có dự trữ một ít.*"*

"Quặng cao giai linh thạch! Nhân giới còn có thể tìm được khoáng mạch cấp bậc đó sao!" *Hàn Lập trở nên động dung.*

"Không sai,mới đầu thì những người khác cũng tưởng là tin tức giả.Nhưng sau khi Tinh Cung và Nghịch Tinh Minh vì chiếm cứ đảo này mà làm ra đại chiến thật lớn thì mọi người mới hết nghi ngờ.Nghe nói,khoáng mạch này thậm chí còn kinh động tới cao giai yêu thú ở Ngoại Tinh Hải,đồng dạng cũng tham gia tranh đoạt khoáng mạch.Kết quả tu sĩ và yêu thú cũng vì vậy mà thương vong không ít.Hiện tại khoáng mạch đồng thời bị ba phe này chia nhau,cuối cùng tạm thời ngừng can qua!"*Vị Hoàng Sa Môn đại trưởng lão này giải thích nói.*

Hàn Lập gật đầu,nhất thời không nói gì.

Việc này đối với hắn mà nói,chính là một chuyện tốt.Phải biết rằng nhân hình Khôi lỗi của hắn,trải qua mấy lần sử dụng cao giai linh thạch đã sắp hao hết,vừa lúc có thể thừa cơ hội này thu thập một chút.

Cũng may là phiến hải vực này cách Thiên Tinh thành không xa,lại là thuận đường thuận việc,hắn vừa lúc có thể dùng Tinh Cung truyền tống trận trực tiếp truyền tống đến phiến khoáng mạch đó.Phỏng đoán cũng không chậm trễ mất nhiều thời gian.

Hàn Lập trong nháy mắt đã quyết định chủ ý!

Lúc này hắn cũng không nói gì tiếp,tiện tay lấy từ túi trữ vật bên hông ra một khối ngọc giản,đem một ít danh sách tài liệu cần thiết phục chế vào.

Vị Hoàng San Môn đại trưởng lão lập tức phân phó vài câu,tên hoàng bào đại hán kia liền tiếp nhận ngọc giản rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Tiếp đó,Hàn Lập tự nhiên cùng vị Hoàng Sa Môn đại trưởng lão này hàn huyên.

Thấy đối phương có ý hợp tác như thế,Hàn Lập cũng cười nhạt vui vẻ nói chuyện.

Đương nhiên vì khó thể gặp được một gã Hậu kỳ đại tu sĩ,trung niên nhân họ Cam tự nhiên đem một ít vấn đề khi tu luyện ra thỉnh giáo.

Hàn Lập mặc dù vừa mới tiến giai lên Nguyên Anh hậu kỳ,nhưng các loại công pháp điển tịch cũng coi như xem qua không ít,lại đã tu luyện qua một ít bí thuật quỷ dị chánh ma lưỡng đạo.Cho nên sau khi hắn thong dong trả lời vài câu,thật đúng là làm cho trung niên nhân kia trở nên sáng tỏ vấn đề,đối với Hàn Lập tự nhiên càng kính cẩn hơn.

Kể cả hai người thanh sam lão giả và nữ tử xinh đẹp nãy giờ vẫn đứng hầu bên cạnh,lúc này cũng đồng dạng giương hai tai lên nghe hai người nói chuyện,một lời cũng không bỏ sót,thậm chí coi đây là một cơ duyên khó thấy….Ước chừng mấy canh giờ sau,một đạo độn quang bay vào,tên đại hán phong trần kia mệt mỏi hiện ra,trong tay một một túi trữ vật phình to.

"Tiền bối,các tài liệu người muốn trừ vài loại trên đảo không có ra,còn lại dựa theo danh sách đều đã thu gom đầy đủ.Vài khối cao giai linh thạch kia cũng để hết vào trong đó."

Đại hán bước tới,trên miệng nói nhanh,hai tay đem túi trữ vật dâng lên trướcmặt Hàn Lập.

Hàn Lập tiện tay tiếp nhận túi trữ vật,thần thức hướng bên trong quét qua một cái đã xem xét hết thảy vật trong túi,lúc này mới lộ ra vẻ hài lòng.

"Hàn mỗ trên người đang có việc,không thể ở đây lâu được.Tại hạ xin cáo từ!" *Hàn Lập đem túi trữ vật thu lại,hướng trung niên tu sĩ khẽ gật đầu,cũng không hứng thú cùng những tu sĩ Hoàng Sa Môn này nói thêm gì nữa,liền hóa thành một đạo thanh hồng chói mắt rời khỏi đại điện,lóe lên rồi biên mất phía chân trời.*

"Vị tiền bối này rốt cuộc cũng đi!Ta còn tưởng rằng,Hoàng Sa Môn chúng ta lần này đụng tới một hồi đại phiền toái đấy! Vị Hàn tiền bối này,thoạt nhìn cũng không tệ lắm!" Đợi độn quang Hàn

Lập biến mất,nữ tử xinh đẹp nhất thời thở dài một hơi,vội vàng vỗ vỗ ngực,lộ ra bộ dáng may mắn thoát nạn.

------oOo------

Chương 1127: Lời đồn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trung niên nhân họ Cam vừa nghe thấy những lời này,liền trừng mắt nhìn nàng kia,môi khẽ nhúc nhích vài cái,trong tai mỗi tên Kết đan kỳ đều truyền đến thanh âm:

"Không nên hồ ngôn loạn ngữ!Người này là tu sĩ Hậu kỳ,thần niệm bao phủ rộng lớn ngươi không thể tưởng tượng được đâu.Những lời ngươi vừa nói,rất có thể vẫn bị người này cảm ứng được."

Nữ tử xinh đẹp nghe vậy bị dọa cho hoảng sợ,liền trở nên thành thật không dám nói gì nữa.

Đại hán và thanh sam lão giả sau khi liếc mắt nhìn nhau,đồng dạng cũng ngậm miệng không nói gì.

Tu sĩ họ Cam thì ngồi dựa đầu vào ghế,đồng tử xám trắng mơ hồ có hàn quang liên tiếp lóe ra.

Ước chừng sau khi qua một chung trà,tinh quang trong mắt trung niên nhân thu liễm.

*"Hắn hẳn là đã độn xuất ra ngoài ngàn dặm,không thể cảm ứng được nơi này.Bất quá vì để an toàn cẩn thận một chút vẫn hơn."*Nói xong lời này tay khẽ bắn ra.

Sau một tiếng *"Phốc xuy"* một điểm lục quang chợt lóe lên rồi nhập vào trong một cây cột trụ to thô trong đại điện.

Cột trụ đó vang lên âm thanh ầm ầm,rồi nổi lên linh quang màu xanh nhạt.Mặt khác,vài cái cột trụ phụ cận tất cả đều đồng dạng vù vù mấy tiếng nổ lớn,lập tức sau khi linh quang chớp động lại hình thành một tầng quầng sáng màu lục,đem khu vực nhỏ xung quanh đều bao phủ vào trong.

"Hiện tại có thể nói chuyện được rồi!" Làm xong tất cả việc này,trung niên nhân thần sắc trở nên hòa hoãn nói.

*"Sư thúc thật là rất cẩn thận."*Lúc này,nữ tử xinh đẹp lại nở nụ cười khổ.

*"Đối với tồn tại đáng sợ bậc này,cẩn thận vài phần vẫn hơn."*Trung niên nhân họ Cam hừ lạnh một tiếng.

*"Sư thúc nói rất đúng,những tu sĩ tu luyện tới cảnh giới bậc này,chỉ sợ tính tình có chút quái dị.Vạn nhất chúng ta nói vài lời phạm vào kiêng kỵ của đối phương,chính là sẽ mang đến cho bổn môn tai họa diệt môn.Bất quá trong những Nguyên Anh kỳ tiền bối nổi danh ở Loạn Tinh Hải,tựa hồ cũng không nghe nói đến một nam một nữ này.Nhưng vừa rồi nghe khẩu khí lời nói của đối phương,đối với Loạn Tinh Hải hiểu rất rõ,không giống như là tu sĩ ngoại lại.Xem ra thật sự là một khổ tu sĩ một mực ẩn cư."*Hoàng bào đại hán chần chờ một lúc,không dám quá khẳng định nói.

Thanh sam lão giả lại chau mày,cúi đầu không nói một lời.

"Thạch Tuyên,ngươi đang suy nghĩ cái gì?" Trung niên nhân chú ý tới sự khác thường của lão giả,tự nhiên mở miệng hỏi một câu.

*"Ta vừa rồi đang ngẫm nghĩ,người này hình như có chút quen mặt,phảng phất gặp ở nơi nào đó rồi."*Thanh sam lão giả ngẩng đầu lên,chậm rãi nói.

"Ngươi đã gặp qua người này?" Lời này vừa ra khỏi miệng,những người khác đều cả kinh,mọi ánh mắt đều tập trung lên người lão giả.

*"Bộ dáng đối phương thập phần bình thường,sư huynh ngươi có phải nhớ lầm không?"*Nữ tử xinh đẹp nhịn không được nói.

"Vị này khuôn mặt mặc dù tầm thường,nhưng ta hẳn là đã gặp qua hắn rồi,chỉ là tựa hồ đó là chuyện rất lâu về trước.Họ Hàn….! A,ta nhớ ra rồi,người này chính là người năm đó Nghịch Tinh Minh năm đó ra sát lệnh đuổi giết!" Thanh sam lão giả mặt liền biến

sắc,hô nhỏ một tiếng.

"Tiểu Sát Lệnh? Đuổi giết một vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ như vậy!Ta sao lại không biết việc này?" Trung niên nhân họ Cam trước tiên thất kinh,lập tức sắc mặt trở nên âm trầm.

*"Sư thúc hiểu lầm rồi! trên Sát lệnh ghi rõ,người nọ là một tên Kết Đan tu sĩ,không phải là Nguyên Anh kỳ!Hơn nữa sư thúc năm đó đang bế quan,Quyền sư đệ và Kính sư muội khi ấy còn chưa kết đan.Lúc ấy là Mã sư huynh và ta cùng phụ trách sự vụ trong môn phái.Hai người chúng ta chỉ phái một ít nhân thủ vội vã ứng phó,cho nên không có bẩm báo cho sư thúc.Đúng,đây là sự tình gần hai trăm năm về trước,ta còn giữ lại miếng ngọc giản truyền lệnh năm đó đây."*Lão giả đầu đầy mồ hôi giải thích,lập tức từ trong túi trữ vật lục lọi một hồi,móc ra một cái ngọc giản mặt quỷ đưa cho trung niên tu sĩ.

"Nói bậy!Đối phương chẳng lẽ trong khoảng thời gian ngắn này có thể từ Kết Đan kỳ tiến giai lên Nguyên Anh hậu kỳ!" Trung niên nhân họ Cam nghe thấy lời ấy,mặt mũi lại càng trở nên âm trầm hơn,bất quá vẫn tiếp lấy ngọc giản,dùng thần niệm quét bên trong một cái.

Kết quả chỉ thấy vị trung niên nhân này sắc mặt biến đổi mấy lần,trong ánh mắt lộ ra vẻ khó tin nổi. (mù có ánh mắt à? ;)))

Bên trong ngọc giản hiện lên một đạo ảo ảnh,một thanh niên mặc thanh bào miệng đang cười nhẹ,không phải là Hàn Lập,người mới rời đi thì là ai.Hai người ánh mắt cũng hoàn toàn giống hệt,tuyệt đối không phải chỉ là người có khuôn mặt giống nhau.

Trung niên nhân họ Cam trong lòng kinh hãi như có từng con sóng lớn không ngừng chuyển động,đem nội dung trong ngọc giản một chữ cũng không bỏ sót nhìn lại một lần,rồi mới đưa thần niệm thu lại,mặt lộ vẻ băng hàn một hồi lâu không nói gì.

Thấy trung niên tu sĩ vẻ mặt ngưng trọng như vậy,không chỉ thanh sam lão giả và hoàng bào đại hán,kể cả nữ tử xinh đẹp kia cũng không dám nói gì,bộ dáng hết thảy mọi chuyện đều cho vị sư thúc bổn môn này làm chủ.

*"Xem ra ta đã thực sự trách lầm sư điệt.Người Nghịch Tinh Minh đuổi giết đích xác chính là người vừa mới rời đi.Bất quá các ngươi nghe chõ rõ,chuyện này nếu không được ta đồng ý quyết không được lộ ra ngoài nửa phần.Nghịch Tinh Minh tất nhiên vô cùng mạnh,nhưng người này hiện tại cũng không phải là Kết Đan tu sĩ năm đó,ta không muốn cho bổn môn dính líu tới ân oán của bọn họ.Nếu không trong hai phe,mặc cho ai giận cá chém thớt lên bổn môn,thì một cái Khổ Môn Đảo đều tuyệt đối không đủ để gánh lửa giận này."*Trung niên nhân họ Cam vẻ mặt kiên quyết, lạnh như băng nói.

*"Vâng!"*Ba người thanh sam lão giả trong lòng rùng mình,vội vàng đáp ứng nói.

"Ba người các ngươi ở lại trong môn mười năm không được rời đi,ở trong động phủ mà tu luyện cho tốt đi.Ta có dự cảm không tốt,đột nhiên có hai tên Đại Tu Sĩ xuất thế,một trong số đó lại có quan hệ đối địch với Nghịch Tinh minh,chỉ sợ làm cho Loạn Tinh Hải càng thêm rối loạn.Các đệ tử còn lại cũng phải ước thúc một cái,cũng không cần…không được rời khỏi đảo.Bổn môn sẽ lặng lẽ phong bế sơn môn một đoạn thời gian!" Trung niên nhân tựa hồ đã xem xét cẩn thận,trong miệng liên tiếp phân phó,khiến cho ba người lão giả trong lòng khiếp sợ,nhưng chỉ có thể liên tục vâng dạ.

Rồi sau đó ba người liền cáo từ thối lui khỏi đại điện,đi an bài mệnh lệnh phong sơn của trung niên nhân cho các tu sĩ khác.

Chỉ còn lại trung niên nhân họ Cam một mình ngồi trong địa điện,dưới ánh sáng nhàn nhạt trong đại điện,sắc mặt hắn âm tình bất định liên tục thay đổi,tựa hồ còn có chuyện gì khó có thể quyết định.

"Được rồi,cho dù người này thật sự là tu sĩ năm đó đoạt được Hư THiên Đỉnh,thì kiện cự đỉnh Hư Thiên Đỉnh kia với ta cũng chẳng có quan hệ gì cả! Trong thiên hạ có lẽ còn có người có thể từ trong tay Đại Tu Sĩ cướp đoạt được bảo vật,nhưng đó cũng không phải là ta.Sau khi tiết lộ tin tức,ta ngược lại sẽ trêu chọc phải họa sát thân!" Không biết qua bao lâu,tu sĩ họ Cam cuối cùng cũng

thở dài một tiếng,đứng dậy,trên mặt hiện vẻ tự giễu.

Hắn lập tức vung tay áo bào,hóa thành một đạo cầu vồng màu lam bắn ra,trong nháy mắt đã rời khỏi đây,không biết là đi đến nơi nào.

Đại điện một lần nữa trở nên trống rỗng,vắng lạnh dị thường.

Mà Hàn Lập đã sớm rời khỏi đảo nhỏ kia,tự nhiên không biết là Hoàng Sa Môn đã mò ra được bảy,tám phần thân phận mình năm xưa,ngay cả việc có Hư Thiên Đỉnh trên người,tên tu sĩ họ Cam kia cũng đoán ra được.

Cũng khó trách,năm xưa việc tranh đọat Hư Thiên Đỉnh năm xưa,tu sĩ bình thường biết đến rất ít,nhưng trong giới tu sĩ Nguyên Anh Kỳ đã sớm lưu truyền ra.

Nếu không phải Hàn Lập ngày đó vô ý bị truyền tống vào trong Quỷ Vụ,sau đó lại trở về Thiên Nam nên may mắn thoát thân.Nếu dừng lại tại Loạn Tinh hải,chỉ sợ sớm muộn gì cũng có ngày bị những lão quái Nguyên Anh này liên thủ tìm ra.

Còn việc hắn bị Nghịch Tinh Minh ra sát lệnh truy sát thì là do ngày đó,mấy tên lão quái Cực Âm Lão Tổ liên tục lục soát không có kết quả,giận dữ làm ra hành động này,muốn bức Hàn Lập không có chỗ dung thân,tự lộ ra hành tung của chính mình.Đương nhiên,đã qua nhiều năm như vật,chuyện Hư Thiên Đỉnh đã sớm trở thành truyền thuyết,tuy mệnh lệnh đuổi giết hắn vẫn một mực không hủy bỏ,nhưng cho dù như vậy thì hầu hết chính ma lưỡng đạo đều đã quên việc này.

Nhưng tin tức Hư Thiên Điện lại hiện thế lần nữa lưu truyền thật nhanh,dần dần khuếch tán tới hải vực phụ cận.

Nguyên lai những tu sĩ tại Khổ Môn Đảo thấy cảnh này,mặc dù đa số đều là tu sĩ cấp thấp không đáng nhắc tới,.Nhưng cũng có hai tên tu sĩ Kết Đan kỳ đi ngang qua,trước đó từ điển tịch trông thấy giới thiệu liên quan đến Hư Thiên Điện,tự nhiên đem việc này trở thành một chuyện lạ lan truyền khắp nơi.

Song song với việc lời đồn đại lan truyền khắp nơi,sự tình ngày đó tự nhiên cũng trở nên hư hư thật thật.Trong đó chuyện tình Băng phượng ra tay độc ác diệt sát Nguyên Anh tu sĩ,đến cuối cùng lại thành ra việc Hỗn Lão Ma sau một phen khổ đấu,mới bị hai tên Nguyên Anh tu sĩ hợp lực tiêu diệt.

Như vậy,tin tức này mặc dù còn có chút oanh động,nhưng tự nhiên kém xa so với việc hai tên Hậu kỳ tu sĩ đồng thời có mặt, nghe rợn cả người như thế.

Ngược lại Hàn lập ngày đó từ trong Hư Thiên Điện truyền tống ra,lại khu sử Hư Thiên Đỉnh biến thành cự đỉnh,lại khiến không ít người thần xui quỷ khiến mò ra được thân phận năm xưa của hắn.

Nhất thời không ít Nguyên Anh tu sĩ bắt đầu trở nên rục rịch.

Hàn Lập không biết việc Tiểu Sát Lệnh,lại càng không biết hơn phân nửa Nguyên Anh tu sĩ và nhiều tông môn có ý đồ với mình.Nếu không,khẳng định đã sớm biến ảo dung mạo,lập tức trở nên cẩn thận.

Lấy thần thông của hắn hôm nay,tất nhiên không sợ tu sĩ bình thường vây công,nhưng đồng dạng cũng không muốn trêu chọc việc gì làm phiền,lãng phí thời gian của chính mình.

Hôm nay hắn hóa thành một đạo thanh hồng,đang dựa theo Hải vực đồ phụ cần,nhằm thẳng hướng Thiên Tinh Thành mà bay đi.

Dọc theo đường đi,Hàn Lập cũng đã kinh qua vài hòn đảo.Mỗi một lần như vậy hắn đều dùng bảo vật hoặc dùng tài liệu quý hiếm đổi lấy hết sạch trung,cao giai linh thạch của đảo đó.Một hơi thu thập hơn hai mươi miếng cao giai linh thạch.

Điều này làm cho Hàn Lập trong lòng mừng rỡ,tâm tư trên mạch khoáng chi địa càng đậm hơn vài phần.

Trên đường Hàn Lập tự nhiên đụng không ít tu sĩ,đa số là đê giai tu vi,lấy thần thông cấp bậc Hàn Lập tự nhiên sẽ không cùng những người này dây dưa không rõ.Căn bản không cùng bất cứ ai đối mặt,trực tiếp bay lên phía trên rồi vụt qua.

Mà trong số tu sĩ đó,trừ hai ba người tu vi cao còn nghi hoặc hướng phía trên cao nơi Hàn Lập bay qua liếc mắt nhìn,đại đa số còn lại không hề cảm giác thấy gì.Càng không biết,mình dĩ nhiên đã từng gặp thoáng một tên Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ.

Phi hành ước chừng hơn một tháng,ngoài khơi hiện ra một điểm đen,lại phi hành tiếp chừng mấy canh giờ,Hàn Lập rốt cuộc nhìn thấy Thiên Tinh Thành cao ngất đến tận tầng mây kia,trên mặt không khỏi lộ ra vẻ tươi cười.

Đúng lúc này,đột nhiên từ chân trời đối diện xuất hiện hơn mười đạo độn quang,hợp thành một đội nhằm thẳng hướng Hàn Lập bên này mà bay vụt tới.

Hàn Lập thần niệm hướng phía bên kia đảo qua một cái,không khỏi ngẩn ra.

Trong đội tu sĩ này dĩ nhiên có bốn,năm tu sĩ Kết Đan kỳ,trong có còn có một Nguyên Anh sơ kỳ cao giai tu sĩ.Hơn nữa khí tức trên người Nguyên Anh tu sĩ dĩ nhiên lại mang đến cho hắn một loại cảm giác đã từng quen biết.Hàn Lập trên mặt hiện lên một tia nghi ngờ,ánh mắt chớp động vài cái,vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích,cũng không thi triển Độn thuật ẩn nấp.

------oOo------

Chương 1128: Mật ngữ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đội tu sĩ kia trên người mang trang phục của tu sĩ Tinh Cung,hiển nhiên mới từ Thiên Tinh Thành xuất phát tới.

Hàn Lập lại tùy tiện lơ lửng tại phía trước như vậy,tự nhiên bị nhóm tu sĩ kia trông thấy.

Cả bọn kinh nghi bay vụt đến,một lát sau đã hiện ra trước mặt Hàn Lập.

Bất quá,hiện tại Hàn Lập thi triển liễm khí thuật,đem tu ti chính mình hoàn toàn trở nên che dấu.Như vậy,bất kể là tu sĩ Trúc cơ kỳ hay là Kết Đan kỳ,nếu dùng thần niệm đảo qua cũng sẽ chỉ cảm thấy người đối diện phảng phất như một đám mây mù,căn bản không cách nào thăm dò tu vi chuẩn xác của Hàn Lập được.

Mà đúng lúc này,từ trong đội ngũ tu sĩ đối diện truyền lại truyền đến một tiếng thét nhỏ kinh hãi.

Hàn Lập thần sắc khẽ động,đồng dạng nhìn về một tên tu sĩ mang áo choàng màu trắng trùm kín đầu phía đối diện.

Người này cả thân thể đều bị bao phủ trong cái áo choàng thật lớn đó,dĩ nhiên vô phương biết được là nam hay nữ.Hơn nữa cho dù thần niệm kinh người của Hàn Lập đảo qua,cũng không cách nào nhìn thấu được áo choàng này.

Hàn Lập trong lòng rất là kinh ngạc.

Bất quá khí tức người này phát ra,khiến Hàn Lập cảm giác có chút quen thuộc,đối phương lại là tên Nguyên Anh kỳ tu sĩ duy nhất trong bọn,hắn tự nhiên sẽ không chỉ như vậy rồi thôi.

Trong mắt Hàn Lập lam quang lóe lên,muốn vận dụng thần thông

Minh Thanh Linh Mục mạnh mẽ nhìn thấu áo choàng của đối phương.

*"Đúng là Hàn đạo hữu,nhiều năm không như vậy không gặp,Hàn đạo hữu vẫn mạnh khỏe chứ?"*Nhưng vào đúng lúc đó,một tiếng cười khẽ sung mãn cá tình từ trong áo choàng truyền ra,người nọ bỗng nhiên đem chiếc áo choàng thật lớn kia cởi ra,lộ ra một khuôn mặt trắng như bạch ngọc,đang cười mà như không phải cười,rất kiều mỵ.

"Lăng Ngọc Linh!" Thấy dung mạo diễm lệ này,Hàn Lập sau khi ngẩn ra,không khỏi bật thốt lên.

Người này đúng là người mà năm đó hắn đã cứu ở phía ngoài Thiên Tinh Thành,vị Tinh Cung chấp sự có khuôn mặt nữ tử kia.

Nhìn khuôn mặt tươi cười đẹp như hoa đào của đối phương,Hàn Lập sờ sờ mũi,trên mặt cũng hiện lên vẻ tươi cười.

"Không nghĩ tới nhiều năm không gặp,Hàn huynh còn có thể liếc mắt liền nhận ra Lăng mỗ.Tiểu đệ thật sự rất vui mừng! Mặt khác tại hạ trước tiên chúc mừng đạo hữu kết anh đại thành!" Lăng Ngọc Linh cười duyên nói,một đôi mắt phượng sau khi cẩn thận đảo qua trên người Hàn Lập hiện lên một tia kinh ngạc.

Hắn mặc dù đồng dạng vô phương nhìn thấu tu vi chuẩn xác của Hàn Lập,nhưng tu vi Hàn Lập so với mình tuyệt đối không yếu hơn.Việc này hắn tự nhiên trong lòng rất rõ ràng,vẻ vui mừng lộ ra trên mặt tự nhiên càng trở nên khẩn thiết.

"Lăng đạo hữu nói đùa rồi,đạo hữu không phải cũng đã ngưng kết Nguyên Anh sao."

Lăng Ngọc Linh mỉm cười không trả lời,hắn quay đầu,thanh âm lạnh lùng phân phó:

"Các ngươi trở về trước đi,ta và Hàn đạo hữu có một số việc muốn đàm luận,rồi sẽ lập tức đuổi theo các ngươi."

"Vâng! Lăng trưởng lão!" Những Tinh Cung tu sĩ Kết Đan,Trúc Cơ

kỳ này nghe vậy,lập tức khom người đáp ứng,xem vẻ kính cẩn trên mặt bọn hắn,tựa hồ đối với vị *"Lăng trưởng lão"* này cực kỳ cung kính.

Hàn Lập thấy cảnh này,ánh mắt chớp động vài cái,trên mặt không hiện lên chút dị sắc nào.

Những tu sĩ này được một vị lão giả Kết Đan hậu kỳ chỉ huy,tiếp tục lên đường,trong chớp mắt hơn mười đạo độn quang liền biến mất phía chân trời.

"Khiến Hàn huynh chê cười rồi,tiểu đệ phụng mệnh đi trợ giúp một hải đảo bị Nghịch Tinh Minh tấn công,chỉ sợ nhất thời không thể ở lâu nơi này được!" Lăng Ngọc Linh quay người lại,thở dài nói.

*"Ân,ta trên đường tới đây cũng nghe qua quý cung cùng Nghịch Tinh Minh tựa hồ lại khai chiến,khó trách đạo hữu thân bất do kỷ."*Hàn Lập ung dung nói.

Lăng Ngọc Linh nghe vậy,cũng chỉ có thể tiếp tục cười mỉm,bất quá hai mắt hắn một lần nữa đánh giá Hàn Lập,đột nhiên trên mặt lộ vẻ quái đản.

"Hàn huynh,ngươi hiện tại không phải là Sơ kỳ cảnh giới sao?" Hắn sau khi chần chờ một lúc,cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi.

"Ha ha,ta so với đạo hữu hơi vượt lên một chút,bất quá lấy tư chất của đạo hữu,việc này cũng là vấn đề sớm muộn mà thôi!" Hàn Lập cười ha ha,hàm hồ trả lời.

Lăng Ngọc Linh vừa nghe những lời ấy,thần sắc có chút ngốc trệ,trong lòng quay cuồng từng đợt không ngừng.

Đối phương thực sự đã là Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ,việc này thật sự rất khó tin.Phải biết rằng hiện tại hắn và Hàn Lập chia tay chưa tới hai trăm năm,lại từ một Kết Đan tu sĩ liền biến thành Nguyên Anh trung kỳ,việc này nghe qua không khỏi rợn cả người.

Thần sắc sau khi thay đổi mấy lần,Lăng Ngọc Linh cuối cùng cũng hồi phục thái độ bình thường,nhưng trong lời nói vẫn không kìm được toát ra ngữ khí hâm mộ:

"Xem ra Hàn huynh chính là loại kỳ tài tu luyện vạn năm khó gặp,dĩ nhiên trong thời gian ngắn như thế liên tiếp tiến giai,tiểu đệ thật sự là phải cúi đầu bái phục."

"Tại hạ làm gì là kỳ tài tu luyện,chẳng qua có gặp chút cơ duyên thôi." Hàn Lập tự nhiên sẽ không chỉ rõ cái gì,nửa thật nửa giả trả lời.

"Lần này Hàn huynh đến đây,có việc gì quan trong sao? Tiểu đệ mặc dù bất tài,nhưng cũng sẽ cố sức giúp một tay." Lăng Ngọc Linh cười một tiếng,không dây dưa ở chuyện tu vi Hàn Lập nữa,chuyển đề tài đột nhiên hỏi đến ý đồ Hàn Lập khi đến đây.

"Không có gì,tại hạ muốn đi ngoại hải một chuyến,sợ rằng phải mượn Truyền tống trận của quý cung rồi." Hàn Lập không giấu diếm, thản nhiên nói.

*"Nếu nói là như thế,Hàn huynh gặp được ta là rất tốt.Gần đây vì sợ ngoại hải có Nghịch Tinh Minh tu sĩ lẻn vào bổn cung,cho nên ngoại hải truyền tống trận hiện tại phần lớn đã đóng,chỉ để lại hai tòa để dùng.Ta đưa cho đạo hữu một khối lệnh bài,Hàn huynh cầm vật này có thể vận dụng truyền tống pháp trận của bổn cung."*Lăng Ngọc Linh thản nhiên cười một tiếng,minh mâu lưu động,thần tình căn bản giống in đúc một tuyệt sắc mỹ nữ.

Nhưng ngược lại trong lời nói của hắn,không mang theo chút khí tức nào của son phấn.Hai người đứng gần nhau,tự nhiên lại làm cho việc đó càng lộ vẻ mị lực quỷ dị không thể diễn tả.

Lấy tu vi tâm cảnh Hàn Lập hiện này,tự nhiên sẽ không bị dung nhan của đối phương mê hoặc.Hắn bây giờ tiến nhập vào Thiên Tinh thành thì thủ vệ và một ít cấm chế căn bản không cách nào làm khó hắn,nhưng nếu là có thể giảm bớt một chút rắc rối không cần thiết,tự nhiên cũng là chuyện tốt.

Sau khi cười cười vài tiếng,Hàn Lập cũng không khách khí tiếp nhận lệnh bài này.

Tiếp đó,sau khi hai người tùy tiện hàn huyên vài câu,Hàn Lập cáo từ lên đường,lập tức hóa thành một đạo thanh hồng hướng cự đảo xa xa bay thẳng tới.

Lăng Ngọc Linh nhìn phương hướng Hàn Lập biến mất,nụ cười trên mặt dần dần thu liễm lại,sau khi cúi đầu tự đánh giá một hồi,bỗng nhiên vỗ tay vào túi trữ vật bên hông,một cái truyền âm phù màu bạc xuất hiện trong tay.

(Có màu bạc nhạt không nhỉ T__T)

Hắn hướng phù này nói khẽ vài câu,sau đó giơ tay lên,phù triện hóa thành một đoàn hỏa quang phá không bay ra,sau khi lóe lên vài cái liền biến mất trong không trung.

Tiếp đó trên mặt hắn mới lại lên một tia bất đắc dĩ,sau khi than nhẹ vài tiếng,một lần nữa khoác lên áo choàng nãy giờ vẫn cầm trong tay.Sau đó hóa thành một đạo độn quang,hướng về phía thủ hạ vừa mới rời đi mà đuổi theo.

Đợi sau khi độn quang của Lăng Ngọc Linh đồng dạng rời xa, không trung phụ cận ngân quang chợt lóe,một đạo thân ảnh quỷ dị hiện lên,hắn ngẩng đầu nhìn phương hướng truyền âm phù bay đi,thân hình nhất động,một lần nữa biến mất không thấy.

Khoảng chừng thời gian một chung trà sau,trong bóng đêm,một nam tử phiêu phù đứng yên không nhúc nhích trên không trung,đúng là Hàn Lập.

Vào lúc này,sắc mặt hắn không chút thay đổi,hai tay để sau lưng.

Trước người hắn chợt lóe lên một thân ảnh,nhân hình Khôi Lỗi liền quỷ dị xuất hiện trước người hắn,nó nhấc tay lên,một thứ phảng phất giống như hỏa xà đang không ngừng giãy dụa hiện ra trong lòng bàn tay,nhưng bị một đoàn ngân quang vây chặt bên trong,căn bản vô phương thoát ra.

Hàn Lập nhướng mày,đơn thủ quơ một cái *"Phốc xuy"* một tiếng,hỏa xà đã bị bằng không hút tới trong tay,lập tức tự trở nên bạo liệt,hóa thành một đoàn hỏa cầu hung hung hổ hổ thiêu đốt.

Sau khi thần niệm Hàn Lập nhanh chóng đảo qua hỏa cầu một lượt,sắc mặt hắn trở nên âm trầm.

Sau khi ánh mắt chớp động vài cái,đột nhiên năm ngón tay đang nắm hỏa cầu nắm lại,hỏa cầu lập tức trở nên phân tán.Sau đó hai mắt híp lại quay đầu nhìn về phía Thiên Tinh thành trên cự đảo.

*"Nguyên lai chuyện ta có Hư Thiên Đỉnh,cư nhiên cả Loạn Tinh Hải không người nào không biết.Xem ra vẫn còn cần phải thay đổi hình dạng một cái."*Hàn Lập miệng thì thào một tiếng,lập tức khuôn mặt bỗng nhiên bị một tầng ánh sáng bao phủ,ngũ quan khuôn mặt trở nên mơ hồ không rõ,đồng thời trên người bạo phát một loạt âm thanh ầm ầm,thân hình cao vọt lên thêm một thước.

Chỉ sau chốc lát,hắn liền hóa thành một đại hán khôi ngô sắc mặt ngăm đen,sau đó đem nhân hình Khôi Lỗi thu lại,rồi hướng về Thiên Tinh Thành cách đó không xa bay đi.

Hàn Lập không hề hay biết,cùng lúc hắn đem truyền âm phù kia bóp tan,trong một động quật xám xịt nơi nào đó dưới đất ở Thánh Sơn Thiên Tinh Thành.Một nhân ảnh nhàn nhạt đang ngồi xếp bằng,bỗng nhiên thân hình nhất động,sau đó một tay hướng về hư không phía trước quơ một cái,nhất thời một điểm hỏa quang đột nhiên xuất hiện,sau đó hướng về phía bàn tay kia bay lại,cái hỏa cầu vừa nãy bị Hàn Lập bóp tan lại một lần nữa quỷ dị hiện ra,rơi vào trong tay nhân ảnh này.

Bóng người yên lặng dùng thần niệm quét qua tin tức trong hỏa cầu một hồi,rồi lật tay một cái,nhất thời hỏa quang liền biến mất.

"Chuyện gì xảy ra vậy,Ngọc Linh hài tử kia vì sao lại sử dụng độn âm phù chúng ta cho hắn,phù triện quý hiếm dị thường như thế,hắn hẳn là sẽ không dễ dàng sử dụng.Chẳng lẽ là hắn đã xảy ra chuyện gì rồi?Hắn hẳn là mới rời khỏi Tinh thành không lâu mà." Đột nhiên tại một góc khác trong động quật truyền đến một thanh âm rất êm tai,phảng phất như được phát ra từ một nữ tử trẻ tuổi.

*"Hắn không có chuyện gì,chỉ là tại phụ cận gặp được một người thú vị,nên muốn chúng ta lên tiếng chiêu mời người này vào Tinh Cung làm trợ thủ."*Nhân ảnh đầu tiên mở miệng,rõ ràng là một tên nam tử,nhưng thanh âm hơi ngập ngừng,có chút đông cứng,bộ dáng tựa hồ không thường xuyên nói chuyện.

"A,là ai? Đáng để Ngọc Linh muốn chúng ta tự mình ra mặt?" Nữ tử kia vừa nghe Lăng Ngọc Linh vô sự,nhất thời yên lòng,nhưng thân ảnh trong góc động khẽ động,có chút tò mò đứng lên.

"Ngươi còn nhớ rõ chuyện tình Hư Thiên Đỉnh hơn một trăm năm trước không?"

"Tất nhiên là nhớ rõ,việc này có liên quan chuyện kia à?" Nàng kia có chút hơi kinh ngạc.

"Tên tu sĩ từ trong miệng hổ Man Hồ Tử,Vạn Thiên Minh đoạt vật,và người năm đó đã cứu Ngọc Linh hài tử này,kỳ thật là một.Hôm nay hắn lại đến bên ngoài Thiên Tinh Thành chúng ta,muốn mượn truyền tống trận đi ngoại hải một chuyến,vừa lúc gặp mặt Ngọc Linh." Nam tử giải thích.

*"Thì ra là thế,nếu ta nhớ không lầm,người này tựa hồ họ Hàn.Năm đó chỉ là một tên Kết Đan tu sĩ thôi mà,thế mà cũng đáng được chúng ta ra mặt lôi kéo sao?"*Nữ tử có chút khó hiểu hỏi.

"Hắc hắc,nói về người này quả có chút khó tin.Ngọc Linh lại hoài nghi người này đã là một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ! Nếu thật sự là như thế,tu luyện chưa tới hai trăm năm đã đạt được tu vi như thế,thật đúng là không thể xem nhẹ." Nam tử cười hắc hắc nói.

"Năm đó sau khi Hư Thiên Đỉnh được đưa ra khỏi Hư THiên Điện,chúng ta từng phái người đặc biệt điều tra lai lịch người này,không phải nói là người này tám chín phần mười là ngoại lai tu sĩ sao! Dù sao cũng phải trở về quê cũ.Chẳng lẽ hắn là tu sĩ xuất thân từ đại tông môn Đại Tấn,nếu không thì kể cả thật sự là thiên tài tu luyện vạn năm khó gặp nếu không có tông môn ở sau lưng toàn lực giúp đỡ thì cũng không thể trong thời gian ngắn như

thế tu thành Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ." Nữ tử dường như đối với Đại Tấn biết đến rất rõ ràng,không chút do dự nói.

------oOo------

Chương 1129: Nguyên từ thần quang

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Mặc kệ hắn là Đại Tấn tu sĩ hay không,có thể lấy được Hư Thiên Đỉnh rồi thoát đi,người này cũng coi như rất may mắn.Nếu không phải hai người chúng ta tu luyện Nguyên Từ Thần Quang,bài xích bảo vật ngũ hành,cộng thêm việc Hư Thiên tàn đồ nọ đối với tu sĩ Hậu kỳ chúng ta căn bản vô dụng,khiến chúng ta không cách nào tiến vào Hư Linh Điện,bằng không ngoại nhân làm sao mà lấy được Linh Bảo này." Nam tử nói tới đây,trên mặt toát ra vẻ đáng tiếc.

"Nguyên Từ Thần Quang thật sự tu luyện đại thành,liền có thể đem Ngũ Hành chi lực trong thiên địa sử dụng,làm sao còn cần khu sử đồ vật Ngũ Hành,chỉ là ta và ngươi hai người vận khí không tốt,đến lúc tối hậu lại thất bại trong gang tấc."

Nữ tử nghe nói thế,nở nụ cười khổ nói.

"Đúng vậy,nếu sớm biết như vậy,ban đầu ta cũng không lôi kéo ngươi cùng nhau tu luyện Nguyên Từ Thần Quang còn chưa hiểu rõ hết này.Ta rất xin lỗi ngươi vì việc này." Nam tử kia sau khi trầm ngâm một lúc lâu,thanh âm trở nên có chút hối hận.

"Không phải lỗi của ngươi,nếu không tìm đường tắt khác,bọn ta cả đời cũng không thể tiến giai lên Hóa Thần Kỳ.Sự thật là như thế,nếu không phải tối hậu xuất hiện sai lầm thì ta và ngươi hai người thực sự đã tiến giai Hóa Thần Kỳ thành công,tối thiểu cũng có thể có thêm một ngàn năm thọ nguyên." Nữ tử thập phần bình thản nói.

"Đúng vậy,không nghĩ tới một bước tối hậu khi tu luyện Nguyên Tử Thần Quang thì phải là tu sĩ không đủ Ngũ Hành Linh Căn trên người mới có thể.Nhưng nếu thực sự có hỗn loạn Linh căn như

thế,đừng nói tu luyện đến xuất ra Nguyên Anh,mà chỉ sợ ngay cả Trúc Cơ,Kết Đan đều không thể vượt qua.Tu sĩ như vậy làm sao có tư cách tu luyện công pháp này.Không trách được công pháp này mặc dù được sáng tạo rất lâu rồi,nhưng không có ai thật sự tu luyện thành công.Cát Thiên Lôi ta lấy năm trăm năm thời gian tu luyện liền có thể tiến gaii lên Nguyên Anh hậy kỳ,nói về thiên phú tu luyện tuyệt đối không dưới lịch đại Tinh Cung chi chủ trước đây.Càng một hơi vượt qua ba cửa ải khó được đồn đại là không thể vượt qua của Nguyên Từ Thần Quang,nhưng hoàn toàn không nghĩ tới,lúc tối hậu còn gặp phải kết quả như thế.Vị thượng cổ tu sĩ sang lập Nguyên Từ Thần Quang này căn bản là cố ý bố trí cái bẫy này,muốn đem hậu nhân bọn ta vùi lấp.Thật không biết người này rốt cuộc dụng tâm ra sao,cách công pháp đại thành phía trước còn một sợi chỉ lại phải cần điều kiện mâu thuẫn như thế.Nếu lúc đầu biết như vậy,nói gì cũng không chọn tu luyện công pháp này." Nam tử có chút kích động nói,hiển nhiên đối với thượng cổ tu sĩ sáng lập công pháp này oán hận tới cực điểm.

Nữ tử bên kia cũng thở dài thật sâu một tiếng,sau một lúc lâu mới nhẹ nhàng khuyên:

"Được rồi,mặc kệ thượng cổ tu sĩ sáng tạo công pháp này để vui đùa hay không! Nhưng Linh Căn của tu luyện giả làm sao có thể dễ dàng thay đổi.Măy mắn là bọn ta phát hiện sớm,trước thời gian liền đình chỉ tu luyện,nếu không ở Nguyên Từ Sơn tiếp tục tu luyện,Ngũ Hành chi lực trong cơ thể mà đột nhiên phát tác chỉ sợ sẽ nổ tan xác mà chết.Mà cũng phải nói,chúng ta phải cảm ơn Lục Đạo và Vạn Tam Cô bọn họ,nếu không phải bọn họ bức cho chúng ta phải xuất quan trước thời hạn thì làm sao mà phát hiện được dị biến trong cơ thể."

"Hừ,Lục Đạo và Vạn Tam Cô chẳng qua là bại tướng của ta năm xưa,căn bản không đáng nhắc đến.Nếu không phải có hạn chế của Nguyên Từ Sơn,ta đã sớm đánh thẳng tới hang ổ bọn chúng,đem tất cả tiêu diệt.Mà chuyện này cũng không phải là tuyệt đối không thể." Nam tử sau khi hừ một tiếng,thanh âm lại trở nên có chút kỳ quái.

"Lời này có ý gì,ngươi thực sự tìm được phương pháp thay đổi Linh Căn sao?" Nữ tử kia nguyên bản vẫn lạnh lùng thản

nhiên,vừa nghe những lời ấy,không khỏi trở nên có chút kích động.

*"Sau phát hiện vấn đề này,hơn một trăm năm qua ta vẫn liên tục tì đọc các loại điển tịch cổ xưa,tìm kiếm con đường giải nguy.Ta đã phát hiện một loại thượng cổ bí thuật có thể lợi dụng,kỳ thật thuật này cũng không thật sự tính là tăng thêm linh căn,mà là sau khi đem một kiện bảo vật chỉ có một thuộc tính trải qua huyết tế một phen,có thể đem cái đó thay thế Linh Căn bị thiếu để khu sử Ngũ Hành chi lực."*Sau khi chần chờ một lúc,nam tử mới mở miệng.

"Đơn giản như vậy sao!" Lần này nữ tử kia lại có chút không tin.

"Đương nhiên quá trình tế luyện và pháp bảo cần thiết tự nhiên có chút rắc rối,nhưng đối với chúng ta mà nói căn bản không thành vấn đề.Mấu chốt là phương pháp này nhiều lắm cũng chỉ có thể cho chúng ta sử dụng một loại trong ngũ hành,và lại không có cách nào huyết tế kiện bảo vật thứ hai,nếu không Nguyên Anh sẽ không cách nào thừa nhận,sẽ phản phệ khiến thân thể băng hoại.

Trừ phi chúng ta nguyên bản là Tứ Linh Căn trên người,nếu không phương pháp này thật sự vô bổ." Nam tử bất đắc dĩ nói.

"Thì ra là thế,cái này đích xác đối với hai người có Thiên Linh Căn như chúng ta mà nói,không có chút tác dụng nào."

(Tụi mài không có nhưng anh Hàn có =))

Nữ tử nghe xong lời này,trong lòng trầm xuống,một tia hy vọng mới nổi lên,lại một lần nữa biến mất.

"Được rồi,chúng ta không nên vọng tưởng đến việc Nguyên Từ Thần Quang đại thành,tốt nhất hãy giải quyết những việc thực tế hơn đi.Thọ nguyên của chúng ta còn lại không tới trăm năm,căn bản không kịp tu luyện nữa,toàn bộ tâm tư hãy đặt trên người Ngọc Linh đi.Lần trước sau khi chúng ta xuất quan liền toàn lực bồi dưỡng nàng,cuối cùng như ý nguyện giúp nó kết thành Nguyên Anh.Đợi hài tử kia củng cố cảnh giới,rồi hơn mười năm sau sẽ dùng pháp lực mạnh mẽ trợ giúp nó đột phá Trung kỳ cảnh giới.Nếu như vậy,lấy tu vi Nguyên Anh trung kỳ sau này hẳn là

*miễn cưỡng có thể chấp chưởng Tinh Cung.Đương nhiên trước tiên,tuyệt đối không thể lưu lại hai tai họa Lục Đạo và Vạn Tiên Cô,nhất định phải diệt trừ đi."*Thanh âm nữ tử kia đột nhiên trở nên băng hàn,trong lời nói tràn ngập sát khí.

"Chỉ cần hai người chúng ta liều mạng,muốn trừ đi hai người này cũng không phải là việc khó."

Nam tử không thèm để ý nói.

"Tu sĩ họ Hàn kia xử lý thế nào đây! Hắn nếu có Hư Thiên Đỉnh trên người,lại có thể là Nguyên Anh trung kỳ.Vạn nhất ta và ngươi không ở đây,có thể hắn sẽ làm Loạn Tinh Hải địa biến.Nhưng từ khẩu khí trong truyền âm của Ngọc Linh,tựa hồ đối với người này ấn tượng không xấu." Nữ tử có chút do dự.

"Ân! Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ,thiên phú tu luyện thật sự ghê gớm,cũng thực sự đáng giá để chúng ta lôi kéo.

Nhưng còn phải xem hắn có nguyện ý gia nhập Tinh Cung chúng ta hay không? Nếu như nguyện ý thì dễ rồi,chúng ta sẽ âm thầm hạ cấm chế,rồi lấy Hư Thiên Đỉnh cấp cho Ngọc Linh sau khi tiến giai lên trung kỳ sử dụng,cho hắn một chút bảo vật bồi thường là được.Còn nếu không muốn,chúng ta xuất thủ diệt đi,bỏ bớt một đại phiền tóai sau này!" Lời nói của nam tử trở nên vô cùng lãnh khốc.

"Cũng chỉ có thể như thế mà thôi!" Nữ tử than nhẹ một tiếng,cũng không có ý tứ phản đối.

"Bất quá,truyền âm phù kia đã bị phá hủy một lần,xem ra đối phương cũng đã phát hiện.Chỉ sợ là trưởng lão bình thường không làm gì được hắn,xem ra chúng ta còn phải tự mình ra tay một chuyến." Nam tử nhàn nhạt nói.

"Cho dù có được Linh Bảo,bất quá cũng chỉ là một tên Trung kỳ tu sĩ,không cần hai người chúng ta cần động thủ.Một mình ta là đủ rồi,nếu hắn đặt mình dưới sự bao phủ của Nguyên Từ Sơn,thì ngay cả khi hắn là Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ,cũng không phải là đối thủ của ta." Nữ tử lại phi thường tự tin.

"Ừ,cũng được! Nhưng người nọ có Hư Thiên Đỉnh,danh tiếng lưu truyền tại Tinh Hải lâu như thế,uy lực của nó chắc hẳn sẽ không yếu đâu." Nam tử cũng không phải đối,chỉ là dặn dò một câu.

"Chỉ cần là bảo vật Ngũ Hành,dưới Nguyên Từ Thần Quang uy lực đều sẽ giảm hơn phân nửa,ngươi không cần lo lắng." Nữ tử khẽ cười một tiếng.

Lần này,nam tử trong động quật không trả lời,hiển nhiên cũng đồng ý lời nói của nữ tử kia.

Hàn Lập lúc này đây,cũng đã vào trong Thiên Tinh Thành.

Thiên Tinh Thành không hổ là Loạn Tinh hải đệ nhất thành,Hàn Lập tìm kiếm trong phường thị,muốn tìm kiếm một ít tài liệu bổ sung.

Hắn thuận tiện muốn bán ra vài cái pháp bảo *"gân gà"* không cần thiết để đổi lấy đại lượng linh thạch,sau đó tùy tiện tìm một cái khách sạn trú ngụ.

(Sự tích gân gà của Tào Tháo thì chắc ai cũng biết,đại khái là bỏ thì tiếc mà giữ lại cũng chẳng để làm gì.)

Nếu Lăng Ngọc Linh đã biết hắn mang Hư Thiên Đỉnh trên người,hắn tự nhiên sẽ không ngu ngốc đến mức cầm khối lệnh bài kia trực tiếp đến truyền tống trận Thánh Sơn,vì vậy hắn đang chuẩn bị đợi đến buổi tối thì lẻn vào Tinh Không Điện trên núi.

Chỉ cần không phải Thiên Tinh Song Thánh tự mình gác truyền tống trận,hắn tự nhiên sẽ không để tu sĩ thủ vệ ở trong mắt.

Đương nhiên nếu như những nhân vật được truyền tụng đó thực sự xuất hiện,có ngăn được hắn hay không thì cũng chưa biết được.

Vì không muốn người khác chú ý,hắn cố ý chọn lựa một khách sạn không lớn và chỉ hiện lộ tu vi Kết Đan trung kỳ.Tự nhiên khiến chưỡng quỷ Luyện Khí Kỳ của khách sạn đối với Hàn Lập một mực cung kính,lập tức tìm một gian phòng đơn thượng hảo hạng,sợ, chọc giận vị tiền bối này.

Chờ tới canh ba,Hàn Lập liền yên lặng thi triển độn thuật,thần không biết quỷ không hay chuồn ra khỏi khách sạn.

Vị trí Tinh Không Điện trong ký ức của Hàn Lập hãy còn mới mẻ,hắn lặng yên hướng về phía vị trí đó trên cự sơn mà bay đi.

Dọc theo đường đi gặp tu sĩ tuần tra đa số là Luyện Khí Kỳ,Trúc Cơ Kỳ tu vi,ngẫu nhiên có hai,ba tên tu sĩ Kết Đan,nhưng trong mắt Hàn Lập thì cũng không có gì đáng ngại,hắn thi triển bí thuật ẩn nấp,chờ mấy tên kia đi qua.

Tầng thứ năm mươi Thánh Sơn trong nháy mắt đã tới,trước mắt Hàn Lập xuất hiện một cung điện cao lớn.

Năm tháng cũng không thể lưu lại trên cung điện này chút dấu vết nào,tất cả đều độc nhất vô nhị giống như trước kia.

Hàn Lập trong lòng hơi có chút cảm khái,đang muốn không khách khí dùng bí thuật phá vỡ cấm chế tiền vào thì đột nhiên thần sắc khẽ động,thân hình sau khi nhoáng lên,bỗng nhiên hóa thành một luồng khói mỏng rồi tán loạn biến mất trong không trung đại điện.

Một lát sau,từ trên không trung một phương hướng khác,có vài bóng người như ẩn như hiện,từ xa xa vô thanh vô tức bay tới.Những người này thân hình mơ hồ,cơ hồ cũng bóng đêm dung hòa làm một thể,không dùng thần niệm quét kỹ,căn bản không thể phát hiện tồn tại của những người này.

Lén lút như vậy,chẳng lẽ là người của Nghịch Tinh Minh.

Hàn Lập trong lòng kinh ngạc,tò mò nhìn nhất cử nhất động của những người này.

Tu vi những người này đối với tu sĩ bình thường mà nói thì hoàn toàn không thấp.Dĩ nhiên có bốn tên Trúc Cơ Kỳ,hai tên Kết Đan kỳ,nhưng trong nhóm đó lại còn có một tên đê giai tu sĩ Luyện Khí Kỳ ba bốn tầng.Mà trên mặt những người này đều có một tầng khí màu tro xám che đậy,bộ dáng sợ người khác nhận ra.

Bất quá hai tên Kết Đan tu sĩ cầm đầu,bộ dáng rõ ràng là một nam một nữ.

Thấy trong những người này không có tu sĩ cấp Nguyên Anh,Hàn Lập cũng mất hứng thú,lười biếng dùng thần niệm nhìn lướt qua hình dáng những người này,chỉ là vẫn ôm tay trôi nổi trên không trung không nhúc nhích.

Mà những người này trong nháy mắt liền tiếp cận cửa điện Tinh Không Điện,thân hình tất cả đều ngừng lại.

Trong đó một tên tu sĩ Kết Đan vóc người cao gầy,đột nhiên lật bàn tay,nhất thời trong tay hiện ra một khối lục bích trận bàn to cỡ bàn tay,nhẹ nhàng đánh lên đó một đạo pháp quyết,trận bàn linh quang chợt lóe,tản mát ra bạch quang yếu ớt.

Còn vị nữ tử vóc dáng thon thả Kết Đan kỳ kia,khẽ lật bàn tay, trong bàn tay bỗng nhiên hiện ra một cây tiểu kỳ màu vàng,rung lên một cái,một đoàn sương mù màu vàng từ bên trong trào ra,trong nháy mắt đem mấy người phụ cận đều bao phủ trong đó.Lóe lên một cái,lập tức sương mù và mấy người kia đều biến mất.

Hàn Lập thấy pháp khí trận kỳ màu vàng nọ,lại có chút ngẩn ngơ,trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên.

------oOo------

Chương 1130: Chặn lại

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cái trận kỳ này đối với hắn dường như có chút ấn tượng, tựa hồ năm đó hắn từng có một kiện pháp khí giống như thế, nhưng sau đó lại đem tặng người khác! Chẳng qua điều này cũng không có gì, loại bảo vật thấp giai này chỉ cần biết phương pháp luyện chế, luyện chế ra một cái giống như đúc cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Hàn Lập suy nghĩ bỗng giật mình.

Chẳng qua, điều này lại làm cho Hàn Lập đối nữ tử Kết Đan kỳ kia nổi lên chút hứng thú. Mấy người kia tuy rằng nhìn như trống rỗng không thấy đâu, nhưng loại ẩn nấp thuật cấp thấp này, ở dưới thần niệm của Hàn Lập cơ hồ có cũng như không.

Lúc này trong mắt hắn lam mang chợt lóe, nhìn xuyên qua tầng bụi khí che mặt nữ tử kia

"Ah! Nàng ta là…" Hàn Lập biểu tình lập tức biến thành cổ quái dị thường.

Đúng lúc này, Tinh Không điện một đạo thanh vàng hai màu sáng mờ chợt lóe, tựa hồ như có cái cấm chế gì đó bị giải trừ, tiếp theo tiếng bước chân từ cửa hậu điện truyền tới, từ bên trong chậm rãi đi ra một gã bạch sam tu sĩ.

Người này khoảng hơn bốn mươi, cao gầy, khuôn mặt có chút vài phần âm lệ, là một gã Tu sĩ Kết Đan sơ kỳ.

Vị này rõ ràng là một vị tu sĩ tuần tra của Tinh Cung, vừa xuất hiện ở ngoài cửa điện, nhìn quanh mọi nơi, nhưng không có phát hiện ra hành tung của bất cứ ai, nhất thời khuôn mặt trầm xuống, lộ ra vài phần không vui.

Hoàng quang chợt lóe, tên nam tử Kết Đan kia lại hiện hình mà ra, tầng bụi khí trên mặt tán đi, lộ ra là một trung niên có gương mặt nho nhã.

"Trương huynh, không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn chứ. Hai vợ chồng ta đêm nay có thể truyền tống đi sao?" Này nam tử liền ôm quyền, khách khí dị thường nói.

"Điền đạo hữu, chỉ cần ngươi mang đủ số lượng linh thạch, đưa các ngươi đi cũng chỉ là một chuyện nhỏ. Bổn cung vài tên chấp sự đóng ở Truyền Tống Trận, thay phiên nhau trông coi, còn sợ Trương mỗ tự mình làm mất thanh danh của mình sao?" Vị này Tinh Cung tu sĩ vừa thấy nam tử hiện hình mà ra, thần sắc trên mặt hòa hoãn, nhưng trong miệng cũng không khách khí.

"Đây là chuyện tất nhiên, tại hạ không phải không tin Trương huynh, chính là ái nữ thật sự thân mang trọng bệnh, không thể không đi hải ngoại tìm nội đan của Bạch Ương Ngư Yêu cứu mạng, quả là không thể chậm trễ được."

Nho nhã nam tử cười nói,lập tức quay đầu hướng phía sau ngoắc tay một

cái.

"Phốc xuy" một tiếng, một đoàn hoàng vụ tản ra, mấy người còn lại đều hiện hình. Vài tên Trúc Cơ kỳ kia đồng dạng lộ cũng ra hình dáng, chỉ có nữ tử Kết Đan kia cùng một Luyện Khí kỳ nữ tử dáng người đơn bạc khuôn mặt vẫn đang bị một tầng bụi khí che lại.

"Vị này chính là tôn phu nhân sao! Đại danh Nguyệt tiên tử, Trương mỗ cũng đã nghe tiếng từ lâu."

Âm lệ nam tử ánh mắt không nhìn qua mấy tên tu sĩ Trúc Cơ kỳ kia, mà mà ánh mắt hướng vào nữ tử Kết Đan kia nhìn qua nhìn lại mấy lần, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

"Lúc này, quả thật phải làm phiền Trương đạo hữu. Thiếp thân vô cùng cảm kích!" thanh âm nữ tử kia dịu dàng nhu hòa hết sức,

nhưng khẩu khí không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh.

"Nguyệt tiên tử không chịu đem dung nhan hiển lộ, Trương mỗ thật là có chút thất vọng. Hai vị đạo hữu đi theo ta." Âm lệ nam tử sau khi cười hắc hắc một tiếng, trên mặt lộ ra một tia tiếc nuối, nhưng lập tức xoay người hướng trong điện mà đi.

Mà nho nhã nam tử cùng nữ tử Kết Đan kỳ kia liếc mắt nhìn nhau một cái sau đó, không hề chần chờ đem nữ tử Luyện Khí kỳ kia kẹp ở giữa, cùng đi tới.

Bốn gã đệ tử Trúc Cơ kỳ cũng cuống quít cùng đi tới.

Đương nhiên những tu sĩ này ai cũng không có chú ý tới, ở bên ngoài cung điện một đốm sáng thanh sắc mờ nhạt chợt lóe, cấm chế trong nháy mắt một lần nữa mở ra, một đạo bóng dáng nhàn nhạt mà lấy tu vi bọn họ căn bản không thể nhận ra đi vào trong điện này, hành động lặng yên không tiếng động, dường như là một làn khói nhẹ biến thành.

Xuyên qua hành lang xiêu vẹo, đoàn người tiến nhập đại sảnh nơi để Truyền Tống Trận, bên trong có một lão giả da mặt mềm mại như da trẻ con đang chờ ở nơi đó.

Vừa thấy mấy người kia đi đến, trong mắt lão giả hàn quang chợt lóe rồi lập tức lại biến mất không thấy.

"Chính những người này cần đi sao? Bảy người cũng đủ cho một đợt truyền tống!" Lão giả nhàn nhạt hỏi một câu.

"Không sai, bọn họ đúng là những đạo hữu cần đi lần này. "

"Điền đạo hữu, các ngươi tính toán định đến đâu!" Âm lệ hán tử lên tiếng, quay đầu lại hỏi một câu.

"Đi Ngân Sa đảo đi! Nghe nói nơi đó phát hiện cao giai khoáng mạch, hơn phân nửa hải ngoại tu sĩ đều tới nơi đó, nói không chừng, chúng ta có thể trực tiếp thu được nội đan Bạch Ương Ngư Yêu." Nam tử chần chờ một chút, liền lập tức nói như vậy, đồng thời ánh mắt lại hướng Truyền Tống Trận trên kia nhìn lướt

qua.

"Hoàng huynh, triệt tiêu cấm chế tòa Truyền Tống Trận này đi. Điền đạo hữu, ngươi nên thanh toán một lần tất cả linh thạch." Tu sĩ họ Trương mặt không chút thay đổi hướng nho nhã nam tử nói.*"Cái này là điều tất nhiên!"* Thấy lão giả đánh ra vài đạo pháp quyết, Xung quanh Truyền Tống Trận bạch sắc quang mang bỗng nhiên biến mất, nho nhã nam tử trong

lòng vui vẻ, lúc này cũng theo bên hông đem một túi đựng đồ tháo xuống, trực tiếp ném cho đối phương.

Âm lệ hán tử tiếp nhận cái gói kia, dùng thần niệm quét hai lần, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

"Số lượng vừa đủ. Các ngươi cầm lấy, những thứ này là Truyền Tống Phù!" Âm Lệ hán tử cũng rất nhanh nhẹn, đem túi đựng đồ thu lại, lập tức lấy ra bảy cái phù triện đưa tới.

Nam tử họ Điền tự nhiên tiếp lấy, phân cho những người khác mỗi người một cái, dưới sự chỉ dẫn của âm lệ hán tử, mang theo những người khác liền hướng tòa Truyền Tống Trận này bước tới.

Tòa Truyền Tống Trận này đã nổi lên bạch quang nhàn nhạt, hiển nhiên hết thảy đều rất bình thường.

"Lá gan của ngươi thật sự lớn, dám sau lưng ta vụng trộm đem người truyền tống ra ngoài hải ngoại sao, ngươi không sợ chấp pháp điện cho các ngươi chịu Lôi Tiên Chi Hình sao?" Mắt bảy người vừa mới thoáng qua một cái, bỗng nhiên một thanh âm dễ nghe của một nữ nhân truyền đến, tuy rằng thanh âm không lớn, nhưng tất cả các tu sĩ ở đây nghe vào trong

tai lại giống như tiếng sấm trên trời làm cho rung động tâm thần.

Âm lệ nam tử cùng lão giả trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt vô cùng, mà nho nhã nam tử cùng Kết Đan nữ tử cả kinh lùi về sau, đột nhiên quanh thân quang hoa chợt lóe, đem đơn bạc nữ tử bao vào trong, rồi hóa thành một đạo hồng lam hai màu kinh hồng, nhắm thẳng hướng Truyền Tống Trận vọt tới.

Một tiếng hừ lạnh truyền ra!

Trong một góc đại sảnh bỗng nhiên bay vụt ra một mảnh diễm lệ quang hà, chợt lóe lên rồi quỷ dị xuất hiện ở phía trước pháp trận, linh quang chớp lóe đem kia đạo hồng lam kinh hồng kia nhẹ nhàng đánh bay ra ngoài.

Hồng lam cầu vồng bắn ngược ra sau bảy tám trượng, độn quang tản ra, Nam tử nho nhã họ Điền cùng tên Kết Đan nữ tu kia loạng choạng ngã xuống hiện ra thân hình.

Hai người sắc mặt xám trắng, đồng thời miệng phun ra một ngụm máu huyết. Nhưng nữ tử Luyện Khí kỳ được hai người gắt gao hộ kia, lại bình yên vô sự. Lúc này trên mặt hai nàng bụi khí đồng thời tán đi, lộ ra hình dáng

Nữ tử Kết Đan kia bộ dáng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, khuôn mặt tuyệt đẹp, da thịt trắng nõn, rõ ràng là một đại mỹ nữ hiếm thấy, mà một bên nữ tử Luyện Khí kỳ kia bộ dáng chỉ có mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt khô vàng, gầy gò ốm yếu, nhưng nhìn kỹ, lại có thể phát hiện nàng ta cùng Kết Đan nữ tu có bảy phần tương tự, hơn nữa hai mắt trong suốt như nước, ở tình hình như thế còn biểu hiện ra sự trấn định vô cùng.

"Tham kiến cung chủ!"

Hai gã Tinh Cung chấp sự kia hồn phách sớm đã bay tận lên mây, không hề lưỡng lự quỳ xuống, vội vàng dùng đại lễ nghênh tiếp.

Đôi Kết Đan nam nữ này vừa nghe xong lời này, sau khi liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lòng hoảng sợ. Trong lòng bọn họ còn tồn tại một chút may mắn trong đầu, nhất thời biến mất không còn sót lại chút gì, kinh ngạc đứng ở nơi đó, thậm chí ngay cả chạy trốn cũng không dám.

Đúng lúc này, trong góc linh quang chớp động, một thân ảnh nhàn nhạt hiện ra, cũng chậm rãi hướng vào trong đại sảnh bay tới.

Đó là một bạch sam nữ tử đầu cột khăn lụa màu trắng, che khuất nửa bên mặt!

Một đôi mắt đẹp lóe sáng như sao, lông mày lá liễu khinh đạm dài nhỏ, hiển nhiên lại là một vị nữ tử có mỹ mạo kinh người.

Chẳng qua nàng ta tới bên Truyền Tống Trận trước mặt, căn bản không thèm để ý tới các tu sĩ ở đây, ánh mắt lại hướng về lối vào đại sảnh nhìn lại, sau đó thản nhiên nói:

"Hàn đạo hữu! Nếu như ngươi đã tới nơi đây, cần gì phải lén lén lút lút trước mặt bọn tiểu bối, còn không hiện thân ra cùng thiếp thân nói chuyện?"

Cô gái che mặt nói lời này vừa ra khỏi miệng, đám người âm lệ nam tử tất cả đều chấn động, không khỏi cũng hướng theo ánh mắt nàng ta nhìn lại hướng lối vào. Nhưng trong mắt bọn họ, nơi đó trống rỗng, căn bản một bóng người cũng đều không có.

Trong khi trong lòng đám người này đang tỏ ra nghi ngờ, thì trong hư không lại truyền đến một tiếng cười khẽ:

"Hàn mỗ thật sự là không nghĩ tới, ở trong này lại có thể gặp được một trong Song Thánh dai danh đỉnh đỉnh, đạo hữu sẽ không phải vì tại hạ mà đến đó chứ."

Lời này vừa mới nói ra, bên kia thanh quang chớp động, một gã thanh sam nam tử quỷ dị hiện ra, hai tay để sau lưng, nhìn nữ tử đối diện, trên mặt như cười như không

Người này đúng là Hàn Lập!

"Nguyên Anh hậu kỳ!"

Nữ tử che mặt thần niệm đảo qua, ngọc dung nhất thời đại biến, con ngươi trong suốt hiện lên vẻ khó có thể tin được, trong miệng thất thanh kêu lên.

Nàng ta tự nhiên chính là người nữ tử mà thời gian trước, ở trong động quật Thánh Sơn nói chuyện với người nam tử kia.

Trong đại sảnh những người khác vừa nghe thấy *"Nguyên Anh hậu kỳ"*, liền trợn mắt há mồm.

Trong bọn họ một nửa đều là tu sĩ Kết Đan, nhưng bình thường cơ hội có thể nhìn thấy Nguyên Anh tu sĩ cũng không có nhiều, Nguyên Anh tu sĩ hậu kỳ bình thường nghĩ cũng chẳng dám nghĩ đến, nhưng hôm nay, đầu tiên là một trong hai Song Thánh đứng đầu Tinh Cung bỗng nhiên hiện thân, tiếp theo lại xuất hiện một tu sĩ xa lạ Nguyên Anh hậu kỳ, làm sao không khiến cho bọn họ như rơi vào mây mù, lại có một loại cảm giác phảng phất

như đang nằm mơ.

Trong những tu sĩ này, duy chỉ có nữ tử Kết Đan *"Nguyệt tiên tử"* vừa thấy khuôn mặt Hàn Lập, lộ ra vẻ khiếp sợ dị thường, lại nghe được Hàn Lập là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, cả người lại hoàn toàn ngơ ngẩn.

Nếu là lúc bình thường, biểu hiện loại này cũa Nguyệt tiên tử, tự nhiên đã sớm bị người bên cạnh nhận ra. Nhưng trong lúc đó chúng tu sĩ ở trong đại sảnh tất cả đều bị hai gã Nguyên Anh tu sĩ hậu kỳ trước sau hiện thân làm cho rung động, hít thở cũng không dám thở mạnh, còn có người nào chú ý tới sự khác thường của nàng ta.

Chỉ có cô gái có tu vi thấp nhất Luyện Khí kỳ kia, ngược lại bởi vì tu vi thấp nhất, Kết Đan cùng Nguyên Anh đối với nàng mà nói đều là xa xa không thể chạm tới, cho nên đúng lúc đó phát hiện Kết Đan nữ tu có biểu hiện khác thường, ánh mắt không khỏi tò mò quan sát khuôn mặt Hàn Lập.

"Các hạ thật sự họ Hàn?" cô gái che mặt là một trong Thiên Tinh Song Thánh, bây giờ vẻ bình tĩnh đã biến đâu mất tiêu, ngược lại ngưng trọng chậm rãi hỏi.

" Đạo hữu nếu ở trong này chỉ để chờ tại hạ, có cảm thấy được đã chờ lầm người sao?" Hàn Lập không có trực tiếp trả lời, ngược lại nhìn chằm chằm cô gái che mặt mỉm cười hỏi lại.

------oOo------

Chương 1131: Kiêng kỵ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nữ tử che mặt nhìn Hàn Lập, ánh mắt có ý nhượng bộ, nhưng trong lòng do dự không quyết

Nguyên vốn tưởng rằng dễ như trở bàn tay bỗng nhiên tình hình lại vượt ra ngoài dự liệu, điều này làm cho nàng có chút hoảng hốt, động tác cũng chậm lại

Tuy rằng nàng có Nguyên từ thần quang và Nguyên từ sơn làm chỗ dựa, một khi ra tay, cũng nắm được bảy phần thắng trở lên, nhưng dường như sự việc cũng không phải như lúc trước đã nghĩ

Bằng một người đánh chết đối phương hiển nhiên là không có khả năng

Nói như vậy, đối phương một khi thoát được khẳng định sẽ trở thành một đại địch của Tinh Cung, cho dù nàng thân là một trong Thiên tinh song thánh, cũng không dám mạo muội động thủ.

Hàn Lập và nữ tử che mặt cũng không mở miệng nói, nhất thời làm cho bầu không khí trong đại điện càng trở nên ngưng trọng

Đột nhiên Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, tay vừa nhấc, hơi nghiêng lướt nhẹ một trảo.

Nhất thời bên kia linh quang thoáng hiện, một đại thủ quỷ dị hiện lên, nhanh như điện hướng phía dưới chụp tới, 1 đạo hoả quang từ trong hư không bị túm chặt trong bên đại thủ.

Nhìn thấy thủ đoạn này nữ tử che mặt thần sắc khẽ động, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

"Đạo hữu không nên tùy tiện phát truyền âm phù, tại hạ cũng không muốn cùng hai gã đồng giai tu sĩ giáp công. Hàn mỗ tự hỏi

vẫn chưa hiểu được có lỗi với Tinh Cung khi nào?"

Vì sao Tinh Cung đối tại hạ căm thù như vậy? "

Hàn Lập thần sắc lạnh lùng nói, đồng thời đại thủ nổi lên một tầng thanh sắc quang diễm trong chớp mắt đã bao vây đạo hỏa quang nọ

"Hàn đạo hữu hiểu lầm rồi, thiếp đây cũng không có ý làm khó đạo hữu, chỉ là các hạ có ân cứu giúp năm đó, nay thầm tỏ lòng biết ơn mà thôi"

Nữ tử che mặt trầm mặc nói

Sau một lúc, đột nhiên cười 1 tiếng, cả đại điện vốn 1 bầu không khí ngưng trọng dường như vì 1 tiếng cười này mà hoà hoãn xuống

Tuy rằng biết rõ nữ tử khí thế lúc trước ý tứ cũng ko phải là biết ơn gì nhưng cũng thừa dịp mà hạ đài

Hàn Lập biết cho dù phải đối phó một gã tu sĩ nguyên anh hậu kỳ cũng ko thành vấn đề. Dù sao trước đây cũng không phải không có tu sĩ hậu kỳ chết trong tay hắn, huống chi hiện tại đã tiến giai hậu kỳ, thần thông càng thêm mạnh mẽ.

Nhưng đồng thời hắn cũng không có hứng thú đối địch khắp nơi. Hơn nữa hiện tại thân ở Tinh thành, Nguyên từ thần quang là một trong những tu sĩ hàng đầu, tự nhiên cũng có ba phần kiêng kị

"Đạo hữu đã đoán được. Ngọc linh hài tử này chính là cốt nhục phu phụ hai người chúng ta. Năm đó nhất thời đại ý, nếu không phải đạo hữu ra tay tương trợ, sợ rằng đã gặp độc thủ của bọn đạo tặc, phu phụ hai người chúng ta vẫn đối đạo hữu vô cùng cảm kích"

Nữ tử che mặt ôn hòa nói

"Lăng đạo hữu tư chất hơn người, hoá ra là đời sau của song thánh. Cái này khó trách!"

Hàn lập cười nói

"Hàn huynh nói đùa. Nếu luận tư chất tu luyện đạo hữu ko cần đến hai trăm năm liền có thể từ một gã kết đan tu sĩ tiến giai đến nguyên anh hậu kỳ có thể nói là chưa từng có ai, nhưng nhân giới tu luyện nhanh như vậy, từ thời thượng cổ đến nay cũng ko có mấy người. Ngọc Linh làm sao có thể cùng đạo hữu so sánh "

Nữ tử che mặt cười duyên dáng lắc lắc đầu.

Nàng đối với Hàn Lập nhanh như vậy đã tiến giai đến nguyên anh hậu kỳ, vẫn còn có chút nghi hoặc nhịn ko được thăm dò một chút

Hàn Lập nghe đối phương nói như vậy chỉ cười, cũng không có ý định nói chuyện lâu với nàng

" Nghe đại danh song thánh đã lâu, vốn dĩ phải cùng đạo hữu hảo hảo tâm tình một phen, nhưng vẫn còn có chuyện quan trọng trong người, không thể ở lâu. Hàn mỗ cần mượn truyền tống trận của quý cung dùng, đạo hữu ko ngại chứ?

Nói xong lời này, bèn lướt qua cấm chế truyện tống trận, sau đó nhìn phía nữ tử che mặt chậm rãi nói.

"Không vấn đề!" Thiếp thân nơi này có một kiện khách khanh lệnh bài của bản cung, đạo hữu nếu là không chê có thể cầm dùng, về sau cũng có thể biết được thân phận của đạo hữu,cũng không phải thật là làm một khách khanh. Cái lệnh bài này coi như là phu phụ ta cho đạo hữu mượn dùng. Có lệnh bài ở trên tay thì tài nguyên của bản cung tại hải ngoại đạo hữu có thể tuỳ ý dùng.Cái này coi như là tâm ý của phu phụ chúng ta đi.

Nữ tử che mặt vừa đáp ứng đồng thời lật bàn tay, lấy ra 1 kim quang lệnh bài có ánh sáng lấp lánh ném cho Hàn Lập.

Trên mặt Hàn Lập hiện ra một tia ngoài ý muốn, nhưng đã nhấc tay đem lệnh bày trống rỗng chộp tới, cẩn thận quan sát.

" Thịnh tình của đạo hữu, tại hạ cũng không khách sáo".

Hàn Lập do dự một chút, cũng không từ chối, đem lệnh bài bỏ vào túi trữ vật.

Nhìn Hàn Lập không có từ chối, nữ tử che mặt trong đôi mắt hiện lên một tia mừng rỡ, cũng nhân cơ hội nay mà cười nói

" Đạo hữu từ hải ngoại trở về phu phụ của ta định mời đạo hữu tới nơi tu luyện của chúng ta trao đổi một chút tâm đắc về đột phá hoá thần kỳ, chẳng hay Hàn đạo hữu có nhã hứng hay không?".

"Đột phá hoá thần kỳ tâm đắc?" Tại hạ vừa mới tiến giai lên hậu kỳ không lâu tuy rằng cũng rất muốn tìm một số tu sĩ đồng giai chỉ điểm một chút, nhưng bây giờ cũng cố cảnh giới là việc chính. Bất quá, nếu như Hàn mỗ có rỗi thì sẽ bái phỏng nhị vị đạo hữu một lần." *Hàn Lập trầm ngâm một chút, lộ ra trên mặt một tia áy náy.*

Nhân giới nguyên anh hậu kỳ rất thưa thớt, có thể cùng đồng giới tu sỹ giao lưu thật là một cơ hội khó mà có được, nhưng mà hắn lai càng không nguyện đặt mình trong hiểm địa. Tuy rằng thần thông tự giữ mệnh có thể song song ứng phó vài hậu kỳ tu sĩ mà không ngại, ngoại trừ hoá thần kỳ tu sĩ thiết nghĩ nhân giới cũng không ai có thể lưu hắn lại.

Chỉ sợ là không cẩn thận một chút liền có thể bị khốn nhập vào thượng cổ cấm chế hoặc đại hình pháp trận, lại bị đồng giai tu sĩ đồng thời công kích, không cần nghĩ cũng biết kết quả ra sao, vì vậy vừa nghe nữ tử trước mặt mặt muốn mình đi tới động phủ của họ tự nhiên khéo léo từ chối.

Nữ tử che mặt vừa nghe Hàn Lập nói thế, trên mặt lộ ra vẻ tiếc nuối nhưng trong lòng không khỏi cười khổ.

Vị này vừa mới tiến giai lên hậu kì tu sĩ, nhưng lại cẩn thận dị thường, bất quá nếu như Hàn Lập thật tình đi tới động phủ của họ. Nàng có tâm tư khác ở trong đó hay không, sợ rằng chính bản thân nàng cũng không thể nào nói chính xác được, hiện tại Hàn Lập từ chối vị song thánh vấn đề này cũng không cần phải nghĩ tới nữa, *Nàng trái lại không chút nào nổi giận cùng Hàn Lập nói khách sáo vài câu mà Hàn Lâp nói một hai câu thì đã nói lời cáo từ.*

Nữ tử che mặt đảo người thân ảnh khẽ động, từ truyền tống trận bay qua một bên biểu thị sẽ không quấy rầy Hàn Lập khi truyền tống, Hàn Lập mỉm cười tuyệt không để ý bước tới, vốn dĩ phía trước mặt có một gã nam tử âm lãnh cùng với một lão giả tu sĩ Tinh Cung, tự nhiên cung kính vội vàng thoái lui sang một bên, như vậy lại lộ ra phía bên này một đôi phu phụ kết đan đệ tử, nam tư nho nhã không nói gì đưa tay kéo đạo hữu của mình nhường ra một lối đi, nhưng làm thất kinh chính là đạo hữu của mình bỗng nhiên tiến lên hai bước cuối đầu xuống trước mặt Hàn Lập

" Văn Tư Minh, bái kiến Hàn tiền bối! Chúc mừng tiền bối nguyên anh đại thành! Năm đó nếu không phải Hàn tiền bối tương trợ, vạn bối sợ rằng vạn kiếp bất phục (chết mất xác:d. BT: ko phải là hồn phi phách tán chứ) *". Vị kết đan nữ tu này đúng là đã gặp ở hải ngoại, xém chút nữa đã trở thành thiếp của Hàn Lập.*

" Tư Nguyệt. Ngươi. Ngươi quen vị tiền bối này!" *Nho nhã nam tử không khỏi thì thào mấy tiếng.*

"Mấy năm nay không gặp, ngươi cũng kết đan thành công rồi. Xem ra tu luyện cũng không có lười biếng, bằng không năm đó với ngươi tư chất của người còn không kết đan thì hết nói nổi."

Hàn lập nhìn nữ tử liếc mắt, ánh mắt chớp động một chút bình tĩnh dị thường nói.

"Đây đều là tiền bối năm đó lưu lại đan dược cùng công pháp, bằng không, Tư Nguyệt năm đó sao có cơ hội ngưng kết kim đan!"

Văn Tư Nguyệt cúi đầu cung kính trả lời.

"Ta và phụ thân ngươi năm đó cũng có chút giao tình, năm đó cũng chỉ là tiện tay làm mà thôi. Ngươi tuyệt không cần phải để ở trong lòng. Nhìn ngươi hình như cũng vội vã hồi hải ngoại, cùng nhau đi thôi."

"Nàng ta cùng ta có chút giao tình, ta dẫn theo mấy người, ko có vấn đề gì chứ! "

Hàn Lập hướng nữ tử che mặt nói

"Nếu là bạn cũ của Hàn đạo hữu, tự nhiên là việc nhỏ!"

Che mặt nữ tử khẽ cười một tiếng, không chút do dự nói

"Vậy Hàn mỗ đa tạ!"

Hàn lập nét mặt thản nhiên gật đầu, cũng ko cùng Văn Tư Nguyệt nói thêm, chỉ là nhấc chân một cái liền tới ngay bên truyền tống trận, đây thật là thần thông chỉ có nguyên anh hậu kỳ tu sĩ mới có thể thi triển "Súc địa thuật "

Văn Tư Nguyệt giật mình hoảng sợ, nhìn về phía Hàn Lập đầy kính nể, chỉ có vị khô gầy thiếu nữ mắt trừng lớn, nhìn chằm chằm thân ảnh Hàn Lập ánh mắt lộ rõ vẻ hiếu kỳ

"Được rồi, tại hạ còn không biết đạo hữu tên gì? Phu nhân có bằng lòng cho biết tính danh!"

Hàn Lập đánh một đạo pháp quyết tới rìa pháp trận,sau đó lấy ra đại na di lệnh, trong màn bạch quang, hướng nữ nử che mặt hỏi

"Thiếp thân Ôn Thanh"

Nữ tử che mặt tuy rằng ngẩn ra, nhưng cũng mỉm cười trả lời.

Mà trong nháy mắt này, bạch quang đại thịnh, Hàn Lập chợt lóe liền không thấy hình bóng, cũng không biết là có nghe được nữ tử nói hay không

Nét tiếu ý trong mắt nữ tử che mặt trong nháy mắt tiêu thất

" Các ngươi sắp xếp cho mấy người họ truyền tống đi. Xong việc thì quay về chấp pháp điện, một người hai mươi roi hạ lôi, về sau, nếu mà còn tái phạm bản cung xử phạt cũng không nhẹ như vậy đâu. "

Nữ tử che mặt lạnh lùng nói.

" "Đa tạ cung chủ khai ân, vãn bối nhất định không dám tái phạm "

Vẫn đang lo lắng âm lãnh nam tử và lão giả vừa nghe xử phạt trong lòng không khỏi vừa vui vừa sợ. Vui chính là, xử phạt như vậy so với trong dự liệu của chính mình cũng nhẹ hơn, sợ chính là, cho dù chỉ là hai mươi roi hạ lôi, chỉ sợ cũng nằm tại động phủ hơn một tháng.

Mà nữ tử che mặt cũng không liếc mắt nhìn mấy người Văn Tư Nguyệt, quanh thân sáng lên một cái liền tại chỗ không thấy

------oOo------

Chương 1132: Viện thủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thấy cô gái đã thực sự rời khỏi Tinh Không Điện. Âm Lệ hán tử thở phào nhẹ nhỏm, còn lão giả kia thấy vậy cũng hết lo sợ. Sau đó hướng ánh mắt nhìn tới đám người của Văn Tư Nguyệt nhìn lướt qua với vẻ mặt rất là tức giận.

Nếu không phải đối phương mạnh mẽ như vậy thì hắn cũng đâu có thua thiệt như bây giờ. Trong nháy mắt đã gặp phải Lôi Tiên Chi Hình.

Âm Lệ hán tử sắc mặt giận dữ định nói ra vài câu văn tục, nhưng bỗng nhiên lão giả đứng bên cạnh chắp tay hướng tới Văn Tư Nguyệt khách khí lạ thường nói:*" Quý phu thê thực sự cơ duyên không ít, có quan hệ sâu xa với Hàn tiền bối thật đúng là kỳ ngộ ngàn năm khó gặp. Sau này có được sự chỉ điểm vị tiền bối này, thật sự mà nói tiến tới Nguyên Anh cũng không phải là khó gì."*

Lão giả này lúc trước đối với đám người của Văn Tư Nguyệt lạnh lùng lãnh đạm giờ này thì không còn chút nào nữa.

Âm Lệ hán tử mới nghe lão giả này nói liền ngẩn ra nhưng sau khi nghe lão giả này nói xong như vậy mới liền tỉnh ngộ. Nguyên bản muốn nói ra vài câu lúc này liền lập tức kiềm lại không nói ra, đồng thời sắc mặt liền thay đổi lộ ra vẻ tươi cười.

Hắn làm sao quên được đối phương có chút quan hệ với Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ thì đám người Kết Đan kỳ tu sĩ như bọn họ làm sao có thể xúc phạm tới.

" Đúng vậy, Hoàng huynh đệ nói đúng rồi,huynh đệ của ta về sau không chừng còn nhờ vả đến nhị vị. Số linh thạch này hai vị đạo hữu hãy thu hồi lại đi. Lần này phí truyền tống ta sẽ miễn cho mọi người."

Âm Lệ hán tử liền đem đám linh thạch vừa mới thu lúc nãy cất trong túi trữ vật bên hông lấy ra, trong lòng đau xót đưa trả trở lại. Nhưng miệng vẫn tươi cười, nhiệt tình nói.

Nho nhã nam tử xem xét túi trự vật ở bên người do dự một chút. Còn Văn Tư Nguyệt thì lại dịu dàng cười nói: *"Hai vị khẳng định là sẽ truyền tống bọn ta đi tới hải ngoại, việc này thật sự làm cho vợ chồng bọn ta cảm kích vô cùng. Bọn ta làm sao có thể thu hồi lại linh thạch được chứ. Hai vị cứ việc nhận lấy. Hiện tại thiếp thân đang cần đuổi gấp theo Hàn tiền bối. Hy vọng hai vị đạo hữu có thể lập tức truyền tống bọn ta đi ngay đi."*

"Không thành vấn đề, để bọn ta đem linh thạch đổi đi là có thể truyền tống ngay lập tức." Âm Lệ hán tử thấy Văn Tư Nguyệt không có ý cầm lại linh thạch, liền ngượng ngùng một chút rồi lên tiếng đáp ứng ngay.

Sau đó thân hình chớp lên vài cái, hắn liền di chuyển tới ngay trước truyền tống trận, thân mình cử động, bắt đầu vận dụng pháp trận linh thạch.

Còn vị Hoàng lão giả thì đứng bên cạnh vợ chồng Văn Tư Nguyệt muốn hỏi một chút lai lịch về Hàn Lập vị tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ này.

Nhưng nho nhã nam tử thì không biết gì cả, cho nên không nói gì hết.Còn Văn Tư Nguyệt thì cười cười trả lời cho qua chuyện. Bởi tự nhiên sẽ không dễ dàng tiết lộ

Một lúc sau, truyền tống trận linh thạch đổi qua một lần.

Văn Tư Nguyệt thực sự vội vã muốn đuổi theo Hàn Lập nên không muốn cùng với hai người của Âm Lệ hán tử nói nhiều. Lập tức đem truyền Tống Phù hướng trên người điểm một cái. Rồi lập tức mang những người kia tiến nhập vào trong pháp trận.

Lúc này bạch quang chớp động toàn bộ bảy người liền biến mất.

Nhìn thấy cảnh này, lão giả cùng với Âm Lệ hán tử liếc mắt nhìn nhau, thở phào một cái. Rồi cùng nở ra một nụ cười khổ.

Ở một chỗ khác của truyền tống trận trong một gian thạch thất rộng khoảng mười trượng, môt tòa truyện tống trận bạch quang chớp động không thôi, thân ảnh của cả đám bảy người của Văn Tư Nguyệt hiện ra.

Một lúc sau, bảy người được truyền tống ra còn mê muội từ từ tỉnh lại và hồi phục bình thường.

Văn Tư Nguyệt vội vàng đảo mắt nhìn qua bốn phía trong lòng trầm xuống.

Cái thạch thất to như vậy lại trống rỗng không có một bóng người.

" Các ngươi ở chỗ này chờ ta một chút, để ta đi xem Hàn tiền bối có ở quanh đây hay không." Văn Tư Nguyệt vội vàng hướng tới nho nhã nam tử nói, không chờ cho hắn trả lời mà liền vội vàng hướng tới cửa đá phía ngoài mà phóng đi.

Nho nhã nam tử muốn mở miệng nói gì đó, nhưng chần chờ một chút rồi cũng không có nói ra. Mà chỉ nhìn theo cái bóng thon dài của Văn Tư Nguyệt khẽ thở dài.

Văn Tư Nguyệt đi ra khỏi cửa đá, trước mắt đầy đá. Thân mình đứng trên một bãi đá. Mà bãi đá này lại nằm trên một đỉnh núi cheo leo hiểm trở, xung quanh là các vách núi đá đen, phàm nhân không có cách nào mà leo lên được.

Nhưng có một điều làm cho nàng kích động nhất đó là Hàn Lập đang đứng ở một góc của bãi đá này. Hiện đang cùng một gã tu sĩ tóc bạc đang mặc quần áo của tinh cung nói cái gì đó.

Hai tay để sau lưng mà nói.

Tên này nguyên bản chính là một tên đại hán Kết Đan trung kỳ với vẻ mặt hung hãn. Nhưng đứng trước mặt Hàn Lập không giống như bình thường nghe nói mà cúi đầu khom lưng, còn miệng kinh sợ trả lời những gì Hàn Lập hỏi.

Xem ra người này chính là người đang trông coi Truyền Tống

Trận của tinh cung.

Văn Tư Nguyệt tâm tình bình phục lại, mà cũng không có đi qua ngay mà nhu thuận đứng yên ở một bên lẳng lặng đứng nhìn về phía Hàn Lập đang cùng với người kia nói chuyện.

Một lúc sau, Hàn Lập khoát tay dường như đã hỏi chuyện xong.

Tên đại hán kia cung kính thi lễ, sau đó lui ra phía sau vài bước rồi mới bước đi về phía nhà đá.

Văn Tư Nguyệt lúc này mới nhẹ nhàng đi tới chỗ Hàn Lập.

" Vừa rồi đa tạ tiền bối đã nói giúp. Nếu không vợ chồng chúng ta cũng không thể nào đi tới hải ngoại được, mà ngược còn bị gặp nhiều phiền toái" Văn Tư Nguyệt sau khi cung kính thi lễ xong liền kính cẩn nói.

" Không có gì. Các ngươi cũng vì ta mà bị liên lụy. Hơn nữa đó cũng chỉ là một chuyện phải làm. Mà ngươi vội vàng chạy tới đây không biết có việc gì không?" Hàn Lập gương mặt bình tỉnh, liếc mắt nhìn cô ta đánh giá một cái rồi nhẹ nhàng hỏi.

" Tư Nguyệt biết rằng mình có chút lòng tham, đã được tiền bối trợ giúp nhiều như vậy mà vẫn chưa thấy đủ. Nhưng hiện tại tiểu nữ thân mang bệnh nặng, sinh mạng khó giữ được lâu, mong rằng tiền bối khai ân trợ giúp một lần." Văn Tư Nguyệt nói xong, hai mắt đỏ lên, giống như là sắp rơi lệ, xem ra tình thâm mẫu tử rất nặng, đối với ái nữ thật sự yêu thương vô cùng.

" Cô gái bị trúng kỳ độc kia chính là con gái của ngươi?" Hàn Lập ánh mắt chợt lóe lên, có chút khác thường từ từ nói ra suy nghĩ của mình.

" Đúng vậy! Tiền bối tuệ nhãn như đuốc, liếc mắt một cái là biết tiểu nữ không ổn rồi." Thấy Hàn Lập nói vậy hẳn là biết được căn bệnh của ái nữ của mình, Văn Tư Nguyệt tinh thần phấn chấn. Đôi mắt đẹp sánh lên vì hy vọng.

" Khi các ngươi nói chuyện ta có nghe một ít. Không phải là đã tìm

được phương pháp giải độc rồi hay sao?" Hàn Lập từ chối ra ý kiến nói.

" Nguyên lai tiền bối đã biết được việc này. Chính xác là vợ chồng chúng ta đã được một vị cao nhân cho biết nếu như sử dụng nội đan của của Bạch Lộ Ngư yêu thì có thể luyện chế ra một loại đan dược có thể giải được độc này. Nhưng mà đan dược này cũng không hoàn toàn giải hết được độc dược. Mà nó chỉ tạm thời cứu được cái mạng nhỏ một thời gian mà thôi. Sau này thể chất cũng bị tàn phá, nên trên đường tu tiên coi như là không thể. Tiền bối là Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ không biết có cách nào khác hay không. Mong tiền bối từ bi giúp đỡ." Văn Tư Nguyệt vội vàng giải thích

" Thì ra là như vậy." Hàn Lập không có lập tức trả lời gì cả mà chỉ lộ ra vẻ suy nghĩ.

Văn Tư Nguyệt trong lòng bất an không khỏi lo lắng. Cũng không dám nói gì thêm, chỉ đưa mắt nhìn tới Hàn Lập, trên mặt lộ ra vẻ khẩn trương.

Hàn Lập ngẩng đầu lên nhìn trời cao nắng chói mắt, rồi lại thấp xuống nhìn về phía thiếu phụ xinh đẹp với khuôn mặt kiều diễm. Dường như đã đoán trước được nàng sẽ nói ra câu này.

" Văn huynh mất đi khi nào. Là do tọa hóa hay là thi giải?"

Văn Tư Nguyệt nghe nói vậy liền ngẩn ra, nhưng lập tức thần sắc buồn bả trả lời.

" Trước đây khi vãn bối tái hồi nội hải thì đã không biết được tông tích của gia phụ. Vãn bối đã cực khổ tìm kiếm mấy mươi năm trời nhưng vẫn không có chút manh mối nào cả. Hiện giờ nếu như gia phụ không có kết thành kim đan thì chắc là cũng không còn ở nhân thế nữa."

" Con đường tu tiên mỗi bước đều có chông gai, hiểm trở. Không ai biết trước được trước mắt thế nào. Nếu là người khác không quen biết trước mà cầu cứu ta thì hơn phân nữa ta sẽ từ chối không để ý tới. Nhưng mà ngươi thì bất đồng đã biết nhau như

vậy, xem ra cùng ta cũng có chút cơ duyên. Hơn nữa là cố nhân, hiện tại thời gian không còn sớm. Trước ta sẽ nhìn qua tiểu nha đầu kia thế nào rồi nói sau." Cuối cùng Hàn Lập gật gật đầu nói.

"Đa tạ tiền bối giúp đỡ." Văn Tư Nguyệt nghe vậy tự nhiên vui mừng quá đỗi, vội vàng hướng tới Hàn Lập quỳ xuống lạy.

" Nơi này không phải là nơi cứu người, ta sẽ đi tới khách sạn nhỏ của thị trấn kia chờ các ngươi.

Chút nữa các ngươi cùng nhau tới đi."

Tay áo bào của Hàn Lập phất một cái, một cổ lực lượng vô hình cực lớn đem Văn Tư Nguyệt đứng lên, làm cho cô ta không thể nào bái lạy được. Rồi quanh thân thanh quanh chợt lóe, hóa thành một đạo thanh hồng hướng khỏi bãi đá mà đi.

Văn Tư Nguyệt ngẩn ngơ, nhưng thân hình run lên vì vui sướng hướng tới thạch thất bay đi.

Một lúc sau, một hàng bảy người hóa thành mấy đạo độn quang hướng theo phía Hàn Lập vừa biến mất bay theo.

" Tên Hàn tiểu tử kia đã tiến giai tới Nguyên Anh Hậu kỳ rồi sao?"

Ở vùng trung tâm nội hải cách đó vài ngàn dặm, Thiên Tinh thành bên trong động quật của Thánh sơn. Một câu nói của một nam tử khó tin vang lên làm cho động quật chấn động lên liên hồi kêu ong ong.

Lời nói vừa rồi chính của tên nam tử trong Thiên Tinh song thánh.

" Không sai. Ta cũng không tin là có việc này. Nhưng vừa rồi ta mới vừa dùng thần quét qua vài lần thực sự là đúng vậy." sau đó không lâu một giọng nói của một vị nữ tử từ từ vang lên, một cô gái với cái khăn che mặt sắp hạ xuống lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp nhưng tái nhợt, đang ngồi xếp bằng trên một ngọc đài bằng đá tỏa ra ánh sáng trong suốt.

" Nếu đúng là như vậy thì khả năng thiên phú tu luyện của hắn

cực cao. Xem ra còn cao hơn cả ta." Âm thanh của nam tử đó trầm xuống, dường như vừa nghe được tin tức đó liền trấn định lại.

" Chỉ sợ là như vậy. theo ta được biết thì người này trước đây khi mất tích khoảng chừng hai trăm tuổi.

Với tốc độ tu luyện tu luyện như thế thì tinh cung lịch đại đứng đầu đều không nhanh được như vậy. Ta và ngươi nhanh nhất cũng cũng đã mất tới năm trăm năm mới khó khăn tiến giai tới Nguyên Anh hậu kỳ" Ôn Thanh vang lên dường như có chút buồn bực.

Bất kể là ai, vốn đã cho rằng mình là thiên tài hiếm có trên thế gian mà lại phát hiện ra điều này,liền thấy mình giống như là ếch ngồi đáy giếng thì trong lòng buồn phiền là đúng rồi.

" Nếu đã nói như vậy, mà người này lại có Hư Thiên Đỉnh bên mình tương trợ thì dù cho mới tiến giai Nguyên Anh Hậu kỳ thì cũng có thể cùng với chúng ta liều mạng một lần. Khó trách ngươi đã thay đổi chủ ý để cho hắn rời đi. Nhưng mà sau khi tiếp xúc với hắn thì ngươi có cảm giác như thế nào?" Nam tử cau mày hỏi.

" Ấn tượng? Người này phi thường cẩn thận, còn lá gan thì không nhỏ. Không đúng, không phải lá gan không nhỏ mà là…" Ôn Thanh hai mi nhíu lại, ánh mắt lóe lên không chừng.

" Như thế nào, không có từ gì để tả hay sao?" nam tử có chút kinh ngạc thốt lên.

" Không phải không thể tả được. Mà là bây giờ ta mới nhớ lại được là đã phát hiện ra chổ kỳ quái." Ôn Thanh do dự một chút rồi chậm rãi nói.

"Kỳ quái?"

"Là có chút kỳ quái. Lúc này hồi tưởng lại, hắn rõ ràng là biết ta một trong Thiên Tinh Song Thánh, hơn nữa hắn còn ở trong Thiên Tinh Thành vậy mà đối mặt với ta hắn không có chút sợ hải nào. Chuyện này thực sự là cổ quái. Cho dù là có Hư Thiên Đỉnh cũng

không thể làm cho hắn tự tin đến mức như vậy. Mà khi đối mặt với hắn ta còn cảm giác được một tia sợ hãi, dường như đối với hắn ta cảm thấy rất là sợ hãi. Loại cảm giác này từ lâu lắm rồi ta không có cảm thụ qua ". Ôn Thanh một bên hồi tưởng, một bên thần sắc tâm tình bất định lên.

" Lúc trước ngươi tu luyện là Linh Minh Quyết, đối với lần này mà dự cảm không rõ được vậy thì tới tám chín phần hẳn là không sai rồi. Nói như vậy, hắn ta thực sự có chổ đáng sợ đây." Âm thanh của nam tử cũng căng thẳng vang lên.

------oOo------

Chương 1133: Đã từng quen biết

Nguồn: EbookTruyen.Net

" Chỉ sợ người này thực sự có thần thông, nếu không một tên vừa mới tiến giai Nguyên Anh Hậu kỳ sau lại có thể đứng trước mặt ta mà còn ung dung, bình tỉnh như vậy." Ôn Thanh chậm rãi nói.

" Nói như vậy, thực sự là khó giải quyết. Nếu không dễ dàng giết được hắn thì cũng chỉ có thể tìm mọi cách mời gọi hắn. Nhưng lấy tu vi của hắn một khi gia nhập Tinh Cung thì Ngọc Linh làm sao có thể khống chế được người này. Chỉ sợ một khi hai người bọn ta mất đi thì toàn bộ Tinh Cung sẽ rơi vào tay hắn." Âm thanh của nam tử âm trầm phát lạnh, trong lời nói chợt lộ ra lãnh liệt sát khí.

" Ý của ngươi là muốn đem người này giết đi! Nhưng chỉ sợ vạn nhất người này thần thông lợi hại. Chỉ cần chúng ta không giết hắn được thì sau này tự nhiên lại tạo ra một tên đại địch cho Ngọc Linh. Hậu quả thật không thể nào tưởng ra." Ôn Thanh có chút chần chừ nói ra. *"Hừ, người này đã ở Loạn Tinh Hải ngang trời xuất thế. Nếu như không nghĩ ra được biện pháp giải quyết được thì ở Loạn Tinh Hải này chúng ta không thể nào phát dương quang đại. Lại càng không thể làm cho Tinh Cung phát triển bành trướng mạnh mẽ hơn. Nói không chừng lại còn sụp đổ trong tay của ta và ngươi. Nếu như người này không theo chúng ta thì nhất định phải diệt trừ. Cho dù phiêu lưu mạo hiểm thì cũng phải thử một lần."*

Nam tử hừ lạnh một tiếng, không chút do dự nói.

" Ngươi nói cũng có đạo lý, nhưng đây không phải là việc nhỏ. Ta nghĩ có lẽ chúng ta cần phải bàn bạc kỹ hơn mới được." Ôn Thanh lắc đầu, rõ ràng là không đồng ý với lời của bạn lữ của mình.

" Như thế nào, ngươi vẫn còn e sợ hắn hay sao! Bản thân ta không tin, ta và ngươi cùng nhau liên thủ sử dụng Nguyên Từ Sơn thì hắn làm sao có thể chạy trốn khỏi chúng ta chứ." nam tử ngạo nghễ nói.

" Nếu hai người bọn ta liên thủ còn có Nguyên Từ Sơn trợ giúp thì cũng có thể nắm chắc bảy tám phần giết được hắn. Nhưng người này cẩn thận dị thường, chỉ sợ sẽ không chủ động tìm tới tầng chót của Thánh Sơn mà thôi. Mà Nguyên Từ Sơn chính là lợi khí phòng hộ đối với thiên hạ là vô song. Nhưng nếu đem nó làm vật truy kích hắn thì không thích hợp lắm. Còn muốn làm cho đối phương không có lòng phòng bị thì chỉ còn cách theo dõi hắn ở Hải Ngoại khi sử dụng truyền tống trận trở về thì trong nháy mắt dùng cả Nguyên Từ Sơn này đem Tinh Không Điện bao vây hết thì may ra lúc này hắn mới không còn đường chạy nữa. Nếu không để cho hắn triển khai thần thông chạy ra được rồi cùng với chúng ta đánh nhau. Lúc này muốn giết được hắn thì khó càng thêm khó hơn." Nữ tử sâu sắc nói.

" Việc này, tự nhiên ta biết. Nghe nói ngươi đã đem Khách Khanh Lệnh bài của Bổn Cung cho hắn một cái. Làm như vậy tốt lắm. Nếu hắn sử dụng lệnh bài thì chúng ta dễ dàng tra ra được hành tung của hắn, có thể biết được hắn đang ở đâu. Có vậy việc mai phục ở Tinh Không Điện cũng không phải là không có khả năng." Nam tử tự tin nói ra.

Ôn Thanh chân mày nhíu lại, không nói gì. Rồi lại bỗng nhiên đổi đề tài. Nói ra vài câu làm cho nam tử hán ngạc nhiên không thôi.

" Theo như các vị đứng đầu của Tinh Cung, cơ bản đều là một đôi vợ chồng, một nam một nữ. Nha đầu Ngọc Linh hiện là Nguyên Anh sơ kỳ tu sĩ, tới bây giờ còn chưa xác định được bạn lữ để song tu. Còn tu luyện Bổn cung độc môn song tu bí thuật thì việc tiến giai Nguyên Anh kỳ tỷ lệ rất cao. Mà vợ chồng chỉ cần có một người tiến tới hậu kỳ thì cũng đã làm kinh sợ bọn đạo chích xung quanh. Chính vì vậy mà chúng ta trước nay vẫn ngồi vững vàng ở vị trí đứng đầu Tinh Cung này. Hiện tại trong cung Nguyên Anh tu sĩ cùng tuổi với Ngọc Linh cũng chỉ có hai ba người. Nhưng mấy người này dường như không hợp nhãn với Ngọc Linh. Việc này có chút phiền toái.! Ngươi cảm thấy tên Hàn tiểu tử thế nào? Nếu

*như hắn đáp ứng cùng với Ngọc Linh nha đầu kết làm vợ chồng thì chúng ta hoàn toàn có thể giao Tinh Cung này cho hắn chưởng quản được không? Về sau Tinh Cung này thực tế có được Ngọc Linh chưởng quản hay không cũng không thành vấn đề. Hơn nữa tốc độ tu luyện của hắn thật là nhanh kinh người, không phải không có cơ hội tiến giai Hóa Thần Kỳ. Ngọc Linh được hắn che chở thì có thể nói cơ hội phát triển thật không tưởng được. "*Ôn Thanh chuyển sang cân nhắc, rồi nói ra kế sách đã nghĩ trong lòng.

" Để cho hắn kết làm bạn lữ với Ngọc Linh? Đây đúng là một cái lưỡng toàn chi sách. Nhưng mà hắn còn trẻ như vậy mà tu luyện thành tu sĩ hậu kỳ, chỉ sợ là hắn đã có bạn lữ song tu, thậm chí là có một đám thị thiếp rồi." Nam tử chần chừ một chút rồi nói.

" Cho dù là vậy thì có chuyện gì chứ? Làm sao có thể so sánh với Ngọc Linh tiểu hài tử của chúng ta. Chúng ta Tinh Cung lớn như vậy, xem như là của hồi môn cho hắn, hắn chắc sẽ biết cân nhắc nặng nhẹ rồi và sẽ biết chọn thế nào. Cùng lắm nếu không được thì đem những người trước chuyển sang làm thị thiếp thì được rồi. Loại chuyện này ở tu tiên giới không phải là không có." Ôn Thanh ảm đạm cười nói.

" Tốt, cứ tính như vậy đi. Ngươi có thể sử dụng cách này xem sao. Vạn nhất nếu hắn không đám ứng việc này thì chúng ta sẽ liên thủ giết hắn." nam tử gật gật đầu trịnh trong nói.

" Cho dù hắn không đồng ý, chúng ta cũng không động thủ với hắn, ta còn một kế khác. Có khả năng làm cho hắn mua dây tự buộc mình, căn bản sẽ rảnh để nhúng tay vào việc tranh đoạt để thống trị Tinh Cung. Làm cho hắn từ từ tự hủy diệt mình." Trên mặt Ôn Thanh lộ ra vẻ quỷ dị lạ thường, lạnh miệng nói.

" Có loại biện pháp này sao? Ngươi đừng lộng xảo thành chương. Hắn ta có thể tiến tới hậu kỳ, không thể nào dễ dàng lừa bịp được." nam tử có chút kinh ngạc nói.

Ôn Thanh nghe vậy cười nhẹ một tiếng. Không lớn tiếng chuyện nữa mà chỉ mấp máy môi khẽ truyền âm.

" Nếu làm như vậy! Không được, ta không đồng ý." Chỉ nghe xong mấy câu sau, nam tử liền cả kinh, sắc mặt trầm xuống.

Ôn Thanh không để ý chút nào, chỉ là cứ tiếp tục truyền âm tiếp cho nam tử nghe tiếp vài câu nữa. Sau đó thần sắc của hắn vừa động. vẻ tức giận dần dần biến mất, ảm đạm xuống.

Ôn Thanh tiếp tục truyền âm một lúc nữa sau đó mới chấm dứt, hai mắt nam tử híp lại, lâm vào trầm ngâm suy nghĩ.

Ôn Thanh lại cười cười không nói gì cả.

Không biết qua bao lâu, hai hàng lông mày của nam tử nhíu lại trên mặt lộ ra vẻ cương quyết.

" Vậy cứ theo lời của ngươi làm đi. Nếu không thành công, thì lại dùng biện pháp khác. Tóm lại trước khi tọa hóa rớt xuống. Chúng ta nhất định phải giải quyết đi người này cùng với đám người của Lục Đạo, Vạn Tam cô luôn. Có vậy mới giải quyết hết hậu hoạn để cho Ngọc Linh dễ dàng chấp chưởng được Loạn Tinh Hải sau này!"

" Việc này tự nhiên. Hai người bọn ta chỉ còn có hơn một trăm năm thọ nguyên thì cũng đủ để giải quyết êm đẹp mọi việc. Cũng không cần phải nóng vội. Hắc hắc, chỉ cần hắn một lòng muốn đột phá Hóa Thần cảnh giới thì không thể nào không sa vào vào bẩy này." Sau khi nói xong lời này cô ta rất là tự tin.

Trong khi Thiên Tinh Song Thánh ở trong động của Thánh Sơn thương lượng công việc thì lúc này Hàn Lập đang ở trong cái nhà gỗ thanh tĩnh, một tay cầm lấy cổ tay của một cô gái gầy yếu. Dùng một luồng linh lực truyền vào trong người của cô ta để dò xét.

Cô ta chính là con gái của Văn Tư Nguyệt tên là Điền Cầm Nhi.

Cô ta ngồi xếp bằng trên gường gỗ trong phòng, sắc mặt ửng đỏ. Còn Hàn Lập thì ngồi ở mép gường, trên mặt không chút thay đổi.

Ở gần đấy, Văn Tư Nguyệt cùng với nho nhã nam tử khoanh tay đứng im mà nhìn. Không dám cử động, đang nhìn cô gái với ánh mắt rất là yêu thương.

Còn về phần bốn gã trúc cơ kỳ đệ tử, vẫn đứng bên ngoài, phòng ngừa bị người khác quấy rối.

" Chính xác có chút khó giải quyết. Độc này giống như là còn sống vậy. Đang không ngừng cắn nuốt linh lực trong cơ thể của cô ta. Hơn nữa nó đã len lõi đi tới khắp nơi trong kinh mạch! Khó trách vợ chồng các ngươi không có biện pháp. Các ngươi cũng đã cho cô ta ăn không ít đan dược. Nếu như không thế cô ta đã sớm không thể chống đỡ nổi. Nhưng làm vậy cũng giống như là uống rượu giải khát vậy. Làm cho độc này cắn nuốt linh khí ngày càng nhiều, tự thân ngày càng mạnh hơn. Theo tình hình này nếu như không giải độc được thì trong vòng ba tháng nữa thì sinh cơ của cô ta sẽ đoạn." Sau khi buông tay cô gái ra Hàn Lập liền nói như vậy.

Vừa nghe xong lời này, vợ chồng Văn Tư Nguyệt sắc mặt đại biến. Nho nhã nam tử âm thanh khẽ run run hỏi:

" Hàn tiền bối chẳng lẽ lấy thần thông của người cũng không thể khu trừ được loại độc này hay sao?"

" Ta chỉ nói là khó giải quyết chứ đâu có nói là không thể khu trừ nó được đâu!" Hàn Lập nhìn nam tử dò xét một cái rồi lạnh lùng nói.

" Là vãn bối mạo muội, mong rằng tiền bối tha lỗi!" nam tử họ Điền lúc này mới nhớ ra trước mắt mình chính là một vị đại tu sĩ thật không thể tùy tiện nói được. Sau lưng mồ hôi lạnh tuôn ra.

Hàn Lập không nói gì thêm, xoay đầu nhìn hai mắt của cô gái, trong mắt hiện ra một tia ngạc nhiên.

Cô gái này từ lúc theo hắn vào trong nhà tới giờ vẫn không nói lời nào. Ngoại trừ lúc hắn cầm tay cô ta thì mặt có chút ửng hồng, nhưng biểu hiện lại trấn định dị thường.

Co gái này thật khác xa người thường! Các tu sĩ bình thường cũng không có khản năng giống vậy.

Mà càng làm cho Hàn Lập ngạc nhiên hơn đó là trên cơ thể của cô gái này hắn cảm nhận được một loại cảm giác kỳ diệu rất là thân quen. Loại cảm giác này có chút quen thuộc lại có chút xa lạ, như có như không, dường như chỉ có bề ngoài mà thôi. Nếu không phải hắn đã tiến tới Nguyên Anh hậu kỳ thần niệm linh mẫn cao cường tăng thêm một tầng thì có lẽ cũng không cách nào phát hiện ra được việc này từ trên người cô gái bởi cảm giác này rất là mỏng manh. Về phần cô gái này bị trúng kỳ độc thì đối với hắn việc này không có gì là khó khăn cả.

Trong lòng của Hàn Lập hơi kỳ quái, nhìn khuôn mặt của cô gái không chớp mắt, không khỏi lâm vào trầm tư suy nghĩ.

Lúc này đây, Văn Tư Nguyệt cùng với nam tử họ Điền trong lòng cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng chỉ dám liếc mắt nhìn nhau mà không dám lên tiếng hỏi hay quấy rầy Hàn Lập.

Bỗng nhiên thân hình Hàn Lập chấn động, dường như nhớ ra được việc gì đó. Nhưng lại dùng một ánh mắt cực kỳ cổ quái nhìn *" Điền Cầm Nhi"* đánh giá lại lần nữa.

" Ngươi có hiểu chút nào về trận pháp hay không?" Thật không thể nào nghĩ ra là khi Hàn Lập mở miệng ra lại không hỏi gì đến giải độc mà hỏi tới một vấn đề không liên quan gì cả.

Cô gái vừa nghe lời này, gương đôi mắt to nhìn Hàn Lập giật mình. Còn vợ chồng Văn Tư Nguyệt cùng lộ vẻ khiếp sợ.

" Hàn tiền bối, người làm sao biết được tiểu nữ biết được trận pháp chi đạo.?" Văn Tư Nguyệt nhịn không được, cẩn thận hỏi lại một câu.

"Không có gì. Trước đây có một vị cố nhân cũng tinh thông trận pháp chi đạo, lệnh nữ cùng nàng ta có vài phần giống nhau cho nên ta thuận tiện hỏi vậy thôi." Hàn Lập khôi phục lại bình thường nói. Nhưng trong đầu lại hiện ra một hình bóng xinh đẹp. Người này năm xưa chính là Tân Như Âm một vị cương liệt nữ tử mà hắn đã từng kết giao.

Kỳ thật hai người không hoàn toàn giống nhau. Nhưng khí chất độc đáo trên người lại cho hắn có cảm giác rất là giống nhau một cách quỷ dị.

Chẳng lẽ lại trùng hợp vậy sao? Nhưng trong lòng của Hàn Lập lại ẩn ẩn cảm giác không chỉ có như vậy.

Ánh mắt của hắn chợt lóe lên, đột nhiên nắm lấy bàn tay kia của cô gái vội vàng mở lòng bàn tay ra xem.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay có một một nốt ruồi màu hồng tươi bằng hạt đậu nằm ở giữa bàn tay, giống như màu máu tươi đỏ bừng.

"Không có khả năng!"

Hàn Lập thất thanh một chút, sắc mắt đồng thời biến đổi.

------oOo------

Chương 1134: Luân hồi chi hoặc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe Hàn Lập nói vậy, liền làm cho vợ chồng Văn Tư Nguyệt bất ngờ. Không chờ bọn họ hỏi tới là việc gì, chỉ thấy Hàn Lập đưa tay ra linh quang chợt lóe, hướng tới điểm hồng trong lòng bàn tay cô giá điểm tới.

Chỉ thấy một đoàn thanh quang chợt lóe lên biến mất trong lòng bàn tay không còn bóng dáng.

Hai vợ chồng Văn Tư Nguyệt mờ mịt không hiểu việc gì xảy ra. Cũng không dám đả động gì tới Hàn Lập đang thi pháp.

Một việc kỳ lạ xuất hiện!

Sau khi thanh quang biến mất, nốt ruồi màu hồng đã đỏ lại càng đậm hơn, rồi bắt đầu biến dạng, rồi dần dần biến thành một cái huyết hồng long văn trong lòng bàn tay, trông rất là sống động, giống như là đang sống lại.

"Quả thực như thế!" Hàn Lập thì thào nói, nhìn ánh mắt của Điền Cầm Nhi lại càng thấy cổ quái hơn.

" Hàn tiền bối, tiểu nữ nó…." Nhìn thấy cảnh này Văn Tư Nguyệt không yên tâm hỏi thăm, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng.

" Không có gì, vừa rồi ta thấy trong cơ thể lệnh ái có một vấn đề lạ. Lúc trước nghe các ngươi nói, là cô ta bị một con độc trùng lạ cắn nên mới biến ra như vầy phải không." Hàn Lập thở nhẹ một hơi, dò hỏi.

" Đúng vậy, tiểu nữ bị như vậy nên mới bị phát độc. Nhưng đối với loại độc trùng này thì chúng ta có thử khu độc qua thì thấy cũng

dễ dàng khu trừ được. Nhưng không biết sao bệnh trạng lại hóa ra như vậy, làm cho bọn ta thúc thủ bó tay." Văn Tư Nguyệt trong lòng run lên, vội vàng trả lời.

" Hắc hắc, đây là tự nhiên. Loại độc kia thực sự không làm cho lệnh nữ bị ra như vầy. Nguyên nhân là đến từ việc khác mà nó chính là nguyên nhân đe dọa đến tính mạng của nó. Đó chính là do cơ thể của nó chính là Long Ngâm Chi Thể! Bản thân là nữ tu sĩ nhưng lại có đặt thù thể chất của nam tử. Hơn nữa chất độc của độc trùng kia lại là vật Chí Dương, nên mới tạo ra bệnh trạng này. Cho dù không có độc phát thì sinh cơ của lệnh nữ cũng dần dần khô kiệt, quyết không thể nào sống qua tuổi bốn mươi được." Hàn Lập nhìn tới chỗ Long văn đỏ như máu trong lòng bày tay cô gái, bất động thanh sắc nói.

"Long ngâm chi thể! Không có khả năng, khi tiểu nữ sinh ra chính tay vợ chồng bọn ta đã kiểm tra qua thì không thấy có gì là dị thường." sắc mặt của Văn Tư Nguyệt đại biến rồi tái nhợt vô cùng.

" Lệnh ái chính là Long Ngâm Chi Thể thực sự là một loại thể chất phi thường hiếm có. Nếu không bị ngoại vật tác động hay là tự động phát tác thì người bình thường không ai biết được. Có được thân thể này thì con người tu luyện rất nhanh, nhưng tu luyện càng nhanh thì âm dương trong cơ thể sẽ mất cân bằng vì vậy trước khi Trúc Cơ thì sẽ chết đi." Hàn Lập bình tĩnh nói.

" Nói vậy tiểu nữ cho dù khu trừ được độc dược thì cũng không thể nào tu luyện rồi!"

Văn Tư Nguyệt kinh hoảng lên, còn nam tử họ Điền thì sắc mặt dị thường khó coi.

" Chuyện khác sau này sẽ nói, trước ta giúp cho lệnh ái khu trừ chất độc. Hai người các ngươi hãy rời khỏi phòng này một lúc, chờ khi nào ta gọi thì hãy vào." Hàn Lập cũng không có nói gì thêm, mà không chút khách khí phân phó.

" Dạ!" vợ chồng Văn Tư Nguyệt tự nhiên sẽ không nói gì, chỉ có thể lui ra mà thôi.

Cô gái thấy vậy, trên mặt lộ ra vẻ bất an. Nhưng khi Hàn Lập chưa quay đầu thì tay áo bào bỗng nhiên phất lên một cái.

Một màu xanh mờ chớp động. Điền Cầm Nhi liền cảm thấy hoa mắt, nhất thời không biết gì cả ngã nằm xuống gường.

Lúc này Hàn Lập mới phục hồi tinh thần trở lại, rồi cẩn thận kiểm tra cô gái, dường như muốn từ trên người của cô ta tìm ra cái gì đó.

" Hơi thở giống nhau, thân hình giống nhau, hơn nữa lại có Long Ngâm chi thể, mà còn hiểu rõ trận pháp chi đạo…thật sự là trùng hợp đây. Thực sự là linh hồn luân hồi hay sao." Một hồi lâu sau, Hàn Lập khẽ thở dài, nói nhỏ vài câu.

Hai tay của hắn hợp lại, rồi lại chia ra. Còn mấy ngón tay thì bắn ra mười ngọn châm tinh tế ngân quang lấp lánh.

Hàn Lập vung tay lên, bụp bụp vài tiếng phát ra.

Những ngân châm này chẳng những bắn ra nhanh mà còn chuẩn xác vô cùng, chui vào trong cơ thể của cô gái không thấy bóng dáng đâu nữa.

Sau đó Hàn Lập bấm tay niệm chú, mười ngón tay biến hóa quỷ dị lạ thường. Rồi bắn ra từng đạo pháp quyết với các màu sắc khác nhau. Trong nháy mắt hóa thành một cái ngũ sắc quang võng, đem cô gái bao phủ vào bên trong.

Còn bên ngoài nhà gỗ là một cái tam hợp tiểu viện. Văn Tư Nguyệt cùng với tu sĩ họ Điền đứng ở trong viện, nhưng ánh mắt lại thỉnh thoảng nhìn tới cách cửa gỗ, lâu lâu lại toát ra vẻ lo âu.

Xem ra hai người này đối với ái nữ rất là yêu thương.

Còn bốn gã trúc cơ kỳ đệ tử kia, thì lại càng không dám gây ra bất kỳ tiếng động nào cả.

Trong phòng lặng ngắt như tờ, thủy chung yên tĩnh dị thường.

Điều này làm cho nho nhã nam tử càng lúc càng lo lắng!

Mặc dù vậy hắn cũng không dám cùng với Văn Tư Nguyệt truyền âm hỏi chuyện. Bởi vì hắn biết rõ thần niệm của một gã Nguyên Anh Hậu kỳ mạnh mẽ thế nào. Việc truyền âm chắc chắn sẽ tác động đến việc khu độc của Hàn Lập ở trong phòng. Vạn nhất có câu nào xúc phạm tới hắn thì thực sự không hối hận kịp nữa.

Vì vậy vị tu sĩ họ Điền này thần sắc tâm tình bất động, trong lòng đang lo lắng nóng vội vô cùng thì tự nhiên lại nghe được tiếng nói của Hàn Lập nhàn nhạt truyền đến.

"Được rồi, có thể vào được."

Vừa nghe tiếng này nho nhã nam tử giống như là gặp cường địch vội vàng phóng như bay vào trong phòng. Đồng thời còn hướng tới Văn Tư Nguyệt bên cạnh liếc mắt một cái.

Khuôn mặt của mỹ phụ cũng hiện ra nét vui vẻ. Xem ra cũng đồng thời nghe được tiếng gọi. Lúc này hắn không còn do dự mà đẩy cửa đi nhanh vào.

Văn Tư Nguyệt đi theo sát phía sau.

Hàn Lập vẫn ngồi trên ghế, cúi đầu nhìn một cái thanh diễm to bằng bày tay, bên trong bao vây lấy vài cái hắc ti vặn vẹo không ngừng.

Dường như nó có linh tính dị thường. Còn cô gái thì vẫn nằm không nhúc nhích ở trên giường, vẻ mặt trong rất giống như là đang ngủ ngon giấc. Trong phòng toát ra một mùi hương thơm phảng phất như có như không,kỳ dị vô cùng.

"Hàn tiền bối, tiểu nữ."

" Ta mới vừa cho nó uống một viên mộng đan, hai người các ngươi tự mình qua xem đi." Hàn Lập xua tay hướng tới Văn Tư Nguyệt ra dấu tới xem, còn hắn thì đứng lên đi khỏi cái ghế gỗ.

Văn Tư Nguyệt nghe Hàn Lập nói vậy, trong lòng hết lo hơn một nữa. Trong miệng cảm ơn không ngừng. Lúc này mới cùng với nam tử họ Điền vội vàng đến bên gường, cẩn thận xem xét con gái của mình.

Còn Hàn Lập thì tập trung quan sát quang đoàn trong lòng bày tay, chậm rãi đi ra khỏi cửa, đi tới cái sân bên trong.

Bốn gã trúc cơ kỳ canh cửa phía ngoài thấy Hàn Lập đi ra, vội vàng lắp bắp kinh hãi, muốn tới chào hỏi.

Hàn Lập khoát tay chặn lại làm cho bọn họ không tiến tới được. Sau đó đi vài bước tới một góc sân, mắt nhìn tới cái quang cầu màu xanh, rồi lấy hai tay chà xát mạnh.

Lập tức hai tay kim quang đại phóng, rồi tiếng sấm đồng thời nổ ra.

Quang cầu màu xanh chớp lóe không ngừng, ngay cả hắc ti bên trong cũng bị kim quang hóa thành một làn khói mỏng, lượn lờ tiêu tán ở không trung.

Một mùi hôi tanh tràn ra khắp nơi, làm cho người ta có cảm giác buồn nôn.

Hàn Lập nhướng mày, lập tức tay áo bào phất một cái, một cổ kình phong lập tức sinh ra trong nháy mắt đem cả đám hôi tanh này thổi đi mất tiêu.

Lúc này hắn mới để hai tay ra sau lưng, ngửa mặt nhìn trời, hai mắt nhíu lại mặt không thay đổi, dường như đang suy nghĩ cân nhắc việc gì đó.

Không biết qua bao lâu, sau lưng có tiếng chân bước đến.

Hàn Lập từ từ quay đầu lại, rồi mở miệng nhàn nhạt nói.

" Mặc dù ta đem độc tính trong trong cơ thể của nó khu trừ hết bảy tám phần, nhưng tốt nhất là các ngươi nên tìm một cái nội đan của Bạch Lộ Ngư Yêu cho nó dùng sống thì phần độc tính

còn lại trong người sẽ được tiêu trừ hết."

" Đa tạ tiền bối lần này đã ra tay giúp đỡ. Văn Tư Nguyệt nguyện kiếp sau sẽ làm trâu ngựa để đền đáp tấm chân tình này!" Phía sau nhẹ nhàng đi tới đó chính là vị thiếu phụ phu nhân xinh đẹp Văn Tư Nguyệt.

" Kiếp sau? Ngươi cảm thấy những người tu luyện nhưng chúng ta lại có luân hồi tới kiếp sau hay sao chứ?" Ngữ khí lúc này của Hàn Lập có vài phần cổ quái cùng một ít tự giễu.

" Tiền bối lời này có ý gì…" Văn Tư Nguyệt nghe xong lời này liền ngẩn ra có chút kinh hãi thì thào nói, hiển nhiên không hiểu được ý của Hàn Lập là gì.

" Quên đi, ta cũng chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi. Giờ ta muốn nhắc các ngươi một chút. Mặc dù lệnh ái hiện giờ vô sự nhưng trong cơ thể lại đang vận chuyển một đạo Huyền Âm Linh Lực để kiềm chế lại sự phản phệ của Long Ngâm Chi Thể. Nhưng mà đây cũng chỉ là biện pháp tạm thời mà thôi. Về sau không được tiếp tục tu luyện, ngoài ra còn tìm đan dược phụ trợ thì có thể sống lâu hơn người bình thường một chút, không cần phải lo gì đến tính mạng nữa. Nhưng nếu như tiếp tục tu luyện thì chỉ cần Chí Dương khí mạnh lên thì linh lực mà ta truyền qua sẽ mất đi tác dụng cân bằng thì phản phệ sẽ xuất hiện. Ngươi hiểu rõ chứ!" Hàn Lập vẫn xoay người lại nghiêm sắc mặt dặn dò.

" Chẳng lẽ không còn biện pháp nào để tiêu trừ đi sự ảnh hưởng Long Ngâm chi thể hay sao chứ? Mong rằng tiền bối chỉ điểm cho Văn Tư Nguyệt một ít, vãn bối thực sự không thể nào đành lòng nhìn tiểu nữ chỉ có thể sống được hơn một trăm năm mà thôi." Sắc mặt của Văn Tư Nguyệt tái hẳn ra cúi đầu thật sâu bái lễ Hàn Lập mà cầu xin.

" Phương pháp không phải không có, nhưng chỉ sợ ngươi làm không được." Lúc này Hàn Lập không có ra tay ngăn cản Văn Tư Nguyệt thi hành đại lễ mà bình tỉnh dị thường nói.

*" Chỉ cần làm cho tiểu nữ có thể tu luyện như người bình thường thì ta hoàn toàn đồng ý lấy tính mạng của mình để bồi hoàn."*Văn

Tư Nguyệt ngẩng khuôn mặt quyết ý lên, cắn răng nói.

" Đây không phải là chuyện một người Kết Đan Kỳ như ngươi có thể làm được, nếu là Nguyên Anh kỳ tu sĩ thì có thể được. Kỳ thật cũng rất là đơn giản, chỉ cần có một người là Nguyên Anh kỳ tu sĩ cứ cách một khoảng thời gian ngắn liền đưa một đạo âm khí vào trong cơ thể của lệnh ái để cân bằng không cho dương khí bùng nổ thì hoàn toàn có thể tiếp tục tu luyện công pháp. Nhưng đều chính yếu là người Nguyên Anh Kỳ tu sĩ khi cần là phải có hoặc là lệnh ái của ngươi lúc nào cũng đi bên cạnh một người Nguyên Anh Kỳ tu sĩ là được! Hơn nữa lúc nào cũng phải mang theo một lượng đan dược cực lớn để khi cần thì có mà sử dụng. Ngoài ra khi pháp lực trong cơ thể tinh tiến thì lượng đan dược cũng phải sử dụng nhiều theo. Chỉ lo một khi Trúc Cơ thành công thì chỉ sợ các ngươi Kết Đan Kỳ tu sĩ cũng không thể nào đáp ứng trong một thời gian dài như thế." Dường như biết được lòng yêu thương con vô bờ bến của một người mẹ như Văn Tư Nguyệt nên Hàn Lập nói ra rõ ràng không dấu diếm điều gì hết.

" Một người là Nguyên Anh Kỳ có thể tùy thời mà gọi thì đến!" Văn Tư Nguyệt mặt lộ ra vẻ sầu thảm lẩm bẩm.

Sau khi nghe Hàn Lập nói phương pháp này ra thì trong lòng Văn Tư Nguyệt trầm xuống, cho dù là thương con rất nhiều nhưng nàng cũng biết việc này là không có khả năng.

Không chỉ nói bọn họ có khả năng mời được Nguyên Anh kỳ tu sĩ được hay không, cho dù có đồng ý thì họ cũng chỉ có thể ra tay trợ một vài lần mà thôi, làm sao mà có thể vì hai gã Kết Đan Kỳ mà phải lúc cần thì họ phải ra tay giúp đỡ. Còn việc đi theo sau một người là Nguyên Anh kỳ tu sĩ là chuyện vô cùng tốt nhưng thực sự thì không thể nào có được.

Dù sao thì Nguyên Anh Kỳ tu sĩ thu đồ đệ thì cũng chỉ thu Kết Đan kỳ mà thôi. Mặc dù Điền Cầm Nhi tư sắc hơn người, linh căn tư chất ngàn năm khó gặp không phải không có cơ hội bái một vị Nguyên Anh kỳ tu sĩ làm sư phụ. Nhưng hiện bộ dáng cùng thể chất tu luyện như vậy thì làm sao mà lọt vô mắt xanh của các vị Nguyên Anh Kỳ tu sĩ.

Văn Tư Nguyệt cân nhắc một hồi, liền tỏ ra hoàn toàn thất vọng!

------oOo------

Chương 1135: Ước định

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc này tu sĩ họ Điền cũng vừa đi ra khỏi phòng,vừa lúc nghe thấy Hàn Lập nói như vậy,sắc mặt đồng dạng có chút trắng bệch.

Bất quá,hắn sau khi hít sâu một hơi,liền đi tới hướng Hàn Lập khom người thi lễ,thành khẩn nói: *"Vãn bối cũng không có bao nhiêu lòng tham,chỉ muốn cho tiểu nữ thọ nguyên dài hơn một chút,chỉ cần Trúc Cơ là đã tốt quá rồi.Không biết nếu vợ chồng chúng ta hai người hợp lực,có thể áp chế dương khí bên trong tiểu nữ cắn trả,giúp Cầm nhi Trúc Cơ thành không hay không?"*

"Các ngươi chỉ có tu vi Kết Đan sơ kỳ,hiện tại tuyệt đối không thể.Nhưng nếu có thể tiến giai đến hậu kỳ,nếu không sợ tổn hại tu vi cũng có thể thử một lần." Hàn Lập liếc mắt xem xét nam tử,lắc đầu nói.

Lần này,ngay cả nam tử nho nhã cũng im lặng không nói gì.

Về phần những lời thỉnh cầu Hàn Lập xuất thủ trợ giúp,hai người này cũng không dám mở miệng.

Dù sao Hàn Lập trước đó đã thi ân nhiều như thế,hai người cho dù nóng lòng lo cho ái nữ cũng sẽ không biết tốt xấu mà tiếp tục cầu xin.

Dù sao việc này cũng không phải là chuyện một lần có thể giải quyết,mà phải mang theo thiếu nữ bên người.Bất kỳ cao giai tu sĩ nào cũng không nguyện ý mang bên người một gánh nặng như vậy.

Nhưng ngoài dự liệu của hai người,Hàn Lập ánh mắt chớp động vài cái,lại nói một câu khiến cho bọn họ thất kinh.Làm cho hai người cơ hồ cho là nghe sai lời nói của Hàn Lập.

"Ta đây có một quyển sách trận pháp,các ngươi cầm lấy cho lệnh ái xem.Nếu đến lần kế tiếp gặp mặt ta mà nàng có thể đem quyển sách đó hiểu thông suốt khiến ta vừa lòng,ta có thể sẽ suy nghĩ nhận lấy lệnh ái làm đồ đệ,tự nhiên là sẽ trợ giúp nàng Trúc Cơ thậm chí Kết Đan.Bất quá có năng lực khiến ta hài lòng hay không,còn phải xem cơ duyên tạo hóa của nàng.Trước hết nói rõ ràng,sách này chỉ có thể cho lệnh ái một mình thấu hiểu,nếu các ngươi giúp đỡ nàng,ta tự nhiên có thể nhìn ra được.Đến lúc đó Hàn mỗ lập tức xoay mặt rời đi." Hàn Lập thanh âm không lớn,nhưng lọt vào trong tai hai người Văn Tư Nguyệt lại giống tiếng sét đánh từ chín tầng trời.

"Hàn tiền bối,ngươi nói thật sao!" Văn Tư Nguyệt không dám tin lẩm bẩm nói.

Hàn Lập mỉm cười,tay áo bào hơi vung.Nhất thời một cái ngọc hạp từ trong tay áo bay ra,chậm rãi hướng về thiếu phụ đối diện bay tới.

*"Trong hạp là pháp trận yếu quyết bên trong mặc dù không phức tạp,nhưng vẫn có vài chỗ độc đáo.Vừa lúc thích hợp khảo nghiệm tư chất lệnh ái trên phương diện trận pháp!"*Hàn Lập bất động thanh sắc nói.

"Pháp trận yếu quyết" trong ngọc hạp đúng là một quyển pháp trận điển tịch năm đó Tân Như Âm đưa cho hắn,trong đó ghi lại những tâm đắc của nàng.

Tư Nguyệt vui mừng tiếp nhận ngọc hạp,dè dặt thu hồi.

*"Đa tạ đại ân của tiền bối.Cầm nhi tại trận pháp chi đạo rất có thiên phú,tuyệt đối sẽ không làm cho tiền bối thất vọng.Chỉ là không biết tiền bối bao giờ sẽ gặp lại tiểu nữ."*Văn Tư Nguyệt vội vàng hỏi han.

"Việc này không biết chắc được.Nếu như thuận lợi,có lẽ chỉ cần hơn một năm thời gian,còn nếu không thì phải vài năm.Trong lúc ở đây,lệnh ái tuyệt đối không thể tu luyện bất kì công pháp nào.Được,nơi này có một lọ "Từ niệm hoàn" *cho nàng mỗi tháng ăn một viên.Như thế vài năm này không cần dùng đan dược*

khác." Hàn Lập lại nghĩ tới việc gì,vỗ lên trên túi trữ vật một cái,một cái thanh bình cao vài tấc hiện lên trong tay,tiện tay vứt cho nam tử kia.

Lúc này nam tử nho nhã mừng rỡ tiếp lấy,trong miệng liên tục cảm kích.

"Tốt lắm,sau khi các ngươi tìm được nội đan Bạch Lộ Ngư yêu,một năm sau phải đến Khôi Tinh Đảo chờ ta.Chỉ cần có mặt trên đảo,đến lúc đó ta tự nhiên có biện pháp tìm được các ngươi.Ta còn có chuyện trên người,cũng không thể ở lâu nơi này được." Hàn Lập sau khi nói mấy câu đó,linh quang quanh thân liền chớp động,hóa thành một đạo thanh hồng chói mắt phá không rời đi,không để cho hai người Văn Tư Nguyệt chút cơ hội giữ lại nào.

Vợ chồng Văn Tư Nguyệt mặt biến sắc,không dám chậm trễ vội vàng hướng về phương hướng Hàn Lập bay đi khom người cung kính thi lễ.

Đợi đến khi độn quang bay ra khỏi tiểu trấn,biến mất ở phía chân trời,hai người mới dám đứng thẳng người.Sau khi liếc mắt nhìn nhau,đều từ trong mắt đối phương thấy được vẻ vui mừng.

Lần này nếu không phải được vị Đại Tu Sĩ Hàn Lập này xuất thủ,chỉ sợ ái nữ bọn họ cho dù có thể tạm thời giải trừ chất độc,chỉ sợ chạy trời không khỏi nắng.Hơn nữa Hàn Lập trước kia đối với Văn Tư Nguyệt có đại ân,giờ phút này đôi vợ chồng này trong lòng đối với Hàn Lập thật cảm kích vạn phần.

Hai người trở lại trong phòng,bắt đầu thương lượng việc tìm kiếm Bạch Lộ Yêu Đan và an bài Điền Cầm Nhi tham ngộ cuốn sách pháp trận kia.

Lúc này Hàn Lập đã bay ra ngoài tòa Ngân Sa đảo,phương hướng độn quang chợt biến đổi,nhằm thẳng chỗ sâu trong đại hải bay đi.

Trong độn quang,vẻ mặt Hàn Lập có chút do dự.

Hắn đột nhiên quyết định cấp cho thiếu nữ tên *"Điền Cầm Nhi"* kia một cơ hội và ước định lần sau gặp lại.Trong đó hơn phân nửa nguyên nhân là vì muốn biết rõ ràng lai lịch chân chánh của nàng này.Dù sao loại nữ tử có Long Ngâm Chi Thể trên người như Điền Cầm Nhi,cùng với loại cảm giác đặc biệt trên người nàng,thật sự rất khó tin nàng và Tân Như Âm hai người chỉ là thuần túy trùng hợp.

Mà nếu nàng trên diện thiên phú trận pháp cũng đồng dạng hơn người,có thể dễ dàng thấu hiểu trận pháp yếu quyết kia,hắn liền càng nắm chắc thêm một chút xác định đối phương thực sự là Tân Như Âm chuyển thế,hoặc là có chút họ hàng sâu xa.

Kỳ thật việc tu sĩ luân hồi nhớ một vài chuyện nhỏ và có đặc thù của đời trước,tại Tu tiên giới mặc dù hiếm thấy,nhưng cũng không phải là chưa từng có tiền lệ.

Chỉ là những tiền lệ này đồng dạng không có chứng cứ thật sự thuyết phục,khiến những người nghe được phải bán tín bán nghi.Hơn nữa truyền thuyết có liên quan đến Minh giới cũng dần dần trở nên lưu truyền,cũng không biết bắt đầu từ khi nào,trở thành một dạng địa phương thần bí cùng loại với Linh Giới.

Có người nói Minh Giới là thế giới khác,có người lại nói Minh Giới kỳ thật chỉ là một nơi thần bí nào đó trên Nhân giới,còn có người dứt khoát cho rằng,Minh Giới căn bản chỉ là việc hư vô mờ mịt,chỉ là do mọi người tưởng tượng mà thôi.

Hàn Lập đối với việc luân hồi và Quỷ giới,đồng dạng cũng bán tín bán nghi.

Với hắn mà nói,việc như thế vô phương chứng minh là thật sự tồn tại,cũng không cách nào chứng minh rằng nó hư vô mờ mịt,không tồn tại.Căn bản không đáng tốn nhiều tâm tư lên nó,loại chuyện này tốt nhất nên ít nghĩ nhiều đến nó.

Bất quá năm đó hắn cùng Tề Vân Tiêu,Tân Như Âm coi như là cố giao.Ngoài ra đối với Tân Như Âm cương liệt rất là khâm phục.Hắn hiện tại thần thông đại thành,nếu thật sự Đường Cầm Nhi là Tân Như Âm chuyển thế,hắn không ngại giúp nàng một tay.

Huống hồ năm đó Tân Như Âm chỉ là một tên Trúc Cơ tu sĩ đã có thể hiệp trợ Tề Vân Tiêu nghiên cứu ra khí cụ bày trận cấp thấp,nếu nàng thọ nguyên đủ dài,có đủ trận pháp điển tịch,chỉ cần là người có mắt là có thể tưởng tượng tài nghệ nàng trên phương diện trận pháp thật không thể đo lường.

Mà hắn vì muốn đánh sâu vào Hóa Thần kỳ,sau này khẳng định sẽ không tốn nhiều tâm tư nghiên cứu trận pháp.Nếu có thể thu được một tên đệ thử thiên phú trận pháp cao như vậy,rồi chuyên môn bồi dưỡng đối phương thành Trận pháp tông sư,hắn sẽ có một trợ thủ không tồi,chắc chắn là sẽ rất hữu dụng.

Hàn Lập trong lòng quay cuồng tự đánh giá một hồi lâu,mới thở dài một hơi,tạm thời đem mấy việc này để sau.Hắn trong độn quang lật tay một cái,hốt nhiên trong tay xuất ra một khối bạch sắc ngọc giản.

Thần niệm hướng tới phía trong ngọc giản đảo qua một cái,một bộ hải vực đồ thật lớn hiện lên trong thần thức,đúng là cái mà tu sĩ Tinh Cung trông coi Truyền tống trận kia chủ động giao cho hắn,hải vực đồ phụ cần Ngân Sa đảo.

Trước đó,hắn cũng đã hỏi thăm qua chỗ tiểu đảo,nơi phát hiện khoáng mạch cao giai linh thạch.Nguyên lai chỉ là một đảo bỏ hoang không tên,hiện tại thì đã được gọi là *"Bích Linh Đảo"*.Nghe nói là do linh thạch phát hiện được hơn phân nửa là mộc hệ linh thạch,cho nên mới lấy tên này.

Dựa theo trên hải đồ,Bích Linh Đảo nằm ở tận cùng phía bắc Ngân Sa đảo.Cho dù là Kết Đan tu sĩ một mạch phi độn không ngừng,cũng ước chừng cần mấy tháng thời gian,tu sĩ bình thường căn bản khó có khả năng đến được chỗ đó,đó cũng là nguyên nhân quặng linh thạch trên đảo đến bây giời mới bị phát hiện.

Nghe nói đảo nhỏ này trải ra rất rộng,mà nguyên lai trên đảo lại có một ít yêu thú,khoáng mạch lại phân bố cả ở các nơi phía dưới đảo,kết quả bị yêu thú trong biển,Thiên Tinh Cung và Nghịch Tinh Minh cùng nhau phân chia.

Mà đại lượng trung,cao giai linh thạch bị khai thác khiến vài tòa tiểu đảo gần đó cũng đồng thời trở nên thịnh vượng.Dần dần các thế lực lớn nhỏ khác cùng một ít tán tu đến các nơi này,rồi trên các đảo này xây dựng một vài tiểu thành phường thị để tạm thời trú chân.Từ đó,nơi này từ từ trở thành một chỗ ở khác của nhân loại ở ngoại hải,hơn nữa nghe nói Nghịch Tinh Minh và Tinh Cung cũng có ý tại phụ cận tiêu đảo mở thêm vài tòa ngoại hải Truyền tống trận.

Hàn Lập trong lòng đem tình hình Bích Linh Đảo hồi tưởng lại một lần,cảm giác không quên chỗ nào,rồi đem ngọc giản thu lại,độn tốc nhanh hơn gấp bội,hướng xa xa phá không bay đi.

Hắn âm thầm phỏng đoán,cho dù là tốc độ bay nhanh như hiện tại,chỉ sợ tới được Bích Linh Đảo cũng là chuyện của ba tháng sau.

Cảnh sắc trên biển tự nhiên vô cùng buồn tẻ,cúi đầu nhìn quanh ngoại trừ một mảnh xanh thẳm thì không thể thấy được màu khác.

Hàn Lập phi hành một mạch không ngừng chút nào,đảo mắt đã trôi qua hơn một tháng.

Trên đường,hắn chỉ tạm thời dừng lại một chút trên hoang đảo để hồi phục pháp lực,ngoài ra một mạch cực kỳ thuận lợi,không gặp việc gì đặc biệt ngoài ý muốn.Dù có ngẫu nhiên gặp mặt vài ba tu sĩ đồng dạng ra biển,nhưng hắn căn bản không thềm để ý,trực tiếp lướt quá.

Những tu sĩ này đa số là cấp bậc Trúc Cơ,Kết Đan,thấy độn quang của Hàn Lập nhanh như vậy,cũng không dám có tâm tư gì khác.

Thật ra trên đường cũng gặp một con yêu thú vô danh trong biển,đột nhiên từ dưới nước bay lên muốn nuốt chửng Hàn Lập.

Kết quả bị Hàn Lập trong độn quang một kiếm chém làm hai đoạn,thuận tay lấy luôn yêu đan.

Đó cũng là do yêu thú kia cấp bậc không thấp.Nếu không,Hàn Lập cũng lười ra tay,trực tiếp bay vòng qua.

Ngày kia,Hàn Lập lại lần nữa gặp một tòa tiểu đảo do đá ngầm ngăm đen tạo thành.Trên đảo này ngoại trừ một ít thực vật hải tảo,cơ hồ không có một ngọn cỏ.Hắn lại không chút do dự hạ xuống,tùy tiện tìm một khối cự thạch bằng phẳng,bắt đầu nhắm mắt điều tức.

Qua nửa ngày,sắc trời dần dần u ám,mặt trời hồng như máu cũng đã chìm vào trong lòng nước ngoài khơi khiến cả khu vực này trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Hàn Lập đối với những việc này lại như không nhìn thấy,trên người lại thoáng hiện một tầng hào quang nhàn nhạt màu xanh đem hắn bao phủ trong đó.

Nhưng vào lúc ánh mắt trời cuối cùng biến mất,cả ngoài khơi trở nên đen tuyền.

Đúng lúc này,cả tiểu đảo đột nhiên chấn động lớn,tiếp theo một trận gầm lớn như sấm rền từ đáy biển gần đó truyền ra,giống như trâu rống hay hổ gầm.

------oOo------

Chương 1136: Cự cầm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nghe được tiếng thú rống,cả kinh giương đôi mắt,trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Phải biết rằng lấy thần thức cường đại của hắn bây giờ,cho dù không toàn lực phóng xuất cũng có thể đem hô hấp bên trong phương viên mấy trăm trượng kiểm soát.Huống chi trước khi hắn hạ xuống đảo này đã cố ý đem trăm dặm phụ cận đảo này quét qua một lần,cũng không phát hiện có yêu thú gì ở gần đó.

Nếu hiện tại xuất hiện tình huống ngoài ý muốn,Hàn Lập tự nhiên sẽ không làm như không biết,lúc này thần niệm điên cuồng phóng ra,hướng về đáy phía dưới tiểu đảo tìm kiếm.

Tiếng thú rống kia đúng là từ hướng đó truyền đến!

Chỉ sau gần một lát công phu,Hàn Lập thần sắc biến đổi,đột nhiên hóa thành một đạo thanh hồng mãnh liệt hướng phía trời cao bắn nhanh đi.Đảo mắt đã bay lên cao mấy trăm trượng mới xoay người ngừng lại,rồi mặt mày ngưng trọng hướng phía dưới nhìn lại.

Cơ hồ cũng lúc đó,một luồng gió biển hòa lẫn mùi tanh hôi thổi đến,mặt biển phụ cận bỗng nhiên hiện lên vô số xoáy nước lớn nhỏ.Một loạt sóng lớn cao hơn mười trượng thay nhau nổi lên,sau đó đánh lẫn vào nhau làm phát ra những tiếng nổ ầm ầm,nước biển văng tung tóe trên không trung trên mặt biển.

Trong thoáng chốc,cả khu vực như băng thiên địa liệt,thật khiến lòng người kinh hãi.

Hàn Lập thần thức quét qua khắp nơi,lúc này mới ngạc nhiên phát hiện trăm dặm quanh đó tình huống đều như vậy,toàn bộ bị vây trong sóng gió dữ dội.

Mới vừa rồi thần niệm hắn hướng đáy biển dò xét hơn ngàn trượng dưới biển sâu,kết quả bị vật gì mạnh mẽ hút lại.

Mặc dù hắn phản ứng rất nhanh vội vàng thu trở về,nhưng một ít thần niệm vẫn bị mạnh mẽ hút đi,nếm phải một trái đắng.Hắn lúc này mới kinh hãi vội vàng bay lên không trung,trịnh trọng chờ dị vật dưới đáy biển xuất hiện.

Chẳng lẽ phía dưới có yêu thú lợi hại? Nhưng cho dù có thập cấp yêu thú xuất hiện,tựa hồ cũng không có động tĩnh đáng sợ như thế.Hay là Hóa Thần kỳ yêu thú trong đồn đại,bất quá thoạt nhìn cũng không giống lắm.

Hắn nếu nhớ không lầm,một khi yêu thú đã siêu thoát khỏi thập cấp cảnh giới,đồng dạng cũng bị nồng độ Thiên địa nguyên khí trong nhân giới hạn chế,sao lại dám tùy ý gây ra sóng gió như vậy.

Làm vậy chính là tương đương với tự tổn hại tinh nguyên!

Hàn Lập trong lòng suy tính.

Một khi yêu thú vượt qua thập cấp,có thể phân chia cảnh giới như tu sĩ nhân loại đồng dạng.Đương nhiên nếu như phân chia cấp bậc theo kiểu thập nhất cấp,thập nhị cấp như vậy cũng được.Chỉ là nhân loại tu sĩ sẽ không dùng cách xưng hô như thế.

Bất quá thanh thế phía dưới kia không khỏi quá lớn một chút!Ngay cả Hàn Lập đã trải qua vô số tràng chiến đấu của Hậu kỳ tu sĩ,trong lòng cũng trở nên thấp thỏm không yên.

Nhưng vật ngoài khơi lại cố ý không chịu hiện lên,chỉ là sóng gió càng ngày càng lớn,thậm chí sóng lớn đã nhấc lên cao hơn trăm trượng.

Hàn Lập thần sắc khẽ động,trong lòng rốt cuộc có quyết định,mặc kệ phía dưới là vật gì làm loạn.

Hắn không nên mạo hiểm,tốt nhất nên vội vàng rời đi.

Trong lòng đã có quyết định,hắn quay người lại,đang muốn hóa thành độn quang bay ra khỏi khu vực này.

Nhưng đúng lúc đó,một tiếng kêu bén nhọn cực kỳ chói tai truyền đến trong tai hắn.

Hàn Lập không kịp phòng bị,chỉ cảm thấy đầu ong ong,trời đất quay cuồng,rồi trực tiếp rơi từ trên không trung xuống.

Quang tráo hộ thân màu xanh dĩ nhiên lại không thể ngăn cản tiếng kêu này chút nào.

Nhưng khi Hàn Lập rơi xuống cách mặt đất hơn mười trượng,trên người vang lên tiếng ầm ầm,tử sắc hỏa diễm bắn ra cao đến vài thước,đồng thời từng đạo kim hồ được phun ra từ trong hỏa diễm bay loạn ra,đem hắn hoàn toàn che ở bên trong.

Mê muội trong đầu Hàn Lập nháy mắt biến mất,thân hình ngừng rơi xuống,một lần nữa trôi nổi trên không trung.

Bất quá sắc mặt hắn tự nhiên vô cùng khó coi,hắn dương đầu nhìn lên không trung nơi phát ra đến tiếng kêu bén nhọn kia.

Vốn là bầu trời màu xám,không biết từ khi nào bị che phủ bởi một phiến hắc ảnh lớn.Phiến hắc ảnh này liếc mắt nhìn qua vô biên vô tận,nhưng ngược lại mơ hồ dị thương,lại làm cho người ta có cảm giác như bóng trăng trong nước,phi thường quỷ dị.

(Đoạn trên hơi khó hiểu,dịch thế hên xui ;))

Tiếng kêu đúng là từ chỗ sâu trong hắc ảnh truyền đến!

Hàn Lập nhìn chăm chú nhìn sương mù xuất hiện trên đỉnh đầu,sắc mặt âm trầm.

Hắn cảnh giác như thế mà vẫn không phát hiện không trung xuất hiện dị tương này,vì vậy rất chi là cổ quái.

Hắn không kịp suy nghĩ nhiều,đồng dạng dè dặt đem thần niệm hướng phiá trên quét tới.Nhưng thần niệm chưa kịp tiếp xúc hắc ảnh đã bị một luồng phản lực đẩy ra,căn bản không thể nhìn thấy phía trong một tý mảy may nào.

Điều này làm cho lòng hắn càng thêm lạnh.

Hít sâu một ngụm khí lạnh,thân hình Hàn Lập nhoáng lên,nhất thời hóa thành một đạo thanh hồng chói mát hướng chân trời phía xa xa bắn nhanh đi.

Mặc dù không biết ở đây rốt cuộc xuất hiện chuyện gì,nhưng một hơi chuồn đi là tốt nhất.

Mà lấy thần thông hắn bây giờ,thanh hồng chỉ chớp động vài cái đã bay ra ngoài hơn mười dặm.

Nhưng vào lúc đó,tiếng kêu bén nhọn kia đột nhiên ngừng lại.Tiếp đó trên không trung tiểu đảo xuất hiện một trận vặn vẹo không gian kịch liệt.

"Tư lạp" một tiếng,trong khu vực hắc đen một phiến bạch quang lớn chớp động,một vết nứt không gian chói mắt từ hư không hiện ra.

Tiếp theo một vật to lớn từ trong bạch quang chậm rãi lộ ra,hướng về phía mặt biển từ từ áp tới.

Hàn Lập phía xa xa vừa lúc quay đầu nhìn lại,đầu tiên là cả kinh,lập tức ngưng thần nhìn lại rồi sau đó sắc mặt trở nên đại biến.

Cự vật không biết tên nọ rõ ràng có móng vuốt của yêu cầm,có màu xanh ngọc bích,phần lộ ra lớn mấy trăm trượng,phảng phất như một tòa núi lớn đang từ trong hư không hiện lên.

Bất quá cái trảo lộ ra từ trong bạch quang đang cố sức cử động,động tác cực kỳ chậm chạp.

Nhưng cho dù cự trảo vẫn chưa hoàn toàn lộ ra,thì linh lực khổng lồ cũng đã kích thích sóng biển phía dưới càng trở nên cuồng bạo,từng luồng,từng luồng cơn lốc ở ngoài khơi phóng lên cao,sóng lớn cao hơn trăm trượng chỗ nào cũng có.

Trong hắc ảnh trên trời ẩn tàng một yêu cầm lớn đến khó tin,hơn nữa bộ dáng cách một tầng không gian cũng có thể trực tiếp công kích xuyên giới.

Mà chiếu theo tỷ lệ của cự trảo này mà nói,thì yêu cầm kia thân hình cũng phải lớn mấy ngàn trượng.Cự thú to như vậy,tựa hồ chỉ ở thời thượng cổ man hoang mới nghe nói đến.

Nhân giới bây giờ,tuyệt đối không có cự thú đáng sợ bậc ấy.

Hàn Lập sau khi nuốt khan một ngụm nước bọt,cũng không dám chần chờ,Phong Lôi Sí sau lưng mở ra,tiếng sấm nổi lên,hóa thành một đạo cầu vồng biến mất khỏi chỗ cũ.

Sau khi liên tiếp chớp động hơn mười cái,đến khi trông thấy bóng đen kia chỉ còn là một tia màu xám nhỏ,trong lòng lúc này mới thoáng buông lỏng.

Nhưng chưa chờ hắn quay đầu,tiếng thú rống dưới đáy biển đột ngột vang dội,trong tiếng rống tựa hồ tràn đầy ý giận dữ.

Hàn Lập trong lòng trầm xuống,quay đầu lại một chút.

Chỉ thấy trong tiếng nổ vang ầm ầm,tiểu đảo ban đầu hắn hạ xuống dĩ nhiên đã chìm nhanh vào đáy biển,một cái xoáy nước thật lớn đường kính hơn mười dặm hiện lên ngoài khơi.

Tiếp đó trung tâm xoáy nước bỗng nhiên toát ra sương mù đen thui.

Những sương mù này mới đầu chỉ lòa một ít,nhưng lập tức kịch liệt tỏa ra.Tăng mạnh không hề dừng lại,chỉ trong chốc lát nên trở nên vô cùng khổng lồ.Sương mù chẳng mấy chốc đã che kín cả xoáy nước,trong sương mù mơ hồ có âm thanh quỷ khốc lang hào truyền ra,còn có hắc sắc thiểm điện kỳ quái,trong sương mù không ngừng chớp động.

Càng quỷ dị hơn là,các loại tôm cá phụ cận xoáy nước phảng phất như bị cái gì sai khiến! Tất cả giống nhau,đều như thiêu thân lao vào lửa liên tiếp bơi vào trong sương mù,trong nháy mắt bị cắn nuốt sạch sẽ.

"Quỷ vụ"

Hàn Lập nhìn rõ ràng hắc vụ khí trong xoáy nước,thất thanh kêu lên.

Dị vật từ đáy biển hiện lên,dĩ nhiên là Quỷ vụ lần trước đã cắn nuốt hắn.Cho dù hắn hiện giờ đã là Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ,trong lòng cũng phát lạnh.

Năm đó tại Âm Minh Chi điạ tư vị pháp lực,thần thông hoàn toàn mất sạch đối với hắn vẫn còn mới mẻ.

Cũng may Quỷ Vụ lần này cũng không giống lần trước,sương mù đen thui chỉ quay cuồng mãnh liệt trong xoáy nước,cũng không có xu thế khuếch tán ra bốn phía,điều này cũng khiến cho tâm tư bỏ đi của Hàn Lập biến mất,tạm thời bình tĩnh lại.

Lấy thần thông hắn hiện nay,cho dù Quỷ Vụ này lại lan tràn lần nữa,nhưng cách xa như thế cũng tuyệt đối không thể đuổi kịp hắn.

Bây giờ hắn chăm chú nhìn xoay nước khổng lồ kia,tiếng thú rống đích thật là từ trong Quỷ Vụ truyền đến không thể nghi ngờ.

Hàn Lập không khỏi vẻ mặt kinh nghi.

Lúc này cự trảo màu xanh đã hoàn toàn hiện ra từ trong bạch quang,giống với suy nghĩ Hàn Lập,thật sự là một cái trảo của yêu cầm,trên trảo này linh quang màu xanh không ngừng chớp động,thể tích so với lúc trước thậm chí còn lớn hơn gấp đôi.

Khiến Hàn Lập càng nhìn càng khiếp sợ.

Đột nhiên tiếng kêu bén nhọn kia lại từ trong hắc ảnh truyền đến,tiếp đó cự trảo màu xanh run lên,năm cột sáng to thô từ ngón tay bắn nhanh xuống,màu sắc bích lục kì quái,giống như năm cái cột chống trời,rồi hạ xuống bên trong quỷ vụ.Lập tức cự trảo rung lên,năm cột sáng bích lục khuấy động trong sương mù,phảng phất như muốn phiên giang đảo hải.Tiếng thú rống dừng lại một lát,rồi lập tức càng trở nên giận dữ hơn.

Sương mù quay cuồng một hồi rồi ngưng tụ,đột nhiên huyễn hóa ra một cái miệng rộng đen thui,miệng đầy răng nanh,nằm trong xoáy nước.

Năm cột sáng màu xanh kia đều nằm phía trong cái miệng lớn này.

Hàn Lập nhìn vào mà trợn mắt há mồm.

Cùng lúc ấy,hắc sắc đại khẩu kia khép lại,quỷ dị đem năm cái cột sáng kia một ngụm cắn làm đôi,rồi lập tức lại mở to ra.

Tiếng sấm nổ từ trong miệng phát ra,một đạo thiểm điện đen nhánh như mực chợt phun ra,sau một lọat âm thanh vang lên,rồi lại đem năm cột sáng hội tụ lại.

Tiếp đo đạo thiểm điện to lớn kia hóa thành một con cự giao dài trăm trượng

"phù phù" mấy tiếng rồi biến mất không thấy bóng dáng.

Nhưng sau đó một khác,điện giao khổng lồ kia lại xuất hiện phía dưới hắc ảnh,chui đầu vào trong hư không.

Sau một loạt tiếng sấm kinh thiên động địa,vết nứt màu trắng kia lại bị điện giao này mạnh mẽ xé rách ra,rồi lóe lên chui vào trong đó.

Hắc sắc quang điện trong vết nứt chợt hiện lên loạn xạ,tiếng sấm *"ầm ầm"* vang lớn.Từ trong đó một tiếng kêu thê lương truyền ra,một cây Vũ linh trượng rất lớn màu xanh từ trong bạch quang rơi ra,cự trảo nguyên bản từ giữa vết nứt thò ra cũng bỗng nhiên thu lại.

Trong tiếng kêu lớn ấy,hai bên vết nứt trên không trung trong bạch quang tự động hợp lại với nhau. Bóng đen che đậy cả bầu trời kia,bỗng nhiên lóe lên rồi biến mất tăm.

Bầu trời màu xám tro,một lần nữa lộ ra.

Cơ hồ cùng lúc đó,xoáy nước thật lớn phía dưới kia bắt đầu cuốn nhanh lại,đem hắc vụ kia nén lại,một cỗ hấp lực thật lớn đem nó cuốn vào sâu dưới đáy biển.Đồng thời xoáy nước kia nhanh chóng co rút lại,trong chớp mắt biến mất không thấy tăm hơi.

Không bao lâu sau,trên mặt biển gió êm sóng lặng,trừ Hàn Lập và tiểu đảo đã biến mất kia thì không còn chút dấu hiệu nào,phảng phất cuộc chiến kinh người vừa rồi chỉ là ảo giác.

------oOo------

Chương 1137: Thanh Vũ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập lơ lửng ở phía xa xa,cũng không có ý lập tức qua trở lại chỗ cũ.Sau khi do dự liền nhắm hai mắt lại,thần niệm cường đại trong nháy mắt được phóng ra,đem phương viên trăm dặm đều bao phủ trong đó.

Không trung không có bất cứ khác thường nào,con cự cầm khủng bố kia đích xác đã biến mất.

Kết quả sau một lúc lâu,Hàn Lập bỗng nhiên mở hai mắt,trên mặt hiện lên một chút kinh nghi.

Tự đánh giá một lát,hắn đột nhiên vỗ tay vào túi trữ vật bên hông.Ngân quang chớp động,một bóng người xanh nhạt hiện ra,chính là nhân hình Khôi Lỗi kia.

"Đi"

Hàn Lập tay áo bào hướng về phía xa phất một cái,miệng lạnh lùng nói.

Nhân hình Khôi Lỗi khẽ động,lập tức hóa thành một đạo ngân hồng hướng về mặt biển phía xa xa độn đi, tốc độ cực kỳ nhanh,sau khi chớp động vài cái đã được vài dặm.

Sau một chút công phu,đạo ngân hồng đã đến địa phương Quỷ vụ xuất hiện ban đầu,không chút do dự bắn thẳng xuống.Nhất thời sau khi độn quang lóe lên liền nhập vào mặt nước,nhắm chỗ sâu trong lòng biển mà tìm kiếm.

Lúc này Hàn Lập khoanh chân ngồi giữa không trung,đem thần niệm của mình và nhân hình Khôi Lỗi nối liền với nhau,giống như một loại phân thân.

Đáy biển kia so với các nơi khác sâu hơn nhiều,nhân hình Khôi Lỗi một hơi xuống tới năm,sáu nghìn trượng mới tới được đáy.

Nhưng nơi này trống rỗng,làm gì có dấu hiệu gì cho thấy có yêu thú thường xuyên qua lại.Bất quá gần đó không khỏi quá sạch sẽ,chẳng những không có các loại san hô hay hải tảo,mà còn bằng phẳng dị thường,ngay cả chút địa hình cao thấp cũng không có.

Nhân hình Khôi Lỗi sau khi đi vòng quanh khu vực đó một vòng,đột nhiên độn quang nổi lên,hướng về một hướng bay đi.

Sau đó không lâu,tại một nơi cách đó vài dặm phát hiện một quang đoàn màu xanh đang hướng về phía trước phiêu động.

Quang đoàn di chuyển lúc lên lúc xuống,bộ dáng thập phần linh tính.

Nhân hình Khôi Lỗi ngây người,hai mắt bộc phát ra quang mang kỳ lạ màu tím,độn quang nhanh thêm vài lần.Sau khi chớp động vài cái đã đuổi kịp quang đoàn,cách nó chỉ còn hơn mười trượng.

Lúc này đã có thể nhìn rõ,trong quang đoàn có một cái linh vũ chiều dài hơn một trượng lúc sáng lúc tối,chớp động linh quang nhàn nhạt,phảng phất như vật còn sống.

Nhân hình Khôi Lỗi quanh thân ngân quang lại lóe lên lần nữa,rồi xuất hiện bên cạnh linh vũ,không chút do dự vươn tay ra,muốn bắt lấy vật kia.

Nhưng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Ngân mang trên đầu ngón tay Khôi Lỗi vừa tiếp xúc thanh quang,thanh vũ (lông chim màu xanh) đột nhiên quang mang đại phóng.Rồi biến mất tại chỗ,phảng phất như độn xuất vào hư không.

Khiến Khôi Lỗi chỉ bắt được vào khoảng không.

Nhân hình Khôi Lỗi thân hình đờ ra một lát, bộ dáng tựa hồ giật mình.

Nhưng một khắc sau,tại một địa phương hơn mười trượng gần đó thanh quang chợt lóe,linh vật kia lại thản nhiên hiện ra,phảng phất như thứ lúc nãy thuấn di không phải là nó.

Lần này,Khôi Lỗi lạnh lùng nhìn chăm chú thanh vũ mà không mạo muội hành động,mà linh vật lại tiếp tục phiêu phù di chuyển.

Bất quá Khôi Lỗi chỉ ngắm nhìn trong chốc lát,đợi đến khi thanh đoàn bay ra hơn trăm trượng thì nó lại hành động.

Ngân quang đại phóng,Khôi Lỗi liền háo thành một đạo ngân hồng xuất hiện tiếp ở gần linh vũ.Lần này nó không dùng bàn tay trực tiếp bắt lấy,mà một tay hướng phía trên vung lên.

Một cái quang thủ màu bạc hiện ra,nhanh chóng hướng phía dưới chộp tới.

Một màn như cũ xuất hiện,sau khi thanh quang rung lên,linh vũ lại lần nữa thuấn di biến mất.

Nhưng lần này khi nó hiện lên nơi phụ cận thì đồng thời trên đỉnh đầu tiếng sấm nổi lên,một cái thiểm điện màu vàng đón đầu,dùng thế sét đánh không kịp bưng tai đánh xuống linh vật.

Linh quang trên linh vũ hiện lên,liên tiếp thuấn di mấy lần,những mỗi một lần sau khi biến mất đều sẽ lại phải đối đầu với kim điện trên,sau đó bị kim quang không chút khách khí đánh ngược lại,hoàn toàn khắc chế thần thông thuấn di.

Lúc này bên cạnh kim sắc điện võng,một bóng người quỷ dị thoáng hiện ra,chính là Hàn Lập cũng đã chạy tới đáy biển

(đáy biển còn có không trung,#$!% tác giả)

Hai mắt Hàn Lập nhìn chăm chú thanh vũ trong kim võng,trong miệng phát ra âm thanh *"sách sách"* ngạc nhiên.

Vật ấy thật sự không giống lông chim bình thường!

Chẳng những xanh biếc dị thường,có thanh quang hiện lên,mà các hoa văn hiện lên bên ngoài đúng là từ đông đảo các ký hiệu thần bí khác nhau hình thành,như ẩn như hiện.

Bất quá ở chỗ mũi nhọn của linh vũ này còn có thể nhận thấy vết cắt cháy,tại một góc còn có vài vết máu,kim mang nhè nhẹ chớp động.

Thấy bộ dáng thanh vũ,Hàn Lập tự nhiên biết đó là vật quý hiếm!Hăn sắc mặt vui vẻ,vỗ tay bên hông,nhất thời mấy đạo phù lục xuất hiện trong lòng bàn tay.

Giơ tay lên,một cái phù hướng phía trong lôi võng bắn nhanh đi.Nhưng thanh quang lại lóe,linh vũ như hư ảnh khiến lá bùa xuyên thủng qua nó.

Hàn Lập ngẩn ra,nhưng không giận mà ngược lại có chút vui mừng.

Vật kia linh tính thập phần,càng lộ ra vẻ vật báu.

Lúc này hắn hai tay kết quyết,miệng lầm bầm niệm.

Điện võng theo tiếng chú ngữ kịch liệt thu nhỏ lại,cuối cùng biến thành đường kính hơn trượng.Đem thanh vũ buộc chặt trong võng,không thể cựa quậy.

Sau đó hắn hé mồm,phun một ngụm máu lên trên phù lục trong tay,đồng thời đánh pháp quyết liên tiếp,tất cả đều nhập vào trong lá phù rồi biến mất.

Một lần nữa đem những lá phù này bắn ra,thanh vũ trong kim võng mặc dù không ngừng rung động nhưng lần này những phù lục này đều dán chặt lên trên linh vũ.

Thanh quang ảm đạm,linh vũ lại trở nên giống như những lông vũ bình thường khác.

Hàn Lập lúc này mới yên tâm đem Tịch Tà Thần Lôi thu lại,quơ một cái,đem thanh vũ đang trôi nổi bất động kia hút vào trong tay.

Sau khi nhìn kĩ,hắn đột nhiên nhướng mày,một ngón tay nhẹ nhàng hướng về linh vũ điểm một cái.

Một màn khó tin xuất hiện!

Thanh vũ tại linh quang yếu ớt chớp động,nhanh chóng trở nên thu nhỏ lại,một lát sau liền hóa thành chỉ lớn có một thước.

Mà phù triện dán bên ngoài nó,đồng thời cũng theo đó biến nhỏ lại,quả thật rất thần kỳ!

Hàn Lập thần sắc nhất động,một tay cầm lấy cái gốc của linh vũ,nhẹ nhàng rung động.

Nhất thời mặt ngoài chiếc lông thanh quang đậm hiện lên,một cỗ phong linh lực phi thường cường đại phát tán ra.

Linh lực này tinh khiết đến nỗi khiến Hàn Lập khó nén nổi ý mừng.

Hiện tại cũng không phải là lúc suy nghĩ sử dụng vật ấy như thế nào.Hàn Lập sau khi dùng một cái hộp ngọc cất linh vật rồi thu vào trong túi trữ vật,lại cùng nhân hình Khôi Lỗi lục soát khắp nơi đây nhưng lần này không có chút thu hoạch nào.

Bất quá hắn cũng đã cảm thấy mỹ mãn.Cũng không tiếp tục ở lại hải vực này,thu lại nhân hình Khôi Lỗi,hóa thành một đạo độn quang bay khỏi nơi đây.

Trên đường tiếp tục bay đến Bích Linh Đảo, Hàn Lập bắt đầu tự cẩn thận đánh giá chuyện cự cầm và quỷ vụ.

Hiển nhiên đại chiến mà hắn thấy không phải là thứ mà nhân giới tu sĩ có thể nhúng tay vào được.Cự cầm nọ đích xác là yêu vật lợi hại ở Linh giới hay giới diện nào khác,mà Quỷ vụ mạnh mẽ như vậy lại như vật sống,hơn nữa bộ dáng thoạt nhìn so với cự cầm kia còn lợi hại hơn một bậc.

Điều này làm cho Hàn Lập lúc ấy kinh hãi!

Tại nhân giới khó có thể có sinh linh có thần thông khủng khiếp như thế,hiển nhiên cũng chỉ có thể là vài loại ma vật trong truyền thuyết.

Năm xưa khi hắn bị nhốt trong Âm Minh Chi Địa thầm hoài nghi Âm Minh Chi Địa trong Quỷ Vụ và ma vật La Miên liên quan.Dù sao cũng chỉ có loại bán linh bán ma nào đó mới có thần thông dễ dàng xé rách không gian ranh giới như thế.

Con cự cầm kia cũng bất khả tư nghị,xem ra cũng có được thần thông nghịch thiên,nếu không cũng không có lực lượng cách giới mạnh mẽ công kích Quỷ Vụ.

Lấy lịch duyệt hiện tại của Hàn Lập,hơn nữa trước kia cũng xem nhiều điển tịch thượng cổ,cũng đã đem chân tướng của sự tính đoán ra khoảng bảy tám phần.

Bất quá vô luận hắn đoán trúng hay không,loại tồn tại đáng sợ bậc này giống như La Miên tự nhiên không phải người như hắn có thể dính dáng đến.Cũng chỉ có thể coi như một trải nghiệm li kỳ mà thôi.

Vào một ngày hai tháng sau,Hàn Lập đang ở ngoài khơi phi độn,đột nhiên thần sắc khẽ động,sau khi khẽ đổi phương hướng một chút liền hướng về một chỗ nào đó bắn nhanh đi.

Kết quả hắn bay được gần vài dặm,phía trước truyền đến một trận âm thanh bạo liệt.

Chỉ thấy cách đó không xa,linh quang chớp động không thôi,đang có ba tên tu sĩ liều mạng ngăn cản một cao giai yêu thú đuổi giết.Ba người này chỉ có một người là Kết Đan sơ kỳ,còn hai người kia là Trúc Cơ hậu kỳ, ngược lại yêu thú kia lại là lục cấp yêu thú.Cho dù ba người liên thủ,cũng chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình mà thôi.

Thanh sắc độn quang của Hàn Lập ngừng lại,ánh mặt cẩn thận đánh giá trận chiến.

Trong ba người thì tên Kết Đan tu sĩ là một tên trung niên nhân đầu mang nón che khuất hơn nửa khuôn mặt,phảng phất mặt ngăm đen.Khu sử một cái phi kiếm màu vàng,nhìn qua có chút thần diệu,cơ hồ nghênh đón hơn phân nửa công kích của yêu thú.Hai tên Trúc cơ hậu kỳ tu sĩ kia là một lão giả tóc bạc trắng xóa và một nữ tử trẻ tuổi tầm mười bảy mười tám tuổi.Phân biệt khu động một cái phi xoa màu xanh và một kiện hỏa luân đỏ đậm,cũng có chút uy lực.

Còn lục cấp yêu thú đối diện,toàn thân lượn lờ bạch sắc sương mù,trong miệng truyền đến âm thanh ô ô như tiếng trẻ cn khóc,rồi từ trong sương mù bay vụt ra một đoàn lôi quang màu lam,rõ ràng là cùng loại với cao giai yêu thú đầu tiên mà hắn ban đầu nhìn thấy ở Loạn Tinh Hải này,Anh Lý Thú.

Chỉ là con này so với con lúc trước nhìn thấy lớn hơn một vòng,hơn nữa trên bốn cánh tay trắng noãn đang nắm bốn kiện bảo vật,cũng có chút bất phàm.

Phân biệt là một đao,một kiếm,một trống,một kỳ.

Trong bốn kiện bảo vật này,đao kiếm kỳ tam bảo không tồi,nhưng chỉ là pháp khí đỉnh cấp hiếm thấy,còn chiếc trống nhỏ màu vàng kia mới là cổ bảo hàng thật giá thật.Trong lúc huy động,một vòng tròn gợn sóng màu bạc phun ra khắp nơi,bộ dáng tựa hồ uy lực không nhỏ.

Hàn Lập đến,hiển nhiên khiến song phương đồng thời chú ý.Sau khi nhìn thấy khuôn mặt loài người của Hàn Lập,tên hán tử mang nón kia không kịp suy nghĩ nhiều nhất thời vui mừng hô:

"Tại hạ Lôi Không Đảo Thần Kinh! Đạo hữu nếu chịu ra tay,Thần mỗ sau này nhất định hậu tạ." Bởi vì bị yêu thú bức quá gấp,hán tử này cũng không có nhàn rỗi dùng thần niệm đảo qua xem xét tu vi Hàn Lập,liền đem Hàn Lập tưởng thành một tên Kết Đan kỳ tu sĩ đi ngang qua đây.

Dù sao cường độ độn quang lúc trước của Hàn Lập đích xác cùng với Kết Đan tu sĩ bình thường không chênh lệch lắm,cũng không lộ ra qang mang quá chói mắt.

Mà Anh Lý Thú nọ đã tiến giai đến lục cấp,cũng đã mở ra một ít linh trí.

Nó ở trong sương mù sau khi dùng thần niệm đảo qua tu vi Hàn Lập,trên khuôn mặt trẻ con nhất thời lộ ra vẻ hoảng sợ vạn phần.Đang lúc Hàn Lập mỉm cười,những tu sĩ kia còn chưa phản ứng thì trong miệng con thú này phát ra một tiếng gáy quái lạ.Đột nhiên trong sương mù có trăm khỏa lôi cầu màu lam đồng thời bắn về phía ba tên tu sĩ đối diện,còn chính mình thì lại từ sương mù bắn nhanh một cái,hướng mặt biển phía dưới lao xuống.

------oOo------

Chương 1138: Lôi Không Đảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ba tên tu sĩ bị lôi cầu công kích khiến một hồi luống cuống tay chân,căn bản vô phương ngăn cản Anh Lý Thú đang bỏ chạy.

Nhưng Hàn Lập một bên thấy vậy,sắc mặt trầm xuống,tay áo bào hướng về phía chạy trốn yêu thú kia phất một cái.

Một cái phi kiếm dài hơn thước từ trong ống tay áo bắc ra,run lên hóa thành một đạo kim quang hơn mười trượng quét tới.

Kiếm quang này tốc độ cực nhanh,Anh Lý thú kia chỉ cảm thây trước mặt kim quang chợt lóe,liền lập tức cả thân hình đau nhức,cái gì cũng không biết nữa.Mà kim quang chỉ xoay quanh yêu thú vài vòng đã đem tảng lớn huyết vụ từ giữa không trung chém xuống,yêu thú này nhanh chóng bị chém làm bảy tám phần,ngay cả Nguyên Thần cũng không kịp chạy đồng dạng cũng bị chôn vùi trong kiếm quang.

Tàn thi trực tiếp rơi xuống.

Lúc này Hàn Lập lại đưa một tay hướng về hư không phía xa xa quơ một cái.

Một phần tàn thi của yêu thú quỷ dị nổ tung ra,một viên châu màu xám từ trong huyết nhục bắn nhanh ra,hóa thành một đạo lam quang bay đi.

Năm ngón tay hợp lại,yêu đan Anh Lý Thú dễ dàng bị Hàn Lập hút vào trong tay.

Hắn không chút để ý liếc mắt nhìn yêu đan này,trên mặt không có chút khác thường nào.

Yêu đan cấp bậc như thế,hắn tự nhiên không để vào mắt.

Mà cùng lúc yêu này tử,trên trăm khỏa lôi cầu đang điên cuồng tấn công ba tên tu sĩ kia cũng chợt lóe lên rồi tán loạn.

Ba người này nhất thời thở dài một hơi, nhìn về phía Hàn Lập,trong ánh mắt đầy vẻ kinh sợ.

Mới vừa rồi bọn họ mặc dù không dám phân thần,nhưng một màn Hàn Lập nhấc tay liền tiêu diệt lục cấp yêu thú lại nhìn rất rõ ràng.

Rung động của bọn họ tự nhiên có thể tưởng tượng được.

Nguyên nhân là vì Hàn Lập một mình đi ngang qua nơi này nên bọ hắn mới nghĩ nhiều lắm chỉ là một tên Kết Đan Kỳ tu sĩ,ai ngờ lại là một Nguyên Anh tu sĩ.

Bất quá ở địa phương thâm sâu như ngoại hải này,cao giai tu sĩ giống như Hàn Lập mặc dù rất thưa thớt những mấy người này cũng không phải là không có cơ hội gặp qua,cho nên dù rất giật mình cũng không có luống cuống tay chân.Ba người chỉ là vội vàng đem pháp bảo pháp khí thu lại,hướng bên này bay tới.

Chưa tới gần,hán tử mang nón cầm đầu đã khom người thi lễ:

"Vãn bối Thanh Dương môn hạ Thần Kinh,bái kiến tiền bối,đa tạ tiền bối đã xuất thủ tương trợ,nếu không đám người vãn bối bị yêu này dây dưa đã lâu,thật đúng là không để thoát thân.Không biết danh tính của tiền bối là gì?" Hán tử này vừa nói vừa len lén đánh giá Hàn Lập,thần sắc trên mặt mặc dù cung kính nhưng bộ dáng có chút không kiêu ngạo không siểm nịnh.

"Thanh Dương môn,ngươi là môn đồ Tam Dương Thượng Nhân?" Hàn Lập nghe vậy cũng ngẩn ra,trên mặt hiện lên một tia ngạc nhiên.

"Tam Dương Thượng Nhân đúng là gia sư,tiền bối biết gia sư?"

Hán tử mang nón thần niệm đảo qua trên người Hàn Lập,nhưng trừ việc biết đối phương tu vi sâu không lường được,hẳn là Nguyên Anh kỳ cao nhân ra thì không cách nào phán đoán chuẩn xác cảnh giới của Hàn Lập,trong lòng tự nhiên cho rằng Hàn Lập là một vị Nguyên Anh Sơ kỳ tu sĩ.

Dù sao Nguyên Anh Trung kỳ,Hậu kỳ ở Loạn Tinh Hải trên cơ bản là không ai không biết đến.

"Hắc hắc,Hàn mỗ chỉ là từ lâu đã nghe đại danh,nhưng chưa từng gặp qua lệnh sư!"

Hàn Lập cười hắc hắc.Vừa nghe thấy tên Thanh Dương môn và Tam Dương Thượng Nhân,hắn tự nhiên nhớ ra chuyện năm đó Nguyên Dao kích sát Thanh Dương môn thiếu chủ,mới bị Thanh Dương môn một mực đuổi giết.Bất quá mặc dù Tam Dương Thượng Nhân tại Loạn Tinh danh khí không nhỏ,nhưng trong mắt Hàn Lập bất quá cũng chỉ là một tên Trung kỳ tu sĩ mà thôi,hiện tại sẽ không đáng để trong mắt hắn.

Mà trừ chuyện này ra,hắn cùng Thanh Dương môn cũng không có gì quá phận,lại càng không cần đột nhiên trở mặt hạ sát thủ với ba người này,vì vậy tiếp đó liền trực tiếp mở miệng hỏi việc mình muốn biết.

"Các ngươi ba người đối với hải vực phụ cận hẳn là tương đối hiểu rõ,có biết vị trí cụ thể của Bích Linh Đảo không?"

Hàn Lập mặc dù có hải đồ trong tay,nhưng muốn ở trong đại hải vô biên này tìm chuẩn xác được tòa đảo nhỏ kia,thật đúng là không phải chuyện dễ dàng.Khó gặp được ba tên tu sĩ này,hắn tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha.

Vừa nghe hỏi tới Bích Linh Đảo,vị Thanh Dương môn tu sĩ này thần sắc khẽ động,không khỏi nở nụ cười.

"Tiền bối hẳn là muốn đến Bích Linh Đảo thu thập một ít cao giai linh thạch sao! Nếu đúng là như thế,tiền bối căn bản không cần đến Bích Linh Đảo,tại phường thị mấy chỗ phụ cận đồng dạng cũng có thể thu được linh thạch.Đương nhiên tiền bối nếu quen biết tu sĩ thủ quặng Nghịch Tinh Minh hoặc là Thiên Tinh Cung,tự nhiên sẽ có thêm một chút tiện nghi."

"Trong phường thị nơi này có nhiều cao giai linh thạch sao,ta cần ít nhất là vài khối." Hàn Lập từ chối cho ý kiến nói.

"Tiền bối thật biết nói đùa.Cao giai linh thạch này theo lý thuyết tương đương với trên vạn khối linh thạch bậc thấp,nhưng giá bán trên thực tế cũng là cao gấp mấy lần.Tiền bối chỉ cần thu mua một lần không vượt quá ba bốn mươi khối,những phường thị này sẽ có khả năng xuất ra." Thần Kinh cười bồi trả lời.

"Nói như vậy,trước hết dẫn ta đến phường thị nhìn một chút đi.Nếu không hài lòng thì ta sẽ lại đi Bích Linh Đảo một chuyến.Miếng yêu đan này coi như thù lao dẫn đường cho các người!" Hàn Lập dứt khoát giương tay lên,miếng yêu đan Anh Lý thú kia liền rời tay bắn ra,bay về phía đối diện.

Thần Kinh lập tức tiếp lấy yêu đan này,trong lòng nhất thời mừng rỡ.

"Tiền bối yên tâm,vãn bối tại hải vực phụ cận đã qua lại mười mấy năm,đối với những phường thị này rất rõ ràng.Chuyện này cứ giao cho vãn bối,tuyệt đối sẽ không làm tiền bối thất vọng." Mặc dù vị Thanh Dương môn tu sĩ này còn chút nghi hoặc thân phận của Hàn Lập,nhưng yêu đan của lục cấp yêu thú đối với một tên Kết Đan kỳ tu sĩ mà nói,đại biểu cho một số linh thạch lớn,mà lại là thu lao để làm việc nhỏ như dẫn đường.Tự nhiên trong lòng tràn đầy hoan hỉ đáp ứng.

Còn lão giả và thiếu nữ kia,tu vi thua xa hắn,tự nhiên tất cả đều để hắn làm chủ,chỉ là ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập càng thêm phi thường úy kị.

Dù sao khác biệt giữa Trúc Cơ tu sĩ và Nguyên Anh tu sĩ thật sự quá lớn!

Lúc này Hàn Lập đi theo ba người Thần Kinh,hóa thành mấy đạo độn quang rời đi khỏi nơi đây,Theo lời Thần Kinh thì nơi này cách Bích Linh Đảo chỉ có nửa tháng lộ trình mà thôi,đảo nhỏ mà bọn họ ở cũng nằm trên đường đi.

Một mạch phi hành về hướng đông,cơ hồ không ngừng nghỉ,ước chừng sau hơn mười ngày phi hành,phía trước rốt cuộc xuất hiện một tòa đảo nhỏ không biết tên.

Đảo này thoạt nhìn không nhỏ,phương viên chừng mấy ngàn dặm rộng.Trên đảo núi non chập chùng,có rất nhiều cao sơn đồi núi,phủ một màu xanh.

"Đây là Lôi Không Đảo,vãn bối trên đảo có một tòa nhà nhỏ làm nơi trú chân,cho nên đối với phường thị nơi này phi thường quen thuộc.Phường thị nơi đây cũng là một trong những phường thị lớn nhất phụ cận Bích Linh Đảo,tin tưởng tuyệt đối sẽ không khiến tiền bối thất vọng." Thần Kinh phi độn bên cạnh Hàn Lập,trên mặt nở nụ cười giải thích.

"Linh mạch trên đảo này không tệ,không trách được có nhiều tu sĩ ở đây." Hàn Lập nhìn phía xa vài lần,gật đầu nói.

"Lôi Không Đảo chẳng những có linh mạch tốt nhất trong những đảo phụ cần,trên đảo còn thừa thãi nhiều loại linh dược hi hữu,Nghịch Tinh Minh và Tinh Cung đều để ý đến đảo này.Nhưng vẫn còn sợ hãi lần nhau,khiến thế lực khác liên thủ chiếm được." Thần Kinh có chút đắc ý nói.

"Trong số những thế lực khác này,hẳn có Thanh Dương môn các ngươi?" Hàn Lập đột nhiên cười nhẹ hỏi.

"Khụ,Thanh Dương môn chúng ta trên đảo chỉ có mấy người,nào dám nhúng tay vào chuyện đảo này." Thần Kinh cười khan hai tướng,bộ dáng tựa hồ có chút phiền não.

Hàn Lập tự nhiên sẽ không thật sự đi quan tâm chuyện tình Thanh Dương môn,lúc này sau khi mỉm cười cũng không có nói gì.

Nhưng lúc này Thần Kinh lại chủ động giới thiệu các thế lực lớn nhỏ trên đảo,cùng với vài Nguyên Anh tu sĩ trên đảo.

"DIệu Hạc Chân Nhân! Vị Bích Vân Môn.Diệu Hạc kia? Hắn đã ở trên đảo này?Ta nghe nói,hắn năm xưa từng thụ thương không nhẹ." Sau khi từ trong miệng Thần Kinh nghe được một cái tên

quen thuộc,Hàn Lập liền sửng sốt,không khỏi hỏi ngược lại.

"Tiền bối cũng biết việc Diệu Hạc tiền bối? Vị chân nhân này mặc dù năm xưa bị hủy diệt thân thể một lần,nhưng là sau được Bích Vân Môn cứu hộ,rồi lại thông qua đoạt xá đem một thân tu vi luyện trở lại.Lần này đến Lôi Không Đảo này,nghe nói có ý thay mặt Bích Vân Môn chiếm đoạt bổn đảo,chỉ là có ý nghĩ này cũng không phải mỗi một Bích Vân Môn,cho nên ngược lại thành ra cục diện vài cỗ thế lực liên thủ chiếm cứ đảo này." Thần Kinh trong lòng khẽ động,nhưng trên mặt thành thật nói.

"Hắc hắc,thì ra là thế!" Hàn Lập ôn hòa nói,khiến cho Thần Kinh nhìn không hắn đang nghĩ gì trong đầu.

Trong chớp mắt,ba người đã độn nhập đến không trung đảo nhỏ,sau đó nhằm hướng trung tâm mà bay đi.

Kết quả sau một lúc phi hành,bay qua một vài tòa đồi núi cao,một tòa tiểu thành đã hiện ra rõ ràng ngay trước mắt.

Thành này vừa nhìn đã thấy ngay là mới xây không lâu,diện tích cũng không lớn,vào khoảng trên dưới mười dặm.Trong thành thị tất cả kiến trúc đều là dùng đá tảng lớn xám trắng xây thành,hiện lên vẻ sạch sẽ ngăn nắp.Mà bốn phía ở thành thị cũng có cửa thành,nhưng là từ những cửa thành này ra vào đều là một ít đê giai tu sĩ Luyện Khí kỳ.Ngược lại những tu sĩ có thể phi hành đều trực tiếp từ trong thành bay ra,bay vào tám phía.Bộ dáng thành này cũng khá thịnh vượng.

"Trên đảo này có bao nhiêu tu sĩ? Tất cả đều ở trong thành này sao?" Hàn Lập thấy tình hình này,hai mặt híp lại,bỗng nhiên hỏi một câu khó hiểu.

"Cái này… vãn bối thật sự cũng không biết cụ thể,bất quá nếu tính cả những tu sĩ Luyện Khí Kỳ thì trên đảo này có chừng ba bốn vạn người,trong đó hơn phân nửa đều ở trong thành,còn một ít thì tụ tập ở những nơi khác trên đảo.Cũng có một ít tự cho là pháp lực cao thâm,trực tiếp khai mở cho chính mình một động phủ." Thần Kinh ngẩn ra,nhưng sau khi tự đánh giá lập tức trả lời.

"Ân!" Hàn Lập như có điều suy nghĩ gật đầu,cũng không tiếp tục hỏi những chuyện khác nữa.Ba người trong nháy mắt đã bay đến trên không trung của tiểu thành.

Lúc này ở trên cao,có thể rõ ràng đem toàn bộ quang cảnh tiểu thành này quan sát.

Hàn Lập quét mắt nhìn khắp nơi,liền đối với tám cái thạch tháp như Kình Thiên Trụ nổi lên một chút hứng thú.

Những thạch tháp này đỉnh hình tròn,mỗi cái cao khoảng năm sáu chục trượng,mặt ngoài gập ghềnh,trên mặt tháp có ấn trứ đông đảo ký hiệu pháp trận dị thường,linh quang yếu ớt chớp động đủ mọi màu sắc,thập phần dễ coi.

Hàn Lập cũng không ngại mà chăm chú nhìn vào đó.

"Tám thạch tháp kia có khả năng mở ra đại trận thủ hộ bổn thành,là pháp trận đại sư nổi danh của Loạn Tinh Hải chúng ta làm ra,một khi trở nên phát đông,uy lực tuyệt đối không kém hơn những trấn phái đại trận của các đại tông môn.Mà trong tháp mười hai canh giờ mỗi ngày đều có một tên Trúc Cơ Kỳ tu sĩ trấn thủ,bảo đảm có thể tùy thời mở ra pháp trận.Đại trận này cũng đích xác mấy lần cứu bổn thành khỏi bị hủy,lập công không nhỏ a."

*"Sao vậy,bây giờ còn có yêu thú công kích đảo này hay sao?"*Hàn Lập trong lòng rùng mình,chậm rãi hỏi.

"Ha ha,xin tiền bối cứ yên tâm! Chuyện vừa rồi là việc của rất nhiều năm trước,những năm gần đây sau khi khoáng mạch bên Bích Linh Đảo kia bị loài người chúng ta cùng yêu thú phân chia,những yêu thú này cũng lâu không còn quấy rầy bổn đảo.Chúng ta cũng nên đi xuống đi.Phường thị ở bên kia,vãn bối vừa lúc biết một vài cửa hàng chuyên môn mua bán cao giai linh thạch,có thể giới thiệu cho tiền bối." Thần Kinh cười hì hì trả lời, sau đó hướng phía nam tiểu thành chỉ một ngón tay,rồi yên lặng chờ Hàn Lập phân phó.

------oOo------

Chương 1139: Thần niệm phụ linh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nhìn theo hướng ngón tay Thần Kinh chỉ,thấy tại phía nam tiểu thành đích xác có một mảnh kiến trúc cùng các phòng ốc khác không giống nhau.Mỗi cái đều cao lớn phi thường,đa số đều là lầu bốn năm tầng,mà thấp thì cũng hai ba tầng.Mà ở cửa lớn những lâu các này,đang có một ít tu sĩ ra ra vào vào,so với các địa phương khác trong tiểu thành này thì náo nhiều hơn nhiều.

Hàn Lập gật đầu,tiếp đó lại hướng ba người bên cạnh nói:

"Không cần ngươi tiếp tục giới thiệu,tiếp theo ta tự mình đi là được rồi,ba người các ngươi có thể rời đi."

"Vâng!" Thần Kinh ngẩn ra,nhưng không dám có dị nghị gì,khom người đáp ứng.

"Việc ta đến đảo này,hy vọng không có người khác biết,các ngươi hẳn là sẽ biết phải làm gì!" Hàn Lập liếc mắt nhìn ba người,đột nhiên thanh âm lạnh lẽo nói.

"Xin tiền bối cứ yên tâm,vãn bối tuyệt đối sẽ không lắm chuyện!" Thần Kinh nghe vậy kinh hãi,nhưng trên mặt phi thường cung kính đáp ứng.

"Hắc hắc, hy vọng ngươi nghĩ sao nói vậy!" Hàn Lập cười hắc hắc một tiếng,co tay trong áo bào lại,nhưng ngón tay lại khẽ bắn ra.Lập tức thân hình nhoáng lên,cả người liền biến mất quỷ dị trong thanh quang.

Thần Kinh ba người sắc mặt đại biến,vội vàng nhìn xung quanh một lượt,nhưng phụ cận làm gì còn bóng dáng Hàn Lập.

"Thần sư thúc,chúng ta…."

"Im miệng,chúng ta trước tiên trở về!"

Nữ tử trẻ tuổi kia nhịn không được muốn nói cái gì,lại bị Thần Kinh sắc mặt âm trầm quát chặn lại.Lập tức chiêu hô hai người rồi biến đổi phương hướng về phía ngoài thành phi độn đi.

Hai tên Trúc Cơ kỳ kia mặc dù trong lòng kinh nghi,nhưng cũng chỉ có thể bay theo sau.

Trong nháy mắt ba người đã bay ra ngoài hơn trăm dặm,độn quang hạ xuống một tòa núi nhỏ không bắt mắt.

Mà ở một chỗ bí mật dưới chân núi nhỏ này có một tòa động phủ nhỏ.

Thần Kinh mang theo hai người kia tiến vào trong động phủ này,rồi đem tất cả cấm chế động phủ mở ra,sau đó không nói một lời ngồi ở một gian trong đại sảnh nhắm mắt đả toạ.

Nữ tử trẻ tuổi và bạch phát lão giả hai mặt nhìn nhau,ánh mắt lộ vẻ kỳ quái,nhưng không ai dám nói gì quấy rầy.

Ước chừng đã qua khoảng một bữa cơm công phu,Thần Kinh mới giương đôi mắt,thở dài một cái,thần sắc cuối cùng buông lỏng.

*"Hiện tại có thể xác định,thần thức người nọ cũng không giám thị nới này.Kể cả thần niệm hắn có thể dễ dàng xâm nhập nơi đây,cũng không có khả năng không kinh động chút nào tới cấm chế động phủ.Ngôn sư điệt,ngươi vừa mới rồi muốn nói cái gì,hiện tại có thể nói."*Thần Kinh chậm rãi hướng Diệu Linh nữ tử hỏi.

"Không có gì,vị Hàn tiền bối này lai lịch thật sự có chút khả nghi,thân là Nguyên Anh tu sĩ,nhưng chúng ta từ trước tới nay chưa từng nghe nói qua có một người như vậy,tựa hồ có chút không bình thường.Có nên hướng môn phải hồi báo chuyện này

hay không? Sau khi điều tra người này,nói không chừng sư tổ sẽ biết xuân thân người này!" Nữ tử trẻ tuổi kia có chút chần chờ nói

Một bên bạch phát lão giả cũng gật đầu,tựa hồ cũng có ý nghĩ như thế.

"Hừ,biết lai lịch người này rồi sao?Sư tổ các ngươi đang trong lúc bế quan,tính toán thử nghiệm đột phá Hậu kỳ cảnh giới,kể cả biết chuyện người này thì cũng chẳng quan tâm.Nếu là tổ sư không thể xuất thủ,chúng ta hà tất làm điều thừa trêu chọc người này.Nghe khẩu khí của hắn,đối với sự tình Loạn Tinh Hải cũng biết đại khái,hẳn là vị khổ tu sĩ nào mới kết thúc tiềm tu xuất quan! Loại chuyện này tại Loạn Tinh Hải chúng ta cũng không phải là chưa từng có.Mà đối phương còn cảnh cáo chúng ta không được tiết lộ hành tung của hắn,vạn nhất để lộ phong thanh,ngươi thực sự cho là dựa vào danh tiếng đỉnh đỉnh của Thanh Dương Môn, một tên Nguyên Anh tu sĩ sẽ không dám đụng đến một nhóm người như chúng ta? Cho là hắn diệt sát chúng ta xong,nếu không có sư tổ chủ trì ra mặt,môn phái hơn phân nửa cũng chỉ có thể giả vờ không biết.Ngươi cho rằng ta sẽ xuất lực làm chuyện ngu ngốc như thế?"

Thần Kinh hừ một tiếng,không chút khách khí nói.

Nữ tử trẻ tuổi nghe xong những lời này,trong lòng phát lạnh,cũng chỉ có thể vâng dạ xưng phải.

"Hơn nữa việc này nếu là quấy rầy Nguyên Anh tu sĩ khác,chúng ta chẳng những không có chỗ tốt,ngược lại còn có thể…" Thần Kinh nói đến mức cao hứng,miệng lưỡi lưu loát tiếp tục răn dạy,cũng không chú ý tới trên chiếc giày dưới chân,một điểm kim quang yếu ớt chớp động,rồi yên lặng rời khỏi giày trực tiếp tiến nhập vào lòng đất trong đại sảnh,biến mất vô thanh vô tức.

Chỉ trong chốc chốc lát điểm kim quang ấy đã xâm nhập vào chỗ sâu trong lòng đất,phía trước bỗng nhiên xuất hiện một tầng quầng sáng màu xanh nhạt,chặn đường đi của quang điểm.

Đây chính là cấm chế phòng hộ động phủ này.

Kim quang ngừng lại,lập tức quang mang toàn thân chợt tắt,hiện ra một con bọ cánh cứng màu vàng lớn chừng ngón tay.

Đúng là một con Phệ Kim Trùng của Hàn Lập.

Con trùng này sau khi hiện ra nguyên hình,lập tức hướng tới trên quầng sáng mở miệng cắn nuốt.

Cấm chế này cũng không phải cao giai cấm chế gì đó,ngược lại rất đơn sơ,con trùng này chỉ xông vào trong quầng sáng một lúc rồi nhanh chóng xuyên thủng ra,xuất hiện ở ngoài quầng sáng.

Từ đầu đến cuối cũng không có xúc động cấm chế trên quầng sáng,cũng không có kinh động ba người Thần Kinh.

Sau khi con trùng này lóe lên,liền biến mất phía vào trong bóng tối dưới lòng đất.Sau một bữa cơm công phu,tại ngã tư đường phía nam tiểu thành,một tên lão giả vóc người cao gầy đang chậm rãi hành tẩu,đột nhiên trong mắt tinh mang chợt lóe.Tay áo bào rung lên,một điểm kim quang từ dưới đất bắn nhanh ra,lặng yên nhập vào trong tay áo lão giả rồi biến mất không thấy bóng dáng

Lão giả sắc mặt không chút thay đổi,nhưng khóe miệng lại có chút khẽ nhếch lên.

Mà người đó đúng là Hàn Lập biến đổi khuôn mặt.

Còn kim quang đương nhiên chính là Phệ Kim Trung mà hắn vừa thu hồi,mà con trùng này trên người còn có một tia thần niệm của hắn ký phụ.

Sau khi hắn đại thành Nguyên Anh hậu kỳ,thần thức mặc dù so với Hóa Thần Kỳ tu sĩ vẫn còn thua kém nhiều,nhưng là so với Hậu kỳ tu sĩ bình thường lại cường đại hơn rất nhiều.

Cho nên dựa vào thần thức cường đại,hắn đã có khả năng đạt đến trình độ đem một ít thần niệm tùy ý ký phụ vào vật khác.Đương nhiên ký phụ này không phải là vĩnh cữu,chỉ có thể nhờ vào thần thức cường đại duy trì liên tục trong một khoảng thời gian ngắn mà thôi,và chỉ có thể ký phụ lên thông linh vật còn sống,cũng vô phương quấy nhiễu hành động của vật sở phụ.

Đương nhiên,cũng là do Linh thú Linh trùng đã được chủ nhân tế luyện tâm thần như Phệ Kim Trùng,hoàn toàn có thể dùng thần niệm trực tiếp chỉ huy hành động của bọn chúng.

Hàn Lập mới vừa rồi khi chia tay ba người bọn Thần Kinh,mặc dù không có lập tức liền trở mặt diệt khẩu,nhưng vẫn đem một ít thần niệm bám vào trên thân Phệ Kim Trùng,sai khiến nó lặng lẽ lẻn lên người bọn Thần Kinh,rồi theo chân bọn họ trở về động phủ

Lấy thần thông của Hàn Lập cộng với sự lợi hại của Phệ Kim Trùng,tự nhiên sẽ không bị một tên Kết Đan sơ kỳ phát hiện

Hàn Lập trong lòng quyết định chủ ý,ba người này nếu là hoàn hảo thức thời,hắn tự nhiên sẽ không làm gì.Nếu là tính toán âm thầm giở trò định động thủ động cước thì đừng trách hắn tâm ngoan thủ lạt,lúc đó sẽ dùng phân thần thúc dục con Phệ Kim Trùng này diệt sát tất cả bọn họ.

Phệ Kim Trùng chưa tiến hóa thành thục có lẽ không thể đối phó với Nguyên Anh kỳ tu sĩ,nhưng dựa vào đặc tính đao thương bất nhập và không gì không thôn phệ của nó,để đối phó với một tên Kết Đan sơ kỳ và hai tên Trúc Cơ kỳ thì rất dễ dàng

Hiện tại Phệ Kim Trùng trở lại,Hàn Lập đem thần niệm ký phụ thu hồi lại.Trong nháy mắt liền đem đối thoại ba người Thần Kinh suy xét một lần nữa,sau khi cười thầm vài tiếng liền không hề để ý đến ba người này nữa.

Tay áo hắn phất phơ,ánh mắt hướng lầu các hai bên không ngừng đánh giá.

Hiển nhiên hắn hiện tại đang đứng ở trung tâm các phường thị.Chẳng những tu sĩ qua lại đông đảo,còn có một ít cao giai tu sĩ bay lên hạ xuống trên con đường này,càng có một ít thần sắc vội vã ra vào các lầu các này.Bất quá vô luận là ra hay vào,trên mặt mỗi người đều mang vẻ rất cảnh giác,bộ dáng sợ bị người khác chú ý tới.

Bộ dáng Hàn Lập tùy tiện đánh giá các tu sĩ khác như thế,tự nhiên bị một ít tu sĩ chú ý tới.Nhưng là khi thần niệm bọn họ quét qua trên người Hàn Lập thì nguyên bản ánh mắt hung tợn nhất thời co rụt lại,nhao nhao trở nên kinh hoảng thất thố,lập tức quay đầu đi liền,nếu không thì cũng miễn cưỡng cười bồi một cái.

Hàn Lập áp chế tu vi xuống,sắm vai một tên Kết Đan hậu kỳ tu sĩ cũng đủ để cho các tu sĩ khác không dám trêu chọc chút nào.

Hàn Lập sau khi bước đi vài bước,đột nhiên thân hình dừng lại,ánh mắt rơi vào trên vài tòa lầu các,trên mặt hiện ra một tia ngạc nhiên.Nơi này có sáu tòa tiểu điện hai tầng giống nhau xếp thành một loạt đứng vũng một bên ngã tư đường.Phía trước phân biệt cắm một cây cột cao cờ nhỏ,trên đó phân biệt có sáu loại đồ án không giống nhau như quái thú màu lam,kim sắc tiểu kiếm,linh thảo thanh sắc….

"Lục Liên Điện?" Hàn Lập trong lòng cả kinh

Hắn nếu nhớ không lầm,cái thế lực không nhỏ này tại Loạn Tinh Hải tựa hồ đã gia nhập Nghịch Tinh Minh,trở thành một phần tử Nghịch Tinh Minh.Lại còn không coi các thế lực khác trên đảo vào đâu,ngông nghênh mở cửa hàng.

Xem ra thế lực Nghịch Tinh Minh thật sự đúng là không nhỏ,cho dù không cách gì chiếm cứ Bích Linh Đảo này,nhưng các thế lực trên đảo cũng không dám từ chối cửa hành của Nghịch Tinh Minh đặt chân trong thành

Hàn Lập cùng vài tên Nguyên Anh lão quái trong Nghịch Tinh Minh có chút gút mắc,tự nhiên sẽ không chính mình chủ động tới cửa,lúc này khẽ lắc đầu,liền ý định xoay người đi tới một cửa hàng khác.

Nhưng là hắn vừa mới nhấc một chân lên,từ trong một tòa lầu các Lục Liên Điện lại đột nhiên đi ra vài tên tu sĩ,sau khi Hàn Lập thấy mặt hai người cầm đầu liền biến đổi sắc mặt.

Một tên hoàng sam lão giả hơn năm mươi tuổi,còn tên khác cũng là một tên đạo sĩ một thân hạc sam đạo bào,bộ dáng là chỉ là một người trẻ tuổi hơn hai mươi tuổi,hai người đều là Nguyên Anh sơ kỳ tu sĩ

Phía sau hai người còn đi theo bốn tên Kết Đan kỳ tu sĩ,còn có một tên trung niên chưỡng quỹ trên người mang phục sức Lục Liên Điện theo sau,vẻ mặt ân cần không ngừng cười bồi

Cái này cũng khó trách,Nguyên Anh tu sĩ tại bất cứ địa phương nào đều là dạng người khiến cho người ta phải nhìn lên,huống chi hai tên đồng thời giá lâm một tòa cửa hàng.

Khiến Hàn Lập thần sắc khẽ biến lại là tên đạo sĩ trẻ tuổi hạc sam kia

Mặc dù mặt mũi đối phương trở nên trẻ tuổi như thế,nhưng vô luận nhìn kiểu gì,đạo sĩ kia đều giống in đúc Diệu Hạc Chân Nhân năm đó đuổi giết hắn,thiếu chút nữa là lấy luôn mạng nhỏ của hắn… Chỉ là tuổi thì so với lúc trước nhỏ hơn hai mươi tuổi,còn dung mạo so với năm đó cũng không có thay đổi bao nhiêu.

Vị này đúng là Diệu Hạc Chân Nhân đoạt xá trọng sanh theo đồn đại!

Còn về việc dung mạo đối phương không thay đổi,Hàn Lập cũng không có gì kỳ quái,mật thuật cải biến dung nhan,thay đổi vóc người vĩnh cữu,tại Tu Tiên giới chỗ nào cũng có.

Các tu sĩ đoạt xá trọng sanh như vậy,tất cả đều theo bản năng đem dung mạo điều chỉnh lại bộ dáng ban đầu,để tận lực làm cho người khác quên đi việc đọat xá cướp thân thể.

Dù sao đọat xá tuy trong giới cao giai tu sĩ cũng không phải là việc nghiêm cấm,nhưng là nói ra luôn đối với danh tiếng có chút ảnh hưởng

Mà dung nhan Diệu Hạc Chân Nhân mặc dù so với thân thể trước kia giống nhau,nhưng có rất nhiều dấu hiệu trẻ tuổi trên người,nhưng hắn mới thi triển bí thuật chuyển nhan không lâu,chưa đến mấy năm thì không thể đồng loạt thay đổi được

Dù sao dung nhan có thể trong thời gian ngắn chuyển đổi,nhưng thân thể bề ngoài theo độ tuổi muốn chuyển đổi lại cần thời gian nhất định

------oOo------

Chương 1140: Ôm cây đợi thỏ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vẻ mặt Hàn Lập khẽ thay đổi, nhưng chỉ trong chớp mắt đã khôi phục lại bình thường, thản nhiên đi qua phía trước cửa hàng Lục Liên Điện.

Ánh mắt Diệu Hạc chân nhân cùng Hoàng bào lão giả nhìn thoáng qua trên người Hàn Lập. Mặc dù kinh ngạc với lão giả gầy gò (do Hàn Lập giả trang) có tu vi không thấp nhưng cũng không để ý nhiều, mang theo bốn gã tu sĩ Kết đan kì còn lại đi về phía trung tâm thành thị.

Hàn Lập cũng không có quay đầu lại, đi thẳng về phía trước, thoạt nhìn giống như chỉ đi ngang qua cửa hàng Lục Liên Điện mà thôi.

Chẳng qua lúc này Diệu Hạc chân nhân cùng Hoàng bào lão giả khẽ mấp máy môi, bắt đầu dùng truyền âm thuật nói chuyện với nhau về điều gì đó.

Hàn Lập quay lưng về phía hai người, thân hình hơi dừng lại một chút, nhưng lập tức khôi phục lại bình thường, càng ngày càng rời xa đám người Diệu Hạc chân nhân.

Sau khi quẹo vào một góc, Hàn Lập liền đi vào một tòa nhà thoạt nhìn có chút bề thế.

Ước chừng một lúc sau hắn được một vị chưởng quầy ăn mặc theo kiểu tu sĩ tiễn đưa ra khỏi cửa.

Nhưng Hàn Lập vẫn chưa rời đi, mà lại đi vào một căn nhà gần đó… ….

Khi Hàn Lập từ trong cửa hàng thứ năm ra thì mới có vẻ thỏa mãn hài lòng, trong người đã thu nhặt đủ những thứ cần thiết, lại dùng một ít tài liệu đổi lấy hơn một trăm khối cao giai linh thạch.

Nhưng sau khi hắn đi ra lại phát hiện ở gần đó có vài tên Kết đan kì tu sĩ đang đứng thành từng đám như không có việc gì. Nhưng rõ ràng trong mắt chớp động một tia dị sắc.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, ngay lập tức hủy bỏ dự tính ban đầu, cứ dọc theo ngã tư đường, nghênh ngang ra khỏi phường thị, cuối cùng đi bộ ra khỏi Thạch thành.

Những tu sĩ kia thi triển pháp thuật ẩn nấp đi theo Hàn Lập ra khỏi cửa thành, bỗng đứng ngẩn mặt ra nhìn nhau.

Bởi vì rõ ràng lúc trước thần niệm của bọn họ còn bao phủ Hàn Lập nhưng hắn bỗng biến mất một cách quỷ dị trước mắt bọn họ. Mà vùng phụ cận lại vắng lặng, không thấy độn quang gì cả.

Mấy tên tu sĩ tự nhiên đại loạn.

Bọn họ là do những người bí mật đứng sau cửa hàng âm thầm phái ra, chúng chú ý thấy Hàn Lập thường xuyên ra vào cửa hàng, mỗi một lần đều có chưởng quầy cung kính đưa tiễn ra tận cửa thì tự động bám theo.

Tuy rằng Hàn Lập giả dạng thành một lão giả có tu vi Kết đan hậu kỳ nhưng dưới cám dỗ lợi ích đủ lớn thì những người này cũng không có sợ. Thậm chí còn sớm thương nghị tốt việc liên thủ.

Nhưng hiện tại Hàn Lập thần bí biến mất làm cho những tên tu sĩ này trợn mắt há hốc mồm, chỉ có thể tìm kiếm ở khu vực phụ cận, nhưng cuối cùng cũng không thu hoạch được gì, chỉ có thể buồn bực quay trở về Thạch thành.

Khi những người này rời đi không lâu, ở địa phương Hàn Lập biến mất, trên không trung thanh quang chợt lóe, một bóng người mơ hồ thoáng hiện ra, khi linh quang trên người chợt tắt, thân hình khôi phục nguyên dạng là Hàn Lập.

Hàn Lập nhìn Thạch thành, khóe miệng khẽ cười châm biếm.

Nếu không phải hắn đột nhiên có kế hoạch khác nên không muốn đả thảo kinh xà làm cho những Nguyên Anh tu sĩ trong thành phát hiện thì hắn tuyệt đối sẽ không để cho những tu sĩ này còn mạng trở về.

Bọn họ không thể khám phá ra pháp thuật ẩn nấp của Hàn Lập phải nói là một chuyện cực kỳ may mắn. Nếu không Hàn Lập tuyệt đối sẽ không để ý, đem vài tên Kết đan kì tu sĩ này tiêu diệt toàn bộ.

Hàn Lập ở trên không trung quan sát một chút, sau đó hóa thành một đạo thanh quang bắn đi.

Một lát sau thanh quang dừng xuống một nơi.

Nơi này chim hót, hoa nở, vắng vẻ khác thường, lại còn có một chút mây mù dầy đặc không tiêu tan.

Hàn Lập liếc mắt nhìn qua bốn phía rồi hơi gật gật đầu.

Tay vừa nhấc, một trận kỳ đủ mọi màu sắc hiện lên, hơn mười đạo quang mang bắn ra bốn phía rồi biến mất.

Lập tức một tầng sương mù màu trắng bay ra hòa tan thành một khối với hơi nước trong khe núi, cuối cùng không phân biệt được.

Thân hình Hàn Lập cứ vậy đã được bao phủ trong màn sương mù.

Sau khi Hàn Lập bày ra trận pháp ẩn nấp, ở trong sương mù vỗ vào túi linh thú ở bên hông.

Một âm thanh xé gió vang lên, ngàn vạn Phệ Kim Trung từ trong miệng túi chen chúc phóng ra, hóa thành một đóa kim vân trôi nổi trước người.

Hàn Lập khoanh chân ngồi xuống, trong miệng nhẹ nhàng lẩm bẩm, trên người bắt đầu chớp động linh quang màu xanh. Oanh một tiếng, trùng vân hóa thành nhiều đóa kim vân tỏa ra bốn phương tám hướng.

Cơ hồ cùng lúc này Hàn Lập bỗng nhiên mở hai mắt ra, đầu tiên thần quang trong mắt trong suốt dị thường, sau đó lập tức ảm đạm xuống một cách quỷ dị.

Đây là Thần Thức Hóa Thiên bí thuật Hàn Lập đã thi triển qua một lần ở Trụy Ma Cốc. Là do hắn tu luyện Đại Diễn Quyết mà lĩnh ngộ ra loại thần thông này, có thể làm cho hơn phân nửa thần thức của bản thân hóa thành hơn một ngàn thần niệm thật nhỏ, tạm thời bám vào trên người mỗi một con Phệ Kim Trùng. Trong lúc nhất thời có thể biết nhiều hơn một ngàn lần.

Loại thần thức hóa thiên bí thuật này lúc trước Hàn Lập thi triển thần niệm ký phụ linh vật thuật, nhìn như có chút tương tự nhưng thực chất lại hoàn toàn khác nhau.

Một cái là đem đại bộ phận thần thức tách ra thành vô số thần niệm nhỏ, thần niệm nhờ vào sự nghe nhìn của Phệ Kim Trùng mà tiến hành dò xét, phải do nguyên thần tự mình chỉ huy mới có thể thi triển, không thể vượt qua một phạm vi nhất định, nếu không thần niệm sẽ tự động quay về.

Loại còn lại là đem phân thần độc lập bám vào linh vật, làm cho phân thần dựa theo phân phó trước đó chỉ huy linh vật làm việc. Nguyên thần không can thiệp gì cả, thậm chí có thể trực tiếp chỉ huy linh trùng linh thú tấn công địch, trình độ cũng có chút giống hóa thân thuật. Hơn nữa chỉ cần thời gian bám vào chưa hết, chu dù người thi pháp ở xa cũng vẫn thực hiện được.

Thần Thức Hóa Thiên trừ phi thần niệm ở dưới tình huống không có phiền phức gì, nếu không rất ít khi dùng đến. Mà ký phụ linh vật thuật là một loại đại thần thông không thể so sánh mà cũng rất ít nguyên anh hậu kỳ tu sĩ có thể biết được.

Hiện tại tất cả Phệ Kim Trung vừa bay ra khỏi sương mù màu trắng, có con chui xuống đất, có con bay lên trời, trong nháy mắt cả đám linh trùng này đã biến mất vô ảnh vô tung.

Hàn Lập ngồi xếp bằng ở trong pháp trận, hai mắt nhắm lại, sắc mặt lạnh băng, vô cảm.

…

Một tuần đã trôi qua, mặt trời lên cao rồi hạ xuống. Hiện giờ đang là ban đêm, toàn bộ linh đảo rơi vào trong bóng tối.

Nhưng bên trong Thạch thành lại rất sáng. Một đống nguyệt quang thạch được quán chú linh lực lập lòe ánh sáng đem các nơi trong thạch thành chiếu sáng rọi như ban ngày. Bốn phía bên ngoài Thạch thành tối đen, tiếng gió biển gào thét không ngừng, như thể có vô số yêu ma đang ẩn nấp trong bóng đêm.

Mặc dù nói các tu sĩ mặc kệ ngày đêm thế nào, nhưng ban đêm vẫn phải hao phí một chút pháp lực để có thể nhìn rõ ràng mọi vật, chỉ là khoảng cách không xa bằng ban ngày mà thôi. Nhưng ở trên biển thì không phải như vậy, yêu thú ngoài biển vô số, không chỉ nói bình thường di chuyển trên mặt biển, mà ngay cả khi đêm tối dù ở trên đảo, cũng có thể bị một số yêu thú tinh thông thuật ẩn nấp tiếp cận đánh lén nữa.

Dù sao bình thường, tu sĩ cũng không có khả năng có thể luôn đem thần niệm của mình phóng xuất ra như vậy. Do đó hàng năm số lượng tu sĩ ngã xuống so với số yêu thú bị đuổi giết còn nhiều hơn mấy lần.

Cho nên trừ phi có việc gấp hoặc là cao giai tu sĩ thần thông quảng đại. Còn không, vừa đến buổi tối, toàn bộ tu sĩ trên đảo đều tăng cường phòng ngự. Toàn bộ cấm chế đều phát động, tất cả tu sĩ đều quay trở về, không rời bến.

Mà dãy núi bao quanh Thạch thành, tám căn thạch tháp đồng thời sáng lên, một tầng lam quang màu nhạt bảo hộ cả Thạch thành ở bên trong, để phòng ngừa có yêu thú lẻn vào thành đánh lén.

Nhưng đang đêm lại có mấy kẻ mặc áo choàng đen lẳng lặng tới trước cửa thành.

Thủ vệ chính là một gã tu sĩ Trúc cơ kỳ. Người cầm đầu chỉ thoáng để hé áo choàng ra một chút, tu sĩ thủ vệ vừa thấy lập tức cuống quít mở cấm chế hộ thành, cung tiễn mấy người ra khỏi

Thạch thành.

Mấy người kia vừa ly khai khỏi thành thị, lập tức hóa thành vài đạo độn quang bay vào trong trời đêm, trong chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Mấy người độn tốc không chậm nhưng không ai mở miệng nói chuyện, chỉ cắm đầu mà đi.

Nhưng vừa rời khỏi Thạch thành hơn trăm dặm, đột nhiên từ một đạo độn quang truyền một tiếng *"Ô"*. Độn quang dừng lại, một đạo bạch ti chợt lóe lên bắn nhanh về phía khoảng không phía sau.

Vài tên tu sĩ khác ngẩn người ra, không khỏi dừng độn quang, quay đầu nhìn lại phía sau.

"Két" một tiếng, trên bầu trời đen ở phía xa bỗng nhiên bộc phát một đoàn kim quang chói mắt, bạch ti dường như đánh trúng một vật gì đó. Sau đó một tiếng rít quái dị vang lên, kim quang rơi thẳng xuống.

"Đó là cái gì?"

Một tu sĩ khác giật mình nói.

Mà tên tu sĩ chủ động công kích vẫy tay, bạch ti nhất thời từ phía xa bay về, hóa thành một cây bạch tế châm rơi vào trong tay hắn. Lúc này hắn mới chậm rãi nói.

"Không rõ, hình như là linh trùng nào đó, chỉ không biết là hoang dại hay do con người thuần dưỡng nữa. Nhưng linh trùng này không có bị Bạch Ti Châm của ta xuyên thủng thì thân thể thật là cứng rắn. Các ngươi đi đem thi thể linh trung nhặt về để ta xem rốt cuộc là loại linh trùng nào."

Nói xong, người này quay đầu lại phân phó cho hai gã tu sĩ ở phía sau.

Ngay lập tức hai người đồng thanh đáp ứng một tiếng, hóa thành hai đạo quang độn bắn thẳng về phía xa xa, tìm kiếm kim sắc linh trùng bị đánh gục.

Ước chừng một chén trà nhỏ, hai người này buồn bực quay về.

"Khởi bẩm môn chủ, con linh trùng kia hình như chưa chết. Bên kia không phát hiện thi thể nó!"

Hắn có chút thấp thỏm lo lắng.

"Chưa chết? Ngươi cho Bạch Ti Châm của ta là loại tú hoa châm chắc, chỉ là giết một con linh trùng mà thôi, không được tích sự gì mà cũng dám nói."

Tu sĩ vừa nói, ngữ khí có phần tức giận.

(Tú Hoa Châm: Ý nói đồ chỉ để cho đẹp, vô dụng)

"Bạch huynh, có thể vật kia thật sự không sao. Ta cũng không có phát hiện bóng dáng con linh trùng kia.:

Lúc này một tu sĩ mang áo choàng đột nhiên nói.

"Thực sự có việc này ư. Để ta xem!"

Tên tu sĩ vừa phóng châm ra bỗng nhiên cả kinh, vội vàng đem thần thức hướng ra phía xa, cẩn thận tìm kiếm.

Sau một lát gương mặt ở sau áo choàng của hắn trở nên khó coi dị thường. Khu vực kia quả nhiên không có phát hiện bóng dáng của con kim sắc linh trùng kia.

Giật mình, môi dưới hắn khẽ mấy máy truyền âm hai câu. Lập tức một tu sĩ khác không nói hai lời, tay nhấc lên, thả ra một bích lục tiểu chùy, một người thì thả ra vô số bạch ti. Hai loại bảo vật trong nháy mắt bảo vệ bọn họ ở trong đó.

"Là vị cao nhân nào đi theo phía sau ta. Không cần lén lút như vậy. Hãy ra đi!"

Sau khi phóng xuất bạch ti, tu sĩ hét lớn một tiếng, đồng thời hai mắt bắn ra quang mang quét khắp bốn phía, trên người bỗng nhiên thả ra một cỗ khí thế kinh người.

------oOo------

Chương 1141: Chặn giết

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bốn phía im ắng không một bóng người, dường như không có bóng dáng một người nào. Tu sĩ nhất thời giận dữ, hừ lạnh trong lòng một tiếng, hai tay bấm quyết, niệm thần chút, thi triển pháp thuật bức đối phương hiện ra.

Nhưng vào lúc này một âm thanh vù vù như có như không từ bống phương tám hướng truyền đến. Hơn nữa âm thành này càng lúc càng lớn, dường như đang bay nhanh tới đây.

Nhất thời vài tên tu sĩ rùng mình trong lòng, tất cả đều mở to hai mắt mà nhìn.

Một lát sau nhiều điểm kim quang hiện lên trong bóng đêm. Mà mỗi kim quang đều bao phủ một con kim sắc giáp trùng, càng ngày càng nhiều, đem mấy người vây lại ở giữa.

Lúc này phương trận của tu sĩ che mặt không khỏi xôn xao.

Cho dù hai gã tu sĩ cầm đầu cũng âm thầm giật mình không thôi.

Đặc biệt là tu sĩ đã ra tay công kích một con linh trung, lại càng rõ loại linh trùng này rất khó chơi. Mà trước mắt lại xuất hiện nhiều con như vậy, đối phó chúng là tuyệt đối không phải là một chuyện thoải mái gì.

Cho nên khuôn mặt vị tu sĩ dấu mặt dưới đấu bồng cũng trầm trọng, thần thức không ngừng hướng mọi nơi quét ra. Muốn tìm ra tu sĩ sử dụng linh trùng này.

Nhưng bất luận hắn tìm kiếm đi tìm kiếm lại như thế nào cũng không tìm được tung tính của đối phương. Căn bản không phát hiện ra điều gì khác thường.

Điều này khiến cho hắn trong lòng không khỏi trầm xuống.

Điều này cho thấy không phải đối phương có bí thuật hay dị bảo gì có thể che dấu hành tung mà là tu vi thần thông của đối phương hơn xa bọn họ. Đây không phải là chuyện tốt gì!

"Các hạ nếu đã để linh trùng vây khốn chúng ta, cũng nên cho chúng ta một lý do chứ. Đến bây giờ còn không chịu hiện thân, đạo hữu là hạng người dấu đầu lộ đuôi sao?"

Một tu sĩ che mặt vừa tung ra ngọc chùy, quát một tiếng chói tai, bảo vật trước người rung lên, lục quang chớp động không thôi.

"Hắc hắc, muốn gặp ta dễ thôi. Ta sẽ lập tức tới ngay. Diệu Hạc đạo hữu, lần này Hàn Mỗ tới tìm ngươi giải quyết chuyện bất hòa."

Đột nhiên từ bóng đêm truyền tới một tràng cười lạnh, tiếp theo bốn phương tám hướng vang lên thanh âm lạnh nhạt của một nam tử.

Nghe thì dường như người này còn đang ở nơi rất xa.

"Họ Hàn? Đạo hữu là ai, bần đạo đã đắc tội các hạ lúc nào?"

Vừa nghe lời nói của nam tử này, thân hình mông diện tu sĩ run lên, khoát tay xé rách áo choàng trên người, lộ ra khuôn mặt nhìn qua còn trẻ, trên người mặc trang phục đạo sĩ, khuôn mặt tràn đầy vẻ nghi hoặc.

Đúng là vị sau khi đoạt xá, Diệu Hạc chân nhân.

Tu sĩ bên cạnh cũng hạ khăn che xuống, cũng là vị Hoàng bào lão giả đi cùng Diệu Hạc chân nhân lúc sáng. Chỉ là thần sắc âm trầm bất định, không ngừng nhìn về phía xa xa trong bóng đêm đánh giá.

Về phần mấy tên tu sĩ ở phía sau, chính là môn hạ đệ tử của hai gã nguyên anh tu sĩ này.

Chỉ là không biết vì sao những người này lại đang đêm lặng lẽ rời khỏi Bích Linh đảo, lại còn mang dáng vẻ lén lút nữa.

Nghe được Diệu Hạc chân nhân hỏi, tràng cười ha hả của nam tử chưa rõ danh tính đang từ bốn phương tám hướng truyền lại bỗng nhiên ngừng lại.

Điều này làm cho mấy người tái mặt nhìn nhau!

"Diệu Hạc đạo hữu, người nọ có mối thù với ngươi?"

Hoàng bào lão giả nhíu mày hỏi đạo sĩ.

Dù sao nghe đối phương nói như vậy, hình như là tới trả thù Diệu Hạc chân nhân, làm cho trong lòng hắn có chút chần chừ.

"Không rõ. Ta không có ấn tượng gì với cừu gia nào họ Hàn cả!"

Diệu Hạc chân nhân phất phất trần trả lời, khuôn mặt biểu thị không biết. Nhưng trong lòng hồ nghi vô cùng. Như thế nào lại có một vị thần thông không nhỏ tìm tới hắn.

"Mặc kệ người nọ lai lịch ra sao. Nếu như dám chủ động tìm tới cửa, xem ra không có ý đồ tốt gì. Đạo hữ nên cẩn thận một chút."

Hoàng bào lão giả tựa hồ có chút kiêng kị đối với tu sĩ thần bí chưa hiện thân. Do dự một chút rồi nhắc nhở.

"Việc này bần đạo tự nhiên hiểu rõ. Chẳng qua người này hiển nhiên cũng là nguyên anh tu sĩ. Như thế nào là cừu gia của ta. Ta không nhớ rõ một chút nào. Họ Hàn…"

Diệu Hạc chân nhân thì thào, nhất thời chìm vào suy nghĩ.

Trong chốc lát này, tiếng xé gió trong màn đêm truyền đến, lập tức một đạo thanh hồng chói mắt từ phía chân trời bay nhanh đến. Qua vài cái chớp động đã tới bên trong đám trùng.

Độn quang chợt tắt, hiện ra một thanh niêm mặc thanh sam.

Người này vừa thấy Diệu Hạc chân nhân liền cười lạnh vài tiếng.

"Không tồi. Không uổng công ta tiêu phí tâm tư chờ ngươi mấy ngày. Các ngươi thật sự tính toán đi tới Bích Linh đảo trước. Các ngươi chủ động giao ra linh thạch trên người hay để ta tự mình động thủ?"

Vẻ mặt thanh niên không hề để ý, đem hai gã nguyên anh sơ kỳ tu sĩ là Diệu Hạc cùng Hoàng bào lão giả coi như không vậy.

Nhưng mấy người đối diện sắc mặt đại biến, trong mắt hiện ra một tia sợ hãi.

Hai người bọn hắn không thể nhìn ra tu vi sâu cạn của đối phương nhưng từ đối phương mơ hồ truyền đến linh áp đáng sợ, xem ra tu vi tuyệt đối cao hơn hai người. Tám, chín phần mười là một gã nguyên anh trung kỳ tu sĩ. Đối với việc đối phương mở miệng đã nói ra bí mật của bọn họ càng làm cho trong lòng hai người hoảng sợ.

"Vị đạo hữu này, lão phu là Hoàng Côn của Ly Long đảo! Các hạ nói cao giai linh thạch là có ý gì? Hay là đạo hữu nghe lời đồn bên ngoài. Hiểu lầm ta có."

Hoàng bào lão giả cũng là lão cáo già, thấy tu vi đối phương không tầm phường, lúc này khuôn mặt tươi cười, vô cùng khách khí:

"Hiểu lầm? Hắc hắc chính tai ta nghe được hai người các ngươi truyền âm, còn giả sao? Có oán thì oán trách ngươi không nên tìm tới Diệu Hạc, lại càng không may đụng phải ta. Diệu Hạc, ngươi còn nhận được Hàn mỗ chứ?"

Thanh niên không nói đúng sai, châm chọc nói. Lập tức ánh mắt lạnh lẽo rơi xuống người Diệu Hạc chân nhân.

Hắn tự nhiên vận dụng thần thức Hóa thiên chi pháp, mượn sự giúp đỡ của Phệ Kim Trùng tìm được Diệu Hạc chân nhân. Sau đó bám theo, quả nhiên chính là Hàn Lập.

Hoàng bào lão giả nghe được lời nói không chút khách khí của đối phương, khuông mặt đang tươi cười không khỏi ngưng lại.

"Ngươi… …Ngươi là Hàn Lập. Ngươi thế nào lại ngưng kết thành nguyên anh."

Trong khi Hàn Lập trả lời Hoàng bào lão giả, Diệu Hạc chân nhìn nhìn thấy mặt mũi đối phương có chút quen thuộc, linh quang trong đầu chợt lóe lên, cũng nhớ tới việc năm đó, rốt cuộc nhận ra Hàn Lập. Trên mặt tràn đầy vẻ khó tin, cứ như nhìn thấy ma giữa ban ngày vậy.

"Diệu Hạc huynh, ngươi nhận ra được người này sao, rốt cuộc đối phương có lai lịch gì?"

Trong lòng Hoàng bào lão giả kinh sợ không thôi, lại thấy Diệu Hạc chân nhân dường như nhận ra đối phương, vội hỏi.

Nếu đối phương đã không lưu lại đường lui nào, một trận chiến này không cách nào tránh khỏi, đã không thể trốn tránh thì trước tiên biết được lai lịch đối phương dĩ nhiên là tốt nhất. Tuy rằng đối phương là tu sĩ trung kỳ, nhưng nếu hai người bọn họ liên thủ, hắn cũng không cần quá sợ hãi đối phương.

Mà lúc này Hàn Lập phiêu phù ở không trung, hai tay khoanh lại, nhìn về phía này cười lạnh không thôi.

"Hoàng đạo hữu, vị này là người năm đó đoạt được Hư Thiên Đỉnh. Không nghĩ tới mấy năm không gặp đối phương đã có thể ngưng kết thành nguyên anh."

Sắc mặt Diệu Hạc chân nhân âm trầm, mở miệng nói.

"Cái gì? Chính là tên bị liên minh đưa ra diệt sát lệnh. Thảo nào ta thấy người này nhìn có chút quen mặt. Nhưng hắn không phải chỉ là một tiểu bối kết đan kì sao? Như thế nào trong vòng mấy năm không gặp đã tiến giai tới Nguyên Anh trung kỳ."

Hoàng bào lão giả nghe vậy hoảng sợ la lên.

"Bần đạo cũng không rõ nhưng Hư Thiên Đỉnh nếu đã được xưng là đệ nhất trọng bảo, có lẽ trong đỉnh cũng có linh đan diệu dược gì đó không thể tưởng tượng được, làm cho tu vi đối phương tinh tiến. Cho tới bây giờ chưa có ai mở qua cái đỉnh này, cho nên cái này cũng không phải là không có khả năng."

Trong mắt Diệu Hạc chân nhân chợt lóe lên vẻ tham lam, nói ra phỏng đoán của mình.

"Nếu thật sự như thế, chúng ta đã gặp phải phiền toái lớn. Tu vi người này đáng sợ như thế, lại có Hư Thiên Đỉnh ở trong tay, chỉ sợ hai người chúng ta liên thủ cũng không đấu lại hắn."

Hoàng bào lão giả hết sức đề phòng, hìn chăm chăm Hàn Lập, trong miệng bỗng nhiên dùng truyền âm thuật nói với Diệu Hạc chân nhân.

« Ta tất nhiên biết điều này. Nhưng mà cho dù chúng ta thật sự không thể chống lại cũng có thể trốn được. Hắn thật sự có thể lưu lại chúng ta như lời hắn nói sao? »

Khóe miệng Diệu Hạc chân nhân khẽ run lên một chút, lộ ra nụ cười âm hiểm.

Về phần mấy tên kết đan đệ tử kia, tới thời điểm nguy cơ, bọn họ tất nhiên sẽ không thèm quan tâm cố kỵ làm gì.

"Điều này cũng đúng."

Hoàng bào lão giả nghe vậy sợ run lên, lập tức chuẩn bị rời đi.

"Hừ, các ngươi thảo luận xong rồi chứ. Thảo luận xong rồi ta sẽ tiễn hai người các ngươi ra đi. Còn muốn trốn sao? Mơ mộng hão huyền!"

Phía đối diện, Hàn Lập thần sắc vừa động, cười lạnh, mở miệng nói.

"Không tốt, chúng ta đã quên mất hắn có thể nghe được chúng ta truyền âm!"

Khuôn mặt hoàng bào lão giả biến đổi.

Diệu Hạc chân nhân nghe vậy cũng ngẩn ra, nhưng vào lúc này bỗng nhiên ở đối diện, sau lưng Hàn Lập có tiếng sấm vang lên, Phong Lôi Sí hiện ra, thân hình nhoáng lên một cái, tiếng sét vừa vang đã biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

"Cẩn thận, đối phương có pháp bảo cổ quái, có thể thi triển lôi độn!"

Diệu Hạc chân nhân năm đó đã gặp qua Hàn Lập vận dụng Phong Lôi Sí nên vội vàng nhắc nhở Hoàng bào lão giả. Đồng thời bàn tay khác lật chuyển, một tấm thuẫn bài hỏa hồng hiện lên ở phía trước người, khẽ nhoáng lên một cái hóa thành một cái quang mạc hồng quang liền bảo vệ toàn thân.

Hoàng bào lão giả ở bên kia đưa hay tay bấm niệm thần chú. Bạch sắc quang ti gần đó đột nhiên phá không, đan xen vào nhanh thành một mảnh lưới rập rạp, đem chính bản thân mình gắn vào trong đó.

Ngay lúc hai người vừa làm phép xong xuôi, cách phía trước hai người hơn mười trượng, một đạo ngân quang chợt lóe lên, thân hình Hàn Lập chợt hiện ra.

Vừa thấy phòng ngự của hai người, trên mặt hắn lộ ra một tia châm biếm, cũng không thấy thả ra bảo vật gì. Hai cánh tay chỉ nhấc lên, thổi phù một cái. Một tầng tử sắc hỏa diễm (lửa tím) hiện lên trên người. Tiếp theo đó thân hình nhoáng lên một cái, Hàn Lập liền hóa thành một hỏa cầu thật lớn, trực tiếp đánh về phía hoàng bào lão giả.

Lão giả vừa thấy Hàn Lập hung hãn như thế, trong lòng không khỏi run lên, nhưng không kịp nghĩ nhiều, trong miệng quát khẽ một tiếng. Bạch ti trước người biến đổi phương hướng, đột nhiên bắn nhanh tới phía hỏa cầu đối diện, giống như muốn xuyên thủng tử diễm của Hàn Lập.

Diệu Hạc chân nhân ở bên kia thấy vậy, hai mắt cũng lộ hung quang, đưa một ngón tay ra chỉ, ngọc chuy trước người quang mang tỏa ra bốn phía, sau đó hóa thành bích hồng phat ra tiếng nổ ầm ầm, bắn thẳng tới phía Hàn Lập.

Hàn Lập đối với công kích của hai người như không nhìn thấy, thân hình trực tiếp chui vào trong vô số quang ti rậm rạp kia, khuôn mặt được tử diễm bao quanh dường như hiện lên vẻ châm chọc.

------oOo------

Chương 1142: Tin tức của Cực Âm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Ngay khi bạch ti tiếp xúc với Tử sắc quang diễm, liền như bị dính một đòn cực nặng phải khựng lại, hiện ra nguyên hình một cây trâm giống như một sợi lông trâu màu trắng có chút mơ hồ.

Cánh tay Hàn Lập vung lên, trên người tử diễm tăng vọt hơn một thước, đem tế châm đó cuốn vào trong.

Trên tế châm, tử mang (ánh tím) chớp động. Nó hoàn toàn bị một tầng tử diễm bao lấy, linh tính tựa như bị mất hết, rơi xuống.

Bích Ngọc Chuy kia cũng gặp cảnh tương tự, Hàn Lập tùy ý phất tay áo bào một cái, tử quang hiện lên, Ngọc Chuy này giống như bị một lực lượng to lớn tác động vào, liền quay cuồng rời ra.

Diệu Hạc chân nhân tay chân cuống quýt, bấm đốt niệm chú muốn dừng lại, nhưng nó không có tác dụng gì. Ngược lại mặt ngoài của Ngọc Chuy vốn có linh quang chớp động, trong nháy mắt đã bị một khối băng màu tím đông cứng lại.

Sắc mặt đạo sĩ này trở nên khó coi vô cùng.

Lúc này, Hoàng bào lão giả thật không dám tin vào hai mắt mình nữa.

Bình thường vốn rất tự tin vào trọng bảo của mình, nay lại không ngờ chỉ một kích đã bị phá. Thật khiến hắn khó có thể nào tin được.

Mắt thấy tử diễm của Hàn Lập bay thẳng đến, hắn kinh hoàng vung tay lên, một cặp Pháp Cổn Luân bắn nhanh ra.

Nhưng động tác của Hàn Lập nhanh như gió, trong chớp mắt tử diễm đã tới trước mặt Hoàng bào lão giả.

Còn cái ngân luân kia chỉ kịp chớp động đôi chút, thì đã thấy kim quang lóe lên, ngân luân vô thanh vô tức đã bị chém thành hai mảnh rơi xuống đất.

Đồng tử trong mắt của Hoàng bào lão giả khẽ co lại, miệng há ra, hoảng mang chớp động chuẩn bị phóng ra bổn mạng pháp bảo của mình, nhưng thật vẫn chậm một chút. Hàn Lập âm trầm cười một tiếng, một cánh tay mơ hồ vung lên. Còn chưa kịp thấy gì, Hoàng bào lão giả đã cảm thấy một cỗ áp lực, bỗng nhiên cảm thấy cổ mình như bị kéo căng ra, bị một bàn tay lạnh lẽo quỷ dị chụp tới, tử mang chợp lóe lên trên mắt. Bổn mạng pháp bảo vốn định phóng ra nhưng thần thức đã bị cắt không còn liên hệ được.

"A"

Lão giả sợ tới mức hồn phi phách tán. Nhưng cũng chỉ kịp kêu thảm một tiếng, thì toàn bộ thân mình bị một cỗ tử diễm từ cổ lan ra đóng băng hắn vào trong, không thể nhúc nhích được chút nào cả. Khi tinh băng lan dần lên tới mặt, trong mắt hắn hiện ra vẻ cực kỳ kinh hoàng.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, một tay bắt lấy nhân hình đã bị đóng băng toàn bộ này, một mặt xoay chuyển ánh mắt, nhìn tới những người còn lại.

Bốn tên Kết Đan kỳ tu sĩ kia tự biết không thể nhúng tay vào việc tranh đấu của Nguyên Anh kỳ tu sĩ, nên đã sớm xuất ra các loại pháp bảo phòng thân. Và cũng chỉ có thể đứng ở xa xa tự lo thân, bàng quang mà nhìn. Mắt thấy Hoàng bào lão giả chỉ trong nháy mắt đã bị Hàn Lập chế trụ như vậy, liền kinh hoảng liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi hô to một tiếng lập tức tách ra, hóa thành các đạo độn quang, khu sử bảo vật chạy trốn.

Còn mục tiêu chủ yếu của Hàn Lập là Diệu Hạc chân nhân còn muốn nhanh hơn bốn tên Kết Đan kỳ tu sĩ nữa, đã lo xoay người bỏ chạy trước.

Lão giả trong nháy mắt đã bị Hàn Lập bắt khiến Diệu hạc chân nhân hoảng sợ đến chừng nào nghĩ cũng có thể biết, thế mới biết thần thông của Hàn Lập mạnh mẽ cường đại, ngoài sự tưởng tượng của hắn. Hắn tự suy nghĩ, chỉ còn lại mình hắn thì thực sự không có chút cơ may nào chiến thắng được. Liền quyết đoán hóa thành một đạo lục hồng hướng tới Thạch Thành mà phóng nhanh đi.

Vốn Lão đạo còn lo lắng đến việc Kim Sắc giáp trùng còn đang phân tán ở khắp nơi sẽ dây dưa đến mình, không ngờ đám linh trùng này cứ như những con rối, vẫn im lìm bất động trên không trung, không nhúc nhích chút nào, tùy ý để hắn vọt ra ngoài vòng vây.

Việc này làm cho Diệu Hạc kinh hỷ không thôi, không chút nghĩ ngợi, chỉ sau vau vài lần chớp động, độn quang đã hiện ra cách đó hơn trăm trượng.

Hàn Lập thấy vậy cũng không nói lời nào, mà hướng tới phía bốn tên Kết Đan Kỳ tu sĩ bỏ chạy vung tay lên, bốn đạo Kim quang phóng nhanh ra, độn tốc cực nhanh, cơ hồ ngay lập tức đã đuổi kịp bốn kẻ đó.

Mấy tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên!

Bốn gã Kết Đan Kỳ tu sĩ này cùng với bổn mạng pháp bảo sau khi bị kim quang kích trúng. Thân hình thì hóa thành một đám huyết vụ còn pháp bảo thì bị tiêu hủy, tất cả từ trên không rơi xuống.

Lúc này, Hàn Lập lại nhìn về phía chân trời hướng mà Diệu Hạc chân nhân độn quang biến mất, liếc mắt nhìn, cười lạnh một tiếng, nhưng lại đứng bất động không có đuổi theo. Ngược lại, mấy tiếng sấm thanh theo cánh tay dẫn sang bàn tay của bức tượng băng kia, mấy đạo kim hồ mãnh mẽ xuất hiện, nháy mắt đã hóa thành kim võng đem tảng băng hình người đó bao vây bên trong.

Điện quang chợt hiện ra, đem tảng băng hình người ở bên trong kim quang đập nát, lúc này liền xuất hiện ra một cái Nguyên Anh màu vàng với khuôn mặt của vị Hoàng bào lão giả.

Vẻ mặt của ngyên anh này trông thật là kinh hoảng, hai tay vội bấm quyết niệm chú, trên người linh quang chợt lóe, ngay lập tức đã biến mất.

Lúc này kim võng chớp động, rồi vài âm thanh như sấm động vang lên. Nguyên Anh ở bên trong kim hồ muốn thuấn di nhưng thuật này căn bản không xuyên qua được Tịch Tà thần Lôi khi nó biến thành cấm chế.

Hàn Lập không nói lời nào, một tay hướng phía kim võng chụp một cái, kim võng liền biến nhỏ lại, trong một cái hô hấp liền hóa thành một cái kim sắc quang mang sáng bóng mạnh mẽ đem Nguyên Anh này giam cầm vào bên trong. Rồi bàn tay vung ra đem một tấm phù triện dán lên trên người của Nguyên Anh.

Nguyên Anh cố gắng ngưng tụ linh lực, nhưng nhất thời không thể điều động được chút nào.

Hàn Lập chắp hai tay để sau lưng, không chú ý gì đến Nguyên Anh này, mà hai mắt nheo lại nhìn về hướng Diệu Hạc chân Nhân chạy trốn nhìn một cái.

Lúc này Diệu Hạc Chân Nhân đã sớm phi độn ra ngoài mấy trăm trượng, pháp lực trong người điên cuồng lưu chuyển, tốc độ độn tốc cực nhanh, tựa như một tia chớp vậy. Mặc dù vậy, tên Nguyên Anh sơ kỳ tu sĩ này vẫn hay liếc mắt lại nhìn xem Hàn Lập có truy đuổi theo mình hay không.

Khi thấy phía sau thủy chung vẫn chỉ là một mảng tối đen, trong lòng của Diệu Hạc mới hơi buông lỏng một chút, nhưng tốc độ vẫn không giảm chút nào. Ngược lại, một tay khẽ động, trong tay đã hiện ra một phù triện màu xanh, một tay bấm chú niệm quyết, có vẻ định kích phát nó.

Nhưng Diệu Hạc không biết là, trong khi hắn đang chuẩn bị những việc này thì chỉ trong nháy mắt một đạo ngân quang nhàn nhạt chợt lóe lên, một cái bóng người màu xanh quỷ mị chợt hiện

ra.

Thân ảnh của người này phiêu phù, đã tiến tới gần sát độn quang, không chậm hơn chút nào. Kẻ này chính là khôi lỗi hình người mà Hàn Lập đã sớm phóng xuất chờ đợi.

Còn lão đạo lúc này vẫn không hay biết gì, vẫn tập trung vào phù triện trên tay.

Khôi lỗi hình người chợt khoát tay, một quyền đầu (nắm đấm) màu bạc vô thanh vô tức, trực tiếp đánh thẳng về phía trước.

" Bụp" một tiếng giòn tan vang lên. Cái thuẫn bài màu đỏ tạo thành một tầng phòng hộ bên ngoài cứ như giấy vậy, đã bị quyền đầu màu bạc kia xuyên thủng, trực tiếp đánh thẳng vào sau lưng lão đạo, hộ thể linh quang trực tiếp bị dập nát tán loạn.

Khi Diệu Hạc chân nhân phát hiện phía sau lưng có vấn đề thì đã muộn, hắn căn bản không kịp phản ứng gì cả.

" Phốc" một tiếng. Một cái nắm tay mang theo máu đỏ tươi hiện ra trước ngực của lão đạo, rồi đột nhiên rút lại, rồi một cái lỗ to lớn đầy máu xuất hiện. Diệu hạc chân nhân thét thảm lên một tiếng kinh thiên động địa, thân thể vô lực, xụi lơ trực tiếp rơi xuống.

Khôi Lỗi hình người lạnh như băng, hai tay khẽ chà xát với nhau, hơi hạ xuống rồi lại vung lên, hiện ra một cái quang võng màu bạc chụp xuống. Chỉ sau một chén trà, Hàn Lập đã đứng trên một đỉnh núi gần đó. Nhìn thấy một đạo ngân hồng xuất hiện ở phía chân trời, liền hướng nơi đó phóng nhanh mà đến, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ cười cười.

"Phanh" một tiếng vang lên, bị một tầng quang thiểm màu bạc bao lại, đồng thời trên người bị đủ loại phù triện màu sắc khác nhau dán đầy trên người, Diệu Hạc Chân Nhân từ trên không rơi thẳng xuống trước mặt Hàn Lập.

Tiếp đó, một bóng người chợt lóe lên, khôi lỗi hình người đã đứng ở sau lưng Hàn Lập.

Lúc này Hàn Lập mới kiểm tra lại người của Diệu Hạc Chân Nhân, cả người hắn vết máu loang lỗ khắp nơi, đã muốn nửa sống nửa chết tới nơi. Trên mặt hiện vẻ mặt tựa như cười mà lại không cười.

…

Hai canh giờ sau, một đạo thanh hồng hướng tới Lôi Không đảo lặng lẽ bay đi. Sau đó thẳng hướng mà nhanh chóng bắn đi, trong nháy mắt đã biến mất ở cuối chân trời.

Bên trong độn quang Hàn Lập hai tay đang cầm hai cái túi trữ vật màu xanh ngọc bích, trên mặt lộ ra vẻ trầm ngâm.

Những cái túi này chính là của Diệu Hạc Chân Nhân và Hoàng bào lão giả. Bên trong còn có hơn một trăm khối cao giai linh thạch. Bọn họ vốn là muốn âm thầm bay về Bích Linh Đảo.

Nguyên lai có thể thấy Diệu Hạc cùng một thế lực khác trên đảo, sớm đã âm thầm đầu nhập vào Ngịch Tinh Minh, định tính toán ở Nghịch Tinh Minh có thể âm thầm khống chế mấy hòn đảo nhỏ phụ cận với Bích Linh Đảo. Lôi Không Đảo này cũng chính là một trong những mục tiêu của hắn.

Mà tông môn của Diệu Hạc thì ở Lôi Không Đảo mua bán các loại Linh Thạch, còn lại là các tu sĩ khác ở Nghịch Tinh Minh trực tiếp khai thác, sau đó âm thầm đưa cho Diệu Hạc, để hắn từ từ phát triển thế lực riêng của mình, mở rộng ảnh hưởng của bản thân tới Lôi Không Đảo. Còn Hoàng Bào lão giả là một Nguyên Anh tán tu được Nghịch Tinh Minh mời về. Hắn vốn phụ trách làm chủ sự một hòn đảo khác, địa vị so với Diệu Hạc cũng tương đương.

Người này sở dĩ xuất hiện ở Lôi Không Đảo, cũng giống như Diệu Hạc đột nhiên nhận được một cái mệnh lệnh không thể từ chối. Vì vậy tất cả bọn họ đều thu lấy tất cả các loại cao giai linh thạch, mau chóng lên đường tới Bích Linh Đảo. Bởi ở đây có việc cực kỳ trọng yếu cần phải sử dụng các loại cao giai linh thạch cùng với lực lượng của các tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, hơn nữa phải bí mật, không được kinh động tới tu sĩ của các thế lực khác.

Bởi vì việc này thực có chút quỷ dị, hơn nữa Hoàng bào lão giả đang chưởng quản một đảo nhỏ rất gần với Lôi Không Đảo cho nên hắn liền hội hợp với Diệu Hạc để cùng nhau đi tới Bích Linh Đảo, để có gì hỗ trợ cho nhau cũng tốt.

Nhưng mà bọn họ không thể nào nghĩ tới, khi ở phường thị thu thập linh thạch và nói chuyện với nhau đã bị Hàn Lập nghe thấy được một ít. Mặc dù không có nghe hết câu chuyện nhưng Hàn Lập cũng hiểu được là bọn họ đã đầu nhập vào Nghịch Tinh Minh, đồng thời trên người lại mang theo một lượng lớn linh thạch, hơn nữa lại phải xuất phát rời khỏi Thạch Thành.

Nguyên trước đây Hàn Lập cùng với Diệu Hạc có một chút ân oán cần phải giải quyết, lại vừa hay nghe được hắn có cao giai Linh Thạch. Cộng thêm việc hắn lại bị lớp cao tầng của Nghịch Tinh Minh phái ra một đám lão quái truy sát một thời gian, thì tự nhiên hắn sẽ càng không khách khí. Ngay sau khi ly khai Thạch Thành, liền thi triển bí thuật Thần Thức Hóa Thiên, thả ra hơn một vạn con Phệ Kim Trùng phân tán ra khắp bốn phía của thành của Thạch Thành, giám sát chặt chẽ mọi cử động của đám người Diệu Hạc.

Kết quả là ngày hôm nay, đúng như hắn dự liệu vừa lúc bắt được mấy gã đang tính rời khỏi đảo. Lấy thần thông Nguyên Anh hậu kỳ của hắn thì việc bắt hai gã Nguyên Anh sơ kỳ thì tự nhiên không phải mất sức gì nhiều cả.

Mục đích ban đầu vốn đã đạt được, hắn đã có thể lập tức phản hồi trở lại nội hải.

Nhưng sau khi hắn cố tình sưu hồn hai người Diệu Hạc, lại thu được một tin tức trọng yếu khác. Năm xưa thiếu chút nữa cái mạng nhỏ của hắn đã xong dưới tay của Cực Âm Tổ Sư, nhưng cuối cùng cũng đến được phụ cận của hải vực. Người này nay đã là trưởng lão đang trú ngụ ở Bích Linh Đảo, hiện thủ hộ mạch khoáng ở đấy.

Khỏi cần nói cũng biết, Cực Âm Tổ Sư tuyệt đối là kẻ mà Hàn Lập hận nhất ở Loạn Tinh Hải. Năm đó ở Hư Thiên Điện nếu không phải hắn đủ thông minh cùng với cơ duyên xảo hợp thì chỉ sợ đã bị lão ma này tra tấn chết đi sống lại rồi, cuối cùng chắc chắn sẽ phải chết trong tay hắn mà thôi.

Bởi vậy Cực Âm Tổ Sư chính là mục tiêu cần phải diệt sát kế tiếp của Hàn Lập.

Hiện tại, sau khi tin tức về lão ma đang ở một nơi không xa trên Bích Linh Đảo, đương nhiên Hàn Lập sẽ không bỏ qua cơ hội thật tốt để báo đại thù này. Thông qua sưu hồn, hắn còn biết được hiện, tại ở Bích Linh Đảo thì người của Nghịch Tinh Minh còn có thêm bốn nguyên anh tu tĩ, một gã Nguyên Anh Trung Kỳ và ba Nguyên Anh sơ kỳ.

Đám người này có lẽ cũng đủ để uy hiếp hai thế lực còn lại trên đảo, nhưng với Hàn Lập mà nói, thì thật chả đáng nhắc đến làm gì.

Hắn tuyệt đối tin tưởng bản thân có thể lẻn lên đảo, thần không biết quỷ không hay đánh chết Cực Âm tổ sư, rồi lặng lẽ rời đi mà không làm kinh động bất kì kẻ nào cả.

Trong lòng cân nhắc như thế, tự nhiên Hàn Lập sẽ không chậm trễ thêm nữa, liền trực tiếp thẳng hướng tiến tới Bích Linh Đảo.

Ba ngày sau, Hàn Lập rốt cuộc đã tới hải vực phụ cận của Bích Linh Đảo.

------oOo------

Chương 1143: Âm Sát huyết thi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lôi Không Đảo tuy cũng không coi là nhỏ, nhưng so với Bích Linh Đảo thì còn kém xa. Lúc này Hàn Lập đang huyền phù trên không cách Bích Linh Đảo khoảng mười dặm, nhìn hòn đảo lớn ở xa xa, thấy nó so với Thiên Tinh Thành cũng có chút ít bộ dáng.

Tất nhiên trên đảo này không có đầy rẫy các loại kiến trúc xây dựng và cũng không có thánh tích nào cao lớn như núi. Nhưng trên hòn đảo này lại có vài ngọn núi đá cực cao, tính ra mỗi cái cũng cao khoảng gần vạn trượng, thật sự là hiếm thấy.

Càng khiến người ta kinh thán, chính là trên mấy ngọn núi này không có vật thể gì. Nhìn từ xa không thấy một bóng cây ngọn cỏ nào. Nó giống như là mấy cái trụ đá chống trời vậy. Hơn nữa bắt đầu từ lưng chừng núi trở lên thì bị mây trắng bao quanh hết.

Nhưng tất cả những điều đó cũng không gây sự chú ý với Hàn Lập. Điều mà hắn lưu tâm chính là, ngoài những ngọn núi đó, cả hòn đảo nhỏ đó đều không thấy màu xanh nào cả, chỉ thấy đơn điệu một màu xám trắng, hơn nữa trên đảo lại không phát hiện ra có linh khí dao động.

Khiến cho đảo này trông cứ như một phế tích không có linh mạch vậy.

Quan sát đến đây, trong lòng Hàn Lập không khỏi than thầm một chút.

Không phải nói là trên đảo này là cả một cái mỏ quặng linh thạch to lớn sao chứ. Giờ ngay cả một cái linh mạch cũng không thấy? Phải biết rằng mỏ quặng linh thạch bản thân nó chính là một linh mạch xen lẫn vật chất, ở địa phương của linh mạch, không nhiều thì ít sẽ sinh ra một ít quặng mỏ linh thạch phẩm chất không đồng nhất. Ngược lại mà nói, có quặng mỏ linh thạch, cũng có nghĩa là có linh mạch tồn tại.

Theo như suy nghĩ của Hàn Lập, một đảo có thể tạo ra nhiều quặng mỏ của cao giai linh thạch như vậy, khỏi cần nói, ở nhân giới hẳn phải là nơi có cực phẩm linh mạch cực kì hãn hữu.

Nhưng mà với tình hình trước mắt như vậy, thật hắn không biết phải nói sao nữa.

Chẳng qua dù nghĩ như vậy, Hàn Lập cũng lại biết tự cười chính mình. Nếu đảo này thực có cực phẩm linh thạch thì cũng đã bị người ta dễ dàng phát hiện. Bởi cái cao giai linh thạch quặng mỏ như vậy thì làm sao tới bây giờ mới bị phát hiện ra chứ, chỉ sợ sớm bị các vị thượng cổ tu sĩ đào bới sạch rồi. Xem ra trên đảo này đã có người động tay chân qua rồi, có thể đã che dấu đi dao động của linh mạch.

Trong lòng nghĩ như thế, Hàn Lập liền cảm thấy thoải mái, ngẩng đầu nhìn mặt trời trên không liếc vài lần.

Hiện giờ là lúc giữa trưa, mặc dù Hàn Lập có được thần thông cao thâm nhưng hắn cũng không tiện mạo hiểm tự tiện hành động được. Cho nên hắn đưa mắt nhìn xung quanh vùng biển phụ cận một cái, thấy có một khối đá ngầm nhô ra khỏi mặt biển, hắn liền bay tới hạ xuống.

Sau hắn khoanh chân ngồi xuống tảng đá nhắm mắt dưỡng thần.

Mấy canh giờ sau, bóng đêm buông xuống, hai mắt mở ra, tinh quang bắn ra bốn phía dò xét.

Hóa thành độn quang bắn thẳng tới hòn đảo, không biết hắn thi triển loại bí thuật gì đó mà làm cho độn quang trở nên mờ ảo, như có như không vậy. Trong đêm tối, các vị tu sĩ bình thường tuyệt đối không thể nào phát hiện được.

Sau một khoảng thời gian tầm một bữa cơm, Hàn Lập đã tiếp cận đảo lớn.

Bởi vì đã sưu hồn qua đám người Diệu Hạc, cho nên Hàn Lập biết rất rõ khu vực nào có người của Nghịch Tinh Minh bố trí. Vì vậy hắn cứ lặng lẽ tiếp tục tiềm nhập vào sâu trong đảo, rồi thẳng hướng một cái Thạch Tranh thật lớn phóng tới.

(Thạch Tranh -峥遁去, mình chưa rõ nghĩa từ này lắm, tạm giữ nguyên HV, ai bít chỉ với nha –Vịt)

Trên đường đi Hàn Lập gặp không ít cấm chế bí mật, thần niệm thả ra lại phát hiện thấy không ít cảnh vệ, hơn nữa càng tới gần Thạch Tranh thì vấn đề canh phòng lại càng sâm nghiêm hơn.

Nhưng với thần thông hiện giờ của hắn, đối với loại cấm chế cùng tu sĩ thấp giai này căn bản coi thường, cứ việc thần không biết quỷ không hay vượt qua. Cấm chế cùng đám cảnh vệ không thể phát hiện hay ngăn cản được một chút nào.

Một đạo ánh sáng mờ ảo cứ vậy như đi vào chổ không người, trực tiếp xâm nhập tới chỗ khu vực trung tâm của Nghịch Tinh Minh. Cuối cùng cũng tới trước mặt một ngọn núi đá lớn.

Thanh quang chợt tắt, từ trong độn quang hiện ra thân ảnh của Hàn Lập.

Hắn cũng không vội đi tới phía trước, mà ngẩng đầu hướng tới ngọn núi đá liếc mắt nhìn một cái, khẽ trầm ngâm, đôi đồng tử trong mắt đột nhiên lam quang chớp động.

Chỉ thấy hòn núi đá ở trước mặt, vốn nhìn như bình thường, thì trong mắt Hàn Lập lại hiện ra một tầng ánh sáng lam nhạt.

Tầng ánh sáng này đem cả ngọn núi đá lớn này bao vào bên trong, bề ngoài thì trông bóng láng đến dị thường. Đây đúng là một loại cấm đoạn đại trận tạo ra cấm chế cực kỳ lợi hại.

Hàn Lập không khỏi nhíu mày.

Với loại đại trận cấm chế to như vậy thì không thể chỉ bằng một chút bí thuật là có thể bài trừ được. Nhưng việc này cũng không làm khó được Hàn Lập. Lam mang trong mắt hắn chợt tắt, một bàn tay vừa chuyển rồi một đoàn tam sắc quang diễm hiện ra.

Đây đúng là Tam Diễm Phiến.

Mặc dù nó có thể kinh động tới thủ vệ tu sĩ cấm chế nhưng mà cũng đành phải chấp nhận. Cùng lắm thì hắn trực tiếp tiêu diệt vài tên là xong.

Chỉ cần có một chút thời gian thì hắn hoàn toàn có thể tìm được Cực Âm Tổ Sư. Sau khi giết Cực Âm, thì việc hắn muốn rời đi, trên đảo này căn bản không ai có thể lưu hắn lại được.

Trong lòng cân nhắc như vậy, quạt lông trên tay Hàn Lập chợt lóe lên, muốn đánh vào cấm chế. Nhưng thần sắc của hắn vừa động linh quang trên Tam Diễm Phiến chợt tắt đi, trên mặt hắn chợt hiện ra một tia kinh ngạc.

Lập tức hắn đem cái quạt lông cất vào trong tay áo.Thân hình nhoáng lên biến mất không thấy.

Cơ hồ ngay cùng lúc này ở phía xa xa nơi chân trời hào quang chớp động, liền có mấy đạo độn quang thẳng hướng ngọn núi này bay đến.

Một lúc sau, mấy đạo độn quang này đã đến trước mặt Thạnh Tranh, hào quang chợt tắt rồi hiện ra ba người

Cầm đầu là một gã tu sĩ đầu bạc, khuôn mặt thì lại rất trẻ mà, lại có tu vi Nguyên Anh trung kỳ. Phía sau là hai người có khuôn mặt so với tu sĩ đầu bạc khá giống nhau. Nhưng sắc mặt hai người này lại tái nhợt vô huyết không có biểu tình gì cả, hơn nữa thân mình vận một cái áo bào trắng trong có thêm vài phần quỷ dị.

Tu sĩ đầu bạc dường như hiểu rất rõ cấm chế bên ngoài của ngọn núi đá, bàn tay vừa động trực tiếp hướng tới trước tầng ánh sáng màu lam rồi một đạo Truyền Âm Phù màu đỏ bắn thẳng nhập vào bên trong tầng ánh sáng.

Không lâu sau đó, tầng ánh sáng màu lam chợt lóe, âm thanh gầm gú vang lên rồi một cái khe chậm rãi mở ra.

Mấy người này không nói lời nào mà liên tiếp phóng nhanh vào, rồi tầng ánh sáng đó liền hợp lại như lúc ban đầu.

Nhân lúc không ai chú ý, có một đạo thanh ảnh mờ ảo theo sát phía sau một gã nam tử vận áo bào trắng, cũng đồng dạng chợt lóe phóng vào. Ngay cả nam tử đầu bạc cũng không phát hiện ra có gì là dị thường.

Ở bên trong tầng ánh sáng màu lam có mấy tên tu sĩ đang cung kính đứng trước nam tử đầu bạc.

"Phí tiền bối, lão nhân gia người đã tới. Hiện giờ Đường trưởng lão đang có chuyện quan trọng phải xử lý. Mong là tiền bối trước tiên tới Quý Tân các nghỉ ngơi một đêm. Ngày mai sẽ hội hợp cùng với mấy vị tiền bối khác ở trong Vân Yên điện nói chuyện."

Người nói những lời này là một gã tráng hán khoảng ba mươi mấy tuổi, thần sắc cực kỳ cung kính.

"Nói vậy là sao? Rõ ràng là đã triệu tấn Phí mỗ cấp tốc tới đây rồi giờ lại phải ngồi chờ tới mai mới nói chuyện. Có phải Đường trưởng lão muốn chọc tức ta không!"

Đầu bạc tu sĩ vừa nghe nói xong lời này, sắc mặt trầm xuống, khẩu khí có chút giận dữ.

"Tuyệt không có chuyện này. Hiện giờ Đường trưởng lão thực sự không rảnh để tới, không phải muốn làm mất thời gian của Phí tiền bối."

Tên tráng hán kia sắc mặt nhợt nhạt, cuống quýt giải thích.

"Quên đi, chuyện này để mai ta nói chuyện với hắn. Hiện tại trên đảo có bao nhiiêu vị đạo hữu tới rồi. Coi như là ngày mai là ngày ước định cuối cùng đi!"

Tu sĩ đầu bạc hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên đổi đề tài.

"Ngoại trừ Lôi Không Đảo Diệu Hạc tiền bối cùng với Cập Thiên Mang đảo Hoàng tiền bối. Các tiền bối còn đã tới rồi."

Tráng hán bình tỉnh lại rồi từ từ thành thật hồi đáp.

"Tên Diệu Hạc kia kể từ ngày pháp thể bị hủy đi một lần thì trở nên nhát như chuột. Hắn cùng với Hoàng Côn tới chậm trể một ít ngày thì cũng không có gì ngạc nhiên cả."

Tu sĩ đầu bạc trên mặt lộ ra vẻ khinh thường nói.

Tráng hán nghe xong những lời ấy cũng chỉ có thể giả câm giả điếc mà thôi, tuyệt đối không dám bàn luận với Nguyên Anh kỳ tu sĩ.

Thấy vậy nam tử đầu bạc cười lạnh một tiếng, lúc này một gã nam tử với khuôn mặt tái nhợt vô huyết đang đứng phía sau, hai mắt hắn huyết quang chợt lóe lên, đột nhiên thân hình uốn éo một cách bất thường, nữa người trên giống như là quái xà dài ra một chút, rồi nhào tới một gã Trúc Cơ kỳ tu sĩ không phòng bị đứng bên cạnh, sử dụng chính miệng của mình đã có răng nanh mọc ra cắn vào cổ của người này hút đi từng ngụm máu tươi.

" A" những tên Trúc Cơ kỳ tu sĩ đang đứng kế bên lập tức liền lùi lại ra phía sau, có mấy người còn cuống quýt xuất ra hộ thân pháp khí.

" Sợ gì mà sợ! Đây là thời gian mà ma thi của ta phải hấp thụ máu tươi."

Nam tử đầu bạc liền đưa mắt nhìn trừng trừng mấy tên tu sĩ thấp giai, liền làm cho bọn họ thất kinh thu hồi pháp khí lại.

Lúc này thần sắc của Tu sĩ đầu bạc mới hòa hoãn trở lại rồi đưa tay vỗ xuống túi trữ vật ở thắt lưng liền xuất hiện ra một viên đại đan hoàn tràn ngập huyết tinh bắn nhanh ra ngoài. Hắn nhìn viên đan dược một cái rồi nó hướng tới nam tử mặc áo bào trắng khác bắn tới.

Tên nam tử kia đờ đẫn há miệng ra đem huyết hoàn nuốt vào trong miệng, tiếp tục đứng yên tại chỗ không nhúc nhích. Lúc này tên áo bào trắng khác thì vẫn đan điên cuồng hút máu của tên cảnh vệ kia. Làm cho thân hình của hắn nguyên bản cao bảy thước giờ xương cốt kêu lên răng rắc rồi hình thể bạo liệt thu nhỏ lại, đồng thời da thịt trở nên khô héo không còn chút gì giống như là cây già chết khô.

Tu sĩ đầu bạc nhìn một hồi nhưng cũng không có chủ ý ra tay giúp đỡ. Chờ cho đến khi người này bị hấp thu hết máu huyết, hắn mới đưa tay ra niệm thần chú. Một đạo huyết sắc pháp quyết đến tới trên người của của nam tử đang hút máu.

Lập tức thân hình của tên này run lên, rồi mới buông lỏng răng nanh, lúc này thân hình mới khôi phục lại trạng thái bình thường.

Một đạo xích mang (ánh sáng đỏ) từ trên tay của Tu sĩ đầu bạc bắn nhanh ra bao lấy người của tên đại hán.

" Bụp" một tiếng sau đó một đoàn huyết diễm đã đem tên Trúc Cơ kỳ tu sĩ bao vào bên trong, trong nháy mắt biến thành tro bụi. Mà ngay cả một tia tinh hồn cũng không còn lưu lại.

"Đưa ta tới Quý Tân lầu."

Nam tử đầu đầu bạc làm như không còn việc gì nữa, hướng tới tên Kết Đan tu sĩ kia nói, cứ như vừa rồi không phát sinh chuyện gì vậy.

" Dạ, thỉnh tiến bối theo vãn bối!"

Tên tráng hán này sắc mặt không đổi, vội vàng cười bồi đáp và không có nhắc gì tới việc mới xảy ra.

Sau đó hắn dẫn tu sĩ đầu bạc và hai tên huyết thi hướng tới phía trên ngọn núi đá mà bay đi. Trong nháy mắt đi vào trong đám mây mù trên cao không còn bóng dáng nữa.

Còn lại vài tên Trúc Cơ kỳ thủ hộ cấm chế tu sĩ, lúc này mới dám thở ra một hơi mà trong lòng vẫn lo sợ.

Bọn họ cũng không biết trên đỉnh đầu của bọn họ, cách hơn một trăm trượng, đang ẩn nấp một bóng người đem toàn bộ sự việc này thu vào trong mắt.

"Âm sát huyết thi! Thật không nghĩ tới ở nhân giới này cũng còn có loại ma thi này nữa! Không sợ cuối cùng âm sát khí nhập thể, cuối cùng cái mạng nhỏ cũng giữ không được!"

Người này đang âm thầm nói đó chính là Hàn Lập đã lén lút lẻn vào trong cấm chế.

Lúc này hắn đang khoanh tay, phiêu phù trên không, dùng âm thanh không thể nào nghe được thì thào nói, dường như hắn đã nhận ra được lai lịch ma thi của tu sĩ đầu bạc.

------oOo------

Chương 1144: Tái kiến Cực Âm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Âm sát huyết thi là một loại ma thi Hàn Lập thông qua luyện thi pháp quyết lấy được từ trên người Càn lão ma nên biết được. Mặc dù không nói rõ phương pháp luyện chế nhưng cũng nhắc tới uy lực cường đại của huyết thi này, tuy vậy quá trình luyện chế thì lại vô cùng tàn độc. Nghe nói để luyện chế được huyết thi thì phải dùng thi thể của người có cùng huyết mạch với mình để tế luyện (dùng người thân ruột thịt đó – dã man quá – Vịt). Có như vậy sau này mới có thể dùng huyết mạch chi lực để áp chế huyết thi phản phệ trở lại.

Trong lúc luyện chế thì tinh hồn của chủ nhân cũng bị vây khốn vĩnh viễn bên trong thi thể, không thể nào luân hồi được nữa.

Mặc dù người tu tiên với quan hệ ruột thịt thân tình bình thường dù có chút không giống như phàm nhân, nhưng dù thế nào nó cũng là chuyện thiên thương bại lý, quá mức lãnh huyết, thật sự không có mấy người dám làm chuyện này. Nói có chút kỳ quái, cho dù là tu sĩ có lòng dạ độc ác thế nào đi nữa thì thực tế đối với việc luyện ra huyết thi này cũng có kết thúc rất là thê thảm, không thể nào hưởng hết được thọ nguyên của mình.

Cho nên, dù cho có nhiều người hâm mộ uy lực của huyết thi, nhưng cũng không có bao nhiêu người dám thực sự luyện chế loại này.

Cho tới hiện tại, tu sĩ biết được phương pháp luyện chế cũng không còn mấy người. Chẳng hạn như Càn lão ma là đại tu sĩ có thể tu luyện ra được Ngũ Tử Đồng Tâm Ma nhưng cũng không hiểu rõ cụ thể phương pháp luyện chế ra sao.

Hàn Lập liếc một cái liền nhận ra hai tên Âm Sát Huyết Thi đi sau tên tu sĩ đầu bạc. Vì vậy trong lòng khó nén được sự kinh ngạc.

Chẳng qua, bất kể là tu sĩ đầu bạc có lai lịch như thế nào, hung tàn ra sao, chỉ cần không cản trợ công việc của hắn thì hắn cũng không không quản làm gì. Sau khi huyền phù trên không một lúc, thân hình hắn khẽ lay chuyển, nhắm thẳng hướng đỉnh núi phi tới.

Mặc dù đã sưu hồn qua hai người Diệu Hạc, nhưng hắn cũng chỉ biết được là Cực Âm đang ở nơi nào đó trên ngọn núi đá, còn cụ thể là ở đâu thì hắn còn phải bỏ công ra tìm kiếm một phen.

Sau đó hắn dễ dàng chế trụ được một tên cảnh vệ Trúc Cơ kỳ tu sĩ rồi dùng sưu hồn thuật mạnh mẽ tra hỏi, mới có được tin tức muốn biết.

Biết được Cực Âm chưa đi ra ngoài mà vẫn đang ở chỗ của mình. Trong lòng Hàn Lập mừng rỡ, đem tên cảnh vệ này hóa ra bụi, rồi thẳng hướng đỉnh núi mà bay đi.

(=.= chú Hàn này dã man có kém ai đâu, giết người như đúng rồi, đã thế che dấu rất tốt, có tố chất làm tội phạm vãi – Vịt)

Trên đỉnh núi, bề mặt thật vô cùng rộng lớn, nhưng kiến trúc xây dựng cũng không nhiều. Ngoại trừ một ít đại điện lầu các ra còn chung quanh thì trống trơn.

Điều này cũng không kỳ quái, mặc dù trên đảo nhỏ này có không ít cao giai tu sĩ còn các tu sĩ thấp hơn Trúc Cơ kỳ hầu như không có. Cho nên tất cả các loại tu sĩ của Nghịch Tinh Minh đều ở cùng một chỗ. Ở trên đảo này bất quá cũng có khoảng chừng năm sáu trăm người mà thôi. Có nhiều tu sĩ đã ngoài Trúc Cơ đến vậy, thì có thể xem đây là một cổ lực lượng khổng lồ rồi.

Hơn thế nữa còn có vài tên Nguyên Anh tu sĩ cũng đồng thời tọa trấn.

Hàn Lập ẩn nấp thân hình, vẫn không dừng lại, không một tiếng động từ từ tiến tới một cái lầu các thật lớn ở gần đó.

Lầu các này thoạt nhìn có chút bất phàm, cao năm tầng hơn nữa càng xuống thấp càng rộng lớn. Ở chỗ tầng một rộng tới chừng mấy trăm trượng. Cái này giống như là một tòa thạch tháp bình thường. Chỉ khác một chỗ là nơi này đều được xây dựng từ một loại quái thạch đen thẫm, tản ra một loại âm khí xám đen, không khỏi tạo cho người ta một cảm giác âm u khó tả.

Hàn Lập đưa hai mắt nhìn quanh xem xét một chút thấy được loại âm khí màu đen xám này bao vây lấy toàn bộ kiến trúc này. Khẽ cười lạnh, hắn bỗng đưa tay ra hư không chém một cái, một đạo tử sắc quang diễm biến thành một lưỡi đao to lớn chém xuống làm cho âm khí nơi này quay cuồng, đã tạo thành một cái thông đạo.

Hàn Lập không chút chậm trễ uốn thân hình, hóa thành một đạo thanh hồng bắn nhanh đi vào.

" Ai?" Thân hình của Hàn Lập vừa mới độn nhập vào trong đại môn thì bỗng nghe một tiếng quát vang lên. Trên đầu bay tới một đạo ô quang. Bên trong ẩn chứa một tên trung niên tu sĩ.

Thấy người này không phải là Cực Âm, Hàn Lập không thèm để ý tới, tay áo bào phất lên, một đạo quang mang trường kiếm bắn nhanh ra, chợt lóe cái đã không thấy đâu cả.

Bên trong ô quang tu sĩ chấn động, miệng há ra định bắn ra pháp bảo gì đó. Nhưng đã muộn chỉ thấy kim quang lóe lên, còn đạo kiếm quang kia không biết như thế nào hiện ra trên đầu của hắn giống như tia chớp chém xuống.

Một tiếng thét thảm thiết vang lên, tên tu sĩ này trong nháy mắt bị chém ra thành bảy tám mảnh, ngay cả Nguyên thần cũng bị kim quang đập nát không trốn được.

Lúc này Hàn Lập mới liếc mắt quét tới nhìn tàn thi một cái, mặt không đổi!

Hiển nhiên đây là một tên Kết Đan kỳ tu sĩ, từ công pháp mà hắn sử dụng thì đây chính là đệ tử của Cực Âm Tổ Sư.

Ngón tay bắn ra, một viên hỏa cầu màu đỏ đậm bay ra. *" Bụp"* một tiếng rồi một trận nóng bức tỏa ra đem cái tàn thi này đốt thành hư ảo.

Hàn Lập quay đầu hướng về phía nơi thang lầu, ánh mắt chớp động vài cái.

Đến lúc này vẫn chưa kinh động gì đến Cực Âm Tổ Sư, điều này thật khiến hắn có chút ngạc nhiên.

Lúc này thần thức thả ra hướng tới lầu các quét một cái.

Một lúc sau, trên mặt hắn hiện ra một tia cổ quái.

Trên lầu các trống không, không có lấy một bóng người. Dường như cả cái lầu các to lớn này chỉ có một tên Kết Đan tu sĩ đứng thủ hộ mà thôi.

Chẳng lẽ Cực Âm Tổ Sư đã rời khỏi lầu các này rồi, không còn ở đây nữa?

Trong lòng Hàn Lập có chút buồn bực.

Hắn sờ sờ cằm, lộ ra vẻ trầm ngâm, bỗng nhiên tinh quang trong mắt chợt lóe lên, thần niệm hướng xuống phía dưới quét một cái.

Một lúc sau khóe miệng hắn nhếch lên lộ ra vẻ tươi cười.

Hắn không nói lời nào, một tay đưa tới thắt lưng rồi trong nháy mắt trong tay hiện ra một kiện Ngọc Như Ý có hai màu hồng và vàng, nhẹ nhàng nhoáng lên rồi một tầng quang mạc màu vàng xuất hiện đem Hàn Lập bảo hộ vào bên trong, thân hình uốn éo, cả người quỷ dị chui vào trong tầng ngầm. Tầng lầu lại trở lại như trước, yên lặng như thường.

Còn Hàn Lập sau khi độn thuật, cả người chui xuống phía dưới mấy chục trượng. Phía trước mặt hiện ra một tầng ánh sáng mờ ảo cùng màu với màu đen của thạch bích.

Hàn Lập không nghĩ nhiều, một tay tử diễm lóe lên, hướng tới tầng màu sáng đó đánh tới. Bụp một tiếng quầng sáng màu đen xám hiện ra một cái khe rộng.

Thân hình Hàn Lập uốn éo, quỷ dị hóa thành một sợi tơ theo cái khe rộng nữa thước đó đi vào bên trong.

Hai chân bước trên một cái bậc thềm đá sạch bóng, hắn đã đứng trên một thềm đá dẫn xuống của một thông đạo, tất cả đều bằng hắc thạch trơn láng.

Ánh mắt Hàn Lập trong trẻo nhưng lạnh lùng liếc nhìn khắp nơi, hai mắt hơi nhíu lại đem thần niệm phóng ra ngoài, muốn dò thử xem cái thông đạo này cuối cùng đi tới đâu. Chỉ sau một lúc đuôi lông mày của hắn vừa động, trong miệng hô nhẹ một tiếng.

Bởi thần niệm sau khi đi được khoảng hơn mười trượng liền gặp một cỗ lực vô hình bắn ngược trở lại. Chẳng lẽ dưới thông đạo cũng bị người ta bày ra cấm chế.

Việc này thật ngoài suy nghĩ của Hàn Lập, trong lòng nổi lên một tia hiếu kỳ.

Phải biết rằng cấm chế có thể hạn chế được thần niệm thì pháp trận cực kỳ phức tạp hơn nữa phải sử dụng rất nhiều vật liệu trân quý mới làm được. Và hơn thế nữa không phải Nguyên Anh Kỳ tu sĩ nào cũng có thể làm được. Nơi này chỉ là nơi ở tạm thời của lão ma, thế nhưng lại bày ra một cấm chế phức tạp đến vậy. Cái này thật có chút kỳ quái!

Trong lòng hoài nghi như vậy nhưng Hàn Lập vẫn tiếp tục đi tới xuống phía dưới.

Chiều dài của thềm đá thực sự dài hơn Hàn Lập suy nghĩ, sau khi đi được khoảng vài trăm trượng nữa mà vẫn chưa thấy có dấu hiệu tới đích. Cái này giống như là một cái động không đáy vậy.

Hàn Lập khẽ nhíu mày, trong lòng không khỏi hồi hộp.

Nhưng ngay khi hắn đi tiếp một đoạn ngắn nữa thì bỗng nhiên có một cỗ linh khí đập thẳng vào mặt hắn.

Hắn kinh hãi, cước bộ theo bản năng dừng lại một chút.

Linh khí này đích thực tinh thuần vô cùng, tốt hơn nhiều so với cực phẩm linh thạch.

Sau khi hít một hơi sâu, sắc mặt hắn thay đổi mấy lần. Bổng nhiên thân hình nhoáng lên một cái, rồi bắn về phía sau hơn mười bước.

Kết quả là chỉ cách đó vài bước, trên mấy bậc thềm đá, một chút linh khí cũng không tồn tại.

"Quả nhiên có chút trò hay!" Hàn Lập chậc chậc hai tiếng, thần sắc vẫn như thường.

Hắn liền đưa mắt nhìn tới phía kế cận đảo qua một cái, rồi khoát tay lên, đưa năm ngón tay hướng tới bức tường đá đánh thẳng tới.

Chỗ đầu mấy ngón tay hàn quang chớp động, đám hắc thạch này giống như là đậu hủ, bị năm ngón tay này cắm sâu vào bên trong, rồi móc một đống đá đi ra.

Phía sau lớp đá màu đen giờ là một loại đá với màu xanh nhàn nhạt.

Hàn Lập co tay lại cúi đầu nhìn đám đá trong tay.

Thoạt nhìn thì thấy nó so với những viên đá bình thường cũng không có gì khác nhau.

Hai hàng lông mày Hàn Lập nhíu lên, năm ngón tay dùng lực bóp lại một chút.

Một góc của hòn đá bị bóp nát, bột phấn của đá rơi xuống.

Đồng thời cùng lúc đó lam mang trong mắt của Hàn Lập chớp động vận dụng thần thông của Minh Thanh linh mục.

"Đây là cái gì?" cuối cùng hắn cảm thấy có gì đó khác lạ.

Ngay chổ mấy hòn máu xanh bị bóp nát thì có mấy đạo ngân sắc ở bên trong chớp động không thôi. Tất nhiên với loại chớp động này là do Hàn Lập vận linh lực quán chú lên mắt mới có thể nhìn ra được.

Mặc dù sau đó một lúc lâu hắn vẫn không biết mấy cái vật có màu bạc này là loại khoáng vật gì nữa, nhưng Hàn Lập cũng rõ được hơn phân nửa rằng, linh khí ở đây là bị mấy thứ này giam cầm vào sâu phía bên trong núi đá.

Điều này cũng giải thích rõ được tại sao linh thạch quặng mỏ ở đây lại không bị thượng cổ tu sĩ cùng với yêu thú phát hiện ra được.

Tìm ra được nguyên nhân rồi, Hàn Lập cũng không muốn mất thời gian, hắn liền đi xuống tiếp.

Bởi hắn nghĩ rằng nếu như ở đây đã xuất hiện ra tinh thuần linh khí như vậy thì có thể thấy Cực Âm cũng ở gần đâu đây mà thôi.

Quả nhiên, sau khi đi tiếp sáu bảy chục trượng nữa thì một luồng bạch quang ở một góc phía trước hiện ra. Hơn nữa còn ẩn hiện ra tiếng nói của con người.

Ở chổ của Cực Âm không lẽ còn có người khác?

Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, trong lòng có chút khó hiểu.

Nhưng mà lấy thần thông hiện giờ của hắn thì hắn cũng không lo ngại ai đang nói chuyện với Cực Âm Tổ Sư, bất kể tam cô lục đạo cũng chả có gì phải kiêng kị cả.

Hắn cũng không khách khí, thân hình nhoáng lên một cái, người lền xuất hiện tới cái góc đó.

Trước mắt hiện ra một cái cửa ra vào thạch thất, cửa đá chỉ khép lại, bên trong lộ ra bạch quang nhàn nhạt.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, ngón tay hướng cửa đá bắn ra, hai đạo kim quang giao nhau chợt lóe lên, cửa đá không một tiếng động đã bị chém thành bốn mảnh.

Bóng người chợt nhoáng lên một cái, Hàn Lập đã trực tiếp tiến vào trong thạch thất, đồng thời ánh mắt liếc qua rồi dừng lại ở một góc của thạch thất.

Nơi đó hiện có một gã tu sĩ vận hắc bào hai mắt dài nhỏ đang chắp hai tay sau lưng, miệng há hốc nhìn Hàn Lập, mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Không phải là Cực Âm Tổ, thì còn là ai được chứ?

Mà ở phía trước người Cực Âm Tổ Sư ở chỗ bãi đá đang huyền phù một đoàn âm hỏa màu đen đang bao một cái Nguyên Anh có màu vàng ảm đạm.

Cực Âm đang dùng âm hỏa tra tấn nguyên anh này. Trong thạch thất không còn có ai khác nữa.

"Hàn Lập!" sau khi giật mình, Cực Âm Tổ Sư liền nhận ra ngay Hàn Lập, trên mặt liền hiện ra vẻ mặt vui mừng.

Hắn là người có được Hư Thiên Đỉnh, chuyện này đến nay y vẫn không quên.

Lúc này Cực Âm Tổ Sư cũng không có suy nghĩ nhiều, tay áo run lên một cỗ hắc sắc ma khí từ trong tay áo tuôn ra uốn éo vài cái liền biến thành một con cự mãng đen thui to đùng, lao thẳng tới chỗ Hàn Lập đang đứng không xa.

Hàn Lập thấy vậy cười lạnh hắc hắc, một tay nhấc lên.

Trên cánh tay tiếng sấm vang lên, một tầng hồ quang to lớn hiện ra, kim quang rực rỡ, sáng chói cả mắt.

------oOo------

Chương 1145: Cầm Ma

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngũ chỉ hé ra từng con kim sắc điện giao long từ cánh tay đồng loạt lao ra, đúng lúc va chạm với hắc mãng đang hùng hổ đánh tới.

"Ích Tà Thần Lôi!"

Cực Âm tổ sư vừa nhìn thấy cảnh này, trong lòng cả kinh, đang vội vã muốn thi triển pháp quyết khác thì đã muộn.

Kim giao hướng lên thân hắc mãng mà đánh, vang lên âm thanh ầm ầm cực lớn.

Khi kim quang chớp động, thân thể hắc mãng đã bị vô số vòng điện sét kim hồ bao quanh, trong chớp mắt tán loạn biến mất.

Thần thông kháng tà của Ích Tà Thần Thôi thật không phải nói giỡn.

Cực Âm tổ sư sắc mặt giận dữ, lập tức vỗ lên túi trữ vật bên hông.

Nhất thời, một tiếng xé gió vang lên. Một đạo sa thước huyết quang dài từ trong túi bắn nhanh ra, nhoáng một cái hạ xuống, tới trên đỉnh đầu của Hàn Lập, hóa thành một khẩu huyết sắc trường đao chém xuống.

Đao quang còn chưa chém xuống, một cỗ huyết tinh nồng đậm đã ập tới trước mặt.

Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, cổ gương lên, miệng hé ra, một lưỡi kim sắc Tiểu Kiếm phóng ra bên ngoài.

Một tiếng *"Coong "*. Hào quang hai màu đan xen vào nhau. Sau khi lưỡi huyết đao phát ra tiếng gào thét thì đã bị kim sắc vàng phi kiếm một nhát chém thành hai đoạn, tàn tích rơi thẳng xuống.

"Không thể nào!"

Lúc này, Cực Âm tổ sư sắc mặt thật sự đại biến. Nhất thời từ đắc trí tỉnh lại mấy phần.

Trong ngọc thất này, cấm chế hạn chế thần thức kia ngược lại không có tác dụng gì.

Hắn hơi kinh nghi, vội vàng dùng thần niệm hướng về Hàn Lập dò xét một chút.

Mà Hàn Lập đã coi Cực âm tổ sư là một kẻ đã chết, cũng tịnh không có một chút ý tứ nào giấu diếm tu vi của chính mình. Không kiêng nể gì phát ra lực lượng cực kỳ cường đại đang lưu chuyển không ngừng trong người.

Kết quả sau khi vị Cực Âm lão ma dò sét xong, sắc mặt tự nhiên trở lên biến chuyển vạn phần.

Đầu tiên là ngẩn ra,liền sau đó có chút ngỡ ngàng,nhưng lập lộ ra sắc măt không thể nào tin được. Lấy thần niệm cẩn thận dò sét lên người Hàn Lập một lần nữa, sắc mặt lập tức phát xanh (xanh mặt).

"Người đã là Nguyên Anh hậu kỳ "

Cực Âm tổ sư cơ hồ từ trong miệng miễn cưỡng nặn ra từng chữ từng chữ nói, sau lưng đã toát mồ hôi lạnh.

"Hừ, biết cái này có tác dụng gì, kỳ thật làm một tên quỷ hồ đồ còn tốt hơn. Bất quá năm đó, ngươi đã vì Hư Thiên Đỉnh mà đối phó với Hàn mỗ, truy đuổi không bỏ, thì nay sẽ khiến mi chết ngay dưới cái đỉnh này, cũng coi như là tác thành cho người vậy."

Hàn Lập nghĩ lại việc năm đó, sát khí trong lòng nổi lên, giọng cực kỳ âm trầm nói.

Tiếp đó miệng hắn mở ra, bắn ra một đoàn thanh quang, rồi lập tức tích tụ xoáy tròn lại, một kiện tiểu đỉnh cổ kính đã hiện ra.

Cực Âm tổ sư bởi vì Hàn Lập đã biến thành Nguyên Anh hậu kỳ, tâm thần đã một cơn đại loạn, có một loại cảm giác giống như đang nằm mơ, nhưng vừa nghe lời này của Hàn Lập và nhìn thấy Hư Thiên Đỉnh hiện ra, thì đã biết đại sự không ổn, tự nhiên sẽ không khoanh tay chịu chết.

Ngay tức thì cắn răng một cái, thân hình đột nhiên tại chỗ quay tròn lưu truyển, một dòng hắc âm khí đen nhánh (đen như mực) từ trên trướt toát ra, trong nháy mắt đã trải rộng ra hơn phân nửa ngọc thất.Tiếng động quỷ khóc thảm thiết đồng thờI nổi lên, đồng thời có một số quỷ ảnh cao to trong hắc vụ(sương mù màu đen) như ẩn như hiện.

Cực Âm tổ sư liều mạng đem Huyền Âm ma công vận chuyển tới cực hạn, đem cả thập bát đô thi đã tu luyện mấy trăm năm nay đều phóng cả ra. Bất quá cũng không dám thúc dục ma khí hướng Hàn Lập tấn công, mà lúc đó lại chần chừ.

Hàn Lập lại lạnh lùng cười.

Mặc dù bên trong Huyền Âm ma khí một phiến tối đen, nhưng ở dưới Linh Mục của hắn, cái này lại xem như không.

Hắn cũng không có nói thừa. Một tay chạm vào Hư Thiên Đỉnh phía trước người.

Toàn thân tiểu đỉnh thanh quang lóe lên, từ trên đỉnh bắn nhanh ra một loạt sợi tơ thanh sắc rậm rạp, cứ như vô cùng vô tận. Trong chớp mắt hóa thành một tấm thanh võng (lườI màu xanh) to lớn, nổi lên trong không gian của thạch thất.

Cực âm tổ sư trong lòng phát lạnh, không kịp nghĩ nhiều trong miệng hối hả niệm chú ngữ.

Ma Ảnh ở gần chợt lóe lên, hơn mười cụ thiên đô thi cùng lúc từ trong mây đen lao ra, vọt thẳng đến phía trước thạch thất. Song chưởng loạn vũ như muốn đem thanh võng trực tiếp xé rách ra.

Hàn Lập mặt không chút thay đổi, nhưng ngón tay lại hướng về tiểu đỉnh trước người nhẹ nhẹ búng một cái.

" Loong-coong" vang lên một tiếng nhỏ. Trên thanh võng bỗng nhiên lóe sáng chói rọi. Một tầng Lam sắc Băng Diễm bỗng chốc hiện lên một cách quỷ dị trên tấm võng (lưới). Ngay sau đó Băng Diễm liền ngưng đọng, lập tức biến hóa thành hơn mười con hỏa điểu xanh rực rỡ, lao thẳng đến công kích lên người của luyện thi.

Mấy đô thi này ngay cả một âm thanh hừ hừ cũng không kịp phát ra, ngay tại trong lam sắc hỏa diễm, đã hóa thành mười bức tượng băng cực kì hung tợn, rồi từ trên không rơi xuống, tan xương nát thịt.

Lúc này sợi tơ trên thanh võng đột nhiên rung lên. Lam sắc lan ra từ trên võng bắn ra vô số khỏa lam sắc hỏa cầu lớn cỡ nắm đấm, hướng về ma khí rậm rạp vọt tới. Hắc vụ quay cuồng mãnh liệt một hồi, hóa thành vô số hắc xà thô đen hướng tới hỏa cầu trong không trung lao tới.

Khi hai bên vừa tiếp xúc, lam sắc hỏa cầu liền *"ầm ầm"*, tự động nổ tung ra. Một phiến lớn lam sắc hàn vụ thoáng cái đã lan ra tràn ngập khắp thạch thất.

Trong lúc nhất thời, hàn khí trong thạch thất phát tác, vách tường bốn phía trong nháy mắt đã ngưng kết ra một lớp băng dày.

Ánh sáng lập lòe, thạch thất đã hoàn toàn biến thành một phiến băng hà.

Số hắc xà đang bị bao phủ trong lam sắc hàn vụ, một chút phản kháng cũng không có từng con, từng con biến thành băng khắc (tượng băng), ngay sau đó thì nát tan diệt vong, ma khí còn lại trong hắc vụ bị áp chế, ào ào tiêu tán không thấy nữa. Ẩn hiện lộ ra bên trong là Cực Âm tổ sư. Tiếp tục tình hình này, lão ma tuyệt đối không thể chống đỡ được bao lâu nữa

Cực Âm tổ sư tự nhiên cũng biết tình hình không ổn, không kịp nghĩ nhiều nữa, trong miệng phát ra một tiếng thét dài có chút thảm thiết. Ngay sau đó há miệng phun ra một viên trân châu tròn đen như mực.

Viên chân trâu này vừa mới hiện hình, lão ma liền cắn đầu lưỡi, một ngụm tinh huyết phun lên viên chân trâu.

Viên chân châu lực tức run lên, hóa thành một đoàn tất ma diễm (ma diễm thể dịch), vây xung quanh lão ma. Một tầng hỏa diễm đen sẫm đã đem cực âm tổ sư bao quanh trong đó.

Đây chính là tuyệt chiêu sát thủ của lão ma *"Thiên Bộ Thi Hỏa"*

Sau khi thi triển ra thần thông này, lão ma cũng khôi phục lại được mấy phần tự tin. Thân hình nhoáng một cái, nhân tiện sử dùng đám ma khí còn sót lại biến thành mộ đoàn ô hỏa (quạ lửa) bay vọt lên. Cuộn vòng rồi vọt thẳng đến lối vào của ngọc thất mà đi, giống như là đang cướp đường mà chạy vậy.

Phải nói uy lực của thi hỏa này thật không thể coi thường. Sau khi lam sắc hàn vụ vừa tiếp xúc với thi hỏa, liền phát ra tiếng vang trầm thấp khó chịu. Nhất thời lại lại không có cách nào đóng băng được lão ma, khiến hắn chớp động vài cái sau đó đã lao ra khỏi lam vụ bao phủ, trong nháy mắt đã gần tới lối vào.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, trên mặt một chút khác thường cũng không có. Nhưng trong lòng ngầm vận Thông bảo quyết.

Chỗ cửa đá thanh quang đột nhiên đạo phát, liên tiếp vô số điểm lại từ phụ cận trên vách tường bắn nhanh ra, đan vào lóe ra lại nhập vào phong kín lối vào.

"A" Cực âm vừa thấy cảnh này, trong lòng liền trầm xuống.

Nhưng vào ngay lúc này, hắn bống cảm thấy đỉnh đầu có một trận hàn ý truyền đến, không khỏi cả kinh ngẩng đầu lên nhìn.

Không biết từ khi nào, trên đỉnh đầu, một đóa băng liên lớn đang ngưng tụ thành hình trên sợi võng thanh sắc kia. Cả vật thể lam quang ngưng tụ, đẹp đẽ dị thường. Đúng lúc đem lão ma chụp xuống.

"Không ổn!" Lão ma trong lòng cả kinh. Vội vàng độn quang trốn đi. Muốn lập tức tránh khỏi phạm vi bao phủ này.

Nhưng là ngay lúc này.Mặt đất dưới hai chân hắn bỗng nhiên bắn ra hai khóm thanh ti (dây xanh), trái một phải một, ngay tức thì đem hai chân hắn cuốn lấy.

Cực Âm tổ sư thân hình nhất thời cứng ngắc, không thể rời khỏi chỗ cũ. Mà thanh ti(dây xanh) lại thuận theo hai chân hướng lên tiểu thối (bắp chân) mà lan tới. Trong nháy mắt nửa người hắn đã bị quấn vào bên trong.

Tuy rằng hắc sắc hỏa diễm vẫn còn đang bùng cháy trên ngườil lão ma, nhưng mà đám linh ti này vẫn y nguyên lập lòe, không sợ ngọn lửa này chút nào.

Mà cơ hồ cùng một lúc một tiếng kêu vang lên, lam sắc băng liên trên thạch thất rơi xuống, hướng phía dưới từ từ áp chế.

Lúc này, lão ma thật muốn hồn phi phách tán.

Cho dù độ thi cùng thi hỏa của hắn quả có chút uy lực, nhưng làm sao có thể chống đỡ được với uy lực đang hạ xuống của Kiền Lam Băng Diễm

Hắn dưới tình huống cấp bách, miệng hé ra, phun ra một khối ngọc bội đen ngòm.

Nhưng không chờ được bảo vật này phát huy, tiếng gió từ hư không đã vang lên gàn sát, mà thanh ti rậm rạp lại bắn ra một cách quỷ dị.

Chợt lóe lên, đã khéo léo cuốn lấy ngọc bội kia

Cực Âm tổ sư hoảng sợ.Vội vàng huy động thần niệm muốn thúc dục ngọc bội.

Nhưng sau khi trên mặt thanh ti chớp động, hắn liền lập tức mất liên hệ với bảo vật này.

Sau đó thanh ti nửa cuốn nửa lôi, đã đem ngọc bội phi nhanh về hướng Hư Thiên Đỉnh.

Thanh ti nối liền với ngọc bội ở trên vách đỉnh dao động. Nhưng lại quỷ dị không có nhập vào trong tiểu đỉnh, mà như là bị thu vào.

Cực Âm tổ sư nhìn thấy cảnh này, sắc mặt trở nên trắng xám.

Tuy rằng hắn cố sức thúc dục thi hỏa, lại tiên tiếp khu động hai kiện bảo vật ngăn cản băng liên trên không trung, nhưng chẳng qua chỉ là giãy dụa mà thôi.

Lam sắc băng liên từ từ rơi xuống. Một tầng lam sắc quang diễm lấy băng liên làm trung tâm bùng lên mạnh mẽ.

Hắc sắc thi hỏa trên người lão ma cùng số Kiền Lam Băng Diễm vừa rồi tiếp xúc đan chéo với nhau, nghiêng lệch lộn xộn giống như bị lam diễm áp chế. Một loạt tiếng nổ vang lên sau đó, hắc sắc thi hỏa đã bị hàn khí làm hao mòn, chỉ còn lại thoi thóp.

Ngay trong lúc này, lão ma liên tục thi triển ra vô số loại bí thuật hòng mong muốn thoát khỏi thanh ti trên người để chạy trốn, nhưng hoàn toàn vô vọng, đây là việc không phải cứ muốn làm là được.

Cuối cùng, khi luồng thi hỏa bị dập tắt, lam sắc liên hoa sau cùng đã hạ hẳn xuống.

Cực âm tổ sư mặc dù kịch liệt giãy dụa, nhưng sau khi khắp người bị cực hạn chí lực chụp xuống thì ngay khi đó một âm thanh trong trẻo vang lên *"Lách cách…"*, (lão ma) đã oàn toàn bị đông lại triệt để. Băng phong ở bên trong một khối băng cao mấy trượng màu lam sắc trong suốt.

Từ lúc bắt đầu công kích đến lúc kết thúc đem lão ma bắt giữ. Hàn Lập ngoài lấy ra Hư Thiên Đỉnh thì không hề có lấy một kiện bảo vật nào khác, hai chân vẫn đứng một chỗ không hề di động chút nào. Mắt nhìn thấy đã lão ma đã bị giam lại. Hàn Lập mới cười lạnh một tiếng, ngón tay chỉ hướng chiếc đỉnh búng ra.

Tất cả thanh ti có trong thạch thất run lên. Hóa thành một dòng hào quang quay về. Bên ngoài tiểu đỉnh linh quang chớp động không ngớt.

Nhìn thấy việc này, Hàn Lập cũng không khách khí mở miệng ra, thì đã đem tiểu đỉnh một lần nữa hút vào trong bụng. Sau đó ánh mắt mới hướng về Cực Âm lão tổ trong lam băng xem xét. Sau khi cười hắc hắc mấy tiếng, trên mặt lô ra biểu tình tựa như cười mà không cười. Nhưng trong hai mắt lại vô cùng lạnh lùng, một tia cảm tình cũng không có.

Thân hình chớp nhoáng, Hàn lập liền nhẹ nhàng bay về phía lam băng phía trước. Không nói hai lời, tu bào rung lên. Nhất thời một loạt tiếng vo vu vang phát ra, hơn mười lưỡi kim sắc Tiểu Kiếm bay nhanh ra. Tất cả phi kiếm tụ lại trên không, sau đó lượn vòng. Hóa thành kim sắc kiếm quang vài tới vài thước. Nhắm ngay lam băng phía dưới chém xuống. Bộ dạng giống như muốn trực tiếp đem Cực âm tổ sư đang bị phong ấn phân thây muôn mảnh.

"Chậm đã, Hàn đạo hữu! Mãn tộc của tại hạ đều là bị kẻ này diệt chết, có thể để Man mỗ tự mình động thủ, giết người này chăng." Bên tai Hàn Lập vang lên một âm thanh quen tai, từ trong một góc của thạch thất đột nhiên truyền đến.

Hàn Lập trong lòng kẽ động, dừng phi kiếm lại. Hai mắt nhíu lại nhìn về phía vừa phát ra tiếng.

Chỉ thấy từ tầng băng dày đặc do hàn phí băng phong tạo thành, đột nhiên kim quang chớp động, một đầu quyền nhỏ trực tiếp xuyên thủng vách băng mà ra, tầng băng cũng từ từ mà vỡ vụn.

Một Nguyên Anh khắp người một màu vàng rực từ trong vụn băng bay nhanh ra. Sau khi xoay một vòng thì dừng lại tại không trung. Hai mắt trực tiếp nhìn về phía Hàn Lập.

------oOo------

Chương 1146: Trao Đổi

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Man Hồ Tử!"

Hàn Lập lúc này mới chú ý tới khuôn mặt Nguyên Anh đó, không khỏi ngây ra.

Hắn nhớ không lầm, Man Hồ Tử năm đó cũng sắp hết thọ nguyên, đến nay cũng đã gần hai trăm năm trôi qua, hẳn là đã tọa hóa rồi. Tại sao nguyên anh vẫn còn tồn tại trên đời, lại còn rơi vào tay Cực Âm Tổ Sư.

Trong lòng cảm thấy kỳ quái, Hàn Lập cũng không vội vã diệt sát Cực Âm, cẩn thận đánh giá hai mắt Nguyên Anh của Man Hồ Tử.

Bỗng nhiên tay nhấc lên, hư không đánh một trảo.

Một cái bàn tay to hiện lên ở trên Nguyên Anh, như tia chớp chụp tới, thoáng cái liền đem Nguyên Anh mạnh mẽ cưỡng bức bắt vào trong tay.

Năm ngón tay linh mang màu xanh chớp động không dứt, Nguyên Anh không thể mảy may nhúc nhích một chút nào.

"Hàn đạo hữu không cần cẩn thận như vậy, lấy tình hình hiện tại của ta, ngay cả thuấn di thuật cũng không thể thực hiện. Còn có năng lực chạy trốn đi đâu được!" Nguyên Anh Man Hồ Tử ngay cả một chút giãy dụa cũng không có.

"Hừ, cũng chưa biết được. Bất quá ta cũng không nghĩ tới các hạ còn có thể sống đến tận bây giờ, năm đó ở trong Hư Thiên Điện, ngươi đối với Hàn mỗ cũng không có hảo ý. Bây giờ lại chủ động nhảy ra, muốn để ta tiễn ngươi lên đường sao?" Hàn Lập sắc mặt trầm xuống.

"Đạo hữu đã tiến giai lên Nguyên Anh hậu kỳ, nếu là truy cứu chuyện Hư Thiên Điện, tất nhiên có tư cách nói những lời này. Nhưng năm đó Hàn huynh chẳng qua là một tu sĩ Kết Đan Kỳ, Man mỗ thật cũng không có chỗ nào là không phải cả? Hơn nữa cho dù đạo hữu không động thủ, Man mỗ vừa rồi vì tránh thoát cấm chế, cũng đã tiêu hao hết tinh nguyên còn sót lại, căn bản không thể sống bao lâu nữa!" Nguyên Anh lộ ra ý không sợ sinh tử.

"Lời này cũng không phải là giả! Ngươi đã suy yếu dạng này, Nguyên Anh tiêu tán chỉ là việc trước mắt. Hàn mỗ cũng không phải là hạng người ân oán không phân minh. Ngươi tuy rằng đối ta uy bức vô lễ, nhưng năm đó tặng âm kiện hoàng lân giáp, từng cứu ta một cái mạng nhỏ. Ta cũng không thừa cơ hãm hại ngươi, việc này xem như huề nhau!"

Hàn Lập trầm ngâm trong chốc lát, nói toạt ra những gì Man Hồ Tử đã tiên đoán.

"Man mỗ cũng không phải là ý định tặng ngươi bảo giáp, năm đó chỉ là muốn mượn dùng yêu thú của ngươi để đoạt bảo mà thôi! Ngươi cũng không nhất định đem việc này để ở trong lòng."

Man Hồ Tử ngẩn ra, cười khổ.

"Ta bất kể dụng ý ban đầu của ngươi như thế nào, Hoàng Lân giáp đã cứu ta một lần thật là được. Chẳng qua, ngươi cũng đừng trông cậy ta sẽ xuất thủ cứu ngươi. Ngươi tự sinh tự diệt đi."

Hàn Lập nhàn nhạt nói, một tay vung lên, bàn tay to màu xanh liền tiêu tán, Nguyên Anh Man Hồ Tử một lần nữa khôi phục tự do.

Sau đó Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt, một lần nữa nhìn cự băng bên cạnh.

"Hàn đạo hữu, Cực Âm Tổ Sư này cùng ta kết hạ huyết hải thâm cừu, có thể hay không giao cho ta xử trí, để Man mỗ trước khi chết đạt được ước nguyện."

Nguyên Anh Man Hồ Tử hít sâu một hơi, trợn mắt nhìn Cực Âm Tổ Sư bị băng phong một cái, lần nữa đưa ra yêu cầu lúc trước.

"Cực Âm cùng ta thù hận cũng không nhỏ, ta sẽ tự mình động thủ, không cần ngươi nhúng tay."

Hàn Lập cũng không quay đầu lại, một mực cự tuyệt.

"Ta nguyện ý dùng một ít tài liệu quý hiếm được chính mình cất dấu cộng thêm bí thuật điển tịch của bản thân, dùng để đổi lấy cơ hội lần này."

Man Hồ Tử trong lòng khẩn trương, vội vàng đưa ra điều kiện trao đổi của mình, không còn che dấu cái gì nữa.

Hàn Lập quay đầu nhìn Nguyên Anh liếc mắt một cái, bỗng nhiên cười khẽ.

"Man đạo hữu rốt cuộc có dụng ý gì, thì nói thẳng ra đi. Ta cũng không tin đạo hữu chỉ là vì báo thù, liền nguyện trả giá rất lớn như thế. Nếu nói cho ta biết ngọn nguồn chi tiết trong đó, chỉ cần không có can hệ gì tới ta, nói không chừng ta còn có thể đáp ứng việc này. Mặt khác, ta đối với sự tình của Man huynh, tại sao lại rơi vào tay Cực Âm, ta cũng tò mò. Hy vọng Man đạo hữu cấp cho Hàn mỗ một lời giải thích." Hàn Lập thản nhiên nói.

Nghe Hàn Lập hỏi, vẻ sốt ruột trên mặt Nguyên Anh dần dần biến mất, nhưng có chút chần chờ.

"Thôi vậy, điều này cũng không có gì để giữ bí mật. Ta liền nói toàn bộ cho đạo hữu đây." Man Hồ Tử thở dài một hơi, rốt cục hạ quyết tâm.

"Hàn mỗ xin chăm chú lắng nghe!" Hàn Lập bất động thanh sắc nói.

Lập tức ống tay áo của hắn hướng trên khối băng phất một cái, tất cả kim sắc phi kiếm đều bị một cỗ thanh hà cuốn quay trở về,trong nháy mắt chìm vào trong cổ tay áo không thấy bóng dáng.

"Kỳ thật Hàn đạo hữu nên biết, ngay từ lúc hơn trăm năm trước, thọ nguyên của Man mỗ xem như đã tận, cho dù trong Hư Thiên Điện chiếm được một ít linh dược kéo dài tuổi thọ đi, cũng chỉ như muối bỏ biển mà thôi. Tại hạ sở dĩ có Nguyên Anh tồn tại đến nay, chẳng qua là bị Cực Âm dùng một loại bí thuật ác độc, mạnh mẽ kích phát tiềm lực Nguyên Anh, làm cho ta miễn cưỡng sống lâu thêm mà thôi. Vì làm kéo dài thọ nguyên đến cực đại giới hạn, làm cho hồn lực của ta cũng vô duyên vô cớ tiêu hao hầu như không còn, cuối cùng Nguyên Anh tán loạn, tinh hồn từ nay về sau không thể tồn tại hậu thế, không còn có có thể chuyển thế luân hồi." Man Hồ Tử nghiến răng nghiến lợi nói.

Hàn Lập nghe xong những lời này, cũng không nói thêm gì nữa. Hắn biết đối phương khẳng định sẽ không chỉ nói chút không đầu không đuôi như vậy.

Quả nhiên Man Hồ Tử không cần hắn thúc giục, liền tự nói tiếp:

"Năm đó ta có được khỏa Bổ Thiên Đan kia, sau khi ra khỏi Hư Thiên Điện, cũng được một quãng tiêu dao. Những người khác cũng không có ai vì một viên đan dược mà tìm ta phiền toái. Nhưng hảo cảnh chẳng dài, thọ phương của ta mau hết, lại bị gia hỏa lục đạo kia ngăn chặn chỗ ở, sau đó hắn lại muốn dùng thi thể ta sau tọa hóa để tu luyện ma công. Man mỗ tự nhiên không chịu đáp ứng việc này, kết quả bị hắn dùng Lục Cực Chân Ma Công đánh thành trọng thương. Cũng may ta cũng coi như tu vi không kém, đúng lúc thi triển bí thuật trốn thoát, không nghĩ tới trên đường lại đụng phải lão tặc Cực Âm này. Tặc tử này thực âm hiểm, vừa thấy ta thân chịu trọng thương, lập tức ra tay công kích. Ta cùng hắn đại chiến ba ngày ba đêm, bởi vì thương thế phát tác nên thân thể bị hủy, Nguyên Anh cũng liền rơi vào tay hắn. Lão ma này tham đồ cất dấu của ta cùng khỏa Bổ Thiên Đan kia, liền nhốt ta bên người liên tục tra hỏi, kéo dài cho đến nay."

"Tra hỏi? Hắn đối với ngươi không có vận dụng sưu hồn thuật?" Hàn Lập nghe vậy, có chút kinh ngạc.

"Hắc hắc, nếu là tu sĩ khác, thậm chí tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ rơi trong tay người khác, tự nhiên khó thoát khỏi mạnh mẽ bị kết cục

sưu hồn. Nhưng Man mỗ tu luyện Thiên Ma công lại hoàn toàn không sợ thuật này, có thể đem thần niệm thủ chặt tinh hồn bên trong, không thể nào mạnh mẽ sưu thủ được. Nếu cố tình gia tăng uy lực sưu hồn thuật, cũng chỉ khiến cho ta hồn phi phách tán, muốn biết bí mật của Man mỗ, quả là việc si tâm vọng tưởng?"

Man hồ tử cười lạnh, ngạo nghễ nói.

"Có loại bí thuật này ư?" Hàn Lập đuôi lông mày vừa động, phảng phất có chút động tâm.

"Đương nhiên, ngươi cho là Thiên Ma công chỉ có hư danh sao? Chẳng qua là Man mỗ chưa từng có truyền ra ngoài việc này thôi. Cực Âm không có cách nào, đành phải cách một đoạn thời gian lại dùng thi hỏa đến tra tấn Nguyên Anh Man mỗ.

Hắc hắc, nhưng Man mỗ sao dễ dàng chịu khuất phục vậy chứ. Huống hồ cho dù có nói ra, cũng vẫn khó thoát khỏi kết quả hồn phi phách tán. Chẳng qua, Nguyên Anh trải qua bí thuật của hắn mạnh mẽ tăng lên hơn trăm năm thọ nguyên sau, quả thật đã như đèn cạn dầu, trừ phi thi triển bí thuật tái cắn nuốt tinh nguyên Nguyên Anh của một gã khác, nếu không nhất định không thể luân hồi. Nhưng dù tính làm như thế, thật sự còn có cơ hội kiếp sau hay không, đây đều là nói nước đôi."

Nói tới đây, Nguyên Anh Man Hồ Tử nhìn chằm chằm Cực Âm tổ sư trong lam băng, hận không thể trực tiếp cắn xé, nét mặt oán độc quá khứ.

"Thì ra là thế. Ngươi tính cắn nuốt Nguyên Anh Cực Âm, nhằm tìm cơ hội kiếp sau. Loại này bí thuật bản thân ta nghe nói qua, bất quá là có hữu hiệu không, thật đúng là không có cách nào nghiệm chứng."

Hàn Lập sờ sờ cằm, thì thào nói.

"Bất kể là thật hay giả, bí thuật này cũng là cơ hội duy nhất của ta, Man mỗ dù sao vẫn thử một lần. Dù sao những thu hoạch này của ta về sau nói không chừng lại giúp cho người phần nào, tốt hơn hết là đổi lấy một đường sinh cơ này."

Man Hồ Tử bất đắc dĩ nói.

"Cũng thật chỉ có thể như vậy. Khỏa Bổ Thiên Đan của ngươi vẫn còn chứ?" Hàn Lập trầm ngâm một chút sau, chậm rãi hỏi.

"Không còn, vừa ra khỏi Hư Thiên Điện đã được ta nuốt luôn rồi. Nhưng không ai biết đối với ta căn bản không có nhiều hiệu dụng. Cực Âm kia thấy ta tu vi so với trước kia vẫn vậy, lại cho rằng ta còn giữ đan dược này chưa dùng tới, đối với ta vẫn ép hỏi tung tích của nó. Nếu không, hắn đâu có kiên nhẫn lâu như thế tra hỏi ta, đều là chuyện nói nước đôi." Man Hồ Tử thản nhiên phi thường trả lời.

"Oh, có chuyện như vậy!" Hàn Lập trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

Hắn năm đó dùng Bổ Thiên đan, hiệu quả rõ ràng cực kỳ. Chẳng qua, đối phương cũng đã tới nông nỗi như bây giờ, phỏng chừng cũng sẽ không nói dối. Xem ra Bổ Thiên Đan đối tư chất tu sĩ Nguyên Anh cải thiện cực kỳ bé nhỏ. Đương nhiên, điều này cũng có thể bởi vì nguyên lai tư chất linh căn của đối phương quá kém, không có nhiều cải thiện!

Hàn Lập cân nhắc trong lòng như thế.

"Ta có thể thành toàn việc này cho ngươi. Nhưng trước đem khẩu quyết Thiên Ma công cho ta xem xét một phần, sau đó ta đã đem Cực Âm giao cùng ngươi xử lý. Ta đối với bên trong Khóa Hồn Bí Thuật cảm thấy hứng thú. Cuối cùng chờ ngươi cắn nuốt hoàn toàn Nguyên Anh của hắn xong, thì mới nói cho ta biết đồ vật khác cất chứa ở chỗ nào."

Hàn Lập trầm ngâm một chút, liền nhìn chằm chằm Nguyên Anh Man Hồ Tử từ từ nói.

"Được, không thành vấn đề!" Nguyên Anh nghe vậy mừng rỡ, không thèm lo lắng nói.

Hàn Lập gật gật đầu, nhưng vừa thấy Nguyên Anh thần sắc có chút uể oải, bỗng nhiên hai tay bấm tay niệm thần chú, vài đạo pháp quyết liên tiếp đánh vào trên người Nguyên Anh đối phương.

Nhất thời đủ mọi màu sắc linh quang ở bên ngoài thân chợt lóe sau, Nguyên Anh trong phút chốc tinh thần rung lên, lại tốt lên rất nhiều.

"Đa tạ đạo hữu tương trợ!" Man Hồ Tử cảm kích bật thốt lên lời tạ ơn.

Hàn Lập khoát tay áo, giơ tay lên, một khối ngọc giản trống rỗng màu trắng nhạt trực tiếp ném tới.

Nguyên Anh vội vàng hé ra cái miệng nhỏ, phun ra một cỗ kim hà nhàn nhạt, thoáng cái đem ngọc giản cuốn vào trong, làm cho hình thể nhanh chóng thu nhỏ lại, bị Nguyên Anh đưa tay bắt tới trong tay.

Sau đó nhàn nhã cúi đầu nhìn xuống, bắt đầu phục chế pháp quyết.

Phục chế một phần pháp quyết không biết đã ghi nhớ qua bao nhiêu lần, đối với Man Hồ Tử mà nói tự nhiên không cần tốn nhiều sức.

Một tuần trà trôi qua, Nguyên Anh liền mở ra hai mắt, cánh tay nhỏ bé giương lên. Một đạo bạch quang thẳng đến Hàn Lập phóng tới.

Hàn Lập đưa tay đem bạch quang tiếp nhận, linh quang chợt lóe, ngọc giản khôi phục nguyên lai thể tích.

"Man huynh sẽ không động tay động chân trong pháp quyết chứ?" Hàn Lập nhìn thoáng qua vật trong tay, nhưng lại đột nhiên lộ ra vẻ mặt giống như cười chế nhạo.

"Hàn huynh cứ nói giỡn. Lấy cảnh giới Nguyên Anh hậu kỳ của đạo hữu hiện tại, công pháp thực giả ra sao, xem sẽ biết ngay. Hơn nữa Man mỗ bây giờ thân đã rơi vào tình trạng như thế, sao

lại gây ra cái chuyện hại người hại mình như vậy!" Nguyên Anh nghe vậy, cũng lộ ra thần sắc dở khóc dở cười.

------oOo------

Chương 1147: Loạn Khởi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập cười hắc hắc, không nói cái gì nữa, đem thần niệm hướng tới bên trong ngọc giản ở trong tay đảo qua.

Nhưng chỉ mới thử xem qua có một chốc, sắc mặt Hàn Lập đại biến. Đầu tiên là biểu hiện ngạc nhiên, hắn lộ ra vẻ mặt khó có thể tin được, cuối cùng lại trở nên kinh hỉ.

Nguyên Anh của Man Hồ Tử chứng kiến một màn này, đầu óc hơi có chút mơ hồ.

Bất quá, hắn đích thực không có động tay động chân gì đến khẩu quyết này, nên cũng không có gì phải lo lắng.

Sau chừng một tuần hương, lâu hơn so với suy đoán của Man Hồ Tử, Hàn Lập mới đem thần thức thu lại, nhưng sắc mặt hắn nổi thần sắc bất định khó đoán được.

"Man huynh! Ngươi từ đâu học được Thác Thiên Ma Công này, có thể cho ta biết lai lịch của nó không?." Hàn Lập chậm rãi mở miệng hỏi.

"Lai lịch ư? Ma công này đúng là công pháp nổi danh ở Loạn Tinh Hải, vốn lưu truyền đã lâu, còn hơn cả Lục Đạo Lục Cực Hi Ma Công, thanh danh cũng không thể nào nhỏ được. Chẳng qua công pháp này luôn luôn lưu truyền đơn mạch, ta cũng nhờ cơ duyên gặp được gia sư nên mới có thể học được. Sao, công pháp này có cái gì không ổn à?." Nguyên Anh khó hiểu hỏi.

*"Không có gì! "*Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe lên, lắc lắc đầu, hắn lật bàn tay một cái, ngọc giản liền biến mất không thấy bóng dáng.

"Nếu như Hàn huynh lo công pháp này thiếu xót lại không rảnh để tu luyện, tùy tiện tìm một gã đệ tử để truyền thụ lại cũng được, chỉ

cần Thác Thiên Ma Công không bị đoạn tuyệt truyền thừa, vậy là được rồi."

Man Hồ Tử thấy Hàn Lập có chút là lạ, những lời đấy sao có thể tin hoàn toàn, nhưng gã vẫn thản nhiên nói, một chút ý tứ truy vấn cũng không có.

Đối với gã mà nói nếu phải chọn, đương nhiên cắn nuốt Nguyên Anh của Cực Âm mới là chuyện trọng yếu, cho nên gã lập tức còn nói thêm:

"Đạo hữu đã xem qua công pháp, không biết Man Mỗ có thể động thủ được chưa?."

Nói đoạn hai mắt Nguyên Anh hồng quang chợt lóe, trên nét mặt hiện ra một tầng sát khí.

"Đương nhiên là được! Bất quá bây giờ Man huynh có chút suy yếu, ngươi có muốn Hàn mỗ trợ giúp một tay hay không?."

Hàn Lập nhìn Cực Âm tổ sư trong băng, cười hỏi.

"Đa tạ ý tốt của đạo hữu, nhưng không cần phải thế. Man Mỗ mặc dù bây giờ pháp lực không bằng một phần mười như trước. Nhưng để đối phó một tên tu sĩ vô pháp nhúc nhích, lại vẫn còn là quá đủ rồi." Man Hồ Tử lắc đầu, vô cùng tự tin nói.

"Thế thì tùy ở Man huynh, ta bây giờ chờ ở bên ngoài vậy."

Hàn Lập mỉm cười, cũng không có nhiều lời. Thân hình loáng lên một cái, người đã tới ngay lối vào, từ từ đi ra khỏi thạch thất.

Nhất thời bên trong chỉ còn lại có Nguyên Anh của Man Hồ Tử và Cực Âm Tổ Sư đã bị đóng băng.

Ánh mắt nhìn chòng chọc vào Cực Âm Tổ Sư, trên mặt hiện ra vẻ âm trầm, còn Cực Âm Tổ Sư vô phương nhúc nhích được, nhưng hai mắt đồng thời lộ ra thần sắc sợ hãi dị thường. Hàn Lập đứng trong thông đạo ở bên ngoài thạch thất, cầm ngọc giản trong tay ngắm nhìn, trầm ngâm không nói gì.

Trong thạch thất vẫn yên tĩnh dị thường, không có một chút âm thanh nào mảy may truyền ra, sau quá một chung (1) thời gian, mới có một thanh âm hơi có phần mệt mỏi truyền ra.

"Hàn đạo hữu! Ngươi có thể tiến vào." Đúng là lời của Man Hồ Tử, chỉ là nghe có vẻ khàn khàn.

Hàn Lập khẽ nhíu đôi mày kiếm, bắt chéo hai tay, ngọc giản trong tay lại lần nữa biến mất vô tung vô ảnh.

Hắn xoay người đi vào trong thạch thất lại.

Chỉ thấy Lam sắc cự băng kia vẫn bình yên vô sự đứng thẳng ở chỗ cũ, nhưng trong hai tròng mắt của Cực Âm Tổ Sư lại như mắt của con cá đã chết vậy, toàn bộ khí tức kinh mạch đều không có.

Nguyên Anh lại trôi nổi ở trên lam băng, thân thể của nó so với lúc trước lớn hơn một ít, hơn nữa sinh khí dư dật, không còn bộ dáng suy yếu như lúc trước. Chẳng qua trên khuôn mặt nhỏ nhắn, thần sắc lại tràn đầy vẻ mệt mỏi:

"Lần này đa tạ Hàn huynh! Ta bây giờ tạm thời khôi phục hơn phân nửa tinh khí, phải nhân cơ hội này lập tức tọa hóa (2) đi. Bằng không thì chỉ như kiếm củi ba năm thiêu một giờ thôi (uổng phí công sức). Động phủ bí mật của ta là ở.." Nguyên Anh thấy Hàn Lập lập tức trực tiếp truyền âm, nhưng nói xong lời cuối cùng, thanh âm nhỏ dần.

Hàn Lập ngưng thần sau khi nghe vài câu, thần sắc không đổi gật gật đầu.

"Hảo! Man mỗ đại cừu đã báo, lúc này đây sẽ tọa hóa. Hàn đạo hữu cứ tùy ý rời đi." Nguyên Anh thổ ra một hơi dài, thần sắc bình tĩnh nói. Thân hình nó lập tức loáng lên một cái, trực tiếp bắn tới một góc thạch thất, khoanh chân ngồi xuống.

Trên thân Nguyên Anh, kim quang chói mắt, khí tức cũng biến động bất định, lúc mạnh lúc yếu.

Hàn Lập mỉm cười, cũng không hề để ý tới việc tọa hóa của Man Hồ Tử, mà hai tay đang nắm, lại một lần nữa giương lên.

Tiếng lôi minh nổi lên, mấy đạo kim hồ thô to bắn ra, kích về hướng cự băng, tại giữa đó kim quang không có phát động bạo liệt, mà ngay ở giữa khối băng có vô số điện quang tinh tế, rất bé nở bung ra, đem thân xác Cực Âm Tổ Sư cùng đồng hóa biến thành một cái Toái Thi.

Hàn Lập liếc mắt nhìn một cái, sau khi xác định phân hồn hoặc là đệ nhị nguyên thần ở bên trong nó quả thật không còn tồn tại nữa, lúc này hắn mới gật đầu hài lòng, đồng thời quay đầu qua.

Vào lúc này, linh quang bên ngoài Nguyên Anh đang lưu chuyển, đã bắt đầu hiện ra một khe bé tí ti, trong cái khe đó kim quang lập lòe, kim sắc dịch thể cuồn cuộn phảng phất như muốn chảy cả ra ngoài.

Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, nhìn chằm chằm vào Nguyên Anh của Man Hồ Tử, cứ như thế không nói gì.

"Phanh" Sau một tiếng vang nhỏ, toàn bộ Nguyên Anh vỡ tan ra, hóa thành điểm điểm kim quang, dần dần tan biến ở giữa hư không.

Tận mắt nhìn thấy Nguyên Anh của Man Hồ Tử tọa hóa. Hàn Lập khẽ thở dài, nhấc tay lên nhắm ngay tàn thi trên mặt đất bắn ra.

Một viên hỏa cầu bắn đến, đem hết thảy tàn thi trên mặt đất bao phủ vào bên trong hỏa quang.

Hàn Lập cũng không thèm nhìn tới hỏa quang, hóa thành một đạo thanh hồng lượn vòng tại thạch thất một lúc, rồi thoáng cái bắn nhanh ra ngoài, độn quang ở trong thông đạo chợt lóe lên, sau đó biến mất vô tung vô ảnh.

Bởi vì đi ra ngoài. Hàn Lập không hề bảo lưu kiêng kỵ gì cả, thế cho nên dưới độn tốc hoàn toàn được phát động, trong chốc lát hắn đã đến điểm cuối của thạch thất này.

Tường đá linh quang chớp động, chắn ở phía trước mặt.

Hàn Lập cũng không hề do dự, hắn khoát tay, nhất thời từ đầu ngón tay phát ra kim mang chớp động, phóng ra kiếm khí bắt đầu đem thạch môn trảm bung ra.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một trận địa chấn đất rung núi chuyển to lớn truyền lại, cả thông đạo đều run rẩy không ngớt, cùng lúc đó nó còn phát ra âm thanh ầm ầm vang vọng.

Hàn Lập ngẩn người, tuy trong lòng hơi giật mình, nhưng động tác trên tay hắn không hề dừng lại một chút nào, vài đạo kim sắc trùng điệp, quang ảnh giao thoa xen lẫn vào nhau cùng trảm tới, thạch môn liền tứ phân ngũ liệt rồi mở ra.

Thân hình loáng lên một cái, người đã xuất hiện tại bên ngoài thạch môn.

Bên ngoài chính là tầng một của Giản Lâu, mà một góc cái thạch môn này chỉ là mật môn (3) của tòa lầu các đó mà thôi.

Bất quá vừa ra khỏi thông đạo, bỗng chốc nhiều tiếng nổ lớn chớp lên vài lần, từ bên ngoài cổng của tòa lầu các vẫn còn phát ra giọng cười cuồng tiếu của người nào đó, tiếng hét phẫn nộ, thỉnh thoảng lại có tiếng gào thét bạo liệt liên tiếp truyền đến, giống như biến thành một trường kịch chiến đỉnh phong, đúng là có người ở bên ngoài đang thi pháp tranh đấu.

Hàn Lập nhíu mày, từ bên ngoài lầu các một đạo hồng quang lại bay vụt vào, vừa nhìn thấy người bên trong lầu các chẳng biết là ai, đã quát to lên.

"Không hay rồi. Trên Thiết Thạch Phong có yêu thú." Gã lại đột nhiên hô: *"Ô! Ngươi là ai? Ô Trường Lão đâu?"*

Tên tu sĩ này vừa thấy người trong đại sảnh dừng lại, cũng không phải là Cực Âm Tổ Sư như tưởng tượng của gã, trong lòng hoảng sợ, bật miệng cả kinh kêu lên.

Hàn Lập chỉ cười lạnh một tiếng, miệng hé ra, một đạo kim quang chợt lóe lên rồi biến mất, ở phía đối diện lập tức truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Tu sĩ trong hồng quang, bị kiếm quang hiện lên quỷ dị bên người chém làm đôi, hai đoạn tàn kiếm xích hồng cũng rớt xuống.

Vị tu sĩ Kết Đan Kỳ của Nghịch Tinh Minh này coi như đã xong, ngay cả mặt mũi tướng mạo Hàn Lập cũng không cẩn thận xem xét kỹ càng, rốt cuộc lại hồ đồ bỏ đi tánh mạng của mình.

Bất quá, Hàn Lập từ mấy câu nói của đối phương cũng dễ phán đoán ra một chút, dường như là Hải Tộc Yêu Thú đột nhiên nhằm vào Nghịch Tinh Minh tiến hành đánh lén bất ngờ.

Trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng hắn lại không muốn có dính líu gì vào trong chuyện này, hai tay lập tức kết quyết, thu liễm khí tức trên người xuống, tiếp đó thân hình lại loáng lên một cái, liền ẩn giấu hành tung của mình lại. Sau đó mới nghênh ngang hướng về lầu các ở bên ngoài nhẹ nhàng bay tới.

Nhưng hắn còn chưa kịp bay đến phía trước đại môn, thì đã nghe một tiếng rống to giống như sấm nổ từ trên không trung cuồn cuộn truyền đến:

"Đường đạo hữu, hiện tại hải tộc chúng ta điều động nhiều Hóa hình tộc nhân như vậy, Nghịch Tinh Minh bọn ngươi tuyệt đối không thể ngăn cản. Nếu thức thời, thì lập tức ngoan ngoãn đem Đỉnh giai Cực Phẩm Linh Thạch giao ra đây. Hải tộc chúng ta còn có thể tha cho các ngươi một con đường sống."

Lời của người này không chút nhân nhượng, nhưng tu vi quả thật kinh người, một ít tu sĩ bậc thấp của Nghịch Tinh Minh ở bên ngoài tòa lầu các, bị mấy câu nói đó trực tiếp chấn động thân hình như nhũn ra, linh lực trong cơ thể một hồi ngưng trệ mất linh nghiệm.

Hàn Lập sau khi nghe được mấy câu then chốt 'Cực Phẩm Linh Thạch', trong lòng lại càng thêm giật mình, cơ hồ không chút nghĩ ngợi bắn nhanh đến chỗ đại môn tòa lầu các.

Nhìn hướng về âm thanh trên bầu trời cao.

Chỉ thấy ở phía bên ngoài rối loạn thành một đoàn, khắp nơi linh quang chớp động, liên tiếp những âm thanh bạo liệt nổ tung, có mười mấy tên tu sĩ cùng một số Yêu thú hình thù quái dị, đang hứng khởi đánh nhau rất kinh khủng. Ở trên cao, mây mù màu lam nhạt cơ hồ che lấp cả bầu trời.

Mà ở dưới đám mây mù đó, một vài nhóm đang giằng co đánh với nhau. Trong đó có một lão mặc lam bào, tướng mạo lão già này gầy gò, một tay cầm Thanh Sắc Kính Tử (Cái gương), một mặt phóng ra vô số đạo thanh quang chói mắt, tay kia khu sử một thanh Lam sắc phi kiếm, phảng phất như giao long xuất hải (4).

Đối thủ của lão là một gã Đầu Đà thân hình béo ị cao lớn dị thường, hai cánh tay đều đeo một cái Kim Sắc Viên Hoàn, nhưng lại cầm trong tay một cái Viên Bát, miệng phun ra trận trận lam vụ, từ đầu đến cuối công kích tới Lão giả gầy gò. Mà tiếng rống to giống như sấm nổ điên cuồng nọ, chính là từ trong miệng gã Đầu Đà này phát sinh ra.

Hàn Lập lam mang chợt lóe lên chăm chú nhìn gã Đầu Đà, thấy nơi cái cổ của gã, có vài miếng lân phiến màu bạc sáng rực rỡ.

Còn như mấy chỗ khác, hai người một nam một nữ đang hợp sức đánh với một gã Nho Sinh ở trên đầu mọc một cặp sừng ngắn. Một Hôi Bào Lão Giả khác thì dùng một cái hồ lô thả ra trận trận âm phong, cùng một gã toàn thân bao phủ trong xích diễm, hai nhân ảnh này giằng co với nhau bất phân thắng bại. Mà ở một chỗ xa hơn một chút, một đoàn Huyết Sắc Vụ Khí lớn quay cuồng bất định, bên trong mơ hồ có tiếng gào thét, tiếng bạo liệt nổ tung truyền ra. Tựa hồ có người ở trong đó đánh nhau kịch liệt có lẽ không dễ chịu gì.

Trong nhất thời vô pháp nhìn ra ai thắng ai bại, xem ra việc Nghịch Tinh Minh đã rút tu sĩ Nguyên Anh Kỳ của mình về sớm, thật đúng là hành động khôn ngoan.

Bằng không chỉ dựa vào thủ vệ bình thường, sớm đã bị người ta công phá rồi.

"Cái gì mà Cực Phẩm Linh Thạch? Chẳng lẽ tại hạ nghe lầm. Ta đâu có Cực Phẩm Linh Thạch gì đâu?" Lão giả gầy gò nọ sắc mặt không đổi, đem pháp bảo thúc dục khiến uy lực của nó càng tăng, nhưng lại mở miệng thản nhiên nói.

"Đã đến lúc này! Đường huynh vẫn còn giả vờ bịt tai trộm chuông (5), ngươi không cảm thấy như vậy là quá buồn cười sao?" Bàn Tử lớn giọng cười ha hả, trong miệng phun ra một đoàn lam vụ, trên mặt lộ rõ vẻ khinh thường.

"Thì ra đạo hữu chỉ là nghe những lời người ta đồn thổi mà thôi. Cực Phẩm Linh Thạch này, nhân giới làm sao còn có thể có được chứ! Các ngươi không thù không oán ngược lại chạy tới đây, diệt sát nhiều tu sĩ của bổn minh như vậy? Đường mỗ tuyệt đối không bỏ qua chuyện này." Lão giả gầy gò vừa đánh vừa cười ha hả đáp lại, nhưng thần sắc của lão âm lãnh cả lại.

Chú thích:

(1) Một chung = 1 giờ đồng hồ

(2) toạ hoá (từ dung trong đạo Phật, tả các cao tăng sắp chết ngồi nhập định để về miền Cực Lạc)

(3) Cửa bí mật

(4) Rồng về biển lớn, một câu thành ngữ.

(5) YỂM NHĨ ĐẠO LINH - bịt tai trộm chuông; tự lừa dối mình, không lừa dối được người (Do tích có kẻ lấy được quả chuông, mang đi không nổi, bèn dùng vồ đập vỡ để dễ mang, nào ngờ chuông không vỡ mà tiếng chuông lại vang vọng. Hắn lại sợ mọi người nghe thấy tiếng chuông sẽ kéo tới, bèn bịt tai lại để khỏi nghe thấy)

------oOo------

Chương 1148: Kim Giao Vương

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hắc hắc, cho dù Đường huynh đồng ý dừng tay, nhưng nếu không lấy được linh thạch trước, bọn ta cũng tuyệt sẽ không dừng tay. Còn tin tức về linh thạch, chính là đích thân ta từ nơi phát hiện linh thạch, sưu hồn tu sĩ thu được, đừng vọng tưởng lừa dối được ta." Bàn Tử (mập mạp) cười lạnh nói, trên người từng miếng thịt tùy thời run lên chiến rung động không ngừng.

"Nguyên lai Lý hộ pháp là bị các ngươi ám hại." Thanh Sấu Lão giả đầu tiên khẽ ngây ra, rồi lập tức giận dữ bùng phát, nhoáng lên một cái, trong tay đã xuất hiện thanh kính, nhất thời mấy đạo cột sáng to lớn thẳng đánh đến đối phương.

"Thế nào, Đường đạo hữu không phủ nhận vụ linh thạch nữa ư."

Bàn Tử (mập mạp) lại một hồi châm biếm, phóng ra trước người một cái viên bát, nhất thời bảo vật này phun ra dãy lớn hoàng hà, đem những cột sáng toàn bộ hút tất cả vào.

"Cứ coi như thật sự có chuyện này thì sao? Ai chẳng biết cực phẩm linh thạch đối với việc đột phá bình cảnh có thần hiệu khó có thể tin nổi. Làm sao có thể giao cho bọn yêu tu các ngươi. Mà các ngươi cứ thế tùy tiện tấn công bổn môn, cũng không sợ bị Tinh Cung ngồi không mà hưởng lợi sao." Thanh Sấu Lão giả sắc mặt giận dữ chợt tắt, nhanh chóng bình bình tĩnh trở lại.

"Tinh Cung? Ngươi nghĩ rằng chúng ta hải tộc chỉ đối phó với Nghịch Tinh Minh các ngươi? Nói thật cho ngươi biết, lần này chúng ta hải tộc tinh nhuệ xuất ra hết, chẳng những cực phẩm linh thạch nhất định phải lại được, cả tòa đảo nhỏ linh quặng cũng toàn bộ thu hồi. Ngoại hải nguyên bổn chính là địa bàn của hải tộc chúng ta, các ngươi loài người tu sĩ tưởng chia cắt này đảo linh

thạch, quả thực là nằm mơ. Lúc trước chỉ là chưa tập hợp đủ người, tạm thời cùng các ngươi dối trá ứng phó thôi."

Bàn Tử (mập mạp) giương lên to mập cổ, mặt hiện vẻ quỷ dị.

Vừa nghe lời này, Đường tính lão giả sắc mặt đại biến.

Như để chứng thực lời của Bàn Tử (mập mạp), đột nhiên từ chân trời chỗ truyền đến một hồi tiếng rít, tiếp theo một luồng yêu vụ màu lam không biết từ nơi nào cuồn cuộn mà đến, sương mù quay cuồng hạ từng bóng yêu thú xuống, tựa hồ có vô số yêu thú ẩn tàng trong đó.

"Ha ha, xem ra đám nhân loại bên Tinh Cung kia đã được giải quyết. Quả nhiên tập trung lực lượng, giải quyết từng nơi một là chủ ý chính xác, hiện tại các ngươi chính là có chạy đằng trời."

Bàn Tử (mập mạp) thấy cảnh này,liền cười một cách điên cuồng, trước người viên bát linh quang đại phóng, trong nháy tảng lớn hoàng hà từ trong bát tuôn ra, trực tiếp hướng xuống phía dưới biên lão giả bao lấy. Cánh tay mang hai cái kim hoàn cũng chợt lóe bắn ra, hóa thành một tầng tầng ảo ảnh, điên cuồng đánh xuống

Tên yêu tu thấy người giúp đỡ sắp đến, ngược lại gia tăng công kích, ra vẻ quyết không để đối phương dễ dàng chạy trốn. Thanh Sấu Lão giả xuất hiện cảm giác sợ hãi, nhưng trong thời gian ngắn thật sự không có cách nào thoát khỏi đối phương.

Còn lại mấy chỗ đang tranh đấu khác cũng đồng dạng như thế, tất cả Hóa Hình yêu thú không tiếc yêu lực phát động cuồng phong bạo vũ các loại thế công, các linh quang dủ màu sắc đan vào lóe ra, làm vang lên những âm thanh ầm ầm.

Nghịch Tinh Minh Nguyên Anh tu sĩ, trong lúc nhất thời thật đúng là vô phương thoát khỏi đối phương, nhanh chóng thoát khỏi nơi này.

Mặc khác trong yêu vụ xuất hiện điện chớp, trong nháy mắt cũng đã có thể thấy rõ sở bên trong một yêu thú mang bộ dáng.dữ tợn

Lần này, Nghịch Tinh Minh tu sĩ sau một hồi ngây ngốc cũng biết đại sự không ổn. Rút cuộc không biết ai hô to một tiếng *"Rút lui"*.

Nhất thời những tu sĩ cấp thấp phía dưới, lập tức giải tán nhằm bốn phương tám hướng phóng nhanh mà chạy, trên không trung những Nguyên Anh kỳ cũng bắt đầu tìm kiếm một cơ hội thoát thân. Một bên chống đỡ, một bên từ từ hướng Thạch Phong bên bờ chỗ thối lui, có người thì không muốn chết phát động công kích, cùng yêu thú đối diện điên cuồng đối công, hy vọng tạm thời đánh lui đối phương cướp đường mà chạy, còn có người lại nắm dữ bí thuật thoát thân, không nhanh không vội cùng đối thủ giao tranh, nhưng song mục lại hướng bốn phía không ngừng quét mắt nhìn xuống phía dưới.

Hàn Lập sau khi nghe đến *"Cực phẩm linh thạch"*, ý định bỏ đi ban đầu, lập tức đã không cánh mà bay.

(Kekeke, anh ý có tư chất hôi của vãi hà)

Mặc dù hắn chưa bao giờ thấy tận mắt đỉnh bậc linh thạch trong truyền thuyết, nhưng đồn đãi liên quan cực phẩm linh thạch về sự thần hiệu của nó, tự nhiên chưa từng sổ điển tịch cũng biết đến mười phần rõ ràng.

Không chỉ nói linh thạch này là vật duy nhất có thể dùng để bày ra tại Nhân Giới nhiều loại Thượng Cổ kỳ trận được đồn đại, chính cái này là bảo vật hạng nhất, có thể giúp đỡ đột phá bình cảnh, liền càng khiến tất cả tu sĩ đều động tâm không thôi.

Dù là Kết Đan đến Hóa Thần đều có tác dụng hữu hiệu, chỉ là càng về đẳng cấp sau, linh thạch hiệu quả lại càng ít đi một chút. Nhưng cho dù như vậy, đối với Nhân Giới tu sĩ hiện tại, cực phẩm linh thạch vẫn là muốn mà không thể cầu.

Hiện mạch khoáng ở đây, khai thác được một khối như vậy, không trách được Nghịch Tinh Minh lập tức tập trung lại lực lượng, mà yêu thú thì không chút do dự vạn lý bôn tập, đối với tu sĩ hai nhà trên đảo đồng thời hạ thủ. Đại khái bọn họ cho rằng đã có đệ nhất khối cực phẩm linh thạch xuất hiện, mạch khoáng không chừng còn có đệ nhị khối, thậm chí đệ tam khối.

Hàn Lập hít sâu một hơi, trong nháy đã đem chân tướng đoán ra được khoảng bảy tám phần.

Bảo vật hiếm có nếu xuất hiện ở trước mặt mình, hắn tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha, song mục (hai mắt) bình tĩnh, bắt đầu xuất hiện ti ti nan danh hỏa diễm.(ngọn lửa nhỏ khó gọi tên)

Bất quá này cực phẩm linh thạch, rốt cuộc ở trong tay người nào, đây chính là vấn đề phiền não.

Theo lý thuyết này loại bảo vật, tự nhiên là đặt ở người có tu vi tối cao làm chủ nhân, cũng chính là trong tay Thanh Sấu Lão giả. Nhưng là cũng có thể Thanh Sấu Lão giả thi triển trò lừa dối, cố ý đem linh thạch đặt ở trên người tu sĩ bậc thấp, không có danh tiếng gì, có thể thừa dịp hỗn loạn mà chạy ra ngoài.

Như vậy, cho dù hắn thần thông mạnh mẽ đến thế nào, cũng không có khả năng dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của đám yêu tu, xuất thủ đem tất cả đám nghịch hạn minh tu sĩ một lưới bắt hết.

Hàn Lập nhíu lông mày, nhưng sau khi trầm ngâm suy nghĩ, lập tức liền nghĩ ra.

Những Hóa Hình yêu thú thông minh này, quyết không hạ ngàn người loại tu sĩ, chỉ sợ vấn đề này bọn chúng đã sớm suy nghĩ qua. Coi như chính mình không ra tay, lúc đó yêu thú cũng sẽ không cho thoát bất cứ một tên tu sĩ Nghịch Tinh Minh nào. Đến lúc đó chỉ cần linh thạch vừa hiện thân, hắn tại nhanh chóng cướp đi là được. Với thần thông của hắn yêu thú cùng tu sĩ nơi này, không có ai có khả năng đỡ nổi một chút nào.

Trong lòng hạ quyết tâm, Hàn Lập đứng ở lầu các trước ẩn nấp tung tích, lạnh lùng nhìn chăm chú vào không trung đại chiến.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, ở xa trong yêu vụ đột nhiên lao ra hai ba trăm yêu thú hình thể khác nhau, các sắc yêu khí hướng những tu sĩ bậc thấp đang chạy trốn điên cuồng đuổi theo.

Trong đó ba bốn cấp chiếm đa số, nhưng là có hơn mười yêu thú ngũ cấp đã là cao giai yêu thú. Mà mỗi một người tu sĩ cũng có vài yêu thú cùng đẳng cấp chạy theo đuổi giết.

Với đội hình như thế, mà đám tu sĩ trên đảo muốn đào thoát, quả thật là sự tình không thể.

Mà yêu vụ màu lam trong nháy mắt đến trên không trung thạch lĩnh, cùng sương mù ban đầu dung hợp một thể. Một cổ yêu khí cực kỳ cường đại phóng lên cao, sau đó một đoàn quang diễm màu vàng từ giữa bắn nhanh ra.

Quang mang chợt lóe sau khi, giữa không trung hiện ra nghênh danh yêu tu mang kim khôi kim giáp xuất hiện

Yêu vật này lại mang thân người, trong tay mang theo một cái trường thương màu vàng, trên cán thương, ngân hình cung (lôi điện)lóe ra lượn lờ, mơ hồ xuất hiện điện xà nhỏ trên thương di chuyển không ngừng, vừa nhìn cũng biết đây không phải là bảo vật bình thường, cho tới một thân khôi giáp màu vàng, từ từng mãnh kim lân tạo thành mặt ngoài mỗi một phiến cũng có ký hiệu rất nhỏ như ẩn như hiện, tản ra yêu khí quỷ dị

Yêu phương vừa hiện thân, một đôi giao nhãn liền bắn ra chói mắt tinh quang, nhất cổ thần niệm cực kỳ cường đại trong nháy mắt đem cả tòa thạch lĩnh đều bao phủ bên trong

Phía dưới vẫn còn cùng Hóa Hình yêu thú giữ lẫn nhau không dưới Nguyên Anh tu sĩ, cùng đồng loạt trong lòng trầm xuống.

"Kim Giao Vương! Không có khả năng, ngươi sao dám làm trái với ước định, tự mình xuất thủ?" Thanh Sấu Lão giả nhin thấy yêu tu, sắc mặt tái nhợt vô cùng, trong miệng khó có thể tin hét lớn

Tên Giao Long yêu tu, dĩ nhiên là một thập cấp đại thành yêu thú.

"Ta tại sao không thể xuất thủ. Muốn Bổn vương tiếp tục thực hiện ước định, các ngươi nhân tộc cũng phải có bản lĩnh này mới được. Các ngươi đã ba ngàn năm không có xuất hiện quá Hóa

Thần tu sĩ, hiện tại lại là sự tình liên quan đến đỉnh bậc linh thạch như thế, ước định năm đó trở thành phế thãi cũng được."

Giao thủ mặt không chút thay đổi, nhưng miệng phun nhân ngôn(dùng ngôn ngữ loài người), băng lãnh dị thường.

Mà đang lúc này, từ trong yêu vụ lại phóng ra hai tên yêu tu khác, một tên đầu đầy Hồng Phát, mồm rộng răng nanh, tên khác thì hắc bào thanh diện, thân hình cao lớn, thoạt nhìn bộ dáng có chút quen mặt

"Di, đây không phải là Quy Yêu năm đó cùng Độc Giao nổi lên sao?"

Tại phía dưới ẩn hình Hàn Lập nhìn thấy Giao Long màu vàng đầu tiên là rùng mình, nhưng lại gặp mặt hắc bào thanh diện yêu tu thì hơi bị ngẩn ra, trên mặt hiện ra vẻ kinh ngạc. Lập tức lại nghĩ tới thiếu chút nữa đã truy theo hắn lên trời không cửa xuống đất không đường.

Hắn nhất thời sắc mặt trầm xuống, ánh mắt vội vàng hướng đến yêu vụ trung nhìn tới, cũng không thấy yêu tu nào phóng ra nữa.

Hàn Lập nhướng mày, cũng không có lỗ mãng thả ra thần niệm hoặc thi triển linh mục để tìm kiếm.

Dù sao thập cấp đại thành yêu thú thần niệm cũng không phải chuyện đùa, hắn dù trong địa phương bị thần niệm đối phương bao phủ vẫn miễn cưỡng không bị phát hiện, nhưng nếu chính mình phóng ra thần niệm, cũng là tự lộ hành tích không nghi ngờ.

Bất quá *"Kim Giao Vương"* này nếu xuất hiện, xem ra Nghịch Tinh Minh tu sĩ tuyệt đối dữ nhiều lành ít. Bất quá, Quy Yêu dĩ nhiên cùng yêu này xảo hợp lại đi cùng nhau, chẳng lẽ yêu giao này cùng Độc Giao năm đó có cái gì quan hệ gì đó?

Hàn Lập trong lòng lạnh lùng thầm nghĩ.

Vừa nghe Kim Giao Vương nói như vậy, thạch lĩnh thượng tu sĩ khuôn mặt đều lộ vẻ kinh hoản, không trung Thanh Sấu Lão giả càng cả tâm nhắm trầm xuống đi.(Thanh Sấu Lão giả trên không trung càng hạ người xuống)

Nhưng thân là Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ, tự nhiên sẽ không liền như vậy nhận mệnh, hốt nhiên trong miệng phát ra một tiếng tiếng rít thê lương, một khẩu lam sắc phi kiếm từ trong yêu vụ đột nhiên phát ra bạch quang chói mắt, lập tức oanh một tiếng nổ sau đó, trực tiếp bạo liệt mở ra.

Phi kiếm chính là một kiện cổ bảo uy lực không nhỏ, Đường tính lão giả mạnh mẽ tự bạo uy lực to lớn hơn nhiều so với tu sĩ bình thường tu sĩ tưởng tượng, một quang cầu màu ngân bạch thật lớn lóe sáng hiện lên phía trên thạch lĩnh, khiến cho lam vụ từ miệng Bàn Tử (mập mạp) phun tất cả đều nhanh chóng tiêu tán, đem hai cái kim hoàn biến thành ảo ảnh, trong phút chốc như định một đường diệt hắn.

Bàn Tử (mập mạp) kinh hãi, cuống quít đem viên bát trước người điên cuồng thôi thúc tới cực điểm, tảng lớn hoàng hà hóa thành một tầng quang mạc đem hắn bảo hộ bên trong, đồng thời thân hình không thể không lui nhanh về phia sau.

Mà nhân cơ hội này, này Thanh Sấu Lão giả bàn tay vừa lộn chuyển, trong tay bỗng nhiên xuất ra một cái cẩm khăn màu tím, không lưỡng lự đem vật ấy hướng tới trước người tung ra.

Cẩm khăn nhất thời hóa thành một đoàn tử quang đem lão giả bọc lại, sau đó nhoáng lên một cái hóa thành nhất đoàn tử hồng phá không bắn ra.

Độn tốc cực nhanh, chỉ là nháy mắt công phu cũng đã bắn ra ngoài hai mươi trượng.

------oOo------

Chương 1149: Kim Giao Hung Diễm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đám Nguyên Anh tu sĩ vẫn còn giao đấu còn lại cũng đột nhiên thi triển các loại bí thuật khó có thể ngờ được, hoặc hóa thành luồng bạch quang tại chỗ biến mất không thấy đâu, hoặc miệng phun tinh huyết hóa thành huyết quang quỷ dị đào tẩu, cả đám người thà rằng tinh nguyên tổn hao nhiều, cũng liều mạng dứt bỏ đối thủ mà chạy.

"Hừ" một tiếng băng hàn thấu xương từ giữa không trung truyền ra, Kim Giao Vương trên mặt nanh sắc vừa hiện, một tay vung tay lên, một tiếng tiếng sét đánh ngay sau đó, một đạo kim ngân lưỡng sắc quang mang kỳ lạ đánh tới.

Kim Giao Vương cầm trong tay Kim Thương trực tiếp nhằm đầu Thanh Sấu Lão giả dùng sức phóng ra.

Quang mang kỳ lạ vừa ra tay, liền quỷ dị chợt lóe lướt qua ở trên hư không rồi không thấy tung tích.

"Không ổn!"

Xa xa thanh sấu lão giả vẫn một mực chú ý nhất cử nhất động của Kim Giao Vương, vừa thấy cảnh này, trong lòng run lên, đột nhiên đem vật cầm trong tay, mặt thanh sắc kính tử (gương) ném về phía sau.

Thanh quang đại phóng, nhất luân viên nguyệt biến ảo hiện lên, hóa lớn thành mấy trượng, thanh quang mênh mông, đem thân hình lão giả tất cả đều bao phủ ở tại trong đó.

Mà cơ hồ cùng lúc thanh nguyệt hình thành trong nháy mắt, một cây cự trượng Kim Thương lớn hơn mười trượng bỗng biến ảo hiện ra tại gần trong gang tấc, trên thương là ngân sắc điện mang chớp lóe, liền phát ra lôi minh (tiếng sét) đánh ở tại trung tâm thanh nguyệt.

Thanh nguyệt phía mặt ngoài kính tử(gương) tấc tấc vỡ vụn, cự thương nhập vào giữa Thanh nguyệt, một kích là phá tan.

"A, thấy cảnh nầy, Thanh Sấu Lão giả kinh hãi, trên người tử quang nhoáng lên, đã định thi triển bí thuật đào tẩu.

Nhưng ngay trong nháy mắt này, Kim Thương hình thể rút nhỏ gần một nửa, từ trong Nguyệt Ảnh còn sót lại bắn ra, chợt lóe lên rồi quỷ dị đánh tới trên tử quang.

Phanh" một tiếng vang thật lớn!

Cẩm khăn nọ không biết là cổ bảo cấp bậc như thế nào, tử quang biến ảo đánh ra. Nhưng cho dù như thế, Thanh Sấu Lão giả cả người như bị điện giựt, bị đánh bay ra ngoài mấy trượng, căn bản vô phương khống chế thân hình.

Tại giữa không trung Kim Giao Vương vừa nhấc chân, thân hình khó có thể tin nổi kéo dài qua hơn cự ly mười trượng, chỉ là mấy cái di động liền trong nháy mắt đuổi theo Thanh Sấu Lão giả, không nói hai lời đưa tay trảo tới.

Năm ngón tay kim quang lấp lánh, giống như thuần kim tạo ra vậy.

Thanh Sấu Lão giả vừa mới mới từ một kích khôi phục lại một chút, thấy hành động này của Kim Giao Vương, nhất thời mặt cắt không còn chút máu, dưới tình thế cấp bách mở miệng, nhất đạo lục mang từ miệng phun ra, đúng là một khỏa viên châu xanh biếc to cỡ nắm tay.

"Đương" một tiếng, Kim Trảo không chút khách khí đem viên châu bắt vào trong tay, nhưng khi hai phương đụng nhau, lại phát ra âm thanh thanh thúy tựa như kim khí ma sát. Lục Châu trong nháy mắt hình thể cuồng trướng, phảng phất muốn rời tay bắn ra.

Từ hai mắt Kim Giao Vương, hàn quang chợt lóe, năm ngón tay bỗng nhiên toát ra móng tay dài mấy tấc, đồng thời mu bàn tay hiện ra kim lân tựa như những đồng xu lớn nhỏ.

"Phốc" sau một âm thanh trầm muộn, Kim Giao Vương dùng tay trần đã đem viên châu bóp nát.

Sau một màn lục quang chói mắt hiện ra, móng vuốt màu vàng lại dĩ nhiên như không có việc gì, bộ dáng không chút tổn thương.

"Hóa long quyết!"

Thanh Sấu Lão giả thấy hạt châu bị hủy trong nháy mắt, thất thanh kêu lên, đồng thời bởi tâm thần tương liên nên phun ra một ngụm máu. Bất quá có việc này trì hoãn, tử quang bao vây lấy hắn lại lần nữa bắn nhanh ra, trong nháy mắt lại cùng Kim Giao Vương kéo xa hơn cự ly mười trượng

Nhưng lần này đây, Kim Giao Vương không có đi truy theo, mà khôi giáp hạ, khuôn mặt trầm xuống, đơn thủ hướng về phía tử quang xa xa chậm rãi đánh ra một quyền.

Tử quang trong không trung, bỗng một cái nắm đấm màu vàng to lớn quỷ dị xuất hiện, một kích như thiểm điện đánh xuống.

"Oanh" sau một tiếng vang thật lớn, Thanh Sấu Lão giả bị cự quyền đánh bay đi, tựa như vẫn thạch rơi thẳng xuống Thạch Phong, lại đem lầu các trực tiếp xuyên thủng, tạo ra một cự động to vài trượng, sau đó bị vô số đá vụn bao phủ ở trong đó.

Kim Giao Vương khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh, thân hình động một cái, sau một khắc liền xuất hiện nơi tiếp điểm, đứng bên cạnh đại động đó hướng hai mắt nhìn.

Cánh tay vừa nhấc, bàn tay kim chói mắt, định một hơi dồn Thanh Sấu Lão giả vào chỗ chết.

Bỗng trong giây lát này, hắn thần sắc biến đổi, bỗng nhiên cánh tay biến đổi phương hướng, hướng một nơi nào đó nơi lầu các trước đại môn đánh một trảo, đồng thời trong miệng quát to một tiếng:

"Là ai ở đó, lăn ra đây cho ta!" Ngũ đạo kim sắc trảo mang chợt lóe lướt qua bắn ra, một cái nhập vào mặt đất trung không thấy bóng dáng.

Sau vài tiếng *"Phốc phốc"*, lầu các phía trước hiện ra năm vết nứt dài vài trượng, đen tuyền, sâu vô cùng, nhưng mặt đất phụ cận không có một chút nào khác thường, cũng không có bóng người hiện ra

Thấy tình hình này, Kim Giao Vương ánh mắt chớp động vài cái lướt trên mấy lầu các, mặt hiện một tia kinh nghi, mới vừa rồi hắn không thấy dấu hiệu nào nhưng lại có một tia cảm nhận khiến hắn rung động, làm cho hắn toàn thân phát lạnh, cơ hồ không chút do dự khởi xướng công kích.

Yêu vật này quả thực không thật sự phát hiện được vật gì cả, mà thân là thiên địa Linh Thú cảm ứng linh mẫn, thôi thúc khiến hắn hành động theo bản năng.

Loại dự cảm với nguy hiểm này, tại bao năm vạn kế tu luyện, chính là đã cứu tiểu mệnh của hắn mấy lần rồi.

Nhưng hiện tại công kích một cái nhưng không có gì, khiến Kim Giao Vương cũng nổi lên chút do dự, không thể khẳng định mới vừa rồi có phải là hay không nhất thời cảm giác sai lầm.

Hắn một tay hướng tới trước người một trảo! Sau một tiếng nổ vang, cây trường thương màu vàng nọ, với điện xà bao quanh hiện ra.

Yêu này không nói một lời nắm lên này thương hung hăng phóng xuống đất.

Kim Thương trong tia điện sét màu bạc chớp động, nhất thời hóa thành một đạo kinh hồng chói mắt bắn nhanh xuống, tại trên đường lại quỷ dị chợt lóe không thấy. Đến khi lại hiện ra, trường thương không ngờ đã hiện trên lầu các cách đó hai mươi trượng.

"Ầm ầm" một tiếng, Kim Thương như vậy nhập vào trong đó không thấy bóng dáng đâu.

Lập tức một tiếng kêu rên phát ra, mặt đất nơi phụ cận toàn bộ vỡ vụn mở ra, vô số đá vụn từ nơi đó phụt lên, đồng thời một đạo tử quang tại loạn thạch trung phóng ra, đúng là Thanh Sấu Lão giả.

Chỉ là lúc này lão giả, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng mang huyết, toàn thân tử quang lúc sáng lúc tối, bộ dạng dấu hiệu tán loạn. Xem ra tử quang này mặc dù thần diệu, nhưng liên tiếp bị Kim Giao Vương đòn nghiêm trọng, cũng rốt cục cũng không chống đỡ được.

Lão giả bị bức ra, lập tức hướng phía ngoài Thạch Phong hoảng hốt bay vụt đi.

Kim Giao Vương khóe miệng nhe răng cười càng đậm, lại lần nữa hướng hạ một trảo, trường thương màu vàng lại từ trong hư không hiện lên.

Một cánh tay lại lần nữa vung lên, Thanh Sấu Lão giả độn quang biến chậm rất nhiều, mặc dù lại tế xuất ra một mặt tấm chắn cùng một kiện thiết thước, nhưng chỉ chợt lóe tới rồi trước mặt Kim Thương rồi không hề tác dụng!

Sau hai tiếng nổ, hai kiện bảo vật bị một kích mà lui, Kim Thương nhất kích không chút ngừng.

Thanh Sấu Lão giả mặc dù liều mạng trốn tránh, nhưng với tốc độ trường thương, căn bản vô phương tránh né

Kết quả Kim Thương xuyên thủng tầng tử quang yếu nhợt nọ, rồi xuyên thẳng qua trước ngực.

Tên Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ hét thảm một tiếng, liền rơi xuống xuống. Cả thân người rơi xuống đất, trong nháy vẫn không nhúc nhích. Mà trước ngực hắn hiện ra một lỗ thủng thô nám cháy đen, quanh thân lại có mấy đạo ngân hồ điện sét xẹt qua không ngừng, ẩn ẩn có một mùi vị khó tả truyền ra.

(Mùi thịt nướng, thơm vãi – Vjt)

"Hừ, một tên Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ cũng muốn từ trong tay Bổn vương đào tẩu, quả thực là mơ mộng hão huyền!"

Kim Giao Vương sau khi đưa tay đem trường thương màu vàng nọ lại lần nữa triệu hồi, mặt không chút thay đổi nói một câu.

Một tay lại vung lên, tiếng xé gió truyền đến, mấy chiếc móng tay bắn ra, như đón gió rồi phồng lên, lập tức hóa thành những chiếc đinh vàng dài hơn thước, rồi lập tức đem tứ chi lão giả ghim chặt trên mặt đất.

Nhất thời, ký tự trên đinh chớp động, vô số đạo xiềng xích màu vàng hiện lên, đem lão giả phong ấn chặt lại, ngay cả Nguyên Anh cũng vô phương đào thoát.

Kim Giao Vương lúc này mới yên tâm, đơn thủ hướng tới trên người lão giả tung một trảo, túi Trữ Vật ở hông trực tiếp bị hút tới tay, sau đó thần niệm hướng tới bên trong tìm qua một lượt, nhất thời sắc mặt trầm xuống.

Hắn âm trầm ngẩng đầu lên, ánh mắt hướng lên không trung, đảo qua khắp nơi.

Chỉ thấy một lát sau, mấy tên Nguyên Anh tu sĩ bỏ chạy, trong đó có hai tên lại lần nữa bị nguyên lai yêu tu cuốn lấy, một tên là Hôi bào lão giả cầm trong tay hồ lô, cùng một kẻ khác là một đoàn huyết vụ bỏ trốn mất dạng, trong nháy chỉ thấy hai người như điểm đen.

Bất quá phía sau Hôi bào lão giả, có yêu tu xuất hiện liên thủ đuổi tới, cấp bách truy theo quyết không tha.

Còn đoàn huyết vụ nọ lại đem hai tên yêu tu bỏ lại càng ngày càng xa, độn tốc độ cực nhanh, vượt xa đối thủ.

Kim Giao Vương khóe miệng mím lại một cái, nhìn một chút huyết vụ xa xa, sau chút trầm ngâm, thân hình chợt động, một đạo kim quang thẳng theo hướng huyết vụ bắn nhanh đi.

Nhìn kim quang phía xa, thân ẩn trong lầu các bên đại môn, Hàn Lập nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Mới vừa rồi mắt thấy Kim Giao Vương đem Thanh Sấu Lão giả một kích đánh bay vào trong lầu các, hắn tâm thần nhất động, định ra tay đem Thanh Sấu Lão giả chế trụ, trực tiếp lục soát thân thể, tìm xem khối cực phẩm linh thạch có hay không ở trên người.

Bất quá cuối cùng cảm thấy không quá an toàn, nên cố gắng nhịn xuống.

Nhưng cũng không nghĩ tới, Kim Giao Vương này thần niệm linh mẫn như thế, vừa nãy phân tâm trong phút chốc, liền bị đối phương cảm ứng được, đánh thẳng đến chỗ hắn đứng một trảo.

May mắn thuật này của hắn giờ đã thần diệu vô cùng, không một tiếng động, người đã tới bên kia đại môn, một trảo nọ tự nhiên rơi xuống chỗ không người.

Mà vừa rồi, từ ánh mắt Kim Giao xem ra, trong túi Trữ Vật của Thanh Sấu Lão giả cũng không có khối cực phẩm linh thạch, lão giả càng không thể đem linh thạch trực tiếp giấu ở trên người.

Dù sao đồ vật linh khí tinh thuần như thế, nếu không để trong túi Trữ Vật, cho dù là ai cũng chỉ liếc mắt là nhìn ra chỗ của nó

Hàn Lập cũng không để ý đến, Thanh Sấu Lão giả trên mặt đất, ánh mắt đồng dạng đang hướng nhìn về khoảng không.

Giờ phút này ở phía dưới yêu vụ màu lam, chỉ có một tên yêu tu bát cấp không rõ tên, trôi nổi trên không trung không nhúc nhích, tựa hồ là Kim Giao Vương cố ý lưu lại giám thị đám người trên Thạch Phong.

Yêu tu này sắc mặt lam nhạt, diện mục dữ tợn, trên cánh tay xích lỏa cùng trên đùi trải rộng từng khối vảy màu lam, nhìn qua thật sự hung ác dị thường

Đột nhiên tên yêu tu quay đầu, hướng một bên nhìn chằm chằm.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng chớp động, đồng dạng xoay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy cách đó không xa, một đạo hoàng quang nhắm thẳng hướng này bay đến, bên trong mơ hồ có một tên yêu thú bộ dáng giống như đang bưng một vật gì đó.

Hàn Lập ánh mắt chợt lóe, trong mắt lam mang chớp động, thi triển Minh Thanh Linh Mục thần thông, đem yêu thú trong hoàng quang nhìn mười phần rõ ràng.

------oOo------

Chương 1150: Đoạt bảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đây là một yêu thú có bốn cánh tay, mỗi bàn tay lại có bốn ngón tay, bộ dáng trông giống như hải mã rất cổ quái, tay cầm một túi trữ vật xanh, khuôn mặt gớm ghiếc tràn đầy vẻ hoan hỉ.

Thấy cảnh này, đồng tử Hàn Lập co lại.

Vào lúc này, tên yêu thú có khuôn mặt màu lam nhạt vốn đang huyền phù trên không trung, môi khẽ nhúc nhích nói với yêu thú bốn tay vài câu, ngay sau đó nét mặt đồng dạng cũng hiện ra vẻ hưng phấn, thân hình vừa động hóa thành một đạo lam quang hướng thẳng tới phía yêu thú bốn tay.

Sau khi thấy rõ biểu tình bất thường của bát cấp yêu thú, tia chần chờ cuối cùng của Hàn Lập cũng hoàn toàn biến mất.

Lúc này hắn không còn che giấu thân hình, tiếng lôi minh vang lên, Phong Lôi Sí tuyết bạch hiện ra, lóe lên một cái rồi biến mất.

Chớp động vài lần thân hình Hàn Lập đã vượt ra xa hơn nghìn trượng.

Tiếng lôi minh lại vang lên, thân hình Hàn Lập đã xuất hiện trên đầu yêu thú.

"A!" Tên yêu thú bốn tay kia cũng có chút cơ trí, vừa thấy cảnh này trong lòng kêu lên không ổn, lập tức há miệng ra, vô số hoàng mang bắn ra, đồng thời thân hình chớp động, cánh hóa thành một đạo hoàng hồng bắn một vòng cung tránh được Hàn Lập, trực tiếp chạy về hướng tên bát cấp yêu tu.

Xem ra lần yêu thú cũng biết Hàn Lập thế tới như vũ bão, không hề có ý một mình ghênh chiến. Nhưng đó chỉ là một tên lục cấp yêu tu, Hàn Lập như thế nào có thể sơ suất, cũng không để ý đến bát cấp yêu tu bên kia đang rống kinh thiên động địa, tay áo phất lên, một mảnh thanh hà từ trước người bay tới.

Hơn trăm đạo hoàng mang lại bị thanh mang phá tan, hóa thành hơn mười phi hoàng sắc phi châm rơi xuống. Đồng thời tay kia nhấc lên hướng về phía yêu thú bốn tay đang chạy trốn trảo vào hư không một cái.

Nhất thời một màn giống như khi Kim Giao Vương đối phó với lão giả xuất hiện. Trên đỉnh đầu yêu thú thanh quang chợt lóe, một thanh sắc đại thủ xuất hiện, nhanh như chớp chụp xuống bắt yêu thú đang chạy vào trong.

Yêu thú bốn tay bị màn này làm cho sợ đến hồn phách tiêu tán.

Hoàng quang chớp động, bốn cánh tay đột nhiên hóa thành bốn lưỡi dao thanh hàn sắc bén nhắm đại thủ màu xanh chém lung tung một hồi.

Nhưng thần thông do một tu sĩ Nguyên Anh hậu kì phát ra, một gã lục cấp yêu thú sao có thể phá được.

Chỉ thấy hàn quang chớp động, đại thủ không hề hư hao chút nào. Lông mày Hàn Lập nhíu lại, sát khí lộ ra, năm ngón tay hợp lại chộp tới.

Yêu thú bốn tay kia thân thể cũng xem như là cứng rắn dị thường nhưng cũng không có cách nào ngăn cản được một kích của tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, thân thể trông chốc lát bị xé thành từng mảnh.

Mà cơ hồ cùng lúc đó, Hàn Lập đã hóa thành một đạo ngân cung biến mất, một khắc sau đã xuất hiện cạnh tàn thi yêu thú, đoạt túi trữ vật vào tay, sau đó lập tức dùng thần niệm đảo qua. Nét mặt Hàn Lập lộ ra vẻ cực kỳ mừng rỡ.

"Để linh thạch lại cho ta!"

Thanh âm rống to vang lên, tên bát cấp yêu tu kia mắt thấy Hàn Lập quỷ dị xuất hiện, một kích diệt sát bốn tay yêu thú, cướp lấy trúi trữ vật, trong lòng cơn giận bốc lên ngùn ngụt. Rống to lên một tràng.

Tiếng rống to lớn vô cùng, thanh âm lại được quán chú pháp lực trong chốc lát vang khắp phụ cận.

Hàn Lập nhíu mày, quay đầu nhìn yêu thú một cái, ánh mắt lạnh lùng như nhìn vật đã chết. Tên yêu tu lam quang chớp động bắn nhanh về phía Hàn Lập, nhưng khi bị Hàn Lập một nhìn một cái cả người bỗng run lên như đứng giữa hàn băng. Yêu thú cả kinh, vội vàng dừng độn quang vội vàng dùng thần niệm đảo qua.

Kết quả lần này tên yêu sắc mặt đại biến, hít thật sâu một hơi khí lạnh.

"Tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, ngươi là người phương nào?" Yêu thú bát cấp vốn hùng hổ lập tức chùn xuống, cuống quít đưa tay ra, hai bảo vật hình vỏ sò hiện ra lấp lóe chắn trước người, trong mắt hiện lên một tia vẻ sợ hãi.

"Ta là người phương nào? Cần phải nói với một tên đã chết sao?" Hàn Lập cũng thèm nhìn lại, ánh mắt chợt lóe, nhìn lướt qua bốn phía chân trời.

Lần này tựa hồ tiếng rống lúc nãy của yêu thú có tác dụng, ở một nơi cách đó khá xa, hai gã Hóa hình cấp yêu tu vốn đang đem hai tu sĩ một nam một nữ cuốn lấy, nhưng bây giờ lập tức vứt bỏ hóa thành hai luồng thanh phong bay thẳng đến chỗ Hàn Lập. Mà ở những nơi xa hơn, kim quang tiếng sấm cũng mơ hồ truyền đến, tên Kim Giao Vương kia cũng đang quay lại. Mà lấy tốc độ độn tốc đáng sợ của yêu vương, về đến đây cũng chỉ sợ là trong chớp mắt.

Hàn Lập trong lòng tự đánh giá, khóe miệng cười lạnh, đem túi trữ vật thu lại, lật tay một cái, một mộc thước xanh biếc hiện ra.

Bát cấp yêu thú đối diện vừa thấy cảnh này không chút do dự thúc dục bảo vật trước người, nhất thời hai mảnh vỏ sò lóe sáng hóa thành một tầng hào quang dày đặc đem yêu thú bảo hộ, lúc này trong lòng yêu thú mới an tâm được một chút!

Hàn Lập đối diện thấy cảnh này, nét mặt hiện vẻ châm chọc, nhẹ nhàng vung mộc thước một cái, linh quang lóe lên, đỉnh đầu yêu thú lập tức truyền đến tiếng phạm âm, một đóa ngân liên cao mấy trượng dần dần hiện ra, thất sắc Phật quang ào ạt tuôn ra. Thân ảnh yêu thú trong màn hào quang nhoáng lên định né tránh phật quang.

Nhưng một màn kì dị xảy ra, không khí xung quanh như bị cự lực phủ xuống phủ áp lên thân thể yêu thú khiến hắn ngay cả ngón tay cũng không thể nhúc nhích, sau đó bị Phật quang vây lấy, linh lực trong cơ thể cũng bị phong bế vô pháp điều động.

"A" Yêu thú chỉ kịp thét lên một tiếng kinh hãi, một đạo kim quang hơn trượng bay vụt tới. Vòng vài vòng quanh hào quang, màn hào quang bỗng phát tiếng rạn nứt sau đó vỡ tan.

Nhưng ngay sau đó dưới ánh mắt sợ hãi của yêu thú, kim quang chợt lóe lên.

"Phốc" một tiếng, thân thể yêu thú này từ từ chia ra làm hai, thi thể trực tiếp rơi xuống đất.

Nhưng từ tàn thi trung một đoàn Lục Hỏa bắn nhanh ra, đúng lúc này tiếng sét lại vang lên, thân hình Hàn Lập quỷ dị hiện lên, khoát tay điểm về hướng Lục Hỏa một cái. Lục quang khẽ run lên, bị Hàn Lập dùng linh lực cường đại ngạnh sanh đứng yên giữa không trung.

Tay kia vung lên tế ra một thanh sắc ngọc bình, xoay tròn một cái, từ miệng ngọc bình bắn ra một cỗ bạch sắc khí trực tiếp thu lục hỏa vào trong.

Đúng lúc này, khác hai gã yêu thú khống chế phong yêu đã bay được hơn nửa đường, từ xa nhìn thấy Hàn Lập diệt yêu, thu hồn, trong lòng đã run lên.

Nhị yêu vội vàng dừng lại, nhìn nhau một cái, sau đó nét mặt đều lộ ra vẻ sợ hãi. Lúc này, cuối chân trời thân ảnh Kim Giao Vương cũng dần hiện ra. Phía khác yêu vân cũng đã xuất hiện, tựa hồ toàn bộ yêu thú đã tập trung lại đây.

Hàn Lập ánh mắt chớp động, suy nghĩ một chút rồi lẩm bẩm: *"Hừ, nếu linh thạch đã tới tay thì không nên mạo hiểm nữa!"* Nói xong, khóe miệng nhếch lên, hào quang đại phóng phi độn đi.

"Ngăn hắn lại!"

Lúc này Kim Giao Vương vẫn còn ở xa hơn mấy trăm trượng đã quát lên ra lệnh. Mà hai yêu thú kia mắt thấy đối phương đem cực phẩm linh thạch mang đi đã đứng ngồi không yên, nếu bảo vật bị cướp mất, hậu quả chắc chắn chúng không gánh nổi. Bất đắc dĩ nhị yêu chỉ có thể bấm quyết, huyễn hóa ra con yêu giao đánh thẳng tới phía Hàn Lập.

Hàn Lập cười ha hả, thân hình hóa thành một đạo ngân quang biến mất, một khắc sau lại xuất hiện ở một địa phương cách đó hơn hai mươi trượng, sau đó mới hóa thành một đạo thanh sắc kinh hồng phá không rời đi.

Hai phong giao kia cũng vô pháp bắt kịp.

"Để linh thạch lại cho ta!" Ánh mắt Kim Giao Vương phía xa lộ ra vẻ tàn khốc, đột nhiên đem kim thương đang cầm trong tay hung hăng ném ra.

Hàn Lập thoáng ngẩn người.

Kim Giao Vương cũng không hề dừng độn quang, thúc dục pháp quyết, tiếng sấm vang lêm, kim thương hóa thành điện quang, uốn lượn một cái đã bay hơn bốn mươi trượng bắn thẳng tới Hàn Lập. Hàn Lập không đổi sắc, cánh tay vung lên, một tiểu thuẫn hiện lên trước người, thoáng chốc đã phóng đại lên hơn trượng. Cùng lúc đó điện quang cũng lao tới, ầm vang một tiếng đánh thẳng vào tiểu thuẫn.

Kim hồ bay toán loạn nhưng kim thương cùng tiểu thuẫn vẫn không hề hao tổn. Kim Giao Vương cũng không hề dừng lại, thúc giục pháp quyết, kim thương bắn ra một đạo điện xà vòng qua tiểu thuẫn bắn vào người Hàn Lập.

"Hừ! Chút tài mọn." Hàn Lập hừ lạnh, vung tay một cái nhẹ nhàng bắt lấy điện xà, sau đó kim quang chớp lên trong nháy mắt đánh tan điện xà.

Xa xa Kim Giao Vương nhìn thấy một cảnh này, sắc mặt khẽ biến. Nhưng Hàn Lập cũng không dừng lại, sau khi tiêu diệt điện xà, lại vỗ một cái vào tiểu thuẫn trước người.

Mặt ngoài tiểu thuẫnn lập tức nổi lên một tầng ngân quang chói mắt, chớp mắt toàn bộ mặt ngoài tiểu thuẫn đã loáng như gường. Kim thương khẽ run lên, lập tức bị ngân quang đánh bật ra hơn bảy tám trượng.

Mà Hàn Lập nhân cơ hội này hóa thành một đạo thanh hồng nhắm hướng khác bắn đi. Lúc này hắn không hề che dấu linh lực của mình, điều động pháp lực toàn thân, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đạo thanh hồng đã ở xa hơn trăm trượng.

Cũng vô cùng xảo hợp, đối diện hướng Hàn Lập độn đi vừa lúc lại có một yêu tu hóa thành một đạo ô quang nghênh tiếp, đúng là Quy yêu đã theo sát Kim Giao Vương lúc đầu. Bởi vì độn quang của Hàn Lập quá nhanh, yêu thú vô pháp nhìn rõ khuôn mặt hắn, nhưng lúc trước Hàn Lập dễ dàng diệt sát một bát cấp yêu thú cùng nhẹ nhàng đỡ một kích của Kim Giao Vương hắn lại chứng kiến toàn bộ. Cho nên quy yêu vừa thấy Hàn Lập bay về phía mình tự nhiên sắc mặt đại biến. Lúc này yêu thú lập tức đổi hướng vọt sang một bên muốn tránh luồn thanh hồng của Hàn Lập.

Hàn Lập thấy cảnh này, hai mắt lạnh lùng, thanh hồng đột nhiên chớp mạnh một cái rồi biến mất. Không gian phía trước lập tức trống rỗng. Quy yêu ngẩn ngơ, độn quang không khỏi ngừng lại một chút.

------oOo------

Chương 1151: Cực phẩm linh thạch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhưng chỉ trong giây lát chần chờ lưỡng lự, đã thiêu yêu này bay mất tánh mạng. Đúng là dại dột.

Tại cách đó mấy trượng, không gian dao động, hiện lên Hàn Lập tử diễm chớp động, hắn không nói hai lời hướng Quy yêu phất tay áo một cái.

Nhất thời ba mươi sáu khẩu tiểu kiếm trong tay áo loé ra, nhoáng lên một cái hoá thành hơn trăm đạo kim sắc kiếm quang, mãnh liệt phá không, bày thành một trận kiếm võng dày đặc, hướng đầu Quy yêu chụp xuống.

"Là ngươi?".

Quy yêu quay đầu, rốt cuộc nhìn thấy thực dung của Hàn Lập, nhất thời giống như gặp quỷ, kêu thất thanh, thế nhưng trong phút chốc liền nhận ra Hàn Lập. Nhưng hắn vừa thấy vô số kiếm quang hướng về mình chém tới, mặt chợt tái lại không còn huyết sắc.

Lúc nãy, Quy yêu này đã chứng kiến Hàn Lập chính là dùng một đạo kim sắc kiếm quang dễ dàng diệt sát một bát cấp yêu thú đồng giai với mình, thậm chí ngay cả đối phương đã cực kỳ cẩn thận đề phòng mà cũng không thể mảy may ngăn cản.

Quy yêu e ngại, miệng rống to vài tiếng, đột nhiên trường bào trên người thoát ra, nhất thời hoá thành một phiến ô vân trực tiếp nghênh đón kiếm võng, mà chính mình cũng ngưng tụ hắc yêu khí, sẵng sàng bí thuật ngự độn để chạy. Nhưng đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh băng hàn thấu xương từ trong miệng của Hàn Lập truyền đến.

Trong phút chốc, Quy yêu chỉ cảm thấy thần thức một trận kịch liệt đau nhức, hai tay ôm lấy đầu, hét thảm một tiếng, máu đen từ trong mũi miệng chảy ra thành dòng.

Quy yêu từ không trung rớt xuống.

Mà ô vân cùng kiếm sắc kiếm quang vừa tiếp xúc, kiếm khí đã trảm ô vân thành vô số mảnh hoá thành từng miếng quy giáp lớn nhỏ lần lượt rơi xuống.

Kim quang đại phóng, kiếm quang chớp loé không ngừng không chút nào dừng lại hướng trên người Quy yêu tạo thành một cái lồng chụp xuống.

Quy yêu thần thức vừa bị xé rách, đau nhức khôn nguôi, đang khôi phục lại môt chút, nhưng giờ phút này căn bản cũng không thể tránh thoát, đã bị kiếm võng vây lại phía trong.

Dưới sự tuyệt vọng, Quy yêu đột cắn răng một cái, miệng la lớn:

"Kim huynh, hắn chính là tên họ Lệ năm xưa".

Nhưng không chờ cho nó nói dứt, Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, đột ngột thúc dục kiếm quyết.

Kiếm võng chợt thu lại, vô số kim quang xuyên quang qua người Quy yêu. Quy yêu đã bị trảm thành vô số mảnh, thậm chí ngay cả yêu hồn biến thành lục hoả, vừa loé lên liền bị kiếm quang cuồn cuộn bao phủ vô tung vô ảnh.

Hành động diệt sát Quy yêu chỉ mất mấy phút thời gian, Hàn Lập thân hình nhoáng lên một cái, hoá thành một đạo thanh hồng chói mắt phá không rời đi, đảo mắt môt cái đã thấy ở ngoài mấy trăm trượng.

Sau mấy lần chớp động, thanh hồng đã hoàn toàn biến mất về phía chân trời bất kiến tung ảnh.

Kim giao vương tự nhiên không cam lòng, vẫn đuổi theo Hàn Lập ra Bích Linh Đảo, sau khi mắt thấy căn bản không thể đuổi kịp, hơn nữa cũng tự nhận không có nắm chắc phần thắng khi đơn đả độc đấu, chỉ còn bất đắc dĩ buông tha truy đuổi, một lần nữa quay lại Thạch Hô, chính là sắc mặt cực kỳ âm trầm.

"Họ Lệ"

Đang quay về Thạch Lĩnh, Kim Giao Vương thần sắc chợt động, trong miệng thì thào vài tiếng.

Lúc này, các yêu thú Hoá Hình Kỳ cũng quây lại đây, sắc mặt đều bất hảo.

"Kim huynh, tên tu sĩ Nguyên anh hậu kỳ kia là người phương nào, xem tướng mạo và bộ dáng không giống trong Lục đạo, còn Thiên Tinh Song Thánh không thể rời khỏi Tinh Thành, tự nhiên càng không có thể. Chẳng lẽ là một nhân loại mới tiến giai đại tu sĩ." Một gã thân trong hoả diễm, không nhìn thấy yêu dáng, nhịn không được mở miệng hỏi trước tiên.

"Không rõ lắm, dù chưa có giao thủ với hắn, nhưng người này vô luận pháp bảo và công pháp đều rất xa lạ, các Nguyên anh tu sĩ thành danh ở Loạn Tinh Hải cũng không có ai giống như vậy" Kim Giao Vương trầm giọng trả lời.

"Thần thông người này thật sự không nhỏ, Lam đạo hữu và Ô đạo hữu dưới tay hắn ngay cả một cái đối mặt cũng không thể duy trì. Chỉ sợ pháp lực so với Lục Đạo, Song Thánh còn mạnh hơn vài phần." Một Lục bào yêu tu lòng còn sợ hãi nói. Các yêu tu trên Đại Lĩnh trên mặt đều ẩn chứa tia kinh sợ.

Dù sao yêu tu ở đây phần lớn đều là bát cấp yêu thú, tự hỏi tu vi cũng không hơn so với hai đầu Lam, Ô. Nếu Hàn Lập có thể thoải mái chém giết nhị yêu, nếu bọn chúng gặp phải hắn, chẳng phải đồng dạng là khoanh tay chịu chết sao. Lúc này không ít yêu tu tự dặn trong lòng, lần sau nếu có gặp Hàn Lập thì đào tẩu vi thượng sách.

"Năm xưa ta cùng Lục Đạo Cực Thánh giao thủ qua một lần, nhưng người này so với Lục Đạo khó chơi hơn hai phần. Ít nhất

Lục Đạo nếu không đánh lén tuyệt không có cách nào giệt sát hải tộc chúng ta đang lúc hoá hình. Tuy nhiên chư vị đạo hữu không không coi trọng người này quá mức cường đại. Chúng ta cũng mới giao thủ lần đầu với đối phương, còn xa lạ thần thông của hắn. Nếu không nhân loại tu sĩ này cũng không dễ dàng đắc thủ như vậy." Kim Giao Vương bình tĩnh nói.

Các yêu tu khác nghe lời này, lộ ra vẻ chợt hiểu, đứng yên trầm ngâm.

Nhưng vào lúc này, một gã cửu cấp yêu tu, đt nhiên mở miệng hỏi một câu:

"Kim huynh, Ô đạo hữu khi ngã xuống có la lên môt lời, không rõ đạo hữu có biết ý tứ ra sao?"

" Đột nhiên hô lên đối phương họ Lệ, xem đã nhận ra đối phương. Mà Niếp mỗ không có nhớ lầm, năm xưa, Giao Long nhất tộc cùng Cực Chẩm Vương tộc từng liên thủ tập kích hơn vạn trượng hải phận và các tiểu đảo để truy tìm một gã tu sĩ họ Lệ. Không biết có quan hệ chi với người này?"

Vừa nghe hư vậy, yêu tu xung quanh liền một trận xôn xao mà Kim Giao Vương lại nhíu mày.

"Hẳn không có quan hệ. Năm đó, nhi tử của ta bị một gã nhân loại tu sĩ Kết Đan kỳ đánh lén ám hại mà chết. Lúc đó ta bèn phái nhân thủ truy tìm hung thủ khắp nơi. Mà người này là một gã tu sĩ Nguyên anh hậu kỳ, sao có thể là cùng một người? Trừ phi người nọ là kỳ tài tu luyện khó gặp, nếu không chỉ hai trăm năm, sao có thể tu luyện thần thông đến mức này" Kim Giao Vương trầm ngâm một chút, cuối cùng lắc đầu.

"Điều này cũng không nhất định. Năm đó ta đừng đánh chết một gã Nguyên anh tu sĩ, sau khi trải qua sưu hồn mới biết được, trong nhân loại đệ nhất mật báo Hư Thiên Đỉnh đã xuất thế, mà lại bị một gã tu sĩ Kết đan kỳ họ Hàn lấy được. Qua điều tra của lão quái Nguyên anh, ở hải ngoại chúng ta, người này từng dùng tên giả họ Lệ trong một thời gian ngắn. Mà Bổ Thiên Đan trong Hư Thiên Đỉnh danh khí cũng không nhỏ, có loại đan này cộng thêm

thượng cổ linh đan trong đỉnh trợ giúp, khả năng người này tiến giai nhanh đến hậu kỳ không phải là không có thể" Một gã yêu tu mập mạp cười hắc hắc nói.

Nói đến đây, đám yêu tu đều mắt mồm há hốc, có chút không nhịn được, châu đầu ghé tai lắng nghe.

Kim Giao Vương nghe như vậy, cũng đồng dạng trầm ngâm, sau một lúc lâu, hai mắt hàn quang chợt loé nói:*"Nếu lời Niếp đạo hữu là thật, người này vài phần là gã tu sĩ năm xưa ta tìm. Như vậy, bổn vương tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha. Vô luận là cừu hận mà hắn còn nợ bổn vương, mà hôm nay lại thêm Ô-Lam hai vị đạo hữu đều bỏ mình, phải lấy máu hắn mà tế. Huống chi người này lại đoạt đi cực phẩm linh thạch, trên mình lại mang chí bảo Hư Thiên Đỉnh"*.

"Thần thông tên tu sĩ Nguyên anh hậu kỳ này không nhỏ. Nếu không sử dụng ba yêu tu vi cỡ Kim huynh, khả năng đưa hắn vào tuyệt cảnh chỉ sợ căn bản không thể thực hiện được, đừng nói đến cái gì gọi là đoạt bảo, báo thù" Gã mập lắc đầu, thận trọng nói.

"Người này đích xác không thể coi thường. Việc đối phó với hắn cần phải bàn bạc kỹ lưỡng, thỉnh Niếp huynh cùng với Bích đạo hữu đồng loạt ra tay thì mới được. Chẳng qua việc này hiện tại không vội, chỉ cần người này lưu lại Tinh hải, chúng ta vẫn còn cơ hội. Trái lại, tuy chúng ta bị mất hai vị đồng đạo, nhưng lại diệt sát được sáu nhân loại tu sĩ Nguyên anh, hơn nữa trên Bích Linh Đảo, mỏ linh quặng từ nay thuộc về tất cả hải tộc chúng ta. Cho dù cực phẩm linh thạch đã bị đoạt, nhưng không chừng cũng còn trong quặng mỏ chưa khai thác ra, nên cũng không sao. Việc cấp bách cho chúng ta hiện giờ là một lần nữa bày ra cấm chế, tụ tập nhân (yêu) thủ để phòng ngừa nhân loại quay trở lại. Nghịch Tinh Minh cùng Tinh Cung sẽ không cam tâm tình nguyện nhận thua như vậy. Tám chín phần mười bọn chúng sẽ quay lại" Kim Giao Vương tựa hồ đối với việc báo thù cũng không có bao nhiêu hứng thú, trong nháy mắt đã chuyển đề tài mỏ linh quặng.

Đám yêu tu tụ tập tại đây vì lợi ích là chính, quả nhiên cả đám đều chú ý, nghiêm nghị nghe Kim Giao Vương nói. Chỉ có gã mập cau mày, ánh mắt chớp động không ngừng, xem ra tâm thần bất định.

Mà tại giờ phút này, tại địa phương cách xa ngàn dặm, Hàn Lập dùng thần niệm cảm ứng xung quanh mấy trăm dặm không có truy binh, tốc độ độn quang chậm hẳn lại, sau đó đi từ từ chậm rãi.

Đương nhiên Hàn Lập sẽ không quay lại cái gọi là *"Lôi không đảo"*. Sau khi nhận thức chuẩn xác phương hướng, hắn hướng trực tiếp Ngân Sa đảo bay đi.

Bên trong độn quang, Hàn Lập không nhịn được, duỗi tay, từ trong lòng đem ra túi trữ vật màu xanh, mắt hưng phấn nhìn cái túi này.

Nhất thời một cỗ bạch hà từ trong túi trào ra, một khối linh thạch cỡ ngón cái xanh biếc ướt át xuất hiện trong lòng bàn tay.

Ngón tay kẹp linh thạch này cẩn thận nhấc lên.

Mặt ngoài linh thạch lưu quang lưu chuyển không ngừng, lục quang lúc sáng lúc tối, giống như vật thể sống, mà trên bề mặt, dường như có một vật trắng mờ ẩn hiện, nhưng vì quá mức nhỏ bé, nếu không nhìn kỹ thì không thể thấy rõ.

Hàn lập trong lòng kinh ngạc, súc lực linh lực, song mục lam quang chớp động, rốt cục phân tích rõ lục quang.

Kia đúng là mảnh phảng phất như hoa tuyết, lại phảng phất như phù văn mang bạch sắc quang điểm.

Quang điểm này không ngừng trào ra từ trong Thúy Lục sắc linh thạch, tự hành bạo liệt, hoá thành nhiều điểm mộc linh khí tinh thuần. Bởi vì linh thạch này ẩn chứa linh khí quá lớn, không thể không hướng ra ngoại giới tràn ra.

Hàn Lập thấy vậy lòng vừa mừng vừa sợ.

Khẳng định đây chính là cực phẩm linh thạch, mà lại mang Mộc thuộc tính, rất phù hợp với hắn.

Chẳng qua ngẫm lại, linh thạch này mang thuộc tính Mộc cũng không có gì kỳ quái. Mạch khoáng trên Bích linh đảo, căn bản là thừa thải linh thạch Mộc thuộc tính, việc sản sinh ra cực phẩm linh thạch thuộc tính Mộc cũng là sự tình nằm trong dự đoán.

Nhắm hai mắt lại cảm ứng linh thạch phát tán ra Mộc linh khí.

Sau một lát, hơi do dự, năm ngón tay Hàn Lập thanh quang chợt loé, thử hấp thu một chút linh khí trong linh thạch.

------oOo------

Chương 1152: Trở về Ngân Sa đảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Năm cỗ linh khí tinh tế trong linh thạch từ từ tuôn ra, lành lạnh, dày đặc dị thường, giống như năm con tiểu xà nhắm thẳng tâm thủ Hàn Lập chui vào.

Hàn Lập không kịp đề phòng, hoảng sợ, nhất thời theo bản năng ngũ chỉ bung ra, chặt đứt việc hấp thu.

Nhưng năm con tiểu xà đã lẻn đến kinh mạch trong tay, liền tự hành tán loạn khai ra.

Nhất thời một đoạn linh lực tràn ngập sinh cơ dạt dào mở ra, trong nháy mắt đã trải rộng toàn thân.

Trong phút chốc Hàn lập cảm thấy một cỗ Ôn băng chi ý bao phủ, lập tức lại trở nên ấm áp, toàn thân cực kỳ thư thái, mang đến cho người ta một cảm giác lâng lâng sảng khoái bất khả tư nghị.

Cực phẩm linh thạch đây sao? Quả nhiên khả năng cung cấp linh khí của cao cấp linh thạch không thể sánh bằng.

Hàn Lập đánh giá uy lực, trong lòng vô cùng mừng rỡ.

Lần hấp thu trong nháy mắt này, đã giảm cho hắn nửa tháng công phu khổ tu. Nếu cứ như vậy, hắn đem linh thạch hấp thu hoàn toàn, chẳng phải sẽ tiết kiệm được mười năm khổ tu sao.

Hàn Lập tham lam thầm nghĩ.

Đương nhiên toàn bộ ý tưởng trên trời này, hắn cũng chỉ có thể để trong lòng mà thôi. Lần sử dụng một lượng lớn linh khí linh thạch như vậy, tự nhiên chỉ hữu dụng tại thời điểm mấu chốt đột phá bình cảnh.

Hàn Lập lật tay, đem ra một cái thanh sắc tiểu hạp.

Hắn cẩn thận đặt linh thạch vào trong tiểu hạp, lấy ra các Trương Giác phù chú màu sắc khác nhau dán trên mặt hộp, sau đó đưa tiểu hạp vào trong túi trữ vật.

Hàn Lập trong lòng đại sướng, thét dài một tiếng, hóa thành một đạo thanh quang chói mắt lóe lên lướt ra phía xa.

Vài tháng sau, Hàn Lập vô sự về tới Ngân Sa đảo.

Nhưng khi hắn vừa tiến vào phụ cận hải vực, liền phát hiện ra điều kỳ quái. Dọc theo đường đi đến Ngân Sa đảo, lại không thấy bóng dáng tu sĩ nào, có chút không bình thường.

Làm Hàn Lập cũng cảm thấy có điều bất thường.

Rốt cục Hàn Lập cũng nhìn thấy Ngân sa đảo phía xa xa, nhưng hắn ngẩn người ra.

Chỉ thấy lúc này Ngân Sa đảo dâng lên một tầng lam sắc quang mạc dày đặc, đồng thời cấm chế trên đảo kích động mãnh liệt dị thường, dường như đại trận đã được khởi động. Mà thần niệm Hàn Lập đảo qua trên mặt biển và trên không tại các phụ cận, chỉ thấy dường như toàn bộ tất cả tu sĩ đều co đầu rụt cổ trong cấm chế.

Hàn Lập run sợ, thần niệm đảo qua đáy biển dò xét, sau khi xác định không có bất cứ dị trạng nào, tuy lòng kinh nghi nhưng hắn vẫn hướng lối vào đi tới.

Cửa vào cấm chế đại trận là nơi cấm chế ba động tương đối bình hoãn.

Hàn Lập hóa thành một đạo thanh hồng, sau vài cái chớp động, liền đi qua cửa, hào quang chợt tắt, hiện ra thân hình Hàn Lập.

Hắn nhìn thoáng qua lam mông quang mạc, một tay giơ lên, một đạo Truyền Âm Phù lóe lên tiến nhập vào quang mạc.

Hàn Lập vẫn huyền phù trên không, thần sắc bất động.

"Vị đạo hữu nào quay lại đảo, tính danh?" Một thanh âm cẩn thận của một nam tử theo quang mạc truyền ra, đồng thời một đạo thần niệm quét qua Hàn Lập.

Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, trên người thanh quang đại phóng, không chút khách khí đem thần niệm này bắn ngược trở lại, thuận tay đánh ra một kích.

Nhất thời một tiếng rên truyền ra, chủ nhân của thần niệm đã ăn phải quả đắng.

"Hừ! Danh họ ta không phải là đám tiểu bối các ngươi tùy tiện hỏi, mau xóa bỏ cấm chế, ta đến đảo có việc quan trọng muốn làm" Hàn Lập lạnh lùng nói.

"Nguyên lai là tiền bối Nguyên anh kỳ, xin thứ cho vãn bối vô lễ. Lúc bình thường tự nhiên vãn bối làm theo, nhưng lúc này phụ cận hải vực đột nhiên xuất hiện rất nhiều yêu thú. Mấy ngày trước vừa mới tấn công qua bản đảo. Vãn bối phụng mệnh trong mấy ngày này, các tu sĩ quay về đảo đều phải thông báo thân phận để tra xét trước khi nhập đảo" Tên kia cố nén thần niệm đang thống khổ, cuống quít giải thích.

"Có chuyện như vậy sao? Ngươi muốn ta chứng minh thân phận thế nào?" Hàn Lập trong đầu hiện ra tình cảnh yêu thú đánh lén tại Bích Linh đảo, sau khi suy nghĩ, chậm rãi nói.

"Tiền bối có thể thông báo tính danh và lai lịch hoặc xuất tín vật chứng minh thân phận" Tu sĩ bên trong cười lành vài tiếng, cẩn thận trả lời.

"Tín vật, vậy nhìn xem vật này đi!" Hàn Lập nhướng mày, lập tức giơ tay lên, một đạo kim quang bay ra tiến nhập vào quang mạc rồi biến mất.

Chính thị là Khách khanh Đồng lệnh bài do Thiên Tinh Song

Thánh cấp.

"Nguyên là Hàn tiền bối, mong tiền bối tha tội, đệ tử lập tức mở cửa cho tiền bối vào" Tiếng nam tử giật mình.

Hàn Lập nghe được lời này, lòng chợt động, trong mắt lóe lên một tia giáng sắc, nhưng lập tức thần sắc như thường, lẳng lặng đứng chờ.

Sau một khắc công phu, lam sắc quang mặt trước mặt hắn một trận run rẩy, sau một trận hào quang chớp động, liền nứt ra một cái khe hở.

Hàn Lập thân hình nhoáng lên một cái, hóa thành một đạo kinh hồng bay vào trong.

Vù Vù, cái khe liền từ từ di hợp trở lại như lúc ban đầu.

Vừa bay vào, phía trước Hàn Lập trở nên sáng ngời, xuất hiện hơn mười Bạch sam Tinh cung tu sĩ, chính là chia làm hai hàng đứng ở nơi đó.

Thanh hồng đảo một vòng, Hàn Lập chợt lóe xuất hiện phía trước một tu sĩ.

"Tham kiến Hàn tiền bối" Một trung niên tu sĩ vội vàng khom mình thi lễ, vẻ mặt cung kính.

Nghe thanh âm giống như người vừa đối thoại với hắn, người này có tu vi Kết đan kỳ, sắc mặt có hơi chút trắng bệch, xem ra vừa rồi bị thần thức phản phệ chưa hoàn toàn khôi phục.

"Các ngươi được phân phó canh giữ nơi này?" Hàn Lập nhướng mày, có chút ngoài ý muốn, thủ vệ chỉ là một đám Tinh cung tu sĩ Trúc Cơ kỳ tu vi, thật là quá đơn bạc.

"Bởi vì mấy ngày trước, yêu thú công kích đảo phi thường kịch liệt, các đạo hữu khác đã quay về thành trấn trong đảo tạm nghỉ. Hiện tại chỉ còn các đệ tử luân phiên đứng canh gác, nhưng Hàn tiền bối yên tâm, cách nơi này hơn trăm dặm có một thành trấn

trong đó có đóng quân hơn trăm đệ tử bổn Cung, tùy thời có thể ra ngoài trợ giúp" Nam tử giải thích.

"Ngươi bảo ta là Hàn tiền bối, làm sao ngươi biết ta?" Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, trên người chợt bộc phát một cỗ linh áp kinh nhân, bức nam tử biến sắc lui về sau mấy bước.

"Hàn tiền bối, mấy tháng trước trong cung đã sớm đem dong mạo của tiền bối thông tri rõ cho toàn đệ tử đang đóng ở đảo, hơn nữa còn thông báo bọn vãn bối tùy thời để cho tiền bối sai khiến" Nam tử sau khi ổn định thân hình, trong lòng hoảng sợ, vội vàng nói.

"Thì ra là thế, không tưởng được hai vị cung chủ đối với ta quan tâm như vậy" Hàn Lập ánh mắt chớp động vài cái, thần sắc bỗng nhiên cười rộ, lin áp trùng thiên trong nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi.

Nam tử lúc này trong lòng mới buông lỏng, mặt hiện lên vẻ cười cầu tình.

Mà đúng lúc này, Hàn Lập ngẩng đầu, nhìn phương hướng trên đảo, ánh mắt chớp động vài cái, sau đó nhàn nhạt hỏi một câu.

"Ngươi thông tri cho những người khác ở đâu?".

"Vâng, khi đệ tử có tin của tiền bối, sẽ lập tức thông tri cho trưởng lão trên đảo đến nghênh đón" Nam tử thành thật nói.

"Này!" Hàn Lập sắc mặt đột nhiên đờ đẫn, làm nam tử trong lòng giật mình có cảm giác bất ổn.

Đúng lúc này, không trung xa xa, bạch quang chợt lóe, có tiếng phá không truyền đến, một đạo bạch sắc độn quang hướng phía này bay tới.

Hàn Lập nhìn thấy, hai mắt không khỏi híp lại.

"Là Triệu trưởng lão tự thân tới nghênh đón Hàn tiền bối" Nam tử vội vàng nói có chút lấy lòng.

Hàn Lập ừ một tiếng, thần sắc vẫn đờ đẫn, hai tay bắt lại đứng yên không nhúc nhích.

Nam tử cẩn thận quan sát Hàn Lập, trong lòng ngạc nhiên.

Vừa rồi hắn không biết Hàn Lập là tu sĩ Nguyên anh hậu kỳ, đã từng bị thần thức phản phệ nên cũng không dám mảy may dụng thần niệm dò xét Hàn Lập lần nữa, chỉ thầm suy đoán tám chín phần Hàn Lập đến đây để cậy nhờ Tinh Cung.

Độn quan chợt lóe, một đạo bạch hồng chiếu nghiêng xuống, độn quang chợt tắt, hiện ra mọt lão giả tóc hoa râm. Lão giả này thân vận cẩm bào, thắt lưng đeo ngọc đái, hai hàng lông mày dài nhỏ, làm cho người ta có cảm giác lành lạnh.

Lão giả này là một tu sĩ Nguyên anh sơ kỳ.

Lão liếc mắt một cái liền thấy được Hàn Lập đang đứng trước đám người, hai mắt sáng ngời, tiến lên vài bước ôm quyền nói:*"Hàn sử đó sao, Triệu mỗ nghênh đón chậm trễ, mong Hàn đạo hữu bao dung"*

Lão giả vẻ mặt tươi cười, dường như cùng Hàn Lập là hảo hữu nhiều năm.

Hàn Lập đuôi mày chợt động, trả lời:*"Đạo hữu khách khí, nghe nói mấy ngày trước Ngân Sa đảo thật không an tĩnh, hiện tại tình hình thế nào? Chủ sự trên đảo chính là Triệu su huynh sao?"*

"Ha hả, mặc dù có một bầy yêu thú quấy rầy bản đảo, nhưng ngay cả một gã Hóa hình yêu thú đều không có, chính là hữu kinh vô hiểm mà thôi. Mà chủ sự phụ trách trên đảo cũng không phải là Triệu mỗ, mà là Trữ trưởng lão, chẳng qua hiện Trữ trưởng lão đã ra ngoài, điều tra nguyên nhân đánh bản đảo của bầy yêu thú. Ta ở đây kỳ thật là chờ đợi Hàn sử" Triệu lão giả tủm tỉm cười nói.

"Đợi ta?" Hàn Lập hiện ra một tia kinh ngạc.

"Đúng vậy, đây chính là phân phó củ hai vị Thánh Tôn Tinh Cung, muốn mời đạo hữu khi phản hồi nội hải, nhất định phải gặp mặt.

Không dối gạt Hàn sử, tại hạ chờ đạo hữu tính ra đã được mấy tháng ròng" Lão giả cười nói.

"A, rốt cuộc là chuyện gì làm đạo hữu vất vả như thế? " Hàn Lập nhướng mày, ẩn ẩn có chút cảm giác phiền phức không nhỏ.

"Ha, ha, nơi này không phải là nơi bàn luận chuyện này, trước hết Hàn huynh theo ta đến nơi yên tĩnh để tâm sự, huynh thấy thế nào?" Lão giả cười thần bí đề nghị.

"Ân, cũng tốt, vậy đi qua tiểu sơn kia nói cũng được" Hàn Lập suy nghĩ một chút, ánh mắt đảo qua mọi nơi, đột nhiên hướng về một toà vô danh tiểu sơn đề nghị.

"Hảo, cứ như lời Hàn huynh" Triệu lão đồng dạng nhìn thoáng qua toà tiểu sơn, liền nhất khẩu đáp ứng.

Hàn Lập gật đầu. Lập tức, lão giả phân phó cho đám đệ tử Tinh Cung vài câu. Sau đó hai người liền hoá thành hai đạo độn quang bắn thẳng đến tiểu sơn.

Với khoảng cách gần như thế, tự nhiên trong nháy mắt hai người đã đi tới, độn quang hạ xuống đỉnh núi.

"Triệu đạo hữu muốn đại diện cho quý cung chủ cái gì thì cứ nói thẳng ra đi" Hàn Lập hai chân vừa chạm đất, bình tĩnh nói.

"Ha, ha, Hàn huynh không cần cẩn thận như thế. Chuyện này là đại hảo sự dâng lên tận cửa đây" Triệu lão vân vê mấy chòm râu, cười rộ.

"Đại hảo sự?" Hàn Lập nghe vậy, ngẩn người ra.

"Thọ nguyên của Hàn đạo hữu ắt đáo hạn trong vòng trăm năm nữa chứ?" Lão giả mỉm cười hỏi.

"Đúng thì sao?" Hàn Lập kỳ quái không hiểu, bất động thanh sắc nhìn chằm chằm đối phương, cũng không có phủ nhận.

------oOo------

Chương 1153: Song tu chi sự

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ha ha, là như vầy, Hàn huynh cảm thấy Lăng trưởng lão của tệ cung như thế nào?" Triệu lão phát ra tiếng cười dài.

"Đạo hữu nói Lăng Ngọc Linh?" Hàn Lập kỳ quái ngẩn ra hỏi.

"Đích xác, chính là ái nữ của lưỡng vị Thánh Tôn" Lão giả liên tục gật đầu.

"Lăng đạo hữu tuổi còn trẻ, đã tiến giai Nguyên anh kỳ, tự nhiên là thiên phú tu luyện hơn người. Chẳng qua lời đạo hữu là có ý gì?" Hàn Lập chớp động ánh mắt nghi hoặc nói.

"Lăng trưởng lão tư chất không tồi, nhưng so sánh với Hàn huynh tự nhiên còn kém. Chẳng qua hai vị đều là thiên túng chi tài, tuyệt đối không thể nghi ngờ. Nếu hai vị liên thủ hỗ tương, cộng phó tu tiên đại đạo, không chừng tiên nghiệp thực sự khả thành. Hàn huynh có nguyện ý cùng Lăng trưởng lão kết thành song tu bạn lữ?"

"Song tu bạn lữ?"

Lần này, Hàn Lập hoảng sợ thật sự, miệng há thật to, nửa ngày không thể khép lại.

"Đích xác, Hàn huynh cùng Lăng trưởng lão đều là tuổi trẻ, lại tư chất hơn người, quả thật là ông trời tác hợp cho. Triệu mỗ này nguyện làm bà mai như thế nào?" Họ Triệu thần tình tràn ngập vẻ tươi cười.

Hàn Lập trên mặt loé lên vẻ giật mình, nhướng mày.

Lão giả nhìn thấy biểu tình của Hàn Lập, lòng không khỏi có chút ngạc nhiên.

"Hảo sự đến mức này, chẳng lẽ đối phương còn không nguyện ý???"

Phải biết rằng, trong giới tu tiên, anh nữ tu chính là phượng mao lân giác. Hơn nữa lại là trẻ tuổi là chuyện tình chỉ có thể gặp không thể cầu. Mọi người đều biết song tu thuật đối với tu luyện có lợi thật lớn, nhưng đại bộ phận Nguyên anh nam tu chỉ có thể thu nhận một số ít nữ tu Kết đan kỳ thậm chí là Trúc cơ kỳ tu vi để làm thị thiếp. Rất ít có ý nghĩa chân chính là song tu bạn lữ. Nếu ngẫu nhiên có một Nguyên anh nữ tu, chỉ sợ có bảy tám vị Nguyên anh nam tu theo đuổi.

Theo suy nghĩ của lão giả, Lăng Ngọc Linh nguyên là Nguyên anh tu sĩ, xinh đẹp như hoa, lại là ái nữ của hai vị Thánh Tôn đại danh đỉnh đỉnh. Đây không phải là chuyện Mỡ treo miệng mèo, vậy còn là cái sự tình gì?

Đối phương lại lạnh lùng như thế, bộ dáng có chút không muốn. Thật là ngoài dự đoán của lão giả.

Bất quá, đối với một gã tu sĩ Nguyên anh hậu kỳ, lão tự nhiên không dám biểu lộ lòng bất mãn, mặt ngoài vẫn tươi cười, tiếp tục nhiệt tình nói:*"Hai vị Thánh Tôn nói, đạo hữu chỉ cần cùng Lăng trưởng lão kết thành hảo sự, dựa vào vị thế Tinh thành chúng ta cùng tu vi Hàn huynh, tự nhiên vị trí Nhất đại tinh cung chi chủ chính là của đạo hữu. Kể từ đó, Hàn huynh trong nháy mắt trở thành chi chủ Tinh hải"*

Lão giả hàm ý nhiều ưu đãi của Thiên Tinh Song Thánh, khẩu khí ẩn chứa một tia hâm mộ.

Nguyên bản Hàn Lập vẫn trầm lặng không nói, nhưng sau khi nhìn đối phương không có dấu hiệu đình khẩu thuyết pháp, bèn thở dài, ngắt lời đối phương:

"Đa tạ ý tốt của quý cung chủ, nhưng chuyện này, Hàn mỗ chỉ có thể khước từ".

"Cái gì? Hàn huynh thật quá lo lắng mà. Vẫn còn nhiều thời gian

cân nhắc rồi hồi báo cũng được mà"

Triệu lão thấy mình tốn công nửa ngày, đối phương lại bình tĩnh khước từ, lòng trầm xuống, vẫn không cam lòng tiến lên khuyên bảo lần cuối.

Chuyện này không làm tốt, hắn cũng không còn mặt mũi đối diện Song Thánh.

"Không phải tại hạ nhìn thấy Ngọc Linh tiên tử chướng mắt hay có thành kiến với Quý cung mà là Hàn mỗ cũng đã có bạn lữ song tu, cũng là Nguyên anh tu sĩ" Hàn Lập chậm rãi nói.

"Thì ra là thế, vậy không còn cách nào khác. Xem ra Lăng trưởng lão cùng đạo hữu vô duyên phận. Nhưng tại hạ vẫn cảm thấy thật đáng tiếc"

Họ Triệu nghe Hàn Lập nói ra lý do, thần sắc có vẻ buông lỏng.

Có thể lấy được lý do, tự nhiên dễ ăn nói hơn nhiều.

Nhưng trong lòng lão vẫn có chút kỳ quái, trong vòng trăm năm trở lại đây, cả Loạn Tinh hải trừ Lăng Ngọc Linh ra dường như không xuất hiện thêm nữ tu Nguyên anh nào khác.

Chẳng lẽ bạn lữ của người này giống hắn cũng là một kẻ khổ tu chi sĩ, cho nên thanh danh không có hiển lộ.

Thiên Tinh Song Thánh có từng nói qua Hàn Lập có thể là một gã ngoại lai tu sĩ. Lão tự nhiên cho Hàn Lập là cái loại tu sĩ tiềm ẩn khổ tu.

"Chuyện Lăng trưởng lão, Triệu mỗ không cưỡng cầu. Nhưng hai vị Thánh Tôn đã phân phó cho Triệu mỗ, nếu đạo hữu không đáp ứng song tu chi sự, liền cấp cho đạo hữu một lời nhắn, không biết đạo hữu có hứng thú nghe?" Triệu lão thở dài, nhưng đổi đề tài nói.

"Điều này tự nhiên" Hàn Lập ánh mắt chớp động, không lưỡng lự trả lời.

Tinh Cung nếu mượn sức bất thành, khẳng định còn có chiêu hậu, hắn cũng không cảm thấy kỳ quái.

"Không có gì, chính là hai vị Thánh Tôn muốn cùng đạo hữu chính thức gặp mặt. Đương nhiên địa phương gặp gỡ, chỉ cần không ly khai phụ cận hải vực Tinh thành, còn lại bất cứ nơi nào đạo hữu có quyền chọn lựa. Ta thay Thánh Tôn chuyển cáo, nội dung lần trao đổi này là cùng đột phá cửa ải Hoá Thần. Hy vọng Hàn huynh đáp ứng việc này" Triệu lão giả sắc mặt ngưng trọng hạ giọng.

"Cùng đột phá Hoá Thần môn quan?" Hàn Lập sờ cằm, lộ ra vẻ trầm ngâm.

Nếu không phải đối phương đột nhiên lật bài phút cuối, căn bản hắn đã không suy nghĩ nhiều từ chối thẳng. Nhưng sự tình đề cập lại thật sự trọng đại, hắn cần phải cẩn thận cân nhắc một chút.

Dù sao kiến thức về đột phá Hoá Thần cửa quan hắn mảy may chẳng có tí nào, cho dù phải phiêu lưu mạo hiểm cũng không muốn bỏ qua cơ duyên này.

"Nếu Song Thánh Quý cung không chê, ba ngày sau, cách về phương bắc Tinh Thành ba ngàn dặm, trên một toà đảo nhỏ, tại hạ chờ bọn họ đại giá quang lâm" Cân nhắc một lúc lâu, cuối cùng Hàn lập chậm rãi nói. Luận tu vi hiện tại của hắn, chỉ cần không ở trong tuyệt địa, đồng thời không bị quá nhiều tu sĩ Nguyên anh vây công, căn bản không sợ gì mai phục. Như vậy, viêc gặp mặt tại địa phương do hắn chọn lại càng thêm an toàn.

"Hảo, Triệu mỗ sẽ bẩm báo chi tiết với Thánh Tôn" Triệu lão giả thấy Hàn Lập lần này dễ dàng đáp ứng, trên mặt hiện ra sắc vui mừng.

Sau khi cùng Triệu lão hàn huyên vài câu, Hàn Lập bèn mở miệng cáo từ.

Lão giả cũng nhìn ra tâm tư Hàn Lập lúc này, không xuất ngôn vãn lưu.

Hàn Lập không khách sáo, trực tiếp hướng Truyền Tống Trận trên đảo đi tới.

Với độn tốc của Hàn Lập, đã bay đến điểm truyền tống trên một đỉnh núi. Khi tới đã thấy tên Phi Phát tu sĩ thủ hộ pháp trận đang đứng trước thạch ốc cùng các tu sĩ khác thảo luận điều gì, không ngừng lắc đầu giống như đang cự tuyệt cái gì.

Thanh hồng chói mắt chợt loé, Hàn Lập quỷ dị xuất hiện trước mặt mấy người.

"Tham kiến Trấp tiền bối" Phi Phát tu sĩ liếc mắt một cái liền sảng khoái nhận ra Hàn Lập, vội vàng bước lại thi lễ.

"Ta muốn quay về nội hải, vào Truyền Tống Trận có vấn đề gì không?" Hàn Lập lạnh lùng trực tiếp hỏi.

"Tự nhiên không có vấn đề gì, mời tiến bối vào" Vị Tinh Cung tu sĩ này nhanh nhẹn đáp, cũng không chờ Hàn Lập mở miệng, thông minh dị thường xuất ra Truyền Tống Phù.

Mặc dù trong mình có mang Đại Na Di lệnh, nhưng Hàn Lập vẫn không khách khí tiếp lấy Truyền Tống Phù, thân tình tiêu sái đi vào pháp trận.

Một lát sau, trong thạch ốc, Truyền Tống Trận phát ra bạch quang, bóng dáng Hàn Lập biến mất.

Khi Hàn Lập, các tu sĩ đều lộ vẻ kính sợ, bây giờ thấy hắm đã đi, tất cả mọi người đều thả lỏng tâm trạng, khôi phục thần sắc như ban đầu.

Một gã có quen biết với Phi phát tu sĩ, nhịn không được trực tiếp hỏi:

"Dư huynh, vị tiền bối này là trưởng lão của Quý cung sao? Nhưng thoạt nhìn bộ dáng trông có vẻ xa lạ"

"Cũng không phải. Ta cũng chỉ gặp qua vị tiền bối này có một lần,

ngài đang mang Khách khanh lệnh bài của bổn Cung. Mặc dù chưa chính thức tuyên bố, nhưng sắp trở thành tân trưởng lão của Tinh Cung rồi" Phi phát tu sĩ cười hắc hắc, có chút đắc ý nói.

"Thì ra là thế. Cứ như vậy thế lực Tinh Cung các vị sẽ tăng thêm. Vị trưỡng lão này thoạt nhìn tựa hồ có thuật trú nhan, không biết là ở cấp Nguyên anh sơ kỳ hay trung kỳ" Gã tu sĩ Kết đan kỳ kia hậc hậc trong miệng, hâm mộ nói.

"Điều này cũng không rõ lắm, vị tiền bối này hình như có bảo vật hộ thân, không thể dò xét rõ ràng cảnh giới. Chẳng qua, cứ theo logic suy luận, nếu là tu sĩ Nguyên anh trung kỳ, cho dù là khổ tu chi sĩ hẵn cũng không phải đến này còn vô danh" Phi phát tu sĩ chần chờ một lát, không quá khẳng định nói.

"Ta cũng cảm thấy như thế!" Chẳng qua nếu như vậy, ta cũng không thể so sánh. Chậc, chậc… hơn một ngàn năm thọ nguyên. Ta không biết chừng nào mới có cơ hội ngưng kết Nguyên anh?" Một gã tu sĩ đeo kiếm thở dài một tiếng than thở.

Ba ngày sau, tại cách phương Bắc Tinh Thành ba ngàn dặm, tại một đảo san hô vô danh, có một gã thanh niên ngồi xếp bằng trên một khối hồng sắc tiểu thạch, cả người thanh quang lấp lóe, hai mắt nhắm lại.

Người này tự nhiên chính là Hàn Lập.

Mấy ngày trước, hắn quay lại nội hải Tinh thành, không chần chờ đã đi ngay đến đây.

Nguyên bản, hắn cảnh giác sợ Thiên Tinh Song Thánh nhân cơ hội này ra tay bất lợi với hắn nhưng hóa ra hắn đã quá đa tâm.

Thấy không có vấn đề gì xảy ra, hắn không ly khai phạm vi thế lực của Tinh Cung.

Kể từ đó, hắn trong lòng thả lỏng, lưu lại phụ cận hải vực mấy ngày, giờ phút này đến đây để chuẩn bị gặp mặt Thiên Tinh Song Thánh.

Cẩn thận hơn, hắn đem thần niệm cường đại dò xét toàn bộ phụ cận trong vòng mấy trăm dặm xung quanh.

Thậm chí là tại đáy biển sâu mấy ngàn trượng, hay là tại không trung nghìn thước đều không thoát khỏi sự giám thị của hắn.

Dù sao đối mặt với cấp bậc cỡ Thiên Tinh Song Thánh hắn không thể chủ quan khinh thường.

Đối phương là vợ chồng, cùng tu luyện một loại công pháp, khi liên thủ, chỉ sợ so với hai gã tu sĩ Nguyên anh hậu kỳ còn lợi hại hơn nhiều.

Huống chi Nguyên Từ Thần Quang danh đầu đã vang dội khắp nơi. Nghe nói có thể đả phá ngũ hành, tuy có chút khuếc đại nhưng cũng có thể tưởng công pháp này đáng sợ đến thế nào.

Hàn Lập cũng không muốn trong lúc nhất thời tự đại mà hồ đồ đánh mất cái tiểu mệnh.

Cho nên khi Song Thánh chưa tới, hắn liền phải nắm rõ địa hình xung quanh, phòng ngừa đối phương có mưu đồ bất lợi.

Lúc này đã gần trưa, nắng gắt, đang ngồi bỗng Hàn Lập thần sắc chợt động, hai mắt mở ra.

Phía cuối chân trời bạch quang chớp động, tiếp theo hiện ra hai đạo độn quang, hướng tiểu đảo phá không phóng tới.

------oOo------

Chương 1154: Điều kiện của Song Thánh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập vẫn chưa lập tức đứng dậy, ngẩng đầu ngóng nhìn trên mặt biển, mặt bất động. Tu sĩ trong lưỡng đạo độn quang hiển nhiên nhìn thấy Hàn Lập trên tiểu đảo phía xa, độn quang chợt nhanh hơn ba phần, tiếng phá không *"Suy, xuy"* truyền đến. Khi đến nơi, bạch quang chợt tắt, hiện ra hai tu sĩ một nam một nữ.

Nữ niên kỷ cỡ 25, 26, da thịt trắng như tuyết, tóc đen như mây, thân vận cung trang màu thúy lục, toàn thân toát ra một cỗ khí tức ung dung xinh đẹp. Nam tử là một gã nho sinh vận bạch bào khoảng 40 tuổi, nét mặt bình thường, nhưng hai hàng lông mày đen thui sắc như kiếm, cả người như có một cỗ sát khí, nét mặt âm lãnh băng hàn.

Hai người huyền phù ở trên cao hơn ba mươi trượng, đang đánh giá Hàn Lập.

Hàn Lập chậm rãi đứng dậy, thân thể không gió tự động bay lên.

Một lát sau, hắn đã đối diện với hai người này trên không trung.

"Thiên danh Thiên Tinh Song Thánh đã sớm như sấm bên tai Hàn mỗ. Hôm nay có thể diện kiến hai vị đạo hữu, Hàn mỗ thật là tam sinh hữu hạnh" Hàn Lập cười ha ha, ôn hòa nói.

Nhìn thấy biểu tình của Hàn Lập như vậy, lại đã từng gặp qua một lần, cung trang nữ tử thản nhiên cười, phảng phất như trăm hoa đua nở, thiên kiều bá mị.

"Nguyên anh hậu kỳ tu sĩ ở Tinh Hải cũng chỉ có vài vị, nếu Hàn đạo hữu đã ước hẹn, hai người chúng ta như thế nào lại thất ước. Vị này chính là phu quân Lăng Khiếu Phong. Vợ chồng chúng ta

tuy có chút danh đầu, nhưng biết tên thật hai chúng ta thật không có mấy người" Nàng hé đôi môi đỏ mọng nói.

Hàn Lập mỉm cười, không nói gì thêm, ánh mắt cẩn thận đánh giá nam tử vài lần. Lại vừa lúc cùng đối phương đối nhãn mấy lần.

Hia người đồng thời rùng mình không rõ lý do, đều cảm thấy đối phương tuyệt không phải hạng người dễ trêu vào.

"Ta đã nghe Triệu trưởng lão hồi báo, Hàn huynh đã có song tu bạn lữ, lại là Nguyên anh nữ tu, việc này đúng là sự kiện nuối tiếc. Chẳng qua,tất cả nữ tu sĩ tiến giai Nguyên anh kỳ tại Loạn Tinh Hải, cho dù là khổ tu chi sĩ, thế lực Tinh Cung chúng ta đều đã từng biết qua nhưng chúng ta vẫn chưa nghe nói đến người này, chứng tỏ xuất thân Hàn huynh không phải ở đây mà là từ Đại Tấn" Lăng Khiếu Phong vừa mở miệng nói ra đã làm cho Hàn Lập biến sắc.

"Hai vị đạo hữu cũng từng đi qua Đại Tấn?"

Hàn Lập nhẹ thở một hơi, tâm niệm xoay chuyển, ỡm ờ nói.

Khẩu khí như vậy tự nhiên làm Thiên Tinh Song Thánh phải nhận định lại phán đoán của mình.

Nam tử thần sắc lộ vẻ thừa nhận, gật đầu.

"Đại Tấn được xưng là Nhân giới tu tiên thánh địa, vợ chồng ta như thế nào lại không đi du lịch một lần. Chính là nhờ một cái thượng cổ Truyền Tống Trận từ Loạn Tinh Hải đến Đại Tấn. Nhưng vị trí Truyền Tống Trận này cực kỳ thần bí, đối với thần thông hiện giờ của vợ chồng ta đến đó vẫn có chút phong hiểm. Cho nên trừ Tinh Cung, rất có ít tu sĩ Nguyên anh đi Đại Tấn. Đương nhiên biết được sự tồn tại của Thượng Cổ Truyền Tống, căn bản không có mấy người. Bất quá tại phụ cận Truyền Tống Trận, Tinh cung chúng ta đều cử một vị trưởng lão trường kỳ trông coi. Nếu đạo hữu thông qua Truyền Tống Trận này mà đến, hai chúng ta không có khả năng không biết. Nếu không, phải tiêu tốn thời gian hơn mười năm, không ngừng phi độn thông qua mấy chỗ hải vực khác nhau mới từ đây đến được Đại Tấn hoặc ngược lại.

Chính là đường đi hung hiểm vạn phần, không chừng gặp phải yêu thú vô danh cắn nuốt.Ít người làm chuyện ngu xuẩn như vậy. Vậy không biết Hàn huynh bằng cách nào đến được Tinh Hải chúng ta" Có tiếng nói ôn nhu, thu ba lưu chuyển, truyền đến hỏi không chút che dấu.

" Tại hạ do cơ duyên xảo hợp mới đến được nơi đây,cũng ngoài ý muốn. Về phần phương pháp đến đây, rất khó phục chế. Hai vị đạo hữu không cần bận tâm" Hàn Lập thần sắc chợt động, nửa thật nửa giả nói, bộ dáng không muốn nói nhiều đến vấn đề này.

Lăng Khiếu Phong cùng thiếu phụ liếc nhìn nhau, tuy rằng trong lòng còn nhiều nghi vấn, nhưng không truy vấn tiếp.

Nam tử nhàn nhạt mở miệng:*" Mục đích hẹn gặp, Triệu trưởng lão đã đề cập qua với các hạ?"*

"Có nói. Sự tình có liên quan đến việc hai vị đạo hữu tính toán cùng tại hạ đột phá Hóa Thần cửa quan, tại hạ nghe xong như thế không động tâm mà đến" Hàn Lập cười nhẹ, đáp lời.

"Không sai. Tuy ta cùng phu quân bị khốn tại ngưỡng Nguyên anh hậu kỳ đã mấy trăm năm, nhưng tự vấn trên vấn đề đột phá Hóa Thần kỳ có thể cung cấp cho đạo hữu nhiều bí thuật đột phá Hóa Thần hiệu quả, giúp đạo hữu khỏi phải đi đường vòng. Đương nhiên khả năng đến đâu còn phụ thuộc vào cơ duyên của đạo hữu" Cung trang thiếu phụ tươi cười, nói năng thật dễ nghe.

"Nga, có chuyện tốt như vậy, hẵn hai vị sẽ không cung cấp miễn phí" Hàn Lập không tỏ vẻ cao hứng mà ngược lại mắt hiện lên một tia cẩn trọng.

"Nếu đạo hữu đáp ứng cùng Ngọc Linh kết làm vợ chồng, chúng ta đương nhiên không có điều kiện gì, nhưng đạo hữu đã không có ý này, vợ chồng ta cũng chỉ có thể cùng Hàn huynh thực hiện một cuộc giao dịch" Thiếu phụ thản nhiên nói.

"Giao dịch gì? Ôn đạo hữu tạm thời nói nghe một chút." Hàn Lập hai mắt híp lại, nhìn chằm chằm gương mặt đối phương, mặt gợn sóng.

"Rất đơn giản, Thiếp Thân hy vọng dùng bí thuật cùng các tâm đắc, đổi lại đạo hữu phụ tá tiểu nữ chấp chưởng Tinh Cung, giúp tiểu nữ có thể ngồi vững vàng ở vị trí đứng đầu Tinh Cung" Ôn Thanh nghiêm sắc mặt nói.

"Trợ giúp Ngọc Linh đạo hữu,…" Hàn Lập nghe xong lời này, nhướng mày lộ vẻ trầm ngâm.

Thiên Tinh Song Thánh cũng không sốt ruột, lẳng lặng để cho Hàn Lập cẩn thận cân nhắc.

"Lăng đạo hữu hiện tại chính là Nguyên anh sơ kỳ" Hàn Lập trầm giọng nói.

"Đúng là như vậy" Cung trang nữ tử nhướng mày, mỉm cười, tựa hồ đoán được Hàn Lập muốn hỏi cái gì.

"Không biết hai vị đạo hữu nắm chắc bao nhiêu thời gian để đưa Ngọc Linh đạo hữu tiến giai hậu kỳ. Một trăm năm, hai trăm năm, hay lâu hơn nữa?" Hàn Lập từ tốn nói.

" E hèm. Hai người chúng ta có biện pháp giúp cho tiểu nữ trong vòng trăm năm tiến giai trung kỳ, về phần hậu kỳ đâu có dễ dàng như vậy, chỉ có thể nhìn tạo hóa của chính tiểu nữ" Lăng Khiếu Phong lạnh lùng trả lời.

"Hai vị có cảm thấy nếu không có tu vi Nguyên anh hậu ký há có thể ngồi vững ở vị trí đầu Tinh Cung sao? Hai vị muốn tại hạ tiêu phí hàng trăm năm để quản chuyện này?" Hàn Lập sờ cằm, phát ra tiếng cười lạnh.

Nghe Hàn Lập nói như thế, nụ cười Ôn Thanh hơi ngưng trệ một chút, nhưng lập tức khôi phục như thường.

" Nếu đạo hữu thấy điều kiện này quá phận, tự nhiên cũng có thể đổi một điều kiện khác. Nói vậy đạo hữu cũng biết Nghịch Tinh Minh đối đầu cùng Tinh Cung chúng ta, nếu đạo hữu đáp ứng cùng vợ chồng ta liên thủ giết chết Lục Đạo cùng Vạn Tam Cô, đồng dạng vợ chồng ta đem các bí thuật phương pháp hai tay

dâng lên.Ta cũng biết, vì chuyện Hư Thiên Đỉnh, đạo hữu cùng không ít tu sĩ Nguyên anh của Nghịch Tinh Minh kết thành thù hận. Điều này là nhất cử lưỡng tiện" Nàng phát ra tiếng cười dài nói.

"Quân tử bất lập nguy tường chi hạ! Lục Đạo và Vạn Tam Cô đã là đại tu sĩ thành danh đã lâu, cho dù cùng nhị vị liên thủ tại hạ cũng không có nắm chắc toàn thân trở về. Huống hồ, Hàn mỗ cũng không có ý nhúng vào tranh đấu của Loạn Tinh Hải. Sau khi hoàn tất sự việc nơi đây, tại hạ lập tức sẽ trở về bế quan khổ tu. Việc này tại hạ lực bất tòng tâm" Hàn Lập thẫn thờ lắc đầu.

Thấy Hàn Lập lại một mực cự tuyệt điều kiện thứ hai, cung trang nữ tử thu liễm nụ cười, không nói tiếp, hiển nhiên là bất mãn. Nhưng Lăng Khiếu Phong bên cạnh lại mở miệng:

"Hàn huynh có thể không biết. Các bí thuật đột phá Hóa Thần Kỳ cung cấp cho đạo hữu đều là các phương pháp đã được người đứng đầu Tinh Cung nghiên cứu qua nhiều thời đại mới nghiệm ra, đối với tu sĩ hậu kỳ chúng ta đều là báu vật vô giá. Chẳng lẻ đạo hữu muốn bọn ta cung cấp không công à" Vị nam tử mặt đầy sát khí này, nói lên khẩu khí vẻ bất thiện.

"Tại hạ như thế nào lại có ý tưởng này. Theo ta được biết, lịch đại Tinh cung chi chủ phần lớn đều là đại tu sĩ Nguyên anh hậu kỳ nhưng tiến giai vào Hóa Thần kỳ lại không có mấy ai chứng tỏ bí thuật Quý cung tuy quý hiếm dị thường nhưng có hữu hiệu không thì tại hạ thật sự hoài nghi. Đương nhiên có được mấy thứ này thì có thể tham khảo không ít, đối với tại hạ vẫn vô cùng hữu ích. Nhưng làm cho tại hạ phải hơn nữa năm tháng còn lại hoặc phải mạo hiểm tính mạng liệu có đáng giá. Hai vị đạo hữu nên nói đoe62u kiện khác khả thi hơn đi. Điều kiện phức tạp quá hay điều kiện sư tử há mồm, miễn đi" Hàn Lập vẻ như không thấy thái độ bất mãn của đối phương, chắp tay lại nói.

Nghe được những lời Hàn Lập nói như vậy, hai vợ chồng sắc mặt có chút khó coi. Nhưng hai người không nói gì thêm, ngược lại ánh mắt trao đổi với nhau, môi nhúc nhích truyền âm nói cái gì.

Hàn Lập nhìn cảnh này, khóe miệng khẽ nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn trời, thờ ơ.

Một khắc sau, hai vợ chồng tựa hồ thương lượng xong, Lăng Khiếu Phong sắc mặt không đổi nói:*"Hai vợ chồng ta dùng các bí thuật đổi lấy ba lần viện thủ tiểu nữ của đạo hữu. Chỉ cần đạo hữu giúp tiểu nữ ba lần, giao dịch này coi như xong"*

"Ta đáp ứng. Nhưng chỉ tại thời điểm Ngọc Linh đạo hữu bị người ta uy hiếp tánh mạng hơn nữa phải là trong phạm vi khả năng của ta." Hàn lập hơi cân nhắc, sau đó liền đáp ứng.

"Hảo. Hàn đạo hữu cũng không cần phải thề thốt gì cả. Lấy thân phận đại tu sĩ của đạo hữu, sẽ không bất tín. Đây là ba tấm phù do Thượng Cổ Tu sĩ dùng phương pháp đặc thù luyện chế gọi là Vạn Lý Phù. Do dù cách xa vạn lý, chỉ cần một người giữ tấm phù này tác động, người giữ tấm phù bên kia lập tức có thể tìm đến. Đạo hữu đem chúng cất kỹ đi"

Lăng Khiếu Phong tay áo bào rung lên, ba miếng ngọc chế phù triện khảm bạch quang lòe lòe xuất hiện trước người. Ngón tay hướng ngọc phù vẽ vào không trung một cái.

Một đao tinh tế kim ti lóe lên, tam khối ngọc phù đột nhiên phân thành lục khối.

Tay áo hướng ngọc phù quét một cái, ba khối tách ra. Sau đó nam tử há miệng thổi, ba khối này hóa thành bạch mang bắn nhanh tới.

Hàn Lập đuôi lông mày nhướng lên, đã đem tam khối thanh ngọc phù này bắt vào trong tay, tùy ý nhìn thoáng qua.

Chì thấy trên bề mặt phù triện có chú ngữ phức tạp, tuy chỉ còn nửa khối, nhưng linh quang vẫn lưu chuyển, bộ dáng không phải phàm vật.

Hàn Lập không nói hai lời lật tay, đem tất cả thu vào trong túi trữ vật.

------oOo------

Chương 1155: Yêu thú chi loạn

Nguồn: EbookTruyen.Net

" Trong khối ngọc giản này chính là tổng kết các bí thuật tâm đắc nhất của vợ chồng ta trong việc đột phá Hoá Thần kỳ, lấy lịch duyệt của đạo hữu, tự nhiên có thể dễ dàng phân biệt giả chân"

Ôn Thanh lại khôi phục vẻ tươi cười, khoát tay, bắn đến một đạo thúy mang.

Hàn Lập bắt giữ vào tay, nhìn lại chính là một khối Bích Lục Ngọc Giản cỡ bàn tay.

Hắn gật đầu, không khách khí, đem thần niệm rót vào ngọc giản.

Bên trong quả nhiên là có ghi chép các phương pháp bảy tám phần là bí thuật.

Hàn Lập chọn ngẫu nhiên một phương pháp, cẩn thận xem xét.

Hắn vẫn chưa phát giác tại thời điểm hắn đang tập trung xem xét phân biệt thật giả, thì Ôn Thanh và Lăng Khiếu Phong liếc nhau, ánh mắt hiện một tia đắc ý.

"Không tồi, đích xác không phải đồ giả. Đối với tại hạ rất có tác dụng" Sau một khoảng thời gian uống một chén trà nhỏ, Hàn Lập thu hồi thần niệm, chậm rãi nói.

"Nếu Hàn đạo hữu đã thấy ngọc giản không có vấn đề, vậy giao dịch giữa chúng ta đã thành. Vợ chồng ta còn có chuyện quan trọng khác trong người, không thể lưu lại phụng bồi" Lăng Khiếu Phong ánh mắt chớp động, nhàn nhạt đáp lời.

"Ha, ha. Nơi này vẫn là phạm vi khống chế của Quý Cung. Nói

*"*Cáo từ*" cũng chỉ là Hàn mỗ, tại hạ mạn phép đi trước một bước"*.

Hàn Lập cười ha,ha, hướng hai phu phụ ôm quyền, lập tức quang thân thanh quang chớp động, hoá thành một đạo thanh hồng chói mắt, nháy mắt đã ở ngoài hơn hai mươi trượng.

Độn tốc cực nhanh làm cho Thiên Tinh Song Thánh không cầm được, mặt biến sắc.

"Không trách được lại kiêu ngạo như thế, quả nhiên có chút bản lãnh. Phu quân có thấy Hàn tiểu tử có dễ dàng mắc mưu chăng?" Mắt thấy thanh quang biến mất phía chân trời, Cung trang nữ tử thu hồi ánh mắt, bỗng nhiên hướng nam tử hỏi.

"Chỉ cần hắn có tâm tiến giai Hoá Thần kỳ há lại không thể rơi vào bẫy sao. Tuy phương pháp bí thuật đột phá Hoá Thần chúng ta cho hắn không phải đồ giả, nhưng hắn thử một lần sẽ biết. Các bí thuật khác có hiệu quả quá nhỏ hoặc là không có khả năng thực hiện. Chỉ có phương pháp chúng ta mượn Ngũ hành chi lực đả phá Hoá Thần bình cảnh mới là phương pháp tố ưu. Tiêu tử này trẻ tuổi như thế, đúng là thời điểm thuận lợi tu luyện Nguyên Từ Thần Quang, nếu như vậy, trước khi hết thọ nguyên có thể tu luyện Thần quang đại thành. Ngươi nói hắn có thể dễ dàng buông tha cám dỗ như vậy sao?" Lăng Khiếu Phong khoé miệng nổi lên một tia cười lạnh.

"Trong bí thuật chúng ta cũng đã nhắc khéo một chút đặc thù của Nguyên Từ Thần Quang, cùng với thần thông sau khi công pháp đại thành. Cho dù không đột phá được Hoá Thần bình cảnh, với uy năng kinh khủng của công pháp, chỉ sợ hắn sẽ ham muốn mà không dễ dàng buông bỏ. Mà chỉ cần hắn tính toán tu luyện Nguyên Từ Thần Quang, thì không thể không mượn dùng Nguyên Từ Sơn Lực, khi đó sẽ đi vào vết xe đổ của chúng ta, chỉ còn biết chết dí tại Tinh Thành, đâu thể còn tâm tư khác. Chỉ sợ đến khi đại nạn đến, hắn mới phát hiện ra điều kiện đại thành Nguyên Từ Thần Quang quá khắc nghiệt. Nhưng lúc này bao nhiêu năm đã trôi qua. Với thời gian dài như vậy, Ngọc Linh ắt cũng đã tiến giai thành công. Không cần sợ hắn tìm đến thanh toán nợ nần" Ôn Thanh mỉm cười.

"Vấn đề là nếu Ngọc Linh không thể tiến giai đến hậu kỳ, lúc đó sẽ là phiền toái lớn" Lăng Khiếu Phong trầm ngâm mọt lúc, đột nhiên nói.

"Chúng ta đã tranh thủ cho nó một thời gian dài như vậy, nếu không tiến giai hậu kỳ, chỉ có thể xem vận mệnh của nó đến thế. Sớm làm tắt đi ý niệm nắm giữ Tinh Cung, ngoan ngoãn rời Tinh Thành, làm gã tán tu bình thường thì tốt hơn" Ôn Thanh ngẩn ra, thở dài nói.

"Không có tu vi hậu kỳ rất khó quản được đám trưởng lão trong Cung. Chúng ta đã chuẩn bị hậu sự tất cả cho nó. Vẫn còn nhiều thời gian mà. Chuyện cấp bách trước mắt, khi trở về, chúng ta lập tức truyền thụ cho Ngọc Linh phương pháp tế luyện Từ Sơn. Chỉ có nắm tay toà thần sơn này, Hàn tiểu tử mới đối với Ngọc linh ném chuột sợ vỡ đồ. Nếu không, vạn nhất người này có thể nhẫn nhịn trăm năm, chờ chúng ta sau khi toạ hoá, liền chém giết Tinh Thành cuồng đoạt Nguyên Từ Thần Sơn, thì thật là khó giải quyết. mà Ngọc Linh tư chất cũng không kém, chỉ cần tìm được song tu bạn lữ thích hợp, mượn Song tu lực cùng đan được, vẫn có vài phần nắm chắc khả năng tiến giai hậu kỳ." Lăng Khiếu Phong nhàn nhạt nói.

"Chuyện tiểu tử này cũng chỉ có thể giải quyết như thế. Đang lúc còn lại hơn trăm năm thọ nguyên, chúng ta bắt buộc phải giải quyết Lục Đạo cùng Vạn Tam Cô. Ngoài ra còn chuyện yêu thú ở ngoại hải xuất loạn, xem ra sắp tới phải cùng Nghịch Tinh Minh tạm thời hưu chiến, ưu tiên giải quyết vấn đề vạn hải yêu thú" Cung trang nữ tử nhíu mày, bất đắc dĩ nói.

"Hừ! Đám yêu thú này nhìn thấy nội hải nhiều năm không xuất hiện Hoá Thần kỳ tu sĩ, thêm vào đó số lượng đại tu sĩ cũng kém xa khi xưa, bèn nổi lên tâm tư muốn xé bỏ hiệp nghị năm đó. Chúng nó đâu biết tổ tiên năm xưa khi lập hiệp nghị này đã có tính toán đâu e sợ chúng đổi ý. Trải qua nhiều vạn năm tu dưỡng, bố trí, hiện giờ nội hải đã sớm được nhân loại tu sĩ xây dựng thành tường đồng vách sắt. Huống hồ, theo ta được biết, yêu tu ngoại hải hiện giờ cũng không phải vững chắc như thép đâu" Lăng Khiếu Phong hừ lạnh nói.

"Ngươi nói chuyện tranh đấu giữa Giao Long Nhất Tộc cùng Toan Oản Vương Tộc?" Ôn Thanh thần sắc chợt động nói.

"Đúng thế. Chính là chuyện giữa hai đại Yêu tộc này. Toan Oản vương tộc thực lực không hơn không kém so với Giao Long nhất tộc. Trong tộc có hai gã thập cấp yêu tu trấn toạ. Nhưng ba trăm năm trước, một em thập cấp đã bị rụng do toạ hoá. Kể từ đó, Giao Long bộ tộc liền không cam chịu hạ phong. Ta phải về hảo hảo nghĩ ra cách gây xích mích khiến hai đại Yêu tộc này phát sinh tranh đấu. Lúc đó nội hải chúng ta liền Cao Chẩm Vô Ưu" Nam tử định liệu trước nói.

"Phu quân đã có nắm chắc, vấn đề thật sự không còn đáng lo. Cái chính là Linh Thạch mạch khoáng tại Bích Linh đảo, có chút đáng tiếc. Chúng ta vừa mới có được tin tức Cực Phẩm Linh Thạch, chưa kịp phái người đến tiếp ứng đã bị yêu tu cướp mất. Ta đã lệnh cho bọn họ ngay lập tức gom Cực Phẩm Linh Thạch cùng các cao giai linh thạch khác mang về nội hải, nhưng đã chậm một bước. Bây giờ ngay cả Quế trưởng lão cũng bị chết dưới tay Kim Giao Vương" Ôn Thanh cực kỳ tiếc hận thốt lên.

"Điều này cũng không còn cách nào khác, dù sao ngoại hải cũng là thiên hạ của yêu tu. Khi xưa, do chưa có xung đột lợi ích nhiều nên cao giai yêu thú hầu như không tham dự, chủ yếu là để cho các yêu thú cấp thấp chủ động hành sự, chuyện nhân loại xây dựng tại ngoại hải đảo xem như mắt nhắm mắt mở cho qua. Nhưng hiện tại đã xuất hiện Linh thạch cấp bậc khiến cho ngay cả yêu thú cao cấp cũng động tâm, bọn chúng như thế nào chịu ngồi yên mà không ra tay chứ" Lăng Khiếu Phong lắc đầu nói.

"Ngoại hải tạm thời buông tha cũng được. Nhân viêc bổn Cung tập trung tất cả lực lượng tại nội hải, trước mắt nên lấy việc ổn định vị trí chấp chưởng Tinh Cung làm trọng. Chẳng qua đám tán tu cùng Nghịch Tinh Minh sẽ không dễ dàng buông tha ngoại hải" Ôn Thanh suy nghĩ nói.

"Chúng ta thuận gió đẩy thuyền. Trở về đem toàn bộ Truyền Tống Trận trong thành mở ra, chỉ cần thu lấy phí Linh thạch, cho bọn chúng thoải mái truyền tống ra hải ngoại. Bọn tán tu cùng Nghịch Tinh Minh hiện giờ cũng không kính cẩn chúng ta như trước, cho

bọn chúng một cái hung hăng giáo huấn cũng tốt (ý bị yêu thú đập). Sau đó chúng ta ngư ông đắc lợi, đem Nghịch Tinh Minh nhổ tận gốc. Hừ! Lục Đạo và Vạn Tam Cô căn bản đều cho chúng ta không có biện pháp rời xa Tinh Thành. Chờ khi ngã xuống, chúng mới biết ý nghĩ này sai lầm cỡ nào. Định kỳ cứ trăm năm một lần, trong vòng một tháng Từ Lực sẽ tiêu thất. Lúc này, chúng ta sẽ không chịu sự hạn chế của Nguyên Từ Sơn. Hừ! Đến khi đó…" Lăng Khiếu Phong loé sát khí, mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn, hừ lạnh một tiếng.

"Lúc đó, ta cùng vị đại ca Lục Đạo kia hảo hảo giải quyết mọi ân oán" Ôn Thanh âm thanh nghe phát lạnh.

"Sao vậy, ngươi còn buông tha chuyện năm xưa?" Lăng Khiếu Phong nghe nói bóng gió, ngẩn ra, lập tức nhăn mày hỏi.

"Sao ta lại có thể dễ dàng buông chuyện này. Năm đó nếu không tình cờ gặp được ngươi, chỉ sợ ta đã là một đống tro tàn rồi. Lần đại chiến trước, nếu không bị Nguyên Từ Thần quang hạn chế, ta cũng không dễ dàng để hắn trốn thoát ngay trước mắt…" Ngọc dung Cung trang nữ tử phát ra vẻ dữ tợn.

Lăng Khiếu Phong nhìn thấy cảnhnày liền trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng chỉ khẽ thở dài một hơi.

"Hảo. nếu như vậy. Tại thời điểm giết bọn chúng, ta sẽ lưu Lục Đạo lại để cho ngươi tự mình động thủ" Nói xong lời này, Lăng Khiếu Phong hoá thành một đạo bạch quang phá không quay trở về.

Ôn Thanh vẫn đứng tại chỗ, trên mặt âm tình bất định, trong chốc lát mới dậm chân, đồng dạng hoá thành độn quang đuổi theo phu quân.

Trong lúc này, Hàn Lập đang trên đường đi đến Khuê Tinh.

Hiển nhiên hắn không biết, sau hai ngày từ khi hắn từ ngoại hải phản hồi nội hải, cơ hồ toàn bộ tu sĩ Ngân sa đảo tiến đánh Bích Linh đảo đều đã bị diệt sát.

Tin tức trên mạch khoáng linh thạch trên Bích linh đảo có Cực Phẩm Linh Thạch lan truyền, oanh động toàn bộ Tinh Hải.

Sau hai ngày từ khí hắn gặp mặt Thiên Tinh Song Thánh, cao giai yêu tu ngoại hải hướng về tất cả các tu sĩ tại các tiểu đảo, phát ra mệnh lệnh trục xuất, tất cả nhân loại nội trong vòng một tháng đều phải rời đi, nếu không liền toàn bộ giết chết không tha.

Lúc này, cho dù là Tán Tu hay các thế lực lớn nhỏ ở nội hải đều không thể ngồi yên.

Đối với người tu tiên ở Loạn Tinh hải mà nói, đã nhiều năm trôi qua như vậy, ngoại hải yêu đan cùng linh thạch đều là các nhu yếu phẩm không thể thiếu, cơ hồ ảnh hưởng đến từng thế lực gia môn. Ích lợi ở ngoại hải khổng lồ như thế, bọn họ dễ gì buông tay.

Trong nhất thời, các đại thế lực cùng vô số Tán Tu, Tinh Cung, Nghịch Tinh Minh đều mở tất cả Truyền Tống Trận ra ngoại hải, tụ tập nhân lực hướng ngoại hải mà đi.

Trong đó cũng vì duyên cớ tại Bích Linh đảo xuất hiện cao giai mạch khoáng Linh thạch và Cực Phẩm Linh Thạch. Thậm chí có non nửa tu sĩ đều truyền tống đến nơi này.

Tại phụ cận Bích Linh Đảo xuất hiện vô số yêu thú từ thấp đến cao, mà trên đảo cũng thường xuyên xuất hiện đông đảo các cao giai yêu thú không biết tên.

Cuộc chiến giữa nhân loại Tu Tiên và ngoại hải yêu thú tựa hồ hết sức căng thẳng.

Mà ngay tại thời điểm hỗn loạn này, tin tức Hư Thiên Đỉnh một lần nữa hiện thế, rằng linh đan trong đỉnh giúp cho một gã tu sĩ Kết Đan kỳ chỉ trong vòng chưa tới hai trăm năm tiến giai tới Nguyên Anh hậu kỳ, lời đồn này râm ran lan truyền giữa các tu sĩ ở Loan Tinh Hải.

Không biết tin tức này xuất phát từ ai, nhưng quỷ dị lan truyền thật nhanh.

------oOo------

Chương 1156: Ma Hồ đảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ma hồ đảo là một toà vô danh tiểu đảo nằm yên lặng gần nội Tinh hải. Biết được vị trí đảo này cũng chỉ có một số ít Tán Tu đang sống trong các tiểu đảo phụ cận mà thôi.

Đảo này sỡ dĩ có một cái tên quái dị như vậy khiến người khó quên là bởi vì trong đảo có một hồ nước mà trong đó sản sinh một loại tài liệu gọi là Thúy Đồng. Tài liệu này cũng chẳng phải là loại gì quý hiếm, nhưng cũng được dùng để chế luyện vài món độc môn pháp khí, cho nên đôi khi cũng có vài thấp giai tu sĩ ngẫu nhiên đến vớt.

Mà hồ nước này không biết là do quá nhiều Thúy Đồng hay không, cả hồ đều xanh biếc như Phỉ Thúy, mức độ xanh biếc hơn nhiều so với các hồ khác. Hơn nữa nếu phàm nhân rơi vào trong hồ, nhưng có thể tự nhiên trôi nổi, vĩnh viễn không bao giờ chìm.

Kể từ đó thanh danh Ma Hồ liền dần dần được lan truyền.

Trê đảo chỉ có ít cây cối, linh mạch cũng chẳng có, cho nên bình thường hiếm thấy bóng ai lai vãng.

Nhưng có một ngày, đã có năm sáu chục thấp giai tu sĩ tụ tập quanh hồ nước trong đảo, đang vội vàng lâm thời bố trí một toà pháp trận phức tạp dị thường. Phần lớn trong đó là tu sĩ Luyện Khí Kỳ, mà Trúc Cơ Kỳ tu sĩ chỉ có khoảng sáu bảy tên mà thôi.

Mà ở tầng trời phía thấp tại trung tâm hồ nước, có ba gã tu sĩ Kết Đan kỳ tụ lại, đang khe khẽ nói chuyện với nhau.

"Lôi sư đệ, lần này hy vọng sẽ không thất bại nữa. Bỏi vì bài trừ cấm chế, sư huynh ta cơ hồ đã đem gia sản toàn bộ thân gia, trước sau tiêu phí hai mươi mấy vạn Linh thạch. Nếu thất bại ta cũng chẳng còn biết đào đâu ra Linh Thạch" Một gã Hôi bào lão

giả, thần tình nhăn nhó, sầu mi khổ kiểm, hướng hai người còn lại nói.

"Hừ! Ngô sư huynh lại nói quá lời. Trong ba người chúng ta, chỉ sợ cũng chỉ có sư huynh thân gia nhiều nhất. Sư huynh mở Kim Minh Lâu, đại danh đỉnh đỉnh trong phụ cận hải vực, lại như thế nào thiếu linh thạch" Một gã vận Lam bào khuôn mặt anh tuấn, lầm bầm trả lời.

"Lôi sư đệ có điều không biết. Đừng có thấy các cửa hàng Kim Minh Lâu lớn như vậy, nhưng thực tế đã sớm bị các cửa hàng Hoả Vân và các Đại Thương cạnh tranh chèn ép chống đỡ hết nổi rồi, hiện tại chỉ miễn cưỡng duy trì mà thôi" Hôi bào lão giả thở dài, bộ dáng bất đắc dĩ.

"Ngô sư huynh cứ kêu khổ mãi. Kim Minh lâu đâu phải chỉ mới mở một hai năm, nếu không có lợi nhuận, sao còn duy trì đến bây giờ" Người cuối cùng là một Hồng sam nữ tử diễm lệ, ngực tấn công mông phòng thủ, trời sinh một đôi mắt hoa đào đẫm nước, lúc này thu ba lưu động thật là câu hồn người.

"Kim Minh lâu thật là có thu vào một ít linh thạch nhưng là ở thời điểm của sư tôn ta. Từ hơn trăm năm trước, man sư đột nhiên mất tích. Khi không còn chổ dựa Nguyên anh kỳ tu sĩ, Kim Minh lâu lập tức bị cửa hàng Đại Thương đè ép. Những năm trước đây, uy danh man sư vẫn còn, bọn chúng không dám làm gì nhiều. Nhưng là từ hai mươi năm về trước, tin tức sư phó bị Lục Đạo Cực Thánh đánh trọng thương, sau đó không thể chữa trị mà chết truyền ra, từ đó sinh ý xem như đi xuống. Sư huynh ta thân chỉ là một gã tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, chỉ nội điểm này gia sản cũng sẽ sớm bị người nuốt mất thôi. Nào có được như sư đệ cùng sư muội, tiêu diêu tự tại" Hôi bào lão giả cười khổ.

"Ngô sư huynh nói này nọ, sư đệ ta không có hứng thú biết, cũng không muốn biết. Ta chỉ biết ta xuất ra linh thạch so với sư huynh chẳng kém một khối. Lại nói sau khi sư phó mất tích, ngày không tốt trôi qua đâu chỉ mình ngươi. Ngươi không phải không biết sư phó vốn tính tình nóng nảy, đắc tội với vô số tu sĩ. Hiện tại người biến mất. Nhưng ta lại bị đám kia qui thành đối tượng để trả thù, bị truy sát mấy chục năm trời, cuối cùng mới thoát được. Đâu như

Ngô sư huynh tự thành lập môt phương thế lực, hơn nữa lại cùng Huyết Quang Môn có quan hệ sâu xa, mới là chân chính vô tư a" Lam bào nam tử trên người sát khí chợt phát ra, lộ ra một cỗ huyết tinh chi khí nồng đậm.

"Sư đệ lại nói như thế! Ta không giống như phần đông các môn nhân đệ tử, học cái gì là mai danh ẩn tích, hà tất phải đau khổ chống đỡ như vậy. Hiện giờ ngoài chi tiêu tốn kém hàng năm ta chưa nói tới, để lấy được chỗ dựa dẫm Huyết Quang Môn, hàng năm ta phải cống nạp một lượng lớn Linh Thạch. Mỗi ngày trôi qua đối với ta thật sự khó khăn. Còn sư đệ. Nghe nói mấy năm nay danh đầu sư đệ không nhỏ a. Huyết Thủ Ma trong hàng ngũ Kết Đan Kỳ tu sĩ, đại danh đỉnh đỉnh. Công pháp sư đệ căn bản là phải trong giết chóc mới nhanh tiến giai, sư đệ vừa mới ở sơ kỳ hiện đã tiến vào trung kỳ đó sao." Hôi bào lão giả bộ dáng lúc nào cũng than thở nói.

Lam bào thanh niên hai hàng lông mày nhảy dựng, mặt lộ vẻ bất mãn, muốn phản bác lại, nhưng *"Khanh khách"* tiếng cười của diễm lệ nữ tử vang lên cắt ngang tranh luận của hai người.

"Ngô sư huynh, Lôi sư đệ, các người hà tất phải tranh cãi. Dù sao từ ngày không có Man sư, sự thật là tất cả chúng ta đều thấy bất hảo. Nhưng lấy thân phận Nguyên anh trung kỳ tu sĩ của sư phó, tin tưởng bảo vật sư phó cất trong động phủ cũng đủ chia đều cho tất cả chúng ta. Đến lúc đó, ai muốn mai danh ẩn tích khổ luyện hoặc dùng bảo vật bảo vệ mình trước các thế lực khác, tin tưởng tuyệt đối không có vấn đề"

Vừa nghe lời này của diễm lệ nữ tử, lão giả và thanh niên liếc nhau, lập tức dừng tranh cãi, bộ dáng có phận kiêng kỵ nữ nhân này.

Ba người yên lặng nhìn các thấp giai tu sĩ bố trí trận pháp một lúc, lam bào nam tử lại mở miệng hỏi diễm lệ nữ tử:

"Thái sư tỉ, bên dưới cấm chế thật sự là tàng bảo động phủ của sư phó thật chứ? Tuy cấm chế này thật là so sư phó bố trí, nhưng Man sư luôn thích ở trên tiểu đảo, ít khi nào thích ở trong động phủ. Như vậy, mấy ngày nay công sức chúng ta tổn hao như vậy

có khả năng vô ích"

"Như thế nào, Lôi sư đệ không tin sư tỉ?" Diễm lệ nữ tử vừa nghe được lời này, sắc mặt lộ vẻ mất hứng.

Lam bào thanh niên liếm liếm môi, mặt không đổi sắc, nói tiếp:

"Sư tỉ tìm được hai người chúng ta, nói là trong tay có địa điểm bảo tàng của sư phó, mang chúng ta theo mấy tháng liền ra đảo này lấy bảo khố. Nhưng chưa bao giờ đề cập cho chúng ta biết làm thế nào sư tỉ lại biết nơi bảo tàng động phủ. Tuy sư phó sủng ái ngươi, nhưng theo tính nết của lão nhân gia, căn bản không có khả năng nói cho ngươi biết chuyện này. Hiện tại cấm chế sắp được mở ra, cũng là lúc sư tỉ nên giải thích rõ ràng cho hai chúng ta được rồi đó. Cũng khiến cho ta cùng Ngô sư huynh an tâm một chút."

"Đúng vậy. Sư đệ nói như vậy rất có đạo lý. Mấy năm nay sư muội tuyệt vô âm tích, đột nhiên lại xuất hiện, mang hai chúng ta đi đào bảo khố, làm cho người ta có chút nghi hoặc" Hôi bào lão giả bất động thanh sắc đồng tình.

"Như thế nào, ta không nói rõ ràng, hẳn hai vị tính động thủ? Muốn khi dễ một tiểu nữ tử Kết Đan sơ kỳ như ta phải không?" Diễm lệ nữ tử sắc mặt trầm xuống, một tay nhấc lên, tóc đen tung bay, mặt trở nên lạnh lùng. Tại cổ tay trắng như tuyết xuất hiện một cái thủ trạc màu tím, chớp động các ký hiệu thần bí.

Lão giả và thanh niên vừa thấy thủ trạc, sắc mặt đồng đại biến.

"Thật không nghĩ ra, cả Tử Băng Trạc mà sư phó cũng đem tặng sư tỉ. Chỉ bằng cổ bảo này, cho dù ta cùng sư huynh liên thủ cũng không phải là đối thủ của sư tỉ" Lam bào thanh niên thở dài một hơi, mắt ẩn hiện vẻ tức giận cùng ganh ghét. Không biết nỗi tức giận này hướng nữ tử hay là vị Man sư của hắn nữa?

Hôi bào lão giả đứng kế bên cũng biến sắc mấy lần, tâm niệm cấp chuyển, vội phát ra tiếng cười ha ha:*"Sư muội thật sự nói đùa. Ta như thế nào lại có tâm tư này. Vì để bài trừ cấm chế, ta cơ hồ đã đào hết của cải trong nhà, thận trọng một chút cũng là chuyện* *nên làm mà. Trong khi đó sư muội, một khối linh thạch cũng không có xuất ra"*.

"Ta đã cấp cho bọn ngươi địa điểm bảo tàng, lại chấp nhận chia ba, nhưng thế nào phải còn xuất linh thạch. Chẳng qua nếu NGô sư huynh cùng Lôi sư đệ có nghi vấn, ta đành phải nói thật" Diễm lệ nữ tử đắn đo chốc lát, rốt cục thần sắc hơi hoà hoãn lại.

"Chúng ta sẵng lòng lắng nghe đây" Lão giả trong lòng vui vẻ, mặt lộ nét tươi cười trong khi đó thanh niên đứng bên cạnh thần sắc vẫn âm trầm không nói.

"Ta tuy là đệ tử của Man sư, nhưng trên thực tế là thị thiếp, chắc hai người đều rõ cả. Trong một lần bồi tiếp hắn, trong lúc vô ý nghe được hắn nói mê vị trí địa điểm bảo tàng. Hắn biết mình thọ nguyên cũng không còn lâu nữa, có kế hoạch toạ hoá tại động phủ này" Diễm lệ nữ tử mặt không đổi sắc nói.

"Á, đơn giản như vậy sao?" Lão giả và thanh niên lại liếc nhau. Lam bào thanh niên nhịn không được truy vấn.

"Các ngươi cho là phức tạp hơn? Ta đã nói rồi, tin hay không tùy các ngươi. Huống hồ, địa điểm này nếu không phải là nơi tàng bảo há Man sư lại bố trí một cái trận pháp cấm chế phức tạp như vậy bên ngoài hay sao? Với thực lực ba chúng ta mất đến mấy tháng mà còn chưa phá giải hết. Ngoài bảo tàng động phủ còn có cách giải thích khác?" Diễm lệ nữ tử châm chọc một câu.

Hôi bào lão giả ánh mắt chớp động, suy nghĩ một lúc, sau đó lập tức ôm quyền hướng hia người, ho khan một tiếng nói:*"Lời sư mụoi nói xem ra có chút đạo lý, xem ra ta cùng sư đệ đã đa tâm rồi. Cũng may cấm chế bây giờ chỉ còn lại một tầng cuối cùng, chỉ cần phá bỏ, công sức vất vả mấy tháng nay của chúng ta sẽ không uổng phí. Ta đi trước nhìn xem bọn họ bố trí phá cấm pháp trận một chút"*

Tiếp theo lão hoá thành một đạo hoàng quang, đi thẳng đến bờ hồ.

"Ta cũng đi kiểm tra một chút" Lam bào thanh niên đuôi lông mày

nhướng lên, liếc nhìn nữ tử một cái, nhàn nhạt nói.

Lập tức huyết quang loé lên, một tầng huyết sắc quang trảo xuất hiện, thân hình thanh niên trực tiếp chui thẳng xuống đáy hồ không thấy bóng dáng.

Diễm lệ nữ tử đứng nhìn hai người trước sau rời đi, khoé miệng khẽ kéo dài, nhưng trong sâu thẳm con ngươi hiện lên một tia hàn quang khó phát hiện.

Sau thời gian một bữa cơm, lão giả hướng các tu sĩ tại bờ hồ phân phó vài câu, rồi quay về nơi nữ tử, mà cùng lúc này nước trong hồ cũng một trận quay cuồng, lam bào thanh niên từ dưới phóng ra.

Trong nháy mắt, ba người lại tụ tập cùng nhau.

"Lôi sư đệ, Thái sư muội, pháp trận đã bố trí xong…Hả, chuyện gì?" Lão giả mới vừa hướng hai người cười, bỗng biến sắc, ngửa đầu nhìn lên trời cao.

Diễm lệ nữ tử và thanh niên cả kinh, vội vàng nhìn theo, chỉ thấy thanh quang chớp động phía xa, một đạo thanh hồng chói mắt phá không đi đến, mục tiêu tựa hồ là chính nơi hồ nước này.

------oOo------

Chương 1157: Kim Hoa lão tổ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Không tốt. Có cao giai tu sĩ tới" lão giả thét lên kinh hãi.

"Nơi tiểu đảo hẻo lánh như thế này sao lại xuất hiện cao giai tu sĩ? Thủ hạ của ngươi chắc đã để lộ thông tin" Diễm lệ nữ tử sắc mặt đại biến, kinh sợ hỏi Hôi bào lão giả.

"Ta chưa từng đề cập mục đích này với bất cứ môn nhân nào, làm sao lộ được?" Lão giả vội vàng lắc đầu, ngưng trọng.

"Đừng mất bình tĩnh, không chừng người này chỉ đi ngang qua. Chúng ta tùy cơ ứng biến đi" Lam bào thanh niên bình tĩnh nói.

Diễm lệ nữ tử và lão giả nghe như vậy bèn hồi phục sự trấn định.

Lúc này thanh quang đang tiến đến gần. Bọn họ thậm chí còn có thể nhận thấy bóng một nam tử ẩn hiện bên trong.

"Độn tốc nhanh quá!"

Ba người không cầm được lại biến sắc, trong lòng dự cảm có điều bất hảo.

Sau vài cái chớp động, thanh quang đã đến trên đỉnh đầu ba người, hào quang chợt tắt, hiện ra một gã thanh bào tu sĩ, khuôn mặt chỉ cỡ hai mươi mấy, làm cho đám Hôi bào lão giả không khỏi ngẩn ra.

"Nơi này là Ma Hồ Đảo?" Thanh niên hướng ba người hỏi, khẩu khí mang vẻ sai khiến.

Ba người lòng trầm xuống, lại dùng thần niệm hướng nam tử này đảo qua, lập tức hoảng sợ.

Linh lực trên thanh niên này viễn siêu so với bọn họ, chính là tu sĩ Nguyên anh kỳ. Tình huống này có vẻ xấu đi dây.

"Nơi ày đích thực là Ma Hồ Đảo, xin hỏi tiền bối có gì phân phó, ba người vãn bối nguyện ra sức khuyển mã" Hôi bào lão giả thu lại tâm tư rối loạn, vội vàng cuống người thi lễ, cười lành.

"Là Ma Hồ Đảo, vậy không có đi sai. Di, các ngươi ở đây…" Thanh niên liếc mắt nhìn đám thấp giai tu sĩ bên bờ hồ, lộ vẻ cười chế nhạo.

"Vãn bối cần phải luyện chế vài món pháp khí đặc thù, cần số lượng nhiều Thúy Đồng, nên sai môn nhân vớt nhiều một tí" Hôi bào lão giả rùng mình, nhưng chỉ có thể cứng rắn đáp lời.

Tu sĩ trước mắt tựa hồ không phải là tu sĩ Nguyên anh bình thường, mặc cho thần niệm của lão đảo qua như thế nào cũng không thể phán đoán được chuẩn xác tu vi đối phương. Loại chuyện này, trước đây lão chưa từng trải qua.

Phải biết rằng lão chính là tu sĩ Kết đan hậu kỳ, theo lý thuyết cho dù là tu sĩ Nguyên anh trung kỳ cũng vô pháp dấu giếm được thần thức của lão.

"Thúy Đồng? Chẳng lẽ các người dùng bài trừ cấm chế pháp trận để vớt loại tài liệu này?" Thanh niên khoanh tay trước ngực, nhìn nhìn các thấp giai tu sĩ đang làm việc, lại cuối đầu nhìn mặt hồ xanh biếc, cười hắc hắc vài tiếng vẻ không tin ai cũng có thể thấy.

Hôi bào lão giả đổ mồ hôi lạnh. Lão tuyệt đối không nghĩ ra đối phương cũng là Đại hành gia trong trận pháp. Phải biết rằng, các trận pháp Sư tinh thông trận pháp thường tu vi không cao, mà các tu sĩ cao giai bình thường cũng không lãng phí tâm lực vào chuyên môn nghiên cứu trận pháp. Mà trận pháp lão bố trí đâu phải trận pháp bình thường, có thể coi là trận pháp hiếm thấy khó gặp. Mà đối phương chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra. Chứng minh tạo nghệ trận pháp của hắn tuyệt đối không thấp.

Diễm lệ nữ tử cùng Lam bào thanh niên trong nháy mắt thành thật cuối đầu, bộ dáng bức Hôi bào lão giả là vị đầu lĩnh.

Hôi bào lão giả âm thầm kêu khổ, nghiến răng căm hận hai tên này.

Dù sao các lão quái vật Nguyên anh kỳ đều không bao giờ có hảo ý, tình hình hiện tại đối với lão hết sức nguy hiểm.

"Tiền bối hiểu lầm. Chỉ là vãn bối đối với pháp trận cảm thấy hứng thú, thậun tiện bố trí để thí nghiệm hiệu quả mà thôi" Lão giả dưới tình huống cấp bách như thế, đọt nhiên nảy ra được một lý do hết sức thông suốt.

Thanh niên nghe vậy, mặt không đổi sắc, ánh mắt tỉ mỉ đánh giá ba người, bỗng nhiên nói một câu làm ba người nhảy dựng:*"Các ngươi cùng Man Hồ Tử các quan hệ gì?"*

"Tiền bối, lời này là có ý gì? Vãn bối chưa hiểu" Diễm lệ nữ tử nhấc tay, nhịn không được mở miệng.

"Các ngươi tu luyện công pháp bất đồng, nhưng đều có bóng dáng Thiên Ma Công của Man Hồ Tử. Người khác thì không thể phát hiện nhưng còn ta… hắc.hắc" Thanh niên cười nhạt.

"Tiền bối biết gia sư?" Thấy không thể lừa dối, Lam bào thanh niên hít sâu một hơi, rốt cuộc thừa nhận.

Nghe vậy, hai người còn lại lộ ra vẻ bất an.

"Chỉ có duyên gặp mặt mà thôi. Các ngươi muốn lấy bảo khố ở đáy hồ. Man Hồ Tử tự xưng bảo tàng động phủ chỉ có duy nhất mình hắn biết được. Các ngươi lại đông như vậy, xem ra hắn không nói ngoa. Hẳn các ngươi đã dùng cách nào đó để biết được địa điểm bảo tàng" Thanh niên lẩm bẩm.

Nhưng nghe lời này, ba người giống như sét đánh ngang tai, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm.

Dù đã có dự cảm không ổn, nhưng đối phương đã nói thẳng thừng ra bí mật làm cho ba người tay chân trở nên luống cuống.

Nếu gã này chỉ là tu sĩ Kết Đan kỳ, lập tức bọn họ liên thủ giết chết ngay. Nhưng đối phương lại là tu sĩ Nguyên anh kỳ, bọn họ sao dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hơn nữa nghe khẩu khí đối phương, địa điểm này là do Man Hồ Tử nói cho, điều này làm cho bọn họ không biết làm sao.

"Chẳng lẽ sư phụ còn chưa chết?".

Ý nghĩ này vừa nảy ra, sắc mặt ba người đều âm tình bất định.

"Đích xa ba người vãn bối đều là môn hạ đệ tử của Man sư. Không biết tiền bối xưng hô thế nào với gia sư?" Diễm lệ nữ tử trước hết khôi phục trấn định, lộ vẻ tươi cười nói.

"Đương nhiên gọi hắn là Man Hồ Tử! Ba ngươi…Ủa, không nghĩ tới tại tiểu đảo nho nhỏ này, lại thật náo nhiệt, là ai nấp, lăn ra đây cho ta"

Hàn Lập vừa mới lạnh nhạt nói nửa câu, bỗng nhiên sắc mặt trầm xuống, nhắm ngay một đồi bên cạnh hồ, năm ngón tay tùy ý nhẹ nhàng bắn ra.

Mấy đạo thanh ti bắn ra, nhoáng lên một cái, biến thành mấy đạo thanh quang dài hơn trượng, hung hăng bắn tới.

Nữ tử thấy cảnh này, tái mặt.

"Ầm, ầm", mấy đạo thanh quang đem ngọn đồi chém mất phân nửa. Nhưng lại làm cho lão giả cùng lam bào thanh niên khiếp sợ chính là bên trong lại hiện ra một gã đại hán đầu bóng lưỡng.

Người này thần tình dữ tợn, toàn thân kim quang sáng giới, vận trường bào mà trường bào này giống như được làm ra từ vàng ròng.

Lúc này, một tay đại hán giơ lên xuất ra một cái Kim Thuẫn bài, thả ra một cái Kim Trảo hình bán nguyệt đỡ các đạo Thanh Quang, thần tình có vẻ như đang giật mình nhìn về phía Hàn Lập.

"Kim Hoa lão Tổ!"

Vừa thấy trang phục màu vàng của đại hán, Hôi bào lão giả thất thanh kêu lớn.

Mà đúng lúc này một đạo hồng quang loé lên bắn nhanh về hướng đại hán, qua hai lần chớp động, đã xoay một cái dừng phía sau đại hán, hiện ra một thân ảnh. Đích thị là diễm lệ nữ tử.

"Thái sư muội, ngươi đã cấu kết với Kim Hoa Lão Tổ!" Hôi bào lão giả là người có kinh nghiệm trải qua bao nhiêu sóng gió, thấy cảnh này tâm niệm chuyển động liền kinh sợ hét lên.

Lam bào nam tử đứng kế bên cũng trầm sắc mặt.

Hiển nhiên nữ tử này đã liên thủ với Kim bào đại hán, khi động phủ mở ra liền liên thủ diệt trừ bọn họ, chiếm hết bảo vật.

"Hai ngươi không có tư cách nói với ta. Ngô sư huynh, không phải ngươi đã âm thầm thông tri cho người Huyết Quang Môn, chuẩn bị trên đường về giết người cướp của sao. Về phần Lôi sư đệ, ngươi cũng đã gia nhập Mộc Kiếm Các, mà còn chuẩn bị là rể của Mộc Kiếm Các các chủ nữa chứ. Sính lễ hẳn là tất cả bảo vật ở động phủ này. Nếu ta không đủ thông minh, chỉ sợ lúc cấm chế động phủ bị phá, chính là lúc mạng ta đã điểm. Chẳng qua bọn ngươi không cần phải trông cậy vào đám viện binh này. Lão tổ đã sớm an bài nhân thủ, trên đường về ngăn chặn lại. Ta từng bối tiếp Man Hồ Tử nhiều năm như vậy, bảo vật hắn lưu lại thuộc về ta cũng là hợp lý. Mà lão Tổ cũng đã đáp ứng chính thức cưới ta làm vợ" Diễm lệ nữ tử đắc ý cười khanh khách, đứng sóng vai cùng Kim Bào đại hán dáng vẻ vô cùng thân thiết.

"Một khi đã như vậy. Thái sư muội, ngay từ đầu ngươi đâu cần chủ động tìm đến bọn ta, tự mình thủ bảo là được" Lam bào thanh niên nghe nữ tử vạch trần kế hoạch của hắn, mặt hơi hoảng hốt, nhưng liền trấn định, âm trầm hỏi.

"Nếu cấm chế nơi đáy hồ không thâm ảo dị thường, không dễ mở ra, mà chỉ có hai ngươi đã chân truyền được một ít trận pháp đạo của Man Hồ Tử, nếu không ta đời nào lại nói cho hai ngươi biết"

Nữ tử giờ phút này bất chấp thể diện của sư đệ, sư huynh, không kiêng nể gì nữa, lạnh lùng nói.

Hôi bào lão giả cùng thanh niên sắc mặt trở nên khó coi dị thường.

"Tốt lắm. Sự tình các ngươi để sau hẳn nói. Trước hết ta nên cùng vị đạo hữu này tán gẫu vài câu".

Kim bào đại hán nhướng mày, ngăn nữ tử đang còn muốn nói cái gì nữa. Diễm lệ nữ tử nghe vậy, lập tức ngoan ngoãn vâng lời im lặng.

"Vị đạo hữu này cũng vì bí mật động phủ của Man Hồ Tử mà tới?" Kim Hoa lão Tổ trước tiên đánh giá Hàn Lập vài lần, chậm rãi hỏi.

Thân là tu sĩ Nguyên anh sơ kỳ, hắn đồng dạng nhìn không ra tu vi nông sâu của Hàn Lập, trong lòng phát sinh sự kiêng kị.

"Đúng vậy. Đồ dưới đáy hồ là ta muốn. Đạo hữu nói xong có thể đi được rồi"

Hàn Lập huyền phù giữa không trung, mở miệng nói.

Lời nói vừa phát ra khiến mọi người nhìn nhau ngờ vực.

Kim Bào đại hán nghe vậy, nhất thời giận dữ, đồng thời trong lòng cũng rùng mình. Đối phương khẩu khí to lớn đến thế chắc bãn lãnh không vừa.

Nghĩ đến đây, hắn liền nén giận, mặt nghiêm nghị nói:*"Đạo hữu thật là hào sảng, chẳng lẽ bắt tại hạ quay về, chính mình độc chiếm bảo vật nơi đây?"* Kim Hoa Lão Tổ khẩu khí bất thiện nói.

------oOo------

Chương 1158: Kim Hoa, Quỷ Cưu

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Như thế nào, các hạ ban bố sắc lệnh đấy à" Hàn Lập hơi cười cười.

"Tu sĩ nổi danh ở Loạn Tinh Hải, cho dù là nhận chưa đầy đủ nhưng lão phu cũng biết bảy tám phần giọng nói cùng dáng vẻ. Nhưng tựa hồ chưa nghe nói qua nhân vật như các hạ. Di! Không đúng, tựa hồ có chút quen mắt" Đại hán đầu bóng trước là lạnh lùng, nhưng sau khi ánh mắt đánh giá lại cẩn thận, liền nhướng mày, có chút kinh nghi thì thào nói.

Hàn Lập nghe được lời này, đồng tử co rụt lại, trong mắt hiện lên hàn mang đao phong.

"Nếu đạo hữu nói như thế, vậy nhượng cho đạo hữu. Chúng ta đi!"

Đại hán âm tình bất định, suy nghĩ trong chốc lát, chợt nhớ ra cái gì, thần sắc khẽ biến, lùi lại nói ra như vậy.

Ba người bọn diễm lệ nữ tử nghe vậy, không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Quanh thân đại hán đầu bóng chợt loé lên kim sắc, cuốn lấy nữ tử bên cạnh, định dùng độn quang rời đi.

Nhưng vào lúc này, Hàn Lập không có chút dấu hiệu, một tay nhấc lên, một đạo thanh quang bổ ra, loé lên lướt tới nhắm đầu đại hán hung hăng chém xuống.

Vị Kim Hoa Lão Tổ này không thể bỏ chạy, kinh sợ thét lớn, vội tế ra Kim Sắc Thuẫn bài hoá thành một mảng kim hà bảo vệ toàn thân.

"Oanh", một đoàn kim quang trong không trung bạo liệt mở ra, hào quang chói mắt, làm cho đám người lão giả phải nhắm chặt hai mắt, không dám mảy may nhìn thẳng.

Sau khi quang hoa tắt đi, hiện ra Kim Hoa lão Tổ có vẻ đã bị thương, Kim Thuẫn có chút bị tàn phá, nhưng nữ tử đứng phía sau thì vẫn bình yên vô sự.

Hắn đã ngăn được cú đánh của Hàn lập.

"Đạo hữu sao lại như vậy? Ta đã nhượng nơi này cho các hạ rồi mà, vì sao còn xuất thủ?" Kim Hoa lão Tổ thần tình tức giận, gầm nhẹ.

"Ý gì à? Ngươi đã nhận ra ta, ta còn thả ngươi đi nữa sao?" Hàn Lập khoé miệng hơi động, cười lạnh một tiếng.

Sát tâm nổi lên, lập tức hắn không nói hai lời, một tay vỗ vào túi trữ vật ở thắt lưng, một kiện Hàng ma trượng bắn ra, nhoáng một cái trên không trung liền biến mất, sau đó liền quỷ dị xuất hiện trên đỉnh đầu đại hán.

Hàn Lập hai tay kháp quyết, miệng lẩm bẩm niệm chú, Hàng Ma trượng hoàng mang đại phóng, nghênh phong hoá thành mười đoản trượng hung hăng đập xuống dưới.

Khí thế phảng phất như một toà núi nhỏ trực tiếp áp xuống, chưa thực hạ xuống mà không khí ở phụ cận xung quanh đã có chút vặn vẹo, không trung thậm chí truyền ra tiếng rung động dữ dội.

Tu vi tăng tiến, hiện giờ Hàn Lập sử dụng pháp bảo của Côn Ngô Tam Lão uy lực viễn siêu hơn xưa.

Kim Hoa lão Tổ phía dưới kinh hãi.

Đối phương thật là một gã tâm ngoan thủ lạt, chỉ dựa vào một ít phán đoán đã lập tức ra tay hạ sát thủ, căn bản chẳng muốn nghe hắn giải thích. Uy lực bảo vật này quá lớn, vượt xa tưởng tượng, đỉnh đầu đã thấy tê dại, Kim Sắc Thuẫn Bài tuyệt không thể ngăn đỡ được.

Rơi vào đường cùng, đại hán không có phóng thích pháp bảo, hai tay chuyển động, xuất ra một kim sắc phù triện. Tay múa lên, miệng phun tiếng chú ngữ cổ quái, thân hình quay tròn, nhất thời toàn thân xuất ra đại phiến kim hà, xem diễm lệ dị thường.

Hàng ma trượng kích xuống một cái, *"Phốc"*, kim sắc hà quang hoá thành dày đặc vô số tiểu kim hoa bay đầy trời, đem đại hán và nữ tử toàn bộ bao phủ bên trong.

Hoàng mang kim quang tùy ý đan dệt lại với nhau, đột nhiên một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền đến, tất cả hào quang đều thu liễm, tại chỗ hiện ra một cái cự đại thạch khanh. Bóng dáng đại hán và nữ tử hoàn toàn biến mất.

Hàn Lập thấy cảnh này, hơi ngẩn ra, nhưng lập tức hừ lạnh một tiếng, thần niệm đảo qua, một tay mặc nhiên hướng về phía sau trảm một cái, một đạo cự đại kiếm khí chém thẳng vào hư không.

"Phanh", thanh âm trầm muộn truyền đến, nhiều đoá kim hoa hiện ra, từ trong hư không xuất hiện đại hán đầu bóng một tay đang ôm diễm lệ nữ tử, kim hoa quanh thân bay hoảng loạn, thân hình đang hạ xuống.

Kiếm khí này thật kinh khủng.

Hàn Lập nhướng mày, ngưng thần liếc nhìn các kim hoa, mắt hiện lên một tia ngạc nhiên.

Phải biết rằng do tu luyện Thanh Nguyên Kiếm Quyết, tu vi hắn hơn xa so với tu sĩ Nguyên anh hậu kỳ bình thường, đạo Thanh Nguyên Kiếm Khí bắn ra vừa rồi, cho dù là tùy tay nhưng uy lực không nhỏ tí nào.

Nhưng Kim Hoa lão Tổ chỉ dựa vào một cái uy năng phù triện, đã dễ dàng ngăn chặn. Cái này thật là cổ quái.

"Không có khả năng, tại sao ngươi có thể nhận thấy được ta ở nơi

nào? Cả trung kỳ tu sĩ cũng không có thần thông như thế" Đại hán thấu chuyện ngoài ý muốn càng thêm giật mình.

"Hừ! Phù triện của ngươi cũng có chút ý tứ, nhưng chỉ bao nhiêu đó mà muốn bỏ chạy, nằm mơ đi em." Hàn Lập nhàn nhạt nói, một tay hướng về Hàng Ma Trượng, nhất thời bảo vật này lại hướng Kim Hoa lão Tổ phóng tới.

Đại hán thấy tình hình như vậy, trên mặt hung quang chợt loé, Kim phù trong tay lại vung lên, lại hoá thành hàng hàng phiến kim hoa, xuất hiện trên không trung, một tay ném diễm lệ nữ tử qua một bên, mặt dữ tợn gầm thét:*"Họ Hàn, ta đã lùi bước nhiều lần, ngươi sợ lộ tin tức Hư Thiên Đỉnh muốn giết lão phu sao. Hôm nay nhất định Kim mỗ phải đấu với ngươi một trận"*

Tiếp theo đại hán vỗ vào eo lưng, một cỗ hắc khí hôi tanh phi xạ mà xuất ra, sau một trận quay cuồng liền hiện ra một con quái ô hơn trượng hình thể kỳ dị.

Con chim này hắc khí quấn quanh thân mình, hai mắt xanh biếc, trên đầu có một cái mào gà đỏ như máu, nhìn trông thật hung ác xấu xí dị thường. Vừa khi xuất hiện, nó gáy lên tiếng kêu huyên náo hung tợn cực kỳ khó nghe hướng về phía Hàn Lập, tựa hồ có chút thông linh.

"Quỷ cưu! Không nghĩ ra ngươi vẫn nuôi dưỡng loại quỷ cầm này"

Hàn Lập chậc chậc vài tiếng trong miệng lấy làm kỳ lạ, nhưng thần sắc không hề hoảng loạn, hắn đồng dạng sờ vào eo lưng.

Một tiếng vượn kêu thanh thúy truyền ra, một đạo hắc mang bắn ra, xoay một cái liền hiện ra một con tiểu hầu lông đen lấp lánh, nằm úp sấp giữa không trung.

Chính thị là Đề Hồn Thú.

Con thú này lúc lắc đứng lên, vẻ còn ngái ngủ, nhưng chiếc mũi to khịt khịt vài cái, nhất thời hai mắt sáng ngời nhìn quỷ cưu trong không trung, mặt hiện vẻ vui mừng.

Trong hắc quang chớp động, thân hình con thú cuồng trướng, nháy mắt biến thành một con hắc viên thân cao mười trượng.

Cự viên răng nanh lòi ra, mắt phóng hàn quang, hai tay vỗ ngực thùm thụp, miệng phát ra tiếng rống thấu trời, phảng phất như ma thần giáng thế.

Kim Hoa Lão Tổ nhất thời hút vào một khẩu lương khí.

Mà Quỷ cưu đang hùng hổ, vừa nghe tiến vượn hú, hai cánh đập loạn, trong mắt lộ ra vẻ e ngại, bay quanh khôn chừng trên đỉnh đầu đại hán, không dám phát tác.

Lúc này Hàn Lập đã chuẩn bị môt kích nhất sát, tay áo vung lên, hai khẩu kim sắc tiểu kiếm bay ra, hóa thành lưỡng đạo kim quang dài hơn trượng, giao nhau hướng đại hán chém tới.

Đồng thời Hàng Ma Trượng dưới sự khống chế của hắn, vô thanh vô tức bay về phía đại hán.

Kim Hoa Lão Tổ trong lòng trầm xuống, cắn răng, lập tức há miệng phun ra một kiện Kim Sắc Tiểu Chung. Đồng thời hắn ấn một cái bên hông, liền có hai đạo thúy mang bắn nhanh ra, xoay vòng một cái, liền hóa thành hai thanh Lục Sắc Ngọc Câu.

Một mũi Ngọc Câu chợt lóe lướt qua một tay của đại hán, liền có hai đoạn ngón tay vô thanh rơi xuống, lạ ở chỗ vết thương lại không có một giọt máu nào. Đại hán vội thúc giục pháp quyết, hai đoạn thủ chỉ háo thành hai điểm huyết quang bắn thẳng đến trên đầu Quỷ Cưu.

Quỷ Cưu gáy lên một tiếng quái lạ, đem huyết quang hút vào trong miệng, hắc khí trên người liền một trận quay cuồng, hình thể trở nên cuồng trướng gấp hai lần, đôi mắt đang có màu lục lập tức biến thành màu đỏ.

Con chim này không còn vẻ e sợ Đề Hồn Thú, hai cánh mở ra, miệng phun hắc khí đánh về Đề Hồn Thú.

Mà hai thanh Lục Sắc Ngọc Câu đã hóa thành hai đạo thúy mang giao vào hai đạo Kim Sắc Phi Kiếm. Còn Kim Sắc Tiêu Chung *"tắc"* một tiếng giòn vang, một cỗ Kim Sắc Âm Lãng hướng không trung phóng đi, đúng lúc chặn Hàng Ma Trượng lại.

Kim Hoa Lão Tổ lúc này mới tạm an lòng, thở một hơi nhẹ nhõm.

Hàn Lập đứng đối diện, khóe miệng nổi lên một tia cười châm biếm.

Chỉ thấy con Quỷ Cưu bay đến phía trên Đề Hồn Thú, đứng trên cao nhìn xuống, phun ra hai đạo hắc khí.

Cự viên liền hừ mũi một cái, trong cái mũi lớn đột nhiên bay ra cuộn cuộn một cỗ hoàng sắc hà quang. Hào quang lóe lên đã cuốn Quỷ Cưu vào bên trong.

Bên trong hà quang thấp thoáng bóng Quỷ Cưu quay cuồng kịch liệt, con chim chỉ kịp hét thảm một tiếng, liền hóa thành một đoàn hắc khí bị Cự viên hút vào trong bụng.

Đại hán thấy cảnh này đại kinh thất sắc.

Tuy rằng gã đã dự đoán Quỷ Cưu tựa hồ chưa phải là đối thủ của Cự Viên, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, ngay cả nhất thời đối mặt đã không thể chống đỡ, bị Cự viên nuốt vào trong bụng.

Con Quỷ Cưu này chính là do hắn trong lúc ngẫu nhiên lấy được Quỷ Tu Bí Thuật, bồi dục, tốn kém không biết bao nhiêu tâm huyết mới tế luyện thành công. Mà Quỷ Cưu này trời sinh có đôi mắt có khả năng khắc chế âm linh tà quỷ, lại tinh thông Câu Hồn Bí Thuật, khả năng vô hình đả thương địch thủ. Tu sĩ bình thường chỉ cần bị phi đến đỉnh đầu, dính phải âm khí phun ra, liền nguyên thần hoảng loạn, bị câu dẫn mất non nửa tinh hồn.

Quỷ Cưu chết khiến Kim Hoa Lão Tổ không khỏi cực kỳ đau lòng.

Tuy nhiên nỗi khiếp sợ còn chưa kịp nguôi, hai thanh Lục Sắc NGọc Câu đang đánh với Kim Sắc Tiểu Kiếm đột nhiên kim quang đại phóng, bị hai khẩu tiểu kiếm đánh cho vỡ vụn hóa thành hư ảo.

Lưỡng đạo kim quang không còn gì ngăn chặn, sau một tiếng thanh minh, liền phi thẳng tới hắn mà trảm xuống.

Đại hán hoảng hốt, quơ tay tính sờ vào thắt lưng định lấy ra bảo vật khác đối phó, đột nhiên nghe đỉnh đầu truyền đến một trận Phạn âm hạ xuống. hắn vội vàng ngẩng đầu nhìn, kết quả mặt không còn chút máu.

Chỉ thấy Hàng Ma trượng phát ra tiếng Phạn âm, thất sắc phật quang tỏa ra, đè xuống, linh áp nặng tựa ngàn cân.

Kim sắc âm lãng đang miễn cưỡng ngăn cản, nhất thời một trận quay cuồng, vẻ chống đỡ hết nổi, Hàng Ma Trượng từ từ ép xuống, chỉ cách đỉnh đầu đại hán có ba bốn trượng mà thôi.

"Bất hảo!" Đại hán thét lên kinh hãi, không lưỡng lự lại vung tay xuất ra Kim Phù, lập tức hóa thành muôn đạo Kim Hoa, thân ảnh tại chỗ biến mất vô tung tích.

Chính lúc này đây, Hàn Lập đã sớm phát động Phong Lôi sí, sau lưng ngân quang chớp động, sau một tiếng sét đánh, đồng thời biến mất cùng với đại hán

------oOo------

Chương 1159: Diệt sát

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đại hán vừa mới dùng phù triện lực tiến vào hư không, liền cảm giác sau lưng có cỗ cự lực vô thanh vô tức đánh tới. Tuy rằng Kim Hoa liều mạng tụ tập ngăn cản, nhưng vẫn bị cự lực này đánh một cái thật mạnh.

"Oanh", hắn đã bị ngạnh ép trở về không gian ban đầu.

Đồng thời cổ họng cảm thấy ngọt lịm, há miệng phún ra một ngụm hắc huyết.

Lúc này, tiếng sấm lại nổi lên phía sau lưng.

Lão Tổ kinh hãi quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy phía xa mười trượng, Hàn Lập trong ngân quang hiện ra, chậm rãi thu hồi ánh chớp động trong tay, hướng phía này cười lạnh không thôi.

Kim bào đại hán tâm tình phát lạnh. Lúc này hắn mới thật sự khẳng định, đối phương tuyệt đối không phải là một gã tu sĩ Nguyên anh sơ kỳ, tối thiểu cũng đã có tu vi ngoài Nguyên anh trung kỳ, hơn nữa vô luận thần thông của pháp bảo hay của linh thú, hắn không thể sánh bằng.

Nghĩ thông như vậy, vị Kim Hoa Lão Tổ này nào dám cùng Hàn Lập giao thủ, hoàn toàn tắt điện tâm tư chiến đấu, đột nhiên ném Kim Phù vào không trung, quang thân kim quang nhất khởi, hóa thành một đạo kim hồng phá không chạy trốn. Ngay cả người tình diễm lệ nữ tử cũng bỏ lại không chút quan tâm.

Hàn Lập tính chạy theo, nhưng *"Phốc"* một tiếng, Kim Phù liền tán loạn khai ra huyễn hóa thành một đại phiến kim quang. Sau đó kim quang lập tức vỡ vụn từng mảnh, ngưng tụ biến hình, huyễn hóa thành hơn một ngàn con tiểu kim sắc Độc phong, phô thiên cái địa hướng Hàn Lập đánh tới.

Thanh âm *"Vù, vù"* nổi lên.

Hàn Lập có chút kinh ngạc, miệng hé ra, phun ra một tiểu đỉnh thanh quang lấp lánh. Tiểu đỉnh liền xoay một vòng, liền hóa thành một cự đỉnh cỡ mấy trượng, sau một tiếng vỗ tay của Hàn lập, liền *"Oanh"* một tiếng, trên bề mặt lam diễm xuất hiện bao phủ toàn bộ đỉnh vào trong.

Phía thượng đỉnh phát ra tiếng động gầm rú, liền mở ra một khe hở khoảng một xích.

Một cỗ thanh sắc hà quang lẫm liệt từ trong khe hở bắn nhanh ra, nghênh phong đạo thanh quang vài chục trượng. Không trung lấp lóe quang sắc, thanh quang đã đem non nửa không trung quét qua, trong chớp mắt đã đem Kim Phong quấn lại vào trong, xoay một cái, liền rút nhanh như chớp về trong Cự đỉnh.

Hư Thiên Đỉnh đã được tế xuất đem toàn bộ độc phong thu vào trong.

Nhưng chỉ giây lát trì hoãn này, Kim Hoa lão Tổ đã độn quang bay ra xa được hơn năm sáu chục văn, đọn tốc này đối với một gã Nguyên anh sơ kỳ, không thể không kinh nhân.

Hàn Lập thấy vậy, mặt lộ một tia giễu cợt, nhưng vẫn không vội vã đuổi theo, trước hết đảo ánh mắt qua mọi nơi.

Kết quả khiến hắn nhướng mày, hừ lạnh một tiếng.

Trong giây phút ngắn ngủi hắn giao thủ với Kim Hoa Lão Tổ, Hôi bào lão gia và Lam bào thanh niên đã không biết khi nào thối lui đến hơn trăm văn ngoài, bộ dáng đang bỏ chạy cật lực.

Hai người này từ khi thấy sự hiện diện của Hàn Lập cùng Kim Hoa Lão Tổ đã sớm tắt tâm tư đoạt bảo, thầm tính toán làm sao trước tình hình nguy hiểm này còn toàn mạng trở về.

Kim Hoa Lão Tổ không cần phải nhắc đến, chính là do diễm lệ nữ tử đưa đến để giết người diệt khẩu.

Còn vị tu sĩ không biết tên này, vừa có nói chuyện vài câu với Kim Hoa Lão Tổ, đã đùng đùng động thủ thậm chí còn muốn giết cả tu sĩ Nguyên anh, thì làm sao tha mạng cho bọn họ được.

Nhưng hai người khi nghe Kim Hoa lão Tổ nhắc đến Hư Thiên Đỉnh, trong lòng chợt đại ngộ.

Tuy rằng họ chỉ là tu sĩ Kết Đan Kỳ, nhưng thân là đệ tử của Man Hồ Tử, tin tức Hư Thiên Đỉnh xuất thế năm xưa thế nào lại không biết. Cho đến bây giờ sát lệnh của Nghịch Tinh Minh vẫn chưa hủy bỏ.

Trong lòng bọn họ phân tích lợi hại, âm thầm kêu khổ, khẳng định không nên tiếp tục ở lại.

Khi Hàn Lập cùng Kim Hoa Lão Tổ giao thủ, hai người này lập tức âm thầm lặng lẽ lùi về sau.

Hiện tại thấy ánh mắt lạnh như băng của Hàn Lập quét về, hai người kinh hoàng, lập tức bán sống bán chết tăng tốc độn quang, chia nhau mà chạy trối chết.

Về phần diễm lệ nữ tử, tại thời điểm Kim Hoa Lão Tổ vứt bỏ lại để đào tẩu, nàng trong lòng hoảng hốt, lập tức uốn éo thân hình, hóa thành một đạo hồng quang bắn nhanh trốn đi.

Đám tu sĩ Luyện Khí kỳ cùng Trúc Cơ Kỳ phía xa xa, bởi vì tu vi quá thấp, khoảng cách lại xa, căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra. Nhưng thấy sư phó, sư tổ đều bỏ chạy trối chết, cả đám hai mặt nhìn nhau, sợ hãi, lập tức giải tán.

Nắm được tình hình xung quanh, trên mặt Hàn Lập phủ một đám mây âm trầm, tay đột nhiên vỗ eo một cái, túi linh thú tế ra giữa không trung.

Trong túi một tiếng tê minh vang lên, một cỗ bạch sắc hàn vụ mênh mông phun ra, xuất hiện từ trong ra hơn mười con rết trắng như tuyết. Mỗi con dài nửa thước, trên lưng có đôi cánh trong suốt, nhìn dữ tợn hung ác dị thường. Chúng bay quanh đỉnh đầu Hàn Lập bay múa, mà Hàn Lập cũng chẳng nói chẳng rằng, ngón tay hướng ba em đệ tử của Man Hồ Tử chỉ một cái.

Nhất thời mười tám con Lục Dực Sương Công chia làm ba nhóm, hóa thành ba cỗ bạch sắc hàn phong, miệng phun hàn khí, hướng ba gã Kết Đan Kỳ tu sĩ, gầm thét đuổi theo. Độn tốc so với ba người kia rõ ràng nhanh hơn một bậc.

Đám người diễm lệ nữ tử quay đầu nhìn thấy cảnh này, nhất thời cả kinh, vội vàng đem một tia dư lực cuối cùng thi triển ra, tốc độ độn quang liền nhanh hơn một chút.

Trong chớp mắt, ba người cùng Lục Dực Sương Công, một trước một sau điên cuồng truy đuổi nhau, lướt đi mất dạng.

Về phần đám thấp giai tu sĩ, Hàn Lập cũng e ngại bọn chúng thông báo tin tức tại nơi đây. Tuy nhiên sự việc lộ tin chỉ sợ cũng phải mất mấy ngày, tới lúc đó, hắn đã cách xa vạn lý rồi nên tạm tha cho bọn chúng.

Bất quá hắn quay đầu nhìn Kim Hoa Lão Tổ phía xa, sát khí trong mắt chợt lóe, Phong Lôi Sí chớp động, hóa thành một đạo ngân hồ tại chỗ biến mất.

Tuy rằng lúc này, Kim Hoa Lão Tổ đã cách xa hơn trăm văn, nhưng Hàn Lập cứ mỗi lần chớp động lại thu ngắn khoảng cách. Sau sáu bảy lần chớp động, liền quỷ mị xuất hiện trên không đại hán.

Hắn không nói hai lời, một tay nhấc lên, một đại phiến tử sắc hỏa diễm rời tay bắn ra, hóa thành một đại thủ hùng hổ chụp xuống dưới.

"A,a,a".

Kim Hoa Lão Tổ phía dưới tuyệt đối không nghĩ ra Hàn Lập có thể thoải mái liên tiếp thuấn di, lại nhanh như vậy đuổi theo mình. Hắn nhất thời hoảng sợ kinh hô, mắt thấy tử sắc đại thủ hạ xuống, rốt cục trên mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Trong tình thế này, hắn bất đắc dĩ chỉ có thể hé miệng phun ra một khẩu Kim Sắc Phi Đao chém về phía đại thủ, đồng thời vội vàng bấm tay niệm chú muốn thi pháp né tránh.

Nhưng Tử La Cực Hỏa sao có thể đễ một gã Nguyên Anh sơ kỳ dễ dàng phá được. Cực hàn chi diễm do Hàn Lập sáng tạo vọ cùng độc đáo, cho dù Nguyên anh hậu kỳ tu sĩ hoặc thập cấp yêu tu cũng có phần kiêng kỵ.

Chỉ thấy khi Kim Sắc Phi Đao trảm vào đại thủ, tử quang chợt lóe, trong nháy mắt mặt ngoài Phi Đao đã bị ngưng kết một tầng băng tím cực lạnh, sau đó mất đi khống chế trực tiếp rơi xuống.

Mặt đại hán không còn chút máu, ngũ chỉ của Tử Sắc Đại Thủ quỷ dị mở ra, phảng phất như cái bồ lúa thật lớn, thân hình đại hán vừa mới bắn ra đã bị chộp vào trong lòng bàn tay.

Tử diễm trong đại thủ tăng vọt, liền có tiếng hét thảm, trong nháy mắt Kim Hoa Lão Tổ đã hóa thành một khối tử sắc băng điêu.

Hàn Lập không chút do dự, thúc dục pháp quyết, năm ngón tay của đại thủ xiết lại.

Một tiếng *"Phốc"* giòn vang, cả khối băng điêu liền vỡ vụn. Trong băng điêu chợt lóe kim quang, Nguyên Anh đại hán đã xuất khiếu nhân cơ hội bỏ chạy.

Nhưng Hàn Lập đã sớm có chuẩn bị, tâm niệm liền động, đại thủ liền hóa thành Tử Hỏa rào rạt, vây Nguyên Anh lại bên trong.

Nguyên Anh này chỉ biết chống cự vài cái, trong chớp mắt đã hóa thành hư ảo.

Hàn Lập lúc này tay áo bào mới rung lên, tử diễm vụt hóa thành một con hỏa xà bay vụt trở về, lóe lên một cái, nhập vào trong tay áo.

Lúc này hắn mới mỉm cười, ánh mắt đảo qua, lại đưa tay hướng hư không trảo một cái. Nhất thời túi trữ vật của đại hán đang huyền phù trên không trung được nhiếp vào trong tay.

Hắn đem túi đồ nhét vào trong tay áo, ngẩng đầu nhìn về phương hướng khác. Bọn ba người cùng Lục Dực Sương Công đã sớm mất dạng.

Hàn Lập cũng không vội, liền thu lại Đề Hồn Thú, nhắm mắt khoanh chân, thần niệm hướng mọi nơi chậm rãi phóng xuất, thân hình bất động giữa không trung.

Giờ phút này phụ cận xung quanh trở nên im ắng, trừ tiếng gió biển, cơ hồ không có bất cứ thanh âm nào.

Sau thời gian uống một chén trà nhỏ, khóe miệng Hàn Lập nổi lên một tia cười khẽ, một lần nữa mở mắt.

Cùng lúc tại mỗi phương chân trời, linh quang lóe lên, một đoàn bạch sắc hàn phong bay vụt quay về, tập trung trên đỉnh đầu Hàn Lập, gió lạnh phát tán, hiện ra sáu con Lục Dực Sương Công dữ tợn.

Lúc này hình thể con nào cũng quá trượng. Có hai con thân ngoài còn lưu lại vài đạo kiếm ngân nhàn nhạt, có vẻ trải qua một hồi đại chiến.

Trong miệng quát khẽ một tiếng, hắn hướng không trung đánh ra một đạo pháp quyết, sáu con rết bạch quang chớp động, hình thể nhanh chóng thu nhỏ trở lại hình dáng ban đầu.

Hàn Lập tế ra túi linh thú, sáu con Lục Dực Sương Công liền hóa thành sáu đạo bạch quang chui vào trong túi.

Đợi thêm trong chốc lát, hai nhóm Lục Dực Sương Công từ hai phương khác nhau cũng lục tục quay về. Một nhóm không có tổn hại. Nhóm còn lại thì có vài con bị mất mấy chân, có vẻ bị thương.

Chẳng qua đám linh trùng này trời sinh đã có sẵn sinh lực tràn đầy, thiên phú trọng sinh đoạn chi, các vết thương nhỏ này chỉ cần trong một thời gian ngắn sẽ hồi phục như cũ.

Hàn Lập đem tất cả con rết thu lại, liền hướng tâm hồ nước, hóa thành một đạo thanh quang, bắn nhanh xuống dưới.

Ánh sáng lóe lên, thanh quang nhập vào mặt hồ bất kiến tung ảnh.

Ma hồ này cũng không quá sâu. Hàn Lập đi xuống được hơn hai trăm văn, đã thấy thấp thoáng đáy hồ.

Nhưng hồ nước này thật có chút quỷ dị, quá mức xanh biếc. Cho dù Hàn Lập đã vận dụng Thanh Minh Linh Mục, chỉ cũng có thể nhìn thấy được xa vài chục trượng, còn xa hơn chút nữa đã mơ hồ không rõ. Về phần thần niệm, vừa tiến vào trong hồ, vô pháp ly thể.

Hiển nhiên Ma Hồ trời sinh là địa phương ngăn cách thần thức.

Chẳng qua Hàn Lập đã được Man Hồ Tử cấp cho vị trí chính xác, chỉ bay trong chốc lát, đã dễ dàng thấy được mục tiêu.

Đó là một dải đá ngầm bình thường.

------oOo------

Chương 1160: Ngân Khoa văn tự

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ánh mắt quét qua một chút, ngón tay Hàn Lập bắn ra một đạo thanh sắc kiếm khí hướng về một khối đá ngầm.

"Phanh", kiếm khí chưa trảm đến khối đá, bên dưới liền hiện lên một tầng lam sắc quang hà mờ ảo, chặn kiếm khí lại.

Nhưng tầng quang hà này bạc nhược dị thường, chỉ chống đỡ trong chốc lát, đã bị kiếm khí trảm khai hóa thành vô số điểm linh quang tiêu thất.

Đá ngầm phía dưới liền lóe lên biến mất, nhưng một tầng hào quang ngũ sắc xuất hiện, tỏa ra hơn trăm trượng khắp đáy hồ. Mặt ngoài của ngũ sắc hào quang có linh quang các màu lưu chuyển không ngừng, làm cho không ai có thể nhìn thấy rốt cuộc có đồ vật gì tồn tại.

Hàn Lập cảm nhận được màn hào quang này linh lực mênh mông. Hắn sờ sờ cằm, hai mắt híp lại.

Lam sắc quang mạc vừa rồi chỉ là một tầng huyễn thuật cấm chế đơn giản, xem ra là do ba người bọn diễm lệ nữ tử lâm thời bày bố. Nhưng tầng ngũ sắc hào quang này mới thật sự là cấm chế do Man Hồ Tử tự mình bố trí.

Lúc trước Man Hồ Tử chỉ còn lại một cái Nguyên Anh, lại tọa hóa quá vội vàng, tự nhiên sẽ không kịp lưu lại cho Hàn Lập pháp quyết giải trừ cấm chế.

Hắn chỉ còn cách cậy mạnh để giải trừ.

Chẳng qua cấm chế này vừa thấy chính là do Ngũ Hành lực hỗn ngưng mà thành, lấy thần thông hiện giờ của hắn, muốn bài trừ cũng phải tốn một phen công phu.

Trong lòng cân nhắc, Hàn Lập không chần chờ nữa, hai tay kháp quyết, nhất thời túi trữ vật bên hông lóe lên ngân quang, một nhân ảnh quỷ dị liền xuất hiện phía sau lưng.

Chính thị là nhân hình Khôi Lỗi.

Tay áo bào lại rung lên, ba mươi sáu khẩu Kim Sắc tiểu Kiếm trong nháy mắt bắn nhanh ra, vù một tiếng, tụ tập lại trên không trung, hợp thành một Kim Sắc cự kiếm dài hơn mười trượng.

Một đạo pháp quyết được đánh vào mặt ngoài cự kiếm.

Tiến động *"Ầm, ầm"* vang vọng, mặt ngoài cự kiếm liền xuất hiện một đạo kim hồ cỡ cánh tay, xoay một cái, hóa thành một con điện mãng trông rất sống động.

Điện mãng vây quang cự kiếm vài vòng, cổ giương lên, miệng phát ra tiếng *"Tê,tê"*, thanh thế thật là kinh người.

Mà nhân hình Khôi Lỗi đứng bên cạnh cũng giơ tay lên, một cái tiểu cung hồng sắc cong cong bay ra, tay kia thì nhẹ nhàng lôi kéo, một tiểu tiễn lục sắc huyền phù hiện ra.

Tiếng sấm nhất khởi, kim hồ trên tiểu tiễn cũng đồng dạng bắn ra chớp lóe không ngừng.

Hàn Lập sắc mặt ngưng trọng, ngón tay hướng không trung điểm một cái, cự kiếm liền như khai sơn phá thạch gầm rú chém xuống.

Cơ hồ cùng lúc, tiểu cung trong tay nhân hình Khôi Lỗi cũng rung lên, một đạo thúy mang kim hồ xoèn xoẹt bắn ra.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền đến, mặt ngoài của ngũ sắc hào quang chớp lên, bị kim quang điện hồ gắn vào, phụ cận xung quanh cũng quay cuồng mãnh liệt, hình thành một cỗ lốc xoáy dưới nước, hướng mặt hồ xoáy lên.

Thân hình Hàn Lập trong lốc xoáy vẫn không nhúc nhích, ánh mắt thản nhiên nhìn phụ cận xung quanh hỗn loạn.

Rốt cục hào quang tắt mất, kim quang cũng biến mất không thấy.

Hàn Lập ngưng thần nhìn tới, thần sắc chợt động, lộ ra vẻ tươi cười.

Chỉ thấy tại trung tâm hiển lộ ra một tiểu pháp trận đường kính hơn mười trượng, tản ra quang mang nhàn nhạt.

Mà nước hồ vừa tiếp xúc với quang mang liền lập tức bị ngăn lại.

Dĩ nhiên trận pháp này đã được người dùng tài liệu đặc thù luyện chế, có công năng tị thủy.

Hàn Lập ánh mắt ngạc nhiên, một tay giơ lên thu Khôi Lỗi vào trong. Thân hình nhoáng lên một cái đã đứng phía trên trận pháp.

Đây là một truyền tống trận. Nhưng hắn không vội vã truyền tống, mà đứng nghiên cứu một chút.

Một lát sau, hắn mới gật đầu, vỗ vào túi linh thú bên hông, thả ra hơn phân nửa đám Lục Dực Sương Công, thần niệm phân phó.

Đám tuyết bạch ngô công này rung lên đắc ý, lập tức chui vào phụ cận phía dưới trận pháp.

Lúc này Hàn Lập mới yên tâm đánh một đạo pháp quyết trên pháp trận, kích phát trận pháp.

Nhất thời bạch quang chớp động, bóng dáng Hàn Lập đã biến mất.

Ngay sau đó, khi truyền tống khôi phục, hắn đảo mắt liền phát hiện mình đang ở trong một gian thạch thất.

Thạch thất này không lớn, chung quanh trống rỗng, nhưng tại không xa phía trước là một thạch môn đang khép kín.

Hắn trầm ngâm một chút, liền khoanh chân ngồi xuống, thả ra thần niệm.

Thần thức chậm rãi hướng thạch môn quét tới, đồn thời hướng tứ phía khuếch tán ra, đem tât cả động tĩnh phụ cận nắm vào trong lòng.

Trong chốc lát công phu, Hàn Lập buông lỏng tâm tình, xác định động phủ này đích xác không có ai ẩn nấp.

Lúc này hắn mới an tâm đứng dậy, đi đến thạch môn, thân hình nhoáng lên một cái liền biến mất phía bên trong thông đạo.

Nửa ngày sau, một đạo thanh hồng chói mắt theo mặt hồ bắn nhanh ra ngoài, chớp động vài cái phá không biến mất về phía chân trời.

Hàn lập trong độn quang, tay thưởng thức một miếng đạm kim sắc khoáng thạch, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười.

Trong động phủ của Man Hồ Tử, hắn đã có thu hoạch không nhỏ.

Tàng bảo của vị Man Hồ Tử thật phong phú, có chút viễn siêu ngoài dự đoán. Chưa nói đến mấy trăm vạn linh thạch, bảo vật, chính là có không ít điển tịch bí thuật mà Hàn Lập nghe danh đã lâu. Điều này làm cho hắn có chút kinh hỉ. Chẳng qua làm cho hắn hưng phấn hơn nữa là một khối Canh Tinh lớn cỡ quyền đầu.

Nguyên Hàn Lập khi ở Đại Tấn cũng đã góp nhặt được một số Canh Tinh chế luyện phi kiếm, số lượng cũng đã gần đủ. Hiện giờ trong bảo tàng của Man Hồ Tử lại lấy được một khối như thế. Như vậy tất cả phi kiếm đều sẽ được khảm Canh Tinh rồi. Bảy mươi hai khẩu phi kiếm tạo thành Đại Canh kiếm trận rốt cục cũng có thể được tạo thành.

Ba mươi sáu khẩu phi kiếm hiện giờ chỉ bày ra được Tiểu Canh kiếm trận nhưng cũng đủ lột da Nguyên anh hậu kỳ tu sĩ.

Một khi Đại Canh kiếm trận hình thành, cũng tưởng uy lực của nó đáng sợ đến thế nào.

Trách không được, người sáng chế ra kiếm trận này, tại trang cuối của Thanh Nguyên Kiếm Quyết có nói chỉ cần đem kiếm trận này hình thành, đủ để tung hoành thiên hạ.

Hàn Lập đã ký thác không ít kỳ vọng vào kiếm trận này.

Hắn nhẹ thở một hơi, nhẹ cuốn tay, khối Canh Tinh liền được đưa vào túi trữ vật.

Độn tốc vẫn không giảm, trong chốc lát suy nghĩ, Hàn Lập đột nhiên hé miệng, một tiểu đỉnh được phun ra. Chính là Hư Thiên Đỉnh.

Hàn Lập nhấc tay, đã đem tiểu đỉnh nắm trong lòng bàn tay, đan thủ kháp quyết, một đạo pháp quyết đánh vào nắp đỉnh.

Nhất thời tiểu đỉnh thanh quang hoảng động, nắp đỉnh mở ra.

Kim quang chợt lóe, một đạo phù triện từ trong bắn ra.

Hàn Lập đã sớm có chuẩn bị, há mồm phún ra một cỗ hồng hà, đánh lân phù triện.

Nhất thời phù triện nhoáng lên một cái, linh quang ảm đạm, trong thanh quang không thể mảy may nhúc nhích, bị Hàn Lập ngạnh cường giữ lại trước người.

Hàn Lập khoát nhanh một trảo, đem phù triện nắm vào trong tay, giương mắt lên nhìn.

Đây chính là Kim phù cổ quái của Kim Hoa Lão Tổ hắn chưa từng nhìn thấy qua, chẳng những cho người sử dụng có thể thuấn di qua không gian khác mà còn có thể biến hóa thành kim hoa hay độc phong, thật sự là có uy lực không nhỏ.

Xem ra phải là loại độc môn bí chế phù triện.

Hàn Lập nhịn không được lấy ra để hảo hảo nghiên cứu một chút.

Phù triện nhìn thấy như bình thường, phân nửa các ký hiệu trên mặt Hàn Lập đều nhận được, chủ yếu là các ký hiệu thường dùng. Chỉ có điểm khác là tại bốn góc phù triện vẽ các ngân sắc thượng cổ văn tự thật kỳ dị thần bí. Các cỗ văn này giống như các ngân sắc châu liêu sắp hàng tạo thành, làm cho người nhìn có cảm giác một khí tức nồng đậm hoang dã.

Hàn Lập xem xét nhiều lần, rốt cục khẳng định loại văn tự này bất đồng với các cỗ văn khác, lập thành một loại văn tự riêng biệt không quan hệ với các dạng cỗ văn hắn đã biết.

Mà bề mặt phù triện có nhiều kim sắc quang điểm. Các quang điểm giống như vật sống, trên phù triện không ngừng chạy lên chạy xuống, như ẩn hư hiện, cực kỳ thần bí.

Hàn Lập mắt nhìn Kim Phù không chớp, mặt chau mày nhíu.

"Hừ! Thật sự là tà văn mà Nhân Giới tu sĩ không thể đọc. Tranh thủ nghiên cứu mà không được, thiệt là xui xẻo mà!".

Bỗng nhiên trong Hư Thiên Đỉnh truyền ra thanh âm tức giận của một đứa bé, khẩu khí đối với Hàn Lập có vẻ khinh thường.

Hàn Lập nghe thấy, ánh mắt chớp động mấy cái, cũng không tức giận mà trái lại nở nụ cười.

"Nga, nghe có vẻ ngươi nhận biết loại ký hiệu này?"

"Hừ! Loại này chính là Ngân Khoa văn trên Linh Giới cũng không có mấy ai hiểu được. Nếu năm xưa, ta không từng thôn phệ nguyên thần của một gã văn nhân, cũng sẽ không nhận biết loại văn tự này" Thanh âm đứa bé tức giận không chút che dấu.

"Hôm nay ngươi như thế nào đột nhiên mở miệng nói chuyện với ta. Ta còn tưởng rằng ngươi đã quyết an cư trong Hư Thiên Đỉnh, vĩnh viễn không có ý định đi ra rồi chứ." Hàn Lập nhìn chầm chầm Hư Thiên Đỉnh, mặt hiện một tia ngưng trọng, miệng lạnh lùng nói.

"Ngươi là một gã Nhân giới tu sĩ, trước kia ngay cả khả năng tiến giai Hoá Thần đều không có, ta và ngươi có cái gì để nói. Nhưng lúc này thì khác, ngươi đã đến Nhất căn Linh Nhã của Du Thiên Côn Bằng, tự nhiên ta cùng ngươi nói chuyện, còn có thể thực hiện mọt số giao dịch" Trong đỉnh, Đồng tử nhàn nhạt nói.

"Du Thiên Côn Bằng? Có phải cự đại yêu điểu ta đã gặp trên biển?" Hàn Lập biến sắc, nhất thời cảm giác ngày nào trên biển, nhìn thấy một trận đại chiến bất khả tư nghị.

"Hắc, hắc! Yêu điểu, lời này của ngươi cũng chỉ có thể dám nói ở Nhân Giới. Nếu là ở Linh Giới bị tộc nhân Thiên Bằng tộc thờ phụng thần Côn Bằng nghe được, chỉ sợ ngươi gặp phải đại phiền toái" Đồng tử châm biếm nói.

"Thiên Bằng tộc?" Hàn Lập nghe đến đó, lòng chợt động.

"Chuyện tình Linh Giới ngươi đâu có biết được. Nếu ngươi có thể phi thăng tự nhiên sẽ biết. Nếu ngươi không thể phi thăng, nói tiếp cho ngươi nghe chỉ uổng phí khí lực mà thôi" Đồng tử tựa hồ cố ý khinh thường, nhưng tràn ngập sự khích tướng.

"Khẩu khí của ngươi thật không nhỏ! Cho dù bản thể của ngươi ở Linh Giới là một yêu tu lợi hại, nhưng ở Nhân Giới chỉ là phân thần, tu vi cũng là bát cấp yêu thú mà thôi. Chuyện ngươi khôi phục Hoá Thần kỳ, chỉ sợ đợi không biết bao nhiêu năm tháng" Hàn Lập cười lạnh trả đũa.

------oOo------

Chương 1161: Côn Bằng chi vũ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong đỉnh phát ra tiếng khóc của đồng tử, vẻ oán hận Hàn lập lúc đó đã lợi dụng dùng Hư Thiên Đỉnh thu vào phân thân của Thiên Giải Thánh Thú.

Nguyên bản con thú này chỉ có bản năng của yêu thú nhưng bị giam trong Hư Thiên Đỉnh hơn trăm năm, bất giác linh trí tự khai mở, trí nhớ về Linh Giới khôi phục hơn phân nửa. Tuy nhiên, thân bị khốn trong Hư Thiên Đỉnh, con thú này tự nhiên không thể trốn, chỉ có thể thành thật nằm bên trong.

Sau khi Hàn lập tại Hư Thiên Điện tiến giai lên hậu kỳ, hắn đã lập tức đem Hư Thiên Đỉnh tế luyện lại. Kết quả hắn tu luyện thông suốt tầng thứ hai của Thông Thiên Bảo Quyết, rốt cục mở nắp Hư Thiên Đỉnh ra.

Nhân lúc đó, phân thân của Thiên Giải Thánh Thú đang bị nhốt bên trong, nhất thời thi triển một loại Linh Giới độn thuật, không xem Hàn Lập là cái đinh gì, phóng chạy ra, trong nháy mắt đã ở ngoài hơn trăm trượng. Độn tốc nhanh như vậy căn bản Hàn Lập không thể đuổi kịp.

Nhưng mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, một chuyện bất khả tư nghị xuất hiện.

Không biết vì duyên cớ gì, khi con thú này đi được khoảng ba trăm trượng, bỗng nhiên tại tiểu đỉnh cùng con thú chợt lấp loé thanh quang, Thiên Lan thú liền khó hiểu biến mất, ngay sau đó quỷ dị xuất hiện trở lại trong đỉnh, bộ dáng không thể ly khai.

Hàn Lập thấy vậy tự nhiên kinh hỉ.

Thì ra do con thú nằm trong đỉnh trong một thời gian quá dài, hơi thở trên người vô tình bị Hư Thiên Đỉnh đồng hoá. Thành ra giống sự tồn tại của Ngân Nguyệt năm xưa, chính là dạng phi khí linh, bất thị vô hình chi thể, ngoài việc không thể rời xa Hư Thiên Đỉnh, tất cả cái khác đều có thể tự chủ, Hàn Lập cũng không thể sử dụng.

Hàn Lập lúc đó tự nhiên nổi sùng, một lần nữa thực hiện cấm chế, đem con thú này giam lại trong Hư Thiên Đỉnh, chờ một thời gian sau sẽ quyết định xử lý con thú này.

Nhưng bây giờ, khi hắn nghiên cứu Kim Phù văn tự, đột nhiên Thiên Giải Thánh Thú lại mở miệng, giải thích rõ loại Ngân Khoa văn tự này Phù văn hiếm có ở Linh Giới.

Điều này làm cho trong lòng Hàn Lập cả kinh.

"Ha, ha, Hoá Thần! Ta vì cái gì muốn tiến giai Hoá Thần. Ta đến ở Nhân Giới các ngươi đã mấy vạn năm, căn bản không nghĩ đến chuyện đột phá cảnh giới này" Trong đỉnh truyền ra tiếng cười to ha ha của ấu đồng.

"Không nghĩ chuyện đột phá? Thế gian còn có chuyện như vậy? Ngươi cho ta là đứa bé ba tuổi hẳn?" Hàn Lập ngẩn ra, giọng bán tín bán nghi.

"Sax, tên gia hoả này! Xem ra chỉ nói như vậy ngươi không tin. Vậy lão Đại ta để lộ một chút tin tức. Ta tại Linh Giới Yêu tộc cũng có chút tên tuổi, hơn nữa tu vi cũng ở một cảnh giới mà ngươi cũng khó có thể tưởng tượng. Nhưng lúc này đây, ta tốn sức chín trâu hai hổ, làm cho phân thần phủ xuống Nhân Giới chẳng lẽ là chuyện ăn no không có việc gì, đi làm thủ hộ thánh thú của nhân loại sao? Dưới tay ta ở Linh Giới sở hữu vạn Châu, sá gì một cái thảo nguyên của người Đột Ngột" Thiên Giải Thánh Thú vẻ khinh thường đối với Đột Ngột nhân không chút che dấu.

Hàn Lập nhướng mày, nhưng im lặng lắng nghe.

Thanh âm Đồng tử tiếp tục truyền đến:

"Sỡ dĩ ta tách một phần thần hồn phủ xuống Nhân Giới chỉ nhằm ứng phó với một đại kiếp nạn trong vạn năm sau. Nếu ở Linh Giới, bản thể ít có thể qua được kiếp nạn này, hồn phi phách tán. Còn lưu một phần thần hồn ở Nhân Giới thì sẽ còn một đường sinh cơ. Muốn trường tồn cùng thiên địa, chỉ cần không để thần hồn tu luyện quá nhanh mau chóng tiến giai Hoá Thần Kỳ, nếu không đại kiếp nạn cũng sẽ liên lụy đến thần hồn của ta trốn ở giới này".

"Có chuyện như vậy sao? Cái này đích thật là một phương pháp bảo mệnh. Các đại thần thông chi sĩ ở Linh Giới các ngươi chẳng lẽ đều dùng phương pháp này bảo mệnh?" Hàn Lập kinh hãi lắp bắp, bán tín bán nghi.

"Hừ! Ngươi cho là phân thần phủ xuống một giới là việc thoải mái à. Chưa nói đến tu vi phải ở một cảnh giới cho phép, phải tinh thông đạt thần thông để phân thần có thể rời khỏi thế giới này qua thế giới khác, mà còn phải tiêu hao một viên Hoá Giới Thạch mà bảo vật này chỉ có thể ngộ bất khả cầu. Tất cả điều này mới có thể vượt qua được giới diện chi lực, đem phân thần truyền qua cách giới. Hơn nữa hành động phân thần hàng lâm lại cực kỳ nguy hiểm, xác suất thành công trong mười lần thực hiện còn không biết có thành công một lần không nữa chứ. Nếu thất bại, phân thần tự nhiên tiêu thất trong Giới diện phong bạo. Mà mỗi lần thất bại phải bế quan một ngàn năm mới có đem phân thần hồi phục lại như cũ. Ta đã tốn hơn vạn năm thử được bảy tám lần, mới may mắn thành công mà có mặt nơi đây. Nhưng thật ra vẫn còn cách, tại mặt biên của cách giới lực, trực tiếp dùng pháp lực cùng truyền tống thần thông đễ vượt qua thì dễ dàng hơn" Thiên giải thánh thú hừ lạnh.

"Cho dù như thế, ngươi nái cho ta biết có dụng ý gì?" Hàn Lập ánh mắt chớp động hỏi.

"Hắc, hắc, rất đơn giản. Đơn giản thôi. Căn bản ta với ngươi không có xung đột lợi ích. Lúc trước bị ngươi thu vào trong linh bảo, khi đó linh trí chưa khai, tạm thời bị bọn Đột Ngột nhân lợi dụng một chút mà thôi. Hơn nữa ta lại cố ý không nhanh đột phá Hoá Thần Kỳ, ngươi sẽ càng không lo lắng hậu hoạ về sau." Con thú cười hắc hắc nói.

"Nếu như vậy, ta giết chết ngươi, chẵng phải đỡ phức tạp hơn sao?" Trên mặt Hàn Lập chợt động, một luồng sát khí hiện lên.

Trong đỉnh nhất thời trầm xuống, nhưng trong giây lát tiếng thanh âm bình tĩnh của đồng tử truyền ra:

"Hiện tại tu vi ta thua xa ngươi, đương nhiên ngươi có thể làm được. Nhưng bản thể của ta ở Linh Giới đã mang một tia cảm ứng phân thần, thực hiện theo bí thuật quỷ dị ngoài sức tưởng tượng của ngươi. Chưa nói đến việc chưa khi chết ta sẽ thi triển thần thông liều mạng làm cho ngươi bị thương nặng, cho dù ngươi may mắn không chết, ta cũng còn biện pháp trước khi chết đem ấn ký thả vào Nguyên thần ngươi. Trừ phi ngươi không có ý định phi thăng Linh Giới, toạ hoá tại Nhân Giới. Nếu không chỉ cần ngươi vừa bước chân đến Linh Giới, dù ngươi có đoạt xá trọng sinh, bản thể của ta cũng có biện pháp truy tìm được. Đến lúc đó…" Thiên Lan thánh thú ngừng nói, nhưng ý tứ lộ vẻ uy hiếp rõ rệt không thể nghi ngờ.

Hàn Lập có chút á khẩu!

Lấy kiến thức hiện giờ của hắn, tự nhiên biết lời con thú này nói vừa rồi tuy rằng hư hư thật thật, nhưng bán phần là không giả.

Tình huống phát sinh này khiến hắn có chút khó giải quyết. Hắn cũng không muốn khi phi thăng lên Linh Giới, tự nhiên lại có sẵn một Đại Cừu Gia. Mà nghe khẩu khí của con thú này, phỏng chừng tu vi bản thể của nó, tuyệt đối bóp chết hắn như bóp một con kiến.

Về phần đối phương có nói sẽ thi triển thần thông liều mạng kéo hắn cùng toi mạng theo, thì hắn cũng không để ý lắm.

Đối phương không thể rời Hư Thiên Đỉnh, chỉ cần hắn chuẩn bị tốt hẳn không sợ đối phương phản phệ gây tổn thương cho mình.

Hàn Lập vẫn tiếp tục độn quang, tiếp tục từ từ đi, nhưng bản thân cau mày, sau một lúc lâu vẫn không mở miệng nói câu nào.

Mà con thú trong Hư Thiên Đỉnh cũng đồng dạng im hơi lặng tiếng, tựa hồ muốn cho Hàn Lập cân nhắc kỹ lưỡng.

"Ngươi nói Côn Bằng Linh Vũ, vật này có tác dụng gì?" Hàn Lập bỗng nhiên mở miệng chuyển đề tài.

"La Miên Thú cùng Du Thiên Côn Bằng đều là loại thiên địa yêu linh, nghe nói đều là do thiên địa từ lúc hoang sơ, hỗn độn đản sinh ra sinh vật thượng cổ này. Theo một ý nghĩa nào đó, xem bọn chúng là thần linh cũng không sai, giá trị cực kỳ to lớn, ngươi có thể hảo hảo cân nhắc. Bản thể ta ở Linh Giới, chỉ biết đứng xa xa mà dòm bọn chúng, nào dám có ý định trêu chọc. Chẳng qua Du Thiên Côn Bằng cùng La Miên Thú trời sinh là tử địch với nhau. Côn Bằng trong lúc du lịch qua các giới, thì phát hiện La Miên Thú đang ẩn nấp ở Nhân Giới các ngươi, bèn tại bên ngoài giới diện thi triển thần thông, muốn giết chết La Miên Thú. Tuy nhiên theo lý thuyết, thần thông của hai yêu linh này lại không sai biệt lắm. Bản thể của La Miên Thú đang ở Nhân Giới không bị ảnh hưởng của Cách Giới Lực, khi giao thủ đã cho Côn Bằng ăn phải quả đắng. Liền cấp cho ngươi một cái đại tiện nghi. Du Thiên Công Bằng trời sinh là yêu linh Phong thuộc tính, từ lúc sinh ra đã có khả năng tự lĩnh ngộ Phong hệ thiên địa pháp tắc. Mặc dù linh vũ của nó rơi xuống đã có chút hư hỏng, nhưng cũng là tài luyện tốt nhất để luyện chế Linh Bảo thuộc tính Phong. Hơn nữa một khi luyện chế thành công, công hiệu tuyệt đối viễn siêu hơn linh bảo bình thường. Ta còn nhớ năm xưa, ở Linh Giới, có người dùng một cái vảy của Hỏa Kỳ Lân, luyện chế ra một kiện linh bảo Hỏa Long Tráo, uy lực to lớn, có thể tiến vào trong một trăm linh bảo đứng đầu" Thiên giải thánh thú lạnh nhạt nói.

"Trong một trăm linh bảo đứng đầu?" Nghe vậy Hàn Lập ngẩn người ra.

"Ngươi cũng đừng nên coi thường điều này. Ta biết trong tay ngươi có một kiện Bát Linh Xích linh bảo và một số kiện phỏng chế linh bảo khác. Nhưng ta muốn nói cho ngươi biết, cho dù là Bát Linh Xích hay Thất Diễm Phiến ở Linh Giới đều khó xem là bảo vật, chi là loại linh bảo cấp thấp mà thôi. Chỉ linh bảo nằm trong Hỗn Độn Vạn Linh Bảng mới là chân chính Thông Thiên Linh Bảo, còn lại chỉ là linh bảo bình thường. Trong Vạn Linh Bảng, sẽ sắp xếp một trăm loại linh bảo có uy lực lớn" Thiên Giải

Thánh Thú giải thích cho Hàn Lập.

"Hỗn độn Vạn Linh Bảng! Quên đi, hiện ta không có hứng thú tìm hiểu cái này, có đề cập tới cũng thế. Chẳng qua nghe khẩu khí của ngươi, Nhân Giới cực kỳ thưa thớt Thông Thiên Linh Bảo, mà ở Linh Giới có vẻ lại luyện chế không ít. Ta nhớ rõ tại thời điểm thượng cổ, các Nhân giới Cổ tu sĩ cũng không luyện chế ra nhiều Thông Thiên Linh Bảo. Ngươi nói cùng ta thực hiện giao dịch, chẳng lẽ có liên quan đến Côn Bằng chi vũ?" Hàn Lập sờ sờ cằm, vẻ mặt ngưng trọng.

"Phong Lôi Sí của ngươi tuy có thể thi triển Lôi độn thuật, nhưng lại luyện chế chưa hoàn hảo. Tựa hồ trong Phong Lôi Sí còn chứa đựng một ít linh lực Phong hệ?" Thiên Giải Thánh Thú không trực tiếp trả lời mà đột nhiên hỏi đến Phong Lôi Sí làm Hàn Lập ngạc nhiên.

"Ngươi có ý gì? Chẳng qua Phong Lôi Sí khi luyện chế ra, chính là nghĩ muốn có thể sử dụng đồng thời phong lôi chi lực. Nhưng trong cơ thể ta chỉ có Ích Tà Thần Lôi, nên chỉ có thể sử dụng được Lôi độn thuật. Về phần nó đã được luyện chế hoàn hảo hay không, bản thân ta cũng không rõ lắm" Trong lòng dao động, Hàn Lập bèn trả lời như vậy.

"Ta có thể nói cho ngươi biết cách lợi dụng Côn Bằng chi vũ và phương pháp Phong Lôi Sí luyện chế hoàn hảo. Bởi vì trong linh vũ chứa đựng hòa phong có liên quan đến một ít đến thiên địa pháp tắc, không cần ngươi có linh lực phong thuộc tính, liền có thể trực tiếp sử dụng. Tuy tu vi của ngươi và các tài liệu phụ trợ bị hạn chế, không có khả năng luyện chế ra một kiện Thông Thiên linh Bảo chân chính. Nhưng chỉ là một kiện linh bảo cấp thấp vẫn mượn lực của Linh Vũ này thì tuyệt không có vấn đề" Thiên Giải Thánh Thù cười ngạo nghễ nói.

------oOo------

Chương 1162: Kim Khuyết Ngọc Thư

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ngươi muốn trao đổi cái gì? Chẳng lẽ không thể dạy không cho ta phương pháp luyện chế sao?" Hàn lập không có lộ ra vẻ mặt cực kỳ mừng rỡ, ngược lại lạnh lùng hỏi.

"Ta muốn ngươi nghĩ cách giải trừ việc Hư Thiên Đỉnh đồng hoá đối với ta. Sau đó tại trước khi ngươi toạ hoá hoặc phi thăng, có thể tạm thời bảo vệ ta trong một khoảng thời gian! mặt khác tuy rằng ta có tu vi của bát cấp yêu thú, bởi vì ta bị nhốt ở trong Hư Thiên Đỉnh, vẫn chưa thông qua Lôi kiếp để biến hình. Ta chỉ sợ còn cần sự trợ giúp của ngươi mới có thể an tâm độ kiếp. Nếu chỉ bằng thực lực của ta, thật sự có chút nguy hiểm." Thiên Lan Thánh Thú cũng không có khách khí, một hơi nói ra những điều kiện của mình.

"Chỉ có thế thôi sao?" Hàn lập thần sắc cũng không thay đổi hỏi

"Nếu lão phu mà đòi hỏi điều kiện khác, ngược lại chỉ sợ làm cho đạo hữu nổi lên sát tâm?" Thiên Lan Thánh Thú cười hắc hắc nói.

"Được, nếu chỉ có như vậy, Hàn mỗ cũng không phải không có khả năng đáp ứng. Nhưng mà việc giúp người giải trừ ràng buộc của Hư Thiên Đỉnh, thì phải đợi tới trước khi ta toạ hoá hoặc tại thời điểm ta chuẩn bị phi thăng mới có thể. Đối với việc này các hạ không có ý kiến gì chứ?" Hàn lập hơi cân nhắc một lúc về lợi hại trong đó, liền quyết đoán đáp ứng.

"Không thành vấn đề. Cử chỉ này của đạo hữu tuyệt đối là sáng suốt. Ta và ngươi vốn không cần phải phân ra sinh tử. Để tỏ lòng thành ý, lão phu trước tiên có thể đem Ngân Khoa Văn truyền thụ cho đạo hữu." Thiên Lan Thánh Thú trong lòng buông lỏng, cười ha hả nói.

"Như vậy đương nhiên là tốt rồi." Hàn lập nhìn kim phù trong tay, không khách khí thản nhiên tiếp nhận

Nhưng ngay sau đó, hắn suy nhĩ một chút, rồi đột nhiên đưa tay xuống eo lưng vỗ một cái, nhất thời một cái túi màu xanh liền xuất hiện ở trong tay hắn

Đúng là trữ vật túi của Kim Hoa lão tổ.

Hàn lập liền dùng thần niệm hướng vào bên trong túi đảo qua, hết thảy những đồ vật trong túi đều nhập vào trong đầu.

Sau một lát, hắn liền vung chiếc trữ vật túi lên, nhất thời từ trong miệng túi, môt cỗ thanh quang phóng ra, phun ra vài cái ngọc giản với đủ loại màu sắc.

Hàn lập lúc này đem một khối ngọc giản cẩn thận kiểm tra. Trong ngọc giản ghi lại một số công pháp và bí thuật. Trong lúc nhất thời hắn cũng quên mất việc đem thu Hư Thiên Đỉnh mà Thiên Lan Thánh Thú ở trong đó.

Nhưng con thú này cũng rất thức thời, nó cũng không có gây ra một tiếng động nào quấy rầy Hàn Lập.

Kết quả, sau thời gian ăn xong một bữa cơm. Hai hàng lông mày của Hàn Lập khẽ nhíu lại, cuối cùng đem thần thức từ trong ngọc giản rút ra, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Hắn cũng không từ trong ngọc giản này, tìm được cái gì liên quan tới Kim phù cầm trong tay.

Chẳng lẽ tấm Kim Phù này không phải do người này luyện chế, chắc là do vô tình mà lấy được vật này. Hàn lập đành buộc phải nghĩ như vậy

Bỗng nhiên thần sắc của hắn khẽ động, tựa hồ như lại nghĩ tới cái gì. Đột nhiên cúi đầu xuống, thần niệm một lần nữa lại chìm vào trong trữ vật túi, ngay lập tức tập trung vào một kiện vật phẩm.

Từ trong trữ vật túi thanh quang chợt loé, lại một cái vật phẩm được phun ra.

Chính là một cái hoàng sắc mộc hạp (hộp gỗ màu vàng), lớn tầm nửa thước, mặt ngoài còn được dán bởi một cái cấm chế phù lục.

Hàn lập cũng không khách khí, tay liền nhấc lên, đem phù lục kéo xuống, sau đó mở nắp mộc hạp.

Nhất thời mộc hạp được mở ra từ từ, lộ ra một vật ở trong đó.

Đúng là một khối Ngọc Bài màu trắng ngà, to bằng nắm tay. Phía trên ngọc bài có ngân sắc phù văn như ẩn như hiện, các loại ngân khoa văn ký hiệu này lại phân bố đều khắp ngọc giản.

Loại phù văn này vô cùng nhỏ bé, nhưng nếu dùng thần niệm đảo qua thì lại thấy rõ ràng vô cùng.

Nhưng khi nhìn thấy hết Ngọc bài này, thì mới biết nó chỉ có một nửa mà thôi. Hoá ra là một khối ngọc bài không được đầy đủ.

Hàn lập có chút ngẩn ra, ngay khi chưa kịp cẩn thận xem xét ngọc bài. đột nhiên trên mặt ngọc bài ngân văn chợt loé, sau đó đột nhiên nhảy dựng lên, hoá thành một đạo ngân mang nhanh tróng bay đi.

Hàn lập cả kinh, nhưng lúc trước, khi vừa nhìn thấy Mộc hạp có cấm chế lục phù, trong lòng hắn đã có chút đề phòng. Cho nên ngay khi ngân mang vừa bắn ra xa hơn một trượng, hắn liền nhanh như chớp chộp tới.

Năm ngón tay thanh quang đồng thời đại phóng.

Nhất thời không gian gần đó nổi lên một tiếng vù vù, tựa như sấm sét đánh giữa trời quang, ngân mang nhất run lên, độn quang lập tức ngừng lại, hiện ra nguyên hình khối ngọc bài.

Sắc mặt hàn lập liền trầm xuống, năm ngón tay liền hợp lại.

Nhất thời ngân mang như bị một hấp lực cực lớn, vô pháp kháng cự, thành thành thật thật quay về. Liền bị Hàn Lập chộp vào trong tay, không thể động đậy được chút nào.

"Kim Khuyết Ngọc Thư! Không có khả năng, đồ vật này sao có thể rơi xuống giới này được!" Trong Hư Thiên Đỉnh, Thiên Lan Thánh Thú cũng cảm ứng được một màn vừa rồi, liền bật thốt lên một tiếng, thanh âm có chút sợ hãi, mơ hồ cảm giác có chút hơi run rẩy.

"Như thế nào, chẳng lẽ Thiên Lan đạo hữu nhận biết lai lịch của vật này?" Hàn lập trong lòng giật mình hỏi.

Có thể làm cho vị này của Linh giới yêu tu thất thố như thế, xem ra lại lịch của ngọc bài này cũng không phải là nhỏ."

"Không có khả năng, vật này sao có khả năng tồn tại ở Nhân Giới được, lấy linh tính của vật này sao có thể bằng lòng ở nhân giới, một nơi mà linh khí loãng như thế này. Theo ta hiểu, trang ngọc thư này chắc chỉ là tàn trang, vì vậy linh tính cơ hồ biến mất hầu như không còn. Căn bản vô lực trở về Linh giới. Nhưng mà không biết người nào lại có đại thần thông như vậy, thậm chí có năng lực xé rách ngọc thư, làm cho nó biến thành một cái tàn thư."

Thiên Lan Thánh Thú dường như không nghe được lời Hàn Lập hỏi, chỉ cố làm sao cho bản thân mình bình tĩnh. Tựa hồ Ngọc Bài này xuất hiện ở Nhân Giới, làm cho hắn thật sự quá khiếp sợ, có chút không thể tự kìm chế bản thân mình được

Hàn lập thấy vậy không khỏi khẽ chau mày, đành ho nhẹ hai tiếng

" A! Tại hạ có chút thất thố. Quả thật vật ấy làm cho Lão phu có chút bất ngờ, không kìm chế được." *Thiên Lan Thánh Thú rốt cuộc cũng khôi phục lại lý trí, liền giải thích một hai câu.*

"Làm cho Thiên Lan đạo hữu có bộ dạng giật mình thất thố như vậy, xem ra vật này rất có lại lịch. Theo như lời đạo hữu nói, dường như nó còn là vật do Linh Giới truyền lưu tới." *Hàn lập năm ngón tay nắm chặt ngọc bài trong tay, hướng về phía Hư Thiên Đỉnh trước mặt, chậm rãi đi tới, trong miệng nghi hoặc hỏi.*

"Không chỉ có lại lịch như vậy? Nói ra xuất xứ của vật này, ngươi cũng sẽ cảm thấy hoảng sợ. Vật này cũng không phải xuất xứ từ Linh Giới, mà được lưu chuyển từ Tiên Giới xuống, chính là đồ hàng thật giá thật của Tiên Gia." *Đột nhiên mặt ngoài Hư Thiên Đỉnh thanh quang chớp động, một đoàn thanh quang chợt bay ra.*

Sau đó thanh quang liền quay cuồng ngưng tụ lại, rốt cuộc huyễn hoá ra một tên Nam đồng chỉ cao hơn một thước (25 cm), trông rất mập mạp, bộ dáng chỉ ước trừng ba bốn tuổi.

Nhưng giờ phút này, sắc mặt Nam đồng lại có chút âm trầm, gắt gao nhìn thẳng vào ngọc bài đang ở trong tay Hàn Lập, trong mắt chớp động, ánh mắt có vẻ phức tạp, tựa hồ như có chút hâm mộ lại có chút đáng tiếc.

Nghe được ngọc bài này chính là vật của tiên gia, làm cho sắc mặt Hàn lập đại biến. Nhưng ngay sau khi nhìn thấy nam đồng hiện ra, trong lòng đang cả kinh, liền nhanh tróng thả lỏng xuống.

*Đây chính là do Thiên Lan Thánh Thú mượn chút ít linh khí của Hư Thiên Đỉnh, huyễn hoá ra hình người bay ra ngoài mà thôi. Còn bản thể của hắn không có khả năng tự mình phá bỏ cấm chế, căn bản là không thể rời khỏi Hư Thiên Đỉnh. Lực chú ý của hắn lại tiếp tục đặt toàn bộ lên trên cái gọi là "*Kim Khuyết Ngọc Thư" *này.*

"Vật của Tiên gia! Ta không có nghe lầm chứ?" *Hàn Lập nhìn vài lần ngọc bài trong tay, có chút nửa tin nửa ngờ hỏi.*

"Tương đối mà nói, Thì tiên giới với Linh giới chúng ta, so với Nhân giới và Linh giới thì lực cản cách giới nhỏ hơn nhiều. Vì vậy ngẫu nhiên có vật của Tiên gia lưu lạc ở Linh giới chúng ta cũng chẳng có gì là ngạc nhiên. Nhưng mà *"Kim Khuyết Ngọc Thư"* danh đầu quả thật quá lớn, nên lão phu mới có chút thất thố như vậy." *Thiên Lan Thánh Thú khẽ thở dài nói.*

" oh! Nếu nói như vậy, không biết Thiên Lan đạo hữu có thể sẵn lòng nói cho Hàn mỗ một chút lại lịch về vật này có được không?" *Hàn Lập trầm ngâm một lúc rồi chậm rãi nói.*

"Việc này có gì mà không thể! Vật này tại Linh giới, trong Nhân Tộc danh đầu không nhỏ, cơ hồ là người nào cũng biết chuyện tình, căn bản không có gì là bí mật. Nói đến ngọc thư này, thì phải bắt đầu từ Tiên nhân của Tiên giới. Linh giới chúng ta tuy rằng có thể thường thấy đồ vật của Tiên nhân, bởi vì đủ loại nguyên nhân mà lưu lạc tới Linh giới chúng ta. Nhưng trong đó những bảo vật chân chính có thể dùng được thì ít ỏi vô cùng. Hơn nữa theo Linh giới chúng ta ghi chép lại từ ngày trước, không biết vì nguyên nhân gì, mà cơ hồ chưa từng có một tiên nhân nào phủ xuống Linh giới chúng ta. Vì nguyên nhân như thế lên cơ hồ không ai để ý. Nhưng bởi vì trước kia, cũng lâu lắm rồi, từng xuất hiện một bộ hài cốt đầy đủ của Tiên Nhân ở Linh giới. Nay Kim Khuyết Ngọc Thư này chính là được tìm thấy trên ngươì của bộ hài cốt đầy đủ này của Tiên Nhân. Nghe nói Ngọc thư này tổng cộng có 108 trang, trên mỗi một trang đều có ghi lại một loại tiên gia bí thuật. Trong đó Chia làm 2 loại *"Nội thư"* và *"Ngoại thư"*. *"Nội thư"* có 36 trang ghi lại con đường tu đạo bằng phương pháp tu luyện thổ nạp, ngoài ra trên đó còn ghi chép một ít khẩu quyết, công pháp cùng với một ít huyền công biến hoá. Mà *"ngoại thư"* có 72 trang thì ghi lại bao hàm đủ các loại như là phù lục, trận pháp, luyện đan, chế khí, các loại tạp học cũng đều đề cập tới."

Nam đồng dùng một khẩu khí vô cùng hâm mộ, khi nói tới đây thì ngừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục nói:

Trong ngọc thư này thì quan trọng nhất vẫn là 36 trang "nội thư". Mà 72 hai trang *"ngoại thư"* kia ghi chép rất nhiều thứ, tuy rằng thoạt nhìn thì phong phú đa dạng, nhưng chân chính có thể lấy để áp dụng trực tiếp thì lại không nhiều lắm. Bởi vi vô luận là luyện đan, chế phù, luyện khí hay bố trí pháp trận thì phần lớn tài liệu ghi trên đó đều chưa từng nghe nói qua nữa là nhìn thấy. Nhiều lắm thì cũng chỉ dùng để làm tham khảo và nghiên cứu một phen mà thôi. Cho nên trừ bỏ một số ít trong 72 trang ngọc thư là còn dùng được, còn lại đại bộ phận chỉ có thể nhìn mà không ăn được.

Sự việc năm đó xảy ra đã làm cho cả Linh giới cuốn vào trong một hồi tranh đoạt. Trong đó chủ yếu là tranh đoạt một trong 36 trang ngọc thư kia. Chỉ có điều trải qua hàng vạn năm không biết qua tay bao nhiêu người, hiện giờ không biết thất lạc ở đâu. Bây giờ cũng chỉ còn lại bảy tám trang mà thôi. Nhưng cơ hồ mỗi một tu sĩ sau khi đoạt được ngọc thư rồi tu luyện thành công, thì đại bộ phận đều trở thành một đại nhân vật trong Nhân Tộc với thần thông vô cùng khó lường. Cho dù không thể đứng ngang hàng với Tam Hoàng. Nhưng cũng có thể bảo kê và xưng bá một phương. Nhưng càng làm cho người ta động tâm không phải là việc này. Mà nó chính là trở thành một cái Đại đạo (đường lớn) của tu sĩ trong vòng mười vạn năm gần đây của Linh Giới, Chính là một con đường có thể phi thăng tiên giới. Nghe nói cùng tu luyện qua công pháp trên ngọc thư này. Bất kể việc này có thật hay không, nhưng cũng đủ làm cho Nhân Tộc tu sĩ của các ngươi rơi vào điên cuồng để tranh đoạt.

"Nhân Tộc tu sĩ? Như thế là sao, Chẳng lẽ tất cả ngọc thư này đều rơi vào trong tay Nhân Tộc chúng ta?*" Hàn lập từ lúc bắt đầu nghe thấy đều trợn mắt há mồm, nhưng cuối cùng cũng lại nghe ra được một tia không thích hợp, nên có chút kinh ngạc hỏi.*

*"*Khà … khà! Ngay từ đầu yêu tộc chúng ta cũng tham gia vào cuộc tranh đoạt 36 trang *"Kim Khuyết Ngọc Thư"*. Nhưng sau đó không lâu, một vị tiền bối yêu tu đắc thủ được ngọc thư này liền phát hiện. Công pháp trên Ngọc thư này chỉ có thích hợp cho tu sĩ Nhân loại tu luyện và sử dụng mà thôi. Còn đối với Yêu tu chúng ta một khi tu luyện thần thông trên đó, lại không hề có hiệu quả, ngược lại còn làm tu vi bị tổn hao nhiều, thậm chí còn trực tiếp bị nổ tan xác mà chết.

Sau khi trải qua nhiều phen nếm thử, Yêu Tộc chúng ta liền hoàn toàn bỏ qua đối với việc tranh đoạt ngọc thư này. Kim Khuyết Ngọc Thư tuy rằng cực kỳ trân quí, nhưng đối với Yêu Tộc chúng ta mà nói, lại không thể dùng được.

Tuy nhiên năm đó bộ hài cốt đầy đủ của Tiên Nhân kia cũng chính là một thi hài của Nhân Tộc. Vì vậy công pháp trên Ngọc Thư chuyên dành cho Nhân Tộc các ngươi tu luyện cũng không phải là việc gì kỳ quái.*" Nam đồng rất là tiếc hận nói.*

*"*Thì ra là thế! Song, lúc trước nếu không có tiên nhân nào hàng lâm xuống qua Linh giới, tu sĩ Linh giới các ngươi, làm sao lại biết được hài cốt đầy đủ kia chính là hài cốt của Tiên Nhân

"Nói không chừng là Thi hài của một vị tu sĩ có đại thần thông nào đó?" Hàn lập sờ sờ cằm, lại như có điều gì suy nghĩ nói.

"việc này lão phu không được rõ lắm, chuyện này phát sinh cũng từ lâu lắm rồi, khi đó lão phu vẫn còn chưa mở ra linh trí, thì làm sao mà biết được việc năm đó? Chẳng qua lúc đó có rất nhiều các bậc tiền bối của cả hai tộc, họ đều có đại thần thông, tất cả đều nhận định đó là hài cốt của Tiên Nhân, vì vậy hơn phân nửa là sẽ không lầm lẫn." Nam đồng sau khi nghe Hàn Lập hỏi có chút ngẩn ngơ, sau đó cau mày, rồi ngập ngừng trả lời.

------oOo------

Chương 1163: Trọng Lâm Cố Địa

Nguồn: EbookTruyen.Net

*"Vậy trong tay ta, ngọc thư này thuộc vào một trong 36 trang "*nội thư*" hay là thuộc 72 trang "*ngoại thư*"."* Hàn lập dùng ngón tay khác khẽ vuốt ve xuống ngọc bài, thấy trên mặt ngọc bài các ngân sắc phù văn tựa như thông linh, lúc sáng lúc tối, rốt cuộc nhịn không được hỏi.

"Ngoại thư dùng Ngân Khoa Văn viết, nội thư thì dùng Kim Mô Văn viết, đây là một loại linh văn rất ít người biết." Nam đồng không trực tiếp trả lời câu hỏi, ngược lại tựa cười mà như không cười nói.

"Ngân Khoa Văn, vậy ngọc thư trong tay ta chính là thuộc ngoại thư rồi, nhưng mà cũng chỉ là một cái tàn thư mà thôi?"

Hàn lập nghe thấy vậy cũng không có ra vẻ mặt chán nản, tựa hồ việc này cũng không quang trọng. Cho dù *"Kim Khuyết Ngọc Thư"* này huyền diệu giống như lời đối phương nói, nhưng đối với hắn thì cũng không có tác dụng. Đối với hắn mà nói ngay cả việc tiến giai lên Hoá Thần cũng không biết có tiến giai được không, đối với Nhân giới tu sĩ mà nói, thật sự là có chút xa xôi. Với hắn mà nói thì nội thư hay ngoại thư căn bản cũng không có gì khác nhau.

hiện giờ đối với hắn cũng sẽ không lo lắng tới việc tu luyện ở Linh giới làm gì

Đồng tử đưa mắt đảo qua trên mặt Hàn Lập, tựa hồ như nhìn thấu tâm tư suy nghĩ của hắn, khoé miệng liền khẽ nhếch lên cười khẽ nói:

"Kỳ thật lấy cảnh giới hiện tại của ngươi, lấy được ngoại thư cũng

không sai, nếu thật sự là nội thư đi chăng nữa, không có tu vi Luyện hư kỳ, thì cũng đừng có nghĩ tới chuyện tu luyện. Dù sao bí thuật của Tiên gia chủ yếu là điều động thiên địa nguyên khí, chân chính đại đạo chi thuật. Chỉ có đạt tới một trong tam đại cảnh giới, mới có thể chân chính thao túng được thiện địa nguyên khí. Cho dù là tu sĩ Hoá Thần Kỳ tại phương diện này, chẳng qua mới chỉ là con đường ban đầu mà thôi, ngược lại nếu mà tu luyện thì chỉ có hại chứ không có lợi. mà Ngoại thư thì lại khác, bởi vì nội dung bên trong không có đề cập tới vấn đề về công pháp, nên có thể lĩnh ngộ một phần trong đó, cũng có thể đem điều đó áp dụngcho mình, vẫn có thể thu được lợi ích không nhỏ. Nhân tiện, ngươi có thể xem trong đó ghi chép rốt cuộc là nội dung của nó nói về cái gì? chỉ còn có nửa trang tàn thư không biết còn có thể tìm hiểu được không."

" Sợ rằng hơn phân nửa là phương pháp chế phù mà thôi." Hàn lập nhìn nhìn trong tay tấm kim phù, rồi suy đoán nói.

"Đây cũng không nhất định, Ngân Khoa Văn này, Nhân giới tu sĩ cũng không có người nào có khả năng nhận biết. Mà vị Kim Hoa lão tổ kia hơn phân nửa là trong lúc vô ý lấy được ngọc thư, lại phát hiện linh văn vô cùng huyền bí, rồi tìm hiểu sử dụng tuỳ tiện mà thôi. Dù sao vật của tiên gia, cho dù chỉ nhìn bề ngoài mà thôi, cũng tìm hiểu được một chút thần thông trong đó" Nam đồng lại lắc lắc đầu nói.

"Có sự tình này, nếu Hàn mỗ mà có thời gian, sẽ thật sự nghiên cứu tốt một chút cái này. Hiện tại Thiên Lan đạo hữu không biết có thể đem Ngân Khoa Văn truyền thụ cho tại hạ được không?" Hàn lập hai mắt mở to, bỗng nhiên nói.

"Không thành vấn đề? chẳng qua lão phu có một điều kiện, ngươi nếu mà tìm hiểu xong ngọc thư, thì ta cũng muốn mượn dùng một chút. Dù sao ngoại thư đối với yêu tộc chúng ta cũng đồng dạng có thể thu được lợi ích." Nam đồng cũng không khách khí, trực tiếp đưa ra điều kiện của mình.

"Không thành vấn đề! Chẳng qua, ngươi dù sao cũng là Linh giới tu sĩ, vô luận là về kinh nghiệm hay nhãn giới đều vượt xa ta. Nếu ta từ trong đó không tìm hiểu được cái gì, vậy khi ngươi tìm hiểu

ra cái gì tâm đắc, có thể cấp cho ta một phần được không." Hàn lập thản nhiên trả lời.

"Việc này tự nhiên là có thể. Chẳng qua Ngân Khoa Văn này cùng Kim Mô Văn là bảo châu linh văn, nghe nói nó từ Chân Tiên Giới lưu truyền tới nay, là phù văn của tiên gia. Mỗi một lời đều có hiệu dụng kỳ diệu, nếu đem khắc vào phía trên ngọc giản bình thường thì nhất định ngọc giản sẽ bị bạo liệt mà huỷ hoại. Cũng vô pháp dụng tâm ghi chép lại phương pháp truyền thụ. Ta chỉ có thể sử dụng phương pháp ngu ngốc nhất đó là từng chữ từng chữ một truyền thụ. Việc này cần tiêu hao không ít thời gian." Đồng tử một lời đáp ứng, rồi lại giải thích vài câu.

"Mất một chút thời gian, cũng không tính là cái gì. Tiếp theo chúng ta chạy tới Nại Tinh Đảo tối thiểu cũng phải mất 20 ngày không thì cũng phải một tháng thời gian. Ngươi có thể chậm rãi truyền thụ cho ta."

Vừa nói xong lời này, Hàn Lập liền lật tay, đem ngọc bài thả lại vào trong mộc hạp, rồi lấy phù lục dán lên trên đó, sau đó thu vào trong trữ vật túi. Tiếp theo nhìn Nam đồng đang đứng trên Hư Thiên Đỉnh, mỉm cười không nói.

Nam Đồng thấy tình hình như vậy, khẽ cười khổ một tiếng.

"Nếu là như thế, vậy bắt đầu từ bây giờ đi!

Ngân Khoa Văn ban đầu xuất hiện, chủ yếu là được khắc trên các đồ vật được mang theo trên người tiên gia của Chân Tiên Giới, rồi lưu lạc tại Linh Giới chúng ta. Sau đó qua tay vô số Linh giới chi sĩ, tiêu hao vô số tâm huyết, từng chút nghiên cứu, sửa sang, xắp sếp lại rồi giải thích, chú giải mà thành. vì vậy so với giải thích ban đầu với chân chính tiên gia thì có chút bất đồng, nhưng tin tưởng sẽ không kém quá xa. Ta trước hết bắt đầu từ trên chế phù thuật, giải thích cho ngươi hơn một trăm cái phù văn thường dùng nhất." Nam đồng tỏ vẻ như một thầy đồ dạy học, thanh âm ở trong độn quang từ từ vang lên, bắt đầu thực sự truyền thụ loại linh văn này cho Hàn Lập.

Hàn lập tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội khó tìm này được, đồng dạng cũng toàn tâm toàn ý nghe đồng tử giảng giải, gặp được những chỗ không hiểu, hắn cũng không một chút khách khí trực tiếp mở miệng hỏi.

Thiên Lan Thánh Thú biến thành đồng tử, cũng rất là nhẫn nại, nhất nhất giải đáp toàn bộ những thắc mắc của Hàn Lập

--------o0o-------

Cứ như vậy hai tháng thời gian nhanh tróng chôi qua. thời gian này Hàn lập hao tổn tâm trí cùng Thiên Lan Thánh Thú học Ngân Khoa Văn cũng được bảy tám phần. Tại thời điểm này rốt cuộc cũng bước vào hải vực của Nại Tinh Đảo.

Một ngày kia. Sau khi Hàn lập vừa nghe xong Nam đồng giải thích, đang lẳng lặng ở trong độn quang chậm rãi tìm hiểu. Thì đột nhiên phía trước mặt liền xuất hiện một điểm đen nhỏ trên mặt biển.

Hàn lập đứng ở phía xa xem xét, đột nhiên trong lòng khẽ động, nhất thời độn quang tăng nhanh hơn ba phần, trong nháy mắt đã tới trước điểm đen đó.

Đây chính là một hòn đảo nhỏ có diện tích khoảng sáu, bảy trục dặm, so với những hòn đảo nhỏ khác mà hàn lập thấy qua, thì thật sự là nhỏ nhất. Nhưng một cái tiểu đảo như vậy lại tản ra linh khí nhàn nhạt, cũng có một cái linh mạch thật nhỏ.

Linh mạch này, phẩm chất tự nhiên là thấp kém vô cùng.

Hàn lập huyền phù trên không cách đảo nhỏ khoảng mấy trăm trượng, ánh mắt hướng nhìn lên một mảng núi non trên đảo. Trên mặt cũng không có biểu tình gì, nhưng trong mắt lại không che dấu vài phần cảm khái.

Nay tiểu đảo đúng là hắn đã từng cư trú qua, Tiểu Hoàn Đảo.

Năm đó, tại thời điểm hắn rời tới hòn đảo này cư trú, thậm chí ngay cả Kim Đan cũng chưa kết thành. Nhưng hiện giờ khi đi ngang qua đảo này, cũng đã là Nguyên Anh Hậu Kỳ đại tu sĩ.

Trong đó thế sự biến thiên, thật sự làm cho người ta khó có thể tưởng tượng được.

Năm đó khi hắn rời tới đảo này, tuy rằng một lòng kiên định hướng về đại đạo, nhưng tuyệt không thể tưởng tượng được chính mình có một ngày thực sự trở thành Nguyên Anh Tu sĩ!

Hàn Lập lẳng lặng đứng ở trên không trung chừng mất thời gian ăn một bữa cơm. rốt cuộc trong mắt dị quang dần dần cũng thu liễm lại, quanh thân thanh quang đồng thời nổi lên, rồi hoá thành một đạo thanh hồng nhanh tróng bay đi.

Nếu đã tới Tiểu Hoàn Đảo, vậy khoảng cách hắn với Nại Tinh Đảo cũng không còn xa nữa

Quả nhiên, gần nửa ngày sau. Hàn lập liền thấy được xa xa hình dáng to lớn của Nại Tinh Đảo

Nhưng vào lúc này, Hàn lập cũng chưa tiến ngay vào bến cảng, mà tuỳ ý tìm một địa phương hoang tàn vắng vẻ, toàn thân linh quang chớp động, liền trực tiếp bắn vào tầng bạch vụ cấm chế của toàn bộ đảo. Kết quả, *"ầm"* sau một tiếng nổ thật lớn vang lên, phụ cận quầng sáng một trận kịch liệt chớp động.

Hàn Lập bằng vào tu vi cường đại, chỉ bằng hộ thể linh quang liền cường ngạnh chui vào bên trong quầng sáng cấm chế. Sau đó không một chút lo lắng điều khiển độn quang rời đi.

Sau khi Hàn Lập bay đi khoảng thời gian ăn xong một bữa cơm, từ trên đảo tại một địa phương khác có mấy đạo độn quang với những màu sắc đang khác nhau lúng túng hướng tới chỗ vừa mới bị Hàn lập cường ngạnh mở ra cấm chế. Sau khi linh quang chợt tắt thì hiện ra vài tên Trúc Cơ Kỳ tu sĩ.

Lúc này khi đám tu sĩ vừa bay tới thì quầng sáng đã khôi phục lại như lúc ban đầu, đám tu sĩ sau khi đến đây thì nhìn xung quanh một chút, tiếp theo lại phân ra tìm kiếm xung quanh phụ cận ở đó, nhưng cũng không thu hoạch được gì.

Cuối cùng, bọn họ kinh nghi tập chung cùng nhau một chỗ, rồi lại khe khẽ nói nhỏ vài câu với nhau, sau đó liền cùng nhau bay vụt lên mà quay về.

Còn Hàn Lập, lúc này đã cách đó khoảng một ngàn dặm, độn quang đang hạ xuống đỉnh của một toà núi lớn, tay vung lên, đột nhiên trên tay xuất hiện một cái pháp bàn toả ra bạch sắc quang mang.

Hàn lập miệng liền há ra, một đoàn thanh sắc linh khí hướng lên phía trên trận bàn phun tới, trong miệng lẩm bẩm niệm chú.

Nhất thời trên pháp bàn nổi lên Thanh bạch lưỡng sắc linh quang đan xen vào nhau chớp động không ngừng, trông rất chói mắt.

"Đi"

Một ngón tay đưa ra hướng lên trên trận bàn nhẹ nhàng điểm chỉ một cái. Nhất thời quang mang trên pháp bàn thu liễm, trông pháp bàn lúc này sáng bóng giống như một tấm gương trong suốt như nước, mà ở trên mặt tấm gương lúc này lại có hơn mười điểm hồng sắc quang mang chớp động liên tục.

Hàn lập nhìn thấy cảnh này, trên mặt hiện ra vẻ hài lòng, gật gật đầu, sau đó một tay nâng pháp bàn này lên, rồi hướng bầu trời bay lên.

Hắn ở giữa không trung, sau đó nhận định một cái phương hướng, liền hướng phía chân trời nhanh tróng bay đi.

Sau một khắc thời gian, Hàn lập xuất hiện trên không trung tại một địa phương, mà khi nhìn xuống phía dưới thì thấy một khu trang viên yên tĩnh, trong ánh mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

"Nơi này không phải năm đó gọi là Cố Gia Trang sao? Một nhà Văn Tư Nguyệt sao lại ở tại nơi đây?" Hàn lập thì thào nói, tựa hồ cảm giác khó tin, bộ dạng có chút nghi hoặc

Hàn Lập đứng như vậy lại trực tiếp huyền phù ở phía trên bầu trời của trang viên với thời gian dài như vậy, tự nhiên khiến cho phàm nhân trong trang viên một trận bàn tán xôn xao.

Một lúc sau, trong một gian phòng ốc phía dưới đột nhiên bay vụt ra hai đạo độn quang, trong chớp mắt xuất hiện trước người Hàn Lập. Sau khi hào quang chợt tắt, hiện ra một gã Lão giả cùng một tên trung niên, đều có tu vi là Trúc Cơ Kỳ.

"Là các ngươi?" Hàn lập quét mắt nhìn hai người một cái, nhíu mày rồi nói.

Mà hai người này sau khi vừa thấy rõ ràng tướng mạo của người trên không trung là Hàn Lập, trên mặt liền lộ ra sắc mặt cả kinh, vội vàng tiến lên khấu kiến.

"Tham kiến Hàn tiền bối, vãn bối không biết là tiền bối lão nhân gia người hàng lâm xuống nơi đây, vạn mong tiền bối thứ tội!"

Hai người này dĩ nhiên là hai trong bốn gã đệ tử Trúc Cơ Kỳ của vợ chồng Văn Tư Nguyệt. Bọn họ sớm đã biết thân phận đại tu sĩ của Hàn Lập, giờ phút này tự nhiên là căng thẳng sợ hãi, nào dám có chút chậm trễ.

"Các ngươi như thế nào lại ở nơi đây, sư phụ của các ngươi ở đâu?" Hàn Lập mặt không một chút thay đổi, trực tiếp hỏi.

"Nơi này là chỗ ở của một gã ký danh đệ tử của vãn bối, cho nên vãn bối quyết định, trực tiếp đem sự phụ cùng với đám người bọn vãn bối đến nơi đây ở tạm. Bởi vì sư phụ cùng sư nương thấy ở nơi đây có chút ồn ào, liền mang theo tiểu sư muội tới một toàn núi nhỏ ở một thôn trang bên cạnh tạm thời làm động phủ ở đó." Lão giả cung kính nói.

"Tên ký danh đệ tử mà ngươi thu? Có phải là con trai trưởng của Cố gia?" Hàn lập trên mặt lộ ra một tia cổ quái hỏi

"Đúng vậy! Tiền bối cũng biết Cố gia" Lão giả trong lòng lộ vẻ thấp thỏm không yên hỏi.

"Năm đó, ta và gia chủ của Cố gia cũng có một chút cơ duyên, nhưng chuyện này cũng đã xảy ra cách đây hơn hai trăm năm trước." Hàn Lập chậm rãi nói.

"Cái gì? Có sự tình này sao?" Lão giả cảm thấy cả kinh, trợn mắt há mồm không nói gì

"Nếu ta đã trở lại đây, xem ra ta cùng Cố gia thật sự là có chút cơ duyên. Trước tiên ta đi gặp sư phụ và sư nương của các ngươi trước, sau khi ta quay lại ngươi mang tên Cố gia ký danh đệ tử của ngươi cùng tới gặp ta." Hàn lập không hề nghi ngờ phân phó.

"Vâng, vẫn bối nhất định tuân mệnh!" Lão giả vừa mừng vừa sợ, trong miệng liên thanh đáp ứng.

Tuy rằng hắn không biết năm đó Hàn Lập cùng Cố gia có quan hệ như thế nào, nhưng nghe khẩu khí, tựa hồ không có ác ý.

Hàn lập gật gật đầu, thần niệm liền đảo qua xung quanh, Tìm thấy được khí tức của đám người vợ chồng Văn Tư Nguyệt tại phụ cận trong một toà núi nhỏ. Sau đó hoá thành một đạo thanh quang bắn nhanh tới đó.

------oOo------

Chương 1164: Trở về Thiên Nam

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chỉ Khoảng nửa khắc, Hàn lập bay tới một nơi bằng phẳng ở giữa sườn dốc của một ngọn núi nhỏ, sau đó hạ xuống. Nhìn vách đá bằng phẳng trước mặt, tay áo liền vung lên, nhất thời từ trong đó tuôn ra một cỗ Thanh hà, cuốn tới vách đá.

"Phốc"

Một tiếng vang lên. Thanh hà đánh lên trên vách đá, đột nhiên một cỗ hà quang bộc phát toả ra.

Ngay sau đó vách đá giống như là một cái ảo ảnh, mơ hồ hiện ra một cái Thạch Môn (cửa đá) cao khoảng mấy trượng. Trên Thạch môn có bạch sắc Linh quang chớp động không ngừng, vừa nhìn là biết đó chính là một cái cấm chế bảo vệ phía ngoài cửa động.

Hàn Lập đánh giá vài lần, liền khoát tay thả ra một đạo hoả quang, nhất thời loé lên rồi nhập vào trong Thạch Môn không thấy bóng dáng

Sau một lát, từ trong thạch môn truyền ra một thanh âm dễ nghe mang đầy kinh hỉ:

"Nguyên lai là Hàn tiền bối đã tới, Thỉnh tiền bối chờ trong giây lát, vợ chồng vãn bối sẽ đi ra nghênh tiếp tiền bối.

*Từ khi thanh âm truyền ra, chỉ sau mấy lần hô hấp, bạch quang trên thạch môn liền chớp động vài cái, rồi trở lại bình thường. Tiếp theo một thanh âm "*ầm. ầm*" vang lên. thạch môn bắt đầu chậm rãi mở ra. Sau đó từ bên trong đi ra một nam hai nữ.*

Đúng là vợ chồng Văn Tư Nguyệt cùng con gái Điền Cầm Nhi.

Hàn Lập ánh mắt đảo qua trên mặt thiếu nữ Điền Cầm Nhi trong lòng cảm giác nao nao

Bởi vì trước kia thiếu nữ có khuôn mặt vàng khô, thân hình thì gày gộc, nhưng giờ phút này đã trở thành một thiếu nữ thanh tú, mặt mày xinh đẹp mơ hồ mang vài phần kiều mị.

Xem ra sau khi thiếu nữ này độc tính được hoá giải, rồi điều dưỡng một thời gian, đã khôi phục lại dung mạo vốn có.

"Tham kiến Hàn tiền bối! không nghĩ tới tiền bối nhanh như vậy đã tới, Tư Nguyệt không có từ xa nghênh tiếp, rất mong tiền bối lượng thứ!" *Bởi vì trong mấy người ở đây chỉ có Văn Tư Nguyệt là có chút quen biết Hàn Lập, nên thiếu Phụ xinh đẹp này mới chủ động chỉnh đốn y phục tiến lên thi lễ với Hàn Lập, trên mặt mang vẻ tươi cười nói.*

"Việc của ta tương đối thuận lợi, cũng không có gặp cái gì trắc trở, nên so với kế hoạch, tự nhiên là sớm hơn một chút." *Hàn Lập khoát tay chặn lại, làm cho ba người không cần đa lễ.*

"Kỳ thực, vợ chồng vãn bối sớm đã đợi tiền bối tới. trước tiên xin mời tiền bối hãy vào trong động phủ an toạ." *Văn Tư Nguyệt sau sau đó mỉm cười, rồi nghiêng mình sang một bên, nhu thuận nói.*

"Uh! Cũng tốt. Ta cũng muốn mau tróng kiểm tra xem nha đầu kia, đối với trận pháp mà ta đưa cho lĩnh ngộ như thế nào. Nếu thật sự có thể làm cho ta hài lòng, ta có thể đem nàng thu làm đệ tử." *Hàn lập gật gật đầu, thanh sắc bất động nói, Sau đó lại liếc mắt quan sát cô gái một cái.*

Điền Cầm Nhi bị Hàn lập nhìn như vậy, trên mặt liền ửng hồng, vội vàng cúi đầu xuống.

Mà Văn Tư Nguyệt cùng trung niên họ Điền vừa nghe thấy như vậy liền mừng rỡ, vội vàng mời Hàn Lập vào bên trong động phủ.

Hàn Lập vào trong động phủ cũng đã một ngày một đêm. Trong thời gian này bốn gã Trúc Cơ Kỳ, đệ tử của vợ chồng Văn Tư

Nguyệt cũng đến động phủ bái kiến Hàn Lập một lần, trong đó lão giả còn dẫn theo một gã thiếu niên khoảng bảy, tám tuổi, bọn họ đồng dạng tiến vào trong động phủ, nhưng không có lập tức đi ra.

Tiếp một ngày sau đó, từ trong tiểu sơn bắn ra một đạo thanh hồng nhanh tróng bay đi, trong độn quang loáng thoáng nhìn thấy hai người một nam, một nữ, sau vài lần chớp động đạo thanh hồng liền nhanh tróng biến mất ở cuối chân trời.

------o0o-------

Một tháng sau, tại một địa phương trong đại lục khoảng cách so với Loạn Tinh Hải không biết bao nhiêu ngàn vạn dặm. Trong một cái hạp cốc ở một khu vực hoang vu tại cảnh nội của Thiên Nam Việt Quốc. Có vài tên tu sĩ đang ngự khí phí hành là là phía trên hạp cốc, thân hình vô cùng tiêu sái, nhưng độn tốc lại cực kỳ chậm chạp. Nhìn qua là biết đó là những tu sĩ cấp thấp.

Mấy tên tu sĩ này trên người mặc hắc bào, sau một thời gian ngắn phi hành, đột nhiên hướng tới một bên vách đá của hạp cốc bay tới. thoáng cái mấy tên đã tới trước một cái động quật nằm ở một nơi khó phát hiện.

Sau khi mấy tên đi vào trong động quật khoảng mười trượng. thì trước mắt hiện ra một cái thạch môn trên đó bố chí một cái cấm chế, có linh quang chớp động không ngừng.

Một gã hắc bào Đại hắn có khuôn mặt hung ác xem ra là người cầm đầu. Hắn bước vài bước tiến đến trước của đá. Sau đó hai tay hắn bắt quyết, trong miệng đồng thời lẩm bẩm niệm thần chú. Sau một lúc hắn giơ tay lên, rồi đánh ra một đạo pháp quyết, sau khi đạo pháp quyết bắn ra liền loé lên, lướt tới cửa đá, rồi nhập vào trong đó, tạo lên một tia linh quang chớp động.

tiếp đó thạch môn liền nhẹ nhàng từ từ mở ra.

"Hoá ra là mấy vị sư đệ đã tới rồi?" *mấy người chưa kịp đi vào, thì trong động vang lên một âm thanh mang phần uể oải truyền ra. Sau đó một đoàn hắc khí từ trong động bắn ra, tiếp đó loé lên đến trước mặt đại hán thì dừng lại, sau khi âm khí tan đi, thì hiện ra* *một tên Lão giả có khuôn mặt tái nhợt.*

"oh! ta tưởng là ai, hoá ra là Mạnh sự đệ. Chẳng lẽ lần này đệ tử thay phiên canh gác ở đây là sư đệ?" *Nguyên bản khuôn mặt lão giả đang uể oải, nhưng sau khi vừa nhìn thấy đại hán liền cảm thấy nao nao, nhưng ngay lập tức thay bằng khuôn mặt tươi cười bước tới.*

Điều này cũng khó trách, vì Đại hán có tu vi Trúc Cơ Trung Kỳ còn Lão giả mới chỉ đạt Trúc Cơ Sơ Kỳ. Tự nhiên là không dám chậm trễ.

"Đúng vậy, Phạm sư huynh! Ta phụng mệnh tới đây thay sư huynh trông coi khu Linh Quáng này. Không biết bên trong động quật có phải là lối vào khoáng mạch?" *Đại hán cũng không có khách khí, mặt không chút biến đổi trực tiếp hỏi.*

"Ha … ha! tính tình của Mạnh sư đệ đúng thật là quá nôn nóng. Lối vào Linh quáng đúng là ở bên trong. Nhưng mà sư đệ cũng chỉ có mang mấy người này tới đây sao? Hình như là nhân thủ còn hơi ít?" *Lão giả đánh giá mấy người phía sau lưng Đại Hán, có chút kỳ quái hỏi.*

"Hiện tại, Quỉ Linh Môn của chúng ta không thể so sánh với năm xưa. Đại bộ phận đệ tử đều tập chung để phòng bị Ngự Linh Tông cùng với Ma Diễm Môn. Chỉ có ta là chịu khổ bị phái từ Chấp Sự Đường tới nơi đây. Cũng may nơi đây cũng được coi như là nằm phía sâu trong lãnh địa của bổn môn, ở đây cũng chỉ là trông nom một ít phàm nhân mà thôi, bọn chúng cũng chẳng làm lên cơm cháo gì" *Nghe khẩu khí của đại hán, tựa hồ như là cũng rất bất mãn.*

"Nói như vậy cũng có lý, chỉ có điều sau này Mạnh sự đệ phải vất vả một chút." *Lão giả nghe thấy Đại hán nói như vậy, cũng chỉ có bất đắc dĩ gật gật đầu*

"Được rồi, trước tiên Sư Huynh hãy dẫn ta đi xem xung quanh khoáng mạch này, để cho ta lắm bắt được tình hình nơi đây đã rồi mới nói tiếp." *ánh mắt đại hán liếc mắt nhìn vào trong động quật một cái, rồi nói.*

" Việc này là tự nhiên. Sư đệ hãy đi theo ta." *Lão giả gật gật đầu, liền bắt quyết niệm thần chú. Sau khi đám người đi vào liền đem cửa đá khép lại. Rồi mang theo Đại hán cùng đám người phía sau hướng vào phía sâu trong động quật đi tới*

Kết quả sau một hồi rẽ ngang, rẽ dọc thì đoàn người đi tới trước một khe nứt, bề rộng khoảng trừng mấy trượng, bên trong khe nứt lờ mờ thấy bạch quang chớp động, mơ hồ ăn sâu xuống lòng đất.

Mà trước cửa nối vào khe nứt, còn có hai gã hắc bào tu sĩ có tu vi Luyện Khí Kỳ đang khoanh chân ngồi ở hai bên. Nhưng vừa thấy Lão giả cùng Đại hán đồng thời đi tới, thì hai gã này đều cả kinh, vội vàng đứng lên thi lễ.

Lão giả lạnh nhạt khoát tay chặn lại, liền trực tiếp mang theo đại hán và đám người đi vào trong khe nứt.

Sau một khắc đồng hồ. Lão giả mang đám người Đại hán đi quanh co hơn một nửa các thông đạo ở trong lòng đất của mạch khoáng. các thông đạo ở đây quả thật là rầy đặc và ngoằn nghèo, tại trong thông đạo có những thanh niên trai tráng người phàm tục đang vất vả đào bới linh thạch.

Lão giả một bên vừa dẫn đường một bên vừa giới thiệu, tựa hồ như đối với nơi này cực kỳ quen thuộc.

Cái này cũng khó trách! Mặc cho ai ở đây cũng vậy, chỉ cần ở đây hơn mười năm là có thể nhắm mắt lại cũng có thể nhận biết được hết các thông đạo ở đây

Đại hán một bên đi theo sắc mặt âm trầm im lặng lắng nghe. Cũng không có mở miệng nói chuyện.

Mấy người lại tiếp tục đi tiếp. sau khi tới một ngã rẽ, bỗng nhiên thấy phía trước ngã rẽ xuất hiện một cái thông đạo đi xuống phía dưới, tựa hồ như thông đạo này có thể đi sâu hơn nữa xuống dưới đất.

Lão giả sau khi nhìn thấy cái thông đạo này thì khẽ nhíu mày, rồi *lắc đầu, nhưng lại không tiếp tục dẫn đám người Đại hán đi tiếp xuống phía dưới. Mà quay người lại muốn dẫn đám người này quay trở về.*

"Phạm sư huynh, đường này thông tới chỗ nào? Vì sao lại không tiếp tục dẫn chúng ta đi xem?" *Đại hán liếc nhìn cái thông đạo này vài lần, rồi dừng cước bộ, có chút kỳ quái hỏi.*

"Nhiều năm trước ở nơi này từng là một cái cấm địa, Trong môn từng phái một số đệ tử chuyên môn trông coi ở đây, nhưng hiện giờ sớm đã bỏ qua. Những người trông coi ở đây cũng đều gọi trở về." *Lão giả tuỳ ý trả lời.*

"Cấm địa? rốt cuộc bên trong chứa cái bí mật gì? Vì sao lại bỏ đi …" *Đại hán vừa nghe thấy lời này, liền cảm thấy hứng thú hỏi.*

"Bên trong cũng không có cái gì, chỉ là một cái Truyền Tống Trận mà thôi, Tuy nhiên cái Truyền Tống Trận này đã hoang phế từ lâu, căn bản là không thể sử dụng được. Về phần tại sao lúc trước nó trở thành cấm địa, rồi sau đó lại bị huỷ bỏ. Vi huynh cũng không rõ lắm, hình như cùng với Vương Thiền sư thúc có chút quan hệ." *Lão giả chần chờ một chút, tựa hồ cảm thấy không có gì quan trọng, nên vẫn nói chi tiết cho đại hán.*

"Hoá ra là liên quan tới Vương sư thúc." *Đại hán bỗng nhiên cả kinh, lời nói trong miệng đột nhiên ngừng lại, tựa hồ như có điều gì đó cực kỳ kiêng kỵ*

"Sư đệ biết thế là được rồi. Việc liên quan tới Vương sư thúc, cũng không phải ta và ngươi có thể nghị luận được." *Lão giả đưa mắt rồi cười ha ha, đầy thâm ý nói.*

"Nếu là như vậy, trước mắt sư huynh có thể dẫn ta tới quan sát một lúc. Không dối gạt sư huynh, mấy năm nay sư đệ có nghiên cứu qua về trận pháp chi đạo, đối với cỗ Truyền Tống Trận này cũng có chút hiếu kỳ." *Đại hán sau một lúc trầm mặc, bỗng nhiên nói.*

"Sư đệ đang nghiên cứu về trận pháp chi đạo? Nếu đi vào trong đó có thể hơi xa, cũng phải tiêu phí không ít thời gian." *Lão giả* *nghe thấy vậy có chút ngạc nhiên, trên mặt mang vài phần cổ quái.*

" Phậm sư huynh cũng không nên kỳ quái. Ta cũng biết nếu tham lam quá cũng không tốt. Nhưng hiện giờ ta tu luyện đã gặp phải bình cảnh, cũng chỉ có cách dùng tất cả các loại phương pháp để kích thích một chút. Nói không chừng trong quá trình nghiên cứu trận pháp chi đạo ta có thể đột phá." *Đại hán thở dài nói.*

"Nếu là như vậy, Sư huynh sẽ dẫn đường đưa đệ tới đó. tuy nhiên nếu thật sự muốn nghiên cứu cổ Truyền Tống Trận này, tốt nhất là sư đệ tìm vào thời gian khác …" *Lão giả nghe đại hán nói như vậy, cũng chỉ có thể nói như vậy.*

Đại hán nghe thấy vậy, trên mặt hiện ra vẻ tươi cười.

Vì vậy, một hàng mấy người lại tiếp tục hướng về phía thông đạo đi tới.

Trong nháy mắt mấy người liền tiến sâu vào trong thông đạo.

Quanh quanh, co co ước chừng thời gian ăn xong một bữa cơm, dưới sự hướng dẫn của lão giả, đám người dễ dàng đi lại trong động mà không bị lạc đường.

Nơi đây cũng giống như một cái mê cung nhỏ. Nhưng dựa theo một chút các loại ký hiệu được lưu lại trong thông đạo. Đám người rốt cuộc cũng ngừng lại trước một cái động quật có diện tích không nhỏ.

Bởi vì tại đây, trong một góc của động quật, có một cỗ Truyền Tống Trận hình lục giác mang phong cách cổ xưa.

"Sự đệ, chính là nơi này!" *Lão giả hướng về phía cỗ truyền tống trận một vài bước, rồi quay đầu hướng đại hán nói.*

"chậc …châc! Đây là thượng cổ Truyền Tống Trận. Ta trước kia cũng có xem qua ở trên một số điển tịch cũng có giới thiệu sơ lược qua. Nhưng thực tế thì sư đệ ta cũng chưa có cơ hội nhìn thấy."

Đại hán vừa mới nhìn thấy cỗ Truyền Tống Trận, nhất thời hai mắt sáng ngời, sau đó đi tới vài bước, rồi đi xung quanh vài vòng, tiếp đó lại ngưng thần quan sát kỹ.

Lão giả thì đứng một bên đưa tay vuốt râu, mỉm cười không nói gì.

Về phần vài tên đệ tử có tu vi Luyện Khí Kỳ, tuy rằng trong lòng cũng có chút tò mò, nhưng cũng không dám cùng đại hán sóng vai đứng cùng, chỉ thành thành thật thật đứng đợi ở lối vào.

"Nghe người ta nói, cỗ Truyền Tống Trận này vẫn còn hoàn hảo, không có tổn hao gì. sở dĩ không thể dùng được, là do phía bên kia pháp trận xảy ra vấn đề. Nếu không, lão phu cũng rất muốn biết cỗ Truyền Tống Trận này rốt cuộc có thể thông tới nơi nào.

Mà sau này thời gian còn dài, sư đệ phải ở đây trấn thủ hơn mười năm, khi đó hãy dùng thời gian nghiên cứu, còn bây giờ chúng ta hãy về trước đã …" *Sau khi đợi Đại hán quan sát một lúc lâu, lão giả cảm thấy thời gian cũng không sai biệt lắm, trong miệng tuỳ ý nói vài câu, rồi thúc giục đại hán trở về.*

"Trở về! Ta nghĩ cũng không cần. Nơi này cũng khá là yên tĩnh, sư huynh cũng có thể an nghĩ vĩnh viễn ở nơi này. Đang đưa lưng về phía lão giả, Đại hán cũng không thèm ngoảnh đầu lại, trong miệng liền phát ra lời nói đầy quỉ dị

Lão giả nghe thấy như vậy trong lòng cả kinh, trong lòng cảm thấy rùng mình, nhưng chưa kịp có phản ứng gì, bỗng nhiên cảm thấy trên cổ mát lạnh.

Một đạo kiếm quanh chợt loé lên lướt qua, chiếc đầu liền lăn xuống đất.

Còn thân thể không đầu của lão giả khẽ nhoáng lên một cái, rồi ngã quỵ trên mặt đất!

------oOo------

Chương 1165: Gặng hỏi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc ngày đại hán mới quay người lại, sắc mặt có chút phức tạp nhìn thoáng lão giả rồi thở dài một hơi.

"Tại sao, đạo hữu đối với Quỉ Linh Môn vẫn còn lưu luyến vậy?"

Trong đám mấy tên Luyện khí kỳ đệ tử, một gã trung niên nhìn như bình thường đột nhiên mở miệng nói chuyện. Sau đó đưa tay lên phía không trung xoay một vòng, một thanh ngân bạch phi kiếm, tại cái vung tay này liền chợt loé lên một cái, sau đó hoá thành một đạo ngân hồng bay trở lại trên tay hắn.

Hoá ra lão giả kia bị người này từ phía sau lưng bất ngờ thả ra phi kiếm giết chết. Mà kẻ vốn có tu vi Luyện Khí Kỳ này, hiện giờ lại hiển lộ ra tu vi Trúc Cơ Hậu Kỳ.

"Nếu ta đã quyết định nương tựa vào Ma Diễm Môn của các ngươi, tự nhiên sẽ không hối hận. Mặc dù người này cùng ta cũng không có giao tình gì mấy, nhưng ngày trước cũng đã nhiều lần gặp qua, trong lòng cũng không tránh khỏi có chút cảm khái, cái này cũng là bình thường." Đại hán họ Mạnh lại thản nhiên trả lời.

"Mạnh đạo hữu có thể nghĩ như vậy, thế thì tốt rồi. Quỉ Linh Môn trăm năm trước đã tổn thất hai gã Nguyên Anh tu sĩ, cộng thêm rất nhiều Kết Đan tu sĩ bị giết chết. Thế lực sớm đã đại giảm, không xứng để độc chiếm nơi này. Lần này Ma Diễm Môn, Ngự Linh Tông cùng Huyết Sát Tông mới quật khởi, ba nhà liên thủ. Quỷ Linh Môn căn bản cũng không thể tránh khỏi kiếp nạn, về sau Huyết Sát Tông sẽ thay thế vị trí của Quỷ Linh Môn. Ngươi góp sức cho bản môn, chính là một cử chỉ sáng suốt."

Tên trung niên tu sĩ cười hắc hắc nói.

Lúc này mấy người còn lại đột nhiên khí tức trên người biến đổi, đều hiện ra tu vi Trúc Cơ Kỳ. Hoá ra mấy người này đều là tu sĩ của Ma Diễm Môn.

Chỉ cần quí môn đáp ứng chuyện của ta mà không thay đổi, ta sẽ toàn lực phối hợp.″

Đại hán họ Mạnh cười giả lả (ngoài cười mà trong không cười) rồi trả lời.

″Ha … ha! việc này Mạnh Huynh cứ yên tâm, với tư chất của Mạnh huynh, chỉ cần sau khi trận chiến này đại thắng, gia sư sẽ tự mình thu ngươi vào môn. Nay so với việc ngươi ở trong Quỉ Linh Môn một mình khổ tu, không có người chỉ điểm thì không biết tốt hơn bao nhiêu lần. Bất quá dù nơi này đúng là có chút hẻo lánh, nhưng cả đám người chúng ta tụ tập ở đây, mà người của Quỉ Linh Môn cũng không có phát giác. Điều này cũng ít nhiều là do Gia sư trước khi đi, đặc biệt đưa cho tại vài tấm Liễm Tức Phù lên mới có tác dụng như vậy. Nếu không cũng khó mà giấu diếm được thần niệm của người này.″

Trung niên tu sĩ nhìn lướt qua thi thể trên mặt đất, có chút khó nói.

″Điều này cũng là do may mắn, tại nơi đây như thế nào lại có một cái Truyền Tống Trận, làm cho ra có thể lấy cớ đem lừa hắn tới cái động phủ hẻo lánh này, nếu không cho dù một kích có thể thành công, nhưng nơi đây lại có hơn mười tên đệ tử có tu vi Luyện Khí Kỳ. Vạn nhất bị bọn họ phát động cấm chế hoặc phát ra Truyền Âm Phù để báo nguy thì thật là phiền toái. Hiện giờ đã trừ khử người này rồi, ta có thể đem đệ tử của hắn tập trung tới đây, sau đó cùng nhau động thủ, không lưu lại một tên nào.″

Đại hán trong nháy mắt thần sắc ầm trầm, rồi lạnh lùng nói.

″Tốt! Phương pháp này của Mạnh huynh quả không tồi, Liền y kế mà hành động.″

Trung niên tu sĩ nghe vậy, lộ ra vài phần khen ngợi nói.

Lúc này, một tên khác đã nhanh nhẹn đem túi trữ vật của lão giả tháo xuống, sau đó bắn ra một viên hoả cầu, đem thi thể của lão *giả trong nháy mắt hoá thành một đống tro tàn.*

Tiếp đó những người này liền chuẩn bị rời khỏi động quật này.

Đúng lúc này, tại cái Truyền Tống Trận mà không ai để ý kia, đột nhiên truyền đến những tiếng vù vù, tiếp theo toàn bộ toả ra bạch quang, chớp động không ngừng, dĩ nhiên là bị kích phát khởi động, tựa hồ như đang bị một người nào đó truyền tống tới nơi đây.

Một màn này đột nhiên xuất hiện, làm cho đại hán họ Mạnh cùng đám người trung niên tu sĩ cả kinh, có chút u mê.

Lão giả kia không phải rõ ràng đã nói qua. Cỗ Truyền Tống Trận này đã không thể dùng được, sao lại vừa khéo đúng dịp này lại hoạt động như thường vậy.

"Mau…Mau huỷ pháp trận! Mặc kệ truyền tống tới đây là ai, đại sự sắp tới, ngàn vạn lần không thể gây thêm rắc rối."

Trung niên tu sĩ thật ra phản ứng rất nhanh, trong miệng liền hô to một tiếng rồi vung tay lên.

Nhất thời phi kiếm ban đầu đang cầm trên tay, liền hoá thành một đạo hàn quang lao thẳng tới một góc của pháp trận đánh xuống.

Còn lại mấy người cũng bỗng nhiên tỉnh ngộ, tất cả đều xuất ra đủ loại pháp khí, định trong nháy mắt muốn huỷ diệt cỗ Truyền Tống Trận trước mắt.

"Ầm …ầm" *sau vài tiếng nổ vang, trên cỗ Truyền Tống Trận liền bộc phát ra bạch mang chói mắt, sau khi bạch mang loé lên thế nhưng lại đem mấy món pháp khí bắn ngược trở lại.*

Lần này, đám người trung niên tu sĩ trong lòng đều cả kinh.

Dĩ nhiên là bọn họ cũng không biết, nếu tại thời điểm cỗ truyền tống trận chưa bị kích phát, thì tự nhiên một thấp giai tu sĩ có thể dễ dàng phá huỷ, nhưng nếu mà truyền tống trận bắt đầu khởi động, thì bản thân pháp trận đã được một tầng linh lực cường đại *quán trú vào trong đó. Nếu không có tu vi Kết Đan Kỳ trở lên thì khó mà phá huỷ phá trận*

Nếu không thượng cổ tu sĩ khi truyền tống, mà tại nơi khác lại có một chút biến cố, làm ảnh hưởng tới việc truyền tống, chẳng phải là xôi hỏng bỏng không sao. Kết quả trong ánh mắt mấy người đều lộ ra vẻ kinh hoảng, trong pháp trận liền hiện ra hai cái thân ảnh mơ hồ của một nam và một nữ, chỉ có điều thân hình vẫn chưa ổn định, tựa hồ sau khi truyền tống còn có chút choáng váng.

Trung niên nhân thấy nam chỉ có khoảng hai mươi mấy tuổi, còn nữ chỉ có khoảng mười mấy tuổi. Trước tiên hắn hướng thần niệm đảo qua trên người nữ tử kia, phát hiện đối phương chỉ có tu vi Luyện Khí Kỳ, nhất thời trong lòng khẽ buông lỏng.

Ở trong tiên giới, cũng không thể xem dung nhan của nữ tử để thể luận lớn nhỏ, một tiểu cô nương mười mấy tuổi trên thực tế có thể là một cao giai tu sĩ sống mấy trăm năm, cũng là một việc thông thường. Ngược lại nếu là Nam chỉ có hai mươi mấy tuổi, có thể nói quá nửa là tu vi cũng sẽ không cao, dù sao cũng có rất ít nam tử tu luyện thuật trú nhan.

Vì vậy hắn mới không dùng thần niệm đảo qua thanh niên trước. Lại thấy đối phương lắc lắc đầu, tựa hồ thần sắc như đã khôi phục lại, trong lòng liền quýnh lên, bất chấp việc dò xét tu vi của đối phương, trong miệng liền hét lên một tiếng phân phó:

"Động thủ, mau giết bọn chúng."

Theo hắn nghĩ, nếu nữ tử tu vi thấp như vậy, thì nam tử có bộ dáng trẻ trung thế kia, tu vi nhiều lắm cũng chỉ là Trúc Cơ Kỳ mà thôi. Tự nhiên là thừa dịp đối phương vẫn còn đang trong tình trạng choáng váng, xuất kỳ bất ý đánh chết đối phương, đỡ gặp phải đại phiền toái về sau.

"Khoan đã, không nên ra tay!"

Đại hán họ Mạnh vừa thấy rõ ràng khuôn mặt của thanh niên kia, thần sắc thoáng chốc hiện lên vẻ kinh hoảng, trong miệng vội *vàng ngăn cản.*

Nhưng mà mấy tên tu sĩ của Ma Diễm Môn đều coi trung niên tu sĩ là thủ lĩnh, tuy rằng nghe được thanh âm của đại hán có chút quái dị, nhưng vẫn không chút do dự thúc giục pháp khí, hướng vào một nam một nữ ở trong pháp trận đánh tới.

Về phần tên trung niên tu sĩ kia nghe thấy thanh âm của đại hán, lại hiểu lầm tưởng đôi nam nữ này có thể là người quen cũ của đại hán, liền ra vẻ coi như không biết, không thấy gì cả.

Kết quả mắt thấy khi bốn năm kiện pháp khí linh quang chớp động, thoáng chốc đem hai người bao phủ vào bên trong, lại đột nhiên nghe một tiếng băng hàn hừ lạnh!

"Các ngươi muốn đi tìm chết?"

Theo thanh âm này vừa dứt lời thì.

"Ầm"

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, tiếp theo một đoàn thanh quang chói mắt bỗng nhiên từ trong pháp trận bùng nổ ra. giống như một vầng thái dương màu xanh thoáng cái xuất hiện ở nơi đó, tất cả pháp khí vừa tiếp xúc với thanh quang, sau một cái trấn động, liền vỡ vụn ra.

Tiếp theo vài đạo kim sắc kiếm khí từ trong thanh quang phóng ra, chỉ là loé lên vài cái, đã đem trung niên tu sĩ cùng mấy người bên trong tất cả thân thể đều xuyên thủng, mấy người trong miệng cũng không kịp phát ra một tiếng kêu nào, liền trong nháy mắt đi đời nhà ma, cả đám thi thể đều ngã xuống nền huyệt động.

Chỉ còn lại tên đại hán họ Mạnh kia là bình yên vô sự, vẫn đứng tại chỗ không dám động đậy chút nào, giường như sợ làm cho thanh niên trong pháp trận kia hiểu lầm, sắc mặt lộ ra vẻ vô cùng tái nhợt.

"Sao, ngươi nhân ra được ta?"

Thanh niên trong pháp trận chậm rãi đi ra, ánh mắt lạnh như băng lướt nhìn qua thân hình đại hán, nhàn nhạt hỏi. Mà cô gái mười mấy tuổi kia lại cung kính theo sát phía sau, bộ dáng vô cùng nhu thuận, vừa nhìn thì biết ngay nàng chính là vãn bối của nam tử ….

Thanh niên tự nhiên chính là Hàn Lập tiêu phí hơn một tháng thời gian ở Loạn Tinh Hải chữa trị cỗ Truyền Tống Trận bên kia, cuối cùng cũng trở lại Thiên Nam.

Về phần cô gái phía sau, chính là thiếu nữ có thiên phú rất cao về trận pháp mà hắn phi thường hài lòng Điền Cầm Nhi.

"Vãn bốn khi còn trẻ từng theo một vị trưởng bối của gia tộc, khi Mạc Lan Nhân xâm lấn, đã thấy qua tiền bối đại triển thần thông, từ đó đến nay đối với giọng nói vào hình dáng của tiền bối luôn ghi nhớ trong lòng!"

Đại hán họ Mạnh nghe vậy, vội vàng hướng Hàn Lập tham kiến, trong lòng vô cùng thấp thỏm.

"Mạc Lan Nhân xâm lấn? hắc hắc, chuyện đó cũng thật sự quá lâu rồi, không ngờ ngươi vẫn còn nhớ rõ tướng mạo của ta. Nhưng mà, ngươi là đệ tử của Qui Linh Môn sao, mấy người kia cũng là đông môn của ngươi?" *Hàn Lập nghe vậy hai mắt khẽ mở ra, bất động thanh sắc hỏi.*

"Vãn bối đúng là đệ tử của Quỷ Linh Môn, còn mấy người kia chính là tu sĩ của Ma Diễm Tông."

Đại hán chần chờ một chút. Nhưng đối mặt với ánh mắt băng hàn của Hàn Lập, cũng cơ trí thành thành thật thật nói ra.

"Ma Diễm Tông? Coi như là ngươi thành thật, nếu là mới vừa rồi ngươi một lời dối trá, ta lập tức sẽ giết ngươi. Ta vừa thấy công pháp dao động trên người của mấy người kia so với Quỉ Linh Môn các ngươi khác nhau một trời một vực."

Hàn Lập trong miệng truyền ra thanh âm đầy lãnh khốc, làm cho trong lòng đại hán phát lạnh, trong lòng vốn tồn tại một số tâm tư khác, nhất thời không cánh mà bay.

Điền Cầm Nhi đứng ở phía sau Hàn Lập, đánh giá hết thảy ở xung quanh, trong đôi mắt thỉnh thoảng hiện lên ánh mắt tò mò

"Ta cũng không có hứng thú với việc của ngươi thân là đệ tử Quỷ Linh Môn sao lại cùng với tu sĩ của Ma Diễm Tông ở nơi này. Ta chỉ có chút sự tình hỏi ngươi, ngươi nên thành thật trả lời ta." *Hàn Lập mở miệng nói.*

"Chỉ cần vãn bối biết, nhất định sẽ không dám dấu diếm"

Đại hán họ Mạnh cuống quít đáp.

"Ta rời khỏi Thiên Nam cũng nhiều năm rồi, ngươi hãy đem các đại sự phát sinh trong vòng trăm năm nay của Thiên Nam tu tiên giới nói cho ta một chút."

Hàn Lập bình tĩnh hỏi.

"Dạ! Vãn bối sẽ y lời bẩm báo. Được coi là đại sự, tự nhiên phải kể tới việc tám mươi năm trước, sự việc Huyền Diệu Môn của Thiên Lô quốc chỉ trong một đêm bị Hỏa Linh Tông làm cho diệt môn, cụ thể tình huống là …."

Đại hán tại trước mặt vị Nguyên Anh tu sĩ này, ngoan ngoãn nói ra. Tu vi của hai người chênh lệch thực sự là quá lớn, đủ để cho đại hán họ Mạnh nơm nớp lo sợ, không dám lừa gạt chút nào.

Hàn Lập sau khi nghe đại hán nói, thần sắc vẫn bảo trì không thay đổi, đôi khi ngẫu nhiên nghe thấy việc mà mình cảm thấy hứng thú, liền mở miệng hỏi thêm vào câu, đại hán tự nhiên tất cả đều tận lực trả lời tường tận, chỉ sợ Hàn Lập không hài lòng.

Sau khi Đại hán ước trừng nói được khoảng một thời thần, mới kể hết những việc được coi là đại sự trong vòng một trăm năm phát sinh ở Thiên Nam, sau đó im lặng có chút khẩn chương nhìn Hàn Lập.

"Vậy Lạc Vân Tông của chúng ta hiện giờ như thế nào, có đại sự gì phát sinh không? Hiện giờ chấp chưởng sự việc trong tông có phải vẫn là Trình trưởng lão phải không?*" Hàn Lập chỉ trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên lại hỏi.*

*"*Lạc Vân Tông! Bởi vì cách nhau quá xa, vãn bối đối với sự việc trong tông môn của tiền bối quả thất cũng không được rõ ràng lắm. Tuy nhiên hình như hiện giờ chấp chưởng Tông Môn tựa hồ là Lữ tiền bối thì phải!"

Đại hán do dự một chút, cũng không quá khẳng định nói.

------oOo------

Chương 1166: Hóa vũ môn

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nói như vậy, Trình trưởng lão đã thực sự toạ hoá rồi"

Hàn Lập thì thào một câu, liền ngẩng đầu nhìn lên phía trên đỉnh động quật, tựa hồ như đang lâm vào trầm tư.

Trên đó tựa hồ như bị tu sĩ Quỷ Linh Môn đục khoét, nhưng sau hơn một trăm năm, hiện giờ cũng đã được trùng tu, tuy các vết tích vẫn còn lưu lại.

Đại hán họ Mạnh nhìn thấy Hàn Lập đang rơi vào trầm tư suy nghĩ, cũng không dám có hành động gì khác thường, trên mặt thuỷ chung vẫn duy trì bộ dáng cung kính.

Bỗng nhiên Hàn Lập không một chút dấu hiệu nào báo trước, tay áo liền phất lên một cái, nhất thời một cỗ thanh hà hướng trên đầu đại hán cuốn tới.

Đại hán nhất thời cả kinh, ý niệm trong đầu chưa kịp suy nghĩ cái gì, hai mắt đột nhiên tối sầm lại, bất tỉnh nhân sự.

Hàn Lập nhìn thoáng qua đại hán đang nằm hôn mê trên mặt đất, bỗng nhiên trở tay hướng về pháp trận ở phía sau lưng, tất cả ngón tay đều duỗi ra, nhất thời mấy đạo kim sắc kiếm khí liền bắn nhanh tới.

"Uỳnh" sau một tiếng nổ lớn vang lên, pháp trận tại trong màn kiếm quang liền bị phá thành vô số mảnh nhỏ, sau đó dần dần tiêu thất không thấy đâu cả, trên mặt đất hiện ra một cái hố to.

Pháp trận phía bên kia Loạn Tinh Hải, nếu đã được hắn sửa chữa xong, vì vậy truyền tống trận bên này sẽ không thể để nó tồn tại. Nếu không, vạn nhất có người nào đó có được Đại na di lệnh cũng lại có thể truyền tống tới Loạn Tinh Hải sao.

Hàn Lập dự định đối với con đường thông tới loạn tinh hải này, chỉ có thể nắm trong tay của mình mà thôi, cũng không có ý muốn chia sẻ cho người khác. Mà đối với hắn thì kết cấu của truyền tống trận này đã rõ như trong lòng bàn tay, lúc nào cần thiết, tuỳ thời đều có thể bố trí tại đây một cái pháp trận khác.

Dù sao với tài lực hiện giờ của hắn, so với lúc trước để bố trí truyền tống trận này phải tiêu phí vô số tài liệu. Nhưng hiện giờ điều đó lại không thành vấn đề.

Sau khi làm xong hết thảy, một tay Hàn Lập lại hướng về phía đại hán đang nằm dưới mặt đất, hư không nhất trảo.

Một cỗ hấp lực thật lớn, đem đầu của đại hán chộp vào trong tay, sau đó trong mắt tinh quang chớp động, bắt đầu thi triển bí thuật.

Sau một lúc lâu, năm ngón tay của Hàn Lập mới bỏ ra, đem đại hán họ Mạnh một lần nữa để lên trên mặt đất, trên mặt không chút biểu tình tự nói một câu:

"Coi như ngươi gặp may mắn, ta cũng không phải là người hay nuốt lời. mặc dù không giết ngươi, nhưng việc ngươi nhìn thấy qua ta từ trong truyền tống trận này đi ra, ta tự nhiên phải xoá bỏ.

Hàn Lập vậy mà trong nháy mắt thi pháp đã đem trí nhớ của đối phương sửa đổi lại, làm cho đại hán chỉ nhớ rõ một gã cao giai tu sĩ không biết tên, đột nhiên từ trên trời giáng xuống, thoáng chốc đã đánh chết những người khác, mà cỗ truyền tống trận dưới sự ảnh hưởng trong quá trình công kích vô tình bị phá huỷ.

Với tu vi hiện giờ của Hàn Lập, trừ phi là tu sĩ Hoá Thần Kỳ ra tay, bằng không căn bản không có tu sĩ nào có khả năng trừ bỏ cấm chế do hắn hạ, đối với việc này thì hắn vô cùng yên tâm. Sau khi làm xong hết thảy, Hàn Lập liền thả ra một vài viên hoả cầu, liền đem mấy cỗ thi thể của đám Ma Diễm Môn biến thành tro tàn. Sau đó quanh thân hắn hafquang đại thịnh, liền đem cô gái cuốn vào trong đó, rồi hoá thành một đạo thanh hồng phóng đi.

Tiếp đó một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, đỉnh động quật *đã được Quỷ Linh Môn tu sửa qua đã bị phá xuyên thủng. Hồng quang chợt loé lên, liền bắn thẳng lên trên mặt đất, tiếp theo độn quang xoay vòng một lượt, chớp động mấy cái liền biến mất không thấy.*

---------o0o--------

Không đề cập tới sự kinh hãi của đám tu sĩ còn lại của Quỷ Linh Môn và làm như thế nào một lần nữa vào trong động quật tìm được đại hán họ Mạnh, cùng với một trận đại loạn. Sau đó Ma Diễm Môn câu kết với hai tông môn khác một lần nữa tập kích bất ngờ Quỷ Linh Môn với cuộc chiến vô cùng thảm thiết.Còn hiện giờ Hàn Lập đang hướng về phía Đại triều Khê Quốc lao đi.

Tu vi hiện giờ của Hàn Lập tự nhiên độn quang cũng vô cùng nhanh tróng, mặc dù không có toàn lực độn quang, nhưng với tốc độ hiện giờ cũng khiến cho người khác trông thấy mà hoảng sợ.

Dọc đường đi thỉnh thoảng cũng tình cờ gặp một số tu sĩ, đại bộ phận đều nhìn thấy trước đó một khắc còn thấy một đạo thanh quang ở phía chân trời, nhưng sau đó đã tới ngay trước mặt, rồi lại xuất hiện ở sau lưng phía xa xa, mà lúc này mới nghe thấy được tiếng xé gió rất nhỏ.

Mấy tu sĩ này thấy vậy tự nhiên mỗi người đều hoảng sợ. Đối với nhưng tu sĩ tu vi cao hơn một chút tự nhiên là biết đã gặp một vị tiền bối cao nhân có thần thông quảng đại, trong lòng một trận kinh sợ, còn đối với tu sĩ có tu vi thấp tự nhiên một trận nghi thần nghi quỷ, tưởng vừa rồi đụng phải loại yêu ma quỷ quái nào đó vừa xuất hiện.

Hàn Lập sau mấy ngày liền bay ra khỏi lãnh thổ Việt Quốc, liền tiến vào trong lãnh thổ của Nguyên Vũ Quốc.

Hàn Lập ở Nguyên Vũ quốc sau khi phi độn được hai ngày, chợt như nhớ tới cái gì. Sau khi suy nghĩ một chút liền biến đổi phương hướng, mang theo Điền Cầm Nhi hướng về phía khác bay đi. rốt cuộc tạm thời thay đổi lộ trình.

Tại một nơi hẻo lánh bên cạnh một ngọn núi gần biên giới của

Nguyên Vũ quốc, ở phía chân trời thanh quang chợt loé, một đạo thanh hồng nhanh chóng phá không lao tới, trong nháy mắt xuất hiện ở phía trên bầu trời của toà núi này, linh quang thu liễm, thân ảnh của Hàn Lập cùng Điền Cầm Nhi liền hiện ra, sau đó Hàn Lập nhìn thoáng qua xuống phía dưới ngọn núi, trên mặt lộ ra vẻ cảm khái, lập tức hướng thần niệm xuống phía dưới đảo qua, trên mặt lại hiện ra ngạc nhiên.

Nơi này chính là ngọn núi mà năm đó Tân Như Âm ẩn cư, mặc dù thoạt nhìn tựa hồ tất cả mọi thứ cũng không có gì thay đổi, nhưng hiện giờ so với năm đó Tân Như Âm ẩn cư, thì nơi đây lại tràn ngập khí tức của rất nhiều các tu sĩ, trong đó chủ yếu là Luyện Khí Kỳ cùng với Trúc Cơ Kỳ, còn Kết Đan Kỳ thì chỉ có hai người.

Còn địa phương mà Tân Như Âm trước kia bố trí cấm chế và pháp trận lại vẫn còn tồn tại, phía dưới phân bố bạch sắc vụ khí (sương mù mầu trắng) vô cùng nồng đậm, làm cho không người nào có thể nhìn rõ ràng tình hình bên trong.

Hàn Lập hai mắt khẽ nhíu lại, trầm ngâm không nói gì.

"Sư phụ, xảy ra chuyện gì sao?" *Điền Cầm Nhi hai mắt mở to, ở bên cạnh cẩn thận hỏi.*

"Không có gì, ta mới có dời nơi này đi một vài năm, không nghĩ tới nơi đây lại có một ít khách không mời mà tới." *Hàn Lập nhàn nhạt trả lời, làm cho cô gái cảm thấy trên mặt Hàn Lập mơ hồ có vẻ không được hài lòng, ngay lập tức cũng biết điều không hỏi thêm gì nữa.*

Nhưng mà, Hàn Lập khẽ quay đầu lại liếc mắt nhìn cô gái đánh giá một cái, bỗng nhiên lại hỏi một câu làm cho nàng không ngờ tới:

"Ngươi cảm thấy ngọn núi này thế nào?"

"Núi này …? ở đây mặc dù linh khí có phần hơi ít, nhưng cảnh sắc cũng không tệ lắm." *Điền Cầm Nhi cũng không hiểu chuyện gì, cẩn thận quan sát một chút, rồi ngập ngừng nói.*

" Uhm! Nơi này trước khi ta rời đi chính là chỗ ở của một người bạn cũ!*" Hàn Lập trên mặt liền hiện ra một tia thất vọng, nhưng ngay sau đó lại khôi phục lại như thường, sau đó một tay vung lên.*

"Xuy.Xuy*" một âm thanh truyền tới, bỗng nhiên một quả xích hồng hoả cầu (hoả cầu mầu đỏ đậm) lập tức hiện ra trên tay.*

Hàn Lập với thần sắc thờ ơ, hoả cầu ở trên tay không ngừng chuyển động xoay tròn, thể tích của nó nhanh tróng tăng lên với tốc độ không thể tin được, cơ hồ chỉ trong một cái hít thở, đã lớn thành một cái chậu rửa mặt, thật là vô cùng kinh nhân.

Hàn Lập lạnh lùng liếc mắt xuống dưới xem xét một chút, rồi vung tay lên, hoả cầu liền hoá thành một đoàn hồng quang cuồn cuộn lao xuống, giống như một viên lưu tinh từ trên trời lao xuống, chợt loé lên rồi nhập vào trong vụ khí biến mất không thấy.

"ầm*" một tiếng nổ vang lên, vụ khí ở xung quanh một trận quay cuồng, một đoàn Hoả vân ở trong Bạch vụ bùng lên, hoả diễm cuồn cuộn toả ra mọi nơi, rốt cuộc cường ngạch đem cấm chế phá ra một lỗ hổng như một cái đại động lớn hơn mười trượng, hoả diễm còn lại nhanh tróng khuếch tán ra xung quanh, làm cho bạch khí tan thành mây khói.*

Toàn bộ cấm như vậy lại bị Hàn Lập chỉ bằng một viên hoả cầu, chỉ nhấc tay một cái đã bị phá bỏ.

Bạch vụ vừa tan đi, phía dưới dần dần liền hiện ra hết thảy sự vật rõ ràng, một khu vực có vô số lầu các trải rộng phía nằm ở dưới, còn trúc lâu mà năm đó Tân Âm Như tu kiến lại hoàn toàn không thấy.

Hàn Lập thấy vậy, sắc mặt khẽ trầm xuống.

Nhưng với Hàn Lập gây ra động tĩnh ầm ĩ lớn như vậy, tự nhiên là mạnh mẽ đem kinh động tất cả các tu sĩ ở đây, trong nháy mắt đám tu sĩ phía dưới đều phát hiện hai người Hàn Lập đang huyền phù ở phía trên bầu trời.

Nhất thời hơn mười tên tu sĩ lập tức bay lên trời, hướng thẳng tới chỗ Hàn Lập bay tới

Nhưng vào đúng lúc này, một âm thanh lanh lảnh từ trong một vách núi bỗng nhiên truyền ra:

"Không biết là vị cao nhân nào giá lâm Hoá Vũ Môn chúng ta, tại hạ là Quan Thanh không có từ xa nghênh đón." *Theo thanh âm này vừa dứt lời, một đạo hồng quang từ trên vách núi chợt loé lên rồi bắn ra, thậm trí còn vượt qua mấy tên Trúc Cơ Kỳ, trong nháy mắt tới trước mặt Hàn Lập, linh quang chợt thu liễm lại, hiện ra một gã nho sam trung niên tu sĩ, đây chính là một trong hai gã Kết Đan Kỳ tu sĩ mà Hàn Lập cảm ứng được.*

Mà phía dưới tại một cái lầu các cao nhất, cũng đồng thời bay ra một đoàn hoàng quang khác, tốc độ cũng không hề chậm, chỉ chớp động mấy cái, liền theo sát hồng quang, tới ngay trước mặt Hàn Lập, đó là một tên hắc phu lão giả tay chân cơ bắp cuồn cuộn, thân hình vô cùng lực lưỡng.

Đấy chính là một gã Kết Đan tu sĩ khác.

Lúc này đám Trúc Cơ Kỳ tu sĩ mới bay đến gần đây, đứng ở phía sau hai người bộ dạng vô cùng cung kính, bộ dạng như là coi Nho sinh cùng lão giả chính là đầu lĩnh.

"Hoá Vũ Môn, ta chưa bao giờ nghe nói qua, chắc tông phái này mới thành lập sao" *Hàn Lập lông mày khẽ nhíu lại, thản nhiên nói, trên người bỗng nhiên thả ra linh áp kinh người, một cỗ khí thế trùng thiên thoáng chốc hướng hai người đối diện ép tới.*

Nho sinh cùng lão giả cả kinh, sắc mặt lập tức liền đại biến, thân hình liên tiếp lùi lại mấy bước, lúc đó mới ổn định lại cước bộ.

"Nguyên Anh tu sĩ?" *Nho sinh trong một khoảng khắc liền thất thanh kêu lên.*

"Tiền bối chính là Hậu Kỳ đại tu sĩ?" *Hắc phu lão giả hướng thần niệm đảo qua trên người Hàn Lập, trên mặt liện lộ ra biểu tình không thể tin nổi, càng thêm hoảng sợ kêu lên.*

Thần niệm của hắn cũng là đủ mạnh, chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn rõ tu vi của Hàn Lập khi không chú ý che dấu, đương nhiên là cực kỳ sợ hãi kêu lên.

"Nguyên Anh Hậu kỳ tu sĩ?" *Nho sinh cũng đồng dạng vô cùng hoảng sợ, cũng đồng dạng dùng thần niệm đảo qua.*

Hàn Lập hai tay để sau lưng, mặt không một chút thay đổi đánh giá hai người.

Khiên cho nho sinh sau khi thần niệm đảo qua, sắc mặt so với lão giả cũng chẳng tốt hơn là mấy, lúc này hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó cơ hồ đồng thời tiến lên thi lễ, tiếp đó lão giả vô cùng cung kính nói:

"Vãn bối tham kiến tiền bối! bổn môn đúng là một tông môn vừa mới khai sơn lập phái, không biết tiền bối giá lâm bổn môn có cái gì phân phó? Chỉ cần tiền bối có lệnh, bổn môn nhất định sẽ hết sức đi làm." *Nho sinh cũng đồng dạng trên mặt lộ ra vẻ mặt vô cùng cung kính. Đối mặt với một vị đại tu sĩ chỉ cần giơ tay nhấc chân một cái liền có thể đưa cả nhà bọn họ diệt hết, vì vậy hai người này vô cùng kinh hãi, trong lòng thấp thỏm không yên.*

Dù sao hành động vừa rồi của Hàn Lập, thật sự cũng không phải là dấu hiệu tốt lắm.

Ngay khi đám Trúc Cơ Kỳ tu sĩ vừa tới, nhìn thấy sư phụ cùng với sư bá của mình bỗng nhiên có bộ dáng như vậy, lại nghe nói người kia chính là Nguyên Anh Hậu Kỳ tu sĩ, liền xảy ra một trận xôn xao, sau đó mỗi người đều im lặng không dám thở mạnh, tất cả đều lộ ra vẻ căng thẳng bất an.

Dù sao Nguyên Anh Hậu kỳ tu sĩ đối với những tên đê giai tu sĩ này mà nói, cơ hồ chính là cực hạn của nhân giới, cũng là cảnh giới mà mỗi người đều nằm mơ cũng muốn tu luyện tới.

"Nếu là tông môn mới khai sơn lập phái, chắc hẳn là do một gã Nguyên Anh tu sĩ thành lập, không biết sư phụ của các ngươi ở địa phương nào?" *Hàn Lập nhìn lướt qua đám tu sĩ, lạnh giọng* *hỏi.*

"Gia sư là Hoàng Dược Chân Nhân, một tháng trước đã xuất môn đi ra ngoài. hiện tại ở tông môn là do hai người vãn bối chấp chưởng." *Lão giả trả lời một cách khó khăn.*

"Không hề gì, cũng không sao cả. Các ngươi khi nào thì chuyển tới nơi đây ở, những người trước kia ở đây bây giờ ở nơi nào." *Hàn Lập ánh mắt sau vài cái chớp động liền hỏi.*

"Bổn môn tại bảy mươi hai năm trước chuyển tới nơi đây, về phần những người trước kia ở nơi này …!" *Lão giả nghe vậy có chút ngây ngốc, không khỏi liếc mắt nhìn nho sinh một cái.*

Nho sinh nghe được câu hỏi này của Hàn Lập, đồng dạng cũng cảm thấy kinh ngạc, nhưng lập tức quay đầu lại hô to một tiếng:

"Phụng chí! Ngươi lại đây, tiền bối có chuyện muốn hỏi ngươi?" *Thanh âm này liền rơi vào đám Trúc Cơ Kỳ phía sau, lúc này tất cả ánh mắt của đám tu sĩ đều tập chung vào một người.*

Đó chính là một lão giả ngoài sáu mươi tuổi, khuôn mặt nho nhã.

Mà người này chính là tu sĩ kêu là "Phụng Chí". giờ phút này trên mặt lộ ra vẻ hoảng hốt.

------oOo------

Chương 1167: Kiếp trước, kiếp này?

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Sư tôn cho gọi ta?" Lão giả tên là Phụng Chí, chần chờ hỏi một câu, như sợ mình nghe lầm.

"Bảo ngươi lại đây, còn do dự cái gì, vị tiền bối này có chuyện muốn hỏi ngươi. Ngươi không phải trước kia vốn cư trú ở nơi này sao?"

Nho sinh như sợ vị đồ đệ này của mình hành động chậm chạp, làm cho Hàn Lập không vui, ngữ khí có phần nghiêm khắc nói.

"Dạ! Đệ tử sẽ tới ngay đây."

Sau khi xác định mình không có nghe nhầm, vị lão giả Trúc Cơ Kỳ này chỉ có thể cắn răng bay tới, bay tới tới bên cạnh nho sinh.

"Ngươi trước kia cư ngụ ở đây?"

Hàn Lập ánh mắt quét nhìn lên người Phụng Chí vài lần, thần sắc khẽ động, chậm rãi hỏi.

"Khởi bẩm tiền bối, vãn bối trước khi nhập môn, nơi này quả thật chính là chỗ cư ngụ trước kia của tổ tiên vãn bối."

Lão giả Trúc Cơ Kỳ kính cẩn trả lời, không dám giấu diếm một chút nào.

"Nguyên quán ở đây, mà ngươi làm như thế nào có thể Trúc Cơ thành công?" Hàn Lập gật gật đầu, tiếp đó hỏi một câu ngoài dự kiến của mọi người, làm cho những người ở đây hơi ngẩn ra, cũng không hiểu lời này như thế nào.

"Là do gia mẫu của vãn bối gặp được một vị cao nhân tiền bối, đưa tặng một quả Trúc Cơ Đan, mới có thể thuận lợi Trúc cơ thành công."

Phụng Chí trong lòng lấy làm kỳ quái, nhưng trong miệng vội vàng trả lời.

"Nói như vậy, ngươi chính là hậu nhân của Tiểu Mai."

Hàn lập thần sắc có vẻ trở nên hoà hoãn.

"Tiểu Mai, tiền bối nhắc tới chẳng lẽ chính là ngoại tổ mẫu của vãn bối, chẳng lẽ tiền bối chính là vị tiền bối mà đã đưa tặng Trúc Cơ Đan kia." Phụng Chí đầu tiên là khẽ ngẩn ra, sau đó như nhớ tới cái gì liền thất thanh kêu lên.

"Ngươi còn không có quá ngu ngốc, cũng có thể đoán được." Hàn Lập cười hắc hắc nói

"Đa tạ đại ân tiền bối năm đó tặng đan, vãn bối vẫn luôn ghi nhớ trong lòng."

Lão giả Trúc Cơ này thần tình vô cùng vui mừng, vội vàng hư không vái xuống.

Nho sinh cùng hắc phu lão giả kia nghe thấy vậy trong lòng có chút cả kinh.

Hàn Lập cũng không có tránh né, sau khi nhận một lễ của đối phương, mới thản nhiên nói:

"Ta năm đó trước khi đại đạo chưa thành, cùng tổ tiên của các ngươi coi như là cũng có duyên gặp mặt, sau khi gặp lại mẫu thân của ngươi, mới đưa tặng viên Trúc Cơ Đan, cũng coi như là kết hạ một chút tình cảm năm đó. Nhưng mà, nhìn ngươi bây giờ vẫn còn dừng lại ở Trúc Cơ trung kỳ, có thể thấy tư chất của ngươi cũng không tính là xuất sắc lắm, hiện giờ tuổi lại quá già, chỉ sợ con đường tu tiên cũng chỉ dừng tại đây mà thôi."

"Tư chất của vãn bối có hữu hạn, làm cho tiền bối thất vọng rồi."

Lão giả Phụng Chí sắc mặt khẽ ửng đỏ trả lời.

" Khặc …Khặc! Ta có cái gì mà phải thất vọng. Chỉ có điều làm sao Hoá Vũ Môn này lại có thể chuyển tới núi này. Nơi này năm đó chính là nơi cư ngụ của chủ nhân cũ của ngoại tổ mẫu của ngươi, chẳng lẽ ngươi không biết sao? Mà chủ nhân của ngoại tổ mẫu của ngươi được xem là một vị bạn tốt ngày xưa của ta."

Hàn Lập bỗng nhiên sắc mặt trầm xuống, khẩu khí lập tức trở lên băng lạnh nói.

Bên cạnh, nho sinh cùng hắc phu lão giả, nhất thời sắc mặt liền đại biến.

"Việc này vãn bối cũng biết một chút! Chẳng qua vãn bối đã đem vài toà trúc lâu của Tân tiền bối năm đó ở, tất cả đều đã di chuyển ra một khu khác phía sau núi. Hết thảy vẫn còn giữ lại nguyên dạng, không có một chút hư hao nào. Đó cũng chính là điều kiện mà vãn bối đưa ra nếu sư môn sử dụng núi này."

Phụng Chí trong lòng giật mình, nhưng trong miệng vội vàng giải thích nói.

"Thì ra là thế?"

Hàn Lập trong mắt phát ra một tia lạnh lùng lướt nhìn qua hai gã Kết Đan tu sĩ trực tiếp hỏi.

"Dạ, đúng là như vậy, nơi đây cũng không phải là sơn môn của Hoá Vũ Môn chúng ta, nơi này chỉ là nơi đặt chân tạm thời của bản tôn mà thôi, hiện giờ có nhiều đệ tử như vậy ở đây, chẳng qua là do vãn bối mang đội ngũ này phải tới Nguyễn Vũ Quốc xử lý một số việc, không thể không tạm thời dừng lại ở đây một chút thời gian. Sau khi tới đây, thì tất cả mọi đồ vật và nhà ở của vị Tân đạo hữu kia đều chuyển qua bên kia, không có động chạm tới một chút nào."

Nho sinh tựa hồ nhìn rõ nguyên nhân mà Hàn Lập bất mãn, liền giải thích nói.

"Nguyên lai là như vậy, tuy nhiên ta mặc kệ các ngươi trước kia nghĩ như thế nào, nơi này là nơi cư ngụ cũ của bạn ta, ta không muốn nhìn thấy những tu sĩ khác cư ngụ ở trong này. Sau này phải làm như thế nào, hai ngươi hẳn phải rất rõ ràng."

Hàn Lập Lạnh lùng nhìn hai người nho sinh rồi nói.

"Vãn bối tự nhiên sẽ biết làm như thế nào. Lập tức sẽ dời khỏi đây, ngay bây giờ sẽ cho đệ tử dọn dẹp rồi đi ngay."

Hắc phu lão giả giật mình một cái, cũng không cần suy nghĩ nói ngay.

Nho sinh hiển nhiên không có một chút ý kiến phản đối nào, ngược lại cuống quýt gật đầu liên tục đồng ý.

"Tốt! các ngươi hãy tự giải quyết cho tốt đi. Ngươi hãy dẫn ta tới trúc lâu mà năm xưa Tân đạo hữu ở đi."

Hàn Lập không khách khí đối với hai người nho sinh, sau khi nói xong liền quay đầu nói với lão giả Trúc Cơ Kỳ.

"Dạ! Vãn bối xin đưa tiền bối tới đó."

Phụng Chí cũng không dám trần chờ, vội vàng cung kính đáp ứng, sau đó lập tức hướng nho sinh thi lễ, tiếp theo thúc giục pháp khí, hướng tới một phương hướng khác của ngọn núi bay thẳng tới.

Mà toàn thân Hàn Lập thanh quang liền đại phóng, thoáng cái đem Điền Cầm Nhi cuốn vào trong đó, chợt loé lên một cái liền hoá thành một đạo thanh hà bay theo.

"Người này đúng là Nguyên Anh Hậu Kỳ tu sĩ? Chúng ta cũng không có đoán sai, nhưng mà nhìn tướng mạo của người này cũng không có giống một trong tam đại tu sĩ mà chúng ta nghe nói."

Nho sinh lúc này trong lòng khẽ buông lỏng, môi khẽ nhúc nhích truyền âm nói với lão giả.

Xem ra cho dù khoảng cách xa như vậy, mà hắn cũng không dám dùng cách nói chuyện bình thường nói chuyện với nhau.

"Tất nhiên là không giả rồi, linh áp trên người đối phương so với sư phụ của chúng ta còn đáng sợ hơn mấy lần, mà người này cũng không phải là một trong tam đại tu sĩ mà chúng ra nghe nói. Chẳng lẽ chúng ta gặp được một gã đại tu sĩ thứ tư mới xuất hiện?"

Hắc phu lão giả nói ra một câu, tựa hồ cũng không có khẳng định.

"Nếu thật sự là như vậy, chắc người này mới tiến giai thành công, nếu không sớm đã chấn động toàn bộ Thiên Nam rồi." Nho sinh thì thào nói.

"Bỏ đi, mặc kệ đối phương là ai, ở đâu? Cho dù sư phụ có ở đây cũng không dám đắc tội với người này, chúng ta tốt nhất là hãy mau chóng đem nơi này trả lại, tránh phải việc chọc giận đối phương, không lại rách việc."

Lão giả sắc mặt khó coi nói.

"Lời của sư huynh thật có lý, ta sẽ lập tức đi phân phó thuộc hạ. Thật đáng tiếc cho một nơi tốt như thế này để cho bản môn cư trú."

Nho sinh thở dài, có chút tiếc rẻ đối với nơi đây.

"Hừ! Chúng ta lần này coi như đã gặp may mắn, may mà lúc trước ngươi nhận Phụng Chí làm môn hạ, nếu không có hắn vừa rồi nói vài lời, nhìn hành động phá bỏ cấm chế vừa rồi của đối phương, nói không chừng sẽ lập tức động thủ đối với chúng ra.

Ta cũng thật không ngờ, cái tên đệ tử này của ngươi lại có thể cùng vị tiền bối cao nhân này có chút quan hệ. Sư đệ chẳng lẽ trước kia sư đệ không có nghe nói qua một chút việc này sao, mà cũng không biết lúc trước chủ nhân ở đây là hạng người nào, mà lại có thể quen biết cùng một vị Nguyên Anh Hậu Kỳ tu sĩ."

Sau khi Hắc Phu Lão Giả hít sâu một hơi rồi nói.

"Lời này của sư huynh đúng là làm khó ta, sư huynh cũng biết đấy! Mặc dù ta nhận tên Phụng Chí này làm đệ tử, chẳng qua là chú ý đến tu vi bản thân của hắn là một tên Trúc Cơ Kỳ tu sĩ, còn đối với chuyện tình của hắn ta quả thật cũng không rõ ràng lắm, còn về việc chủ nhân ban đầu của trúc lâu này, bản thân ta cũng đã hỏi qua một lần. Dù sao nơi đây trước kia có một ít cấm chế, tuy rằng có chút đơn giản, nhưng cũng có chút xảo diệu và thực dụng. Nhưng người này hình như cũng chỉ là một gã Luyện Hư Kỳ, vì vậy ta cũng không có để trong lòng."

Nho sinh cũng có chút nghi hoặc trả lời.

"Luyện Khí kỳ tu sĩ cùng Nguyên Anh Hậu Kỳ tu tĩ, cho dù chuyện xảy ra có lâu đi chăng nữa cũng không phải cách quá xa."

Lão giả hơi có chút miễn cưỡng nói.

Nho sinh nghe thấy vậy, cũng chỉ bất đắc dĩ cười khổ một cái.

Tiếp đó, hai người cũng không dám chậm trễ nữa, mang theo những tu sĩ khác bay xuống những khu kiến trúc phía dưới, sau đó ra lệnh một tiếng, nhất thời có khoảng ba bốn trăm môn hạ đệ tử bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Lúc này Hàn Lập lại đang dẫn theo Điền Cầm Nhi đi tới một toà trúc lâu nằm trong một khu rừng trúc tươi tốt

Trúc lâu này tuy rằng vô cùng sạch sẽ, nhưng vừa nhìn thì cũng biết nó cũng đã trải vô số năm tháng rồi.

Bên cạch Phụng Chí vừa dẫn đường, vừa mở miệng có chút lấy lòng giải thích:

"Trúc Lâu này sau khi được di chuyển tới đây, vãn bối theo lời gia mẫu phân phó, cứ một thời gian nhất định, lại gia trì thêm một ít linh quang, phòng ngừa việc mục nát, hư hỏng, hơn nữa hàng ngày đều đến đây dọn dẹp một chút."

"Ồ! Thì ra ngươi cũng là người hữu tâm."

Hàn Lập khoé miệng khẽ nhếch, quay đầu lại nói, sau đó tiếp tục đi vào bên trông đại sảnh của trúc lâu, rồi liếc mắt đảo qua mọi nơi.

Nếu hắn không nhớ nhầm, nơi này trong trúc lâu chính là một gian năm đó Tân Như Âm cư trú, nhưng giờ vật cũ vẫn vậy mà giai nhân đã qua đời.

Hàn Lập trong lòng có chút cảm khái thầm nghĩ như vậy, ánh mắt liền xoay chuyển, rồi dừng lại trên mặt Điền Cầm Nhi đứng ở bên cạnh, kết quả trong lòng hơi khẽ động.

Bởi vì lúc này đôi mắt của thiếu nữ toát ra một vẻ mơ màng, đang vuốt ve các đồ dùng bên cạnh trong đại sảnh, đồng thời chậm rãi đi lại mọi nơi, trên khuôn mặt thanh tú hiện ra vẻ ngẩn ngơ, cứ như bị ma nhập vậy, không khống chế được bản thân

Nhìn thấy cảnh này, trong mắt Hàn Lập không khỏi hiện lên một tia phức tạp

Tiếp theo hắn khẽ trầm mặc một chút, liền hướng lão giả Trúc Cơ Kỳ bên cạnh khoát tay một cái rồi phân phó nói:

"Ngươi trước tiên cứ rời khỏi đây đi, ta cùng tiểu đồ ở chỗ này nghỉ ngơi một ngày, ngày mai ngươi lại tới đây một chuyến."

Hàn Lập trong giọng nói mang đầy vẻ xúc động, lão giả trong lòng có chút giật mình, vội vàng kính cẩn đáp ứng, cũng không dám nói thêm cái gì lặng lẽ lui ra ngoài.

Hàn lập thân hình nhoáng lên một cái, người liền an vị tại một góc trong đại sảnh, hai mắt khép hờ rồi ngồi xuống dưỡng thần, tuỳ ý để Điền Cầm Nhi tại nơi ở cũ của Tân Âm Như chậm rãi du đãng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phụng Chí với tâm lo lắng không yên đi tới chỗ Hàn Lập, nhưng khi tới nơi lại phát hiện không thấy Hàn Lập cũng thiếu nữ đâu nữa, chỉ thấy trên một mặt bàn của trúc lâu để lại một bình đan dược, còn trong trúc lâu không thấy một bóng người nào cả.

Lão giả thấy vậy, trong lòng vô cùng mừng rỡ. Nguyên Anh Hậu Kỳ tu sĩ để lại đan dược cho hắn, tự nhiên không phải là chuyện đùa.

Hắn lúc này liền đem bình đan dược này cẩn thận thu vào, đồng thời trong lòng liền quyết định chủ ý, chính mình cho dù như thế nào cũng phải bảo vệ thật tốt khu trúc lâu này, vạn nhất vị tiền bối này một ngày đó trong lòng nổi hứng, lại tới nơi này thăm nom, nói không chừng bản thân mình lại có thêm một chút cơ duyên.

-------o0o--------

Không đề cập tới vị hậu nhân này của Tiểu Mai trong lòng đang suy nghĩ gì. Lúc này Hàn Lập mang theo Điền Cầm Nhi đã phi độn cách đó ở ngoài trăm vạn dặm.

Nhưng thiếu nữ lúc này trong mắt vẫn còn mang vẻ mơ hồ chưa tỉnh, ngược lại có phần hoảng hốt, bộ dạng có vẻ tâm thần còn chưa hoàn toàn yên ổn.

"Sư phụ, người vì sao lại mang ta tới chỗ kia, mà trúc lâu kia cùng ta có quan hệ gì sao?" Nguyên bản từ khi rời khỏi ngọn núi, vẫn không nói gì, đột nhiên thiếu nữ có chút khác thường mở miệng hỏi.

"Vốn ta cũng không thể khẳng định là cùng ngươi có quan hệ gì, nhưng hiện giờ xem ra quả cũng có chút quan hệ."

Hàn Lập nhàn nhạt quay đầu lại nói.

"Điều đó … điều đó …"

"Không biết ngươi có tin tưởng việc luân hồi cùng kiếp trước kiếp này không?"

Cô gái đang định mở miệng muốn hỏi lại cái gì, liền bị Hàn Lập hỏi một câu, làm cho trong lòng nàng khẽ run lên, nhất thời không thể mở miệng.

Sau đó trên khuôn mặt thanh tú của nàng, bỗng nhiên thần sắc đại biến.

------oOo------

Chương 1168: Hồi Tông (Trở về tông môn)

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Sư phụ, lời này là có ý gì?" Điền Cầm Nhi có chút sợ hãi hỏi.

"Ngươi ở trong trúc lâu ngẩn ngơ cả một ngày, không biết cảm thụ được cái gì?" Hàn Lập cũng không có trực tiếp trả lời, ngược lại thản nhiên hỏi.

"Ta cũng không biết nữa, nhưng ta cảm giác rất là kỳ quái, có một số cái không thể nói rõ ràng được"

Điền Cầm Nhi lẩm bẩm nói.

"Nơi đó chính là địa phương cư ngụ của một người bạn cũ của ta năm xưa, nàng đồng dạng trên người cũng mang Long Ngâm Chi Thể, hơn nữa trời sinh có thiên phú về Trận Pháp, nhưng lại ra đi khi tuổi còn rất trẻ."

Hàn Lập chậm rãi nói

"A! Sư Phụ sao lúc ấy không xuất thủ cứu nàng?"

Điền Cầm Nhi ngẩn ra hỏi.

"Ta lúc đó ngay cả Kết Đan còn chưa có vượt qua, thì làm sao có thể cứu được nàng. Huống hồ ngày đó nàng gặp phải một việc khác, trong tâm sớm đã không để ý đến việc sống chết. Trận Pháp Thư mà ta đưa ngươi xem chính là một bộ điển tịch về trận pháp nàng năm đó lưu lại. Năm đó ta quen biết được vị Tân đạo hữu này thông qua một vi đạo hữu khác tên là Tề Vân Thiên, lúc ấy ta cũng mới chỉ Trúc Cơ không lâu, trong một lần tham gia đấu giá hội ở dưới lòng đất tại một phường thị …"

Hàn Lập cũng không ngại phiền toái, đem sự việc năm đó, làm như thế nào xảo ngộ Tề Vân Thiên, sau đó lại gặp Tân Như Âm như thế nào, cùng với nguyên nhân hai người làm sao lần lượt ngã xuống (chết đó), một chút cũng không có giấu diếm, từ từ kể lại.

Nói cho tới khi bản thân mình sau khi rời đi, rồi gặp lại hậu nhân thị nữ của Tân Như Âm, mới dừng lại không nói nữa.

Nhưng thiếu nữ khi nghe xong đã sớm trợn mắt há hốc mồm, sau một lúc lâu mới thở dài ra một hơi, mắt lộ ra một phần phức tạp nói.

"Nguyên lai là như vậy, chẳng lẽ sư phụ cho rằng ta chính là do người này luân hồi chuyển thế!"

"Vốn ta chỉ có ba phần hoài nghi, nhưng sau khi thấy phản ứng của ngươi ở trong trúc lâu, ta ít nhất có năm phần nắm chắc, nhưng điều này đối với ta như vậy cũng đủ rồi, xem ra việc luân hồi có hơn một nửa thật sự là tồn tại."

Hàn Lập cười hắc hắc nói.

"Vậy sư phụ nhân Cầm Nhi làm đồ đệ, dụng ý …"

Điền Cầm Nhi nghe thấy vậy, có chút bất an hỏi.

"Ngươi yên tâm, ta đúng là thật lòng muốn thu ngươi làm đồ đệ. Năm đó ta cùng Tân đạo hữu cũng coi như có chút giao tình, đối với thiên phú về trận pháp của Tân đạo hữu cũng vô cùng bội phục. Ta nhận ngươi làm đồ đệ, một mặt là nhìn ngươi có thể là đạo hữu chuyển thế, về phương diện khác là muốn bồi dưỡng ngươi về trận pháp chi đạo, muốn cho ngươi trở thành một trận pháp đại sư chân chính, về sau ta có thể có chỗ cần dùng. Đương nhiên, nếu ngươi bây giờ muốn thay đổi chủ ý, không muốn bái sư làm môn hạ của ta, ta cũng có thể đưa ngươi trở lại Loạn Tinh Hải."

Hàn Lập nhìn chằm chặp vào khuôn mặt cô gái, rồi từ từ nói.

"Ta cũng không biết ta có phải thật sự là bạn cũ của sư phụ chuyển thế hay không, nhưng cho dù là thực sự, việc kiếp trước ta một chút cũng không thể nhớ lại. Hiện giờ lấy thân phận là đại tu sĩ của sư phụ lại thu ta một tên Luyện Khí Kỳ tu sĩ làm đệ tử. Cầm Nhi sao lại không biết tốt xấu, buông bỏ cơ duyên này chứ."

Điền Cầm Nhi vội vàng lắc đầu, ẩn hiện vẻ kinh hoàng, tựa hồ rất sợ Hàn Lập không muốn thu nàng làm đồ đệ.

Dù sao lúc trước nàng cũng vẫn chưa chính thức cử hành lễ bái sư, hiện giờ mới chỉ là đệ tử ký danh mà thôi.

"Được rồi, nếu ngươi bái sư làm môn hạ của ta, cái khác ta không dám nói, nhưng có thể cho ngươi bình yên tu luyện đến Kết Đan Kỳ thì ta có vài phần nắm chắc."

Hàn Lập khẽ cười rồi nói.

"Cầm Nhi nguyện ý muốn bái người làm sư phụ, tuyệt không có hai lòng."

Thiếu nữ không chút do dự nói.

"Tốt! Chờ khi trở lại Lạc Vân Tông, ta sẽ chính thức đem ngươi thu làm môn hạ. Ta từ trước đến nay thật ra cũng chưa chính thức thu ai làm đồ đệ. Mới chỉ có thu qua một gã ký danh đệ tử, khi trở lại tông ngươi sẽ có cơ hội gặp mặt."

Hàn Lập nhẹ nhàng cười nói.

(Lúc này Hàn lập đáng yêu thế! ai bảo HL không có tình cảm nào –DG

Biên – Tên Hàn đầu đất này gặp đúng hôm có bão nên mới nhũn ra thôi)

Thiếu nữ nghe thấy vậy, trong lòng liền buông lỏng, trên mặt liền hiện ra một nụ cười ngọt ngào.

Sau đó Hàn lập thúc giục pháp lực lên toàn thân, nhất thời độn quang nhanh hơn mấy lần, trong nháy mắt biết mất ở cuối chân trời.

-------o0o------

Mấy tháng sau, Hàn lập mang theo Điền Cầm Nhi một đường tiến nhập vào trong cảnh nội của Khê Quốc.

Lại qua mấy ngày sau, một đạo thanh hồng chói mắt xuất hiện ở phụ cận Vân Mộng Sơn Mạch, ngay khi cách sơn mạch khoảng cách hơn trăm dặm, đột nhiên một tiếng thét dài từ đạo thanh hồng phát ra.

Tiếng huýt gió thẳng hướng lên chín tầng mây, thanh âm vừa giống tiếng rồng ngâm lại tựa như phượng hót, làm cho các đám mây trên bầu trời một trận dao động, tất cả đều toán loạn quay cuồng bất định.

Thanh hồng cứ một đường độn tốc cực nhanh, không thể tin được, chỉ sau vài cái chớp động liền bay ra xa hơn mười dặm, mà trong tiếng huýt gió ẩn chứa linh lực vô cùng cường đại, tự nhiên đem toàn bộ tam đại tông môn ở trong Vân Mộng Sơn Mạch, tất cả đều kinh động.

Từ Nguyên Anh Kỳ trưởng lão cho tới các đệ tử Luyện khí cùng Trúc Cơ Kỳ xa xa đều nghe thấy được tiếng huýt gió này, sau khi nghe thấy tất cả trong lòng đều có một trận hoảng sợ

Những Nguyên Anh lão quái lúc này không thể ngồi yên, tất cả đều rời khỏi tông môn, tiến tới xem rốt cuộc là vị cao nhân nào giá lâm, đồng thời muốn biết vị đó là ai mà lại ở Vân Mộng Sơn Mạch lại không có cái gì Kiêng nể.

Vì vậy, ngay khi Hàn Lập vừa mới tiến vào sơn mạch khoảng hơn mười dặm, thì có năm đạo độn quang bắn nhanh tới nghênh tiếp, xem ra là Nguyên Anh tu sĩ của tam đại tông môn.

Hàn Lập trong lòng khẽ động, bởi vì sắp gặp lại Nam Cung Uyển lên hắn không thể kiềm chế được tâm tình mới thét dài một tiếng. Nhưng khi thấy năm đạo độn quang rốt cuộc hắn cũng bình tĩnh lại

Độn quang liền thu liễm lại, tiếng huýt gió cũng dừng lại, người liền hiện ra cùng với Điền Cầm Nhi yên lặng dừng lại, hướng về phía năm đạo độn quang cẩn thận chăm chú ngóng nhìn.

Sau một lát, trên mặt hắn hiện ra một vẻ tươi cười hiếm gặp

Kết quả ngay khi năm đạo độn quang bắn tới cách khoảng hơn bốn mươi trượng đều dừng lại, tất cả độn quang đều thu liễm, hiện ra năm gã tu sĩ

Trong đó Hàn Lập nhận ra được hơn phân nửa.

"Hàn … Hàn sư đệ, là ngươi?"

Đối diện một gã Lam bào trung niên đứng ở xa xa ngay khi nhìn thấy khuôn mặt của Hàn Lập, sau khi dừng lại, nhất thời vừa mừng vừa sợ hướng Hàn Lập lớn tiếng nói.

Hắn đúng là Lạc Vân Tông Lữ Lạc, năm đó mời Hàn Lập nhập môn đúng là trưởng lão Lữ Lạc

"Lữ sư huynh, dạo này vẫn khoẻ chứ?"

Hàn Lập vừa cười vừa nói, hướng về Lữ Lạc ôm quyền nói.

"Nguyên lai là Hàn đạo hữu đã trở về núi, ta tưởng là ai lại có thân thông kinh người như vậy, hoá ra là Hàn huynh ngươi đã tiến giai tới hậu kỳ rồi."

Người nói chính là một gã tu sĩ thân mặc hồng bào, có bộ dạng như trẻ con môi hồng răng trắng, đúng là Cổ Kiếm Môn Hoả Long đồng tử. Nhưng hiện giờ trên mặt hắn hiện lên vẻ quỉ quái

"Lam huynh ngươi cũng đã tiến giai tới trung kỳ cảnh giới rồi sao?"

Hàn Lập liếc mắt đánh giá đồng tử một cái, vừa cười vừa nói.

"Hàn Huynh thực là biết nói đùa, Lam mỗ tiến giai tới trung kỳ như thế nào lại cùng việc đạo hữu trở thành đại tu sĩ có thể đánh đồng?"

Hoả Long đồng tử cố nuốt xuống một ngụm nước miếng, mới ha ha trả lời

Còn lại mấy người lúc này mới mạc nhiên cả kinh đồng thời dùng thần niệm đảo qua Hàn Lập, kết quả mỗi người đều trợn mắt há hốc mồm, thanh âm của Lữ Lạc lại khẽ run run nói.

"Việc này chính là sự thật sao, sư đệ ngươi đã là hậu kỳ đại tu sĩ."

"Đệ lần này du lịch quả thật cũng thu hoạch rất nhiều, mới có thể may mắn đột phá tới hậu kỳ."

Hàn Lập thần sắc không thay đổi, thong dong trả lời.

Lữ Lạc nghe vậy thì vô cùng mừng rỡ, nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải. Trên mặt hiện ra vẻ tươi cười rạng rỡ.

"Chúc mừng Hàn huynh, không nghĩ tới, mới có hơn trăm năm không gặp mặt, mà Hàn đạo hữu đã tiến một bước dài trên con đường tu tiên, xem ra sau này Vân Mộng nhất mạch của chúng ta có thể uy chấn Thiên Nam rồi."

Nói lời này chính là vị trưởng lão họ Phùng mà Hàn Lập năm đó đã gặp qua một lần ở Bách Xảo Viện, người này sau khi sự kinh ngạc qua đi, liền nhiệt tình nói.

Hàn Lập chỉ mỉm cười gật gật đầu, cũng không có nói thêm gì nữa.

Tuy nói Nguyên Anh sơ kỳ tu sĩ cùng Nguyên Anh Hậu Kỳ tu sĩ đều gọi là Nguyên Anh tu sĩ, đồng thời vai vế cũng ngang hàng, nhưng sự chênh lệch trong đó, cho dù là ai đi chằng nữa cũng đều nhận thấy rõ ràng.

Những người khắc tự nhiên đứng trước mặt Hàn lập cái đầu cũng phải cúi thấp xuống một ít.

Còn lại hai tên nam tử nguyên anh tu sĩ với gương mặt xa lạ, phân biệt là hai gã trưởng lão vừa mới tiến giai của Cổ Kiếm Môn cùng Bách Xảo Viện. Hai người này đứng trước mặt Hàn Lập, tự nhiên càng thêm mất tự nhiên, sau khi chào hỏi xong, cũng thức thời không nói thêm lời nào.

"Lam Huynh, Phùng Huynh các người trước tiên hãy về trước đi. Hàn mỗ rời tông môn cũng đã rất nhiều năm rồi, sợ rằng hiện giờ phải về trong tông môn, xum họp mấy ngày, sau đó mới có thể đi tới Cổ Kiếm Môn cùng Bách Xảo Viện hội kiến được, mấy vi đạo hữu như vậy thấy thế nào."

Hàn Lập ánh mắt chợt loé lên rồi nói

Hoả Long đồng tử cùng lão giả họ Phùng nghe thấy lời này, cũng không có nhiều lời, liền

tuyên bố sau khi trở về nhất định sẽ cùng các trưởng lão còn lại sẽ tự mình đi tới Lạc Vân Tông bái kiến Hàn Lập. Đợi sau khi được Hàn Lập đồng ý, liền ước định ba ngày sau sẽ tiến tới bái kiến, sau đó tất cả đều cáo lui rồi rời đi.

Trong chớp mặt, ở lại cũng chỉ còn lại một mình Lữ Lạc

"Lữ sư huynh, hai tông khác đều có Nguyên Anh tu sĩ mới tiến giai, sao trong tông môn chúng ta không có Nguyên Anh tu sĩ nào mới tiến giai? lại để sư huynh vất vả tự mình đi nghênh đón tiểu đệ."

Hàn Lập chờ sau khi bốn người kia khống chế độn quang đi xa, mới nhíu mày hướng Lữ Lạc hỏi.

"Thật là hổ thẹn! Bổn tông trong vòng trăm năm nay nhờ vào uy danh của sư đệ, tuy rằng cũng thu được không ít đệ tử có tư chất cũng không tồi, nhưng tu vi lại quá thấp, gần nhất có hy vọng đột phá Nguyên Anh Kỳ thực sự cũng không có mấy người, chỉ có thể chờ mấy tên đệ tử có tư chất tốt dần dần trưởng thành mà thôi, tình hình khi đó khẳng định sẽ được cải thiện dần lên.

A! vị tiểu cô nương này là …"

Lữ Lạc trên mặt hiện vẻ xấu hổ, nhưng ánh mắt sau khi đảo qua Điền Cầm Nhi đứng phía sau Hàn Lập, có chút nghi ngờ hỏi.

"Đây là một đệ tử ta mới thu được khi đi du lịch, vẫn còn chưa chính thức cử hành nghi lễ bái sư đâu!"

Hàn Lập cười nói.

"Tham kiến …sư bá!"

Điền Cầm Nhi cũng rất nhu thuận, lập tức tiến lên chỉnh đốn lại trang phụ rồi thi lễ. Mặc dù hiện giờ nàng mới chỉ có tu vi Luyện Khí Kỳ, nhưng sau khi được Hàn Lập tự mình thu làm môn hạ, vì vậy cũng không lấy tu vi để luận bối phận như các đệ tử bình thường khác, có sự khác biệt.

"Ha ha! mau đứng lên đi. Không nghĩ tới rốt cuộc sư đệ cũng chính thức thu nhận đệ tử rồi. Ta đây phận làm sư bá cũng không có vật gì thích hợp, vậy đem một kiện pháp khí hộ thân mà ta sử dụng đưa cho ngươi đi."

Lữ Lạc cười ha ha nói, một tay đưa tới trữ vật túi ở eo lừng sờ môt cái, nhất thời một quả tinh cầu lấp lánh toả ra hồng quang xuất hiện ở trong tay, sau đó trực tiếp đưa cho Điền Cầm Nhi.

Điền Cầm Nhi đầu tiên là khẽ ngẩn ra, nhưng ngay tức khắc vui sướng rồi thi lễ, mừng rỡ nhận lấp pháp khí này.

Hàn Lập thấy vậy, chỉ cười một tiếng, sau đó hai người liền mang theo Điền Cầm Nhi thẳng tới Lạc Vân Tông phi độn mà đi.

Ở trên đường đi Lữ Lạc bắt đầu kể cho Hàn Lập đại khái một số tình huống của Lạc Vân Tông trong vòng một trăm năm qua. Trong đó chủ yếu là chuyện của Ngân Phát Lão giả Trình sư huynh toạ hoá cùng với việc Nam Cung Uyển vẫn chưa có thể giải khai được phong ấn.

Đối với việc toạ hoá của Ngân phát lão giả Trình sư huynh, trong lòng Hàn Lập sớm đã có dự đoán trước, nhưng khi nghe chính mồm Lữ Lạc kể lại, vẫn không tránh khỏi có chút cảm khái. Dù sao năm đó, vị Trình sư huynh này đối với Hàn Lập cũng không tệ.

Nhưng khi nghe đến Nam Cung Uyển vẫn còn ở trong băng động, trong lòng khẽ trầm xuống, trên mặt lộ ra vài phần khẩn trương.

Nhưng Lữ Lạc lại cười và giải thích:

"Sư đệ cũng không cần lo lắng, mặc dù đệ muội vẫn chưa giải khai được phong ấn, nhưng cũng đã từng tỉnh dậy qua rồi, cũng không có gì đáng ngại xảy ra, chỉ là ở trong động băng tu luyện công pháp nào đó, hiện giờ mà tiến hành giải khai phong ấn, ngược lại sẽ làm cho nàng bao nhiêu công sức lại đổ xuống sông xuống biển. "

------oOo------

Chương 1169: Trụy ma dị biến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khi Hàn Lập nghe Lữ Lạc nói, trong lòng mới buông lỏng được một chút.

Xem ra so với dự đoán của bản thân cũng không sai lệch nhiều, cho dù không có hắn tự ra tay giải trừ phong ấn, Nam Cung Uyển cũng không bị ảnh hưởng gì. Chẳng qua, nếu phương pháp giải lời nguyền đã tới tay, thì tự nhiên không thể lãng phí được. Vẫn nên thi pháp một lần cho Nam Cung Uyển, để tránh lưu lại hậu quả không tốt về sau.

Ngay trong nháy mắt, trong lòng Hàn Lập đã ra quyết định.

Lúc nói chuyện phiếm, ba người đã đi tới phía trước cấm chế đại trận của Lạc Vân Tông.

Bởi vì ở trên đường, Lữ Lạc đã để lại một đạo truyền âm phù, cho nên khi hai người vừa bay đến, nhất thời toàn bộ đại trận đang tràn ngập trong màn sương mù kỳ ảo lập tức trở nên quay cuồng, dần dần tán loạn rồi biến mất.

Toàn bộ tòa trấn sơn đại trận bắt đầu bị tiêu trừ đi.

Hàn Lập thấy vậy liền cả kinh. Nhưng hắn vẫn chưa kịp nói gì thì mấy trăm tu sĩ Trúc Cơ Kỳ dưới sự hướng dẫn của hơn mười Kết Đan Kỳ tu sĩ tất cả đều nhanh chóng tập trung bắn vào sơn môn, ngay tức khắc một đôi đối(câu đối liễn ấy à) từ giữa không trung, phân biệt ra hai bên hiện ra, theo sau đó là một câu hô vang dội khắp nơi của hơn trăm người:

"Đệ tử Lạc Vân Tông, cung nghênh Hàn trưởng lão Nguyên Anh đại thành, quay về sơn môn." Sau những lời ca tụng hoan hỉ, chúng tu sĩ mang vẻ mặt hương phấn hướng về Hàn Lập thi lễ thật sâu. Hiển nhiên việc Hàn lập trở thành hậu kỳ đại tu sĩ đã

được Lữ Lạc dùng truyền âm phù báo trước cho chúng đệ tử chuẩn bị tiếp đón.

Cho nên chúng đệ tử mới có thể bày ra nghi thức tiếp đón cực kì phô trương tại sơn môn này.

Nói chung một vị đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ đứng ở sơn môn đại biểu cho cái gì, thì chúng đệ tử Lạc Vân Tông đều dị thường hiểu rõ. Chẳng những Lạc Vân Tông lập tức trở thành Thiên Nam siêu cấp tông môn, nguồn tài nguyên tu luyện sẵn có hay chiếm cứ được sẽ vượt xa hơn trước rất nhiều. Bọn họ giờ đã là môn hạ của siêu cấp tông môn, tự nhiên mỗi người đều mừng rỡ như điên.

Hàn Lập hướng về Lữ Lạc ở một bên cười khổ hai tiếng.

"Lữ sư huynh, ta đây không phải là ngoại nhân, không nên dùng mấy nghi thức gây kinh động mọi người đến thế?"

"Ha ha, Hàn sư đệ sao lại nói đâu vậy. Sư đệ tiến giai trở thành đại tu sĩ, đệ tử bổn tông tự nhiên phải tiếp đón long trọng chứ. Thêm môt thời gian nữa, bổn tông còn muốn cử hành một cái đại điển chúc mừng hỉ sự này, đồng thời mời trưởng lão các môn phái khác đến dự lễ. Nếu không sao có thể xứng với thân phận hiện giờ của đệ được." Lữ Lạc cười ha ha rồi nói.

"Tùy sư huynh vậy. Chẳng qua là sư đệ đối với việc này không để ý nhiều lắm, đến lúc đó ra mặt xem như là đủ rồi." Hàn Lập chỉ biết ngậm ngùi bất đắc dĩ mà nói.

Dựa theo lệ thường ở Thiên Nam, nếu có tu sĩ nào tiến giai trở thành tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, đích thật phải cử hành một hồi điển lễ long trọng dị thường, thông báo cho toàn bộ Thiên nam. Làm cho các tông môn khác xác nhận việc này, từ đó về sau xác lập rõ vị thế của vị đại tu sĩ này, cả địa vị siêu cấp tông môn của họ luôn.

Hàn Lập không tiện ra mặt phản đối bèn để lại đám môn ha đệ tử đang vây lấy xung quanh thi lễ, liền nhanh chóng tiến nhập vào nội môn, trực tiếp bước vào trong đại điện.

Hàn Lập ngồi ngay vị trí ở giữa đại điện, Lữ Lạc tuy cùng ngồi một chỗ với hắn nhưng xem ra hơi chật một chút. Hết thảy mọi việc đều lấy bộ dáng hắn làm chủ.

Thấy vậy, Hàn Lập cũng chưa vội nói ra tông môn mình còn một hai đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ khác, nếu không phải xem việc của hắn làm đầu chỉ sợ tông môn ngược lại sẽ gặp phải vấn đề khác lớn hơn nhiều. Nói cách khác, không chỉ có môn hạ đệ tử hoảng sợ, các tông môn tu tiên khác cũng kinh nghi, sớm muộn gì đều xảy ra nhiễu loạn.

Vì vậy mà Hàn Lập không có từ chối, chỉ lẳng lặng nhận thức về điều này. Bất quá hắn vẫn ngồi ở giữa đại điện mà chưa nói một lời nào cả.

Dù sao đã nhiều năm rồi hắn chưa trở về, hơn nửa trước đây cũng không hề quan tâm đến sự vật gì bên trong nội môn, tự nhiên hết thảy mọi việc đều giao cho vị sư huynh họ Lữ, xử lí mọi việc sẽ tốt hơn.

Quả nhiên, trình độ tu vi của Lữ Lạc ở mức Nguyên Anh tuy không xuất sắc lắm, nhưng xử lí mọi việc trong nội môn rất gọn gàng ngăn nắp. Trước hết, để cho đám đệ tử Kết Đan kỳ vào trong, nhất nhất tam kiến Hàn Lập một chút. Sau đó mới thông báo chính thức tin tức Hàn Lập tiến giai trở thành đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ. Tiếp theo phân công ngay đám đệ tử đang tràn ngập hương phấn đó một vài nhiệm vụ, trực tiếp bắt đầu chuẩn bị cho lễ đại điển vô cùng đặc biệt này.

Hàn Lập ung dung ngồi trên ghế, ánh mắt lướt nhẹ qua chúng đệ tử ở phía dưới.

Có tư cách đứng ở đây, đại bộ phận đều là đệ tử Kết Đan Kỳ, một ít trong đó là vài tên Trúc Cơ Kỳ, tất cả đều là những tu sĩ chuyên môn phụ trách những tục sự chấp sự trọng yếu của tông môn.

Vô luận ánh mắt hắn quét đến tên đệ tử nào, kẻ đó cũng không dám nhìn vào trực diện, chỉ có thể cúi đầu xuống tiếp tục công việc, đối với hắn vạn phần tôn kính.

Sau vài lần lướt qua, Hàn Lập lại phát hiện trong đám người phía dưới không có vị đệ tử kí danh Liễu Ngọc của mình cùng với nữ tử họ Tống Bạch Phượng Phong.

Trong lòng hắn ngẩn ra, có chút kỳ quái.

Sau khi Lữ Lạc đã phân phó xong, chúng đệ tử đều cung kính lĩnh mệnh rời khỏi đại điện, bắt đầu chuẩn bị cho đại điển vào mấy tháng sau.

"Lữ sư huynh, hình như ta không thấy Tống sư điệt a, chẳng lẽ sư điệt có chuyện quan trọng khác phải xuất môn?"

Lữ Lạc nghe vậy chỉ cười nhẹ, nói.

"Ha ha, Hàn sư đệ có điều không biết, Tống sư điệt đã đi Trụy Ma Cốc rồi. Tựa hồ như nàng muốn luyện chế loại linh đan nào đó, nhưng vì thiếu khuyết đi một loại linh thảo quý hiếm, giới linh thảo ở bên ngoài cũng đã sớm diệt sạch, đúng lúc lại có người từ trong Trụy Ma Cốc lấy được loại linh dược này."

"Vào Trụy Ma Cốc?" Hàn Lập nghe vậy liền biến sắc.

"Sư đệ yên tâm, loại linh dược này chỉ cần đến bên ngoài Trụy Ma Cốc là tìm được, hơn nữa không biết vì nguyên nhân gì mà sau cái lần các ngươi xông qua, nội môn Trụy Ma Cốc tuy vẫn nguy hiểm nhưng cấm chế ở bên ngoài đã yếu bớt nhiều năm rồi, làm cho không gian liệt phùng thất tung theo, ngay cả dấu vết cũng không thấy. Ở vùng ngoại vi ngoại trừ một vài khu cần cẩn thận với đám yêu thú ẩn giấu gần đó thì không còn khu vực nào nguy hiểm nữa. Mấy chục năm nay đã có không ít tu sĩ tìm kiếm ở ngoại cốc, hưởng được nhiều ưu đãi rồi đấy. À đúng rồi, Liễu sư điệt cùng với thị thiếp của sư đệ cũng đồng thời đi theo. Ba người đều đạt tu vi Kết Đan Kỳ, trong người mang theo nhiều món bảo vật khá tốt, hẳn là vô sự." Lữ Lạc vội vàng giải thích.

"Trụy Ma Cốc đã biến hóa, Liễu Ngọc cùng Mộ Phái Linh cũng đi nữa?" Hàn Lập có chút kinh ngạc thì thầm.

"Không biết sư đệ đã dùng linh đan diệu dược gì cho người thị thiếp của ngươi mà chỉ trong vòng trăm năm liền tiến giai lên Kết Đan trung kỳ. Tu luyện nhanh như vậy đến cả ta cũng phải kinh hãi không thôi, nói không chừng là nàng có thể tiến thêm một bậc nữa, trở thành tu sĩ Nguyên Anh Kỳ." Lữ Lạc mang dáng vẻ vừa tiếc nuối vừa kì quái nói.

"Ta có lưu lại vài đan dược trọng yếu, với tư chất của Phái Linh sẽ không có vấn đề gì đâu." Hàn Lập trong miệng khẽ thì thào, sờ sờ cằm, trong lòng thầm nghĩ lại lúc trước hắn chỉ định đến Đại Tấn khoảng mười năm rồi phản hồi, cho nên chỉ lưu lại một lượng đan dược không nhiều lắm.

Nếu nàng không ngừng liên tục dùng linh đan, thì trong vòng trăm năm tu vi tiến giai đến Kết Đan hậu kỳ không chừng cũng có thể.

Chẳng qua, hắn hiện tại đã muốn tự hành đột phá Nguyên Anh hậu kỳ, ngạch nổi Điên Phượng Bồi Nguyên Anh Công chỉ có tu sĩ Nguyên Anh kỳ mới sử dụng được, những tính toán ban đầu thật sự đã trở nên khó dùng, bây giờ việc xử lí nàng như thế nào, hắn phải cân nhắc lại một cách kĩ lưỡng.

Dù sao mỗi người nơi này đều biết nàng chính là thị thiếp của mình, cho dù nàng có quyết tâm chạy khỏi đây, tuyệt đối sẽ không có gã nam tu nào dám ăn gan hùm, mạo hiểm đắc tội với một đại tu sĩ, cùng với nàng có những quan hệ mờ ám.

Hàn Lập sau một hồi cân nhắc băn khoăn, hướng về Lữ Lạc hàn huyên thêm chốc lát, rồi đột nhiên đứng dậy cáo từ, nói là phải đi xem tình hình của Nam Cung Uyển.

Lữ Lạc tự nhiên sẽ không ngăn trở hắn, vì thế mà hắn để Điền Cầm nhi tạm thời ở lại đại điện, tự bản thân sẽ lên đường thẳng tới nội môn cấm địa.

Một lát công phu sau, Hàn Lập đã xuất hiện ở trước mặt thạch thất ở cấm địa, tâm tình chợt dâng lên một hồi kích động, sau khi giải trừ cấm chế trên cửa, hắn nhẹ nhàng đẩy ra.

Thạch thất vẫn duy trì vẻ sạch sẽ dị thường, hết thảy tình cảnh đều giống với năm đó khi hắn rời đi, màn băng bích mang màu sắc long lánh vẫn đang vươn mình vững chải ở thạch môn đối diện.

Duy nhất một điểm không đồng nhất là trong màn băng bích đó, bộ dáng Nam Cung Uyển đã khôi phục lại dung mạo tuyệt thế khi xưa, giờ phút này trên khuôn mặt kiều diễm này đôi mắt tuyệt đẹp vẫn đang nhắm chặt, như muốn ngủ say đi không bao giờ tỉnh lại.

Thân hình Hàn Lập nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, thân thể thuấn di lập tức hiện ra trước màn băng bích đó.

Hắn kinh ngạc nhìn vào nữ tử trong băng bích, thần sắc nhất thời trở nên phức tạp dị thường.

Đúng lúc này, giai nhân trong băng bích chợt khẽ động hàng lông mi dài, chậm rãi mở hai mắt ra, ngay vừa lúc đối diện với ánh mắt Hàn Lập, cả hai nhìn vào nhau.

Nhất thời hai người kinh ngạc nhìn vào nhau, không nói được lời nào.

Một hồi thật lâu sau, nữ tử bỗng nhiên cười nhợt nhạt, rồi ôn nhu nói.

"Chàng đã trở về. Lần này, thật sự đúng là chàng!"(câu gì khó hiểu vậy: lần này, vất vả??) (à còn nữa, mấy đoạn như vầy nên để câu nói nhân vật ra sau sẽ hay hơn chứ)

Ở trong Trụy Ma Cốc sâu hút, tại một nơi không rõ tên gọi lấy tòa đại sơn làm chỗ dựa, đột nhiên truyền lại một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Một cỗ hắc khí nồng đậm từ một động vô danh nào đó bốc lên cuồn cuộn, rồi lập tức nhoáng lên một cái, từng trận hắc khí xoay điên cuồng trong nháy mắt đã tràn ngập cả mấy trăm trượng chiều rộng, cơ hồ như muốn đem nửa bầu trời che kín hoàn toàn đi, khiến cho ai thấy cũng phải liên tưởng đến cảnh cự đại yêu ma chuẩn bị hạ thế, thanh thế cực kỳ kinh người.

"Hắc hắc, chỉ cần sử dụng lượng ma khí còn lưu lại của gã Cổ Ma kia, trong vòng trăm năm là có thể tiến giai lên Nguyên Anh trung kỳ, ngay cả Huyền Âm ma khí cũng tu luyện tới hai tầng cuối cùng. Mạo hiểm đến Trụy Ma Cốc lớn đến như vậy, quả nhiên là quyết định chính xác. Nếu như ở trong cốc mà còn tìm thêm được vài món bảo vật thì cho dù lần sau có gặp lại hắn, ta bất tất phải sợ hãi. Sau đó, lại tìm cách lẻn vào Ma Uyên vạn trượng, mượn dùng ma khí trong đó quán chú khối thể ma thi này thêm một thời gian, nói không chừng có thể đột phá được cả Nguyên Anh hậu kỳ nữa."

"Ha ha, đám ma tu kia sợ ma khí nổ cho tan xác, nhưng thân ta là ma thi, không có gì phải sợ cả. Đến lúc đó, khi đã tiến giai hậu kỳ thành công thì việc giết hắn, cắn nuốt lấy Nguyên Thần của hắn sẽ dễ như trở bàn tay. Khi đó ta chính là hắn, hắn chính là ta, trong thiên hạ chỉ có thể có một Hàn Lập mà thôi!" Một âm thanh khô khốc từ luồng hắc khí ầm ầm truyền ra, tức thì người này trở nên điên cuồng cười loạn lên. Sau đó hắc khí đột nhiên tuôn ra một trận thẳng đến một phương nào đó cuồn cuộn bay đi.

Trong nháy mắt bên ngoài Trụy Ma Cốc đã không còn bóng dáng của kẻ nào nữa, nhưng một nơi nào đó trong rừng trúc, một đoàn hồng quang vụt hiện lên, sau một cái xoay nhanh, liền như tia chớp vội vàng vụt mất.

Sau đó một tiếng quát vang lên, bỗng nhiên từ rừng trúc bắn ra ba đạo sắc kiếm quang khác nhau nhanh chóng đuổi theo luồng hồng quang với một tốc độ kinh người.

Ba đạo kiếm quang nhanh chóng bao lấy xung quanh, từ trong hồng quang liền truyền ra một tiếng oa oa, vô cùng kì quái. Ngay sau đó thân hình hơn một trượng của con quái điểu theo ánh lửa, rơi thẳng xuống dưới.

Một đạo quang bạch hồng từ rừng trúc phóng ra, rồi lóe lên hiện ngay tại nơi con quái điểu rơi xuống, đó là một nữ tử xinh đẹp mặc bạch sam.

Nàng nhẹ nhàng đưa tay vào hư không khẽ chộp một cái, nhất thời thân thể của quái điểu hóa thành một đóa tử sắc linh thảo, bị nàng giữ chặt vào tay.

------oOo------

Chương 1170: An bài

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Liễu tỷ tỷ, đã tìm thấy linh thảo rồi à." Hai đạo độn quang khác nhanh chóng từ rừng trúc phóng ra, tiến đến cạnh bạch sam nữ tử. Bóng dáng mờ ảo dần hiện lên hai khuôn mặt nữ tử xinh đẹp khác, một nữ tử mặc hoàng sam đã mở miệng hỏi.

"Đã tìm thấy, nhưng không phải là loại chúng ta muốn tìm, đây chỉ là một gốc tử diễm mà thôi!" Bạch sam nữ tử cười khổ trả lời.

*"Mộ sư muội không cần phải nóng vội. Chúng ta chỉ mới đến bên ngoài cốc tìm vài vùng đất nhỏ xung quanh thôi mà, nếu muốn thấy Huyễn linh thảo có lẽ nên đi qua nơi khác.!"*Nữ tử còn lại thân mang cung trang thanh sắc, mỉm cười nói.

Ba nữ tử dung nhan diễm lệ này tự nhiên là Liễu Ngọc, Mộ Phái Linh và tiểu nữ họ Tống Bạch Phượng Phong.

Các nàng đã vào vùng đất bên ngoài Trụy Ma Cốc gần nửa tháng, tuy tìm được một ít linh thảo sinh trưởng bí ấn, nhưng ở những nơi đi qua vẫn chưa tìm thấy được Huyễn linh thảo, đến cả bóng dáng nó vẫn chưa rõ. Trong lòng Liễu Ngọc và Mộ Phái Linh bất giác trở nên nóng vội lên nhưng nữ tử họ Tống vẫn bình tĩnh, bộ dáng không vội khác hẳn với hai người.

"Nói vậy không phải là sai, nhưng những nơi còn lại đều là vùng nhất định có nguy hiểm. Ở mấy khu vực đó có thể còn sót lại không gian liệt phùng, vạn nhất rơi vào trong đó, sẽ khó có thể giữ được tiểu mệnh a." Liễu Ngọc chợt cau mày, có chút lo lắng nói ra.

"Vùng không gian liệt phùng đó tuy sớm biến mất đi, nhưng chỉ cần chúng ta sử dụng một chút thông minh, lại chờ đúng thời là có thể làm được rồi.Huống chi, lần này việc luyện chế đan dược đối với tu vi Kết Đan Kỳ rất trọng yếu, trên con đường tu tiên xem như

*là bước đột phá nguy hiểm rất cao. Nếu ngay cả điểm mạo hiểm này mà không thể vượt qua, thì chắc phải ở trong tông môn tu luyện đến già rồi."*Nữ tử họ Tống khẽ cười, nói.

"Tống sư tỷ nói vậy cũng có lý, ta hiện tại đã tới bình cảnh trung kỳ, nếu lần này không luyện chế được đan dược, phỏng chừng sẽ rất khó đột phá." Sau một lúc khẽ trầm ngâm, Mộ Phái Linh khẽ thở dài.

"Nếu Tống sư tỷ và Mộ sư muội đều đồng ý, tự nhiên muội phải phụng bồi theo thôi." Liễu Ngọc dùng đôi mắt sáng ngời tuyệt đẹp nhìn vào hai người rồi thản nhiên cười.

Tam nữ thống nhất ý kiến, liền nhanh chóng hóa thành ba đạo độn quang, lần lượt lóe lên, tiến thẳng về ngoại cốc,.

Cùng lúc đó, tại cấm địa Lạc Vân Tông, đại môn của thạch thất từ từ mở ra, trên mặt Hàn Lập mang theo một tia vui sướng từ trong đi ra. Đột nhiên phát hiện Lữ Lạc đang cười mỉm cùng với Điền Cầm nhi chờ ở ngoài, trong long không khỏi bất ngờ.

"Hàn sư đệ, đệ muội hiện tại như thế nào rồi."

"Rất tốt, ta đã sử dụng phương pháp giải chú lấy được ở Đại Tấn giúp nàng giải trừ phong hồn chú rồi, kể từ nay về sau sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn nữa. Có điều, hiện tại Uyển nhi đang tu luyện Xá Nữ Thiên Nguyệt quyết tới thời điểm mấu chốt, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không rời khỏi băng bích được. Còn phải đợi thêm vài năm nữa. Tiếc là thuộc tính công pháp của ta với nàng không giống nhau, nếu không đã có thể giúp được nàng một phần nào đó rồi." Hàn Lập khẽ thở dài một tiếng, trên mặt khuôn mặt tươi cười thu lại, lộ ra một vẻ đáng tiếc.

"Sư đệ không cần phải nóng lòng. Đệ muội tuy rằng không thể lập tức thoát ra, nhưng là do muốn tự mình thức tỉnh đấy thôi, chỉ cần phải đợi thêm vài năm. Đến lúc đó, ta nhất định phải uống rượu mừng của sư đệ a." Lữ Lạc thần sắc ung dung, hướng về Hàn Lập mở miệng cười đùa.

Hàn Lập nghe xong những lời này, nhất thời đỏ mặt lên, nhưng sau đó nhanh chóng trở lại bình thường, nhìn vào bên trong thạch môn mỉm cười không nói.

"À phải rồi, sư đệ thân phận hiện tại đã là đại tu sĩ, không còn thích hợp ở Hồ Mẫu Phong nữa. Nếu ở nội tông không có nghị luận thêm, ở ngọn núi cao nhất ta sẽ cấp cho sư đệ một chỗ để kiến tạo động phủ vậy, đệ thấy như thế nào." Lữ Lạc do dự một lúc, rồi quay sang hỏi.

"Điều này không cần thiết lắm. Ta ở Tử Mẫu Phong(trên kia là Hồ Mẫu Phong mà?), tuy nơi đó không lớn, nhưng lại rất yên tĩnh. Ngay cả khi Uyển Nhi đã đi ra, thì nơi đó cũng đủ cho phu phụ chúng ta cư trụ." Sau một hồi suy nghĩ, Hàn Lập lắc đầu nói.

"Nếu sư đệ nói thế thì quên đi vậy. À còn nữa, sư đệ sẽ để cho khôi lỗi cấp Nguyên anh này ở đâu." Trên mặt Lữ Lạc hiện lên một vẻ tiếc nuối, một lúc lâu sau chần chờ, rồi đề cập đến khôi lỗi mà năm đó Hàn Lập lưu lại.

"Ta đã tiến giai lên Nguyên Anh hậu kỳ, khôi lỗi này đối với ta không còn nhiều tác dụng nữa. Vậy để nó vào tông nội, do sư huynh quản thúc đi." Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái rồi, mang dáng vẻ tiêu sái cười nói.

"Vậy vi huynh xin đa tạ sư đệ!" Lữ Lạc nghe thế liền vui mừng quá đỗi. Khôi lỗi này đối với hắn mà nói, có rất là nhiều chỗ dùng được a.

"Chẳng qua là đúng lúc Uyển nhi đột phá bình cảnh trung kỳ, ở thời điểm mấu chốt như vầy, ta không muốn có bất cứ cái gì ảnh hưởng đến việc tu luyện của nàng cả." Hàn Lập nhướng mày, đột nhiên nói ra.

*"Ý của sư đệ là…"*Khuôn mặt Lữ Lạc hiện lên vẻ khó hiểu.

"Vùng cấm địa Từ Mẫu Phong này khá rộng, vài năm nữa tuy rằng ta không tiến vào khổ tu trường kỳ, nhưng vì có vài món bảo vật cần tế luyện một chút nên có lẽ phải xuất môn vài bận. Vì vậy mà ta chuẩn bị cải biến cấm chế nơi này, đem uy lực của nó tăng cường thêm vài phần, tiện tay hoàn toàn phong kín luôn, tính hỏi

xem sư huynh có ý kiến gì không." Âm thanh của Hàn Lập chậm rãi vang lên.

*"Ha ha, ta còn tưởng là chuyện lớn gì chứ. Việc này sư đệ cứ yên tâm mà làm. Nguyên bản sau khi sư đệ trở về, ta đã muốn đem toàn bộ nơi này giao cho sư đệ một tay quản chế rồi đấy."*Lữ Lạc cười nói.

"Vậy, đệ xin đa tạ. Đúng rồi, vị đệ tử kia của đệ về sau xin phiền sư huynh chiếu cố nhiều một chút." Hàn Lập lộ vẻ tươi cười, nhưng tựa hồ muốn nói gì đó rồi lại thôi, đột nhiên hướng về Điền Cầm nhi ở cạnh chỉ đến.

Lập tức hắn liền đem việc Điền Cầm nhi thân mang long ngâm chi thể cùng với khả năng chính là hảo hữu trước đây của mình chuyển thế nói ra.

"Chậc chậc, nguyên lai thế gian luân hồi là có thật. Yên tâm đi, nếu đúng lúc sư đệ không tiện ra tay, sư huynh sẽ sẵn sàng thay mặt đệ trợ giúp Điền Cầm nhi ngăn chặn dương khí phản phệ trong cơ thể." Trong giây lát, Lữ Lạc đã hiểu rõ ý tứ của hắn, không chút do dự liền đáp ngay.

"Ha ha, điều này quả thật phải làm phiền Lữ sư huynh rồi. Bất quá, xin huynh cứ yên tâm, ta sẽ tận lực tìm ra biện pháp sưu tầm vài loại linh đan thuộc tính âm, nếu như hiệu quả của đan dược cường đại như đã nói, nó có thể làm cho long ngâm chi thể tạm thời ngừng phát tác. Sẽ không phiền huynh phải nhọc công nhiều lần." Hàn Lập định liệu trong chốc lát rồi đưa ra kiến nghị.

Lữ Lạc khoát tay, mang bộ dáng lỡ đễnh cười cười.

Điền Cầm nhi nghe Hàn Lập nói vậy, trong lòng nhất thời có chút cảm động. Phải biết rằng, nàng cũng lo lắng, vị sư phó của mình sẽ đi xa nhà trong một thời gian dài, trong tình huống đó không thể nào quan tâm đến vấn đề của mình được(ko đọc được mấy chương trước nên cái này khó hiểu quá!)

Không nghĩ tới Hàn Lập đã sớm thay nàng cân nhắc chu toàn hết mọi việc.

Theo sau Lữ Lạc và Hàn Lập, nghe hai người nói chuyện về việc Cổ Kiếm Môn cùng với Bách Xảo Viện có thể tới thăm vào một số này đại điển, sau một lúc Lữ Lạc cáo từ rời đi.

Đợi Lữ Lạc rời khỏi, Hàn Lập liền nhanh chóng lấy từ trong người ra bảy tám bộ trận kỳ trận bàn, một lần nữa bắt đầu biến hóa bố trì toàn bộ cấm chế chung quanh thạch thất.

Phải biết rằng, Hàn Lập đã đi xuyên qua Đại Tấn, đánh chết thật sự không ít tu sĩ cấp Nguyên Anh, từ trong túi trữ vật của bọn chúng lại lấy không ít khí cụ bày trận uy lực cường đại, hơn xa những thứ đã có trước đây. Cẩn thận lấy ra đủ rồi hắn mới hướng về cấm chế ban đầu nhìn vào như không có, một lần nữa tính toán các bố trí sắp tới.

Kể từ đó, hắn sẽ không còn ở bên cạnh Nam Cung Uyển, tuy chỉ có vài năm nhưng phải một lúc lâu sau lòng hắn mới trở nên kiên định được. Hắn không hề muốn tái diễn lại cảnh cũ, khi hắn không có mặt nàng đã bị kẻ khác ám toán.

Có sẵn những khí cụ bày trận, việc bố trí pháp trận tự nhiên nhanh vô cùng!

Sau gần một hồi công phu, Hàn Lập đã đem tất cả pháp trận bố trí ổn thỏa. Hướng về Điền Cầm nhi cười vài tiếng, liền phủi tay quay người tiến vào thạch thất, đợi một lúc lâu sau, khuôn mặt tươi cười của hắn mới từ trong hiện ra.

"Đi, ta mang ngươi đến xem nơi cư trú một chút, thuận tiện cho sau này ngươi có thể mở một động phủ cho riêng mình! Sau đó vi sư sẽ đem một ít điển tịch trận pháp, toàn bộ giao cho ngươi bảo quản." Hàn Lập tâm tình bất động, cứ vậy mà nói.

Lập tức cả người Hàn lập lóe lên thanh quang, mang theo thiếu nữ hóa thành một đạo thanh hồng rời khỏi cấm địa, thẳng đến nơi ở cũ Từ Mẫu Phong.

Sau một thoáng công phu, thanh hồng quang đã ra khỏi cấm chế đại trận của tông môn, tiến tới ngọn núi Tử Mẫu Phong. Sau một cái xoay quanh, chậm rãi đáp xuống từ đỉnh.

Hàn Lập khẽ phất tay áo, hơn mười khẩu phi kiếm kim sắc bắn nhanh ra, hóa thành các đạo kim quang chợt lóe lên rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Ngay tức khắc, hắn ngồi xuống khoanh chân lại, hai tay bấm pháp quyết niệm thần chú. Từ chỗ sườn núi bắt đầu truyền lại từng hồi âm thanh ầm ầm vang dội.

Điền Cầm nhi đứng phía sau hắn, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn chung quanh, trong ánh mắt hiện lên vẻ tò mò.

Với tu vi hiện giờ của Hàn Lập, việc mở một cái động phủ nhỏ tự nhiên sẽ không tiêu phí nhiều công phu. Sau nửa khắc, hắn thản nhiên mở mắt ra.

"Tốt rồi, động phủ đã hoàn thành, về phần bố trí bên trong như thế nào thì tùy ý ngươi. Tốt hơn là ngươi nên đi trước nhìn sơ động phủ một chút, có gì không hài lòng có thể sửa đổi liền, nếu có thiếu cái gì thì có thể cầm lệnh bài trưởng lão của ta đến tông môn mà lấy vậy. Mấy ngày kế, ta muốn ở trong động phủ tế luyện vài món bảo vật, ngươi có thể dùng thời gian này làm quen với tông môn trước đi."

"Vâng, sư phó!" Điền Cầm nhi nghe vậy, trên mặt hiện lên một tia hưng phấn đáp lấy.

Hàn Lập đột nhiên lật bàn tay lại, trước mắt dần hiện lên muôn màu lấp lánh, nào là lệnh bài,

phiên, viên châu, có cả phi kiếm, đồng kính cùng với sáu bảy kiện pháp khí khác màu khác.(đoạn này nối liền với đoạn trên đấy nhé)

"Các pháp khí này phẩm chất đều không tồi, với tu vi hiện tại của ngươi vừa lúc miễn cưỡng có thể sử dụng được, nhưng trước hết nên đem tế luyện để phòng thân là tốt hơn. Hắc hắc, đệ tử môn hạ của ta thế nào lại không có năng lực tự bảo vệ mình chứ. À đúng rồi, đồng bài kia là pháp khí dung để mở cấm chế của ngọn Tử Mẫu Phong, ngươi nên đem vật đó tế luyện rồi mới rời khỏi

đây." Hàn Lập nhàn nhạt nói.

"Đa tạ sư phó ban cho! Cầm nhi sẽ luôn ghi nhớ trong lòng!" Cha mẹ của Cầm nhi cũng là tu sĩ Kết Đan Kỳ, nên chỉ cần liếc sơ qua là nàng biết rõ phẩm chất các pháp khí này không tồi tí nào, chúng mang dáng vẻ như thượng giai pháp khí, dù là tu sĩ Kết Đan Kỳ sử dụng cũng tuyệt đối không có vấn đề. Lúc này, nàng vừa mừng rỡ bái tạ vừa háo hức nhận lấy pháp khí.

Hàn Lập khẽ cười một tiếng, hóa thành một đạo độn quang tiến thẳng đến ngọn Mẫu Phong bắn nhanh đi. Sau mấy lần chớp động, bóng dáng hắn liền mất hút trong giữa đám rừng núi chập chùng.

Điền Cầm nhi vẫn đang hưng phấn dị thường, một mực thưởng thức đám pháp khí trong tay, một hồi lâu sau mới hướng về động phủ vừa lập nên của mình chậm rãi bay đến.

Khi đó, Hàn Lập đã sớm trở về động phủ đã bỏ quên cả trăm năm nay của mình.

Hắn đưa mắt nhìn vào toàn bộ động phủ, thấy hết thảy mọi thứ vẫn như lúc ban đầu, trong lòng không khỏi cảm khái vạn phần. Tiếp theo, từ trong túi trữ vật của mình lần lượt mang ra đám linh thảo linh thú linh trùng vả linh dược, phân biệt từng loại một đem vào đúng nơi nuôi dưỡng. Nên để vào dược viên thì để vào, nên thả vào trùng thất thì quăng vào, nhanh chóng gọn gang.

Kế tiếp, hắn tiến thẳng vào mật thất, bắt đầu tế luyện bộ thanh trúc phong vân kiếm thứ hai, chuẩn bị đem tất cả giáp tinh có được khảm nhập vào trong.

Nhưng đây chỉ là bước đầu tiên mà thôi, Hàn Lập còn tính toán xem có nên đem vạn niên huyền ngọc lấy từ Tiểu Cực Cung đem trộn lẫn vào phi kiếm không, nếu được thì phi kiếm của hắn sẽ có thêm thần thông băng hàn, uy năng có thể được nâng cao thêm một tầng.

Kể từ đó, Hàn Lập đã vùi đầu vào trong việc tế luyện bản mệnh pháp bảo, thời gian bất giác trôi qua nhanh.

------oOo------

Chương 1171: Áp Phục Lưỡng Tông

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập bế quan trong mật thất đã được bốn ngày bốn đêm.

Khi hắn mang theo vẻ mặt hài lòng từ mật thất đi ra thì phát hiện Lữ Lạc đang khoanh chân ngồi chờ bên ngoài động phủ không biết đã bao lâu.

Hàn Lập hơi cân nhắc liền rõ ràng chuyện gì, khẽ mỉm cười, lập tức khai mở cấm chế rồi tự mình ra ngoài đón.

"Hàn sư đệ, ta nghe Điền sư điệt nói ngươi bế quan tu luyện, thiết nghĩ còn phải chờ thêm vài ngày, không nghĩ đến sư đệ nhanh như vậy đã xuất quan." Lữ Lạc vừa thấy Hàn Lập xuất hiện, mừng rỡ vội vàng đứng dậy chắp tay hướng Hàn Lập nói.

"Ta vốn lấy được một chút đồ vật từ Đại Tấn, liền tế luyện lại một chút, tưởng rằng chỉ hai ba ngày là có thể ra, không ngờ lâu hơn dự tính, làm phiền sư huynh chờ lâu! Sư huynh lần này tới là vì việc người của Cổ Kiếm Môn và Bách Xảo Viện tới sao?"

Hàn Lập chậm rãi hỏi.

"Không sai, tất cả trưởng lão của hai nhà hầu như toàn bộ xuất động, xem ra bọn họ còn chưa thực sự tin sư đệ đã tiến giai tới Nguyên Anh hậu kỳ."

Lữ Lạc cười tủm tỉm trả lời.

"Nếu đã như vậy, nhân tiện ta gặp bọn họ chút đi."

Hàn Lập không ý kiến gì nói.

"Vậy thì tốt lắm" Lữ Lạc tự nhiện hết sức hài lòng.

Lập tức hai người hóa thành hai đạo đôn quang thẳng đến Lạc Vân Tông.

Không lâu sau, hai người đã có mặt tại ngoài điện bên trên ngọn núi cao nhất trong tông.

Hơn mười Trúc Cơ kỳ thủ điện đệ tử vừa thấy hai người Hàn Lập liền cung kính tiến lên chào, vài người nhịn không được không ngừng nhìn lén Hàn Lập vài lần.

Hàn Lập nhướng mày, khẽ hừ nhẹ.

Tiếng hừ này người khác nghe thấy thì thấy rất bình thường, nhưng khi đến tai mấy đệ tử đang nhìn lén kia lại giống như sấm động bên tai, khiến cả đám chấn động, vội vàng cúi đầu nhìn xuống, không dám mày ngang liếc dọc cái nào nữa.

"Các vị đạo hữu đều ở trong điện sao?" Lữ Lạc đối với hành động của Hàn Lập coi như không thấy, thuận miệng hỏi một câu.

"Khởi bẩm hai vị sư tổ, các vị tiền bối của Cổ Kiếm Môn cùng Bách Xảo Viện vẫn ngồi trong điện, cũng không có bất cứ chuyện gì phát sinh."

Một gã đệ tử thông minh lập tức trả lời.

Lữ Lạc gật gật đầu.

Hàn Lập thần niệm đã sớm hướng đại điện đảo qua một vòng đem toàn bộ những người trong đại điện cùng tu vi tất cả thu vào mắt.

Hai gã Nguyên Anh trung kỳ ba gã Nguyên Anh sơ kỳ, xem ra đại trưởng lão hai nhà đều tự mình tới.

Hàn Lập trong lòng lười biếng thầm nghĩ

Lấy thực lực của hắn từng giết qua Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ, tự nhiên sẽ không đem những tu sĩ trong điện này để vào mắt.

Lúc này Hàn Lập cũng chưa nói gì, sau đó dẫn đầu hướng trong điện sải bước đi đến.

Lữ Lạc có chút ngẩn ra, nhưng cũng chủ động đi sau Hàn Lập mấy bước.

Nhưng Lữ Lạc đi được vào bước liền ngạc nhiên khi phát hiện Hàn Lập ở phía trước cả người biến mất.

Gọi là biến mất kỳ thật mắt thường vẫn có thể nhìn thấy Hàn Lập, nhưng là dụng thần niệm quét qua thì lại không thấy gì, cứ như chỉ là một đoàn không khí vậy.

Lữ Lac nhất thời hít một hơi lạnh, đồng thời trong lòng có chút lo lắng.

Thần thông triệt tiêu khí tức này chỉ có cao giai tu sĩ có thần niệm cường đại không muốn lộ tung tích trước tu sĩ thấp giai thì mới thi triển ra.

Lấy hắn Nguyên Anh sơ kỳ thần thức cũng không thể nào cảm ứng được sự tồn tại của Hàn Lập. Giả sử Hàn Lập muốn đánh lén hắn, thì dù đã đến sát bên người thì hắn cũng chẳng hay biết biết gì cả.

Đương nhiên hắ cũng có chút lo lắng, Hàn Lập dù sao cũng là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ mới tiến giai, bỗng nhiên thi triển ra thần thông này để thị uy, có thể hay không thật sự làm kinh sợ được hai đại trưởng lão của Cổ Kiếm Môn cùng Bách Xảo Viện, dù sao bọn họ cũng là Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ, nếu lỡ như không thể áp chế được thần thức của đối phương, thì cẩn thận lại khéo quá hóa vụng

Dĩ nhiên Lữ Lạc cũng hiểu được, Hàn Lập dám dùng thủ đoạn này tự nhiên có vài phần nắm chắc.

Dù vậy trong lòng vị trưởng lão Lạc Vân Tông này vẫn có chút bất ổn, lo toan được mất.

Hành lang chỉ là một đoạn ngắn, chốc lát hai người Hàn Lập đã đi vào trong đại điện.

Bỗng chốc, mười đạo ánh mắt cùng quét qua hai người tất cả đều rơi trên người Lữ lạc, lập tức lại giật mình chuyển đến trên người Hàn Lập.

Lữ Lạc trong lòng buông lỏng.

Điều này chứng tỏ trong điện năm tên Nguyên Anh tu sĩ không một ai có thể cảm ứng được sự tồn tại của Hàn Lập.

Sắc mặt năm người trong điện đại biến, liền hiểu rõ lập tức đứng dậy.

"Hàn đạo hữu quả nhiên đã là Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ, ngay cả ta là Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ cũng không cách nào cảm ứng được khí tức của đão hữu."

Một lão giả to béo, tinh quang bắn ra bốn phía, sắc mặt kinh hãi dần dần thu liễm nhưng vẫn ngưng trọng nói.

Người này chính là Cổ Kiếm Môn đại trưởng lão Kim lão quái!

"Không tồi, cũng mới hơn trăm năm a, Hàn huynh liền tiến giai hậu kỳ, tốc độ tu luyện quả là cực nhanh. Tuy không phải là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả, nhưng chỉ sợ cũng không kém hơn bao nhiêu."

Một người khoác áo bào tím cũng phản ứng lại rất nhanh, chính là Liệt Hỏa lão quái của Bách Xảo Viện.

(Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả - Câu này chắc quá quen thuộc với dân đọc truyện cổ rồi, mình giữ nguyên cho có chút võ hiệp nhe – Vịt)

Năm đó Hàn Lập khi dự lễ tại Bách Xảo Viện đã từng thấy qua hai vi này, thậm chí đã cùng Kim lão quái giao thủ qua.

Hàn Lập cười nhạt trả lời:

"Hàn mỗ trong lúc xuất ngoại du lịch gặp một chút cơ duyên thôi, kỳ thật Hàn mỗ lần này không biết hai vị đạo hữu tự mình giá lâm Lạc Vân Tông nên làm cho các vị đạo hữu đợi lâu. Thật sự đã thất lễ rồi."

"Ha ha…đối với người tu đạo chúng ta mà nói, thời gian như thế cũng chỉ là nháy mắt mà thôi, có tính là gì đâu."

Kim lão quái vui vẻ nói.

Hàn Lập nghe vậy cũng mỉm cười, tùy ý đánh giá ba người còn lại, trong đó có hai người của hai tông là tu sĩ mới tiến giai Nguyên Anh, còn người cuối cùng là một thiếu phụ dung mạo dịu dàng, chính là vị nữ tu của Cổ Kiếm Viện cũng từng tham gia dự lễ tại Bách Xảo Viên năm đó, tên gọi là Minh Hinh.

Năm đó, nàng từng không biết thế nào là trời cao đất rộng, hướng hắn vận dụng một chút bí thuật, căn bản cũng không có thử được hắn sâu cạn đến đâu, nhưng cũng làm cho Hàn Lập đối với nàng có chút ấn tượng.

Thần niêm Hàn Lập đảo qua người nữ tu sĩ này, sau trong mắt hiện lên một tia ngoài ý muốn, đột nhiên hướng nàng chậm rãi nói:

"Minh Hinh tiên tử vẫn khỏe chứ, kể từ khi từ biệt đến nay tu vi đạo hữu tựa hồ sẽ tiến nhanh đến sơ kỳ bình cảnh, chỉ cần khổ tu thêm mười năm, có lẽ sẽ tiến giai trung kỳ."

Thiếu phụ thấy Hàn Lập xem xét mình sắc mặt có hơi chút mất tự nhiên, nhưng sau đó nghe Hàn Lập thuận miệng nói ra tình trạng tu vi của nàng thì lập tức thất sắc.

Phải nói là khi Hàn Lập không có mặt, Cổ Kiếm Môn cùng Bách Xảo Viện hai tông thật sự không tin Hàn Lập có thể tiến giai hậu kỳ đại tu sĩ cũng không phải là Kim lão quái hay mấy vị trưởng lão còn lại của hai tông mà là người thiếu phụ này.

Phải biết rằng, năm đó khi dự lễ Bách Xảo Viện, tuy rằng thiếu phụ này cũng vừa mới tiến giai Nguyên Anh kỳ không lâu, nhưng trong người lại có một kiện dị vật phụ trợ tốc độ tu luyện cực nhanh, gấp mấy lần tu sĩ bình thường khác, bằng vào dị vật liên tiếp đột phá bình cảnh ngưng kết Nguyên Anh khi tuổi còn trẻ, được trên dưới Cổ Kiếm Môn coi là kỳ tài tu luyện.

Nhưng khi dự lễ nàng đụng phải Hàn Lập nghe nói so với nàng thời gian tu luyện càng ít hơn nhưng tu vi lại có phần cao hơn, tự nhiên nhịn không được ra tay tỉ thí nhưng kết quả lại không thể dò ra sâu cạn của Hàn Lập, làm cho nàng trong long cảm thấy rùng mình. Nhưng nàng cũng chưa chịu phục, tự nghĩ rằng mình có dị bảo tương trợ, việc đuổi theo Hàn Lập cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Nhưng hiện tại, mới hơn trăm năm trôi qua, lại nghe nói Hàn Lập xuất ngoại du lịch trở về đã tiến giai tới hậu kỳ.

Làm cho Minh Hinh tiên tử này chấn động, tự nhiên tuyệt đối không tin.

Chẳng qua Hàn Lập chỉ vừa đảo thần thức cường đại qua nàng một chút, nhưng lại làm thiếu phú có cảm giác hít thở không thông mà còn thuận miệng một lời đem tu vi cảnh giới của nàng nói ra không sai chút nào, cứ như chính mình nói vậy.

Thiếu phụ trong lòng hoảng hốt, một lúc lâu sau mới miễn cưỡng tiêu trừ, hiện ra vẻ tươi cười

"Hàn huynh hiên giờ quả nhiên thần thông quảng đại, chỉ một lời đã đem tu vi của Minh Hinh nói ra không sai, xem ra quả thật là hậu kỳ đại tu sĩ cảnh giới, về sau Vân Mộng sơn có Hàn huynh tọa trấn, tin tưởng bọn đạo chích không còn dám đối với tam tông có chủ ý."

"Ha ha, Minh Hinh tiên tử lời ấy hữu lý, mà hiện tại Hàn sư đệ niên kỷ cũng không lớn, có thể làm cho chúng ta Vân Mộng Sơn nhất mạch bảy tám trăm năm bình yên vô sự tuyệt đối là không thành vấn đề, hắc hắc…dám đối với tam tông có chủ ý? Ta xem tựa hồ tam tông cũng nên mở rộng thế lực ra ngoài Vân Mộng Sơn."

Lữ Lạc đột nhiên tiếp lời.

Đám người Kim lão quái nghe được lời ấy, tức thì thần sắc khẽ động.

Hàn Lập lúc này cũng chỉ cười mà không nói gì, nhưng trên người một lần nữa hiện lên hơi thở cường đại của Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ.

Năm người bị cỗ hơi thở này làm cho thân hình bất ổn, thần sắc khó coi, trong lòng càng không có chút nào hoài nghi.

Kế tiếp, Lữ Lạc cùng tu sĩ hai tông thương thảo như thế nào để mở rộng thế lực, ít nhất cũng mang toàn bộ Khê Quốc tu tiên giới đều đưa vào trong vòng khống chế của mình.

Lời lẽ trong lúc đó mơ hồ đã xem Cổ Kiếm Môn cùng Bách Xảo Môn trở thành một tông môn phụ thuộc.

Kim lão quái cùng tử bào đại hán liếc mắt nhìn nhau, cùng từ đối phương thấy được một tia bất đắc dĩ, mà Lữ Lạc lại làm ra vẻ như không thấy gì.

Bên ngoài Trụy Ma Cốc, Mộ Phái Linh tam nữ đang từ trong một động khẩu bí mật đi ra, trên mặt lộ rẻ không được tốt lắm, ẩn ẩn vẻ lo âu.

"Nơi này là nơi cuối cùng có thể xuất hiện Huyễn Linh Thảo, thế nhưng chúng ta vẫn là hai tay trống trơn, chẳng lẽ Huyễn Linh Thảo đã sớm bị hái sạch rồi." Tam nữ từ trong động đi ra, Liễu ngọc cước bộ dừng lại, mặt mang vẻ do dự nói.

"Điều này cũng không phải là không có khả năng, chẳng qua nếu là bên trong cốc thì tuyệt đối có thể tìm được linh thảo." Nữ tử họ Tống cũng không giữ được vẻ trầm tĩnh như trước, nhíu mày nói.

"Nội cốc, với tu vi của chúng ta tuyệt đối không nên đi vào, đi vào chỉ là cửu tử nhất sinh."

Mộ Phái Linh nghe được lời ấy, mặt ngọc đại biến.

"Điều này không nhất định, ta từng biết được một vị Hàn sư thúc đã từng tiến vào nội cốc an toàn, chỉ cần đi đúng lộ tuyến không lệch khỏi quỹ đạo đường đi hẳn là không gặp phải khe không gian liệt phùng."

Tống Ngọc chớp chớp đôi mắt xinh đẹp đột nhiên như nghĩ ra điều gì nói.

------oOo------

Chương 1172: Bị bắt

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hàn sư thúc? Ngươi nói chính là…"

Mộ Phái Linh ngẩn ra, có chút ấp a ấp úng.

"Không sai, ta cũng từng nói qua cho Mộ sư muội một lần, năm đó Tử Linh đạo hữu có nói cho ta biết, nàng từng theo sư thúc cùng nhau xông qua nội cốc cho nên mới biết có một lộ tuyến an ổn."

Nữ tử họ Tống dịu dàng cười nói.

"Vị Tử Linh cô nương này ta đã gặp qua mấy chục năm trước, đích xác là một thiên tiên tuyệt đại mỹ nữ, ta là một nư tử mà còn cảm thấy động tâm. Nghe nói không ít nam tu sĩ phải đau khổ theo đuổi nàng, vì tranh giành tình nhân mà không biết bao nhiêu tràng đấu pháp sống mái với nhau, thậm chí nàng còn được xưng là Thiên Nam tu tiên đệ nhất mỹ nữ. Có điều lai lịch của nàng có chút thần bí, cùng sư thúc quen biết khá lâu, có thể là hồng nhan tri kỷ, Mộ muội muội có thể ngươi phải cẩn thận một chút!"

Liễu Ngọc nhãn châu xoay động, cười khanh khách, trêu đùa Mộ Phái Linh.

"Ta…có cái gì phải cẩn thận." Mộ Phái Linh mặt ngọc một trận ửng đỏ khẽ gắt.

"Liễu sư muội đừng trêu chọc Mộ sư muội nữa, chúng ta bàn chính sự là hơn, hai vi sư muội tính toán đi vào nội cốc ra sao?"

Tống nữ tử nghiêm sắc mặt hỏi.

Mộ Phái Linh cùng Liễu Ngọc nét mặt tươi cười chợt tắt, liếc mắt nhìn nhau, lộ ra vẻ do dự.

"Tống sư tỷ, vị Tử Linh kia đưa cho ngươi lộ tuyến đồ là năm đó thật sự là lộ tuyện sư phó năm đó đi qua sao? Nếu đúng là như thế cũng không phải không thể thử một lần, dù sao Huyễn Linh Thảo đối với chúng ta để đột phá bình cảnh sau này rất quan trọng, nếu như cứ như thế này hai tay trống trơn trở về, thật sự có chút không cam lòng."

Liễu Ngọc đôi mi thanh tú khẽ nhíu lại nói.

"Nếu chỉ là tìm kiếm linh dược tại vùng phụ cận lối vào nội cốc, ta có thể đi."

Mộ Phái Linh sắc mặt có chút suy tư trong chốc lát, rốt cuộc bởi vì sự hấp dẫn của đan dược, khẽ than nhẹ một tiếng.

"Tốt! nếu hai vị sư muội đều đã quyết định, chúng ta cũng thử mạo hiểm một lần, chẳng qua chúng ta cũng chỉ tìm kiếm trong vòng mấy trăm dặm nội cốc, nếu vẫn không thể tìm thấy Huyễn Linh Thảo, lập tức đi ra, tuyệt đối không thể mạo hiểm. Linh đan tuy là trọng yếu nhưng cũng không quan trọng bằng sinh mạng chúng ta."

Tống nữ tử gật gật đầu sau đó dặn bảo một hồi.

"Mặc dù tính là có lộ tuyến đồ nhưng lấy chúng ta tu vi Kết Đan kỳ xâm nhập nội cốc cũng coi như là tự sát mà thôi, nghe nói trong nội cốc có một số cổ thú dù là Nguyên Anh tu sĩ gặp cũng phải kinh hãi."

Liễu Ngọc thản nhiên cười nói.

"Những cổ thú này bình thường đều ẩn thân ở sâu bên trong nội cốc, chúng ta chỉ ở trong phạm vi phụ cận lối vào có lẽ không vấn đề gì, không chậm trễ nữa xuất phát thôi."

Mộ Phái Linh quyết đoán nói.

Hai nữ nhân còn lại cũng không muốn chậm trễ nữa, ba người liền hóa thành ba đạo ánh sáng bay sát nhau, hướng động quật mà bay đến.

Năm ngày sau, bên trong nội cốc bên cạnh một phiến băng tuyết thiên địa, xuất hiện thân hình ba nữ tử đứng giữa cái gió lạnh như cắt.

Phía sau các nàng cách đó không xa có một đạo băng kinh thật lớn, đúng là thông đạo mà Hàn Lập cùng Tử Linh năm đó đi theo Quỷ Linh Môn tiến vào nội cốc.

Trên người tam nữ đã mở ra màn hào quang dày đặc, cũng không sợ hãi những luồng gió lạnh này.

Các nàng khẽ nói nhỏ với nhau cái gì, trong chốc lát, sau đó từ cách mặt đất mấy trượng, chậm rãi hướng phía xa xa bay đi, cũng không dám một chút bất cẩn.

Phạm vi của phiến tuyết này không lớn, tam nữ cũng chỉ mất gần nữa ngày liền bay ra khỏi khu vực này, trước mắt lại xuất hiện một ngọn núi xanh biếc dị thường.

Tam nữ mừng rỡ, ngay lập tức thân thể mềm mại chớp lên, tự động tách ra lấy ngọn núi này làm trung tâm hướng ra xung quanh tìm kiếm linh thảo.

Một ngày một đêm sau, tam nữ lại hội tụ tại đỉnh ngọn núi.

Liếc mắt nhìn nhau một cái, các nàng không khỏi nở nụ cười khổ.

"Núi này quả thật có rất nhiều linh dược mà ngoại giới không có, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Huyễn Linh Thảo." Liễu Ngọc buồn bực mở miệng.

"Ta cũng vậy, cũng không thể tìm được Huyễn Linh Thảo. Nhưng cũng thu được một phần đan được khác còn thiếu, cũng không phải là tay không mà về."

Mộ Phái Linh cũng dở khóc dở cười nói.

"Xem ra sự chúng ta cùng Huyễn Linh Thảo thực sự vô duyên, như vậy chúng ta quay về tổng nội thôi."

Tống Ngọc khẽ thở dài, có chút buồn bã nói.

"Hay là chúng ta tìm kiếm kỹ càng lại một lần nữa, nói không chừng còn có chỗ chưa tìm kỹ."

Liễu Ngọc không cam tâm nói.

"Quên đi, đã là không có cơ duyên thì có cưỡng cầu cũng không được, hơn nữa nội cốc quá mức nguy hiểm, chỉ e ở trong cốc quá lâu sẽ gặp chuyện không may, chúng ta lập tức rời khỏi đây."

Tống Ngọc lắc đầu không chút do dự nói.

Liễu Ngọc nghe được lời ấy, khuôn mặt hiện lên vài phần không muốn, đang muốn nói

cái gì nữa thì phía xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng sấm ầm ầm.

Tam nữ ngẩn ra, không khỏi nhìn lại.

Chỉ thấy ở phương hướng truyền đến tiếng sấm một mảnh đen tuyền tựa hồ đang có một khối mây đen cực lớn hướng bên này phóng tới với tốc độ nhanh vô cùng, trong phút chốc đã lớn hơn vài phần, mây đen quay cuồng, tiếng sấm từng trận nổ ra thanh thế kinh người.

"Không tốt, đám mây đen này có vấn đề, có thể là cổ thú!"

Lấy tri thức của tam nữ liếc mắt một cái liền nhận ra sự quỷ dị này, Tống nữ tử lúc này thất thanh hét lớn.

Lập tức tam nữ liền hóa thành ba đạo độn quang hướng phương hướng cũ chạy trốn.

Từ giữa đám mây lớn, tiếng sấm vang dội, tựa hồ phát hiện tam nữ, liên tục biến đổi đột nhiên hướng tam nữ đuổi theo với tốc độ còn nhanh hơn, bên trong còn ẩn hiện truyền đến tiếng cười lạnh.

"Không phải là cổ thú, hình như là ma đạo tu sĩ!"

Liễu Ngọc năm đó xuất thân ma đạo, vừa nghe tiếng cười lạnh, quay đầu lại cẩn thận đánh giá đám may, khuôn mặt đột nhiên biến đổi, nói.

"Bất kể là người hay là yêu, rõ ràng đối phương không có hảo ý, chúng ta không thể liều lĩnh!"

Tống Ngọc thấy đám mây đen dần dần tiếp cận, liền khẩn trương quát, sau đó vỗ vào túi đựng đồ bên hông, một viên châu mờ ảo xuất hiện trong tay.

Nàng liền niệm chú ngữ, mang viên châu nhoáng lên bột cái hóa thành một cỗ mây mù màu trắng đem ba người bao bọc lại bên trong.

Tiếp theo bạch vân xuất kỳ bất ý run lên, liền như lưu tinh phá không bay đi tốc độ cực nhanh.

"Chút tài mọn mà cũng dám trước mặt ta thi triển!"

Từ giữa đám mây đen lại truyền đến am thanh u ám, lập tức mây đen một trận quay cuồng bỗng nhiên ngưng tụ thành một bàn tay màu đen khổng lồ.

Bàn tay chợt lóe rồi biến mất, phía sau hóa thành một đạo ô quang độn tốc dài hơn mười trượng, cuối cùng thoáng một cái bạo tăng gấp bội, sau vài cái chớp động đã đuổi theo được nửa đoạn đường.

"Phía sau chính là một Nguyên Anh kỳ ma tu, mau mau tìm cách ngăn hắn lại một chút."

Từ giữa bạch vân truyền đến tiếng nói pha lẫn sự kinh sợ của Tống nữ tử.

"Để ta liều mạng phóng linh trùng, cho dù phải từ bỏ mấy con rết này cũng phải ngăn cản đối phương một chút."

Liễu Ngọc khẩn trương nói.

Vừa dứt lời, vài tiếng kêu nhẹ vang lên, bảy tám con rết dài nửa thước trên thân một màu tuyết trắng từ giữa bạch vân phóng ra giương nanh múa vuốt đánh về phía sau ô quang.

"Lục Dực Sương Công! Ha ha ta tưởng là ai, nguyên lai là ngươi, nha đầu Liễu Ngọc! mấy con tiểu trùng này cũng dám đối phó với ta?"

Người bên trong ô quang vừa thấy mấy con rết không những không sợ hãi ngược lại cười ha hả!

Từ giữa ô quang, đột nhiên phóng ra vài sợi tơ đen nhánh sau đó chợt lóe lên xuyên thủng qua thân những con rết, mà ô quang bản thân tự mình nhoáng lên một cái rồi hạ xuống.

Còn mấy con rết kia không chút nhuc nhích lơ lửng trên không một lúc lâu mới phịch một tiếng, toàn thân bị một ngọn lửa màu đen bao vây lấy, trong nháy mắt hóa thành tro bụi, biến mất không thấy.

Không rõ ngọn lửa màu đen này là thứ công pháp quỷ dị nào mà mấy con Lục Dực Sương Công lại không thể chống cự mảy may.

Phía trước tam nữ giữa bạch vân nhìn thấy cảnh này liền kinh hồn bạt vía, đặc biệt Liễu Ngọc trong lòng càng hoảng sợ cùng giật mình, không biết vị ma tu phía sau rốt cuộc là ai, chỉ nhìn thấy mấy con rết liền nhận ra lai lịch của mình, rõ ràng âm thanh đối phương cực kỳ xa lạ.

Ô quang tốc độ thật sự quá nhanh, tam nữ còn chưa nghĩ ra biện pháp lui địch đã đuổi tới ngay phía trên bạch vân.

Lập tức xoay vòng một cái, lại hiện ra bàn tay màu đen to lớn, không chút cố kỵ hung hăng đánh xuống.

Tam nữ cùng lúc kinh hô một tiếng, đồng thời liền xuất ra ba đạo kiếm quang theo bạch vân bắn ra.

Bàn tay màu đen phía trên ô quang chợt lóe đã đem tất cả bảo vật thu vào trong tay, năm ngón tay chợt hé ra, phi kiếm hay pháp vật phia dưới liền không cánh mà bay một cách quỷ dị không biết đã được đưa đến nơi nào.

Ngay lúc đó bạch vân liền tự mình nổ tung ra, hóa thành ba đạo độn quang hướng các phía mà phóng nhanh ra.

Tam nữ dự định chia nhau chạy trốn, thế nhưng lại xuất hiện một màn không thể tượng tượng.

Phía trên bàn tay màu đen bỗng nhiên xuất hiện một dải màu đen bay ra hướng về phía tam nữ độn quang mà quét, chỉ lóe lên một cái đã đem tam nữ toàn bộ cuộn vào trong đó, sau đó quay về bàn tay màu đen phía sau đồng thời bắt được tam nữ.

Tống Ngọc tam nữ cuối cùng bị bắt sống.

Các nàng vừa sợ lại thấy linh quang hộ thân chớp hiện không ngừng, muốn từ bên trong bàn tay liều mạng thoát ra.

Nhưng vào lúc này, một tiếng hừ lạnh đồng thời vang lên bên tai tam nữ.

Từ trên bàn tay to tóa ra những luồng hắc khí, tam nữ bị luồng hắc khí chạm vào, thần thức liền tan ra hai mắt tối sầm hôn mê bất tỉnh.

Lúc này bàn tay màu đen mới thả tam nữ ra sau đó hóa thành một phiến hắc khí, tiếp đó đoàn hắc khí tụ lại xoay tròn hiện ra một bóng người thân hình cao lớn.

Người này toàn thân một màu tối đen nhưng hàn quang từ hai mắt luôn tản ra một màu lục quang lập lòe.

"Không nghĩ tới, dĩ nhiên lại là ba nữ tử này, như vậy cũng tốt, chế trụ các nàng cũng có thể làm cho kẻ nọ có chút sợ ném chuột vỡ đồ. Hắc hắc ba nữ tử này cùng ngươi cũng có chút quan hệ, mặc dù kêu ngươi xả thân cứu giúp phỏng chừng ngươi sẽ không làm, nhưng cũng không phải không có chút hiệu quả."

Bóng đen phát ra âm thanh khàn khàn, nhìn chằm chằm vào tam nữ nằm trong hắc khí cười lạnh không ngừng.

Không biết qua bao lâu, tu vi cao nhất trong ba người là Tống nữ tử dần dần tỉnh lại.

Hai mắt nàng hé mở, kết quả phát hiện chính mình đang nằm trên mặt đất lạnh lẽo, phụ cận nơi nơi đều chớp động bạch quang truyền trên những cột đá, Tống nữ tử trong lòng cả kinh ngồi dậy, đồng thời bấm tay niệm thần chú, ý đinh trước hết xuất ra linh quang hộ thê rồi tính tiếp.

Nhưng lập tức một tiếng thét kinh hãi từ Tống Ngọc vang lên, cả người mềm nhũn co quắp lại trên mặt đất.

------oOo------

Chương 1173: Nguyên Anh và Thiên Sát ma thi

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ngươi đã bị ta hạ một loại cấm chế, khỏi cần vọng tưởng vận dụng pháp lực, hiện tại ngươi cùng hai người cũng không việc gì cả."

Một âm thanh lười biếng bỗng nhiên truyền đến, Tống nữ tử cả kinh nhìn lại.

Ở góc của động quật, một bóng đen cao lớn đang ngồi xếp bằng, nhưng bởi vì không nhúc nhích nên nàng không phát hiện ra.

Đồng thời, nàng cũng phát hiện pháp lực trong cơ thể quả thật không thể ngưng tụ, hẳn là khi hôn mê đã bị hạ một loại cấm chế lợi hại nào đó, trong tâm bất giác trầm xuống.

"Các hạ là ai? Vì sao lại bắt tỷ muội bọn ta tới đây?"

Nữ tử họ Tống nhìn lướt qua bên cạnh, thấy Mộ Phái Linh và Liễu Ngọc đang nằm phía sau mình, tuy rằng hôn mê nhưng cũng không có gì nguy hiểm, trong lòng nhất thời khẽ buông lỏng.

"Hắc hắc…không nghĩ tới trong nội cốc sẽ gặp được ba người các ngươi, muốn trách thì trách tại sao ba người các ngươi lại gặp ta vừa đúng lúc đối với ta có chút tác dụng. Tống sư điệt, các ngươi chỉ cần ngoan ngoãn ở chỗ này, ta cũng sẽ niệm tình xưa nghĩa cũ, không làm khó các ngươi, nhưng nếu muốn trốn đi thì cũng đừng trách ta sao lòng dạ độc ác."

Bóng đen cao lớn lạnh lùng nói.

"Sư điệt? Tiểu nữ tử không nhớ rõ như thế nào lại có một sư môn trưởng bối như tiền bối, có thể tiền bối đã nhận lầm người"

Tống Ngọc cả kinh hỏi ngược lại.

"Không nhận ra ta cũng không có gì là lạ, ta nhận ra sư điệt ngươi là được rồi. Tử Linh nha đầu kia có khỏe không?"

Bóng người cao lớn nhàn nhạt hỏi.

"Ngươi biết Tử Linh? Ngươi rốt cuộc là người phương nào?"

Tống Ngọc càng hoảng sợ quát lớn hỏi.

"Muốn biết ta là ai, cái này cũng đơn giản thôi."

Bóng đen nói một tiếng đột nhiên đứng lên, nhấc chân hướng Tống nữ tử đi tới.

Chỉ sau vài bước liền từ trong bóng đêm đi ra, thân ảnh tướng mạo đều rơi vào trong mắt Tống Ngọc.

Toàn thân là trường bào màu đen bao bọc bên trong là một bộ khô lâu, trong miệng lộ ra một cặp răng nanh trông rất khủng khiếp, hơn nữa trên người còn lộ ra một cánh tay tựa hồ như được vàng bạc tạo thành, phát ra ánh sáng chói mắt hết sức yêu dị.

"Ngươi là ai? Ta tuyệt nhiên chưa từng thấy qua?"

Tuy rằng dung mạo đối phương làm cho Tống nữ tử trong lòng cảm thấy kinh hãi nhưng vẻ mặt vẫn thu lại bình tĩnh hỏi.

"Phải không? Bộ dáng ta đây ngươi thực sự không nhận ra?"

Hắc bào nhân cũng không tức giận ngược lại bình tĩnh hỏi, ánh mắt nhìn về phía Tống nữ tử tựa hồ có chút kỳ quái.

Tống nữ tử vừa nhìn thấy ánh mắt này liền cảm thấy ánh mắt đối phương quen thuộc dị thường, đột nhiên nhớ tới một người.

"Ngươi…ngươi là…không có khả năng!" Tống nữ tử nhất thời

kinh hô lên.

"Ngươi rốt cuộc đã nhận ra, cũng không cần kinh ngạc, hiện tại ta chưa phải là người kia nhưng sẽ không lâu nữa ta sẽ trở thành hắn."

Hắc bào nhân phát ra một tiếng cười nhẹ thập phần quỷ dị sau đó lại nhoáng lên một cái lui trở về trong góc động quật không hề để ý tới Tống nữ tử.

Còn cung trang nữ tử, nét mặt tràn đầy vẻ khó tin, trong lòng không thể bình tĩnh được, thỉnh thoảng trong thần thức lại hiện lên bóng dáng một người thanh niên cùng với hắc bào nhân trước mắt hợp thành một rồi lại tách ra làm hai.

"Chẳng lẽ thật sự là Hàn sư thúc, nhưng rõ ràng bộ dáng hắn không phải như vậy, không lẽ khi ở ngoài du lịch đã gặp phải kiếp nạn gì? Không đúng, sư thúc mặc dù tu vi chỉ là Nguyên Anh trung kỳ nhưng một thân thần thông cũng không dưới Hậu kỳ đại tu sĩ, làm sao có thể gặp phải chuyện xấu được. Hơn nữa cho dù thân thể thực sự bị hủy nhưng còn Nguyên Anh tại sao lại không quay về tông môn tĩnh dưỡng mà phải trốn trong Trụy Ma Cốc còn đối với ba người bọn ta không chút khách khí ra tay, cuối cùng còn nói mấy câu kia là có ý tứ gì?"

Tống nữ tử mặc dù thiên tư hơn người nhưng giờ phút này cũng trong đầu cũng hỗn loạn, kinh ngạc nhìn bóng đen.

"Hừ…hai người các ngươi cũng đã tỉnh, còn làm bộ hôn mê làm gì?" Hắc bào nhân liếc mắt nhìn đột nhiên mở miệng nói.

Tống nữ tử nghe lời này chợt ngẩn ra, vui mừng quay đầu lại thì âm thanh Mộ Phái Linh từ phía sau đã vang lên.

"Ngươi không phải là công tử, người là đệ nhị Nguyên Anh của công tử! Sao ngươi có thể thoát ra khỏi sự khống chế giành được tự chủ thần thức. Công tử hiên tại đang ở đâu?"

Lời nói của nàng có chút lo lắng pha lẫn chút hoảng sợ.

"Mộ sư muội, ngươi thực sự không lầm chứ, người này thực sự là đệ nhị hóa thân của sư phó?"

Âm thanh kinh ngạc của Tống nữ tử truyền tới, đồng dạng có một bộ dáng khó tin.

Tống nữ tử liền quay đầu nhìn thoáng qua quả nhiên nhị nữ cũng đã ngồi dậy, Liễu Ngọc lại một tay che miệng thần tình khiếp sợ.

"Ta cũng không biết rõ ràng, nhưng nghe nói công tử tu luyện một loại bí thuật mà nhân giới hiếm có, có thể cô đọng thành đệ nhị Nguyên Anh. Chẳng qua đệ nhị Nguyên Anh này cũng nguy hiểm dị thường, chỉ cần một chút vô ý thì có thể tự sinh thần thức quay lại phản phệ bản thể chính."

Mộ Phái Linh gắt gao nhìn chằm chằm vào bóng đen vẫn đang âm trầm bất động nói.

Tống nữ tử cùng Liễu Ngọc nghe vậy không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc nhìn nhau.

"Ngươi có thể nhận ra? À ta nhớ rồi, hẳn là nha đầu Ngân Nguyệt kia đã từng nói ra. Bất quá, ta cũng không định giấu diếm gì cả, ta xác thực chính là đệ nhị Nguyên Anh của người kia, chỉ có điều chờ đến khi ta tu luyên đại thành sẽ trở về cắn nuốt Nguyên Thần hắn, sau đó thì ta chính là hắn mà hắn chính là ta, các ngươi hãy ngoan ngoãn ở trong này đi, nếu sự tình thuận lợi thì ta sẽ tha cho các người. Nơi này là địa phương cực kỳ bí mật do ta tìm thấy, cho dù người kia có tự mình tìm tới cũng tuyệt đối không tìm được các ngươi."

Hắc bào nhân cũng chẳng buồn che dấu cái gì, liền thoải mái thừa nhận.

Quả đúng là vậy, hắn chính là đệ nhị Nguyên Anh của Hàn Lập sử dụng cô mộc linh anh hóa thành trong lúc xảy ra xung đột với đám người Đột Ngột.

Năm đó, Nguyên Anh này bị một gã đại tiên sư đánh trọng thương, đáng lý hắn đã tiêu thất nhưng chính là hắn đã tu luyện một chút Huyền Âm ma khí do Hàn Lập truyền thụ. Kết quả là bị vạn trượng ma khí quán trú, may nhờ thần thông hộ chủ của Quỷ La Phiến, chủ động hấp thu ma khí vào phiến rồi chuyển thành tinh thuần ma khí tiến hành cứu trị.

Nếu như Hàn Lập không cách Nguyên Anh này quá xa, thì sau khi tỉnh dậy đệ nhị Nguyên Anh cảm ứng được sẽ tự động trở về bên người Hàn Lập.

Nhưng thật sự trùng hợp, ngay lúc đó Hàn Lập cũng thân mang trọng thương, bắt buộc phải trốn vào trong dòng nước tự đóng băng bản thân xuôi theo dòng chảy tới Đại Tấn.

Kể từ đó đệ nhị Nguyên Anh không thể cảm ứng được khí tức của Hàn Lập, khi đó đành phiêu bạt khắp nơi trên thảo nguyên.

Sau khoảng hai mươi đến ba mươi năm, cuối cùng sinh ra tự chủ ý thức, sau đó lặng lẽ quay về Đại Tấn lẻn vào trong Trụy Ma Cốc và dễ dàng tìm được cái xác không hồn Thiên Sát ma thi.

Khối ma thi này tuy rằng bị Cổ Ma hư hại quá nặng nhưng thân thể không vì thế mà theo thời gian tiêu biến mà chậm rãi khôi phục như lúc ban đầu.

Có điều khối ma thi này mất đi Hàn Lập chưởng ứ nên tất cả mọi hoạt động đều phải dựa vào bản năng, nếu tiếp tục như thế khoảng mấy trăm năm sau cũng không phải không thể lại sinh ra thần trí chính mình.

Nhưng bị đệ nhị Nguyên Anh tìm được, dựa vào cấm chế năm đó Nguyên Anh này không cần tốn nhiều sức lực liền chiếm cứ thân thể ma thi, cắn nuốt hết một chút căn nguyên linh hồn còn lại.

Đó cũng là nguyên nhân tại sao đệ nhị Nguyên Anh không tìm những tu sĩ khác đoạt xá mà lại trực tiếp đến Trụy Ma Cốc.

Dù sao việc đoạt xá của một vị Nguyên Anh tu sĩ cùng cấp là không dễ dàng nếu không cẩn thận ngược lại có thể bị đối phương giết chết, còn khối ma thi này, bản thân chính là Nguyên Anh tu sĩ nhưng lại không có thần thức tự chủ, chính là đối tượng đoạt xá hoàn mỹ nhất.

Đệ nhị Nguyên Anh tự nhiên không chút lo lắng mà tìm đến.

Nguyên Anh này nhờ vào ma khí còn sót lại cùng bản thân thi khí Thiên Sát ma thi làm cơ sở cùng với Âm La Phiên tương trợ, liền ngắn ngủn mấy chục năm đã đem Huyền Âm ma khí tu luyện được hơn phân nửa, cũng thuận lợi đột phá lên Nguyên Anh trung kỳ cảnh giới.

Sau đó từ trong ma cốc muốn tìm một số bảo vật vô chủ nhằm tế luyện một phen rồi chuẩn bị xuất cốc, kết quả vừa lúc bắt gặp Mộ Phái Linh tam nữ.

Hắn nguyên bản không biết là tam nữ, bởi vì tu luyện Huyền Âm ma khí, lại bị tinh thuần ma khí quán thể đồng thời cắn nuốt một chút tinh hồn Nguyên Anh còn sót lại của Thiên Sát ma thi, nhất thời hung tính nổi lên, chỉ nghĩ là đem ba gã Kết Đan Kỳ này một đao giết chết tránh cho bị tiết lộ hành tung thêm vào đó cũng muốn sơ giải một chút hung sát chi khí tồn tại trong lòng.

Nhưng khi phục chế lại trí nhớ của Hàn Lập nhận ra tam nữ, liền thay đổi chủ ý đem tam nữ bắt lấy, lại hạ cấm chế nhốt ở nơi này.

"Ngươi muốn nhốt chúng ta tới khi nào?"

Mộ Phái Linh âm thầm kêu khổ, nhưng vẫn cố lấy chút dũng khí hỏi.

Nữ tử này sở dĩ có thể liếc mắt một cái liền nhận ra đệ nhị Nguyên Anh là vì năm đó Ngân Nguyệt từng đưa nàng một cái ngọc bội đến giờ vẫn giữ kín bên người.

Mà ngọc bội kia từng được Ngân Nguyệt cất giấu một tia khí tức của đệ nhị Nguyên Anh, có thể dễ dàng cảm ứng phát hiện được sự tồn tại của Nguyên Anh này.

Lúc đó Mộ Phái Linh cũng cảm thấy khó hiểu, hiện tại mới hiểu được dụng ý của đối phương.

Đối phương đại khái dự liệu được đệ nhị Nguyên Anh có thể bị mất đi khống chế nên cho nàng ngọc bội này để đề phòng vạn nhất có gì xảy ra. Hiện giờ dựa vào bảo vật này quả nhiên ngay lập tức nàng liền nhân ra thân phận đối phương.

Hắc bào nhân nghe được Mộ Phái Linh hỏi câu này, lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái rồi nói:

"Đương nhiên là tới lúc trên đời này chỉ còn tồn tại một Hàn Lập duy nhất."

"Lấy thần thông cùng tốc độ tu luyện của sư thúc các hạ cảm thấy có hy vọng sao?"

Tống nữ tử cũng trấn định lại, phân tích rõ ràng ngọn nguồn, chậm rãi nói.

"Hiện tại, ta xác thực không phải đối thủ của hắn, nhưng nếu là chạy trối chết thì vẫn còn vài phần nắm chắc, huống hồ ba người các ngươi còn trong tay ta, dù thế nào hắn cũng sợ ném chuột vỡ đồ, về phần ta làm như thế nào đắc thủ cũng không cần các ngươi bận tâm."

Hắc bào nhân cười lạnh một cái, âm hiểm nói.

Liễu Ngọc nhãn châu xoay động cũng muốn mở miệng nói, nhưng hắc bào nhân không khách khí nói tiếp:

"Được rồi, chủ ý trong lòng các ngươi ta rất rõ ràng, các ngươi đừng vọng tưởng có thể đi ra khỏi nơi này. Nếu ta không thể cắn nuốt người nọ thì chính ta sẽ bị hắn hủy diệt than thức, biến trở lại thành đệ nhị Nguyên Anh của hắn, hiện tại các ngươi cứ ngủ một hồi đã rồi nói sau."

Hắc bào nhân lời vừa nói ra, liền bấm tay niệm chú ngữ.

Nhất thời, mặt đất phụ cận tam nữ linh quang chớp động, một lượng lớn hắc khí xông ra.

(Giống thả thuốc mê nhỉ, thằng đệ nhị này có vẻ am hiểu thủ pháp lưu manh vãi. Chả như Lập cùi, chỉ biết lạnh tanh chém giết. –Vịt)

Mộ Phái Linh ba người trong lòng cả kinh, lúc này mới phát hiện các nàng ở trong một pháp trận thật lớn.

Kết quả hắc khi bao phủ các nàng, tam nữ liền cảm thấy hoa mắt chóng mặt lại hôn mê lần nữa.

Lúc này hắc bào nhân ngồi trong góc mới dừng niệm chú ngữ, buông lỏng pháp quyết nhìn vào hắc khí, ánh mắt chớp động không chừng, bỗng chốc trở nên cực kỳ phức tạp.

------oOo------

Chương 1174: Uy Chấn Thiên Nam

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một tháng sau, tại Huyền Vũ đại điện bên trong Thái Chân Môn, môn phái được xưng là Thiên Nam đệ nhất tu chân phái. Một lão đạo mặt như trẻ con nhưng râu tóc lại bạc trắng chau mày nhìn ngọc giản màu trắng trong tay, thần sắc âm trầm bất định.

Một hồi lâu sau, hắn thở dài một hơi rồi đột nhiên hướng về phía ngoài điện phân phó: *"Người đâu!"*

Âm thanh vừa dứt, lập tức từ bên ngoài điện đi vào hai gã đạo sĩ trung niên.

"Không biết chưởng môn có gì phân phó." Hai gã đạo sĩ trúc cơ kỳ cúi người hành lễ.

"Đem thư mời này đến phía sau núi Kim Hà Cốc, nói rằng tiêu quốc xuất hiện một gã đại tu sĩ thứ tư, hiện giờ Lạc Vân Tông đưa tới thư mời, hỏi thái công trưởng lão có muốn hay không tự mình đi một chuyến, hay là mấy vị sư tổ tự mình đi một chuyến." Lão đạo đem ngọc giản đưa tới, có chút ngưng trọng nói.

"Tuân mệnh chưởng môn. Đệ tử nhất định tự mình giao đến cho sư tổ." Hai gã đạo sĩ biến sắc, lập tức cung kính đáp.

Lập tức hai người tiếp nhận ngọc giản, liền hóa thành hai đạo độn quang bay khỏi đại điện thẳng đến Kim Hà Cốc.

…….

Thiên Dương Đàm, là cấm địa của Hợp Hoan Tông tiếng tăm lừng lẫy, tuy diện tích không lớn, chỉ khoảng mấy trăm trượng, nhưng quanh năm bị đám sương mù màu xám nồng đậm bao phủ, bất luận là kẻ nào cho dù là mấy tên Nguyên Anh trưởng lão trong tông cũng không dám tùy tiện tiến vào đoàn sương mù này một bước. Bình thường, phương viên hai mươi dặm bên trong Thiên Dương Đàm đều không có dấu vết có người.

Nhưng giờ phút này, cách đám sương mù khoảng mười trượng, có năm sáu tu sĩ phục sức khác nhau đứng, nữ có nam có, có điều mỗi người đều nhìn đám sương mù, một tiếng không nói.

"Đại tu sĩ thứ tư, Hàn tiểu tử này tu luyện quả thật là rất nhanh. Mặc dù đã sớm đoán được hắn sớm muộn cũng đến được bước này, nhưng không nghĩ tới vẻn vẹn gần trăm năm thời gian đã tiến giai. Bất quá, hiện tại hắn đã đến được bước này, xem ra đại điển lần nay, ta cũng phải tự mình đi một chuyến."

Trong sương mù truyền đến một tiếng thở dài nhẹ nhàng.

Bên ngoài đám sương mù, mấy tên tu sĩ vẫn ôm tay đứng đó, không ai dám lên tiếng đáp lời.

………

Thất linh đảo, một thanh sam lão giả với khuôn mặt bình thường, đứng một chỗ bên vách núi, hai tay để sau lưng, nhìn về phía biển cả mênh mông, sắc mặt bình tĩnh dị thường. Nhưng trong bàn tay đặt phía sau lưng, lại đang nhẹ nhàng cầm lấy một khối ngọc giản màu trắng, linh quang nhàn nhạt chớp động.

………

Bắc Lương quốc, trong lầu các tại một chỗ trên lung linh sơn, một nữ tử còn trẻ có khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, cả người phát ra cỗ âm hàn chi khí, cùng một gã bàn lão giả, ngồi đối mặt với nhau.

Lão giả kia hướng nữ tử cẩn thận hỏi: *"Tiền bối, hiện tại việc đại điển của Lạc Vân Tông, phải chăng là người nên tự mình đến xem lễ. Người kia tuổi còn trẻ như vậy đã tấn giai Nguyên Anh hậu kỳ, với thọ nguyên của hắn cũng đủ để hắn chấn nhiếp Thiên Nam bảy tám trăm năm, nếu là có thể cùng hắn nối lại tình xưa,* *sáu phái chúng ta sau này có thể yên ổn."*

"Sao vậy. Lôi sư điệt sau khi chấp chưởng tông môn, hôm nay lại muốn mời người kia quay lại Cốc của các ngươi." thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần nghe vậy sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói.

"Tiền bối hiểu lầm. Lấy thân phân đối phương hiện nay, như thế nào có thể quay lại một cái Hoàng Phong Cốc nho nhỏ. Nhưng bổn môn cùng quý cung dù sao cùng đối phương cũng có chút quan hệ sâu xa, chỉ là kiếm một chút giao tình mà thôi, đối với sáu phái chúng ta cũng không ít chỗ tốt."

Bàn lão giả bị ánh mắt băng lãnh của nữ tử đảo qua, ngượng ngùng nói.

"Muốn cùng hắn có chút quan hệ, không nên chỉ trông cậy vào ta. Lần này dự lễ, sư đệ ta sẽ đi một chuyến. Hắn cùng sư muội của ta quan hệ cũng không tệ, so với ta đi thì càng thêm thích hợp hơn." Nữ tử xinh đẹp tuyệt trần trầm tư trong chốc lát, sắc mặt không chút thay đổi nói.

"Nguyên lai là Ngô tiền bối, như vậy cũng tốt." Bàn lão giả nghe vậy cũng vui vẻ nói.

"Hừ, khó trách Hoàng Phong Cốc các ngươi lại khẩn trương như thế, sau khi Từ Lệnh Hồ đạo hữu tạo hóa, các ngươi trong cốc cũng không có thấy một tên Nguyên Anh tu sĩ tọa trấn. Nếu không Từ Lệnh Hồ đạo hữu cùng mấy người từng có ước định viện thủ, cũng báo cho ngũ phái chúng ta biết, chỉ sợ Hoàng Phong Cốc các ngươi đã không thể yên ổn ở Bắc Lương quốc này rồi."

Nữ tử liếc mắt nhìn bàn lão giả một cái, hừ lạnh một tiếng nói.

Lão giả nghe được lời ấy, trên mặt cũng hiện ra vẻ xấu hổ.

……….

Hai tháng thời gian này, cả Thiên Nam thật sự chấn động.

Toàn bộ Thiên Nam tu tiên giới, chỉ cần là một tông môn hơi lớn một chút, liền không ngoại lệ nhận được thiệp mời của Lạc Vân Tông, nói là bọn họ có một vị trưởng lão đã tiến giai Nguyên Anh hậu kỳ, đặc biệt tổ chức một buổi lễ long trọng, chúc mừng sự kiện này. Mời các đại tông môn phái đến dự lễ.

Mặc dù trong thư không nói rõ là vị trưởng lão nào. Nhưng năm đó lấy tu vi Hàn Lập đã làm cho những tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ khác chấn kinh, mọi người cơ hồ không cần đoán cũng nhận định ngay là Hàn Lập.

Lần này, vô luận là tông môn lớn nhỏ nào, tự nhiên tất cả đều một trận xôn xao.

Những môn phái nhỏ hết sức lo sợ, tự nhiên liền đáp ứng đến dự lễ. Tông môn đại phái tuy rằng trong lòng nói thầm không ít, nhưng cũng đồng dạng đáp ứng phái một vị trưởng lão tham gia điển lễ.

Nhất thời, cái tên Hàn Lập chấn kinh cả Thiên Nam, vô luận là tán tu ẩn cư nơi núi cao hay thâm sơn cùng cốc, hay các nơi linh mạch tụ tập các tu tiên gia tộc hay tông môn lớn nhỏ đều nghe đến.

"Hàn Lập."

Chỉ sợ là trong vòng trăm năm trở lại là cái tên bị nhắc tới nhiều nhất.

Tất cả mọi người đều nồng nhiệt nghị luận vị này tuổi còn trẻ đã tiến giai Nguyên Anh hậu kỳ, Thiên Nam bài danh vị trí thứ tư đại tu sĩ.

Cứ như vậy, ba tháng sau, Lạc Vân Tông tổ chức điển lễ.

Nguyên Anh tu sĩ có mặt cũng gần trăm người, đồng thời còn có Kết Đan kỳ tu sĩ cũng đến Vân Mộng Sơn dự lễ.

Hàn Lập thân là nhân vật chính, cũng chỉ ở trước điển lễ lộ mặt một chút và nói vài ba câu với mọi người, sau đó liền mời hơn mười Nguyên Anh trung kỳ là trưởng lão các phái trong đó còn có cả Hợp Hoan Lão Ma cùng Hóa Ý Môn Ngụy Vô Nhai hai gã Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ tụ họp tại một nơi bí mật ở Lạc Vân Tông.

Kết quả là, sau ba ngày ba đêm, những Nguyên Anh lão quái này lần lượt từ đại điện đi ra, mà sắc mặt ai nấy đều trắng bệch, mỗi người đều ẩn hiện vẻ kinh sợ, ngay cả Hợp Hoan Lão Ma cùng Ngụy Vô Nhai hai người ánh mắt cũng ảm đạm rất nhiều, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Một số người để ý thấy vậy, liền tò mò tiến lên hỏi, nhưng câu trả lời nhận được cũng chỉ là cái cười khổ hoặc là vẻ mặt sợ hãi liên tục lắc đầu, tất cả đều ấp úng không chịu nói ra cái gì.

Điều này càng khiến cho những tu sĩ khác càng cảm thấy nghi hoặc.

Điển lễ diễn ra trong vòng nửa tháng, Hàn Lập cũng không có xuất hiện trước mọi người thêm nữa, mà hơn mười vị Nguyên Anh lão quái tu vi cao nhất cũng không thấy có chút ý kiến gì, hơn nữa điển lễ vừa kết thúc, liền mang theo tâm lý không yên ly khai Lạc Vân Tông, không một ai ở lại dù chỉ một lát.

Kể từ đó, những tu sĩ khác càng cảm thấy nghi hoặc, rốt cuộc trong đại điện đã sảy ra chuyện gì? Thậm chí có thể đem hai gã đại tu sĩ trước mặt mọi người biến thành bộ dạng như vậy.

Những lão quái tham gia cuộc họp bí mật trong điện tuy rằng bọn họ cũng không muốn nhiều lời về việc sảy ra trong điện, nhưng bọn họ cũng có vài người bạn tri kỉ hoặc là người thân cận, kết quả không bao lâu sau, cũng truyền ra ngoài được một ít tin tức.

Nhưng nội dung tin tức lại làm cho Thiên Nam tu tiên giới một phen nữa chấn động.

Theo những gì mấy lão quái này để lộ ra, vị trưởng lão của Lạc Vân Tông vừa mới tiến giai đại tu sĩ cũng là người tứ thư của Thiên Nam, vậy mà ngay trong điện chủ động đưa ra ý kiến cùng Ngụy Vô Nhai và Hợp Hoan Lão Ma hai người luận bàn một phen. Thực ra chuyện này cũng là bình thường, vị Hàn trưởng lão này vừa mới tiến giai thừa dịp điển lễ cùng những đại tu sĩ khác luận bàn mặt khác cũng là lập uy trước những tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ khác, điều này thì cũng không có gì.

Nhưng cái chính là, vị Hàn Trưởng lão này lấy sức một người đồng thời khiêu chiến cùng lúc hai người Ngụy Vô Nhai cùng Hợp Hoan Lão Ma. Quả là một chuyện kinh thiên.

Cũng không biết hai người Ngụy Vô Nhai cân nhắc như thế nào, do dự một chút, cuối cùng cũng đáp ứng.

Mà kết quả luận bàn càng làm cho hơn mười lão quái này trợn mắt há mồm, Hàn Lập trong luận bàn thi triển ra nhiều loại thần thông không thể tưởng tượng đượng, đồng thời sử dụng vài món bảo vật uy lực kinh người đánh bại hai gã đại tu sĩ dễ dàng.

Ngụy Vô Nhai cùng Hợp Hoan Lão Ma này uy chấn Thiên Nam đã mấy trăm năm cùng liên thủ cũng không thể phản kháng lại Hàn Lập, còn phân biệt chịu tổn thương chút ít nguyên khí.

Những lão quái có mặt tại đây còn hoảng sợ phát hiện, lấy biểu hiện nhàn nhã của vị Hàn trưởng lão này, tựa hồ còn chưa vận dụng hết toàn bộ thần thông.

Tất cả mọi người đều khiếp sợ không nói nên lời.

Trước mắt cũng chính Hàn Lập chủ động, cùng Nguyên Anh lão quái liên quan chỉ là trao đổi tu luyện tâm đắc, cũng chỉ chú trọng giao lưu mà thôi, có điều lại làm cho những lão quái ở đây đứng ngồi không yên, do không khác ngồi trên bàn chông là mấy.

Ba ngày trôi qua, những lão quái này đi ra từ mật điện, liền sau đó những tin tức kinh người bắt đầu từ đó lưu truyền ra ngoài. Ban đầu đại đa số mọi người đều bán tin bán nghi, căn bản không tin, thậm chí còn cho rằng lời nói vô căn cứ, nhưng tin tức lưu truyền theo thời gian càng ngày càng rộng, hơn nữa hơn mười lão quái tham gia buổi mật đàm tất cả đều bảo trì sự im lặng, không có người nào đứng ra phản bác những lời nói ấy.

Lúc này mọi người mới ý thức được không ngờ việc này lại có thể là sự thật, nhất thời làm cho toàn bộ Thiên Nam trầm xuống một chút. Dù có người đề cập đến Hàn Lập, hoặc là nghị luận sự việc liên quan đến hắn, thì cũng chỉ dám nhỏ giọng nói chuyện với nhau, cho dù là đang tu luyện tại mật thất hay vùng hoang giao dã ngoại cũng không dám có ý bất kính tùy ý mà nói.

Mà Thiên Nam đệ nhất tu sĩ, cũng lẳng lặng như vậy ở trong Thiên Nam tu tiên giới lưu truyền ra.

Tại một nơi trên khoảng phụ cận Thất Linh đảo, một gã trung niên đạo sĩ có làn da trắng noãn cùng một thanh sam lão giả đang huyền phù tại đó, hai người sắc mặt âm trầm dị thường, không ai nói với ai câu gì im lặng đứng đó.

Không bao lâu sau, thanh sam lão giả sắc mặt mới khẽ động nói:

"Chí Dương huynh đột nhiên giá lâm, truyền âm hẹn ta đến đây, không phải là có cái gì đó bí mật chứ? Có lời gì, cứ việc nói thẳng là được."

Thanh sam lão giả này chính là một trong tam đại tu sĩ Ngụy Vô Nhai.

"Ngụy huynh rõ ràng đã biết, còn giả ngây giả dại. Ta tìm ngươi với mục đích gì, ngươi có lẽ cùng đã rõ." Trung niên đạo sĩ nhàn nhạt nói.

"Ha hả, xem ra Chí Dương huynh nghe được tin đồn rốt cục cũng ngồi không yên!"

Ngụy Vô Nhai cười hắc hắc, khóe miệng nổi lên một tia châm chọc.

"Nói như vậy lời đồn thậm chí cũng có vài phần là thật? Ngươi cùng Hợp Hoan Lão Ma thực sự là bị người kia làm cho có chút ăn không tiêu sao?" Đạo sĩ thần sắc hiện lên một chút ngưng trọng, chậm rãi hỏi.

------oOo------

Chương 1175: Luyện Sí

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Có chút ăn không tiêu, ngươi thật sự cho là thế?"

Ngụy Vô Nhai hai mắt chợt híp lại, nói.

"Thế nào? Chẳng lẽ ngươi cùng Hợp Hoan liên thủ thật sự không địch lại tiểu tử họ Hàn kia?" Chí Dương thượng nhân cả kinh hỏi.

"Ngươi cũng quá coi trọng lão phu rồi, bọn ta hai người liên thủ, cũng chỉ chống đỡ đối phương được trong chốc lát liền tổn thương nguyên khí."

Ngụy Vô Nhai đờ đẫn nói.

"Không có khả năng! Hàn tiểu tử mặc dù thần thông quảng đại, nhưng cũng chỉ mới tiên giai hậu kỳ, so với ba người chúng ta còn trễ hơn nhiều. Tại sao hai người các ngươi liên thủ cũng không phải là đối thủ của hắn được?"

Chí Dương thượng nhân thần sắc khẽ biến, lắc đầu liên tục vẻ mặt như không thể tin được.

"Ta dù sao cũng là một gã nhất danh tu sĩ. Cũng không phải là không có chút mặt mũi, chẳng lẽ lời ta nói là gạt đạo hữu sao? Huống hồ đạo hữu đừng chê cười, hiện tại thần thông người kia thực sự thâm sâu không lường được, tuy nhìn qua thì có vẻ hai người chúng ta chỉ thua hắn đôi chút, nhưng chính là đối phương căn bản không dùng toàn lực. Hơn nữa ta còn có cảm giác, hắn thực sự có thực lực tiêu diệt đám Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ chúng ta."

Trong mắt Ngụy Vô Nhai hiện lên vẻ kinh hãi nói.

Chí Dương thượng nhân nghe được như thế, người ngây dại cả

ra.

"Tất nhiên nếu Chí Dương huynh không tin lời này của mỗ, chi bằng chính mình đến Lạc Vân Tông thử một lần. Hắc hắc đạo hữu nhanh như vậy chạy đến chỗ của ta, chỉ sợ cũng mang trong lòng ý định này."

Ngụy Vô Nhai đột nhiên cười lạnh nói.

Chí Dượng thượng nhân biến sắc, nhưng cũng không mở miệng phản bác, xem ra thực sự bị Ngụy Vô Nhai đoán trúng rồi.

"Nếu ta là đạo hữu, tự nhiên sẽ không tự rước lấy nhục nhã. Nếu là Ngụy mỗ thì cũng chả sao cả, đại hạn của ta cũng sẽ nhanh đến thôi, cho dù thần thông Hàn tiểu tử kia có thể sánh ngang Hóa Thần kỳ, ta cũng không còn tâm tư để mà để ý nhiều hơn nữa. Nhưng đạo hữu cùng Hợp Hoan lão ma phía trước còn không ít năm tháng, chỉ sợ không thể trêu chọc vào người này được."

Ngụy Vô Nhai nhàn nhạt nói thêm.

"Cái gì? Ngụy huynh thọ nguyên tới rồi?" Chí Dương thượng nhân ngẩn ra, lập tức kinh hãi hỏi.

"Không sai, ta tiến giai hậu kỳ so với các ngươi còn sớm hơn hai trăm năm, tự nhiên sẽ đi trước các ngươi một bước, phỏng chừng cũng chỉ còn mấy năm nữa thôi. Còn ngươi cùng Hợp Hoan cũng còn có chút thời gian, cũng không hoàn toàn hết hy vọng tiến giai vào Hóa Thần, nói không chừng còn có một đượng sinh cơ."

Ngụy Vô Nhai thần sắc cơ độc khẽ nói.

"Ngụy huynh, ngươi…"

Chí Dương thượng nhân muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng nhất thời không nói nên lời, thần sắc phức tạp vô cùng.

"Chỉ cần đại đạo không thành, bằng vào ta đã ở nhân giới này phong vân hơn nửa đời, kết quả vẫn chỉ là công dã tràng mà thôi.

Chí Dương huynh, ta và ngươi tương giao nhiều năm như vậy, nếu chịu nghe lời ta khuyên bảo, cũng sẽ không liên lụy Thiên Nam cùng Tông môn, một lòng khổ tu vẫn là tốt nhất. Đừng giống như ta, rơi vào cái kết cục phải ngồi chờ chết này, huống hồ lấy thần thông Hàn tiểu tử hiện giờ, sau khi ta ra đi, ngươi cùng Hợp Hoan Lão Ma liên thủ cũng không phải đối thủ. Không bằng đem cái hư danh Thiên Nam đệ nhất này vứt bỏ đi, cũng coi như bán cho đối phương một cái nhân tình. Dù sao thần phục một tông môn, cũng chỉ là chuyện tình bình thường, ta tin tưởng Hàn tiểu tử cũng sẽ không gây áp lực gì quá mức với hai ngươi. Ngươi cũng có thể thừa dịp này chuyên tâm tu luyện."

Ngụy Vô Nhai chậm rãi nói.

"Đa ta lời khuyên của Ngụy huynh, lời này ta sẽ cẩn thận cân nhắc."

Chí Dương nghe được Ngụy Vô Nhai thành tâm khuyên bảo, cũng có chút cảm động.

"Được rồi, ta đã nói đến nước này, đạo hữu có nghe hay không là dựa vào đạo hữu. Sau lần gặp mặt này, chỉ sợ cũng là lần cuối cùng của ta và ngươi."

Ngụy Vô Nhai nhàn nhạt nói, cũng không chờ đối phương nói cái gì liền ôm quyền cáo từ, hóa thành một đạo độn quang hướng Thất Linh Đảo phóng đi.

Chí Dương thượng nhân vẫn đứng yên không nhúc nhích, nét mặt hiện lên vẻ trầm ngâm.

Không biết bao lâu sau, đạo sĩ khẽ thở dài một tiếng, cũng hóa thành một đạo bạch hồng hướng phía xa bay đi. Nhưng xem phương hướng, vẫn là Khê Quốc phương vị.

Vị Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ này, cuối cũng vẫn là quyết định gặp Hàn Lập một lần.

Nếu như vị đại tu sĩ mới xuất hiện này, thực lực đúng như lời đồn, thì hắn sẽ nghe lời của Ngụy Vô Nhai, lập tức trở về tông môn bế quan, tiến hành trùng kích vào Hóa Thần cảnh giới.

Chừng một tháng sau, có tin liên quan đến việc Chí Dương thượng nhân bái phỏng Lạc Vân Tông, nhưng chỉ nửa ngày sau đã cáo từ nhanh chóng trở về tông môn, rồi đột nhiên tuyên bố lập tức bế quan sinh tử.

Tin tức này lại làm cho các tông môn một phen suy đoán. Nhưng thật ra không cần suy đoán mọi người cũng biết, vị Chí Dương thượng nhân này thể chiếm được chút tiện nghi nào trước vị trưởng lão Hàn Lập kia. Nếu không phải như thế, thì sao ngay khi lập tức hồi môn liền làm ra hành động như thế?

Kể từ đó, Hàn Lập uy danh Thiên Nam đệ nhất tu sĩ được hình thành. Thế lực Lạc Vân Tông lại điên cuồng bành trướng thêm mấy lần. Ngắn ngủn mấy tháng thời gian, đã chiếm cứ hơn phân nửa Khê Quốc, tu tiên tông môn còn lại, một phần chủ động quy thuân, phần còn lại tự động rời khỏi Khê Quốc, đến một quốc gia khác trùng kiến tông môn.

Về phần Cổ Kiếm Môn cùng Bách Xảo Viện, tuy rằng nhờ vào Vân Mộng Sơn Mạch, may mắn bảo lưu lại, cũng mở rộng được một chút thế lực, nhưng cũng bị Lạc Vân Tông này quật khởi kiềm hãm, cơ hồ trở thành tông phái phụ thuộc, có thể nói thống khổ cùng sung sướng cùng tồn tại…

(Nghe đoạn này sao thấy xxx thế nhỉ. Chết, mềnh bậy wa – Vịt)

Lạc Vân Tông, bên trong Tử Mẫu Phong động phủ, Hàn Lập hai mắt nhắm nghiền ngồi xếp bằng giữa gian mật thất, hắn hạ một cái pháp trận thật lớn, lơ lửng giữa pháp trận là một đôi cánh màu trắng như tuyết, bề mặt là một tầng ngân sắc hồ quang thiểm động, nhưng đồng thời lại bị một đoàn thanh – bạch sắc hỏa diễm bao lấy, một một chuyển động đều nổi lên tầng tầng ký hiệu chi chít không thể nhìn rõ là có bao nhiêu tầng.

Hàn Lệ hai tay bấm tay niệm chú, thúc dục pháp trận trên mặt đất xuất ra thanh bạch sắc hỏa diễm quỷ dị, không ngừng thiêu đốt đôi cánh.

Không biết qua bao lâu, Hàn Lập thu lại pháp quyết, giương đôi mắt lên, nhìn vào đôi cánh từ từ chuyển động trong đoàn hỏa diễm, một tay hướng đôi cánh điểm một cái.

Nhất thời đôi cánh rung lên *"Vụt"* một tiếng, hào quang đại phóng, mà ngân sắc hồ quang cũng ầm ầm nổi lên, thanh thế cực kỳ kinh người.

Nhưng Hàn Lập lại nhướng mày giống như có chút không vừa lòng.

Hắn trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên miệng hé ra, xuất ra một cái thanh sắc tiểu đỉnh. Tiểu đỉnh sau một hồi quay tròn, liền vững vàng dừng ở trước người Hàn Lập.

"Sao vậy, đã sảy ra chuyện gì? Ta đúng là đã đem phương pháp luyện chế giảng giải cho ngươi không chỉ một lần mà."

Bên trong đỉnh truyền đến một tiếng thở dài, âm thanh có phần non nớt nhưng khẩu khí như người lớn, làm cho người ta cảm thấy thật sự buồn cười.

Nhưng Hàn Lập không chút nào có ý cười, ngược lại lạnh lùng nói:

"Ta cũng dựa theo phương pháp luyện chế của ngươi, tuy rằng có thể sáp nhập Côn Bằng Chi Vũ vào trong Phong Lôi sí cũng kích phát được phong thuộc tính linh lực, nhưng nhiều lắm cũng chỉ gần bằng với uy lực của Tam Diễm Phiến mà thôi. Làm gì có được uy lực cực lớn như ngươi nói, hay là ngươi cố ý nói như thế nhằm lừa gạt ta?"

Vẻ mặt hắn cực kỳ âm trầm.

"Không có khả năng, Côn Bằng Chi Vũ là loại bảo vật gì, như thế nào lại chỉ có một chút uy lực như thê? Ngươi để chính mắt ta nhìn Phong Lôi Sí ngươi luyện chế rồi nói sau."

Linh quang chợt lóe lên trên nắp đỉnh, một bóng người nhàn nhạt hiện lên đi ra, đây đúng là Thiên Lan thánh thú ngưng tụ thành ảo ảnh.

Hàn Lập cũng không nói lời nào, đưa tay hướng đôi cánh giữa pháp trận vẫy tay một cái.

"Sưu" một tiếng, Phong Lôi Sí liền hóa thành một đạo ánh sáng xanh trắng bắn nhanh đến, sau đó liền lơ lửng bất động trên đỉnh đầu đồng tử.

Đồng tử nhìn chằm chằm vào đôi cánh đến chớp mắt cũng không chớp lấy một cái, thần sắc biến hóa không chừng, sau thời gian khoảng chừng một bữa cơm, hắn mới đóng hai mắt lại trầm ngâm.

"Ta biết sao lại như thế này rồi, cái này cùng với Côn Bằng Chi Vũ luyện hóa so với ta đoán trước cũng hiếm thấy, tuy rằng có thể sát nhập vào, và ẩn chứa thiên địa pháp tắc phong thuộc tính, nhưng chưa được kích phát ra ngoài, cho nên bảo vật này hiện tại cũng chỉ có uy lực của phỏng chế linh bảo, không chân chính có được uy lực của Thông Thiên Linh Bảo."

Đồng tử giương đôi mắt lên nhàn nhạt nói.

"Phải làm như thế nào mới kích phát được uy lực của Côn Bằng Chi Vũ?"

Hàn Lập không khách khí hỏi.

"Hiện tại muốn kích phát, hoặc là ngươi tu sửa phong thuộc tính công pháp, lấy tu vi hiện tại của ngươi có thể miễn cưỡng làm được. Còn cách nữa là, ngươi phải tìm được một khối cực phẩm linh thạch phong thuộc tính, cũng có thể làm được." Đông tử lại nói.

"Tu sửa phong thuộc tính công pháp, tìm cực phẩm linh thạch phong thuộc tính, hai cách này, cách nào ta cũng không thể làm được."

Hàn Lập nghe được lời ấy, không chút cân nhắc nói.

"Vậy cái này đúng là phiền toái, tuy rằng còn có những phương pháp khác, nhưng ở Nhân Giới không thể thực hiện được, có nói cũng vô ích."

Đồng tử hai tay vươn ra, bất đắc dĩ nói.

"Hừ nói như vậy, không phải là ta luyện chế phương pháp sai lầm, mà la suy đoán của ngươi sai lầm."

Hàn Lập cũng không có tức giận nói.

"Điều này, chỉ sợ là như thế."

Trên mặt đồng tử rốt cục hiện ra một tia xấu hổ.

"Quên đi, Phong Lôi Sí này cũng có thể phát ra Phong Lôi chi lực, cũng làm ta vừa lòng rồi, nếu như muốn có được uy lực lớn như ngươi nói, đối với ta hiện tại cũng không có thể nắm trong tay."

Hàn Lập ánh mắt chớp động vài cái, thần sắc cũng hòa hoãn vài phần không có ý định truy cứu chuyện này nữa.

Đồng tử nghe vậy nhất thời ngẩn ra, sắc mặt hiện lên vẻ nghi ngờ.

Bởi vì hắn rất rõ ràng, người trước mắt này tuy rằng trong mắt tu vi không đáng nhắc tới, nhưng cũng là một tên không chịu thiệt thòi.

"Ngươi có điều kiện gì, cứ nói ra, dù sao cũng là sai lầm của ta, ta không phải là không có thể xem xét đáp ứng ngươi." Đồng tử giương mắt nhìn Hàn Lập một lát sau, chủ động nói.

"Nếu tiền bối chính mình nói ra, vậy Hàn mỗ cung kính không bằng tuân mệnh." Hàn Lập liền mỉm cười nói, thuận theo lời nói của đồng tử nói luôn.

Mà đồng tử do Thiên Lan thánh thú biến thành tự nhiên một trận xem thường.

Hàn Lập vỗ túi đựng đồ, nhất thời từ miệng túi phun ra một đạo ánh sáng, sau khi ánh sáng mờ dần rồi chợt tắt, hiện ra mấy thứ cổ quái.

Một đoàn vật phẩm hình dạng trong suốt nhỏ bằng nắm tay, hai lớn một nhỏ, hai khối tinh thạch đen nhánh lóe sáng, một viên châu hai màu đen trắng và một con mắt to bằng ngón cái.

"Những tài liệu này là trong lúc vô ý có được, nhưng đáng tiếc tại hạ kiến thức nông cạn, không nhận thức được cũng không biết làm sao sử dụng, đạo hữu từ thượng giới mà đến, khẳng định kiến thức rộng rãi, hy vọng có thể chỉ điểm Hàn mỗ một phần."

Ngón tay Hàn Lập chỉ vào những thứ này, bất động thanh sắc hỏi.

"A, những tài liệu này là ngươi từ nơi nào có được, những thứ khác chưa nói, nhưng có hai thứ này dù ở Linh Giới cũng khó gặp."

Đồng tử ánh mắt hướng những tài liệu này nhìn qua, trong miệng khẽ than một tiếng. Lập tức hướng hư không đánh ra một trảo, nhất thời có hai món đồ hướng hắn bay đến.

------oOo------

Chương 1176: Hoả linh ti và phá diệt pháp mục

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập ngưng thần nhìn lại. Hai kiện đồ vật này một cái chính là khối đồ vật trong suốt, còn một là con mắt màu đen.

"Thế nào, Thiên Lan đạo hữu nhận ra chúng?"

"Trước tiên Hàn đạo hữu nói cho ta nghe xem hai thứ đồ vật này lấy được như thế nào đã?"

Đồng tử liếc mắt nhìn Hàn Lập một cái, có chút kinh nghi hỏi.

"Một vật là do ta lấy được tử trong một hỏa đỉnh đã được thiêu đốt không rõ bao nhiêu năm nữa. Còn thứ còn lại chính là mắt của một yêu thú ba mắt"

Hàn Lập không môt chút giấu diếm nói nhẹ.

"Vậy thì đúng rồi, đúng như ta nghĩ"

Đồng tử lộ ra thần sắc tán đồng, sau đó nhấc khối ánh sáng trong suốt lên, trong miệng nói:

"Thứ luyện chế trong hoả đỉnh này thiên hạ gọi là Hoả Linh Ti, là loại tài liệu tốt nhất để luyện chế Chiến Linh Giáp hỏa thuôc tính, ngay cả ở Linh Giới cũng khó gặp. Bản thể của nó là một loại âm thuộc tính khoáng thạch hiếm thấy, nếu đem thiêu đốt liên tục nhiều năm trong liệt hoả, cơ duyên xảo hợp nếu không bị hoà tan, thì mới có khả năng hình thành nên loại tại liệu này"

Đồng tử cười nói.

"Hỏa Linh Ti!"

Hàn Lập nhìn đồ vật nọ trong tay Đồng tử, mặt hiện một tia cổ quái.

Thứ này tuy nói như vậy nhưng nhìn tới nhìn lui cũng chả thấy giống linh ti gì cả.

"Bộ dạng hiện tại tất nhiên không phải là hình thái cuối cùng của Hoả Linh Ti. Cần tu sĩ tinh thông công pháp hoả thuộc tính, đem đồ vật này ngưng luyện hoá ti là được. Hắc, hắc. Ngươi thì không thể làm được rồi. Mà bên cạnh việc có thể sử dụng như một loại tài liệu, bản thân Hoả Linh Ti kỳ thật cũng là nhất kiện bảo vật khó tìm, chỉ cần luyện hoá rồi sử dụng trực tiếp để chiến đấu, luận uy lực thậm chí không hề dưới phi kiếm bình thường. Nhưng ta có chút kỳ quái, Hoả Linh Ti tựa hồ phải có màu lam nhạt nhưng cái của ngươi lại là một khối trong suốt, tựa hồ trong trí nhớ của ta có điểm bất đồng"

Đồng tử dáng vẻ nghi hoặc chần chừ nói.

"Ồ, nói như vậy phải mất bao lâu mới luyện chế được Hoả Linh Ti"

Hàn Lập lại nghĩ tới điều gì, thần sắc khẽ động.

"Loại tài liệu này sỡ dĩ gặp không nhiều lắm nguyên nhân chính là thời gian luyện chế quá dài, nhẹ thì hơn trăm năm, có khi phải mất đến vài trăm năm. Lại nói, loại tài liệu này luyện chế càng lâu thì thể tích thu lại càng nhỏ, lại càng tinh thuần hơn."

Đồng tử giải thích.

"Thì ra là thế!" Hàn Lập sắc mặt lộ vẻ chợt hiểu ra.

" Ngươi lại nghĩ tới điều gì?" Đồng tử nhìn chằm chằm Hàn Lập, kỳ quái hỏi.

"Không có gì, ngươi nói tiếp về thứ kia đi"

Hàn Lập cười nhẹ, dáng vẻ từ chối trả lời, ánh mắt dừng trên nhãn châu kia.

Đồng tử trầm xuống một chút, nhưng cuối cùng cũng không tiếp tục truy vấn, mà sau khi xem xét Ô Hắc Nhãn Châu thì nhàn nhạt nói:

"Vật này lai lịch cũng thật lớn, đến ta khi nhìn thấy cũng phải động tâm. Đáng tiếc phủ xuống giới này chỉ là một tia phân thần của ta mà thôi, mà vật này cùng ta thuộc tính có chút tương khắc, tu luyện nó lợi ích có chút hữu hạn, lại có thể làm thần niệm ta bị hao tổn"

"Nhãn Châu này có lai lịch lớn đến thế sao?"

Hàn Lập nghe Đồng tử ngẩn ngơ, đã có vài phần không tin. Lúc trước hắn đánh chết Tam Mục Yêu Thú, tuy rằng cảm thấy yêu mục này có chút thần thông, nhưng trình độ hiểu biết thì còn thua xa so với Thiên Lan Thánh Thú.

"Hừ! Ngươi thì biết cái gì. Vật này có đẳng cấp cỡ thiên địa chân linh, chân long, kỳ lân đó"

Đồng tử bất mãn hừ lạnh.

" Điều này ta tự nhiên biết, tuy rằng Nhân Giới chúng ta không có thiên địa linh thú bực này, nhưng lời đồn đại cũng không ít. Chẵng lẽ chủ nhân vật này cùng Chân Long thật sự có liên quan?"

Hàn Lập thật sự giật mình.

"Tuy rằng không phải, nhưng cũng không có sai biệt lắm. Đây là yêu thú cùng chân long trời sinh tử địch, Thử Liệt hung thú ba mắt, ở Linh Giới tiếng tăm lừng lẫy thần thông Phá Diệt Pháp Mục. Con thú này sinh ra có ba đầu, năm đuôi, đầu ở giữa chỉ có một con mắt, chính là Phá Diệt Pháp Mục. Nghe nói bình thường con mắt này tuyệt không mở ra, nhưng một khi mở ra, liền trực tiếp xé rách không gian, sát nhân vô hình. Đương nhiên, nếu chỉ có con mắt này thì tự nhiên không có thần thông lớn như vậy, nhưng nếu được người dùng bí thuật tu luyện, đồng dạng có thể thu thập một ít pháp thuật quỷ dị, khi trực tiếp tấn công địch nhân, đối phó với đại bộ phận ảo thuật, độn thuật, cho dù là thuấn di

thuật cũng trốn không thoát khi bị con mắt này khoá lại. Cho nên, các tu sĩ tu luyện các bí thuật cùng loại với Thiên Nhãn Thông, xem con mắt này như chí bảo, tìm trăm phương nghìn kế để lấy được"

Đồng tử ngưng trọng dị thường nói.

Hàn Lập nghe như vậy bèn hít một hơi, kinh ngạc nhìn yêu mục trong tay đồng tử, á khẩu.

"Nếu thật sự là Phá Diệt Pháp Mục thuần khiết, giá trị to lớn, cho dù không bằng kim khuyết ngọc thư,nhưng cũng kém không xa. Chẳng qua khoả Phá Diệt Pháp Mục này thoạt nhìn cũng rất không thuần khiết. Xem ra yêu thú bị ngươi diệt sát không phải là chân chính Thử Liệt thú mà chỉ là một bộ phận dị chủng huyết mạch linh thú. Hơn nữa con mắt này chưa triệt để sinh thành xem chừng đã bị ngươi lấy. Hắc hắc, thật không biết nói ngươi xui xẻo hay may mắn đây."

Đồng tử chậc chậc nói.

"Lời này là có ý gì?" Hàn Lập trong mắt tinh quang chợt loé hỏi.

" Rất đơn giản, nếu là mắt của Thử Liệt Thú trưởng thành, luận tu vi hiện tại của ngươi muốn tu luyện Phá Diệt Pháp Mục, nằm mơ đi em (tếu phát cho vui). Nhưng nếu là mắt của yêu thú chưa thành niên, thì có thể thử một lần. Chẳng qua uy lực tự nhiên thua xa cái trước. Nhưng yêu mục này cũng không phải do chân chính thử liệt thú sinh ra, chỉ sợ cùng Phá Diệt Pháp Mục thần thông nguyên bản có chút khác biệt."

Đồng tử nghiêm trang nói.

"Chẳng lẽ nói, chi mục thần thông của dị chủng linh thú này so với Phá Diệt Pháp Mục thật không thể bằng sao?"

Hàn Lập mục quang chớp động.

"Nói là như vậy, nhưng không phải là không có ngoại lệ. Ta nhớ rõ, Phần Thiên yêu vương ở Linh Giới Cửu Linh Sơn, tựa hồ chỉ

kế thừa vài phần huyết mạch của Hoả Kỳ Lân, nhưng kế thừa thần thông đích thực của Hoả Kỳ Lân, ngay cả chân chính Hoả Kỳ Lân cũng phải tránh lui vài phần. Chẳng qua loại chuyện như vậy, cũng là ít lại càng ít. Bất quá ta nhớ không lầm trong lời nói, ngươi tựa hồ tính toán tới không gian tiết điểm, phá qui luật tiến vào Linh Giới. Nếu là như vậy, Phá Diệt Pháp Mục không tu luyện không được"

Đồng tử ngậm cười nói.

"Vì cái gì?" Hàn Lập mi hơi động đậy, có chút ngạc nhiên.

Chuyện tình có liên quan đến không gian tiết điểm, hắn tất nhiên sẽ không khách khí hướng vị Linh giới yêu tộc này thỉnh giáo môt phen, nhưng đáng tiếc đối phương cũng là lần đầu phủ xuống Nhân Giới, đối với điều này thật sự biết rất ít. Hiện tại hắn bỗng nhiên đề cập đến con thú này, Hàn Lập tự nhiên có chút kỳ quái.

"Thử Liệt thú tuy rằng không giống Du Thiên Côn Bằng cùng La Miên thú, có khả năng mạnh mẽ xuyên qua trong các khe hở không gian giữa các giới, nhưng có được thần thông có thể làm yếu bớt cách giới lực. Về phần rốt cục có thể thật sự làm suy yếu được bao nhiêu phần, tự nhiên phải xem tình huống tu luyện cùng thần thông của yêu mục lớn nhỏ ra sao nữa."

Đồng tử chậm rãi nói.

"Yêu mục này thật sự có năng lực ấy?" Hàn Lập động dung.

"Hắc, hắc. Pháp mục một khi tu luyện thành công, ngươi tự nhiên sẽ biết được thật giả. Lão phu há có thể lừa gạt?"

Đồng tử dáng vẻ như người lớn nói.

Hàn Lập nghe vậy trầm ngâm chắp quyền đa tạ.

Mà Đồng tử thấy vậy, mỉm cười, hai tay đùa nghịch hai đồ vật nọ, tùy ý trước bộ dạng của Hàn Lập.

"Hai thứ đồ vật này không bàn nữa, còn thứ khác Thiên Lan đạo

hữu có hay không nhận được?"

Hàn Lập ngẩng đầu, thần sắc bình tĩnh trở lại, ngược lại hỏi tới các đồ vật khác, tựa hồ đem sự tình Phá Diệt Pháp Mục hoàn toàn vứt bỏ phía sau.

Đồng tử thấy tình hình như vậy, trong mắt loé vẻ ngạc nhiên tức tối, nhưng bất cần, trả lời:

" Ba khối tinh thạch kia là Ly Mộng tinh thạch, mặc dù có chút kỳ lạ, nhưng chỉ có thể sử dụng luyện chế phóng thích huyễn thuật pháp khí mà thôi, đối với tu sĩ chúng ta bình thường cũng không dùng tới. Nhưng theo ta được biết, Nhất Gia Thiên Huyễn Môn ở Linh Giới lại từng ra giá trên trời thu mua loại tinh thạch này, nhưng chẳng biết tại sao, lại hủy bỏ rất nhanh. Cho nên loại tinh thạch này có hay không cách sử dụng kỳ diệu khác, lão phu cũng không biết. Dù sao loại tinh thạch này cũng không thể xem là vật thường, mà hắc bạch sắc yêu đan kia, lão phu vụng về, không thể nhận ra là loại nội đan của yêu thú nào. Thuộc tính tựa hồ kỳ lạ, đạo hữu có thể mô tả một chút hình dáng của yêu thú đó được chăng."

"Con yêu thú này hình dáng có chút cổ quái"

Hàn Lập nhướng mày, nhớ lại ngày đó ở hồ nước trong Trụy Ma Cốc có đánh chết một con lạn nhục yêu thú, bắt đầu chậm rãi hình dung

Đồng tử nghe Hàn Lập miêu tả xong, cân nhắc trong chốc lát, sau một lúc lâu bèn lắc đầu.

"Ta cũng chưa nghe nói qua loại yêu thú này, chắc là một loại biến dị yêu thú. Nhưng theo lời ngươi, con yêu thú này cũng không có nhiều thần thông, yêu đan phỏng chừng cũng không có tác dụng quá lớn"

Đồng tử quả quyết nói.

"Nhưng yêu thú kia trên phương diện thu liễm khí tức có chút thần thông, có lẽ nội đan con thú này có thể dùng để luyện khí"

Lão lại như có điều suy nghĩ, lập tức một tay hướng trên mặt đất trảo một cái, nhất thời hắc bạch sắc yêu đan bắn vào trong lòng bàn tay, hơi chuyển động, từng trận hắc bạch khí phát ra, phân biệt rõ ràng, rõ rệt dị thường.

"Như vậy đi, để bù lại Phong Lôi Sí của ngươi bị tổn thất, ta có thể truyền thụ cho ngươi phương pháp tinh luyện Hoả Linh Ti cùng cách tu luyện Phá Diệt Pháp Mục, cho dù ngươi có luyện chế hay không hoặc luyện chế bất thành cũng không làm cho lão phu phải bận tâm nữa. Hàn đạo hữu nghĩ như thế nào?"

Đồng tử không hề để ý đến yêu đan, ngược lại hai mắt híp lại nhìn chằm chằm Hàn Lập, sau một lúc chần chờ, thử hỏi.

"Được, cứ theo lời Thiên Lan đạo hữu nói như vậy đi"

Hàn Lập không chút lo lắng, một lời đáp ứng, dường như cũng đang chờ Đồng tử đáp ứng lại như vậy.

Đồng tử lặng đi một chút, nhưng lập tức nghĩ thông suốt cái gì, mặt lộ vẻ buồn bực, nhoáng lên một cái, thân thể liền tán loạn tiêu thất.

Hai vật đang cầm trong tay trực tiếp rơi xuống.

Hàn Lập liền trảo một cái vào hư không, nhất thời đem khối trong suốt cùng ô hắc nhãn châu thu vào trong tay.

Cơ hồ cùng lúc đó, trong tai hắn truyền đến tiếng truyền âm của Thiên Lan thánh thú, đúng là khẩu quyết luyện chế hai loại đồ vật này.

Hàn Lập trong lòng rùng mình, nhất thời tâm thần thu lại, bất động tĩnh toạ ghi nhớ.

Nửa ngày sau, tại một lầu các trên một ngọn núi trong nội khu Lạc Vân Tông, vài tên quản sự Trúc Cơ kỳ đang tụ tập một chỗ, cùng kiểm kê một đống các loại tài liệu trong túi trữ vật, bỗng nhiên một đạo hồng quang loé lên lướt qua bay vào trong lầu các, sau khi xoay một cái trên không, liền rơi vào tay một gã lam bào tu sĩ, vù một cái, đạo hồng quang bạo liệt ra.

Một khối ngọc giản cùng một khối lệnh bài theo trong hoả diễm rơi ra.

Tên lam bào quản sự tay mắt lanh lẹ, bắt lấy lấy hai vật vào tay, cúi đầu nhìn kỹ, nhất thời sắc mặt đại biến, vội vàng đưa hai tay vào trong hoả cầu.

Sau một khắc, hoả cầu ầm vang một tiếng, giữa hư không biến mất không thấy, nhưng thần sắc lam bào tu sĩ càng thêm ngưng trọng.

------oOo------

Chương 1177: Tung tích

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hắn nhìn lệnh bài trên mặt đất, lại thấy vẻ mặt kinh nghi của mấy người khác, liền cười khổ:

"Là truyền âm phù của Đại trưởng lão, ra lệnh cho ta nội trong ba ngày phải tập trung đủ các tài liệu trong ngọc giản. Nghe khẩu khí của Đại trưởng lão, là loại tài liệu hi hữu dùng để luyện khí. Các vị sư huynh, xem ra chúng ta phải bỏ qua mấy việc khác đã, toàn lực hoàn thành phân phó của Đại trưởng lão trước".

Các tên tu sĩ kia nghe được lời này đều kinh hãi.

" Nếu là phân phó của Đại trưởng lão, tự nhiên phải lấy việc này làm trọng. Nhìn xem tài liệu trong ngọc giản, nếu trong tông còn tồn kho liền lập tức lấy ra, còn không thì lập tức đi Cổ Kiếm Môn cùng Bách Xảo Viện để kiếm, đặc biệt là Bách Xảo Viện am hiểu luyện khí hẳn có thể có đầy đủ các loài tài liệu. Nếu không Đại trưởng lão sẽ không chỉ cho chúng ta thời gian ba ngày"

Một gã luống tuổi mặc áo bào xám quyết đoán nói.

Lam bào tu sĩ cùng các gã còn lại tự nhiên liên tục gật đầu.

Các Trúc Cơ Kỳ quản sự sau khi thương lượng vài câu, liền đều ngự khí bay ra khỏi lầu các, vội vội vàng vàng tới các nơi bắt đầu điều phối tài liệu trong ngọc giản.

Ba ngày sau, lam bào tu sĩ mang theo một túi trữ vật căng phồng, đưa đến bên ngoài Tử Mẫu Phong, nhưng tất nhiên bị cấm chế tại ngọn núi cản lại.

Vị Trúc Cơ Kỳ đệ tử này sau khi thả ra một đạo Truyền Âm Phù, đã lấy túi đồ ra, cung kính hai tay dâng lên.

Kết quả sau thời gian uống một chén trà nhỏ, đột nhiên cấm chế tựa như một tầng sương mù bỗng nhiên quay cuồng, tiếp theo trong sương mù bắn ra một mảnh thanh hà.

Sau khi linh quang loé lên, đã đem túi đồ trên tay lam bào tu sĩ cuốn đi.

Lam bào tu sĩ trong lòng rùng mình, hướng về phía tầng sương mù lạy vài cái, mới cung kính ngự khí đằng không bay đi.

Tử Mẫu phong trong nháy mắt khôi phục lại như cũ, hết thảy đều bình thường dường như chưa có sự tình nào phát sinh.

Tại động phủ trên Mẫu Phong Sơn, Hàn Lập thu lại nhân hình Khôi Lỗi, thần sắc lạnh nhạt, dụng thần thức kiểm tra các tài liệu trong túi trữ vật.

"Không tồi, tất cả đều đủ. Xem ra các quản sự trong tông cũng có chút bản sự"

Một lát sau, Hàn Lập lộ vẻ hài lòng, lẩm bẩm nói.

" Ngươi thân là Lạc Vân Tông Đại trưởng lão, bọn họ nào dám không tận tâm tận lực. Bất quá ta cũng không nghĩ tới, ngươi lại sai bọn chúng tìm phụ trợ tài liệu ngưng luyện Hoả Linh Ti. Ngươi đâu có tu luyện hỏa thuộc tính công pháp"

Thân ảnh Đồng tử hiện lên phía trên cái đỉnh, ánh mắt kỳ quái nhìn Hàn Lập.

"Điểm này ta tất nhiên biết, nhưng ta có trong tay một vật, cho dù trên người có ít nhiều hoả linh lực, nhưng đều có thể sử dụng linh hoả cô đọng linh ti. Vật ấy chính là nguồn gốc sinh ra bảo vật Hoả Linh Ti, lại dùng nó để cô đọng Hoả Linh Ti chính là biện pháp thoả đáng nhất"

Hàn lập bình tĩnh nói, vỗ bên hông, nhất thời một hoả hồng tiểu đỉnh bắn ra, xoay quanh một vòng liền huyền phù phía trước người.

Đồng tử hai mắt nhíu lại đánh giá hoả đỉnh, không nói gì thêm gật đầu.

Hàn Lập mỉm cười, giơ tay về túi đồ trên mặt đất.

Một mảng bạch quang hiện ra rồi biến mất, trên mặt đất bỗng hiên ra mười mấy hộp gỗ, hộp ngọc lớn nhỏ.

Hàn Lập nhẹ nhàng xoay tay về phía hoả đỉnh.

Hoả hồng tiểu đỉnh vô thanh vô tức bay vụt lên, trong đỉnh oanh long thanh vang lên, một đoàn xích hồng hoả diễm xuất hiện, trong chớp mắt hoá thành hơn mười con xích hồng hoả nha (quạ lửa), vây quanh hoả đỉnh bay múa.

"Hoả diễm hoá linh! Bảo vật này của ngươi uy lực bình thường, nhưng là bảo vật hoả thuộc tính phi thường thuần khiết, thật thích hợp thay ngươi cô đọng Hoả Linh Ti. Chẳng qua dù là vậy, các hoạt nha này do hoả đỉnh sinh ra không phải là do pháp lực ngươi biến thành, khi thao tác khẳng định có chút cứng nhắc. Dùng phương pháp này cô đọng Hoả Linh Ti, chỉ sợ phải phí thật lớn tâm thần. Chỉ cần bất cẩn một cái, chỉ sợ kiếm củi ba năm thiêu một giờ"

Đồng tử cảnh cáo.

"Cái này thì đạo hữu yên tâm, Hàn mỗ cái khác thì không có, nhưng kiên nhẫn lại có thừa"

Hàn Lập cười ha ha, lơ đễnh nói.

Đồng tử nghe Hàn Lập nói như thế, tự nhiên sẽ không khuyên nữa. Chỉ thấy Hàn Lập hai tay bắt lại niệm chú, một đạo pháp quyết đánh vào phía trên hoả đỉnh.

Nhất thời đỉnh này xoay chuyển, hình thể cuồng trướng, trong nháy mắt đã hóa lớn lên gấp mấy lần.

Hàn Lập lúc này tay áo bào rung lên, khối đồ vật trong suốt lập tức từ trong tay áo bay vụt ra, tiến vào trong đỉnh không thấy bóng

dáng.

Nhất thời hoả đỉnh oanh một tiếng, từng đoàn xích hồng hoả diễm nối tiếp hiện lên bên mặt ngoài hoả đỉnh, trong đỉnh cũng ánh lửa trùng thiên (bốc lên ngùn ngụt). Khối đồ vật trong suốt trong xích hoả lúc ẩn lúc hiện, bị các con hoả nha truy đuổi ra phía trên hoả diễm.

Hàn Lập thấy vậy, thần sắc ngưng trọng, mười ngón tay đạn chỉ liên hồi, hơn mười pháp quyết màu sắc khác nhau bắn ra, toàn bộ đánh vào trên người các con hỏa nha.

Hoả nha nhất thời một trận xao động, cả đám nhắm nhắm vào đồ vật trong suốt điên cuồng phún hoả.

Mà vật kia dường như hấp thu hoả nha chi hoả, tuỳ theo ngọn lửa thiêu đốt, mặt ngoài dần dần hồng rực lên, ngoại hình cũng bắt đầu thay đổi.

Hàn Lập hướng về một cái ngọc hạp trên mặt đất trảo một cái, nắp hộp tự mở ra, lộ ra bên trong một tiểu khoái cao trạng vật phẩm màu lam nhạt (đại khái như là miếng cao màu lam nhạt).

Thủ chỉ nhất điểm, cao trạng vật phẩm bay vào trong hoả đỉnh, gặp lửa liền biến thành chất lỏng màu lam, bị dồ vật trong suốt hấp thu tất cả không dư một giọt.

Hàn lập thấy vậy trong lòng vui vẻ, đình chỉ pháp quyết, đầu ngón tay cái bắn ra trùng trùng thanh ti, toàn bộ nhập vào trong xích diễm.

Ngọn lửa nhất thời tăng vọt vài thước, đồng thời trong đỉnh ẩn ẩn truyền ra tiếng động, mà Hàn Lập thần sắc lại vô cùng nghiêm nghị.

Hai tháng sau, một đạo thanh quang bay thẳng đến ngọn núi cao nhất Lạc Vân Tông, kết quả sau khi chợt loé lướt qua, ngay tại núi, tại chỗ lối vào đại điện hào quang chợt tắt, hiện ra thân ảnh Hàn Lập.

Hơn mười đệ tử Lạc Vân Tông đang gác cửa điện, sau khi nhìn thấy rõ ràng hình dáng Hàn Lập, mọi người đều kinh hãi vội vàng cúi người tham bái.

Hàn Lập khoát tay, nhấc chân thân ảnh liền biến mất, ngay sau đó quỷ dị xuất hiện phía trong cửa điện.

Chúng đệ tử tự nhiên hoảng sợ, không khỏi ngóng theo.

Chỉ thấy Hàn Lập chỉ bước có vài bước, thân hình loé lên mấy lần, liền biến mất tại phía trong hành lang.

Các đệ tử gác cửa trong lòng đều hoảng sợ, đối diện với vị Đại trưởng lão càng thêm kính sợ vài phần.

Khi Hàn Lập xuất hiện trong đại sảnh, nhân vật chân chính chủ trì Lạc Vân Tông, Lữ Lạc đang đi qua đi lại trong đại sảnh, trên mặt ẩn hiện vẻ lo âu.

"Hàn sư đệ, cuối cùng ngươi cũng xuất hiện, xem ra đã nhận được Truyền Âm Phù của ta"

Lữ Lạc quay đầu vừa thấy Hàn Lập, trong mắt vui vẻ, vẻ lo âu tựa hồ giảm bớt vài phần.

Hàn Lập cười nhẹ, thân hình nhoáng lên một cái xuất hiện tại cái ghế trước mặt, thong dong ngồi xuống, mới lên tiếng:

"Truyền Âm Phù có nói qua đám chất điệt mất tích ở Trụy ma Cốc. Việc này có chút quỷ dị, còn liên quan đến Phái Linh và tên đệ tử ký danh của ta, tự nhiên ta phải đây để hỏi ngọn nguồn"

"Việc này có chút kỳ quái. Đám người Bạch sư điệt đi Trụy Ma Cốc đã gần nửa năm, theo tính toán là đã phải trở về tông môn. Nhưng theo hồi âm của các đệ tử được phái đi tìm kiếm, chỉ có tu sĩ nhìn thấy bọn họ nhập cốc, nhưng không ai nhìn thấy họ đi ra. Cũng có tu sĩ bên ngoài cốc tình cờ nhìn thấy các nàng, nhưng sau đó quỷ dị biến mất trong Trụy ma Cốc. Ta hoài nghi bọn họ chẳng lẽ đã…"

Nói tới đây, thanh âm Lữ Lạc dừng lại.

" Hay là ba người các nàng xông vào trong nội cốc đã gặp điều nguy hiểm hoặc bị nhốt lại phía trong"

Hàn Lập tiếp lời, thần sắc nhàn nhạt, nhìn không thấu trong lòng hắn đang suy nghĩ điều gì.

" Đúng vậy, vi huynh cũng nghĩ vậy. Trụy Ma Cốc tuy vẫn còn rất nguy hiểm, nhưng sư đệ đã tiến cấp đến đại tu sĩ, lại từng có kinh nghiệm xông qua nội cốc, đại khái việc tìm kiếm trong nội cốc, hẳn là không có vấn đề gì."

Lữ Lạc chần chờ hỏi.

"Đươc, trong nội cốc, khe không gian liệt phùng đối với ta cũng không có nhiều nguy hại, chỉ cần không đi vào chỗ đặc biệt nguy hiểm, thì không có gì đáng ngại. Ta vừa hay chấm dứt luyện khí, đi một chuyến cũng không sao"

Hàn Lập khẽ cân nhắc, rồi liền mạch nói.

"Vậy thì tốt lắm, làm phiền sư đệ vậy. Chẳng qua bây giờ sư đệ thân là Đại trưởng lão của bổn tông, quyết định sự hưng suy của bổn tông, nên lấy việc an nguy của bản thân làm trọng…"

Lữ Lạc đầu tiên là cao hứng nhưng lập tức nhớ ra, vội vàng dặn dò.

"Lữ sư huynh cứ yên tâm, ở Thiên Nam chắc cũng chưa có nhân vật nào có thể làm thương tổn ta được. Ta cũng sẽ không dễ dàng gặp nguy hiểm gì đâu."

Hàn Lập cười, lơ đễnh nói, nhưng trong lòng nghĩ đến Thiên Sát ma Thi bị lạc trong Truy Ma Cốc năm xưa.

"Chẳng lẽ việc tam nữ mất tích cùng ma thi có điều gì quan hệ"

Không rõ vì nguyên nhân gì, bỗng dưng Hàn Lập lại nảy sinh ý niệm này trong đầu.

Trong lòng kỳ quái, nhưng bên ngoài thần sắc Hàn Lập trấn định dị thường. Sau khi hàn huyên cùng Lữ Lạc một chút rồi mới cáo từ rời đi.

Hai ngày sau, Hàn lập tiến vào trong cấm địa, xem xét tình hình Nam Cung Uyển một chút, rồi liền một mình ly khai Lạc Vân Tông, thẳng hướng đến Truỵ Ma Cốc.

Hơn một tháng sau, tại cảnh nội của vùng Đông Dụ Quốc Xương Châu có ba đạo độn quan phi độn cực nhanh, bỗng nhiên dừng lại phía trên một toà tiểu sơn vô danh. Sau một trận xoay quanh, ba đạo độn quang liền hạ xuống, hiện ra ba gã đại hán. Ba người thân hình đều cao lớn, trên vai mỗi người hai thanh phi xoa màu sắc bất đồng, khuôn mặt có vài phần tương tự, tựa như đồng bào huynh đệ.

Mà ở đỉnh tiểu sơn đã có ba gã tu sĩ sớm đứng chờ. Một lão giả, một trung niên nho sinh và một gã thanh niên mặt lộ vẻ cười nhạt.

"Ha, ha, để Hậu lão ca phải chờ đợi rồi. Huynh đệ chúng ta trên đường có việc trì hoãn một chút, ngàn lần hy vọng lão ca không lấy làm phiền lòng a! Ồ, hai vị đạo hữu cũng là đệ tử quý tông sao?"

Gã hán tử lớn tuổi nhất dáng vẻ cầm đầu, thần tình hào sảng hướng lão giả cười to nói, nhưng sau khi nhìn lướt qua thanh niên cùng trung niên nho sinh, trong mắt có một tia kinh nghi hiện lên.

Bởi vì hắn phát hiện lão giả cùng trung niên nho sinh đều thành thành thật thật ôm quyền đứng hai bên thanh niên nhân, trên mặt cung kính, cho dù lão giả nghe được đại hán đang hướng về hắn chào hỏi, cũng chỉ cười đáp lệ mà thôi, nhưng bộ dáng không dám chủ động đáp chuyện.

Điều này tự nhiên làm trong lòng đại hán lắp bắp kinh hãi, thần niệm đảo qua thanh niên nhân, trong lòng phát sinh hoảng sợ.

Bởi vì thân thể đối phương cứ như sương mù vậy, thần niệm quét tới lại không có chút kết quả, căn bản không nhìn ra pháp lực đối phương nông sâu thế nào.

Ba gã đại hán đều biến sắc.

------oOo------

Chương 1178: Trở lại Trụy Ma Cốc

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Các ngươi chính là Kim Hải Tông Triệu thị huynh đệ?"

Thanh niên bỗng nhiên hướng ba người mở miệng cười hỏi.

"Các hạ là ai? Hậu đạo hữu, có chuyện gì vậy?"

Đại hán cảnh giác hỏi.

" Triệu đạo hữu không được vô lễ. Vị này chính là bổn tông Đại trưởng lão. Còn người còn lại là Lâm sư đệ."

Lão giả mở miệng, nhưng lời nói vừa ra khiến ba gã đại hán tim nhảy thình thịch.

"Đại trưởng lão, chẳng lẽ là Hàn tiền bối của quý tông!"

Đại hán cầm đầu vẻ khó tin thốt lên.

"Không sai, tại hạ đúng là Lạc Vân Tông Đại trưởng lão. Hàn mỗ kêu Hậu sư điệt hẹn các vị đạo hữu đến đây, thật có chút đường đột"

Thanh niên mỉm cười lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

Chính là Hàn Lập đã thẳng một đường từ Lạc Vân Tông đến Đông Dụ Quốc.

"Không dám, nếu là tiền bối triệu kiến, đó chính là vinh dự của huynh đệ ta"

Đại hán cầm đầu giật mình, cẩn thận liếc mặt đánh giá lại Hàn

Lập, xác định tướng mạo đối phương tương tự như lời đồn, lúc này không dám chậm trễ vội vàng cuối người hành lễ, kính cẩn dị thường.

Hai người còn lại cũng kích động thi lễ.

"Không có gì, ba vị đạo hữu không phải là đệ tử của bổn tông, bất tất đa lễ. Ta nghe sư điệt nói, ba vị từng ở trong cốc gặp qua nữ đệ tử bổn tông, không biết việc này có hay không?"

Hàn Lập khoát tay, thong dong hỏi.

"Người tiền bối nói chính là Bạch tiên tử, đích xác huynh đệ ta đã từng gặp trong Trụy Ma Cốc"

Đại hán cầm đầu nghe Hàn Lập hỏi bèn ngẩn ra, nhưng lập tức thành thật trả lời.

"Ồ, tam vị đạo hữu có thể đem tình hình lúc đó mô tả cẩn thận cho Hàn mỗ nghe một chút"

Hàn Lập ôn hoà hỏi.

"Cái này đương nhiên rồi. Mấy tháng trước, huynh đệ chúng ta bởi vì cần một số tài liệu luyện khí nên tiến vào Trụy Ma Cốc tìm vận khí. Nhưng luôn luôn chỉ ở phía ngoại cốc, khi đã có thu hoạch liền chuẩn bị rời khỏi cốc. Trên đường quay về, trên đường gặp ba người Bạch tiên tử. Năm xưa ta cùng Bạch tiên tử từng có cơ duyên gặp mặt, cho nên ta liền tiến lên bắt chuyện đôi câu. Nhưng Bạch tiên tử ba người sắc mặt có nét lo âu, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì, cũng không nói thêm gì với huynh đệ chúng ta, liền rất nhanh ly khai. Huynh đệ chúng ta liền lập tức xuất cốc, rốt cục chưa từng thấy lại ba vị tiên tử"

Đại hán cẩn thận kể lại.

"Đạo hữu có thể nói rõ chỗ đã gặp Bạch sư điệt không? Ta có một bản địa đồ ngoại cốc Trụy Ma Cốc, ngươi đại khái có thể đánh dấu lại vị trí đã gặp các nàng được chứ?"

Hàn Lập trầm ngâm một chút, tay áo rung lên, một khối thanh sắc ngọc giản bay về phía đại hán.

"Địa phương gặp Bạch tiên tử nằm rất sâu của khu vực ngoại cốc"

Đại hán này vội vàng tiếp lấy ngọc giản, trước giải thích vài câu, đã đem tâm thần đắm chìm trong ngọc giản. Chỉ trong phút chốc đã hoàn tất, liền cung kính hai tay đem ngọc giản trả lại Hàn Lập.

Hàn Lập nhấc tay, ngọc giản liền hoá thành một đạo thanh quang bay vào trong tay, thần thức đảo qua, đuôi lông mày nhẹ nhàng nhướng lên.

"Quả nhiên đã rất gần nội cốc. Lần này thật làm phiền ba vị đạo hữu. Hậu sư điệt, Ngô sư điệt, hai ngươi bồi tiếp ba vị đạo hữu nói chuyện, ta đi trước một bước"

Hàn Lập đem ngọc giản thu lại, hướng ba đại hán cười cười, sau đó nhẹ nhàng hướng lão giả cùng nho sinh phân phó.

"Cung tiễn Hàn sư thúc"

Nho sinh cùng lão giả lập tức khom mình, ba người đại hán cũng không dám chậm trễ làm ra cung tiễn tư thế.

Hàn Lập quanh thân thanh quang đại phóng, hoá thành một đạo thanh hồng chói mắt phá không bay đi, trong nháy mắt biến mất về phía chân trời.

"Hậu lão ca! Vị này thật sự là Hàn tiền bối đã tiến giai đại tu sĩ của quý tông sao?"

Thấy thanh hồng biến mất ở phía chân trời, một gã đại hán từ nãy đến giờ thủy chung không có mở miệng, mới thở dài một hơi, dường có chút khó tin hỏi.

"Còn không phải sao. Tam vị có thể gặp mặt cũng coi như là có cơ duyên không nhỏ. Phải biết rằng Hàn sư thúc danh đầu vô cùng lớn, nhưng cực kỳ ít tiếp kiến đệ tử trong tông. Ta cũng chỉ gặp qua sư thúc một vài lần mà thôi"

Hậu lão giả buông lỏng thần sắc, cười khổ nói.

"Đúng vậy, Hàn sư thúc cũng rất ít cùng nội môn đệ tử tiếp xúc. Tuy rằng ta ngưng kết Kim đan đã được mấy chục năm, nhưng trước kia tại lễ đại điển chỉ đứng xa nhìn thấy một lần. Lúc này đây, nếu không vì sự việc đám người Bạch sư tỷ, chỉ sợ Đại trưởng lão còn chưa rời khỏi động phủ"

Trung niên nho sinh cũng nói như thế.

"Nói như vậy, ba người Bạch tiên tử thực mất tích ở Trụy Ma Cốc. Lúc trước huynh đệ ta nghe phong phanh, còn tưởng là lời nói vô căn cứ"

Đại hán cầm đầu run sợ nửa ngày, sau mới ngưng trọng hỏi.

"Việc đã vậy, cũng không có gì phải dấu giếm cả. Đám người Bạch sư muội đích thật đã xảy ra chuyện."

Lão giả thở dài một tiếng.

"Bạch tiên tử ba người đều là tu sĩ Kết đan kỳ, như thế nào dễ dàng mất tích. Hay là các nàng tiến nhập nội cốc?"

Đại hán cầm đầu giật mình.

"Chỉ sợ là như thế. Tốt nhất là các nàng chỉ bị vây trong nội cốc, nói như vậy, có Hàn sư thúc ra tay, việc cứu các nàng hẳn không có vấn đề gì."

Nho sinh có chút lo lắng.

"Bạch tiên tử có quan hệ gì sâu xa với Hàn tiền bối không, nếu không nghe khẩu khí của nhị vị lúc trước, Hàn tiền bối thường không quản sự vụ lắm"

Đại hán cầm đầu lại nghe ra được điều gì.

"Ha, ha. Bạch sư tỷ cùng Hàn sư thúc quen biết đã lâu. Nhưng ta

nghĩ chủ yếu là nằm trên người hai vị đồng môn sư tỷ kia. Nghe nói Liễu Ngọc sư tỷ là đệ tử ký danh của Hàn tiền bối. Người kia là Mộ Phái Linh sư tỷ, căn bản là thị thiếp của Hàn sư thúc. Ba người các nàng xảy ra chuyện, Hàn sư thúc sao có thể không ra tay quản việc này"

Lão giả mỉm cười.

"Thì ra là thế!" ba gã đại hán đồng thời lộ vẻ giật mình.

Tại thời khắc các tu sĩ Kết đan kỳ đang nghị luận, Hàn Lập lại sớm hướng phía Trụy Ma Cốc bắn nhanh đi.

Thân độn quang, tay đang cầm xem xét một khối nhũ bạch sắc ngọc bài, vẻ mặt trầm ngâm.

"Như thế nào, Hàn đạo hữu đang lo lắng cho đệ tử cùng thị thiếp hay lại lo nghĩ Kim Khuyết Ngọc Thư trong tay chưa thể tham ngộ?"

Trong tai Hàn Lập bỗng truyền một tia thanh âm của Đồng tử.

Hàn Lập ánh mắt chợt loé, nhìn lướt qua tay áo của mình, mới nhàn nhạt trả lời:

"Ba người các nàng tám chín phần mười đã tiến nhập Trụy Ma Cốc nội cốc, chỉ cần không gặp phải chuyện không may, việc cứu các nàng sẽ không tốn nhiều khí lực.Thật ra ngươi truyền thụ cho ta ngân châu văn có phải hay không có chỗ nào bất thường. Nội dung trong ngọc thư thật sự khó hiểu quá sức. Chỉ có thể khẳng định, đích xác bên trong có ghi lại phương pháp luyện chế một bộ phù triện. Nhưng nội dung lại quá huyền ảo".

"Hắc, hắc. Việc này tự nhiên là thế. Nội dung nguyên bản ngọc thư này ghi lại chính là phù triện chi đạo do tiên nhân tu luyện. Nếu cá nhân ngươi có thể dễ dàng thấu đáo, chính bản thân ta sẽ hoài nghi ngọc thư này là đồ giả. Huống chi cái ngươi lấy được là chỉ là một nửa trang ngọc thư, việc tham ngộ tự nhiên càng phải nỗ lực"

Đồng tử cười nhẹ, không chút nào kỳ quái nói.

"Ngươi nói cũng có chút đạo lý, dù sao cũng còn nhiều thời gian, khi rảnh ta sẽ tìm hiểu lại một chút"

Hàn Lập gật đầu, lập tức đem ngọc thư cất kỹ vào.

"Hàn đạo hữu, ta đã đem Ngân Châu văn dạy ngươi, lại đem phương pháp chế luyện Hoả Linh Ti cùng phương pháp luyện Phá Diệt Pháp Mục truyền cho ngươi, ngươi nên chăng trợ giúp ta chống đỡ vượt qua ải Hoá hình lôi kiếp"

Đồng tử trầm xuống, bình tình hỏi.

"Thiên Lan đạo hữu yên tâm. Hàn mỗ đã đáp ứng tuyệt nhiên không đổi ý. Chờ xong việc này, tìm một nơi bí ẩn, sẽ trợ giúp ngươi biến hoá thành công"

Hàn Lập thản nhiên trả lời.

"Được, có những lời này của đạo hữu ta đã yên tâm" Đồng tử tựa hồ phi thường hài lòng câu trả lời của Hàn Lập, cũng ngậm miệng không nói thêm nữa.

Mà Hàn Lập đồng dạng cũng không nói, toàn lực thúc dục độn quang, sau chớp động vài cái, liền biến mất vô tung vô ảnh.

Nửa ngày sau, tại lối vào Vạn Lĩnh Sơn Mạch Trụy Ma Cốc, truyền tống trận do Quỷ Linh Môn kiến tạo năm xưa vẫn đứng vững bên ngoài cốc khẩu, nhưng bị bịt kín một tầng bụi đất thật dày, tựa hồ không được ai sử dụng đã nhiều năm.

Điều này cũng khó trách, năm xưa bên ngoài Truỵ Ma Cốc bị dày đặc cấm chế cùng vô số khe không gian vây quanh, nhưng hiện giờ chẳng những hơn phân nửa khe không gian không thấy bóng dáng, mà ngay cả tầng cấm chế phía ngoài cũng như có như không. Chỉ cần có tu vi Kết Đan kỳ trở lên là có thể theo các địa phương có cấm chế bạc nhược, dễ dàng nhập cốc, thậm chí không cần phải có kinh nghiệm từng trải tại cốc.

Truyền Tống trận do Quỷ Linh Môn kiến tạo này tự nhiên trở thành vô dụng.

Đương nhiên, Trụy Ma Cốc vẫn là nơi tất kinh chi địa, dù đã có phần đông tu sĩ đi qua nhiều lần nhưng mức an toàn vẫn thua xa so với các địa phương khác.

Nhưng hiện giờ, ở phụ cận truyền tống trận, đang có năm sáu tu sĩ phục sức khác nhau đang thương thảo cái gì.

Bọn họ đều là Kết đan kỳ tu sĩ, thậm chí trong đó có một người là Kết đan hậu kỳ tu sĩ, bộ dáng tựa hồ đang chuẩn bị tiến vào trong cốc khẩu.

Bỗng nhiên ở chân trời xa xa truyền đến thanh âm xé gió như có như không, đám người này cả kinh vội vàng ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy chân trời xa xa chợt loé thanh quang, tựa hồ có một đạo độn quang bắn nhanh đến, khi bọn chúng vừa định ngưng thần nhìn, đã thấy đạo thanh quang kia lung lay vài cái, liền quỷ dị biến mất không thấy.

Mấy người này thần sắc đại biến, đều cẩn thận nghĩ muốn thả ra thần niệm, thì tại chổ khoảng cách hơn mười trượng, tiếng xé gió lại truyền ra.

Thanh quang chợt loé, một đạo thanh hồng không coi đám người này vào đâu, vọt qua, sau khi chớp động vài cái, liền biến mất vào trong cốc khẩu không thấy bóng dáng.

Nhiều tu sĩ như vậy, nhưng không người nào có thể thấy rõ ràng bóng người trong thanh sắc độn quang rốt cục là thần thánh phương nào.

Mấy người hai mặt nhìn nhau, đều thấy trên mặt đối phương hiện lên vẻ khiếp sợ.

Chủ nhân đạo thanh hồng tự nhiên là Hàn Lập, hắn mặc kệ bọn tu sĩ Kết đan kỳ đang hội họp điều gì, trực tiếp tiến vào trong Trụy Ma Cốc.

Dựa vào địa phương đánh dấu mà đại hán Kim Hải Tông đã chỉ, Hàn Lập không nói hai lời, thẳng hướng phi nhanh.

Địa phương này nếu hắn không nhớ lầm, nằm không xa lối vào nội cốc mà năm xưa hắn cùng Tử Linh đi theo Quỷ Linh Môn tu sĩ đã từng đi.

Hơn nữa nữ tử họ Tống cùng Tử Linh lại là bạn tốt, Hàn Lập tự nhiên không cần lo lắng nhiều, trước tiên truy tìm tung tích tam nữ.

Lấy độn tốc hiện giờ của Hàn Lập, hơn nửa ngoại cốc khe không gian liệt phùng đã ít đi nhiều, cũng không có gì nguy hiểm để phải hạn chế, hơn nửa ngày sau, hắn đã tiến vào không gian cự đại băng phùng trong nội cốc.

Thanh quang xoay chuyển, Hàn Lập mặt không chút thay đổi tiến vào trong băng phùng.

------oOo------

Chương 1179: Huyết Nguyệt Mịch Linh bí thuật

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mấy canh giờ sau, cuối cùng Hàn Lập cũng từ trong băng phùng phi độn ra, nhưng lập tức dừng độn quang, thân hình bất động huyền phù giữa hàn phong.

Tại nội cốc bây giờ, thần thức vẫn bị không ít hạn chế, nếu chỉ dùng thần niệm để tìm kiếm, chỉ sợ gặp không ít phiền toái.

Sau một lúc suy nghĩ, Hàn Lập liền vỗ vào túi linh thú bên hông.

Nhất thời minh thanh đại khởi, vô số Phệ Kim Trùng từ trong túi chen chúc chui ra, lập tức hoá thành một đoàn kim sắc trùng vân xoay quanh phía trên đầu.

Hàn Lập hai tay kháp quyết, liên tiếp mấy đạo pháp quyết đánh nhan vào trùng vân, tiếp theo hắn khoanh chân ngồi xuống ngay tại chỗ, hai mắt chậm rãi nhắm lại.

Một tiếng *"Phốc"*, Kim sắc trùng vân tự hành bạo liệt mở ra, hoá thành ngạn vạn kim hoa, hướng bốn phương tám hướng bắn nhanh mà đi, trong nháy mắt đã bất kiến tung ảnh.

Lúc này Hàn Lập đang triển khai Thần Thức Hoá Thiên thần thông, bắt đầu tìm tòi tung tích tam nữ.

Theo suy nghĩ của hắn, ba người nữ tử họ Tống chỉ có Kết đan tu vi, cũng không phải là hạng người liều lĩnh, khi tiến vào nội cốc hẳn sẽ không đi quá sâu.

Do vậy, phạm vi tìm kiếm tự nhiên thu hẹp trên ngàn vạn con Phệ Kim Trùng, một khu vực lớn được rà soát qua lại nhiều lần, nhưng không có manh mối gì, Hàn Lập tiếp tục phái Phệ Kim Trùng mở rộng phạm vi ra hơn trăm lý tiếp tục tìm kiếm.

Một lúc sau, Hàn Lập phát hiện được tại một toà đại sơn có một ít dấu vết tam nữ đã từng hái linh dược. Hắn mừng rỡ trong lòng, tự mình đi tới đó để xem xét cẩn thận.

Kết quả, qua dấu vết lưu lại, hắn khẳng định tam nữ quả thật đã tiến nhập nội cốc và đã từng lưu qua tại toà đại sơn này.

Bất quá, khi mở rộng phạm vi tìm kiếm lần nữa, lại không có manh mối nào của tam nữ.

Cuối cùng Hàn Lập không thể không quay lại chỗ đỉnh núi, đứng trầm ngâm.

Sau chốc lát suy nghĩ, bỗng nhiên hắn mở miệng thét lớn, Phệ Kim Trùng đang trải dài hơn mười dặm đều bay vụt quay về, được hắn thu vào trong túi linh thú.

Nhưng lập tức, Hàn lập lại tung ra một cái túi to khác.

Lúc này từ trong túi bay ra mười hai con tuyết bạch ngô công có cánh.

Chính thị là Lục Dực Sương Công.

Hàn Lập lưỡng thủ kháp quyết, dưới sự thúc dục của thần niệm, mười hai con Tuyết bạch ngô công tản ra bốn phương, hoá thành mười cỗ hàn phong, trong nháy mắt đã bất kiến tung ảnh.

Hàn Lập lẳng lặng đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Không biết bao lâu sau, thần sắc hắn chợt động, thân hình hoá thành một đạo thanh hồng bay đi.

Sau một khắc công phu, chỉ thấy một con Tuyết bạch ngô công đang bay quanh không ngừng tại một chỗ, trong miệng phát ra thanh âm tê minh trầm thấp.

Hàn Lập hai mắt híp lại, thân hình loé lên, độn quang đến khu vực bên dưới con rết.

Hắn cúi đầu nhìn lên mặt đất.

Một đồ vật dài nhỏ đen tuyền xuất hiện trong tầm mắt.

Vật này nằm trong một đống loạn thảo, giống như một cành cây khô bình thường, không trách được lúc trước Thần Thông Hoá Thiên không thể phát hiện được.

Hàn Lập nhướng mày, nhấc tay, vật này được hút vào trong tay.

Sau khi ngưng thần cẩn thận xem xét, Hàn Lập hơi biến sắc.

Đây không phải là cành cây khô, mà rõ ràng là một phần nhỏ của xúc tu, hơn nữa lại phát ra hàn khí, xem ra đúng là xúc tu của Lục dực Sương Công.

Mà xúc tu của Lục dực Sương Công phải là màu tuyết bạch, nhưng lứcnày lại tối đen như mực, lại pha lẫn khí tức âm trầm, đối với Hàn Lập quen thuộc dị thường.

Huyền Âm Ma Khí! Lại còn rất tinh thuần, mang hơi hướm của Cực Âm tổ sư.

Hàn Lập lấy tay khẽ vuốt mẩu xúc tu, mà trong lòng kinh đào hải lãng.

Phải biết rằng Huyền Âm Ma Khí xuất thân từ Huyền Âm đại pháp ma công, tuy luyện công pháp này trước sau chỉ có hai người là Cực Âm tổ sư và Ô Sửu mà bọn này đã bị hắn diệt sát, đệ tử Cực Âm tổ sư hơn phân nửa đều không được chân truyền ma công này, nên cũng không thể tu luyện ma khí tinh thuần tới mức này mà chạy đến Thiên Nam.

Hàn Lập thần sắc âm tình bất định, trầm ngâm suy nghĩ.

"Không đúng, còn có một thứ biết toàn bộ khẩu quyết Huyền Âm đại pháp, cũng từng tu luyện qua Huyền Âm Ma Khí, tựa hồ cũng có năng lực tu luyện ma khí tinh thuần tới mức này"

Hàn Lập trong đầu linh quang chợt loé, nhớ tới một chuyện, thần sắc trở nên cổ quái.

"Chẳng lẽ Mộc Linh Anh cũng đã quay lại Thiên Nam rồi sao!" Hàn Lập ngửa đầu nhìn trời, nhẹ nhàng lẩm bẩm.

Đối với đệ nhị Nguyên Anh đã bị lạc mất này, trong tâm hắn vẫn đau đáu.

Sau khi trở lại Thiên Nam, hắn đã lập tức muốn đi tìm kiếm đệ nhị Nguyên anh này, nhưng bởi Nam Cung Uyển vẫn chưa thể phá băng thoát ra, hắn lo lắng cho nàng nên không muốn rời xa lần nữa.

Hơn nữa nhiều năm đã trôi qua, đệ nhị Nguyên anh này nếu có thể sinh ra thần thức, cũng đã sớm sinh ra. Ngược lại thì cũng phải tốn thêm vài năm công phu nữa.

Cho nên hắn tạm thời để việc này lại, chuẩn bị sau vài năm sẽ đi lại Mộ Lan thảo nguyên một chuyến. Nhưng xem tình hình hiện giờ, đệ nhị nguyên anh Mộc Linh Anh này lại chủ động về tới Thiên Nam, còn trốn trong Trụy Ma Cốc.

Nói như vậy, tam nữ bọn Mộ Phái Linh mất tích đa phần là có liên quan tới nó, hơn nữa chắc hẳn chưa gặp chuyện gì không may.

Dù sao trí nhớ tình cảm của Nguyên anh này được phục chế từ hắn, cho dù trải qua nhiều năm, tâm tính có một số biến hoá khác, nhưng có thể ra tay tàn độc đối với tam nữ thì vẫn chưa có khả năng.

Hàn Lập trong lòng ngưng trọng cân nhắc các khả năng có thể xảy ra.

Chẳng qua, đã nhiều năm trôi qua, đệ nhị Nguyên anh chỉ sợ cũng đã có thân thể chính mình. Mà từ khi hắn tiến vào nội cốc cũng không có cảm ứng được sự tồn tại của Thiên Sát Ma Thi. Xem ra Ma Thi không phải bị đệ nhị Nguyên anh thu phục mà rõ ràng bị đoạt xá.

Hàn Lập tâm niệm như điện, cân nhắc các tình huống ngược lại, nhưng trong chốc lát đem chân tướng sự việc suy đoán bảy tám phần.

Hắn sờ sờ cằm, thở dài một hơi.

Đúng lúc này, các con rết khác cũng bay về, bộ dáng cũng không có phát hiện gì mới.

Hàn Lập thấy vậy, cũng không thấy ngạc nhiên.

Sở dĩ hắn thu hồi Phệ Kim Trùng, thả ra mười hai con Lục Dực Sương Công, tự nhiên là do Liễu Ngọc cũng mang theo Lục Dực Sương Công ấu trùng trên người. Tuy linh trùng của nàng còn thua xa cấp bậc linh trùng của hắn, nhưng dựa vào sự cảm ứng đồng loại hẳn có thể tìm được tung tích tam nữ.

Nhưng nếu người xuống tay là đệ nhị Nguyên anh của mình thì chắc hẳn đã đề phòng phương pháp này.

Hàn Lập mặt tĩnh như nước, thu các con rết lại, đứng tại chỗ yên lặng cân nhắc.

"Xem ra chỉ còn cách sử dụng phương pháp nọ truy tung tung tích các nàng. Phương pháp này là bí thuật sau này mới thu lấy được, hắn tự nhiên không thể nào biết để mà phòng bị được, chỉ có điều phải mất một chút tinh huyết đây."

Hàn Lập khẽ thở dài, thì thào, tực hồ có chút không quá tình nguyện.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn vỗ vào túi trữ vật bên hông, một Ngọc bàn màu trắng huyền ảo cùng một Xích Hồng Tiểu Kỳ xuất hiện trong tay. Hướng không trung tung ra, hai vật hoá thành hai đoàn bạch hồng quang, xoay quanh một cái liền huyền phù bất động phía trước người.

Tiếp theo Hàn Lập hé miệng, một đoàn thanh mông tinh khí bay ra gắn vào phía trên trận bàn. Một ngón tay hướng cổ tay kia nhẹ nhàng vẽ một cái, thanh quang chợt loé, một đạo thanh ti bay ra, liền trên cổ tay xuất hiện một lỗ tinh tế, vài giọt tinh huyết theo chỗ này rơi ra.

Hàn Lập há mồm thổi một cái, các giọt tinh huyết liền bay nhập vào bạch sắc ngọc bàn không còn thấy đâu.

Hàn Lập hướng Xích hồng tiểu kỳ điểm nhẹ, nhất thời tiểu kỳ bay lên đến phía trên trận bàn, khẽ run lên, đột nhiên hoá thành một cỗ huyết sắc vụ khí đem ngọc bàn bao vào trong.

Nhưng cùng lúc trong tiếng khẩu quyết của Hàn Lập, ngọc bàn cũng nổi lên huyết quang, đồng dạng có một cỗ tinh huyết biến thành huyết vụ xông ra, sau đó hai bên dung hợp lại thành một.

Bỗng nhiên Hàn Lập khẽ quát một tiếng, thanh khí trên mặt loé lên, hướng ngọc bàn điểm một chỉ.

Nhất thời trong nháy mắt Bạch sắc ngọc bàn huyết quang đại phóng, vòng huyết sắc như trăng tròn biến đổi, sau khi chớp động vài cái liền đem tất cả huyết vụ hút vào trong.

Nhân cơ hội này, Hàn Lập trong miệng quát khẽ một tiếng, một tay hướng ngọc bàn vẻ cực kỳ ngưng trọng.

Nhất thời một đạo bích lục như một quang trụ theo tay bắn nhanh ra, loé vào trung tâm ngọc bàn biến mất không thấy tăm hơi.

Nhất thời Huyết Nguyệt âm thanh vù vù cộng hưởng, không ngừng rung rẩy, bộ dáng muốn bay vút lên.

Hàn Lập hai mắt thần quang ảm đạm ba phần, khoé miệng hiện ra một tia cười khổ.

"Đây là Huyết Nguyệt Mịch Linh bí thuật trong Đại Diễn Bảo Kinh, mới sử dụng lần đầu nên cũng không biết chân tướng thần kỳ ra sao. Hiện giờ, thử qua một chút. Chẳng qua nếu không phải khi xưa đã từng cấp cho Mộ Phái Linh một loại cấm thần cấm chế, lưu lại vài giọt tinh huyết của nàng, thì cũng không thể thi triển được loại bí thuật này."

Hàn Lập thì thào, sau đó liền ăn vào một viên đan dược, khoanh chân ngồi xuống ngay tại chỗ.

Sau nửa canh giờ, Hàn Lập giương mắt hai mắt lên, thần quang sung túc trở lại.

Hắn không nói hai lời, hướng về ngọc bàn đang biến thành Huyết Nguyệt đánh một đạo pháp quyết, nhất thời Huyết Nguyệt hoá thành một đoàn huyết mang chói mắt, hướng về hướng xa xa bắn nhanh.

Hàn Lập thân hình nhoáng lên, đồng dạng hoá thành một đạo thanh sắc độn quang, đuổi sát theo sau.

Hai bóng ảnh theo sát nhau liền theo phụ cận thanh sơn biến mất vô tung vô ảnh.

Huyết sắc quang đoàn thủy chung vẫn duy trì độn tốc cực nhanh mà Hàn Lập sắc mặt không đổi theo sát một tấc cũng không rời.

Sau khi phi hành được tầm nửa ngày, Hàn Lập được huyết đoàn dẫn đến trong một cự đại bồn địa phi thường hoang vắng.

Một luồng hơi nóng bất thình lình phả thẳng tới chính diện.

Hàn Lập thần sắc hơi động, lúc này mới phát hiện trong bồn địa hết thảy đều chỉ có hai màu đen hồng. Hai bên bồn địa đều là đá tảng tròn đen thui, mà tại trung tâm là một hồ xích hồng dung nham, phát ra luồng hơi cực nóng, thậm chí làm cho không khí phía trên bồn địa vặn vẹo, lộ ra một vẻ diễm lệ mông lung.

Mà đoàn huyết quang lại đứng phía trên mặt hồ xoay quanh bất định, phát ra tiếng nga minh chói tai, vẻ muốn đi xuống nhưng lại không dám thật là quỷ dị.

Hàn lập sờ cằm, đánh giá dung nham phái dưới vài lần, trên mặt chợt cười lạnh.

"Hắc, hắc. Nó thật đã tìm đúng địa phương để giấu người. Nếu

không có bí thuật chỉ dẫn, ta thật không thể phát hiện ra nơi này. Nhưng nếu đã biết rồi, chút ít dung nham này đừng hòng cản được ta"

------oOo------

Chương 1180: Giải cứu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập tự nói hai câu, đưa tay hướng huyết sắc quang đoàn, ngoắc một cái, nhất thời huyết quang vù một tiếng, bay vụt quay về, sau một cái xoay quanh liền ngoan ngoãn dừng trong lòng bàn tay.

Mà cùng lúc hắn thổi phù một cái, tay kia hiện lên tử sắc hoả diễm, lập tức lan ra toàn thân bao hắn vào bên trong.

Một đoàn tử sắc hoả cầu cực lớn, trực tiếp từ không trung rơi xuống.

"Phanh", hoả cầu Hàn Lập khi tiếp xúc với dung nham xem như không có gì, trực tiếp tiến nhập vào trong không thấy bóng dáng, mặt hồ bị kích thích làm dung nham văng bắn khắp nơi, nhưng ngay lập tức khôi phục lại bình thường, dường như chưa có việc gì từng xảy ra.

Lúc này, Hàn Lập đã tiến vào sâu hơn mười trượng, trong màng bao tử diễm, hắn từ từ trầm xuống.

Tuy ở bên trong dung nham, nhưng Tử La Cực Hoả thân là cực hàn chi diễm, dễ dàng đem tầng nhiệt độ cao ngăn cách bên ngoài.

Sau khi đi xuống chừng hơn hai trăm trượng, cuối cùng đã tới đáy hồ, hai chân hắn dẫm vào một mảng thực địa chỉ toàn hắc sắc thạch đầu trải rộng khắp nơi.

Hàn Lập liếc mắt xem xét mọi nơi, trừ một màu xích hồng căn bản không còn màu sắc khác.

Hàn Lập nhướng mày, linh lực cuồn cuộn tiến vào song mục, nhất hời từ chỗ sâu bên trong đồng tử phát ra lam mang. Hắn đang vận dụng Minh Thanh Linh Mục.

Quét mắt nhìn lại phụ cận xung quanh một lần nữa, Hàn Lập bèn lấy ngọc bàn ra trong tay, ngọc bàn nhoáng lên một cái, hướng về một phương không ngừng rung lên, dường như muốn thoát khỏi bàn tay mà đi.

Lúc này Hàn Lập hướng theo phương mà ngọc bàn đã chỉ từ từ bay đi, sau đi được một khoảng nhỏ thì ngọc bàn ngừng rung động, mặc nhiên hướng phía dưới hạ xuống.

Hàn Lập tay mắt lanh lẹ chụp lấy ngọc bàn, mới không làm cho nó thoát li ra khỏi phạm vi tử diễm, nhưng chính mình cũng cúi đầu định thần nhìn kỹ.

Kết quả thần sắc nhất động, một đạo kim quang chói mắt bắn nhanh ra, thẳng đến phía dưới đáy hồ trảm xuống.

Một tiếng *"Oanh"* thật lớn, đáy hồ đang bình thường liền bị trảm thành một khe thật lớn chừng bảy tám trượng.

Trong khe hở lập tức bắn ra lam quang mờ mịt, nhất thời đem dung nham chắn bên ngoài.

Thì ra dưới đáy hồ này còn tồn tại một tầng quang mạc cấm chế.

Hàn Lập trong lòng mừng rỡ, không chút do dự thân hình hướng về quang mạc hạ xuống.

Lam sắc quang mạc này hiển nhiên cũng phải là cái gì lợi hại cấm chế, dưới sự tiếp xúc của Tử La Cực Hoả, quang mạc đã dễ dàng bị xuyên thủng một lỗ lớn hơn trượng.

Tử quang chợt loé, thân hình Hàn Lập đã trực tiếp đi qua.

Lam sắc quang mạc lập tức khôi phục lại như cũ, đem dung nham ngăn trở bên ngoài.

Hàn Lập không quan tâm, mà chú ý quan sát mọi nơi.

Lúc này hắn đang ở trong một địa đạo ngầm dưới đất, mặt đất và vách xung quanh đều gồ ghề, không hoàn chỉnh. Vừa thấy là đã nhận ra địa đạo này không phải là do người làm ra, mà là một thiên nhiên thông đạo.

Hàn Lập không nói hai lời tung ngọc bàn lên.

Nhất thời ngọc bàn quay tròn, liền hoá thành một huyết sắc viên nguyệt, hướng về chỗ sâu trong địa đạo bắn nhanh mà đi.

Hàn Lập mặt không đổi sắc, hai chân cẩn thận cách không, từ từ theo đi xuống.

Ước chừng bay được khoảng năm, sáu lý, đường đi có vẻ hướng lên, lại đi tiếp khoảng trăm trượng, phía trước xuất hiện ánh sáng, cuối cùng hắn đã tới chỗ ra cuối đường hầm.

Huyết Nguyệt không chút do dự bay ra ngoài.

Hàn Lập lộ vẻ cảnh giác, không nói tiến nào, tay áo bào rung lên, môt đoàn tam sắc quang diễm phát ra, chính là Tam Diễm Phiến.

Hắn cầm Tam Diễm Phiến thủ sẵn, thân hình nhoáng lên một cái bay ra ngoài, thần sắc bất động liếc mắt đảo qua mọi nơi.

Khắp nơi chỉ toàn là một mảng đen tuyền mờ mịt, nhưng dưới Minh Thanh Linh Mục, cảnh vật vô cùng rõ ràng.

Nơi này đúng là một hang đá ngầm do thiên nhiên tạo thành, bốn phía yên tĩnh, không có một bóng người.

Hàn lập khóe miệng nhất động, ánh mắt dừng tại chỗ cuối cùng của động quật, dường như có một động quật tiếp theo.

Mà đoàn huyết quang chính là đang vọt qua động quật này, sau đó phát ra âm thanh vù vù chói tai.

Một trận khinh thúy truyền đến, mặt ngoài Huyết Nguyệt hiện ra hơn mười đạo tinh tế hắc phùng, sau khi lóe lên, liền hội tụ thành nhiều điểm sáng.

Hàn lập thấy tình hình như vậy, lòng không kinh mà hỉ.

Hắn khinh phiêu vài bước, đi qua động quật kế bên.

Bên trong quả nhiên là một động quật không gian còn lớn hơn động quật vừa rồi. Hắn bèn định thần, lòng chợt nao nao.

Chỉ thấy trong động quật cuồn cuộn hắc vụ khí, phân rải dày đặc khắp nơi, nhưng hắc vụ khí này khi đến gần cửa động, lại dừng lại không tiến nửa bước, dường như có cái gì vô hình chắn lại.

Hàn Lập có Mình Thanh Linh Mục trên người, nếu như là tu sĩ bình thường thì dù có căng mắt ra cũng không nhìn thấy năm ngón tay trong động quật, nhưng với Hàn Lập thì chỉ như không khí trong suốt bình thường mà thôi. Cho nên vừ aliếc mắt một cái, hắn đã thấy tại trung tâm động quật có ba nữ tử đang nằm úp sấp bất động.

Còn không phải Mộ Phái Linh tam nữ nữa sao!

Mà phía dưới tam nữ đang chớp động một cỗ linh quang nhàn nhạt đích thị là một pháp trận cổ quái, hắc sắc vụ khí đang tuôn ra không ngừng từ pháp trận này.

Hàn Lập cũng không vội vã xông vào giải cứu tam nữ, mà hia mắt nhíu lại, dụng thần niệm tra xét mọi nơi một lần nữa. Sau khi xác định đích xác đệ nhị Nguyên anh không có ở nơi đây, hắn mới quyết định lao ra.

Kim quang chợt lóe. Một tiếng *"Roẹt…"* vang lên. Dường như có vật gì bị chém phá vỡ, mà lập tức hắc sắc vụ khí từ bên trong cuồn cuộn lao thẳng đánh tới Hàn Lập.

Nhưng Hàn Lập tay kháp quyết, nhất thời trên người tiếng sấm vang lên, một tầng kim sắc điện hồ hiện lên.

Hắc sắc vụ khí vừa tiếp xúc với điện hồ, lập tức đã bị đánh tán loạn tiêu thất.

Hàn Lập nhanh chóng di chuyển, trực tiếp tiến nhập vào hắc khí.

Một trận *"Đùng, đùng"*, kim hồ đạn liên tục chớp động, căn bản hắc khí không thể tiến gần đến người một chút nào. Nhưng hắc khí này giống như vật thể sống, trong nháy mắt liền kết lại thành hơn mười con hắc xà lớn nhỏ bất đồng, vây quanh bốn phái Hàn Lập, bộ dáng muốn nhào tới nhưng xem chừng lại không dám.

Hàn Lập thấy tình hình như vậy, trong lòng trầm xuống, Tam Diễm Phiến trong tay liền biến mất, đồng thời dưới sự thúc dục của pháp quyết, kim hồ bên ngoài chợt phát ra kim quang chói mắt.

Hai tay áo nhẹ nhàng rung lên, hai đạo kim sắc điện giao theo tay áo phi ra, đem hắc xà cắn xé một trận, lập tức đem bọn chúng biến thành hư ảo.

Mà hai con điện giao này cũng chưa chịu thôi, đột nhiên hướng hắc khí tứ phía giương nanh múa vuốt, *"ầm, ầm"*, lập tức hắc sắc vụ khí bị càn quét không còn, Hàn Lập dễ dàng đi đến phụ cận của pháp trận.

Hai mắt đánh giá pháp trận, Hàn Lập đã nhìn thấu pháp trận này chỉ là một Mê Huyễn Chi trận đơn giản mà thôi.

Xem ra tam nữ thân đã bị pháp lực cấm chế, nếu không với trận pháp này tuyệt không thể vây khốn được ba tu sĩ có tu vi Kết Đan kỳ.

Nghĩ đến đây, mười ngón tay Hàn Lập hướng về pháp trận, mười đạo kim sắc kiếm khí liền đồng thời đánh lên pháp trận.

Nhất thời pháp trận phát ra tiếng *"Lục dát khai tân canh niên khoái"*, liền trực tiếp ngừng lại.

Mà cơ hồ cùng lúc này, tại Ma Uyên cao vạn trượng trên Thất Linh Đảo, khi Hàn Lập đang tiến đến bình đài kia, một nhân ảnh đen tuyền cao lớn đang bao trong ma khí bỗng nhiên hai mắt xạ ra tinh quang tứ phía, biểu tình cực kỳ kinh ngạc.

Bổng nhiên hắn sờ vào trong tay áo, một viên châu lam sắc mờ mịt xuất hiện trong tay.

Nhưng nguyên bản trên bề mặt bóng loáng trong suốt của hạt châu lại hiện ra một đạo liệt phùng.

"Không có khả năng! Cấm chế đã bị phá. Hắn sao có thể tìm ra nhanh như vậy. Chính ta nếu ở trong tình hình này cũng vô kế khả thi."

Hắc ảnh cao thanh âm khàn khàn, thì thào nói nhỏ vài câu, tựa hồ lộ ra vài phần ngạc nhiên và bực bội.

"Thôi bỏ đi. Người dù sao cũng đã được cứu rồi. Căn bản chỉ còn chờ một chiêu tối hậu mà thôi. Bất quá không nên ở nơi này lâu. Đào tẩu là thượng sách, hoàn thành ma khí ngưng thể. Mặt khác có thể tìm một thân thể khác để tu luyện."

Hắc ảnh cao lớn suy nghĩ một chút, tự lẩm bẩm, sau đó nhắm hai mắt, tựa hồ không quản chuyện này nữa.

Lức này thì Hàn Lập đang lấy ra trong người một cái bình ngọc xanh biếc, đổ ra tam khỏa đan hoàn hương khí nức mũi, cấp cho tam nữ mỗi người một viên vào trong miệng, sau đó hai tay chắp sau lưng đứng bên cạnh im lặng.

Kết quả khoảng thời gian uống cạn tuần trà, Tống nữ tử mơ mơ hồ hồ tỉnh lại trước tiên.

"Tống sư điệt, xem ra tu vi của ngươi tinh tiến không ít, so với dự đoán của ta còn thức tỉnh sớm một chút"

Nàng còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, trong tai liền truyền đến thanh âm nam tử dị thường quen thuộc.

Tống nữ tử vốn thông minh, tinh thần phục hồi lại, ngẩng đầu nhìn ánh mắt nửa cười nửa không của Hàn Lập.

"Hàn sư thúc! Không đúng, ngươi chính là Yêu Anh kia giả trang." Tống nữ sắc mặt đại biến, la lên thất thanh.

"Hắc, hắc! Không nghĩ tới sư điệt thật cảnh giác. Chẳng qua, ta chính thật vất vả tìm được nơi này. Về phần thật giả, ngươi cảm thấy ta là giả sao?"

Hàn Lập ung dung nói.

"Ngươi thật sự là Hàn sư thúc!"

Tống nữ có chút run sợ, tuy trong lòng đã có bảy tám phần tin tưởng nhưng trong lúc nhất thời bộ dáng vẫn ra vẻ không dễ dàng tin tưởng.

Hàn Lập mỉm cười, không nói, chính là một tay hướng về nàng nhẹ nhàng vẫy một cái.

Vài tiếng kỳ bí truyền đến, từ khắp thân thể của Tống nữ, có hơn mười đạo ngân phong bắn ra, bị Hàn Lập một phen nhiếp tất cả vào trong tay.

Mà cơ hồ cùng lúc, nữ tử họ Tống cơ thể đang không mảy may dậy nổi liền cảm thấy pháp lực tự nhiên lưu chuyển.

Trên mặt nàng lộ ra thần sắc mừng rỡ.

Mà lúc này, Mộ Phái Linh và Liễu Ngọc cũng lục tục tỉnh lại.

Vừa thấy Hàn Lập bên cạnh, nhị nữ đồng hoảng sợ.

Nhưng Mộ Phái Linh thần thức cấm chế đã lập tức xác nhận thân phận Hàn Lập, bèn kinh hỉ đứng dậy chỉnh đốn trang phục thi lễ.

(=.= Chán òm, mình cứ hi vọng ôm ấp 1 cái chứ, thi lễ làm đếch gì, Lập cùi, khô như ngói - Vịt)

Liễu Ngọc cùng Tống nữ cũng không còn hoài nghi nữa, lập tức tiến lên cung kính chào.

"Bắt giữ bọn ngươi, phải chăng là đệ nhị Nguyên anh bị lạc của ta?"

Hàn Lập trực tiếp hỏi ngay.

"Như thế nào, sư phó đã gặp qua Yêu anh!" Liễu Ngọc bật thốt lên.

"Ta gặp được thì còn hỏi các ngươi sao."

Hàn Lập đồng thời lấy đi ngân châm trên người nhị nữ, chậm rãi nói.

------oOo------

Chương 1181: Tái Ngộ Thất Linh Đảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lời này của Hàn Lập làm Mộ Phái Linh tam nữ có chút khó hiểu. Nếu đã chưa từng nhìn thấy Hắc bào nhân thì vì sao Hàn Lập lại mở miệng nói cái gì đệ nhị Nguyên Anh. Nhưng Liễu Ngọc vẫn kính cẩn trả lời:

"Bắt nhóm ta đích thật là đệ nhị Nguyên Anh thất lạc của Sư phụ lão nhân gia, hơn nữa nó còn đoạt xá một thân thể, tu vi đại khái cỡ Nguyên anh trung kỳ". Nàng này vừa hồi tưởng lại vừa nói.

"Thân thể? Hình dáng nó như thế nào?" Hàn Lập tực hồ có vài phần hứng thú, hỏi. Lúc này, hai con Kim Sắc Điện Giao đã càn quét toàn bộ hắc khí ở phụ cận xung quanh, sau đó xoay quanh bắn nhanh quay về nhập vào trong thân thể Hàn Lập không thấy bóng dáng.

Nhìn thần thông khu sử biến hoá điện quang của Hàn Lập mà tam nữ trong lòng thầm hoảng sợ.

Tuy với tu vi Kết Đan kỳ của các nàng cũng có thể sử dụng pháp thuật biến hoá hình ảnh, nhưng để giống như Hàn Lập, tay chân bất động, tuỳ tâm sở dục thi triển, tự nhiên tuyệt đối không thể làm được như vậy. Liễu Ngọc định thần, bắt đầu mồm năm miệng mười miêu tả hình dáng của Hắc Bào Nhân.

Hàn Lập chỉ nghe trong chốc lát liền lập tức kết luận thân thể mà đệ nhị Nguyên Anh đoạt xá kia là của Thiên Sát Ma Thi. Ngoài mặt thì bình tĩnh nhưng trong lòng hắn hơi buồn bực. Chẳng qua, lúc này, nếu không dựa vào bí thuật Huyết Nguyệt Mịch Linh trong Đại Diễn Bảo Kinh, hắn thật không dễ dàng tìm được Mộ Phái Linh tam nữ. Đệ nhị Nguyên Anh biết rõ về Hàn Lập như vậy, quyết không thể đối phương tự do phát triển thêm, nếu không tuyệt đối sẽ trở thành một đại hậu hoạn của mình.

Nghĩ đến đây, hắn chờ Liễu Ngọc mô tả xong, lập tức phân phó:

"Ba người các ngươi lập tức rời khỏi nơi này, trở về tông môn. Nếu đệ nhị Nguyên Anh đã quay lại Thiên Nam, nhất định ta phải thu hồi nó lại. Còn ở Nội Cốc này, ta muốn tìm tòi cẩn thận lại một lần".

"Hàn sư thúc, tu vi của đệ nhị Nguyên Anh không dưới người, nên cần nhân thủ để truy nã nó. Nếu không… Di! Cảnh giới hiện tại của sư thúc…" Tống nữ do dự mở miệng nói, nhưng trong lúc thần niệm vô ý đảo quan Hàn Lập, sắc mặt bỗng đại biến.

Nghe thanh âm kinh ngạc của Tống nữ, Mộ Phái Linh và Liễu Ngọc cũng quét thần niệm tới, tự nhiên trong lòng cũng trở nên chấn động.

"Công tử, hiện tại ngươi đã là Đại tu sĩ?" Đôi môi anh đào của Mộ Phái Linh khẽ nhếch lên một lúc lâu, hỏi vẻ khó tin.

"Bản thân ta quên rằng bọn ngươi chưa biết. Nửa năm trước ta cũng đã cử hành qua Đại tu sĩ Điển lễ, và đã là Đại trưởng lão của tông. Việc đối phó với một cái trung kỳ đệ nhị Nguyên Anh, tự nhiên không có vấn đề, các ngươi không cần quá lo" Hàn Lập cười nhẹ, nói.

Kể từ lúc này, Mộ Phái Linh tam nữ đương nhiên kinh hỉ, vội vàng chúc mừng. Hàn Lập cười, hối thúc tam nữ lên đường. Ba em gái xinh tươi này tự nhiên không còn ý kiến khác, bèn thi lễ với Hàn Lập, theo Hàn Lập bay ra khỏi động quật. Sau đó không lâu, ba đạo độn quang từ trong dung nham bắn nhanh ra, phá không rời đi.

Lại nói, Hàn Lập tiếp tục ở lại trong động quật mấy ngày để chuẩn bị.

Nơi này bí ẩn như thế, nếu đệ nhị Nguyên Anh chỉ rời đi tạm thời, chắc sau đó không lâu sẽ quay trở về. Nếu không thì phải tìm nó ở nơi khác trong Nội Cốc hoặc có thể nó đã rời bỏ hẳn Trụy Ma

Cốc.

Kết quả, trong sáu bảy ngày chờ đợi, bóng dáng của Mộc Linh Anh hoàn toàn không có.

Hàn Lập không thể ngồi ôm cây đợi thỏ mãi, bèn ly khai động quật, đem mấy vạn con Phệ Kim Trùng trên người thả ra, tảo quét từ trong ra ngoài Nội Cốc một lần nữa. Cuối cùng đệ nhị Nguyên Anh lại không có tung tích mà lại thấy được không ít Cổ Bảo của Thượng Cổ Tu Sĩ lưu lại.

Tuy các bảo vật này hiện giờ hắn không thèm để trong mắt, thậm chí còn không thể so sánh với phỏng chế Linh Bảo Tam Diễm Phiến của hắn, nhưng quét mắt ra cả Thiên Nam thì toàn là độ vật quý hiếm dị thường. Nhưng trong lòng Hàn Lập không hề cao hứng. Bởi vì trong quá trình tìm kiếm tung tích của đệ nhị Nguyên Anh, cũng đã thấy không ít động phủ của Thượng Cổ Tu Sĩ rỗng tuếch. Dĩ nhiên em đệ nhị Nguyên Anh này cũng vơ vét không ít bảo vật.

Lúc này Hàn Lập mới khẳng định, tám chín phần mười, đệ nhị Nguyên Anh đã thu ghém hành trang, thật sự ly khai Nội Cốc, không biết đi đến nơi nào. Điều này khiến hắn vô cùng đau đầu.

Nhưng cân nhắc một chút, tung tích của vị đệ nhị Nguyên Anh cũng không phái là không có dấu vết để truy tra. Vần đề quan trọng là ở chỗ, tu vi của đệ nhị Nguyên Anh tinh tiến như vậy, phải chống đỡ hắn phản phệ như thế nào, năng lực ra sao để áp đảo hắn. Mà theo tam nữ kể, đệ nhị Nguyên Anh đoạt xá thân thể của Thiên Sát Ma Thi, hoàn toàn đem Huyền Âm Đại Pháp làm công pháp chủ tu. Mà muốn tu luyện Huyền Âm ma khí đến cực hạn, trừ việc khổ tu, cũng không phải là không thể dựa vào huyết tế tà đạo bí thuật làm tăng tiến nhanh tu vi.

Nhưng loại phương pháp như vậy để lại hậu hoạn vô cùng, chính là việc tăng tiến tu vi không thể kéo dài, thậm chí không thể mượn sức để đột phá cảnh giới bình cảnh. Tựa hồ cũng chỉ có trong Huyền Âm Chân Kinh ghi lại phương pháp ma khí quán thể là phương pháp phụ trợ tốt nhất. Phương pháp này có thể cường hành quán chú thân thể, hoàn toàn làm cho ma tu trong một thời gian cực ngắn đột phá bình cảnh, đại tiến tu vi.

Đương nhiên cũng giống như nhiều loại bí thuật khác, phương pháp này cũng để lại hậu hoạn không nhỏ. Nhẹ thì thân thể bị ma hoá, hình dáng thay đổi, nặng thì thần thức bị lạc, trở thành nửa người nửa ma, phi thường mạo hiểm.

Nhưng đệ nhị Nguyên Anh lại có điểm khác. Thân thể mà nó đoạt xá là một khối Ma Thi, hơn nữa nó lại hiểu được phương pháp tu luyện Đại Diễn Quyết, năng lực chống cự thần thức bị ma hoá cũng hơn xa so với các tu sĩ bình thường. Nếu nó dùng bí thuật này, tính mạo hiểm cũng giảm đi nhiều.

Năm xưa đệ nhị Nguyên Anh chỉ có tu vi sơ kỳ nhưng trong thời gian ngắn như vậy liền có tu vi trung kỳ, nói không chừng nó đã dùng bí thuật này. Mà tại Truỵ Ma Cốc này là nơi Cổ Ma xuất thế nên có nhiều vị trí lưu lại nhiều ma khí. Vì vậy điều này không kỳ quái chút nào.

Hàn Lập nhắm mắt tĩnh tọa trên một đỉnh núi một ngày một đêm, suy tưởng tự đặt mình vào vị trí của đệ nhị Nguyên Anh thì sẽ dùng phương pháp ứng phó nào. Với phương cách này, Hàn Lập thật sự phỏng đoán được hơn phân nửa ý tưởng kế sách của đệ nhị Nguyên Anh.

"Vạn Trượng Ma Uyên!".

Bỗng nhiên Hàn Lập mở hai mắt, trong mắt bắn ra tinh quang bốn phía, lạnh lùng nói. Lập tức toàn thân linh quang nhất khởi, hóa thành một đạo thanh hồng rời khỏi núi, bắn nhanh về phía chân trời.

Hai ngày sau, Hàn Lập đã ly khai Trụy Ma Cốc, lấy độn tốc bất khả tư nghị của mình tiến thẳng đến Thất Linh Đảo.

Theo trong Huyền Âm Chân Kinh, bí thuật Ma Khí Quán Thể cần phải mất thời gian gần một năm thì mới hình thành bước quán thể sơ bộ. Hắn cũng không muốn vừa tới Vạn Trượng Ma Uyên thì đệ nhị Nguyên Anh đã sớm chuồn mất.

Cơ hồ cùng vào thời gian này, trong Vạn Trượng Ma Uyên, mặc dù Hắc Bào Nhân biết tung tích của mình có thể bị Hàn Lập phát hiện. Nhưng hiện hắn đang thi pháp tại thời điểm mấu chốt, nên không thể bỏ dở nửa chừng để rời khỏi Ma Uyên được.

Ngoài ra đệ nhị Nguyên Anh cũng cẩn thận sợ bại lộ hình dáng nên vừa ra khỏi Trụy Ma Cốc, đã lập tức tiềm hành ẩn nấp, căn bản không gặp mặt các tu sĩ khác, trực tiếp tiềm nhập vào trong Vạn Trượng Ma Uyên. Vì vậy nó đã bỏ sót một tin tức vô cùng trọng yếu, đó là chuyện Hàn Lập đã tiến giai Nguyên anh hậu kỳ.

Cũng khó trách nó xem nhẹ việc này. Dù gì đi nữa lúc Hàn Lập đi Đại Tấn cũng đã gặp may mới tiến giai lên được Nguyên anh hậu kỳ, còn không thì cũng phải mất ít nhất hai ba trăm năm loay hoay tại cảnh giới bình cảnh hậu kỳ.

Vì vậy đệ nhị Nguyên Anh không ngờ rằng Hàn Lập quỷ dị tiến giai lên hậu kỳ như vậy. Do vậy, đệ nhị Nguyên Anh tính toán độn tốc của Hàn Lập trên cơ sở của một Nguyên anh trung kỳ tu sĩ. Theo tính toán của nó, cho dù Hàn Lập phát hiện nó ở Vạn Trượng Ma Uyên, lập tức chạy tới thì cũng phải mất ít nhất hai tháng. Mà Ma Khí Quán Thể của nó đã ở giai đoạn cuối, chỉ cần khoảng một tháng là đại công cáo thành.

Cho nên cho dù trong lòng nó bất an, nhưng vẫn cắn răng, tiếp tục mạo hiểm lưu lại nơi đây. Dù sao nếu không ráng thành công, lần sau vào Vạn Trượng Ma Uyên, đối phương đã cảnh giác, sẽ còn gặp thiên nan vạn trở hơn nhiều. Nhưng trong lòng đệ nhị Nguyên Anh cũng đã sớm có dự định. Cùng lắm nó lưu lại Vạn Trượng Ma Uyên cỡ nửa tháng, vô luận quán thể có thành hay không, liền tức rời khỏi nơi đây không chút do dự.

Thời gian nửa tháng cũng đảm bảo cho nó bình an vô sự. Đệ nhị Nguyên Anh nghĩ như vậy, liền trầm tụ quán khí, tiếp tục hấp thu ma khí tinh thuần quán chú pháp thể. Nhưng Hàn Lập đã là Đại tu sĩ, độn tốc nhanh hơn gấp đôi so với thời điểm Nguyên anh trung kỳ, đáng lẽ phải mất hai tháng thời gian thì hắn chỉ mất 1 tháng đã chạy tới Vô Biên Hải.

Hàn Lập đi trong Vô Biên Hải hết hai ngày, liền đã tới Thất Linh

Đảo.

Lại nói tiếp lúc trước, bởi vì việc trấn áp ma khí, bọn Ngụy Vô Nhai đã đem Linh Miết Đảo tặng cho hắn, được hắn đem Đảo này bàn giao cho Tông Môn quản lý.

Hiện tại trên Đảo này chắc hẳn đang do đệ tử Lạc Vân Tông đồn trú.

Hàn Lập cân nhắc trong lòng như thế, nên không lập tức phóng đến Vạn Trượng Ma Uyên, mà độn quang đến theo phụ cận hai tòa linh đảo rồi cũng không dừng lại, trực tiếp tiến tới trên không trung của Linh Miết Đảo trong Thất Linh Đảo.

Độn quang tắt đi, hắn liền dừng trên một ngọn tiểu sơn trên đảo.

Hắn tìm một khối cự đại sơn thạch, khoanh chân ngồi xuống, lập tức đem thần thức cường đại phóng xuất ra xung quanh. Trong nháy mắt thần niệm của hắn đã đảo qua toàn bộ trong vòng mấy trăm dặm, đồng thời tìm được hai nơi đóng quân của các tu sĩ.

Môi Hàn Lập hơi mấp máy, vô thanh vô tức nói cái gì đó, sau đó sắc mặt bất động, ngồi nguyên tại chỗ. Hai địa phương đồn trú trên Linh Miết Đảo liền có một trận đại loạn. Không bao lâu sau, từ hai phương hướng phân biệt bay đến hai đội tu sĩ, rồi có hơn mười đạo độn quang bắn nhanh đến đỉnh núi mà Hàn Lập đang đả tọa.

Hàn Lập không có ý đứng dậy, chỉ lạnh nhạt nhìn các đội tu sĩ này.

Bỗng nhiên ánh mắt của hắn lóe lên, miệng phát ra tiếng kêu kinh ngạc, trên mặt lộ ra một tia cổ quái. Hai đội tu sĩ đã đến trên không chỗ đỉnh núi, vừa thấy rõ ràng Hàn Lập phía dưới, tất cả đều tắt độn quang hạ xuống.

"Tham kiến Đại trưởng lão!"

"Bái kiến Hàn sư tổ!"

Những người này cung kính tiến lên thi lễ. Cầm đầu là hai gã Kết Đan kỳ tu sĩ, một gã mắt hí mày thô, mặc áo vàng và một phụ nhân khoảng ba mươi mấy tuổi. Các người còn lại cũng đều có tu vi Trúc Cơ kỳ.

------oOo------

Chương 1182: Tiến Nhập Vạn Trượng Ma Uyên

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Năm xưa đệ tử không biết thân phận chân thật của Sư thúc, đã có nhiều mạo phạm. Mong Hàn sư thúc ngàn vạn lần chớ trách đệ tử!"

Tên Hoàng Sam nhân vừa gặp mặt đã nhận ra Hàn Lập, sắc mặt trắng bệch, lắp bắp nói.Phụ nhân đứng bên cạnh thấy vậy, ngạc nhiên. Vị Khuê sư huynh của nàng bình thường miệng mồm lanh lợi, sao bộ dáng hiện tại lại như thế này. Nghe khẩu khí của hắn, dường như có quen biết với Đại trưởng lão. Trong lòng phụ nhân tràn đầy nghi hoặc nhưng không dám chủ động hỏi han điều gì.

Khóe miệng Hàn Lập nhếch lên, lộ ra thần sắc nửa cười nửa không.

"Người không biết là không có tội. Mà lại do ta có ẩn tình cố ý che dấu tu vi, nên như thế nào lại so đo với huynh đệ ngươi việc này. Nhưng Khuê sư điệt, ngươi có thể Kết Đan thật là có chút ngoài dự liệu của ta. Còn tình hình hai người kia thế nào?".

Vị Hoàng Sam tu sĩ này chính là năm xưa từng cùng Hàn Lập đi bắt Tuyết Vân Hồ, có tên là Khuê Hoán, là đệ tử của Lạc Vân Tông, tu chất linh căn xem như bình thường, nhưng hiện giờ từ Luyện Khí kỳ tiến giai đến Kết Đan kỳ khiến cho Hàn Lập có chút ngạc nhiên.

"Cơ duyên của bọn Vương sư huynh không tốt lắm, ngay cả Trúc Cơ cũng không thể vượt qua, cũng đã tọa hóa từ rất nhiều năm trước"

Khuê Hoán thấy Hàn Lập nhớ rỡ tận chân tơ kẽ tóc chuyện năm xưa, có chút ngoài ý muốn, cười khổ, trả lời.

"Điều này cũng đúng. Tư chất hai người kia cũng không tốt lắm. Không thể Trúc Cơ cũng không có gì ngạc nhiên. Xem ra Khuê sư điệt đã gặp được kỳ ngộ" Hàn Lập than nhẹ một tiếng, nói.

"Hơn trăm năm trước, đệt tử đã từng vô ý ăn được một loại linh thảo vô danh, bỗng nhiên tu vi tăng mạnh" Khuê Hoán cười lành, giải thích.

"Hắc, hắc. Phúc duyên của ngươi quả thật không nhỏ. Chẳng qua ta đến đây cũng không để ôn lại chuyện cũ, có một số việc muốn hỏi các ngươi" Hàn Lập nghiêm mặt, thanh âm âm trầm.

"Đại trưởng lão cứ việc, chỉ cần đệ tử biết liền nhất định tri vô bất ngôn."

Phụ nhân vội cung thanh đáp. Cho dù Hàn Lập không phải là Đại trưởng lão, chỉ bằng thân phận Thiên Nam đệ nhất tu sĩ cũng đủ cho nàng phải lấy lòng.

"Không có gì. Ta chỉ muốn hỏi thăm một chút. Trong một năm nay, các ngươi ở Thất Linh Đảo có thấy gì biến hóa dị thường tại phong ấn Vạn Trượng Ma Uyên không?" Hàn Lập chậm rãi hỏi.

"Phong ấn? Chúng ta thay phiên tuần tra thất đảo, vẫn chưa nghe nói có cái gì bất thường. Lời của sư thúc có ý gì?" Phụ nhân ngẩn ra, buột miệng hỏi lại.

Hàn Lập nghe nói như thế bèn nhướng mày:

"Thay phiên trông coi thất đảo? Nói như vậy, tới phiên của tu sĩ khác trông coi có vấn đề xảy ra, không nhất định các ngươi biết được".

Thần sắc của Hàn Lập trở nên âm trầm.

"Nếu trong đảo không có thông cáo, chỉ e rằng như vậy" Khuê Hoán và phụ nhân liếc mắt lẫn nhau, chỉ có thể kiên trì trả lời như vậy. Nhưng ngoài dự kiến của bọn họ. Hàn Lập nghe xong vẫn không tức giận, ngược lại ánh mắt chớp động, bỗng nhiên vỗ vào

túi trữ vật ở bên hông, một bộ trận kỳ bàn đầy màu sắc xuât hiện trong tay.

" Các ngươi lập tức dẫn ba mươi sáu đệ tử đến lối vào Ma Uyên, bày Huyền Cương Thiên Sát trận này ra cho ta. Ta muốn tiến vào Ma Uyên một chuyến. Vạn nhất có cái gì bên trong đi ra đều phải báo cho ta biết ngay. Ta không trông mong các ngươi giết địch mà chỉ cần các ngươi kéo dài thời gian là được" Hàn Lập bình tĩnh phân phó. Nghe Hàn Lập nói, hai người này rất ngạc nhiên nhưng trong miệng khúm núm vâng dạ.

"Không nên chậm trễ nữa! Các ngươi lập tức chọn lựa nhân thủ tốt nhất đến chỗ phong ấn, bày ra pháp trận. Ta muốn vào Ma Uyên trước một bước. Hắc, hắc, hy vọng chỉ là sợ bóng sợ gió mà thôi".

Hàn Lập thì thào, ném khí cụ trận bàn ném qua cho hai người, khởi thân đứng lên. Tiếp theo hắn không chờ hai người hồi phục tinh thần, quanh thân lóe lên linh quang, hóa thành một đạo thanh hồng bắn nhanh vào không trung. Xem ra phương hướng độn quang chính là vị trí Vạn Trượng Ma Uyên.

Phụ nhân và Khuê Hoán vội vàng cung tiễn, rồi không dám chậm trễ, phóng ra Truyền Âm Phù, gọi các đệ tử thích hợp đến. Một lát sau, các tu sĩ đã tụ tập đầy đủ. Hai người lập tức phân phát khí cụ bày trận, sau đó dẫn đội hình rời đi. Một chút thời gian trì hoãn bọn này cũng không dám, sợ Hàn Lập hiểu lầm. Mà lúc này, Hàn Lập cũng đang đứng phía trên lối vào Vạn Trượng Ma Uyên.

Ngày xưa ở đây có cự đại tuyền qua (xoáy nước lớn), hiện giờ chỉ còn rộng cỡ năm sáu chục trượng. Phân bố bốn phía tuyền qua là mười cái cự đại thạch trụ. Thạch trụ này không biết do loại tài liệu nào chế tạo thành, tự kim phi kim (giống như vàng nhưng không phải), tự mộc phi mộc (giống như gỗ nhưng cũng không phải), có thể nửa nổi nửa chìm, đứng bất động trong nước biển.

Trên thạch trụ bắn ra đạo đạo nhũ bạch sắc linh quang, vừa đủ hình thành một tầng bạch sắc quang mạc, hoàn toàn phong ấn Đại tuyền qua. Hàn Lập huyền phù trên không, hai mắt nheo lại đánh giá phong ấn, không nói một lời.

"Hàn tiền bối, người xem phong ấn này vẫn hoàn hảo, không có gì tổn hao. Phải chăng tiền bối đã nghe lầm tin tức? Hơn nữa tu sĩ thất đảo của chúng ta vẫn canh giữ ở xung quanh, tuyệt không có một phút lơi lỏng"

Ở phía sau Hàn Lập, có bảy tám danh tu sĩ đứng, trong đó có một gã Kết Đan kỳ mặc hồng bào đang cẩn thận hỏi, xem ra đã biết lai lịch của Hàn Lập. Mà đám Trúc Cơ kỳ tu sĩ còn lại, biết thân phận thúc thủ đứng chờ ở xa, không ai dám thở mạnh.

"Hừ! Lẻn vào không làm cho tổn thương phong ấn, riêng ta cũng đã có năm sáu phương pháp. Về phần các ngươi đi tuần không phát hiện cũng là chuyện đương nhiên " Hàn Lập không quay đầu lại, lãnh đạm nói. Nghe Hàn Lập nói như vậy, Hồng Bào tu sĩ chỉ có thể đứng cười khổ mà thôi.

"Lát nữa, đệ tử Lạc Vân Tông của ta sẽ bày ra một tòa trận pháp lâm thời, tạm thời khống chế cửa vào. Xích Liên Tông các ngươi có thể phối hợp giúp một tay. Không có vấn đề gì chứ?" Thanh âm Hàn Lập phát lạnh nói.

"Không có vấn đề. Tiền bối, người thật sự muốn đi vào trong phong ấn?" Hồng Bào tu sĩ nghe ra vài phần ý tứ của Hàn Lập, không khỏi kinh nghi hỏi.

"Tự nhiên ta phải tiến nhập Ma Uyên một chuyến, nếu không ta đến đây làm gì. Bây giờ là thời điểm ma khí bị áp chế cực điểm, cũng là thời cơ tốt nhất để tiến vào" Hàn Lập nói không chút do dự, lập tức ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Hiện tại đã vào chính ngọ, thái dương ở trên cao cực nóng, có vẻ đáng chú ý dị thường. Hồng Bào tu sĩ cũng ngẩng đầu nhìn vầng thái dương chói mắt, trên mặt lộ ra biểu tình giật mình.

"Tốt lắm, các ngươi tự xử lý cho tốt đi. Ta đi xuống trước đây" Hàn Lập không trì hoãn nữa, tay áo bào run lên, một đoàn tam sắc quang diễm xuất hiện trong tay hóa thành một cây Tam Sắc Vũ Phiến.

Lập tức chỉ thấy Hàn Lập nhẹ nhàng vung quạt lên, phù văn trên mặt phiến mạnh mẽ xuất hiện, một tầng tam sắc hỏa diễm phù hiện ở trên bề mặt của cây quạt.

Thân hình Hàn Lập nhoáng lên một cái, hóa thành một đạo thanh hồng vọt tới bạch sắc quang mạc, đồng thời cây quạt trong tay nhắm quang mạc quạt một cái. Một tiếng *"Oanh"* vang lên thật lớn. Tam Diễm Phiến giống như một thanh hỏa nhận vô cùng sắc bén, tam sắc quang diễm dễ dàng khoan vào bạch sắc quang mạc tạo thành một cái khe cỡ một trượng. Bên trong cái khe tối đen như mực, ma khí quay cuồng, muốn tuôn trào ra bên ngoài.

Hồng Bào tu sĩ thấy cảnh này, biến sắc. Còn các Trúc Cơ kỳ tu sĩ không cầm lòng được, kinh hô lên. Tay kia của Hàn Lập đã sớm có chuẩn bị, hung hăng phất tay áo một cái. Nhất thời một cỗ thanh lẫm hào quang cuồng dại quét tới, trong nháy mắt đã dùng linh áp cường đại cường ngạnh đè ép ma khí xuống.

Linh quang chợt lóe, Hàn Lập liền bắn vào bên trong Ma Uyên, mà nhũ bạch sắc phong ấn nhanh chóng di hợp liền lại như ban đầu, một tia ma khí cũng không có lọt ra. Lúc này Hồng Bào tu sĩ mới thả lỏng, trong lòng tự giễu. Đối phương chính là Thiên Nam đệ nhất Đại tu sĩ, mình cũng không nên kinh hãi mới phải. Nhưng vào thời khắc này, bỗng nhiên một gã Trúc Cơ kỳ tu sĩ đứng phía sau, hô to lên:

"Sư bá, người xem".

Hồng Bào tu sĩ ngẩn ra, vội uốn đầu nhìn xem chuyện gì.

Chì thấy linh quang chớp động phía chân trời xa xa. Lập tức có hơn mười đạo độn quang hướng nơi này bắn nhanh đến.

"Là tu sĩ của Lạc Vân Tông. Hàn tiền bối không có hư ngôn. Chẳng lẽ thật sự có yêu ma lợi hại lẻn vào trong Vạn Trượng Ma Uyên?" Hồng Bào tu sĩ thì thào, mặt lộ ra vẻ phức tạp.

Thân đã bị hắc ma khí bao phủ, trên thân hình Hàn Lập lóe ra kim hồ điện quang. Hắn đã kích phát Ích Tà Thần Lôi ngăn ngừa ma khí xâm thực. Trong tiếng oanh minh, Hàn Lập hướng vào chỗ sâu nhất của Vạn Trượng Ma Uyên đi xuống.

Kim hồ điện và ma khí không ngừng đan lại với nhau, nhưng trong tiếm sấm thanh trầm thấp, ma khí không ngừng tán loạn tiêu thất.

Hàn Lập không quan tâm điều này, hai tay kháp quyết, một lần nữa thúc dục khẩu quyết bí thuật Huyền Mẫu Hóa Anh Đại Pháp.

Một ngàn trượng, hai ngàn trượng, rồi ba nghìn… trong pháp quyết thúc dục không ngừng của Hàn Lập, thần thức xâm nhập ngày càng sâu vào Ma Uyên. Nhưng không có một phản ứng nào. Sắc mặt hắn trở nên âm trầm lạnh lẽo.

Khi thần thức đã đi sâu được bảy tám nghìn trượng, trong lòng Hàn Lập không ngăn được một ý nghĩ. Chẵng lẽ hắn đã đoán sai. Đệ nhị Nguyên Anh vẫn chưa tới nơi này mà đã tìm một nơi khác để tu luyện. Trong lòng đang âm thầm cân nhắc, đột nhiền thần sắc hắn biến đổi, thân hình ngừng độn quang lại.

Gương mặt hắn ngưng trọng dị thường, hai tay pháp quyết biến đổi, trong miệng truyền ra thanh âm chú ngữ trầm thấp, hai mắt lóe lên lam mang, nhìn chằm chằm không chớp vào phía dưới. Nhưng bỗng nhiên, sắc mặt hắn trở nên có vẻ kỳ quái, tựa hồ bộ dáng có chút không xác định. Do dự một chút, hắn bèn động thân. Chính là lúc này đây, tựa hồ Hàn Lập đã rất rõ ràng mục tiêu, độn quang thẳng đến nơi đó.

Sau khi rơi xuống không bao lâu, từ khoảng cách ba bốn trăm trượng truyền tới một tiếng động giống như tiếng dã thú gầm nhẹ. Hàn Lập mím môi, giảm độn tốc lại còn phân nửa, Tam Diễm Phiến đang chuyển động quay tròn trong tay, lập tức bị năm ngón tay hắn nắm chặt giữ lại. Lam mang trong mắt Hàn Lập lại bắt đầu lóe lên, ngóng nhìn ma khí bên dưới, mắt cũng không chớp một cái.

Lấy tu vi hiện tại của Hàn Lập, nếu thi triển toàn lực Minh Thanh Linh Mục, cho dù trong Vạn Trượng Ma Uyên cũng có thể nhìn xa được trăm trượng. Chính là ở xa thêm khoảng năm mươi trượng nữa, có cái gì đó mơ hồ không rõ đang chuyển động.

Mà ở phía dưới khoảng trăm trượng, có một nhân ảnh cao lớn dị thường đang dương tay đánh lên trời, miệng hét điên cuồng.

Khi Linh Mục của Hàn Lập quét tới, vừa lúc tiếp xúc với hai con mắt đỏ quạch của nhân ảnh.

------oOo------

Chương 1183: Ma Hóa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong đôi mắt đỏ quạch tràn đầy ý bạo ngược, căn bản không phải là mắt của người bình thường mà giống như con mắt của một con dã thú tràn ngập sát ý điên cuồng. Tâm niệm của Hàn Lập nhanh quay ngược lại, đang kinh nghi không biết có phải chính mình là mục tiêu của đối phương, thì bóng đen kia rú lên, thân hình nhoáng lên một cái, bỗng nhiên ở trong ma khí liền biến mất.

Thần sắc của Hàn Lập chợt động, cũng không hoảng sợ, tay áo bào run lên. Một cái Ngân Sắc Thuẫn Bài xuất hiện, tùy thời hóa thành một ngân sắc quang mạc, đem chính mình bao vào trong đó. Mà ngay tại thời điểm hắn làm xong vòng bảo hộ, thì ở sau lưng, ma khí liền một trận quay cuồng, một cánh tay đen thui phủ đầy lông thô, nhanh như chớp, chộp vào ngân sắc quang mạc.

Một tiếng *"Oanh…"* vang thật lớn.

Ma trảo xâm nhập vào trong quang mạc chừng nửa thước thì dừng lại.

Hàn Lập chỉ cảm thấy quang mạc phòng hộ có một trận hoảng loạn, đồng thời một cỗ đại cự lực trực tiếp truyền tới. Hắn khẽ biến sắc, cước bộ nhất động, thân hình thoáng lui về sau hai bước nhỏ, mới có thể hóa giải cỗ cự lực này trùng kích.

Nhưng tay hắn đồng thời nhoáng lên, một cây trường kiếm màu vàng liền quỷ dị hiện ra trong tay, cũng không quay đầu lại, chém ngược ra sau một nhát. Kim quang lóe lên, nửa cánh tay đen đầy lông đã bị nhát chém này cắt đứt, rơi xuống. Bóng đen rống to một tiếng, thân hình lui về sau mấy bước, mới trụ vững lại. Nhưng đôi mắt đỏ vẫn tiếp tục nhìn Hàn Lập tràn đầy sự hung tợn.

"Quả nhiên là ngươi. Nhưng có vẻ quán thể đã bất thành, bị ma

hóa, thần trí đã bị lạc" Lúc này Hàn Lập mới xoay người lại, cẩn thận đánh giá bóng đen vài lần, đột nhiên khẽ thở dài một hơi.

Giờ phút này bóng đen chỉ cách hắn mười trượng, tự nhiên hắn quan sát được rõ ràng đối phương. Thoạt nhìn thì đối phương vẫn là có bộ dáng đại khái của Thiên Sát Ma Thi, nhưng hắc bào trên người chỉ còn phân nửa, lộ ra thi mao thật dài. Mà tại các bộ vị yếu hại có hắc giáp phiến cỡ quyền đầu che đậy, chớp động âm hàn quang mang. Gương mặt bị một tầng hắc khí nhàn nhạt bao lại, mơ hồ bên trong là ngũ quan vặn vẹo dị thường, thập phần dữ tợn.

Cánh tay của Ma Thi bị hắn chém rụng, nhưng ngay tại miệng vết thương hoàn toàn không có một giọt máu, dường như trong cơ thể không có máu tươi. Trong miệng nó phát ra tiếng rống trầm thấp, nhìn chằm chằm Kim kiếm trong tay Hàn Lập nhưng cũng không có đánh tiếp.

Hiển nhiên cú chém vừa rồi của Hàn Lập đã làm cho nó kiêng kị. Cho nên tuy rằng tâm thì hận không thể xé xác đối phương ra từng mảnh nhưng bản năng thì bảo dừng. Bên hông nó có một cái túi giống như túi trữ vật, tay không có đeo găng đang lục lạo, không biết sẽ lấy ra bảo vật gì để đối phó. Bộ dáng xem ra vẫn còn chút linh trí.

Nguyên lai khi ở trong Vạn Trượng Ma Uyên chưa kịp trấn áp ma khí nên với trình độ cao siêu của đệ nhị Nguyên Anh cũng đã đoán trước bị ma hóa. Hơn nữa tâm thần nó lo nghĩ Hàn Lập tìm tới. Trong giai đoạn Ma Khí Quán Thể cuối cùng, nhất thời nó nóng vội muốn quán chú ma khí nhanh hơn.

Mặc dù đệ nhị Nguyên Anh có Đại Diễn Quyết, nhưng vì duyên cớ tập trung tu luyện Huyền Âm Đại Pháp, nên chỉ mới tu luyện Đại Diễn Quyết đến tầng thứ hai. Thần niệm của nó cố nhiên cường đại hơn một ít so với tu sĩ cùng giai nhưng chưa đủ để ngăn cản ma khí trong một thời gian dài.

Kết quả thân thể của Ma Thi thì thừa nhận được ma hóa nhưng Nguyên Anh lại không đủ sức ngăn cản ma khí xâm nhập, liền bị thất lạc tâm trí. Giờ phút này ma thi đã hoàn toàn trở thành trở thành vật chỉ biết giết chóc, hoạt động chủ yếu dựa trên bản năng của ma vật, tương tự như hành động của yêu thú chưa khai mở linh trí.

Sau khi cẩn thận đánh giá xong, Hàn Lập đã thật sự xác định đối phương không còn thần trí, liền thở một hơi dài nhẹ nhõm, gác lại sự việc đáng buồn cười này. Hắn đã coi đối phương là mối đại họa tâm phúc, chuẩn bị thật đầy đủ để đến đây. Nhưng kết quả gặp phải này khiến hắn cũng không còn gì phải nói.

Chẳng qua đối mặt một đối thủ như vậy, cũng làm cho hắn cảm thấy thoải mái rất nhiều, bắt đối phương sẽ không còn tốn nhiều sức lực. Trong lòng nghĩ như thế, Hàn Lập không do dự, nhấc một tay lên, một cây Tam Sắc Vũ Phiến hiện lên trong lòng bàn tay.

Đối phương đã không còn thần trí, tự nhiên hắn không cần phải khách khí, trực tiếp sử dụng Tam Diễm Phiến cường ngạnh thiêu hủy thân thể đối phương. Đệ nhị Nguyên Anh không còn thân thể thì chỉ còn nước bó tay chịu trói.

Nhưng ngay khi Tam Diễm Phiến xuất hiện tam sắc linh quang, đột nhiên Ma Thi rống to lên, xung quanh thân thể phát ra một trận ma phong, trong giây lát ma khí tinh thuần liền hướng vào chỗ cụt tay ngưng tụ lại, không ngừng biến ảo.

Một màn bất khả tư nghị xuất hiện. Một cánh tay đen độc nhát vô nhị trong nháy mắt thành hình, dường như trước kia chưa từng bị Hàn Lập chặt đứt.

"Bất diệt thân thể!".

Hàn Lập liền ngẩn ra, nhưng lập tức cười lạnh, linh lực rót vào Tam Diễm Phiến tăng thêm gấp đôi. Bất diệt thân thể thần thông tuy rằng hiếm thấy nhưng số con yêu thú có được thần thông này bị hắn giết chết không phải chỉ là một hai con.

Chỉ cần dùng lực lượng thật cường đại đem phá hủy hoàn toàn đối phương, tự nhiên đối phương không thể phục hồi lại được như cũ. Tiếng Phượng kêu thanh thúy vang lên. Một con Hỏa

Điểu lớn cỡ vài xích từ trong Vũ Phiến bay ra, quanh thân vờn quanh tam sắc phù văn, nhắm Ma Thi lao thẳng tới. Ma khí ở tứ phía khi chạm vào Tam Sắc Hỏa Diễm liền lập tức hóa thành hư ảo, thanh thế cực kỳ kinh người.

Ma thi ở đối diện cơ hồ cũng cảm thấy không ổn, nhưng nếu thần trí còn tỉnh táo thì tuyệt nhiên sẽ không dám đón đỡ một kích kinh người như vậy của Tam Diễm Phiến. Nhưng bây giờ Ma Thi đang đầy một bụng tức giận, liền rống to một tiếng, ma khí từ trong thân thể tuôn ra khiến cho ma khí ở phụ cận quay cuồng.

Lập tức thân thể Ma Thi tăng vọt thêm một xích. Tiếp theo nó há miệng phun ra một quang trụ đen như mực, nghênh đón Tam Sắc Hỏa Diễm.

Tiếng *"Oanh…"* nổ vang kinh thiên động địa, sâu thẳm trong Ma Uyên, một vầng sáng tam sắc và một vầng hắc sắc đồng thời bạo phát. Các sắc màu lúc thì đan lại lúc thì tách ra, trong lúc nhất thời giằng co lẫn nhau.

"Di!" Hàn Lập thấy tình hình như vậy, kêu lên kinh ngạc, trên mặt lộ ra vẻ ngoài ý muốn. Uy lực của Tam Diễm Phiến cực kỳ to lớn, ngay cả Nguyên anh hậu lỳ tu sĩ cũng không dám ngạnh kháng. Mà yêu vật này chỉ vận dụng một bộ phận linh lực, chỉ bằng tu vi Nguyên anh trung kỳ lại dám ngạnh kháng.

Điều này thật sự ngoài dự liệu của Hàn Lập. Hắn nhìn tình hình đang diễn ra, hai mắt nheo lại. Vầng sáng tam sắc đột nhiên hiện lên một trận phù văn, cuối cùng vẫn áp chế vầng hắc sắc, sau đó dần dần thôn phệ, rồi cuồn cuộn thổi quét đến Ma Thi. Ma Thi thấy tình hình như vậy, hung quang chợt lóe, lại đem ma khí ở phụ cận hút vào, há mồm tính phun ra tiếp hắc quang trụ. Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống.

Một tiếng sấm vang lên, sau lưng hắn hiện ra một đôi Thanh Bạch sắc Vũ sí.

Đây chính là hình dáng của Phong Lôi sí đã được Hàn Lập tế luyện lại lần hai. Chỉ thấy tay chân hắn không hề động đậy, hai cánh phía sau vỗ một cái, thân hình liền như một cỗ gió nhẹ thoảng biến mất trong không trung. Tiếp theo, sau lưng Ma Thi lóe lên thanh sắc điện hồ, Hàn Lập vô thanh vô tức hiện ra, đưa nắm tay nhắm chuẩn xác lưng của Ma Thi, đánh tới một kích.

Một cự đại quyền đầu thanh quang lòe lòe hiện ra sau lưng Ma Thi, hung hăng đập tới.

"Phanh….".

Ma Thi không kịp đề phòng bị đánh văng ra ngoài, nhưng vừa đúng chui đầu vào Tam Sắc Hỏa Diễm đang bay tới. Lập tức bên trong Hỏa Diễm truyền ra tiếng Ma Thi kêu thét cực kỳ điên cuồng, thân thể của nó lại toát ra nhiều cỗ hắc sắc ma khí muốn ngăn cản Hỏa Diễm thiêu đốt.

Nhưng Hàn Lập vẫn đứng yên thần sắc vô cảm. Ma Thi bị Tam Sắc Diễm bao phủ. Đầu tiên là ma khí nhanh chóng bị hư hóa, rồi liền theo chỉ một nhịp hít thở, thân thể từ từ tan rã, bộ dáng căn bản không thể kiên trì được nữa. Tam sắc phù văn chợt lóe lên, đã hoàn toàn bao phủ Ma Thi vào bên trong.

Trong mắt Hàn Lập chợt lóe lên hàn quang, Tam Diễm Phiến trong tay xoay tròn, chuẩn bị dập tắt Tam Sắc Diễm, bắt đệ nhị Nguyên Anh. Nhưng vào lúc này Tam Sắc quang mạc đột nhiên run lên, một đoàn huyết quang ở bên trong nổ mạnh, đục tam sắc quang mạc thủng một lỗ.

Ngay lập tức hắc mang lóe lên, một đạo ô quang từ bên trong bắn ra, chớp lóe mấy cái, đã phi ra lên cao ba mươi trượng. Hàn Lập cả kinh ngưng thần nhìn kỹ, chỉ thấy trong ô quang là một Nguyên Anh, toàn thân hắc lục, cầm trong tay một cái Hắc sắc Tiểu Phiến. Chính thị là đệ nhị Nguyên Anh chứ còn ai khác nữa.

Nguyên Anh này lạnh lùng quay đầu liếc Hàn Lập, ánh mắt trong suốt dị thường, bộ dáng thần trí đã hoàn toàn khôi phục. Hàn Lập không kịp nghĩ nhiều, hừ lạnh một tiếng, song sí sau lưng vỗ một cái, thân hình liền quỷ dị biến mất. Đệ nhị Nguyên Anh thấy vậy, sắc mặt đại biến, bỗng nhiên ném Tiểu Phiến trong tay xuống dưới, hai tay kháp quyết, hung hăng điểm một chỉ vào Tiểu Phiến. Cây Phiến này chính là Âm La Phiến mà Hàn Lập đã sữa chửa năm xưa. Lúc này nó xoay tròn, bề mặt lóe lên hắc quang. Một tiếng *"Phốc xuy…"* vang lên, liền tự hành bạo liệt.

Sau tiến nổ, vô số đạo hắc sắc quang ti phụt ra, tạo thành thiên la địa võng phía dưới chân Nguyên Anh, phạm vi bao phủ cỡ vài dặm. Đệ nhị Nguyên Anh thét dài một tiếng, không quay đầu lại, lập tức hướng lên cao phá không bay đi. Mà tại ở phía dưới hắc võng, một đạo thanh hồ từ trong hư không bắn ra, quỷ dị hiện ra thân hình Hàn Lập.

Hắn nhìn Hắc sắc đại võng ở trên đầu, lại nhìn thoáng về phía đệ nhị Nguyên Anh cơ hồ đã biến mất, trong mắt hiện ra một tia băng hàn. Bỗng nhiên tay áo bào của hắn run lên, một đạo kim quang chói mắt trảm vào hắc ti nhưng hắc ti này chỉ nhoáng lên một cái, nhưng cũng không bị vỡ tan. Hàn Lập nhướng mày, điểm vào kim quang một cái.

Nhất thời kim quang nhoáng lên, một tầng kim sắc điện hồ hiện lên trong kim quang, xoay một cái, kim quang lại tiếp tục chém xuống. Một tiếng *"Oanh"* vang lớn, hắc võng đã bị khoét ra một cái động thật lớn. Hàn Lập không nói hai lời, động thân, hóa thành một đạo thanh hồng bắn qua lỗ thủng, tiếp tục truy theo đệ nhị Nguyên Anh.

Cơ hồ cùng lúc đó, trên mặt biển chỗ cửa ra của Vạn Trượng Ma Uyên, có mười mấy tên tu sĩ đang vây quang một cái phong ấn ở phụ cận. Cả bọn chia thành nhiều đội cầm trong tay trận kỳ trận bàn. Sắc mặt cả bọn đều ngưng trọng, trận kỳ trận bàn trong tay tản ra linh quang các màu, bộ dáng muốn kích phát phong ấn.

Đột nhiên bên trong bạch sắc quang mạc truyền ra một tiếng vang thật lớn, tiếp theo một cây hắc cự kiếm dài mấy trượng quỷ dị xuyên qua bạch sắc quang mạc, mở phong ấn thành một cái khe dài hơn mười trượng.

Một đạo ô quang từ trong lỗ thủng bắn nhanh ra.

------oOo------

Chương 1184: Thu Anh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Bày trận!".

Khuê Hoán và phụ nhân đã sớm để ý động tĩnh của phong ấn, thấy tình cảnh này, cùng tề thanh phát ra mệnh lệnh.

Ba mươi sáu đệ tử Lạc Vân Tông đồng thời cầm hướng về phong ấn ném các trận kỳ trận bàn trong tay vào không trung. Trong nhất thời, các khí cụ bày trận đại phóng linh quang, tầng tầng ngũ sắc quang hà từ trong hư vô hiện lên, rồi áp xuống. Đoàn ô quang kia không kịp đề phòng, vừa cảm thấy ngũ sắc linh quang chớp loé, đã bị quang hà như một cái túi, vây lại bên trong.

Trong ô quang tự nhiên là đệ nhị Nguyên Anh. Tại thời điểm nó bị Hỏa Diễm của Tam Diễm Phiến bao phủ, bèn vội vàng theo bản năng kích phát tất cả ma khí đã quán thể ra ngoài, lấy bảo mệnh làm trọng. Tuy rằng ma khí bị Hoả Diễm biến thành hư ảo, thậm chí ngay cả ma khu cũng bị luyện hoá hơn bán phần, nhưng đánh bậy đánh bạ như vậy lại vô tình giải trừ được ma hoá, trong nháy mắt nguyên anh đã khôi phục linh trí.

Mà nó cũng may mắn có được trí nhớ lúc trước của Hàn Lập, ngay ranh giới sinh tử, liền quyết đoán đầu tiên sử dụng ma khí tự bạo Xích Huyết Kiếm, phá khai Tam Sắc Hỏa Diễm, sau đó lại sợ Hàn Lập dùng Phong Lôi Sí đuổi theo, liền cắn răng một cái, lấy ra kiện Âm La Phiên đã được chữa trị rồi tự bạo luôn kiện này. Sức mạnh bạo phát của hai kiện bảo vật này tự nhiên không phải là nhỏ, mà dưới tình huống Hàn Lập không đề phòng, liền làm cho nó có một đường sinh cơ, không coi Hàn Lập vào đâu, bỏ chạy đi ra.

Chẳng qua nó rất rõ ràng với loại thủ đoạn này tuyệt không thể ngăn cản được Hàn Lập lâu, nên trong lòng đã sớm chú ý quyết định, một khi độn ra khỏi Ma Uyên sẽ lập tức thi triển Nguyên Anh thuấn di thuật chạy trốn đến một tòa đảo trong Thất Linh Đảo. Để phòng ngừa vạn nhất, nó đã sớm bố trí một chỗ ẩn thân bí ẩn tại tòa đảo này. Thậm chí còn bày bố thêm vài bảo vật đặc thù và pháp trận ẩn dấu khí tức cực cao, tin tưởng tuyệt đối có thể dấu giếm được thần niệm của Hàn Lập, tranh thủ được thời gian để thở dốc.

Nhưng đệ nhị Nguyên Anh tuyệt không nghĩ tới Hàn Lập thông thường thích hành động độc lập mà bây giờ triệu tập nhiều thấp giai tu sĩ ở ngoài phong ấn như vậy. Hơn nữa đã bố trí sẵn một cấm chế pháp trận có uy lực không nhỏ, phong tỏa bên ngoài phong ấn, chờ nó chui đầu vào lưới. Hiện tại đệ nhị Nguyên Anh bị nhốt trong quang hà, tự nhiên kinh sợ dị thường.

Bàn tay nhỏ bé của nó điên cuồng đánh không ngừng về bốn phía của quang hà, từng ra từng đạo đạo hắc kiếm khí cuồng bạo chém ra. Nhưng ngũ sắc quang hà này lại có chút thần diệu. Tuy bị hắc kiếm khí chém tiêu tán hơn phân nửa, nhưng lại lập tức lóe lên khôi phục lại như ban đầu, không tạo cho đệ nhị Nguyên Anh bất cứ cơ hội nào độn thoát. Đệ nhị Nguyên Anh bèn thay đồi phương sách, đột nhiên hai tay chà xát, hướng phía ngoài đồng thời đánh ra.

Nhất thời hai đạo hai đạo hắc sắc quang trụ phún xạ ra, lập tức hóa thành hai thanh cự trường kiếm dài hơn trượng, hung hăng trảm ra phía ngoài. Các tu sĩ ở bốn phía đang liều mạng sử dụng trận kỳ trận bàn ngăn cản, rốt cuộc không thể chống đỡ tiếp được nữa. Chỉ nghe hai tiếng nổ *"Ầm, ầm"*, ngũ sắc quang hà bị bổ ra một lổ thủng vài thước, tuy linh quang chớp động muốn khôi phục lại nhưng vì lổ thủng này quá lớn mà pháp lực của các tu sĩ đang điều khiển cũng không thể đủ sức cung ứng nên lổ thủng này không thể khép kịp lại được.

Thấy vậy, đệ nhị Nguyên Anh mừng rỡ, thân hình nhoáng lên một cái, thi triển thuấn di thuật, biến mất trong quang hà không thấy bóng dáng. Đang lúc hắc quang chớp động, hắc lục sắc Nguyên Anh xuât hiện bên ngoài ngũ sắc quang hà. Nó hung hăng trợn mắt liếc nhìn các tu sĩ ở bốn phía, hai tay lập tức kháp quyết, chuẩn bị thi triển liên tiếp thuấn di thuật để thoát khỏi nơi đây.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên trước người nó thổi đến một cỗ gió nhẹ, một đạo nhân ảnh theo gió hiện lên.

"Bất hảo!".

Đệ nhị Nguyên Anh không cần suy nghĩ, thân hình chuyển động, ngay tại chỗ đã biến mất vô tung ảnh. Mà nhân ảnh hiện lên chính là Hàn Lập dùng Phong lôi Sí truy tới. Hắn thấy đệ nhị Nguyên Anh đã thuấn di biến mất, sắc mặt âm trầm, hừ lạnh một tiếng. Đột nhiên, từ trong mắt hắn bắn ra một đạo tinh tế huyết ngân. Một đoàn hắc khí từ bên trong bay ra, lập tức ngưng tụ biến hóa thành một nhãn châu đen thui, nhìn chòng chọc về phương xa cực kỳ quỷ dị.

Một đạo hắc thương chợt lóe lên lướt qua đánh vào hư không tại cách đó hai mươi trượng, rồi tự nổ mạnh. Ô quang lóe lên, hiện ra đệ nhị Nguyên Anh. Khuôn mặt nhỏ nhắn giương lên, tràn đầy vẻ hoảng sợ. Hàn Lập cười lạnh một tiếng, há mồm phun ra một kiện thanh sắc tiểu đỉnh, rồi được hắn cầm vào trong tay. Lập tức sau lưng hắn thanh bạch sắc vũ sí run lên, thân hình không một tiếng động ẩn vào trong gió.

Đệ nhị Nguyên Anh quay đầu thấy cảnh này, trong lòng hoảng hốt. Lúc này thân thể chuyển động, hóa thành một đạo hắc quang nhanh chóng độn tẩu.

Nhưng đúng vào lúc này, tư trong hư không bỗng nhiên phun ra một chùm thanh ti, trong chớp mắt đã trói gô Nguyên Anh lại. Mặc dù đệ nhị Nguyên Anh đại kinh, nhưng quang thân đồng thời bắn ra vô số đạo ô hắc kiếm khí, muốn phá vây mà thoát ra. Nhưng chỉ thấy vô số tiếng nổ cùng ô quang chớp động, thanh ti vẫn nguyên vẹn không hư hao một cọng tóc.

Hắc lục sắc Nguyên Anh thật sự sợ hãi, đang muốn thi triển tiếp bí thuật khác để phá vây, thì chợt thanh sắc điện hồ lóe lên, thân hình Hàn Lập cầm tiểu đỉnh quỷ dị hiện lên ở phụ cận. Hắn thấy đệ nhị Nguyên Anh dãy giụa, trong mắt lóe lên tia sắc lạnh, ngón tay nhẹ nhàng điểm vào tiểu đỉnh. Một tiếng vang nhỏ *"Tinh, tang"* vang lên, tiểu đỉnh liền tự mở ra, một cỗ thanh sắc quang hà phóng lên cao.

Lập tức thanh ti liền hô ứng, đại phóng linh quang. Đệ nhị Nguyên Anh chỉ thấy trên người căng cứng, linh lực trong cơ thể liền ngừng chuyển động. Tiếp theo thanh quang lóe lên, nó đã bị thanh ti kéo về phía sau, trong nháy mắt không thể phản kháng đã bị cuốn vào trong tiểu đỉnh. Hàn Lập điểm một cái vào không trung, nhất thời tiểu đỉnh hóa thành một đạo thanh quang hạ xuống, hiện ra hình dáng của Hư Thiên Đỉnh. Hào quang quanh Hư Thiên Đỉnh được thu liễm trở thành hình dáng ban đầu.

Trong lòng Hàn Lập buông lỏng, cuối cùng trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Bị giam trong Hư Thiên Đỉnh, cho dù là Nguyên Anh hậu kỳ Đại tu sĩ, tuyệt cũng không có năng lực thoát ra.

"Chúc mừng Hàn sư thúc đại công cáo thành!".

Lúc này Khuê Hoán và phụ nhân mang theo các đệ tử Trúc Cơ kỳ tiến lên chúc mừng, muốn báo công lấy lòng.

"Ha hả, các ngươi cũng có công lao không nhỏ. Đây là hai bình đan dược rất có ích đối với tu vi các ngươi. Các ngươi chia ra cầm lấy đi. Mặt khác Ma Uyên cần phải tăng thêm nhân thủ canh giữ nghiêm ngặt, ngăn ngừa yêu nhân khác trà trộn vào trong đó."

Hàn Lập mỉm cười, lấy trong túi trữ vật ra hai cái bạch sắc ngọc bình ném cho Khuê Hoán, đồng thời dặn dò một phen.

"Dạ. Nhất định Đệ tử sẽ thương lượng việc này với các tông môn khác, từ nay về sau tăng thêm nhân thủ. Bây giờ không bằng sư thúc về Linh Miết Đảo nghỉ ngơi đôi ngày rồi mới trở về Tông Môn" Khuê Hoán tiếp nhận ngọc bình, mừng rỡ nói.

" Không cần. Nơi này tính ra cũng không quá xa Tông Môn. Ta còn có chuyện quan trọng khác, không thể lưu lại nơi đây." Hàn Lập khoát tay chặn lại, lắc đầu, phân phó. Sau đó hắn thu lại tiểu đỉnh, hóa thành một đạo thanh hồng phá không rời đi.

Khuê Hoán và phụ nhân khom người nhìn theo. Sau một lúc lâu bọn họ mới ngẩng đầu lên.

"Khuê đạo hữu. Hàn tiền bối đã cấp cho các ngươi đan dược. Luận thân phận của Hàn tiền bối, đan dược này nhất định không phải là bình thường?".

Hồng bào tu sĩ mang theo các môn hạ đệ tử từ ở xa bu lại, nhìn hai ngọc bình trong tay Khuê Hoán, nét mặt không tránh được vẻ thèm thuồng hâm mộ.

"Khuê mỗ cũng không biết, nhưng chắc hẳn sẽ không quá kém. Trước hết chúng ta nên gia cố phục hồi phong ấn lại như cũ đi"

Khuê Hoán cười gượng vài tiếng, bạch quang trong tay lóe lên, thu lại hai bình đan dược, tựa hồ không muốn nói nhiều về việc này, hướng các môn hạ đệ tử phân phó.

Phong ấn kia tuy đã di hợp bít kín lỗ thủng nhưng linh quang đang chớp động đã ảm đạm mất vài phần.

Nghe vậy, chúng tu sĩ của Lạc Vân Tông phân ra bay đến các thạch trụ ở tứ phía, chuẩn bị gia cố lại phong ấn. Tuy Hồng bào tu sĩ rất muốn biết công hiệu của đan dược trong ngọc bình nhưng thấy cảnh này không tiện truy vấn tiếp, bèn cười hắc hắc, lập tức mệnh lệnh cho các đệ tử tham gia vào công việc gia cố phong ấn.

Nhất thời từ hơn mười cái thạch trụ phát ra tiếng kêu, bề mặt phong ấn nổi lên một tầng nhũ bạch sắc linh quang. Phong ấn cũng dần dần được ngưng tụ.

Hơn mười ngày sau Hàn Lập đã về Vân Mộng Sơn Trạch.

Bất quá hắn không có đi vào Lạc Vân Tông mà trực tiếp về thẳng Tử Mẫu Phong.

Nhưng khi hắn vừa phân khai cấm chế, hạ xuống động phủ trong Mẫu Phong thì nơi đó đã có một nữ tử chờ sẵn.

"Là ngươi!" Hàn Lập nhìn bạch bào nữ tử, ngẩn người ra.

"Tham kiến Sư phụ!"

Vị nữ tu xinh đẹp này chỉnh đốn trang phục hướng Hàn Lập thi lễ, vẻ mặt nghiêm nghị. Chính thị là ký danh đệ tử của hắn, Liễu Ngọc.

"Ngươi vẫn canh giữ ở nơi này?" Hàn Lập nhướng mày, lập tức thản nhiên hỏi.

"Không phải chỉ có một mình đệ tử. Mộ sư tỷ và Tống sư thúc cũng ở đây. Ba người bọn đệ tử đều lo lắng, liền thay phiên nhau canh chờ đón tiếp Sư Phụ trở về. Chẳng qua bây giờ, hai người kia đang ở trong động phủ của Tiểu sư muội." Liễu Ngọc lặng lẽ liếc mắt quan sát Hàn Lập một cái, miệng thì nhu thuận trả lời.

"Hắc, hắc. Lấy tu vi của ta bây giờ, thu lại đệ nhị Nguyên Anh không thành vấn đề. Chẳng qua, các ngươi đều đã gặp qua Cầm nhi?" Hàn Lập như vô tình hỏi một câu.

"Đúng vậy, đệ tử đã gặp qua sư muội. Điền sư muội thật sự lanh lợi, trách không được Sư Phụ lại tự thân thu nhận nàng làm môn hạ" Liễu Ngọc thản nhiên cười nói.

"Cầm nhi không giống như các ngươi, trên người nàng mang Long Ngâm chi thể, chỉ sợ sẽ không có cơ hội gì. Ta thu nhận nàng là có nguyên nhân khác. Ngươi không cần phải dò xét làm gì." Đuôi lông mày của Hàn Lập động đậy, giả ngơ giả điếc, bâng quơ nhẹ nhàng nói.

"Sư phụ nói đùa. Đệ tử sao dám dò xét Sư Phụ" Liễu Ngọc nghe lời này, trong lòng vui vẻ, nhưng ngọc dung không khỏi hiện ra vẻ xấu hổ.

"Tốt lắm. Nhóm các ngươi đều đã đến đây. Ngươi đi gọi tất cả lại đây, ta cũng có chuyện muốn nói một chút" Hàn lập sờ sờ cằm, bỗng nhiên trầm giông phân phó.

"Dạ. Đệ tử cẩn tuân sư mệnh" Liễu Ngọc rùng mình, lập tức vâng dạ đáp ứng.

Một trận *"ầm, ầm"* vang lớn, thạch môn chậm rãi dâng lên, Hàn Lập liền phiêu phiêu tiêu sái tiến vào bên trong đại môn. Mà Liễu Ngọc thì hoá thành một đạo bạch quang, bay thẳng đến động phủ của Điền Cầm Nhi.

------oOo------

Chương 1185: Trong phủ (An bài môn sự)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau thời gian một bữa cơm, Hàn Lập ngồi trong động phủ, phía trước và hai bên đứng tam đại nhất tiểu, bốn vị mỹ nữ, mỗi người đều thần sắc kính cẩn, bộ dáng không dám thở mạnh một hơi. Ba nàng Mộ Phái Linh sau khi trở về động phủ, mới biết không những Hàn Lập đã tiến giai Nguyên Anh hậu kỳ, mà còn lực áp tam đại tu sĩ, trở thành Thiên Nam đệ nhất tu sĩ. Tin tức kinh người như thế làm cho tam nữ hoảng sợ, tự nhiên lại càng thêm kính sợ Hàn Lập.

"Sự tình đệ nhị Nguyên Anh, các ngươi không cần lo lắng. Nó đã bị bắt cách đây được mấy ngày. Ta sẽ hủy diệt thần thức tự chủ của nó, tái luyện hóa thành đệ nhị Nguyên Anh của ta. Chẳng qua lá gan của ba ngươi thật không nhỏ, dám tùy tiện tiến vào Nội Cốc Trụy Ma Cốc. Chẳng lẽ các ngươi không biết, hơn phân nửa Nguyên Anh kỳ tu sĩ tiến vào trong đó cũng vô pháp bình yên rời khỏi sao?" Sắc mặt Hàn Lập lạnh như băng, bất mãn răn dạy tam nữ.

"Khởi bẩm Sư Thúc, là do Huyễn Linh Thảo đối với ta quá trọng yếu mới mạo hiểm tìm tòi trong Nội Cốc. Về sau đệ tử tuyệt không dám liều lĩnh như thế nữa" Tống nữ cung tay đứng giải thích.

"Huyễn Linh Thảo? Các ngươi muốn luyện chế Huyễn Diệt Đan đột phá bình cảnh?" Bởi vì Hàn Lập đã quen biết Tống nữ trước khi kết Nguyên Anh, nên cũng không biết nói gì thêm, chỉ còn biết nhướng mày hỏi.

"Sư Tôn minh giám, ta thật muốn luyện chế loại đan dược này" Lúc này Liễu Ngọc cũng thành thật trả lời.

" Nếu là loãi đan này thì các ngươi cũng không cần phải đi tìm

kiếm Huyễn Linh Thảo làm gì. Ở đây ta cũng có một lọ đan dược dùng để đột phá bình cảnh. Ba người các người, mỗi người hai khỏa, như vậy cũng đủ rồi" Hàn Lập đưa tay đến eo lưng vỗ một cái, trong bàn tay hiện lên một cái bích lục tiểu bình, tùy ý ném về cho Liễu Ngọc.

Bình đan dược này cũng không biết là do lão quái Nguyên Anh nào bị chết trong tay hắn luyện chế ra, đối với hắn là vô dụng, hiện tại thuận tay xuất ra lấy một cái nhân tình.

Liễu Ngọc theo bản năng đưa tay bắt lấy, lại nghe lời nói của Hàn Lập, nhật hời vừa mừng vừa sợ, rối rít cảm ơn. Tống nữ và Mộ Phái Linh cũng mừng rỡ, đồng tiến lên bái tạ.

"Quên đi. Chỉ là một lọ đan dược mà thôi. Lần này ta kêu các ngươi đến đây chính là có vài sự tình cần phân phó" Hàn Lập khoát tay, nói.

"Sư Thúc có chuyện gì cứ phân phó" Tống nữ kính cẩn nói.

Nhị nữ kia cũng đồng dạng nghiêm nghị kính cẩn lắng nghe.

"Các ngươi cũng biết, ta luôn không thích nhúng tay vào sự tình trong Tông. Nhưng hiện tại thân là Đại Trưởng Lão, cũng không không thể mặc kệ làm ngơ, đem hết thảy tục sự cho Lữ sư bá các ngươi xử lý. Cho nên ta cần một đệ tử, trong thời gian ta bế quan tu luyện, có thể hiệp trợ một chút Lữ sư bá quản lý Tông Môn. Liễu Ngọc, ngươi có khả năng đại diện cho ta xử lý một chút sự việc trong tông. Đương nhiên ta sẽ không để cho ngươi lãng phí thời gian, sẽ truyền cho ngươi mấy thiên khẩu quyết bí thuật, và ban vài món bảo vật, đủ cho ngươi có thể đương đầu với tu sĩ cùng giai. Hắc hắc. Tuy rằng lúc trước ngươi bị ta ép bái nhập làm môn hạ đệ tử ký danh. Nhưng nếu ngươi đáp ứng việc này, bản thân ta sẽ chính thức thu ngươi làm môn hạ" Hàn Lập hướng Liễu Ngọc nói đầy thâm ý sâu sắc.

"Sư Phụ, lời này là thật sao?!" Liễu Ngọc sáng mắt, bật thốt hỏi.

"Lấy thân phận ta hiện giờ, chẳng lẽ là hư ngôn?" Hàn Lập mỉm cười.

"Nếu là như thế. Đệ tử cẩn tuân sư mệnh" Liễu Ngọc suy tư thêm một chút, liền gật đầu đáp ứng.

Không biết điều nào chân chính đả động được Liễu Ngọc, quyền lực ở Lạc Vân Tông tăng lên nhiều hay từ nay về sau trở thành môn đồ chân chính của Hàn Lập. Đương nhiên có thể cả hai điều này làm cho nàng động tâm.

Hàn Lập vừa lòng gật đầu. Tay áo bào run lên, một khối bạch sắc ngọc giản hiện lên trong tay, lại lấy tiếp trong túi trữ vật một cặp Tử Mẫu Lục Hoàn, một cây Hoả Xích và một khẩu phi kiếm ánh vàng rực rỡ. Hắn giao hết cho nàng.

Liễu Ngọc hai tay tiếp nhận tất cả, thân hình liên tục nhẹ nhàng bái tạ, ngọc dung khó nén sự hưng phấn. Tuy nàng chưa biết trong ngọc giản ghi loại thần thông lợi hại nào, nhưng chỉ với vài kiện cổ bảo này, không có món nào là món mà lúc bình thường nàng ngay cả nghĩ cũng không dám, đã đủ cho nàng mỹ mãn.

"Ngươi đi trước gặp Lữ sư huynh một chút. Ta sẽ dùng Truyền Âm Phù thông báo cho sư huynh biết" Hàn Lập tiếp tục phân phó cho Liễu Ngọc.

Liễu Ngọc vâng dạ rồi cáo lui rời đi. Chờ Liễu Ngọc ly khai khỏi động phủ, trong tay Hàn Lập liền hé ra một đạo Truyền Âm Phù. Hắn truyền âm ngữ vào Truyền Âm Phù, sau đó vung tay lên. Truyền Âm Phù liền hoá thành một đạo hoả quang bắn nhanh đi, chớp loé đã biến mất. Những người khác đều lẳng lặng nhìn hành động của Hàn Lập, không ai dám một chút quấy rầy.

"Tống sư điệt. Ta cũng có chuyện muốn ngươi làm" Hàn Lập xoay đầu nhìn Tống nữ, chậm rãi nói.

"Sư Thúc cứ việc nói là được" Tống nữ nói không cần suy nghĩ.

"Kỳ thật cũng không phải là chuyện đại sự gì. Chính là ta hy vọng ngươi trong mấy năm tới, tuyển nhận cho ta một người có thần thức thiên sinh dị thường cường đại. Ta muốn thu nhận người này làm môn hạ, tự dạy dỗ một phen" Hàn Lập trầm ngâm một chút,

rồi nói.

"Thần thức thiên sinh cường đại? Loại đệ tử này chỉ trăm năm nhất ngộ (khó kiếm), sư điệt không dám cam đoan, nhưng sẽ cố gắng hết sức tìm kiếm" Tống nữ ngẩn người ra, do dự nói.

"Không sao. Ta cũng không gấp lắm. Chỉ cần ngươi lưu tâm một chút là được. Ta xem ngươi đã tu luyện tới đỉnh phong của Kết Đan trung kỳ. Nếu chỉ dựa vào Huyễn Diệt Đan thì chưa đủ. Ta còn có một lọ Âm Nguyên Hoàn. Tuy danh khí của loại đan này chưa gây mức kinh hãi, nhưng đối với xữ nữ nữ tu lại có ích lợi lớn. Sư điệt nên vào thời điểm đột phá ăn thêm vào mấy khoả Âm Nguyên Hoàn"

Hàn Lập nói xong, nhấc tay, thanh quang chớp động, một cái ô hắc tiểu bình xuất hiện trong tay, sau đó vô thanh vô tức bay về phía Tống nữ. Tuy Tống nữ chưa nghe qua danh đầu của Âm Nguyên Hoàn, nhưng với thân phận Đại tu sĩ của Hàn Lập, tự nhiên tuyệt đối không giả. Nét mặt nàng lộ vẻ mừng rỡ, miệng cảm ơn, tiếp nhận tiểu bình. Hàn Lập nói thêm với Tống nữ mấy câu, sau đó phái nàng ra ngoài động phủ. Tiếp theo ánh mắt hắn dừng trên Mộ Phái Linh. Mộ Phái Linh không khỏi tránh được cảm giác căng thẳng, mặt đang ngửa lên cười, bất giác hạ xuống thấp, vành tai ngọc đỏ ửng lên.

"Ngươi làm thị thiếp của ta cũng đã được trăm năm rồi" Trong ánh mặt Hàn Lập tràn đầy vẻ phức tạp. Hắn chớp mắt, ôn hoà hỏi.

"Đúng vậy. Năm xưa công tử khi nhận ta thì của vừa mới kết Nguyên Anh thành công, hiện tại cũng đã là hậu kỳ đại tu sĩ." Cuối cùng Mộ Phái Linh ngẩng đầu lên, nhẹ giọng trả lời.

"Lúc trước ta thu nhận ngươi vốn là lợi dụng tấm thân xữ nử của ngươi tu luyện Điên Phượng Bồi Nguyên Công, trợ giúp ta một tay trong giai đoạn đột phá cảnh giới Nguyên Anh. Nhưng người tính không bằng trời tính, ta đã đột phá Nguyên Anh trung kỳ và hậu kỳ bằng các phương pháp khác. Mà Điên Phượng Bồi Nguyên Công lại chỉ hữu dụng khi đột phá cảnh giới Nguyên Anh".

"Ý công tử là… muốn đuổi Phái Linh rời khỏi Tử Mẫu Phong sao?"

Ngọc dung Mộ Phái Linh đại biến, mặt tái nhợt vô huyết sắc.

"Đuổi ngươi? Tự nhiên không đến mức đó. Nhưng lúc trước ngươi làm thị thiếp của ta, thật ra quá nửa là do gia tộc bức bách. Hiện giờ ngươi đã là tu sĩ Kết Đan kỳ, tự nhiên sẽ không có ai cưỡng ép ngươi. Mà ta cũng không nguyện giữ ngươi bên người một cách không minh bạch như vậy, để càng lâu sẽ càng làm mất thời gian quý báu của ngươi. Mà Uyển nhi cũng sắp giải trừ Phong Hồn Chú, ta cũng muốn cấp cho nàng một cái công đạo" Nói tới đây, Hàn Lập dừng lại một chút.

"Công tử muốn an bài Phái Linh như thế nào?" Mộ Phái Linh cắn chặt đôi môi đỏ mọng, hỏi.

"Rất đơn giản. Như lúc trước, ta cho ngươi hai lựa chọn, ngươi có thể lựa chọn một trong hai. Thứ nhất, ta sẽ đền bù công lao vất vả của ngươi tu luyện Điên Phượng Bồi Nguyên Công trong mấy năm nay, sau đó thả ngươi rời khỏi Tử Mẫu Phong, trả lại thân phận tự do cho ngươi, từ nay về sau ngươi cũng không còn liên quan gì đến ta".

"Lấy thanh danh hiện giờ của công tử. cấp cho ta chính danh, cho ta thanh danh trong sạch nhưng cả Thiên Nam chắc cũng không có vị tu sĩ nào dám cưới ta" Mộ Phái Linh cười khổ, thì thào nói.

Hàn Lập nghe vậy, cũng chỉ nhướng mày, nhưng tiếp tục nói tiếp:

"Thứ hai, cũng không phức tạp lắm, nếu ngươi thật sự chuyên tâm con đường tu tiên, nguyện ý đem cuộc đời đều đặt trên tu luyện, ta cũng sẽ tiếp tục lưu ngươi lại Tử Mẫu Phong. Đối ngoại, trên danh nghĩa ngươi vẫn là thị thiếp của ta nhưng trên thực tế ta xem ngươi là đồ đệ, chỉ điểm cho ngươi trên con đường tu luyện. Đương nhiên tư chất tu luyện của ngươi cũng không kém. Ta sẽ nói Uyển nhi thu ngươi làm đồ đệ chân chính. Dù sao công pháp của Uyển Nhi cũng thích hợp với nữ tử tu luyện. Nói không chừng lại thích hợp hơn so với ta chỉ điểm nữa là khác. Đương nhiên làm như vậy vẫn không thể tránh được những kẻ ngồi lê đôi mách đồn đãi những điều bất lợi cho ngươi" Hàn Lập nhìn khuôn mặt diễm lệ của nàng, bình tĩnh nói.

Nghe xong Hàn Lập nói ra hai điều lựa chọn, Mộ Phái Linh trầm ngâm.

Hàn Lập cũng không thúc giục, muốn cho nàng bình tĩnh suy xét.

"Ta có thể không chọn cả hai?" Đột nhiên Mộ Phái Linh nói như vậy.

"Ý của ngươi?" Hàn Lập hơi nhíu mày.

"Ta nghĩ làm làm thị thiếp chân chính cho công tử, đi theo bên người công tử cả đời" Mộ Phái Linh yên lặng trong chốc lát, rồi quả quyết nói.

"Muốn thực làm thị thiếp của ta? Điều này không thể được" Thần sắc Hàn Lập chợt động, nhưng hắn lắc đầu.

"Vì cái gì? Chẳng lẽ công tử cảm thấy tu vi Phái Linh thô thiên hay du mạo khó coi không xứng đi theo công tử?" Sắc mặt Mộ Phái Linh tái nhợt.

"Cũng không phải. Ngươi đã có tu vi Kết Đan trung kỳ, tự nhiên không tính là thô thiển mà dung mạo của ngươi cũng có thể được xếp trong mười hạng đầu trong các nữ tu mà ta đã thấy qua" Hàn Lập thở dài nói.

"Vậy vì sao công tử vẫn kiên quyết cự tuyệt, chẳng lẽ sợ Nam Cung trưởng lão không đồng ý sao?" Mộ Phái Linh hỏi.

"Cũng có một phần vì Uyển nhi. Nhưng chủ yếu là do ta. Ta đã nói sẽ chuẩn bị bế quan mấy chục năm. Nếu ngươi đã kết Nguyên Anh, có thể sống lâu thiên tuế, nhưng nếu ngươi chưa kết được Nguyên Anh, ta chỉ bế quan vài lần, cơ hội gặp nhau giữa ta và ngươi không có nhiều. Ngươi theo ta chỉ uổng cuộc đời này mà thôi. Ta cũng không muốn làm chuyện đau lòng này" Hàn Lập trầm ngâm, có chút bất đắc dĩ, trả lời.

------oOo------

Chương 1186: Đồng Hóa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dù có rất nhiều đan dược tương trợ nhưng vấn đề ngưng kết Nguyên Anh cũng được xem là phải có cơ duyên. Mà đối với Mộ Phái Linh thì tỉ lệ ngưng kết lại không quá cao. Nghe được lời này của Hàn Lập, Mộ Phái Linh ngẩn ra, đôi môi đỏ mọng mấp máy muốn nói điều gì nhưng Hàn Lập khoát tay chặn lại, không cho nàng nói.

"Tốt lắm. Ta không hối thúc ngươi lựa chọn. Cho ngươi suy nghĩ thêm vài năm. Hiện tại ta cần phải bế quan một thời gian, nên sẽ cấp cho ngươi một số đan dược để ngươi thử đột phá cảnh giới Kết đan trung kỳ. Ngoài ra ngươi cũng thay ta chỉ điểm một chút công pháp cho Cầm nhi".

"Dạ! Cẩn tuân mệnh lệnh của công tử" Mộ Phái Linh có chút không cam lòng, nhưng thấy khẩu khí của Hàn Lập trầm xuống, chỉ có thể bất đắc dĩ thuận theo. Hàn Lập gật đầu, lấy ra một ít đan dược đưa cho nàng, lại dặn dò Điền Cầm Nhi vài câu, sau đó cho nhị nữ rời khỏi động phủ.

Chờ trong phòng không còn ai, Hàn Lập chậm rãi nhắm hai mắt, khẽ thở dài một hơi, tựa hồ tâm tình có chút rối loạn. Hắn ngồi yên ước chừng khoảng một khắc, lại mở hai mắt ra, ánh mắt trở lại vẻ lạnh nhạt, tựa hồ tâm tình khôi phục lại như lúc ban đầu. Bỗng nhiên hắn vỗ vào bên hông, nhất thời một phiến ngân quang chớp động trước người, quỷ dị hiện lên nhân hình Khôi Lỗi, đứng trước mặt không nhúc nhích.

Hàn Lập liếc mắt đánh giá nhân hình Khôi Lỗi, thần niệm chợt động. Đột nhiên trên mặt của nhân hình Khôi Lỗi hiện ra một tầng ngân quang. Ngũ quan của nhân hình Khôi Lỗi trở nên mơ hồ, khi ngân quang hạ xuống, lộ ra khuôn mặt độc nhất vô nhị của Hàn Lập, tương tự như một Hàn Lập thứ hai.

Mà cơ hồ cùng lúc đó, thân hình Khôi Lỗi run lên, vô thanh vô tức, dáng người cao thêm mấy tấc, y chang dáng của Hàn Lập. Hàn Lập nhìn Khôi Lỗi một lần nữa, gật đầu vừa lòng, phất tay về nó một cái.

Sắc mặt của Khôi Lỗi không chút thay đổi, thân hình nhoáng lên một cái, biến mất trong ngân quang, vô pháp nhìn nó đang ẩn núp ở đâu.

Hàn Lập lại cúi đầu nghĩ ngợi, sau đó đứng dậy đi ra khỏi phòng, tiến thẳng vào mật thất trong động phủ.

Nhưng đi được nửa được, đột nhiên hắn mở miệng nói:

"Đệ nhị Nguyên Anh của ta ở trong đỉnh có biết điều không, có gây phiền phức gì cho đạo hữu?".

"Hắc, hắc, chỉ là một trung kỳ Nguyên Anh thì chưa đủ năng lực để gây rối cho lão phu. Chỉ là trước giờ sống một mình, bây giờ lại có người mới, có chút không quen".

Trong tay áo bào phát ra thanh âm của Đồng tử. Cũng không biết khi nào Hàn Lập đã đặt Hư Thiên Đỉnh trong tay áo bào.

"Thiên Lan đạo hữu nhẫn nại một chút. Ta sắp sửa đồng hóa đệ nghị Nguyên Anh, đem nó thu hồi. Đến lúc đó đạo hữu sẽ không còn phiền não. Mà khi xong việc này, ta sẽ trợ giúp đạo hữu trải qua biến hóa lôi kiếp, biến hóa nhân hình, đạo hữu có ý kiến gì không?"

"Hàn đạo hữu còn nhớ rõ việc này, lão phu làm sao lại có ý kiến ý cò gì nữa" Thiên Lan thánh thú nghe Hàn Lập nói xong, mừng rỡ đáp lời.

Hàn Lập cười nhạt, không nói tiếp với Đồng tử, thân hình lóe lên, tiến nhập vào mật thất, bế quan. Hàn Lập chậm rãi đi tới vị trí trung tâm mật thất, không nói hai lời, tay áo bào run lên. Một đoàn thanh quang bắn ra, sau khi xoay quanh liền hóa thành một cái thanh sắc tiểu đỉnh huyền phù trước người.

Trên đầu đỉnh chợt lóe thanh quang, thân ảnh của Đồng tử mơ hồ hiện lên, cười hì hì, ngồi trên đỉnh, bộ dáng chuẩn bị xem kịch vui.

Thần sắc Hàn Lập không thay đổi, như không thấy Đồng tử, lại vỗ vào túi trữ vật, xuất ra nhất điệp trận kỳ.

Hắn giơ tay lên, hơn mươi cây trận kỳ chợt lóe lướt qua, bay ra bốn phía mật thất. Lập tức một tầng quang mạc màu vàng nhạt mơ hồ hiện lên, đem toàn mật thất bao phủ lại. Hai tay Hàn Lập kháp quyết, điểm nhẹ nhàng vào Hư Thiên Đỉnh.

Một tiếng *"Sưu…"* từ trong đỉnh phát ra bay vút lên trời.

Đồng từ như đã biết trước, đã sớm động thân bay sang một bên, ngồi tươi cười nhìn chăm chú tiểu đỉnh. Trong đỉnh phát ra tiếng âm thanh ầm ầm vù vù nhưng… cũng không có dị biến nào khác phát sinh. Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, trong miệng phát ra tiếng chú ngữ, một đạo pháp quyết được đánh vào trên đỉnh.

Nhất thời Hư Thiên Đỉnh khẽ run lên, một đồ vật thanh sắc mênh mông từ trong đỉnh chậm rãi dâng lên, kích cỡ chừng nửa xích, được vô số thanh ti rậm rạp bao xung quanh, không có vẻ sự sống.

"Phá"!" Trong miệng Hàn Lập quát khẽ một tiếng.

Một màn quỷ dị xuất hiện. Thanh ti đang bao xung quanh trong nhất thời đứt ra từng khúc, trong nhay mắt hoá thành nhiều điểm oánh quang tiêu thất vào hư không. Thân ảnh hắc lục sắc của đệ nhị Nguyên Anh lập tức hiện ra. Lúc này hai mắt nó nhắm nghiền, huyền phù không nhúc nhích trong không trung, tựa hồ hôn mê chưa tỉnh.

Hàn Lập thấy vậy, hai mắt nhíu lại, không chút do dự, một tay đánh một trảo vào không trung.

Vài cây tế châm ngân sắc lấp loé hiện ra trong lòng bàn tay, sau đó hắn lạnh lùng liếc mắt quan sát Nguyên Anh trong không trung một lần nữa, rồi vẫy tay phóng ra. Hơn mười đạo ngân ti loé lên lướt qua rồi biến mất. Nguyên Anh đang hôn mê bất tỉnh, đột *nhiên quanh thân chợt loé lên hắc quang, nhoáng một cái quỷ dị biến mất. Tự nhiên ngân ti đều đánh vào khoảng không, tất cả đều thất bại. Hàn Lập cũng không kinh ngạc gì, ngược lại khoé miệng mỉm một tia cười lạnh, điểm vào Hư Thiên Đỉnh.*

Từ một góc mật thất mặc nhiên bắn ra một chùm thanh ti. Chỉ thấy thanh quang đại phóng, đã đem toàn bộ không gian phía dưới bao phủ lại. Một tiếng kêu rên truyền ra, trong thanh ti chớp động, lại hiện ra thân ảnh hắc lục sắc của Nguyên Anh. Chỉ là lúc này từ cổ đến tứ chi đều bị thanh ti quấn chặt, không thể mảy may nhúc nhích.

Mà lúc này hơn mười ngân ti đánh hụt kia cũng bay vụt quay về.

*Sau vài tiếng "*Phốc, phốc…*", trong nháy mắt các ngân ti đã chui vào trong thân thể Nguyên Anh làm cho nó run lên mất đi khả năng khống chế điều động pháp lực. Nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Anh hiện ra vẻ tuyệt vọng.*

*"*Ngươi không cần có tâm tư cầu may nữa. Hết thảy tâm cơ của ngươi đều là phục chế từ ta. Ta như thế nào lại để cho ngươi có cơ hội. Ta không có ý định gạt bỏ sự tồn tại của ngươi, chỉ là muốn đồng hoá ngươi mà thôi, đừng có cố chống cự làm gì cho thêm đau khổ*" Thanh âm của Hàn Lập không vội không vàng, giống như đang tâm sự với một người bạn tri kỷ.*

*"*Cái gì gọi là không gạt bỏ sự tồn tại của ta? Về sau ta không còn ý thức tự chủ thì còn có thể là ta nữa sao? Như vậy so với việc biến mất khỏi thế gian này có gì khác nhau?*" Đệ nhị Nguyên Anh bị cấm chế, biết mình lần này chạy trời không khỏi nắng, không muốn giãy dụa nữa mà nhìn Hàn Lập hét lớn đầy sự oán độc.*

*"*Cũng không sai. Nhưng căn bản ngươi là đệ nhị Nguyên Anh của ta, thì cũng không nên có thần thức tự chủ. Ta hủy diệt ý thức của ngươi thì ngươi cũng không có gì phải oán giận. Muốn trách thì trước hết ngươi nên trách ngươi không nên tồn tại trong cõi đời này" Đuôi lông mày của Hàn Lập động đậy, trả lời một cách lạnh lùng. Lúc này hắn cũng không muốn nhiều lời vô nghĩa nữa, hai tay kháp quyết. Thanh ti rậm rạp đang trói buộc Nguyên Anh chợt đại phóng linh quang. Đệ nhị Nguyên Anh chỉ thấy hai mắt

tối sầm lại, liền chân chính hôn mê.

Thần sắc Hàn Lập lúc này mới buông lỏng, nhưng tựa hồ chợt nhớ ra điều gì, hắn quay đầu liếc mắt nhìn Đồng tử.

Đồng tử cũng khá là nhu thuận. Vừa thấy Hàn Lập lạnh lùng liếc nhìn, bèn không nói một lời, thân hình nhoáng lên, tự hành tán loạn tiêu thất. Hàn Lập gật đầu, hướng tiểu đỉnh trong không trung, điểm chỉ một cái. Hư Thiên Đỉnh lập tức hạ xuống, cả thân đỉnh loé lên thanh quang, rồi hợp lại.

Cơ hồ cùng lúc này, Hàn Lập hé miệng phún ra một cỗ thanh hà, đem tiểu đỉnh quấn vào trong. Trong thanh hà, tiểu đỉnh nhanh chóng thu nhỏ lại, sau vài cái chớp động, đã được Hàn Lập hút vào trong bụng.

Lúc này Hàn Lập mới thở nhẹ một hơi, khoanh chân ngồi xuống, nhìn đệ nhị Nguyên Anh, rồi một tay trảo một cái. Một cỗ cự đại hấp lực sinh ra hút Nguyên Anh lại gần huyền phù cách Hàn Lập một trượng. Hàn Lập cẩn thận, dùng thần niệm kiểm tra Nguyên Anh, sau khi xác định thần thức đối phương thật sự không còn, mới yên tâm nhắm mắt, vỗ vào thiên linh cái của mình.

Nhất thời trên đỉnh đầu Hàn Lập chớp động thanh quang, một con Nguyên Anh thanh sắc mông mông cỡ mất tấc, không một tiếng động hiện ra. Dưới chân Nguyên Anh là một thanh sắc tiểu đỉnh, hai tay cầm một cây Mộc Xích xanh biếc, trên đỉnh đầu xoay quanh một khoả bạch sắc viên châu, hai hàng lông mày như ẩn như hiện một đoàn hắc khí, bốn phía của thân thể có hơn mười thanh kim sắc tiêu kiếm xoay quanh không ngừng.

Đây chính là đệ nhất Nguyên Anh do Hàn Lập khổ tu hơn trăm năm có được. Trên mặt Nguyên Anh không buồn không vui, chỉ lạnh nhạt xem xét đệ nhị Nguyên Anh. Tiểu đỉnh dưới chân chợt loé lên thanh quang, liền chậm rãi chở Nguyên Anh chậm rãi bay đến gần.

Khi còn cách đệ nhị Nguyên Anh vài xích, Nguyên Anh này ngừng lại, ánh mắt chớp động quan sát thanh ti trên người đệ nhị Nguyên Anh, đột nhiên dẫm nhẹ vào tiểu đỉnh. Nhất thời tiểu đỉnh phát ra tiếng vù vù, thanh ti trên người đệ nhị Nguyên Anh liền loé lên biến mất, chỉ để lại hắc lục sắc Nguyên Anh huyền phù trong không trung.

Sau đó chỉ thấy Hư Thiên Đỉnh từ từ lớn lên, đệ nhất Nguyên Anh đứng thong dong ở phía trên, ném Lục Xích trong tay vào không trung, hai tay kháp quyết, có nghe thấy phát ra một trận thanh âm chú ngữ trầm thấp. Thanh quang trên người Nguyên Anh đại phóng, hai mắt chậm rãi nhắm lại, đoàn hắc khí giữa hai lông mày chợt quay tròn chuyển động rồi ngưng tụ biến ảo thành một con mắt thứ ba đen thui, toả sáng lòe loè, tảm ra tia sáng yêu dị. Đệ tam nhãn này hơi chuyển động ngóng nhìn về phía đệ nhị Nguyên Anh.

Mà đúng lúc này, thanh âm chú ngữ trong miệng Nguyên Anh ngừng lại, hắc quang nội thiểm trong đệ tam nhãn đột nhiên phún ra một phiến hắc sắc quang hà, vừa đủ đánh vào đệ nhị Nguyên Anh.

Nhất thời thân thể hắc lục sắc của đệ nhị Nguyên Anh chấn động, hai mắt nó mở ra, trong đó đầy vẻ mờ mịt, dường như thần trí đã mơ hồ.

Mà vào lúc này, hai mắt của đệ nhất Nguyên Anh của mở ra, tinh quang trong mắt loé lên, đồng thời từ trong mắt bắn ra hai đạo thanh sắc quang trụ, trực tiếp tiến nhập vào trong hai mắt của đệ nhị Nguyên Anh, bộ dáng muốn cường hành quán chú thể nội của đệ nhị Nguyên Anh.

Tứ chi của đệ nhị Nguyên Anh vô lực rủ xuống, thân hình run rẩy không ngừng, gương mặt nguyên đang đò đẫn chợt hiện ra sự thống khổ dị thường, tựa hồ muốn la hét, nhưng không thể nói ra được tiếng nào.

Gương mặt của đệ nhất Nguyên Anh thuỷ chung vẫn không thay đổi, chỉ không ngừng điều khiển thanh sắc quang trụ trong mắt không ngừng phun ra, còn các biểu hiện khác của đệ nhị Nguyên Anh thì nó không quan tâm.

------oOo------

Chương 1187: Độ Kiếp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nửa tháng sau, thạch môn của mật thất tự mở ra, thanh quang loé lên, Hàn Lập và nhân hình Khôi Lỗi quỷ dị xuất hiện. Hàn Lập liếc mắt nhìn Khôi Lỗi, mỉm cười. Hắn sờ đầu, nhất thời trên đỉnh đầu hiện ra một con hắc lục sắc Nguyên Anh.

Lúc này sắc mặt của Nguyên Anh đờ đẫn, thân hình nó nhoáng lên, hoá thành một đạo ô quang tiến nhập vào trong nhân hình Khôi Lỗi không thấy bóng dáng. Một lát sau, hai con mắt đờ đẫn của Khôi Lỗi chợt chớp mấy cái, tràn ngập sinh linh chi khí, dường như lột xác trở thành người sống.

"Không tồi. Qua nhiên như ta tính toán. Sử dụng đệ nhị Nguyên Anh trong bí thuật phụ thể của Đại Diễn Bảo Kinh, cho đệ nhị Nguyên Anh trực tiếp điều khiển Khôi Lỗi, giải quyết được vấn đề không điều khiển được Khôi Lỗi ở khoảng cách quá xa. Xem ra về sau khi đi ra ngoài một thời gian ngắn thì có thể lưu lại đệ nhị Nguyên Anh và Khôi Lỗi trong động phủ được rồi" Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, khẽ vỗ tay cười nói.

"Hàn đạo hữu làm như vậy thật là một ý tưởng tuyệt diệu. Nhưng ngươi không sợ xuất hiện lại tình huống đệ nhị Nguyên Anh có nguyên thần tự chủ, rồi sẽ phải đi thu hồi lại đệ nhị Nguyên Anh, thật là muôn vàn trắc trở như lần trước sao?"

Trong tay áo Hàn Lập truyền ra tiếng nói vẻ không cho là đúng của Đồng tử.

"Điểm này không cần đạo hữu nói thì ta cũng đã nắm rõ. Nhưng lúc này đây, ta sẽ dùng thần thức hậu kỳ mới tham ngộ, động thủ cước trên nhân hình Khôi Lỗi. Trừ phi thần thức của đệ nhị Nguyên Anh mạnh hơn ta, nếu không ta sẽ tuỳ thời làm cho Khôi Lỗi tê liệt" Hàn Lập trả lời.

"Hắc, hắc. Xem ra đạo hữu đã sớm cân nhắc việc này. Lão phu chỉ thật đa sự" Đồng tử cười hắc hắc.

"Hàn mỗ cảm kích ý tốt của Thiên Lan đạo hữu. Kế tiếp, đạo hữu muốn độ biến hoá lôi kiếp ngay tại Tử Mẫu Phong hay là muốn ta tìm một chỗ bí ẩn khác giúp đạo hữu độ kiếp?" Hàn Lập chuyển đề tài, bỗng nhiên nhắc đến việc độ kiếp.

"Ở Tử Mẫu Phong có lẽ không thích hợp lắm. Dù sao khi biến hoá lôi kiếp, có cấm chế cũng không thể che dấu nơi trú ngụ. Tuy lão phu tin tưởng thần thông của đạo hữu nhưng tìm một nơi ổn thoả hiếm có dấu chân người thì tốt hơn" Đồng tử do dự một lát, rồi uyển chuyển đề nghị.

"Cũng được. Để ta gặp mặt Uyển nhi xong thì sẽ tìm cho ngươi một địa phương thích hợp" Hàn Lập không có ý tứ làm khó dễ, lẹ làng đáp ứng.

Sau đó hắn ra khỏi động phủ, trước hết đi gặp Nam Cung Uyển trong Lạc Vân Tông, xem tình hình tu luyện của nàng thế nào. Một ngày sau, Hàn Lập vô thanh vô tức ly khai Lạc Vân Tông, độn quang hướng phía Tây phóng đi. Năm ngày sau, Hàn Lập xuất hiện tại một cánh đồng hoang vu trong một khu vực cực kỳ hoang vắng. Phiến thổ địa này không có lấy một ngọn cỏ, liếc mắt nhìn quanh, chỉ thấy đất vàng và đá xám trắng lổn nhổn khắp nơi. Trước hết Hàn Lập đem khu vực này làm trung tâm, trải thần thức ra mấy vạn lý kiểm tra lại một lần. Chưa nói đến tu sĩ, mà cả người phàm đều không có lấy một mống.

"Thế nào? Địa phương này là giao giới giữa Khê Quốc và Hoa Vũ Quốc. Từ đây trải ra phạm vi hai ba mươi ngàn dặm đều không có một bóng người. Ngươi độ lôi kiếp ở đây chắc là ổn thoả?"

"Nơi này đích thực là địa phương độ lôi kiếp tuyệt hảo! Hàn đạo hữu. Trướ hết ngươi phóng xuất bản thể của ta, để cho ta ngồi đây minh tưởng ba ngày chờ độ kiếp" Trong đỉnh truyền ra thanh âm vui sướng của Đồng tử.

"Không có vấn đề!" Hàn Lập đáp ứng phi thường thống khoái. Hắn hướng ngón tay về Hư Thiên Đỉnh, đạn chỉ. Một tiếng

"Phanh" nhỏ vang lên, đỉnh tự hành mở ra. Tiểu đỉnh xoay chuyển, một cỗ thanh hà quét ra, hiện ra một thân thể yêu thú nửa xích, đầu trâu thân giao.

Yêu thú này bay ra khỏi thanh hà, lập tức lăn tròn một cái, trong nháy mắt hình thể cuồng trướng cao lớn hơn trượng, cả thân thể phát ra thanh quang lập loè.

"Làm phiền đạo hữu làm hộ pháp cho lão phu trong chốc lát" Từ miệng yêu thú này nói ra thanh âm của Đồng tử, lập tức thân giao trầm xuống, trực tiếp hạ xuống mặt đất. Cuối cùng hạ lên một khối bạch thạch, thân hình bất động.

Hàn Lập nhìn hành động của yêu thú, vẫn không nói cái gì, nhưng thân hình nhoáng lên, hạ xuống một một khối thạch đầu kế bên, khoang chân ngồi xuống, nhắm hai mắt lại.

Hai người, một yêu một thú, cứ như vậy ngồi suốt ba ngày ba đêm.

Đến ngày thứ tư, Thiên Lan thánh thú mở hai mắt ra:

"Lão phu đã điều tức pháp lực thân thể đến trạng thái tốt nhất, tối thiểu nắm chắc sáu bảy thành có thể vượt qua lôi kiếp. Ở giai đoạn đầu đạo hữu không cần ra tay, lão phu vẫn chống đỡ được. Chỉ vào giai đoạn cuối, đạo hữu ngăn chặn tam ba lôi kích thì lão phu vô cùng cảm kích"

"Thì ra là thế. Hàn mỗ nhớ kỹ rồi. Nếu cần trước khi độ kiếp, đạo hữu không ngại nuốt thử một giọt này" Hàn Lập nhàn nhạt đáp ứng, nhưng bỗng nhiên lật tay, trong tay xuất ra một cái huyền băng tiểu bình phát ra trận trận hàn khí, ném về phía yêu thú.

"Đây là cái gì?" Yêu thú có phần kinh ngạc, kinh nghi tiếp nhận, mở nắp bình ra, dùng thần niệm hướng vào bên trong:

"Hàn tuỷ? Đạo hữu có loại dược này?" Thiên Lan thánh thú kinh hỉ hét to.

"Thứ này do Hàn mỗ ngẫu nhiên kiếm được một ít ở Đại Tấn.

Nghĩ tình đạo hữu đã từng truyền thụ Ngân Uyên văn tự, tại hạ tặng đạo hữu một giọt, hy vọng đạo hữu không chê ít" Hàn Lập sờ sờ cằm, thản nhiên nói.

"Ha, ha. Không ít. Một chút cũng không ít. Hàn tuỷ không thể so sánh với thứ khác được, cũng là đồ hiếm ở Linh Giới. Thứ này ngẫu nhiên xuất hiện một tí thì đã bị Yêu Tộc chúng ta phân chia sạch sẽ, chỉ có thể gặp không thể cầu".

Thiên Lan thánh thú hưng phấn dị thường, ngừng lại một chút, rồi quay đầu nhìn Hàn Lập nói thêm:

"Cho dù chỉ một giọt, với ta cũng đủ cũng đủ rồi. Ơn đạo hữu tặng thuốc, lão phu sẽ không quên, về sau tất cáo hậu báo".

Câu cuối cùng này của yêu thú thể hiện sự thành khẩn.

Hàn Lập nghe vậy chỉ cười mà không nói điều gì, lại vỗ vào túi trữ vật, nhất thời nhiều trận kỳ trận bàn xuất hiện trong tay. Hắn bắt đầu trong phạm vi hơn trăm trượng bố trí một cái cấm chế pháp trận phức tạp.

Sau thời gian uống xong một chén trà nhỏ, thân hình Hàn Lập lại nhoáng lên, trở lại chỗ cũ. Ở phụ cận xung quanh hiện lên tầng tầng nhũ bạch sắc mê vụ.

" Pháp trận này dùng để phòng ngừa một ít chuyện ngoài ý muốn xuất hiện. Ta sẽ canh giữ ở ngoài pháp trận, hộ pháp cho đạo hữu. Chuyện độ lôi kiếp chỉ còn do đạo hữu dựa vào chính mình" Hàn Lập nhìn yêu thú, chậm rãi nói.

"Điều này tự nhiên. Hoá hình lôi kiếp, uy lực của thiên lôi thì cấm chế bình thường của Nhân Giới làm sao ngăn cản nổi. Đúng rồi, khi bản thân ta độ kiếp, thuận thuỷ nhân tình, có thể đưa đạo hữu một chút ưu đãi" Yêu thú như chợt nhớ ra cái gì đó, bỗng nhiên hai mắt loé ra kỳ quang.

"Ưu đãi?" Hàn Lập kinh ngạc hỏi.

"Đúng. Chuyện tình này tất cả người ở Linh Giới đều biết. Nhưng

ở Nhân Giới lại không có mấy ai biết." Thiên Lan thánh thú cười hắc hắc, bỗng nhiên môi nhúc nhích truyền âm. Hàn Lập kinh nghi nghe, nhưng trên mặt dần dần giật mình, cuối cùng lộ ra tia hưng phấn.

"Nếu việc này là thật, đích thật là một cơ hội khó gặp. Vừa lúc Hàn mỗ mang trên người loại pháp khí này, có thể thử một lần" Hàn Lập gật gật đầu nói.

"Ha, ha. Việc này tự nhiên không có giả. Chẳng qua đạo hữu cần phải bắt lấy thời cơ tốt để ra tay, nếu không vạn nhất xảy ra sai lầm, kết quả lại không đẹp" Yêu thú nói vẻ ngưng trọng, thức tỉnh Hàn Lập.

"Chuyện này đạo hữu cứ yên tâm. Trong lòng Hàn mỗ có chừng mực mà" Hàn Lập mỉm cười trả lời.

"Ta xem Hàn đạo hữu cũng không phải là loại người liều lĩnh. Bây giờ lão phu sẽ gọi tới thiên lôi, chuẩn bị độ kiếp. Khụ. Nếu lão phu không tinh thông một ít bí thuật ẩn nặc, chỉ sợ vừa ra khỏi đỉnh thì hoá hình lôi kiếp đã lập tức đến nay bên người rồi"

Thiên Lan thánh thú thở dài một hơi, thân hình không gió tự trôi nổi, chậm rãi bay lên trời cao. Trong lòng Hàn Lập rùng mình, không nói hai lời, hoá thành một đạo thanh hồng, loé lên chui ra ngoài pháp trận. Lập tức trong mắt hắn chớp động lam mang, trong trùng điệp bạch sắc mê vụ, ngưng thần nhìn hành động của yêu thú.

Chỉ thấy trong bạch sắc mê vụ, yêu thú đã bay lên cao cách mặt đất hơn ba mươi trượng, rồi ngừng lại phiêu động trong không trung.

Hàn Lập nhìn thấy đến đoạn này, thần sắc chợt động. Rồi lập tức, một tiếng rống to kinh thiên động địa truyền ra, một cỗ yêu khí cường đại theo gió phóng lên cao, mơ hồ trong lúc đó, tựa hồ Thiên Lan thánh thú thi triển bí thuật gì đó làm cho hình thể cuồng trướng thêm một lần nữa.

Yêu thú này đã hoàn toàn tiết lộ yêu khí bát cấp yêu thú ra ngoài.

Chỉ trong một công phu hít một hơi thở, trong không trung trong phạm vi ngàn dặm nguyên bản không có một áng mây đột nhiên truyền đến một tiếng sét đánh. Lập tức trong phạm vi ngàn dặm bỗng nhiên cuồng phong gào thét. Nhiều đám mây đen từ trong trống rỗng hiện ra, toàn bộ không trung trong nháy mắt trở nên tối đen dị thường, tiếng sấm phát ra báo hiệu sắp có mưa lớn ngập trời.

Hàn Lập thấy cảnh này không khỏi lấy làm kỳ quái.

Theo hắn biết, mảnh hoang địa này luôn luôn khô ráo, trong vòng mấy chục năm nay không có được một giọt mưa. Nhưng hiện giờ vị Thiên Lan thánh thú xuất ra yêu khí liền lập tức xuất hiện thiên tượng này. Xem ra yêu thú này độ hoá hình lôi kiếp không phải là chuyện đùa. Trong lòng Hàn Lập thầm nghĩ như vậy. Nhưng rồi hắn tiếp tục mím môi, hai mắt nheo lại tập trung tinh thần quan sát.

Đúng lúc này, trong pháp trận ở phía dưới, phát ra tiếng yêu thú rít lên kinh người, uy năng của hôi sắc yêu phong đại trướng thêm mấy lần hoá thành một đạo hôi bạch sắc cụ phong trực tiếp nhảy vào đám mây đen, đem toàn bộ lôi điện mây mù quét sạch sành sanh.

------oOo------

Chương 1188: Liên Hoàn Thiên Lôi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đột nhiên từ giữa đám mây đen truyền ra một tiếng *"oanh"* thật lớn, một đạo cự kiếm hồ quang vừa vặn đánh vào ngay chóp đỉnh yêu phong.

Ngân quang chợt lóe lên, yêu phong màu xám trắng dường như muốn chống cự lại, nhưng đã bị một trảm trực tiếp bổ nứt ra.

Hai người đồng thời từ giữa hư không tiêu thất.

Phía dưới hiện ra thân ảnh yêu thú ngưu thủ giao thân.

Lúc này thân dưới của nó biến thành một đoàn, mà hình thái so với lúc đầu có chút khác nhau, hai bên thân mọc ra đôi cánh tử sắc, đồng thời xuất hiện thêm hai cánh tay xanh biếc cường tráng.

Hàn Lập xem xét nửa ngày, cũng không phát hiện ra là loại yêu thú nào trong số thiên địa linh thú.

Lúc này Thiên Lan thánh thú cũng nhìn chằm chằm vào giữa không trung như ẩn như hiện,tinh đại hồ quang, sau lưng cũng xuất hiện một đôi cánh nhẹ nhàng nhàng lay động, vùng phụ cận chợt hiện rõ một đoàn hôi phách yêu khí, trong nháy mắt đem con thú này hoàn toàn bao bọc lại.

Giữa không trung tiếng sấm vang dội rốt cục cũng truyền tới, xen giữa tiếng sấm đinh tai nhức óc, từng tia sét lớn giáng xuống, tạo thành điện võng dày đặc, đem phạm vi mười dặm xung quanh bao phủ bên trong, Hàn Lập đứng một bên quan sát cũng không thể thoát ra ngoài.

Hàn Lập khẽ thở dài, hai tay kháp quyết, trên người tức thì cũng có tiếng sấm trầm thấp truyền ra, một tầng điện võng kim sắc quỷ dị hiện ra, sau đó tách khỏi cơ thể tản ra bốn phía, hóa thành một cái cự võng đem Hàn Lập bảo hộ bên trong.

Ngay lúc đó từ phía trên truyền đến một đạo sét đánh vào trên lưới, bộc phát ra kim ngân lưỡng sắc điện quang, nhưng lập tức tiêu thất, kim sắc điện võng khẽ run lên rồi trở lại như cũ.

Hàn Lập đối với việc vừa rồi cũng không để ý, mà hai mắt nhìn về phía đoàn hôi bạch yêu khí cách đó không xa.

Tuy rằng hắn cũng bị ảnh hưởng bởi sấm sét đánh lên, nhưng hơn phân nửa vẫn là hướng đến Thiên Lan thánh thú giữa pháp trận đi tới, lấy yêu thú này làm trung tâm, bên trong mật độ sấm sét nhỏ hơn rất nhiều so với chỗ Hàn Lập đang đứng.

Với đôi mắt của Hàn Lập,tự nhiên có thể nhìn thấy được đoàn hôi bạch yêu khí bị ngân quang bao quanh phủ lên, tiếng sấm sét dày đặc tựa như mưa, muốn tránh cũng không thể tránh.

Hàn Lập trên mặt không chút biểu tình nhưng trong lòng cũng thầm kinh ngạc.

Nói về hóa khai lôi kiếp, khi hắn ở Loạn Tinh Hải cũng từng gặp qua một lần, khi đó là một con Quy yêu độ kiếp, nhưng thanh thế cũng không có lớn như thế này. Hơn nữa khi đó con Quy yêu kia cũng đi đến giai đoạn cuối của quá trình độ kiếp, mà lúc này Thiên Lan thánh thú chỉ là mới giai đoạn đầu, chẳng phải nói là đến cuối quá trình còn lợi hại đến chừng nào sao.

Chẳng lẽ yêu thú độ lôi kiếp hoàn toàn không giống nhau.

Lại nói, liên quan đến Yêu Tộc độ kiếp bí sự, Nhân giới thật đúng là không có sổ sách điển tịch nào ghi lại, nếu có thì cũng chỉ là sơ lược mà thôi, điều này thật ra không có gì kỳ quái, hóa khai lôi kiếp của Yêu Thú cũng không quan hệ với Nhân Tộc tu sĩ, nên điển tịch ghi chép cũng chẳng có bao nhiêu.

Cho dù là tu sĩ nào đó đối với việc này tò mò, nhưng bình thường cũng rất ít cơ hội thấy cao giai Yêu thú độ kiếp, mỗi một Yêu thú sau khi độ kiếp xong, chính bản thân nó lúc đó là lúc suy yếu nhất, như thế nào có thể cho Nhân tộc tu sĩ ở phụ cận quan sát.

Chẳng qua Hàn Lập chỉ cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng cũng không có để việc này vào trong lòng, dù sao lôi kiếp bậc này đối với hắn hiện giờ mà nói, cũng không tính là cái gì.

Những dải sét lớn đánh xuống, một lúc sau, tiếng sấm giữa không trung cũng giảm, tạm thời ngừng lại.

Hàn Lập cũng ngưng thần nhìn kỹ, phát hiện bên trong đoàn hôi bạch yêu khí này đã sớm thất linh bát lạc, chỉ còn lại một tầng cực kỳ mỏng, bên trong Thiên Lan thánh thú thừa dịp này thở dốc một hơi, đôi cánh cũng không ngừng quạt đồng thời miệng rộng hé ra, cũng phun ra một đoàn hôi mông mông yêu khí.

Một đoàn yêu khí này so với lúc trước còn dày đặc hơn, nháy mắt tựu thành hình đem yêu thú này bảo hộ.

Lúc này Thiên Lan thánh thú ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, không có một chút hoảng hốt, tựa hồ đối với lôi kiếp mãnh liệt này sớm đã đoán trước được.

Hàn Lập thấy vậy cũng mỉm cười.

Xem ra, nó đều có thể tự mình ngăn cản đám lôi kiếp kia, thật sự không cần mình ra tay quá sớm.

Chẳng qua, những lời đối phương nói thật sự là có chỗ tốt,đối với chính mình về sau rất có tác dụng, cũng không thể tùy tiện bỏ qua.

Trong lòng có chút cân nhắc, Hàn Lập một tay vỗ vỗ vào túi trữ vật bên hông, lập tức xuất hiện những kiện pháp khí với màu sắc khác nhau, sau đó dừng ở phía trước mặt Hàn Lập.

Hiện ra ba loại pháp khí, một cái hồ lô màu vàng sẫm, một cái viên bát trắng noãn, cùng với một cái bình ngọc màu xanh.

Lúc này, từ giữa không trung tiếng sấm lại nổi lên, đệ nhị lôi kiếp từ không trung đánh xuống.

Lần này, lôi điện rõ ràng so với lần thứ nhất dày đặc hơn rất nhiều, hơn nữa cũng lớn hơn rất nhiều, thanh thế tự nhiên càng thêm kinh người.

Hàn Lập lấy ra nhưng pháp khí này, cũng không nhìn Thiên Lan thánh thú độ kiếp như thế nào, mà ngược lại ngồi xếp bằng nhắm lại hai mắt, bày ra một bộ dáng nghỉ ngơi dưỡng sức.

Liền như vậy, ngắn ngủn trong vòng một canh giờm Thiên Lan thánh thú trước sau đã trải qua sáu đạo lôi điện đánh xuống, đạo sau so với đạo trước càng thêm đáng sợ, càng thêm kinh người, khi đạo lôi điện thứ ba đánh xuống, tạo thành một dải sét dài nửa trượng, tựa như thành một cái cầu vồng màu bạc từ không trung lao xuống, ngay cả cấm chế Hàn Lập bố trí bốn phía đều bị đạo lôi điện này phá hủy không ít.

Ngược lại, Ích Tà Thần Lôi của Hàn Lập vẫn bình an vô sự, đem Hàn Lập bảo hộ bên trong.

Thiên Lan thánh thú ngay tại trung tâm, đạo lôi điện thứ tư cũng bắt đầu, rốt cục cũng không thể bảo trì trạng thái thong dong như ban đầu, bắt đầu thi pháp đem thân hình lần nữa biến lớn ra, thân hình ước chừng hơn mười trượng

Lúc này trong miệng cũng phun ra tiếp một đoàn yêu khí, nhưng không còn là hôi bạch yêu khí, mà chuyển thành ngân bạch chi sắc tựa hồ giống như lôi điện.

Mà loại yêu khí này cực kỳ quái dị, khi cùng lôi điện tiếp xúc, lại phát ra âm thanh kim chúc va chạm, đem hơn phân nửa lôi điện trực tiếp đánh ngược trở lại, chấp nhận một nửa lôi điện còn lại đánh vào.

Tình hình quỷ dị như thế, làm cho Hàn Lập đang nhắm mắt dưỡng thần cũng phải kinh ngạc mở mắt, thâm trầm nhìn vài lần.

Hắn lúc này phát hiện, loại ngân bạch yêu khí này chớp động chói sáng. Làm cho người ta có cảm giác rất lạnh lẽo.

"Di, vật này cùng với hàn tủy hắn đưa tặng có chút quan hệ, chẳng lẽ yêu thú này trong thời gian ngắn thế đã đem hàn tủy luyện hóa." Hàn Lập âm thầm suy nghĩ.

Phun ra loại này yêu khí làm cho Thiên Lan thánh thú thoải mái hơn nhiều, liên tiếp liền đỡ được thêm hai đạo lôi điện.

Nhưng khi đến đạo lôi điện thứ bảy đánh xuống, này yêu thú thần sắc lại có chút ngưng trọng, nổi lên thêm vài phần khẩn trương.

Mà bầu trời cũng đột nhiên sôi trào, mây đen quay cuồng rít gào, phía dưới mây đen cũng tạo thành một điện võng thật lớn, nhất thời tất cả đều là một màu ngân quang, thêm vào tiếng sấm,bao phủ toàn bộ bầu trời không sót một mảng.

Nhất thời toàn bộ thiên địa dường như ngoài bỏ lôi điện ra, không còn một cái gì khác.

"Hàn Lập, đợt lôi kiếp này, tựa hồ so với dự liệu của ta còn lợi hại hơn một chút, ta chỉ có thể ngăn cản hai đạo lôi điện, tới ba đợt cuối cùng, chỉ sợ cần phải nhờ vào ngươi ra tay tương trợ mới có thể vượt qua." Trong tai Hàn Lập truyền đến âm thanh của Thiên Lan thánh thú.

"Đạo hữu yên tâm, đến lúc đó ta sẽ ra tay." Hàn Lập nhẹ nhàng cười, không chút hoang mang truyền âm trả lời.

"Vậy làm phiền đạo hữu, lão phu nhất định sẽ không quên hậu báo ân tình này." Thiên Lan thánh thú nghe được lời này của Hàn lập, trong lòng mới thật sự an tâm.

Dù sao được một vị đại tu sĩ hỗ trợ hộ pháp, cho dù lôi kiếp có hơi hại thêm vài phần cũng có thể vô sự.

Ngân sắc yêu khí tiếp tục mở ra, đem yêu thú hoàn toàn bao bọc, đồng thời vô số đạo lôi điện đánh xuống, liều mạng đánh vào phía trên ngân sắc yêu khí, cho dù hơn phân nửa đã bị yêu khí đánh ngược trở lại, nhưng phân nửa số lôi điện còn lại cũng thật sự

kinh người.

Lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ của ngân sắc yêu khí, nhanh chóng tán loạn thu hẹp lại, qua đợt lôi điện thứ bảy vừa xong, ngân sắc yêu khí dường như chcòn không tới một nửa.

Đợt lôi điện thứ bảy nhanh chóng chấm dứt, Thiên Lan thánh thú một lần nữa phun ra hôi bạch yêu khí bao phủ một tầng bên ngoài ngân sắc yêu khí.

Lúc này, đợt lôi điện thứ tám lại lập tức bắt đầu.

Cơ hồ điện võng so với lúc trước còn nhiều hơn gấp đôi, hùng hổ bày ra.

Tiếng gầm rú kinh thiên động địa, yêu khí mặt ngoài trong phút chốc chỉ còn lại chút kim sắc tán loạn, phụ cận cũng bị tiếng sấm chấn động khẽ run lên.

Ngồi xếp bằng ở bên ngoài pháp trận, Hàn Lập nhìn thấy thanh thế kinh người như vậy, nét mặt cũng hơi nhăn lại, nhưng lập tức thần sắc trở lại như thường.

Chẳng qua, lúc này hắn chậm rãi đứng lên, ngẩng đầu nhìn về phía không trung không ngừng đánh giá, tựa hồ đang tìm kiếm đồ vật gì đó.

Bỗng nhiên Hàn Lập thần sắc mặt khẽ động, đột nhiên cúi đầu, hướng xa xa phía mặt đất nhìn một cái, trong mắt hiện ra một tia kinh dị.

"Di, cũng có chút ý tứ, không nghĩ tới Thiên Nam này còn có kẻ đang rình rập." Hàn Lập tự nói hai tiếng, đột nhiên mười ngón tay hướng về phía mặt đất, phốc phốc vài tiếng truyền đến, mười đạo tinh tế hồng ti bắn nhanh ra, lập tức đánh xuống mặt đất không thấy bóng dáng.

Hàn Lập nhìn chằm chằm vào phiến mặt đất, khóe miệng nổi lên một tia cười lanh.

Đột nhiên bên kia mặt đất nổi lên một trận run rẩy kịch liệt, tiếp theo một tiếng kêu thảm thiết vang ra, lập tức một tảng lớn bùn đất phóng lên cao.

Tại giữa bụi đất mênh mông, một quái vật hình thể hơn mười trượng bay ra, hơn nửa thân hình to lớn phía trên, bị một ngọn lửa bao phủ trên người, làm cho quái vật này không ngừng vang lên âm thanh thống khổ.

Nhân cơ hội này Hàn Lập cũng đem tướng mạo quái vật này nhìn kỹ một lần.

Chỉ thấy quái vật này hình thể lớn dài, cả thân hình một màu vàng sẫm, giống như một con giun thật lớn, nhưng nửa người trên có vô số khối thịt lớn nhỏ không đồng nhất, không ngừng uốn éo, mà phía trên đầu cũng có một cái sừng lớn màu vàng, tỏa ra ánh sáng dị thường rất đáng chú ý.

Làm cho người ta giật mình chính là điện võng phía bên trên vùng phụ cận cự thú, tất cả dường như bị cái gì hấp dẫn, đều biến đổi phương hướng, tập trung bắn về cái sừng này, sau đó chợt lóe vào trong đó không thấy bóng dáng.

"Nguyên lai là một con Độc Giác Khâu, nhưng hình thể như thế nào lớn như thế, nếu ta nhớ không lầm, loại yêu thú này phải là màu trắng mới đúng." Hàn Lập nhìn chằm chằm vào Độc giác khâu to lớn đang bạo nộ, trong mắt lộ vẻ kỳ quái.

------oOo------

Chương 1189: Quái Dị Kim Giác

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cự khâu hét thảm một tiếng, cái đầu trơn nhẵn quỷ dị nứt ra, miệng phún ra một bụm máu, bên trong ẩn hiện vài cái răng nanh, nhưng liền sau đó một đạo ánh sáng kỳ dị bắn ra.

Đúng là lúc trước những thiên lôi này bị kim giác hấp dẫn, ngược lại một lần nữa bị con thú này đẩy ra, nhưng mục tiêu lần này lại là Hàn Lập đang đứng bên cạnh pháp trận.

"Di, cũng đã khai mở linh trí rồi, chậc chậc, quả đúng là biến dị yêu thú." Hàn Lập thấy cảnh này, cũng không cảm thấy kinh sợ mà còn lấy làm vui mừng.

Chỉ thấy hai tay của hắn khẽ co lại, giương lên uốn khúc hướng ra bên ngoài, tạo thành hai đạo kim hồ rời tay bắn đi, trong chớp mắt khép lại nghênh đón đạo ngân hồ to lớn phía đối diện.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn nổ ra, kim ngân hai loại hồ quang dường như hai con cự mãng đan vào nhau, sau đó đối kháng chống lại nhau, trong nháy mắt một đoàn điện quang ở xung quanh Hàn Lập cùng Cự Khâu bạo liệt dần ra, tựu như muốn hai người cùng đồng quy vu tận.

Cự thú thấy như vậy, càng thêm bạo nộ, kim giác trên đầu hào quang đại phóng, tức thì đem tất cả thiên lôi phụ cận hấp dẫn tới, điên cuồng hút vào, tựa hồ chuẩn bị đối phó với Hàn Lập tiếp tục công kích.

Thế nhưng lúc này Hàn Lập lại cười lạnh một tiếng, miệng khẽ hé ra, một tiểu kiếm màu vàng bắn ra, lập tức nhoáng lên một cái, liền hóa thành một đạo kim hồng quét thẳng tới đầu cự thú.

Cự thú tựa hồ biết được sự lợi hại, toàn thân hoàng quang tắt dần, muốn đem thân thể lẩn trốn chui vào lòng đất, nhưng lúc này, hỏa linh ti đang quấn quanh trên người đột nhiên hồng quang chợt lóe, những hỏa linh ti này chợt biến thành một cây hỏa tác đỏ đậm.

Ban đầu hỏa tác chỉ nhỏ chừng một cái cây, nhưng sau đó hỏa quang đại phóng, tỏa ra từng trận bão lửa, đem nửa thân trên cự thú bao phủ vào bên trong.

Cự thú càng trở nên kinh hoàng, Kim giác đang không ngừng hấp thu thiên lôi bỗng nhiên dừng lại, trên người phun ra một mảnh kim quang.

Những nơi kim quang đi qua, ngọn lửa ở nơi đó liền bị hấp thu.

Con Độc Giác Khâu này không chỉ có thế hấp thu thiên lôi, mà ngay cả ngọn lửa cũng có thể hấp thu.

Nhưng ngay khi cự thú hấp thu hơn một nửa ngọn lửa, đạo kim hồng kia cũng đã đi tới trước mắt, nhoáng lên một cái hóa thành một thanh cự kiếm, hùng hổ chém xuống.

Đầu cự thú nhoáng lên một cái, kim giác trên đầu bạo trướng lên, hướng về cự kiếm đang chém tới.

"Đương" một tiếng vang lên, kim quang tóe ra chói mắt, cự kiếm bị kim giác này đánh bật trở lại, cũng không có chặt đứt được sừng này.

Nhưng vào lúc này, hai cánh sau lưng Hàn Lập quỷ dị hiện ra, một tay vừa nhấc, một đạo kiếm khí màu vàng bắn ra, nhanh vô cùng, căn bản không làm cho cự thú kịp phản ứng, đạo kiếm khí chợt lóe lên lướt xuyên thủng qua thân thể cự thú tạo thành một lỗ máu.

Một dòng máu màu xanh biếc của quái thú chảy ra từ miệng vết thương, vết thương này đối với tu sĩ bình thường mà nói là một kích trí mạng, nhưng đối với cự thú này căn bản không tổn thương gì nghiêm trọng, ngược lại càng làm cho nó nổi giận hơn.

Từ miệng quái thú phát ra một tiếng rống thật lớn, những khối thịt trên người một trận co rúm lại, sau đó liền hóa thành vô số những chiếc roi dài hướng Hàn Lập trên không đánh tới.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, hai tay bấm tay niệm chú, ngay lập tức hơn mười thanh tiểu kiếm màu vàng hiện ra, xoay quanh thân Hàn Lập tạo thành một bức màn kiếm, đem Hàn Lập bảo hộ lại trong đó.

Những nhục tu này vừa tiếp xúc với màn kiếm, liền bị chấn nát bắn tung tóe ra như mưa rơi xuống, căn bản không thể tiếp cận được Hàn Lập.

Lúc này trong miệng Hàn Lập khẽ lẩm bẩm, khẽ hướng về phía dưới.

Hơn mười thanh tiểu kiếm màu vàng run lên, mỗi thanh phi kiếm đều phân hóa thêm sáu đạo kiếm quang, sau khi được Hàn Lập niệm pháp quyết thúc giục, hơn mười đạo kim quang chi chít hướng về phía dưới quét xuống.

Cự thú kinh hãi miệng liền hé ra, ban đầu phun ra một tảng lớn ngân sắc hồ quang, tiếp theo đó một đoàn hỏa cầu đỏ sẫm cũng được tuôn ra, muốn ngăn cản vô số kiếm quang đang hạ xuống.

"Bang" những âm thanh liên tiếp vang lên, trong hơn mười đạo kim quang, khoảng một nửa bị đánh tản ra, nhưng số còn lại xuyên thủng qua, tới trước mặt cự thú.

Không đợi cự khâu có thêm hành động gì, âm thanh xé gió nổi lên, tất cả kim quang khép lại ngưng tụ cùng nhau tạo thành một đạo kiếm quang dài hơn mười trượng, sau đó chỉ thấy kim quang chợt lóe, kiếm quang như lôi điện hướng phần eo của cự khâu phóng tới.

Một tiếng kêu thảm thiết phát ra từ miệng cự thú, lập tức vô số lục huyết như thác nước từ trên người cự thú tuôn ra.

Cự khâu thân hình không lồ, nhưng liền theo phần eo không một tiếng động chia ra làm hai đoạn.

Ngay khi Hàn Lập định thu tay lại, mồn màn bất khả tư nghị hiện lên.

Nguyên bản cự khâu hẳn là như vậy sẽ bị giết, nhưng tại lúc kiếm quang màu vàng vừa dừng lại, nửa thân trên đột nhiên hướng không trung, mồm to hé ra tưởng như muốn nuốt chửng Hàn Lập, đồng thời nửa thân dưới hoàng quang chợt lóe, theo bên ngoài thân sinh thêm một cái nhục tu, trong nháy mắt cùng với nửa thân trên trở thành một cá thể riêng biệt.

"Oanh" một tiếng thật lớn, nửa thân dưới của cự khâu rất nhanh chui vào trong bùn đất, không thấy bóng dáng.

"Còn muốn chạy?"

Hàn Lập ngẩn ra, nhưng lập tức hai hàng lông mày nhướng lên, hay tay khua động pháp quyết, từ trong miệng phát ra một tiếng *"Bạo"*.

Cột lửa to lớn đang quấn trên thân cự khâu, nhất thời hồng quang chợt lóe, tự động nổ tung ra.

Ầm ầm tiếng nổ vang lên, một đoàn hảo vân thật lớn hình hiện lên, chỉ thấy nửa thân trên của cự khâu bị bao phủ lại trong đó, từng đợt hỏa lãng cuồn cuộn truyền ra, tựa như một ngọn lửa mãnh liệt, yêu thú này hầu như không còn cách nào lập tức hấp thu.

Cùng lúc đó, đạo kiếm quang to lớn xoay quanh một cái, rồi sau đó như một tia chớp hướng đoàn hỏa vân đánh tới.

Từ giữa đoàn hỏa vân tiếng kêu đột nhiên ngừng lại, một đoàn lục huyết như một trân mưa nhỏ từ không trung rơi xuống.

Tiếp theo hai mảnh thi thể đen thui mang theo một cỗ mùi khó chịu từ không trung, nặng nề rớt xuống trên mặt đất.

Lúc này Hàn Lập nhìn thoáng qua mặt đất, thần niệm không chút lo lắng đảo qua, phát hiện một nửa cự khâu khác đang độn tốc cũng không mau, giờ mới ra ngoài được khoảng vài trượng.

Cự khâu tất nhiên không chỉ có loại tốc độ này, chỉ là sau khi bị thương độn tốc rất chậm.

Hàn Lập cũng không nghĩ nhiều, nếu nó không có đi quá xa, hắn cũng không cần động chân tay nhiều.

Hắn không lưỡng lự đặt một lóng tay lên túi linh thú bên hông, vô số kim quang từ trong túi bắn ra, liền sau đó trên đỉnh đầu hiện lên một mảnh kim sắc trùng vân.

Sắc mặt Hàn Lập không chút thay đổi, khẽ hướng về phía mặt đất.

Trùng vân gào thét một tiếng rồi lao thẳng tới phía dưới, khi xuống dưới được một chút, lại hóa thành vô số điểm sáng, phút chốc lao vào trong đất không thấy bóng dáng.

Hần Lập không hề chú ý đến việc này, một tay hướng về phía hỏa vân ở phụ cân.

Đoàn hỏa vân thật lớn một trân quay nhanh ngược trở lại, thể tích lập tức thu nhỏ lại một cách quỷ dị, cuối cùng hiện ra một cây hỏa tác thô to.

Chẳng qua là hỏa quang so với ban đầu trông ảm đạm hơn rất nhiều.

Hắn hướng hỏa tác vẫy tay một cái, nhất thời hỏa tác chợt lóe lên liền hóa thành mười cái hỏa ti mảnh mai, cái thứ nhất dài khoảng hai trượng, lơ lửng trên không trung nhẹ nhảng rung chuyển.

Hàn Lập miệng hé ra, một đạo thanh hà phun ra đem mười cái hỏa ti cuốn vào trong đó, sau đó nhẹ nhàng hút một cái, hỏa ti đang bị thanh hà bao vây liền được thu vào cơ thể.

Hàn Lập liếc mắt nhìn cỗ thi thể đã tiêu hủy trên mặt đất, khẽ nhướng mày, sau đó hướng về phía đó trảo một nhát.

"Sưu", một đạo kim quang từ giữa cỗ thi thể bay ra, hướng Hàn Lập bắn nhanh tới.

Khi kim quang cách Hàn Lập hơn một trượng liền dừng lại, nhìn kỹ đúng là chiếc kim giác cổ quái của cự khâu.

Sừng này tuy rằng so sánh với thân thể cự thú cũng không tính là lớn, nhưng thực tế hình thể cũng có khoảng năm sáu thước độ lớn, mặt ngoài kim quang xán xán, còn có như ẩn như hiện một loại chú văn huyền ảo.

Hàn Lập hai mắt khẽ nhíu lại, tuy rằng đối với vật ấy tò mò nhưng hiên tại cũng không phải là lúc để nghiên cứu, thoáng nghĩ một chút, hắn liền dùng mấy đạo pháp quyết đánh về phía vật kia.

Cả vật thể kim giác linh quang lóe lên, hình thể tự động rút nhỏ lại, trong nháy mắt chỉ còn lại nửa thước.

Hàn Lập nhấc một tay lên, lại một đạo cấm chú dán lên chiếc sừng, sau đó hắn mới lấy ra một cái hộp gỗ, đem kim giác này thu vào túi trữ vật.

Làm xong hết thày những cái này, Hàn Lập mới vỗ tay nhẹ xuống, trên mặt lộ ra vài phần vẻ mặt hài lòng.

Hắn đang chuẩn bị nhìn sang Thiên Lan thánh thú bên trong pháp trận, hơn mười dặm xa xa trong mặt đất, nửa thân dưới của con cự khâu đang đào tẩu bị bắn ra, mặt ngoài thân thể có nhiều điểm kim quang, toàn thân chỉ thấy rậm rạp Phệ Kim Trùng, đúng là đang cắn nuốt con thú này.

Nửa đoạn cự khâu này từ trong miệng phát ra tiếng kêu thống khổ không ngừng, thân hình khổng lồ đột nhiên xuống phía dưới một đoạn, không ngừng lăn lộn trên mặt đất, muốn thoát khỏi đàn phệ kim trùng cắn.

Nhưng kim sắc giáp trùng giống như mọc rễ trên thân cự thú, căn bản không một chút buông ra, hơn nữa một con còn cắn thủng bộ da cứng rắn chui vào bên trong cơ thể cự khâu.

Như vậy, con cự khâu biến dị tự nhiên càng thêm thống khổ tới cực điểm, trên người như đồng thời bị trăm ngàn đao chém vào.

Nó tựa hồ có chút điên cuồng nổi lên, lúc thì chui xuống mặt đất, khi thì lại bay lên giữa không trung, nhưng vô luận làm thế nào cũng không thể bỏ rơi đàn kim sắc giáp trùng ra khỏi cơ thể.

Sau một lát, thân hình nó lại một lần nữa bay lên không trung điên cuồng lồng lộn, bỗng nhiên thân hình trở nên cứng đờ, thân hình khổng lồ rơi xuống, nằm trên mặt đất không hề nhúc nhích.

Hàn Lập trên không trung nhìn hết thảy những cái này, lúc này mới khẽ thở dài một hơi, xoay mình nhìn về phía bên trong pháp trận.

Không trung thiên lôi vẫn không ngừng hạ xuống, nhưng Phong Lôi Sí sau lưng Hàn Lập đã không ngừng chớp động, cho dù có đạo lôi điện nào đánh lên cũng đều bị Phong Lôi Sí đánh bay ra ngoài, căn bản không hề đánh trùng người Hàn lập.

Nhưng so sánh với lúc trước khi mới bắt đầu, khoảng không thưa thớt hơn rất nhiều, Thiên Lan thánh thú rốt cuộc cũng vượt qua được đợt lôi điện thứ tám, tựa hồ cũng đến lúc hắn phải ra tay.

Chẳng qua trước lúc ra tay, Hàn Lập hướng về không trung vội vàng nhìn lại, hai mắt lam mang chớp động, mắt cũng không chớp tựa như đang tim kiếm cái gì đó.

Kết quả khi tiếng sấm từ giữa bầu trời hoàn toàn dừng lại, từ bên trong mây đen truyền đến một cỗ hương khí kỳ dị, tiếp theo đó mây đen đối diện với pháp trận một trân quay cuồng, đột nhiên hiện ra một cái trăng tròn thật lớn.

Trăng tròn sáng tỏ dị thường, tản ra ánh sáng trắng ngà nhàn nhạt, cỗ hương khí kia tựa hồ được tỏa ra từ giữa trăng tròn.

------oOo------

Chương 1190: Thủ Dịch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vừa thấy cảnh này, Hàn Lập liền hít sâu một hơi, hai cánh sau lưng khẽ rung lên, liền biến mất không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, hắn tức thì hiện ra tại vị trí cũ tại pháp trận, không nói hai lời liền hướng về ba kiện pháp khi trên mặt đất vẫy tay một cái.

Hồ lô, bình ngọc, viên bát đồng thời bay lên, xoay quanh đình đầu của Hàn Lập.

Đúng lúc này, một đạo ánh sáng màu bạc kỳ dị từ giữa mặt trăng chiếu xuống, liền đem Thiên Lan thánh thú bao trùm lại trong đó.

Tiếp đó hương khí đại phóng, bên ngoài mặt trăng cũng nổi lên một tầng thủy quang, hướng phía dưới rơi xuống.

Lập tức Hàn Lập không hề do dự, thân hình nhoáng lên một cái, mang theo ba kiên pháp khí tạo thành một đạo thanh hồng phóng lên cao.

Lúc này mặt trăng cũng nhỏ ra một đoàn chất lỏng màu trắng, nhưng khi vừa ly khai khỏi mặt trăng, chất lòng này liền hóa thành nhiều điểm bạch quang, theo luồng ngân sắc chiếu xuống Thiên Lan thánh thú từ từ rơi xuống, nhưng điều quỷ dị là tất cả quang điểm chỉ tồn tại bên trong chùm sáng, nếu có một cái rời khỏi phạm vi chùm sáng ra bên ngoài, thì lập tức liền hóa thành hư ảo.

Mà những quang điểm này khi tiếp xúc với thân thể yêu thú này, liền chui vào trong đó không thấy bóng dáng.

Vốn là yêu thú này phải ngăn cản thiên kiếp, tinh thần có phần mệt mỏi, nhưng sau khi hấp thu mấy đoàn bạch quang tinh thần liền khôi phục lại, từ miệng phun ra một cỗ yêu khí mang những quang điểm từ không trung rơi xuống toàn bộ hút vào trong miệng, giống như bị cái gì kích thích, thân hình tựa hồ tăng vọt lớn thêm vài phần.

Giữa mặt trăng nước gợn bập bềnh, liền theo đó có một đoàn chất lỏng khác chậm rãi rơi ra, đồng dạng hóa thành vô số bạch quang bay xuống.

Lúc này đạo thanh hồng chớp động liền tiếp cận đám mây đen giữa mặt trăng, nhưng khi còn cách khoảng hơn trăm trượng, bông nhiên phụ cận ngân quang chớp động, vô số các hồ quang ngân sắc từ giữa đám mây ầm ầm hiện lên, tất cả hướng Hàn Lập dũng mãnh đánh tới.

Trong lúc nhất thời, phảng phất như có vô số con ngân xà hướng Hàn Lập đánh tới, thanh thế cực kỳ kinh người.

Cho dù Hàn Lập cũng từng trải qua rất nhiều sóng to gió lơn, gặp tình huống trước mắt này cũng hoảng sợ.

Chẳng qua may mắn ngày đó Thiên Lan thú đã truyền âm đề cập qua việc này, cho nên hắn tuy rằng giật mình, nhưng một tay vừa lật, một vật đã sớm chuẩn bị tốt hiện liên ở trong tay.

Lục quang lòe lòe, vật kia đúng là kiện linh bảo Bát Linh Xích.

Mắt thấy vô số ngân hồ quang sắp đánh đến, Hàn Lập lại vung mộc xích lên.

Bàn tay vung chưởng lên, ngân sắc liên hoa từ bốn phía hiện ra dày đặc, đem thanh hồng phong vũ bảo hộ lại trong đó.

Ngân hồ quang đánh lên phía trên liên hoa, liền phát ra hàng loạt tiếng sấm nổ, vô số những tia điện lóe lên chớp động.

Liên hoa tựa như gặp quá nhiều ngân hồ quang đánh lên đều tán loạn, nhưng lập tức lại theo độn quang bên trong tuôn ra những đợt khác, giống như là vô cùng vô tận.

Thanh hồng lóe lên, nháy mắt đã tới vùng mây đen phụ cận, lúc này chỉ còn cách ánh trăng tròn hơn mười trượng.

Còn bạch sắc dịch thể đợt thứ hai vừa vặn theo trăng tròn tích ra, Hàn Lập độn quang dừng lại trong nháy mắt, dường như đã đi vào bên trong cấm địa, bốn phương tám hướng lại có vô số hồ quang đánh tới.

Lần này dường như so với lần trước còn muốn đông đúc hơn ba phần. Tại bên trong ngân liên hoa bảo hộ, Hàn Lập đối với những hồ quang này cũng không có để ý, lại hướng đến ba kiện pháp khí trước người điểm chỉ.

Hồ lô, bình ngọc, viên bát lập tức hóa thành ba đạo linh quang hướng giữa ngân nguyệt vọt tới.

Trong nháy mắt khi chúng vừa ly khai khỏi độn quang, chi chít những hồ quang cũng liền đem Hàn Lập bao bọc vào phía bên trong.

Lần sau so với lần trước càng thêm hung mãnh, bên cạnh Hàn Lập cũng bạo liệt ra, trong lúc nhất thời Hàn Lập bị vay bên trong lôi điện tựa như đứng giữa sóng to gió lớn, Bát Linh Xích liên hoa tuy rằng cũng chi chít tầng tầng lớp lớp, nhưng cũng dần hiện ra dáng vẻ chống đỡ không nổi.

Vòng liên hoa bảo hộ nhanh chóng thu nhỏ lại, tập trung sát đến thân thể Hàn Lập.

Nhưng Hàn Lập lại đối với hết thảy chuyện này lại coi như không có gì, ngược lại toàn bộ tinh thần tập trung lên ba kiên pháp khí hướng trăng tròn từ từ bay đi.

Đúng vậy, đúng là từ từ bay đi.

Không biết tại sao, ba kiện pháp khí khi vừa tiếp xúc gần với mặt trăng tầm ba trượng, dường như chạm vào cấm chế gì đó, cả đám trở nên nặng nề, tốc độ liền như là ốc sên đi, chỉ có thể nhích lên từng chút một.

Mà lúc này trăng tròn đã tích hoàn thành đợt thứ hai linh dạ, bạch quang chớp động lên dần dần trở nên mơ hồ, giống như muốn biến mất.

Cùng lúc đó, mây đen giữa không trung lại một trận nổi sóng mãnh liệt, Hàn Lập cũng cảm thấy giật mình, một đoàn linh áp thật lớn đang dần thành hình. Điều này rõ ràng cho thấy tín hiệu đợt lôi điện tiếp theo đã bắt đầu.

Nhìn pháp khí cách trăng tròn còn vài trượng, vẫn châm rãi đi đến, Hàn Lập rốt cuộc đã không thể bình tĩnh.

Mắt hắn tinh quang chợt lóe, đột nhiên hét lên một tiếng, thần thức tập trung lại, bỗng nhiên hướng về phía trăng tròn xuất ra một cái Thất Thần Thứ.

Một đạo lực tô lớn vô hình tiếp cận phụ cận trăng tròn, bốn phía tầng nước ở bên trăng tròn khẽ gợn sóng, ba kiện pháp khí lập tức tốc độ cũng nhanh hơn vài ba phần.

Hàn Lập thấy vậy cũng không chút do dự, miệng hé ra phun ra một ngụm máu huyết, mười ngón tay hướng về phía đoàn máu huyết.

Máu huyết lập sắt hóa thành một cỗ huyết vụ, chợt lóe lên một cái không thấy bóng dáng.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Nguyên bản ba kiện pháp khí màu sắc khác nhau, nhưng khi huyết vụ vừa biến mất, liền phóng ra huyết sắc quang mang kỳ lạ.

Chúng khẽ run lên, nhưng lại đồng thời thoát khỏi trói buộc. một chút không có vào bên trong hư không của trăng tròn.

Cơ hồ cùng thời gian, nguyên bản trăng tròn còn có một chút mơ hồ, lại chợt lóe lên biến mất không thấy bóng dáng.

Chỉ còn lại ba kiện pháp khí trơ trọi lơ lửng trong hư không.

Ba kiện pháp khí như vướng phải cái gì đó từ trăng tròn, không ngờ đã hoàn toàn trống không, mà ngay cả Hàn Lập cũng ngạc nhiên không thể nói rõ ràng.

Sau một tiếng sấm kinh thiên, nguyên bản những hồ quang đang vay quanh Hàn Lập không ngừng đánh lên độn quang đều hướng về phia mây đen chợt lóe lên không thấy.

Hàn Lập thấy tình hình này, cũng không cảm thấy nhẹ nhõm mà ngược lại vẻ mặt lộ ra sự ngưng trọng.

Ánh mắt chớp động vài cái, hướng phía xa xa vẫy tay.

Hồ lô cùng hai kiện pháp khí khác liền quay về bên Hàn Lập, không nói hai lời, đem ba kiện pháp khí bay vụt xuống dưới bên cạnh pháp trận, khẽ nhìn thoáng qua ba kiện pháp khí, vung lên một trảo cực nhanh, đã đem hoàng sắc hồ lô bắt vào trong tay, tiếp đó hướng bên trong nhìn thoáng qua, một tay vừa lật một cái liền biến mất không thấy bóng dáng.

Về hai kiện pháp khí còn này, hắn căn bản cũng không có nhìn qua, trực tiếp thu vào túi trữ vật.

Từ đầu đến cuối, vẻ mặt Hàn Lập trước sau như một, không lộ ra vẻ khác thường. nhưng khi từ giữa pháp khí truyền ra nhàn nhạt hương khí, hiển nhiên Hàn Lập lúc này, cũng không còn giữ được vẻ mặt như thường.

Thiên Lan thánh thú một chút cũng không quan tâm việc này, lúc này cả thể xác và tinh thần đều tập trung vào lôi kiếp từ giữa không trung. Trên cao toàn bộ hồ quang đã biến mất, nhưng theo mây đen, lại truyền đến cường đại dao động dị thường, làm cho nó một chút cũng không dám phân tâm.

Ngân sắc yêu khí hầu như đã biến mất không còn một chút, nó dường như trần trụi đứng bên trong pháp trận, ngay cả hôi bạch yêu khí lúc ban đầu cũng không phóng xuất, hình như biết được những yêu khí kia cũng không trợ giúp chống lại được đợt lôi kiếp này.

Hàn Lập mỉm cười, đang muốn nói gì đó với yêu thú này, đột nhiên không trung truyền đến một tiếng sét đánh nặng nề.

Một thủy hang ngân sắc hồ quang thật lớn theo mây đen hiện ra, chừng như dài khoảng hai mươi trượng, ngân quang chớp động vài cái, giống như một con ngân giao thật lớn, hương Thiên Lan thánh thú hung hăng đánh xuống, trên thân cự giao phát ra ngân sắc điện quang, cơ hồ chiếu sáng hơn phân nửa không trung, thanh thế kinh người cực kỳ.

Phía dưới Thiên Lan thánh thú thấy vậy, sắc mặt đại biến, liền không cần suy nghĩ nhiều, đột nhiên miệng hé ra, một viên châu màu xám văng ra, không người xoay quanh trên đỉnh đầu yêu thú này, viên châu này đúng là tính mệnh du quan yêu đan.

Nhưng không chờ ngân giao bổ nhàu vào yêu thú này, Hàn Lập bên ngoài pháp trận lại ra tay.

Chỉ thấy hắn vung tay lên, một cái lá chắn màu bạc bắn ra, lập tức hóa thành một quầng sáng bạc đem Thiên Lan thánh thú bảo hộ bên trong đó, sau đó thản nhiên nhìn ngân giao từ không trung bổ xuống, chỉ cười không nói.

Thiên Lan thánh thú thấy vậy, nhất thời thở ra một hơi nhẹ nhõm.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn, ngân giao uy mãnh đánh lên phía bên trên quầng sáng bạc, bộc phát ra quang mang chói mắt, nhưng dường như không có việc gì sảy ra.

Ngân sắc điện giao một kích không hiệu quả, thế nhưng không tán loạn biến mất, ngược lại vây quanh quầng sáng một hồi quấn quanh.

Tiếng sấm đánh thật lớn, thình thoảng hòa quang truyền ra bên ngoài, nhưng sau mỗi một kích, hình thể ngân giao tựa hồ nhỏ lại một vòng, cứ như vậy liên tiếp hơn mười lần đánh, ngân giao dường như chỉ còn lại một nửa bộ dáng ban đầu.

"Tốt lắm, đạo hữu có thể đem bảo vật triệu hồi, ta có thể tự ứng phó rồi."

Thiên Lan thánh thú đột nhiên kêu lên.

Hàn Lập nghe vậy cũng không cảm thấy kỳ quái, một tay hướng về giữa pháp trận phất một cái, nhất thời quầng sáng bạc chợt lóe lên đã không thấy bóng dáng.

Điều này, yêu thú này cũng từng dặn dò Hàn Lập trước.

Yêu tộc độ lôi kiếp tuy có thể xin ngoại nhân hộ pháp, thận chí thay chính mình giảm uy lực của lôi kiếp, nhưng cuối cùng cũng phải tự mình ngăn cản một nửa uy lực lôi kiếp.

Nếu không đợt lôi kiếp này sẽ lặp lại, nên hắn chỉ mời Hàn Lập ra tay tiêu trừ một nửa uy lực lôi kiếp mà thôi.

Cho nên Hàn Lập nghe được lời ấy, liền thu hồi ngân sắc tiểu thuẫn.

Đã không còn quầng sáng bạc bảo hộ, điện giao lập tức đánh về phía Thiên Lan thánh thú, nhưng lại bị hôi bạch yêu khí chợt lóe lên chặn lại.

Cự đại hồ quang điện đánh lên trên yêu đan, làm cho viên châu khẽ run lên, nhưng vẫn như cũ huyền phù tại chỗ không chút sứt mẻ.

Tiếp theo đó, vô luận ngân giao từ phương hướng nào đánh về phía Thiên Lan thánh thú đều bị yêu đan này ngăn trở, theo một âm thanh gầm rú vang lên, thể tích ngân giao nhanh chóng thu nhỏ lại.

Hàn Lập nhìn cảnh này, sờ sờ cằm, ngẩng đầu nhìn lại không trung, trong lòng nhàn nhạt nói:

"Xem ra chính mình tiêu giảm uy lực hai đợt lôi kiếp cuối cùng hoàn toàn không thành vấn đề. Dù sao chính là lôi kiếp một gã bát cấp yêu thú, tuy rằng đối với cùng bậc yêu thú đúng là đáng sợ, nhưng đối với mình mà nói, ngăn cản căn bản không hao tổn nhiều khí lực. mấu chốt vẫn là xem này yêu có thể hay không một mình ngăn ngản uy năng lôi kiếp còn thừa lại!"

------oOo------

Chương 1191: Hóa giới châu cùng Tật phong cửu biến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dịch: Thần Phong

Hai đợt lôi kích cuối cùng quả nhiên giống như Hàn Lập đoán trước, sau khi bị hắn dùng ngân sắc tiểu thuẫn cản hơn nửa uy lực xong, cuối cùng bị Thiên Lan thú dùng yêu đan ngăn lại.

Lúc sóng lôi điện cuối cùng biến mất, mây đen trên không trung cũng quỷ dị như lúc đến vậy, trong nháy mắt ngàn dặm mây đen tan hết, ánh mặt trời lại chói chang hiện ra.

Thiên Lan thú ở trong pháp trận giờ đang được bao phủ trong vài tầng yêu khí màu trắng ngưng kết thành một cái kén lớn màu vàng, mặt ngoài còn khẽ phập phồng.

Hàn Lập thấy vật trên mặt một chút dị sắc cũng không có.

Yêu thú này trải qua lôi kiếp giờ đang một lần nữa trọng tổ thân thể, biến hóa thành hình người mà thôi. Loại biến hóa này không chịu sự khống chế của yêu thú mà giống như con người lúc mới sinh ra vậy. Xấu hay đẹp cũng là do quá trình biến hóa tự thân sinh ra, đương nhiên cũng có liên quan đến chủng tộc của bản thân nữa.

Tỷ như yêu thú kiểu yêu hồ nếu có thể biến hóa bình thường đều trở thành tuấn nam mỹ nữ. Còn một số yêu thú bình thường bản thể xấu xí không chịu nổi, thì lúc biến hóa hình người đương nhiên cũng chẳng tốt hơn được bao nhiêu. Hàn Lập chợt nhớ tới việc gì, chợt quay đầu liếc mắt nhìn phía xa chỉ thấy tàn thi của con cự khâu biến dị sớm đã bị Phệ Kim Trùng cắn nuốt không còn tí nào. Giờ phút này đám Phệ Kim Trùng đang bay vù vù trên không trung.

Hắn cũng không nghĩ nhiều, thét lớn một tiếng, nhất thời đám kim sắc trùng vân vội hướng về phía bên hắn lao đến, trong nháy mắt Phệ Kim Trùng đã bị hắn thu vào túi linh thú.

Sau đó hắn khoanh chân ngồi xuống một bên, nhắm mắt đợi Thiên Lan thú trong pháp trận hoàn tất biến hóa.

Kết quả, một lần ngồi xuống này cũng mất một ngày một đêm.

Đến khi thần sắc của hắn chợt động, mở to đôi mắt thì từ trong cái kén lớn bỗng truyền đến vài tiếng *"Phốc phốc"* trầm đục, rồi một cánh tay trắng nõn dị thường từ bên trong xuyên ra, sau đó bên trong truyền đến giọng nói quen thuộc của đồng tử.

"Cuối cùng cũng đại công cáo thành, đã làm phiền đạo hữu."

Hàn Lập nghe vậy liền cười, chậm rãi đứng dậy…

Mấy ngày sau, Hàn Lập yên lặng quay về Tử Mẫu Phong ở Vân Mộng Sơn. Hắn hiện giờ đang ở trong mật thất của động phủ, xem xét chiếc sừng rực rỡ ánh vàng trong tay, trước người đặt một cái hồ lô và ba kiện pháp khí. Đối diện hắn, đang lơ lửng trong không trung là môt chiếc đỉnh màu xanh lớn khoảng một trượng, trên đỉnh một tiểu đồng mặc áo vàng môi hồng răng trắng, tay cầm một quyển sách da thú đang thoải mái ngồi xem.

Người này đương nhiên là Thiên Lan thú giờ đã hóa thành hình người. Nhìn hình dạng này cùng với ảo ảnh lúc trước huyễn hóa ra mặc dù không giống hệt, nhưng cũng có bảy tám phần tương tự.

Cẩn thận suy nghĩ một chút thì cũng không có gì kỳ lạ. Con thú này ở Linh giới bản thể đã sớm trải qua một lần biến hóa. Giờ thêm một lần biến hóa đương nhiên càng thêm thành thạo, cho nên hình dạng biến ra cũng tương tự như ảo ảnh ngưng tụ lúc trước.

Hàn Lập dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve những đường vân trên chiếc sừng rồi đột nhiên mở miệng nói.

"Ta đã thử rồi, chiếc sừng này dường như có thể hút phần lớn linh lực vào trong, lại còn có thể phóng xuất ra ngoài. Điều duy nhất hạn chế là mỗi lần hút linh lực vào chỉ một lượng có hạn, hơn nữa tốc độ cũng không nhanh lắm."

"Ừm, không hổ là tài liệu của yêu thú biến dị, lại có hấp linh thiên phú hiếm thấy. Loại tài liệu có hiệu quả kỳ diệu như vậy cho dù là ở trên Linh giới cũng sẽ có vô số tu sĩ dù đánh nhau vỡ đầu để có nó. Nó chính là vật liệu tuyệt hảo để luyện chế bảo vật phòng ngự. Không ít Linh Bảo có tính phòng ngự nổi danh đều dùng loại tài liệu này."

Đồng tử cầm sách da thú trong tay, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên cười với Hàn Lập.

"Pháp bảo phòng ngự, có thể luyện chế chiến giáp sao?" Hàn Lập trong lòng chợt động.

"Ha ha, đạo hữu quả thông minh hơn người. Vật ấy nếu dung phối hợp với Hỏa Linh Ti trong tay ngươi đúng là có thể luyện chế ra một kiện chiến giáp hiếm thấy. Mặc dù không bằng Linh Bảo nhưng so ra cũng không kém mấy. Chẳng qua nếu đạo hữu nghe ta, tốt nhất là không nên làm vậy?" Đồng tử vẻ mặt trang nghiêm nói.

"Tại sao? Hiện tại vật ta cần nhất là một kiện chiến giáp hộ thể." Trên mặt Hàn Lập hiện lên vẻ nghi hoặc.

"Đạo hữu nếu muốn an toàn sống ở Nhân giới cả quãng đời còn lại thì đương nhiên là nên luyện chế chiến giáp. Nhưng nếu muốn thông qua không gian tiết điểm để lên Linh giới thì tốt nhất giữ vật đó lại để luyện chế một bảo vật khác thì tốt hơn" Vẻ mặt đồng tử vẫn không đổi nói.

"Có thể dùng nó để luyện chế bảo vật nào khác?" Hàn Lập kỳ quái hỏi ngược lại.

"Đương nhiên là Hóa Giới Châu. Chỉ có thứ này mới có thể giúp ngươi an toàn thông qua không gian tiết điểm" Đồng tử không

chút do dự trả lời.

"Hóa Giới Châu? Ta nhớ không lầm thì lúc ngươi cho phân thân buông xuống Nhân giới, hình như có dùng một thứ gọi là Hóa Giới Thạch thì phải. Hai cái này có liên quan gì đến nhau? Có phải căn bản là cùng một loại không?" Giọng Hàn Lập có chút kinh ngạc hỏi.

"Hai thứ tên giống nhau như vậy đương nhiên là có liên quan. Hóa Giới Thạch là một loại bảo vật ở Linh giới, muốn luyện thành thì cực kỳ tiêu hao thiên tài địa bảo, còn Hóa Giới Châu thì là bảo vật mà hậu thiên cũng nhiều người sử dụng.

Tuy rằng công dụng của hai thứ không khác nhau lắm, nhưng uy năng thì cực kỳ cách biệt. Nói cụ thể một chút thì Hóa Giới Châu chỉ bằng một phần trăm của thứ kia" Đồng tử nghĩ nghĩ rồi thành thực trả lời.

"Một phần trăm?" Hàn Lập nghe tỉ lệ này cũng cứng lưỡi.

"Đạo hữu đừng vội coi thường công dụng của Hóa Giới Châu. Phải biết rằng loại dị bảo như Hóa Giới Thạch, cho dù là Yêu Vương trên Linh giới cũng không có nhiều lắm. Nó chính là thứ nổi danh cùng với Nghịch Tinh Bàn là một trong phá giới tam bảo. Mà Hóa Giới Châu tuy rằng còn xa mới so được với hai thứ trên, nhưng cũng cực kỳ nổi danh trong việc bài trừ không gian cấm chế. Bởi vì cần có tài liệu hấp linh mới có thể luyện chế ra được nên số lượng cũng cực kỳ ít ỏi. Như ta ở Linh giới đã từng tò mò đi vào một không gian tiết điểm, tuy rằng ngay lập tức quay lại nhưng không gian gió lốc và cách giới lực trong đó cực kỳ đáng sợ, đến giờ ta vẫn còn khiếp hãi. Ngươi cho dù có thể tu luyện Phá Diệt pháp mục đến cực hạn nhưng tỉ lệ có thể qua được vẫn cực kỳ nhỏ.

Nếu không tu luyện giả các tộc từ hạ giới đã không có biết bao nhiêu người lên Linh giới rồi. Ngươi không có Hóa Giới Châu trong tay thì đừng hi vọng ở cái gì gọi là may mắn cả. Căn bản là có đi không có về. Nguyên bản ta vốn muốn đợi ngươi tiến giai Hóa Thần kỳ rồi mới nhắc đến việc này, nhưng hiện giờ ngươi có được tài liệu hấp linh, nên cũng thuận tiện nói luôn." Đồng tử cười lạnh nói.

"Xem ra hóa giới châu này không luyện không được." Hàn Lập sờ mũi cười khổ.

"Ha ha, nếu đạo hữu than mình không có Phá diệt pháp mục thì ngay cả chuyện bảo vật cũng không thèm nói. Có cả hai thứ đó, ngươi mới có cơ hội thông qua không gian tiết điểm được. Phương pháp luyện chế này ta cho ngươi, coi như nể tình lần trước ngươi tặng ta Hàn Tủy." Đồng tử nhàn nhạt nói.

"Đạo hữu thực là ân oán phân minh. Bất quá ta cũng có chút tò mò, trước kia ta từng thấy qua một con quy yêu cấp 8 độ kiếp. Lôi kiếp nó trải qua dường như không giống như của Thiên Lan đạo hữu lắm. Lôi kiếp của ngươi hình như lợi hại hơn rất nhiều." Hàn Lập đề cập đến việc độ kiếp lúc trước.

"Điều này có gì lạ đâu. Chủng tộc yêu thú chúng ta có vô số, mỗi loại trải qua lôi kiếp đương nhiên không giống nhau. Càng là yêu thú lợi hại, lúc độ kiếp lại càng khó khăn. Nghe đồn những linh thú như Linh Phong, Chân Long các loại khi độ lôi kiếp biến hóa phải trải qua mười ba đợt lôi kích. Ta chỉ trải qua mười một đợt, xem như cũng không tồi lắm." Đồng tử cũng không giấu diếm, trực tiếp nói ra.

"Thì ra là thế!" Hàn Lập có chút giật mình.

"Bản công pháp yêu tộc Tật Phong Cửu Biến thật ra cũng khá đó. Nhưng ngươi đưa cho lão phu xem là có ý gì? Chẳng lẽ đạo hữu còn có hứng thú với yêu tộc công pháp của chúng ta?" Đồng tử duỗi tay cầm bản sách da thú, nhìn chằm chằm Hàn Lập, nửa cười nửa không hỏi.

Nguyên lai quyển sách trong tay đồng tử là bản sách da thú mà năm xưa Hàn Lập có từ tổ tôn của Tiêu Thúy Nhi. Trong đó ghi lại một bộ liễm khí khẩu quyết vô danh và một bộ yêu tộc công pháp khác biết bằng chữ yêu tộc. Năm đó Hàn Lập học chữ yêu tộc xong mới phát hiện bộ công pháp này tên là Tật Phong Cửu Biến. Công pháp này tuy mạnh mẽ nhưng lại chuyên dành cho yêu tu thuộc loại yêu cầm. Trừ phi là trời sinh có hai cánh và có thân thể mạnh mẽ của yêu tộc, nếu không căn bản không thể tu luyện hoặc thi triển ra được.

Không biết vì sao lúc này Hàn Lập lại giao công pháp cho đồng tử nhờ hắn nghiên cứu.

"Không có gì. Bộ Tật Phong Cửu Biến này uy lực không hề nhỏ, mà ta sau khi có được Phong Lôi Sí giờ đang cần một pháp quyết đặc thù tương ứng. Bộ pháp quyết này lấy việc biến ảo thân pháp là chủ yếu, rất thích hợp để ta tu luyện. Nếu không được quả là đáng tiếc. Thiên Lan đạo hữu cũng là yêu tu, hẳn là biết cách cải biến bộ công pháp giúp Hàn mỗ tu luyện. Để trao đổi, tại hạ có thể đưa tàn trang Kim Khuyết Ngọc Thư kia cho đạo hữu mượn để tìm hiểu. Thứ đó mặc dù quý nhưng quá mức huyền ảo, ta hiện giờ không có thời gian để tìm hiểu."

Hàn Lập chậm rãi nói.

"Bộ công pháp này đối với Nhân giới yêu tu các ngươi mà nói đúng là một loại khẩu quyết thân pháp khó mà gặp được. Hơn nữa người lại có Phong Lôi Si quả thật vô cùng phù hợp để tu luyện. Nhưng ở đây còn có một vấn đề chắc nhà ngươi biết rõ, đó là muốn thi triển thần thông này cần phải có thân thể mạnh mẽ như yêu tộc làm cơ sở mới được. Ngươi tuy rằng có tu luyện qua môn luyện thể pháp quyết nào đó, thân thể mạnh mẽ hơn xa tu sĩ bình thường nhưng mà vẫn chưa đủ để tu luyện pháp quyết này." Đồng tử nhướng mày nói ngay vào chỗ quan trọng nhất.

"Nếu chỉ thiếu một chút, bản thân ta không phải là không thể vượt qua được. Ta đã từng từ Phật môn lấy được một bộ Minh Vương Quyết, mỗi tầng tu luyện cao hơn đều khiến cho thân thể mạnh mẽ hơn trước rất nhiều. Ta giờ đã luyện đến tầng thứ hai. Như vậy nếu luyện đến tầng ba chắc là đã đủ đạt yêu cầu của Tật Phong Cửu Biến." Hàn Lập trầm ngâm một chút rồi trả lời, dường như đã suy nghĩ trước vấn đề này. *"Minh Vương Quyết, Phật môn công pháp?"* Đồng tử ngẩn ra, có vẻ hơi bất ngờ.

"Thì sao, chẳng lẽ bộ công pháp Phật môn này có gì không ổn?" Hàn Lập nhướng mày.

"Bộ pháp quyết của ngươi chia làm mấy phần?" Đồng tử hỏi lại một câu.

"Bảy tầng." Hàn Lập tuy khó hiểu nhưng cũng thành thật trả lời.

"Thật xảo hợp. Ta cũng biết một bộ luyện thể pháp quyết xuất phát từ Phật môn, và cũng chia làm bảy tầng!" Đồng tử bỗng cười quỷ dị.

------oOo------

Chương 1192: Chung thành quyến chúc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tu tiên giới Thiên Nam lại một lần nữa dậy sóng

Các trưởng lão Nguyên Anh kỳ của các đại tông môn tu tiên đột nhiên nhận được thiếp mời của Lạc Vân Tông phát ra.Lúc này bọn họ được yêu cầu tham gia song tu đại điển của Đại trưởng lão Lạc Vân Tông cùng với một vị nữ Nguyên Anh khác là Nam Cung Uyển chính thức kết thành song tu đạo lữ.

Nhận được thư mời,các Nguyên Anh lão quái vật trừ một số cá biệt đã biết được nội tình thì những người còn lại đều cảm thấy nghi hoặc trong lòng.Nhưng vì Hàn Lập hiện tại danh tiếng lẫy lừng nên tự nhiên không ai dám cự tuyệt không đến,tam đại tu sĩ hiện đang bế quan không thể tự mình đến dự nhưng cũng đặc biệt cho đệ tử đưa tặng phẩm quý hiếm đến.

Nghe nói trong thời gian mấy ngày diễn ra đại điển,cả bầu trời toà Lạc Vân sơn mạch đều được ngũ sắc quang hà bao phủ hơn phân nửa,trông huyễn lệ dị thường.Ở trong sơn mạch vốn trống rỗng lại xuất hiện trùng trùng lầu các muôn màu muôn vẻ,còn tại cấm chế tất cả linh hoa linh mộc đồng thời nở rộ làm cho Vân Mộng sơn phảng phất như là tiên cảnh.

Vân Mộng Sơn tam tông và một ít tiểu tông môn vùng phụ cận muốn lấy lòng Hàn Lập nên xuất ra tất cả lực lượng làm cho đại điển long trọng còn hơn lúc Hàn Lập cử hành đại điển trở thành đại tu sĩ.

Mà đại điển lần này ngoại trừ những người được Lạc Vân Tông phát thiệp mời ra còn có các tu sĩ của một ít trung,tiểu tông môn và một số lượng không nhỏ tán tu hàng đầu không mời mà tới dự lễ.

Kết quả là trong mấy ngày này,Vân Mộng Sơn tiếp đón chừng năm sáu ngàn tu sĩ ngoại lai,phần lớn là các cao giai tu sĩ,xem ra đây là đại lễ lớn nhất tại Thiên Nam trong mấy ngàn năm nay.

Chẳng qua việc này tựa hồ cũng không có gì là kỳ quái.

Trước kia,khi Hàn Lập tiến hành đại điển tiến vào giai đoạn đại tu sĩ,tuy rằng cũng có không ít người đến tham gia nhưng phần lớn đều mang lòng hoài nghi.Hơn nữa Thiên Nam còn có tam đại tu sĩ cùng bậc.Nhưng sau trận chiến tại điển lễ,Hàn Lập xem như được xác định là tu sĩ đứng đầu Thiên Nam.

Nghe nói Hàn Lập có thể lấy một địch hai gã đồng giai tu sĩ mà còn có thể chiếm thế thượng phong.Mặc dù có một số tông môn có thế lực sâu xa nhưng dù tông môn có thế lực nhiều hơn nữa thì trong lòng đều phát lạnh.

Bởi vì có thể thấy rõ,lấy tu vi của Hàn Lập hiện tại,không cần để ý tồn tại của tông môn mình, một mình cũng có thể san bằng các môn phái tu tiên.

Thiên Nam đệ nhất tông môn cũng không thể có đồng thời hai gã đại tu sĩ trở lên nên căn bản là không có lực lượng nào có thể chống lại vị đệ nhất Thiên Nam tu sĩ Hàn Lập này.

Kể từ đó,mặc kệ là trước kia có quan hệ cùng Lạc Vân Tông hay không,tất cả các tông môn đều cử người đến thiết lập quan hệ.Về phần này,các tán tu trung,cao giai tu sĩ đều hy vọng có thể kết bạn cùng vị Thiên Nam đệ nhất nhân này,có thể nhận được sự chỉ điểm của đối phương hoặc là dựa vào đại điển này gặp gỡ một vài tu sĩ khác.

Cho nên bởi vì có các ngoại lai tu sĩ đến tham dự,hơn nữa còn có các tu sĩ của tam tông nên thật xứng là vạn tu đại điển.

Hàn Lập mang theo giai nhân Nam Cung Uyển xuất hiện tại buổi lễ cũng không quá dài,hai người chỉ mỉm cười hướng các tu sĩ nói vài lời cảm ta,tại đương trường uống một chén rượu giao bôi rồi liền phiêu nhiên rời đi.

Về mặt mọi chuyện còn lại đều hoàn toàn giao cho vị trưởng lão Lạc Vân Tông là Lữ Lạc chủ trì.

Vị Lữ trưởng lão này không hổ kiến thức uyên bác,tuy thiếu hai diễn viên chính của buổi lễ nhưng vẫn đem các hoạt động còn lại của buổi lễ diễn ra náo nhiệt phi thường.

Song tu đại điển tiếp tục diễn ra ba bốn ngày mới hạ màn. (GD:nhậu khiếp thật!)

Tiếp theo các tu sĩ chúc mừng rồi lần lượt rời đi.Tuy nhiên cũng có vài người vẫn tiếp tục lưu lại.

Hàn Lập mang một thân bạch sam cùng Nam Cung Uyển sóng vai đứng trên đỉnh Tử Mẫu Phong nhìn ra xa xa nhìn bạch vân quay cuồng lẳng lặng không nói gì.

Không biết sau bao lâu,Nam Cung Uyển lấy tay vén mái tóc rồi xoay người hướng Hàn Lập thản nhiên cười:

"Lúc này ta cũng coi như là nhân hoạ đắc phúc,mượn Xá Nữ Thiên Nguyệt quyết ở trong phong ấn tu luyện,rốt cục cũng đột phá vào Nguyên Anh trung kỳ.Chẳng qua cuối cùng cũng được phu quân tương trợ, lại cho ta phục dụng kỳ vật cũng giảm cho ta ít nhất hơn mười năm khổ tu,nếu không bây giờ có thể giải vây hay không vẫn còn khó nói.Nhưng phu quân nhanh như vậy tiến vào Nguyên Anh hậu kỳ thật sự là làm cho thiếp ngoài ý muốn.Với tu vi của phu quân hiện giờ, nhân giới ngoại trừ mấy lão quái vật Hoá Thần kỳ ra chỉ sợ không có ai là đối thủ".

*"Vô địch?Điều này cũng không dám tuỳ tiện nói ra,nếu ta có được cơ duyên như thế này,không chừng ở nơi nào đó còn có tu sĩ có vận may không kém ta đâu!"*Hàn Lập mỉm cười,khiêm tốn nói.*"Hì hì,lời này cũng không phải không đúng!Chẳng qua không nghĩ tới phong hồn chú thật là âm hiểm.Cứ tưởng rằng mượn lực lượng của nội đan hoả thiềm là có thể hoá giải,nhưng không ngờ lại vẫn còn vài đạo cấm chế khác vẫn ẩn tàng trong cơ thể không phát tác.Ít nhiều trước khi chúng phát tác phải chân chính giải trừ cấm chế hoàn toàn,nếu không hậu hoạ thật khôn lường."*Nam Cung

Uyển mĩ mâu chớp động,trông giống như thiếu nữ quyến rũ vậy.

*"Ta cũng thở dài nhẹ nhõm được một hơi,không uổng công ta đi Đại Tấn lần này.Uyển nhi,nàng đem bồi anh đan ta đưa cho nàng lúc trước ăn vào, sau đó tiến giai lên Nguyên Anh hậu kỳ cũng không phải là không có khả năng"*Hàn Lập nhìn thoáng qua giai nhân mỉm cười trả lời.

*"Bồi anh đan kia thật sự có thể thần diệu vậy sao!Ngay cả đột phá vào Nguyên Anh hậu kỳ cũng có thể?"*Nam Cung Uyển chớp chớp đôi mắt hỏi có chút nghi hoặc.

*"Hắc hắc,vì đan dược này mà Nguyên Anh tu sĩ Đại Tấn lên tiếp ngã xuống,nàng nói nó có khả năng không?"*Hàn Lập cười mà không nói.

"Nếu phu quân đã nói vậy,chờ ta củng cố căn cơ một chút rồi ăn đan dược này vào xem sao".Nam Cung Uyển hai mắt phát sáng,nghiêng đầu hé miệng cười rồi đứng lên,phong thái pha trộn giữa thiếu phụ phong tình vạn chủng và thiếu nữ thanh khiết.

Hàn Lập nhìn khuôn mặt mịn màng của thê tử,nghĩ tới sắp tới sẽ thân thiết ở chung,tâm thần rung động,đang muốn nói gì đó bỗng nhiên thần sắc vừa động xoay đầu nhìn lại không trung phía xa xa,Nam Cung Uyển ngẩn ra cũng nhìn lại.Một lát sau,một đạo bạch quang phá vỡ cấm chế phía chân trời bay thẳng đến chỗ hai người Hàn Lập.Hàn Lập ánh mắt chớp động vài cái,xuất hiện một tia ngoài ý muốn,tựa hồ nhận ra người tới.

Chỉ thấy bạch quang ngay tại trên không trung hai người xoay quanh rồi mới hạ xuống,ánh hào quang chợt tắt lộ ra một giai nhân,đúng là Mộ Phái Linh.

*"Tham kiến công tử,Nam Cung tỷ tỷ"*Mộ Phái Linh chỉnh đốn trang phục thi lễ, thần sắc bình tĩnh nói.

*"Phái Linh muội muội,điển lễ đã xong,ngươi còn vội vàng đến,hay là có chuyện gì mà Lữ sư huynh xử lý không được,phái muội đến tìm vợ chồng chúng ta phải không?"*Nam Cung Uyển ánh mắt lưu động,ung dung hỏi.

"Nam Cung tỷ tỷ,có hai ba khách nhân còn ở lại trong núi chưa rời đi.Các nàng đều xưng người quen cũ của công tử,muốn gặp công tử.Lữ sư huynh không biết công tử có muốn gặp những người này hay không nên kêu Phái Linh đến thông báo một tiếng.Nếu công tử không muốn gặp họ thì huynh ấy sẽ mời những người này rời đi."

*"Người quen cũ của phu quân?Hay là những nữ tu xinh đẹp?"*Nam Cung Uyển nhãn châu tự thủy,liếc Hàn Lập một cái,lộ ra vẻ mặt như cười như không.

*"Nam Cung tỷ tỷ minh giám,những người này đều là nữ tử."*Mộ Phái Linh liếc mắt nhìn Hàn Lập một cái rồi cắn răng gật gật đầu.

*"Nga,xem ra là vì phu quân phong lưu mà tới đây!"*Nam Cung Uyển mặt mày trắng bệch liếc Hàn Lập một cái.

*"Phong lưu?Khụ,Uyển nhi chớ có đùa như vậy.Phái Linh,người tới là ai ngươi nói rõ ràng danh tính xem sao?"*Hàn Lập ho khan vài tiếng,hỏi có chut kỳ quái.

"Đã hỏi qua,một vị là người Quỷ Linh môn do nữ tử họ Yến dẫn đầu,còn có hai trưởng lão Quỷ Linh môn đi theo.Một vị khác là một nữ tử Ngự Linh Tông tên Hạm Vân Chi.Mộ Phái Linh trả lời không lưỡng lự.

"Là các nàng?*"Hàn Lập ngẩn ra, thì thào một tiếng.*

Nam Cung Uyển ở một bên nghe vậy mi mắt nhẹ nhàng nhướng lên,lập tức khẽ nở nụ cười.

"Xem ra mấy người kia thật sự có quen biết với phu quân.Phu quân đừng ngại tiếp kiến đi.nếu không thì thật là thất lễ.*"Nam Cung Uyển mỉm cười nói.*

"Mấy người kia quen biết khi đại đạo chưa nhận rõ.Gặp qua một lần cũng tốt.Phái Linh,ngươi về trước báo cho sư huynh biết một tiếng,ta lập tức đi ngay,an bài các nàng ở hai toà khách quý,ta phân biệt gặp một chút.*"Hàn Lập suy nghĩ một lát liền gật đầu nói.*

"Vâng,Phái Linh xin cáo lui trước."*Mộ Phái Linh hơi cúi người cung kính rồi hoá thành một đạo bạch quang bay đi.*

Ở lại tại chỗ Hàn Lập nhìn không trung, nhíu mày một chút.

"Như thế nào, chàng đối với Phái Linh muội muội có cái gì bất mãn sao" *Nam Cung Uyển thấy Hàn Lập thần sắc không tốt, mỉm cười hỏi.*

"Không có, chỉ là có chút không nghĩ ra, nàng ta vì sao lại đem nàng nhận thức chỉ là nghĩa muội, nguyên bản ta có thể tưởng tượng là nàng nhận lấy nàng ta làm nhập môn đệ tử." *Hàn Lập hai tay chắp lại sau lưng, có chút khó hiểu lắc đầu.*

"Thu Phái Linh làm nghĩa muội có gì không tốt?Lúc này ta chỉ muốn cùng phu quân đi trung trên đại đạo,căn bản không muốn thu đệ tử,thứ nữa thân thế nàng ta cùng ta năm đó có chút tương tự,nói chuyện với nhau cũng hợp.Hơn nữa làm cho nàng ta tiến thối lưỡng nan không bằng đem nàng ta trước nhận nàng làm hảo tỉ muội.Như vậy vô luận về sau là thị thiếp của chàng,cũng là âm thầm coi nàng là đệ tử,truyền thụ võ công,người khác cũng không nói ra nói vào."*Nam Cung Uyển dịu dàng nói.*

"Việc này cứ theo ý nàng đi,ta không có ý kiến.Ta đi trước gặp qua hai ba vị khách nhân rồi nói sau."*Hàn Lập lơ đễnh nói.*"Phu quân đi sớm về sớm,ta về động phủ trước chờ phu quân."*Nam Cung Uyển cười khẽ nói.*

Nghe được lời này của Nam Cung Uyển, Hàn Lập lại nở nụ cười khổ:

"Uyển nhi, ngươi tu luyện Xá Nữ Thiên Nguyệt quyết thật là tà môn,ở thời điểm tu luyện phải mượn âm nguyệt lực đến tu luyện.Như vậy sẽ phải bố trí pháp trận để tụ tập âm nguyệt lực.Nhưng âm nguyệt lực đối với tu sĩ khác rất có hại.Trong phạm vi pháp trận ảnh hưởng mà tu luyện chỉ sợ tu vi không thể tăng tiến.Hại hai chúng ta không thể cùng nhau tu luyện trong động phủ,phải khai mở một động phủ khác một mình tu luyện."

"Thiếp năm đó ham uy lực của pháp quyết này mà không nghĩ lại có điều phiền toái như vậy.*"Nam Cung Uyển bất đắc dĩ nói.*

"Tuy rằng cũng có chút tiếc nuối, nhưng hai ta chỉ khi tu luyện mới không thể không tách ra,hai cái động phủ lại gần nhau.Nếu không phải thời điểm tu luyện hai ta chi bằng sống chung trong một toà động phủ.Thật sự không có nhiều ảnh hưởng.Tốt lắm,thời gian không còn sớm nữa,ta trước hết cứ đi từng bước."Hàn Lập ngược lại khuyên giải an ủi đối phương vài câu rồi cáo biệt.Nam Cung Uyển nhìn theo rồi hoá thành một đạo thanh hồng ly khai khỏi Mẫu phong.

------oOo------

Chương 1193: Tụ linh châu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lạc Vân Tông có hơn mười toà lầu các dành cho khách quý,Mộ Phái Linh đang đứng trước một toà,thỉnh thoảng hướng mắt nhìn ra xa.

Bỗng nhiên chân trời thanh quang chợt loé,một đạo kinh hồng bắn nhanh về phía này.Trong chớp mắt đã đến khoảng không bên trên,xoay vòng một cái rồi mới hạ xuống.

"Tham kiến công tử!Người của Quỷ Linh môn đang nghỉ tạm bên trong,còn hai nàng thì ở tại lầu bên cạnh.". Thấy Hàn Lập hiện ra Mộ Phái Linh liền tiến lên nhẹ giọng nói.

*"Ta biết rồi,ngươi lui trước đi."*Hàn Lập nhìn Mộ Phái Linh đi ra phía sau lầu các,lại thấy cách đó không xa lại có một toà khác liền gật đầu nói.

Mộ Phái Linh nghe vậy cung kính thi lễ rồi hoá thành một đạo bạch quang rời đi

Hàn Lập thân mình loé lên một cái,liền xuất hiện ở lối vào,thần niệm đảo qua bên trong một cái rồi riêu sái đi vào.

Trong một đại sảnh đang có hai nam một nữ dang ngồi đó nói chuyện với nhau cái gì đó.Nam chính là một gã cốt sấu gày như que củi cùng với một lão giả khuôn mặt tái nhợt dị thường.Nữ tử còn lại là một người khoảng hai mươi tuổi trông như thiếu phụ,xinh đẹp như hoa chính là Yến Yên(DG:quái,20 thì sao như thiếu phụ ta,già trước tuổi ah,lại còn xinh đẹp như hoa)

Giờ phút này ba người đã trao đổi xong sự tình,trong mắt không dấu được một tia lo âu.

Khi thấy thân hình Hàn Lập xuất hiện tại cửa đại sảnh,ba người ánh mắt *"Bá"* lên một chút lập tức nhìn lại.Rõ ràng là khuôn mặt của Hàn Lập,ba người đều kinh hỉ đứng lên tiếp đón.

*"Ba vị đạo hữu không cần đa lễ, ta thấy không bằng là ngồi xuống bàn nói chuyện đi."*không chờ ba người mở miệng, Hàn Lập thân hình chợt loé,liền hiện ra ợ chiếc ghế đối diện ba người khoát tay thản nhiên nói.

Ba người Yến Yên không thể thấy rõ ràng chút nào.

"Vậy ta sẽ không khách khí nữa".Lão giả có khuôn mặt tái nhợt trong lòng cả kinh,nhưng lập tức cười đáp.

Ba người lúc này lại ngồi xuống.

*"Yến tiên tử, nhiều như vậy năm không thấy, ngươi rốt cục tiến giai Nguyên Anh kỳ.Như vậy ta và ngươi cũng đã khá xứng hợp rồi."*Hàn Lập đánh giá thiếu phụ một cái dột nhiên khuôn mặt giãn ra khẽ cười nói.

Vị này năm đó tại Việt quốc chính là Yến Yên đệ nhất tiểu bối.Nhưng lại cũng ngưng kết Nguyên Anh thành công và trở thành một gã tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

"Hàn đạo hữu nói đùa. Thiếp thân cách đây không lâu vừa mới đột phá bình cảnh thành công, mà đạo hữu cũng đã là Thiên Nam đệ nhất tu sĩ, thiếp thân như thế nào có thể cùng Hàn huynh so sánh đây. Lần này thiếp thân đến đây cũng là có chuyện cần nhờ Hàn huynh giúp đỡ." Yến Yên đánh giá Hàn Lập cẩn thận vài lần, mặt mày hiện ra vẻ phức tạp nói.

Hàn Lập mỉm cười, không có tiếp cái gì, ánh mắt quét về phía hai gã Quỷ Linh Môn trưởng lão còn lại, ánh mắt cuối cùng lại dừng lại trên mặt lão giả *"Đạo hữu là Chung trưởng lão đi năm đó ở Trụy Ma Cốc, Hàn mỗ cũng có gặp qua lần đó."*

*"Không nghĩ tới Hàn huynh vẫn còn nhớ Chung mỗ,lão phu có chút thụ sủng nhược kinh"*Lão giả nghe vậy cười nói.

"Hiện tại Quỷ Linh Môn giống như gặp đại địch trước mặt mà ba vị

*không ở tại tông môn chống đỡ đại địch mà đồng loạt tới bổn tông gặp đích danh ta,không biết có chuyện gì quan trọng?"*Hàn Lập đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Thấy Hàn Lập không muốn nói vòng vo,đám người Yến Yên liếc mắt nhìn lẫn nhau một cái tựa hồ không biết phải mở miệng thế nào cho phải.

Hàn Lập thấy vậy bèn nhướng mày,khuôn mặt lộ ra vẻ không hài lòng.

Thấy vẻ mặt của Hàn Lập,lão giả cùng đại hán trong lòng lo lắng,ánh mắt đều dừng trên người Yến Yên.

Yến Yên trong lòng do dự một chút nhưng cũng mở miệng nói.

"Hàn đạo hữu,kì thật lần này chúng tôi đến là hướng quý tông giúp đỡ,không phải hướng đích danh Hàn huynh.Hy vọng đạo hữu có thể ra mặt trợ giúp Quỷ Linh Môn chúng tôi vượt qua kiếp nạn trước mắt.Nếu không bổn môn thật sự sẽ tan thành mây khói".

"Trợ giúp quý môn?" Hàn Lập hai hàng lông mày nhướng lên hỏi,khoé miệng mang vẻ châm chọc.

"Chúng ta biết bổn môn năm đó từng đắc tội với Hàn huynh,chẳng qua chuyện này là do phụ tử Vương môn chủ gây ra.Mà Vương môn chủ đã vẫn lạc trong Truy Ma Cốc.Hiện tại Quỷ Linh Môn đã không phải do Vương gia chấp chưởng nữa rồi".Đại hán ngồi một bên thấy vậy vội vàng giải thích.

*"Không phải Vương gia chấp chưởng?Không phải Vương Thiền vẫn ở quý môn tiêu diêu tự tại sao?"*Hàn Lập thần sắc không đổi nói.

Nghe thấy Hàn Lập nói vậy,lão giả cùng Yến Yên sắc mặt khẽ biến,đại hán tuy trong lòng cả kinh nhưng mặt vẫn bảo trì nụ cười trả lời.

"Hàn huynh yên tam,Vương Thiền sư điệt vài ngày trước đã phạm

phải sai lầm lớn,muốn đoạt chức vị Chấp pháp trưởng lão,hiện nay bị giam ở trong tông môn,tuyệt sẽ không tham gia bất cứ sự kiện gì của tông môn"

*"Không tham dự vào tông môn nữa?Vị đạo hữu này trông mặt rất xa lạ,không biết họ gì.Đạo hữu và Yến tiên tử chân mày tựa hồ có chút giống nhau."*Hàn Lập có chút nhoài ý muốn nhưng hai người Yến Yên cùng đại hán đảo mắt nhìn nhau tựa hồ nhớ ra gì đó,cười khẽ nói:*"Hàn huynh thật sự là tuệ nhãn như đuốc.Tại hạ cũng ho Yến,là một vị đường thúc của Yên nhi."*Đại hán hơi do dự liền thành thành thật thật gật đầu trả lời.

Yến Yên ben canh cũng gật nhẹ đầu

*"Nga,Yến gia xuất hiện tới hai vị là Nguyên Anh kỳ tu sĩ,thế này thì chắc là vị chấp chưởng Quỷ Linh Môn là người Yến gia rồi!"*Hàn Lập sờ cằm rồi nói có ý sâu xa.

*"Hắc hắc,nói Yến gia chúng ta chấp chưởng bổn môn cũng không tính là sai,đó cũng là do Chung huynh nhường cho."*Đại hán liếc mắt nhìn Chung lão giả một cái rồi chần chờ nói.

*"Đám người Vương gia chấp chưởng tông môn hây ra bất lợi thì đến lượt Yến gia chấp chưởng tông môn cũng là chuyện nước chảy thành sông.Lão phu có cái gì mà nhường."*Lão giả cười khổ nói.

"Nga,phải không?"

Hàn Lập thuận miệng nói,hai mắt nhíu lại rồi liền đứng lên.

Ba người Quỷ Linh Môn cũng không dám thúc dục đành phải tiếp tục ngồi đó.Yến Yên đôi mắt loé lên không biết là muốn nói gì,mà đại hán cùng lão giả trong lòng cũng rất không yên.

Trước mặt vị tu sĩ đệ nhất Thiên Nam này trước kia có cùng bọn họ thù hận không nhỏ.Tuy đến với lý do chúc mừng,đối phương cũng không đến mức ra tay trả thù nhưng đến gặp Hàn Lập mà trong lòng không có chút lo lắng thì tuyệt đối là dối lòng mà thôi.Nếu không phải Quỷ Linh Môn thật sự không thể ngăn cản các tông môn khác liên thủ gây khó dễ,chỉ sợ sẽ không bất chấp khó khăn đến Lạc Vân Tông.

Dù sao thì người có thể,mở miệng là có thể bức lui mấy tu tiên tông môn kia thì chỉ sợ tại Thiên Nam chỉ có vị Hàn Lập là có năng lực này.Còn các vị đại tu sĩ khác tuy rằng có thể làm cho các tông môn khác có điểm cố kỵ nhưng có thể có trình độ bức lui bọn họ thì cũng là chuyện khó nói.

"Cho dù không có sự tình năm đó thì dựa vào điểm nào các người cho rằng ta sẽ ra tay trợ giúp Quỷ Linh Môn?"

Hàn Lập cuối cùng cũng mở miệng nhưng thanh âm có chút lạnh lùng.

Vừa nghe thấy Hàn Lập nói vậy,Yến Yên ánh mắt chợt loé nhìn lại,đại hán cùng lão giả cũng mừng rỡ trong lòng.

Ba người nghe giọng điệu của Hàn Lập thì có thể thấy một tia hy vọng.

"Chỉ cần Hàn huynh nguyện ý xuất lực giúp bổn môn,Quỷ Linh Môn chúng ta nguyện ý nhường lại Việt quốc cho tông môn,chỉ cần có thể bảo trì bổn môn nhất mạch thôi.Mà nếu đạo hữu nhận lời ra mặt,thiếp thân cố ý mang theo vài món lễ vật,hy vọng Hàn huynh không chê lễ mọn."

Đại hán hít sâu một hơi nói.

Lập tức,hắn vỗ một tay vào eo lưng,theo đó túi trữ vật phun ra một đám sương trắng.Linh quang trên mặt bàn chớp đông rồi lộ ra hình dáng đồ vật nọ.

Hàn Lập nhàn nhạt nhìn lại.

Bao gồm một cái thủ trạc màu huyết hồng,một bình sứ cùng một cái hộp gỗ màu lục nhạt.

Hàn Lập không nói gì,một tay hướng hư không vẫy tới.Ba món đồ run lên rồi bay vụt vào tay Hàn Lập.

Thanh âm Yến Yên bỗng xuất hiện bên tai của Hàn Lập.

"Trong bình sứ chính là tiên đan của bổn môn,Huyết chi đan.Đan dược này công hiệu chỉ có đối với tổn thương thân thể hiệu quả kỳ diệu.Cho dù tứ chi đứt đoạn hoàn toàn,chỉ cần uống đan dược này vào liền có thể mọc lại.Bởi vì luyện chế loại đan dược cần vài loại dược liệu hy hữu,bổn môn hiện tại chỉ có khoảng mười quả mà thôi,trong bình có ba khoả.Về phần Huyết hoàn này thì rất ít tu sĩ biết đến nó,đó chính là một kiện ma khí.Vốn là vật mà người đứng đầu Quỷ Linh Môn mang theo người,khi Vương môn chủ vẫn lạc tại Truỵ Ma Cốc,đồ vật này đã được Chung trưởng lão thu hồi.Mà ma khí này cùng ma khí bình thường khác nhau,nó không thể trực tiếp dùng để khắc địch,nhưng trong vòng tay có âm hồn Huyết quỷ tồn tại,có khả năng dùng vòng tay này hấp thu huyết khí làm cho chúng nó(huyết quỷ) tăng thực lực lên,khi đối địch phóng xuất chúng ra làm cho đối thủ khó lòng phòng bị.Về phần vật còn lại là hộp gỗ Trung Đông tây(chỗ này không hiểu),cũng là vật giá trị nhất.Nói tới đây thanh âm Yến Yên thoáng dừng lại một chút,đôi mắt phát sáng nhìn Hàn Lập một cái.

Nhưng bộ dáng Hàn Lập lúc này không chút biến hoá,tựa hồ hai kiện vật phẩm trước không thể đả động chút nào.

Yến Yên trong lòng than nhẹ một cái nhưng vẫn thong dong nói.

"Nghe nói Hàn huynh tu luyện chính là công pháp mộc thuộc tính,mà trong hộp này nghe đồn chính là một trong ngũ hành tụ linh châu,Mộc linh châu!*",*"Tụ linh châu?*"Chính là linh châu trong truyền thuyết chuyên môn hấp thụ ngũ hành thuộc tính linh khí,đồng thời bài xích các linh khí khác.Thần sắc Hàn Lập nguyên bản vốn lạnh nhạt bỗng nhiên đại biến,tựa hồ có chút không tin đứng lên.*

"Không tồi!Chính là bảo vật này.Tuy rằng Tu Linh Châu cùng Tụ Linh pháp trận có tên gần giống nhau,tác dụng cũng tương tự,nhưng công hiệu của hai loại này khác nhau.Nói vậy thiếp thân cũng không cần nói thêm cái gì,Hàn huynh cũng đã có thể rõ ràng rồi.Về phần so sánh nó cùng Linh nhãn vật,chỉ cần công pháp tu luyện cùng thuộc tính với Tụ Linh Châu thì Linh nhãn vật bình thường cũng không thể bằng."*Yến Yên chậm rãi nói.*

Hàn Lập ánh mắt ngưng trọng nhìn hộp gỗ trên tay,chỉ thấy hộp gỗ màu xanh nhạt mặt trên có cấm chế phù triện màu vàng,căn bản là không thể thấy được bên trong có gì.

Hắn đôt nhiên hé miệng nhắm ngay hộp gỗ thổi nhẹ

Nhất thời một cỗ thanh hà trong hộp trào ra,cấm chế trên hộp liền tự động bay xuống,tay kia nhanh như chớp che bớt hộp gỗ đi một tí.

"Lạch cạch"sau một tiếng động nhỏ,hộp gỗ liền tự động mở ra.

------oOo------

Chương 1194: Ám mưu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một làn hương mùi thảo mộc thơm ngát ập vào mặt,trong hộp gỗ là một mảnh màu xanh mơn mởn,mà ở giữa hào quang là một viên châu màu xanh biếc lớn bằng ngón cái lẳng lặng nằm trong hộp.

Thần niệm của Hàn Lập đảo qua một cái,phát hiện viên châu này không phải bằng đá cũng không phải bằng gỗ,nhất thời không nhìn ra loại tài liệu tạo thành.

Mà khi viên châu này lộ ra,trong nháy mắt vùng phụ cận tràn ngập mộc linh khí.Hít sâu một hơi,tinh thần Hàn Lập cũng không khỏi run lên.

*"Quả nhiên là Tụ Linh Châu!Chính là viên châu này thời xưa từng xuất hiện một ít,cũng không biết là do Tiên Thiên hình thành hay do con người luyện chế ra.Hiện giờ tại Tu Tiên giới đã sớm tuyệt tích rồi,không nghĩ tới quý môn cũng sở hữu một mai.Chẳng qua,Yến tiên tử! Quỷ Linh Môn các người thực sự nguyện ý đem vật quý này tặng ta sao?Phải biết rằng một tu sĩ tu luyện mộc thuộc tính công pháp chỉ cần mang theo vậy này là có thể tiếp kiệm được hơn phân nửa thời gian tu luyện."*Hàn Lập vươn hai ngón tay kẹp hạt châu nhìn kỹ,sau đó nhìn qua thiếu phụ ngồi đối diện thần sắc lúc này đã hồi phục lại.

*"Hạt châu này đúng là bảo vật khó gặp tại nhân giới,nhưng so sánh với sinh tồn của bổn môn thì ba người chúng ta có thể hiểu được nên chọn cái nào.Hơn nữa, Hàn huynh hẳn là biết rất rõ Quỷ Linh Môn chúng ta rất ít có công pháp mộc thuộc tính,vật ấy trong tay chúng tôi cũng không có mấy tác dụng.Chẳng bằng đem vật này đổi lấy sinh cơ cho tông môn thì hơn."*Yến Như Yên thần sắc nghiêm nghị nói.

"Hai kiện đồ vật trước cùng Tu Linh Châu đối với ta đích xác rất có

tác dụng.Nhưng muốn ta thay mặt cho Ngự Linh Tông nói giúp các người thì Quỷ Linh Môn còn phải làm cho ta một việc nữa mới được,nếu không" Hàn Lập hơi hơi lắc đầu.

*"Sự tình gì?Chỉ cần bổn môn có khả năng, nhất định sẽ không để cho đạo hữu thất vong."*Hoàng bào đại hán đôi mắt sáng ngời,vội vàng hỏi.

*"Ta mặc kệ những người khác trong Vương gia,nhưng Vương Thiền ta không hy vọng gặp lại.Nếu không Hàn mỗ tuyệt không có hướng thú đi cứu trợ cừu gia của chính mình.Các người hiểu được ý của ta chứ?"*Hàn Lập quét mắt nhìn qua đại hán một cái nhẹ nhàng trả lời.

Lão giả họ Chung mặt mày biến sắc,Yến Như Yên khuôn mặt cũng trắng bệch.Nghe vậy,hoàng bào đại hán sắc mặt liền trầm xuống nhưng cũng không xuất hiện sự giật mình.

*"Ý tứ Hàn huynh ta có thể hiểu được.Ta nghĩ việc này cũng không thành vấn đề.Chung sư huynh,ngươi cảm thấy sao?"*Đại hán xoay người hỏi Chung lão giả một câu.

*"Nếu Hàn huynh đã kiên trì như vậy,vì truyền thừa của bổn môn,ta nghĩ Vương Thiền sư chất hẳn là sẽ vì bổn môn mà tận lực."*Lão giã thần sắc âm trầm,thở dài nói.

*"Nếu sư huynh cũng không có ý kiến vậy Yến mỗ thay mặt bổn môn đáp ứng Hàn huynh chuyện này."*Đại hán cũng không hề do dự gật đầu đáp ứng Hàn Lập.

Hắn thuỷ chung cũng không nhìn qua Yến Như Yên một cái,cũng không hỏi qua ý kiến của nàng.

Yến Như Yên Sắc mặt có chút tái nhợt nhưng thuỷ chung cũng không nói gì thêm.

*"Hảo,những đồ vật này ta nhận.Mấy ngày nửa ta sẽ tự mình đưa tín hàm của Ngự Linh Tông cho mấy tông gia tông kia."*Hàn Lập bất động thanh sắc gật đầu nói với thanh bào đại hán.

Tiếp đó,mấy người Ngự Linh Tông sau khi đã đạt được mục đích cũng không muốn lưu lại Ngự Linh Tông nên đều đứng dậy cáo từ.

Hàn Lập cũng không giữ họ lại,liền nhìn theo hướng ba người rời đi. Yến Như Yên là người cuối cùng đi ra đại sảnh nhưng tới cửa lại dừng cước bộ một chút,mang vẻ mặt phức tạp nhìn Hàn Lập.

Đôi môi đỏ mọng của nàng khẽ nhếch một chút nhưng cuối cùng cũng không nói ra điều gì,sâu kín thở dài một cái rồi quay đầu đi khỏi đại sảnh. Hàn Lập thấy vậy thần sắc hơi động,nhìn ba kiện bảo vật trong tay nhưng cũng trầm ngâm không nói.

Ba người Quỷ Linh Môn sau khi rời khỏi Lạc Vân Tông lập tức hoá thành ba đạo độn quang bay về.

Nhưng vừa ra khỏi Vân Mộng sơn mạch không bao lâu,lão giả họ Chung thở dài một tiếng rồi quay sang hoàng bào đại hán hỏi:

"Yến sư đệ,chúng ta thật sự phải động thủ với Vương sư điệt sao?"

"Chung sư huynh,cũng không phải là Yến mỗ muốn chém tận giết tuyệt mà là điều kiện này chính miệng đối phương nói ra,một chút cũng không cho chúng ta thương lượng.Đối phương cũng không yêu cầu chúng ta ra tay với toàn bộ Vương gia mà con nối dòng của su huynh cũng không phải chỉ có Vương Thiền,sẽ không để cho Vương gia tuyệt hậu đâu.

*Đối với người này mà nói,đó cũng là điều kiện rộng rãi rồi.Dù sao lúc trước Vương gia cũng quá mức đắc tội cùng hắn.Nghe nói khi hắn tu vi còn thấp Vương Thiền đã uy hiếp tính mạng đối phương.Vì vậy cũng khó trách người này không dễ dàng buông tha.Theo ý ta,không bằng nhân cơ hội này tiêu diệt hoàn toàn Vương gia đệ tử của bổn môn,nếu không vạn nhất hắn tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng có chút bất mãn,như thế có khi mất nhiều hơn được."*Hoàng bào đại hán nhân cơ hội nói.

*"Điều này?"*lão giả trên mặt hiện ra vẻ do dự.

*"Yên nhi,lúc nàychỉ sợ phải uỷ khuất cho ngươi.Loại kết quả này trước khi cùng Vương gia đính hôn,ngươi trong lòng cũng nên có vài phần đoán trước!Cũng may ngươi hiện nay đã tiến giai lên Nguyên Anh kỳ,mà Vương Thiền tiểu tử tiến giai thất bại,căn bản không xứng với ngươi.Huống hồ Vương gia năm đó đột nhiên ra tay với Yến gia chúng ta,trừ ta bí mật ở bên ngoài tu luyện,cơ hồ tất cả cao thủ của Yến gia chúng ta đều bị Vương gia hạ cấm chế.Ngay cả ngươi cũng không ngoại lệ.Vương Thiền đối với ngươi cũng không có cái tình ý vợ chồng,ngươi cũng không phải bận tâm tới hắn."*Đại hán xoay người nói với Yến Như Yên,ngữ khí như xin lỗi.

"Lời nói của đường thúc,Yến Như Yên thế nào lại không rõ.Nhưng chúng ta dù sao cũng là vợ chồng một đoạn thời gian như thế nào có thể nói dược là được.

*Lần này trở về,ta sẽ lập tức bế quan trăm năm,không hề xen vào chuyện của tông môn nữa.Vô luận đường thúc xử lý Vương gia thế nào cũng không nên nói cho ta biết."*Yến Như Yên nhàn nhạt nói,lập tức độn quang chợt loé,tốc độ tăng gấp ba lần,tách khỏi đại hán cùng lão giả đang suy tính phía xa xa.

Hoàng bào đại hán nghe vậy,trên mặt hiện lên vẻ bất đắc dĩ.*"Lão phu cũng không có ý kiến gì nữa.Chỉ cần có lợi cho tông môn thì sự tình Vương gia Yến huynh xử lý như thế nào thì cứ làm như vậy đi."*Chung lão giả cân nhắc một lúc cuối cùng cũng không thể không đồng ý với đề nghị của đại hán.

*"Chung sư huynh cứ yên tâm.Ta biết có chừng mực,tuyệt đối sẽ không quá phận đâu."*Đại hán nghe vậy mừng rỡ nói.

Lão giả lại lắc lắc đầu nhưng vẫn không nói gì,bộ dáng tựa hồ không tốt lắm.

Đại hán họ Yến thấy vậy cũng không để ý nữa,hắn biết vị sư huynh này năm đó cùng Vương Thiền phụ tử có quen biết lâu hơn mình rất nhiều.Biểu hiện loại này tựa hồ cũng là chuyện bình thường.

"Chẳng qua đem Tụ Linh Châu trong bảo khố đưa cho người

*khác,trong lòng ra cũng cảm thấy rất đáng tiếc.,"*Đại hán sau khi hưng phấn qua đi,bỗng nhiên chậc chậc trong miệng,tiếc hận nói.

*"Đáng tiếc?Ngươi thật sự nghĩ Tụ Linh Chêu này là bảo vật của bổn môn?"*Lão giả họ Chung nghe vậy cười lạnh một tiếng nói ra một câu làm cho đại hán ngạc nhiên trong lòng.

*"Lời này ý là sao?Chẳng lẽ châu này không phải lấy ra từ trong bảo khố của bổn môn sao?"*Hoàng bào đại hán kinh nghi bất định hỏi.

*"Hắc hắc,bảo vật này ban đầu có phải của bổn môm hay không thì ta không rõ lắm,nhưng đồ vật này là Hợp Hoan lão ma tự mình đưa đến trong tay ta.Đây đúng là sự tình thiên chân vạn xác."*Lão giả họ Chung cười hắc hắc nói.

*"Hợp Hoan lão ma?"*Hoàng bào đại hán nghe thấy lời này thì hoàn toàn ngây người.

*"Không tồi.Không lâu lâu trước đó lão ma này đột nhiên tìm ta,xuất ra châu này và nói là năm đó bổn môn cấp cho Hợp Hoan vật này,cũng ám chỉ có thể giải trừ nguy cơ chỉ có thể là vị đại trưởng lão Lạc Vân Tông Hàn Lập này,hơn nữa lấy vật ấy làm lễ vật đả động tốt nhất.Như thế nào,Yến sư đệ có phải cảm thấy thật bất khả tư nghị phải không?"*Lão giả giọng nói đầy thâm ý nói.*"Cho dù vật này thật sự là của bổn môn thì Hợp Hoan lão ma như thế nào lại trả lại?Chẳng lẽ khoả Tụ Linh Châu kia thật sự là có vấn đề?"*Hoàng bào đại hán cũng là người thông minh,sắc mặt đại biến.

"Bảo châu không có vấn đề gì,ta cẩn thận kiểm tra qua nhiều lần rồi.Vô luận thuộc tính hoặc bộ dáng đều có vẻ là mộc linh châu,không phải giả.Hạt châu này tuyệt không có vấn đề gì.

*Nếu không,ta như thế nào lại mạo muội làm y như lời lão nói"*Lão giả ngưng trọng lắc đầu.

"Nhưng lão ma này tuyệt không có khả năng làm chuyện vô ích.Chung sư huynh hẳn là nên cùng ta thương lượng trước một chút rồi mới làm việc.Vạn nhất chuyện này có gì không ổn thật có

*thể làm cho bổn môn gặp tai nạn diệt môn"*Hoàng bào đại hán trên mặt mất hẳn vẻ bình tĩnh,nôn nóng nói.

*"Hừ,không theo lời lão ma này mà làm thì có thể có thứ bảo vật gì đánh động được vị tu sĩ đệ nhất Thiên Nam này chứ?Về phân thương lượng cùng với sư dệ thì có tác dụng gì đây?Trừ phương pháp này ra bổn môn còn có con đường nào sao?Có nói,ta và ngươi cũng không cần trông mong chạy đến tận Lạc Vân Tông này."*Chung lão giả hừ lạnh một tiếng.

Hoàng bào đại hán nghe xong lời này lông mày vẫn chưa giãn ra nhưng nhất thời cũng im lặng.

*"Quyên đi,Châu này cũng đã đưa đi rồi,cho dù là muốn đổi ý thì cũng đã muộn.Chỉ cần hạt châu không có vấn đề gì thì cũng không liên quan đến chúng ta."*Run sợ nửa ngày,vị yến gia tu sĩ cũng chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

*"Lời yến sư đệ thật đúng.Tụ Linh Châu kia ngay từ thời thượng cổ đã vang danh dị bảo.Qua nhiều năm như vậy,cho dù có sự tình gì thì chúng ta cũng có thể chối bỏ.Huống hồ lúc ấy vị Thiên Nam đệ nhất tu sĩ này cũng tự mình xác nhận cái này không có vấn đề rồi.Điều này càng chứng minh bổn môn không có vấn đề gì."*Chung lão giả đôi mắt tinh quang chợt loé,cười lạnh nói.

"Được rồi,việc này cũng chỉ có thể nghĩ đến đây thôi.Chẳng qua cũng nên cẩn thận,một khi bổn môn vượt qua được kiếp nạn này liền lập tức đóng cửa tông môn trăm năm rồi nói sau."

Hoàng bào đại hán im lặng suy nghĩ trong chốc lát rồi bất đắc dĩ nói.

*"Ân,lời của sư đệ rất có đạo lý,cứ theo ý sư đệ vậy."*Chung lão giả gật gật đầu,đồng ý nói.

Tiếp theo hai vị trưởng lão Quỷ Linh Môn cũng không nói tiếp gì nữa mà lập tức tăng tốc,lưỡng đạo độn quang thẳng hướng Yến Như Yên đã không thấy bóng dáng đuổi theo.

Ở cùng thời điểm đó,Hợp Hoan tông cấm địa bị sương mù màu xám nồng đậm bao phủ,tại chỗ sâu bên trong một bóng người ẩn hiện ngồi xếp bằng trên một khối cự thạch,miệng thì thào nói:

"Tính thời gian thì vật kia cũng đã đến tay Hàn tiểu tử rồi.Khẩu hồ,mộc linh châu! Có này dị bảo, ngươi tất nhiên tốc độ tu luyện tăng nhanh rất nhiều, nhưng là tới khi đột phá Hóa Thần kỳ bình cảnh thì… hắc hắc."

Người này nói xong, nhưng lại không có hảo ý trong lòng,cười lạnh đứng lên!

------oOo------

Chương 1195: Mộc Sinh Châu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập đang ở trong Quý Tân Lầu, thưởng thức Mộc Linh Châu, đang muốn đem cả hai bảo vật khác cùng thu vào thì trong tai bỗng truyền thanh âm nhàn nhạt của đồng tử:

"Hàn đạo hữu, ngươi thật dự định cứ như vậy mà đem châu này giữ lại?"

"Sao vậy, khỏa Tụ Linh Châu này có vấn đề gì sao?"

Hàn lập ngẩn ra, khẽ cau mày hỏi.

"Hắc hắc, hạt châu này bản thân nó thì không có vấn đề gì, thế nhưng ngươi có biết hay không, Tụ Linh châu thứ này kỳ thực là một loại bảo vật bán thành phẩm thất bại. Ngươi cứ như vậy dùng châu này tu luyện, lúc đầu đích xác tu vi tiến nhanh, pháp lực tiến bộ thần tốc, thế nhưng chờ tu vi tới trình độ nhất định gặp phải bình cảnh, sẽ phát hiện khuyết điểm. Cao giai tu sĩ dùng châu tu luyện, đột phá bình cảnh cùng các tu sĩ khác gian nan gấp bội. Bởi vì chỉ dựa vào một tia linh khí thu nạp mà làm cho công pháp tiến nhanh kỳ thực đã làm cho năng lực cảm ứng các loại linh khí khác của ngươi suy yếu. Đối với tu sĩ dưới Nguyên Anh kỳ mà nói, điểm khiếm khuyết này cũng không rõ ràng hắn. Thế nhưng đối với ngươi cần phải cảm ứng các loại thiên địa nguyên khí mới có thể đột phá được. Căn bản là mất nhiều hơn được. Vì vậy công năng Tụ Linh Châu này tuy rằng kỳ dị, nhưng tại linh giới chỉ dùng cho đệ tử có tư chất thấp cấp tốc dùng, cao giai tu sĩ căn bản sẽ không ngu gì mà làm vậy cho hư chuyện."

Đồng tử tỉ mỉ giải thích nói.

"Nhưng có chuyện như này. Tuy nói là vậy, bảo châu chỉ là bán thành phẩm, nhưng nếu ngươi có biện pháp tìm được tài liệu trân quý mộc thuộc tính liền có thẻ đem chuyển hoá thành một loại

bảo vật khác là Mộc Sinh Châu. Châu này tuy rằng ko thể tăng tốc độ tu luyện của ngươi nhưng nếu ngươi luyện hoá hoàn toàn châu này, có thể cho ngươi có một lần thần thông bất diệt chi thể (tấm thân bất diệt). Lúc nguy hiểm có thể cứu được mạng nhỏ của ngươi đó."

Đồng tử chậm rãi nói.

"Bất diệt chi thể?" Hàn lập nghe được lời ấy ngạc nhiên lớn.

Loại thần thông này hắn ước ao đã lâu. Thần thông này, hắn đã thấy qua trên người một ít yêu thú có lai lịch, Cổ Ma cùng với Thiên Tuyệt Ma Thi, còn nhân loại tu sĩ thật đúng là cho tới bây giờ chưa nghe qua có ai có thể tu luyện thành công.

"Không sai. Một viên Mộc Sinh Châu có thể cho ngươi thi triển Bất Diệt chi thể một lần, trong thời gian thi triển, ngươi dù cho dù đầu rơi xuống đất, người chia hai đoạn, đều có thể khôi phục như lúc ban đầu."

Đồng tử cười nhẹ một tiếng nói.

"Có chuyện này sao? Nhưng chỉ có thể thi triển một lần, chẳng phải là bảo vật này cũng biến mất."

Hàn Lập động dung, vừa nghi hoặc hỏi.

"Bất diệt thân thể có thể thi triển một lần, trong thời gian ngắn có khả năng cứu mạng nhỏ ngươi một lần. Vậy còn không mãn ý sao, nhưng trong bảo châu ngoại trừ cần mộc linh, còn cần vài loại tài liệu, tại nhân giới chỉ sợ cũng không tìm kiếm nổi. Có thể hay không luyện thành, cũng ko phải chuyện tình dễ dàng."

Đồng tử không nhanh không chậm hừ một tiếng.

"Còn cần tài liệu gì. Tài liệu thuộc tính mộc, ta thu thập được cũng không ít."

Hàn lập không cho là đúng cười.

"Cần tài liệu gì, ta sẽ phục chế một phần cho ngươi. Nhưng muốn ta nói cho ngươi phương pháp luyện chế, cũng cần đạo hữu cho ta một vài thứ để trao đổi!"

Đồng tử cũng thản nhiên, trực tiếp nhắc tới điều kiện.

"Ồ, Thiên Lan đạo hữu muốn cái gì, cứ việc nói thẳng ra."

Hàn Lập vừa nghe được đồng tử nói trái lại trong lòng thả lỏng.

Nếu như hôm nay Thiên Lan thánh thú vô duyên vô cớ nói cho hắn phương pháp luyện chế, không cần chút thù lao, vậy hắn ngược lại sẽ nghi thần nghi quỷ.

Tuy nói hai người lúc trước bởi chuyện lôi kiếp, có chút giao tình, chung quy người yêu vẫn khác biệt, trong đó, nhiều nhất là lợi ích mới bảo trì được tình huống hiện tại. Hắn trong lòng thủy chung vẫn có một tia cảnh giác.

Hắn cũng không nghĩ rằng bằng vào ơn huệ giữa một người một yêu lúc trước, mà có thể cứ vậy thản nhiên đối đãi. Nói gì đến chuyện tín nhiệm. Đối phương giúp đỡ nhiều như vậy, đa phần là vì hắn có Hư Thiên Đỉnh trong tay, lại không thể rời chiếc đỉnh này mà hành động độc lập, không thể không cúi đầu

"Điều kiện của ta không có gì, ta tuy rằng biến hóa thành công, nhưng vẫn cần phục dụng một ít linh dược, dùng để củng cố cảnh giới. Số linh dược này, lấy địa vị của Hàn huynh tại Thiên Nam, thực dễ thu đến tay."

Đồng tử chầm chậm nói.

"Không thành vấn đề. Đạo hữu đem những thứ cần, ghi vào trong phương pháp luyện chế đi."

Hàn Lập nghĩ một lát liền lập tức đáp ứng.

"Được, chờ đạo hữu trở lại động phủ, ta sẽ đem danh sách tài liệu và phương pháp luyện chế cùng giao cho đạo hữu."

Đông tử thấy Hàn Lập trả lời rõ ràng cũng rất vừa lòng

Hàn Lập nghe vậy cười, đem Mộc Linh châu một lần nữa để vào trong hộp gỗ. Sau đó lật tay, ba kiện bảo vật đông thời bị thu vào túi trữ vật.

"Thiên Lan đạo hữu, ngươi cảm thấy Quỷ Linh Môn liệu có biết khuyết điểm của Mộc Linh Châu?"

Hàn Lập trong mắt hàn quang chợp lóe, thanh âm chợt lạnh.

"Cái này cũng khó nói, nghe lúc trước ngươi nói, viên châu này từ rất lâu đã bị cổ tu sĩ bỏ đi, khuyết điểm này cũng không lưu truyền lại. Nếu Quỷ Linh Môn tu sĩ Nguyên Anh kỳ tu luyện mộc thuộc tính có dùng viên châu này, sẽ thấy ngay chỗ hại. Nếu không tu luyện, chỉ mang trên người, tự nhiên không thể nào phát hiện ra cái gì. Ngươi nghĩ ba kẻ kia cố ý dùng viên châu này ngăn cản ngươi tiến giai Hóa Thần?"

Đông tử lập tức đáp.

"Vốn dĩ nghĩ như vậy, nhưng ngẫm lại, Quỷ Linh môn tựa hồ không có động cơ làm thế! Suy cho cùng cũng chỉ ngăn cản tiến giai Hóa Thần thôi, ta dù cho dừng tại cảnh giới nguyên anh thì ở Thiên Nam vẫn là đệ nhất tu sĩ. Bọn họ không sợ đến lúc đó ta phát hiện, nhất thời giận dữ tiêu diệt Quỷ Linh môn sao? Trong đó sợ còn có nội tình! Ta nghĩ, nếu có thể lợi dụng Quỷ Linh môn làm việc này, kẻ sau lưng nhất định là tu sĩ ở Thiên Nam. Mà ta tiến giai Hóa Thần, đối với người khác có gì khác biệt? Ta dù không tiến giai Hóa Thần, Thiên Nam cũng không ai là đối thủ của ta. Hậu quả duy nhất khi không tiến giai đươc Hóa Thần, là thọ nguyên của ta không thể tăng lên được, chỉ có thể duy trì hơn ngàn năm. Như vậy, thời gian La Vân tông áp chế tông phái khác ở Thiên Nam sẽ ngắn lại. Nhưng đối với tông môn bình thường mà nói, thì ai trở thành đệ nhất tông môn Thiên Nam cũng như nhau cả. Tông môn có tư cách làm chuyện này, cũng chỉ vài nhà thôi, cao nhất có lẽ là Hóa Ý môn, Hợp Hoan tông, Thái Nhất môn, một trong tam đại tông phái, hoặc bọn họ âm thầm cùng nhau liên thủ."

Hàn Lập sờ sờ cằm, tâm niệm xoay chuyển phân tích rất nhanh.

"Nghe ngươi nói như vậy, chuyện vốn không chút đầu mối, tựa hồ lập tức rõ ràng, ngươi cho rằng ba gã Nguyên Anh hậu kỳ kia tham gia chuyện này?"

Đồng tử đối với phân tích của Hàn Lập có chút ngẩn ra. Cả nửa ngày sau mới cười khổ một tiếng nói.

"Cũng có thể, chuyện này cũng chỉ là đoán, ai biết chân tướng ra sao? Ta cũng không cách nào nói chắc được bao nhiêu phần."

Hàn Lập đứng dậy. Đi lại trong phòng vài bước, nhìn lên trần, lạnh lùng cười

"Muốn biết chân tướng cũng ko khó, bắt lấy ba kẻ kia. Dùng sưu hồn thuật chẳng phải sẽ biết sao."

Đồng tử cười nhẹ đề nghị.

"Bắt bọn họ tuy dễ dàng, nhưng cũng chả được gì, cho dù biết chân tướng, cũng không có chứng cớ rõ ràng, ta không thể tùy tiện động thủ với một tông môn. (Điên) Cuồng một lần bắt ba gã tu sĩ Quỷ Linh môn, ta sẽ trở thành tâm điểm mọi người chỉ trích. Hiện tại ta ở Thiên Nam là đệ nhất tu sĩ, tuy rằng làm cho kẻ khác kính sợ, nhưng số người ghen ghét đố kị lại càng nhiều hơn. Nói không chừng sẽ bị những người khác mượn cơ hội, phát động toàn bộ Thiên Nam tu sĩ đối với ta làm khó dễ. Đến lúc đó ta cho dù lợi hại hơn nữa, cũng không thể chống lại toàn bộ tu sĩ Thiên Nam. Loại việc như vậy trước đây, ở Thiên Nam không phải chưa từng phát sinh."

Hàn Lập trên mặt chợt lóe tia tàn khốc, nhưng trầm ngâm một chút, sau đó lắc đầu.

"Hàn tiểu tử, ngươi cũng không tránh khỏi có lúc tay lạnh chân run rồi. Nếu là lão phu ở linh giới, với tính tình của ta, hắc hắc. Chẳng qua cái này tùy ngươi, chỉ cần ngươi có thể bảo trụ được cái mạng nhỏ của mình, ta cũng không đa sự nữa."

Đồng tử lười biếng nói.

"Yên tâm, nếu biết có kẻ lòng dạ khó lường, ta sẽ cẩn thận. Việc này cứ giả vờ không biết đi! Người nọ nếu dừng tay thì không sao lại thi triển thủ đoạn với ta, bị ta phát hiện dấu vết. Chỉ cần có chứng cớ rõ ràng. Hừ! Bọn chúng tự nhiên sẽ biết thế nào là sống không bằng chết!"

Hàn Lập thần sắc bình tĩnh, nhưng lời nói lại băng lãnh, ai cũng có thể nghe ra.

Lúc này Đông tử chỉ cười khẽ, cũng không có tiếp lời.

Hàn Lập ngồi trong phòng ngây người trong chốc lát, rút cuộc vẫn ra khỏi Quý Tân lâu, ngẩng đầu nhìn một tòa lâu khác cách đó không xa, chân mày lơ đãng nhíu lại.

Hàm Vân Chi còn chưa tính, Đổng Tuyên Nhi nàng tìm tới cửa, vì chuyện gì? Năm đó hắn cùng Đổng Tuyên Nhi cũng không quá vui vẻ. Nàng lớn lên thiên kiều bá mị. Nhưng chưa lưu lại cho hắn ấn tượng tốt gì.

Bất quá Hàn Lập cũng nghi hoặc một việc, hắn năm đó từ trong miệng một gã đệ tử Hợp Hoan tông biết được, năm đó Đổng Tuyên Nhi đã từng phái người tìm hắn một thời gian, cái này là vì sao?

Hàn Lập nhìn lâu các xa xa, ánh mắt chớp động vài cái sau đó chậm rãi tiến vào bên trong lầu các, bên trong đã thấy hai nữ tu sinh đẹp, kẻ đứng người ngồi trầm mặc không nói gì.

Ngồi đó là một nữ tử vận hoàng sam, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, một nữ tử dịu dàng phảng phất như bích ngọc. Đứng cạnh là một bạch sam nữ tử, dung mạo vô cùng quyến rũ động lòng người, nhưng bên trong mắt chứa một tia liều tụy, điều này lại không ảnh hưởng gì đến dung mạo của nàng, ngược lại càng làm tăng thêm vài phần ưu tư động lòng người.

Hàn Lập tiến vào, lập tức làm hai nàng đồng thời nhìn lại.

"Hai vị đạo hữu đã đến, Hàn mỗ thật có chút ngạc nhiên. Bất quá hai vị tiên tử đều là người quen cũ của Hàn mỗ, hôm nay có thể gặp lại, tại hạ thật có chút cảm khái."

Hàn Lập đến trước mặt hai người, ánh mắt đảo qua, trên mặt thản nhiên cười.

"Hàn đại ca! Không. Hàn tiền bối, Vân Chi lần này đến bái phỏng, không gây phiền toái gì cho tiền bối chứ."

Hoàng sam nữ tử vừa thấy Hàn Lập, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, vội vàng đứng dậy có chút không biết nói sao cho phải.

------oOo------

Chương 1196: Nhị nữ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Về phần Đổng Huyên Nhi vận một thân bạch y, đôi môi đỏ tươi khẽ động vài cái, cuối cùng cũng không nói gì, nhưng trên mặt ánh mắt phứcc tạp, tựa hồ có chút kích động, mừng rỡ, lại có chút gì đó xa lạ cùng oán hận.

"Hạm cô nương đến chỗ này, tại hạ cao hứng còn chưa kịp nữa, sao lại nói tới cái gì làm phiền với không phiền chứ, ngươi cũng không cần xưng hô với ta cái gì tiền bối với không tiền bối, cứ gọi một tiếng Hàn đại ca là được. Ngươi tựa hồ đã đến Kết Đan trung kỳ đại thành, xem ra tiến vào hậu kỳcũng là sắp tới chuyện tình sớm muộn thôi."

Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Hoàng sam nữ tử vừa nghe Hàn Lập nói như thế, trên mặt hiện vẻ đỏ ửng,nhưng lập tức gật đầu mừng rỡ.

"Lần nay đến đây, ta kỳ thật là muốn cảm ơn ân Hàn đại ca năm đó hai lần không giết, nếu đổi lại là rơi vào trong tay tu sĩ khác, Vân Chi này hai lần chỉ sợ một lần đều không thể sống." Hạm Vân Chi cảm kích thấp giọng nói.

"Xem ra ngươi đã nhớ lại tất cả chuyện tình Huyết Sắc Thí Luyện năm đó rồi, cũng biết việc phát sinh sau đó là do tại hạ gây nên."

Hàn Lập đầu tiên là ngẩn ra,lập tức trở nên cảm thấy tức cười.

Nói cũng kỳ quái,Hàn Lập tự nhiên mơ hồ đem nàng này coi như là tiểu muội của mình, vị Hạm Vân Chi này tựa hồ đối với Hàn Lập cũng có cảm giác không sai biệt lắm, nói mấy câu liền quên đi thân phận Hàn Lập hiện nay, thân mật dị thường cùng hắn nói chuyện rồi cười rộ lên.

Nói chuyện một lát, Hàn Lập và nàng này lại bắt đầu ôn lại một ít chuyện cũ về Thái Nam tiểu hội năm đó và Huyết Sắc Thí Luyện, cùng khiến cả hai không ngừng cảm khái. Năm đó khi hai người tham gia hội kia thì tuyệt không nghĩ tới hai, ba trăm năm sau bọn họ sẽ lại gặp gỡ trong hoàn cảnh này.

Lúc ấy một tên Trúc Cơ Kỳ tu sĩ cũng là đối tượng mà bọn hắn ngưỡng mộ.

"Đúng rồi, vị Đổng tỷ tỷ này là ta làm quen được trong điển lễ. Nghe nói là đồng môn của Hàn đại ca, lần này có chút việc đến tìm Hàn đại ca."

Hạm Vân Chi như chợt nhớ ra điều gì, sau khi đột nhiên xoay đầu hướng Đổng Huyên Nhi cười một tiếng liền nói vậy với Hàn Lập.

"Năm đó Đổng tiên tử đích xác giống ta đều là môn hạ Hoàng Phong Cốc, bất quá tu vi Đổng đạo hữu tựa hồ so với lần gặp mặt vội vã trước đây không có gì tăng tiến rõ ràng, bộ dáng hình như là dẫm chân tại chỗ."

Hàn Lập nghe xong Hạm Vân Chi nói như vậy, liếc mắt nhìn về phía Đổng Huyên Nhi ôn hòa nói.

"Ta trở nên như thế này còn không phải do ngươi ban tặng sao!"

Đổng Huyên Nhi sau khi sắc mặt thay đổi lúc trắng lúc hồng, đột nhiên cắn răng, phi thường tức giận hướng Hàn Lập nói.

Hàn Lập không hiểu ra sao, ngẩn người ra.

Hạm Vân Chi chớp chớp mi mắt, cũng lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

"Đổng tiên tử,lời này có ý tứ gì, Đổng đạo hữu tu vi đình trệ không tiến có liên quan gì với Hàn mỗ?"

Phục hồi tinh thần lại, Hàn Lập trong lòng tự nhiên không hài lòng, sắc mặt trầm xuống nói.

"Nếu không phải ngươi thành Tâm Ma của ta. Ta như thế nào lại

nhiều lần vô phương đột phá bình cảnh,một mực dừng lại tại Trung kỳ nhiêu năm như vậy!"

Đổng Huyên Nhi trong lúc đó quên luôn thân phận khác biệt giữa mình và Hàn Lập, vừa giận vừa tức nói, phảng phất ủy khuất đầy bụng không cách nào nói hết.

"Tâm Ma"

Hàn Lập thì thào một tiếng,có chút kinh nghi.

*"Năm đó tại Yến Gia Bảo, ta rơi vào trong tay Điền Bất Khuyết, bị tên đó bắt cóc trở về Hợp Hoan Tông, mới biết được thân thế thật sự của mình. Ta đúng là huyết mạch đích truyền của Hợp Hoan Tông Vân Lộ lão ma, chỉ là sau này phát sinh vài chuyện ngoài ý muốn, mới bái làm môn hạ ở Hoàng Phong Cốc. Ta năm đó lúc mới sinh không lâu đã bị Vân Lộ lão ma tự mình thi triển một loại bí thuật tên "*Dịch mộng quyết*" lên người, một khi tu luyện công pháp có liên quan đến mị thuật,tự nhiên sẽ như "*nước chảy thành sông*", hiệu quả tăng lên gấp nhiều lần. Nhưng pháp quyết này khó khăn nhất và dễ dàng nhất cùng nằm ở một cửa ải Tâm ma này. Dễ dàng là có thể không gặp chút trở ngại nào, giống như ăn cơm uống nước dễ dàng đột phá. Còn khó khăn là có thể cả đời lại bị vây ở trên một cửa ải Tâm ma này, tu vi không cách nào tiến thêm.Thậm chí nếu Tâm Ma quá nặng, ngược lại sẽ xuất hiện chuyện quỷ dị tu vi bị lùi lại."*

Đổng Huyên Nhi có chút nghiến răng nghiến lợi nói.

"Cho là thế đi,nhưng ta sao lại trở thành Tâm Ma của ngươi, ta cùng Đổng đạo hữu cũng không có gặp mặt nhiều lần."

Ngẩn người một hồi lâu,Hàn Lập mặt mày cổ quái hỏi một câu.

"Ta sao mà biết chuyện này được! Từ khi Kết Đan thành công, ngươi lại thành Tâm Ma bắt đầu xuất hiện trong việc tu luyện của ta, mặc dù ta dựa vào một chút ngoại lực, cuối cùng miễn cưỡng đột phá Kết Đan sơ kỳ, nhưng là sau khi đến Trung kỳ, lại phải chịu bó tay. Chỉ có thể hóa giải Tâm Ma này, tu vi mới có thể tiếp tục tăng tiến. Ta cũng đã hỏi vị tổ tiên Vân Lộ lão ma kia của ta,

hắn nói sở dĩ ngươi có thể thành Tâm Ma của ta,hơn phân nửa là do ngươi năm đó không biết tu luyện cái đặc thù công pháp gì, có thể không bị mị thuật của ta mê hoặc, sau đó ta lại rơi vào trong tay Điền Bất Khuyết, khi ta bị mị thuật cắn trả thì lưu lại cho ta ấn tượng quá sâu sắc, lúc này mới thành Tâm Ma của ta."

Hàn Lập hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Hạm Vân Chi nghe đến đó, bộ dáng cũng trợn mắt há hốc mồm.

"Nghe nói ngươi sau khi Kết Đan không lâu, từng phái người đi tìm ta. Nếu là tìm được Hàn mỗ rồi, người sẽ đối đãi như thế nào với một cái Tâm Ma là ta đây?"

Sau một lúc lâu,Hàn Lập cuối cùng khôi phục tỉnh táo, ánh mắt chợt lóe chậm rãi hỏi.

"Đối phó với Tâm Ma có vài biện pháp, có thể dựa vào ý chí chính mình vượt qua, hoặc đem thứ đại biểu cho Tâm Ma tiêu diệt,hoặc là… Hóa giải nó. Ta lúc ấy là muốn dùng loại phương pháp thứ hai."

Đổng Huyên Nhi nói đến đây có chút ngập ngừng, khi nói những lời này thì trên mặt đột nhiên nổi lên một mảnh rặng mây hồng,khiến nàng trong nháy mắt trở nên diễm lệ lạ thường.

Hàn Lập nghe được nàng này nói đến tiêu diệt,hai mắt khẽ nháy, nhưng sau khi nghe xong toàn bộ liền lộ ra vẻ ngạc nhiên, lại nghĩ tới cái gì, trên mặt có chút không được tự nhiên.

"Ta hiểu mục đích ngươi đến chỗ này. Ngươi là muốn ta dùng thần niệm truyền độ bí thuật, giúp ngươi vượt qua cửa Tâm Ma này."

Hàn Lập trầm mặc một chút,chậm rãi nói.

"Đúng vậy, vốn tại lần xâm lấn kia của Mạc Lan nhân, ta thấy ngươi đã nghĩ đến việc tìm ngươi hỗ trợ, nhưng không nghĩ đến ngươi đã tiến giai đến Nguyên Anh kỳ, sau một chút do dự đã đánh mất cơ hội."

Đổng Huyên Nhi sắc mặt khôi phục như thường,thản nhiên thừa nhận.

"Đổng đạo hữu khẳng định rằng ta nhất định sẽ trợ giúp ngươi sao!"

Hàn Lập cười khẽ hỏi ngược lại.

"Ngươi hiện tại đã là Thiên Nam đệ nhất tu sĩ,ta cũng không biết ngươi sẽ xuất thủ giúp ta, một Kết Đan tu sĩ nho nhỏ này hay không. Nhưng ta nếu muốn sinh thời tiến giai vào Nguyên Anh kỳ, cũng chỉ có duy nhất con đường này, đành thử một phen vậy."

Đổng Huyên Nhi mắt lộ ra vẻ u oán nói.

"Năm đó ta và ngươi ở chung mặc dù có chút không thoải mái, nhưng cuối cùng cũng là đồng môn một thời gian. Nếu Tâm ma bởi vì ta mà xuất hiện thì việc giúp ngươi vượt qua một cửa ải Tâm Ma đối với ta hiện tại không đáng nhắc tới, ta có thể xuất thủ trợ giúp ngươi một lần."

Hàn Lập chậm rãi nói.

"Thật sao?" Đổng Huyên Nhi nét vui mừng hiện rõ trên mặt.

"Giúp ngươi vượt qua một cửa ải Tâm Ma này, đối với ta hiện tại thì không đáng nhắc tới, ta sao lại lừa ngươi! Bất quá sau chuyện này, ta cùng Đổng tiên tử liền không có liên quan. Đổng đạo hữu sau này liền tự giải quyết cho tốt đi!"

Hàn Lập trong mắt dị sắc chợt lóe,chậm rãi nói.

"Hàn đạo hữu chịu ra tay tương trợ, Đổng Huyên Nhi liền vô cùng cảm kích,như thế nào lại có vọng tưởng khác."

Đổng Huyên nhi sắc mặt khẽ tái đi, im lặng chốc lát, mới mặt không chút thay đổi nói.

"Tốt, Đổng đạo hữu hiện ở chỗ này nghỉ ngơi ba ngày, ba ngày

sau ta sẽ tới đây, giúp ngươi vượt qua một cửa ải Tâm Ma này."

Hàn Lập nói, thần sắc bình tĩnh dị thường.

Đổng Huyên Nhi lạnh lùng gật đầu,không nói gì.

Tiếp đó Hàn Lập lại cùng Hạm Vân Chi hàn huyên một hồi, bảo nàng này ở lại Lạc Vân Tông mấy ngày, du ngoạn thật tốt nơi này, sau đó mới cáo từ rời rời khỏi lầu các.

Năm ngày sau, Đổng Huyên Nhi cùng Hạm Vân Chi trước sau rời khỏi Lạc Vân Tông, phân biệt quay trở về Ngự Linh Tông cùng Hợp Hoan Tông.

Chỉ là Đổng Huyên Nhi,dưới sự trợ giúp của Hàn Lập rốt cục vượt qua một cửa ải Tâm ma này, sau đó không tiếp tục gặp trở ngại mà tiến giai Kết Đan hậu kỳ, mà Hạm Vân Chi trên người trừ bảo vật và vài bình đan dược Hàn Lập tặng ra, mặt khác còn đem một phong thư Hàn Lập gửi Ngự Linh Tông Đại trưởng lão.

Khi Hàn Lập hóa thành một đạo kinh hồng bay đến trước động phủ của mình, một vị cung trang thiếu phụ bạch y phiêu phiêu đang mỉm cười đứng chờ. Nàng thấy độn quang Hàn Lập hạ xuống, lập tức dịu dàng nói:

"Vân Chi muội muội sao nhanh chóng rời đi vậy, kỳ thật chàng có thể lưu nàng ở lại lâu thêm mấy ngày mà."

"Không cần,có mấy ngày gặp mặt kia cũng đủ để giải khai khúc mắc liên quan đến Vân Chi."

Hàn Lập mỉm cười lắc đầu.

"Được, chỗ này của ta vừa mới lại nhận được tin tức có liên quan đến một vị hồng nhan khác của chàng, vị tên Tử Linh nữ tử kia mấy năm trước đã ngưng kết Nguyên Anh thành công, đã động thân đi du lịch Đại Tấn. Trong khoảng thời gian ngắn chỉ sợ chàng khó có thể gặp được nàng."

Nam Cung Uyển cười mà như không phải cười nói.

"Lấy tư chất Tử Linh thì ngưng kết Nguyên Anh so ra cũng không phải là việc ly kỳ gì, còn về chuyện nàng có hay không ở Thiên Nam thì nếu có duyên thì tự nhiên sẽ còn cơ hội gặp lại.Mặt khác mấy ngày tới, sau khi được đưa tới một nhóm tài liệu luyện khí ta cần,ta liền bắt đầu bế sanh tử quan, tranh thủ sớm đem tu vi luyện đến Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong. Sau đó lại đem Đại Diễn Quyết hoàn toàn luyện thành, cuối cùng lại sẽ đem năm loại Cực Hàn Chi Diễm cùng Ngũ Tử Đồng Tâm Ma hợp nhất hai thành một."

Hàn Lập hướng ái thế của mình sau khi cười một tiếng,ung dung nói.

"Tốt, ta đồng dạng cũng đang muốn tiến lên cảnh giới Nguyên Anh hậu kỳ. Hy vọng ngày ta và chàng xuất quan, chính là ngày vợ chồng ta đại công cáo thành."

Nam Cung Uyển thản nhiên cười một tiếng, ánh mắtvô cùng ôn nhu nói.

"Ha ha,hy vọng thật sự có thể như lời Uyển nhi nói. Bất quá mấy ngày này, nàng phải bồi tiếp vi phu mấy tối thật tốt."

Hàn Lập trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ quỷ dị, ánh mắt tại vài địa phương nổi bật của thiếu phụ, không có hảo ý liếc mắt xem xét vài lần.

"Từ lúc nào miệng lưỡi chàng trở nên trơn tru như vậy!"

Cung trang thiếu phụ nghe vậy mặt mày đỏ bừng, khẽ gắt Hàn Lập, nhưng thần sắc quyến rũ, con mắt sáng lưu động không ngừng.

"Miệng lưỡi trơn tru, từ khi ta mới ra đời tới này, đây chính là lần đầu tiên có người đánh giá Hàn Lập ta như vậy, đại khái cuộc đời này chỉ biết miệng lưỡi trơn tru với một người là nàng."

Hàn Lập ngửa đầu cười ha ha một tiếng, thanh âm thẳng chấn lên chín tầng mây, trong vài tòa núi đều mơ hồ có tiếng cười quanh quẩn không ngừng.

Trong một tòa động phủ Tử Mẫu Phong, một thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi đang cầm một cái thẻ ngọc đọc, sau khi nghe được tiếng cười của Hàn Lập, không khỏi nghiêng nghiêng đầu nghe ngóng.

Đột nhiên nàng ngọt ngào cười một tiếng, trên mặt lộ ra nụ cười hiểu ý.

------oOo------

Chương 1197: Bế quan

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vân Mộng Sơn Mạch, trong một gian mật thất thuộc Tử Mẫu Phong, bốn phía đều là một mảnh sương mù, tựa hồ cả gian mật thất đều được đặt dưới cấm chế.

Tại trung tâm mật thất, có một người toàn thân thanh quang chớp động đang ngồi xếp bằng ở đó, bốn phía lại có năm bộ nhân hình khô lâu trắng noãn như ngọc, đồng dạng cũng đang ngồi xếp bằng xung quanh.

Những khô lâu này toàn thân bao phủ một tầng ma khí xám trắng nhàn nhạt, nhưng khóe miệng khẽ mở ra, bên trong phân biệt có hắc, bạch, lam, hoàng, lục năm loại quang diễm chớp động không ngừng.

Thanh sắc nhân ảnh đang ngồi xếp bằng ở trung tâm hai tay hợp lại đặt trước ngực, một đoàn tử diễm chói mắt như có như không hiện lên trên tay.

Đúng là Hàn Lập, người đã bế quan không biết bao nhiêu năm.

Đột nhiên trên vách tường ngân quang chợt lóe, một đạo thanh sắc nhân ảnh quỷ dị từ trong cấm chế hiện ra, ảo ảnh chợt lóe, người này liền lẳng lặng đứng bất động ở một bên.

Hồi lâu sau, Hàn Lập đột nhiên mở miệng, đoàn tử diễm chói mắt kia hóa thành một đám tử sắc hỏa tuyến, nhất thời bị hút vào trong miệng.

Năm bộ khô lâu gần đó trái lại đột nhiên khép miệng, quang diễm trong miệng chợt lóe lên rồi biến mất, tiếp đó ma khí xám trắng trên thân chúng nhanh chóng biến mất, xương cốt trắng noãn lại biến thành những màu sắc nhàn nhạt giống đám quang diễm kia.

Lúc này, Hàn Lập chậm rãi mở hai mắt, nhưng trên mặt một mảnh mờ mịt, qua một hồi lâu sau,trong mắt mới lộ ra vẻ tỉnh táo. Hắn khẽ nghiêng đầu, ánh mắt dừng lại ở trên thanh sắc nhân ảnh, khẽ cau mày.

Thanh sắc nhân ảnh tự nhiên chính là Nhân hình Khôi Lỗi mà hắn vẫn đặt ngoài động phủ cho tự họat động. Những năm gần đây, Hàn Lập trừ việc cứ cách một thời gian ngắn lại cùng đệ nhị Nguyên Anh đang điều khiển Khôi Lỗi đồng hóa ra, một mực vẫn cho nó chiếu cố mọi việc trong động phủ. Hiện tại đột nhiên xuất hiện tại nơi này, tự nhiên là có đại sự gì đó, không thể làm chủ, phải chính hắn tự mình quyết định mới được.

Hàn Lập trong lòng có chút kỳ quái, lấy thần thông không thua Đại Tu Sĩ của đệ nhị Nguyên Anh, còn có thể có chuyện gì làm cho nó vô phương định đoạt? Hắn lúc này thần niệm khẽ động, trực tiếp xâm nhập vào trong Nhân hình Khôi Lỗi, cùng thần thức đệ nhị Nguyên Anh bắt đầu đồng hóa.

Ước chừng một khắc sau, Hàn Lập trên mặt lộ ra một tia cổ quái. Mà nguyên bản Nhân hình Khôi Lỗi vẫn đứng yên không nhúc nhích, từ bên trong túi trữ vật bên hông móc ra một vật, bình tĩnh đưa tới. Hàn Lập không lưỡng lự nhận lấy, đó bất ngờ lại là khối ngọc phù tàn khuyết bằng nửa bàn tay.

Hướng vào trong đó rót vào một ít linh lực, mặt ngoài ngọc phù lại hiện ra vô số huyết sắc tiểu tự.

Hàn Lập sau khi quan sát một hồi, liền lộ ra vẻ do dự.

"Thiên Lan đạo hữu, tỉnh dậy đi! Lần này thời gian bế quan của chúng ta cũng không ngắn a?" Hắn âm trầm mở miệng, chỉ là bởi vì đã một thời gian dài không nói gì, nên lời nói có chút khô cứng.

"Cũng tầm một trăm hai mươi, một trăm ba mươi năm, hai giáp mà thôi, cũng không tính là lâu! Thế nào, bây giờ sẽ xuất quan sao? Hàn Diễm của ngươi và Tâm Ma chính là đang tu luyện tới thời điểm mấu chốt, chỉ cần lại tiếp tục tu luyện hơn mười năm, liền có thể đem Ngũ Ma và năm loại Cực Hàn Chi Diễm chân chính luyện hóa thành công. Hiên tại ly khai không có chút đáng

tiếc sao?"

Linh quang chợt lóe,từ trong tay áo bào Hàn Lập bay ra một cái tiểu đỉnh, sau khi xoay quanh liền trôi nổi tại trước người Hàn Lập, trên đỉnh hiện ra thân ảnh đồng tử. Bộ dáng hiện tại của yêu này thoạt nhìn so với trước kia lớn hơn hai, ba tuổi, đang rung đùi đắc ý nói.

"Chưa vội nói tới việc đáng tiếc, chỉ cần khi trở về tiếp tục luyện hóa là được. Nhưng trong khối Vạn Lý phì này truyền đến tin tức Loạn Tinh Hải, ban đầu ta cùng Thiên Tinh Song Thánh đã làm một cuộc giao dịch, lúc này Lăng Ngọc Linh nàng dù có làm phiền, ta cũng không thể coi như không thấy được."

Hàn Lập khẽ lắc đầu.

"Thiên Tinh Song Thánh? Chính là đôi vợ chồng Hậu kỳ ở Loạn Tinh Hải kia sao? Năm đó ta ở trong đỉnh dùng bí thuật quan sát khí sắc bọn họ, hai người bọn họ mặc dù pháp lực không thấp, nhưng khí huyết không tốt, bộ dáng thọ nguyên không còn nhiêu lắm.Coi như một mực bình yên vô sự, hiện tại quá nửa cũng đã tọa hóa rồi. Không có đôi vợ chồng này tọa trấn, nên có chuyện gì cần hướng ngươi xin giúp đỡ?"

Đồng tử nhãn châu xoay chuyển nói.

"Xem xét tin tức từ Lăng Ngọc Linh phát tới, đích xác không có nhắc tới Song Thánh, xem ra đôi vợ chồng này hơn phân nửa thật không còn tại thế. Bất quá đó cũng là một cơ hội, ta đối với Nguyên Từ Thần Quang của Tinh Cung cũng rất có hứng thú. Năm đó Song Thánh cho ta vài loại phương pháp hữu dụng đối với việc tiến giai lên Hóa Thần, ta đã tinh tế nghiên cứu qua. Các phương pháp khác đều không đáng tin,chỉ có Nguyên Từ Thần Quang tu luyện đến đại thành, mới thực sự có chỗ hữu dụng trong việc tiến giai Hóa Thần. Lần này đi, vừa lúc đem phương pháp tu luyện thu vào tay."

Hàn Lập chậm rãi nói.

"Nguyên Từ Thần Quang, công pháp như thế ta tại Linh Giới cũng

không có nghe nói qua. Hơn phân nửa là do tu sĩ giới này sáng tạo ra. Nhưng đạo hữu tính toán tu luyện công pháp này, có phải quá phân tâm không. Cẩn thận gặp phải trở ngại lớn a."

Đồng tử nhắc nhở.

"Ta trong lòng hiểu rất rõ. Trước khi tu luyện Nguyên Từ Thần Quang này, ta sẽ trước hết đem pháp lực tu luyện tới Hậu kỳ đại thành, dùng phương pháp Cực Hàn Chi Diễm đột phá Hóa Thần bình cảnh một lần, có thể thành công là tốt nhất. Nếu không được thì Nguyên Từ Thần Quang không thể không luyện. Nếu không thì không có phương pháp khác giúp ta tiến giai Hóa Thần."

Hàn Lập ngưng trọng nói.

"Đạo hữu đã nói thế, ta cũng không còn gì để nói. Đáng tiếc lão phu mặc dù cũng hiểu được rất nhiều phương pháp đột phá Hóa Thần, nhưng nơi đây linh khí quá loãng, dùng ở giới này lại không có hiệu quả. Đúng rồi, đạo hữu trăm năm qua tu luyện thế nào rồi? Tựa hồ pháp lực tăng lên không ít."

Đồng tử ánh mắt đảo qua thân thể Hàn Lập,nhàn nhạt hỏi.

"Mặc dù pháp lực có chút tiến bộ, nhưng muốn đến Hậu kỳ đại thành còn quá sớm! Lúc đầu còn muốn khổ tu năm, sáu chục năm mà thôi. Mà kết quả này còn nhờ vào việc không ngừng nuốt phục các loại linh đan, nếu không chỉ bằng vào việc tự mình đả tọa khổ tu, chỉ sợ dù có thêm trăm năm cũng không có cách nào được như thế này."

Hàn Lập thở dài một tiếng.

Lúc này hắn nhớ đến Giáng Vân đan được luyện chế tại dược viên trong không gian thần bí kia. Nếu còn có thể có số lượng đầy đủ linh đan này thì đủ để đem thời gian tu luyện rút ngắn đi mấy lần.

Đáng tiếc linh thảo luyện chế Giáng Vân đan đã tiêu hao hầu như không còn, lại vô phương đem linh thảo này từ trong không gian kia nhổ ra để đem về đây trồng. Hiện tại dùng đan dược khác, đối với cảnh giới của hắn bây giờ mà nói, đan dược phụ trợ dùng được thật sự có hạn, không cách nào làm cho hắn vừa lòng.

Bất quá những năm gần đây, hắn cũng không lãng phí lục dịch trong thần bí tiểu bình. Ngoài việc dùng để luyện chế đan dược, những linh dịch dư ra đều được hắn dùng để thanh tẩy linh nhãn và để thôi thục Linh trùng.

(thôi thục = thúc dục trưởng thành)

Nhưng thanh tẩy linh nhãn kéo dài được hơn hai mươi năm liền ngừng lại. Bởi vì hai mắt sau khi trải qua vô số lần thanh tẩy, Minh Thanh linh thủy rốt cuộc không có tác dụng nữa, nếu liên tục sử dụng cũng chỉ là lãng phí lục dịch mà thôi.

Nhưng linh nhãn của Hàn Lập bây giờ so với trước kia đúng là cách biệt một trời một vực.

Hai mắt sau khi được rót vào linh lực cường đại, chẳng những có thể xuyên vân thấu vụ, thậm chí nếu toàn lực thi triển, có thể dùng thần niệm liền đem vật ngoài ngàn trượng nhìn rõ ràng, cứ như gần trong gang tấc vậy. Vì vậy, nếu thân ở trong cấm chế ngăn cách thần niệm gì, thần thông này cực kỳ hữu dụng.

Mà Lục Dực Sương Công trải qua trăm năm thôi thục, rốt cục cũng tiến hóa ra đôi cánh thứ hai,thần thông từ khoảng cách trên dưới ngũ cấp yêu thú, giờ đã tiến hóa tới trình độ thất cấp yêu thú đại thành, đã có thể sử dụng phong tuyết chi lực. Dưới tình huống mười hai con ngô công cùng nhau thi triển,đủ sức khiến phạm vi mười trượng xung quanh lập tức hóa thành một mảnh băng tuyết.

Nhưng một lượng lớn Phệ Kim Trùng được Hàn Lập đặc biệt bồi dưỡng, còn chưa có dấu hiệu tiến giai. Trong tay hắn mặc dù có nắm pháp quyết mượn Ngũ Hành linh khí để khi linh trùng đạt đến một bước cuối cùng tiến hành giúp chúng trở thành thể thành thục, nhưng hiển nhiên chúng vẫn chưa đạt đến trình độ để có thể thi triển pháp quyết này. Bộ dáng những linh trùng này không biết phải bồi dưỡng bao nhiêu năm nữa mới đạt đến trình độ kia.

Còn về Thổ Giáp Long am hiểu tìm kiếm thiên tài địa bảo mà hắn thu phục được ở Đại Tấn kia, dưới tình huống được ăn vào đại lượng yêu đan, cũng cực kỳ an tâm tu luyện trong động phủ, bất quá nhìn tu vi nó, cách lúc đột phá bát cấp Hóa Hình rất gần rôi.

Tại phương diện công pháp,Hàn Lập hiện tại tu luyện Thanh Nguyên Kiếm Quyết đồng thời cũng kiêm tu Đại Diễn Quyết.

Không biết là vì lý do tư chất Linh Căn thay đổi, hay là hắn tại phương diện tu luyện thần niệm này thật sự có thiên phú, lại có thể một hơi đem Đại Diễn Quyết nọ tu luyện tới tầng cuối cùng, bộ dáng tựa hồ so với việc tu luyện mấy tầng trước đó còn muốn thuận lợi hơn.

Vì thế, thần thức của hắn so với trước kia cường đại chừng gấp đôi. Nếu có thể đem một tầng cuối cùng cũng tu luyện thành, thần niệm so với Hóa Thần tu sĩ cũng sẽ không hề thua kém.

Trừ thần niệm ra, thân thể Hàn Lập hôm nay cũng mạnh mẽ khó có thể tin.

Vì song song với tu luyện Tật Phong Cửu Biến, hắn cũng đem Minh Vương Quyết tầng thứ ba tu luyện qua. Mặc dù không có tốn bao nhiêu thời gian, nhưng tu luyện rất khó khăn, phải chịu thống khổ rất lớn, khiến Hàn Lập lúc mới bắt đầu suýt nữa cũng phải từ bỏ. Không trách được cho dù tại Linh Giới, cũng hiếm thấy có người đã tu luyện xong ba tầng.

Nhưng công pháp này sau khi tầng thứ ba đại thành,sự cường đại sau khi thân hình được tẩy tủy còn vượt xa dự liệu của Hàn Lập.

Hắn bây giờ có thể không thi triển hộ thể linh quang, chỉ bằng thân thể liền có thể ngăn cản một loại pháp khí công kích mà bình yên vô sự.

Còn tu luyện Tật Phong Cửu Biến lại cực kỳ đơn giản, hắn chỉ tốn thời gian hơn một năm đã tìm hiểu thấu triệt, có thể tùy ý thi triển.

Hàn Lập trong lúc bế quan còn luyện chế mấy thứ bảo vật.

Mộc Sinh Châu kia có thể thi triển thần thông bất diệt thân thể, tự nhiên là được luyện đầu tiên. Phụ trợ tài liệu quan trọng nhất của bảo châu này chính là thứ trong tam đại linh mộc *"Dưỡng hồn mộc"* và *"Linh Nhãn thụ"*.

Những đồ vật đối với những người khác ở Nhân Giới mà nói, đều là thứ muôn vàn khó khăn để kiếm, nhưng đối với Hàn Lập lại căn bản không thành vấn đề.

Vì thế, hắn dễ dàng chế ra Mộc Sinh Châu, rồi đem nó luyện hóa vào trong cơ thể.

Đương nhiên trừ viên châu này ra, hắn trong lúc bế quan còn đem độc câu của Song vĩ nhân diện hạt (bò cạp mặt người hai đuôi) và Hỏa Long trụ lấy được từ Côn Ngô sơn thuận tay luyện chế thành hai kiện pháp bảo có uy lực không nhỏ.

Hàn Lập trong lòng yên lặng suy nghĩ một lần về thu hoạch lần bế quan này.Đột nhiên tay áo rung lên, vứt một cái ngọc bình đen nhánh ra ngoài, trong miệng lẩm bẩm nói gì đó.

Nhất thời thân hình năm bộ khô lâu phụ cận run lên, ma khí xám trắng bỗng nhiên hiện lên, hóa thành năm quỷ đầu lớn chừng bánh xe, miệng phun ma hỏa, dữ tợn dị thường.

"Tật"

Hàn Lập dương tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Mấy cái quỷ đầu nay xoay tròn, lại nhanh chóng trở nên thu nhỏ, cuối cùng biến thành lớn chừng nắm tay, bị ngọc bình đen nhánh kia phun ra một luồng hào quang hút vào trong đó. Hàn Lập đem ngọc bình thu lại, thân hình nhoáng lên đã đứng dậy.

Ống tay áo hắn nhắm ngay bạch quang quanh thạch thất phất một cái, nhất thời sau khi linh quang thiểm động, cấm chế thạch thất nhanh chóng tán loạn biến mất, hiện ra một cái cửa đá.

Hàn Lập mặt không chút thay đổi đi tới, Nhân hình Khôi Lỗi thì tại mật thất ngân quang chợt lóe, liền biến mất không thấy.

Việt Quốc tu tiên giới nằm ở trung bộ Thiên Nam, mấy trăm năm qua có thể coi là luân phiên tranh đấu, ít có thời kỳ bình yên được lâu.

Năm đó đầu tiên là Việt Quốc lục phái bị ma đạo đánh tan, sau đó lại là một hồi minh tranh ám đấu do vài môn phái ma đạo tranh dành Việt Quốc, cuối cùng là Quỷ Linh môn thắng được. Nhưng tại trăm năm trước, Ngự Linh Tông lại thừa dịp Quỷ Linh Môn thực lực đại hao tổn trong vụ Trụy Ma Cốc mà đột nhiên liên hợp với vài tông khác làm khó dễ, bức Quỷ Linh Môn ra khỏi Việt Quốc.

Việt Quốc ngày nay bị mấy tông môn do Ngự Linh Tông cầm đầu cùng nhau chia sẻ. Mà lấy thực lực Ngự Linh Tông, tự nhiên một mình chiếm gần nửa linh mạch linh quặng của Việt Quốc.

Mà quặng linh thạch nằm dưới đất nơi nào đó trong Đại Hạp Cốc, chính là một trong những mạch khoáng bị Ngự Linh Tông chiếm cứ.

Số lượng linh thạch dự trữ nơi này nguyên bổn cũng coi như phong phú, nhưng là sau khi bị Việt Quốc Lục Phái, Quỷ Linh Môn cùng Ngự Linh Tông mấy tông môn này không ngừng đào bới, linh thạch rốt cuộc dần dần không còn, hầu như đã rơi vào trạng thái hoang phế.

Bây giờ Ngự Linh Tông trừ việc lưu lại hai tên đệ tử Luyện Khí Kỳ đê giai trông coi ra, không còn tiếp tục phái tu sĩ trông coi chỗ này.

------oOo------

Chương 1198: Tinh cung lai tấn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một ngày kia, hai tên Ngự Linh Tông đệ tử đang canh ở lối vào quặng mỏ, bàn luận một ít chuyện vừa phát sinh trong tông môn. Tại lòng đất trên đỉnh đầu bọn họ, một đạo thanh sắc nhân ảnh đang yên lặng dùng Thổ Độn Thuật di chuyển trong lòng đất, trực tiếp xuất hiện trong chỗ sâu nhất quặng mỏ, động quật không bắt mắt kia.

Từ đầu đến cuối, hai tên đệ tử Ngự Linh Tông đều không phát hiện chút nào.

Hoàng quang chợt lóe, nhân ảnh hiện ra nguyên hình, chính là một thanh niêm diện mạo bình thường. Hắn sau khi hướng một góc sâu trong động quật nhìn thoáng qua, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhạt.

Người này tự nhiên là Hàn Lập, kẻ bay một mạch từ Khê Quốc đến đây.

Một tháng trước, hắn sau khi xuất quan ra, cũng không gặp được Nam Cung Uyển chút nào.

Nàng và Hàn Lập có chút khác nhau, trong hơn trăm năm bế quan vừa rồi của hắn, nàng đã xuất quan mấy lần, cố ý đi du lịch các nơi ở Thiên Nam một thời gian ngắn để tôi luyện tâm tính của mình.

Mà đến lúc Hàn Lập xuất quan thì Nam Cung Uyển tại mấy năm trước đã lại tiến vào trong mật thất, tiếp tục bế quan tu luyện.

Hàn Lập cảm thấy có chút tiếc nuối, nhưng cũng không quấy rầy nàng, sau khi phát cho nàng một đạo truyền âm phù thông báo tin tức mình muốn đi xa liền rời đi. Vào trong Lạc Vân Tông thấy hai người Lữ Lạc và Liễu Ngọc.

Hai người này gặp mặt Hàn Lập tự nhiên vui mừng.

Mấy năm nay, trải qua phát triển mạnh của hai người, thế lực Lạc Vân Tông quả thực là tiến triển cực nhanh, đã sớm trở thành đại tông cả Thiên Nam đều biết đến. Mà vị nữ tử họ Tống kia, chính ở trong hơn trăm năm này đã ngưng kết Nguyên Anh thành công. Trở thành vị Nguyên Anh tu sĩ thứ tư của Lạc Vân Tông.

Hàn Lập nghe xong trong lòng cũng có vài phần cao hứng. Nhưng càng làm hắn ngạc nhiên là, nữ tử họ Tống trải qua nhiều năm tìm kiếm, rốt cuộc hơn mười năm trước đây đã tìm được một tên đệ tử thần niệm cường đại trời sinh. Nhưng bởi vì Hàn Lập đang bế quan nên người này liền tạm thời tự mình tu luyện trong tông mà thôi, nghe nói tư chất Linh Căn cũng không tồi, là tu sĩ song thuộc tính Linh Căn.

Hàn Lập nghe xong trong lòng khẽ động, lập tức triệu kiến người này. Kết quả tên đệ tử này đúng là một thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi có chút gầy yếu, nhưng mặt mũi thanh tú.

Hàn Lập tự mình kiểm tra thiếu niên một phen.

Thần niệm đối phương quả nhiên trời sanh cường đại dị thường, cơ hồ so với tu sĩ thế hệ cùng lứa thì mạnh hơn gấp đôi. Quan trọng nhất là, tâm tính thiếu niên cũng có chút thành thật chững chạc, khiến Hàn Lập rất vừa lòng.

Hắn cũng không hỏi vòng vo, trực tiếp hỏi thiếu niên có nguyện ý bái hắn làm thầy không.

Thiếu niên tên gọi Thạch Kiên này sớm đã biết thân phận Hàn Lập, vừa nghe thấy người được xưng là Thiên Nam đệ nhất tu sĩ Hàn Lập muốn thu mình làm đồ đệ tự nhiên trong lòng mừng như điên. Không chút lưỡng lự liền hướng Hàn Lập dập đầu quỳ lại,nhanh chóng bái lạy, trở thành môn hạ Hàn Lập.

Hàn Lập cười ha hả vài tiếng,liền mang thanh niên quay trở về Tử

Mẫu Phong, cấp cho Thạch Kiên một tòa động phủ trong một ngọn núi khác, còn đem Đại Diễn Bảo Kinh này phục chế một phần cho hắn.

Hắn trừ việc dặn dò thiếu niên nhất định phải tu luyện Đại Diễn Quyết ra, công pháp còn lại trong bảo kinh để mặc hắn tự do lựa chọn mà tu luyện, cũng không can thiệp thêm. Mà lấy tài cao ngút trời của Đại Diễn Thần Quân năm đó, công pháp bí thuật có ghi lại trong bảo kinh thật sự không ít.

Đương nhiên Hàn lập cũng cấp cho tên Luyện Khí kỳ đệ tử này đủ số lượng đan dược, rồi lại triệu hồi thiếu nữ Điền Cầm Nhi, đem việc phụ trách chỉ điểm Thạch Kiên tu luyện trong một thời gian ngắn giao cho nàng.

Cũng phải kể đến, Điền Cầm Nhi mặc dù là thân mang Long Ngâm Chi Thể nên tu luyện đứt quãng, nhưng sau khi được Nhân hình Khôi Lỗi đưa cho một số lượng lớn đan dược duy trì, trải qua hơn trăm năm này rốt cuộc cũng đạt tới cảnh giới Trúc Cơ trung kỳ. Xem ra giống như Hàn Lập dự liệu, chuyện nàng này đạt tới Kết Đan cũng không phải là không có khả năng.

Sau khi nhận thiếu niên, việc cuối cùng trong lòng Hàn Lập quan tâm cuối cùng cũng đã mất.

Năm đó khi Đại Diễn Thần Quân tạo hóa thì muốn hắn tìm một tên đệ tử, thay ông ta tiếp tục truyền thừa Đại Diễn Bảo Kinh. Hàn Lập đã chuẩn bị đợi đến khi thiếu niên kia đạt đến tu vi Kết Đan liền lập tức ban cho hắn một số kiện bảo vật uy lực lớn, rồi cho hắn đến Cực tây chi địa, đoạt lại vị trí Thiên Trúc Giáo giáo chủ, kế tục truyền thừa của Đại Diễn Thần Quân.

Còn về phần Mộ Phái Linh đang cư ngụ tại Tử Mẫu Phong, sau khi được Nam Cung Uyển truyền thụ bí thuật Yểm Nguyệt Tông, tu vi cũng đã tăng tiến không ít, đã tiến giai đến cảnh giới Kết Đan hậu kỳ. Nàng đang bế quan ngày đêm, khổ tu pháp lực, để sớm đạt đến Hậu kỳ đại thành, rồi thử nghiệm đột phá cảnh giới Nguyên Anh.

Hàn Lập cũng không quá để trọng tới phát triển của nàng ta sau này. Không phải là vì tư chất Mộ Phái Linh kém cỏi, mà bới vì một tu sĩ có thể ngưng kết Nguyên Anh, cơ hồ cũng phải có cơ duyên và tạo hóa của chính mình. Mộ Phái Linh nàng này tuy tu luyện chăm chỉ dị thường, nhưng nếu không có kỳ ngộ khác thì cũng chỉ giống như các tu sĩ nóng tính, hy vọng tiến giai Nguyên Anh đồng dạng rất xa vời.

Sau khi Hàn Lập đem chuyện lớn nhỏ trong tông môn và động phủ của mình tất cả an bài xong, cũng không chần chờ mà rời khỏi Vân Mộng sơn mạch, chạy thẳng tới Việt Quốc.

Dù sao xem xét từ tin tức Lăng Ngọc Linh truyền tới, tình hình Tinh Cung hiện tại thật sự không tốt chút nào, bộ dáng tựa hồ bị Nghịch Tinh Minh hoàn toàn áp chế vào thế hạ phong. Nếu không cũng không đến mức phải vận dụng Vạn Lý phù, tìm mình hỗ trợ.

Hàn Lập không muốn khi mình tới Loạn Tinh Hải, lại thấy người cần cứu trợ đã đi đời nhà ma trước rồi.

Hiện tại hắn lại lần nữa tới tòa thượng cổ Truyền Tống Trận trong động quật dưới đất tại Đại Hạp Cốc.

Mặc dù tòa Truyền Tống Trận kia lần trước khi trở về đã bị hắn cố ý phá hủy rồi.Nhưng hắn đã sớm đem phương vị bố trí Truyền Tống Trận ghi nhớ không sai chút nào, chỉ cần sau khi một lần nữa đem vị trí ban đầu của Truyền Tống Trận này bày ra tự nhiên liền có thể lại truyền tống đến Loạn Tinh Hải.

Mà càng làm cho Hàn Lập yên tâm chính là,nơi đây hôm nay chỉ còn lại có hai tên tiểu bối Luyện Khí Kỳ trông coi. Hắn chỉ cần thi triển chướng nhãn pháp liền có thể dễ dàng giấu diếm được tai mắt hai người này, tuyệt đối sẽ không phát hiện được điểm dị thường gì ở đây.

Hàn Lập tự đánh giá như thế, lúc này quơ túi Trữ Vật bên hông lên, rồi hướng không trung ném ra.

Túi trữ vật xoay tít trên không trung, đột nhiên miệng túi đảo ngược, nhắm ngay mặt đất phun ra một luồng hào quang màu trắng nhạt.

Sau khi linh quang chợt tắt, trên mặt đất bỗng hiện ra một đống tài liệu cao cỡ nửa người. Đa phần là các loại kỳ thạch linh ngọc.

Hàn Lập mặt không chút thay đổi hướng không trung vẫy một cái, trong túi Trữ Vật lại có bạch quang chớp động.

Lần này, từ trong túi phun ra hơn mười can pháp kỳ và pháp bàn. Từng kiện từng kiện trôi nổi giữa không trung, chớp động linh quang màu sắc khác nhau.

Hàn Lập trong miệng lẩm bẩm, tay áo hướng những khí cụ bày trận này nhẹ nhàng phất một cái.

Nhất thời những pháp khí này hóa thành các sắc quang mang, nhập vào bốn phía động quật, liên tiếp lóe lên rồi biến mất dạng.

Tiếp đó từ giữa động quật toát ra một luồng sương trắng lớn, đảo mắt liền đem Hàn Lập bao phủ vào trong đó.

Giây phút này nếu có tu sĩ từ bên ngoài động quật đi qua, chỉ thấy bên trong động quật trống rỗng,bộ dáng thập phần bình thường.

Cấm chế pháp trận sinh ra hoàn toàn che đậy Hàn Lập và đống lớn tài liệu pháp trận kia vào bên trong.

Mà Hàn Lập trong động quật làm việc lu bù cả lên.

Lấy tài nghệ và kiến thức trận pháp của hắn hiện tại, dưới tình huống có sung túc tài liệu, việc bố trí một pháp trận loại nhỏ rõ như lòng bàn tay, tự nhiên là không cần tốn nhiều công sức.

Chỉ mất công phu ngắn ngủi hai ngày, một tòa cổ Truyền Tống Trận mới tinh liền xuất hiện giữa động quật.

Hàn Lập sau khi cẩn thận kiểm tra pháp trận, liền đánh ra một đạo pháp quyết.

Ở giữa pháp trận sau khi bạch quang chợt lóe, liền truyền ra từng trận âm thanh rồi tiếp đó các nơi trên pháp trận đều có linh quang chớp động, nhưng sau một lát liền tự động trở nên ảm đạm.

Xem ra Truyền Tống Trận bên kia cũng không hề có vấn đề, có thể truyền tống được.

Hàn Lập trong lòng vui vẻ, thân hình sau khi nhoáng lên liền xuất hiện trên Truyền Tống Trận.

Nhưng khi hắn đang muốn kích phát pháp trận thì ánh mắt đột ngột hướng về lối vào động quật quét tới, trên mặt lại hiện lên một tia chần chờ, sau khi hơi cúi đầu suy nghĩ, đột nhiên vỗ vào túi Linh Thú bên hông.

Trong túi vang lên thanh âm tê tê, miệng túi hé ra, một luồng gió tuyết trắng từ trong túi trực tiếp phun ra.

Lập tức mười hai con tuyết bạch ngô công đều hiện hình ra trong gió tuyết, mỗi con đều dài gần thước, sau lưng mọc ra bốn cánh, dữ tợn dị thường.

Hàn Lập sau khi thả những Lục Dực Sương Công này ra, trong miệng lẩm bẩm,pháp quyết hướng những Linh Trùng này đánh tới.

Những Linh Trùng này nhanh chóng thu nhỏ lại, đảo mắt đã biến thành cỡ bàn tay. Tiếp đó bọn chúng hé miệng, phun ra luồng luồng hàn khí, bao bọc chung quanh thân thể, bắt đầu tự đóng băng chính mình.

Một lát sau, từng cái, từng cái băng cầu trong suốt dị thường xuất hiện trước người Hàn Lập.

Mười ngón tay Hàn Lập nhằm vào băng cầu này liên tiếp bắn ra mười hai đạo thanh ti, trong nháy mắt nhập vào băng cầu không thấy bóng dáng. Tiếp đó mười hai khỏa băng cầu không cần Hàn Lập thi pháp, cùng nhau hướng dưới đất từ từ chìm xuống, trong ánh hoàng quang chớp động, độn nhập vào trong lòng đất rồi mất dạng.

Hắn lúc này mới khẽ cúi đầu.

Có mười hai con Linh Trùng tương đương với thất cấp yêu thú thủ hộ, cho dù là Nguyên Anh tu sĩ cũng không dễ dàng phá hủy Truyền Tống Trận trong này. Như vậy mới làm hắn yên tâm hơn nhiều.

Lập tức,Hàn Lập không hề chần chừ nữa, thúc dục Truyền Tống Trận dưới chân, cả người trong ánh bạch quang liền biến mất.

Sau một hồi đầu váng mắt hoa, thân hình Hàn Lập xuất hiện ở trên cái đảo nhỏ cách đó không biết bao nhiêu ngàn vạn dặm.

Ánh mắt hắn đảo một vòng, tất cả đều giống với lúc hắy rời đi. Xem ra lấy độ bí ẩn của nơi này, đến bây giờ cũng chưa có tu sĩ khác phát hiện ra.

Hàn Lập bước ra khỏi Truyền Tống Trận, cũng không quay đầu lại mà trở tay chém vào hư không một nhát.

Một đạo kim quang chém qua, sau một tiếng *"Oanh"* thật lớn, Truyền Tống Trận phía sau đã bị chém thành hai nửa.

Hàn Lập mặt không chút thảy đổi đi ra khỏi thạch thất.

Một lát sau,một đạo thanh hồng từ trên đảo bay lên, xoay một chút liền nhằm thẳng một hướng phá không bay đi, đảo mắt đã biến mất tại phía chân trời.

------oOo------

Chương 1199: Loạn Tinh Hải

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập ở trên con đường khác của hòn đảo, nhắm hướng Thiên Tinh thành mà đi, không có chút ý định dừng lại

Nhưng sau đó không lâu, hắn liền phát hiện, trên đường ngẫu nhiên gặp được tu sĩ nào thì cũng đều mang bộ dáng vội vội vàng vàng.

Nhưng nếu là hai tu sĩ xa lạ trên đường chạm mặt nhau, song phương lập tức trở nên cẩn thận, vẻ mặt biểu lộ sự cảnh giác, không khí trở nên khẩn trương dị thường.

Điều này làm cho Hàn Lập nhướng mày, cảm nhận được bên trong Tinh Hải có sóng ngầm mãnh liệt

Theo hắn dần dần tiếp cận Tinh Thành nơi đảo lớn, tu sĩ đi trên đường cũng dần nhiều hơn, không chỉ cảnh giác như lúc trước mà còn bắt đầu xuất hiện chém giết lẫn nhau, song phương động thủ không có chút nào lưu tình, đều muốn đưa đối phương vào chỗ chết.

Hàn Lập lúc đầu còn không có để ý, nhưng dọc trên đường gặp tình hình tranh đấu càng ngày càng nhiều, rốt cuộc hiểu rõ, những tu sĩ đó hơn phân nữa là cùng cuộc tranh đấu của Tinh Cung và Nghịch Tinh Minh có liên quan với nhau.

Tuy rằng Nghịch Tinh Minh hiện tại có vẻ đại chiếm thượng phong, nhưng Tinh Cung thống trị Tinh Hải đã lâu, thế lực tông môn rất sâu xa, bình thường thế lực cạnh tranh cũng không nhận ra trong đó có cái gì liên quan, nhưng tới thời điểm Tinh Cung sinh tử tồn vong, những thế lực đó sẽ xuất đầu lộ diện.

Điều này cũng cho thấy rõ, Tinh Cung tựa hồ đang ở thời điểm sinh tử tồn vong đã tới. Dù sao nếu còn một tia hy vọng thì sẽ không dễ dàng vận dụng đến lực lượng sâu xa đó.

Đương nhiên, Hàn Lập cũng sẽ không phải kiểu chưa thăm dò gì tình hình Loạn Tinh Hải hiện giờ, đã liền cùng Tinh Cung tranh đấu với Nghịch Tinh Minh. Nhưng do đám tu sĩ này tu vi quá thấp, thân phận hạn chế nên rất khó có được tin tức chuẩn xác, vì thế dọc đường tuy gặp không ít Trúc Cơ kỳ tu sĩ nhưng hắn chưa dừng lại một chút nào.

Hiện hắn đang hóa thành một đạo thanh quang nhàn nhạt, phóng thật nhanh trên không, bỗng nhiên thần sắc khẽ động, xoay đầu qua, hướng xa xa liếc mắt một cái.

Độn quang tự nhiên biến đổi, hướng chỗ nhìn vọt tới.

Lấy tu vi Hàn Lập hiện giờ, toàn lực thi triển, thanh hồng chỉ chớp động vài cái, đã xuất hiện ở không trung một nơi cách đó mươi dặm.

Ánh mắt hắn đảo qua, trên mặt lộ vẻ cười mà không cười.

Chỉ thấy ở tầng trời thấp, có một lão giả áo đen cùng với một gã đại hán hung ác, đang phân biệt khu động một cây phi kiếm màu vàng lấp lánh cùng một pháp bảo viên hoàn màu xanh, đang đấu nhau kịch liệt.

Nói đến cũng khéo, tu vi hai người này đều ở Kết Đan kỳ, pháp bảo uy lực cũng hơn kém không nhiều lắm. Lực lượng vừa đẹp để đấu ngang nhau.

Lấy ánh mắt Hàn Lập nhìn, hai người nếu không có bảo vật khác hoặc xuất kỳ chế thắng, để phân thắng bại thì tối thiểu cũng mất hơn nữa ngày công phu mới được. Hơn nữa trong đó một người tuyệt đối không thể thực sự giết được đối phương. Hơn phân nữa là một phương phẫn nộ chạy thoát mà thôi.

Hàn Lập quỷ dị xuất hiện ở phía trên hai người tranh đấu, tự nhiên làm cho lão giả cùng trung niên đại hán lâm vào cả kinh, bất giác pháp quyết trong tay ngưng lại, tất cả đều nhìn qua hắn.

Kết quả thần niệm vừa đảo qua, tất cả sắc mặt đều đại biến.

Vì không muốn để mọi người chú ý, Hàn Lập đã đem tu vi che dấu ở khoảng Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng đối với hai gã Kết Đan kỳ tu sĩ mà nói, đủ để chấn nhiếp tinh thần họ.

Hai người gần như cùng vẫy tay một cái, đem pháp bảo thu về, sau đó lão giả hướng Hàn Lập ở xa cúi người hành lễ, cung kính dị thường hỏi:

"Vãn bối Lạc Hồn đảo Tất Tốn. Tham kiến tiền bối, không biết tiền bối tôn tính đại danh. Có phải có sự tình gì cần phân phó cho vãn bối."

Trung niên đại hán trong lòng đầy run sợ, đồng dạng cũng hướng Hàn Lập liên tục hành lễ, mở miệng lấy lòng.

"Ta là ai, hai người các ngươi thật sự không cần biết. Ta chỉ là thời gian thật lâu không có nhập thế, có một số việc cần hỏi hai ngươi một chút."

Hàn Lập đang khoanh tay, lạnh nhạt hỏi.

"Tiền bối có việc gì cứ hỏi, vãn bối tuyệt đối biết sẽ nói!"

Vừa nghe Hàn Lập chỉ muốn hỏi mà thôi, hai người trong lòng đồng thời nhẹ nhõm, lão giả thức thời lập tức nói liền.

Hàn Lập nghe được lời này, gật gật đầu, lúc này không khách khí hỏi chuyện trăm năm qua ở Tinh Hải.

Lão giả cùng trung niên đại hán tự nhiên xem Hàn Lập như một vị Nguyên Anh lão quái vật, vội vàng mở miệng đáp trả.

Đầu tiên, năm đó ngoại hải yêu thú cướp lấy ngoại hải đảo của nhân loại, đồng thời đánh đuổi nhân loại tu sĩ một phen nhiễu loạn. Rốt cục sau khi hắn rời khỏi Tịch Hải không lâu hoàn toàn bạo phát, ngoại hải hơn mười hòn đảo nhân loại tu sĩ cùng yêu thú nổ ra đại chiến.

Lúc đại chiến, Tinh Cung cùng Nghịch Tinh Minh lại lạ thường đều không có phái ra quá nhiều nhân thủ tham dự việc này, nhưng liên lụy rất nhiều đến lợi ích của Tán Tu cùng một số tông môn vừa và nhỏ, làm hội tụ đến không ít nhân thủ qua Truyền Tống Trận, cùng yêu thú đại chiến một hồi.

Kỳ thật cái gọi là đại chiến, bất quá là nhân loại tu sĩ cố thủ ở tiểu đảo, mượn dùng trên đảo một ít cấm chế, đánh một hồi phòng thủ mà thôi.

Có can đảm tham chiến tu sĩ tự nhiên tu vi ít nhất cũng ngoài Trúc Cơ kỳ. Nghe nói tổng cộng tự tụ tập đến mấy vạn chúng nhân, nhưng là phân lực lượng ra từng cái tiểu đảo, cũng có khoảng năm sáu ngàn người.

Trận chiến vừa mở ra, tất cả tiểu đảo đã bị phô thiên cái địa thấp giai yêu thú vây khốn, một giọt nước cũng không lọt. Vốn nhân loại một phương đang tin tưởng tràn đầy, nhất thời như bị một gáo nước lạnh tạt vào mặt (bánh đa nhúng nước, chấm hết:). Kết quả bọn họ căn bản không thể kiên trì mấy ngày, gần nửa tháng sau, hơn mười ngôi tiểu đảo trước sau đều tự thất thủ.

Nghe nói từ đầu đến cuối, cao giai yêu tu Hóa Hình kỳ thậm chí không thèm ra tay, chỉ dựa vào đám yêu thú thấp giai đông đảo bất tận, cứ thế cương ngạnh phá vỡ nhiều cấm chế trên đảo, đánh vào trung tâm đảo.

Lực lượng ngoại hải tu sĩ đích xác không thể cùng yêu thú một phương đánh đồng được, nhân loại không thể không lui trở về nội hải, sau đó đều hủy diệt Truyền tống trận thông ra ngoại hải, tạm thời bỏ quên ngoại hải hết thảy. Giờ phút này ngoại tinh hải trở thành thiên hạ của yêu thú.

Đương nhiên nhân loại tu sĩ sẽ không thực sự bỏ quên ngoại hải, trải qua hơn trăm năm thậm chí mấy ngàn năm, nhân loại hơn phân nửa quang lâm ngoại hải. Ngoại hải vô cùng vô tận yêu thú nội đan đối với Loạn Tinh Hải tu tiên giới mà nói, thực sự là quá trọng yếu.

Mặt khác một sự kiện làm cho Hàn Lập lưu tâm là Thiên Tinh

Song Thánh mấy chục năm trước đã vẫn lạc (chết).

Chẳng qua, đối với vợ chồng Song Thánh cũng không phải tạo hóa, mà là ở mấy chục năm trước, đột nhiên giết tới tổng đàn Nghịch Tinh Minh, lợi dụng uy phong của Nguyên Từ Thần Quang, liên tục giết mấy vị Nguyên Anh kỳ của Chính, Ma tu sĩ, làm cho Vạn Tam Nương cùng Lục Đạo Cực Thánh đang ở mật thất trao đổi chuyện quan trọng phải kinh nộ hiện thân liên thủ ứng địch.

Nguyên do bởi hai vị Chính, Ma đệ nhất tu sĩ nghĩ rằng, Thiên Tinh Song Thánh bởi vì Nguyên Từ sơn duyên cớ, căn bản không thể rời khỏi Tinh Thành, cho nên bị đánh lén trở tay không kịp.

Nhưng làm cho mọi người càng không thể đoán được chuyện tình đã xảy ra!

Thiên Tinh Song Thánh vừa thấy hai người nay xuất hiện, căn bản không có ý tứ cùng bọn họ đại chiến mấy ngày, cũng không biết thi triển loại bí thuật quỷ dị nào, nhưng lại tự bạo mấy trăm năm khổ tu Nguyên Từ Thần Quang của hai người, uy lực to lớn, thậm chí toàn bộ tổng đàn Nghịch Tinh Minh hơn phân nửa đều trở thành tro tàn.

Cách bọn họ hai người gần nhất là Lục Đạo Cực Thánh cùng Vạn Tam Nương, bởi vì thân đang ở chỗ trung tâm nên ngay cả Nguyên Anh cũng không thể chạy thoát, trong nháy mắt liền trở thành tro bụi.

Kể từ đó, Nghịch Tinh Minh cùng Ting Cung đồng thời mất đi người đứng đầu tồn tại. So sánh kỹ thì Nghịch Tinh Minh thậm chí còn ở thế hạ phong, tình hình càng thêm không tốt.

Dù sao lúc ấy ở tổng đàn Nghịch Tinh Minh, cùng nhau ngã xuống còn có vài tên trưởng lão và rất nhiều Kết Đan kỳ tu sĩ.

Về sau lại phát triển chính xác như thế, Thiên Tinh Song Thánh cùng Lục Đạo Cực Ma ngã xuống, trong hai, ba mươi năm sau, ở tân cung chủ Tinh Cung Lăng Ngọc Linh lãnh đạo, Nghịch Tinh Minh bị buộc bại lui liên tiếp, mất không ít tiểu đảo cùng địa bàn.

Nếu không phải tham gia Chính, Ma lưỡng đạo tông môn Nghịch Tinh Minh, bị Tinh Cung liệt vào danh sách tử, nên không thể không cắn răng đau khổ chống đỡ, thì chỉ sợ Nghịch Tinh Minh có khả năng đã tan thành mây khói.

Lúc Nghịch Tinh Minh xem như sắp chân chính bị đánh tan, sự tình lại đột nhiên chuyển biến, xuất hiện một sự kiện làm cho người ta không thể dự tính nổi.

Môn chủ Vạn Pháp môn Vạn Thiên Minh lúc thời khắc nguy cơ, ma xui quỷ khiến tiến giai thành công Nguyên Anh hậu kỳ, trở thành tân Đại tu sĩ.

Kể từ đó, tự nhiên tình thế Tinh Hải chợt quay ngược trở lại, Vạn Thiên Minh lấy tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, một thời gian liền chỉnh hợp lực lượng Chính Ma lưỡng đạo, trở thành minh chủ Nghịch Tinh Minh không ai phản đối. Sau đó, trong chiến đấu chém giết liên tục mấy vị Tinh Cung trưởng lão, uy danh đại chấn.

Trong mấy chục năm sau, Tinh Cung bởi vì không có Đại tu sĩ tồn tại, không thể ngăn cản Vạn Thiên Minh chủ động xuất kích, làm cho thế lực Nghịch Tinh Minh ngóc đầu trở lại, những tiểu đảo ngoại vi Tinh Cung cũng bị mất dần, không có bao lâu, tình thế so với năm đó Lục Đạo Cực Thánh cùng Vạn Tam Nương tồn tại càng thêm ác liệt hơn. Thậm chí trước đó không lâu, Nghịch Tinh Minh rốt cục đả thông thông đạo đi Tinh Thành, lại phát ra Nghịch Tinh Lệnh. Tất cả tông môn thế lực nhận được lệnh bài phải lập tức cho thấy lập trường, không gia nhập hàng ngũ tấn công Tinh Cung sẽ bị Nghịch Tinh Minh coi là địch nhân,tất nhiên bị tiêu diệt. Nghịch Tinh Minh hoàn toàn biểu lộ ý công kích, chuẩn bị chính thức tấn công Tinh Cung.

Tiếp theo đó, một ít thế lực tông môn thân cận Tinh Cung thật sự bị Vạn Thiên Minh tiêu diệt, toàn bộ Tinh Hải đều rung chuyển.

Duy trì theo Tinh Cung, hoặc đầu nhập Nghịch Tinh Minh, hay giữ ý đồ trung lập đục nước béo cò, các thế lực lớn nhỏ đều bắt đầu hành động. Có những phái nhắm vào cấm chế của tiểu đảo, canh giữ trên đảo như lâm đại địch, cũng có toàn tông môn đều chạy đến Thiên Tinh Thành tị nạn, cũng có nhân cơ hội mở rộng địa bàn, cũng có hạng người nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Dù sao lúc này Loạn Tinh Hải, nơi nơi đều hỗn loạn một đống cả rồi.

Đại quân tu sĩ Nghịch Tinh Minh thì nhân cơ hội tập kết ở vài tòa tiểu đảo phụ cận Thiên Tinh Thành, tựa hồ vận dụng tất cả lực lượng bên trong, tính toán trong một trận chiến phân định thắng bại.

Xem ra Vạn Thiên Minh cũng không muốn đem cuộc tranh chấp trong Tinh Hải di trì thêm nữa, chuẩn bị một lần liền đánh hạ Thiên Tinh Thành, hoàn toàn tiêu diệt Tinh Cung.

Chẳng qua đại chiến rốt cuộc khi nào bắt đầu, Thiên Tinh Thành phụ cận tụ tập nhiều ít tu sĩ ra sao?

Lão giả cùng đại hán đều tìm không ra nguyên cớ.

Hơn nữa, mặc dù hơn phân nửa tu sĩ đối với đại chiến lần này tránh không kịp, nhưng còn có một số đông không thể không kể đến, thế lực Tán Tu, họ không thể không tiến đến tham gia lần đại chiến này.

Về phần bọn họ gia nhập Tinh Cung hay Nghịch Tinh Minh, đây chỉ có trời mới biết.

Hơn nữa các thế lực khác phái ra từng đợt từng đợt thám tử, làm cho hải vực phụ cân Thiên Tinh Thành hoàn toàn thành một cơn đại lốc xoáy hỗn loạn, chuyện sống mái, chuyện đuổi giết chỗ nào cũng có.

Loại hỗn loạn này càng tới gần Thiên Tinh Thành càng xảy ra ác liệt.

Hàn Lập đã có được tinh báo cần thiết, lúc này không hỏi thêm hai người cái gì nữa, mà cúi đầu trầm ngâm.

------oOo------

Chương 1200: Tinh cung chi chiến (phần 1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe xong những lời này, trong lòng của hắn cuối cùng cũng hiểu được chút ít!

Hiển nhiên Lăng Ngọc Linh dùng Vạn Lý Phù tìm mình tới chính là để đối phó với vị đứng đầu Vạn Pháp Môn kia.

Mà cũng phải nói vị Vạn Thiên Minh này, năm đó ở Hư Thiên điện hắn đã gặp qua rồi.

Người này khiến cho hắn có ấn tượng rất sâu, tâm cơ thâm trầm, thế nhưng vị này có thể tiến vào hàng ngũ Nguyên Anh hậu kỳ, cũng khiến Hàn Lập cảm thấy bất ngờ.

Lôi kéo Lục Đạo Cực Thánh, Vạn Tam Cô cùng một chỗ đánh Thiên Tinh Song Thánh, có lẽ cũng sẽ không dự liệu được phát sinh việc này. Nếu không dựa theo suy đoán của bọn họ, Tinh Cung Đạo hẳn là sẽ đánh bại Nghịch Tinh Minh, khôi phục lại vẻ yên ổn tại Loạn Tinh Hải.Lại càng không cần phải mời hắn tới đây giúp đỡ.

Nhưng mà, Hàn Lập cũng không để vị Vạn Thiên Minh này vào trong mắt.

Vị Vạn đại chưởng môn này tiến giai so với hắn còn muộn hơn, sao có thể làm đối thủ của hắn chứ.

Hắn ngày hôm nay, tu vi pháp lực đã tiến thêm một bước vững chắc rồi, thần niệm phóng ra, nếu là là đụng phải Hóa Thần Kỳ tu sĩ, người này cũng chỉ có thể khó khăn tự bảo vệ mình.

Trong lòng nghĩ như vậy, tâm niệm của Hàn Lập nhanh quay ngược trở lại, liền đem tâm tư bỏ vào chuyện Nguyên Từ Thần Quang cùng Nguyên Từ Sơn Công trong truyền thuyết.

Khẩu quyết của công pháp Nguyên Từ Thần Quang vẫn còn tính được, vì công pháp này cũng không phải là thứ sách quý độc môn gì đó, tại Tinh Hải hẳn là có truyền lưu. Cho dù không thông qua Tinh Cung, hắn dùng chút thời gian cùng một cái giá cao, cũng có thể sưu tập được.

Thế nhưng Nguyên Từ Sơn lại là bảo vật ở Nhân Giới, cả Nhân Giới cũng không tìm được tòa thứ hai như thế.

Hắn tuy không biết núi này có phải là vật chuẩn bị để tu luyện Nguyên Từ Thần Quang hay không, thế nhưng cao giai tu sĩ ở Loạn Tinh Hải có người nào không biết, Thiên Tinh Song Thánh sở dĩ tu luyện công pháp này, cũng đã phát hiện ra kỳ vật sau đó mới bắt đầu. Núi này tối thiểu đối với việc tu luyện Nguyên Từ Thần Quang rất có ích. Nếu không lúc trước Song Thánh truyền lưu công pháp này, cũng không có thấy ai đi tu luyện kỳ công bậc này, Hàn Lập cứ như thế mà nghĩ, hướng tới lão giả cùng đại hán gật nhẹ đầu, hời hợt nói hai câu cảm ơn, sau đó, Linh quang như thiểm điện vờn quanh thân, hóa thành một đạo thanh sắc cầu vồng phá không rời đi.

Hắn từ đầu đến cuối cũng không có hỏi hai vị này vì sao tranh đấu, cũng không hỏi thân phận là từ thế lực phương nào.

Lão giả cùng đại hán đứng tại chỗ cung kính dõi mắt theo hướng Hàn Lập rời đi, thẳng đến khi thanh hồng đã biến mất sau chân trời, không hẹn mà cùng nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó một lần nữa trợn mắt nhìn nhau.

Thế nhưng trải qua lần giáo huấn này của Hàn Lập, hai vị này cũng không còn tâm tư để sống mái với nhau nữa, đều chửi rủa nhau vài câu, sau đó phẫn nộ rời khỏi nơi này. Mà lúc này Hàn Lập đã sớm cách xa chỗ này ngàn dặm rồi.

Cách Thiên Tinh thành mấy vạn dặm, tại mặt biển có hơn mười đạo độn quang đang tiến thẳng tới Thiên Tinh thành.

Những đạo độn quang này, trong đó trẻ có già có, thế nhưng phục sức trên người đều là loại độc nhất vô nhị, nhìn một cái liền đoán ra bọn họ đều thuộc về một tông môn hoặc một thế lực nào đó.

Có lẽ bởi vì do tiếp cận Thiên Tinh thành, tu sĩ trong đám độn quang, đều lộ ra thần sắc thoải mái, còn có một số người thậm chí bắt đầu thấp giọng truyền âm với nhau.

Đúng lúc này, dị biến phát sinh!

Mặt biển đối diện phía dưới đám tu sĩ này phóng lên từng đạo bạch sắc quang mang, hơn mười đạo mù sương quang trụ đột nhiên từ phía dưới phun ra, sau đó ầm ầm bạo liệt, ngoại trừ ba gã tu sĩ Kết Đan có tu vi cao nhất, thân hình lóe lên vội vàng né qua, đám tu sĩ còn lại đều bị cột sáng đánh trúng.

Tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên, những người này đều lẫn vào trong bạch quang rồi biến thành hư ảo.

Mà ba gã tu sĩ Kết Đan Kỳ tự nhiên kinh sợ phun ra pháp bảo của mình, vội vàng nhìn xuống phía dưới. Đúng lúc này, cột sáng ở phía dưới không còn phun ra nữa, từ trên mặt biển bắn ra bảy tám đạo độn quang, lượn vòng, sau đó vậy quanh ba người này.

"Chính là tay sai của Nghịch Tinh Minh!" Một vị lão giả râu tóc xám trắng trong đám tu sĩ còn sót lại, tựa hồ như nhận ra người nào đó trong đám kia, rất oán độc quát to.

"Hắc hắc, ta lại đang mỏi mắt chờ mong ai tiến tới trợ trận cho Tinh Cung, đây không phải là Lỗ huynh của Bạch Thủy Kiếm Tông sao? Quý tông không phải gần đây tuyên bố là trung lập, không tiến vào vòng chiến sao? Thế nhưng hôm nay không chịu ở đảo, đến đây là có ý gì?" Một đạo độn quang trong đám kia thu hào quang vào, liền hiện ra một người trung niên tướng mạo âm âm, đáng giá lời nói của lão giả, sau đó cười lạnh nói.

"Hừ, trong lòng ngươi biết rõ, sao phải dùng mấy câu phế ngôn này làm bộ làm tịch. Bạch Thủy Kiếm chúng ta nguyên vốn là một nhánh truyền thừa của Tinh Cung, giờ phút này trong nội cung gặp đại kiếp, tự nhiên phải tới viện thủ rồi. Bớt sàm ngôn đi,

chúng ta lên thôi!" Lão giả hung hăng trừng mắt nhìn người trung niên âm âm vài cái, câu nói sau cùng là nói với hai gã tu sĩ Kết Đan đứng bên cạnh.

Thân hình ba người này nhoáng lên một cái, trong nháy mắt hóa thành ba đạo độn quang hướng tới đường khác bắn đi, rồi đột nhiên trên không trung từ ba hóa thành một, kết hợp lại tạo thành một đạo hồng hoàng bạch đan vào nhau cao tới vài trượng, hùng hổ bay tới đám tu sĩ Nghịch Tinh Minh đang ngăn cản phía đối diện. Lão giả này xem ra rất rõ ràng, với lực lượng của ba người căn bản không thể nào đối kháng được với đám địch nhân đông gấp mấy lần bên mình, lập tức cướp đường mà chạy. Thể hiện vẻ quyết đoán dị thường!

Hai gã tu sĩ Nghịch Tinh Minh ngăn tại phương hướng này, nhìn thấy ba màu kinh hồng hùng hổ lao tới, không chút nào bối rối, cùng nhìn nhau, sau đó đồng thời giơ tay lên.

Một mảng thanh quang hà mịt mờ từ trong tay hai người đột ngột bắn ra, vừa vặn đem ba màu kinh hồng bất ngờ đón đầu bao vây lại. Tiếp đó trong miệng hai người này lẩm bẩm, thanh sắc quang mang lóe lên, quang hà hiện ra nguyên hình, đúng là một cái ti võng màu xanh cự đại, đem lão giả ba người vây ở bên trong, kiếm quang của ba người đánh loạn trên đó, thế nhưng căn bản không cách nào chém rách được cái lưới này.

"Ha ha Lỗ huynh cũng đừng tính vùng vẫy nữa. Đây là Càn Khôn võng, là do trưởng lão bản tông ban tặng, với bọn ngươi chỉ là tu vi Kết Đan, căn bản không làm gì được đâu.

Huống hồ coi như các ngươi có thể thoát ra đi nữa, cũng vô dụng thôi. Thiên Tinh thành hiện tại đã sớm bị Nghịch Tinh Minh chúng ta vây chật như nêm cối rồi, bị công phá cũng chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi, hay là để cho chúng ta tiễn ba vị đạo hữu lên đường trước nhé!" Người trung niên âm âm ha ha cười to, há miệng ra tiếp đó phun ra một ngụm tiểu kiếm bạch sắc, muốn đem tiểu kiếm này trực tiếp chém chết ba người lão giả bị nhốt bên trong lưới.

"A! Nghe khẩu khí của ngươi, Thiên Tinh thành đã bị vây được

một khoảng thời gian rồi, có thể nói cho ta nghe một chút tin tức được không?" Một thanh âm lạ lẫm của nam tử ở vùng phụ cận đột nhiên quỷ dị vang lên, tất cả mọi người ở đây đều có thể nghe thấy rõ ràng.

"Là ai lén lén lút lút thế!" Trung niên âm âm trong lòng kinh hãi, vội vàng không ngừng nhìn khắp mọi nơi, trên mặt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Vài tên tu sĩ còn lại của Nghịch Tinh Minh cũng cuống quít đem thần niệm thả ra, nhìn quanh khắp nơi, bộ dáng giống như như lâm đại địch.

Thế nhưng vùng phụ cận đều không có gì, căn bản nhìn không ra có bóng dáng người khác tồn tại, mấy người kia tìm tòi cũng không có kết quả, không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

"Các ngươi đang nhìn cái gì vậy, chẳng phải ta đang ở trước mặt các ngươi sao?" Nam tử xa lạ kia cười lạnh một tiếng, tiếp đó ba gã tu sĩ Bạch Thủy Kiếm Tông bị nhốt bỗng biến mất, thanh quang lóe lên, một đạo nhân ảnh lăng không hiện ra.

Là một vị thanh niên mặc thanh bào tầm hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt không nét biểu tình nhìn qua mấy người bọn họ.

"Không tốt, là Nguyên Anh tu sĩ a!" Cách thanh niên gần nhất là hai gã tu sĩ Nghịch Tinh Minh, thần niệm quét qua, ngay lập tức sắc mặt đại biến, thé to một tiếng đầy vẻ kinh hãi.

Tuy hắn không cách nào nhìn ra tu vi cụ thể của Hàn Lập, thế nhưng tuyệt đối là Nguyên Anh tu sĩ không sai.

Người trung niên âm âm cầm đầu đám người nghe vậy, thần sắc cũng biến đổi, cẩn thận đánh giá vị thanh niên trước mắt này, trên gương mặt lập tức lộ ra vẻ kinh hãi tới cực điểm. Tiếp đó không nói hai lời hai tay hắn bấm niệm pháp quyết, hóa thành một đạo bạch hồng, quay người phá không mà chạy tới hướng xa, chẳng qua chỉ là vài cái chớp động, độn quang đã bay ra xa hơn mười trượng.

Một màn này, chẳng những khiến Hàn Lập cảm thấy nao nao, mà ngay cả vài tên tu sĩ Nghịch Tinh Minh còn lại cũng trợn mắt há hốc mồm.

Phải biết rằng, cho dù đối mặt với một tên tu sĩ Nguyên Anh cấp, bọn họ nhiều Kết Đan tu sĩ như vậy, cũng chưa hẳn không đủ sức sức đánh một trận. Mà người trung niên đứng đầu kia lại có tu vi Kết Đan hậu kỳ đỉnh phong, ngay cả thân phận địch ta của đối phương chưa phân biệt được đã lập tức bỏ chạy.

"Ngươi nhận ra ta sao?" Người thanh niên này tự nhiên chính là người đã trải qua hơn một tháng buồn bực chạy tới đây, rốt cuộc cũng đã tới, Hàn Lập.

Giờ phút này sắc mặt của hắn trầm xuống, đưa tay tùy ý búng ra phía xa.

"Xì" một tiếng, sau đó một đạo hồng tuyến lóe lên tức thì bắn ra, tiếng xé gió nổi lên!

Hồng tuyến nhoáng một cái, đã lăng không vô ảnh vô tung biến mất, mà trung niên đã độn xa tới hơn mười trượng kia lập tức hét thảm một tiếng.

Bạch quang tản ra, một đoàn hỏa cầu hình người trực tiếp từ không trung rơi xuống, đảo mắt đã lẫn vào trong mặt biển không thấy có tiếng động gì nữa.

Mà Hàn Lập lại hời hợt tiếp tục vẫy tay một cái!

Âm thanh bén nhọn vừa vang lên, một đạo hồng tuyến cũng lóe lên trong hư không, một lần nữa quỷ dị hiện ra, thoáng cái chui vào trong tay thanh niên rồi biến mất.

Ánh mắt Hàn Lập lúc này mới quét qua đám người còn lại, nhàn nhạt nói:

"Hiện tại các ngươi có nguyện ý trả lời vấn đề của Hàn mỗ hay không!" Tuy thanh âm của Hàn Lập không lớn, thế nhưng khi lọt vào lỗ tai của đám tu sĩ Nghịch Tinh Minh này, khiến toàn thân

bọn chúng phát lạnh.

Giờ phút này bọn họ mới biết được, vì sao người trung niên kia vừa rồi không thèm nói một câu đã lập tức bỏ chạy.

Vị thanh niên trước mắt này không ngờ lại có thần thông lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi, bọn họ cho dù có liên hợp động thủ, cũng không có một phần thắng nào. Mà quan trọng nhất là, vị này cơ hồ không có thiện cảm với Nghịch Tinh Minh!

Thế nhưng có gương của người trung niên bị diệt lúc trước, đám người này hai chân mặc dù có điểm như nhũn ra, thế nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

"Không biết tiền bối có vấn đề gì muốn hỏi đám người vãn bối ạ?" Một lát sau, trong mấy người có một tên đại hán mặt dài mũi ưng ho khan vài tiếng, sau đó miễn cưỡng nặn ra một nụ cười rồi nói.

"Vấn đề gì, ta không phải mới vừa nói qua một lần rồi sao, chẳng lẽ các ngươi muốn ta nhắc lại lần thứ hai?" Trong mắt Hàn Lập lóe lên hàn quang, lạnh lùng liếc mắt nhìn đối phương.

Trái tim Đại hán mãnh liệt đập mạnh, dáng vẻ tươi cười trên mặt lại càng cứng ngắc, thế nhưng trong miệng không dám dừng lại, trả lời:

"Vãn bối minh bạch rồi. Tinh Cung hiện tại quả thực đã bị bổn minh vây quanh, nếu không bọn vãn bối cũng không dám xuất hiện tại hải vực gần Tinh Cung như vậy."

"A, xem ra Nghịch Tinh Minh các ngươi ngược lại đang tính toán, muốn sớm đánh tới, khiến Tinh Cung trở tay không kịp, hơn nữa còn có thể thuận tiện đem tất cả đám tu sĩ Tinh Cung cùng nhau diệt sát." Khóe miệng Hàn Lập nhếch lên, lộ ra thần sắc giống như cười mà không phải cười.

*"Điều này vãn bối không rõ lắm, bọn vãn bối tu vi không cao, cũngc chỉ là phụng mệnh hành sự thôi: "*Đại hán cười xoà nói.

"Nhưng mà, cho dù Nghịch Tinh Minh đang chiếm ưu thế, thế

nhưng Thiên Tinh thành lớn cỡ nào, chỉ sợ có mấy vạn tu sĩ tụ tập, cũng không thể nói là vây cái thành này chật như nêm cối, phải không?" Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, lên tiếng hỏi.

------oOo------

Chương 1201: Tinh cung chi chiến (phần 2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tiền bối không biết chứ, Vạn minh chủ lão nhân gia hắn luyện chế 108 cái Phong Hỏa đồng trụ, sau đó không biết từ nơi nào mời tới vài người am tường trận pháp, tại bốn phía Thiên Tinh thành bố trí một tòa Phong Hỏa Thiên Tuyệt trận, mượn phong hỏa chi lực khôn cùng để tấn công Tinh Cung. Bổn minh tu sĩ chỉ cần tập trung lực lượng, bảo vệ cho 108 phong hỏa trụ này, như vậy cũng đủ để vây khốn Thiên Tinh thành rồi."

Tên đại hán kia tuy biết rõ việc này, khi trở lại chắc chắc không gặp chuyện tốt, thế nhưng bị ánh mắt của Hàn Lập lạnh lùng chăm chú nhìn, trong lòng hắn phát lạnh, ma xui quỷ khiến thế nào mà lại nói sạch ra.

Tự nhiên những lời này mới vừa ra khỏi miệng, đại hán mặt ngựa lại lập tức hối hận, thế nhưng tiếp đó nghĩ lại, những tin tức này tựa hồ cũng không tính là chuyện cơ mật gì, bất luận là một tên tu sĩ Kết Đan nào ở Minh Trung hôm nay cũng biết chuyện này, cho nên hắn hơi yên tâm lại một chút.

"Phong Hỏa Thiên Tuyệt trận!" Trên mặt Hàn Lập lộ ra một tia động dung.

Trận công cổ pháp trận này hắn mặc dù không có nghiên cứu qua, thế nhưng không ít trận pháp trong điển tịch nhiều lần tán dương đại trận này. Nghe nói đây là một loại cấm đoạn đại trận nổi danh sau thời thượng cổ, ngoại trừ có thể mượn sự tuần hoàn của thiên địa phong hỏa chi lực, pháp trận khổng lồ này lại càng nổi danh. Nếu có người hiểu được cách bố trí trận này, thật đúng là có thể đem Thiên Tinh thành vây khốn.

Dù sao có Vạn Thiên Minh đích thân trấn thủ, chỉ cần mắt trận không bị phá, cho dù là tu sĩ Tinh Cung thỉnh thoảng phóng ra mấy lần, phá hủy một chút phong hỏa trụ, Nghịch Tinh Minh đều có thể đơn giản sửa chữa lại, không cách nào chính thức loại bỏ pháp trận này.

Hàn Lập suy nghĩ như vậy, trên mặt hiên lên vẻ do dự. Đám tu sĩ Nghịch Tinh Minh đứng gần thần sắc cũng âm tình bất định.

Giờ phút này bản thân chỉ là con sâu trong mắt người ta, cũng có thể nghe ra được Hàn Lập là tới trợ giúp Tinh Cung, tình cảnh của bọn họ lúc này cực kỳ không ổn.

Mà nguyên bản ba gã tu sĩ Bạch Thủy Kiếm Tông bị nhốt trong cái lưới xanh đều mừng rỡ, tên lão giả kia giờ phút này vội vàng xông tới trước mặt Hàn Lập lớn tiếng kêu:

"Tiền bối, chúng vãn bối là tới cứu viện Tinh Cung. Mấy người kia đều là tu sĩ Chấp Pháp đường của Nghịch Tinh Minh, mỗi một tên cũng không biết là giết hại bao nhiêu tu sĩ Tinh Cung rồi, tất cả đều chết chưa hết tội, tiền bối ngàn vạn lần không cần phải buông tha cho đám tặc tử này!"

Vừa nghe những lời này, sắc mặt của đám tu sĩ Nghịch Tinh Minh toàn bộ trắng bệch.

Nguyên bản có hai gã tu sĩ đứng ở chỗ xa nhất, giờ khắc này nhìn nhau liếc mắt, sau đó đột nhiên khẽ đảo tay, rất nhiều tiểu phiên hoàng sắc từ nhiều hướng bắn ra. Bọn họ không lưỡng lự đem tiểu phiến này ném lên không trung, lập tức hóa thành hai luồng hoàng vân lao thẳng xuống dưới, nháy mắt bao vây lấy hai người!

Lóe lên một cái, hai luồng hoàng vân lăng không đã không còn thấy bóng.

Mà sau một khắc, ở một nơi ngoài hơn hai mươi trượng, hoàng vân từ từ hiện ra, thế nhưng nhoáng một cái, lại lần nữa biến mất.

"Thuấn di!" Đồng tử Hàn Lập co rụt lại, lộ ra một tia kinh ngạc.

Thế nhưng tiếp đó lại cười lạnh một tiếng, đột nhiên khoát tay, trước tiên xông tới chỗ ba gã Bạch Thủy Kiếm bị vây khốn, tiện tay đánh lên ti võng màu xanh một trảo.

Hai gã tu sĩ Nghịch Tinh Minh thao túng ti võng này chỉ cảm thấy tâm thần *"Ông"* Vang lên một tiếng thật lớn, khiến đầu váng mắt hoa một hồi.

Càn Khôn võng thoáng cái thoát khỏi sự thao túng của hai người, một lần nữa hóa thành một đoàn thanh hà, ba lão giả nhanh chóng thoát bay ra, lượn vòng một cái sau đó võng ti rơi vào trong tay Hàn Lập.

Hàn Lập cũng không để ý tới ba lão giả đang mừng rỡ bái tạ, ánh sáng xanh trắng sau lưng lóe lên, một đôi cánh quỷ dị xuất hiện, hai cánh khẽ vỗ, người đã biến mất tại chỗ. Rõ ràng là hắn muốn đuổi theo hai người thuấn di kia.

Chứng kiến một màn này, đám tu sĩ còn lại của Nghịch Tinh Minh vừa mừng vừa sợ, mắt hổ liếc nhìn nhau, sau đó chia nhau hóa thành các màu độn quang mà chạy.

Đã lầm vào đại địch đáng sợ như Hàn Lập, bọn họ cũng không dám đem một đường sinh cơ gửi hy vọng vào lòng nhân từ của đối phương.

Ba lão giả thấy vậy, tự nhiên không chịu trơ mắt đứng nhìn đám người này chạy trốn, lúc này gầm lên giận dữ, sau đó cũng lập tức chia nhau đuổi theo.

Xa xa vang lên hai thanh âm trầm đục *"Oanh long"*, bạch quang lóe lên trong hư không, hai luồng hoàng vân bay ngược hiện ra, phảng phất như bị vật gì đó ở trước mặt đánh bật lại vậy.

Thuận theo, một cỗ gió mát thổi tới, thân hình Hàn Lập nương theo cơn gió hiện ra, ánh mắt lạnh như băng nhìn đám hoàng vân cách đó không xa, khóe miệng xuất hiện một nụ cười mỉa.

Mà ở mi tâm hắn thình lình xuất hiện một con mắt nằm dọc, đang vô thanh vô tức chớp động, hắc mang lóe lên, giống như quỷ dị bỗng biến mất.

hai gã tu sĩ Nghịch Tinh Minh trong hoàng vân, vạt áo trên người loang lổ vết máu, sắc mặt dị thường tái nhợt, thân thể đã bị thương rất nghiêm trọng.

Giờ phút này trong lòng hai người vừa kinh vừa sợ.

Phải biết rằng, từ khi hai người tìm được hai cỗ Hoàng Sa Tu Di Phiên đến nay, bằng vào vật này đã không biết bao nhiêu lần thoát được khỏi tay tu sĩ Nguyên Anh, đối với hai kiện cổ bảo thuấn di thần thông này đều có mười phần nắm chắc, nếu không cũng sẽ không có gan *"tạm biệt"* Hàn Lập rồi bỏ chạy.

Thế nhưng hôm nay Hàn Lập chẳng qua là tại phía xa trong hư không đánh ra hai quyền, đã đánh nát sự tự tin của hai người, lúc này mới biết được thanh niên trước mắt này so với bọn hắn dự đoán còn đáng sợ hơn.

Nhưng mặc dù là như thế, hai người cũng sẽ không thúc thủ chịu trói.

Lúc này hai người cắn răng một cái, trong miệng hét lớn một tiếng đem từng đoàn từng đoàn máu huyết phun tới hoàng vân.

Lập tức mây mù quay cuồng một hồi quanh thân hai người, thoáng cái biến thành màu huyết hồng, sau đó hai loại chú ngữ vang lên, dường như có ý định sử dụng thủ đoạn liều mạng vậy.

trong mắt Hàn Lập xuất hiên hàn quang, đột nhiên há miệng ra, hai đạo kim mang chói mắt bắn ra, nhoáng một cái đã quỷ dị xuất hiên trước mặt huyết vân, trong nháy mắt xuyên thủng mà qua, rồi biến mất không còn cái bóng.

Tiếng kêu thảm thiết trong hai luồng huyết vân vang lên, hai người trực tiếp từ trong huyết vân rơi xuống phía dưới.

Nhưng vào lúc này, vẻ mặt Hàn Lập không hiện lên chút biểu tình nhẹ nhàng xông tới chỗ bọn họ.

Hai kim sắc tiểu kiếm từ vùng phụ cận trên hư không lóe lên, vây quanh hai người bọn họ, rồi nhẹ nhành quất ra, từng đoàn từng đoàn kim mang tách ra, trong nháy mắt đem thân hình hai người bao phủ vào trong đó, từng mảng huyết vũ rơi xuống.

Hàn Lập không ngờ căn bản không cho bọn kia cơ hội thi triển bí thuật, lập tức tấn công như sét đánh không kịp bưng tai thắt cổ hai người.

Sau đó hắn mới xông tới hai luồng huyết vân vẫy tay một cái.

huyết quang trên làn mây nhanh chóng tản đi, một lần nữa biến thành hoàng vân nhanh chóng bay tới.

Hai đánh ra một đạo pháp quyết màu xanh, đạo pháp quyết này lập tức biến mất bên trong hoàng vân không còn thấy bóng.

Hoàng vân *"Vèo"* Một tiếng bay tới trước mặt, sau đó lập tức biến thành hai kiện hoàng phiên như cũ, bị hắn phất một cái thu vào trong tay áo.

Hai kiện cổ bảo này khi dùng để bỏ chạy mà nói, cho dù nằm mộng cũng khiến cao thủ đỉnh giai mơ ước. Mặc dù đối với hắn chỉ là một gân gà mà thôi, thế nhưng lấy về tặng cho môn hạ đệ tử, lại trở thành vật hiếm có để bảo vệ tính mạng.

Sau khi thu hồi hai lưỡi phi kiếm, hắn mới dùng thần niệm quét qua một lần phương hướng của đám tu sĩ bỏ chạy.

Chỉ thấy điểm điểm bóng ảnh mơ hồ, mấy người kia đã độn xa tới ngoài trăm trượng, thậm chí còn có một tên tên tu sĩ độn nhanh nhất đã biến thành một điểm bóng đen cuối chân trời rồi.

Hàn Lập khẽ thở dài, một trảo vỗ lên linh thú đại bên hông, sau đó ném lên không trung.

Vù vù nổi lên một tiếng, một đoàn kim sắc trùng vân chen chúc mà ra, tiếp đó Hàn Lập thúc giục thần niệm, chia cỗ kim vân làm năm phần nhỏ, như gió bay điện chớp phân biệt đuổi theo đám người kia.

Mà chính Hàn Lập lại lật tay một cái, hai kiện tiểu phiên màu vàng hiện ra trong tay, hắn thản nhiên vuốt vuốt.

Trùng vân đuổi theo đám tu sĩ kia một trước một sau, trong chớp mắt cũng biến mất tại chân trời.

Đương nhiên chẳng được bao lâu, bầu trời phía xa kim quang một lần nữa chớp động, trùng vân trước sau từ khắp nơi bay về, ba gã tu sĩ Bạch Thủy Kiếm Tông sắc mặt trắng bệch theo sát quay về, thế nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm về phía trùng vân, giống như nhìn yêu ma vậy.

Xem ra ba vị này sau khi tận mắt nhìn thấy Phệ Kim Trùng thôn phệ thân thể người sống, lúc này chịu kích thích không nhỏ.

"Đa tạ ân cứu mạng của tiền bối, lần này nếu không phải có tiền bối xuất thủ, chúng vãn bối nhất định không thoát khỏi tai kiếp này." Lão giả cầm đầu thấy Hàn Lập đem bầy trùng thu vào linh thú đại, lập tức tiến lên cung kính nói.

"Ta cứu các ngươi chẳng qua là tiện tay mà thôi, ngược lại không cần quá cảm kích. Hiện tại Thiên Tinh thành đang bị vây khốn. Với tu vi của ba người các ngươi, nếu tới đó căn bản cũng không cách nào xông lên đảo được, nên sớm quay về đi. Ta xông vào Phong Hỏa Thiên Tuyệt trận cũng không muốn có bất luận vướng víu gì!" Hàn Lập cũng không khách khí, quét mắt nhìn ba người, sau đó thản nhiên nói.

Vừa nghe lời ấy của Hàn Lập, ba người này cười khổ biết đối phương nói đúng, không dám nói thêm lời gì nữa, một lần nữa cảm ơn sau đó xoay người bay đi.

Mà Hàn Lập híp hai mắt lại nhìn ba người độn quang dần dần đi xa, lúc này mới xoay người nhằm phương hướng Thiên Tinh mà bắn đi.

Mấy vạn dặm lộ trình, đối với Hàn Lập mà nói tự nhiên không cần mất quá nhiều hơn thời gian.

Thế nhưng trên đường đi hắn còn để ý tới mọi chuyện xung quanh, hắn đang dò xét một chút từng vùng đá ngầm hoặc dưới mặt biển, phát hiện rất nhiều tu sĩ Nghịch Tinh Minh.

Những người này tuy thực lực xa mới bằng bảy tám tu sĩ Kết Đan lúc trước, thế nhưng cầm đầu cũng có hai ba gã cao giai tu sĩ. Hiển nhiên những ngững người này vì dự phòng vạn nhất có cá lọt lưới đào thoát, nếu có người thoát ra bọn chúng sẽ diệt sát một hồi.

Đối với những tu sĩ này, Hàn Lập cũng mặc kệ coi như không biết, hắn dùng độn quang bắn tới, hóa thành một đạo thanh ảnh nhàn nhạt, không phát ra một tiếng động xẹt qua trên đầu đám người này.

Những tu sĩ Nghịch Tinh Minh này, không chút nào phát giác ra, một kẻ có thể đơn giản diệt sát tất cả bọn hắn, vừa rồi đã thoáng qua trên đầu bọn họ.

Khi Hàn Lập còn cách Thiên Tinh thành hơn trăm dặm, rốt cục chứng kiến rất xa trên mặt biển xuất hiện một màn hồng quang chớp động, bay lại gần chút nữa mới phát hiện, nguyên vốn thứ hắn nhìn thấy, cự đảo giờ phút này hoàn toàn bị một tầng lụa mỏng thanh hồng sắc quang hà bao phủ tại bên trong.

Hơn nữa từ phương hướng cự đảo ẩn ẩn còn nghe được tiếng oanh minh như sấm rền.

Hàn Lập nhíu mày, đột nhiên hai tay nhanh chóng vận khởi pháp quyết, độn quang nguyên bản nhàn nhạt mờ ảo, thoáng cái triệt để ẩn đi.

Nhưng mà cùng lúc đó, Hàn Lập lại giảm tốc chậm như trâu già gặm cỏ, thế nhưng vẫn hướng tới gần cự đảo không chút hoang mang.

Lại bay gần thêm hơn mười dặm nữa, tình hình phụ cận của Thiên Tinh thành rốt cục cũng bị Hàn Lập thu vào trong mắt.

Đối diện phía trước hắn, trên ra mặt biển phía xa, chẳng biết lúc nào xuất hiện một mảng lớn điểm đen chằng chịt dày đặc. Hắn cẩn thận ngóng nhìn, mới phát hiện đúng là rất nhiều tòa linh thuyền kiểu dáng khác nhau.

Những con thuyền kiểu dáng khác nhau này đều có lầu cao, điêu long họa phượng, có cái chỉ cao hai trượng là một con thuyền nhỏ mà thôi, tài liệu chế tạo cũng đủ loại, không có gì là không có, có màu xanh nhạt của linh mộc, cũng có màu hoàn mỹ tinh khiết của mỹ ngọc, thậm chí còn xuất hiện một con *"Thiết thuyền"* Toàn thân đen nhánh bóng loáng.

------oOo------

Chương 1202: Tinh cung chi chiến (phần 3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nơi này vây quanh ba cái ma thiên cự trụ với thế cao hơn trăm trượng như thể chọc trời, mỗi cái trong đó đều mang màu vàng nhạt, dường như phát ra từng gợn sóng quang hà thanh hồng, không ngừng phủ lên khoảng không trên cao, đồng thời đem cả tòa bao phủ lại, nhìn cứ như một tấm khinh sa (lụa mỏng) vậy.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, liền có thể khẳng định cự trụ đó là Phong Hỏa Trụ trong truyền thuyết, Còn đám tu sĩ trên chiếc chu thuyền bán pháp khí kia hẳn là nhân thủ trông coi cây cột của Nghịch Tinh Minh. Nhìn sơ sơ cũng ước chừng cũng phải hai ba ngàn người.

Vì sợ đả thảo kinh xà, hắn vẫn chưa vận dụng thần niệm đảo qua dò xét, nhưng có thể khẳng định bên trong có tu sĩ Nguyên Anh tọa trấn, tuyệt đối không thể nghi ngờ được.

Về phần vị môn chủ đứng đầu Vạn Pháp môn kia có ở nơi này không, có trời mới biết.

Phong Hỏa trụ tổng cộng có một trăm lẻ tám điểm, sẽ không xảo ngộ đến nỗi gặp ngay tại nơi này chứ. Hàn Lập âm thầm nghĩ đến.

Nhưng nếu thật sự hắn tại đây, còn ra sức ngăn trở mình, thì không rõ là nên nói vận khí của mình tốt hay là vị Vạn Đại môn chủ kém may mắn nữa.

Mặt khác, nghe nói Phong Hỏa Thiên Tuyệt trận danh khí cường đại, nhưng với hiểu biết của Hàn Lập, phương pháp tấn công của thử trận này là tụ thành các điểm hình sáng cự đại phóng thẳng ra, chủ yếu nhằm vào chúng tu sĩ cấp thấp cùng đại hình cấm chế, đối với những tu sĩ có thần thông kinh người thì khó mà ảnh hưởng nhiều.

Lấy năng lực của hắn mà xét, xuyên qua trận này nhiều lắm là dính một chút phiền toái. Tuyệt không có chuyện bị vây hãm vào trong.

Tuy vậy, trong lòng hắn còn một vài suy tính, do dự chưa dứt. Phải đợi một lát sau, chỉnh đốn phương hướng lại, vòng qua chiếc linh thuyền và ba chiếc đồng trụ đối diện, theo đường vòng, trực tiếp hóa thành đạo quang hà thanh hồng phóng nhanh đi.

Lúc này, phía dưới ba cây ma thiên trụ không còn hướng về mặt biển nữa, thay vào đó là hình ảnh một con thuyền ba tầng đang trôi nổi phiêu phù, dáng vẻ tuy to lớn dị thường nhưng tất cả lại được bao bọc trong một màu lục nhạt của mỹ ngọc, quả là hoa mỹ tuyệt luân.

Bên lâu thuyền, trên tầng cao nhất, có vài tên tu sĩ đang vây quanh một cái ngọc bàn tứ phương, hầu như đều mang một vẻ tươi cười trò chuyện với nhau. Trên ngọc bàn còn có mấy vài chiếc đĩa chứa các linh quả kì dị, mấy người xung quanh đó đều mang một bộ dáng thoải mái nói với nhau.

"Long tiền bối, nghe nói Vạn minh chủ đã đồng ý, chỉ cần lần này có thể công hạ được Tinh Cung, hắn sẽ đem Thiên Thụy đảo, một trong ba đại linh đảo của Vạn Pháp Môn, tặng cho Kim Liên Môn của tiền bối. Không biết việc này có thật không?"

Một gã nho sinh mặc áo bào trắng trong đám, đứng đối diện với một lão giả sắc mặt ửng xanh, mỉm cười hỏi.

"Trữ hiền chất tin tức thật linh thông, Vạn đạo hữu cùng với lão phu có nói qua, linh mạch của Thiên Thụy đạo vẫn mạnh hơn một chút so với nơi cư trú hiện tại của lão phu, và vì sự phát triển lâu dài của bổn môn, lão phu nếu từ chối thì rất là bất kính."

Lão giả liếc mắt nhìn nho sinh đối diện một cái rồi ha hả nói.

"Long huynh thật sự nói đùa rồi, phẩm chất linh mạch của Thụy

đảo ngày đó rất cao, ở vùng Loạn Tinh Hải này danh khí cũng không hề nhỏ, huống chi trên con đường đến đó còn có nhiều loại linh hoa linh thảo khác. Nếu Kim Liên Môn quả thật có được linh đảo như đã nói, về sau muốn tiến thêm một bậc nữa cũng là chuyện dễ làm mà thôi."

Một vị đạo sĩ trung niên khác, thân mặc áo bào màu xám, khẽ cười nói.

"Hoa đạo hữu đừng nói tới lão phu vội, chẳng phải lúc đó ngươi cũng chiếm được hơn chục loại tài liệu quý hiếm dị thường hay sao. Nếu không, lão gia hỏa luôn không chịu xuất thế ngươi sao lại chịu ló đầu ra gấp rút chạy đến đây trợ trận cho Vạn huynh được."

Lão giả cười hắc hắc, tự trả lời mà không thèm để ý.

Ba người ngồi trên lâu thuyền, trong đó có hai kẻ là tu sĩ Nguyên Anh sơ kì, gã nho sinh mặc áo bào trắng tuy có tu vi Kết Đan hậu kì, nhưng đối mặt với hai người này lại không siểm nịnh hay kiêu ngạo, rõ là người có lai lịch không vừa.

Trung niên đạo sĩ nghe lão giả trả lời, mỉm cười một hồi, rồi mở miệng như muốn nói thêm gì đó. Bỗng nhiên, một cây đồng trụ trên lâu thuyền của bọn họ phát ra một loạt âm thanh vù vù trầm thấp, đồng thời xuất ra quang hà màu thanh hồng kháng cự lại, dường như có một sức mạnh vô hình đang tiến đến gần.

"Không tốt, có người xông trận?"

Đạo sĩ quát khẽ một tiếng, thân hình nhanh chóng đứng lên.

Lão giả họ Long cùng với gã nho sinh sắc mặt chợt biến, đồng thời nhỏm người nhìn về cự trụ.

"Ở hướng tây nam! Ồ, hình như là từ bên ngoài xông vào, mấy gã thủ hộ bên ngoài rõ là phế vật mà, cản người cũng không xong."

Gã đạo sĩ giận dữ dựng hẳn người lên, trong tay liền xuất hiện một kiện pháp bàn, nhanh chóng niệm thần chú rồi hướng về nơi xảy ra sự cố điểm chỉ bay nhanh đi.

"Đi thôi, Hoa đạo hữu! Nếu có thể vượt qua được rào chắn bên ngoài, còn có gan xông vào Phong Hỏa tuyệt thiên trận, xem ra không phải là người thường. Từ đây đến nơi xông vào trận còn một khoảng cách không quá xa, nhưng nhờ lực lượng Phong Hỏa ngăn cản, hắn sẽ không thể lập tức tiến vào Thiên Tinh Thành được."

Đôi mắt Long lão giả đảo một cái, lóe ra thanh quang, cười nói lộ cả hàm răng.

"Vậy làm phiền Long huynh!" Trung niên đạo sĩ cũng không khách khí, một bước nhanh chóng đem thân hình dựa cả vào trong một cỗ xe.

Lão giả theo sau, một đạo pháp quyết đánh vào xe, nhất thời cỗ xe này bị một đoàn thanh quang bao lại, khẽ rung một hồi, như định nhập vào hồng sắc quang hà cách đó không xa. Sau đó bỗng lóe lên một cái, đã không thấy tung tích đâu nữa, cứ như đã cùng với trận pháp hòa thành một thể vậy.

"Tuyệt diệu! Bần đạo đã sớm nghe nói về đại danh của Thiên Phong Xa, nhưng không nghĩ tới ở trong Phong Hỏa đại trận lại có thần thông không tưởng như thế này. Chậc chậc, xem ra Vạn huynh để đạo hữu đến địa phương then chốt này là có ý muốn mượn dùng cỗ xe này đây."

Nhìn thấy ngọc xa trong đoàn quang hà hồng sắc quỷ mị chớp động di chuyển tới, một tia trở ngại cũng không hề có, trung niên đạo sĩ nhịn không được vân vê chòm râu khen.

"Có thể là vậy. Từ lúc tiến giai lên Nguyên Anh hậu kỳ, tâm tư của Vạn đạo hữu, ta với lão không thể nào đoán ra đâu!" Lão giả bật cười ha ha, lộ ra vẻ hiển nhiên vốn có.

Trung niên đạo sĩ nghe mấy lời đó, chỉ cười lại mà không tiếp lời.

Dưới chân bọn họ là Thiên Phong Xa, với tốc độ độn của nó mà nói đích xác so với một gã tu sĩ Nguyên Anh bình thường còn muốn nhanh hơn mấy phần, trong tay lão giả nắm lấy pháp bàn truy tung tình huống đang xảy ra, chỉ sau một lát công phu hai người đã đuổi theo hơn mười dặm.

"Cẩn thận, người nọ ngay tại phía trước cách đây không xa. Hắn thực sự có chút thần thông, đã đột phá hơn nửa cấm chế, trong chốc lát sẽ hoàn toàn thoát ly khỏi Phong Hỏa chi lực."

Lão giả họ Long nhìn chằm chằm vào ngọc bàn trên tay, khuôn mặt lần đầu lộ ra vẻ ngưng trọng, không chờ gã đạo sĩ đáp lại, lập tức bấm tay niệm thần chú, trong miệng vang lên từng hồi.

Linh quang trên ngọc xa chợt biến động mạnh, cả người lẫn ngọc xa đồng thời trở nên mơ hồ không rõ, trong phút chốc đã biến mất giữa hồng sắc quang hà.

Lão giả thi triển bí thuật, bước đầu ẩn tàng một bên tính kế, tiến hay thối đều có thể giữ được thế chủ động.

Trung niên đạo sĩ thấy hành động của lão giả, ngầm gật đầu. Hai người không vận dụng thần niệm, điều khiển ngọc xa bay lên cao, tốc độ giảm chậm hơn phân nửa.

Phi hành thêm vài dặm, hai người từ xa đã thấy được kẻ xông vào trận, kết quả không khỏi làm họ giật mình.

Tu sĩ xông vào trận thoạt nhìn quả thực còn rất trẻ, một gã thanh niên hai mươi mấy tuổi, hơn nữa quanh thân lại không thấy vận dụng pháp bảo gì cả, chỉ bằng một tầng thanh quang hộ thể đã có thể phá vỡ thế trận tiến tới đoàn quang hà thanh hồng, từ từ bay đến, bộ dáng cực kì dễ dàng.

"Người kia là ai? Chẳng lẽ là tu sĩ Nguyên Anh trung kì? Lão giả cùng với trung niên đạo sĩ trong lòng chấn động, không hẹn mà cùng một suy nghĩ.

Nói tiếp cũng thật là khéo!

Nếu là cao giai tu sĩ khác của Nghịch Tinh Minh, vì việc Hư Thiên Đỉnh mà hình dáng của Hàn Lập đã lưu truyền rộng rãi, cho dù nhiều năm trôi qua, với trí nhớ kinh người của tu sĩ mà nói vẫn có thể liếc sơ một cái nhận ra được. Nhưng hai người này rõ ràng là các lão quái cấp Nguyên Anh do Vạn Thiên Minh mới thỉnh ra gần đây.

Tông môn của bọn họ tuy thế lực không nhỏ, nhưng tự thân lại luôn bế quan khổ tu, rất ít tham dự các sự việc trong Tinh Hải. Bây giờ, nếu không phải Vạn Thiên Minh lấy lợi dụ dỗ hai người này, nói không chừng họ còn không chịu xuất thế. Vì vậy khi bọn họ phát giác ra vẻ mặt xa lạ của Hàn Lập, trong lòng liền nổi lên một trận kinh nghi bất định.

Chẳng qua, dù có là vậy, lão giả cùng đạo sĩ cũng không quá sợ hãi. Lấy thần thông hai người hắn hợp lại, liên thủ cũng đủ để cùng trung kỳ tu sĩ đánh một trận. Huống chi, đối phương cũng chưa nhất định thực sự là Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ.

Cho dù cô lậu quả văn, nhưng mấy lão quái vật cấp trung kỳ, bọn hắn vẫn biết đại khái.

(Cô lậu quả văn: Văn hóa thấp, kém hiểu biết:))

Tự ỷ vào ẩn nấp cấm chế cao mình của Thiên Phong Xa, Long lão giả dù hơi do dự nhưng vẫn chưa dừng xe lại, ngược lại lẳng lặng hướng đỉnh đầu thanh niên kia bay qua.

Toàn bộ quá trình đều vô thanh vô tức

Không một tiếng động, ngọc xa chở hai người tới khoảng không cách đỉnh đầu Hàn Lập ba mươi trượng, lão giả cùng trung niên đạo sĩ không khỏi ngừng hô hấp, nhất động nhất cử cẩn thận quan sát kĩ người thanh niên mới đến.

Chỉ thấy Hàn Lập có một khuôn mặt bình thường. một thân trường sam thanh sắc, ngoại trừ túi trữ vật và túi linh thú bên hông, ngoại hình không có chút nào để thu hút cả, thật sự nhìn không ra hắn có lai lịch ra sao.

Lão giả họ Long nhướng mày, đoạn xoay người cùng với trung niên đạo sĩ nháy mắt ra dấu.

Gã đạo sĩ nhất thời hơi do dự, rồi chậm rãi gật đầu.

Lúc này hai người đồng thời hành động. Một tay đặt ở túi trữ vật bên hông, hít sâu một hơi, chuẩn bị liên thủ đánh thanh niên phía dưới bằng một kích lôi đình

Nhưng ngay lúc này, Hàn Lập ở phía dưới bỗng nhiên ngẩng đầu, hướng không trung mỉm cười, sau lưng mạc nhiên hiện ra một đôi vũ sí, một hồi rung lên, bóng người tại chỗ đã không còn thấy nữa.

Không hay!

Hai người này có thể tu thành Nguyên Anh, tự nhiên không phải là tu sĩ bình thường, vừa thấy màn quỷ dị này, lão giả họ Long bất chấp bảo vật cái gì, vội vàng điều khiển ngọc xa ở dưới, đem toàn bộ pháp lực trên cường điên cuồng rót vào.

Nhất thời ẩn nấp thuật biến mất, rồi hiện ra một đoàn thanh quang chói mắt, đem ngọc xa cùng hai người vây vào trong.

Trung niên đạo sĩ cấp tốc từ trong túi trữ vật của mình lấy ra một kiện Bát Quái Kính hắc bạch lưỡng sắc, hướng về đỉnh đầu mình tung ra.

------oOo------

Chương 1203: Tinh cung chi chiến (phần 4)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cơ hồ cùng lúc đó, phía trên đỉnh Ngọc xa chợt loé lên một đạo thanh sắc hồ quang, Hàn Lập liền quỷ dị hiện ra, không nói hai lời, tay áo liền vung lên, hơn mười khẩu kim sắc tiểu kiếm ngự không bay ra, hoá thành từng đạo kim mang, như mưa bắn xuống, đem toàn bộ ngọc xa bao phủ vào bên trong.

"Phá!"

Trung niên đạo sĩ sắc mặt đại biến, lập tức hét to một tiếng, ngón tay liền điểm nhanh lên chiếc Kính Bát Quái ở trên đỉnh đầu, thúc giục bảo vật này.

Nhất thời một cái quang trụ hắc bạch lưỡng sắc từ trong mặt kính phun ra, nhoáng lên một cái liền hoá thành một chùm quang tia hướng vô số kim mang nghênh tiếp.

Kết quả song phương ở phía ngoài thanh quang cùng nhau va chạm, phát ra những tiếng *"uỳnh uỳnh"* liên tiếp không ngừng.

Tại kim mang do tiểu kiếm không ngừng thúc giục, liền chớp động lao vào quang tia, liền chém cho quang tia thành vô số đoạn

Trung niên đạo sĩ thấy vậy vô cùng kinh hãi, cũng không kịp có phản ứng gì, thì trong nháy mắt phi kiếm đã đánh tới phía trên thanh sắc quang đoàn.

Đồng dạng một màn xuất hiện, thanh sắc quang đoàn chỉ hơi ngăn cản kim mang một chút, sau đó liền bị xuyên thủng mà qua, tất cả kim mang liền trực tiếp bắn vào hai người ở bên trong.

Lần này, lão giả họ Long cùng trung niên đạo sĩ đồng thời hồn bay thất lạc

Hai người đồng thời cả kinh cùng nhau độn quang chạy khỏi Ngọc xa, hoá thành thanh bạch lưỡng sắc độn quang hướng hai phía khác nhau bỏ chạy, trong chớp mắt đã thoát ra ngoài hơn mười trượng, tránh khỏi bị kim sắc tiểu kiếm chém xuống.

Đồng thời trong khi độn quang bắn đi tên Trung niên đạo sĩ liền vỗ lên linh thú túi ở bên hông, nhất thời bên trong linh thú túi một tiếng ô ô truyền ra, một con Xích Ngỗ Đại Linh điểu toàn thân trắng như tuyết, từ trong linh thú túi bay ra

Nay Linh Điểu có đôi mắt màu xanh ngọc, chiếc mỏ nhọn màu đỏ, một đôi trảo đen bóng

Đạo sĩ ngay khi thấy linh điểu hiện ra, trong lòng lúc này mới cảm thấy buông lỏng, lại tiếp tục hướng không trung chạy trốn, đồng thời trên tay cầm thêm một cái lệnh bài phát ra hồng quang lấp lánh, trên đó mơ hồ nhìn thấy chi chít phù văn ẩn hiện.

Nhưng ngay khi hắn chưa kịp thúc giục lệnh bài này, thì không gian phía trên đầu của hắn bỗng nhiên dao động, Hàn Lập từ trong thanh sắc hồ quang, thoáng cái hiện ra.

Hàn Lập liếc nhìn đạo sĩ phía dưới, trong mũi khẽ hừ nhẹ một cái, đồng thời trong mắt lam quang đại phóng.

Lúc này trong mắt đạo sĩ lộ ra vẻ kinh hãi, muốn thúc giục bảo vật trong tay, nhưng ngay khi đó thần thức như bị một dị vật nào đó hung hăng đâm trúng, trong nháy mắt trong đầu hắn truyền đến một cơn đau nhức dữ dội, tức thì trong miệng hét lên một tiếng thảm thiết, trong tai mơ hồ chảy ra một tia máu, trong tay cầm chiếc lệnh bài khẽ run lên, thiếu chút nữa rơi xuống.

Nhân cơ hội này, một tay Hàn Lập liền xoè ra phát chỉ, nhất thời năm đạo hồng ti loé lên phóng ra, trong tay còn lại chợt loé lên lục quang, một thanh mộc thước màu xanh liền hiện ra, hướng về phía con linh điểu màu trắng kia nhẹ nhàng vung lên.

Mấy cái hồng ti mang xích hồng hoả quang, thoáng cái hoá thành năm đại hoả tác bền trắc đem đạo sĩ trói buộc lại, làm cho hắn không có cách nào di động thân thể.

Lúc này cơn đau nhức trong đầu đạo sĩ, mới tạm thời giảm xuống, nhìn thấy tình cảnh thân thể của mình, sắc mặt hắn liền trắng bạch không còn chút máu. Thân thể không thể nhúc nhích một chút nào, làm hắn cuống quýt dùng thần niệm thục giục Linh Điểu, muốn cho nó tới giải cứu mình, nhưng lại cảm thấy không có phản ứng nào.

Trung niên đạo sĩ vô cùng khẩn trương, ánh mắt hoảng loạn vội vàng nhìn thoáng qua tình hình xung quanh, mới phát hiện linh điểu ở phía trên không trung, không biết từ khi nào lại hiện ra một đoá ngân sắc quang liên.

Từ trên quang liên toả ra thất sắc phật quang, lại đem linh điểu gắn chặt vào trong đó, làm cho nó đứng bất động ở giữa không trung, bộ dạng giống như cũng bị trói buộc lại.

Đạo sĩ hiện ra vẻ kinh sợ, còn chưa kịp nghĩ bước tiếp theo phải làm như thế nào, thì trên đầu hắn nổi lên một luồng gió nhẹ, sau đó một đạo kim quang từ trong cơn gió tựa như tia chớp chém ra.

Đạo sĩ này liền hét to một tiếng, đầu của hắn sau khi bị kim quang lướt qua, nhanh tróng lăn xuống.

Thân hình Hàn Lập từ trong gió hiện ra, một lời không nói, hai tay liền vung lên, một tiếng xé gió liền vang lên, vô số đạo kim hồ quang đan xen vào nhau bắn ra, thoáng cái hoá thành một cái kim võng đem thi thể không đầu bao phủ vào bên trong, trên võng kim quang chớp động, thanh thế vô cùng kinh người.

Lập tức trong miệng Hàn Lập liền lẩm bẩm, hoả tác xung quanh tàn thi đột nhiên hoả quang đại phóng, một cỗ hoả diễm phun ra, trong nháy mắt đem thi thể hoá thành tro bụi.

Cơ hồ cùng thời điểm đó, một đoàn bạch quang bao quanh Nguyên Anh của đạo sĩ, lúc này trong tay Nguyên Anh đang múa may một chiếc thanh sắc như ý, từ trong hoả quang nhanh tróng độn ra, muốn cướp đường mà chạy.

Kết quả đâm thẳng vào kim võng.

nhất thời từng trận lôi minh phát ra, Nguyên anh bị kim võng ngăn lại tức thì bắn ngược trở lại, sau đó kim quang đại phóng, hồ quang bắn ra, kim võng hoàn toàn bạo liệt bung ra.

Nguyên anh ở trong hồ quang chói mắt nhất thời tan thành mây khói.

Hàn Lập khẽ thở nhẹ ra một một hơi, lúc này mới quay đầu nhìn lại phía lão giả họ Long.

Lúc này lão giả họ Long đã cách xa khoảng hơn bốn mươi trượng, mới vừa lấy ở bên hông một cái Thanh La hai mặt, đang do dự có có hay không đi tới giáp công đánh Hàn Lập, thế nhưng tên đạo sĩ dĩ nhiên lại nhanh tróng bị giết chết.

(青镂: Thanh lũ.

Mình ko rõ nó là cái gì, ai biết chỉ giùm)

Trong lòng lão giả họ Long không khỏi trùng xuống, toàn thân phát lạnh!

Ngay khi ánh mắt Hàn Lập đảo qua, lão giả bỗng nhiên một tay vung lên, thanh quang chợt loé, rốt cuộc lại dùng chiếc thanh la cầm trên tay chém xuống cánh tay bên kia.

"Phịch"

Cánh tay rơi xuống, rồi nổ tung, tạo ra một làn huyết vụ, thoáng cái đem lão giả bao phủ vào trong đó, lập tức một tiếng thét thê lương phát ra.

Sau khi màn huyết vụ bao bọc toàn thân lão giả họ Long, thoáng cái hoá thành một đạo huyết ảnh nhàn nhạt, bắn nhanh lao đi, chỉ sau vài cái chớp động, huyết ảnh đã độn ra xa hơn trăm trượng, độn tốc cực nhanh, làm cho Hàn Lập vô cùng ngạc nhiên.

Hai mắt Hàn Lập khẽ nhíu lại, trên mặt thoáng chút do dự, huyết ảnh liền nhanh tróng biến mất ở cuối chân trời, không có cách nào phát hiện ra tung tích.

Hàn Lập vê vê cằm, rồi lắc đầu, trên mặt hiện ra một tia đáng tiếc.

Xem ra vị này quả thật có chút thần thông, lại có được phương pháp độn tốc so với Huyết Ảnh Độn của mình cũng không kém bao nhiêu. Nhưng lúc này đối với hắn cũng không muốn tổn hao khí lực đi truy đuổi lão giả này. Hiện giờ việc đi tới Thiên Tinh Thành còn quan trọng hơn.

Trong lòng nghĩ như vậy, hắn liền quay đầu nhìn thoáng qua con Linh Điểu kia vẫn bị Bát Linh Xích giam cầm ở trên không trung, rồi tại ngón tay hắn liền bắn ra một đạo kim sắc kiếm quang lao tới con Linh Điểu đang không thể động đậy được, liền chém nó ra thành hai mảnh rơi xuống.

Loại Linh Điểu này từ nhỏ đã được người ta dùng máu để nuôi dưỡng, căn bản không có khả năng bị người khác thuần hoá, Hàn Lập tự nhiên cũng không muốn lưu lại con Linh Điểu này.

Sau đó hắn liền hoá thành một đạo thanh hồng, hướng thẳng tới Thiên Tinh Thành lao đi.

Lúc này đây, dưới sự độn tốc toàn lực của hắn, chỉ trong khoảng thời gian uống cạn một chén trà nhỏ, độn quang liền xuyên thủng qua cấm chế của Phong Hoả Thiên Tuyệt Trận, tiến vào phía trên bầu trời cự đảo.

Hàn Lập thân hình khẽ động một chút, thoáng cái dừng lại, rồi nhìn thoáng qua Thiên Tinh Thành ở phía xa.

Chỉ thấy thành này to lớn vô cùng, nó được bao quanh bởi những bức tường cao vút, hiện giờ toàn thành được bao trùm bởi một tầng quang mạc dầy đặc màu lam nhạt, mà phía trên quang mạc có một đám thanh hồng sắc hà quang không ngừng lao vào trong quang mạc, tại quá trình tiếp xúc nó gây ra những tiếng nổ kinh thiên động địa liên miên không dứt, Hàn Lập thần sắc khẽ động, không hề chần chờ thẳng hướng Thiên Tinh Thành bắn nhanh

tới.

Chỉ sau vài cái chớp động, thành hồng liền bay tới trước một cái cửa thành, nhưng bị lam sắc quang mạc kia ngăn trở lại.

Mà những tu sĩ của Tinh Cung đứng phía sau quang mạc, lúc này đương nhiên đã phát hiện ra sự tồn tại của Hàn Lập. Sau một hồi thanh âm chói tai, phía trên cửa thành liền hiện ra hơn mười tên tu sĩ của Tinh Cung với chiều cao không đồng đều. Tất cả đều dùng ánh mắt kinh dị đánh giá Hàn Lập.

Suy cho cùng thì tại các tu sĩ của Nghịch Tinh Minh đang tấn công cấm chế, nhưng Hàn Lập lại như thế nào một mình tiến vào được đây.

Không biết người này lai lịch như thế nào, nhưng kể từ khi bị người của Nghịch Tinh Minh bao vây đến nay, cũng không có người nào có thể đi được tới phía ngoài cửa Thiên Tinh Thanh.

Hàn lập tuy không đứng gần đó, nhưng với thần thông linh nhãn của hắn, mặc dù khoảng cách cực xa, nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy rất rõ ràng thần sắc của các tu sĩ trên tường thành.

Hắn cũng không thèm nói lời nào, bàn tay liền lật chuyển, nhất thời trong tay liền xuất hiện một cái lệnh bài trên đó khắc *"Tinh Cung khách khanh trưởng lão"*, sau đó hắn phất lên, nhất thời lệnh bài hướng quang mạc từ từ bay đi, khi nó bay tới trước quang mạc thì tự động dừng lại, rồi huyền phù ở tại nơi đó.

Trên cửa thành các tu sĩ sau một hồi xôn xao, có mấy tên cao giai tu sĩ, lại không ngừng đánh giá chiếc lệnh bài này, đột nhiên trong đó có một tên tu sĩ sắc mặt đại biến, bỗng nhiên quay người lại rồi cùng với mấy tên tu sĩ khác nói với nhau những thứ gì đó.

Tức thì trên mặt mấy tên tu sĩ đều hiện ra vẻ giật mình, trong đó một tên vội vàng lấy từ trong người ra một cái trận kỳ, hướng về phía lam sắc quang mạc ở ngoài cửa thành huy động vài cái.

Quang mạc nhoáng lên một cái, lệnh bài *"vèo"* một tiếng, hoá thành một đạo hoàng quang nhập vào trong quang mạc, sau đó chớp động vài cái, liền bắn ra khỏi quang mạc vào trong cửa thành, tựa như quang mạc như là một vật vô hình.

Hàn Lập lạnh lùng nhìn một màn này, nhưng hắn vẫn huyền phú ở phía trước quang mạc không một chút nhúc nhích.

Vào lúc này, tấm lệnh bài khách khanh trưởng lão đều được tất cả các tu sĩ trên cửa thành nhìn qua một lần, lập tức trên mặt những người này đều lộ ra biểu tình vừa mừng lại vừa sợ, trong đó một người hướng Hàn Lập chỉ trỏ rồi nói gì đó, sau đó từ trong người hắn lấy ra một cái Truyền Âm phù, rồi hắn khẽ phất tay lên một cái, phù liền hoá thành một đạo hoả quang hướng vào phía trong thành lao đi.

Tiếp theo người này từ trong tay áo móc ra một cái trận bàn pháp yểm, rồi hướng lên trận bàn bắt quyết niệm thần chú, sau đó điểm chỉ vài cái, bỗng nhiên Hàn Lập nghe thấy tiếng nói chuyện của người này.

"Bên ngoài không biết có phải chính là Hàn tiền bối phải không? Mong tiền bối thứ tội! Bây giờ đang là thời kỳ đặc biệt, mà ta trước kia cũng không có nhìn thấy qua dung mạo của tiền bối, vì vậy hiện giờ cũng không tiện cho trưởng lão vào thành, nhưng ta đã phát ra Truyền Âm Phù thông báo cho cung chủ rồi, chắc không lâu nữa Cung Chủ sẽ tự mình tới đây.

Những lời này cũng không có xuyên qua Lam sắc quang mạc, mà thông qua cái trận bàn kia, trực tiếp truyền vào trong tai của Hàn Lập.

Hai hàng lông mày của Hàn Lập khẽ nhíu lại, chỉ thản nhiên gật đầu, rồi hai tay hắn để sau lưng đứng bất động tại chỗ.

Kết quả, thời gian hắn đứng đợi cũng không có quá lâu, chỉ mất khoảng thời gian ăn xong một bữa cơm. Sau đó ba đạo kinh hồng chói mắt từ bên trong thành hướng về phía hắn đang đứng nhanh trong bay tới, khi tới trước cửa thành liền hạ xuống.

Trong đó có hai nam và một nữ, trong đó nữ tử đứng ở giữa hai nam nhân kia, mặt khác xem bộ dạng hai người kia tựa như nữ tử *này chính là người cầm đầu. Mà nữ tử này nhìn trông vô cùng xinh đẹp, dung mạo của nàng làm cho Hàn Lập cảm giác vô cùng quen thuộc.*

Đúng là bộ dáng của Lăng Ngọc Linh khi mặc nữ trang.

Hai gã nam tử phân biệt đứng ở hai bên, một gã trông khoảng ba mươi tuổi trên người khoác một bộ hoàng bào tu sĩ, còn một tên khác lại là một lão giả râu tóc bạc trắng, ba người đứng ở phía trên cửa thành, hướng về Hàn Lập nhìn lại. Ngoài ra những tên thủ vệ còn lại, tất cả đều cúi đầu đứng sang một bên, ngay cả thở cũng không dám.

″Đúng là Hàn đạo hữu, thật là tốt quá! Ta còn tưởng rằng hắn sẽ không tới? Người đâu, mau mau mở ra cấm chế, để cho Hàn huynh tiến vào bên trong thành.″

Lăng Ngọc Linh đôi mắt chớp động, trên mặt hiện ra vẻ hưng phấn, lập tức hướng những tu sĩ khác phân phó.

″Cung chủ! Việc này không tốt? Người này không biết có thể tin được không? Vạn nhất do Nghịch Tinh Minh phái người giả trang tới, quả thật là một phiền toái lớn.″

Tên hoàng bào tu sĩ trên mặt hiện ra vẻ mặt chần chờ khuyên can nói, bộ dáng tựa hồ cũng không xác định được thân phận của Hàn Lập.

″Yên tâm đi, không phải là giả đâu. Chiếc lệnh bài Khách Khanh trưởng lão được chế tạo ra, trong thiên hạ chỉ có một cái mà thôi. Hơn nữa thần thông của đối phương, trong Loạn Tinh Hải này không ai có thể đơn đả độc đấu với hắn, mà có thể cướp được vật này."

Lăng Ngọc Linh lắc lắc đầu nói.

Nghe thấy Lăng Ngọc Linh nói như vậy, hoàng bào tu sĩ cũng không tiện nói thêm cái gì nữa, cũng chỉ có thể chậm rãi gật đầu.

Những tên thủ vệ tu sĩ nghe thấy vậy, cũng không hề do dự, tức khắc lấy từ bên hông ra một cái trận kỳ hoặn một cái trận bàn, mấy người cầm trong tay pháp khí nhất tề vung lên, nhất thời các màu quang hà liền hiện ra, tất cả đều đánh lên quang mạc trước cửa thành.

------oOo------

Chương 1204: Tinh Cung Chi Chiến (phần 5)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lam sắc quang mạc đại phóng linh quang, ở giữa quỷ dị hiện ra một thông đạo hình tròn lớn khoảng hơn trượng. Hàn Lập thản nhiên liếc mắt, hoá thành một đạo thanh hồng bay vào trong thông đạo, sau vài lần chớp động, thân hình liền xuất hiện phía trong cấm chế. Quang mạc lại rung lên lần nữa, liền sau đó thông đạo tiêu thất.

"Hàn đạo hữu, rốt cuộc ngươi đã đến" Thanh hồng loé lên trước cửa, xuất hiện thân hình Hàn Lập. Lăng Ngọc Linh, mấp máy cặp môi đỏ mọng, trên vặt lộ vẻ vui sướng.

"Lăng tiên tử đã sử Vạn Lý Phù, Hàn mỗ như thế nào lại thất tín không đến?" Hàn Lập mỉm cười.

"Thiếp thân đa tạ Hàn huynh đại lực tương trợ. Có đạo hữu ở đây, Nghịch Tinh Minh gây rối cũng chỉ là chuyện nhỏ. À, nơi đây không tiện nói, mời đạo hữu theo ta đến Thánh Sơn. Tôn trưởng lão, ngươi thay Bổn Cung đi triệu tập tất cả trưởng lão đến Thánh Điện, ta có chuyện quang trọng muốn thương lượng" Lăng Ngọc Linh mở miệng mời, đồng thời xoay người hướng Hoàng bào tu sĩ phân phó.

"Vâng".

Tên Hoàng bào tu sĩ có tu vi Nguyên anh sơ kỳ, khi Hàn Lập mới xuất hiện, hắn đã không ngừng dò xét. Kết quã sau khi thần niệm quét qua, chỉ cảm thấy pháp lực đối phương sâu khôn lường, vô pháp thấy được cảnh giới của Hàn Lập, làm cho hắn kinh hãi, trên mặt lộ ra vẻ kính sợ. Giờ phút này nghe Lăng Ngọc Linh phân phó, bèn ôm quyền đáp ứng, lập tức lấy ra một đạo Truyền Âm Phù thông báo cho các trưởng lão khác.

Lúc này Hàn Lập ánh mắt xoay chuyển, dừng lại trên người một vị Bạch Bào lão giả, nhàn nhạt nói:

"Đã nhiều năm không gặp, không nghĩ Triệu đạo hữu phong thái hơn xưa, tu vi tăng tiến, thật là việc đáng mừng!".

Lão giả này năm xưa từng ở Ngân Sa Đảo đề nghị chuyện Song tu giữa Lăng Ngọc Linh với Hàn Lập, chính là vị Triệu Lão giả. Sau hơn trăm năm không gặp, lão và Lăng Ngọc Linh đã cùng tiến giai đến Nguyên anh trung kỳ.

"Ha, hả. Tại hạ nào có bổn sự như vậy, đều là nhờ sự tương trợ mạnh mẽ của lưỡng vị cung chủ, tu vi mới tăng tiến thêm một bước" Triệu lão giả cười khổ, tựa hồ có ẩn tình gì.

"Nga, thì ra là thế!" Hàn Lập ánh mắt chớp động, trên mặt lộ ra vẻ đã hiểu được điều gì đó.

" Nguyên lai là Triệu trưởng lão đã cùng với Hàn huynh quen biết, tốt rồi. Trước hết chúng ta tới Thánh Điện hàn huyên một phen " Lăng Ngọc Linh mỉm cười nói.

Hàn Lập tự nhiên không có ý kiến, gật đầu. Sau đó cả bọn cùng độn quang thẳng tiến Thánh Sơn trong Thiên Tinh Thành. Dưới sự hướng dẫn của Lăng Ngọc Linh, Hàn Lập trực tiếp đi đến tầng cao nhất của Thánh Sơn. Khi tới một thanh thạch đại điện nhìn cũng bình thường, hắn bèn hạ độn quang đáp xuống.

Hàn Lập đưa mắt đánh giá thạch điện vài lần, trên mặt lộ ra tia ngoài ý muốn.

"Như thế nào, Hàn huynh cảm thấy thánh điện Bổn cung trông rất bình thường?" Lăng Ngọc Linh xoay người liếc mắt nhìn Hàn Lập, thản nhiên cười nói.

" Thật ra là ngoài dự liệu của Hàn mỗ " Hàn Lập không che dấu, thản nhiên thừa nhận.

" Điện này đích xác có chút bình thường, nhưng nó là nơi mà tổ

sư sáng phái của Bổn cung từng tu luyện, cũng trở thành trọng địa của Bổn cung. Nơi đây không cho phép ngoại nhân đi vào. Tuy nhiên Hàn huynh lần này ngàn dặm đến đây, tự nhiên là trường hợp ngoại lệ đặc biệt " Lăng Ngọc Linh mỉm cười giải thích đôi câu.

" Điện này tuy hình dáng bình thường, nhưng linh khí lại nồng đậm dị thường, thật là nơi thánh địa tu luyện cao cấp. Chỉ e rằng đi kiếm khắp Loạn Tinh Hải cũng có thể chỉ kiếm được vài tiểu đảo tốt như ở đây " Hàn Lập gật nhẹ, tỏ vẻ hân thưởng.

Lăng Ngọc Linh nghe như vậy, mặt tươi cười vui sướng, bèn dẫn Hàn Lập đi về phía đại môn thạch điện. Trước đại môn có hơn mười Tinh Cung vệ, vội vàng hướng các đại nhân vật khom mình thi lễ, ánh mắt nhìn Hàn Lập vẻ tò mò.

Lăng Ngọc Linh tự nhiên không cần phải giải thích, dắt Hàn Lập đi vào trong, xuyên qua một đoạn hành lang ngắn, tiến vào một đại sảnh phong cách cổ xưa.

Mấy người phân chủ khách rồi cùng ngồi xuống.

" Hàn huynh khi đến đây hẳn đã biết tình cảnh hiện tại của Bổn cung? " Vừa ngồi xuống, Lăng Ngọc Linh không khách khí liền đi thẳng vào vấn đề.

" À, ta cũng biết một ít. Tình cảnh hiện tại của Quý cung bất diệu a" Hàn Lập bất động thanh sắc đáp lời.

" Hàn huynh đã biết, ban đầu Bổn cung ở thế thượng phong. Đột nhiên tình thế quay ngược, Vạn Thiên Minh đã tiến giai đến Nguyên anh hậu kỳ, trở thành đại tu sĩ. Nghịch Tinh Minh thực hiện chính sách tằm ăn dâu, tỉa các thế lực bên ngoài của Bổn cung, dần dần Tinh thành bị rơi vào thế bị vây khốn. Chỉ cần Hàn huynh tương trợ, Bổn cung tin tưởng có thể tiêu diệt Nghịch Tinh Minh " Lăng Ngọc Linh nghiêm sắc mặt, ánh mắt lộ ra một tia sát khí.

" Lăng đạo hữu muốn tại hạ đối kháng với vị Vạn đại môn chủ? " Hàn Lập ánh mắt lấp lóe, bình tĩnh hỏi ngược lại.

" Đúng vậy. Hàn huynh có điều gì bất mãn sao? " Lăng Ngọc Linh ngẩn ra, ngập ngừng hỏi.

" Không phải là bất mãn, mà Lăng tiên tử đã nghĩ sai một việc " Đuôi lông mày động đậy, Hàn Lập không chút khách khí nói thẳng.

" Tính sai? Chẳng lẽ lần này Hàn huynh đến không phải tương trợ Thiếp thân? " Lăng Ngọc Linh biến sắc.

" Đương nhiên là không phải, nhưng là." Hàn Lập đang muốn nói điều gì đó, đột nhiên thanh âm ngừng lại, nhìn về phía cửa đại sảnh.

Lăng Ngọc Linh thấy vậy bèn nhìn theo.

Kết quả sau một lúc, ngoài cửa đại sảnh có ba gã tu sĩ thản nhiên đi vào, một gã Nguyên anh trung kỳ, hai gã Nguyên anh sơ kỳ. Tên Nguyên anh trung kỳ tu sĩ là một gã Tử bào đại hán thần tình ma mãnh. Hắn vừa tiến vào trong nhưng không lập tức chào Lăng Ngọc Linh mà sắc mặt bất thiện đánh giá Hàn Lập, làm cho người ta cảm giác thấy được vẻ kiệt ngạo bất tuân.

Nhưng sau khi thần niệm đảo qua, đồng tử của hắn nhất thời co rụt, sắc mặt hiện lên vẻ khó coi dị thường. Nhân lúc này, Lăng Ngọc Linh cười, mở miệng:

" Mã trưởng lão, các vị đến thật nhanh. Trước hết mời ngồi, chờ các vị khác đến đông đủ, Bổn cung sẽ giới thiệu một vị khách quý của Tinh Cung"

" Ân, vị đạo hữu này tu vi bí hiểm, thấy Cung chủ đối đãi long trọng như vậy hẳn là." Đại hán thần sắc khôi phục như thường, miễn cưỡng hướng Hàn Lập cười, liền ngồi xuống, vẻ kiệt ngạo bất tuân lúc trước thu liễm hơn phân nửa.

Hai gã kia tự nhiên cũng không nhìn thấu Hàn Lập, thấy bộ dạng của Tử bào đại hán như vậy, trong lòng hoảng sợ liếc mắt nhìn nhau, liền hướng Lăng Ngọc Linh thi lễ, rồi ngồi xuống. Lăng

Ngọc Linh thấy vậy, khẽ nhấc tay vuốt vai vài cái, trong mắt hiện lên một tia sắc lạnh.

Hàn Lập ngồi ở kế bên nhìn thấy hết sự việc đang xảy ra, thần sắc thản nhiên nửa cười nửa không.

Rõ ràng vị Mã trưởng lão đối với vị tân nhậm Tinh Cung chi chủ, bộ dáng bất phục mà Lăng Ngọc Linh nhân cơ hội mình đến, cáo mượn oai hùm một phen. Điều này làm trong lòng hắn có chút buồn cười.

Chẳng qua hắn cùng Lăng Ngọc Linh là ngươi quen cũ, hắn thật không bận tâm nhiều điều này. Dù nàng có không làm như vậy, phiền phức cũng không giảm bớt đối với hắn.

Các trưởng lão còn lại cũng lục tục đến Thánh Điện. Tất cả đều kinh hãi khi thấy Hàn Lập.

Các Nguyên anh kỳ trưởng lão đều là hạng cáo già, tuy thần niệm không thể cảm ứng được cảnh giới đích thực của Hàn Lập, nhưng nhìn thấy bộ dáng thành thật của Mã trưởng lão, bọn họ trong lòng đều rùng mình, tỏ vẻ khách khí dị thường.

Trong một khoảng thời gian ngắn, trong đại sảnh liền tụ tập hơn hai mươi vị Tinh cung trưởng lão. Trừ Triệu trưởng lão, Lăng Ngọc Linh và Tử bào đại hán, còn lại đều là Nguyên anh sơ kỳ.

" Nếu chư vị đã đến đông đủ, trước hết ta giới thiệu cho các vị một vị khách quý"

" Vị này chính là chính là Khách khanh trưởng lão do lão cung chủ tự thân chọn năm xưa, Hàn Lập, Hàn đạo hữu " Lăng Ngọc Linh chậm rãi đứng dậy, ngón tay điểm nhẹ Hàn Lập, phát ra tiếng cười dài, giới thiệu.

" Hàn Lập! Cái gì, là hắn?" Trong các trưởng lão quả nhiên có người từng nghe nói đến tên này, nhất thời một trận xôn xao, thậm chí có người kinh hãi đứng bật dậy. Hàn Lập ánh mắt chợt lóe, nhìn về phía người đứng dậy, đó là một Bạch bào lão giả mặt mũi hiền lành.

Hàn Lập hai mắt nhíu lại ngẫm nghĩ, đột nhiên nhớ ra cái gì, sắc mặt trầm xuống.

" Còn tưởng là ai, nguyên lai đã gặp đạo hữu trong Hư Thiên Điện. Còn một vị năm xưa cùng đạo hữu chủ trì mở Hư Thiên Điện, hiện giờ hắn ở đâu?" Hàn Lập thanh âm có chút âm trầm nói.

Mà vị Bạch bào trưởng lão kia, khuôn mặt đã sớm trắng bệch.

Hắn chính là người năm xưa ở Hư Thiên Điện, thiếu chút nữa đã đem một kiếm xuyên tim vị Tinh Cung chấp pháp trưởng lão. Khi vừa mới tiến vào đại sảnh, hắn đã cảm thấy Hàn Lập hơi quen quen, nhưng trong lúc nhất thời không thể nhớ ra. Nhưng vừa rồi nghe tiếng thét kinh hãi, lại làm hắn liền nhớ ra năm xưa chuyện cũ.

" Như thế nào, Hàn huynh có biết Tây Môn trưởng lão" Lăng Ngọc Linh tự nhiên thấy được vẻ âm lãnh trên mắt Hàn Lập, lòng trầm xuống, nhưng không nhịn được mở miệng dò hỏi.

" Không có gì, năm đó khi ta chưa ngưng kết Nguyên anh, có một số chuyện dây dưa cùng Tây Môn đạo hữu mà thôi " Hàn Lập sắc chuyển biến vài lần, không biết đã nghị thông suốt cái gì, thần sắc khôi phục như lúc ban đầu, nhàn nhạt nói.

" Thì ra là thế, nếu năm xưa Tây Môn trưởng lão đắc tội, hy vọng Hàn đại nhân lượng thứ, không cần so đo. Chúng ta bàn tiếp chuyện Vạn Thiên Minh đi?" Nghe Hàn Lập nói bâng quơ, Lăng Ngọc Linh buông lỏng tâm tình, miệng cười, vội vàng nhắc lại việc đã nói lúc trước.

Dù sao Nghịch Tinh Minh mới là tâm phúc đại họa của Tinh Cung bây giờ.

Mà Bạch bào lão giả nghe Hàn Lập nói như vậy, trong lòng cũng an tâm một chút, nhưng trên mặt vẫn lộ vẻ sợ hãi, không thể trấn định.

" Hàn mỗ không biết năm xưa Song Thánh nói như thế nào với Ngọc Linh đạo hữu. Nhưng lúc trước tại hạ đáp ứng điều kiện ba lần tương trợ, chỉ khi nào đạo hữu gặp nguy đến tính mạng mới ra tay mà chỉ trong phạm vi năng lực cho phép. Nhưng bây giờ lại thay đổi, chỉ vì sự tồn tại của Tinh Cung mà khiến cho tại hạ phải liều mạng cùng với một tu sĩ đồng cấp?" Hàn Lập chậm rãi nói.

Lời này vừa ra khỏi miệng, cả thạch điện lặng ngắt như tờ.

------oOo------

Chương 1205: Tinh Cung Chi Chiến (phần 6)

Nguồn: EbookTruyen.Net

" Nếu Tinh Cung bị hủy, đạo hữu cho rằng ta có thể bảo toàn tính mạng? Đương nhiên ý bổn cung không phải là để Hàn huynh liều mạng với Vạn Thiên Minh, chỉ hy vọng đạo hữu tương trợ bọn ta hành động một chút mà thôi. Điều này hẳn là nằm trong tầm tay của Hàn huynh" Lăng Ngọc Linh nhíu mày, chậm rãi nói.

" Thật sự tương trợ cũng không phải là không được. Nhưng vấn đề mấu chốt là đối phương tồn tại một đại tu sĩ, một khi động thủ, xảy ra chuyện liều mạng cũng là chuyện tình không thể đoán trước. Bằng không nếu Lăng đạo hữu đồng ý, khi đối phương thi triển sát thủ lợi hại, tại hạ liền rời đi. Tại hạ khả dĩ cũng có thể ra tay một lần. Huống hồ, chuyện Tinh Cung bị hủy và chuyện an nguy của đạo hữu, căn bản là hai chuyện khác nhau. Cho dù Tinh Cung không tồn tại, cho dù phải trả giá, ta vẫn đảm bảo được tính mạng của đạo hữu. Đó cũng là sảng khoái hoàn thành lời hứa với lệnh tôn năm xưa. Nếu không chỉ dựa vào điều kiện giao dịch năm xưa cùng Song Thánh vẫn chưa đủ cho tại hạ phiêu lưu mạo hiểm" Hàn Lập bình tĩnh, chỉ rõ mấu chốt của vấn đề. Lăng Ngọc Linh biến sắc.

"Hàn đạo hữu! Nghe khẩu khí của ngươi tựa hồ vẫn có thể thương lượng được. Chỉ cần có đủ lễ vật, lão phu có nói sai không?" Triệu lão giả suy đoán lời nói của Hàn Lập, nhướng mày, vuốt râu hỏi.

"Đương nhiên! Thế gian này cái gì cũng có giá của nó. Chỉ cần Quý Cung biết điều, Hàn mỗ cũng nguyện mạo hiểm một phen" Hàn lập cười tiêu sái, không chút che dấu nói.

"Nga, Hàn đạo hữu muốn điều kiện gì?" Mã trưởng lão ánh mắt lấp lóe, mở miệng.

"Không phải tại hạ muốn cái gì mà Quý Cung định dùng cái gì để cho tại hạ động tâm" Thần sắc bất động, Hàn Lập thản nhiên nói.

Các Tinh Cung trưởng lão, giờ phút này thần sắc thay đổi, trực tiếp truyền âm trao đổi với nhau.

Vừa rồi Hàn Lập cự tuyệt, các lão quái vật sống lâu năm này vẫn thấy bình thường. Làm cho bọn họ liều mạng cùng với một tu sĩ đồng giai mà không được lợi lộc gì, hẳn chỉ có thằng ngu mới làm. Huống hồ đây là tranh đấu với một đại tu sĩ, mức độ nguy hiểm viễn siêu hơn so với bình thường.

Nhưng muốn làm Hàn Lập động tâm, điều kiện sẽ không dễ dàng. Dù sao các pháp bảo, tài liệu bình thường, thậm chí công pháp bí thuật, các đại tu sĩ như thế nào lại để trong mắt.

Lăng Ngọc Linh ngồi ở chủ vị, nhìn các trưởng lão trao đổi, ngọc dung âm tình bất định. Một lát sau, nàng hé đôi môi đỏ mọng nói:

"Hàn huynh nói như vậy cũng có đạo lý, nhưng các lễ vật bình thường chắc Hàn huynh không để trong mắt. Bổn cung nguyện đem Nguyên Từ Thần Quang tu luyện chi pháp và Nguyên Từ Thần Sơn làm điều kiện trao đổi, Hàn huynh thấy thế nào? Công pháp này huyền ảo thần diệu, cũng chỉ có Hàn huynh mới có tư cách tu luyện thành toàn"

Nữ tử này vừa mở miệng đã vạch toẹt ý nghĩ của Hàn Lập làm hắn ngẩn ra, đưa mắt nhìn Lăng Ngọc Linh vài lần, sau đó hai mắt híp lại trầm ngâm.

Các trưởng lão nghe vậy bèn cả kinh, nét mặt cổ quái liếc mắt nhìn nhau, nhưng không ai phản đối.

Nguyên Từ Thần Quang đại danh đỉnh đỉnh, là công pháp tu luyện của Thiên Tinh Song Thánh. Nhưng ai cũng biết công pháp này tu luyện khó khăn, đối với Nguyên anh tu sĩ mà nói, nghe có vẻ hoạt kê. Dùng công pháp này cùng Nguyên Từ Thần Sơn làm điều kiện trao đổi, bọn họ không có lý do gì phản đối. Trái lại lại lo Hàn Lập không đáp ứng.

Nhưng ngoài dự đoán, sau khi cân nhắc không lâu, Hàn Lập liền gật đầu, thâm ý sâu sắc.

"Xem ra Ngọc Linh tiên tử đã sớm biết Hàn mỗ muốn cái gì. Tại hạ cũng không phải người tham, chấp nhận đây là điều kiện trao đổi. Đến lúc đó, ta sẽ giúp các ngươi ngăn Vạn Thiên Minh, tuy không dám cam đoan giết chết hắn, nhưng sẽ làm cho hắn không dễ dàng ra tay với các ngươi"

"Hảo, Bổn Cung tin tưởng Hàn huynh tuyệt không nuốt lời. Trước hết sẽ cho người đưa Nguyên Từ Thần Quang công pháp, sau khi đại chiến chấm dứt, sẽ hai tay dâng Nguyên Từ Thần Sơn" Lăng Ngọc Linh trên ngọc dung lại lộ vẻ tươi cười.

"Nếu như vậy, Hàn mỗ liền chờ tin tức của Lăng đạo hữu. Tại hạ đi trên đường cũng có chút mỏi mệt, xin phép cáo từ để nghỉ ngơi" Hàn Lập thấy giao dịch hoàn thành, cũng không muốn ngồi lâu, liền đứng dậy tạm thời cáo từ.

"Điều này tất nhiên. Triệu trưởng lão, ngươi an bài một tĩnh thất, để cho Hàn đạo hữu hảo hảo nghỉ ngơi đôi ngày. Đúng rồi, Hàn đạo hữu là quý khách, phiền Triệu trưởng lão hàn huyên bầu bạn một chút" Lăng Ngọc Linh tự nhiên vui vẻ đồng ý, gáy ngọc quay lại, ôn hòa phân phó cho Triệu trưởng lão.

Triệu trưởng lão lĩnh hội, đáp ứng, đứng dậy khom mình cáo từ Lăng Ngọc Linh, liền hướng Hàn Lập mời.

Hàn Lập hướng Lăng Ngọc Linh gật đầu, nhưng chưa lập tức đi ngay, ánh mắt xoay chuyển, đột nhiên nhìn một cái thật sâu vào Tây Môn trưởng lão, sau đó mới từ từ đi ra ngoài.

Vị Tây Môn trưởng lão kia bị Hàn Lập nhìn một cái, trong lòng rung lên, sau lưng toát ra một cỗ hàn khí, đồng thời thần thức ẩn ẩn cảm thấy một chút đau đớn, thiếu chút nữa nảy dựng lên.

Nhưng sau khi Hàn Lập xoay người bước đi, cảm giác đau đớn trong thần thức liền biến mất, tựa hồ như chưa có chuyện gì phát sinh.

Nhưng vị Tây Môn trưởng lão này vẫn hoảng hốt, vội vàng cẩn thận rà soát thân thể và thần thức từ trên xuống dưới, hết thảy đều bình thường. Điều này làm lão giả dần dần bình tâm, có chút tự giễu chính mình nghi thần nghi quỷ.

Hiện hắn đang ở trong trọng địa Tinh Cung, dù đối phương là Đại tu sĩ, cũng không dám ra tay. Tuy nhiên trong lòng lão giả cũng đã quyết định, sau cuộc họp này, hắn lập tức tìm chỗ bí ẩn để trốn, đợi cho đại chiến bắt đầu mới đi ra. Tuyệt đối không gặp mặt Hàn Lập, tránh gặp họa sát thân.

Dù sao năm xưa, phi kiếm nhất kích của hắn thiếu chút nữa đã lấy mạng đối phương. Hiện giờ thần thông đối phương viễn siêu hơn mình, phỏng chừng không dễ dàng bỏ qua chuyện này.

Khụ! Nếu sớm biết đối phương sẽ có tạo hóa kinh nhân như vậy, năm xưa tuyệt không trêu chọc đối phương, nếu không liền nhất định trảm thảo trừ căn.

Vị Tây Môn trưởng lão không ngừng âm thầm thở dài, trong lòng cực kỳ ảo não, hối hận.

"Cung chủ, vị Hàn tu sĩ này thực có biện pháp chế trụ Vạn Thiên Minh sao? Lai lịch hắn không có vấn đề gì chứ? Nếu không, miệng hắn nói một đàng, nhưng trên thực tế câu kết với Nghịch Tinh Minh, chờ ta đánh xong phân nửa thì đột nhiên buông tay mặc kệ, thậm chí còn quay ngược phản chiến. Chúng ta hiện cũng chưa cần phải vội vàng. Có thể dựa vào đại trận cấm chế để cố thủ Tinh Thành." Chờ thân ảnh hai người Hàn Lập biến mất phía đại sảnh, Tử bào đại hán liền trầm giọng hướng Lăng Ngọc Linh hỏi, vẻ hoài nghi.

"Mã trưởng lão yên tâm, ta đã biết hiệp định ký kết giữa Hàn đạo hữu và gia phụ. Tuy chưa thể nói chữ thâm giao, nhưng năm xưa vì chuyện Hư Thiên Đỉnh, hắn đã gây thù chuốc oán không ít với Nghịch Tinh Minh nên tuyệt không thể cùng bọn chúng có quan hệ gì. Về phần hắn có thể hay không chế trụ Vạn Thiên Minh, ta nghĩ cũng không có vấn đề gì, dù sao Hàn đạo hữu tiến giai sớm hơn Vạn Thiên Minh, lại nắm Hư Thiên Đỉnh trong tay, phần thắng

nhiều hơn một chút. Huống hồ các vị còn có biện pháp nào tốt hơn? Hộ thành đại trận của Tinh Thành tuy huyền diệu nhưng dưới hỏa lực của đối phương kiên trì công kích ngày đêm tuyệt sẽ không chống đỡ được lâu. Nhất định phải cùng đối phương quyết một trận phân thắng bại, một là Nghịch Tinh Minh tan thành mây khói, hai là Tinh Cung không còn tồn tại" Lăng Ngọc Linh dị thường quả quyết nói.

"Nếu cung chủ đã nói như vậy, chỉ cũng có thể dựa vào người này" Tử bào đại hán suy nghĩ trong chốc lát, đích xác không còn biện pháp nào khác, đành không cam lòng nói ra như vậy.

Lăng Ngọc Linh chờ một lúc thấy không còn ý kiến khác, cười nhạt, miệng nhẹ thở mùi đàn hương, nói:

"Việc cuối cùng là chúng ta bàn một chút thời gian cùng đối phương quyết chiến, phương sách công phá đại trận bố trí của bọn chúng…"

Trong một mật thất tĩnh lặng, Hàn Lập đả tọa, hai tay bắt một pháp quyết cổ quái, hai mắt khép hờ.

Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên thần sắc hắn chợt động, chậm rãi mở hai mắt.

"Như thế nào,Hàn đạo hữu đã quyết định động thủ?" Có tiếng cười khẽ vang lên bên tai Hàn Lập, chính là thanh âm của Đồng tử - Thiên Giải thánh thú.

"Ngươi biết ta định làm gì?" Hàn Lập mặt không đổi sắc, giọng âm trầm nói.

"Tuy ta không biết ngươi sử dụng bí thuật gì, nhưng khi ngươi rời đại sảnh đã liếc mắt một cái, rõ ràng vận dụng thần niệm lực, trực tiếp lưu ấn ký trên người của tên kia. Bí thuật này không tính là cái gì, nhưng lấy thần niệm cường đại của ngươi, các tu sĩ trong Thạch Điện như thế nào có thể phát hiện ngươi đã động tay chân. Hàn đạo hữu làm như vậy hẳn không đơn giản chỉ để tìm tên kia uống rượu nói chuyện phiếm chứ?" Đồng tử cười nói.

"Nếu đạo hữu đã nhìn ra, ta cũng không dấu. Năm xưa tên kia thiếu chút nữa đã lấy tánh mạng ta. Tuy ta không phải là hạng người chi li tính toán, nhưng với loại sinh tử đại cừu này há có thể dễ dàng bỏ qua. Vừa rồi trong Tinh Cung Thánh Điện, ta không tiện trực tiếp ra tay, nhưng hiện tên kia đã muốn ly khai Thạch Điện, tự nhiên có thể ra tay rồi" Hàn Lập cười lạnh, vỗ vào túi trữ vật bên hông, ngân quang chợt lóe, một nhân hình Khôi Lỗi vô thanh vô tức hiện ra, sau đó nhẹ nhàng phiêu phù, trực tiếp men theo vách tường, lóe mọt cvái đã không còn thất bóng dáng.

Hàn Lập bỗng đứng dậy, mở cửa mật thất đi ra ngoài.

Xuyên qua một đoạn hành lang ngắn, Hàn Lập đi vào trong đại sảnh, thấy Triệu lão giả đang ngồi trên một cái ghế uống trà. Vừa thấy Hàn Lập xuất hiện, lão lộ vẻ ngạc nhiên.

"Triệu đạo hữu, ngươi cũng tu luyện công pháp Mộc hệ. Nếu không chê, cùng Hàn mỗ trao đổi một chút tâm đắc tu luyện" Hàn Lập nhếc mép, thản nhiên cười nói.

Nửa ngày sau, trong cấm địa của Tinh Cung, Nguyên Thần Linh Đăng của Tây Môn trưởng lão đột nhiên nhoáng lên một cái tắt mất. Điều này làm cho đệ tử trông coi Linh Đăng hoảng sợ, vội vàng chạy đi bẩm báo việc này.

Nhất thời có một trận xôn xao trong Tinh Cung. Sau một thời gian ăn xong bữa cơm, vài tên Tinh Cung trưởng lão xâm nhập vào mật thất động phủ của Tây Môn trưởng lão.

Trước đó mấy canh giờ, các đệ tử thân tín đã nhìn thấy Đỗ lảo giả tiến vào trong động phủ, không thấy đi ra.

Nhưng bây giờ ở bên trong mật thất rỗng tuếch, không có một bóng người.

Vị Tây Môn trưởng lão đã biến mất một cách quỷ dị, ngay cả một chút thi thể cũng không thấy.

------oOo------

Chương 1206: Tinh Cung Chi Chiến (phần 7)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sự tình yêu dị khiến các tầng lớp cao tầng trong Tinh Cung đều cho là có liên quan đến Hàn Lập. Nhưng không lâu sau, tất cả đều thấy rõ tình hình trước mắt. Mặc cho ai nhìn thấy vị đại tu sĩ này cùng Tây Môn trưởng lão tựa hồ có thâm cừu đại hận.

Chẳng qua, hoài nghi cũng chỉ là hoài nghi, các Tinh Cung trưởng lão chỉ dám nói thầm, không ai dám công khai với Hàn Lập, tất cả đều giả câm vờ điếc xem như không biết.

Sỡ dĩ như vậy là do đối phương là một Đại tu sĩ, ai lại dám trêu chọc. Chủ yếu là tìm chứng cớ chứng minh đối phương xuất thủ. Nhưng đối phương lại có đầy đủ lý do một mực phủ nhận việc này.

Bởi vì trong đoạn thời gian Tây Môn trưởng lão mất tích, Hàn Lập đang cùng Triệu trưởng lão hàn huyên trao đổi tâm đắc tu luyện, chưa bao giờ rời đi. Đương nhiên những kẻ có tâm cơ đều nhìn ra đây chỉ là Chướng nhãn kế sách của Hàn Lập. Hảo một chút ngăn chặn mồm miệng của bọn họ.

Cho dù biết rõ chân tướng sự việc, nhưng sự tình Hàn Lập không tự xuất thủ, mà làm cho một gã tu sĩ Nguyên anh biến mất trong thế gian một cách dễ dàng, khiến cho các Tinh Cung trưởng lão phát lạnh rung cầm cập.

Nếu là tu sĩ bình thường, chả cần phải có chứng cớ gì, cứ trực tiếp tóm lấy đối phương, sưu hồn liền biết hết thảy. Nhưng Hàn Lập lại là một Nguyên anh hậu kỳ tu sĩ, ai lại dám rước họa vào thân.Vài tên trưởng lão trước kia từng có giao hảo với Tây Môn trưởng lão, giờ phút này cũng im thin thít.

Huống chi sau này còn phải nhờ vả đối phương, giờ phút này tuyệt đối không thể đắc tội. Vì thế từ Lăng Ngọc Linh đến các trưởng lão khác chỉ biết giả hồ đồ ngó lơ.

Sau nửa ngày trao đổi cùng Triệu trưởng lão, Hàn Lập quay lại mật thất bế quan.

Mà Triệu trưởng lão cũng nghe tin tức chuyện của Tây Môn trưởng lão mất tích, run sợ cả ngày, cuối cùng chỉ biết cười khổ, thần tình vẻ bất đắc dĩ.

Kế tiếp, lão cũng không canh giữ địa phương bế quan của Hàn Lập, mà chuyển giao trách nhiệm này cho hai gã đệ tử Kết đan kỳ, rồi phiêu phiêu rời đi.

Đối phương cùng lão ngồi một chỗ, mà có đủ thần thông diệt sát một Nguyên anh tu sĩ, hắn còn cố giám thị chỉ tổ lãng phí thời gian, nên thức thời rời xa là tốt nhất. Biết đâu đối phương lên cơn động sát khí đối với mình.

Kể từ đó, một màn hí kịch diễn ra.

Rõ ràng Tinh Cung bị mất một vị trưởng lão, nhưng hậu sự chỉ xử lý sơ sài, chả nghe tầng lớp cao tầng nói gì. Thậm chí tên của Tây Môn trưởng lão cũng nhất thời trở thành cấm ngữ. Ngược lại, cả đám đem sát quyền ma chưởng, tập trung tinh lực trút hận vào trận đại chiến sắp sửa diễn ra.

Năm ngày sau, Hàn Lập từ trong mật thất đi ra, đi vào trong Thánh Điện, đã thấy tập trung đông đảo tu sĩ, trừ các Tinh Cung trưởng lão hôm trước còn có hơn ba mươi tu sĩ Kết Đan kỳ. Các tu sĩ này đều có tu vi Kết Đan hậu kỳ là lực lượng trung kiên của Tinh Cung.

Hàn Lập từ từ tiêu sái bước vào đại sảnh. Tất cả các tu sĩ đều ngưng trệ ánh mắt trên người Hàn Lập. Hơn phân nửa là kính sợ, còn lại là kinh nghi. Nhưng tất cả đều giống nhau ở chỗ khi thấy ánh mắt của Hàn Lập quét tới, tất cả đều cụp mắt cúi đầu, bộ dáng không dám không chút chậm trễ.

Dùng nhân hình Khôi Lỗi giải quyết một gã tu sĩ Nguyên anh sơ kỳ, đối với Hàn Lập chỉ là chuyện nhỏ, nhưng vô tình chấn nhiếp toàn bộ tầng lớp cao tầng của Tinh Cung. Lúc trước, các tu sĩ tuy xác nhận danh phận đại tu sĩ của hắn, chưa ai thấy hắn thi triển thần thông, đối với việc đối chọi với Vạn Thiên Minh, mọi người đều nghi hoặc trong lòng.

Dù sao trong mấy chục năm tranh đấu, Vạn Thiên Minh đã chém giết không ít các trưởng lão hàng đầu của Tinh Cung, ở Loạn Tinh Hải có danh khí có một không hai. Mà hiện tại Hàn Lập lộ ra thần thông quỷ dị giết chết Nguyên anh tu sĩ, lại làm cho chúng nhân trong Tinh Cung ít nhiều tin tưởng. Chuyện Lăng Ngọc Linh mời Hàn Lập cho đến giờ mới cảm thấy là xác đáng.

Tự nhiên Lăng Ngọc Linh vui vẻ hơn vì sỹ khí quân ta tăng vọt nhưng Hàn Lập lại không để ý chuyện này.

"Hàn đạo hữu, mời ngươi an tọa. Thiếp thân bắt đầu trình bày phương sách bố trí tấn công Nghịch Tinh minh" Lăng Ngọc Linh nói.

Hàn Lập gật đầu,an vị tại một ghế đá phía dưới Lăng Ngọc Linh, sau đó tay áo bào rung lên, trong tay xuất hiện một khối đạm bạch sắc ngọc giản, cuối đầu chăm chú nhìn. Bộ dáng không quan tâm đến mọi người xung quanh.

Lăng Ngọc Linh mỉm cười, nhanh chóng quan sát các tu sĩ khác trong đại điện, thần sắc nghiêm nghị, trong miệng bắt đầu truyền ra thanh âm phân phó.

Hàn Lập đặt hơn phân nửa tinh thần trong ngọc giản, tự nhiên sẽ không để ý chuyện bên ngoài, nhưng vẫn có một bộ phận thần niệm lưu ý các bố trí của Lăng Ngọc Linh.

Tính toán của Tinh Cung cũng đơn giản dị thường, Phong Hỏa Thiên Tuyệt Trận mặc dù có một trăm lẻ tám cái Phong Hỏa trụ, nhưng bọn họ chỉ tính toán tấn công ba mươi sáu cái Phong Hỏa trụ.

Ba mươi sáu cái Phong Hỏa trụ này là bộ phận trọng yếu, chỉ cần hơn phân nửa bị hủy, Thiên Tuyệt Trận sẽ không công tự phá.Đương nhiên, để làm được điều này, bước tiên quyết là phải công phá chiếm được mắt trận do chính Vạn Thiên Minh trấn thủ.

Trong thanh âm lành lạnh của Lăng Ngọc linh, liên tiếp cứ một gã Nguyên anh tu sĩ cùng một nhóm Kết đan tu sĩ đứng dậy nghe lệnh, thần sắc nghiêm nghị. Vô hình trung trong đại sảnh tỏa ra một cỗ tiêu sát chi khí.

Trong nháy mắt, mỗi vị trí Phong Hỏa trụ đều được phân công nhóm đội phụ trách. Có nơi tập trung hai ba danh Nguyên anh cùng nhiều Kết Đan tu sĩ, có nơi không có Nguyên anh tu sĩ mà chỉ có vài tên Kết Đan tu sĩ mà thôi.

Nghe vậy, trong lòng Hàn Lập không khỏi có chút kinh ngạc. Chẳng qua khi hắn ngẫm lại, liền cũng hiểu được duyên cớ. Trong Nghịch Tinh Minh cũng đã có cao giai của Tinh Cung nằm vùng, xem ra đã nhất thanh nhị sở mò được kết cấu thủ hộ của Phong Hỏa trụ, nên mới có sự phân phó như vậy. Tuy rằng Hàn Lập đầu không ngẩng lên, nhưng khóe miệng lại lộ ra vẻ mỉm cười.

Lăng Ngọc Linh bố trí mau chóng phi thường.Sau thời gian ăn xong một bữa cơm, hầu hết các tu sĩ trong điện đều đã có nhiệm vụ được giao. Rốt cục nàng quay đầu nhìn Hàn Lập, cười dài:

"Hàn đạo hữu, ngươi cùng ta và Mã-Triệu hai vị trưởng lão thành lập một đội tấn công mắt trận do Vạn Thiên Minh trấn thủ."

"Không có vấn đề. Nhưng đến lúc đó ta chỉ phụ trách Vạn Thiên Minh, nhưng tu sĩ khác chỉ cần không chọc tới ta, ta sẽ không quản"

Hàn Lập ngẩng đầu, đón ánh mắt của nàng, nhạt giọng trả lời.

Nhìn bộ dáng thoải mái của Hàn Lập, trong mắt Lăng Ngọc Linh ánh lên vẻ ngạc nhiên, trong lòng nói thầm, nhưng miệng lại đáp lời Hàn Lập.

Tuy thông qua Song Thánh, nàng cũng hiểu biết ít nhiều về Hàn

Lập, nhưng không biết thần thông đích thực của Hàn Lập, sợ Hàn Lập có chút khinh địch, thông tri cho Hàn Lập biết được một số thần thông, bảo vật lợi hại của Vạn Thiên Minh, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Hàn Lập lắng nghe, nhưng vẻ mặt toát ra vẻ từ chối. Thấy cảnh này, Lăng Ngọc Linh thầm thở dài, cũng không hỏi lại Hàn Lập đã nắm rõ hay chưa. Dù sao qua trận đại chiến này, Tinh Cung bất thắng tức vong.

"Xuất phát!"

Nhất thanh lãnh xuyến vang lên, nhất thời tất cả các tu sĩ trong điện đều đứng dậy hùng dũng đi ra ngoài.

Các thấp giai Trúc Cơ kỳ tu sĩ đã sớm chuẩn bị tại bốn thành môn của Thiên Tinh Thành, chính là chờ các đội tu sĩ Kết Đan kỳ vừa đến, lập tức xuất kích.

Hàn Lập liếc nhìn ngọc giản trong tay, hai tay hợp lại, ngọc giản liền biến mất. Trong ngọc giản này ghi lại khẩu quyết của Nguyên Từ Thần Quang, đích xác quá huyền ảo, hắn khổ khổ tham ngộ mấy ngày cũng chỉ hiểu chút ít. Tâm trạng nôn nao chờ đợi gặp tòa Nguyên Từ Thần Sơn kỳ lạ, hỗ trợ tu luyện công pháp này.

Hàn Lập không chút cân nhắc, cùng với nhóm Lăng Ngọc Linh đi ra khỏi Thạch Điện. Như trong dự liệu của Hàn Lập, ở ngoài thạch điện đã chờ sẵn một Cự hình thú xa dài mười trượng. Chiếc xe này không biết dùng loại danh mộc gì chế thành, cả thân xe xanh biếc óng ánh, bề mặt phủ đầy các ký hiệu, chứng tỏ đã được luyện chế tỉ mỉ, nhưng đáng chú ý hơn là ở chỗ trước xe có bốn yêu thú dài mấy trượng cũng đồng dạng xanh biếc, nằm úp sấp trên mặt đất.

Từ khi đến Thiên Tinh Thành, lần này Hàn Lập mới sửng sờ. Tuy rằng chỉ là yêu thú cỡ năm, sáu cấp nhưng cả bốn em đích thật đều là bốn đầu giao long không chạy đi đâu được. Nếu hắn nhớ không lầm, Giao Long nhất tộc cực kỳ bao che đồng loại, ngay cả thế lực Tinh Cung cực thịnh như hồi xưa, lại dám dùng giao long làm thú kéo xe, chẳng lẽ không sợ chọc giận Linh Thú nhất tộc này, cấp thêm cho Tinh Cung một đại cường địch?

"Như thế nào, Hàn đạo hữu cũng kinh ngạc đối với các yêu thú thấp giai này sao?" Lăng Ngọc Linh khó gặp được Hàn Lập ngạc nhiên như vậy, con mắt sáng lên, lộ ra vẻ mỉm cười.

"Không đúng. Thân thể yêu thú này là giao long không giả, nhưng tinh hồn bên trong có chút dị thường" Hàn Lập hai mắt híp lại, lóe lên lam mang, bỗng nhiên mở miệng nói.

"Hàn huynh thật sự là tuệ nhãn như đuốc a! Tinh hồn trong giao long này đích thật không phải là giao long tinh phách. Do năm xưa gia phụ đi du lịch ngoại hải, thắng cược Kim Giao Vương, thu được các thi thể giao long này, sau đó dùng bí thuật luyện chế, bỏ vào tinh hồn của Thâm hải Tinh mãng, mới hình thành thủ xa yêu thú này." Lăng Ngọc Linh vẻ khâm phục, mở miệng giải thích.

"Thì ra là thế. Nhưng Lăng đạo hữu mang xe này đến đây chẳng lẽ có ý cùng xe này để tấn công?" Hàn Lập nhướng mày có chút khó hiểu hỏi.

"Ha,ha. Hàn huynh có điều không biết. Xe này là do gia phụ luyện chế, bỏ qua yêu thú, bản thân xe cũng có chút thần thông. Trong xe có ẩn đạo lý càn khôn, có công hiệu phá địch. Nếu không phải trận chiến này trọng đại, thiếp thân còn chưa dùng đến vật này" Lăng Ngọc Linh khuôn mặt mang vẻ thần bí nói.

------oOo------

Chương 1207: Tinh Cung Chi Chiến (phần 8)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nghe vậy, bèn dụng thần niệm chuyển từ thú qua xe dò xét, gật gật đầu, cũng không nói gì thêm. Tất cả đều lên xe. Người đánh xe là một gã khổng lồ thân hình cao hai trượng, đầu trọc lóc bóng lưỡng, tuy chỉ có tu vi Trúc Cơ kỳ, nhưng thân thể trần trụi giống như được đúc từ tinh cương, sát khí bức người.

Trong tay đại hán này cầm một cây bạch sắc trường tiên, hắn khoắng roi lên không trung, nhất thời một tiếng tiêm minh chói tai phá không phát ra. Mấy em giao long đang lười biếng nằm chảy thây dưới đất, lập tức linh động hẳn lên, rung chân xoay người đứng lên. Thú và xe cùng gào thét hoá thành một đoàn bạch quang bay vút lên trời, tốc độ cực nhanh không thua gì độn tốc của Nguyên anh sơ kỳ tu sĩ.

Một khắc sau, đám Hàn Lập đã đến phía trên đại môn của Thiên Tinh Thành. Lúc này từ bốn phương tám hướng, phong hoả chi lực không ngừng oanh kích lam sắc quang mạc trên đảo. Cho dù thân nằm trong sự bảo hộ của quang mạc, nhưng thanh âm ầm ầm như sấm rền, làm cho các phàm nhân cùng các Tán tu trong thành đều cực kỳ khiếp đảm.

Dù sao ai cũng biết, tuy thoạt nhìn quang mạc vẫn dày đặc dị thuờng, nhưng cứ bị phong hoả chi lực đại trận công phá liên tục như vậy, vỡ trận chỉ là vấn đề thời gian.

Hàn Lập lúc này đứng tại một góc hẻo lánh của cửa thành, hướng ra xa xa ngắm nhìn. Tình hình bên ngoài quang mạc không có gì tốt đẹp, so với lúc hắn tiến vào cũng không sai biệt lắm, trong tầm mắt hắn hiện giờ tất cả chỉ có hai màu hồng, xanh. Cho dù hắn thần thông, cũng vô pháp từ bên trong nhìn ra quá xa.

Hắn nhàn nhạt liếc mắt về phía cổng thành, đã nhanh chóng tụ tập hơn hai ngàn tu sĩ thấp giai, người thì đả toạ điều tức, người thì rà soát cẩn thận lại các pháp khí, bùa chú. Tất cả đều cẩn thận chuẩn bị khâu cuối cùng trước khi xuất kích.

Triệu lão giả và Tử bào đại hán đều đã đi ra khỏi xe, sắc mặt ngưng trọng, đang cùng vài trưởng lão khác thương lượng điều gì đó.

"Hàn huynh, thiếp thân có chuyện muốn cầu, không biết đạo hữu có đáp ứng?" Sau lưng tiếng bước chân vang lên, không chờ Hàn Lập quay đầu, một thanh âm thanh thúy truyền đến.

"Chuyện gì?"

Hàn Lập xoay lại, nét mặt thản nhiên.

Sau lưng chính là cung trang nữ tử, Lăng Ngọc Linh, lúc này ngọc dung nàng âm tình bất định, đại mi nhíu chặt, tựa hồ đã hạ quyết tâm thật lớn để nói ra điều này.

"Lát nữa sẽ là một trận đại chiến, quyết định sinh tử của Tinh Cung ta. Nhưng nói thật, Nghịch Tinh Minh cũng đã chiêu lãm một số khổ tu chi sĩ chưa từng xuất thế. Cho dù có Hàn huynh tương trợ, phần thắng bất quá cũng chỉ là năm ăn năm thua mà thôi. Nếu trận chiến này có thể thắng, tự nhiên hết thảy không cần phải làm phiền thêm đạo hữu. Nhưng vạn nhất xuất hiện tình hình đại bại, ta hy vọng đạo hữu khi thoát thân, có thể đem mấy người ly khai Tinh Hải tới địa điểm ghi trong ngọc giản này, chiếu cố thêm một phần cho bọn họ"

Lăng Ngọc Linh cắn răng, lật tay, trong lòng tay xuất hiện một khối đạm lam sắc ngọc giản, hướng Hàn Lập hy vọng chờ đợi.

"Lời này là có ý gì?" Hàn Lập mày, mắt cùng nhíu lại.

"Không có gì, mấy người này đều là cùng ta có uyên nguyên sâu xa. Tuy ta tự tin không có ai biết được mối quan hệ này, nhưng một khi đại bại, có khả năng Nghịch Tinh Minh sẽ trảm thảo trừ căn. Còn không đạo hữu có thể mang bọn họ đi trước. Đạo hữu

không phải là bản địa tu sĩ của Tinh Hải. Khẳng định có thể làm được việc này." Lăng Ngọc Linh khẩu khí hoàn toàn mang vẻ ủy thác.

Hàn Lập nhìn chằm chằm nàng, có chút á khẩu. Bất quá hành động như vầy khiến cho Lăng Ngọc Linh có chút hiểu lầm. Khẽ cười, nàng nói thêm:

"Đương nhiên Thiếp thân tự nhiên sẽ không tính cho đạo hữu khi làm chuyện này. Khi xưa giao kèo giữa đạo hữu và gia phụ là ba lần tương trợ Thiếp thân. Chuyện đạo hữu giúp ta đối phó với Vạn Thiên Minh đã tính là một lần. Nếu đạo hữu đáp ứng việc này, mặc kệ trận chiến thắng phụ ra sao, chỉ cần đạo hữu thực hiện, ta liền tính thêm một lần tương trợ nữa, đạo hữu thấy thế nào?"

"Lăng đạo hữu lo lắng quá rồi. Ta đã đáp ứng lệnh tôn, khi ngươi gặp việc nguy hiểm đến tính mạng, liền cứu trợ ngươi ba lượt. Ngươi dễ dàng lãng phí mất một lượt, xem ra đã phụ tấm lòng của song thân." Hàn Lập im lặng trong chốc lát, ánh mắt chớp động nói.

"Ta tự nhiên biết. Nhưng thân ta là người đứng đầu Tinh Thành. Một khi thất bại, vạn năm truyền thừa của Tinh Cung cũng sụp đổ, hai lần cứu mạng còn lại còn có ý nghĩa gì nữa. Không bằng ta đem qua bảo vệ cho người thân. Ta là một Nguyên anh trung kỳ tu sĩ, nghĩ cũng đủ tự bảo vệ mình trong tình hình này" Nàng than thở.

Hàn Lập nhìn nàng dáng vẻ trở nên điềm đạm đáng yêu. Một lúc lâu sau, hắn bất động thanh sắc nói:

"Được! Nếu Lăng đạo hữu đã nói đến thế, ta cũng chỉ còn biết nhận giao dịch này. Nếu trận chiến thất bại, ta sẽ đem các ngươi rời khỏi Tinh hải."

"Có lời này của Hàn huynh, Ngọc Linh không còn thấy buồn phiền nữa. Luận tu vi của đạo hữu, cho dù trận chiến bất lợi, việc toàn thân trở ra cũng là điều dễ dàng" Lăng Ngọc Linh khuôn mặt nở rộ, nhất thời hiện vẻ kiều mỵ khôn tả.

Hàn Lập cười ảm đạm, quay đầu lại nhìn về bên ngoài thành.

Mà Lăng Ngọc Linh cũng đã nhận được lời hứa, thức thời không quấy rầy Hàn Lập nữa, lặng yên rời đi.

Mấy canh giờ sau. Thông qua truyền tin của Truyền âm phù. Sau khi xác định mọi người đã chuẩn bị xong, mấy vạn danh tu sĩ cơ hồ đồng loạt trong cửa thành ào ra, ra khỏi Lam Sắc quang tráo, tiến nhập vào thanh hồng quang hà do Phong hoả chi lực hình thành, bất kiến tung ảnh.

Động tĩnh của Tinh Cung lớn như vậy, tự nhiên bị thủ hộ trong Phong hoả Thiên Tuyệt Trận nhanh chóng phát hiện. Phía Nghịch Tinh Minh lập tức phái ra rất nhiều tu sĩ nghênh chiến. Đồng thời cho người thúc dục khởi động đại trận, kích phát uy lực đại trận tăng vọt lên.

Pháp trận này tuy đối với các tu sĩ Kết Đan kỳ không có nhiều ảnh hưởng, nhưng thành thật mà nói, tạo ra lực sát thương rất lớn với các tu sĩ thấp giai Trúc Cơ kỳ. Cho nên dưới sự thúc dục phát động của các Phong hoả cự trụ, thanh hồng quang hà đang chậm rãi phiêu động, liền kịch liệt quay cuồng, từng đoàn từng đoàn thanh hồng sắc quang cầu bắt đầu ngưng tụ, sau tự nổ mạnh ra. Trong đại trận nhất thời linh quang chớp động. Nơi nơi thanh âm tiếng nổ ầm ầm không ngừng vang lên.

Tu sĩ Trúc Cơ kỳ bình thường, nếu không có phương pháp chuẩn bị trước, nhào vào trong trận, lập tức bị phong hoả chi lực thôn phệ.

Nhưng Tinh Cung cũng đã chuẩn bị cho trận đại chiến này tỉ mỉ. Cơ hồ trên mỗi danh tu sĩ đều phát xuất kim tuyến hào quang, ngăn cản được công kích của phong hoả chi lực. Thành ra số tu sĩ thấp giai bị đả thương cũng chưa nhiều.

Đúng lúc này, tại phụ cận của các Phong hoả trụ, phóng ra các tu sĩ Nghịch Tinh Minh đón đầu các tu sĩ Tinh Cung. Hai bên lập tức nhào vào chém giết, tiếng pháp khí va chạm, tiếng người gào thét nổi lên khắp nơi.

Mà cùng lúc này, tại đỉnh chóp của một toà tiểu sơn nằm trên một cự trụ cao hơn ba trăm truợng, có một nhóm tu sĩ hai mắt híp lại, quan sát chiến trường.

Cầm đầu là một gã vận Tử bào ngọc đái, gương mặt chữ điền, mày rậm, tuổi độ trung niên, hai tay đang chắp sau lưng, chính là Vạn Thiên Minh mà năm xưa Hàn Lập đã gặp ở Hư Thiên Điện. Giờ phút này, thần thái hắn trầm ổn hơn xưa.

Cách hắn phía sau không xa là một lão giả có da mặt xanh mét, cùng một lão ẩu vận phục sức hồng lục. Hai người cũng đang quan sát chuyển biến của pháp trận, thần sắc có chút ngưng trọng.

"Xem ra Tinh Cung đã xuất động toàn bộ lực lượng, bọn chúng đã bỏ ra nhiều trung giai phù lục như vậy, chỉ sợ ở lần chiến này, đủ cho một tông môn bình thường táng gia bại sản." Lão già da mặt xanh thì thào nói. Người này chính là người khi gặp sấm trận của Hàn Lập đã hốt hoảng bỏ chạy, Long tu sĩ.

"Đối phương làm như vậy chính là được ăn cả ngã về không mà thôi. Chắc lần đại chiến này có liên quan đến kẻ đã xông vào Tinh Thành mấy ngày trước." Vạn Thiên Minh bất động thanh sắc nói.

"Ta thấy chỉ là chó cùng rứt giậu. Chẳng qua, Long đạo hữu, kẻ kia có thật lợi hại kích sát Hoa đạo hữu? Hai ngươi các ngươi liên thủ còn bị hắn giết mất một người trong nháy mắt?" Trong mắt lục quang chớp động, bỗng nhiên lão ẩu hướng Long lão giả mở miệng hỏi. Lão ẩu này là một Nguyên anh trung kỳ tu sĩ.

Vừa nghe lão ẩu nhắc đến Hàn Lập, Long lão giả sắc mặt phát lạnh, lão đã từng dùng bí thuật phục hồi cánh tay mới, một lúc lâu sau mới cười khổ trả lời:

"Đâu chỉ là hình dung lợi hại, Hoa đạo hữu một thân thần thông không kém, vậy mà khi gặp kẻ kia căn bản không chống đỡ được bao lâu, nếu không phải ta thấy nguy cơ, sớm thi triển bí thuật chạy trốn, chỉ sợ bây giờ không đứng ở nơi này để nói chuyện. Người này tuyệt không thể chỉ là Nguyên anh trung kỳ mà chắc chắn là một Nguyên anh hậu kỳ tu sĩ".

"Hậu kỳ đại tu sĩ. Ta thấy Long đạo hữu đã kinh sợ quá nên có chút hồ đồ. Còn có hậu kỳ tu sĩ khác nữa sao? Nếu không Tinh Cung đã sớm đến cửa cầu cạnh rồi, đâu bị bản Minh đè ép trong một thời gian dài như vậy" Lão ẩu khẩu khí châm chọc chẳng chút khách khí.

Long lão giả nghe vậy, mặt hiện lên vẻ khó coi dị thường.

" Điều này cũng không nhất định, kỳ thật khi nghe Long đạo hữu mô tả lại hình dáng, ta đã cảm thấy có chút quen quen. Sau mấy ngày suy nghĩ, ta đã biết được hắn là ai. Kỳ thật người này, Khâu đạo hữu cũng đã từng biết đến " Vạn Thiên Minh mỉm cười, nói.

" Nga, Vạn huynh có thể nói được không?" Lão ẩu kinh ngạc.

" Khâu đạo hữu còn nhớ năm xưa, tin tức Hư Thiên Đỉnh xuất thế, bản Minh từng phát Truy Sát Lệnh một gã tu sĩ tên là Hàn Lập." Vạn Thiên Minh chậm rãi nói.

" Hư Thiên Đỉnh? Hàn Lập? Chẵng lẻ tu sĩ sử dụng sấm trận là người này? Di, đích xác rất giống người này. Nhưng không có khả năng? Năm xưa kẻ kia là tu sĩ Kết Đan kỳ mà? " Lão ẩu phản ứng rất nhanh, cũng có hơi cân nhắc, có chút giật mình, nhưng lại liên tiếp lắc đầu, trên lộ vả bán tín bán nghi.

" Không nên cảm thấy kỳ quái, hơn trăm năm trước vào lúc Thiên Tinh Song Thánh chưa vẫn lạc, ta đã có mật báo, vị Hàn Lập có thân phận Nguyên anh tu sĩ. Xuất hiện tại phụ cận Hoàng Sa Môn, từng có lôi kéo mượn sức người này, nhưng không có kết quả. Mặt khác ta còn hoài nghi, Diệu Hạc trưởng lão của bản Minh mất tích một cách quỷ dị, chỉ sợ có liên quan đến hắn " Vạn Thiên Minh cũng không quay đầu nhìn trận chiến, miệng nói không chút hoang mang.

------oOo------

Chương 1208: Tinh Cung Chi Chiến (phần 9)

Nguồn: EbookTruyen.Net

" Diệu Hạc trưởng lão cùng Hoàng Côn trưởng lão của Ly Long đảo. Hai người bọn hắn không phải vẫn tại ngoại ở Bích Linh đảo, bị yêu thú đánh lén mà vẫn lạc sao?" Lão ẩu nghe vậy, liền ngẩn ra.

" Chỉ là cách nói với bọn người bên ngoài mà thôi. Trên thực tế, căn cứ theo lời nói của các tu sĩ đào thoát khỏi Bích Linh Đảo, ngày ấy yêu thú xâm lấn, căn bản nhị vị trưởng lão chưa từng quay về Bích linh đảo. Nhưng có người của bản Minh từng thấy qua Diệu Hạc ở trên đảo, và cũng thấy Hàn Lập xuất hiện. Cũng chính ngày hắn xuất hiện, Diệu Hạc và Hoàng Côn cùng mất tích khó hiểu, Nguyên Thần mệnh đăng trong bản Minh cũng tự tắt. Sau đó mới xảy ra chuyện yêu thú xâm chiếm Bích Linh đảo" Vạn Thiên Minh cười lạnh, chậm rãi giải thích.

" Bất quá, nhận định Diệu Hạc hai vị đạo hữu mất mạng trong tay đối phương không phải là quá khiên cưỡng sao?" Lão ẩu ngây người một lúc, rồi nghi hoặc hỏi.

"Đích xác, bản Minh cũng không có chứng cớ cụ thể, nhưng tu sĩ sử dụng sấm trận, thật sự là Hàn Lập, có thần thông đại tu sĩ là đại bán phần là không sai" Vạn Thiên Minh ánh mắt chớp động hàn quang, thanh âm âm trầm.

"Nếu thực hắn đã tiến cấp đến hậu kỳ, lại giữ Hư Thiên Đỉnh trong tay, Vạn huynh cũng mới vừa tiến cấp, chẳng phải…" Long lão giả nghe đến đó, kềm lòng không đậu, lộ ra vẻ lo lắng.

"Hắc, hắc. Nếu ta đã nhận biết hắn, như thế nào lại không có kế sách đối phó. Yên tâm đi, nếu hắn không đến thì thôi, bằng không cứ giao cho ta xử lý. Không dám nói chắc mười phần giết chết đối

phương, nhưng nếu là đánh bại thì Vạn mỗ vẫn thừa tự tin" Vạn Thiên Minh cười nhẹ, vẻ không quan tâm nói.

Lão ẩu cùng Long lão giả liếc mắt nhìn nhau, không cầm được vẻ kinh ngạc, nhưng lập tức trầm xuống có chút an tâm. Đối với sự hiểu biết của họ với Vạn môn chủ, một khi đã nói thì hơn phân nửa là không giả.

"Nếu đạo hữu đã nói như vậy, lão thân cũng an tâm. Các người khác cứ giao cho ta cùng Long đạo hữu đối phó là được" Lão ẩu cười âm hiểm nói.

"Lúc bình thường, mắt trận giao cho hai vị, Vạn mỗ cực kỳ an tâm. Nhưng bây giờ đối phương quyết ý tử chiến đến cùng. Sẽ không ít cao giai tu sĩ tập trung tại trận nhãn, cho nên ta đã thỉnh một số vị khác đến hiệp trợ nhị vị đạo hữu cùng nhau bảo vệ trận nhãn " Vạn Thiên Minh rốt cuộc xoay người lại nói, nhưng trên mặt lộ biểu tình vô cùng quỷ dị.

"Hiệp trợ? Vạn huynh nói rất đúng" Lão giả cả kinh trực tiếp hỏi.

Lần này Vạn Thiên Minh không trực tiếp trả lời, mà bỗng nhiên giơ tay lên, trong tay áo trực tiếp bắn ra một viên hỏa cầu lớn bay lên trời cao, sau đó nổ mạnh ra, xích hồng quang diễm diễm lệ dị thường, gây chú ý cho các tu sĩ ở phụ cận xung quanh. Các tu sĩ này nhất thời một trận xôn xao.

Ngay lúc mọi người đang kinh nghi, không biết chuyện gì xảy ra. Trong khoảng cách vài trục chượng đột nhiên truyền lại một thanh âm kiều mị:

"Đại ca, Vạn đạo hữu đã gọi chúng ta. Xem ra đã đến lúc dùng đến huynh muội chúng ta rồi. Trốn trong này một thời gian dài, thật đúng là bực mình".

"So với thời gian tu luyện của chúng ta thì có đánh gì. Vạn huynh đã làm cho chúng ta lộ diện, có thể thấy đại chiến đã đến kết cục cuối cùng, đừng ầm ĩ nữa, có thể chém giết một trận sảng khoái rồi"

Trong không trung truyền đến một giọng nam tử hùng hậu.

Lập tức sau đó có lưỡng đạo bạch hồng sắc bắn nhanh lên không, xoay một cái, liền song song hướng đỉnh Phong Hỏa cự trụ bay lên.

Lóe một cái, trước mặt bọn Vạn Thiên Minh hiện ra hai tu sĩ, một nam một nữ. Nam tử dáng người khỏe mạnh cao lớn, tóc xõa, còn nữ tử da thịt trắng muốt, thu ba lưu động câu hồn người.

"Lam thị Song ma?" Long lão giả thấy hai người này, lúc đầu liền ngẩn ngơ, sau đó chợt nhớ ra, nhất thời thất thanh la lớn, mà lão ẩu cũng tái mặt.

"Nga, không tưởng được ở Tinh Hải vẫn còn có người nhận biết huynh muội chúng ta. Bọn ta đã ẩn cư ở Ma Nghiệt đảo nhiều năm chưa xuất thế" Nữ tử sóng mắt long lanh liếc nhìn Long lão giả, cười kiều mị, vẻ đẹp khiến người ta rung động.

"Ủa, hai vị không phải đã bị Thiên Tinh Song Thánh diệt sát sao? Sao bây giờ còn xuất hiện ở đây?" Lão ẩu hơi do dự, nhưng không nhịn được mở miệng hỏi.

"Năm xưa, xác thực bọn ta bị hai lão bất tử kia bức ép thiếu điều lên trời không được, xuống đất không xong, nhưng bây giờ huynh muội ta vẫn hảo hảo đứng ở đây, đương nhiên là chúng ta gặp đại nạn… không chết… thủy hữu hậu phúc. Như thế nào, vị đạo hữu này có thành kiến với ta hử?" Phi phát đại hán lạnh lùng quét mắt liếc nhìn lão ẩu cùng lão giả một cái, miệng chỉ hơi hé, nhưng thanh âm lại từ trong bụng truyền ra, mắt trợn miệng nhe, bộ dáng nhất sát tắc nhân.

Lão ẩu thấy thế, trong lòng rùng mình, theo bản năng lui về sau một bước, nhưng lập tức thấy mình có vẻ yếu thế, bèn hừ lạnh một tiếng, tiến lên lại từng nửa bước.

Phi phát đại hán thấy vậy, mặt lạnh tanh, ẩn hiện một tầng khí vụ mờ ảo, trên người tản mát từng trận sát khí.

"Tốt lắm, kẻ thù đã đến. Hai vị đạo hữu, ta đã ẩn tàng hai vị đã

lâu, hiện giờ xuất lai cũng vì trận đại chiến hôm nay. Hiện ta vẫn chưa biết được mai phục gian tế của Tinh Cung trong tầng lớp cao tầng của ta là ai? Nên không biết ai sẽ chui đầu vào lưới ai" Thanh âm Vạn Thiên Minh âm trầm, hù lạnh một tiếng.

Đám lão ẩu cả kinh vội vàng quay người nhìn về phía phương hướng pháp trận.Quả nhiên, cách đó không xa, thanh hồng quang hà trong Phong Hỏa chi lực diễn ra một trận đại loạn. Một cự xa hình dáng cổ quái do bốn con Lục Giao kéo từ bên trong phóng ra, dẫn theo vô số tu sĩ đang theo sát phía sau, trong nháy mắt đã đem không trung xung quanh chiếm cứ dày đặc, khoảng chừng mấy ngàn người.

Mà Nghịch Tinh Minh tu sĩ tại phụ cận Phong Hỏa cự trụ, sớm đã súc thế chờ đợi, thấy địch nhân xuất hiện, đều ngự khí bay lên, nhất thời song phương lấy Phong Hỏa cự trụ làm tâm, thành thế giằng co.

Lão ẩu cùng Long lão giả tự nhiên không còn để ý đến Lam thị huynh muội nữa, lập tức dồn tâm lực đến đám Tinh Cung tu sĩ, hơn nữa dò xét các nhân vật ở trong Cự Xa.

Mà lão giả rõ ràng phát hiện ra người nào đó, trong lòng lạnh run, liếm đôi môi đang khô khốc. Hắn hiển nhiên đã phát hiện ra Hàn Lập ở trong Cự Xa.

Mà giờ phút này, Hàn Lập căn bản cũng không thèm liếc lão giả, ánh mắt chớp động, thần niệm lập tức rơi trên người vị Vạn đại môn chủ, hai mắt nhíu lại đánh giá cao thấp.

"Lam thị Song ma!"

Tử bào đại hán thấy đôi nam nữ tu sĩ, giống như Long lão giả lúc trước, thất thanh la lên.

Hàn Lập một chút phản ứng cũng không có, nhưng Lăng Ngọc Linh cùng Triệu lão giả nghe vậy liền tim đập thình thịch.

"Mã trưởng lão, ngươi không nhận lầm chứ? Năm đó Lam thi Song Ma đã sớm bị gia phụ mẫu liên thủ diệt trừ rồi mà?" Lăng

Ngọc Linh kinh hãi hỏi.

"Làm sao Mã mỗ có thể nhận lầm. Năm xưa chính ta đã theo hai vị lão cung chủ đuổi giết nhị ma này trong một thời gian thật dài, sau hai vị lão cung chủ mới cùng song song tiến giai hậu kỳ cảnh giới. Thật kỳ quái, cho dù nhị ma năm đó chưa chết thì cũng đã sớm qua thọ nguyên chi kỳ, sao còn có thể tồn tại đến nay? Bất quá tu vi cảnh giới của bọn chúng so với năm xưa không sai biệt lắm, vẫn là Nguyên anh trung kỳ" Tử bào đại hán hoảng sợ, ánh mắt lộ vẻ khó hiểu.

"Cũng không có gì ngạc nhiên, theo ta được biết, trên thế gian có nhiều loại linh dược có thể kéo dài thọ nguyên thêm hai ba trăm năm. Có thể bọn chúng đã gặp cơ duyên phục dụng qua một trong các loại linh dược này" Hàn Lập tuy không thèm để ý Lam thị Song Ma, nhưng nghe Tử Bào đại hán nói bèn thuận miệng giải thích.

"Chỉ còn có khả năng này! Chẳng qua, lưỡng ma còn thành danh trước hai vị lão cung chủ, ma danh năm xưa cực thịnh, khiến người thấy biến sắc, người nghe hãi sợ. Tên nam giới trời sinh hiếu sát, đã từng một đêm đồ sát hai tòa tiểu đảo, giết sạch gần ngàn danh tu sĩ cùng hơn mười vạn phàm nhân, huyết tinh thảm lệ. Mà nữ giớ có ma công lừng lẫy tiếng tăm, Âm Nữ Sát Dương Quyết, chuyên môn bắt sống các nam tu trẻ tuổi của các tông môn, hấp thụ nguyên dương để luyện công, sau đó hành hạ đến chết…"

"… Cả hai đều đã ở cảnh giới Nguyên anh trung kỳ. Hơn nữa hai người như hình với bóng, khi liên thủ đối mặt với đại tu sĩ cũng có thể tự bảo vệ. Năm xưa, hai vị Lão cung chủ cũng đã phải mạo hiểm ra tay, nếu không hai kẻ này vẫn còn tiêu dao tự tại đến ngày nay" Triệu lão giả sắc mặt âm trầm, giải thích đại khái cho Hàn Lập.

"Thì ra là thế! Như vậy xem ra đối phương cũng đã sớm có chuẩn bị. Cho dù ta cuốn lấy Vạn Thiên Minh, các ngươi cũng không có phần nắm chắc tất thắng" Hàn Lập sờ sờ cằm, thần sắc bất động, nói.

"Đích xác như thế! Ta đã nghĩ tới biện pháp kêu thêm vài vị trưởng lão lại đây, tính dùng lực lượng số đông áp đảo, nhưng lại xuất hiện Song Ma. Nếu hai tên này đáng sợ như trong truyền thuyết, e rằng cố lắm chúng ta mới duy trì được tình thế bất bại" Lăng Ngọc Linh sắc mặt bất hảo, nói.

Hàn Lập cười nhẹ, nhưng chưa chờ hắn nói, từ phía cự trụ đối diện, một người đột nhiên chậm rãi bay xuống. Ánh mắt Hàn Lập lóe lên. Hắn ngậm miệng lại, lạnh lùng nhìn đối phương.

Bởi vì người này chính là Vạn Thiên Minh.

"Hàn đạo hữu, năm xưa từ biệt ở Hư Thiên Điện, không tưởng tu vi tinh tiến đến vậy, cũng đã là một Đại tu sĩ. Mà ta đoán không sai, hẳn các hạ không phải là người của Tinh Hải. Như vậy đạo hữu xen vào tranh đấu của bản Minh và Tinh Cung làm gì?"

"Như vậy đi, vô luận Lăng nha đầu ưu đãi cái gì, ta có thể ưu đãi gấp bội. Hơn nữa cũng không cần Hàn đạo hữu làm cái gì, chỉ đổi lấy một lần không tham gia tại trận đại chiến này mà thôi" Vạn Thiên Minh bay đến vị trí giữa song phương giằng co, hướng Hàn Lập mỉm cười, nói ra điều kiện dụ hoặc.

Hàn Lập nghe vậy không khỏi sửng sốt, mà đám Lăng Ngọc Linh nghe vậy, sắc mặt đại biến

------oOo------

Chương 1209: Tinh Cung Chi Chiến (phần 10)

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Gấp bội! Vạn đạo hữu xuất thủ thật đại hào phóng" Hàn Lập cười ha ha, trên mặt nửa cười nửa không.

"Như thế nào? Đạo hữu cảm thấy không đủ à?" Vạn Thiên Minh bất động thanh sắc hỏi.

"Đủ, đương nhiên là đủ. Đáng tiếc, lần ra tay này là do Hàn mỗ đã hứa năm xưa. Mà tại hạ lại không có thói quen thất tín. Chẳng qua, nếu Vạn đạo hữu bình yên thối lui thì Hàn mỗ cũng không đòi hỏi điều kiện gì" Hàn Lập lười biếng trả lời, khẩu khí vẻ trêu chọc.

Hai phe Nghịch Tinh Minh cùng Tinh Cung nghe được như vậy liền trợn mắt há mồm. Vạn Thiên Minh rốt cuộc cũng thu liễm vẻ tươi cười, lộ ra vẻ âm trầm.

"Nếu Hàn huynh đã định, Vạn mỗ cũng chỉ còn biết cùng đạo hữu luận bàn một phen. Nhưng ta và ngươi động thủ khó tránh ảnh hưởng đến bọn vãn bối xung quanh, chi bằng tìm đến địa điểm khác giao thủ, ngươi thấy thế nào?" Vạn Thiên Minh, thanh âm lạnh như băng, nói.

"Hảo, điều này chính hợp ý tại hạ" Hàn Lập nghe vậy, liền đáp ứng, không có một chút lo lắng.

Điều này làm cho Vạn Thiên Minh ngạc nhiên, nhưng hắn vẫn âm trầm, ánh mắt chỉ chớp động vài cái, lập tức hai tay kháp quyết, hóa thành một đạo tử hồng, phi độn về hướng xa Thiên Tinh Thành.

Hàn Lập quay đầu liếc nhìn đám Lăng Ngọc Linh một cái, gật đầu cười, cũng hóa thành một đạo thanh hồng đổi sát theo sau. Trong nháy mắt, hai gã Đại tu sĩ này đã biến mất về phía cuối chân trời.

Thấy tình hình như vậy, Lăng Ngọc Linh cùng Triệu lão giả liếc nhau, cùng thấy trên mặt nhau hiện lên một tia sầu khổ.

Hình như Vạn Thiên Minh đã sớm biết sự tồn tại của Hàn Lập, bây giờ chủ động rời xa chiến trường, có điều gì quỷ dị bên trong hay không? Nhưng Hàn Lập lại đi theo không chút do dự, làm cho hai người đứng ngồi không yên, cũng không dám nói can ngăn, sợ làm ảnh hưởng đến sỹ khí của quân ta.

"Hắc, hắc. Nếu Vạn đạo hữu đã đi, chúng ta cũng không nên nhàn rỗi. Bọn hậu bối các ngươi hảo hảo thể hiện một chút thần thông cho Lam mỗ xem một chút. Chậc, chậc! Nguyên Anh tu sĩ, cả trăm năm rồi ta cũng chưa chém giết qua." Phi phát đại hán mở miệng, cái lưỡi vươn ra đỏ như máu, bỗng nhiên phát ra tiếng cười quái dị.

Sau đó hai tay hắn kháp quyết, miệng hé ra, phun ra một Cốt Hoàn sương mù mờ mịt, đồng thời trên thân xuất ra đại phiến huyết vụ, trong nháy mắt tràn ngập phụ cận xung quanh hơn mười trượng, hình thành một cái biển máu, bên trong rít lên tiếng ma gầm quỷ khóc, hướng đội hình các tu sĩ Tinh Cung quét tới.

Mà nữ tử xinh tươi bên cạnh cũng nhanh không kém, miệng anh đào phát ra tiếng cười khẽ tiêu hồn, hai tay áo bào rung lên, trong tay áo bay ra một cỗ phấn sắc mê vụ, làm cho người ta ngửi thấy không khỏi tâm thần rung động, khó tự chủ.

Long lão giả cùng lão ẩu liếc nhau một cái, một người phun ra một khỏa Hoàng sắc viên châu, người kia thì thả ra một hơi mười ba khẩu Bích lục sắc Phi đao, hóa thành một mảng quang hà công tới.

Phía Nghịch Tinh Minh thấy bên Tinh Cung vẫn còn Lăng Ngọc Linh và một số Nguyên anh tu sĩ, liền không dám chậm trễ, đồng dạng đều thi triển thần thông, phóng xuất ra nhiều mảng quang hà màu sắc khác nhau.

Phía Tinh Cung có nhiều hơn vài vị tu sĩ Nguyên anh sơ kỳ mà bên Nghịch Tinh Minh lại có Song ma thần thông lợi hại. Thần thông song phương biến thành các linh quang ma khí đầy màu sắc, trong nháy mắt đan vào nhau gây ra một trận ầm ầm, trong nhất thời giằng co ở giữa.

Mà đám trung thấp giai tu sĩ của hai bên, không hẹn mà cùng lớn tiếng hò hét, tế ra pháp bảo, pháp khí đầy trời. Một trận hỗn chiến chính thức bắt đầu.

Tự nhiên đám tu sĩ này biết khôn, tránh đi vị trí tranh đấu của các Nguyên anh tu sĩ ở trung tâm, tản ra bốn phía. Nhất thời trong phạm vi mười dặm, tiếng nổ, tiếng kêu, tiếng pháp khí va chạm nhau, vang vọng chín tầng trời, không nhìn được bên nào chiếm thượng phong. Xem ra muốn phân thắng bại, trong nửa khắc công phu cũng không xong.

Cùng lúc này, Hàn Lập cùng Vạn Thiên Minh độn quang đi một hơi ra khỏi gần ngàn lý, rốt cục dừng lại phía trên mặt biển. Hàn Lập trong thanh quang hiện ra, hai tay khoanh trước ngực, mặt vô thần sắc nhìn đối phương. Với thần niệm cường đại của hắn bây giờ, tự nhiên biết ngay phụ cận có tu sĩ mai phục hay không. Nếu không, hắn như thế nào để đối phương dắt mũi dẫn đi như vậy.

Sau khi thần niệm đảo qua, đích xác trong phạm vi một trăm dặm không có một bóng người, cũng không tồn tại cấm chế pháp trận. Hắn nhìn Vạn Thiên Minh, thần sắc bình tĩnh dị thường. Tâm niệm chuyển động, trong lòng Hàn Lập có chút dở khóc dở cười. Tựa hồ vị Vạn Thiên Minh đối với trận chiến này mười phần tin tưởng.

"Không sai biệt lắm, nơi đây hoàn toàn u tĩnh. Làm nơi táng thân cho đạo hữu cũng đáng cho thân phận Đại tu sĩ" Vạn Thiên Minh liếc mắt đánh giá tứ phía, sau đó quay đầu nhìn Hàn Lập, bộ dáng lạnh lùng như băng sơn.

"Nơi táng thân của ta?" Hàn Lập nghe xong, không hề nổi giận, ngược lại khẽ mỉm cười.

"Như thế nào, Hàn đạo hữu thấy tại hạ quá khoa trương?" Vạn

Thiên Minh hừ một tiếng, hỏi.

"Không phải. Chính là tại hạ cảm thấy Vạn huynh tu luyện có điều bất ổn, hay là pháp lực tinh tiến quá nhanh khiến đầu óc hỏng rồi" Hàn Lập trả đũa.

"Có mạnh miệng hay không, chờ đạo hữu hồn phi phách tán sẽ biết. Chẳng qua trước hết, ta giới thiệu cho đạo hữu hai người khác cho đạo hữu nhận thức một chút" Vạn Thiên Minh âm trầm nói.

"Người khác? Ngươi cho ta là trẻ lên ba, nơi đây trừ ta và ngươi còn có ai nữa? Nếu có người khác, ta trực tiếp ngắt đầu tặng cho ngươi" Hàn Lập cười lạnh, không chút khách khí nói.

Vạn Thiên Minh nghe vậy, hai mắt híp lại, nhưng lập tức nhàn nhạt nói:

"Phải không? Cho là tại hạ nói sai. Hai người này hiện giờ cũng không tính là người".

Nói xong, không chờ Hàn Lập hiểu, lấy ra một cái túi da màu đen ở bên hông, đem ném vào không trung, hai tay kháp quyết, miệng lẩm bẩm.

Nhất thời miệng túi quay ngược xuống, từ bên trong phun ra một cỗ hắc mông vụ khí, hai đạo thân ảnh mơ hồ ẩn hiện trong hắc khí, cực kỳ quỷ mị.

"Luyện thi?" Hàn Lập lịch duyệt phong phú, lập tức nhận ra hắc vụ khí trước mắt là một cỗ thi khí cực kỳ lợi hại, đôi mày chau lại. Vạn Thiên Minh nghe vậy bèn cười lạnh, miệng thúc dục pháp quyết.

Hai đạo nhân ảnh kia khoát tay, thi khí xung quanh bị cự lực hấp dẫn, hóa thành một cỗ vụ mãng cuồng dũng hướng thân thể của bọn chúng nhập vào không sót một tia.

Trong nháy mắt, hắc sắc thi khí bị hấp thu toàn bộ, hiện ra hai bóng nhân ảnh, một xám, một trắng. Hàn Lập liếc nhìn hai cỗ luyện thi này, thần sắc bình tĩnh dị thường. Điều này cũng khó trách, hai cỗ luyện thi này đối với hắn căn bản rất xa lạ, tự nhiên hắn không lộ ra vẻ dị thường nào.

Trong hai cỗ luyện thi, một con có thân hình cao lớn, khuôn mặt âm lệ, bộ dáng cỡ bốn mươi, hai tay dài hơn so với người bình thường, trực tiếp rũ xuống đầu gối, hai bàn tay cũng vô cùng to lớn, thoạt nhìn trong suốt dị thường. Con kia dáng người thấp bé, là một phụ nhân ỡ ba mươi mấy, khuôn mặt gầy dài, mày thô mắt thâm, nhưng trên một đầu vai có ba mũi nhọn giống như tiểu kiếm, có vẻ như trời sinh đã có, trông cực kỳ quỷ dị.

Vạn Thiên Minh thấy Hàn Lập sau khi quan sát không tỏ vẻ gì, trong mắt liền lóe lên vẻ tàn khốc. Hắn bèn hít sâu một hơi, pháp quyết trong tay biến đổi, trong thân thể bỗng nhiên truyền ra tiếng răng rắc quỷ dị, tiếp theo thân thể tăng vọt mấy tấc, đồng thời miệng hé ra, một cỗ mông mông tử vụ khí cuồng phún xuất, trong nháy mắt đã đem thân hình hắn bao phủ vào trong, hóa thành một đoàn đại vân cỡ mấy trượng.

Lập tức vân đoàn quay cuồng kịch liệt, màu sắc biến hóa khôn chừng. Nhìn thấy màn này, Hàn Lập sờ sờ cằm, khóe miệng nổi lên một tia cười khẽ, hai tay buông xuống (em nó đứng khoanh tay nãy giờ, hix, kiêu ngạo quá, hix), trong một tay xuất hiện một đoàn tam sắc quang mang, tay kia thì lóe lên lục quang, hiện ra nhất kiện Bát Linh Xích.

Hàn Lập thần sắc bất động, nhưng trong lòng đã sớm quyết định, mặc kệ đối phương dùng công pháp bí thuật gì, vừa ra tay sẽ dùng toàn lực. Chờ cơ hội, trước dùng Bát Linh Xích đánh vào phòng ngự đối phương, sau tiến sát vào hắn, dùng Tam Diễm Phiến, một kích toàn lực.

Trong lòng cân nhắc như vậy, trong mắt Hàn Lập khẽ lóe lam mang, sau lưng truyền ra tiếng sấm, một đôi Thanh Bạch sắc vũ sí hiện xuất. Đang lúc nghĩ muốn vỗ cánh độn tới gần đối phương, xuất hiện một màn làm hắn kinh hãi.

Trong vân đoàn đang biến ảo màu sắc, bỗng có tiếng động răng rắc, tiếp theo một cỗ ma khí kinh người phóng lên cao, vụ khí chớp mắt chuyển thành màu xám trắng, tảm mát ra một cỗ hàn khí âm sâm.

Hàn Lập đồng tử co rụt, trong lòng chờ một chút xem thử ra sao.

Vạn Thiên Minh là Vạn Pháp môn chủ của chính đạo, như thế nào lại đi tu luyện công pháp ma đạo, hơn nữa ma khí này có vài phần quen thuộc, từa tựa như ma khí của Cổ Ma, nhưng cũng không phải lắm, giống như ma khí của một người nào đó nhưng trong lúc nhất thời hắn cũng không thể nhớ ra.

Đang lúc Hàn Lập đang kinh nghi bất định, một tiếng cười ngạo nghễ trong ma khí phát ra, một bóng người nhoáng lên một cái xuất hiện phía trước ma khí.

Sau lưng bóng này hiện lên sáu hư ảnh giống như thực chất, cái thì đầu có sừng, cái thì răng nanh nhe ra, … tất cả đều dữ tợn khủng bố, thân phi lân giáp, giống như yêu ma hiện thế.

"Lục cực chân ma công!"

Thấy tình hình quỷ dị như vậy, không cần nghĩ nhiều, Hàn Lập đã thất thanh kêu lên.

"Nga, ngươi cũng nhận ra được ma công của Bản Tôn, cũng không hồ đồ lắm!"

Người nọ cất tiếng cười dài, tư thế đứng trên cao nhìn xuống lạnh lùng, trên mặt ẩn hiện vẻ châm chọc. Kẻ này rõ ràng là đang vận phục sức của Vạn Thiên Minh, nhưng gương mặt, dáng người hoàn toàn bất đồng. Giờ phút này… Hàn Lập nhìn thực dung của nó, trợn mắt há hốc mồm.

------oOo------

Chương 1210: Tinh Cung Chi Chiến (phần 11)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập ánh mắt xoay chuyển, lúc nhìn gương mặt của luyện thi cao lớn, lúc nhìn người đang vận phục sức Vạn Thiên Minh, thở dài một hơi. Cả người lẫn thi, hình dáng thì sai biệt, nhưng gương mặt độc nhất vô nhị.

"Ta gọi ngươi là Vạn môn chủ hay Lục Đạo Cực Thánh?" Hàn Lập ánh mắt chớp động, thần sắc ngưng trọng.

"Ngươi đoán ta là ai?" Vạn Thiên Minh, thanh âm lạnh lùng, thân hình hơi động, sáu hư ảnh yêu ma sau lưng đều run lên.

"Theo ta biết, Lục Cực Chân ma công là đệ nhất ma công trong Loạn Tinh Hải, tu luyện tới mức này tựa hồ nghe đồn cũng chỉ có mình Lục đạo hữu. Xem ra năm xưa đạo hữu may mắn còn sống. Chính là Hàn mỗ có điểm không rõ, rốt cuộc các hạ đoạt xá thân thể Vạn Thiên Minh, biến ảo thành bộ dáng của Vạn Thiên Minh. Cỗ luyện thi này lại giống đạo hữu, lại là ai? Chẵng lẽ các hạ tu luyện phân thân? Hay trực tiếp đem nhục thể của chính mình luyện thành ma thi" Hàn Lập từ tốn hỏi, thần sắc khôi phục lại như thường.

"Hắc, hắc, mấy vấn đề này, có cần phải cho một người sắp chết như ngươi biết rõ không?" Lục Đạo Cực Thánh cười âm hiểm, trong sáu hư ảnh, có hai hư ảnh bắn nhanh ra, nhập vào hai cỗ luyện thi. Hai cỗ xác chết đang đờ đẫn mặc nhiên rung lên, hai mắt mở ra, tràn đầy màu xanh biếc. Nhưng còn chưa hết, trong miệng Lục Đạo liền thanh âm chú ngữ huyền ảo tối nghĩa, hôi bạch sắc ma khí toát ra từ trong thân thể ma thi, cuốn cả hai vào bên trong. Hai ma thi trong miệng rít thanh âm kỳ lạ, đột nhiên hình thể cuồng trướng lên…

Trong nháy mắt, trong tiếng rên rỉ thống khổ, cả hai phân biệt biến thành hai ma vật cao lớn cỡ bốn năm trượng. Một con trên người hiện lên lân phiến hình đồng tiền, đỉnh đầu có một đôi nhuyễn dương tiêm giác, một cái đuôi dài màu xanh nhẹ nhàng di động sau lưng. Con kia cả người đỏ như máu, hai tay hai chân chớp chớp ngân quang giống như làm từ bạc, cái đầu hình tam giác dữ tợn, trên đó có sẵn bốn con mắt xanh biếc, làm cho người nhìn không rét mà run.

Hai cỗ luyện thi sau khi biến thân, rõ ràng có liên quan đến hai đạo hư ảnh bắn vào trong thân thể. Lưỡng đạo hư ảnh nguyên bản chỉ là ảo ảnh vô hình, giờ phút này lại chân chính biến thành yêu ma, khiến cho người ta giương mắt cứng lưỡi. Nỗi kinh ngạc qua đi, nhưng trong lòng Hàn Lập lại rùng mình.

"Lục cực chân ma công tu luyện đến cực hạn, đủ có thể gọi về phụ thể chân chính phân niệm thánh ma, luận tu vi thần thông đủ một trận chiến cùng Hoá Thần kỳ tu sĩ. Chẳng qua từ xưa đến nay ở Nhân Giới, chưa có ai tu luyện đến cảnh giới tối cao này. Nhưng nay cả như vậy, hiện ta gọi về hai ma đầu cũng có thần thông cỡ Nguyên anh hậu kỳ tu sĩ. Bây giờ ba đánh một, Hàn đạo hữu cho rằng có thể bảo toàn tánh mạng được sao?" Lục Đạo Cực Thánh cười như điên, thần niệm chợt động, hai yêu ma đang đứng thẳng tắp huyền phù trong không trung, bỗng thân hình nhoáng lên, tại chỗ liền biến mất.

Nhất thời hai bên Hàn Lập tại khoảng cách một trượng, không gian đột nhiên dao động, hai ma vật quỷ dị hiện ra. Con ma vật có song giác, xà vĩ, chợt động, nhất thời một đạo thanh mang bay thẳng đến ngực Hàn Lập, tốc độ giống như tia chớp. Mà con ma vật kia liền ngồi chồm hổm, thân thể không ngừng run lên, lập tức có tiếng phá không ở xung quanh nổi lên.

Dày đặc vô số Huyết sắc Cốt lạt dài hơn thước xuất hiện đầy trời, mạn thiên hoa vũ bao Hàn Lập lại bên trong. Với khảng cách gần như vậy, lại bắn nhanh như chớp, căn bản không thể né tránh.

Xem ra vị Lục Đạo Cực Thánh này cùng chủ ý với Hàn Lập, vừa ra tay đã có ý định dồn đối thủ vào tử địa.

Trên mặt hắn cũng đã lộ vẻ tự tin đắc ý, dưới sự liên thủ công kích của nhị Ma, dù cho Hàn Lập có may mắn sống sót, tuyệt cũng không thể bình yên vô sự. Nhưng ngay sau đó, trên mặt lão ma lộ vẻ ngưng trệ. Đang chờ xem cảnh Hàn Lập bị thanh mang xuyên thủng ngực, thân thể vỡ nát, máu bắn tung toé nhưng chỉ thấy Thanh Bạch sắc vũ sí sau lưng Hàn Lập rung một cái, cuồng phong liền nổi lên. Thân ảnh Hàn Lập liền tiêu thất trong gió.

Thanh mang cùng Huyết Cốt Thứ mất mục tiêu, tự nhiên bắn vào khoảng không. Trong lòng Lục Đạo Cực Thánh thất kinh, hai mắt chớp động tinh quang, vội vàng tìm kiếm mọi nơi.

Nhưng không chờ hắn thả thần niệm bao phủ hoàn toàn khu vực phụ cận xung quanh, trên khoảng không đỉnh đầu Song giác ma vật, Thanh sắc điện hồ loé lên, liền quỷ dị hiện ra một đạo nhân ảnh. Chính là Hàn Lập đã sử dụng thuấn di thuật xuất hiện ở đó.

Hắn không nói hai lời, giơ tay lên, một Thanh sắc Mộc Xích hiện ra, nhẹ nhàng khinh soát lao nhanh xuống. Ở phía dưới ma vật, nhất thời hiện ra một đoá ngân liên xấp xỉ một thước.

Ngân liên này chuyển động quay tròn, từ trong tâm liên hoa tuôn ra thất sắc Phật quang. Song giác ma vật chỉ cảm thấy quanh thân căng thẳng, thân hình bị trói buộc không thể mảy may nhúc nhích, ma khí trong cơ thể như đông đặc lại.

Hàn Lập mặt không đổi sắc, tay kia tiếp tục nhấc lên, một đoàn Tam sắc quang diễm xuất hiện ra, chưa thấy có hành động gì tiếp theo mà một cỗ linh áp đáng sợ đã phát ra từ quang diễm.

Con ma vật bên kia, phát hiện thấy thân hình Hàn Lập, làm sao không thấy hành động này của Hàn Lập, lập tức thét dài, Huyết Cốt Thứ đang bay đầy trời đột nhiên một lần nữa trực chỉ Hàn Lập bắn thẳng tới, tốc độ cực nhanh, gấp mấy lần vừa rồi.

Chỉ thấy loé một cái, vô số Huyết Cốt Thứ đã tiến đến gần Hàn Lập trong gang tấc. Hàn Lập không chút kinh hoảng, ánh mắt tùy ý liếc nhìn Huyết Cốt Thứ. Trong không gian chợt lóe lên ngân quang, liền quỷ dị hiện ra một tiểu thuẫn có bề mặt ngân sắc. Tiểu thuẫn này nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, hóa thành một tầng bảo hộ dày đặc bao Hàn Lập vào bên trong.

Ngay lập tức, Huyết Cốt Thứ đã hung hăng đánh vào màn quang tráo. Từng đoàn đoàn huyết tia cỡ chừng nắm tay nổ mạnh trên bề mắt quang tráo, thanh âm rào rào như mưa dội vào mái tôn. Quang tráo lúc đầu còn bình thường, nhưng sau một lúc liền kịch liệt chớp lóe, bộ dáng sắp sửa chống đỡ hết nổi.

Uy lực của Huyết Cốt Thứ viễn siêu hơn người tưởng, mỗi một Huyết Cốt Thứ tương đương với một đỉnh giai pháp bảo bình thường.

Nguyên Cương Thuẫn dĩ nhiên không có cách nào đem chúng bắn ngược trở ra.

Hàn Lập biến sắc, miệng vội niệm chú. Một khỏa Kim Sắc Viên Châu xấp xỉ cỡ ngón cái xuất hiện ra, lập tức lóe lên, hòa thành một tầng hào quang kim sắc mênh mang. Đây chính là Kim Cương Tráo mà Hàn Lập vẫn thường bồi luyện trong cơ thể. Kim cương xá lợi này đã được Hàn Lập chăm chú bồi luyện nhiều năm, uy lực bây giờ hơn xưa nhiều. Nói về độ dẻo dai cứng rắn, còn hơn xa Nguyên Cương Thuẫn.

Cho nên Ngân Sắc quang mạc vừa chống đỡ hết nổi, bị đánh cho tán loạn, tiêu thất. Huyết Cốt Thứ liền tiếp tục hung hăng đập vào màn kim sắc hào quang, thanh âm va chạm giống như sắt thép ma sát vào nhau.

Trên bề mặt quang tráo, kim quang liên tục chớp động, nhưng đã thành công ngăn đỡ hoàn toàn Huyết Cốt Thứ. Cùng lúc Hàn Lập phất tay, trong đoàn Tam sắc quang diễm phát ra tiếng phượng minh chi âm, một con hỏa điểu tam sắc phi ra, hai cánh mở ra bay vọt xuống.

Mục tiêu của nó chính là Song Giác Ma vật đang bị khóa đứng yên không nhúc nhích. Tuy ma vật này bị đứng yên không nhúc nhích, trên mặt hung quang chợt lóe, miệng hé ra, một cỗ mông mông bạch lãng hướng phía trên bay lên, vừa lúc đón đầu hỏa điểu đang bay xuống.

Bạch lãng đan vào tam sắc hỏa diễm, *"Ầm……....."*, một tiếng nổ kinh thiên động địa. Âm lãng này thực sự có thần thông quỷ dị. Ma vật toàn thân đã bị khóa chết, không thể điều động ma khí, uy lực âm lãng tự nhiên giảm đôi phần, nhưng vẫn có thể giao một kích với Tam Diễm Phiến.

Song phương so kè nhau một lúc, sau đó hỏa điểu liền bạo liệt nổ mạnh. Một vòng ánh sáng tam sắc hiện lên, kịch liệt xoay chuyển, lập tức đem Mông mông Bạch lãng thôn phệ toàn bộ. Sau đó vòng sáng này cuồng trướng lên, đem toàn bộ khu vực rộng hơn mười trượng phía dưới bao phủ vào trong. Nói nghe thì chậm, nhưng tất cả hành động vừa rồi chỉ diễn ra trong chớp mắt, mà luyện thi Song Giác ma vật đã biến thành hư ảo.

Lục Đạo Cực Thánh đang đứng ở xa kháp quyết, thấy vậy sắc mặt đại biến. Ngoài sức tưởng tượng của hắn, chính mình cho cả song Ma xuất thủ, không diệt chết đối phương, ngược lại còn bị đối phương giết chết ngay một con Ma vật.

Bất quá, lão ma cũng liền sáng tỏ đối phương tuyệt không phải là Đại tu sĩ bình thường. Hắn kinh sợ, trong lòng không chút chậm trễ, vội vàng thúc giục thần niệm, há mồm phun ra… Từ trong miệng một đạo ô quang bắn nhanh ra, nhoáng lên một cái, hóa thành một cỗ hắc khí, như sau đó liền tiêu thất trong không khí.

Mà con ma vật còn lại, trong miệng cũng phát ra tiếng gầm gừ, bốn con mắt yêu dị lóe lên, thân hình tại chỗ liền lập tức biến mất.

Ngay sau đó, không gian sau lưng Hàn Lập dao động, liền xuất hiện hai cánh tay ngân sắc.

"Ca…sát", hai tay cuồng trướng lên, một tay hóa thành lợi trảo hung hăng chụp vào thiên linh cái của Hàn Lập, tay kia ngân sắc chớp lóe nhắm thẳng lưng Hàn Lập đâm tới.

Đồng thời cùng lúc này, hắc quang xuất hiện, một kiện Ô Hắc Bát Giát Chùy cỡ quyền đầu, di động phía trên đỉnh đầu Hàn Lập khoảng mấy trượng, nhoáng một cái, mang theo một cỗ hắc khí âm trầm hung hăng nện xuống.

Kiện pháp bảo này phát ra ma khí vô cùng đáng sợ, hiển nhiên là một kiện Ma khí hiếm có ở Nhân Giới. Nhưng lão ma còn chưa chịu dừng tay, đầu vai rung lên, bốn đạo hư ảnh ma vật còn lại sau lưng cũng đồng thời mở hai mắt, lóe lên một cái, hóa thành một đạo hắc quang đánh úp tới Hàn Lập.

Hàn Lập vừa diệt sát được một con ma vật, bây giờ lại lâm vào tình thế bị công kích liên thủ giữa lão ma cùng các ma vật khác. Hàn Lập thở nhẹ một hơi. Cũng không thấy hắn hành động cái gì, nhưng trên thanh quang chợt lóe, sát phía sau lưng chỗ Ngân sắc ma thủ đang lao tới, đột nhiên hiện ra một bóng nhân ảnh, đánh một kích vào Ngân sắc song thủ.

"Âm…long…long", hai tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, không gian ngân mang chớp động, bóng thanh sắc nhân ảnh đứng bất động, nhưng thân hình ma vật vừa mới hiện ra trên không trung, bỗng chấn động rơi xuống.

Cơ hồ cùng lúc đó, trên đỉnh đầu Hàn Lập chớp động linh quang, một kiện thanh sắc tiểu đỉnh quỷ dị xuất hiện xoay tròn phía trên đỉnh đầu, vừa xuất hiện, nắp tiểu đỉnh liền mở ra. Một chùm thanh sắc quang tia phun ra, vừa lúc đón đầu Ô Hắc Bát Giác Chùy đang nện xuống, ngăn cản chùy này dừng lại, không mảy may tiến thêm được một phân.

------oOo------

Chương 1211: Tinh Cung Chi Chiến (phần 12)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đột nhiên từ Ô Hắc Bát Giác Chùy toát ra một cỗ Lam sắc hỏa diễm, ánh sáng chớp lóe tản ra hàn ý âm trầm. Tuy không biết hỏa diễm này có uy lực gì, nhưng chỉ nhìn là đủ thấy nó không phải là hỏa diễm bình thường.

Dưới sự kiềm chế của thanh ti trong Hư Thiên Đỉnh, chùy này không thể hiện được chút uy lực nào, bị thanh ti ngạnh ép vây trong không trung. Mặc cho hỏa diễm thiêu đốt như thế nào, thanh ti vẫn bình yên vô sự, bộ dáng không mảy may e ngại.

Đối với tình hình đang xảy ra trên đầu, dường như Hàn Lập không quan tâm, hắn sớm xoay chuyển ánh mắt, nhìn bốn đạo hắc quang đang bắn nhanh tới.

"Thánh ma?".

Hàn Lập thì thào, khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh, tay áo mặc nhiên rung lên.

Nhất thời, có mấy tiếng sấm xuất kỳ bất ý vang lên, bốn đạo cự đại kim hồ lớn bằng cánh tay trẻ con từ trong tay áo bắn ra, lóe lên một cái, liền chuẩn xác chia ra chặn đánh bốn đạo hắc quang trước mặt.

"Oanh, oanh, oanh, oanh", bốn đoàn kim quang chói mắt bạo liệt nổ mạnh, lóe một cái, đã đem bốn đạo hắc quang bao phủ vào trong. Các hư ảnh ma vật như gặp phải khắc tinh, ở trong kim quang giống như băng tuyết gặp nắng xuân, nhanh chóng tan rã.

Vấn đề xảy ra căn bản đơn giản giống như Hàn Lập thổi bụi. Ngay trong lúc này, bóng thanh sắc nhân ảnh phía sau lưng Hàn

Lập, hai tay nhấc lên, một tay nắm Xích Hồng Tiểu Cung, tay kia nhẹ nhàng kéo…(sắp vãi đạn rồi)

Tiếng gầm rú lập tức nổi lên, hồng quang chói mắt, vô số hỏa tiễn phá không bắn ra, phô thiên cái địa, nhắm ma vật đang rơi xuống bắn nhanh tới.

Con ma vật kia đang vừa mới giang thân, ổn định thân hình, nhưng lại thấy hỏa tiễn đầy trời bắn tới, nhưng không chút run sợ, chính là hét lớn một tiếng, vô số Cốt thứ nổi lên trên người, trên mỗi Cốt thứ đều ẩn ẩn hiện hiện huyết mang, huyết quang đại phóng, chớp mắt dung hợp lại thành một tầng huyết hồng quang tráo, bảo vệ thân thể ở bên trong.

Ma vật vừa thực hiện xong, vô số hỏa tiễn đánh lên màn huyết hồng quang tráo. Thanh âm bạo liệt vang lên, thanh thế cực kỳ kinh người, hỏa tiễn nổ mạnh hóa thành xích hồng hỏa diễm đem huyết trảo bao vào bên trong.

Ma vật trong huyết tráo, bình yên vô sự, cánh tay ngân sắc giơ lên, muốn mạnh mẽ phân khai xích diễm bên ngoài màn bảo vệ. Nhưng vào lúc này đây, bỗng nhiên truyền đến một tiếng sấm rất nhỏ. Ma vật cả kinh… mới phát hiện, không biết khi nào xuất hiện bên trong một mũi Thúy Lục sắc tiễn mang theo kim hồ ngoằn nghèo, xuất bất kỳ ý tới ngay trước mặt.

Không biết mũi tên có gì cổ quái, nhưng ma vật không kịp suy nghĩ, thân hình nhoáng lên né qua một bên. Nhưng ma vật này không nhận thấy, tại thời điểm Thúy Lục sắc Tiểu Tiễn đến trước mặt, ngay tại chỗ đầu tiễn, một khẩu Ô Hắc tinh oánh Phi đao quỷ dị từ trong không trung xuất hiện, vô thanh vô tức hướng một bên chém xuống, vừa đúng chỗ ma vật né qua.

Ma vật này một chút phát giác đều không có. Kết quả chỉ thấy thanh sắc nhân ảnh nắm trong hỏa cung, hỏa tiễn như mãn thiên hoa vũ công kích liên miên không ngớt. Mà con ma vật giống như con nhím kia, vừa né tránh Thúy Lục Tiểu Tiễn, liền bị một đạo ô quang lặng yên chém ngay cổ, chiếc đầu hình tam giác lăn lông lốc xuống dưới.

Huyết sắc hộ tráo không thể ngăn cản được ô quang.

Điều này cũng khó trách, khẩu Phi Đao này chính là dùng Ma Tủy Toản luyện chế mà thành, mà Ma Tủy Toản chính là do ma khí tinh thuần cô đọng không biết bao nhiêu vạn năm mới hình thành, nên như thế nào lại bị huyết sắc ma khí ngăn cản.

Đối với Ma Tủy Phi Đao, huyết sắc quang tráo căn bản không tồn tại.

Nhân hình Khôi Lỗi do đệ nhị Nguyên anh chủ trì, không cần Hàn Lập phân phó, vừa mới chém đầu Ma vật, trong nháy mắt thân hình nhoáng lên một cái, xuất hiện trước tàn thi.

Khôi lỗi hé miệng, một cỗ hắc sắc hà quang cuộn xuất, hướng tàn thi quét qua. Kết quả lôi ra trong tàn thi một đạo hư ảnh chính là ma ảnh lúc trước nhập vào luyện thi.

Mà giờ phút này, ma ảnh ảm đạm cực kỳ, dường như tùy thời tán loạn, bị Cực Âm Ma Khí đang biến thành Hắc sắc hà quang cuốn vào, trực tiếp bay vào trong Khôi Lỗi, bị đệ nhị Nguyên Anh trong Khôi Lỗi lặng lẽ thu mất.

Ma khí tinh thuần như thế này, đối với đện nhị Nguyên anh đang tu luyện Cựa Âm Đại Pháp giống như thuốc bổ, chỉ lợi không hại. Mà sau khi ma ảnh bị hút mất, cỗ tàn thi không đầu bị một cỗ gió nhẹ thổi qua, liền hóa thành tro bụi, tiêu thất trong không khí.

Nhân hình Khôi Lỗi nhoáng lên một cái, liền trở về sau lưng Hàn Lập, hai tay điềm nhiên bắt sau lưng mà đứng. Đứng từ xa nhìn thấy, trừ phục sức bất đồng, giống như có hai Hàn Lập sóng vai đứng cạnh nhau. Mà lúc này Hàn Lập, một tay cầm Tam Diễm bảo phiến thưởng thức, lạnh nhạt nhìn đối phương.

"Lục đạo huynh, Hàn mỗ đã kiến thức qua Lục Cực Chân Ma Công, không biết đạo hữu còn có bí pháp gì khiến cho tại hạ thêm mở rộng nhãn giới. Bằng không tại hạ xin mạn phép tiễn đạo hữu về nơi chín suối…" Hàn Lập giọng bình tĩnh dị thường nói.

Lục Đạo Cực Thánh đứng phía xa, mặt xanh lè, trong mắt lộ ra thần sắc khó tin. Hai ma vật cấp Nguyên anh hậu kỳ chính là đòn sát thủ của hắn, thế nhưng bị đối phương nhẹ nhàng diệt sát, khó có thể tin điều này là sự thật.

Hơn nữa đối phương liên tiếp vận dụng nhiều món bảo vật, nào là quạt lông tam sắc, nào là thanh mộc xích xanh biếc, mà kiện nào cũng uy lực đại thần kỳ. Hắn đã đề phòng kiện tiểu đỉnh có thể là Hư Thiên Đỉnh kia nhưng đối phương đã xuất hai kiện bảo vật khác ngoài sức tưởng tượng của hắn. Ma bản thân đối phương lại thi triển hoá thân thuật thật thần kỳ, huyền ảo khó lường, chỉ sức của phân thân có thể tự chém chết một con Ma vật. Lục Đạo đã cố gắng nhìn nhưng không thể nhận ra Hàn Lập hoá thân bí thuật gì.

Trong lòng Lục Đạo càng thêm trầm trọng. Điều này sao có thể, đối phương nhiều lắm chỉ mới tiến giai hậu kỳ trong vòng trăm năm, như thế nào lại có bí thuật bất khả tư nghị cùng nhiều pháp bảo kinh khủng như vậy?

Tuy rằng hắn chưa từng nhìn thấy tu sĩ Hoá Thần kỳ, nhưng tự nhận thấy nếu để chống đỡ cũng tự bảo vệ được mình. Hiện tại lão ma nghe Hàn Lập nói, lòng phát lạnh, đồng tử co rụt. Đột nhiên hắn há mồm bất ngờ phún xuất một cái khăn mông mông hắc sắc.

Cái khăn này bay nhanh, nhoáng một cái, tạo thành một đoàn hắc phong đưa Lục Đạo vào bên trong. Trong hắc phong truyền ra tiếng rít sắc nhọn, hắc phong run lên, nhưng lại bọc lão ma kéo về phía sau bắn nhanh ra ngoài.

Hắc phong mơ hồ dị thường, độn tốc quá nhanh, sau vài cái chớp loé, đã vọt đi xa, để lại vô số tàn ảnh. Vừa mới nhìn thấy hắc phong đến nơi này, thì nhoáng một cái đã thấy nó ở nơi khác xa hơn mà tại chỗ cũ vẫn còn lưu lại tàn ảnh.

Cứ như vậy trong nháy mắt, hắc phong đã ở ngoài mấy trăm trượng. lấy độn tốc nhanh như vậy, Nguyên anh hậu kỳ tu sĩ bình thường ở trong trường hợp này cũng chỉ biết thở vắn than dài.

Nhưng Hàn Lập lại không phải tu sĩ bình thường, nhìn thấy cảnh này, trên mặt hắn lộ ra một vẻ cổ quái, lầm bầm nói:

"Cứ như thế mà chạy sao. Bản mệnh pháp bảo thật sự pháp bảo chạy trốn trối chết thật tốt. Nếu là trước kia chỉ sợ có chút khó giải quyết. Nhưng hiện giờ…"

Hàn Lập bèn hít sâu một hơi, Phong Lôi sí sau lưng run lên, đột nhiên có tiến sấm vang lên, đạo đạo thanh bạch lưỡng sắc điện hồ hiện ra trên hai cánh, lập tức hoá thành hai viên lôi cầu lăn xuống, huyền phù ở không gian phụ cận, hai viên lôi cầu không ngừng luân chuyển lên xuống. Tiếp theo hai cánh mở ra, thân hình Hàn Lập huyền phù, nghiêng thành một góc độ kỳ dị.

Hàn Lập liếc mắt thấy lão ma đã trở thành một điểm đen mơ hồ phía xa xa, trong mũi hừ lạnh một tiếng, vận lực vỗ cánh một cái. Nhất thời một cỗ cuồng phong gào thét, đem lưỡng đại thanh bạch lôi cầu ở phụ cận kích động lên, rồi cùng nhau phát khởi.

Thanh âm nổ vang vang lên, thanh bạch lưỡng sắc điện hồ đồng thời bạo liệt ra, trong nháy mắt được cuồng phong cuốn lấy nhập vào trong song sí.

Trên bề mặt Phong Lôi Sí lập tức hiện ra một cái lồng bằng điện, sau vài lần cuồng phiến, thân hình Hàn Lập tại chỗ bắn nhanh lên, loé lên một cái, hoá thành một đạo thanh bạch sắc điện hồ rồi biến mất bất kiến tung ảnh.

Sau thời gian hít một hơi thở, hồ quang đã ở xa ngoài mười trượng, rồi lại nhoáng một cái, bắn ra xa hơn mười trượng nữa, cứ như thế tiếp diễn. Độn tốc cực nhanh cơ hồ nhanh hơn non nửa Hắc Phong của lão ma.

Chỉ sau vài lần chớp động, hồ quang đã cách sau lưng Hắc Phong khoảng mười trượng. Thậm chí khi lão ma quay đầu lại đã có thể thấy gương mặt của Hàn Lập lượn lờ trong hồ quang. Lão ma thật sự hoảng sợ.

Song sí lại vung lên, sau một tiếng sét đánh, thanh bạch sắc điện hồ loé một cái đã xuất hiện phía trước Hắc Phong. Sau đó điện quang chợt tắt, hiện ra thân hình Hàn Lập, cường ngạnh chặn đường lão ma. Hắc Phong thoáng một cái, lập tức biến đổi phương hướng, chạy qua hướng khác.

Nhưng lúc này Hàn Lập cười lạnh, hai tay kháp quyết, cơ thể vang lên tiếng *"đùng, đùng"*, thân hình tăng vọt thêm mấy tấc, cơ bắp tứ chi nổi lên cuồn cuộn, da thịt trên người hiện lên một tầng đạm kim quang trạch, nhưng chỉ loé lên một cái rồi biến mất.

Trong nháy mắt Hàn Lập đã biến thành một gã đại hán thân hình khôi ngô cao lớn như một đại lực sĩ. Đây chính là biến hoá của Minh Vương quyết tầng thứ ba.

Hàn Lập nhấc tay, hiện ra một tầng tử sắc quang diễm, hai tay chà xát, hình thành một thanh hoả đao tử sắc mờ mịt. Song Sí sau lưng quỷ dị rung lên, Hàn Lập bắn nhanh đến.

Đồng lúc đó, thân hình hắn uốn éo một cách quỷ dị, song sí sau lưng tiếp tục rung lên với một tần suất bất khả tư nghị, nhưng lại làm cho không gian phụ cận dao động kịch liệt, thân hình hoá thành một đạo bạch ti, trên đường đi liền đột ngột biến mất.

Lão ma trong Hắc Phong thấy cảnh này tự nhiên biết không ổn, bất chấp đang chạy trốn, cả người ngưng trọng pháp lực, Hắc Phong đang bao quanh cơ thể tốc độ liền tăng vọt thêm một thành, đồng thời lật tay, một Xích Hồng Thuẫn bài hiện ra chắn phía trước người.

Nhưng khi hắn muốn thi pháp thúc giục thuẫn bài, đạo bạch ti từ trong hư không bắn ra phía trên đỉnh đầu, nhoáng lên một lần nữa, lại biến mất.

Lúc này đây, trong Hắc Phong truyền ra tiếng lão ma hét lớn.

Xích Hồng Thuẫn Bài mang theo cùng nửa cánh tay quỷ dị rơi xuống, trên cánh tay còn bị một Tử Sắc Tinh Băng bao phủ.

Mà phía mặt bị chặt cụt, là một mặt phẳng láng bóng, không có một giọt máu nào chảy ra.

------oOo------

Chương 1212: Tinh Cung Chi Chiến (phần 13)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Giờ phút này lão ma mới nhìn thấy rõ ràng, nguyên Hắc Phong bao quanh thân thể, không biết từ lúc nào đã khoét một lỗ dài. Xem ra chính là ở chỗ tay mình bị chặt cụt, nhưng hắn lại không chút nào cảm ứng được. Kể từ lúc này, lão ma vừa sợ vừa giận, cánh tay còn lại điểm vào Xích Hồng Thuẫn Bài.

Tấm thuẫn này nhảy dựng lên, nhất thời hóa thành một tầng hỏa hồng quang mạc bao hắn vào bên trong, đồng thời thần niệm nhanh chóng thả ra bên ngoài, hốt hoảng tìm kiếm bóng dáng Hàn Lập.

Đúng lúc này, đạo bạch ti lại từ trong hư không bắn ra theo sau lão ma ở từ hơn mười trượng, sau khi xoay một cái, liền biến thành một đạo nhân ảnh.

Chính là Hàn Lập. Chỉ thấy hắn đang không ngừng quan sát đánh giá bản thân, hai cánh sau lưng nhẹ nhàng vỗ không ngừng, một tay nắm một khẩu Tử Sắc Quang Nhận.

"Tật Phong Cửu Biến, tuy rằng uy lực không nhỏ, nhưng sau đó thân thể cảm thấy thật sự quá nặng nề. Mặc dù ta đã thi triển tầng thứ ba của Minh Vương quyết để giảm bớt gánh nặng nhưng vẫn cảm thấy ăn không tiêu" Hàn Lập lẩm bẩm.

"Điều này là tự nhiên. Nguyên bản công pháp này là do yêu cầm tu sĩ của chúng ta phối hợp sáng tạo nên. Chỉ có một mình ngươi, mặc dù đã có Phong Lôi Sí phụ trợ, nhưng vẫn chưa thể thoải mái thi triển thân pháp này như ý. Sau khi mạnh mẽ thi triển, gánh nặng thân thể cũng nặng nề hơn nhiều so với yêu cầm bình thường. Minh Vương Quyết tầng thứ ba chỉ đủ cho ngươi thi triển khoảng hai ba lần Tật Phong Cửu Biến. Nếu ngươi muốn sử dụng

nhiều hơn, mạnh mẽ tiến vào trạng thái cực tốc, thân thể ngươi sẽ băng hoại hoàn toàn. Chỉ còn cách tuy luyện Minh Vương Quyết lên các tầng cao hơn, tự nhiên sẽ thoải mái thi triển tùy ý thân pháp này" Trong tai Hàn Lập truyền đến thanh âm không thèm quan tâm của Đồng tử.

"Thì ra là thế! Lúc tu luyện tại mật thất, tuy ta có thi triển vài lần, nhưng do không gian bị giới hạn, nên cũng không phát hiện khi thi triển thân pháp với một quãng đường dài như vậy, gánh nặng thân thể lại lớn như vậy" Hàn Lập thở dài, một tay vung lên, Tử Sắc Quang Nhận liền tán loạn biến mất.

Lại nghe Đồng tử cười hăng hắc, nhưng không nói thêm điều gì.

Lão ma cũng đã phát hiện ra tung tích Hàn Lập phía đối diện.

Chẳng qua, Thiên Giải Thánh Thú truyền âm nói với Hàn Lập, lại với khoảng cách xa nên lão ma không thể nghe mà chỉ nhìn thấy Hàn Lập lầm bầm cái gì trong miệng. Trong mắt lão ma chớp động kinh nghi một chút, thình lình vỗ vào túi linh thú bên hông. Nhất thời hắc quang lóe lên, một con quái mãng hai đầu đen thui hiện ra. Hình thể quái mãng cũng không lớn lắm, chỉ dài xấp xỉ ba trượng, nhưng hai cái đầu hình tam giác không ngừng phun ra lục khí, dường như cũng là loại kịch độc.

Tiếp theo Lục Đạo Cực Thánh há miệng phun ra một vật thể có hắc quang bao xung quanh. Hắc quang quay tròn, sau đó liền hiện ra một Bạch Sắc Tiểu Phiên lớn chừng mấy tấc. Trong tiếng chú ngữ của lão ma, tiểu phiên nghênh phong cuồng trướng, chớp mắt đã biến thành một cây sâm sâm bạch sắc cự phiên hơn trượng.

Hàn Lập vừa thấy cây phiên này liền ngẩn người ra. Cả phiên lẫn kỳ đều được luyện chế từ xương người, bề mặt ngoài hắc sắc mông mông, có một ít ký hiệu màu xám trắng như ẩn như hiện, phía đỉnh khảm ba đầu khô lâu lớn nhỏ bất đồng, mà khi xuất hiện, trong miệng răng nanh loạn tỏa, phát ra tiếng cười nhức xương làm cho người ta nghe xong tâm thần bất ổn, khí huyết một trận quay cuồng.

Lão ma quát khẽ một tiếng, bàn tay nhấn lên cốt phiên một cái.

Tam đầu khô lâu lập tức há miệng phun ra hắc hà, đem nửa cánh tay bị chặt đứt của lão ma đang phiêu phù bên dưới, hút vào trong miệng, lại còn điên cuồng giành ăn, trong giây lát đã thôn phệ sạch sẽ.

Lập tức cả tam đầu khô lâu đều lóe huyết quang, thể tích lớn thêm một tầng. Kể từ lúc này, vẻ hoảng sợ trên mặt Lục Đạo Cực Thánh giảm bớt phân nửa, ánh mắt âm trầm nhìn Hàn Lập chằm chằm không chớp. Xem ra lão ma đã hồi phục sự sáng suốt.

Thấy Hàn Lập thi triển Phong Lôi hợp nhất tạo ra độn tốc quỷ dị, hắn biết căn bản không thể trốn thoát. Càng chạy thì càng chết nhanh. Chi bằng chó cùng rứt giậu, cá chết lưới rách, không chừng còn thể tìm được sinh cơ. Cho nên hắn bèn xuất ra bảo vật chưa từng ai thấy.

Hàn Lập thấy tình hình như vậy, nhướng mày. Tuy hắn chưa từng thấy qua bảo vật này, nhưng từ cốt phiên truyền đến âm khí kinh người, trong lòng tự dặn không được khinh thường. Mà đúng lúc này, trong tai Hàn Lập lại truyền đến thanh âm kinh ngạc của Đồng tử.

"Tam Thần Bạch Cốt Phiên? Không tưởng Nhân Giới các ngươi cũng có người có thể chế luyện tà vật bực này, thật là bất khả tư nghị"

Hàn Lập lấy làm kỳ quái, hỏi *" Thiên Giải đạo hữu biết nó?"*.

"Ở Linh Giới chúng ta, phiên này có danh khí không nhỏ, nằm trong bảy đại tà khí đứng đầu. Đương nhiên cốt phiên kia chỉ là phỏng chế chút da lông bên ngoài, uy lực còn kém xa vạn dặm so với Tam Thần Bạch Cốt Phiên chân chính. Cái chính là luyện chế cái này máu tanh dị thường, cơ hồ ai chế luyện dù là người hay yêu đều tổn thọ. Cốt phiên trước mắt tuy không có nhiều uy lực nhưng cũng đã uống máu của không biết bao nhiêu tu sĩ"

Đồng tử cười hắc, hắc, tuy trong miệng ngợi khen uy lực của Cốt Phiên, nhưng đối với việc luyện chế thì tỏ vẻ rất kiêng kị.

"Thì ra là thế! Chậc, chậc, không hổ là đệ nhất ma tu của Loạn Tinh Hải, không có gì là không dám làm. Kiện tà khí này nghe uy lực đến như vậy, ta tò mò thử xem uy lực nó thế nào?"

Hàn Lập có chút giật mình, nhưng trong miệng phát ra tiếng cười lạnh, một tay sờ bên hông, giơ lên, tế ra một ngọc bình màu sắc đen thui…

Ngọc bình bay ra không trung, tự quay miệng xuống dưới, mở ra.

Nhất thời một cỗ âm khí xám trắng từ bên trong xì ra. Trong âm khí mờ mịt, dần dần rung rẩy hiện ra năm cự đại khung xương hình người. Chính là Ngũ Tử Đồng Tâm Ma mà Hàn Lập đã thu thập năm xưa (xem lại chương Phản Phệ).

Ngũ ma vừa hiện hình, Hàn Lập liền thúc giục pháp quyết.

Nhất thời năm khung xương lăn xuống, trong nháy mắt hóa thành năm cự đại xa luân lớn nhỏ khác nhau. Xa luân nào cũng có quỷ đầu, quái giác, mặt mũi hung tợn, hướng thẳng đánh tới Cốt Phiên.

"Ngũ Tử Đồng Tâm Ma!"

Lục Đạo Cực Thánh thân là đệ nhất ma tu ở Tinh Hải, kiến thức quảng bác, liếc một cái liền nhận ngay ra lai lịch Ngũ ma, thất thanh lêu lớn.

Hắn không biết Ngũ ma là do Hàn Lập chiếm đoạt được, mà cho rằng do đối phương tế luyện. Mà phương pháp tế luyện Ngũ Tử Đồng Tâm Ma cũng cực kỳ bất hảo nên cho rằng Hàn Lập giống mình, cùng là người tâm ngoan thủ lạt.

Tim của hắn nhất thời trầm xuống.

Kẻ này vốn đã khó đối phó đến thế, bây giờ lại còn tinh thông cả ma đạo công pháp, chẳng lẽ đây là ý trời. Chẳng qua mắt thấy Ngũ ma gào thét xông tới, hắn chỉ cũng còn nước kiên trì, tiếp tục thúc giục Cốt Phiên.

Nhất thời Cốt Phiên một trận run lên, tam khỏa đầu khô lâu trên đỉnh phiên đột nhiên cười một trận quái dị, mồm to hé ra, một mảng âm khí tối đen như mực phún xuất ra ngoài. Ngũ ma ở đối diện cũng không chịu kém, há miệng, Bích Lục sắc Âm hỏa cuồng dũng tuôn trào, nhất thời hắc khí và lục diễm quấn vào nhau quay cuồng, thanh âm bạo liệt liên tiếp vang lên không ngừng.

Nhưng ngay sau đó, cơ nhục trên mặt lão ma chợt co giật.

Bởi vì khi tiếp xúc, Âm Hỏa của Ngũ ma liền chiếm thế thượng phong, liên tục áp chế hắc khí lui về sau. Lục Đạo Cực Thánh trong lòng âm thầm không ngừng kêu khổ.

Theo hắn biết, tuy uy lực của Ngũ Tử Đồng Tâm Ma không nhỏ, nhưng khi tế luyện thành công các ma chỉ có thần thông tương đương tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, nhưng năm con ma trước mắt tựa hồ không chỉ có bấy nhiêu thần thông như vậy. Mà Tam Khỏa Đầu Khô Lâu cũng chỉ có tương đương với cấp Nguyên anh sơ kỳ không thể ngăn chặn.

Chẳng qua trừ các pháp bảo, pháp khí đặc biệt, thì uy lực đích thực của bảo vật vẫn phụ thuộc chính vào pháp lực của người thao túng. Lão ma bèn cắn răng, một tay bấm pháp quyết, miệng lại hé ra.

Một đoàn tinh hyết phún xuất ra ngoài, trong chớp mắt đã nhập vào Cốt Phiên vô tung vô ảnh.

Cốt Phiên minh thanh đại khởi, các ký hiệu trên mặt phiên kịch liệt một trận quay cuồng, tại phụ cận xung quanh Cốt Phiên hiện ra vô số huyễn ảnh đầu khô lâu.

Các huyễn ảnh này có thể tích khá nhỏ, xấp xỉ cỡ quyền đầu, nhưng tất cả đều há mồm, phun ra vô số hắc khí, sau đó hội tụ lại, trong nháy mắt hình thành một con Hắc Giao, lập tức lắc đầu vẫy đuôi lao thẳng đến Ngũ Ma.

Trong Ngũ ma lập tức xuất ra hai con, nhoáng một cái, hóa thành bộ khung xương hình người, đồng thời hai tay chà xát, hiện ra một đôi Cốt Đao cỡ vài thước, không chút hãi sợ, cùng Hắc Giao tranh đấu kịch liệt.

Khi thiếu mất hai ma, Âm Hỏa của tam ma còn lại tự nhiên giảm uy lực, tình thế của Tam Khỏa đầu khô lâu trên Cốt Phiên dần dần ổn định.

Hắc khí cùng Âm hỏa lại tiếp tục giằng co.

Lão ma lúc này mới tạm thời buông lỏng, ánh mắt đảo qua phía Hàn Lập, trong lòng lại rùng mình…

Bởi vì Hàn Lập lúc này thản nhiên khoanh tay nhìn Cốt Phiên và Ngũ Ma tranh đấu, trên mặt lộ vẻ nửa cười nửa không. Làm cho lão ma linh tính được điều gì, đồng dạng liếc mắt một cái, trong mắt đột nhiên hiện ra tia kỳ quái.

Tim lão ma đập thình thịch, một cảm giác cực kỳ nguy hiểm không có lý do hiện lên trong lòng. Đột nhiên trên đỉnh đầu của con quái mãng hai đầu vang lên một tiếng quái khiếu, lão ma biến sắc, quay đầu xem.

Chỉ thấy sau lưng hắn ở khoảng cách mấy trượng, một đạo thanh sắc nhân ảnh quỷ mị phiêu động, mà khẩu hắc tinh oánh phi đao đã khoét một lỗ tại Hắc Phong, đang tiếp tục từ từ bay về màn Xích Hồng Quang Tráo của lão.

Nếu lão chậm trễ không quay đầu lại, chỉ e rằng khi phát giác, thân thể đã sớm thủng một lỗ rồi.

Á! Lục Đạo Cực Thánh trên mặt không còn chút máu, mà đệ nhị Nguyên anh trong nhân hình Khôi Lỗi thấy đánh lén bất thành, cũng không khách khí, đột nhiên thúc giục pháp quyết, tiếng xé gió vang lên, Ma Tủy Phi Đao lóe một cái liền đánh vào màn quang tráo.

Mà nhân hình Khôi Lỗi ngân quang đại phóng, nhoáng một cái, lại quỷ dị biến mất vô tung vô ảnh.

Cơ hồ cùng lúc đó, nguyên bản Hàn Lập đang đứng điềm nhiên, trong mắt hàn quang chợt lóe, một tay nhấc lên, lục mang chớp động, kiện Bát Linh Xích liền quỷ dị xuất hiện.

Hàn Lập nắm lấy Bát Linh Xích, nhoáng lên, hai cánh sau lưng chớp lóe, một tiếng sấm nhỏ vang lên, thân hình tại chỗ liền biến mất.

Lão ma lúc này căn bản không thể bận tâm Hàn Lập làm gì, bởi vì khẩu Hắc Phi Đao đã dễ dàng xuyên thủng màn quang tráo, trong miệng hắn thét lớn một tiếng kinh thiên động địa.

Tại ngực lão ma đột nhiên bay vụt ra mọt đạo hắc mang trực tiếp đón đầu Phi Đao, còn thân hình thì nhoáng một cái hóa thành hai đạo hư ảnh, phân biệt hai hướng bắn nhanh ra ngoài.

------oOo------

Chương 1213: Tinh Cung Chi Chiến (phần 14)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Song thủ quái mãng thông linh với Lục Đạo Cực Thánh, khi lão ma vừa động, nó lập tức phối hợp, hai đầu đồng thời phún ra một hắc sắc dịch thể, hóa thành khói độc cuồn cuộn, bao phủ cả một phạm vi hơn mười trượng.

"Oanh", thanh âm va chạm giữa hắc mang và Ma Tủy Phi Đao vang lên, bạo phát ra một đoàn hắc quang chói mắt. Không biết hắc quang là loại bảo vật gì, nhưng khi bạo phát, lại cường ngạnh cản được Ma Tủy Phi Đao. Mà khói độc tiếp tục cuồn cuộn vọt tới bao phủ cả thân hình Khôi Lỗi vào bên trong.

Ô Hắc Song Thủ Quái Mãng nhắm hướng nhân hình Khôi Lỗi vọt tới.

Nhưng ngay sau đó, tại khoảng không trên đỉnh đầu Quái Mãng, một đóa ngân liên không chút dấu hiệu báo trước đột ngột xuất hiện, xấp xỉ chừng một thước, từ tâm ngân liên thất sắc phật quang đại phóng.

Thân hình Quái Mãng bị phật quang bao lại, lập tức ngưng trọng, không thể mảy may nhúc nhích. Bốn con mắt xanh biếc trên hai cái đầu hung tợn, không ngừng xoay tròn.

Một chút trì hoãn cũng không có, hai tiếng *"Phốc, phốc"*, hai đạo ngân tuyến tinh tế xảo diệu phối hợp trong lục vụ chợt lóe lên lướt qua, xoay quanh cổ Quái Mãng. Nhất thời hai cái đầu quái mãng sầm một cái rớt xuống.

Lục vụ một trận quay cuồng, từ bên trong nhân hình Khôi Lỗi thản nhiên bay ra, không chút tổn hại. Bất quá Ô Hắc Lưỡng Đầu Quái Mãng này cũng rất có lai lịch. Khói độc từ trong miệng phun ra so với Thập Tuyệt Độc ở Linh Giới cũng không kém quá xa. Tu sĩ bình thường chỉ dính một chút xíu đã lập tức tắt thở tuyệt vong.

Mà không chỉ có vậy, loại độc này còn có khả năng khắc chế hơn phân nửa các loại hộ trảo thuộc ngũ hành, có thể bất tri bất giác xâm nhập vào trong hộ trảo mà chủ nhân không hề hay biết. Chính là Nguyên anh kỳ tu sĩ nếu không đề phòng, bị dính độc cũng có thể đi đời nhà ma. Nếu không lợi hại như vậy, lão ma cũng không đem Quái Mãng này làm linh thú. (tu tiên gì chứ, chỉ chém nhau là giỏi)

Nhưng chết là ở chỗ, nhân hình Khôi Lỗi không phải là người, không có huyết nhục hít thở, nên độc này có quỷ dị cỡ nào, căn bản vô hiệu với nó. Ngược lại còn làm cho Quái Mãng càng sớm mất mạng.

Một trong lưỡng đạo hư ảnh tâm thần tương liên với Quái mãng, khi Linh Mãng bị mất mạng, liền cảm ứng được, trong mắt không khỏi hiện ra vẻ sợ hãi. Một hư ảnh tiếp tục chạy như điên. Hư ảnh kia đột nhiên xoay tay hướng Cốt Phiên điểm một cái. Nhất thời Cốt Phiên khẽ run lên, toàn thân hắc quang đại phóng, bộ dáng sắp bay lên.

Vào thời khắc này, phía trên hư ảnh, một đạo thanh sắc điện hồ lóe lên, trong điện quang chớp động, một đạo nhân ảnh hiện ra. Chính là Hàn Lập. Hai mắt hắn chớp động lam mang liếc nhìn xuống phía dưới, một tay vung lên, một tiếng sấm vang lên, một phiến Kim sắc điện võng đón đầu hư ảnh chụp xuống, tay kia xoay chuyển, Thanh Sắc Tiểu Đỉnh liền xuất hiện, vô số thanh ti tuy phát ra sau mà đến trước, đồng dạng bắn xuống.

Tuy Phân Ảnh Thuật của lão ma biến hóa thần diệu dị thường, chỉ bằng thần niệm cũng không thể phân biệt, nhưng dưới thần thông của Minh Thanh Linh Mục, Hàn Lập đã dễ dàng nhìn thấu những điểm khác nhau rất nhỏ, phân biệt được thật giả.

Lục Đạo Cực Thánh đang biến thành hư ảnh, đột nhiên kinh hãi, hai vai run lên, sau lưng đột ngột lại hiện ra sáu đạo Ma ảnh, hướng phía trên bắn nhanh lên. Ma ảnh lúc này ảm đạm hơn nhiều so với ban đầu, thậm chí còn có nửa phần mơ mơ hồ hồ.

Mà sau đó tay áo lão ma cũng rung lên, một Lam Sắc Ngọc Tán (cái lọng) phi xạ ra, hiện lên phía đỉnh đầu. Bảo vật này nhanh chóng biến hóa thành một chiếc lọng thật lớn, bảo vệ lão ma ở phía dưới.

"Phốc, phốc", sáu đạo Ma ảnh va chạm với thanh ti, làm cho thanh ti ngừng lại.

Nhưng kim hồ điện quang ở phía sau thanh ti đã *"oanh, oanh, long, long"* rơi xuống, ma ảnh ở trong kim quang lập tức bị khống chế toàn bộ, không còn lực chống cự. Kim Hồ Điện giao với Thanh ti lóe lên, hung hăng đánh lên Ngọc Tán. Nhưng Ngọc Tán này không biết là loại bảo vật nào, chỉ thấy quang hoa lấp lóe, nhưng lại bình yên vô sự, ngăn cản được sự xâm nhập của Kim hồ và Thanh ti.

Hàn Lập trong không trung nhìn thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống, một tay trảo vào hư không một cái, một Kim Sắc Trường Kiếm dài hơn trượng quỷ dị hiện lên trong tay. Song sí sau lưng chợt động, thân hình Hàn Lập hóa thành một đạo bạch ti vọt xuống phía dưới, nhưng đang trên đường đi lại đột ngột biến mất.

Lão ma vốn thông minh, liền biết là bất ổn, lập tức muốn độn khai. Nhưng không chờ lão hành động, bên ngoài Ngọc Tán chợt lóe lên kim quang, *"Thử lạp"*, Ngọc Tán đã bị cắt ra.

"Á!"

Lão ma thất thanh hét lên, lập tức hắc quang quanh thân nhất khởi bắn nhanh ra bên ngoài.

Nhưng…, không gian trước lão ma chợt dao động, nhoáng một cái, Bạch ti quỷ dị bắn ra, vây quanh lão ma nhanh như chớp.

"Phốc…", Vị Lục Đạo Cực Thánh rốt cục cũng không tránh khỏi, chỉ cảm thấy sau lưng truyền đến một cơn lạnh lẽo, một bàn tay tử diễm chớp động đã phá hộ thể ma khí, xuyên thủng thân thể từ phía sau lưng ra trước ngực.

Lão ma đã có mặc một kiện bảo giáp nhưng vẫn không thể ngăn cản nửa phần bàn tay quỷ dị này. Trong con đau nhức, lão ma chỉ kịp nghe một tiếng thở dài nhàn nhạt phía sau, tử diễm trong bàn tay trước ngực đại trướng, lập tức một tầng tử sắc hàn băng lan tràn khắp nơi, trong nháy mắt đã bao phủ hơn nửa thân thể, xem chừng sẽ đóng băng lão ma hoàn toàn bên trong.

Lão ma đã bị tử băng bao lấy gương mặt, đột nhiên mặt lão vặn vẹo, răng cắn lại. Thanh âm muộn hưởng truyền ra, nửa dưới thân thể của lão ma chưa kịp bị đóng băng lức này đột nhiên bạo liệt, nhất thời một cỗ huyết vũ tóe ra, huyết quang lóe lên, hóa thành một đóa huyết diễm yêu dị nhắm thẳng Hàn Lập đánh tới.

Mà cơ hồ cùng lúc, một đoàn lục quang từ tàn thi bắn nhanh ra, lóe một cái, đã ở ngoài xa hơn ba mươi trượng.

Trong lục quang là một đứa trẻ đen thui, hai tay ôm chặt một cái Lục Sắc Ngọc Bình, chính là bản mệnh Nguyên Anh của lão ma.

Tay áo Hàn Lập lại rung lên, đại cỗ Tử Sắc Hàn Diễm cuồng dũng xuất ra, đem huyết diễm dập tắt hoàn toàn. Nhưng hắn vẫn chưa lập tức ngự khí truy theo Nguyên Anh của lão ma, mà vẫn đứng tại chỗ, bình tĩnh dị thường nhìn Nguyên Anh bỏ chạy.

Sau khi thuấn di vài cái đã ở ngoài trăm trượng, Nguyên Anh quay đầu nhìn thấy Hàn Lập như vậy, trong lòng không khỏi ngẩn ra, thân hình không khỏi ngừng lại một chút. Đúng lúc này, hư không trên đỉnh đầu Nguyên Anh, linh quang nhất động, một khẩu Ô Hắc Phi Đao quỷ dị hiện ra, sau đó vô thanh vô tức chém xuống.

Khi Phi Đao đã tới sát đỉnh đầu, Nguyên Anh mới phát hiện, cả kinh.

Nhưng đã muộn, một đạo hắc mang hiện lên, Nguyên Anh đã bị trảm ra làm đôi. Ngân quang đại phóng, thân hình Hàn Lập hiện ra tại phụ cận.

Thì ra nhân hình Khôi Lỗi sau khi giải quyết xong Quái Mãng, đã chạy chặn đầu, vừa lúc Nguyên Anh lão ma chạy tới đã liền ra tay.

Nhưng một màn quỷ dị xuất hiện. Sau khi Nguyên Anh bị trảm làm đôi vẫn chưa tan thành mây khói, ngược lại hai nửa Nguyên Anh đột nhiên phát ra hắc khí quay cuồng, hóa thành sáu đạo hắc ti hướng bốn phía bắn nhanh đi.

Nhân hình Khôi Lỗi ngẩn ra, nhưng lập tức phản ứng cực nhanh, mười ngón tay nhả đạn. Nhất thời tiếng sét đánh vang lên, hơn mười đạo kim hồ tinh tế bắn nhanh ra, lóe lên truy theo hắc ti. Sau vài tiếng sấm nặng nề, đoàn đoàn kim quang bạo liệt khai ra.

Hắc ti không chút lực chống cự, liền biến thành hư ảo.

Vị đệ nhất ma tu uy chấn Loạn Tinh Hải suốt mấy trăm năm cứ như vậy thần hình câu diệt.

Nhân hình Khôi Lỗi quan sát vài lần nơi bạo liệt, sau khi xác định không có tàn hồn đào tẩu, liền hướng Lục Sắc Tiểu Bình đang huyền phù giữa không trung, trảo một cái, hút vào trong tay. Nó cũng không mở nắp bình, diện vô biểu tình, chậm rãi bay tới Hàn Lập.

Xem như lão ma xui xẻo.

Nguyên anh hóa vi hồn bí thuật của lão vô cùng hiếm thấy, nếu là tu sĩ bình thường, dưới tình huống xuất kỳ bất ý như vậy, nói không chừng để cho các tàn hồn chạy thoát, có cơ hội cho lão sau này ngóc đầu trở lại.

Nhưng năm xưa, trong trận chiến tại Mộ Lan thảo nguyên, đã có một danh tu sĩ từng dùng một loại bí thuật đồng dạng để đào thoát. Vì vậy Hàn Lập trong lòng đã sớm có cân nhắc trường hợp này, phân phó cho nhân hình Khôi Lỗi dùng Kim Lôi Trúc tiểu tiễn kèm Ích Tà Thần Lôi, một kích đã đem tất cả phân hồn của lão ma giết sạch sẽ.

Nếu chỉ chần chờ chút xíu, sẽ gây đại phiền toái về sau. Dù sao một tàn hồn đã muốn ẩn nấp rất khó truy tung. Nhân hình Khôi Lỗi bay đến trước Hàn Lập, bèn dâng lên Lục Sắc Ngọc Bình.

Hàn Lập cúi đầu quan sát cẩn thận, mặt lộ ra một tia hứng thú.

Nhưng không chờ hắn mở nắp bình, bỗng nhiên phía xa xa truyền đến tiếng quỷ khốc lệ khiếu. Hàn Lập ánh mắt lóe lên, ngẩng đầu nhìn Ngũ Tử Đồng Tâm Ma phía bên kia.

Chỉ thấy phía xa, Cốt Phiên thiếu lão ma thao túng, lúc này uy lực bị giảm đi phân nửa, bị Ngũ Ma lại chiếm thế thượng phong. Nhưng tam khỏa đầu khô lâu trên phiên kỳ khi sống cũng không phải là tu sĩ bình thường, rõ ràng không địch lại Ngũ Ma, nhưng vẫn nổi trận lôi đình, hai mắt lục quang loạn thiểm, bộ dáng bạo ngược dị thường.

Hàn Lập nhìn thấy màn này, khẽ cau mày, thúc giục pháp quyết, thôi động Ngũ Ma.

Nhất thời ba con ma lăn một vòng, hóa thành ba bộ bạch cốt. Mà hai con ma đã hóa thành bạch cốt đang giao đấu với Hắc Giao, thân hình nhoáng lên một cái, lui về phía sau. Không chờ Đầu Khô Lâu cùng Hắc Giao thừa dịp đánh tới, Ngũ Ma lưỡng thủ đồng thời kháp quyết, mồm há to ra.

Nhất thời năm cỗ hàn diễm màu sắc khác nhau cuồng dũng phún xuất, sau đó đan lại hóa thành một mảng Ngũ Sắc Hỏa Hải, hùng hổ đánh về phía đối phương. Hắc Giao gặp phải Ngũ Sắc Hỏa Diễm trước tiên, khi vừa tiếp xúc, tình cảnh bất khả tư nghị xuất hiện.

Bị Ngũ Sắc Hỏa Diễm quét qua, Hắc Giao đang giương nanh múa vuốt liền bị kềm hãm, thân hình khổng lồ vô cùng trì trệ, run rẩy, động tác bị chậm đi mười lần so với bình thường.

Ngũ Ma đồng thời hét một tiếng dài.

Trong Hỏa Hải hiện ra vô số Ngũ Sắc Băng Nhận cỡ bàn tay, cuốn theo phía sau ngọn lửa. Các băng nhận sắc bén bắn ra dày đặc, trong nháy mắt cắt Hắc Giao thành vô số mảnh, hóa thành hắc giao vi khí, trong Hỏa diễm liền biến mất vô tung vô ảnh.

------oOo------

Chương 1214: Linh căn và ngũ hành hợp nhất

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ba đầu khô lâu lại còn kém hơn Hắc Giao. Hắc khí phun ra vừa tiếp xúc với Ngũ Sắc Hoả Diễm, đồng dạng bị trì trệ, lập tức bị hoả diễm quay cuồng càn quét một phen, toàn bộ không còn. Ba cái đầu khô lâu thấy Ngũ Sắc hoả diễm dần dần tiến gần, tuy trong miệng hắc khí không ngừng phun ra, nhưng rốt cục có phần sợ hãi, phát ra tiếng ô ô không ngừng.

Nhìn thấy cảnh này, Ngũ Ma phát ra tiếng cười quái dị, Ngũ sắc hoả diễm dừng phun, thân hình bỗng hoá thành năm cỗ khí xám trắng nhảy vào Hoả hải (biển lửa). Ngay sau đó, Ngũ Sắc Hoả Diễm đã dồn đến đỉnh Cốt Phiên, tới gần ba đầu khô lâu trong gang tấc, năm cỗ hôi sắc bạch khí từ trong Hoả hải bắn ra, chớp mắt đã biến thành năm cái cự đại xa luân mặt quỷ nanh nhe.

Tựa hồ Ngũ Ma hưng phấn dị thường, răng nanh một trận loạn toả, cũng không cần dùng thần thông chi cho phức tạp, trực tiếp nhào xuống.

Thanh âm *"Dát….băng"* vang lớn.

Năm con quỷ hung tợn há miệng cắn xé ba cái đầu khô lâu. Tam khoả đầu khô lâu tự nhiên không đứng im chịu chết. Đồng dạng há miệng cắn ngược lại Ngũ ma. Nhất thời một màn điên khùng diễn ra, âm thanh điên cuồng kêu thét không ngừng, năm con quỷ cùng ngũ ma điên loạn cắn xé lẫn nhau.

Nhưng bởi vì lúc trước đã tiêu hao quá nhiều hắc khí, tựa hồ ba đầu khô lâu đã không còn đủ nguyên khí, hơn nữa lấy ba địch năm, tự nhiên lâm vào tình thế bất ổn. Trong nháy mắt, hai đầu khô lâu bị bốn con quỷ phân ra hai bên cắn nuốt sạch sẽ. Đầu khô lâu cuối cùng bị con quỷ còn lại cưỡng hiếp chỉ còn nước chống đỡ. (nguyên văn là cưỡng ép thì phải)

Thấy vậy Hàn lập mỉm cười, lộ vẻ hài lòng. Cùng lúc đó, trong tiểu đỉnh truyền ra một tiếng thở dài sâu kín.

"Như thế nào? Đối với Ngũ Sắc Hàn Diễm của ta, Thiên lan đạo hữu có diều gì chỉ giáo sao?" Hàn Lập ánh mắt chớp động, mở miệng hỏi.

"Không dám. Chẳng qua Ngũ Sắc Hàn Diễm của ngươi làm ta chợt nghĩ tới vài loại ngũ hành công pháp ở Linh Giới. Công pháp này sau khi thi triển, đồng dạng cũng phát ra ngũ sắc, thật có chút giống hàn diễm của ngươi. Nhưng hàn diễm của ngươi cũng là cực hàn chi vật, nếu đối thủ không biết nhận định sai là ngũ hành công pháp, chỉ sợ chịu thiệt thòi không nhỏ?"

Thanh quang loé lên, trên Hư Thiên Đỉnh hiện ra một tiểu đồng môi hồng răng trắng, thân vận thanh sam, tóc đỏ quấn thành hai trái đào, chân trần, trông thật mập mạp bụ bẫm đáng yêu. Thân đứng trên nắp đỉnh, tiểu đồng nói xong, bèn hướng mắt nhìn về phía Ngũ ma quan sát.

"Ngũ hành công pháp?" Nghe xong Hàn Lập ngẩn ra.

"Đúng vậy. Ta đến Nhân Giới các ngươi kỳ thật cũng đã phát hiện công pháp các ngươi tựa hồ ít có nhiều thuộc tính kiêm tu. Phần lớn chỉ là công pháp một thuộc tính. Hắc, hắc, nếu đúng là như vậy, cho dù ngươi có thể phi thăng Linh Giới, chỉ sợ không có hy vọng tiến giai đến Luyện Hư Kỳ" Đồng tử cười cợt, mặt lộ ra vẻ châm chọc.

"Ý đạo hữu là gì?" Hàn Lập rùng mình bèn truy vấn.

"Không có gì, nói chuyện Luyện Hư Kỳ bây giờ đối với ngươi còn quá sớm. bất quá ta có thể chỉ điểm ngươi đôi câu. Mấu chốt tiến giai Luyện Hư Kỳ chính là ngũ hành hợp nhất. Nếu ngươi có thể tiến giai Hoá Thần Kỳ. Tốt nhất lập tức đem chủ tu công pháp đổi thành tu luyện nhiều loại thuộc tính. Không được chỉ tu luyện đặc thù một hệ Phong hoặc hệ Lôi. Như vậy cơ hội đột phá Luyện Hư Kỳ mới có thể lớn hơn một chút. Đương nhiên việc tu luyện công

pháp đa hệ khó khăn hơn nhiều so với tu luyện chỉ một hệ, thậm chí rất khó tăng tiến pháp lực. Nên nếu thấy không có khả năng đột phá Luyện Hư Kỳ thì nên tập trung tu luyện công pháp đơn hệ là tốt hơn cả. Như vậy pháp lực mới tăng trưởng mau, đủ sức đối phó với tiểu Thiên Kiếp ba trăm năm gặp một lần." Đồng tử thuận miệng nói một hơi. (Ặc. Làm tại hạ mệt theo. Ặc)

Hàn Lập nghe vậy, mắt chữ A mồm chữ O, sau một lúc lâu mới giật mình nghi hoặc:

"Ngũ hành hợp nhất? Thật là phiền toái. Thanh Nguyên Kiếm Quyết của tại hạ chỉ là công pháp hệ Mộc. Mà ta tu luyện thêm Phong hê và Lôi hệ chỉ là phụ trợ mà thôi. Dù sao dung hợp nhiều thuộc tính nguyên cũng chỉ là thuộc tính biến dị. Nhưng việc tu luyện thuộc tính nào không phải là do linh căn của bản thân đã định trước hay sao? Chẳng lẽ linh căn của tu sĩ ở Linh Giới các ngươi đều là loại Linh căn gồm đủ các thuộc tính, đều là Thiên Linh căn? Còn nữa cái gì gọi là tiểu thiên kiếp? Nhân loại ở Linh Giới của giống như yêu tu, phải độ lôi kiếp?"

"Hắc, hắc, không tưởng được lão phu chỉ mới nói có một câu, lại đưa đến cho đạo hữu nhiều vấn đề như vậy. Nếu như vậy, tiện thể lão phu sẽ giải thích thêm đôi điều" Đồng tử hướng Hàn Lập nói, vẻ nửa cười nửa không.

"Thật ra Thiên Linh căn ở Linh Giới cũng rất là thưa thớt, không phải toàn bộ như ngươi nói. Cũng giống như ở Nhân Giới, người có Thiên Linh căn đều được đồng loạt các môn phái cùng các thế lực lớn nhỏ muốn thu nhận làm môn hạ đệ tử. Dù sao vấn đề Linh căn, chỉ có ở giai đoạn đột phá Luyện Hư Kỳ, cần phải ngũ hành hợp nhất thì mới xem là vấn đề lớn. Người có Thiên linh căn khẳng định mạnh hơn nhiều so người có linh căn bình thường. Ở Linh Giới, các Luyện Hư Kỳ tu sĩ cũng đều là nhất phương tông chủ hoặc có thân phân bá chủ một vùng"

" Mà người có Thiên Linh căn, khi tới giai đoạn đột phá Luyện Hư Kỳ, bán phần đều là kiêm tu nhiều hệ hoặc sửa đổi tu luyện công pháp của nhiều hệ. Về vấn đề Linh căn, đã có cách giải quyết. Ở Linh Giới, đã sớm có người sáng lập ra một phương pháp, lợi dụng bí thuật luyện chế nội đan yêu thú thay thế cho linh căn bị

thiếu của bản thân. Loại linh căn có được từ nội đan yêu thú này gọi là Đan Linh căn, tất nhiên nếu so với linh căn tự nhiên thì vẫn kém một chút, nhưng dùng để tu luyện công pháp thì không thành vấn đề. Đương nhiên, loại Đan Linh căn này, cũng chỉ có một thuộc tính cần thiết cho tu sĩ cần sử sụng, phàm nhân cũng không thể luyện hóa Đan Linh căn."

"Kỳ thật, vẫn còn có phương pháp khác, gọi là Khí Linh căn. Đây là phương pháp dùng pháp khí bảo vật thay thế Linh căn. Nhưng phương pháp đem đồ vật luyện hóa Linh căn chẳng những tốn thời gian mà một khi luyện hóa thành công, tính nguy hiểm cũng thật lớn. Cho nên ở Linh Giới cũng có ít ai dùng cách này. Về phần người trời sinh đã có sẵn ba bốn Linh căn trong người, thậm chí là ngũ hành trong người, tự đột phá đến Luyện Hư cảnh giới, ở Linh Giới không phải là không có. Nhưng những hạng người này đều dạng có nghị lực mà các tu sĩ khác không thể sánh bằng."

"Hắc, hắc. Về phần cái gọi là Tiểu Thiên Kiếp, đây là điều mà mỗi danh Nguyên Anh ở Linh Giới đều phải trải qua"

Đồng tử ngừng lại một chút, rồi nói tiếp:

"Nguyên anh tu sĩ và Hóa Thần tu sĩ, cứ mỗi ba trăm năm phải trải qua một lần thiên kiếp, gọi là Tiểu Thiên Kiếp. Còn tại cảnh giới Luyện Hư Kỳ, Hợp Thể Kỳ, Đại Thừa Kỳ lại trải qua thiên kiếp ba ngàn năm một lần, gọi là Đại Thiên Kiếp. Về phần tu luyện đến giai đoạn cuối của một tầng, muốn phi thăng Tiên Giới phải trải qua Thiên Kiếp. Đương nhiên cho dù là loại hình Thiên Kiếp nào, ở mỗi giai đoạn, thậm chí là ở người đều có chút khác nhau. Nhưng nói như vậy, cho dù tu vi của ngươi dậm chân tại chỗ, phải chịu thiên kiếp định kỳ, mà lần sau lại mạnh hơn lần trước bội phần. Cho nên mặc dù ở Linh Giới linh khí dạt dào, tốc độ tu luyện của tu sĩ viễn siêu hơn nhiều so với Nhân Giới, nhưng khi ngưng kết Nguyên Anh thành công, liền phải chịu áp lực tiểu thiên kiếp, giống như đi ngược dòng nước, không tiến tất bị diệt. Mỗi năm cũng không thống kê nổi có bao nhiêu tu sĩ bị các loại thiên kiếp tiêu diệt."

"Hàn đạo hữu cũng đừng tưởng rằng, nếu đã tiến giai lên Luyện

Hư Kỳ liền có thể vô tư về sau. Tuy rằng về mặt lý thuyết mà nói, chỉ cần có thiên địa nguyên khí sung túc cung ứng, thọ nguyên của Luyện Hư Kỳ tu sĩ là vô cùng tận. Nhưng đến gió ta cũng chưa nghe có ai nói qua có Luyện Hư Kỳ tu sĩ nào trường sinh mãi mãi. Chỉ cần không thể phi thăng Tiên Giới, chuyện chết dưới các loại thiên kiếp cũng chỉ là sớm hay muộn mà thôi" Nói tới đây, sắc mặt Đồng tử âm trầm, trong mắt toát ra một tia hàm ý sâu sắc.

Hàn Lập nghe vậy, lập tức thần sắc cũng ngưng trọng.

Đối phương giải thích cũng không nhiều lắm, nhưng hàm ý chỉ rõ, rõ ràng Linh Giới cũng không phải là chỗ để vui chơi. Bất quá, nghe tới điều thọ nguyên của Luyện Hư Kỳ tu sĩ là vô hạn, trong lòng Hàn Lập không nhịn được sự mừng rỡ.

Tuy rằng qua một số điển tịch, hắn có nghe mang máng thọ nguyên của Luyện Hư Kỳ tu sĩ là vĩnh viễn, nhưng lần này xác thực tin tức từ trong miệng đối phương, mới chính thức xác định loại thọ nguyên vô cùng tận này chỉ có thể ở Linh Giới mới thực hiện được. Đẳng cấp Hóa Thần kỳ có khả năng bước đầu câu thông với thiên địa nguyên khí, như vậy khi tới Linh Giới, thọ nguyên hẳn sẽ không chỉ là hai ngàn năm. Trách không được cá lão quái vật Hóa Thần, cả đám ngày đêm đau khổ cân nhắc tìm phương sách đi tới Linh Giới.

Về phần đối phương có nói về thiên kiếp, trong lòng hắn cũng có chút cảnh giác, nhưng cũng không quá bận tâm. Sự tình đến bực này, đối với hắn còn quá xa xôi, căn bản không phải là việc đáng lo trong lúc này.

(Đọc tới đây, chắc độc giả cũng thấy truyện này sẽ còn rất dài. Còn nhiều cấp bậc mà nhân vật chính của chúng ta phải vượt qua: Hóa Thần, Luyện Hư, Hợp Thể, Đại Thừa. phi thăng Tiên Giới…cha chả, sướng nhé!)

Hắn thuận miệng hỏi thêm vài câu về Đan Linh căn, và Khí Linh căn, rồi sau đó gật gật đầu ngậm miệng, nhưng ánh mắt lại chớp động, không biết suy nghĩ điều gì. Một lúc lâu sau, Hàn Lập cầm Lục Sắc Ngọc Bình trong tay, thưởng thức một chút, rồi dùng một ngón tay nhẹ nhàng điểm vào phía trên đỉnh bình. Thanh quang chớp động, cái bình lộn một vòng, nắp bình tự mở ra. Nhưng không có động tĩnh xảy ra tiếp theo.

Hàn Lập sửng sốt, định hành động tiếp, đột nhiên một đạo lục quang từ trong bình bắn nhanh ra, lóe lên một cái bỏ chạy. Mặc dù có chút trở tay không kịp, nhưng Hàn Lập như thế nào để cho nó chạy thoát. Hắn hừ mũi một cái, tay hung hăng trảo vào hư không. Một Thanh sắc đại thủ hiện ra phía trên lục quang, nhanh chóng truy theo. Nhưng đạo lục quang có vẻ đã quá suy nhược, tuy rằng đã cực lực tránh né, nhưng tốc độ độn không quá nhan nên bị đại thủ dễ dàng chụp vào trong tay.

Chỉ thấy trong lục quang đang chớp động, hiện ra mơ hồ một gương mặt, là nguyên anh của một nữ tu sĩ. Hàn Lập không khỏi sờ cằm, trên mặt lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

" Các hạ là ai? Tại sao bị giam trong Lục Bình" Hàn Lập nhìn chằm chằm Nguyên Anh, mở miệng chậm rãi hỏi.

"Đạo hữu là người phương nào? Lục Đạo lão ma đâu?" Nguyên Anh tuy đang bị đại thủ nắm giữ, nhưng không chút khách khí hỏi ngược lại.

"Lục Đạo! Nếu đạo hữu muốn gặp hắn, chỉ sợ phải thất vọng. Ta đã tiễn hắn về Tây Thiên Cực Lạc rồi" Đối mặt chỉ là một con Nguyên Anh, Hàn Lập cười nhẹ nhàng, cũng lười động tâm tư cái gì, trực tiếp trả lời.

"Cái gì, ngươi giết lão ma? Điều này sao có thể? Di, ngươi là…" Nguyên Anh thân hình run lên, trong miệng phát ra thanh âm không tin.

------oOo------

Chương 1215: Phá trận

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ngươi biết ta?".

Hàn Lập có chút ngạc nhiên. Ở Loạn Tinh Hải, hắn cũng đã có biết qua vài nữ tu, nhưng ở cấp độ Nguyên anh kỳ thì ngoài Lăng Ngọc Linh, tựa hồ không còn biết thêm ai.

"Ngươi là Hàn Lập? Năm xưa trong Hư Thiên Điện, bản phu nhân đã gặp qua ngươi một lần. Sau lại nghe nói ngươi lấy được Hư Thiên Đỉnh, không nghĩ tới ngươi né tránh được sự đuổi giết của lão ma, hiện giờ tu vi lại tinh tiến như vậy…" Nguyên Anh thanh âm hân thưởng, cổ quái nói.

"Ngươi… là Ôn phu nhân?" Vừa nghe đối phương nhắc tới Hư Thiên Điện, thêm vào thanh âm khá quen thuộc, trong đầu Hàn Lập linh quang chợt lóe, nhất thời nhớ lại, nhưng không dám quá khẳng định.

"Không ngờ đạo hữu còn nhớ tới lão thân" Nguyên Anh tắc lưỡi thở dài một hơi.

Nghe đối phương thản nhiên thừa nhận, trên mặt Hàn Lập tràn đầy vẻ kinh ngạc. Nguyên anh nữ tu này đúng là hắn đã từng gặp ở Hư Thiên Điện, là Ôn phu nhân trong Đại Điện năm xưa. Tuy lúc đó nàng này tu vi không thấp, nhưng vào Hư Thiên Điện chỉ để thu thập vài loại linh dược, nửa đường thì tự thoái lui. Nhưng vì đối phương cùng Lục Đạo xem ra rất có quan hệ nên Hàn Lập vẫn còn nhớ rõ.

"Nếu tại hạ không nhớ lầm, phu nhân tựa hồ là song tu bạn lữ với Lục Đạo?" Hàn Lập kinh nghi hỏi.

"Song tu bạn lữ? Ngươi đã gặp ai đem Nguyên anh bạn lữ song tu với mình giam cầm trong pháp bảo chưa? Bất quá, Hàn đạo hữu!

lão tặc thật đã bị ngươi giết chết?" Ôn phu nhân hừ một tiếng oán độc, nhưng vẫn có chút hoài nghi hỏi.

Nghe Ôn phu nhân hỏi, Hàn Lập mỉm cười. Không nói hai lời, một tay hướng về nơi nhẹ nhàng điểm một cái. Ôn phu nhân ngẩn người nhìn theo.

Lúc này nàng mới phát hiện tại cách đó không xa, huyền phù một khối Tử Sắc Cự Băng, trong băng là một khối tàn thi, đích thật là nửa phần thi thể của Lục Đạo Cực Thánh.

Mà cùng lúc đó, Thanh Sắc Đại Thủ đang cầm giữ Nguyên Anh, đột nhiên lóe lên tiêu thất. Nguyên Anh của Ôn phu nhân liền tạm thời khôi phục tự do.

"Quả nhiên là lão tặc! Tốt lắm. Không nghĩ tới ngươi dùng trăm phương ngàn kế, ngược lại đi trước ta" Nguyên Anh vội vàng phi bắn tới, bay quang Tử Sắc Cự băng mấy vòng, sau đó phát ra tiếng cười cực kỳ thê lương.

Hàn Lập nhướng mày. Hắn không biết sự tình gì đã xảy ra. Nhưng dù cho giữa vị Lục Đạo và Ôn phu nhân có mối thâm cừu huyết hải thì hắn cũng không có hứng thú nghe. Lúc này tâm niệm hắn chuyển động, bắt đầu cân nhắc nên xử lý đối phương thế nào. Nguyên Anh rốt cục dần dần ngừng lại tiếng cười, sau đó đảo ánh mắt nhìn Hàn Lập, phát hiện dáng vẻ trầm ngâm của hắn, bèn trực tiếp nói:

"Hàn đạo hữu không cần phải lo lắng. Ta bị giam cầm trong pháp bảo trong một thời gian quá dài, Nguyên anh đã sớm suy yếu không còn chịu đựng thêm, không còn cách nào sống lại, phải lập tức tán đi Nguyên Anh, mới có thể luân hồi. Hàn đạo hữu giúp ta báo đại cừu, lão thân thật sự vô cùng cảm kích, Nhưng lấy thần thông của đạo hữu hiện giờ, ta cũng không biết báo đáp cái gì. Chỉ hi vọng kiếp sau báo đáp đại ân"

Nguyên Anh vừa nói dứt lời, tay đột ngột vỗ vào Thiên Linh Cái.

Một đoàn hồng quang chói mắt bộc phát, lập tức đem hoàn toàn Nguyên Anh bao lại, tiếp theo Nguyên Anh trong hồng quang vỡ vụn ra từng mảnh. Cuối cùng biến mất vô tung vô ảnh.

Hàn Lập thấy tình hình như vậy, giật mình.

Không ngờ vị Ôn phu nhân này tính tình cương liệt như vậy. Không cùng hắn nói thêm cái gì, liền tự hành tán Nguyên Anh. Tựa hồ nàng không một chút nói rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, kết cuộc ra sao?

Bất quá không cần suy đoán, cũng có thể thấy được. Chuyện giữa hai bên hẳn là bí sự khó có thể mở miệng. Nếu không cũng không quyết đoán không chút do dự như vậy.

Mặc dù có chút buồn bực, nhưng nàng này giải quyết như vậy cũng tốt. Đỡ cho hắn phải đau đầu nhức óc tìm cách xử trí đối phương.

Hàn Lập lắc đầu, thở nhẹ một hơi, sau đó mới giơ tay đem thu Lục Sắc Tiểu Bình vào trong tay, bỏ vào túi trữ vật.

Tiếp theo một đạo kim hồ quang đánh vào khối Tử Sắc Cự băng, khối băng liền vỡ vụn. Tàn thi lão ma biến thành nhiều điểm tinh quang, sau đó tiêu thất. Về túi trữ vật của lão ma, Hàn Lập không khách khí tiếp thu.

Thần niệm đảo qua bên trong, tuy rằng có vài món bảo vật, nhưng dưới ánh mắt hiện giờ của Hàn Lập, hắn cũng không để vào trong mắt. Thật ra bên trong có một ít ma đạo điển tịch cũng gây một chút hứng thú cho hắn. Nhưng sau khi xem xét kỹ, điều hắn quan tâm là Lục Cực Chân Ma Công lại không có.

Sau khi thu thập tàn cuộc, Hàn Lập hướng nhân hình Khôi Lỗi vẫy tay một cái, bản thân liền phóng đến Cốt Phiên. Mà nhân hình Khôi Lỗi nhoáng một cái, quỷ dị biến mất. Bên kia, năm con quỷ đã đem ba đầu khô lâu cắn nuốt sạch sẽ, thậm chí hiện tại cả thân Cốt Phiên bọn chúng không chịu buông tha, cũng đã cắn uốt được bảy tám phần.

Hàn Lập đi tới thấy cảnh này, lắc đầu, nhưng không nói gì thêm.

Cốt Phiên tuy có chút lai lịch, nhưng hung sát khí quá nặng, không thích hợp cho hắn lắm. Cho nên tuy hắn đã phát hiện hành động của Ngũ Ma ngay từ đầu nhưng vẫn không ngăn cản.

Một lát sau, Ngũ Ma đã thôn phệ hoàn toàn Cốt Phiên, năm con quỷ kêu lên tiếng ô ô kỳ quái, có vẻ vui mừng dị thường, đồng thời ma khí trên người cũng tăng thêm vài phần. Hàn Lập lẳng lặng đứng quan sát cảnh này. Nhưng sau đó thần sắc bất động, chờ Ngũ Ma ngừng kêu, liền hướng Ngũ Ma thúc giục pháp quyết.

Ngũ Ma có chút không cam lòng, nhưng đã nếm trải mấy lần bị đau khổ do cấm chế, cũng không dám phản kháng, bay lại, thành thành thật thật nằm úp sấp bên cạnh Hàn Lập. Hàn Lập cũng không dừng lại, nhưng không có ý thu hồi bọn chúng, sau đó hóa thành một đạo thanh hồng hướng Thiên Tinh Thành bay đi. Ngũ Ma hóa thành ma phong đi theo sát hắn.

Trận chiến giữa hắn và Lục Đạo cũng không quá dài, khoảng chừng hơn một bữa cơm một chút đã phân thắng bại. Với một khoảng thời gian ngắn như vậy, nếu Tinh Thành không thể chống đỡ, đã tan tác, Hàn Lập tuyệt đối quay đầu đi thẳng, không buồn xuống xem.

Thực lực Tinh Cung yếu như vậy không đáng để hắn tương trợ.

Nhưng hoàn hảo, sự tình so với dự đoán của hắn cũng không sai biệt lắm. Hàn Lập mang theo Ngũ Ma trở lại trong mắt trận của Phong hỏa Thiên Tuyệt Đại Trận. Trận chiến giữa các tu sĩ hai bên đã trải rộng trong phạm vi hơn mười dặm, đến lúc này thắng bại cũng chưa phân.

Kỳ thật chuẩn xác mà nói, Nghịch Tinh Minh hơi chiếm một chút thượng phong. Bởi vì Lam Thị Song Ma, thật sự hung hãn dị thường. Nơi Lam sắc ma khí và Phấn hồng hương vụ đi qua, tất cả Tinh Cung tu sĩ đều liên tiếp lui về phía sau. Triệu lão giả và Tử Bào đại hán đang đại chiến cùng Song ma, cũng chỉ có thể kềm chế đôi chút, căn bản không chút nề hà với Song ma.

Các tu sĩ thấp giai, vừa chạm tới lam khí và hương vụ, người thì kêu thảm thiết da tróc thịt lủng, người thì như kẻ say trực tiếp rơi xuống đất. Kể từ đó, sự hung hãn của Song Ma tăng vọt đến tận trời.

Trong tình thế loạn xạ như vậy, sự trở về âm thầm của Hàn Lập không ai chú ý đến.

Hàn Lập trước hết liếc mắt quan sát Phong Hỏa Cự Trụ, tiếp theo dừng sự chú ý lên Lam thị Song Ma, cười lạnh, trên mặt hiện lên vẻ tàn khốc. Hắn không nói hai lời, hướng Song ma chỉ một cái, Ngũ Ma đứng bên cạnh nhất thời gầm nhẹ, lập tức hóa thành hóa thành năm cỗ hôi bạch khí lao thẳng tới Song Ma.

Tiếp theo, Hàn Lập không chút do dự vỗ vào túi linh thú bên hông, một đoàn Kim Sắc Trùng Vân bắn ra, xoay quanh một cái, liền huyền phù phía trên đỉnh đầu. Hàn Lập giơ tay đánh ra một đạo pháp quyết, trong miệng quát khẽ một tiếng, trùng vân phát ra thanh âm vù vù. *"Phanh…."*, hóa thành mười đoàn Kim Vân hướng ra bốn phía bay đi.

Mà sau khi thi pháp, Phong Lôi Sí sau lưng Hàn Lập khẽ rung lên, thân hình như một cỗ gió nhẹ biến mất vô tung vô ảnh. Tuy xung quanh Cự Đại Phong Hỏa trụ, các danh Nguyên anh tu sĩ của Nghịch Tinh Minh đều đã ra tay nhưng phía đỉnh của Cự Trụ, vẫn thủ lại vài tên Kết Đan Kỳ tu sĩ nhằm ngăn ngừa Tinh Cung xuất kỳ bất ý phá hủy mắt trận.

Mấy tên này đang đứng khe khẽ nói chuyện với nhau, mắt thấy Nghịch Tinh Minh đang dần chiếm thế thượng phong, trên mặt không ngăn được sự vui mừng. Một gã trung niên tu sĩ vận trang phục nho sinh, quay đầu muốn nói điều gì với các tu sĩ đứng phía sau, nhưng ánh mắt đảo qua, *"Á"*, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu.

Các tu sĩ khác thấy vậy cũng vội quay đầu nhìn lại.

Bởi vì cách cự trụ khoảng mười trượng, một gã thanh niên vô thanh vô tức phiêu phù tại nơi đó, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt cười cợt. Mà gã thanh niên này chính là cùng rời đi với minh chủ của bọn họ lúc trước, một danh Đại tu sĩ. Như thế nào chỉ còn có một mình đứng ở đây?

Một trận băng hàn dâng lên trong lòng bọn Kết đan kỳ tu sĩ. Nhưng không chờ bọn này cân nhắc nên chạy trốn hay hướng các Nguyên anh tu sĩ khác kêu cứu, sắc mặt Hàn Lập bỗng trầm xuống, mười ngón tay giấu trong tay áo bỗng đạn chỉ ra. Nhất thời hơn mười đạo Kim sắc kiếm khí bắn nhanh ra. Lúc này có vài tên mới kinh hãi, muốn hóa thành độn quang để đào tẩu.

Nhưng kim quang tuy đi sau mà đến trước, nơi kiếm khí đi qua, tất cả bọn tu sĩ đều bị xuyên thủng thân thể mà chết, không ai chạy thoát.

Có kẻ cũng kịp tế ra pháp bảo, nhưng cũng không thể mảy may ngăn cản. Luận trình độ hiện giờ của Hàn Lập, sự sắc bén của Thanh Phong Trúc Vân Kiếm khi thi triển tuyệt không dưới đỉnh giai pháp bảo. Nguyên anh tu sĩ cũng không dám tùy tiện đón đỡ nói chi đến Kết đan tu sĩ.

Sau khi chém giết sạch sẽ cả bọn Kết đan tu sĩ canh giữ, Hàn Lập thần sắc không thay đổi, thản nhiên liếc nhìn Kình Thiên Cự Trụ phía trước, tay áo đột nhiên run lên, một trận thanh minh truyền ra. Hơn mười khẩu Kim Sắc Tiểu Kiếm từ trong tay áo bay ra, lập tức cuồng trướng đến vài thước, hội tụ lại giữa không trung. Kim quang đại phóng, một Kim Sắc Cự Kiếm dài mấy trượng được hình thành, bay đến phía Cự Trụ.

------oOo------

Chương 1216: Nguyên từ thần sơn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập điên cuồng khu động pháp lực, miệng quát khẻ một tiếng.

Toàn thân Cự Kiếm linh quang đại phóng, rung lên, nhất thời hóa thành con Kim sắc Giao, xoay tròn trên không trung một cái, liền hung hăng bổ xuống.

"Ầm, Oanh, long…long", cự đại Kim hồng bổ vào cự trụ. Phong Hỏa Cự trụ cứng như sắt thép bị kim quang chia làm hai nửa, phân ra hai bên ngã xuống ầm ầm. Đứng xa nhìn lại thấy như trời sụp đất nứt.

Các Nghịch Tinh Minh tu sĩ ở phụ cận xung quanh đều hốt hoảng ngự khí bay lên không trung.

Mà động tĩnh lớn như thế, tu sĩ song phương đều giật cả mình, hướng mắt nhìn về nơi phát khởi. Hàn Lập lúc này, tà áo tung bay, phiêu phiêu huyền phù trong không trung không nhúc nhích, tự nhiên tất cả nhìn thấy. Sau khi thấy Hàn Lập, một phương thì sắc mặt đại biến, một phương thì mừng như điên thét lên, hoàn toàn bày biện ra biểu tình tương phản.

Đương nhiên cũng có người không rảnh rang mà nhìn tới Hàn Lập.

Tỷ như có một đôi nam nữ, căn bản không thể bận tâm cái gì đang diễn ra xung quanh, đang bị năm con quỷ vây quanh, trong miệng phát ra tiếng chửi mắng không ngừng. Nói ra thì cũng vừa khéo, Lam Sắc Ma Khí cùng Phấn Hồng Hương Vụ của Song Ma vừa đúng bị Hôi Bạch Sắc Ma Diễm của Ngũ ma khắc chế, chỉ còn biết cầm cự chống đỡ.

Triệu lão giả cùng Tử Bào đại hán đứng ở phụ cận thấy vậy liền vừa mừng vừa sợ, vội vàng liều mạng thúc giục vô số bảo vật pháp khí, gia nhập vây công Lam thị Song Ma. Về phần hơn mười đoàn Kim Sắc Trùng Vân do Hàn Lập thả ra cũng đang mặc sức thể hiện uy phong.

Dưới phân thần chỉ dẫn của Hàn Lập, chúng chuyên môn tìm kiếm các tu sĩ Nguyên anh của Nghịch Tinh Minh xuống tay. Chỉ thấy nơi bọn chúng đi qua vang lên thanh âm vù vù, đỉnh đầu của tu sĩ bị trùng vân bu lại, vô luận pháp khí pháp bảo hộ thân gì cũng đều các điểm kim quang thôn phệ biến thành hư ảo. Liền sau một lúc công phu, đã có mười mấy danh tu sĩ bị Phệ Kim trùng cắn nuốt sạch sẽ.

Kể từ đó, thế trận phía Nghịch Tinh Minh đại loạn, trùng vân đi đến đâu, tu sĩ dạt đến đó, giống như gặp phải độc xà, mọi người đều thoái nhượng ba thước. Hơn nữa mắt thấy Hàn Lập một kiếm hủy diệt mắt trận của Phong Hỏa Thiên tuyệt đại trận, toàn bộ Nghịch Tinh Minh tu sĩ trong lòng đều đại chấn, sỹ khí rơi xuống tận cùng.

Các tu sĩ Nghịch Tinh Minh liền quay đầu bỏ chạy.

Lúc đầu chỉ có mười mấy người, sau đó như bệnh dịch lây lan, kéo theo thành hàng trăm người xoay người bôn đào tứ tán. Thậm chí không cần Hàn Lập ra tay, thế cục Nghịch Tinh Minh tan tác đã định. Ngay cả Long lão giả và lão ẩu thấy tình thế bất ổn, cũng chỉ công đối thủ vài cái lấy lệ, rồi lập tức hóa thành hai đạo độn quang chạy mất không thấy bóng dáng.

Lam thị Song Ma cũng biết tình thế không xong rồi, đột nhiên liên tiếp tế ra nhiều kiện pháp bảo uy lực vô cùng to lớn, bấm tay niệm chú khiến cho bảo vật tự bạo, cường ngạnh đẩy lui Ngũ Ma, thoát khỏi vòng vây, muốn phân khai hai hướng mà chạy trốn. Thấy tình hình như vậy, Hàn Lập nhướng mày, Song Sí sau lưng không chút do dự rung lên, chớp mắt một cái liền biến mất.

Ngay sau đó, Lam thị Song ma đang đào tẩu, đột nghiên nghe phía trước có tiếng sấm trầm thấp vang lên, một đạo Kim Hồ xuất hiện, Hàn Lập quỷ dị hiện ra, chậm rãi nhìn, vừa lúc chặn đường đi của đôi nam nữ này. Song Ma vừa tiếp xúc ánh mắt vô cảm tình của Hàn Lập, tim không khỏi chìm xuống.

Nhưng bọn chúng là Ma môn tu sĩ thành danh đã lâu, tự nhiên không đàng khoanh tay chịu chết, sau khi liếc mắt lẫn nhau, liền phóng ra vô số bảo vật màu sắc đầy trời, đồng thời thân hình nhoáng lên thi triển ma công, hung hãn đánh tới Hàn Lập.

Trong ánh mắt Hàn Lập hiện ra tia sát khí….

…Mấy ngày sau, toàn bộ Loạn Tinh Hải chấn động. Trận đại chiến sinh tử giữa Nghịch Tinh Minh và Tinh Cung, kết cuộc mang tính bất ngờ ngoài dự đoán của đa số. Chẳng những môn chủ Vạn Pháp Môn – Vạn Thiên Minh bị chết trận, mà cả phần đông các cao giai tu sĩ của Nghịch Tinh Minh cũng vẫn lạc, ngay cả hai hung ma hung danh mấy trăm năm nay, Lam thị Song Ma cũng bị Tinh Cung dễ dàng giệt sát.

Danh tự Hàn Lập, tự nhiên nổi danh từ trận chiến này, không ai không biết. Thậm chí các sự tích nào là Hàn Lập chưa ngưng kết Nguyên Anh vẫn dám xông qua Hư Thiên Điện, lấy được Hư Thiên Đỉnh, nào là bị Nghịch Tinh Minh phát ra Truy Sát lệnh đuổi giết cũng bị các đám người moi ra bàn trong lúc trà dư tửu hậu khiến cho các đám tu sĩ bình thường ở loạn Tinh Hải nghe xong chỉ biết chậc, chậc tắc lưỡi không thôi.

Chẳng qua lấy thanh danh hiện tại của Hàn Lập, tự nhiên không có lão quái Nguyên anh nào dám can đảm đứng ra anh hùng khiêu chiến, chỉ còn nước sớm đi chầu ông bà ông vãi. Trong vòng mấy tháng, Tinh Cung phái ra một đội nhân thủ, bắt đầu chiến dịch đoạt lại đất đai đã mất, liên tục đuổi giết đám cao giai tu sĩ Nghịch Tinh Minh, phản công tới tận hang ổ của Nghịch Tinh Minh.

Các Nguyên anh trưởng lão còn lại của Nghịch Tinh Minh tự nhiên không cam chịu thất bại như vậy, trước thì tìm đường đào tẩu, sau thì cắn răng tổ chức lại một nhóm nhân thủ, tại tổng đàn Nghịch Tinh Minh cùng Tinh Cung tiến hành một tràng đại chiến.

Tuy nhiên lúc này do không có Nguyên anh hậu kỳ tu sĩ áp trận, Nghịch Tinh Minh càng bại trận thê thảm. Tuy bọn họ đã vận dụng ba gã Nguyên anh trung kỳ tu sĩ vây công Hàn Lập, nhưng lại bị Hàn Lập giống hư phủi bụi, giết liền một hơi hai gã. Gã cuối cùng thoát được nhờ dựa vào bí thuật, tuy bảo toàn được tánh mạng nhưng thân thể bị chém làm hai đoạn; Về sau, pháp lực cũng không thể khôi phục được nửa phần.

Chỉ trong vòng nửa năm công phu, một lần nữa Tinh Cung lại cầm quyền thống trị Nội Tinh Hải, các thế lực lớn nhỏ đều nhất nhất thần phục. Nhân cơ hội này, Lăng Ngọc Linh bắt đầu kế sách chiêu hàng các thấp giai tu sĩ của Nghịch Tinh Minh, kiên quyết đuổi tận giết tuyệt một số ít còn lại các Nguyên anh trưởng lão của Nghịch Tinh Minh.

Kể từ đó, Nghịch Tinh Minh dần dần tan rã từ trong nội bộ mà ra.

Một liên minh to lớn như vậy, chỉ trong nháy mắt đã tan rã, giống như hoa Cúc sớm nở chóng tàn. Nửa năm saum trong cấm địa Thánh Sơn của Tinh Thành, có một nam một nữ, một trước một sau, tiêu sái đi trong một cái thông đạo dài.

Thông đạo này dùng Khiết bạch mỹ ngọc chế thành, bóng loáng như gương, bề mặt không nhiễm một hạt bụi. Nữ thì dung mạo xinh đẹp, nam thì bình thường, chính là Hàn Lập cùng Tinh Cung nhất môn chi chủ Lăng Ngọc Linh.

"Thì ra Nguyên Từ Sơn được đặt ở địa phương này. Núi đáng sợ như thế nào mà khiến cho các ngươi sợ hãi đến vậy?" Hàn Lập đi phía sau, đánh giá quang cảnh xung quanh, miệng nhàn nhạt hỏi.

" Dùng từ đáng sợ cũng chưa đủ. Tu sĩ dưới cấp Nguyên anh kỳ vô tình tiếp cận núi này, lập tức linh lực phản phệ, tánh mạng cũng xong. Còn Nguyên anh tu sĩ cũng chỉ dám lưu lại phụ cận xung quanh Thần Sơn trong một thời gian không quá dài, nếu không tu vi cũng bị hao tổn" Lăng Ngọc Linh quay đầu lại nói.

"Đạo hữu đã nói như thế khiến tại hạ càng thêm tò mò, thật không hiểu Nguyên Từ Thần Sơn từ đâu mà có?" Hàn Lập động dung, liền hỏi.

"Chuyện này ta đã nghe gia phụ nói qua. Trong một lần đi du lịch ở Ngoại Hải, đã thấy toà sơn này theo dung nham của một hoả sơn dưới đáy biển phun ra. Chỉ nội tìm cách di chuyển toà thần sơn này, gia phục đã mất sức chín trâu hai hổ. Thậm chí vài tên đệ tử Kết Đan kỳ cũng bởi vì chuyện này mà phải giảm tu vi. Sau đó gia phụ mẫu dùng Nguyên Từ Thần Quang bắt đầu luyện hoá toà sơn này. Nhưng việc này thật là hao sức tốn công, cho đến qua đời mà mới chỉ luyện hoá được non nửa mà thôi" Lăng Ngọc Linh cẩn thận giải thích cho Hàn Lập.

"Hắc, hắc, nếu thật sự luyện chế thành công, lệnh tôn đã thoát khỏi sự hạn chế của Nguyên Từ Sơn, không còn phải bị cấm khốn nữa" Hàn Lập cười nhẹ, thấp giọng nói.

Nhưng lúc này Lăng Ngọc Linh vẫn mỉm cười, không nói tiếp, mà đi tới một góc quanh, dừng chân. Phía trước thông đạo xuất hiện Cự đại ngọc Môn màu xanh biếc, trên bề mặt cánh cửa đủ loại cấm chế phù sách nhiều màu sắc khác nhau, phát ra ánh sáng lấp loé.

"Nơi này chính là nơi gia phụ mẫu tu luyện khi còn sống. Trên đại môn này đã được gia phụ mẫu bày ra các cấm chế đặc thù mới có thể ngăn cách được Ngũ hành chi lực của Nguyên Từ Sơn" Lăng Ngọc Linh vừa nói, vừa nhấc cổ tay, một khối Tuyết Bạch Ngọc bài hiện lên trong tay. Nàng nhắm hướng Ngọc Môn nhẹ nhàng ném Bạch Ngọc bài tới.

Nhất thời một chùm bạch hà ti từ trong Ngọc bài bắn ra, đem các cấm chế phù triện trên Ngọc môn quét đi mất. Đại môn đang đứng im, đột nhiên cử động, thanh âm vù vù phát ra, hai cánh cửa bắt đầu từ từ mở ra. Lăng Ngọc Linh sắc mặt ngưng trọng, bỗng nhiên hé miệng, phún ra một khẩu Lam Sắc Ngọc Câu. Câu này thần diệu dị thường, vừa ra liền bay múa hoá thành một đạo lam hồng đem Lăng Ngọc Linh bảo hộ bên trong.

Sau đó nàng mới quay đầu nhìn Hàn Lập, nghiêm nghị nói:

"Nguyên Từ Thần Sơn cũng ảnh hưởng đến Ngũ hành pháp bảo. Tuy Hàn huynh thần thông quảng đại, khi tiến vào trong cũng nên

cẩn thận một chút"

"Ngọc Linh đạo hữu yên tâm. Ta tự nhiên biết bảo trọng" Hàn Lập mỉm cười đáp lời.

Không thấy hắn có hành động gì, thân hình kim quang chợt loé, hiện ra môt tầng Kim sắc quang trảo. Chính là Kim Cương Trảo của Hàn Lập. Bảo vật này cấu tạo thành phần của nó không phải từ ngọc nên không nằm trong khống chế của ngũ hành. Lăng Ngọc Linh thấy cảnh này, lúc đầu hơi ngẩn ra, sau lập tức cười thản nhiên, một tay giơ lên, tế Ngọc bài ra giữa không trung, trong miệng phát ra thanh âm chú ngữ êm tai.

Ngọc bài chấn động, từ bề mặt bay ra một phiến đầy các phù văn màu sắc khác nhau, trực tiếp nhập vào Đại Môn. Đại Môn lập tức chậm rãi mở ra, ẩn hiện phía bên trong một mảng ánh sáng nhũ bạch sắc. Trong nháy mắt Đại Môn đã mở ra hoàn toàn, ngay lập tức Hàn Lập cảm giác có một cỗ khí tức khác thường đập vào mặt, trong tâm chợt rùng mình, mộc linh lực trong cơ thể chợt loạn động, giống như con ngựa bất kham chạy như điên trong cơ thể.

Do đã có đề phòng, Hàn Lập âm thầm vận khởi Thanh Nguyên Kiếm Quyết công pháp vài lần, mới có thể mạnh mẽ trấn áp linh lực ổn định, cơ thể hồi phục bình tĩnh trở lại. Trên mặt Hàn Lập thần sắc không thay đổi nhưng trong lòng hắn không khỏi có vài phần hoảng sợ. Hắn đã có Kim Cương Trảo hộ thân mà còn mệt mỏi như vậy huống chi là tu sĩ bình thường tiếp cận toàn sơn này, hậu quả như thấ nào hẳn cũng biết.

Nghĩ đến đây, Hàn Lập không khỏi liếc nhìn tình hình của Lăng Ngọc Linh lúc này. Mặc dù Lăng Ngọc Linh đã có Ngọc Câu hộ thân, nhưng hiện khí huyết cũng quay cuồng, ngọc dung nhuốm hồng.

Trông lúc này nàng lại càng xinh đẹp.

------oOo------

Chương 1217: Ngũ hành chi lực

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau đó Lăng Ngọc Linh khôi phục thần sắc bình thường, nàng bèn đi qua Đại Môn. Tự nhiên Hàn Lập đi theo sau. Phía sau Đại Môn là một động quật diện tích rộng kinh người, gần ngàn trượng, mà chiều cao cũng có hơn trăm trượng, bốn phía vách động toàn là những tảng đá màu xanh không biết tên, trên bề mặt đá này phát ra bạch sắc quang mang giống như Nguyệt quang Thạch.

Nhưng những điều này không mảy may hấp dẫn Hàn Lập. Ánh mắt của hắn hoàn toàn dừng tại một toà tiểu sơn nằm ở giữa. Nói là tiểu sơn kỳ thật hay chuẩn xác hơn chính là một khối cự thạch thể tích khổng lồ. Cự thạch này cao năm sáu chục trượng, trên nhọn dưới thô, từ xa nhìn lại giống như một toà núi nhỏ thu gọn.

Núi này hắc hắc u u, nhìn thoáng qua không điểm nào thu hút, thật sự không thể liên tưởng đến tin đồn Nguyên Từ Thần Sơn, chỉ là một khối cự đại thiết thạch mà thôi.

"Nguyên Từ Sơn?"

Hàn Lập ngừng sát phía cánh cửa Đại Môn, hai mắt nheo lại đánh giá toà tiểu sơn này.

"Chính nó. Toà tiểu sơn này vốn là màu xám trắng nhưng sau khi được phụ mẫu ta luyện hoá hơn một nửa, chẳng biết tại sao biến thành bộ dáng như trước mắt" Lăng Ngọc Linh đi tới thêm vài bước rồi dừng lại không dám liều mạng bước thêm.

Hàn Lập đứng yên nhìn kỹ một lúc lâu, sau đó mới lưới qua Lăng Ngọc Linh, chậm rãi tiến đến gần Nguyên Từ Sơn. Mà Lăng Ngọc Linh không đi theo, vẫn đứng yên tại chỗ. Càng tới gần, Hàn Lập càng cảm thấy Ngũ Hành chi lực phát ra từ núi này càng cường đại, làm cho linh lực trong cơ thể một lần nữa xuẩn xuẩn dục động.

Chẳng qua Hàn Lập đã sớm có phương sách phòng bị, Ngũ Hành chi lực không thể làm phiền được hắn, sau vài lần vận chuyển pháp quyết, cơ thể liền bình yên vô sự. Trong giây lát, hắn đã đi đến trước toà hắc sắc tiểu sơn.

Hàn Lập chắp hai tay sau lưng, đi thong thả vòng quanh, hai mắt nheo lại, lam quang ẩn hiện không ngừng chớp động, bộ dáng tựa hồ muốn thấu triệt Nguyên Từ Sơn từ ngoài đến trong. Minh Thanh Linh Mục lúc nào cũng đem lại kết quả khả quan cho Hàn Lập, nhưng lần này hắn lại thất vọng.

Mặc dù pháp lực toàn thân đã quán chú vào song mục, nhưng nhìn tới nhìn lui cũng chỉ thấy toàn là một mảng đen tuyền, căn bản không thể xâm nhập vào bên trong đừng nói chi đến việc nắm cấu tạo của toà tiểu sơn này.

Về phần thần niệm, một chút cũng không dùng được. Thần niệm chưa đến gần đã bị Ngũ hành chi lực mạnh mẽ che chắn, bẻ cong qua chỗ khác. Hàn Lập bước đi thong thả, trên mặt lộ vẻ trầm ngâm nghĩ ngợi, bỗng nhiên hắn tiến lên vài bước, lấy tay vuốt ve bề mặt hắc thạch của thần sơn

Kết quả khi năm ngón tay chạm vào hắc thạch liền truyền đến cảm giác ôn lương như ngọc, làm cho người ta có cảm giác trái ngược một trời một vực. Hàn Lập lộ ra tia ngạc nhiên.

"Như thế nào, huynh cho rằng không giả chứ?" Lăng Ngọc Linh ở phía sau cười dài, mở miệng nói.

"Hắc, hắc… trên thế gian đồ vật có khả năng gây nhiễu linh lực của Nguyên anh tu sĩ, cho dù không phải là Nguyên Từ Sơn, chỉ sợ cũng là một kiện bảo vật. Làm sao giả được." Hàn Lập thu tay lại, cười nhạt.

"Hàn huynh nghĩ như vậy khiến thiếp thân cũng an tâm. Tu sĩ không tu luyện Nguyên Từ Thần Quang sẽ không biết xử trí với

toà sơn này như thế nào trừ phi là tu luyện Nguyên Từ Thần Quang; nếu không chỉ bằng sức một người, di chuyển sẽ vô cùng chậm chạp. Nếu muốn đem toà sơn này rời đi, cho dù đạo hữu pháp lực cao thâm cũng vô pháp độn đi được xa. Năm xưa, gia phụ đã tu luyện được mấy tầng Nguyên Từ Thần Quang, cùng với sự hiệp trợ của nhiều đệ tử trong Cung, mới đủ sức đem toà sơn này từ Ngoại Hải về Tinh Cung nhưng cũng đã mất thời gian hơn… mười năm mới xong. Hàn huynh, chi bằng huynh trước hết ở lại Tinh Cung vài năm, tu luyện hai tầng Nguyên Từ Thần Quang, vấn đề lo lắng mang núi này đi sẽ không còn" Thu ba lưu động trong chốc lát, hốt nhiên Lăng Ngọc Linh nói như vậy.

"Ý của Ngọc Linh đạo hữu, không tu luyện trước Nguyên Từ Thần Quang hẳn không thể mang núi này đi được? Thật sự khó giải quyết vậy sao?" Hàn Lập không trả lời mà hỏi lại.

"Ha ha, Thiếp thân cũng không dám khẳng định như thế. Thần thông Hàn huynh đã không dưới gia phụ, có lẽ còn có bí thuật khác tha thập được núi này không chừng. Nếu không đạo hữu phải tốn nhiều sức lực đó nha" Lăng Ngọc Linh thản nhiên cười, nói nước đôi.

"Trước tiên hãy thử xem sao đã!" Hàn Lập hơi trầm ngâm, chậm rãi nói, sau đó hai tay hắn kháp quyết, giương tay đánh ra một đạo thanh sắc pháp quyết về phía toà hắc hắc u u tiểu sơn này. Thanh quang loé lên, mắt thấy pháp quyết này sẽ tiến nhập vào trong núi, nhưng *"Phanh"*, tại thời điểm thanh sắc pháp quyết cách vách núi chừng một thước, đột nhiên phát ra một trận bạo liệt, thanh sắc pháp quyết biến thành điểm điểm thanh quang, sau đó tiêu thất.

Hàn Lập nhướng mày, mười ngón tay phi khoái chuyển động, đạo đạo pháp quyết màu sắc khác nhau liên tiếp bắn ra. Nhưng vô luận pháp quyết nào, kết quả đều giống nhau, chưa đến gần được Nguyên Từ Sơn liền tự bạo rồi tiêu thất. Trên mặt Hàn Lập lộ vẻ ngưng trọng, hắn lại đưa tay án lên thạch bích.

Lúc này hắn không thu tay lại, ngược lại trong miệng hắn lẩm bẩm, nhất thời trong tay hắn linh quang chớp động, một đạo pháp quyết mạnh mẽ rót vào bên trong sơn thể. Nhưng pháp quyết vừa ly khai khỏi lòng bàn tay, Hàn Lập liền cảm thấy một cỗ vô hình cự lực thuận theo pháp quyết tác dụng ngược lại.

Nguyên linh lực trong cơ thể lúc nãy đã được trấn áp ổn định, bây giờ lại lồng lên như con ngựa bất kham chảy tuôn vào trong núi. Sắc mặt Hàn Lập đại biến, miệng quát khẽ một tiếng, kim quang của màn hộ trảo đại phóng, tay kia hung hăng án vào thạch bích đánh một kích. Nhất thời thân hình hắn chấn động, ngã ra sau một cái, cuối cùng thoát khỏi lực hấp dẫn của Nguyên Từ Sơn. Lúc này Hàn Lập mới hít vào sâu một hơi, thần sắc thoáng buông lỏng.

Cũng may là hắn, chứ nếu là Nguyên anh trung kỳ tu sĩ chỉ sợ nếu lâm vào tình trạng này phải hao tổn nhiều pháp lực.

"Hành huynh, ngươi không sao chứ?" Lăng Ngọc Linh thấy tình cảnh như vậy, cả kinh bèn hỏi.

"Không có gì. Núi này có chút tà môn. Phương pháp thu thập bình thường xem ra rất khó áp dụng với nó. Như vậy đi, ta tạm ở trong này hảo hảo nghỉ ngơi một thời gian, tìm xem có phương pháp khác hay hơn thua thập nó. Nếu vẫn không được ta sẽ rời đi" Hàn Lập lắc đầu, trầm giọng nói.

"Điều này đương nhiên. Chẳng qua tuy Hàn huynh pháp lực cao thâm nhưng không có tu luyện Nguyên Từ Thần Quang, nghỉ ngơi ở nơi này cũng không tiện. Ta phỏng chừng Hàn huynh chỉ ở khoảng ba bốn ngày trở lại. Kéo dài hơn nữa chỉ sợ pháp lực của Hàn huynh phải hao tổn. Ba ngày sau, ta sẽ quay lại đây" Lăng Ngọc Linh không có ý kiến khác, chỉ nhắc nhở Hàn Lập.

Hàn Lập gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Vì thế Lăng Ngọc Linh đem Ngọc Bài đưa cho Hàn Lập, sau đó chỉnh đốn trang phục, thi lễ cáo từ. Chờ thân ảnh của nàng biến mất sau cửa Ngọc Môn, Hàn Lập liền không khách khí lấy Ngọc Bài hướng Ngọc Môn, rót pháp lực vào, nhất thời từ Ngọc Bài lại bay ra đại phiến phù văn nhập vào trong cánh cửa. Vù vù mấy tiếng, cánh cửa liền tự động khép lại.

Bố trí xong điều này, Hàn Lập vẫn chưa vội vã lập tức nghiên cứu

Nguyên Từ Sơn, mà trước hết đem thần niệm thả ra, cẩn thận tìm tòi bốn phía động quật. Sau khi xác định không có tồn tại cấm chế nào khác, hắn không chút hoang mang lấy từ trong túi trữ vật nhất điệp trận kỳ, hướng về vài cái góc ném đi. Nhất thời có hơn mười đạo quang mang bay vào trong các góc bất kiến tung ảnh.

Một cỗ hoàng sắc mê vụ từ dưới đất xông lên, trong chớp mắt đã che đậy cả động quật. Lúc này Hàn Lập mới chân chính yên tâm, một lần nữa đem ánh mắt đặt trên Nguyên Từ Sơn. Lại nói tiếp, việc lấy tiểu sơn luyện chế thành bảo vật, không phải là hắn chưa từng thấy qua, thậm chí cũng từng có một kiện bảo vật là Thiên Trọng Sơn trong bảo khố, uy lực cũng không nhỏ. Nhưng ngoại hình Thiên Trọng Sơn cũng chỉ giống ngọn núi mà thôi, vẫn là loại bảo vật phổ thông, không khó giải quyết như Nguyên Từ Sơn, giống như một con nhím mà người không thể trực tiếp đưa tay cầm lấy được.

"Hắc, hắc, xem ra nha đầu kia rất nóng tâm muốn ngươi tu luyện Nguyên Từ Thần Quang a." Bỗng nhiên một đoàn thanh quang từ trong tay áo bay ra, lập tức biến hóa thành một hư ảnh đồng tử.

Chính là nhân hình của Thiên Lan thánh thú.

"Ta cũng cảm giác vậy, vị Lăng cung chủ đích xác hy vọng ta tu luyện Nguyên Từ Thần Quang. Nếu ta nhớ không lầm, Nguyên Từ Thần Quang tựa hồ rất khó tu luyện. Pháp quyết này lưu truyền ở Loạn Tinh Hải cũng nhiều, nhưng cũng chỉ có Thiên Tinh Song Thánh lấy được Nguyên Từ Sơn mới chân chính tu luyện thành công. Hiện nếu ta muốn tu luyện công pháp này, đa bán phần phải mượn lực của Nguyên Từ Sơn. Nhưng nếu vậy, chỉ sợ dẫm theo vết xe đổ của Thiên Tinh Song Thánh, linh lực trong cơ thể liên kết một mạch với Ngũ Hành chi lực của núi này, không thể dễ dàng đi xa nó được" Hàn Lập thần sắc bình tĩnh nói.

"Nga, nói như vậy hẳn nha đầu kia muốn ám toán ngươi?" Đồng tử tùy ý hỏi.

"Ám toán không thì chưa biết nhưng bản thân ta vĩnh viễn bị nhốt ở Thiên Tinh Thành là chuyện thực, không thể không gia nhập Thiên Tinh Cung. Nếu không, ngày đó Thiên Tinh Song Thánh

đâu có tốt đến mức đưa cho ta bí thuật đột phá Hóa Thần kỳ mà chỉ có lấy ba điều kiện viện thủ tùy ý của ta? Hơn nữa bọn chúng đưa ta không ít phương pháp đột phá Hóa Thần, nhưng cũng chỉ là những yếu lược đơn giản, cũng chỉ có phương pháp tu luyện Nguyên Từ Thần Quang mới là phương pháp có khả năng nhất. Bẫy rập chúng bày ra chẳng lẽ ta lại chui đầu vào?" Hàn Lập nhìn chằm chằm tòa tiểu sơn không chớp mắt, miệng cười lạnh, nói.

"Nga, bọn chúng làm như thế, xem ngươi không ra gì, muốn chọc giận ngươi?" Đồng tử bĩu môi.

"Chỉ cần ta có lòng muốn đột phá Hóa Thần, dù biết này là kế mưu, cũng không khỏi không động tâm. Thiên Tinh Song Thánh bày mưu không sợ ta không làm. Nhưng nếu có biện pháp mang Nguyên Từ Sơn rời đi thì không cần phải tu luyện Nguyên Từ Thần Quang. Kết cục bế tắc tự nhiên được giải khai. Xem ra Thiên Tinh Song Thánh đối với Nguyên Từ Sơn rất có tự tin sự lợi hại của nó. Điều này cũng khó trách, bọn chúng mượn Nguyên Từ Sơn tu luyện liền bị nhốt ở đây liền mấy trăm năm. Hẳn cũng đã tìm nhiều phương sách giải khai nhưng không được. Ta phỏng chừng cũng vô kế khả thi" Hàn Lập sờ sờ cằm, thở dài một cái, nói.

"Đạo hữu cũng không giống như Thiên Tinh Song Thánh lúc trước. Hay hãy thử tu luyện Nguyên Từ Thần Quang. Sau khi công pháp thành tựu, cũng không bị Nguyên Từ Sơn hạn chế, có thể chậm rãi mang núi này rời đi" Đồng tử nhãn châu xoay động, cười hì hì, đề nghị.

------oOo------

Chương 1218: Xích Hồn Phiên

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hừ! Ta đâu có rảnh hơi như vậy. Dù ta có tu luyện thành Nguyên Từ Thần Quang, trong một khoảng thời gian ngắn luyện thành nhất nhị tầng, có thể di động được Nguyên Từ Sơn nhưng không thể thu nhỏ bỏ nó vào túi trữ vật để đi bằng con đường Truyền Tống Trận về Thiên Nam được" Hàn Lập lại thở dài, thì thào nói (Thằng này vãi, còn cách hỏi tác giả là được.hhihih).

"Ừ, nếu như vậy ta cũng không còn cách nào tốt hơn. Nếu là ở Linh Giới, ta liền dùng Càn Khôn Đái trực tiếp bỏ Nguyên Từ Sơn vào trong. Nhưng ở đây thì…" Đồng tử lắc đầu, vẻ mặt lộ ra sự đáng tiếc.

Hàn Lập không biết Càn Khôn Đái là cái vật chi chi, nhưng lại biết thêm có một loại không gian bảo vật khác, trong lòng kinh ngạc, nhưng cũng biết không thể trông cậy vào vị Thiên Giải Thánh Thú này. Xem ra lúc này chỉ có tự chính mình suy nghĩ biện pháp.

Tuy hắn muốn mượn lực Nguyên Từ Sơn đột phá Hóa Thần, nhưng không muốn bị người khác bắt ép. Cho dù tu luyện tại Nguyên Từ Sơn nhưng không thể ở chỗ Thiên Tinh Thành được. Nếu ở Lạc Vân Tông hắn cũng sẽ không tu luyện Nguyên Từ Thần Quang.

Lấy thanh danh của hắn ở Thiên Nam, sớm hay muộn rồi cũng để lộ tin tức, sẽ giống như Tinh Cung, rước lấy một mối đại họa cho Lạc Vân Tông.

Tốt nhất tìm một chỗ cực kỳ an toàn, tuyệt không để cho người khác tìm thấy, một hơi tu luyện công pháp này đại thành, không để cho người khác một chút cơ hội.

Bất quá chuyện hắn tu luyện công pháp này hay không vẫn chỉ là sự lựa chọn thứ hai. Vẫn còn cách hắn mượn lực Hàn Diễm của

Ngũ Ma để đột phá Hoá Thần Kỳ. Nếu may mắn thành công tự nhiên hắn sẽ không vội vã tu luyện Nguyên Từ Thần Quang, nếu không dù công pháp này có uy lực kinh người, hắn cũng không muốn lấy dây tự buộc mình.

Mặc kệ như thế nào, chuyện thiết yếu lúc này là toàn lực thử xem còn có diệu pháp nào thu thập được Nguyên Từ Sơn. Nếu có thể giải quyết việc này, tự nhiên không còn nhiều kiêng kỵ băn khoăn nữa.

Trong lòng nghĩ thông suốt như vậy, tạm thời Hàn Lập đặt hết tất cả lo lắng ra sau lưng, liền vỗ vào túi linh thú bên hông, nhất thời hơn mười chương phù triện hiện lên trong tay, hắn giơ tay, tất cả phù triện này trực tiếp bắn về phía tiểu sơn.

Lúc này đây, các phù triện đều bình yên vô sự bay đến phía trên tiểu sơn, vẫn chưa có điều gì bất ổn xảy ra. Hàn Lập thấy vậy trong lòng vui mừng, hai tay vội vàng kháp quyết, thúc giục thần niệm. Thanh âm bạo liệt *"ầm, ầm"* phát ra, hơn mười đoàn linh quang ở mặt ngoài thạch bích bạo liệt, phù triện trong nháy mắt hoá thành tro tàn.

Sắc mặt Hàn Lập có chút khó coi, khẽ thở dài, lật tay lần nữa, trong tay xuất hiện một pháp bàn. Hắn bèn hướng tiểu sơn ném pháp bàn tới, đoàn đoàn quang đoàn màu sắc khác nhau vây quanh Nguyên Từ Sơn chậm rãi chuyển động, đồng thời trong động quật vang lên thanh âm chú ngữ trầm thấp của Hàn Lập.

Các quang đoàn vây quanh Nguyên Từ Sơn chuyển động càng ngày càng nhanh. Ba ngày sau, một đạo thanh quang từ đỉnh Thánh Sơn bắn nhanh lên trời, lấp loé mấy cái liền biến mất vào không trung.

Sau đó không lâu, trong Thánh Điện trên đỉnh Thánh Sơn, đột nhiên vang lên mười một tiếng chuông vang vọng chính tầng trời, thanh âm ngân nga như long ngâm chi âm. Cơ hồ tại từng góc của Thiên Tinh Thành đều có thể rành mạch nghe rõ Tinh Cung công bố, vị Đại tu sĩ Hàn Lập chính thức gia nhập Tinh Cung, trở thành Tinh Cung Khách khanh trưởng lão, hơn nữa bắt đầu bế quan trăm năm tại Thánh Sơn.

Nghe được tin tức này, trong nhất thời các thế lực lớn nhỏ đều có tâm tình khác nhau. Nhưng cũng không có bao nhiêu người quá kinh ngạc. Dù sao trong trận chiến giữa Nghịch Tinh Minh và Tinh Cung, nếu không nhờ Hàn Lập giết chết Vạn Thiên Minh thì chỉ sợ nơi tan thành mây khói là Tinh Cung rồi. Trong cục diện rối ren của Loạn Tinh Hải lúc bấy giờ, chỉ có vị Đại tu sĩ này mới có thể thay đổi cục diện, chấn nhiếp toàn bộ Loạn Tinh Hải như vậy.

Mà trong suy nghĩ của các thế lực, Hàn Lập đã tương trợ Tinh Cung đối phó với Nghịch Tinh Minh, như vậy cũng có ít nhiều quan hệ nên việc toạ trấn Tinh Cung cũng là chuyện thường tình hợp lý mà thôi.

Kể từ đó, những kẻ nào còn mang trong lòng ý nghĩ ám muội, giờ phút này coi như bỏ quên ý tưởng phi thực tế trong đầu. Ở Nội Tinh Hải, khá nhiều các tông môn thế lực tuyên bố bế quan. Trừ chuyện nhân thủ Tinh Cung đuổi giết tàn dư Nghịch Tinh Minh, còn lại toàn bộ các đảo đều mang một cảnh tượng hoà bình yên tĩnh.

Lại nói, từ lúc Nghịch Tinh Minh quật khởi, khiến cho Tinh Hải giằng co náo động suốt mấy trăm năm, trừ Nghịch Tinh Minh và Tinh Cung chết khá nhiều tu sĩ, còn các tông môn thế lực khác hoặc ít hoặc nhiều cũng bị vạ lây, số lượng các thế lực bị diệt môn và các thế lực mới quật khởi cũng không biết bao nhiêu. Hiện tại chuyện Tinh Cung một lần nữa thống trị Tinh Hải là không thể tránh né, lại còn có vị Đại tu sĩ làm Khách khanh trưởng lão, khiến cho tất cả các thế lực đều thành thật dị thường, không ai muốn trở thành bia ngắm cho Tinh Cung giết gà doạ khỉ.

Các tầng lớp cao tầng trong các thế lực đều cẩn thận các ý niệm trong đầu, tự nhiên bọn họ không biết vị khách khanh trưởng lão mà bọn họ rất tối kị kia không ngồi trong mật thất ở Thiên Tinh Thành tu luyện, mà hiện đã ở cách xa Thiên Tinh Thành không biết bao nhiêu ngàn dặm, đang hoá thành một đạo thanh hồng phi độn tại một nơi nào đó trên mặt biển.

"Bản thân ta cũng không ngờ ngươi lại đáp ứng làm khách khanh trưởng lão cho Tinh Cung. Tuy đối phương đã cống nạp mấy trăm

vạn linh thạch nhưng với tính cách của ngươi mà ta đã biết thì ngươi sẽ cự tuyệt. Ngươi không phải là loại người không thích bị phiền toái sao?" Trong tai Hàn Lập truyền đến thanh âm nửa cười nửa không của Đồng tử.

"Ta cũng sợ phiền toái lắm chứ nhưng đã có người khẳng khái dâng nhiều linh thạch như vậy đến tận miệng, mà chỉ đảm nhiệm một cái hư danh, thằng ngu mới từ chối. Huống hồ cục diện ở Loạn Tinh hải đã định, Tinh Cung cũng chỉ muốn mượn thanh danh của ta để doạ người mà thôi. Nếu ta thật sự đáp ứng gia nhập Tinh Cung, ở lại Thiên Tinh Thành chỉ sợ ngược lại đám trưởng lão đứng ngồi không yên" Hàn Lập cười lạnh nói.

"Điều này cũng khó trách. Bằng vào tu vi hiện tại của ngươi, cường hành trú tại Tinh Cung, không phải là không có khả năng. Chỉ cần đem đám Tinh Cung trưởng lão một mặt xử lý, một mặt bồi dưỡng tâm phúc, chỉ cần khoảng hai ba trăm năm, Tinh Cung sẽ là của họ Hàn…" Tựa hồ Đồng tử đối với hành động *"cướp của"* này khá quen thuộc, khẽ cười nói.

"Hừ! Nếu ta không tính chuyện phi thăng Linh Giới, chỉ tính toán khai tông lập phái ở Nhân Giới, tự nhiên đây là một lựa chọn không tồi. Nhưng ta làm chuyện vô dụng này làm chi chỉ tổ chậm trễ việc tu hành" Hàn Lập đối với ý kiến của Đồng tử lãnh đạm dị thường, không có một chút hứng thú.

"Đạo hữu một lòng kiên tâm hướng đạo, lão phu cực kỳ bội phục. Đổi lại lão phu mà đối mặt với một cơ nghiệp đồ sộ như vậy, đa phần sẽ không nhịn được ra tay chiếm đoạt. Phải chăng các tu sĩ phi thăng ở Nhân Giới ngươi đều có nghị lực như vậy?" Đồng tử im lăng trong chốc lát, không biết nghĩ tới điều gì, cảm thán.

"Hàn mỗ cũng không phải là thánh nhân. Nói đối mặt với cơ nghiệp lớn như Tinh Cung mà không động tâm tự nhiên là nói dối. Nhưng ta sẽ không lãnh phí thời gian nhỏ nhoi còn lại để xem hoa thưởng nguyệt. Bản thân đạo hữu là thiên địa linh thú, về mặt thọ nguyên làm sao Hàn mỗ có thể sánh bằng, tự nhiên là không để thời gian mấy trăm năm vào trong mắt" Ánh mắt lấp loé, Hàn Lập bình tĩnh trả lời.

"Lời này có chút đạo lý. Chẳng qua, ngươi không thể mang Nguyên Từ Sơn đi theo, thật có chút đáng tiếc"

"Không vấn đề. Tạm thời gởi nó ở Tinh Cung cũng được. Núi này đâu có chạy được. Chờ thời điểm ta thật sự cần tu luyện, tới lấy cũng kịp. Điều phiền toái duy nhất là ta không ngờ khó giải quyết Nguyên Từ Sơn đến như vậy. Ta đã thử qua tất cả các biện pháp khã dĩ mà vẫn không thể thu nhỏ nó được." Hàn Lập nhướng mày nói.

"Đích xác, ở bên Nguyên Từ Sơn mấy ngày, ngươi cũng đã thử qua các loại phương pháp, nhưng cơ hồ núi này thuỷ hoả bất xâm, đao thương bất nhập, các loại pháp quyết đều cũng vô dụng. Tựa hồ loại bảo vật này là loại mà Nhân Giới không nên có" Đồng tử cũng lộ ra điều suy nghĩ của mình.

"Chẳng qua đạo hữu đã có nói qua, nếu có Càn Khôn không gian bảo vật liền có thể đem bỏ Nguyên Từ Sơn vào trong?" Hàn Lập mặc nhiên hỏi ra một câu.

"Hàn đạo hữu muốn nói đến Càn Khôn Đái mang trên bản thể của ta? Chẳng lẽ ngươi có lại bảo vật này? Nhưng nói trước cho ngươi nghe, không gian pháp khí hay không gian bảo vật bình thường tuyệt không thể chứa đựng Nguyên Từ Sơn" Đồng tử lấy làm kỳ quái, hỏi ngược lại.

"Kiện hoàn chỉnh thì không có, nhưng nửa kiện thì ta có một cái. Ta cũng vừa nhớ ra cách đây không lâu, có lẽ có khả năng mang được Nguyên Từ Sơn" Hàn Lập cân nhắc trong chốc lát, mới chậm rãi nói.

"Bán kiện?" Lần này giọng đồng tử có chút run sợ.

Hàn Lập mỉm cười, bỗng vỗ tay vào túi trữ vật, nhất thời hắc quang chợt loé, một đồ vật hình dạng cổ quái xuất hiện trước mắt.

Dĩ nhiên là kiện Hắc Phong Kỳ tàn khuyết.

Bảo vật này nhất kiện không gian linh bảo uy lực vô cùng lớn, chuyện mà được Nguyên Từ Sơn là không cần phải nói. Chính là Hắc Phong Kỳ chỉ còn có non nửa. Trách không được Hàn Lập nói chỉ là bán kiện.

Vừa thấy vật này, Đồng tử phát ra một tiếng kinh hô, lậptức từ trong tay áo Hàn Lập bay ra một đoàn thanh quang, chớp mắt đã hoá thành mọt đạo hư ảnh đồng tử, đưa tay hướng vật trong tay Hàn Lập vẫy một cái.

Bán kiện Hắc Phong Kỳ run lên, bắn về phía Đồng tử, bị Đồng tử giữ trong tay, cúi đầu cẩn thận xem xét.

"Vật này nguyên là Tiên giới linh bảo. Là không gian linh bảo, dù cho ở Linh Giới cũng hiếm gặp. Chẳng qua vật này bị hủy thành dạng này, thật sự đáng tiếc" Đồng tử cầm vật này lật tới lật lui hồi lâu, sau mới trả vật ấy trở về, sắc mặt ngưng trọng, nói.

"Lấy kiến thức của đạo hữu xem có thể chữa trị được vật này?" Hàn Lập không trực tiếp đáp lời Đồng tử mà hỏi ngược lại.

"Muốn chữa trị bảo vật này trở lại cùng bậc với lúc trước thì quá khó. Nhưng luyện chế lại thành một kiện không gian linh bảo thấp giai hơn một chút, cũng không phải không có khả năng"

"Ta nhớ rõ có một loại không gian bảo vật, gọi là Xích Hồn Phiên, có chút cùng lại với Kỳ này. Vì vậy có thể luyện chế Xích Hồn Phiên nhưng…" Đồng tử nói đến đây liền dừng lại.

"Nhưng cái gì?" Hàn Lập không khỏi truy vấn.

" Việc luyện chế sữa chửa vật này cũng chỉ cần tài liệu phụ trợ mà thôi. Bằng vào thân phận của ngươi cũng sẽ dễ dàng tìm được. Điều duy nhất là luyện chế Xích Hồn Phiên cần tế luyện đại lượng sinh hồn. Uy lực lớn nhỏ phụ thuôc vào số lượng sinh hồn tế luyện nhiều hay ít. Xích Hồn Phiên là một trong Thất Kiện Tà Khí ở Linh Giới mà ta đã từng đề cập với ngươi, là một kiện thập phần huyết tinh. Nếu ngươi muố thu vào Nguyên Từ Sơn, nếu không có mấy trăm vạn sinh hồn thì cũng đừng nghĩ đến chuyện ấy. Về phần đem kỳ này tế luyện thành loại không gian bảo vật khác thì cũng được, nhưng tài liệu cần thì Nhân Giới lại không có. Cũng chỉ có

Xích Hồn Phiên dùng tài liệu giống như Kỳ này hơn phân nửa, mới có thể luyện chế. Nếu không, đừng có mơ mà luyện chế Xích Hồn Phiên ở Nhân Giới" Đồng tử sắc mặt nghiêm chỉnh giảng giải.

------oOo------

Chương 1219: Đánh sâu vào Hóa thần kỳ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Cần phải có nhiều sinh hồn như vậy sao?" Hàn Lập nghe được, sắc mặt không khỏi đại biến.

"Hắc, hắc. Ta nói như vậy là còn ít đấy. Nếu muốn phát huy uy lực chân chính của Xích Hồn Phiên, chỉ sợ phải cần ngàn vạn sinh hồn. Chỉ vì nhu cầu của đạo hữu nên ta đã châm chước giảm bớt một ít. Chân chính Xích Hồn Phiên tuy không phải là Thông Thiên Linh Bảo, nhưng cũng không kém quá xa. Đặc biệt thần thông không gian của nó, không biết làm cho bao nhiêu tu sĩ động tâm" Đồng tử cười nhạt, nói.

"Ngàn vạn sinh hồn! Trừ phi ta đồ thành diệt đảo nếu không căn bản không thể tìm ra nhiều sinh hồn như vậy. Di, có lẽ cũng không cần làm sự tình này, ta cũng có biện pháp khác" Lúc đầu, Hàn Lập liên tục lắc đầu, nhưng trong đầu chợt lóe linh quang, kinh hô nhớ ra điều gì đó.

"Như thế nào? Đạo hữu có diệu pháp khác?" Đồng tử có chút ngoài ý muốn.

Hàn Lập nghe vậy nhưng không trực tiếp đáp lời, mà đưa tay lục lạo trong túi trữ vật, kết quả lục quang chớp động, hai can đạm lục sắc tiểu phiên xuất hiện trong tay.

Hai kiện phiên kỳ chỉ xấp xỉ có mấy tấc, nhưng lục quang mênh mông, phù văn phân bố khắp bề mặt, vừa nhìn thấy đã biết không phải là bảo vật tầm thường.

Cái này là do lức trước trong hành trình đến Đại Tấn, hắn đã đoạt được hai cây Quỷ La Phiên, trong đó một cây lấy từ Càn lão ma. Còn một cây đã bị ma khí trệ thể, chuyển hóa thành ma phiên, hiện đang nằm trên tay đệ nhị Nguyên Anh.

"Đây là?"

Đồng tử ánh mắt chớp động, tỏ vẻ không biết cây phiên này. Điều này cũng khó trách. Trong hành trình tại Côn Ngô Sơn, linh trí của Thiên Lan thánh thú chưa khai mở, tự nhiên không biết Hàn Lập thu bảo vật này. Nhưng hai cây Quỷ La phiên truyền ra hồn khí kinh người, như thế nào mà Đồng tử lại không thấy.

"Không biết đem âm hồn trên phiên này tế luyện lại, có dùng được trên Xích Hồn Phiên?" Hàn Lập nhìn Đồng tử, ngưng trọng nói.

"Chỉ cần là tinh hồn là được. Nhưng ta xem hai bảo vật này tuy chưa sánh hằng Xích Hồn Phiên nhưng cũng không phải là bảo vật bình thường. Nếu tế luyện lại có thể chúng sẽ bị hủy hoàn toàn. Hơn nữa chỉ dựa vào tinh hồn trên hai cây này cũng không đủ để tế luyện Xích Hồn Phiên" Đồng tử cẩn thận đánh giá trong chốc lát, nhắc nhở Hàn Lập.

"Vô phương. Hai kiện bảo vật này tuy uy lực không tồi, nhưng ta đã có linh bảo, đối với cấp giai của ta cũng vô dụng. Về phần vấn đề số lượng tinh hồn không đủ, nếu có hơn mười cây phiên kỳ như vầy hẳn cũng đủ tế luyện?" Hàn Lập sờ sờ cằm, nói hàm ý sâu sắc.

"Hơn mười cây? Ta hiểu, đây chỉ là hai kiện trong trọn bộ bảo vật. Chẳng lẽ trong tay đạo hữu còn có mấy cây khác?" Đồng tử ngẩn ra.

"Hiện trong tay ta không có cây khác, nhưng ta biết địa phương nào có. Kỳ thật, ta còn biết một bảo vật còn có nhiều tinh hồn còn viễn xiêu hơn Quỷ La Phiên. Đáng tiếc nó lại nằm trong tay của một yêu thú Hóa Thần Kỳ nên ta không thể trêu chọc tới" Hàn Lập lại nghĩ đến một kiện bảo vật khác, thần sắc lộ vẻ đáng tiếc.

Hắn nói như vậy, tự nhiên là nhắc tới Vạn Yêu Phiên trong tay của Xa lão yêu ở Vạn Yêu Cốc. Ngày đó, bản thân hắn đã nếm đau khổ từ Vạn Yêu Phiên, trong Phiên này sở hữu số lượng yêu hồn mà Quỷ La Phiên còn xa mới sánh bằng. Nếu dùng Vạn Yêu

Phiên để tế luyện Xích Hồn Phiên thì càng thích hợp.

Đồng tử tự nhiên không biết Hàn Lập nhắc tới bảo vật gì, nhưng cũng không có hứng thú truy vấn, nhàn nhạt nói:

"Nếu đạo hữu có đủ số lượng tinh hồn, bản thân ta có thể truyền thụ cho ngươi miễn phí phương pháp luyện chế Xích Hồn Phiên. Dù sao công pháp Nguyên Từ Thần Quang xem ra cũng có chút ý tứ, ta cũng muốn nhìn xem đạo hữu tu luyện đại thành ra sao, rốt cuộc uy lực đến đâu. Hàn đạo hữu dự tính sau khi trở về Thiên Nam, liền lập tức bắt tay vào làm việc này?"

"Việc này cũng không gấp. Phải chờ cho ta tu luyện tới đỉnh của Nguyên anh hậu kỳ đã, lại hoàn toàn luyện thành hàn diễm của Ngũ Ma. Dù sao các Quỷ La Phiên còn lại còn nằm trong tay của một số Nguyên anh ma tu, nên tu vi ta phải tinh tiến thêm một chút rồi mới thực hiện được. Hiện tại ta nên quay về Thiên Nam" Hàn Lập lắc đầu, đáp lời.

"Tùy ý ngươi. Sau khi trở về, ta trước hết đem phương pháp luyện chế Xích Hồn Phiên giao cho ngươi. Đạo hữu nên tranh thủ thu thập trước một số tài liệu phụ trợ đỡ phải mất thời gian về sau" Đồng tử lơ đễnh, thân hình nhoáng lên một cái, hư ảnh liền tán loạn tiêu thất.

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng vui vẻ, phất tay áo một cái, thanh quang toàn thân đại phóng, hóa thành một đạo đạm thanh ảnh phá không mà đi, một lát sau, đã biến mất trên mặt biển. Mấy tháng sau, Hàn Lập thông qua thượng cổ Truyền Tống Trận, lại quay về Thiên Nam.

Hắn thu lại đám Lục Dực Sương Công canh giữa Truyền Tống Trận, sau đó phá hủy Truyền Tống Trận, rồi yên lặng li khai động quật. Tiếp hai tháng sau, một lần nữa Hàn Lập về tới Vân Mộng Sơn Mạch của Khê Quốc. Chính mình dùng Truyền Âm Phù thông báo cho Lữ Lạc một tiếng, rồi cũng không gặp mặt vị Lữ trưởng lão này, trực tiếp bay về Tử Mẫu Phong. Lúc này Nam Cung Uyển vẫn bế quan.

Hàn Lập tự nhiên không đến quấy rầy nàng tu luyện. Thời gian rời đi chỉ vỏn vẹn một năm, đối với người tu đạo mà nói cũng chỉ là công phu trong nháy mắt.

Tu Tiên giới ở Thiên Nam thậm chí không biết vị đệ nhất tu sĩ ở Thiên Nam này đã từng tới Lạc Vân Tông một thời gian. Lữ Lạc thu được tin tức Hàn Lập trở về, trong lòng đại nhẹ nhõm. Hiện Lạc Vân Tông có an toàn hay không hoàn toàn dựa vào uy danh của Hàn Lập chống đỡ, trừ phi trong môn có thêm ba bốn danh tu sĩ Nguyên Anh. Nếu không có Hàn Lập, địa vị siêu cấp của Lạc Vân Tông hiện giờ xem ra có chút miễn cưỡng.

Chẳng qua khi Hàn Lập vừa về tới động phủ, lại dùng phi kiếm truyền thư cấp cho Liễu Ngọc một ngọc giản, trên đó có ghi đầy đủ các ài luyện phụ trợ để tế luyện Xích Hồn Phiên, nhằm tranh thủ trong lúc hắn bế quan, Liễu Ngọc sẽ giúp hắn thu thập đầy đủ.

Sau đó hắn liền tiến nhập mật thất, bắt đầu tiếp tục tu luyện tầng cuối cùng của Thanh Nguyên Kiếm Quyết đồng thời luyện chế hàn diễm của Ngũ Ma.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, tuế nguyệt lưu đào. Bất tri bất giác, hơn năm mươi năm đã trôi qua. Trong lúc này, Hàn Lập cảm ứng được Nam Cung Uyển xuất quan, bèn ngưng tu luyện, chính mình xuất quan gặp vị bạn lữ này một phen, cùng nhau đi du lịch hơn nửa năm.

Ở thời điểm du lịch, Hàn Lập đã *"ăn"* Nam Cung Uyển, không khí ôn nhu triền miên, vô cùng tận hứng. Sau khi trở lại Tử Mẫu Phong, hắn liền bắt đầu thời gian tu luyện buồn chán.

Lại nói tiếp, các tu sĩ đều có chung một nỗi bi ai, họ có thần thông mà phàm nhân không có cùng thọ nguyên cực dài, nhưng không lúc nào lại không lo lắng khi hết thọ nguyên, nên không thể ngừng tu luyện một khắc nào, chính là nuôi một tia hy vọng xa vời trường sinh bất tử.

Nếu là hạng người trời sinh đã có nghị lực lớn thì cũng không cảm thấy việc tu luyện là thống khổ, nhưng đối với tu sĩ bình thường thì cũng có chút cảm thấy tiến thoái lưỡng nan.

Nếu tiếp tục tu luyện thì con đường trước mắt lại vô vọng xa vời, cả cuộc đời phải bế quan vượt qua dự buồn tẻ, nhưng không tu luyện, cả kiếp này khó có cơ hội bước lên con đường tu tiên, hi vọng nhỏ nhoi thành đại đạo, không ai dễ gì cam tâm buông bỏ. Huống chi ở mỗi tầng cảnh giới mới lại mang đến bội tăng thọ nguyên vô cùng hấp dẫn.

Do vậy, kể từ đó trong giới Tu Tiên tu sĩ phân hoá thành hai cực khác nhau. Một bên là các tu sĩ có tư chất và tu vi thấp, một khi có chút thành tựu, tự biết mình không có hy vọng lớn tiến giai, sẽ không cam tâm nguyện bế quan tu luyện, sẽ thích cưới vợ lớn vợ bé hưởng thụ cuộc sống, quay lại cuộc sống thế tục, mở mang gia tộc, làm vua một cõi.

Bên còn lại là các tu sĩ cao giai, tiếp cận con đường trường sinh, không lãng phí thời gian, đem toàn bộ tâm tư đặt ở việc tu luyện, đối với các chuyện khác đều thờ ơ không quan tâm.

Hàn Lập và Nam Cung Uyển tự nhiện thuộc tuýp người thứ hai. Một người là Nguyên anh hậu kỳ, một người là Nguyên anh trung kỳ, ở Nhân Giới cũng xem như là đẳng cấp tột cùng, chỉ cần có thể phi thăng Linh Giới, con đường trường sinh sẽ không còn xa nữa.

Cho nên hai người tuy đã kết thành bạn lữ ân ái dị thường, nhưng đều có thể kềm chế không truy cầu nam hoan nữ ái như thông thường.

Về mặt lý thuyết Song tu chi đạo có tác dụng đối với việc tăng tiến tu vi nhưng công pháp hai người tu luyện lại không liên quan đến Song tu, hơn nữa với cấp độ hiện tại thì song tu cũng không giúp tăng tiến được bao nhiêu. Ngược lại cả hai lại sợ quá mức sa đà vào chuyện này, ảnh hưởng đến tâm cảnh chi đạo, cho nên không cố ý theo đuổi chuyện nam nữ, chỉ lướt qua một chút rồi dừng.

Ngoài ra bởi vì có cùng chung ý tưởng theo đuổi Thiên đạo, hai người vô tình tâm đầu ý hợp, cảm giác ân ái giao hoà. Vì thế sau khi hai người bế quan cũng sẽ không dễ dàng xuất quan. Cho đến một ngày nọ, phía trên không trung Tử Mẫu Phong, đột nhiên phát ra thanh âm sấm sét vang thấu trời xanh, lấy vị trí ngọn núi này làm trung tâm kéo ra phạm vi mấy trăm dặm, thiên địa nguyê khí đều bị xao động.

Vô số linh khí quang đoàn cỡ đại quyền đầu màu sắc khác nhau từ trên núi, dưới đất, cây cỏ,… hiện lên hướng Tử Mẫu Phong tụ lại. Cuối cung trên không trung của Tử Mẫu Phong, hình thành một đoàn linh vân diện tích cỡ mẫu phát ra ánh sáng chói mắt, ở trên không trung xoay tròn không ngừng nhắm vào vị trí động phủ của Hàn Lập.

Động tĩnh kinh thiên như vậy, tự nhiên kinh động đến các môn hạ đệ tử của Hàn Lập ở phụ cận xung quanh. Cả Nam Cung Uyển đang bế quan cũng đi ra. Tất cả đều giật mình nhìn hiện tượng trên không trung.

Tử Mẫu Phong gần Lạc Vân Tông, tự nhiên các tầng lớp cao tầng cũng cảm ứng được điều này. Lập tức có hơn mười đạo độn quang chói mắt từ trong đại trận cấm chế của Lạc Vân Tông bắn ra, phóng nhanh đến Tử Mẫu Phong.

Hai người cầm đầu chính là Lữ Lạc cùng nữ tử họ Tống, người cũng đã tiến giai Nguyên anh. Sắc mặt hai người đều ẩn hiện vẻ ngưng trọng. Phía sau một chút là một đạo độn quang, là một Bạch sam nữ tử trên mặt ẩn hiện vẻ nửa mừng nửa lo, chính là Liễu Ngọc.

Trong mấy năm này, tu vi Liễu Ngọc không có tăng tiến nhiều nhưng quyền thế trong tông lại cực lớn, duyên cớ này là do nàng là đại biểu của vị đệ nhất trưởng lão Hàn Lập.

Cả Lữ Lạc và Tống nữ đối với nàng cũng khách khí dị thường.

------oOo------

Chương 1220: Một lần nữa đi xa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Liễu Ngọc trong lòng đang khá cao hứng!

Nếu tu vi Hàn Lập một lần nữa tiến nhanh, thì địa vị của nàng khẳng định là *"nước dâng thuyền lên"*, sau này sẽ có rất nhiều hảo sự.

Lại nói, đã từng hưởng thụ cảm giác quyền thế, cho dù nàng có tĩnh tâm tu luyện thì phân nửa là không được. Dù sao thì hiện nay thì mấy lão quái Nguyên Anh Kỳ đối với nàng khách khí mấy phần. Điều này khiến cho nàng thật sự có cảm giác thõa mãn.

Huống chi với tư chất của bản thân, nàng cũng rất rõ ràng. Mấy lần liên tiếp trùng kích vào Nguyên Anh không thành công, hy vọng ngưng kết Nguyên Anh của nàng cũng đã tắt, hiện tại chỉ chuyên tâm hiệp trợ Lữ Lạc trong việc kinh doanh cho Lạc Vân Tông.

Cho dù tiên đạo bất thành, nàng cũng không có ý định vô thanh vô tức như vậy mà sống quãng đời còn lại. Hiện tại Lạc Vân Tông phát triển nhanh chóng thế này, phân nửa là kết quả công sức nàng vất vả bỏ ra.

Đối với biểu hiện của nàng Lữ Lạc rất là hài lòng. Các trung sự trong môn đều phân phó ủy quyền cho nàng.

Nhưng khi đoàn người Lạc Vân Tông tới bên ngoài Tử Mẫu Phong lại bị một tầng cấm chế chặn lại.

Đám Linh Vân khổng lồ trên bầu trời bắt đầu chuyển động tạo thành một vũng xoáy thật lớn chậm chậm muốn hạ xuống ngọn núi, lúc này trong cấm chế truyền ra một âm thanh khẩn trương.

"Mở!"

Một thoáng sau, màn sương mù che trước đám tu sĩ luân chuyển đảo lộn một hồi rồi lộ ra một cái thông đạo, đoàn người lập tức độn quang bay vào.

Sau ra khỏi màn sương mù, đã thấy Mộ Phái Linh đứng ngay trước khẩu môn động phủ.

Nàng ta cầm một cây pháp kỳ màu vàng, im lặng đứng chờ bọn họ xuất hiện.

"Tham kiến nhị vị trưởng lão, Nam Cung tỷ tỷ đã ở phụ cận đợi đã lâu, xin mời các vị theo ta." Mộ Phái Linh đem pháp kỳ thu lại, nhẹ nhàng chỉ tay về phía ngọn núi xa xa, vô cùng khách khí nói.

Nghe những lời này, đám người Lữ Lạc tự nhiên là không có ý kiến gì. Lập tức đoàn tu sĩ trực tiếp hướng ngọn núi kia bay tới.

Đứng trên đỉnh phong, Nam Cung Uyển một thân cung trang trắng như tuyết, trên người nàng không vương chút bụi trần, khác nào là Nguyệt cung tiên tử. Chỉ là hiện tại đôi mày ngài khẽ nhíu, thấy đám người Lữ Lạc tới nàng nhẹ nhàng gật đầu. Rồi liền ngước nhìn những biến hoá của đám Linh Vân cách đó không xa,đôi mắt phượng chớp động không thôi.

Bên cạnh nàng còn có hai tu sĩ khác, là Điền Cầm Nhi và một đệ tử khác tên gọi Thạch Kiên. Hai người này cũng ở trong khoảng mấy chục năm trước, đã kết đan thành công. Trong đó Điền Cầm Nhi đã phục dùng một viên định nhan đan, dung mạo của nàng thuỷ chung vẫn khoảng mười sáu mười bảy, nên tuy nhiều năm trôi qua nhưng thoạt nhìn nàng vẫn phảng phất như thiếu nữ.

Hai người này trước kia cũng có gặp qua Lữ trưởng lão cùng nữ tử họ Tống, lúc này đứng sau Nam Cung Uyển với vẻ mặt cung kính.

"Nam Cung sư muội, Hàn sư đệ hẳn là đang đột phá Hoá Thần?" Lữ Lạc vừa nhìn thấy Nam Cung Uyển không khỏi nóng ruột mở

miệng, trên mặt ẩn hiện một tia hưng phấn.

*"Trừ phi tiến lên cảnh giới Hoá Thần Kỳ, đột phá bình cảnh thông thường sao lại có thanh thế lớn như vậy. Chỉ là thiên tượng hôm nay lại ngắn như vậy, tựa hồ cũng chàng không có thuận lợi."*Nam Cung Uyển nhẹ nhàng trả lời, trong đôi mắt hiện lên vẻ lo lắng.

"Không quá thuận lợi? Lần trùng kích này của Hàn sư đệ không phải đã khiến cho thiên tượng biến hoá kinh người thế sao?" Lữ Lạc cả kinh lớn tiếng nói.

"Nếu đám Linh Vân phía trên không trung có thể hạ xuống mẫu sơn này, cùng phu quân dung hợp thì mới tính là đột phá hơn phân nửa thành công. Mà lúc này Linh Vân hạ xuống với xu hướng miễn cưỡng như vậy, đây là biểu hiện của việc không thể khống chế được thiên địa nguyên khí. Chỉ sợ việc đột phá lần này của chàng sẽ không được thuận lợi". Nam Cung Uyển đối với việc đột phá Hoá Thần kỳ có chút nghiên cứu, chầm chậm nói ra phân tích của mình.

Các tu sĩ nghe lời nói của Nam Cung Uyển, rồi nhìn đám Linh Vân phía trên phát hiện Linh Vân loè loè chớp sáng, quả nhiên mỗi lần hạ xuống phía Mẫu Phong đều bị một cỗ lực vô hình đẩy ngược trở lại, thuỷ chung không thể chính thức hạ xuống, bộ dáng miễn cưỡng hết sức.

Lữ Lạc thấy vậy trong lòng trầm xuống, cũng không nói thêm gì, đưa mắt nhìn phía lênkhông trung xa xa.Nữ tử họ Tống mặc dù vẻ mặt bình thản không nói gì nhưng đôi mắt đẹp chớp động không chừng. Dĩ nhiên trong lòng cũng đang có sóng gợn. Các tu sĩ còn lại tự nhiên tâm tình cũng sẽ khác nhau, nhưng ai ai cũng lặng im. Trước mặt hai vị Nguyên Anh trưởng lão không dám tuỳ tiện mở miệng, bộ dáng tất cả đều cung kính.

Đúng lúc này trên phía không trung xa xa, đám Linh Vân đột nhiên rung động kịch liệt, nổi lên trôi xuống, phát ra những âm thanh quỷ dị, rồi vân đoàn vĩ đại quay cuồng một hồi, sau đó một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Linh Vân bạo liệt nổ ra thành vô vàn linh quang đủ mọi màu sắc trên không trung, sau đó chợt loé lên liền biến mất vô tung vô ảnh.

Những linh khí quang đoàn liên tục bay tới mẫu phong, truyền ra một âm thanh dị thường, rồi tất cả mơ hồ biến thành hư ảo.

Trong phút chốc, phụ cận Tử Mẫu Phong hết thảy đều khôi phục như lúc ban đầu.

Nam Cung Uyển thấy tình cảnh này, trên mặt lộ ra một tia nuối tiếc. Nhưng đúng lúc này nữ tử họ Tống lại đột nhiên mở miệng:

"Rõ ràng Hàn sư huynh đã đặt một chân vào cảnh giới Hoá Thần kỳ, cuối cùng chỉ là thất bại trong gang tấc. Lần này thất bại cũng không mấy quan hệ. Lấy thọ nguyên hiện tại của Hàn sư huynh, với tu vi kinh hãi thế này, nếu tiến hành thêm vài lần đột phá nữa thì việc tiến vào Hoá Thần kỳ cũng chỉ là sớm muộn mà thôi".

"Đúng vậy, với tu vi Hàn sư đệ, lần đầu đột phá Hóa Thần kỳ có thể tạo thành thanh thế kinh người như vậy. Thì sau này việc tiến vào Hoá Thần kỳ khẳng định không thành vấn đề". Lữ Lạc cũng cảm thấy đáng tiếc nhưng cũng đem ánh mắt thu lại, gật đầu đồng ý nói.

"Nói như vậy cũng không sai, nhưng phu quân vốn là luôn cẩn trọng chu toàn, nếu đã quyết định tiến hành đột phá Hoá Thần kỳ thì hẳn là đã chuẩn bị sẵn sàng. Khẳng định tu vi của chàng đã tu luyện tới bình cảnh mới đi bước cuối cùng này. Bây giờ nếu không có những cơ duyên khác thì cho dù tiến hành đột phá lần nữa chỉ sợ cũng phí công mà thôi". Nam Cung Uyển im lặng trong chốc lát rồi cười khổ nói.

Lữ Lạc cùng nữ tử họ Tống như thế nào lại không biết đạo lý này, vừa rồi chẳng qua chỉ là lời nói an ủi mà thôi, nghe Nam Cung Uyển nói như vậy cũng không biết nói thêm lời gì cho tốt.

Liễu Ngọc trong lòng tự nhiên cũng cảm thấy tiếc nuối cho Hàn Lập, đang muốn nói điều gì thì trong núi truyền ra âm thanh Hàn Lập, tuy không lớn nhưng vẫn có thể nghe thấy rõ ràng như nói chuyện kề cận trong gang tấc.

"Uyển nhi! Lữ sư huynh,Tống sư muội hai người nếu đã đến thì

nàng nhanh mời họ đến động phủ đi. Ta lần này đột phá Hoá Thần kỳ không thành, chỉ sợ sẽ rời xa Thiên Nam trong một thời gian. Ta có điều muốn cùng bọn họ thương lượng một chút. Đúng rồi, nàng kêu luôn Liễu Ngọc cùng tới đây đi"

"Lữ sư huynh, Tống sư muội, cả Liễu sư điệt nữa, chúng ta cùng đi nào". Nam Cung Uyển nghe thấy Hàn Lập nói vậy tuy trong lòng vẫn còn nao nao, nhưng lập tức khôi phục thần sắc bình thường, hướng qua đám người Lữ Lạc cười nói.

Lữ Lạc cùng nữ tử họ Tống đưa mắt nhìn nhau một cái, tự nhiên là đồng ý, cùng với Liễu Ngọc hoá thành mấy đạo độn quang nhằm hướng Mẫu phong bay đi.

Điền Cầm Nhi cùng Thạch Kiên vẫn chưa được Hàn Lập gọi về, trên mặt khó nén khỏi thất vọng nhưng chỉ có thể cùng các tu sĩ Kết Đan kỳ tu sĩ cung kính ở lại tại chỗ này. Nam Cung Uyển cùng các trưởng lão khác chưa có lệnh các Kết Đan kì tu sĩ sao dám rời đi. Sau khi bọn người nữ tử họ Tống biến mất sau đỉnh núi Mẫu phong. Bọn họ mới bắt đầu khe khẽ nói đàm luận với nhau.

Thạch Kiên cùng với Điền Cầm Nhi có chút giao tình liền nhiệt tình trò chuyện với nhau.

Điền Cầm Nhi cùng Thạch Kiên tuy rằng đã Kết Đan nhưng do Hàn Lập có nghiêm lệnh, bình thường hơn phân nửa thời gian đều ở Thủy Mẫu phong tiềm tu, cho nên lần này cùng với các tu sĩ khác trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

Đám người Nam Cung Uyển ở tại động phủ của Hàn Lập mấy canh giờ nhưng lại không thấy ai đi ra.

Những tu sĩ trên Tử phong tự nhiên rất kinh nghi, thầm phỏng đoán các vị trưởng lão bổn môn đang thương nghị đại sự gì đó.

Ba tháng sau, một đạo thanh quang bay ra rời Lạc Vân sơn mạch, trong nháy mắt phá không bay đi không thấy còn bóng dáng.

Mấy ngày sau, Trong Lạc Vân tông mới truyền ra tin Hàn đại trưởng lão đã ly khai tông môn đi du ngoạn.

Về phần mục đích của chuyến đi cùng với thời gian cũng mơ hồ không rõ ràng, cũng không thấy các trưởng lão bổn môn giải thích gì thêm.

Tin tức này tuy rằng làm cho những tu sĩ khác có khó hiểu, nhưng là không có ai dám khinh thường. Bởi vì ở khoảng nửa tháng trước, tin tức vị Hàn đại trưởng lão này trùng kích vào Hoá Thần kỳ thất bại âm thầm truyền ra, cơ hồ các tông môn lớn nhỏ ở Thiên Nam đều biết đến việc này.

Thất bại này làm cho những tông môn âm thầm thở dài nhẹ nhõm.

Tuy Hàn Lập đã là đệ nhất tu sĩ ở Thiên Nam, nhưng nếu hắn tiến vào Hoá Thần kỳ thì thọ nguyên có thể kéo dài tới hơn hai ngàn năm, thời gian dài như thế đối với tông môn có dã tâm thì quá dài. Các tông môn này tự nhiên cũng không muốn lúc nào bị một toà sơn đỉnh áp chế như thế.

Nếu chưa trùng kích vào Hoá Thần kỳ, việc Hàn Lập lần này đi ra ngoài du ngoạn trong con mắt các tông môn khác cũng là chuyện thuận lý thành chương.

Dù sao chỉ bằng nỗ lực khổ tu cũng không được, tự nhiên phải đi ra ngoài tìm cơ duyên. Đương nhiên xác suất thành công cũng ít đến thảm hại. Nếu không thì Thiên Nam tam đại tu sĩ cũng sẽ không dừng lại ở Nguyên Anh hậu kỳ mà mấy trăm năm, mà không có một người nào tiến giai lên Hoá Thần kỳ thành công.

Những điều này đối với vài siêu tông môn khác cũng còn thêm những lo lắng khác.

Ngoại trừ hàn Lập đã đi ra ngoài, hiện tại Thiên Nam chỉ còn lại có hai vị tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ.

Ban đầu vị Cửu Quốc Minh đại trưởng lão Nguỵ Vô Nhai từ hơn một trăm năm trước đã tọa hóa. Nhưng cũng có tin tức Nguỵ Vô Nhai ở chỗ Hoá Ý Môn phong toả trú ngụ, mãi nhiều năm sau mới chính thức truyền ra. Đó cũng là sự kiện kinh thiên động địa của

Thiên Nam phát sinh trong nhiều năm qua.

Làm cho Cửu Quốc Minh quả thực rung chuyển một phen, không ít tông môn thế lực cũng thêm một lần nữa phân chia.

Khi Hàn Lập xuất quan nghe được tin tức này thì một phen cảm khái không thôi.

Ngụy Vô Nhai cách cảnh giới Hóa Thần chỉ là kém một bước, chính là vì một bước này thất bại trong gang tấc làm cho con đường tu tiên của lão không thành.

Thật sự là đáng tiếc!

Nhưng kể từ đó, tâm trí của Hàn Lập đối với việc trường sinh càng thêm vài phần

kiên định.

Đối với Hàn Lập mà nói, nếu không có trường sinh thuật, những được mất trước mắt đều như hư ảo khói mây, cho dù có được thần thông dời sông lấp bể thì sao? Kết quả cũng chỉ là công dã tràng mà thôi.

Kiếp này hắn tuyệt đối không cam lòng như thế!

------oOo------

Chương 1221: Thiên Cơ Điện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập hóa thành một đạo kinh hồng phi hành ngang qua Mộ Lan thảo nguyên.

Mục tiêu lúc này là quay lại Đại Tấn, tìm cách đoạt được những Quỷ La Phiên còn lại từ Âm La Tông.

Khi trước mặc dù hắn không tiến giai Hóa Thần thành công, nhưng tu vi đã tới cảnh giới Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh giai, chuyến này đi cũng nắm chắc thêm vài phần.

Nếu hắn nhớ không lầm thì sau khi Càn lão ma bị sát diệt thì tông môn này chỉ còn vị tông chủ Âm La tông là có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ. Chỉ cần hắn dụng mưu âm thầm thì việc đoạt được Quỷ La Phiên không phải là vấn đề quá lớn.

Mà hắn với vị tông chủ Âm La tông này vốn có đại cừu sát thê trong trận chiến với Mộ Lan.

Nếu đã là như vậy thì nhân cơ hội này sát diệt luôn người này là nhất cử lưỡng tiện, nếu không về sau sẽ di lại hậu hoạn vô cùng.

Lần trước tại Đại Tấn hắn đã muốn xử lý cừu gia này nhưng khi ấy chưa tiến giai lên hậu kỳ, nếu đụng độ đối phương ngay cả năng lực tự bảo vệ còn chưa được sao có thể dễ dàng mạo hiểm.

Hiện tại hắn thần thông đã đại thành, vừa đúng dịp muốn cướp lấy Quỷ La Phiên, đương nhiên sẽ không bỏ qua người này.

Nếu không vạn nhất lúc nào đó hắn không ở trong Lạc Vân Tông, vị đại tu sĩ này trước khi thọ nguyên cạn kiệt đột nhiên nổi giận muốn báo sát thê chi cừu, tiến vào Lạc Vân Tông đại khai sát giới.

Chẳng phải đến lúc đó mấy người bọn Nam Cung Uyển sẽ gặp họa sát thân sao.

Hàn Lập thầm cân nhắc lợi hại, trong lòng sát khí bốc lên.

Nói về trước, lần đó hắn tuy mượn Ngũ ma điều động hàn diễm trùng kích vào Hóa Thần kỳ thất bại nhưng cũng không vì thế mà quá thất vọng, bởi vì hắn còn có Nguyên Từ Thần Quang làm hậu chước, nên cũng không lấy mà chán nản.

Lần này hắn đi Đại Tấn, ngoại trừ việc cướp lấy Quỷ La Phiên thì còn hai sự tình khác cần xử lý. Nếu không một khi thực sự tu luyện Nguyên Từ Thần Quang, hắn sẽ bị ràng buộc vào một chỗ, trước khi tu luyện Nguyên Từ Thần Quang đại thành thì không thể tự thân xuất thủ.

Dĩ nhiên cần thừa dịp này mà phòng ngừa chu đáo toàn bộ mọi việc.

Trong đó đi tìm Thái Dương Tinh Hỏa rồi lợi dụng hàn tủy để luyện chế thành *"Hồi Dương Thủy"* cũng là chuyện cần làm.

Có được Hồi Dương Thủy thì tương đương với việc thọ mệnh lại gia tăng thêm một phần, loại thần dược nghịch thiên này thì chỉ sợ cho dù là bất cứ một tu sĩ nào cũng sẽ ham muốn vô cùng. Đối với một tu sĩ đỉnh giai ở nhân giới như Hàn Lập thì lại càng không thể cưỡng lại sức hấp dẫn của nó.

Lần trước hắn sưu hồn của Hàn Ly trưởng lão Tiểu Cực Cung biết được nơi xuất hiện của Thái Dương Tinh Hỏa, tất nhiên là hắn đã chuẩn bị đầy đủ chỉ còn chờ thời cơ.

Còn về các chuyện khác đương nhiên không thể quan trọng bằng việc này, chỉ là tiện đường mà làm thôi. Có thể may mắn thành công thì tất nhiên là tốt, việc không thành thì cũng không ảnh hưởng gì lớn. Tiện đường hắn muốn đến Thiên Cơ Các, nơi lần trước đã bán ra Thiên Cơ Phủ để thăm dò bọn họ về bí thuật luyện chế giới tử không gian.

Năm đó khi tham gia đại hội đấu giá tại Tấn Kinh, hắn đã nghe được vị chưởng quầy của Thiên Cơ Các nói qua, có thể đem khe hở không gian luyện chế thành giới tử không gian, trong lòng hắn lúc đấy đã thầm tính toán, hắn định luyện chế khoảng không gian ở Linh Miễu Viên tại Trụy Ma Cốc thành giới tử không gian.

Dù sao với một tu sĩ Nguyên Anh kỳ như hắn thì ngoại trừ động phủ trong bổn môn còn có động phủ bí mật của riêng bản thân, là để cất giữ những bảo vật trong đó, phòng ngừa vạn nhất bản thân có xảy ra chuyện gì thì vẫn còn có đường rút.

Mà Hàn Lập lại nhất tâm trong việc tu luyện, không rảnh rỗi lo những việc này.

Hàn Lập đã nghĩ ra, dù không dùng để lưu giữ các bảo vật, thì giới tử không gian này cũng chính là nơi tuyệt hảo để tu luyện Nguyên Từ Thần Quang.

Nếu có thể luyện chế giới tử không gian của riêng hắn, ở bên ngoại giới cho dù có lưu lại một cái truyền tống trận tương thông nhưng hắn chỉ cần phá vỡ truyền tống trận trong không gian giới tử thì ngay cả tu sĩ Hóa Thần Kỳ cho dù tìm đến chỉ sợ cũng đành giương mắt mà đứng nhìn bên ngoài.

Cho dù đối phương tức giận phá hủy truyền tống trận bên ngoài, thì với thần thông hiện tại của hắn có thể phá vỡ không gian mà ra, cũng không phải là việc gì lớn lao. Nên không sợ bị vây khốn trong không gian. Cùng lắm cho dù tu sĩ bên ngoài có thần thông phá vỡ không gian cũng không thể biết cụ thể tiếp điểm không gian tại đích xác tại vị trí nào.

Những điều này là do Hàn Lập sau một hồi phân tích mới có thể suy đoán như vậy.

Đương nhiên nếu không chế luyện thành thì Hàn Lập sẽ tìm một nơi bí ẩn khác tu luyện, cũng không tính là không được. Chỉ là mức độ an toàn không thể bằng được trong giới tử không gian mà thôi.

Lại nói phương pháp luyện chế giới tử không gian là tâm đắc thừa truyền trong Thiên Cơ Các, hắn muốn để bọn họ giao ra cũng có chút phiền toái. Nhưng cần nói thêm, nếu một vị đại tu sĩ yêu cầu một điều gì đó thì cho dù tông môn kia có vạn phần miễn cưỡng thì vẫn phải tận lực thỏa mãn.

Cho dù có Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ tọa trấn thì cũng không tông môn nào chịu muốn đắc tội với một đại cường địch như vậy.

Mà Thiên Cơ Các có thể độc giữ phương pháp luyện chế phân nửa là do bí pháp này chế luyện quá khó, khiến cho chính ma thập đại môn phái dù có hứng thú cũng đành vô phương mà thôi. Nếu không phải vậy hắn cũng không tin Thiên Cơ Các lại có thể bảo vệ bí pháp trong thời gian dài như thế.

Đương nhiên muốn bọn họ xuất ra phương pháp luyện chế thì hắn dĩ phải cần thêm một chút thủ đoạn.

Hàn Lập thầm cười lạnh, tốc độ độn quang đột nhiên tăng thêm vài phần, liền vô tung vô ảnh biến mất nơi cuối chân trời.

Hơn nửa năm sau, ở Đại Tấn, nơi cách xa Thiên Nam cả ngàn vạn dặm, tại một tiểu sơn thành, mưa nhỏ đang ảm đạm rơi.

Tại một ngã tư, những viên thạch dát đường dưới mưa trở lên trắng sáng, lúc này người qua đường còn lác đác, thỉnh thoảng mới có một vài nhân ảnh tay cầm ô dù vội vàng bước đi.

Một người vận hoàng sam, tay cầm một tấm vải dù màu trắng đang thản nhiên bước trên thạch đường.

Người này động tác rất khoan thai không chút vội vàng, như là đang đi tản bộ vùng ngoại thành. Tấm vải dù đem khuôn mặt người này che khuất một nửa, khiến không thể nhìn rõ dung mạo người này.

Chẳng qua xem sắc da trên tay người này, thì tựa hồ người này đang tuổi tráng niên, nhưng không giống lê dân bách tính bình thường.

Một số người qua đường thấy một người khác lạ như vậy thì cũng không khỏi tò mò quan sát. Nhưng người này tỏ ra hững hờ, vẫn từ từ sải bước đi.

Người này đến trước một con ngõ nhỏ thì đột nhiên đổi hướng, chợt rẽ vào qua đó.

Con ngõ nhỏ này khá dài, chỉ là đi tới hơn mười bộ vẫn không có một nhà dân, toàn là tường bao tới hơn trượng mà thôi, cũng không có lấy một bóng người. Nhưng người vận hoàng sam này dường như không chút ngạc nhiên, tiếp tục đi tới phía trước.

Mắt thấy hắn đã đi đến phía cuối ngõ nhỏ, nơi đây có một bức thạch tường kỳ lạ cứng rắn vô cùng. bạch quang trên người hoàng y nhân chợt lóe, thân mình như nhập vào trong thạch tường không còn thấy bóng dáng. Thân ảnh phiêu hốt như quỷ dị.

Tin rằng phàm nhân mà chứng kiến cảnh này chắc chắn là ngỡ ban ngày mình đụng phải âm quỷ. Còn nếu các tu sĩ nhìn thấy thì bĩu môi khinh thường, thì ra đây chẳng qua là một pháp thuật che nhãn đơn giản, cũng không có gì đặc biệt.

Chỉ là nếu những tu sĩ này xuyên qua vách tường tiến vào trong, tiếp tục xuyên qua mấy tầng cấm chế huyền ảo nữa thì chỉ sợ sẽ trợn mắt há mồm mà kinh hãi.

Phía sau cấm chế có một tòa đại môn cao tận hơn trăm trượng nhất hướng chỉ thiên, sau Đại Ngọc môn có một cầu thang chế tác bằng bạch ngọc nối thẳng với một tòa đại điện màu xanh biếc tất cả đều đang lơ lửng trên không trung.

Phía chung quanh tòa đại điện, mây trắng linh vụ trôi nổi lơ lửng, một số linh cầm hiếm lạ đang bay lượn trên không trung, bộ dạng tiêu diêu thong thả, dưới mặt đất mọc lên nào là kỳ hoa dị thảo khiến nơi này không khác gì chốn bồng lai tiên cảnh.

Nếu có tu sĩ dùng thần niệm phát ra thì có thể thấy, sương mù vây quanh tứ phía dường như mười phần rộng lớn, thực ra đây là một không gian phong bế không tính là lớn, chỉ khoảng hơn mười dặm mà thôi, nhưng độ cao lên đến cả trăm trượng thì cũng có chút kinh người. Chẳng qua nếu không phải đại thế lực thì cũng không thể kiến tạo ra một tòa cung kiện trên không trung thế này.

Ở lối vào nơi Đại ngọc môn có hai hàng võ sĩ kim khôi kim giáp đứng ở hai bên, tất cả đều cao tới hai trượng không hề nhúc nhích. Trên mặt không chút biểu tình.

Ở giữa các võ sĩ có một võ tướng mặc khôi giáp sắc mặt ngăm đen, hình dáng bình thường ngồi trên một cây cột đá, đang cùng với một hoàng y đại hán mới đi vào thương lượng điều gì đó.

"Không được, hiện tại chính là đại sự bản môn, không thể quấy rầy Các chủ tiếp khách quý. Nếu không, Các chủ trách tội xuống lão Tào ta khó có mà có thể gánh trách nhiệm. Chỉ là có nửa ngày thời gian, chi bằng Trương đạo hữu chờ ở đây, cùng ta đàm tiếu một lát. Khoảng thời gian này đến phiên ta canh gác Thiên Cơ điện, còn phải ở đây hơn nửa năm như thế, không khéo ta buồn chết đi, lại biến thành mấy tên người gỗ kia mất." Võ tướng kia lại cười hì hì với đại hán nọ.

Võ tướng kia là một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ nhưng lại ở đây cam phận gác môn, thật sự có chút kinh hãi. Nghe người này nói như vậy, võ sĩ kim khôi kim giáp hai bên chỉ là một ít cơ quan khôi lỗi mà thôi. Bởi mấy khôi lỗi này quả thực quá sống động nếu không phải do người này nói ra, bằng mắt thường không thể dễ dàng nhận thấy.

Tu sĩ đại hán ước độ khoảng trung tuần, lúc này đã sớm đem tấm dù trắng thu lại lộ ra gương mặt trắng nhỏ nhưng đầy uy nghi.

"Tào Phong Duy! Trương mỗ lần này đâu có giỡn với ngươi, thực sự là có sự tình trọng đại, cần phải nhờ tới Các chủ định đoạt. Cho dù ta có thể chờ đợi ở đây, nhưng vị kia nhất định không cần chờ đợi, nếu chậm chễ đại sự của vị đó thì bản các sẽ mang đại họa, điều này không phải ta hay ngươi có thể gánh nổi." Sắc mặt trung niên nhân trở lên khó coi, có chút nôn nóng nói.

"Người kia? Trương huynh đang nói đến thần thánh phương nào?" Đại hán mặt đen nghe vậy ngẩn ngơ, kinh ngạc hỏi.

"Rất đơn giản, hắn nói chính là Hàn mỗ." Bỗng một âm thanh nam

tử xa lạ vang lên trên đầu hai người, truyền đến tai bọn họ rất rõ ràng.

------oOo------

Chương 1222: Khách ngoài ý muốn

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Là ai?" Tu sĩ mặt đen vừa nghe lời nói này, trong lòn chấn động, không lưỡng lự há mồm phun ra một đạo bạch quang bảo vệ toàn thân, tiếp theo hai tay bấm pháp quyết niệm thần chú, các khôi lỗi võ sĩ đứng hai bên lập tức hai mắt linh quang chớp động đều bay lên trời.

"Chậm đã, Tào huynh. Đây là Hàn tiền bối, ngàn vạn lần không được khinh cử vọng động." Tên bạch diện trung niên nghe thấy nói của nam tử, sắc mặt đã trắng lại càng trắng hơn vài phần, vừa thấy hành động của đại hán võ tướng lại lập tức mặt mang vẻ lo âu lớn tiếng chặn hành động của tên kia lại.

*"Hàn tiền bối?"*Võ tướng mặt đen nghe thấy vậy trong lòng cảm thấy hồ đồ.

Nhưng nếu ngay cả tu vi của trung niên trước mặt cộng với mình mà lại có bộ dáng như vậy thì đối phương hẳn không phải là một vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ bình thường.Bởi vì đang ở trong cấm chế của giới tử không gian thì hai người bọn họ có thể đấu một trận với tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ.

Chẳng lẽ người đến lại là một lão quái vật Nguyên Anh trung kỳ.Nếu như vậy thì không phải là hắn cùng một ít khôi lỗi có thể chống lại.

Trong lòng vừa nghĩ vậy,tu sĩ họ Tào này thần niệm vừa động,các khôi lỗi vừa bay lên không trung nhất loạt hạ xuống nhưng vẫn đứng bất động.

*"Coi như ngươi còn có chút sáng suốt.Vậy bản thân ta cũng không ỷ lớn hiếp nhỏ nữa."*Nam nhân hừ một tiếng,thanh âm lại

truyền đến.

Lập tức trên đỉnh đầu hai người thanh quang chợt loé, một thanh niên mặc thanh sam,đứng khoanh tay hiện ra,hướng hai người xem xét với ánh mắt băng lãnh dị thường.

Võ tướng mặt đen cảm thấy nghi hoặc,dùng thần niệm đảo qua thân thể đối phương,trong lòng chợt rùng mình,trên mặt lộ vẻ sợ hãi khó tin.

Đối phương cũng không dấu diếm tu vi,chính là một gã đại tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ.

Đại Tấn từ khi nào lại xuất hiện một tân đại tu sĩ mang họ Hàn mà hắn một chút phong thanh cũng không biết?

Vừa nghĩ tới việc vừa rồi mình sém chút nữa lệnh cho các khôi lỗi ra tay công kích,Tào tu sĩ chợt rùng mình,vội vàng hướng không trung cúi người thi lễ.

"Vãn bối vừa rồi thật không biết là tiền bối,vì vậy làm điều khinh suất,mong tiền bối lượng thứ!"

Trung niên nhân nghe thấy lời này,sắc mặt không chút thay đổi,ngẩng đầu nhìn về phía cung điện đang trôi nổi trong không trung cách đó không xa trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Ở phía dưới,tu sĩ mặt đen tuy rằng mồ hôi đầy đầu nhưng cũng không dám đứng dậy,sợ chọc giận vị cao nhân tiền bối này lại mang hoạ sát thân vào mình.Dù sao thì tính khí mấy lão quái Nguyên Anh cũng thường cổ quái,sự tình loại này cũng hoàn toàn có thể phát sinh.Hắn cũng không muốn vì vậy mà chết một cách oan khuất.

May mà lúc này,bạch diện trung niên đang đứng một bên rốt cục cũng giải vây dùm hắn.

*"Hàn tiền bối,không phải người cấp cho vãn bối mấy tháng để bẩm báo việc này cho Các chủ sao,như thế nào lại cùng đến với vãn bối?"*Trung niên trên mặt lộ ra một nụ cười khổ,hướng nam tử

thi lễ nói.

*"Không có gì,thời gian của ta có hạn,không bằng tự mình cùng Các chủ của các ngươi thương lượng cho tiện.Nghe nói nơi này chính là Thiên Cơ Điện,mà điện này cũng nằm trong giới tử không gian hơn nữa còn là một tự do không gian phi thường hiếm thấy,mỗi mấy năm sẽ tự động thay đổi vị trí,người bình thường căn bản vô pháp phát hiện.Hiện thấy tận mắt thật không làm cho Hàn mỗ thất vọng.Ngươi cũng đứng lên đi!Nếu là thủ vệ nơi đây thì ta sẽ không truy cứu sự tình lúc trước nữa.Nhưng Hàn mỗ muốn gặp quý Các chủ một chút,các ngươi dẫn đường đi."*Câu nói cuối cùng của nam tử chính là hướng võ tướng mặt đen nói,giọng điệu không thể phản bác.

Tào Vĩ Phong nguyên bản vừa buông xuôi được một lát thì tâm thần lại khẽ động,khó xử liếc mắt nhìn trung niên nhân một cái.

Nói thật,đến bây giờ hắn vẫn vô pháp đoán được ý đồ của người này,rốt cục là địch hay bạn!

Bạch diện trung niên nghe thấy lời này khoé miệng co rút một chút,sau khi do dự trong chốc lát hướng tu sĩ mặt đen gật đầu.

Tào tu sĩ lập tức không do dự nữa,vội vàng đáp ứng nói:

"Tiền bối đã có lệnh,vãn bối tự nhiên không dám chống lại.Chẳng qua Các chủ đang tiếp kiến khách quý,không bằng để cho vãn bối vào bẩm báo trước một tiếng,tiền bối thấy thế nào?"

*"Có khách quý?"*Thanh niên trong mắt hiện lên một tia ngoài ý muốn nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi,gật gật đầu.

Tu sĩ mặt đen trong lòng mừng thầm,vội vàng đưa tay lấy từ trong túi trữ vật ra một tấm Truyền Âm Phù,thấp giọng nói vài câu sau đó đem thả ra,hoá thành một đạo hoả quang hướng dung điện bay đi.

Sau đó hắn liền hướng thanh niên trong không trung cười làm lành,chủ động đi vào trong ngọc môn,bước lên cầu thang ngọc ở phía sau.

Bạch diện trung niên cũng vội vàng bước theo sau.

Hai người này đều đi bộ lên,thế nhưng vẫn không độn quang mà đi.

"Không gian cấm chế?"

Thanh niên thấy cảnh này thì nhướng mày,khoé miệng nổi lên một tia cười lạnh.Thanh quang quanh thân vừa động,trực tiếp bay về phía trước tựa như không chịu bất cứ ảnh hưởng nào.

Hai người phía dưới thấy vậy trong lòng đều cười không dứt.

Cấm chế cố nhiên là lợi hại,tất cả tu sĩ dưới Nguyên Anh kỳ đều không thể cách mặt đất ba thước,nhưng đối với một gã tu sĩ Nguyên Anh kỳ thì tự nhiên không tính là cái gì,có thể ra vẻ không biết mà bay qua.

Thanh niên tựa hồ cũng không muốn đắc tội quá mức với chủ nhân,cũng không trực tiếp hướng đại điện bay đến mà phiêu phù không nhanh không chậm sau hai người kia.

Nam tử trẻ tuổi này tất nhiên là Hàn Lập từ bên ngoài Đại Tấn mà đến.

Hắn tuy rằng tu vi tăng tiến nhanh chóng nhưng cũng mất chừng nửa năm vượt qua Mộ Lan thảo nguyên đi đến Đại Tấn.

Lại nói khi bay qua đại thảo nguyên thì hắn cũng không gặp bất cứ phiền toái gì,cực kỳ thuận lợi thông qua.

Điều này cũng làm cho Hàn Lập có chút ngoài ý muốn.

Nguyên bản trong lòng hắn còn ôm có vài phần hy vọng hảo hảo giáo huấn một chút tiên sư của Đột Ngột tộc, dù sao năm đó hắn thiếu chút nữa đã bị tu sĩ Đột Ngột tộc đuổi giết khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Nhưng trên đường phi hành,trừ một ít đê giai tiên sư ra thì các tu sĩ ngoài Kết Đan kỳ của Đột Ngột Tộc không thấy một ai.

Điều này làm cho hắn có khó hiểu.

Sau khi hỏi thăm mới biết khoảng hơn trăm năm trước không biết vì nguyên nhân gì mà Thiên Lan Thánh Nữ cùng các đại tiên sư cùng phát ra mệnh lệnh triệu tập tất cả các cao giai tu sĩ đến Thiên Lan Thánh Điện bế quan khổ tu.Không có mệnh lệnh của Thánh điện thì không dễ dàng ra ngoài.Tựa hồ sau khi thông suốt mệnh lệnh này,lực lượng của Đột Ngột tộc tăng lên một mức mới.

Sau khi biết sự việc,Hàn Lập có chút tiếc nuối.Chẳng qua nếu không gặp mặt,hắn cũng không muốn giết đến Thiên Lan Thánh Điện

Dù sao thì thực lực của Đột Ngột tộc cũng không phải nhỏ,giết đến Thiên Lan Thánh Điện thì không phải kết cừu oán với một người,sẽ tạo thành cừu hệ luỵ quá lớn. Điều này so với việc ở Thiên Tinh Thành giết vị trưởng lão kia có chút bất đồng,hắn đối với thế lực của Đột Ngột tộc vẫn còn kiêng kỵ vài phần.

Sau khi cân nhắc một phen,Hàn Lập trong lòng đành buông tha ý tưởng tìm tộc nhân Đột Ngột tộc gây phiền toái,một đường vô sự ra khỏi đại thảo nguyên,tiến nhập vào Đại Tấn.

Bởi vì sự tình liên quan đến giới tử không gian so sánh với hai chuyện kia mà nói,đơn giản là thời gian hao phí ngắn nhất.Tự nhiên hắn sẽ ưu tiên xử lý việc này.

Hắn tìm được tại một châu phủ của Đại Tấn một toà phường thị nổi danh,trực tiếp đến phân hào của Thiên Cơ Các trong vùng.Sau đó đưa ra đề nghị muốn mua bí pháp luyện chế giới tử không gian cho bạch diện trung niên,người đứng đầu phân hào.

Nếu là một gã Nguyên Anh kỳ bình thường mà nói ra đề nghị này thì hắn sẽ không do dự mà từ chối.

Nhưng đối mặt với một đại tu sĩ như Hàn Lập,vị chưởng quỹ tu sĩ cấp Kết Đan hậu kỳ này tất nhiên trong long kinh hãi,không dám nói ra lời từ chối mà chỉ có thể cười bồi giải thích.

Nói là loại giới tử không gian này không phải là bí mật bình thường,hắn căn bản không thể làm chủ được,cũng không có tư cách biết phương pháp luyện chế.Phải đi thỉnh ý kiến của Các chủ vì đối với sự tình trọng yếu loại này,dựa vào Truyền Âm Phù mà đưa tin thì chỉ sợ không được,hắn phải tự mình phản hồi tổng điện một chuyến làm cho Hàn Lập phải chờ hai ba tháng.

Hàn Lập nghe thấy lời này cũng cảm thấy có chút đạo lý,đành phải đáp ứng.

Bất quá hắn cũng không thực sự chờ tại chỗ mà thi triển bí thuật truy tung theo dõi trung niên xem hắn đi tới nơi nào.

Theo hắn biết thì Thiên Cơ Các tuy chỉ là một hiệu buôn nhưng trên thực tế lại cùng Chính Ma thập đại tông môn âm thầm liên quan,hơn nữa cũng có một gã Nguyên Anh hậu kỳ đảm nhiệm chức vụ khách khanh đại trưởng lão.Về phần người này là tu sĩ của tông môn nào thì người biết đã ít lại càng ít,thần bí dị thường.

Đối với Hàn Lập mà nói chuyện này cũng không quan trọng.

Chỉ cần vị khách khanh trưởng lão này không phải là vị Âm La Tông tông chủ kia thì cho dù là một vị trưởng lão của Thiên Ma Tông thì điều đó cùng hắn cũng không quan hệ gì.

Hắn lần này tuy rằng có tồn tại ý niệm lấy thế đè người trong đầu,cũng không thật sự lấy không bí mật này mà sớm chuẩn bị đại lượng tinh thạch cùng với một ít tài liệu trân quý.

Như vậy,đối phương cũng không vì một cái bí thuật mà thực sự nguyện ý đắc tội với một gã đại tu sĩ.

Tựa hồ đúng như phán đoán cúa Hàn Lập,mấy người bọn họ vừa đi được nửa ngọc giai(cầu thang bằng ngọc) thì đột nhiên toà đại điện trong không trung kia truyền đến một tiếng chuông nghênh tiếp khách nhân.

Lập tức cửa điện quang hoa chợt loé,hơn mười đạo độn quang từ bên trong bắn nhanh ra,sau khi xoay quanh một cái liền xuất hiện thân hình,phân biệt đứng tại hai bên lối vào đại điện,thế nhưng không chịu cấm chế ảnh hưởng

Mà ở giữa những người này,hai người song vai đi ra,từ trên cao nhìn xuống xem xét đám người Hàn Lập.

Hàn Lập nhướng mày nhưng lập tức thần sắc bình thường trở lại.Thân hình bỗng nhiên run lên liền xuất hiện cách xa mười trượng,liên tiếp vài lần liền quỷ dị xuất hiện tại của đại điện,đối mặt với hai người ở giữa.

Tu sĩ hai bên thấy vậy tự nhiên xôn xao một trận,một số còn lộ vẻ kinh hoảng,đưa tay đặt lên túi trữ vật ở bên hông.

"Không được vô lễ! Các ngươi lui xuống trước đi. Vị này chính là Hàn đạo hữu?" Hai người đứng giữa phân biệt ở bên trái một gã lão giả mập mạp, bỗng nhiên mở miệng quát lớn tu sĩ hai bên vài câu, sau đó nhoẻn miệng cười hỏi Hàn Lập một câu.

*"Các hạ chính là Thiên Cơ Các Các chủ?"*Hàn Lập cẩn thận đánh giá lão giả vài lần rồi đồng dạng hỏi lại.

------oOo------

Chương 1223: Phật Tông Cao Nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

*"Lão phu Sán Khổ chính là chấp chưởng bản các.Kỳ thật ý đồ của đạo hữu khi đến đây,tại ha đã sớm thông qua Truyền Âm Phù của Trương chưởng quỹ biết một ít rồi.Nhưng đây dù sao cũng không phải là nơi nói chuyện,hay là đạo hữu theo ta vào trong điện?"*Bàn lão giả(lão già béo)đưa tay ra hiệu mời,khách khí dị thường.

Trên bàn tay của hắn có một ngón tay mang một chiếc chỉ hoàn(nhẫn) lập loè lúc thì hào quang chói mắt,lúc thì ảm đạm không chút ánh sáng,phong cách cổ xưa thật sự làm cho người khác cảm thấy kỳ lạ.

*"Điều này tất nhiên không có vấn đề gì.Nhưng còn vị đại sư này,không biết nên xưng hô thế nào?"*Ánh mắt Hàn Lập quét qua chiếc chỉ hoàn một cái,gật gật đầu,sau đó ánh mắt liền chuyển sang gã tăng nhân đang bất động thanh sắc đứng bên cạnh.

Vị tăng nhân này thân mặc áo tăng màu vàng nhạt(áo của mấy ông sư thường mặc đó),mi thanh mục tú,thoạt nhìn khoảng mười sáu mười bảy tuổi,nhưng dựa vào linh áp đáng sợ toả ra từ người này thì biết đó là một lão quái vật Nguyên Anh trung kỳ của Phật môn.

*"Không dám,bần tăng là Diễm Trúc!"*Thiếu niên này mỉm cười,chắp tay làm một Phật lễ.

*"Diễm Trúc?"*Hàn Lập thì thào thanh âm,trong đầu một chút ấn tượng cũng không có.

Chẳng qua,điều này cũng không kì quái cho lắm.Tứ đại Phật tông cao giai tu sĩ nguyên bản thì rất ít tu sĩ biết,hơn nữa Hàn Lập cũng không phải là người Đại Tấn,không nhận biết một gã Phật tông trưởng lão cũng là chuyện bình thường.

Nhưng lão béo không một bên thấy Hàn Lập lộ vẻ thờ ơ thì trong mắt không khỏi hiện lên một tia kỳ quái,tuy rằng che dấu rất tốt nhưng với tu vi của Hàn Lập sao lại không thấy.Trên mặt cũng không biểu thị gì nhưng trong long cân nhắc một phen.

Chẳng lẽ tăng nhân này danh tính rất lớn sao?Nếu không sao vị Thiên Cơ Các Các chủ này lại có biểu tình như vậy.

Nhưng vị tăng nhân này đối với biểu hiện của Hàn Lập thì cũng không để ý,vẫn một bộ dáng tiêu diêu tự tại.

Lúc này,bạch diện trung niên cùng tu sĩ họ Tào mới chạy đến được cửa điện,vội vàng làm lễ ra mắt lão béo.

Thế nhưng Sán Khổ sau khi phân phó vài câu đã đuổi tu sĩ họ Tào về,chỉ để bạch diện trung niên ở lại.

Sau đó hắn bộ dáng khiêm nhường,dẫn đoàn người tiến nhập vào trong Thiên Cơ Điện Đoàn người liền phân biệt ngồi xuống.Đương nhiên bạch diện trung niên chỉ là tu sĩ Kết Đan kỳ nên chỉ có thể đứng hai bên.

*"Nghe nói Hàn đạo hữu lần này đến là muốn mua bí pháp luyện chế giới tử không gian,không biết có phải là thật?"*Sán Khổ tính tình cũng rất sảng khoái,đi thẳng vào vấn đề.

*"Đúng,Hàn mỗ lần này đến chính vì sự tình này."*Hàn Lập cũng không có ý quanh co,thản nhiên nói.

*"Đạo hữu nếu muốn bí thuật này phân nữa chắc là đã phát hiện khe nứt không gian,muốn luyện chế thành giới tử không gian nhưng lại không muốn cho người thứ hai biết được chuẩn xác vị trí."*Bàn lão giả có vẻ lơ đễnh nhẹ nhàng cười.

Vị Thiên Cơ Các Các chủ này có tu si Nguyên Anh trung kỳ,hơn nữa lại là người đứng đầu một phương thế lực nên Hàn Lập cũng có biểu hiện ra một tia kính ý,nhưng vẫn thong dong dị thường,không chút thất thố.

*"Đạo hữu đã một câu nói toạc ý đồ của tại hạ ra rồi đó!"*Hàn Lập hai mắt híp lại,nhàn nhạt nói.

*"Ha ha,từ khi bản các sáng lập ra giới tử không gian đến nay cũng có người giống đạo hữu đến đòi phương pháp luyện chế này.Những người này cùng Hàn huynh cũng không sai biệt lắm,đều là phát hiện ra được khe không gian muốn luyện chế thành chuyên chúc không gian của bản thân mà tuyệt không hy vọng có người thứ hai biết đến.Những người này cũng giống đạo hữu,tu vi đều là đại tu sĩ"*Sán Khổ cười khẽ trả lời.

*"Nga,thế đạo hữu có đồng ý không?"*Hàn Lập thực sự thấy tò mò.

*"Không có!Tuy rằng họ đều cam đoan không đem phương pháp này tiết lộ ra ngoài,nhưng bản các nều thật sự đem phương pháp luyện chể này đưa ra chỉ sợ những thứ như Thiên Cơ Ốc,Thiên Cơ Phủ đã không phải hàng độc quyền của bản các."*Bàn lão giả trực tiếp đưa ra câu trả lời.

*"Thế đạo hữu có phương pháp khác để giải quyết việc này không.Nếu không quý các cũng sẽ không làm điều không khôn ngoan này."*Hàn Lập nghĩ một chút,mới nói ra đầy thâm ý.(ý lão Hàn Lập nhà ta là từ chối mà mấy lão quái trước không sinh chuyện)

*"Hàn huynh nói lời ấy thật chính xác.Bản các cũng không dám đắc tội với nhiều đồng đạo như vậy.Tuy rằng bản các không đem phương pháp nói ra nhưng lại có vật khác thay thế,đồng dạng có thể thoả mãn yêu cầu của đạo hữu."*Bàn lảo giả thần sắc thoải mái trả lời.

*"Vật thay thế?"*Hàn Lập thực sự trong lòng rất ngạc nhiên.

*"Bản các lúc trước đã nghiên cứu ra một bộ khí cụ bày trận có thể sinh ra một loại cấm chế,trực tiếp đem khe không gian hình thành một loại giống với giới tử không gian.Cái này tuy rằng không phải là giới tử không gian chân chính nhưng cũng giống đến bảy tám phần."*Sán Khổ tự tin nói.

*"Lại có sự tình này?Nhưng nếu dựa vào cấm chế lực thì loại giới tử không gian này chỉ sợ thiếu hụt đi không ít"*Hàn Lập nhướng mày lắc đầu nói.

*"Chỗ thiếu hụt đi tự nhiên là có một ít.Nhưng chỗ thiếu hụt đó đối với người giống như Hàn huynh mà nói cũng không tính là gì."*Sán khổ không thèm giảng giải đạo lý.

*"Sán huynh nói như vậy làm Hàn mỗ thực sự cảm thấy hứng thú.Có thể nói rõ được không?"*thần sắc Hàn Lập cuối cùng cũng động.

*"Kỳ thật cũng không có gì.Vị Các chủ đời trước đã cùng vài vị trận pháp tông sư liên thủ căn cứ vào nguyên lý của giới tử không gian mà thiết kế ra loại giới tử pháp trận này sau đó truyền phương pháp sử dụng trận pháp cơ hồ hoàn mỹ này ra.Chỉ cần không phải không gian quá lớn thì loại trận pháp này có thể áp dụng được.Về phần chỗ bị thiếu hụt này bất quá cũng chỉ hai điểm mà thôi.Nếu là bày trận pháp này mà muốn hình thành một khỏang không gian lớn thì tất nhiên lượng linh thạch cần dùng cũng không phải nhỏ.Đại khái một năm sẽ mất hơn vạn linh thạch.Đương nhiên,đối với không gian có linh mạch thì lượng hao phí sẽ giảm đi một ít.Mặt khác,một khi bố trí loại trận pháp này thì giới tử không gian nhiều lắm cũng chỉ duy trì được hai ba ngàn năm,đến lúc đó khí cụ bày trận sẽ tiêu thất mà toàn bộ không gian sẽ tự động sụp đổ,không thể cứu chữa.Hai điều này đối với Hàn huynh mà nói thì điều trước tự nhiên không thành vấn đề,điều còn lại chỉ cần đạo hữu không có ý định truyền thừa cho gia tộc hoặc tông môn,thời hạn sử dụng tất nhiên là dư dả.Dù sao thì cho dù tu luyện tới Hoá Thần kỳ cảnh giới thọ nguyên bất quá cũng hơn 2000 năm mà thôi."*Sán Khổ tự đắc nói.

Hàn Lập nghe thấy những lời này thì sờ cằm,trên mặt lộ vẻ suy tư.

*"Thế nào,Hàn đạo hữu đối với loại khí cụ bày trận này không cảm thấy hứng thú sao?Nếu là đạo hữu muốn,bản các sẽ bán ưu đãi cho đạo hữu một bộ."*Lão giả cười nhìn Hàn Lập nhưng sâu trong lòng ánh lên một tia giảo hoạt,tựa hồ chắc chắn Hàn Lập sẽ đáp ứng.

Nhưng ngay sau đó,khuôn mặt Sán Khổ nguyên bản đang tươi cười chợt ngưng trệ.

*"Tại hạ vẫn muốn có phương pháp luyện chế giới tử không gian."*Trầm ngâm hồi lâu Hàn Lập lắc lắc đầu nói.

Lần này thì chẳng những hai người lão giả cùng bạch diện trung niên thần sắc biến đổi,vị *"Diễm Trúc"* tăng nhân kia đang ở một bên cúi đầu suy nghĩ cũng có chút ngoài ý muốn ngẩng đầu lên,nhìn Hàn Lập một cái.

*"Đạo hữu đã kiên trì như thế xem ra đã có cân nhắc kĩ càng,nhưng hẳn cũng nên nói đạo lý một chút chứ?"*Bàn lão giả ánh mắt chớp động,thở dài một tiếng.Một bàn tay đặt trên thành ghế gõ gõ rất có quy luật.

Hàn Lập thấy hành động này của lão giả xem như không có,trong miệng bình tĩnh nói:

*"Rất đơn giản,khi tại hạ phát hiện khe không gian kia thì đã có chút không ổn,tại hạ không tin tưởng vào bộ khí cụ bày trận kia có thể ngăn cản không gian không bị sụp đổ.Hàn mỗ đối với phương pháp này ở tình thế bắt buộc."*Hàn Lập nhìn chằm chằm vào lão giả,ý tứ không để cho hắn có thể cự tuyệt.

Nghe được lời nói của Hàn Lập,Sán Khổ nhướng mày,hiển nhiên câu trả lời của Hàn Lập hắn cũng đã đoán trước được,trên mặt lộ ra vẻ do dự.

*"Muốn phương phap luyện chế giới tử không gian cũng được,trước hết cứ luận bàn cùng lạo phu một chút rồi tính sau."*Đúng lúc này,không gian truyền đến một thanh âm già nua,sau kho ngân quang chợt loé,một đạo độn quang trong nháy mắt từ ngoài bắn vào,sau đó xuất hiện một lão tăng mặc ngân bào.

Vừa thấy lão tăng,Sán Khổ cùng Diễm Trúc nguyên bản đang ngồi cuống quýt đứng dậy đón chào.Bàn lão giả trong mắt khó nén một tia vui mừng.

"Nguyên Trí đại sư,người đã đến rồi."

"Tham kiến Nguyên Trí sư huynh!"

Hai người này cứ như vậy xưng hô nói.

Hàn Lập đang ngồi ngay ngắn trên ghế cũng không nhúc nhích,ngược lại ánh mắt có chút hứng thú đánh giá tăngnhân này.

Tăng nhân này tuy rằng không trẻ giống như Diễm Trúc nhưng thoạt nhìn cũng chỉ khoảng ba mươi tuổi,bộ dáng thập phần nho nhã.Thật sự không thể cùng thanh âm gia nua kia là phát ra bởi hắn.

Chẳng qua cái tên Nguyên Trí này hắn cũng có nghe nói qua.Tăng nhân này tựa hồ là một trong Tứ đại Phật tông Lôi Âm Tông trưởng lão,Nguyên Anh hậu kỳ.

Cùng với các Phật tông tu sĩ khác có chút bất đồng.Vị này tại Đại Tấn thanh danh rất lớn,hơn nữa còn đảm nhiệm chức vị kim cương hộ pháp cực kỳ thưa thớt.Đối với đạo nho hai môn,tựa hồ bộ dáng không đúng lắm.Cùng với những thứ khác hắn cũng không biết nhiều.

*"Nguyên lai là Lôi Âm Tông Nguyên Tri đại sư,thật không nghĩ đại sư lại là khách khanh trưởng lão của Thiên Cơ Các,Hàn mỗ thật sự thất kính."*Đánh giá ngân bào tăng nhân một lát,Hàn Lập cười mà như không ngồi trên ghế ôm quyền thi lễ.

*"Thật sự không biết Hàn đạo hữu từ tông môn nào đến,bần tăng tựa hồ chưa thấy qua đạo hữu."*Gặp Hàn Lập bộ dáng đủng đỉnh,ngân bào tăng nhân hai mắt tinh quang chợt loé,hỏi không chút khách khí.

*"Nguyên Trí đại sư không biết Hàn mỗ cũng là chuyện bình thường,tại hạ cũng lần đầu tiên nhìn thấy Lôi Âm Tông cao tăng!"*Hàn Lập cười hắc hắc,bộ dáng lười biếng nói.

"Nguyên Trí sư huynh có thể là lần đầu tiên nhìn thấy Hàn thí

*chủ,nhưng thanh danh Hàn đạo hữu người tuyệt nhiên không phải lần đầu nghe tới."*Vị Diễm Trúc đột nhiên cười nói.

Hàn Lập sắc mặt khẽ biến,nhất thời quay đầu nhìn về hướng người kia.

Sán Khổ nghe vậy thì ngẩn ra,lập tức như nghĩ đến cái gì đó.

*"Nga,Diễm Trúc sư đệ nói lời này ý là sao?"*Ngân bào tăng nhân cũng có chút ngoài ý muốn.

------oOo------

Chương 1224: Giao Thủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

*"Sư huynh hay là đã quên sự tình hơn hai trăm năm trước tại Côn Ngô Sơn cùng ma thú náo loạn Tiểu Cực Cung.Nếu sư đệ đoán không sai thì hai sự kiện chấn động một thời đó Hàn đạo hữu cũng có tham gia,hơn nữa còn gây nên không ít ảnh hưởng."*Diễm Trúc thong dong nói.

*"Côn Ngô Sơn?Tiểu Cực Cung?Chẳng lẽ người mà Âm La Tông cùng Tiểu Cực Cung vẫn truy nã là người này?"*Ngân bào tăng vừa nghe thấy lời này thì cả kinh,mắt lộ ra kỳ quang một lần nữa đánh giá Hàn Lập.

*"Sự tình đã trôi qua nhiều năm như vậy,vẫn còn có người nhớ đến sự tình năm đó sao?Như thế nào,các bị muốn bắt tại hạ giap cho hai nhà sao?"*Hàn Lập thần sắc bình tĩnh,tựa hồ đối với suy đoán của Diễm Trúc đã xác định.

*"Ha Ha,Hàn huynh chớ nói đùa. Âm La Tông cùng Tiểu Cực Cung tuy cũng là thế lực không nhỏ nhưng bọn họ cùng chúng ta chẳng có quan hệ gì.Bản các như thế nào lại xuất lực làm chuyện lấy lòng người này.Chẳng qua,đại danh của Hàn huynh Sán mỗ đã nghe như sấm bên tai.Nghe nói Âm La Tông Càn lão ma cùng Tiểu Cực Cung Hàn Ly đều táng mạng dưới tay đạo hữu,không biết có sự tình này không?"*Bàn lão giả vừa nghe thấy Hàn Lập thản nhiên thừa nhận,trong lòng vừa động một chút,khuôn mặt có chút miễn cưỡng tươi cười đi lên.

*"Chuyện năm đó cũng có chút nguyên do khác.Về phần chuyện của Càn lão ma cùng Hàn Ly thượng nhân nói ra có chút không tiện,chỉ sợ các vị đạo hữu có chút không tin."*khoé miệng Hàn Lập nổi lên một tia cười lạnh,trả lời.

"Nghe nói Hàn huynh năm đó tu vi chỉ là Nguyên Anh trung kỳ đỉnh.Nếu đúng như lời của ngoại nhân đồn đại thì đạo hữu có thể

*giết hai vị đại tu sĩ.Hiện nay lại tiến giai thành hậu kỳ,thần thông chẳng phải càng thêm kinh thiên.Bần tăng thật muốn cùng đạo hữu luận bàn một chút."*Ngân bào tăng nhân thần sắc biến đổi,ngưng trọng nói.

*"Nguyên Trí đại sư,không bằng như vậy đi.Nếu Hàn huynh thật tình muốn mua bí pháp luyện chế giới tử không gian,bản các cũng không phải là không thể thương lượng."*Sán Khổ nghe được lời nói của tăng nhân thì vồi vàng khuyên can nói.

Thoạt nhìn,vị Hàn Lập này từng đã oanh động Đại Tấn một thời gian ngắn,vị Thiên Cơ Các Các chủ này tâm tư nhất thời biến đổi,không nghĩ muốn cho vị khách khanh đại trưởng lão cùng Hàn Lập giao thủ nữa.

*"Sán Khổ đạo hữu không cần khuyên can lão nạp nữa,cho dù không có sự tình của giới tử không gian thì bần tăng nhất định phải cùng Hàn đạo hữu luận bàn một chút.Dù sao Nguyên Anh hậu kỳ đã dừng lại hồi lâu,đang muốn cùng một ít đồng giai đạo hữu trao đổi một phen,xem liệu có thể lĩnh ngộ được gì không? Hàn đạo hữu nếu thực sự lợi hại như thế lão nạp càng không thể bỏ qua cơ hội này."*Ngân bào tăng nhân nhìn chầm chầm vào Hàn Lập nói.

Nghe được lời nói của Ngân bào tăng nhân,Sán Khổ khuôn mặt chảy dài,vừa quay đầu thì thấy Diễm Trúc đang đứng một bên ánh mắt loé sáng.

*"Sán thí chủ không cần quá lo!Nếu là luận bàn thần thông thì Nguyên Trí sư huynh cùng Hàn đạo hữu tất biết chừng mực,sẽ không để xảy ra chuyện gì đâu.Để họ trao đổi một lát cũng tốt.Nói thật,bần tăng cũng muốn xem thấy thần thông của đại tu sĩ đến từ Thiên Nam này."*Thiếu niên tăng nhân mỉm cười nói.

Bàn lão giả nghe vậy nhất thời hết nói nổi.

*"Ngươi cũng biết lai lịch của Hàn mỗ!"*Vừa nghe Diễm Trúc đề cập đến Thiên Nam,Hàn Lập trong lòng chợt thấy rùng mình,sắc mặt âm trầm xuống.

*"Hàn huynh không cần kinh ngạc,tuy rằng lai lịch của đạo hữu trong mắt tu sĩ bình thường rất thần bí nhưng đối với Chính Ma thập đại tông môn chúng ta ma nói,cũng không quá khó tìm hiểu.Đạo hữu nghĩ Âm La Tông cùng Tiểu Cực Cung không tra ra xuất thân của đạo hữu sao?Chẳng qua bọn họ sợ thần thông hiện nay của đạo hữu mà đành vờ như không biết thôi.Dù sao năm đó hai tông môn mất đi một vị đại tu sĩ,còn lại cũng có nhiều vị Nguyên Anh trưởng lão ngã xuống,hiện giờ họ đang bận tâm đến sự dòm ngó của các thế lực khác,không tiện trêu chọc đạo hữu.Nếu không tại sao mấy năm nay đạo hữu có thể yên ổn sống tại Thiên Nam như vậy?"*Diễm Trúc tựa hồ như biết trong lòng Hàn Lập đang nghĩ gì,không nhanh không chậm nói.

*"Điều này cũng đúng,các tông môn khác ta không biết nhưng Âm La Tông hơn nửa là biết rõ lai lịch của ta.Chẳng qua nếu không vì việc của giới tử không gian,tại hạ cũng không có hứng thú cùng tu sĩ đồng giai giao thủ.Trừ phi Sán Khổ đạo hữu hứa hẹn,nếu tại hạ chẳng may thắng Nguyên Trí đại sư thì Thiên Cơ Các nguyện ý đem phương pháp luyện chế ra giao dịch."*Hàn Lập thần sắc dần hoà hoãn lại.

Ngân bào tăng nhân nghe thấy thế thì ngẩn ra,liếc mắt nhìn lão béo một cái.

Vị Thiên Cơ Các các chủ này tâm tìnhbất định,nhưng sau một lát dường như đã thông suốt nhoẻn miệng cười nói:

"Nếu Hàn đạo hữu đã tự tin như thế,Sán mỗ như thế nào lại từ chối.Chỉ cần Hàn huynh thực cùng nguyên trí đại sư luận bàn chiếm thế thượng phong, bí thuật luyện chế giới tử không gian này giao cho đạo hữu lại có gì đáng ngại."

Hắn đáp ứng một tiếng rồi ngồi xuống.

*"Có những lời này của Sán Khổ đạo hữu,Hàn mỗ cũng muốn lĩnh giáo một chút thần thông của Nguyên Trí đại sư.Nói thật,tại hạ đối với bí thuật của Phật tông cũng có chut nghiên cứu,hy vọng đại sư đừng làm cho Hàn mỗ thất vọng."*Hàn Lập cười hắc hắc,lập tức đứng dậy nói không chút do dự.Lời nói vừa nói ra,các Kết Đan kỳ tu sĩ đứng hai bên đều xôn xao một chút,trên mặt không

chút che dấu vẻ hưng phấn.

Mà vị Diễm Trúc kia lại đứng một bên mỉm cười,bộ dáng có chút bí hiểm.

Ngân bào tăng nhân hai hang long mày nhướng lên cười lạnh.Sau đó khuôn mặt nho nhã của hoà thượng lộ ra vài phần sát khí.

*"Lấy thần thông của hai vị đạo hữu,tại Thiên Cơ Điện giao thủ sợ có chút không ổn.Không bằng đi ra bên ngoài luận bàn,như thế nào?Đối với hai vị mà nói,cấm không cấm chế tất nhiên không chút ảnh hưởng."*Sán Khổ đánh giá một chút nói ra lời đề nghị.

*"Tất nhiên là có thể,bần tăng không có ý kiến!"*Ngân bào tăng nhân chậm rãi gật đầu

*"Cứ theo ý của Sán các chủ đi."*Hàn Lập lộ ra bộ dáng không quan trọng.

Đoàn người lập tức đi ra khỏi đại điện,đứng tại cửa điện.

Bỏ lại mọi người đứng trên mặt đất,Hàn Lập cùng Ngân bào tăng nhân quanh thân thanh quang chớp động,hoá thành một đạo thanh hồng bay vụt lên trời.Còn tăng nhân dưới chân sinh ra bạch sắc liên hoa, nhẹ nhàng bay lên một cách từ từ.

Một lát sau,hai người liền phân biệt đứng tại khoảng không trên Thiên Cơ Điện,đối mặt cách nhau khoảng mười trượng.

Mà Ngân bào tăng nhân nhìn Hàn Lập trong chốc lát,bỗng nhiên trong miệng niệm một tiếng Phật hiệu,trên mặt bỗng hiện lên một tầng kim quang nhàn nhạt.

Hàn Lập thấy cảnh này nguyên bản vẻ lười nhác chợt tắt,đột nhiên hỏi:

"Nghe tiếng đã lâu,Nguyên Trí đại sư là Phật môn kim cương hộ pháp,pháp quyết tu luyện chẳng lẽ là Minh Vương Quyết?"

*"Nga,không thể tưởng tượng được đạo hữu đối với công pháp Phật môn chúng ta cũng có chut hiểu biết.Lão nạp tu luyện đúng là pháp quyết này.Mong đạo hữu chỉ một phần."*Ngân bào tăng nhân nghe thây Hàn Lập nói tên pháp quyết ra đầu tiên ngẩn ra nhưng lập tức ngạo nghễ nói.

Chỉ thấy hai tay hắn hợp lại,trong miệng âm thanh chợt hiện,một đám ký hiệu màu bạc theo Ngân bào trực tiếp trôi nổi hiện ra,không chỉ khuôn mặt mà cà người bắt đầu biến thành màu vàng nhạt,trông giống như một pho tượng kim thân la hán.

Hàn Lập thần sắc biến đổi,trong lòng chợt rung mình.

Đối phương đã biểu hiện ra rõ ràng là tu luyện tới tầng bốn Minh Vương Quyết.Theo lý thuyết thì thân thể đối phương có thể cùng pháp bảo bình thường còn cứng rắn hơn.Nếu là phi kiếm bình thường thì chỉ sợ đối phương có thể dùng tay không ngăn cản.

Chẳng qua,nếu đối phương chỉ có trình độ này mà nói thì cũng không phải laà đối thủ của hắn.

Hàn Lập cũng không nói gì,tay áo chợt run lên,nhất thời một trận thanh minh,hơn mười thanh phi kiếm màu vàng theo cổ tay bay ra hoá thành từng đạo kiếm quang xoay quanh người.

Lập tức Hàn Lập cũng nói ra một loại pháp quyết,hướng không trung nhẹ nhàng điểm một cái.

Tất cả kiếm quang run lên,kim mang đại phóng,một hoá bảy biến ảo thành mấy trăm đạo phi kiếm.Chỉ cần hơi bay lượn,kiếm khí màu vàng cơ hồ bao phủ non nửa không trung tạo thành một mảng kim quang cuộn sóng,thanh thế cực kỳ kinh người.

Sán Khổ cùng các tu sĩ Kết Đan kỳ đang đứng xem ở phía dưới thấy cảnh này sắc mặt không khỏi đại biến.

Không cần vị Hàn đại tu sĩ này thi triển thần thông gì,chỉ cần nhiều kiếm quang cùng nhau cuồn cuộn xông tới như vậy chỉ sợ tu sĩ Nguyên Anh kỳ bình thường tuyệt không dám ngăn cản.

Ở phía đối diện,Ngân bào tăng nhân thấy cảnh này thì lại thờ ơ nhấc hai tay lên,trong tay linh quang hai màu hồng lục chớp động,phân biệt xuất hiện 21 cây thiền trượng màu đỏ đậm và một chuỗi Phật châu màu xanh biếc.

Đúng lúc này.hl đứng đối diện hai tay bấm pháp quyết,mấy trăm đạo kiếm quang hoá thành một phiến màu vàng sáng mờ,quết về phía Ngân bào tăng nhân.

"Tới tốt."

Tăng nhân trong miệng hét lớn một tiếng,đột nhiên nhấc tay lên,thiền toa hoá thành một con giao long màu đỏ đậm trực tiếp nghênh đón,tay kia Phật châu cũng phóng ra ngoài,hoá thành nhiều điểm lục quang chớp động,hợp với nhau tạo thành một tầng lục sắc quang mạc đem hắn bảo hộ vào bên trong.

Lập tức vị Phật tông đại tu sĩ này hai mắt nhìn xuống,hai tay biến ảo không ngừng,tựa hồ như phải thi triển thần thông cực kỳ huyền ảo nào đó.

Con giao long đỏ đậm kia lắc mình,chui vào bên trong thanh trúc phong vân kiếm đã biến thành kim hà kia.

Cũng không biết thiện toa này chế tạo từ tài liệu nào mà tuy rằng giao long bị mấy trăm đạo kiếm quang đồng thời trảm đến trong nháy mắt thế nhưng kim mang hồng quang lại đan xen vào nhau,không bị phiến kiếm quang trảm thành mảnh nhỏ,ngược lại xích giao không cam lòng yếu thế,giương nanh múa vuốt gắt gao cắn xé kim hà,bộ dáng không chút lạc xuống hạ phong.

*"Vạn năm hoả san hô!"*Hàn Lập thấy tình hình này thì thào một tiếng trong miệng,trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên.

Tuy rằng khảm nhập canh tinh vào phi kiếm sắc bén vô cùng nhưng tại Nhân Giới còn có vài loại tài liệu hoàn toàn có thể ngăn cản nó.Loại vạn năm hoả san hô này chính là một trong số đó.

Chỉ có điều loại tài liệu trình độ này vô cùng hiếm gặp,chỉ sợ so với canh tinh còn khó kiếm hơn.Thiện toa của vị Nguyên Trí đại sư dùng đúng loại tài liệu này,hơn nữa tỉ lệ còn không thấp nếu không tuyệt không dám ngăn cản nhiều phi kiếm nhất tề trảm xuống như vậy mà bình yên vô sự.

Hàn Lập trong lòng thấy kinh ngạc,bất quá thanh trúc phong vân kiếm của hắn cũng tuyệt không chỉ nhờ vào độ sắc bén mà thủ thắng,lúc này thúc giục thần niệm,một phần kiếm quang tiếp tục cuốn lấy giao long bộ phận còn lại xoay quanh một cái bay qua một bên hoá thành một đạo kim mang bay thẳng đến chỗ tăng nhân.

------oOo------

Chương 1225: Kim Cương

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mắt thấy vô số kim mang bay nhanh mà đến,tăng nhân hai tay đang thi triển Phật ấn chỉ liếc nhìn,tựa hồ đối với Phật châu biến ảo thành quang mạc tin tưởng mười phần.

Hàn Lập thấy vậy trong lòng thầm cười lạnh.

Kim mang phi kiếm đại phóng,uy năng lại lớn hơn ba phần.

*"Phốc phốc"*nhiều tiếng động lớn vang lên liên tiếp,kim mang lướt qua đều đánh lên trên quầng sáng,nhưng dường như đánh lên cây khô bàn nặng nề làm cho lục mạc kia run rẩy một trận nhưng không thể xuyên thủng qua được.

Hàn Lập thấy vậy thần sắc biến đổi nhưng âm thầm thúc dục pháp quyết.

Nhất thời,hơn trăm đạo kiếm quang phụ cận Ngân bào tăng nhân đồng thời run lên,nhất thời hướng trời cao tụ lại.

Hào quang bắn ra bốn phía tạo thành một vòng màu vàng bay lên.

Nhưng khi kim quang vụt tắt,một kim kiếm dài một trượng xuất hiện.

Hàn Lập lúc này không chút do dự hướng đối diện nhẹ nhàng điểm một cái.

*"Bụp"*một tiếng động vang lên,mặt ngoài kim kiếm vốn ảm đạm nổi lên một tầng hàn quang màu trắng ngà,tinh băng thật dày lập tức hiện ra hoá thành một thanh băng kiếm cự đại dài hơn mười trượng.

Kiếm này thể tích thật khổng lồ,phi thường trong suốt làm cho ai thấy cũng phải hít một ngụm lương khí.

Ngân bào tăng nhân nguyên bản vẫn đang cúi đầu bấm quyết đột nhiên ngẩng đầu lên sắc mặt đại biến.

Mà Hàn Lập lúc này đang đứng đối diện một tay vung lên trong miệng lạnh lùng nói *"Trảm"*.

Băng kiếm nhoáng lên một cái liền hung hăng hạ xuống,chưa thực sự trảm xuống lục sắc quang mạc nhưng vùng không gian phụ cận có thể thấy được một tầng dao động,đồng thời phát ra nhiều tiếng nổ lớn giống như một toà băng sơn hung hổ áp xuống.

Ngân bào tăng nhân trong miệng niệm một tiếng Phật hiệu,bạch sắc quang liên(bông sen trắng) xoay tròn rồi hạ xuống,cả người cùng liền cùng thất sắc Phật quang tiêu thất.

Cự kiếm mang theo tiếng động trảm vào khoảng không.

Ngay sau đó,cách cự kiếm khoảng vái trượng bạch quang chợt loé,liên hoa xoay tròn hiện ra,lập tức tăng nhân cũng xuất hiện một cách quỷ dị ở trên bạch liên,đồng thời trong tay kết ấn biến đổi,trên người toả ra linh áp kinh người,trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện ảo ảnh cao năm sáu trượng.

Hư ảnh này toàn thân kim quang bao phủ,khuôn mặt dữ tợn hung ác,tóc quăn,nửa người để trần,thế nhưng nghe đồn thì đó lại là hình tượng Phật môn kim cương độc nhất vô nhị.

Mà ngay khi hư ảnh này xuất hiện,trong nháy mắt,Ngân bào tăng nhân hét lớn một tiếng,hai quyền hướng băng kiếm xa xa oanh tới.

*"Ầm ầm"*một tiếng vang thật lớn xuất hiện,hư ảnh kim cương cùng tăng nhân đều trợn mắt.

Tròng mắt đảo liên tiếp,kết giới rắn chắc đối mặt với thân kiếm.

Hai luồng kim mang va chạm với nhau tại băng kiếm một cách bạo liệt thế nhưng cự kiếm lớn như vậy lại bị nổ một tiếng,một kích đánh bay,quay cuồng giữa không trung một lúc mới miễn cưỡng ổn định lại được.

Hàn Lập vội vàng nhìn hướng băng kiếm,trên thân kiếm tử hồng hỗn loạn,trong lòng không khỏi cả kinh.

Bởi vì chỗ cự kiếm bị hư ảnh kim quang kia đánh trúng,tầng băng dày tấc tấc vỡ vụn,lộ ra bản thể kim kiếm bên trong.

Đây là loại công pháp gì?Không giống Minh Vương Quyết nhưng lại hình như có quan hệ với Minh Vương quyết.

Hắn trong lòng cảm thấy vài phần kinh nghi.

Chẳng qua,trong lần tế luyện phi kiếm sau đó,hắn đã khảm nhập nhiều Huyền Ngọc tới nỗi làm cho người ta cảm thấy cứng họng.Mỗi thanh đều có thể chịu đựng một cái cực hạn.Cho nên thanh trúc phong vân kiếm ẩn chứa hàn khí lợi hại kia tất nhiên không có khả năng bị một kích kia gây hư hại.

Hàn Lập thần niệm vừa động,tại nơi băng kiếm thoạt nhìn hư tổn kia hàn quang màu trắng ngà chớp động vài cái,nơi băng vỡ lại khôi phục như cũ.Lập tức băng kiếm không chút khách khí hoành ngang chém về phía Ngân bào tăng nhân.Uy lực của băng kiếm cũng không suy giảm chút nào,giống như lần hao tổn trước không xảy ra vậy.

Lần này thì Ngân bào tăng nhân thực sự cảm thấy đau đầu.

Sắc mặt hắn trầm xuống,chưa thi triển pháp thuật né tránh mà thân hình chớp động,hai cánh tay đột nhiên hoá lớn,hướng thanh băng kiếm đang bay tới như chớp hợp lại.(dg:chụp kiếm đó mà!)

"Phanh" một tiếng,kim cương hư ảnh đồng dạng động thủ,thế nhưng lại dùng hai cánh tay chuẩn xác đem băng kiếm giữ lại giữa không trung,

Làm cho nó không thể tiếp tục hạ xuống thêm chút nào.

Phải biết rằng tuy rằng Phật môn hư ảnh này cũng không thể nói là nhỏ nhưng nếu so sánh với băng kiếm thì thật sự là tiểu vu kiến đại vu.

Như thế trong nhất thời,băng kiếm thật sự bị hư ảnh ngạnh kháng mà không rơi xuống hạ phong.

Tròng mắt Hàn Lập co rút lại,trong lòng thực sự có vài phần hoảng sợ.

Phải biết rằng không chỉ băng kiếm tự thân sở hữu lực lượng rất lớn,cái chính là Huyền Ngọc vạn năm bản thân lạnh vô cùng,có thể đông cứng tất cả mọi thứ pháp bảo,pháp khí mà hư ảnh kim cương lại không thèm quan tâm dùng hai tay là có thể chặn lại,một chút khác thường cũng không có.

Loại bí thuật này thật sự không phải tầm thường.

Tuy nhiên,Hàn Lập đảo mắt qua Ngân bào tăng nhân ở phía dưới hư ảnh thì tựa hồ sắc mặt không thoải mái như hư ảnh trên đầu.Tuy rằng song chưởng vẫn không nhúc nhích,nhưng thân mình ngồi chồm hổm xuống một cách không tự chủ,đồng thời kim quang trên mặt chớp động không thôi,bộ dáng hết sức chật vật.

Hàn Lập không khỏi cảm thấy nhíu mày một chút.

Vị Nguuyên Trí đại sư này bí thuật tựa hồ có chút tương tự cùng Lục Cực Chân Ma công,nhưng bản chất lại hoàn toàn bất đồng.

Lục Cực Chân Ma công tuy rằng đồng dạng tại phía sau huyễn hoá thành lục đạo ma ảnh nhưng ma ảnh này là mượn dùng ngoại lực,là tu luyện giả mượn ma khí của Cổ Ma thuỷ tổ hoá thành mà thi triển ma công.Còn tăng nhân gọi về hư ảnh kim cương lại tựa hồ do pháp lực bản thân hoá thành,mà bí thuật này uy lực lớn ay nhỏ tuỳ thuộc vào sự hỗ trợ của Minh Vương Quyết.

Cái khác không nói,nếu tăng nhân này mà Minh Vương Quyết không tu luyện tới tầng thứ tư thì dưới một kích của cự kiếm,cho dù hư ảnh kim cương có tiếp chiêu thì cũng sớm không thể chống đỡ mà vỡ nát rồi.

Trong lòng Hàn Lập cảm thấy rất kỳ lạ,nhưng ThanhTtrúc Phong Vân kiếm lại không chỉ có chừng ấy khả năng,hai tay liền kết kiếm quyết,thần niệm lập tức thúc dục phi kiếm khác đến.

Tiếng sấm sét vang lên,băng kiếm bỗng nhiên hoá thành từng đạo điện mãng màu vàng thô to như cánh tay,lao thẳng về phía hư ảnh.

*"Di!"*Ngân bào tăng nhân trên mặt cả kinh,hiển nhiên không nghĩ tới phi kiếm của Hàn Lập lại có nhiều thần thông như vậy.Không kịp nghĩ nhiều,toàn lực phun thẳng ra phía trước một cái.(cái gì ta??-hem biết)

Tuy rằng tăng nhân trong miệng cũng không phun ra đồ vật gì nhưng lại bất đồng với khi thao túng hư ảnh kim cương,trong miệng phun ra một cỗ kim sắc hà quang.Linh quang chớp động,đem mấy đạo điện giao thổi bật ra làm cho chúng không thể lại gần.

Cơ hồ cùng lúc đó,Ngân bào tăng nhân lại hét lớn một tiếng,đôi tay hư ảnh kim cương kẹp lấy băng kiếm chợt dùng chút lực,trên băng kiếm đang bị kẹp ở giữa toả ra một lớp ngân quang.

Hai tay kim quang chói mắt,vết rách mở rộng trong nháy mắt,băng trên thân kiếm vỡ vụn ra rơi xuống.

Ngân bào tăng nhân đã tính toán dùng lực lượng của kim cương Bát Nhã,đem băng kiếm hoàn toàn bẻ gẫy.

Nhưng là vị cao tăng này hiển nhiên tính toán có chút sai lầm,Hàn Lập thấy thế cười lạnh một tiếng,pháp quyết trong tay biến đổi.

Băng kiếm đang nghênh chiến liền thanh minh một tiếng,hoá thành từng đạo tơ vàng lập tức tản ra,mặc dù hư ảnh kim cương phản thủ(bắt,chụp) vài cái nhưng mỗi đạo tơ vàng đều thông linh,xoay quanh một cái xảo diệu né tránh.Làm cho hư ảnh một chút thu hoạch cũng không có.

*"Hoá kiếm vi ti!Nguyên lai Hàn đạo hữu là một vị tu sĩ tinh thông kiếm quyết!"*Phía dưới hư ảnh,tăng nhân ngẩn ra,thì thào một câu.*"Tại hạ chỉ có chút hoả hậu như vậy nào dám xưng là kiếm tu.Nhưng thật ra bí thuật của Nguyên Trí đại sư thi triển ra đã làm cho Hàn mỗ mở mang tầm mắt một phen.Không biết lai lịch của thần thông này như thể nào?"*Hàn Lập nhàn nhạt cười,phi kiếm đã quay lại sau lưng,bình tĩnh hỏi.

Trước mắt không phải sinh tử chiến,hắn thật sự không cần truy đánh.

*"Chỉ là chút tài mọn cũng không tính là cái gì,chẳng qua có chút phù hợp với Minh vương quyết mà thôi."*Ngân bào tăng nhân đồng dạng cười hắc hắc,cũng không nói rõ ràng,căn bản không muốn để lộ bộ dáng thật.

Hàn Lập nghe xong cũng nở một nụ cười.

*"Thần thông Phật môn quả nhiên không tầm thường,nghĩ đến lại dùng các thủ đoạn bình thường thì chúng ta rất khó trong thời gian ngắn phân thắng bại.Mà Hàn mỗ sau đây sẽ sử dụng các pháp bảo có uy lực lớn,Nguyên Trí đại sư cũng nên cẩn thận."*Hàn Lập khôi phục lại thần sắc ban đầu,đầy thâm ý nói.

Nói xong,mười ngón tay Hàn Lập hướng phía tăng nhân vẩy ra,mười đạo hồng ti chợt loé,bắn nhanh mà ra,nhưng bỗng nhiên nhoáng lên một cái không thấy tăm tích.

Tiếp theo tay áo run lên,một đoàn tam sắc quang diễm bắn ra,hoá thành một cây quạt tam sắc hiện ra trong lòng bàn tay,xoay tròn một cái đã chế trụ được.Linh lực cuồng phóng,hướng đối diện nhẹ nhàng phẩy một cái.

Một tiếng phượng minh truyền ra,một con tam sắc hoả điểu dài vài thước trong quạt bay ra,liền thẳng tiến đến tăng nhân đối diện.

Lập tức Hàn Lập lại hé miệng,một viên châu màu trắng vọt ra khỏi miệng liền cuồng trướng,hoá lớn khoảng một thước.

Một cỗ hàn diễm màu tím ở mặt ngoài viên châu quỷ dị bốc lên.

Hàn Lập cũng không có hành động khác,chỉ hướng viên châu này nhẹ nhàng phất tay áo một cái.

Ngay lập tức,một biển lửa màu tím hiện lên trước người,cuồn cuộn bốc lên cao mấy trượng,hùng hổ quét thẳng về phía đối diện,thanh thế cực kì kinh người.

Ngân bào tăng nhân đứng đối diện thấy các hành động của Hàn Lập thì thần sắc cũng trịnh trọng cực kỳ,đồng dạng một tay xoay chuyển,một bình nhỏ màu xám bạc xuất hiện ở trên tay.

Nhưng không chờ tăng nhân tế ra vật ấy,đột nhiên phía trên không trước hư ảnh kim cương hồng quang chợt loé,mười đạo hoả ti bắn ra.Kết quả *"Đang đang"* vài tiếng,hai phương nhất thời va chạm,thế nhưng hoả ti không thể xuyên thủng hư ảnh mảy may

Tăng nhân đối với sự tình này không chút để ý,ánh mắt hướng về phía tam sắc hoả điểu,hiện lên vẻ ngưng trọng.

Tuy rằng lần đầu tiên thấy được Tam Diễm Phiến thế nhưng tam sắc hoả điểu đang bắn ra linh lực kinh người làm cho hắn cảm thấy như lâm đại địch.Trong lòng không dám khinh thị mảy may

------oOo------

Chương 1226: Vô đề

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhưng ngoài dư liệu của tăng nhân,

Mười đạo hoả ti kia mặc dù không thể xuyên thủng hư ảnh màu vàng nhưng hồng quang đột nhiên loé sáng hoá thành 1 đóa hỏa liên màu đỏ thô to,xoay quanh một cái đem hư ảnh màu vàng gắt gao trói buộc bên trong.

Tăng nhân thấy vậy đầu tiên ngẩn ra,lập tức đưa tay bắn lên không trung.

Một đạo kiếm quang màu trắng theo đầu ngón tay loé ra bay thẳng đến chém tới hoả liên.

Một tiếng giòn vang,hồng quang và bạch quang đan vào nhau,kiếm quang chém hoả liên đứt một đoạn nhỏ nhưng không đứt đoạn hoàn toàn được.

Lần này,Ngân bào tăng nhân sắc mặt thật sự trầm xuống.

Phía đối diện,tam sắc hoả điểu cùng tử sắc hoả lãng trước sau quét đến.Dưới tình thế cấp bách,tăng nhân đột nhiên giẫm một chân lên bạch liên đồng thời trong miệng vang lên một tiếng rồng ngâm,hai cánh tay vươn ra phía ngoài một cách ngưng trọng.

Kim ảnh dường như cảm nhận được sự lo lắng của tăng nhân,đột nhiên cả người kim quang đại phóng,thân thể khổng lồ tăng trưởng một cách nhanh chóng biến lớn khoảng bảy tám trượng.

Nhưng làm cho tăng nhân lo lắng trong lòng là sự tình xảy ra tiếp theo.

Hoả liên theo sự lớn lên của Kim ảnh cũng tăng trưởng theo,bộ dáng không có chút vất vả nào.

Tăng nhân hai tay lại bấm quyết niệm chú,hư ảnh màu vàng trong không trung lại thu nhỏ lại nhưng hoả liên cũng đồng dạng thu nhỏ theo như giòi bám vào trong xương,gắt gao bám phía trên thân hình hư ảnh,không cho thoát ra.

Lần này sắc mặt tăng nhân đã thật sự đại biến.

Mắt thấy tam sắc hoả điểu đối diện đang bay đến gần,hắn bất chấp chuyện của hư ảnh phía trên,vội đem bình ngọc trong tay ném vào không trung.

Ngân bình xoay quanh một cái sau đó miệng bình hướng thẳng đến hoả điểu,ngân quang đại phóng,trong bình truyền ra từng đợt tiếng vang.Lập tức,thất sắc phật quang theo miệng bình bắn ra một đám lớn,trực tiếp nghênh đón tam sắc hoả điểu.

Hoả điểu trong miệng phun ra ngọn lửa tam sắc,hai cánh cũng mở ra muốn phá vỡ phật quang,bay thẳng đến ngân bào tăng nhân phía trên.

Khi song phương tiếp xúc,phật quang đột nhiên lưu chuyển một trận sau đó phóng to,thất sắc linh quang không ngừng xoay chuyển,đem hoả điểu bao vây bên trong,liền quay trở về bình ngọc.Toàn bộ quá trình diễn ra rất nhanh,giống như bình ngọc này căn bản là khắc tinh của tam sắc hoả điểu vậy.

Ngân bào tăng nhân thấy vậy thần sắc mới buông lỏng một chút,nhưng lại lập tức nhìn hướng ngân bình trong không trung một cái.

Bảo vật này run lên,phật quang lại phun ra một đám.Mục tiêu lần này là tử sắc hoả lãng theo sát phía sau tam sắc hoả điểu.

Xem ra hắn định dùng bão vật này đem tử la cực hoả thu vào trong bình.

Nhưng đúng lúc này,phía đối diện bỗng nhiên vang lên thanh âm nhàn nhạt*"Bạo"*.Ngân bình nguyên bản đang huyền phù trong không trung đột nhiên phía ngoài mặt bình ngân quang lay động kịch liệt,đồng thời dường như trong bình vang lên tiếng sấm nổ vang rền truyền ra,hơn nữa thanh âm càng lúc càng lớn.

"Bất hảo!"

Ngân bào tăng nhân thần niệm vừa đảo qua ngân bình,dường như phát hiện sự tình kinh khủng nào đó,thất thanh đứng lên.Lập tức bạch liên phía dưới chân vị cao tăng Âm Lôi Tông này nhoáng lên một cái,nhân hình theo đó loé lên biến mất.

Chỉ còn lại trên không trung toà đại liên lớn vài thước không ngừng chuyển động cùng hư ảnh đang bị giam cầm.

Mà ngay khi tăng nhân sử dụng biện pháp kim thiền thoát xác thì linh quang trên ngân bình chớp động,một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên,ngân bình hoàn toàn bạo liệt.

Một quầng sáng tam sắc thình lình hiện ra tại hư không.

Tam sắc phù văn hơi chuyển động,thể tích vầng sáng cuồng trướng mấy lần,đem bạch liên cùng hư ảnh kim cương bao phủ toàn bộ vào bên trong.

Kim sắc hư ảnh đang bị hoả liên giam giữ trên không trung nên căn bản không thể di động mảy may,hư ảnh ở trong tam sắc hoả diễm hơi chống cự một chút rồi *"xèo xèo"* một tiếng hoàn toàn biến mất.Về phần bạch liên lại càng không chống đỡ nổi,vừa bị tam sắc hoả diễm bao phủ liền lập tức hôi phi yên diệt.

Cách đó ngoài ba mươi trượng,bạch quang chợt loé,thân hình Ngân bào tăng nhân hiện lên.Nhưng ngay khi hư ảnh kim cương vừa bị tiêu diệt,trong nháy mắt sắc mặt hắn tái nhợt,miệng phun ra vài ngụm máu, kim sắc trên da ảm đạm đi rất nhiều,giống như bị tổn thương nguyên khí nặng nề.

Kim cương hư ảnh kia vốn là bổn mạng pháp bảo của hoà thượng,cùng chung máu huyết với cơ thể,nên cũng bị ảnh hưởng lây.

Hàn Lập mặt không chút biến sắc,pháp quyết trong tay vẫn thúc giục,tử sắc hoả lãng biến đổi phương hướng,huyễn hoá biến lớn thành hơn mười trượng tạo thành 1 tử sắc hoả mãng đánh về phía hoà thượng vừa trốn thoát.

Tuy chưa bổ nhào vào tăng nhân nhưng xung quanh đó hàn khí bỗng tăng lên,nhiệt độ hạ thấp cực nhanh,không gian bốn phía đều có cảm giác như đông tụ lại thật quỷ dị.

Dưới chân Ngân bào tăng nhân chợt loé bạch quang,từ hư không xuất hiện đoá bạch liên như lúc trước,hai chân tuy chưa động nhưng ở trên bạch liên bạch quang chớp động, liền lùi về sau hơn mười trượng,đồng thời trong miệng phát ra tiếng cười khổ:

"Dừng tay!Không cần tiếp tục nữa,Hàn đạo hữu quả nhiên thần thông quảng đại,lão nạp cam bái hạ phong!"

Ngân bào tăng nhân vừa cùng Hàn Lập chính thức giao thủ liền chủ động nhận thua nhưng hai mắt vẫn nhìn chằm chằm vào chỗ hư ảnh bị huỷ,trên mặt không khỏi tràn đầy vẻ tiếc rẻ.

Ngân bình kia năm đó hắn thu được cũng không hề dễ dàng,là một kiện bảo vật Phật môn đỉnh giai thế nhưng sau khi luận bàn một hồi liền bị huỷ.Điều này thật sự làm cho hắn cảm thấy buồn bực,sao còn dám tiếp tục giao thủ.

Huống chi,tuy rằng song phương cũng không xuất toàn lực nhưng Hàn Lập thần thông rõ ràng chiếm thượng phong.Với thương thế của hắn khiến nguyên khí đại thương,tự nhiên không muốn tranh đấu nữa.

Hàn Lập nghe nói vậy,ánh mắt chớp động vài cái,mỉm cười hướng phía xa vẫy tay một cái.

Thân hình Tử sắc hoả mãng chợt ngưng lại,sau một trận quay cuồng thì tử diễm hoàn toàn biến mất,chỉ còn lại viên châu màu trắng vẫn đang huyền phù trong không trung.Sau đó thần niệm Hàn Lập vừa thúc giục,bảo vật này cùng hoả ti đang trong hình dáng hoả liên hiện lại nguyên hình,bắn nhanh trở về.

hai bảo vật này chớp động vài cái liền biến mất trong cơ thể Hàn

Lập.

Hàn Lập ôm hai tay hướng tăng nhân đứng đối diện bình thản buông lời đa tạ,sau đó từ từ rơi xuống.

Nghênh đón Hàn Lập ở cửa điện là những ánh mắt kính sợ.

Tuy rằng đều là đại tu sĩ nhưng Hàn Lập vừa ra tay liền dễ dàng đánh bại Nguyên Trí hoà thượng,điều này chính Sán Khổ đang đứng bên dưới cũng không đoán trước được.

Mà ngay cả thiếu niên Diễm Trúc tăng nhân giờ này cũng nhìn Hàn Lập bằng ánh mắt mất tự nhiên,không còn thong dong như trước nữa.

*"Xem hai vị đạo hữu tranh đấu thật sự làm cho tại hạ đại khai nhãn giới.Sán mỗ thật hy vọng về sau cũng có thể tiến đến cảnh giới như vậy.Nếu Hàn đạo hữu đã chiến thắng,bản Các chủ tự nhiên sẽ không nuốt lời,ta sẽ kêu người đem bí thuật luyện chế giới tử không gian đến ngay."*Tuy rằng Ngân bào tăng nhân không đánh thắng được Hàn Lập nhưng vị Các chủ Thiên Cơ Các này vẻ mặt lại tươi cười,không có bộ dáng uể oải chút nào,không chờ Hàn Lập nói ra liền chủ động nói trước.

"Vậy làm phiền Sán Các chủ." Hàn Lập lại cười nhạt trả lời.

Sán Khổ sau khi sốt sắng đáp lời liền đưa ra một khối lệnh bài giao cho một vị Kết Đan kỳ tu sĩ đứng gần đó cẩn thận phân phó vài tiếng.

Người nọ sau khi cầm lệnh bài lập tức ly khai, bay thẳng vào phía bên trong.

Không gian này ngoại trừ không trung bên ngoài Thiên Cơ Điện thì trên mặt đất còn có rất nhiều lầu các tinh mỹ ẩn hiện bong người đi lại.Nhưng những người này tựa hồ đã sớm được phân phó trước,cho dù vừa rồi Hàn Lập cùng Ngân bào tăng nhân đạichiến một hồi thì phía dưới vẫn không có ai thực sự lộ diện.

Người vừa cầm lệnh bài bay đi,đảo mắt một cái biến mất vào trong đám lầu các bên dưới.

Hàn Lập lúc này mới thu hồi ánh mắt,đúng lúc này Ngân bào tăng nhân sau khi điều tức một hồi trong không trung liền hạ xuống dưới.Từ trong tay áo lấy ra một chai thuốc nhỏ màu trắng.đổ ra một viên đan dược màu hoả hồng rồi ăn vào bụng.

*"Nguyên Trí đại sư không có gì đáng ngại chứ?"*Hàn Lập mở miệng hỏi một câu.

*"Không có gì,ăn đan dược này vào xong chỉ cần tĩnh tâm mấy tháng là có thể như trước rồi.Nhưng Hàn đạo hữu này,kiện vũ phiến trong tay đạo hữu thật không phải bảo vật bình thường a.Ta đây có La Hán kim thân,tự mình đón đỡ pháp bảo đỉnh cấp cũng không có gì đáng ngại.Nhưng dưới một kích nhẹ nhàng của phiến này lại không chống lại được.Xem ra không phải là một kiện linh bảo thì cũng là một kiện phỏng chế phẩm linh bảo.Có phiến này trong tay,tại nhân giới chỉ sợ rất ít người dám đỡ một kích này của đạo hữu."*Nguyên Trí hoà thượng vừa thấy Hàn Lập thì vị đại tu sĩ Lôi Âm Tông này cũng không cười,cũng tựa hồ không để ý đến thương thế ngược lại thần sắc có vẻ tự nhiên.

*"Đại sư thật là nhãn lực hơn người,bảo vật này của tại hạ đích xác là một kiện phỏng chế phẩm linh bảo."*Hàn Lập cười hắc hắc,cũng không thèm để ý hoà thượng mà trả lời.

Tăng nhân nghe vậy,nguyên bản sắc mặt lạnh lùng nhưng bỗng nhiên nở nụ cười,vừa mở miệng định nói điều gì nhưng Sán Khổ bên cạnh lại nói trước.

*"Hai vị đạo hữu,nếu không ngại chúng ta cùng vào trong điện rồi nói tiếp.Mặt khác tại hạ vừa kiếm được một hũ thiên địa linh tửu,tân long ngâm.Nghe nói tu sĩ uống vào một ngụm liền có thể bằng với khổ tu một tháng,nhưng trọng yếu nhất là linh tửu này hương vị tuyệt đối là cực phẩm,nếu không ngại chúng ta cùng vào nhấm nháp vài chén."*Bàn lão giả chà xát hai tay,cười nói.

Trong giờ phút này,Sán Khổ dường như là một lão gia hiếu khách,không còn chút bộ dáng chủ nhà nữa.

*"Tân long ngâm?Bần tăng cũng từng nghe nói qua loại linh tửu này.Nghe nói loại kỳ quả để ủ ra loại linh tửu này tại nhân giới đã tuyệt chủng rồi,lại nghe nói rượu này hương thơm vô cùng,các loại linh tửu khác vô pháp sánh bằng.Hắc hắc,đạo hữu không cần cảm thấy kỳ quái.Lão nạp tuy rằng một thân Phật môn nhưng đối với các loại linh tửu cũng có chút hiểu biết.Năm đó Sán Khổ đạo hữu phải dùng hơn mười đàn thượng cổ linh tửu mới dụ dỗ được lão tăng làm khách khanh trưởng lão.Chẳng qua Hàn đạo hữu đừng vì vậy mà xem lão tăng là một vị rượu thịt hoà thượng.Các giới luật còn lại bần tăng đều tuân thủ nghiêm chỉnh."*Nguyên Trí vừa nghe lời này thì thần sắc vui vẻ,lập tức nhìn Hàn Lập với ánh mắt ngạc nhiên nhưng lại nói giỡn,giọng nói tràn đầy thiện ý.

Hàn Lập nghe vậy trong lòng vừa động,nhưng lại chỉ cười mà không nói.

Đoàn người liền đi vào trong đại điện.

------oOo------

Chương 1227: Nửa Đường Chặn Giết

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trên không trung,một đạo thanh quang từ từ đi tới,thanh quang mênh mông bao quanh một gã thanh niên trẻ tuổi tay cầm một khối ngọc giản màu đỏ nhạt,trên mặt lộ ra vẻ cười thản nhiên.

Người này đúng là Hàn Lập vừa mới rời khỏi Thiên Cơ Điện không bao lâu.Khối ngọc giản trong tay tự nhiên ghi lại phương pháp bí thuật luyện chế không gian giới tử.

*"Không nghĩ tới không gian giới tử thanh danh lớn như vậy mà phương pháp luyện chế cũng không phức tạp lắm,phần lớn tài liệu cần thiết đều là loại bình thường.Nếu như vậy thì việc luyện chế không gian giới tử cũng không nói là khó khăn."*Hàn Lập vừa độn quang vừa thì thào.

*"Hắc hắc,cái này mà cũng gọi là không gian giới tử sao?Ta thấy nhiều lắm cũng chỉ là chỗ có thể định vị truyền tống trận trong khe không gian mà thôi.Không gian giới tử chân chính có thể mang theo bên người,cũng có thể tuỳ thời tiến vào trong."*Bên tai Hàn Lập đột nhiên truyền đến thanh âm lười biếng.

*"Lời này của đạo hữu cũng có lý,nhưng mà Nhân Giới tu sĩ chúng ta lại có năng lực luyện hoá ra bảo vật dạng này sao?Chính đạo hữu nói linh bảo trong tay ta là Hắc Phong Kỳ cũng chỉ có thể nói miễn cưỡng là bảo vật không gian thôi,không thể xưng là không gian giới tử sao?"*Hàn Lập cũng không đồng ý nói.

"Lời này thật ra cũng có lý.Theo ta được biết thì cho dù tại Linh giới,chân chính không gian giới tử cũng chỉ tồn tại một số ít.Mà mỗi một cái không gian giới tử chí bảo đều cơ hồ ở trong tay những người tối cao tại Linh giới.Nếu không đã sớm có người lấy trộm.Nếu có bí thuật luyện chế không gian trong tay,ngươi có hay

*không tiếp tục đi đoạt Quỷ La Phiên của Âm La Tông kia?Chẳng qua,đạo hữu chẳng lẽ muốn trực tiếp xông lên núi sao?"*Đồng tử cười khẽ hỏi ngược lại.

"Trực tiếp xông lên núi?Điều này tự nhiên sẽ không xảy ra.Cho dù hiện tại Âm La Tông chỉ có một gã đại tu sĩ nhưng dù gì cũng là một trong thập đại tông Ma Môn.Ai biết được trong đó có bố trí cấm chế lợi hại nào không,hay còn ẩn tàng cả sát thủ?

*Âm La Tông cũng là cổ tông môn truyền thừa.Ta cũng không muốn đem cái mạng nhỏ của mình ra mạo hiểm đâu."*Hàn Lập lắc đầu nói.

"Ý của đạo hữu là.?"

"Rất đơn giản.Cầm tặc tiên cầm vương,trước tiên giải quyết Âm La Tông tông chủ,những người còn lại.

*Anh trưởng lão thì có biện pháp tốt rồi.Hơn nữa trước đó chúng ta đã nghe ngóng trước rồi.Những năm gần đây,có không ít đại ma đạo tông môn nhòm ngó địa vị của Âm La Tông,vị Âm La Tông tông chủ này gần đây tựa hồ xuất môn thường xuyên,chỉ cần tìm đúng cơ hội,gặp mặt bên ngoài thì phục kích giết.Khi không có đại tu sĩ chủ trì thì cho dù Âm La Tông có cấm chế lợi hại thì cũng không cần cố kỵ quá mức.Chẳng qua trước khi động thủ nên tìm những mục tiêu khác xuống tay trước.Mỗi khi ra tay thời gian cũng không được quá lâu,vạn nhất tu sĩ Hoá Thần kỳ phát hiện,nhúng tay vào thì hỏng việc."*thanh âm Hàn Lập âm trầm vang lên.

*"Điều này cũng đúng.Nhân giới đại tu sĩ cố nhiên sẽ không dễ dàng ra tay.Nhưng một khi ngươi thật sự gây chuyện lớn như vậy thì chỉ sợ bọn người kia sẽ không thể ngồi yên được."*Đồng tử mỉm cười.

Lúc này Hàn Lập cũng không nói gì nhưng khoé miệng lại nở một nụ cười lạnh, thu ngọc giản trong tay lại.Tốc độ độn quang chợt tăng lên gấp bội,đảo mắt một cái đã không thấy bóng dáng.

Hơn nửa năm sau, trên đám núi vô danh ở chỗ giao nhau giữa vùng hoang dã và quận Phong Châu, đang diễn ra một cảnh chém giết lớn.

Ước chừng có năm sáu tu sĩ hắc bào đang chỉ huy hơn một ngàn đồng giáp luyện thi vây quanh mười mấy tên tu sĩ mang quần áo khác nhau, liều mạng công kích.

Những đồng giáp thi này đều có cấp bậc không thấp,hơn nữa cùng ra tay với đám hắc bào tu sĩ.Kết quả là thi khí ngập trời,ngoại trừ vài tên tu sĩ Kết Đan kỳ,những người còn lại đều bị đám đồng giáp thi này cắn nuốt.

Những tên tu sĩ còn lại cũng tràn ngập nguy cơ.

Đúng lúc này,bỗng nhiên một tiếng hú dài từ chân trời vang lên,tiếng hú vang chín tầng mây làm cho chúng tu sĩ đang tranh đấu nghe thấy trong tai đau rát một trận,đồng thời tiếng hú càng lúc càng đến gần.

Các hắc bào tu sĩ đang vây công nghe thấy tiếng huýt gió này thì sắc mặt đại biến mà mấy người đang bị vây công thì tinh thần đại chấn,trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ vui mừng.

Chỉ thấy tại chân trời xa xa linh quang chớp động,ẩn hiện truyền tới tiếng sấm,một đoàn ma vân màu xanh biếc đang gào thét bay đến.Ma vân này lớn chừng một mẫu,độn tốc nhanh cực kỳ,trong chớp mắt đã bay được hơn trăm trượng,đến gần nơi các tu sĩ đang tranh đấu.

*"Ta đang tự hỏi ai dám mang người đánh lén bổn tông?Nguyên lai là Huyết Cốt Môn đạo hữu."*Đúng lúc này một thanh âm lạnh lùng phía trên không trung truyền ra,hắc quang chợt loé,một bóng người mơ hồ hiện lên.

Người này hai tay áo phất phơ,hoá thành một đạo hôi quang loé lên,hướng thẳng đến ma vân đối diện bắn nhanh mà đi.

*"Phòng lão ma!"*Phía đối diện vang lên một tiếng thét kinh hãi,không chút do dự đổi hướng phi độn nhanh về phía sau mà đi.

*"Hừ,đạo hữu nếu đã tới địa giới của bổn tông sao lại rời đi.?"*một

tiếng hừ lạnh truyền ra,lập tức tiếng xé gió nổi lên,hôi quang biến ảo,hoá thành màu đen như mực đồng thời tốc độ bay cũng tăng lên gấp đôi.

Hai người một trước một sau trong chốc lát công phu liền độn ra hơn trăm lý,biến mất vô ảnh vô tung về phía chân trời.

Những hắc bào tu sĩ thấy như vậy thì trong lòng yên ổn trở lại,đồng thời thúc giục các đồng giáp luyện thi tiếp tục công kích ngày càng mãnh liệt.Mà các tu sĩ đang bị vây công vừa nghe thấy tên *"Phòng lão ma"* thì sắc mặt đều lộ ra vẻ tuyệt vọng,tuy rằng liều mạng ra tay sát thương được không ít đồng giáp luyện thi như cuối cùng vẫn bị hắc bào tu sĩ diệt sát sạch sẽ.

Sau đó đám hắc bào tu sĩ từng người 1lấy ra một cái bao da đen thui đem tất cả đồng giáp luyện thi thu vào trong,sau đó vẫn không vội vã rời đi mà đứng tập trung lại một chỗ khe khẽ trao đổi với nhau,ánh mắt thỉnh thoảng hướng về phía xa xa xem xét.

Không biết bao lâu,tại chân trời linh quang chớp động,một đạo ô hồng xuất hiện hướng bên này bắn nhanh mà đến.

Đám hắc bào tu sĩ vốn đang nói chuyện với nhau lập tức ngừng lại,phân khai thành hai hàng đứng đón.

Hắc quang chợt loé,ô hồng hiện lên trước mặt mấy người này hiện ra một bóng người ẩn hiện trong một cái lồng bằng hắc khí.

"Tham kiến tông chủ!" đám tên hắc bào tu sĩ lập tức hành đại lễ đón chào,trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ kính sợ.

*"Đám người Huyết Cốt Môn các ngươi xử lý sạch sẽ chưa?"*nhân ảnh trong hắc khí nhàn nhạt nói một câu.

*"Tông chủ yên tâm,Huyết Cốt Môn có tất cả bảy mươi ba người lẻn vào bổn môn,tất cả đã bị diệt sát,không có ai chạy thoát."*một lão giả thân hình cao lớn tiến lên phía trước vài bước sau đó kính cẩn trả lời.

"Tất Hỏa trưởng lão Huyết Cốt Môn đã bị ta huỷ diệt thân thể,còn

*Nguyên Anh của hắn thì đã chạy thoát.Sau chuyện này Huyết Cốt Môn sẽ không dám dễ dàng tiến công bổn môn nữa.Nếu không phải bổn môn nhân thủ không đủ thì bản tông chủ còn muốn trực tiếp tiến đánh Huyết Cốt Môn nữa."*Nhân ảnh âm lãnh nói.

Đám hắc bào tu sĩ đều không dám tiếp lời chỉ ngoan ngoãn đứng đó chờ phân phó.

Nhân ảnh trầm ngâm một lúc lâu rồi mới mở miệng phân phó:

"Nơi này tạm thời cũng không có chuyện gì,các ngươi trở về trước đi.Ta còn có một số việc phải giải quyết,có thể mất một ít thời gian."

"Tuân mệnh!"

Những hắc bào tu sĩ đó tất nhiên không dám phản đối,đều tuân lệnh.Sau đó nhân ảnh chăm chú nhìn đám hắc bào tu sĩ này từng người 1 hoá thành từng đạo đạo độn quang màu sắc khác nhau bay đi,cuối cùng biến mất tại chân trời.

Trên bầu trời vùng phụ cận chỉ còn lại một bóng người đang huyền phù giữa không trung.Hắn nhìn hắc khí nơi phương xa,không nhúc nhích,không biết sau bao lâu mới mở miệng nói:

"Đạo hữu ẩn nấp một thời gian xem náo nhiệt,cũng nên hiện thân đi.Chẳng lẽ muốn Phòng mỗ bức ngươi xuất hiện sao?"

Vừa dứt lời,nhân ảnh hướng đầu nhìn về một hướng không có một bóng người,khẩu khí bất thiện nói.

*"ồ,Phòng đạo hữu thật không hổ danh là Âm La Tông tông chủ,như thế vẫn có thể phát hiện ra tại hạ.Nhưng đuổi hết môn hạ đệ tử mới làm bại lộ hành tung của Hàn mỗ.Đạo hữu sợ chuyện này ảnh hưởng đến các đệ tử sao?"*thanh âm của một nam tử xa lạ truyền đến,lập tức thanh quang chợt loé,một gã nam tử mang một thân thanh sam,hai tay chắp sau lưng xuất hiện.

Người này đúng là Hàn Lập mà trong hắc khí kia tất nhiên là vị Âm La Tông tông chủ kia,mục tiêu của hắn trong chuyện này.

Lại nói tiếp,Hàn Lập để có thể chuẩn xác chặn đường người này nên tự mình đến vùng núi non phụ cận tổng đàn của Âm La Tông giám thị,ước chừng mất khoảng nửa năm thời gian mới có được cơ hội này nên vẫn tiếp tục theo dõi.

*"Là ngươi?"*Âm La Tông tông chủ vừa thấy bộ dáng của Hàn Lập,thân hình chấn động,lập tức hung hăng nhìn thẳng Hàn Lập một cái,tựa hồ đã nhận ra đối phương.

*"Xem ra Phòng tông chủ cũng đã nhận ra tại hạ."*Hàn Lập ánh mắt bình tĩnh lạ thường,sắc mặt vẫn bình thường.

"Ngươi quả nhiên đã tiến giai lên Nguyên Anh hậu kỳ,xuất hiện tại nơi này chẳng lẽ muốn giết ta sao?"

Hắc khí trên người Âm La Tông tông chủ tiêu tán lộ ra một bộ dáng niên kỷ ước chừng hai mươi tám tuổi,chỉ có điều sắc mặt tái nhợt dị thường,hai mắt ẩn ước bích quang chớp động,có vẻ yêu dị cực kỳ.

*"Không tồi,ta nếu đã xuất hiện tại đây thì trong hai ta chỉ có thể có một người có thể sống sót."*Hàn Lập từ từ nói,thần thái vẫn bình thường mà nói,dường như đang nói chuyện với một vị bằng hữu vậy.

"Hảo,cho dù ngươi không tìm đến ta,ta thế nào cũng phải tìm đến Thiên Nam tìm ngươi tính toán nợ cũ.Khắp nơi đang truyền lưu sự tình Càn lão ma cùng Tiểu Cực Cung Hàn Ly đã vẫn lạc trong tay ngươi.Nói thật,ta căn bản có chút không tin.Cho nên nhân tiện ngươi tự mình tìm đến chịu chết,bản tông chủ còn cầu mà không được.Thù giết vợ cùng các trưởng lão khác,bổn tông chủ tính luôn một lần."

Âm La Tông tông chủ vừa nghe thấy Hàn Lập nói vậy thì sắc mặt sa sầm xuống,nhưng hai mắt bích quang đại thịnh,sau đó lại cười như điên.

Lập tức chỉ thấy thân hình vừa chuyển động,một cỗ đại hắc khí hiện lên xoay chuyển quanh người,trong nháy mắt đã đem thân hình bao phủ vào bên trong.Tiếp theo bên trong truyền ra một trận tiếng quỷ khóc,vài thân ảnh cao lớn từ trong hắc khí quỷ dị đi ra.

------oOo------

Chương 1228: Trảm Sát Đại Tu Sĩ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tuy rằng hắc khí nồng đậm dị thường nhưng hai mắt Hàn Lập lam quang chớp động,đem yêu vật trong hắc khí xem xét rõ ràng.

Đúng là một thân luyện thi ô giáp cao lớn,một con cầm hai cây giáo ngắn phát ra hoàng quang,hai con thì cầm một thanh trường thương màu xanh biếc,con cuối cùng lại khiêng một thanh lang nha bổng màu xám bạc thật lớn.

Trên mặt đám luyện thi này lộ ra một đám răng nanh,hai mắt lục quang chớp động,tựa hồ như là Thi Vương,đại khái đều có tu vi cấp bậc Nguyên Anh kỳ,đặc biệt là con khiêng lang nha bổng kia trên người thi khí nồng đậm dị thường,tựa hồ đã có tu vi Nguyên Anh trung kỳ.

Hàn Lập thấy cảnh này trong lòng cũng ngạc nhiên nhưng lại không lo sợ chút nào,không nói lời nào lấy từ trong tay áo ra một bình nhỏ đen thui rồi ném vào không trung,hai tay bấm pháp quyết liên tục.

Năm đạo hôi bạch chi khí từ trong bình xì ra,sau khi biến ảo thành đủ các loại hình dáng liền ổn định thân hình,nhe nanh múa vuốt và phát ra một trận cười quái dị,đồng thời ma khí màu xám trắng trên người toả ra nồng nặc,bộ dáng hung ác dị thường.

"Ngũ Tử Đồng Tâm Ma?" Âm La Tông tông chủ đứng đối diện vừa thấy ngũ ma, trong lòng không khỏi trầm xuống,hắn cùng Càn lão ma làm sư huynh đệ đã nhiều năm như vậy, lại như thế nào nhận thức không các ma đầu mà Càn lão ma đã tỉ mỉ luyện chế ngày đó.

Nhưng ngay thời điểm đối phương đang kinh nghi,Hàn Lập thúc giục pháp quyết,trong tay ngũ ma hiện lên hai cặp cốt đao,không chút do dự hung hăng đánh tới.

"Đi!"

Sự tình lúc này không cho phép có sự chần chờ,Âm La Tông tông chủ chỉ có thể cắn răng ra lệnh cho tam thi phản công,ba con ô giáp luyện thi trong hắc khí liền vọt ra,không cam lòng yếu thế hung hăng đánh về phía ngũ ma.

Mà vị Âm La Tông tông chủ tay áo lại run lên,một viên châu màu đen rơi vào lòng bàn tay,tay kia lật lại,một phiến lụa màu vàng đồng dạng xuất hiện trong lòng bàn tay.

Nhưng chưa chờ vị Âm La Tông tông chủ tế ra đồ vật thì tam thi cùng ngũ ma đã giao thủ với nhau trước.

Ba cỗ giáp thi vừa khi ra tay thì trong miệng phun ra ba cỗ lục khí,tuy chưa đánh lên người ngũ ma nhưng đã nghe thấy một mùi tanh hôi truyền đến,chính là thi độc đã tích tụ không biết bao nhiêu năm trong bụng.

Nếu là tu sĩ bình thường bị thi độc này đánh trúng thì một thân tu vi hơn nửa là uổng phí,nhưng ngũ ma cũng không phải là nhân loại,đối với loại thi độc này cũng không hề tránh né mà đồng dạng cũng há miệng phun ra năm cỗ hàn diễm màu sắc khác nhau.

Hiện tại cũng không phải là lúc luận bàn tu vi nên Hàn Lập đối với vị Âm La Tông tông chủ này tất nhiên không cần nương tay.Cho nên vừa khi ngũ ma động thủ liền dùng ma diễm cực hàn đã luyện được.

Năm loại ma diễm vừa gặp nhau liền hoá thành một biển lửa ngũ sắc cuồn cuộn tiến lên,chẳng những đem thi độc thổi bay mà một đạo hoả lãng cự đại đem tam thi bao vào trong.

Ba con hung thần ác sát ô giáp thi vương hiện tại tái hiện bộ dáng ngũ ma đối đầu với ba cỗ khô lâu của lục đạo cực thánh lúc trước.Tam thi ở trong hoả diễm ngũ sắc thì tỏ vẻ thong thả vô bì.

Chẳng qua tam thi cũng có chút bản lãnh,tuy rằng nhất cử nhất động đều tỏ ra khó khăn nhưng quanh thân lại thả ra thi khí đen như mực,cực lực ngăn cản hàn diễm lại,vì thế cũng không lập tức bị hàn diễm bao lại.

Ngũ ma thấy vậy cũng không vội xông lên phía trước ngược lại còn lùi ra sau mấy trượng,chỉ cố gắng mở to miệng hết sức,phun ra từng đạo ma diễm cực hàn không cho tam thi thoát ly khỏi ngũ sắc hàn diễm đang bao vây.

Thấy vậy sắc mặt của Âm La Tông tông chủ khó coi dị thường.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới việc mình vất vả mấy trăm năm cùng mấy vạn đồng giáp luyện thi tỉ mỉ đào tạo ra ba con ô giáp thi vương,tuy thần thông cũng không phải là kinh người nhưng thân thể lại rắn chắc như kim cương,thế mà lại bị một kích của ngũ tử đồng tâm ma ngăn chặn.Một thân thần thông căn bản không thể thi triển nửa phần.

Nhưng ngũ ma này phun ra ngọn lửa rốt cục là loại gì?Ngũ ma này rõ ràng chính là của Càn lão ma,như thế nào mà năm đó lại bị đối phương cướp được,lại còn nảy sinh thần thông kinh người như vậy?

Âm La Tông tông chủ tâm niệm mau chóng trở lại,trong lòng nảy sinh vài dự cảm không ổn nhưng hai bảo vật trong tay vẫn không chút do dự hướng không trung ném đi.Mảnh lụa vàng xoay tròn trong không trung một cái liền hoá thành một lớp ti võng bao phủ hơn mười trượng,dường như có thể che trời,đem cả Hàn Lập và ngũ ma bao vây vào trong.

Viên cầu màu đen kia không chút bắt mắt nào từ từ bay ra đuổi theo sát sau ti võng.

Hàn Lập khẽ cau mày nhưng cũng không thèm nghĩ nhiều,miệng hé ra phun ra một tiểu đỉnh màu xanh.

Một tay hướng tiểu đỉnh vỗ một cái,linh quang chớp động,một mảnh thanh ti bắn lên tận trời hoá thành một dải thanh hà,đem ti võng kia chắn lại trong không trung làm cho ti võng không thể hạ xuống được.

Đồng thời hai tay hắn nhoáng lên một cái,Tam Diễm Phiến cùng Bát Linh Xích lập tức xuất hiện,Bát Linh Xích hướng đối diện nhoáng lên một cái.

Phía dưới viên cầu màu đen liền hiện ra một đoàn ngân liên, uy lực viên cầu chưa kịp phát ra đã bị ngạnh kháng ở xa,không thể tiến lên nửa bước.

Tuy rằng Hàn Lập không biết viên cầu rốt cuộc là loại bảo vật gì nhưng vừa thấy nó bay tới trong nháy mắt thì cũng cảm thấy hết hồn.

Hắn không kịp nghĩ nhiều,trước hết cứ dùng Bát Linh Xích giam cầm viên cầu này lại rồi tính sau.

Âm La Tông tông chủ vừa thấy cảnh này vội vàng dùng thần niệm thúc giục liên tục viên cầu,muốn thu hồi bảo vật này nhưng dường như đã bị đóng dinh tại hư không,căn bản một chút phản ứng cũng không có.

Điều này làm cho trong lòng lão ma mắng to không thôi.

Phải biết rằng viên cầu này rất có lai lịch.hắn không tiếc vật dụng ấy,nguyên bản nghĩ rằng thừa dịp Hàn Lập không kịp phản ứng mà ra tay,có thể khiến đối phương bị trọng thương không chừng.Nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ linh cảm của Hàn Lập lại nhạy cảm như thế,không cho viên cầu lại gần người liền ra tay trước chế trụ bảo vật này.Từ đó,các tính toán của hắn tất nhiên thất bại.

Mà đúng lúc này,Hàn Lập đang đứng đối diện cũng bắt đầu ra tay

Một tiếng sấm vang lên,sau lưng Hàn Lập hiện ra một đôi cánh màu trắng, nhẹ nhàng lay động, nắm chặt Tam Diễm Phiến trong tay biến mất không thấy tăm tích.

Âm La Tông tông chủ trong lòng chợt rung mình!Vội vàng hai tay bấm quyết niệm thần chú,hắc khí quanh thân cuồn cuộn xoay tròn,đảo mắt một cái đã thấy chiến giáp màu đen xuất hiện trên người.

Tiếp theo lão ma lại quát khẽ một tiếng,toàn thân có tiếng gầm rú mãnh liệt,mặt ngoài chiến giáp hiện ra vô số đạo hồ quang màu lam,lập tức ngưng tụ một vô số điện xà chạy không ngừng trên chiến giáp,thanh thế cực kỳ kinh người.

Đúng lúc này,không gian phía sau lão ma chợt giao động,một đạo thân ảnh như quỷ mị hiện ra.

Vị ma đạo tông chủ này căn bản không cần quay đầu lại,hắn đã sớm dự liệu được chuyện này.Đột nhiên pháp quyết trong tay thúc giục,nhưng sau lưng lại xuất hiện một đạo hắc quang bắn ra hướng đỉnh đầu nhân ảnh hung hăng trảm xuống.

Đúng là một phi kiếm màu đen khoảng một thước

"Crảng" một tiếng vang nhỏ bắn ra,bóng người khoát tay một cái,hai thanh trường kiếm màu bạc xuất hiện trong tay giao nhau đón đỡ phi kiếm trảm xuống.

Lúc này,Âm La Tông tông chủ mới quay người lại,sắc mặt lạnh lùng nhìn về phía sau.

Nhưng khi hắn vừa nhìn thấy rõ ràng thì trong miệng phát ra thanh âm kinh dị.

Bởi vì sau lưng người này tuy rằng chính là khuôn mặt của Hàn Lập nhưng như thế nào lại không có chút sinh khí,tựa như một cái xác chết vậy.

Hắn ngẩn ra,vừa muốn dùng thần niệm đảo qua một cái thì trên đỉnh đầu hồ quang chợt loé từ trong người *"Hàn Lập"* bắn ra.Trong tay tam sắc vũ phiến không chút do dự hạ xuống,một cỗ tam sắc hoả trụ mãnh liệt phun ra.

Tuy rằng vị Âm La Tông tông chủ lần đầu tiên thấy vũ phiến này nhưng trong hoả diễm ẩn tàng linh lực đáng sợ thì vị đại tu sĩ này không dám chậm trễ mảy may.

Thân hình vừa động đầu gối gấp khúc một cái,cả người liền độn tốc bắn thật nhanh về phía sau.

Hơn nữa,hắn ngoại trừ né tránh thì một tay còn hướng không trung nhẹ nhàng vỗ một cái.

Trên người hắn xuất hiện vài điện xà màu lam,một tiếng sấm vang lên,điện xà chợt loé bắn về phía Hàn Lập ở trên không trung.Ngay sau đó hắn lại hé miệng phun ra một thanh ngọc bản bóng loáng dị thường.Vừa ra ngoài đã cuồng trướng lên,đồng thời tay còn lại của lão ma cũng lật chuyển,một mũi nhọn màu vàng xuất hiện trong lòng bàn tay.Hắn vung tay về phía không trung một cái,tiếng xé gió vang lên một cách thê lương,mũi nhọn màu vàng vừa chớp động đã đến trước mặt Hàn Lập đâm đến không chút khách khí,tốc độ bay nhanh k thể tin nổi.

Nếu là Nguyên Anh tu sĩ bình thường mà nói,tuyệt đối không tránh thoát một kích quỷ dị như thế.Nhưng Hàn Lập lại vừa tu luyện xong Tật Phong Cửu Biến,thân hình uốn éo một cách quỷ dị giống như không có xương cốt,né sang một bên liền dễ dàng tránh thoát mũi nhọn màu vàng làm cho nó bắn ra xa.

Lúc này,Âm La Tông tông chủ đã lùi xa hơn hai mươi thước,vừa nhìn thấy một cảnh như vậy thì giật mình nhìn Hàn Lập chằm chằm.

Hàn Lập thân thể sau khi khôi phục bình thường,lạnh lùng nhìn đối thủ một cái,hai tay bỗng nhiên hợp lại,trong mũi hừ lạnh một tiếng.

Âm La Tông tông chủ vốn cảm thấy hành động của Hàn Lập có chút kỳ quái,nhưng khi tiếng hừ lạnh cực kỳ tầm thường vừa lọt vào tai thì trong đầu truyền đến một trận đau đớn khiến hắn không kịp đề phòng,há miệng hét thảm một tiếng,kìm lòng không được hai tay ôm đầu,thân hình co lại,gương mặt trong nháy mắt vặn vẹo cực điểm.

Đây đúng là độc môn bí thuật do Đại Diễn Thần Quân sáng lập,Kinh Thần Lạt."Hiện tại Hàn Lập đã tu luyện tới tầng cuối,hơn nữa tu vi lại dạt tới Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong, một kích Kinh Thần Thứ này của hắn tựa hồ uy lực đã phát huy đến cực hạn,nếu là chính Đại Diễn Thần Quân năm đó thi triển thì uy lực bất quá cũng đến mức này mà thôi.

Chẳng qua bí thuật này tuy cực kỳ lợi hại nhưng chỉ khi xuất kỳ bất ý mới đạt được hiệu quả.Nếu có tu sĩ hiểu được bí mật của pháp quyết này thì chỉ cần trước đó dùng thần niệm mạnh mẽ bảo vệ đầu lại thì chiêu này hơn phân nửa sẽ không đạt được hiệu quả gì.Hơn nữa đối với một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ mà nói hiệu quả càng thêm ngắn ngủi,cơ hồ chỉ cần hai ba lần hô hấp là có thể phản ứng,mạnh mẽ trấn áp cơn đau nhức lại.

Nhưng điều kỳ quái chính là Hàn Lập sau khi thả ra Kinh Thần Thứ lại đứng yên một chỗ không làm gì,chỉ dùng một loại ánh mắt như nhìn người chết nhìn vị Âm La Tông đại tu sĩ.

Vị Âm La Tông tông chủ khôi phục lại còn nhanh hơn những điều Hàn Lập đoán trước.Cơ hồ chỉ đảo mắt qua một cái hai mắt liền khôi phục lại vài phần thần sắc,lúc này trong đầu lại nảy sinh sự kinh sợ.

Đúng lúc này hắn nhận ra có điều gì đó không đúng liền quay đầu lại liếc mắt một cái nhưng đã muộn.

Nơi cổ chợt lạnh, một cỗ hắc mang quỷ dị bao quanh thân hắn liền nhanh chóng ngã nhào xuống.

------oOo------

Chương 1229: Mưu Đồ Với Âm La Tông

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hắc mang kia chính là thanh ma tuỷ phi đao.

Lại nói tiếp thanh phi đao này lợi hại vô cùng,đặc biệt là khả năng ẩn tàng đáng sợ,nhưng với khoảng cách gần như vậy thì luôn có dấu hiệu để nhận ra,đặc biệt là đối với một ít đại tu sĩ mà nói,linh giác đã đạt tới cảnh giới khó tin rồi.

Cho nên Hàn Lập trước đó đã dùng Kinh Thần Thứ ra tay trước khiến đầu óc đối phương đau nhức,thần niệm buộc phải quay về trong cơ thể.Sau đó Hàn Lập mới dùng Ma Tuỷ Phi Đao từ phía sau lưng đối phương ra tay đánh lén,yên lặng bay đến cổ trảm xuống,dễ dàng đem đầu đối thủ gỡ xuống.

Chỉ có thể nói một màn phân thắng bại kia chỉ xảy ra trong nháy mắt ma thôi.

Nếu không,cho dù Hàn Lập có dùng thủ đoạn khác bắt được đối phương lại cũng không phải dễ dàng gì,chỉ sợ phải động tay chân một phen.

Lại nói tiếp,cũng vì vị này đối với chiến giáp của mình rất tự tin,hắn tuyệt đối không ngờ Hàn Lập lại có Ma Tuỷ Phi Đao,loại ma khí kinh khủng này trong tay.Chiến giáp của hắn một chút hiệu quả cũng không có,không cho hắn có cơ hội tranh thủ đến khi có thể nhận thức,dùng một kích phản thủ.

Chẳng qua,ngay khi sự tình xảy ra đối với Âm La Tông tông chủ thì nguyên bản Hàn Lập đang đứng bất động thì hai cánh đột nhiên mở ra,hoá thành một đạo thanh quang không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó,thân hình Hàn Lập hiện lên bên cạnh thi thể không đầu kia.

Nhưng đúng lúc này,thi thể dột nhiên phát sinh dị biến,quỷ dị bành trướng rồi bạo liệt,một cỗ huyết vân bắn tung toé khắp nơi,đặc biệt là hướng Hàn Lập vừa đứng đón đầu đánh tới.

Hàn Lập trong lòng hoảng sợ,không chút lưỡng lự giơ hai tay lên.

*"Ầm"*một tiếng nổ lớn vang lên.

Hai đạo lôi điện hình cung bắn ra đan xen vào nhau hoá thành một lưới vàng lớn,kim quang lập loè hướng về phía huyết vân.

Huyết vân kia tất nhiên là một loại bí thuật ác độc do tu sĩ dùng chính máu huyết của mình ngưng tụ thành,nhưng lại hoàn toàn bị Tịch Tà Thần Lôi khắc chế.Kết quả là ngay khi song phương tiếp xúc,huyết vân bị kim võng bao vây lập tức biến mất.

Nhân cơ hội này,một tiểu nhân đen thui bị một khối huyết vân bao lấy đã sớm phi độn mà chạy.

Tiểu nhân này chính là Nguyên Anh của Âm La Tông tông chủ.

Chỉ trong nháy mắt,nó liền phi độn ra ngoài ba mươi trượng,sau đó liền thi triển thuấn di thần thông,liên tiếp loé lên hai cái liền cùng một đám huyết vân thuấn di ra mười trượng nữa.Từ đó,nới rộng khoảng cách với Hàn Lập chừng trăm trượng,bộ dáng sắp mất tăm mất tích.

Hàn Lập thấy một màn như vậy,sắc mặt trầm xuống,bỗng nhiên cười lạnh một tiếng,sau lưng tiếng sấm vang lên,trên hai cánh hiện lên hồ quang hai màu xanh trắng,sau đó một khoả lôi cầu hiện lên ngay phía sau,vây quanh đôi cánh đang chuyển động không ngừng.

Phong Lôi Sí run lên một cái,lôi cầu liền bạo liệt ra,hồ quang xanh trắng trong phút chốc liền quán chú vào trong hai cánh.

Hàn Lập xoay người một cái,một tiếng sấm vang lên,một chút hồ quang bắn ra liền nhoáng lên một cái biến mất.

Sau một lần hít thở,hồ quang đã đi được ngoài ba mươi trượng,lập tức tiếng sấm lại vang lên,hồ quang lại bắn ra và biến mất.Tiếp theo hồ quang lại xuất hiện ngoài mười trượng,lập tức đuổi theo Nguyên Anh.

Âm La Tông tông chủ đang ở trong huyết vân cố thủ,vừa nhìn thấy Hàn Lập thi triển lôi độn thần thông thì thần sắc hiện lên vẻ kinh hoàng.

Hắn trong lòng phát lạnh,bất chấp tiêu hao nguyên lực,hai tay liên tiếp bấm niệm thần chú,Nguyên Anh hoá thành một đạo huyết quang biến mất tại chỗ,định liên tiếp sử dụng thuấn di chạy thoát.

Lúc này,Hàn Lập đang ở cách đó hơn bốn mươi trượng,thấy vậy không khỏi phát ra một tiềng hừ nhẹ.

Trong mắt hắn hiện lên một vết máu mờ nhạt,lập tức hắc quang loé ra,một con mắt đen thui lặng yên xuất hiện.

Đó chính là Phá Diệt Pháp Mục mà Hàn Lập luôn luôn bồi luyện trong cơ thể.

Con mắt này vừa xuất hiện lập tức trong mắt hắc quang loé sáng,một đạo ô quang bắn thẳng vào hư không mất dạng.

Nhưng ngay lập tức,phía trước truyền đến một tiếng sấm rền bạo liệt.

Tiếp theo hắc quang chợt loé,một cái Nguyên Anh từ trong hư không xuất hiện,dường như thuấn di đang thi triển một nửa đã bị đánh văng ra.

Nguyên Anh này vẻ mặt hiện lên sự kinh hoàng,tựa hồ không dám tin việc Hàn Lập có thể phá được thần thông thuấn di của mình.

Sắc mặt nó thay đổi một lượt,bỗng nhiên cắn rắng một cái,tay lại bấm pháp quyết niệm thần chú.

Hàn Lập nhướng mày một cái,thần sắc thêm âm trầm,trong pháp mục lại bắn ra một đạo hắc quang,hai cánh sau lưng lại chớp động hoá thành một đạo hồ quang tiêu thất.

Sau đó,Nguyên Anh lại bị ô quang bức ra từ trong hư không,thân ảnh Hàn Lập lại hiện lên phía sau Nguyên Anh hơn mười trượng.

Nguyên Anh thấy vậy kinh hãi,liền khoát tay,mấy đạo lục ti hướng Hàn Lập bắn nhanh mà đến.

Hàn Lập cũng đưa tay ra,mấy đạo hoả ti theo đó bắn ra,song phương vừa tiếp xúc liền phát ra tiếng nổ. *"Đùng"*.Lúc này,lục ti hiện nguyên hình là vài cây phi châm màu xanh biếc mảnh như tơ.

Nguyên Anh lại muốn nhân cơ hội này độn quang chạy thoát.

Nhưng Hàn Lập lúc này đã sớm phòng bị,mặt không đổi hướng tay áo lên,một đạo kim mang hình tia chớp bắn ra,nhoáng lên một cái liền biến mất vô ảnh vô tung.

Một khắc sau,một tiếng sét rất nhỏ từ phương xa truyền đến, Nguyên Anh của Âm La Tông tông chủ hét thảm một tiếng,hai tay ôm ngực,mấy thanh tiểu kiếm màu vàng đã cắm vào trên đó nhưng không hề xuyên qua mà chỉ cắm vào phân nửa.

Nhưng từ trên thân tiểu kiếm này phát ra hồ quang tạo thành kết giới bao vây Nguyên Anh vào giữa.

Công pháp chủ tu của vị Âm La Tông tông chủ này hiển nhiên là một loại ma công,bị kim mang bổ trúng thì toàn thân hắc quang chớp động,trên mặt Nguyên Anh toát lên vẻ thống khổ.

Hàn Lập mục quang chợt loé,thân hình nhoáng lên một cái,nhân ảnh liền xuất hiện như quỷ mị trên đầu Nguyên Anh.

Không nói một lời,hai tay chà xát vào nhau,một đạo kim quang từ song chưởng thoát ra tạo thành tiếng nổ kinh người.

*"Đạo hữu chậm đã,ta có lời muốn nói!"*Nguyên Anh phía dưới thấy vậy,sắc mặt tái nhợt không còn chút máu,kêu lớn một tiếng.

*"Hàn mỗ cũng không có hứng thú nghe gì cả!"*Hàn Lập tựa hồ như không để ý,động tác không chút đình trệ,một tay giơ lên,kim quang hoá thành một con mãng xà phách xuống.

Âm La Tông tông chủ thật sự hoảng sợ.

Tuy rằng thân thể Nguyên Anh đã sớm bị thương nhưng tất nhiên sẽ không khoanh tay chờ chết.Linh quang lại loé lên trên người,dường như đang thi triển một loại bí thuật nào đó,định liều chết.

Đúng lúc này,bỗng nhiên Nguyên Anh thấy không trung cách sườn một trượng có một chum thanh ti từ trong hư không quỷ dị bắn ra,xuất kỳ bất ý làm cho Nguyên Anh không kịp đề phòng.

Trên đầu một cỗ thanh quang chớp động,một cái tiểu đỉnh vô thanh vô tức hiện lên.

Đúng là Hư Thiên Bảo đỉnh!

Phòng đại tu sĩ kinh hãi,bị thanh ti này bó buộc lại,đồng thời pháp quyết trong cơ thể đột nhiên mất linh làm cho tâm hắn trầm hẳn xuống.

Mắt thấy không thể né tránh được,kim mãng vừa tới liền há to mồm ra,định đem kim mãng nuốt vào.

Trên mặt Nguyên Anh chợt hiện lên một màu vàng đất.

Ngay tại khi hắn định liều chết thì Nguyên Anh lại bình yên vô sự,ngược lại phía sau truyền đến thanh âm bạo liệt.

Hắn không khỏi ngạc nhiên mở hai mắt ra,trong lòng nhảy dựng.

Bởi vì Hàn Lập không biết từ khi nào đã đến gần trước mặt hắn trong gang tấc,nhàn nhạt đánh giá hắn.

"Ngươi."

Vị Âm La Tông tông chủ trong lòng vừa động,định mở miệng nói cái gì đó nhưng Hàn Lập sắc mặt không đổi,từ ngón tay bắn ra mấy đạo ngân quang,mất dạng vào trong thân thể Nguyên Anh.

Bất hảo!

Âm La Tông tông chủ tất nhiên biết có chuyện,nhưng không chờ hắn có ý niệm khác trong đầu thì hai mắt liền tối sầm,ngã ra hôn mê bất tỉnh.

Mà Hàn Lập một tay vừa lật chuyển,một đám phù triện cấm chế bay ra,tay áo vừa run lên đem Nguyên Anh đang bất tỉnh nhân sự dán đầy người sau đó lại nhìn tiểu đỉnh trong không trung một cái.

Nhất thời trong Hư Thiên Đỉnh một trận thanh minh phát ra,đám thanh ti liền quay trở về mang theo cả Nguyên Anh thu vào trong.

Hàn Lập lúc này thần sắc mới buông lỏng,hướng mắt xem xét ngũ ma cùng tam thi bên kia.

Giờ phút này ngũ ma đang dựa vào uy lực của ma diễm cực hàn gắt gao bao vây tam thi vào trong.Hơn nữa,khi hắn nhìn lại thì ngũ ma đồng thời quay một vòng biến ảo thành đầu quỷ,sau khi gào thét một tiếng đều vọt vào trong biển lửa ngũ sắc,hướng tam thi đang cử động chậm chạp lao tới.

Hàn Lập mỉm cười,đem các loại bảo vật trong không trung bất kể địch ta tất cả thu lại sau đó hướng nhân hình khôi lỗi vẫy một cái rồi tay cầm tiểu đỉnh hướng một đỉnh núi hẻo lánh rơi xuống.

Nhân hình khôi lỗi thân hình nhoáng lên một cái,đờ đẫn theo sát sau lưng hắn.

Ngay khi ngũ ma đang chiếm thế thượng phong,thân hình Hàn Lập lại hiện ra,từ chân núi từ từ bay tới,Hư Thiên Đỉnh lúc trước đã không thấy đâu.

Hàn Lập nhìn thấy ngũ ma đã cắn nuốt tam thi được bảy tám phần liền lẳng lặng đứng xem ngũ ma tiến công đến cuối cuộc chiến,mặt hiện lên vẻ trầm ngâm.

*"Ngươi thật sự đã quyết định đúng,phải tự thân đánh vào Âm La Tông một chuyến mới được."*Thanh âm đồng tử lại truyền đến.

*"Vẫn chưa nói cái gì đánh hay không đánh!Nhưng theo những tin tức lấy được từ việc sưu hồn,chỉ cần tránh đi vài loại cấm chế. Âm La Tông đối với ta mà nói cũng chẳng có chuyện gì nguy hiểm.Hơn nữa hiện nay Âm La Tông bên trong tông môn chỉ có năm sáu trưởng lão toạ trấn,còn những người khác đều ra ngoài ứng phó với các thế lực khác.Nhân cơ hội này,trước tiên đem các trưởng lão tại tổng đàn giải quyết hết ráo,sau đó sẽ ra tay với những tên còn lại.Thông qua việc sưu hồn tuy rằng không thể xác định chính xác hành tung của các trưởng lão nhưng vị trí đại khái vẫn có thể đoán được,sẽ không để cho dư đảng của Âm La Tông liên kết với nhau đối phó ta."*Hàn Lập thanh âm bình tĩnh trả lời.

*"Hàn đạo hữu đã có thể nắm chắc như vậy là tốt nhất.Chẳng qua,đạo hữu bây giờ chỉ muốn đoạt Quỷ La Phiên hay vẫn muốn làm cho Âm La Tông suy sụp?"*Đồng tử chuyển đề tài,thế nhưng vẫn hỏi.

Hàn Lập nghe vậy thì trầm ngâm một chút,sau đó mới cười lạnh nói: *"Trong lòng ta suy nghĩ như thế nào cũng không còn ý nghĩa nữa rồi!Đã không có đại tu sĩ toạ trấn thì còn lại sáu bảy tên Nguyên Anh trưởng lão,Thiên Trễ đạo hữu còn cho rằng Âm La Tông còn có thể bảo trì được địa vị thập đại tông môn nữa sao? Chỉ sợ đến lúc đó,bỏ đá xuống giếng chính là cừu gia,tự mình tìm đến sinh chuyện.Còn cần ta động tay động chân nữa sao?"*

------oOo------

Chương 1230: Lôi Chấn Tử

Nguồn: EbookTruyen.Net

*"Lời này của ngươi cũng có đạo lý,Âm La Tông hẳn nhiên theo ma đạo,kết cừu gia tất nhiên đếm đỏ mắt không hết.Nếu không,vị Âm La Tông tông chủ cũng sẽ không xuất hiện tại đây."*Đồng tử cười nói ra vẻ đồng ý.

Hàn Lập ảm đạm cười,lật tay.trong lòng xuất hiện thêm một viên cầu đen thui.

Nhìn vật ấy,hắn trầm ngâm không nói gì.

Nhưng sau một lúc,hắn vỗ một tay vào túi trữ vật,một cái mộc hạp màu vàng bị lấy ra.

Thổi nhẹ một cái,nắp hộp liền tự hành mở ra.

Bên trong lộ ra một khoả khác có chút tương tự,chỉ có điều lại là một hoả viên cầu,mặt trên được dán vô số phù triện.Đúng là bảo vật là Hàn Lập đoạt được trong tay tên Ma Cưu tăng nhân tại Huyền Ngọc Động của Tiểu Cực Cung.

Hàn Lập đem viên cầu màu đen đặt vào trong hộp gỗ,cẩn thận đánh giá một phen.Chỉ thấy hắc viên cầu kia thoạt nhìn bộ dáng ảm đạm không chút thu hút nhưng khi nhìn kỹ thì thấy mặt ngoài viên cầu có các ký hiệu huyền ảo ẩn hiện.Đồng thời khi dùng thần niệm đảo qua liền phát hiện trong lòng nó có một đoàn hắc vụ quay cuồng không ngừng,dường như ẩn chứa một lượng ma khí tinh thuần cực kỳ đáng sợ.

Hàn Lập nhìn một lúc lâu,ánh mắt mới từ trên hắc viên cầu rời đi chuyển sang viên cầu màu xích hồng bên cạnh,bên trong đồng dạng cũng ẩn chứa hoả linh lực kinh người.

Hắn sờ sờ cằm,trên mặt tựa hồ đang suy nghĩ cái gì đó.

*"Thật không nghĩ tới người ở Nhân giới này cũng có người luyện chế ra Lôi Chấn Tử.Cũng không biết rằng bí pháp là do các thượng cổ tu sĩ của các ngươi nghĩ ra hay do Linh giới lén đưa đến.Nếu mà trường hợp trước đúng thì cũng không sao.Nhưng nếu là trường hợp sau thì người này tâm địa thật bất lương a."*Trong tay Hàn Lập lại truyền đến tiếng thở dài của đồng tử.

*"Lôi Chấn Tử!Vật này là của Linh giới?Nhưng dựa vào thông tin có được sau khi sưu hồn thì vật này tựa hồ có tên gọi là Diệt Tiên Châu.Uy lực của nó rất lớn,chính là tu sĩ Hoá Thần kỳ mà bị đánh trúng cũng vô pháp toàn thân lành lặn."*Hàn Lập nói có chút kinh ngạc.

*"Ngoại hình thì có chút khác biệt nhưng bản chất đúng là Lôi Chấn Tử.Chẳng qua hai khoả trong tay ngươi quá mức thô thiển,trong Lôi Chấn Tử thì cũng là loại thứ phẩm.Diệt Tiên Châu? Ở Nhân giới thì xưng hô vậy cũng được rồi."*Đồng tử không chút do dự khẳng định nói.

*"Đây là pháp khí của Linh giới tu sĩ sao?"*Hàn Lập nhướng mày hỏi.

"Tu sĩ đương nhiên có thể sử dụng vật ấy,chỉ có điều thứ này ban đầu không phải luyện chế ra cho phàm nhân sử dụng,nhưng sau lại được tu sĩ truyền lưu.Mà tại Linh giới cũng không có nhiều lắm,chỉ cần ít pháp lực là phàm nhân có thể sử dụng một lượng lớn uy lực của bảo vật.Nhưng bởi vì quy trình luyện chế không đổi,uy lực của chúng lại lớn nên rất ít tu sĩ luyện chế.Mà phương pháp luyện chế cũng rất ít người biết.Tối thiểu là lão phu cũng không biết.Đồng tử liền giải thích.

*"*Phàm nhân cũng có khả năng sử dụng?Tu sĩ Linh giới vì sao phải luyện chế loại đồ vật này?*"Hàn Lập nghe ra có chút kỳ quái,không khỏi tò mò hỏi.*

*"*Hiện nay mà nói cũng không ích gì,đợi ngươi phi thăng lên Linh giới thì tất nhiên sẽ rõ."Đồng tử nói ra một câu có chút hàm hồ.

Hàn Lập tuy rằng trong lòng kinh ngạc nhưng nếu việc này liên quan rới Linh giới thì tự nhiên cùng hắn cũng không có nhiều quan hệ,lúc này không nói gì nữa mà đóng nắp hộp gỗ lại,cất hai viên cầu đi.

Trong tay có thêm hai kiện bảo vật uy lực lớn tất nhiên là chuyện tốt.Nói không chừng sau này còn có cơ hội sử dụng.

Lúc này các quỷ đầu do ngũ ma hoá thành đã đem tam thi đánh lăn lộn trên mặt đất,cho dù tam thi có tu vi Nguyên Anh trung kỳ nhưng dưới tình huống di động chậm chạp thì cũng không có sức phản kháng,chỉ có thể bị ngũ ma thôn phệ thân thể,từng chút từng chút cắn nuốt thi khí bên trong thân thể bọn chúng.

Thấy điều này,Hàn Lập tất nhiên biết số phận tam thi đã được định đoạt,lúc này tâm niệm quay lại,cẩn thận cân nhắc kế hoạch lẻn vào Âm La Tông.Lấy thần thông của hắn mà nói,lại biết trước các loại cấm chế của Âm La Tông thì việc lẻn vào dễ như trở bàn tay vậy.

Nửa năm sau,toàn bộ tu chân giới Đại Tấn đều chấn động xôn xao! chỉ ngắn ngủi nửa năm mà Âm La Tông tông chủ cùng bảy tám trưởng lão cấp Nguyên Anh lần lượt mất tích,mà trong bí địa của tông môn,các Nguyên Thần Đăng cũng đã hoàn toàn tắt lịm.Điều này cho thấy những người này đều đã chết.

Càng kỳ dị là ngoài các tu sĩ của Âm La Tông bị giết bên ngoài,nhưng càng nhiều hơn là ở nội môn Âm La Tông,rất nhiều người mất tích.Phảng phất như có địch nhân tiềm nhập vào trong tông môn,hơn nữa đối với các nhân vật cấp trưởng lão lại hạ độc thủ từng người một.

Tuy rằng các vị cao tầng vào thời điểm vị trưởng lão đầu tiên ngộ nạn đã truy xét kỹ càng trong ngoài tông môn,cũng đem các loại cấm chế thi triển ra nhưng một chút hiệu quả cũng không có,vẫn tiếp tục một gã trưởng lão khác gặp chuyện không may.Làm cho người trong cao tầng Âm La Tông đều cảm thấy bất an thậm chí lúc sau không thể không thu xếp vài tên ở chung một phòng,một tấc cũng không dám lơ là,sự tình lúc này mới ổn định được chút ít.Nhưng đến lượt các vị trưởng lão đang ở bên ngoài ngộ nạn.Điều này làm cho các tu sĩ của Âm La Tông cấp độ Nguyên Anh đều không khỏi cảm thấy vừa sợ vừa tức nhưng đành bó tay.

------oOo------

Chương 1231: Lôi Chấn Tử (tiếp theo)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngắn ngủi chỉ trong nửa năm,trưởng lão cấp độ Nguyên Anh của Âm La Tông đã tổn thất hơn phân nửa,cơ hồ mỗi tháng đều có một vị Nguyên Anh tu sĩ ngã xuống,hơn nữa Âm La Tông tông chủ cũng đồng dạng mất tích làm cho thực lực của Âm La Tông đã suy yếu hơn phân nửa.Việc này chỉ ngừng khi triệu hồi tất cả các vị trưởng lão quay lại tông môn liên thủ ứng phó nhưng cũng làm cho cao tầng Âm La Tông cảm thấy cực kỳ bất an,chỉ biết thở dài một hơi.

Bởi vì sự kiện này quá mức ầm ĩ nên cho dù Âm La Tông liều mạng ém nhẹm xuống nhưng vẫn không tránh khỏi thông tin bị lộ ra ngoài.

Kể từ đó,vốn các tông môn bằng mặt nhưng không bằng lòng bắt đầu kiềm chế không được, đều phái ra số lượng lớn tu sĩ xông vào địa bàn của Âm La Tông,bắt đầu quá trình xâm lược.

Còn các vị trưởng lão của Âm La Tông thì liều mạng tập trung lực lượng phản kích nhưng những người còn tỉnh táo thì đều nhận ra Âm La Tông đã không thể duy trì được nữa rồi.Dù sao tại thời kỳ hoàng kim,Âm La Tông đã đắc tội với rất nhiều tông môn khác nên với xu thế hiện tại,người bỏ đá xuống giếng tất nhiên không ít.

Các thế lực phụ cận với Âm La Tông thì vô luận là Chính-Ma tông môn đều tăng cường hoạt động.

Tại một phiến núi hoang vu,có hơn mười tu sĩ đang tập trung lại,phân chia thành hai phái rõ ràng,đứng ở giữa có hai gã thiếu niên một người chỉ huy một thanh phi kiếm màu xanh còn người kia thì sử dụng thanh phi dao màu đỏ lửa tranh đấu.Thế công của hai người va chạm vào nhau toé lửa,đồng thời phát ra tiếng gầm rú.Mà các tu sĩ đang quan chiến thì trên mặt đều mang vẻ hưng phấn,khe khẽ trao đổi với nhau không ngừng.

Tất cả những người này đều là những nam nữ tu sĩ trẻ tuổi,đều có tu vi Luyện Khí kỳ,ngay cả một người Trúc Cơ kỳ cũng không có.Nhưng theo trang phục của họ thì có lẽ là đệ tử cấp thấp của một thế gia hoặc tông môn nho nhỏ phụ cận.Nhưng chẳng biết tại sao lại tụ tập đến đây tranh đấu.

Thanh sắc phi kiếm cùng hoả hồng phi đao tranh đấu với nhau một lúc,sau đó thanh quang tựa hồ chiếm thế thượng phong,dần dần áp chế hoả quang lui lại.

*"Chậc chậc,thanh linh kiếm này uy lực thật không nhỏ,xem ra lần này Lâm sư huynh lại thắng rồi."*Một cô gái xinh đẹp thấy vậy thản nhiên cười,hướng một thiếu niên bên cạnh nói.

*"Hừ,cái này thì tính là gì,nếu không phải hắn xuất thân từ Lâm gia thì làm sao tu vi mới ở Luyện Khí kỳ mà đã sở hữu một thanh trung giai linh khí.Nhờ thế khi giao thủ chiếm tiện nghi không nhỏ.Nếu ta mà có một kiện trung giai linh khí như thế thì tuyệt đối sẽ không bại dưới tay hắn."*Nghe được lời này,thiếu niên trong lòng cảm thấy không thoải mái,lầm bầm vài tiếng.Chỉ là thanh âm của thiều niên cực kỳ nhỏ,tựa hồ sợ người khác nghe được.

Cô gái nghe những lời này thì khanh khách cười,tuy tuổi tác còn nhỏ nhưng đã phát ra vài phần mị ý.Nhưng chưa chờ cô gái nói gì thì thiếu niên ánh mặt vô ý đảo qua không trung,bỗng nhiên phát ra một tiếng thét kinh hãi.

*"Làm sao vậy?"*Thanh âm của cô gái có chút kinh nghi,cũng quay lại nhìn phía xa.

Trên gương mặt xinh đẹp của cô cũng đồng dạng phát ra biểu tình chấn động.

Chỉ thấy chách đó không xa lại có thêm một bóng người hư không xuất hiện.

Nhân ảnh này thật sự kỳ quái,tuy rõ ràng là một gã nam tử nhưng sau lưng lại có một đôi cánh lớn,trên mặt của đôi cánh còn có hồ quang xanh trắng chớp động không ngừng,nhưng lại không hề phát ra âm thanh gì.

Các đê giai tu sĩ đang đứng bên dưới thế mà không một ai phát hiện sự tồn tại của người này.

Nếu không phải thiếu niên kia vô ý nhìn qua hướng này chỉ sợ vẫn không ai biết gì.

Mà nam tử này đang để hai tay sau lưng,đứng cách cô gái không xa,chỉ ngẩng đầu nhìn lại,tựa hồ đang xem xét đồ vật gì đó.Nhưng bốn phía đều bị bạch vân bao phủ,ngoài ra thì trống rỗng,căn bản không có vật gì khác tồn tại.

*"Đây là cái gì, chẳng lẽ là cao giai yêu thú?"*cô gái này xuất thân từ một tu tiên tiểu thế gia,cũng đã từng xem qua một ít điển tịch,tất nhiên biết sự biến hoá của yêu thú,sắc mặt trắng bệch thất thanh nói.

*"Không có khả năng,Hoắc Châu chúng ta mặc dù hẻo lánh nhưng cũng không thể có cao giai yêu thú hiện thân.Hơn phân nửa là một vị tiền bối nào đó!"*Thiếu niên kia trợn mắt há hốc mồm,thế nhưng rất nhanh đã đưa ra đáp án chính xác,thật sự là không tệ.

Nói cũng kì quái,khoảng cách song phuong rõ ràng khá xa thế nhưng tên nam tử lưng đeo cánh kia tựa hồ nghe thấy họ trò chuyện,đột nhiên quay đầu lại nhìn bọn họ.

Đúng lúc này ánh mắt hai người giao nhau.

Kết quả là đôi thanh thiếu niên vừa thấy được khuôn mặt của đối phương thì thần sắc hoảng sợ.

Đây cũng không phải vì khuôn mặt đối phương khiến người ta sợ hãi!Nói thật thì người này ngoại trừ đôi mắt trong suốt cực kỳ,thế nào cũng chỉ là một gã thanh niên tướng mạo bình thường mà thôi.Nhưng làm cho hai người sợ hãi chính là trên mặt thanh niên này lại nhiều ra một con mắt đen thui nữa.Con mắt này thần sắc đờ đẫn,không chút biểu tình làm cho người ta vừa nhìn thấy đã phát lạnh.

------oOo------

Chương 1232: Ngoài ý muốn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đây là chuyện gì, chẳng lẽ người này thật sự là cao giai yêu thú biến hóa thành? Nếu không thì loài người làm sao mà có thể sinh ra con mắt thứ ba chứ?

Đều này cho thiếu niên và thiếu nữ cả kinh, không kìm nổi lòng liền suy nghĩ như vậy.

Khi hai người bọn họ chuẩn bị quay ra mấy vị đồng môn nhắc nhở một hai câu. Trên không trung vị thanh niên quay đầu lại, từ trong con mắt thứ ba một đạo ô quang bắn ra, rồi chợt lóe lên không còn thấy bóng dáng.

Lập tức ở khoảng không gần đấy vang lên một tiếng ầm ầm, bạch quang chợt lóe, một đạo nhân ảnh từ trong hư không quỷ dị hiện ra chỉ cách người thanh niên kia có mười trượng.

Nhìn kỹ người này đúng là một vị lão giả khoảng hơn sáu mươi tuổi, trên đầu tóc bối theo hình tam giác, hai chân để trần với một khuôn mặt giống như mặt ngựa thật dài. Trông rất là kỳ quái. Nhưng ngay khi lão già này vừa xuất hiện, lập tức không nói lời, mà vung một tay lê,n hướng tới phía đối phương chụp tới một cái.

Trên đỉnh đầu người thanh niên, không gian ba động, liền xuất hiện một cái bàn tay màu vàng nhạt thật lớn,nhanh như thiểm điện hướng phía dưới chụp tới.

Nhưng người thanh niên này dường như đã có dự tính trước, hai cánh sau lưng vừa động. Thân hình ngay tại chổ biến thành một đạo ánh sáng biến mất. Sau đó một khắct lại xuất hiện ở một chỗ gần đó với sắc mặt âm trầm nghiêm trọng.

"Phong Lão Quái! Ngươi truy đuổi theo ta đã hơn một tháng, ngươi cũng biết rõ ràng là không thể nào bắt giữ được Hàn mỗ.

Vậy thì vì sao mà cứ đuổi theo mãi. Rút cuộc là muốn gì?" Hai hàng lông mày của người thanh niên nhíu lại hét lớn lên một tiếng, âm thanh phảng phất giống như một tiếng nổ, khiến cả khu vực không trung xung quanh rung động không ngừng.

Phía dưới đang đứng xem cuộc chiến vốn là một đám đê giai tu sĩ,không kịp đề phòng liền kinh hãi hướng nhìn lên trên không trung. Hai lỗ tai kêu lên ù ù, rồi cả đám nhao nhao đứng không vững liền ngã quỵ trên mặt đất. Còn tu vi thấp kém hơn nữa thì ngã ra trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Chỉ có một số ít có pháp khí hộ thân và có tu vi cao hơn là đám Luyện Khí Kỳ tu sĩ là còn có thể duy trì được sự tỉnh táo. Nhưng toàn thân bọn họ như rã rời, mệt mỏi không cách nào đứng dậy được. Chỉ còn cách miễn cưỡng ngước nhìn các vị cao nhân tiền bối trên không trung với sắc mặt trắng bệch.

Những vị tu sĩ còn tỉnh táo này tất nhiên bao gồm cả người đầu tiên phát hiện ra dị dạng trên không trung. Bọn họ cùng với những vị đồng môn tu sĩ khác,đồng loạt âm thầm kêu khổ không ngừng.

Nếu là lúc bình thường bọn họ có thể gặp được một vị cao giai tu sĩ,thì đó chính là cơ duyên trời cho, muốn cầu còn không được. Nhưng mà hiện giờ gặp phải hai tên cao giai tu sĩ đang tranh đấu lẫn nhau thì tình hình hoàn toàn trái ngược, giống như là tai vạ đang đổ xuống đầu họ vậy. Tất cả bọn họ đều lộ vẻ kinh hoàng và hoảng sợ.

Bắt nguồn từ đấu pháp đáng sợ của cao giai tu sĩ. Mặc dù bọn họ không tận mắt nhìn thấy nhưng từ trong miệng của trưởng bối tông môn kể lại thì đã được nghe rất nhiều lần. Không kể là ai sau khi kể chuyện xong đều luôn cẩn thận dặn dò bọn họ, một khi gặp chuyện này, phải chạy trốn thật xa, càng xa càng tốt. Một khi uy năng cao giai tu sĩ đánh nhau lan đến gần thì bọn họ chỉ có con đường chết mà thôi.

Mà trong mắt cao giai tu sĩ, đám đê giai Luyện Khí Kỳ tu sĩ bọn họ không khác gì một con kiến. Vì vậy sẽ không bận tâm tới sự tồn tại của bọn họ.

" Hừ, ngươi giết người khác thì không sao. Nhưng ngươi lại dám ngay trước mặt giết hậu nhân của Phong mỗ ta thì làm sao ta lại dễ dàng bỏ qua như vậy chứ. Thật không thể tin được ngươi chỉ mới là một tên Nguyên Anh kỳ tu sĩ nhưng mà có thể kiên trì dưới sự truy đuổi lão phu lâu như vậy. Hơn nữa lại làm cho thọ mệnh của lão phu giảm bớt đi hơn mười năm thọ nguyên. Vì vậy ta muốn giết ngươi đền tội." lão giả mặt ngựa với vẻ mặt đầy sát khí nói, tiếp theo tay chỉ ra xa, đại thủ trong suốt màu vàng nhạt nọ xoay tròn một cái hóa thành một đạo hoàng quang hướng tới Hàn Lập đập xuống.

Hai cánh sau lưng của người thanh niên lại chớp động một lần nữa biến mất tại chỗ, rồi lại xuất hiện ở một nơi cách đó hai mươi trượng, chân mày của hắn nhăn lại lộ vẻ buồn bực.

Người thanh niên này chính là người vừa mới đại náo Âm La Tông một trận - Hàn Lập.

Nhưng ở phía đối diện là lão giả mặt ngựa, ở chỗ chém giết tên trưởng lão Âm La Tông cuối cùng hàn lập không may gặp phải, khiến hắn phải rước lấy phiền toái như bây giờ.

Người này đúng là có quan hệ sâu xa với tên Âm La Tông trưởng lão kia. Hơn nữa lại là một vị Hóa Thần Kỳ tu sĩ.

Nghĩ tới việc này Hàn Lập chính mình cũng thấy hối hận. Lúc đó thần xui quỷ khiến thế nào lại xuất hiện ra người này. Lúc đó nếu như tìm kiếm mấy gã Âm La Tông trưởng lão khác để đoạt Quỷ La Phiên thì đã hoàn toàn có thể tránh được chuyện này rồi.

Nhớ lại, lúc ấy vị Phong Lão Quái này lại đi cùng với vị Âm La Tông trưởng lão nọ. Hơn nữa hắn lại chỉ hiển lộ tu vi ra chỉ là Nguyên Anh Sơ kỳ mà thôi,hắn âm thầm quan sát cũng không thấy có gì bất ổn. Cho nên cũng không để người này trong lòng, mà chỉ âm thầm lôi kéo vị Âm La Tông trưởng lão kia dẫn dắt ra ngoài để giết. Đột nhiên có chuyện ngoài ý muốn là lão giả mặt ngựa này lại chạy tới chỗ đánh nhau đó và cũng kịp thấy hắn dùng một kiếm giết vị Âm La Tông trưởng lão kia.

Vì vậy, lão giả mặt ngựa này nhất thời nổi giận hiển lộ ra một thân tu vi Hóa Thần Kỳ kinh người. Rồi bị hắn truy đuổi tới đây.

Nếu không phải Hàn Lập có được Phong Lôi Sí cùng với Tật Phong Cửu Biến thật sự kỳ diệu, có thể xuất kỳ bất ý thì hắn đã bị vị Hóa Thần Kỳ tu sĩ này giết chết.

Nhưng trog lòng hắn thực sự đã bị dọa cho sợ mất mật. Cho nên không chút do dự thi triển Phong Lôi độn mà chạy trốn. Nếu dựa theo những tính toán ban đầu thì nếu như Âm La Tông cho triệu hồi tất cả các vị trưởng lão về tông nội thì nói không chừng có lẽ hắn còn ẩn núp ở khu vực gần đấy của Âm la Tông thêm vài tháng nữa để tìm xem có hay không cơ hội ra tay tiếp. Nhưng hiện tại lại xảy ra việc ngoài ý muốn là đụng tới một vị Hóa Thần tu sĩ nên hắn tự nhiên lập tức từ bỏ suy tính này mà chạy trốn. Việc này cũng cấp cho Âm La Tông một con đường sống nhưng tình hình hiện tại thì chỉ có vị Hóa Thần tu sĩ này làm cho hắn cố kỵ.

Việc này cũng làm cho Âm La Tông vô tình có được cơ hội nghĩ ngơi và phục hồi lại.

Có thể nói đây chuyện bất đắt dĩ nhất mà Hàn Lập gặp phải. Có thể thấy vị Âm La Tông tu sĩ bị giết này dường như có quan hệ rất sâu xa với lão giả mặt ngựa này. Bởi hắn đã không tiếc tinh nguyên mà truy đuổi tới bây giờ còn không chịu buông tha. Còn hắn thi triển độn thuật so với Phong Lôi độn thì kém một chút nhưng dù gì cũng là do một vị Hóa Thần Kỳ tu vi thi triển. Mà trên người hắn không biết có bị đối phương thi triển cái gì hay không mà chỉ cần hắn chạy thoát được đối phương một thời gian ngắn tưởng có thể ẩn nấp trốn thoát thì lại bị đối phương chính xác đuổi theo.

Hàn Lập vội vàng kiểm tra lại trên người mình vài lần nhưng cũng không thấy phát hiện ra điều gì khác thường.

Điều này làm cho Hàn Lập đối với Phong Lão Quái càng thêm sợ hãi. Vì vậy hắn mới quyết định cùng với đối phương đánh nhau một trận. Bởi hắn cũng biết rõ đối phương là Hóa Thần Kỳ tu sĩ có thể cấm chế được hắn. Vì vậy hắn tính toán sẽ sử dụng Vạn Niên Linh Dịch để tiêu hao bớt đi pháp lực của đối phương sau đó lại tìm cách chạy trốn đối phương tiếp.

Nhưng qua hơn nửa tháng, Hàn Lập cũng biết phải làm gì nữa.

Bởi không biết trên người của lão giả mặt ngựa này có Vạn Niên Linh Dịch hay không mà đã cùng với hắn đi qua rất nhiều châu quận mà vẫn không thoát được.Một thân thổ linh khí của hắn không chút nào hạ thấp. Nhưng bởi thân phận Hóa Thần Kỳ tu sĩ của hắn, chuyện có Vạn Niên Linh Dịch mà nói, thì cũng không kỳ lạ.

Ngược lại, hắn mấy lần thiếu chút nữa thì bị đối phương bắt giữ, không thể không dung bảo vật sử dụng 1 chút,lại một lần nữa chạy mất.

Trong mấy lần tiếp xúc này, Hàn Lập cũng đã thử qua vài biện pháp nhằm thuyết phục đối phương buông tha cho việc đuổi giết mình. Bởi đối phương thực sự cũng không phải là Âm La Tông tu sĩ nên không cần phải lưỡng bại câu thương làm gì.

Mà vị lão giả mặt ngựa này có tên là Phong Lão Quái dường như cảm thấy mình chậm chạp trong việc truy đuổi theo hắn nên có chút thẹn quá hóa giận nên không chịu thương lượng chút nào. Ngược lại hắn còn dùng các loại ngôn ngữ uy hiếp Hàn Lập thúc thủ chịu trói.

Hàn Lập nghe xong những lời này, tự nhiên phẫn nộ, không thèm để ý tới.

Cứ như vậy, hai người rượt đuổi nhau mấy ngày cuối cùng thì tới nơi này. Lúc này, rút cục Hàn Lập cũng ngừng chạy và quyết định cùng vị Hóa Thần tu sĩ này đánh nhau một trận. Để xem xem khả năng của mình so với Hóa Thần Kỳ tu sĩ chênh lệch như thế nào. Chỉ cần làm cho đối phương hiểu được nếu có thể giết được hắn thì cũng phải hao phí thật nhiều tinh nguyên mới có thể làm được. Để cho đối phương quên đi chuyện muốn giết được hắn.

Dù sao sau khi quyết đinh, do hắn phải thường xuyên sử dụng Phong Lôi Sí, nên Tịch Tà Thần Lôi lưu trữ bên trong Thanh Trúc Phong Vân Kiếm thật không có khả năng duy trì lâu dài được thêm, đến lúc đó thực sự là phiền phức.

Tất nhiên Hàn Lập cũng không biết,sau khi hiện thân vị Phong Lão Quái này rất bực bội, trong lòng mắng chửi k thôi và đồng thời cũng cảm thấy rất đau đầu.

Hàn Lập là Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ nhưng pháp lực lại cao hơn nhiều so với những người cùng giai khác. nhìn vào mắt đối phương là biết ngay, k thể nào che dấu được. Nhưng để cho lão giả đau đầu nhất đó chính là Phong Lôi Sí quỷ dị Độn Thuật của Hàn Lập. Vị Phong Lão Quái này tự cho rằng độn thuật của bản thân cũng không phải chuyện đùa,nhưng với Hóa Thần Kỳ tu sĩ thần thong mà lại không cách nào ngăn chặn được đối phương. Thậm chí mấy lần tên tiểu bối Nguyên Anh Kỳ này ở ngay trước mặt lại để cho hắn ung dung chạy mất.

Điều này làm cho lão giả mặt ngựa thực sự có chút xấu hổ khó chịu.

Lại nói, vị Âm La Tông trưởng lão bị giết kia thực sự ra đối với hắn cũng không có bao nhiêu tình cảm, chẳng qua là 1 cái hậu nhân thế hệ thứ mười. Nhưng với thọ nguyên của hắn thì cũng không thiếu hậu nhân. Nhưng khi tên kia phán đoán trong nội môn có người âm thầm ra tay với các Nguyên Anh trưởng lão,nghĩ rằng người ra tay chính là một vị Hóa Thần Kỳ tu sĩ. Nên vộ vã chạy tới trước mặt vị tổ tông này, kể khổ nhờ hắn che chở.

Bởi vì số lượng người còn biết được sự tồn tại của hắn cũng không nhiều lắm. Nhất thời nể mặt mũi nên đã mềm lòng đáp ứng cứu giúp.

Vốn hắn còn cho Hóa Thần tu sĩ ở Đại Tấn cũng không có mấy người. Mà bất kể Âm La Tông làm tức giận vị nào khiến cho người đó đối với Âm La Tông trưởng lão ra tay chém giết. Nếu như gặp được mình thì vì nể mặt có lẽ cũng không ra tay đối con cháu của mình. Vì thế, hắn còn cố thi triển một loại độc môn bí thuật lên người con cháu của hắn. Nếu như là gặp phải mấy vị Hóa Thần Kỳ tu sĩ quen biết thì liếc mắt là nhận ra. Đồng thời cũng có thể hướng tới mấy vị Hóa Thần Kỳ tu sĩ này hỏi thăm xem vị rút cuộc là vị nào ra tay.

Làm xong hết tất cả những việc này, hắn mới dùng bí thuật che dấu hạ thấp tu vi xuống. Chuẩn bị đưa tên hậu bối này phản hồi tông môn, sau đó cũng không hỏi tới việc này nữa. Còn về phần Âm La Tông sống chết thế nào, hắn cũng không quản.

Lão giả mặt ngựa hoàn toàn không nghĩ tới, ngay trên đường đi, nhất thời sơ ý,lại bị Hàn Lập ngay trước mặt hắn lại xuất kỳ bất ý ra tay chém chết vị Âm La Tông trưởng lão kia.

Nếu là những Hóa Thần tu sĩ khác, lão giả mặt ngựa tự biết không nắm chắc phần thắng, chỉ có thể nén giận mà thôi. Dù sao đến cấp bậc này một khi đánh nhau, so với việc mất thọ nguyên thì là mất nhiều hơn được.

Nhưng rõ ràng người động thủ là Hàn Lập lại chỉ có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ. Vị này tự mình thân phận bề trên, đồng thời tính tình nóng nảy nên Phong Lão Quái lập tức tức giận. Ra tay giết chết Hàn Lập.

Nhưng mà độn thuật của Hàn Lập cùng với những thần thông khác vượt xa ngoài suy đoán của hắn. Hắn truy đuổi liên tục gần một tháng mà cũng không thành công, hơn nữa không những hại hắn mất đi mấy năm thọ nguyên mà ngay cả bình nhỏ Vạn Niên Linh Dịch vất vả mới đoạt được cũng buộc phải sử dụng hết non nữa.

Nếu như mà buông tay không đuổi theo nữa, thì lão giả mặt ngựa cũng không đành lòng, tức khí trong lồng ngực thật sự khó tiêu. Ở phương diện khác,lão thấy Hàn Lập liên tiếp sử dụng mấy kiện bảo vật uy lực thật không nhỏ, cũng không khỏi động lòng tham.

------oOo------

Chương 1233: Gặp lại Hướng Chi Lễ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập thấy đối phương không có ý định bỏ qua trong lòng sinh ra buồn bực.

Từ khi hắn tiến giai đến hậu kỳ tới giờ thì hai kiện thông thiên linh bảo vẫn chưa bao giờ hiển lộ ra toàn lực, hơn nữa sau khi tập hợp đủ bảy mươi hai thanh phi kiếm thì một khi triển khai Đại Canh Kiếm Trận uy lực như thế nào thì hắn cũng chưa biết được. Nhưng nếu như Hóa Thần Kỳ tu sĩ lọt vào trong đó vậy hơn phân nữa là sẽ không toàn thân thoát ra. Về điểm này thì hắn có đủ tự tin.

Hơn nữa còn có hai viên Diệt Tiên Châu mà hắn cũng mới vừa biết được lai lịch của nó.

Mặc dù trong lòng đã suy xét cẩn thận, nhưng Hàn Lập bình tỉnh suy xét thêm lần nữa, hắn cảm giác được mình có thể cùng với đối phương đánh một trận. Lúc này một bàn tay cực lớn màu vàng hướng phía hắn chụp tới, không hề vận dụng Phong Lôi Sí để né tránh, mà hắn chỉ khoát tay, một tầng kim quang chói mắt lóe lên.

" Bụp" một tiếng kiếm quang đem đại thủ đó chém ra làm hai mảnh sau đó mới tán loạn biến mất.

Thấy Hàn Lập phản kích, Phong lão quái đứng đối diện ngẩn ra, hai mắt không khỏi híp lại.

Nói thẳng là lần này đuổi theo Hàn Lập lại thấy hắn ở trong không trung chờ đợi mà không tránh né nữa, điểm này có phần kỳ quái. Cho nên lần công kích vừa rồi chỉ là thử dò xét mà thôi. Lúc này thấy đối phương phản kích hắn liền hiểu ra là vị Nguyên Anh Hậu

Kỳ tu sĩ này dường như đã bị hắn bức tới đường cùng vì vậy mới thử cùng với hắn chính thức giao thủ một lần.

Thần sắc của Phong lão quái biến đổi nhưng trong lòng không giận mà lại vui mừng ra mặt.

Nếu đối phương lại tiếp tục bỏ chạy nữa thì chính hắn cũnng không mấy tinh tưởng mình có nên giảm bớt thọ nguyên để truy đuổi theo nữa hay không nữa. Nếu bây giờ đã quyết định cùng hắn đánh nhau một trận vậy hắn chỉ cần hao tổn một chút Tinh Nguyên liền có thể đem đối phương hoàn toàn giết đi. Vì vậy chỉ cần kết thúc trận này sẽ không phải cực khổ truy đuổi theo đối phương nữa.

Lúc này Phong lão quái thở dài một hơi, không nói lời nào mà chỉ đưa tay ra hướng tới Thiên Linh Cái của mình chạm một cái.

Lam quang chợt lóe rồi một khối ngọc bàn hình lục giác hiện ra có kiểu dáng phong cách rất cổ xưa. Ngoài ra còn có ký hiệu phiêu động, nhiều màu sắc trông rất thần bí.

Khi bảo vật này hiện ra, lão giả mặt ngựa nhe răng cười lạnh.

Hắn đã tính toán kỹ, không muốn hao tốn nhiều thọ nguyên cho nên chỉ cần đánh ra một kích sấm sét sẽ không cần phải cùng đối phương mất nhiều thời gian. Ngoài ra do lúc trước khi truy đuổi Hàn Lập mấy lần muốn đánh, hắn cũng biết thần thông của đối phương không thấp, bảo vật cũng huyền diệu trong lòng cũng không dám coi thường, cho nên khi vừa ra tay là sử dụng ngay bảo vật đắc ý nhất của mình.

Chỉ thấy ngọc bàn quay tròn trên không trung rồi đột nhiên vù vù cuồng bạo biến thành một cái ngọc bàn to khoảng một trượng, cái ngọc bàn này hướng tới phía Hàn Lập đứng đối diện mà tới.

Chỉ thấy bên trên làm mang mơ hồ như có vật gì đó hiển hiện.

Hàn Lập nhìn thấy vậy trong lòng sợ hãi cũng không dám chậm trễ chút nào. Hai tay đồng thời vung lên hơn mười khẩu phi kiếm màu vàng từ từ đi ra rồi hóa thành bảy mươi hai khẩu phi kiếm màu vàng dài hơn một thước xoay một vòng trên đỉnh đầu.

Hai tay lần nữa bắt quyết, lúc này bảy mươi hai khẩu phi kiếm nhoáng lên huyễn hóa thành mấy trăm đạo quang mang trông thật là quỷ dị. Những đạo kiếm quang này vũ động một cái lập tức hóa thành từng mảnh kim hà cùng với kiếm minh vang lên không ngừng thanh thế quả thật kinh người.

Đứng đối diện, Phong lão quái thấy Hàn Lập xuất ra nhiều phi kiếm như thế cũng có chút kinh ngạc nhưng lập tức khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh. *"Phi kiếm của ngươi coi như là rất nhiều nhưng làm sao nhiều bằng phi đao của ta. Giờ hãy kiến thức một chút lợi hại Vạn Nhật Bàn của lão phu đi."*

"Vạn Nhận Bàn "

Ánh mắt của Hàn Lập không khỏi nhìn tới cái lục giác ngọc bàn ở phía xa xa.

Chỉ thấy bên trong ngọc bàn ký hiệu chợt lóe rồi đột nhiên lao ra một cột ánh sáng màu lam to lớn, lập tức tản ra hóa thành mấy đạo lam mang, mỗi đạo lam mang này chớp động vài cái trong nháy mắt hóa thành một khẩu phi đao màu lam chói mắt. Còn từ trong ngọc bàn, chỗ cột ánh sáng màu lam không ngừng phun ra, trong nháy mắt đã tạo thành một đám phi đao dày đặc giống như là một ngọn núi đao phảng phất như vây lấy đầu của lão giả.

Có thể nói ai nhìn thấy màn này cũng đều phải kinh hồn táng đảm!

Còn Hàn Lập mặc dù không phải kinh hồn táng đảm, nhưng sắc mặt cũng lập tức đại biến.

Vạn Nhận Bàn này thật đúng với tên của nó, mặc dù không tới một vạn nhưng cũng phải trên ba bốn ngàn khẩu phi đao.

Đúng lúc này Phong lão quái hướng tới Hàn Lập vung tay áo lên rồi trong miệng phun ra một tiếng *" Chém."*

Tất cả linh quang trên lam đao lúc này đại phóng hóa thành từng đạo lam mang đao chém thẳng tới Hàn Lập. Do số lượng phi đao rất nhiều như muốn che kín cả ánh sáng ban ngày, nơi nào cũng thấy đao mang, giống như là một núi đao màu lam đang hướng tới Hàn Lập mà đè xuống vậy.

Trên đỉnh đầu của Hàn Lập, kim quang chói sáng mặt dù không nhỏ nhưng so với cả đám phi đao dày đặc kia lại không thể so sánh được.

" Tới đi!"

Hàn Lập hít sâu một hơi, thần sắc khôi phục lại như thường, đồng thời trong miệng hét to một tiếng nhưng lại không có thúc giục mảng kiếm quang trên đầu mà hai tay lại đan vào nhau từ đó xuất hiện ra một đoàn ánh sáng xanh biếc bên trong bao lấy một cái Lục Sắc Mộc Xích.

Đây chính là kiện Bát Linh Xích Linh Bảo!

Cái thước vuông này vừa ra khỏi tay liền tự hành vũ động thành một đóa bông sen màu bạc to khoảng một thước, được pháp lực cuồng chú đổ vào càng lúc càng lớn. Ánh sáng của bông sen bạc ánh phát ra thật chói mắt.

Chỉ trong giây lát bông sen bạc cuồng bạo tăng lên khoảng mười trượng đem Hàn Lập bao bọc vào bên trong.

"Bát Linh Xích! Ngươi chính là Hàn tiểu tử xuất hiện ở Côn Ngô Sơn!" Lão giả mặt ngựa đối diện thấy cái bông sen này liền cả kinh thất thanh la lên, bởi chỉ liếc mắt qua liền biết ngay đây là Bát Linh Xích.

Đồng thời tất cả lam đao như núi lớn trên không trung dừng lại mà không tiếp tục công tới.

"Phong đạo hữu biết tại hạ?" Hàn Lập nhướng mày rồi nhàn nhạt hỏi ngược lại một câu.

"Ta không biết ngươi, nhưng khi đi chung với Hướng lão quỷ hắn đã nói chuyện của ngươi cho ta nghe một lần! Nghe nói ngươi

cùng với Linh Giới Linh Lung Yêu Phi có quen biết nhau?" Lão giả mặt ngựa ánh mắt chớp động không ngừng, không biết suy nghĩ cái gì.

"Quen biết thì không dám nói nhưng có gặp qua một hai lần. Hướng lão quỷ. Có phải ngươi muốn nói đến Hướng Chi Lễ?" Vừa nghe nhắc tên đến người này trên mặt của Hàn Lập có chút kỳ quái hỏi ngược lại.

"Hừ, trừ Hướng lão quỷ ra thì còn ai vào đây chứ? Giờ không bàn đến việc của Hướng đạo hữu. Mà ta muốn hỏi ngươi là trước khi Linh Lung Yêu Phi phản hồi Linh Giới có hay không nói qua cho ngươi biết về việc của Không Gian Tiết Điểm, ngoài ra có chỉ cho ngươi biết có con đường tắt nào hay không?" Lão giả mặt ngựa hít sâu một hơi rồi hỏi.

"Lời này có ý gì? Linh Lung đạo hữu không phải đã nói cho Hướng huynh và Vạn Yêu Cốc Hùng Sư biết rồi hay sao? Nếu Phong đạo hữu là chỗ quen biết cũ với Hướng Huynh thì sao mà không biết được việc này chứ." Hàn Lập trong lòng cả kinh, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thản.

" Có ý gì? Ngươi hà tất phải giả bộ không biết. Ta đã cẩn thận nghe qua mọi việc diễn ra lúc đó. Linh Lung Yêu Phi đó cùng với ngươi quan hệ rất thân cận. Ta không tin là trước khi nàng trở về linh giới mà lại không cho ngươi vật gì đó để chuẩn bị cho những việc sau này. Chỉ cần ngươi đem những thứ mà yêu phi kia để lại cho ngươi giao ra cho ta thì lão phu sẽ bỏ qua những việc trước đây mà không nhắc tới nữa." Lão giả mặt ngựa căn bản không tin, ngược lại âm trầm hỏi.

"Khẩu khí của đạo hữu quả thật rất lớn. Không bàn tới việc là Hàn mỗ có hay không những vật ấy. Phong đạo hữu thực sự cho rằng chỉ dựa vào một kiện Vạn Nhận Bàn là có thể chiếm đoạt được đồ vật của ta sao?" Hàn Lập không chút khách khí cự tuyệt.

Hắn cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, đó chỉ là những lời dụ dỗ. Nếu như thừa nhận có việc này thì trước mắt có thể tránh được một kiếp. Nhưng sau này nếu bị mấy người Hóa Thần Kỳ khác tới hỏi thăm thì thật sự là phiền toái vô cùng.

Nghe được Hàn Lập nói như vậy, hai mắt của lão giả mặt ngựa hung quang lóe lên. Lúc này hai tay vừa động khẽ bấm pháp quyết dường như muốn một lần nữa thúc giục núi đao.

Trong lòng của Hàn Lập căng thẳng. Cũng liền niệm thần niệm, bông sen màu bạc cũng từ từ chuyển động lớn lên.

Mắt thấy đại chiến sắp xảy ra hết sức căng thẳng, bỗng nhiên bên tai của Phong lão quái và Hàn Lập lại vang lên một âm thanh.

"Phong huynh và tiểu Hàn đạo hữu chậm hãy động thủ."

Vừa nghe lời này có chút quen thuộc, Hàn Lập ngẩn ra lập tức thần sắc có chút cổ quái.

Nguyên bản lão giả mặt ngựa kết quyết ở hai tay đã dừng lại, trên mặt lộ ra vẻ kỳ quái. Nhưng đột nhiên quay đầu về hướng chân trời phía xa nhìn lại, đồng thời từ hừ một tiếng, ung dung nói.

"Hừ, Hướng lão quỷ, lần này ngươi chạy tới cũng còn kịp đó."

"Hắc hắc, lão phu cũng chỉ là đúng dịp đi qua vùng phụ cận châu quận này, rồi lại nhận được tin của đạo hữu vì vậy liền đi theo vật lưu lại của đạo hữu mà tới đây. Nhưng lão phu lại không nghĩ ra là lần này Phong đạo hữu lại đối phó với Hàn đạo hữu. Việc này làm cho Hướng mỗ có chút khó khăn đây."

Người kia cười ha ha một tiếng, lập tức từ phía chân trời chợt lóe lên hoàng quang, một đạo kinh hồng nhanh như điện chớp bắn nhanh mà tới. Sau mấy cái chớp động đã phía trên hai người.

Quang mang chợt tắt, liền hiện ra khuôn mặt già nua của một lão giả, nhưng hai mắt nhỏ lộ ra vẻ đưa đẩy còn khuôn mặt lại tươi cười. Đây đúng là vị Hướng Chi Lễ mà Hàn Lập đã từng gặp qua mấy lần.

"Hướng sư huynh!" Hàn Lập khẽ thở dài, hai tay liền ôm quyền ân cần hỏi thăm một tiếng.

"Năm đó khi ta còn ở Thiên Nam Hoàng Phong Cốc mấy năm, xưng hô ta một tiếng sư huynh, thật cũng không gì sai. Bất quá, Hàn sư đệ! Lão phu thật không nghĩ tới năm đó ngươi chỉ là Luyện Khí Kỳ tiểu tu sĩ, mà bây giờ lại có thể tu luyện tới trình độ như vầy. Xem ra năm đó Hướng mỗ cũng đã nhìn lầm. Kỳ thật năm đó trong Côn Ngô Sơn gặp mặt Hướng mỗ đã muốn cùng với Hàn sư đệ nói chuyện một chút, nhưng không nghĩ tới lại có nhiều chuyện xảy ra ngoài ý muốn, mà ngay cả nói cũng không nói được một hai câu." Vị Hướng Chi Lễ này lại đối với Hàn Lập vẻ mặt ôn hoà và vô cùng hiền lành.

"Tại hạ cũng thật không ngờ lần này gặp lại được Hướng sư huynh!" Hàn Lập cũng chỉ cười khổ một tiếng.

"Phong đạo hữu hãy nể mặt của lão phu, nếu như Hàn sư đệ không làm ra chuyện gì là thâm thù đại hận thì hãy bỏ qua những hiểu lầm nhỏ nhặt này được không? Bất quá người của ngươi ngã xuống thì xem như là ngộ sát đi. Thực sự không đến mức cùng với Hàn sư đệ liều mạng làm chi. Vạn Nhận Bàn của ngươi dù sao cũng chỉ là một kiện phỏng chế linh bảo mà thôi so với chân chính linh bảo thì hãy còn kém xa." Hướng Chi Lễ sau khi cùng với Hàn Lập nói chuyện thăm hỏi một chút, liền quay qua Phong lão quái mỉm cười nói.

"Hừ! Chỉ là một tên Nguyên Anh Kỳ tu sĩ mà thôi coi như có được Thông Thiên Linh Bảo thì cũng chỉ có thể phát huy uy lực đến tầng thứ hai, còn muốn thực sự đả thương tới lão phu thì không thể nào?" Phong lão quái vẻ mặt không đổi chỉ cười lạnh một tiếng.

"Chính xác, nếu như chỉ có một kiện linh bảo như đã nói thì Hàn sư đệ tự nhiên không phải là đối thủ của Phong huynh, nhưng nếu trong tay có hai kiện thông thiên linh bảo cùng với một vài kiện phỏng chế linh bảo thì thế nào?" Hướng Chi Lễ lại mỉm cười tự tin nói.

Lời này nói ra liền làm cho Phong lão sắc mặt quái biến đổi!

------oOo------

Chương 1234: Hợp tác

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nghe xong sắc mặt cũng biến đổi. Hướng Chi Lễ làm sao biết được ngoài Bát Linh Xích ra mình còn có Hư Thiên Đỉnh.

Tâm niệm vừa chuyển, hắn suy nghĩ một lát liền hiểu ra.

Chuyện này có thể là từ Tiểu Cực Cung truyền ra. Năm đó Hàn Kỳ đã biết trên người mình có Hư Thiên Đỉnh hơn nữa trước đó đã cùng với một số tu sĩ trong cung nói về chuyện này rồi. Nếu không chắc là vị Hướng Chi Lễ này biết được từ Loạn Tinh Hải. Mà đối phương xuất quỷ nhập thần như vậy coi như là đi qua Loạn Tinh Hải cũng không phải là chuyện kì quái gì.

Trong nháy mắt Hàn Lập suy nghĩ đến vô số khả năng nhưng trên mặt ngược lại vẫn lộ ra vài phần cẩn trọng.

"Hàn sư đệ không cần suy nghĩ nhiều. Thông Thiên Linh Bảo đối với tu sĩ bình thường mà nói thì đúng là bảo vật thế gian khó tìm. Nhưng đối với bọn ta là những Hóa Thần Kỳ tu sĩ thì nguyên bổn đã tung hoành ngang dọc nhân giới, dù cho Linh Bảo thần thông có to lớn đi nữa thì cũng chỉ như là dệt hoa trên gấm mà thôi không cần thiết lắm. Hơn nữa chúng ta, mấy lão già bất tử ở nhân giới sống lâu như vậy trong tay tự nhiên cũng có vài kiện Linh Bảo. Nhưng do khi khu sử những linh bảo này hao phí pháp lực quá lớn nhiều khi nguy hiểm tới tính mạng. Vì vậy không dám tùy tiện sử dụng để tránh dẫn động thiên địa linh khí mà tổn hại đến nguyên khí của chính mình." Hướng Chi Lễ dường như nhìn ra sự sợ hãi của Hàn lập nên làm như lơ đễnh nói.

"Thì ra là thế, thật sự là tại hạ suy nghĩ quá nhiều rồi." Nghe xong những lời này thần sắc của Hàn Lập bình tĩnh lại.

Mặc dù Hướng Chí Lễ nói chuyện có vài phần đạo lý nhưng hắn cũng không hoàn toàn tin cả.

Nếu có thể dễ dàng có được các loại linh bảo như vậy thì có lẽ không có ai tự mình buông tha chuyện tốt bậc này.

Mới vừa rồi vị Phong lão quái này nhìn thấy Bát Linh Xích của mình, trong mắt đã lộ ra vẻ tham lam muốn có được ngay.

Nhưng mà qua khẩu khí của Hướng Chi Lễ thì đối với mình có vài phần hòa hảo. Không biết là đối phương thấy mình thần thông không thấp hay là có mưu đồ gì khác hay không nữa.

Trong lòng Hàn lập thầm tín toán không thôi.

"Hừ, Hướng huynh ngươi đây là có ý tứ gì. Vì sao lại muốn bảo vệ cho Hàn tiểu tử này. Ngay cả việc hắn có hai kiện linh bảo thì việc ta có hao tổn đi mười năm thọ nguyên thì cũng quyết giết hắn." Phong lão quái hừ lạnh một tiếng có chút không cao hứng.

"Hao tổn mười năm hơn thọ nguyên? Phong huynh thật sự là quá coi thường khả năng của Hàn sư đệ rồi. Nếu là Phong huynh muốn động thủ thì cũng không có khả năng dễ dàng giết được Hàn sư đệ. Nếu muốn vậy thì cũng phải trải qua một phen khổ chiến. Mới đầu cho là hao tổn mười năm nhưng thực sự có lẽ phải hao tổn tới trăm năm thọ nguyên cũng không chừng. Phong huynh thực sự chỉ vì là một chuyện nhỏ mà phải tiến tới việc hai bên phải lưỡng bại câu thương hay sao?" Hướng Chi Lễ lắc đầu, nghiêm sắc mặt.

"Trăm năm thọ nguyên? Hướng lão quỷ ngươi như thế nào mà lại xem trọng tiểu tử này như vậy?" Lão giả mặt ngựa cả kinh, xoay chuyển ánh mắt lần nữa đánh giá Hàn Lập với vẻ không tin.

"Vậy Càn tiểu tử cùng với Hàn Ly và những người của Âm La Tông gần đây bị mất tích là do ngươi giết phải không?" Hướng Chi Lễ cười khẽ một tiếng hốt nhiên hướng tới Hàn Lập hỏi.

"Không sai, bọn họ là bị ta giết." trong mắt của Hàn Lập hàn quang chợt lóe, nhưng bình tĩnh dị thường trả lời.

Nghe Hàn Lập trả lời như thế, Phong lão quái khẽ nhướng mày.

"Hàn sư đệ, khi ngươi còn ở trong Côn Ngô Sơn thì hẳn là đã gặp qua thần thông của Hóa Thần tu sĩ, hiện tại nếu ngươi cùng Phong huynh đánh nhau thì ngươi thấy kết quả như thế nào." Hướng Chi Lễ lại tiếp tục cười hỏi tới.

"Nếu như thực sự liều mạng mà nói thì đại khái có một phần cơ hội thắng được, ba phần nắm chắc là cùng nhau đồng vu quy tận, còn khoảng năm phần là bị trọng thương mà bỏ chạy." Hàn Lập cẩn thận suy nghĩ một chút rồi tự tin nói.

Nghe Hàn Lập nói câu này, Hướng Chi Lễ không khỏi ngẩn ra, lập tức cảm thấy tức cười.

"Hàn sư đệ, ta biết thần thông của ngươi không thấp, nhưng nói vậy dường như có chút khuyếch đại. Những cái khác không nói nhưng mà ngươi nói có ba phần cơ hội cùng với Phong đạo hữu đồng vu quy tận. Không biết Hàn sư đệ dựa vào đâu mà dám nói như vậy?"

Phong lão quái vừa nghe Hàn Lập với khẩu khí như vậy cũng chỉ cười lạnh không nói.

Hàn Lập nhàn nhạt nhìn Hướng Chi Lễ, bàn tay vừa lật, trong tay xuất hiện ra một viên cầu màu đỏ đậm. Viên cầu này ở trong lòng bàn tay chậm rãi xoay tròn. *"Diệt Tiên Châu."*

Không hổ là Hóa Thần tu sĩ, hai người này đều đồng thời nhận ra bảo vật này, sắc mặt của Phong lão quái thì càng trở nên khó coi hơn.

Hàn Lập lại không nói gì thêm mà tay kia vừa động lại xuất hiện ra thêm một viên cầu giống vậy trong lòng bàn tay.

Lần nay ngay cả bàn tay đang vuốt râu của Hướng Chi lễ cũng dừng lại, thật sự là rất ngạc nhiên.

"Hàn mỗ trong lúc vô tình mà có được vài viên Diệt Tiên Châu. Nếu Phong đạo hữu thực sự ép tại hạ tới đường cùng, đánh nhau sống chết thì việc cùng với ngươi đồng vu quy tận ta cũng có vài

phần nắm chắc." Hàn Lập trấn định lại nói. Theo sau đó thanh quang trong tay chợt lóe rồi hai viên cầu biến mất không thấy.

Còn Phong lão quái cùng với Hướng Chi Lễ ánh mắt lộ ra vài phần tham lam lại có vài phần kinh nghi, từ trong ánh mắt lộ ra vài phần kinh nghi. Trong thế gian này có thể làm cho Hóa Thần Kỳ tu sĩ e ngại cũng chỉ có một hai loại mà thôi. Mà Diệt Tiên Châu này chính là một hai ba thứ đó. Nếu như bọn họ không đề phòng thì lúc tiếp cận sẽ dễ dàng bị nguy hiểm tới bản thân mà không hay biết.

Hiện tại nếu như trong tay Hàn Lập có được bốn năm viên như vậy thì việc hắn nói cùng bọn họ đồng vu quy tận là chuyện có thể chứ không phải là nói quá lời.

"Không nghĩ ra Hàn sư đệ còn có được trọng bảo bậc này. Nhưng mà giờ có lão phu ở đây thì Phong đạo hữu cũng không nên tính toán đến những việc trước đây nữa đi. Mấy viên Diệt Tiên Châu này có lẽ không cần phải dùng tới nữa rồi. Thần thông của Hàn sư đệ thực sự cao hơn nhiều so với tu sĩ bình thường. Nếu cùng chúng ta ngang hàng tương giao thì cũng không có bôi nhọ thanh danh của chúng ta. Phong huynh, ngươi thấy thế nào?" Hướng lão nhoẻn miệng cười hướng tới Phong lão quái nói.

"Hừ, tùy theo định đoạt của Hướng huynh đi. Nhưng sau khi xong việc này thì ta cũng rất muốn biết chi tiết đến những chuyện quan trọng liên quan của Tiết điểm không gian." Thần sắc của Lão giả mặt ngựa có thay đổi chút ít so với trước nhưng vẫn không cam lòng trả lời.

"Ha ha, kỳ thật Phong huynh không nhắc tới việc này thì Hướng mỗ cũng sẽ nói ra. Giờ Hàn sư đệ ngươi không cần phải phủ nhận việc gì cả, lúc này ngươi cũng đã tính toán làm thế nào để đột phá Hóa Thần rồi, sau đó còn phải tính toán để làm sao có thể thông qua không gian tiết điểm để đi lên tiên giới nữa.

Như thế không bằng đã nói chúng ta mấy người nên hợp tác lại với nhau một lần xem coi thế nào? Hướng Chi Lễ cười ha hả nói ra.

"Hợp tác?" *Hàn Lập ngẩn ra, nhưng trong lòng dường như có chút khó hiểu.*

"Không sai, Hướng mỗ tin tưởng trong tay sư đệ có thể nắm được một chút tin tức mà bọn ta không biết. Hơn nữa hiện giờ phân nửa thời gian là sư đệ dùng để đột phá Hóa Thần mà không có bao nhiêu thời gian để đi tìm kiếm vị trí của không gian tiết điểm. Mà không gian tiết điểm một khi tìm thấy thì cả bọn ta đều có thể sử dụng. Như vậy cùng với bọn ta liên thủ thì việc này sẽ dễ dàng thực hiện hơn. Mà ai cũng có lợi cả. Hàn sư đệ có ý kiến gì không."

Phong lão quái cũng nhìn chăm chú Hàn Lập không tha như muốn nhìn xem hắn sẽ trả lời như thế nào.

Hàn Lập nhướng mày mà không có trả lời, mà chỉ do dự suy nghĩ.

Hướng Chi Lễ ở trên không trôi nổi bất động mỉm cười mà không có vội vả thúc ép Hàn Lập dường như đã dự tính trước như vậy rồi.

"Hướng sư huynh nói hợp tác ý muốn nói là người cùng với Phong đạo hữu hay sao." *Sau khi suy nghĩ một chút, Hàn Lập mới mở miệng nói.*

"Ngooài hai người chúng ta ra còn có Thiên Ma Tông Hô đạo hữu, Nguyên bổn Thái Nhất Môn Bạch đạo hữu nhưng hiện hắn đang có chuyện quan trọng cần làm vì vậy không có khả năng hỗ trợ chúng ta. Cho nên ta nói liên thủ ở đây là chỉ có bọn ta ba người mà thôi. Hắc hắc Hàn sư đệ cũng không nên coi thường mấy lão già bọn ta. Ở Đại Tấn bây giờ mà nói trừ Vạn Yêu Cốc Xa Lão yêu ra. Thì cũng chỉ còn mấy người bọn ta những Hóa Thần Kỳ tu sĩ còn sống ở Đại Tấn mà thôi." *Hướng Chi Lễ mỉm cười giải thích.*

"Hóa Thần tu sĩ sao lại ít như vậy? Ta nghĩ là ở Đại Tấn được cho là thánh địa tu luyện ở nhân giới bây giờ ít ra cũng phải có ít nhất bảy tám vị chứ." *Hàn Lập nghe xong dường như không giống như những gì mình nghĩ nói ra.*

"Trước đây khoảng ba bốn trăm năm lại có thêm hai vị nhưng mà hai người này thấy đại nạn sắp tới nên cuối cùng đã đánh cược một lần đi tu luyện một loại bí thuật cực kỳ nguy hiểm. Chưa có kết quả gì thì cả hai đã bị nổ tan xác không cách nào cứu chữa nữa." *Hướng Chi Lễ nở một nụ cười khổ.*

Hàn Lập nghe được lời này cũng đồng dạng than nhẹ một tiếng, nhưng lập tức trầm giọng nói:

"Ta nhớ rõ trước đây là Linh Lung tiên tử đã cho đạo hữu biết một số tin tức về không gian tiết điểm, hình như có khoảng chừng mười chỗ. Chẳng lẽ Hướng huynh lâu nay vẫn chưa tìm ra được vị trí của nó hay sao?"

"Đương nhiên không phải, mặc dù đại bộ phận vị trí của không gian tiết điểm không còn tồn tại hoặc là không thể tìm ra được. Nhưng mà cuối cùng bọn ta cũng đã tìm ra được ba vị trí có không gian tiết điểm nhưng trong đó có hai nơi căn bản không cách nào tiến tới được bởi ngay lối đi vào không gian có phong bạo cực kỳ mãnh liệt, nếu chúng ta tiến vào chỉ có một con đường chết mà thôi. Còn lại một chỗ có thể miễn cưỡng tiến vào nhưng mà không gian tiết điểm này cực kỳ không ổn định. Một khi tiến vào bên trong thì nó có thể sẽ bị sụp đổ bất kỳ lúc nào. Vì vậy bọn ta cũng không dám mạo hiểm. Nhưng mà sau đó lại nghe Xa lão yêu tại Tiểu Cực Cung phát hiện ra một vị trí có cửa vào Không gian tiết điểm nhưng lại bị Tiểu Cực Cung Cung Chủ đoán được ý đồ đó và hơn nữa nó có thể dẫn bạo tới Tiểu Cực Cung Hư Linh Điện vì thế bọn họ đã đem nó hủy đi rồi. Vì vậy Xa lão yêu rất là tức giận xuýt chút nữa thổ huyết. Nhưng cuối cùng vẫn nén lại mà trở về Vạn Yêu Cốc." *Lần này thì do Phong lão quái mở miệng nói, khi nói tới vài câu cuối liền tỏ ra rất là đáng tiếc mà cũng có chút hả hê.*

"Thì ra là vậy, bởi lúc đó ta không hiểu vì sao mà có rất nhiều cao giai yêu thú lại đi tấn công Tiểu Cực Cung. Nhưng mà Tiểu Cực Cung Cung Chủ làm vậy, sẽ không sợ khiến Xa Lão yêu huyết tẩy Tiểu Cực Cung để trả thù chuyện này sao?" *Hàn Lập lại có chút nghi hoặc nói ra.*

"Thực tế Xa lão yêu không dám làm việc đó. Phải biết rằng yêu tu này là có từ thời thượng cổ di lưu ở nhân giới cho tới bây giờ. Nhưng do nhân giới dù sao cũng là thiên hạ nhân tộc chúng ta. Cơ hồ mỗi đoạn thời thời kỳ đều có đủ Hóa Thần Kỳ tu sĩ để trấn áp bọn chúng xuống. Nếu không phải trước đây các vị Hóa Thần Kỳ tu sĩ đều có cảm giác là giết được yêu tu này nhưng giá trả quá nhiều, hơn nữa lão yêu này cũng rất thức thời không nhúng tay vào việc của nhân giới. Vì thế cho nên vạn yêu Cốc mới ngông nghênh thành lập và tồn tại lâu như vậy. Mặc dù thế trước đây Hóa Thần Kỳ tu sĩ cũng đã cùng với hắn ước định là chân thân của hắn không được dễ dàng xuất hiện ra ngoài cốc, lại càng không được làm ra mấy chuyện như là đồ diệt tông môn hay tùy ý diệt sát những phàm nhân bình thường. nếu không Hóa Thần Kỳ tu sĩ chúng ta sẽ liên thủ diệt sát hắn ngay.*" Hướng Chi Lễ mặt lại lộ ra một tia cười lạnh nói.*

*"*Thì ra là vậy. Giờ ta mới hiểu vì sao mà Vạn yêu Cốc lại có thể tụ tập nhiều yêu tu như thế.*" lúc này Hàn Lập mới có chút hiểu rõ trả lời.*

*"*Bất quá, gần đây ta cũng có nghe nói qua. Xa lão yêu dường như cũng đã tìm ra được một chỗ có không gian tiết điểm. Nhưng mà chuyện này không biết là thật hay giả nữa. Và cũng không biết không gian tiết điểm này có thể sử dụng được hay không.*" Phong lão quái bỗng nhiên nói.*

*"*Chuyện này không cần phải nói. Không gian tiết điểm đó ta và Hô đạo hữu cũng đã từng xem qua rồi. Nó cũng chỉ có một mình Xa lão yêu mới có thể dùng còn bọn ta thì không thể nào tiến vô được. Cửa vào cũng có không gian phong bạo. Mặc dù so với trước đây chúng ta có chút mạnh hơn nhưng thật sự mà nói chúng ta vẫn không thể nào vào được. Nếu vào cũng chỉ có chết mà thôi. Hắc hắc nhưng mà Xa lão yêu thì ngược lại do bản thể của hắn rất mạnh mẽ cho nên lại dễ dàng tiến vào không gian tiết điểm này." Hướng Chi Lễ lại nói ra chuyện này thực sự ngoài dự đoán của mọi người.

------oOo------

Chương 1235: Ma Đà Sơn

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Xa lão yêu dự định sắp tới sẽ đi vào không gian tiết điểm phải không?" Phong lão quái có lẽ cũng là lần đầu tiên nghe đến việc này không khỏi kinh hô la lên.

"Đúng rồi, nhưng mà việc này nhanh nhất cũng phải mất một hai trăm năm nữa. Bởi dù sao khi tiến vào không gian tiết điểm thì nguy hiểm rất nhiều và cũng chỉ có trời mới biết nó nguy hiểm ra sao." Hướng Chi Lễ nghiêm nghị nói.

"Nói như vậy thì thọ nguyên của Xa lão yêu cũng sắp hết rồi. Nếu không sẽ không vội vã như vậy mà nên bỏ thêm thời gian để đi tìm một cái không gian tiết điểm khác thích hợp hơn." Một hồi lâu sau, lão giả mặt ngựa thở dài nói.

"Xa lão không chịu nói rõ ràng. Nhưng có lẽ là như vậy. Lão yêu đó đa mưu túc trí như vậy làm sao mà không thể nhẫn thêm. Thật ra so với lão yêu đó thọ nguyên đại nạn của mấy người bọn ta cũng chỉ còn có mấy trăm năm nữa mà thôi." Hướng Chi Lễ thần sắc âm trầm xuống.

"Hàn đạo hữu, bọn ta đã nói nhiều như vậy rồi, ngươi thấy thế nào?" Phong lão quái sắc mặt cũng vậy không tốt lắm nhìn tới Hàn Lập đột nhiên hỏi.

"Hướng sư huynh nói chuyện rất có đạo lý. Hàn mỗ thực sự cũng không có bao nhiêu thời gian để tự mình đi tìm không gian tiết điểm. Phần tư liệu tin tức ta có thể giao ra ngay cho các vị đạo hữu. Nhưng mà có một điều kiện nếu như là thực sự tìm được không gian tiết điểm thích hợp hy vọng các vị đạo hữu có thể kịp thời thông báo một tiếng để ta đi tới xem xét một chút rồi chuẩn bị chu đáo. Tại hạ không hy vọng các vị đạo hữu có thể dấu giếm ta cái gì đó?" Thần sắc của Hàn Lập nhàn nhạt từ tốn trả lời.

"Ta nói điều kiện hoặc yêu cầu gì đó thế nào? Cho dù Hàn sư đệ không nói bọn ta cũng sẽ làm như thế. Nói không chừng mấy người bọn ta sẽ cùng với ngươi tiến vào không gian tiết điểm có gì có thể hổ trợ lẫn nhau." Hướng Chi Lễ nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ cao hứng trong lòng không muốn nhiều lời, cũng cảm thấy vừa lòng.

Hàn Lập gật đầu khoát tay một đạo bạch quang hướng tới Hướng Chi Lễ mà đi tới. Thì ra đúng là một cái ngọc giản màu trắng.

Hai mắt của Hướng Chi Lễ sáng ngời nắm lấy ngọc giản trong tay rồi dùng thần thức quét qua rồi liền lộ ra sắc mặt vui mừng.

"Không sai, bên trong có chứa không ít tư liệu tin tức quan trọng về không gian tiết điểm. Ngoài ra còn có cả phương pháp bố trí nghịch hành thông đạo truyền tống trận. Nếu như có thể phá giải được được pháp trận này. Nói không chừng bọn ta còn có nhiều lợi ích hơn nữa. Hàn sư đệ có công lớn như vậy, bọn ta tuyệt đối sẽ không nuốt lời. Nơi này có hai cái vạn lý phù sư đệ tạm thời nhận lấy. Một khi tìm được vị trí có không gian tiết điểm ta sẽ lập tức báo tin ngay." Hướng Chi Lễ trong lòng cao hứng từ trong ống tay áo lấy ra hai khối ngọc phù, ném tới.

Hàn Lập đưa tay bắt lấy.

Phong lão quái một mực nhìn chăm chú tới hành động của Hàn Lập thấy Hàn Lập giao ra ngọc giản trên mặt vẻ hàn ý liền giảm bớt đi.

"Tốt Hàn sư đệ có một chuyện ta muốn nói cho ngươi biết. Lấy thần thông hiện tại của ngươi bây giờ so với bình thường Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ cao hơn nhiều và bọn họ cũng không phải là đối thủ của ngươi. Cho nên nguyên bổn là trong nhóm Hòa Thần Kỳ chúng ta có quy định và cũng muốn áp dụng đối với Hàn sư đệ. Vì vậy từ nay trở đi Hàn sư đệ nên chú ý tới một chút. Giống như chuyện liên quan tới Âm La Tông thì cũng nên bỏ qua đi." Hướng Chi lễ cũng đồng dạng đem ngọc giản thu vào rồi lại nghĩ tới một chuyện liền vội vàng dặn dò một câu.

"Quy định?" thần sắc của Hàn Lập vừa động.

"Kỳ thật cũng không có gì. Chỉ là thần thông của Hóa Thần Kỳ tu sĩ quá mạnh nếu trong đó có người làm bậy có thể nhiễu loạn trật tự của nhân giới. Cho nên từ thật lâu về trước tất cả cộng đồng tu sĩ Hóa Thần Kỳ tu sĩ đã cùng nhau ký kết một quy tắc. Nếu những ai có tu vi tới Hóa Thần cảnh giới chẳng những cấm tranh đấu với nhau mà còn đồng thời cấm không được tham gia vào tất cả sự việc của tu tiên giới. Ngươi lần này một hơi đã giết đi nhiều Âm La Tông Nguyên Anh Kỳ tu sĩ như vậy ngoài ra còn có một tên là Đại tu sĩ đối với Đại Tấn mà nói đã sinh ra một chút hỗn loạn không cần thiết. Thứ nhất ngươi không biết điều cấm chế này và thứ hai là ngươi còn chưa phải là Hóa Thần kỳ tu sĩ, lần này coi như chưa tính. Nhưng hiện tại ta cùng với Phong sư huynh đều biết rõ được thần thông của ngươi. Mặc dù so với Hóa Thần kỳ tu sĩ còn kém một chút, nhưng cũng có thể liều mạng đánh với nhau một trận. Như vậy như đã nói chỉ cần lão phu hướng tới mấy vị đạo hữu khác đưa tin một cái. Vì vậy từ nay về sau ngươi không nên tùy ý xuất thủ, đặt biệt là không nên cùng một lần mà diệt sát nhiều Nguyên Anh tu sĩ của một tông môn như vậy bởi nó ảnh hưởng tới việc hưng suy của một tông môn. Tất nhiên điều cấm này cũng có hai mặt từ nay về sau tất cả các Hóa Thần Kỳ tu sĩ khác cũng sẽ không tùy ý đối với ngươi ra tay." Hướng Chi Lễ mỉm cười nói.

Hàn Lập nghe xong lời này, đầu tiên là sửng sốt một hồi, nhưng lập tức nở nụ cười.

"Kỳ thật cũng không phải vậy, bởi nguyên bổn là đối với tông môn ta không có hỏi tới những việc này. Cho tới lần này chuyện tình của Âm La Tông là do Tông môn tu sĩ đi tới Thiên Nam để nhằm đối phó với Hàn mỗ. Bất quá tại hạ chỉ là tự bảo vệ mà thôi. Sau này sẽ không xuất hiện thêm chuyện như thế này nữa." Hắn liền giải thích.

"Âm La Tông chuyện tình đã qua rồi thì coi như xong đi. Hàn sư đệ có suy nghĩ như vậy là tốt rồi. Được gần đây có chuyện gì quan trọng hay không? Nếu là không có việc gì thì không bằng cùng với ta và Phong huynh đi một chuyến tới Ma Đà Sơn. Nhân tiện ta sẽ giới thiệu Hô huynh với ngươi một tiếng. Sắp tới Hô đạo hữu muốn nạp thêm vài vị Nguyên Anh nữ tu làm thị thiếp, hắn cũng đưa cho lão phu một số thiếp mời. Phong đạo hữu ngươi

chắc cũng đã nhận được." Hướng Chi Lễ đột nhiên đổi đề tài nói.

"Tất nhiên là nhận được. Nếu không làm sao lão phu lại xuất hiện ở nơi này. Nghe nói lần này hắn muốn nạp tới ba người thị thiếp nhưng cũng chỉ có một người là có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ mà thôi. Hơn nữa những người này đều là tuyệt sắc giai nhân. Thật là quá mức đáng yêu. Nói đi cũng phải nói lại lần này do Hô lão ma nạp thiếp mà phải đi Ma Đà Sơn tính ra lần này là lần thứ năm rồi, có thể sẽ có lần thứ sáu. Lão ma này thực sự là có bản lĩnh. Ma cung của hắn nguyên bổn có rất nhiều ma tử ma tôn đi tìm rất nhiều tuyệt sắc nữ tử để cho hắn nạp làm thiếp." Phong lão quái nhướng mày rồi bất đắc dĩ nói.

"Ha ha, Phong huynh không phải không biết là Hô lão ma bởi vì tu luyện mà không có nữ thì không được. Nhưng mà phải là nguyên trinh chi thể mới được hắn coi trọng bởi không phải hắn muốn dễ dàng phá đi nguyên trinh của các vị nữ tu sĩ này, cho nên mới đợi những người bạn tốt như chúng ta tới sau đó cử hành nghi lễ nạp thiếp trước. Vì vậy hắn mới long trọng tổ chức nghi thức nạp thiếp này để cấp cho những vị nữ tu này một cái danh phận. Lão ma này một khi chính thức chọn làm song tu bạn lữ thì những vị thị thiếp này rất được coi trọng và so với thị nữ bình thường hơn rất nhiều. Mỗi người đều nhận được sự sủng ái của lão ma! Hướng Chi Lễ lại cười ha ha một tiếng.

"Hừ hừ, ai mà lại quan tâm tới việc hắn nạp hay không nạp thiếp.

Chỉ là mỗi một lần được mời thì mỗi lần phải xuất huyết ra làm cho Phong mỗ cảm thấy thật là khó chịu. Mà lão ma này cũng có chút mặt mũi vì vậy khi hắn mời không đi không được. Nếu không thì lại đắc tội với hắn. Mà nhãn giới của lão ma này cũng rất cao cho nên bảo vật phải trân quý nếu không hắn cũng không coi trọng." *Phong lão quái lộ vẻ cực kỳ buồn bực.*

"Đó là ta và ngươi đều ham muốn một số loại linh dược của Ma Đà Sơn. Nếu Phong huynh giống như là Bạch đạo hữu không muốn nhờ vã gì cả thì việc có đi hay không cũng không sao cả." *Hướng Chi Lễ thấy vậy cười một tiếng, dường như không quan tâm nhiều tới lời mời.*

"Hai vị nói đó chính là vị đạo hữu của Thiên Ma Tông rồi. tại hạ không được mời mà mạo muội đi dự thì thấy có chút không ổn. Hơn nữa tại hạ cũng không có chuẩn bị được loại lễ vật thích hợp nào hết." *Hàn Lập ngập ngừng một chút rồi nói.*

"Hàn sư đệ không cần lo ngại! Hướng mỗ mang một theo một vài người khách tới Ma Đà Sơn thì Hô lão ma làm sao có thể nói không được chứ. Huống hồ nếu như vạn nhất từ trong ngọc giản tìm được một cái không gian tiết điểm thích hợp thì Lão ma còn phải cảm kích rơi lệ a. Còn về phần lễ vật thì có thể tùy tiện xuất ra một hai kiện cổ bảo là được rồi. Thật sự mà nói ngươi cũng không cần phải quá thành thật với hắn bởi lễ vật quá tốt nhiều khi không hay. Lần này đi tới Ma Đà Sơn đối với sư đệ mà nói cũng là một cái cơ hội. Bởi Ma Đà Sơn độc môn linh dược Ma Luyện Thiên Nguyên Đan rất hữu ích đối với đột phá Hóa Thần. Đan dược này phải dùng linh dược của Ma Đà Sơn mà luyện chế thành bên ngoài căn bản không thể nào tìm thấy được. Hàn sư đệ cũng nên nhân cơ hội này mà tìm lấy một hai viên cũng tốt. Đột phá Hóa Thần để cảm ứng thiên địa linh khí cũng dễ dàng hơn." *Hướng Chi Lễ thâm ý sâu sắc nói.*

"Ma luyện Thiên Nguyên đan! Chẳng lẽ từ thời thượng cổ đã sớm thất truyền Ma Nguyên Đan.?" *Hàn Lập nghe được tên của linh đan, cả kinh thất thanh la lên.*

"Không sai. Đúng là loại đan dược này. Ồ Hàn sư đệ cũng biết tới loại linh đan này. Như vậy cũng không cần ta phải hao tốn hơi sức để giải thích cho rõ loại linh dược này. Hàn sư đệ cũng nên tính toán đi một chuyến a?" Thấy Hàn Lập cũng biết lai lịch của loại linh đan này thật là ngoài suy nghĩ của Hướng Chi Lễ. Nhưng miệng thì cười híp lại thử dò hỏi.

Hàn Lập thần sắc bất định, có chút chần chừ chưa quyết định.

Vụ Nguyệt Sơn mạch ở phía vùng biên giới tây bắc của Đại Tấn nằm ở giữa hai châu giao nhau của hai nước, kéo dài ước chừng khoảng mười vạn dặm. Trong mạch núi này có vô số ngọn núi hung ác hiểm trở mà trong đó đáng kể nhất là một ngọn núi cao khoảng một vạn trượng! Hơn nữa một từ lưng chừng núi trở lên thì bị tuyết phủ trắng xóa một mảnh.

Còn ở trên đỉnh của ngọn núi này có một khoảng đất rộng và bằng phẳng hơn mười dặm mà nó được xây dựng vô số cung điện, lầu các đình đài các loại. Hơn nữa tất cả các loại kiến trúc này đều hoa mỹ tinh sảo, mà tất cả đều sử dụng các loại cây cối quý báu hoặc thế gian hiếm có mỹ ngọc mà luyện chế thành.

Hơn thế nữa cả tòa đỉnh núi này không biết được loại đại hình cấm chế nào bảo hộ mà phía ngoài thì gió lạnh gào thét, băng tuyết lạnh thấu xương nhưng mà bên trong cấm chế bốn mùa như xuân, các loại kỳ hoa dị thảo nhiều vô số kể. Mà ở bên trong các tòa cung điện này thì thấy vô số mỹ nữ thướt tha yểu điệu, trên người mặc các loại quần áo nhiều màu sắc sặc sỡ tươi đẹp đang chơi đùa vui vẻ, lại truyền ra các loại âm thanh tiếng cười như chuông rung rất vui tai làm cho người nghe cảm thấy say mê.

Nơi này lại phảng phất một cõi nhân gian yên bình vui vẻ!

Nơi này chính là Ma Đà Sơn mà tu tiên giới ở Đại Tấn không ai không biết tới. Mà những kiến trúc ở trên đây làm cho người nghe phải cả kinh đó là Ma cung.

Ma cung chủ nhân, chính là một trong những vị Hóa Thần tu sĩ còn tồn tại ở Đại Tấn. Và cũng là Thiên Ma tông Thái thượng trưởng lão, Hô Khánh Lôi ẩn cư.

Vị này từ hơn một ngàn năm trước đã từng uy chấn ở Đại Tấn. Chính mình đem Thiên Ma Tông trở thành ma đạo đệ nhất tông trong ma đạo đại tu. Hôm nay trong một ma cung điện to lớn nhất đang mở một buổi đại tiệc chiêu đãi một nhóm khách quý.

Nhưng bữa tiệc này số lượng khách nhân không nhiều lắm. Chỉ thấy có khoảng bảy tám người mà thôi, chia nhau ngồi ở hai bên.

Còn ở trung tâm của đại điện có mười mấy vị cung trang nữ tử dáng người thướt tha mềm mại, hai mắt sáng ngời uyển chuyển ca múa.

Cả tòa cung điện như là mảnh xuân sắc dào dạt!

Trên đại điện nơi chủ tọa, một vị thần sắc xanh xao ốm yếu chính là Mộc Quan lão giả nữa ngồi nữa tựa trên ghế, trên mặt hiện ra vẻ đắc ý dạt dào.

------oOo------

Chương 1236: Khách tới ma cung

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ở hai bên đại điện là hai hàng khách quý ngồi trong đó có cả nam lẫn nữ. Mọi người ai cũng tươi cười vui vẻ, khí độ trông rất bất phàm.

Chỉ một lúc sau, trong cung điện các vị cung trang nữ tử đã ca múa xong, tất cả cung kính hướng tới chủ tọa trưởng lão thi lễ rồi từ từ thối lui ra khỏi cung điện.

"Hô tiền bối, nhóm thị nữ này của ngươi dường như rất là xuất sắc, hay hơn lần trước nhiều. Xem ra đạo hữu đã bỏ nhiều công sức vào việc bồi dưỡng họ rồi." Một vị vận áo bào màu lam nho sinh đột nhiên mỉm cười mở miệng nói.

"Hắc hắc, đối với lão phu mà nói không có những sở thích gì khác nhưng mà với nữ sắc thì đặt biệt có hứng thú a.

Nếu ngày nào đó tham ngộ được điều này thì có lẽ tu vi sẽ có đột phá. Dư sư điệt bọn họ nếu như theo lời của lão phu mà nói thì lão phu còn hy vọng bọn họ chuyên tâm vào việc tu luyện, có thể cũng có người tiến giai tới Hóa Thần cảnh giới. Nếu như vạn nhất ngày nào đó ta đây tọa hóa thì Thiên Ma Tông sẽ bị người khác tới trước cửa mà khi dễ." Mộc Quan lão giả sau khi ho nhẹ một tiếng rồi đột nhiên nói.

"Hô tiền bối nói đi đâu vậy, tu vi của các vị đạo hữu ở Thiên Ma Tông cũng chỉ cách có đột phá Hóa Thần một bước nhỏ mà thôi. Vì vậy việc đột phá Hóa Thần chỉ là việc nay mai. Mà thanh thế của Thiên Ma Tông ngày hôm nay ở nhân giới thì có ai dám tới cửa mà lớn tiếng chứ." Lam bào nho sinh vẻ mặt cười cười làm lành nói.

"Thật không? Gần đây nhất nghe người ta nói là ở Âm La Tông một trong thập ma đạo tông đã bị xóa tên. Việc này tưởng rằng không xảy ra thể nhưng thực tế đã xảy ra. Phải nói rằng ma tông này đã ở vị thế ma đạo đệ nhất mấy ngàn năm rồi, thanh thế cũng không thua gì bổn tông nhưng lại có kết quả như ngày nay. Giờ làm sao mà bảo trụ được truyền thừa nếu không muốn nói là rớt xuống nhị lưu tông phái rồi." Mộc Quan lão giả cười lạnh một tiếng.

Lam bào nho sinh cùng với những người khác không khỏi kinh ngạc nhìn nhau. Thật sự không biết Ma cung chủ nhân muốn nói cái gì, trong lúc này không ai dám tiếp lời nữa.

"Ta cũng nghe nói gần đây ở Âm la Tông có tới bảy tám vị Nguyên Anh cấp trưởng lão không hiểu đã bị giết thế nào. Ngay cả Phòng đạo hữu của Âm La Tông cũng không thể may mắn thoát khỏi mà cũng đồng dạng rớt xuống. Ngay cả người nào ra tay đối phó Âm La Tông cũng không có được manh mối gì. Điều này thật có chút cổ quái. Hay là Âm La Tông đã làm tức giận một vị Hóa Thần tiền bối nào đó?" Một tên cẩm bào đại hán hốt nhiên đem đề tài liên quan tới việc không tìm ra dấu vết là ai mà nói ra. Rồi cười to lên một tiếng sau đó nói tiếp: *"Ha ha, lần này chư vị đạo hữu đến đây chỉ sợ hơn phân nửa đều là vì chuyện của Âm La Tông mà đến rồi. Các ngươi có thể yên tâm. Mặc dù là không biết ai ra tay xuất thủ, nhưng tuyệt đối không phải là mấy lão già của Đại Tấn ra tay."*

Nếu không thì làm thế nào ta không biết chút tin tức gì. Có thể là một lão quái vật nào đó đi ngang qua rồi thuận tay làm một cái. Nhưng mà nếu như ra tay thêm một lần nữa mấy người chúng ta cũng không thể chịu ngồi yên đâu." *Hô Khánh Lôi hai mắt tinh quang chợt lóe lên một cái rồi biến mất vô tung vô ảnh.*

Nghe được được lão giả nói như thế các vị tu sĩ khác đang ngồi đều thở nhẹ ra một hơi. Rồi sau đó cũng không bàn tới nữa mà chỉ nói đến những chuyện kỳ văn dị sự ở tu tiên giới mà thôi.

*"*Đúng rồi, Hô tiền bối. lần trước ngươi nạp thiếp cũng đã qua hai trăm năm rồi. Lần này đây lại mở rộng Ma cung. Không biết những nữ tu này là ai mà có thể lọt vào trong pháp nhãn của tiền

bối vậy." *Một vị lục bào phu nhân trông như khoảng ba mươi tuổi đột nhiên khẽ cười rồi nói, trông nàng này cũng có vài phần tư sắc.*

Thấy phụ nhân hỏi như vậy, tất cả tu sĩ còn lại đều lộ ra vẻ hứng thú.

Dù sao vị Thái thượng trưỡng lão của Ma tông này mặc dù thích nữ sắc nhưng chân chính làm thị thiếp nữ tu, trong cung này không có được mấy người.

"Lần này nạp thiếp cũng không phải do lão phu nghĩ tới. Ba vị nữ tu này đều là những người thập toàn thập mỹ. Bất kể là nhan sắc hay là tu vi đều xuất sắc giống như nhau. Đặt biệt trong đó có một vị xuất sắc nhất hơn hai người kia một bậc. Lão phu thực hiện việc nạp thiếp lần này cũng chính là vì vị nữ tu này." *Hô Khánh Lôi nghe có người để cập tới việc lần này muốn nạp ba vị thị thiếp nên trên mặt không khỏi lộ ra hài lòng mỉm cười. Dường như đối với ba vị nữ tu này rất là hứng thú.*

"Ha ha, nếu như được Hô tiền bối khen ngợi như vậy, không biết trong buổi lễ này có thể cho chúng ta được gặp mặt một chút không." *Một tên đầu đà tóc bạc mặt mũi hung ác nghe vậy chịu không được hỏi.*

Những người khác nghe vậy trong lòng cũng cảm thấy hứng thú, đều muốn gặp mặt được ba vị nữ tu này là như thế nào. Mà lại có thể làm cho vị chủ nhân của ma cung này động tâm vậy?

"Bọn ta là người tu đạo, tự nhiên không giống như là những tên thường nhân kia phải kiêng kỵ. Giờ mấy vị đạo hữu đã nói vậy thì tự nhiên là được rồi. Để ra nói người kêu bọn lên dâng mấy chén rượu tới các vị đạo hữu đây." *Mộc Quan lão giả mỉm cười miệng vui vẻ đáp ứng ngay.*

Lời này vừa nói xong tên đầu đà kia khẽ biến sắc, vội vàng đưa hai tay ra vẻ không dám.

Nhưng Hô Khánh Lôi lại khoát tay chặn lại, phía sau một tên cung trang nữ tử lập tức khom người đi tới trước.

"Đi, đem ba vị tiên tử thỉnh xuất ra đây." *Hô Khánh Lôi ra lệnh như vậy."*

"Dạ, nô tỳ vừa này vừa lên tiếng kính cẩn đáp ứng thì chưa chờ nàng nói xong bỗng nhiên từ bên ngoài điện bay vào một đạo hồng quang. Chợt lóe lên rồi lướt tới vị Mộc Quan lão giả. Dĩ nhiên đây là một đạo truyền âm phù.

Dị sắc trong mắt Hô Khánh Lôi chợt lóe một tay quơ một cái trong hư không lập tức hỏa quang từ lòng bàn tay bay ra lập tức hóa thành một đoàn liệt diễm khi thế mạnh bạo bốc cháy.

"Ồ, thì ra là Phong lão quái và Hướng Lão quỷ tới rồi, hơn nữa còn mang tới thêm vị một khách."

"Là ai mà có thể làm cho hai lão này coi trọng như vậy chứ?" *trên mặt của Hô Khánh Lôi hiện ra vài phần kinh ngạc nhưng rồi tiện hất tay một cái cả đoàn hỏa diễm liền vụt tắt.*

"Người tới đây chẳng lẽ là ngoại đảo Phong tiền bối và Tây Linh Sơn Hướng tiền bối sao?" *Lam bào nho sinh nghe Hô Khánh Lôi lầm bầm nói ra như vậy bổng nhiên cả kinh hỏi.*

Những vị nam nữ tu sĩ còn lại đều nhao nhao biến sắc.

"Ngoài hai người này thì còn ai vô nữa chứ? Nhưng mà nghe khẩu khí của bọn họ hình như còn mang theo tới đây một người ngoài nữa. Lão phu cũng có chút tò mò. Nếu bọn họ đã tới thì lão phu không thể không ra ngoài nghênh đón một chút." *Hô Khánh Lôi cười hắc hắc.*

"Ta đây cũng muốn cùng đi bái kiến hai vị tiền bối." *Cẩm bào đại hán vội vàng đứng lên nói.*

Những người khác còn lại cũng đồng dạng không dám chậm trễ nói ra như vậy.

Mộc quan lão giả bất động thanh sắc gật đầu lúc này động thân hướng ngoài cửa điện mà đi còn phía sau thì hai hàng tu sĩ cũng *theo sát đi ra ngoài.*

Lúc này cả tòa Ma Đà Sơn dường như đều bị băng tuyết phong bạo bao lấy chung quanh. Nhưng chính trong đám gió lốc này xuất hiện một tầng áng sáng màu vàng bao bọc phía ngoài bảo vệ cho toàn bộ cung điện bên dưới. Xuyên thấu qua tầng ánh sáng này mặc dù có chút mơ hồ thế những vẫn nhận thấy vẻ đồ sộ trong đó.

Lúc này quầng sáng trên không trung, dừng lại ba đạo nhân ảnh bao gồm hai tên lão giả và một tên thanh niên thần sắc bình thường trôi nổi một chỗ không nhúc nhích.

Thì ra đúng là Hướng Chi Lễ, Phong lão quái cùng với Hàn Lập ba người bọn họ.

"Ma cung này bây giờ được xây lại a, xem ra còn lớn gấp ba lần lúc trước. Xem ra Hô lão ma rất là xem trọng mấy vị thị nữ này. Ha ha, xem ra ma đạo đệ nhất tông Thái thượng trưởng lão vẫn còn rất phong độ a." *Phong lão quái nhìn nhóm quầng sáng dưới cung điện, đột nhiên cười lên ha hả nói:*

"Như thế nào, Phong huynh hâm mộ lão ma a. Nếu như chỉ cần ngươi nói một tiếng, Hô lão ma sẽ vì một vị Thái thượng trưởng lão là ngươi mà xây dựng một tòa cung điện mới tuyệt đối sẽ không nhỏ hơn Ma cung động phủ này." *Hướng Chi Lễ nghe vậy làm như cười mà không cười nói:*

"Tốt, công pháp của lão phu chính là cần thanh tĩnh, nếu như thực sự ở nơi này thì một thời gian tâm cảnh chắc chắn sẽ lùi một bước." *Phong lão quái thở dài một hơi vội vàng lắc đầu.*

Hướng Chi Lễ cười một tiếng rồi cũng không nói gì thêm nữa. Bởi vì lúc này từ cung điện bên dưới bay ra một nhóm tu sĩ hướng tới bọn họ mà bay thẳng tới.

Trên đường đi mặc dù Hàn Lập rất ít nói chuyện, còn giờ phút này thì lại ngưng thần liếc mắt nhìn qua một cái liền nhận ra ngay người cần đầu đó chính là Hóa Thần kỳ Mộc Quan lão giả, ánh mắt của hắn còn liếc thấy phía sau người này còn có thêm vài vị *tu sĩ nữa trên mặt không khỏi kinh ngạc la lên.*

"Như thế nào a, Hàn sư đệ thấy người quen sao!" *Hướng Chi Lễ xoay đầu lại, có chút kinh ngạc.*

"Có một người, đã từng gặp qua một lần!" *Hàn Lập liền lập tức thu ánh mắt lại, nhàn nhạt nói.*

"Thì ra là thế!" *Hướng Chi Lễ từ chối cho ý kiến gật đầu.*

Lúc này Mộc Quan lão giả bay tới tầng ánh sáng, hai tay kết quyết trong miệng lẩm bẩm.

Sau đó tầng ánh sáng trước mặt ba người của Hàn Lập linh quang chợt lóe, rồi tự động tách ra tạo thành một vết nứt.

Hướng Chi Lễ cùng với Phong lão quái không có khách khí, lập tức bắn nhanh mà vào còn Hàn Lập sau một chút do dự rồi cũng đồng dạng hóa thành một đạo thanh hồng đi theo vào.

Tầng ánh sáng màu vàng cũng liền lập tức khép lại như cũ.

Một lúc sau, độn quang chớp tắt ba người hiện ra trước mặt đoàn người Mộc Quan lão giả.

"Hướng huynh, Phong đạo hữu, các ngươi lần này hình như đã tới chậm một chút. Ta nhận được tin tức là các ngươi đã sớm lên đường nhưng sao giờ này các ngươi mới tới. Chẳng lẽ trên đường gặp phải chuyện gì sao? Hô Khánh Lôi gặp được hai người Hướng Chi Lễ, mỉm cười rồi sau đó lập tức lười biếng hỏi.

"Hô huynh suy đoán thật đúng! Trên đường đi hai người lão phu gặp phải chút chuyện nên phải trì hoãn một chút. Nhưng chuyện này sau hãy nói, giờ trước ta muốn giới thiệu với Hô đạo hữu một vị đạo hữu. Vị Hàn đạo hữu này cũng đã gia nhập hàng ngũ chúng ta cũng đã trở thành một người tồn tại như chúng ta." Hướng Chi Lễ cười ha hả một tiếng rồi đưa tay chỉ tới Hàn Lập mở miệng giới thiệu một chút.

Lúc này từ đám tu sĩ đứng phía sau Mộc Quan lão giả có một vị khi thấy rõ Hàn Lập liền lộ ra vẻ giật mình.

"Gia nhập vào nhóm chúng ta? Mộc Quan lão giả vừa nghe lời nói này có chút động dung, nguyên bản hai mắt hơi khép lại giờ mở ra hoàn toàn nhìn thẳng tới Hàn Lập dò xét mà không nói gì cả.

"Tại hạ Hàn Lập, ra mắt Hô huynh!" *Thần sắc của Hàn Lập bình tỉnh, hai tay ôm quyền thi lễ. Vừa thể hiện không kiêu ngạo mà cũng không siểm nịnh, tỏ vẻ chỉ là ngang hàng tương giao với nhau.*

Biểu hiện này liền làm cho đám người của lam bào nho sinh mở hai mắt mở to, còn miệng thì mím chặt lại.

"Khẩu khí lớn thật! Hướng lão huynh, Phong lão quái các ngươi là lão già hồ đồ hay sao chứ. Đây chỉ là một tên Nguyên Anh Hậu Kỳ tu sĩ mà thôi, làm gì có tư cách mà tham gia vào nhóm của chúng ta?" *Hô Khánh Lôi sắc mặt trầm xuống không chút khách khí hỏi lại.*

"Hắc hắc, Hướng mỗ làm vậy là có lý do của mình." Sắc mặt của Hướng Chi Lễ không chút thay đổi chỉ cười khẽ một tiếng rồi sau đó không nói to thành tiếng mà chỉ mấp máy môi mà thôi.

Dĩ nhiên hắn đang sử dụng cách truyền âm.

Trên mặt của Hô Khánh Lôi bắt đầu có chút thay đổi. Mới đầu thì có chút âm trầm nhưng sau khi nghe xong vài câu thì trong mắt lộ ra kỳ quang. Đầu tiên là giật mình, tiếp theo là hưng phấn và sau đó thì liên tục gật đầu.

------oOo------

Chương 1237: Thị thiếp

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nguyên lai là Hàn đạo hữu, là người quen của Linh Lung Yêu Phi. Khi còn bên trong Côn Ngô Sơn đã xuất đại lực diệt ma, ngoài ra những chuyện gần đây của Âm La Tông cũng là do đạo hữu làm. Thực sự làm cho Hô mỗ ngạc nhiên. Ta còn nghĩ là do vị Hóa Thần Kỳ tu sĩ nào đó làm ra chuyện này. Vậy thần thông của Hàn đạo hữu có thể cùng với bọn ta ngang hàng tương giao với nhau." Sau khi cùng với Hướng Chi Lễ truyền âm với nhau xong. Hô Khánh Lôi nhìn về phía Hàn Lập với ánh mắt hòa hoãn hơn.

"Tại hạ cũng đã ngưỡng mộ đại danh của Hô huynh từ lâu rồi. Lần này mạo muội đến, mong rằng đạo hữu không cho đấy là làm phiền lòng." Hàn Lập mỉm cười cũng đồng dạng khách khí dị thường nói.

"Hàn đạo hữu kỳ tài như vậy, Hô mỗ tự nhiên cũng muốn kết giao. Lần này đến chúc mừng cũng có các vị đạo hữu khác. Hai người các ngươi cũng nên làm quen một chút đi." Hô Khánh Lôi lộ ra vẻ tươi cười, rồi lại lập tức hướng tới hai người Hướng Chi Lễ nói.

Cả đám Nguyên Anh Kỳ tu sĩ đứng phía sau Mộc Quan lão giả vừa nghe Hàn Lập cùng bọn họ nói những chuyện có liên quan tới Âm La Tông bây giờ tất cả đều ngẩn ra. Sau đó thấy Mộc Quan lão giả lại muốn cùng với Hàn Lập ngang hàng tương giao liền nhịn không được lộ ra vẻ kinh hãi.

Rồi lại nghe Hô Khánh Lôi nói như thế, những người còn lại lúc này mới có cơ hội nhao nhao tiến lên đi tới Hướng Chi Lễ và Phong lão quái làm lễ ra mắt.

Hai vị này khoát khoát tay coi như cho qua. Nhưng mà trong đó người đó lại có một người sau khi bái kiến hai lão quái xong lại hướng tới Hàn Lập ôm quyền mặt lộ ra vẻ hâm mộ nói: *"Chúc mừng Hàn huynh, đã lâu rồi không gặp giờ đạo hữu đã tiến giai* *hậu kỳ a."* Người này vận lục bào tóc bạc mặt mũi thì còn rất trẻ, người này đúng là người trước đây đã cùng với khôi lỗi của Hàn Lập vì Ô Phượng Chi Linh mà giao thủ với nhau một lần, tên là Khổ Trúc Lão nhân. Giờ đây hắn đã là Nguyên Anh Trung Kỳ đỉnh phong bình cảnh, đã qua một thời gian dài như vậy mà vẫn vô phương đột phá bình cảnh tiến giai hậu kỳ. Cuộc đời tu tiên của hắn có lẽ sẽ phải dừng chân ở đây rồi. *"Hàn Lập cũng không nghĩ tới ở chỗ này còn gặp được Khổ Trúc đạo hữu. tại hạ tiến giai chẳng qua là may mắn mà thôi."* Hàn Lập đối với Khô Trúc lão nhân cũng có chút ấn tượng bình thường nhưng do nhờ Ô Phượng Chi Linh của đối phương mà luyện chế thành tam Diễm Phiến. Vì vậy có trợ giúp không nhỏ nến thấy vậy liền vui vẻ cười một tiếng lên tiếng trả lời. Khổ Trúc lão nhân ho khan vài tiếng định nói thêm gì đó nhưng lúc này Hô Khánh Lôi có chút không kiên nhẫn ngắt lời nói: *" Tốt lắm, nơi này không phải nơi nói chuyện, giờ chư vị đạo hữu không ngại cùng ta đi tới bên trong cung điện rồi nói tiếp."* Nghe Mộc Quan lão giả nói vậy. Khổ Trúc lão nhân định nói lời gì đó liền ngưng lại mà chỉ hướng tới Hàn Lập cười cười mà không nói gì cả.

Vì vậy cả đoàn người liền hướng tới phía dưới bay đi, mục tiêu là chỗ tòa đại điện mà lúc nãy bọn người Hô Khánh Lôi mới vừa đi ra.

Sau khi tiến vào đại điện liền phân ra chủ khách mà ngồi.

Hô Khánh Lôi trong miệng phân phó công việc lúc này một đám thị nữ lần nữa đem bàn tiệc mới ra thay. Còn Hàn Lập cùng với Hướng Chi Lễ ngồi liền kế tiếp với Hô Khánh Lôi, rõ ràng vị trí khác xa với những người còn lại.

Đã cùng với Hô Khánh Lôi người đã tiến tới Hóa Thần Kỳ giống như Hướng Chi Lễ và Phong lão quái có được đãi ngộ như vầy tự nhiên sẽ làm cho những khác thấy có chút không nghĩ tới. Nhưng mà Hàn Lập chỉ là Nguyên Anh Kỳ tu sĩ mà lại được đãi ngộ như vầy thật sự làm cho tu sĩ khác trong lòng cảm thấy tủi tủi, đồng thời không ngừng đánh giá Hàn Lập và suy đoán lai lịch của hắn.

Vị trí ngồi của tu sĩ ở tu tiên giới không phải là chuyện đùa. Còn trong lòng của mọi người mặc dù oán hận ganh tỵ nhưng ngoài mặt thì vẫn như thường. Nhưng có một vị tu sĩ ngồi kế bên Khổ Trúc lão nhân thì lại tò mò thấp giọng hỏi thăm lai lịch của Hàn Lập. Mặc dù chỉ có một người hỏi hơn nữa âm thanh cực kỳ nhỏ nhưng với tu vi của những người trong điện thì tự nhiên ai cũng nghe được rõ ràng.

Nhưng mà năm đó Khổ Trúc lão nhân cũng chỉ gặp qua Hàn Lập một lần mà thôi. Vì vậy KHổ Trúc lão nhân cũng không có bao nhiêu tin tức về hắn khiến cho nhiều vị Nguyên Anh Kỳ tu sĩ thất vọng.

Còn Hàn Lập thì vẫn ngồi yên một chỗ thần sắc không có chút thay đổi, dường như không để ý gì đến những lời nói đó vậy.

Ở phía dưới, Mộc Quan lão giả cùng nói chuyện với Hướng Chi Lễ, còn những vị Nguyên Anh Kỳ tu sĩ khác cũng tán gẫu cùng nhau.

Nếu như không có ba vị Hóa Thần Kỳ tu sĩ giới thiệu lai lịch của Hàn Lập thì những người này cũng không dám mạo muội hỏi tới những chuyện liên quan và cũng chỉ có thể giả vờ không biết mà thôi.

Nhưng cũng chỉ qua khoảng một lúc lâu sau. Thì vị lam bào nho sinh bỗng nhiên nhìn thật sâu Hàn Lập rồi đứng lên ôm quyền hướng tới Hàn Lập nói:

"Hàn đạo hữu, mới vừa rồi nghe Hô tiền bối nói những chuyện gần đây xảy ra với Âm La Tông dường như có liên quan tới các hạ. Không biết biết việc này thật giả thế nào vậy?" Hàn Lập nghe đối phương hỏi như vậy cũng không cảm thấy lạ chỉ là bình tỉnh gật đầu: *" Chuyện tình của Âm La Tông thật sự có liên quan tới Hàn mỗ. Đạo hữu cũng có quan hệ với Âm La Tông sao?" "Tại hạ chỉ là nhất giới tán tu nên cũng không có quan hệ gì nhiều. Nhưng mà Âm La Tông Phòng đạo hữu cùng với tại hạ cũng có duyên gặp qua mấy lần. Tại hạ cũng tùy tiện thấy vậy nên hỏi cho biết mà thôi, việc Phòng đạo hữu ngã xuống có liên quan gì tới đạo hữu hay không vậy?"* lam bào nho sinh mắt chớp động liên tiếp mấy lần thần sắc có chút ngưng trọng hỏi.

Ở trong điện những Nguyên Anh Kỳ tu sĩ khác đều nghe rõ việc này, lập tức im lặng muốn nghe được Hàn Lập vị thần bí tu sĩ này trả lời thế nào.

Lúc này đang ngồi Mộc Quan lão giả và Hướng Chi Lễ cũng ngừng nói chuyện với nhau và làm như cười mà không cười nhìn về phía này.

"Nếu vị đạo hữu này thật sự muốn biết thì tại hạ cũng không có gì để dấu cả. Âm La Tông tông chủ đích thật là bị ta kích sát giết chết." Hai mắt Hàn Lập khép lại nhìn nho sinh một hồi rồi mới nhàn nhạt trả lời.

Vừa nghe nói như thế các vị Nguyên Anh Kỳ tu sĩ ngồi hai bên xôn xao lên một hồi, với ánh mắt khác nhau. *"Thì ra là vậy, đa tạ Hàn huynh đã cho ta biết việc này."* Lam bào nho sinh cũng đồng dạng giật mình nhưng bên ngoài cũng chỉ biết gật đầu không nói gì thêm nữa mà ngồi xuống không nói tới việc này nữa.

Việc này cũng khiến Hàn Lập bất ngờ thế nhưng cũng lập tức cười lên một tiếng, không nói gì them nữa.

Hô Khánh Lôi nhìn thấy cảnh này chỉ cười hắc hắc không nói gì thêm. Lúc này từ phía ngoài cửa điện một tên cung trang thị nữ nhẹ nhàng đi tới bên cạnh hắn thấp giọng nói vài câu.

Vị Thiên Ma tông Thái thượng trưởng lão này nghe xong ánh mắt chợt lóe lền rồi tiện tay vuốt râu một cái rồi mở miệng nói: *"Mới vừa rồi ba vị đạo hữu của Hướng huynh chưa tới thì mấy vị đạo hữu đang ngồi ở đây cũng đã muốn gặp mặt qua ba vị thị thiếp lần này. lão phu cũng đã đáp ứng giờ bọn họ đang ở ngoài điện chờ đợi. Để ta phân phó bọn họ đi vào ra mắt cùng dâng vài chén rượu tới mấy vị đạo hữu ở đây. Ha ha tiện đây các vị đạo hữu nào đã chuẩn bị xong lễ vật thì cũng nên lấy ra đi để có thể tặng cho các nàng. Đặt biệt là hai người Phong huynh nên chú ý một chút là lễ vật của hai người xem ra phải được một chút, nếu lễ vật mà đơn giản vạn nhất mà kém những lễ vật của đám vị vãn bối ở đây vậy sẽ không còn mặt mũi nữa đâu."* Hô Khánh Lôi cười rộ lên.

"Hừ, ngươi cũng biết lão già ngươi mỗi lần ngươi nạp thiếp lại

khiến ta hao tốn biết là bao nhiêu lễ vật để tặng cho Ma cung các ngươi. Thật sự là vô duyên vô cớ lại tiện nghi cho lão gia hỏa ngươi." Phong lão quái hừ hừ vài tiếng trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ nhưng bàn tay vừa lật liền xuất hiện một cái hộp gỗ nhỏ hướng tới cái bàn nhỏ trước mặt phóng tới.

Hướng Chi Lễ cũng đồng dạng cười ha ha móc trong người ra một cái ngọc hạp nhưng lại không nói gì cả. *"Ha ha, các ngươi đưa tặng lễ vật thì ta có khi nào mà cầm lấy chứ toàn bộ đều cấp cho mấy vị mỹ nữ hết. Nhưng mà nó cũng chỉ là một chuyện tình, hai vị đạo hữu không nên hẹp hòi như vậy. Thật sự mà nói với thân gia các ngươi thì một hai kiện lễ vật cũng không đáng giá bao nhiêu còn không bằng việc là lấy nó đổi mấy nụ cười của giai nhân còn tốt hơn nhiều."* Hô Khánh Lôi ngược lại không có nỗi giận mà lại còn cười to lên tỏ vẻ rất là hứng thú.

Còn lại những vị tu sĩ khác cũng nhao nhao lên từ trên người lấy ra các loại lễ vật trong đó thì toàn là đồ vật với tài liệu quý hiếm hoặc là các loại cổ bảo sặc sở đầy màu sắc.

Trước khi đến đây Hàn Lập đã sớm chuẩn bị xong lễ vật rồi từ trong túi trữ vật lấy ra hai bình đan dược.

Đối với việc tinh tiến tu vi cho Nguyên Anh Kỳ tu sĩ thì đây là lễ vật rất hữu dụng, nói ra cũng không thể nào là ít được.

Vào lúc Hàn Lập đang đánh giá các loại lễ vật của những người đưa ra thì từ ngoài cửa điện truyền đến vài bước chân, tiếp theo là một đám người vận cung trang thị nữ vây quanh ba vị tuyệt sắc nữ tu từ từ đi vào.

Tất cả ánh mắt của các vị tu sĩ trong điện đều hướng tới ba vị nữ tu này. Kết quả là đều làm cho mọi người từ hai bên thán phục khen ngợi truyền ra.

Ba vị nữ tu này quả nhiên là có dung nhan tuyệt đẹp, phong hoa kinh người.

Có một vị thân hình hơi nhỏ xinh một chút nhưng lànn da trắng noãn, ngũ quan khinh linh, trên người mang một vẻ ngây thơ mà thân thể vóc dáng thì tuyệt mỹ. Còn cặp mắt thì trong sáng lưu chuyển không ngừng, phong tình vạn chủng.

Cuối cùng thì có một vị có vóc người cao cao, mái tóc dài đen mượt, mặt mũi thanh nhã nhưng thần sắc thì lại lạnh lùng dị thường.

Vừa nhìn qua thì cả ba vị mỹ nữ này bao gồm luôn cả tu vi và nhan sắc thì thật sự khó phân ra cao thấp được. Có một vị nữ tu vóc dáng to lớn, ngũ quan diễm lệ dị thường, nhất cử nhất động đều tạo ra một phong thái quyến rũ không nói được nên lời. Những thần sắc lại lãnh đạm ánh mắt linh hoạt kỳ ảo, quyến rũ cùng với băng hàn pha trộn. Vì vậy đã tạo ra một loại mị lực đặc biệt bất kỳ ai nhìn vào sẽ đều bị loại hấp dẫn đó thu hút ánh mắt đều dừng lại trên người này.

Nguyên bổn thì Hàn Lập đang mỉm cười nhưng ngay khi gặp được bạch sắc cung trang nữ tử này thì sắc mặt đại biến!

"Đến đây, đến đây ba người các ngươi tới đây để dâng lên vài chén rượu cho các vị đạo hữu, những vị đạo hữu này không quản đường xa vạn dặm cố ý đến chúc mừng tin vui của chúng ta. Tử Linh, ngươi hãy tới đây tự mình dâng rượu cho ba người của Hướng huynh." Thấy được ba vị nữ tu đưa tay chỉ tới một vị nữ tu vóc người to lớn, nhan sắc tuyệt đẹp, kêu tới.

Còn lại hai vị nữ tu kia vừa nghe lão giả phân phó lập tức cười tươi đáp ứng. Sau đó thị nữ bên cạnh liền bưng ba cái mâm ngọc bên trên có một bầu rượu và một số cái chén rượu nhỏ. Hai vị nữ tử này phân ra hai bên mà đi tới khẽ nghiên người dâng rượu lên cho các vị tu sĩ còn các vị tu sĩ thì cũng không dám chậm trễ vội vàng đứng lên nhận lấy và miệng thì liện tục cảm ơn.

Còn vị nữ tử tuyệt sắc có tên gọi là *" Tử Linh"* còn chưa có động thân thì hai mi nhíu lại ánh mắt hướng tới Hướng Chi lễ cùng Phong lão quái phía trên liếc mắt nhìn qua một cái.

Khi nhìn tới Hàn lập đang ngồi ở gần đó thì thân thể mềm mại chấn động, ngây người ra hai mắt đột nhiên hiện ra chi quang kỳ dị, ngắm nhìn Hàn Lập mà không hề chớp mắt.

Còn khuôn mặt đẹp như ngọc thì càng kích động biến ảo hơn nữa. Đầu tiên là biểu hiện không tin nhưng lập tức mừng rỡ rồi cuối cùng thì lại không biết phải làm thế nào cho đúng. Chỉ cần nhìn thấy cử chỉ lạ lùng của vị tuyệt sắc nữ tử này mọi người đều thấy được là nàng và Hàn Lập là những người đã từng quen biết nhau mà hơn nữa còn có quan hệ rất là thâm sâu.

Sắc mặt của Mộc Quan lão thì âm trầm xuống. Trong đại điện liền im lặng và an tĩnh không một tiếng động. Hầu hết mọi người đều nhìn về phía cô ta và Hàn Lập với ánh mắt rất là cổ quái!

------oOo------

Chương 1238: Giúp đỡ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sao vậy, Tử Linh nhận biết được Hàn đạo hữu? Hô khánh lôi mở miệng hỏi, thanh âm không lớn, nhưng trong tai Tử Linh lại giống như tiếng sấm.

"đúng, thiếp thân cùng Hàn huynh đúng là có chút quen biết!" Tử Linh hai mắt mơ màng tựa hồ có chút tỉnh ra, ánh mắt nhìn chằm chằm Hàn Lập cũng vội vàng thu về, miễn cưỡng cười nói. Nhưng bộ ngực sữa lại phập phồng lên xuống, hiện tại trong lòng nàng kích động dị thường, không thể tự mình kìm nén.

"Tử Linh cô nương, không nghĩ tới lại gặp nàng ở chỗ này." Hàn Lập sờ sờ mũi, một lúc lâu sau, cười khổ một tiếng nói, hắn dù sao không phải người bình thường, thần sắc trong khoảnh khắc đã khôi phục lại như lúc ban đầu.

"ồ, nếu Tử Linh cùng Hàn đạo hữu là người quen biết cũ, lại càng tốt. Tử Linh, ngươi trước hết mời Hàn Lập đạo hữu một ly. Một khi gia nhập Ma cung, sẽ cắt đứt mọi quan hệ trước kia, chén rượu này cũng coi như như là chén rượu chấm dứt đi." Hô khánh lôi ngạc nhiên trong chốc lát, nhưng lại nói nhẹ nhàng bâng quơ. Giống như căn bản không cần biết quan hệ giữa Hàn Lập cùng ái thiếp tương lai của mình là như thế nào.

Vừa nghe thấy lời này, Tử Linh đang miễn cưỡng tươi cười, chợt đờ đẫn.

Bên cạnh một gã Ma cung thị nữ, cũng lập tức đi tới trước người nàng. Bày lên bàn một cái bầu rượu cùng một chén rượu xanh biếc.

Tử Linh cúi đầu nhìn nhìn vật trên bàn, mái tóc đen nhất thời chặn hơn phân nửa khuôn mặt, làm cho không người nào có thể nhìn thấy vẻ mặt hiện tại của nàng, sau khi bất động 1 lúc, liền chậm rãi vươn cổ tay, nhẹ nhàng đưa tay cầm lên bầu rượu.

Không khí khẩn trương trong đại điện, theo động tác của nàng mà nhất thời buông lỏng.

Vẻ âm lệ trên mặt Mộc quan lão giả cũng như vậy mà dịu xuống.

Hàn Lập sau khi lẳng lặng nhìn Tử Linh rót một chén rượu, đưa tay nhẹ nhàng cầm lấy chén rượu, nâng lên, không nói một lời, hắn liên tục tiêu sái nhẹ nhàng bước đến.

vẻ khác thường trên mặt Tử Linh biến mất, một lần nữa khôi phục thần thái lạnh nhạt lạnh lùng, ánh mắt nhìn Hàn Lập trong phút chốc cũng giống như thấy người xa lạ bình thường.

Hàn Lập khóe miệng run rẩy một chút, nhưng lập tức khôi phục bình tĩnh.

"Hàn đạo hữu, mời uống chén rượu nhạt!" thanh âm Tử Linh giống như từ chỗ vô cùng xa truyền đến cực kỳ đờ đẫn, dường như chỉ là một cái xác đang nói chuyện. Mọi người trong điện nghe thấy, nhiều ít đều sinh ra một tia thương tiếc.

Hàn Lập nhìn chén rượu gần trong gang tấc, không lập tức đưa tay nhận chén rượu ngay, mà ngược lại ánh mắt mem theo chén rượu ở cánh tay nữ tử, thân thể, cuối cùng dừng lại ở trên mặt bàn bằng ngọc tinh xảo trên đất.

Hai mắt không biết khi nào lại híp lên!

Lần này, không khí trong điện vừa mới thoải mái, lại ngưng trọng lên.

Nhưng mộc quan lão giả lần này tuy thần sắc không thay đổi, nhưng trong mắt chợt lóe hàn quang.

Một bên hướng chi lễ tựa hồ cảm ứng được có vấn đề, liếc mắt nhìn hô lão ma một cái,không khỏi nhíu mày, mà Phong lão quái nhìn thấy tình huống quỷ dị giữa Hàn Lập và Tử Linh, chỉ cười hắc hắc, không biết trong lòng rốt cuộc đang nghĩ gì.

Còn lại đám Nguyên Anh tu sĩ, vẻ mặt tuy khác nhau, nhưng phần lớn là vui sướng khi thấy người gặp họa là chính.

Hàn Lập khoát tay, đột nhiên đem chén rượu trong tay Tử Linh nhận lấy, nhấc tay, một ngụm uống hết.

Cử động của hắn, làm cho tất cả mọi người trong đại điện lâm đều ngẩn ra. Hô khánh lôi hai hàng lông mày nhướng lên, nhưng lập tức liền khôi phục như cũ.

Tử Linh khuôn mặt đờ đẫn lại hiện lên vẻ phức tạp, đôi mắt đẹp nhìn Hàn Lập chằm chằm trong chốc lát, mới không nói gì tiếp nhận chén rượu không, chậm rãi xoay người bước đi.

"Chậm đã! Nếu tại hạ không có nhìn lầm, trong cơ thể Tử Linh cô nương đã bị hạ cấm chế!" Ngay khi tất cả mọi người nghĩ rằng với uy thế của hô khánh lôi, việc này sẽ không tiếp tục nữa, Hàn Lập lại bình tĩnh mở miệng.

Tử Linh vốn đang muốn đi về thân thể mềm mại liền chấn động, dừng chân lại, không tự chủ đứng im tại chỗ.

Cả tòa đại điện nháy mắt lặng ngắt như tờ, tất cả đều như ngừng hô hấp, đến tiếng động cây châm rụng trên mặt đất cũng có thể nghe được.

"Hàn đạo hữu, ngươi uống cũng không nhiều. Nhưng có thể là rượu không khiến người say, là người tự say!" trên mặt Hô khánh lôi không chút biểu tình, sau khi đem chén rượu trong tay thong dong uống hết, lại nói ra một câu như vậy.

Lúc này rõ ràng trong giọng nói đã cực kỳ không vừa long.

"Hô huynh cứ yên tâm, Hàn mỗ mặc dù chưa uống quá hai chén, nhưng người rất tỉnh táo, không đến mức nói năng lung tung." Hàn Lập ánh mắt chớp động một chút, cũng không để ý cười khẽ.

"Phải không Tử Linh, ta hỏi ngươi một câu, ngươi cảm thấy Hàn đạo hữu say hay không say, ta tự mình không rõ." Hô khánh lôi

cúi đầu nhìn nhìn chiếc nhẫn đỏ đậm trên tay, cũng không ngẩng đầu lên thản nhiên nói.

Tử Linh được nghe lời ấy, trong nháy mắt thần sắc xấu đi, môi hồng động đậy hai cái, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không gì.

Hô khánh lôi tựa hồ cảm ứng được Tử Linh trong lòng chần chờ, chuyển mắt nhìn lại.

Kết quả mọi người vừa thấy gương mặt mộc quan lão giả giờ phút này, đều hoảng sợ, trong lòng thêm phát lạnh.

Bởi vì thần sắc hô lão ma lúc này tuy vẫn giống như lúc trước, nhưng trên gương mặt lại hiện ra một tầng hắc khí nhàn nhạt, đồng thời đôi mắt không biết đã ửng đỏ từ khi nào, cũng chớp động từng đợt hàn quang, căn bản không giống với mắt loài người.

"Hô đạo hữu, ngươi........., hướng chi lễ ở bên cạnh muốn nói cái gì, nhưng là tiếng mộc quan lão giả lạnh như băng lập tức chặn lời hắn.

"Cho dù người là do hướng huynh mang đến, nhưng ngươi cho rằng ta bị khinh thường như vậy, còn có thể coi như không biết sao? Hôm nay hắn không giải thích hợp lý được, cũng đừng nghĩ muốn lại đi ra nơi đây." *Hướng chi lễ nghe xong lời này, cũng chỉ có thể cười khổ hai tiếng không khuyên bảo hô lão ma cái gì nữa, ngược lại quay đầu đối với Hàn Lập lắc đầu:*

"Hàn sư đệ, ngươi hẳn là rất rõ ràng mình ở làm cái gì. Việc này, hướng mỗ không thể thay ngươi giải quyết tốt hậu quả. Chính ngươi nên cân nhắc như thế nào cấp cho hô huynh một cái công đạo đi! Ta nghĩ hẳn là sư đệ cũng có lời muốn nói với hô huynh." *Nói xong lời này, hướng chi lễ không nhìn lại hai người, thân mình dựa vào phía sau, nhắm mắt dưỡng thần.*

Tuy rằng hướng chi lễ không nói thêm gì, nhưng Hàn Lập lại có thể nghe ra trong lời nói này ý bảo nói năng cẩn thận.

Chẳng qua đều là Hóa Thần tu sĩ, hướng lão nhân hiển nhiên không muốn cùng hô lão ma trực tiếp xung đột.

Cho nên sau khi cảnh tỉnh hắn vài câu, cũng chỉ có thể đứng ngoài quan sát.

Hàn Lập mỉm cười, quay đầu hướng Tử Linh bên cạnh hỏi:

"Tử Linh cô nương, ta và ngươi tương giao cũng nhiều năm. Cũng là một trong không nhiều vị bạn tốt của Hàn mỗ. Trong cơ thể ngươi có dấu vết của cấm chế, có thể còn bị ép buộc. Hàn mỗ tuy rằng không muốn đắc tội với hô đạo hữu, nhưng cũng không thể lạnh lùng ngồi xem mà không để ý được. Chẳng qua trước đó, hy vọng đạo hữu cho ta một câu trả lời chân thật. Có hay không nguyện ý muốn gả cho hô huynh làm thiếp. Nếu là cam tâm tình nguyện, tại hạ tự nhiên sẽ không kiêu ngạo làm việc chướng mắt. Nếu là không muốn thì cứ nói *" Hàn Lập chưa nói hết lời, nhưng ý tứ đã lộ rõ.*

"Ta.*" trên mặt Tử Linh tràn ngập các loại biểu tình chờ mong, do dự, bất lực đan xen lẫn nhau, giống như đã sẵn sàng để trả lời, nhưng lại nhất thời không biết mở miệng như thế nào.*

"Không cần hỏi nàng. Đã tiến vào Ma cung của ta, nguyện ý trở thành thị thiếp của ta hay không, không phải nàng có thể làm chủ? Nhưng cho dù là không muốn, thì ngươi sẽ thế nào? Chẳng lẽ ngươi muốn dùng sức mạnh mang nàng rời khỏi Ma cung của ta sao?*" Hô khánh lôi một tiếng cười lạnh, trong lời nói tràn ngập ý châm chọc.*

" Quả nhiên là thế! Việc này là sự thật.*" Hàn Lập khẽ thở dài, nhưng cuối cùng dường như vẫn muốn hỏi lại Tử Linh một lần.*

"Ta mấy năm trước trong lúc vô ý hiển lộ hình dáng, sau đó bị vài vị trưởng lão Thiên Ma Tông liên thủ bắt sống, đưa lên núi. chưa nói tới chuyện tự nguyện hay không, ánh mắt Tử Linh dừng ở trên người Hàn Lập, thấy hắn hiện giờ đã là nguyên anh Hậu kỳ kỳ đại thành, đối mặt với chủ nhân Ma cung là người khiến cho mình sợ hãi dị thường, lại vô cùng trầm tĩnh, không biết thế nào tuy nóng lòng, nhưng lại cắn răng nói ra tình hình thực tế.

Nghe được lời ấy, hô khánh lôi chỉ cười lạnh không nói. Trong điện,những tu sĩ khác cũng không lộ ra chút dị sắc.

Loại chuyện ép buộc nữ tu như vậy, nếu là ở trong một môn phái chính đạo, có lẽ sẽ chịu sự chỉ trích lớn. Nhưng ở trong ma đạo cùng một ít môn phái Tán Tu, lại như chuyện thường ngày, giống như là chuyện tất nhiên.

Mà những tu sĩ có thể tới Ma cung này, tất nhiên sẽ không có quan hệ với môn phái chính đạo nào. Chẳng trách đối với chuyện này đều tỏ ra thờ ơ.

"Có những lời này của Tử Linh cô nương, là tốt rồi. Hô huynh cũng không cần tức giận, tại hạ cũng không có ý đối nghịch cùng đạo hữu. Thế gian này tất cả đều có thể trao đổi ngang hàng, không biết tại hạ có thể dùng điều kiện gì, mới có thể đổi lấy tự do cho Tử Linh đạo hữu." Hàn Lập gật gật đầu, thế nhưng đối mộc quan lão giả lại nói như vậy. coi như không thấy vẻ mặt không tốt lành ở đằng kia

"Trao đổi! với ngươi?" Hô khánh lôi đầu tiên mặt ngẩn ra, lập tức trên mặt lộ ra biểu tình cổ quái *"Như thế nào, hô huynh cảm thấy tại hạ không xứng sao?"* Hàn Lập bất động thanh sắc nói.

"Không tồi, ngươi cũng xứng cùng hô mỗ trao đổi chút đồ vật! Cho dù ngươi so với Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ bình thường có mạnh hơn một chút, nhưng ở trong mắt ta cũng không đáng nhắc tới. Cũng nghĩ là ngươi được hướng đạo hữu mang ngươi tới đây, ngươi liền có thể cùng hô mỗ cùng ngồi cùng ăn. Huống hồ, thế gian này làm gì còn bảo vật gì có thể làm cho hô mỗ động tâm. Đúng rồi, nghe nói ngươi còn có hai kiện linh bảo. Chỉ cần hô mỗ muốn, giết ngươi. Hai kiện linh bảo này tất cả còn không phải đều thuộc về hô mỗ sao." Hô khánh lôi âm trầm nói, đồng thời trên thân thể phảng phất hiện ra một tầng ô quang, tựa hồ thực sự động sát tâm đối với Hàn Lập.

"Linh bảo, xem ra là hướng đạo hữu đã nói lại cho hô huynh. Nhưng không biết hướng đạo hữu có nói hay không cho đạo hữu về diệt tiên châu. Hơn nữa, hô đạo hữu thực sự cho rằng tư liệu

không gian tiết điểm ta đã giao ra, là toàn bộ sao? hô đạo hữu tự cho rằng, dưới tình huống ta có diệt tiên châu, còn có khả năng bắt giữ, thi triển sưu hồn thuật đối với ta sao?" Hàn Lập ánh mắt quỷ dị chớp động hai cái, bỗng nhiên môi khẽ nhúc nhích truyền âm với mộc quan lão giả.

Nguyên bản hung thần ác sát hô lão ma, vừa nghe lời này sắc mặt bỗng nhiên đại biến, ánh mắt băng hàn gắt gao nhìn thẳng Hàn Lập, đột nhiên không nói được lời nào.

"Phong đạo hữu, tiểu tử này thật sự có diệt tiên châu sao?" Tất cả mọi người đều không biết, một lát sau, ở bên tai Phong lão quái vang lên một tiếng nói tinh tế, đúng là tiếng hô lão ma truyền âm.

Chính là lão ma này không biết thi triển loại bí thuật nào, rõ ràng môi không có nhúc nhích, thế nhưng cũng có thể truyền âm mà không ai hay biết. Cho dù là Hàn Lập có thần thức cường đại, cũng không thể phát hiện được điều khác thường.

------oOo------

Chương 1239: Hàn Lập trao đổi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phong lão quái tuy trong lòng có chút bất mãn đối với Hàn Lập, nhưng đối mặt với câu hỏi của lão ma tự nhiên sẽ không nói lời thừa, hơi do dự một chút rồi cũng đồng dạng truyền âm trả lời: hiện giờ thế hắn đang lớn

"Tiểu tử này chẳng những có diệt tiên châu,nhưng xem bộ dạng thì hình như không chỉ có một viên. Hô huynh nếu thật sự muốn ra tay với hắn thì thật sự có chút khó giải quyết."

Hô lão ma nghe nói như thế, vẻ mặt không chút thay đổi nhưng trong lòng rùng mình. Đối phương có diệt tiên châu, đã gây cho hắn có một tia cố kị, nếu không chỉ có một viên như đã nói thì như vậy cũng đủ tạo thành uy hiếp. nhưng cái này chưa còn khiến hắn phải kiêng kị nhất

Trong lòng thầm nghĩ như thế, lão ma bỗng nhiên đổi hướng truyền âm sang Hướng Chi Lễ:

"Hướng huynh, tiểu tử này cung cấp không gian tiết điểm có thể không được đầy đủ, ngươi biết không?"

"Có biết hay không có cái gì khác nhau. Nếu đổi lại là ta biết cũng sẽ không giao ra tất cả. Quan trọng là..., hắn khẳng khái đáp ứng hợp tác cùng chúng ta. Chỉ cần qua một lúc hắn tự nhiên sẽ nói ra thêm một chút. Cái khác ta mặt kệ, nếu không nắm chắc có thể bắt sống được người này thì quyết không thể làm tổn thương đến tính mạng của hắn.." Hướng chi lễ mí mắt cũng không nâng một chút, nhưng môi khẽ nhúc nhích truyền âm nói.

"Hừ, nhưng hiện tại tiểu tử này lại làm loạn, nếu ta lùi một bước, chẳng phải là để cho người ta nói rằng, ta đây sợ một một gã

Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ hay sao!". Hô lão ma hừ lạnh một tiếng, rất là bất mãn nói ra.

"Hô đạo hữu, ta xem ngươi ở Ma cung lâu ngày rồi, nên hiện giờ có chút hồ đồ. Tu vị như chúng ta tới bực này rồi, thì chút hư danh còn gì đáng nhắc tới nữa. Ta xem nữ tữ này tuy rằng quốc sắc thiên hương, nhưng ngươi thực sẽ vì một gã thị thiếp, mà chịu buông tha cho con đường đại đạo rộng lớn trước mắt hay sao? Chẳng qua, ngươi nếu thật sự lòng dạ hẹp hòi thì chỉ cần không làm thương tổn đến tính mạng của hắn, và cam đoan không để người này cùng với chúng ta trở mặt, thì chỉ cần hơi chút giáo huấn hắn một chút là được. còn lão phu thì quay mặt xem như không thấy gì là được". Hướng chi lễ nhàn nhạt trả lời.

"Xem ra cái danh ác nhân chỉ có thể để ta làm. Xem hắn có thể sử dụng cái gì, để đổi lấy nha đầu Tử Linh kia rồi nói sau." Hô lão ma trầm ngâm một chút, liền kết thúc truyền âm

Lập tức hắn lại nhìn Hàn Lập ở cách đó không xa, lạnh như băng nói:

Nể mặt Hướn,Phong 2 vị đạo hữu, chỉ cần ngươi bây giờ thu hồi lại những lời đã nói lúc trước, ta liền xem như sự việc lúc trước chưa hề phát sinh. Lúc đó chỉ là ngươi lỡ lời.

Ý tứ hiếp ý của Lão ma lộ rõ không thể nghi ngờ, nhưng cố tình trong lời nói lại cấp Hàn Lập một cái cớ để xuống nước,

Nghe nói thế, trong điện lam bào nho sinh cùng khổ trúc lão nhân cấp Nguyên Anh tu sĩ, trong lòng đều ngẩn ra. Bọn họ đều nghe được vị Thiên Ma Tông Thái thượng trưởng lão này tựa hồ đối với Hàn Lập tựa hồ có vài phần kiêng kị. Nếu không vừa rồi rõ ràng đang cực kỳ nổi giận, tuyệt không thể chi nói như vậy liền có thể bỏ qua.

Mọi ánh mắt kinh ngạc đều hướng lên người Hàn Lập, mọi tu sĩ đều muốn xem xem vị này rốt cuộc có năng lực gì, mà có thể làm cho mộc quan lão giả mạnh mẽ thay đổi chủ ý.

"Đa tạ ý tốt của Hô đạo hữu! Nhưng không khéo chính là,, tại hạ

không có thói quen thu hồi lời mình đã nói ra. Hay là Đạo hữu vẫn nên cân nhắc một chút, những điều Hàn mỗ lúc trước đã nói "." Hàn Lập không chút do dự trả lời.

*Lần này, mộc quan lão giả thật sự giận dữ trong lòng, sắc mặt đanh lại, trong miệng liên tiếp nói ba chữ "*được*".Ánh mắt như điện đảo qua trên người Tử Linh cùng Hàn Lập, một cỗ khí thế kinh người bùng nổ phát ra, cả người nháy mắt biến thành một cái lốc xoáy thật lớn, trong đại điện linh khí tất cả đều tiêu tán hết. Làm cho tất cả tu sĩ đều cảm nhận được linh áp vô tận trên người lão ma.tất cả trong lòng đều rùng mình, trong lòng mỗi người đều không cầm được một ý nghĩ hiện lên trong đầu.*

lão ma lần này tựa hồ thực sự bị Hàn Lập chọc giận, xem ra sẽ lập tức ra tay

Ai trong đầu cũng thầm có ý nghĩ như vậy, hai gã tu sĩ hơi gần Hàn Lập liếc mắt lẫn nhau mắt một cái rồi cũng lặng yên không tiếng động đứng dậy, về phía sau lui lại mấy bước đi ra ngoài. Để tránh một khi động thủ thì bị vạ lây

Tử Linh tuy rằng ngưng kết Nguyên Anh thành công, nhưng tự nhiên không thể ngăn cản linh áp kinh người của Hóa Thần tu sĩ, sắc mặt trắng nhợt, thân thể mềm mại kinh hoàng lùi lại phía sau hai bước, vừa lúc tới ngay trước cái bàn mà Hàn Lập đang đứng

Một bàn tay ấm áp không tiếng động động xuất hiện ở trên vai nàng

Tiếp theo một cỗ pháp lực cực kì tinh thuần được rót vào trong cơ thể nàng.

Tử Linh lúc này chỉ cảm thấy cả người nóng lên,lúc trước vốn đang tổn hao nhiều khí lực đột nhiên trở nên giống như gió mùa xuân tươi mát thổi qua mặt.

Tử Linh vô ý thức lau mồ hôi lạnh trên trán. Chỉ thấy Hàn Lập đặt một bàn tay dưới chiếc áo rộng thùng thình lên vai nàng, cũng hướng về phía nàng Mỉm cười.

Tuy rằng không biết Hàn Lập vì sao lại có vẻ trấn định như vậy nhưng cũng làm nội tâm đang bất ổn của Tử Linh trước nụ cười đó cũng bình phục lại không ít.

Nàng cắn chặt hàm răng, mặt ửng đỏ mang theo một nụ cười nhàn nhạt

"He he,nếu như ngươi đã thực sự muốn nàng ta.vậy được, lão phu thành toàn ngươi. Đừng nói hô mỗ không để cho ngươi cơ hội. Ngươi đã nói thế gian có vật gì đều có khả năng trao đổi. Như liền dùng hai kiện linh bảo trong tay ngươi để đổi lấy tự do cho Tử Linh nha đầu kia đi." *Hô lão ma thấy vậy không những không giận giữ, ngược lại còn cười rộ lên. Tiếp theo khí thế kinh người liền thu lại, mở miệng dùng công phu sư tử ngoạm.*

Những tu sĩ khác nghe xong những lời này, cũng không cầm được phải trao đổi ánh mắt với nhau.

Ở đây bọn họ xem ra, lão ma quả nhiên căn bản không muốn thả Tử Linh rời đi. Nếu không,như thế nào lại nói ra cái điều kiện quá đáng như vậy.

Thông Thiên linh bảo là vật chí bảo ra sao kia chứ, cơ hồ mỗi một kiện xuất thế, nhất định sẽ làm tu chân giới biến thành một mảnh gió tanh mưa máu. Chính là các đại tông môn đại tu sĩ, nếu trong tay có một hai kiện phỏng chế linh bảo, ở bên ngoài liền có thể hoành hành không cố kị gì. Vậy mà Hô lão ma vừa mở miệng lại đòi lấy của đối phương hai kiện chân chính linh bảo, rõ ràng là một chút thành ý cũng không có.

Chẳng qua nói đi nói lại lão ma không có lập tức ra tay, đã xem như cấp cho đối phương mặt mũi không nhỏ rồi. Mà tiểu tử họ Hàn này mà trong tay thật sự có hai kiện linh bảo, thì cũng thật là hết chỗ nói rồi. Nhưng nếu có là thật đi nữa thì với sức của một người cũng không thể làm cho Âm La Tông gà chó không yên như thế được.

Chuyện Âm La Tông tông chủ đã chết, xem ra cũng là chuyện chính xác.

Những tu sĩ khác trong lòng không ngừng nghĩ thầm, mà Tử Linh nghe xong được điều kiện như thế, sắc mặt tái nhợt vô cùng. Nàng cũng biết giá trị linh bảo lớn đến như thế nào, cũng biết không ai có không thể đáp ứng điều kiện như thế.

*"*Dùng linh bảo trao đổi, đạo hữu nói ra điều kiện này không phải rất thái quá hay sao chứ. Điều kiện này xin thứ cho tại hạ không thể đáp ứng, Hàn Lập khẽ thở dài một hơi, quả nhiên không chút nghĩ ngợi từ chối điều kiện này.

"Vậy dùng diệt tiên châu trên người ngươi để trao đổi cũng được." Hồ lão ma cười lạnh một tiếng,. Sau đó nói thêm.

"Diệt tiên châu, tại hạ cũng vô pháp đáp ứng. Cho dù ta nguyện ý trao đổi, cũng sợ không có bảo vật này hộ thân, thì đạo hữu khi trao đổi xong rồi lấy cớ hạ sát thủ thì tại hạ phải làm sao đây". Hàn Lập nhướng mày, vẫn là chậm rãi lắc đầu nói ra.

*"Hắc hắc, ngươi vẫn còn có thể tự biết tình thế của mình đấy. Nhưng là trừ bỏ linh bảo cùng diệt tiên châu ra, ngươi còn có thể có bảo vật gì, làm cho lão phu coi trọng đây chứ. Bản tôn sống đã hơn một ngàn năm, cho dù Nhân Giới còn có vật làm cho lòng ta động lòng. Thì cũng không thể có ở trên người của ngươi."*Hô lão ma trên mặt mang theo vẻ châm chọc nói.

"Phải không, điều này thì cũng không nhất định. Không biết hô đạo hữu thọ nguyên còn có bao nhiêu?" Hàn Lập đột nhiên khẽ cười một tiếng nói.

"Lão phu thọ nguyên cho dù không còn nhiều lắm, nhưng để sống thêm ba bốn trăm năm, vẫn còn dư sức. Mà vấn đề này ngươi hỏi để làm cái gì?" Hô lão ma nghe vậy ngẩn ra, có chút ngoài ý muốn nói.

Nghe được lời ấy, Hàn Lập trên mặt hiện lên một tia thần bí, chỉ thấy môi khẽ nhúc nhích, nhưng không tạo ra âm thanh gì. thế nhưng lại truyền âm cho Hồ lão ma.

Mộc quan lão giả bên tai, lập tức vang lên thanh âm đàm thoại.

"Nếu cho hô hữu một cơ hội, có thể đem thọ nguyên lại kéo dài thêm bốn năm trăm năm nữa, không biết hô huynh hay không nguyện ý trao đổi phóng thích Tử Linh cô nương rời khỏi Ma cung."

"bốn năm trăm năm, thứ ngươi nói chính là hồi dương thủy?" mộc quan lão giả vốn đang còn vẻ mặt cười lạnh, thân mình liền đứng thẳng lên, thần sắc chợt đại biến.

Vốn ở một bên xem náo nhiệt Phong lão quái cũng không thể nghe được nội dung truyền âm, nhưng vừa thấy lão ma như vậy cũng sửng sốt vội quay sang bên này xem xét.

Hướng chi lễ lúc này cùng đồng thời mở to hai mắt, cũng dùng ánh mắt hồ nghi quét về phía hô lão ma.

Hô lão ma lúc này mới phát hiện chính mình thất thố, tâm niệm vừa chuyển, mặt ngoài thần sắc lập tức khôi phục như thường, nhưng bên tai Hàn Lập lại tiếp theo vang lên thanh tiếng truyền âm của lão ma.

"Ở Nhân Giới có thể có linh dược kéo dài thọ nguyên như thế, nghe đồn chỉ có hồi dương thủy. Chẳng lẽ ngươi trong tay ngươi thậm chí có loại thuốc tiên này, nếu thực sự có linh dược này, bản tôn tự nhiên có thể thả cho nha đầu kia rời đi, ngược lại thậm chí còn có thể cho ngươi một ít ưu đãi."

Lão ma lời nói đột nhiên trở nên nóng bỏng dị thường, dường như hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

"Hàn mỗ cũng không có thuốc hồi dương thuỷ này, nhưng loại thuốc này muốn luyện chế cần nguyên liệu chủ yếu là hàn tuỷ" nhiều thì không có chứ ít thì tại hạ cũng có được một phần. Hàn Lập bình tĩnh truyền âm trở về.

"Chính là có hàn tủy!" giọng nói Lão ma lộ ra vẻ thất vọng, hiển nhiên là hi vọng càng nhiều thì thất vọng lại càng lớn.

"Tại hạ nếu thật sự có hồi dương thủy pha chế sẵn, thì cần gì cùng đạo hữu trao đổi, mà trực tiếp xuất ra cùng Hướng đạo hữu

và Phong đạo hữu trao đổi, chỉ sợ hắn là hai người sẽ lập tức mạnh mẽ trợ giúp tại hạ mang Tử Linh cô nương đi, nếu vậy thì đạo hữu cũng vô pháp ngăn trở. Đạo hữu đã nói vậy thì hẳn cũng biết phương pháp luyện chế hồi dương thủy Tuy rằng thái dương tinh hỏa khó tìm thật, nhưng đã có hàn tủy, lấy thế lực Thiên Ma Tông việc luyện chế ra hồi dương thủy vẫn là có hi vọng.Thế nào, Hàn mỗ dùng tài liệu này để trao đổi Tử Linh đạo hữu rời đi, xem ra làm cũng không tính là chiếm tiện nghi của hô huynh." Hàn Lập đã định liệu trước nói ra.

Đối với những Hóa Thần tu sĩ đã đến đại hạn, chỉ sợ linh dược có thể kéo dài tuổi thọ so với một hai kiện linh bảo thì linh bảo thật ra không đáng nhắc tới. Hàn Lập cũng thật không tin hô lão ma thực sự không có chút động tâm. Nếu hắn không giữ lại chút bảo vật hộ mệnh thì việc muốn đem theo Tử Linh cùng rời khỏi ma cung quả thật có chút khó khăn. Đương nhiên sở dĩ hắn dám xuất ra vật ấy cũng là bởi vì đối phương đối với mình có vài phần kiêng kị. Nếu không hắn cũng không muốn, ngược lại lại kích động một một gã Hóa Thần kì tu sĩ ra tay đối với mình.

Hàn lập phía Đối diện truyền âm vừa dứt, ánh mắt lão ma chớp động không thôi, mặt lộ rõ vẻ trầm ngâm

Phong lão quái cùng hướng chi lễ liếc mắt lẫn nhau một cái, đều cùng từ trong ánh mắt đối phương thấy được vẻ ngoài ý muốn. cũng đều không biết, hô lão ma cùng Hàn Lập rốt cuộc nói chuyện gì với nhau, thế nhưng lại làm cho khí thế hùng hổ của lão ma biến mất, bây giờ một chút giận giữ cũng không có.

Còn lại các Nguyên Anh tu sĩ khác cũng đồng dạng tò mò vô cùng. Nhưng bọn hắn ai cũng không dám mở miệng nói ra

------oOo------

Chương 1240: Một kích

Nguồn: EbookTruyen.Net

Theo lão phu được biết thì chỉ có Tiểu Cực Cung mới có Hàn Tủy. Nếu không phải trước kia Tiểu Cực Cung cũng tồn tại Hóa Thần Kỳ tu sĩ, hơn nữa Thái Dương Tinh Hỏa vốn là vật khó tìm. Vậy Hàn tủy sớm đã bị mấy lão quái vật khác cường đoạt chiếm đi mất. Hiện tại Tiểu Cục Cung không có Hóa Thần tu sĩ nhưng kì thực trước đây rất lâu Hàn Tủy đã bị mất đi một cách bí ẩn. Ngay chính bản thân lão phu tự mình đột nhập vào Tiểu Cực Cung tìm kiếm một phen cũng không thu hoạch được gì. Ngươi như thế nào lại có được vật này? Chẳng lẽ đây chính là một lọ mà Tiểu Cực Cung đã mất đi!" *Hô lão ma âm trầm kể lại.*

" Tất nhiên là không phải. Thế gian này thật có không ít chuyện do cơ duyên xảo hợp mà thành. Bình Hàn Tủy đã mất kia có lẽ thật nằm trong tay của Hàn mỗ. Do tại hạ lấy được một ít từ trong Huyền Ngọc Động của Tiểu Cực Cung. Nhưng với lần trao đổi này tại hạ tất nhiên không thể giao ra toàn bộ, chỉ có thể giao ra một ít mà thôi, đạo hữu miễn cưỡng cũng có thể luyện chế ra hai khỏa Hồi Dương Thủy." *Hàn Lập dường như đã sớm đoán được lão ma sẽ hỏi như thế, nên khi vừa nghe hắn nói xong mặt không đổi sắc trả lời ngay.*

" Hừ, lão phu không quản là vật ấy từ đâu mà có. Thứ này nguyên bản không thể dùng nhiều được nên hai khỏa cũng không tính là ít. Nhưng nếu ngươi thực sự dùng nó làm điều kiện trao đổi thì lão phu vẫn còn một điều kiện khác. Nếu ngươi đáp ứng được

Thì lão phu sẽ đồng ý để nha đầu Tử Linh rời khỏi Ma Đà Sơn." *Mộc quan lão giả xoay chuyển ánh mắt, đột nhiên ngừng truyền âm mở miệng nói.*

" Điều kiện gì?" *Hàn Lập liền ngạc nhiên khi thấy đối phương còn nói ra thêm một điều kiện liền nữa. Điều này quả thật nằm ngoài dự liệu của hắn.*

" Rất đơn giản, trừ những gì đã đáp ứng ngươi còn phải tiếp một kích của lão phu mà không được trốn tránh, không được sử dụng Diệt Tiên Châu. Nếu ngươi tiếp nhận được một kích này thì từ nay về sau lão phu quyết không làm khó ngươi nữa." *Mộc quan lão giả hàn quang chợt lóe, liếc nhìn Tử Linh đảo mắt qua một cái, mặt không chút thay đổi nói.*

Hướng Chi Lễ nghe điều kiện này thì sắc mặt khẽ biến nhưng trong nháy mắt liền khôi phục như thường. Còn Phong lão quái thì kinh ngạc nhìn lão ma liếc mắt một cái.

Những tu sĩ còn lại nguyên bản cũng kinh ngạc không thôi.

Vừa rồi thần thái của Hô lão ma đại biến vốn làm cho bọn không hiểu Hàn Lập xuất ra loại bảo vật gì mà lại làm cho một Hóa Thần kỳ tu sĩ phải động tâm. Giờ lại nghe thêm điều kiện này nữa thì liền im lặng không biết phải nghĩ sao cho hợp.

" Tiếp đạo hữu một kích mà không được tránh né?" *Đồng tử của Hàn Lập co lại, hỏi lại một câu.*

" Không sai, đó chính là điều kiện, nếu lão phu không cho ngươi thấy một chút bản sự thì chỉ sợ người khác lại cho rằng ta đường đường là một vị đứng đầu Ma cung mà ngay cả thị thiếp cũng không giữ nổi, há không nực cười sao?" *Lão ma âm trầm nói.*

Lúc này trong đại điện liền an tĩnh lại. Không ít người thầm cân nhắc, có chăng Hô lão ma đã nỗi sát tâm, muốn nhân cơ hội này một kích giết chết đối phương. Bởi dù sao đi nữa thì Nguyên Anh Kỳ và Hóa thần kỳ cũng là hai tồn tại chênh lệch rất lớn, lấy khả năng của một người là Nguyên Anh Kỳ lại có thể ngạnh tiếp một kích của Hòa Thần Kỳ tu sĩ. Quả có hơi mộng tưởng.

Ánh mắt mọi người chợt đổ dồn về phía Hàn Lập, đồng dạng sắc mặt Tử Linh cũng đột nhiên trở nên trắng bệch.

Trầm ngâm một lát liền cắn chặt răng mà nói.

" Hàn huynh không cần phải hao tâm thêm nữa. Thiếp thân giờ đã thay đổi chủ ý, quyết ở lại ma cung này. Mong Hàn huynh hãy rời khỏi nơi này."

Thanh âm nàng đầy vẻ chua xót và cam chịu.

Hàn Lập sững sốt khi nghe xong những lời này, nhưng liền hiểu ngay tâm ý của Tử Linh, chỉ khẽ nở nụ cười. Không chờ cho hắn mở miệng thì thanh âm lạnh như băng của Hô lão ma lại vang lên:

" Ngươi cho rằng Ma cung ta là nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao? Lão phu đã muốn có giao dịch này thì ngươi có không muốn cũng không được. Tiểu tử họ Hàn, ngươi định khước từ điều kiện của lão phu?"

" Tất nhiên tại hạ sẽ không. Nếu đúng như lời nói là chỉ tiếp một kích, thì Hàn mỗ cũng không ngại thử một lần xem sao." *Hàn Lập hướng Tử Linh lắc đầu, không để ý tới mà liền lên tiếng đáp ứng.*

Lão ma cười hắc hắc, một tay vừa nâng, hướng tới Tử Linh đang đứng cách đó không xa điểm tới.

Nàng liền cảm thấy ở đan điền một trận xao động, không khỏi hoa dung thất sắc thở nhẹ một cái, lập tức thân thể mềm mại rung lên, rồi mấy đạo hắc ti từ trong cơ thể từ từ bay ra, giống như linh xà xoay tròn một cái rồi hướng tới ngón tay của lão ma mà bay vào không còn bóng dáng.

Lúc Tử Linh vận động thân thể thì pháp lực trong cơ thể đã sử dụng lại được, liền cảm thấy vừa mừng vừa sợ. Vốn không thể điều động được linh lực mà giờ lại có thể làm được. Hàn Lập thấy vậy liền hướng tới Tử Linh mà đưa thần thức quét qua một cái, cuối cùng trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Bởi vì trong cơ thể Tử Linh không còn cấm chế nữa.

"Đồ vật kia đâu!"

Hô lão ma cũng không chút khách khí, ngay khi hắn vừa giải trừ cấm chế trong cơ thể của Tử Linh liền đưa mắt lạnh lùng nhìn Hàn Lập hỏi tới.

Khóe miệng Hàn Lập khẽ nhếch, liền phất tay xuất ra một đạo bạch quang hướng Hô lão ma mà tới.

Hai mắt của Hô lão ma sáng ngời, nhanh chong vung tay thu đạo bạch quang này.

Đấy đúng là một cái bình ngọc màu trắng ngà!

Ánh mắt lão ma chớp động vài cái, tay áo hướng tới nắp bình phất một cái, nắp bình tự động mở ra. Cùng lúc đó một cái vòng hắc mang mở ra bốn phía, hình thành một cái quang tráo màu đen bao lấy nó, để ngừa người khác dùng thần niệm đảo qua.

Thái độ Mộc quan lão giả cẩn trọng như vậy càng khiến người khác cảm thấy tò mò. Ngay cả Hướng Chi Lễ bàn tay đang vuốt râu cũng phải dừng lại, trầm ngâm không thôi.

Không lâu sau Hô lão ma đã kiểm tra xong đồ vật bên trong, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Sau khi đóng nắp bình thì thu ngay vào túi trữ vật.

Đến lúc này hắn mới ngẩn đầu nhìn Hàn Lập.Rất nhanh vẻ tươi cười biến mất nhường chỗ cho sát khí nồng đậm. Hắc quang quanh thân chợt lóe,cả người hóa thành một đạo ô quan bắn ra ngoài cửa điện. Bên trong chỉ còn lưu lại thanh âm lạnh lùng của hắn:

"Hàn tiểu tử, ta chờ ngươi ở ngoài điện. Đừng để bản tôn chờ lâu."

Lời chưa dứt thì ô quang đã biến mất. Thanh âm vẫn còn vang vọng không thôi.

Hàn Lập thấy vậy, thần sắc vẫn không bối rối, ngược lại còn thản nhiên rót thêm một chung rượu, uống một hớp rồi mới từ từ đứng dậy.

" Hàn huynh thực sự muốn đi đón đỡ một kích của hắn. hắn chính là Hóa Thần tu sĩ?" *hai mi của Tử Linh nhíu lại không khỏi lo lắng nói*

"Yên tâm! Nếu nói chỉ là một kích thì ta cũng có vài phần nắm chắc." *Hàn Lập nhìn Tử Linh liếc mắt một cái, bình thản cười nói.*

Nhớ lại năm đó chưa tiến giai lên Nguyên anh Hậu kỳ hắn vẫn có thể ngạnh kháng nhất kích của Cổ ma thủy tổ. Giờ đối mặt với Hóa Thần Kỳ tu sĩ dĩ nhiên trong lòng hắn cũng vài thành tin tưởng.

" Vậy thiếp thân sẽ cùng Hàn huynh ra ngoài." *Đôi mắt của Tử Linh sáng ngời lên kiên quyết dị thường.*

Hàn Lập nhìn thấy dị sắc trong mắt nàng, khẽ chần chừ một chút rồi gật đầu đồng ý.

Linh quang trên người hắn chợt lóe, một tay nắm lấy Tử Linh đồng dạng hóa thành một đạo thanh quang bắn nhanh ra ngoài, sau đó biến mất ở cửa điện.

Đám người của lam bào nho sinh trong điện tay cũng vung lên, hóa thành độn quang rồi hướng cửa điện lao ra.

Tràng náo nhiệt này dĩ nhiên bọn hắn sẽ không bỏ qua. Ngay cả hai vị nữ tử tuyệt sắc cùng đi với Tử Linh sau khi chần chờ một chút cũng liền mang theo cung nữ ra ngoài.

Trong phút chốc, đại điện chỉ còn lại hai người Hướng Chi Lễ và Phong lão quái.

Bọn họ cứ như thế im lặng ngồi tại chỗ, căn bản không động đậy chút nào.

"Hướng huynh, ngươi thấy thế nào?" *Phong lão quái mở miệng.*

" Thấy cái gì?" *Hướng Chi Lễ thần sắc không đổi hỏi lại một câu.*

" Tự nhiên là việc Hàn tiểu tử đã dùng cái gì mà có thể làm cho Hô lão ma ngay cả việc thị thiếp bị đoạt đi cũng không quan tâm đến. Giờ đây vật có thể làm cho lão ma động tâm thật sự không nhiều lắm." *Phong lão quái nở nụ cười lạnh.*

" Nếu là không nhiều lắm thì cũng không phải là không có. Việc này cũng đâu có gì là lạ." *Hướng Chi Lễ vẫn bình tỉnh dị thường nói.*

" Hướng huynh thật sự không muốn biết vật kia là vật gì sao chứ. Nếu nó có thể làm cho Hô lão ma động tâm có lẽ nó cũng có tác dụng với chúng ta." *Phong lão quái liếc mắt thật sâu nhìn Hướng Chi Lễ đầy thâm ý nói.*

" Cho dù vật kia là vật chí bảo có thể trợ giúp chúng ta đột phá bình cảnh, hoặc có thể nó là tiên dược có thể gia tăng thêm thọ duyên của chúng ta lên vài trăm năm nữa thì tính làm sao chứ? Phong đạo hữu cảm thấy việc trước mắt là tìm cách phi thăng linh giới hay là sống lâu thêm một hai trăm năm để có thể tu luyện tới Hóa Thần hậu kỳ?Nếu không làm được việc này thì có lẽ chúng ta không nên để tâm đến ngoại vật mà nên chuyên tâm tìm kiếm không gian tiết điểm. Chỉ cần có thể tìm được không gian tiết điểm thích hợp thì đám người chúng ta hai người có thể trường sinh rồi. Cần gì phải để tâm tới những việc khác chứ." *Hướng Chi Lễ thở dài một cái, rồi nói ra một hơi dài như vậy.*

" Không sai, Hướng huynh nói vậy thật hữu lý. Vốn là Phong mỗ nhất thời nổi lòng tham. Kỳ thật bất kể vật kia là gì,một khi tới tay của Hô lão ma rồi thì tất nhiên không phải là đồ vật thông thường. Mà xem qua bộ dáng của Hô lão ma có lẽ hắn sẽ không cho bất cứ ai biết được đó là gì. Nhưng lão ma lại muốn Hàn tiểu tử đón của hắn một kích, chắc dụng tâm cũng không hề tốt. Có lẽ sẽ nhân cơ hội này mà lấy đi tính mạng của tiểu tử kia." *Phong lão quái sau khi suy nghĩ một hồi, cuối cùng thì cười khổ rộ lên nói.*

" Không có việc gì. Trước đó ta đã nhắc nhở qua Hô đạo hữu. Hơn nữa Hàn sư đệ đã dám đồng ý thì có lẽ hắn cũng có vài phần nắm chắc. Nhưng nói gì thì nói! Lão ma này tính tình cổ quái, vì để ngừa vạn nhất, chúng ta cần phải đi ra ngoài xem một chút! Cũng mong là hắn đừng có làm việc gì hồ đồ, nếu không thì sẽ có việc ngoài ý muốn xảy ra." *Hướng Chi Lễ dường như nhớ đến việc gì đó, nhướng mày lên, có chút không yên nói ra.*

Phong lão quái gật đầu đồng ý, cũng đứng lên theo.

Thân hình hai người nhoáng lên một cái bỗng nhiên biến mất.

Chỉ một khắc sau, hai cái thân ảnh xuất hiện ở ngay bên ngoài cửa điện.

Cách bọn họ hơn trăm trượng trên cao. Hàn Lập cùng Mộc Quan lão giả đang huyền phù trên đó.

Thần sắc cả hai vẫn như thường, không chút gì thay đổi.

Trên mặt đất ngoài vài tên tu sĩ thưa thớt, chợt cũng xuất hiện mấy trăm ma cung thị nữ vô cùng diễm lệ, tất cả đều nhìn lên không trung mà nói gì đó với nhau, trên mặt đều hiện vẻ hưng phấn dị thường.

Quả thật cũng khó trách, bởi cơ hội thấy được đích thân chủ nhân Ma cung xuất thủ vốn không nhiều.

" Nếu là Hô lão ma toàn lực xuất thủ, Hướng huynh thấy có hay không Hàn tiểu tử tiếp được kích này? Phong lão quái hai mắt khép lại, nhìn thẳng lên không trung trong chốt lát, bỗng nhiên quay mặt quỷ dị hỏi.

------oOo------

Chương 1241: Núi Thúy Phong

Nguồn: EbookTruyen.Net

Điều này dĩ nhiên phụ thuộc vào Hô đạo hữu. Nếu là một kích bình thường thì không cần phải nói. Nhưng nếu hắn chịu hao tổn thọ nguyên mà sử dụng kiện linh bảo kia thì Hàn sư đệ quả khó bình yên vô sự. Chỉ là Hướng mỗ vốn nghĩ hắn sẽ không làm ba cái chuyện lưỡng bại câu thương này." *Hướng Chi Lễ nhíu mày chậm rãi nói.*

" Hướng huynh nói thật hữu lý. Nhưng chính là huynh còn chưa biết gần đây Hô lão ma vừa chiếm được một kiện dị bảo, nghe nói uy lực không hề kém linh bảo, chỉ cần dùng bí thuật tế luyện một chút thì mặc nhiên có thể sử dụng. Đến lúc đó, hắn chỉ cần phối hợp chút pháp lực bản thân thì. hắc hắc…. Ta xem ra lần này tám chín phần là hắn sẽ sử dụng bảo vật này rồi." *Phong lão quái cười lên một tiếng nói.*

"Lại có chuyện này!" *Hướng Chi Lễ sắc mặt hơi đổi, hỏi lại một câu.*

Ngay khi hai người Hướng Chí Lễ đang nói chuyện với nhau thì trên không trung Mộc lão giả cũng đã bắt đầu hành động.

Chỉ thấy ống tay áo hắn vung lên, liền xuất hiện một đoàn bích quan chói mắt, hóa thành một vật chắn trước người lão giả.

Đoàn bích quang này đích thị là một quyển trục cổ xưa, bên trên còn có thúy mang chớp động, mang đến cho người ta một cảm giác đầy thần bí.

Lão ma lạnh lùng liếc mắc nhìn Hàn Lập một cái. Đột ngột hai tay nhanh chóng bắt quyết, miệng liên tục khu động chú ngữ.

Chú ngữ trầm bổng vang lên, quyển trục cùng từ từ khai mở. Từ trong đoàn thúy quang chói mắt ẩn hiện có hơn 10 tòa tiểu sơn xanh biếc lớn nhỏ, trông như một bức sơn thủy họa đồ vô cùng xinh đẹp.

Chúng tu sĩ còn chưa thấy rõ bên trong quyển trục là gì thì đã xuất hiện một cỗ lục vụ từ trong quyển trục toát ra nháy mắt đem toàn bộ quyển trục bao vào trong đó.

Từ trong sương mù lập tức truyền ra hàng loạt tiếng gió rít vang dội, rồi mười tám cột bích lục quang trụ phóng vọt lên cao.

Một cảnh không ngờ xuất hiện!

Quang trụ phóng lên trời cao hào quang chợt tắt, phân biệt hiện ra từng tòa tiểu sơn cao hơn 1 trượng, mỗi tòa đều xanh biếc, linh khí dồi dào, tiếng gió rít khã dĩ là từ đó mà ra.

" Đây là…"

Vừa nhìn cảnh này, Hàn lập chợt cả kinh. Nguyên bản khuôn mặt vốn bình thản giờ đã trở nên ngưng trọng. Hai tay không hề lưỡng lự lập tức kết quyết.

Trong tay hắn liền xuất hiện 2 kiện bảo vật, chính là Bát Linh Xích và Hư Thiên Đỉnh.

Hắn ném Bát Linh Xích ra phia trước, liên ảnh nhanh chóng tỏa ra rồi cuồng trướng hóa thành một đóa ngân sắc cự liên chắn trước người, Bát Linh xích xoay tròn bên trong, lục quang chói mắt.

Cơ hồ trong 1 khắc, Hàn Lập hướng tới tiểu định màu xanh bắn nhanh ra một đạo thanh quang. Hư thiên Đỉnh lập tức phát động, bay vọt lên phóng ra từng đoàn thanh ti vi diệu.

Thanh quang tràn ngập, hóa thành một cái lưới rộng khoảng mười trượng từ trên trời rơi xuống bao lấy Hàn Lập vào bên trong.

Hư Thiên Đỉnh cũng tự thu nhỏ thành vài thước bay trên đỉnh đầu Hàn Lập.

Tiếp theo Hàn Lập đưa một tay bấm quyết niệm thần chú, kim quang trên người chợt lóe rồi cường hóa trở thành một kim sắc quang tráo bao quanh người. Đây đích thị là Kim Cương Tráo do phật môn xá lợi biến thành.

Hàn Lập sau một hơi bày ra ba tầng phòng hộ, trên mặt cũng có vài phần buông lỏng.

Hô lão ma thấy vậy chỉ nhàn nhạt nói:

" Ngươi đã chuẩn bị xong thì đến lượt lão phu ra tay."

Vừa dứt lời, miệng quát khẽ một tiếng, cùng lúc hai tay liên tục bấm quyết.Chợt từ miệng lão phóng ra một hắc sắc quang trụ bắn thẳng vào trong lục vụ.

Linh lực Hô Lão lại theo tiếng chú ngữ truyền vào quyển trục.

Một tiếng oanh ầm trầm nổ ra, lục vụ quay cuồng một trận rồi hóa thành mười tám hắc sắc quang trụ phóng lên trời cao hướng tới mười tám tòa tiểu sơn mà đi tới, trong thoáng chốc nhập vào mất dạng.

Lập tức mười tám tòa tiểu sơn tỏa ra thúy mang chói mắt, không ngừng cuồng trướng chỉ sau vài lần hô hấp đã biến cao thành năm sáu chục trượng. Tiếng gió rít thét gào, sơn phong như ẩn như hiện, thấp thoáng như thấy trong núi thân ảnh của một con quái vượn, quả huyền diệu vô cùng.

Nhìn thấy cảnh này, chúng tu sĩ bên dưới chỉ biết hít một ngụm khí lạnh. Tử Linh cũng vô cùng lo lắng.

"Đi!"

Hắc khí trên mặt lão ma chợt lóe, đánh ra một trảo nặng tựa ngàn cân, một tòa núi nhỏ run lên rồi hướng phía đối diện bay tới. Lão ma tiếp tục trảo thêm mấy cái, bảy tám tòa tiểu sơn nữa cũng rít lên, đồng dạng hướng Hàn Lập công kích.

Cự sơn này, đừng nói gì đến bảy tám tòa, ngay chính 1 tòa thôi cũng đủ khiến Nguyên anh Kỳ tu sĩ bình thường phải chạy trối chết nếu không muốn vong mạng.

Tuy rằng còn đến mười ngọn tiểu sơn chưa được khu động. Nhưng Hô lão ma chợt thở ra một hơi, trong mắt tinh quang đọng lại. Không biết là lão ma này cảm thấy kiêng kị, hay là muốn cấp cho Hàn Lập chút mặt mũi (không chạy te tua đó mấy huynh – DG [mềnh biên mà chả hiểu tên dg này đính nói cái giề]), mà hai tay cuối cùng cũng ngưng kết trảo.

Kỳ thực, mấy tòa tiểu sơn tiêu hao pháp lực cũng không nhỏ, hắn cũng không muốn hao phí quá nhiều pháp lực.

Hàn lập có chút kinh hãi.

*Hắn cũng biết rất rõ một khi đối phương yêu cầu "*ngạnh tiếp nhất kích*" thì kích này dĩ nhiên không đơn giản. Nhưng thật không nghĩ tới là lão ma này lại "*nhiệt tình*" như vậy. (cái này Hi mỗ chém một chút cho hài hước).*

Chưa cần nói tiểu sơn này có hay không ẩn chứa thần thông, chỉ riêng cự lực trùng kích cũng đủ khiến hắn cảm thấy ăn không tiêu. Nếu không có ước định trước kia thì hắn đã có thể dễ dàng thi triển độn thuật né tránh, nhưng hiện tại lại phải đứng yên mà đón đỡ.

Việc này quả khiến hắn cười khổ không thôi, nhưng ngay lập tức đã tập trung trở lại, đột nhiên vỗ vào túi trữ vật bên hông.

Trong phút chốc một đạo ô quang bắn ra, xoay tròn một cái rồi hiện ra một con tiểu hầu đen thui cao một tấc.

Chính là Đề Hồn thú!

Kế đến, một hắc sắc tiểu bình cũng đồng dạng được phóng ra. Bên ngoài chớp động yêu khí vô cùng quỷ dị.

Miệng bình đảo ngược đổ ra năm cái khung xương hình người mang theo luồng ma khí màu trắng xuất hiện. Đây đúng là Ngũ Tử

Đồng Tâm Ma.

Hai tay của Hàn Lập nhanh chóng bấm đốt niệm chú, thần niệm nhanh chóng thúc dục.

Quanh thân của tiểu hầu hắc mang lưu động, hình thể kịch liệt cuồng trướng trong nháy mắt hóa thành một đại cự viên thân cao khoảng ba mươi trượng, hai tay nắm lại đập liên hồi vào ngực, miệng rống to một tiếng như sấm động. Cự viên hừ nhẹ một cái, lập tức phóng xuất một đoàn quang hà to lớn, trong chớp mắt đã biến thành một cây cự xoa.

Cự viên khoát tay thu lấy cương xoa, thoáng trông phong thái như thiên yêu nhập thế.

Còn bên kia năm bộ xương khô cũng đồng thời hướng tới không trung tụ lại, trong ma khí quay cuồng rồi hóa thành một bộ khô lâu cực lớn, thanh thế không kém cự viên, tả hữu song thủ cũng đồng dạng cầm hai thanh cốt nhận.

Một ma một thú khí thế kinh người chia ra đứng hai bên Hàn Lập.

Chính vào lúc này, tòa tiểu sơn thứ nhất cũng đã hùng hổ đánh tới.

Không chờ Hàn Lập động thủ, khô lâu và cự viên đã hung mãnh ra tay.

Cự viên hít một hơi rồi vung cự xoa lên đón đỡ, hai thanh cốt nhận trong tay khô lâu giao vào nhau chém xuống. Thanh thế kinh người.

"Ầm ầm" Hai tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, linh quang bạo liệt. Thân hình cự viên và khô lâu đồng thời trầm xuống. Ba loại binh khí va chạm vào nhau, thế tới của tòa tiểu sơn đột ngột bị ngăn cản.

Hàn lập hữu thủ khẽ động, liền xuất hiện một cây tam sắc vũ phiến, vẻ mặt vô cùng bình ổn.

Vài tiếng nổ lại truyền đến, mấy tòa tiểu sơn phía sau đã đánh tới, sắp thành một hàng, chồng lên nhau ép xuống.

Đế Hồn Thú và Ngũ tử đồng tâm ma lúc này căn bản không thể nào chống đỡ. Sau tiếng nổ thứ ba, thân hình cự vượn run mạnh, quỷ đồ sau lưng tản mát, thanh cương xoa cũng vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ.

Đồng thời thân thể của cự viên trong hắc mang cũng nhanh chóng thu nhỏ lại còn một trượng.

Không còn cự viên hỗ trợ, khô lâu cũng nhanh chóng rơi vào thế hạ phong. Sau tiếng nổ thứ tư, cốt nhận trong tay khô lâu đồng dạng gãy nát. Bốn tòa sơn phong nhanh chóng ép xuống đè lên khô lâu.

Khô lâu mắt thấy hiểm cảnh, cho dù bình thường vô cùng bạo ngược, cũng phải lộ ra vài phần sợ hãi.

Sắc mặt Hàn Lập đại biến, Tam diễm phiến trong tay khẽ động, chuẩn bị đánh ra thì đột nhiên ….

Xảy ra một chuyện khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Ngũ ma đột ngột điên cuồng gầm lên giận dữ, miệng phun ra một cỗ ngũ sắc quang diễm hướng đáy của tiểu sơn đánh tới.

Ngũ sắc quang diễm nhanh chóng cuồng phát ôm lấy tiểu sơn, trong nháy mắt thế rơi của tòa tiểu sơn liền chậm lại.

Bốn ngọn sơn phong đến sau chưa bị hỏa diễm ảnh hưởng, vẫn hung hăng đè xuống. Kết quả sau khi một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, bốn ngọn núi không ngờ tự động đánh tới cùng 1 lúc, ở giữa không trung liền bộc phát ra 1 vòng thúy mang cực lớn như ánh mặt trời gay gắt.

Phía dưới thúy mang, hỏa sắc quang diễm quay cuồng không ngừng, ngăn cản thúy mang lan đến.

Cả hai giằng co quyết liệt, cảnh tượng quả thật diễm lệ vô cùng.

Hàn Lập vô cùng kinh ngạc. Hắn tuy biết là ngũ hàn chí diễm sau khi dung hợp sẽ có thần thông không nhỏ. Nhưng không nghĩ là nó lại vi diệu dường này. Ngay cả những tòa tiểu sơn này cũng có thể ngạnh kháng.

Hô lão ma nhìn thấy cảnh này thì thần sắc khẽ biến, miệng không ngừng đọc chú ngữ, lập tức bốn tòa sơn phong phía sau liền rơi xuống, nhanh chóng mất dạng trong thúy mang chói lọi.

Lúc này, một tiếng gió rít càng thêm mãnh liệt vang lên, sau một trận giao động,. Không gian bùng lên một trận dao động. mấy tòa tiểu sơn lấy khí thế, thúy dương hùng hổ đè xuống

Ngũ sắc quang hà sau một trận dao động kịch liệt thì tán loạn ra thành nhiều mảnh nhỏ rồi tan biến.

Nhưng Hàn Lập đã sớm thúc dục pháp quyết, lập tức bộ xương khô thật lớn hóa thành năm cỗ bạch khí bay xuống phía dưới. Lúc này một tiếng phượng ngân vang lên. Một con tam sắc hỏa điểu từ trong Tam Diễm Phiến tuôn ra hung mãnh đánh tới thúy mang.

Một quầng sáng lớn hơn mười trượng bao liệt. Tam sắc quang mang liền làm cho thúy mang rơi chậm lại. Hai cái này ở không trung va chạm làm cho hào quang đan xen vào nhau vô cùng diễm lệ,nhưng chỉ một lúc sau tam sắc quang diễm liền nhanh chóng rơi vào thế hạ phong.

Ánh mắt của Hàn Lập chớp động, điểm một cái lên thanh sắc tiểu đỉnh trên đầu.

Vốn thanh sắc ti võng đang bảo vệ quanh hắn chợt biến thành một đoàn linh vân mang theo thanh quang lại hướng phía thúy mang phá không mà phóng lên.

Linh vân gia nhập cùng tam sắc hỏa diễm lúc này mới có thể miễn cưỡng chế trụ thúy mang.

Đúng lúc này, hai tòa núi khác cũng vừa đánh tới, một trước một sau rơi xuống. Một lần nữa lại chiếm thế thượng phong.

Hàn Lập hít sâu một hơi, hướng phía ngân sắc cự liên phất một cái.

Cự liên nhoáng lên liền biến mất tại chỗ, ngay sau đó hiện lên trên đỉnh đầu Hàn Lập, huyền bí chớp động thất sắc Phật quang.

Lục sắc tiểu xích tại liên tâm lúc này cũng nhanh chóng cuồng trướng không thôi.

------oOo------

Chương 1242: Bát Linh Xích cùng Đề Hồn Thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi làm xong những chuyện này,Hàn Lập cũng không có ý ngừng tay,hai tay hợp lại hướng lên không trung.

Một tiếng sét vang lên,tại hai tay hai đạo kim quang hình cung bắn ra sau đó hợp nhất lại hoá thành một con cự mãng,lao thẳng về phía không trung.

Cùng lúc đó,trong miệng Hàn Lập lại phun ra một viên châu trong suốt,nhoáng lên một cái hoá thành cự giao màu tím,đồng dạng hung hăng phóng đi.

Mà ngân sắc cự liên cũng từ từ tiến tới không trung.

Trong không trung thuý mang chợt loé,một lần nữa tám toà núi bay ra, chỉ co điều bốn toà trong đó đã không toàn vẹn nữa, hào quang ảm đạm, còn những toà còn lại vẫn bình thường. Nhưng những ngọn núi này lại đột nhiên chuyển động,phát sinh biến hoá không nghĩ tới. Tám ngọn núi hướng phía trung tâm bay đến sau đó dung hợp lẫn nhau tạo thành một toà cự sơn cao hơn ngàn trượng. Tiếp theo không chút do dự ép xuống phía dưới, cùng lúc này, Tử Giao cùng Điện Mãng và Ngân Liên cùng nhau đón đỡ.

Ngay lập tức, linh quang đủ màu sắc bạo liệt, hồ quang, hàn khí, ngân quang, thuý mang đan xen vào nhau làm cho cự sơn có chút rung chuyển.

Bất quá cự sơn này thật sự quá lớn. Vô luận hồ quang, lôi kích, hàn khí băng phong thì tác dụng đối với cự sơn mà nói dường như không ảnh hưởng nhiều, chỉ khẽ rung chuyển mấy lần liền ép xuống khiến đoá cự liên đang ngạnh kháng kia rơi vào hạ phong.

Hàn Lập đang đứng bên dưới thấy cảnh này hai mắt nhíu lại, lam quang trong mắt chợt loé, miệng quát khẽ một tiếng rồi há miệng phun ra một ngụm tinh huyết.

Mà đám tinh huyết này không bay vào Ngân Liên trong không trung mà bị lục thước kia hút vào.

Mười ngón tay của Hàn Lập liền vận dụng một loại pháp quyết. Đồng thời, từ trong miệng tuôn ra một tràng chú ngữ tối nghĩa.

Chú ngữ vừa nói ra, Hướng Chi Lễ cùng Phong lão quái đang đứng quan chiến liền liếc mắt nhìn nhau một cái, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ giật mình.

Mắt thấy cự sơn ngàn trượng kia sắp đem Ngân Liên đánh tan thì đột nhiên tám loại thanh âm quái dị đồng thời truyền ra từ trong lục sắc mộc thước. Lập tức chỉ thấy thước này chuyển động xoay tròn, tám đạo cự đại hư ảnh liền hiện ra.

Mà các hư ảnh này dưới sự thúc dục của pháp quyết Hàn Lập đang niệm, hình thể đột nhiên cuồng trướng hoá thành tám con linh thú dài hơn mười trượng, toàn thân lục quang mênh mông, phảng phất như là thực thể vậy. Mà mỗi hư ảnh bộ dáng đều là các loại linh thú độc nhất vô nhị trong thiên địa. Tám đạo hư ảnh này đồng loạt đánh tới ngạnh kháng cùng cự sơn kia làm cho nó chỉ có thể chậm rãi chuyển động trong không trung mà không thể tiếp tục hạ xuống mảy may.

Lão ma đang đứng xa xa nhìn thấy cảnh này thì sắc mặt có chút khó coi.

Hắn tuy rằng không thực sự có ý định diệt sát đối phương nhưng tuyệt đối có ý muốn Hàn Lập bị trọng thương. Nếu để cho Hàn Lập chỉ một kích mà dễ dàng chống lại như thế thì kế hoạch của hắn chẳng phải hoàn toàn phá sản sao.

Trong lòng vừa nghĩ vậy, Hô lão ma tuy chưa động nhưng thần niệm âm thầm thúc giục. Đột nhiên cự sơn đột nhiên vang lên một tiếng thanh minh lớn, vô số hôi sắc ảnh tử bắn ra hoá thành nhiều con Thương Viên chừng một trượng, mặt mày hung ác dị thường trực tiếp đánh xuống.

Thương Viên này cũng không phải là yêu thú gì mà chẳng qua chỉ là huyết tế của yêu thú khi luyện chế bảo vật này hoá thành, cơ bản là bất diệt chi thể, chẳng sợ bị tấn công. Chỉ trong một lát, uy lực của cự sơn lại tăng lên chóng mặt,gặp mạnh thì ngạnh kháng, gặp yếu thì yếu bớt, khó chơi cực kỳ. Đột nhiên hắc quang nháy mắt từ bên người Hàn Lập xuất hiện hoá thành Đề Hồn Thú lớn hơn một trượng, hai mắt sáng ngời, trong miệng phát ra tiếng minh thanh dài, trên thân hình hắc quang một lần nữa lại nổi lên.

Chỉ trong chốc lát đã bành trướng tới hơn mười trượng, sau đó đình chỉ biến hoá mà trong mũi hừ một tiếng.

Một cỗ hoàng hà theo mũi cự viên thoát ra, sau đó biến thành hàng trăm đạo hoàng quang hướng lên trời bắn đi.

Sự tình tiếp theo có chút kỳ quái, trên mỗi con Thương Viên đều tràn ngập yêu khí, mỗi con tựa hồ đều có tu vi yêu thú cấp năm, thậm chí có một số cấp bảy đỉnh giai thế nhưng vừa chạm vào hoàng quang liền giống như kiến hôi, rơi xuống hàng loạt. Hơn nữa chỉ trong chớp mắt liền hoá thành một đám lục vụ, bị đám hoàng quang dẫn dắt trở về.

Các đám lục vụ này đều bị Đề Hồn Thú nhất nhất hút vào.

Mấy trăm con Thương Viên cứ như vậy bị Đề Hồn Thú hút vào trong bụng. Chẳng qua sau màn thôn phệ này hoàn thành thì hình thể Đề Hồn Thú liền thu nhỏ lại hoá thành một đạo ô quang tự động bay vào trong túi linh thú của Hàn Lập.

Hàn Lập đầu tiên ngẩn ra, nhưng say khi Đề Hồn Thú dùng thần niệm truyền tin tức đến thì trong lòng vui vẻ.

Khi thấy Đề Hồn Thú một hơi thôn phệ nhiều Thương Viên một cách quỷ dị như vậy thì các tu sĩ đều cảm thấy ngoài ý muốn, cho dù là Hô lão ma nhất thời cũng sững người. Những người khác đều không biết sự lợi hại của các Thương Viên nhưng bảo vật này là của hắn, biết rõ yêu hồn này(Thương Viên) rất khó đối phó thì trong lòng cảm thấy giật mình khi chứng kiến một màn viễn siêu như vậy.

Mà cự sơn phía không trung dưới sự hợp lực của tám đạo hư ảnh linh thú liền hoàn toàn dừng lại. Bộ dáng không thể hạ xuống chút nào nữa.

Sắc mặt Hàn Lập biến đổi, đang nhìn chằm chằm vào cự sơn mà cân nhắc có nên dùng bảo vật khác để hoàn toàn huỷ diệt bảo vật này không.

"haha, Hàn sư đệ cùng Hô đạo hữu thần thông quả thật quảng đại. Lần giao thủ này hay là nên dừng lại thôi, cứ tiếp tục như thế sợ rằng sẽ tổn thương hoà khí." Hướng Chi Lễ đang đứng bên dưới bỗng nhiên cười ha ha,mở miệng nói.

Thân hình hắn nhoáng lên một chút liền biến mất tại chỗ.Nhưng ngay sau đó đột nhiên xuất hiện chỗ Hàn Lập cùng Hô lão ma,chợt vung tay một cái giống như tuỳ ý hướng cự sơn đánh một trảo.

Một chùm tiếng oanh long vang lên,phía trong hư không một đạo hắc khí quấn quanh quỷ trảo lớn như che trời từ trên không giáng xuống đỉnh núi.Năm ngón tay vừa dùng một chút lực liền đem ngọn núi nâng lên gần mười trượng.

Hàn Lập nhìn thấy thần thông của Hướng Chi Lễ thì sắc mặt không khỏi khẽ biến,còn Hô lão ma thì thần sắc khó coi.

"Hừ,thật không thể ngờ linh trảo của Hướng đạo hữu đã tu luyện đến cảnh giới này. Nhưng thi triển nơi này chẳng lẽ định thị uy với Hô mỗ sao?" Hô lão ma ánh mắt lạnh băng, âm trầm nói.

"Linh trảo này chẳng qua chỉ là chút tài mọn, như thế nào lại lọt vào mắt của Hô huynh được. Chẳng qua tại hạ sợ vạn nhất đạo hữu hứng khởi quên mất ước hẹn một kích thì sao? Hiện nay Hàn sư đệ hẳn có thể xem là tiếp được một kích rồi chứ?" Hướng Chi Lễ mỉm cười lơ đễnh nói.

"Hô mỗ thân là người đứng đầu Ma cung, như thế nào lại bội ước cùng một gã Nguyên Anh tu sĩ. Hàn đạo hữu đích thật là đã tiếp

được một kích của ta." Hô lão ma tâm tình bất định, một lúc lâu mới hướng Hướng Chi Lễ chậm rãi gật đầu. Lập tức khoát tay một cái hướng cự sơn xa xa thu lại.

Lập tức cự sơn truyền ra một trận ông minh, đồng thời cả vật thể phát ra thuý mang chớp động không thôi.

Hướng Chi Lễ khoé miệng chớp động, cự trảo đang nắm lấy đỉnh núi kia lập tức tiêu thất. Tiếp theo cự sơn nghìn trượng run lên một trận biến thành tám toà núi nhỏ, sau đó xé gió vừa bay về vừa thu nhỏ lại. Khi tám ngọn núi bay đến gần quyển trục thì chỉ nhỏ chừng mấy tấc mà thôi,biến mất không thấy bóng dáng.

Cảnh tượng đồng dạng xuất hiện tại hơn mười ngọn núi trên đầu lão ma,trong nháy mắt thu vào trong hoạ quyển sau đó hoạ quyển này linh quang chớp động từ từ khép lại, một lần nữa quay trở lại bộ dáng một quyển trục cổ xưa, không chút bắt mắt.

Lão ma hư không đánh ra một trảo, quyển trục liền hoá thành một đạo lục quang biến mất vào trong tay áo.

"Tuy rằng Tử Linh nha đầu kia ta không cưới làm vợ nữa nhưng còn hai nàng còn lại, ba ngày sau sẽ cử hành điển lễ nạp thiếp. Hướng huynh sẽ không như vậy mà rời đi, không uống được một ly rượu mừng chứ?" Mộc quan lão giả ánh mắt đảo qua người Hàn Lập cùng Hướng Chi Lễ nhưng sau đó liền nhoẻn miệng cười, dường như lời nói lãnh đạm đối với Hướng Chi Lễ chưa bao giờ nói ra.

"Chuyện này là đương nhiên, Hướng mỗ đã đích thân đưa tặng vật đến, như thế nào lại không ở lại uống mấy chén." Hướng Chi Lễ vẻ mặt đồng dạng tươi cười, cũng không có chút kỳ quái nào.

Ánh mắt Hàn Lập loé lên, nhưng tâm niệm nhanh chóng trở lại, trên mặt ẩn giấu một chút dị sắc trả lời: *"Nếu Hướng sư huynh cùng Hoà Phong đạo hữu đã ở lại, Hàn mỗ như thế nào lại ly khai."*

"Ha ha, tốt. Các vị đạo hữu, chúng ta cùng vào trong điện vui vẻ uống rượu một trận." Hô lão ma cười to một trận, hoá thành một

đạo ô quang hướng cung điện bên dưới vọt tới.

Các tu sĩ bên dưới chứng kiến thần thông của Hàn Lập cùng Hô lão ma vừa thi triển thì tâm thần chấn động, cảm thán không ngừng. Giờ thấy Hô lão ma nói vậy thì trong miệng liên tục xưng phải, nối đuôi nhau đi vào.

Phong lão quái sau khi cười hắc hắc thì quay trở vào đại điện, phía dưới chỉ còn lại vẻ mặt kinh hỉ của Tử Linh.

"Hàn sư đệ, chúng ta cũng vào thôi. Hắc hắc, Hô đạo hữu tính tình hào sảng, nếu ngươi đã tiếp được hắn một kích thì hắn sẽ không tìm cách gây khó dễ với ngươi nữa đâu. Ngươi cùng nha đầu kia cứ việc ở lại Ma cung mấy ngày vui vẻ đi." Hướng Chi Lễ cười hì hì cùng Hàn Lập nói mấy câu, sau đó cũng hạ xuống, nghênh ngang tiến vào trong điện.

Hàn Lập cười khổ một tiếng, lắc lắc đầu rồi cũng từ từ hạ xuống.

"Hàn huynh, ngươi không sao chứ?" Tử Linh rốt cuộc nhịn không được lại gần nói, trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng cùng cảm kích.

"Ta không sao, chẳng qua chỉ tiêu hao chút nguyên khí. Nhưng Tử Linh cô nương, ngươi định ly khai ngay hay đợi sau khi điển lễ kết thúc mới rời đi." Hàn Lập nhìn nàng bình tĩnh hỏi.

"Hàn huynh định khi nào đi? Ta có thể cùng Hàn huynh ly khai không?" Tử Linh suy nghĩ một chốc liền trả lời.

"Nếu đã như vậy thì có lẽ ngươi phải chờ mấy ngày rồi. Ta chỉ sợ không thể lập tức ly khai khỏi đây được." Hàn Lập trầm mặc một hồi sau đó khẽ thở dài.

------oOo------

Chương 1243: Hoả Ngục

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Bây giờ mà bỏ đi thì có chút không ổn, ngược lại sẽ đắc tội với vị Hoá Thần kỳ tu sĩ Hô lão ma này. Ta thấy bọn họ đối với Hàn huynh cũng có chút kiêng kỵ, chắc Hô lão ma cũng sẽ không lật lọng đâu."

Tử Linh hơi do dự một chút rồi cũng chậm rãi gật đầu.

Nàng hiện nay đã khôi phục được tự do, trí tuệ cùng sự tỉnh táo một lần nữa quay trở lại, liền không dám một thân một mình làm *"Tử Linh tiên tử"* ngao du thiên hạ.

Đối với bộ dáng của nàng, Hàn Lập chỉ cười rồi hướng đại điện đi tới.

Tử Linh liếc nhìn bóng dáng Hàn Lập một cái, con mắt sáng lưu động không biết đang nghĩ tới điều gì, hai má chợt đỏ bừng nhưng lập tức cắn nhẹ hàm răng, nhẹ nhàng theo sau.

Ba ngày sau, tại Ma cung cử hành nạp thiếp đại điển của Hô lão ma.

Đến chúc mừng còn có một ít ma tu tán tu chừng hai-ba mươi người.Nhưng những người này đều có tu vi Nguyên Anh trung kỳ, sau đó lại có thêm mấy vị đại tu sĩ nữa.

Điều này làm cho nhận thức của Hàn Lập về tu tiên giới Đại Tấn phải xem lại một phen. Tu tiên giới Thiên Nam đích xác không thể sánh bằng.

Các tu sĩ đến chúc mừng gặp những ba gã tu sĩ Hoá Thần kỳ cùng Hàn Lập giao hảo thì đều giật mình. Nhưng khi nghe kể các sự tình về Hàn Lập như thiếu chút nữa đem Âm La Tông đánh cho tan tác, lại hướng Hô lão ma đòi người, còn giao thủ với Hô lão ma một phen thì trong lòng mỗi người đều hoảng sợ, cố gắng kết giao cùng Hàn Lập. Mỗi người đều khách vạn phần, không dám có chút chậm trễ.

Đã nhiều ngày qua, Hô lão ma đối mặt cùng Hàn Lập vẫn bình thường, dường như sự tình liên quan đến Tử Linh chưa từng diễn ra vậy.

Hàn Lập thấy vậy trong lòng buông lỏng vài phần nhưng vẫn không bởi vậy mà hoàn toàn buông thả, cẩn thận dị thường. Tử Linh lúc này cũng không dám dễ dàng rời xa Hàn Lập, có một vị đại mỹ nữ theo sát bên người đi tiếp khách tự nhiên đối với Hàn Lập cũng không phải việc thống khổ gì.

Nhưng đại lễ vừa chấm dứt, Hàn Lập cùng Hướng Chi Lễ lập tức cáo từ, mang theo Tử Linh ly khai Ma cung, biến mất không thấy tăm hơi.

Ba tháng sau, tại đỉnh núi của một toà vô danh sơn, một gã nam tử trẻ tuổi lẳng lặng đứng trên khối cự thạch, nhìn ra xa.

Người thanh niên này khuôn mặt bình phàm, chính là Hàn Lập đã rời Ma Đà sơn mấy tháng trước.

Giờ phút này hai mắt hắn nhìn thẳng nhưng lại ẩn hiện một tia phức tạp cùng do dự.

Bỗng nhiên hắn nâng hai tay lên, chăm chú nhìn trong giây lát.

Ngay hôm trước, hắn còn cùng Tử Linh điên cuồng một trận.Cái cảm giác ôn nhu này thật sự là dễ chịu vô cùng. Nhưng hiện nay chỉ còn một mình hắn đứng tại đây.

Nguyên lai Hàn Lập ngày đó cùng Tử Linh ly khai khỏi phạm vi thế lực của Thiên Ma Tông, hai người chậm rãi độn quang ôn lại chuyện cũ. Hai người năm đó chia tay tại Truỵ Ma Cốc liền mỗi người một phương không thấy tin tức, nghe chuyện của đối phương liền cười rộ lên.

Hai người trong lòng nguyên bản không thể nói là không có một chút tình cảm, sau hơn tháng ở chung cũng không kìm long được,đã không thể không cùng nhau trải qua chuyện quan hệ nam nữ.

Nhưng sau đó Tử Linh lại nói rõ,Hàn Lập đã có song tu đạo lữ, không thể chính thức cưới nàng mà nàng cũng không nguyện ý làm thị thiếp. Chẳng qua, cả cuộc đời này ngoài Hàn Lập ra nàng sẽ không động tâm với nam nhân nào khác, lại càng không gả cho ai, chỉ chuyên tâm tu luyện để có hy vọng đại đạo đại thành.

Nói xong những lời này, Tử Linh thần sắc bình tĩnh, thản nhiên rời đi.

Tuy rằng Hàn Lập có năng lực có thể mạnh mẽ lưu nàng lại nhưng hắn nhìn thấy sự kiên định của nàng thì chỉ có thể yên lặng để nàng ra đi.

Giờ phút này, hắn đứng tại đây trong lòng hồi tưởng lại những ngày tháng của hai người, tâm tình có một loại cảm giác mất mát không thể nói rõ, ngoài ra còn có chút đau lòng.

Hắn biết rõ tâm tình của mình có chút dấu hiệu bất ổn nhưng vẫn chưa làm gì mà chỉ lặng yên cảm thụ cảm giác này.Không biết sau bao lâu,vẻ mê mang trong mắt Hàn Lập biến mất, một lần nữa khôi phục lại sự bình tĩnh.

"Chuyện này đại khái chỉ là hữu duyên vô phận mà thôi." Hàn Lập thì thào nói một câu.

Sau đó thanh quang quanh thân hắn loé sáng, hoá thành một đạo khinh hồng phá không bay đi.

Chỉ trong khoảnh khắc, độn quang đã biến mất vô tung vô ảnh tại chân trời.

"Hoả Ngục", Một trong thất đại cấm địa của Đại Tấn, nằm ở phía Đông Nam, đã tồn tại từ thời thượng cổ.

Nơi đây giống như một lò lửa, ngoài hai màu đỏ đen thì gần như không còn màu sắc nào khác. Hơn nữa khu vực này kéo dài hàng ngàn dặm, trên đó xuất hiện dày đặc các loại núi lửa lớn nhỏ.

Cao thì vạn trượng, thấp thì chỉ hơn trăm trượng, phảng phất như đồi núi bình thường.

Mà các ngọn núi lửa này cái thì sơn khẩu đỏ bừng, ánh lửa chớp động kinh người, cái thì trầm lặng một màu đen thui, còn có những ngọn đang rung chuyển ầm ầm, tuôn ra một đoàn dung nham nóng bỏng.

Trên không trung miền đất này, một tầng nhiệt vân trải rộng, trên mặt đất đen tuyền một mảnh, lắng đọng không biết bao nhiêu tầng bụi núi lửa. Tại tầng trời thấp thì đều là đám hơi lưu huỳnh cực nóng, nhiệt độ cao hơn bên ngoài không biết bao nhiêu lần.

Một địa phương tàn bạo như vậy người thuờng căn bản không thể sinh tồn được. Đã có một ít tu sĩ mạo hiểm bay vào, thỉnh thoảng có người nhặt được trên mặt đất thứ gì đó, lại có người trực tiếp bay vào miệng núi lửa mất dạng.

Mà đám tu sĩ dám vào trong miệng núi lửa thì tu vi cố nhiên không thể thấp được.

Hoả ngục tất nhiên là nơi hiểm ác, nơi ngưòi thường căn bản không thể sinh tồn nhưng cũng là nơi các tài liệu hoả thuộc tính có khả năng tìm thấy nhất. Nhưng ý nghĩa chân chính của một trong thất đại cấm địa không phải là trên mặt đất mà là các ngọn núi trung tâm của hoả ngục.

Đất trời chốn này tất cả đều bị khói hồng bao phủ,trải dài không biết bao nhiêu ngàn dặm. Chỉ có mảng mây hồng này mới là cấm địa chân chính, tu sĩ tiến vào trong đó rất ít người có thể đi ra.

Cho nên tại biển khói gần đấy,bình thường căn bản không có thân ảnh tu sĩ xuất hiện.

Nhưng bỗng một ngày, tại bên cạnh hoả vụ, linh quang tại chân trời loé sáng, một đạo thanh hồng bắn nhanh đến. Trong nháy mắt đã đến gần hoả vụ gần trăm trượng.

Quang mang chợt tắt, hiện ra thân ảnh của một gã tu sĩ trẻ tuổi.

Đúng là Hàn Lập sau khi khôi phục tâm tình liền liên tục di chuyển mấy tháng, chạy tới nơi này.

Thân hình hắn vừa xuất hiện, liền đảo mắt quan sát khắp nơi một lượt,sau đó dừng lại trên biển khói cách đó không xa.

Phiến hồng vụ này với sương mù trước đây Hàn Lập gặpqua có khác biết rất lớn.Bên trong vụ hải không khí hoàn toàn trầm lặnăn một chút tiếng động vang lên.

Hàn Lập hai tay để sau lưng, thần sắc nhàn nhạt ngóng nhìn trong chốc lát rồi linh quang chợt loé, bắn nhanh vào trong biển khói m àu hồng.

Vừa tiến vào trong vụ hải, thanh sắc linh quang hộ thể của Hàn Lập vừa cùng hồng vụ (khói hồng) tiếp xúc liền phát ra thanh âm bạo liệt kinh người.

Hồng quang cùng thanh quang đan xen lẫn nhau, thanh thế cực kỳ kinh người, hơn nữa va chạm càng ngày càng kịch liệt.

Hàn Lập trong lòng nao nao,nhướng mày một cái liền bay về sau hơn trăm trượng, một tay đột nhiên vỗ vào túi trữ vật một cái.

Hồng quang chợt loé, hơn mười đạo xích mang bắn ra xoay quanh một vòng, hiện ra hơn mười vật thể trong suốt hình trụ.

Là một cây thước dài, trên mặt hồng quang lập loè, điêu khắc phù điêu xích giao sống động.

Đây là các Hoả Long Trụ mà Hàn Lập thu được trong Côn Ngô Sơn, sau đó luyện chế thành một bộ bảo vật.

Hàn Lập trong miệng lẩm bẩm, một tay hướng các hoả trụ nhẹ nhàng điểm vài cái.

Các hoả trụ này liền xoay chuyển, sau đó bắn ra rồi lại quay vào. Cứ vậy đứng yên lơ lửng trong không trung.

Hồng quang chợt loé, trên các cây cột, xích giao phun ra một cỗ quang mang đỏ đậm tạo thành một cái lồng lửa đem Hàn Lập bao vào trong.

Nói cũng kỳ quái, hồng vụ đụng phảic ái lồng lửa này thanh âm bạo liệt liền dừng lại,tất cả bị quang tráo đánh bạt qua một bên,một chút ảnh hưởng cũng không có.

Hàn Lập thấy vậy thần sắc có vẻ hài lòng, tốc độ độn quang liền tăng vọt.

Tại trong vụ hải này, thần niệm bị hạn chế rất nhiều.Với tu vi của Hàn Lập, thần thức cũng chỉ có thể cảm ứng được một khu vực rất nhỏ xung quanh.

Đối với hắn sau khi tiến giai đại tu sĩ mà còn gặp khó khăn như vậy thì các tu sĩ khác càng không nói tới. Xem ra tu luyện tới Nguyên Anh hậu kỳ mới đến đâyquả nhiên là một quyết định sáng suốt.

Hàn Lập đến đây tự nhiên là vì thái dương tinh hoả dùng để luyện chế dương thuỷ.

Hắn thông qua sưu hồn Hàn Ly thượng nhân của Tiểu Cực Cung thu được thông tin có một luồng thái dương tinh hoả rơi xuống Nhân giới, ẩn thân trong *"Hoả Ngục"*cấm địa. Chẳng qua chỗ ẩn than này thật sự là hung hiểm dị thường cho nên Hàn Lập năm đó cũng không vội vã tìm đến. Hiện nay đã là Nguyên Anh hậu kỳ, tự mình có điểm nắm chắc nên hắn mới đến.

Dù sao việc dương thuỷ có thể kéo dài thọ nguyên thật sự quan trọng vô cùng. Mà hắn tại Ma cung vì cứu Tử Linh đã cấp cho Hô lão ma vài giọt Hàn Tuỷ, số còn lại cũng đủ phối chế năm sáu phần nữa.

Đương nhiên luồng thái dương tinh hoả đi lại không thấy bóng, thêm nữa thân ở bên trong hoả ngục, càng khó có thể bắt giữ. Nếu không phảihàn ly thượng nhân sớm biết rằng luồng thái dương tinh hoả này rơi xuống, cũng là một gã đại tu sĩ, lại như thế nào không đem thu lại.

Cơ hội Hàn Lập bắt được Thái Âm Chân Hoả cũng không phải là không có. Nếu không hắn sẽ không tuỳ tiện đến đây.

Nhưng trong phiến vụ hải của cấm địa Đại Tấn, tất nhiên không chỉ có các loại hoả linh biến thành lôi hoả lực thế này mà còn có nhiều thứ nguy hiểm khác nữa. Mà trong phiến hồng vụ sơn mạch này còn tồn tại rất nhiều hoả thuộc tính yêu thú, nghe nói lục cấp thất cấp đều có đủ. Nếu bị hơn mười đầu cao giai yêu thú vây công thì chỉ sợ Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ như Hàn Lập cũng sẽ gục ngã.

Huống chi, trong phiến hồng vụ này điều nguy hiểm nhất cũng không phải yêu thú.

Hàn Lập đang suy nghĩ thì bỗng nhiên cảm ứng được cái gì đó, hai mắt hàn quang vụt loé, một tay nhấc lên hướng về một bên.

Kim quang theo đó bắn ra, biến mất trong hồng vụ.

------oOo------

Chương 1244: Pháp Trận,Tế Đàn Và Cự Đỉnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một tiếng kêu to quái dị vang lên,sau đó một đạo hắc ảnh từ trong vụ hải vọt ra hoá thành một con yêu cầm dài vài thước màu đỏ nhạt,một đôi mắt màu lam,trên đầu có tử quan.Nhưng một bên cánh vết máu loang lổ,có một lỗ thủng bằng nắm tay đang tuôn ra máu tươi.

Yêu cầm này tính tình hung hãn dị thường,tuy rằng trọng thương nhưng vẫn hung tợn đánh về phía Hàn Lập.

Chẳng qua việc này cũng không kỳ quái lắm,yêu thú hoả thuộc tính tính tình căn bản hung ác hơn các loại yêu thú khác rất nhiều.

Hàn Lập thở dài, năm ngón tay tuỳ ý duỗi ra.

Tiếng *"vù vù"* xé gió liên tiếp truyền ra,năm đạo hồng ti theo đó bắn nhanh ra,sau khi loé lên xuyên thủng thân thể yêu cầm, lập tức liền quấn quanh, ra sức siết chặt lại.

Hồng quang chớp động, liền đem yêu cầm này cắt thành một đống lẫn lộn máu thịt.

Hồng quang này cực nhỏ,giống như Hoả Linh Ti!Bảo vật này đối mặt với đối thủ hơi thấp giai một tí liền hiển lộ điểm đáng sợ của mình.

Hàn Lập lại lật chuyển bàn tay,hồng ti liền quay về biến mất trong bàn tay.

Càng đi sâu vào trong,yêu thú xuất hiện càng ngày càng nhiều,chỉ trong khoảng thời gian ngắn,Hàn Lập đã đánh chết hơn mười con.

Trong đó,có một lần hiện ra năm sáu con hoả vượn dài cả trượng,đồng loạt đánh tới.Nếu là một gã Nguyên Anh sơ kỳ tu sĩ thì tự nhiên sẽ phải luống cuống tay chân một lúc,nhưng đối với Hàn Lập thì không đáng để vào mắt.

Hắn chỉ há mồm phun ra mấy thanh tiểu kiếm,đã đem bốn con hoả vượn đầu đồng tay sắt, một chém liền giết chết một cách nhẹ nhàng. (NB: đập phát chết luôn)

Chẳng qua,sau khi tiến vào sâu hơn một chút hắn đã thực sự gặp phiền toái.

Cách hắn hơn mười trượng,một đoàn quang mang màu đỏ chói hiện lên,biến hoá không ngừng.Khi thì mang hình thái hổ sói, chốc lát lại hoá thành ngoại hình của yêu cầm,căn bản không có hình thái cố định, dường như là vật vô hình vậy.

Hàn Lập lạnh lùng nhìn vật ấy một lát, đột nhiên nhấc tay lên, mấy đạo kiếm khí màu vàng liên tục chém tới.

Kim quang rất dễ dàng dem vật ấy trảm thành mảnh nhỏ nhưng sau khi kiếm khí tiêu tán thì hồng quang lại hướng không trung tụ lại, hình dáng không chút sứt mẻ.

Hàn Lập không khỏi nhíu mày một trận, lập tức hai tay lại bấm quyết, trong miệng phun ra một đạo tử sắc quang trụ đem trung tâm quang đoàn xuyên thủng thành một cái thông đạo.

Đó chính là một loại bí thuật mới mà Hàn Lập sau khi tiến giai lên Nguyên Anh hậu kỳ nghĩ ra,đem Tử La Cực Hỏa áp súc sau đó dùng linh lực cường đại phun ra.

Kể từ đó,uy lực của nó tăng lên đáng kể,thật sự không thể xem thường.

Tuy rằng một lúc sau quang đoàn vẫn khôi phục lại nhưng rõ ràng tốc độ chậm lại rất nhiều.

"Quả nhiên đúng như tin đồn, đúng là hoả sát linh. Chuyện này có

*chút khó giải quyết đây. Dùng cả cực Hàn chi diễm cũng không có nhiều tác dụng. Trách không được Hàn Ly thượng nhân trong trí nhớ cũng có chút kiêng kỵ yêu vậy này."*Hàn Lập thì thào tự nói mấy câu.

Nhưng đúng lúc này, hồng sắc quang đoàn hình thái biến đổi, hoá thành một con quỷ than thể đỏ đậm, miệng phun lửa đỏ phi thẳng đến.

Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, một tay hướng hư không vỗ một cái, một cự thủ hiện lên trên đầu của hoả quỷ chụp xuống nhanh như chớp, năm ngón tay hơi dùng sức liền đem yêu vật này chộp vào trong lòng bàn tay.

Hồng quang chớp động,thân hình hoả quỷ liền tan rã thành từng mảnh nhỏ. Nhưng ngay sau đó, hồng quang lại hợp lại ở phụ cận, phục hồi như cũ.

Khoé miệng Hàn Lập cười lạnh, một tay vỗ vào túi trữ vật như muốn lấy ra thứ gì đó. Nhưng đúng lúc này, một tiếng thanh minh từ trong thân thể truyền ra, lập tức trên đầu vai xuất hiện một con xích hồng tiểu điểu, chỉ có mấy tấc, bộ dáng xinh đẹp.

Hàn Lập vừa quét mắt qua tiểu điểu này thì không khỏi ngẩn ngơ.

Thì ra đoàn chân hoả chi linh kia chính là do Thái Âm Chân Hoả biến thành.

Trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ kinh ngạc, chưa hiểu vì sao hoả điểu này lại chủ động hiện ra thì hoả điểu đột nhiên mở hai cánh ra, bay thẳng đến đoàn hồng quang đối diện.

Trên đường đi, hoả điểu thân hình biến lớn, thân hình chớp động vài cái liền lớn vài thước há mồm hướng quang đoàn bay đến.

Nói cũng kỳ quái, đoàn hồng quang vô hình kia lại bị hoả điểu bắn thủng một lỗ.

Liên tục vài lần như thế, vài cái lỗ thủng xuất hiện mà hoả đoàn cũng vô pháp khôi phục lại như trước.

Nhưng hoả sát linh này tựa hồ linh trí không cao, cũng không có chút bộ dáng đau đớn nào mà chỉ có cảm giác không khoẻ liền không ngừng biến hoá chính mình, muốn thoát khỏi Thái Âm Hoả Điểu.

Nhưng móng vuốt của hoả điểu lại bám chặt vào thân thể của hoả sát linh, mặc cho nó biến hoá đều không bị ảnh hưởng, ngược lại tốc độ mổ lại càng tăng nhanh.Cơ hồ chỉ trong nháy mắt,hoả đoàn liền bị mất đi hơn nửa thân thể.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này liền khẽ nở nụ cười.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới Thái Âm Hoả Điểu này lại có khả năng khắc chế hoả sát linh khiến người ta đau đầu này.

Như vậy khiến hắn đỡ phải động tay động chân.

Hàn Lập thần sắc thoải mái, biểu tình bàng quan theo dõi.Không lâu sau,hoả sát linh đã bị Thái Âm Hỏa Điểu cắn nuốt sạch sẽ.

Sau đó Hoả Điểu phát ra một tiếng kêu dài, sau đó bay trở về đầu vai Hàn Lập, rỉa sạch lông cánh của chính mình, tựa hồ không muốn lập tức lại quay vào trong cơ thể Hàn Lập.

Trong hồng sắc vụ hải này hẳn nhiên không chỉ có một đoàn hoả sát linh này nên Hàn Lập cũng không mạnh mẽ thu hồi hoả điểu lại. Độn quang lại loé lên, biến mất trong vụ hải.

Diện tích bao phủ của phiến vụ hải vày lớn đến mức khó tin, hơn nữa thần niệm của Hàn Lập chịu hạn chế nên cũng không dám phi độn quá nhanh. Sau ba ngày mới tới mục tiêu là một toà núi lửa cực lớn đang lặng yên phiêu phù trong không trung.

Mà trên đường hắn đánh chết không một trăm thì cũng bảy tám chục con yêu thú, thậm chí còn có yêu thú thất cấp đỉnh giai, chỉ cách biến hoá cấp tám một đoạn ngắn mà thôi. Khi chân chính hoá thánh bát cấp yêu thú sẽ mở ra linh trí nên đa phần sẽ rời khỏi Hoả Ngục kiếm địa phương khác tu luyện.

Về phần hoả sát linh thì cũng không nhiều lắm, chỉ có hai luồng mà thôi. Tất cả chúng đều bị Thái Âm Hỏa Điểu cắn nuốt sạch sẽ, vẫn chưa có phiền toái lớn nào cả.

Nhưng thật ra khi trải qua một khu vực hoả hồ, độn tốc của Hàn Lập không thể không chậm lại bởi vì trong hồ phun lên nhiều cỗ hoả trụ uy lực không nhỏ mà lại không có tí báo trước nào cả.

Hàn Lập tuy rằng cũng không thực sự sợ hãi hoả trụ này nhưng tổn hao pháp lực quá lớn để kháng cự lại thì hắn cũng không muốn chút nào.

Lúc này hắn đành cẩn thận thong thả độn tốc, chậm rãi bay qua khu vực này.

Hiện tại, Hàn Lập đang đứng trên vòng tròn miệng núi lửa, hai tay khoanh lại nhìn về phía trước ánh mắt chớp động không thôi.

Một tay vỗ vào túi trữ vật bên hông, một đống trận kỳ, trận bàn xuất hiện trong tay, hắn liền hướng về sau ném đi. Lập tức ngân từng đạo quang loé lên một. Một thân hình *"Hàn Lập"* quỷ dị xuất hiện, đưa tay ra, một tảng lớn ngân hà bao phủ trận pháp đó vào trong.

Chính là đệ nhị Nguyên Anh đang khống chế khôi lỗi hình người.

Con khôi lỗi nhoáng lên một cái liền hoá thành một đạo ngân hồng phá không bay đi, trong nháy mắt biến mất trong vụ khí.

Hàn Lập thì ngồi tại chỗ nhắm mắt dưỡng thần.

Qua thời gian khoảng một bữa cơm, tiếng xé gió truyền đến, khôi lỗi lại xuất hiện,trên tay trống không.

Hàn Lập một mở mắt ra, nhìn Nhân hình khôi lỗi gật gật đầu.

Khôi lỗi nhoáng lên một cái biến mất không thấy tăm tích.

Mà thân hình Hàn Lập đại phóng linh quang, liền hoá thành một đạo thanh hồng bắn đi, chớp lóe vài cái, ngừng lại ở trung tâm miệng núi lửa, liền hiện bóng người Hàn Lập.

Hàn Lập đánh giá vùng phụ cận một lượt rồi vươn tay lên, một kiện đồ vật màu trắng nhanh chóng phóng ra ngoài.

Vật ấy quay tròn trên không trung, hình thể trong linh quang biến lớn, cuối cùng hoá thành một vật cao hơn mười trượng, rơi xuống mặt đất.

Làm cho vùng phụ cận đều run lên một cách trầm trọng.

Đó là một cái tế đàn nhỏ dùng noãn ngọc luyện chế thành, trên mặt ngoài có nhiều phù văn huyền ảo, hiển nhiên đã trở thành cấp bậc pháp khí.

Hàn Lập lật tay một cái, một cái tiểu đỉnh màu lam xuất hiện tại lòng bàn tay.

Chú ngữ trong miệng vang lên, vài đạo pháp quyết đánh lên trên đỉnh.

Tiểu đỉnh quay tròn một trận, linh quang đại phóng, hình thể phóng to thành cự đỉnh lớn hơn một trượng.

Ngón tay Hàn Lập nhẹ nhàng điểm nhẹ về phía đỉnh một cái, nhất thời từ trong tiểu đỉnh bắn ra một đạo lam quang, sau đó nhanh chóng mở rộng.

Tiếng *"lách cách"* vang lên, lam quang hiện lên trên tay, mặt đất bị đóng băng một tầng lam băng trong suốt thật dày.

Đó dĩ nhiên chính là Kiền Lam Băng Diễm!

Mà tiểu đỉnh kia chính là linh bảo phỏng chế của thổ dân Thiên Lan Thảo Nguyên, Càn Lam Đỉnh.

Vốn loại đỉnh này có hai cái, đều nằm trong tay Hàn Lập, giờ phút này lam quang bay ra đến đâu,thì tất cả hồng vụ đều tránh lùi xa đến đấy. Trong nháy mắt, sương mù trên ngọn núi lửa đều bị đánh dạt ra ngoài.

Hàn Lập thấy vậy, khoé miệng mỉm cười, một tay hướng cự đỉnh chỉ một cái, đỉnh này liền nhẹ nhang bay ra rồi dừng lại phía trước tế đàn.

Mà trong tay Hàn Lập không biết từ khi nào xuất hiện pháp bàn màu lam, mấy đạo pháp quyết bay nhanh đến đánh vào pháp bàn, phụ cận tế đàn bỗng nhiên truyền đến một trận sấm rền. Một cái pháp trận hiện ra lấy trung tâm là tế đàn, ở trên tế đàn, các loại linh quang đủ màu sắc chớp động không ngừng. Cự đỉnh cùng tế đàn dường như dung hợp thành một thể, mà trong đỉnh, Kiền Lam Băng Diễm dường như vô cùng vô tận phun ra lam quang không ngừng.

Lam băng trải rộng toàn bộ miệng núi lửa.

Lúc này, sắc mặt Hàn Lập ngưng trọng, tay điểm trên trận bàn lia lịa, đột nhiên trong pháp trận truyền ra tiếng nổ vang thật lớn, hơn mười lam sắc quang trụ từ trong miệng núi lửa phóng lên cao, hoá thánh một nhà lao thật lớn, đem không gian phụ cận hoàn toàn khép kín, mỗi cột sáng đều cao khoảng mười trượng, khí thế đặc biệt kinh người.

------oOo------

Chương 1245: Hoả Tinh Xuất Hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tay áo Hàn Lập lại run lên,một tiểu đỉnh màu lam khác đồng dạng bắn ra một trận sương mù,sau đó thần niệm thúc giục,vụ khí liền hướng không trung phía trên pháp trận bay đi,bay đến hơn hai mươi trượng phía trên mới trôi nổi bất động.

Ngân quang chợt loé,tiểu đỉnh hiện ra phía trên Nhân hình khôi lỗi rồi lặng yên bất động tại đó.

Hàn Lập gật đầu,đột nhiên vỗ vào túi linh thú bên hông,một cỗ Hàn khí từ trong túi cuộn ra,sau đó hoá thành mười hai con rết lớn vài thước,trên lưng có bốn cánh.

Chính là mười hai con Lục Dực Sương Công.

Mấy con ngô công này vừa hiện ra lập tức phun hàn khí,một cỗ bạch vụ tràn ngập lên không trung che giấu thân hình chúng, sau đó hàn vụ chuyển động một chút, liền chia nhau ra ẩn nấp tại các góc của cái lồng.

Sau khi hoàn tất quá trình bố trí,thần sắc Hàn Lập mới buông lỏng.

Nhưng hắn vẫn không dám làm qua loa, cẩn thận kiểm tra lại pháp trận một lượt,xác nhận hết thảy đều bình thường mới đứng tại một nơi trong pháp trận,hai tay bấm quyết niệm thần chú,bỗng nhiên quanh thân toả ra một tầng tử sắc quang diễm,thân hình hắn dường như hư ảo,chậm rãi chìm vào bên trong,nháy mắt đã không thấy đâu.

Trong quang lung(lồng giam ánh sáng) chỉ còn lại tiểu đỉnh cùng con rối đang đang đứng bất động trong làn sương trắng nhẹ nhàng lay động.

Mà cách đó chừng mười trượng,thân hình Hàn Lập đang chìm vào trong một mảnh dung nham đỏ đậm.

Để có thể đi vào trong vùng cực nhiệt của miệng núi lửa,dưới sự bảo vệ của Tử La Cực Hỏa, Hàn Lập không cảm giác được chút khác thường nào.Nhưng khi hàn khí cùng nhiệt khí đan xen vào nhau thì không ngừng vang lên từng loạt tiếng sấm trầm đục,làm cho người ta nghe thấy thì có chút phiền lòng.

Hàn Lập cũng không phải không nghĩ đến việc dùng Hoả Long Trụ bảo vệ phía trước nhưng với tình cảnh hiện nay,vòng bảo hộ hoả thuộc tính tuy rất dễ dung hợp cùng dung nham nhưng ở hoàn cảnh cực nhiệt như thế này thì việc khống chế vòng bảo hộ cực kỳ hao phí pháp lực,tiêu hao hơn nhiều so với Tử La Cực Hỏa.Nếu không vì Thái Dương Tinh Hoả thì Hàn Lập cũng sẽ không làm như vậy.

Có điều hắn ở trong dung nham,cho dù đem thần niệm mở ra hết cỡ thì cũng chỉ cảm ứng được phạm vi so với khi ở trên mặt đất, không quá trăm trượng xung quanh.

Hàn Lập phát hiện ra vấn đề này,không khỏi thở dài.

Trách không được Hàn Ly thượng nhân dù biết rõ Thái Dương Tinh Hoả ở nơi này, nhiều năm như vậy, lại không thể thành công,cuối cùng cũng đành buông xuôi ý nghĩ bắt giữ tinh hoả này.

Trong hoàn cảnh này,cho dù là một gã Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ muốn dễ dàng quơ một cái là bắt được một cái Thái Dương Tinh Hoả đầy đủ linh tính thì đúng là có chút thiếu thực tế,có lẽ chỉ tu sĩ Hoá Thần kỳ ra tay, mới có thể có khả năng như vậy.

Cho dù hắn đã chuẩn bị nhiều như vậy, nhưng việc có thành công hay không thì cũng khó nói trước.

Hàn Lập vỗ mạnh một cái vào Thái Âm Hỏa Điểu đang đứng bất động trên đầu vai. Hoả điểu này liền mở hai cánh bay khỏi vòng bảo hộ màu tím,chui vào trong dung nham không thấy bóng dáng.

Toàn bộ quá trình im hơi lặng tiếng,tựa như không để ý đến dòng dung nham cực nóng,cũng không gặp trở ngại nào.

Hàn Lập thấy, đầu tiên không biết nói gì,lập tức lại mừng thầm trong lòng.

Thái Âm Chân Hoả này rõ ràng là vật chí âm,gặp phải dung nham cũng không trở ngại gì.Xem ra loại hoả mà được xưng danh là một trong Tam đại chân linh chi hoả, khẳng định có chỗ huyền diệu mà hắn không biết rõ.Về sau mà có cơ hội thì nhất định phải cẩn thận nghiên cứu một phen.thái âm chân hỏa cùng thái dương tinh hỏa, vốn một cái sinh ra từ trong cực nóng,âm dương hấp dẫn lẫn nhau.Chỉ cần Thái Dương Tinh Hoả đang ở vùng phụ cận thì nhất định sẽ bị hấp dẫn mà tìm đến,hắn liền nhìn phía dưới rồi đi tới.

Trong lòng cân nhắc một lượt,Hàn Lập liền thông qua tâm thần liên hệ với Hoả Điểu đang ở gần đó,lấy miệng núi lửa làm trung tâm,bắt đầu bay khắp nơi xung quanh miệng núi lửa.

Vài ngày sau,Hàn Lập gần như đã đem phạm vi mấy ngàn dặm dưới mặt đất đều tìm qua một lượt,đặc biệt là những vị trí mà Hàn Ly thượng nhân đã từng phát hiện ra tung tích tinh hoả,một tấc đều không buông tha.

Nhưng làm cho hắn thất vọng chính là không hề phát hiện được chút tung tích của Thái Dương Tinh Hoả nào.

Hắn cảm thấy đau đầu,chỉ có thể mở rộng phạm vi tìm kiếm ra.Thế nhưng Thái Dương Tinh Hoả kia dường như chưa từng tồn tại,hoàn toàn không thấy bóng dáng.

Một tháng sau,Hàn Lập đang ở cách điểm ban đầu mấy vạn trượng tìm kiếm,tuy trên mặt không biểu thị gì nhưng trong lòng thực sự cảm thấy lo âu.

Mặc cho mỗi ngày đều không ngừng khổ công tìm kiếm trong dung nham,hai mắt đã đỏ đậm,thần niệm phải toàn lực quét qua vùng phụ cận làm cho pháp lực tổn hao rất nhiều,chỉ sợ không thể nhẫn nại được nữa.

Ngay khi Hàn Lập đang cân nhắc có nên quay trở lên mặt dất khôi phục linh lực hay không, đột nhiên biến sắc,hai mắt bắn tinh quang ra bốn phía,trên mặt hiện ra sự sợ hãi lẫn vui mừng.

Hắn không nói lời thừa mà vỗ vào túi trữ vật,ngay tức khắc hắc sắc tiểu bình chứa Ngũ Tử Đồng Tâm Ma liền bay ra ngoài, giữa dòng dung nham, thả ra ngũ ma.

Ngũ ma tuy rằng ở trong dung nham cảm thấy không thoải mái nhưng với ma khí màu trắng quấn quanh thân hình, cũng không cảm thấy nơi này quá nóng.

Hàn Lập trong miệng lẩm bẩm vài câu,ngũ ma liền hoá thành hình dáng quỷ đầu,xoay người bắn nhanh vào dòng dung nham.

Tay áo Hàn Lập run lên,hơn mười cây Hoả Long Trụ hiện ra,toả ra màn hào quang đỏ đậm bảo vệ quanh thân, liền nhoáng lên một cái,cuối cùng dần dần mơ hồ đi,hoà nhập vào trong dòng dung nham nóng chảy, biến mất không thấy.

Kể từ đó,không gian ngoại trừ những sóng lưu động ngẫu nhiên ra thì trở nên yên tĩnh vô cùng.

Chỉ sau thời gian uống một chén trà,một đạo xích quang mang chợt loé lên, Thái Âm Hỏa Điểu được xích quang bao bọc liền lao ra,biến mất vào một góc khác của dung nham.

Gần như cùng lúc đó,vùng dung nham gần đó đột nhiên quay cuồng một lúc,nhiệt độ chợt tăng lên gấp đôi,đồng dạng ngân quang loé sáng,tựa hồ như có cái gì đó lướt qua đuổi sát theo Thái Âm Hỏa Điểu.

Sau khi ngân quang biến mất,vùng dung nham xung quanh liền khôi phục lại như ban đầu,nhưng nhiệt độ cực nóng lại không giảm xuống. Mà liền sau đó hồng quang loé lên một cái,Hàn Lập từ trong vòng bảo hộ ở gần đấy hiện ra,trong mắt lộ ra vẻ vui mừng nhìn hướng ngân quang biến mất,không nói gì mà chỉ hoá thành một đạo hồng quang đuổi theo.

Cứ như vậy,ba người toàn lực truy đuổi, khoảng cách mấy vạn đặm chỉ tốn nửa canh giờ phi độn, đã tới khu vực phụ cận miệng núi lửa mà Hàn Lập bày ra pháp trận lúc trước.

Nhưng đúng lúc này thì phiền toái lại xuất hiện.

Thái Âm Hỏa Điểu mặc dù trong dung nham không chịu nhiều ảnh hưởng,rất linh hoạt nhưng so với đoàn ngân quang phía sau thì tốc độ rõ ràng kém một bậc.Trải qua một khoảng thời gian truy đuổi,chỉ còn cách miệng núi lửa hơn mười trượng liền bị ngân quang phía sau đuổi kịp.

Lập tức ngân quang đột nhiên hướng Thái Âm Hỏa Điểu đánh tới,bắn ra một mũi nhọn màu hoả hồng.Hàn Lập thấy vậy nhưng cũng không dám mạo hiểm ra tay vì sợ kinh động đoàn ngân quang kia,nhưng hắn tâm thần tương thông cùng Thái Âm Hỏa Điểu nên cuối cùng cũng đã nhìn rõ rằng được bộ mặt thật của ngân quang.

Đó là một con ngựa nhỏ toàn thân trắng noãn,chỉ cao khoảng vài tấc,trên lưng có một đôi tiểu sí(cánh nhỏ) ngân quang bao phủ.

Tiểu Mã này đuổi theo Thái Âm Hỏa Điểu,hai cánh vỗ một cái thì vô số hỏa hoa từ trên tiểu sí bắn ra đón đầu Thái Âm Hỏa Điểu trùm tới,đó tất nhiên là linh hoả của Thái Dương Tinh Hoả biến thành.

Mà con Thái Âm Hỏa Điểu kia vừa mới sinh ra, kì thật vô cùng suy yếu, mới để cho Hàn Lập dễ dàng bắt được,nhưng sau đó nó đã thôn phệ vô số Hàn khí của vạn niên huyền ngọc trong Huyền Ngọc động của Tiểu Cực Cung, làm cho uy lực của nó tăng lên nhiều.

Cho nên luận về sức mạnh thì Thái Âm Hỏa Điểu cũng không hề kém Thái Dương Tinh Hoả.

Nhưng hiện nay nó đang ở trong dung nham,Tiểu Mã đã mượn sức mạnh vô tận của dung nham khiến uy lực tăng lên ba phần.Dưới tình cảnh Thái Âm Hỏa Điểu còn phải tiêu phí một phần linh lực ngăn cản sức nóng của dung nham cho nên mặc dù toàn lực phun ra Hàn khí màu đỏ ngăn cản nhưng sau giây lát liền bị dồn xuống hạ phong.

Hàn Lập thông qua thần niệm thấy được cảnh này thì nhíu mày.

Không kể là hắn hay ngũ ma đang trong hình dáng quỷ đầu thì hiện nay đều không tiện ra tay trợ giúp.Dù sao theo trí nhớ của Hàn Ly thượng nhân thì đoàn Thái Dương Tinh Hoả này dường như linh tính đã hình thành rất lâu,hơi một chút động tĩnh sẽ lập tức bỏ chạy.Nếu Thái Dương Tinh Hoả biến thành hoả linh,lại có hoả độn thuật kì diệu vô cùng, giữa dung nham đi tới đi lui đều không thể nhìn thấy.Nếu xảy ra tình huống nó chạy ra xa, thì không có hy vọng lại một lần nữa truy đuổi tiếp nữa.

Nếu đã kinh động một lần thì lần sau cho dù Thái Âm Hỏa Điểu lại ra mặt dụ dỗ thì Hàn Lập không chút nắm chắc hoả linh này sẽ lại mắc mưu.

Cho nên mặc dù rõ ràng Hoả Điểu đang rơi vào thế hạ phong nhưng hắn cùng ngũ ma không dám dễ dàng ra tay tương trợ,chỉ là sắc mặt âm trầm,trong lòng không ngừng suy tính.

Bỗng nhiên trong lòng hắn vừa động,một chủ ý vừa nảy sinh,lúc này hai tay bấm quyết,trong miệng phun ra một viên châu màu trắng,chính là viên Tuyết Tinh Châu do Tử La Cực Hỏa bồi luyện mà thành.

Hàn Lập đánh mấy đạo pháp quyết lên viên châu,viên châu liền quay tròn rồi bỗng nhiên hoá thành một đạo bạch quang bay thẳng đến chiến trường phía trước.

Một lát sau,Tuyết Tinh Châu liền xuất hiện tại địa phương Tiểu Mã cùng Thái Âm Hỏa Điểu đang tranh đấu.

Sau đó,viên châu liền nhoáng lên một cái,rơi thẳng về phía song phuong.

Tiểu Mã thấy vậy thì liền giật mình,hai cánh nhoáng lên một cái,vô số đoá ngân diễm bắn ra,thân hình trong dung nham liền biến mất sau đó xuất hiện cách đó ngoài hai mươi trượng,hai mắt nhìn chằm chằm vào viên châu với vẻ nghi ngờ.

Nhưng Thái Âm Hỏa Điểu kia lại không hề có ý trốn tránh,ngược lại nhân cơ hội này bay về phía trước,há miệng đem viên châu nuốt vào.Lập tức cả người xích mang đại trướng.

Hoả Điểu liền không chút do dự quay đầu hướng phương xa bay đi.

Mà Ngân Sí Tiểu Mã mặt mày ngẩn ngơ,con mắt xoay tròn chuyển động vài cái,sau khi thấy không chút việc khác thường liền mở to hai cánh đuổi theo.

Nhưng lúc này,Thái Âm Hỏa Điểu sau khi mượn uy lực của Tử La Cực Hỏa ẩn dấu trong Tuyết Tinh Châu thì độn tốc tăng lên rất nhiều,Ngân Sí Tiểu Mã trong thời gian ngắn không cách nào đuổi theo được.

Chỉ trong nháy mắt,song phương đã bay khỏi miệng núi lửa.

Thái Âm Hỏa Điểu thay đổi phương hướng độn quang,hướng phía trên bay nhanh đi.

------oOo------

Chương 1246: Bắt Giữ Thái Dương Tinh Hoả

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi con Ngân Sí Tiểu Mã do Thái Dương Tinh Hoả biến thành đã phí công truy đuổi đến tận đây thì tất nhiên không dễ dàng buông tha,hai cánh mở ra, bay nhanh về phía trước đuổi theo.

Mà song phương đều có thân thể hoả linh,tất nhiên sẽ không bị tầng đất dày kia ngăn cản.

Một lát sau,*"phốc phốc"*hai tiếng liền xuất hiện hai đoàn hoả linh một trước một sau bắn khỏi mặt đất,tiến nhập vào trong quang lung cự đại.

Đoàn Thái Dương Tinh Hoả kia sau khi lao ra lập tức nhận ra có điểm không đúng,nhưng Nhân hình khôi lỗi bên dưới đã sớm ra tay, từ trong Càn Lam Bảo Đỉnh bắn ra một đoàn lam sắc quang diễm, hoá thành một con Hàn giao hung hăng đánh xuống.

Mà Thái Âm Hỏa Điểu đang bỏ chạy liền quay tròn một cái,nghênh đón Ngân Sí Tiểu Mã bên dưới.Miệng vừa hé ra một đoàn bạch vụ từ trong khoả Tuyết Tinh Châu kia bắn ra đánh xuống phía dưới.

Mà cùng lúc đó,cả toà đại trận sau khi được Nhân hình khôi lỗi phát động liền bắt đầu kích phát.

Thái Dương Tinh Hoả thấy cảnh này liền quay đầu lại,định bay xuống bên dưới,trốn vào trong dòng dung nham.Địa phương nó cùng Thái Âm Hỏa Điểu bay ra là chỗ duy nhất không có lam băng bao phủ,nhưng sau khi pháp trận phát động thì địa phương này liền có lam quang bao phủ,giống như bắt đầu đóng băng.

Chẳng qua cho dù tốc độ kích phát của pháp trận có nhanh đi chăng nữa nhưng so với tốc độ độn của Tiểu Mã thì cũng không so sánh được.

Chỉ thấy ngân quang loé lên,Ngân Sí Tiểu Mã lại không có chui vào trong mặt đất, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi hướng về mặt đất nữa mà hai cánh mở ra một chút biến mất tại chỗ,sau đó xuất hiện cách đó gần hai mươi trượng.

Gần như cùng lúc đó,năm đạo quang trụ màu sắc khác nhau từ bên dưới mặt đất bắn ra,đánh vào trong hư không.

Tiếp theo năm cỗ ma khí màu xám trắng thoát ra,quay cuồng một trận liền hiện nguyên hình là năm tên quỷ đầu to,chính là Ngũ Tử Đồng Tâm Ma.

Hàn Lập cũng từ bên dưới mặt đất chậm rãi bay lên.

Lúc này,dưới tác dụng của pháp trận,mặt đất đã bị một tầng lam quang dày đặc bao phủ,hoá thành tầng tầng băng thật dày.

Hàn Lập đứng trên băng,ngẩng đầu nhìn về phía không trung,trên mặt tỏ ra vẻ ngưng trọng.

Chỉ thấy Hàn Giao do Kiền Lam Băng Diễm hoá thành cùng Thái Âm Hỏa Điểu và năm tên quỷ đầu đang vây công con Ngân Sí Tiểu Mã kia.

Thái Dương Tinh Hoả hoá thành hoả linh,quả nhiên giống với ký ức của Hàn Ly thượng nhân,hoá thành một đoàn ngân quang bay khắp nơi căn bản không hề ngừng lại,thông minh dị thường.

Trừ Thái Âm Hỏa Điểu ra thì tốc độ độn của hoả linh so với ngũ ma cùng Hàn giao đều nhanh hơn không ít.

Mà Thái Âm Hỏa Điểu bởi vì được trợ giúp của Tuyết Tinh Châu nên giờ phút này đang ở trong Kiền Lam Băng Diễm,ngược lại so với trong dung nham thì hoàn toàn tương phản,nhanh hơn so với Thái Dương Tinh Hoả một bậc.

Nếu không phải Ngân Sí Tiểu Mã thân pháp thật sự linh hoạt,không thể nắm bắt trước được quỹ tích di chuyển thì chỉ sợ đã sớm bị Hoả Điểu đánh bại.

Nhưng cứ như vậy,Ngân Sí Tiểu Mã trong một thời gian ngắn đã bị trúng công kích của Hoả Điểu mấy lần,bị một ít vết thượng nhẹ,nhưng nó vẫn cắn răng chịu đòn mà không tiến hành phản kích để không bị ngũ ma cùng Hàn giao đuổi theo.

Hàn Lập hai tay để sau lưng,đứng bất động bên dưới nhìn lên không trung,còn Nhân hình khôi lỗi thì đang đứng một bên thúc dục pháp trận,một bên khống chế Hàn giao,mặt không biểu thị chút tình cảm nào.

Đột nhiên,Ngân Sí Tiểu Mã tìm được cơ hội đánh một kích vào Thái Âm Hỏa Điểu sau đó hai cánh liền thu lại,một chút dấu hiệu cũng không có hoá thành một đạo ngân mang,độn quang chợt loé hướng mặt đất thi triển độn thuật mà chạy.

Thế nhưng ngân quang vừa tiếp xúc với lam băng trên mặt đất thì thân hình Ngân Sí Tiểu Mã đột nhiên ngưng lại một chút.

Lập tức,một đạo xích mang cùng một cỗ hàn vụ màu lam nháy mắt đánh tới,đồng thời một loạt tiếng động quái dị vang lên.

Tiểu Mã trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi,né tránh hiển nhiên không còn kịp nữa, nhưng phản ứng cũng không hề chậm,thân hình nhoáng lên đình chỉ động tác hướng xuống dưới,hai cánh vỗ vài cái,nhiều đoá ngân hoa trong nháy mắt xuất hiện tại khu vực phụ cận đem thân thể nó bao lại vào bên trong, muốn đón đỡ một chút.

*"Ầm ầm"*hai tiếng va chạm trầm trọng vang lên,xích mang cùng hàn vụ sau khi đánh vào ngân quang lập tức bạo liệt.

Thế nhưng ngoài dự đoán của Hàn Lập,Ngân Sí Tiểu Mã *"Sưu"* một tiếng dường như bị một lực lớn trùng kích, nhưng lại theo ngân quang bắn ra, trong nháy mắt đã bắn xa hơn mười trượng,thân hình lật chuyển một cái liền hoá thành ngân mang chạy đến hướng khác trong lồng giam.

Tuy rằng hoả linh này tốc độ vẫn rất nhanh nhưng trong mắt Hàn

Lập lam quang loé lên,phát hiện một ít khác biệt trong cánh của nó.Chân của Ngân Sí Tiểu Mã bắt đầu mơ hồ nhìn không rõ,ẩn hiện ngân diễm chớp động không ngừng.

Hàn Lập khoé miệng mỉm cười,rốt cục cũng hành động.

Sau lưng hào quang xanh trắng chợt loé,một đôi cánh hiện ra lập tức vỗ nhẹ,một cỗ thanh phong phát ra,Hàn Lập liền biến mất tại chỗ.

Lúc này,Thái Âm Hỏa Điểu nhìn thấy Thái Dương Tinh Hoả định chạy thoát liền không chút do dự đuổi theo.

Nhưng với sự trì hoãn một chút này,Ngân Sí Tiểu Mã đã tăng tốc độ độn quang lên tối đa,ngân quang chớp lên vài cái đã đến cạnh vách lồng giam.

Một thanh lam sắc quang trụ chắn phía trước nó,hoả linh liền tính toán phương pháp xông qua.

Nhưng Nhân hình khôi lỗi thấy thì cũng không nói gì chỉ thúc giục pháp quyết,tất cả các quang trụ bỗng nhiên quang mang đại phóng,vô số tia sáng từ trong các quang trụ bắn ra,hoá thành một quang võng thật lớn,chắn phía trước đường đi của Thái Dương Tinh Hoả.

Tiểu Mã cả kinh,nhưng không hề lưỡng lự thúc động hai cánh,hơn mười đoá ngân hoa trực tiếp bắn nhanh về phía trước,thân hình không chút đình trệ lại.

Nó định cứ vậy xông vào quang võng.

Nhưng hoả linh này không hề phát hiện ra trên đỉnh đầu nó hai đám vân vụ không biết từ khi nào phiêu phù nơi đó,hơn nữa vân vụ vừa chuyển động thì từ bên trong phun ra hai cỗ hàn khí, hai con rết trắng đột nhiên bay ra,động tác nhanh như chớp.

Đó chính là những con Lục Dực Sương Công mà Hàn Lập đã bố trí từ trước.

Ngay lập tức,Ngân Sí Tiểu Mã ở phía dưới thân hình dáng vẻ bất đắc dĩ nhoáng lên một cái xoay quanh tạm thời tránh khỏi hai cỗ hàn khí,đồng thời đổi hướng bay qua góc khác.Bởi vì Hoả Điểu cùng ngũ ma đang ở phía sau đuổi tới định vây công.

Nhưng ngay tại phương hướng nó định bay tới,hắc quang trong nháy mắt đột hiện,một thanh phi đao trong suốt từ hư không phóng ra,trong nháy mắt cắt qua lộ tuyến của Tiểu Mã trảm xuống một cái.

Trong hai mắt Tiểu Mã toát ra vẻ hoảng sợ,ánh mắt loé lên một đạo ngân quang,thân hình lập tức chia làm hai nửa.

"Phốc" "Phốc" hai tiếng vang lên,hai mảnh thân mình biến thành hình thái ngọn lửa ngân quang chớp động,lập tức tụ hợp lại trong không trung,trong nháy mắt đã quay trở lại hình dáng Tiểu Mã.

Nhưng thân thể vẫn mơ hồ không rõ,thân thể dường như không thể lập tức trở lại hình dáng thực thể.

Hiển nhiên Ma Tuỷ Phi Đao quỷ dị trảm xuống một phát khiến hoả linh nguyên khí đại thương.Đúng lúc này,trên khoảng không phía trên truyền đến một tiếng sấm trầm trọng,một đạo nhân ảnh màu lam chợt loé,Hàn Lập xuất hiện quỷ dị,hắn không chút khách khí đưa mười ngón tay bắn ra.

Từng đợt tiếng xé gió vang lên!

Mười đạo hoả ti bắn nhanh ra, lóe lên, liền xuyên thủng thân thể Ngân Sí Tiểu Mã không cho nó động đậy.

Trong miệng Hàn Lập vang lên vài tiếng lẩm bẩm,hoả ti liền quấn quanh Tiểu Mã,đem trói nó thành một đống.

Hoả linh không hề đề phòng, một chút sức phản kháng đều không có.

Hàn Lập thấy vậy liền mừng thầm.

Bàn tay vừa lật,một tập phù triện hiện ra.Tay hắn vừa vung lên một cái đám phù liền hoá thành từng đạo quang mang màu sắc sặc sỡ hướng Thái Dương Tinh Hoả bay đến.

Chỉ cần dán các cấm chế phù triện này lên trên, thì cho dù đối phương có biến lại thành thân thể hoả linh, thì tuyệt đối vẫn chạy không thoát.

Nhưng một màn ngoài ý muốn lại diễn ra ngay lúc đó.

Ngân Sí Tiểu Mã vốn đang bị trói chặt, đột nhiên há miệng truyền ra một tiếng tê minh,thân thể đại phóng ngân quang,hoả ti vừa lỏng ra lập tức, chợt lóe lên hóa thành mười đạo hoả tuyến nghênh đón các cấm chế đang bay đến.

Thanh âm bạo liệt nhanh chóng vang lên,tất cả phù triện đều bị đánh cho hoá thành tro bụi,hơn nữa còn bay thẳng đến chỗ Hàn Lập đang đứng.

Hàn Lập mặc dù vẫn luôn rất bình tĩnh nhưng khi nhìn thấy cảnh này thì sắc mặt khẽ biến,lập tức đưa tay bắn về phía về phía các đạo hoả linh ti đang bay tới.

Nhất thời các đạo hồng ti liền có chút không tình nguyện bay trở lại vào trong tay của Hàn Lập.

Ngân Sí Tiểu Mã nhân cơ hội này quay đầu lại,bộ dáng lại muốn trốn chạy.

Hàn Lập sắc mặt trầm xuống,trong mũi vang lên một tiếng hừ lạnh.

Tiểu Mã vừa quay đầu lại định bỏ chạy nghe thấy thanh âm này thì thân hình chợt run lên,không tự kiềm chế được thân thể rơi từ trong không trung xuống.

Nguyên lai là Hàn Lập vừa vận dụng bí thuật Kinh Thần Thứ.

Sau lưng Hàn Lập hai cánh nhoáng lên một cái,thân hình liền biến mất,ngay sau đó hiện ra tại nơi Ngân Sí Tiểu Mã vừa rơi xuống.Hắn cũng không sử dụng bất cứ pháp bảo nào, trực tiếp vươn tay ra chụp lấy.Một đạo tử sắc quang diễm ngưng tụ lại thành một bàn tay to, bắt lấy Ngân Sí Tiểu Mã.

Tử diễm hàn quang đại phóng,một khối băng lớn màu tím lập tức đem hoả linh bao vây ở bên trong.

Lúc này Thái Âm Hỏa Điểu cùng hàn giao rốt cục cũng đánh tới,không chút do dự chui vào trong tử băng, linh quang chớp động dung hợp thành một thể với khối băng.

Mà gần như đúng lúc đó, trong khối băng, ngân diễm Tiểu Mã vừa từ trong cơn mê muội của Kinh Thần Thứ tỉnh lại, liền bạo phát ngân diễm,muốn hoà tan băng phá vây mà ra.

Nhưng khi có Thái Âm Chân Hoả gia nhập vào trong khối băng thì nó trong thời gian ngắn không thể thoát ra được,chỉ thấy hàn giao màu lam cùng Hoả Điểu màu đỏ như cá gặp nước,vây quanh Tiểu Mã phun ra từng đạo hàn khí,đem ngân diễm gắt gao trói buộc.

Đúng lúc này ngũ ma cũng đã chạy tới.

Chúng nó dùng thần niệm phát hiện ra hoả linh,liền từ trong mồm phun ra năm loại hàn diễm,cùng trùm tới Tiểu Mã đang bị vây trong khối băng.Kết quả sau khi quang diễm vừa trùm lên,Tiểu Mã động tác liền chậm chạp dần, mà Hoả Điểu cùng hàn giao cũng bị lan đến lại như không chịu chút ảnh hưởng nào, ngược lại uy lực hàn khí từ trong miệng phun ra lại tăng lên một tầng.

Bị nhiều loại công kích lực cực hàn như vậy,rốt cuộc Thái Dương Tinh Hoả biến thành Tiểu Mã đang bị vây trong tử băng động tác chống cự ngày càng yếu,hơi thở cũng yếu dần đi.

Hàn Lập thấy vậy,lập tức nhân cơ hội tay áo vung lên lại bắn ra hơn mười tấm phù triện.Các tấm phù triện này lập tức xuyên qua tử băng, dán lên người Tiểu Mã.

Trên mặt Hoả linh lộ vẻ tuyệt vọng, ngừng giãy dụa,trên người ngân quang ảm đạm,rốt cuộc không thể bảo trì hình dáng Tiểu

Mã, biến thành một đạo quang diễm bay lững lờ bên trong tử băng.

------oOo------

Chương 1247: Tiên Đằng sống lại

Nguồn: EbookTruyen.Net

Những phù triện cấm chế dán lên người Tiểu Mã hoá thành một màn hào quang đủ mọi màu sắc,đem ngọn lửa bạc giam vào bên trong.

Tâm niệm Hàn Lập vừa động,Thái Âm Hỏa Điểu đang phiêu du trong khối tử băng cũng hoá thành một đoàn quang diễm đỏ đậm,đem Thái Dương Tinh Hoả bao vây vào bên trong.

Sau đó hắn mới bấm tay niệm thần chú,nhắm ngay khối tử băng đánh ra mấy đạo pháp quyết.

Pháp quyết chợt loé lướt qua không trung bay vào khối băng,trong khối băng tử quang loé ra,thể tích dần dần thu nhỏ lại.

Trong nháy mắt đã hoá thành một viên cầu lớn bằng nắm tay.

Hàn Lập vẫy tay một cái,viên cầu liền bay vào trong lòng bàn tay.

Hắn hứng thú đánh giá.

*"Không nghĩ đến ngươi lại may mắn như vậy,có thể bắt giữ được Thái Dương Tinh Hoả.Nếu có thể đem nó cùng Thái Âm Chân Hoả dung hợp rồi luyện hoá thì chuyện tốt chắc chắn sẽ không thể tưởng tượng được đâu.Chỉ sợ vài loại tiên linh chi diễm tại Linh giới bất quá cũng chỉ bằng nó."*Bên tai Hàn Lập vang lên tiếng thở dài của Đồng Tử,trong giọng nói ẩn ẩn chút ghen tị.

*"Tiên linh chi diễm?"*Hàn Lập thần sắc biến đổi nhưng cũng không truy hỏi mà hai tay chà xát vào nhau,một tiếng sấm vang lên.

Từng đạo điện quang màu vàng kim bắn ra quấn quanh viên cầu,nghiêm ngặt bao vây vào trong.

Trong nháy mắt,một viên cầu ánh kim rực rỡ xuất hiện trước mắt hắn.

Hàn Lập lại vung tay áo lên,một cái tiểu đỉnh màu xanh bay ra, dừng lại trước ngực hắn.

Đúng là Hư Thiên Bảo Đỉnh!

Ngón tay nhắm ngay tiểu đỉnh nhẹ nhàng điểm tới.Một tiếng thanh minh vang lên,nắp đỉnh mở ra bắn ra một tảng lớn thanh ti tuôn ra đem viên cầu kim sắc quấn lấy lôi vào trong đỉnh.

Hàn Lập liền thúc giục Thông Bảo Quyết,nắp đỉnh lại một lần nữa đóng lại.

Hắn thở phào một cái nhẹ nhõm,trong mắt lộ ra một tia hưng phấn.

Có hoả diễm này rồi thì dương thuỷ có thể bắt đầu điều chế rồi.Nếu tuổi thọ có thể tăng thêm mấy trăm năm, thì cho dù quá trình tu luyện Nguyên từ thần quang có giam nan đi chăng nữa, thì vẫn có khả năng thành công.

Trong lòng tính toán như thế,Hàn Lập thu hồi ngũ ma cùng Nhân hình khôi lỗi, thu pháp trận lại và thủ tiêu tất cả dấu vết mới mang theo Thái Dương Tinh Hoả, từ từ bay khỏi miệng núi lửa.

Lúc này mục đích của hắn trong chuyến đi đến Đại Tấn đã hoàn toàn làm xong, hắn không chút do dự chuẩn bị phản hồi Thiên Nam.

Lần này trở về,trước hết hắn phải đem dương thuỷ luyện chế trước,làm cho mình cùng Nam Cung Uyển không lo lắng về vấn đề thọ nguyên, rồi đem khe không giam trong Truỵ Ma Cốc luyện chế thành giới tử không gian.Cuối cùng đem các linh hồn trong Quỷ La Phiên luyện chế thành không gian bảo vật Xích Hồn Phiên.

Dùng phiên này đem thu hồi Nguyên Từ Sơn rồi mang về Thiên Nam. Hàn Lập định ở trong giới tử không gian, tu luyện Nguyên từ thần quang đại thành, rồi trực tiếp đánh sâu vào cảnh giới Hoá Thần kỳ.

Vì lúc trước hắn dùng năm loại cực hàn chi diễm trợ giúp đánh sâu vào Hoá Thần kỳ nhưng không thành công,hắn cũng chưa sử dụng khoả cực phẩm linh thạch mộc thuộc tính thu được tại Loạn Tinh Hải.Lần này nếu đúng thời điểm,hắn sẽ đưa ra sử dụng.

Lại nói hắn ở Ma Đà Sơn cứu Tử Linh đã nghe Hướng Chi Lễ đề cập đến chuyện tình về Ma Nguyên Đan.Tại thời điểm trước khi rời đi,hắn đã dùng vạn năm huyền ngọc đổi lấy ba khoả Ma Nguyên Đan trong tay Hô lão ma,làm cho hy vọng tiến giai lên Hoá Thần kỳ của hắn tăng lên nhiều.

Chẳng qua nghĩ đến việc giao dịch này thì trong lòng Hàn Lập không khỏi dâng lên cảm giác đau lòng.

Lão ma này không biết dùng cách nào biết hắn từ Tiểu Cực Cung mang đi rất nhiều huyền ngọc,thế nên đã thi triển công phu sư tử ngoạm một hơi lấy đi của hắn cơ hồ gần một nửa số huyền ngọc.Không biết lão ma này định dùng số Ma Nguyên Đan này kiếm lợi hay trả thù hắn lúc trước phá hoại việc nạp thiếp của hắn.

Vạn Niên Huyền Ngọc tuy rằng cực kỳ trân quý nhưng đối với Hàn Lập mà nói thì không thể so sánh với Ma Nguyên Đan được.Có loại đan dược này trợ giúp thì tuy rằng cơ hội vẫn rất nhỏ nhưng hắn thế nào có thể buông tha đây?

Hắn đành phải nhờ Hướng Chi Lễ ra mặt trợ giúp quá trình giao dịch.

Hàn Lập vừa độn quang vừa nhớ đến bộ mặt đắc ý của Hô lão ma khi giao dịch xong thì trong lòng vẫn cực kỳ buồn bực.Nhưng ngay lập tức hắn đạ ổn định tâm thần,bắt đầu cân nhắc kế hoạch sau này của mình.

Mấy ngày sau,một đạo thanh hồng bay khỏi hồng vụ,biến mất tại điểm cuối của hồng vụ.

Sau đó không lâu,một ít thế lực Đại Tấn vốn chú ý đến Hàn Lập đột nhiên phát hiện người này mất tích.

Điều này dấy lên một hồi xôn xao cùng bất an.Sau khi đã xác định Hàn Lập ly khai khỏi Đại Tấn thì những người này không hẹn mà gặp cùng nhau thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Tuy rằng thanh danh của Hàn Lập tại Đại Tấn vẫn chưa được biết đến rộng rãi,nhưng vẫn có một ít tin đồn về hắn từ một số cao trung tông môn truyền ra.

Một người không phải Hoá Thần kỳ tu sĩ,nhưng lại có thể cùng Hoá Thần kỳ tu sĩ giao đấu ngang tay, thậm chí dễ dàng tiêu diệt Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ,như vậy có còn thiên lý hay không đây?

Điều này làm cho không ít lão quái trong lòng cảm thấy cực kỳ nghi kỵ.

Hiện tại những người này, thấy Hàn Lập không có ý định khai tông lập phái tại Đại Tấn,tất cả đều vui mừng, cũng không bận tâm thêm nữa.

Từ ngày Hàn Lập biến mất, nháy mắt đã trôi qua ba bốn mươi năm.

Trong lúc này, tu tiên giới Đại Tấn đều rất bình ổn,tuy rằng vẫn thường xuyên phát sinh xung đột nhưng cũng không có chuyện kinh thiên động địa nào xảy ra.Nhưng vào lúc này,trong một sơn động tại biên ngoại,cách Thiên Nam ngàn dặm truyền ra một trận cười vui vẻ dị thường.

"Thật không uổng công ta tiêu phí một khoảng thời gian dài khổ công đem linh hoả này luyện hoá,bây giờ đã có thể luyện chế dương thuỷ được rồi."

Tràng cười từ trong động truyền ra từ từ nhỏ dần,cuối cùng ngừng hẳn.

Một tháng sau,một đạo nhân ảnh lặng lẽ từ trong ngọn núi bay, hoá thành một đạo thanh hồng phá không rời đi.

Ba tháng sau,một gã nam tử trẻ tuổi xuất hiện bên trong Trụy Ma Cốc, lặng lẽ bay tiến vào sâu trong cốc, cuối cùng không thấy bóng dáng.

Nhưng mấy ngày sau,trong một toà núi nhỏ vô danh đột nhiên thoát ra âm thanh vô cùng quỷ dị.

Hắc vụ tối đen như mực đem phạm vi trăm dặm hoàn toàn bao phủ vào trong,từ trong truyền ra từng đợt âm khí,tiếng quỷ khóc không ngừng,làm cho những người đến gần, liên tưởng đang thâm nhập vào âm minh giới.

Loại sự tình quỷ dị này diễn ra liên tiếp nửa năm, sau đó âm khí mới dần dần tiêu tán.

Một tháng sau,tên thanh niên trẻ tuổi kia từ trong Trụy Ma Cốc bay ra,hoá thành một đạo thanh quang lặng yên rời đi.

Bởi vì độn thuật cùng ẩn nặc thuật của người này vô cùng cao minh nên vào cốc hay khi ra cốc, đều không ai biết.

Người này chính là Hàn Lập, vừa luyện chế xong giới tử không gian cùng Xích Hồn Phiên.

Hơn mười năm trước, hắn từ Đại Tấn quay về Lạc Vân Tông,bỏ ra một khoảng thời gian dài, rốt cục cũng đem Thái Dương Tinh Hoả hoàn toàn luyện hoá.

Sau vài tháng,hắn đã luyện chế dương thuỷ thành công.

Bởi vì Nam Cung Uyển đang trong quá trình bế quan nên hắn đã đem một bình uống vào,sau đó dùng phi kiếm truyền thư, đưa tin đến động phủ của bạn lữ, rồi mới ly khai khỏi tông môn, đến Trụy Ma Cốc luyện chế Xích Hồn Phiên.

Sử dụng hơn mười cây Quỷ La Phiên linh hồn sung túc,hơn nữa còn có thánh thú phân thân chỉ điểm. Nên tuy khá mất thời gian nhưng cuối cùng cũng thuận lợi luyện chế thành công.

Cây Hắc Phong Kỳ tàn phiến kia cuối cùng cũng được luyện chế thành Xích Hồn Phiên.

Hiện giờ,Hàn Lập đang ở trong tông môn bắt đầu tu luyện công pháp Nguyên từ thần quang.Dù sao cho dù có loại không gian bảo vật Xích Hồn Phiên trong tay,muốn đem núi này dung nhập vào trong bảo vật, thì mới có khả năng sử dụng được núi này.

Đang định bế quan, Hàn Lập chợt nhớ đến một sự tình,sau khi thoáng do dự một chút,hắn liền mang một lọ dương thuỷ đến dược viện, sau đó đi về tay không, liền lập tức bế quan.

Nhân hình khôi lỗi vẫn được đặt trong động phủ phụ trách dùng thần bí bảo bình đào tạo linh trùng và đề cao một ít linh dược.

Mười năm sau,Hàn Lập đang ở trong mật thất tu luyện chợt mở mắt ra,trên mặt hiện lên biểu tình phức tạp.

Nguyên từ thần quang này quả nhiên tu luyện cực kỳ gian nan,xem ra nếu không có Nguyên Từ Sơn phụ trợ thì việc luyện thành loại công pháp này căn bản là vô vọng.Hắn đã tu luyện đến bình đỉnh điểm của tầng một,xem ra cuối cùng cũng phải đi tinh cung, thu hồi bảo vật đã gửi.(Nguyên Từ Sơn)

*"Ta nói cho ngươi nghe,trước hết cứ chuẩn bị một viên yêu đan kim thuộc tính yêu đan đem ngũ hành linh căn hoàn toàn bồi bổ đã.Lão phu tuy rằng là lần đầu tiên thấy công pháp này nhưng loại công pháp này hiển nhiên bao hàm ngũ hành lực,nếu bản thân không có linh căn tương ứng thì gánh nặng đối với thân thể là quá lớn.Hơn nữa loại công pháp nhiều thuộc tính thế này càng về sau càng khó tu luyện."*Hư ảnh Đồng Tử không biết từ khi nào hiện lên trước người Hàn Lập,nhàn nhạt nói.

*"Việc này trước đây ngươi cũng đã nói qua một lần,ta tất nhiên hiểu được.Thế nhưng kim thuộc tính yêu thú căn bản cực kỳ hiếm hoi,mà yêu đan cần thiết ít nhất phải là loại hoá hình mới được.Không phải dễ dàng tìm thấy như vậy."*Hàn Lập khe khẽ thở

dài,bàn tay vừa lật, một tầng ngũ sắc quang mang hiện ra trong lòng bàn tay,chớp động không thôi,có vẻ cực kỳ diễm lệ.

*"Kim thuộc tính yêu đan?Chẳng phải trước kia ngươi ở Loạn Tinh Hải đã đụng đầu với kim giao vương sao?Yêu thú này đúng là hàng thật giá thật thập cấp yêu thú,yêu đan căn bản phù hợp với yêu cầu này."*Con mắt Đồng Tử chuyển động,nói ra vài câu.

*"Yêu đan của con kim giao kia tất nhiên là dùng được.Nhưng yêu thú này thân là trưởng lão bộ tộc hải giao long,không phải dễ dàng xuống tay như vậy.Trước tiên cứ chuẩn bị vài món pháp khí kim thuộc tính đã rồi nói sau.Ta nhớ ngươi từng nói dùng bảo vật cũng có thể luyện hoá linh căn phải không?"*Hàn Lập nhướng mày chậm rãi nói.

*"Dùng bảo vật thay thế yêu đan thì tất nhiên là có thể.Thế nhưng phương pháp này thực hiện rất chậm,hơn nữa cũng không nắm chắc mười thành."*Đồng Tử liền không cho là đúng nói.

*"Có dương thuỷ thì thời gian dù nhiều cũng không đáng lo.Việc này chờ ta đi tới Loạn Tinh Hải một chuyến đã rồi nói sau."*Hàn Lập gật gật đầu,sau đó đứng lên hoạt động tay chân một lượt rồi đẩy cửa mật thất đi ra.

Ngân quang chợt loé, *"Hàn Lập"*mặt không chút biểu tình xuất hiện trước mặt Hàn Lập.

Hàn Lập lúc đầu cũng không hề để ý nhưng sau khi hắn dùng thần niệm trao đổi cùng đệ nhị Nguyên Anh trong Nhân hình khôi lỗi thì rốt cuộc sắc mặt hắn biến đổi,hỏi lại:

"Cái gì, Huyền Thiên Tiên Đằng thật sự đã sống lại!"

------oOo------

Chương 1248: Huyền Thiên Chi Bảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập sau khi thu được tin tức từ Nhân hình khôi lỗi thì tâm thần không khỏi chấn động một chút.

Phải biết rằng trước lúc hắn bế quan,tuy rằng không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại tưới cho Huyền Thiên Tiên Đằng vài giọt dương thuỷ,thế nhưng ngựa chết vẫn là ngựa chết mà thôi.Hiện nay Huyền Thiên Tiên Đằng thật sự sống lại làm cho hắn thật sự có chút khó tin.

Hàn Lập thân hình chuyển động,hướng dược viện bay nhanh đến.

Huyền Thiên Tiên Đằng đang được chăm sóc cùng Cửu Khúc Linh Sâm,cạnh vài loại linh dược rất trân quý khác.

Chớ tới khi hắn nhìn rõ tình hình của Huyền Thiên Tiên Đằng thì dù trong lòng đã chuẩn bị trước vẫn cảm thấy kinh hãi.

Chỉ thấy vốn khi đem đổ giọt thần bí, chỉ là một cành khô xám ngắt thế nhưng hiện nay đã mọc lan tràn,bám đầy các cột đá bạch ngọc gần đó,lá xanh lục, rậm rạp dị thường.Mà theo khí tức thảo mộc phát ra từ tiên đằng, lại hơn xa các linh dược khác trong dược viện.Thậm chí ngay cả Cửu Khúc Linh Sâm biến thành bạch thỏ, cũng đang nằm ngủ gần gốc tiên đằng này.

Khi Hàn Lập vừa đi đến gần, đôi tai bạch thỏ động đậy,hai con mắt màu lửa đỏ mở ra,thấy Hàn Lập liền không thèm để ý, nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Linh vật do Cửu Khúc Linh Sâm biến ảo này, cùng Hàn Lập sống chung mấy trăm năm, đã sớm đem dược viện của Hàn Lập biến thành nhà mình.Hơn nữa,dưới sự che chở của Hàn Lập cũng không gặp phải nguy hiểm gì,cho nên đã bỏ hết cảnh giác với Hàn Lập.

Hàn Lập cũng không nói gì, cũng không quấy rầy nó,chỉ đi đến cạnh tiên đằng, đánh giá cẩn thận một phen.

Nhìn sơ qua Huyền Thiên Tiên Đằng, ngoại trừ tản ra linh khí kinh người thì cũng gần giống với các loại dây leo bình thường.Nhưng nhìn kỹ phía dưới, liền phát hiện chỗ không tầm thường.

Tiên đằng này cực kỳ xanh tốt,hơn nữa sâu bên trong ánh ra một màu kim chúc sáng bóng.Hơn nữa vân lá cũng huyền ảo dị thường,không có cái nào giống nhau, nhìn có chút quen mắt.

Hàn Lập nhìn lá tiên đằng mà suy nghĩ, nhưng trong lòng vừa động,có chút giật mình.

Đường vân này cùng hoa văn trên kim khuyết ngọc ngân châm có chút giống nhau nhưng chỉ giống chút bề ngoài mà thôi.

Hắn chau mày,sau khi nghiên cứu hơn mười lá tiên đằng rốt cục cũng phát hiện ra điểm ảo diệu bên trong.

Hoa văn trên lá tiên đằng này tất cả đều là một loại ký tự chỉ được viết hơn một nửa,hoặc chỉ vừa động vài nét bút không trọn vẹn.

Hàn Lập ngạc nhiên một lúc,mới vươn hai ngón tay kẹp một mảnh lá tiên đằng đưa tới.

Phiến lá toát ra cảm giác ôn lạnh,dường như do mỹ ngọc chế tác mà thành.

Hàn Lập sờ sờ cằm,buông lá ra,trên mặt hiện lên vẻ trầm ngâm.

Giờ phút này hắn muốn đem Đồng Tử do Thiên Lan Thánh Thú biến ảo gọi ra hỏi một ít sự tình có liên quan đến tiên đằng nhưng cuối cùng vẫn kìm lại được.

Hiện tại Đồng Tử đang ở trong Hư Thiên Đỉnh tu luyện,căn bản hoàn toàn không biết sự tình này.

Bởi vì hắn vừa ra khỏi động phủ đã lợi dụng lực lượng của Hư Thiên Đỉnh đem tất cả liên hệ của yêu thú này cùng bên ngoài hoàn toàn gián đoạn.

Chỉ tại thời điểm đang ở trong mật thất tu luyện mới hoàn toàn thả ra,để phòng ngừa một ít bí mật của mình bị đối phương nhìn thấy.

Cho nên bí mật liên quan đến thần bí bảo bình cùng một ít bí mật khác,yêu thú này hoàn toàn không hề hay biết.

Các tin đồn liên quan đến sự thần kỳ của Huyền Thiên Tiên Đằng, Hàn Lập đã sớm được nghe qua.

Nghe nói tại thời kỳ hỗn độn,khi mới sinh xuất hiện linh mộc, mở đầu là Huyền Thiên.Mà vô luận Huyền Thiên Tiên Đằng vẫn đang trong hình dạng cây hay ra hoa và kết xuất linh quả có thần thông không thể tin được.Quả thật là nghịch thiên chí bảo!

Loại đồ vật này, ngay từ thời thượng cổ cũng chẳng qua chỉ là tin đồn, chưa ai từng tận mắt nhìn thấy.

Nhưng trong một ít điển tịch từ thời thượng cổ truyền lại, thì loại đồ vật nghịch thiên này có thể tồn tại bốn năm loại.Hơn nữa quá trình sinh trưởng cũng cực kỳ độc đáo,chu kỳ sinh trưởng dài đến hơn mười vạn năm thế nhưng một khi đã ra hoa,kết quả thì chúng lại nhanh chóng suy tàn chỉ trong vài ngày,thậm chí vài canh giờ mà thôi.

Chính vì chu kỳ lớn lên, thành thục cùng suy tàn như vậy nên những người muốn thu được linh hoa,linh quả của chúng căn bản chỉ là si tâm vọng tưởng.

Mà huyền thiên mộc, cũng chỉ có linh hoa, linh quả là có nghịch thiên thần thông, thân gỗ tiên đằng này chẳng qua cũng chỉ là tài liệu luyện khí bình thường mà thôi,cũng không có giá trị gì quá lớn.

Hàn Lập thậm chí còn không cho Đồng Tử biết trong tay mình có một nhánh Huyền Thiên Tiên Đằng,âm thầm dùng dương thuỷ làm cho nó sống lại.Hắn tự nhiên sẽ không nói ra việc này.

Tuy rằng Huyền Thiên Tiên Đằng nếu ở trong tay người khác căn bản chỉ là phế vật,tuyệt không thể chờ tiên đằng này ra hoa kết quả.Nhưng một khi có người động tâm thì tuyệt đối là đại phiền toái.Mà trong tay hắn có thần bì bảo bình,nếu đem thần bí lục dịch kích thích sinh trưởng tiên đằng thì tin rằng chỉ hai ba trăm năm liền có thể thu được linh hoa,linh quả.Hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua đại cơ duyên đột nhiên xuất hiện này.

Mà nếu để cho Đồng Tử biết được việc này, thì ai biết đối phương có biện pháp nào thông tri cho bản thể ở Linh giới hay không? Chẳng may điều đó xảy ra thì chẳng phải chính mình chuốc hoạ vào thân hay sao.

Cho nên dù biết Thiên Lan Thánh Thú biết rõ về Huyền Thiên linh mộc hơn so với mình nhưng Hàn Lập sau khi cân nhắc, vẫn đem tâm tư muốn hỏi đối phương hoàn toàn huỷ diệt.

Trong lòng hắn có kế hoạch như vậy bèn thở dài một hơi,cẩn thận đem vùng xung quanh Huyền Thiên Tiên Đằng bố trí nhiều loại cấm chế huyền ảo, sau đó mới khôi phục thần sắc, ly khai khỏi dược viện.

Ba ngày sau,Hàn Lập để nhân hình khôi lỗi ở lại động phủ,báo cho đám trưởng lão trong tông một tiếng, rồi bồng bềnh rời đi khỏi Vân Mộng Sơn Mạch.

Trên một hoang đảo vô danh của Loạn Tinh Hải,thân hình Hàn Lập vừa hiện ra liền hoá thành một đạo thanh hồng phá không bay đi,biến mất tại cuối chân trời.

Một buổi tối mấy tháng sau,ở Thiên Tinh Thành, tại đỉnh Thánh sơn của Tinh Cung Thánh Điện,một nữ tử xinh đẹp thân mặc váy trắng đang ngồi xếp bằng tu luyện trên bồ đoàn,hai mắt nhắm nghiền,trên thân bạch quang lưu chuyển,hai tay bấm quyết niệm chú tựa hồ đang tu luyện bí thuật nào đó.

Đột nhiên linh quang chớp động không thôi,trên gương mặt cung trang nữ tử hiện lên một tia đau đớn.

Bạch quang loé lên càng mãnh liệt,mắt thấy không thể khống chế được nữa,pháp quyết trong tay nàng rốt cục dừng lại,quá trình tu luyện bị đình trệ.

Bạch quang bên ngoài cũng tán loạn biến mất theo.

Nữ tử xinh đẹp thở dài, mở hai mắt,theo bản năng nhìn quanh một lượt.

Nhưng nàng đột nhiên cả kinh,sắc mặt bỗng nhiên đại biến.

Bởi vì trong một góc khuất không biết từ khi nào có thêm một đạo nhân ảnh nhàn nhạt,hai tay đang khoanh lại trước ngực,khuôn mặt cười mà không cười nhìn nàng.

*"Nguyên lai là Hàn huynh."*Nữ tử vừa nhìn thấy khuôn mặt của đối phương thì thần sắc thả lỏng,thản nhiên cười nói.Nhưng trong đôi mắt lại ẩn chứa một tia kinh sợ.

Nơi này là trọng địa của Tinh cung,các loại cấm chế lớn nhỏ bố trí ít nhất cũng hai ba mươi tầng, thế nhưng đối phương sao lại có thể lẻn vào mà nàng lại không hề hay biết gì?

"Lăng đạo hữu,lâu rồi không gặp,phong thái ngươi tựa hồ vẫn như trước.Chỉ có điều công pháp tu luyện hình như vẫn dậm chân tại chỗ,không chút tiến bộ a."

Nhân ảnh này chính là Hàn Lập vừa mới tới Thiên Tinh Thành.

"Hàn huynh cũng đã nhìn ra rồi đó.

*Quá trình tu luyện của thiếp thân, đích xác gặp phải một ít vấn đề nhỏ.Đang muốn tìm một vị cao nhân nhờ chỉ điểm,nay Hàn huynh đã đến,việc này chắc phải phiền Hàn huynh một lần rồi."*Lăng Ngọc Linh khẽ cười một tiếng,thản nhiên thừa nhận.

"Oh,Lăng đạo hữu cứ tạm thời nói ra chỗ không đúng, để xem Hàn mỗ có thể đưa ra được chủ ý nào không.Chẳng qua, chuyến

*này, Hàn mỗ đến đây,mục đích chính là để mang Nguyên Từ Sơn đi."*Hàn Lập cười nhẹ một tiếng.

*"Nguyên Từ Sơn nguyên bản là của đạo hữu gửi nhờ tại bổn cung,đạo hữu muốn thu hồi tự nhiên không có vấn đề gì.Chẳng qua đạo hữu thực sự có biện pháp mang vật ấy đi ư?"*Lăng Ngọc Linh nghe vậy thì ngẩn người,hỏi lại có chút nghi ngờ.

*"Phương pháp tất nhiên là có,nhưng ta cũng không biết có thể thành công hay không,cứ phải thử trước một phen xem sao."*Hàn Lập từ từ nói.

*"Ra là như vậy,thiếp thân sẽ tự mình dẫn đường cho đạo hữu."*Lăng Ngọc Linh trong đôi mắt loé lên một tia dị sắc,nhưng vẫn bình tĩnh nói.

*"Vậy thì làm phiền Lăng đạo hữu!"*Hàn Lập gật gật đầu, hài lòng.

Một lát sau,Hàn Lập cùng Lăng Ngọc Linh đã hiện ra tại thông đạo ở chân núi,cùng đi tới phiến ngọc trước đại môn.

Lăng Ngọc Linh lấy từ trong tay ra một tấm lệnh bài,giải khai cấm chế trên cửa, cửa này chậm rãi mở ra.

Hàn Lập hít nhẹ một hơi, chậm rãi đi vào trong.

Lăng Ngọc Linh hơi do dự một chút nhưng cũng đi theo vào trong.

Một màn năm đó lại xuất hiện.

Cước bộ vừa bước vào trong thì ngũ hành lực lập tức ập đến,linh lực trong cơ thể đột nhiên chuyển động,hướng bên ngoài cơ thể thoát ra.

Nhưng Hàn Lập hiện nay đã là đại tu sĩ đỉnh phong,đương nhiên pháp lực tinh thuần hơn so với trước đây,tự nhiên sẽ không để cho linh lực bị thoát ra ngoài.

*"Định hút hết linh lực của ta sao?"*Hắn liền vận chuyển công pháp,một trận linh lực trong cơ thể chuyển động,lập tức bấm tay

niệm chú chậm rãi hợp lại trước ngực.

"Xì xì" một tiếng,một quang đoàn nhỏ như trứng chim hiện ra,linh quang ngũ sắc bao phủ bên ngoài mãnh liệt lưu chuyển.

Ngũ hành lực đang quấn quanh Hàn Lập bị quang đoàn này chiếu vào thì lập tức yếu đi ba phần.

*"Chúc mừng Hàn huynh đã tu luyện thành công Nguyên từ thần quang tầng thứ nhất."*Lăng Ngọc Linh đang đi phía sau, cũng cảm thấy sự biến hoá của ngũ hành lực,khẽ cười một tiếng chúc mừng nói.

*"Nếu không tu luyện một chút Nguyên từ thần quang,Hàn mỗ làm sao đem được núi này đi."*Hàn Lập cười hắc hắc,không thèm để ý nói.

*"Tuy chỉ cần tu luyện thành một hai tầng Nguyên từ thần quang liền có khả năng di chuyển núi này, nhưng đạo hữu muốn mang nó đi cũng không phải là chuyện dễ.Nếu phương pháp của đạo hữu không thành công thì không bằng đạo hữu cứ ở lại bổn cung đi.Thiếp thân có thể cam đoan tuyệt đối không để bất kỳ kẻ nào quấy rầy Hàn huynh tu luyện,hơn nữa sẽ cung ứng mọi yêu cầu của đạo hữu."*Lăng Ngọc Linh vẫn không thể nhịn được khuyên Hàn Lập.

*"Lời này Lăng đạo hữu không cần nói nữa.Nếu Hàn mỗ muốn gia nhập quý cung thì năm đó đã đáp ứng rồi.Về phần phương pháp của tại hạ có thể thành công hay không thì thử một lần sẽ biết."*Hàn Lập liếc mắt nhìn Lăng Ngọc Linh một cái, rồi nhàn nhạt nói.

------oOo------

Chương 1249: Mai Phục Tại Hoang Đảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập đưa tay bắn ra một đoàn linh mễ (~ ném gạo thì phải),huyền phù tại khoảng không phía trước

Một tay đưa tới eo lưng,vừa lật một cái liền xuất hiện một cây tiểu phiên chừng mấy tấc trong lòng bàn tay.

Toàn thân phiên này màu đỏ đậm,từng trận huyết quang cùng thanh âm quỷ dị truyền ra không ngừng.

Lăng Ngọc Linh thấy vật này thì ngẩn người,liếc nhìn Hàn Lập bằng một ánh mắt kinh ngạc.

Nhưng Hàn Lập cũng không thèm giải thích gì, mà chỉ lẩm bẩm trong miệng,đem tiểu phiên bay ra phía trước.

"Lên"

Hào quang trên thân tiểu phiên chợt loé,thể tích bất chợt cuồng trướng,trong nháy mắt đã thành một đại phiên.Trên bề mặt huyết quang loè loè,dường như do máu tươi vẽ lên.

Hàn Lập hướng về vật ấy chỉ một cái!

Nhất thời từ trong phiên bắn ra một đám huyết vân bay về phía Nguyên Từ Sơn cách đó không xa.

Nhưng đám huyết vân này chỉ dừng lại tại đỉnh núi.

Tiếp theo,huyết vân quay cuồng, lan ra xung quanh, bao phủ hơn phân nửa đỉnh động, toả ra một cỗ huyết tinh nồng đậm,dường như do huyết khí biến ảo mà thành.

Lăng Ngọc Linh vừa dùng thần niệm đảo qua liền cảm ứng được trong huyết vân có một lượng cực lớn âm hồn lực.Nàng cả kinh đem thần niệm thu lại,trong lòng có chút hoảng sợ.

Lúc này Hàn Lập liền đi tới trước Nguyên Từ Sơn hướng khoả quang cầu đang huyền phù trong không trung điểm một cái.

Quang cầu loé lên rồi bắn nhanh về phía ngọn núi,sau đó biến mất vào trong lòng núi.

Hàn Lập lại nhấc tay lên,hướng về phía tiểu sơn đánh ra một trảo.

Ngũ sắc linh quang trên bề mặt tiểu sơn chớp động không ngừng,từ trong lòng núi truyền ra tiếng ầm ầm rồi cuối cùng từ từ bay lên,chậm rãi hướng huyết vân ở trong không trung bay đi.

Kết quả này khiến cho Lăng Ngọc Linh há mồm trợn mắt,tiểu sơn cứ như vậy biến mất vào trong đám huyết vân.

Hàn Lập lúc này đưa tay đánh ra một đạo pháp quyết vào không trung.

Huyết vân quay cuồng rồi cuối cùng biến trở lại thành một cây tiểu phiên màu đỏ như máu dài mấy tấc.Xích phiên này loé lên rồi lướt tới phía Hàn Lập.

Ánh sáng trong động quật lại trở về bình thường,chỉ có điều Nguyên Từ Sơn dường như chưa từng tồn tại ở nơi này.

"Không gian bảo vật!"

Lăng Ngọc Linh rốt cục cũng phục hồi lại tinh thần,trên mặt có vẻ giật mình,kinh sợ.

"Bảo vật này chỉ có chút thần thông về không gian mà thôi,làm cho Lăng đạo hữu chê cười rồi!" Hàn lập cười nói, lập tức thần niệm đảo qua xích hồn phiên, lộ ra vẻ hài lòng

"Có không gian thần thong, lại có thể đem Nguyên Từ Sơn thu

*vào trong, chỉ sợ cả Nhân giới này cũng không có mấy cái.Vậy mà Hàn huynh lại có thể sở hữu một kiện!"*Lăng Ngọc Linh trên mặt biểu thị sự sợ hãi,nhưng đành nở một nụ cười khổ.

Năm đó Thiên Tinh Song Thánh dùng phương pháp này bắt chẹt Hàn Lập phải ở lại Tinh Cung mới có thể tu luyện được Nguyên từ thần quang.Tình thế bây giờ thì dù cho thủ đoạn xảo diệu vạn phần cũng đành vô kế khả thi.

Nàng trong lòng thầm thở dài một hơi,rốt cục hoàn toàn dập tắt hy vọng chiêu dụ Hàn Lập trong lòng.

Huyết quang trên tay chợt loé,tiểu phiên liền biến mất vô ảnh vô tung.Hàn Lập sau khi suy nghĩ một lát liền mỉm cười nhìn nàng nói:

"Ta cũng muốn ở lại quý cung một khoảng thời gian ngắn,cùng đạo hữu trao đổi một ít tâm đắc tu luyện,cũng muốn xem đạo hữu tu luyện rốt cục gặp phải vấn đề gì.

Chẳng qua bây giờ,tại hạ có việc cần quý cung trợ giúp một phen."

*"Hàn huynh từng có đại ân với bản cung,nếu cần trợ giúp gì thì chỉ cần yêu cầu là được,cần gì phải khách khí như thế."*Lăng Ngọc Linh vừa ngẩn ra một lát nhưng liền cười khẽ đáp lại.

"Kỳ thật cũng không có gì.Tại hạ muốn biết hành tung của Kim Giao Vương,nếu có thể tìm ra vị trí chính xác của yêu vật này thì càng tốt."

Hàn Lập bình tĩnh nói,tựa hồ chỉ là việc nhỏ không đáng nói.Thế nhưng Lăng Ngọc Linh vừa nghe được trong lòng chợt động,trong đôi mắt không khỏi toát ra một tia dị sắc.

Hàn huynh muốn biết hành tung của Kim lão yêu,chẳng lẽ đạo hữu muốn.*"Lời cuối nàng vừa định nói ra nhưng cuối cùng cũng kịp nuốt lại.*

"Tại hạ tìm Kim Giao Vương tự nhiên có việc cần làm.Lăng đạo hữu cũng không cần nghĩ nhiều làm gì.Chỉ cần biết tại hạ sẽ không để quý cung liên luỵ vào chuyện này là được.Chẳng lẽ việc này khiến đạo hữu quá mức khó xử?*"Hàn Lập liếc mắt nhìn nàng một cái,lông mày nhướng nhẹ lên.*

*"*Hàn huynh vốn có đại ân đối với bổn cung,cho dù có chuyện khó xử thế nào cũng không hề từ chối.Chẳng qua, bổn cung trước đây đã rút toàn bộ nhân thủ tại hải ngoại về,mà Kim Giao Vương lại là thập cấp yêu thú.Việc tìm hiểu hành tung này chỉ sợ phải mất một khoảng thời gian.*"Lăng Ngọc Linh lắc lắc đầu,thần sắc toát lên vài phần ngưng trọng.*

*"*Thời gian có dài một chút cũng không hề gì.Chẳng qua chỉ là mấy năm mà thôi,Hàn mỗ có thể chờ được.*"Hàn Lập ảm đạm cười,trên mặt lộ ra vẻ lơ đễnh.*

*"*Nếu Hàn huynh đã nói như thế,bổn cung lập tức an bài nhân thủ.Đạo hữu cứ chờ tin tốt đi.*"Lăng Ngọc Linh thấy vậy liền đáp ứng không hề do dự.*

Hàn Lập nghe xong lời hứa hẹn này thì gật gật đầu,trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Hai người nói chuyện phiếm vài câu sau đó liền ly khai khỏi động quật,biến mất ngoài ngọc môn của thông đạo.

Hai năm sau,tại một hoang đảo vô danh của Ngoại hải,hai nhân ảnh đang huyền phù trên không trung bao gồm một nam một nữ tu sĩ.Trong đó,nam tử có khuôn mặt bình thường nhưng lại có đôi mắt trong suốt mà nữ tử lại có tướng mạo thanh tú,dáng người nhỏ xinh.

Khuôn mặt hai người đều rất trẻ nhưng trên mặt nữ tử lại cung kính dị thường,hướng nam tử nói điều gì đó.

Mà thần sắc nam tử không thay đổi,biểu tình nhàn nhạt nói:

*"*Theo lời ngươi nói thì sắp tới Kim Giao Vương nhất định sẽ đi qua đảo này.Hắn sẽ không đột nhiên thay đổi chủ ý,đi qua chỗ khác chứ?*"Thanh âm nam tử không lớn không nhỏ nhưng nữ tử*

vừa nghe xong thì lập tức kính cẩn trả lời:

"Hàn trưởng lão yên tâm,ta đã tìm hiểu kỹ càng rồi,cũng đã sưu hồn một gã cao giai yêu tu nên có thể xác định tin tức không có sai.Phía dưới đáy của vùng biển phụ cận là chỗ sinh trưởng của một loại linh quả rất thưa thớt.Tuy rằng đối với Nhân tộc chúng ta mà nói cũng không có tác dụng quá lớn nhưng lại có tác dụng trọng yếu được bộ tộc giao long.Cứ mười năm thì linh quả sẽ thành thục,Kim Giao Vương sẽ đến đây thu hái.Nếu mà đem linh quả này nhổ lên đem gieo trồng chỗ khác sẽ lập tức khô héo nên bộ tộc giao long vẫn không thể di chuyển chúng được.Hiện tại đúng là thời kỳ linh quả thành thục,trong tình hình hày,Kim Giao Vương nhất định sẽ tìm đến một chuyến.*"Nữ tử trẻ tuổi tựa hồ đối với bộ tộc giao long cũng có chút hiểu biết,trả lời thập phần chắc chắn.*

"ừ,nếu đã như thế,ta sẽ ở đây mấy ngày chờ hắn.*"Nam tử trầm giọng nói.*

Nếu đã đề cập đến vấn đề về Kim Giao Vương thì nam tử tự nhiên chính là Hàn Lập còn nữ tử lại là đệ tử do Lăng Ngọc Linh phái ra dẫn đường.(dg:sao không phái nam ta,có ý gì không đây?? – nb: ý j nữa, buồn quá thì giải trí thôi)

Thông qua việc Tinh Cung trong hai năm toàn lực tra xét,rốt cục cũng thu được một ít hành tung của Kim Giao Vương.Hàn Lập đang tu luyện tại Tinh Cung liền tự mình theo nàng này, dùng Truyền Tống Trận của Tinh Cung, lặng yên đi tới Ngoại hải,mai phục tại nơi này.

Chẳng qua cho tới nay cũng không thấy tung tích của Kim Giao Vương,Hàn Lập nhịn không được hỏi kỹ lại nữ tu này một lần.

Mà nữ tử Tinh Cung này trả lời không chút do dự làm thần sắc hắn hoà hoãn vài phần.

Hàn Lập vừa ho nhẹ một tiếng,định cẩn thận hỏi một ít sự tình thì khuôn mặt đột nhiên biến sắc,hướng mặt biển xa xa nhìn tới.

"Hảo,rốt cục cũng đã đến.Theo khí tức đích xác là Kim Giao

Vương.Ngươi hãy lập tức ly khai để tránh nguy hiểm đi.*"Hàn Lập thần sắc vui vẻ,quay đầu lại hướng nữ tu phân phó.*

Nữ đệ tử này vừa nghe lời này của Hàn Lập,trong lòng run sợ,vội vàng thi lễ rồi hoá thành một đạo bạch quang hướng phía ngược lại bay nhanh đi.

Mà Hàn Lập thì vung tay lên một cái,một bình nhỏ màu đen liền bay ra.

Một cỗ ma khí bay ra,năm bộ xương người run rẩy hiện lên.

"Đi"

Hàn Lập thần niệm vừa giục,năm bộ xương khô mang theo ma khí hướng bốn phương trời bay đi,trong nháy mắt đã mất dạng.

Hắn lại đem túi linh thú thả ra,kết quả là mười hai con rết bốn cánh bay ra,sau đó dưới sự phân phó của Hàn Lập liền hạ xuống hoang đảo,ẩn nấp.

Hàn Lập nhìn mặt biển phía xa xa một cái,trên mặt nở một nụ cười lạnh,đột nhiên nhân ảnh hoàn toàn tiêu thất.

Hắn thi triển một hơi nhiều thủ đoạn như vậy nhưng bất quá chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Không trung phía trên hoang đảo trong nháy mắt đã trở nên trống rỗng,phảng phất như chưa từng có người xuất hiện tại nơi này.

Sau thời gian khoảng một bữa cơm,phía chân trời xa xa một đạo linh quang chợt loé,một vàng một xanh hai đạo quang mang bay vụt đến,tiếng xé gió vang lên trên mặt biển rộng,hào quang chợt tắt sau đó hiện ra hai đạo nhân ảnh bay đến.

Một người hình dáng khôi ngô,mặc một thân kim bào.Còn tu sĩ còn lại có một mái tóc xanh,dáng người cao gầy,mặc thanh bào,trên đầu đội ngân quan.

Hai người vừa hiện thân thì tên đại hán thân mặc kim bào,khuôn *mặt cực kỳ uy nghiêm đột nhiên hiện ra một tia nghi ngờ,ánh mắt như chớp đảo qua mọi nơi nhưng vẫn chưa hề phát hiện sự tình dị thường nào.*

"Như thế nào,Kim đạo hữu phát hiện có chuyện gì không ổn sao?*"Tên thanh bào tu sĩ thấy vậy,thần sắc có chút kinh ngạc hỏi một câu.*

"Lúc trước hình như có người dùng thần niệm tra xét chúng ta,nhưng tia thần niệm kia quá sức mỏng manh,ta cũng không thể xác định có phải ảo giác hay không nữa!*"Kim bào đại hán nhướng mày có chút không chắc chắn nói.*

"Nếu chuyện đó xảy ra,chẳng phải đối phương có thần niệm so với Kim huynh mạnh hơn rất nhiều sao?Điều này làm sao có thể chứ?*"Thanh bào nhân vừa nghe thấy lời này bèn cười nói.*

"Phong huynh đã quá đề cao Kim mỗ rồi.Lão phu tuy rằng được xưng tụng là Kim Giao Vương nhưng trên thực tế chỉ uy phong chỉ được biết đến ở hải vực phụ cận mà thôi.Một khi ra khỏi Loạn Tinh Hải thì cũng không có gì đáng kể.*"Kim bào đại hán lại lắc đầu,thần niệm lại đảo qua hoang đảo một vòng nhưng không phát hiện chuyện gì bất thường rồi mới yên lòng lại.*

Hắn hiển nhiên không biết ngũ ma đã phân tán ra rất xa,mà Lục Dực Sương Công lại trốn sâu dưới đất mấy trăm trượng.Về phần Hàn Lập thì thần niệm hơn xa hắn nên tự nhiên càng không thể bị phát hiện.

"Kim huynh thực quá khiêm nhường rồi.Trong thiên hạ này ngoài Hoá Thần kỳ tu sĩ ra thì có ai có thể gây khó khăn cho Kim huynh.Chẳng qua nếu đạo hữu không mang Phong mỗ đến đây thì tại hạ cũng không thể ngờ Long Lân Quả lại sinh trưởng tại chỗ này."Thanh bào tu sĩ tuy rằng đối với lời nói của đại hán có chút không cho là đúng nhưng vẫn cười nói,nịnh hót đối phương vài câu.

------oOo------

Chương 1250: Long Lân Quả

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Lão phu năm đó cũng là vô ý mới phát hiện được cây này!Sau mỗi mười năm sẽ đúng giờ tìm đến hái quả.Trong một ít điển tịch của Nhân loại có đề cập đến điều thần kỳ của linh quả này,ăn vào thì ngay cả phi thăng đều có thể được.Nhưng cao giai tu sĩ của nhân loại vẫn không để vào mắt,vẫn cho là vật vô dụng.Bọn chúng nghĩ rằng bộ tộc giao long chúng ta ai cũng thích vật này chẳng qua chỉ là thoả mãn ăn uống sao?

*Nào ai biết loại linh quả này tuy không có điều thần kỳ như điển tịch ghi lại nhưng nếu thường xuyên ăn thì sau này có thể thoát thai hoàn cốt,mạnh mẽ vô cùng.Chính là không dùng thường xuyên nên không thể phát hiện ra huyền cơ này.Linh quả này trên đời tồn tại rất ít nên tu sĩ Nhân loại không có cơ hội biết được điều này.Chẳng qua Phong đạo hữu lại cũng biết bí mật này,lại có phương pháp nhổ cây này lên đem về gieo trồng khiến cho lão phu cũng có điều ngoài ý muốn."*Kim bào đại hán quay đầu nhìn chằm chằm vào Thanh bào tu sĩ,trên mặt hiện lên một tia dị sắc.

*"Tại hạ chẳng qua tại di hài của một vị thượng cổ Yêu Tộc lưu lại tâm pháp cho biết ảo diệu của Long Lân Quả cùng phương pháp nhổ lên.Nghe nói hiệu quả của Linh quả này đối với việc cải tạo thân thể tuy rằng cực kỳ nhỏ bé nhưng nếu có thể dùng thường xuyên,tích luỹ nhiều năm thì có thể cải tạo thân thể có thể so sánh với chân long thân thể.Chẳng biết việc này là đúng hay sai?"*Thanh bào tu sĩ ung dung trả lời.

*"Trên lý thuyết thì có thể.Nhưng thực tế căn bản lại không có khả năng.Nếu đem tất cả Long Lân Quả trên thế gian này tụ tập lại một chỗ cũng vô pháp cung cấp đại lượng linh quả như thế.Điều này làm cho một gốc Long Lân Quả đối với giao long tộc chúng ta quý hiếm dị thường.Nếu không phải Phong đạo hữu tự tin mười phần nói là có phương pháp có thể nhổ trồng,bổn vương sẽ không đem ngươi đến đây."*Kim bào đại hán thần sắc ngưng trọng

nói.

"Ha ha,Phong Hi ta cùng đạo hữu giao tình không ít,sao lại có thể nói bừa để lừa gạt được,chính Kim huynh cũng đáp ứng ta việc này đó thôi."

Tên thanh bào yêu tu này chính là con cửu cấp Liệt Phong Thú năm đó truy đuổi,thiếu chút nữa lấy đi mạng nhỏ của Hàn Lập,còn tên Kim bào đại hán kia tất nhiên chính là Kim Giao Vương.Hiện nay nó cùng hình dáng nửa người nửa giao trên Bích Linh Đảo ngày đó khác nhau rất nhiều,thoạt trông giống như một nhân loại tu sĩ vậy.

*"Chỉ cần tin tức của Phong đạo hữu không sai,bổn vương sẽ không nuốt lời,đem vài cọng linh dược kia tặng cho đạo hữu."*Kim Giao Vương khoát tay ngăn lại.

Phong Hi nghe lời này,trên mặt hiện ra thần sắc vui vẻ,hai tay liền ôm quyền cảm ơn nói:

"Mấy cọng linh dược kia đối với tại hạ rất có tác dụng,ta trước hết cảm ơn đạo hữu."

*"Những lời thừa này không cần nói nữa.Hết thảy cứ đợi ngươi có khả năng nhổ cây thành công hay không rồi nói."*Kim Giao Vương thản nhiên nói.

*"Yên tâm.Nếu không có vài phần chắc chắn,tại hạ sao có thể tuỳ tiện làm phiền Kim huynh.Loại phương pháp này chính là do vị thượng cổ Yêu Tộc kia nghiên cứu ra.Không riêng gì đối với Long Lân Quả mới có tác dụng,chính là đối với các loại linh thảo linh mộc khác cũng hữu hiệu."*Phong Hi tự tin mười phần nói.

*"Hắc hắc!Cứ biết là thế đi!"*Kim bào đại hán tựa hồ cũng không tin tưởng lắm.

Phong Hi thấy vậy thì cũng không nói thêm nữa,thanh quang trên người chợt loé,thong thả bay xuống.

"Chậm đã!"

Phong Hi vừa động lại bị Kim Giao Vương ngăn lại,trong lòng không khỏi ngẩn ra.

*"Ta vẫn cảm thấy có điều không ổn. Mơ hồ có một cảm giác rợn người,đợi ta dùng bí thuật cẩn thận kiểm tra một lần,để tránh có chuyện xảy ra."*Kim bào đại hán sắc mặt âm trầm nói.

Vừa nghe Kim Giao Vương nói lời đó,Phong Hi trong lòng tuy rằng có chút không thoải mái nhưng cũng không dám nói gì,đành phải bất đắc dĩ gật đầu đáp ứng.

Kim bào đại hán hé miệng phun ra một viên châu màu vàng kim rực rỡ,một tay đặt lên trên viên châu đem viên châu áp lên trán mình,hai mắt từ từ nhắm lại.

Thời gian trôi qua,hào quang trên viên châu đại thịnh mà trên mặt Kim Giao Vương hiện ra một tia cố hết sức.

Khoả Bảo Châu này là một loại bảo vật phụ trợ hiếm thấy,có thể mạnh mẽ đem thần thức tu sĩ phóng đại lên,tác dụng rất lớn.

Có bảo châu này phụ trợ,Kim Giao Vương thần niệm phóng ra bây giờ tăng lên gấp rưỡi so với trước.Vô luận độ cường đại hay phạm vi tìm kiếm đã hơn xa lúc trước.

Sau khi tìm kiếm qua một lát,Kim Giao Vương thần sắc biến đổi,tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía,hai mắt mở to,đem viên châu trên trán thu lại,miệng hét lớn một tiếng:

"Kẻ nào dám lén lút theo dõi bổn vương,còn không mau lăn ra đây cho ta!"

Một tiếng quát như sấm vang lên,hướng bốn phương tám hướng cuồn cuộn mà đi.

Phong Hi đang đứng một bên nghe thấy lời nói của đại hán thì kinh nghi,đồng dạng cũng đem thần thức thả ra,thần sắc chợt biến đổi.

Cặp mắt của Kim Giao Vương đang nhìn chằm chằm vào một địa phương trên hoang đảo,khuôn mặt hiện lên vẻ cực kỳ băng hàn.

"Thật không nghĩ tới trong tay các hạ còn có loại bảo vật này,Hàn mỗ đã tính sai một bước rồi."

Một thanh âm của nam tử xa lạ truyền đến.Tại địa phương Kim Giao Vương nhìn,linh quang chợt loé lên,một đạo thanh quang bắn ra bay đến cách nhị yêu chừng mười trượng rồi dừng lại,hiện ra một gã nam tử trẻ tuổi bình tĩnh nhìn nhị yêu.

"Là ngươi!"

"Lệ tiểu tử!"

Kim Giao Vương cùng Phong Hi vừa nhìn thấy khuôn mặt của Hàn Lập đồng thời kêu lên.Chỉ có điều khuôn mặt hai người hoàn toàn bất đồng,Phong Hi vừa mừng vừa sợ còn Kim Giao Vương thì vẻ mặt cảnh giác.

*"Sao,chẳng lẽ Phong đạo hữu biết người này?"*Đồng tử Kim Giao Vương co rút lại,lạnh lùng hướng Phong Hi hỏi.

*"Kim huynh,người này chính là tên năm đó sát hại lệnh tôn,cướp đi bảo vật mà ta luyện chế.Thật không nghĩ đã nhiều năm như vậy mà hắn còn dám một lần nữa xuất hiện tại Ngoại hải.Bây giờ thì nói gì cũng không thể để hắn chạy thoát được.Di,tu vi của hắn."*Phong Hi đầu tiên là hưng phấn dị thường,nhưng thần niệm vừa đảo qua thân hình Hàn Lập một cái thì sắc mặt nhất thời đại biến,toát ra biểu tình khó có thể tin được.

*"Hừ,chạy thoát? Ngươi chẳng lẽ không thấy hắn chủ động tìm đến gây phiền toái sao?"*Kim Giao Vương hai mắt loé lên kim mang,âm trầm nói.

"Không có khả năng,năm đó hắn chẳng qua chỉ là Kết Đan kỳ tu sĩ mà thôi,hiện tại thế nào lại có tu vi đáng sợ như vậy.Hắn thật sự đã tiến giai lên đại tu sĩ sao?"

Hàn Lập cũng không hề che dấu tu vi của mình,Phong Hi sau khi cảm ứng thấy thì trong lòng không khỏi có chút hoảng sợ.

*"Phong đạo hữu mấy trăm năm qua hơn phân nửa đều bế quan khổ tu,xem ra còn chưa nghe qua sự tình phát sinh trên Bích Linh Đảo.Người này chính xác thật sự là Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ,hiện tại lại tìm đến hai chúng ta, khẳng định không phải chuyện tốt lành gì,chúng ta tốt nhất phải cẩn thận đối phó mới được."*Kim Giao Vương khẽ nhích môi truyền âm nói.

Phong Hi liếm môi,theo bản năng gật đầu nói.

Ngay khi nhị yêu đang nhìn chằm chằm vào Hàn Lập,khuôn mặt ngưng trọng thì Hàn Lập lại mở miệng nói:

*"Nguyên bản Hàn mỗ chỉ đến tìm Kim đạo hữu,lại không nghĩ có thể tái kiến một vị cố nhân khác tại nơi này.Quả thật có chút vui mừng ngoài ý muốn.Xem ra không uổng công ta lặn lội một chuyến."*Hàn Lập hai tay để sau lưng,ánh mắt đảo qua Thanh bào yêu tu một cái,trên mặt lộ ra một tia cười lạnh.

*"Muốn tìm Kim mỗ?Chẳng lẽ ngươi cảm thấy cực phẩm linh thạch kia cầm vào có chút phỏng tay,muốn trả lại cho lão phu sao?"*Kim bào đại hán cười dữ tợn,không hề khách khí hỏi.

*"Cực phẩm linh thạch đối với tại hạ còn có việc phải dùng,rất tiếc không thể làm theo ý đạo hữu được.Tại hạ lần này đến đây chỉ là muốn mượn yêu đan của đạo hữu dùng một chút.Không biết đạo hữu có muốn phun ra để miễn cho ta và ngươi phải động chân động tay một phen,đỡ phải mất hoà khí chăng?"*Hàn Lập chuyển ánh mắt sang người đại hán nói làm cho nhị yêu cảm thấy cực kỳ ngạc nhiên.

*"Mượn nội đan của bổn vương?Ngươi dám đứng trước mặt ta nói lời này sao?Hảo,nếu ngươi đã muốn lấy nó thì cứ tự mình đến lấy đi!"*Kim Giao Vương cười lên một cách điên cuồng,trường bào màu vàng kim trên người đột nhiên nổi lên một tầng kim mang sáng bóng,trong nháy mắt biến ảo thành một kiện chiến giáp ánh kim rực rỡ.

Cùng lúc đó,lão yêu đầu thả ra linh quang chói mắt,tiếp theo hai gò má hiện ra một lớp lân phiến rực rỡ ánh vàng, một cái đuôi bỗng nhiêu xuất hiện ở phía sau.

Yêu vương này cũng thật tỉnh táo,đem thân hình biến thành hình thái chiến đấu nửa người nửa yêu.

Một tay chụp vào hư không một cái,một cây trường thương màu vàng hiện ra,ngân hồ(hồ quang màu bạc) không ngừng chớp động trên trường thương.Hắn không chút do dự vung tay lên,trường thương vang lên tiếng lôi minh,hào quang loé lên rồi tiêu thất nhưng ngay sau đó hiện ra ngay trước người Hàn Lập.

Toàn thân trường thương phóng ra một tầng điện quang hình cung hung hăng dâm tới.

Yêu vương này vừa nói liền ra tay,không hề nói thêm.

Hàn Lập trong lòng thầm rùng mình nhưng hắn đã sớm có chuẩn bị nên không hề lưỡng lự,một tay đưa vào trong tay áo lấy ra một vật nhẹ nhàng vung lên.

Ngân quang chợt loé lên trước người,một đoá ngân liên lớn vài thước quỷ dị hiện ra.

Kim sắc trường thương kia liền chui vào trong tâm của ngân liên

"Oanh" một tiếng vang thật lớn vang lên,ngân liên kịch kiệt chớp động,từ giữa phóng ra thất sắc Phật quang nhưng lại đem kim sắc trường thương dũng mãnh vô song kia cản lại,hào quang trên ngân liên chợt tắt,bọ dáng phi thường thoải mái.

Hàn Lập hai tay nhanh chóng bấm tay niệm thần chú,nhất thời từ sau lưng một tiếng sét vang lên,một đôi cánh màu trắng xanh hiện ra,nhẹ nhàng chớp động vài cái,nhân ảnh liền bắn về phía sau hơn mười trượng,một lần nữa ổn định lại thân hình,khoé miệng hiện lên nụ cười châm chọc.

*"Phong Lôi Sí!"*Phong Hi vừa nhìn thấy cặp cánh thì không khỏi tức giận hô to.Lúc này tay áo vung lên,hai tay loé lên hồng quang,sau đó hiện ra một cặp đoản qua (giáo ngắn).

Hắn giơ tay lên,hai kiện đoản qua liền hoá thành hai đạo xích mang hướng thẳng đến Hàn Lập định đánh úp.

Hàn Lập lạnh lùng nhìn yêu vật này một cái hừ lạnh một tiếng,từ trong miệng phun ra một đoàn hào quang,bên trong có một tiểu đỉnh chỉ có mấy tấc.

Đúng là Hư Thiên Bảo Đỉnh.

Hàn Lập sử dụng Thông Bảo Quyết thúc giục,tiểu đỉnh liền vang lên tiếng thanh minh sau đó tự mình bay đi.

Âm thanh xé gió truyền đến,hai đạo xích mang kia đã bay đến đỉnh đầu của Hàn Lập,sau khi xoay quanh một cái liền đồng thời giao nhau trảm xuống.(gd:thập tự trảm đó mà)

Muốn chém thẳng xuống người Hàn Lập.

Nhưng Hàn Lập lại vươn một ngón tay nhắm vào tiểu đỉnh,nhẹ nhàng điểm một cái.

"xì xì " một tiếng,một chùm thanh ti từ trong đỉnh bắn ra chia thành hai liền đem lưỡng đạo xích mang quấn chặt lại.

Phong Hi kinh hãi vội vàng bấm tay niệm thần chú,định thúc dục bảo vật phá vây.

Nhưng chỉ trong phút chốc hắn phát hiện hoàn toàn mất đi liên hệ cùng đoản qua,chỉ có thể trơ mắt nhìn chúng bị thanh quang cuốn vào trong tiểu đỉnh.

Phong Hi nhìn thấy cảnh này,động tác trên tay đình trệ lại một chút,không khỏi đứng ngây ra như phỗng.

------oOo------

Chương 1251: Lực áp nhị yêu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai kiện giáo ngắn này năm xưa khi hắn giết một gã tu sĩ nguyên anh kì đã thu được, nó cũng có vài phần thần thông bất phàm. Thế mà hôm nay còn chưa kịp phát ra được chút bản lãnh nào thì đã bị chiếc tiểu đỉnh kia hút mất, đã thế lại còn trông rất dễ dàng, tựa như chả phí tý hơi sức nào cả.

Phong Hi trong lòng có chút sợ hãi.

"Phong đạo hữu hãy cẩn thận. Tiểu đỉnh này có thể chính là linh bảo được mọi người đồn đại, Hư Thiên Đỉnh. Ngươi với ta cùng liên thủ là tốt nhất."

Một kích không thành công, Kim Giao Vương cũng không tùy tiện xuất thủ tiếp, mà là đưa tay một chiêu đem trường thương màu vàng thu trở về, đồng thời miệng nhắc nhở.

"Hư Thiên Đỉnh! Được, cứ y như lời đạo hữu nói đi. Nếu có thể diệt sát người này, thì chiếc đỉnh phong mổ cũng không cần. Chỉ cần để lại Phong Lôi Sí do tại hạ luyện chế là được."

Phong Hi trong lòng điểm qua một chút chuyện xưa, có vài phần buồn bực cùng xấu hổ, nhưng miệng thì hung tợn nói

"Được, cứ quyết định như vậy đi."

Kim Giao Vương nỗi lên một tràng cuồng tiếu, trên người kim giáp quang mang đại thịnh, kim quang chói mắt phảng phất hiện lên, tựa như là ánh nắng chói chang khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Hiển nhiên yêu vật này đã đem pháp lực trong cơ thể vận lên đến cực hạn

Cùng lúc đó, một màn khó có thể tin nổi hiện ra.

Chỉ thấy Kim Giao Vương huýt sáo một tiếng, chỉ thấy từ dưới sườn lóe lên một cái đã hiện ra hai cánh tay được phủ đầy kim lân.

Hai cái cánh tay hướng tới hư không vung một trảo, linh quang chợt lóe lên, trên một tay liền xuất ra một thanh trường kiếm lấp lánh hàn quang, tay kia thì hiện ra một tiểu thuẫn ánh vàng rực rỡ, mặt thuẫn phân bố đầy những phiến vảy nhỏ như đồng tiền. Tựa như như Kim Giao Vương lấy lân giáp của chính mình luyện chế thành vậy.

Bàn tay còn trống còn lại của yêu vật thì nắm lại kết quyết, tựa hồ đang thi triển bí thuật gì đó.

Hàn Lập thấy vậy, hai mắt nhíu lại, trong đầu hiện lên hình ảnh về *"Phạm Thánh Chân Phiến"*, nhớ lại hình ảnh liên quan đến Cổ Ma, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Phong Hi thì một tay cởi trường bào trên người xuống, nửa thân trên ở trần. Tiếp theo thân hình cong lại. trên lưng nổi lên hai cục u, đột nhiên từ trong cơ thể xuất hiện hai chiếc cánh có lông vũ bao phủ giang rộng ra hai bên.

Chiếc cánh có thể biến lớn hóa nhỏ, xanh biếc xinh đẹp.

Cơ hồ cùng lúc đó, khuôn mặt nhân loại của con Liệt Phong Thú này bỗng xám đen lại, hay tay dần biến thành một đôi lợi trảo, năm ngón sắc bén dị thường, hàn quang chớp động làm người ta phát lạnh.

Yêu vật này xem ra đã hình thành bán yêu hình thái!

"Xem ra hai vị tính toán cậy đông hiếp ít. Thế cũng tốt, vậy đừng trách Hàn mỗ cũng tìm mấy trợ thủ."

Khóe miệng Hàn Lập khẽ nhếch lên vài cái, nhẹ nhàng cười.

Kim Giao Vương cùng Phong Hi ngẩn ra, chưa hiểu Hàn Lập nói lời này có ý tứ gì thì, liền thấy từ xa xa phía chân trời đồng thời vang lên mấy tiếng minh minh quái âm, phảng phất có vật gì đang từ không trung bốn phía phóng nhanh đến. Đồng thời phía dưới, nơi hoang đảo bạch quang chợt lóe, từ đó thoát ra mười hai đạo bạch khí, bên trong mơ hồ có vật gì đó nhằm thẳng không trung mà phóng tới.

"Mau ra tay! Trước khi trợ thủ của hắn đến, phải đánh chết hắn trước."

Kim Giao Vương trên mặt vẻ dữ tợn chợt lóe, trong miệng hét lớn một tiếng.

Lập tức trên tay hắn pháp quyết dừng lại, liền sau đó một đạo cột sáng thô to màu vàng liền phun ra, thân hình chợt động, ba cánh tay cầm binh khí nhất thời vung ra, để lại một đạo tàn ảnh bắn về phía Hàn Lập

Một bên Phong Hi cũng không dám chậm trễ, hai cánh mở ra, thân hình ở giữa không trung trở nên như có như không, cũng hóa thành một đạo thanh ảnh nhàn nhạt phóng ra.

Hàn Lập gặp tình hình này, đuôi lông mày khẽ chớp, cũng không tránh né, một tay vừa nhấc, một cái mộc thước xanh biếc di động, quay tròn ở trong lòng bàn tay.

Trước người Ngân Liên quang mang đại phóng, đưa thân hình che đậy ở tại trong đó.

Đồng thời tay kia nhoáng lên, một đoàn quang mang ba màu mạnh mẽ phóng ra, biến thành tam sắc Vũ phiến.

Hàn Lập một tay cầm phiến, đón đầu cột sáng đang bắn tới.

Một cột lửa ba màu từ mặt phiến tuôn ra, cùng với cột sáng màu vàng phía trước Ngân Liên va chạm.

Chỉ nghe *"Phốc"* một tiếng, cột sáng được Kim Giao Vương dùng tinh thuần yêu lực hóa thành, thế nhưng vừa đụng tới tam sắc hỏa trụ, liền khựng lại rồi bị hỏa diễm nuốt sống vào trong hỏa trụ.

Kim Giao Vương đang đánh tới sát phía sau, gặp tình hình này, trong lòng cũng rùng mình, nhưng thân hình cũng không có chút nào ngừng lại, một cánh tay phía dưới sườn đột nhiên vung lên.

Kim quang chớp động, chiếc giao lân thuẫn đã được tung ra, liền hóa thành một quầng sáng dày đặc, đem thân hình bảo hộ phía trong, đồng thời hai cái tay còn lại cũng liên tục huy vũ.

Bạch sắc kiếm quang, cùng với quang mang của kim thương, chớp mắt đã biến thành một trời đầy những mũi nhọn công kích, hướng tam sắc hỏa diễm trụ đánh tới như cuồng phong bão vũ.

Cũng không biết này Kim Thương cùng bạch sắc trường kiếm là loại bảo vật ra sao, chẳng những sắc bén dị thường, cũng không e ngại chút nào trước nhiệt độ cực cao của tam sắc hỏa diễm. Kim bạch lưỡng sắc mang võng trùm tới, lại đem tam sắc hỏa diễm đánh cho bạo liệt sau đó ép cho vầng sáng còn lại tiêu tan.

Hàn Lập có chút kinh ngạc, bất quá cũng không xem chuyện này vào đâu. Bởi vì Phong Hi biến thành tàng ảnh xanh nhạt, không biết thi triển loại Độn Thuật gì, chỉ xoay người một cái, bỗng nhiên đã phóng đi ba bốn mươi trượng cự ly, từ chính diện đã vòng sang phía bên.

Hai cánh vỗ mạnh một cái, lợi trảo cũng nhanh chóng đánh xuống.

Tiếng xé gió vang lên mạnh mẽ

Từ trên đôi cánh bỗng nhiên bắn ra vô số long vũ màu xanh, tựa như mưa tên vậy, đồng thời hai cái lợi trảo huy vũ đánh xuống, vô số đạo trảo mang cũng tùy thời di động, nhất thời đã đem ngân liên của hàn lập bao phủ vào trong vòng công kích…

Hàn Lập nhàn nhạt liếc mắt nhìn Phong Hi hùng hổ công kích, lại phảng phất như không thấy, ngược lại hé miệng một cái, mấy đạo kim mang chợt lóe lên bắn ra.

Tiếng vang nặng nề liên tiếp truyền đến, vô luận Thanh Vũ hay trảo mang, đánh tại phía trên cự liên màu bạc, chỉ thấy liên ảnh xoay tròn, những loại công kích này liền giống như nê ngưu nhập hải (tương tự câu *"dã tràng xe cát biển Đông"* của mình), một chút hiệu quả cũng không thấy đâu.

Phong Hi khuôn mặt lúc này rốt cuộc cũng hiện ra một tia sợ hãi. Thì bổng nhiên thấy vô số khẩu Kim Sắc Tiểu Kiếm chợt lóe lên, đã quỷ dị bắn tới trước mắt.

Yêu vật này hiển nhiên bị dọa cho hoảng sợ, hai cánh sau lưng không chút lưỡng lự vẫy động, thân hình liền mơ hồ biến mất.

Kiếm khí chợt lóe, Tiểu Kiếm liền liền phóng tới, nhưng lập tức Phong Hi thân hình tiêu thất, chỉ là còn lưu lại một đạo hư ảnh.

Sau một khắc, Phong Hi lại xuất hiện tại một địa phương bên ngoài cách mười trượng, sắc mặt có chút trắng bệch, tựa hồ mới vừa rồi thuấn di đã làm hao tổn không ít pháp lực.

Hàn Lập nhướng mày, không nghĩ tới yêu vật này cũng tinh thông phong độn thuật như thế, nếu muốn diệt sát đối phương, chỉ e phải mất một phen động chân động tay.

Trong lòng tự đánh giá như thế, hắn thần niệm thôi thúc, những khẩu Tiểu Kiếm đã lượn vòng quay đầu lại, lần nữa hóa thành kim quang cấp bách đuổi theo Phong Hi.

Phong Hi sắc mặt âm hàn, hai cái móng vuốt hướng hư không chậm rãi vung một trảo.

Nhất thời hiện ra một cái cự trảo màu xanh di động ở giữa không trung, nhoáng một cái liền đem mấy khẩu phi kiếm tất cả bắt vào trong tay.

Yêu vật trên mặt lộ ra một tia nanh ác, trong lòng bí thuật nhất thời thôi thúc, cự trảo màu xanh năm ngón tay dùng lực, định mạnh mẽ đem mấy khẩu phi kiếm phá huỷ.

Nhưng chỉ thấy phía trên trảo, thanh mang hiện liên liên tục, nhưng mấy khẩu phi kiếm nọ lại cứng rắn vô cùng, một chút bộ dáng tổn thương cũng không có.

Phong Hi trong lòng nhất động nhưng còn chưa chờ hắn nghĩ ra phương pháp gì, thì mấy tiếng vù vù truyền đến.

Vài khẩu phi kiếm màu vàng thừa dịp tâm thần của hắn buông lỏng, liền từ trong cự trảo vùng thoát ra, rồi vòng ngược lại vây quanh cự trảo, liền dễ dàng đem móng vuốt trảm thành mấy khối.

Mấy khối tàn tích của thanh trảo chợt lóe rồi tán loạn biến mất.

Những khẩu phi kiếm phương hướng chợt biến đổi, thông linh cực kỳ lại lần nữa tề hướng Phong Hi bắn nhanh đi.

Lần này, trong lòng Phong Hi thật sự hoảng hốt!

Hắn vội vàng hé miệng một cái, một cái ngọc bát màu xanh ngọc xuất ra bay đến trước mặt, quay tròn vừa hạ xuống, bỗng nhiên hóa thành một chiếc màn màu xanh hướng phi kiếm đối diện quét tới.

Hai bên vừa tiếp xúc, *"Roẹt…Roẹt…"* vài tiếng giòn vang truyền đến. Trên mấy khẩu phi kiếm, kim quang đại thịnh, đã đem màn xanh phá nát, dễ dàng xuyên thủng mà ra.

Phong Hi sắc mặt đại biến, cũng không dám ở tại chỗ đón đở vài khẩu phi kiếm, sau lưng hai cánh rung lên, liền hóa thành một đạo thanh mang hướng một bên bỏ chạy. Mấy khẩu Kim Sắc Tiểu Kiếm đồng dạng phương hướng biến đổi, vô thanh vô tức theo đuổi không bỏ, tốc độ cũng không chậm hơn chút nào so với Phong Hi.

Lúc này, yêu vật chỉ có thể âm thầm kêu khổ bỏ chạy.

Không thể làm gì khác hơn là mang theo mấy cái đuôi bám sau, tạm thời tại vùng phụ cận bay loạn đầy trời… ánh mát khẽ đảo qua Kim Giao Vương phía bên kia.

Kết quả, trong lòng hắn càng trầm xuống.

Bên kia Kim Giao Vương sau khi phá xong tam sắc hỏa trụ, thì lập tức vọt tới trước người Hàn Lập, mấy kiện binh khí vây quanh liên hoa (đóa sen) màu bạc mà đánh liên hồi không ngừng, không ngờ thật sự có thể đem ngân liên đánh thành bộ dạnh có chút tán loạn, khẽ mở ra.

Nhưng bên trong ngân liên, Hàn Lập chỉ cầm tiểu thước xanh biếc nhẹ nhàng huy động vài cái, cương tráo do liên ảnh tạo thành vừa mới chuẩn bị tan rã, thì tại liên tâm (tâm bông sen) đã xuất ra thất sắc phật quang, nhấp nháy vài cái liền di hợp lại như ban đầu

Kim Giao Vương bộ dạng lúc này căn bản không làm gì được đối phương.

Phong Hi con ngươi xoay chuyển vài cái, không khỏi bắt đầu suy nghĩ xem chính mình có nên hay không quay đầu chạy trốn. Hiển nhiên lúc này Hàn Lập thần thông quá sức to lớn so với tưởng tượng. Chỉ với vài khẩu phi kiếm đã lợi hại như vậy, đồng thời ứng phó hai người bọn hắn mà cứ như không.

Nhưng vào lúc này, tự nhiên độn quang của yêu vật này dừng lại, đã dừng ở tại chỗ, hiện ra thân hình bán yêu của Phong Hi.

Bởi vì không biết khi nào, xung quanh đồng thời xuất hiện ra hơn mười con rết trắng như tuyết, sau lưng mọc lên bốn cánh, toàn thân trong suốt lóe ra.

"Lục Dực Sương Công!"

Thấy mấy con rết này, Phong Hi đầu tiên là ngẩn ra, rồi lập tức thất thanh hô lên, sắc mặt chớp mắt đã trở nên khó coi cực kỳ.

Phía bên kia, sau khi điên cuồng công kích, Ngân Liên Kim Giao Vương cũng đột nhiên dừng công kích lại, bỗng hóa thành một đạo kim hồng phá không mà chạy, hiển nhiên là có ý định muốn rút lui.

Trong Liên ảnh lại truyền ra thanh âm nhàn nhạt của Hàn Lập:

"Xem các hạ bây giờ mới muốn chạy, thực đã quá muộn rồi!"

Cùng với lời nói vừa xuất ra, đột nhiên từ trong liên ảnh bắn nhanh ra mười đạo hồng ti nhanh vô cùng, sau khi chớp động vài cái, đã đem yêu vật này vây lại. Lập tức hồng quang thiểm hạ, mấy tia tơ lửa đã biến thành vô số sợi dây lửa thô to, xích hồng hỏa diễm quay cuồng, chớp cái đã đem yêu vật này bao phủ ở tại trong đó.

Cùng lúc đó, trên trời cao đột nhiên xuất hiện một trận ma phong xám trắng bạo khởi, từ giữa bay vụt ra năm con Xa niệm tiểu qủy đầu, trên mỗi gương mặt xanh lét quấn vòng răng, tiếng vang lên không ngừng, nhao nhao chui vào trong biển lửa, không chút nào kiêng kỵ hỏa diễm.đỏ đậm

Trong hỏa diễm lập tức truyền ra tiếng rống to kinh sợ của Kim Giao Vương, thanh âm thê lương cực kỳ, phảng phất như gặp phải chuyện gì đó làm hắn cực kì sợ hãi.

------oOo------

Chương 1252: Thối Cốt Quyết

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phong Hi nhìn thấy cảnh này, lòng cảm thấy phát lạnh (sợ vãi linh hồn:) -Vịt).

Chưa cần nói chuyện Hàn Lập có lại xuất thủ với hắn không, chỉ riêng đám Lục Dực Sương Công ở bốn phía đã khiến cho hắn mệt bở hơi tai rồi, khó có thể ứng phó rồi.

Trong lòng gã lập tức quyết định. Phong Hi không nói hai lời, hai tay kháp quyết, nửa thân trên xích loã (ở trần), da thịt trở nên đỏ tươi, tiếp theo thanh âm *"Xoẹt, xoẹt"* vang lớn, vô số huyết ti từ trong trong da bắn nhanh ra, hoá thành đoàn đoàn huyết vụ, trong chớp mắt đã bao phủ cả thân hình.

Tiếp đó, yêu vật này hít sâu một hơi, hai cánh chuyển động, định phát động bí thuật chạy trốn. Nhưng đúng lúc này, ở dưới chân gã truyền đến tiếng Phạm âm chi thanh thật mỹ diệu, một cỗ hấp lực (lực hút) cực mạnh bỗng nhiên phủ lên thân thể.

Yêu vật này liền cảm thấy thân thể căng cứng, vô pháp mảy may nhúc nhích, pháp lực trong cơ thể đồng thời bị ngưng trệ, không thể khống chế.

Lúc này Phong Hi mới hoảng sợ giật mình phát hiện phía dưới chân, không biết khi nào đã hiện ra một đoá cự đại Ngân Liên, các cánh hoa đang từ từ nở rộ ra, từ trong tâm hoa phát ra một luồng thất sắc phật quang vừa khéo giam gã vào trong.

Trong lòng yêu vật vô cùng hoảng sợ, vội vàng thúc giục pháp quyết, muốn phá vây.

Nhưng mười hai con Lục Dực Sương Công ở xung quanh đã chờ từ lâu, nhân cơ hội này bọn chúng lập tức phun ra hàn khí cuồn cuộn.

Chỉ thấy hàn khí mênh mông trắng xoá chụp xuống, bao phủ cả huyết vụ vào bên trong, lập tức bên trong truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Phong Hi.

Hàn Lập đứng ở phía xa, ánh mắt nhàn nhạt thưởng thức kiện Bát Linh Xích đang cầm trong tay, căn bản không thèm nhìn về phía này.

Tất cả sự việc xảy ra đều nằm trong sự tính toán của hắn.

Lúc này, trong hoả hải ở bên kia, thanh âm Kim Giao Vương hốt nhiên tắt nghẽn.

Hàn Lập chau mày, không khỏi ngẩng đầu xem điều gì xảy ra.

Ở trung tâm hoả hải đột nhiên truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa, trong phút chốc hoả diễm bắn ra tứ tán. Tiếp đó từ giữa vô số đoá hoả diễm, chợt *"Vèo"* một tiếng, một vật gì đó bắn ra cực nhanh.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, sau lưng phát ra tiếng lôi minh chi thanh, thân hình biến mất.

Sau một khắc, vật nọ đã bay vụt ra một khoảng cách khá xa liền dừng lại, một thân hình xuất hiện, thì ngay lập tức tại không trung phía trên chợt loé bạch sắc hồ quang, thân hình của Hàn Lập cũng quỷ dị hiện lên, gương mặt bất động dòm xuống.

Chỉ thấy phía dưới, vật vừa phi độn, rõ ràng là một bộ khung xương của một con tiểu giao xấp xỉ cỡ một thước, phát ra ánh sáng mê người. Toàn thân Cốt Giao phát ra kim quang chói mắt, giống như được đúc từ vàng ròng.

Lúc này Cốt Giao đang ngậm trong miệng một khoả kim sắc viên châu cỡ ngón cái, trong hốc mắt nó chớp động u u lục hoả.

Phía sau vang lên tiếng *"ô…ô…"*, năm con quỷ đầu cũng hổn hển chạy ra khỏi hoả hải, mặt mũi tro bụi tèm lem, bộ dáng có chút tổn thương.

Kim sắc Cốt Giao thấy Ngũ Ma xuất hiện, thân hình liền động, lập tức hoá thành một đạo kim quang bắn đi, trong chớp mắt đã nhập vào hư không biến mất không thấy tăm tích.

Hàn Lập đứng trong không trung thấy cảnh này, bèn hừ lạnh một tiếng. Trên trán hắc quang chợt lóe, hiện ra một con mắt thứ ba, một đạo ô quang bắn ra, cũng đồng dạng biến mất trong hư không.

Kết quả, một tiếng *"Hự"* nặng nề truyền ra, trong hư không loé lên kim quang và hắc mang đang đan vào nhau, Kim sắc Cốt Giao đã bị cường ngạnh bức quay trở lại, bản thân chao đảo té ngã mấy lần.

Kim Giao Vương đang hoá thành Cốt Giao biết là… không xong rồi, vội ổn định lại thân hình, không chút do dự muốn độn thêm lần nữa.

Nhưng chỉ hơi trì hoãn một chút thì đã muộn.

Ở phụ cận xung quanh bỗng nhiên thanh quang chớp động, một chùm thanh ti giống như thiên võng đột nhiên từ trong hư không gần trong gang tấc bắn nhanh ra, không để cho Cốt Giao kịp chuẩn bị, đã đem nó quấn thành một cái đòn bánh tét, vô pháp mảy may nhúc nhích.

Cơ hồ cùng lúc, một đạo kim quang dài hơn trượng từ trên trời bay vụt xuống, kim mang loé lên, liền đem Cốt Giao trảm thành hai nửa.

Một Cỗ lục hoả từ trong tàn thi Cốt Giao hốt hoảng bay ra, bộ dáng hoang mang rối loạn, muốn đào tẩu.

Nhưng Hàn Lập đã sớm có chuẩn bị, một tay vung trảo vào hư không một cái, trên không liền hiện lên một Thanh sắc đại thủ, nhoáng một cái, đã bắt Lục hoả vào trong tay.

Tiếp theo độn quang loé lên, Hàn Lập đã đi ra phía trước, tay áo rung lên, một cái Lục sắc tiểu bình xuất hiện.

Pháp khí này ở trên không trung, quay một cái, miệng hướng xuống dưới, phún ra một cỗ hắc hà.

Năm ngón tay của Thanh sắc đại thủ buông lỏng, hắc hà liền cuốn tới đem Lục hoả hút vào trong tiểu bình.

Hàn Lập thu tiểu bình vào trong tay, thần niệm quét vào bên trong, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Ha,ha. Tinh hồn của thập cấp yêu thú, chính là vật khó tìm trên thế gian.

Thu Lục sắc tiểu bình lại, Hàn Lập nhìn tới khoả Kim sắc viên châu và thi thể của Cốt Giao, không lưỡng lự hút cả hai vật này tới gần.

Không cần sờ hắn cũng biết, khoả châu này chính là mục đích của hắn, chính là Giao Đan thuộc tính Kim.

Về phần thi thể của Cốt Giao, chà, cũng có chút ý tứ đây.

Màn vừa rồi trong hoả hải, hắn đã thấy rõ ràng. Kim Giao Vương bị Hoả Linh Ti khoá chặt, lại bị Ngũ Ma cắn xé. Căn bản không thể thoát khốn. Nhưng yêu vật này không biết tu luyện công pháp gì, có thể tự bạo huyết nhục, giống như hoả tạc đạn đánh văng cả Ngũ Ma, tinh hồn hoá thành Tiểu Cốt Giao, nhân cơ hội đó bỏ chạy ra ngoài.

Như vậy, Kim Giao Vương cũng tương đương có hai cái thân thể, nếu để nó chạy thoát, ắt hẳn từ khung xương sẽ không khó gì tái sinh lại huyết nhục.

Nói lại, Kim Giao Vương, dù là thập cấp yêu thú, đại danh đỉnh đỉnh yêu tu, nhưng lại bị Hàn Lập xuất kỳ bất ý diệt sát, cũng không phải là điều kỳ lạ.

Hàn Lập mang trên người hai kiện linh bảo, cộng thêm sự phụ trợ của Ngũ Ma. So sánh thực lực giữa đôi bên giống như người lớn và trẻ con, căn bản không thể đánh đồng. Thân thể của Kim Giao

Vương mạnh mẽ hơn xa yêu thú bình thường, nhưng đụng với sự phòng ngự thần diệu dị thường của Bát Linh Xích, tự nhiên vô phương phá vỡ trong một thời gian ngắn. Sau đó lại gặp thêm Hoả Linh Ti là loại bảo vật có danh khí không nhỏ ở Linh Giới, thêm vào Ngũ Ma hè nhau cắn xé thân thể, yêu tinh ma khí tương khắc, một thân đầy thần thông chưa kịp thi triển vài phần, liền bị giết thật là ngoài ý muốn.

Hàn Lập tò mò đứng nghiên cứu bộ Kim sắc Cốt một chút, rồi không do dự bỏ cả hai vật Kim sắc Cốt và khỏa Yêu Đan vào trong túi trữ vật.

Lúc này phía Phong Hi cũng không có điều gì bất ngờ xảy ra, gã đã bị Lục Dực Sương Công phun hàn khí làm cho đóng băng thành một khối cự băng trong suốt.

Hàn Lập đứng phía xa nhìn Phong Hi nhớ lại gã này năm xưa là đại địch mà hắn vô cùng úy kỵ, không khỏi lắc đầu cảm thán. Nhưng sau đó thần niệm của hắn chợt động, các khẩu phi kiếm đang phiêu phù ở phụ cận, lập tức hóa thành đạo đạo kim quang bay tới xoay quanh cự băng.

Trong chớp mắt khối cự băng đã bị trảm thành bảy tám đoạn. Một đoàn yêu hồn lục sắc từ trong đống loạn thây, cuống quýt hiện ra, bộ dáng hoang mang rối loạn, nhắm đại một hướng mà chạy. Nhưng xui cho em nó, vội vàng thế nào lại nhắm thẳng mặt một con Tứ sí Ngô Công mà bay đến. Con rết này không khách khí, há mồm nuốt ngay vào bụng. Thảm thương thay yêu hồn trở thành thức ăn của Linh trùng.

Túi trữ vật của hai yêu vật để lại được Hàn Lập không chút khách khí tóm lấy, mở ra xem xét một phen.

Việc vui đến ngoài ý muốn của hắn.

Trong túi trữ vật của Phong Hi, có một khối thượng cổ ngọc giản dùng yêu văn ghi một số công pháp của yêu tu, ở đoạn cuối lại có nhắc đến Long Lân Quả, nói rõ công hiệu chân chính của Linh quả này cùng phương pháp cấy trồng Linh Thụ. Mà tối hậu có đề cập đến bí thuật nhổ trồng Linh Thụ cùng các điểm giống và khác nhau so với Linh Mộc, thật là hữu ích với Hàn Lập, khiến hắn vui mừng khôn xiết.

Khi mở đến túi trữ vật của Kim Giao Vương, hắn cũng tìm được chỗ rất hứng thú với Thối Cối Quyết, có thể làm cho thân thể của người hay yêu cứng cáp, tiến hành rèn luyện xương cốt giống như bồi luyện pháp bảo, đây là một pháp quyết kỳ dị khiến cho thân thể càng thêm mạnh mẽ. Chỉ đáng tiếc ở chỗ tu luyện pháp quyết này rất tốn thời gian mà Hàn Lập hiện giờ lại không rãnh, hắn bèn tiện tay ném Thối Cốt Quyết vào trong túi trữ vật.

Sau đó hắn liền triệu hồi Ngũ Ma và đám Linh Trùng, hóa thành một đạo thanh hồng, phóng thẳng tới vùng phụ cận ngoài khơi. Long Lân Quả thần kỳ như thế đời nào hắn lại buông tha.

Kết quả, trong một động quật tại một tiểu đảo hoang vắng, sau khi bài trừ một số cấm chế, rốt cuộc Hàn Lập tìm được Linh Thụ.

Vừa hay mục đích của Phong Hi đến đây lần này chính là để thu lấy Linh Thụ, nên trong túi trữ vật của gã có chứa đầy đủ các loại tài liệu phục vụ cho việc này. Hàn Lập cũng không chút khách khí, bèn thông qua phương pháp đã ghi trong ngọc giản, thu nhỏ Linh Thụ lại, tạm thời bỏ vào trong túi trữ vật.

Sau thời gian chừng ăn một bữa cơm, một đạo thanh hồng phá không, sau vài lần lấp lóe, đã biến mất về phía chân trời.

Hàn Lập thông qua truyền tống trận trở lại Thiên Nam, sự tình này cũng mất đến nửa năm.

……

Hắn phong trần trở về Vân Mộng Sơn Mạch, đột nhiên gọi Nam Cung Uyển đang bế quan, Lữ Lạc, một số môn hạ đệ tử thân tín và các trưởng lão tụ tập lại hội họp, bí mật thương thảo điều gì.

Ước chừng nửa ngày sau, mọi người mới giải tán.

Sau buổi họp, thần sắc ai cũng mang vẻ ngưng trọng, tựa hồ Hàn Lập vừa nói một đại sự với bọn họ.

Sau đó không lâu, các môn hạ đệ tử của Lạc Vân Tông đều thấy đột nhiên Lạc Vân Tông bất kể phí tổn, tiến hành thu thập các linh dược, linh thảo, đồng thời các tầng lớp cao tầng trong tông không ngừng hội họp thương thảo điều gì.

Sau đó không lâu, cả Tu Tiên Giới ở Thiên Nam đều biết một tin tức.

Vị Đại trưởng lão của Lạc Vân Tông, Hàn Lập, trong một lần đi du lịch tình cờ chiếm được một bí thuật trợ giúp đột phá Hóa Thần bình cảnh.

Nhưng bí thuật này có chút kỳ dị, phải nhờ vào một chỗ bí địa đặc thù, mới có thể tu luyện được. Chính vì vậy, vị Thiên Nam đệ nhất tu sĩ này dự tính rời khỏi Lạc Vân Tông khoảng mấy trăm năm, tự mình sinh tử bế quan tu luyện. Trừ phi Lạc Vân Tông gặp phải đại sự sinh tử, nếu không vị trưởng lão này sẽ không dễ dàng rời khỏi bí địa.

Tin tức này vừa đồn ra, nhất thời các tầng lớp cao tầng của các tông môn tâm ý xao động, có người hưng phấn, có người âm thầm cao hứng, cũng có người lo lắng Thiên Nam Tu Tiên Giới lại phát sinh đại loạn một lần nữa.

Nhưng đúng một năm sau, thật sự bóng dáng Hàn Lập biến mất ở Lạc Vân Tông. Cùng biến mất với hắn là Nam Cung Uyển, Mộ Phái Linh và vài đệ tử thân truyền.

Liễu Ngọc vẫn lưu lại Lạc Vân Tông.

Mà Lạc Vân Tông cũng đình chỉ khuếch trương thanh thế, bắt đầu củng cố thế lực hiện tại. Các đại tông môn khác dù nhìn chằm chằm vào Lạc Vân Tông, nhưng với danh đầu quá lớn của Hàn Lập, cũng không dám có hành động gì khác.

Một năm, mười năm… năm tháng trôi qua, thấm thoát đã trăm năm. Cũng không có tin tức gì về vị Thiên Nam đệ nhất tu sĩ, mà vị này cũng không công khai lộ diện.

Tại Lạc Vân Tông, Vân Mộng Sơn Mạch, thậm chí Thiên Nam, tên Hàn Lập dần dần bị quên lãng theo thời gian, rất ít được thường nhân nhắc tới. Lạc Vân Tông đại trưởng lão trở thành một nhân vật truyền thuyết. Mà vị trí Đại trưởng lão cũng không có ai đảm nhiệm. Phải đến ngàn năm sau, Lạc Vân Tông mới tuyển ra một vị Đại trưởng lão khác.

Mà có cơ hội gần ngàn năm phát triển, Nguyên anh trung kỳ tu sĩ trong Lạc Vân Tông cũng thường xuyên xuất hiện, khiến cho tông này danh phù quả thật trở thành siêu cấp đại tông phái ở Thiên Nam, từ đó hưng thịnh thêm nhiều vạn năm nữa. Nhưng đây là chuyện về sau hãy nói.

------oOo------

Chương 1253: Tiến giai Hóa Thần Kỳ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trụy Ma Cốc từ sau khi trải qua trận đại chiến với Cổ Ma, cấm chế phía ngoại cốc dần dần biến mất. Trải qua nhiều năm, ngoại cốc đối với tu sĩ bình thường đã được mở rộng.

Đa số tiến vào Ngoại Cốc là để tầm bảo, khiến cho các loại trân hi quáng tài, linh thảo, linh mộc bị càn quét rất nhanh. Chỉ còn tại một góc cực kỳ bí ẩn trong Cốc chưa bị người phát hiện, có lẽ vẫn còn chút gì đó nhưng phải xem vận khí tạo hóa của kẻ săn lùng.

Chính vì vậy, các tu sĩ tầm bảo ngày càng thưa thớt. Bây giờ, ngoại cốc so với linh sơn linh địa bình thường cũng không khác nhau là mấy.

Lâu lâu mới có vài tên tu sĩ thấp giai mò đến đây tìm vận khí.

Nhưng lại nói, Nội Cốc thì hung danh lại càng hiển hách.

Qua nhiều năm như vậy, cấm chế trong Nội Cốc không yếu bớt tí nào, bên trong cũng tồn tại vô số khe nứt không gian như trước. Hơn nữa trong vòng hai ba trăm năm gần đây, không biết vì lý do gì, trong Nội Cốc phát sinh tràn ngập một cỗ bạch sắc mê vụ quái dị.

Mặc dù mê vụ này không chủ động đả thương tu sĩ, nhưng bất luận kẻ nào tiến vào trong, lấp tức đầu hoa mắt váng, thần thức mơ hồ, đi sâu thêm chút nữa sẽ hoàn toàn lạc mất phương hướng.

Dị tượng này nhất thời oanh động cả Thiên Nam.

Không ít tu sĩ phán đoán, chắc là có dị bảo xuất thế trong Cốc, nên phát ra kỳ tượng giống như thiên triệu như vầy. Bất quá, bảo vật dù tốt, nhưng mạng nhỏ lại quan trọng hơn. Đại đa số cao giai tu sĩ đều chần chừ không dám liều lĩnh tiến vào trong Nội Cốc.

Nhưng sau đó không lâu, có vài Nguyên anh Tán Tu không khống chế được tham niệm, ỷ vào vài bảo vật có khả năng phá mê vụ, liên thủ xông vào trong Nội Cốc.

Kết quả, mấy tên này bị khốn trong mê vụ nhiều năm, bảo vật trong tay hoàn toàn mất đi hiệu lực, chạy loạn cả lên, cuối cùng không biết may mắn thế nào mới chạy ra khỏi mê vụ nhưng mặt mày lấm lem đầy tro bụi.

Sau đó lại có vài tên ỷ vào thần thông đặc thù lục tục tiến vào, nhưng hậu quả càng thêm thê thảm, phần thì trực tiếp bị táng thân trong khe nứt không gian ẩn trong mê vụ, phần thì bị giam hãm càng thêm lâu dài.

Thậm chí có một vị bị giam đến năm sáu chục năm, nếu không nhờ thứ không thiếu bên trong Nội Cốc là linh khí, có thể tùy thời hấp thụ, bổ sung pháp lực, chỉ sợ đã không còn mạng mà rời khỏi đó rồi.

Các sự việc này đều truyền ra bên ngoài, kiến các Nguyên anh tu sĩ kinh hãi, không ai còn dám xem thường.

Cứ vậy, Nội Cốc của Trụy Ma Cốc lại một lần nữa trở thành cấm địa của Thiên Nam Tu Tiên Giới, hiếm có ai dám bén mảng đến gần.

Năm tháng dần trôi, giới tu sĩ Thiên Nam cũng dần quen với việc xuất hiện mê vụ trong Nội Cốc. Thậm chí các tu sĩ có quan niệm tân tiến, còn cho là mê vụ là do trời sinh. Không còn ai muốn truy cứu rõ ngọn nguồn nữa.

Nhưng cũng không ai biết, tại một sơn cốc kỳ bí bên trong Nội Cốc, tọa lạc một tòa tiểu động phủ, toàn thân đều dùng từ mỹ ngọc luyện chế mà thành, nằm phơi bày trong sơn cốc.

Mà ở bên cạnh động phủ, có một tòa Dược Viên rộng hơn trăm trượng. Bên trong Dược Viên gieo trồng vô số kỳ hoa dị thảo khiến cho giới tu sĩ nếu biết được sẽ trở nên điên cuồng. Niên đại của linh dược, cái thì trăm năm, cái thì ngàn năm, tỏa ra hương thơm mê người.

Ở phụ cận của sơn cốc, đã bị người thiết lập trọng trọng cấm chế huyền diệu, cả Nguyên anh tu sĩ nếu sa vào cũng khó mà dễ dàng thoát thân.

Hôm nay, tại một tòa thanh thạch ốc ở giữa Dược Viên, trong thạch ốc trống rỗng, trừ một cái bồ đoàn cũng không có cái gì khác.

Trên bồ đoàn có một gã tu sĩ đang ngồi xếp bằng không nhúc nhích, cứ như một bức tượng gỗ vậy.

Không biết qua bao nhiêu lâu, người này chậm rãi đứng lên, đi ra khỏi thạch ốc.

Vừa ra ngoài, dưới ánh dương quang (mặt trời) rực rỡ, nhìn lại thấy mặt mũi của người này vô cùng quen thuộc, chính là chàng *"Hàn Lập"* của chúng ta, nhưng gương mặt hắn có chút đờ đẫn, không lộ ra chút biểu tình gì cả.

"Hàn Lập" đi tới một góc của Dược Viên, lấy tay móc một cái, lấy ra từ trong đất bùn một cái Lục Sắc Tiểu Bình, sau đó đi lại một góc khác của Dược Viên, dừng lại trước một gốc cây xanh biếc dây leo um tùm, trích từ trong bình ra một giọt dịch thể nhỏ vào dây leo.

Chỉ thấy dây leo nhanh chóng hấp thu giọt dịch này. *"Hàn Lập"* không chút do dự quay người lại, đem chôn tiểu bình vào chỗ cũ, rồi thân hình lắc lư đi vào trong thạch ốc, tựa hồ muốn đả tọa tiếp.

Nhưng vào lúc này, *"Hàn Lập"* hốt nhiên dừng cước bộ, tay áo bào phấp phới. Một kiện bạch quang chớp động từ trong hư không bắn ra, được hắn thu vào trong tay, cúi đầu xem xét.

Chỉ thấy thanh sắc văn tự phù hiện không thôi, hình như có ai truyền tin tức cho hắn.

Lập tức *"Hàn Lập"* bay lên không, hóa thành một đạo thanh hồng bay ra khỏi Dược Viên, chạy thẳng đến một vị trí bí ẩn trong sơn cốc.

Quang mang tắt đi, hắn hạ thân hình xuống, phía dưới có một Truyền Tống Trận cỡ nhỏ. *"Hàn Lập"* đứng lẳng lặng kế bên không nói một lời.

Một lát sau, Truyền Tống Trận tự hành kích phát, trong linh quang chớp động, một đạo đạm thanh sắc nhân ảnh được truyền tống tới.

Một bóng người bước ra, lại một *"Hàn Lập"* khác xuất hiện.

"Mấy năm nay thật là khổ cho ngươi. Nếu không nhờ ngươi mỗi ngày đều đặn cấp phát linh dược đúng hạn, chỉ sợ ta vô phương tiến tới đỉnh phong Hoá Thần sơ kỳ trong một thời gian ngắn như vậy"

Hàn Lập mới xuất hiện nhìn Hàn Lập lúc đầu, hốt nhiên cười một tiếng, nói.

"Ta chính là ngươi, ngươi cũng là ta, còn phân bì cái gì?" Hàn Lập thứ nhất, thần sắc bất động, nhàn nhạt nói.

Thì ra đây chính là đệ nhị Nguyên Anh đang điều khiển nhân hình Khôi Lỗi.

Người xuất hiện lúc sau mới chân chính là Hàn Lập.

Hiện tại Hàn Lập đã rời Lạc Vân Tông được ba trăm năm.

Năm xưa hắn mang theo Nam Cung Uyển rời khỏi Lạc Vân Tông, lại thông qua Thượng Cổ Truyền Tống Trận, dẫn đám người Nam Cung Uyển đến Loạn Tinh Hải, dùng thần thông chiếm cứ một toà linh mạch không tồi trên một tiểu đảo hẻo lánh.

Sau khi ổn định an cư cho bọn Nam Cung Uyển, Hàn Lập quay lại

Trụy Ma Cốc ở Thiên Nam, mở ra không gian giới tử, tiến vào trong đó tu luyện Nguyên Từ Thần Quang.

Trước khi tiến vào không gian giới tử, hắn xuất ra Thiên Cơ Phủ, đem các đám Linh trùng, Linh Thú gửi vào trong đó, còn xây một toà Dược Viên, đem Huyền Thiên Tiên Đằng lấy từ Tử Mẫu Phong và Long lân Linh Thụ trồng vào trong Dược Viên. Cuối cùng hắn lưu lại nhân hình Khôi Lỗi, giao tiểu bình thần bí cho hắn, để hắn ở lại phụ trách chăm sóc dược viên.

Mà hắn cũng chưa yên tâm, sợ có người xông cốc, phát hiện tung tích, liền tốn mất nửa năm thời gian, bố trí một cái siêu cự hình Thượng Cổ Kỳ Trận, có thể thả ra mê vụ làm nhiễu loạn thần thức, ngũ cảm của tu sĩ, đem phân nửa địa phương Nội Cốc bao phủ bên trong.

Hoàn thành xong hết thảy, Hàn Lập bèn cấp cho đệ nhị Nguyên Anh vài mệnh lệnh, rồi vào Truyền Tống Trận, đi vào không gian giới tử.

Trước khi tu luyện, Hàn Lập lấy khoả Yêu Đan của Kim Giao Vương, dựa vào hướng dẫn của Đồng tử, dùng phương pháp đặc thù tế luyện một phen, chuyển hoá thành Đan Linh Căn hệ Kim, rồi mới an tâm bắt đầu tu luyện Nguyên Từ Thần Quang.

Chính Hàn Lập và Đồng tử cũng không ngờ, hành động tưởng như vô ý này của bọn họ, nhưng lại vừa khéo giải quyết điểm trí mạng thiếu hụt khi tu luyện Nguyên Từ Thần Quang. Cũng coi như Hàn Lập số lớn được phúc tinh chiếu mạng.

Nếu không hắn sẽ lãng phí mất trăm năm mới phát hiện được nhược điểm này. Đến lúc đó muốn tu luyện lại cũng phải suy nghĩ có nên hay không nữa.

Dù vậy, quá trình mượn Nguyên Từ Thần Sơn tu luyện cũng không gặp thuận lợi lắm.

Luyện mấy tầng đầu thì thuận lợi vô cùng, thời gian cũng nhanh chóng. Nhưng khi đến các tầng cao hơn, lại thường xuyên đụng phải bình cảnh, có mấy lần thiếu chút nữa tẩu hoả nhập ma, tổn thương nặng nề nguyên khí.

Nếu không nhờ trong tay hắn có vô số linh dược, lại nhờ có tiểu bình làm tăng phúc cho linh dược, chỉ sợ bây giờ cảnh giới đã đại diệt.

Thống khổ nhất là giai đoạn bản thân dung hợp Ngũ hành chi lực và Nguyên từ lực của Nguyên Từ Sơn, phải mất đến thời gian mười năm, căn bản vô phương rời khỏi Nguyên Từ Sơn được nửa bước, nỗi khổ mà ngoại nhân căn bản không thể biết được.

Nếu không phải Hàn Lập là người có tâm trí và nghị lực phi thường, thật sự là vô pháp tu luyện tiếp được.

Cứ như vậy, hắn tu luyện trong không gian giới tử suốt hai trăm năm, rốt cuộc công pháp Nguyên Từ Thần Quang đại thành, hơn nữa luyện hoá hoàn toàn Nguyên Từ Sơn, có thể thu nó vào trong cơ thể, sử dụng làm một kiện chí bảo.

Từ đó mọi việc tiếp theo cũng trở nên thuận lợi hơn.

Hàn Lập đợi thời cơ thích hợp, ăn vào Ma Nguyên Đan và nhiều loại linh dược khác, lại dùng Cực Phẩm Linh Thạch và năm chủng Cực Hàn Chi Diễm phụ trợ, rốt cuộc đột phá thành công lên Hoá Thần sơ kỳ, trở thành một Hoá Thần tu sĩ.

Hóa thần đã thành, Hàn Lập liền có thể sơ bộ điều động thiên địa nguyên khí, hô phong hoán vũ, thần thông so với thần tiên do thế tục đồn đại, cũng không khác là bao, có thể nói một bước lên trời. Trong lòng vui vẻ, Hàn Lập lập tức rời khoải Truỵ Ma Cốc, đi Loạn Tinh Hải.

Thấy Nam Cung Uyển và các môn hạ đệ tử vẫn bình yên vô sự. Thậm chí chúng môn nhân còn phát triển thành một thế lực không nhỏ ở Loạn Tinh Hải, đã trực tiếp khống chế hơn mười toà đảo lớn nhỏ khác nhau ở phụ cận xung quanh.

Đối với vấn đề này Hàn Lập không có ý kiến gì, mà đám môn hạ đệ tử cùng Nam Cung Uyển thấy Hàn Lập đã trở thành Hoá Thần tu sĩ, tự nhiên mừng rỡ khánh chúc một phen.

Lúc này Nam Cung Uyển nhờ được Hàn Lập trợ giúp nhiều linh đan diệu dược, đã sớm tiến giai hậu kỳ, đang khổ tu tu luyện, tranh thủ đạt tới hậu kỳ đỉnh phong, để có thể đột phá Hoá Thần.

Mà Thạch Kiên nọ tư chất cũng hơn người, chỉ mất có vài trăm năm đã ngưng kết Nguyên Anh thành công.

Hàn Lập thấy vậy rất là vui mừng.

Nhưng cũng xảy ra chuyện không hay, Mộ Phái Linh sợ đến kỳ thọ nguyên, nóng lòng đột phá bình cảnh Nguyên Anh, trong lúc bế quan tâm cảnh lộ ra một tia sơ hở, liền bị tâm ma quấy phá, pháp lực phản phệ, ngã xuống mà chết.

(Phí con hàng, Hàn Lập ngu – Vịt)

Hàn Lập nghe được tin tức này, liền sửng sốt, cảm thấy như mất mát điều gì.

(Sr nói bậy chút. Ngứa tai, người ta theo cả đời ko cho được gì, toàn tu với luyện như cái máy, giờ mới thương chả tiếc, truyện của Vọng Ngữ ức chế nhất mấy cảnh kiểu – Vịt.)

Khi Mộ Phái Linh đột phá Nguyên Anh, Hàn Lập đã đưa cho nàng Cửu Khúc Linh Tham đan dược để phụ trợ, nhưng vẫn vô phương gắn kết Nguyên Anh, thật đúng là ý trời.

Nhưng nàng trên danh nghĩa là thị thiếp của hắn, nên Hàn Lập tự mình đi tế mộ nàng một phen.

Thời gian sau đó, Hàn lập ở lại trên đảo hơn mười năm với Nam Cung Uyển, sau đó mới rời đi, quay lại Thiên Nam tiếp tục tu luyện.

------oOo------

Chương 1254: Ngũ Long Hải

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhưng khi đi, Hàn Lập mang theo Thạch Kiên về Thiên Nam, rồi bảo gã đến cực Tây chi địa, đoạt lại vị trí giáo chủ Thiên Trúc Giáo, cũng coi như kế thừa y bát của Đại Diễn Thần Quân. Thạch Kiên đã sớm được Hàn Lập nói cho biết về việc của Đại Diễn Thần Quân nên cũng không có ý kiến gì khác.

Sau khi cùng Hàn Lập truyền tống đến Thiên Nam, Thạch Kiên liền bái biệt, tự mình đi đến cực Tây.

Giờ phút này, tu vi của hắn là Nguyên anh, quản Thiên Trúc Giáo, chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay. Bởi vậy Hàn Lập cũng không lo lắng điều gì.

Mà khi trở lại Trụy Ma Cốc, hắn lập tức tu luyện củng cố tu vi Hóa Thần Kỳ. Nhờ có được bí thuật cấy trồng linh dược của Phong Hi, Hàn Lập bèn đem đám linh thực vốn không thể trồng được trong giới tử không gian lấy ra. Nhờ đó, vấn đề thiếu hụt nguyên liệu luyện chế Giáng Vân Đan cuối cùng không còn bị hạn chế.

Mặc dù Giáng Vân Đan chỉ là đan dược dành cho Nguyên Anh Kỳ nhưng dược tính của rất bá đạo, đối với cấp giai Hóa Thần vẫn có trợ lực không nhỏ.

Như vậy, đối với các tu sĩ khác khi lên cấp Hóa Thần rất khó tiến triển tiếp nhưng do Hàn Lập được linh đan cung ứng vô hạn, lại tu luyện rất nhanh chóng.

Trải qua hơn trăm năm khổ tu, hắn đã tu luyện đến đỉnh phong của sơ kỳ, đem Thanh Nguyên Kiếm Quyết tu luyện đến đại viên mãn.

Đến lúc này, dùng Giáng Vân Đan đã không còn hiệu quả, hơn nữa thiên địa nguyên khí ở Nhân Giới quá loãng và thưa thớt, thật khó có thể tiến giai lên Hóa Thần trung kỳ.

Vì vậy Hàn Lập cũng không do dự nữa, liền xuất quan.

Mà trong lúc bế quan tu luyện Nguyên Từ Thần Quang đột phá bình cảnh Hoá Thần, cũng thông qua Vạn Lý Phù liên lạc nhiều lần với Hướng Chi Lễ cũng lão quái Hóa Thần ở Đại Tấn, đem tư liệu do Ngân Nguyệt lưu lại cho mình năm đó lộ ra cho họ một chút.

Kết quả, bọn Hướng Chi lễ dựa theo tài liệu do Hàn Lập cung cấp, trải qua một phen khổ cực truy tìm, cuối cùng đã tìm ra vị trí không gian tiết điểm.

Điều này khiến cho các lão quái vật quá đỗi vui mừng, mà đồng dạng Hàn Lập cũng vui không kém.

Cuối cùng, sau thời gian chuẩn bị hơn trăm năm, Hướng Chi Lễ, Phong Lão Quái, Hô lão quái liên thủ cùng tiến vào không gian tiết điểm.

Nhưng chỉ không lâu, bổn mạng Nguyên Thần Đăng của ba người lưu lại Nhân Giới, liền tắt mất hai đèn, chỉ còn đèn của Hô lão quái vẫn sáng, nhưng là cực kỳ ảm đạm.

Khoảng mấy ngày sau, đèn của Hô lão quái cũng tắt ngúm.

Cũng không biết lão ma đã phi thăng thành công lên Linh Giới nên Nguyên Thần ngăn cách khiến đèn tắt hay là đã tiêu đời trong không gian tiết điểm.

Thông qua Vạn Lý Phù, từ môn hạ đệ tử của ba người này, Hàn Lập cũng biết được tin tức này, trong lòng vô cùng buồn bực, xem ra không gian tiếp điểm nguy hiểm vượt xa hắn dự kiến, lấy thần thông của đám Hướng Chi Lễ mà cơ hồ cũng toàn quân bị diệt.

Điều này thật khiến cho hắn trong lòng vô cùng bất an.

Xem ra điều Ngân Nguyệt nói năm xưa không chút nào khuếch đại, không gian tiết điểm quá nguy hiểm, thật sự là cửu tử nhất sanh.

Cũng may Hướng Chi Lễ còn thủ tín, để lại cho hắn vị trí không gian tiết điểm, nên hắn không cần lo lắng sau này tìm kiếm làm chi.

Hiện tại, hắn vô phương tăng tiến tu vi, nên cần sớm chuẩn bị trước khi tiến vào không gian tiết điểm. Dù sao thì chuẩn bị càng đầy đủ, cơ hội vượt qua tiếp điểm càng cao. Chỉ là từ thông tin miêu tả qua Vạn Lý Phù cũng thật khiến hắn lo lắng.

Ngoài ra, vị trí không gian tiết điểm, không phải ở Đại Tấn, cũng không ở Thiên Nam, mà là tại một hải vực xa lạ mang tên Ngũ Long Hải.

Nơi này ngay cả ở Đại Tấn cũng hiếm có ai biết, nhưng bọn Hướng Chi Lễ nắm giữ địa điểm một toà Truyền Tống Trận trực tiếp truyền tống đến hải vực này. Hàn Lập phải đi đến nơi này mới có thể thuận lợi truyền tống đến Ngũ Long Hải.

Nhưng điều này hãy tính sau, trước hết, Hàn Lập tính đi đến Loạn Tinh hải một chuyến trước.

Kế hoạch hoạch định như vậy, Hàn Lập bèn tiếp tục phân phó cho Khôi Lỗi canh giữ không gian giới tử, còn bản thân mình thì rời khỏi Truỵ Ma Cốc.

….

Tại một nơi phong cảnh tú lệ trên một tiểu đảo, có vài Nguyên anh tu sĩ đang tụ tập trong một thạch đình trên một toà tiểu sơn, cả bọn đang mỉm cười hăng hái thảo luận điều gì đó.

"Bích tiên tử, nghe nói lần này ngươi luyện chế ra một lô Hinh Hương Đan, chính là thượng hảo đan dược tẩy tủy kinh, không biết Tiểu lão Nhi có xin được vài khoả chăng?"

Một lão giả, râu tóc bạc trắng, mặc áo bào màu tro rộng rộng, ngồi vuốt râu cười nói với nữ tử phía đối diện.

"Điền huynh lại nói đùa. Ai chả biết đạo hữu tinh thông luyện đan thuật, như thế nào lại coi trọng Hinh Hương Đan của Bích tiên tử. Trái lại nên để cho Quân mỗ trao đổi đan dược này cho các môn hạ đệ tử thì hay hơn."

Nữ tử kia chưa kịp trả lời, thì tên Lam bào trung niên nho sinh đã vội cười rộ giành nói trước.

"Triệu đạo hữu nói sai rồi. Tuy lão phu tinh thông các loại đan dược, nhưng đối các đan dược tăng tiến tu vi pháp lực như Hinh Hương Đan lại không có luyện chế. Bây giờ có cơ hội này thì làm sao bỏ qua được"

Lão giả không giận, ngược lại nheo mắt, cười, đáp lời.

"Hai vị đạo hữu cùng đừng nên tranh chấp. Thiếp thân đến đây lần này cũng đã đem theo hơn nửa lô Hinh Hương Đan để trao đổi, nghĩ cũng đủ hai vị chia phần. Cũng hy vọng đồ vật trao đổi của hai vị không làm thiếp thân quá thất vọng"

Vị lục bào nữ tử kia nhã nhặn đáp lời, bộ dáng không giống đạo sĩ tu hành, cũng không giống khuê các thiếu nữ.

Nhưng lão giả và nho sinh nghe nữ tử nói xong, không khỏi thầm thở dài nhẹ nhõm, mở miệng nói vài lời khách khí.

Mấy tu sĩ ở chỗ này hiện đang tiến hành một tiểu đại hội trao đổi mua bán với nhau.

Ngồi trong thạch đình này còn có hai người khác, vẫn ngồi im nãy giờ, hiện thấy sự tình như vậy không khỏi nhìn nhau cười. Trong đó có một gã đại hán sắc mặt vàng như táo chín, đột nhiên giơ tay quăng ra một Kim sắc mộc hạp lên thạch bàn, sau đó hướng về phía lão giả, ngưng trọng nói:

"Đồ vật này là do mỗ và Tôn đạo hữu hợp lực mới đắc thủ, muốn trao đổi hai khỏa Hóa Giao Hoàn của Hám huynh, chỉ có đan dược này mới giúp cho Tật Phong Mãng của tại hạ tiến hóa thành giao long".

"Hóa Giao Hoàn? Lần trao đổi trước, không phải lão phu đã nói rồi sao, đan dược này không đổi, Bích Linh Xà của ta cũng cần Hóa Giao Hoàn."

Lão giả sắc mặt không hài lòng, liên tục lắc đầu.

"Hắc, hắc. Hám huynh không cần trả lời nhanh như vậy. Trước hết hãy xem thử đồ vật của tại hạ là cái gì rồi hãy nói sau"

Hoàng diện tu sĩ họ Phạm kia cười nhẹ một tiếng, lộ vẻ rất là tự tin

"Trừ phi đạo hữu có tài liệu cỡ Thanh Linh, còn không thì dù đồ vật trong hộp này có trân quý đến đâu, lão phu cũng không đáp ứng"

Lão giả động tâm, tuy mồm vẫn lải nhải từ chối không thôi, nhưng đã giơ tay thu mộc hạp vào trong tay, trực tiếp mở nắp ra.

Một khỏa lam sắc viên châu xuất hiện ở trong hộp, phát ra ánh sáng chói lọi.

"Nội đan Lôi Kình thú!"

Lão giả thấy vật này liền la lên thất thanh.

Những người khác cũng cả kinh, không khỏi dòm qua.

"Hám huynh kiến thức sâu rộng, chỉ liếc mắt đã nhận ra. Cái này chính là yêu đan của con thú thất cấp Lôi Kình Thú. Mặc dù chỉ là thất cấp, nhưng chư vị đồng đạo hẳn đã biết con thú này vô cùng quý hiếm. Ta và Tôn huynh phải mất ba ngày ba đêm đuổi giết, cuối cùng mới đắc thủ. Dùng nó để trao đổi, không biết các đạo hữu thấy có được không?"

Phạm tu sĩ nói.

Lão giả từ lúc mở hộp ra đến giờ, nhìn khỏa viên châu không chớp mắt, hiển nhiên cực kỳ khát vọng, nhưng Hóa Giao Hoàn thì cũng có chỗ đại hữu dụng của nó.

Nhất thời lão cũng do dự không biết tính sao.

"Lôi Kình Thú yêu đan đích xác không phải là vật tầm thường. Có thể để tại hạ xem qua một chút được không?"

Đang lúc này, bỗng nhiên từ bên ngoài thạch đình truyền đến một thanh nhàn nhạt của một nam tử, nghe rất xa lạ.

"Ai?" Tất cả mọi người đều cả kinh, nhìn ra ngoài.

Không biết khi nào, chỉ thấy bên ngoài thạch đình xuất hiện một thanh bào nam tử, tuổi chỉ chừng hai mươi mấy, mặt mũi bình thường, nhưng hai mắt trong suốt dị thường.

Các tu sĩ trong thạch đình không khỏi nhìn nhau.

Không ai biết người này. Hơn nữa xung quanh thạch đình đã bố trí cấm chế. Làm thế nào lại có người lạ xuất hiện? Nhưng bọn họ không lập tức trở mặt giận dữ, nguyên nhân là sau khi xem qua, thì lại cảm thấy người này ngay cả một tia pháp lực cũng không có, cứ như một phàm nhân vậy. Nhưng phàm nhân sao lại tới được chỗ này?

"Các hạ…"

Phạm tu sĩ tựa hồ là chủ nhân ở đây, sau khi do dự, liền cẩn thận hỏi.

"Không có gì. Tại hạ chỉ muốn hỏi đường một chút mà thôi, hy vọng các đạo hữu không lấy làm phiền lòng"

Thanh niên ôm quyền, thần sắc nhàn nhạt.

Hắn tự nhiên chính là Hàn Lập từ Đại Tấn tới. Mà nơi cũng chính là hải vực Ngũ Long Hải.

Hàn Lập đối với này cực kỳ xa lạ, nên muốn hỏi thăm, định mua một tấm hải đồ của khu vực này.

Mà huyễn thuật cấm chế ở đây tuy bất phàm nhưng như thế nào lại dấu giếm được trước thần thông của Minh Thanh Linh Mục. Vì vậy hắn đang bay trên không trung liền thấy nhiều cao giai tu sĩ hội họp, bèn không khách khí hạ xuống.

"Hỏi đường?" Phạm tu sĩ ngẩn ra, có vẻ không tin.

"Đạo hữu, nếu có hải đồ khu vực thì càng tốt. À, miếng Lôi Kình Thú yêu đan của ngươi nhìn có vẻ hoàn hảo, nhưng yêu lực bên trong đã bị phát tán, nếu đem đi phối dược cũng không có tác dụng"

Hàn Lập căn bản không thèm để ý xem đối phương nghĩ gì, cứ thế liếc nhìn viên châu bên trong mộc hạp, mỉm cười bình phẩm.

"Chuyện này thật sao?"

"Các hạ hồ ngôn loạn ngữ cái gì?"

Lão giả nghe vậy trong lòng cả kinh, hỏi. Mà Phạm tu sĩ sắc mặt đại biến, lộ vẻ giận dữ.

"Tin hay không thì tùy. Xem như tại hạ chỉ thuận miệng nói chơi, bất quá có vị đạo hữu nào nguyện ý xuất ra hải đồ cấp cho tại hạ, đồng thời trả lời vài vấn đề thắc mắc của tại hạ thì tại hạ cũng tương tặng một khỏa Lôi Kình Thú yêu đan. Mặc dù chỉ là cấp thấp nhưng dùng để phối dược thì cũng đủ" Mặt bất động thanh sắc, Hàn Lập vừa nói vừa lật tay, một khỏa yêu đan ngoại hình tương tự hiện lên.

Cũng lam quang chói mắt, nhưng vẻ nhỉnh hơn so với viên của Phạm tu sĩ.

Lần này, các tu sĩ Ngũ Long Hải, lúc đầu là ngạc nhiên, về sau thì thần sắc khác nhau phát sinh. Kẻ thì mắt chớp không thôi, người thì lộ ra vẻ khó tin, tên thì gắt gao nhìn Hàn Lập chằm chằm như thể trên mặt Hàn Lập nở hoa vậy.

"Rốt cuộc lai lịch các hạ như thế nào? Cố ý đến đây trêu chọc chúng ta chăng?"

Phạm tu sĩ dời ánh mắt khỏi yêu đan trong tay Hàn Lập, bỗng nhiên nghiêm nghị quát lớn.

------oOo------

Chương 1255: Hải vụ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Trêu chọc? Chỉ vì khỏa lục cấp yêu đan này?"

Hàn Lập chau mày, thần sắc lộ ra vẻ chế nhạo.

"Hừ! Nếu là lục cấp yêu đan bình thường thì bọn ta cũng không thèm để ý nhưng đối với Lôi Kình thú yêu đan là ngoại lệ. Huống hồ khi các hạ vừa xuất hiện, liền bình phẩm yêu đan của Phạm huynh, gây chia rẽ nội bộ."

Một tên thủy chung nãy giờ chưa nói câu nào, là một lão giả mặt mũi âm lệ họ Tôn, giờ phút này mới lạnh lùng mở miệng nói.

"Khi các ngươi giết Lôi Kình thú, bị trì hoãn không ít thời gian, vì vậy yêu lực bên trong yêu đan đã bị mất hơn phân nửa, đến khi Lôi Kình thú bị các ngươi giết, yêu đan vô phương bổ sung yêu lực, làm sao phẩm chất còn hoàn hảo được. Xem ra hai vị còn chưa có kinh nghiệm giết yêu thú cao giai nên không biết loại kiên kị này."

Hàn Lập cười hắc hắc, nói.

Nghe Hàn Lập nói như vậy, Phạm tu sĩ và Tôn tu sĩ không khỏi liếc nhìn nhau, mặt lộ vẻ do dự.

"Cứ xem như điều này là sự thật đi. Nhưng làm thế nào các hạ có thể tiến vào được đây. Nơi này rõ ràng đã được Phạm đạo hữu dùng huyễn thuật cấm chế che đậy rồi. Rõ ràng các hạ cố ý nhắm tới bọn ta?"

Bạch tu lão giả đột nhiên cảnh giác, truy vấn.

"Huyễn Thuật cấm chế của các người, ta còn không để vào trong mắt. Còn tại hạ là người mới đầu tiên tới đây làm sao biết chư vị

mà nhắm tới. Hôm này tâm tình Hàn mỗ rất tốt nên cái gì cũng giải thích. Các ngươi muốn hỏi thêm điều gì thì ta cũng không còn hứng thú trả lời. Điều kiện vừa rồi của ta có người nào muốn giao dịch. Ta cũng không rảnh mà ở lại chỗ này" Hàn Lập nói xong, khuôn mặt đanh lại.

Thấy khẩu khí Hàn Lập lớn như vậy, ngược lại khiến trong lòng các Nguyên anh tu sĩ trong thạch đình phát lạnh.

Đối phương thật thần bí, bọn họ cũng không dám cho rằng đối phương mạnh miệng, trong nhất thời tất cả đều sợ hãi, không ai dám mở miệng nói thêm câu nào. Nhưng nữ tử thanh tú mặc áo lục, sau khi chăm chú nhìn Hàn Lập hồi lâu, đột nhiên hỏi một câu:

"Nghe khẩu khí của đạo hữu, tựa hồ không phải là tu sĩ ở Ngũ Long Hải, phải chăng đến từ Đại Tấn? Các hạ có biết Hướng Chi Lễ tiền bối?"

"Ngươi biết Hướng đạo hữu?"

Hàn Lập ngẩn người, nhìn nàng này chăm chú, hai mắt nheo lại, có chút ngạc nhiên.

"Hướng tiền bối từng ở qua tiểu đảo của tiểu nữ một thời gian ngắn, đã từng chỉ điểm thiếp thân một số điều tu luyện, vãn bối cũng được lợi không nhỏ. Các hạ và Hướng tiền bối ngang hàng, vậy cũng là tiền bối Hóa Thần Kỳ?"

Lục y nữ tử nghe Hàn Lập nói như vậy, trong song mục lóe lên dị sắc, bỗng nhiên đứng dây, chỉnh đốn trang phục, thi lễ, thần thái trở nên cực kỳ cung kính.

"Hóa Thần kỳ tu sĩ?"

Nguyên các người còn lại còn đang an tọa, nhe vậy bèn sợ mất mật, nhao nhao đứng dậy.

Phạm tu sĩ và Tôn tu sĩ vừa nói ra lời bất thiện vừa rồi, trên mặt càng sợ hãi.

"Ngươi đã nhận ra, nên ta cũng không muốn dấu giếm. Ngươi gặp Hướng đạo hữu khi nào?"

Hàn Lập thấy hành động của mọi người như vậy cũng không thèm quan tâm, ngược lại nhướng mày hỏi nữ tử.

"Hơn hai trăm năm trước, vãn bối đã từng gặp qua Hướng tiền bối, khi đó vãn bối còn chưa thành công ngưng kết Nguyên Anh. Nếu không nhờ Hướng tiền bối chỉ điểm bến mê, chỉ sợ giờ này vẫn còn đang dậm chân tại Kết Đan kỳ"

Thanh tú nữ tử sắc mặt vui mừng, đáp lời.

Hai trăm năm trước, đúng là thời điểm bọn Hướng Chi Lễ phát hiện không gian tiết điểm tại Ngũ Long Hải, xem ra chuyện này cũng là sự thật.

Tâm niệm Hàn Lập chuyển động, trong nháy mắt liền phán đoán nữ tử này nói thật, bèn chậm rãi nói:

"Ngươi đã có quen biết với Hướng đạo hữu. Tốt lắm. Bây giờ ngươi hãy cầm khỏa yêu đan này đi và đưa cho ta hải đồ ở đây"

Nói vừa dứt lời, Hàn Lập giơ tay, khỏa yêu đan quý hiếm liền bay về phía lục y nữ tử.

Trong lòng nữ tử vô cùng mừng rỡ, nàng nhấc bàn tay trắng nõn lên, thu yêu đan vào trong tay, khom người đa tạ, sau đó móc từ trong túi trữ vật bên hông ra một khối ngọc giản, nhẹ nhàng bước tới dâng lên Hàn Lập.

Hàn Lập tiếp lấy ngọc giản, thần niệm quét qua bên trong, so sánh với tin tức của Hướng Chi Lễ đã từng lưu lại, trong giây lát đã tìm chuẩn xác vị trí của không gian tiết điểm. Vị trí này cũng không cách nơi này quá xa, khoảng chừng một tháng thời gian là tới.

Hắn hài lòng gật đầu:

"Không sai, hiện ta có mấy vấn đề muốn hỏi ngươi"

Một khi lộ ra thân phận Hóa Thần tu sĩ, trên người Hàn Lập hiển lộ uy thế, khẩu khí ra vẻ chỉ đạo, phân phó.

Mà cũng đúng, hắn hiện giờ đã ở cấp bậc đỉnh tồn tại ở Nhân Giới. Nếu không phải trăn trở vấn đề thọ nguyên, căn bản ở Nhân Giới cũng không có điều gì khiến hắn phải e ngại.

Tự nhiên Lục y nữ tử vội vàng đáp ứng.

Các người xung quanh chỉ thấy miệng Hàn Lập khẽ mấp máy, nhưng không có chút thanh âm nào phát ra, mà đôi mắt đẹp của nữ tử, sóng mắt không ngừng lưu động. Dĩ nhiên cả hai đang truyền âm với nhau trao đổi các vấn đề.

Sau khi trao đổi xong, Hàn Lập vẻ mặt đăm chiêu, sờ sờ cằm.

Các tu sĩ xung quanh không dám cả thở mạnh, chỉ thành thật đứng im một chỗ, sợ quấy rầy vị Hóa Thần tu sĩ, vạ lây đến bản thân.

"Hắc, hắc. Hàn mỗ đã có hải đồ, vậy cũng không ở lại đây nữa, các ngươi tiếp tục đi"

Sau khi nghĩ thông suốt điều gì, bỗng nhiên Hàn Lập cười lớn, giơ tay lên, một phiến thanh quang lóe lên, thân hình tại chỗ liền biến mất, vô tung vô ảnh.

Không ai nhìn ra được Hàn Lập rời khỏi nơi này bằng cách nào. Bất quá, từ lúc Hàn Lập hiển lộ thân phận, không gian như đeo đá, căng thẳng, bây giờ đám người Phạm tu sĩ như trút được gánh nặng, thở ra một hơi nhẹ nhõm. Ánh mắt mọi người đều dừng tại khỏa yêu đan trong tay nữ tử, không khỏi lộ vẻ hâm mộ.

Chỉ xuất ra một cái hải đồ, tâm sự đôi câu là được ngay một khỏa Lôi Kình Thú yêu đan. Vận khí nàng này thật quá tốt.

Mà Lục y nữ tử thấy ánh mắt của mọi người, cũng không bối rối, bỏ khỏa yêu đan vào túi trữ vật, sau đó cười dài:

"Chư vị đạo hữu, Hàn tiền bối đã đi rồi, chúng ta cũng nên tiếp tục đi".

"Bích tiên tử, chuyện trao đổi cũng không vội làm gì. Không nghĩ tới trước kia tiên tử còn kết giao với Hóa Thần tu sĩ, thật là thất kính a!"

Lam bào nho sinh thở dài, cười khổ, nói.

"Năm xưa thiếp thân chỉ là một tên tu sĩ Kết Đan kỳ, nào dám xưng cái gì kết giao. Chỉ là vị Hướng tiền bối kia tiện tay chỉ điểm đôi điều mà thôi" Lục y nữ tử lắc đầu, mỉm cười, nói.

" Dù chỉ là tiện tay chỉ điểm, nhưng cuối cùng cũng có quan hệ ít nhiều với một vị Hóa Thần tu sĩ, là chuyện bao nhiêu người mơ ước mà không được. Bất quá ta cũng lấy làm kỳ quái, như thế nào các cao giai bậc nhất của Đại Tấn đều chạy đến Ngũ Long hải của chúng ta. Chẳng lẽ tại bổn Hải có đại sự gì phát sinh?"

Phạm tu sĩ lúc đầu là ra vẻ hâm mộ, tiếp theo là cau mày, có chút kinh nghi.

"Có thể đây là sự thật. Nhưng việc tu sĩ Hóa Thần tính toán nhúng tay vào, há là để đẳng cấp chúng ta tham gia được. Chỉ cần không cẩn thận, các lão nhân gia chỉ cần lật tay liền có thể nghiền nát chúng ta rồi. Tốt nhất là đừng nên võ đoán lung tung, vạn nhất để Hóa Thần tu sĩ nổi giận thì…" Bạch tu lão giả cười hăng hắc, liền nhắc nhở.

Lời này vừa thốt ra, các người khác đều biến sắc, gật đầu xưng phải. Nhưng trong lòng mỗi người nghĩ gì thì chỉ có trời mới biết.

Trong lúc bọn tu sĩ Ngũ Long Hải đang âm thầm suy đoán, thì Hàn Lập đang hóa thành một đạo thanh hồng, ở ngoài khơi xa cách chỗ này hơn vạn lý.

Thông qua Lục y nữ tử, Hàn Lập đại khái nắm được tình hình hiện tại ở Ngũ Long Hải. Ở đây không tồn tại Hóa Thần tu sĩ, cho nên mối e ngại nhất ở trong lòng cũng sớm tan đi, Hàn Lập liền chạy thẳng đến vị trí của không gian tiết điểm.

Với tu vi Hóa Thần hiện tại của Hàn Lập, nếu toàn lực độn quang, độn tốc tự nhiên nhanh đến khó tin. Tuy nhiên nếu làm như vậy, có thể xúc động đến thiên địa nguyên khí, ảnh hưởng đến thọ nguyên. Cho nên Hàn Lập chỉ duy trì tốc độ bình thường, chấp nhận mất chút thời gian.

.....

Hơn một tháng sau, Hàn Lập bình yên vô sự đi đến một phiến hải vụ mênh mang.

Nhìn khí trắng mênh mông trước mắt, Hàn Lập nhướng mày, không chút do dự, không chế độn quang tiến nhập vào bên trong.

Ước chừng phi hành độ nửa canh giờ, hốt nhiên Hàn Lập dừng độn quang, đứng lại.

Chì thấy hắn đánh giá phụ cận xung quanh vài lần, lưỡng thủ kháp quyết, đồng thời trong miệng phát một chữ *"Phá"*.

Hai đạo Kim hồ (tia sét) thô to, lóe lên, bắn nhanh ra, đánh vào hư không, thanh âm *"Oanh, oanh, long, long"* truyền lại, hải vụ ở phụ cận liền vặn vẹo biến hóa, tán loạn biến mất, trong chớp mắt lộ ra một phiến địa phương trống trải rộng vài dặm.

Ở phía dưới có thể mơ hồ thấy một tòa tiểu đảo, thấp thoáng vài kiến trúc ở trên đảo.

Hàn Lập thấy vậy, mặt lộ vẻ mừng rỡ, miệng thì thào:

"Đám Hướng lão quái thật không hư ngôn, có lưu lại đệ tử canh giữ không gian tiết điểm. Bất quá, nếu ta đến đây muộn cỡ hai trăm năm, nơi đây sẽ không có người. Cũng không nhất định lắm"

Từ lúc Hàn Lập xuất hiện, tử tiểu đảo có ba đạo độn quang bay ra, hướng thẳng đến hắn, hình như đã phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Thần sắc Hàn Lập bất động, hai tay chắp sau lưng, trôi nổi trên không trung chờ đợi.

Độn quang chợt tắt, hiện ra ba tu sĩ, hai nam một nữ, đều là Kết đan kỳ tu sĩ.

Mà khi ba người này nhìn thấy Hàn Lập, trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, tiến lên thi lễ:

"Tham kiến Hàn tiền bối, vãn bối phụng mệnh Hướng sư tổ, chờ tiền bối đã lâu".

"Các ngươi là môn hạ của Hướng đạo hữu, trước kia từng gặp qua ta ư?" Hàn Lập thần sắc chợt động, hỏi.

"Bọn vãn bối đích thật là môn hạ của Hướng sư tổ. Sư tổ có lưu lại bức họa của Hàn tiền bối, nên mới nhận ra được tiền bối."

Trong đó có một người cung kính nói.

"Ân, mấy năm thật là cực khổ cho các ngươi. Tự nhiên ta sẽ không bạc đãi các ngươi. Bất quá sau này ta sẽ kêu môn hạ đệ tử đến thay thế các ngươi trấn thủ nơi này, để các ngươi không bị một đời giam lỏng tại đây"

Hàn Lập gật đầu, trên mặt tươi cười.

Ba tên nghe xong tin vui này, bèn thỉnh Hàn Lập xuống kiến trúc phía dưới, nhưng Hàn Lập lắc đầu, muốn xem trước không gian tiết điểm.

Ba người này tự nhiên không dám cự tuyệt, lập tức đáp ứng, dẫn Hàn Lập đi về một phía của tiểu đảo.

------oOo------

Chương 1256: Không gian tiết điểm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phi hành được chừng hơn mười dặm, cũng không cần ba người kia nói gì thêm, Hàn Lập đã dùng một cỗ thần niệm quét qua xung quanh, không phát hiện điều gì khác thường, liền tăng độn tốc lên một chút.

Chỉ phi hành thêm trong chốc lát, cả bọn liền dừng lại.

Hàn Lập nheo mắt, nhìn chăm chú một cự đại quang đoàn mù mịt trong không trung, trong lòng không khỏi hít vào một ngụm lương khí.

Chỉ thấy cự đại quang đoàn này hình tròn, đường kính hơn lý, mặc dù có chút mơ hồ ảm đạm, nhưng nếu cẩn thận nhìn thì thấy thâm sâu khôn lường, chậm rãi phát ra một vầng sáng chuyển động, khiến cho người ta có một cảm giác quỷ dị.

"Đây chính là không gian tiết điểm?"

Mặc dù biết không sai, nhưng Hàn Lập vẫn hỏi.

"Đúng vậy thưa tiền bối. Sư tổ chính là đã tiến vào nơi này. Để duy trì sự ổn định, các vị Sư tổ đã tổn hao không khí lực, bố trí một cái phong ấn đặc thù, tạm thời phong ấn nơi này. Như vậy chẳng những bảo trì được sự ổn định của không gian tiết điểm, đồng thời cũng hạ đến mức thấp nhất sự ba động của không gian. Ngoài ra còn che dấu không để cho các tu sĩ Ngũ Long Hải chú ý."

Một vị trung niên nữ tu đáp lời. Nhưng khi nàng nhắc đến Hướng Chi Lễ, thần sắc có vẻ buồn bã, dĩ nhiên ba người này đã biết bổn mạng Nguyên Thần Đăng của ba vị Hóa Thần tu sĩ đã bị tắt.

"Thì ra là thế. Hèn gì ta thấy không gian ba động ở đây sao lại yếu ớt như vậy. Hướng đạo hữu thật sự đã quá đa tâm rồi."

Hàn Lập nghe vậy, khẽ thở dài, tùy thời quan sát quang đoàn trong không trung, ánh mắt chớp động, nói.

Nhưng ba tên tu sĩ này thấy vậy lại lộ vẻ hy vọng, ánh mắt trao đổi với nhau điều gì.

"Có chuyện này vãn bối nghĩ nên bẩm báo với tiền bối"

Sau một lúc chần chờ, một nam tu sĩ hốt nhiên nói.

"Chuyện gì?"

Hàn Lập kinh ngạc, quay đầu nhìn gã này.

"Là như vầy, ba người bọn vãn bối đã trấn thủ nơi đây hơn hai trăm năm, phát hiện dù cho có phong ấn của sư tổ, nhưng bắt đầu từ trăm năm trước tại cửa vào của không gian tiết điểm xuất hiện chấn động trong thời gian ngắn, hơn nữa càng về sau thì càng xuất hiện nhiều lần, xưa thì vài năm mới xuất hiện một lần, giờ thì mỗi năm một lần đều có, mà mỗi lần chấn động kéo dài hơn nửa tháng."

Tên nam tu sĩ kia thành thật bẩm báo.

"Có chuyện như vậy sao? Ý của ngươi là phong ấn này đã không thể duy trì cửa vào không gian tiết điểm?"

Hàn Lập cả kinh, biến sắc, hỏi.

"Chỉ e là như vậy. Dựa theo xu thế phát triển như vầy, chỉ độ khoảng trăm năm nữa, không gian tiết điểm này cho dù không sụp đổ, cũng sẽ vô cùng bất ổn định. Chỉ sợ tiền bối sẽ không dễ dàng tiến vào trong như Hướng sư tổ."

Một tên nam tu khác cung kính giải thích.

"Hơn trăm năm, ngắn như vậy sao?"

Thần sắc Hàn Lập cực kỳ khó coi.

"Bọn vãn bối chỉ suy đoán như vậy, có lẽ bọn vãn bối đã quá đa tâm rồi" Nữ tu sĩ vội vàng cười lành, nói.

"Có phải suy đoán hay không, chỉ cần ở lại đây mấy năm ta hẳn cũng biết. Ta muốn xem xét cẩn thận chỗ này, trong một thời gian ngắn sẽ không rời đi"

Hàn Lập đánh giá một hồi, chậm rãi nói.

Ba tên môn hạ của Hướng Chi Lễ, tự nhiên sẽ không phản đối, trong miệng vội vàng vâng dạ.

Hàn Lập khoát tay, ý bảo ba người về tiểu đảo trước, cứ để mình ở lại một mình là được.

Một lát sau, phía dưới cự đại quang đoàn chỉ còn có mình Hàn Lập.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, thần sắc âm tình bất định, hiển nhiên có chút lo lắng điều ba người kia vừa nói.

Nếu đúng như lời nói, cửa vào chỉ có thể duy trì trong vòng trăm năm đổ lại, hắn nhất định trong khoảng thời gian này sẽ vào tiến vào. Nhưng thời gian chuẩn bị quá ngắn, vội vàng quá thì nguy cơ thất bại tăng gấp bội. Nhưng nếu không nắm thời cơ, cho dù hắn còn một ngàn năm thọ nguyên, chỉ sợ cũng chả còn cách nào khác để tiến vào Linh Giới. Nếu không đám Hướng Chi Lễ, Phong lão quái, như thế nào lại cực công khổ não tìm không gian tiết điểm, khi tìm được lại không chút do dự tiến vào. Mà phần tư liệu về tiết điểm hắn chưa giao cho bọn Hướng Chi Lễ, cũng chỉ còn lại có ít ỏi vài điểm mà thôi. Hắn cũng không ôm hy vọng có thể tìm được thêm ở đó một tiếp điểm không gian có thể sử dụng được.

Hàn Lập đứng trầm ngâm đánh giá lợi hại.

Hắn đứng ngẩn ngơ nhìn quang đoàn hơn nửa ngày, sau đó mới quay đầu độn quang bay đi.

Sau khí tới tòa kiến trúc, Hàn Lập liền chậm rãi hạ xuống.

Ba tên tu sĩ đã sớm dọn sẵn cho Hàn Lập một tòa tiểu lâu sạch sẽ u tĩnh để vị tiền bối này nghỉ ngơi.

Hàn Lập vô cùng hài lòng với biểu hiện của ba người. Thủ hộ không gian tiết điểm dù không có công lao cũng là khổ lao, nên phát cho cả bọn ba kiện bảo vật và một số đan dược.

Ba tên này tự nhiên cảm kích vạn phần.

Sau đó, Hàn Lập dùng Vạn Lý Phù trực tiếp liên lạc với Nam Cung Uyển ở Loạn Tinh Hải, phân phó kêu vài tên tu sĩ Kết Đan kỳ đáng tin tưởng đến đây, hơn nữa còn kêu Điền Cầm Nhi đến đây.

Hiện tại trên phương diện tu luyện, do có đan dược của Hàn Lập hỗ trợ, nên Điền Cầm Nhi còn rảnh thời gian để nghiên cứu về trận pháp, cấm chế, mà ở phương diện này nàng lại có thiên phú kinh người, có dư thời gian như vậy thành tựu nàng về mặt này không phải là chuyện đùa. Thậm chí có thể nói trận pháp chi đạo của nàng đã vượt xa Hàn Lập rất nhiều.

Chuyến này Hàn Lập muốn vào không gian tiết điểm, chỉ sợ phải nhờ tài nghệ trận pháp của Điền Cầm Nhi hỗ trợ.

Từ thời gian này về sau, cơ hồ mỗi ngày Hàn Lập đều đến quan sát cẩn thận quang đoàn, chú ý các biến hóa tại cửa vào của không gian tiết điểm, sau đó quay lại đảo, khổ khổ suy nghĩ.

Một năm sau, Điền Cầm Nhi mang theo bốn tu sĩ Kết đan kỳ đã tới đảo.

Lập tức Hàn Lập cho phép ba tên tu sĩ kia rời đảo, chính mình tiếp quản nơi này.

Mặc dù Điền Cầm Nhi vẫn dừng tại Kết Đan hậu kỳ, nhưng Hàn

Lập đã lưu lại cho nàng một lọ Hồi Dương Thủy, nên vẫn còn cách xa đến kỳ đại nạn thọ nguyên. Sau này có ngưng kết được Nguyên anh hay không phải xem tạo hóa của nàng.

Điền Cầm Nhi vừa tới, lập tức Hàn Lập mang nàng đến không gian tiết điểm, nghiên cứu biện pháp tăng cường lực lượng phong ấn, để giúp cho hắn tranh thủ được một ít thời gian.

Đáng tiếc là tuy Điền Cầm Nhi về mặt tạo nghệ trận pháp đã đạt đến cảnh giới khó tin, nhưng khi đối mặt với không gian chi lực trong không gian tiết điểm, sau khi cực khổ suy nghĩ mấy tháng, chỉ có thể nghĩ ra được một phương pháp từ từ tăng cường phong ấn.

Nhưng phương pháp này có hiệu quả hay không, nàng chỉ cũng nắm chắc được hai ba thành.

Mặc dù tỉ lệ thành công không cao, nhưng trong lúc nhất thời, Hàn Lập cũng không còn biện pháp khác, bèn để kệ cho nàng tự thực hiện.

Chỉ cần việc bố trí pháp trận này cần phải có tài liệu quý hiếm gì, với thần thông của Hàn Lập, chỉ rời khỏi vụ hải một chuyến, đi đến Ngũ Long Hải liền đã thu thập đầy đủ.

Cứ như vậy, bọn Hàn Lập đã ở được năm sáu năm.

Trong thời gian này, lòng Hàn Lập càng thêm trầm trọng. Đích xác như bọn môn hạ Hướng Chi Lễ nói, cứ hàng năm lại xuất hiện chấn động. Mà đặc biệt trong những năm gần này tần suất xuất hiện lại càng ngắn hơn, nửa năm một lần, bộ dáng ngày càng kịch liệt.

Hàn lập vừa mới tiến giai Hoá Thần kỳ đáng lẽ ra trong lòng rất là vui vẻ, nhưng với tình hình hiện tại như vầy, nỗi vui sướng không cánh mà bay mất sạch.

Nhìn Điền Cầm Nhi lại một lần nữa bố trí một cái pháp trận cực kỳ phức tạp, gia tăng thêm một tầng phong ấn tại không gian tiết điểm, Hàn Lập bắt đầu xem xét lại có nên nhân cơ hội này đi mọi nơi trên Nhân Giới, sưu tầm các bí thuật và các bảo vật phòng hộ đặc thù, chuẩn bị hảo dụng khi tiến nhập vào không gian tiết điểm.

Nhưng sau khi hắn dự tính khoảng mấy ngày nữa sẽ rời đi để thực hiện điều này, thì bên ngoài vụ hải đột nhiên chớp động linh quang, môt đoàn ngân quang hiện lên, tuỳ thời hướng vụ hải bắn nhanh đến, trong chớp mắt đã đi đến biên cảnh của vụ hải.

Quang mang tắt đi, liền hiện ra một nữ tử phong tư xinh đẹp, tuổi chừng hai mươi, mắt phượng mày ngài, trong mắt linh quang sinh động, ẩn hiện ngân quang lưu động không thôi.

Nàng đứng đánh giá vụ hải một lúc, sau đó lật tay, xuất ra một cái ngọc giản, thần niệm quét qua, ngọc dung lộ ra vẻ tươi cười.

"Bọn tiểu bối Thiên Ma Tông nói không gian tiết điểm ở nơi này thật không sai."

Nàng thì thào, dĩ nhiên cũng biết sự tồn tại của không gian tiết điểm. Sau đó nàng không chút do dự, thân hình chợt động, lại hoá thành một đạo ngân quang phi độn.

Hải vụ quay cuồng, nàng đã tiến nhập vào trong, không còn thấy tung tích.

Nhưng vụ hải tiểu đảo hiện giờ đã khác với lúc Hàn Lập mới tiến vào. Đồng thời với việc bố trí phong ấn tại không gian tiết điểm, thì Điền Cầm Nhi cũng tỉ mỉ bố trí mấy pháp trận cấm chế cực kỳ huyền ảo ở phụ cận xung quanh tiểu đảo, uy lực chân chính có thể làm cho tu sĩ Nguyên anh trong nhất thời cũng bị vây khốn.

Kết quả, ngân y nữ tử không kịp đề phòng, vừa đến trên không trung của tiểu đảo, tự nhiên chui đầu vào các cấm chế này.

Cấm chế bị phát động…, không gian xung quanh bỗng nhiên hiện lên vô số lôi hoả, nhất tề đổ ập xuống đầu nàng, sau đó là phong nhận, băng trùy dày đặc liên tiếp đi theo sau.

Ngân y nữ tử cả kinh, nhưng liền hừ lạnh phả ra mùi đàn hương thơm ngát, độn quang chợt tắt, một tay nhấc lên.

Nhất thời một cỗ bạch hàn phong mạnh mẽ từ trong người xuất ra, liền phóng lên cao, thể tích cuồng trướng, trong nháy mắt thổi quét ra bốn phía, hình thành ra một cỗ bạo phong vô cùng mạnh mẽ, thanh thế cực kỳ kinh người.

Thanh âm ầm ầm vang lên mãnh liệt trên không trung. Nơi nào bạo phong đi qua, đều cuốn tất cả công kích vào trong, sau đó nghiền nát bấy, căn bản không mảy may đụng đến sợi tóc của Ngân y nữ tử.

Động tĩnh lớn như vậy khiến cho các Kết đan tu sĩ đang canh giữ đều phát hiện, cả bọn giật mình nhao nhao hoá thành độn quang hướng phía này bay lại.

Nữ tử trong trong Cụ phong, thấy có người bay ra khỏi đảo, giữa trán không khỏi hiện ra một tia sát khí. Ngọc thủ nhấc lên, ngón tay nhắm bốn tên tu sĩ Kết đan đang bay lại, muốn bắn ra vật gì.

Nhưng đúng vào lúc này, hốt nhiên bên tai nàng vang lên thanh âm nhàn nhạt của Hàn Lập:

"Phượng tiên tử hạ thủ lưu tình. Mấy người kia chính là thủ hạ của Hàn mỗ, cũng là phụng mệnh hành sự, hy vọng đạo hữu không trách tội".

"Là ngươi?"

Ngân y nữ tử nghe xong, biến sắc, bàn tay đang giơ lên liền chậm rãi buông xuống.

------oOo------

Chương 1257: Kế hoạch liên thủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Sao ngươi cũng có mặt ở đây? Ngươi đã tiến giai Hóa Thần?"

Tự nhiên Ngân y nữ tử chính là Băng Hải chi chủ năm xưa, là thập cấp Băng Phượng hóa thành, lúc này sắc mặt thật khó coi.

Phải biết rằng chính mắt nàng thấy Hàn Lập tiến cấp từ Nguyên anh trung kỳ đến Nguyên anh hậu kỳ, nhưng chỉ trong vòng mấy trăm năm thời gian, đối phương lại tiến giai lên Hóa Thần kỳ, thật là tạo hóa ủng hộ quá đi.

Dù sao ở Nhân Giới, Nguyên anh hậu kỳ tu sĩ có lẽ hơn trăm người, nhưng số lượng Hóa Thần tu sĩ chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay mà thôi.

"Hắc, hắc, Phượng tiên tử cũng đồng dạng tiến giai lên Hóa Thần đó sao. Mặc dù không biết đạo hữu vì sao biết đến nơi này, nhưng khẳng định cũng vì không gian tiết điểm mà đến. Đã là như thế, nếu không ngại thì hãy cùng Hàn mỗ diện đàm đôi câu. Chuyện này chúng ta cũng không phải là không thể hợp tác một lần."

Hàn Lập khẽ cười, truyền âm nói từ tốn.

Cùng với lời nói vừa dứt, cự phong đang quay cuồng cùng lôi hỏa băng phong liền tán loạn biến mất, cấm chế xung quanh liền ngừng lại. Bốn tên Kết đan tu sĩ đang bay tới, tự nhiên cũng sớm được Hàn Lập truyền âm thông báo, biết nữ tử trước mắt là một Hóa Thần yêu tu, sắc mặt trắng bệch. Lập tức bọn chúng phân ra hai bên cung kính, tựa hồ bay đến đây là để nghênh đón Ngân y nữ tử vậy.

Băng Phượng tiên tử trầm mặt, nhíu mày, nhưng cũng không thèm nhìn bọn này, hóa thành một đoàn ngân quang, hướng tiểu đảo đáp xuống.

Mà bốn tên thủ hạ của Hàn Lập, khe khẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, lập tức theo sát nữ tử, dẫn nàng đến một tòa lầu các trên đảo.

Băng Phượng tiên tử từ xa đã nhìn thấy một tên thanh niên, quần áo bay trong gió, đứng ngay lối vào, mặt đang mỉm cười.

Còn không phải tên nhân loại tu sĩ mà nàng từng hận đến nghiến răng nghiến lợi, thì còn là ai khác nữa?

"Hàn đạo hữu động tác thật nhanh a, đi trước một bước chiếm cứ nơi này rồi. Không gian tiết điểm ở nơi nào?"

Ngân y nữ tử sắc mặt bất thiện, dừng tại nơi cách Hàn Lập khoảng mười trượng, không khách khí hỏi thẳng.

Hàn Lập cười, trước khoát tay chặn bốn tu sĩ Kết Đan kỳ lại, bốn tên này liền thức thời lập tức rút lui.

Sau hắn mới từ từ trả lời:

"Đạo hữu đã đến đây, bất tất nóng vội làm gì. Khôn gian tiết điểm cách nơi này không xa. Chờ chúng ta nói chuyện đôi câu, tại hạ sẽ lập tức dẫn đạo hữu đi đến đó ngay, đạo hữu thấy thế nào?"

"Ta có cái gì hảo đàm với ngươi? Chẳng lẽ ngươi cho rằng khi tiến giai Hóa Thần có thể áp chế được ta?"

Gương mặt nữ tử băng lạnh, nhưng trong lời nói có chút mất tự nhiên, có vẽ sợ hãi một phần đối với Hàn Lập.

"Đạo hữu muốn tìm không gian tiết điểm, chắc cũng muốn đi đến Linh Giới. Mục đích giống như của Hàn mỗ nên chúng ta hợp tác một lần"

Hàn Lập thần sắc bất động, nói.

"Hợp tác? Với nhân loại tu sĩ các ngươi?" Băng Phương tiên tử khóe miệng nổi lên một tia chế giễu.

"Kết quả của bọn Hướng Chi Lễ, hẳn tiên tử cũng đã biết, nếu không tiên tử cũng không xuất hiện ở nơi này. Đạo hữu có không gian thần thông thiên phú, có thể xé rách không gian, xuyên toa qua lại. Nay tiến vào không gian tiết điểm, thần thông đại hữu dụng đối với cách giới chi lực. Đạo hữu cũng thấy thần thông của tại hạ tuyệt không dưới đạo hữu… Hơn nữa, tại hạ mang trong người hai kiện Thông Thiên Linh Bảo, tuyệt sẽ không liên lụy đến tiên tử. Ta và ngươi liên thủ sẽ ổn thỏa hơn nhiều nếu chỉ có một người đơn thân độc mã. Tiên tử cũng đã thấy kết quả của bọn Hướng Chi Lễ như thế nào rồi. Nghe nói Xa lão yêu cũng tiến vào một không gian tiết điểm khác. Mặc dù lão không để lại bổn mạng Nguyên Thần Đăng nên không biết kết quả thế nào. Nhưng không gian tiết điểm ở đó cuồng bạo hơn bên này nhiều, kết quả chắc cũng không lạc quan cho lắm…" Hàn Lập không chút hoang mang khuyên bảo.

Ngân y nữ tử nghe Hàn Lập nói xong, mặt như băng sương, phong mục lóe lên ngân mang, lạnh lùng nói:

"Sau khi ta tiến giai lên Hóa Thần Kỳ, thọ nguyên liền tăng gấp bội, ở lại Nhân Giới vạn năm cũng không việc gì, hà tất phải vội vã phi thăng Linh Giới, nên càng không cần phải hợp tác với ngươi cái gì."

"Đúng. Nhưng khi đến kỳ hạn thọ nguyên thì tiên tử làm thế nào? Chẳng lẽ tiên tử cho rằng không gian tiết điểm dễ tìm như vậy sao? Mà nó cũng không tồn tại lâu để chờ tiên tử đâu?"

Hàn Lập sờ sờ cằm, mặt nửa cười nửa không.

"Lời này có ý gì?"

Ngân y nữ tử nghe vậy, biến sắc.

"Không có gì, ta chỉ muốn nói cho tiên tử biết, không gian tiết điểm ở đây, nhiều lắm là chống đỡ được trăm năm, sau đó sẽ sụp đổ biến mất. Phượng tiên tử nếu nắm chắc, có thể tìm vị trí không

gian tiết điểm khác thích hợp hơn. Hàn mỗ không nói quá đâu"

Hàn Lập cười hắc hắc.

"Có chuyện như vậy sao, hay ngươi định lừa phỉnh ta?"

Ngân y nữ tử ngẩn người, vẻ mặt không tin.

"Có đúng hay không… tự bản thân tiên tử bỏ chút thời gian quan sát không gian tiết điểm ở đây rồi sẽ biết. Tại hạ cần phải rời khỏi đây một thời gian ngắn, sư tầm một chút biện pháp chống cự cách giới chi lực. Tại hạ có một nữ đệ tử trấn thủ tại không gian tiết điểm, đạo hữu có chuyện gì, cứ phân phó là được. Đương nhiên trong lúc rãnh tổi, đạo hữu có thể tùy ý chỉ điểm nó đôi điều, hàn mỗ thay mặt tiểu đồ đa tạ trước"

Hàn Lập cũng không chấp nhất, cũng không khuyên thêm điều gì, ngược lại chuyển đề tài nói.

"Ngươi muốn rời khỏi đây. Xem ra ngươi thật sự tính toán muốn tiến vào không gian tiết điểm. Coi như ngươi thành tâm, ta sẽ lưu lại đây một thời gian ngắn. Chỉ cần ngươi nói láo, ta sẽ quay đầu đi liền."

Băng Phượng tiên tử nghe vậy có chút ngoài ý muốn, nhưng đứng cân nhắc hồi lâu, bèn miễn cưỡng gật đầu, không cự tuyệt kế hoạch liên thủ của Hàn Lập.

Tự nhiên trong lòng Hàn Lập rất vui, lúc này hắn giơ tay, một đạo hỏa quang phá không bắn ra, lóe lên biến mất vào không trung.

Đó là một cái Truyền Âm Phù.

Hắn thong dong cùng Băng Phượng hàn huyên. Nhưng nàng này tựa hồ là loại không thích nói chuyện, chỉ nhàn nhạt ứng phó vài câu, sau cũng không nói nữa.

Hàn Lập không thèm để ý, nhưng cũng thức thời im miệng không nói chuyện nữa.

Sau đó một lúc, một đạo bạch quang phá không bay tới, xoay một cái, hạ xuống bên cạnh hai người, hiện ra một nữ tử dáng người thon thả, diện mục như họa, chính là Điền Cầm Nhi.

"Tham kiến sư phụ!"

Điền Cầm Nhi cung kính thi lễ với Hàn Lập, sau đó thúc thủ đứng ra một bên.

"Đây là thân truyền đệ tử của ngươi? Là Long Ngâm chi thể?"

Băng Phượng quét mắt nhìn Điền Cầm Nhi, thần sắc chợt động, mắt lộ dị quang.

"Đạo hữu kiến thức sâu rộng. Tiểu đồ thân là nữ tử, sinh ra lại có hể chất này. Thật là thị họa phi phúc. Tại hạ nghe nói Băng Phượng nhất tộc luyện bản mệnh Hàn Nguyên vô cùng kỳ diệu, có thể dịch kinh tẩy tủy, bình hành âm dương chi đạo, thần hiệu vô cùng. Không biết đạo hữu ban cho tiểu đồ vài giọt, để có thể thoát khỏi bó buộc, hoàn thành đại Đạo được chăng?" Hàn Lập mỉm cười, bỗng nhiên nói như vậy.

Chuyện Long Ngâm chi thể của Điền Cầm Nhi, mặc dù hắn chưa từng nhắc qua, nhưng đã từng tốn không ít thời gian tìm hiểu các loại điển tịch, mới tìm ra phương pháp duy nhất này để vượt qua hạn chế của thể chất này. Bây giờ có cơ hội này, hắn tự nhiên vô tình mà hữu ý chỉ điểm cho đồ đệ yêu biết được điều này.

"Hừ! Vài giọt? Hàn đạo hữu giỡn chăng? Bản mệnh Hàn Nguyên trân quý như thế nào, sao có thể tùy tiện ban cho một nhân loại. Đợi khi tâm tình ta tốt hẵng nói sau."

Băng Phượng tiên tử trả lời không chút khách khí.

"Cái này tất nhiên rồi. Cầm nhi, ngươi nghe tiên tử nói rồi đó. Phượng đạo hữu sẽ ở lại nơi này một thời gian ngắn, ngươi nhất định phải nghe phân phó cho thật tốt đó nghe chưa."

Hàn Lập vẫn không giận dữ, ngược lại cười ha ha, nói một cách thâm ý sâu sắc với Điền Cầm Nhi.

Điền Cầm Nhi đứng bên cạnh vừa nghe được có cách giúp mình vượt qua được Long Ngâm chi thể, hai mắt sáng lên, lại được Hàn Lập thức tỉnh, tự nhiên liên thanh vâng dạ.

Ngân y nữ tử liếc mắt nhìn Hàn Lập, nhưng không tức giận, mà cũng không nói gì thêm.

Chuyện kế tiếp liền đơn giản hơn.

Hàn Lập tự mình dẫn Băng Phượng đi xem không gian tiết điểm. Sau đó hắn ở lại đảo khoảng nửa tháng, thấy được Ngân y nữ tử đối với Điền Cầm Nhi cũng không có bài xích, mới an tâm lặng lẽ rời tiểu đảo, hóa thành một đạo thanh hồng bay xa bách vạn dặm.

"Hàn đạo hữu, ngươi thật sự tính cùng đầu Băng Phượng này liên thủ tiến vào không gian tiết điểm"

Từ trong ống tay áo của Hàn Lập bay ra một đoàn thanh quang, bao xung quanh một cái tiểu đỉnh, xoay quanh một cái, trôi nổi trước hắn, huyễn hóa thành một hư ảnh của một đồng tử.

Hàn Lập hơi kinh ngạc nhìn Đồng tử.

Trong mấy năm nay, trừ khi nói chuyện với hắn về một số tài liệu và đan dược, thì Đồng tử rất ít hiện diện, nhưng bây giờ lại đột ngột hiện ra hỏi vần đề này. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

"Đúng là ta muốn liên thủ với nàng. Không gian thần thông thiên phú của nàng rất hữu dụng khi tiến vào không gian tiết điểm…"

Hàn Lập thản nhiên nói.

"Điều này cũng đúng. Mặc dù Băng Phượng không phải là chân chính huyết mạch của Thiên Phượng, nhưng lại kế thừa một chút không gian thần thông thiên phú. Có nàng trợ giúp, tiến vào không gian tiết điểm sẽ an toàn hơn một chút. Bất quá trước khi rời Nhân Giới, nên chăng giải trừ hạn chế cho tại hạ, bài trừ thiên đỉnh khống chế đối với lão phu. Chẳng lẽ đạo hữu lại quên chuyện này."

Đồng tử gật đầu đồng ý, sau đó chuyển đề tài.

"Tự nhiên ta không quên. Nhưng Thiên Lan đạo hữu này, ta đã giao cho ngươi các tàn trang của Kim Khuyết Ngọc Thư đã nhiều năm như vậy, phải chăng ngươi cũng nên cấp cho ta một cái công đạo."

Hàn Lập thần sắc như thường, hỏi ngược lại vấn đề Kim Khuyết Ngọc Thư.

"Tàn trang sơn phù trù. Xác thực ta đã tìm hiểu ra một bộ phận của chi Đạo, nhưng có chính xác hay không ta cũng không dám cam đoan, hơn nữa cũng không có cách biểu thị ở Nhân Giới. Dù sao tiên gia phù lê này, ở Nhân Giới thiên địa nguyên khí loãng như vậy, thi triển chưa chắc thành công, người thi pháp có thể bị liên lụy. Ngươi xác định muốn ta tìm hiểu bộ phận của vật này hay sao?"

Đồng tử nhướng mày, từ chối cho ý kiến, nói.

"Tự nhiên muốn, hơn nữa Hàn mỗ dự tính sẽ thu hồi lại Kim Khuyết Ngọc Thư. Nếu có thể tới được Linh Giới sẽ tìm hiểu một phen"

Hàn Lập nhàn nhạt trả lời.

"Đã như vậy, Hàn đạo hữu! Hãy tiếp lấy!"

Đồng tử cũng không chần chờ, dẫm chân vào tiểu đỉnh bên dưới một cái, tiểu đỉnh liền chuyển động, lộ ra một khe hở.

"Phốc, phốc", hai cỗ linh quang một vàng một lục từ trong đỉnh bay ra được Hàn Lập nắm trong tay.

Đó là một cái kim sắc mộc hạp và một khối ngọc giản xanh biếc.

------oOo------

Chương 1258: Thao túng thiên hạ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mộc hạp mở ra, bên trong rõ ràng là một tàn khuyết Ngọc Bài, mà Hàn Lập cũng quét thần niệm qua khối ngọc giản, mặc dù hắn chưa thể quán thông nội dung bên trong nhưng vẫn xác định không phải là đồ giả.

Hàn Lập thu hai vật này lại, hướng Đồng tử cười nói:

"Đạo hữu đã như vậy, tại hạn cũng không thất hứa, lập tức dùng bí thuật từ từ cắt đứt mối liên hệ Nguyên thần của đạo hữu với Hư Thiên Đỉnh. Nhưng quá trình này phải tốn thời gian khoảng hơn mười năm, đạo hữu đừng quá nóng lòng"

"Cái này… tự nhiên, Lão phu chỉ cần đạo hữu trước khi đi đến Linh Giới, khôi phục trọn vẹn tự do cho lão phu."

Đồng tử tựa hồ cũng rất vừa lòng với hứa hẹn của Hàn Lập, nói xong, thân hình nhoáng lên, hư ảnh liền tán loạn biến mất.

Hàn Lập hơi trầm ngâm, sau đó hé miệng phún ra một khẩu thanh hà tới tiểu đỉnh.

Hào quang lóe lên, tiểu đỉnh liền thu nhỏ lại bay vào trong miệng của Hàn Lập

Cơ hồ cùng lúc, Nguyên Anh trong cơ thể đang đả tọa bỗng mở mắt, bàn tay nhỏ bé giơ lên… Thanh sắc tiểu đỉnh quỷ dị hiện lên trước mặt.

Lập tức Nguyên Anh hướng tiểu đỉnh, lưỡng thủ kháp quyết, từ trong thân thể bay ra một cỗ thanh huỳnh linh quang, đem tiểu đỉnh và Nguyên Anh bao lại, chỉ thấy mông mông lung lung, không cách nào nhìn thấy rõ tình hình bên trong.

Lúc này thần sắc Hàn Lập như thường, độn tốc nhanh hơn vài phần, trong nháy mắt biến mất về phía chân trời.

Sau đó không lâu, tại các tu tiên chi địa của Nhân Giới, bắt đầu xuất hiện một gã tu sĩ chuyên môn thu thập các bí thuật và bảo vật hiếm có. Mà các thứ này đều liên quan đến không gian thần thông, có năng lực phòng hộ rất mạnh.

Chỉ là tên tu sĩ thần bí này nhãn giới cực cao, nơi có thể được hắn coi trọng ra tay cũng không có mấy. Thêm vào đó hành động thì vô cùng lưu loát, sạch sẽ, thân hình mặt mũi khi xuất hiện thì cũng khác nhau. Hoặc là cường hoành mua bằng được, còn không thì lặng lẽ bài trừ cấm chế cầm đi luôn, căn bản vô phương truy tìm.

Các tu sĩ chỉ thấy người thân thông sâu khôn lường, cả Nguyên anh tu sĩ cũng chỉ giống như một đứa bé khi đối mặt, không hề có sức phản kháng mảy may. Nhưng cũng may là vị tu sĩ này chỉ lấy bảo vật, cùng lắm là chỉ đánh trọng thương đối thủ chứ không giết.

Cho nên các tông môn, thế lực bị mất pháp quyết và bảo vật chỉ biết tiếc hận, nhưng lại hãi sợ thần thông kinh người của đối phương, nên cũng không dám tuyên bố điều tra truy nã điều gì. Cũng chỉ còn biết than vắn thở dài.

Các tu sĩ bình thường tự nhiên không biết vị tu sĩ này là ai.

Cứ như vậy, từng năm từng năm, thời gian cứ trôi qua.

Bảy mươi năm sau, một ngày, tại Thiên Sa Đại Lục, trên đỉnh một tòa vô danh cao sơn, có một tên thần bí tu sĩ đang phiêu phù trên không trung hung hăng trừng mắt nhìn hai lão giả đang đứng ngẩn người ra.

Người này tóc chia ba búi, là một trung niên nho sinh mặc một trường bào đen như mực.

Còn hai lão giả kia, một là Nguyên anh sơ kỳ, một là Nguyên anh trung kỳ, cũng xem như là cấp bậc đỉnh tồn tại ở Thiên Sa Đại Lục.

"Mặc kệ các hạ là ai, nhưng nếu thức thời thì hãy giao Kim Thước Hoàn đánh cắp ngay ra đây. Các hạ có năng lực xâm nhập bổn tông trọng địa đánh cắp bảo vật, chắc hẳn cũng phải là Nguyên anh trung kỳ tu sĩ, sao lại làm ra cái chuyện mất hết thân phận này."

Một tên lão giả mặt mũi âm lệ, có đôi mày rậm, nói.

Độn tốc của đối phương cũng không quá nhanh nên sau một phen truy đuổi đã bị hai người bọn bọ bắt kịp. Tuy nhiên xung quanh đối phương có mê vụ che lấp nên vô phương nhìn thấu bộ dáng của đối phương. Hai tên tu sĩ này cũng thấy kỳ quái cho nên cũng không lập tức động thủ mà cẩn thận dò xét đối phương.

Nhật quang tại thần bí tu sĩ chớp động một cái, một vật từ trong bắn nhanh ra bay về phía lão giả vừa nói.

Lão giả ngẩn ra, nhưng theo bản năng, đơn thủ trảo một cái, nhiếp vật này vào trong tay.

Đây là một cái túi trữ vật.

"Kim Thước Hoàn đối với ta có điểm hữu dụng, trong túi có một số linh thạch, coi như ta mua bảo vật này."

Thần bí tu sĩ nói, thanh âm hơi khàn khàn.

"Thúi lắm! Kim Thước Hoàn chính là chi bảo của bổn tông, dù có nhiều linh thạch hơn cũng không bán"

Trước là lão giả kinh ngạc nhìn thấy số linh thạch, sau thì nghe nói như vậy, mặt không khỏi tím lại, giận dữ.

"Như vậy thì tại hạ cũng không còn cách nào khác. Bảo vật này ta cũng không thể trả lại"

Thần bí tu sĩ nhàn nhạt nói.

"Hừ! Ngươi lưu lại cái tiểu mạng đi."

Tên lão giả kia có đôi mắt ưng, hốt nhiên âm trầm nói, trong miệng phún ra một đạo hồng quang, nhoáng lên, bắn tới đỉnh đầu của thần bí tu sĩ.

Thấy đối phương căn bản không muốn giao trả, một tên Nguyên anh trung kỳ tu sĩ đã xuất thủ không chút lưu tình.

Nhưng một màn khó tin xuất hiện.

Vị thần bí tu sĩ phía đối diện còn chưa thèm sử dụng bảo vật gì, chỉ giơ tay, một cỗ hôi sắc hà quang tùy thời hướng về phía trước cuộn tới.

Hồng mang bị hôi quang quét qua, lập tức linh quang chấn động tán loạn, hiện ra nguyên hình.

Rõ ràng là một khẩu Xích hồng tiểu kiếm, hàn quang chớp động.

Giờ phú này, Xích hồng tiểu kiếm trong hôi sắc hà quang, quay tròn chuyển động không ngừng, tựa hồ bị mất đi sự khống chế.

Ưng nhãn lão giả vừa phóng ra tiểu kiếm này liền kinh sợ, lúc này thần niệm của lão đã mất đi sự liên lạc với tiểu kiếm. Mà lão giả đứng bên cạnh cùng nhìn không ra, nhưng không lưỡng lự, quát to một tiếng, tay áo rung lên, một khối kim thang hình vuông được tế xuất ra.

Vật này vừa xuất hiện liền hình thể cuồng trướng, hóa thành một Kim sắc Cự Chuyên cỡ mấy trượng, giống như một tòa núi nhỏ, hung hăng ép xuống.

Thần bí tu sĩ phía dưới khẽ kinh ngạc, hô lên một tiếng, lông mày nhướng lên, tay kia lập tức hướng qua đầu, vẽ một cái.

"Phốc", một cỗ thô đại hôi sắc hà quang cuộn đến, vừa lúc ngăn cản Kim Chuyên.

Kết quả linh quang bên ngoài Kim Chuyên tán loạn, hình thể liền thu nhỏ lại, mất đi sự khống chế, quay cuồng không ngừng.

Thần bí tu sĩ lại đưa tay nhiếp một cái, Kim Chuyên và Hồng sắc tiểu kiếm trên không trung liền rơi thẳng vào trong tay.

Ưng nhãn lão giả trong lúc khẩn cấp, không kịp suy nghĩ, liền trảo một cái về phía thần bí tu sĩ.

Nhất thời, một bạch sắc đại thủ hiện lên, năm ngón tay hợp lại thành một cự đại thủ chưởng, hung hăng chụp vào Hàn Lập, định một kích diệt sát.

Nhưng thần bí tu sĩ búng ngón tay một cái.

Kim quang chợt lóe, một đạo kim huỳnh kiếm khí trảm qua đã cắt bạch sắc đại thủ thành hai nửa. Bạch quang liền tiêu thất.

Đôi mắt của Ưng nhãn lão giả liền trắng bệch.

Lúc này thần bí tu sĩ điềm nhiên cầm hai kiện bảo vật trong tay, đứng trong không trung nhìn hai người, lạnh lùng nói:

"Nếu tính cả hai bảo vật này, hai vị đạo hữu có nguyện trao đổi?"

Tâm tình của hai tên này liền trầm xuống, Bọn chúng thật sự không thể tin được đối phương chỉ đơn thân độc mã đối mặt, đã thu đi các bảo vật, đánh tan tất cả bí thuật. Thần thông của hôi sắc hà quang kia sao lại có uy năng nghịch thiên như vậy.

Trong lúc nhất thời cả hai không dám vọng động.

Thấy vậy, thần bí tu sĩ cười hăng hắc, ném trả lại hai bảo vật, thân hình lóe lên linh quang, hóa thành một đạo thanh hồng bắn nhanh đi mất.

Hai tên lão giả ngẩn ra, vội vàng kháp quyết thu lại bảo vật của mình, sau đó nhìn độn quang ở phía xa, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

"Sư huynh, chúng ta có nên truy theo nữa không?"

Sau một lúc lâu, lão giả có đôi mày rậm chần chừ hỏi.

"Đuổi ư, lấy cái gì đuổi theo đây? Rõ ràng đối phương đã hạ thủ lưu tình, ta không muốn khiêu khích khiến đối phương động sát tâm"

Ưng nhãn lão giả bất đắc dĩ nói.

"Chỉ là chí bảo Kim Thước Hoàn của bổn môn bị mất như vậy, chúng ta thật khó xử thông báo cho nội môn biết."

Lão giả mày rậm có vài phần không cam lòng nói.

"Khó xử cái gì. Ai bảo thần thông huynh đệ ta không bằng người. Nguyên bổn, Kim Thước Hoàn cũng không phải là vật của bổn môn, mà là do tổ sư đoạt được từ môn phái khác. Hiện tại bị người khác cướp đi cũng đành coi như không may. Chúng ta trở về thôi. Ta và ngươi còn sống vẫn hữu dụng hơn, để mà chống đỡ cả tông môn."

Ưng nhãn lão giả cười khổ, hóa thành một đạo hồng quang bay về.

Lão giả mày rậm đứng run sợ hồi lâu, sau thở dài một tiếng, đồng dạng hóa thành một đạo độn quang đi theo.

Tại một nơi rất xa, trên không trung, thần bí tu sĩ sau khi phi độn được mấy vạn lý, đột nhiên dừng lại.

Trong độn quang phát ra tiếng dát băng, thân hình người này liền cao thêm một tấc, đồng thời thanh sắc linh quang lưu chuyển không ngừng, mơ hồ hiện ra một gương mặt một thanh niên vô cùng bình thường.

Chính là Hàn Lập.

Lúc này tay áo hắn rung lên, một kiện Viên Hoàn ánh vàng rực rỡ xuất hiện trong tay, thân hình rung lên, liền vô số huyễn ảnh phù hiện, cực kỳ thần diệu.

"Về mặt phòng hộ, bảo vật này có thể liệt vào một trong ba hạng đầu trong các bảo vật ta đã chiếm được trong năm gần đây."

Hàn Lập tươi cười, cực kỳ hài lòng, lẩm bẩm.

"Thời gian cũng không còn nhiều lắm. Hàn đạo hữu cũng nên trở về. vạn nhất không gian tiết điểm sụp đổ, đạo hữu sẽ hối hận không kịp đấy"

Thanh âm đồng tử truyền ra nhắc nhở.

"Điêu này không chờ đạo hữu nhắc, ta cũng đã chuẩn bị quay về. Trong những năm gần đây, mặc dù chiếm được một số bí thuật và bảo vật nhưng cũng trừ bốn năm kiện ra, còn lại hầu hết đều khiến ta không hài lòng. Đại bộ phận có danh khí không nhỏ nhưng đều hữu danh vô thực cả. Phỏng đoán khi tiến vào trong không gian tiết điểm, căn bản sẽ không chịu nổi áp lực" Hàn Lập trầm mặt, trầm giọng nói.

"Cũng không thể nói như vậy. Trong tay ngươi có Bát Linh Xích và Hư Thiên Đỉnh, cổ bảo bình thường ở Nhân Giới căn bản ngươi không để vào trong mắt. Những bảo vật cùng bí thuật này có vẫn còn hơn không. Huống hồ trong những năm gần đây, ngươi chạy ngược chạy xuôi, phải chăng cũng đã lĩnh ngộ một hai phần Kim Khuyết Ngọc Thư. Mấy thứ này không chừng sẽ có lúc cứu được cái mạng nhỏ của ngươi"

Đồng tử thản nhiên nói.

Nhưng Thiên Lan thánh thú không biết rằng thu hoạch lớn nhất của Hàn Lập trong mấy năm nay không phải là bảo vật, bí thuật cũng chẳng phải là tham ngộ được Kim Khuyết Ngọc Thư gì đó mà là…

------oOo------

Chương 1259: Hồi đảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong suốt hơn mười năm qua, cứ khoảng một thời gian ngắn, Hàn lập lại định kỳ nuốt một viên Long Lân Quả để dành năm xưa, khiến cho khí lực hôm nay cực đại, đã sớm đột phá đến cực hạn sở năng của tu sĩ ở Nhân Giới.

Năm xưa, hắn đem Long lân thụ đến trồng ở Truỵ Ma Cốc, nhân hình Khôi Lỗi còn có nhiệm vụ mang tất cả linh đan diệu dược và Long Lân quả bỏ vào không gian giới tử.

Bất quá, Hàn Lập cũng không thể mỗi ngày đều ăn được, mà khoảng nửa tháng mới ăn tươi một quả. Bởi vì tuy duợc tính Long Lân Quả yếu nhưng nếu không thể kịp thời đem dược tính hoàn toàn hấp thụ, thì cứ thế sau thời gian dài tích tụ lại, cho dù hắn đã tu luyện đến tầng thứ ba Minh Vương Quyết, thân thể chỉ sợ cũng vô phương thừa nhận thêm nữa.

Về phần Kim Giao Vương năm đó mỗi ngày đều có thể phục dụng là do thân thể của giao long nhất tộc mạnh mẽ hơn xa so với thể chất của yêu thú bình thường.

Nhưng trong lúc Hàn Lập bế quan, bởi vì tập trung cho việc đột phá bình cảnh Hoá Thần, nên không có nhiều thời gian luyện hoá Long Lân quả, vì vậy hắn chỉ dùng hơn mười năm liền ngừng lại. Toàn lực tập trung tu luyện Thanh Nguyên Kiếm Quyết.

Trước khi đến Ngũ Long Hải, Hàn Lập đã cố ý mang đầy một hành trang Long Lân Quả.

Cho nên trong mấy năm này, hắn vừa du tẩu các nơi trên Nhân Giới, vừa ăn Long Lân Quả, đồng thời tu luyện Thối Cốt quyết, vô tình lại luyện hoá hoàn toàn duợc lực của quả này.

Kết quả làm Hàn Lập giật mình, Thối Cốt Quyết và Long Lân quả rất xứng phối hợp với nhau, hiệu quả vô cùng tốt. Vốn dĩ tu luyện Thối Cốt Quyết rất gian nan khó khó khăn, thì nay lại tiến triển cực nhanh. Chỉ trong vòng ngắn ngủi mười năm, hắn luyện đến mấy tầng Thối Cốt Quyết.

Hiện tại xương cốt trong người hắn không những cứng cáp mạnh mẽ một tầng, hơn nữa còn phát ra kim sắc nhàn nhạt. Khi hắn vận chuyển công pháp Minh Vương Quyết sắc da thịt và xương cốt đều có màu kim sắc như nhau.

Với khí lực hôm nay, hắn đứng bất động, không vận chuyển bất cứ pháp lực nào, một tay có thể dễ dàng nâng lên vạn cân cự thạch, mặt không đổi sắc.

(=) Lý Đức của tu tiên giới đây – Vịt)

Mà càng làm cho Hàn Lập vui mừng chính là Long Lân quả cũng có hiệu quả không kém đối với Minh Vương Quyết, bất tri bất giác hắn đã tu luyện đến tầng thứ tư của Minh Vương Quyết.

Điều này cũng làm cho hắn lấy làm kỳ lạ, trong lòng âm thầm suy đoán. Thối Cối Quyết chắc có quan hệ với Phạm Thánh Chân Phiến, thậm chí là dựa trên nền tảng của Minh Vương Quyết để sáng lập ra công pháp này.

Nếu không Thối Cốt Quyết sẽ không ăn ý với Minh Vương quyết đến như vậy.

Bất quá, khi luyện thành thầng thứ tư Minh Vương Quyết, Hàn Lập có thể tu luyện thêm nhiều loại Phật Tông bí thuật. Những bí thuật này khi phối hợp với Minh Vương Quyết, uy lực vô cùng to lớn, khiến cho thần thông của hắn tăng vọt thêm một bước.

Tự nhiên khi ăn Long Lân Quả, Hàn Lập tạm thời phong ấn Hư Thiên Đỉnh, không để cho Đồng tử phát hiện bí mật này.

Nếu không hắn cứ mỗi hai ba ngày lại lấy một khoả Long Lân Quả, đối phương không sinh nghi mới là lạ.

…

"Nói về Nguyên Từ Thần Quang khi tu luyện đại thành, lại có chút kỳ quái biến thành một mảng hôi sắc. Nguyên ta vốn tưởng thần thông này khi thi triển ra còn đủ năm màu sắc. Nguyên Từ Thần quang đại thành, uy lực đại tăng, cũng không cần phải tái tu luyện thêm gì cả, quả là một thần thông độc môn hiếm có. Cho dù là sĩ có cấp giai cao hơn ngươi một bậc cũng rất khó đối phó với công pháp này"

Đồng tử đột nhiên chuyển đề tài, nhắc đến Nguyên Từ Thần Quang.

"Ta cũng không nghĩ Nguyên Từ Thần Quang lại biến ra bộ dáng này. Lúc trước tu luyện, thần quang quả thật phát ra mang màu sắc ngũ hành, sau khi đại thành thì lại có dị biến."

Hàn Lập sờ cằm, có vẻ khó hiểu.

Từ lúc chuyện này xảy ra năm xưa, hắn đã canh cánh trong lòng, rất là khó chịu. Hiện tại Đồng tử lại nhắc tới điều này, hắn cũng không ngăn được trầm ngâm.

"Ha hả. Công pháp này của ngươi là do Nhân Giới tu sĩ sáng chế. Dù có dị biến nhưng cũng không có gì bất thường."

Đồng tử cười khì, nói.

"Lời này cũng có đạo lý. Chỉ cần uy lực thần quang không giảm, màu sắc có biến dị cũng không sao."

Khoé miệng Hàn Lập co quắp một cái, cũng đành tiêu sái cười nói.

"Hắc, hắc. Đạo hữu thông suốt như vậy là tốt. Xem ra không bao lâu nữa, Hàn Huynh thật sự tiến nhập Linh Giới. Như vầy đi, lão phu có thể… không cần cùng đạo hữu quay về Ngũ Long Hải nữa, ở chỗ này có thể chia tay được rồi."

Thanh âm Đồng tử ngập ngừng, một đoàn thanh quang từ trong tay áo Hàn Lập bay ra, xoay quanh một cái, liền trôi nổi giữa không trung, chính là Hư Thiên tiểu đỉnh.

Sau một tiếng minh thanh, đỉnh này tự mở ra một cái khe, một đạo hôi khí từ trong bay ra, hoá thành một đồng tử thân cao vài thước.

"Ngươi có thể rời Hư Thiên Đỉnh? Ta nhớ là còn thiếu chút thời gian nữa mới có thể hoàn toàn cởi bỏ trói buộc mà?"

Hàn Lập thần sắc kinh nghi, có chút ngạc nhiên.

"Trong mấy năm nay, lão phu ở trong đỉnh cũng không có nhàn rỗi, điểm khốn buộc cuối cùng đã được giải trừ, vô phương trói buộc được ta."

Khoé miệng Đồng tử nhếch lên, ra vẽ lão luyện.

"Thì ra là thế, nhưng đạo hữu tính lưu lại ở nơi này sao? Vì sao không quay về Thiên Lan thảo nguyên hoặc tới địa phương khác? Thiên Sa Đại Lục dù có tên là đại lục nhưng kỳ thật chỉ là một toà cự đảo co chút đặc biệt mà thôi, không thể so sánh với các địa phương tu tiên khác."

Rất nhanh Hàn Lập đã khôi phục lại thần sắc như cũ, chậm rãi hỏi.

"Lão phu chỉ là kế sách dự phòng của bản thể ở Linh Giới mà thôi, cũng không vội tu luyện gì, tư nguyên với ta bây giờ mà nói cũng chả có ý nghĩa gì cả. Chỉ vì trước đó không lâu lão phu phát hiện ở Thiên Sa Đại Lục một kẻ có khí tức giống như đồng loại của ta, tuy huyết thống không quá tinh thuần nhưng làm lão phu cũng muốn gặp qua."

Đồng tử cười nhạt, thong dong nói.

"Đồng loại? Xin chúc mừng Thiên Lan đạo hữu!"

Hàn Lập ngẩn ra, nhưng lập tức cười, nói.

"Ha, ha, lão phu cũng không nghĩ tại Nhân giới lại có thể gặp

được đồng loại. Thôi, lão phu cũng không bồi tiếp đạo hữu nữa. Xin cáo từ."

Đồng tử ôm quyền, thân hình nhoáng lên hoá thành một đạo hôi bạch yêu khí, hướng về phái chân trời xa xa bay đi.

Một lát sau, đạo yêu khí này đã biến mất về phía chân trời.

Tên yêu này nói đi là đi liền không một chút do dự, thiệt là vô tình.

Hàn Lập ánh mắt chớp động dõi theo Đồng tử cho đến khi lão biến mất, đứng hồi lâu lặng im không nói câu nào.

"Nhân Giới lại có loại yêu thú này tồn tại. Sau này sẽ không quá mức an bình. Nhưng điều này có quan hệ với ta chăng?"

Không biết bao lâu sau, Hàn Lập thì thào vài câu, rồi khởi động độn quang, hoá thành một đạo thanh hồng bay mất.

Hai năm sau, tại Vụ hải chi địa trong Ngũ Long hải, một đạo thanh hồng từ phía chân trời bắn nhanh tới, loé lên nhập vào hải vụ, không thấy bóng dáng.

Đương khi Hàn Lập vừa huýt sáo xuất hiện phía trên không trung của tiểu đảo, thì trên đảo nhao nhao nhiều bóng người tuôn ra, khoảng chừng hơn mười tu sĩ.

Hàn Lập ngẩn ra, hai mắt loé lên hàn mang, nhưng thấy trong đám người này nổi bật lên một vóc dáng của một nhân ảnh quen thuộc, thì trên mặt thần sắc thả lỏng, trong nội tâm chợt mừng rỡ.

"Phu quân, rốt cuộc người đã trở về"

Thân ảnh này trong nháy mắt bay đến trước Hàn Lập, thản nhiên cười, nhan sắc kiều mỵ khiến trăm hoa phải ghen tỵ.

"Ta đã trở về. Nhưng, Uyển nhi. Ngươi đến đảo khi nào? Vi phu còn dự tính quay về Loạn Tinh Hải một chuyến nữa cơ đấy".

Dĩ nhiên người này là vợ Hàn Lập, Nam Cung Uyển.

"Chuyện không gian tiết điểm khiến ta không yên tâm, nên muốn lại đây xem sao. Hơn nữa, hơn mười năm trước ta đã đến đây rồi"

Nam Cung Uyển cười kiều mị, có vẻ oánh trách nói.

"Hơn mười năm trước, không phải vừa lúc ta rời đi sao?"

Hàn Lập không khỏi cười khổ.

"Không sai. Phu quân chân trước vừa đi, thiếp liền sau lưng theo tới. Còn thấy Phượng đạo hữu"

Nam Cung Uyển che miệng cười.

"Nàng đã gặp Băng Phượng?"

Hàn Lập bật thốt lên.

"Tự nhiên đã gặp. Hơn nữa ta và nàng ấy vừa gặp mà đã như quen, trong mấy năm nay còn kết thành hảo hữu."

Nam Cung Uyển trên mặt hiện một tia giảo hoạt, cười hì hì, nói.

Hàn Lập nghe vậy, có chút á khẩu.

"Tốt lắm. Còn có nhiều điều tâm sự. trước hết chúng vào đảo rồi hẳn nói" Nam Cung Uyển đảo ánh mắt nhìn xung quanh, nói.

Hàn Lập đương nhiên không phản đối, gật đầu, liền cùng giai nhân và các môn hạ đệ tử phi hành tới một toà lầu các trên đảo.

Hai người vừa ngồi xuống ghế trong một đại sảnh. Nam Cung Uyển, ngọc thủ vung lên, đuổi tất cả tu sĩ ra ngoài, chỉ để lại một mình Điền Cầm Nhi đứng thúc thủ bên cạnh.

"Cầm nhi. Long Ngâm Chi thể của ngươi thế nào rồi?"

Hàn Lập liếc nhìn vị nữ đệ tử này, trong mắt loé lên dị sắc.

"Đa tạ Sư phụ đã chỉ điểm. Phượng tiền bối đã ban cho Hàn Nguyên, hoàn toàn giải trừ Long Ngâm Chi Thể trên người rồi. Đệ tử đang tính toán muốn thử nghiệm ngưng kết Nguyên Anh"

Điền Cầm Nhi cảm kích đáp lời.

"Tốt lắm. Ngươi có được cơ duyên này tự nhiên là phần số của ngươi. Cũng không uổng phí cho ta một phen lao tâm khổ tứ"

Hàn Lập không ngăn được nụ cười, nói.

"Cầm nhi, ngươi đi thông báo cho Phượng đạo hữu là sư phụ người đã trở về, mời nàng đến đây có chuyện quan trọng cần thương lượng"

Lúc này, Nam Cung uyển lại dịu dàng phân phó.

"Tuân mệnh!"

Lập tức Điền Cầm Nhi ứng thanh, rút lui ra khỏi đại sảnh.

Hàn Lập ngạc nhiên nhưng không nói gì thêm, chờ Điềm Cầm Nhi đi khỏi rồi với hướng ánh mắt dò hỏi qua Nam Cung Uyển.

"Ta nghe nói phu quân đi ra ngoài lần này để sưu tầm các phương pháp có thể chống đỡ các nguy hiểm trong không gian tiết điểm. Không biết phu quân đã tìm được cái gì rồi?"

Thu ba lưu động, hốt nhiên Nam Cung Uyển lại hỏi như vậy.

"Mặc dù không thể nói không thu hoạch được gì, cũng tìm được vài món, nhưng đích xác làm cho ta có chút thất vọng."

Hàn Lập lắc đầu, sắc mặt thoáng trầm xuống.

"Xem ra phu quân tính cùng Phượng đạo hữu liên thủ, nhằm tăng thêm hy vọng. Mặt khác phu quân cũng có lo lắng thái quá, trên người có hai kiện Thông Thiên Linh bảo, lại tu luyện đại thành Nguyên Từ Thần Quang. Căn bản tu sĩ bình thường không thể so sánh. Tuy nhiên trong tay ta vừa lúc cũng có một trọng bảo mang

tính phòng ngự. Phu quân cũng cầm lấy đem đi luyện hoá luôn đi."

Nam Cung Uyển nhíu mày, ngưng trọng nói.

"Trọng bảo? Bảo vật gì vậy?"

Hàn Lập kỳ quái, hỏi.

Nam Cung Uyển mỉm cười đang tính nói thêm điều gì, hốt nhiên thần sắc chợt động, khép lại đôi môi đỏ mọng.

Một lát sau, bên ngoài sảnh truyền đến tiếng bước chân. Một Ngân y nữ tử đi vào, chính là Băng Phượng.

*""*Phượng đạo hữu, mời ngồi. Phu quân đang cùng ta đàm luận, xem làm thế nào để cùng ngươi liên thủ tiến vào tiết điểm."

Nam Cung Uyển gặp Băng Phượng, lập tức khởi thân đón chào, mỉm cười nói.

------oOo------

Chương 1260: Lục đinh thiên giáp Phù

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Liên thủ? Ta đáp ứng với hắn khi nào vậy?" Ngân y nữ tử liếc mắt nhìn Hàn Lập một cái, tự ngồi xuống một cái ghế, nhàn nhạt nói.

"Phượng đạo hữu đừng đùa nữa. Không gian tiết điểm nguy hiểm như thế, đơn thân độc mã tiến vào, một phần sống cũng không có. Trong mấy năm nay, đạo hữu cũng đã thấy thời gian sụp đổ không gian tiết điểm chắc cũng không còn bao lâu."

Nam Cung Uyển không thèm để ý vẻ lãnh đạm của Băng Phượng, ngược lại vừa cười vừa nói.

"Hợp tác cùng hắn vào không gian tiết điểm không phải là không được. Nhưng ta có một điều kiện, nếu hắn đáp ứng thì ta mới yên tâm mà hợp tác."

Ngân y nữ tử liếc mắt quan sát Hàn Lập, trên mặt lộ ra vẻ kỳ quái, nói.

"Điều kiện gì? Ngươi hãy nói nghe xem sao?"

Hàn Lập thần sắc chợt động, tò mò hỏi.

"Liên thủ cùng tiến vào không gian tiết điểm cũng được, nhưng ta chưa yên tâm đối với ngươi. Trước khi tiến vào, ta và ngươi phải hạ cấm chế lẫn nhau. Như vậy khi một người gặp nạn, người kia mới toàn lực tương trợ, nếu không sẽ vô phương sống sót rời khỏi không gian tiết điểm. như vậy ta mới yên tâm cùng ngươi hợp tác."

Băng Phượng tiên tử nhìn thẳng Hàn Lập, nhấn mạnh từng chữ,

nói.

"Không thành vấn đề. Ta đáp ứng. Làm như vậy khiến Hàn mỗ cũng yên tâm."

Hàn Lập vừa nghe xong, liền nở nụ cười, đáp ứng ngay.

Ngược lại, Ngân y nữ tử thấy vậy liền ngẩn ra, một lần nữa đánh giá lại Hàn Lập, rồi lạnh lùng nói:

"Ngươi đã khẳng khái đáp ứng như vậy thì tốt. Ta cũng muốn rời khỏi đây một thời gian ngắn làm công tác chuẩn bị. Không gian tiết điểm này vẫn có thể kiên trì được hơn ba mươi năm. Đúng ngày này, ba mươi năm sau, ta sẽ đúng hẹn đến đây gặp ngươi. Hy vọng đến lúc đó ngươi không đổi ý."

Ngân y nữ tử vừa nói xong liền lập tức đứng dậy, đi ngay ra ngoài, cũng không thèm dòm ý kiến của Hàn Lập.

Hàn Lập nhướng mày nhưng không nói gì thêm. Còn Nam Cung Uyển lại đi ra ngoài, tựa hồ còn có điều muốn nói với Băng Phượng.

Hàn Lập nhìn nhị nữ đi ra ngoài, ngồi trên ghế do dự, hình như đang cẩn thận đánh giá lại đề nghị vừa rồi của Băng Phượng.

Một lát sau, hắn ngẩng đầu lên nhìn thấy Nam Cung Uyển quay lại.

"Xem ra ba mươi năm sau, phu quân sẽ thực sự phải rời đi."

Đôi mắt đẹp của Nam Cung Uyển phát ra một tia không đành lòng, thần sắc buồn bã.

"Ta không có gì, chủ yếu là lo lắng sau này không gian tiết điểm sụp đổ, khi ngươi tiến giai Hóa Thần thì đi tới Linh Giới bằng cách nào?"

Hàn Lập cau mày, than nhẹ một tiếng.

"Cái này không ngại. Trong thiên hạ không phải chỉ có một không gian tiết điểm. Ta đã dùng Hồi Dương Thủy, nếu có thể tiến giai Hóa Thần, thọ nguyên viễn siêu hơn người khác. Thời gian đủ dài cho ta tìm được một không gian tiết điểm khác."

Nam Cung Uyển chu môi, ôn nhu trả lời.

Sau đó nàng lao vào lòng Hàn Lập.

(he he, kịch hay sắp diễn ra đây).

Hai tay Hàn Lập ôm lấy thân thể mềm mại như không có xương của nàng, nghe trên người nàng phát ra u hương không khỏi khiến tâm thần có chút mê say.

Lúc này, Nam Cung Uyển cũng không muốn nói gì. Hai người cứ như vậy ôm nhau (Rõ chán phèo…), bất động, bóng hai người trên mặt đất đã hòa nhập làm một, như thể chỉ có một người.

"Được rồi, Uyển nhi! Phòng ngự trọng bảo ngươi vừa nói là cái gì?" Không biết qua bao lâu, Hàn Lập nhẹ nhàng vỗ vai giai nhân, hỏi.

(Dịch: ĐM, thằng này chắc bị liệt

Vịt: Mềnh nghi anh ý tự cung để tu thành đại đạo rồi, hohoho.)

"Phu quân còn nhớ năm xưa, trong Huyết Sắc Thí Luyện, ta và ngươi ở trong động quật phát hiện một cái rương màu vàng?"

Nam Cung Uyển có chút không nỡ rời khỏi lồng ngực Hàn Lập, chỉnh lý lại trang phục một chút, ôn nhu nói.

(Gặp thằng chồng vô cảm này, nỡ làm ếch gì, kiếm đứa khác cho xong – Vịt)

"Kim sắc tương tử? A. ta nhớ rồi."

Hàn Lập tư lự, hồi tưởng lại chuyện cũ năm xưa.

"Năm đó, trong Huyết Sắc cấm địa, kỳ thật là nơi ẩn cư của Thượng Cổ tu sĩ. Trong Kim sắc tương tử có chứa Cấm chế lệnh bài để tiến nhập bảo tháp ở trung tâm Huyết Sắc cấm địa. Bất quá ngay cả như vậy, điều kiện để tiến vào bảo tháp còn phải có tu vi Nguyên anh hậu kỳ mới có thể không bị cổ quái cấm chế bên ngoài áp chế. Khi ta vừa tiến giai thành công Nguyên anh hậu kỳ, liền đi Việt Quốc, tiến vào bảo tháp, lấy được y bát của Thượng Cổ Tu Sĩ. Nhưng khi vào trong bảo tháp ta còn phát hiện tàn cốt của một tên tu sĩ ở trong cấm chế. Hiển nhiên người này đã không biết lợi hại, lại không có trong tay Cấm chế lệnh bài, tùy tiện xông vào, kết quả bị diệt sát. Từ trên tàn cốt có một số kiện bảo vật không tầm thường. Có thể thấy chủ nhân của tàn cốt khi sống cũng rất có lai lịch. Trong các kiện bảo vật, có một kiện thần diệu dị thường, ta cảm giác rất hữu dụng với ngươi trong hành trình tiến vào không gian tiết điểm, liền mang lại đây."

Nam Cung Uyển vừa cẩn thận nói vừa đưa tay đến túi trữ vật đeo ở eo lưng mềm mại, nhất thời một đoàn lục sắc oánh quang xuất hiện trong tay, mơ hồ bên trong là một cái Ngân sắc Phù.

"Chính là đạo phù này?"

Hàn Lập liếc mắt nhìn, liền có cảm giác quen thuộc, nhưng trong lúc nhất thời vô phương nhớ ra, bèn nhướng mày hỏi.

"Đạo phù này không biết là do phương nào luyện chế, nhưng phu quân xem qua thần thông của nó rồi hãy nói."

Nam Cung Uyển, song mục lóe lên tia vui vẻ, lập tức tung Ngân Phù vào không trung, sau đó mười ngón tay kết quyết, miệng phát ra thanh âm chú ngữ êm tai.

Một màn khó tin xuất hiện.

Ngân Phù đang trôi nổi quay tròn trước người Nam Cung Uyển, đột nhiên hạ xuống, một đạo ngân quang bay vọt đến trên thân hình Nam Cung Uyển, nhất thời một tầng ngân minh quang thảo di động. Trên màng hào quang này chợt hiện ngân quang, tùy thời vang lên thanh âm ầm ầm.

Lúc đầu Hàn Lập không để ý lắm, nhưng thanh âm này càng lúc càng lớn, lại liên miên không dứt, tràn ngập cả gian đại sảnh, linh khí trong không trung bị hấp dẫn mà bay đến, càng ngày càng đậm đặc.

Hàn Lập rùng mình, hai mắt nheo lại.

Lúc này, trong đại sảnh quay cuồng đủ loại linh quang đầy màu sắc, vạn lưu quy hải, nhất tề hướng về Nam Cung Uyển bay tới, trong nháy mắt nhập vào màn hào quang không thấy bóng dáng.

Ngân sắc quang trảo bắt đầu biến ảo không ngừng, tần tầng quầng sáng ngưng tụ trên người Nam Cung Uyển, nhan sắc bất đồng, linh quang chói mắt.

Một lát sau, đã hình thành sáu tầng hào quang rõ ràng, dày đặc dị thường.

"Lục đinh thiên giáp Phù!"

Nhìn tới đây, trong đầu linh quang chợt lóe, Hàn Lập thất thanh la lên.

"Lục đinh thiên giáp Phù. Phu quân cũng biết sao?"

Nam Cung Uyển ngạc nhiên, nhưng pháp quyết trong tay vẫn không dừng lại.

Sáu tầng hào quang này biến hình, trong phút chốc liền hóa thành một kiện lục sắc chiến giáp, mỏng như cánh ve, dính sát trên người Nam Cung Uyển, linh quang diễm lệ lưu chuyển không ngừng, xem thật là kỳ lạ.

"Hẳn không sai. Mặc dù ta chưa có thấy qua loại Đạo Phù này, nhưng đã từng thấy miêu tả trong một điển tịch của một môn phái ở Đại Tấn. Lục Đinh Thiên Giáp Phù không cần phải tự thân tu sĩ thúc giục pháp lực mà là tự hấp dẫn thiên địa linh khí hình thành một loại phù chú phòng ngự."

Hai mắt Hàn Lập sáng rỡ.

"Đây chính là một trong tam đại mật phù của Thiên Phù Môn!"

Hắn đã sớm muốn có phương pháp luyện chế, nhưng lại không có bất kỳ đầu mối nào, cũng chỉ biết chắc lưỡi tiếc rẻ. Nhưng hôm nay lại có được Đạo Phù này. Chẳng lẽ tàn cốt này là của vị trưởng lão kia… Mà Hướng Chi Lễ đi vào Huyết Sắc cấm địa cũng vì Đạo Phù này?

Hàn Lập không khỏi nghĩ thầm như vậy, nhưng tâm niệm xoay chuyển liền thấy cũng có khả năng như vậy.

Bất quá hắn cũng không có suy nghĩ nhiều thêm chi cho mệt, mà đi lại gần Nam Cung Uyển, cẩn thận đánh giá lục sắc chiến giáp.

Chỉ thấy chiến giáp này bảo vệ toàn thân chỉ trừ tứ chi và phần đầu, cơ hồ đem toàn thân Nam Cung Uyển bảo hộ, hơn nữa sáng bóng dị thường, các văn tự phù triện ẩn ẩn hiện hiện, thần bí vô cùng.

Đối với thần thông hiện giờ của Hàn Lập, liền dễ dàng cảm ứng được linh lực đáng sợ ẩn chứa trong chiến giáp, lông mày hắn không khỏi giựt giựt. (Dịch: Em nó khoái rồi).

"Đích thật là Lục Đinh Thiên Giáp Phù rồi! Bất quá theo điển tịch, Đạo phù này chẳng lẽ chỉ có bấy nhiêu uy lực như vầy thôi sao? Uyển nhi, nàng có toàn lực thúc giục Đạo Phù này hay chưa?"

Hàn Lập ánh mắt chớp động, hỏi.

"Tự nhiên chưa, ta chỉ mới thể hiện một phần uy lực mà thôi"

Nam Uyển nhẹ nhàng cười đáp lời.

"Tốt. Đích xác Đạo Phù này rất trọng yếu đối với ta khi tiến vào không gian tiết điểm. Đúng rồi, từ tàn cốt có lưu lại phương pháp luyện chế không?"

Hàn Lập bỗng nhiên nhớ ra, hai mắt sáng rỡ hỏi.

"Không có, mà cũng chỉ có duy nhất một Đạo Phù này mà thôi."

Nam Cung Uyển lắc đầu.

"Bỏ đi. Ta cũng quá tham lam rồi. Có được Đạo Phù này là may lắm rồi."

Mặc dù có chút đáng tiếc, nhưng nghĩ lại, liền cảm thấy tức cười, nói.

Nam Cung Uyển nghe vậy, liền cười dịu dàng, một tay vỗ vào chiến giáp trên người một cái, nhất thời Lục sắc chiến giáp tấc tấc vỡ vụn, một lần nữa trở lại hình dáng một cái Ngân Phù.

Tiếp theo nàng há miệng thổi một cái về phía Ngân Phù, một đạo hồng hà cuốn lấy Ngân Phù, trực tiếp đưa đến trước mặt Hàn Lập.

Hàn Lập cũng không khách khí chụp ngay lấy Ngân Phù.

Thời gian sau đó, Hàn Lập ở trên đảo, cùng Nam Cung Uyển sớm ân chiều ái.

Hai người cũng biết, vô luận Hàn Lập có tiến nhập Linh Giới được hay không, nhưng thời gian còn lại là rất ít. Sau này, hai người thiên nhân vĩnh cách (gần giống âm dương cách trở đó – Vịt), có thể gặp lại nhau hay không, thật sự quá xa vời.

Vì vậy cả hai đều hoàn toàn buông ra hết tất cả tình cảm trong lòng. Trong thời gian này giống như cá với nước, một tấc cũng không rời.

Nhưng ba năm sau, vào một ngày Hàn Lập đang cùng Nam Cung Uyển thưởng trà, nói chuyện phiếm tại một tòa lầu các gần Vụ hải, hốt nhiên mặt biến sắc, tay áo rung lên.

Nửa khối Bạch huỳnh Ngọc Phù bay ra, xoay một cái, rơi vào trong tay.

Là Vạn Lý Phù.

Thần niệm quét qua. Thần sắc Hàn Lập cả kinh, lập tức lộ ra vẻ vui vẻ.

Thì ra nhân hình Khôi Lỗi ở Trụy Ma Cốc phát tới tin tức, cuối cùng thì Huyền Thiên Tiên Đằng đã nở hoa, sắp đến kỳ kết quả.

Một năm sau, bên trong Nội Cốc của Trụy ma Cốc, một đạo thanh hồng bí ẩn lóe lên, tiến vào bên trong.

Sau đó chừng vài tháng, đạo thanh hồng lại tiến ra, biến mất vào không trung.

Thời gian thấm thoát thoi đưa. Trong nháy mắt đã đến kỳ hạn ước hẹn ba mươi năm giữa Hàn Lập và Băng Phượng. Trong Vụ hải, dưới một cự đại quang đoàn, tụ tập nhiều tu sĩ phục sức khác nhau…

------oOo------

Chương 1261: Tiến vào không gian tiết điểm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập đứng dưới cự đại quang đoàn, ngẩng đầu ngắm nhìn, vẻ mặt ngưng trọng. Nam Cung Uyển đứng sóng vai với hắn, đồng dạng cũng không nói gì.

Những người khác cũng im lặng, tựa hồ đang chờ điều gì, trong đó bao gồm Điền Cầm Nhi và tân giáo chủ Thiên Trúc Giáo, Thạch Kiên.

"Sư phụ, Phượng tiên tử có tới không? Nếu để quá trưa, giải trừ phong ấn sẽ có chút phiền phức."

Không biết qua bao lâu, Điền Cầm Nhi đứng phía sau hai người, nhẹ nhàng nói.

"Yên tâm, từ tháng trước Phượng tiên tử đã thông báo, hôm nay tất sẽ tới."

Hàn Lập không quay đầu lại, trả lời.

Nghe vậy, Điền Cầm Nhi bèn không nói nữa, chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Sau một lúc, lông mày của Hàn Lập động đậy, bỗng nhiên xoay đầu nhìn về phía Hải vụ.

Những người khác thấy hành động của Hàn lập không khỏi xôn xao.

Chỉ sau một lát, từ hướng Hàn Lập nhìn, truyền đến một tiếng phượng minh dễ nghe, lập tức hải vụ quay cuồng một hồi, từ bên trong bay ra một con tinh oánh tuyết bạch Băng Phượng dài cỡ mấy trượng.

Độn tốc của con Phượng này thật nhanh, chỉ vỗ cánh vài cái đã tới trên không trung chỗ mấy người đang đứng, hàn quang tắt đi, hạ xuống biến thành một Ngân y nữ tử.

"Ta tới không muộn chứ?"

Nàng này lãnh đạm nói, quét mắt nhìn qua mọi người, rồi dừng tại Hàn Lập.

"Đương nhiên không. Cầm nhi, ngươi giải trừ phong ấn đi. Phượng đạo hữu, ta và ngươi lại đây hạ cấm chế với nhau."

Hàn Lập quay đầu phân phó một tiếng, rồi nhìn Băng Phượng, mỉm cười, nói.

Sau đó hắn hoá thành một đạo thanh hồng, độn nhập vào mê vụ dày đặc.

Ngân y nữ tử đồng dạng của hoá thành một đạo ngân quang đi theo.

Nam Cung Uyển đứng yên tại chỗ, nhìn về phương hướng hai người biến mất, trên trán ẩn hiện một tia lo lắng.

Lúc này, Điền Cầm Nhi chỉ huy hơn mười người tu sĩ bay lên không, nhao nhao bay tới phía dưới Cự đại quang đoàn, xếp thành một trận thế cổ quái. Tiếp theo, trên tay linh quang chớp động, hiện ra các pháp khí liên quan đến trận bàn, trận kỳ.

Điền Cầm Nhi quát lên một tiếng, các tu sĩ này đồng giơ cao các pháp khí trong tay, quang mang phóng xuất, từng đạo đạo quang trụ, quang hà bay ra nậhp vào trong quang đoàn.

Điền Cầm Nhi bắt đầu giải trừ phong ấn tại không gian tiết điểm.

Thời gian từ từ trôi qua, điểm điểm phong ấn từ từ được giải khai, mơ hồ có thể thấy quang đoàn bắt đầu phát ra ánh sáng dị thường chói mắt, hơn nữa màu sắc cũng từ màu xám biến thành màu trắng, phảng phất giống như một vầng thái dương.

Quang mang chói đến nỗi cho dù bậc Đại tu sĩ như Nam Cung Uyển cũng không ngăn được phải nheo mắt lại, không dám nhìn thẳng.

Đám người Điền Cầm Nhi đang giải phong ấn, hiện đã sớm nhắm hai mắt, chỉ dựa vào thần niệm cảm ứng để thao túng pháp khí.

Đang lúc này, trên vai của Nam Cung Uyển bỗng có một bàn tay đặt lên, đồng thời bên tai vang lên một thanh âm thuần hậu của một nam tử:

"Ngươi đừng có quá lo lắng".

Nam Cung Uyển đầu tiên cả kinh, nhưng lập tức thả lỏng, miễn cưỡng cươi quay lại.

Hàn Lập đứng ở sau lưng nàng mỉm cười.

"Tự nhiên là ta phải lo lắng. Bất quá truy tìm Đại Đạo, căn bản là hành động nghịch thiên, vào sinh ra tử tìm ra một tia sinh cơ nên không có gì phải hối tiếc. Được, ngươi và Phượng tiên tử đã hạ cấm chế lẫn nhau?"

Nam Cung Uyển than thở, sau đó quan tâm hỏi.

"Đã xong, hơn nữa đều là loại cấm chế trừ phi người hạ cấm chế tự mình giải trừ, căn bản người khác không thể bài trừ, là loại Tử Cấm. Như vậy ta và nàng ấy không sợ đối phương động tay động chân cái gì."

Hàn Lập nghe vậy, cười khổ một tiếng, nói.

"Hừ! Chỉ cần ngươi không đứng ở sau lưng giở trò, bổn Cung như thế nào lại động tay chân."

Sau lưng Hàn Lập chợt loé bạch quang, Ngân y nữ tử trực tiếp xé rách không gian hiện ra.

"Phượng đạo hữu hiện tại không nên tuỳ tiện thi triển không gian thần thông. Nên dành sức lực để ứng phó với các nguy hiểm của không gian tiết điểm thì tốt hơn."

Hàn Lập nhướng mày.

"Yên tâm, ta tự nhiên có chừng mực."

Lúc này Băng Phượng tiên tử, không biết có phải vì duyên cớ đã hạ cấm chế lẫn nhau hay không mà thần sắc bây giờ hoà hoãn rất nhiều so với lúc trước.

Hàn Lập mỉm cười, không nói thêm điều gì, bước lên cùng Nam Cung Uyển sóng vai, ngẩng đầu nhìn chăm chú công việc giải ấn.

Ngân y nữ tử đồng dạng cũng đứng im.

Ước chừng khoảng một khắc thời gian, quang đoàn trên không trung phát ra ánh sáng chói mắt đến cực điểm, thì truyền đến tiếng sấm thanh trầm thấp, bạch quang chợt tắt, bỗng nhiên quang đoàn chuyển thành một cái lỗ đen, bên trong không biết nông sâu, không phát ra một tia quang mang, phảng phất như miệng của một con cự thú chực chờ nuốt người.

Hàn Lập rùng mình. Ngân y nữ tử thấy vậy, trong mắt cũng loé lên quang mang kỳ lạ, nhưng không một chút do dự nói:

"Hàn đạo hữu, chúng ta đi thôi".

Lập tức quang thân nàng quang mang chớp động, hướng hắc động từ từ bay tới.

Khoé miệng của Hàn Lập co quắp một cái. Một tay vỗ vào túi trữ vật bên hông, nhất thời ngân quang loé lên, xuất hiện một Hàn Lập khác ở phía trước.

Chính là nhân hình Khôi Lỗi.

Hàn Lập không nói hai lời, giơ tay lên, hướng về phía Khôi Lỗi, vỗ một cái nhanh như thiểm điện.

"Phù, phù…", một Nguyên Anh đen như mực từ trong đỉnh đầu của Khôi Lỗi bay ra, ô quang loé lên, bắn nhập vào người Hàn Lập.

Hàn Lập nhìn khôi lỗi, điểm một cái, nhất thời khôi lỗi đại phóng ngân quang, thân hình thu nhỏ lại thành một con rối gỗ.

Mà cơ hồ cùng lúc đó, tay áo bên kia rung lên, một cái lam sắc đỉnh và một đoàn tam sắc diễm đồng dạng bay ra, xoay quanh trước người.

"Uyển nhi, những bảo vật này với ta trong không gian tiết điểm không có nhiều tác dụng. Nàng còn ở Nhân Giới, cũng không biết sẽ gặp kiếp số gì, có mấy thứ này sẽ trợ giúp nàng một tay. Ngươi lấy đi."

Hàn Lập phất tay áo, một cỗ thanh hà bay ra cuộn tất cả các bảo vật này bay về phía Nam Cung Uyển.

Nói xong, Hàn Lập bay lên cao, hoá thành một đạo thanh hồng, cấp bách truy theo Băng Phượng.

Nam Cung Uyển cắn chặt hàm răng, thu lại các bảo vật này, sau đó ngẩng đầu nhìn bóng lưng Hàn Lập, gương mặt tái nhợt.

Lúc này, Băng Phượng đã dừng lại trước Hắc Động, đợi Hàn Lập đến, cũng không quay đầu lại, nói:

"Sao ngươi và Nam Cung Uyển không tâm sự thêm, bổn Cung cũng không vội vã tiến vào, cho vợ chồng thêm chút thời gian".

Ái chà, Hoá Thần yêu tu này lại có vẻ cảm thông nhân tình đến thế sao.

"Không cần. Có điều gì cần thì ta cũng đã sớm nói qua. Hiện tại chúng ta chỉ cần đồng tâm hiệp lực vượt qua không gian tiết điểm."

Hàn Lập hít sâu một hơi, bình tĩnh trả lời.

Sau đó, hắn giơ tay vỗ vào Thiên linh cái, thanh quang loé lên, hiện ra một lục sắc tiểu đỉnh, chân lại dẫm nhẹ một cái, thuý quang chớp động, quỷ dị hiện ra một cây Lục Xích, không gian chuyển động, một ngân sắc liên ảnh phù hiện dưới chân.

Tay áo hắn lại tiếp tục rung lên, bắn ta một ngân phù, trong tiếng gầm rú, liền hoá thành một bộ tam sắc chiến giáp dán chặt trên người. Tiếp theo bảy mươi hai khẩu Kim sắc tiểu kiếm bắn ra, hoá thành đạo đạo kim quang, chuyền động không ngừng quanh phụ cận.

Cùng lức đó, hai tay Hàn Lập chuyển động, một Viên Hoàn ánh vàng rực rỡ và một cái đại ngọc tán cỡ vài tấc xuất hiện trong tay.

Ngân y nữ tử thấy vậy, trên mặt lộ một tia ngạc nhiên, nhưng cũng không hoang mang, đầu vai rung lên, hơn mười đạo bạch mang bay ra, trên không trung lập tức hạ xuống hơn mười cái lông chim trong suốt dài thượt.

Các lông chim này bay xoay quanh một cái, rồi lập tức lao thẳng cuống, hoá thành một tầng bạch quang trảo bảo hộ Băng Phượng bên trong, giống như một cái Ngân sam, trên đó linh quang chuyển động, huyễn hoá thành đồ án bách phượng triều thiên vô cùng thần kỳ. Càng khiến người ta giật mình hơn, nàng tiếp tục phun ra trong miệng một cái băng thuyền bán trong suốt.

Băng thuyền này vừa ra khỏi miệng, chỉ cỡ vài tấc, nhưng liền nghênh phong cuồng trướng, trong nháy mắt hoá thành một cự thuyền dài hơn mười trượng, phiêu phù trước mặt hai người.

"Thiên Thuyền này của ta là từ Hàn Nguyên hơn vạn năm cô đọng lại, mới cuối cùng hình thành loại pháp bảo phòng ngự này. Nó có thể bảo vệ chúng ta một thời gian ngắn tránh được một ít phiền toái"

Thân hình Ngân y nữ tử nhoáng lên, khinh phiêu tới trước băng thuyền, sau đó mới quay đầu lại, nhàn nhạt nói.

Hàn Lập cũng không khách khí, nhấc chân bay tới băng thuyền, đứng sau lưng Băng Phượng, trầm giọng nói:

"Nếu đạo hữu đã xuất bảo vật này, Hàn mỗ cũng nguyện trợ giúp một tay".

Nói xong, sau lưng Hàn Lập toát ra đại phiến Hôi sắc quang hà, tiếp theo một cái hắc ảnh loé lên, hiện ra một toà tiểu sơn toàn thân đen nhánh, thoạt nhìn có chút thô kệch.

Băng Phượng ngẩn ra chưa biết đây là loại bảo vật gì, thì tiểu sơn quay cuồng trong hôi sắc hà quang, lập tức xoay một cái, vững vàng đáp trên Cự thuyền.

Hàn Lập tiếp tục kháp quyết, từ tiểu sơn phát ra đại phiến hôi quang, bám vào băng thuyền.

Ngân y nữ tử cũng không biết hôi sắc hà quang có gì đặc thù, nhưng cũng có thể khẳng định nó không tầm thường. nàng cũng không nói hai lời, thúc dục thần niệm. Băng thuyền trong hôi sắc hào quang chợt phát ra một tầng ngân sắc quang trảo, sau liền *"vèo…"* một tiếng, loé lên độn nhập vào trong Hắc Động, bất kiến tung ảnh.

Đám người bên ngoài Hắc Động liền xôn xao một hồi.

Nhưng không bao lâu sau, đại đa số đều có chút thất vọng, Hắc Động không xuất hiện động tĩnh gì, mà không gian cũng không ba động như mọi người tưởng.

"Cầm nhi, lưu lại hai đệ tử trong coi chỗ này. Những người khác có thể rời đi, ở lại cũng vô ích."

Rốt cuộc Nam Cung Uyển thu hồi ánh mắt, bình tĩnh phân phó.

"Tuân mệnh!"

Điền Cầm Nhi cung thanh đáp lời, lập tức phân phó cho hai tên tu sĩ ở lại, những người khác thì theo Nam Cung Uyển quay về đảo.

Sau một tháng, tại lối vào không gian tiết điểm cũng không có gì khác thường. Một lần nữa Nam Cung Uyển phân phó cho Điền Cầm Nhi dùng pháp trận phong ấn lại chỗ này, lưu lại vài đệ tử canh giữ, những người khác tuỳ thời cùng nàng quay về Loạn Tinh Hải.

Hàn Lập cũng không lưu lại bản mệnh Nguyên Thần Đăng cho nên không ai biết Hàn Lập đã tới Linh Giới hay chưa, hoặc giống như bọn Hướng Chi Lễ, không thể chống đỡ trong không gian phong bạo và cách giới chi lực nên đã vẫn lạc trong không gian tiết điểm.

Nhưng đây là ý muốn của Hàn Lập, dù sao để người thân không biết gì, nuôi một tia hy vọng còn hơn biết được sự thật.

------oOo------

Chương 1262: Bến bờ xa lạ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nằm yên trên mặt đất không nhúc nhích, cảm giác được mặt đất vô cùng khô nóng, trong lòng thầm tính thời gian.

Nếu không lầm, dựa theo kiểu tính toán ở Nhân Giới, hắn đã nằm ở chỗ này được ba tháng. Sỡ dĩ như vậy là do hắn nhìn lên trời, trên không trung đồng thời có ba thái dương chói mắt và bốn nguyệt lượng hư ảnh mông lung.

Hàn Lập nhớ rất rõ, khi màn đêm bông xuống, những vầng thái dương kia dần chuyển thành nguyệt lượng, còn khi ban ngày, ánh trăng kia sẽ lại chuyển thành tia nắng nóng nực chói chang, cứ như huyễn hoá thành bảy vầng thái dương.

Nói đúng ra, nơi này tồn tại bảy cái thiên thể phát quang trên không. Chỉ là khi ban ngày thì bảy thiên thể này cực nóng mà đến ban đêm liền trở nên thanh lãnh ảm đạm vô cùng.

Nếu cảm giác của hắn không sai, thì ở đây thời gian giữa ngày và đêm dài gấp ba lần ở Nhân Giới. Mà sự chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm lại càng khác biệt kinh người, nếu không nhờ thể chất của hắn đã sớm tôi luyện đặc biệt thì cũng đã đi đời nhà ma rồi.

Tự nhiên nơi này không phải là Nhân Giới nhưng có phải là Linh Giới hay không? Trong lòng Hàn Lập hồ nghi, không dám khẳng định.

Thứ nhất là linh khí ở đây cũng không nồng đậm, không giống như linh mạch ở Linh Giới mà hắn đã từng nghe. Thứ hai là cách hắn xuất hiện nơi đây có chút đặc biệt, hoàn toàn ngoài ý muốn. Vì vậy Hàn Lập cũng không biết mình đã thực sự đến Linh Giới hay chưa.

Nghĩ lại chuyện xảy ra khi ở trong không gian tiết điểm, sắc mặt Hàn Lập liền trầm xuống, càng nhớ càng sợ. Bất quá nếu không phải điểm tối hậu trong hành trình, ngoài ý muốn gặp phải ba động của không gian phong bạo, Hàn Lập chính mình cũng không có một chút nắm chắc. Các bảo vật hộ thân của hắn đều đã bị huỷ diệt tám chín phần, ngay cả Linh bảo Bát Linh Xích cũng bị chôn vùi trong đó. Thậm chí nếu hắn không nhanh trí sử dụng Hàng Linh Phù, thì chỉ sợ đã bị hôi phi yên diệt trong không gian phong bạo.

Tuy nhiên tình hình hiện tại của hắn cũng không khá hơn bao nhiêu.

Hắn vừa mới thoát được không gian tiết điểm, xuất hiện nơi đây, bởi vì buộc phải tách ra khỏi Băng Phượng. Bây giờ cấm chế của Băng Phượng hạ trên người lúc trước, lại phát tác vô cùng nguy hiểm. Nếu không phải hắn tinh thông nhiều loại bí thuật, vội vàng dùng một bí thuật khác mạnh mẽ áp chế cấm chế này, chỉ sợ sẽ bị pháp lực phản phệ chết ngay đương tràng.

Nhưng dù vậy, dư lực cấm chế vẫn tán loạn trong cơ thể vô cùng nguy hiểm, không ngừng phá hư kinh mạch. Nếu không phải nhờ Mộc Sinh Châu phát huy bất diệt thân thể thần thông, không ngừng chữa trị các nơi bị hư tổn, thì thân thể hắn đã sớm hỗn loạn, bị phá huỷ mà không thể tái sinh.

Bây giờ trong thân thể của Hàn Lập tồn tại hai cỗ lực lượng, một cỗ không ngừng phá hoại, cỗ kia lại không ngừng chữa trị. Điều này khiến hắn vô cùng thống khổ, nhưng vô phương làm được điều gì, mà thân thể cũng không mảy may nhúc nhích được.

Ngoài ra, lực phá hoại lại nhanh hơn lực chữa trị vài phần.

Để tránh cơ thể bị phá hủy, trong tình thế cấp bách, Hàn Lập không còn cách nào khác là phải dùng phương pháp Nguyên Anh Hư Hoá, ráng nhịn đau, lấy tất cả bảo vật trong cơ thể ra ngoài, bỏ vào túi trữ vật, rồi tự tán Nguyên Anh, biến Nguyên Anh thành Đại Tinh Nguyên, cường hành quán chú đến mọi nơi trong cơ thể, tăn cường quá trình chữa trị.

Nhưng điều gì cũng có giá của nó, sẽ hơn một trăm năm trong cơ thể Hàn Lập sẽ không tồn tại bất kỳ một tia pháp lực nào, mà cũng không thể hấp thu linh lực hay sử dụng được thần niệm.

Người ngoài nếu dùng thần niệm thô sơ quét qua chỉ phát hiện Hàn Lập là một phàm nhân mà thôi.

Nhưng phương pháp tìm đường sống trong cửa chết này cũng có hiệu quả của nó. Chỉ cần sau hơn ba tháng, cấm chế sẽ được giải trừ mà kinh mạch sẽ hồi phục lại được hơn nửa.

Theo sự tính toán của hắn, chỉ cần hơn một tháng nữa, hắn sẽ khôi phục được sự hành động.

Trong lòng tự đánh giá, một mặt Hàn Lập quay đầu nhìn xung quanh, quang cảnh đập vào mắt chỉ là cát xám, đá vụn mênh mông, không có bất cứ một loại cây cỏ nào sinh sống.

Dĩ nhiên hắn đã rơi vào một vùng đất sa mạc hoang lương, cả nửa thân thể đều đã bị cát che lấp, nhưng cũng chỉ nằm bất động mà thôi.

Ba vầng thái dương trên đỉnh đầu dần dần biến hoá thành Nguyệt Lượng, cuối cùng chỉ còn một Thái Dương, bầu trời bắt đầu ảm đạm, hoàng hôn dần buông xuống.

Nhưng giờ phút này, Hàn Lập lại không nhắm mắt, ngược lại hai mắt lại càng mở to, trong mắt lam mang chớp động, nhìn chămchú vào không trung.

Không bao lâu sau, ở không trung phụ cận truyền đến tiếng tiêm minh thê lương, tiếp theo lục tục xuất hiện hơn hai mươi điểm đen trên không, bay vòng tròn, rồi nhanh chóng hạ xuống.

Mặc dù không quán chú pháp lực vào trong mắt, nhưng bằng vào khả năng thị lực kinh người, hai mắt Hàn Lập nheo lại, nhìn rõ ràng mười phần các điểm đen này.

Đó là các con Hắc Sắc quái điểu đầu ưng, cỡ chừng bốn năm thước, dưới bụng có đôi lợi trảo toả sáng, hắc sắc nhục sí mở ra dữ tợn dị thường, trong nháy mắt đã bay đến cách mặt đất chừng mười trượng, mục tiêu của bọn chúng chính là Hàn Lập trên mặt đất.

Hàn Lập trong mắt chợt loé hàn mang, tứ chi động vẫn bất động, nhưng đầu chuyển động, yết hầu và ngực nhấp nhô.

Một đoàn cát xám, đá vụn nho nhỏ quỷ dị ngưng tụ trước hắn.

Mắt thấy cát đá sẽ bay vào trong miệng hắn, thì Hàn Lập hé miệng phun ra một cỗ khinh phong, cát đá liền chuyển động quay tròn trước miệng, nhưng không rơi xuống.

Lúc này Hàn Lập nhìn về không trung, chỉ thấy các con quái điểu này đã nhào tới thật gần, mấy cái đầu há miệng lòi răng sắc bén, thậm chí đã nghe xú khí đập vào mặt.

Hàn Lập thần sắc bất động, nhưng ngực thình lình ép lại, một cỗ bạch kình phong lẫm lẫm từ trong miệng phún ra đánh vào đám cát đá ở phía trên.

Tiếng phá không *"vèo, vèo."* nổi lên, cát đá vụn hoá thành nhiều điểm thanh mang bắn nhanh ra, giống như Mãn Thiên Hoa Vũ, đánh vào các con quái điểu, thanh âm *"Phốc, phốc,."* vang lên.

Mấy con quái điểu này phát ra tiếng kêu thảm thiết giống như tiếng kim loại ma sát, trong nhất thời cả bọn cả kinh bay tán loạn ra xa hơn mười trượng, từ trong thân thể vô số tơ máu bắn ra rơi xuống, xem ra đã bị thương không nhẹ.

Một màn kinh người xuất hiện.

Các con chưa bị thương không công kích tiếp Hàn Lập mà ngược lại thay đổi phương hướng, hung hăng đánh về các con bị thương, trong nháy mắt đã phân thây bọn này thành từng mảnh. Sau đó mỗi con ngậm một miếng thịt máu me đầm đìa, liền cảm thấy thoả mãn, giương cánh bay lên cao, trong chốt lát đã bay mất.

Trong lúc này, trên mặt đất, Hàn Lập vẫn nằm nghiễm nhiên trong cát, giống như một bóng cô linh.

Thần sắc Hàn Lập vẫn bình tĩnh, tựa như đã quen với việc này, nhưng ánh mắt chớp động, không biết đang nghĩ cái gì.

Lại không biết qua bao lâu, vầng thái dương cuối cùng cũng dần dần biến thành Nguyệt Lượng.

Cảnh tượng tuần lệ như vậy, Hàn Lập đã nhìn thấy không biết bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần nhìn thấy bảy Nguyệt Lượng sáng tỏ trên không trung, trong lòng hắn đều có cảm giác rung động.

Hốt nhiên, thần sắc Hàn Lập biến đổi, ánh mắt kinh nghi bất định, nhưng chỉ trừ cái đầu còn có thể chuyển động, còn các hành động khác thì không thể thực hiện.

Một lát sau, từ xa truyền đến thanh âm ầm ầm, mơ hồ giống như thanh âm ngựa phi, xe kéo hỗn loạn. Hình như có đại lượng nhân mã đang sắp đi ngang qua.

Hàn Lập nhướng mày, lộ ra vẻ do dự, không biết có nên hay không gây sự chú ý cho đám này.

Nếu hắn im hơi lặng tiếng, thân thể cũng đã bị cát đá che lấp, thì đối phương cũng không thể dễ dàng phát hiện ra hắn.

Nhưng Hàn Lập nhanh chóng từ bỏ ý nghĩ này.

Một con chim nhỏ toàn thân xích hồng, cỡ chừng quyền đầu, quỷ dị xuất hiện trên đầu Hàn Lập, bay lên cách mặt đất ba bốn chục trượng, không ngừng bay vòng tròn, miệng phát ra tiếng minh thanh dễ nghe. Thanh âm không lớn lắm nhưng cực kỳ du dương, người trong vòng vài dặm đều có thể nghe thấy rõ ràng. Bộ dáng muốn truyền tin tức đến xa đội kia.

Hàn Lập thở dài, đánh trơ mắt nhìn tình huống trước mắt, chu dù hắn bổn cũ soạn lại, bắn đá vụn vào con chim kia thì cũng không thể làm được gì, đành lẳng lặng chờ đợi.

Cũng không bao lâu, mặt đất chấn động nhỏ, có vẻ hướng đến vị trí của hắn.

Vài tiếng hô vang lên, vài tên kỵ sĩ cỡi quái thú chạy tới, rồi dừng lại phía xa, lẳng lặng nhìn Hàn Lập, ánh mắt lạnh như băng.

Hàn Lập quay đầu nhìn đám này…

Tốt. Mặc dù ăn mặc có chút cổ quái nhưng chính thật là nhân loại. Trong lòng Hàn Lập thoáng buông lỏng.

Các tên kỵ sỹ này độ tuổi từ hai mươi đến bốn mươi, phục sức trên người khôn giống nhau, có tên thì toàn thân giáp trụ kín mít, có tên thì vài khối cốt phiến phát ra quang mang nhàn nhạt che vài chỗ hiểm, cực kỳ đơn sơ. Nhưng ai cũng mang trong tay vũ khí nặng hình dáng giống như cây côn, phần đầu to hơn, bao trùm đầy mũi nhọn sắc bén, giống như một loại binh khí lang nha bổng.

Nhưng càng hấp dẫn Hàn Lập hơn chính là quái thú bọn này đang cỡi. Đó là một loại Thanh sắc Cự lang quái thú, trên đỉnh đầu có một cái sừng dài đen nhánh dựng đứng, từ eo lưng đến tứ chi đều mang áo giáp dày, cao chừng hai trượng, lộ vẻ dữ tợn dị thường.

Khi Hàn Lập đánh giá bọn này thì đồng dạng bọn chúng cũng đang đánh giá hắn. Cả bọn đã nhìn ra tình trạng của Hàn Lập không ổn. Các gương mặt nguyên đang căng thẳng dần dần buông lỏng vài phần, nhưng không dám tùy ý lại gần.

Trong đó có một tên tráng hán cỡ chừng bốn mươi, trên mặt có một vết sẹo đao chém thật sâu, hốt nhiên quay đầu nói gì đó với tên thanh niên. Tên này lập tức lục lọi hồi lâu trong lòng, móc ra một khối vật trắng nhờ nhợ hình dáng như viên bàn, sau đó khu động quái thú chạy đến Hàn Lập.

Đến cách khoảng mấy trượng thì tên này dừng lại, lại nói huyên thuyên một phen nhưng Hàn Lập nghe không hiểu nên không có chút phản ứng. Gã này bèn nhướng mày đánh giá Hàn Lập vài lần, giơ tay lên, viên bàn trong tay nhắm ngay Hàn Lập nhẹ nhàng nhoáng lên.

------oOo------

Chương 1263: Huyết Chú Văn và Linh cụ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Từ lỗ thô to hình tròn bắn nhanh ra một trụ ánh sáng chiếu tới thâ hình hắn.

Thần sắc của Hàn Lập trông rất là bình tỉnh, không thèm để ý gì tới quang hoa đang chớp động trên người.

Việc này không phải hắn không có năng lực tránh né mà hắn liếc mắt qua cảm thấy linh quang này không có công kích. Vì vậy hắn muốn xem xem nó thế nào.

Linh quang chợt tắt, rồi cột ánh sáng đó biến mất nhưng trên người hắn thì linh quang lại đại phóng lớn lên.

Người thanh niên này cúi đầu nhìn thoáng qua Viên Bàn. Rồi đột nhiên sắc mặt lộ ra vẻ kinh hoảng hướng về phía sau quát to lên một tiếng.

Những vị tu sĩ ở phía sau nghe được tiếng hô này liền xôn xao lên một trận.

Lập tức thấy được một vị hán tử trên mặt có vết sẹo to, lớn tiếng hỏi vị thanh niên vài câu. Sau khi hỏi đáp vài câu, nhìn xuống phía mặt đất nơi Hàn Lập đang nằm liếc mắt nhìn một cái liền giật mình. Hắn khu động con cự lang đi tới bên cạnh người thanh niên.

Hắn mở miệng hỏi Hàn Lập mấy câu nhưng nhìn thấy hai mắt Hàn Lập vẫn bình thường dường như hắn không hiểu được những lời này.

Trung niên hán tử sờ sờ cằm rồi âm thanh trong miệng biến đổi, dường như thay đổi một loại ngôn ngữ khác.

Ngay khi nghe được loại ngôn ngữ này thần sắc của Hàn Lập vừa động. Mặc dù nghe không hiểu nhưng hắn có cảm giác có chút quen tai. Bởi loại ngôn ngữ này có chút giống như một loại thượng cổ ngôn ngữ của nhân giới.

Vị đại hán thấy Hàn Lập biểu hiện như vậy thần sắc của hắn liền vui lên. Vội vàng mở miệng sử dụng loại ngôn ngữ này hỏi mấy câu nhưng lại thấy Hàn Lập lắc lắc đầu ra vẻ không hiểu.

Đại hán có chút đau đầu, đem vũ khí treo lên thân con cự lang. Sau đó lấy từ trong lòng ngực ra một cái hộp gỗ màu vàng rồi mở nắp ra.

Bên trong lộ ra một viên châu màu vàng to bằng ngón tay cái. Trên bề mặt chớp động linh quang.

Trên mặt của vị trung niên hán tử run lên vài cái, rồi lại cúi đầu nhìn tới Hàn Lập một hồi rồi nhìn lại viên châu một chút. Trên mặt lộ ra vẻ tâm tình bất định, cắn răng một cái lấy tay cầm viên châu này ra. Cổ tay vừa lật liền xuất hiện một chiếc nhẫn hình dáng kỳ lạ. Mặt ngoài của nó minh ấn vài loại ký hiệu, ngoài ra phía trên còn có một khỏa tinh thạch màu xanh biếc to bằng hạt đậu.

Đại hán đem viên châu này hướng tới tinh thạch trên trên chiếc nhẫn đưa tới. Bổng nhiên quang mang đại phóng rồi viên châu sáng rực lên.

Sau đó vị đại hán này không chút do dự đem viên châu này hướng tới người của Hàn Lập ném đi. Vật ấy vừa tiếp xúc tới thân thể của Hàn Lập giống như là một loại thông linh nhập vào trong đó không còn bóng dáng nữa.

Hàn Lập cảm thấy nao nao một trận trong cơ thể dường như có một luồng lương khí từ viên châu nhập vào chạy lung tung, rồi hướng thẳng tới trên đầu mà đi tới. Trong lòng liền hoảng sợ.

Nếu giống như trước kia khi pháp lực vẫn còn thì hắn sẽ không cho luồng lương khí đi như vậy mà liền vận pháp lực để bài trừ nó ra khỏi cơ thể. Nhưng hiện tại pháp lực đã mất, thân thể không thể nhúc nhích. Vì vậy chỉ còn một cách là gương mắt đứng nhìn mà không biết làm gì cả.

Cũng may là mấy người này không có chút ác ý nào cả, vì vậy Hàn Lập cũng không tỏ ra vẻ kinh hoảng.

Luồng lương khí đó ở trong não đi qua một vòng rồi liền biến mất không còn chút nào. Nhưng trong đầu đột nhiên đau đớn rồi sau đó trong thần thức hiện ra vô số đồ án, mạnh mẽ hướng tới trong đầu mạnh mẽ quán chú đi vào.

Mặc dù thần niệm của Hàn Lập không cách nào thả ra bên ngoài, nhưng mà thần thức bên trong cơ thể vẫn rất là cường đại đúng là hàng thật giá thật.

Sắc mặt của hắn chỉ hơi biến đổi một chút, rồi thấn thức đem tất cả những thứ này thu nạp hết, trong nháy mắt hắn biết được một loại ngôn ngữ xa lạ. Loại ngôn ngữ này đúng là cùng một loại mà hắn nghe được từ vị đại hán kia.

Đại hán mặt sẹo thấy Hàn Lập đem viên châu hút vào trong cơ thể xong và thấy không có biểu hiện gì khác lạ. Lần nữa lộ ra vẻ giật mình. Nhưng lập tức trầm giọng nói.

" Hiện tại ngươi có thể nghe và hiểu được lời của ta rồi. Ngươi là ai, vì sao lại ở nơi này? Nơi này chính là chổ sâu nhất trong Thanh La Sa Mạc. Người bình thường không thể nào xuất hiện được ở đây."

"Thanh La Sa Mạc? tại hạ chưa nghe nói qua nơi này. Nói thật là ta trong lúc vô tình mà đi tới đây bằng một loại phương pháp đặc thù. Căn bản mà nói ta không biết nơi này là chổ nào nữa. Còn thân phận của ta. Ta cũng chỉ là một người bình thường nên cũng không có gì để nói. Các hạ có thể gọi ta là Hàn Lập." Hàn Lập cười khổ một tiếng rồi nói như vậy.

" Phương pháp đặc thù? Ngươi là từ không gian khe hở mà tới đây. Nghe cũng bình thường. Bởi nơi này nguyên bổn là một chổ không gian vết nứt thường xuyên bộc phát nổ ra, cho nên thường

xuyên có nhiều người từ ngàn dặm bị truyền tới đây." Đại hán trên mặt không chút kỳ quái nào cả mà dường như đã biết được sự tình nên nói ra như vậy.

Nghe xong lời nói này Hàn Lập cũng không cần nói ra những lời mà hắn đã sắp đặt dự định nói.

"Hắc hắc! Nhìn bộ dáng của các hạ dường như không phải là người bình thường, nhưng chỉ cần ngươi không phải ngoại tộc biến hóa và lai lịch rõ ràng thì không sao cả. Nhưng hiện tại xem ra con người của ngươi cũng thật là may mắn nếu như không có ai cứu ngươi thì mấy ngày nữa chính là lúc bò cạp của Thanh La Sa Mạc đi qua. Đến lúc đó cho dù ngươi có đại tài bản lãnh thì cũng chỉ có một con đường chết mà thôi. Giờ thế nào có nguyện ý cùng với Thiên Đông Thương Hào của chúng ta làm một bản hiệp nghị không? Chúng ta có thể mang ngươi đi nhưng mà để bù lại. Ngươi phải làm việc cho bổn hiệu buôn chúng ta trong vòng hai mươi năm.

Sau khi hết hai mươi năm thì ngươi mới có thể rời đi." Đại hán

Trên mặt có một vết sẹo co quắp lại, khóe miệng lộ ra một hàm răng cười nói.

"Hai mươi năm! Không thành vấn đề. Ta đáp ứng rồi." ánh mắt của Hàn Lập chợt lóe lên và có một chút do dự nhưng liền đồng ý ngay.

" Tốt, ngươi đã đáp ứng vậy hãy viết ra một phần huyết chú đi." Đại hán cười ha hả lên một tiếng hướng tới phía sau kêu một tên kỵ sĩ đi tới.

Từ phía sau một tên kỵ sĩ từ trên người lấy ra một sấp giấy thật dày, rồi tùy ý rút ra một tờ. Cắn ngón tay một cái rồi viết lên trên đó vài dòng xong rồi nhảy xuống khỏi cự lang đi tới phía trước.

Đem tờ giấy đưa ra trước Hàn Lập mở ra để cho hắn nhìn qua một lượt.

Hàn Lập nhướng mày nhìn tờ giấy này nhìn một hồi lâu không nói lời nào.

"Như thế nào, ngay cả Huyết Chú Văn Thư mà ngươi cũng chưa từng thấy qua hay sao?" Đại hán ngẩn người ra rồi dường như nhớ ra cái gì đó nói.

" Không có, bởi đây là lần đầu tiên tại hạ nhìn thấy nó. Có thể nói cho ta biết vật này có tác dụng gì hay không?" Hàn Lập nhìn chăm chú tờ giấy với rất nhiều ký hiệu, thành thật trả lời.

Tờ giấy này là loại giấy gì nó có lẽ giống như là một trang phù chú mà thôi.

Những ký hiệu trên mặt của cái phù triện này hắn cũng biết một chút. Cái này giống như là một loại ký hiệu rất là xa xưa ở nhân giới. Nhưng có thể sắp xếp thành hàng từng câu chữ như vầy thì đây là lầ đầu tiên hắn thấy được. Mà nó dường như còn có mơ hồ tỏa ra một luồng huyết tinh khí thật là có chút quỷ dị.

"Ngay cả Huyết Chú Văn Thư mà cũng chưa từng thấy, chẳng lẽ là người từ phía đông tới đây sao? Vậy để ta nói cho ngươi biết. Vật này cũng rất là đơn giản chỉ cần ngươi thấy chữ viết trên đó không có vấn đề và lại cam tâm tình nguyện nhỏ ra một giọt máu thì khế ước lập tức có hiệu lực. Nếu như ngươi thay đổi chủ ý thì huyết chú chi lực sẽ lập tức hút lấy một phần tinh hồn của ngươi để cho ngươi sống không bằng chết. Hắc hắc đây là độc môn do Huyết chú môn luyện chế thành. Trừ phi có người là thần tiên thì mới có khả năng giải trừ nếu không thì bị cấm chế ở đây." Cuối cùng đại hán nhịn không được, thuận miệng giải thích một chút.

Trên mặt của Hàn Lập lộ vẻ do dự!

Thừa dịp lúc này, mặc dù hắn không thể biết huyết chú này sẽ nguy hiểm thế nào nhưng hắn cũng đã biết được một ít ý nghĩa của nó.

Cái phù triện này xem qua cũng không phức tạp! Mặc dù không cách nào hiểu rõ được. Nhưng lấy khả năng chế tạo phù triện cao siêu của hắn thì việc phá giải nó cũng không phải là việc lớn. Hơn nữa thông qua độ phức tạp của những ký hiệu này thì chỉ có thể ước thúc được trúc cơ kỳ tu sĩ. Cho nên chỉ cần là kết đan kỳ thì không thành vấn đề.

Mặc dù trong cơ thể của hắn không còn chút pháp lực nào nhưng Nguyên Anh biến thành tinh nguyên tất cả đều quán chú vào trong cơ thể của hắn thì hắn lại càng không cần phải sợ gì tới cái huyết chú này.

Chỉ sợ cái lời nguyền cấm chú này khi đi vào cơ thể hắn sẽ liền bị hóa giải hết ngay lập tức.

Có thể nói vật này giống như là một vật tà khí gọi là *" Minh Hà Chi Hiệt"* do lão giả họ Tính của Cửu U tông làm ra. Nhưng hai cái này không thể nào đánh đồng giống nhau được.

Bởi Minh Hà Chi Hiệt có thể ướt thúc được cả Nguyên Anh Kỳ tu sĩ mà Huyết Chú Văn Thư có thể nói hơn phân nữa là được phàm nhân sử dụng cầm chế lẫn nhau. Hơn nữa nghe qua khẩu khí của đại hán thì vật này cũng là một vật bình thường.

Tâm niệm của Hàn Lập nhanh chóng bình tỉnh lại và ánh mắt đồng thời xem qua những dòng chữ được viết ra trên tờ giấy này thì thấy nói rõ là vì để cứu hắn thì hắn phải chịu ước thúc hai mươi năm làm việc để bù lại.

" Có thể, không thành vấn đề. Nhưng hiện tại ta không cách nào nhúc nhích được. Có thể hay không để sau này thực hiện miệng của Hàn Lập trả lời đồng ý nhưng bộ dáng của hắn thì không có ý gì là tình nguyện. Ra vẻ lấy cớ để né đi.

Đại hán mặt sẹo cười lạnh một tiếng đưa tay cầm lấy Huyết Chú Văn Thư đưa lên cằm nói

"Tiểu Thất. Ngươi giúp hắn một cái."

Tên kỵ sĩ có tên là Tiểu Thất lập tức đem tờ giấy đi tới trước ngực Hàn Lập đưa ra. Một tay nắm lấy cổ tay của Hàn Lập còn tay kia thì hàn mang chợt lóe từ bàn tay xuất hiện ra một thanh chủy thủ sắc bén dài khoảng một tấc. Hướng tới cổ tay của hắn hoa lên một cái.

" Bụp*" một tiếng của kim khí va chạm âm thanh truyền đến. Nhưng chổ cổ tay của Hàn lập không có chút máu nào mà ngay chổ thanh chủy thủ xoẹt qua ngay cả một vết trầy xướt cũng không thấy.*

Lần này, ngay cả đại hán và bao gồm những người khác tất cả đều kinh ngạc. Còn vị kỵ sĩ cầm chủy thủ còn kinh ngạc hơn nữa.

" Ngươi tu luyện chính là Huyền Giáp Công và còn có Kim Võng Quyết? Có phải tất cả đều tu luyện tới tầng thứ hai.*" Đại hán mặt sẹo sau khi tỉnh lại trên mặt lộ ra vẻ nghiêm nghị hỏi.*

" Là Kim Cương Quyết? tầng thứ ba!*" Nghe được đối phương hỏi như thế Hàn Lập trầm mặc suy nghĩ một chút rồi mới chậm rãi trả lời. Nhưng trong lòng hắn thực sự rất là vui mừng.*

Hiện tại, cuối cùng hắn có thể xác định được từ phân thân của Thiên Lan thú là nơi này chính là linh giới. Nếu không với Kim Tài Quyết bậc này công pháp thì làm sao có thể xuất hiện từ một người là phàm nhân chứ.

"Tầng thứ ba Kim Võng Quyết. Vậy thì đã có thể trực tiếp đối kháng với đê giai yêu thú. Xem ra tại hạ đúng là tìm được một bảo vật rồi. Không trách được Tiểu Thất phàm khí không thể thương tổn được ngươi chút nào. Phải dùng tới *" Kim Oanh Kiếm"* đi. Mặc dù nó chỉ là một kiện đê giai linh cụ. Nhưng chỉ cần các hạ không có chủ ý thúc dục pháp quyết ngăn cản thì ta có thể tạo ra một lổ nhỏ trên người của ngươi. Đại hán mặt sẹo thở hắt ra một cái thần sắc khôi phục lại như thường sau đó bàn tay vừa nhấc một thanh kiếm có vỏ bọc được ném tới.

"Linh cụ?" Hàn Lập vừa nghe loại tên cổ quái này trong lòng vừa động.

Còn tên Tiểu Thất sau khi tiếp được thanh kiếm này thì liền rút ra nghe một tiếng rẹc một cái thì một đoàn kim mang trong nháy mắt hiện ra phóng đi bốn phía. Hai mắt Hàn Lập nhíu lại xem xét, trong lòng cảm thấy kỳ quái.

Cái linh cụ này vừa nhìn dường như giống như là pháp khí. Chẳng lẽ phàm nhân ở linh giới cũng có thể khu động pháp khí?

Nhưng mà sau khi ánh mắt của Hàn Lập cẩn thận liếc qua, cuối cùng cũng phát hiện ra được chỗ không giống nhau. Chính là ở chỗ chuôi kiếm này có khảm một viên linh thạch màu vàng linh quang chớp động không ngừng. Cái linh thạch này không phải cấp thấp đúng là một khối trung giai kim chúc tính linh thạch nhưng so với linh thạch của nhân giới nhỏ hơn khoảng năm lần.

Trong lòng hắn kinh ngạc đó chính là chỉ thấy từ trên người của Tiểu Thất còn lấy ra một cái bao tay bằng da thú sau đó đeo vào, rồi mới từ từ cầm lấy thanh kiếm này.

Cái bao da thú này mặt ngoài có rất nhiều ký hiệu chớp động tất nhiên màu sắc của nó so với khỏa linh thạch bằng hạt đậu không giống nhau.

------oOo------

Chương 1264: Thiên đông Thương Hào

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kim Oánh Kiếm được bàn tay có bao tay nắm giữ quang mang trên thân chợt tắt. Còn thân kiếm thì âm hàn trỗi lên mạnh mẽ bức người.

Nhìn tới đây trên mặt của Hàn Lập không chút thay đổi nhưng trong lòng quả thực có chút giật mình.

Sau khi mang cái bao tay vào thì tên kỵ sĩ dễ dàng khu động được thanh kiếm này. Thanh *"Linh Cụ"* này thật sự làm đảo lộn hết những suy nghĩ trước nay của hắn.

Mặc dù đã nghe phân thân của Thiên LanThánh Thú nói qua thì những vị phàm nhân kiệt xuất của Linh Giới dường như có thể dám cùng với tu tiên giả đối kháng với nhau. Nhưng mặc dù thanh *"Linh cụ"* này thực sự yếu ớt có thể nói giống như là một loại pháp khí. Nhưng mà phàm nhân cũng có thể sử dụng điều này làm cho hắn có chút ngạc nhiên.

Như thế có thể nói, bình thường chẳng phải nhân huynh có thể diệt giết được đê giai tu sĩ.

Hàn Lập thực kinh ngạc một chút. Vị kỵ sĩ trước mặt đoản kiếm trong tay nhoáng lên lần nữa hướng tới cổ tay của Hàn Lập nhưng lần này trông rất là cẩn trọng.

Hàn Lập nhướng mày trong lòng chậm rãi thúc dục pháp quyết.

Nói vậy cũng tốt, Minh Vương Quyết và Kim Cương Quyết mặc dù cùng dạng là công pháp nhưng mà trên phương pháp thì lại khác nhau một cái thì mượn linh lực bên trong cơ thể để tu luyện còn cái kia thì lại mượn linh lực từ bên ngoài để cường quán thân

thể.

Ban đầu Hàn Lập tự nhiên là chọn dùng phương pháp của Minh Vương Quyết để tu luyện nhưng mà hiện tại không thể thục dục được công pháp này mà chỉ có thể sử dụng loại tâm pháp mới thôi. Hơn nữa Minh Vương Quyết của hắn cũng đã tu luyện tới tầng thứ ba còn Thối Cốt Quyết do có được Long Lân Quả phụ trợ cho nên đã sớm tu luyện tới tầng thứ tư.

Chỉ bằng vào thân thể mà nói nếu như hắn không có vận dụng kiềm hảm bớt uy năng của Kim Cương Quyết thì Kim Oánh Kiếm cũng không cách nào thương tổn được hắn.

Ngay khi đoản kiếm này tiếp xúc tới cổ tay của hắn thì kim mang thoát dừng lại cuối cùng thì cũng cắt qua được một vòi máu chảy ra.

Kỵ sị vội vàng nắm lấy tay kia của Hàn Lập điểm vào chổ máu này rồi bắt đầu viết ra mấy loại ký tự cổ quái lên Huyết Chú Văn Thư này.

Ngay khi mấy dòng huyết chú này viết ra thì nó liền nhập vào trong tờ giấy không còn bóng dáng nữa. Giờ phút này tên kỵ sĩ mới nhìn Hàn Lập cười một tiếng nói.

" Giờ các hạ chỉ cần đem nội dung của khế ướt này nghĩ tới một lần rồi tỏ vẻ đồng ý là được rồi!"

Hàn Lập nghe xong như vậy trong lòng vừa động nhưng vẫn cứ làm theo y vậy.

Kết qua là quang mang trên Huyết Chú Văn Thư bỗng đại phóng lên rồi các loại ký tự dường như sống lại từ trong văn thư bắn ra rồi nhập vào trong người của Hàn Lập và tên kỵ sĩ sau đó không thấy nữa.

Còn cái Huyết Chú Văn Thư thì tự mình phát ra âm thanh nghe *" Phù phù."* một tiếng rồi tự cháy tạo thành một đoàn bích lục trong hỏa diễm cháy không còn gì hết.

"Ha ha, rất tốt! Hàn huynh đệ, từ hôm nay trở đi ngươi chính là người của Thiên Đông Thương Hào chúng ta. Tiểu Thất, đi tìm một chiếc xe đến. Hiện giờ thân thể của Hàn huynh đệ còn yếu lắm không thể nào cưỡi được Toan Lang Thú. Kỵ sĩ mặt sẹo mặt lộ vẻ tươi cười nhìn Hàn Lập với vẻ mặt rất là ôn hoà.

Lúc nảy tên thanh niên đáp ứng một tiếng lập tức thúc dục cự lang phía dưới đi tới phía trước. Còn đại hán mặt sẹo thì cười híp mắt cùng với Hàn Lập nói chuyện phiếm và cũng tự giới thiệu về mình.

Lúc này Hàn lập mới biết được đại hán mặt sẹo tên là Trương Khuê là một vị hộ vệ đội trưởng của Thiên Đông Thương Hào. Lần này hắn hộ tống một lô hàng hóa quý trọng và đắc giá đi ngang qua Thanh La sa mạc này. Còn Thanh La sa mạc thì không thể coi là nhỏ được bởi vì một đội xe muốn đi nhanh nhất cũng phải mất một tháng thời gian mới đi được từ bên này băng xuyên qua tới bên kia.

Trong khi hai người đang nói chuyện với nhau thì từ phía xa thấy có bụi bay mịt mù nổi lên. Có một vật rất là to lớn hướng chổ này đi tới. Tiểu Thất nhìn thấy đám bụi này liền tiến tới phía trước dường như là để chỉ đường.

Khi nó đi tới gần thì lúc này Hàn Lập mới thấy rõ đó là một con cự quy khổng lồ cao khoảng bốn năm trượng còn bề ngang khoảng bảy tám trượng từ xa đi tới.

Ở trên cự quy còn có một cái thùng xe bằng gỗ xanh còn phía trước thì có một cái chổ ngồi, ngồi trên đó là một tên hôi bào lão giả trông rất là xấu xí nhìn bề ngoài thì giống như là một tên phu xe vậy.

Cự quy khi tới trước mặt mấy tên kỵ sĩ thì dừng lại còn thùng xe thì tự động mở ra bên trong xuất hiện ra một người thiếu nữ vận áo xanh khoảng chừng mười lăm mười sáu tuổi, mặt tròn xinh đẹp bộ dáng thật là đáng yêu.

"Trương thúc, chính là người này sao?" *Thiếu nữ đưa mắt nhìn tới Hàn Lập đang nằm dưới đất liếc qua một cái cười híp mắt hỏi.*

"Hương nhi cô nương! Vị này Hàn huynh đệ đã gia nhập vào hiệu buôn của chúng ta nhưng giờ thân thể không được tốt lắm. Những xe khác thì chứa đầy hàng hóa. Vì vậy chỉ còn nước phải làm phiền tới mấy vị cô nương." *Đại hán mặt sẹo rất là khách khí với thiếu nữ nói.*

" Ồ, nếu như đã gia nhập vào hiệu buôn của chúng ta thì cũng không phải là người ngoài. Chiếu cố hắn một chút cũng là chuyện phải làm. Đưa hắn tới đây đi." *Thiếu nữ thản nhiên cười nói một câu. Mặc dù còn nhỏ tuổi nhưng đã lộ ra một nét rất là quyến rũ.*

Đại hán mặt sẹo trong miệng liên tục cảm ơn. Lập tức tay vung lên hai tên kỵ sĩ nhảy xuống cự lang đem Hàn Lập từ trong đống cát lôi ra. Một người khiêng cái đầu còn người kia thì bê cái chân. Rồi leo lên một cái thang dây, đem Hàn Lập đưa lên mình con cự quy.

Thân hình của người thiếu nữ nhoáng lên, tiến vào trong xe trước theo sau là hai tên kỵ sĩ cũng đã đem Hàn Lập tới cửa xe. Hàn Lập đưa mắt liếc qua một cái liền nhìn thấy hết thảy mọi thứ ở trong xe.

Bên trong thùng xe không gian rất lớn có thể chứa được hơn mười người. Nhưng lúc này ngoại trừ thiếu nữ vận áo xanh ra thì bên trong xe còn có ba vị thiếu nữ nữa. Tuổi từ khoảng mười hai, mười ba đến khoảng mười sáu, mười bảy. Mặc dù còn nhỏ nhưng dung mạo ai cũng rất là xinh đẹp. Và cũng không ai giống ai cả.

Mà bên trong xe ngoại trừ một cái bàn và bốn phía đều giăng các loại màn tơ thả dài xuống thì trống không không có thứ gì hết. Trông rất là trống trải.

Không trách được vì sao mà đại hán mặt sẹo lại đưa Hàn Lập vào đây.

Sau đó Hàn Lập được bố trí nằm trên một cái ghế dài trên mặt lót một tấm nệm làm bằng một loại da thú màu vàng mềm mại ở một góc của thùng xe. Thật là thoải mái.

Hai tên kỵ sĩ này làm xong thì liền nhanh chóng lui ra ngoài mà không dám liếc mắt nhìn tới mấy vị cô nương đang ở trong này.

Hàn Lập có chút kinh ngạc nhưng do trước đây khi còn ở Nhân Giới đã trải qua không biết bao nhiêu là sóng to gió lớn. Vì vậy tự nhiên sẽ không lộ ra bất kỳ việc gì là khác thường. Sau khi hướng tới mấy vị nữ tử nọ mỉm cười chào hỏi. Rồi liền tự động nhắm mắt nghỉ ngơi dưỡng sức.

Có thể nói là trong thân thể của hắn không còn một tia pháp lực. Hơn nữa kinh mạch còn không có hoàn toàn khôi phục. Thực sự là không thể tu luyện bất cứ cái gì hết. Nhưng là ở trong sa mạc này hơn một tháng trời ban ngày thì nắng như thiêu đốt còn ban đêm thì lạnh thấu xương. Hơn nữa bên trong cơ thể chịu rất nhiều áp lực và đau khổ vì vậy tinh thần của hắn rất là mệt mỏi.

Trong thùng đang có bốn vị nữ tử ngồi. Ngay từ lúc đầu bọn họ đã dùng ánh mắt tò mò đánh giá Hàn Lập rồi thầm thì nói nhỏ với nhau rõ ràng là đang bàn tán về hắn.

Mặc dù âm thanh của những vị nữ tử này rất nhỏ nhưng ở cự ly gần như vậy cùng với thính lực của Hàn Lập rất tốt cho nên đã nghe hết toàn bộ nội dung câu chuyện mà họ nói.

"Hương nhi muội muội người bị này bị cái gì mà lại không thể nào cử động được kia chứ."

" Ai mà biết, nhưng mà lúc nãy có nghe qua Trương thúc nói là chút nữa có một vị tu tiên đến xem xét lại."

" Hừ hừ, không biết Trương đại thúc xem thế nào mà lại coi trọng người quá? Nhưng mà vị tu tiên này lẽ nào lại dễ dàng mời tới được kia chứ. Việc này không rõ ràng lắm nhưng mà Trương thúc nói người này dường như tiềm lực rất lớn có thể nói là một nhân tài hiếm có. Nếu không thì cũng đã không cho hắn vào trong sương phòng của tỷ muội chúng ta."

" Nhân tài? Ta thật sự không biết hắn tài giỏi chỗ nào nữa. Người này nhìn qua thì thấy cũng bình thường thôi?"

Hàn Lập đối với những lời bàn tán của những vị nữ tử này làm như là không nghe thấy tới chỉ lẳng lặng nằm trên tấm da thú mà không nhúc nhích.

Lúc này cự quy lại quay đầu và bắt đầu di chuyển. Mặc dù tốc độ không chậm nhưng lại rất vững vàng. Trong thùng xe Hàn Lập cũng chỉ có thể cảm nhận được có sự xóc nhẹ mà thôi.

Không lâu sau đó cự quy bỗng nhiên dừng lại.

Âm thanh ồn ào nổi lên từ xa ttruyền đến có lẽ cự quy đã về tới đội xe của họ rồi.

Rồi lại nghe tiếng của đại hán mặt sẹo quát lên một tiếng. Cả đội xe lại tiếp tục lên đường.

Do Hàn Lập nằm bên trong thùng xe nên không thể thấy được tình hình của đội xe nhưng có thể biết được số lượng đội xe này không ít có thể vào khoảng hai ba trăm người.

Lúc này bốn vị nữ tử bàn tán chuyện của Hàn Lập một hồi thấy hắn không có chút phản ứng nào liền thấy không có chút hứng thú nên đã chuyển đề tài bắt đầu nói đến những chuyện khác.

Lần này thì âm thanh lại lớn hơn rất nhiều so với lần trước và không chút kiêng nể gì tới Hàn Lập.

" Nghe nói lần này Thiên Đông Thương Hào chúng ta vận chuyển hàng hóa dường như có quan hệ tới sự an nguy của An Viễn Thành. Cho nên An Viễn Thành Thành Chủ mới trả một lượng linh thạch rất lớn để thuê đội xe của hiệu buôn chúng ta vận chuyển hàng hóa từ một chỗ xa xôi như thế tới. Nếu không thì một cái thành nhỏ như An Viễn Thành này cũng không thể nào thuê được Thiên Đông Thương Hào làm chuyện này.

" Nhưng mà hiện tại Hà phu nhận đã tới trước An Viễn Thành mà ngay cả bốn người chúng ta cũng không có mang theo việc này thực sự là kỳ quái."

" Hì hì, ba người các ngươi đúng là không biết gì hết. Lần này phu nhân tự thân đi làm việc thì có thể thấy hàng hóa lần này rất là quan trọng. Hơn nữa lần này phu nhân còn đi tới để đón ngũ thiếu gia về nhà.″

″Ngũ thiếu gia. Vị này chính là con ruột của phu người mà mười mấy năm trước được đưa tới đây để tu luyện. Nhưng không phải đã nói là ngũ thiếu gia đã được một vị tu tiên sĩ thu vô là môn hạ rồi hay sao chứ? Giờ sao lại xuất hiện ở An Viễn Thành này." Một tiếng kinh hãi la lên, nghe ra âm thanh này là của vị thiếu nữ tên là Hương nhi.

" Cái này ta cũng không rõ lắm. Ta cũng mới nghe phu nhân nói vậy.″

″Ta nghe nói vị ngũ thiếu gia này bởi thân có đủ linh căn nên từ khi còn nhỏ đã được phu nhân và lão gia thương yêu rất nhiều. Nếu là như vậy thì phu nhân không thể tự thân mình tới đây trước rồi."

Mấy vị nữ tử này nói chuyện không ngừng còn Hàn Lập nằm trên ghế dài thần sắc bình thường ngực phập phồng dường như đã ngủ rồi.

"Ai ở bên ngoài?" vị thiếu nữ lớn tuổi nhất ở trong xe có một vị thiếu nữ vận áo xanh sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống hướng tới cửa xe nói.

Còn ba vị nữ tử khác nghe vậy thần sắc hơi đổi.

Lúc này từ bên ngoài thùng xe truyền đến một âm thanh nhàn nhạt của một vị nam tử.

"Liễu nhi cô nương, bần đạo là Nam Kỳ Tử được Trương thí chủ mời đến để xem qua một vị thí chủ là họ Hàn?″

″Thì ra là Nam Kỳ Tử đạo trưởng. Liễu nhi thất kính.

Đạo trưởng mời vào!" Thiếu nữ vận áo xanh thần sắc hòa hoãn theo bản năng quay đầu liếc mắt nhìn tới góc của thùng xe.

Kết quả làm cho cô ta phải ngẩn ra!

Bởi vì không biết từ lúc nào Hàn Lập đã mở hai mắt ra. Hơn nữa đầu ngẩng lên vừa lúc chạm mắt với ánh mắt của cô ta, khóe miệng có chút cười.

Lúc này, vị nữ tử thúy sam tên là Hương nhi đã mở cửa xe ra, phía bên ngoài là đang có một vị hoàng bào đạo sĩ cùng với một vị lão giả áo trắng.

Đạo sĩ chỉ có khoảng ba mươi tuổi, thanh quang trên mặt hiện ra, rõ ràng là pháp lực đã đạt tới một tầng pháp lực nào đó rồi. Còn vị lão giả áo bào trắng thì đầu tóc điểm bạc mặt có vài nếp nhăn xem ra có vẻ già nua một chút.

" Tốt, Phù lão! Lão nhân gia người sao cũng lại đến." gặp mặt vị lão giả áo trắng. Thiếu nữ vận áo xanh ngẩn ra cảm thấy không ngờ tới được.

------oOo------

Chương 1265: Nam Kỳ Tử và Phù lão

Nguồn: EbookTruyen.Net

" Thật không thể nào nghĩ ra là người mới gia nhập này lại là một vị tuổi trẻ kỳ tài hiếm thấy. Có thể tu luyện Kim Cương Quyết tới tầng thứ ba rồi. Thực sự làm cho lão phu giật mình đây." Lão giả ho nhẹ tiếng, mấy nếp nhăn trên mặt lay động.

"Kim Cương Quyết tầng thứ ba! Người này?" Thiếu nữ vận áo xanh thật sự kinh hãi hai mắt trợn tròn nhìn tới.

"Hương nhi muội muội không được vô lễ. Nhanh chân nhường đường cho Đạo trưởng và Phù lão đi vào đi." Thiếu nữ vận áo lam ánh mắt chớp động rồi lại nói như vậy.

" Ai da là Hương nhi thất lễ." Hương nhi sau khi được Thiếu nữ vận áo lam nhắc nhở mới tỉnh ngộ ra. Vội vàng chuyển thân nhượng hai người đi vào cửa.

Vị đạo sĩ Nam Kỳ Tử mỉm cười không thèm để ý tới. Còn Phù lão thì thở dài một hơi sau đó mới chậm rãi từ từ đi vào trong cửa xe.

Lúc này ngoài trời sắc trời tbên ngoài đang tối dần còn đội xe thì vẫn nhanh chóng đi tới phía trước mà không chú ý tới việc này.

" Vị huynh đài này chính là người mà Trương lĩnh đội trưởng nói tới sau." Đạo sĩ không chút khách khí hỏi ánh mắt thì liếc qua Hàn Lập nhìn một cái.

" Không sai chính là tại hạ. Đạo trưởng là do Trương huynh mời tới nhưng chỉ sợ thân thể của tại hạ sẽ làm cho đạo trưởng bó tay. Vì vậy cứ để cho tại hạ tự mình tịnh dưỡng vài tháng thì sẽ tự động khỏi." Hàn Lập bình tỉnh trả lời.

" Hắc hắc, nếu như các hạ có thể tu luyện Kim Cương Quyết tới tầng thứ ba thì thần thông to lớn và cũng không thấp hơn tại hạ. Nhưng tu tiên giả cùng với luyện thể sĩ các ngươi có chút bất đồng. Nói không chừng bần đạo cũng có biện pháp đây. Vì vậy ngươi sẽ không cần phải nằm một chỗ lâu tới vài tháng." Nam Kỳ Tử không quan tâm tới nói đó mà lại kinh đạm trả lời.

Hàn Lập nghe vậy trên mặt hiện ra một tia dị biến.

Mặc dù thần niệm của hắn không cách nào phóng xuất ra ngoài cơ thể để kiểm tra tu vi của đối phương nhưng với khoảng các gần như vậy thần niệm của hắn cũng có thể mơ hồ cảm giác được vị đạo sĩ trước mặt mình chính là một vị trúc cơ kỳ tu sĩ.

Khi còn ở nhân giới thì bất kỳ là ai một khi tiến vào tu tiên giới thì đều có một loại cảm giác đó là đều xem phàm nhân là những cấp dưới. Cho dù người đó là Luyện Khí Kỳ tu sĩ thì cũng có cảm giác như vậy. Nhưng khi tiếp xúc với một vị đạo sĩ có trúc cơ kỳ tu vi ở linh giới này thì thấy hắn rất là khách khí khi nói chuyện với một người là phàm nhân như mình. Điều này Hàn Lập thực sự không bào giờ dám nghĩ tới và cũng có cảm giác là lạ.

Xem ra đúng như những gì mà phân thân của Thiên Lan Thú đã nói thì lực lượng của phàm nhân ở linh giới không đơn giản. Thậm chí ngay cả tông môn tu sĩ cũng không dám khinh thường.

Ttrong lòng tự đánh giá như thế trên mặt của Hàn lập hiện ra nụ cười khách khí nói.

"Nếu đạo trưởng đã nói như thế, vậy thì làm phiền đạo trưởng."

Nam Kỳ Tử thấy Hàn Lập đồng ý thì lộ vẻ tươi cười sau đó vung tay một cái trên cổ tay áo xuất hiện ra một cái viên hoàn màu xanh nhạt còn tay kia thì đưa tới cái viên hoàn rồi trong tay xuất hiện ra một cái kính đồng màu vàng.

Thấy như vậy trong lòng Hàn Lập nhất động.

Cái này dường như cũng là một cái trữ vật pháp khí nhưng rõ ràng là tốt hơn nhiều so với trữ vật đại. Một tên Luyện Khí Kỳ tu sĩ mà có được đồ vật như vậy thì ra những thứ đồ này vật thông dụng ở linh giới tu sĩ rồi.

Có thể nói hơn một phân nữa tu sĩ ở linh giới không có sử dụng tới.

Trữ vật đại của hắn có cất một cái nguyên anh tán đi thì hai viên Diệt Tiên Lôi hắn đã lấy ra dấu ở trên người. Còn tất cả những bảo vật khác hắn đều bỏ vô những túi khác và đem chôn cùng với mấy cái linh thú túi sâu hơn mười trượng dưới đất.

Vì để an toàn hắn đã cố ý đem mấy cái linh thú túi để lại nhưng đã mở túi ra và ra lệnh cho Phệ Kim Trùng, Lục Dực Sương Công và Đề Hồn Thú trông coi mấy túi trữ vật này.

Còn con Thổ Giáp Long lúc trước hắn đã để lại cho Nam Cung Uyển ở hạ giới mà không có đem tới linh giới này.

Lúc này trên người hắn ngoại trừ một cái có một cái có khả năng hóa vô hình là Hóa Linh Phù cùng với Phá Diệt Pháp Mục là không ai nhìn thấy còn tất cả các thứ như Hư Thiên Đỉnh cùng với bảy mươi hai khẩu Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hắn đều để lại ở bên trong sa mạc. Bởi hiện tại hăn không cách nào khu sử được pháp lực nên nếu như mang theo nhiều loại trọng bảo như vậy thì thực sự là mang họa sát thân. Hắn cần phải chờ tới khi nào có thể hồi phục được pháp lực thì sẽ trở lại nơi này để lấy lại mấy loại bảo vật này là được. Hơn nữa ở trong sa mạc hoang vu như thế này và được linh trùng canh giữ thì chắc sẽ không có vấn đề gì xảy ra.

Còn cái bình nhỏ thần bí màu xanh biếc kia sau khi suy xét một hồi lâu rồi cuối cùng hắn cũng đem theo giữ nó ở trên người.

Cái bình nhỏ bình thường này nếu như bị người khác thấy thì cũng nghĩ nó là vật bình thường mà thôi.

Trong đầu Hàn Lập suy nghĩ lướt nhanh qua như vậy xong

Cuối cùng thì có một đoàn thanh quang từ trên kính bắn ra đem hơn phân nữa người trên của Hàn Lập bao lại.

Hai mắt của Nam Kỳ Tử nhẹ nhàng nhắm lại thông qua cái pháp khí cầm trong tay cảm ứng được cái gì đó. Sau đó trên mặt của vị Trúc Cơ Kỳ tu sĩ này hiện ra vẻ mặt ngạc nhiên nhưng vẫn đợi một lúc rồi mới mở mắt ra. Với dáng vẻ kỳ quái dò xét Hàn Lập.

"Như thế nào đạo trưởng có phát hiện ra gì khác lạ không?" Hàn Lập bất động thanh sắc hỏi.

" Thí chủ thực sự là hiểu bản thân mình, phân nữa hạ thể thật là tốt. Nhưng hơn phân nữa nội kinh phương trong cơ thể của Hàn thí chủ đã bị vỡ nát. Xem ra thì Kim Cương Quyết còn không có quán chú đủ linh khí hơn nữa không có đan dược phụ trợ vì vậy có chút thiếu hụt. Thân thể của nhân tộc chúng ta không thể so sánh được với Yêu tộc Yêu thú mà thân thể trời sinh mạnh mẽ. Vì vậy tu luyện có chút sai lầm thì sẽ tự hủy hoại đi chính mình. Cũng may là thí chủ dường như đã lĩnh ngộ ra điều gì đó nên kinh mạch bị vỡ tan không quá nghiêm trọng và hoàn toàn có thể chữa khỏi. Nhưng mà thương tổn như thế có thể cũng không được hoàn toàn sửa chữa. Mà ta cũng không có được loại đan dược nào thích hợp để giúp cho thí chủ, duy có một việc là có thể cho thí chủ vài tấm Thanh Tâm Phù để giảm bớt sự thống khổ của bản thân." Nam Kỳ Tử thở dài ra một hơi cười khổ rồi nói.

" Thật là làm phiền!" Hàn Lập mỉm cười nói.

"Hắc hắc! Nếu Nam Kỳ Tử tiên sư đã xem qua thì lão có xem qua cũng vậy. Nhưng mà cũng không sao.

" Phù thí chủ thật là khiêm nhường. Phù sử gia truyền Huyền Thiên Cửu là Kim Châm Thái Sinh được rất nhiều người biết tới và luôn cả những vị tu tiên đồng đạo đều biết tiếng. Bần đạo cũng đã nghe danh từ lâu rồi." *Đạo sĩ lại khách khí hướng lão giả nói.*

" Tại hạ chỉ là một tên đệ tử của Phù gia mà thôi. Vì vậy chỉ biết chút ít về Huyền Thiên Kim Châm thuật mà thôi, đạo trưởng thật quá xem trọng ta." *Lão giả áo trắng lắc đầu liên tục tỏ vẻ không đồng ý.*

Nam Kỳ Tử cười cười rồi không nói thêm tiếng nào mà cử động *thân thể.*

Lảo giả áo trắng tiến lên một tới trước mặt Hàn Lập.

Đưa tay nắm lấy cổ tay của Hàn Lập còn tay kia thì vung lên lập tức có mấy đạo kim ti xe gió bay ra.

" Bụp." *một tiếng truyền đến người của Hàn Lập một số cây kim châm màu vàng cắm vào trong người của hắn hơn một nữa.*

Nguyên bản là không thể nhúc nhích chút nào giờ bỗng nhiên Hàn Lập lại có thể tự động ngồi được nhưng cả thân thể hắn giống là một khúc gỗ cứng ngắt không linh hoạt được.

" Liễu nhi các ngươi lấy ngay một cái gối kê ra phía sau lưng của hắn để cho hắn ngồi cho vững lại." *lão giả không chút hoang mang hướng tới thiếu nữ áo lam nói.*

" Tuân mệnh Phù lão! Hương nhi mau đi lấy chăn gối của chúng ta để cho Hàn công tử dùng." *thiếu nữ áo lam nhanh chóng đáp ứng rồi quay lại phân phó.*

Vị Hương nhi thúy sam nghe vậy liền ngẩn ra tỏ vẻ khó khăn nhưng vẫn đáp ứng một tiếng rồi đi ra khỏi thùng xe.

Thừa cơ hội này lão giả áo bào trắng liền đi tới ngồi bên cạnh Hàn Lập rồi khép hai mắt lại rung đùi tỏ vẻ rất là hài lòng.

Hàn Lập nhìn lão giả không nói lời nào.

Hắn cảm ứng được một khí lưu yếu ớt đang ở trong cơ thể hắn đang bắt đầu phân tán chạy đi khắp nơi có mà như không có.

Nếu thần thức của hắn không phải vô cùng cường đại với lại hắn hiểu biết rất rõ cơ thể mình như lòng tay thì thật sự không cảm giác được việc này.

Lão giả dường như cảm ứng được Hàn Lập đang nhìn mình rất kỹ thì thoáng nhìn liếc lại vừa lúc thấy được ánh mắt đối phương lộ ra vẻ như muốn cười mà lại không cười nên làm cho hắn không *khỏi ngẩn ra.*

Lúc này vị Hương nhi kia đã ôm tới một đống chăn mền bằng lụa trở vào bên trong thùng xe và không cần chờ lão giả phân phó đã tự động đem chăn mện tới đặt sau lưng Hàn Lập.

Hàn Lập nghiên nữa người dựa vào đống chăn mện này thì chợt ngửi được một mùi thơm ngát và miệng thì lên tiếng cảm ơn cô ta.

Thúy Sam thiếu nữ thì lại nhàn nhạt lên tiếng hồi đáp.

Hàn Lập tiếp tục lơ đểnh chú ý hành động của lão giả này.

Lúc này Phù lão đan tay hư không vung lên lập tức trong tay liền xuất hiện ra một đám kim châm mà chúng tương đối dài một chút.

Lão giả dùng hai ngón tay thuần thục đem đám kim châm này cầm lại cho đúng sau một hồi lâu mới mơ hồ vung cánh tay lên giống như là nhanh chóng tạo ra vô số kim mang chợt đem thân thể của Hàn Lập bao vây vào bên trong.

Hàn Lập chỉ cảm thấy vô số vị trí trên người mình chợt lạnh đi dĩ nhiên là bị những kim châm này đâm vào.

Rồi một lúc sau một cảm giác tê dại truyền ra khắp người từ tứ chi cho tới đỉnh đầu của Hàn Lập. Thoáng qua một lúc hắn chậm rãi đem hai tay đưa ra.

Một tiếng thở dài hắt ra từ trong xe truyền ra chẳng những làm cho vẻ mặt của bốn vị thiếu nữ hiện ra vẻ khâm phục mà ngay cả ánh mắt của Nam Kỳ Tử cũng hiện ra vẻ kinh ngạc.

"Bội phục Phù sử Kim Châm thuật thật đúng là cực kỳ kỳ diệu!" *Đạo sĩ cười khẽ nói.*

"Không có gì chẳng qua chỉ là chút tài mọn mà thôi. Ta chỉ tạm thời khôi phục một chút năng lực hoạt động của ngươi. Nhưng mà không thể làm cho ngươi sử dụng khí lực mình. Bởi vì kinh mạch trong cơ thể ngươi dường như đã vị vỡ nát rất nhiều." *lão giả áo bào trắng nghiêm nghị hướng tới Hàn Lập dặn dò.*

"Đa tạ Phù lão!"

Hàn Lập thấy mười đầu ngón tay của mình có thể hoạt động được trong lòng vừa mừng vừa sợ.

Kim châm thuật khi còn ở nhân giới hắn cũng đã đồng dạng học qua và cũng tự nhận thấy mình cũng có chút bản lĩnh nhưng hôm thấy được vị Phù lão này ra tay thì hắn mới biết thực sự là hắn còn yếu kém rất nhiều. Thế gian này còn có người chỉ nhờ kim châm thuật mà có thể tạo ra sự kỳ diệu này đúng là hiếm thấy.

Nhưng sau khi nghe lão giả này nói xong những lời này trong lòng hắn liền lo sợ.

Lão giả áo bào trắng vừa nhìn thấy Hàn Lập có thể cử động được không có vấn đề gì thì đan tay lại hướng tới người của Hàn Lập đâm tới.

Kim mang chợt lóe lên rồi kim châm từ trên người của Hàn Lập bắn ra bay ngược trở về, rồi tay áo của vị lão giả rung lên toàn bộ thu hết đám kim châm này vào trong.

Hàn Lập hoạt động một chân rồi hai chân sau đó thử đứng lên rồi cẩn thận đi tới vài bước.

" Lão phu chỉ có thể làm được như vầy mà thôi để cho hoàn toàn hồi phục thì phải dựa vào chính ngươi. Lão phu cũng có chuyện phải làm, vì vậy không thể ở lâu ở đây được."

Lão giả áo bào trắng liền lập tức lên tiếng rời đi.

Nam Kỳ Tử nghe vậy gật đầu rồi cũng lấy từ trên người ra mấy tấm phù triện cầm ở trên tay tất cả đều hóa thành một đoàn thanh mang nhập vào trong người của Hàn Lập.

Vị Trúc Cơ Kỳ tu sĩ này cũng đồng dạng lên tiếng rời đi.

Vì vậy bốn vị thiếu nữ liền đem hai người này ra khỏi thùng xe rồi mới đóng cửa lại.

Lúc này Hàn Lập ngồi ở trên ghế hai mắt khép lại dường như đang kiểm tra dò xét sự hiệu quả của mấy tấm phù triện nọ.

*"*Hàn đại ca, ngươi thật sự đã tu luyện Kim Cương Quyết tới tầng thứ ba?*" Mấy vị thiếu nữ quay lại thùng xe nhìn nhau rồi lại nhìn tới hắn. Rồi vị Liễu nhi vị thiếu nữ vận áo lam đột nhiên cười cười hỏi.*

" Hàn mỗ chỉ là may mắn luyện thành mà thôi." Mi mắt của Hàn Lập nhìn qua cô ta một cái từ chối cho ý kiến trả lời.

------oOo------

Chương 1266: Sa Trùng Thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn đại ca niên kỉ chưa đến ba mươi tám mà đã luyện Kim Cương quyết đến cảnh giới như thế, không trách lại được Trương Lĩnh đội coi trọng." *Lam Sam như cười như không hỏi.*

"Liễu nhi cô nương quá khen, tại hạ mặc dù đã ký Huyết Chú Văn Thư nhưng cũng không rõ lắm về Thiên Đông Thương Hào, không biết cô nương có thể giới thiệu với tạ hạ đôi chút." *Hàn Lập mỉm cười đáp.*

"Xem ra Hàn đại ca không phải là người của Thiên Nguyên Cảnh chúng ta, nếu không sẽ không hỏi như vậy." *Liễu nhi lưu động sóng mắt che miệng cười rộ.*

"Chẳng lẽ tại đây Thiên Đông Thương Hào rất nổi danh?" *Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, bắt đầu cảm thấy hứng thú.*

"Nổi danh? Hàn đại ca quả thích nói đùa. Hiệu buôn của chúng ta là một trong ba hiệu buôn lớn nhất Thiên Nguyên Cảnh, hơn một trăm thành thị lớn nhỏ đều có chi nhánh của chúng ta, tổng bộ thậm chí còn đặt tại Thiên Nguyên Thánh Thành." *Lam Sam thiếu nữ hơi nhếch miệng, bộ dáng có chút tự đắc.*

Nhưng tiếc là những điều này đối với một kẻ vừa phi thăng Linh giới như Hàn Lập lại căn bản không có chút ý nghĩa nào.

Hắn cảm giác Thượng Bách thành thị cũng không lớn lắm, tùy tiện tìm một quốc gia tại Nhân giới cũng đủ hơn xa những thành thị này. Nhưng nhìn bộ dáng đắc ý của nàng thì thật không biết nha đầu này là ếch ngồi đáy giếng hay quả thật tình hình Linh giới và Nhân giới không hoàn toàn giống nhau.

Hàn Lập tuy có chút kỳ quái nhưng không lộ vẻ khác thường, ngược lại giả vờ không biết gật đầu:

"A, hiệu buôn của chúng ta thật không phải nhỏ, bất quá vừa rồi ta có nghe mấy cô nương nói hiện tại xa đội đi An Viễn thành, không biết thành thị này tại địa phương nào, cách nơi đây bao nhiêu ngày lộ trình?"

"Người cũng thật là, còn dám nghe lén tỷ muội ta nói chuyện"

Hồng sam thiếu nữ nhỏ tuổi nhất cười hi hi.

Hàn Lập ho nhẹ một tiếng có chút bó tay. Mấy nha đầu này lúc nãy đàm luận thanh âm lớn như thế muốn không nghe cũng không được.

"Thuyên nhi không được vô lễ. Hàn đại ca đừng phiền, Thuyên nhi chỉ là tuổi nhỏ thích đùa giỡn, thật sự không có ác ý gì." *Lam Sam thiếu nữ khiển trách Hồng Sam thiếu nữ một câu rồi quay sang Hàn Lập.*

Nàng cảm nhận được Hàn Lập tuy chỉ mới gia nhập Thiên Đông Thương Hào nhưng trẻ tuổi như thế mà đã có một thân luyện thể thuật cao minh, khẳng định sau này sẽ được hiệu buôn trọng dụng.

Nàng hiển nhiên không muốn làm mất lòng hắn lúc này.

Hàn Lập mỉm cười, đang muốn mở miệng đáp lời đột nhiên thùng xe dập một cái, cự quy đã ngừng lại.

Lần này Lam Sam thiếu nữ ngẩn ra nhưng cũng kịp phản ứng:

"Vương bá, chuyện gì vậy?"

"Phía trước Xích Linh tước phát hiện một đám Sa Trùng thú tựa hồ đang theo dõi xa đội." *Lão giả đánh xe hồi đáp.*

"Chỉ là một đám Sa Trùng thú, phái vài người đến đuổi đi là được, tại sao phải khiến toàn xa đội ngừng lại, chúng ta vốn đã trậm trễ lịch trình rồi." *Lam Sam thiếu nữ có chút bất mãn.*

"Nhưng trong đám này có một con yêu trùng đã mở một ít linh trí, nếu không lập tức tiêu diệt nó chỉ sợ sẽ gặp phải phiền toái lớn." *Lão giả cười khổ.*

"Đê giai trùng yêu quả thật có chút khó giải quyết. Bất quá hổ phách quyết của Trương Lĩnh cũng đã luyện đến tầng thứ năm, phối hợp với Kim Oánh Kiếm do phu nhân ban tặng hẳn đối phó với chúng cũng không thành vấn đề." *Lam Sam thiếu nữ không cần suy nghĩ trả lời.*

"Liễu nhi cô nương nói không sai, chỉ là bên cạnh đám trùng yêu này còn có một vài thú trùng biến dị, bọn Trương Lĩnh nếu ứng phó sợ sẽ gặp phải nguy hiểm." *Lão giả lại chần chờ đáp.*

"Biến dị trùng thú! Quả thật nguy hiểm. Nhưng trong xa đội không phải cũng có Nam Kỳ Tử đạo trưởng và vài tu tiên giả sao, để bọn họ cho thủ hạ ra tay đi." *Lam Sam thiếu nữ đánh giá tình hình, thanh âm cũng hòa hoãn.*

"Trương Lĩnh đã cầu qua nhưng lại bị cự tuyệt. Đám người đạo trưởng đều xuất thân từ Cẩu Lũ sơn, nếu đám trùng thú không chủ động công kích bọn họ thì họ cũng sẽ không ra tay." *Lão giả thở dài.*

"Thật là phiền phức. Ta cũng đã nói qua, không cần thuê bọn tu sĩ Cẩu Lũ sơn mà, bọn họ chịu nhiều quy củ hạn chế quá." *Hồng Sam thiếu nữ nhíu mũi, có chút không cao hứng.*

"Cũng không trách được bọn họ, Cẩu Lũ sơn nguyên bổn là tu luyện khu trùng thần thông, đối phó với các yêu thú khác thì không sao nhưng gặp phải yêu trùng thì cũng không tốt lắm. Như vậy đi, phu nhân lúc trước đã giao cho ta vật này, nay ta đem nó xuất ra trợ giúp Trương Lĩnh đội một tay. Ngươi đi trước báo cho hắn một tiếng, ta lập tức ra ngay." *Liễu nhi trầm mặt một chút, thần sắc ngưng trọng.*

"Vậy thì tốt, vật ấy đối phó với đám trùng thú này quả không có vấn đề." *Lão giả nghe lời ấy tựa hồ an tâm không ít.*

"Liễu nhi tỷ tỷ, người quả thật muốn dùng vật kia sao? Vạn nhất có gì xảy ra, phu nhân sẽ trách phạt đó." *Hương nhi có chút lo lắng nói.*

"Không sao đâu, vật kia đã được phu nhân thuần hóa nhiều năm như vậy cũng đã có chút linh tính, đối phó cùng đê giai yêu thú sẽ không rơi xuống hạ phong đâu, dùng để đối phó với đám trùng thú này không thành vấn đề." *Lam San thiếu nữ cười một tiếng, sau đó rời khỏi thùng xe.*

"Ta có chút bất an, muốn ra ngoài xem một ít." *Hồng Sam thiếu nữ nhỏ tuổi nhất cắn môi, thân hình lóe lên cũng theo sau ra ngoài.*

Hương nhi cùng bạch sam thiếu nữ còn lại liếc mắt nhìn nhau cười khổ, sau đó cũng không nói gì thêm cùng nhau bước ra.

Trong nháy mắt trong thùng xe chỉ còn lại một mình Hàn Lập.

Hắn ngồi trên ghế, nhìn cửa xe trước mặt, hai mắt nhíu lại ra vẻ do dự.

Một lát sau, một tiếng rống chói tai từ phụ cận truyền đến, thanh âm mang đầy vẻ huyết tanh bạo ngược.

Thần sắc Hàn Lập chợt động, chậm rãi đứng lên hướng về phía cửa xe.

Nhẹ nhàng đẩy cửa, Hàn Lập không chút hoang mang đứng trên cự quy quan sát tình hình.

Trên không trung bảy đạo nguyệt quang sáng tỏ khiến hắn trông thấy rõ ràng.

Toàn xa đội uốn lượn khúc chiết dài hơn dặm, cứ cách mỗi đoạn sẽ có một con cự quy chốt lại, cả đoàn có tầm ba mươi con.

Trên lưng đại bộ phận cự quy đều căng phồng, toàn bộ là các rương hàng không nhỏ, mà bên cạnh mỗi con cự quy lại có bốn năm người mặc khôi giáp tay cầm binh khí, đồng thời ở hai bên còn có cự lang kỵ sĩ tuần tra qua lại, đề phòng vô cùng nghiêm *mật*

Nhưng phía xa lại có một con cự quy khiến Hàn Lập hứng thú.

Tại bên cạnh con cự quy kia có một nhóm đông vây quanh, trong đó có Nam Kỳ Tử, đại hán mặt sẹo, cùng với bốn cô nương Liễu nhi đều đứng ở đó.

Ở giữa đám người có một con vật cao đến hai trượng đang bị một đoàn hắc quang bao lấy, từ bên trong truyền ra tiếng thú rống trầm thấp.

Hắc quang này là một tấm lụa phù văn thiểm động, hiển nhiên là một kiện đê giai pháp khí.

Lúc này chỉ lấy lam sam nữ tử cầm một kiện lệnh bài trong tay, từ đó xuất ra từng mảnh lam hà.

Linh mục của Hàn Lập sau khi được tẩy bằng linh dịch thì cho dù đứng cách xa nhưng cũng không khác gì nhìn gần trong gang tấc. Liếc mắt một cái là nhận ra trên cổ tay nữ tử này có mang một thủ trạc màu bích lục, trên mặt được khảm mấy viên linh thạch thật nhỏ đang lập lòe phát sáng.

Nhìn đến đây, thần sắc Hàn Lập khẽ động dường như nghĩ đến việc gì.

Xem ra thứ này chính là Linh cụ, tựa hồ là dùng một kiện đồ vật kích phát linh lực trong linh thạch để phàm nhân sử dụng. Hơn nữa một khi linh khí trong linh thạch hao hết thì Linh cụ này cũng không thể sử dụng.

Hàn Lập đang phán đoàn thì tấm vải lụa đen kia sau khi hấp thụ đủ lam quang thì đột nhiên hóa thành một mảnh khói đen tiêu tán, bên trong hiện ra một cái lồng tinh mỹ màu bạc.

Trong lồng đang nhốt một con quái thú hồng sắc thân hổ.

Hổ thú này nhìn từ bên ngoài thì trừ bỏ da lông đỏ tươi như máu thì cũng không khác gì lão hổ bình thường, chỉ là mọi người bốn *phía khi nhìn vào mắt con thú này có chút sợ hãi.*

Con thú này thấy ở ngoài lồng lại có nhiều người như vậy thì hung quang trong mắt chợt lóe, cả người tông mạnh vào lồng khiến cả chiếc lồng bạc rung mạnh lên, quang mang tán loạn.

Mấy người đứng gần đó liền biến sắc, liên tiếp lùi về đằng sau hai bước.

Lam sam nữ tử hít sâu một hơi, lại nắm chắc lệnh bài trong tay, nhất thời cả lệnh bài hiện lên huyết mang xích hồng sắc.

Cũng quả là kỳ lạ, hổ thú kia sau khi nhìn thấy hồng quang thì sự hung hăng lúc trước tiêu tán hết, lập tức ngoan ngoãn phục xuống ở yên trong lồng.

Nhìn thấy cảnh này, Trương Khuê và những người khác mới bắt đầu buông lỏng.

Đúng lúc này, từ trên không trung truyền lại tiếng chim hót lảnh lót, khi nhanh khi chậm, dường như truyền lại tin tức gì.

"Tốc độ của đám trùng thú này đang gia tăng, chúng đã vây quanh đây. Tất cả chuẩn bị chiến đấu, đem hàng hóa gom vào một khu vực, chỉ phòng thủ không cần chủ động tấn công. Chờ mọi người chúng ta giết chế hết đám đê giai yêu trùng kia là được. Đám trùng này không hề có linh trí, chỉ cần có vài con chết là chúng nó sẽ tự tán đi." *Trương Khuê căng thẳng, vội vàng hét lớn một tiếng.*

Lời vừa ra khỏi miệng, nhất thời cả đoàn xe trở lên xôn xao.

Bộ phận ở giữa không hề động, cự quy chở hàng phía mặt trước và mặt sau tập trung hết tại trung tâm, đám vệ sĩ cũng đã lấy ra binh khí của mình, cự lang kỵ sĩ ở hai phía cũng nhanh chóng tụ tập tại trung tâm.

Mà Lam sắc nữ tử cũng nhanh chóng hạ lệnh. Một người nhận lệnh đi tới phía trước lồng giam thả hổ thú ra.

"Hàn tiểu ca, thân thể ngươi chưa hồi phục, hãy trở về trong xe. Xe này được làm từ thiết mộc không lo đám Sa Trùng thú kia tấn công sẽ an toàn hơn" *Lão giả đánh xe quay đầu lại khẽ cười nói với Hàn Lập.*

"Đa tạ ý tốt của lão trượng, nhưng tại hạ chưa từng nhìn thấy Sa Trùng Thú nên muốn quan sát một chút xem qua bộ dạng chúng, nếu thực sự nguy hiểm thì ta sẽ trở lại trong xe." Hàn Lập khẽ cười, nhẹ nhàng trả lời.

------oOo------

Chương 1267: Cự trùng đột kích

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hắc hắc, nếu như Hàn tiểu ca nói như vậy thì tiểu lão nhi cũng không cần phải nhiều lời khuyên giải." Sau đó lão giả này chỉ cười lên hắc hắc rồi không nói thêm gì nữa.

Hàn Lập đứng trên lưng cự quy đưa mắt nhìn ra bốn phía lần nữa rồi cũng không nói thêm lời nào.

Hiện tại cự quy dưới chân của Hàn Lập đã đi quá xa vị trí trung tâm nên giờ không chạy đi nữa mà đã quay lại chạy ngược về phía những chiếc quy xa khác mà để nhập bọn vào.

Không bao lâu sau đó hơn ba mươi mấy con cự quy này đã tạo thành một tầng phòng ngự đơn giản.

Còn những vị kỵ sĩ cỡi cự lang thì cũng tụ tập lại với nhau khoảng chừng sáu bảy mươi người liền triển khai ra phòng ngự. Ngoại trừ vị đại hán mặt sẹo và vị thiếu nữ vận áo sam cũng đang trộn lẫn vào trong đó, còn bên người thì còn có xuất hiện ra hai con hổ màu huyết hồng.

Xa xa tiếng chim kêu càng lúc càng khẩn cấp hơn. Hơn nữa đám chim nhỏ màu hồng đó ở trên không trung bay liệng lung tung và kêu la inh ỏi càng lúc càng rối. Lúc này đại hán mặt sẹo sát khí đằng đằng quát to lên một tiếng: *" Chuẩn bị ứng chiến! Toàn bộ cự quy đều hạ xuống làm phòng ngự."*

Cùng lúc với âm thanh này vừa dứt thì ở trên cự quy tất cả các xa phu đều lấy roi quất vào đầu của mấy con cự quy làm cho chúng nó nhao nhao lên rồi chậm rãi phủ phục nằm xuống, tất cả rúc đầu và tứ chi vào trong cái mai của nó. Lúc này tất cả quy xác này trông giống như là những tảng đá xanh khổng lồ chắn ngang phía trước.

Từ phía xa xa cũng truyền đến những âm thanh chấn động trên mặt đất từng đám bụi màu vàng to lớn cuồn cuồn xoắn tới làm cho mọi người không biết bên trong đó là những cái gì nữa.

Đại hán mặt sẹo trầm ngâm không nói lời nào cả. Mà chỉ vung hai tay lên. Tất cả các kỵ sĩ im lặng rồi cầm lang nha bổng trong tay vung lên chuẩn bị ngênh chiến, qua đó thấy rõ bọn họ đã được huấn luyện rất tốt.

Thấy vậy trên mặt của Hàn Lập hiện ra vẻ ngạc nhiên nhưng đây chỉ là việc nhỏ, sau đó càng làm cho hắn ngạc nhiên hơn khi hắn thấy được.

Bỗng nhiên đại hán mặt sẹo một tay vung lên đem một khỏa bích lục đan hoàn cho vào trong miệng của mình rồi lập tức huýt sáo to lên một tiếng. Trên người hoàng quang vận chuyển liên tục từ trên mặt ra tới cánh tay đều tạo thành một tầng hoàng mao đồng tử tinh tế rồi biến thành một màu bích lục âm trầm.

Sau đó hai chân của hắn thúc vào dưới bụng của cự lang mà hắn đang cỡi làm cho nó gầm lên một tiếng nhẹ sau đó phóng nhanh lên phía trước như một mũi tên.

Còn phía sau những tên kỵ sĩ khác thấy đại hán mặt sẹo biến đổi như thế cũng liền vận chuyển công pháp của mình lúc này các loại màu sắc khác nhau hiện ra chớp động không thôi và cũng ra vẻ không chút sợ hại chạy theo vị đại hán này.

Hơn mười vị đại hán chạy trước nghênh chiến xong vào trong đám bụi màu vàng đầu tiên.

" Chuyện gì xảy ra thế này chẳng lẽ người này là Yêu tộc hóa thành hay sao? Việc này thực sự không thể được bởi Yêu tộc muốn hóa thân thì cũng cần là sơ kỳ Hóa Hình Yêu thú mới làm được. Còn người này chắc chắn không thể nào giống như là cao giai yêu thú được. Hơn nữa nhìn những người khác đang đứng chung với đại hán mặt sẹo thấy hắn như vậy cũng không tỏ ra ngạc nhiên chút nào. Xem ra việc biến hình như thế này ở Linh

Giới cũng là việc bình thường. Vì vậy có lẽ phải mất rất nhều thời gian để tìm hiểu từ từ Linh Giới thôi. Bất kể là việc biến hình kỳ dị này của đại hán mặt sẹo ra còn có những loại linh cụ nữa bởi khi còn ở nhân giới hắn chưa từng nghe qua.

Hàn Lập có chút ngẩn ngơ tâm niệm liền xác định rõ một việc là nhân giới hoàn toàn thua xa so với linh giới này.

Lúc này đại hán mặt sẹo mang theo một đám kỵ sĩ đi ra phía trước đội xe khoảng mấy trăm trượng rồi tất cả tiến vào đám bụi màu vàng. Sau đó lập tức các tiếng kêu la va chạm vang lên truyền tới. Sau một tiếng kêu rống vang lên thì đám bụi vàng đó dừng lại một chút rồi lại hướng tới đội xe mà đi tới.

Trong nháy mắt đám bụi vàng đó đã đi tới gần đội xe mà bên trong đó dường như đang ẩn dấu thứ gì đó.

" Giết"

Không biết ai là người hô to lên tiếng này nhưng liền lập tức các tay cung tiển nỏ các thứ sử dụng các loại vũ khí tấn công từ xa vung lên chuẩn bị chiến đấu.

Một đám mũi tên từ trong xa đội bắn nhanh ra.

" Bụp bụp…." *một loạt âm thanh vang lên từ bên trong đám bụi màu vàng. Lúc này đám bụi màu vàng hơi dừng lại một chút nhưng rồi tiếp tục quay cuồng lên bên trong ẩn hiện vài cái bóng đen hung tợn xuất hiện. Thì ra đó là những con cự trùng màu vàng hình thể cao khoảng một trượng.*

Một con cự trùng với cài đầu dẹp và một cái miệng khổng lồ còn hai bên mép thì có hai cái vòi xúc tu không ngừng đu đưa trông rất là hung ác.

Đây gọi là "Sa Trùng Thú".

Hàn Lập thấy vậy thần sắc không thay đổi chút nào. Nhớ lại năm xưa khi còn ở Bạo Loạn Tinh Hải hắn đã từng tiêu diệt rất nhiều yêu thú so ra còn hung tợn hơn những con này nhiều. Vì vậy mấy *còn thú này hắn thực sự không để vào trong mắt.*

Vừa thấy mấy con cự trùng này hiện hình ra như vậy thì ngay lập tức nghe thấy hơn mười mũi tên hàn quang chợt lóe lên, xé gió lao nhanh tới phía trước hướng tới mấy con cự trùng này bắn. Nhưng duy nhất chỉ có một mũi tên bắn thẳng vào trong cửa miệng của một con cự trùng làm cho nó ngã xuống còn những con khác thì máu me đầy mình nhưng điều đó không làm cho nó hoảng sợ mà lại càng kích phát tính hung tợn của nó nhiều hơn và chúng nó nhảy dựng lên chụp tới một con cự quy gần nhất. Ở trên đó có bốn tên thủ vệ cũng không hoảng sợ mà vung đao kiếm lên hàn quang chớp động không chút lưu tình chém thẳng xuống.

Tất nhiên bọn họ đã tu luyện được một loại công pháp đặc thù nào đó. Mặc dù không thể chém mấy con côn trùng thú này ra làm hai đoạn nhưng cũng tạo ra những vết thương rất sâu. Những vết thương lớn làm cũng đã làm cho đám côn trùng này từ trên không trung rớt thẳng xuống đất.

Trong lúc này trên mặt đất đã có mấy con cự trùng đang giãy dụa rất mạnh cho thấy chúng bị thương rất nặng.

Nhưng từ trong đám bụi vàng đó, đám cự trùng lại lao ra không dứt. Trong nháy mắt đã đem cả đội xe bao vào bên trong.

Rồi một hồi đại chiến diễn ra! Tiếng hô la, rồi tiếng binh khí va chạm nhau nghe chói tai. Rồi hàn quang tiên huyết phun ra khắp nơi.

Hàn Lập ở bên trong vòng phòng ngự của quy xa đội thì hắn chỉ thấy có hắn và một gã lão giả mà thôi. Còn những người khác cùng với ba vị thiếu nữ đã đi đâu mất không thấy.

Như vậy tạm thời không ảnh hưởng tới an nguy của của mình nên Hàn Lập toàn tâm để ý tới bốn phía của trận đại chiến.

Chỉ nhìn qua một chút thì chân mày của hắn liền nhíu lại.

Còn như tên lão giả phu xe này nói bởi những con Sa Trùng này *hình thể quá lớn. Vì vậy những con cự trùng khi đi tới gần quy xác thì không còn sức để mà tiến tới nữa. Cho nên cũng vừa lúc để cho những tên thủ vệ này chém giết.*

Như vậy lúc mới bắt đầu thì những tên thủ vệ này chiếm thượng phong.

Nhưng giờ đây số lượng cự trùng quá lớn hơn nữa giờ từ trong đám bụi vàng đó còn chưa tan đi nên không thể nào biết được rõ ràng số lượng của bọn chúng là bao nhiêu. Nhưng chỉ trong khoảng thời gian ngắn này mà có tới khoảng ba trăm con cự trùng đi ra rồi.

Những con cự trùng này mặt dù cử động chậm chạp vụng về nhưng được cái là da thịt của chúng dày. Vì vậy cho dù bị chém khoảng mười nhát nhưng nếu không trúng chổ hiểm thì cũng không thành vấn đề gì với chúng.

Mà hiện tại cự trùng đi ra ngày càng nhiều dù cho phòng ngự vững chắc nhưng cũng đã để lọt vài con đi tới chổ quy xác trực tiếp tấn công mấy tên thủ vệ.

Trên quy xa những tên thủ vệ dần dần rơi vào thế bị động.

Trong lúc nhất thời không kịp tránh né bị chúng cắn một một phát liền mất đi một cánh tay hoặc từ phía sau cắn tới thì đi luôn cả cái đầu. Mà một khi những con cự trùng này nhảy lên được cự quy, nó húc qua hai bên, bản thân chúng trở thành một kiện vũ khí cực kỳ lợi hại.

Tình hình của cả đội xe từ từ chuyển biến xấu dần đi.

Còn chổ phòng ngự bên trong an toàn duy nhất chính là nơi trung tâm, chổ con cự quy mà Hàn Lập đang ngồi dưới chân.

Ánh mắt của hắn chớp động nhìn một hồi rồi quay đầu nhìn tới phía một chiếc quy xa ở gần đó.

Vừa rồi hắn mới nhìn được Nam Kỳ Tử cùng với vài tên tu sĩ đi vào trong đó. Nếu như còn có vài tên Trúc Cơ Kỳ tu sĩ đang cùng *nhau diệt sát mấy con cự trùng này thì dễ dàng rồi. Mặc dù giết đi những con cự trùng không phải là việc khó nhưng những tên tu sĩ này vẫn không có ý định xuất thủ chút nào cả.*

Đuôi lông mày của Hàn Lập nhíu lại, rồi ngồi im lặng không làm gì cả.

Lúc này có khoảng hơn hai mươi tên thủ vệ bị chết hoặc bị thương dưới tay của mấy con cự trùng này. Còn hầu hết những tên thủ vệ khác thì cũng đang mệt mỏi huy động vũ khí chống đỡ.

Rồi nhân số bị thương bị thương ngày càng nhiều hơn.

Xem ra nếu như vị đại hán mặt sẹo và những tên kỵ sĩ này không có chuẩn bị trước ra tay đánh chết mấy con cự trùng này thì có lẽ số thương vong còn nhiều hơn nữa.

Với chính mình thì Hàn Lập cũng không có chút nào lo lắng.

Mặc dù hắn không thể nào thi triển ra pháp thuật, hơn nữa kinh mạch cũng không có chữa trị hoàn toàn nhưng mà thân thể của hắn đã luyện tới tầng thứ tư Minh Vương Quyết thì cho dù bị cự trùng cắn xé thì cũng không hao tổn chút nào.

Hơn nữa ngoài thứ đó ra thì trên người hắn còn một quả Diệt Tiên Châu nếu như xuất kỳ bất ý thì ngay cả Hóa Thần Kỳ yêu tu cũng phải bị thương nặng.

Có những thứ này đảm bảo vì vậy hắn mới thong dong ở chổ này lặng lẽ theo dõi.

" Không tốt, dường như Hương nhi tỷ tỷ có chút không ổn chúng ta cần phải nhanh chóng động thủ thôi.*" Âm thanh của thiếu nữ áo xanh vang lên từ phía sau.*

Thần sắc của Hàn Lập bất động chậm rãi quay lại nhìn.

Chỉ thấy phía trên cự quy ở phía sau, Hương nhi một trong ba vị thiếu nữ này không biết xuất hiện ra lúc nào. Còn trong tay ba người bọn họ thì cầm ba cái tiểu kỳ còn vị thiếu nữ ít tuổi nhất vận *hồng sam thì vẻ mặt lo âu hiện ra rất rõ.*

" Không sao vẫn còn kịp lúc. Chúng ta hãy nhanh chóng bố trí Tiểu Hồi Xuân Trận mặc dù không có Liễu Nhi tỷ tỷ nhưng cũng có thể chóng đỡ được một lúc.*" Thúy sam thiếu nữ trong miệng vừa nói, lập tức ba người liền vội vàng chuẩn bị rồi lấy từ trong người ra mỗi người một cái giống như là một cái khăn tay đưa ra phía trước mặt rồi hợp lại với nhau thành một cái đại trận pháp đồ.*

Từ phía xa trên mặt của Hàn Lập hiện ra tia dị sắc.

Lúc này ba cô gái cùng đồng thời đưa ba cái tiểu kỳ ra hướng tới tới cái thủ trạc trên cổ tay và trên đó cũng có một cái linh thạch cái này trông cũng giống như là cái trên tay của thiếu nữ áo sam.

Ba vị thiếu nữ này trong miệng lẩm bẩm một chút rồi cái thủ trạc cùng với tiểu kỳ bắt đầu xuất hiện linh quang nhàn nhạt từ trên cổ tay tùy thời tuôn ra làm cho những cây tiểu kỳ cắm dưới đất tạo thành những luồng linh khí yếu ớt ba động tạo thành một mảnh bạch quang hướng tới bốn phương tám hướng kịch liệt tán đi.

Bạch quang chớp động hướng tới thủ vệ ở bốn phía đi tới rồi nhập vào thân thể của họ không thấy bóng dáng.

Lập tức những tên thủ vệ này cảm thấy tinh thần đại chấn lên chẳng những các biểu hiện mệt mỏi biến mất mà còn cho những loại vũ khí cầm ở tay có chút trầm trọng trì trệ thì bỗng trở nên nhẹ nhàng dễ dàng huy động tạo thành từng đoàn hàn quang tiếp tục chém thẳng tới đám cự trùng. Lần nữa lập lại thế thượng phong.

Nhìn tới đây khóe miệng Hàn Lập nhếch lên lộ ra vẻ cười lạnh.

Cái gì là " Tiểu Hồi Xuân Trận*" rõ ràng đây là nhân giới ma tông "* Tinh Nguyên Trận" được đơn giản hóa mà thôi. Pháp trận này mới nhìn thì thấy dường như làm cho cơ thể của con người mạnh mẽ lên và lực lượng vô cùng lớn trong một thời gian nhưng trên thực tế là chính nội tại bên trong cơ thể của họ thì tinh nguyên đã bị mất đi. Sau này thọ nguyên của họ sẽ bị giảm đi. Đừng xem chỉ có một chút thời gian hồi phục như thế. Nhưng thực tế đã cướp đi của bọn họ hết hai ba năm thọ nguyên rồi.

------oOo------

Chương 1268: Xà Yêu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Pháp trận ảnh hưởng đến thế cục ở đây. Xem ra nó vẫn còn có thể duy trì thêm một thời gian nữa, nên hiện tại Hàn Lập không cần phải lo lắng có gì ngoài ý muốn xảy ra nữa.

Bỗng một tiếng nổ thật lớn vang lên,truyền đến tai của ba vị nữ tử. Thì ra ở gần đó từ dưới mặt đất đột nhiên lao ra một con yêu thú thân rắn đầu người.

Một con yêu xà màu vàng mang khuôn mặt của một phụ nhân dữ tợn, ở hai bên mình rắn có hai cánh tay trắng noãn mọc ra, hai bàn tay, mỗi cái cầm một cái cốt mâu dài vài thước phía trên hắc khí bay lượn lập lờ,đây đúng là hai kiện đê giai pháp khí.

Con yêu xà này vừa xuất hiện chẳng những làm cho Hàn Lập ngẩn ra mà còn làm cho bọn 3 người Hương nhi đang chủ trì pháp trận lại càng thêm sợ hãi. Yêu xà mặt người vừa ngó qua thấy được ba vị nữ tử này đang chủ trì trận pháp thì lại càng cười to. Không nói lời nào, hướng tới ba vị nữ tử này ở chỗ không xa, hai tay huy động liên tục,lập tức có ba đạo điều mang từ cốt mâu chợt lóe lên phun ra, bắn thẳng tới ba vị nữ tử này.

Hương nhi,một trong ba vị nữ tử rất nhanh trí, ngay khi thấy yêu xà từ xa liền khôi phục tâm trí bình thường, tiếp tục nhanh chóng đi vào trong tiểu kỳ trận đồ.

" Phù phù." vài tiếng vang lên, phía trước ba vị nữ tử hiện ra từng đoàn linh hà đem bọn họ bảo hộ vào bên trong. Ngay khi đó hắc mang đã tiến tới đập vào màn hào quang.

Ba tiếng nổ lớn diễn ra thì chỉ có Hương nhi cùng với vị bạch sam thiếu nữ còn chống đỡ được. Mặc dù hào quang bị đánh khá mạnh nhưng vẫn còn duy trì chống đỡ được một kích này. Nhưng vị thiếu nữ hồng sam nhỏ tuổi nhất thì dù đã tự xuất ra thêm một tầng bảo hộ màu bạc cho chính mình nhưng khi bị hắc mang đánh trúng vẫn khiến cho thân hình của cô ta bị chấn động,không tự chủ được bị, bay về phía sau rời khỏi tầng hào quang bảo hộ.

Hồng Sam thiếu nữ sắc mặt biến đổi, tái nhợt thầm kêu không tốt. Nhưng cũng không thể nào khống chế được bản thân của mình.

Con yêu xà kia hiển nhiên cũng thấy được tình hình như vậy. Lập tức, đuôi rắn đập xuống mặt đất phía sau, cả thân hình nhoáng lên, nhanh như thiểm điện phóng tới, xuất hiện ở phía dưới hồng sam thiếu nữ. Một cái cốt mâu xuất hiện không chút do dự đâm tới cô ta.

Còn hai vị nữ tử kia,miệng thét to kinh hoàng nhưng căn bản không thể nào cứu kịp. Mắt thấy vị nữ tử này bị cái cốt mâu hóa thành một cái điểu quang chuẩn bị xuyên thủng qua cơ thể, nhưng ngay vào lúc này thì một tiếng vang chói tai, như xé gió truyền đến,một vật màu trắng mơ hồ chợt lóe lên đánh trúng một cách chuẩn xác vào phía trên của điểu quang.

" Bụp" một tiếng, cái cốt mâu này sau khi bị đẩy ra xa nửa thước vẫn còn làm cho vị hồng sam thiếu nữ kia kinh hoàng, còn những người khác thì trên mặt cắt không còn giọt máu. Nhân cơ hội này, cô ta cũng liền không chế thân thể,dùng hai chân hạ nhẹ nhàng xuống mặt đất.

Thì ra cái vật màu trắng mơ hồ đó lại là một hòn đá.

Yêu xà thấy vậy liền ngẩn ra nhưng hai mắt hung quang lại chớt lóe lên, còn cách tay kia lại cử động đem cái cốt mâu còn lại lập tức phóng tới nữa.

Nhưng ở chổ gần đó tiếng xé gió lại vang lên,một cục đá khác lại bay đến nhưng lạ một chổ là lần này cục đá đó không bay tới chổ cái cốt mâu mà lại bay thẳng tới đầu của Con yêu xà kia.

Mới vừa rồi cục đá cho thấy sự cực mạnh của mình. Nếu như là đánh trúng thì có lẽ cái đầu của yêu xà đã bị đánh nát đi rồi còn nếu không thì nó cũng bị chấn thương mạnh có thể hôn mê đi.

Mặc dù trong lòng giận dữ như Yêu Xà rơi vào đường cùng, không dám làm gì hơn là liền chuyển cái cốt đó tới cản cục đá lại.

Một âm thanh va chạm nặng nề vang lên lúc này Yêu Xà cảm thấy một luồng đại lực truyền đến không khỏi tự động lùi về sau mấy bước. Rồi giận dữ quay đầu nhìn về phía cục đá đó bắn tới.

Chỉ thấy ở gần đó trên một chiếc quy xa có một tên thanh niên đang đứng nhìn về phía này trong tay còn đang cầm một cục đá khác đang nhẹ nhàng xoay chuyển.

Đúng là Hàn Lập!

Vị hồng sam thiếu nữ này sớm đã di chuyển tới bên trong một cái quang hà của một vị nữ tử khác rồi mới thở hắt ra một hơi.

Yêu Xà liên tiếp bị chọc phá hai lần, trong lòng bạo khí tăng lên tới cực điểm. Đột nhiên nó há mồm hướng tới ba vị nữ tử phun ra khí độc tấn công. < con này chắc k thèm oánh răng để xài chiu này >

Nhưng vào lúc này từ phía xa bên trong một chiếc quy xa truyền đến một tiếng hừ lạnh của Nam Kỳ Tử: *"Nghiệt súc ngươi dám!"*

Cùng âm thanh truyền ra, từ trong thùng xe, một đạo bạch quang cũng được bắn ra,xoay một cái rồi phóng thẳng tới tới yêu xà chém xuống. Vật chém xuống này đúng là một cái tiểu kiếm trong suốt dài khoảng một tấc

Ngay khi hắc khí đang chuẩn bị phun ra thì Yêu Xà thấy vậy sắc mặt đại biến. Còn lại một cái cốt mâu đang cầm trong tay hướng về phía xa chỗ chiếc xa quy dùng sức ném đi còn thân thể của mình lúc này liền nhập vào trong cát đá.

Nó biết đã gặp phải cao thủ vì vậy cũng không dám giao thủ mà liền thi triển độn thuật để trốn đi.

Còn cái cốt mâu đó bắn ra là hướng tới Hàn Lập.

Hiển nhiên lúc này Con Yêu Xà thấy có người phá hư chuyện tốt của mình nên trong lòng giận dữ.

Hàn Lập thấy cái cốt mâu hóa thành một đạo hắc mang đang phóng tới trước mặt. Trên mặt hiện ra một tia cười khổ nhưng vẫn không ném ra cục đá cầm trong tay ra đánh chặn lại cái cốt mâu đang tiến tới mà lại đứng im một chỗ không nhúc nhích.

Kết qua là bụp một tiếng cái cốt mâu cứng rắn đó va chạm tới thân thể của Hàn Lập một cái làm cho cả người của hắn không còn sức phản kháng bị đánh bay ngược về phía sau xa hơn mười trượng rồi rớt trên một cái quy xa đang chỗ đầy hàng hóa.

Một hồi xao động vang lên, rồi một đám vũ khí với hàn quang chớp lóe từ trên thùng hàng rơi xuống.

Nhìn thấy Hàn Lập bị như vậy ba vị nữ tử lập tức kinh hoảng la lên. Còn từ trong xe cũng truyền ra tiếng kinh hô ngạc nhiên của Nam Kỳ Tử.

Sau đó cái tiểu kiếm kia xoay một vòng trên không trung rồi hướng tới thùng xe mà bay trở về.

Lúc này cả đám người của vị hồng sam thiếu nữ ngay cả tiểu kỳ đang cầm trong lòng bàn tay quang hà cũng bị xua tan biến mất cũng bị bỏ đi rồi hướng tới xe hàng mà chạy tới.

"Hàn đại ca ngươi. Ngươi không sao chớ!" Hồng sam thiếu nữ được Hàn Lập cứu sống nên đối với Hàn Lập rất là cảm kích. Đứng dưới cự quy lo âu nói ra.

Hương nhi cùng với Bạch sam thiếu nữ trên mặt cũng đồng dạng hiện ra một tia lo lắng. *" Hoàn hảo không chết là được. Chỉ là thân thể không thể nào cử động được mà thôi."* Từ trong thùng hàng truyền ra âm thành của Hàn Lập.

Ba vị thiếu nữ thấy vậy trong lòng buông lỏng. Nhìn nhau liếc mắt sau đó ba cái thân hình cử động nhao nhao nhìn lên cự quy xem coi hắn ở bên trong đống hàng hóa có bị gì hay không.

Chỉ thấy Hàn Lập quần áo tả tơi nằm ở trên một đống đao thương vẻ mặt không chút biểu tình nhưng có lẽ không thấy thương tổn gì cả.

Ba vị nữ tử này vui vẻ cùng nhau mang Hàn Lập từ trong đống hàng hóa ra ngoài, rồi đưa hắn đặt trên một con cự quy khác.

"Hàn đại ca, đa tạ ngươi ơn cứu mạng!" Hồng Sam thiếu nữ cảm kích hướng Hàn Lập cảm tạ nói.

"Không có gì chỉ là một cái nhấc tay mà thôi! Phần bị công kích ấy cũng không làm gì được ta. Chỉ là phải nằm thêm một thời gian ngắn nữa là được." Hàn Lập mỉm cười không thèm để ý nói.

Lúc này từ trên một con cự quy khác! Chỗ cửa thùng xe vừa mở ra thân hình của Nam Kỳ Tử chớp động vài cái rồi bay tới chỗ của Hàn Lập, nắm lấy một cái cổ tay của hắn chuyển vào trong đó một luồng tinh thuần linh khí. *" Không có vấn đề gì. Kim Cương Quyết không hổ là một trong năm loại cực đại luyện thể bí thuật. Hơn nữa đã tu luyện tới tầng thứ ba vì vậy mới có uy lực như vậy. Pháp khí của yêu nghiệt đó cũng không đã thương gì được Hàn thí chủ. Chỉ là lúc nãy đã dùng quá sức ném đi cục đá nên đã thương tổn một chút tới kinh mạch. Cho nên đang bị thương giờ lại nặng hơn nữa một chút. Nhưng chỉ cần tỉnh dưỡng thêm một thời gian ngắn nữa thì cũng không sao."* Trên mặt của đạo sĩ lộ ra vẻ ngạc nhiên rồi lập tức vui vẻ nói.

"Thật sự như thế sao!" Hồng Sam thiếu nữ nghe xong như vậy cao hứng nói ra.

" Ha ha làm sao mà bần đạo lại có thể nói sai chứ. Hiện giờ Tiểu Hồi Xuân Trận của các ngươi đã dừng lại nên tình thế có chút bất lợi." Nam Kỳ Tử cười một tiếng nhưng lại đưa mắt liếc nhìn tới cái trận đồ kia quang mang đang dần mất đi thâm ý nói.

Lời nói này vừa thoát ra, ba vị thiếu nữ sắc mặt liền đại biến vội vàng đi tìm lại mấy tiểu kỳ vừa mất đi để lập lại Tiểu Hồi Xuân Trận. Giờ mấy tên thủ vệ lại bắt đầu thương vong nhiều lên rồi.

" Không tốt rồi! Tiểu Hồi Xuân Trận chúng ta chỉ mang theo có một cái. Mới vừa rồi đối phó với Yêu Xà nên đã sử dụng toàn bộ

uy năng của nó chống cự lại giờ đã hết rồi. Hiện tại không cách nào kích động lại trận pháp nữa." Bạch sam thiếu nữ thất thanh la lên.

Còn hai người kia thì cũng đưa mắt nhìn nhau.

" Đây thực sự là có chút phiền phức!" chân mày của Đạo sĩ nhíu lại. Mấy người đang suy nghĩ tìm ra đối sách thì bỗng nhiên từ bốn phía âm thanh đang nổ ra bỗng dừng lại còn các tện thủ vệ trên quy xa lại tuôn ra những lời hoan hô vang dội.

Mấy vị thiếu nữ này ngẫn ngơ nhìn nhau. Rồi thấy những con cự trùng đang nhao nhao nhào lên xe tấn công thủ vệ thì giờ bỗng nhiên quay đầu chạy trối chết. Cả đám cự trùng này dường như mất đi sự chỉ huy nên trở thành hỗn loạn không còn hùng hồn dữ tợn như trước nữa.

" Tốt rồi! Nhất định là." mấy người Liễu nhi tỷ tỷ đã giải quyết xong con yêu trùng nọ rồi.*" Thúy Sam thiếu nữ mặt mày vui vẻ nhìn hai người kia tươi cười nói.*

Một lúc sau, từ trong đám bụi vàng kia xuất hiện ra mấy mươi vị kỵ sĩ hướng thẳng tới đội xe mà chạy trở về.

Những vị kỵ sĩ này là những người lúc đầu tiến sát tới chỗ trung tâm của đám cự trùng nọ những vị kỵ sĩ cỡi cự lang này lúc đầu có khoảng năm mươi người nhưng giờ chỉ còn khoảng hơn ba mươi người trở về mà thôi. Hơn nữa toàn thân lại đầy vết thương, máu chảy loang lỗ có thể thấy trận chiến vừa qua rất là ác liệt.

Những vị kỵ sĩ này thúc dục cự lang phía dưới. Trong nháy đã phóng về trở lại trong đội xe.

Lúc này vị đại hán mặt sẹo nọ không nói lời nào, đột nhiên ném xuống đất một vật thì ra đây chính là một con cự trùng toàn thân của nó là một màu vàng óng ánh đúng là một con Sa Trùng Thú.

Còn Lam sam thiếu nữ cũng mang theo một cái hồ lô màu huyết cổ quái, cẩn thận mang nó đặt xuống đất.

Hai người gặp mặt ba người thiếu nữ này cùng với Nam Kỳ Tử đang đứng vây quanh Hàn lập thì có chút ngạc nhiên.

Ngay lúc này thì có một tên thủ vệ biết việc đi tới bên cạnh đại hán mặt sẹo nói chuyện qua một lúc.

Đầu tiên là đại hán mặt sẹo ngẩn ra sau đó thì cười to lên ha hả.

"Xem ra Trương mỗ thật đúng là không có nhìn lầm. Hàn huynh đệ mặc dù mới gia nhập bổn thương hội thì đã liền ra tay cứu được Thuyên Nhi. Nếu không vạn nhất thực sự xảy ra chuyện gì đó thì tại hạ thật không còn mặt mũi nào gặp lại phu nhân nữa.

Lam Sam thiếu nữ sau khi nghe xong đưa mắt nhìn về hướng Hàn Lập ánh mắt cũng trở nên hiền lành hơn.

Còn Hàn Lập thì chỉ mỉm cười không nói gì hết.

Nếu có thể đánh lui được cả một đám Sa Trùng Thú nhiều như vậy. Bọn họ cần có thời gian để điều chỉnh đội ngũ lại. Rồi nghỉ ngơi nữa ngày sau đó mới tiếp tục lên đường.

Về sau lộ trình trở nên an tĩnh hơn và ba ngày sau thì xa đội cũng đã đi ra khỏi phạm vi của Thanh La Sa Mạc, bước chân vào một vùng thảo nguyên rộng lớn mênh mông.

Bằng phẳng dị thường!

Vì vậy đội xe di chuyển nhanh hơn vài lần so với trước và những con cự quy này cũng bắt đầy sẩy bước hướng tới phía trước mà chạy nhanh đi.

Còn Hàn Lập thì nằm trong thùng xe không nhúc nhích chút nào. Trước đây khi di chuyển trong sa mạc, còn nghe thấy rất nhiều âm thanh nói chuyện, bây giờ khi bắt đầu tiến vào thảo nguyên thì không nghe thấy nữa.

Không chỉ thế, ngay cả bốn vị thiếu nữ ngồi trong xe nhìn ra phía ngoài cửa sổ,tuy thấy đồng cỏ xanh mát trải dài nhưng trong mắt lại hiện ra vẻ bất an và sợ hãi.

------oOo------

Chương 1269: Thành An Viễn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập ngồi tựa thùng xe, đối diện tứ nữ, tự nhiên đem biểu tình trên mặt các nàng thu vào trong mắt

Ánh mắt hắn đã quan sát đồng cỏ ở bên ngoài không biết bao nhiêu lần. Nhưng tất cả đều bình thường, không có chỗ nào dị thường, thoạt nhìn cũng là cỏ xanh bình thường mà thôi.

Hàn Lập có điểm kỳ quái, nhưng cũng không đổi sắc mặt, cũng không mở miệng nói cái gì. Dù sao hắn đối nhiều việc ở Linh Giới hiểu biết rất ít, không muốn làm cho chính mình lộ khả nghi quá đáng

Bất quá mấy ngày nay, tứ nữ đối hắn trái lại rất quan tâm, đặc biệt là người hắn xuất thủ cứu giúp - Thuyên Nhi - Hồng Sam thiếu nữ, cứ mở miệng là lại nói *"Hàn đại ca"* đối với hắn nhiệt tình dị thường.

Hàn Lập có chút không thích ứng, cũng may nàng cũng nhỏ tuổi này,nên cũng không quá lạnh nhạt. Cho nên trong khoảng thời gian này, cùng với Thuyên Nhi nói không ít chuyện.

Hắn hiển nhiên là tìm hiểu về Linh Giới, từ Thiên Đông Thương Hào hỏi ra không ít chuyện.

Thông qua mọi người nói chuyện với nhau hắn mới biết được, người bọn họ gọi là *"Phu nhân"* là chủ nhân thật sự của hơn mười thành thị ở một phương là một người con dâu của Thiên Đông Thương Hào, người bình thường đều phải tôn xưng là *"Phương phu nhân"*, gia chủ Thiên Đông Thương Hào tổng cộng sinh được có ba người con, vị con dâu này là vợ của người thứ hai được cưới hỏi đàng hoàng, vợ chồng hai người họ yêu thương nhau vô cùng, nhưng hai mươi năm trước, nhà con cả bởi vì một việc ngoài ý muốn mà chết hết. Chỉ để lại hai con nhỏ một nam một nữ nối dõi. Cho nên nguyên bổn hắn là vợ chồng hai người chủ trì tất cả sự việc,hiện tại tất cả do Phương phu nhân này chủ trì.

Mà bốn người bọn họ mồ côi từ nhỏ được vị phu nhân này thu dưỡng, được vị này phu nhân yêu thích, hơi có chút vừa là con vừa là người hầu

Lần này, Phương phu nhân tự thân chạy đến Thành An Viễn hẻo lánh này, hơn nửa lại ra giá cao mua hàng hóa, mặtkhác một nữa cũng là vì vị kia từ nhỏ thì đã được kiểm tra có Linh Căn, làm môn hạ một tu tiên tông, từ nhỏ đã ở trong An Viễn Thành, còn gửi lời nhắn, tựa hồ còn có chuyện muốn cần Phương phu nhân trợ giúp.

Phương phu nhân trong lòng rất lo lắng cho con, chẳng những tự thân xuất mã, hơn nữa xuất phát không bao lâu, liền rời bỏ xa đội, tự mình dẫn người đi trước tiến đến An Viễn Thành.

vị Phương phu nhân này nghĩ, xa đội chẳng những có nhiều người như vậy, còn có vài tu tiên giả tọa trấn, tuyệt đối không xảy ra việc gì.

Lại không nghĩ rằng tại Thanh La Sa Mạc dĩ nhiên lại có một con đê giai Trùng Yêu cùng một con Xà Yêu,thiếu chút nữa thật đúng là xảy ra vấn đề.

Hàn Lập nghe đến đó, nhịn không được hỏi bóng nói gió lai lịch chủ nhân Thiên Đông Thương Hào

Dù sao có được lớn như thế một phần cơ nghiệp, người bình thường tựa hồ vô phương làm được. Kết quả nghe được tin tức, làm Hàn Lập ngẩn ra.

Vị chủ nhân hiệu buôn này thật sự là một người phàm nhân, hơn nữa còn là một người không có sức lực, không có Linh Căn cũng không có tu luyện quá bất cứ thuật dưỡng sinh gì, phàm nhân như vậy, sao có thể chấp chưởng sinh ý lớn như thế, Hàn Lập trong lòng nghi hoặc, hàm hồ hỏi, nhưng Hồng Sam thiếu nữ nhưng cũng mơ hồ, đồng dạng bộ dáng không biết nhiều lắm

Hàn Lập thấy vậy, cũng không tiếp tục hỏi, chuyển sang đề tài khác, đem việc này giữ lại trong lòng.

Như vậy, Hàn Lập mấy ngày nay mặc dù hiểu rõ một ít chuyện, nhưng trong lòng lại sinh ra càng nhiều nghi hoặc, làm cho cũng cảm thấy có chút buồn bực.

phiến thảo nguyên Này tựa hồ so với Thanh La Sa Mạc còn muốn rộng lớn hơn rất nhiều, xa đội chạy như bay chừng hơn một tháng vẫn chưa ra khỏi thạch lâm.

Trong lúc này, xa đội thủ vệ cùng những kỵ sĩ chẳng những mỗi người bộ dáng căng thẳng, cẩn thận dị thường, chính nguyên bổn vài tu tiên giả sống ở trong xe vốn một mực không ra thì giờ cứ cách một thời gian ngắn lại bay ra ngoài Quy Xa, thay phiên trên không trung cảnh giới xung quanh

Những vị Cẩu Lũ Sơn n tu sĩ sắc mặt cũng ngưng trọng, đồng dạng bộ dáng không dám khinh thường.

tất cả mọi người như lâm đại địch, xa đội tại thảo nguyên cẩn thận di chuyển, nửa tháng rốt cục rời khỏi khu vực này, phía trước xuất hiện vùng đất đồi núi bình thường

Nhân thủ Xa đội thần kinh đang căng thẳng, trong nháy mắt buông lỏng xuống, chẳng những những tu sĩ này một lần nữa trở lại trong xe, những teeb thủ vệ cũng lập tức hồi phục sự đùa giớn như lúc đầu

Trong thùng xe Hàn Lập cùng vài thiếu nữ, khi rời khỏi thảo nguyên, cũng đồng dạng thở dài một hơi.

Thúy Sam thiếu nữ thậm chí vỗ nhẹ nhẹ bộ ngực, mặt cười duyên nói: *"Cuối cùng không có kinh động thảo nguyên thượng Lang Thú nơi đây. Mặc dù không phải lần đầu tiên di qua thảo nguyên,nhưng ta vẫn rất lo lắng "*

Há chỉ thị Hương nhi tỷ tỷ sợ hãi, cả xa đội không ai không căng thẳng, chỉ sợ vận khí quá kém, vạn nhất đụng tới Hỏa Lang Thú tại *"Thú triều"* trước, đột nhiên tỉnh lại, chúng ta chừng này người cũng có thể gặp đại xui xẻo, căn bản là chỉ có đường chết. Loại chuyện này mặc dù không thường thấy, nhưng hàng năm cũng có một vài hiệu buôn gặp được chuyện này *" Liễu nhi thở dài một hơi, cũng có chút nghĩ mà sợ*

*"*Cũng phải, nghe nói lần này An Viễn Thành không tiếc tốn hao số tiền lớn mua từ Đông Thương Hào chúng ta rất nhiều binh khí cùng *"Linh cụ"* quý hiếm như vậy chính là vì ứng phó thú triều.*" Thuyên Nhi nghiêng đầu, tựa hồ nhớ ra gì gì đó cũng nói.*

*"*thật kỳ quái, An Viễn Thành mặc dù không lớn, nhưng là không phải thành thị mới xây, như thế nào đột nhiên lại hướng tới chúng ta đặt hàng nhiều trang bị như vậy. Phải biết rằng nhiều linh cụ như vậy, tựa hồ chỉ có trung đẳng thành thị, mới có thể không tiếc số tiền lớn như thế?*"Bạch y thiếu nữ có chút kỳ quái.*

*"*Này có cái gì kỳ quái, phỏng đoán, phụ cận đột nhiên di chuyển đến quá nhiều nhóm yêu thú cường đại, thành này đụng phải ngàn năm một lần *"Đại thú triều"*, tất cả yêu thú phụ cận liên thủ công kích. Tự nhiên không dễ gì ngăn cản.*" Lam Sam thiếu nữ lắc đầu, lơ đểnh nói.*

*"*Không sai, có thể thực sự là như vậy, Liễu nhi tỷ tỷ nói có đạo lý." Thuyên Nhi hé miệng nhất cười rộ lên.

Hàn Lập ngồi xếp bằng tại trên ghế, tại điều tức ngồi xuống bộ dáng, nhưng trong tai vẫn nghe tất cả cuộc nói chuyện của chúng nữ, nghe được *"Thú triều"*, đuôi lông mày không khỏi khẽ nhúc nhích một cái.

Hắn liên tưởng đến, tại Thanh La Sa Mạc, đại hán mặt sẹo Trương Khuê từng liền nhắc tới một lần cái gì "Hạt triều*", hai việc chẳng lẽ có cái gì quan hệ?*

Nhưng thời gian tiếp theo tứ nữ lại không có nói chuyện này nữa,nói đến các chuyện khác. Hàn Lập mặc dù trong lòng có chút tiếc nuối, nhưng là phối hợp tiếp tục vận chuyển Kim Cương Quyết tâm pháp, từ từ điều dưỡng kinh mạch chính mình.

Hắn trong khoảng thời gian tĩnh dưỡng này, cộng thêm Mộc Sinh

Châu hiệu quả bất diệt, kinh mạch được chữa trị cực nhanh còn hơn xa dự liệu ban đầu. Hôm nay thân thể hơn phân nửa đã không còn việc gì, chỉ cần tại tiếp tục tĩnh dưỡng nửa tháng, hoàn toàn không có vấn đề.

Nói như vậy,bởi hắn đã đến tầng thứ tư Kim Cương Quyết, cộng thêm đối tu sĩ các loại trung đê giai pháp thuật quen thuộc dị thường, chỉ sợ sẽ là chống lại Trúc Cơ hậu kỳ tu sĩ, cũng có thể ổn chiếm thượng phong. Cho tới Kết Đan tu sĩ, thì chỉ có tự mình chiến đấu một hồi, mới biết được.

Đương nhiên đây là tại Linh Giới các bậc tu sĩ cùng Nhân Giới tu sĩ không khác bao nhiêu, mặt khác cũng không có thần thông gì kỳ lạ mới được

Vừa ra thảo nguyên, xa đội gần hành trì hai ngày, đi đến mục đích của chuyến đi này, một tòa Thạch Thành thoạt nhìn khí thế Bất Phàm.

Từ cửa sổ xe nhìn ra, Thạch Thành thành tường chừng cao hơn 30 trượng, hơn nữa cách một trăm trượng liền một chỗ chổ tiểu thành lâu cao 10 trượng, Thạch Thành thoạt nhìn cực kỳ hùng vĩ, mà nhìn hướng 2 bên thành, chỉ thấy một bức tường trắng bóng mênh mông, không biết kéo dài đến chừng nào.

Mà trong một tường thành gần đó dĩ nhiên còn có khắc một loại hoa văn tinh mĩ không biết tên, Hình như là một loại chưa bao giờ thấy qua. Làm thành này tự nhiên xuất ra vài phần Thần bí! Hàn Lập nhìn tới đây, không biết nói gì.

*Từ chỗ này nhìn thấy thành thị này như thế nào cũng không thể nghĩ đến tiểu thành thị vừa mới nổi lên, là một thành thị to lến thế này,So với nhân giới "*Cự thành*" đều không thể cùng so sánh.*

Bất quá Hàn Lập đồng thời chú ý đến, ở tại một thành tường cao lớn, có một vài người binh lính, cao lớn mặc áo giáp thống nhất trên tường qua lại dò xét, hơn nữa tất cả thành lâu còn thiết lập một khối cự nỏ thể tích to lớn kinh hồn,tất cả đều đắp một cây kim chúc nổ tiễn

Mỗi một ây cũng dài, ba bốn cây trượng sắc bén dị thường, còn chớp động bạch quang nhàn nhạt, bộ dáng kinh người giống như là đê giai pháp khí, thật đúng là pháp khí, chỉ sợ sẽ chạm vào Trúc Cơ Kỳ tu sĩ, đã lấy đi nửa cái mạng

Hàn Lập hai mắt nhìn thấy tất cả, trong lòng tự đánh giá,đang lúc xa đội đã tới cửa thành

Ngoài cửa thành dĩ nhiên toàn bộ không có một bóng người, cửa thành đen nhánh đã đóng cửa từ sớm, trên cửa thành thì tụ tập rất nhiều binh lính, từ trên cao nhìn xuống nhìn xa đội, mỗi mặt mang vẻ cảnh giác.

Trương Khuê thôi thúc cự lang ngồi xuống rồi đi tới trước xa đội, không nói hai lời giơ tay lên, đem một vật trực tiếp ném lên trên cửa thành.

Chính là một cái lệnh bài kim hoàng sắc.

Cửa thành vang lên một hồi xôn xao, lúc này có một tên người trung niên mặc chiến giáp màu bạc, một tay nhặt lệnh bài lên hai mắt nhìn kỹ, sau đó lại quay đầu hướng phía dưới thật dài xa đội nhìn vài lần, liền đột nhiên mở miệng phân phó một tiếng:

"Mở cửa thành ra, kiểm tra xa đội một chút. Bọn họ là người của Thiên Đông Thương Hào."

Vừa nghe trung niên nhân nói, binh lính phụ cận một hồi hiểu ra, lúc này có người chạy ra đầu tường, mở ra đại môn.

Một lát sau, cửa thành giống như được làm từ tinh cương từ từ mở ra, từ bên trong chạy ra mười mấy tên binh lính võ trang hạng nặng, xếp thành hai hàng.

Tên trung niên mặc ngân giáp đi ra sau cùng, cỡi cự lang đến trước mặt Trương Khuê, cảnh giác đánh giá, mới từ từ hỏi:

"Các hạ là người dẫn đầu Thiên Đông Thương Hào?

"Tại hạ Trương Khuê, chắc là các hạ đã nhận được mệnh lệnh từ

quý Thành Chủ.Phía sau đúng là hàng hóa quý thành từ đặt hàng hiệu buôn chúng ta." Trương Khuê không chút hoang mang trả lời.

"Ta đã nhận được mệnh lệnh. Nhưng hiện tại là thời kỳ đặc thù, phải cho mấy tu tiên giả, kiểm tra một chút xa đội các ngươi, mới có thể cho đi." Ngân giáp trung niên nhân không khách khí nói.

" là sợ có yêu thú trà trộn đi vào thôi. Cái này không thành vấn đề. Các hạ cứ kiểm tra là được."

Trương Khuê nghe được yêu cầu này, miệng đáp ứng liền, một điểm do dự cũng không có.

"Tốt, Lý tiên sinh, hoàng đại sư! Thỉnh nhị vị kiểm tra một chút đi." Ngân giáp trung niên nhân vừa lòng gật đầu, vòng tay, hướng về trong cửa thành hô một tiếng.

------oOo------

Chương 1270: Tạm biệt

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thành Chủ ra lệnh cho hai bọn ta hiệp trợ Triệu Thống lĩnh, bọn ta tự nhiên sẽ giúp đỡ " – từ bên trong cửa thành lập tức truyền đến một thanh âm nam tử nhàn nhạt, sau đó đi ra một tên áo bào trắng nho sinh cùng một tăng nhân mang áo cà sa màu xanh.

Nói chuyện đúng là người nho sinh hơn chừng bốn mươi tuổi

Triệu Thống lĩnh đối với hai tên tu tiên giả này không dám chậm trễ, trên mặt cười cười vội vàng cảm ơn.

Nho sinh cùng tăng nhân một người lấy ra một mặt gương, một người lấy ra một cái đồng bát, sau đó trong miệng nói lẩm bẩm,tay đan kết quyết. Đồng thời cầm trong tay pháp khí phóng đến giữa không trung.

Nhất thời hai cái pháp khí quay tròn trên không trung một hồi, trong gương phun ra một luồng Thanh Hà, hạ xuống gắn vào phía trước một con cự quy, mà từ cái bát tròn bay ra một mảnh hoàng quang, lướt qua trên người vài tên cự lang kỵ sĩ ở gần đấy.

Chỉ trong chốc lát, thanh hà cùng hoàng quang liền hướng về các mục tiêu khác ở phía sau

Cứ như vậy, hai tên tu sĩ kiểm tra từng cỗ xe Quy Xa một, thanh hà cùng hoàng quang lần lượt thay đổi chớp động, một người cũng không có bỏ qua.

Trong nháy mắt,hơn ba mươi chiếc xe cùng hơn hai trăm người cùng đều bị quang hà đảo qua một lần, cũng không có phát hiện vấn đề gì

"Tốt, các ngươi có thể đi. Được, nói cho các ngươi một chút. Phương phu nhân đã thuê hết Như Vân Khách Hoa lớn nhất ở

bên thành tây, sau khi ngươi giao hàng hóa, có thể trực tiếp qua bên đó hội hợp" Triệu Thống lĩnh sắc mặt buông lỏng. Không tiếp tục làm khó dễ, thuận miệng nói một câu,liền vẫy tay cho đi.

Hán tử Mặt sẹo ngẩn ra. Nhưng lập tức hai tay liền ôm quyền, liền dẫn xa đội tiến vào trong cửa thành.

Vừa tiến vào cửa thành mới phát hiện, Thạch Thành diện tích to lớn, còn hơn xa dự đoán của Hàn Lập

Liếc mắt nhìn lại,Trong thành đập vào mắt nhiều vô số kể các loại phòng ốc, tất nhiên không thể nhìn thấy đoạn cuối. Bất quá, thành này lúc xây dựng tựa hồ cũng đã rất lâu rồi, kiểu dáng phòng ốc không đồng nhất, sử dụng chất liệu gỗ đá đẳng khác nhau rất lớn, nhưng tất cả đều tuân thủ, lưu ra nhất điều điều mấy trượng rộng đá xanh ngã tư đường.

Giờ phút này, thành thị lớn như thế lại nhốn nháo, ở ngã tư đường có rất nhiều người ùa đến, chen chúc không chịu nổi.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này không khỏi ngẩn ngơ, nhưng lập tức phát hiện những người đi ở ngã tư đường, dĩ nhiên phần lớn thân đeo đao kiếm vũ khí, hơn nữa mỗi sắc mặt đều ngưng trọng.

Trong Thùng xe thiếu nữ Lam Sam nhìn thấy cảnh này, lại than nhẹ một tiếng tự nói một câu:

"Xem ra thú triều là sự thật, nếu không người ở tại thôn xóm ngoài thành tất cả sẽ đều vào không trong thành. Như vậy, An Viễn Thành áp lực càng lớn

Hàn Lập nghe vậy, lúc này trong lòng mới chợt hiểu ra.

Nhiều người như vậy, Xa đội đi lại tự nhiên có chút bất tiện. Nhưng cũng may vị Triệu Thống lĩnh kia đã sớm dự liệu đến chuyện này. Cố ý phái vài tên binh sĩ đi mở đường. Mạnh mẽ xua tan đám người, cấp cho xa đội một đường đi.

Cho dù như vậy, Quy Xa đi tới vẫn đang không di nhanh được, ước chừng sau khi đi hơn nửa canh giờ, cuối cùng đi ngang qua *hơn mười con đường dài, đi đến ngã tư đường nhân viên rất thưa thớt, cuối cùng ngừng lại,dừng lại trước một cổng chào rất cao.*

Ở phía sau cổng chào này,rõ ràng là là một kho hàng được canh gác cẩn mật, thị vệ xung quanh cầm trong tay đủ loại binh khí.

Sau đó tự nhiên đơn giản hơn nhiều, mọi người của Thiên Đông Thương Hào đem hàng hóa toàn bộ giao cho quan viên phụ trách nghiệm thu kho hàng, sau khi Trương Bản sau lĩnh biên lai, liền thở ra một hơi mang theo mọi người đi thẳng tới thành tây- nơi Triệu Thống lĩnh nói.

Đã hoàn toàn khôi phục năng lực hành động, Hàn Lập tự nhiên cũng ở trong đó, nhưng đi tới một nửa đường, hắn đột nhiên đưa ra ý kiến muốn đi dạo mọi nơi trong thành một chút với Trương Bản, rồi đến Như Vân Khách Tàn cùng mọi người ở Thiên Đông Thương Hào hội hợp sau.

Trương Bản nghe được Hàn Lập nói thế, nhướng mày, tư lượng một lúc, cũng đáp ứng, nhưng trong miệng lại dặn dò vài câu:

"Hàn huynh đệ. Ngươi còn chưa gặp qua phu nhân, không tính chánh thức gia nhập hiệu buôn, Trương mỗ cũng không câu thúc quá đáng. Nhưng mà ngươi cũng nhìn ra, hôm nay An Viễn Thành long xà hỗn tạp, hơi có chút không yên ổn. Cộng thêm này thành chỉ là một chỗ tiểu thành hẻo lánh, phỏng đoán cũng không có gì để nhìn. Hàn huynh đệ nếu đã có chuyện gì cần xử lý, cứ làm xong chuyện rồi nhanh chóng đến khách sạn vậy."

VịTrương Lĩnh đội nhìn qua tuy tướng mạo hung ác, nhưng lời nói cực kỳ uyển chuyển.

Hàn Lập mỉm cười, đáp ứng, sau đó liền chầm chậm rời đi, sau khi đi qua một cái ngã tư đường, liền hoàn toàn biến mất.

Nhìn phương hướng Hàn Lập biến mất, Trương Bản dùng thô to bàn tay sờ sờ cằm, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư

"Như thế nào? Trương thí chủ sợ Hàn tiểu ca một đi không trở về sao?" *Đứng bên cạnh ở mặt sẹo đại hán,Nam Kỳ Tử đột nhiên* *cười hỏi một câu.*

"Đã ký Huyết Chú Văn Thư, Trương mỗ như thế nào lo lắng chuyện này. Chỉ là vị Hàn huynh đệ này tựa hồ thật là có lai lịch rất lớn, làm cho người ta có chút nhìn không thấu a." *Trương Bản bừng tỉnh, lại cười khổ một tiếng.*

"Người trẻ tuổi như thế có thể luyện thể thuật kinh người như vậy, tự nhiên không có thể xuất thân bình thường. Nhưng xem cử chỉ hành vi. Đích xác không giống với người Thiên Nguyên Cảnh chúng ta, điểm này tám chín phần mười là thật sự." *Nam Kỳ Tử lại cười diễn giải.*

"A, điểm ấy Trương mỗ tự nhiên cũng đã nhìn ra. Nhưng nếu không có thù oán gì với vài thế lực lớn bên trong Thiên Nguyên Cảnh chúng ta, thì cũng không cần quan tâm đến lai lịch của hắn nữa. Chúng ta quan tâm bồi dưỡng người này. Nói không chừng, luyện thành tầng thứ năm Kim Võng Quyết. Như thế, khẳng định trở thành một cánh tay đắc lực cho phu nhân." *Trương Bản thần sắc ngưng trọng nói.*

"Tầng thứ năm Kim Võng Quyết? Trương thí chủ thật đúng là nghĩ như thế? đây chính là có thể cùng Kết Đan tu sĩ chúng ta liều mạng mà không rơi vào hạ phong." *Nam Kỳ Tử liếc mắt nhìn đại hán mặt sẹo, lộ ra như vẻ cười mà như không.*

"Trương mỗ là có chút hy vọng xa vời. Bất quá người này trẻ tuổi như thế mà có tu vi như hiện tại, ai có thể cam đoan hắn sau trăm năm sẽ không tu luyện thành công Kim Võng Quyết tầng thứ năm. Nói về cơ hội, hắn tựa hồ so với luyện thể sĩ bình thường, có cơ hội lớn hơn rất nhiều. Nếu không, ban đầu Trương mỗ cũng sẽ không chút do dự ở Thanh La Sa Mạc khiến hắn ký Huyết Chú Văn Thư." *Trương sáo cũng cười hắc hắc.*

"Lời này cũng có đạo lý. Được rồi không nói đến người này nữa. Bọn sư huynh đệ ta bị Phương phu nhân mướn đến quan tâm cho quý xa đội. Hiện tại hàng hóa đã đưa đến an toàn, mấy người ta cũng coi như hoàn thành ước định. Hiện tại cũng nên cáo từ."*Nam Kỳ Tử thi lễ, lại bình tĩnh cáo từ.*

"A, mấy vị đạo trưởng còn chưa gặp mặt phu nhân, như thế nào lại như thế?mấy đạo trưởng đi may mắn!" *Trương Bản cũng không cảm giác được ngoài ý muốn, sau khi cố gắng giữ lại không có kết quả, đành nói cung tiễn như vậy.*

Kết quả vài tên hưởng lâu sơn tu sĩ cũng rời mọi người, bỏ đi.

"Thật đáng tiếc a.Nếu hiệu buôn chúng ta cũng có thể có tu sĩ của chính mình là tốt nhất." *Bên cạnh một tên kỵ sĩ,khi vài tên đạo sĩ đã đi xa, đột nhiên có chút cảm khái nổi lên*

" Tu sĩ của chính mình, chỉ có thể mơ mộng hão huyền thôi. Thiên Đông Thương Hào chúng ta mặc dù được xưng một trong tam đại hiệu buôn của Thiên Nguyên Cảnh. Nhưng trên thực tế, linh thạch thu được hàng năm, chỉ đủ dùng thuê vài tên tu sĩ đánh thuê hàng năm. Luyện Khí Kỳ đê giai tu tiên giả, chỉ là thực lực không khác một loại luyện thể sĩ bọn ta nhiều lắm, đánh thuê không có bao nhiêu tác dụng. Mà Trúc Cơ Kỳ tu sĩ, một năm hao phí linh thạch rất kinh người, chúng ta hiệu buôn cũng chỉ có thể đụng tới đại sinh ý, thì mới không tiếc, thỉnh thoảng thuê một hồi. Cho tới tu sĩ Kết Đan, đó là chuyện đừng mơ đến. Cao giai tu sĩ tùy ý ở địa phương nào tìm được một chút tài liệu hi hữu, hoặc là luyện chế một chút pháp khí, linh cụ, đều xa không phải chúng ta hiệu buôn cung cấp chút linh thạch có thể sánh bằng. Chính là hiệu buôn chúng ta thật sự khó khăn bồi dưỡng được một trung giai tu sĩ, cuối cùng cũng rời đi." *Đại hán khẽ thở dài một tiếng.*

"Đúng vậy. Chính là luyện thể sĩ kiệt xuất nhất trong chúng ta, một khi tu luyện có thành tựu, đã lập tức lao tới ngoại cảnh hiểm địa, tìm kiếm vài loại linh dược có thể sinh ra Linh Căn,tưởng trở thành tu sĩ. Dù sao một khi trở thành tu sĩ, chẳng những có thể tu luyện tiên thuật, hơn nữa thọ nguyên dài càng làm cho không người nào có thể kháng cự. Nhiều năm như vậy, bởi vậy bọn luyện thể sĩ chúng ta bị chôn vùi ở Tam Cảnh, cũng không biết có bao nhiêu. Nhưng phía trước ngã phía sau xông lên đi ngoại cảnh nhiều không đếm hết." *Tên kỵ sĩ kia cũng có chút cảm khái*

"Tốt lắm. Việc này cùng người bình thường chúng ta không có quan hệ gì. Còn không mau tranh thủ thời gian trở về bái kiến phu nhân đi

Trương Bản khoát tay chặn lại. Không muốn nói tiếp chuyện này.

Tên kỵ sĩ kia cũng lập tức im miệng.

Vì vậy đoàn người cũng khỏi nơi này, rất nhanh đã bị biển người ở tại ở ngã tư đường bao phủ.

Lúc này Hàn Lập cũng đã đứng ở phụ cận ngã tư đường, giương mắt nhìn 7 mặt trời trên không trung, có chút buồn bực thở dài ra một hơi.

Vừa từ Thanh La Sa Mạc ra, tiến vào đến thảo nguyên, hắn liền lập tức cảm nhận được mọi nơi trên không trung tràn ngập linh khí kinh người

Linh khí dày đặc cũng cao hơn nhân giới mấy lần, nếu là có thể tìm thây nơi tu luyện tốt hơn, nói linh khí nồng nặc t hơn mười lần, cũng không phải không có khả năng

Nhưng đáng tiếc hắn ngược lại đã tán Nguyên Anh, trên người còn bị Băng Phượng hạ cấm chế, căn bản không thể thu nạp những linh khí này.

Chuyện này tự nhiên khiến hắn có chút bất đắc dĩ.

Hắn dọc theo ngã tư đường vừa đi lúc nãy, vừa đi vừa đánh giá người đi đường, cùng các loại cửa hàng ở hai bên

Những cửa hàng này trên cơ bản cùng nhân giới không khác lắm, cũng không có nhiều đồ kỳ lạ.

Đột nhiên hắn dừng cước bộ, ánh mắt cái rơi vào cửa hàng, trước mắt, do dự một chút, lại đi vào. Sau đó đánh giá mọi chỗ cửa hàng bày đồ vật

Bốn phía là một cái bàn dài đàn mộc, hàn quang thiểm thiểm, mở phóng phòng đao thương phủ tiền linh tinh các loại các loại binh khí, đúng là một cửa hàng độc quyền về vũ khí

Bên trong không lớn. Chỉ có hai tên hỏa kế hầu hạ, nhưng ở chỗ này nhìn thấy khách nhân thật đúng là không ít. Những người này tự nhiên đều là một vài phàm nhân mà thôi.

Hàn Lập cũng đi vào, cũng là thấy cửa hàng này bề ngoài không ra gì. Nhưng sinh ý lại tốt như thế, trong lòng chợt động tiến vào.

"Vị khách nhân này. Ngươi nhìn trúng cái gì sao, cái này là kim bối cửu hoàn đao, ngươi xem coi thế nào. Đao này sử dụng ô thiết luyện chế mà thành, chẳng những chém sắt như chém bùn, trọng lượng không nhẹ, đúng là thứ vũ khí đối phó với Lang Thú tốt nhất." Một tên hỏa kế sau khi tự giới thiệu xong cho một người khác, rốt cục chú ý tới Hàn Lập, vội vàng lại đây cười xòa nói.

Cái đó không khác với một kiện đại hoàn đao mà Hàn Lập đang xem xét, đen nhánh, vừa nhìn thấy bộ dáng liền trầm ngâm vô cùng

------oOo------

Chương 1271: Địa Giao Cân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lắng nghe, bất động lắc đầu.

"Các hạ thấy thanh Nguyệt Hồ Kiếm này như thế nào, kiếm này dùng đồng đỏ tinh luyện mà thành, chẳng những nhẹ vô cùng, còn cứng cỏi dị thường, đúng là nhuyễn kiếm thượng phẩm khó tìm."

"Quá ngắn, không hợp tay." Hàn Lập nhàn nhạt liếc mắt, bộ dáng không coi trọng

"Quá ngắn?" Hỏa kế vốn khuôn mặt một mực cười thân thiện cũng hơi đanh lại tựa hồ cũng không biết tiếp tục như thế nào

"Cái đồ kia là cái gì, tựa hồ có chút ý tứ." Hàn Lập hốt nhiên đi qua vài bước, chỉ vào lánh một một vật, trên bàn hỏi.

Thứ mà hắn chỉ tới, rõ ràng là này một đoàn bàn chung một chỗ điểu hắc nhuyễn tác, phẩm chất tinh tế

"Đây là Cầu Long Tác, thị dùng tơ vàng luyện chế mà thành, chuyên môn dùng để buộc chặt. Cho dù là yêu thú khí lực lớn bị vật này chế trụ, cũng không cách nào dễ dàng tránh thoát." hỏa kế nọ thấy vậy vật ngẩn ngơ, lập tức mở miệng giải thích liền.

" Cầu Long Tác, để ta coi một chút."

Hàn Lập không khách khí đưa tay nắm vật ấy trong tay, một tiếng *"vèo"* vang lên, Hắc Tác trở nên thẳng tắp, phảng phất như một cây côn nhỏ

hỏa kế Đứng ở bên cạnh thấy cảnh này, ánh mắt có chút căng thẳng.

Hắn ở chỗ cửa hàng binh khí này chiêu đãi không biết bao nhiêu khách nhân, tự nhiên có chút nhãn lực. Có thể đem như thế một cây nhuyễn tác dễ dàng khu sử đến bực này, đối phương tuyệt đối không phải một loại người thường, hơn phân nửa là luyện thể sĩ, trên mặt không khỏi lộ ra một chút kính sợ.

"Cái này cũng được. Bất quá còn có chút quá mềm. Có hay không loại đồ như thế này mà nhỏ hơn" Hàn Lập nhẹ nhàng huy động hai cái, rồi nhướng mày hỏi.

"Càng nhỏ hơn cái này… Bổn điếm chỉ sợ là không có.." Tên hỏa kế thì thào hai tiếng, có chút xấu hổ trả lời.

"A,muốn càng nhỏ? Chỗ này của ta cũng có một vật, các hạ có muốn nhìn qua một chút, nhưng giá tiền vật ấy cũng phải phù hợp

" phía sau Hàn Lập đột nhiên truyền đến một âm thanh thô tráng. Hàn Lập thần sắc nhất động, từ từ xoay người lại.

Chỉ thấy phía sau cố 2 tên đại hán đang đứng, một tên thân hình cao lớn, tóc dài xõa vai, làm cho người ta cảm thấy hơi thở dã thú nguy hiểm. Tên còn lại lại mặt mũi hơi vàng, hơi có vẻ khô gầy.

Hai người này đều mặc áo da, phía sau lưng phát hán tử to lớn có một cây Kim Thương thật dài, đầu vai còn có một cái bao lớn, người khô gầy thì tay mang theo một mộc hạp to vài thước, thần sắc có chút âm u.

Nhưng khiến Hàn Lập ánh mắt sáng ngời chính là trên tay hai người mang theo chiếc nhẫn có khảm linh thạch, nhưng vật ấy rõ ràng so sánh với vật thô ráp trên tay Trương Khuê, linh thạch này cũng cùng là một bộ dáng.

"Linh cụ" "Luyện thể sĩ "

Hàn Lập trong đầu hiện mấy thứ này, trong nháy liền nhận ra thân phận hai người, khóe miệng hơi nhếch lên nói:

"Chỉ cần đồ thích hợp, giá tiền không thành vấn đề."

"Tốt lắm, nhưng nơi này không phải là nơi nói chuyện. Các hạ trước hết cùng huynh đệ của ta đến một nơi thanh tĩnh nói chuyện đi." Khô gầy hán tử liếc mắt đánh giá Hàn Lập, nhoẻn miệng cười.

"Không thành vấn đề!" Hàn Lập không chút do dự gật đầu.

Lúc này đi theo hai người này ra khỏi cửa hàng vũ khí,ở ngã tư đường.

Hai người này tựa hồ đối phụ cận cực kỳ thành thục, sau khi đi loạn một hồi, dĩ nhiên đi tới giữa một cái hẻm nhỏ không ra gì.

Người ở đây toàn bộ không có bóng người, an tĩnh vô cùng.

"ở nơi này. Tân hiền đệ, ngươi đem vật kia đưa cho vị huynh đài này nhìn." Ba người ở chỗ này dừng lại, khô gầy hán tử liền nhìn đại hán phân phó

Biết rồi, Bảo đại ca!" *hán tử cao lớn Nọ đáp ứng một tiếng, đem một cái bao trên vai ôm hạ xuống sau đó rung lên.*

Sau một hồi âm thanh đinh đương loạn lên, một đống lớn vật phẩm rơi xuống. Bên trong còn có một ít các loại đồ chai lọ linh tinh, cũng có một ít da thú, thú giác.

Khô gầy hán tử nhất khom lưng, từ bên trong lấy ra một cái hộp gỗ.

"Các hạ nhìn đi. Đây là huynh đệ chúng ta cùng vài tên luyện thể sĩ khác, kích sát một con Địa Giao yêu thú. Vật ấy chẳng những tinh tế, cứng cỏi vô cùng, còn co dãn mười phần, đủ dễ dàng co duỗi dài thêm mấy lần."

Địa Giao?

Hàn Lập tự nhiên không biết Địa Giao này là chủng yêu thú ra sao, nhưng xem ra cũng là một loại đê giai yêu thú, lúc này trên mặt chút nào dị sắc, đưa tay tiếp nhận hộp gỗ, mở ra.

Một cây nhũ màu vàng đồ tinh tế, bị một cây hồng thằng buộc *chặt thành một cục, nằm im trong đó.*

Hàn Lập cũng không khách khí, đưa tay sờ hồng thằng, nhất thời sợi dây mở ra.

*Tiếp theo "*Phốc*" một tiếng, nguyên bổn bàn thành nhất đoàn thú cân một cái bắn ra một sóng ba xông thẳng tới mặt Hàn Lập.*

Hàn Lập nhấc tay lên,rõ ràng nhìn như động tác chậm rãi, nhưng không biết năm ngón tay cầm thú cân như thế nào, sau đó tay vừa động, thú cân thẳng tắp nhất thời mềm nhũn xụi lơ xuống, phảng phất trong phút chốc mất hết co dãn

Tiếp theo đưa tới trước mắt xem xem.

Hán tử khô gầy cùng đại hán to lớn nhìn thấy động tác Hàn Lập linh mẫn như thế không khỏi lộ vẻ hi vọng.

Lúc này, Hàn Lập đã đem Địa Giao Cân này tinh tế xem kỹ một lần

Nnăm đó hắn chém giết vô số đê giai yêu thú nhãn lực cùng kiến thức vô cùng phong phú, tự nhiên liếc mắt liền nhìn ra tính chất cùng đặc điểm cân này, cùng với cải tạo như thế nào, để càng thích hợp chính mình sử dụng.

Hàn Lập sau khi đùa nghịch một hồi lâu, mới rung tay lên

Thú cân mơ hồ bay múa xoay vòng tại trên cổ tay một hồi, hóa thành một cây thủ trạc màu vàng

Cánh tay vừa động ống tay áo phóng ra, nhất thời đem thú cân che lấp, từ bên ngoài không thể nhìn ra chút gì khác thường.

"Không sai, tài liệu này đúng là từ đê giai yêu thú quả thật là khó được. Bất quá đồ như thế, đối tu sĩ sử dụng không lớn, dùng để làm dây cung trái lại rất thỏa đáng. Đối ta cũng đồng dạng sử dụng. Hai vị chỉ cần không hét ra giá trên trời như đã nói, tại hạ có thể mua nó." *Hàn Lập nhìn hai người đối diện, nhàn nhạt nói.*

"Hắc hắc, nhìn các hạ cũng có thể cũng là luyện thể sĩ. Như đã nói, tự nhiên nhu dùng linh thạch thanh toán. Này căn Địa Giao Cân sẽ ba mươi khối linh thạch đi!" *Khô gầy hán tử vừa nghe Hàn Lập nói như thế khuôn mặt thượng lộ ra vẻ tươi cười liền báo ra giá tiền của,mình.*

"Ba mươi khối linh thạch? Có chút cao, nhưng cũng không phải không thể đón nhận. Các hạ ra giá được lắm.

Hàn Lập cùng Liễu nhi tứ nữ tiếp xúc, đã biết Linh Giới phàm nhân mặc dù còn vẫn dùng vàng bạc thay tiền, nhưng là trong đó luyện thể sĩ bởi vì linh cụ muốn cần tiêu hao đại lượng linh thạch, cho nên cùng tu sĩ giống nhau,dùng linh thạch để dễ dàng trao đổi vật phẩm.

Chỉ bất quá tại Linh Giới, giá trị đê giai linh thạch cũng không có lớn như Nhân Giới

Vô luận là linh cụ tu sĩ tu luyện, phần lớn này đây trung cao giai linh thạch là chính. Dù sao LInh giới linh khí nồng đậm Nhân Giới không có thể sánh bằng.quặng Cực phẩm linh thạch ở chổ này cũng không phải là không có. Chỉ là phần lớn nằm trong tay những. cao giai tu sĩ cùng thế lực lớn.

Nhưng chính là như vậy, việc ba mươi khối đê giai linh thạch đổi một kiện đê giai yêu thú yếu tài khoa, còn là có chút quá cao.

Hàn Lập ngày đó mặc dù đem đa số bảo vật ở trong túi Trữ Vật để tại sa mạc, nhưng là thân ở Linh Giới, linh thạch trọng yếu tự nhiên sẽ không quên. Vì để ngừa vạn nhất, trên người cũng để lại thập xà khối trung giai linh thạch dĩ để dùng

Hiện tại hắn đưa tay vào trong người, phất tay lên, một khối linh thạch xanh nước biển, liền phóng đi ra ngoài hán tử to lớn bước ra, đại thủ một trảo, liền đem linh thạch nắm trong tay. sau khi kiểm tra Một chút, liền vừa lòng gật đầu.

Hán tử to lớn nọ thấy vậy, trên khuôn mặt không khỏi mỉm cười. Lúc này, từ trên người móc ra một cái áo da nhỏ bình thường, đem ra bảy mươi khối đê giai linh thạch, đặt trên một bao da thú mặt đất, cũng ném hướng về phía Hàn Lập.

"Cái này là của các hạ. Huynh đài sảng khoái như thế, có cơ hội như đã nói, bọn ta không ngại hợp tác tiếp tục." Khô gầy hán tử miệng cười hắc hắc nói.

"Hợp tác, sau này có lẽ sẽ có cơ hội. Nhưng lúc này tại hạ có việc, liền cáo từ trước."

Hàn Lập mỉm cười, hướng hai người này ôm quyền, thong dong xoay người rời đi.

Mắt thấy Hàn Lập chợt lóe, từ cửa đường hầm biến mất không thấy, đại hán nhìn trong tay trung giai linh thạch, lại nhìn qua hướng cửa hầm, 2 mắt đột nhiên hung quang xuất hiện, đối với hán tử khô gầy thấp giọng hỏi: *"Bảo đại ca, người này khuôn mặt xa lạ như thế. bộ dáng không có gia thế. Có muốn hay không ta......"*

"Đem tâm tư của ngươi cất đi. Ngươi không thấy được người này trên tay không có mang linh cụ sao? Sao có thể là Luyện thể sĩ quá nghèo không mua nổi linh cụ, chính là vì tu vi đã cao, linh cụ bình thường đã trợ giúp không lớn, khinh thường sử dụng mà thôi. Ngươi cảm giác được người này thuộc về loại người này?" Khô gầy hán tử sắc mặt trầm xuống, hỏi ngược lại một câu.

"Người này xuất thủ hào phóng tự nhiên không phải cái loại luyện thể sĩ khốn cùng, nhưng hắn không phải mới vừa hướng chúng ta mua Địa Giao Cân sao?" Phi phát đại hán có chút chần chờ, không quá khẳng định nói.

"Tân hiền đệ, ngươi là có thể khẳng định đối phương mua Địa Giao Cân làm vũ khí cho chính mình sao, nói không chừng chỉ là đối phương muốn dùng đến một loại tài liệu luyện chế linh cụ đặc thù thôi. Hiện tại An Viễn Thành không ít luyện thể sĩ từ bên ngoài vào, trong đó không ít người có thân thủ cực kỳ đáng sợ. Ta hai người mặc dù cũng không phải người yếu, nhưng còn thị không nên liều lĩnh thật là tốt nhất. Dù sao chỉ có một mạng nhỏ." hán tử họ Bảo liền trầm một cái, lại cười lạnh một tiếng.

"Đại ca nói như vậy có chút đạo lý. Là ta bởi vì thiếu hụt linh thạch một chút. nếu Thú triều tới trước khi chúng ta kiếm đủ, không có trung giai linh thạch bổ sung linh cụ, chúng ta đồng dạng rất gặp nguy hiểm." Nghe khô gầy hán tử vừa nói như thế, đại hán rốt cục yên tĩnh trở lại, nhưng vẫn cảm thấy gặp khó khăn.

"Sợ cái gì, chỉ cần thú triều đến, An Viễn Thành Thành Chủ khẳng định sẽ thuê tất cả luyện cận sĩ trong thành, tự nhiên sẽ phát linh thạch. Chỉ cần tiết kiệm để dùng, cũng đủ chúng ta bảo vệ tánh mạng." Khô gầy hán tử đã tính trước nói, tựa hồ trong lòng sớm có lập kế hoạch.

"Điều này cũng đúng, căn cứ Tam Hoàng cùng Thất Yêu Vương hiệp nghị, đã là tu sĩ Kết Đan thị không cho phép trợ giúp các thành phố lớn ngăn cản thú triều. Nếu bảo trụ thành thị này, Thành Chủ không dùng luyện thể sĩ chúng ta, còn có thể dùng ai?" Được nghe lời ấy, phi phát đại hán cũng tinh thần phấn khởi lên.

"Ngươi biết là tốt rồi. Kỳ thật này hiệp nghị cũng là tương đối, đồng dạng cũng không xuất hiện yêu thú cao giai ngoài ngũ cấp. hiệp nghị Này rốt cuộc là ai chiếm tiện nghi, cũng thật không biết." Khô gầy hán tử có chút cảm khái nổi lên.

đại hán to lớn cũng trầm ngâm không nói đứng lên.

Không có bao lâu, hai người đem đồ trên mặt đất thu thập xong, một lần nữa đi ra đường hầm khẩu, biến mất ở tại ở ngã tư đường trong đám người.

------oOo------

Chương 1272: Thú triều

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập li khai hạng khẩu, tiếp tục đi dạo tại khu vực phụ cận.

Sau đó không lâu, tại một ngã tư đường khác nhìn thấy Thiên Đông thương hành mà đã rời đi trước đó, một cửa hàng chuyên bán các loại điển tịch.

Hắn thản nhiên đi vào.

Thư điếm không nhỏ, các thư tịch bên trong cũng có rất nhiều chúng loại, thiên văn địa lý, tạp học trăm nhà, quả có chút phong phú.

Bởi vì đây chỉ là thư điếm của phàm nhân, nên bên trong cũng không có ngọc giản hay thư tịch gì.

Hàn Lập tất nhiên không có hứng thú đối với những bộ sach này, ánh mắt hắn hoàn toàn tập chung vào điển tịch xã hội có giới thiệu về hoành cảh cùng phong tục của Linh giới

Chỉ có thông qua những thứ này, hắn mới có thể có được những hiểu biết về tình huống ở Linh giới, chứ không đến nỗi hoàn toàn không biết gì.

Hắn không khách khí, liên tiếp lấy ra số lượng lớn thư bản, cuối cùng lại mua lấy một tấm địa đồ vùng phụ cận.

Hàn Lập trên người tuy không mang theo vàng bạc gì nhưng linh thạch cũng rất trân quý đối với một phàm nhân bình, nên hiện giờ trả bằng một khối linh thạch khiến thư điểm chủ mừng rỡ vô cùng, còn thối lại cho hắn một ít ngân lượng.

Hắn cầm bộ sách này đi đến một tưu lâu, tìm một góc khuất không khiến người khác chú ý rồi ngồi xuống, gọi thêm vài món đồ ăn rồi lẳng lặng xem thư tịch.

Tuy thần niệm của Hàn Lập không thể ly thể, nhưng khả năng đọc qua là không quên vẫn còn tồn tại, mặc dù mấy bản thư tịch này rất dày nhưng tốc độ xem của Hàn Lập cũng không chậm mà nhanh đến kinh người, hơn nữa mỗi một chữ đều nhớ rõ trong đầu.

Khuôn mặt Hàn Lập bề ngoài không chút gợn sóng, nhưng trong lòng từng chút từng chút hiểu biết về những gì thư tịch nói đến thì quay cuồng không thôi.

Những thứ khác không nói đến, chỉ miêu tả về hoàn cảnh địa lý của Linh giới cũng khiến Hàn Lập hoảng sợ cực kỳ.

Nguyên lai Thiên Nguyên Cảnh mà hắn thường được nhóm người trong Thiên Đông thương hành đề cập đến dĩ nhiên là khu vực thống trị của Thiên Nguyên Thánh Hoàng.

Trừ nó ra, nhân loại cùng chiếm cứ các địa phương khác như Huyền Vũ Cảnh do Huyền Vũ Bá Hoàng khống chế, hay Thiên Tiên Cảnh do Thiên Diệu Linh Hoàng khống chế. Người ta thường gọi tắt hai người này là Bá Hoàng và Linh Hoàng. Còn Thiên Nguyên Thánh Hoàng nguyên lai lúc đầu là luyện thể sĩ của nhân loại, sau đó sửa tu pháp môn pho gia, được xưng là Nho Hoàng. Phong tục tập quán ở Thiên Nguyên Cảnh do người này thống trị cũng gần giống với Nhân giới nơi Hàn Lập sinh sống trước kia.

Vận khí của hắn cũng coi như không tệ.

Ba phiến cảnh vực của Nhân tộc đều rộng lớn vô cùng, các thành thị nhân loại bên trong thành lập lâu thì đã cả ngàn năm, sớm thì vài trăm năm…

Mà đối chiếu với sự phân chia thành thị bên trong thư tịch thì những thành thị có khoảng trăm triệu dân được coi như một thành nhỏ. Còn những thành lớn thì vô luận là diện tích hay dân cư đều hơn xa An Viễn Thành. Thiên Nguyên Thành nơi cư ngụ của Thiên Nguyên Thánh Hoàng diện tích lại càng to lớn, thậm chí có thể bằng cả một tiểu quốc tại nhân giới.

Chẳng qua so sánh với chủ thành của hai Cảnh còn lại thì Thiên Nguyên Thành vẫn chỉ là bình thường.

Huyền Vũ Thành – nơi ở của Bá Hoàng. Thành này được tu kiến trên lưng một con cự quy thời viễn cổ được gọi là *"tham linh"*, là một tòa thành di động trên biển. Còn Thiên Linh Thành của Linh Hoàng lại vô cùng thành kỳ, nó trực tiếp được xây dựng ở một gốc cây đường kính lớn đến cả trăm dặm. Nghe nói kình thiên linh thụ này có thể nối thẳng lên Tiên giới.

Hàn Lập đọc đến đây, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Điều khiến hắn giật mình hơn nữa còn ở sau.

Theo như điển tịch này giới thiệu thì trừ bỏ Tam Cảnh của Tam Hoàng thì bên cạnh đó còn có Thất đại yêu vương thống trị Thất yêu chi địa. Yêu tộc cùng Nhân tộc có quan hệ vừa là địch vừa là bạn.

Sở dĩ nói như vậy, bởi vì cho dù trong Tam cảnh cũng có một vài khu vực mà yêu tu chiếm dụng, nhưng đó cũng chỉ là không đáng kể.

Còn ngoài khu vực thống trị của nhị tộc là thiên hạ của các sinh linh khác.

Những sinh linh đó thì hơn nửa là thổ dân bản địa tại Linh giới. Nói ví dụ như các loại man hoang cổ thú nhiều không đếm nổi, rồi thượng cổ cự nhân, cũng có những tộc khác giống như Nhân – Yêu nhị tộc mạnh mẽ phá giới mà tiến vào Linh giới này. Tuy rằng tiếp xúc không nhiều với các chủng tộc đó nhưng cũng có vài chủng tộc không hề thua kém hai tộc về sự cường đại, tất cả đều có thần thông độc đáo của mình.

Mà ngoại trừ những gì đã kể, ở Linh giới cũng có thể chứng kiến những tồn tại đơn lẻ cường đại vô cùng có thể so sánh với chân tiên, tỷ như Côn Bằng, La Côn mà Hàn Lập đã biết, rồi Chân Long, Thiên Phượng… tất cả đều là những tồn tại có thể khóa giới mà đi lại tự do.

Tuy hung hiểm trùng trùng, các tu sĩ có đại thần thông của hai tộc vẫn xuất hiện tầng tầng lớp lớp, nhưng cho dù như vậy thì cũng chỉ có thể khó khăn mà sống thôi. Tuy rằng bình thường không ưa nhau, nhưng đối mặt với địch nhân tồn tại thì nhị tộc cũng chỉ có thể liên thủ kháng địch.

Loại cục diện này xảy ra mãi cho đến khi Tam Hoàng cảnh và Thất yêu chi địa thành lập mới tốt lên.

Bởi vì Tam Hoàng hiện nay cùng Thất yêu vương cùng vài tu sĩ Nhân Yêu nhị tộc khi đó đều là những người sở hữu đại thần thông, liên thủ lập ra một siêu cấp đại trận đem cả tam cảnh cùng thất địa bao phủ bên trong.

Nghe nói trận pháp này huyền ảo thông thần, được lưu truyền lại từ Tiên giới tới tay – là một cổ tiên trận. Trận này chuyên để nhắm vào dị tộc, dị tộc càng cường đại tiến vào thì càng chịu cấm chế lớn. Ngược lại nếu thực lực yếu như trung – đê cấp yêu thú tiến vào thì sẽ không chịu hạn chế.

Siêu cấp đại trận này có mười trận nhãn được phân ra tại Tam Cảnh và Thất yêu chi địa.

Trận nhãn ở bên yêu tu chưa cần nói tới, nhưng trận nhãn bên tam hoàng chính là ở Thiên Nguyên Thành – Thiên Nguyên Thánh Sơn, ở tham linh cổ quy trên Huyền Vũ Cảnh, cùng ở Kình thiên linh thụ tại Thiên Linh Thành. Trừ phi có thể đem thánh sơn, cổ quy cùng Linh thụ hủy diệt, còn không sẽ không thể phá hủy cấm chế.

Tại từng trận nhãn đều bố trí thủ hạ đông đến không thể tưởng tượng – đó là bên nhân loại. Còn bên các trận nhãn khác bên yêu tu tin rằng cũng sẽ không hề thua kém.

Nếu các sinh linh cường đại bên ngoài muốn xâm nhập vào chiếm cứ các khu vực của Nhân – Yêu nhị tộc thì sẽ đồng thời phải đối kháng với mười đại Trận nhãn, nếu không thì quả thật là si tâm vọng tưởng.

Nhờ vào siêu cấp tiên trận này, Nhân tộc cùng Yêu tộc mới có thể phồn vinh hưng thịnh tại Linh giới, cuối cùng chiếm cứ được một khu vực.

Về phần toàn bộ linh giới rộng bao nhiêu thì từ khi Nhân tộc bắt đầu xuất hiện ở Linh giới tới này không ai có thể tra xét rõ ràng. Chỉ có thể dùng từ *"vô biên vô hạn"* để hình dung.

Đọc đến đây, Hàn Lập cảm thấy có chút nghi hoặc. Một khi Nhân tộc chỉ khống chế một khu vực Linh giới nhỏ như vậy sao có thể cam đoan các tu sĩ phi thăng từ hạ giới lại có thể xuất hiện chuẩn xác tại khu vực khống chế của hai tộc. Vạn nhất xuất hiện ở ngoài đại tiên trận thì chẳng phải là nguy hiểm vô cùng sao?

Hàn Lập tuy còn nghi vấn nhưng trong thư tịch cũng không có đề cập đến nên cũng chỉ tạm thời để đấy mà thôi.

Thông qua miêu tả trong thư tịch, Hàn Lập còn phát hiện xét về toàn diện tổng thể thì yêu tộc mạnh hơn nhân tộc một bậc.

Nhưng tu sĩ cao giai của nhân tộc lại nhiều hơn yêu tộc.

Kể từ đó, hai tộc luôn tạo thành một sự cân bằng kỳ quái, khiến Tam Hoàng cùng Thất yêu vương ngồi lại với nhau cộng đồng ký kết một hiệp định giữ gìn lợi ích hai tộc.

Điều khoản trong đó là tu sĩ cao giao không được tùy tiện trảm sát trung, đê giai yêu thú trong khu vực tam cảnh, cũng không được tham dự đối khác trong các đợt thú triều bùng nổ tại các thành thị một cách định kỳ. Còn bên khu vực yêu tộc cũng không được tùy ý bắt và giết nhân tộc tu sĩ. Cũng không được phá rối những khu vực có nhân tộc tụ tập

Sở dĩ xuất hiện hiệp định như vậy tất nhiên là do trước đây khi phân chia tam cảnh cùng thất yêu chi địa, hai tộc đã tranh chấp gay gắt, cục diện vô cùng hỗn loạn. Tuy rằng hiện nay đã phân chia rõ ràng nhưng vẫn còn có đại lượng yêu tộc và nhân tộc sống tại khu vực của nhau.

Đối với các tu sĩ cấp cao của Nhân tộc và Yêu tộc mà nói thì một số này không phải là vấn đề gì quá lớn, dễ dàng có thể rời đi. Nhưng đối với các tộc quần yêu thú còn chưa khai mở linh trí cùng với phàm nhân trong nhân tộc mà nói thì không thể đi được một quãng đường xa như vậy, nên chỉ có thể tiếp tục cuộc sống tại nơi cũ, tiếp nhận sự thống trị của nơi đó.

Ngay từ đầu, hai chủng tộc đã xuất hiện vô số tràng giết chóc đẫm máu, hai tộc cũng từng diễn ra rất nhiều tràng đại chiến, cuối cùng trải qua nhiều khúc chiết thì hiệp định cũng đã được ký.

Đương nhiên, điển tịc mà Hàn Lập đang đọc cũng chỉ nhắc đến vài hiệp định trọng yếu nhất trong hiệp nghị mà thôi, chứ không nói rõ ràng tất cả. Nhưng chuyện có liên quan đến thú triều thì hắn lại chú ý hơn một chút, để tìm hiểu cho rõ.

Thú triều này chẳng qua là do một ít thú loại có khả năng sinh sản quá nhanh hơn nữa lại có hiệp định kia kìm hãm lên cao giai tu sĩ không thể tùy ý rat ay thanh trừ. Nên cứ cách một đoạn thời gian ngắn thì vì các vấn đề khu vực, địa bàn mà xảy ra chiến đấu giữ gìn nguồn sống của bản thân.

Nhưng những khu vực phụ cận này đều có thành thị của loài người, nên nhóm trùng thú này không hẹn mà gặp cùng dẫn theo các đồng loại chưa khai mở linh trí tiến hành công kích thành trì nhân loại theo kiểu *"tự sát"*!

Kể từ đó, trừ bỏ một số thành thị loại lớn ra, thì đa số thành thị nhân loại đều gặp phải thú triều chi hại. Càng là tiểu thành thị ở xa thì càng thường xuyên gặp thú triều.

Tuy rằng bao nhiêu năm qua đi cũng không có nhiều tòa thành bị quần thú công phá được, nhưng mỗi lần bùng nổ thú triều thì các tồn tại cấp thấp trong nhân tộc lại gặp thương vong thảm trọng.

Chẳng qua cũng bởi vậy mà luyện thể sĩ cùng tu tiên giả đều tăng mạnh. Điều đó cũng khiến thực lực của nhân tộc ở Linh giới gia tăng.

Họa phúc song hành, các tồn tại cấp cao trong Tam Hoàng cảnh cũng yên lặng để thú triều cứ vậy diễn ra, cũng không có ý định cải biến hiệp ý đã ký cùng yêu tộc.

Thời gian bùng nổ thú triều cũng không dài, nhưng thường xuyên nhất là có hai loại thú triều chính là lang triều từ thảo nguyên tràn vào và xà triều từ các khu vực khác.

Hai chủng thú quần này có khả năng sinh sản cực nhanh, nên cơ hồ cứ trăm năm lại xuất hiện một đợt thú triều.

Nếu thành thị nào gặp phải cả hai chủng thú quần này tấn công thì thú triều cũng trở thành đại thú triều, nguy hiểm lớn hơn rất nhiều. Thành thị nhân loại bị công phá vài lần cũng là xuất phát từ các trận đại thú triều này.

Cho nên thành thị nào mà gặp phải đại thú triều thì cao tầng trong thành lo lắng không thôi, gắng hết sức triệu tập các luyện thể sĩ tại phụ cận cùng các đê giai tu sĩ để hợp lực phòng ngự, chuẩn bị sinh tử nhất chiến.

Hàn Lập đọc đến đây thì khẽ thở dài một hơi, rốt cục cũng khép lại thư tịch. Tòa thành này sắp gặp phải thú triều, hơn nữa lại ở gần thảo nguyên như vậy nên phỏng chừng sẽ là lang thú chi triều. Chẳng qua bộ dạng khẩn trương như vậy chẳng lẽ lại sắp gặp phải đại thú triều.

Hắn lẳng lặng uống rượu, hai mắt nhíu lại đang âm thầm cân nhắc.

------oOo------

Chương 1273: Thiên kiếp chi nguy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thân ở Linh giới, nên tất nhiên không thể vui nổi khi thú triều đến. Điều hắn quan tâm duy nhất hiện nay là làm thế nào để khôi phục pháp lực, bài trừ cấm chế của Băng Phượng trên người, lấy lại một thân thần thông ban đầu.

Theo như lời của phân thân Thiên Lan thánh thú năm đó thì Nguyên Anh tu sĩ cùng Hóa Thần tu sĩ cứ mỗi ba trăm nẳm phải độ qua một lần tiểu thiên kiếp. Hắn tuy hiện tại không có pháp lực nhưng cảnh giới vẫn còn. Ai biết được đến khi nào thì thiên kiếp buông xuống.

Nếu thực sự phải tiếp thiên kiếp của Hóa Thần kỳ thì với tầng bốn kim cương quyết hiện nay, không sử dụng các pháp bảo khác thì chết là không phải nghi ngờ.

Vừa nghĩ tới việc này, thần sắc Hàn Lập trầm xuống.

Phương pháp tốt nhất để giải quyết việc này là mau chóng tìm được Băng Phượng rồi giải trừ cấm chế của nhau.

Hắn và nàng ở trong không gian tiết điểm gặp phải chuyện ngoài ý muốn. Băng Phượng này dựa vào thiên phú không gian thần thông có thể xé rách không gian mà thoát khỏi tiết điểm, hẳn là cũng đang ở Linh giới. Hiện giờ bởi vì bản thân đang bị cấm chế khiến pháp lực hoàn toàn biến mất, có thể cấm chế do bản thân hạ xuống người Băng Phượng cũng có thể phát tác, cấm chế của hắn lợi hại thế nào hắn là người rõ nhất. Chỉ sợ tình hình của yêu nữ này còn không bằng mình hiện nay.

Nhưng cho dù có pháp lực đầy đủ mà muốn trong khoảng thời gian ngắn tìm được đối phương tại Linh giới rộng lớn này cũng là không có khả năng. Tại Tam Cảnh Thất địa, đều có những tồn tại hơn hẳn hóa thần.

Hiện giờ ngay cả năng lực tự vệ cũng không có, vậy sao có thể tìm được đối phương, điều này quả là mơ mộng hão huyền. Việc khôi phục pháp lực chỉ có thể trông chờ vào bản thân.

Vốn dĩ hiện tại hắn ngay cả một tia linh lực đều không thể hấp thu, không thể đem các thần thông bí thuật ra thi triển, một lần nữa tu luyện lại pháp lực cũng là điều không có khả năng. Còn về phần tìm tu sĩ cao giai khác hỗ trợ thì chỉ sợ sẽ phát hiện ra bí mật trên người hắn. Loại phương pháp này căn bản là tự tìm chết.

Hàn Lập ngồi ở trên ghế, sắc mặt âm tình bất định hồi lâu.

"Xem ra chỉ có thể đi theo con đường lúc đầu đã chọn." Ánh mắt của hắn chớp động, thấp giọng thì thào một câu, gương mặt có chút lo lắng.

Trước khi đến An Viễn Thành, Hàn Lập đã sớm nghĩ đến chuyện khôi phục thần thông. Trải qua hơn nửa thàng hòa nhập cùng nhóm phàm nhân, ngồi phân tích nhưng hắn chỉ nghĩ ra được một biện pháp. Phương pháp này chưa cần nói có tốt hay không, chỉ là thời gian hao tổn cũng sẽ không ít. Hơn nữa do lúc đầu hắn còn không hiểu biết về Linh giới nên trong lòng còn do dự, nhưng hiện nay cũng đã có những hiểu biết nhất định về linh giới nên sau khi chậm rãi phân tích, hắn không thể không chọn phương pháp này.

Nhất định phải tu luyện Kim Cương Quyết đến đại thành.

Theo như điển tịch quyết điển này ghi lại thì sau khi đem Kim Cương Quyết tu luyện đến tầng thứ bảy thì chỉ bằng thân thể đã có thể ganh đua ngắn dài cùng Nguyên Anh tu sĩ. Như vậy cũng có thể nói, chỉ bằng thân thể cũng có thể bài xuất cấm chế của Băng Phượng ra khỏi người.

Tới lúc đó, hắn tu luyện lại pháp lực một lần nữa, ngưng tụ lại Nguyên Anh sẽ đơn giản hơn nhiều.

Tuy nói là ngưng kết Nguyên Anh mất hơn trăm năm thời gian, nhưng hắn chỉ cần khôi phục lại một chút pháp lực thì có thể lấy lại túi trữ vật của mình, tránh để ở một địa phương không người như hiện nay. Bằng vào lượng linh đan linh dược mang theo có thể khiến quá trình này diễn ra nhanh hơn mấy lần.

Hắn nhất định phải đem cấm chế trong cơ thể hóa giải. Khi đó mới có thể một lần nữa ngưng kết Nguyên Anh, hoàn toàn khôi phục thần thông.

Dựa theo suy đoán của hắn thì nếu thực sự thiên kiếp phủ xuống thì đó cũng là chuyện gần ba trăm năm sau. Nhưng đây cũng chỉ là suy đoán của hắn, vì tiểu mệnh mà suy nghĩ, nên tất nhiên phải mau chóng tu thành Kim Cương Quyết.

Việc Kim Cương Quyết tu luyện khó khăn, Hàn Lập đã sớm biết từ miệng Thiên Lan thánh thú.

Cho dù linh giới linh khí nồng đậm vô cùng, có thể sử dụng bí thuật linh khí quán thể nhưng nếu thực sự đem Kim Cương Quyết tu luyện đến đại thành thì cũng rất ít ỏi.

Cho dù là có tư chất hơn người cũng căn bản không dám tự tin như vậy

Nhưng Hàn Lập cũng đâu có phải một người bình thường, không chỉ nói là từ khi hắn tu luyện từ phàm nhân lên hóa thần kỳ đã làm cho tâm tính hắn kiên nghị vô cùng, hơn hẳn tu sĩ linh giới. Cũng bởi vì thân thể đã luyện hóa sát khí, dùng thêm Thiên Thi Châu và Long Lân Quả nên đã trở lên mạnh mẽ vô cùng. Đặc biệt là Long Thân Quả kết hợp cùng với Thối Cốt Quyết càng khiến cho thân thể của hắn không hề thua kém yêu thú.

Sau khi hắn tới Linh giới hắn lại đem cả hai nguyên anh tán đi, hóa thành tinh nguyên khổng lồ tiến nhập trong thân thể khiến cho tiềm lực của hắn lại lần nữa gia tăng.

Do có nhiều thuận lợi như vậy nên cũng khó trách Hàn Lập tự tin như vậy.

Điều khiến hắn lo lắng hiện tại là sự thống khổ cùng cực khi tu luyện công pháp này cùng với thời gian tiêu hao cũng dài.

Bởi vì rời xa khỏi thành thị có rất nhiều thú quần đê giai yêu thú thường xuyên lui tới đây. Với tình huống hiện giờ của hắn thì một mình tu luyện cũng không phải cử chỉ sáng suốt. Huống hồ càng về sau Kim Cương Quyết càng cần tăng cường chiến đấu, thể ngộ đột phá.

Nếu vậy thì cũng không ngại ở lại trong Thiên Đông thương hành một thời gian ngắn, nếu cảm thấy có gì không ổn thì rời đi cũng chưa muộn.

Về phần huyết chú văn thư thì vừa nhập vào người hắn đã bị thân thể ẩn chứa cường đại tinh nguyên luyện hóa sạch sẽ, đâu có thể ước thúc hắn.

Trong lòng đã có quyết đinh, Hàn Lập cũng không tiếp tục ở đâu nữa, mà mang theo những thư tịch này ly khai tửu lâu, cũng tùy tiện tìm một nơi hẻo lánh lấy những điển tịch đặt trong túi ra, hai tay hắn khẽ dùng lực.

Nhất thời quyển điển tịch dày cộp đã hóa thành giấy vụn bay đầy trời. Hắn lại đi vào một tiệm rèn, muốn xem xét. Hắn đưa giao cân kia cho thợ rèn, rồi chri vào mấy loại tài liều thấp giai trong cửa hàng phân phó vài tiếng, rồi lại đưa cho đối phương hai khối linh thạch cấp thấp.

Thợ rèn kia trước hết nghe Hàn Lập nói thì có chút ngẩn ngơ, nhưng sau khi cầm được hai khối linh thạch thì lập tức gật đầu liên tục, mặt mũi tươi cười.

Hàn Lập lúc này mới rời khỏi tiệm rèn. Khắp nơi trên đương đều dùng xe kéo bằng một con vật hai đầu, có chút giống hươu, có chút giống ngựa.

Hắn cũng không quản nó có lai lịch ra sao, hắn chỉ lấy ra một thỏi bạc ném tới, miệng nói – Như Vân Khách Điếm. Cả người nhanh như chớp đã lóe lên rồi tiến vào trong xe, lập tức khoanh chân ngồi nhắm mắt dưỡng thần

Thú xa này là do dùng các loại linh thú lành tính để kéo xe. Ở An Viễn Thành khắp nơi đường lớn đường nhỏ đều xuất hiện nhan nhản. Dù sao với quy mô của thành này, nếu không có thú xa mà đi bộ thì chỉ sợ đi từ khu vực này sang khu vực khác cũng phải mất đến vài canh giờ mà cũng chưa chắc đã đến.

Thú xa này có chút hoa mỹ, rõ ràng đều không thuộc loại thú xa chuyên để chở khách mà giống như xe tư nhân.

Hai xa phu vừa thấy Hàn Lập vọt lên xe thì đầu tiên là giận dữ, nhưng vừa thấy thỏi bạc trắng thì lại ngẩn ngơ, hơi chút do dự, rồi lập tức đánh xe chạy thẳng đề thành tây.

Hàn Lập ngồi xếp bằng trong xe, hắn nghe thấy tiếng xa phu:

"Thưa công tử, đã đến Như Vân khách điếm!"

Hàn Lập chậm rãi mở mắt, không nói lời nào bước xuống thú xa.

Chỉ thấy trước mắt xuất hiện vô số lầu các trạch viện, ngay trước mặt là một tòa lầu các cao lớn, có treo một bảng hiệu dùng cổ văn thư viết – Như Vân Khánh Điếm, đập vào mắt.

Mà ở lầu các hai bên thì phía trước hiên luôn có mái che bằng gỗ, các loại thú xa kiểu dáng khác nhau đang đứng ở đó, có vẻ chật chội. Đôi lúc lại vang lên tiếng kêu của thú xa.

Ánh mắt Hàn Lập rất nhanh đảo qua đó, rồi dừng lại ở vài gã tiểu nhị đang đứng tiếp đón khách nhân bên ngoài đại môn. Hắn khẽ ngoắc tay gọi một người trong số họ đến.

Tiểu nhị kia cũng rất thông minh, lập tức chạy tới.

"Khách quan, có chuyện gì phân phó. Ngài định dùng bữa hay ở trọ.

*"*Hôm nay có người của Thiên Đông thương hàng vào đây, ngươi biết bọn họ ở đâu không?*" – Hàn Lập ném cho hắn một khối bạc*

vụn rồi hỏi.

"A. Ra là khách quan muốn tìm các vị đại gia của Thiên Đông thương hành. Để tiểu nhân dẫn đường cho ngài." *Tiểu nhị nhận bạc, mặt mày hớn hở.*

Hắn lập tức dẫn Hàn Lập đi vòng qua các lầu các, thẳng đến một trạch viện.

"Các vị đại gia của Thiên Đông thương hành đến rất nhiều, nên đã bao toàn bộ Tây viện. Tây viện cũng là khu tốt nhất trong bổn điếm…" *Tiểu nhị vừa dẫn đường vừa nhiệt tình giới thiệu.*

Hàn Lập nghe vậy cũng không nói gì, thần sắc vẫn như cũ.

"Ầy, Hàn huynh đệ, ngươi rốt cục cũng đã trở lại. Tốt rồi, Trương đại ca đã sớm dặn qua, nếu thấy ngươi thì lập tức dẫn ngươi đến gặp Hạ phu nhân. Mau đi cùng ta." *Vừa đến phía trước Tây viện, thì một thanh niên đứng gác ở ngoài nhìn thấy Hàn Lập thì mừng rỡ bước tới, định nắm lấy tay Hàn Lập.*

Hàn Lập khẽ nhíu mày, đầu vai khẽ rung lên, tức thì bàn tay thô ráp của đối phương định nắm lấy tay Hàn Lập lại trật mất mục tiêu.

Thanh niên này ngẩn ra, lắp bắp kinh hãi.

"Hóa ra là La huynh đệ. Phu nhân mà La huynh đệ nói là Phương phu nhân sao?" *Hàn Lập mỉm cười, bĩnh tính hỏi.*

Thanh niên này nguyên là một kỵ sĩ trong Thiên Đông thương hành, gọi là Tiểu Thất.

"Đúng vậy, chính là Phương phu nhân. Phu nhân nghe nói tới chuyện của ngươi thì cảm thấy rất tò mò, muốn gặp ngươi." *Dị sắc trên mặt thanh niên họ La chợt lóe rồi biến mất, hắn cười nói.*

"Tại hạ thân là một thành viên trong thương hành, Phương phu nhân triệu kiến thì tất nhiên tại hạ phải phụng mệnh mà đến. Làm phiền La huynh đệ dẫn đường." *Hàn Lập cười khẽ, bâng quơ nói.*

"Ha ha, đây là đương nhiên." Rốt cuộc thanh niên này cũng biết thân thủ Hàn Lập hơn xa mình, nên cũng không dám có hành động bất kính, hắn cười một tiếng rồi đáp ứng.

Hàn Lập ra hiệu cho tiểu nhị rời đi, rồi theo thanh niên họ La đi vào trong Tây viện. Trên đường gặp không ít thủ vệ thương hành, kỵ sĩ – chào hỏi không ngớt.

Hai người quẹo đông rồi lại quẹo tây mấy lần, sau đó lại đi qua hơn mười đại viện, rốt cục đã tới một khu tiểu viện.

Ở nơi này quả thực rất thanh tĩnh, đứng canh cửa còn hai đại hán đang khoanh tay đứng đó.

Hàn Lập vừa bước qua hai người, nhất thời bốn ánh mắt lăng lệ quét qua, khiến thân thể người ta như rơi vào hố băng.

------oOo------

Chương 1274: Kim Ngọc Tông

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập mỉm cười nói.

Hai người này hiển nhiên không phải bình thường luyện thể sĩ, nếu không ánh mắt chỉ đảo qua, khí thế cũng sẽ không kinh người như vậy. Khiến cho người ta có cảm giác, tựa hồ so với tên Trương Khuê kia còn lợi hại hơn một chút.

"Hai vị đại ca, vị này chính là người mới gia nhập bản hiệu Hàn huynh đệ, phu nhân không lâu nói qua muốn gặp gỡ một chút, mong rằng các vị vào thông báo một tiếng. " Người thanh niên họ La tiến lên bắt quyền, cung kính dị thường nói.

"A, ngươi đem Kim Cương quyết tu luyện tới tầng thứ ba đúng là có khác. Thoạt nhìn quả nhiên y như người trẻ tuổi, nhưng mà, không phải ăn qua trú nhan đan dược gì đó chứ. " Một gã đại hán dáng người hơi thấp hai mắt đánh giá Hàn Lập, bỗng nhiên nói một câu như vậy.

Trong lời nói có vẻ không có chút khách khí nào!*"Hai vị cảm thấy được tại hạ ăn qua, vậy cứ coi là thế đi. "* Hàn Lập trong lòng không khỏi giật mình, nhưng trên mặt lại cười rộ lên.

"Hừ, ta có chút không tin ngươi đem kim cương quyết tu luyện tới tầng thứ ba. Tại hạ thử xem, các hạ không ngại chứ. " Người đại hán này hiển nhiên vừa rồi nói như vậy cũng là thuận miệng mà nói, nhưng giờ phút này trong mắt hàn quang chợt lóe, bỗng nhiên một cái bắt được cổ tay Hàn Lập, nói cứng.

Hàn Lập đuôi lông mày dựng lên, không thèm tránh, nhưng lại tùy ý đối phương bắt lấy cổ tay mình. Lập tức cảm thấy đối phương năm ngón tay lạnh lẽo dị thường, bỗng nhiên bộc phát ra một cỗ sức lực, bắt đầu co lại, không hề giống thân thể bình thường.

Hàn Lập không giận ngược lại nở nụ cười, nhưng ánh mắt lại trầm xuống.

Dưới sự dùng sức của đối phương, cổ tay chỗ đó hiện ra một tầng đạm kim sắc, nhưng chợt lóe lại trôi đi không thấy, vẫn lẳng lặng đứng nguyên tại chỗ, tùy ý đối phương dùng sức.

Một lát sau, người đại hán này thấy mình đã thi triển ra bảy tám phần khí lực, đối phương vẫn làm bộ dạng như không có gì, sắc mặt rốt cục đại biến. Nhưng hắn sau khi do dự, chẳng những không có buông tay, ngược lại hít sâu một hơi, năm ngón tay bỗng nhiên nổi lên một tầng thanh quang, khí lực lại tăng lên rất nhiều.

Hàn Lập trên mặt tươi cười rốt cục thu liễm, trong mũi hừ nhẹ một tiếng, cánh tay vận khởi tùy ý nhẹ nhàng ngăn cản.

Đại hán nhất thời chỉ cảm thấy năm ngón tay đang bắt lấy cổ tay Hàn Lập chấn động, thân mình trong nháy mắt chết lặng. Kinh hãi thất thanh hét lên, lập tức một cỗ lực lượng to lớn từ đâu truyền đến, thân hình không hề tự chủ được bay lên.

Mắt thấy Hàn Lập không chút thay đổi, người này đại hán lại bị hung hăng vứt bộp một cái lên bức tường đá, đầu rơi máu chảy bóng người nhoáng lên một cái, một người đại hán thủ vệ khác từ này đến giờ không nói gì bỗng nhiên bay vút lên mấy trượng, vọt đến bay ra trước chỗ đại hán kia rơi xuống, tay vung lên như tia chớp, tiếp được.

Nhưng là người này bàn tay phương vừa tiếp xúc được tới vạt áo đồng bạn, đột nhiên thần sắc biến đổi, tay kia cùng mang lên đỡ lại, hai tay cùng đỡ lại.

Sau một tiếng *"Phanh"* thật lớn, lại nghe *"Xoàn xoạt"* vài tiếng liên tiếp truyền đến.

Người này Hán tuy rằng đón được, nhưng thân hình cũng liên tiếp rút lui bảy tám bước, sắc mặt tái nhợt một lần nữa mới ổn định cước bộ.

Hàn Lập thấy vậy, hai mắt nhíu lại, nhìn thoáng qua đại hán mới ra tay này.

Người này chỉ thi triển ra vài phần sức lực, lại vẫn có thể đón đỡ dễ dàng như vậy, hiển nhiên một thân luyện thể thuật còn ở trên những người khác.

Người thanh niên họ La sớm trợn mắt há mồm.

Này hai gã đại hán thủ vệ, chính là thị vệ bên người *"Phương phu nhân"*. Tuy rằng không cùng bọn họ giao đấu qua, nhưng là một thân luyện thể thuật cực kỳ cao minh, ngay cả người đứng đầu bọn họ là Trương Khuê cũng ngầm bội phục vô cùng. Năm đó trong số những kỵ sĩ có tu vi không thấp, cũng đi tìm hai người này vụng trộm dánh qua, không ai không thất bất bại thảm hại.

Mà vị Hàn Lập mới gia nhập này, thế nhưng bằng một bàn tay khiến cho hai người này rơi vào như thế không thể ngẫng đầu lên được.

Kim cương quyết một khi tu luyện tới tầng thứ ba, thật sự có uy lực lớn đến như chăng? Người thanh niên họ La sắc mặt âm trầm suy nghĩ.

Hắn tự nhiên không biết, Hàn Lập có thể có loại sức lực này hơn phân nửa là dựa vào ở Nhân Giới liên tiếp ăn long lân quả, cũng do nguyên nhân một phần là mấy trăm năm qua tu luyện Thối Cốt Quyết. Nếu không Kim Cương quyết kia nếu có gia tăng lực thần thông, khi ở tầng thứ ba cũng bất quá cùng này hai gã đại hán giống nhau. Huống chi, Hàn Lập tu luyện Kim Cương quyết trên thực tế đã muốn tu luyện tới tầng thứ tư.

"Hàn huynh đệ thân thủ kinh người, huynh đệ của ta cam bái hạ phong. Mời vào đi. " đại hán kia trong cơ thể công pháp liên tiếp vận chuyển vài lần, cuối cùng đem tụ khí ở ngực thừa dịp nói chuyện phu phun ra bên ngoài cơ thể, thần sắc khôi phục bình thường, nhưng là nhìn về phía Hàn Lập ánh mắt vẫn không khỏi có chứa một phần kính sợ.

Bị Hàn Lập đánh bay ra, người kia sắc mặt vô cùng khó coi.

Hàn Lập mỉm cười, cũng không nói cái gì nữa, sau khi ôm quyền, liền từ tốn đi vào trong sân.

Người thanh niên họ La tự nhiên không có tư cách tiến vào trong đó, đành phải ở lại ngoài sân.

Căn phòng đối diện cánh cửa đóng chặt lại, Hàn Lập đang muốn tiến lên gõ cửa, từ bên trong truyền đến thanh âm dễ nghe của một nữ tử.

"Hàn công tử phải không, mời vào! Thiếp thân đã sớm chờ đã lâu. "

Hàn Lập ánh mắt chớp động hai cái, nhưng vẫn chưa cảm thấy có gì kinh ngạc, bình tĩnh đẩy cửa đi vào.

Sau khi ánh mắt đảo qua, thần sắc hắn chợt động.

Trong phòng lại có vài người, điều này cũng làm cho hắn cảm thấy chút ngoài ý muốn.

Đối mặt cửa phòng hướng về phía trên chủ vị, đang ngồi là một gã thanh sam phụ nhân tầm ba mươi mấy tuổi, da thịt trắng nõn, khuôn mặt tú lệ. Đứng ở phía sau là một gã lam bào thanh niên, tầm hai mươi lăm hai mươi sáu, khuôn mặt cùng phụ nhân có chút tương tự.

Ở đối diện phụ nhân, còn ngồi một người người nam tử trẻ tuổi mặc cẩm bào, tóc mai trắng xám, vẻ mặt có vẻ lạnh lùng đứng sau người này là một đôi nam, nữ. Nam anh tuấn hiên ngang, nữ xinh đẹp như hoa.

Mấy người kia tựa hồ sớm biết hết mọi việc vừa xảy ra ở cổng, cho nên khi Hàn Lập tiến vào, ánh mắt toàn bộ đều quét lại đây.

Ánh mắt của mọi người, có đủ loại, có chút ngoài ý muốn, có chút vui sướng, lam bào thanh niên lại có chút tò mò, cẩm bào nam tử lại nhíu mày. Nhưng thật ra một đôi nam nữ trẻ tuổi này, nhìn qua khuôn mặt lộ ra vài phần giật mình.

"Hàn công tử không thấy phiền lòng chứ, vừa rồi hai gã thị vệ ra tay "thử" các hạ, nhưng thật ra là chủ ý của thiếp thân mà thôi. Chỉ là muốn nhìn xem tầng thứ ba Kim Cương quyết có lợi hại như trong truyền thuyết hay không cùng mà thôi, pháp quyết này lưu truyền rất rộng rão, nhưng cũng là loại khó nhất tu luyện nhất trong các loại luyện thể thuật, có rất ít người có thể đột phá tới tầng thứ hai, càng đừng nói giống Hàn công tử lên đến tầng thứ ba. " Mỹ phụ kia đứng dậy chào, vén áo thi lễ nói.

"Tại hạ đã là một thành viên của cửa hiệu, chỉ là một chút thử thách tự nhiên không tính cái gì. Nhưng mà không biết phu nhân đối thân thủ tại hạ hay có vừa lòng hay không?" Hàn Lập mỉm cười, không thèm để ý nói.

Hắn tuy rằng tính toán ở Thiên Đông thương hào tạm thời ẩn nấp một thời gian, nhưng là không có ý định chân chính làm một gã tiểu tốt bị người ta sai khiến, tự nhiên không ngại qua ra một chút thực lực của chính mình.

biểu hiện Lúc trước, xem ra đã làm cho vị Phương phu nhân này vài phần kính trọng.

" uy lực Tầng thứ ba củaKim Cương quyết, còn ở trên sự đoán trước của thiếp thân, tự nhiên đã được mở rộng nhãn giới một phen. Đúng rồi, ta trước tiên giới thiệu với Hàn công tử từng người trong này chứ, đây là tiểu nhi Phan Thanh, là môn hạ của Kim Ngọc Tông tu luyện tiên thuật. Mà ba vị tiên sư này đều là đồng môn của tiểu nhi. "

"Nguyên lai là thiếu đông chủ cùng vài vị tiên sư!" Hàn Lập liền ôm quyền, bình tĩnh nói.

Tuy rằng thần niệm không thể ly thể, nhưng chỉ bằng thần thức linh mẫn, khoảng cách gần như vậy, hắn vẫn có thể đại khái cảm ứng ra tu vi của vài vị này. Mấy người đều có tu vi Trúc Cơ đã ngoài, chẳng qua vị Phan Thanh cùng một đôi nam nữ trẻ tuổi tựa hồ mới Trúc Cơ không lâu, trên người linh khí yếu kém, nhưng này vị cẩm bào nam tử lại cả người pháp lực dày đặc, giống như đã đến Trúc Cơ hậu kỳ đại thành tiến vào giả đan cảnh giới. Thật không nên xem nhẹ.

Lấy Hàn Lập vừa rồi tỏ ra thi lê, nhưng người kia cũng đành quay lại đáp lễ. Cẩm bào nam tử mặt hiện vẻ tươi cười hỏi:

"Tại hạ tuy rằng chưa bao giờ tu luyện qua luyện thể thuật, nhưng là ngày xưa Gia sư từng kết giao qua với một vị cao giai luyện thể sĩ. Nghe nói vị tiền bối kia lẻ loi một mình đánh chết rất nhiều yêu thú cấp sáu cấp bẩy. Nguyên bản Giã mỗ còn tưởng rằng đó là nói phét. Nhưng hiện tại thấy thần thông huynh kim cương quyết của Hàn huynh, đối sự tình này lại dám khẳng định không thể nghi ngờ. Chẳng qua, ta xem Hàn huynh một thân sức lực tựa hồ không riêng gì tu luyện Kim Cương quyết mới, Có phải là người sinh ra đã có thần lực. "

Người này cũng có vài phần kiến thức, thế nhưng nhìn thấu chỗ khác biệt trong sức mạnh kinh người của Hàn Lập kinh.

"Tần huynh tuệ nhãn như đuốc, Hàn mỗ điểm ấy khí lực chính là có một chút trời sinh mang đến. " Hàn Lập đương nhiên sẽ vì đối phương mà giải chuyện long lân quả, thuận tay đẩy chèo dưới nước thừa nhận nói.

Cẩm bào nam tử gật đầu, trong lòng một ít nghi hoặc rốt cục được đánh tan hơn phân nửa.

Kế tiếp, vị cẩm bào nam tử này cùng mấy người kia không có hỏi lại cái gì, nhưng thật ra vị Phương phu nhân kia vẻ mặt cực kỳ hiền lành cùng Hàn Lập hàn huyên một ít, cũng nói bóng nói gió muốn hỏi một chút về lai lịch Hàn Lập, nhưng Hàn Lập tự nhiên giả bộ hồ đồ ứng phó.

Phương phu nhân thấy Hàn Lập biểu hiện như vậy, nên cũng không có thật sự hỏi tới, ngược lại nói cho hắn biết: cẩm bào nam tử chính là mấy người ở trong tông môn Phan Thanh, phụng lệnh sư môn đến hiệp trợ An Viễn thành ngăn cản thú triều lần này. Cũng là bởi vì là cao tầng của An Viễn thành cùng kim ngọc môn có chút giao tình, thứ hai mỗi lần thú triều bùng nổ, đồng dạng cơ hội tuyệt hảo để người tu tiên thấp giai đột phá bình cảnh. Cho nên đưa đệ tử Trúc Cơ kỳ bọn họ phái đi.

Đương nhiên phụng mệnh đến An Viễn thành cũng không phải chỉ có vàng ngọc môn một nhà, còn có đệ tử của hơn mười tiểu tông môn

Mà nhân thủ đông hiệu buôn bọn họ mấy ngày nay, từ sau khi tiến vào An Viễn thành, dựa theo quy củ, hộ vệ đội cũng không có cách nào tránh khỏi sự điều động của An Viễn thành. Cho nên Phương phu nhân tạm thời muốn đem Hàn Lập thành trợ thủ của Khuê Phó, hiệp trợ chỉ huy hộ vệ đội này.

Hàn Lập nghe được phụ nhân nói như vậy, sau một phen lưởng lự, thì gật đầu đồng ý.

Phương phu nhân thấy vậy, lộ ra vẻ hài lòng, lập tức khiến cho Hàn Lập đi nghỉ ngơi. Theo lời của nàng, thú triều tùy thời có thể bùng nổ, nhưng thật sự là nhiều loại đàn thú liên hợp thành đại thú triều. Đám người Hàn Lập tự nhiên phải nghỉ ngơi dưỡng sức mới tốt.

Hàn Lập cười nhẹ, lúc này rời khỏi phòng.

Sau khi của phòng khép lại, Phương phu nhân tươi cười thu liễm, đồng thời trên mặt lộ vẻ một chút do dự.

"Thế nào, phu nhân cảm thấy người này là một nhân tài hiếm có, lại muốn thay chủ ý. " Cẩm bào nam tử sờ sờ cằm, bỗng nhiên cười khẽ hỏi một câu.

*"Đúng là như thế. Người này trẻ tuổi như vậy còn có tu vi như thế, nếu thêm chút bồi dưỡng, nói không chừng thật có thể trở thành một người có thể so sánh với "*Hỏa lão*". Nếu không thì cứ theo kế hoạch mà làm, sau thú triều bảo cho Trương Khuê hoặc là Liễu Gia huynh đệ theo các ngươi một chuyến đi. "* Phụ nhân thật không có giấu diếm suy nghĩ trong lòng, lông mi nhíu lại cau mặt nói.

------oOo------

Chương 1275: Thanh lang, xích mãng, báo cầm

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Trương đầu lĩnh và phu nhân, Liễu Thị huynh đệ ta đều đã gặp qua. Nếu không tinh thông Kim Cương Quyết thì cũng có thể dùng người này một chút, nhưng hiện tại vì để nắm chắc đoạt được mấy kiện đồ vật kia nên phải cần thêm nhân tuyển. Dù sao khi tu thành Kim Cương Quyết tầng thứ ba thì cũng không sợ linh khí cấp thấp công kích, hơn nữa người này lực lớn vô cùng, là người giúp sức phù hợp nhất. Nếu đổi lại là những người khác thì tỷ lệ thất bại cũng không nhỏ, mà một khi kinh động đến yêu thú trông coi bảo vật thì chúng ta tuyệt không có cơ hội hạ thủ lần hai. Phu nhân chẳng lẽ không muốn Phan sư đệ về sau không có hy vọng Kết Đan sao?" Cẩm bào nam tử nói.

"Tần tiên sư nói như vậy cũng có lý, cho dù người này thực sự có tiềm lực trở thành hỏa lão thứ hai, nhưng so với việc Thanh nhi về sau Kết Đan thì cái nào nặng, cái nào nhẹ ta vẫn biết được." Phu nhân khẽ thở dài một hơi, tựa hồ có chút bất đắc dĩ.

"Phu nhân làm như thế mới thực sáng suốt! Lần thú triều bạo này chính là cơ hội tốt nhất.

Yêu thú trông coi vật kia tuyệt không thể khinh thường, cho nên việc này phải cần có người luyện thể, mặc dù nhất định sẽ có nguy hiểm nhưng cũng không nhất định gặp chuyện không may.

Chỉ cần sự tình làm xong thì Tần mỗ sẽ không bạc đãi hắn, mà hắn cũng sẽ không sinh ra lòng oán hận đối với phu nhân." Cẩm bào nam tử trong lòng buông lỏng, nở nụ cười.

"Tần tiên sư pháp lực cao cường, khi có được vật kia tuyệt đối Kết Đan không thành vấn đề, về sau còn cần người chiếu cố tiểu nhi một chút." Phụ nhân không nói tiếp lời đối phương, ngược lại tươi

cười nhắc đến ái tử của mình.

"Ha ha, tư chất Phan Tiễn đệ cực tốt, không hề thua kém ta. Ta có thể Kết Đan thì việc ấy không thành vấn đề, phu nhân cứ yên tâm." Cẩm bảo nam tử nhìn lam bào thanh niên, ôn hòa nói.

Phan Thanh rất biết điều, vội vàng hướng vị sư huynh thi lễ một cái, trong miệng liên tục nói cảm ơn.

Cẩm bào thanh niên ngồi xuống nhìn những nam nữ trẻ tuổi hiểu ý cười.

Trong lúc nhất thời không khí có vẻ cực kỳ hòa hợp.

Hàn Lập tự nhiên không ngờ mình vừa mới từ Nhân Giới lên thì đã bị những người này tính kế.

Thật không biết có phải hắn được sao Thiên Sát chiếu hay không, nếu biết việc này thì hắn cũng chỉ có thể dở khóc dở cười mà thôi.

Chính là một số phàm nhân và vài tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ thế nhưng lại lợi dụng một vị tu sĩ Hóa Thần Kỳ như hắn, quả thực không biết sống chết mà. Cho dù hiện tại pháp lực hắn không còn nhưng cũng có thủ đoạn để dễ dàng gạt bỏ bọn họ.

Hiện giờ hắn tự nhiên không biết chuyện ở Thiên Đông Thương cho nên vừa ly khai tiểu viện liền đi theo đám người đại hán mặt sẹo.

Sau đó không lâu Hàn Lập nhận được nhận chức phó lĩnh đội, tự nhiên liền có người không phục.

Nhưng trước mặt mọi người Hàn Lập lại có một chút thần lực khiến ai cũng đều kinh hãi im lặng.

Hàn Lập cũng bởi vậy mà được phân cho một gian phòng yên tĩnh, không cần phải chen chúc cùng những người khác.

Mấy ngày tiếp theo hắn lẳng lặng trong phòng nghiền ngẫm pháp quyết Kim Cương Quyết tầng thứ năm.

Nguyên bản dựa theo phương pháp tu luyện Minh Vương Quyết, chính là dùng pháp lực cơ thể hiệp trợ tu luyện, nhưng hiện tại sửa thành Kim Cương Quyết nên nhất định phải dùng linh khí quán thể.

Phương pháp tu luyện xa lạ như thế cho nên trước tiên không thể không tìm hiểu, rồi sau đó mới thật sự bắt tay vào tu luyện.

Nhưng đến ngày thứ ba Hàn Lập lại ly khai khách điếm một chuyến, không biết đi đâu mà nửa ngày sau mới về.

Ngoại trừ một số người để ý thì phần lớn thậm chí không biết Hàn Lập đã từng đi ra ngoài.

Tới ngày thứ bảy, theo thói quen Hàn Lập đang ở trên giường nhắm mắt, bỗng nhiên một tiếng động thật lớn từ ngoài phòng truyền đến, làm cho cả khách điếm đều rung động.

Hàn Lập cả kinh mở hai mắt ra.

Tiếng oanh long long vang lên liên miên không ngừng, trong thành thị lại vang lên những tiếng hò hét, dường như tất cả các nơi trong thành đều biết.

Hàn Lập nhướng mày, không nói hai lời đẩy cửa phòng đi ra.

Chỉ thấy ở phía tây viện đã xuất hiện một đoàn kỵ sĩ hộ vệ, ai cũng cầm binh khí ra khỏi phòng, trên mặt ẩn chứa sự hưng phấn dị thường cùng vẻ chờ mong, mà cũng có người lộ ra vẻ sợ hãi.

"Vội cái gì, cho dù thú triều tới đây thì đợt thứ nhất cũng không tới lượt chúng ta, cả đám cứ về phòng nghỉ ngơi đi. Đến phiên chúng ta thì lúc đó không còn nghỉ ngơi được đó." Một thanh âm mạnh mẽ từ trong viện truyền ra, lớn tiếng mắng chúng hộ vệ đang hỗn loạn.

Những hộ vệ kia vừa nghe đại hán mặt sẹo hét lên thì nhất thời thành thật vào lại phòng, Hàn Lập thấy vậy thì cười.

Nghe nói Trương Điều đảm nhiệm vị trí lĩnh đội đã hơn mười năm, nên có thể thấy được uy tín rất lớn.

"Hàn huynh đệ ngươi trước tiên theo ta quan sát quy mô và chủng loại của đợt thú triều này. Cho dù là đại thú triều thì trong đó cũng có yếu có mạnh." Trương Khuê liếc Hàn Lập một cái rồi đi tới nói.

"Nếu Trương huynh đã nói như thế thì Hàn mỗ tự nhiên vui lòng." Hàn Lập ngẩn ra nhưng lập tức cười đáp ứng.

Thật ra hắn mặc dù không để tâm đến một số loại yêu thú cấp thấp tạo thành *"Thú triều"*, nhưng trong lòng cũng có vài phần tò mò.

Hiện giờ có thể được mở rộng tầm mắt thì sẽ không từ chối việc này.

Hai người đi đến ngã tư đường ở ngoài khách sạn. Lúc đó bên ngoài hoàn toàn bất đồng, nguyên bản ngã tư đường hối hả đã sớm trở nên vắng người, mà những người đang đi thì cũng có bộ dáng vội vàng khẩn trương.

Ở ngã tư đường có thể thấy được một vài quái thú đang kéo xe chạy như điên, ngoại trừ thú xe này thì bên ngoài Thiên Đông Thương còn có một người cưỡi độc giác cự lang chạy trước. Đây là kỵ sĩ mặc phục sức của vệ binh, một bên vừa chạy như bay vừa lớn tiếng tuyên bố thú triều đến và lệnh cho toàn thành giới nghiêm.

Mà trong mệnh lệnh cũng nói người luyện thể cùng binh lính trong thành phải thành thật đúng một chỗ, không được tự ý ra ngoài gây cản trở việc chống cự thú triều, nếu không sẽ giết không tha.

Ngay khi Hàn Lập cùng Trương Khuê cưỡi một độc giác cự lang hướng về phía tường thành gần nhất chạy đi thì ở một tháp cao, một gã đại hán mặc tử bào đang chắp tay sau lưng yên lặng nhìn ra cửa sổ, sắc mặt cực kỳ âm trầm.

Đột nhiên cửa phòng mở ra, một gã giáp sĩ mặc áo giáp màu xanh bước nhanh đến quỳ xuống trước tử bào đại hán, dùng thanh âm trầm thấp nói:

"Khởi bẩm Tôn chủ, hiện tại đã xác định đàn thú xâm phạm chia làm ba đợt. Theo thứ tự là Phỉ Thúy thảo nguyên, thanh lang thú ở hắc lang sơn mạch và một số mãng thú cùng cầm thú." "Quả nhiên ba đàn thú này tấn công, lần này có phiền toái lớn đây. Nếu là đàn thú Thanh Lang thú hay Xích Mãng thú cũng đã hơn ba trăm năm không tạo thành thú triều, chỉ sợ số lượng hiện tại rất kinh người, mà hiện tại lại có thêm cầm thú nên càng khó giải quyết hơn. Lực lượng đối không của bổn thành tuy rằng yếu nhưng đã đến các thành thị mượn một đám cường cung tới. Nhưng tên nỏ bình thường thì không có bao nhiêu tác dụng với cầm thú." Tử bào địa hán khẽ thở dài một hơi, hai hàng lông mày hơi nhíu lại, có vài phần lo âu.

"Đại nhân không phải là đã đặt làm một đám tên nỏ mới sao? Bằng vào tính chất đặc biệt của nó thì hẳn là có thể bảo vệ không trung. Huống chi lần này còn có các tu sĩ hiệp trợ. Bọn họ cũng có thể phi hành, là trợ lực phòng không rất tốt.

Có bọn họ hiệp trợ thì số cầm thú này hẳn là không thành vấn đề." Giáp sĩ nói vài lời an ủi.

Hiện tại cũng chỉ có thể nghĩ như vậy, ngươi đem những tu sĩ kia an bài một chỗ, chuyên môn giám thị động tĩnh của cầm thú. Thanh Lang và Xích Mãng thú thì giao cho luyện thể sĩ và binh lính bình thường ứng phó là được. Đúng rồi, lực lượng chiêu binh cũng nên sắp xếp chỉnh đốn và thay phiên nhau thủ vệ.*" Tử bào đại hán lại ra lệnh.*

"Vâng, đại nhân!*" Giáp sĩ đáp ứng một tiếng rồi lui ra đi làm nhiệm vụ.*

Tử bào đại hán nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt âm trầm.

Hàn Lập đứng ở chỗ xa trên thành, tuy rằng thần sắc bình tĩnh nhưng nội tâm lại có chút rung động.

Chỉ thấy phía ngoài tường thành mấy chục dặm, nguyên bản đất màu vàng đã bị biến thành một mảnh màu xanh không trông thấy *đoạn cuối. Tựa hồ như biển cả bao phủ, nếu nhìn kỹ thì thấy đó toàn là lang thú màu xanh hình dáng lớn nhỏ không đều, con nào cũng đều lộ ra răng nanh dữ tợn.*

Số lượng lang thú nhiều không đếm xuể, không thể đoán được có bao nhiêu vạn con. Nhưng chúng lại không ngừng gào thét, dường như đang truyền tin tức gì cho nhau.

"May mắn đây vẫn chỉ là Thanh Lang thú bình thường, nếu là đụng tới Hồng Lang hoặc Hoàng Lang, thậm chí là Ngân lang hiếm thấy thì chỉ sợ chỉ bằng vào số lượng này thì xa thành đã không thể ngăn cản." *Sắc mặt Trương Khuê bên cạnh Hàn Lập có chút tái nhợt, âm thầm nắm tay lẩm bẩm nói.*

"Ngân Lang!" *Hàn Lập vừa nghe địa hán mặt sẹo nói lời ấy nhất thời vẻ mặt biến sắc.*

"Như thế nào, chẳng lẽ Hàn huynh đệ trước kia chưa từng thấy qua Ngân Lang thú sao? Trong vài loại lang thú thì Ngân lang là loại khó đối phó nhất, một con Ngân lang bình thường có thể chống đỡ hơn mười con Thanh Lang. Trước kia trong một lần thú triều ta đã may mắn nhìn thấy loại lang thú này, nhớ lại cũng thấy sợ." Đại hán mặt sẹo hơi có chút ngoài ý muốn giải thích.

------oOo------

Chương 1276: Cuồng thú chi triều (một)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngân lang này khiến hắn nhớ tới Ngân Nguyệt năm đó.

Bản thể của nàng chính là một con ngân sắc cự lang, cũng tự xưng xuất thân từ Ngân Nguyệt Lang tộc. Không biết Ngân Lang có phải là cùng tộc với Ngân Nguyệt không.

Bất quá mặc kệ suy đoán này là thật hay không, tựa hồ cũng không có một chút tác dụng với tình cảnh trước mắt hắn, rất nhanh đã đem gác lại sau đầu.

"Nếu là chỉ là lang thú bình thường, cho dù số lượng có nhiều hơn nữa, nhưng nhân tộc chúng ta đã có thành cao tường dày, lang thú cũng không cho chúng ta phải sợ hãi. Đáng sợ chính là trong số đê giai yêu thú thì có một số ít yêu thú thống lĩnh đã mở ra linh trí. Trong đó còn hỗn loạn không ít dã thú xen vào cùng yêu thú. Biến dị thú loại tuy rằng không giống biến dị yêu thú nhưng mà có một chút thần thông khó tin, nhưng là cũng đáng sợ hơn thú loại bình thường rất nhiều. Chẳng những hình thể, lực lượng rất mạnh mà trình độ đồng loại đều thuộc dạng viễn siêu. Các luyện thể sĩ đê giai, dưới tình huống một chọi một cũng không đối phó được." Mặt sẹo đại hán ngưng trọng nói.

"Khó giải quyết như vậy! Loại thú biến dị này ở trong thú quần rất nhiều sao?" Hàn Lập nhướng mày lên.

"Trên cơ bản trong ngàn con sẽ xuất hiện một con biến dị." Trương Khuê cân nhắc lại, không quá khẳng định nói.

"Ngàn con?" Hàn Lập ánh mắt lại hướng về thú hải màu xanh, không khỏi miễn cưỡng cười.

Cho dù hắn không thể chuẩn xác nhìn ra số lượng thanh lang, nhưng ít nhất cũng có mấy trăm vạn con, số lượng thật quá nhiều, còn số lượng biến dị lang thú cho dù không có trên vạn con, nhưng khẳng định là có mấy ngàn con. Biến dị thú loại nhiều như vậy, lại tấn công một nơi không hề có tu sĩ cấp bậc Kết Đan xuất hiện,thật là một cỗ lực lượng trí mạng.

"Tốt lắm, chúng ta lại đi địa phương khác, hãy nhìn xem những bầy thú còn lại." Lại nhìn trong chốc lát, Trương Khuê thở dài một hơi nói. Tựa hồ đối với thú triều lần này mà ngao ngán.

"Sao vậy, Trương huynh lo lắng thủ không được thành này?" Hàn Lập hỏi.

"Trương mỗ quả thật là có chút lo lắng. Trước kia, cũng đã vài lần thành thị bị thú quần công phá tàn sát hàng loạt người dân, mà an viễn thành lại là thành nhỏ mới thành lập chưa đủ vạn năm, bây giờ gặp phải đại thú triều bùng nổ, hơn nữa tình huống trước đó lại là chuẩn bị không đủ lực lượng nên rất dễ bị công phá. Lúc này đây, thú triều còn có báo cầm thú, loại này là yêu cầm trên không trung, loại yêu cầm này số lượng sẽ không nhiều lắm. Nhưng mỗi một con vừa ra sinh, chính là nhất cấp yêu thú, không trung không thể phòng trụ, thật đúng là nguy hiểm không nhỏ." Trương Khuê bộ dáng lo lắng không nguôi.

"Báo cầm thú, đáng sợ như vậy?" Hàn Lập ánh mắt chợt lóe, tựa hồ có chút không quá tin tưởng.

"Báo cầm thú luận thân thể thực lực, ở trong số yêu cầm cũng không tính là mạnh, nhưng là do chúng được tạo hoá ban cho cơ thể phát ra một loại kịch độc, người thường gặp phải liền chết ngay.

Nên không thể gần chúng để chiến đấu, biện pháp duy nhất chỉ có ở xa đánh chúng rơi xuống. Nhưng loại yêu cầm này thường ngang tàng, nhưng có điều rất linh hoạt, tốc độ rất khá, nếu là lực lượng chiến đấu trên không không đủ, rất khó phong trụ chúng nó, mà đối với an viễn thành mà nói thì lực lượng chiến đấu trên không đúng là điểm yếu." Trương Khuê chậm rãi nói.

"Không đủ lực lượng chiến đấu trên không, như thế nào lại có chuyện này, chẳng lẽ thành chủ An Viễn thành không biết độ nghiêm trọng của việc này?" Hàn Lập cảm thấy bất ngờ.

Hiện tại hắn đã biết, tất cả quyền lực bên trong thành thị dường như đều nằm trong tay thành chủ.

"Biết thì có ích lợi gì. nghe nói thành này tại lần thú triều trước đã tổn thất nghiêm trọng, lực lượng nguyên bản bị tiêu hao hầu như không còn, hiện tại có thể khôi phục lực lượng phòng ngự thế này thì đã khiến thành chủ tao tổn rất nhiều tâm tư, nghe nói còn hướng về các thành thị phụ cận mượn một ít binh khí cùng binh lính. Lực lượng đối không tất nhiên là không có." Trương Khuê cứ thế nói ra như vậy một hồi.

Hàn Lập nghe xong, không biết nói gì.

Không lâu, Hàn Lập đi theo hán tử mặt sẹo đứng ở một mặt khác trên tường thành, lọt vào trong tầm mắt là hàng loạt những con mãng xà cao quá một trượng hình thành hồng sắc thú hải, thoạt nhìn so với thanh sắc lang quần còn làm cho người ta sợ hãi hơn.

Tin tức duy nhất xem như có lợi chính là loài mãng thú này, trong miệng không có độc, nên cũng sẽ không phụt lên khói độc, phòng thủ cũng dễ hơn rất nhiều.

Hàn Lập xa xa trông đến mãng hải, thỉnh thoảng lại xuất hiện cự mãng hình thể lớn hơn đồng loại gấp bội. Hàn Lập lại âm thầm thở dài một hơi.

Loài mãng xà biến dị này, thân thể cao vọt vượt qua mười trượng, cũng không kém hơn một con xích giao nhỏ. Người thường bị loại cự thú này cuốn lấy hoặc nuốt vào, kết cục nghĩ cũng có thể biết. Hơn nữa số lượng loài cự mãng biến dị này cũng không ít, cũng do mãng đàn lớn thanh sắc lang quần nên tự nhiên càng nhiều hơn một ít.

Xem qua lưỡng chủng thú quần, Hàn Lập có chút tiếc nuối, vẫn chưa nhìn thấy báo cầm thú mà trong miệng Trương Khuê nhắc tới.

Theo mặt sẹo hán tử cho biết, loại yêu cầm này bình thường sống ở chỗ bí mật, nếu không đến thời gian công kích thì yêu cầm sẽ không hiện thân.

"Hiện tại thú quần đang chờ đợi điều gì mà không lập tức tiến công?" Hàn Lập, nhìn mãng đàn xa xa, bỗng nhiên hỏi như thế.

" Yêu thú thống lĩnh thú quần đã mở ra linh trí, tự nhiên không có khả năng chúng sẽ tiến công như ong vỡ tổ. Khẳng định rằng hai thú quần đang liên hệ với nhau, quyết định thời điểm cộng đồng khởi xướng công kích khi nhân loại chúng ta không tậm chung. Ước chừng là trên dưới một ngày. Chúng ta đi thôi, mấy người ở thiên đông thương hành bọn họ cũng có thể đã nhận được mệnh lệnh trong thành đang chỉnh trang đội ngũ. Trong đại chiến, chúng ta chỉ là những hạt cát bỏ trong biển cả mà thôi, cố gắng hết sức của mình đi. Nếu là thực sự may mắn ở trong chém giết đột phá bình cảnh hoặc lĩnh ngộ được cái gì, thì coi như chúng ta mạo hiểm cũng đáng." Trương Khuê cuối cùng cười nhạt một tiếng, liền mang theo Hàn Lập quay lại trong thành, rồi trở lại trong khách sạn.

Quả nhiên thủ vệ trong khách sạn cũng đã nhận được mệnh lệnh truyền đến của An Viễn thành, phải lập tức xuất phát, tiến đến địa phương nào đó tụ tập chỉnh đốn và sắp đặt.

Cẩm bào nam tử cùng Kim Ngọc tông tu sĩ, cũng đã sớm được thỉnh đi từ trước rồi.

Trương Khuê cũng không chần chừ, lập tức ra lệnh một tiếng cho người của Thiên Đông thương hành, hơn hai trăm thủ vệ tất cả đều xuất phát.

Lúc này bên ngoài, trên ngã tư đường, đội ngũ quân đội tư nhân trong cả thành đều đã bị điều động, luyện thể sĩ chỗ nào cũng có. Chỉ là nhân số tuy đông nhưng xét về chỉnh thể thì không dũng mãnh được như thiên đông thương vệ đội. Chậm thì năm sáu người, lâu thì mấy chục người đi cùng một chỗ.

Qua một chút, có một đoàn người đi tới, gây ra sự chú ý rất lớn.

trong đó có hơn năm mươi kỵ sĩ cưỡi trên độc giác cự lang, càng thu hút sự chú ý của mọi người.

Tọa kỵ này gọi là toan lang, là một trong vài loại chiến thú mà phàm nhân ở Linh giới thu phục được. Mỗi một con đều được bồi dưỡng tỉ mỉ từ nhỏ, đem dã tính diệt hết, lúc đó mới có thể cùng kỵ sĩ tiến hành phối hợp phát huy thực lực siêu thường, cho nên giá cả cũng không nhỏ.

Cũng chỉ có Thiên Đông thương hành tài đại khí thô mới có khả năng trang bị cho hộ vệ đội nhiều toan lang chiến thú như vậy.

Trên ngã tư đường tất cả mọi người đều chú ý tới quảng trường lớn gần đó. Nơi đây đúng là phía tường thành phải đối mặt với thanh sắc quần lang.

Nơi đó đã tụ tập mấy vạn thanh niên tráng hán, cùng một ít người phục sức khác nhau và đội ngũ luyện thể sĩ đứng rải rác trong đó. Trong đó cũng có người cá biệt cưỡi toan lang thú, nhưng hơn phân nửa những người này là kỵ sĩ của thiên đông thương hành, nhưng bất quá số lượng cũng không quá hai trăm. Ở bốn phía quảng trường, một đám binh sĩ được trang bị trọng giáp võ trang đang đứng duy trì trật tự.

Một gã trung niên mặc ngân sắc khôi giáp đứng ở một mặt quảng trường cùng một nho sinh và một tăng nhân đang to nhỏ điều gì, tựa hồ là người cầm đầu.

Hàn Lập nhìn thấy người này, ánh mắt dừng lại, hắn phát hiện đã từng gặp tên thủ vệ thống lĩnh kia khi vào thành môn.

Bên cạnh tăng nhân cùng nho sinh, tất nhiên là hai tu tiên giả là người của Diệu Âm môn thiếu chủ đang lĩnh mệnh đi kiểm tra đội ngũ. Cũng không biết ngân giáp trung niên có bổn sự gì, dưới tình hình này còn có thể lưu lại bên cạnh hai người.

Lúc này, người trung niên thấy mọi người cũng đã tập chung khá đầy đủ, hắn không nói hai lời mà trực tiếp phất tay.

Một gã binh sĩ lập tức đứng dậy, trong miệng phát ra liên tiếp các mệnh lệnh sớm chuẩn bị.

Mệnh lệnh đầu tiên là tất cả các kỵ sĩ có tọa kỵ ở đây được chọn lựa lúc trước mỗi người chỉ huy một đội ngũ kỵ binh. Tiếp theo, có một chiếc xa quy tiến vào quảng trường, trên xe có rất nhiều vũ khí, ngoài ra còn có chút ít khôi giáp, sau đó bắt đầu phân phát cho mọi người.

Về phần này, luyện thể sĩ khi nhìn thấy binh khí bình thường thì tất cả đều thờ ơ lạnh nhạt đứng ở tại chỗ.

Lúc này các binh lính đang chỉnh đốn hàng ngũ và phân binh khí cho mọi người. Hàn Lập cùng với quân đội tư nhân và các luyện thể sĩ tạm thời bị gác lại một bên, chưa ai nói tới.

Ngay lúc này, đám người tư nhân vệ đội cùng luyện thể sĩ đang cảm thấy khó hiểu thì bỗng nhiên ở ngoài thành truyền đến một tiếng sói tru thật dài, này tiếng khiếu thanh thê lương cực kỳ, tràn ngập một sự điên cuồng.

Hàn Lập nghe thấy vậy hai mắt nhíu lại, chưa suy nghĩ điều gì thì bên ngoài tường thành đã có vạn lang tề khiếu, tiếng sói tru vang vọng chín tầng trời.

Các luyện thể sĩ sắc mặt còn giữ được bình tĩnh nhưng đám phàm nhân lại thấy kinh hãi tột độ, chỉ cảm thấy đến trong thiên địa chỉ còn lại tiếng sói tru, còn lại không có thứ gì khác.

Nhưng này tất cả chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi. Ngay sau đó cũng truyền đến tiếng *"phì phì"* cùng tiếng thú rống lên kỳ quái.

Âm thanh tuy rằng không kinh hãi như vạn lang tề khiếu, nhưng khiến cho người nghe lạnh toát toàn thân, mồ hôi lạnh sau lưng ứa ra.

Lúc này đồng la treo trên đầu thành vang lên tiếng *"đương đương"* không ngừng, tiếp theo nghe được âm thanh ngân nga của một nam tử trong không trung truyền đến, âm thanh không lớn, nhưng rành mạch, tiến nhập vào trong tai mọi người:

"Cẩn thận, thú quần đã bắt đầuy tiến công!" Giọng nói này là của một bạch bào tu sĩ Trúc Cơ kỳ, chân đạp phi kiếm, đứng ở không trung lên tiếng thông báo. Lúc ấy, trong không trung không phải chỉ một người phát ra cảnh báo, mỗi một nơi trên không đều có một gã tu sĩ ngự khí huyền phù ở đó, tất cả đều phát ra âm thanh cảnh báo toàn bộ An Viễn thành

Nhất thời cả An Viễn thành xôn xao, quân đội đã sớm chấn chỉnh chờ phân phó, lệnh vừa phát ra, tất cả nhanh chóng xuất phát đi lên tường thành. Trên tường thành có lắp một chiếc cung rất lớn, hiện cũng lập tức có người đứng ở phía sau, chuẩn bị sẵn sàng.

------oOo------

Chương 1277: Cuồng thú chi triều (hai)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tại trận, mọi người còn đang thất thần thì ngân giáp trung niên lại quát lớn một tiếng, đẩy nhanh tiến độ phân phát vũ khí.

Rốt cục cũng có người lại đây, Hàn Lập cũng có những hiểu biết sâu sắc hơn về lực lượng của nhóm luyện thể sĩ.

Bởi vì đại chiến sắp tới, nên tất cả các luyện thể sĩ kiệt ngạo bất tuân cũng cực kỳ phối hợp với nhau. Chỉ một lát công phu, đã chia ra làm mười đội, mỗi đội hai trăm người.

Chỉ riêng Thiên Đông thương hành đã có hơn hai trăm người, tất nhiên làm thành một đội.

Thanh niên tráng hán được phân làm đội hậu bị, nhưng thật ra luyện thể sĩ cùng quân đội tư nhân đều được phái lên trên tường thành, hiệp trợ lính thủ thành phòng ngự.

Nhắc tới thì cũng vừa khéo, không biết có phải nhóm người của Thiên Đông thương hành rất đáng chú ý hay không mà ngay nhóm thứ nhất đã có sự hiện hữu của bọn hắn.

Kể từ đó, hàn Lập cùng hai trăm hộ vệ Thiên Đông thương hành được phân lên trên tường thành thực hiện công tác thủ thành cùng với hơn ngàn lính canh lúc đầu.

Hàn Lập đứng ở trên tường thành nhìn về phía xa xa, chỉ thấy thanh sắc lang quần đã đình chỉ việc tru lên, chậm rãi kéo tới nơi này. Cả một vùng màu xanh phảng phất như Thanh sắc thảo nguyên đang di động, không nhìn thấy điểm cuối.

Nhiều thanh lang như vậy đang tiến đến, tiếng *"xoạt xoạt"* liên tiếp vang lên, nhưng lại rát có nhịp điệu, bất giác cả lang quần toát lên một khí thế kinh người, khiến mọi người trên thành cảm thấy một cỗ áp lực rất lớn.

Sắc mặt của rất nhiều binh lính đã trở lên tái nhợt. Cũng không có ai còn tâm tư mà hô hào sĩ khí trước khi chiến đấu.

Đối với người bình thường mà nói, thành bị phá thì kết cục của bọn họ cùng người nhà trong thành là táng thân vào bụng sói. Nên cho dù rất sợ hãi nhưng vẫn kiên quyết ngăn cản thú quần, liều mạng chống cự. Cho nên tại các nơi trên tường thành, các đội trưởng và quan quân cấp thấp chỉ hạ một vài mệnh lệnh tác chiến rồi không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng sẵn sàng nghênh địch.

Lang quần tiến tới cũng không tính là nhanh, nhưng cũng dần dần áp tới, ngày càng khép lại vòng vây.

Trong lang quần, có một số biến dị lang thú thân thể to gấp đôi thanh lang bình thường.

Loại biến dị lang thú này phân tán khắp nơi trong lang quần, tuy toàn thân cũng có màu đạm thanh sắc nhưng hai mắt mắt đã biến thành màu thúy lục đầy yêu dị, phảng phất như nó có linh tính nhất định.

Nhìn đến đây, Hàn Lập khẽ nhíu mày, nhóm lang thú này quả thực không dễ đối phó. Huống hồ, lúc này hắn cùng một đại hán cao to vạm vỡ khác đang phụ trách một đoạn tường thành phía sau. Kiến nghị này cũng là do Trương Khuê, đã từng trải qua mấy lần thú triều đề ra.

Hai người bọn hắn chỉ chuyên môn phụ trách bảo hộ người chỉ huy.

Dù sao nếu người này xảy ra chuyện thì công tác phòng thủ nhất định sẽ rơi vào hỗn loạn.

Cự hán vạm vỡ kia là một luyện thể sĩ của Thiên Đông thương hiệu, phương pháp tu luyện của người này khiến thân thể biến lớn, sinh ra cự lực. Thân người càng lớn thì khí lực càng kinh người, nghe nói hắn đã tu luyện đến cánh giới cực cao.Trước khi Hàn Lập tới thì hán chính là lực sĩ khỏe nhất trong Thiên Đông thương đội.

Hàn Lập đảm nhiện vị trí hộ vệ đội phó, trong những người không phục cũng có cả người này.

Chẳng qua khi Hàn Lập nâng lên một khối sơn thạch nặng cả ngàn cân rồi dễ dàng ném lên không trung thì khiến cả đám sợ hãi, tự nhận không bằng.

Hàn Lập đang cầm trong tay một thanh bối đao to dầy, mà đại hán lại cầm một thanh lang nha bổng đặc chế dài hai trượng, hai người một tả một hữu đứng phía sau quan quân.

Người quan quân này tầm ba mươi tuổi, dáng người đơn bạc. Hắn trên người mặc áo giáp, bên có một ngọn trường kiếm. Khuôn mặt tuy bình thường, nhưng hai mắt lại tràn đầy thần quang, ẩn hiện một cỗ khí thế không giận mà uy.

Xem ra cho dù là quan quân bình thường thì cũng là một luyện thể sĩ không tồi.

Điều này cũng không có gì kỳ quái, phàm nhân tại Linh giới có thể tu luyện trở thành một luyện thể sĩ, quân đội có đến hơn phân nửa do những người này tổ hợp thành. Những người tu luyện luyện thể thuật tới mức cực hạn thì đều là những tồn tại đáng sợ, ngay cả tu sĩ cao giai cũng không nguyện ý trêu chọc.

Ánh mắt Hàn Lập không rời thú quần như đợt thủy triều màu xanh đang dâng lên kia. Chúng ngày càng áp sát tường thành, bỗng nhiên phía sau truyền ra một trận nổ, hơn trăm đoàn hỏa cầu thể tích lớn nhỏ từ trong thành bắn ra, công kích lên những con lang đi đầu.

Vô số tiếng nổ vang lên, mấy trăm đoàn hỏa cầu lao vào trong lang quần rồi bạo liệt, trong phút chốc đem hơn trăm con thanh lang đánh thành thịt nát, mất mạng tại chỗ. Tuy chỉ là hỏa diễm phổ thông nhưng những con thú phổ thông thế này cũng khó có thể chống cự.

Nhìn thấy cảnh này, thần sắc Hàn Lập khẽ động, liền quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy cách không xa nơi tường thành, có một vật giống như máy ném đá tại nhân giới đang đặt ở đó, chừng hơn trăm cái.

Có rất nhiều binh lính đem từng khỏa viên cầu đỏ đậm đặt lên trên, sau khi người chỉ huy ra lệnh thì đồng loạt phóng thứ này lên, hóa thành từng khối hỏa cầu độc nhất vô nhị đánh xuống thú quần dưới thành.

Nhất thời lại có một đám thanh lang bị giết chết.

Chẳng thế mà chỉ sau hai ba đợt công kích đã tiêu diệt được gần hai vạn con thanh lang, uy lực quả không nhỏ. Điều này khiến Hàn Lập hết sức bất ngờ, nhưng ngay sau đó phát hiện loại công kích này đã dừng lại, không còn thấy hỏa cầu xuất hiện.

Biểu tình Hàn Lập lộ ra nét đăm chiêu, bầy sói phía xa xa lại tựa hồ như bị loại công kích này chọc giận, nó tru lên liên hồi, toàn bộ thú quần dưới sự chỉ huy của hơn mười con biến dị cự lang lập tức tràn lên.

Mặt đất rung chuyển liên hồi, cả trăm trượng ngắn ngủ đã bị lang quần vượt qua trong chớp mắt, lúc này chỉ còn cách tường thành hơn mười dặm, chúng bắt đầu mãnh liệt công kích.

Một đám thanh lang vọt lên trời, móng vuốt sắc như dao của chúng cắm sâu vào trong tường đá, rồi lại mượn lực vọt thẳng lên trên đầu thành.

Trên tường thành, quan quân ở các nơi đồng loạt ra lệnh bắn tên. Vô số mũi tên như mưa trút xuống, tiếng *"phốc phốc"* vang lên liên hồi, bất giác lại có vô số thanh lang bị xuyên thủng người ngã xuống phía dưới.

Phàm nhân ở linh giới có khí lực hơn xa phàm nhân tại nhân giới nên lực sát thương cũng không hề nhỏ.

Chẳng qua số lượng thanh lang cực nhiều, chút tiêu hao này căn bản không hề có chút ý nghĩa gì, ngược lại thương vong lại càng khiến bọn nó điên cuồng hơn. Một lát sau lại có một đợt thanh lang xông đên đầu thành.

Thủ vệ trên tường thành đã sớm xúc thế đợi sẵn, ngay khi con thanh lang đầu tiên vừa đặt chân lên đầu thành thì ba bốn cây câu dài đã đồng loạt đâm tới đem thanh lang móc xuống mắt đất, thân thể trong chớp mắt bị vô số thanh đao chém thành thịt nát, căn bản không kịp phát uy. Trong đầy trời tên bay, trên thành thì đao quang kiếm ánh liên hồi, tiếng sói tru lên – tất cả đan xen vào nhau.

Hàn Lập vẫn chưa ra tay, hắn chỉ đi theo quan quân kia đi tới đi lui trên tường thành chỉ huy đám binh lính kia phòng ngự.

Theo hắn quan sát thì hiện tại thanh lang có vẻ hung mãnh dị thường, nhưng bên phía nhân loại đã dưỡng sức hồi lâu nên không có khả năng rơi xuống hạ phong.

Phỏng chừng khổ chiến chỉ đến trưa mới bắt đầu.

Mà một mặt khác của thành lại đối mặt với vô số xích mãng, tuy ở quá xa nên không thể thấy rõ tình hình, nhưng tiếng chém giết truyền đến rất rõ, xem ra đàn xích mãng cũng đã phát động công kích.

Trận chiến đến tận giữa trưa mới bùng nổ, đánh liên tục đến xế chiều, cả tòa An Viễn Thành bị nồng đậm huyết tinh bao phủ.

Sắc trời cũng dần ảm đạm, mặt trời trên cao đã từng cái nối tiếp nhau biến mất.

Nhưng công kích của lang quân vẫn chưa dừng lại lấy một khắc, thậm chí thế công ngày càng cuồng bạo. Thân là thú loại chưa mở ra linh trí nên đều có bản tính thị huyết, chỉ sợ đến lúc này thì nó mới chỉ xuất ra một hai phần của đàn thú.

Vẻ mặt quan quân mà Hàn Lập bảo vệ cũng dần dần lộ ra vẻ âm trầm, sự thong dong ban đầu đã biến mất. Nửa ngày đại chiến đã khiến những binh lính thủ thành phổ thông thương vong mất một phần ba, ngay cả hộ vệ của Thiên Đông thương hành cũng đã có hơn hai mươi người bỏ mình.

Đúng lúc này, tại hậu phương của thanh sắc lang quần truyền tới từng tiếng tru ngắn. Bất giác, tất cả biến dị cự lang lúc trước biến mất trong thú quần đã xuất hiện dưới tường thành.

Cự lang này nhảy nhẹ một cái đã vọt lên năm sáu trượng, động tác nhanh như chớp, mấy binh lính bắn tên về phía hắn cơ hồ không có tác dụng. Như hóa thành một trận gió, cự lang đã vọt lên tường thành, binh lính thủ thành không chút do dự mà rút ra các loại vũ khí, nhưng cự lang này lại có thể nhanh chóng lách qua đám thủ vệ rồi dùng móng vuốt và răng nanh sắc nhọn của mình bổ về phía những binh lính này.

Trong phút chốc, huyết quang bắn ra tung tóe, ngay khi biến dị cự lang công thành thì thương vong lập tức đại tăng.

Bên phía đoạn tường thành do mấy người Hàn Lập phụ trách đồng dạng cũng có mấy con biến dị cự lang nhảy lên, trông chốc lát đã có hơn mười người tử vong.

Quan quân kia thấy vậy lập tức phân phó luyện thể sĩ của Thiên Đông thương hội giảo sát. Những binh lính bình thường chỉ cần đối phó với thanh lang bình thường, không cần nhiễu loạn trận tuyến của đám thủ vệ.

Trương Khuê dẫn theo hơn mười luyện thể sĩ xông lên, lập tức khống chế được cục diện.

Nhưng đột nhiên binh lính phía phụ cận thét lên kinh hãi, trên tường thành bỗng có hai luồn thanh ảnh chợt lóe. Có hai biến dị cự lang nhảy lên đoạn tường thành gần đó, một trong hai con lao trực tiếp vào trong đám binh lính bình thường khiến trận tuyến của bọn họ đại loạn, một con khác trực tiếp lao về phía quan quân.

Chúng nó cũng biết người mặc khôi giáp này chính là chỉ huy, nên cũng đồng dạng dùng kế sách giương đông kích tây.

"Muốn chết!"

Cự hán hét vang, lang nha bổng trong tay vung lên rồi xé gió đập xuống, đập thẳng về phía cự lang.

Cho dù thân thể cự lang có cứng cỏi hơn thanh lang bình thường nhưng nếu bị dạng binh khí này đập trúng cũng chắc chết.

------oOo------

Chương 1278: Cuồng thú chi triều (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mắt thấy lang nha bổng thật lớn muốn đập nát đầu sói ra, thì đột nhiên xuất hiện một cảnh làm người ta giật mình.

Con sói này đột nhiên trên người phát ra tia sáng màu xanh, rồi thân thể lập tức xoay, hình thể trong phút chốc rút nhỏ hơn phân nửa, trở thành một con sói bình thường.

Lang nha bổng suýt tí nửa đã đánh trúng đầu con sói, nhưng sượt qua khoảng không, rồi đột nhiên hai tia sáng màu xanh kỳ lạ chợt lóe, vẫy đuôi một cái, chợt tăng tốc lao đến hướng cự hán, hai trảo hung hăng chụp vào quan quân.

"Yêu lang!"

Quan quân vừa thấy thanh lang biến hóa quỷ dị, lập tức biến sắc, lập tức giơ tay lên không cần nghĩ, thanh trường kiếm bên hông không biết khi nào đã nằm trong tay.

Tiếp theo, chiếc nhẫn mai linh trên tay hắn chợt lóe, theo trường kiếm hóa thành một bóng kiếm tự thân bảo hộ.

Tên quan quân này, trên người cũng có một chút linh cụ thấp giai.

Yêu lang sau khi biến thành hình thành một con sói bình thường, vừa thấy chiếc nhẫn hóa thành bóng kiếm, trong mắt hiện lên tia khinh thường, hai chân trước giơ lên, *"xoẹt xoẹt"* hai tiếng, nhất thời những vuốt nhọn màu xanh hiện lên, hướng về tên quan quân.

Khi bóng kiếm này vừa tiếp xúc với một trảo kia, ngay lập tức biến mất sau tiếng va chạm, căn bản là không còn dấu vết, còn trảo kia chỉ có thể tiến tới một chút, rồi cũng rút về

Tên quan quân ở trong mặc dù tay cầm kiếm vẫn giơ lên bổ tới, nhưng bị một kích xém chết như vậy, làm khuôn mặt trở nên xám xịt dị thường.

Nhưng lúc này, tên quan quân đột nhiên cảm thấy phía trước có bóng người, không biết như thế nào đã lao về hướng trảo võng kia, tiếp theo một tiếng hừ lạnh, rõ ràng không lớn, nhưng có thể nghe rất rõ, phảng phất như vang lên bên tai, làm cho hắn mê muội, trong lòng cả kinh.

Tiếp theo, một quyền kim quang như ảnh đã động, nghênh thẳng về hướng trảo mang.

Hai bên va chạm vang lên tiếng nổ kinh thiên, trảo nhọn màu xanh kia bị kim quang chấn cho vỡ vụn, rồi từ từ biến thành cát bụi.

Quan quân mừng rỡ, hai mắt mở to nhìn rõ người trước mặt, chính là nam tử phụ trách bảo vệ hắn, Hàn Lập.

Hàn Lập chậm rãi thu hồi nắm tay kim quang vào, thản nhiên nhìn chằm chằm vào yên lang đang lo lửng giữa không trung, trên mặt không chút biểu tình.

Yêu lang sau một kích này cũng không ngừng lại, cũng dùng ánh mắt nghi kị đánh giá Hàn Lập, phần lông trên lưng và cổ đã dựng đứng lên, phản phất như có sự kiêng kỵ dị thường với Hàn Lập.

Mặc dù yêu thú không nhìn ra tu vi của Hàn Lập sâu cạn thế nào, nhưng cảm ứng linh mẫn về nguy hiểm đã mơ hồ nói cho nó biết, loài người trước mắt nó cực kỳ nguy hiểm, tựa hồ có năng lực làm bị thương hoặc lấy mạng nó, cho nên không khỏi chần chờ.

Cự hán sau một kích thất bại, mắt thấy yêu lang sau khi biến thân, hiển nhiên cũng bị giật mình không nhẹ, vội vàng điều chỉnh thân hình, làm ra tư thế chuẩn bị đối mặt đại địch.

Sau đó, cùng với Hàn Lập làm thành thế trước sau cùng công, mà luyện thê sĩ của Thiên Đông Thương Hào cũng vội vã chạy đến, lập tức vây lấy yêu lang này.

Yêu lang đảo mắt nhìn qua, rồi liếc nhìn Hàn Lập thật sâu, đột nhiên xoay lại, hóa thành một đạo thanh quang hướng về phía cự hán.

Đổ Khiếu cả kinh, đem lang nha bổng hướng về phía trước, không tự chủ ném sang một bên.

Kết quả, yêu lang chỉ là hư hoảng, còn chân thân thì đã độn quang vượt qua đầu cự hán, sau đó trực tiếp bay ra thành đầu, nhảy xuống, rồi cùng với những cự lang biến dị khác tấn công, một màn giết chóc xuất hiện, những người khác hoảng sợ quá vội nhảy xuống thành đầu chạy thoát thân.

Hàn Lập vẫn đứng tại chổ, không có ý truy đuổi.

Mặc dù pháp lực của hắn vẫn chưa khôi phục toàn bộ, nhưng đối mặt với loại yêu lang mà ngày xưa không thèm nhìn một cái này, cũng không có hứng thú để đuổi giết.

Tên quan quân tìm được đường sống trong chổ chết kia, đã trở nên bình tĩnh lại, lập tức cảm kích với Hàn Lập, liên tục nói cảm ơn không dứt.

"Đa tạ huynh đài đã cứu giúp, nếu không cái mạng nhỏ của Tiếu mỗ thật sự khó giữ được"

Hàn Lập nghe vậy, lắc đầu thở dài nói:

" Ta mặc dù cứu các hạ, nhưng những chổ khác cũng có yêu lang xuất hiện, dường như không được tốt"

"Không có khả năng, sao có thể xuất hiện nhiều yêu lang như vậy" tên quan quân họ Tiếu ngẩn ra, vội vàng quay đầu về hướng thành đầu nhìn.

Kết quả làm cho sắc mặt của hắn lại tái nhợt đi.

Chỉ thấy bốn năm thành đầu gần chỗ bọn họ, không biết như thế nào đã trở nên hỗn loạn, đều bị cả ngàn con yêu lang vây lấy. Mà trên không trung thành đầu, có một con yêu lang đang tỏa sáng, bất ngờ lơ lửng, cũng chính là con yêu lang có bộ dáng độc nhất vô nhị vừa chạy khỏi chỗ bọn họ.

Giờ phút này không chỉ riêng Hàn Lập và tên quan quân họ Tiêu im lặng, Thiên Đông Thương Hào cùng với đám binh lính cũng thấy được tất cả, mắt thấy đám thanh lang đó không ngừng cào cấu cắn xé đầu người, trái tim mọi người không khỏi trầm xuống. Trong lòng mọi người xuất hiện một ý niệm chung:

"Chẳng lẽ thành này thật sự bị công phá?"

Ngay lúc lòng người đang mờ mịt, thủ vệ thành chết thảm thương, không còn sức để chống cự, thì đột nhiên tiếng kèn vang lên tù các thành đầu, tiếp theo trên thành đầu đại loạn chợt xuất hiện hơn trăm tên luyện thể sĩ.

Mỗi người bọn họ đều mặc một bộ cốt giáp kỳ lạ, trong tay cầm đủ loại binh khí đa dạng, mỗi người đều lóe linh quang, đều là linh cụ cùng một màu.

Bọn họ xông lên thành đầu, đối mặt với đám thanh lang này, quả thật như hổ lao vào đàn dê, xu thế không thể đở, đao kiếm chỉ cần vung lên, thì thanh lang trước mặt nhất định sẽ bị trảm thành hai đoạn, không còn giữ được hình dạng ban đầu.

Cho dù đám cự lang biến dị hung ác dị thường, có thể ngăn cản được một hai tên, nhưng cả đám giáp sĩ cùng dũng mãnh xông lên, ngay lập tức bị phân thây thành năm mảnh.

Con yêu lang trên không trung thấy vậy, hiển nhiên giận dữ, vừa định có động tác gì đó, thì hơn mười tên luyện thể sĩ đã nhảy lên trời, vây lấy con yêu lang đó.

Đúng lúc này, bầy sói dưới thành đột nhiên tru ên một tiếng thật dài.

Nghe thấy tiếng tru này, con yêu lang đó do dự một chút, rồi lập tức quay đầu bay đi, không ở lại chém giết đám luyện thể sĩ này nữa.

Còn đám sói trên thành, nghe thấy tiếng tru này cũng bắt đầu rút lui, cùng lúc nhảy xuống từ trên thành.

Mặc dù đám luyện thể sĩ này đuổi giết cũng nhanh, nhưng vẫn để cho hơn phân nửa lang thú chạy thoát.

Không riêng gì thành đầu này, mà những chổ khác bầy sói cũng đã dừng công kích, từ từ rút lui về phía sau. Đàn thú đã kết thúc ngày dò xét của trận đại chiến.

Trong trận chiến với bầy sói này, loài người tổn thương rất nhiều, nhưng nói cho cùng thì bầy thú cũng không khá hơn là bao, số thanh lang chết đạt hơn mức mười vạn. Nhưng số người chết trong trận chiến này tựa hồ đã vượt qua ngoài dự kiến, cũng đã hao tốn rất nhiều mũi tên và vũ khí phòng thủ. Rốt cục tuy rằng đã chiếm được thế thượng phong, nhưng chuyện phản công không phải là vấn đề để bàn luận ngay lúc này! Bây giờ, trên bầu trời đồng loạt xuất hiện bảy vầng trăng rằm, ánh mặt trăng sáng tỏ vô cùng, chiếu rọi lên những cái xác của đám sói phủ kín tường thành, đồng thời cũng nghe được tiếng sói tru từ xa truyền đến.

Nhưng tiếng tru này không có ý cuồng bạo, mà ngược lại còn tràn ngập thê lương và gào thét không nói nên lời.

Một bầy sói có thể thấy rõ ràng dưới ánh trăng kia, dần dần đi xa, cuối cùng biến mất vô tung vô ảnh.

Những binh lính đã chiến đấu hăng hái hơn nửa ngày trên thành đầu mới thở phào một hơi, cũng bất chấp trên thành đầy những vết máu loang lổ, uể oải ngồi xuống mặt đất, vô cùng mệt mỏi, thậm chí có vài người đã thiếp ngủ đi.

Chỉ có đám chuyên tu luyện hưu thuật luyện bổng sĩ, cũng bởi vì không ngừng huy động binh khí, mà có cảm giác chịu không nổi, cũng có ý đinh nghỉ ngơi. *" Không nên nằm ở đây, nơi này không phải chổ để ngủ, lát nữa người thế chổ chúng ta sẽ đến. Chúng ta đã thủ chiến, không cần phải nói gì, có thể trở về nghỉ ngơi hai ba* *ngày. Chờ sau khi người khác đến, mọi người có thể trở về chỗ nghỉ, có thể chính thức được nghỉ ngơi. Bây giờ chúng ta phải giữ vững tinh thần, lỡ như bầy sói đột nhiên quay lại, dưới trạng thái bây giờ, khẳng định sẽ xảy ra vấn đề lớn"* Quan quân họ Tiêu không dám buông lỏng cảnh giác, trong miệng vẫn tiếp tục đốc thúc.

Nghe nói có thể trở về nghỉ ngơi, binh lính và đám người Thiên Đông Thương Hào đều mừng rỡ vô cùng, khôi phục được vài phần tinh thần, miễn cưỡng đứng dậy Hàn Lập vẫn chưa ra tay, cho nên không có gì mệt mỏi, chỉ đứng tựa vào tường, đưa mắt nhìn đàn sói đang bỏ chạy nơi xa, không biết đang nghĩ gì trong đầu.

" Hàn huynh đệ, lần này nhờ có ngươi ra tay đẩy lùi đàn sói, nếu không kết quả của chúng ta sẽ không khác gì so với thủ vệ chỗ khác" Trương Khuê đi lại hướng Hàn Lập, trên mặt xuất hiện một nụ cười, nói. Trong tay hắn vẫn cầm một thanh đoản kiếm màu vàng, áo giáp trên người đã nhiễm đỏ máu tươi, hiển nhiên là vừa rồi đã chém giết không ít.

" Không có gì, bất quá chỉ vừa đụng đến là bầy sói liền rút lui" Hàn Lập nhìn thoáng quan người Trương Khuê, có vẻ bình tĩnh. *" Nhưng nếu Hàn huynh không ra tay, chỉ sợ "linh đội" đến viện trợ thì chúng ta đã chết hơn phân nửa rồi. Cũng may mắn là Hàn huynh, nếu đổi lại là người khác, thật khó mà đối phó với yêu lang. Cho dù ta có Kim Oanh Kiếm, nhưng cũng không nắm được ba phần thắng"*

Trương Khuê cười khổ, bàn tay giơ lên, vỏ kiếm đột nhiên xuất hiện trong tay, rồi đem thanh đoản kiếm kia cẩn thận cất vào trong vỏ, ngay cả kiếm mang cũng cất vào trong lòng. Hàn Lập theo tiềm thức nhìn linh cụ này một cái, hắn biết, linh cụ này kỳ thật là pháp kí đặc thù của luyện thể sĩ do người tu tiên luyện chế cho, đặc biệt là *"Linh trạc"* kia, cũng không cần biết bên trong có bao nhiêu pháp lực, nhưng có thể để linh thạch vào bên trong linh cụ, tạm thời kích thích uy năng của nó.

Uy lực của linh cụ mặc dù rất tốt, nhưng chỉ có hể mượn lực của linh thạch, không thể tế luyệ, cũng không cách nào kéo dài tác chiến, cho nên hao phí rất nhiều linh thạch so với bình thường. Vì thế không phải luyện thể sĩ nào cũng có thể sử dụng.

Bất quá bởi vì linh cụ này nhiều nhất cung có thể đạt đến tình trạng linh khí, cũng không bằng bảo vật chính thức, cho nên đám luyện thể sĩ cao giai đều rất khinh thường món đồ này. Bọn họ chỉ tin tưởng bản thân tu luyện ra mới là vũ khí tốt nhất.

Điểm này, cũng giống với suy nghĩ của một ít yêu tộc yêu tu, không mưu mà hợp. Trong đầu Hàn Lập chợt hiện lên về tư liệu liên quan về linh cụ lỗi thời, còn Trương Khuê im lặng trong chốc lát, đột nhiên lộ vẻ mặt kỳ quái nói ra một câu. Hàn Lập sau khi nghe xong, trong lòng cũng rùng mình.

------oOo------

Chương 1279: Cuồng thú chi triều (4)

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hàn huynh đệ, Kim Cương Quyết của ngươi không phải đã gần tu luyện đến tầng thứ ba sao?" Trương Khuê đột nhiên hỏi.

"Trương huynh vì sao lại hỏi vậy?" Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, nhưng vẫn bình tĩnh hỏi một câu.

"Không có gì, chỉ là cảm thấy Kim Cương Quyết tầng thứ ba tựa hồ như không thể làm cho thể làm cho một con yêu lang lui bước. Xem ra Hàn huynh đệ thật có tiền đồ rộng lớn!" Trương Khuê thâm ý nói một câu rất sâu sắc, rồi lập tức xoay người rời đi, không nói thêm gì nữa.

Hàn Lập nhìn bóng lưng của hản tử mặt sẹo này, sờ sờ cằm, khóe miệng cũng nổi lên một nụ cười lãnh đạm.

Người này tựa hồ như cố ý nói vậy! Không bao lâu sau, rất nhiều binh lính An Viễn thành cùng với một nhóm thanh tráng dưới sự dẫn dắt của một quan quân khác leo lên tường thành, đám người của Thiên Đông Thương Hào cuối cùng cũng rời khỏi thành đầu.

Bất quá, bọn họ vẫn không có khả năng trở về chổ ở, mà vẫn tụ tập tại vùng rộng gần đó, thống nhất thu xếp nghỉ ngơi trong một phòng dá.

Phần lớn mọi người khi vừa bước vào phòng, liền bất chấp tất cả vùi đầu ngủ.

Hàn Lập mặc dù không có chút mệt mỏi, nhưng cũng không trong tình huống hỗn loạn mà xông ra ngoài, lúc này nằm trên giường điều tức, tiếp tục yên lặng tìm hiểu công pháp của Kim Châm Quyết.

Một đêm yên bình, trong nháy mắt đã qua.

Sáng ngày hôm sau, một tiếng la rung trời bỗng nhiên vang lên, tiếng sói tru cùng với tiếng hô ứng xa xa truyền đến, trên tường thành lại vang lên tiếng kêu, báo động đàn thú tấn công thành lần hai.

Trận chiến này, tựa hồ còn mãnh liệt hơn cả trận chiến hôm qua, tiếng chém giết kéo dài từ sáng cho đến tối, cứ từng đợt rồi lại từng đột binh lính thỉnh thoảng lại bị kéo ra khỏi phòng đá, sau đó vội vàng lên thành đầu trợ giúp, trong nhất thời nơi này chỉ còn lại một mình Hàn Lập, ba bốn nhóm người đã bắt đầu kéo lên thành đầu.

Mãi cho đến khi màn đêm phủ xuống, đàn thú mới lại rút lui.

Khi Hàn Lập rời khỏi phòng đá, thì trong sân đã bắt đầu thay đổi người.

Rất nhiều người đến trợ giúp, vậy mà chỉ còn lại hai ba phần là đủ hình người, phần lớn còn lại là cả người đầy máu, hoặc là thiếu tay thiếu chân, bị thương rất nặng.

So với đám thủ vệ hôm qua cùng với Hàn Lập còn thê thảm hơn rất nhiều.

Không riêng gì Hàn Lập, gần đó cũng có nhiều người ra khỏi phòng, thấy tỉnh cảnh này, cũng thất kinh. Rất nhiều người đã đi hỏi về tình huống cụ thể của cuộc chiến hôm nay.

Thế mới biết, hôm nay đàn thú công thành đã xuất hiện một loài tiểu lang giống như con báo. Chẳng những thân nhẹ như yến, mà lông mao trên thân lại có thể bắn ra như nhím. Mà mấy cọng lông đó lại có chứa kịch độc, một khi bị trúng, thì sẽ mất đi năng lực chiến đấu trong nháy mắt, nếu không được chữa trị kịp thời, sẽ bị độc mà chết.

Loại tiểu lang này trước giờ chưa từng nghe nói qua, có thể là một biến dị mới của chủng loại lang thú. Loại chuyện này trong bầy thú không phải là chuyện thường xuyên, nhưng cũng không có gí đáng ngạc nhiên.

Chỉ là mỗi lần xuất hiện một loại thú biến dị mới, hiển nhiên làm cho loài người thương vong không ít. Nhưng loại thú biến dị này cũng nhanh chóng biến mất, nếu không, bây giờ trong bầy thú biến dị kia, tuyệt đối không chỉ có đơn giản một hai loại như vậy.

Nhưng bây giờ mà nói, loại tiểu lang này xuất hiện với số lượng lớn, lập tức làm cho hàng phòng thủ thương vong hơn phân nửa. Nếu không phải người chỉ huy bất kể thương vô, điều đến một lượng lớn người tới, hơn nữa còn có *"linh đội"* ra tay trợ giúp, thì sợ rằng trận chiến hôm nay đã không qua khỏi.

Nghe thấy câu trả lời của người này, làm cho trong lòng mọi người không khỏi trầm xuống.

Tất cả mọi người đều mơ hồ cảm giác được, lần thú triều này tựa hồ còn hung ác hơn so với lời đồn. Đối với những người bảo vệ thành này, đã xuất hiện ra vài phần dao động.

Hai mắt Hàn Lập híp lại đứng ngoài cửa nhìn về nơi xa, không nói một lời trở về phòng, trên mặt vẫn không có biểu tình gì.

Quả thật trong lòng hắn không hề run động vì chuyện này.

Cho dù An Viễn thành thật sự bị công phá, với thân thủ của hắn cùng với hai cụ Diệt Tiên châu, muốn lao ra khỏi đàn thú cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Vì phần những người trong thành, cho dù hắn muốn cứu, bây giờ tâm có thừa nhưng lực không đủ, hiển nhiên sẽ không làm ra cái loại chuyện ngu ngốc này.

Bất quá đàn thu hung mãnh như vậy, sợ rằng nhóm đầu tiên được nghỉ ngơi không quá hai ngày, nói không chừng ngày mai sẽ đến lượt họ.

Hàn Lập dự đoán không sai, sáng ngày thứ ba, bầu trời vừa mới xuất hiện ánh nắng, liền có người lớn tiếng kêu lên, kêu tất cả hộ vệ của Thiên Đông Thương Hào ra cửa, tập hợp tại sân.

Khi hắn bình tĩnh đi ra sân, phát hiện ra ngoài đám người Thiên Đông Thương Hào, còn có gần trăm người khác đang đứng ở đây. Trong đó phân nửa là luyện thể sĩ, hơn nữa trong người không thiếu *"linh giới" "linh trạc"*, thân cụ linh cụ đầy người. Còn có kỵ sĩ thân cưỡi lang thú, cũng có một nhóm người cỡi ngựa đứng một bên.

Những người này hiển nhiên là tinh nhuệ hạng nhất tại đây.

Hàn Lập nhướng mày, không chút hoang mang đi đến đám người.

Một lát sau, trong sân cuối cùng cũng tụ tập đủ ngàn người, lúc này có một người xuất hiện trước mặt mọi người, chính là người trung niên ngân giáp kia.

Sắc mặt âm trầm của hắn ta nói nói vài câu, đại khái nói muốn phòng thủ chặt chẽ, rồi điều bọn họ đến tăng mạnh phòng thủ, sau đó vung tay lên, lệnh cho đội ngũ xuất phát.

Tin tức này hiển nhiên làm cho tất cả người ở đây kinh hãi.

Bọn họ hai ngày này biết rằng đối phó với lang thú là hết sức khó khăn, không nghĩ đến tình hình ngày càng không ổn. Cũng may, người tụ tập ở đây cũng đều là hạng người có kiến thức bất phàm, cũng không vì vậy mà nghị luận bậy bạ, chỉ là một trận dao động, rồi phần lớn mọi người đều cởi thú ngồi xe đi đến An Viễn thành.

Trên phố, trừ một ít kỵ sĩ tuần tra ra, cũng không có người đi đường.

Sau khi chiếc xe thú chạy như điên, khoảng một canh giờ sau, đã đến được tường thành của An Viễn thành, rồi mọi người xuống xe bước vào.

Mà gần đó đã có hơn mười quan quân đang chờ, vừa thấy đám người Hàn Lập đến, lập tức khẩn trương lên, rồi sau một phen phân chia này nọ, tiếp theo lập tức dẫn mọi người trở về các cổng thành.

Cứ như vậy, đám người của Thiên Đông Phương Hào cũng bị phân tán ra, trừ bỏ bảy tám gả hộ vệ bình thường hay đi theo vị phó lĩnh của Thiên Đông Thương Hào ra, đám người Trương Khuê và Đỗ Khiếu đều bị chia lìa.

Người dẫn dắt đám Hàn Lập là một quan quân trung niên có hàm râu rất rậm, từ bộ thiết giáp trên người có thể nhìn ra vị quan quân này cũng thuộc loại nhất đẳng.

Người này đối với đám luyện thể sĩ rất là hòa thiện, đặc biệt là có ba người trong nhóm đều có mang linh cụ, nên ở ngoài càng khách khí với ba người này, hơn nữa trong lới nói còn có rất nhiều ẩn ý.

Sự lợi hại của Hàn Lập, trừ đám người của Thiên Đông Thương Hào ra thì những người khác hiển nhiên không biết gì cả, hiển nhiên cũng không khiến cho tên quan quân này đặc biệt chú ý.

Hàn Lập đương nhiên cũng không tự tiến cử rồi, không nói một lời đi theo đám người leo lên phụ trách thủ hộ tường thành.

Nhưng khi leo lên đến nơi, kết quả làm cho sắc mặt mọi người đại biến.

Trên thành đầu vốn là tường đá chỉnh tề bóng loáng, tất cả cổng thành và tưởng thành đều đã bị phá nát vụn không đầy đủ. Càng quỷ dị hơn chính là mặt đất màu xanh cũng trở nên đen thùi, và truyền đến một mùi hôi quái dị, làm cho người ta ngửi thấy là muốn nôn ra liền! *"Đây là độc rắn!"* Một hán tử tay mang *"linh trạc"* chỉ vào những chổ đen đen trên mặt đất nói. *" Không sai, chính là độc rắn, bởi vì nó nên ta đã muốn gần bốn năm trăm người"* Đại hồ tử (Ông râu dài) nghe vậy, cười khổ một tiếng.

"Chẳng lẽ ta nhớ lầm, xích mãng thú không phải là không có độc sao?" Một lão già có linh cụ khác lên tiếng, trong mắt chớp động đầy vẻ khó hiểu.

"Lý huynh không nhớ lầm, quả thật xích mãng thú không có độc, nhưng lần này trong đám mãng thú biến dị kia lại xuất hiện ra loại phi mang đái sí biến dị. Loại mãng xà này mặc dù hình thể bên ngoài không khác gì mãng xà bình thường, nhưng có thể mượn đôi cánh trong khoảng thời gian ngắn mà phi hành, trong miệng có thể phun ra chất độc màu đen này. Loại độc này chỉ cần chạm vào da, lập tức sẽ làm cho da thịt người ta bị sôi vụn lên, phun vào trên tảng đá cũng có thể làm cho đá tan ra ba phần. Thành đầu của ta đã kêu người dùng rất nhiều nước sạch để tẩy rửa, nếu không trong không khí đã tràn ngập độc khí, sẽ làm cho người ta ngủm từ lâu rồi" Đại hồ tử giải thích.

"Cái này phiền rồi, mãng thú biến dị nguyên bổn đã có khí lực rất lớn, bây giờ lại có thể phun độc, lần này không thể phòng thủ tốt rồi" Trong đám người bỗng nhiên vang lên một câu lo lắng"

"Nếu xích mãng không khó đối phó, thì cấp trên sao có thể điều chư vị đến đây. Ta nghe nói bên thanh lang thú, tựa hồ như cũng xuất hiện lang thú biến dị mới" *Đại hồ tử sờ sờ râu, sắc mặt ngưng trọng nói.*

"Thanh lang thú cũng không dễ đó phó, đã chết người nhiều nhu vậy mà sao vẫn không thấy tu tiên giả ra tay. Tu sĩ am hiển nhất là pháp thuật có quy mô sát thương lớn, đối phó với đám dã thú này đều có đủ lực" *Lại có người không nhịn được hỏi.*

"Chư vị chớ quên, từ lúc thú triều bắt đầu cho đến giờ, loại báo cầm thú vẫn chưa từng lộ mặt. Mà tu sĩ phải đối phó với lũ yêu cầm phiền toái. Nếu lỡ như tiêu hao hết pháp lực, loại yêu cầm kia đột nhiên xuất hiện, thì An Viễn thành của chúng ta nhất định sẽ bị phá" *Đại hồ tử thở dài một hơi, trả lời.*

Nghe được câu này,những người khác không khỏi liếc mắt nhìn nhau, tựa hồ như không mấy lạc quan về tương lai của An Viễn thành.

"Được rồi, chư vị cũng không cần quá lo lắng, loại phi xà phun độc này chỉ có thể phun độc được một lần, sau đó phải nghỉ ngơi ít nhất một ngày. Trải qua trận chiến hai ngày nay, loại xà biến dị đó cơ bản đã mất lực công kích. Cấp trên điều chư vị đến đây, kỳ thật muốn dùng để đối phó với cự xà. Loại cự xà này trừ những luyện thể sĩ ra, thì những binh lính bình thường rất khó đả thương đến chúng nó. Thành đầu này bị phá hư đến mức này, cũng là do loại cự xà đó. Chỉ cần chư vị có thể khống chế được cự mãng biến dị đó, thì những xích mãng thú bình thường binh lính có đủ tự tin để đối phó" *Đại hồ tử thấy thần sắc mọi người có chút không đúng, vội vàng lên tiếng.*

*"*Hắc hắc, điểm ấy không cần đại nhân phân phó, ta đang đợi nó đến, hiển nhiên sẽ không ngồi không, bất quá." Tên hán tử mang *"linh trạc"* còn muốn nói cái gì nữa, thì đột nhiên chân trời ngoài tường thành truyền đến một tiếng kêu xé gió giống thú mà không phải của thú, giống chim mà không phải của chim, làm cho người ta nghe xong khí huyết quay cuồng, rất không thoải mái.

Lời mà tên hán tử kia vừa định nói ra liền phải nuốt vào bụng, sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi.

Không chỉ có hắn, những người khác nghe được tiếng kêu này cũng đổi mặt.

"Báo cầm thú, chúng nó rốt cục đã xuất hiện!" Một gã luyện thể sĩ nhìn bầu trời xa xa, thì thào một câu, năm ngón tay không khỏi cầm chặt binh khí trong tay thêm một chút.

Lúc này, Hàn Lập lại đang đứng một mình trong góc thành đầu, cúi đầu nhìn đám linh thạch thấp giai, thần sắc cực kỳ an nhàn, phảng phất như không nghe thấy tiếng kêu to này.

------oOo------

Chương 1280: Cuồng thú chi triều (5)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Quả nhiên một lát sau, xa xa không trung hiện ra mấy trăm cái chấm đen, hướng bên này bay nhanh tới, tiếng kêu quái dị này chính là xuất phát từ bên trong điểm đen.

Trên tường thành nhân loại lập tức phản ứng từng tiếng tù và vang lên, mọi người đều đi đến vị trí phòng thủ quan quân dưới sự chỉ huy lập tức sẵn sàng chiến đấu với quân địch.

Cơ hồ cùng lúc đó, trong thành tại một chỗ kiến trúc cao lớn bay ra trên trăm đạo quang hoa thẳng đến điểm đen.

Đúng là người tu tiên trong thành này!

Những tu sĩ này phần lớn là Trúc Cơ kỳ tu vi, ngự khí độn tốc cũng không chậm, sau một lát công phu liền đến trên tường thành, hóa thành từng đoàn từng đoàn linh quang huyền phù ở trên không trung.

Cầm đầu là hai người, một vị đại hán đầu bóng lưỡng, một vị là nam tử cẩm bào Kim Ngọc Tông.

Hai người này đều là Trúc Cơ hậu kỳ cảnh giới đã đến giả đan. Xem như là tu sĩ cảnh giới cao nhất trên không trung.

Xa xa, điểm đen đã bay đến vài dặm bên ngoài tường thành, đột nhiên ngừng lại, trên không trung xoay quanh không dừng.

Lúc này trên đầu tường thành, đã thấy rõ ràng chân diện mục của điểm đen, là từng con yêu cầm đầu báo thân ưng, có đôi cánh màu trắng vàng, hai mắt loang loáng màu tím đỏ, cả người sặc sỡ, có chút diễm lệ.

Yêu cầm lớn nhỏ chỉ có một thước, hình thể nhỏ xinh tao nhã, chợt nhìn, thực sự không có gì đáng sợ.

Chẳng qua những tu sĩ kia mỗi người sắc mặt ngưng trọng vạn phần, tựa hồ không dám khinh thị mảy may, từ đằng xa yêu cầm truyền ra mấy tiếng thúc giục gấp gáp, phía dưới trên mặt đất trống rỗng, đột nhiên tiếng tê minh nổi lên, từng đợt bụi từ hư không hiện ra.

Một con mãng xà màu đỏ từ dưới đất chui đi ra, giương đầu phun lưỡi ra phì phì, mãng hải trong nháy mắt hình thành, sắc đỏ quay cuồng, không thể trông thấy điểm cuối.

Trên đầu thành những người vừa mới tới, gặp tình hình này hít một hơi lạnh.

Xem ra lúc này đây bọn họ thật đúng là xui tận mạng, vừa mới tới, liền đụng phải Báo Cầm thú cùng Xích Mãng thú liên thủ công kích. Cũng may phiền toái nhất là yêu cầm đã có người tu tiên ứng phó, nếu không bọn họ căn bản không có khả năng ngăn cản hai đàn thú đồng thời công kích.

Trên đầu thành luyện thể sĩ có chút may mắn, xa xa đàn Báo Cầm Thú bỗng nhiên phân thành hai một lớn một nhỏ từ bên trong bay ra.

Phần nhỏ kia thân thể chỉ có lớn nhỏ hơn một thước, cả người bao phủ một tầng linh quang chói lọi, trong lúc đó hai cánh chớp động, ẩn ẩn có tiếng sấm truyền đến. Phần lớn kia, trừ bỏ hình thể là Báo Cầm thú lớn hơn nhiều, thực nhìn không ra vẻ không tầm thường, nhưng đôi cánh máu tím chớp động, toát ra một cỗ Âm Lệ.

Khi hai yêu cầm hiện thân đồng thời phía dưới mãng đàn cũng quay cuồng một trận, đồng dạng thoát ra hai lớn một nhỏ đi ra.

Một con thân dài vài chục trượng, cả người từng lớp vảy thô dày, sinh ra một đôi quái sừng, có chín phần tương tự xích giao. Một con khác dài bảy tám trượng, cả người đen thùi không có chút vảy nào, có ba đầu, thoạt nhìn bộ dạng độc nhất.

Về phần nhỏ nhất còn lại, đầu người thân rắn, có một cặp song chưởng, đều cầm một cây cốt mâu, đúng là ở thanh la sa mạc ngày đó công kích Hàn Lập.

Năm con yêu thú này hiển nhiên chính là cao trung giai yêu thú có tu vi cao nhất trong đám, ngũ yêu phương hướng tường thành, thông linh cực kỳ dùng thanh âm tê tê nói chuyện với nhau, liền lập tức hướng về phía đồng loại quay lại, biến mất không thấy.

Theo sau, vô luận không trung yêu cầm, hay là trên mặt đất đại quân Xích Mãng, dường như đồng thời nhận được mệnh lệnh, lập tức trong tiếng động ầm ầm bắt đầu hướng phía tường thành mà đến.

Báo Cầm thú tốc độ nhanh hơn mãng xà, tự nhiên tiếp cận An Viễn thành trước một bước.

Trong miệng âm thanh quái dị vang lớn,, bên ngoài thân thể nổi lên yêu vụ, nhàn nhạt một tầng, nhưng lập tức liền biến thành một đoàn dày đặc. Đem từng yêu cầm che lấp vào trong đó.

Một mảnh lớn gần mẫu, yêu vụ màu xanh biếc nháy mắt hình thành, hướng đầu tường bên này hùng hổ quay cuồng mà đến, cảnh tượng kinh người cực kỳ.

"Yêu nghiệt, muốn chết! "

Không trung, nhân loại tu sĩ, gầm lên giận dữ, đại hán đầu trọc không hề chần chờ, dẫn đầu nghênh chiến, những tu sĩ khác cũng khu động pháp khí cùng tới. Sắp tiếp xúc với lục sắc yêu vụ, bọn họ hai tay dương lên, từng đạo phù chú bắn nhanh mà ra.

Một tiếng Bang bang vang lên, vô số đoàn màu sắc khác nhau tại trong hư không hiện ra, không có vào lục vụ, đều bạo liệt ra.

Tiếng bạo liệt nổi lên, không ít lục vụ lập tức tán loạn biến mất.

Tu sĩ Nhân loại không chút do dự đều tế ra tế ra linh khí!

Phi Đao, phi kiếm, châu, thiền trượng, giáo ngắn, đủ loại, lập tức xuất hiện rậm rạp, hướng lục linh công tới công tới.

Cùng lúc đó, đối diện, lục vụ quay cuồng một trận, vô số yêu vũ bắn nhanh mà ra, lục mang đầy trời, cùng linh khí đan vào cùng nhau. Không chút nào yếu thế!

Tu sĩ Nhân loại bấm tay niệm thần chú, linh khí chuyển động đem thanh mang tán loạn dập nát. Nhưng từ yêu vụ yêu vũ bay ra dường như vô cùng vô tận, mà tu sĩ nhân loại đối với lục vụ tựa hồ rất là kiêng kị, không muốn dễ dàng tiếp cận. Cho nên song phương tranh đấu nhất thời giằng co ở tại không trung.

Giờ phút này tại dưới đất, Xích Mãng cuối cùng đã tới dưới thành.

Lúc này hơn mười Xích Mãng một tổ, mãng thủ kéo dài vài chục trượng vài chục trượng, sau đó lại như tên nỏ bắn nhanh hướng về phía đầu thành. Ở giữa không trung lúc này, tất cả Xích Mãng thân mình uốn éo hung hăng đánh về phía binh lính đích nhân loại phía đầu thành.

Kể từ đó, tường thành hơn mười trượng đối với Xích Mãng căn bản như không có gì.

Những người mới tới, mặc dù đều từng đối đầu với Xích Mãng thú, nhưng mãng đàn loại này phương thức công kích quỷ dị, thật không có mấy người được chứng kiến.

Bọn họ nhất thời một trận đại loạn, hơi có chút luống cuống tay chân.

Nhưng thật ra binh lính An Viễn thành bình thường, tựa hồ đối với sớm đã có kinh nghiệm đối phó, Lúc này một đám người tụ tập cùng nhau, mấy người đưa tay cung nỏ phát ra, những người còn lại một tay cầm tấm chắn chắn lên đỉnh đầu, một tay không ngừng huy động binh khí, gắt gao phòng thủ ở bên cạnh ở bên cạnh.

Trong lúc nhất thời phòng thủ thực sự nghiêm mật.

Cự nỏ ở đầu thành cũng bộc phát ra âm thanh *"Sưu sưu"*, một cây đại tên nỏ dài hơn một trượng, tốc độ kinh người bắn ra.

Chỉ thấy hàn quang chớp động, một mảnh Xích Mãng dài hẹp liên kết cùng nhau còn chưa tới kịp tường thành, đã bị xuyên thủng đánh rơi xuống dưới thành, hơn mười mãng xà huyết nhục bắt đầu mơ hồ.

Môt lúc sau, luyện thể sĩ cuối cùng cũng ổn định đầu trận tuyến Binh khí trong tay bay nhanh vũ động dễ dàng đem một mảng dài mãng xà chém đi.

Mỗi người thân thể đều mạnh mẻ, khí lực kinh người, mãng xà bình thường căn bản không thể đối phó mảy may.

Hàn Lập đứng ở lỗ châu mai, hai chân chưa hạ xuống, nhưng không trung hàn quang chợt loé, mãng xà văng ra ngoài, biến thành hơn mười đoạn.

Xà huyết rơi xuống.

Lấy cảnh giới kim cương quyết hiện tại của Hàn Lập và bí quyết võ học tục nhân năm xưa tu luyện được, trong tay tự nhiên sử dụng đến xuất thần nhập hóa.

Một đao chém ra chẳng những nhanh vô cùng, vô thanh vô tức, ẩn chứa khí lực to lớn, không gì sánh kịp. Đừng nói mãng xà bình thường, cho dù là một kiện thấp giai linh khí phỏng chừng cũng có thể một đao hủy diệt.

Cho nên Hàn Lập tâm tư căn bản không đặt ở mãng xà bình thường, mà là hai mắt nhìn hướng xa xa phía bầy rắn.

Hắn có phần cảm thấy hứng thú với tam xà yêu.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên phụ cận oanh một tiếng truyền đến, lập tức mấy tiếng kêu thảm thiết ở phụ cận truyền ra.

Hàn Lập ngẩn ra, không khỏi ánh mắt quét tới.

Chỉ thấy cách mười trượng trở lại, một biến dị cự mãng hình thể lớn kinh người nhảy đến nơi này. Mãng xà vừa rơi xuống đất, liền một ngụm cắn luôn nửa người một gã binh lính bình thường, đồng thời cái đuôi vỗ vỗ, lại đánh một luyện thể sĩ bay ra ngoài vào trên lỗ châu mai.

Người này ngực lõm xuống hơn phân nửa, nháy mắt mạng sống chấm dứt.

Lúc này cự mãng đôi mắt lục quang âm hàn chợt lóe, đầu đong đưa, hướng về phía Hàn Lập.

Hàn Lập lạnh lùng nhìn cự mãng liếc mắt một cái, nhíu mày, cự mãng tựa hồ cảm thấy được Hàn Lập không dễ đối phó, thân mình lập tức cước bộ vừa nhấc, nghênh ngang tiến lại đây.

Cự mãng tựa hồ cảm thấy được Hàn Lập không dễ đối phó, thân mình lúc này uốn lại, hé miệng, như tia chớp bắn ra, hung hăng táp tới.

Hàn Lập thần sắc không thay đổi, trong tay đại đao hướng trước người hơi động, trong phút chốc vô số đạo hàn quang, âm thanh ông ông hiện lên, một chút đem cự mãng che khuất bên trong, sau đó chợt lóe trôi đi không thấy.

Chỉ thấy cự mãng thân hình dừng lại, đầu hiện ra vô số máu huyết, tiếp theo vỡ ra từng khúc, biến thành một đống huyết vụ vô ảnh vô tung biến mất.

Hàn Lập một đao nhìn như tùy ý, đem cự mãng biến dị phân thây. Hàn Lập mặt không chút thay đổi nhìn mãng thi không đầu rơi trên mặt đất, trong tay đại đao vừa thu lại phía sau lưng, xoay người rời đi.

Đúng lúc này, việc ngoài ý muốn xãy ra!

Cự mãng tàn thi đột nhiên phần sau thân mình uốn éo, mãng vĩ lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, một chút bắn lên, hung hăng hướng tới thân hình Hàn Lập.

Tiếng gió gào thét, một cây thiết côn kỳ thô quét tới, lợi hại dị thường.

Phụ cận, binh lính An Viễn thành cùng vài tên luyện thể sĩ cũng không khỏi thét một tiếng kinh hãi.

Phanh - một âm thanh vang lên

Hàn Lập kim quang chói mắt nắm tay đập vào mãng vĩ, một lỗ máu hình cái bát xuyên thủng mà ra, đem mang vĩ đánh bay ra ngoài. Nhưng là lúc này, nửa đoạn trước cự mãng, thân mình lại quỷ dị uốn éo, hướng Hàn Lập hung hăng đập tới.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, trong tay đại đao chém ngang, thân hình nhoáng lên một cái, liền mang theo một đạo tàn ảnh hướng về phía cự mãng.

Một đạo hàn quang chói mắt chợt lóe, hư ảnh hiện ra phía sau, từ từ xoay người. Cự mãng thân hình khổng lồ huyết quang phụt ra, biến thành bảy tám mảnh rơi xuống trên mặt đất. Lần này, cự mãng cũng chết chắc.

------oOo------

Chương 1281: Cuồng thú chi triều (6)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Giết cự mãng, chỉ là trong mấy hơi thở, làm cho binh lính cùng luyện thể sĩ đều trợn mắt há hốc mồm, nhưng lập tức mừng rỡ.

Lấy biểu hiện kinh người vừa rồi, ai cũng nhìn ra, Hàn Lập căn bản không phải là một luyện thể sĩ bình thường. Có người có sức mạnh kinh người như vậy ở bên, bọn họ tính mạng tự nhiên là rất bảo đảm. Hô lớn một tiếng, tiếp tục chém giết Xích Mãng. Loạn loạn uy vũ.

Đại chiến Xích Mãng, càng ngày càng hỗn loạn, biến dị cự mãng xuất hiện càng ngày càng nhiều.

Ở Địa phương khác, Hàn Lập không quá rõ ràng.

Nhưng hắn ở chỗ này trong chốc lát chết ở trong tay hắn biến dị cự mãng còn có năm sáu con.

Chỉ cần vừa ra tay, chớp mắt đem cự mãng phân thây thành hơn mười đoạn.

Khiến chúng nó căn bản không thể có bất kỳ cơ hội phản kích.

Kể từ đó, Luyện Thể Sĩ cùng binh lính đối phó với mãng xà bình thường tự nhiên thoải mái rất nhiều.

Nhưng phụ cận, vài đoạn trên tường thành, không có Hàn Lập thân thủ đáng sợ tương trợ.

Chấn động cùng thanh âm đan vào nhau trong hỗn loạn, một biến dị cự mãng đắc ý phá hư bốn phía trên tường thành, trừ bỏ một ít Luyện Thể Sĩ, những người khác phần lớn không dám trực tiếp nghênh chiến, đều lâm vào khổ chiến.

Nhưng, Hàn Lập dễ dàng đánh chết cự mãng, tựa hồ khiến cho bầy rắn chú ý. Sau Mấy tiếng tê minh, xích ảnh chợt loé động, có đến ba cự mãng đồng thời hung tợn đánh về phía Hàn Lập.

Hàn Lập lông mày khẽ động, có chút ngoài ý muốn, nhưng khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh, cánh tay vung lên, đại đao hướng về phía một con mãng xà mà chém tới.

Nếu là đại đao bình thường bay tới, chỉ sợ ngay cả vảy cự mãng đều không thể phá vỡ mảy may, nhưng Hàn Lập ẩn chứa sức lực kinh người làm cho đại đao một chút trở nên giống như thần binh, lưỡi dao sắc bén cực kì. Hóa thành một đạo hàn quang thẳng vào đầu mãng xà.

Cự mãng dễ dàng bị chia làm hai mảnh.

Hàn Lập thân hình nhoáng lên một cái, dường như một loại phân thân thuật, huyễn hóa ra hai đạo nhân ảnh hướng về phía hai cái cự mãng còn lại.

" Ầm ầm" âm thanh vang lên liên tiếp không ngừng. Bên ngoài thân hai cự mãng đồng thời hiện lên từng mãnh kim mang, đem cự mãng bao phủ vào trong đó.

Hai bóng người liên tiếp chớp lên, lại quỷ dị hợp thành một người, kim quang chợt tắt.

Lộ ra hai cự mãng xụi lơ trên mặt đất, cũng vô pháp mảy may nhúc nhích.

Trong nháy mắt Hàn Lập đem hai cự mãng dùng kình lực hoá thành bột phất Khiến chúng nó hoàn toàn chết đi.

Binh lính phụ cận nhìn thấy cảnh này, không nói hai lời xông lên, đem mãng xà phân thây.

Một lúc sau, nơi Hàn Lập đứng trong lúc nhất thời không có cự mãng xuất hiện đến phụ cận.

Kể từ đó, những người khác thở dài một nhẹ nhõm, Hàn Lập đồng dạng mừng rỡ thoải mái, yên lặng đứng lại địa phương, quan sát biến hoá trên trời cao.

Giờ phút này trên không gtrung phía trên, tu sĩ cùng Báo Cầm thú rốt cục đánh vỡ cục diện bế tắc, xuất hiện biến hoá mới.

Chỉ thấy trong sương mù bắn ra Yêu vũ, đột nhiên ngừng lại, xem ra linh vũ yêu cầm cũng không phải vô cùng vô tận.

Tu sĩ Nhân loại mừng rỡ, nhưng chưa lập tức thúc dục linh khí tấn công, Yêu vụ kịch liệt quay cuồng, lập tức ngưng kết biến hình. Trong chớp mắt liền biến thành một con Báo Cầm thú khổng lồ, một thân lông chim xanh biếc, đầu báo dữ tợn dị thường, hai cánh lập tức mở ra, mang theo một cỗ sát khí ngất trời, hùng hổ vọt tới hướng tu sĩ.

Phía đối diện, tu sĩ sợ hãi một trận, yêu cầm thật lớn đang bay tới, cho dù hai gã Trúc Cơ hậu kỳ giả đan tu sĩ, cũng tuyệt không dám đón đỡ nửa phần.

Nhất thời lập tức giải tán, tạm thời tránh ra, đem linh khí thu hồi chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu với quân địch một trận ác liệt.

Nhưng một màn này làm cho chúng tu sĩ thật là ngoài ý muốn.

Vụ hóa yêu cầm giống như lưu tinh, trực tiếp lao xuống phía dưới, độn tốc nhanh vô cùng.

" Không tốt! chúng ta bị lừa rồi, mau ngăn lại nó" Kim Ngọc Tông cẩm bào nam tử vừa thấy cảnh này, trong đầu linh quang chợt lóe, nhất thời sắc mặt đại biến gầm lên một tiếng.

Các tu sĩ đồng dạng bừng tỉnh đại ngộ. Đều kinh sợ thúc dục linh khí đuổi sát vụ hóa Báo Cầm thú.

Nhưng quái vật lớn căn bản không để ý tới linh khí công kích, liều mạng huy động hai cánh lao xuống phía dưới.

Một lát sau, tuy rằng phần sau thân thể bị linh khí đánh tan non nửa, nhưng là đã cách tường thành phía dưới chừng mười trượng. Mang theo ác phong làm đích nhân loại thủ vệ thổi ngã trái ngã phải, không thể đứng thẳng mảy may.

Hàn Lập nhìn một chút, nguyên bản bình thản rốt cục có chút động dung.

Hắn cũng coi như xui xẻo, chỗ vụ hóa yêu cầm hạ xuống, lại là chỗ hắn đứng!

Điều này làm cho Hàn Lập trong lòng thầm chửi rủa.

Công kích kinh người như thế, không chỉ nói Luyện Thể Sĩ bình thường, trung giai tu sĩ cũng vô pháp đón đỡ.

Hắn tuy rằng đã luyện tới tầng bốn Kim Cương quyết, đòn công kích này cũng không có mười thành nắm chắc bình yên thoát thân.

Cho nên hắn không lưỡng lự, tay áo run lên, một viên cầu đen thùi quỷ dị hiện lên. Nhưng ánh mắt chớp động, trên mặt hiện ra một tia chần chờ.

Diệt tiên châu chính là hộ thân bảo vật nếu gặp phải cường địch, hiện tại nếu dùng một viên, nghĩ lại thật là phí phạm.

Huống hồ hắn tính toán, tầng thứ tư kim cương quyết thân thể mạnh mẻ không cần hắn phải thực sự lo lắng tới tính mạng, nhiều lắm là có một chút trọng thương mà thôi.

Trong lòng, ý niệm trong đầu trong phút chốc hoàn thành, Hàn Lập sắc mặt ngưng trọng, trong tay diệt tiên châu nhoáng lên một cái biến mất không thấy. Đồng thời hắn cũng không có.chút nào có ý né tránh, hít sâu một hơi, trên mặt cánh tay kim quang chợt loé, biến thành ánh vàng rực rỡ.

Lập tức trong miệng hắn hét lớn một tiếng, thân hình lao lên hung hăng tấn công một kích.

Tuy rằng thế đánh này uy phong lẫm lẫm, nhưng đối mặt với vụ hóa Báo Cầm thú tự nhiên không đáng giá nhắc tới. Chưa chờ quyền uy hiện ra, hắn đã bị lục vụ bao phủ vào trong đó.

Vụ hóa yêu cầm hung hăng đụng lên tường thành.

Một tiếng vang thật lớn Kinh thiên động địa truyền ra, An Viễn thành tuy rằng trải qua phương pháp đặc biệt tu kiến mà thành, nhưng không thể chịu được một kích tương đương với kết đan tu sĩ.

Lập tức vỡ vụn ra từng khúc, rồi sụp xuống!

Về phần binh lính bình thường cùng Luyện Thể Sĩ, giờ phút này thật ra không cần lo lắng mảy may. Bởi vì bọn họ tường thành sụp xuống đã bị Vụ hóa yêu cầm ngạnh sinh sinh áp thành thịt vụn, sớm đi đời nhà ma.

Chẳng qua vụ hóa yêu cầm sau khi huỷ diệt tường thành, vẻ nồng đậm Yêu vụ nhanh chóng Hướng tới bốn phương tám hướng khuếch tán mà ra, nhân loại phụ cận chỉ cần bị lục vụ cuốn vào trong đó, lập tức liền hóa thành một khối thi thể xanh biếc.

Kể từ đó, phụ cận nguyên lai còn muốn xông lại, nhất thời đều sợ hãi cực kỳ rút lui chạy.

Cơ hồ cùng một thời gian, lục vụ quái âm nổi lên, rất nhiều Báo Cầm thú từ bên trong đều trào ra, Xích Mãng thú cũng giương đầu kêu tê tê Như ong vỡ tổ chỗ lỗ hổng tuôn ra mà vào, thế nhưng tựa hồ đối với khói độc của Báo Cầm thú không sợ hãi chút nào, Xích Mãng thú đại quân giống như như thủy triều một chút vọt vào An Viễn thành.

An Viễn thành dĩ nhiên thật sự bị công phá.

" Mau ra bảo vệ, chỉ cần đem chỗ hổng ngăn chặn, còn có thể bảo trụ thành này. Trên không trung nhân loại tu sĩ sắc mặt trắng bệch cực kỳ, đại hán đầu trọc không cam lòng quát lớn, sau đó

thúc giục một loại bảo vật, lao xuống ra tay.

"Hết rồi, Uông huynh, Cho dù tường thành không có sập, An Viễn thành cũng vô pháp bảo vệ. Bị đàn thú công phá, chính là chuyện sớm hay muộn mà thôi *"Một bên cẩm bào nam tử, đột nhiên ngăn cản nói, sau đó hướng ngoài thành xa xa nhàn nhạt nhìn một cái.*

"Lời này là có ý gì! Di, đó là cái gì? *"đại hán đầu trọc vừa nghe cẩm bào nam tử nói, đầu tiên là ngẩn ra, nhưng theo ánh mắt đối phương trông đi, sắc mặt lại "Bá "Một chút xanh mét.*

Bởi vì ở phía xa Xích Mãng đàn, chẳng biết lúc nào thế nhưng từng mảnh bụi màu vàng ẩn ẩn truyền đến ầm ầm như vạn mã đang đi.

" Cái gì. là sa hải thú, chúng nó nhất định là từ thanh la sa mạc tới đây. Lần này thú triều là tới ba loại yêu thú liên thủ, An Viễn thành thật sự xong rồi *"Một gã tu sĩ kiến thức rộng rãi thất thanh kêu lên.*

Những tu sĩ khác nghe thế sắc mặt khó nhìn dị thường.

Yêu thú Nhiều như vậy, không chỉ nói một tòa An Viễn thành nho nhỏ. Chính là một tòa thành thị trung đẳng chỉ sợ cũng không thể ngăn cản.

" Nếu việc đã đến nước này. Chúng ta cũng đều tự làm việc đi. Tần mỗ còn có người phải cứu, trước hết cáo từ *"Cẩm bào nam tử bỗng nhiên hướng những tu sĩ khác vừa chắp tay, đem một đôi nam nữ trẻ tuổi gọi ra, lập tức độn quang cùng nhau hướng trong thành mà đi.*

" Thật không nghĩ tới, chúng ta Thiên Nguyên kính nhanh như vậy liền xuất hiện toà thành thứ bảy bị công phá. Thiên Nguyên thành nhất định sẽ cho người đến điều tra cụ thể nguyên nhân, nhìn xem có cao giai yêu thú tham gia trong đó không. Lúc này, Uông mỗ cáo từ "Đại hán đầu trọc cười khổ một tiếng, cùng những tu sĩ khác vài câu, cũng ngự khí mà đi.

Mọi người nhìn nhau một chút cũng đồng dạng lập tức giải tán.

Trong đó có người vội vàng phản hồi trong thành đi cứu trợ người thân cận, cũng có người trực tiếp ly khai An Viễn thành.

Lúc này. Hoàng vụ phía Xa xa cũng thổi quét đến phụ cận An Viễn thành, từ bên trong hiện ra từng con côn trùng thật lớn, hai mắt đỏ tươi, dữ tợn hung ác…

------oOo------

Chương 1282: Nữ Đồng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dưới sự liên hợp công kích của bốn loại yêu thú, An Viễn Thành hoàn toàn hóa thành một đống đổ nát.

Ngoại trừ một bộ phận nhỏ phàm nhân được một ít luyện thể sĩ yểm hộ, mạnh mẽ lao ra khỏi đàn thú chạy trốn, đại bộ phận phàm nhân đều táng thân trong đàn thú.

Có điều là đàn thú tàn sát tùy tiện ở An Viễn Thành ước chừng ba bốn ngày, mới lui lại rời đi.

Thú triều lúc này mới chính thức kết thúc.

Tuy rằng chỉ là một cái thành nhỏ bị tai ương ngập đầu, nhưng việc này ở sau khi nhân loại thành lập Tam Cảnh dù sao cũng không phải việc thường xảy ra, cuối cùng kinh động tới tu sĩ cao giai của Thiên Nguyên Thành, phái tới một số nhân thủ đến đây kiểm tra nguyên nhân cụ thể thành trì bị quần thú công phá.

Đương nhiên đây đều là việc nói sau.

Mà hai ngày sau khi đàn thú rút lui, ở chân trời có linh quang chớp động, lại có vài tu sĩ từ trên cao mà đến, ngay sau đó đi ra chỗ chỗ hổng thật lớn của tường thành An Viễn Thành bị công phá ngày hôm đó.

Quang mang lóe lên, giữa không trung hiện ra ba nam nữ tu sĩ tới, chính là ba tu sĩ của Kim Ngọc Tông, dẫn đầu là cẩm bào nam tử họ Tần.

Ánh mắt ba người trực tiếp tại phía dưới liếc nhìn, tựa hồ đang tìm cái gì đó.

"Người nọ hơn phân nửa đã mất mạng. Uy lực của một kích Báo

cầm thú liên thủ, lúc đầu sư huynh rõ ràng tận mắt nhìn thấy, vì sao còn có thể cho rằng người này còn có cơ hội sống sót." Nam tử trẻ tuổi trong đám nam nữ sau khi nhìn vài lần, liền không nhịn được hướng tới cẩm bào nam tử hỏi.

*"Sư đệ có điều chưa rõ, công pháp Kim Cương Quyết kia cùng Luyện Thể Thuật bình thường khác nhau rất lớn. Ba tầng Kim Cương Quyết, đủ có thể cho con người tẩy tủy dịch kinh, sau khi vận chuyển được mười thành công pháp, thân thể liền có thể chống đỡ được một kích toàn lực của linh khí cấp thấp. Một kích của đàn Báo cầm thú kia, cho dù uy lực kinh người, người này nếu là trước đó vận đủ công pháp mà nói, trọng thương là không thể tránh né, thế nhưng tỷ lệ còn sống chính là rất cao. Mà chuyện chúng ta bây giờ muốn làm, phải cần một phàm nhân da dày thịt béo như vậy giúp đỡ mới tốt. Lúc đầu nếu không phải cách nhau quá xa, căn bản không kịp cứu giúp, nhất định ta sẽ cứu người này."*Cẩm bào nam tử lắc đầu, sắc mặt âm trầm dị thường.

Nghe thấy sư huynh mình nói như vậy, nam tu sĩ tuổi còn trẻ dù trong lòng có chút hoài nghi, nhưng là không nói thêm cái gì nữa. Trái lại ánh mắt nữ tử xinh đẹp kia lại chợt lóe, mở miệng:

"Cho dù người nọ còn sống ở đó mà nói, nơi đây bị đàn thú tàn sát thời gian dài như vậy, chỉ sợ cũng đã vùi thây vào trong miệng thú. Làm sao còn có thể giữ được tính mệnh chứ?"

"Nói thế cũng có khả năng! Vi huynh không phải ôm một phần vạn hy vọng tới đây sao? Nhân thủ thích hợp, thực sự khó tìm a. Ta nên là tiêu hao chút thần niệm, tìm ở xung quanh đi." Cẩm bào nam tử nghe vậy, khóe miệng lộ ra một chút cười khổ.

"Nga, chẳng biết Hàn mỗ đã làm chuyện gì, lại có thể khiến cho Tần tiên sư đối với tại hạ nhớ mãi không quên như vậy?"

Một thanh âm thản nhiên từ phía dưới trong đống loạn thạch truyền ra, lập tức một tiếng nổ *"Oanh"* vang lên, đất đá bắn văng tung tóe, một nhân ảnh thấp lùn, bỗng nhiên xuất hiện ở trong đám bụi.

"Hàn Lập!" Ba người trên cao đầu tiên là cả kinh, cẩm bào nam tử lập tức đại hỉ kêu lên.

Bóng người cao hơn ở phía dưới, chính là Hàn Lập thất tung mấy ngày nay, mà bóng thấp bé kia đích thật là một nữ đồng bốn năm tuổi, tuy rằng phục sức trên người có chút bẩn, nhưng vẫn có thể thấy được sự hoa mỹ tinh xảo vốn có.

Mà khuôn mặt nữ đồng trắng hồng mềm mại, khả ái dị thường, mắt to đen láy lại có vẻ có chút sợ hãi, một đôi tay nhỏ bé tóm chặt vạt áo của Hàn Lập, bộ dáng một tấc cũng không rời.

"Hàn huynh đệ vô sự, Tần mỗ đã có thể an tâm. Ta vẫn thấp thỏm về sự an nguy của Hàn huynh đệ, cố ý đến đây cứu viện. Có điều tiểu gia hỏa này là ai?" Vẻ mặt nam tử họ Tần tươi cười nói, đồng thời gọi hai người còn lại một cái, chậm rãi rơi xuống.

"Nàng là ai, ta cũng không rõ lắm. Lúc đó thành bị phá thì nàng cùng vài tên luyện thể sĩ chạy trốn tới gần đây, bị một đám sói vây quanh. Những người khác đều gặp nạn bỏ mình. Chỉ có này tiểu nha đầu thực sự tuổi còn quá nhỏ, ta nhất thời không đành lòng, liền cứu nàng." Hàn Lập quay đầu lại nhìn thoáng qua nữ đồng theo sau, có chút bất đắc dĩ nói.

Lúc đầu hắn tuy rằng đón đỡ một kích của yêu cầm, nhưng bởi vì trước đó đã đem tường thành đánh nát, thân hình ngả về phía sau một bước, vì vậy công kích phải chịu cũng chỉ có một bộ phân mà thôi. Mà hắn lấy tầng thứ tư Kim Cương Quyết hộ thân, không ngoài dự liệu chỉ là bị chút vết thương nhẹ.

Có điều là cũng bởi vì uy áp của một kích ấy rất lớn, hắn vốn đang dừng lại ở bình cảnh tầng thứ tư của Kim Cương Quyết, lại ngoài ý muốn một cái đột phá.

Phải biết rằng năm đó hắn ở nhân giới, sở dĩ tu luyện Kim Cương Quyết đến tầng thứ tư không cách nào tiến thêm, chính là bởi vì xuất hiện bình cảnh ấy.

Hôm nay chỉ cần lẳng lặng khổ tu nửa năm, là có thể thực sự tiến giai vào tầng thứ năm.

Vì vậy hắn dứt khoát núp ở dưới đống loạn thạch, trước tiên âm thầm củng cố sự đột phá ngoài ý muốn lúc này rồi nói tiếp. Kết quả gặp phải đoàn người của tiểu nha đầu, do đó nhất thời không đành lòng xuất thủ cứu nàng.

Có điều là chuyện tiếp theo cũng không phải là đơn giản như hắn nói.

Lúc đó để không bại lộ nơi mình ẩn thân, hắn một mạch đem hơn trăm loại yêu thú gần đó, tất cả đều đánh chết sạch sẽ, mới yên tâm mang theo nữ đồng một lần nữa trở lại dưới đám loạn thạch. Việc này cũng phải mất một ít công sức tay chân.

Đồng thời nếu không phải tiểu nha đầu này thật sự là một cái gánh nặng, vài ngày trước đó hắn đã có thể nghênh ngang đi ra. Dù sao một mình hắn mà nói, còn có chút lòng tin giấu diếm được tai mắt của đàn thú, thế nhưng mang theo một cái tiểu bất điểm như thế, thì có thể gặp phiền phức lớn.

Khi tức trên người nữ đồng giống như ngọn lửa trong đêm tối, muốn giấu cũng không thể giấu.

Chẳng thà tiếp tục nán lại rồi chờ đàn thú rời khỏi mới thật là tốt. Dù sao khí tức con người của nhân loại trong thành thị này dày đặc hơn, đủ để che giấu tất cả dấu vết của nữ đồng.

Hôm nay hắn chính là cảm thấy thời gian không sai biệt lắm, đang nghĩ đi ra thì lại vừa lúc thấy ba người Kim Ngọc Tông đến, lại lấy tai mắt hơn người nghe được rõ ràng chuyện ba người nói linh tinh.

Hắn trong lòng khẽ động, lúc này phá thạch đi ra, ngược lại đem ba người cẩm bào nam tử dọa đến nhảy dựng lên.

Dù sao Hàn Lập từ bề ngoài xem ra tất cả đều như thường, nào có hình dạng thụ thương như trong dự liệu của bọn họ.Lôi kéo như vậy, nam tử họ Tần tất nhiên đại hỉ, nhưng trong lòng thất kinh, khẩu khí cũng bất giác khách khí đi vài phần, làm như tồn tại ngang hàng.

"Không nghĩ tới Hàn huynh đệ chính là người nhiệt tam như vậy. Có điều là nha đầu kia đã có luyện thể sĩ hộ tống, xem ra cũng không phải người thường. Hàn huynh đã cẩn thận hỏi qua lai lịch chưa?" Cẩm bào nam tử đứng trên mặt đất, quan sát nữ đồng vài lần, bộ dáng có chút cảm thấy hứng thú.

"Ngoại trừ tự xưng là Đại Nhi ra, cái gì cũng không chịu nói." Hàn Lập thở dài, tựa hồ cũng có chút đau đầu.

"Ha ha, nói như vậy, khẳng định là nàng đã được người trong nhà đặc biệt căn dặn qua. Này cũng không có gì, chỉ cần tìm được cao tầng của An Viễn Thành chạy ra, hẳn là có người biết được. Nhưng thật ra Hàn huynh làm cho tại hạ ngoài ý muốn a, lại có thể ở trong thú triều mà vẫn bình yên vô sự." Ánh mắt nam tử họ Tần chợt lóe, dùng ngữ khí tán thưởng nói.

"Không có gì, chỉ là may mắn mà thôi. Tần tiên sư có thể giúp tại hạ giải thích nghi hoặc hay không, không biết nguy hiểm gì, lại cần người da dày thịt béo như tại hạ?" Hàn Lập thấy đối phương khi nói chuyện, vẫn né tránh vấn đề của mình đưa ra, lộ ra biểu tình cười mà không cười.

"Việc này sớm muộn cũng nói cho Hàn huynh đệ. Có điều là ở đây không phải là nơi nói chuyện, ta đợi sau khi rời khỏi đây, lại nói rõ việc này đi. Đám người Quý Đông Chủ bây giờ đều được an bài tại một chỗ an toàn cách xa đây, ta mang Hàn huynh đệ cùng nhau đi tới gặp chứ? Ở nơi đó còn có một ít phàm nhân khác từ An Viễn Thành chạy ra."

Cẩm bào nam tử hơi trầm ngâm, rồi trịnh trọng nói.

"Cũng tốt, nói không chừng nơi đó vừa vặn có thân nhân của tiểu nha đầu này." Thần sắc Hàn Lập khẽ động trả lời.

"Như vậy là hay nhất. Chúng ta đi nhanh đi. Ta dùng pháp khí chở Hàn huynh đệ, sư muội ngươi chở tiểu nha đầu này đi." Nam tử họ Tần trong lòng vui vẻ, mở miệng phân phó nói.

Nữ tu trẻ tuổi đáp ứng một tiếng, đi tới vài bước, vẻ mặt hiền lành giơ tay định kéo nữ đồng tên gọi *"Đại Nhi"* kia.

Nàng thấy hình dạng khả ái cùng vẻ mặt trẻ con của nữ đồng này, không khỏi có vài phần yêu mến.

Nhưng mà nữ đồng vừa thấy động tác của nữ tử trẻ tuổi, trên mặt lại hiện ra vẻ e ngại, thân thể bỗng nhiên co rụt lại, rồi ôm lấy Hàn Lập từ sau lưng, một bộ dáng hết sức trốn tránh nữ tử kia.

Điều này làm cho vẻ mặt nữ tử trẻ tuổi cứng lại, có chút xấu hổ.

Hàn Lập thấy vậy, hơi nhíu mày.*" Quên đi, ta dùng pháp khí đưa cả hai người bọn họ cùng nhau mang đi.Tiểu nha đầu này có vẻ sợ hãi quá độ, chỉ tương đối tín nhiệm đối với Hàn huynh đệ."* Nam tử họ Tần cũng là ngẩn ra, nhưng lập tức khà khà cười nói, Hàn Lập không có ý kiến gật đầu.

Hắn tìm tòi một cái, một tay bắt lấy nữ đồng, tùy tiện đem đặt ở đầu vai.

Cẩm bào nam tử thấy vậy, đem một thanh tiểu kiếm phóng xuất ra, rồi thân kiếm điên cuồng phình ra tới mấy trượng lơ lửng ở giữa không trung.

Thân hình hắn nhoáng lên đi theo, lóe lên tới mặt trên, đang muốn quay đầu lại gọi Hàn Lập một tiếng thì bỗng nhiên nghe được thân âm từ phía sau vọng lại: *"Đạo hữu, cái pháp khí này có công năng hộ thân hay không, có thì hãy mở ra một chút.Tiểu nha đầu này tuổi còn quá nhỏ, không cách nào chịu đựng được kình phong của phi hànhg."*

Thanh âm ngay sát phía sau truyền đến, cẩm bào nam tử cả kinh vội vàng quay đầu lại.

Hàn Lập đã bất thình lình đứng ở phía sau!

Cũng không biết làm sao lên phi kiếm, làm cho hắn ngay cả một chút dấu hiệu cũng không có phát hiện ra.

"Hoá ra đạo hữu còn tinh thông bí thuật liễm tức, thực sự là thất

kính." Con ngươi của cẩm bào nam tử biến đổi khong ngừng một hồi, trên mặt mới miễn cưỡng cười.

"Chút tài mọn, làm cho Tần tiên sư chê cười rồi." Thần sắc Hàn Lập vẫn thản nhiên.

Cẩm bào nam tử liếc mắt nhìn thật sâu Hàn Lập một cái nữa, mới quay đầu đi, hai tay bấm tay niệm thần chú một cái, phi kiếm dưới chân bỗng nhiên chớp động hoàng quang, một tầng quang mạc nhàn nhạt đem ba người đều bảo hộ ở trong đó, rồi hóa thành một đạo hoàng quang hướng phía xa bắn nhanh đi.

Nam nữ trẻ tuổi còn lại cũng đều tự ngự khí theo sát.

Không bao lâu sau, ba đạo độn quang liền biến mất không còn chút tung tích giữa không trung.

Sau một lúc lâu, ở một mảnh bầu trời nơi đồi núi cao thấp, ba đạo độn quang ấy lại hiện ra, sau đó trực tiếp bay xuống.

Ở phía dưới, đang có một đám lớn kiến trúc trướng bồng nhà gỗ nhỏ được dựng lên tạm thời, hình dáng kéo dài vài dặm.

"Tần sư huynh, ngươi đã trở về. A, thực sự tìm được Hàn huynh đệ rồi." Ở mọt gian nhà gỗ nơi vài đạo độn quang vừa hạ xuống, quang mang lóe lên,mấy đạo nhân ảnh liền hiện ra, một gã bào thanh niên đứng ở trước nhà gỗ vội vàng nghênh đón, trên mặt hiện lên vẻ ngạc nhiên nói.

"Đúng thế, chuyến này cuối cùng cũng không phải là một chuyến tay không, được rồi, phu nhân có ở trong phòng hay không." Cẩm bào nam tử mỉm cười, thuận miệng hỏi.

------oOo------

Chương 1283: Đuổi Giết

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mẹ tôi đang thương lượng sự tình với Trương lĩnh đội, Tần sư huynh mời vào!" *Phan Thanh Niên trả lời, sau đó tiếp đón Hàn Lập ở phía sau.*

Hàn Lập với vị Thiếu chủ hiệu buôn Thiên Đông này không có ấn tượng gì quá xấu, đương nhiên sẽ không thất lễ, cũng gật đầu đáp lại, thuận tay để nữ đồng đang ôm dính trên người xuống đất.

Nhưng hai chân nữ đồng vừa mới chạm đất, thân thể lại nhào tới, dán chặt người Hàn Lập như kẹo da trâu, đồng thời bàn tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo hắn.

Mặc dù đã dự liệu trước vài phần, nhưng khi thực sự nhìn thấy cảnh này, Hàn Lập vẫn thở dài có chút buồn bực, không thể làm gì khác hơn là cứ như vậy mang theo một cái đuôi nhỏ đi vào nhà gỗ.

Do phòng được dựng tạm thời, nên diện tích cũng không lớn lắm, xem chừng chỉ khoảng bảy tám trượng, nhưng được thu dọn sạch sẽ, thậm chí còn có một bộ gia cụ đàn mộc tinh mỹ bày biện trong đó.

Bộ gia cụ này tự nhiên không phải là vật chế tạo tạm thời rồi!

Vị Phương phu nhân dung mạo xinh đẹp, đang ngồi ở chỗ chủ tọa nói chuyện gì đó với Trương Khuê, bên cạnh còn có sáu người khoanh tay đứng thẳng.

Một đôi đại hán áo bào tro, chính là thị vệ ngày đó nếm qua một trận đòn nhỏ ở trong tay Hàn Lập, bốn cô thiếu nữ, chính là bốn thị nữ của Liễu Nhi.

"Tần tiên sư, các người cuối cùng đã trở lại. Ta định bảo Trương lĩnh đội đi một chuyến với các người. Ồ, Hàn lĩnh đội được các người mang về rồi à, vậy thì tốt quá, vậy cũng không cần thiếp thân cử thêm nữa. Đây. đây không phải là cháu gái của Triệu thành chủ sao?" *Phương phu nhân vừa thấy Hàn Lập, lộ vẻ kinh hỉ. Ánh mắt quét qua nữ đồng bên cạnh Hàn Lập, trên mặt lại hơi giật mình.*

Những người còn lại nhìn thấy Hàn Lập và nữ đồng kia, đều kinh hãi.

Nhưng bốn thị nữ của Liễu Nhi thì lại có chút vui mừng.

"Triệu thành chủ? Chẳng lẽ người phu nhân nói chính là Triệu thành chủ An Viễn Thành?" *Nam tử mặc cẩm bào ngơ ngác.*

"Ngoại trừ vị Triệu thành chủ này, còn có thể là vị nào nữa?" *Phương phu nhân lộ vẻ cổ quái.*

"Triệu thành chủ một thân luyện thể thuật cơ hồ không thua gì tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, dù cho thành bị phá, hẳn là cũng có thể chạy thoát được. Nếu biết cháu gái mình bình yên vô sự, chắc hẳn sẽ mừng như điên. Cũng không biết ở đây, còn có gia quyến nào của Triệu thành chủ nữa không?" *Nam tử họ Tần như có điều suy nghĩ nói.*

"Hình như có một lão quản gia Triệu phủ và mấy hạ nhân ở gần đây. Tôi phái người đi tìm liền". *Phương phu nhân cười cười, quay đầu phân phó một vài câu với đại hán, để hắn rời khỏi phòng, nhưng lại không hề có ý hỏi nữ đồng tại sao lại ở cùng với Hàn Lập.*

"Hàn lĩnh đội có thể ở trong bầy thú vẫn bình yên vô sự, thật đúng là khiến thiếp thân có chút bất ngờ. Có điều lần này, lại có bốn đàn thú đồng thời công kích một mình An Viễn Thành, tôi dù thế nào vẫn cảm thấy có điều gì đó không ổn". *Chờ nhóm nam tử mặc cẩm bào nhập tọa, Phương phu nhân lại nhíu mày nói.*

"Chuyện này thật khó nói, cũng có thể thật sự là trùng hợp mà thôi, có điều mặc kệ chân tướng chuyện này thế nào, đều không phải là chuyện loại dân đen chúng ta có thể nhúng tay vào, việc này tự sẽ có tiền bối Thiên Nguyên thành tới điều tra*". Nam tử mặc cẩm bào lắc đầu trả lời.*

"Tần tiên sư nói rất có lý, chúng ta không nên nhiều chuyện. Trên thực tế, nếu An Viễn Thành lại có thêm trăm tu sĩ Trúc Cơ ra tay giúp đỡ, còn sợ gì những loại thú này*". Phương phu nhân sau khi làn hỏa ba lưu chuyển, đột nhiên nói thế.*

"Chuyện này căn bản là không có khả năng. Tu tiên giả Tam Cảnh mặc dù nhiều vô số kể, nhưng lại vừa gặp lúc thú triều bùng phát xuất hiện ở thành thị nhân loại, hơn nữa người nguyện ý xuất thủ tương trợ, lại ít ỏi không có bao nhiêu. Dù sao thành thị nhân loại bởi vì người phàm quá nhiều, linh khí quanh đó loãng kém xa những địa phương còn lại, càng không thể so với những linh địa linh sơn kia. Người tu tiên nếu không phải tục sự quấn thân, căn bản là không muốn tới thành thị phàm nhân. Thậm chí phường thị của người tu tiên chúng ta, ngoại trừ vài tòa thành lớn do tu sĩ trực tiếp khống chế có thể thiết lập, những tiểu thành thị còn lại căn bản không có tư cách thiết lập. Đây có lẽ cũng là nguyên nhân khiến mấy tòa thành thị lớn không có đàn thú bộc phát. Tu tiên giả xuất hiện mỗi ngày ở trong những thành thị kia, chỉ sợ tính sơ cũng phải trăm vạn. Đàn thú nào dám đi công kích thành thị bậc này chứ*". Nam tử họ Tần nhàn nhạt trả lời.*

"Tính sơ cũng phải trăm vạn?" Hàn Lập mặc dù biết tu sĩ Linh giới số lượng kinh người, nhưng nghe được số lượng tu sĩ lưu động ở một thành thị kinh khủng như thế, khóe miệng cũng không khỏi giật giật.

"Là thiếp thân có chút hy vọng xa vời. Tam Cảnh to lớn như thế, khu vực thành thị do phàm nhân khống chế chẳng qua là cửu vật nhất mao mà thôi. Tự nhiên sẽ không lọt vào mắt tiên sư môn rồi*". Phương phu nhân hít khẽ một hơi.*

Nghe lời nói của Phương phu nhân có chút bất mãn. Nam tử mặc cẩm bào thân cũng là người tu tiên chỉ có thể lộ ra nụ cười khổ.

Mâu thuẫn bây giờ giữa phàm nhân và tu sĩ, người nào cũng biết, gã chỉ là một tiểu tu sĩ Trúc Cơ kỳ, thì sao dám tiếp lời tùy tiện chứ.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền vào một lời bẩm báo:

"Khởi bẩm phu nhân, đã dẫn quản gia của Triệu thành chủ tới, có nên để hắn tiến vào không ạ?"

"Đương nhiên là có thể, để hắn vào đi". *Phương phu nhân trả lời không chút lưỡng lự.*

"Dạ!" *Theo một tiếng đáp kính cẩn, cửa phòng mở ra, từ bên ngoài đi vào ba người.*

Một người trong đó chính là tên đại hán áo bào tro kia, hai người còn lại là một cô gái dáng người thon thả và một lão già tóc hoa râm.

Vừa thấy hai người phía sau, nữ đồng liền nắm chặt vạt áo Hàn Lập, thân thể nhỏ xinh chấn động, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lần đầu tiên lộ vẻ cao hứng.

"Đúng là tôn tiểu thư rồi, thật tốt quá. Đại Nhi tiểu thư, người không sao chứ, để Lan nhỉ nhìn thử một chút..." *Cô gái thanh tú kia vừa thấy nữ đồng, lập tức chạy tới, thoát cái đã ngồi trước mặt nữ đồng, có chút nghẹn ngào nói.*

Còn nữ đồng cũng lần đầu tiên buông vạt áo Hàn Lập ra, ôm cổ cô gái, khóc ồ lên.

"Đa tạ Phương phu nhân tìm tôn tiểu thư về. Nếu không lão nô không biết nên ăn nói với lão gia thế nào đây". *Lão già kia cũng vui mừng dị thường, luôn miệng cảm ơn Phương phu nhân.*

"Đây cũng không phải là công lao của thiếp thân, Triệu tiểu thư là do Hàn lĩnh đội ra tay cứu". *Phương phu nhân không hề kể công, khẽ gật đầu với Hàn Lập.*

"Đa tạ vị công tử này, lão nô nhất định bẩm báo với lão gia việc này, để trọng tạ công tử".

"Cứu tiểu thư của quý phủ, chẳng chỉ là một cái nhấc tay mà thôi.

Không cần phải cảm ơn gì cả. Ông mang tiểu nha đầu này đi đi"*. Hàn Lập đánh giá lão già từ trên xuống dưới vài lần, sau khi xác định đối phương là người thường, liền khoát tay nói.*

Kế tiếp, lão giả còn nói một vài lời cảm kích, sau đó mang nữ đồng và nữ tỳ nhìn như nha hoàn kia cáo từ rời đi.

Nữ đồng tên Đại Nhi kia mặc dù không si mê cuốn lấy Hàn Lập, nhưng trước khi ra cửa vẫn quay đầu liên tục nhìn về phía Hàn Lập, trong đôi mắt to đen láy ẩn hàm bộ dạng không muốn.

Thấy bộ dạng nữ đồng đáng yêu giống chú chó nhỏ, Hàn Lập đột nhiên nổi tính trẻ con làm một cái mặt quỷ với cô bé, sau đó lại nghiêm mặt.

Động tác này của Hàn Lập, tự nhiên chọc cho nữ đồng cười khanh khách một hồi, cuối cùng mang theo nụ cười ngọt ngào mà rời khỏi phòng.

"Xem ra Hàn huynh đệ rất có hảo cảm với tiểu nha đầu này nha, có điều Triệu thành chủ dù thật sự bình yên vô sự, nhưng thành trì bị phá, nhiều người chết dưới đàn thú như vậy, cho dù có lấy nhiều cớ thế nào, cũng chịu tội không nhỏ. Tình cảnh Triệu gia cũng không được tốt cho lắm"*. Nam tử mặc cẩm bào vẫn âm thầm chú ý hành động của Hàn Lập, bỗng nhiên nói như vậy.*

"Chuyện đó thì có liên quan gì tới Hàn mỗ chứ. Chuyện Triệu gia tự nhiên là phải do người họ Triệu lo rồi"*. Hàn Lập liếc nhìn nam tử họ Tần một cái, vẻ mặt có chút lạnh nhạt dị thường.*

"Ha ha, vậy là do Tần Kỳ Quyền nhiều chuyện. Phương phu nhân, Hàn huynh đệ nếu như đã trở lại. Chúng ta không phải cũng nên đem một chút chuyện nói rõ với Hàn huynh đệ à?" *Nam tử mặc cẩm bào cười hắc hắc, đột nhiên chuyển đề, nói với Phương phu nhân.*

"Nói rõ? À, đây là chuyện đương nhiên. Nếu muốn xin Hàn công tử trợ giúp, hiển nhiên là phải nói rõ sự tình một chút. Lần này chỉ sợ Hàn công tử phải hiệp trợ Tần tiên sư một chuyến rồi"*. Phương phu nhân nghe vậy ngẩn ra, nhưng lập tức phản ứng lại,* *thoáng cái đã trở nên khách khí.*

*"*Phương phu nhân hãy nói nghe thử một chút, lỡ như quá mực trọng đại, vượt quá phạm vi năng lực của tại hạ. Tại hạ cũng không làm chậm trễ đại sử của phu nhân và Tần tiên sư*". Hàn Lập sờ sờ cằm, nói lấp lửng.*

*"*Chuyện là như vậy, một thương đội dưới tay tôi trong lúc vô tình phát hiện một thứ, có thể khiến tỷ lệ tu sĩ kết đan tăng lên nhiều..." Phương phu nhân sắp xếp lại suy nghĩ, chầm chậm giải thích.

Hàn Lập ung dung thản nhiên lắng nghe, ai cũng không nhìn ra trong lòng hắn suy nghĩ như thế nào cả.

Cũng không ai biết, cơ hồ cùng một thời gian, ở một rừng cây nhỏ cách đó vạn dặm, một luồng ánh sáng tím đang bay rất nhanh, chỉ là ở phía sau lại có hai con cầm thú một lớn một nhỏ đuổi theo, hình thể lớn kinh người, toàn thân con thú nhỏ lại ánh xanh lập lòe, chính là hai yêu thú cầm đầu từng xuất hiện ở An Viễn Thành trước kia.

Còn trong ánh tím chớp động phía trước, ẩn ước có một người đang ngự khí phóng như bay.

Đột nhiên ánh tim phía trước rung động một trận, tia sáng chợt tắt, hiện ra một gã đại hán mặc bào tím. Vật gã đạp dưới chân, đang rơi xuống dưới, xem ra tựa hồ đã mất đi khống chế.

Hai yêu cầm phía sau thấy vậy, tự nhiên mừng rỡ, sau mấy cái chớp động liền đuổi theo, một con trong đó có hai cánh, lập tức bắn ra vô số gai nhọn màu vàng, chụp về phía đại hán mặc bào tím đang rớt xuống, còn con yêu cầm nhỏ thì lại há miệng ra, tiếng sấm lập tức vang lên, bắn ra một vòng cung chói mắt.

Đại hán mặc bào tìm thấy vậy, trong lòng khẩn trương, quát lớn một tiếng, hai chân đột nhiên đạp mạnh vật dưới chân, thế rơi tăng nhanh gấp bội, cả người giống như sao băng vừa vặn tránh thoát những công kích này, thoáng cái chui vào rừng cây phía dưới, không thấy bóng dáng đâu nữa.

------oOo------

Chương 1284: Hắc Phượng Tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhìn cảnh này, hai yêu cầm cũng không có cũng không có vội vàng lao xuống dưới mà là lượn quanh rừng cây Hoằng Phụ, trong miệng phát ra phát ra tiếng hót kỳ lạ.

Kết quả một lát sau, một đạo hồng quang nhàn nhạt ở gần đó bắn tới, trong nháy mắt đã tới gần hai yêu cầm, tiếp đó tản ra hào quang, hiện ra một cung trang thiếu phụ hơn hai mươi tuổi, mặt phượng mày ngài, giữa cặp mi ẩn chứa một cỗ sát khí.

Sao lại vậy, hắn hết sạch linh thạch, không cách nào sử dụng linh cụ, hai ngươi cũng thật là vô dụng. Đối phó với một Luyện Thể Sĩ cũng tốn thời gian như vậy. Nếu không phải bổn cung phải áp chế pháp lực ba động, xuất ra pháp thân đi bắt người, thì làm sao hắn có thể trốn đến bây giờ. Ánh mắt thanh nhã của cung trang thiếu phụ vừa quét tới, nét mặt không vui liếc nhìn hau yêu cầm. Hai yêu cầm này hung ác vô cùng, vậy mà dưới anh mắt của thiếu phụ lộ vẻ sợ hãi, hai cánh co lại run lẩy bẩy.

Hừ! Huyết mạch bản tộc có thể nào lưu lạc vào tay Nhân Tộc, vô luận phải trả một cái giá lớn như thế nào, cũng nhất định phải mang tiểu nha đầu kia về. Bắt được vị Triệu thành chủ kia, sẽ biết được tung tích của nàng. Cũng không uổng phen này ta trốn xuống nhân tộc. Ánh mắt thiếu phụ một lần nữa quét xuống phía dưới, nhưng không có ý định động thủ, trái lại trên mặt lộ ra một tia kì quái.

Đúng lúc này, phía dưới rừng cây cách đó không xa đột nhiên truyền tới tiếng vang thật lớn, tiếp theo tiêng minh thanh vang lên, tiếng âm phong vù vù không ngừng truyền tới, phảng phất như có người nào đang động thủ ở đâu đó.

Cung trang thiếu phụ cùng hai con yêu cầm lơ lửng tại không trung, vẫn lặng lặng không nhúc nhích.

Sau một hồi, bạo động ở bên kia đã dừng lại, cuối cùng ba đoàn hắc khí cùng một đoàn hoàng khí từ trong rừng cây bay ra, vụt thẳng tới bên này.

Đúng là ba xà yêu cùng một sao biển thân hình cao bốn năm trượng, mà trong tay tên yêu xà đầu người thân rắn trong tay cầm lấy mang theo nhân loại đã nửa chết nửa sống, chính là tử bào đại hán vừa chạy trốn không lâu.

Chỉ là hắn hiện tại, toàn thâm vết máu loang lổ, một cánh tay đã biến đâu mất, hoàn toàn mất đi sức chống cự.

Tứ yêu đến trước người cung trang thiếu phụ, lập tức kính cẩn đặt tử bào đại hán xuống, tiếp đó hướng về phía yêu khí bò xuống, một câu cũng không dám nhiều lời.

Lần này làm rất tốt, sau này sẽ có trọng thưởng. Thiếu phụ liếc mắt đánh giá tử bào đại hán, thấy hắn chưa chết, hài lòng gật đầu.

Xà yêu cùng Sa Trùng thú to lớn, lúc này trong miệng phát ra tiếng ô ô quái dị, dường như vô cùng vui mừng.

Không có khả năng, ngươi là bát cấp yêu thú biến hình, làm sao có thể tiến vào Thiên Nguyên cảnh của chúng ta. Tử bào đại hán tựa hồ đã tỉnh táo hơn một chút, vừa nhìn thấy cung trang mỹ phụ, nội tâm cực kỳ kinh hãi.

Bát cấp yêu thú? Cứ cho là vậy đi. Nhưng mà, bây giờ là ta hỏi ngươi, chứ không phải ngươi hỏi ta. Hơn nữa bổn cung cũng không muốn nói nhảm cùng một phàm nhâ. Ngươi hãy nghe cho kỹ, ta muốn biết nơi hạ lạc của một người, nếu nói cho ta biết, ta có thể để cho ngươi chết một cách thống khoái, nếu để cho ta mất hứng, liền đem hồn phách của ngươi rút đi, dùng Sưu Hồn thuật cũng có thể biết rõ. Nhưng kết quả thế nào thì hẳn là ngươi cũng rõ. Cung trang thiếu phụ thần thái vô cùng ưu nhã, những lời nói ra cực kỳ tàn khốc.

Tử bào đại hán vốn là sắc mặt vốn đã không dễ nhìn lập tức trở nên càng thêm khó coi.

Tiền bối là đại nhân vật của yêu tốc, tìm một Luyện Thể Sĩ nhỏ nhoi như tại hạ để hỏi người? Có phải là tiền bối hiểu lầm gì, phải chăng đã tìm lộn người. Cung trang thiếu phụ vừa nghe lời ấy, trong mắt phượng ẩn hiện một đám hàn mang, bỗng nhiên ngón tay trắng trẻo bắn ra, vù một tiếng, một đạo hồng mang lớn bằng ngón tay cái xuyên qua đầu vai của đại hán.

Đại hán hét thảm một tiếng, một mui khét lẹt truyền ra, đầu vai xuất hiện một cái lỗ đen sì.

Ta đã nói trước, ta đang hỏi chuyện, ngươi đừng nhiều lời. Nếu một lần nữa tái phạm, ta lập tức chặt đứt tứ chi của ngươi. Mặt thiếu phụ không chút biểu tình, nói.

Triệu mỗ còn chưa biết tiền bối muốn hỏi điều gì. Hơn nửa ngày tử bào đại hán mới cảm thấy bớt đau đớn, cũng không dám nói loạn nữa.

Rất đơn giản, ta chỉ muốn biết một nơi hạ lạc của một người tên là Đại Nhi. Không cần nói ngươi cũng biết, đó là cháu gái duy nhất của ngươi đó. Cung trang thiếu phụ nhìn qua tử bào đại hán, thản nhiên nói.

Đại Nhi! Ngươi là người của Hắc Phượng tộc. Tử bào đại hán trong lòng rung mạnh, nghẹn ngào hỏi.

Đoán đúng rồi. Xem ra ngươi đã sớm biết Tiểu nha đầu đó có huyết mạch của Phượng tộc chúng ta. Nếu ngươi không làm con rùa đen cả ngày mang theo cháu gái cả ngày trốn không chịu đi ra, thì bổn cũng cũng không phải đánh An Viễn thành của ngươi. Hiện tại thành trì đã phá, nhưng không tìm được cô ta, tự nhiên chỉ có thể tìm ngươi để hỏi. Cung trang thiếu phụ cười gằn, không có tiếp tục ra tay trừng trị tử bào đại hán.

Ta đã sớm biết, với thần thông quảng đại của Hắc Phượng yêu vương, thì vô pháp có thể giấu diếm chuyện này. Tử bào đại hán hai mắt thất thần, trong miệng thì thào.

Ngươi biết tới thần thông của gia tộc ta là tốt rồi, nhân loại các ngươi lá gan cũng không nhỏ. Cũng dám phái người câu dẫn Thiếu chủ Hắc Phong tộc. Còn dám mang theo huyết mạch Thánh tộc của chúng ta lẻn vào nhân giới. Chẳng lẽ cho rằng chạy về Nhân Tộc, Hắc Phượng tộc chúng ta sẽ không dám truy cứu. Mày liễu cung trang thiếu phụ dần dần dựng thẳng, khẩu khí càng trở nên lạnh lùng.

Tiểu nữ đã vì chuyện của Đại Nhi mà bỏ mình. Các ngươi còn muốn thế nào nữa? Tử bào đại hán dường như đã bất chấp tất cả, cắn răng, oán hận nói.

Sao hả, tất nhiên là mang về Hắc Phong cung của chúng ta. Mặc dù là nửa yêu, nhưng cũng là huyết mạch Thánh tộc của chúng ta. Sao có thể để lại Nhân Tộc chứ. Con gái ngươi đã chết cũng tốt, điều này đỡ cho bổn cung phải động thủ một lần nữa. Nói đi, tiểu nha đầu kia ở đâu. Ta không còn kiên nhẫn nữa đâu. Cung trang thiếu phụ nhìn về phía đại hán, ánh mắt dần trở nên bất thiện.

Không biết! Sắc mặt âm tình bất định hồi lâu, tử hầu đại hán rất gian nan mới có thể thốt ra hai chữ này.

Sắc mặt cung trang thiếu phụ không hề thay đổi, dường như đối với câu trả lời của đại hán không cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng mà lập tức nhấc tay cách không chụp một trảo về phía đại hán, lập tức sưu một tiếng, thân hình của hắn bị lăng không kéo tới, năm ngón tay mảnh khảnh vừa vặn đặt tai thiên linh cái của đại hán.

Đã vượt quá giới hạn của ta rồi, ngươi cũng không cần sống nữa. Thiếu phụ nói lời lạnh như băng, năm ngón tay hiện lên lam sắc quang mang.

Tử bào đại hán đôi mắt trắng dã, triệt để mất đi tri giác, không biết qua bao lâu, co rút lại thành một bộ xương khô rơi thẳng xuống phía dưới, khuất mất trong rừng cây không còn thấy bóng dáng.

Cái này có chút phiền phức đây. Lão tiêu tử này là một Nhân Tộc ngoan cố. Vậy mà dám hạ lệnh cho người tâm phúc, sau mười ngày không có gặp bọn họ thì lập tức xử tử cháu gái của mình. Người người đều nói, hổ dữ không ăn thịt con mà hắn lại hạ độc thủ như vậy. Xem ra hắn tình nguyện đoạn tuyệt huyết mạch của mình, cũng không muốn Hắc Phượng tộc chúng ta xuất hiện thêm một cao giai yêu tu. Thật thiệt thòi chỉ là một Luyện Thể Sĩ, nếu như một tu sĩ mà nói, không chừng có thể trở thành một đai nhân vật. Thành bị phá, hắn cho người dưới tay che chở tiểu nha đầu phá vây, không đợi cùng hắn hội tụ. Thật sự ngày đó các ngươi không nhìn thấy người mà ta cần tìm sao? Cung trang thiếu phụ đột nhiên quét ánh mắt qua những yêu thú bên cạnh thanh âm đột nhiên trở nên lạnh lùng. Mấy tên yêu thú nhìn nhau, sau đó trong miệng ô ô một hồi quái dị, thần thái vô cùng kính cẩn.

Thiếu phụ thấy vậy, liền cau mày, đột nhiên bàn tay khẽ chuyển, một viên châu màu huyết hồng hiện ra, một tay bắn ra một đạo pháp quyết, tiếp đó niệm vài câu chú ngữ, há miệng ra, sau đó một đoàn máu huyết hóa thành huyết vụ xâm nhập nhập vào viên châu.

Lập tức bên ngoài viên châu xuất hiện một tầng huyết quang lưu chuyển xung quanh.

Thiếu phụ nhìn viên châu, đôi mắt không chớp. Không biết qua bao lâu, nàng lộ ra một tia mệt mỏi hai mắt khẽ nhắm lại, sau đó một lần nữa mở ra.

Người ta muốn tìm chưa chết, hơn nữa vẫn đang ở trong khu vực này chưa có rời đi. Vô luận các ngươi dùng phương pháp gì, nhất định phải đem người về đây cho ta. Hơn nữa phải trong vòng ba ngày. Nếu không hoàn thành nhiệm vụ này, các ngươi cũng không còn giá trị lưu lại trên thế gian nữa. Nhưng mà Bổn cung thưởng phạt phân minh, lúc trước bắt được thành chủ An Viễn thành, tất nhiên sẽ ban thưởng. Những đan dược này cho các ngươi, sẽ tiết kiệm được cho các ngươi mấy trăm năm khổ tu. Nếu còn có thể tìm được tung tích của tiểu nha đầu kia, ta sẽ ban cho gấp bội. Cung trang thiếu phụ búng ngón tay, mấy luồng gió thơm bay ra, vài khỏa đan hoàn màu trắng phân biệt bay tới mấy yêu thú.

Những đệ giai yêu thú mừng rỡ vội vàng há miệng nuốt những đan dược này xuống, vui mừng gầm gừ liên tục. Tiếp đó hóa thành từng đoàn yêu khí, cuồn cuộn đi xa.

Thật là phiền toái, nếu có thể đơn giản vận dụng thần niệm cùng pháp lực, sợ đưa tới cao giai tu sĩ Nhân Tộc, thì làm sao phải khó khăn như vậy. Còn phải sai mấy tên yêu vật ngu xuẩn này đi làm việc. Nhưng mà cũng không thể ở nơi này mòn mỏi chờ đợi, phải nhanh chóng làm xong việc để rời đi. Cung trang thiếu phụ khẽ thở dài một tiếng, tiếp đó đưa tay lên, hồng hà chợt lóe, một khối cẩm mạc bao phủ thân hình, sau đó hóa thành một luồng khói xanh biến mất khỏi vị trí ban đầu.

Tại vị thân ảnh thiếu phụ biến mất không bao lâu, phía dưới rừng cây một khóm cây nhỏ nhìn rất bình thường đột nhiên vặn vẹo, bỗng nhiên xuất hiện một lão giả hắc bào có khuôn mặt âm lệ, một tay cầm lấy một cái thây khô, đây đúng là thi thể tử bào đại hán lúc trước chết bởi Sưu Hồn đại pháp.

Không ngờ, đúng là yêu nữ của Hắc Phong tộc. Nhìn qua thì tu vi so với lão phu còn cao hơn rất nhiều, nếu không phải là nàng không dám thả ra thần niệm, chỉ sợ là không cách nào giấu diếm được tai mắt của nàng. Nhưng mà, một An Viễn thành nho nhỏ lại tồn tại huyết mạch Hắc Phượng tộc. Ha ha, đây chính là một kỳ ngộ ngàn năm, lão phu làm sao bỏ qua cơ hội tốt này chứ. Cỗ thi thể này có thể lợi dụng một chút. Lão giả hắc hắc cười, lẩm bẩm một lúc, tiếp đó cầm thây khô trong tay ném lên không trung, sau dó hai tay chắp lại hướng về phía không trung.

Lập tức một luồng mênh mông vụ khí cuốn lấy thây khô, nhanh chóng nhập vào đó.

Một màn không thể tưởng tượng nổi xuất hiện, thân thể vốn héo quắt trong nháy mắt nở ra, một thân huyết nhục như cây khô gặp mùa xuân trở nên đầy đặn như lúc ban đầu, thậm chí cánh tay vốn đứt lìa cũng một lần nữa mọc dài ra.

Hắc hắc, có thi thể này, ta có thể đi trước một bước tìm thấy nha đầu kia.

Thật vậy sao?

Hắc bào lão giả đang tự đắc cười lên khe khẽ, đột nhiên sau lưng truyền đến âm thanh lạnh như băng, sắc mặt lão lập tức đại biến, tiếp đó như con thỏ bị dẫm phải đuôi, thoáng cái hóa thành một quầng trăng mờ bắn về phía xa, căn bản là không để ý tới cỗ thi thể kia nữa.

------oOo------

Chương 1285: Cữu Huyền Minh Ngọc Đầm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau một tiếng quát, một đạo hỏa diễm hắc sắc bay ra, bỗng nhiên hóa thành một con quái điểu đen kịt, bóng loáng, lớn gần một trượng.

Hắc điểu giang hai cánh, không biết tại sao thoáng chốc kéo dài hơn ba mươi trượng xuất hiện ngay sau lão giả, bổ nhào về phía trước.

Hắc bào lão giả kia cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, tuy lão không quay đầu lại nhưng có vẻ như đã biết hết những gì phát sinh phía sau mình, lão không lưỡng lự quát to một tiếng. Một tay áo vung ngược về phía sau, tay kia thì vỗ lên thiên linh cái. Ngay lập tức một tiểu phiên màu xám và một ngọc phiến xanh biếc xuất hiện sau lưng. Thoáng chốc hóa thành hai màn quang hà dày đặc bao phủ thân hình vào bên trong.

Nhưng điều lạ lùng đột nhiên xảy ra.

Con hắc điểu bổ nhào tới trước đạo quang hà liền biến thành một ngọn lửa màu đen khí thế tó lớn.

Đạo quang hà vốn không phải bình thường, nhưng sau một tiếng *"xuy xuy"* liền hóa thành hư ảo. Ngay lập tức linh quang hộ thể của lão giả bị ngọn lửa màu đen đốt cháy, trong nháy mắt bién thành yêu dị màu đen

Lão giả hô lên một tiếng, thân thể Nguyên Anh trong ngọn lửa cũng bị biến thành tro tàn.

Sau đó ngọn lửa màu đen hướng lên không trung, lại biến thành một con hắc điểu to lớn, bay về theo đường cũ.

Lúc này ở bên cạnh thi thể đại hán các đó hơn mười trượng, một bóng người uyển chuyển hiện thân, vẫy tay hướng về phía hắc điểu đang từ xa bay tới.

Hắc điểu lập tức hóa thành một luồng khói đen, thoáng chóc bay vào trong vòng tay biến mất dạng.

Mà bóng người đang định rời đi ấy chính là một cung trang thiếu phụ.

Nàng ta lạnh lùng đưa mắt nhìn nơi xa xa lão giả táng thân, lại liếc nhìn huyền phù trước thi thể, trong mắt hiện ra một tia trào phúng.

"Chính là một gã tu sĩ Nguyên Anh của Minh Thi Cốc. Ngay cả Linh cầm của Bổn cung cũng không đối phó được cũng dám lén lút đi theo bổn cung. Hóa Thi thuật của Minh Thi Cốc cũng có chút thần diệu, cái này có thể cải tạo thân thể lúc tạm thời, đúng lúc ta cần dùng tới".

Vừa nói xong cung trang mỹ phụ hé miệng, một dám ô quang lớn bay ra, chợt lóe lên bay vào trong thân thể của đại hán mặc tử bào.

Hai tay thiếu phụ lập tức niệm thần chú, miệng lẩm bẩm.

Một lát sau, trên thi thể đại hán bỗng nhiên xuất hiện một tầng hắc mang lóe lên rồi biến mất.

Thân hình đại hán lay động, hai chân đứng dậy trước mặt cung trang thiếu phụ, ánh mắt cứng đơ, dáng vẻ không linh hoạt.

Cung trang thiếu phụ khẽ lật tay, một viên Huyết Hồng châu xuất hiện, nàng vung tay viên châu bay tới phía đại hán.

Tử bào đại hán đờ đẫn hé miệng, nuốt viên châu vào trong bụng.

Nhìn cảnh này mặt thiếu phụ lộ một tia quỷ dị, miệng lay dộng nhưng không phát ra âm thanh. Cùng lúc đó sắc mặt dại hán đột nhiên trở nên giống như thiếu phụ. Trong miệng Tử bào dại hán bỗng nhiên truyền ra âm thanh độc nhất vô nhị như khi còn sống.

"Chính xác, chính xác. Nếu không có tu sĩ Nguyên Anh xuất hiện, hẳn là sẽ không phát hiện khối thân thể dị thường này. Phân thân một chút đủ để ứng phó với tât cả mọi chuyện hiện nay".

Cung trang thiếu phụ cười khanh khách, thân hình nhoáng lên, ngay lập tức biến mất.

Chỉ còn tử bào đại hán đứng bất động ngay tại chỗ.

Không biết trải qua bao lâu, ánh mắt tử bào đại hán lóe lên, hắn nhấc chân bước đi, rong nháy mắt đã biến mất trong rừng rậm

Ngay sau đó khu vực này lập tức trở nên yên tĩnh như chưa có sự việc gì xảy ra.

Trong lúc đó, trong căn nhà gỗ của Phương phu nhân, Hàn Lập nghe đối phương giảng giải tất cả, trên mặt hắn hiện lên vẻ trầm tư.

"Theo như phu nhân nói là muốn tại hạ đi trợ giúp đám người Tần tiên sư tới sào huyệt của yêu thú, lấy một gốc cây gọi là: Thất Diệp Âm Huyết chi linh thảo. Nhưng con đường duy nhất tới Linh thảo đã bị yêu thú cài đặt một loại kim hành cấm chế. Yêu cầu một gã da dày thịt béo, hơn nữa khí lực mạnh hơn Luyện Thể Sĩ đi bài trừ cấm chế phải không?" Hàn Lập chậm rãi nói.

"Đúng như Hàn huynh đệ nói. Tuy rằng tu vi của chúng ta có thể dễ dàng bài trừ cấm chế, nhưng trong lúc vận dụng pháp lực rất dễ bị yêu thú trong có phát hiện, nó sẽ nuốt Linh thảo trước. Vì thể chỉ có thể tìm một phàm nhân không có pháplực lặng lẽ đi nàngi trừ cấm chế. Đương nhiên Tần mỗ sẽ không để Hàn huynh đệ mạo hiểm vô ích, sau này nhất định sẽ hậu tạ" Cẩm bào nam tử vội vàng nói.

"Hậu tạ?" Mắt Hàn Lập chớp chớp.

"Chính xác. Đạo hữu có nghe nói tới Cửu Huyền Minh Ngọc đầm

của bổn tông không? Nơi chỗ nước sâu của dầm có một sức mạnh cổ quái. Đối với người tu tiên chúng tôi, không có tác dụng lớn. Nhưng đối với phàm nhân tu luyện Thể thuật mà nói thì có tác dụng vô cùng to lớn, có thể kích thích toàn thân, trợ giúp đột phá một lần Bình cảnh. Đương nhiên cái này chỉ dùng một lần, không dùng được lần thứ hai. Bởi vậy có không ít Luyện Thể Sĩ giao hảo với bổn tông, trong đó có đủ cao giai Luyện Thể Sĩ. Chỉ cần các hạ giúp chúng ta lấy được linh dược, sư huynh đệ chúng ta sẽ cho đạo hữu cơ hội ngâm trong nước. Hàn huynh đệ cảm thấy thế nào?" Cẩm bào nam tử nói.

"Cửu Huyền Minh Ngọc đầm, đây là lần đầu tiên tại hạ nghe thấy". Hàn Lập nhíu mày, dáng vẻ chần chừ.

"Hình như đạo hữu xuất thân nơi xa xôi, không biết việc này cũng không có gì ngac nhiên. Dù sao Kim Ngọc Tông chúng tôi là một đại tông môn, Luyện Thể Sĩ nào quanh đây cũng đều biết. Chỉ nghe ngóng một chút là biết thật hay giả". Nam tử họ Thái mỉm cười nói.

Hàn Lập nghe vậy liền trầm tư suy nghĩ một lúc lâu rồi hắn trầm giọng hỏi: *"Chỉ cần hiệp trợ bài trừ một đạo cấm chế. Những thứ khác có cần tại hạ ra tay không?"*

"Cái này đương nhiên. Chúng ta mời Hàn huynh đệ ra tay chính là vì đối phó với kim hành cấm chế. Việc khác cứ giao cho mấy sư huynh đệ ta. Thú triều bùng nổ, yêu thú ở xung quanh sào huyệt chắc chắn giảm bớt. Yêu thú trong yêu thú sào cũng không còn bao nhiêu. Điều đáng tiếc là Án Viễn thành bị hạ quá sớm, chỉ e trong yêu thú sào vẫn có nhiều yêu thú" Cẩm bào nam tử thấy Hàn Lập đã động tâm, mừng rỡ nói.

Hàn Lập nghe vậy, trong đầu hắn nhanh chóng xoay chuyển ý nghĩ.

Nói thật nếu không có cái gọi là Cửu Huyền Minnh Ngọc đầm mà thay bằng những thứ khác, Hàn Lập chắc chắc sẽ không thay mấy tiểu bối này lấy vật âm huyết gì đó. Loại linh thảo này hữu dụng với tu sĩ Kết Đan, nhưng không chút hấp dẫn với hắn. Nhưng đột nhiên có thể trợ giúp vượt qua bình cảnh Luyện Thể thuật, đây chính là thứ không thể tốt hơn. Có thể giúp hắn mười năm khổ tu. Hiện tại hắn phải giành giật từng giây, giúp hắn sớm tu luyện đại thành Kim Cương quyết chính là điều hấp dẫn không thể tốt hơn. Mà cái kim hành cấm chế, đối với đại sư trận pháp như hắn cho dù không dùng sức mạnh đang ẩn dấu, việc loại trừ cũng dễ như trở bàn tay: *"Được, chỉ cần có thể để tại hạ tin tưởng sau khi trợ giúp các vị lấy Âm Huyết, có thể tiến vào Cửu Huyền Minh Ngọc một lần, tại hạ sẽ đáp ứng việc này"* Hàn Lập đã quyết định, hắn không khách khí nhìn chằm chằm nam tử họ Thái nói.

Nếu đối phương đã không coi hắn là Luyện Thể Sĩ bình thường, hắn đương nhiên cũng không cần giấu giếm.

Thấy khẩu khí của Hàn Lập biến đổi, Phương phu nhân và Phan Thanh đều thấy ngạc nhiên. Nhưng Phương phu nhân là Thất Khiếu Linh Lung chi nhân, suy nghĩ một lát thì bừng tỉnh. Không rõ nàng nghĩ gì, sắc mặt nàng không chút cười nói bất kỳ điều gì. *"Hàn huynh đệ muốn có cam kết. Cái này cũng không dễ dàng gì. Mấy vị sư đệ hãy đi lấy vật đó đi"* Nam tử họ Thái nói xong, tay ông ta hướng về trữ vật nơi cổ tay, lập tức một ngọc bội mù dương xuất hiện trong tay.

Phan Thanh và một đôi nam nữ trẻ tuổi khác cũng lấy ra một kiện đồ vật tương tự.

Cẩm bào nam tử thu ngọc bội lại, đưa cho Hàn Lập xem: *"Đây là"* Hàn Lập liếc mắt xem xét ngọc bội đó rồi cau mày hỏi.

"Bên trong đã được trưởng bối trong tông môn thi pháp, ẩn chứa một ít tinh hồn, vốn là một đôi. Chỉ cần đệ tử bổn tông rời khỏi tông môn, chỉ được mang một cái, để lại một cái. Vạn nhất bị ngộ hại, trưởng bối tông môn có thể tìm thấy. Đương nhiên nếu ngọc bội này bị hủy, tâm thần ta cũng bị hao tổn, không có lợi cho tu vi sau này. Chúng ta giao cái này cho Hàn huynh đệ bảo quản, có thể thấy thành ý của chúng ta. Nếu Hàn huynh đệ không tin, tại hạ không còn cách nào khác".

"Tại hạ tin tưởng Thái huynh không phải là người bất tín." Dù Hàn Lập không thả thần niệm ra ngoài cơ thể nhưng hắn có thể nhìn qua Minh Thanh Linh Thủy vô số lần, dù hắn không quán chú

pháp lực, ở khoảng cách gần như vậy hắn có thể nhìn ra trong ngọc bội ẩn chứa hồn lực, thật sự bọn họ không nói sai nên hắn mỉm cười nói.

Sau đó hắn thu ngọc bội vào trong lòng.

Cho dù ngọc bội thực sự có vấn đề. Nhưng bằng vào thần thông của hắn nào có thể để bọn tùy tiện nuốt lời.

Hàn Lập thực sự đồng ý, mấy người Cẩm bào nam tử thật sự cao hứng, ngồi nói chuyện phiếm một lát rồi hẹn nghỉ ngơi hồi phục một ngày, sau đó mấy người cáo từ rời đi.

Hàn Lập được an bài ở trong một nhà gỗ hơi nhỏ khác để nghỉ ngơi dưỡng sức.

Trong nháy mắt một ngày một đêm trôi qua bình yên vô sự, khi màn đêm hôm sau buông xuống, cả khu rừng nơi nhân loại tụ tập bỗng náo loạn cả lên.

An Viễn thành chủ đột bình an nhiên xuất hiện trong doanh địa khiến cho những người khác xôn xao hẳn lên.

Thậm chí Phương phu nhân cũng ly khai nhà gỗ tự mình tới bái kiến vị Triệu thành chủ này.

Sau khi Hàn Lập nghe tin này trong đầu hắn nhanh chóng khuôn mặt của nữ tử *"Đại Nhi"* kia, hắn lập tức vô cùng kinh ngạc. Nàng ta có thể tìm tới người thân của mình, thật sự an toàn rồi.

Không bao lâu sau có người tới gọi Hàn Lập đi.

Thì ra vị Triệu thành chủ này thương lượng với thủ hạ của mình, định đưa cháu gái đi Thiên Nguyên thành, nương tựa chỗ một bằng hữu tốt. Vấn đề là trước khi đi nữ đồng *"Đại Nhi"* nhất định đòi gặp Hàn Lập.

Triệu thành chủ cũng muốn nhân tiện cám ơn ân nhân cứu mạng cháu gái mình.

Hàn Lập nghe vậy suy nghĩ một lát rồi đồng ý ra khỏi nhà gỗ.

------oOo------

Chương 1286: Trảm sát tam yêu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngươi chính là Hàn Lập, người đã tự tay cứu Đại Nhi từ tên luyện thể sĩ kia? Ngươi có yêu cầu gì, cứ việc nói ra. Lão phu nhất định sẽ tận lực làm ngươi vừa lòng tử bào đại hán (đại hán mặc áo tím) vừa nhìn thấy Hàn Lập, liền lấy vẻ mặt ôn hoà nói.

Giờ phút này, hắn mang theo Đại Nhi cùng với mấy tên thủ hạ luyện thể sĩ, đang đứng ở cửa doanh địa, nhìn có vẻ như sắp viễn hành (đi xa).

Một bàn tay nhỏ của nữ đồng (cô bé, bé gái) giữ chặt lấy đại hán, hai mắt trong suốt gắt gao nhìn chằm chằm Hàn Lập. Tuy rằng nàng vẫn như trước không nói điều gì, nhưng sau khi nhìn thấy Hàn Lập... Trên khuôn mặt nhỏ nhắn liền lộ ra nét cao hứng.

Tại hạ không có yêu cầu nào với Xạ Môn. Cứu lệnh tôn nữ (cháu gài) chỉ là thuận tay mà thôi.Hàn Lập nhìn tử bào đại hán đứng trước mặt, thản nhiên trả lời.

Hắc hắc, Triệu mỗ đâu phải là hạng người tri ân bất báo (nhận ân tình mà không báo đáp). Như vậy đi, ta nghe nói các hạ tu luyện công pháp Kim cương quyết, hơn nữa đã đến tầng thứ ba. Ta có một hảo bằng hữu (người bạn tốt), tổ tiên của người này cũng từng tu luyện công pháp này, hơn nữa còn tu luyện tới cảnh giới kinh người là tầng thứ sáu. Trên người của ta vẫn còn giữ một kiện tín vật của hắn năm đó, ngươi có thể mang theo vật này, đi tìm hậu nhân của hắn. Gặp được, hắn sẽ cho ngươi xem những điểm tu luyện tâm đắc có liên quan, đối với ngươi cũng có chút tác dụng.

Tử bào đại hán hào sảng cười, từ trên người lấy ra một cái đoản kiếm nhìn rất bình thường, đưa cho Hàn Lập, đồng thời môi khẽ nhúc nhích truyền âm vài câu, ở bên tai nói ra địa điểm và tên một người.

Nghe thấy liên quan đến tu luyện Kim Cương quyết, Hàn Lập hơi do dự một lát, rồi cũng nhận lấy đoản kiếm.

Sau đó, vị Triệu thành chủ này hướng Phương phu nhân, nam tử họ Tần đang đứng đưa tiễn bên cạnh cáo từ, rồi xoay người mang theo nữ đồng ngồi trên một cự lang đang ở bên cạnh.

Nhưng vào lúc này, đầu toan lang kia tưởng như đã phục tùng lại đột nhiên bất ngờ đứng dậy thủ thế, trong chớp mắt nhảy bắn lên cao mấy trượng, dường bị cái gì đó kích thích.

Tử bào đại hán cả kinh, nhưng hai chân chợt lóe ra nhàn nhạt hắc mang, dùng sức kẹp chặt nên dưới, cự lang chỉ gào lên một tiếng trầm thấp, sau đó thành thật hạ xuống.

Một màn này khiến người khác có chút ngoài ý muốn, nhưng ai cũng không có ý đi tới.

Chuyện Toan lang cuồng tính đại phát, cũng không phải ít gặp. Ngược lại đối với việc thành chủ chỉ bằng hai chân có thể dễ dàng chế trụ lang thú đang phát cuồng, thì khen ngợi một phen.

Chỉ có Hàn Lập trong phút chốc khi thấy chân của tử bào đại hán nổi lên hắc mang, sắc mặt hơi đổi, nhưng lập tức chỉ lóe lên rồi nhanh chóng biến mất.

Sau khi nhìn thấy bóng lưng đại hán dần dần đi xa, những người khác cũng đều tự tản đi. Chỉ có Hàn Lập vẫn đứng tại nguyên chỗ trầm ngâm một lúc lâu, nhìn thấy đám người đã Triệu thành chủ, sắc mặt có chút âm tình bất định.

Hẳn là không sai, đúng là thi khí (khí người chết, thi thể) không phải giả. Vì sao phải mang tiểu nha đầu kia đi, này, chỉ là một cụ khôi lỗi (con rồi), hay chỉ là một tiểu nha đầu bình thường.trong đầu Hàn Lập chợt nhớ lại lúc trước nữ đồng bám dính lấy mình thật là khả ái, đáng yêu, khẽ thở dài một hơi, quay người lại, bỗng nhiên hướng phía trong doanh địa đi vào.

Nhưng sau đó không lâu, hắn liền biến mất vào tại một gian mộc ốc (tòa nhà gỗ).

Tử bào đại hán mang theo toa lang thú vừa rời khỏi doanh địa không lâu, liền lập tức toàn lực chạy như điên. Vài tên thủ hạ tuy rằng cảm thấy được có chút kỳ quái, nhưng cũng không nghĩ nhiều mà vẫn theo sát phía sau.

Mấy tên thủ hạ của Triệu thành chủ này đều là luyện thể sĩ, về phần lão quản gia cùng vài tên tỳ nữ, bởi vì hành động bất tiện, nên tạm thời vẫn còn lưu tại trong doanh địa.

Lang thú chạy một trận như điên, ước chừng sau khi đi được hơn trăm dặm, nhìn thấy trước mặt phía trước xuất hiện một ụ đất nhỏ, tử bào đại hán trong mắt chợt lóe lên vẻ khác thường, liền túc lang thú hướng ụ đất chạy đến.

Mấy tên thủ hạ có chút không hiểu, nhưng cũng chỉ lãnh đạm không chút lưỡng lự theo sát tới, nhưng đại hán phía trước đột nhiên ghìm dây cương lại, tất nhiên là dừng lại ở tại trên đỉnh của ụ đất.

Mấy người phía sau tự nhiên cũng theo bản năng ngừng lại.

Đúng lúc này, dị biến nổi lên!

Dưới chân, mặt đất đột nhiên nứt ra như cái mồm to của một con toan lang, trong chốc lát đã đem tất cả cự lang cùng kỵ sĩ ở trên mặt đều nuốt vào trong đó, ngay cả một tiếng kêu thảm thiết cũng không phát ra.

Những người khác thấy kinh hãi, vừa định tiến đến cứu trợ, lại Phốc phốc, hai tiếng, hai cây cốt mâu từ dưới đất bắn nhanh ra, với thế sét đánh không kịp bưng tai đem hai gã kỵ sĩ khác xuyên thủng qua, lập tức bị mất mạng.

Còn một người cuối cùng, thấy vậy kinh hãi lập tức khu động cự lang quay đầu bỏ chạy, đột nhiên hiện ra một mãng thú (con trăn) ba đầu đen thui đem thân thể cả người và cự lang trong chốc lát cắn ra thành ba đoạn.

Tiếp theo, trên mặt đất chỉ nhoáng lên một cái, hai con Xà yêu cùng một con cự đại Sa trùng (sao biển) từ dưới đất chạy ra.

Lúc này tử bào đại hán mới chậm rãi quay trở lại, thản nhiên liếc mắt nhìn thoáng qua về phía sau, phân phó nói:

Đem tất cả thu thập cho sạch sẽ, không nên lưu lại bất cứ điều gì có thể làm chứng.

Sau đó hắn vừa nhấc chân, ôm nữ đồng nhảy xuống khỏi thân cự lang, lạnh lùng nhìn thoáng qua con toan lang này, đột nhiên trở tay vỗ một cái.

Bịchmột tiếng, lang thú không kịp rên một tiếng ngã xuống đất mà chết. Đầu thú giống như dưa hấu bị vỡ vụn trên đất.

Một đầu thú ngu xuẩn! Hừ, thiếu chút nữa làm cho ta lộ ra chân tướng.Đại hán lạnh lùng nói.

Nói cũng kỳ quái, hướng tới yêu thú động thủ, đánh gục tọa kỵ của mình, hết thảy đều huyết tinh dị thường, nhưng nữ đồng trong lòng ngực đại hán lại có thần sắc rất bình tĩnh, giống như nhìn mà không thấy. Không biểu hiện chút nào giống với một nữ đồng bình thường.

Mà lúc này sau một trận hỗn loạn của yêu thú, đã đem thi thể còn sót lại của kỵ sĩ và lang thú cắn nuốt sạch sẽ, phảng phất như mấy người kia vốn trước nay chưa hề tồn tại.

Triệu thành chủ thấy vậy, hài lòng gật đầu. Nhưng đột nhiên nhấc tay lên, một cỗ hắc khí quay cuồng hiện ra, chớp mắt một cái đã ngưng tụ thành một thanh đoản thương dài khoảng ba bốn thước, ô mang lóe lên, hắc thương như tia chớp hướng về một chỗ trống không người ở phía xa, đầu thương xuất ra lập tức phát ra một tiếng kêu xé gió hung hăng đâm xuống.

"Ầmmột tiếng, một nắm tay vàng rực từ trong khoảng không hiện ra, một quyền này và hắc thương chạm nhau rồi tán loạn biến

mất, sau đó kim mang nhàn nhạt chợt lóe lên, một gã thanh niên nam tử từ từ hiện ra.

Đúng là Hàn Lập!

Không biết hắn dùng loại thủ đoạn nào nào mà có thể theo sát lang thú cả trăm dặm, còn có thể đem đám người đại hán không để vào mắt, đem thân hình che dấu khéo léo như vậy.

*"*Giết hắn!Tử bào đại hán hai mắt nhíu lại, băng lãnh phân phó nói.

Nhất thời Xà yêu cùng cự đại Sa trùng đang ở trên mặt đất, đồng thời hướng Hàn Lập đánh tới.

Trong đó, đầu xà yêu này, tựa hồ nhận ra Hàn Lập chính là người đã phá hủy chuyện tốt khi tập kích đoàn xe trước kia, trong miệng gầm nhẹ một tiếng, hai cây cốt mâu liền quăng ra trước một bước, mà bên cạnh quái xà ba đầu cũng đem ba đầu giao nhau, thân mình bay lên trên không một chút.

Về phần cự đại Sa trùng kia thì miệng hé ra, một cỗ lục dịch (dịch màu lục) quỷ dị phun ra, hướng về phía Hàn Lập bắn tới.

Không nên!Nữ đồng nhìn thấy cảnh này, khẽ run lên phát ra một tiếng thét kinh hãi, trên mặt vốn luôn bảo trì bình tĩnh lập tức biến mất không thấy nữa.

Mà tử bào đại hán ở bên cạnh, mặt không chút thay đổi, căn bản là thờ ơ.

Hàn Lập dưới sự công kích, trên mặt lại lộ ra một tia cười lạnh, hai tay nắm chặt quyền, nhắm ngay tới hai cây cốt mâu phía trước mặt, liền không khách khí một kích đón đầu.

Sau hai tiếng *"bang bang, hai chi cốt mâu không có phá được kim sắc quyền (quyền màu vàng), ngược lại giống như gặp phải búa tạ điên cuồng đánh xuống, cốt mâu gãy ra từng đoạn, trong chớp mắt biến thành mảnh vụn, phiêu tán rồi biến mất.*

Cỗ lục dịch cũng trong nháy mắt tới trên đỉnh đầu, Hàn Lập không chút do dự hai vai nhoáng một cái, thân hình hơi mơ hồ, liền thấy tàn ảnh liên tiếp đã trượt xa đến mấy trượng.

Cỗ lục dịch rơi xuống khoảng không, rồi tan tác rơi trên mặt đất.

Một số lượng lớn bọt trắng lập tức hiện ra, đồng thời phát tán ra từng trận tanh tưởi, dường như có chứa rất nhiều lực ăn mòn.

Đúng lúc này, hắc quái xà ba đầu lại mượn lục dịch ngăn cản, lập tức bất ngờ cắn tới.

Mà Hàn Lập tựa hồ không kịp né tránh, vài tiếng Phốc phốcvang lên, hai vai cùng chỗ cổ đồng thời bị cắn.

Lúc này Xà yêu cùng cự đại Sa trùng thấy vậy, nhất thời mừng rỡ cũng bay lên không đánh tới.

Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, một tiếng hừ lạnh thấu xương truyền ra, hai tay vừa động, không biết như thế nào mà một tay đã tóm lấy một cái cổ xà.

Huyết quang chợt lóe, đầu xà liền cứng rắn bị đứt thành hai đoạn.

Còn lại hai cái đầu xà vô cùng đau đớn, tự nhiên càng thêm điên cuồng cắn xé đầu vai của Hàn Lập, nhưng Hàn Lập hai bàn tay nhẹ nhàng vung lên, kim quang xuất ra, hai đầu xà thủ lập tức rơi xuống.

Sau khi vận chuyển tới cực hạn Kim cương quyết tầng thứ tư lực, hai bàn tay giống như hai lưỡi dao lợi khí thần binh vô cùng sắc bén.

Động tác của Hàn Lập vẫn không ngừng lại chút nào, thân hình uốn éo quỷ dị, trong thoáng chốc huyễn hóa ra mấy đạo ảo ảnh, hướng về phía tam yêu ở không trung.

Những tiếng rống đau đớn đồng thời vang lên, sau khi Hàn Lập hét lớn một tiếng, một mảnh huyết vũ nhất thời từ không trung rơi xuống.

Không biết tự lượng sức mình!

Tiếng Hàn Lập nhàn nhạt vang lên giữa huyết vũ từ không trung truyền ra. Tiếp theo Phanhmột tiếng vang nhỏ, thân hình đã hiện ra xa hơn mười trượng, hai tay để sau lưng, cả người vẫn đứng thẳng tắp.

Lúc này, một sổ đoạn thi thể mới từ không trung rơi xuống thật mạnh, rơi xuống trên cát đất, máu nhuộm đỏ cả những khoảng đất xung quanh.

Song phương vừa mới giao thủ, Hàn Lập chỉ dùng một thân thần lực cùng tầng thứ tư kim cương quyết, mạnh mẽ chém giết tam yêu.

"Ngươi là ai, dám mượn một cỗ thi thể, để lừa gạt nhiều người chúng ta như vậy. Lá gan thật đúng là không nhỏ!Hàn Lập chậm rãi nhìn phía tử bào đại hán ở trên ụ đất, lạnh lẽo nói, sát khí trên người lập tức xuất ra, sau lưng phảng phất có một hình vật hiện ra loại tầng khí màu xám.

Hàn Lập năm đó mượn dùng Minh Vương Quyết luyện hóa sát khí, giờ phút này lại theo bản năng phóng ra.

Nếu là đối thủ bình thường, sẽ bị sát khí bao phủ, chỉ sợ chưa giao thủ thì toàn thân đã phát lạnh, phát huy không được mấy thành thực lực.

Tử bào đại hán ở đối diện, vẫn lẳng lặng đứng tại nguyên chỗ, thậm chí ngay cả việc tam yêu bị đánh chết trong nháy mắt, vẻ mặt cũng đều lạnh nhạt, bất động lặng yên. Nhưng sau khi Hàn Lập xuất ra sát khí nồng đậm, khuôn mặt hắn lại động, rốt cục hiện ra một tia ngạc nhiên.

Kim cương quyết sau khi tu luyện tới tầng thứ tư, có thể trên đường chạy nhanh như gió, đuổi kịp chiến thú cũng chẳng có gì lạ. Nhưng là lợi dụng quang tuyến (ánh sáng) cùng hoàn cảnh khác biệt, không cần tới pháp lực, lại có thể ẩn hình giống như che dấu hành tích, như vậy cũng là một môn bí thuật thú vị. Bất quá ta điều mà ta ngạc nhiên nhất, chính là sát khí trên người ngươi. Bình thường luyện thể sĩ, không có khả năng có sát khí nặng như vậy. Ngươi rốt cuộc là ai? Hẳn là phải có chút lai lịch! Đại hán bỗng nhiên mở miệng, thanh âm không chứa một chút cảm tình nào.

Hàn Lập nghe thấy đối phương không trả lời câu hỏi của mình, mà ngược lại lại hỏi về chính mình, sắc mặt mạc nhiên trầm xuống. Lập tức liếc nhìn một cái, mắt lộ ra vẻ kinh ngạc nhìn nữ đồng, liền không khách khí nói:

Ta không có hứng cùng một gã con rối nói năng lằng nhằng. Ngươi tự mình kết thúc, hay là để cho ta thân tự động thủ.

Nói xong, toàn thân Hàn Lập kim quang chợt lóe lên, hướng ụ đất đi nhanh tới.

------oOo------

Chương 1287: Truyền Thừa châu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một con rối không xứng nói chuyện với ngươi, vậy bổn cung thì sao?Mười chỗ trên không chợt ba động chút hỏa cùng một lúc, một ngọn lửa màu đen quỷ dị thoáng hiện, lập tức ngưng tụ thành hình, biến thành một thiếu phụ mặc cung trang vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng.

Nàng vừa hiện hình ra, lập tức dùng ánh mắt không có thiện ý nhìn về phía Hàn Lập, sau khi xác nhận Hàn Lập quả thực chỉ là một phàm nhân bình thường, khóe miệng hơi nhếch lên khinh thường, một ngón tay chậm rãi giơ lên, nhắm ngay vào Hàn Lập.

Thần niệm của Hàn Lập không cách nào cảm ứng được gì cả, nhưng tu vị của hắn có thể khai thông cảnh giới thiên địa nguyên khí, tự nhiên cũng có một loại tiên đoán khó hiểu không cách nào nói rõ đối với nguy hiểm.

Trong nháy mắt cung trang thiếu phụ xuất hiện, hắn liền dừng cước bộ, sắc mặt đại biến.

Mà trong khoảnh khắc nàng dùng tay nhắm vào hắn, Hàn Lập lại càng giật mình, lông tơ toàn thân thoáng cái dựng đứng lên.

Một loại nguy hiểm mãnh liệt chưa bao giờ cảm nhận được từ khi hắn bước vào tu tiên giới tới nay, lại đang phủ xuống người hắn.

Cơ hồ là phản xạ có điều kiện, Hàn Lập tay áo phất lên không chút lưỡng lự, hai vật tròn núc ních thoáng cái lăn xuống dưới, rơi vào trong lòng bàn tay, lại nhanh chóng cầm vật trong tay đưa ra trước người, nhìn chằm chằm vào thiếu phụ trên không trung không nói một lời.

Là hai viên cầu to bằng nắm tay một đen một đỏ! Mặt ngoài ẩn ước có lưu mang thần bí chớp động, lộ vẻ thần bí vạn phần.

Diệt tiên châu! Còn có những hai khỏa. Ngươi rốt cuộc là ai, tại sao lại có bảo vật này!Cung trang thiếu phụ vừa thấy hai khỏa châu này, sắc mặt đại biến giống như gặp quỷ, Thủ Trạc Công vốn vừa nổi lên một ngọn lửa màu đen, lập tức tắt ngấm, dùng giọng nói kinh sợ dị thường lớn tiếng hỏi.

Vừa thấy nàng nhận ra được Diệt tiên châu của Thủ Công, hơn nữa còn lộ vẻ kiêng kị, trong lòng Hàn Lập hơi thả lỏng.

Hắc hắc, đạo hữu nhận ra được vật này là tốt rồi. Hắn nhàn nhạt nói, nhưng trước đó lại thầm nặn một nắm mồ hôi lạnh, sợ tu vị của nàng còn vượt xa dự liệu. Nếu ngay cả Diệt tiên châu cũng không thể tạo thành uy hiếp cho nàng, vậy thì quả thật xui xẻo. Có điều cho dù là vậy, hắn cũng vẫn thầm kêu khổ không ngừng.

Vốn vì lần xuất hệ này, chẳng qua chỉ đối mặt với một cổ thi thể yêu thú phân hồn bị thao túng mà thôi. Nhưng ai ngờ thoáng cái lại đối mặt với một yêu tu cao giai ở tu vị Hóa Thần cảnh.

Trong địa phận của nhân loại, sao lại xuất hiện loại yêu tu đẳng giai như vậy chứ?

Trước mắt mặc dù đã dùng Diệt tiên châu trấn trụ đối phương, nhưng chỉ cần hơi không cẩn thận, vậy thì chắc chắn có khả năng rất lớn là sẽ bỏ mình. Sự lợi hại của tu sĩ Hóa Thần Kỳ, gã vốn có cảnh giới Hóa Thần, tự nhiên là rõ ràng nhất rồi.

Cung trang thiếu phụ sắc mặt cũng âm tình bất định, ánh mắt nhìn chằm chằm Hàn Lập giống như đao kiếm sắc bén, không thèm che dấu sát ý của bản thân chút nào.

Ngươi thật sự cho rằng chỉ bằng vào Diệt tiên châu, thì có thể đánh chết Bổn cung?Cặp môi đỏ mọng của thiếu phụ mở ra, lạnh lùng nói.

Có lẽ không thể, nhưng có hai khỏa Diệt tiên châu, thì nắm chắc bảy tám phần có thể làm đạo hữu trọng thương.

Hàn Lập bất vi sở động.

Vậy sao, nhưng loại bảo vật Diệt tiên châu này, dùng một luyện thể sĩ như ngươi thi triển, cũng không cách nào xuất ra uy năng, ngươi muốn tự sát sao!Thiếu phụ cười lạnh một tiếng.

Không cần nhiều lời, dù thế nào cũng đều khó giữ được cái mạng nhỏ này. Tại hạ sao không đánh cược một lần chứ. Hàn Lập hời hợt trả lời.

Vậy, ngươi thật sự cho là bổn cung không dám nhận một chút vết thương nhỏ, để đổi mạng chó của ngươi ư. Thiếu phụ giận quá thành cười.

Hắc hắc, đương nhiên không dám! Đạo hữu thân ở địa phận nhân loại, sau khi bị thương, chỉ sợ cũng không cách nào che dấu yêu khí trên người. Cho dù có thể nhất thời chạy trốn, thì sao có thể thoát được sự đuổi giết của những tu sĩ cao giai khác. Nếu ta nhớ không lầm, dùng công yêu tu hóa hình tiến vào địa phận nhân loại, vốn là trái với hiệp nghị. Người nào cũng có thể tru sát. Hàn Lập cười khan một tiếng, nhưng hai mắt lại híp lại.

Chỉ là một phàm nhân, lại dám uy hiếp bổn cung, lá gan của ngươi thật đúng là không nhỏ. Thanh âm thiếu phụ đột nhiên trở nên có chút quỷ dị, phảng phất có chút mờ ảo không rõ, đồng thời Tràng Khổng ẩn có ánh tím chớp động, xuất hiện một loại ma lực quỷ dị hút toàn bộ tâm thần của người khác vào.

Hàn Lập vốn đang nhìn chầm chầm đối phương giờ phút này ánh mắt tự nhiên là không thể tránh khỏi mà bị hấp dẫn vào, ánh mắt lãnh liệt thoáng cái trở nên có chút mờ mịt.

Cung trang thiếu phụ thấy vậy, mừng rỡ trong lòng, đầu vai vừa động, tựa hồ sắp có hành động.

Nhưng đúng lúc này, trên khuôn mặt có chút ngây ngốc của Hàn Lập, hiện ra một tia giễu cợt, tiếp theo đồng tử bỗng nhiên lam mang đại phóng.

Thiếu phụ chỉ cảm thấy hai mắt mê muội một trận, tâm thần chấn động, thân hình thiếu chút nữa ngã từ trên không trung xuống.

Mê hồn đại pháp, ngươi cũng biết mê cảnh đại pháp. Rốt cuộc thần thức thiếu phụ cũng đủ cường đại, mặc dù bị Hàn Lập dùng con mắt tâm linh bất ngờ cắn trả, nhưng tức khắc liền thanh tỉnh lại. Chẳng qua cứ như thế, lúc nhìn về phía Hàn Lập lần nữa, khuôn mặt nàng đầy vẻ khiếp sợ, bắt đầu nghẹn ngào giống như gặp quỷ.

Đối mặt với sự hoảng sợ của thiếu phụ, Hàn Lập lại cười bí hiểm, đứng tại chỗ chưa động, không hề có ý nhân cơ hội này mà ra tay.

Trên mặt cung trang thiếu phụ rất nhanh khôi phục lại vẻ thường, nhưng ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập, lại không tự chủ được có thêm vài phần kinh nghi.

Cho dù nàng kiêu ngạo hơn nữa, giờ phút này cũng hiểu được đối phương tuyệt không đơn giản giống như bề ngoài, cũng không phải là luyện thể sĩ bình thường.

Ngươi muốn thế nào, cứ một mực giằng co như vậy với Bổn cung sao. Thiếu phụ nhìn lướt qua hai khỏa Diệt tiên châu trong tay Hàn Lập, lại liếc nhìn nữ đồng trong bao một cái, có chút luống cuống, thanh âm âm hàn vô cùng.

Để tiểu nha đầu này lại, đạo hữu cứ việc rời đi là được. Hàn Lập sau một phen suy tính nói. Không thể được, Đại Kỷ là bảo vật của dòng nữ cổ hệ trong Hắc phong tộc của chúng ta, phải mang về Đào Bính. Cung trang thiếu phụ không chút nghĩ ngợi, hoàn toàn cự tuyệt.

Thấy đối phương trả lời quyết đoán như vậy, tâm Hàn Lập hơi trầm xuống, âm trầm mà không nói lời nào.

Thiếu phụ đối diện cũng không nói thêm gì nữa, hai người lại nhất thời giằng co ở chỗ này.

Một trận gió nhẹ thổi qua, vang lên tiếng xào xạc, xung quanh thoáng cái trở nên cực kỳ yên tĩnh!

Hàn đại thúc, người không cần phải tranh cãi với Phiệt cô cô nữa, cháu tự nguyện đi với cô cô. Nữ đồng trong bao đất bị đại hán áo tím ôm lấy, đột nhiên mở miệng, giọng nói yếu ớt dị thường.

Vừa nghe lời này, Hàn Lập ngơ ngẩn, nhưng ngay sau đó lại cau mày, còn cung trang thiếu phụ mặt không chút biểu tình, tựa hồ đối với lời này của nữ đồng cũng không cảm thấy giật mình.

Đại Nhi, cháu đang nói gì thế, tự nguyện đi với nàng, cháu có biết nàng là ai không?Hàn Lập cả kinh, nhưng ngay sau đó lại lạnh lùng hỏi.

Chau đương nhiên là biết chứ, Phiệt cô cô đã làm phép để cho cháu biết hết rồi. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đại Nhi ngẩng lên, vẫn còn chút ngây thơ trên mặt, nhưng lại lộ ra một tia kiên quyết hoàn toàn không phù hợp với tuổi mình.

Làm phép! Ngươi đã động tay động chân gì với Đại Nhi?Hàn Lập là người lịch duyệt bậc nào, lập tức nghe ra sự kỳ quặc trong đó, lớn tiếng quát thiếu phụ.

Cần gì phải động tay động chân chứ. Bổn cung chẳng qua chỉ là rót Truyền thừa châu của Hắc phong tộc chúng ta vào trong cơ thể nàng, để nàng kế thừa một ít thứ có liên quan đến gia tộc Hắc phong chúng ta mà thôi. Đương nhiên bây giờ nàng không thể nào dùng Mã Công tiêu hóa sạch sẽ, nhưng đối với thân phận nửa yêu của mình, lại biết rất rõ. Thiếu phụ khẽ vuốt mái tóc đen dưới đầu vai, nhàn nhạt nói.

Nghe một lời này, Hàn Lập có hơi hiểu ra.

Mặc dù vẫn không quá rõ ràng, cái gọi là Truyền thừa châu có thần thông cụ thể gì, nhưng chắc hơn phân nửa là chứa kinh nghiệm, bí thuật, thậm chí một phần nhỏ tinh hồn từng trải của tiền bối, luyện chế thành một loại bảo vật để hậu bối kế thừa.

Loại vậy này, ở nhân giới cũng không phải là không có. Nhưng mà loại bảo vật này ở nhân giới, chẳng những điều kiện kế thừa hà khắc cực kỳ, không cẩn thận một chút, liền khiến người thừa kế đi đời nhà ma. Mà bế bát hơn chính là, loại truyền thừa này bình thường mà nói cũng không phải là kế thừa hoàn toàn, trong quá trình kế thừa chung quy vẫn mất đi một phần lớn, đến lúc đó người thứa kế có thể tiếp nhận nội dung được một, hai phần mười đã coi là không tệ rồi.

Truyền thừa châu này của Hắc Phong tộc, cho dù có thần diệu khác hẳn vẫn chưa biết, nhưng có lẽ cũng không thể hoàn toàn giải quyết những tệ đoan này.

Còn tiểu nha đầu hấp thu Truyền thừa châu, từ ý nào đó mà nói, sau đó không lâu khi đã hoàn toàn hấp thụ tiêu hóa vật được tiếp nhận, sẽ không còn là bản thân thuần túy.

Hàn Lập trầm tư một lúc, mới hỏi nữ đồng tiếp:

Cháu thật sự nghĩ kỹ chưa! Nếu sau khi tới yêu tộc nhất định phải bỏ hoàn toàn thân phận nhân loại, từ nay về sau không thể gặp được người thân bên này.

Người thân! Ngoại trừ ông ngoại, vốn cũng không có người thân nào. Bây giờ ông đã muốn như vậy, Đại Nhi ở tại chỗ này còn làm gì nữa? Hơn nữa cháu muốn sống cùng phụ thân. Nữ đồng lắc đầu, thần thái có chút ảm đạm.

Nếu đã như vậy, ta cũng không miễn cưỡng cháu. Cháu hãy đi với người đó đi. Sau khi nghe nữ đồng nói thế, Hàn Lập khẽ thở dài một hơi, một tay nắm hai khỏa Diệt tiên châu quay người lại, như sao băng sải bước đi về phía sau không chút do dự.

Thấy Hàn Lập đi dứt khoát như vậy, cung trang thiếu phụ ngẩn ra. Nhưng nữ đồng có chút không muốn, nhẹ cắn môi, cuối cùng vẫn không nói gì cả.

Hàn Lập nhìn như đi bộ, nhưng hết lần này tới lần khác lại tốc độ kinh người, chỉ không lâu sau, đã biến thành một chấm đen, hoàn toàn biến mất ở chân trời.

Đại Nhi, chúng ta cũng đi thôi. Lỡ như người này báo cáo hành tung chúng ta cho tu sĩ cao giai quanh đây thì sẽ có chút phiền phức. Đôi mắt chứa sát khí của thiếu phụ nhìn bóng lưng Hàn Lập nửa ngày, nhưng sau cùng vẫn không ra tay, bây giờ lại sắc mặt khó coi mà cúi đầu nói với nữ đồng phía dưới.

Hắn sẽ không làm vậy đâu. Trên mặt Đại Nhi hiện lên vẻ khác thường không hề tương xứng với tuổi nàng chút nào, thấp giọng nói.

Nghe được lời này của nữ đồng, cung trang thiếu phụ lại lắc đầu:

Không được, một gã nhân loại sao có thể tin được. Chúng ta đi thôi.

Vừa nói xong lời này, cung trang thiếu phụ đưa tay phóng ra một trảo hư không xuống Đại Nhi.

Nữ đồng trực tiếp bị hút tới cạnh nàng, đồng thời đại hán áo tím dưới sự thúc giục của pháp quyết, thân thể trong phút chốc bị một ngọn lửa màu đen bao lấy, biến thành tro bụi. Tiếp theo ngọn lửa ngưng tụ, hóa thành ~ đoàn hắc quăng phóng lên trời cao, bị thiếu phụ hút vào trong cơ thể.

Tiếp theo nàng giơ tay lên, hiện ra một khối khăn gấm trên đỉnh đầu, hướng xuống cái bọc.

Trong ánh đen chớp động, thiếu phụ một tay ôm nữ đồng hóa thành một làn khói xanh, cứ như vậy biến mất hẳn không thấy gì nữa.

Sáng sớm hôm sau, trong doanh địa của nhân loại ở ngoài trăm dặm phía xa, mấy đạo độn quang ngự khí bay lên, phóng thẳng tới một phương hướng khác.

Chính là tu sĩ Kim Ngọc Tông và bọn Hàn Lập lên đường đoạt bảo.

Đoàn bọn họ, đi chuyến này không trở lại nữa. Nhưng kỳ quái chính là, Phương phu nhân, bọn Trương Bôn lại ngoảnh mặt làm ngơ với chỗ này, còn những đội viên hộ vệ khác, đối với chuyện có liên quan tới Hàn Lập, đều nín thinh không hề đề cập tới.

Giống như vị phó lĩnh đội Hàn Lập này, chưa bao giờ từng xuất hiện ở trong hiệu buôn Thiên Đông vậy.

------oOo------

Chương 1288: Ngu Dương thành

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bốn mươi năm thời gian, đủ để làm cho một hài tử thành một đại hán cao lớn vạm vỡ, làm cho một đứa bé có linh căn trở thành một người tu tiên trung giai. Nhưng từng ấy thời gian, đối với một tòa thành cổ truyền thừa trăm vạn năm mà nói, chỉ là trôi qua trong nháy mắt mà thôi.

Ngu Dương thành chính là một tòa được xây dựng từ ba cảnh, lần đầu tiên là tại Thiên Nguyên cảnh trong thành lập thượng cổ chi thành.

Mặc dù nó chỉ là thành thị trung bình, hơn nữa lịch đại thành chủ cũng không có ý định xây dựng thêm, nhưng mà thành từng bị nhiều lần thú triều tấn công nhưng vẫn an toàn cho đến nay, thậm chí ngay cả một chút đại nguy hiểm, cũng chưa từng gặp phải một lần.

Gặp phải chuyện quỷ dị như thế này, chính là bởi vì trong thành thị có tồn tại luyện thể sĩ nên trở thành một trong những thành thị có nhiều nhân loại dừng chân nhất, chính là, trong đó thiên tượng cũng tiếng tăm lừng lẫy.

Nghe nói Thiên Nguyên Thánh hoàng hiện nay, lúc đầu là trung tướng luyện thể thật ở Ngu Dương thành tu luyện đạt đến trình độ cực cao, sau khi có tên tuổi danh tiếng hàng đầu, liền rời đi.

Trong thành có các loại môn phái luyện thể chánh tông lại còn có vô số môn phái, tại đây có thể thấy cao giai luyện thể sĩ hiếm thấy, trong thành cũng có nhiều người. Mà ở khu phố trung tâm thành, có một tòa chuyên môn cất dấu các loại luyện thể pháp môn được đắc ý gọi lá Thánh tháp, bên trong có cất dấu rất nhiều, nội dung rất phong phú, trong Thiên Nguyên kính có thể nói là số một số hai.

Có mấy thứ này hấp dẫn, hàng năm không ít người hâm mộ danh tiếng mà đến, thấp trung giai luyện thể sĩ đến tòa thành thị này không biết có bao nhiêu. Giống như cường đại khủng bố thú triều dĩ nhiên không tạo ra được một chút uy hiếp nào.

Trừ những thứ đó ra, Ngu Dương hay là Thiên Nguyên trong thành đều nổi danh về chế tạo linh cụ, hàng năm đều có rất nhiều linh cụ sinh ra trong thành, lại bị các luyện thể sĩ hoặc các hiệu buôn lớn nhỏ trong thành sôi nổi mua đi.

Trong đó có các nhà đấu giá hành chuyện môn đấu giá các linh cụ trân quý hi hữu, bởi vì vậy mà tài nguyên cuồn cuồn.

Trong tay nhà đấu giá hành, hiển nhiên sở hữu nhiều hoặc ít các linh cụ sư.

Vì Linh cụ sư cùng với tu sĩ luyện đan và trận pháp sư giống nhau, chuyên môn tiến hành luyện chế linh cụ.

Chỉ là những người này có chút đặc thù, trước tiên bản thân nhất định phải tu luyện qua luyện thể thuật, đồng thời đối với trận pháp cũng phải có một trình độ nhất định, hơn nữa nhất định phải là trời sanh thần niệm cường đại.

Phải đáp ứng đủ ba điều này, mới có thể trở thành một gã linh cụ sư. Uh muốn trở thành linh cụ sư trong mọi người, hiển nhiên phải luyện tập cật lực, đồng thời phải có thiên phú nhất định.

Mà trong các linh cụ sư mà đấu giá hành sở hữu, hiển nhiên chính là do các giáo giả trong đó dạy rồi.

Bọn họ làm ra linh cụ chẳng những có uy lực vô cùng lớn hơn nữa còn có phụ trợ thần thông khó tin được.

Đương nhiên loại linh cụ này đều là tỉ mỉ chế tạo, bình thường phải nữa năm mấy tháng mới làm ra một kiện, nhưng mỗi một kiện trong hội đấu giá đều vô cùng quý giá, toàn được người khác mua với cái giá trên trời.

Long Hưng đấu giá hành là một trong những nhà đấu giá hành lớn nhất trong Ngu Dương thành, thời gian nổi lên không dài, nhưng danh khí lại không thua kém chút nào mấy nhà lão điếm có lịch sử lâu đời.

Chủ nhân đầu giá hành, hiển nhiên bởi vì vậy mà trở thành người có địa vị trong thành.

Nhưng ngày hôm này, trong một gian phòng trong đại sãnh của Long Hưng đấu giá hành, một gã mập mạp mặc một cẩm tú trường bào, đang ở trong thính đường đi qua đi lại.

Ánh mắt hắn lại thỉnh thoảng nhìn lại chỗ cửa, vẻ mặt lo âu.

Phùng nhị! Ngươi tới cửa xem lại một chút xem, xem xem Hàn đại sư có tới hay không. Một lát sau, mập mạp dừng chân lại, không nhịn được mà hướng ra phía ngoài rống to một tiếng.

Vâng, lão gia!

Thanh âm của một nam tử còn trẻ tuổi, lập tức đáp ứng một tiếng, tiếp theo thì tiếng bước chân vang lên, rồi đi xa dần dần.

Trong mập mạp đi lại trong chốc lát, dường như có chút khát, cái mộng cực to ngồi xuống cái ghế gỗ, cũng phát ra âm thành dát chi đáng sợ.

Mập mạp không chút nào lo lắng vật bị ngồi xuống có vì thân hình không lồ của hắn có thể đè gãy không. Mà lại thuận tay cầm lấy chén trà trên bàn vào trong tay, liên tục uống vào vài ngụm trà, không có một chút phong phạm nào.

Làm sao vậy, Phạm huynh dường như rất nóng, chẳng lẽ thân thể có bệnh sao? Một âm thanh sáng sủa từ ngoài cửa truyền vào, tiếp theo là một người trực tiếp từ bên ngoài đi tới.

Hàn huynh, ngươi cuối cùng cũng tới, Phùng nhị tên ranh con kia, như thế nào không có bẩm báo một tiếng. Mập mạp vốn đang ngồi, nhất thời đứng dậy đi tới, nội tâm tràn đầy vui vẻ.

Phùng nhị, ngươi không cần trách cứ hắn, là ta cho hắn đứng canh ở bên ngoài.

Đây là một người có khuôn mặt trung niên nhân, trên trán có ít nếp nhăn, dưới cằm có râu dài đen nhánh, nhưng trong tay lại ôm một kiện hàng thật dài, đang mỉm cười nhìn mập mạp nghênh đón.

Nghe khẩu khí, hai người dường như hết sức quen thuộc!

Ha ha, ta mặc dù biết Hàn huynh chưa từng thất hứa, nhưng thật sự đây là việc trọng đại, quan hệ đến mấy chục năm dốc sức của tiểu đệ tại Ngu Dương thành này, hiển nhiên có chút suy tính thiệt hơn. Đây là đồ vật do chính tay Hàn huynh chế tạo sao? Mập mạp nhìn vào kiện đồ vật trong tay trung niên nhân, vẻ mặt vô cùng hưng phấn.

Không sai, Phạm lão đệ có thể xem trước một chút. Trung niên nhân mỉm cười, thuận tay mang kiện đồ vật trong tay giao cho mập mạp, còn bản thân thì ung dung ngồi xuống cái ghế bên cạnh.

Mập mạp họ Phạm cũng không khách khí, đem bao bên ngoài mở ra, ba chân bốn cẳng mở ra, lộ ra một cái vỏ kiếm màu vàng trường kiếm ba thước, trên chuôi kiếm có khắc ba khối linh thạch màu sắc bất đồng, vừa nhìn đúng là một linh cụ không tầm thường.

Mập mạp nhìn thấy kiếm này, động tác vô cùng cẩn thận rút kiếm ra, tay nắm chuôi kiếm, từ từ them thân kiếm rút ra.

Sau khi một tiếng long ngâm vang lên, một đạo kim quang hiện ra trước mắt mập mạp, lập tức một đầu tiểu giao màu vàng xuất hiện.

Mập mạp hai mắt tỏa ánh sáng, chuôi kiếm run lên, nhất thời kim quang biến mấtm hóa thành một thanh trường kiếm giao vân màu vàng rực rỡ, xuất hiện trong tay.

Diệu hả, diệu hả! Cái này tuyệt đối là một linh cụ trăm năm mới có của Ngu Dương thành, lại có thần thông khó tin hóa khí thành hình. Ha ha, có kiếm này, thì mấy tên kia kiểu gì cũng phải đỏ mắt trang giành. Hàn đại ca, lần này người đúng là giúp tiểu đệ một việc lớn. Mập mạp sau khi đem trường kiếm lần nữa bỏ vào vỏ, liền ôm lấy nó, miệng rộng cười rộ lên, vẻ mặt cô cùng hạnh phúc.

Không có gì, có thể là ra linh cụ này cũng là do ngươi cung cấp tài liệu rất tốt. Nếu không có bản lãnh như thế nào, cũng không cách nào làm ra đỉnh cấp linh cụ như thế này. Nhưng trung niên nhận lại không có lộ ra thần sắc cao hứng, sau khi nhấp một ngụm trà, mở miệng nói.

Hắc hắc, cái này cũng là nhờ Thiên ca! Nếu đổi lại là người khác, làm sao có loại bản lãnh này. Mập mạp cười hì hì nói.

Ngươi không cần nịnh nọt ta. Thanh kiếm này là linh cụ cuối cùng ta chế tạo cho ngươi. Một lát nữa, ta sẽ rời khỏi Ngu Dương thành, chắc cũng sẽ không quay trở lại. Trung niên nhân cười, nhưng đột nhiên nói ra một câu làm cho mập mạp trợn mắt há hốc mồm.

Đại ca, ngươi nói cái gì. Phải rời khỏi Ngu Dương thành! Tại sao? Hay là do hạ nhân ta phái đi hầu hạ người không được tận tâm. Ngươi nói một tiếng, ta lập tức chặt đứt chân chó của bọn họ. Lập tức thay một nhóm người mới. Mập mạp sau khi tỉnh lại, nhất thời khẩn trương.

Năm đó ta tu luyện có chút sai lầm, nếu không phải Phạm lão đệ đúng lúc đi ngang qua, thật tâm quý mến ta. Trợ giúp ta một số chuyện. Lần đó ta cũng không có cách nào đột phá chướng ngại. Cho nên hơn mười năm nay, ta đem tất cả các linh cụ chế tạo, tất cả đều giao cho ngươi đấu giá, hơn nữa mai danh ẩn tính, cũng không cho người nào biết thân phận của ta, cũng xem như báo đáp phần ân tình này cùa ngươi. Hôm nay Long Hưng đấu giá hành đã là một trong những đấu giá hành lớn nhất trong thành, sau khi đem thanh kiếm này hiến cho chủ thành, phỏng chừng sẽ trở thành một nhà lớn nhất trong thành. Ngươi giao cho ta vài tên học đồ, tuy không có khả năng học hết thuật luyện chế linh cụ của ta, nhưng cũng học được năm sáu phần. Đủ để cung ứng cho đấu giá hành của ngươi sau này. Ngươi hẳn là biết, ta chính thức tu luyện chính là luyện thể thuật, chế tạo linh cụ chỉ là ngẫu nhiên làm mà thọi. Mà ta ở lại nơi này, cũng không có bất cứ thu hoạch gì. Trung niên nhân từ từ nói.

Chẳng lẻ Hàn huynh tu luyện, lần nữa gặp chướng ngại! Can tử nghe được câu nói cuối cùng của đối phương, lại càng hoảng sợ.

Trung niên nhân nghe xong, nhưng lại chỉ cười mà không nói.

Mập mạp giật mình.

Người khác không biết người trước mặt lợi hại như thế nào, nhưng hắn lại biết vô cùng rõ ràng.

Mười năm trước trong một lần hắn gặp nạn, người bạn tốt này đột nhiên ra tay giúp đỡ, một kcíh giết chết mười tên trung luyện thể sĩ xâm nhập vào tronh phủ đệ. Thể hiện ra một thân tu vị đáng sợ, sợ rằng không kém mấy cao giai luyện thể sĩ trong thành. Hiện tại lại gặp phải chướng ngại, vậy chẳng phải nói một khi đột phá chướng ngại, tu vị lại tăng tiến. Khi đó tu vị của vị Hàn huynh này chẳng phải sẽ đạt tới trình độ đáng sợ sao.

Phạm lão đệ biết việc này là được. Ta còn muốn đa tạ lão đệ mấy năm nay vẫn chưa bao giờ tiết lộ sự tồn tại của ta ra ngoài, cũng thay ta sưu tầm một lượng lớn đan dược bí thật có tác dụng thức giục tiến vào luyện thể thật. Bất quá duyên phận chúng ta đã hết, vì vậy Hàn mỗ chỉ có thể xin cáo từ. Sau khi trung niên nhân nói xong câu cuối củng, liền đứng lên, chắp tay sau lưng, cũng không quay đầu lại hướng cánh cửa đi ra.

Mập mạp môi khẽ động, nhưng cuối cùng cũng không nói ra được câu khuyện can gì, sau khi nhìn trung niên nhân biến mất sau cánh cửa, trên mặt mập mạp mới xuất hiện vẻ buồn bả.

Lúc đầu trợ giúp đồi phương, đại khái là chuyện chính xác nhất mà hắn làm trong đời này. Đối phương chỉ bằng vào thực lực của bản thân, yên lặng trợ giúp hắn từ một tiểu thương nhân vô danh, thành một đại nhân vật có trọng lượng trong Ngu Dương thành.

Bất quá cũng bởi vậy, đối phương cảm giác được ân tình đã báo hết, đi không chút chần chờ.

Hắn hiển nhiên cũng không có cách nào mở miệng giữ đối phương lại.

Ngoài Long Hưng đấu giá hành, trung niên nhân đi ra đại môn, nhấc chân cưỡi lên một đầu giống như lộc chiến thú vậy. Đi thẳng đến cửa thành gần đó.

Sau khi trung niên nhân rời khỏi Ngu Dương thành hơn mười mấy dặm trên một sườn núi, liếc mắt nhìn một tường thành rộng lớn như quái vật xa xa, nhiên nhảy xuống chiến thú, tay áo bỗng nhiên vuốt ve khuôn mặt mình.

Một màn khó tin xuất hiện.

Sau khi thả tay áo xuống, chẳng những râu dài rơi xuống đất, mà khuôn mặt vốn trung niên cũng trở nên trẻ tuổi dị thường, biến thành một bộ dáng thanh niên mới hơn hai mươi tuổi.

Nhìn kỹ dung mao, đúng là trước đây đi theo Kim Ngọc tông tu sĩ Ngọc tiến vào trong bảo khố Hàn Lập.

Hàn Lập thản nhiên liếc mắt nhìn tường thành xa xa, bỗng nhiên thân thể vừa chuyển,, ngay cả chiến thú cũng không cưỡi, hướng phía xa mà đi nhanh.

Không bao lâu, thân hình hắn liền hóa thành một điểm đen, biến mất trong hoang dã.

------oOo------

Chương 1289: Phi hạt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngu Dương thành cách An Viễn thành cực xa.

Hàn Lập cho dù đi bộ như bay cũng hơn nữa năm mới một lần nữa về tới phế tích phụ cận An Viễn thành.

Dọc theo con đường này, hắn trèo đèo lội suối, tận lực hành tẩu nhưng khoảng cách cũng thật sự xa.

Trên đường hắn đã đánh chết vài dã thú bình thường cùng năm sáu thấp giai yêu thú.

Đương nhiên, đây là do Hàn Lập đi một mình mà thôi.

Nếu có đại đội nhân loại hành tẩu, thấp giai yêu thú hơn phân nửa sẽ không động thủ.

Phế tích An Viễn thành nhiều năm không gặp, không có bao nhiêu thay đổi.

Vách tường phế tích trông không đến điểm cuối còn bị bịt kín một tầng bụi đất thật dày.

Hàn Lập đứng tại phụ cận không nhúc nhích nhưng trong lòng đều cân nhắc không ngừng.

Kim Cương quyết đã luyện tới tầng thứ bảy, chỉ cần phá bình cảnh liền tu luyện tới cảnh giới Đại viên mãn.

Lại nói tiếp, tiến độ tu luyện có thể sánh với ban đầu phải nhanh hơn.

Trong đó, Linh giới linh khí nồng đậm hơn nhiều Nhân Giới, linh khí hiệu quả thật tốt, thân thể của hắn trải qua các loại linh dược dị quả cải tạo, thân thể thật sự đã muốn mạnh mẽ hơn nhiều so với nhân loại bình thường.

Năm đó hắn đi theo nam tử họ Tần tiến vào sào huyệt yêu thú, lấy kiến thức cùng một thân thần thông dễ dàng đã đem huyết âm chi vào tay.

Đám người Kim Ngọc Tông mừng rỡ, lúc này cho hắn tiến cử vào Cửu Huyền Minh Ngọc đầm sau đó liền trực tiếp quay trở về tông môn.

Hắn và đám người đó sau khi chia tay, bởi vì cảm thấy được mình trong thiên đông thương hào đã có chút đáng chú ý, vốn không có phản hồi lại mà tính toán lẫn vào những nhân loại khác trong thành thị.

Dù sao huyết chú công văn kia đối với hắn không có chút hiệu lực nào.

Mục tiêu của hắn tự nhiên chính là mấy tòa thành thị gần nhất, một trong Ngu Dương Thành. Đây chính là nơi Luyện Thể Sĩ thường đến, hẳn là đối với tu luyện của hắn có chỗ hữu dụng. Về phần yêu nữ Phượng tộc cho hắn một đoản kiếm tín vật Hàn Lập tự nhiên sẽ không tin tưởng.

Ngày đó vừa ly khai yêu nữ đã đem kiếm đó phá huỷ.

Ở Ngu Dương Thành trên nửa đường hắn củng cố cảnh giới tầng thứ năm vào thời điểm mấu chốt thì gặp mấy con yêu thú mai phục.

Hắn tuy rằng đem yêu thú đánh gục nhưng là sau đó không lâu bị Kim Cương quyết phản phệ, tu vi đại giảm, mắt thấy đã muốn bốn mươi mốt cái cảnh giới!

Tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, hắn gặp được một tiểu thương nhân mập mạp ở Ngu Dương Thành, người này đã dùng một loại đan dược quý hiếm cứu hắn.

Hàn Lập trong lòng cảm kích, cùng lúc cũng muốn tìm người có thể che dấu một chút sự hiện hữu của mình liền đi theo Phạm bàn tử về tới Ngu Dương Thành, cũng âm thầm xuất lực, đem Phách Mại Hành âm thầm phát triển trở thành quy mô hiện tại.

Về phần luyện chế linh cụ. Lấy tạo nghệ trận pháp của hắn cộng thêm kiến thức của tu sĩ Hóa Thần, chỉ cần hơi chút luyện tập nhưng không cần tốn nhiều sức liền luyện chế ra tinh phẩm.

Hắn ở Ngu Dương Thành đã mấy năm. Trong lúc này, hắn gặp bình cảnh tầng thứ sáu liền rời đi Dương thành một chuyến. Tìm nhiều năm được Kim Ngọc Tông sơn môn cùng vị cẩm bào nam tử đã muốn tiến giai Kết Đan kỳ.

Gặp Hàn Lập Kim Cương quyết đã muốn tiến giai đến tầng thứ năm đại thành, chỉ bằng thân thể mạnh mẻ liền có thể cùng Kết Đan tu sĩ mà không ở dưới hạ phong, nam tử họ Tần giật mình, thật cũng không thay đổi, an bài Hàn Lập vào Cửu Huyền Minh Ngọc đầm.

Đầm thủy lực lực, hắn ngắn ngủn trong mấy ngày đã đột phá tầng thứ sáu, tránh khỏi hơn mười năm khổ tu.

Khi hắn quay lại Ngu Dương Thành tiềm tu hơn hai mươi năm mới gặp bình cảnh tầng thứ bảy.

Đột phá bình cảnh cuối cùng, tự nhiên không thể dùng phương pháp khổ tu. Hắn định dùng phương pháp tất cả Luyện Thể Sĩ thường dùng nhất để đột phá bình cảnh.

Chính là rời xa thành thị nhân loại, xâm nhập một ít nơi hoang dã nguy hiểm, thông qua đánh chết một ít yêu thú cường đại, mạnh mẽ đánh sâu vào bình cảnh.

Cái này sẽ phải đi thật xa, rất có thể không quay lại nơi đây Cho nên hắn chuẩn bị đem bảo vật chôn dấu ở thanh la sa mạc mang đi tất cả.

Lấy luyện thể thuật hiện tại của hắn, đủ để tự bảo vệ mình. Đem bảo vật mang ở trên người là một ý tuyệt vời! Ở phế tích An Viễn thành nghỉ ngơi hơn nửa ngày sau, Hàn Lập lại xuất phát, thẳng đến thanh la sa mạc mà đi.

Hơn một tháng sau, Hàn Lập bước vào thanh hôi sắc sa mạc.

Nhưng đi chưa tới bao lâu, Hàn Lập sắc mặt có chút khác thường, đồng thời trong lòng giật mình.

Sa mạc an tĩnh! Ngoại trừ tiếng động vù vù của bão cát, rốt cuộc không nghe được tiếng gì khác. Không trung nguyên bản nên xuất hiện vài loại chim chứ, nhưng một con đều không có xuất hiện, trên mặt đất một ít côn trùng cũng hoàn toàn không có bóng dáng.

Dường như khắp thanh la sa mạc biến thành tử vực.

Hàn Lập trên mặt có chút kinh ngạc, trong lòng đề cao cẩn thận, thẳng đến chỗ chôn dấu túi trữ vật mà đi.

Tuy rằng sa mạc địa hình thường xuyên thay đổi, nhưng vào thời điểm Hàn Lập chôn dấu bảo vật tự nhiên là làm một ít tay chân. Có thể không sử dụng pháp lực, dùng phương pháp đặc thù là có thể tìm được nơi chôn dấu.

Hơn mười ngày sau, Hàn Lập hiện ra tại nơi nào đó trong thanh la sa mạc, nhìn cách đó không xa, có chút trợn mắt há mồm.

Đây dường như là xác côn trùng khi lột xác, lưng có một cái cánh ve sầu dài hơn một trượng, hình thể là một con rết phóng đại lên không biết bao nhiêu lần.

Lục Dực Sương Công? Làm sao có thể, tại sao có thể tiến hóa nhanh như vậy Hàn Lập nhìn xác quái vật có chút bất ngờ.

Hắn nhìn xung quanh xác Lục Dực Sương Công. Đột nhiên tay áo run lên, một đạo ngân quang bắn ra.

Cảng một tiếng vang nhỏ! Ngân quang đánh vào cái xác côn trùng lại bị bắn ngược dựng lên, đây là một thằng tác ngân quang chói mắt.

Đúng là Hàn Lập năm đó sai người dùng gân giao tạo ra một kiện kỳ môn binh khí, mấy chục năm giúp đỡ Hàn Lập không ít, trợ giúp hắn đánh chết không biết bao nhiêu yêu thú cùng địch nhân. Hàn Lập sau này nắm giữ phương pháp luyện chế linh cụ, nhưng cũng chưa cải tiến đối với vũ khí này, thứ nhất là luyện thể thuật của hắn sớm đã tiến nhanh, linh cụ bình thường cũng không có tác dụng quá lớn, sửa lại cũng không có hiệu quả rõ ràng. Thứ hai Thứ hai giao tác đã muốn dùng cực kì thuận tay, cũng không muốn thay đổi nữa.

Chẳng qua, cho dù như thế, sợi dây thừng dưới sức của hắn đánh một cái cũng không thua pháp bảo một kích. Xác Côn trùng không hư hao chút nào, trình độ cứng cỏi thật khó có thể nghĩ.

Không hổ là Lục Dực Sương Công tiến hóa ra lục cánh! Hàn Lập ánh mắt hướng mọi nơi đảo qua, trong lòng lại có một chút nghi ngờ nổi lên. Lục Dực Sương Công tổng cộng mười hai con, nhưng phụ cận làm sao lại có một xác côn trùng, mặt khác mười một con còn lại đâu? Chẳng lẽ là. Hàn Lập trong đầu linh quang chợt lóe, bỗng nhiên nghĩ tới một việc, sắc mặt biến đổi.

Đúng lúc này, một tiếng huýt gió quái dị phảng phất từ chỗ cực xa truyền đến, Ngay sau đó lôi minh vang lên từng trận, một bên chân trời đột nhiên mây đen cuồn cuộn, điện thiểm Lôi Minh, cuồng phong truyền đến.

Nhìn thấy cảnh này, Hàn Lập môi run rẩy, nhìn địa phương thay đổi hiện tượng thiên văn hai mắt không khỏi nhíu lại.

Tuy rằng thần niệm hắn không thể phóng thích, nhưng có một ít tâm thần tương liên, cảm giác tuyệt sẽ không sai, xa xa rõ ràng cất giấu một con Lục Dực Sương Công! nhưng có chút xa lạ! Côn trùng sau khi tiến hóa thành thành thục thể Lục Dực có thể thi triển thần thông hô phong hoán vũ, điều này làm cho Hàn Lập có chút trợn mắt há mồm.

Điều này cho thấy Lục Dực Sương Công hoàn toàn có thể thuần thục điều động thiên địa nguyên khí, tựa hồ cảnh giới so với hắn cũng cao hơn một ít, gần như là Hóa Thần đại thành!

Ngay tại lúc Hàn Lập đang đầy vẻ mặt khó tin, bỗng nhiên một trận âm thanh ông ông nổi lên. Tiếp theo từ mây đen trên bầu trời, đại phiến ngũ sắc vân vụ bỗng nhiên hiện ra, hướng tới phía đối diện bay nhanh mà đi.

Hàn Lập nhìn kỹ, sắc mặt hơi tái.

Trong sương mù rõ ràng là một bầy phi hạt. Một đám lớn cỡ bàn tay tiểu ngũ sắc ban lan, trải rộng hơn phân nửa bầu trời.

Càng làm cho Hàn Lập nuốt nước miếng chính là, ở chính giữa còn có một hình thể hơn hai mươi trượng: Hạt Vương!

Hạt Vương lưng cũng không có sinh cánh nhưng thân hình thật lớn lại có khói độc, thân thể chớp động lục mang yêu dị.

Gặp tình hình này, Hàn Lập hít một hơi lương khí.

Ánh mắt ngưng trọng, lập tức liền phát hiện. Cái gọi là Hạt Vương chính là từ tính bằng đơn vị hàng nghìn tiểu hạt ngưng tụ mà thành.

Vô số phi hạt tụ tập thành một đoàn tạo thành một con quái vật lớn.

Xa xa tiếng huýt gió nổi lên, mây đen quay cuồng, một con Tuyết Bạch Ngô Công thân dài vài chục trượng hiện lên.

Cơ hồ cùng lúc đó, Hàn Lập nguyên vốn có chút tâm thần liên hệ mơ hồ trong nháy mắt liền rõ ràng vài phần.

Thần sắc hắn vừa động, trong lòng không khỏi thầm kêu một câu:Thì ra vậy, Tuyết Bạch Ngô Công bao gồm mười hai cái dấu hiệu Nguyên Thần, rõ ràng là mười hai con Lục Dực Sương Công tổng hợp lại thành một thể. Cũng không biết là mười hai cái con rết dung hợp thành nhất thể hay là trong đó một con cắn nuốt mười một con còn lại.

Với tình huống như vậy, mới sinh ra một con lục dực thành thục! Chẳng qua, phi hạt lại là từ chỗ nào mà đến. Lúc trước thiên đông hiệu buôn đi ngang qua sa mạc, nếu là đụng phải đàn côn trùng này tuyệt đối là chết không có chỗ chôn.

Hàn Lập có chút buồn bực, mây đen cùng thải vụ nhất thời đánh tới cùng nhau.

Lập tức tiếng tê minh ong ong đan vào nhau, vô số phi hạt đột nhiên bị mây đen thổi ra, một cổ bạch mông mông hàn phong, trong nháy mắt hóa thành từng khối bông tuyết, sau đó từ không trung trực tiếp rơi xuống phía dưới.

Phi hạt trong miệng phun ra từng đoàn từng đoàn độc khí màu sắc rực rỡ, trong nháy mắt đem mây đen cắn nuốt sạch một phần, hơn nữa tiếp tục điên cuồng hướng về phía trước quay cuồng không ngừng.

Nhất thời nguyên bản mây đen che đậy con rết tản ra, lộ ra non nửa thân hình Tuyết Bạch Ngô Công.

------oOo------

Chương 1290: Trọng đắc bảo vật

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lục Dực Sương Công thể tích tuy rằng so với phía đối diện ít hơn một bậc nhưng cùng yêu thú bình thường so sánh với cũng là một quái vật lớn.

Chỉ thấy miệng hé ra, một đạo nhược thủy phun ra.

Trong không khí chợt truyền ra: Thử lạp Tiếng xé gió, cột sáng liền đánh trúng thân hình cự hạt, xuyên thủng một lỗ thủng lớn gần trượng.

Cự hạt là vô số phi hạt ngưng tụ mà thành, cho dù bị đánh trúng mục tiêu yếu hại tự nhiên cũng sẽ không có cái gì đau nhức hoặc bị giết. Ngược lại trong miệng truyền ra một trận vù vù chói tai, cái đuôi khổng lồ nhắm ngay Lục Dực Sương Công mà tiến tới.

Một đạo lục mang bộc phát ra, hạt vĩ kéo dài qua hơn mười trượng hung hăng bổ xuống.

Cùng lúc đó, cự hạt bụng bị xuyên thủng đã lấp đầy lại, mà Lục Dực Sương Công mắt thấy vậy, căn bản không thèm để ý không thèm để ý, cái cánh nhoáng lên một cái, thân hình một chút biến mất không thấy.

Hạt vĩ liền đánh vào hư không! Ngay sau đó trên đầu cự hạt một trận không gian vặn vẹo, Tuyết Bạch Ngô Công một chút co lại hiện hình mà ra.

Ngay sau đó một đầu đâm vào trên người cự hạt, đồng thời trong miệng một đôi răng nanh đâm vào trong thân thể cự hạt.

Một đoàn nhũ bạch sắc hàn quang tại thân thể cự hạt nở rộ mà ra, trong nháy mắt bao trùm hơn phân nửa thân thể, trở nên trong suốt.

Một chút sau thân thể cự hạt liền hoàn toàn vỡ vụn mà ra, vô số phi hạt như trời mưa lập tức từ không trung rơi xuống.

Bộ phận cự hạt Còn sót lại không hề ngưng tụ lại mà là lập tức giải tán bốn phía mà chạy mở. Trong chớp mắt, thải sắc độc vụ liền biến thành hư ảo.

Lục Dực Sương Công thấy vậy, cũng không có truy đuổi mà là hé miệng ra, một cỗ bạch sắc hàn phong thổi ra. Thi thể phi hạt phụ cận toàn bộ bị cuốn lên, hút vào trong miệng.

Đứng ở phía xa, Hàn Lập lúc này trong lòng cũng hiểu rõ.

Cuối cùng biết Lục Dực Sương Công tại sao lại tiến hoá nhanh như vậy! Trong khoảng thời gian này chỉ sợ cắn nuốt không ít phi hạt rồi. Phi hạt tựa hồ hơi có chút lai lịch, cũng không phải là Yêu vụ côn trùng bình thường, nếu là sau khi cắn nuốt đại lượng, đích xác có sự biến hoá.

Từ lúc hắn tiến vào sa mạc đến này, vốn không có thấy một con côn trùng. Xem ra tất cả cũng đã bị phi hạt cùng Lục Dực Sương Công cắn nuốt sạch sẽ.

Hàn Lập cân nhắc hết sức hết sức, Lục Dực Sương Công đã đem phi hạt trên mặt đất ăn sạch sẽ, tiếp theo đột nhiên hướng về phía Hàn Lập, ẩn ẩn để lộ một tia âm hàn.

Hàn Lập vừa tiếp xúc ánh mắt này, trong lòng trùng xuống, ẩn ẩn cảm giác chuyện mình lo lắng nhất tựa hồ đã xảy ra.

Bỗng nhiên Lục Dực Sương Công trong miệng một trận tê tê hóa thành một đạo bạch sắc hướng Hàn Lập bắn nhanh mà đến.

Một chút nhào tới đỉnh đầu Hàn Lập, dùng ánh mắt không tốt gắt gao nhìn chằm chằm Hàn Lập.

Răng nanh khổng lồ cũng phát ra tiếng ma sát nhè nhẹ.

Hàn Lập mặt lộ vẻ kỳ quái, nhìn chằm chằm côn trùng mắt cũng không chớp cái nào, nhưng sau lưng hai tay rung lên, hai khỏa diệt tiên châu đồng thời chảy xuống không một tiếng động bắt được trong lòng bàn tay.

Không trung Tuyết Bạch Ngô Công phát ra một tiếng trầm trầm tê tê, xoay người một cái, bỗng nhiên hướng xa xa bay vụt mà đi. Trong nháy mắt liền biến mất ở tại chân trời.

Côn trùng đối với Hàn Lập lại bỗng nhiên bay đi.

Hàn Lập thở dài một tiếng nhẹ nhõm, nguyên bản đang căng cứng cả người cũng được thoải mái lại. Nhưng lập tức lại cười khổ một tiếng.

Linh trùng ngoài ý muốn vượt giai tiến hóa, tứ cánh tiến cấp tới lục cánh, tu vi nghịch thiên dần dần, thật sự là Hàn Lập đã suy nghĩ.

Hoang dã côn trùng tuy rằng không thể cùng yêu thú như nhau, biến hóa thành nhân thân nhưng cũng đã có một ít linh trí.

Tự nhiên muốn chặt đứt liên hệ tâm thần kia.

Hắn nếu là pháp lực còn tại, bằng vào cấm chế gieo xuống lúc trước có thể dễ dàng ngăn chặn côn trùng phản kháng. Nhưng lúc này ở trong người chút pháp lực cũng không có, dù có muôn vàn bí thuật cũng là vô kế khả thi.

Tình huống như vậy, xuất hiện linh trùng phản phệ cũng không chút nào ngạc nhiên.

Cho nên Hàn Lập thực tại là một phen mồ hôi lạnh, vừa rồi thậm chí tính toán, diệt tiên châu cũng âm thầm lấy ra.

Lại nói tiếp, điều này cũng may mắn, mười hai con rết lúc trước đều là từ lúc mới đầu đã được Hàn Lập tỉ mỉ bồi dưỡng.

Tâm thần liên hệ sớm đã chắc chắn dị thường. Mà côn trùng này lại là mười hai con đồng thời ngưng tụ mà thành, cũng tương đương với là đem mười hai phần liên hệ dung hợp thành một con, tự nhiên càng thêm không thể dễ dàng thoát khỏi.

Con rết sau khi giãy dụa một hồi cuối cùng mới bỏ quên ý niệm bất lợi đối với Hàn Lập, tự bay đi mất.

Hàn Lập tự nhiên chỉ có thể giương mắt nhìn, không thể ra tay ngăn cản. Hắn hiện tại, nhìn mây đen dần dần đi xa, trong lòng có chút dở khóc dở cười. Nhớ ngày đó ở Nhân Giới, hắn không tiếc lợi dụng thần bí tiểu bình khổ tâm thúc giục, kết quả hiện tại linh trùng thành tựu thành thục thể, ngược lại căn bản đã không thể khống chế.

Điều này làm cho hắn có một loại cảm giác gà bay trứng vỡ. Chẳng qua Hàn Lập sau khi khẽ thở dài một hơi tâm tình bình tĩnh lại.

Tuy rằng côn trùng tạm thời thoát khỏi khống chế của hắn, nhưng chỉ cần pháp lực trở về, có thể đem linh trùng một lần nữa hàng phục.

Băn khoăn Duy nhất chính là, Linh giới to lớn như thế, tu sĩ to lớn như thế. Chỉ sợ côn dùng chạy đến bóng dáng cũng không thấy hoặc là bị bắt được.

Hàn Lập đứng tại nguyên chỗ suy nghĩ, không nghĩ nhiều về việc này. Ngược lại thần niệm vừa chuyển, bỗng nhiên nhớ tới Phệ Kim Trùng cùng đề hồn thú.

Hắn lúc này sắc mặt trầm xuống bước nhanh, một lát công phu đã đi ra một địa phương cách trăm trượng, Hàn Lập không nói hai lời nắm chặt quyền, kim quang chớp động, nhắm ngay mặt đất hung hăng một kích.

Oành một kinh thiên động địa truyền đến, thanh hôi sắc sa như bị tột cùng pháp bảo một kích toàn lực, lấy Hàn Lập làm trung tâm hoàn toàn bạo liệt mà ra.

Chỉ thấy cát bụi bay lên cao cao, một cái hố to hình tròn hiện ra sâu chừng ba bốn trượng, rộng hai mươi mấy trượng.

Ở chính giữa hố to có một túi trữ vật cùng linh thú túi.

Hàn Lập thấy túi trữ vật hoàn hảo không tổn hao gì, trong lòng an tâm, nhưng ánh mắt hướng linh thú túi vừa nhìn qua.

Hắn nhặt lại hai túi đó, mặt lộ vẻ trầm ngâm.

Tuy rằng thần niệm không thể kiểm tra trong túi, nhưng túi trữ vật lúc trước lưu lại một ít dấu vết toàn bộ hoàn hảo không tổn hao gì,.

Về phần linh thú túi, một cái rỗng tuếch đúng là Lục Dực Sương Công. Mặt khác hai túi còn lại vẫn chưa mở, tâm thần liên hệ cũng có thể cảm ứng được Phệ Kim Trùng cùng đề hồn thú tồn tại. Thậm chí theo một chiếc túi to, trực tiếp truyền đến tiếng ngủ say khò khò của đề hồn thú.

Hàn Lập miệng tự nhếch lên, cuối cùng cũng an tâm. Hắn lúc này đem miệng túi bó chặt, cất vào trong người.

Hàn Lập cất kĩ trên người, từ ngoài không thể nhìn ra có chút dị thường trên người Hàn Lập.

Chẳng qua Lục Dực Sương Công lưu lại xác côn trùng thật lớn thật ra có chút phiền toái.

Hắn nhíu mày, liên tiếp mấy quyền, hố to mở rộng một ít đem xác côn trùng bỏ vào đó rồi lấp lại.

Hàn Lập tìm xung quanh một chút, đích xác không phát hiện ra dấu vết gì mặt mới lộ vẻ hài lòng.

Ngẩng đầu nhìn phương hướng mây đen biến mất, sắc mặt âm lệ một chút, sau đó Hàn Lập bỗng nhiên quay người lại, hướng ngược lại mà dời đi.

Lúc này đây nơi hắn muốn đi, một tòa thành cũng nổi danh.

Nơi đó là Thiên Nguyên cảnh! Giáp danh yêu thú

Cho nên khu vực này, yêu thú, hoang dã cổ thú, cùng với phần đông nhân loại thường xuyên xung đột, là một địa phương nguy hiểm cực kỳ.

Nghe nói còn có người nhìn thấy hóa thần tiểu xa thần bí linh tộc, cũng gặp thượng cổ người khổng lồ cao tới hơn mười trượng, còn có người công bố nghe được tiếng kêu chân long.

Tin đồn Nhiều như vậy tự nhiên tạo nên một vùng đất thần bí. Chẳng qua đại đa số người đều cười, sẽ không thật sự tin tưởng điều này.

Khu vực này có yêu tu Hóa Thần cùng tu sĩ xuất hiện, thật ra là chuyện tình có thật. Điều này làm cho cao tầng hai tộc có chút kiêng kị, không hẹn mà cùng đem hạn chế cảnh giới có thể đến đây. Nếu là cao giai lực lượng xuất hiện thật có thể gây xích mích Nhân Tộc cùng Yêu Tộc.

Đây chính là có thể trực tiếp nhiễu loạn thiên địa nguyên khí, làm cho nước sông đảo lưu, cự sơn dịch chuyện. Cho dù Tam Hoàng cùng thất yêu vương, bất quá chỉ là hợp thể đại thành mà thôi. Có nguy hiểm nhiều như vậy xuất hiện, khu vực này nguyên hẳn là nên ít người lưu đến mới đúng.

Nhưng nơi đây linh mạch linh dược phong phú cực kỳ, thậm chí có vài loại là linh vật độc nhất vô nhị tại đây, ngay cả Tam Hoàng cũng khá trọng thị, hàng năm gia giá trên trời thu mua chúng nó.

Kể từ đó, tự nhiên có đại lượng tu sĩ, Luyện Thể Sĩ người trước ngã xuống, người sau tiến lên mà tới.

Bọn họ có khi là thử thời vận, một ít linh dược. Có người căn bản ở nơi đây giết chóc, đến đột phá tu luyện của mình. Lại nói tiếp, cùng thú triều có chút khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Chẳng qua, dám đến khu vực này tu sĩ cùng Luyện Thể Sĩ tự nhiên không có Luyện Khí kỳ cùng thấp giai Luyện Thể Sĩ. Thấp giai tu sĩ đến đây chỉ có chết mà thôi.

Phía đối diện Yêu Tộc phái ra nhân thủ tự nhiên cũng không sai biệt lắm.

Ở tình hình như thế, Hàn Lập trải qua hơn năm chạy đi, cuối cùng đã tới nơi này.

------oOo------

Chương 1291: Thiên Nguyên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lạc Nhật chi mộ (Ngôi mộ của mặt trời).

Đó là cách gọi chung của cả hai tộc, cũng là cách gọi của mọi người ở cái chỗ biên giới 2 bên này.

Người ta nói trong thời cổ đại, không trung Linh Giới thực sự không phải là chỉ có bẩy mặt trời mà là chín. Nhưng lúc trước nhân yêu hai tộc mới đặt chân tới linh giới, đã gây ra một hồi nhân yêu đại chiến, vừa mới bùng nổ đã lôi kéo hơn phân nửa các chủng tộc Linh Giới

tham gia.

Hàng trăm vị có tu vi có thể sánh ngang bằng với chân tiên ở tiên giới, không biết vì chuyện gì ở Linh Giới ra tay tranh đấu.

Kết quả không những trong số đó chết đi 9/10 ở tại tràng tranh đấu này, càng không ít địa phương địa hình biến đổi, mặt đất rạn nứt, thậm chí trên bầu trời hai mặt trời cũng bị hủy.

Nơi biên giới này, nghe nói chính là một trong 2 nơi mà thái dương rơi xuống hình thành một bãi đất trũng rất lớn. Chẳng qua cái gọi là Đất trũng này, cho dù cao giai tu sĩ dùng pháp bảo toàn lực phi độn, từ bên này qua bên kia cũng tiêu tốn thời gian nhiều năm. Bên trong được bao bọc bởi vô số núi non, hồ nước rộng cả ngàn km cũng có tầm chục cái. Chứ đừng nói gì tới rừng cây, bình địa hay các loại địa hình khác.

Cho nên hơn một ngàn vạn tu sĩ tộc tiến vào Lạc Nhật chi mộ này, cũng như nước vào biển rộng, mà khu vực lớn như thế, thành thị Nhân Tộc xây dựng quanh nó cũng khổng chỉ một toàm trong đó nổi danh nhất tự nhiên chính là thành thị to lớn nhất do tu sĩ nắm trong tay: Lạc Nhật Thành.

Thành này xây dựng kéo dài theo Lạc Nhật chi mộ tuy rằng quy mô cùng tu sĩ ở các thành khác cũng không hơn kém nhau là mấy nhưng trong thành tu sĩ trung cao giai xuất hiện rất nhiều. Đủ để xếp vào hàng thứ ba ở Thiên Nguyên cảnh vực. Huống hồ trừ tu sĩ ra, trong thành này còn có rất nhiều trung, cao giai Luyện Thể sĩ xuất hiện.

Những Luyện Thể sĩ này nếu chỉ luận thực lực thì không thấp hơn tu sĩ Trúc Cơ kỳ và Kết Đan kỳ, hơn nữa số lượng cũng nhiều hơn tu sĩ rất nhiều.

Nếu không phải có một ít Luyện Thể Sĩ hơn nữa trong thành còn có tu sĩ Hóa Thần tọa chấn thì cũng chẳng mạnh dến vậy.

Bất quá nhắc tới cũng buồn cười, ở một chỗ khác của Lạc Nhật Chi Mộ, trong khu vực của Yêu tộc cũng có một toàn thành của yêu tu tên là Lạc Nhật thành.

Nghe nói toà yêu thành đó lại to lớn, hoành tráng hơn tòa Lạc Nhật Thành của nhân loại rất nhiều.

Bên trong thành cũng có trung, cao giai yêu thú tụ tập. Thậm chí lúc trước còn có tu sĩ nhân loại, thân có thần thông quang đại tò mò chạy tới nhìn một chút rồi trở về kể lại!

Hàn Lập tất nhiên chẳng có hứng thú với Yêu tộc.

Lúc này hắn đang đứng trên một một ngã tư đường trong Lạc Nhật Thành, nhìn những cửa hàng đồ sộ, san sát hai bên đường, trên mặt thoáng hiện một tia dị sắc.

Đây chỉ là một ngã tư cực kỳ bình thường trong thành thôi. Nhưng ngồi bên trong cửa hàng không phải là những tu sĩ Luyện Khí kỳ mà là những chưởng quỹ trông giống như Luyện Thế sĩ.

Trong cửa hàng bày biện đủ mọi thứ. Từ tài liệu yeu thú cho pháp khí các loại. Căn bản là không có cửa hàng chuyên buôn bán vật phẩm phổ thông nào cả.

Mà khi Hàn Lập vừa đi vào cửa thành Lạc Nhật Thành không lâu, đi qua mấy ngã tư đều gặp cảnh kỳ lạ.

Thành này lớn như vậy, mặc dù tu sĩ Luyện Thể Sĩ rất đông nhưng phàm nhân phổ thông vẫn chiếm đại đa số dân cư trong thành. Ở bất cứ ngã tư nào cũng có thể thấy được phàm nhân. Chỉ là bọn họ phần lớn đều là những người trẻ tuổi, cường tráng, hơn nữa cũng vô cùng bận rộn. Trông giống như người giúp việc của Tu Tiên giả và Luyện Thể sĩ trong những cửa hàng vậy.

Hàn Lập vừa quẹo đến một ngã tư thì đột nhiên nhìn thấy gần đó có một gã nam từ gầy còm, vừa đi tới vừa kể chuyện gì đó. hắn nói hăng say tới nỗi nước bọt bay tứ tung ra ngoài.

Nam tử này là một gã tu sĩ Luyện Khí kỳ, còn những người xung quanh hắn đều là phàm nhân phổ thông đang mặt nghệt ra nghe vị tiên sư trước mắt này chém gió.

Các ngươi không biết đâu. Con Lão Nha thú kia vừa thấy ra thì lập tức nhảy bổ xuống đầu ta. Nhưng tiên sư ta chỉ cần nhấc tay một cái, xuất Hắc Vân kiếm ra, lập tức gọt sạch hai chân của nó. Thanh pháp khí này là do ta dùng mười khối trung giai linh thạch đổi được. Tuy nó chỉ là đê giai pháp khí nhưng nếu luận uy lực. hả, ai thế? Một bàn tay vỗ lên đầu vai nam tử gầy đét khiến hắn giật mình, vội quay đầu lại. Khi nhìn kỹ thì hắn thấy người đằng sau là một thanh niên có vẻ không lớn tuổi lắm, đang tủm tỉm cười với hắn.

Nam tử gầy đét đang định lên mặt với đối phương thì bống nhiên thấy trên tay Hàn Lập có đeo một chiếc nhẫn tỏa ra hoàng quang nhàn nhạt. Hắn vừa thấy xong thì lập tức cười hi hi hỏi: Tại hạ là Điền Hưng, huynh đài có chuyền gì chỉ giáo sao?

Luyện Thể sĩ có thể mang linh giới thì thân phận tuyệt đối không phải là tầm thường. Ngay cả có thực lực trên trung giai thì cũng không phải một gã tu sĩ tu sĩ Luyện Khí kỳ nho nhỏ như hắn có thể trêu vào được.

Không có gì. Ta vừa nghe các hạ kể chuyện rất hào hứng. Mà ta lại đang muốn hỏi sơ qua mấy về đề trong thành này. Không biết các hạ có thể hướng đạo cho ta mấy ngày được không? Hàn Lập bất động thanh sắc hỏi.

Thì ra là huynh mới vào thành. Vậy huynh tìm đúng người rồi đó. Điền Hưng ta cái khác không dám nói nhưng ta đã ở Lạc Nhật Thành này hơn mười năm rồi. Không có chỗ nào ta không biết. Chỉ là không biết đạo hữu thuê ta bao nhiêu? Nam tử gầy đét vui vẻ hỏi.

Một ngày mười khối linh thạch. Hàn Lập sờ sờ cằm rồi trả lời ngắn gọn.

thế thi hơi ít. Huynh đài có thể thêm một chút không. Nói thế nào thì tại hạ cũng là một tu sĩ. Từng ấy linh thạch thì tại hạ chỉ cần ra ngoài thành rồi tìm ít linh dược cũng đổi được. Mắt nam tử gầy đét đảo một vòng, cẩn thận đánh giá Hàn Lập rồi cười hì hì nói.

Hừ! Mười khối linh thạch còn ít sao? Ngươi dễ dàng ra ngoài tìm linh dược thế sao? Không sợ bị yêu thú nuốt sống hả? Một ngày mười hai khối linh thạch, kịch kim.Hàn Lập tuy không thích tính toàn chi li nhưng cũng không muốn đối phương có cơ hội giở công phu sư tử ngoạm ra nên nói không khách khí.

Được. Thành giao. Mấy người các ngươi cứ nói chuyện tiếp đi. Tiên sư ta có chuyện phải đi trước. Nam tử gầy đét thấy Hàn Lập bắt đầu có chút không vui liền vội đáp ứng, khoát ta chặn những người phía sau lại.

Những phàm nhân đó giống như được đại xá, lập tức giải tán nhanh chóng.

Không biết tiên sư muốn đi nơi nào xem trước? Nam tử gầy gò ân cần hỏi, đồng thời cũng thầm phỏng đoán thực lực Hàn Lập.

Luyện Thể sĩ khác hoàn toàn với Tu sĩ. Tu vi của Luyện Thể sĩ cao hay thấp là dựa trên sự mạnh mẽ của nhục thể, cho nên dùng thần niệm không thể phán đoán được.

Bây giờ đưa ta đi quan sát những cửa hàng bán linh cụ và tài liệu xung quanh, rồi giới thiệu sơ qua về tình hình trong thành cho ta.

Hàn Lập xoay người, đầu không hề quay lại nói.

Cái này không thành vấn đề. Lạc Nhật Thành đại khái được chia thành tám khu vực. Trong đó ba khu vực là của phàm nhân ở. Còn năm khu vực còn lại chỗ ở và giao dịch của Tu Tiên giả chúng ta và Luyện Thể sĩ. Nhưng trong năm khu vực này cũng có sự phân chia. Bốn nơi trong đó là địa phương mà đạo hữu đang đứng, có thể tùy ý bán ra mua vào pháp khí, đan dược và các loại tài liệu. Còn khu vực cuối cùng thì hơi đặc biệt một chút. Muốn ở đó, mỗi ngày ngươi phải bỏ ra một khối linh thạch. Vị trí của nó là ở trung tâm Lạc Nhật Thành. Bất kể là tinh phẩm linh cụ hay là đỉnh giai bảo vật gì cũng có thể đến đó mua bán giao dịch. Nam tử gầy gò đi sát bên cạnh Hàn Lập, miệng lưới lưu loát nói.

Linh bảo? ta không có hứng thú với mấy cái đó. Nói cái khác đi. Hàn Lập nghe xong thì trong lòng khẽ động nhưng trên mặt vẫn không lộ ra điều gì.

Cái này cũng đúng. Hàn huynh là Luyện Thể sĩ nên có cho không linh bảo cũng vô dụng. Nhưng những cửa hàng cũng có không ít đỉnh giai linh cụ đâu. Đúng rồi, ta nghe được một tin tức sẽ khiến Hàn huynh hứng thú. Nghe nói một nhà đấu giá đang chuẩn bị đấu giá một bộ võ cụ mà Thiên Nguyên Thánh Hoàng năm đó sử dụng. Một bộ linh cụ này có năm phần, mỗi phần đều là đỉnh giai trong tinh phẩm, không thua gì pháp bảo của tu sĩ chứ đứng nói đến khi cả năm vật đi cùng nhau. Nghe nói bộ linh cụ này có thể căn cứ vào sức mạnh thân thể của Luyện Thể sĩ mặc mà phát huy được uy lực khác nhau. Năm đó, khi Thiên Nguyên Thánh Hoàng chưa có được linh căn đã dựa vào bộ linh cụ này đánh chết không ít cường địch thanh danh hiển hách. Tin tức này vừa truyền ra là lập tức không có ít cao giai nhớ ra cái gì đó Luyện Thể Sĩ đều cố ý không muốn tời khỏi thành, chuẩn bị tham gia đấu giá. Nam tử gầy gò giống như nhớ ra điều gì đó.

Thiên Nguyên võ cụ thật sự thần kỳ như vậy? Hàn Lập thật sự cảm thấy hứng thú với cái này.

Tấ nhiên không phải là giả. Nhà đấu giá công khai nói như vậy mà. Nam tử gầy gò vỗ ngực cam đoan.

Hội đấu giá này khi nào thì bắt đầu? Hàn Lập suy nghĩ một lúc rồi hỏi.

Tuy không có tin tức chính xác nhưng cùng lắm là ba bốn tháng nữa. Nhà đấu giá không dám để nhiều cao giai Luyện Thể Sĩ chờ lâu đâu. Nam tử gầy gò nghe Hàn Lập hỏi như vậy thì trong lòng bỗng rùng mình, vội vàng trả lời. Đồng thời hắn cũng thầm nghĩ chẳng lẽ mình đã gặp cá lớn rồi sao. Người trước mắt đúng là một gã cao giai Luyện Thể Sĩ. Tuy nhìn dung mạo thì hơi trẻ nhưng rất có thể hắn đã ăn được linh đan diệu dược có tác dụng trú nhan nào đó.

Trong lòng nghĩ như vậy, bất giác thần thái Điền Hưng liền trở nên thận trọng.

Tiếp đó Hàn Lập thuận miệng hỏi vài cây liên quan đến chuyện tình THiên Nguyên võ cụ rồi không hỏi đến chuyện đấu giá nữa mà cẩn thận hỏi về những phương diện khác của Lạc Nhật Thành.

Tuy trong lòng có chút buồn bực nhưng nam tử gầy gò vẫn trả lời tất cả, dẫn Hàn Lập đi liên tiếp qua mấy cái ngã tư, rồi đến một con đường chuyên mua bán các loại tài liệu linh cụ.

Đã nghe nói trung tâm thành là nơi chuyên buôn bán tinh phẩm và bảo vật nên Hàn Lập cũng không hề do dự đi tới.

Vì tài liệu linh cự tuy cũng coi như là quý hiến nhưng so với tài luyện luyện chế pháp bảo thì dễ tìm hơn. Những nơi chuyên buôn bán những bảo vật sa hoa có khi lại khó mà tìm thấy được tài liệu luyện thế linh cụ thích hợp.

Đương nhiên đỉnh giai linh cụ thành phẩm lại là ngoại lệ.

Hàn Lập vừa tới nơi thì tinh thần như rung lên.

Mục đích của hắn là muốn thử xem xem mình có cơ duyên gì hay không. Hung hiểm của Lạc Nhật Chi Mộ,Lạc Nhật Chi Mộ sau này, đến đột phá một tầng bình cảnh cuối cùng, nếu không chuẩn bị cái gì thì cũng khó giữ được cái mạng này.

Cho nên hắn tính trước khi tiến vào Lạc Nhật Chi Mộ, phải luyện chế hai kiện đỉnh giai linh cụ thật vừa lòng, đến khi đối địch thì có thể hơn được một phần thắng.

COn bộ Thiên Nguyên võ cụ kia nghe thì hay đó, nhưng chỉ sợ chẳng lấy được dễ dàng. Đương nhiên với số lương linh thạch của hắn thì không phải hoàn toàn không có cơ hội chiếm được.

Nhưng làm vậy thì không thể tránh khỏi việc gây ra sự chú ý. Hắn chỉ hơi suy nghĩ một chút liền vất ngay ý tưởng này ra khỏi đầu, rồi tính toán tự mình luyện chế linh cụ.

------oOo------

Chương 1292: Hoàng Lương Linh Quân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập xem xét từng giá vật liệu trong cửa hàng, nhưng sau khi chuyển vòng vo bảy tám cửa hàng liền dừng hành động vô ích này lại, trong long thầm thở dài một tiếng.

Vật liệu của cửa hàng này không thể nói là không tốt, thậm chí một số có thể nói xứng là hàng thượng phẩm nhưng với cảnh giới kim cang quyết sắp luyện thành tới nơi của Hàn Lập, làm sao có thể vừa ý với những vật liệu này. Nếu như sử dụng, linh vật hao tốn tâm sức để luyện chế ra cùng lắm cũng chỉ được như Kim Giảo Kiếm lúc đầu để lại cho Phạm Mập.

Đối với hắn tác dụng thật sự không lớn.

"Thế nào. Hàn huynh không vừa ý những thứ ở đây!" Điền Hưng ở bên cạnh rất tinh ý liền lập tức hỏi.

"Những vật liệu này đối với ta không có tác dụng gì." Hàn Lập lắc lắc đầu, không giấu diếm nỗi thất vọng của mình.

"Nếu như huynh đều không vừa ý, vậy hay là đi cùng tôi tới một nơi khác xem. Nơi đó thường có một số thứ đặc biệt. Nhưng tôi không dám bảo đảm nơi đó chắc chắn sẽ có thứ mà huynh "cần". Điền Hưng thật không hổ là con rắn đất của vùng này, nháy mắt đã đưa ra một địa điểm khác.

"Ồ, vậy đi thử xem." *Hàn Lập vừa nghe lời này, trong lòng liền cảm thấy hứng thú.*

Thế là hai người rời khỏi con đường đó, và chặn một chiếc xe trong thành chuẩn bị lên xe khởi hành.

Nhưng khi Hàn Lập vừa bước một chân lên xe, bỗng nhiên một tiếng rồng ngâm từ trên cao vọng xuống, tiếp theo một tiếng gào như tiếng hổ gầm cuồn cuộn truyền tới! Hai loại âm thanh đan vào nhau, truyền khắp vùng trời quanh đó, gây nên một phen xôn xao của những người phàm và tu sĩ bên dưới.

Hàn Lập cũng nhìn về hướng âm thanh truyền đến.

Chỉ thấy một điểm đen đang phóng tới với tốc độ cực nhanh, vật mà chớp mắt đã đến chỗ nhóm người Hàn Lập lại là một quái thú ba đầu một đầu hổ hai đầu rồng, kéo theo một chiếc xe màu xanh nhạt từ trên cao bay nhanh lướt qua, tiếng rồng ngâm hổ gầm, trong nháy mắt đã đi xa.

"Hoàng Lương Linh Quân lại rời khỏi động phủ! Đây là có chuyện gì?" *Điền Hưng vừa nhìn thấy xe quái thú kéo trên trời, thất thanh kêu ra miêng.*

"Hoàng Lương Linh Quân. Đây là người nào?" *Hàn Lập hỏi.*

Nghe Hàn Lập hỏi vậy, Điền Hưng ngẩn ra, sau đó quan sát bắt đầu quan sát Hàn Lập bằng ánh mắt kì lạ.

"Sao vậy, chẳng nhẽ trên mặt tại hạ nở hoa rồi sao."*ánh mắt Hàn Lập lóe sáng, cất tiếng cười ha ha.*

"Xem ra, Hàn huynh thật sự là từ rất xa đến đây"

"Tại sao lại nói như vậy, người này rất nổi tiếng ở Lạc Nhật thành sao?" *Hàn Lập nhíu mày.*

"Thành chủ của bổn thành tuy là tu sĩ hóa thần trung kì, nhưng đệ nhất tu sĩ của Lạc Nhật thành chúng tôi lại không phải là ông ấy. Mà là vị Hoàng Lương Linh Quân cư ngụ đã hàng vạn năm trong một ngọn núi gần đây này. Nghe nói ông ấy đã qua quan khẩu ngũ hành hợp nhất, là một vị hợp thể sơ kì đạo sĩ."*Điền Hưng có chút hưng phấn giới thiệu.*

"Hợp thể sơ kì!" *Hàn Lập trong lòng rùng mình.*

Hắn năm đó cũng là một tu sĩ sơ kì hóa thần, sự chênh lệch to lớn giữa kì hóa thần và kì hợp thể hắn biết rất rõ. Mười năm nay ở linh giới, hợp thể kì tu sĩ đã là tu sĩ đạt đến tầng cao nhất mà hắn có thể nghe nói tới rồi. Nhóm người Tam Hoàng cũng chỉ là sắp đến cảnh giới hợp thể mà thôi.

Theo lời những tu sĩ khác cùng người phàm, hắn chưa bao giờ nghe thấy tin tức gì về Đại Thừa kì, Độ Kiếp kì tu sĩ.

Giống như sự tồn tại ở giai đoạn cao nhất của con người này chưa từng xuất hiện ở linh giới.

Đương nhiên cũng có thể tầng lớp mà hắn tiếp xúc còn khá thấp, do vậy mà chưa thể tiếp xúc được những điều này. Sau khi lên xe, Điền Hưng lại hứng khởi kể cho Hàn Lập nghe một số chuyện về Hoàng Lương Linh Quân, đại bộ phận là nói Hoàng Lương Linh Quân tài giỏi ra sao, và có những gì nổi danh vân vân.

Hàn Lập nghe xong chỉ mỉm cười, không tiếp lời gì cả.

Kết quả sau mấy canh giờ chạy như bay trong thành, chạy đến một con đường xa lạ, sau đó đột ngột dừng lại ở cuối con đường.

Hàn lập nhảy từ trên xe xuống, nhìn quanh một lượt, liền nhìn thấy một cửa tiệm có vẻ không nhỏ, cửa tiệm này không bình thường lắm.

*Đại môn rất cao lớn, và được sơn phủ bằng bột vàng vô cùng bắt mắt, bên trên là tấm biển rất lớn ghi ba chữ "*khung vũ các*".*

Hai bên cửa lớn là hai cột thiết trụ rất dài màu xanh. Bên trên dùng dây xích nhỏ màu bạc mỗi bên buộc một con quái thú màu đỏ, trông tựa như hình thằn lằn.

Hàn Lập vừa bước chân xuống xe hai con quái thú lập tức đứng dậy, con mắt nhỏ nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, đồng thời để lộ ra ánh mắt không thiện ý.

*"*Đi!*" Điền Hưng theo sát đằng sau Hàn Lập, không chút để tâm hai cái đầu quái thú đang vươn lại, tay rút ra một tấm thẻ bài lắc*

lắc trước mặt chúng.

Lập tức hai quái thú phát ra vài tiếng gầm nhẹ, lại lười biếng nằm sấp trên mặt đất không động đậy nữa. Hai người từ giữa hai con quái thú bước vào bên trong.

Vào đến bên trong, Hàn Lập bất giác nhíu mày.

Chỉ là một căn phòng nhỏ đơn giản rộng sáu bảy trượng, tuy có bày một số giá kệ, nhưng bên trên trống không, chẳng có bất cứ thứ gì.

Ở góc phòng có một cầu thang, bên cạnh để một chiếc ghế gỗ mặt trên ngồi một ông già sắc mặt khô vàng mũi thấp, đang thiu thiu ngủ, hình như hoàn toàn không phát hiện ra có khách đến.

"Tư lão! Đừng ngủ nữa, chở người đến cho ông đây." *Điền Hưng không chút khách khí, tiến lên vài bước, túm lấy bả vai ông lão lắc mạnh.*

"Khách. Ở đâu?" *ông già mở mắt, nhưng bộ dạng vẫn chưa tỉnh ngủ* "nghe nói quý tiệm có một số thứ đặc biệt, tại hạ liền đến xem sao" *Hàn Lập sau khi quan sát thấy ông lão có vẻ là trưởng quầy, thản nhiên hỏi.*

"Quý khách cần những thứ đồ đặc biệt, vậy thì dễ chuẩn bị thôi, bổn tiệm chuyên thu mua những thứ đồ kì lạ, để bán cho những người cần. Quý khách cần thứ gì?" *ánh mắt trưởng quầy đảo qua Hàn Lập một lượt,dừng lại giây lát, cuối cùng nở ra một nụ cười.*

"Vật liệu linh cụ" *Hàn Lập bình tĩnh nói.*

"Ai, người cần loại vật liệu này thật sự không nhiều, nhưng quả thật có hai thứ như thế, tôi sẽ đi lấy ngay." *Trưởng quầy mỉm cười, quay người leo lên thang, nhìn theo lưng ông trưởng quầy đi lên, hai mắt Hàn Lập lại nheo lại. Và đột nhiên quay lại hỏi Điền Hưng:*

"Người này hình như cũng là một người luyện thể sĩ, hơn nữa tầng bậc cũng không thấp!"

"Đương nhiên biết! Tư lão trước kia là một luyện thể sĩ rất có danh tiếng ở Lạc Nhật thành chúng tôi. Nhưng khoảng mười năm trước gặp phải tai nạn, trúng một loại độc lạ. May mà có cơ thể của môt luyện thể sĩ cấp cao nên không chết, nhưng toàn thân không thể dùng sức được, đành phải mở một cửa tiệm ở trong thành như thế này." *Điền Hưng giải thích nói.*

"Ồ, thì ra là thế!" *Hàn Lập gật đầu hiểu ra.*

Điền Hưng cười nhẹ một tiếng. Vừa định mở miệng hỏi Hàn Lập xem cảm thấy thân phận của Tư lão thế nào, đột nhiên bên ngoài một tiếng quái thú rống nhẹ, tiếp theo nghe thấy một tiếng quát lớn thanh:

"Súc sinh, tìm,!"

Rầm rầm hai tiếng trầm đục, có tiếng hai vật nặng rơi xuống truyền đến.

Hàn Lập cùng Điền Hưng đều kinh ngạc xoay người lại, chỉ thấy theo ngoài cửa lớn một nam một nữ đi vào, hai con quái thú ngoài cửa nằm bẹp xuống đất không động đậy.

Điền Hưng kinh hãi. Nhưng lập tức phát hiện hai quái thú trong miệng còn truyền ra tiếng gừ trầm nhẹ, lúc này mới thở phào.

Ánh mắt Hàn Lập lập tức dừng lại trên người đôi nam nữ vừa bước vào tiệm.

Đôi nam nữ này tuổi đều không lớn, nam anh tuấn hiên ngang, nữ dung nhan tú lệ, dùng Kim Đồng Ngọc Nữ để hình dung không quá chút nào. Hơn nữa hai người thân - bói linh áp không thấp, có lẽ là Kết Đan kỳ tu sĩ.

Với nhãn quang của Hàn Lập, tất nhiên vừa nhìn đã biết được tuổi tác của hai người này.

Linh giới tuy nói linh khí nồng đậm, tồn tại số lượng lớn linh thạch cùng thiên tài địa bảo cấp cao, tu sĩ trúc cơ và kết đan dễ dàng hơn rất nhiều so với Nhân giới. Nhưng hai người này trẻ tuổi như *vậy mà có đạo hành đến mức này, khiến cho người ta vô cùng kinh ngạc.*

"Các ngươi là người làm trong tiệm này?" *người nam liếc mắt một cái nhìn thấy Hàn Lập cùng Điền Hưng, thần niệm quét qua người Điền Hưng, phát hiện chẳng qua chỉ là một tu sĩ kì luyện* "khí" *liền quát hỏi.. Trong lời nói, không che dấu được tia ngạo nghễ trên mặt.*

Về phần Hàn Lập trên ngón tay đeo một chiếc nhẫn thần, đương nhiên là một luyện thể sĩ. Nhưng một luyện thể sĩ đi cùng với một tên tu sĩ kì luyện khí người thanh niên tỏ ra chẳng buồn hỏi đến.

"Không phải, vãn bối chỉ là dẫn khách đến đây mua đồ." *Điền hưng sau khi nhận ra hai người kia là kết đan tu sĩ trong lòng cũng cả kinh, vội vàng cười làm lành trả lời.*

"Khách? Vậy trưởng quầy của Khung Vũ Các đâu!" *Thanh niên hừ khẽ một tiếng, hỏi.*

"Tư lão lên trên lấy đồ. Hai vị tiền bối đợi một chút." *Điền Hưng cẩn thận trả lời.*

"Lữ sư muội, tạm thời chờ một lát, không sao chứ?" *người thanh niên đó không để ý tới Điền Hưng, ngược lại quay đầu nói với nữ tu trẻ bên cạnh một cách rất nhẹ nhàng.*

"Không sao, có lẽ gia tổ hiện tại đang nói chuyện cùng lệnh sư, chúng ta không nên tới đó quấy rầy họ. Nhưng cửa tiệm này có thứ chúng ta muốn tìm không?" *Cô gái đảo quanh cặp mắt đẹp, tất nhiên cũng bắt đầu có chút hiếu kì với cửa tiệm bốn phía đều là những giá kệ trống không.*

" Ta cũng chỉ là nghe nói, đây cũng là lần đâu tiên đến cửa tiệm này. Theo như bằng hữu của ta nói, cửa tiệm này có rất nhiều những vật hiếm có cổ quái, cho dù không thể tìm được thứ sư muộn cần, đến tham quan một chút cũng không tệ." *trong câu nói của người nam trẻ tuổi có chút ngữ khí lấy lòng.*

"Nếu Tiền sư huynh đã nói thế rồi, vậy tiểu muội nhất định phải xem xem mới được." *cô gái trẻ cười khẽ.*

Đúng lúc này tiếng cầu thang vang lên, ông già tay cầm hai cái hộp gấm, một to một nhỏ, từ từ đi xuống thang.

"Lại có khách đến nữa rồi ư. Ôi, thú trông cửa của ta bị các người làm bị thương rồi." *Ông lão vừa nhìn thấy đôi nam nữ tu sĩ thì hơi ngạc nhiên, nhưng ánh mắt vừa nhìn ra ngoài, sắc mặt dần dần tối lại.*

" Yên tâm! Ta chỉ dạy bảo bọn chúng một chút mà thôi, không hề làm tổn hại đến tính mạng của chúng.

Lữ sư muội chính là hậu nhân của Hoàng Lương tiền bối, thú trông cửa của các hạ nếu như thật làm kinh sợ đến muội ấy, chỉ sợ chịu trách nhiệm không nổi!" *Người thanh niên cơ hồ cũng biết sự dày dặn của trưởng quầy, thân mình không nhúc nhích, cười nhạt trả lời.*

"Hậu nhân của Hoàng Lương Linh Quân, vậy lần này ta bỏ qua, lần sau không có ngoại lệ!" *Nghe thấy người thanh niên nói, ông lão sắc mặt có khẽ biến, nhưng lập tức lấy lại vẻ bình thường.*

Sau đó ông hình như không muốn nói gì thêm với đôi nam nữ, đi mấy bước tới trước mặt Hàn Lập, đưa ra chiếc hộp gấm trong tay.

Hàn Lập không lập tức đưa tay ra đỡ, ngược lại ánh mắt chợt lóe sáng mà hỏi trước:

"Trong hộp là vật hiếm có gì, Tư trưởng quầy không giới thiệu trước một chút sao?"

------oOo------

Chương 1293: Ngân Tâm thạch và Thiên Tâm đan

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một cái gọi là Ngân Tâm thạch, một cái ta cũng không biết là vật gì, các hạ phải tự mình xem." *Ông lão thản nhiên nói, thuận tay mở một trong hai chiếc hộp gấm, để lộ ra một viên đá màu bạc nhạt, to bằng nắm tay.*

Sau đó đóng nắp hộp lại, vươn tay đưa hai chiếc hộp ra.

"Ngân tâm Thạch! Khoan đã, vật này hai người chúng ta lấy!" *Người nữ xinh đẹp đứng ở một bên vừa nghe thấy tên Ngân Tâm Thạch đột nhiên trở nên vô cùng mừng rỡ, người thanh niên tuy rằng cũng rất sửng sốt nhưng lập tức kịp phản ứng nói, một tay vội vàng giơ lên nắm lại giữa không trung.*

Một luồng sáng xanh mờ cuồn cuộn bay thẳng tới cái hộp gấm chứa tinh thạch.

Khi Hàn Lập nghe thấy cái tên Ngân Tâm thạch, sắc mặt cũng lập tức thay đổi, đợi đến khi người thanh niên kia giơ tay ra định cướp chiếc hộp gấm, sắc mặt liền tối lại.

Một cánh tay chỉ động nhẹ "rắc" *một tiếng vang nhỏ, cánh tay lập tức dài ra vài thước, một tay tóm gọn lấy hai hộp gấm.*

Lúc này luồng khói xanh mới tới nơi, nhưng không hề có ý dừng lại, lập tức chuyển chạy sang người Hàn Lập, tư thế muốn cướp lại đồ vật.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, lắc bả vai một cái. Cơ thể nhanh như tên bắn trượt xa về phía sau hàng trượng. Đồng thời một bàn tay phát ra ánh vàng rực rỡ nhắm ngay vào luồng sáng xanh, đánh ra một quyền.

"Bụp" *một tiếng luồng khói xanh bị bàn tay màu vàng xuyên qua như tờ giấy, bỗng chốc thì biến mất.*

"Tu sĩ cấp cao!" *người thanh niên vốn đã bấm tay niệm thần chú, sau khi thấy Hàn Lập thể hiện thân thủ, sắc mặt hơi thay đổi, trở nên chần chờ.*

"Tiền sư huynh khoan đã. Có thể từ từ nói chuyện không cần động thủ. Trưởng quầy khối Ngân Tâm thạch này có lẽ vẫn chưa bán cho vị đạo hữu này phải không. Bất kể là giá nào chúng tôi đồng ý trả gấp đôi. Có thể nhượng lại cho chúng tôi trước không." *Cô gái họ Lữ gọi người thanh niên lại, nhanh nhẹn nói với ông lão,* "Không được. Cho dù Lữ tiên tử là hậu nhân của Hoàng Lương tiền bối, cũng không thể phá bỏ quy tắc của Thương Khung Các. Bổn tiệm không phải bán đấu giá, không phải ai đưa giá cao thì bán cho người đó, mà là chú ý đến thứ tự trước sau. Trừ phi vị đaoh hữu đây thật không muốn mua nữa, các hạ mới có thể mua được Ngân Tâm thạch." *Cũng không biết cửa tiệm có quy tắc như vậy thật không, hay là ông lão âm thầm cố ý làm khó dễ, lại thản nhiên nói như thế.*

Cô gái họ Lữ ngẩn ra, bất giác quay đầu nhìn về phía Hàn Lập.

Nhưng Hàn Lập đầu cũng không ngẩng đầu lên, đang mở nốt chiếc hộp gấm còn lại, lộ ra một khối khoáng thạch hình chữ nhật màu xám, bề mặt sáng trơn dị thường giống như mĩ ngọc, nhưng màu sắc ảm đạm lại khiến cho người ta cảm thấy kì dị.

"Gia sư Cầu Long tôn giả. Khối Ngân Tâm thạch này là vật Lữ sư muội nhất định phải có. Ta thay Lữ sư muội trả huynh giá gấp đôi, huynh hãy nhường lại vật này cho chúng ta." *Người thanh niên họ Tiền đứng ra, chậm rãi nói. Lời nói tuy rằng vô cùng khách khí, nhưng khẩu khí lại rất cứng rắn, cứ như Hàn Lập đã kiếm được món hời vậy.*

"không được!" *Hàn Lập nhìn chằm chằm vào khối đá trong tay, dùng ngón tay chà sát nhè nhẹ, mí mắt không nhấc lên một chút nói.*

"Ngươi nói gì!" *Gương mặt người thanh niên trở nên vô cùng khó coi, căn bản không thể ngờ tới Hàn Lập lập tức từ chối, không them suy nghĩ lấy một chút.*

" Có lẽ vật này thật sự rất quý giá đối với các hạ, nhưng các làm sao mà biết tại hạ không cần đến nó nữa."*Hàn lập nhìn người thanh niên, bình tĩnh nói.*

"Ta đã nói rồi, Tiền mỗ đồng ý trả giá gấp đôi!" *ánh mắt người thanh niên đã bình tĩnh lại, trong lời nói ẩn chứa ý uy hiếp.*

Cô gái họ Lữ nhíu mày, nhưng lần này ngược lại hoàn toàn không có ý ngăn cản.

"Tại hạ không hề thiếu linh thạch, nếu các hạ chịu quay đầu, tại hạ tình nguyện đưa cho các hạ một số Hi Thạch." *Hàn Lập thở dài một hơi, lẩm bẩm nói.*

Tuy hai người trước mặt đều có lai lịch danh môn, đều có chỗ dựa vững chắc, nhưng Hàn Lập thân cô thế cô, hơn nữa sắp phải vào Lạc Nhật Chi Mộ, nếu không đột phá bình cảnh hồi phục lại pháp lực, có lẽ sẽ không thể ra ngoài được nữa. Tất nhiên sẽ sẽ không để ý nhiều đến hai tu sĩ kết đan trước mặt. Hắn đã hồi phục pháp lực, cảnh giới pháp lực của hai bên khác biệt quá xa. Cho dù chỗ dựa của bọn họ thật sự rat ay… Hắn đánh không thắng, chạy thoát vẫn có mấy phần tự tin.

Nhưng đáp lời không chút nể tình, không những Điền Hưng sắc mặt biến thành tái nhợt, đến cả ông lão vốn dĩ nét mặt không chút thay đổi nay cũng phải lộ ra vài phần ngạc nhiên.

Lẽ nào đối phương cũng là người có lai lịch không tầm thường, đối mặt với đệ tử chân truyền của Cầu Long tôn giả và Hoàng Lương chân quân mà không nể mặt chút nào.

Tư lão lại có chút nghĩ nhầm.

Nghe câu đáp của Hàn Lập, người thanh niên họ Tiền tỏ vẻ hết sức lo lắng.

Cô gái họ Lữ ngược lại hình như có cùng suy nghĩ với Tư lão, sau khi quan sát Hàn Lập mấy lượt, đột nhiên mở lời nói:

"Xin hỏi quý tính của các hạ, là môn hạ của vị tiền bối nào? Nói không chừng lệnh sư lại quen biết!"

"Tại hạ là kẻ lang thang, nào có sư thừa gì, còn về danh tính không nói cũng thế." *Hàn Lập cười, trả lời cho qua.*

" vậy sao? Đạo hữu không muốn nói thì thôi vậy. Tuy nhiên, ta muốn dùng một bình Thiên Nguyên đan để đổi lấy Ngân Tâm thạch thế nào? Loại đan dược này có thể làm cho thần niệm gia tăng trong thời gian ngắn, có thể bù lại thần niệm thiếu hụt, khii đột phá bình cảnh có tác dụng rất lớn." *cô gái họ Lữ sau khi có chút do dự, lật chuyển bàn tay, trên tay hiện ra một chiếc bình sứ xanh biếc, nói một cách bình tĩnh lạ thường.*

"Thiên tâm đan? Lữ sư muội đây là độc môn bí thuốc của Hoàng Lương tiền bối, đổi lấy một khối Ngân Tâm Thạch nhỏ bé, thật quá lãng phí." *người thanh niên họ Tiền thấy vậy lập tức kinh ngạc ngăn cản.*

Cho dù là Tư lão nãy giờ ngồi một bên không nói tiếng nào nghe vậy cũng có chút đông dung. Còn về Điền Hưng có lẽ chưa từng nghe qua tên của loại đan dược này, bộ dạng có chút mơ hồ không hiểu.

"Tăng thần niệm trong thời gian ngắn, cũng có tác dụng với tu sĩ sao?" *Hàn Lập trong lòng dao động, bật thốt lên hỏi.*

"Thần niệm nguyên bản của tu sĩ không ổn định, hiệu quả đương nhiên cực kì nhỏ bé." *Cô gái họ Lữ nghe hỏi có chút ngoài ý muốn, thoáng khó hiểu trả lời.*

"Nếu là nói như vậy, Lữ đạo hữu thu hồi lại bình này đi, tại hạ sẽ không trao đổi đâu." Hàn Lập vẫn cứ lắc đầu.

Lần này, sắc mặt của cô gái họ Lữ cũng đã có chút khó chịu.

Sự ngạc nhiên đầy trên mặt Tư lão!

Cần phải biết danh tiếng của Thiên Tâm đan rất lớn, là thánh dược tuyệt hảo dùng khi đột phá bình cảnh, người này có thể vì một khối linh cụ nhỏ bé, mà từ chối món lợi đến mức này. Nếu không phải là Thiên Tâm đan không có tác dụng gì đối với kì độc trên người lão, sợ rằng lão cũng sẽ không nhịn nổi mà đòi lại Ngân Tâm thạch, để đích thân trao đổi với cô gái họ Lữ rồi.

Cô gái này có thể tùy ý lấy ra một binh Thiên Tâm đan như vậy, xem ra rất được Hoàng Lương Linh Quân sủng ái.

Trong khi Tư lão vẫn đang kinh nghi hết sức, Hàn Lập đã điềm nhiên hỏi giá cả của hai đồ vật.

Ông già trong lòng có chút kiêng kị, cũng không hề có ý hét giá cao, nhưng vẫn nói một con số mà đối với một tu sĩ bình thường là một cái giá trên trời.

Hàn Lập nghe xong gật đầu, bàn tay lật chuyển lấy ra một túi đựng đồ, sau đó khua tay một vòng, một đống linh thạch cấp cao rơi ra. Thừa đủ để trả cho hai vật vừa mua.

Đây đều là Hàn Lập trên đường đi dùng linh thạch cấp thấp và trung đẳng mang từ Nhân giới để đổi lấy. Ở Linh giới linh thạch cấp thấp và trung đẳng đối với việc tu luyện của Hàn Lập hầu như không có tác dụng gì. Như thế đương nhiên là đổi thành linh thạch cấp cao tốt hơn.

Trưởng quầy không nói gì, cũng nhận linh thạch bằng một cái túi trên tay, vụ giao dịch coi như kết thúc.

Hàn Lập thu hộp gấm lại, trực tiếp hướng ra ngoài cửa mà đi, Điền Hưng cũng kinh hồn táng đảm, vội vàng theo đi ra ngoài.

Người thanh niên lưỡng lự hồi lâu, cuối cùng quyết định trước khi nắm rõ được thân phận của Hàn Lập không ngăn cản Hàn Lập rời đi. Nhưng hắn trong lòng đã thầm quyết đinh, sau khi trở về sẽ lập tức phái người điều tra thân phân của người này, xem xem đối phương rút cục có lai lịch thế nào rồi tính tiếp.

Còn cô gái họ Lữ nhìn dõi theo bóng của Hàn Lập, cắn môi nhẹ một cái, trong lòng cảm thấy buồn bực dị thường.

Hàn Lập đi ra ngoài cửa tiệm, tâm trạng ngược lại rât tốt. Đối với hai loại vật liệu vừa tìm được vô cùng vừa ý. Kì thực trong hai loại vật liệu khối đá đó vẫn có giá trị lớn hơn.

Bởi vì đó là một loại vật liệu biến dị của vật liệu linh cụ, vô cùng hiếm thấy.

Nếu không phải khi Hàn Lập học luyện chế linh cụ, dựa vào khả năng ghi nhớ siêu phàm cố ý đọc bảy tám phần địch thư trong Ngu Dương thành, sợ rằng còn không thể nhớ ra vật ấy.

Nhưng đối với linh cụ sư bình thường, loại vât liệu này không được coi là vật liệu tốt gì, ngược lại không tốt bằng tinh phẩm vật liệu thông thường. Ngược lại trong việc luyện chế pháp khí bảo vật của dụng biểu tu sĩ, có một số tác dụng thần kì.

Đối với người ngoại tộc như Hàn Lập mà nói loại vật liệu này diệu dụng vô cùng, trong lòng vô cùng vừa ý trong mấy ngày tiếp theo, Hàn Lập lại tiếp tục cùng Điền Hưng khi khắp lượt một số cửa tiệm bán vật liệu khác, sau khi thu thập được mấy loại khác nữa liền bảo Điền Hưng rời khỏi. Còn hắn tìm một cửa tiệm luyện chế linh cụ không mấy bắt mắt, thuê cả gian phòng luyện chế linh cụ, sau đó bắt đầu đóng cửa không ra ngoài nữa.

Một tháng sau, Hàn Lập thần sắc bình tĩnh rời khỏi Lạc Nhật thành. Sau khi đi được nửa tháng một mình đến trước một khe sâu lớn.

Đây chính là cửa vào của Lạc Nhật Chi Mộ.

Toàn bộ khe sâu chỉ rộng chừng vài dặm, bất luận mặt đất hay là hai bên, đều trải đầy loại đá đỏ tươi quái dị, ngay đến cả bầu trời xung quanh hình như cũng bị phản chiếu thành màu đỏ, thoạt nhìn đập vào mắt làm cho người ta kinh hãi!

Nhưng ở gần khe sâu, lại có một số tu sĩ, luyện thể sĩ tụ tập thành từng nhóm hai ba người. Có nhóm xì xào bàn tán cái gì đó, có nhóm mặt không chút biểu cảm ở gần đó ngồi thiền. Những người này phần lớn là tu sĩ và luyện thể sĩ đạo hạnh không cao lắm, chỉ khi tìm được bạn đồng hành mới dám hợp thành một nhóm tạm thời, đi vào trong khe sâu lớn.

Đương nhiên cũng có những nhóm đã hẹn trước, trực tiếp từ xa tới, không dừng lại ở lối vào mà trực tiếp tiến thẳng vào trong.

Cũng có một số tu sĩ và luyện thể sĩ cấp cao tự thấy đạo hạnh cao thâm, cũng không hề kiêng kị tiến thẳng vào.

Nhưng bất luận tu sĩ hay là luyện thể sĩ, đều không có bất cứ ai dám bay quá cao, nhiều lắm là bay cách mặt đất khoảng mười trượng.

Bởi vì chỉ cần không phải là tên ngốc, đều sẽ biết một khi bay quá cao trên mảnh đất này thì bằng với giao tính mạng của mình cho yêu tu hoặc cuộc tranh đấu của những người khác. Huống chi ngoài ra Lạc Nhật Chi Mộ còn có rất nhiều cầm loại cổ thú sinh sống, khiến cho không trung hoàn toàn biến thành một khu vực không có cấm chế.

------oOo------

Chương 1294: Linh tộc hiện lên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập chỉ mới trì hoãn ở gần cốc khẩu, liền cảm nhận được hơn mười đạo thần niệm lần lượt vụt qua.

Hắn thản nhiên đợi một lát, và sau khi từ chối rất nhiều nhóm nhận ra hắn là luyện thể sĩ cấp cao liên tục tiến đến mời gia nhập, liền cũng bay vào trong khe sâu.

Cái khe sâu này chỉ là một trong những lối vào Lạc Nhật Chi Mộ của nhân tộc. Các lối vào khác đều bị tu sĩ dùng nhiều loại kì trận phong tỏa. Mà bên cạnh cửa vào duy nhât này, tất nhiên sẽ có một số tu sĩ trấn giữ, chuyên giám sát tình hình ra vào, để phòng phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Chỉ là nhưng tu sĩ này đều giấu mình ở chỗ tối mà thôi, nghe nói trong đó người có đạo hạnh thấp nhất cũng là đạo hạnh kết đan, hơn nữa do một vị Hóa Thần Kỳ tu sĩ tọa trấn.

Ở trong hạp cốc, Hàn Lập vừa chậm rãi đi tới, vừa suy nghĩ về những tin tức về Lạc Nhật Chi Mộ mà mấy ngày nay hắn tìm hiểu được.

Lúc này bên dưới lớp thanh bào của hắn mặc một chiếc chiến giáp bình thường, sau lưng đeo một cây trường thương được bao lại bằng vải.

Cán thương đen nhánh, nhưng phía cuối được khảm nhiều viên tinh thạch màu xanh, lặng lẽ phát sáng.

Bản thân cây thương là màu bạc, nhất thời không thể nhìn ra là làm bằng vật liệu gì.Ở chỗ tay cầm có một số hình khắc bị tay áo che lấp.

Đương nhiên đòn sát thủ mà Hàn Lập tự tin nhất, điểm dựa khiến hắn dám mạo hiểm tiến vào Lạc Nhật Chi Mộ vẫn là hai viên Diệt Tiên châu trong túi kia. Có hai viên ngọc này trong tay chỉ cần không động tới những thứ cấp bậc từ luyện hư kì trở lên, là đã đủ rồi.

Khe sâu càng ngày càng rộng. Khi Hàn Lập đi ra khỏi hơn một trăm dặm, con đường mờ nhạt cuối cùng cũng biến mất.

Hàn Lập đứng tại chỗ nhìn ra bốn phía, khẽ thở dài một hơi.

Nếu thần niệm không thể phóng ra ngoài. Thật là rất bất tiện. dưới tình trạng không thể phán đoán các vị trí, hắn đành phải tùy ý chọn lựa một phương hướng mà đi.

Bắt đầu buổi trưa, trừ ngẫu nhiên gặp một số tiểu thú và xà trùng ra, hoàn toàn không có bất cứ điều dị thường gì xuất hiện, cũng không gặp bất cứ yêu thú hoặc người nào.

Tuy nhiên với sự rộng lớn của khu vực này, điều này không phải là lạ.

Nhưng năm ngày sau, trước mắt Hàn Lập xuất hiện một khu rừng rậm nguyên thủy không thể nhìn thấy đầu cuối.

Cây cối tất cả đều cao ba mươi bốn mươi trượng, cành lá dài rộng, u ám râm mát, hơn nữa thỉnh thoảng có thể từ bên trong có thể nghe thấy tiếng thú gầm trầm nhỏ. Hàn Lập hai mắt híp lại nhìn trong chốc lát, bỗng nhiên nhấc chân đi vào trong đó, sau vài lay động, thân hình đã biến mất đằng sau khu rừng.

Với đạo hạnh hiện tại của Hàn Lập thi triển la Yên bộ tu luyện khi ở nhân gian, cho dù trong rừng rậm dây leo khắp nơi, bụi cây thành đàn, hắn vẫn đang giống như Quỷ Mị, thân thể dường như thành vô hình tự do đi lại trong đó.

Nếu là có các luyện thể sĩ hoặc tu sĩ khác nhìn thấy cảnh này, nói gì cũng sẽ không chịu tùy tiện trêu chọc Hàn Lập ở nơi này.

Hàn Lập đang đi, mắt chợt lóe sáng, một luồng tia bạc phóng ra, vây quanh một cây đại thụ ở gần đó. Lại bay vụt mà quay về.

Một tiếng thê lương gầm rú theo phía sau cây bộc phát ra, tiếp theo cùng với mùi tanh một con gấu lớn cao đến hai trượng đầu có một sừng, xuất hiện từ phía sau cây, vừa gầm thét hung hăng vừa xông về phía Hàn Lập.

Nhưng Hàn Lập lắc mình vài cái đã đến cách cây vài trượng, không có chút ý dừng lại, coi như không nhìn thấy con gấu lớn.

"Phù phù" một tiếng. Con gấu lớn bước vài bước, máu tươi bắn tung, cả thân người từ phần bụng bị chia làm đôi.

Thân cây phía sau cũng phát ra âm thanh trầm gọn, thân cây chia làm hai, phần trên đổ xuống, vừa đúng che kín xác con gấu.

Hàn Lập vừa ra tay, đồng thời chém gãy đại thụ và giết chết gấu. Sự sắc bén của luồng tia màu bạc, cho tới bây giờ mới hiện ra hết thảy.

Lúc này Hàn Lập trong chớp đông sớm đã một lần nữa biến mất trong rừng rậm.

Thế là cuộc hành trình chém giết của Hàn Lập trong Lạc Nhật Chi Mộ đã chính thức bắt đầu.

Ba tháng sau, ở một nơi sâu trong mạch núi liên tiếp truyền đến những tiếng nổ lớn, tiếng động chói tai đan vào nhau, nhưng sau một tiếng *"oàng"* vang rất lớn, tất cả lại trở lại yên tĩnh.

Ở nơi tiếng động vừa truyền đi, Hàn Lập hai tay để sau lưng đứng trên một cành cây cao cách mặt đất hơn mười trượng, thần sắc bình tĩnh dị thường.

Xung quanh hắn, xác của một đám vượn xanh nằm ngổn ngang trên đất, khoảng chừng hơn hai mươi con.

Đám vượn này con nào con nấy cao lớn vạm vỡ, lông trên người cực kì thô cứng, trên miệng lộ ra hai chiếc răng nanh dài hàng tấc, khiến khuôn mặt chúng dữ tợn dị thường.

Xác của đám vượn này, hoặc là thân thể bị xé nát thành nhiều phần hoặc là các bộ phận như ngực họng hầu có những vết đâm chí mạng, máu tươi chảy đầy mặt đất.

Nhưng khiến cho người ta kinh hãi nhất là trên một cành cây lớn dài hơn mười trượng, một con yêu hầu khổng lồ ba đầu một lớn hai nhỏ toàn thân lông đỏ, bị một cây trường thương màu đen đâm xuyên qua tim, bị cắm cứng ngắc ở đó. Con vật thất khiếu chảy máu,, cả người vết thương chồng chất. Bộ dạng vừa mới chết.

*"Mới đi qua nơi này liền đụng phải Kết Đan kỳ yêu thú. Lạc Nhật Chi Mộ, quả nhiên danh bất hư truyền!"*Hàn Lập cẩn thận quan sát xác của con vượn khổng lồ trong chốc lát, miệng thì thào nói một câu,. Sau đó nắm bàn tay trên không nhẫn thần trên ngón tay lóe sáng, hắc thương rung lên trên thân cây, tự động bắn ngược mà quay về.

Xác con vượn cũng từ trên cành cây mà rơi xuống.

Hàn Lập đan bắt được trường thương, lập tức thân hình vừa động, liền biến thành một đạo hư ảnh trực tiếp mất hút trong rừng sâu.

Thoạt chốc, nơi này lại tịch không còn tiếng động.

Qua một lúc lâu. Một cây đại thụ gần đó lóe lên ánh sáng xanh. Một vệt xanh biếc hiện ra, trong ánh sáng lung linh xuất hiện một người tí hon thân cao chưa đầy một tấc.

Người tí hon này mặc váy dài màu lục, khuôn mặt đẹp như vẽ, thân hình duyên dáng, là một mỹ nữ được thu nhỏ lại mười lần.

Lông mày cô hướng về phía Hàn Lập biến mất, đầu mày hơi nhíu lại.

"Thiên anh, vừa rồi vì sao không chịu ra tay, người này chỉ là một luyện thể sĩ cấp cao của Nhân tộc mà thôi, côvà tôi liên thủ có thể

dễ dàng xử lí hắn",một luông khói vàng từ trong bụi cỏ nào đó từ từ dâng lên, một ông già mặc áo vàng vóc dáng cũng nhỏ bé như vậy đột nhiên xuất hiên, trên tay còn chống một cây quải trượng, nói với cô gái trong ánh sáng xanh bằng khẩu khí không mấy vừa lòng.

"Hoàng Thạch công! Lần này chúng ta lẻn vào nơi đây, không phải là để giết thêm vài tên của Nhân Tộc và Yêu Tộc mà là để truy sát phản nghịch của bổn tộc, truy hồi thần huyết. Có thể đừng gây chuyện thì tốt nhất là đừng gây chuyện." cô gái mặc váy lục nhìn ông già một cái, nhẹ nhàng trả lời.

"Người này giỏi lắm tương đương với Nguyên Anh kỳ tu sĩ, ngươi để hai linh tướng ra tay, còn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao. Cần gì phải bận tâm nhiều như vậy. Linh tộc chúng ta cùng với hai tộc Nhân Yêu là đại địch, có thể nhân cơ hội làm suy yếu sức mạnh của chúng, cố gắng làm vẫn tốt hơn." Ông già áo vàng lắc lắc đầu, không đồng ý với cách nói của cô gái.

"Nếu thật có thể dễ dàng đánh bại người này, tôi cũng không ngại ra tay. Nhưng người này ngược lại có chút cổ quái, tốt hơn chúng ta không nên đánh rắn động cỏ, làm hỏng việc lớn" cô gái áo xanh trầm tư một hồi lâu, mới nói ra lời trong lòng của mình.

"Cổ quái? Thiên Anh. Ngươi phát hiện ra cái gì?" Hoàng Thạch Công ngẩn ra, vội vàng hỏi.

"Ông cảm thấy người này thật sự là một luyện thể sĩ sao?" cô gái ánh mắt lóe lên một khắc hỏi ngược lại. *"lời này là có ý gì? Người này tay cầm linh cụ, đánh bại kết đan yêu thú, trên người cũng không có linh lực dao động, không phải luyện thể sĩ thì là gì?"* Hoàng Thạch lão có chút không hiểu.

"Ông nên biết. Bản thể của ta là mộc anh thành linh, có khả năng nhìn thấy được những thứ mà người thường không thể nhìn thấy. Người này thần thức vô cùng mạnh mẽ, hầu như không thua kém gì gì chúng ta. Theo như tôi biết luyện thể sĩ của Nhân tộc không thể có thần thức mạnh như vậy được. Có lẽ chỉ có tu sĩ hóa thần trong Nhân tộc mới có thể có thôi." Cô gái chậm rãi trả lời.

"Thần thức mạnh mẽ! Cô nói người này không phải luyện thể sĩ mà là tu sĩ kì hóa thần giả trang?" Hoàng Thạch Cng mặt hiện lên vẻ kinh sợ.

"Tôi không nói như vậy. Tôi không hề phát hiện ra chút linh khí nào tồn tại trên người này. Nhưng cũng không loại trừ khả năng này. Dù sao rất nhiều công pháp của Nhân tộc không hề ở dưới thần thông thiên phú của linh tộc chúng ta, cho dù thực sự có loại bí thuật này cũng không phải là chuyện đáng ngạc nhiên. Mục đích chuyến đi lần này của chúng ta là truy sát phản nghịch, đoạt lại thần huyết. Tôi không muốn mạo hiểm hành sự, làm nhỡ mất việc lớn." cô gái nghiêm nghị nói.

" Cô nói không sai. Nếu như thật sự là Hóa Thần tu sĩ, chúng ta cũng không nắm chắc có thể giết hắn. Nếu như để thoát mất. Thì được không bằng mất. Tuy nhiên nếu thực sự là như vậy. Nhân tộc thật là quá giảo hoạt! Những tồn tại cấp cao của Yêu tộc gặp phải người này thì xui xẻo lớn. Bọn chúng làm sao có thể ngờ được, một tên Hóa Thần tu sĩ lại giả dạng thành luyện thể sĩ. Cho dù là cùng cấp độ, do không kịp đề phòng cũng sẽ chịu thiệt lớn." ông lão áo vàng lại có chút vui sướng *"khi người gặp họa"*.

"Đúng rồi, hai người Thiết Lợi và Xích Diệt có lẽ cũng đã tiến vào nơi này. Xảy ra chuyện lớn như vậy, ngũ hành linh tộc đều nên phái người đi, chỉ là không biết Thủy Linh tộc phái đi vị linh tướng nào?" cô gái váy xanh nhớ ra việc gì đó, đột nhiên hỏi như vậy.

"Cái này không được rõ lắm. Nhưng Thủy Linh tộc là tộc thần bí nhất trong năm tộc chúng ta, thần huyết quan trọng nhất đối với bọn họ. Phái ai tới, cũng không đáng ngạc nhiên." Hoàng Thạch công cười hì, *"vậy cũng phải. Song lúc tôi tới hỏi thăm được một chút, hình như Khí Linh tộc cũng muốn phái người nhúng tay vào việc này."*cô gái nói trên mặt hiện lên một tia chần chừ.

"Khí Linh tộc? bọn họ còn có mặt mũi phái người đi, tên phản nghịch đó chính là người của Khí Linh tộc." Hoàng Thạch công vừa nghe lời này, liền giận tím mặt.

"Nói như thế không sai, nhưng Khí Linh tộc hình như lại cho rằng chính vì như thế, họ càng nên phái người đi truy sát phản nghịch."

Cô gái nhẹ nhàn trả lời.

"Hừ, nói thật dễ nghe. Còn không phải là them muốn thần huyết của ngũ hành tộc chúng ta hay sao." Hoàng Thạch công hừ một tiếng, không nuốt được cơn giận.

"Được rồi, cho dù nói thế nào, người của Khí Linh tộc phần lớn đều rất biết rất rõ về Nhân tộc và Yêu tộc. Rất có lợi cho việc truy sát phản nghịch. Ta đoán tên phản nghịch dám chạy tới đây, khẳng định đã sớm có liên lạc với Nhân tộc. Nhân tộc chắc cũng sẽ phái người đến tiếp ứng cho hắn. Chúng ta nhất định phải tìm thấy tên phản nghịch và đoạt lại thần huyết trước khi bọn chúng gặp nhau mới được." cô gái mặc váy lục sắc lạnh nói.

------oOo------

Chương 1295: Bươm bướm

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Điều đó là đương nhiên, tên phản đồ đó đã bị chúng ta đánh trọng thương rồi, hơn nữa còn bị trói vào chặt vào cột. Chỉ cần cửa ra vào được người trong tộc bảo vệ gắt gao thì tuyệt đối không có cách nào trốn thoát. Đợi Đề Thủ đuổi đến, hắn nhất định có chạy đằng trời." Hoàng Thạch Công nói.

Lục Quần gật gật đầu biểu thị tán đồng với cách đó.

Sau khi hai người trong linh tộc hạ giọng bàn bạc, thì lúc này ánh sáng thần kì lại chớp động, lại một lần nữa lặn xuống dưới tán cây, biến mất dạng.

Cùng lúc đó, trong một gian mật thất ở thành Lạc Nhật, vô số những tên phong thái bất phàm đang vây quanh một phiến đá.

Ngồi bàn tròn, đang nói cái gì đó.

"Lam thành chủ, ngài nói người của linh tộc bị trói trong mộ của Lạc Dương, đợi chúng ta đến cứu sao?" Một gã đầu đà dáng người cao gầy, trên cổ đeo một chuỗi Phật châu đen sì hỏi người trung niên mặc áo trắng.

"Đúng, đây là tin tức mà ta mới nhận được. Đối phương đang trên đường lưu vong, bị truy binh của của linh tộc đánh trọng thương. Trong mộ Lạc Dương, vết thương phát tác, hơn nữa người của linh tộc truy sát rất gần, vì vậy mà không thể trực tiếp đến thành Kính Nhật. Cần chúng ta đến đó tiếp ứng." người mặc áo trắng từ từ nói, sắc mặt ra vẻ rất trầm trọng.

"Lam huynh, người ở linh tộc đó rốt cuộc mang trên người vật gì, đến bây giờ có thể nói cho đệ sự thật rồi chứ. Chỉ mình đệ là người có đẳng cấp thấp thì không tính, nhưng ngay cả Hoàng Lương tiền bối cũng bị huynh mời xuất núi. Đồ vật bình thường

chắc sẽ không cần đạo hữu phải cẩn trọng như vậy chứ." Một vị đại hán da đen như tháp sắt cũng mở miệng hỏi

Cuối cùng một vị mặc hoàng bào rộng thùng thình, sắc mặt khác thường (Nghe thấy đại hán nhắc đến tên mình liền lạnh lùng nói một câu:

"Cận đạo hữu nói sai rồi. Ta không phải là được Lam thành chủ mời đến, mà là gần đây tâm sức không ổn định, muốn tự mình ra khỏi phủ đi lại một chút, đúng lúc gặp phải chuyện này. Nhưng ta đối với thứ mà người trong linh tộc đó mang theo cũng cảm thấy rất hứng thú, Lam thành chủ cũng không ngại nói rõ cho một chút."

Vị này chính là Hoàng Lương linh quân đại danh lẫy lừng! Mà *"Lam thành chủ"* đương nhiên là vị thành chủ của thành Lạc Dương.

"Lữ tiền bối, Cận đạo hữu, Lam mỗ nếu như biết vật đó là gì, thì sao lại không nói với các vị chứ. Tại hạ thật sự không rõ vật mà người đó mang là gì. Nhưng mệnh lệnh mà ta nhận được là do người trong cung thánh hoàng truyền tới." Lam thành chủ cười gượng một tiếng, nói.

"Mệnh lệnh từ cung thánh hoàng?" Tên đầu đà và đại hán nghe thấy lời này đều cảm thấy rất kinh ngạc, người mặc áo trắng thần sắc vốn chẳng kinh ngạc gì trong mắt cũng chợt loé sáng lên.

"Nói như vậy, chuyện này thánh hoàng cũng đặc biệt quan tâm ư." Tên đầu đà có chút bán tín bán nghi.

"Điều này thì ta không biết. nhưng cho dù không phải là mệnh lệnh đích thân thánh hoàng ra, thì cũng là mệnh lệnh của một trong hai vị đó, lời nói của người này với của thánh thượng cũng không có gì khác biệt. Hơn nữa, khi hoàng cung đưa ra mệnh lệnh này, đồng thời còn phái một vị đặc sứ đến thành Lạc Nhậtchúng ta. Nhưng thành chúng ta cách thành Thiên Nguyên rất xa, hơn nữa, ở giữa lại là vô số những khu vực nứt nẻ, luôn phát nổ, nếu không có một khoảng thời gian nhất định thì đặc sứ sẽ không thể nào đến kịp đây. Vì thế chúng ta cần phải bảo vệ

được người linh tộc đó, hoàn toàn không được để hắn bị tổn thương gì, để hắn đem vật đó đi gặp đặc sứ của thánh thượng." Lam thành chủ úng kính nói.

"Nếu đã là mệnh lệnh của cung thánh thượng, thì ta tất nhiên không còn gì để nói. Chỉ có điều ta lại càng hứng thú với cái thứ mà tên tiểu tử Hình linh tộc đem theo."

Hoàng Lương linh quân cười nói, còn tên đầu đà và tên đại hán họ Cận liếc nhìn nhau, cũng không dám nói gì nữa.

"Tốt rồi, nếu như Lữ tiền bối và hai đạo hữu không còn ý kiến gì nữa, thì hai ngày sau sẽ vào Lạc Nhật chi mộtìm kẻ linh tộc kia. Hắn hiện giờ đang trốn trông mộ của Lạc Dương…."

"Ai ở trong đó!" Đúng lúc Lam thành chủ nói ra nơi ẩn nấp của tên linh tộc kia, đột nhiên Lương chân quân một tay đập mạnh vào vách tường mật thất, lớn tiếng hét.

"Rầm" một tiếng, một bàn tay thuỷ tinh màu vàng hiện lên trước bức tường, nắm ngay lấy

Quầng trắng mờ chợt loé lên, một thứ gì đó từ trên bức tường bị nắm chặt lấy, nhưng ngay lập tức *"xì xì"* một âm thanh kêu lên, thứ đó trong bàn tay thuỷ tinh nổ ra, vô số những sợi tro bụi dầy đặc bắn ra tung toé.

"Không xong rồi, sợi vạn hồn!" Hoàng Lương linh quân thất thanh kêu, tay áo không lưỡng lự mà khuơ lên biến thành đám mây vàng

Bay ra ngoài.

Mấy kẻ khác nghe thấy lời này cũng đều kinh hãi vô cùng!

Đầu đà vội vàng nắm chặt lấy chuỗi hạt phật đeo trên cổ, bhoá một đám mây đen bảo vệ khắp người.

Còn vị đại hán mặc áo đen lại hừ một tiếng, trong tay đột nhiên xuất hiện một tấm lá chắn bằng sắt, chắn trước người.

Vị Lam thành chủ vẽ lên trên đất một cái miệng, lại nhổ ra băng liên trong suốt, hình người trong màu xanh lam nhấp nháy và bống nhiên biến mất.

Đúng lúc tất cả mọi người đều định ứng phó với chiêu đại khai sát giới không ngờ tới này, thì trước sự phòng ngự của mọi người, đám tro đang bay khắp trời bỗng loé sáng lên, tất cả đều tan biến không còn nhìn thấy.

Lúc này, tất cả mọi người đều không khỏi ngạc nhiên.

"Trò phù thuỷ!"

Hoàng Lương linh quân là người phản ứng đầu tiên, đưa tay ra xuất chiêu

Bàn tay thuỷ tinh thoắt một cái bay lại.

Liếc mắt nhìn kĩ, chỉ thấy trên bàn tay đó có nhiều hơn một chút bột màu vàng, giống như lân quang, lấp lánh không ngừng

Hoàng Linh quân giơ tay ra chạm vào một chút, rồi đưa lên mắt nhìn thật kĩ.

Kết quả là những thứ bột màu vàng này sau một lúc thì bắt đầu biến thành những sắc màu bất định lúc màu đỏ,lúc lại màu vàng.

Đến cuối cùng, lại biến mất trên đầu ngón tay.

"Đó là thuật nhập vào thân bướm, nhưng lại chịu cho thân mình nổ tung. Cũng chỉ có loại linh trùng này mới có thể biến thân thành vô hình trong thời gian ngắn như thế.

Mới có thể xâm nhập vào đây. Nhưng hẳn là nhân lúc mọi người phân tâm đã tháo chạy rồi. Cơ thể khác của nó nhất định là ở gần thành Lạc Dương. Những lời vừa nãy chúng ta nói có thể đã bị người ta nghe trộm rồi. Đúng rồi, bột phấn của con bướm này có yêu khí, có lẽ là con linh trùng này do người của yêu tộc nuôi." Hoàng Lương linh quân sắc mặt trầm như nước nói.

Vừa nghe thấy lời này của người mặc hoàng bào, sắc mặt Lam thành chủ đột nhiên trở nên rất khó coi.

"Ngày mai xuất phát rồi, quyết không thể để người của yêu tộc đến trước." Lam thành chủ không lưỡng lự nữa, nói.

Một tiếng sau, ở sườn núi nhỏ vô danh bên ngoài thành Lạc Dương, một thếiu niên dung mạo thanh tú đang ngồi trên một tảng đá, ngồi nhắm mắt không chút động đậy. Trên đầu lại có một con bướm lớn rực rỡ sắc màu, hai cánh nhẹ nhàng vỗ, làm phát ra những điểm sáng diễm lệ dị thường.

Còn ở đằng sau người thanh niên, còn có một thiếu phụ dáng người thon thả mặc y phục trong cung, mắt phượng mày đen, hai đầu lông mày ẩn chứa đầy sát khí, rõ ràng là đó chính là yêu nữ Hắc Phượng tộc mà Hàn Lập năm đó đã gặp.

Chỉ là khuôn mặt kiêu ngạo trước đây không còn, hôm nay lại ngoan ngoãn đứng sau lưng người thiếu niên, khuôn mặt đầy cung kính không nói một lời

Một tiếng kêu nhẹ vang lên, một sợi tro bay từ trên cao xuống,

Sau khi loé lên lướt qua, liền rơi vào trong con bướm trên đầu và biến mất.

Cùng lúc này, thiếu niên thanh tú mở to hai mắt ra, hai con ngươi trong suốt di thường.

Hắn vẫy tay lên đỉnh đầu và đưa ngón tay trỏ trắng nõn ra.

Con bướm lập tức bay từ từ xuống, đậu trên ngón tay người thiếu niên.

Linh quang theo sau thân con bướm đột nhiên lúc tối lúc sáng, và màu sắc biến đổi bất định.

Ước chừng một nén nhang thì linh quang trên thân con bướm mới dừng lại không biến đổi nữa, lại trở lại trạng thái yên lặng.

"Tôi nói Hoàng Lương lão nhân tại sao lại xuất hiện trong thành, hoá ra là có dính dáng đến người linh tộc. Ngay cả người trong cung thánh hoàng cũng ra mặt, thứ đồ trên người tên phản đồ linh tộc xem ra không phải là nhỏ. Thân phận của bướm huyễn nhiễm cũng coi như là không bị lãng phí." Người thiếu niên giọng chậm rãi nói, trên mặt lộ ra một vẻ kì quái.

Sau một lúc trầm lặng, hắn mới vứt con bướm trên đầu đi, đi từ trên núi đã xuống.

"Bạt nhi, nghe nói tiểu nha đầu Hắc Phượng tộc các ngươi lần trước tìm về được bên trong cơ thể lại có dòng màu Chân Phượng tộc khác thường, thiên phú làm cho người ta phải kinh ngạc, trong một thời gian rất ngắn đã có thể đột phá trình độ cấp năm rồi, chuyện này có thật không?" Người thiếu niên quay sang hỏi người thiếu phụ mặc y phục trong cung.

"Những lời của Nghê tiền bối không sai, nha đầu Đại Nhi đó quả thật có chút trời phú!" Người thiếu phụ không dám chậm trễ, kính cẩn trả lời.

"Ha Ha, nói ra cũng thật trùng hợp, Quỳnh Thử tộc của chúng ta cũng xuất hiện một người trẻ tuổi thiên phú không tồi, tuổi tác cũng không phải là lớn, chi bằng hai tộc chúng ta kết mối hôn sự đi, thế nào?"

"Việc này…tiền bối hậu ái, vãn bối đương nhiên sẽ đồng ý rồi, nhưng Đại Nhi là ngươi gái ruột của thiếu tộc trưởng, không phải là việc mà vãn bối có thể làm chủ được." Thiếu phụ nghe thấy lời này liền thấy rất kinh ngạc, nhưng khuôn mặt vẫn cười đáp.

"Việc này ta đương nhiên là biết. ta chỉ là muốn ngươi chuyển lời đến Công Tôn huynh thôi. Người trẻ tuổi mà ta nói đến thân phận không phải là tầm thường, đủ để xứng với tiểu nha đầu." Kẻ thiếu niên nói.

"Vâng, vãn bối nhất định sẽ chuyển lời." Thiếu phụ nghe vậy thầm thả lỏng một hơi, lập tức nói.

"Được rồi, chỉ cần Công Tôn huynh đồng ý việc này rồi thì ta sẽ phải người sang quý tộc cầu hôn. Vừa này những lời ta nói, ngươi cũng nghe thấy một chút rồi, có một người của linh tộc đang tìm nơi lẩn trốn, trên người hình như có mang theo bảo vật gì đó, ngay cả người của cung thánh hoàng cũng bị kinh động. Việc này ta không biết thì thôi, nhưng đã biết thì quyết không để người khác chiếm được, Phượng tộc của các ngươi đều có thần thông không gian thiên phú, lẻn vào trong mộ Lạc Dương, triệu tập người của Yêu tộc chúng ta phát đi tin tức này, nhất định có thể giành được trước Nhân tộc, tìm thấy kẻ của Linh tộc kia. Còn ta sẽ âm thầm đi theo Hoàng Lương lão nhân kia." Thiếu niên đều đều nói, giọng nói có chút trở lên lạnh lùng.

"Vâng, vãn bối tuân lệnh!" Thiếu phụ kính cẩn đáp.

Sau đó cô ta dùng một tay vẽ một cái phía trước người, lập tức một vạch trắng sáng trong suốt hiện ra.

Thân thình sáng lên và biến mất trong đó.

Còn người thiếu niên thì vẫn đứng tại chỗ cũ, trầm ngâm một lúc rồi trên người mới sáng lên một màu vàng, mang theo con bướm đi, thân hình từ từ chìm dần vào đất, cũng không còn nhìn thấy nữa.

Không lâu sau, tu sĩ Nhân tộc và người của Yêu tộc trong mộ Lạc Dương dường như đều nhận được mệnh lệnh, không ngại tất cả giá nào cũng phải tìm được người của Linh tộc đang ẩn nấp trong mộ Lạc Dương. Hơn nữa hai bên đều được nói rằng, sự trọng thưởng sẽ làm cho người ta vô cùng ngạc nhiên, trong đó bao gồm cả linh đơn mà có thể làm cho người ta bay rất nhanh, còn có vô số linh thạch trên trời, còn bình Thiên Tâm đơn của Hoàng Lương linh quân đương nhiên cũng là một trong những sự trọng thưởng.

Cả mộ Lạc Dương náo động cả lên, sự trọng thưởng như thế thì tất nhiên mọi người đều dốc sức tận tâm tìm kiếm người này.

Vốn người của hai tộc Nhân-Yêu gặp nhau, có lúc cảm thấy sự khác nhau về thực lực là không lớn lắm, với sự kiêng kị nhau thì còn có thể yên ổn mà đường ai nấy đi.

Nhưng hiện nay, với phần thưởng này, không khỏi làm cho hai tộc trở nên nóng nảy, tranh đấu quyết liệt!

Đối với tất cả điều này, một người lẻ loi như Hàn Lập lại không hề hay biết.

Hắn lúc này lại đang đối mặt với sự hiểm nguy đầu tiên từ khi bước vào mộ Lạc Dương này.

------oOo------

Chương 1296: Quái xà, thuỷ tiễn, ngân thủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhìn thấy con tiểu súc dài hơn ba mươi trượng, Hàn Lập hít sâu một hơi, có chút hơi hỗn loạn, nhưng trong phút chốc lại bình tĩnh lại

Nhưng hai mắt hoàn toàn không dám rời đối diện một khắc nào

Đầu của nó dường như thu nhỏ lại mấy lần, chỉ còn nhở như con báo gấm to bằng con mèo, tốc độ rất nhanh, quả thực làm người ta sợ hãi.

Cho dù hắn có thi triển ra La Yên Bộ thì vẫn kém con thú này một bậc.

Kết quả của cuộc đại chiến phía trước chính là chiếc áo dài màu xanh trên người bị con ác thú làm rách tả tơi, lộ ra chiến giáp bụi bẩn và cơ thể trăn trụi màu vàng nhạt.

Con thú này không chỉ tốc độ nhanh kinh người mà bốn móng vuốt lại càng sắc bén đến mức khó tin

Trên chiến giáp một vết dài hẹp không đồng nhất không cần phải nói, nhưng cơ thể rắn chắc như bây giờ của hắn do tu luyện mà có được cũng bị móng vuốt của con thú cào vào, lại còn bị rách ra chảy máu âm ỷ.

May mà Hàn Lập dưới sự trợ giúp của ngọc Thiên Thi, quả long cha, linh quả, linh dược mà mỗi thớ thịt trên người đều rất cứng cỏi như pháp bảo bình thường, khả năng hồi phục cũng làm cho người ta phải kinh ngạc. Một lát sau, những vết thương trên da thịt lập tức liền lại như ban đầu.

Nhưng cho dù có như vậy, Hàn Lập cũng cảm thấy buồn bực vô cùng.

Lúc trước đụng phải con báo không biết rõ là loại nào này thì nó đang nằm ngủ say trên một cành cây khô gần đó, xem ra có chút vô hại.

Hàn Lập lúc đó không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, cái tính trẻ con nổi lên, ngưỡng mộ mà nhảy lên cành cây khô, đưa tay ra muốn vuốt con thú mấy cái.

Nhưng hoàn toàn không nghĩ rằng, bỗng chốc làm con thú bừng tỉnh, dưới cơn nóng giận bộc phát lại lợi hại như vậy.

Nhảy lên về phía trước, chớp cái chỉ thấy như có mười mấy con báo cùng lúc bao vây không ngừng tấn công hắn.

Trong tình huống thần niệm không có cách nào phát ra thì Hàn Lập cho dù có một đôi linh nhật, thì trong hoàn cảnh không có cách nào tưới vào thì cũng chịu thiệt lớn.

Nhất thời, bị con thú ép lùi lại phía sau, vết thương trong phút chốc đã che kín người.

Rơi vào đường cùng, Hàn Lập chỉ có thể dùng La Yên bộ đến mức cực đại, đông thời dùng thần lực của cả cơ thể xoay cánh tay, cây thương dài trong tay biến thành ánh sáng màu đen.

Trong bóng cây thương tiếng gào thét vang lên, lúc này mới làm con thú cảm thấy kiêng nể, thế tấn công chậm lại.

Nhưng, với cái điệu điên cuồngnày, Hàn Lập cho dù thần lực kinh người cũng không thể duy trì mãi đượ

Vừa rồi chẳng qua là cây trường thương trong tay có hơi chậm một chút, nên đôi vuốt của con báo đã đâm vào thương phong, bay sượt qua cổ họng

Hàn Lập đương nhiên là bị doạ một trận kinh hãi, cây trường thương trong tay bỗng phát huy vượt xa bình thường, nhanh hơn so với trước ba phút, thân cây thương cũng chuyển nhanh sang, kề sát vào cánh tay đối phương mà qua

Con thú cũng sợ hãi mà nhảy lui ra vài trượng, sau đó trợn đoi mắt màu xanh lên, nhìn Hàn Lập một cách cực kì cảnh giác.

Cứ như vậy, Hàn Lập và con thú cầm cự được một lúc, thì hình thành

Đoán chừng gặp phải một quái vật sức lục vô cùng, đao thương không thể chạm vào, trong lòng con thú này cũng cảm thấy buồn rầu.

Lúc này Hàn Lập cầm cây thương để ngang trước người, nhân cơ hội này, hai con mắt cẩn thận dò xét con thú.

Một lúc sau, Hàn Lập khẽ thở một tiếng.

Ngoài cái thân hình hơi nhỏ một chút ra, thì rõ ràng nó là một con báo gấm, nào có gì khác thường. Theo như những tin tức mà hắn thu thập được ở thành Lạc Dương, thì làm gì có nhắc đến loại cổ thú nào lợi hại như vậy.

Còn yêu thú thì càng không thể.

Con thú nhỏ này rõ ràng là giống hắn, hoàn toàn dựa vào thể lực để tranh đấu, trên người không có vẻ yêu lực gì.

Có thể là một loài thú biến dị! Hàn Lập suy nghĩ một hồi lâu, chỉ có thể đưa ra một kết luận mà đến chính mình cũng thấy khó tin.

Con thú đối diện trải qua một thời gian dài đứng song song với Hàn Lập cuối cũng cũng không kiên nhẫn được nữa, ánh mắt hung tợn nhấp nháy, thân người hơi sấp xuống, liền xông lên tấn công lần nữa.

Hàn Lập chợt rùng mình, năm ngón tay nắm chặt cây thương, cũng đưa ra thế phòng thủ. Nhưng trên cánh tay khác thì chợt loé lên một ánh sáng trắng, một túi linh thú xuất hiện trong tay.

Trong cái túi đó đựng vô số con sâu cắn vàng.

Hàn Lập đã quyết định, chỉ cần con thú đó xong lên, thì sẽ lập tức lợi dụng linh giới mở chiếc túi ra.

Tuy hắn bây giờ pháp lực hoàn toàn không có, căn bản không có cách nào để triển khai pháp lực huy động lũ linh trùng

Nhưng dựa vào bản năng không có gì là không cắn của lũ trùng, đương nhiên sẽ có thể giải quyết được con thú này. Điều phiền toái nhất chính là khi thả chúng ra rồi lại phải bắt chúng lại, trong cái hoàn cảnh không thể dùng được thần niệm này thì sẽ rất phí sức.

Nhưng trước mắt Hàn Lập cũng không thể để ý nhiều như thế.

Con thú này gầm nhẹ lên một tiếng, thân hình nhoáng một cái bống nhiên một hoá hai, hai hoá bốn

Thoắt một cái cùng một lúc hơn bao mươi con thú xuất hiện trên cành cây đối diện, nhe nanh mua vuốt, chuẩn bị xông tới

Hàn Lập vô cùng kinh ngạc, mới biết vừa rồi con thú cũng đã dốc hết toàn lực, liền cầm chiếc túi linh thú ra trước mặt, chuẩn bị thả ra.

Trong cái thời khắc then chốt này, từ phía xa bỗng nhiên truyền lại một tiếng chim hót quái dị, hình như là quạ đen, nhưng lại sắc bén hơn nhiều.

Vừa nghe thấy tiếng này, hàng chục con thú đối diện ngẩn ra, hư ảnh bỗng nhiên biến mất, thoắt một cái chỉ còn lại một con thú.

Con thú này sau khi nhìn sâu vào mắt Hàn Lập, liền quay đầu, chạy như bay về phía rừng rậm.

Một lát thì không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Trong lòng Hàn Lập nhẹ đi nhiều, lại cất túi linh thú đi.

Tuy không biết xảy ra chuyện gì, nhưng Hàn Lập cũng không có thời gian đi tìm hiểu, giờ phải lập tức đi tìm một nơi để tìm hiểu một chút cảm ngộ vừa mới có.

Sự phát huy vượt xa bình thường lúc đang chiến đấu vừa nãy làm cho hắn như bắt được cái gì đó, nhưng có thể là một cơ hội tốt để phá vỡ trở ngại, Hàn Lập lật tay lại lấy từ trong chiếc vòng trữ vật ra một chiếc áo dài màu xanh, mặc lên người, cả người ánh lên một cái rồi đi về hướng ngược lại

Vì sợ cảm giác về linh quang vừa hiện lên sẽ biến mất, Hàn Lập đã không đi quá xa, mà một hơi chạy một hơn một trăm dặm, tìm đại một khe núi nhỏ nào đó, ở trên một vách đá đánh ra một hang động nhỏ.

Hắn lập tức vào trong, khoanh chân bắt đầu tĩnh toạ.

Lần giác ngộ này ước chừng khoảng ba ngày ba đêm

Khi Hàn Lập mở to mắt một lần nữa, sắc mặt lộ ra một chút thất vọng.

Lần giác ngộ này tuy có chút gặt hái, nhưng vẫn không đủ để phá vỡ chướng ngại.

Nhưng hắn cũng không quá đau buồn.

Lần này không thành công, nhưng cũng cho thấy trong lúc quyết đấu sinh tử quả sẽ có trợ giúp đột phá. Chỉ cần sau khi trải qua vài lần giác ngộ nữa, thì cuối cùng cũng có cơ hội để nước cũng chảy thành sông

Hàn Lập sau khi bình tâm trở lại liền chỉnh lí lại mọi thứ trên người và đi ra ngoài hang động.

Từ khi ra khỏi cửa động, hắn luôn có một chút suy tư, còn cảm thấy con thú đó là đối thú giỏi nhất của mình. Nếu như lại giao đấu mấy lần nữa, không chừng còn có thế giác ngộ thêm lần nữa.

Tuy biết điều đó là rất nguy hiểm, nhưng nó liên quan đến việc hồi phục pháp lực của mình, lại không tính toán gì nữa.

Hàn Lập thần sắc sáng tối bất định, cuối cùng cũng đưa ra được quyết định, lại mạo hiểm với con thú đấy một lần nữa.

Khi hắn vừa rời khỏi khe núi, liền chạy thẳng theo hướng mà con thú đã biến mất.

Nhưng làm cho Hàn Lập thất vọng vô cùng.

Hắn một hơi chạy khắp ngọn núi vài trăm dặm tìm một lượt mà cũng không phát hiện ra bóng của con thú đó.

Không còn cách nào khác, Hàn Lập đành phải tạm thời rời khỏi ngọn núi, đi tìm mục tiêu thích hợp với mình khác.

Hơn mười ngày sau, bên cạnh một hồ nước lớn, hơn mười người của Nhân tộc mặc trang phục kì dị bị một đám quái xà toàn thân màu đỏ, trên đầu có mào bao vây, đành phải liều mạng khua linh cụ trong tay để cản sự tấn công của quái xà.

Sự tấn công của đám quái xà đó không ngoài hai kiểu, một là miệng phun lên khói độc màu đỏ, hai là thân hình phi lên như nỏ bắn.

Khói độc thì còn đỡ, những người này đều có thuốc trị độc, một lúc sau sẽ không có chuyện gì.

Nhưng nếu bị những con quái xà kia trực tiếp cắn vào thì không còn cách nào để cứu chữa.

Những con quái xà này cơ thể không lớn, nhưng tốc độ bắn ra lại cực kì mạnh. Tuy uy lực của những linh cụ trong tay đám Nhân tộc không yếu, nhưng khi đâm vào người chúng thì cũng chỉ có thể làm cho chúng rơi xuống, chứ không có cách nào làm chúng trọng thương.

Cứ như vậy, sau khi những người ở Nhân tộc này qua một hồi phòng thủ, liền cảm thấy hai cánh tay càng lúc càng nặng, dần dần không có cách nào có thể khuơ lên được nữa.

Ngoài những con quái xà này ra, đằng sau đám rắn còn có một con quái xà rất lớn khác hẳn với đồng loại

Con rắn này hình như là xà vương của đám quái xà này, trước mắt thấy mình đang chiếm thế thượng phong, liền kêu lên mấy tiếng, đầy vẻ đắc ý.

Đúng lúc này gần dưới mặt hồ bống nhiên truyền đến một tiếng hồ cầm như sấm sét vang lên, không đợi những người này và đám quái xà khịp phản ứng, trên mặt hồ rộng lớn loé lên một ánh sáng màu bạc, vô số những mũi thuỷ tiễn óng ánh bắn ra, thoắt một cái đám người và rắn bên bờ hoàn toàn bị bao vây ở trong.

"A" đám người kêu lên kinh hãi, căn bản tránh cũng không thể tránh, chớp mắt tất cả đám người và rắn đều trở nên yên lặng, hoàn toàn bị xuyên thủng như một cái tổ ong, lần lượt ngã xuống những vũng máu.

Chỉ có con rắn lớn nhất ở phía đằng sau cơ linh khác thường, đột nhiên thân hình vươn ra một cái, cắt thành mười mấy trượng, khó khăn lắm mới tránh khỏi thuỷ tiễn xuyên thủng.

Nhưng không đợi cơ thể con rắn này rơi xuống đất, phía dưới đất bỗng nhiên thạch đồ bắt ra tung toé, một cánh tay lớn màu bạc vươn ra khỏi đất, một tay nắm chặt lấy con rắn.

Con xà lớn kinh hãi vô cùng, cái cổ như lò xo dài ra mấy thước, đầu con rắn quay lại, miệng há to, cắn vào cánh tay bạc.

"Bịch" một tiếng, cánh tay bạc không chút tổn hại, trong mắt con rắn xuất hiện một vẻ vô cùng đau đớn, miệng nó tuôn ra máu tươi.

Cánh tay bạc vô cùng cứng, ngược lại làm cho cả hàm răng sắc của con cự xà gãy xuống.

Con rắn đau đớn đinh nhả ra, nhưng đã quá muộn.

Một bàn tay bạc quỷ quái cũng hiện ra gần đó, túm chặt lấy đầu con cự xà, dùng mười đầu ngón tay hết sức vặt đầu con rắn xuống, con cự xà không có đầu liền phụt ra một cột máu dài mấy thước.

Cánh tay bạc buông ra, thi thể con cự xà rơi mạnh xuống đất.

Lúc này, tro bụi khắp trời cũng đã tan dần, tại chỗ cũ lại xuất hiện một nam nhân toàn thân là ánh sáng màu bạc, nhìn không rõ mặt, cùng lúc này, trên mặt hồ bên cạnh nước cuồn cuộn lên, đột nhiên xuất hiện một người nước óng ánh, lại khỗng có cách nào nhìn ra là nam hay nữ.

"Thuỷ Mị! Quả nhiên là người!" người màu bạc vừa nhìn thấy người nước, trong miệng bỗng truyền ra những tiếng nói chuyện như tiếng sét.

"Thế nào, Thiết Đao, ngươi đến đây không phải là để tìm bản tôn sao? Xích Diệt chắc cũng đến rồi, gọi hắn ra đây." Người nước cả người phát ra thuỷ quang, trả lời không chút tình cảm.

"Ha ha, không cần các hạ phải tiếp đón. Ta sẽ hiện hình."

Một kẻ lạ mặt đột nhiên xuất hiện, lập tức một người với ánh sáng màu đỏ nổi lên gần chỗ người màu bạc, thoắt cái biến thành người lửa cao gần nửa thước.

Toàn thân ngọn lửa cháy cuồn cuộn.

------oOo------

Chương 1297: Linh tộc viện quân

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nếu như không nhớ nhầm, ta và hai ngươi không có giao tình gì, bây giờ đột nhiên tìm ta, chắc là có liên quan đến tên phản nghịch nhỉ!" Thuỷ nhân không khách khí gì hỏi

"Không sai. Hai chúng ta đã phát hiện ra tung tích tên phản nghịch đó." Bóng người màu bạc oang oang nói, thân thể màu bạc loé sáng, cơ thể bống nhiên thu nhỏ lại, trong nháy mắt biến thành hình dáng nhỏ bằng với hoả nhân.

"Nếu đã biết rồi, thì tại sao không ra tay bắt giữ hắn, lẽ nào gặp phải vấn đề gì khó giải quyết sao." Thuỷ nhân vừa nghe thấy tìm được người cần tìm thì cho dù tính tình luôn nghiêm nghị, cũng không khỏi trào lên những vệt nước trên người

"Khi chúng ta đi, quả thực đã chậm hơn một bước. Tên phản đồ quả gian trá khác thường, vừa mới phát hiện điều không ổn, liền vượt lên trước, chạy vào trong cái cốc hỗn độn, lặn xuống dưới đầm Chích Quang trong cốc. Sự đáng sợ của đầm Chích Quang không cần tụi ta nói chắc ngươi cũng biết rồi. E rằng chỉ có cơ thể mang tính nước thần thông như Thuỷ Mị huynh mới có thể lặn xuống dưới, bắt hắn lên mới được." Hoả nhân cẩn trọng nói.

"Đầm Chích Quang? Làm sao mà lại để hắn chạy vào đó, nơi đó cho dù là ta cũng không nắm chắc là sẽ bình yên vào ra." Giọng nói của thuỷ nhân sắc bén lên, như có chút phẫn nộ.

"Chúng ta cũng không ngờ tới, vốn cũng có cơ hội ngăn tên phản nghịch đó, nhưng giữa đường lại gặp người của Yêu tộc ra tay ngăn cản, thậm chí còn có một tên yêu quái của Hắc Phượng tộc ra mặt." Bóng người màu bạc có vẻ buông bực trả lời

"Lại là Yêu tộc, làm sao chúng biết chuyện tên phản đồ?" Thuỷ nhân bất mãn nói.

"Việc này không rõ lắm, nhưng có lẽ là do bên Nhân tộc tiết lộ ra. Được rồi, chúng ta không có nhiều thời gian để nói chuyện, trận chiến của chúng ta với đám Yêu tộc rất nhanh sẽ truyền ra, có lẽ tu sĩ của nhân tộc cũng sẽ tìm kiếm tới đây. Bây giờ trong Hỗn Độn cốc chỉ có hai người là Thiên Anh và Hoàng Thạch coi chừng. Nếu như đến thêm vài người của hai tộc Nhân-Yêu, thì họ cũng không có cách nào bảo vệ được bao lâu." Hoả nhân thoi thúc nói.

"Sợ cái gì chứ! Ngay cả cơ thể thuỷ linh của ta còn không chắc là vào ra được đầm Chích Quang, thì những kẻ của tộc Nhân-Yêu làm sao có thể vào được." Thuỷ nhân ngược lại khôi phục được bình tĩnh.

"Không đúng. Nơi đó rốt cuộc cũng là địa bàn của hai tộc Nhân-Yêu, nếu như bị chúng không chế Hỗn Độn cốc thì chúng ta sẽ hết cách truy hồi được thần huyết." Hoả nhân lắc đầu lia lịa nói.

"Xem ra các người vẫn chưa biết, người của Khí Linh tộc mấy ngày nữa sẽ đuổi đến đây. Người dẫn đường chính là Húc Thiên, một trong bát đại huyền linh của Khí Linh tộc." Thuỷ nhân dùng giọng điệu kì quặc chậm rãi nói.

"Húc Thiên huyền linh!" Bóng người màu bạc và hoả nhân đồng thanh kêu lên một tiếng kinh ngạc.

"Không sai, bây giờ các người đã biết ý của ta rồi chứ. Chỉ cần đợi đến lúc người của Khí Linh tộc đến, thì tên phản nghịch kia sẽ hoàn toàn không có đường thoát. Chúng ta chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi mấy ngày là được rồi." Thuỷ Mị lãnh đạm nói.

"Nhưng cứ như vậy giọt thần huyết há chẳng phải là rơi vào tay Khí Linh tộc rồi sao?" Bóng người màu bạc có chút không cam lòng nói.

"Rơi vào trong tay Khí Linh tộc vẫn tốt hơn là rơi vào tay hai tộc Nhân-Yêu. Nếu không, vạn nhất bị phá giải bí mật của thần huyết,

thì Linh tộc chúng ta sẽ chịu tổn thất không nhỏ. Đáng tiếc thật, ngũ hành linh tộc chúng ta bây giờ có thể phái đi chỉ còn mấy người chúng ta, mấy huyền linh cấp cao đang phải đối kháng với đám người khác, cơ bản không có cách nào bứt ra để đến đây." Thuỷ Mỵ thở dài một tiếng.

Vừa nghe Thuỷ Mỵ nhắc đến *"đám người đó"*, linh quang trên người hoả nhân và bóng người màu bạc phát sáng, lúc ẩn lúc hiện, như là trong lòng đang có một cảm xúc mãnh liệt.

"Nếu như ta nhớ không nhầm, ngươi mới từ bên đó trở về không lâu. Tình hình bên đó rốt cuộc như thế nào rồi." Hoả nhân không kìm được, hỏi.

"Rất không tốt! Tuy ngay cả mấy thánh linh cấp đại nhân cũng đã ra tay rồi, nhưng bên Dạ Xoa tộc đã phái mấy vị Dạ Xoa vương. Chúng ta chỉ có thể miễn cưỡng chống lại đòn tấn công của chúng thôi. Đám Dạ Xoa tộc trời sinh đã thích hút lấy linh hồn của trời đất, không ít bản lĩnh cao cường của chúng ta đã bị chúng khống chế được, chúng mới chính là kẻ địch lớn nhất của Linh tộc chúng ta. Còn về bên hai tộc Nhân-Yêu, đánh chết chúng không phải là chuyện khó, nhưng tốt nhất là không nên gây ra những chuyện quá lớn. Nếu không một ngày nào đó cả hai bên đều có địch, thì tộc chúng ta quả thật sẽ không ổn. Linh tộc chúng ta vốn trong linh giới chư tộc thuộc vào loại tộc nhỏ yếu nhất." Thuỷ nhân trầm xuống, nói có chút bất đắc dĩ.

Hoả nhân và bóng người màu bạc nghe thấy lời này, cũng nhất thời không biết nói gì, hiển nhiên tâm trạng cũng trùng xuống.

Cùng lúc đó, trên một ngọn đồi chọc, thiếu phụ mặc y phục trong cung đang đứng giữa vô số đám biến hình yêu tu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cổng vào của sơn cốc màu xám tro, sắc mặt trầm xuống khác thường.

"Sao rồi, còn chưa liên hệ được với Hoàn tiền bối ư?" Thiếu phụ đầu cũng không quay lại hỏi.

"Đã mấy lần phái người tinh thông độn thuật đi báo tin rồi, nhất định có thể tìm thấy Hoàn tiền bối." Một vị đại hán với gương mặt

xám ngắt, giọng thô thô trả lời.

"Như vậy là tốt nhất. các người canh gác cẩn thận cửa cốc cho ta, không được để người của Linh tộc chạy mất. Chỉ cần Hoàn tiền bối đến, nhất định có thể giết chết hai người của Linh tộc. Đến lúc đó, bản cung cũng sẽ có trọng thưởng." Thiếu phụ nói đầy hứa hẹn.

Mấy tên yêu tu nghe vậy mừng rỡ vô cùng, vui vẻ tuân mệnh.

Hắc Phượng tộc là một trong thất đại vương tộc của Yêu tộc, ra tay tất nhiên là sẽ không vừa, đám yêu tu này trong một thời gian ngắn mà sĩ khí đã dâng trào.

Trên thảo nguyên xanh ngắt, mười mấy tên tu sĩ bay nhanh cách mặt đất khoảng hơn mười trượng.

Mấy người Hoàng Lương linh quân, thành chủ của thành Lạc Nhậtbất ngờ đều ở trong cái tán đó. Những người khác cũng đều tu sĩ của Nguyên Anh kì Kết Đan.

Thực lực không thể nói là không mạnh.

"Lam huynh, huynh chắc chắn đám Linh tộc đều đang ở trong Hỗn Độn cốc?" Đại hán họ cận hỏi Lam thành chủ.

"Tuyệt đối không sai, tin tức của ta không phải truyền đến chỉ bới một hai người, có rất nhiều người đều nhìn thấy cảnh đó. Chỉ là lúc đó Linh tộc và giới cấp cao yêu tu của Yêu tộc đang đánh nhau dữ dội. chúng tự biết không địch lại, nên chỉ có thể nhìn mà thôi. Hỗn Độn cốc cách chõ chúng ta không phải là xa lắm, nội trong mấy ngày đã có thể đuổi đến." Lam thành chủ có chút hưng phấn nói.

"Hỗn Độn cốc, nơi đó có thể có chút tà môn, không ít người vào trong đó mà mất tích không rõ tại sao. Còn có người nói đã từng phát hiện bóng người khổng lồ cổ đại ở đó." Đại hán hộ Cận không chút nhíu mày chen lời vào.

"Tin đó ta cũng từng nghe thấy, thậm chí còn đích thân đến tra xét

cốc. Bên trong làm gì có người khổng lồ nào, rõ ràng là tin đồn bậy mà thôi. Còn về tu sĩ và luyện thể sĩ mất tích cũng phần lớn là tồn tại ở giới thấp và trung. Trong Hỗn Độn cốc có những nơi rất nguy hiểm, họ lạc và mất tích trong đó cũng không có gì là kì lạ. nhưng đầm Chích Quang trong Hỗn Độn cốc là một nơi có chút thần bí, ta vẫn chưa từng mạo hiểm vào đó." Lam thành chủ nghiêm giọng nói.

"Đừng nói là trong cốc phải chăng có người không lồ, mà cho dù là có, thì Hoàng Lương tiền bối yểm trợ thì cũng không có gì đáng sợ cả." Đầu Đà nhìn Hoàng Lương linh quân nói nịnh hót một câu.

"Ha ha, cái này cũng không nói chắc được, nghe nói người trong tộc khổng lồ có khả năng thần thông nhấc núi ném mặt trời. Ta một tu sĩ luyện hư kì, nào dám chắc chắn như vậy. Nhưng trong cốc chắc không thể có người khổng lồ tồn tại. Người thượng cổ đều có trí tuệ thấp, hơn nữa bản tính hung bạo, lại có tính lãnh thổ rất mạnh. Nếu thật sự có người khổng lồ thì chúng đã sớm xông vào thành Lạc Nhậtgiết sạch người rồi, ngay cả cổ thú cũng không dám dừng lại ở đất này, vậy Lạc Nhật chi mộlàm sao lại có thể yên tĩnh suốt như thế." Hoàng Lương cười nhạt nói.

Lam thành chủ và mấy người nghe xong chỉ có thể liên tục gật đầu.

Tiếp đó, những người này không bàn luận gì nữa, đi thẳng đến hướng Hỗn Độn cốc.

Không lâu sau, họ vẽ một số chấm nhỏ, biến mất ở cuối thảo nguyên.

Nhưng qua một thời gian một nén nhan, dưới thảm cỏ một màu sáng trắng loé lên, một đám người từ mặt đất chui lên.

Chính là thiếu niên thanh tú của Yêu tộc.

Hắn nhìn theo hướng mà Hoàng Lương linh quân biến mất, khoé miệng lộ ra một cái cười khẩy, con bướm huyễn nhiễm vẫn luôn đậu trên bả vai hắn, hai cánh nhẹ nhàng vỗ

Thiếu niên nhăn hai mắt vào nhìn một lúc lâu, bả vai có chút lấp lánh, rồi lại một lần nữa lặn sâu vào trong đất.

***

Hàn Lập hét to một tiếng, đối diện huyết quang xuất hiện, một con sói mang đôi cánh bay vụt qua, làm lạnh thấu cả tim.

Cũng vào lúc đó, trên không trung một tiếng vỡ to vang lên, hàng chục lưỡi gió dày đặc bay xuống bao vây người, trên không trung còn có bảy tám con phi lang và yêu thú.

Hàn Lập lúc này đối với những phong đao đó coi như không thấy, mà ngược lại đầu cuối của trường thương ánh sáng tinh thạch phát ra, trực tiếp hoá thành một cái mũi nhọn phi lên trên

Với thần lực bây giờ của Hàn Lập, hơn nữa đồng thời khởi động khoá năng pháp khí của linh cự.

Trường thương dường như phát ra tia chớp, bông chốc xuyên quan thân một con phi lang.

Cùng lúc đó Hàn Lập ở phía dưới lại hướng cây thương về phía xa, lập tức trường thương quay đầu, lại bắn vào một con phi lang.

Con phi lang đó kinh hãi vô cùng, liền liên tiếp phun ra lưỡi dao, nhưng hoàn toàn không thể ngăn được mũi trường thương, sau một tiếng kêu thảm thiết, cả người cũng bị xuyên qua, rơi xuống đất.

Lúc này, lưỡi đao trên không trung rơi xuống dày đặc đâm vào người Hàn Lập.

Nhưng Hàn Lập không thèm chớp mắt, chỉ có ánh sáng màu vàng trên người phát ra, làm những lưỡi phong đó bị ấn cứng xuống.

Kết quả là ngoài chiếc áo vừa thay chưa lâu lúc trước biến thành trăm mảnh nghìn mảnh ra thì Hàn Lập ngay cả một sợi lông cũng không bị tổn hại.

Tiếp theo đó, Hàn Lập khuơ trường thương trên không trung, một hơi diệt sạch mấy con phi lang còn lại.

Cuối cùng đưa tay ra chiêu, trường thương kêu lên một tiếng rồi rơi trở lại tay

Hàn Lập cúi đầu nhìn đầu cuối trường thương, phaít hiện mấy viên thạch linh màu xanh đã bị nhạt màu.

Hắn thở dài một hơi, lắc lắc đầu, một tay vỗ vỗ ở thân cây thương.

"Bộp bộp" mấy tiếng, tinh thạch bị rung đều rụng ra rơi xuống đất

Hàn Lập nhìn cũng không nhìn mấy viên tinh thạch đã chỉ còn lại một chút linh khí, mà thò tay vào trong cái vòng trữ đồ, lấy ra vài viên linh thạch màu xanh, lại lắp lên thân cây thương, rồi mới thu thương lại.

Sau đó hắn lướt mắt nhìn vào mấy thi thể của phi lang, rồi bỗng nhiên đi về phía một cây đại thụ.

Ở đó mọc lên một cây linh chi lạ thường cao vài tấc, ánh sáng màu vàng lấp lánh, bên ngoài thân bị một lớp nhũ linh bao phủ, toả ra một mùi thơm mê người.

------oOo------

Chương 1298: Tạm biệt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không hổ là linh giới, *"Thái ất ngân tinh chi"* ở nhân giới chỉ có trong lời đồn, không ngờ lại có thật trên đời.

Nghe nói ăn thứ này, bên ngoài cơ thể sẽ mọc ra một lớp ngân tinh vảy, chống được đao thương nước lửa. Chẳng trách tại sao lũ yêu thú này lại liều mạng như vậy. Nhưng luận lực phòng ngự, vật ấy so với kim cương quyết, vẫn kém xa lắc. Với ta mà nói chỉ có tí chút trợ giúp! Tuy nhiên nếu đem bán cho những tên luyện thể sĩ trung đẳng, chắc chắn rất được hoan nghênh.*"Hàn Lập lẩm bẩm vài tiếng, lòng bàn tay vừa lật chuyển, liền hiện ra một chiếc xẻng nhỏ bằng ngọc xanh to cỡ bàn tay.*

Hắn khẽ khom người, đào thái ất ngân tinh chi từ dưới đất lên, sau khi ngắm nghía một hồi, lấy ra một chiếc hộp ngọc, cất linh chi vào.

Những vật liệu giống như thứ linh dược trong truyền thuyết sớm đã tuyệt diệt ở nhân giới này, từ sau khi Hàn Lập tiến vào Lạc Nhật Chi Mộ đã thu thâpj được không ít.

Nhưng đáng tiếc với tầm mắt hiện tại của Hàn Lập, trừ ra một số loại còn lại đều giống như Thái ất ngân tinh chi, không có tác dụng gì mấy.

Ngẫm lại đó cũng là chuyện rất bình thường, những thứ mà có ích đối với tu sĩ kì hóa thần, đoán chừng cũng không tới phiên những tồn tại bình thường của hai tộc Nhân Yêu tham gia tìm kiếm. Về phần mấy loại riêng biệt của Lạc Nhật Chi Mộ thì số lượng vô cùng ít ỏi, sinh trưởng ở nơi cực kì bí mật, tìm kiếm nhất định phải như mò kim đáy bể. Mà Lạc Nhật Chi Mộ lúc bình thường, có rất ít những tồn tại ở cấp độ hóa thần xuất hiện, thông thường cao nhất cũng chỉ là yêu thú bát cấp biến hình của Yêu tộc và nguyên anh tu sĩ của Nhân tộc.

Nếu như ra ngoài tam cảnh thất yêu, trong thế giới man hoang đích thực vô biên vô hạn đó mới có vô số các loại thiên tài địa bảo. Chủng loại nhiều đến nỗi đủ khiến bất cứ ai cũng không thể phân biệt được một phần vạn trong số đó. Thậm chí có loại nghịch thiên cấp linh dược có thể làm cho người phàm sinh ra thiên địa linh căn, tu sĩ cấp thấp có thể tăng cấp trong một đêm.

Linh dược tuy khiến cho ai ai cũng thèm muốn đỏ mắt, nhưng nếu đạo hạnh vẫn chưa đến cấp nguyên anh, tốt nhất là nên ngoan ngoãn ở lại trong lãnh địa của hai tộc Nhân Yêu.

Bởi vì trong thế giới man hoang, những tồn tại có thực lực tương đương với Hóa Thần luyện hư, chỗ nào cũng có, những thiên tai không thể ngờ trước càng khiếp cho người ta khiếp sợ.

Tiến đến cấp nguyên anh chỉ là nói bạn đã có năng lực sinh tồn cơ bản ở trong thế giới nam hoang, còn về có thể tìm được linh dược vừa ý hay không, vẫn phải xem cơ duyên cùng bản lĩnh của mỗi người.

Tuy nhiên một khi đã tiến tới cấp nguyên anh, tiến độ tu luyện sẽ trở nên vô cùng chậm chạp.

Nếu như không đi ra thế giới bên ngoài tìm kiếm một số thứ hữu dụng với bản thân, hơn phân nửa sẽ dừng lại ở cảnh giới đó không tiến thêm được nữa. Cuối cùng không phải chết già thì là sẽ rất nhanh chết thảm dưới thiên kiếp nối tiếp nhau.

Cho nên hàng năm có một số lượng lớn tồn tại cấp cao của hai tộc Nhân Yêu rời khỏi tam cảnh thất địa, tiến vào thế giới man hoang. Bất luận bọn họ có thể tìm được thứ mình muốn hay không, nhưng trong đó số có thể quay trở về chỉ còn không tới một phần ba lúc ra đi.

Tổn thất không thể nói không thê thảm! Điều này làm cho tầng lớp cao của hai tộc Nhân Yêu rất bối rối. Nhưng để duy trì số lượng tồn tại thượng đẳng trong tộc, họ lại không thể không cho phép việc này diễn ra.

Hàn Lập cũng biết một vài chuyện liên quan, hắn vô cùng hiếu kì và có hứng thú đối với cổ giới hoang dã đó. Nếu không phải hắn hiện giờ đã mất hết pháp lực, nói không chừng đã có ý định ra ngoài một chuyến.

Lúc này Hàn Lập vươn vai, đang định rời khỏi.

Thì đúng vào lúc đó, từ bụi cỏ bên cạnh phát ra một tiếng động nhỏ, đột nhiên một luồng ánh sáng vàng chợt lóe, ở một chỗ cách hơn mười trượng xuất hiện một cái bóng nhỏ bé.

"Giảo!"

Hàn Lập trước hoảng sợ, nhưng vừa nhìn rõ hình dáng của cái bóng vàng thì tỏ ra rất vui mừng. Đó chính là con tiểu thú đã từng mang lại cho hắn cơ hội ngộ đạo! Con thú này không biết vì lẽ gì mà xuất hiện tại đây, hơn nữa thần sắc hoang mang, da lông dơ bẩn, bộ dạng vô cùng thảm hại tả tơi.

Hàn Lập sau khi vui mừng, trong lòng không khỏi nghi hoặc, tiểu thú nhìn thấy Hàn Lập, có vẻ cũng nhận ra hắn, nên cũng ngẩn ra.

Nhưng lập tức con thú cử động thân mình, quay ngoắt hướng về một phía khác mà đi như tên bắn, căn bản không có ý định để ý nhiều tới Hàn Lập.

Hàn Lập khó khăn lắm mới gặp được tiểu thú, sao có thể để nó đi dễ dàng như thế, không lưỡng lự tay áo rung lên một cái. Lập tức một sợi dây bạc bay vụt ra giống như một con rắn bạc hướng tới muốn quấn lấy người con thú. Tiểu thú thấy vậy, trong lòng rất giận dữ, nhưng trong thế cùng đường, thân hình chỉ có thể lắc nhẹ trên không trung, bỗng nhiên hóa thành một mảnh hư ảnh, khiến cho rắn bạc chộp hụt vào không khí.

Như thế, thân hình tiểu thú cũng không tránh được ngừng lại một chút, mà cái này đã làm trì hoãn thời gian, đột nhiên trên không trung sáng lòa, một thanh kiếm từ hư không bắn ra, nhoáng một cái hóa ra một chiếc cầu vồng trắng, bỗng chốc xuất hiện trước mặt tiểu thú muốn tháo chạy.

Ánh sáng trắng phóng ra, thanh kiếm bỗng nhiên hóa thành một người tí hon cỡ vài tấc mặc áo bào trắng, sắc mặt tái nhợt dị thường. Nhìn không ra nam hay nữ, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào tiểu thú không nói.

Kể cũng lạ, tiểu thú vừa nhìn thấy người tí hon này, lập tức uốn người, tứ chi chạm đất. Đồng thời thân trước bò trên mặt đất, lông trên lưng đều dựng đứng, bộ dạng như gặp phải kẻ địch.

"Linh cung!"

Hàn Lập vừa thấy người tí hon, thì kêu thất thanh. Lập tức không chút nghĩ ngợi, bỗng nhiên thân hình cử động, biến thành một đạo hư ảnh, bắn ngược về phía sau ra.

Những kẻ địch có liên quan đến Nhân tộc, Hàn Lập ở linh giới mười năm đã tìm hiểu rất rõ ràng.

Linh tộc có thể hóa thành hình người, đích thực là đẳng cấp của linh tướng trong linh tộc, luận thực lực đủ để tranh cao thấp với tu sĩ hóa thần trong Nhân tộc.

Hàn Lập nếu như vẫn còn pháp lực, nói không chừng còn có thể tâm tư yên lặng theo dõi, nhưng với tình hình hiện giờ, tất nhiên không chút do dự có thể chạy bao xa thì chạy.

Hành động của Hàn Lập khiến người tí hon chuyển ánh mắt trong chốc lát.

Đồng thời thần niệm khẽ quét qua.

Sau khi phát hiện ra đó là một tên luyện thể sĩ của Nhân tộc, mũi người tí hon hừ ra một tiếng khinh thường, năm ngón tay vừa xòe ra, hướng về phía Hàn Lập tùy ý búng mấy cái.

*Sau mấy tiếng "*phốc phốc*" năm sợi tơ mỏng bắn ra, và nhoáng một cái đã không thấy đâu.*

"Kiếm tơ"

Hàn Lập nhận ra những sợi tơ mỏng là vật gì, trong lòng vô cùng run sợ, một tay nắm ra sau, cây trường thương đen đã cầm trên tay.

Hắn hét lớn một tiếng, toàn bộ sức lực dồn vào cây thương, đột ngột chĩa thương về phía trước.

Trong tiếng rít, một đám hắc mang tách ra, chặn trước mặt Hàn Lập.

Cơ hồ cùng một thời gian. Năm đạo kiếm khí quái dị xuất hiện ở trước người Hàn Lập, vừa đúng lúc đụng vào bên trong hắc mang.

Nhìn thấy đám hắc mang vô cùng cương mãnh kia vừa đụng kiếm tơ thì liền tách vỡ từng tiếng. Trong chớp động, thanh trường thương như được nặn bằng bùn vỡ vụn ta từng khúc.

Trong nháy mắt chỉ còn lại một nửa! Năm đạo kiếm tơ thuận thế nhắm thẳng vào người Hàn Lập. Hàn Lập thấy không ổn, một tay vừa động nửa chiếc cán thương biến thành một luồng sáng bắn ra, đông thời miệng hét lên một tiếng, chiến giáp đang mặc trên người sáng lên hóa ra một đám mây mù hướng về phía kiếm tơ.

Sau đó hắn nắm chặt hai nắm tay, cả người tỏa ra ánh sáng chói mắt, tầng thứ bảy Kim Cương quyết nháy mắt được vận tới mức cực hạn.

"Vù vù" Hai tiếng xé gió truyền đến, Hàn Lập hai cánh tay hơi mơ hồ, hai nắm tay bất ngờ đánh mạnh ra, dường như xé rách không gian. Hai đợt quyền phong màu vàng điên cuồng gào thét chen nhau mà ra.

Nửa thanh trường thương vừa tiếp xúc với tơ mỏng, liền lóe sáng một cái rồi biến thành mười mấy đoạn.

Tơ mỏng chém vào trong mây mù.

Hai đạo quyền phong màu vàng cũng đồng thời từ phía sau chìm vào trong đám mây không thấy đâu nữa.

Lập tức có tiếng nổ từ trong đám mây như tiếng kim loại chà sát, mây mù chớp mắt biến to lên, nhất thời bao trọn được năm đạo kiếm tơ.

Còn Hàn Lập nhân cơ hội này lắc mình vài cái, trong chớp mắt đã trốn xa hơn hai mươi mấy trượng, cuối cùng nhảy ra sau, một lát đã lẫn vào trong cây cối không thấy bóng dáng đâu nữa.

Một lát, mây tách ra thành từng mảnh áo giáp, tung ra bốn phía.

Năm đạo kiếm tơ lúc này mới lóe sáng mà lộ ra ngoài.

Người tí hon ở giữa không trung thấy tình hình đó, liền ngẩn ra. Tiểu thú ở đối diện con ngươi đảo một vòng, đột nhiên thân mình trở nên mờ ảo, chớp mắt hóa thành mười con, đồng thời hướng ra bốn phương tám hướng mà chạy.

Người tí hon nhất thời không thể để ý đến Hàn Lập, giận dữ hét lớn một tiếng, bay lượn vài vòng trên không trung, vô số đạo kiếm khí phóng ra, dày đặc phóng về bốn phía. Trong thời gian ngắn kiếm khí lạnh ngắt giăng khắp nơi trên không trung, thanh thế kinh người.

Kết quả trừ một bóng thú uốn người tránh khỏi kiếm khí, còn lại đều bị kiếm khí chém phá.

Người tí hon có vẻ muốn bắt sống tiểu thú, tay nhấc lên một chút, toàn bộ kiếm khí lập tức tan biến. Còn bản thân hắn thì cười nhạt một tiếng, tung người lên hòa thành một đạo cầu vồng màu bạc hướng về phía tiểu thú. Tiểu thú hình như đã từng bị thua thiệt trước người này, căn bản không dám quay đầu ứng chiến, hóa thành một cái bóng vàng mà chạy.

Tốc độ nhanh hơn Hàn Lập gấp bội.

Người tí hon trong tình thế bắt buộc sau khi biến thành một thanh kiếm nhỏ tức tốc đuổi theo sau.

Lập tức một thú một kiếm chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng.

Không biết qua bao lâu sau, đằng sau một cây to gần đó, nhoáng lên một bóng người, Hàn Lập đột ngột xuất hiện ở đó.

Hóa ra La Yên Bộ của Hàn Lập tuy rằng rất quỷ dị nhưng tốc đọ căn bản không thể thoát khỏi sự truy sát của người linh tộc kia, hắn đành mạo hiểm sử dụng thuật che mắt của Nhân tộc, mạo hiểm nấp ở gần đó.

Cược rằng con tiểu thú đó nhất định sẽ nhân cơ hội chạy trốn, còn người linh tộc kia nhất định sẽ không rảnh bận tâm tới mình nữa, mà quay ra truy đuổi.

Đương nhiên nếu dự tính có sai, đối phương kia tiếp tục truy sát mình thì mỗi tay hắn cũng đã cầm chắc một viên Diệt Tiên châu, tất nhiên sẽ không khách khí cho đối phương một đòn.

Thấy tất cả thật sự đã bị hắn đoán trúng, người linh tộc đó đến là vì tiểu thú, hoàn toàn không bận lòng lắm tới một luyện thể sĩ nhỏ bé như hắn.

Hàn Lập nhìn theo hướng thanh kiếm nhỏ bay đi, sắc mặt âm trầm như nước, đông thời đối với việc nơi này đột nhiên lại xuất hiện một người của linh tộc ở cấp linh tướng trong lòng cảm thấy chút bất an.

Lẽ nào có chuyện gì lớn sắp xảy ra mà bản thân hoàn toàn không biết.

Trong lòng hắn không khỏi có chút thấp thỏm.

------oOo------

Chương 1299: Phệ viêm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi Hàn Lập chớp lên mấy cái, lại quay trở về vị trí hai tay giao nhau, lướt nhìn những mảnh linh cụ vỡ nát dưới đất, trong lòng không khỏi cảm thấy đáng tiếc.

Khi luyện chế hai đồ vật này, hắn đã dùng rất nhiều tâm sức, nếu không phải gặp phải người của linh tộc cấp linh tướng, thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị huỷ.

Nhưng luyện chế linh cụ là dùng để cứu mạng mình, hắn cũng không hối hận.

Hàn Lập không dám lưu lại ở đây lâu, lúc này định đi theo hướng ngược lại của tiểu thú và tiểu Kiếm

Nhưng không đợi hắn khô chân, trên không trung cách đầu hơn mười trượng, truyền đến giọng của một người đàn ông *"Không tồi, không tồi! Trong phút chốc đã có thể thoát được, xem ra ngươi cũng không phải là luyện hưu sĩ tầm thường. Có vẻ như có chút lai lịch.*

Hàn Lập vừa nghe thấy lời này, khuôn mặt liền hơi hạ xuống, có chút trắng bệch, thân hình lập tức bất động.

Cùng lúc đó, vô số linh quang trong không trung lấp lánh, bỗng hiện ba người nhỏ bé cao khoảng mấy tấc.

Một trong số đó mặc trường bào màu đen, hai mắt lanh lợi khác thường, nhìn như vỗ tay cười lớn.

Nhưng hai con mắt nhìn hướng về Diệp Thu lại lạnh lùng vô cùng.

Dưới chân hắn còn dẫm lên một đám mây mù màu máu

Hai người bên cạnh, một người toàn thân cường tráng hồng quang lấp lánh, một người thiếu nữ dung nhan lạnh như băng, bao quanh người là một tầng sương lạnh

Thế nhưng lại là ba tên người linh tộc

Hàn Lập hít sâu một cái, nén cái sự sợ hãi trong lòng lại, mười đầu ngón tay với hai viên diệt tiên châu đang chuẩn bị nắm thật chặt, thì lúc này lại buông lỏng ra một chút.

Một đấu với ba, cho dù có dùng đến diệt tiên châu cũng tuyệt đối không thể cùng lúc đánh thương được ba tên. Mà ba tên này sau khi hiện thân lại không lập tức ra tay, xem ra hắn vẫn còn có chút cơ hội sống, vậy cũng không cần phải chủ động ra tay liều mạng.

Hàn Lập khuôn mặt bình tĩnh lại, không nói lời nào nhìn về ba kẻ trên không trung.

"Húc thiên đại nhân, là người này sao. Người này là luyện thể sĩ cấp cao chắc phải biết tất cả vị trí của Hỗn Độn cốc này, hơn nữa trên người không có pháp lực, chính là đối tượng thích hợp nhất để ra tay." *Tên có vẻ cường tráng với ánh hồng quang cẩn thận thăm dò ánh mắt của Hàn Lập, đột nhiên quay đầu cung kính nói với tên đang dẫm lên đám mây màu máu.*

"Ừ, vậy chính là hắn." *người đàn ông trên đám mây màu máu với khuôn mặt bình thường, nhẹ nhàng gật đầu*

Tên cường tráng vừa thấy người đàn ông đồng ý, trong lòng vui mừng, lúc này nhe răng nanh nhìn hướng về Hàn Lập cười, thân hình cuộn lại, bỗng biến thành một con thuồng luồng lửa lớn, phi thẳng xuống phía dưới.

Hàn Lập trong lòng kinh sợ, lẽ nào dự liệu không sai, đối phương muốn giết mình.

Ý nghĩ đó loé lên, hắn đương nhiên là sẽ không khoanh tay chịu chết, lúc này trong lòng bằng phẳng, trên cơ thể ánh sáng màu vàng nhấp nháy liên tục, vận chuyển Kim Cương quyết khắp toàn thân.

Cùng lúc đó hai tay hắn chỉ cần động một cái thì hai viên diệt tiên châu sẽ bất chấp tất cả mà bắn ra.

Đúng lúc này, người đàn ông trên đám mây màu máu vừa nhìn thấy Hàn Lập muốn động thủ, khoé miệng có chút động đậy, giơ hai ngón tay lên, từ từ hướng vào Hàn Lập cười

Trên đầu một tiếng "hì hì" *vang lên, Hàn Lập chợt cảm thấy không khí xung quanh như ngạt lại, tiếp theo đó có một sức mạnh cực lớn vô hình bỗng đến sát người, muốn áp hắn sát xuống đất.*

Hàn Lập thầm kêu lên một tiếng "Không ổn rồi"*, dưới cái sức mạnh cực lớn như vậy, ném ra diệt tiên châu thì e rằng ngay cả bản thân mình cũng sẽ bị cuốn vào trong uy năng của nó.*

Rơi vào bước đường cùng, hắn vội vàng luyện công pháp Kim Cương, thần lực bên trong cơ thể bộc phát ra ngoài, lại cứng chắc đỡ được lực cực đại lên.

Nhưng sức mạnh này quả thật là quá lớn. Với sức lực kinh người của hắn, tuy chưa thể bị áp xuống đất, nhưng "Đùng" *một tiếng, Hàn Lập lại như một cọc gỗ, bị sa vào mặt đất non nửa người, bùn đất tới tận đùi.*

Đồng tời Hàn lập cũng cảm thấy toàn thân tê dại, lại không có cách nào nhúc nhích

"Ý"

Người đàn ông trên đám mây màu máu vừa nhìn thấy cảnh tượng đấy lại thấy hơi nao nao, như cảm thấy có chút ngoài ý muốn đối với thần lực của Hàn Lập

Hàn Lập cũgn vừa sợ vừa giận, đối phương chỉ chỉ ngón tay, lại có thể có uy lực lớn như thế, đây tuyệt đối không phải là đối thủ mà hoá thần cấp có thể có.

Chẳng lẽ huyền linh cấp trong Linh tộc là có thật?

Ánh sáng màu đỏ loé lên, con thuồng luồng lửa đã đến phía trước của Hàn Lập, nhân lúc hắn đang mở mắt trừng trừng mà không có cách nào nhúc nhích, liền xông tới, thoắt một cái chui vào đầu Hàn Lập mất dạng.

Hàn Lập kêu lên một tiếng kinh hãi, gương mặt vặn vẹo, dường như đau khổ khác thường. Nhìn thấy cảnh này, người đàn ông trên đám mây lại mỉm cười, đưa ngón tay ra từ từ buông xuống. Sức mạnh cực lớn trên người Hàn Lập đột nhiên biến mất, thân hình phía dưới rung mạnh, thoắt một cái nhảy lên trên mặt đất.

Nhưng trên người hắn là kim quang chói mắt, hai tay nắm chặt, xông lên như hoá trận gió điên vào rừng cây gần đó, rồi nhắm ngay vào mấy cây đại thụ che trời liên tiếp vung quyền đánh không thôi.

Những nơi mà hắn đi qua thì tất cả các cây đại thụ đều lần lượt bị một quyền chặt thành hai trong tiếng kêu ầm oàng.

Tiếng động kinh người khác thường! Khai bắt đầu, người đàn ông trên mây vẫn chỉ mỉm cười không nói, nhưng sau thời gian một bữa cơm mà Hàn Lập liên tiếp cuồng đánh, dường như không lúc nào ngừng, điệu cười trên khoé miệng người đàn ông này không nén nổi phải thu lại, trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên nghi ngờ.

"Húc Thiên đại nhân! Phệ viêm hắn sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" *Thiếu nữ bên cạnh cũng có chút lo âu.*

"Tốt nhất là không có chuyện gì, cơ thể của Phệ Viêm vốn là một viên phệ hoả châu, chiếm đoạt thần niệm của một luyện hưu sĩ là một chuyện dễ dàng, hơn nữa hơi thở của bản thân viêm châu lại không nhỏ." *Người đàn ông trên đám mây suy nghĩ cân nhắc, lắc lắc đầu.*

Nghe thấy những lời nói này của người đàn ông, thiếu nữ linh tộc liền yên tâm…tiếng ùng oàng bên trong rừng cây đã dừng lại! Trên mặt thiếu nữ lộ vẻ vui mừng, còn người đàn ông theo bản năng lại híp hai mắt lại.

Một lát sau, Hàn Lập đi ra từ trong rừng cây.

Hắn lúc này không chút cảm xúc, hai mắt có chút dại đi.

″Phệ viễm, ngươi cảm thấy thế nào?″ *Người đàn ông trừng mắt nhìn Hàn Lập một lát, mới chợt hỏi một câu.*

″Không tồi. Cơ thể thần kì của người ở tộc này dùng thật tố, chỉ là tinh thần và ý thức của đối phương có lớn hơn một chút so với người bình thường, cho nên phải mất chút sức lực.″ ″Hàn Lập" vặn một chút cái cổ, trong mồm phát ra giọng nói vốn có của tên dáng vẻ cường tráng thuộc linh tộc.

------oOo------

Chương 1300: Tam tộc tề tụ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một luồng yêu khí kinh người nổi lên, tất nhiên là đang xông vào cửa Hỗn Độn cốc, nó làm cho những tên thuộc Nhân tộc đang mai phục chờ Hàn Lập đều cảm thấy tim đập loạn lên.

Có một số tu sĩ sớm đã theo dõi nơi này cách đây không lâu, mới tận mắt nhìn thấy hai tên Linh tộc ở trong cốc, đã giết một số tên của Yêu tộc, thậm chí còn thích sát vô số những hoá hình cấp cao của yêu tu, thực lực vẫn là cao hơn rất nhiều so với Yêu tộc

Bây giờ Yêu tộc đột nhiên bày ra thế tấn công mạnh, lẽ nào đã có sự thay đổi lớn?

Chính là lúc nơi Nhân tộc đang ẩn trốn, mọi người trong lòng đều kinh ngạc, thì phía Hỗn Độn cốc đột nhiên truyền đến một tiếng ầm ầm cực lớn, tiếp theo đó đất vàng phía cửa cốc bắn lên tung toé, trên địa thánh và không trung cao vút đồng thời nổi lên một đống thứ.

Trên không trung toàn là những con mộc điểu màu xanh rất dài, mà dưới đất lại là người khổng lồ cao tới sáu bẩy trượng, tất cả đều trào lên.

Những hình nộm mộc điểu ngoài màu xanh ra, thì mỗi con đều rất sống động như thật, cơ thể uyển chuyển, nhìn từ xa làm người ta rất khó phân biệt được đâu là giả đâu là thật

Còn người khổng lồ đá thì vô cùng to lớn, trên khuôn mặt to ngoài đôi mắt màu trắng nhạt ra, cũng không có thứ gì khác, những hòn đá tạo thành những người khổng lồ này thì có đủ loại, đa dạng.

Như vậy, những hình nộm gỗ và đá vừa xuất hiện, làm những kẻ trong đại chiến Yêu Linh lần trước chưa từng nhìn thấy đều lạnh toát sợ hãi.

Hàn Lập từ xa nhìn thấy nhiều hình nộm như vậy thần sắc cũng không khỏi có chút thay đổi.

Chính vào lúc này, một con mộc phụng xanh và một người đá toàn thân màu xám đồng thời đi ra.

Lập tức linh quang trên đỉnh đầu con mộc phụng loé sáng, một vệt màu xanh hiện lên, hiện ra một nữ tử váy xanh rất lớn, còn tên khổng lồ thì lại đưa một cánh tay ra, cùng lúc hiện ra một ông cụ vóc dáng tương đối, trong tay nắm một cây gậy đá màu trắng, sắc mặt lạnh lùng dò xét thứ yêu khí mà làm cho người ta kinh sợ.

"Tiểu đạo hữu nếu có ở đây thì ra đây nói một tiếng." Ông cụ đột nhiên mở lời, giọng nói oang oang phát ra như tiếng chuông điểm, làm cho mười mấy tên trong hai tộc Yêu Nhân đều nghe rất rõ.

Đám yêu khí mày xám đối diện lặn lại, một tiếng phụng kêu lanh lảnh truyền đến, tiếp theo đó một quả cầu lửa màu đen từ bên trong bắn ra, sau một hồi quay cuồng liền hoá thành một thiếu phụ cung trang khuôn mặt mang đầy sát khí

"Hoàng Thạch công, ngươi kêu ta ra có chuyện gì, chẳng lẽ muốn ta cho ra khỏi Hỗn Độn cốc." Chiếc môi đỏ của cung trang thiếu phụ khẽ động đậy, không khách khí nói.

"Cho ra khỏi Hỗn Độn cốc? Đạo hữu thật sự dám nói ra như vậy sao. Không biết mười mấy ngày trước, ai đã bị ta đánh cho đại bại, suýt chút nữa cái mạng nhỏ cũng không giữ được nhỉ. Chẳng qua chỉ mới là hoá thần yêu tu thời kì đầu, sao lại dám đối đầu với hai thần tướng cấp trung như chúng ta chứ. Khuyên ngươi nên về đi, chỉ là không muốn những tu si của Nhân tộc nhân cơ hội mà ngư ông đắc lợi thôi." Trong không trung những lời nói này vang vang và vô cùng êm tai

"Ây, tiểu nha đầu các vị không coi ra gì, thế còn tại hạ thì sao?" Yêu khí phía đằng sau quay cuồng lên, lại có một kĩ tu từ từ bay lên

Người này vóc người hơi nhỏ, trên vai đậu một con bướm phát quang, chính là thiều niên họ Hoàn thanh tú

Hoàng thạch công và Thiên Anh hai người của Linh tộc vừa nhìn thấy thiếu niên liền kinh hãi thất sắc, Hoàng thạch công cơ thịt trên mặt rung lên, thất thanh nói:

"Hoàn Thương Kì, chính là ngươi. Sao ngươi lại ở đây?"

"pì pì, hai ngươi hoá ra vẫn nhận ra lão phu. Trận chiến năm đó, khi ta còn chưa lên tới tầng luyện hư đã có thể dùng sức địch lại hai ngươi rồi, hôm nay hơn một vạn năm đã qua, ta sớm đã trở thành ngũ hành thể rồi. Nhưng hai ngươi vẫn chỉ là hai linh tướng. Xem ra linh tộc ngoài khả năng thọ trường cửu ra, thật sự không có cách nào đấu sức được với hai tộc Yêu Nhân chúng ta. Có lẽ sớm muộn cũng sẽ giống như những tộc nhỏ yếu khác, từ từ biến mất khỏi linh giới. Nếu như vậy, chi bằng sớm quy thuận chúng ta đi.

Nếu quy thuận hai tộc ta thì sẽ có cái lợi rất lớn, sẽ không để các người hoàn toàn bị diệt vong đâu." Thiếu niên họ Hoàn bình tĩnh nói.

"Hừ, Hoàn đạo hữu khẩu khí thật lớn, Linh tộc chúng ta tuy không mạnh, nhưng vẫn có thể tồn tại trong linh giới đến ngày nay đương nhiên là có cái lí của nó. Ngươi chẳng qua chỉ là một tên trưởng lão bé tẹo của Yêu tộc, có tư cách gì nói đến sự tồn vong của tộc ta. Các hạ chính là không sợ gió lớn đấy." Hoàng thạch công nghe thấy những lời nói như vậy của thiếu niên, trong lòng vô cùng phẫn nộ, sự kiêng nể lúc đầu cũng không còn.

"Tại hại không có tư cách nói về chuyện của tộc các vị, nhưng những lời đó là của tộc trưởng đại nhân chúng ta nói, tại hạ không dám nói sai một chữ." Thiếu niên không một chút nổi nóng nói, lại còn cười ha ha

"Các hạ đừng nằm mơ. Chúng ta có mấy vị thánh linh đại nhân ở đây, tuyệt đối sẽ không quy thuận bất kì tộc nào." Thiên Anh lạnh lùng nói.

"Nếu đã như vậy, Hoàn mỗ cũng không còn gì để nói. Hoàng Lương đạo hữu, Lam thành chủ, các ngươi cũng hiện thân ra đi. Lão phu biết rất rõ, các ngươi hôm qua đã đuổi đến đây rồi. Chẳng lẽ lại đúng là muốn ngồi để chờ ngư ông đắc lợi?" Thiếu niên họ Hoàn lạnh lùng cười rồi đột nhiên quay đầu lại, quay sang một phía hư không khác, hét to với khuôn mặt mang vẻ dị thường.

Câu nói này đã làm cho hai người thuộc linh tộc và mấy tên Nhân tộc đang ẩn trốn không ra ở gần đó đều rất ngạc nhiên.

Một màu trắng nhạt hiện lên, giống như một chiếc khăn che mặt vô hình đột nhiên được tháo ra, trong hư không chợt hiện ra một chiếc thuyền ngọc cực lớn dài ba mươi mấy trượng, rộng bốn, năm trượng, toàn thân ánh sáng trắng mờ mịt, lặng yên nổi lên ở chỗ đó.

Trên chiếc thuyền ngọc đó bất ngờ hiện lên đệ nhất tu sĩ Hoàng Lương linh quân.

Lam thành chủ và một đám người mang vẻ mặt ngạc nhiên, hiển nhiên là thấy việc hành tung của mình bị tiết lộ đã nằm ngoài ý muốn

"Bướm huyễn diễm, hoá ra kẻ nghe trộm bọn ta nói chuyện ở thành Lạc Nhậtchính là lão quỷ ngươi!" Ánh mắt Hoàng Lương linh quân nhìn lướt qua bả vai của người thiếu niên, khuôn mặt lặng như nước.

"Hoàng Lương huynh bây giờ mới phát giác ra sao, ta nghĩ đạo hữu đã sớm biết chuyện này rồi chứ." Khoé miệng người thiếu niên hơi nhếch lên.

"Con chuột nhà ngươi, luôn ở trong hang trốn độ đại thiên kiếp, không chịu ra ngoài, bây giờ làm sao lại dám chạy đến đất này.

Không sợ chuẩn bị không chu đáo, độ kiếp không có cách nào thành công sao?" Hoàng Lương linh quân dường như có sự quen biết khác thường với thiếu niên họ Hoàn này, nói chuyện thoáng có chút châm chọc.

"Khụ! Lão phu quả thật có nắm chắc đại thiên kiếp mà trải qua ba nghìn năm mới có một lần, chứ sao lại có lòng thảnh thơi mà xuất hiện ở đây chứ. Hoàn mỗ trong thời kì đầu tiên của luyện hư quanh đi quẩn lại đã hơn mấy vạn năm rồi, một lần đại kiếp đã đủ tốn sức lực rồi, không có một chút nào nắm chắc lần sau, đương nhiên là chi bằng xuất hiện, để tìm một cơ duyên khác. Hoàng đạo hữu, ngươi mới bước vào thời kì luyện hư, chỉ mới qua một lần thiên kiếp, lại không nghĩ đến chuyện này sao." Yêu tu trường luyện đến trung kì của luyện hư này thở dài một tiếng, nói.

Vừa nghe đối phương nhắc đến chuyện đại thiên kiếp, sắc mặt Hoàng Lương linh quân liền thay đổi, ánh mắt trở nên dị thường khó coi.

Tình hình của đại thiên kiếp lần đầu tiên hắn vẫn nhớ như in, cái quá trình đáng sợ đó làm cho hắn đến nay vẫn không lạnh mà run.

"Hừ, ngươi muốn tìm một cơ duyên đột phá, đến vùng Mãn Hoang không phải là tốt hơn sao, chạy đến chỗ Nhân tộc làm gì. Ngươi chỉ là kiếm cớ thôi, nhưng cũng cần phải tìm lí do nào làm cho người ta tin chứ." Hoàng Lương linh quân mồm hơi động, không phát ra tiếng ở mồm nhưng âm thanh vẫn được truyền ra.

*""*Hoàng đạo hữu lần này trách nhầm ta rồi. Ta xuất hiện ở thành Lạc Nhậtvốn là muốn mời đạo hữu đến Mãn Hoang một lần. Chỉ là đúng lúc gặp phải chuyện của Linh tộc. Lão phu vốn là trưởng lão của Quỳnh Thử tộc, đương nhiên không thể không ra tay được.*" Thiếu niên cười ha ha nói.*

*"*Tìm ta đi Mãn Hoang?*" Hoàng Lương linh quân ngẩn ra.*

*"*Không sai. Tuy hai ta Nhân Yêu khác nhau, nhưng lại thần thông hộ bổ, nếu như liên thủ thì sẽ am toàn hơn nhiều trong Mãn Hoang. Hơn nghìn năm trước không phải chúng ta đã từng liên thủ một lần sao, hơn nữa còn có thu hoạch lớn mà trở về. Đối với Hoàng Lương đạo hữu, lão phu rất yên tâm. Còn những người khác, cho dù là trưởng lão cùng tộc, lão phu cũng không dám đồng hành. Lần đại thiên kiếp của đạo hữu cũng sắp tới rồi đúng

không. Nếu như không nhân cơ hội tìm ta bảo vật độ kiếp, không biết ngươi nắm chắc được bao nhiêu cơ hội vượt qua lần độ kiếp này. Uy lực của thiên kiếp càng lúc càng lợi hại hơn.*" Thiếu niên bình tĩnh trả lời."*

"Hoàn huynh hỏi như vậy, Hoàng mỗ cũng không ngại nói thẳng. lần đại thiên kiếp thứ hai này, với tình hình của ta hiên nay chỉ có thể nắm chắc một nửa thôi. Lần độ kiếp trước ta đã huỷ hoại không ít bảo vật." Hoàng Lương linh quân đứng trên thuyền ngọc trầm ngâm một hồi lâu, mới từ từ đáp lời.

"Đúng như vậy. Hi vọng lão phu trải qua được thiên kiếp lần sau ngay cả một phần tư cũng không có. Thế nào, đạo hữu phải chăng là đồng ý đi đến thế giới Mãn Hoang với ta một chuyến." Thiếu niên nghiêm nghị nói.

Hoàng Lương linh quân nghe thấy lời mời chính thức của đối phương, sắc mặt bất định. Một hồi lâu sau, mới nhăn mày hỏi: *"Nếu như ngươi đã muốn liên thủ cùng ta đến thế giới Mãn Hoang, thì chuyện ở đất Linh tộc này giải quyết thế nào?"*

"Việc này lại không dễ, hai chúng ta liên thủ, nhưng phải bắt được tên phản nghịch rồi hãy nói. Còn về thứ trên người hắn, nếu như số lượng nhiều thì hai tộc chúng ta sẽ phân chia là được. Nếu như chỉ có một chiếc, thì chúng ta sẽ khai triển thần công, ai thắng sẽ có thể cầm vật đó, thế nào?" Thiếu niên họ Hoàn dường như sớm đã có tính toán, không chút trậm trễ nói.

"Ngươi lão quỷ này đúng là giỏi tính toán, ngươi tiến vào luyện hư sớm hơn ta cả mấy nghìn năm, ta làm sao có thể đánh át được ngươi." Hoàng Lương linh quân không do dự lắc đầu nói.

"Vậy Hoàng huynh nói phải làm sao?" Thiếu niên lại không cảm thấy bất ngờ, thản nhiên hỏi lại.

"Đến lúc đấy xem nó rốt cuộc là vật gì rồi hãy nói. Mỗi bên phải bỏ ra một cái giá không nhỏ thì mới có thể lấy được thứ đó." Hoàng Lương linh quân vuốt vuốt chòm râu nói.

"Không thành vấn đề, cứ làm theo lời đạo hữu nói. Hai tộc chúng

ta liên thủ, giải quyết trước hai tên Linh tộc đó rồi hẵn nói." Nét mặt tàn khốc thiếu niên họ Hoàn chợt loé lên, nói.

"Ha ha, được! Chúng ta quyết định như thế." Hoàng Lương linh quân gật đầu, sau đó quay lại phía Lam thành chủ giải thích mấy câu.

Ý đồ của mấy tên muốn ngồi đợi ngư ông đắc lợi bị vạch mặt, Yêu tộc cũng xuất hiện một vị Yêu tu luyện hư kì, đương nhiên cũng không còn cách nào mà phải nhận lời

Cứ như thế, Lam thành chủ xoa xoa tay không nói hai lời, tiếp theo đó giơ lên, lập tức quả cầu lửa lớn màu xanh vút lên trời, nổ tan trong không trung.

Ngay lập tức trong rừng cây trên đỉnh núi phía xa, đủ các loại ánh sáng màu sắc khác nhau phát ra, một vệt sáng bay lướt qua, đám tu sĩ Nhân tộc và luyện thể sĩ dần dần hiện thân.

------oOo------

Chương 1301: Các hiện thần thông

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi Hoàng Lương Linh Quân lớn tiếng phân phó. Nhân tộc cũng biết hai tộc phải liên thủ, trước tiên đối phó với Linh tộc. Tuy rằng trong lòng kinh ngạc, nhưng cũng biết mọi người nơi đây không phải là luyện thể sỉ bình thường, tự nhiên cũng không phản đối cái gì.

Mà lúc đó yêu khí quay cuồng lên, một đám Yêu thú có tướng mạo hung tợn còn hơn mười yêu tu biến hóa thành người hiện thân ra.

Mà bên nhân loại, một đống pháp bảo linh cụ đều được móc ra, linh khí tận trời, hóa thành từng đạo quang hà đối nghịch nhau. Cô gái cùng Hoàng Thạch thấy thiếu niên họ Hoàng cùng với Hoàng Lương Linh Quân xì xào bàn tán, liền cảm thấy không ổn, bây giờ vừa mới gặp mặt đã như vậy, không biết hai bên có liên thủ được với nhau hay không.

Hai người đầy lo lắng liếc nhìn nhau, bỗng nhiên không nói hai lời liền đi trở về.

Mà phía sau bọn họ, Mộc Điểu và Thạch Nhân cũng lao ầm ầm đến hướng cốc khẩu.

Linh tộc không đánh mà toàn bộ lui.

Lần này, hai tộc Nhân Yêu tự nhiên cũng ngẩn người ra, nhưng ngay lập tức cho rằng Linh tộc khẳng định thấy đại thế không cản được, nên chuẩn bị bỏ chạy.

Lúc này sĩ khí tăng lên, yêu khí sáng mờ không chút do dự mạnh mẽ đuổi theo, bỗng chốc đã một quyền đánh tan gần trăm con thạch khôi lỗi trốn chậm, mà phần lớn người của Nhân Yêu đều đã xông vào trong cốc khẩu.

Thật sự không hề có gì ngăn cản!

Thiếu niên họ Hoàn và Hoàng Lương Linh Quân nhìn thấy cảnh này, không khỏi lộ ra một tia kinh nghi.

Bọn họ năm đó cũng đã tự mình đại chiến với người của Linh tộc, nên có ấn tượng khắc sâu đối với sự cường đại của Linh tộc.

Nhưng hai gã Linh tộc trước mắt lại lui nhanh như vậy, cái này không quá bình thường!

"Không được, kêu bọn họ mau dừng tay lại, nếu không.!" Thiếu niên họ Hoàn sắc mặt trầm xuống, quay đầu lại nói với Hoàng Lương Linh Quân.

"Quả thật có vấn đề!" Hoàng Lương Linh Quân gật đầu, hít sâu một hơi, liền phát ra thét dài, gọi người ở phía trước về.

Nhưng vào lúc này, ở cốc khẩu đã hiện lên một mảnh huyết quang quỷ dị. Tiếp theo tiếng sấm vang lên, ngưng tụ thành một đóa sen máu lớn hơn mười trượng.

Cánh hoa sen đỏ như máu, mùi máu xông thẳng vào, giữa, quay tròn bay lượn giữa không trung. *"Không tốt, là Húc Thiên Huyền Linh!"* Thiếu niên họ Hoàn vừa thấy đóa sen máu, lập tức hét lên.

Hoàng Lương Linh Quân dù chưa từng thấy qua đóa sen máu này, nhưng bát đại huyền linh của Linh Tộc cũng đã nghe nói qua, cũng chấn động tương tự.

Nhưng hai người còn chưa kịp làm gì, thì đóa sen máu đã bỗng nhiên hóa thành một đạo Bát Thiên Huyết Hà, từ không trung lao thẳng xuống.

Nơi huyết hà (dòng sông máu) đi qua, vô luận là yêu hay là nhân bị lướt qua, đều hóa thành một làn khói nhẹ, biến mất vô ảnh vô tung.

Vô luận là yêu khí hộ thân, hay là pháp bảo phòng ngự, tất cả đều không ngăn cả được dòng huyết hà này.

Trong nháy mắt, số người lao vào cốc khẩu của Yêu và Nhân đều chỉ còn một nửa, những người may mắn sống sốt tất cả đều trắng bệch mặt ra, vô cùng kinh sợ dòng huyết hà đó, không đợi Hoàng Lương Linh Quân lên tiếng, tất cả đều lao ngược trở ra.

Dòng huyết hà kia dù đã cắn nuốt rất nhiều người của Yêu Nhân tộc, nhưng tựa hồ vẫn chưa đủ, lão thẳng ra cốc khẩu, đuổi theo những kẻ chạy trốn.

Lúc này, thiếu niên họ Hoàn và Hoàng Lương Linh Quân sao có thể ngồi yên không để ý tới, lần này giận dữ ra tay, thiếu niên hé miệng ra, một cổ yêu phong cuồng phác mà ra, sau khi ra liền hóa thành một con rồng gió, lao thẳng đến huyết hà.

Hoàng Lương Linh Quân hừ lạnh, tay áo vung lên, nhất thời một cái hoàng kim Bát Quát Kính xuất hiện trước ngực, hai tay bấm niệm pháp quyết. *"Hự!"* một tiếng, một đạo kim sắc lao thẳng ra.

"Ầm. ầm." Một tiếng nổ lớn!

Con rồng cùng với đạo kim sắc đánh ngay phía trước huyết hà, phát ra một tiếng nổ kinh người, cuối cùng cũng đã ngăn cản được dòng huyết hà này, làm cho nó không thể tiến tới được.

"Haha, không ngờ ở một nơi xa xôi như vậy mà cũng có thể gặp được hai người cùng giai. Húc mỗ thật sự thất kính"

Dòng huyết hà quay ngược về, bỗng nhiên ngưng tụ thành đóa sen máu, rồi bóng người chợt lóe, một người nam của Linh tộc mặc trường bào đứng thẳng trên nó, hai mắt sắc bén dị thường.

Chính là Húc Thiên của Linh tộc.

Vừa thấy đối phương thu pháp thuật lại, thiếu niên họ Hoàn và Hoàng Lương Linh Quân liếc nhìn nhau, cũng tạm thời thu thần thông lại.

Nhất thời, gió bụi và ánh sáng tán loạn đã không thấy, nhưng hai biểu tình của hai người nhìn Húc Thiên thì có vẻ không được tốt.

"Húc Thiên, ngươi thân là Độc Linh tại sao lại ra tay với vãn bối, không sợ ta và những người đồng dạng đối phó Linh tộc của các ngươi sao?" Hoàng Lương Linh Quân đảo mắt nhìn, vừa thấy Nhân tộc chỉ còn lại hơn trăm người thưa thớt chạy thoát trở về, thậm chí còn mất luôn cả hai Nguyên Anh tu sĩ, không khỏi giận dữ quát mắng.

"Chỉ là một đám Nguyên Anh, đánh thì đã đánh giết cũng đã giết, hay là Nhân tộc các ngươi bởi vì chuyện nhỏ như vậy mà muốn kích động đại chiến? Huống hồ trước mặt hai vị, cũng không tính là ỷ lớn hiếp nhỏ!" Húc Thiên không thèm để ý, đáp lại.

Cùng lúc đó, phía sau, linh quang chớp động, liên tiếp hiện ra vài người. Thiết Nhận, Hoa Quang đều ở trong đám người đó.

Vừa thấy người của Linh tộc xuất hiện, thiếu niên họ Hoàn cùng Hoàng Lương Linh Quân cũng âm thầm giật mình, không khỏi bắt đầu đánh giá về phần thắng sau khi động thủ.

Một lát sau, hai người mới thả lỏng tâm tình.

Tuy rằng trước đó bọn họ tổn thất không ít người, nhưng nếu hai tộc liên thủ vẫn có thể chiếm thế thượng phong.

Hoàng Lương Linh Quân cười lạnh một tiếng, muốn mở miệng nói cái gì đó, thì người thiếu niên đảo mắt nhìn một cái, lại biến đổi thần sắc quát to một tiếng:

"Không đúng, ngũ hành Linh tộc thiếu Thủy tộc, bọn họ đang kéo dài thời gian"

Nghe người thiếu niên nói xong, Hoàng Lương Linh Quân cũng tỉnh ngộ, sắc mặt tái mét, vung tay lên, trước ngực lại thay đổi, từng đạo kim sắc quang lại phun ra, người thiếu niên kia cũng thi triển pháp thuật, thả yêu phong ra.

Về phần đám Yêu tộc Nhân tộc phía sau thấy cung trang thiếu phụ và Lam Thành chủ ra lệnh, cũng bắt đầu tấn công.

Đối diện Linh tộc không chút sợ hãi!

Ánh lửa, kiếm khí vang lên khắp nơi, đám Thạch Nhân và Mộc Điểu cũng đã lao ra khỏi cốc.

Mộc Điểu vung hai cánh lên, từng chiếc lông xanh biếc bắn nhanh ra, còn Thạch Nhân vĩ đại kia nhấc hai tay lên, từng hòn đá to lớn lao đến đối diện.

Hai bên nhất thời lao vào nhau, lúc này đóa hoa sen máu kia lại hóa thành dòng huyết hà, nhắm thẳng lên bầu trời, mà Hoàng Lương Linh Quân và thiếu niên họ Hoàn kia cũng bay lên không, thúc dục thần thông theo sát/

Luận tu vi, ba người đều ngang ngửa nhau.

Nhưng Húc Thiên thân là Huyền Linh, đã tồn tại ở Linh giới gần vạn năm, vô luận là kinh nghiệm tranh đấu hay là thần thông đều cao hơn hai người Hoàng Lương Linh Quân không chỉ một bậc.

Một đấu mười, Nhân Yêu nhất định bại.

Nhưng hai người cũng rõ ràng việc này, vì thế ra tay công kích ăn ý dị thường, liên thủ lại không để cho Húc Thiên chiếm một tia thượng phong, trên bầu trời, huyết hà, gió lốc, kim quang đan vào nhau, phát ra những tiếng nổ lớn. Ánh lửa, quang hà vang lên không ngừng.

Một đạo lam hồng chợt lóe, một kiếm quang thật lớn hiện lên, chém xuống một cái, hơn mười Thạch Nhân thật lớn che phía trước, đều bị tiêm mang kia chém diệt.

Bên phía Linh tộc nổi lửa lên, hiện ra một bàn tay lớn đỏ đậm, hướng về phía Nhân Yêu chụp xuống. Lúc này, mấy tu sĩ trốn không kịp, bị bàn tay kia chụp trúng, nhất thời hóa thành tro tàn.

Một người của Nhân tộc thấy vậy, hai tay hắn niệm pháp quyết, thân hình điên cuồng phát ra, hóa thành một người khổng lồ cao hơn mười trượng, tung ra một thiết quyền ngăm đen, hung hăng đối địch với trảo kia.

Chính là luyện thể sĩ họ Cận thi triển ra thuật bí truyền, hóa lớn thân thể, không chút khách khí công tới.

Quyền phong như cự mãng màu đen theo quyền mà ra, quyền phong đến đâu, tiếng hét thê lương nổi lên, vô luận là Linh tộc hay là khôi lỗi, đều không thể không tránh lui ba phần, không dám đỡ đòn này.

Nhưng ở phía Linh tộc cũng hét lên một tiếng lớn, một bóng người màu bạc bỗng nhiên cũng lớn lên.

Một hình thể màu bạc còn lớn hơn cả người khổng lồ màu đen kia, xuất hiện bên phía Linh tộc.

Chính là người của Kim Linh tộc tên là Thiết Nhận.

Mặt đất rung rinh lên, bóng người màu bạc lao nhanh qua, vọt đến trước mặt người khổng lồ màu đen, hai nắm đấm cực lớn màu bạc điên cuồng đánh tới.

Mà người khổng lồ màu đen cũng không cam chịu yếu thế, cũng vươn quyền đáp trả.

"Rầm rầm." những tiếng sấm thật lớn, nhất thời vang lên, những người của Nhân Yêu đứng gần nghe được âm thanh này, không khỏi lấy tay che tai lại, hoảng hốt và nhanh chóng rời xa chiến trường của hai người khổng lồ.

Lúc này, Linh tộc và các yêu tu cao giai cũng đều thi triển thần thông.

Đột nhiên một con hỏa phượng màu đen từ đàn yêu thú lao ra, bỗng chốc đem hơn trăm Mộc Điểu trên không trung hóa thành tro tàn.

Tiếp theo, thân hình của Hắc Phượng Hoàng nhoáng lên một cái, bỗng nhiên biến mất trên không trung, nhưng ngay sau đó, một tiếng phượng vang lên, con phượng xuất hiện tại lối vào của cốc, sau khi lửa đen biến mất, hóa thành Cung Trang thiếu phụ.

Vị yêu tu do Hắc Phượng Hoàng hóa thân này, cũng không quay đầu lại khi hạ xuống, lập tức lao vào trong cốc.

"Không tốt!" Lam thành chủ nhìn thấy cảnh này, trong lòng khẩn trương.

Hắn hít sâu một hơi, xoay người lại, bảy đạo phi kiếm bắn ra, không tiếc pháp lực nhắm ngay đám Thạch Nhân bổ xuống. Chém giết mà mở ra một con đường, rồi hóa thành một đạo lam hồng bắn vào trong Hỗn Độn cốc.

Bảy tám người của Yêu Nhân gần đó, phát hiện ra cơ hội này, cũng đồng thời lợi dụng cơ hội này sử dụng độn quang tiếp vào trong cốc.

Người cuối cùng vào cốc, là một thiếu niên được đạo hồng quang bao quanh, chính là Hàn Lập.

Chẳng biết tại sao, lúc trước bản thân hắn không thể sử dụng pháp lực, nhưng bây giờ lại sử dụng hỏa linh khí nồng đậm, tốc độ độn cực nhanh tiến vào trong cốc. Dường như một thân pháp lực đã được khôi phục.

Khi Hàn Lập tiến vào bên trong, lập tức phát hiện ra vì sao cốc này được gọi là Hỗn Độn cốc.

Trong cốc, vô luận là mặt đất, vách núi hay không trung, toàn bộ đều có màu của bụi, phảng phất như có một cảm giác rằng lớp bụi này đã bao phủ toàn bộ sơn cốc.

Độn quang của Hàn Lập bỗng nhiên dừng lại!

Hắn nhìn mấy tên tu sĩ của Nhân tộc và Yêu tộc lao về chỗ sâu, hai mắt híp lại, đột nhiên hai tay bấm niệm pháp quyết, miệng hé ra, một hỏa cầu màu bạc lao ra.

Hỏa cầu lao ra, nổ ầm một tiếng, ngọn lửa kia, hóa thành một Hỏa Điểu to hơn một xích, bay lượn xung quanh Hàn Lập.

------oOo------

Chương 1302: Thái Nhất Hóa Thanh Phù

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hẳn đây là Phệ Viêm, cần phải gọi Thái Âm chân hỏa, dù sao trước kia đã hấp thu Thái Dương tinh hỏa, bây giờ lại hấp thu căn nguyên của một Linh tộc tên là Phệ Viêm, gọi ngươi là Phệ Linh Thiên Hỏa đi. May mắn là lúc ở Nhân giới, đã đem Tử La Cực Hỏa chuyển hóa thành Thái Âm chân hỏa. Nếu không thiếu chút nữa đã bị đắc thủ rồi" Hàn Lập nhìn hỏa điểu màu bạc trước mặt, trong mắt lộ ra một tia cổ quái, lầm bầm nói.

Trước kia Hàn Lập bị một người tên là Linh tộc Phệ Viêm xâm nhập vào cơ thể, cũng không bị cắn nuốt thần thức, ngược lại Linh tộc lúc này còn tiến thành hỏa giao lúc vừa tiến vào trong cơ thể, lập tức kích phát pháp lực khô kiệt trong cơ thể, khơi dậy Thái Âm chân hỏa tiềm tàng.

Ngọc lửa này trong thân thể Hàn Lập đã cắn nuốt hết ngọn lửa của bản năng, lúc này không cần Hàn Lập thúc dục, lập tức lao tới hỏa giao.

Nếu Hỏa Điểu này là như vậy, thì Phệ Viêm cũng không khác biệt thì tu sĩ hóa thần, Hàn Lập đương nhiên thì không phải là đối thủ.

Nhưng tên linh tộc này không ngờ rằng, Hàn Lập trước kia là tu sĩ cấp Hóa Thần, cộng thêm tu luyện Quá Đại Diễn quyết, thần niệm cường đại thậm chí còn cao mạnh hơn tu sĩ Hóa Thần trung kì một bậc.

Hắn chỉ là một linh tướng sơ cấp, cho dù bản thể có đặc tính cắn nuốt, nhưng khi tiến vào trong miệng của Hàn Lập, quả thật như là dê vào miệng cọp rồi.

Phệ Viêm đang cùng Thái Âm Hỏa Điểu tranh đấu đến mức khó hòa giải. Hàn Lập lập tức thúc giục thần niệm, bỗng nhiên đem thần niệm trối buộc chặt lại, sau đó lại cho Thái Âm Hỏa Điểu cắn nuốt sạch sẽ, thậm chí bản thể, một viên bảo châu Phệ Viêm, đều bị hòa tan vào cơ thể của hỏa điểu.

Đây mới là chân chính cắ nuốt, chẳng những hấp thu nguyên căn của đối phương, ngay cả trí nhớ cũng bị hỏa điểu hấp thu sạch sẽ, qua một lát liền biến thành Phệ Linh Thiên Hỏa.

Hàn Lập chờ sau khi quá trình cắn nuốt kết thúc, lập tức khống chế hỏa điểu bắt chước khí tức và khẩu khí của Phệ Viêm, cùng nói chuyện với đám người Linh tộc khác.

Nhờ thái âm hỏa điểu, Hàn Lập cũng biết được mục đích mà Linh tộc đến Lạc Nhật Chi Mộ, rồi tên Linh tộc phản bội cùng với Thần Huyết tồn tại.

Hắn nhất thời vừa mừng vừa sợ.

Còn cái tên Linh tộc phản nghịch kia, hắn không quan tâm chút nào, nhưng thần huyết Linh tộc lại là vật rất có lai lịch.

Máu này là từ một Linh tộc cấp Thánh Linh sau khi tiêu vong, căn nguyên của thân thể sinh ra một chất lỏng thần bí.

Chỉ cần một linh vật có ít thiên địa, nhỏ một giọt máu này lên, liền có thể cho chúng tự hành sinh ra linh trí, tiến hóa thành Linh tộc thấp giai.

Đương nhiên Linh tộc sinh sản không hoàn toàn dựa vào phương pháp này, hơn phân nửa đều là do linh vật tự vận hành linh trí mà chuyển hóa thành Linh tộc.

Nhưng chính là như vậy, thì cái được gọi là thần huyết gì đó, vẫn được Linh tộc dùng phương pháp cực kỳ quan trọng để bảo trì số lượng, là bí bảo cực kỳ quan trọng.

Mà có một lần, một người của Linh tộc không biết vì nguyên nhân gì, đã thừa dịp thủ vệ thần huyết lơ là, liền trộm ra một lọ vật này, rồi lập tức liên lạc với Nhân tộc, để đổi lấy từ Nhân tộc một cái gì

đó.

Nếu chỉ là như vậy, Hàn Lập tuy rằng bất ngờ, nhưng sẽ không quá quan tâm. Điều làm cho hắn động tâm chính là, thần huyết này trừ việc giúp linh vật tiến hòa thành linh tộc thấp gia, còn rất có ích cho việc tu luyện của tu sĩ và luyện thể sĩ.

Tu sĩ dùng thần huyết này để làm nguyên liệu, có thể luyện chế thành một linh dược tên là *"Huyết Dương đan"*, sau khi ăn ăn vào có thể giúp tu sĩ tăng lên vô anh, hơn trăm năm khổ tu. Còn đối với luyện thể sĩ, dùng máu này vẽ loạn lên toàn thân, có thể tu luyện một bí thuật chiến y huyết tinh cổ quái.

Nghe nói nếu bí thuật này được tu thành, uy lực to lớn thậm chí còn mạnh hơn cả Kim Cương quyết. Nhưng trong một thời gian ngắn, dưới sự công kích của bên ngoài, có thể bình yên vô sự.

Đương nhiên, khi mà uy năng của chiến y này tiêu hao hết, sẽ tự hành tiêu tán, là bí thuật tiêu hao duy nhất

Trừ cái này ra, nếu thần huyết này được luyện thể sĩ cao giai ăn vào, cũng có thể kích thích linh tính thần niệm, có tỷ lệ đột phá bình phúc tu luyện rất lớn, dễ dàng tiến giai thành công.

Dương nhiên, dùng sống loại linh vật dị tộc này, nhất định phải mạo hiểm phiêu lưu một chuyến.

Luyện thể sĩ cùng bậc càng thấp, thần thức càng yếu, sau khi ăn vào có khả năng bị phản phệ nổi điên mà chết. Nếu muốn dùng máu này để đột phá bình phúc, luyện thể sĩ phải tìm kiếm một linh đan tên là *"Thiên Tâm đan"* để gia tăng thần thức, mới có thể ăn thứ máu này vào được.

Nhưng cho dù như thế, nguy hiểm cũng không nhỏ, Hàn Lập theo trí nhớ của phệ viêm chiếm được mấy tin tức này, vui mừng quá đỗi. Bây giờ hắn có thần thức cấp Hóa Thần, muốn tuy luyện chính là công pháp của luyện thể sĩ, thần huyết đối với hắn rất la thích hợp.

Hàn Lập tự tin chỉ dựa vào ngộ đạo của bản thân, cũng có thể tu thành kim cương quyết tầng cuối, nhưng sẽ phải tốn chút thời gian.

Không biết tiểu thiên kiếp khi nào sẽ giáng xuống, hắn đương nhiên muốn khôi phục pháp lực càng sớm càng tốt.

Hắn làm người không có nhiều lo lắng, liền lập tức đưa ra một quyết định, dù sao bây giờ hắn tạm thời cũng có thể thi triển ra pháp lực.

Tuy rằng chỉ có được sáu bảy thành pháp lực ban đầu, nhưng pháp lực lúc trước dày đặc, cơ hồ sẽ không thấp hơn tu sĩ Hóa Thần.

Trước đó thái âm hỏa điểu cắn nuốt phệ viêm, một thân linh lực thuần thuộc tích hỏa, cũng tạm thời bị hỏa điểu hấp thu.

Hàn Lập bây giờ đem linh lực này tán ở trong người, đã có thể lấy ra sử dụng.

Nhưng mà linh lực này không phải do Hàn Lập tu luyện ra, hao tổn hết rồi thì sẽ không cách nào sinh ra nữa. Bởi vì tất cả đều là hỏa linh lực, cho nên hắn có thể vận chuyển được như ý, chẳng qua, chỉ bằng một thân thần thông quỷ dị cùng với bảo vật sắc bén, cũng đã đủ để ngạo thị đám tu sĩ cùng giai.

Hơn nữa, hỏa linh lực cho dù bây giờ không sử dụng, theo thời gian trôi qua, cũng sẽ chậm rãi tán mất, phỏng chừng sau một tháng, hắn sẽ lại một lần nữa biến thành một phàm nhân.

Hàn Lập cũng không muốn lãng phí cơ hội hiếm có này, quyết định mạo hiểm lấy thần huyết kia, hắn mượn khí tức của phệ viêm, giấu diếm Huyền Thiên, đi đến cốc hầu, theo phương pháp này trộn lẫn vào trong tộc.

Kết quả, bây giờ thừa dịp loạn lạc này tiến vào trong hỗn độn cốc, rồi từ đó trở đi, hắn sẽ một mình hành động, tìm kiếm cơ hội.

Giờ phút này, Hàn Lập nhẹ nhàng gọi ta phệ linh hỏa điểu.

Nhất thời, hỏa điểu màu bạc mở hai cánh ra, bắn vào trong thạch bích, một tiếng nổ nhỏ vang lên, rồi vách tường không thấy bóng dáng.

Mà Hàn Lập giơ tay lên, giữa ngón tay nhất thời bắn ra linh phù, hoàng quang trên người phóng ra, hai tay hắn bấm niệm pháp quyết, thân hình nhoáng lên một cái, trực tiếp thi triển thổ độn thuật lao vào, nhưng đã xảy ra một chuyện ngoài ý muố của Hàn Lập.

Hai chân còn chưa độn được một xích, liền không thể xuống thêm chút nào nữa, dưới chân phảng phất như có một phản lực quỷ dị, làm cho hắn không thể lặn xuống.

Trong lòng hắn chợt rùng mình.

Xem ra Hỗn Độn cốc này cũng có chổ quỷ dị, phải cẩn thận một chút.

Hắn nghĩ vậy, do dự một chút, rồi từ trong trữ vật rta1c lấy ra một cái phù lê tử sắc, trên mặt có ẩn ẩn một ký hiệu màu bạc, dĩ nhiên ở Linh giới cũng có không ít người có thể nắm giữ Ngân Khoa Linh Văn.

Đây là Kim Khuyết Ngọc Thư mà Thiên Nhuận Thú phân thuần đưa cho Hàn Lập, cộng thêm một số sự tìm hiểu, và vô số lần thất bại ở Nhân giới, đã luyện thành bán tiên gia linh phù.

Linh phù này tuy rằng là loại đơn giản nhất được ghi lại trong Tàn Trang, loại phù ẩn núp! *" Thái Nhất Hóa Thanh Phù"*, nhưng tài liệu luyện chế cần thiết lại rất khó kiếm ở Nhân giới.

Hàn Lập sau khi nếm thử vài lần, mới miễn cưỡng tìm được một phần tài liệu thay thế, luyện chết thành một bán thành phẩm.

Bởi vì quý hiếm, hơn nữa lại là phù lê duy nhất, nên hắn không dám tùy tiện thí nghiệm.

Bây giờ, Hàn Lập tính thừa nước đục thả câu, cướp lấy thần huyết, những ẩn nấp thuật khác, không thể giấu diếm được những người có tu vi cùng giai, đương nhiên là nghĩ đến cái phù lê này.

Hàn Lập xuất phù lê ra, vốn không còn chần chờ nhiều, nhẹ giơ tay lên trước người, lập tức buông lỏng ngón tay ra.

Phù lê tử sắc nổ ra, mấy đạo văn tự sắc lập lòe hiện lên, bay lượn quanh người Hàn Lập.

Lập tức vang lên vài tiếng nhỏ, những ký hiệu kia hóa thành từng đoàn ngân vụ, trong chớp mắt đã bao phủ lấy người của Hàn Lập.

Một lát sau, ngân vụ tan hết, chỗ đó đã không còn bóng người.

Lúc này, ngoài cốc khẩu đã truyền đến những tiếng động lớn, xa xa nhìn lại, có mấy đạo độn quan đang vọt vào trong cốc, hướng đến chỗ này.

Bọn họ trong nháy mắt đã xẹt qua chỗ mà Hàn Lập vừa ẩn núp, lao vào trong sơn cốc. Bây giờ Hàn Lập đang rất vui! Bây giờ hắn đứng yên một chỗ không nhúc nhích, những tên Nhân tộc và Yên tộc này không phát hiện ra hắn, trong đó có một đầu đà, là tu sĩ Hóa Thần kỳ. Bất quá tình hình bây giờ của Hàn Lập rất cổ quái, cả người dường như hóa thành trong suốt, thân thể như vô hình, Hàn Lập thử âm thầm bấm tay niên thần chú thử, cảm thấy bí thuật, linh lực hao phí cùng với pháp bảo đều không thể dùng được.

Điều này làm cho hắn có chút nuối tiếc.

Chẳng qua cái này cũng không sao.

Chỉ cần có thể che dấu bản thân, hắn cũng đã cảm thấy rất mỹ mãn.

Dù sao cái *"Thái Nhất Hóa Thanh Phù"* trong tài liệu, kỳ thật vẫn chưa hoàn thành, có thể đạt hiệu suất này, cũng đã ngoài ý muốn rồi.

Chờ cho hắn hoàn toàn hiểu được, luyện chế ra đồ xịn, thì chỗ thiếu hụt sẽ được bổ sung ngay.

Chợt nhớ ra, trong ngọc trang còn có vài cái phù tiên gia hữu dụng khác! Trong lòng Hàn Lập không khỏi nóng lên.

Nhưng tất cả, phải đợi cho hắn có thể thuận lợi khôi phục lại pháp lực, vượt qua tiểu thiên kiếp đầu tiên ở Linh giới, thì mới có thể tính tiếp được.

Cho nên Hàn Lập nhanh chóng thu liễm tinh thần, cử động thân thể, nhẹn nhàng đi vào trong. Hỗn Độn cốc cũng không quá lớn, chỉ hơn trăm dặm. Ánh sáng duy nhất nằm ở trung tâm sơn sốc, bốn phía đều được bao phủ bởi sương mù dày đặc. Hàn Lập mặc dù trước đó đã biết đại khái vị trí, nhưng vì sợ bại lộ hành tung, nên không dám thả thần niệm ra để nhìn quét.

Kết quả làm cho hai mắt hắn tỏ sáng, mười dặm trước mắt xuất hiện một thủy đàm, mà bên cạnh thủy đàm có hơn mười người cao giai của hai tộc Yêu Nhân đang đứng đó, chia làm hai phía đứng hai bên.

Bên Nhân tộc là Lam thành chủ có sắc mặt âm trầm cùng đầu đà, mà bên Yêu tộc thì có Hắc Phượng Hỏa Cung Trang thiếu phụ, cùng với ba người giống nhau, dường như là anh em song sinh thì phải.

------oOo------

Chương 1303: Chích Quang đầm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập vừa thấy cảnh này, mắt đảo qua nhìn, sau đó tập trung nhìn xuống thủy đàm.

Thủy đàm trong suốt, trừ mấy thứ lặt vặt, hoàn toàn không có gì kì quái.

Hàn Lập chỉ cảm thấy kinh ngạc là lúc Lam thành chủ đánh giá ba người cao gầy xa lạ trước mặt, đột nhiên hỏi:

"Nghe nói Ngân Nguyệt lang tộc có một vị tam thủ lang yêu biến dị, trong tộc được trợ giúp, đem tam khỏa đầu phân biệt tu thành ba phân thân, từng cái đều có tu vị Nguyên Anh đại thành. Ba hóa thân liên thủ có thể ngăn cả được một Hóa Thần kỳ, chẳng lẽ là các ngươi?"

Ba người gầy nghe kia Lam thành chủ hỏi, đều cười, trong đó có một người mở miệng cười trả lời:

"Không ngờ huynh đệ chúng ta đều phải rơi vào cảnh này. Đúng vậy, chúng ta chính là Tam Thủ Nguyệt Lang, mà chúng ta cũng đã nghe đại danh của Lam thành chủ đã lâu, không bằng cứ luận bàn một phen, thế nào?"

"Hừ, lão phu bây giờ không có thời gian làm chuyện này. Tiêu đạo hữu, một mình ngươi chạy vào trong cốc, vậy là ý gì?" Lam thành chủ không đáp lại sự khiêu khích của người kia, mà quay sang chất vấn người thiếu phụ.

"Có ý gì? Không phải Hoàn tiền bối đã nói sao, người của Linh tộc đang tiến hành vào đàm bắt người, đương nhiên muốn lập tức ngăn cản"

Cung trang thiếu phụ cười đá.

*"Thật sau, Tiêu đạo hữu thật là có lòng. Được, nếu đạo hữu đã muốn thì cứ mời vào. Lam mỗ sẽ dẫn dắt mọi người ở ngoài đầm, ngăn cản người của Linh tộc, thế nào?"*Lam thành chủ nhìn chằm chằm thiếu phụ, lại nhìn thủy đàm, cười hắc hắc nói.

Cung Trang thiếu phụ ngẩn ra, nhưng ánh mắt lại nhìn Lam thành chủ và mấy tên tu sĩ Nguyên Anh kia, cười khẽ lên.

"Đạo hữu đã không đi, thiếp thân cũng sẽ không dám dẫn người vào! Nếu như Lam huynh đã đến đây, thì cơ hội đương nhiên nhường lại cho Lam huynh! Đạo hữu sẽ không thật sự muốn một nữ tử nhu nhược tiến xuống dưới chứ. từ lâu đã nghe Lam huynh có một kiện ích thủy ngọc tê giác, thần kỳ vô cùng, dùng để tiến vào quang đầm nói chừng rất có tác dụng"

"Để ta vào cũng được, ngươi lập tức mang những người khác rời khỏi Hỗn Độn cốc. rồi lão phu sẽ đi xuốn" Khuôn mặt Lam thành chủ trở nên âm trầm, giọng nói cũng lạnh lùng.

Cung Trang thiếu phụ nghe Lam thành chủ không chút khách khí, sắc mặt hơi đổi, hừ lạnh một tiếng, cũng không nói gì.

Mục đích hai người giống nhau, quyết sẽ không nhân nhượng trong thời khắc này.

Khóe môi Lam thành chủ khẽ nhúc nhích, đang truyền âm nói chuyện với lão đầu phía sau, ánh mắt nhìn thiếu phụ dần dần không tốt.

Đối diện, trừ thiếu phụ cùng với ba gã gầy, cũng chỉ có ba gã yêu tu biến hóa khác.

Mà trừ Lam thành chủ và đầu đà ra, còn có bảy tám tu sĩ Nguyên Anh, rõ ràng là chiếm thế thượng phong rồi.

Bây giờ đã không còn ai tới nữa, hiển nhiên những người này đều đã bị Linh tộc cản lại, trong khoảng thời gian ngắn, hai bên đều không có viện binh.

Chỉ cần có thể cướp đi cái thứ kia trước một bước, thì cái hiệp gì chia đều gì đó, căn bản là không cần tuân thủ.

Bởi vì ai cũng rõ ràng, hiệp nghị lúc trước chẳng qua chỉ là một cái lý do để hai bên vịn vào mà thôi.

Cung Trang thiếu phụ phát giác ra đám người Nhân tốc muốn ra tay trước, lông mày khẽ nhướng lên, cũng dùng bí thuật nhắc nhở những người khác, hơn nữa, tay ngọc trong ống tay áo run lên, giống như có thứ gì đó rơi vào trong lòng bàn tay.

Không khí vô cùng khẩn trương, hai bên cũng hết sức căng thẳng! Đột nhiên, mặt đất gần thủy đàm đột nhiên hà xuống, thủy đàm lúc đầu yên tĩnh dị thường, đột nhiên rung động kịch liệt, tiếp theo, một tia sáng từ trên mặt nước bắn lên tận trời, rớt xuống chụp trúng đám người Yêu Nhân kia.

Nham thạch gần đó mỗi lần bị tia sáng này đánh trúng, lập tức bị kích động, chảy ào ào ra.

Đám người hai tộc chấn động, đêu thi triển thần thông hoặc pháp bảo để ngăn cản tia sáng.

Lúc này, dưới mặt nước trong suốt kia nổi lên một tia ánh sáng chói chang, phảng phất như xuất hiện một mặt trời, từ từ dâng lên khỏi mặt nước. Mà trong lúc thủy đàm rung động, thì một sức nóng cực động không thể chịu nổi xuất hiện, phảng phất làm cho toàn bộ thủy đàm trong tia sáng ấy như đang sôi lên.

"Xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ là đảo quỷ phía dưới Linh tộc?" Trốn trên không trung, Hàn Lập nhìn thấy hết tất cả tình hình phía dưới, đầu tiên là bị tia sáng kia làm cho luống cuống tay chân, sau đó thấy mặt nước xuất hiện sự khác thường, không khỏi hoảng sợ.

Không riêng gì hắn, đám người của thiếu phụ và Lam thành chủ cũng hoảng sợ, nói nhỏ không ngừng.

"Không đúng, tia sáng này không phải chỉ ẩn dấu dưới nước sao? Tại sao lại rời khỏi mặt nước, chẳng lẽ." Lam thành chủ hiển nhiên là tương đối quen thuộc với thủy đàm này, thất thanh nói ra cái gì đó. Nhưng hắn còn chưa kịp nói xong, thì mười cột sáng đột nhiên bắn lên khỏi mặt nước, rồi bỗng nhiên quẹo qua, lao thẳng xuống đám người Yêu Nhân kia, tốc độ rất nhanh, cơ hồ chỉ trong giây lát.

Pha đánh lén khó lòng phòng bị này, làm cho người hai tộc không kịp đề phòng, lập tức hoảng hốt.

Trừ thiếu phụ và Lam thành chủ có tu vị thâm hậu một chút, thì đám người kia thấy tình thế không ổn liền thi triển bí thuật bỏ chạy. Trừ ba người gầy kìa thì không biết thi triển loại nào, yêu tu biến hóa và tu sĩ Nguyên Anh bị cột sáng kia chạm trúng, liền biến mất vô tung vô ảnh, ngay cả một dấu vết cũng không để lại. Không quản hắn có pháp thuật hộ thân hay là pháp bảo phòng hộ gì, đại khái là tất cả đều không có hiệu quả.

Nhìn thấy cảnh này, đám người thiếu phụ kinh sợ, nhưng bọn họ chưa kịp hiểu gì, thì đã nghe một tiếng nổ rất lớn, một cây cột hoàng sắc chui lên từ thủy đàm, hai mặt có một ít hoa văn không thể nhìn thấy.

Đám tu sĩ Nguyên Anh đến nhiều, thì chết cũng nhiều.

Những người này đều là đệ tử tâm phúc và môn hạ của Lam thành chủ. Bây giờ thấy cây cột cổ quái này chui lên khỏi mặt đất, vậy khẳng định là có liên quan đến việc này, vì thế liền thét lớn một tiếng: *" Là yêu nghiệt phương nào, dám ra tay độc ác thế"*

Ngay khi hắn nói xong, nhất thời những tiếng xoẹt xoẹt vang lên, liên tiếp năm đạo tiểu kiếm ngao lam sắc bắn ra, nhoáng một cái, đã hóa thành những cự kiếm khổng lồ.

"Chém!" Lam thành chủ lạnh lùng thốt ra.

Năm cây kiếm chợt lóe, liền biến thành năm đạo cầu vòng lao thẳng đến cây cột, bao quanh lấy cây cột, liên tiếp bổ xuống.

"Ầm.ầm." Những tiếng nổ liên tiếp vang lên, cây cột bị chém hai đoạn, trên mặt còn lưu lại vết kiếm khí.

Hai đồng tử của Lam thành chủ co rút lại, bấm niệm pháp quyết, vội vàng gọi năm cây kiếm về.

Đúng lúc này, trên vết kiếm chợt phun ra một chất lỏng màu xanh biếc, tản ra một mùi tanh cực kỳ cổ quái.

Lam thành chủ để cho cự kiếm xoay quanh không ngừng trên đỉnh đầu, ánh mắt đảo qua cây cột màu vàng kia, trên cơ mặt không khỏi co giật vài cái.

Uy lực của cự kiếm thế nào, hắn đương nhiên biết rõ ràng nhất.

Đừng nói là một cây cột này, ngay cả một ngọn núi nhỏ, cũng bị một kiếm chẻ đôi dễ dàng.

Nhưng cây cột này không bình thường, nhìn mặt ngoài thậm chí còn có đạn tính nhất định, giống như một vật còn sống.

Thấy Lam thành chủ ra tay không có hiểu quả, Cung Trang thiếu phụ cũng không làm liều, trên mặt tất cả đều là biểu tình kinh nghi.

Một tiếng rống từ dưới mặt nước truyền lên, phảng phất như có ai đang ngâm mình trong đó, và như vừa mới tỉnh lại.

Theo tiếng động quái dị này, cây cột đã yên lặng lại, nhưng dưới đầm nước, lại bay vụt ra một quang cầu có đường kính hơn mười trượng.

Cả quang cầu tỏa ra bạch quang chớp động, mà ở giữa có một viên cầu màu vàng rực rỡ.

"Lạc Dương tinh".

Khi vừa thấy quang cầu kia, tên đầu đà phía sau Lam thành chủ chợt lên tiếng, nhưng lời này vừa ra, hắn lập tức hối hận, không hề lưỡng lự nhảy ra, hoán thành một đạo cầu vòng bạch sắc lao đến bảo vật này.

Nghe thấy mấy chữ *"Lạc Dương tinh"* này, thiếu phụ và ba gã gầy cũng sửng sốt, sau đó lập tức vui mừng.

Sau một tiếng quát, thân hình thiếu phụ chợt lưu chuyển, hóa thành một con Hắc Hỏa Phượng lao lên vật kia. Mà ba gã gầy kia đã hợp thành một, rồi hóa thành một đạo ngân quang theo sát.

Lam thành chủ không biết vì nguyên nhân gì, nhưng trên mặt do dự và vẫn đứng yên tại chổ không ra tay.

Còn Hàn Lập núp trên không trung, chớp mắt vài cái, rồi cũng không có bất kỳ hành động gì.

Mục tiêu của hắn rất đơn giản, chính là vì thần huyết mà đến, những thứ khác dù có trân quý thế nào cũng không mạo muội ra tay, để lộ hành tung.

Động tác của thiếu phụ, rõ ràng là đã chậm hơn đầu đà một nhịp.

Đầu đà biến thành một cầu vòng, lao đầu vào giữa bạch quang cầu, chụp lấy *"Lạc Dương tinh"*.

Nhưng trong nháy mắt, dị biến đã nổi lên.

Một cổ hấp lực vô hình thật lớn đột nhiên xuất hiện bốn phía quang cầu, làm cho thân hình đầu đà ngưng lại.

Không chờ cho hắn kinh hãi để điều động pháp lực chống đỡ lại, thì quần áo trên người đầu đà đã xuất hiện và cái phù ngân sắc quỷ dị, rồi cuốn lấy thân hình của hắn, lôi vào nước sôi trong đầm, không thấy bóng dáng.

Chỉ còn lại quang cầu trên không trung mà thôi.

Thiếu phụ cùng ba gã gầy đang lao đến, thấy được cảnh này, giật mình hoảng hốt, vội vàng xoay người bắn ngược lại, nhanh chóng bay trở lại bên cạnh thủy đàm, rồi dùng ánh mắt sợ hãi nhìn về phía thủy đàm.

Mà Lam thành chủ tựa hồ như đã nhìn thấu cái gì đó rồi, sắc mặt dần trở nên khó coi một cách dị thường.

Ngay lúc này, lại một tiếng nổ ầm ầm vang lên từ phía thủy đàm, tiếp theo là cây cột độc nhất vô nhị kia lao tới.

Lúc đó, phảng phất như tiếng hô kêu gọi, từ trong thủy đàm bắt đầu truyền ra, hơn nữa càng lúc càng lớn, càng lúc càng gần.

Mười cây trụ vàng trong thủy đàm dưới tiếng hô này, bắt đầu chiến đấu kịch liệt.

Lam thành chủ đột nhiên quay người lại, hóa thành một đạo lam sắc nhắm thẳng đến hướng cốc khẩu mà đi, sau đó liền biến mất trong sương mù.

Hành động này của hắn, làm cho Cung Trang thiếu phụ cùng với Hàn Lập ngẩn người, nhưng Hàn Lập cũng nhíu mày, thân hình bắt đầu phiêu động.

Cung Trang thiếu phụ và ba gã gầy nhìn nhau, vẻ mặt ngưng trọng, nhưng vẫn không rời đi.

Kết quả, thủy đàm trong nước bắt đầu xoáy cực nhanh, trong nháy mắt đã tạo thành một vòng xoáy khổng lồ.

Cùng lúc đó, mười cái trụ đồng thời phóng lên, sau đó lại đồng thời họp lại thành một, bỗng chốc đã cao hơn vài chục trượng.

Cùng lúc đó, mặt đất nứt ra, bùn đất quay cuồng, và hai con quái vật lớn từ mặt đất thủy đàm chui lên.

Hàn Lập đang bay lên cao, đưa mắt nhìn xuống dưới.

Vừa thấy rõ bộ mặt của hai con quái vật này, Hàn Lập nhất thời trợn mắt há mồm.

------oOo------

Chương 1304: Thượng cổ cự nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khi cự cao hạ trước hắn, phát hiện hai bên thủy đàm xuất hiện hai cự vật, lại chính là hai bàn tay khổng lồ, mười cây trụ kia lại chỉ là mười ngón tay thô to thôi, mà bây giờ, một bàn tay, đang từ trong mặt đất vươn lên.

Cái quang đàm gần ba bốn mươi trượng không biết đã biến mất khi nào, trở nên thâm thúy dị thường.

Mà giữa trung tâm, xuất hiện một quang mang kỳ lạ, để lộ ra một con ngươi khổng lồ gần hai trượng, con ngươi này chậm rãi chuyển động, tán ra lãnh quang.

Nhìn thấy cảnh này, Hàn Lập giật mình một cái, bỗng nhiên nhớ ra một chủng tộc đỉnh đỉnh đại danh trong Linh giới.

Sắc mặt hắn trở nên trắng bệch.

Hắn không dám nghĩ thêm, tốc độ độn nhanh lên vài lần, nhắm thẳng lên trời cao.

Chỉ là đang dùng Thái Nhất Hóa Thanh Phù, thật sự không thể phi độn quá nhanh.

Cung Trang thiếu phụ cùng với ba gã gầy, mặc dù chưa phát hiện ra, nhưng cũng cảm thấy có một cảm giác nguy hiểm không hiểu.

Trong miệng thiếu phụ hừ lạnh, há mồm phun ra một cái cẩm mặt xích hồng, rồi giơ tay lên, một con giao long thanh quang bắn ra, rồi bay múa quanh nó, chính là thanh sắc phi đạo thần diệu dị thường.

Cầm mạt thì quay tròn trên đỉnh đầu, lập tức hóa thành một quang trảo, phủ lấy người thiếu phụ.

Ba gã kia đồng thời bấm niệm pháp quyết, trên người tán ra quang mang ngân sắc, ba đoàn quang hợp thể thành một, hóa thành một đoàn đại ngân quang, đồng thời bao phủ ba người trong đó.

Sau khi đã đã phòng thủ xong, cũng không chờ bốn gã yêu tu cao giai kia, cũng không chuẩn bị thi triển thần thông gì.

Lấy thủy đàm làm trung tâm, mặt đất gần ngàn trượng phát ra một tiếng nổ, rồi đồng thời nứt đất ra.

Con ngươi dưới thủy đàm chợt chớp mắt một cái, mặ trời lo lửng trên đỉnh thủy đàm chiếu rọi xuống, chợt lóe lên con ngươi.

Tiếp theo, một thứ gì đó to bằng một quả núi nhỏ, từ từ ngồi dậy khỏi mặt đất.

Hàn Lập từ trên cao có thể nhìn rõ ràng.

Thân hình cự vật kia to gần trăm trượng, hơn phân nửa thân thể đầy bùn đất màu vàng, hai cánh tay giơ lên không trung, chính là cự nhân sinh linh có hình thể to đến mức khó tin.

Nếu Hàn Lập không phải ở Nhân giới từng thấy La Hầu và Du Thiên Côn có yêu linh cấp độ Nghịch Thiên, thì sợ rằng khó mà tin được, trên đời này lại tồn tại một vật lớn như vậy.

Bên hông cự nhân không biết được bao phủ bởi một thứ da thú nào, cái đầu phảng phất như một ngọn núi, trên cái trán lại lõm vào một chổ, lại chỉ có một con mắt thật lớn.

Cái chổ lõm ấy chính là con mắt còn lại của cự nhân, chính là cái thủy đàm khi nãy.

Trừ cái này ra, cự nhân có một vẻ bề ngoài vô cùng xấu xí, cái mũi thô to vô cùng, miệng khẽ nhếch lên, mơ hồ có thế thấy được hàm răng sắc bén.

Cự nhân vẫn chưa hoàn toàn đứng lên, chỉ là nửa ngồi trên mặt đất, phần dưới vẫn còn chôn sâu dưới lòng đất.

Con mắt kia nhìn chằm chằm vào đám người thiếu phụ, trên mặt không chút biểu tình.

"Không thể nào, là thượng cổ cự nhân, chạy nhanh, thứ này chúng ta không đối phó nỗi" Cung Trang thiếu phụ bây giờ đã hoàn toàn thấy được tướng mạo của cự nhân, thất sắc kêu lên.

Nàng ta rốt cục đã biết vì sao Lam thành chủ ngay cả sống chết của đầu đà cũng không quan tâm, trực tiếp bỏ chạy.

Hắn hiển nhiên đã nhận ra các dấu hiệu trước đó.

Thiếu phụ không còn chút chần chờ gì, hai tay bấm niệm pháp quyết, quang tráo hồng sắc chuyển động ngược lại.

"Ầm" một tiếng, quang tráo đã bị vỡ thành mảnh vụn, mà thiếu phụ bên trong đã không thấy bóng dáng đâu.

Nhưng ngay lập tức, cách nơi đó khoảng năm sáu mươi trượng, thân hình lả lướt của thiếu phụ hiện lên.

Ba gã gầy kia thấy vậy cũng đồng dạng hoảng sợ, vừa thấy thiếu phụ chạy thoát, mới tỉnh ngộ ra bấm niệm pháp quyết, cũng muốn thi triển độc môn độn thuật rời xa sát tinh này.

Nhưng đúng lúc này, cự nhân một mắt kia đột nhiên há mồm, trong miệng phát ra một tiếng hét quái dị, hút ngược trở vào mồm. Ba gã gầy đột nhiên cảm thấy ngân quang hộ thể chấn động, bị cuốn đi không trung.

Ba người kinh hãi cực lực bấm niệm khẩu quyết, muốn đối kháng, nhưng ngay cả thiếu phụ và Lam thành chủ là tu sĩ Hóa Thần cũng phải chạy trốn, thì ba gã nguyên anh như bọn họ sao có thể dễ dàng đối kháng.

Thân hình ba gã yêu tu này cùng nhau bị hấp lực kéo khỏi mặt đất, hướng về miệng của cự nhân.

Lần này, ba gã yêu tu này mới thật sự hoảng sợ.

Trong đó, một gã bỗng nhiên chuyển thân trên không trung, hóa thành một con cự lang màu bạc thân dài mấy trượng.

Con sói này ngẩng đầu tru đầu tru lên một tiếng thê lương, hai gã kia thấy vậy không chút do dự hóa thành một đạo ngân ảnh, lao vào trong thân thể cự lang.

Nhất thời, hai bên cái đầu sói, hai đoàn lưỡng sắc thanh hồng lao đến, hiện ra lưỡng sắc lang thủ.

Tam khỏa lang thủ đồng thời tru lên, ba đạo tam sắc ngân hồng thanh từ miệng phun ra, gia ngập vào ngân quang hộ thể.

Mặc dù không làm thân hình ngừng lại, nhưng có thể làm cho tình thế khẩn trương trì hoãn được một chút.

Yêu tu này dưới tình huống khẩn cấp, rốt cục đã hợp ba thành một, trở thành tam thủ yêu lang bản thể.

Hàn Lập ẩn thân trên không trung thấy được cảnh này, trong lòng vừa động, xuất hiện một thân ảnh trong đầu, nhưng nhẹ nhàng thở dài một hơi, đuổi bóng dáng này ra khỏi đầu, tập trung vào tình cảnh bên dưới.

Nếu thủy đàm là do tên cự nhân này mà thành, vậy khẳng định tên phản nghịch Linh tộc kia đã bị tiêu hóa rồi.

Mà theo hiểu biết hắn, thượng cổ cự nhân linh trí cực thấp, thích ăn tất cả những vật sống, căn bản là không có khả năng phân biệt thần huyết, chắc là cái bình đựng thần huyết, hơn phân nửa là nằm trong người tên cự nhân này.

Cái này thì sẽ rất khó giải quyết đây.

Thượng cổ cự nhân dù là chủng loại thấp nhất, nhưng sau khi thành niên cũng có thể luyện được vài thần thông bậc thấp, những cự nhân có thiên phú dị bẩm, thậm chí có thể hợp thể để tồn tại.

Thậm chí trong truyền thuyết còn có cự nhân ngàn mắt nữa, có thể đấu tay đôi với Chân Long Thiên Phương.

Trong lòng Hàn Lập nói thầm, nhưng muốn hắn lui bước, thì là không thể.

Lúc này, tam thủ ngân lang phun ra trong miệng vài kiện bảo vật, hướng về hấp lực, thoát vây mà chạy.

Nhưng khi vừa ra khỏi miệng, cũng *"vù"* một tiếng, rồi cũng chui thẳng vào miệng của cự nhân, căn bản là không có tác dụng gì.

Kể từ đó, tam thủ ngân lang chỉ có hể dựa vào pháp lực bản thân chống đỡ, thân hình từ từ bay về hướng cự nhân.

Cho dù cự lang này nhiều lần cuồng phun ra tam sắc quang hà, cũng không thể cản trở được.

Nhưng kéo dài như vậy, cự nhân đã không còn kiên nhẫn, đột nhiên giơ một tay, chụ xuống cự lang giống như đang đập ruồi vậy.

Một cái bóng lớn, bao phủ lấy yêu lang, dù chưa đụng vào, nhưng chưởng phong đã làm cho ngân quang hộ thế của yêu lang run lên, phảng phất như lúc nào cũng có khả năng biến mất.

Bị bàn tay đáng sợ đó chụp xuống, cho dù là thân thể cứng rắn như thép, cũng thành cái bánh bao thịt nữa là.

Nhưng yêu lang đang bị hấp lực khống chế, căn bản là không thể tránh né.

Trong mắt cự lang không khỏi lộ ra vẻ tuyệt vọng! Mắt thấy bàn tay to chuẩn bị đạp xuống yêu lang, thì dị biến chợt xảy ra.

Đột nhiên, hoàng quang gần yêu lang chợt lóe, một dáng người gầy yếu từ hư không quỷ dị xuất hiện, không nói hai lời đánh ra hai quyền.

Chính là trưởng lão tộc Lạc Thứ, Hoàn Thiên Kỳ

Một quyền đánh về giữa bàn tay khổng lồ, còn quyền kia nhắm ngay yêu lang.

Hai nắm tay chớp động linh quang, hai quang quyền hoàng sắc hiện ra.

"Ầm ầm" hai tiếng, quang quyền và bàn tay to tiếp xúc, làm cho bàn tay dừng lại, cự lực ép xuống biến mất.

Mà quyền còn lại đánh lên ngân quang hộ thể của yêu lang, làm cho thân hình nó run lên, nổ mạnh một tiếng rồi bay ra ngoài, thoát khỏi hấp lực điên cuồng kia.

Lúc này, bàn tay to đã đập xuống, nhưng thân hình của thiếu niên thoáng cái, như quỷ mị biến mất tại chổ.

Nhưng ngay lập tức, thiếu niên đã xuất hiện cách đó mười trượng, chạy lại phía trước yêu lang, nhẹ nhàng điểm lấy.

Thanh quang trống rỗng hình thành, đảo mắt một cái hóa thành thanh kính thật lớn, trong suốt long lanh.

Thân hình to lớn của yêu lang đụng vào kính, lỡm vào, rồi chậm rãi văng ngược ra.

"Đa tạ Hoàn tiền bối ra tay cứu mạng!" Yêu lang lắc lắc đầu, vui mừng sợ hãi vội vàng tạ ơn.

Nó dĩ nhiên bình an vô sự.

"Ngươi lui ra một bên, căn bản không thể đối phó thứ này. Không ngờ ở đây lại có thượng cổ cự nhân, xem ra hẳn là trước tam cảnh kiến lập vân còn trầm ngủ trong cốc, nếu không tuyệt đối không thể tiến vào đây"

Không trung gần đó xuất hện một đoàn bạch quang chớp động, một gã mặc áo bào trắng hai tay chắp sau lưng xuất hiện, chính là hllq, hai mắt hắn nhìn chằm chằm vào cự vật không xa đằng kia, sắc mặt ngưng trọng dị thường.

"Hừ, đại tự nhiên này! Thượng cổ cự nhân có hình thể như vậy, cho dù là người thủ hộ Tam Cảnh có mù hai mắt, cũng không có khả năng thả một hung vật như vậy tiến vào biên giới của chúng ta. Bất quá, đây chỉ là cự nhân một mắt, hơn nữa hẳn là thân bị trọng thương, cho nên mới ngủ say trong cốc không dậy nổi, chúng ta thủ liên hao tổn chút nguyên khí, đủ để đánh chết nó" Thiếu niên họ Hoàn nói, trên mặt đầy sát khí.

"Thứ kia chia thế nào? Ta nghe nói trên người cự nhân này có một khối Lạc Dương tinh, đây là tài liệu luyện chế Chí Dương Linh Bảo tốt nhất" hllq khẽ cau mày.

"Ta đối với thứ của phản nghịch Linh tộc không có hứng thú, khối Lạc Dương Tinh là tốt rồi" Thiếu niên họ Hoàn tựa hồ đã suy tính trước, nói ra không chút do dự.

"Hảo, quyết định như vậy. Mấy người các ngươi cẩn thận cho ta một chút, mặc dù Linh tộc tạm thời rút lui, nhưng cũng phải phòng ngừa chúng quay lại" Hllq đột nhiên quay đầu lại, lạnh lùng nói với những bóng người xuất hiện xa xa.

Hàn Lập đứng trên cao, nghe được lời này, không khỏi nhìn theo lời nói.

Chính là Lam thành chủ cùng với Cung Trang thiếu phụ, còn có một số người của Yêu Nhân lưỡng tộc, nhưng mà không thấy bất cứ bóng Linh tộc nào.

------oOo------

Chương 1305: Cự nhân chi chiến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trở lại trận đấu trước cốc khẩu, Húc Thiên dù có thần thông quảng đại, nhưng cũng không ngờ rằng, công pháp của Hoàng Lương Linh Quân và thiếu niên họ Hoàn kia lại có thể bổ trợ cho nhau, nên càng đấu lâu, càng phảng phất như phải đối mặt với một tu sĩ luyện hư đại thành vậy.

Húc Thiên thất kinh, biết rằng không có phần thắng, nên lập tức không ham chiến nữa, sau khi hét lớn một tiếng, lập tức mang hết những người của linh tộc, quyết đoán rút lui.

Nếu không, thiếu niên họ Hoàn và Hoàng Lương Linh Quân cũng không thể chạy vào trong nhanh như vậy.

Lúc này, cự nhân còn nửa thân người dưới mặt đất, nhìn thấy nhiều người đến, tựa hồ như nghĩ đến cái gì đó, hung quang trong mắt chợt lóe, đầu ngẩng lên, phát ra một tiếng hét điên cuồng, rồi cúi đầu, trong mắt bỗng nhiên hiện ra bạch quang sáng chói, tiếp theo vô số đạo bạch ti bắn ra, lao đến hướng của thiếu niên và Hoàng Lương Linh Quân.

"Hừ, không ngờ đã đem Lạc Dương tinh luyện hóa hoàn toàn, nhưng chỉ là một ít hỏa ti, mà cũng muốn làm thương tổn ta, thật sự là si tâm vọng tưởng" Hoàng Lương Linh Quân hừ lạnh một tiếng, phất tay áo lên, bảo vật bát quái kính lập tức hiện ra, điên cuồng chợt lóe, rồi biến lớn lên, chắn trước người.

Bạch sắc quang ti lao tớ, nhất thời bị linh quang của kính bắn ra, dội ngược trở lại, bắn đến thân hình của cự nhân. Nhưng khi quang ti ấy vừa chạm vào thân thể của cự nhân, thì chợt biến mất như không tồn tại.

Thiếu niên họ Hoàn cũng dùng linh lực cự kình phản công tới bạch sắc quang ti này.

Cự nhân vừa nhìn thấy công kích không có hiệu quả, trong miệng gầm lên một tiếng, rồi quang ti trong nháy mắt đã bị ngừng lại, một bàn tay to năm ngón giơ lên, phảng phất như một ngọn núi lớn, quét đến hai người đó.

Dù chưa chạm tới, nhưng mà một cơn lốc đã quét tới.

Sắc mặt Hoàng Lương Linh Quân trầm xuống, há mồm, một phiến chỉ màu trắng bay ra khỏi mồm.

Hắn giơ tay lên chụp lấy phiến chỉ, nhắm ngay bàn tay khổng lồ đang lao tới kia.

Trong nháy mắt, một đạo bạch phong sinh ra, lao vào với cơn lốc kia, làm cho cơn lốc kia không thể tiến lại gần hai người.

Mắt thấy bàn tay sắp đến, thiếu niên họ Hoàn chà chà hai tay, một đạo điện mang màu xám hiện ra.

Điện mang trong tay biến đổi hình biến ảo, hình thành một trường đao màu xám.

Đao này thoạt nhìn hẹp dài sắc bén, lạnh lẽo không ánh sáng, không hề bắt mắt.

Cùng lúc đó, trong miệng người thiếu niên lẩm bẩm, trên khuôn mặt thanh thú hiện ra một căn hoàng mao, hai mắt cũng trở nên xanh đậm hơn.

Hét lớn một tiếng, linh khí tận trời bạo phát từ trên người thiếu niên, trường đao trong tay nhẹ nhàng vung lên, một đạo hôi tuyến bỗng nhiên chém ra.

"Xào xạc." một tiếng, hôi thuyến đột nhiên trở nên to lớn, sau đó chém vào ngón cái của bàn tay to kia.

Hôi tuyến cực kỳ sắc bén, xoẹt qua một cái, ngón cái đã nhẹ nhàng rớt xuống.

Cự nhân kêu lên một tiếng thống khổ thảm thiết, rút tay về, con mắt trên trán xoay tròn, hiện ra những tia máu.

Nó nhìn thẳng vào thiếu niên họ Hoàn, trên khuôn mặt xấu xí bắt đầu lộ vẻ cuồng nộ.

Thiếu niên sau khi chém ra một đao, trường đao chợt biến mất, đồng thời trên mặt cũng tái nhợt.

Xem ra, một đao này đã làm hao tổn rất nhiều nguyên khí của hắn.

"Đạo hữu lưu tâm, một đao của người tựa hồ đã làm cho nó tức giận, sự rằng muốn động phần dưới, không biết sẽ thế nào. Thương thế của nó đã khôi phục thế nào rồi, nếu đã khỏi hẳn, thì có thể khó giải quyết đây" Hoàng Lương Linh Quân cầm phiến chỉ trong tay, sau khi đánh chặn cơn lốc kia, nhìn chằm chằm cự nhân, chậm rãi nói.

"Điểm này không cần nói, lão phu cũng biết, vừa rồi chỉ mới thử tu vi của nó mà thôi. Nếu dễ dàng bị ta chém như vậy, thì nó cũng chỉ là một cự nhân bình thường thôi, ngươi cứ yên tâm ứng chiến" Thiếu niên họ Hoàn nhìn chằm chằm cự nhân, thản nhiên nói.

Nhưng hắn còn chưa nói xong, miệng vết thương trên tay cự nhân, đột nhiên xuất hiện lục mang.

Dưới lục quang ấy, vô số tia máu và xương thịt điên cuồng xuất hiện, rồi một ngón cái bình thường hoàn hảo vô sự lại xuất hiện.

Tùy tay vận động ngón cái này, xem ra thật sự không có vấn đề.

Thiếu niên họ Hoàn đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lập tức hít một hơi vào.

"Bất diệt chi thể!" Hoàng Lương Linh Quân cũng co đồng tử lại, thì thào nói ra một câu.

Lúc này, hai tay to của cự nhân bỗng nhiên đập mạnh xuống đất, làm cho cả Hỗn Độn cốc rung rinh một trận.

Thân hình của cự nhân đã cao hơn gấp mấy lần, rốt cục đã đứng thẳng cả người dậy.

Nhưng làm cho đám yêu nhân Hoàng Lương Linh Quân sắc mặt khó coi chính là, lúc cự nhân đứng dậy, bỗng nhiên đưa tay xuống đất, cầm lấy một thạch bổng khổng lồ.

Bổng này thật sự rất to, chiều dài của nó cơ hồ bằng một nửa cự nhân, mà ngoài mặt của nó nổi thanh quang nhè nhẹ, thạch bổng này nghe đồn là Thanh Linh Sa luyện chế mà thành.

Tài liệu trân quý cùng với thể tích tinh khiết, hơn nữa còn được trầm thượng một bậc.

Bị một vũ khí kinh khủng này đập trúng, cho dù là pháp bảo linh khí gì đó, sợ rằng luyện hư trung kỳ cũng không có mấy người đỡ được thứ này.

"Thì ra là vũ khí, xem ra phiền toái rồi, không xuất toàn lực không được" Cơ mặt của Hoàng Lương Linh Quân đã co quắp lại.

"Không cần đạo hữu nói, Hoàn mỗ cũng rõ ràng. Động thủ đi, quyết không để cho hung vật này rời khỏi nơi đây" Thiếu niên họ Hoàn mặt không thay đổi nói, tiếp theo há mồm hét lên một tiếng.

Cơ hồ ngay lập tức, thải hà giữa không trung chợt lóe, hiện ra một phi nga cực lớn.

Chính là linh trùng của Hoàn Thiên Kỳ, chỉ là thảnh thục thể huyễn diễm!

Thân hình của phi nga tỏa sáng, trong nháy mắt vẻ diễm lệ sáng mờ trở nên cuồng khởi, rồi chợt biến lớn lên.

Mà thân hình thiếu niên cũng bay lên, trê người sinh ra hoàng sắc thú mao, đồng thời thân hình bắt đầu hóa thú.

Trong nháy mắt, hắn đã biến thành nửa người nửa thú.

Hoàng Lương Linh Quân bên cạnh ngồi xuống, ngồi khoanh cha lại, vỗ vào thiên linh, một cổ hoàng sắc hà quang từ đỉnh đầu toát ra, nâng lên một Nguyên Anh gần nửa thước.

Khuôn mặt của Nguyên Anh này y chang với Hoàng Lương Linh Quân, mặc một kiện chiến giáp bằng bạc, tay cầm một tiểu kiếm màu xanh biếc, tay kia cầm một đại ấn bạch ngọc.

Nhìn có vẻ giống như người thật vậy, không có bất cứ cảm giác hư ảo nào.

Nguyên anh bỗng nhiên mở hai mắt ra, tay giơ lên, khối đại ấn rời khỏi tay, biến thành mẫu hứa lớn, hung hăng nện xuống đầu của cự nhân.

Còn thiếu niên hóa thú kia, chợt hóa thành một đạo lưu quang, đồng thời hai tay thành trảo, bỗng nhiên háo thành một mảnh hư vô xuất ra.

Từng đạo trảo mang phảng phất như thật hiện lên, vang lên những tiếng động khác thường, lao đến hướng của cự nhân.

Yêu thú biến thành một đạo độn quang chợt lóe, nhập vào trong trảo mang, quỷ dị không thấy.

Cự nhân nổi giận, tiếng rống không dừng lại, con mắt bắt đầu thả ra xích hồng quang trụ, đồng thời thạch bổng giơ lên, nhắm ngay đỉnh đại ấn đập xuống.

Tay kia thì chụp xuống đất, một đống bùn đất lớn trong tay, hoàng mang chớp động, hóa thành một cự thạch có đường kính gần mấy trượng.

Sau đó nắm tay di chuyển, ném ra cự thạch trong tay, nhắm ngay đỉnh đầu của Hoàng Lương Linh Quân.

Lúc nào, trảo mang và quang trụ đã va chạm nhau, phát ra những tiếng nổ ầm ầm, lại một tiếng nổ kinh thiên động địa, thạch bổng đột nhiên đánh xuống.

Đại chiến chính thức bắt đầu! Hàn Lập trốn trên cao chăm chú nhìn một người một yêu và một cự nhân đại chiến, nhíu mày không thôi.

Không hỗ là cuộc chiến giữa tu sĩ luyện ngược kỳ cùng với thượng cổ cự nhân, dưới thần thức của hắn, nhất cử nhất động của ba người đều làm kinh động nguyên khí của trời đất không thôi.

Đặc biệt là nguyên anh của Hoàng Lương Linh Quân, nguyên anh chỉ huy khối đại ấn, mỗi lần công kích là lại hấp thụ linh khí, làm cho uy lực cơ hồ gia tăng hơn phân nửa, nếu không thì cho dùng bản thân đại ấn kinh người cỡ nào, cũng tuyệt đối không thể đỡ được vài kích của thạch bổng.

Người thiếu niên nữa thú đem thân hình hóa thành một đao lưu mang tinh oánh, thân thể chợt ẩn chợt hiện, phảng phất như một dòng suối thật lớn, không ngừng hấp thụ linh khí xung quanh.

Về phần cự nhân, cái miệng lớn cũng lơ đãng hé ra, theo tiềm thức phun ra nuốt vào một lượng lớn linh khí.

Số lượng linh khí mà nó phun ra nuốt vào lớn rất nhiều so với hai người kia, nhưng nói về độ tinh thuần thì còn thua kém rất nhiều.

Hàn Lập lần đầu tiên quan sát một trận đấu của Luyện Hưu Kỳ, hiển nhiên cũng không tự chủ mà tu luyện công pháp của bản thân.

Kết quả, cũng có được một chút thu hoạch.

Đang lúc Hàn Lập tập trung tinh thần, đột nhiên sắc mặt vừa động, quay đầu nhìn về hư không.

Mặc dù nơi đó rõ ràng không có gì, thần niệm của hắn cũng không cảm ứng được gì, nhưng trải qua linh mục đã được tinh thuần vô số lần, vẫn mơ hồ cảm nhận trong không trung, xuất hiện một người trong suốt đang đứng đó, cũng đồng dạng quan sát trận đấu.

"Húc Thiên!" Mặc dù linh mục của Hàn Lập không thể nhìn rõ, nhưng nếu có năng lực ẩn núp trong đây mà không bị phát hiện, thì tựa hồ chỉ có người này.

Hàn Lập mừng rỡ nói thầm.

Đối với hắn, cục diện càng loạn thì càng có lợi cho hắn.

Ngay lúc Hàn Lập quay đầu nhìn về bóng dáng trong suốt kia, thì cái bóng ấy cũng vừa động, quay đầu qua, nhìn về phía Hàn Lập.

Hàn Lập trong lòng rùng mình!

Cũng may, bóng dáng ấy lập tức cúi đầu xuống, không biết có thật sự phát hiện sự tồn tại của Hàn Lập hay không, hay chỉ là một cử động vô tình.

Hai mắt Hàn Lập mở to, sắc mặt âm tình bất định.

Đại chiến bên dưới đã giằng co một hồi lâu, dưới sự đập phá của cự nhân và hai gã Yêu Nhân, Hỗn Độn cốc đã hoàn toàn thay đổi. Chẳng những trên mặt đất đầy những hố sâu, mà khắp nơi đều có hố to, lúc đầu, khắp nơi đều là sương mù, nhưng đã bị linh khí đè ém xuống.

Hơn nữa, bởi vì ba người quấy nhiễu nguyên khí của trời đất, nên trên trời gần đó đã trở nên âm u, một trận mưa lớn sắp đổ xuống dưới ánh mặt trời chói chang. Gió và tuyết cũng xuất hiện, phong nhận loạn vũ, một lát sau xuất hiện mưa đá đầy trời.

Trừ Cung Trang thiếu phụ và vài tên tu sĩ Hóa Thần còn có thể đứng xa xa quan sát, thì những người còn lại đã rời khỏi Hỗn Độn cốc vì sợ bị liên lụy cái mạng nhỏ.

Thoạt nhìn, cự nhân kia độc ác dị thường, thạch bổng không ngừng công kích, nhưng Hàn Lập lại hìn rõ ràng, đây là hai người kia cố ý du đấu. Cho dù cự nhân có được linh khí của trời đất bổ sung thể lực, thì giờ phút này vẫn đang vào cảnh thất thế, vô luận là múa bổng, hay bắn cự thạch, thì tốc độ đã không còn như lúc đầu. Thua trận đã là điều sớm muộn.

Qua nhiên, lợi trảo của thiếu niên họ Hoàn, thừa dịp cự nhân bị Hoàng Lương Linh Quân công kích, đã một lần nữa chặt đứng một ngón chân của cự nhân. Mặc dù tên cự nhân gào thét đau nhức, nhưng miệng vết thương không khép lại, không hồi phục lại cơ thể.

Nhất thời, Hoàng Lương Linh Quân và Hoàn Thiên Kỳ đều sáng mắt, biết được thời cơ kết thúc trận đấu đã tới.

------oOo------

Chương 1306: Thần huyết chi tranh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nguyên anh trên người Hoàng Lương Linh Quân phóng hoàng quang ra, tiểu kiếm trong tay bống nhiên tự hành bay ra ngoài.

Lục quang chợt lóe, tiểu kiếm hóa thành một con linh thú mình ngựa đầu ưng, trên thân có một đôi cánh màu xanh, hé miệng lớn hung hăng đánh về phía cự nhân.

Mà hắn vẫn quay cuồng trên không trung, đại ấn cũng không ngừng lại.

Đại ấn sau một kích, đột nhiên run lên không hạ xuống, ngược lại quay tròn không ngừng, hóa thành một đạo hư ảnh.

Nhất thời, trên không trung gần đó xuất hiện vô số đạo hà quang có màu sắc khác nhau, tập trung về hướng đại ấn, tốc độ bành trướng và thế tích kinh ngườ, trừ cái này ra, thì đại ấn đã biến lớn gấp mấy lần ra, che nửa bầu trời, thanh thế kinh người dị thường.

Hoàn Thiên Ký độn quang xuống, thân hình ngừng lại cách tên cự nhân mười trượng, hai tay vừa tiếp nhấc, hai luồng điện quang màu xanh đồng thời hiện ra, những tiếng sấm nổ ầm ầm truyền đến.

Mấy đạo cự nhận màu xám xuất hiện!

Mặc dù nhìn như cùng một thần thông, nhưng trường đao trước kia so ra, uy lực không thể nào bằng.

Đồng tử nửa yêu hóa của Hoàn Thiên Ký lạnh lùng nhìn chầm chầm cự hân, đột nhiên giơ tay lên, đứng lơ lửng giữa không trung ngoắc một cái.

Nhất thời, hai cánh đập xuống, hóa thành một vệt sáng vụt xuống, cuối cùng không còn thấy bóng dáng đâu.

Tiếp theo, cự nhận bỗng nhiên sáng mờ lên, hai tay hắn nhắm ngay phần eo của cự nhân kia, chậm rãi chém xuống.

Một tia sáng chợt lóe lên.

Cự nhân mặc dù linh trí không cao, nhưng dưới công kích khủng bổ của hai người này, cũng cảm nhận được nguy hiểm.

Nó ngửa mặt lên trời rống một tiếng, con mắt đột nhiên lóe bạch quang, một viên cầu màu trắng tinh phun ra, hóa thành một đoàn bạc quang, vừa lúc linh thú kia đánh tới.

Tiếp theo, huyết quang vừa hiện, một đạo tinh quang phảng nhất từ trong đồng tử bắn nhanh ra, vừa lúc một trảm kia chém tới, cả hai chạm vào nhau.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Hai bên tiếp xúc với nhau, quang mang kỳ lạ đang vào nhau, nhưng cả quá trình lại không hề có một tiếng động, nhưng nhất thời giằng co không dứt.

Đối mặt với đại ấn màu trắng trên đỉnh đầu, thân hình cự nhân quay tròn, thạch bỗng huyễn hóa thành một ngọn núi nhỏ, kèm theo vô số ác phong, đánh ụp lên đầu Hoàng Lương Linh Quân.

Tiếp theo, hai tay nó nắm chặt thành quyền, làm nổi lên cả mạch máu to khổng lồ, nhắm ngay đại ấn trên không trung hung hăng đánh một cái.

Nó dựa vào một thân thần lực, tay không bảo hộ đánh vào đại ấn trên đỉnh đầu.

Một tiếng nổ long trời lở đất truyền đến, đại ấn run lên, thả ra rất nhiều quang mang, làm cho Hàn Lập đang tập trung nhìn, cũng không dám mở mắt ra, nhắm chặt hai mắt.

Lập tức cảm thấy một luồng khí áp lực ập đến, kích động không khí xung quanh, làm cả thân hình của Hàn Lập bị ảnh hưởng, cứ như là bị cuốn đi.

Trong lòng Hàn Lập cả kinh, không suy nghĩ thêm nữa, vận chuyển pháp lực trong cơ thể, ổn định lại thân hình.

Khi hắn mở mắt ra nhìn bên dưới, không khỏi ngẩn người.

Bởi vì bên dưới không biết khi nào đã xuất hiện một đám mau hoàng sắc, che tất cả mọi người bên trong lại.

Hàn Lập do dự một chút, rồi thả thần niệm ra, thì bên trong đám mây truyền ra tiếng rống giận kinh hồn của cự nhân, rồi còn trộn lẫn tiếng rống của yêu tu họ Hoàn, và những tiếng nổ đùng đùng bên trong, đám mây hoàng sắc kia quay cuồng không ngừng, ẩm hàm tiếng rít.

Nhưng thật ra, Hoàng Lương Linh Quân từ đầu đến cuối không phát ra bất kỳ một âm thanh nào, cũng không biết là làm phép nên không thể phân tâm, hay là đã tính trước một cái gì đó rồi.

Trong lòng Hàn Lập vừa động, quay đầu nhìn qua hướng bóng đen kia ẩn núp, kết quả là bóng đen có nét gần giống với Húc Thiên, đã biến mất từ lúc nào không biết.

Hàn Lập chớp mắt vài cái, rồi quay đầu nhìn về hướng hoàng vân kia, chợt trên mặt xuất hiện một sự kinh ngạc.

Một tiếng hét thảm vang lên tận trời cao từ đám hoàng vân! *"Ầm ầm."* một tiếng, giống như là có vật gì đó thật lớn ngã xuống đất, làm cho mặt đất rung lên.

Tất cả âm thanh đều đột nhiên dừng lại!

Trong mắt Hàn Lập chợt lóe một dị sắc, hai tay niệm quyết, cả người không tiếng động lao xuống.

Cơ hồ trong lúc đó, từ vân trung bỗng nhiên truyền ra tiếng cười đắc ý của Hoàn Thiên Kỳ.

"May mắn là xuẩn vật này linh trí không cao, nếu không kết quả mà ta đợi thật đúng là không nhanh như vậy"

"Phản nghịch Linh tộc khẳng định là đã bị nuốt, ta đến mở thân thể của nó ra xem, để xem tên phản nghịch ấy rốt cục là mang theo thứ gì mà không tiếc ngàn dặm chạy trốn đến đây"

"À, vậy làm phiền Hoàn huynh, khối Lạc Dương tinh này đã được tôi thu lại, lập tức giao cho đạo hữu" Trong đám mây truyền ra giọng nói của Hoàng Lương Linh Quân.

Hoàng vân rốt cục tán ra, lộ ra tất cả.

Chỉ thấy cự nhân khổng lồ nằm một đống dưới đất, trên người đầy vết thương, một tay và một chân bị chặt đứt kế bên, tựa hồ như bị chặt đứt trực tiếp.

Mà cái đầu thật lớn đã bị đập nát vụn, chỉ còn lại một mảnh nhỏ.

Mà trước ngực cự nhân, xuất hiện một cái lỗ thủng kinh người, bên trong tựa hồ không còn gì, phảng phất như vì muốn tìm bảo vật mà một kích phá hủy luôn cả trái tim.

Phỏng chừng một kích này mới là trí mạng!

Hòa Thiên Kỳ đã hóa giải hình thể bán yêu, khôi phục lại diện mạo loài người, trừ sắc mặt tái nhợt ra, cũng không bị thương gì.

Giờ phút này hắn cầm một phi đao màu trắng, đang rạch trên cái bụng thật lớn của cự nhân.

Mà ở một góc khác, Hoàng Lương Linh Quân đang chơi đùa với một khỏa tinh cầu, trên mặt hiện lên nụ cười thản nhiên.

Tinh cầu kia chính là khỏa Lạc Dương tinh, chỉ là không biết Hoàng Lương Linh Quân đã dùng pháp thuật gì mà làm cho nó trở nên *"ngoan"* như vậy.

"Năm đó chúng ta tại hoang dã đã từng chém giết với một cự nhân song diện. Thứ đó khó đối phó hơn thứ này nhiều, có người nói thượng cổ cự nhân không thể trêu chọc vào, có lẽ là nói quá. Chúng nó rất khác so với cổ thú và linh thú cổ, cũng không có thân thể lớn như vậy, nhưng trên người lại không có bất kỳ thứ gì hữu dụng. Tốn nhiều khí lực lớn như vậy mà lại không được gì, cũng chỉ uổng phí tinh lực" Hoàn Thiên Kỳ thở dài, vừa cầm đao rẻ thịt vừa nói.

"Cái này là hiển nhiên, trong cổ giới hoang dã, the tình hình chung, chúng ta thấy loại cự nhân này đều là kính nhi viễn chi. Bất quá nếu nói trên người cự nhân không có hổ tốt, thì không nhất định. Nhớ Lang vương trong thất đại yêu vương, đã từng đánh chết bảy tên cự nhân hoang dã, kết quả trong cơ thể của chúng tìm được một khối vạn hi uế thổ, lúc này mới có cơ duyên luyện chết thành Vạn Hi Yêu Tháp trên hỗn độn bảng, trở thành yêu vương của một đời Lang tộc" Hoàng Lương Linh Quân lắc đầu nói.

"Điều này cũng đúng, thượng cổ cự nhân cái gì cũng thích cắn nuốt, nếu có chút cơ duyên, thì có thể tìm được thứ tốt, bất quá tỉ lệ rất nhỏ"

"Người nào mà chỉ vì một điểm hư vô mờ mịt như vậy, mà liệu mạng với một cự nhân chứ. Đặc biệt là đám thượng cổ cự nhân hung vật này. Ngươi chẳng lẽ đã quen, sau khi chúng ta giết chết một cự nhân song diệt, lại xuất hiện một cự nhân ba đầu truy đuổi, thiếu chút nữa đã phải nhảy xuống biển" Hoàn Thiên Kỳ nghe vậy, không khỏi cười khổ nói.

Hoàng Lương Linh Quân nhớ lại chuyện năm xưa, không khỏi cười trừ, cũng không nói gì tiếp.

Thở dài một tiếng, Hoàn Thiên Kỳ sau khi vẽ một hết một đường trên bụng của cự nhân, nhất thời từ có tràn ra một đống đồ vật.

Những thứ này này đã ảm đạm không phát sáng, riêng chỉ có một ngọc bát màu lam nhạt, cùng với một chiếc bình nhỏ trong suốt đỏ tươi, còn đang phát ra linh quang.

Trên chiếc ngọc bát ấy hình thành một tầng lam quang, vừa lúc đem chiếc bình nhỏ vào bên trong.

"Chắc là nó" Hoàn Thiên Kỳ đảo mắt qua, xác định xác định ngọc bát màu lam kia là khí vật bản thể của Linh tộc.

Nhưng ngọc bát lúc này đã mất hết linh tính, hiển nhiên là do tên Linh tộc này suy sụp.

Cho dù tự thân suy sụp, cũng muốn bảo vệ thứ gì đó, và tám chín phần đây là thứ bọn họ tìm.

Khi Hoàn Thiên Kỳ vui mừng đưa tay chụp tới cái bình nhỏ, thì đằng xa, Hoàng Lương Linh Quân đột nhiên biến sắc, hét lớn:

"Cẩn thận!" Hoàn Thiên Kỳ đang vươn tay tới, cơ hồ lúc Hoàng Lương Linh Quân nhắc nhở, đồng thời thần niệm cũng cảm ứng được, một hàn mang đang đánh lén tới sau lưng mình.

Hắn kinh sợ, không dám nghĩ nhiều, một chân giẫm mạnh xuống mặt đất, làm thân hình bắn lên không trung, một đạo huyết chủ quang cơ hồ xoẹt qua hai chân hắn.

Tiếp theo, một bóng người từ gần đó thoáng hiện, thân hình thoáng một cái, đã lao tới cái bình nhỏ.

"Ngươi dám!" Hoàng Lương Linh Quân nộ quát một tiếng, mười ngón tay bắn về hướng cái bóng đó.

Tiếng xé gió vang lên, mười đạo kiếm khí hoàng sắc lao tới.

Nhưng rõ ràng là đã chậm rồi.

Sau khi một tay chụp lấy cái bình, bóng người phát ra một tiếng cười đắc ý, sau đó thân hình thoáng một cái, liền hóa thành một đoàn huyết vân bỏ chạy lên không trung.

"Húc Thiên, thì ra là ngươi? Ngươi chạy đi đâu" Khó khăn lắm mới đánh bại được cự nhân này, vừa mới thấy được bảo vật,chưa kịp lấy đã bị đánh lén đoạt mất, làm sao mà Hoàn Thiên Kỳ không nổi

giận được.

Thúc dục thần niệm, đột nhiên không gian trên huyết vân dao động, một phi nga cự đại xuất hiện, hai mắt màu xanh chợt lóe, không nói lời nào vỗ cánh bay đi.

Một cổ thải vụ bảy màu chụp xuống huyết vân.

Huyết vân đối với làn sương mù diễm lệ kinh sợ dị thường, không dám đón dỡ, vội né sang một bên tiếp tục chạy.

Nhưng sự trì hoãn trong giây lát này, dưới sự thúc dục của Hoàng Lương Linh Quân, mười đạo kiếm khí đã hung hăng đánhtới, bản thân hắn cũng hóa thành một đạo hoàng hồng trực tiếp lao tới.

Húc Thiên không khỏi rùng mình.

Đúng lúc này, đột nhiên bên tai hắn truyền đến một âm thanh vô cùng quen thuộc:

"Húc Thiên đại nhân, mau đưa thần huyết cho ta, ta dùng ẩn nặc độn thuật đưa bảo vật này đi trước" Nghe được âm thanh này, Húc Thiên đầu tiên là sửng sốt, sau đó là mừng rỡ.

Người ẩn núp bên cạnh, quả nhiên là Phệ Viêm.

Lúc trước, Húc Thiên mặc dù có thiên thú thần thông, cũng nhìn ra hành tung của vị đồng tộc này, nhưng chỉ là nói thầm, không có dũng khí khẳng định.

Bây giờ, nghe được âm thanh quen thuộc, vị huyền linh này không còn hoài nghi.

Một tay giơ ra, linh quang trong tay chợt hiện, bình nhỏ hiện lên.

Cổ tay hắn run lên, bắn bình nhỏ lao thẳng đến chỗ âm thanh kia phát ra.

------oOo------

Chương 1307: Sơ chiến Luyện Hư

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chỉ thấy Huyết Vân trở mình, nháy mắt ngưng tụ thành đóa sen máu, thân hình quay vòng, hút hết mười đạo kiếm quang kia vào.

Mà chiếc bình kia bắn ra hơn mười trượng, chợt lóe rồi biến mất không thấy.

Cảnh này làm cho Hoàn Thiên Kỳ sửng sốt, ngay lập tức giận dữ, một cỗ yêu phòng phun ra, cát đá bay thẳng đến chỗ Hàn Lập ẩn núp.

Tuy rằng yêu tu không thể nhìn thấy được Hàn Lập ẩn thân, nhưng vốn dĩ có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, chỉ nhìn một cái là biết có người thi triển pháp thuật ẩn núp, lúc nãy mới vừa ra tay lấy bình.

Hàn Lập thấy cuồng phong đánh úp tới, sắc mặt khẽ biến.

Tình hình ẩn núp bây giờ của hắn, không thể lập tức thi triển phi độn rời khỏi phạm vi công kích, nhưng nế bị yêu phong này cuốn vào, thần thông của Thái Nhất Hóa Thanh Phù này sẽ lập tức bị phá vỡ.

Trong nháy mắt, sắc mặt Húc Thiên trầm xuống, một tay bấm niệm thần chú bắn tới yêu phong kia.

"Phốc" một tiếng, một đạo kiếm quang huyết sắc từ tay Húc Thiên bắn nhanh ra, chém ngọn yêu phong kia ra làm đôi, cũng chém thẳng tới Hoàn Thiên Kỳ.

Hoàn Thiên Kỳ hoảng sợ, vội vàng giơ tay hư không một trảo.

Một yêu trảo trên đỉnh đầu xuất hiện, theo hướng huyết quang mà đi, quang mang lưỡng sắc đang vào nhau, nhất thời bất phân thắng bại.

Hàn Lập mừng rỡ, thân hình ẩn núp vội vàng bay lên trời cao chạy trốn.

Nhưng đúng lúc này, Hàn Lập chợt nghe sau lưng vang lên một tiếng hừ lạnh.

"Ngươi còn muốn chạy đi đâu!"

Sau đó, hắn bỗng nhiên cảm thấy hoàng hà chợt lóe, một cái ngọc ấn hình dáng quỉ dị hiện lên, nhoáng cái đã thành mười trượng, ụp xuống, nhốt Hàn Lập vào trong đó.

Một kích kia giống như tia chớp, làm cho Húc Thiên không kịp xuất thủ tương trợ, trong miệng hô một tiếng nhỏ.

"Mình đã sớm chứng kiến uy lực của ngọc ấn này, ngay cả cự nhân một mắt to như một quả núi cũng không thể chống nổi"

"Mình tuyệt đối không có khả năng tiếp được kích này"

Sắc mặt hắn chợt chuyển, khẽ thở dài một hơi.

Chỉ thấy ngọc ấn chụp xuống một chỗ vốn không có người, ngân quang chợt lóe, đột nhiên hiện ra thân ảnh Hàn Lập.

Hắn vỗ thiên linh của mình một cái, một đoàn thanh quang bao vây lấy một cái đỉnh nhỏ, tiếp theo, nắp đỉnh mở ra, một tiếng thanh minh phát ra từ trong đỉnh, rồi vô số đạoo thanh ti phún ra, đan vào nhau, trong nháy mắt đã tạo thành một quang võng, vừa lúc hướng đón đầu nện xuống vật ấn.

Đại ấn không chút lưu tình, rơi xuống quang võng thanh sắc bên dưới.

"Ầm ầm" một tiếng, ngọc ấn kia quả nhiên là không bình thường, vừa tiếp xúc đã bắt đầu gãy từng khúc, chẳng qua Hư Thiên Đỉnh

dù sao cũng là Thông Thiên Linh bảo, sau khi chịu rung động, vẫn làm cho thế rơi xuống của ngọc ấn chậm lại.

Nhân cơ hội này, Hàn Lập bấm niệm thần chu, sau lưng xuất hiện tiếng sấm, thanh vũ si phù xuất hiện.

Tiếp theo, thân hình hắn uốn éo, liền biến thành một đạo bạch ti, cùng với tiểu đỉnh biến mất.

Đại ấn lúc này mới rơi xuống thanh võng, tự nhiên rơi vào khoảng không.

Lúc này, thanh sắc điện hồ chợt lóe ngoài ba mươi trượng, thân hình của Hàn Lập xuất hiện không tiếng động, từ từ hiện lên. *" Sao ngươi có thể sử dụng bảo vật đó, ngươi không phải Phệ Viêm"*

Trong huyết vân đột nhiên vang lên tiếng của Húc Thiên, lập tức huyết vân quay cuồng, hiện lên một nhân ảnh.

Thần tình của hắn kinh sợ nhìn Hàn Lập, chính là Huyền Linh Húc Thiên.

"Ngươi không phải Linh tộc, là tu sĩ Nhân tộc!" Mà sau lưng vị trí mà Hàn Lập đứng ban đầu, quang hà chớp động, Hoàng Lương Linh Quân cũng hiển lộ ra, thần tình kinh ngạc.

Hoàn Thiên Kỳ cũng nhân cơ hội đó, thao túng yêu trảo, đánh tan kiếm quang huyết sắc, đồng thời lắc mình một cái, hiện ra tại bên cạnh Hoàng Lương Linh Quân, đồng dạng kinh ngạc đánh giá Hàn Lập.

Đối mặt với ba người cấp Luyện Hư đều lắp bắp kinh hãi, Hàn Lập cũng không muốn nói gì, hai tay bấm niệm thần chú, miệng hé ra, một đoàn tinh huyết phun ra khỏi cơ thể.

Huyết vụ nồng đậm, bỗng nhiên bao phủ thân hình của hắn.

"Muốn chạy!" Húc Thiên vừa thấy cảnh này, liếc mắt một cái, liền nhìn thấu đây là độn thuật cao minh, đại oán nói.

Mà huyết vân sau người hắn cũng đã động, bổ nhào đến.

"Hừ, Húc Thiên đạo chỉ hà tất phải khẩn trương như vậy, Hoàn mỗ muốn lĩnh giáo Huyết Sát Linh Liên của ngươi một chút. Hoàng Lương huynh, nếu đã là tu sĩ Nhân tộc, vậy giao cho huynh" Hoàn Thiên Kỳ nháy mắt một cái, thân hình hóa thành một đạo lưu quang đánh về phía Húc Thiên, đồng thời trong miệng phát ra âm thanh âm trầm. *" Yên tâm, chỉ là một tu sĩ Hóa Thần, cho dù có Linh bảo, cũng tuyệt đối không thể chạy thoát tay ta"* Hoàng Lương Linh Quân nhìn chằm chằm Hàn Lập không chớp mắt, lạnh nhạt nói.

Hắn liếc mắt một cái đã nhìn thấu Hư Thiên Đỉnh của Hàn Lập là Linh Bảo.

Hoàng Lương Linh Quân nói xong, miệng hé ra, một tiểu kiếm xanh biếc như giao long phun ra, như một tia sáng, đi đến trên không huyết vụ, không chút lưu tình chém xuống.

"Keng" một tiếng vang nhỏ, một đạo kim quang bắn ra từ huyết vụ, tuy rằng bị bắn trợ ra, nhưng một kích đương hạ lục cầu.

Hiện ra một phi kiếm kim sắc dài khoảng một thước.

Hoàng Lương Linh Quân cười lạnh một tiếng, một tay hướng về phía lục hồng chỉ điểm.

Lục hồng bổ nhào về phía trước, lập tức cùng với kim sắc kiếm đan vào nhau, hào quang tỏa sáng áp đảo quang mang kia, sau đó lục hồng quay tít một vòng, hóa thành một kiếm luân màu xanh, chuyển động cực nhanh, muốn nhanh chóng đập nát phi kiếm.

Một tiếng nổ lớn truyền đến, phi kiếm kim sắc cơ hồ ảm đạm đến mức chỉ còn một tia, nhưng dưới sự điên cuồng của kiếm luân, thế nhưng vẫn bình yên vô sự, không hư hao chút nào.

Mà phi kiếm này, ngược lại vẫn rất cứng cáp, trụ dưới thanh hồng này, không bị hạ xuống.

"Hả?" Hoàng Lương Linh Quân hả một tiếng, có chút động dung.

Kiếm của hắn không phải dùng tài liệu nghịch thiên luyện chế mà ra, nhưng cũng là đại đạo mới thành lập, mất rất nhiều công phu mới luyện chế được, hơn nữa trải qua mấy ngàn năm bồi dưỡng, uy năng đã không kém Linh Bảo là bao. Nhưng bây giờ không thể chặt đứt được một phi kiếm của một gã tu sĩ Hóa Thần.

Hoàng Lương Linh Quân giật mình, nhưng trên mặt không chút biểu tình, chỉ là hai tay bấm niệm kiếm quyết, đạo thanh hồng kia phát ra một tiếng thanh minh, rồi tóe ra ba mươi sáu đạo thanh quang độc nhất vô nhị, rậm rạp hướng tới đạo huyết vụ, muốn Hàn Lập loạn đao phân thây, nhưng Hoàng Lương Linh Quân không thể tưởng được là, Hàn Lập trong huyết vụ nhoáng đầu lên một cái, từ sau lưng bay ra hơn mười kim sắc tiểu kiếm, hóa thành từng đạo kiếm quang kim sắc, cũng đồng dạng với thanh quang kia, khiến cho chúng căn bản không thể lao tới.

Lúc này, huyết vụ đã kịch liệt quay cuồng, Hàn Lập trong miệng lẩm bẩm, mười ngón tay không ngừng, thay đổi pháp quyết, một chút nữa là thi pháp sẽ xong.

Hoàng Lương Linh Quân thấy cảnh này, trên mặt ngạc nhiên, nhưng trong mắt lập tức lóe hàn quang, lúc này trên người lập tức lóa sáng, rồi biến mất không thấy đâu.

Hàn Lập hít sâu một hơi, đột nhiên giữa hai đầu lông mày thoáng hiện ra một vết máu, hiện ra một con mắt đen, lập tức bắn ra một đạo hắc quang trụ, rồi chợt lóe không thấy.

Hư không khoảng mười trượng gần đó bỗng nhiên nổ lớn một tiếng, rồi sau khi hoàng hà hắc quang chớp động, thân ảnh của Hoàng Lương Linh Quân thoáng hiện ra, hơn nữa còn thất thanh kêu lên:

"Phá Diệt Pháp Bảo! Sao ngươi lại có bảo vật này!"

Khuôn mặt của tu sĩ luyện hư kỳ này đã hoàn toàn ngưng trọng, nhưng giật mình đi qua, giận dữ nổi lên.

Hắn nhấc một tay lên, chậm rãi chụp về phía trước.

"Xoẹt xoẹt", tiếng xé gió vang lên trên đầu Hàn Lập, vô số cuồng phong chỉ xoét qua, những quang hà trống rỗng hiện lên, trong nháy mắt ngưng tụ lại thành đoàn, một tinh ngọc phù quỷ dị hiện lên.

Năm ngón tay của Hoàng Lương Linh Quân hợp lại, vung tay lên, trong miệng nhẹ nhàng phun ra một chữ *"Trảm!"*

Ngũ sắc ngọc phủ run lên, chậm rãi bổ xuống, chưa đến gần huyết vụ mà đã truyền ra một tiếng sấm nổ.

Từng đoàn thanh sắc điện quang chớp động, đồng thời không giang gần đó vặn vẹo biến hình, có thể thấy được uy năng của phủ này không thể tưởng tượng được! Hàn Lập đang nhắm mắt niệm pháp quyết trong huyết vụ, nhìn thấy cảnh này, sắc mặt cũng đại biến.

Hắn không kịp nghĩ nhiều, miệng hé ra, một tiểu sơn phun ra khỏi miệng, thả ra một quang hoàn, nói cũng kỳ quái, nơi mà quang hoàn này đi qua, thì những kiếm quang thanh sắc kia đều phát tiếng gào thét, khẽ run lên, dường như uy năng bị giảm đi trong nháy mắt.

Chỉ là, ngọc phủ kia hiển nhiên là không phải thứ mà kiếm quang thanh sắc có thể sánh được, bị ột đoàn quang hoàn quét trúng, chỉ dễ dàng chém tan mấy đạo quang hoàn đó, không chịu chút ảnh hưởng.

Trong lòng Hàn Lập khẩn trưởng, dưới thúc giục của thần niệm, tiểu sơn bùng nổ nổ hơn mười quang hoàn đột nhiên ngưng kết lại với nhau, hóa thành một quang quyển kỳ thô vô bỉ, run lên một cái rồi biến mất, nhưng ngay sau đó chợt xuất hiện gần ngọc phủ, va chạm, và ngăn cản ngọc phủ lại.

Linh quang ngũ sắc ngoài thân của ngọc phủ đột nhiên bị mờ lại, không tự chủ dừng lại giữa không trung, có vẻ như muốn mất đi khống chế.

Đằng xa, Hoàng Lương Linh Quân nhìn thấy hoảng sợ, nhưng không kịp nghĩ nhiều, trong miệng khẽ quát một tiếng, hai tay liên tiếp xuất ra mấy đạo pháp quyết.

Nhất thời, ngọc phủ vang lên tiếng sấm mãnh liệt, từng đạo thanh sắc điện hồ bạo phát, hung hãng chém tới, rốt cục đã chém quang hoàn kia thành mảnh nhỏ.

Có được thời gian trì hoãn này, Hàn Lập trong huyết vụ bỗng nhiên hóa thành một đạo huyết quang bắn ra từ trong huyết vụ, run lên một cái, đã xuất hiện ở ngoài trăm trượng, biến thành một điểm đen.

Mà phi kiếm cùng tiểu sơn cũng biến mất tích.

Đấy chính là độn thuật bảo mệnh của Hàn Lập *"Huyết Ảnh Độn"*, với tu vĩ Hóa Thần kỳ và thân thể mạnh mẽ, độn thuật tự nhiên càng phát ra mạnh mẽ hơn, chớp động vài cái, độn quang đã biến mất tích.

Lần này, không chỉ có Hoàng Lương Linh Quân, mà ngay cả Húc Thiên và Hoàn Thiên Kỳ đang chiến đấu xa xa cũng ngơ ngẩn.

Nhưng ba người đồng thời gầm lên, bấm niệm pháp quyết, bỗng nhiên hóa thành ba đạo cầu vòng dài hơn mười trượng, điên cuồng đuổi theo.

Cũng đồng dạng như vậy, biến mất cuối chân trời, xem ra tốc độ độn quang không thua Huyết Ảnh Độn là bao.

------oOo------

Chương 1308: Phệ Linh chi uy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Với tốc độ Huyết Ảnh Độn, Hàn Lập chỉ hô hấp vài lần là đã tới cốc khẩu.

Với tu vi bây giờ của hắn, lúc đầu bởi vì độn thuật này vô cùng bá đạo, dù sau khi kết nguyên đan không thể nắm được tốc độ và phương hướng, nhưng đã được giải quyết khi lên Hóa Thần.

Cho nên, Hàn Lập lập tức phi độn hơn trăm dặm, một bên thần niệm lập tức quét về phía sau.

Kết quả là phát hiện ra ba người Hoàng Lương Linh Quân biến thành độn quang theo sát phía sau, đuổi theo không bỏ, nên trong lòng không khỏi hoảng sợ.

Nếu đối mặt với tu sĩ Luyện Hư kỳ, Hàn Lập cũng không kỳ vọng chỉ có thể dựa vào huyết ảnh độn mà chạy thoát đơn giản như vậy.

Hắn trong huyết quang, bàn tay vừa chuyển, bỗng nhiên xuất ra hai viên châu thần bí hồng sắc chớp động, không chút chần chờ quăng về phía sau.

Hai tay lập tức bấm niệm pháp quyết, trong niệm ầm thầm lẩm bẩm liên tục.

Lúc này, huyết quang dưới sự khống chế của hắn đã vượt qua cốc khẩu.

Mà ba người phía sau đã nhanh chóng đuổi tới đây.

Hai khỏa viên châu quanh tròn, phát ra những tiếng vù vù, rồi truyền đến một tiếng nổ kinh thiên.

Một đỏ một đen, hai luồng sáng hơn mười trượng thoáng hiện ra.

Một cổ phong cuồng tứ tán có thể thấy bằng mắt thường, trong phút chốc hình thành một cơn gió lốc cuồng mãnh vô cùng, làm cho vài dặm gần đó cuốn vào.

Ba người phía sau theo sát Hàn Lập, thấy được pháp lực cao thâm như vậy, tốc độ truy đuổ cũng tăng lên, hơn nữa còn dùng bí thuật thúc dục tốc độ độn quang lên, để vượt qua cơn gió lốc đó.

Nhưng thật ra, hai người phía sau Hoàng Lương Linh Quân, bởi vì khoảng cách khá xa, nhất thời cả kinh, nên phương hướng độn quang biến đổi, sượt qua hai bên sườn gió lốc.

Nhưng như thế, một người một yêu cũng không quên cơ hội này mà ném đá xuống giết đối với Húc Thiên.

Hoàn Thiên Kỳ vung tay áo lên, một cỗ yêu phong màu xám cuồn cuộn hiện ra, mà Hoàng Lương Linh Quân thì vung cụ phong lên, nhất thời một quang trụ hoàng sắc chợt lóe ra.

Công kích của hai người trong gió lốc, nhất thời nổ ra những tiếng ầm ầm, làm cho Húc Thiên bên trong lập tức rống to dị thường.

Xem ra trúng phải chiêu này, nhất thời không thể lập tức thoát vây được.

Một người một yêu nhìn nhau cười, độn quang chớp động, rồi cũng rời khỏi cốc khẩu.

Lúc này, Hàn Lập biến thành độn quang, bởi vì thiên tiện châu lược nhất ngăn cản, nên tại chân trời đã trở nên mơ hồ dị thường.

Hai người cũng không thèm để ý, tiếp tục thôi động bí thuật để truy cản, thì đột nhiên thạch bích trên trên cốc khẩu truyền ra hai tiếng ầm ầm.

Trong âm quang chớp động, hai đạo hỏa trụ màu bạc cuồng phun, lao thẳng đến hai người.

Bởi vì cốc khẩu không lớn, mà tốc độ phun ra của hỏa trụ lại nhanh kinh người, nên ngọn lửa màu bạc đã lập tức đến trước thân thể của bọn họ.

Hoàng Lương Linh Quân trong lòng cả kinh, không suy nghĩ nhiều, vung tay bổ ra, một kiếm khí hoàng sắc trảm xuống, muốn bổ đôi hỏa trụ này.

Nhưng kiếm khí vừa tiếp xúc với ngân diễm, thì xèo một tiếng, bốc cháy, trong nháy mắt đã bị ngân diễm nướng đen thui.

Hỏa trụ màu bạc khí thế đại thịnh, hung hăng đánh tới, dù chưa chạm vào hai người, nhưng nhiệt độ cao đến mức làm cho vị tu sĩ Nhân tộc khô cả miệng lưỡi.

Hoàng Lương Linh Quân thấy vậy, sắc mặt bỗng nhiên đại biến, hốt lên một tiếng:

"Diệt Linh Bạch Cốt hỏa!"

Sau đó, hai tay như xà hạt bấm niệm pháp quyết, thân hình chợt biến mất tại chổ, hỏa trụ màu bạc đã vồ trúng khoảng không.

Mà bên Hoàn Thiên Kỳ, tình hình cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Yêu phong hắn thổi ra, cũng bị ngọn lửa cắn nuốt, giật mình hoảng sợ, thân hình đổi hướng, sau đó thay đổi phương vị liên tục, mới có thể thoát khỏi sự truy kích của ngân diễm.

"Không đúng, không phải Thiên Linh Bạch Cốt Hỏa! Bạch Cốt Hỏa mặc dù là màu bạc, nhưng tràn đầy tà khí, chỉ có một mình Bạch Cố lão tổ mới có trong tay. Tuyệt đối không thể truyền cho người khác" Hoàn Thiên Kỳ xuất hiện bên cạnh Hoàng Lương Linh Quân, sắc mặt khó coi một mực phủ nhận.

Hai ngân diễm đối diện ngưng tụ lại thành một, hình thành một hỏa cầu có đường kính một trượng, sau đó hỏa cầu co rút biến hình, một con hỏa điểu màu bạc ưu nhã cực kỳ hiện ra.

"Hỏa linh!"

Một người một yêu nhìn thấy hỏa điểu, đều giật mình.

Nhưng hỏa điểu màu bạc lạnh lùng nhìn hai người, hai cánh chỉ nhẹ nhàng vỗ một cái.

Ngân quang chớp động, vô số đại hỏa cầu bằng nắm tay hiện lên xung quanh, sau một tiếng rống, tất cả hỏa cầu đều bắn về một phía, công kích tất cả phạm vi có hai người Yêu Nhân này.

Hoàng Lương Linh Quân nghe thấy không phải là Diệt Linh Bạch Cốt hỏa, trong lòng nhất thời thả lỏng, sau đó lại gặp hỏa cầu này, hừ lạnh một tiếng, giơ tay lên, bát quát kính nhất thời xuất hiện trước người.

Mà Hoàn Thiên Kỳ thì hai tay lộn chuyển, điên quang màu xám lại xuất hiện trong tay.

Hai người mặc dù không biết rõ chân diện mục của ngân diễm, nhưng không dám khinh thị, dùng toàn lực ứng đối.

Nhưng lúc này, những hòa cầu bắn nhanh đến đây, ngân quang chợt phóng ra, đột nhiên toàn bộ đều biến mất.

Nếu không phải không gian vẫn còn lưu lại nhiệt độ, thì hỏa cầu ấy chắc là sẽ giống như chưa từng xuất hiện tại đây.

Hoàng Lương Linh Quân ngẩn người, hai mắt không khỏi nhìn về phía hỏa điểu.

Kết qua thu được, chỉ nghe một tiếng *"bịch"* nhỏ.

Hỏa diễm tự phát nổ, ngân diễm tứ tán như một hỏa cầu, quỷ dị biến mất tại không trung.

Sắc mặt hhl âm trầm xuống, quay đầu nhìn thoáng qua Hoàn Thiên Kỳ.

Vị tộc trưởng này, khuôn mặt xinh đẹp đã mất tiêu, chỉ còn lại chút xanh mét.

"Ngọn lửa này tuy không phải là Diệt Linh Bạch Cố hỏa, nhưng chỉ sợ không phải chuyện đùa, tên tu sĩ Nhân tộc kia khẳng định rất có lai lịch, vậy tại sao bên Nhân tộc lại không có danh tiếng?" Hoàn Thiên Kỳ lạnh giọng hỏi, mơ hồ lộ ra một tia hoài nghi.

"Không nhận ra, có lẽ là tu sĩ lưỡng kính, không thể đang ở thiên không cảnh chúng ta, ta cũng lần đầu tiên nhìn thấy. Bất quá nếu hắn chỉ dựa vào tiểu kỹ xảo này, mà muốn chạy thoát khỏi tay chúng ta, cũng không tránh khỏi đã tự cho là đúng rồi. Mặc dù trên người hắn vẫn chưa nắm bắt được dấu hiệu thần niệm, nhưng với thần niệm của chúng ta, một tu sĩ Hóa Thần này tại Lạc Nhật chi mộ, chỉ cần không chạy quá ngàn dặm, tuyệt đối không thể giấu được thần niệm của chúng ta" Hoàng Lương Linh Quân đầu tiên là lắc đầu, sau đó lập tức liếc mắt nhìn ra ngoài cốc, cười lạnh một tiếng.

Đằng xa, độn quang của Hàn Lập đã biến mất tại chân trời.

Hoàn Thiên Kỳ nghe xong cũng gật đầu, hiểu nhiên cũng đồng ý.

Vì thế, hai người đứng trên không trung nhắm mắt lại, chậm rãi thả thần niệm cường đại ra.

Nhưng chỉ lát sau, sắc mặt hai người thay đổi liên tục, tựa hồ như có chút kinh ngạc, lại có chút không thể tin được.

"Sao có thể, khí tức linh lực của hắn ta đã biến mất, không lưu lại một dấu vết" Hoàng Lương Linh Quân bỗng nhiên mở mắt ra, khiếp sợ nói.

"Ta cũng không tìm được người, tình huống này, chắc là tu vi của đối phương đã vượt xa dự đoán của chúng ta, hoặc là trên người thi triển bí thuật đặc biệt gì, có thể che chắn khí tức đi, ngay cả thần niệm của chúng ta cũng không thể dò xét được. Nếu không, chỉ sợ hắn đã rơi xuống, khí tức trong khoảng thời gian ngắn không thể bị tán hoàn toàn" Hoàn Thiên Kỳ cũng lầm bầm nói.

"Vậy khẳng định là nguyên nhân thứ hai! Đừng quên, người này từng ẩn núp trong cốc, mà chúng ta lại không phát hiện ra, xem ra

người này thật sự tinh thông thần thông ẩn thân" Hoàng Lương Linh Quân nhăn mặt nói.

"Vậy thì phiền toái rồi! Nếu đã như vậy, ta căn bản là không thể tìm được người này!"

Khóe miệng Hoàn Thiên Kỳ không khỏi co quắp một chút.

"Nhưng không nhất định, ta vẫn còn cơ hội, ẩn thân thuật của người đó, khẳng định là không thể thi triển được độn thuật để đi xa, chỉ trong mấy ngàn dặm thôi. Chúng ta chỉ cần phát động nhân thủ, khống chế toàn bộ khu vực này, tìm kiếm một chút, hơn nữa dùng thiên nga chi thuật hiệp trợ tìm kiếm. Ta cũng không tin hắn có thể trốn ở nơi nào" Hai mắt của Hoàng Lương Linh Quân chợt lóe hàn quang, suy nghĩ một chút liền nghĩ ra một biện pháp.

"Thiên Nga Chi Thuật! Cái này thật sự hao tổn tinh nguyên của huyễn diễm. Được rồi, vì lý do này mà vận dụng thuật này, hẳn là cũng đáng giá, nhưng mà, khối Lạc Dương tinh." Hoàn Thiên Kỳ cũng không tình nguyện gật đầu, đột nhiên nhắc đến bảo vật trong tay Hoàng Lương Linh Quân.

"Hắc hắc, nếu có thể tìm được vật của Linh tộc, Lạc Dương Tinh tại hạ nhất định sẽ dâng hai tay, cho dù không đuổi được, tại hạ cũng sẽ chia cho Hoàn huynh một nửa Lạc Dương này" Hoàng Lương Linh Quân tựa hồ đã sớm tính toán trong lòng, không chút chần chờ trả lời.

"Hảo, có lời này của đạo hữu, ta cũng yên lòng."

Hoàn Thiên Kỳ mỉm cười, đang muốn nói cái gì, đột nhiên phía sau hai người truyền đến một hét lớn, tiếp theo, một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, một cỗ linh lực từ phía sau phóng cao lên.

Một người một yêu trong lòng rùng mình, lúc này cũng xoay người lại nhìn.

Chỉ thấy, cơn lốc sau lưng đã biến mất, nhưng mà ở đó lại xuất hiện một đóa sen hơn mười trượng không ngừng xoay tròn, mà ở trung tâm đóa sen, Húc Thiên mặt trầm như nước đang nhìn hai

người.

Hiển là đã rất rõ hành động ném đá bỏ giếng của hai người vừa rồi.

"Húc Thiên đạo hữu, người vì sao muốn động thủ với hai ta? Cái tên lừa đồ của ngươi đã không biết trốn ở phương nào, ba người chúng ta mà còn trì hoãn, nói không chừng người này sẽ thật sự chạy mât" Hoàn Thiên Kỳ mặt không đổi sắc, ngược lại còn thản nhiên nói.

"Hừ, việc này bổn tôn sẽ không bỏ qua, sau này có cơ hội, tại hạ nhất định sẽ thử thần thông hai vị" Húc Thiên nhìn mọi nơi, vẫn không phát hiện ra bóng dáng của Hàn Lập, lúc này mới trừng mắt nhìn hai người, lạnh lùng nói một câu.

Mà sau hắn, những cánh hoa sen cũng đột nhiên khép lại.

Đóa hoa sen chở Húc Thiên, gào thét bay ra ngoài cốc.

Không bao lâu sau, toàn bộ bóng dáng đã không thấy.

Hoàng Lương Linh Quân hai người lời uy hiếp của vị Huyền Linh này cũng không thèm để ý.

Đừng nói nơi này là địa bàn của hai tộc Yêu Nhân, Linh tộc căn bản không có khả năng đợi lâu, hơn nữa cho dù đối phương muốn ra tay, hai người bọn họ liên thủ cũng chiếm được thế thượng phong.

Cho nên, hai người sau khi thương lượng một chút, liền chia nhau ra làm việc.

Bọn họ chuẩn bị triệu tập nhân thủ, hoàn toàn phong tỏa toàn bộ khu vực này, nhất định phải bắt được tiểu tử thừa nước đục thả câu này!

------oOo------

Chương 1309: Thiên kiếp phủ xuống

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc này, Hàn Lập đã ở một chân núi cách nơi đấy hai ngàn dặm, dung nhan trên mặt đại biến, thành một người trung niên râu ria đầy mặt, thân hình cũng lùn xuống đi vài tấc.

Giờ phút này, toàn bộ linh khí trên người hắn đã không còn, một lần nữa biến thành một gã luyện thể sĩ không qua phổ thông, hơn nữa đang ngồi xếp bằng tại một tảng đá lớn, trên mặt không chút biểu tình.

Một lát sau, Hàn Lập đột nhiên mở mắt, khóe miệng mỉm cười, thì thào một câu: *" Cuối cùng cũng đem tia hỏa linh khí cuối cùng trong cơ thể tan hết, trừ khi bọn họ tự mình điều tra trước mặt, bằng không tuyệt đối không thể phân biệt được"*

Nhưng mà, dù vậy Hàn Lập cũng không có ý định rời đi.

Hôm nay là thời điểm không tốt, cho dù hắn đã thay đổi tướng mạo và khí tức, cũng không dám mạo hiểm.

Sau đó, hẳn nhảy xuống từ trên tảng đá, thoáng cái đã bay mất sau núi.

Sau đó không lâu, hắn đã đến một vách núi được vô số bui cây che đậy. Hàn Lập đánh giá và lần, hài lòng gật đầu, lập tức hít một hơi thật sâu, hai nắm tay đột nhiên lóe kim quang, nhắm ngay thạch bích mà đánh.

"ầm ầm." vài tiếng nổ liên tiếp truyền đến, sau đó xuất hiện một thạch động, nhất thời thân hình hắn thoáng hiện, như quỷ dị chợt hiện vào trong. Sau đó, đối với động khẩu, trở tay đánh ra một kich tại đỉnh động, nhất thời một đống đá sụp xuống, chôn vùi cái

động khẩu đó, thạch động lập tức trở nên đen tối.

Hàn Lập cũng không để ý, lật bàn tay ra, một khỏa nguyệt quang thạch đã xuất hiện trong tay.

Hắn nắm khỏa thạch này, hướng lên đỉnh động vỗ nhẹ vài cái, nhất thời, dưới cự lực, nguyệt quang thạch dễ dàng khảm vào đỉnh.

Dưới ánh sáng mờ nhạt, trong thạch động nhất thời sáng rõ hơn phân nửa.

Hàn Lập tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, lúc này, linh giới trong tay chợt lóe, từ trữ vật trạc lấy ra cái bình nhỏ kia, đưa mắt đánh giá.

Chiếc bình trừ việc không ngừng tản ra quang mang màu đỏ, thì còn lại trông có vẻ bình thường, chất liệu sờ lên thấy bóng loáng dị thường, tựa hồ là đồ sứ.

Hàn Lập lấy tay vuốt nhẹ cái bình, trong lòng âm thầm nói một câu, đồng thời trong đầu không khỏi hiện lên trí nhớ của tên Phệ Viêm về thần huyết này.

Sau một hồi, hắn nhướng mày, lại từ trong trữ vật trác lấy ra một viên bát bích ngọc lớn, lúc này mới mở cái bình nhỏ ra, nhẹ nhàng nghiêng bình đổ xuống.

Tử mang ở miệng bình lưu chuyển, hơn nữa ngày mới có bảy tám giọt chất lỏng màu tím sậm chậm rãi chảy ra, mà từng giọt đều phân tán ra, không dung hợp thành một thể trong bát.

Hai mắt Hàn Lập cẩn thân nhìn, sau đó vươn một ngón tay ra, nhẹ nhàng chạm vào trong một giọt. Kết quá, ngón tay vừa chạm vào, chất lỏng màu tím kia bỗng nhiên tự hành nhảy dựng lên, cuốn lấy đầu ngón tay, tựu như muốn xâm nhập vào vậy.

Nhưng Hàn Lập chợt nhíu mày, kim quang trên ngón tay chợt lóe, liền bao lấy da thịt ở ngoài, sau đó nhẹ nhàng run lên, chất lỏng lại rơi xuống trong bát.

"Không sai, quả nhiên là thần huyết linh mẫn" Trong mắt Hàn Lập hiện lên sự hưng phấn.

Sau đó, hắn lại đem chất lỏng màu tím này đổ vào trong bình, rồi cẩn thận cất vào trong trữ vật trác, bản thân thì tĩnh tâm nghĩ ngơi trong sơn động.

Mặc dù pháp lực của hắn bây giờ không có, nhưng năng lực ích cốc lại không hề mất đi, căn bản là không cần ăn uống. Sau đó không lâu, từng đạo thần niệm quét qua chổ hắn, nhưng trên người Hàn Lập không chút linh khí, hiển nhiên chỉ đảo qua, cũng không chú ý đến sự tồn tại của hắn.

Mấy ngày bắt đầu, những thần niệm đó tìm kiếm thường xuyên dị thường, hận không thể một ngày quét mười mấy lần. Nhưng qua nửa tháng, lập tức chỉ còn quét hai ba lần một ngày, rồi hai tháng sau, mỗi ngày chỉ quét một lần, hơn nữa người vận thần niệm rõ ràng kém xa trước kia, chắc chắn đã thay đổi người soát.

Nhưng Hàn Lập vẫn trốn trong động không khi đi ra ngoài, cứ như vậy, thời gian nửa năm trôi qua, không còn thần niệm xuất hiện, Hàn Lập trong động cảm ứng biến hóa này, trong lòng vui vẻ.

Nhưng lại đợi thêm vài tháng nữa, mới chọn một ngày lành, một quyền đánh tan động khẩu, chậm rãi đi ra ngoài.

Hắn nhìn xung quanh, cũng không phát hiện ra biến hóa dị thường nào. Lúc này cười hắc hắc, vung tay chạy trốn, nhanh chóng chạy xuống chân núi.

Không lâu sau, thân hình của hắn biến mất trong rừng núi.

Một năm sau, ở một tòa thành nhỏ gần Lạc Nhật chi mộ, một gã luyện thể sĩ có khuôn mặt xa lạ xuất hiện, hắn vội vàng mua một đống đồ ăn, rồi biến mất tại chổ, không rõ tung tích.

Bởi vì cuối cùng không tìm được vật bị mất, cho nên chuyện liên quan đến thần huyết dần dần trở thành lưu truyền, hơn nữa lúc ấy tu sĩ và luyện thể sĩ tham gia đại chiến tam tộc, cũng chứng minh chuyện này, nên sự tình quả thật oanh động mấy năm.

Hoàng Lương Linh Quân là tu sĩ Luyện Hư cấp, mà dưới tình huống đó, lại bị một gã Hóa Thần ra tay cướp lấy, hiển nhiên là làm cho người ta không tin rồi.

Hoàng Lương Linh Quân vẫn không cam lòng, sau khi trở về Lạc Nhật thành, vẫn tiếp tục truy tra việc này. Thân phận của tu sĩ đoạt bảo kia cũng tốn rất nhiều tâm tư điều tra, nhưng kết quả làm cho hắn bất mãn, người đoạt bảo hiển lộ ra một chút thần thông, làm cho người ta thấy đây không phải chuyện đùa, nhưng giống như ném đá xuống hồ nước vậy, không có một chút đầu mối nào.

Sau đó hai năm, Hoàng Lương Linh Quân rời Lạc Nhật thành đi, cùng với Hoàn Thiên Ký ước hẹn đi đến thế giới hoang dã, rồi cũng không ai chú ý đến cái đề tài này nữa, và vấn đề thần huyết không giải quyết được gì.

Mấy năm sau, trên một tảng đá lớn cách xa chỗ người ở ra, bốn phía tối đen như mực, có một bóng người đang lặng lẽ ngồi xếp bằng, kim quang trên người chớp động không ngừng.

Bên cạnh người này là một cái bình nhỏ, nằm trên mặt đất, phảng phất như bên trong đã trống trơn.

Người ngồi xếp bằng vẫn không nhúc nhích, nếu không phải bộ ngực nhẹ nhàng phập phồng, sợ rằng không khác gì một pho tượng cả. thời gian trăm năm tại Linh giới đối với phàm nhân, không khác gì nửa đời đã qua.

Nhưng đối với tu tiên giả có pháp lực cao thâm, bất quá chỉ là một cái chớp mắt.

Một ngày của trăm năm sau, con cự lang vẫn như trước, nhưng là một đội kỵ sĩ võ trăng hạng nặng cỡi cự lang, hộ tống một chiếc xe dị thường, từ chân núi đi qua, trong đó có một chiếc xe chở ba người, một lão già tóc xám trắng, một nam đồng khoảng sáu bảy tuổi, và một nữ đồng tuổi tương đương.

Trên trán lão già kia đầy nếp nhăn, nhưng da thịt lấy phảng phất giống như một người trẻ tuổi, co dãn mười phần, mà hai cánh tay lõa lồ dưới ống tay áo, lại phảng phất giống như bàn tay của một người già vậy, khô héo dị thường.

Nhưng quỷ dị chính là, trên mười đầu ngón tay của lão già, chẳng những móng tay rất dài, mà còn có hồng quang thản nhiên, có vẻ thần bí vạn phần.

Đối diện là đứa bé và cô gái, mắt không hề chớp nhìn chằm chằm vào hồng quang trên móng tay của lão, hoặc là tò mò bộ dáng. Nhưng lão già cũng không có ý che dấu móng tay, mà chỉ nhìn hai đứa trẻ này.

Đột nhiên, ngoài cửa tiền ra tiếng chân thú, tiếp theo, âm thanh của một nam tử ngoài xe bỗng nhiên vang lên:

"Khởi bẩm hỏa lão, người phái đi phía trước mở đường đã về, tất cả đàn thú cùng yêu thú trong phương viên ngàn dặm cũng đã bị tiêu diệt sạch sẽ"

"Ừ, làm rất tốt, từ bây giờ, bổn thương hào sẽ mở một con đường mới, trong vòng mười năm,sẽ không có vấn đề" Thần sắc lão già vừa động, ngón tay kết lại, chậm rãi mở rèm cửa sổ lên.

Chỉ thấy một kỵ sĩ trung niên vóc người khôi ngô, cơi một con cự lang biến dị có bộ lông trắng như tuyết, trên mặt rất cung kính đứng cạnh xe.

"Bất quá, ngươi khẳng định là trên núi này không còn yêu thú chứ? Nếu có yêu thú am hiểu ẩn thân, không phát hiện ra yêu khí, thì cũng là chuyện bình thường" Lão già nhìn kỹ sĩ, khẩu khí đột nhiên trở nên nghiêm túc.

"Lần này sẽ không, trừ yêu khí ra, vãn bối còn mời thêm mấy vị tiên sư đặc biệt dùng thần niệm quét toàn bộ ngọn núi, quả thật không còn yêu thú tồn tại" Kỵ sĩ hơi đổi sác, sau đó khẳng định trả lời. *" Ừ, nếu như vậy, xem ra thật sự không còn vấn đề, mấy tên tu sĩ được mời kia mặc dù chỉ có tu vi kết đan kỳ, nhưng trên núi này không có khả năng tồn tại yêu thú cao giai. Cứ vậy đi, tiếp tục*

di chuyển" Lão già hài lòng gật đầu, thuận miệng khen một câu, rồi buông rèm cửa trên tay xuống.

Nhưng lúc này, không trung đột nhiên xuất hiện biến dị.

Đột nhiên, một tiếng nổ long trời từ trên trời cao truyền xuống, tiếp theo là những tiếng ầm ầm không ngừng, không gian chung quanh chợt u ám, những tiếng hô khóc cuồn cuộn đến, cả bầu trở nên âm trầm quỷ dị.

Cả quá trình biến đổi, chỉ xảy ra trong nháy mắt, thậm chí lão già còn chưa kịp đóng rèm cửa lại.

"Là cái gì vậy." Kỵ sĩ trung niên ở ngoài xe, đảo mắt qua nhìn, bỗng nhiên nhìn lên đám mây phía trên đỉnh nói, giật mình kêu lên.

Lão già nhướng mày, giơ tay lên gõ *"đùng đùng"* ba lần.

Chiếc xe thú ngay lập tức dừng lại.

Lão già đẩy cửa xe, được người ta đỡ xuống xe, cũng đi ra ngoài, sau đó nhìn lên đỉnh núi trên cao.

Kết quá, sắc mặt nhất thời đại biến.

"Thiên kiếp, ở đây có tu sĩ độ thiên kiếp! Có chút kỳ quái, đây hình như không phải tiểu thiên kiếp, nhưng không giống đại thiên kiếp!" Lão gia kinh nghi nhìn về phía đỉnh núi xa xa, có chút run sợ.

Chỉ thấy trên đỉnh núi xa xa, đã sớm biến thành một đáy nồi, từng đạo điện hồ lưỡng sắc kim ngân không ngừng đánh xuống, tiếng vang ầm ầm kia là do nó truyền tới. Mà ở chổ mây đen kia, một cổ cụ phong cuồng võ gào thét, không ngừng đả kích lên đỉnh núi, làm cho đất đá vang tung tóe, cây cối bay ngang.

Lúc này, tất cả đội xe đều dừng lại, đám người kỵ sĩ há mồm trợn mắt ra mà nhìn kỳ cảnh cả đời không thể gặp này.

Mà vài người trong mấy chiếc xe thú khác cũng bay lên trời, xoay quanh một hồi, rồi cũng phi độn đến bên cạnh lão già.

------oOo------

Chương 1310: Lưỡng sắc lôi kiếp

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hỏa lão, vị tiền bối nào ở đây độ thiên kiếp vậy, lão có nhìn ra loại thiên kiếp gì không, tựa hồ không phải là tiểu thiên kiếp, chẳng lẽ vị này là tiền bối Luyện Hư kỳ ẩn cư trên núi?" Một thanh niên hoàng bào có khuôn mặt anh tuấn, tựa hồ như là cầm đầu nhóm người này, vừa đáp xuống cạnh lão già đã cung kính hỏi, nhưng trong lời nói mơ hồ để lộ ra một tia hưng phấn.

Cũng khó trách, cho dù tại Linh giới, tu sĩ đã vượt Luyện Hư cấp, là người không phải ai cũng dễ dàng đụng tới.

"Không phải đại thiên kiếp, đại thiên kiếp chính thức ta đã thấy một lần, thiên lôi đánh xuống toàn bộ đều là màu vàng, uy lực còn mãnh liệt hơn nơi này nhiều" Lão già lắc đầu, phủ định khẳng định kia.

"Nhưng thiên lôi của tiểu thiên kiếp cũng không phải là kim ngân sắc, phải là thiên lôi thanh sắc mới đúng, ta đã gặp qua mấy lần, trưởng lão sư môn cũng đã vượt qua, tuyệt đối không sai" Hoàng bào thiếu niên mang vẻ cổ quái nói.

"Loại thiên kiếp này nhìn sơ qua cũng mãnh liệt như tiểu thiên kiếp, cũng không phải là yêu thú biến hóa chi kiếp. Yêu thú biến hóa thì thiên lôi đánh xuống đều là ngân bạch sắc" Trên mặt lão già ngưng trọng, tựa hồ như cũng không phán đoán được.

Vừa thấy hỏa lão cũng không rõ, trên mặt những tên tu sĩ kết đan kỳ cũng không khỏi lộ ra vẻ thất vọng.

Bây giờ, cụ phong trên không trung càng lúc càng lớn, trong phương viên trăm dặm của tòa núi lớn đều được cuốn vào trong cuồng phong, đồng thời mây đen bao phủ trên đỉnh, làm cho người ta không thể đứng vững trên mặt đất.

Lúc đó, hỏa lão hơi hơi trầm ngâm, rồi dứt khoát ra lệnh cho tất cả mọi người dừng lại, chờ cho vị tu sĩ kia độ kiếp chấm dứt, rồi mới đi tiếp.

Xa xa. Vài tiếng lôi minh truyền đến, tiếp theo là lôi hồ kim linh sắc bỗng nhiên đánh xuống, dưới mây đen quay cuồng, một đạo điện hồ hình cung từ không trung đánh xuống, lúc đầu là một đạo, rồi trong nháy mắt xuất hiện với tần số cực nhiều, giống như mưa dầm rơi xuống vậy.

Khung cảnh quỷ dị xuất hiện, điện hồ ngân trên đỉnh núi bạo liệt nổ ra, hóa thành một đạo ngân quang chói mắt, làm cho đỉnh núi dễ dàng mất đi một mảng lớn.

Mà kim sắc điện hồ vẫn vừa tiếp xúc với đỉnh núi, thì quỷ dị chợt lóe biến mất, giống như một vật vô hình vậy.

Lập tức, trên sơn phúc nổ vang vài tiếng sét đánh lớn, tiếng gió nặng nề bạo liệt tựa hồ còn cuồng bạo hơn cả thiên lôi trên đỉnh núi vài phần.

Cảnh tượng này, làm cho đám người hỏa lao đang nhìn Thiên Kiếp kia cũng đám tu sĩ cả kinh. Kim sắc điện hồ này rốt cục là loại thiên lôi nào, núi đá cũng không thể ngăn cản được, lại đánh thẳng trúng người đang độ Thiên Kiếp. Tình huống quỷ dị này, tựa hồ chỉ có đại Thiên Kiếp kiếp Tử Kim thiên lôi mới có mà thôi.

Chẳng qua, thật sự là chưa bao giờ xuất hiện chủng lộ nào vượt qua đại Thiên Kiếp cả.

Ngay lúc mọi người đang nghĩ thầm, thì một tia sáng chói mắt bắn ra từ sơn phúc, nhoáng cái đã xuất hiện giữa không trung sườn núi, bên trong mơ hồ có một đạo nhân ảnh.

Đám người hỏa lão thấy người này, hiển nhiên biết được rằng bón người trong thanh quang kia chính là tu sĩ độ kiếp đại thần thông.

Cũng không biết, người này bị thiên lôi kim sắc bức không thể tránh né tại sơn phúc, không thể làm gì khác nên đành độn ra ngoài, hay la cảm thấy cần một chỗ trống trải để thi triển thủ đoạn ứng phó thiên kiếp.

Nhất thời, điện hồ lưỡng sắc kim linh kia lúc đầu cuồng nộ bổ xuống đỉnh núi, phảng phất như thay đổi phương hướng, theo sát cuồng kích thanh quang kia.

Một tiếng huýt gió từ trong thanh quang vang ra, tiếp theo, một đỉnh đầu chợt hiện từ thanh quang, cự đỉnh hiện lên, thoáng cái hạ đỉnh đã mở ra.

Thanh ti bên trong bay ra, bay múa khắp bầu trời, trong nháy mắt đã che hơn phân nửa bầu trời.

Thanh ti đi qua nơi nào, thì ngân sắc điện hồ toàn bộ đều bị bắt vào trong cự đỉnh, nhưng kim sắc điện hồ thì phảng phất như vật vô hình, không chút khách khí xuyên qua lớp thanh ti, đánh thẳng xuống bóng người phía dưới.

"Hay, hay, hay lắm!" Bóng người trong thanh quang tựa hồ cũng lấy làm kinh hãi, nhưng không giận dữ mà cười rộ lên.

Đột nhiên, hai tay bóng người chà xát với nhau, rồi cùng giơ lên trời, một tiếng nổ vang như sấm, hai đạo kim hồ cuồng hiện, lập tức bắn lên, hóa thành một điện võng cực lớn di động đầu đầu đình.

Trong phút chốc, hai đạo kim hồ cùng màu đan vào nhau, trong tích tắc cùng phát ra tiếng nổ lớn, sau đó đồng thời biến mất tan vong, vô số kim hồ nhảy lên, làm cho bầu trời trở nên diễm lệt dị thường.

Đám người hỏa lão chứng kiến cảnh này, không khỏi ngẩn người.

Công pháp tu hành lôi thuộc tính trong Linh giới, hiển nhiên không ít. Nhưng lôi điện bình thường khi gặp phải thiên lôi, không thể ngăn cản được, nhưng cái này trong nháy mắt bị thiên lôi thu nạp, tiến hành cắn trả lại.

Mà tu sĩ độ kiếp trước mắt này, chẳng những tu tới lôi thuộc tính thần thôn nhìn như thiên kiếp chi lôi, hơn nữa còn dám dùng lôi điện ngạnh kháng thiên lôi, thật sự chưa từng nghe nói có người nào như vậy.

Bất quá, điện hồ lưỡng sắc trên không trung tựa hồ như vô cùng vô tận, sau một nén nhan vẫn chưa có ý dừng lại, ngược lại còn phát ra kinh người hơn.

Điện hồ lúc đầu chỉ bằng ngón tay cái, sau đó dần dần biến thành thô to như một cánh tay.

Lần này, bóng người trong thanh quang khẽ biến sắc, bởi vì cự đình thu nạp ngân sắc điện hồ hình như đã vượt quá hạn độ nhất định, thanh ti phun ra chẳng những ít đi, mà tốc độ tảo diệt ngân hồ cũng bắt đầu giảm xuống.

Kể từ đó, một lượng lớn ngân sắc điện hồ nhân cơ hội này mà đánh xuống kim võng phía dưới.

Lúc đầu điện võng còn cố gắng hết sức, nhưng rồi cũng đã không còn đủ để cố gắng. Vài tên tu sĩ đưa mắt nhìn nhau, nhưng tên thiếu niên hoàng bào kia thì lại tự thì thào:

"Cái này cũng không phải là tiểu thiên kiếp bình thường, cho dù là thiên kiến sau khi hóa thần kỳ đại thành, chỉ sợ uy năng không bằng như vậy"

"Không đúng, loại thiên kiếp này, ta tựa hồ đã nghe người ta nói qua..." Hỏa lão nhìn thấy uy năng của thiên kiếp, đột nhiên nói ra một câu như vậy.

"Hỏa lão nói có thật không?" Thiếu niên hoàng bào nghe được, vội vàng nhìn qua.

"Không sai, đích thật đã nghe người ta nói qua một lần, chỉ là thời gian rất lâu rồi, nhất thời không nhớ ra được!" Trên mặt lão già hiện ra vài phần đau khổ nhớ lại.

Dù sao lão cũng không phải là tu tiên giả, tuổi đã cao, nên trí nhớ hiển nhiên cũng có chút mơ hồ không rõ.

Còn đám tu sĩ kết đan thì trong lòng lo lắng, nhưng mà thực lực của hỏa lão có thể so sánh với một tu sĩ Nguyên Anh, nên mấy người cũng không dám thúc dục.

"Không tốt, tiền bối kia hình như không chống đỡ nổi" Một tu sĩ kết đan kỳ nhìn lên bầu trời, bỗng nhiên thất thanh la lên.

Những người khác nghe vậy, cũng cả kinh nhìn lên, ngay cả hỏa lão cũng theo tiềm thức ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy thiên lôi kim ngân sắc trong mây đen đã biến đổi hình thái, điện hồ biến mất, mà biến thành một lôi cầu cự đại to bằng một đầu người, kim ngân lưỡng sắc cũng lần lượt thay đổi, phảng phất như thiên nữ tán hoa từ từ bay xuống.

Uy lực của lôi cầu này hiển nhiên vượt xa điện hồ khi nãy, sau khi hạ xuống rập rạp, cự đỉnh rốt cục không chịu nổi phát ra những tiếng ầm ầm xé gió, tiếp theo không thể phun ra thanh ti nữa, ngược lại rồi gào thét một tiếng rồi thu nhỏ lại bằng nắm tay, sau đó quang mang chợt lóe bắn xuống, rồi chui vào trong bóng người không thấy đâu.

Hiển nhiên là bảo khố đã bị tổn hại không nhẹ.

Kể từ đó, mặc dù trong tay bóng người không ngừng xuất ra kim hồ, nhưng điện võng đã không chịu nổi hai đạo lôi cầu cuồng kích, bắt đầu vỡ tan.

Ngay lúc mọi người tưởng rằng vị tu sĩ độ kiếp kia khẳng định sẽ bỏ mình dưới thiên kiếp này, thì bóng người đó chợt phát ra một tiếng hừ lạnh thấu xương, đột nhiên sờ sờ cái ót của mình, một đạo quang tòng từ sau đầu lất phất dựng lên, tiếp theo há mồm, phun ra một tiểu sơn lung lay khó chuyển.

Khi hôi sắc dung quang chạm vào trong thiên lôi cầu, thì một cảnh tượng khó tin xuất hiện.

Vô luận là lôi cầu có màu sắc nào, chạm vào quang tảo, đều bị ngừng hạ xuống, sau đó quay tròn tại không trung, phảng phất như có một cỗ lực vô hình đem chúng nó đồng thời nâng lên.

Hôi sắc dung quang đối với lôi cầu tựa hồ cũng chỉ có uy lực như vậy, cũng không có thêm một cử động nào. Nhưng lôi cầu từ trên không trung rớt xuống, chỉ cần chạm vào quang hà kia, đều có kết quả như vậy.

Mặc dù phiến quang hà này chỉ cao gần ba mươi trượng, nhưng trong nháy mắt chỉ cản được lưỡng sắc lôi cầu, thoạt nhìn là đã tràn ngập rồi, không thể dung nạp thêm được.

Đúng lúc này, bóng người đột nhiên bấm niệm pháp quyết, tiểu sơn trước người, trong nháy mắt cuồng khởi, chớp mắt biến lớn hơn mười trượng.

Bóng người lập tức điểm lên tiểu sơn này, đồng thời những từ ngữ thâm ảo rời khỏi miệng.

Toàn bộ linh quang ngoài mặt ngọn núi lưu chuyển một trận, hôi sắc quang hoàng từ trên núi thả ra, làm cho những lôi cầu đang lơ lửng trên không trung, tất cả đều đảo qua.

Một màn khó tin xuất hiện.

Đầu tiên là vài đạo hôi linh tảo qua, lôi cầu chỉ khẽ run lên, cũng không có cái gì khác thường, nhưng hôi sắc hà quang thả ra từ sau đầu bóng người, lại giống như mặt nước yên tĩnh vặn vẹo, bắt đầu nổi lên những gợn sóng lăn tăn.

Lôi cầu dưới tác dụng của hai cỗ lực lượng này, rốt cục đã không chịu nổi, khi hôi sắc hà quang vặn vẹo kịch liệt, lưỡng sắc lôi cầu mất đi thăng bằng, rồi tự đánh vào nhau, bộc phát ra kim quang kinh người, vô số điện hồ bắn ra xung quanh.

Nhưng hôi sắc hà quang kia lại lướt qua, điện hồ này phảng phất như bị khống chế, vọt tới ngọn núi khó lây chuyển kia, rồi chợt lóe biến mất.

Cứ như vậy, bóng người không ngừng khôi phục cử động, dùng hôi sắc quang hà để khống chế lôi cầu thành ngân lượng điện hồ,rồi lại dùng tiểu sơn thu thập.

Nhìn bên ngoài thì tựa hồ như rất dễ dàng, không tốn chút sức lực nào. Nhưng trong lòng bóng người âm thầm than khổ không nói nên lời.

Cho dù hắn có thần thông khó tin được, nhưng khi mượn Nguyên Từ Sơn đối phó với nhiều yêu lôi như vậy, tiêu tốn pháp lực cũng cực kỳ kinh ngược.

Bóng người này hiển nhiên là Hàn Lập tu luyện trong sơn phúc cả trăm năm nay.

Lúc hắn, hắn chẳng những tu thành Kim Cương Quyết, hơn nữa nguyên anh hư hóa trước kia, dưới sự trợ giúp của linh dược, cũng một lần nữa ngưng thành.

Nhưng hắn tuyệt đối không ngờ, ngày mà nguyên anh một lần nữa tu thành, lại là ngày mà thiên kiếp phủ xuống.

Hàn Lập ứng phó không được, chỉ có thể kiên trì chịu đựng vượt qua thôi.

------oOo------

Chương 1311: Kim Đình Chu cùng Thiên Uyên Vệ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi liên tiếp giáng xuống hơn mười ba lôi cầu, pháp lực trong nháy mắt liền tiêu hao,nhưng lôi kiếp trên bầu trời còn chưa có ý muốn dừng lại chút nào.

Sắc mặt Hàn Lập có chút trắng bệch.

Hắn tuy rằng có rất nhiều thần thông, nhưng có thể đối phó thiên kiếp thật sự thì không có được vài loại, ví dụ như hỏa điểu do Phệ Linh Thiên Hỏa biến thành kia, ngay từ khi thiên kiếp bắt đầu thì lập tức co rút vào Nguyên Anh mới tu luyện trong cơ thể, căn bản không cách nào thúc đẩy ra ngoài.

Năm Tử Ma kia cùng Đề Hồn thú ở trên Kiền Sinh Linh, tại đây dưới thiên kiếp cũng đồng dạng sợ hãi dị thường, một bộ dáng không thể sử dụng nổi.

Về phần đám bảo vật Bát Linh Xích cùng Lục Đinh Thiên Giáp Phù, từ lúc không gian đoạn liệt thì cũng đã bị hủy. Bằng không chính là thủ đoạn chống đỡ thiên kiếp rất tốt.

Đối sách còn lại bây giờ, cũng chỉ có hai ba loại rất ít, đều là chuẩn bị ở sau dùng để bảo mệnh, nhưng hiện tại xem ra không dùng cũng không được.

Có điều là, tiểu thiên kiếp của Linh giới sao lại lợi hại như vậyi. Nếu như đều là khủng bố như vậy, các tu sĩ Hóa Thần khác làm sao độ kiếp thành công được. Hắn cũng không tin những người này mỗi người đều lợi hại hơn so với hắn. Bên trong khẳng định phải có cái bí quyết độ kiếp gì đó.

Trong lòng hắn rất là phiền muộn, đồng thời cực hối hận vì sao trước đó không xem chuyện có liên quan đến tiểu thiên kiếp, nghe trước cho rõ ràng rồi hãy làm.

Hàn Lập tự nhiên là không biết, khả năng trải qua thiên kiếp của mình đã vượt xa phạm trù tiểu thiên kiếp.

Cũng chính là trên thân hắn có nhiều loại thần thông nghịch thiên cùng đồng thời có các loại bảo vật đỉnh giai như Hư Thiên Đỉnh cùng Nguyên Từ Sơn,đổi lại là một tu sĩ Hóa Thần bình thường khác, từ lúc đạo lôi điện thứ nhất đánh xuống thì đã không cách nào chống đỡ nổi mà tan thành tro bụi rồi.

Bây giờ hắn hít sâu một hơi, trên người ẩn hiện tia máu lờ mờ, tựa hồ có vật gì đó sẽ trồi ra khỏi thân thể.

Đúng lúc này, ở chỗ cách Hàn Lập độ kiếp hơn dặm, không gian ba động nổi lên, linh quang phóng ra mạnh mẽ, một đoàn quang trận màu trắng sữa hiện ra lên ở trên hư không.

Quang trận lớn hơn mười trượng, ký hiệu trong pháp trận xoay chuyển nhẹ nhàng, quang mang chói mắt chớp động.

Tuy rằng hơn phân nửa tâm thần của Hàn Lập đều dùng để chống đỡ thiên kiếp, thế nhưng xuất hiện một màn quỷ dị như vậy, tự nhiên là không cách nào giấu được thần niệm của hắn.

Trong lòng rùng mình, tia máu vừa hiện lên trên người hắn lập tức chợt lóe lên rồi biến mất, đồng thời một bên lừa gạt tiếp tục dùng thần quang của Nguyên Từ chống đỡ lôi cầu, một bên quay đầu lạnh lùng nhìn qua.

Khó trách Hàn Lập thận trọng như vậy, bây giờ là thời điểm mấu chốt của hắn độ thiên kiếp, phụ cận đột nhiên xuất hiện một cái đồ vật cổ quái chẳng bao giờ nghe nói qua như thế, tự nhiên lòng cảnh giác sẽ nổi lên.

Có điều là cái quang trận này, làm sao lại thấy có chút quen thuộc, lại có thể giống như là…

Thần niệm Hàn Lập đảo qua pháp trận, trong lòng ngẩn ra nghi ngờ nổi lên.

Quang trận màu trắng sữa phát ra một hồi âm thanh chói tai, tiếp đó bạch quang chợt lóe, một chiếc thuyền không thể tưởng tượng nổi hiện ra giữa quang trận.

Kim thuyền ấy giống như được chế tạo từ vàng ròng, phi thường tinh xảo, nhưng có ký hiệu ngân sắc nhợt nhạt phủ rộng chi chít khắp thân nó, Hàn Lập vừa nhìn rõ những ký hiệu này, sắc mặt nhất thời biến đổi." *Ngân Khoa Văn!*" Chính là loại linh văn tiên giới này! Toàn bộ kim thuyền dài hơn năm sáu trượng, tất cả mặt ngoài đều có khắc linh văn phù chú, mà cái quang trận thật lớn kia đúng là một cái pháp trận truyền tống.

Hàn Lập trong lòng có chút hoảng sợ.

Càng làm cho hắn giật mình hơn chính là, tại chỗ trung tâm kim thuyền, có một lồng ánh sáng hoàng sắc hình nửa cung tròn, vách lồng dày cứng dị thường, cho dù lấy thần niệm cường đại của hắn, cũng không cách nào xâm nhập vào một chút.

Ngay sau khi kim thuyền hoàn toàn hiển lộ ra thân hình, quang trận truyền tống phái dưới liền từng tấc từng tấc vỡ vụn ra. Cùng lúc đó, hoàng sắc quang tráo chỗ trung tâm của kim thuyền cũng chợt biến mất không thấy nữa, hiện ra hai gã tu sĩ mặc kim sắc chiến giáp đi ra.

Một gã tuổi khá lớn, hình dạng năm sáu mươi tuổi, giữ lại một nhúm râu mép sơn dương, một tên khác thì tầm hơn ba mươi tuổi, mặt trắng không râu.

Kim sắc chiến giáp trên người hai gã tu sĩ đồng dạng có khắc dấu Ngân Khoa Văn, cũng có ký hiệu nhàn nhạt nhẹ nhàng di động quay chung quanh, làm cho vừa thấy đã biết sự trân quý của hai kiện chiến giáp.

Sau khi thần niệm đảo qua tu vi đối phương, Nguyên Từ Thần Quang trên đầu Hàn Lập run lên, chỉ thiếu chút nữa tan vỡ.

Tu sĩ Luyện Hư kỳ! Mà người lớn tuổi trên đó lại chính là tu sĩ

Luyện Hư Trung Kỳ! Loại cấp bậc tồn tại này, làm sao lại gặp phải ở đây,đúng lúc mình vừa mới độ thiên kiếp, lẽ nào chính là hướng mình mà đến?

Hàn Lập mắt nhìn chầm chầm hai người này, sắc mặt có chút khó coi.

Đám người hoàng bào tu sĩ ở xa xa, tự nhiên cũng thấy đột nhiên xuất hiện kim thuyền cùng hai gã kim giáp tu sĩ.

Tu sĩ Kết Đan này không hiểu chuyện gì xảy ra. Nhưng Hỏa lão vừa thấy màn này, thần sắc lại như gặp ma quỷ, cùng lúc kêu thất thanh:

"Kim Đình Chu, Thiên Uyên Vệ!" Thanh âm của Hỏa lão có chút sắc nhọn lên.

"Thiên Uyên Vệ! Là tiền bối đến từ Thiên Uyên Thần Thành?" Hoàng bào tu sĩ nghe vậy, sắc mặt cũng trắng bệch,vẻ mặt tràn đầy sự khó tin.

"Không sai đâu, ta nhớ ra rồi. Người này độ kiếp đích thật là tiểu thiên kiếp, nhưng hắn là tu sĩ hiếm thấy hiếm thấy của hạ giới phi thăng, vẫn chưa kinh dùng qua Diệt Trần Đan tẩy tủy qua pháp thể, cho nên dẫn phát tiểu thiên kiếp mới là loại lưỡng sắc kiếp phải chết này. Thiên Uyên Vệ này khẳng định đã nhận ra động tĩnh thiên kiếp nơi này, mới trực tiếp truyền tống tới giải vây. Có điều là có chút kỳ quái, vì sao Thiên Nguyên Vệ lại đúng dịp đi qua nơi đây như vậy." Hai mắt Hỏa lão hai nhìn thẳng kim thuyền, mờ mịt lẩm bẩm nói.

Đám người hoàng bào tu sĩ từ lâu đã nhìn thấy Thiên Uyên Vệ sĩ trong kinh hãi, tự nhiên không cách nào trả lời cái gì.

Tựa hồ tất cả đều xác minh lời nói của Hỏa lão.

Hai gã tu sĩ Luyện Hư kỳ trên kim thuyền vừa hiện thân đi ra, lập tức nhìn về phía bầu trời Hàn Lập đang độ kiếp cùng lôi cầu đang cuồn cuộn giáng xuống. Thấy hắn lại có vẻ có thể chống đỡ tiếp nữa, trên mặt mỗi người đều lộ ra một tia vô cùng kinh ngạc.

Nhưng lập tức một người giơ tay lên, bỗng nhiên một tấm phù triện màu tím từ trong tay bắn ra, phù triện ấu vừa ra khỏi tay, một tiếng sấm thật lớn vang lên, hiện ra một quang nhân thân cao mười trượng, lôi điện màu tím rất lớn quấn quanh người.

Quang nhân này hai tay khoanh lại, thân trên xích lõa, tràn ngập khí cuồng bạo, nhưng diện mục không rõ, chỉ có thể mơ hồ cảm thấy là một gã đại hán râu quai nón.

Một gã kim giáp tu sĩ khác,cũng đồng dạng tung ra hai tấm phù triện màu xanh.

Hai tấm phù triện rời tay, trong vầng sáng vang lên tiếng nổ oanh long long, một cái liền hóa thành trùy xanh cực lớn cùng một cái búa kim sắc.

Hai kiện đồ vật bị thanh sắc điện quang cùng kim sắc lôi hồ vây lấy, tản ra linh áp cao vút kinh người, nhìn một cái liền biết không phải vật chơi đùa.

Thần sắc một gã kim giáp tu sĩ ngưng trọng đánh ra từng đạo pháp quyết vào thân quang nhân trên không trung.

Nhất thời quang nhân to lớn kia, hai tay hướng trùy xanh cùng búa vàng kim đang trôi nổi kia bắt lấy một cái, hai đồ vật phù do phù triện biến thành, lúc này hóa thành một đạo linh quang tiến vào trong tay quang nhân, một lần nữa hiện ra nguyên hình.

Lúc này, trong miệng một tên tu sĩ khác phát ra tiếng chú ngữ trong trẻo, tựa hồ lại phối hợp cùng đồng bạn thi pháp.

Người to lớn ngẩng đầu lên, phát ra tiếng huýt gió giống như long ngâm, lập tức nhấc tay, đem thanh trùy nhắm ngay chỗ vị trí của Hàn Lập, tay kia lại bỗng nhiên giơ búa vàng lên hung hăng đánh một kích.

"Oành" một tiếng nổ lớn vang lên, hồ quang màu tím nổi dậy mãnh liệt trên thân thể người to lớn, búa vàng cùng thanh trùy cũng đồng thời nổi lên điện quang chói mắt, sau một tiếng sét

đánh một tiếng kinh thiên động địa, một đạo hồ quang ba màu tím, xanh, vàng kim từ đầu nhọn của trùy tuôn ra, đầu tiên là mảnh như tơ, nhưng trong nháy mắt liền biến to biến dài, điên cuồng phình to ra vô số lần, một cái liền hóa thành vật to lớn rộng mấy trượng,dài tới trăm trượng, giống như trên một con tam sắc chân long ở trên hư không vặn vẹo xoay quanh,quang mang chói mắt thậm chí lóe lên chiếu sáng hơn phân nửa bầu trời.

Ngay khi tất cả mọi người xem trừng mắt ngẩn người, hồ quang to lớn kia chỉ là chợt lóe liền biến mất không thấy nữa, sau một khắc bỗng nhiên xuất hiện ở chỗ đỉnh đầu của Hàn Lập.

Tiếng hồ quang *"thử lạp"* rung động một cái,tam sắc quang mang lóe lên, làm cho Hàn Lập thân ở phía dưới trong lòng trầm xuống, ngay cả hô hấp cũng gấp gáp lên một chút.

Nhưng lập tức, hắn lại thở dài lớn một hơi.

Bởi vì hồ quang thật lớn vặn vẹo một cái, liền chui vào trong mây đen trên cao.

Lập tức một tiếng nổ lớn bùm bùm vang lên, các màu điện quang ở trong mây điên cuồng chớp lóe, lôi cầu vốn đang bay xuống nhất thời trở nên thưa thớt dị thường.

Nhìn thấy màn ấy, Hàn Lập sao lại không biết hai người này đúng là ra tay trợ giúp mình độ thiên kiếp, tuy rằng cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng tự nhiên sẽ không cự tuyệt loại chuyện tốt này.

Lúc này không kịp suy nghĩ nhiều,thân hình hắn trầm xuống, cả người thẳng trầm xuống.

Lúc này hắn cảm thấy trong kiếp vân kia cực kỳ nguy hiểm, vẫn là nhân cơ hội cách xa một chút mới là tốt.

Hắn dự liệu quả nhiên không sai! Khi hắn vừa mới kéo giãn được một khoảng cách nhất định cùng kiếp vân thì thân hình của điện vân thật lớn lại một lần nữa thoáng hiện ra, toàn bộ thân thể đều nứt toác ra rồi, vô số tam sắc hồ quang ở trong kiếp vân toát ra, tiếng sấm nổi lên đinh tai nhức óc, trong nháy mắt,kiếp vân nhìn như vô cùng dầy đặc kia lại có thể dần loãng tan ra,sau thời gian mấy cái hô hấp thì có từng sợi ánh dương quang xuyên thủng mây đen chiếu xuống.

Tiểu thiên kiếp này liền bị cứng rắn phá giải như vậy.

Hàn Lập vẫn chưa bởi vậy mà vui vẻ ra mặt. Sau khi đem Nguyên Từ Thần Quang cùng Nguyên Từ Sơn thu lại, liền rất thản nhiên nhìn về phía bên kia, ở xa xa, kim thuyền kia đang thong thả bay tới, có thể nhìn rõ khuôn mặt của hai gã kim giáp tu sĩ.

Hàn Lập nhíu mày một cái, mơ hồ cảm thấy có cái đại phiền toái gì đó muốn tìm tới cửa.

Nhưng hắn vẫn đứng ở tại chỗ, không nhúc nhích mảy may, chỉ là lẳng lặng chờ.

Kim thuyền kia tựa như chậm mà nhanh, thời gian mấy cái hô hấp liền không một tiếng động tới trước mặt Hàn Lập rồi.

Hai gã kim giáp tu sĩ trên thuyền tỉ mỉ quan sát Hàn Lập ở phía dưới.

"Là tu sĩ từ hạ giới phi thăng? Có chút kỳ quái, Hóa Thần Sơ Kỳ làm sao có thể phi thăng đến giới ấy. Có điều là không có việc gì, nếu gặp được chúng ta, cũng coi như ngươi gặp may mắn, cho thuyền đi tiếp thôi." Tên mặt trắng không râu hơn ba mươi tuổi kia rốt cục mở miệng, thanh âm có vẻ ôn hoà.

"Tiền bối nói thế có ý tứ gì, muốn đi đến địa phương nào?" Hàn Lập nghe đối phương một tiếng đoán m ra thân phận hạ giới của mình, trong lòng không khỏi cả kinh, nhưng bề ngoài vẫn chậm rãi hỏi một câu.

"Có ý tứ? Lúc ngươi phi thăng, xảy ra vấn đề rồi. Lại không có xuất hiện tại Phi Linh Đài, cũng không có đi Thiên Uyên thành đi lính, tự nhiên là phi thăng thì gặp một cơn lốc không gian, bị cuốn vào tới cái khe không gian của người phi thăng." Tu sĩ mặt trắng khóe miệng khẽ động, nhàn nhạt nói.

"Phi Linh Đài!" Hàn Lập nghe được có chút hồ đồ, trên mặt hiện ra một tia kinh ngạc nghi ngờ.

"Không sai, hạ giới tương ứng của Linh Giới chúng ta có hơn một nghìn cái, mỗi một một hạ giới đều có Phi Linh Đài chuyên môn tương ứng, phàm là tu sĩ phi thăng tới Linh Giới i, vừa xuất hiện ở Linh Giới đều sẽ lập tức bị chuyển tiếp đến Thiên Uyên thành. Chuyện giống như các hạ,khi phi thăng thì đụng phải ngoài ý muốn, lưu lạc tới địa phương khác, tuy rằng cực ít xuất hiện, nhưng cũng không phải chưa từng có. Có điều là những người này bởi vì không có dùng qua Diệt Trần Đan, trên cơ bản đều sẽ ngã xuống ngay lần đầu tiên giáng xuống của lưỡng sắc lôi kiếp. Các hạ có thể vừa gặp được hai người bọn ta làm việc may mắn đi qua đây, tự nhiên tính là mạng ngươi lớn." Một tu sĩ lớn tuổi khác lại cười khẽ giải thích vài câu.

------oOo------

Chương 1312: Thanh Minh Vệ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ngươi chưa uống Diệt Trần Đan, tẩy đi khí tức dị giới của hạ giới, tiểu thiên kiếp cứ ba trăm năm một lần sẽ là lưỡng sắc lôi kiếp. Cho dù ngươi có thần thông kinh người, cũng tuyệt đối sẽ chết.

Lúc này đây chúng ta giúp ngươi đánh tan thiên kiếp ấy, thiên kiếp lần tiếp theo cũng sẽ bởi vậy mà xuống sớm.Sau một trăm năm, thiên kiếp thiên kiếp lần thứ hai sẽ lập tức phủ xuống trên người ngươi.Chỉ có hàng năm ăn vào một viên Diệt Trần Đan, mới có thể cho khí tức của người cùng Linh Giới chúng ta hòa hợp thành một,mới không gặp phải lưỡng sắc lôi kiếp nữa.

Tại Thiên Uyên thành chúng ta, hàng năm đều sẽ phát cho tu sĩ phi thăng một viên Diệt Trần Đan.

*Lưỡng sắc lôi kiếp lần tới so với lần này còn muốn lợi hại hơn ba phần."*Tu sĩ lớn tuổi kia nói.*"Tiền bối nói vậy, tại hạ phải nán lại tại Thiên Uyên thành này cả đời sao."* Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, hỏi.

"Đương nhiên không phải, Diệt Trần Đan kia phải uống đủ ba trăm năm, mới có thể hoàn toàn tẩy đi khí tức của hạ giới, mới có thể tự do rời khỏi Thiên Uyên thành." Tu sĩ mặt trắng bình tĩnh nói.

"Thiên Uyên thành đem tu sĩ phi thăng chúng ta tập hợp một chỗ, sẽ không thể đem cho không Diệt Trần Đan cho chúng ta, yêu cầu muốn chúng ta làm cái gì?". Hàn Lập không muốn vòng vo, hỏi vấn đề quan trọng nhất.

"Đạo hữu quả nhiên thông minh, Diệt Trần Đan kia tuy rằng chỉ hữu dụng với tu sĩ phi thăng các ngươi, nhưng tất cả tài liệu để chế tạo cực kỳ trân quý, không ít thứ phải đi thế giới hoang dã mới có thể tìm được. Muốn đổi lấy những đan dược này tự nhiên cần phải một cái giá nhất định. Có điều là, việc này tới Thiên Uyên

thành sẽ có người giải thích lại cho ngươi, bây giờ đạo hữu lên trên phi chu trước đi.

Đương nhiên nếu cự tuyệt, hai người ta cũng sẽ không miễn cưỡng. Thế nhưng hậu quả ra làm sao, đạo hữu cần phải tự lo đi. Tu sĩ lớn tuổi sờ chòm râu dê của mình một cái, mỉm cười nói.

Hàn Lập nghe xong lời này, sắc mặt khẽ biến.

Hắn trầm ngâm một hồi, ngẩng đầu nhìn đã mây trắng ngàn dặm trên cao, lại nhìn thuyền dưới chân hai người một chút. Bỗng nhiên thân hình nhoáng lên một cái, người đã đi lên thuyền.

Hai gã kim giáp tu sĩ thấy tình hình ấy, mỉm cười, ra vẻ không ra ngoài dự liệu của họ, cho dù là ai đã thấy được sự đáng sợ của lưỡng sắc lôi kiếp, đều chỉ có một cái đường này có thể đi. Huống hồ người trước mắt còn chỉ là tu sĩ Hóa Thần Sơ Kỳ, mà có thể ở dưới lưỡng sắc lôi kiếp kiên trì cho đến lúc bọn họ xuất hiện, đã là một kỳ tích.

Tới trên kim thuyền, Hàn Lập ánh mắt đảo qua, mới phát hiện chỗ trung tâm thuyền, có khắc một pháp trận loại nhỏ cùng loại.

Hắn đang quan sát thì hai gã kim giáp tu sĩ đã bước trước một bước vào trong đó, cũng lập tức bắt chuyện gọi Hàn Lập một tiếng. Hàn Lập do dự một chút, rồi cũng theo đi vào bên trong.

Kết quả hai gã kim giáp tu sĩ đều đánh ra một đạo pháp quyết, nhất thời pháp trận dưới chân phát ra một hồi âm thanh, một tầng quang tráo dày đặc hiện lên, loáng một cái đem ba người đều phủ vào bên trong. Tiếp đó tên tu sĩ lớn tuổi kia, vừa lộn bàn tay, trong tay nhiều thêm một khối tròn ánh vàng rực rỡ, phía trên đồng dạng cũng khắc dấu mấy cái Ngân Khoa Văn.

Người này giơ tay vỗ lên, nhất thời kim quang đại phóng, đồng thời mấy cái ngân văn kia phát ra quang mang chói mắt.

Cùng lúc đó, kim thuyền rung lên, đột nhiên từ đáy thuyền toát ra từng đạo quang hà màu trắng sữa, những quang hà này quay chung quanh phía dưới kim thuyền xoay tròn di chuyển, lại có thể *ngưng tụ thành bạch sắc quang lúc trước Hàn Lập đã gặp qua một lần.*

Sau khi quang mang tỏa ra khắp cả tòa pháp trận, kim thuyền khẽ rung lên, liền biến mất không thấy nữa. Pháp trận theo dó dần vỡ vụn, tan vỡ ra từng mảnh rồi không thấy nữa.

Hỏa lão cùng vài tên tu sĩ Kết Đan ở phía xa, vẫn nhìn chăm chú vào tất cả màn vừa rồi.

Nhưng từ sau khi hai gã kim giáp xuất hiện, trong nháy mắt mấy người đó mất đi hứng thú nói chuyện, trái lại có vẻ cả thở cũng không dám thở mạnh một cái.

Sau khi kim thuyền biến mất, mấy người mới đồng thời thở ra một hơi, liếc mắt nhìn nhau, đều từ trên mặt đối phương thấy được một tia may mắn."

Hỏa lão, có vẻ Thiên Uyên Vệ cũng không có đáng sợ như trong lời đồn như vậy. Có đúng đồn đãi có chút không xác thực hay không" *Hoàng bào thanh niên do dự một chút, vẫn là lên tiếng hỏi.*

"Các ngươi thì biết cái gì! Trong Tam Cảnh Thất Địa, duy nhất không chịu sự quản lý của ba Thánh Hoàng cùng bảy Yêu Vương, chính là Thiên Uyên thành. Thiên Uyên Vệ mặc kim giáp càng là tồn tại cấp cao của Thiên Uyên Thành, mỗi một người đều có thể tự do xuyên toa khu vực khắp các nơi, không bị hạn chế quyền lợi, đồng thời còn có thể quang minh chính đại chém giết tất cả nhân yêu nhị tộc mà cho là tồn tại tạo thành uy hiếp. Quyền lợi to lớn, ngay cả tồn tại như Tam Hoàng cũng phải kiêng kỵ một hai phần. Đồng thời một ngày tới đại chiến với ngoại tộc thì ngay cả Tam Hoàng Thất Yêu ở trên danh nghĩa cũng phải nghe trưởng lão của Thiên Uyên Thành sai phái." *Sau khi Hỏa lão do dự một chút,vẫn là tiết lộ một ít tin tức bí ẩn mà mình biết.*

"Lại có chuyện như vậy, ta chi là nghe sư phụ nhắc qua Thiên Uyên Vệ, đồng thời căn dặn nghìn vạn lần không thể đắc tội, hình như trước đây đã lâu, Thiên Uyên Vệ đã từng có tiền lệ một tháng tiêu diệt trên bách gia tu tiên tông môn. Thế nhưng nguyên nhân cụ thể, căn bản không có người nào biết rõ.Đám Tam Hoàng cũng nhìn mà như không thấy." *Hai mắt Hoàng bào tu sĩ đảo lộn,sau một hồi lâu mới nói như vậy.*

"Có thế chứ, tin tức có liên quan tới Thiên Uyên Thành, ta biết được cũng không nhiều, thế nhưng tu sĩ của thành ấy phân nửa không gặp được trong khu vực của nhân yêu nhị tộc, là chuyên môn dùng để ứng phó đại địch ngoại tộc, hơn nữa cho dù xuất hiện ở trong khu vực nhị tộc, cũng chỉ sẽ là loại Thiên Uyên Vệ mặc kim giáp này." *Hỏa lão nhíu mày khi nghe được hai người này nói chuyện với nhau, vài tên tu sĩ Kết Đan bên cạnh tuy rằng cũng biết một ít chuyện về Thiên Uyên Vệ, nhưng là không biết đến tường tận như hai người này, đều hoảng sợ liếc mắt nhìn nhau.*

Lúc này, kim thuyền chở Hàn Lập cũng đã xuất hiện tại trong mật thất truyền tống trận của một tòa thành thị vô danh.

Một gã kim giáp tu sĩ nhảy xuống kim thuyền, sau khi ở trên truyền tống trận thay đổi vô số khỏa linh phát quang lấp lánh, lập tức trở lại trên kim thuyền lại đánh ra pháp quyết thúc dục pháp trận hoạt động.

Hàn Lập thấy tinh thạch này cảm thấy trong lòng nhảy lên vài cái, những tinh thạch này lại có thể đều là cao giai linh thạch, tâm niệm của hắn chuyển động vài cái, kim thuyền đã bị bạch quang nuốt chửng, lần thứ hai truyền tống đi ra ngoài.

Lúc này đây địa phương xuất hiện, rõ ràng là một tòa hang động ngầm, phía dưới kim thuyền lại có một tòa pháp trận truyền tống cùng loại.

Cũng lại là động tác đổi lấy linh thạch, đồng dạng truyền tống, kim thuyền lần thứ hai biến mất không thấy nữa.

Tại dưới con mắt trầm tĩnh của Hàn Lập nhìn kỹ, kim thuyền liên tục truyền tống hơn hai mươi lần.

Năm đó Hàn Lập truyền tống đến Loạn Tinh Hải, cũng bất quá sử dụng một lần trung giai linh thạch, đồng thời một lần từ Thiên Nam truyền tống đến Loạn Tinh Hải, mà bây giờ kim thuyền vận dụng *pháp trận truyền tống, sử dụng chính là cao giai linh thạch, mà truyền tống nhiều lần như vậy,khoảng cách truyền tống xa bao nhiêu, Hàn Lập cũng không thể tưởng tượng nổi.*

*Sau một tiếng "*phốc phốc*", kim thuyền lần thứ hai truyền tống một lần rồi lại một lần xuất hiện tại trong một tòa pháp trận.*

Thế nhưng lúc này đây, ánh mắt Hàn Lập đảo qua, trong lòng lẩm bẩm, nhất thời biết mình rốt cục tới cái Thiên Uyên Thành kia rồi.

Bởi vì lần này, pháp trận truyền tống lại có thể thành lập tại trên đài cao của một tòa tế đàn, mà ở dưới đài cao hơn mười trượng, lại do bốn gã tu sĩ mặc hắc sắc chiến giáp đứng ở đó.

Hình thức những chiến giáp này, so với kim sắc chiến giáp của hai tu sĩ đứng cùng Hàn Lập có vẻ đơn giản hơn một ít, nhưng mặt ngoài đồng dạng có khắc dấu đám ký hiệu ngân sắc.

Nơi đây là một quảng trường chừng trăm trượng, điện phủ to lớn cao hơn mười trượng, mà ngoại trừ đài cao, bốn phía đều trống rỗng. Không có bất cứ cái thứ gì khác tồn tại, trong nháy mắt kim thuyền xuất hiện, trên mặt bốn gã hắc giáp tu sĩ kia lập tức lộ vẻ vẻ cảnh giác nhìn sang,nhưng vừa thấy kim giáp tu sĩ, sắc mặt bốn người buông lỏng, nhưng thân hình lập tức khẽ động trực tiếp nhẹ nhàng hạ xuống trên bãi đá.

Trong đó một gã đại hán hai mắt xanh biếc, hai chân bước lên đỉnh của bãi đá, lập tức đi vài bước đã tới, cung kính hướng hai gã kim giáp tu sĩ thi lễ:

*"*Tham kiến Thiên Vệ đại nhân!*"*

Ánh mắt Hàn Lập hướng tới trên người mấy người này đảo qua, ánh mắt hơi khẽ động.

Bốn người này lại có thể đều là tu sĩ Nguyên Anh, một gã Nguyên Anh Hậu Kỳ đại thành, một gã Trung Kỳ, hai gã Sơ Kỳ.

*"*Đứng lên đi, vị này chính là tu sĩ phi thăng mới tới, ta nhớ ra tiểu đội các ngươi tựa hồ còn thiếu một gã Thanh Minh Vệ. Hắc hắc,

nói không chừng hắn sẽ thành đội trưởng của các ngươi, dẫn hắn đi Phi Linh Điện nghỉ ngơi một đêm trước đã, hai người ta hướng trưởng lão giao xong nhiệm vụ, còn muốn gặp lại hắn một lần." *Kim giáp tu sĩ lớn tuổi thản nhiên phân phó nói.*

"Rõ! "

Tên đại hán này đã sớm thấy vị tu sĩ Hóa Thần kỳ Hàn Lập này, bây giờ nghe nói thế,ngược lại cũng không có bất luận cái kinh ngạc gì, chỉ là hướng Hàn Lập khom người một cái, trong miệng lên tiếng đáp.

"Ngươi theo bọn hắn đi nghỉ ngơi một đêm trước đi, có chuyện gì, ngày mai nói tiếp." *Tu sĩ mặt trắng lại nói với Hàn Lập như vậy.*

Hàn Lập gật đầu, vẫn chưa có cái dị nghị gì.

Vì vậy ba người đi xuống đài cao,đi thẳng đến cửa điện, Hàn Lập chú ý tới bốn gã hắc giáp tu sĩ kia chỉ có đại hán mắt xanh biếc theo sát mà bọn họ, ba người còn lại thì vẫn trung thành canh giữ dưới đài cao.

Xem ra kim thuyền cùng truyền tống trận nơi đây có cái gì đó quan trọng, lại có thể cần bốn gã tu sĩ Nguyên Anh canh giữ tại chỗ này.

Chỗ cửa điện, thình lình trước mặt xuất hiện một cái thông đạo rộng bốn năm trượng thật lớn.

Đi qua hai bên thông đạo tất cả đều là thạch bích màu xanh đen, nhưng những thạch bích này cứ mỗi một khoảng cách liền có một cái ký hiệu Ngân Khoa Văn nhất định, làm cho cả tòa thạch bích có vẻ thần bí vạn phần..

Thông đạo thì tròn cong cong, đồng thời có vẻ đi xuống phía dưới sâu.

Thấy một màn như vậy, Hàn Lập nhíu mày, nhưng chưa kịp ngẫm nghĩ thần bí gì, hai gã kim giáp tu sĩ lúc này đã hướng về phía trước đi đến, tên hắc giáp đại hán kia lại mang theo Hàn Lập đi *xuống hướng phía dưới.*

Thật lớn a, đi cách mỗi mấy trăm trượng, liền xuất hiện một tòa đại điện, đám người Hàn Lập đi tới một cửa điện thông thường, có cửa điện đóng chặt, có cái cửa lại thản nhiên mở to.

Những cái mở ra này, tự nhiên có thể đem tất cả trong điện nhìn rõ.

Bên trong hơn phân nửa giống nhau đều là đài cao, truyện tống trận cùng kim thuyền, cũng có vài Nguyên Anh tu sĩ canh ở nơi đó, một số khác hơn phân nửa lại rỗng tuếch, vật gì cũng không có

Về phần nơi cửa điện đóng chặt, Hàn Lập tuy rằng sử dụng thần niệm quét qua một chút, lại không ngoài dự liệu của hắn, căn bản không cách nào xuyên qua được vách tường lẫn lộn Ngân Khoa Văn thần bí này.

*Đi tới giữa thỉnh thoảng có tu sĩ khác đi tới trước mặt, bên trong phần lớn đều là tu sĩ Nguyên Anh hắc giáp, nhưng là có lúc đụng phải ba bốn gã tu sĩ một thân chiến giáp màu xanh, những thanh giáp tu sĩ này đều có tu vi Hóa Thần kỳ, hiển nhiên chính là cái họ gọi là "*Thanh Minh Vệ".

Những tu sĩ này nhìn thấy một gã ngoại nhân như Hàn Lập thì mặc dù có tốt hơn liếc mắt nhìn hắn mọt cái, nhưng không có một người tiến lên hỏi nhiều cái gì, đồng thời mỗi người đi lại vội vã, giống như được huấn luyện như thế.

Hàn Lập nhìn thấy màn ấy, trong lòng nhướng mày.

------oOo------

Chương 1313: Tu sĩ phi thăng cùng Thiên Uyên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi đi xuống phía dưới gần đủ nghìn trượng, trước mắt Hàn Lập trở nên sáng ngời, xuất hiện một tòa đại sảnh gần nghìn trượng, ở trong sảnh có gần trăm tên giáp sĩ, đang ở vội vã qua lại, tựa hồ bận rộn phi thường.

Mà bốn phía của đại sảnh, có mười mấy lối ra vào là các thông đạo giống nhau, đang có người ra ra vào vào.

Trên mặt Hàn Lập hiện lên vẻ kinh ngạc, đi tới giữa sảnh không khỏi vô ý thức ngẩng đầu mà nhìn, kết quả kinh hãi.

Vừa nhìn qua đại sảnh này, căn bản không nhìn thấy đỉnh sảnh, đúng là một cái vòng tròn thật lớn hình ống lồng vào nhau, giống như một tòa tháp lớn rỗng ruột, mà chỗ bọn họ mới đi ra vừa rồi chỉ là tường kép ngăn trong tháp mà thôi.

Thạch tháp lớn như vậy, Hàn Lập tất nhiên là lần đầu tiên nhìn thấy, sau khi ngạc nhiên một hồi lâu, thần sắc mới hồi phục bình thường.

Tên đại hán mắt xanh dẫn đường phía trước kia,đối với vẻ khiếp sợ của Hàn Lập không kỳ quái chút nào, cũng không có ý giục, thẳng đến Hàn Lập một lần nữa đi tới, mới lại mang theo Hàn Lập hướng lối ra của đại sảnh đi đến.

Khi Hàn Lập vừa đi đến lối ra của đại sảnh thì hướng xa xa nhìn tới, trong lòng hồi hộp một chút, lại một lần nữa ngạc nhiên.

Chỉ thấy chỗ ánh mắt có thể nhìn tới, xa xa là các tòa thanh sắc cự tháp cao vót trong mây, rải rác chi chít hơn trăm tòa. Mà một phần của những cự tháp này tất cả đều vòng quanh một mảnh lầu các ban công, một gian kế bên một gian, cũng không biết có bao nhiêu nữa, cao tới nghìn trượng, thấp cũng phải trăm trượng, mỗi một cỗ kiến trúc dường như kiến trúc bình thường phóng đại lên mấy lần.

Điều này làm cho Hàn Lập nhìn xem có chút ngẩn người.

Lúc này, mỗi một tên tu sĩ đi ra đại sảnh, đều hóa thành từng đạo độn quang giống nhau hướng phía dưới kiến trúc ấy bay tới. Đại hán mắt xanh biếc sau khi bắt chuyện một tiếng, cũng mang theo Hàn Lập hướng xuống dưới bắn nhanh đi, bay thẳng đến một tòa điện các nghìn trượng cách đó không xa.

Tòa lầu các kia có mười tầng, mỗi một tầng đều có một lối vào, mà đại môn ở giữa tòa cao khoảng ba mươi trượng, lộ ra một cái bảng hiệu ngân sắc viết ba chữ lớn *"Phi Linh Điện"*.

Đại hán mang theo Hàn Lập bay vào tầng điện các thứ tư, tiến vào bên trong là một tiểu sảnh, bốn phía có sáu bảy hàng lang thông đi các phương hướng khác.

Mà ở trong tiểu sảnh có một vài tên tu sĩ phục sức khác nhau đang tụ tập cùng một chỗ, mỉm cười nói cái gì đó. Ánh mắt Hàn Lập đảo qua, lập tức dò xét ra những người này đều là tu sĩ Hóa Thần Sơ Kỳ giống hắn.

Hàn Lập cùng đại hán mắt xanh tiến vào trong đó, mấy người này cũng lập tức phát hiện ra bọn họ, lúc này ánh mắt đồng loạt quét tới.

"A, đây không phải Trác hiền chất sao? Thế nào, vị này cũng là đồng đạo mới tới à?" Một lão giả đầu đầy tóc bạc, sắc mặt có chút trẻ trung cười hỏi một câu.

Đại hán mắt xanh cũng đã là Nguyên Anh Hậu Kỳ đại thành, nhưng cũng không dám chậm trễ đáp lại.

"Hóa ra là Liễu tiền bối, vị tiền bối chính là Thiên Vệ đại nhân tự mình mang từ bên ngoài đến, cũng không phải là tu sĩ tiến giai của bản thành." Đại hán mắt xanh vừa tiến vào trong điện, vẻ

nghiêm nghị trước kia lập tức không còn sót lại chút gì, lại giống như thay đổi thành một người khác, phi thường khách khí hướng lão giả giải thích nói.

Trên mặt Hàn Lập lộ ra một tia vô cùng kinh ngạc.

"Từ ngoại giới mang đến, chẳng lẽ là được tu sĩ Phi Linh Đài mang tới?"

"Là từ một giới phi thăng tới? A, làm sao lại là tu sĩ Hóa Thần Sơ Kỳ. Không phải nói người phi thăng ít nhất cũng phải có tu vi Hóa Thần Hậu Kỳ sao?"

Vài tên tu sĩ Hóa Thần Sơ Kỳ vừa nghe lời ấy, một trận rối loạn dấy lên, đều dùng ánh mắt khác thường quét về phía Hàn Lập.

Hàn Lập mỉm cười, chỉ là hướng về mấy người này ôm quyền, vẫn chưa nói cái gì, nhưng trong lòng cũng nghi ngờ không thôi.

Những người này lẽ nào là người phi thăng của hạ giới khác, nhưng thoạt nhìn không quá giống, nhưng nếu là tu sĩ bản địa của Linh Giới, thì sao lại xuất hiện ở đây.

"Phi Linh Điện" này vừa nghe chính là chỉ nơi có liên quan với người phi thăng.

Đại hán mắt xanh hướng mấy người khác ân cần thăm hỏi vài câu,rồi lại trả lời qua loa một hai câu, liền mang theo Hàn Lập đi vào trong một cái hàng lang, tìm nhanh một gian nhà trong dãy phòng xép liên tục.

Chỗ này giống như là gian gian nhà được luyện thành, giống như một tòa động phủ loại nhỏ, không chỉ có mật thất chuyên môn, còn có một gian phòng luyện đan cùng một gian luyện khí. Hơn nữa mấy gian nhà này còn bị một lồng cấm chế phong bế, chỉ có chủ nhân gian nhà sử dụng một khối lệnh bài cấm chế mới có thể mở ra đi vào.

Hàn Lập cảm thấy rất hài lòng, lập tức gật đầu.

Đại hán mắt xanh đại hán thấy vậy, nói nơi đây có vài chỗ kiêng kỵ, liền lập tức lưu lại lệnh bài cấm chế, nói có nhiệm vụ trong người rồi cáo từ rời đi.

Cái này ngược lại làm cho Hàn Lập dự định muốn nhân cơ hội kéo đối phương, hỏi thăm về tình huống của Thiên Uyên Thành thất bại.

Lúc này hắn ngồi ở trên một chiếc ghế giữa phòng khách, lưng tựa vào ghế dựa, lấy tay chơi đùa khối lệnh bài cấm chế ngân sắc chói lọi kia, trong lòng lại tự định giá lại tất cả mọi việc phát sinh sau lôi kiếp.

Vốn là dựa theo kế hoạch lúc đầu của hắn, một lần độ qua tiểu thiên kiếp này, tự nhiên là muốn ở Linh Giới lựa chọn sử dụng một nơi bí ẩn có linh khí tuyệt hảo, âm thầm tiến hành tu luyện, trước tiên tiến giai tới Luyện Hư kỳ, rồi lại nói tới vĩnh sinh đại đạo.

Nhưng trăm triệu lần cũng không nghĩ tới chính là, tu sĩ phi thăng lại có thể còn mang cái *"khí tức dị giới "* gì đó, tiểu thiên kiếp lại trở nên khủng bố như vậy.

Không lâu nữa, cho dù hắn thực sự có năng lực vượt qua lưỡng sắc kiếp lần đầu tiên, thế nhưng lần tiếp theo tuyệt đối không cách nào chống đỡ nổi.

Hắn lúc này mới hầu như không có suy nghĩ nhiều hơn, lập tức cùng hai người kia Thiên Uyên Thành này.

Nhưng thật sự tới nơi đây rồi, tất cả tu sĩ ở đây tựa hồ cùng tu sĩ bình thường không giống nhau, còn không biết sẽ phát sinh chuyện gì. Điều này làm cho trong lòng hắn thực sự không rõ căn nguyên.

Hắn duy nhất biết được là, trong thành này có số tu sĩ từ hạ giới phi thăng giống như hắn tựa hồ không ít.

Hàn Lập suy nghĩ, có chút đứng ngồi không yên.

Hắn âm thầm tự định giá, có nêng thừa dịp bây giờ đến bên ngoài hỏi thăm chuyện tình về Thiên Uyên Thành một chút, cùng với biết được tu sĩ phi thăng sẽ được an bài ra làm sao.

Ngay lúc Hàn Lập động tâm, muốn có hành động, bỗng nhiên từ ngoài cấm chế của đại môn truyền tới một thanh âm của lão giả:

"Đạo hữu nếu có trong phòng, lão phu Hà Đạo, muốn cùng đạo hữu đàm đạo một chút...."

Hàn Lập vừa nghe lời này liền ngẩn ra, lập tức nở nụ cười nhẹ.

Xem ra không cần hắn chủ động đi ra ngoài, thì đã có người lôi kéo làm quen trước.

"Hóa ra là Liễu đạo hữu tới chơi, Hàn mỗ rất vinh hạnh được đón tiếp!" Hàn Lập mở miệng trả lời, sau đó cầm lệnh bài trong tay hướng đại môn vẫy nhẹ nhàng một cái.

Một mảnh ngân hà tuôn ra, sau khi đại môn phát ra một tiếng kẽo kẹt, liền tự động mở ra.

Một tên tu sĩ mặt trẻ tóc trắng đứng ngoài cửa, chính là lão giả mới thấy qua mặt ở trong phòng kia.

"Hoá ra đạo hữu họ Hàn, Liễu mỗ tùy tiện quấy rối, mong rằng đạo hữu không phiền lòng." Lão giả lộ vẻ mặt tươi cười, miệng đầy khách khí nói.

"Ha hả, tại hạ sao nghĩ như vậy được. Cho dù Liễu huynh không đến, Hàn mỗ cũng dự định đi gặp mấy đạo hữu đó!" Hàn Lập là người ra sao, từ nhân giới của con người đi từng bước một tu luyện tới nay, đối với đạo lí đối nhân xử thế cực kỳ lão luyện, tuyệt đối ở trên vị lão giả trước mắt này, lúc này hớn hở nói.

Kể từ đó, hai người chỉ là trò chuyện vài câu, lại giống như bạn tốt nhiều năm tâm sự.

"Vừa nghe Trác hiền chất nói, đạo hữu là Thiên Vệ đại nhân tự mình mang về thành, vậy đạo hữu khẳng định là tu sĩ ở hạ giới

vừa phi thăng tới bản giới, không biết đạo hữu đến từ một cái nhân giới của hạ giới nào?" Lão giả họ Liễu nói, vừa chuyển trọng tâm câu chuyện vừa hỏi.

"Một giới đó? Cái này... Tại hạ cũng không biết Linh Giới gọi làm sao giữa rất nhiều hạ giới như vậy, ngược lại không thể trả lời rõ. Như vậy đi, chờ sau khi Hàn mỗ hiểu rõ các việc liên quan, lại nói cho đạo hữu được chứ?" Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe lên, mỉm cười trả lời.

Hắn cũng sẽ không tùy tiệnn để lộ xuất thân đích thực của mình, dù sao lúc ở Nhân Giới, hắn cũng có phần liên lụy đến một ít chuyện tình liên quan tới đại nhân vật ở Linh Giới, bất kể là bản thể Thiên Lan Thú hay là Ngân Nguyệt trong miệng của Yêu Khuê Lang Vương, cũng đều không phải hắn bây giờ có thể trêu chọc tới.

"Đây là lão phu hồ đồ. Đạo hữu mới tới Linh Giới không lâu, đối với tất cả mọi việc tự nhiên không hiểu nhiều lắm. Có điều là, tu sĩ phi thăng giống như đạo hữu, mỗi người đều có tiềm lực kinh người, tỉ lệ tiến giai Luyện Hư vượt xa đám hậu duệ của tu sĩ phi thăng cùng tu sĩ bản địa của Linh Giới, càng được Hội Trưởng Lão coi trọng. Hơn phân nửa là đạo hữu không cần trải qua cái khảo hạch gì, trực tiếp sẽ được bổ nhiệm làm Thanh Minh Vệ." Lão giả họ Liễu cười ha ha rộ lên một cái.

"Tu sĩ phi thăng? Liễu huynh có thể giải thích cho tại hạ một chút hay không..." Hàn Lập trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, thu lại vẻ tươi cười trực tiếp hỏi.

"Này không là cái bí mật gì, tự nhiên có thể nói. Kỳ thực Hàn huynh chỉ cần ở bản thành một đoạn thời gian nữa, đối với việc này liền hiểu rõ." Lão giả họ Liễu cười hắc hắc.

"Kỳ thực phần lớn người phi thăng, chính là chỉ tu sĩ Hóa Thần như Hàn huynh trực tiếp từ hạ giới phi thăng lên Linh Giới. Trên người các ngươi mang theo khí tức của dị giới phi thường dày đặc, cho dù hàng năm dùng một viên Diệt Trần Đan, cũng phải mất ba trăm năm mới có thể thanh trừ sạch sẽ. Mà hậu duệ của người phi thăng, phần lớn cũng sẽ có chứa một bộ phận khí tức

của dị giới, chỉ cần vừa tiến giai Nguyên Anh kỳ, đồng dạng sẽ có lưỡng sắc lôi kiếp phủ xuống.Giống như như ta, là hậu duệ của tu sĩ phi thăng, ở lúc vừa tiến giai vào Nguyên Anh kỳ, nhất định phải lập tức chạy về Thiên Uyên Thành, phải dùng Diệt Trần Đan áp chế khí tức dị giới, bằng không sẽ chỉ còn một con đường chết. Chỉ có chờ khí tức dị giới bị tẩy trừ hết, mới có thể tự do rời khỏi Thiên Uyên Thành. Từ tu sĩ phi thăng mà tính, đại khái dòng chính huyết mạch ở ngoài năm đời, sẽ không còn khí tức dị giới nữa, hoàn toàn cùng tu sĩ bản địa giống nhau." Lão giả mặt trẻ giải thích nói.

"Thì ra là thế, có điều là Liễu huynh đã là Hóa Thần tu sĩ, nói vậy khí tức dị giới đã sớm bị tẩy đi, sao còn ở lại chỗ này." Hàn Lập chớp mắt một cái, đột nhiên hỏi.

"Hàn huynh liếc mắt đã nhìn ra vấn đề. Không sai, cho dù ta đã tẩy đi khí tức dị giới trên người, thế nhưng nguyện ý tự động rời khỏi Thiên Uyên Thành, theo ta được biết căn bản không có mấy người. Không riêng gì tu sĩ phi thăng cùng ta ở lại như vậy, chính là từ tu sĩ bản địa từ khu vực Tam Hoàng thêm vào, cũng là quyết không đơn giản muốn rời khỏi Thiên Uyên Thành." Lão giả họ Liễu cười hì hì trả lời.

"Nga, Hàn mỗ có chút cảm thấy hứng thú, mong rằng chỉ giáo thêm một chút...." Hàn Lập trong lòng khẽ động, nét mặt mỉm cười hỏi.

"Rất đơn giản, tại Thiên Uyên Thành, ngoại trừ tốc độ tu luyện là gấp đôi địa phương khác, đồng thời Tam Cảnh Thất Địa có cái gì đó, Thiên Uyên Thành khẳng định có, mà Tam Cảnh Thất Địa không có gì đó, ta nghĩ Thiên Uyên Thành còn có thể là có.Nói vậy hẳn Hàn huynh đã rõ ràng ý tứ của tại hạ rồi chứ." Lão giả nhìn Hàn Lập, ý tứ sâu xa nói.

------oOo------

Chương 1314: Triệu Vô Quy

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thế là sao, lẽ nào nơi đây có thánh địa tu luyện linh khí nồng đậm gì đó!" Tinh thần Hàn Lập nhất thời rung lên.

"Hắc hắc, thánh địa tu luyện ở bản thành đích xác có mấy chỗ, thậm chí không kém vài toà thành của Tam Hoàng, thế nhưng cái này chỉ là một điểm mà thôi. Quan trọng nhất, bản thành không chỉ có các loại tài liệu từ Tam Cảnh Thất Địa cuồn cuộn cung cấp, mà còn là cửa ra vào duy nhất tới thế giới hoang dã của nhân yêu nhị giới. Cho nên này các tồn tại cao giai ra vào thế giới hoang dã, phải đi qua bản thành. Như vậy tất cả kỳ trân tài liệu từ hoang dã mang về, nhiều vô số kể, trong đó hơn phân nửa tu sĩ đều là trực tiếp ở đây bán ra thu hoạch được từ hoang dã, hoặc là đổi lấy cái gì đó mình cần. Thậm chí linh dược làm cho một đêm liền tiến giai, cũng không phải là không có bán ra. Chỉ là giá cả cao, đủ để cho chúng ta nhìn mà than thở."

Nói đến đây, lão giả dừng một chút, nhưng tiếp đó còn nói thêm:

"Trừ cái đó ra, một nguyên nhân quan trọng khác mà tu sĩ không muốn rời khỏi thành, là tu sĩ Thiên Uyên Thành chúng ta cứ mỗi mười năm đều có nghe cơ hội một trưởng lão trong Trường Lão Hội, giảng thuật thiên địa đạo pháp, lại có thể đưa ra nghi vấn tu luyện của mình. Những trưởng lão này đều là tu sĩ Hợp Thể kỳ, bên ngoài chỗ nào có loại kỳ ngộ này chứ. Hắc hắc, vì vậy phàm là tu sĩ gia nhập bản thành, không có mấy người nguyện ý rời khỏi."

"Có nhiều chỗ tốt như vậy! Nhưng có nhiều cao giai tu sĩ đóng ở bản thành như vậy, hẳn là có cái dụng ý đặc biệt gì đó phải không!" Hàn Lập sau khi nghe xong, trong lòng trước tiên đại hỉ, nhưng lại lập tức nhướng mày lên.

"Đóng quanh năm ở bản thành ngoại trừ tu sĩ ra còn rất nhiều yêu

tu cao giai, bọn họ chiếm một phần khác của Thiên Uyên Thành. Mà trừ cái đó ra, còn có vô số yêu thú cùng luyện thể sĩ. Những tồn tại cấp thấp này, phân nửa trong đó là bản thành tự mình bồi dưỡng, mặt khác phân nửa còn lại là từ Tam Cảnh Thất Địa điều tới. Hơn nữa hơn mười người tu sĩ Hợp Thể kỳ của Trường Lão Hội, bản thành có lực lượng kinh người như vậy, tự nhiên chính là nhằm vào ngoại tộc của hoang dã thế giới cùng tồn tại cấp Chân Linh. Các tiền bối bố trí siêu cấp tiên trận thực sự quá mức huyền ảo, các thế hệ ngoại tộc xâm lấn lãnh thổ nhân yêu nhị tộc chúng ta, chỉ có thể từ một cái cửa vào bản thành như thế đánh vào, nếu không lực lượng đóng quân canh giữ không nhiều như vậy, chẳng phải là bị dị tộc này một cái liền tiêu diệt nhị tộc chúng ta sao. Nghe nói một khi thật sự cùng ngoại tộc chiến tranh, nhị tộc trong thành bị diệt hơn phân nửa cũng là việc bình thường."

Lão giả họ Liễu hít một hơi dài thở ra.

"Bị diệt hơn phân nửa!" Hàn Lập vừa nghe lời này, sắc mặt khẽ biến.

"Hàn huynh không cần kinh ngạc cùng quá lo lắng. Khoảng cách mỗi một lần ngoại tộc xâm lấn, lâu là hơn mười vạn năm, ngắn thì khoảng sáu bảy vạn năm. Khoảng cách dài như vậy, đạo hữu có gì phải lo lắng. Nếu là không may, thật sự gặp phải ngoại tộc xâm lấn, cũng chỉ có thể liều mạng đánh một trận. Bất luận ai canh giữ Thiên Uyên Thành mà lâm trận bỏ chạy, đều sẽ bị nhị tộc liên thủ truy sát. Nếu đã được hưởng lợi trong thành, mạo hiểm liều lĩnh một chút, tự nhiên cũng là phải làm. Có điều là Thiên Uyên Thành bị dị tộc xâm lấn lần trước, là chuyện của hơn ba vạn năm trước. Trên cơ bản trong một hai vạn năm tới, ngươi và ta không cần lo lắng...." Lão giả họ Liễu mỉm cười.

"Thì ra là thế. Nói như vậy, tại hạ bị người mang đến Thiên Uyên Thành này, chính là nhân họa đắc phúc." Hàn Lập sờ sờ cằm, dáng vẻ có chút suy nghĩ.

"Đây là đương nhiên. Tu sĩ mới phi thăng tu sĩ bởi vì tiến giai Luyện Hư kỳ so với hậu duệ của chúng ta cùng tu sĩ bản địa của Linh Giới cao hơn nhiều như vậy, mỗi một tu sĩ phi thăng, Trường Lão Hội đều có chút coi trọng, sẽ không đơn giản buông tha. Hơn

nữa năm gần đây chẳng biết do nguyên nhân gì, Phi Linh Đài tiếp thu tu sĩ phi thăng bắt đầu dần ít đi. Nghe nói mấy vị trưởng lão, thậm chí không tiếc để tâm đến mấy cái hạ giới, muốn đi truy tìm nguyên nhân. Nhưng tựa hồ không có thành công. Hàn huynh cũng là từ hạ giới tới, có từng phát hiện thấy cái gì dị thường không?" Lão giả bỗng nhiên hỏi.

"Không có, mọi thứ chỗ nhân giới của tại hạ đều bình thường!" Hàn Lập nghe xong lời này, nhất thời nhớ tới việc Cổ Ma, trong lòng âm thầm rùng mình, nhưng thần sắc vẫn như thường trả lời.

"Cái này thật đáng tiếc. Nếu là Hàn huynh thật sự có thể cung cấp cái gì ra, chắc chắn sẽ nhận được trọng thưởng. Có điều là tu sĩ phi thăng mấy năm gần đây, cũng đồng dạng không có đầu mối gì. Chỉ là nghe nói mấy năm trước, tựa hồ bên yêu tộc kia có được cái tin tức gì đó. Cho nên Trường Lão Hội phỏng chừng cũng sẽ không sẽ tìm Hàn huynh hỏi cái gì đâu." Lão giả mặt trẻ cũng không cảm thấy Hàn Lập trả lời có chỗ gì sai, trái lại đáng tiếc nói.

Hàn Lập nghe vậy, nở nụ cười, lập tức hỏi ngược lại: *"Được rồi, Liễu huynh vừa nói tới Thanh Minh Vệ, nghĩa là chỉ cái gì vậy, có phải chính là thanh đạo hữu tại hạ lúc trước thấy qua không?"*

"Không sai, chính là đồng đạo mặc thanh minh chiến giáp này. Thanh Minh Vệ ở Thiên Uyên Thành chúng ta đã là trung giai tồn tại, là giống như Liễu mỗ vậy, có thể chỉ huy mười tên tiểu tử Hắc Thiết Vệ mà thôi. Thanh Minh Vệ nhất định phải là tu sĩ Hóa Thần đảm nhiệm, thế nhưng tu sĩ Hóa Thần lại không nhất định là Thanh Minh Vệ. Sự khác biệt của phương diện này, Hàn huynh hẳn là hiểu rõ." Lão giả nói như vậy.

"Cái này, Hàn mỗ chính thật ra hiểu được một ít. Có một ít đạo hữu Hóa Thần kỳ, sợ rằng không thích tranh đấu hoặc là có cái gì chức vụ gì khác." Hàn Lập tất nhiên quan tâm.

"Đạo hữu hiểu rõ là tốt rồi. Lại nói tiếp, chức vệ sĩ Thiên Uyên Thành chúng ta cũng chia ra làm hai loại, một loại là chỉ cần cách mỗi một đoạn thời gian, thay phiên hoàn thành nhiệm vụ cố định của mình, thời gian khác đều có thể tự động sắp xếp. Nhưng loại

vệ sĩ này được phân phát linh thạch hàng năm đều là cố định không nhiều lắm, tình hình kinh tế tự nhiên rất là túng quẫn, nhưng hơn ở chỗ không có gì nguy hiểm mấy. Một loại khác, lại là chuyên môn tiếp nhận một ít nhiệm vụ đặc thù của Trường Lão Hội, mỗi lần hoàn thành tốt,chỗ tốt thu được không chỉ có linh thạch, thậm chí còn có vài thứ đan dược hoặc là bảo vật quý hiếm gì đó.

Đương nhiên nguy hiểm của loại nhiệm vụ này tự nhiên là cực lớn, hơn nữa hơn phân nửa đều có liên quan với thế giới hoang dã hoặc là dị tộc, nên cực kỳ khó khăn. Nhưng mỗi khi hoàn thành một nhiệm vụ, liền có thể lấy được hơn mười năm thậm chí trên trăm năm không cần làm nhiệm vụ trực ban luân phiên, có thể an tâm tu luyện một thời gian dài. Hai loại chức vụ này cũng không phải không thể thay đổi, có thể yêu cầu đổi được." Lão giả giải thích rõ cho Hàn Lập.

"Đa tạ Liễu huynh chỉ điểm." Vẻ mặt Hàn Lập không nhìn không ra được cái dị sắc gì, nhưng trong miệng vẫn cảm ơn trước.

Lão giả mặt trẻ lại xua xua tay cười haha, sau đó lại cùng Hàn Lập hàn huyên một hồi,cuối cùng đứng dậy cáo từ.

Đưa tiễn lão giả ra ngoài cửa, sau khi mắt thấy đã rời xa, Hàn Lập mới thu lại dáng vẻ tươi cười quay trở về gian nhà, đi vào trong mật thất rồi khoanh chân ngồi xuống.

Hai mắt nhẹ nhàng khép lại, cả người giống như tiến nhập vào ngồi thiền.

Bên kia, lão giả mặt trẻ sau khi đi ra hàng lang,vài tên tu sĩ Hóa Thần khác bất thình lình đã chờ sẵn.

Vừa thấy lão giả đi ra, ngay lập tức liền đi tới.

"Thế nào, Liễu huynh có được tin tức gì từ trong miệng người kia không?"

"Tin tức? Người này rất cảnh giác, chỉ thừa nhận mình đích thật là người hạ giới phi thăng lên, cái khác thì một chút cũng không có

tiết lộ. Ngược lại ta phải trả lời hắn một ít vấn đề." Lão giả lắc đầu, hình dạng có chút bất đắc dĩ.

"Ha hả, Liễu huynh trực tiếp tìm tới cửa như thế, một gã vừa tới Linh Giới, tự nhiên trong lòng có vài phần cảnh giác. Có điều là, chúng ta đích xác cũng không có tâm tư gì khác, chỉ là muốn cùng hắn giao hảo mà thôi. Dù sao người phi thăng giống nhau đều có tiềm lực tiến giai cũng không nhỏ..."

Vài tên tu sĩ Hóa Thần kỳ, ngươi một câu ta một câu bàn luận lên, có vẻ giống như không có ác ý với Hàn Lập.

Mà lão giả họ Liễu lại mỉm cười không nói.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hàn Lập đang ngồi thiền ở trong mật thất không nhúc nhích, bỗng nhiên thần sắc khẽ động, mở hai mắt ra.

Hắn lúc này đứng dậy đi ra khỏi mật thất, đi tới phòng khách.

Cầm lệnh bài cấm chế trong tay, thoáng cái liền đem cửa lớn mở ra.

Ngoài cửa, một gã bạch sam tu sĩ đang thản nhiên đứng ở nơi đó.

"Tham kiến tiền bối!" Hàn Lập không dám chậm trễ, hai tay liền ôm quyền.

Người này chính là tên kim giáp tu sĩ mặt trắng không râu kia, chỉ là lúc này hắn đã thay đổi một thân trang phục nho sinh,khí tức nghiêm túc trên người có vẻ giảm đi ba phần, ngược lại hơn một ít ý xuất trần.

"Hàn đạo hữu không cần khách khí, ta cũng vừa mới đến. Lý huynh có chuyện khác trong người, hôm nay cũng chỉ có một mình ta tới gặp đạo hữuu. Tên ta là Triệu Vô Quy." Vị tu sĩ Luyện Hư này họ Triệu, thái độ rõ ràng hiền lành so với hôm qua rất nhiều.

Hàn Lập hơi ngẩn ra, nhưng sau khi vội vàng xưng hô một tiếng"

Triệu tiền bối", đã đem đối phương vào phòng trong, cùng phân chủ khách ngồi xuống.

"Có thời gian nửa ngày,nói vậy ngươi có chút kiến thức về Thiên Uyên Thành rồi. Ta cũng nói ngắn gọn. Ngươi là tu sĩ phi thăng, lại ở dưới lưỡng sắc lôi kiếp kiên trì được lâu như vậy, có lẽ thần thông không kém. Cho nên thân phận Thanh Minh Vệ của ngươi, ta đã xin giúp ngươi được rồi. Đây là thân phận lệnh bài, ngươi cầm lấy, đến lúc đó trực tiếp đi tiếp quản tiểu đội Bính thứ năm mươi sáu đi. Hôm qua tại truyền tống điện, ngươi đã gặp qua bốn người kia chính là thuộc về tiểu đội đó." Triệu Vô Quy vừa ngồi xuống, liền lộn bàn tay, hiện ra một khối ngọc bội xanh biếc, đưa tới.

"Tại hạ mới đến, đối với mọi thứ còn không hiểu rõ lắm, bây giờ đã đảm nhiệm Thanh Minh Vệ có phải có chút đường đột hay không!" Hàn Lập cũng không có lập tức đưa tay tiếp lấy ngọc bội, trên mặt hiện ra một tia chần chờ nói.

"Hắc hắc, Hàn đạo hữu không cần quá mức khiêm tốn, mỗi một tu sĩ phi thăng, vừa đến bản thành đều sẽ đảm nhiệm Thanh Minh Vệ, hơn nữa đều xứng đáng với chức vụ. Về phần chuyện về bản thành, đạo hữu chỉ cần ở khoảng một năm rưỡi, sẽ dần thấy quen thôi." Triệu Vô Quy cười dài nói.

"Nếu tiền bối nói như thế, vậy vãn bối sẽ không từ chối nữa." Ánh mắt Hàn Lập chớp động hai cái, rốt cục tiếp nhận ngọc bội, lại tùy ý liếc mắt quan sát.

Chỉ thấy trên một mặt ngọc bội khắc dấu một ít Ngân Khoa Văn, một mặt khác lại có khắc mấy cái chữ màu vàng nhạt*" Bính năm mươi sáu "*.

Thấy Hàn Lập nhận ngọc bội, Triệu Vô Quy thoả mãn gật đầu, sau đó bắt đầu giảng giải cho Hàn Lập một ít thứ thường thức của Thiên Uyên Thành, có một ít là ngày hôm qua lão giả họ Liễu đã nhắc tới qua, có một số còn lại là Hàn Lập lần đầu tiên nghe được, tự nhiên cực kỳ để tâm.

" Được rồi, cái ta nên nói đều đã nói. Ở đây chỉ là địa phương cho

tu sĩ phi thăng tạm thời tụ hội, không thích hợp ở lâu. Mỗi một tu sĩ đã trên Nguyên Anh, tại Thiên Uyên Thành đều có động phủ chuyên môn của mình. Có điều là, động phủ tốt xấu cùng với lớn nhỏ, đều cần chính ngươi thực hiện. Việc cụ thể ra sao, ngươi đi Ngọc Khuyết Chu hỏi thì biết. Nơi này có một khối địa đồ của bản thành, ngươi có thể tỉ mỉ kiểm tra một chút. Bởi vì ngươi là người mới của bản thành, một tháng đầu không cần lập tức đến nhận chức, nhưng một tháng sau nhất định phải đến nhận chức Thanh Minh Vệ của mình." Triệu Vô Quy lại từ trong thủ trạc lấy ra một khối ngọc giản, giao cho Hàn Lập, liền đứng dậy cáo từ.

Hàn Lập tự nhiên kính cẩn đa tạ lần thứ hai, đem vật ấy vào giữa phòng.

------oOo------

Chương 1315: Ngọc Khuyết Các

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi quay người vào giữa phòng, Hàn Lập đem ngọc giản kia xuất ra, nhẹ nhàng dán lên trán, thần niệm trong nháy mắt chìm đắm ở trong đó.

Gần như chỉ một lát sau, vẻ mặt hắn biến đổi.

"Thiên Uyên Thành lại lớn như vậy, xem ra diện tích chỉ có hơn tam đại chủ thành của đám người Thiên Nguyên Thành, không có kém." Sau khi Hàn Lập đem thần niệm rút ra, sắc mặt âm trầm lên.

Giơ tay vỗ ngọc trong tay một hồi, hắn đem thu lại, không chút hoang mang rời khỏi gian nhà.

Mặc kệ nói như thế nào, hắn muốn đi trước tới Ngọc Khuyết Các đem động phủ của mình xác định xong rồi nói tiếp, nhưng nghe Triệu Vô Quy nói, việc này còn tựa hồ còn có chút khó khăn gì đó.

Hắn nổi lên một ít hứng thú.

Sau khi từ trên bản đồ tìm được vị trí của Ngọc Khuyết Các, lúc này hắn hóa thành một đạo thanh quang bay ra khỏi Phi Linh Điện.

Liên tiếp bay qua hơn mười tòa cự tháp gần đó, Hàn Lập yên lặng nhìn chăm chú vào các loại tu sĩ gặp phải dọc theo đường đi.

Phát hiện ra rằng các tu sĩ mặc các chiến giáp các màu, tựa hồ chỉ ở gần cự tháp này mới có thể liên tiếp xuất hiện, sau khi rời xa chúng, trang phục của tu sĩ gặp phải lại cùng tu sĩ bình thường ở các địa phương khác của Linh Giới giống nhau. Cũng không biết những người này là cởi chiến giáp, hay là vốn không thuộc về phần đất bên ngoài của Thiên Uyên Thành.

Có điều là có một điều có thể khẳng định, chính là ra vào cự tháp lại phải mặc chiến giáp mới được. Hơn nữa Hàn Lập còn phát hiện giáp sĩ từ mấy tầng của cự tháp khắp nơi ra vào, cũng có hai loại Luyện Thể Sĩ hoàng, bạch giáp sĩ, trong đó Luyện Thể Sĩ mặc hoàng sắc chiến giáp chỉ có tu vi trung giai. Mà bạch giáp lại đều là cao giai Luyện Hưu Sĩ.

Số lượng bọn họ ra vào, rõ ràng vượt xa tu sĩ hắc thanh chiến giáp trong cự tháp cao tầng ra vào

Chiến sĩ.

Xem đến nơi đây, Hàn Lập trong lòng có một tia hiểu ra.

Xem ra toàn bộ chiến lực của Thiên Uyên Thành chính là những giáp sĩ vô địch trong cự tháp trung bình phân theo cấp hoàng, bạch, hắc, thanh, kim chiến sĩ, phân chia phi thường rõ ràng chiến lực.

Đồng thời bày ra.

Ngắn gọn rõ ràng như thế!

Hàn Lập nhìn quét qua những cự tháp cùng giáp sĩ này vài lần, liền không để ý tiếp nữa lại bay thẳng đến mục tiêu của mình.

Phi hành được nửa canh giờ, sau khi thấy một tòa tường thành cao to dị thường rất lớn từ xa, Hàn Lập liền bỗng nhiên độn quang trầm xuống, dừng lại ở tại phía dưới một tòa lầu các ba tầng.

Đừng xem lầu các này không lớn, có vẻ không lọt vào mắt, thế nhưng tu sĩ ra vào thật đúng là không ít.

Gần như ngay sau khi Hàn Lập vừa dừng lại, quan sát chỉ trong chốc lát, thì có bảy tám gã tu sĩ hóa thành từng đạo độn quang, tiến vào trong cánh cửa.

Trên bảng hiệu đại môn của lầu các, bất ngờ lại chính là ba chữ cổ văn như rồng bay phượng múa*"Ngọc Khuyết Các"*.

Hàn Lập híp mắt nhìn bảng hiệu ấy một hồi, mới nhấc chân từ từ đi vào trong lầu các.

Tầng một của lầu các là một gian đại sảnh rộng hơn mười trượng, bên trong có khoảng hơn mười tu sĩ đứng ở trong sảnh, đang nhìn tấm bình phong thật lớn tỏa ra thanh quang ở phía cuối của đại sảnh.

Trên bình phong thêu một bộ bản đồ cao hai trượng, rộng hơn mười trượng, ngân quang trên mặt tựa hồ có rất nhiều chữ số liên tục chớp động, mà trước tấm bình phong lại có một gã thanh bào trung niên mặt dài, mặt mang dáng vẻ tươi cười đứng ở nơi đó.

Hàn Lập dùng thần niệm đảo qua tới, liền phát hiện những người này đều là tu sĩ cấp Nguyên Anh kỳ còn người mặc thanh bào rõ ràng là tu sĩ Hóa Thần kỳ.

Bỗng nhiên, có một vị lão giả nhỏ gầy đi ra phía trước, cung kính hướng người thanh bào trung niên thi lễ một cái, rồi đem một khối thiết bài lấp lóe hắc quang cùng một cái vòng tay trữ vật dùng hai tay giao cho người trung niên.

Người trung niên tùy ý liếc mắt nhìn thiết bài, lại kiểm tra cái vòng tay trữ vật, liền gật đầu, tay vừa lộn, vòng tay trữ vật liền biến mất không thấy nữa, lại đem thiết bài trả lại cho lão giả.

Tinh thần tên lão giả kia lúc này run lên, lập tức giơ tay cầm lấy thiếp bài đi tới trước bình phong, hướng về phía một nơi nào đó trên bản đồ vĩ đại kia, nhẹ nhàng nhoáng lên, nhất thời từ phía trên phun ra một tia hắc tuyến, ngân sắc quang điểm thoáng một cái liền tiến vào trên bản đồ viết chữ *"Nhị"*, sau khi quang điểm ấy nhoáng lên, trong nháy mắt chữ số liền hóa thành chữ *"Nhị"*.

"Tam"

Sau đó lão giả liền lập tức lui xuống.

Trong thời gian uống một chén trà, lại có hơn mười người đi ra phía trước, hoặc cầm vật phẩm, hoặc trực tiếp cầm linh thạch giao cho người trung niên thanh bào kia. Người trung niên hơn phân nửa đều để cho bọn họ đồng dạng tại trên bản đồ làm tiêu ký, nhưng có hai người trong đó giao lên đồ vật thì hắn lại lắc đầu, làm cho hai người kia ủ rũ lui xuống.

Hàn Lập phát hiện ra, bản đồ cực lớn kia bất ngờ chính là vô số nơi linh mạch có trong Thiên Uyên Thành, mà chỗ thanh quang càng đậm trên bản đồ thì linh khí càng đậm, chữ ghi trên đó là chỉ số người tranh đoạt. Đưa lễ càng nhiều, thì được tranh chỗ càng tốt, có một chỗ thanh quang gần như xanh biếc, chữ số trôi nổi trên mặt lại có thể là một chữ *"Thập Nhị"*.

Thấy một màn như vậy, Hàn Lập vuốt cằm, trong lòng rốt cục có vài phần hiểu rõ mà điều Triệu Vô Quy đã nói.

Có ý tứ như vậy.

Xem ra muốn tìm được động phủ thích hợp, tựa hồ còn phải cùng những người khác tranh đoạt một phen.

"Tiền bối, ngươi đang tìm kiếm linh địa thích hợp, muốn xây dựng động phủ sao?"

Bỗng nhiên một tiếng nói thanh thúy từ bên cạnh Hàn Lập truyền tới.

Thân sắc Hàn Lập không đổi, chính là chậm rãi quay đầu lại.

Chỉ thấy một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần, vóc người thon dài, đang cung kính đứng ở một bên. Tu vi của nàng cùng lắm chỉ có khoảng Trúc Cơ kỳ, nhưng sau khi thấy một thân trang phục của thị nữ trên người đối phương, thì cũng sẽ không lấy làm kỳ quái.

"Không sai, ta là muốn tìm kiếm địa phương thích hợp. Thế nhưng linh sơn của nơi này, ta cũng không vừa ý" Hàn Lập ung dung thản nhiên trả lời.*"Tiền bối là tu sĩ Hóa Thần.Tầng một chỉ là nơi tiếp đãi Hắc Thiết Vệ, tiền bối hẳn là lên tầng hai mới đúng."* Nàng

Điềm Điềm cười nói.

"Ngươi lại có thể biết ta là tu sĩ Hóa Thần, bằng tu vi của ngươi, hẳn là nhìn không ra cảnh giới của ta." Hàn Lập trong lòng rùng mình, trong mắt bỗng nhiên chợt lóe ra hàn quang.

"Tiền bối không cần kinh ngạc, vãn bối tuy rằng tu vi thấp, thế nhưng trên người có Linh Áp Bàn chuyên môn, chỉ cần chư vị tiền bối không phải đặc biệt giấu diếm khí tức, tự nhiên có thể nhìn ra một chút." Nữ tử trắng nõn cả kinh, nhưng lập tức xua tay, trên cổ tay lộ ra một cái pháp bàn lớn bằng bàn tay, trên mặt có phù văn ngân sắc chớp động, lại cũng là Ngân Khoa Văn.

Hàn Lập nhìn pháp bàn ấy một chút, cảm thấy có chút đau đầu.

Cũng không biết là vị tiền bối nào của nhân tộc,đạt tới được chính là trận pháp luyện khí của Kim Khuyết Ngọc Thư, đem nó tìm hiểu tới loại tình trạng này rồi, có vẻ đã được vận dụng trên tất cả các phương diện ở Thiên Uyên Thành rồi.

Kể từ đó, một ít thường thức của hắn ở ngoại giới, xem ra đều bị đánh vỡ ở đây, nhất định phải từ từ hiểu sâu mới được.

Bằng không có lúc vạn nhất bị người ám toán, còn không biết vấn đề ở chỗ nào đó!

Đương nhiên Hàn Lập lúc này tự nhiên sẽ không lộ ra cái dị sắc gì, chỉ là hướng nàng gật đầu, liền theo sự hướng dẫn kia, leo lên thang lầu hơi nghiêng, lên tầng hai của lầu các.

Tầng hai còn nhỏ hơn tầng một rất nhiều, nhưng cảnh vật ưu nhã hơn. Tuy rằng đồng dạng cũng có một tấm bình phong bản đồ không nhỏ xếp ở nơi đó, thế nhưng cuối cùng cũng có để một vài cái ghế ở hai bên bình phong, đang có bốn năm người lẳng lặng ngồi ngay ngắn ở đó, tỉ mỉ nghiên cứu bản đồ trên bình phong.

Ở một bên bình phong có một gã đại hán mặc tử bào mặt chữ điền, lười biếng ngồi ở chỗ kia.

Hàn Lập dùng thần niệm đảo qua đại hán, sắc mặt hơi đổi. Vị này là một tu sĩ Luyện Hư Sơ Kỳ. Về phần vài tên nghiên cứu bản đồ kia, tự nhiên đều là tu sĩ Hóa Thần giống hắn. Phía sau mỗi người đều có một nữ tử trắng nõn mặc trang phục thị nữ của Ngọc Khuyết Các, mỗi người đều là trên dưới Trúc Cơ Kỳ, dáng vẻ xinh đẹp như hoa.

Hàn Lập hít sâu một hơi, hướng vị tử bào đại hán ở phía xa kia chắp tay, dưới sự chỉ dẫn của nữ tử trắng nõn kia, ngồi xuống trên một cái ghế.

Mà nữ tử đó cũng cùng các thị nữ khác giống nhau, cung kính đứng ở phía sau Hàn Lập không nói.

Ánh mắt Hàn Lập sau khi thân hình mấy người kia vừa chuyển, liền thấy trước mắt là một mảnh địa đồ hầu như xanh biếc.

Đi.

Cũng là mấy chỗ núi non của Thiên Uyên Thành, nhưng rất rõ ràng ngân sắc chữ số hiên lên trên bản đồ, rõ ràng so với tấm địa đồ dưới lầu kia nhỏ hơn rất nhiều, đồng thời chữ số cũng đều là *"Nhất" "Nhị"* như vậy chiếm đa số, một vài tự nhiều nhất, cũng bất quá là một chữ *"Tứ"* mà thôi, cũng chỉ có một chỗ mà thôi.

Hàn Lập nhất thời trầm ngâm, thế nhưng một lát sau, bỗng nhiên hướng thị nữ phía sau vẫy tay một cái, thản nhiên phân phó nói:

"Ta đối với linh địa phụ cận không biết nhiều lắm, ngươi giới thiệu cho ta tình huống trên bản đồ một chút!"

"Dạ, tiền bối."

Tấm địa đồ kia tổng cộng bao hàm ba cái sơn mạch của Thiên Uyên Thành quản lý, lấy Thúy Lang Sơn linh khí sung túc dồi dào nhất ở giữa, cũng là chỗ động phủ tối đa mà tiền bối Hóa Thần có thể có, đồng thời sản xuất ra vài loại linh dược đặc biệt. Lúc này đây, sơn mạch có hai gã Hóa Thần kỳ trước đây không vượt qua được yêu kiếp, ngã xuống mà chết, một gã lại hết tuổi thọ, tự động tọa hóa mất. Vì vậy dựa theo quy định, thu hồi lại linh địa mà bọn họ ở. Cho nên người tranh đoạt, cũng là nhiều nhất. Mặt khác một mảnh *"Yêu Vận Sơn"* kém hơn một chút, chính là linh địa thích hợp với tu sĩ Hóa Thần như tiền bối tu luyện cũng không ít, nhưng linh khí đương nhiên không thể cùng *"Thúy Lang Sơn"* so sánh. Về phần Quỳnh Thuyên Sơn tệ nhất,nguyên bản là linh địa thuộc sở hữu của tu sĩ Nguyên Anh tu luyện, gần đây mới thay đổi cho tiền bối Hóa Thần sử dụng, cho nên linh khí của sơn mạch này đối với tiền bối mà nói, sợ rằng hơi có chút không đủ. Thế nhưng động phủ được bố trí ở đó thưa thớt nhất, phạm vi linh của tiền bối cũng là cực kỳ rộng lớn, có thể một mình có mảng lớn linh địa phạm vi nghìn dặm.*" Nữ tử trắng nõn chính là cực kỳ xứng đáng với chức vụ, nhỏ giọng kể lại cho Hàn Lập,giải thích nói*

*"*Thì ra là thế!*" Hàn Lập chậm rãi gật đầu, ánh mắt tại trên bình phong chớp động không ngừng.*

Mà nữ tử kia lại biết điều lập tức lại đứng phía sau, thế nhưng ánh mắt chính là không nhịn được tại trên người Hàn Lập mở hai mắt ra nhìn.

Nam tử trước mắt thoạt nhìn dáng vẻ hơn hai mươi tuổi. Nhưng lại có thể là một gã tu sĩ Hóa Thần, tuy rằng nàng ở trong Ngọc Khuyết Khuê gặp qua nhiều loại tu sĩ, nhưng chính là không kìm được đối với thanh niên trước mắt nổi lên một chút lòng hiếu kỳ.

Đột nhiên một gã mập mạp mặc trang phục viên ngoại đang ngồi, lại đi nhanh ra phía trước, giơ tay đưa ra một cái hộp gấm cùng với một khối ngọc bội xanh biếc, đồng thời cung kính nâng tới trước mặt tử bào đại hán, sau đó mở miệng nói:

*"*Vãn bối cách đây không lâu, thu được một gốc cây Lang Tiên Chi bốn ngàn năm hỏa hầu, tiền bối nhìn xem có tư cách tuyển chọn linh địa hay không?*"*

*"*Ngân Tiên Chi có hỏa hầu bốn ngàn năm, ngược lại cũng không dễ dàng có được. Ta muốn xem rồi nói tiếp đi.*"*

Tử bào đại hán từ chối cho ý kiến nói, đưa tay cầm lấy ngọc bội cùng hộp gấm, rồi mở nắp hộp ra.

Cái nắp đậy vừa mở ra, ngân quang nhàn nhạt liền từ trong hộp tỏa ra, truyền đến một cổ mùi thơm ngát làm cho tinh thần rung lên của thảo mộc.

Cho dù Hàn Lập là người đã thấy qua chẳng bao nhiêu linh dược như vậy, vừa ngửi thử dược hương, cũng không thể không thừa nhận cái này đích thật là một loại linh dược quý hiếm dị thường.

"Ân, bốn ngàn năm tựa hồ còn thiếu mấy trăm năm hỏa hầu, có điều là cũng không sai biệt lắm. Lúc này đây, coi như tính ngươi đủ tư cách đi."' 'Tử bào đại hán chớp mắt nhìn chằm chằm linh dược trong hộp gấm hồi lâu, mới lộ ra một bộ dáng miễn cưỡng nói.

------oOo------

Chương 1316: Tranh giành linh địa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mập mạp nghe thấy đại hán nói như vậy, thầm thở ra một hơi, mặt lộ dáng tươi cười đa tạ một tiếng, liền dùng ngọc bội tại một nơi quang điểm lơ lửng chữ *"Tứ"*, làm tiêu ký.

Nhất thời vốn là chữ *"Tứ"*, sau khi một đạo thanh ti tiến vào, nhoáng lên một cái biến thành *"Ngũ"*.

Vị này cũng nhìn trúng một chỗ linh địa có điều kiện tốt nhất của *"Thúy Lang Sơn"*, dự định đánh tới chiếm lấy.

Thấy mập mạp lựa chọn nơi này, sắc mặt vài tên tu sĩ còn lại vốn ngồi ở một bên đều đại biến. Người vốn có ý muốn giống như thế, nhất thời tắt đi tính toán trước kia.

Bởi vì mập mạp là một gã tu sĩ Hóa Thần Hậu Kỳ, chỉ luận tu vi mà nói, tuyệt đối đè chắc so với các tu sĩ khác ở đây.

Sau khi mập mạp tuyển chọn xong, liền thản nhiên về tới trên chỗ ngồi của mình, tựa hồ còn muốn nhìn xem lựa chọn của người khác.

Nhưng bởi vì lựa chọn của hắn, lại làm cho các tu sĩ còn lại cũng đưa ra quyết định cuối cùng, lại có hai người đi ra ngoài, phân biệt hai lần chọn cái linh địa của Thiên Vận Sơn, trong đó mọt chỗ có người, một chỗ lại vốn là vắng vẻ.

Sau khi hai người này lựa chọn xong, lại lập tức nhẹ nhàng đi xuống lầu.

Các tu sĩ còn lại chau mày, hiển nhiên còn chưa có quyết định.

Lúc này, Hàn Lập bỗng nhiên từ chỗ ngồi đứng lên, đi về phía tử bào đại hán.

Các tu sĩ khác chợt ngẩn ra.

Dù sao Hàn Lập rõ ràng vừa tới không lâu, lại nhanh như vậy tuyển chọn mục tiêu, tự nhiên làm cho bọn họ có chút ngoài ý muốn.

Một tay Hàn Lập nhẹ nhàng phất một cái ở trên vòng tay trữ vật, một cái hộp ngọc xuất hiện ở trong tay, mỉm cười, lấy cả ngọc bội của mình, cùng đưa cho tử bào đại hán.

Tử bào đại hán cũng không có lập tức tiếp lấy hộp ngọc, sau khi ánh mắt đảo qua trên người Hàn Lập, thản nhiên nói:

"Nghe nói trong thành có một gã tu sĩ phi thăng họ Hàn mới tới, chẳng lẽ chính là ngươi?". *"Tiền bối thực sự là tin tức linh thông, chính là vãn bối."* Hàn Lập trong lòng hơi giật mình, nhưng nét mặt không có gì thay đổi trả lời.

"Nếu như vậy, Hàn đạo hữu hẳn là là lần đầu tiên tuyển chọn động phủ. Như vậy, không cần nộp cái đồ cung phụng gì, có thể trực tiếp lựa chọn linh địa." Tử bào đại hán hướng Hàn Lập nở nụ cười hiếm thấy.

"Đa tạ tiền bối chỉ điểm!" Hàn Lập ngẩn ra, nhưng lập tức thản nhiên cười cười đem hộp ngọc thu lại.

Nghe được Hàn Lập là tu sĩ phi thăng gần đây, các tu sĩ còn lại đều cả kinh nhìn về phía Hàn Lập, trong mắt đều mang theo một tia dị sắc.

Xem ra tu sĩ phi thăng, tại Thiên Uyên Thành đích thật là một loại tồn tại khác biệt.

Tử bào đại hán trong nháy mắt liền kiểm tra xong ngọc bội của Hàn Lậpi, gật đầu trả lại cho hắn.

Hàn Lập cũng không có chần chờ, tại một chỗ linh địa không có tiêu ký nào trên bình phong, nhẹ nhàng nhoáng lên ngọc bội của mình.

Nhất thời một tia thanh quang phun ra, một chữ *"Nhất"* hiện lên ở chỗ đó.

Người ở bên ngoài quan tâm cử động của Hàn Lập vừa nhìn rõ ràng chỗ hắn chọn, đều thấy rối loạn mọt hồi. Bởi vì địa phương mà Hàn Lập chọn, lại bất thình lình chính là một linh địa trên Thúy Lang Sơn.

Nói lấy tu vi Hóa Thần Sơ Kỳ của Hàn Lập, tuyển chọn phiến sơn mạch này, cũng không phải cái gì đáng ngạc nhiên, thế nhưng có mấy chỗ linh địa khác trong sơn mạch này rõ ràng cũng là không người, Hàn Lập lại không chớp mắt một cái chọn nơi có linh khí loãng nhất. Cái này làm cho những người này có chút buồn bực.

Chỗ tốt duy nhất của linh địa, chính là vì bù đắp chỗ linh khí thiếu hụt của linh địa, cho dù là phạm vi linh địa cực kỳ rộng lớn, là chỗ có phương viên hai vạn dặm, là rộng gấp mười lần một cái linh địa của sơn mạch khác đi nữa,nhưng mà có điều là ai cũng biết, linh địa tốt xấu hoàn toàn cùng linh khí có liên quan, bằng không linh địa cho dù lại lớn, linh dược cùng linh quáng khẳng định cũng phi thường cằn cỗi. Về phần tu luyện, tự nhiên càng thêm bất lợi.

"Ngươi thật sự muốn chọn nơi này xây dựng động phủ sao? Nên biết một khi tuyển chọn rồi, trong trăm năm cũng không thể tùy ý đổi lại động phủ." Tử bào đại hán cũng đồng dạng ngoài ý muốn, xem xét phiến linh địa kia trên bình phong chỉ chốc lát, nhướng mày nói.

"Vãn bối mới tới Linh Giới, chỉ cần trước tiên có một nơi đặt chân là được, cũng không muốn cùng các vị đạo hữu tranh đoạt cái gì. Nơi đây tuy rằng hơi kém chút, nhưng là không người tranh chấp." Hàn Lập bình tĩnh trả lời.

"Nếu nghĩ như vậy, vậy cũng tùy ngươi. Dù thế nào một khi tiêu ký hạ xuống, bất luận kẻ nào cũng không thể thay đổi lại." Tử bào đại hán nghe Hàn Lập nói như vậy, trên mặt mang theo một tia cổ quái quan sát Hàn Lập một lần, mới xua xua tay nói, thanh âm lại

khôi phục vẻ lười nhác trước kia.

Hàn Lập lại không thèm để ý sau khi ôm quyền một cái, lại trở về chỗ ngồi, dự định xem một hồi nữa.

Lại một gã tu sĩ đứng lên, có vẻ cũng muốn đi tới chỗ tử bào đại hán lựa chọn linh địa, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên một âm thanh vang lên từ phía cầu thang, một người lại không có thị nữ dẫn dắt trực tiếp đi lên tâng hai.

Tu si ở tầng hai vừa thấy người này, săc mặt đều cả kinh biến hóa liên tục, chỉ có tên mập mạp tu vi cao nhất kia vừa thấy người này, hai mắt lại sáng ngời hô: *"Hóa ra là Ông đạo hữu, thế nào lần này cũng có hứng thú tranh đoạt linh địa sao!"*

Người lên lầu là một gã hán tử mặc lam bào, hai hàng lông mày vểnh lên, mắt chợt hiện ra hàn quang, khiến cho người ta cảm thấy có một loại cảm giác cực kỳ hung ác.

"Hắc hắc, Kim huynh có thể tới đổi động phủ, Ông mỗ tự nhiên cũng có thể tới." Ánh mắt hán tử tại trên người mập mạp đảo qua, cười nhạt một cái nói.

Người này là một gã tu sĩ Hóa Thần Trung Kỳ, thế nhưng đối mặt với mập mạp Hậu Kỳ, lại hoàn toàn có vẻ kết bạn ngang hàng, điều này làm cho Hàn Lập trong lòng khẽ động, không khỏi quan sát người này nhiều hơn.

Dù sao tu vi tới loại trình độ này như bọn họ, mỗi một khi tiến giai đều đại biểu cho thực lực lại chênh lệch thật lớn. Đương nhiên người trên thân có linh bảo giống như hắn, lại tu luyện thành các thần thông nghịch thiên như Phệ Linh Thiên Hỏa, Nguyên Từ Thần Quang, tự nhiên là ngoại lệ của ngoại lệ.

Vị lam bào nhân này có thái độ đối với một vị tu sĩ Hậu Kỳ như vậy, xem ra phải có điều ỷ vào.

"Ông hiền đệ nói đùa, động phủ bây giờ của ngươi, chính là chiếm cứ một cái linh địa nhất đẳng, cần gì phải lại đổi làm cái gì." Mập mạp vuốt vuốt cái cằm to mập, trong ánh mắt lộ ra một tia nghi

hoặc.

"Hắc hắc, tại hạ gần đây dự định tu luyện một loại bí thuật mới, đối với linh khí không quá coi trọng, thế nhưng lại cần phạm vi của linh địa phải rộng lớn hơn một chút, bằng không tu luyện lên sẽ có chút phiền phức. Chỉ có trước tiên tạm thời đổi một chút mà thôi." Lam bào hán tử cười ha ha, trả lời hàm hồ. *"Thì ra là thế!"* Vẻ mặt của mập mạp họ Kim chợt hiện ra vẻ đã hiểu, nhưng hắn có thực sự tin tưởng hay không, tự nhiên chỉ có trời biết.

Hàn Lập nghe thấy hai người hán tử đối thoại nói như vậy, lại nhíu mày, nhưng lập tức lại ra vẻ dường như không có việc gì.

Lam bào hán tử đi vài bước tới chỗ tử bào đại hán, tới trước mặt rồi thì hai tay chắp lại, mới cung kính ân cần thăm hỏi nói:

"Tham kiến Tiêu sư thúc, gia sư lệnh cho vãn bối gửi tới sư thúc một tiếng hỏi thăm sức khỏe."

"Vấn an? Bằng tính tình thối của Minh lão quái, làm sao nói như thế được. Có điều là, sư phụ ngươi trước sau đã tránh thoát qua sáu lần đại thiên kiếp, sợ rằng thiên kiếp thứ bảy, rất khó lừa dối nữa." Tử bào đại hán lại cười nhạt nói.

Vừa nghe tử bào đại hán nói lời ấy, trên khuôn mặt hán tử lông mày vểnh lộ ra một tia xấu hổ, nhưng lập tức thành thật trả lời: *"Gia sư đích xác đã tại trong động phủ bế quan hơn hai trăm năm, chuẩn bị tế luyện một kiện linh bảo, mong chống đỡ được thiên kiếp lần sau."*

"Linh bảo! Xem ra vận khí của sư phụ ngươi không tồi, lần trước linh bảo chính là vì chống đỡ thiên kiếp mà bị hủy, nhanh như vậy liền thu đủ tài liệu để luyện chế một kiện nữa. Nói như thế, sư phụ ngươi ngược lại cũng không phải không có cơ hội vượt qua thiên kiếp lần sau. Được rồi, lần này bản tôn trực ban công việc chấp chưởng nhiệm vụ lúc này, không thích hợp nói thêm cái gì nữa, ngươi mau chọn nhanh linh địa của mình đi." Sắc mặt tử bào đại hán bỗng nhiên trầm xuống, không muốn nhiều lời.

"Tuân mệnh!" Hán tử lông mày vểnh mở miệng nói, mới hướng

địa đồ trên bình phong kia đảo qua, khi ánh mắt dừng lại ở một chỗ đã hiện lên chữ số thì sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống.

"Linh địa ở Thúy Lang Sơn hẻo lánh như vậy, làm sao lại có người lựa chọn sử dụng. Kim huynh, ngươi vừa ở chỗ này, có thể nói là ai chọn linh địa đó hay không." Ông họ hán tử không dám hỏi tử bào đại hán cái gì, lại bỗng nhiên quay đầu lại hướng mập mạp họ Kim hỏi, đồng thời giơ tay hướng bình phong hư ảo điểm một cái, nhất thời một đạo bạch quang rơi vào trên mặt một chỗ nào đó.

Mập mạp vừa thấy chỗ quang điểm rơi xuống kia, trên mặt nhất thời hiện lên biểu tình quái dị, lại vô ý thức liếc mắt nhìn về hướng Hàn Lập bên này.

Vừa thấy thần sắc của Kim mập mạp như vậy, lam bào hán tử sao còn không rõ chuyện gì xảy ra, lúc này chậm rãi xoay người qua, nhìn tới đánh giá cẩn thận đánh giá Hàn Lập.

"Là ngươi chọn khối linh địa này!" Người này vừa nhìn ra tu vi Hàn Lập chỉ là cảnh giới Sơ Kỳ, trên mặt không khỏi hiện ra một tia ngạo nghễ, thanh âm lạnh lùng nói.

"Đạo hữu cũng coi trọng nơi đó sao." Hàn Lập trầm ngâm một chút, mới thản nhiên trả lời.

"Hừ, ta tu luyện bí thuật, chỉ có phiến linh địa đó hợp nhất với ta.

Ngươi biết điều thì hãy chủ động bỏ qua nơi đó. Bằng không tranh đấu nổi lên, đừng trách Ông mỗ sẽ không hạ thủ lưu tình." Hán tử lông mày vểnh há mồm âm trầm nói, không thể nghi ngờ lộ ý uy hiếp.

Hàn Lập không nói gì, hắn vì tránh cùng những người khác tranh chấp, cố ý tuyển chọn một cái địa phương linh khí loãng, để tránh cho tại Thiên Uyên Thành trêu chọc thêm cái phiền phức gì. Dù sao hắn một lòng đều đặt ở trên tu luyện, thực sự không muốn cùng người nào kết hạ cái thù hận gì, làm quấy rầy hắn truy cầu đại đạo.

Nhưng Hàn Lập trăm triệu lần không nghĩ tới chính là, chỗ kém như vậy lại còn bị người chủ động tìm tới cửa. Cái này đối Hàn Lập mà nói, thật đúng là một chuyện tình mải mai.

Ở chỗ sâu trong con ngươi của hắn lam mang chợt lóe lên, ánh mắt sắc bén nhìn hướng tới những người khác.

Chỉ thấy tử bào đại hán thản nhiên ngồi ở trên ghế, mí mắt cũng không chớp một cái, căn bản không có ý nghĩ hỏi tới việc này. Về phần đám tu sĩ còn lại, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập, nhìn đã có chút hả hê.

"Tiền bối, nếu ta buông tha lần lựa chọn này, thì liệu còn có thể lựa chọn sử dụng một cái linh địa khác không." Hàn Lập bình tĩnh hướng tử bào đại hán hỏi.

"Không được. Số lượng linh địa vốn là không đủ, mỗi người đều chỉ có một lần cơ hội tranh đoạt linh địa. Nếu là thất bại, chỉ có thể sau trăm năm nữa tiếp tục tranh đoạt linh địa!" Tử bào đại hán mặt không biểu tình nói, cũng không có một chút ý dàn xếp.

Nghe xong lời này, Hàn Lập nhẹ thở dài một hơi.

Chờ hơn trăm năm lại xây dựng động phủ, điều này đối với nhu cầu gấp gáp thúc đẩy linh dược, luyện chế rất nhiều đan dược của hắn mà nói, căn bản không thể chịu đựng được.

Mà lúc này, hán tử cười nhạt một tiếng nói thêm: *"Cho dù chờ hơn trăm năm, chung quy so với bị cứng rắn đánh rớt một cái cảnh giới thì vẫn tốt hơn nhiều. Nếu là đạo hữu không nghe lời tại hạ nói như vậy, hắc hắc..."*

Hàn Lập nghe thấy đối phương nói như vậy, chân mày nhướn lên một cái, không giận mà ngược lại nở nụ cười.

"Tại hạ không cách nào đáp ứng thỉnh cầu của các hạ. Ta xem, chính là đạo hữu nên tìm chỗ tu luyện khác tốt hơn, Hàn mỗ cũng không muốn cùng Ông huynh tổn thương hòa khí, chẳng may tại hạ nhất thời lỡ tay thì..."

Hàn Lập hời hợt nói ra như vậy, câu nói kế tiếp tuy rằng chỉ nói hơn phân nửa, nhưng ai cũng có thể nghe ra ý đối đầu gay gắt không khách khí.

Tất cả mọi người đều giật mình.

------oOo------

Chương 1317: Phiền phức không đâu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lấy tu vi Sơ Kỳ của Hàn Lập lại thêm hành động yếu thế lúc trước, hiện tại đột nhiên nói ra lời nói như vậy, tự nhiên là làm mọi người kinh ngạc.

Mà ngay cả tử bào đại hán vốn mặt không đổi sắc, cũng hiện lên một tia kinh ngạc nhìn về phía Hàn Lập.

Hán tử kia nghe xong lời này, một tầng sát khí chợt lóe lướt qua trên mặt.

"Thật can đảm! Tu vi thấp hơn so với ta, lại còn dám nói với ta như vậy, ta chính là đã mấy trăm năm cũng không thấy qua. Nếu đã nói như vậy, trận chiến tranh đoạt linh địa ba ngày sau, ta sẽ không nương tay cái gì cả." Hán tử dị thường âm độc nói.

"Vậy thì đến lúc đó tại hạ xin lĩnh giáo thần thông của các hạ, Hàn mỗ hiện tại xin cáo từ trước." Hàn Lập chính là thản nhiên bâng quơ trả lời, lập tức hướng tử bào đại hán hơi khom người, rồi nhẹ nhàng rời khỏi tầng hai.

Nhìn thấy bóng dáng Hàn Lập dần khuất đi, hán tử lông mày vểnh mặt trầm như nước.

Không bao lâu sau, ở một chỗ trên cao không có một bóng người gần Ngọc Khuyết Các, Kim mập mạp cùng thân ảnh hán tử lông mày vểnh xuất hiện ở nơi đó, đang dùng truyền âm thuật nói chuyện gì đó với nhau.

"Ông hiền đệ, ngươi tranh đoạt mảnh linh địa kia rốt cuộc để làm gì, vừa rồi ở bên trong khó mà nói, bây giờ nên để lộ cho lão ca một phần đi." Kim mập mạp một bộ dáng cả người lẫn vật vô hại

cười hì hì hỏi.

"Tiểu đệ lúc trước cũng không có nói dối, đích thật là vì tu luyện một loại bí thuật, mới không thể không đổi động phủ. Nếu không, đầu óc tại hạ cũng không có hồ đồ, như thế nào lại cố ý tìm kiếm chỗ linh khí loãng như thế kia chứ." Hán tử lông mày vểnh thở dài trả lời.

Kim mập mạp nghe thấy đối phương nói như vậy, lớp thịt béo trên mặt chớp lên hai cái, cười hắc hắc, lộ ra vẻ không tin.

Hán tử lông mày vểnh nghi hoặc đau đầu, nhưng trên mặt lại không lộ ra một chút nào khác thường, cũng lộ ra một vẻ mặt ngươi không tin ta cũng không có cách nào.

"Quên đi, mặc kệ Ông hiền đệ có mục đích gì, nếu đã không muốn nói rõ, nghĩ đến cũng chỉ làm chính mình đau đầu. Bất quá, ngươi thực sự tính toán ở trong tranh đấu không nương tay đối với tiểu tử họ Hàn kia sao?" Hai mắt Kim mập mạp quay tròn xoay chuyển, nhưng lại thay đổi đề tài.

"Làm sao, Kim đạo hữu cùng người này có cái quna hệ gì sao?" Hán tử lông mày vểnh sắc mặt hơi trầm xuống, có chút không mau đứng lên.

"Ta làm sao lại cùng người này có quan hệ. Nhưng hiền đệ không biết rõ rồi, thật khôi hài hắn là một gã tu sĩ phi thăng vừa mới đến Thiên Uyên Thành." Kim mập mạp dường như nói một câu thức tỉnh với hán tử.

"Tu sĩ phi thăng? Vậy thì thế nào? Thiên Uyên Thành chúng ta cứ cách hai ba năm lại có một vị tu sĩ phi thăng gia nhập. Chẳng lẽ Kim huynh cho rằng ta lại không phải đối thủ của một gã tu sĩ Sơ Kỳ sao? Ta không biết người này vì sao gan to như thế, phỏng chừng là ở hạ giới quen xưng vương xưng bá, ở Linh Giới chúng ta vẫn còn cho chính mình trở thành cái nhân vật quan trọng gì đó." Sắc mặt hán tử lông mày vểnh khẽ biến, nhưng sau khi hơi trầm ngâm, thì cười lạnh một tiếng.

"Ha ha, tu vi người này tất nhiên không cần nhắc tới. Lấy thần

thông của Ông đạo hữu, ngay cả Kim mỗ cũng không dám nói có thể thắng. Một gã tu sĩ Hóa Thần Sơ Kỳ cho dù có nghịch thiên, cũng không có khả năng là đối thủ của đạo hữu. Nhưng tu sĩ phi thăng trong thành có chút bao che khuyết điểm, ngươi dạy một chút là có thể được rồi, tốt nhất đừng làm tổn thương tới tính mạng của đối phương. Nếu không cho dù có Minh tiền bối làm chỗ dựa, bị mấy tên gia hoả ki biết được, thì đúng là phải sinh ra một phen phong ba." Kim mập mạp làm ra vẻ hảo tâm khuyên.

"Người này nếu đã làm càn như vậy, ta tự nhiên phải hảo hảo giáo huấn một chút. Về phần thật sự lấy tính mạng của hắn hay không, đấu pháp không có mắt, chỉ có đến lúc đó mới biết được." Hàn quang trong mắt hán tử chợt lóe, nhưng trên miệng vẫn nhẹ nhàng trả lời.

"Nếu Ông huynh đã nói như thế, ta cũng không biết nói cái gì nữa. Ba ngày sau, ta cũng phải liều mạng với bốn tên gia hoả khác. Còn chưa biết, có được như ý hay không." Kim mập mạp làm ra bộ dáng sầu mi khổ kiểm.

"Kim huynh nói lời này có thể quá khiêm tốn. Ta nghe nói, Kim huynh gần đây lấy được một kiện thượng cổ bảo vật, có thần hiệu không thể tưởng tượng nổi, uy năng cũng không kém một loại linh bảo nào." Hán tử lông mày vểnh bỗng nhiên lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Kim mập mạp nghe thấy lời này, biến sắc, nhưng lập tức vẻ mặt tự nhiên lên.

"Không thể tưởng được Ông hiền đệ ngay cả việc này cũng biết, trước đây vài ngày vi huynh đích xác có được một kiện bảo vật, nhưng là nói uy lực ở trên linh bảo, vậy tự nhiên có chút khoa trương. Chỉ là hơi có chút kỳ hiệu phòng thân mà thôi." Kim mập mạp liên tục xua tay.

"Thật không?" Hán tử lông mày vểnh lộ ra vẻ mặt cười mà không phải cười.

Kế tiếp, hai người tâm mang ý xấu này lại nói chuyện với nhau một hồi,sau đó Kim mập mạp hóa thành một đạo hồng quang, rời đi.

Nhìn thấy độn quang biến mất ở chân trời, sắc mặt hán tử họ Ông bỗng nhiên dữ tợn lên, khẽ hừ một tiếng.

"Hừ, lại muốn chọc giận ta, để ta cùng tu sĩ phi thăng làm thành đại cừu. Hắn thật biết tính toán." Hắn giống như lẩm bẩm vài câu.

"Kim mập mạp hiểu biết không ít về ngươi, đã dậy lêm một chút lòng nghi ngờ rồi, hành động về sau tốt nhất cẩn thận một chút. Hắn chưa tới vì lự, nhưng thật ra tổ phụ của chúng rất là khó giải quyết, ta cũng không muốn trêu chọc." Thanh âm của nam tử khác bỗng nhiên ở từ trên đỉnh đầu hán tử lông mày vểnh truyền đến.

Tiếp theo, ở nơi đó linh quang chợt lóe, một con giao long toàn thân xanh biếc, giống như ngọc bích, hiện thân ra.

"Sư phó, yên tâm. Chỉ cần đoạt được linh địa, đồ nhi lập tức đem tòa linh địa kia phong tỏa. Trừ phi hắn hiểu biết chính xác cái gì, nếu không quyết không thể nề hà." Hán tử lông mày vểnh vừa thấy ngọc bích giao long, liền lập tức thi lễ, sau đó phi thường cung kính nói.

"Ân, ngươi làm việc ta cũng yên tâm. Nhưng sự tình rất quan trọng, nếu không phải ta đang trong thời điểm mấu chốt tế luyện linh bảo, quyết sẽ không chỉ phái phân thân tới đây, hy vọng ngươi đừng làm vi sư thất vọng." Ngọc bích giao long gật gật đầu, vẻ người lớn nảy sinh bất ngờ nói.

"Đồ nhi nhất định không làm sư phụ thất vọng." Hán tử lông mày vểnh cơ hồ vỗ bộ ngực cam đoan nói, nhưng lập tức lại lộ ra vẻ chần chờ hỏi một câu:

"Bất quá, tin tức thật sự chuẩn xác không. Linh khí nơi đó thật sự không được tốt lắm, tựa hồ không có khả năng là nơi cuối cùng người kia tọa hóa..."

"Ta đương nhiên không có mười phần nắm chắc cam đoan tin tức nhất định là sự thật. Nhưng là lấy thân phận của người kia, dù cho

chỉ có một tia có thể, cũng đủ để cho chúng ta thử một phen. Chỉ cần là thật, chúng ta được di bảo cùng công pháp của người kia, chẳng những vi sư lần này độ kiếp không cần lo lắng nữa, chính là ngươi tiến giai lên Luyện Hư cũng là rất có khả năng.Tranh đoạt ba ngày sau, ngươi chỉ có thể thành công, quyết không thể thất bại. Nếu là đối phương thật sự có chút khó giải quyết, ngươi cũng không cần nương tay cái gì, trực tiếp đánh gục là được. Dẫu rằng về sau có thể sẽ có chút phiền phức, nhưng là cùng di bảo của người kia so sánh với nhau, cái này không đáng kể chút nào." Thành âm của ngọc bích giao long âm hàn xuống.

"Đồ nhi tuân mệnh." Hán tử lông mày vểnh trong lòng rùng mình, nhưng lập tức đáp ứng nói.

"Bất quá, mỗi người tu sĩ phi thăng đều am hiểu đấu pháp, cũng không thể sơ suất quá. Tuy rằng người này chỉ là Hóa Thần Sơ Kỳ, nhưng là vì để phòng ngừa vạn nhất, ta sẽ đem Thiên Hồn Linh, tạm thời cho ngươi mượn sử dụng, có ba ngày tạm thời tế luyện, cũng đủ để cho ngươi tạm thời sử dụng pháp bảo này. Như thế mà nói, thì vạn vô nhất thất." Ngọc bích giao long sau khi trầm ngâm một chút, một chiếc khẩu, một đoàn âm khí phun ra Khẩu Bắc, bên trong vây lấy một quả tấc cho phép đại điều linh, hắc khí quấn quanh bên ngoài, có khắc dấu ký hiệu chú ngữ chi chít.

Vừa nghe giao long nói lời ấy, hán tử mừng rỡ liên tục nói cảm tạ sự ban thưởng, tiếp đó tay áo chạy run lên, một cỗ lam hà bay ra, thoáng cái liền đem cái chuông quấn vào cổ tay áo.

Sau đó ngọc bích giao long kia lại từ trên cao nhìn xuống phân phó vài câu, rồi hóa thành một đạo ánh sáng xanh biếc bắn vào trong một cái cổ tay áo khác của hán tử lông mày vểnh.

Hán tử lông mày vểnh lúc này mới quay người lại, hóa thành một đoàn lam quang hướng một cái phương hướng khác bắn nhanh đi.

Hàn Lập tự nhiên không biết mấy sự tình này, cũng càng không có dự đoán được có người thật sự động sát tâm đối với hắn.

Sau khi rời khỏi Ngọc Khuyết Các, hắn không có lập tức trở về

Phi Linh Điện, mà lại dựa theo đánh dấu trên bản đồ, ở trong thành phi hành khoảng hơn phân nửa ánh nắng cảnh, cuối cùng ở trên trời cao ngoài ngàn dặm bên ngoài,từ trên cao nhìn xuống thấy hết thảy trong thành, rồi nhíu mày cân nhắc cái gì đó.

Lại nói tiếp, cái Thiên Uyên Thành này là gọi là Uyên Quốc mới càng chính xác hơn. Chỉ riêng toàn bộ diện tích thành thị quản lý, cơ hồ tương đương với một cái tiểu quốc gia ở nhân giới. Nhưng trên ý nghĩa thực sự Thiên Uyên Thành chính là không quá lớn, chỉ là rộng vạn mẫu, dùng tường thành to lớn vây xung quanh thành nội.

Cái mảnh thành nội này có hình thang, trước sau đèu thấy có tường thành, hai bên thì bị tiên trận cực đại sinh ra sương mù nồng đậm che dấu, cho dù là tồn tại cấp Chân Linh cũng không cách nào cứng rắn xông vào. Mà tường thành đối mặt với thế giới hoang dã là hẹp nhất, chỉ dài có hơn trăm, một cái pháp trận khắc dấu ấn phù chú trên tường thành cao tới hơn nghìn trượng, nhìn từ xa xa giống như một vách tường cao chọc trời, làm cho người ta sợ hãi.

Ngay tại ngoài cái đoạn tuờng thật lớn này, có vô số nhân yêu nhị tộc ngày đêm cảnh gác và tuần tra khu vực xung quanh, hơn nữa các loại pháp trận cấm chế đối với phương hướng này, lại ngày đêm mở ra, không ngừng một chút nào.

Ở sau tường thành đó, còn lại là đại quân nhân yêu nhị tộc thủy chung vẫn duy trì ngoài trăm vạn, từ nhiều năm này vẫn đóng ở trong những cái cự tháp ấy.

Thi triển canh phòng nghiêm mật như thế, lúc này mới bảo đảm Thiên Uyên Thành từ khi thành lập tới nay, chưa bao giờ bị dị tộc đánh lén công phá được thành.

Đối lập với cái này, là một mặt tường thành khác của thành nội hình thang này thì không có cực kỳ sâm nghiêm như vậy, nhưng kéo dài hơn ngàn dặm, có vô số nhân yêu nhị tộc từ Tam Cảnh Thất Yêu bình thường ra vào. Những người này hơn phân nửa đều là mạo hiểm tính đi thế giới hoang dã, phân nửa còn lại là đến Thiên Uyên Thành mua bán chút đồ vật gì đó. Kể từ đó, làm cho trong thành cực kỳ thịnh vượng

Sau khi thực sự ra khỏi Thiên Uyên Thành trên mặt ý nghĩa, chính là một mảnh sơm mạch liên miên rộng lớn, ngẫu nhiên cũng có một tòa thôn trấn nhỏ có phàm nhân sống tại đó. Nhưng tuyệt đối không có tòa thành thị thứ hai của tu sĩ tồn tại.

Phàm nhân của thốn trấn đó đồng thời cung cấp cho Thiên Uyên Thành một ít vật tư cần thiết cho cuộc sống, đồng thời lại cuồn cuộn không ngừng cung cấp một ít tu sĩ cấp thấp cùng luyện thể sĩ. Đương nhiên ở trong khu vực phân chia cấp cho yêu tộc, cũng có vài ba cái đàn thú cực lớn cùng yêu thú cấp thấp tồn tại, đồng dạng cũng vì Thiên Uyên Thành cung cấp bổ sung số lượng lớn yêu tộc cấp thấp.

Tuy rằng nói là nhân yêu nhị tộc ở Linh Giới muốn sống yên, thì không thể không liên thủ cùng nhau, cùng phái người đóng ở Thiên Uyên Thành. Nhưng là người và yêu dù sao có chút khác nhau, vì tránh cho hai tộc ở trong thành bùng nổ xung đột, cả tòa Thiên Uyên Thành dùng một đạo quang mạc rất lớn từ chính giữa đem phân thành nội ra làm hai.

Mỗi bên đều tự quản lý phần của mình.

Về phần địa vực bên ngoài thành nội, cũng là đồng dạng lấy một đạo vô hình hư không làm giới hạn, mỗi phe chiếm cứ một bên.

Phỏng chừng chỗ duy nhất yêu nhân nhị tộc có thể chung sống, cũng chỉ có ở một toà tháp truởng lão ở trung tâm của thành nội.

Tháp này chẳng những là to gấp nhiều lần các tháp khác, đồng thời cũng là chiến lực cuối cùng của Thiên Uyên Thành,là chỗ hơn mười tên truởng lão tu vi đạt tới Hợp Thể kỳ của nhị tộc thương nghị sự tình, cùng quyết đoán.

Cho nên tháp này, ở trong mắt của mọi người ở Thiên Uyên Thành, có vẻ cực kỳ thần bí.

------oOo------

Chương 1318: Báo Lân Thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Từ vị trí của Hàn Lập, cách tháp trưởng lão khoảng hơn hai mươi dặm, hắn nhìn thanh sắc thạch cao vót trong mây phía xa xa kia, ánh mắt chớp động liên tục.

Theo hắn biết, vào bất cứ lúc nào trong tháp đó, nhân yêu nhị tộc đều sẽ phái ra một gã trưởng lão Hợp Thể kỳ canh giữ trong đó.

Suy nghĩ một chút, Hàn Lập có chút cảm khái.

Năm đó khi ở nhân giới, mỗi người tu sĩ Hóa Thần đều là thần long thấy đầu không thấy đuôi, người bình thường sao có thể dễ dàng nhìn thấy. Mà sau khi tới Thiên Uyên Thành này rồi, ngay cả tu sĩ Hợp Thể kỳ cũng ở gần như vậy, đồng thời sau đó có cơ hội lớn xin thỉnh cầu chỉ điểm một hai điều.

Xem ra trước khi đem khí tức dị giới trên người rửa sạch, đợi ở chỗ này tựa hồ cũng không tệ lắm.

Hàn Lập yên lặng tự đánh giá, về phần tranh đoạt linh địa cùng tên nam tử lông mày vểnh kia. Lấy thần thông của hắn thậm chí với cả tu sĩ Luyện Hư kỳ cũng có thể đánh lại, tự nhiên không có để ở trong lòng.

Sau khi nhìn một hồi, thanh quang trên người Hàn Lập chợt lóe, hóa thành một đạo thanh hồng, hướng Phi Linh Điện bắn nhanh tới quay về.

Về tới gian nhà của mình, Hàn Lập lập tức mở cấm chế ra, sau khi cảm thấy không có vấn đề gì, mới đi vào trong mật thất, khoanh chân ngồi xuống.

Tuy rằng nói hắn ba ngày sau sẽ đánh một trận, dù rất tự tin, nhưng tự nhiên sẽ không chuẩn bị chút nào.

Có điều là hắn còn có một phiền toái nhỏ cần phải xử lý một chút.

Tay áo bào Hàn Lập rung lên, trên tay kia hiện ra một cái vòng tay tròn ngân sắc rất tinh xảo. Vật ấy thoạt nhìn hết sức đẹp đẽ, nhưng lại vô cùng nhẹ, dường như là vật rỗng.

Này chính là vòng tay trữ vật Linh Thú Hoàn nổi danh của Linh Giới, bên trong được ngăn ra thành vô số không gian, có thể đồng thời dung nạp các linh thú linh trùng khác nhau.

Hàn Lập từ sau hành trình tới Lạc Nhật Chi Mộ lần đó, đã đem đám Phệ Kim Trùng, Đề Hồn đều thu vào trong đó, túi linh thú trước kia tự nhiên là bỏ qua.

Lúc này hắn giơ tay hướng Linh Thú Hoàn phất một cái, nhất thời một cái hoàng sắc quang to bằng nắm tay từ bên trong bay ra, lập tức điên cuồng phình lớn ra, hóa thành một con tiểu thú bị thanh tác to như sợi xích trói chặt.

Chính là con báo biến dị lúc đầu tại trong Lạc Nhật Chi Mộ bị linh tộc bắt giữ kia.

Từ trong trí nhớ của Phệ Viêm kia, Hàn Lập biết con thú này nhìn như cùng bình thường con báo gióng nhau, nhưng trên thực tế là một loại yêu thú có chứa một chút huyết mạch của kỳ lân, hơn nữa đầu tiểu thú này vừa biến dị lên Báo Lân Thú, vì vậy khi nó trưởng thành, thực lực cũng có thể so với tu sĩ Nguyên Anh.

Lúc đầu trong lúc Hàn Lập khôi phục pháp lực, tự nhiên cũng muốn hàng phục con thú này. Thế nhưng con thú này có dã tính cực lớn, đồng thời đã có linh trí bước đầu, mọt bộ dáng thà chết không nghe.

Bất đắc dĩ, Hàn Lập không thể làm gì khác hơn là đem nhốt vào trong Linh Thú Hoàn, dự định tiêu tốn một đoạn thời gian, dần dần làm dã tính mất đi, con thú này đã bị hắn giam hơn mười năm, rốt cục có chút không chịu nổi. Vài ngày trước đó, từ trong Linh Thú Hoàn phát ra tin tức khuất phục hắn.

Nhưng bởi Hàn Lập vì chuyện tình liên tiếp độ kiếp, ngược lại không có thời gian để ý tới việc này.

Bây giờ có thời gian ba ngày, cũng đủ đem con thú này thu phục trước.

Tiểu thú từ lúc hiên ra từ Linh Thú Hoàn, lập tức hướng tới Hàn Lập phát ra tiếng gào thét ô ô thất thanh, một đôi mắt xanh biếc, lại lộ ra biểu tình cầu xin của con người. Lại phối hợp với thân thể xinh xắn giống như loại mèo lớn, có vẻ phi thường khả ái.

"Bây giờ ta muốn hạ vài cấm chế tại trên người ngươi, ngươi nếu là bỏ qua chống cự, ta liền giải trừ ràng buộc trên người ngươi, đồng thời còn cho ngươi một ít chỗ tốt. Bằng không bị ta giam hơn trăm năm nữa." Hàn Lập không có khách khí, trực tiếp uy hiếp nói.

Tiểu thú tuy rằng linh trí không cao, nhưng hiển nhiên nghe hiểu được lời của Hàn Lập, thân thể run lên, chỉ có thể đem đầu lông xù liên tục gật gật.

Hàn Lập khẽ cười, bàn tay vừa chuyển, trên tay nhiều thêm hơn mười cây ngân châm mảnh nhỏ.

Lại giơ lên, tất cả ngân châm chợt lóe lên ngay tức thì tiến vào trong thân thể của tiểu thú.

Lập tức Hàn Lập lại xuất ra một đạo phù lê đỏ tươi, há mồm phun ra một đoàn máu huyết lên trên mặt phù, sau đó ngón tay kẹp phù, nhẹ nhàng vung lên.

Một tiếng *"phốc xuy"* vang lên, phù lê hóa thành một đoàn huyết vụ, bay lên mà không tiêu tan.

Hàn Lập trong miệng nói lẩm bẩm, giơ tay vỗ lên Thiên Linh Cái của mình, trong ánh thanh quang chớp động, một đầu Nguyên Anh lớn hơn tấc, chân giẫm lên tiểu đỉnh hiện lên.

Nguyên Anh phương vừa hiện hình, liền mở miệng, phun ra một đoàn lục quang.

Huyết vụ vừa thấy lục quang, lập tức vây lấy, trong nháy mắt cả hai hòa hợp thành một thể, biến thành quang diễm lục hồng sắc.

Lúc này hai tay Nguyên Anh bấm tay niệm thần chú, hướng tới quang diễm kia liên tiếp đánh ra mấy đạo pháp quyết.

Quang diễm sau khi hấp thu pháp quyết này, bỗng nhiên một cái bóng trắng lóe lên, lập tức mạnh mẽ lăn ra, hóa thành một đầu tiểu nhân mặt quỷ to bằng nắm tay đi ra.

Hung ác dữ tợn.

Bàn tay nhỏ bé của Nguyên Anh hướng tiểu thú nhẹ nhàng điểm một cái! Cái miệng bướng bỉnh đáng yêu nhếch lên một cái, giống như người sống quay người lại, gào thét một tiếng rồi chui vào trong đầu tiểu thú, không còn thấy hình bóng.

Tiểu thú mở miệng kêu to một tiếng, lập tức hai mắt đảo lộn rồi lăn ra trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Đồng thời một tầng dị quang lục hồng đan xen hiên ra trên người, chợt sáng chợt tối chớp động liên tục.

Nhìn thấy màn ấy,Hàn Lập lộ ra vẻ hài lòng, giơ tay hướng thân thể tiểu thú hư không tóm một cái.

Sau một âm thanh trầm muộn *"Phanh"* vang lên, thanh tác quấn trên người tiểu thú, gãy ra thành từng khúc, rồi biến thành vô hình.

Sau đó Hàn Lập không hề để ý tới tiểu thú, hai tay hướng tới ngực duỗi ra một cái, bắt đầu nhắm mắt ngồi xuống.

Thời gian còn lại, Hàn Lập không rời khỏi mật thất, mà hoàn cảnh ba ngày,tự nhiên nháy mắt đã trôi qua. Sáng sớm ngày thứ tư, một đạo hỏa quang không thèm để ý tới cấm chế ngoài cửa, trực tiếp bay vào phòng khách, sau đó nhoáng lên lại bay nhanh bắn tới mật thất.

Thế nhưng hỏa quang kia vừa bắn tới trên đại môn mật thất thì, trên cửa lại bỗng nhiên dập dờn nổi lên một tầng bạch hà lờ mờ, đem hỏa quang trói tại phía ngoài.

Hỏa quang ở ngoài cửa xoay quanh, lại thử một lần nữa, sau khi không cách nào nhảy vào, nhất thời phát ra một hồi âm thanh ông minh.

Bỗng nhiên thanh quang chợt lóe lên ở cửa lớn mật thất, một đạo nhân ảnh quỷ dị của từ bên trong cánh cửa thoáng hiện ra, vẫy tay, đã đem hỏa quang bắt vào trong tay.

Chính là Hàn Lập bế quan ba ngày nay.

Lúc này vẻ mặt hắn thản nhiên, trên vai có một con tiểu thú giống như báo nằm úp sấp, thong thả đem thần thức vào hỏa cầu trong tay.

Chính là Truyền Âm Phù của Ngọc Khuyết Các phát tới về việc tranh đoạt linh địa.

"Nghiễm Vũ Điện. "

Hàn Lập lẩm bẩm một tiếng, hai tay chà xát một cái, hỏa cầu liền biến mất không thấy nữa.

Tiếp đó bước đi hướng về phía đại môn.

Sau hai canh giờ, ở trên không một cái sân rộng lộ thiên của một cái điện phủ lớn, Hàn Lập quần áo phát phơ lơ lửng tại một trong quang mạc lớn màu trắng trong suốt, ở ngoài quang mạc, còn có một gã đại hán mặt sẹo thân mặc kim sắc chiến giáp, khoanh hai tay đứng ở đó, thần sắc phi thường băng lãnh.

Thời gian từng chút trôi qua, Hàn Lập cứ như vậy không nhúc nhích chờ khoảng thời gian ăn xong một bữa cơm, ngay cả trên mặt kim giáp đại hán cũng đã hiện ra một tia không kiên nhẫn, cũng không nề hà năng gắt hướng lên trên cao nhìn lại, tựa hồ đang tính toán thời gian.

Bỗng nhiên linh quang chợt lóe ở phía xa, một đạo lam sắc độn quang bắn nhanh đến, trong nháy mắt tới gần quang mạc, khi quang mang thu lại thì hiện ra một gã tu sĩ.

"Tiền bối thứ tội! Vãn bối bởi vì tế luyện pháp bảo, cho nên đến chậm một chút. Vãn bối không có tới trễ quá thời gian tranh đấu." Hắn thi lễ với kim giáp tu sĩ, vẻ mặt cười làm lành nói.

Người này chính lài tên hán tử lông mày vểnh kia.

"Hừ! Tới muộn chỉ chốc lát nữa thôi, sẽ bị thủ tiêu tư cách tranh đoạt. Tính ra ngươi gặp may mắn, tại mọt chút thời gian cuối cùng chạy tới. Lập tức vào đi thôi." Tu sĩ kim giáp mặt sẹo đảo qua hán tử lông mày vểnh, bực mình nói.

Lập tức hắn đưa hai tay ra bấm tay niệm thần chú, nhắm ngay quang mạc đánh ra một đạo kim sắc pháp quyết, nhất thời quang mạc linh quang đại phóng, tại trong một trận rung động kịch liệt, trước mặt hán tử họ Ông nứt ra một cái thông đạo rộng hơn trượng.

"Đa tạ tiền bối."

Hán tử họ Ông đại hỉ, thân hình nhoáng lên, liền hóa thành một đạo lam quang chói mắt, chạy vào trong quang mạc.

Khi hắn tới chỗ đối diện với Hàn Lập, lại hiện ra thân hình, liếc mắt nhìn Hàn Lập, trên mặt một hồi vặn vẹo lộ ra một tia cười ác độc.

"Tốt! Ngươi đã tới, xem ra ngươi thật là có vài phần can đảm. Dám lấy cảnh giới Sơ Kỳ nghênh chiến ta." Hán tử lông mày vểnh âm trầm nói.

Hàn Lập nghe lời này, khóe miệng hơi vểnh lên một chút, chỉ là lười biếng cười nhạt một cái, tựa hồ ngay cả nói với đối phương cũng là thừa.

Hán tử lông mày vểnh thấy vậy, trong lòng nhất thời giận tím mặt, sát ý vốn đã đè nén xuống vài phần, nhất thời lại tăng lên.

"Các ngươi nghe thấy rồi, tranh đấu linh địa không có bất luận cái hạn chế gì, chỉ cần làm cho đối phương rời khỏi phạm vi cấm chế, bất luận cái thủ đoạn gì cũng đều có thể vận dụng. Mà trừ phi một phương chủ động mở miệng chịu thua, bằng không ta không sẽ ra tay ngăn cản một chút nào. Nếu là tự nhận thực lực kém, nên sớm chịu thua thì tốt hơn. Tuy rằng chuyện vì tranh giành linh địa mà ngã xuống bỏ mình không nhiều lắm, nhưng chuyện bởi vì trọng thương mà bị đánh rớt một cái cảnh giới, thì chính là thường có. Không có ý kiến giò nữa, thì phía dưới bắt đầu được rồi." Tu sĩ mặt sẹo trên mặt không chút thay đổi nói ra quy tắc.

Hàn Lập cùng hán tử họ Ông nhìn nhau từ xa, cả hai đều không nói một lời. Kim giáp tu sĩ gật đầu, trong miệng thốt ra hai chữ *"Bắt đầu"*.

Trong chớp mắt, Hàn Lập cùng hán tử lông mày vểnh đồng thời xuất thủ.

Đối mặt một gã đối thủ ngay cả tu sĩ Hóa Thần Hậu Kỳ cũng phải phi thường khách khí đối đãi, Hàn Lập tự nhiên sẽ không coi thường mảy may, dưới tay áo bào run lên,bảy mươi hai thanh kiếm dài hơn tấc tuôn ra, tại trong kim quang chớp động hóa thành nhiều đóa kim liên không ngừng xoay quanh vây lấy trên dưới thân thể.

Cùng lúc đó, hắn lại mở miệng ra, một tiểu đỉnh được phun tới, lập tức tại trong linh quang đại phóng biến thành cự đỉnh cao hơn trượng, phát sinh ra từng hồi âm thanh ông minh.

Thực sự là Hư Thiên Bảo đỉnh! Mà hán tử lông mày vểnh ở đối diện lại đưa tay bấm tay niệm thần chú, từ trên người tỏa ra một chút lam quang.

Những lam sắc quang điểm này, chỉ có cỡ hạt gạo, thế nhưng không ngừng tuôn ra, trong nháy mắt chi chít hầu như đem toàn thân đều bao phủ vào.

Tiếp đó hán tử giơ tay kia hướng hư không vỗ một trảo, một đoàn ngân quang chợt lóe, trong tay hiện ra một cái ngân sắc pháp luân chói mắt, cỡ bàn tay, nhưng phong cách phi thường cổ xưa, đồng thời bên ngoài ngân luân khắc dấu một tầng phù chú, vừa nhìn đã biết là không phải vật tầm thường.

Cầm ngân luân hướng không trung ném đi, lập tức hóa thành một ngân sắc quang đoàn quay tròn chuyển động liên tục ở trên không, đồng thời theo từng hồi tiếng chú ngữ, bắt đầu điên cuồng phình to ra.

Một lát sau, ngân luân lại có thể hóa thành cỡ to ba bốn trượng, giống như một đoàn ngân sắc thái dương sáng loáng lơ lửng trên khoảng không trên đỉnh đầu của hán tử lông mày vểnh.

Người này thi pháp xong, nhìn phía đối diện, sắc mặt không khỏi nao nao, bảy mươi hai thanh kim sắc phi kiếm kia thì thôi, nhưng vừa thấy cự đỉnh phát ra tiếng ông minh liên tục kia, trong lòng không khỏi rùng mình!

------oOo------

Chương 1319: Thiên Hồn Linh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tuy rằng chỉ bằng vào ngoại hình của bảo vật, căn bản không cách nào phán đoán đẳng cấp cùng thần thông, thế nhưng vài loại bảo vật có hình dạng đặc biệt như *"Đỉnh" "Đăng" "Kính"*, đều cụ có một chút thần thông đặc biệt, làm cho khó lòng phòng bị.

Đặc biệt sau khi Hư Thiên Đỉnh bị thôi động lên, tản mát ra linh áp cũng thực sự vượt xa bảo vật bình thường, làm cho vị hán tử lông mày vểnh này nhất thời trong lòng sinh ra cảnh giác, mơ hồ cảm thấy trận chiến này có vẻ sẽ không quá dễ dàng.

Trong lòng nghĩ như vậy, hán tử lông mày vểnh lại không chút nào chần chờ giành lấy phát động tấn liễu công trước.

Hai tay bấm tay niệm thần chú, quang mang của lam sắc quang điểm ở bón phía quanh thân thể thu lại, biến thành một hạt cát màu làm chói mắt dữ dội, lập tức những hạt cát này mờ dần, liền lấy một hóa mười, lấy mười hóa trăm, trong nháy mắt, mây cát dày đặc liền che đi hơn phân nửa nữa bầu trời trong quang mạc.

Cũng cùng lúc đó, ngân luân to lớn kia đã biến mất ẩn giấu vào trong sa vân không thấy nữa.

Hét lớn một tiếng, sa vân chớp động ra lam sắc quang mang kỳ lạ, âm u thẳng hướng tới Hàn Lập bên này đè xuống, khi hạt cát ma sát lăn đi, mơ hồ truyền đến tiếng sấm.

Hàn Lập vừa thấy màn ấy, hai mắt híp lại, không thấy có bất luận cái cử động gì, sau khi kim liên quay tròn chuyển động ở bốn phía, rồi hướng sa vân trên không trung không chút nào tỏ ra yếu thế nghênh đón..

Chỉ thấy liên ảnh lắc lư, kim quang vạn đạo, thanh thế của kim liên không chút nào thua kém lam sắc sa vân đang đè xuống.

Kết quả sa vân và kim liên vừa tiếp xúc, chỉ thấy cánh liên hoa sáng bóng, liên ảnh trong nháy mắt điên cuồng phình ra ra gấp đôi, mà mỗi một đóa kim liên đều biến thành to hơn trượng, tại trên không trung nhanh chóng quay ngược trở lại, mỗi một cánh liên hoa đều giống như một lưỡi dao sắc bén, xoay tròn cứng rắn phá vỡ sa vân, làm cho hạt cát chung quanh vẩy bắn ra, bộc phát ra tiếng nổ *"Oanh Long Long"*.

Bảy mươi hai đóa kim liên, lại có thể cứng rắn nghênh tiếp sa vân giống như thái sơn áp đỉnh kia.

Đại hán lông mày vểnh ở đối diện thấy vậy, trong mắt xẹt qua một tia ngoài ý muốn, nhưng lập tức cười lạnh một tiếng, trong lòng thúc dục pháp quyết.

Sa vân vốn cuồn cuộn lao xuống, bỗng nhiên ngân quang chợt lóe, một cái ngân luân to lớn từ trong sa vân chợt lóe ra, nhanh quay ngược trở lại, lóe lên lao xuống phía dưới, trong nháy mắt cùng một đóa kim liên vừa lúc đón đầu đánh tới.

Khóe miệng hán tử lông mày vểnh lộ ra một tia cười độc ác.

Miếng Đoạn Kim Pháp Luân này của hắn, chỉ có thể dùng một loại tài liệu hiếm thấy *"Lê Kim"* của thế giới hoang dã tế luyện mà thành, vô cùng sắc bén, mà thần thông cắt chém của loại loại pháp luân vượt xa phi đao phi kiếm, từ sau khi luyện thành linh bảo, chẳng biết đã giúp hắn chặt đứt bao nhiêu bảo vật phi kiếm của kẻ địch rồi.

Kim sắc phi kiếm của đối phương tuy rằng thoạt nhìn cũng có chút thần thông, thế nhưng ở đây dưới một chém bất ngờ của pháp luân, tuyệt đối phải là một kích liền gãy.

Một hồi âm thanh *"Đương đương"* chặt chém liên miên truyền đến, kim quang ngân mang đan vào lóe ra, bộc phát ra quang mang kinh người. Hai loại bảo vật trong lúc nhất thời có vẻ giằng co lẫn nhau.

Sắc mặt hán tử lông mày vểnh hơi đổi.

Nhưng lập tức kim liên đột nhiên phình to ra, một cái liền đem toàn bộ ngân đoàn bao vây vào trong đó.

Lập tức ngân sắc quang đoàn sau khi gào thét một tiếng, bỗng nhiên biến thành vô số mảnh vỡ, ở trong liên ảnh biến mất không thấy nữa.

Xa xa, hán tử lông mày vểnh mới giật mình chưa kịp phản ứng, thì Hàn Lập lại không lên tiếng hướng tới cự đỉnh trước người điểm một cái, nhất thời cái đỉnh cái bay vụt đi, trong đỉnh vang ra âm thanh ông minh chói tai, vô số thanh hà từ bên trong bay cuộn ra, xẹt qua kim sắc liên ảnh, một cái đem lam sa khắp bầu trời bao vào trong đó, lại hướng vào trong đỉnh bay cuộn quay về.

Hàn Lập nhanh giơ tay lên tựa như thiểm điện, chờ khi hán tử lông mày vểnh tỉnh táo lại thì đã có một bộ phận lam sa bị cứng rắn hút vào trong đỉnh rồi, một cái liền cùng chủ nhân cắt đứt liên hệ tâm thần.

"Linh bảo!" Hán tử lông mày vểnh thất thanh la lên.

Những lam sa này cùng cái Đoạn Kim Pháp Luân không giống nhau, chính là pháp bảo mà hắn tự mình bồi dưỡng tế luyện.

Ngoại trừ linh bảo ra, bảo vật khác sao có thể có thể thu vào. Nếu như bị thu hết, vậy sẽ làm cho công lao khổ tu hơn trăm năm bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Hắn không lưỡng lự há mồm ra, phun ra một đoàn máu huyết to bằng nắm tay lơ lửng trước người.

Một tay đưa ra ngón trỏ, ngón tay dính máu huyết ở trên hư không vẽ ra một huyết sắc ký hiệu rồng bay phượng múa, sau đó lật tay vỗ một cái!

Một tiếng *"Phốc"* vang lên, ký hiệu kia bắn ra, chợt lóe ngay tức thì biến mất không thấy nữa. Nhưng sau một khắc, lại quỷ dị hiện lên ở chỗ cách người Hàn Lập hơn trượng, nhoáng lên một cái, hóa thành một cái đầu hai sừng, mặt xanh nanh vàng to lớn bướng bỉnh đáng yêu, mạnh mẽ bổ nhào lên.

Xem ra hán tử lông mày vểnh có tính toán được, trước thi pháp bất ngờ cắt đứt cử động thu vào của linh bảo đối phương, sau đó hắn liền lập tức thu hồi sa vân lại, linh hoạt dùng thần thông tới đối phó Hàn Lập.

Hàn Lập chính là âm thầm bấm tay niệm thần chú chỉ huy Hư Thiên Đỉnh giữa không trung, vừa thấy cái đầu bướng bỉnh đáng yêu hiện lên, hung thần ác sát nhào tới, đuôi lông mày nhướn lên, há mồm ra, phun ra một đạo kim sắc hồ quang, bất ngờ đánh lên cái mặt bướng bỉnh đáng yêu, sau khi một tiếng *"Phích Lịch"* vang lên, tại trong đám kim hồ đánh ra, cái đầu bướng bỉnh đáng yêu kêu *"Ô ô"* một tiếng rồi tiêu tan thành mây khói.

Ích Tà Thần Lôi, cho dù thuỷ tổ phân thân của Cổ Ma cũng không dám cứng rắn va chạm. Này chỉ là môt cái đầu bướng bỉnh đáng yêu vô danh, không biết là yêu ma phương nào hóa thân, nhưng không có đề phòng, tự nhiên bị một kích mà diệt vong.

Hán tử lông mày vểnh giật mình, nhưng lập tức nhớ tới cái gì đó, sắc mặt liền dị thường xấu xí đi.

Lúc này, thanh hà của Hư Thiên Đỉnh đã đem sa vân trên không trung cứng rắn thu vào một nửa.

Một tiếng hừ lạnh băng hàn đến tận xương, hai hàng lông mày của hán tử dựng thẳng lên, hai tay bấm ra một cái pháp quyết kỳ quái, đồng thời trong miệng truyền ra một tiếng giống như phật âm phạm xướng, sau đó phi thường ngưng trọng nhắm ngay không trung trước mặt chậm rãi đánh ra.

Sa vân cuồn cuộn vốn đang bị thanh hà cùng kim liên trùng kích bỗng nhiên ngừng lại, tiếp đó tất cả hạt cát quay tròn xoay chuyển, tại trong linh quang đại phóng, thể tích điên cuồng phình to lên.

Trong nháy mắt, những hạt gạo vốn chỉ nhỏ bé cỡ hạt cát này, biến thành một viên lam sắc nham thạch to bằng đầu người, toàn thân trong suốt lóe ra, phóng ra lam mang diễm lệ. Lập tức, những tinh nham chi chít này hướng phía dưới điên cuồng đè xuống, kim liên vốn đang xoay tròn tự nhiên, rốt cục tại trong một hồi tiếng vang, trở nên ngưng trệ ngây dại ra, về phần thanh phun ra từ trong Hư Thiên Đỉnh, cũng không cách nào đem những nham thạch cuốn vào được mảy may.

Hàn Lập thấy tình hình ấy ngẩn ra, ánh mắt đảo qua phía đối diện.

Thấy cả người hán tử lông mày vểnh linh quang đại phóng, búi tóc bay lượn, đồng thời giữa miệng mũi n ẩn giấu bạch quang không ngừng chớp động, rõ ràng là bộ dáng vận dụng chân nguyên lực.

Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, giơ tay lên đỉnh đầu sờ một cái, trong chớp mắt một quang mang mù mịt bắn ra khắp bầu trời, hướng không trung đảo qua, lam sắc tinh nham vốn nặng như cự sơn trong nháy mắt trở nhẹ nhàng, lập tức run lên, đều trở về trạng thái cũ của bản thể hạt cát.

Quầng trăng mờ phi nhanh cuốn một cái liền vừa thu lại, sa vân trong không trung nhất thời hễ bị quét là sạch, dần dần thành trống không.

"A."

Một màn này không khỏi làm cho hán tử lông mày vểnh đối diện xanh cả mặt, chậm rãi buông lỏng tay, mà ngay cả tên kim giáp tu sĩ vốn không chút biểu tình chú ý tranh đấu kia, đứng bên ngoài quang mạc, cũng lần đầu hiện ra một tia kinh ngạc, khẽ thốt ra.

Hiển nhiên thần thông Nguyên Từ Thần Quang của Hàn Lập, cũng làm cho vị tu sĩ Luyện Hư này cảm thấy hứng thú lên.

*"Ngươi đây là cái thần thông gì, lại có thể thu "*Lam Tinh Sa*" của ta như vậy?"* Hán tử lông mày vểnh trừng mắt nhìn Hàn Lập, hung hăng hỏi.

"Đạo hữu cảm thấy, tại hạ sẽ nói cho ngươi sao?" Hàn Lập nhẹ nhàng cười, một bộ dáng thản nhiên, tại hắn xem ra, đối phương

chỉ là dựa tu vi vượt xa mình, mới kiêu ngạo ương ngạnh như vậy. Nếu không phải chưa thăm dò rõ lai lịch của người này, đối phương hình như còn có một gã sự phụ Luyện Hư kỳ, hắn còn kiêng kỵ, chưa thật sự động sát khí. Bằng không đã sớm phát động phản kích như bão tố, căn bản không để cho đối phương có cơ hội thở dốc.

Đương nhiên, việc này cũng là Hàn Lập đối với thần thông bây giờ của mình cực kỳ tự tin.

Đồng thời hắn có các thần thông như Nguyên Từ Thần Quang, Phệ Linh Thiên Hỏa cùng với Đại Canh Kiếm Trận, đối mặt với tu sĩ Hóa Thần Hậu Kỳ cũng sẽ không có chút nào sợ hãi.

Thần sắc của hán tử lông mày vểnh đối diện âm tình bất định, hiển nhiên thần thông của Hàn Lập vượt xa ngoài dự liệu của hắn, có điều là vừa nghĩ đến tranh giành linh địa liên lụy đến cái gì đó. Miệng hắn co quắp một chút, vẻ hung hãn chợt lóe ra, bỗng nhiên giữa hai tay lộn chuyển.

Một tay đột nhiên một cái hoàng đồng bài cỡ bàn tay, mặt trên có sương mù màu trắng sữa lượn lờ làm cho người không thể thấy rõ diện mục thật, trong tay kia lại bỗng nhiên nhiều thêm ngân sắc nhàn nhạt! Ngân văn ở trên mặt lấp lóe, lại có thể khắc chi chít khắp trên thân đều là Ngân Khoa Văn.

Vừa thấy hai vật này, khe mắt Hàn Lập co rụt lại, lúc này giơ tay bấm ra một cái kiếm quyết.

Kim liên vốn xoay quanh trên đỉnh đầu, cùng với một đạo quang mang sáng mờ tụ lại, trong nháy mắt bảy mươi hai đóa liên hoa ngưng tụ thành một đóa siêu đại liên hoa có đường kính hơn mười trượng, lập tức phát ra một tiếng ông minh từ từ hướng đối diện nhẹ nhàng đi tới.

Về phần đạo quang mang sáng mờ trên đầu, lại bỗng nhiên vòng lại phía dưới, hóa thành một tầng hôi sắc quang mạc, loáng một cái liền đem Hàn Lập thủ hộ nghiêm cẩn chặt chẽ.

Lúc này hán tử lông mày vểnh giơ hai tay lên, nhất thời khối hoàng đồng bài nổi lên một tiếng ông minh, bỗng nhiên trên hoàng đồng bài chợt có bạch quang đại phóng, một đạo hư ảnh từ phía trên phóng ra, cũng lập tức điên cuồng phình lớn lên.

Một vị đại hán thân trên xích lõa, thân cao hai trượng xuất hiện ở trước mặt.

Cự hán ấy có bàn tay trần, da thịt xanh biếc trong suốt, hai mắt lóe lên linh quang lưu động, lại có thể là một khôi lỗi hình người.

Mà đạo ngân sắc phù lê lại *"phốc xích"* một tiếng hóa thành một đoàn ngân vụ hơn một thước.

Ngân vụ ngưng tụ biến hình, lập tức huyễn hóa ra một con hắc sắc cự lang, mắt sói âm trầm màu xanh biếc, không có chút cảm tình nào nhìn chăm chú Hàn Lập ở hướng đối diện.

Sau khi gọi ra hai vật này, hán tử lông mày vểnh còn không chịu bỏ qua, sau khi hít sâu một hơi, trên mặt đột nhiên đỏ lên đậm như máu, giơ tay vỗ thiên linh cái của mình, bỗng nhiên trên đỉnh đầu có lam hà chớp động, một lam sắc Nguyên Anh hiện thân ra, hai tay đang cầm một cái chuông lớn màu đen yết ớt, vẻ mặt ực kỳ nghiêm nghị.

"Thiên Hồn Linh! Minh lão quái kia chẳng lẽ đầu óc hồ đồ rồi, làm sao lại đem cả loại linh bảo này cũng cho môn hạ của mình sử dụng." Kim giáp tu sĩ đứng ngoài quang mạc nhìn thấy khôi lỗi cùng hắc sắc cự lang còn chưa có bất luận cái biểu hiện gì, thế nhưng vừa thấy cái chuông đang được lam sắc Nguyên Anh cầm giữa hai tay kia,chợt nhướng mày, đột nhiên sắc mặt trầm xuống mở miệng.

"Tiền bối! Tại hạ tạm thời mượn linh bảo từ gia sư tới đây, cũng không có trái với bất luận cái quy định gì." Lam sắc Nguyên Anh mở miệng cười hắc hắc, phát ra âm thanh phảng phất như trẻ con.

"Hừ, tranh đoạt linh địa tự nhiên là không có loại quy định này.

Thế nhưng Thiên Hồn Linh cực kỳ bá đạo, chính là ngươi mượn *dùng bí thuật mới có thể miễn cưỡng điều khiển linh bảo. Ngay cả khi chiến thắng, sau này nguyên khí cũng sẽ đại thương. Chỉ vì là một khối linh địa, ngươi thạt sự muốn như thế?"* Hai mắt của kim giáp tu sĩ vừa lộn, lạnh lùng nói.

"Đa tạ tiền bối nhắc nhở, vãn bối tự nhiên đã nghĩ kỹ rồi." Nguyên Anh nhếch miệng nói, chợt thấy kim liên cực lớn đã bay tới trên đỉnh đầu, lúc này không suy nghĩ nhiều bỗng nhiên cầm cái chuông đen trong tay ném ra ngoài.

Cùng lúc đó, khôi lỗi màu xanh biếc bỗng nhiên nhấc chân, chạy nhanh thẳng đến Hàn Lập ở đối diện, mỗi khi ở trên hư không đi một cái, ký hiệu quanh thân lại chớp động, thể hình bỗng nhiên tăng lên hơn mọt thước.

Mới chạy đi được nửa đường, khôi lỗi đã cao to gấp bội so với trước kia

Đầu hắc sắc cự lang nhoáng lên một cái, liền vô thanh vô tức hóa thành một cỗ hắc vụ, biến mất tại chỗ không thấy nữa.

------oOo------

Chương 1320: Luyện thể oai

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuông đen hướng không trung bay ra, nhất thời nhoáng lên phát ra một âm thanh ông minh.

Âm thanh đó vừa vào trong tai, Hàn Lập nhất thời chỉ cảm thấy thần thức vang lên một tiếng nổ*"Ông"* một cái, lập tức toàn bộ thân thể giống như điện giật, liền lắc lư vài cái, thiếu chút nữa từ không trung rơi xuống.

Hàn Lập kinh hãi, Đại Diễn Quyết trong cơ thể tự động vận chuyển lên, một cổ ý thanh lương thẳng tới trong đầu đang co lại.

Sau khi sắc mặt trắng xanh vài cái, cuối cùng thân thể hắn cũng khôi phục bình thường.

"Quả nhiên là linh bảo, bảo vật bình thường sao có uy lực như vậy!" Một tia căng thẳng từ tong lòng Hàn Lập xẹt qua, nhưng trong lòng giận dữ, vô ý thức lập tức hung hăng phản kích một cái.

Chỉ thấy hắn giơ tay bấm niệm thần chú, thần niệm trong đầu chợt ngưng tụ thành một đoàn, lại hướng phía đối diện phóng tới.

Hán tử lông mày vểnh từ xa mạnh mẽ thúc dục Thiên Hồn Linh tiến hành công kích nhiếp hồn, thấy Hàn Lập chỉ là nhoáng lên, liền dường như không có việc gì, trong lòng hoảng sợ nhìn về Hàn Lập.

Tuy rằng này công kích nhiếp hồn cũng không phải là một đại thần thông của Thiên Hồn Linh, thế nhưng dùng để đối phó địch nhân cùng và dưới cấp, lại cực kỳ linh nghiệm, rất khó đối phó.

Hắn cắn răng một cái, sẽ không tiếc pháp lực tiếp tục điên cuồng thôi động, bỗng nhiên trong thần thức một hồi đau nhức như bị xé rách truyền đến, như bị một cây kim mũi nhọn mạnh mẽ chích vào trong đầu.

Chỉ trách hắn cũng không có thần niệm cường đại như Hàn Lập, sau khi bị một kích *"Kinh Thần Thứ"* phẫn nộ mạnh mẽ dâm vào, trong miệng phá ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, hai tay lập tức ôm đầu, toàn bộ thân thể cong thành một con tôm lớn.

Nguyên Anh cũng trong nháy mắt tiến vào trong cơ thể không thấy nữa.

Trong chớp mắt hắn mất đi sự khống chế với Thiên Hồn Linh giữa không trung.

Hàn Lập nhìn thấy màn ấy, trong mắt hàn quang chợt lóe, cũng không vọt tới trước người của khôi lỗi to lớn, mà là hướng tới kim liên to lớn ở trên không trung ở xa xa điểm một cái.

Nhất thời kim liên to lớn quay tròn xoay chuyển, hùng hổ hướng phía dưới đè xuống một cái, lại một chút đem chuông đen thu hút vào trong kim liên, kim quang chói mắt phóng ra.

Trong lúc kim liên phi thường thuận lợi đem Thiên Hồn Linh thu lại, khôi lỗi màu xanh biếc kia cũng đã phình to cao đến sáu bảy trượng, cũng vọt tới trước người Hàn Lập, giơ lên một cái cự quyền hung hăng đánh tới.

Sau một tiếng nổ *"Phanh"*, nắm tay của khôi lỗi lại bị Hư Thiên Đỉnh biến thành cự đỉnh nhoáng lên một cái ngăn trở nhưng từ cự đỉnh truyền ra một hồi âm thanh ông minh, thể tích lại rút nhỏ còn nửa. Khối khôi lỗi này lại có thần lực kinh người, phi thường lợi hại.

Mà cánh liên hoa bên kia nhanh chóng xoay tròn trong kim liên to lớn, cũng đột nhiên phát ra một hồi tiếng gào khóc thảm thiết, lập tức một hư ảnh hơn thước của chuông đen xuất hiện ở chỗ trung tâm kim liên, mặc cho cánh liên hoa cắt chém như thế nào, thân thể vẫn cứ giống như thế, có vẻ không tổn hao chút nào.

Đồng thời từ trong hắc linh tự động phóng ra nhiều sợi hắc ti, một cái liền quấn lên kim liên. Liên hoa đang xoay tròn, chợt một cái dại ra ngừng lại.

Hàn Lập khẽ than một tiếng, đang muốn vội vàng thi pháp thôi động bảo vật thì ở mấy trượng phía sau đột nhiên hắc quang chợt lóe, hắc sắc cự lang như u linh thoáng hiện ra, lập tức hóa thành một đạo hư ảnh nhàn nhạt lao thẳng tới.

Một đôi lợi trảo của con thú này vừa tiếp xúc với Nguyên Từ Thần Quang biến thành hôi sắc quang tráo, lại không bị trở ngại chút nào tiến vào trong đó dò xét một chút.

Nguyên Từ Thần Quang tuy rằng lợi hại, nhưng đối mặt với cái gì đó cùng ngũ hành lực không có một chút quan hệ, thì lại phát lực không kịp, căn bản không cách nào ngăn trở mảy may.

Ngay khi hai mắt cự lang chợt lóe lên dị quang, tưởng như đánh lén thành công.

Đột nhiên hai nắm tay chói lọi quỷ dị xuất hiện ở trước lợi trảo, không chút khách khí đón đỡ một kích.

Sau hai tiếng nổ *"Oanh" "Oanh"*, đôi trảo của hắc sắc cự lang cùng nắm tay kim sắc tiếp lấy, lại có thể bị cứng rắn đánh cho vỡ nát.

Lập tức hắc lang hét thảm lên một tiếng, thân hình liền nhu có cự lực bắn ngược lại.

Mà đúng lúc này, Hàn Lập vốn đưa lưng về phía nó, chẳng biết từ bao giờ thân thể đã đảo ngược lại, đồng thời kim quang chói lọi cả người, giông như kim chú thần linh.

Nhìn hắc lang bay ngược đi ra ngoài,trên khuôn mặt của Hàn Lập như phủ lên một màn sương lạnh, thân thể lại như cháo loãng, liền mang theo tàn ảnh liên tiếp bắn ra, sau một khắc, liền quỷ dị xuất hiện ở tại chỗ đỉnh đầu của hắc lang đã bắn ra.

Sau khi khôi phục pháp lực, Hàn Lập lại đem La Yên Bộ ở trên hư không cứng rắn thi triển ra.

Tuy rằng bộ pháp này không bằng Phong Lôi Sí độn tốc nhanh hơn, cũng là so với Tật Phong Cửu Biến biến hóa quỷ dị hơn một chút, nhưng Hàn Lập mạnh mẽ điều khiển, tại trong phạm vi nhỏ dịch chuyển cũng là vạn phần thần diệu.

Con hắc sắc cự lang kia vừa thấy Hàn Lập xuất hiện ở trên đỉnh đầu, trái lại nổi lên hung tính, há mồm ra, phun ra một đoàn hắc sắc quang cầu, đánh về phía Hàn Lập gần trong gang tấc.

Sau khi một tiếng *"Phốc"* vang lên, một bàn tay kim sắc của Hàn Lập chỉ là tùy ý vung lên, như kiểu đập con ruồi đem hắc sắc quang cầu một cái đánh bay đi ra ngoài.

Đồng thời pháp lực hướng hai mắt điên cuồng quán chú vào, ở chỗ sâu trong con ngươi trong nháy mắt hung bạo bắn ra lam mang gai mắt, một chút đã đem cả thân hình của cự lang nhìn rõ hết.

Hàn Lập mặt không thay đổi thân hình liền nhoáng lên, quỷ dị xuất hiện ở trước bụng cự lang.

Hai cánh tay móc một cái, hai tay kim sắc như thiểm điện,một tay bắt được đầu của cự lang, một tayo tay bắt được một cái chân sau. Giống như hai kìm sắt, trong nháy mắt làm cho cự lang không cách nào nhúc nhích! Trong miệng hét lớn một tiếng, hai cánh tay đồng thời dùng lực một cái! Lấy thần lực kinh người của Hàn Lập hôm nay, đừng nói chỉ là một cái ma vật có hồn của yêu thú cô đọng, cho dù thực sự là một yêu thú đầu đồng tay sắt, cũng sẽ lập tức bị xé rách thành hai nửa.

Kết quả cái đầu của cự lang đã bị Hàn Lập một cái liền cứng rắn bẻ xuống. Một màn không thể tưởng tượng nổi xuất hiện, đầu của cự lang vừa rời khỏi thân sói, thân thể lập tức hắc quang đại phóng, hóa thành một cổ hắc vụ, rung động kịch liệt cuồn cuộn một hồi rồi tản ra biến mất. Mà tay của đầu sói kia lại nắm một cái tay kim sắc trong tay, nhe răng nhếch miệng liên tục, vẫn là đang sống.

Hàn Lập cười lạnh lùng, tay kia hư không đánh ra một trảo, một đoàn ngân sắc hỏa diễm hiện ra, sau khi chợt lóe thì hóa thành một con ngân sắc hỏa điểu.

Trong miệng phát ra một tiếng ông minh, ngân sắc hỏa điểu lập tức hướng đầu của hắc sắc cự lang đập xuống.

"Phanh" một tiếng vang lên, giữa tiếng kêu gào thê thảm kinh khủng của hắc lang, ngân sắc hỏa diễm trong nháy mắt đem nó bao vây trong đó, trong nháy mắt liền hóa thành một đoàn hắc vụ.

Sau đó ngân sắc hỏa diễm ở giữa hư không cuốn tới, đã đem tất cả hắc vụ cắn nuốt sạch sẽ, một lần nữa biến thành hỏa điểu các màu.

Hỏa điểu hé mồm ra, phun ra ngân sắc phù triện, bị Hàn Lập tay mắt lanh lẹ một trảo đoạt lấy.

Lại ngưng thần nhìn kỹ, chính là đạo phù được hán tử lông mày vểnh tế ra lúc trước, chỉ là mặt trên quang mang ảm đạm, tựa hồ uy lực có thể tổn hao hơn phân nửa.

Mà miệng hỏa điểu phun ra ngân diễm, vây quanh Hàn Lập bay lượn một hồi, tựa hồ phi thường hưng phấn.

Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt, thân hình lại như bóng u linh, thoáng cái hiện ra trên đỉnh đầu khôi lỗi xanh biếc ở ngoài mười trượng.

Khôi lỗi đang bị Hư Thiên Đỉnh chặn lối đi, đang một quyền lại tiếp một quyền điên cuồng liên tục đánh lên cự đỉnh.

Đỉnh này tuy rằng mỗi lần đều bị đánh cho lùi lại một trượng, đồng thời thân hình bị thu nhỏ lại. Nhưng linh bảo này năm đó thậm chí có thể ngăn cản một kích của phân thân thuỷ tổ Cổ Ma của Ma giới, tự nhiên là không có khả năng bị đánh tan linh quang đơn giản như vậy, lập tức nhoáng lên lại một lần nữa phình to xuất hiện ở vị trí hiện tại.

Lại nói tiếp, khôi lỗi này cũng là không có linh trí gì, mà hán tử lông mày vểnh kia còn chưa từ trong thần thức bị đau nhức tỉnh táo lại, tự nhiên chỉ là ngu dốt cực kỳ công kích liên tục cái đỉnh, căn bản không biết phương pháp biến hóa.

Hàn Lập đối với khôi lỗi thuật của Linh Giới không biết gì, thế nhưng khôi lỗi thuật ở trong Đại Diễn Bảo Kinh mà Đại Diễn Thần Quân lưu lại đã là bí thuật số một số hai của nhân giới.

Khối khôi lỗi xanh biếc này tuy rằng có thể tính là rất cường đại, thế nhưng sau khi bị lam mang của hai mắt Hàn Lập đảo qua, trong nháy mắt nhìn ra vài chỗ nhược điểm.

Cầm ngân phù trong tay hướng tới phía trước thăm dò một cái, đi một bước nhanh nhẹ nhàng, người liền hóa thành ánh kim quang chợt lóe tới rồi phía sau khôi lỗi to lớn kia.

Thân thể Hàn Lập truyền ra chuỗi âm thành giòn vang nhắm ngay một chỗ của khôi lỗi kia, hét lớn một tiếng đánh ra một quyền.

Nắm tay ánh vàng rực rỡ chưa thực sự đánh tới trên thân khôi lỗi, thế nhưng nơi quyền phong đi qua, vụt hiện ra một đạo bạch ngân, lại giống như muốn cứng rắn xé rách không gian.

"Oành"! Một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền đến, thân thể khôi lỗi vốn cực kỳ cứng rắn, nhưng ở dưới sức mạnh lớn như vậy, dưới sườn cũng bỗng nhiên hiện ra một vết quyền ấn rất lớn sâu vài tấc, đồng thời thân hình bị một kích nhẹ nhàng mà tràn đầy cự lực của Hàn Phong, đánh cho văng ra nằm úp sấp trên mặt đất.

Hàn Lập lập tức không nương tay chút nào, hai nắm tay như bão tố đánh ra, mỗi một đòn đều đánh trên những vị trí thống nhất.

Sau thời gian một cái chớp mắt, một tiếng *"Phanh"* trầm muộn vang lên, dưới sườn của khôi lỗi bỗng nhiên vỡ vụn ra, lộ ra một cái lỗ thủng sâu hoắm đen sì.

Nắm tay Hàn Lập bỗng nhiên dừng lại, nhưng hai tay lập tức nhìn cũng không nhìn chà xát một cái, nhất thời một đạo kim sắc như thiểm điện bắn nhanh ra, vừa vặn tiến vào trong cơ thể khôi lỗi.

Nhất thời trong cơ thể khôi lỗi truyền đến một hồi âm thanh bạo liệt, lập tức lục mang phóng ra chói lọi, bỗng nhiên thể hình kịch liệt thu nhỏ lại, trong nháy mắt liền biến thành cỡ hơn một thước, nằm im không nhúc nhích trên mặt đất.

Từ khi hắc sói đánh lén, đến lúc Hàn Lập trở tay diệt sát Thiên Lang, phá huỷ khôi lỗi, thoạt nhìn tưởng dài, nhưng trên thực tế chỉ là thừi gian mấy cái hít thở.

Lúc này hán tử lông mày vểnh bị Hàn Lập dùng Kinh Thần đâm một kích, cuối cùng cũng từ trong thần thức đau nhức khôi phục lại, vừa vặn nhìn thấy một màn cuối cùng cả người Hàn Lập kim quang đại phóng, phá huỷ khôi lỗi.

"Kim Cương Quyết đại thành, ngươi chính là đỉnh giai Luyện Thể Sĩ!" Hắn kêu lên thất thanh, trên mặt tràn đầy vẻ mặt khó có thể tin.

Tên kim giáp tu sĩ mặt sẹo ngoài quang mạc kia, tuy rằng không có mở miệng nói cái gì, nhưng trên mặt cũng lộ ra vẻ khiếp sợ không thể nghi ngờ.

"Ông đạo hữu, còn muốn tranh đấu tiếp nữa sao?" Hàn Lập không có trả lời yêu cầu của đối phương, trái lại bình tĩnh hỏi ngược lại một câu.

Sắc mặt của hán tử họ Ông liền khó nhìn một chút:*"Tuy rằng ngươi pháp thể song tu, thần thông đích xác vượt xa dự liệu của ta, nhưng chẳng lẽ thật sự cho rằng đã thắng trận tranh đấu này phải không?Dù cho sau này ta phải liều mạng khổ tu trăm năm, cũng muốn cho ngươi biết một chút uy ực đích thực của Thiên Hồn Linh!"* Hán tử họ Ông trong lòng giận dữ, ngẩng đầu liếc mắt nhìn, đem hắc sắc hư ảnh nắm lấy kim liên, lớn tiếng nói.

Lập tức hán tử mở miệng nói lẩm bẩm, trên đỉnh đầu lam hà chớp động, Nguyên Anh lần thứ hai hiện ra.

Nguyên Anh ấy, trên mặt lộ vẻ ngưng trọng, một tay bấm tay niệm thần chú, một tay hướng không trung giơ lên, một đạo lam sắc tựa như có hình dạng quang trụ bắn nhanh ra, vừa lúc đánh lên trên hắc sắc linh ảnh, đồng thời trong miệng vang lên âm thanh chú ngữ huyền ảo.

Hắc sắc linh ảnh run lên, lập tức một điểm hắc mang từ trong hắc ảnh hiện ra, chính là bản thể của Thiên Hồn Linh.

Chuông đó nhẹ nhàng xoay chuyển, đã đem lam sắc quang trụ hóa thành một đạo linh quang, hút vào trong thân thể.

Hán tử lông mày vểnh ở phía dưới, nhân cơ hội này, ngón tay hướng về phía hắc linh ở xa xa bắn ra.

"Cảng" một tiếng, một âm thanh tưởng chừng như giòn vang truyền đến.

Trong quang mạc bỗng nhiên xảy ra một hồi không gian ba động kịch liệt, lập tức một cái khe hắc sắc mảnh nhỏ, không hề báo trước hiện ra ở trên khoảng không.

------oOo------

Chương 1321: Đoạt được linh địa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nguyên Anh Điếu Mi hán tử vừa thấy khe nứt màu đen xuất hiện, liền hướng về phía Hắc Linh rung lên năm sáu tiếng.

Mỗi lần chuông rung lên, sắc mặt của hắn lại trắng bệch ra thêm một chút, còn cái khe nứt đen thì lại mở rộng ra thêm.

Sau khi lắc thêm vài tiếng, khe nứt đen đã mở rọng ra thành một lỗ hổng hình nửa vòng tròn, bên trong hắc khí tràn ngập, âm phong trận trận, căn bản không thể nhìn rõ cái gì.

"Hắc hắc!"

Một tiếng cười cực kì quái dị đột nhiên truyền ra.

Hàn Lập đồng tử co lại, trên người tỏa ra ánh kim quang rực rỡ, đồng thời nguyên từ thần quang cũng tăng vọt nhanh chóng, bảo vệ bản thân rất cẩn thận.

Đối mặt với bảo vật cấp linh bảo, hắn cũng không dám tùy tiện.

Chính vào lúc này, một màn quỷ dị đã xuất hiện.

Đột nhiên xung quanh Hàn Lập xuất hiện hàng đám hắc tơ, chuyển động vây quanh cơ thể hắn, nhưng ngược lại không hề có ý định tấn công.

Hàn Lập ngẩn ra, còn chưa biết đây là pháp thuật gì, đột nhiên hắc tơ biến ảo ngưng tụ, biến thành một quang trận. Vừa khít nhốt Hàn Lập ở trong đó.

"Không mị!" Hàn Lập cả kinh, trên người ánh sáng xám chợt lóe,

hướng vào trận pháp này điên cuồng quét tới.

Nhưng hiển nhiên là đã muộn.

Pháp trận màu đen chợt lóe, Hàn Lập sau một trận trời xoay đất chuyển, người đến đồng cự đỉnh và kim liên đều biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, người hắn lảo đảo, rồi đột nhiên xuất hiện trong một không gian mênh mông kì lạ, bốn bóng trụ đen sừng sững, tiếng quỷ khóc nổi lên.

Không ngờ hắn lại bị hút vào trong khe nứt màu đen đó.

Hàn Lập trông thấy điều này, trước thì kinh ngạc, nhưng sau lập tức khóe miệng nhếch lên, không những không sợ mà lại mỉm cười.

Trong lúc đó bên ngoài Điếu Mi Hán Tử Nguyên Anh vội vàng rung chuông lần nữa.

Cùng lúc với tiếng chuông vang lên, lối vào do khe nứt mở rộng mà thành từ từ hẹp lại, cuối cùng lóe sáng biến thành một sợi dây đen dài hơn mười trượng, tôi nổi bất động trên không trung.

Lập tức nguyên anh chợt lóe, trở về thân thể.

Bản thể của Điếu Mi Hán Tử, mở hai mắt, trên mặt nở một nụ cười nham hiểm.

Khe nứt màu đen đó chính là một không gian do Thiên Hồn Linh mở ra, tuy tên gọi là *"thiên hồn"* nhưng bên trong có đủ loại âm hồn, không mười vạn thì cũng tám nghìn, hơn nữa tất cả âm hồn đều là những tinh hồn của những yêu thú khi còn sống vô cùng độc ác, sau đó lại được tế luyện qua bằng bí pháp đặc biệt, độ hung ác không hề thua kém khi chúng còn sống bao nhiêu.

Con quỷ thủ lĩnh trong Thiên Hồn Linh, khi còn sống thậm chí là thiên địa linh thú trung kì hóa thần, cơ duyên trùng hợp mới bị sư phụ của hắn tế luyện thành chủ quỷ trong bảo vật này.

Con chủ quỷ dưới sự phối hợp của những âm hồn khác, càng thần thông gấp bội, hơn nữa trong không gian này có một số hạn chế đặc thù, những tu sĩ bị hút vào bên trong, chỉ cần không phải là âm hồn thì pháp lực bị hạn chế đáng kể.

Vì vậy cho nên cho dù là tu sĩ hóa thần hậu kì bị nhốt ở bên trong thì cũng lành ít dữ nhiều.

Bên ngoài màn sáng Kim Giáp tu sĩ lặng nhìn sợi dây đen trôi nổi trên không trung, ánh mắt chớp động vài cái, nhưng không hề có bất kì hành động gì.

Điếu Mi Hán Tử ngược lại khoanh chân ngồi xuống trên không trung, yên lặng chờ âm hồn bên trong không gian kia nuốt gọn Hàn Lập, để kết thúc trận chiến tại đây.

Chỉ sau thời gian một tách trà, Hắc Linh trên không trung đột nhiên lắc mạnh một trận, bốc ra một màn hắc mang kì dị, đồng thời bên trong truyền ra từng trận âm thanh, khi dài khi ngắn, có vẻ vô cùng quỷ dị.

Điếu Mi Hán Tử suy không thể tâm thần tương liên với bảo vật, nhưng xảy ra hiện tượng kì lại như vậy đáng ra phải biết, thế nhưng cũng không hiểu ra sao, không biết rút cục đã xảy ra chuyện gì.

Hắc Linh kêu thét lên một tiếng, hư ảnh to lớn bên ngoài bỗng nhiên vỡ vụn thành từng mảnh, sau đó biến thành từng sợi hắc khí, không quay về Thiên Hồn Linh mà bay mất, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

"Không thể nào, hồn chủ bị diệt rồi." Điếu Mi Hán Tử rốt cục hiểu rõ chuyện gì xảy ra, bắt đầu kinh hãi.

Đang lúc này, trên đầu hắn, đột nhiên xuất hiện một lỗ thủng bằng nắm tay, một đạo hắc mang từ trong lỗ thủng bay ra.

Linh quang chợt lóe, một đạo ánh sáng màu xanh từ lỗ thủng chiếu ra, lóe sáng hóa thành một bóng người hiện lên ở đó.

Điếu Mi Hán Tử cũng là tu sĩ hóa thần trung kì, dường như cảm nhận được gì đó, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn lại. Nhưng là nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, bóng người chỉ vừa động, đã biến mất ngay tại chỗ. Nhưng sau một khắc, bóng người yên lặng quỷ dị xuất hiện sau lưng Điếu Mi Hán Tử.

Một tiếng hét lớn, trấn động đinh tai, cùng với gió, một nắm đấm màu vàng tấn công tới.

Điếu Mi Hán Tử kinh hãi lắc mình một cái, cơ thể vỡ vụn như một tấm gương, chớp mắt biến thành bảy tám ảo ảnh, đồng thời tỏa ra bốn phương tám hướng tháo chạy.

"Hừ! Còn muốn chạy!", bóng người này đương nhiên chính là Hàn Lập. Hắn hừ một tiếng, nắm đấm mờ đi, cũngbiến thành bảy tám đạo quyền ảnh, *" phốc phốc "* vài cái, mỗi một quyền ảnh chuẩn xác trúng vào sau lưng của ảo ảnh kia.

Ảảo ảnh đều lập tức bị tiêu diệt! Chỉ có một chiếc thuẫn màu bạc xuất hiện đằng sau lưng của chân thân hán tử, vừa lúc ngăn trở được một nắm đấm.

"Bịch " một tiếng, chiếc thuẫn màu bạc chỉ có thể ngăn nắm đấm lại trong giây lát, chỉ nháy mắt đã vỡ vụn.

Nắm đấm màu vàng không chần chờ đánh thẳng vào lưng hán tử.

Trong khoảng khắc nắm đấm chạm vào, bên ngoài cơ thể hán tử đột nhiên hiện lên một tầng thanh giáp.

Một tiếng nổ lớn, ánh sáng xanh vàng đan vào nhau, nắm đấm đánh ngay vào chiến giáp.

Dưới sự chấn động, nắm đấm lõm sâu mấy tấc, chỉ nghe tiếng Điếu Mi Hán Tử kêu thảm thiết một tiếng, cả người bay ra ngoài.

Hàn Lập ngược lại trong lòng giật mình, hắn rõ ràng cảm nhận được quyền này của mình tung ra chứa sức mạnh lớn, nhưng thanh giáp nọ trơn trượt như cá trạch đã khiến sức công phá giảm đi hơn phân nửa, chỉ có một phần nhỏ đánh trúng trên chiến giáp.

Nếu không quyền này đủ để xuyên thủng chiến giáp, trực tiếp khiến cho Điếu Mi Hán Tử kia nằm ngay tại chỗ không đứng dậy nổi.

Trong chớp mắt bị Thiên Hồn Linh hút vào không gian âm hồn, Hàn Lập cuối cùng đã cảm nhận được sát ý của đối phương, cho nên ra tay đương nhiên quyết không nương tình.

Nay một quyền chưa hoàn hảo lại thành công, mặc dù trong lòng kinh ngạc một chút, nhưng hắn lắc mình một cái, như một bóng ma xuất hiện ngay chỗ Điếu Mi Hán Tử một tay nắm lại, đột nhiên trên tay xuất hiện một thanh trường kiếm màu vàng, run lên một cái liền chém xuống.

Ngay lúc này, hán tử họ Ông đột nhiên hét to:

"Đừng ra tay, ta nhận thua!"

Hàn Lập nghe thấy thế, khóe miệng chụm lại một chút, nhưng trường kiếm trên tay coi như không có gì chém xuống dưới, lập tức kiếm khí cuồn cuộn phát ra, bộ dạng không chút nương tình.

Với sự sắc bén của Khánh Thanh Trúc Phong Vân kiếm, cho dù đối phương có Thanh Minh giáp hộ thân, cũng tuyệt đối sẽ bị chém làm hai đoạn.

Không gian xung quanh vừa động, đột nhiên một màn sương vàng bay tới, nhanh như chớp cuốn Điếu Mi hán tử đi, thoáng một cái đã biến mất.

Kiếm khí màu vàng nhanh như chớp, vẫn chỉ chém vào không trung.

Hàn Lập thần sắc thay đổi, mắt dõi nhìn bốn phía, chỉ thấy trên không cách khoảng hơn hai mươi trượng, đột nhiên xuất hiện một đám khói vàng, hai bóng người quỷ dị hiện thân.

Chính là kim giáp tu sĩ mặt sẹo và hán tử họ Ông.

Tu sĩ mặt sẹo trên mặt không biểu lộ chút tình cảm, còn hán tử họ Ông thì mặt mày trắng bệch, trên chiến giáp trước ngực dính máu, vẻ mặt oán độc nhìn Hàn Lập.

Xem ra dưới một đòn của Hàn Lập, cho dù Thanh Minh giáp đã đỡ hơn phân nửa sức mạnh, nhưng ông ta rút cuộc vẫn thổ huyết, bị nội thương. Vết quyền trên lưng chiến giáp lại càng rõ ràng có thể thấy được.

Hàn Lập ánh mắt đảo qua hán tử họ Ông, mặt không chút biến sắc, ngược lại sau khi lắc một cái trường kiếm biến mất, liền hướng về phía kim giáp tu sĩ thi lễ.

"Đa tạ tiền bối ra tay, nếu không vãn bối mới vừa rồi thiếu chút nữa không kịp thu tay làm bị thương tới Ông đạo hữu!" Hàn Lập nghiêm trang nói.

Nghe thấy Hàn Lập nói vậy, hán tử họ Ông tím mặt, suýt chút nữa thì lại thổ huyết.

Hàn Lập vừa rồi nào có thu tay không kịp, rõ ràng là có sát khí, có ý muốn một kiếm giết chết ông ta.

Tu sĩ mặt sẹo nghe lời ấy, sắc mặt thoáng thay đổi, trong mắt lộ ra vẻ như cười mà không phải, thản nhiên nói:

"Trong chiến đấu thu tay không kịp, vốn dĩ là chuyện thường tình, không là gì cả. Lần tranh đoạt linh địa này, Ông đạo hữu đã chủ động nhận thua, người chiến thắng đương nhiên là Hàn đạo hữu. Linh địa này đã thuộc về Hàn đạo hữu rồi. Hai người còn có kiến nghị gì!" Hàn Lập mỉm cười, hiển nhiên sẽ không phản bác gì, còn hán tử họ Ông ngược lại đầy vẻ không cam tâm, môi khẽ nhúc nhích vài cái nhưng cuối cùng cũng không nói gì cả.

Thấy hai người đều không còn gì để nói, tu sĩ mặt sẹo gật gật đầu, đưa tay về phía Hàn Lập, dặn dò nói:

"Đưa Thanh Minh bội của đạo huynh ra đây!"

Hàn Lập nghe vậy, không chút do dự lật bàn tay một cái, miếng ngọc bội màu xanh lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay, sau đó ném cho đối phương.

Kim giáp tu sĩ giơ tay lên đỡ, bắt lấy miếng ngọc bội, đồng thời tay kia đã chuẩn bị sẵn một khối tinh thạch màu xanh biếc to bằng ngón tay cái, chạm một cái vào ngọc bội, lập tức nó biến mất vào bên trong.

"Được rồi, tiêu kí của linh địa đã nhập vào trong Thanh Minh Bội, trừ phi sau này người chủ động từ bỏ linh địa này, nếu không sẽ không có tư cách tham dự lần tranh đoạt linh địa một trăm năm tổ chức một lần kế tiếp.

Bây giờ hai người có thể rời khỏi nơi này rồi. Trận sau cũng sắp bắt đầu rồi."

Tu sĩ mặt sẹo trả ngọc bội lại cho Hàn Lập xong liền khoát tay để hai người lập tức rời khỏi nơi đó. Lúc này màn sáng trắng xung quanh không biết từ lúc nào đã mở ra một con đường.

Hàn Lập cũng không nói gì thêm, người hóa thành một đạo thanh hồng, lập tức bay ra khỏi cửa, lóe sáng vài cái đã biến mất không còn bóng dáng.

Còn tu sĩ họ Ông thì mặt mũi càng nặng nề hơn cũng không nói một lời biến thành độn quang màu vàng bay ra khỏi màn ánh sáng. Nhưng sau đó lại hiện thân lại ở một nơi gần đó,sau khi âm thầm liếc nhìn về hướng Hàn Lập rời đi một cái, mới biến thành một cột sáng bắn đi theo hướng ngược lại.

Người này tuy thân mang nội thương, nhưng độn tốc cũng không chậm, chỉ trong thời gian một bữa cơm đã xuất hiện trên không cao của một nơi xa lạ, rồi đột nhiên dừng lại.

"Sao vậy, khí tức của ngươi sao lại hỗn loạn đến vậy! Lẽ nào ngươi tranh đoạt linh địa thất bại, lại còn bị nội thương?" Một giọng nói quen thuộc lạnh lừng truyền ra, tiếp đến khoảng không bên cạnh chợt lóe, con Phỉ Thúy Giao long dài hàng trượng chợt

hiện ra, sau khi quan sát hán tử một lúc, ánh mắt đầy lạnh lùng hỏi.

------oOo------

Chương 1322: Động phủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Người đó thần thông khó lường, đồ nhi thân mang phó thác, đích thực đã thất bại. Cuối cùng nếu không phải bàng quan thiên vệ ra tay, đồ nhi suýt chút nữa đã bị đối phương một kiếm chém chết rồi." vừa thấy Phỉ Thúy Giao Long, hán tử họ Ông vội cúi đầu, hai tay bó lập đứng ở một bên.

"Đối phương chẳng qua chỉ là một tên tu sĩ hóa thần sơ kì, thần thông của ngươi vốn dĩ không nhỏ, ta lại còn đặc biệt cho ngươi mượn dùng Thiên Hồn Linh, sao còn có thể thất bại? Từ khi nào ngươi trở nên vô dụng như vậy!" Phỉ Thúy Giao Long ánh mắt tối sầm lại.

" Đồ nhi đã tận lực. Người đó không những có vô số thần thông, còn có một Đỉnh Trạng Linh Bảo, đúng rồi, hắn còn là một luyện thể sĩ Kim Cương Quyết đại thành." Điếu Mi hán tử toát mồ hôi lạnh, vội vàng mở miệng giải thích cho mình.

"Có linh bảo? Kim cang quyết đại thành?" nghe hán tử họ Ông nói vậy, giọng nói của Giao Long cũng có chút kinh ngạc.

"Không sai, mỗi câu của đồ nhi đều là thật, quyết không có nửa câu dối trá." Điếu Mi hán tử vừa nghe Giao Long có chút ý hứng thú, trong lòng thở phào một hơi.

Phỉ Thúy Giao Long trong mắt ánh lên chút tư lự, đột nhiên một chiếc móng vuốt dưới chân cào một cái trong hư không về phía hán tử họ Ông.

Sau một tiếng *"phốc"* một đám hắc quang bao lấy Thiên Hồn Linh bay ra từ trên người hán tử, sau khi xoay tròn, liền rơi vào tay của Giao Long.

Nó cúi đầu quan sát kĩ lưỡng một hồi, một lát sau, ánh mắt bắt đầu tối lại.

Hán tử họ Ông thấy vậy, tim lại giật thót.

"Nói như vậy, người này đi theo con đường tu luyện pháp thể song tu. Hà hà, loại tu sĩ này những năm thượng cổ đã từng thịnh hành một thời gian. Nhưng đến giờ, đã không còn mấy người nữa. Cũng không nghĩ xem, trong hai loại pháp lực và luyện thể thuật cho dù luyện bất cứ loại nào cũng không biết phải tốn biết bao nhiêu thời gian. Nếu như đồng thời luyện cả hai, dù cho là tiền kì viễn siêu đồng giai tu sĩ, nhưng một khi đã luyện tới mức chí thâm, thì đạo hạnh chắc chắn sẽ vượt xa tu sĩ thông thường. Hơn nữa tu luyện luyện thể thuật phải cần thiên phú nhất định. Theo như ta biết, tu sĩ cuối cùng có thể luyện thành pháp thể song tu, có thể vào đến bậc hợp thể, từ cổ đến nay chỉ có Thiên Nguyên Thánh Hoàng mấy người mà thôi. Những người này hoặc là vốn dĩ cũng là luyện thể sĩ, sau đó trở thành tu sĩ. Hoặc là đã ăn thiên tài địa bảo gì đó, khiến cho thân thể trở nên vô cùng mạnh mẽ. Nếu không đi theo con đường này căn bản là tự tuyệt con đường tu hành mà thôi." Phỉ Thúy Giao Long cười lạnh nói.

"Người này đã đem Kim Cương Quyết luyện tới đại thành. Lẽ nào còn có luyện thể thuật gì có thể tiếp tục rèn luyện thân thể" Điếu Mi hán tử ngẩn ra hỏi.

"Kim Cương Quyết đại thành đã là cảnh giới cao nhất của người phàm luyện luyện thể thuật, nếu như muốn tiếp tục rèn luyện thân thể, phương pháp tốt nhất đương nhiên chỉ có thể là tìm một số Cổ Ma Giới ma công và công pháp Yêu tộc để tu luyện. Tuy nhiên, hai loại đều là công pháp dị tộc, nguy hiểm trong đó khẳng định là không nhỏ. Đối phương có thể đồng thời tu luyện thân thể và pháp lực đến cảnh giới hiện nay, một tu sĩ hóa thần trung kì như ngươi không phải là đối thủ cũng không phải chuyện quá kì lạ. Nhưng cho dù như vậy, hắn như thế nào lại có thể phá giải Thiên Hồn Linh của ta, hơn nữa không những hồn chủ trong chuông bị diệt, đến cả hàng vạn ác hồn khác cũng mất đi sáu bảy phần" Giọng nói của Giao Long đột nhiên trở nên lạnh giá.

"Đồ nhi không biết sao hắn làm được, con đem hắn hút vào không gian trong chuông, nhưng người này không lâu thì đã phá được ra

ngoài. Tình hình động thủ cụ thể, đồ nhi không được tận mắt nhìn thấy." hán tử họ Ông lại vội vàng giải thích.

"Hừ, Thiên Hồn Linh tuy vẫn chưa lên được Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, nhưng đủ để đối phó với một tên tu sĩ hóa thần hậu kì. Xem ra người này không phải là có mang theo bên mình chí bảo khắc chế âm hồn gì, mà là đã tu luyện được đại thần thông chí dương chí cương. Thôi bỏ đi, bảo vật này cùng lắm bắt lại một lần nữa một số tinh hồn ác thú, là có thể tế luyện lại uy năng, nhưng di bảo của người đó, không cho phép làm mất." Giao Long nhìn chăm chú hán tử hồi lâu, mới hừ lạnh một tiếng thu ánh mắt lại.

"Đa tạ sư phụ khai ân, nhưng bây giờ linh địa đã thuộc về tên tiểu tử đó rồi, một khi bị hắn mọi nơi bày cấm chế, chúng ta đi đâu tìm bảo vật, chỉ sợ bất tiện rất lớn." Hán tử đầu tiên là vui vẻ, nhưng sau chần chờ hỏi.

"Đây đúng là có chút phiền phức. Nhưng linh địa lớn như vậy, trong thời gian ngắn hắn không thể bố trí nhiều cấm chế thâm sâu, cũng không phải hoàn toàn không có cách giả quyết. Ngươi hãy đi trước tới nơi bản thể ta bế quan, lấy tín vật của ta, đi tìm hảo bằng hữu của ta Công Dương Kỹ. Chí bảo Mê Thiên Ngũ Sắc Phiên của hắn có thần thông không thể tưởng tượng có thể điên đảo ngũ hành, hóa vật vô hình. Ngươi tạm thời mượn về đây, sau đó chúng ta sẽ tìm thời cơ thích hợp lén vào nơi đó tìm bảo vật. Nếu làm như thế, thì sẽ nợ Công Tôn lão ma một món nợ ân tình lớn, sau này sợ rằng không dễ gì trả được".

Phỉ Thúy Giao Long không có hảo khí nói.

Hán tử họ Ông không dám tiếp lời gì, chỉ có thể tỏ vẻ mặt thêm phiền não đứng đó liên tục gật đầu.

Cùng thời gian đó, Hàn Lập vừa mới hóa độn ra khỏi bức tường thành cao lớn mười mấy trượng của Thiên Uyên thành, hướng về bình nguyên phía ngoài thành bay đi.

Đấu pháp vừa kết thúc, hắn cũng không quay về lại Phi Linh điện, hướng thẳng đến linh địa mình chọn mà đi.

Với thần thông hiện giờ của Hàn Lập đương nhiên là chớp mắt vạn dặm, chỉ ba bốn ngày, đường đi bình an vô sự đã tới trước một sơn mạch lớn cây cối xanh um.

Đây chính là cái gọi là quỳnh lại sơn quang mang nhất liễm, Hàn Lập hiện hình trên đỉnh một ngọn núi bên sơn mạch, thoáng nhìn qua một lượt sơn mạch lớn chừng hơn mười vạn dặm này, hai mắt hơi híp lại.

Tuy nói rằng sơn mạch này là kém nhất trong ba phiến sơn mạch của Ngọc Khuyết Các, nhưng có thể cho tu sĩ hóa thần tu luyện, linh khí dày đặc cũng không phải tầm thường. So sánh với cái gọi là thánh địa tu luyện của Nhân giới, tuyệt đối là cách biệt một trời một vực.

Nhìn trong chốc lát, Hàn Lập hài lòng gật đầu độn quang hóa thành một đạo thanh hồng tiến vào trong sơn mạch.

Không bao lâu hắn đã độn qua hơn mười vạn dặm.

Tuy bay nhanh trên không cao, nhưng thần niệm của Hàn Lập phóng ra bốn phía, tất cả mọi vật nội trong vạn dặm đều bị bao trùm trong đó.

Dọc trên đường đi, hắn đã phát hiện bốn năm chỗ có bày cấm chế, rõ ràng là động phủ của những tu sĩ khác.

Hàn Lập không để ý gì nhiều tới những người hàng xóm này, ngược lại tăng tốc độn quang bay lướt qua.

Khi Hàn Lập gần vượt qua hơn nửa sơn mạch, cuối cùng cũng đã tới sơn mạch linh địa dài hơn hai vạn dặm của mình mà địa đồ đã ghi, liếc mắt một cái không thể nhìn tới điểm cuối. Hơn nữa nơi này ngoài hắn ra thì không còn sự tồn tại của tu sĩ nào khác.

Hàn Lập trong lòng mừng rỡ, cũng không vội lập tức xây dựng đông phủ, mà điều khiển độn quang, đi một vòng quanh phạm vi đã đánh dấu trên địa đồ, chậm rãi dạo chơi một vòng. Hơn nữa cứ cách một đoạn, lại từ trên không trung ném xuống một pháp kì trắng, vừa rơi xuống đất thì liền biến mất.

Những pháp kì này chỉ là pháp khí cấp độ thấp nhất, ngoài có một chút tác dụng mê huyễn ra, chủ yếu là dùng để nói cho những tu sĩ khác ở gần đó biết linh địa này đã có chủ. Khiến cho bọn họ không tùy tiện tiến vào khu vực này.

Sau đó Hàn Lập bắt đầu thản nhiên đi dạo trong khu vực này.

Kết quả hơn nửa ngày sau, hắn phát hiện ra trong linh địa mấy mỏ linh quặng và chỗ có linh dược tự nhiên. Nhưng đều chỉ còn sót lại phân nửa.

Đương nhiên, những linh khoáng và linh dược này chỉ là loại bình thường và khá phổ biến, đoán chừng tu sĩ trước kia chiếm cứ linh địa này cũng không muốn tiêu tốn quá nhiều thời gian để khai thác và thu hái.

Hàn Lập cũng chẳng đặt những thứ này vào trong mắt, nhưng có thêm nhiều thứ cho hài hòa, cũng có thể xem là một niềm vui nho nhỏ.

Sau khi xem xét tất cả một vòng, cuối cùng Hàn Lập dừng lại trên không trung của trung tâm linh địa, sắc mặt bắt đầu trở nên trầm ngâm.

Có chút kỳ quái, hắn không hề phát hiện ra nơi này có điểm gì đặc biệt, tên Điếu Mi hán tử kia liều chết chiến đấu một trận như vậy, lẽ nào chỉ để thuận tiện cho việc tu luyện một loại mật thư nào đó hay sao.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, tức thì nhẹ nhẹ lắc đầu.

Với bộ dạng tức giận bại hoại của đối phương sau khi thua trận, khẳng định việc không phải đơn giản như vậy, huống hồ nếu muốn nói linh địa rộng lớn, thì đâu chỉ có mỗi chỗ này, sao nhất thiết muốn liều mạng với hắn như thế, thậm chí còn động sát tâm, xem ra sau này nếu có cơ hội, vẫn cần phải lục soát kĩ lưỡng một lần nữa mới được, nếu không trong lòng hắn sẽ luôn có một nghi hoặc, không có cách nào chuyên tâm tu luyện được.

Tuy khu vực này cũng đã tạm ổn, nhưng đương nhiên vẫn có vài chỗ linh khì càng đậm đặc hơn.

Hàn Lập suy đi tính lại lĩ lưỡng một hồi, cuối cùng đã có quyết định. Tiếp tục độn quang hướng thẳng đến nơi mình đã lựa chọn mà đi.

Không bao lâu, Hàn Lập đã xuất hiện ở một nơi sương mù năm màu cuồn cuộn nằm giữa hai ngọn núi lớn.

Nơi đây có vẻ là một chiểu trạch lớn, từ lớp bùn dưới đất không ngừng bốc lên loại chướng khí tươi đẹp dị thường, chừng cao hơn trăm trượng, hơn nữa chứa kì độc, cho dù là tu sĩ nếu vô ý hít phải thì cũng rất phiền phức.

Quan trọng nhất là, trong loại sương mù này không biết hàm chứa những thành phần dị thường gì, có thể khiến cho thần niệm bị hạn chế nhất định, không có cách này thâm nhập sâu vào bên trong.

Không lâu trước đó khi Hàn Lập đến nơi này xem xét, dựa vào khả năng nhìn xuyên thấu của Thanh Minh Linh Mục sau khi xâm nhập sâu vào trong chướng khí mấy dặm mới mơ hồ phát hiện ra một tòa thạch cốc tự nhiên cỡ vừa. Vừa đúng có thể kết nối với hai ngọn núi lớn.

Nơi bí mật tự nhiên như thế, đương nhiên là nơi tốt nhất để Hàn Lập giấu lối vào động phủ.

Hàn Lập phi độn vào vào thạch cốc, rất dễ dàng mở ra một động khẩu ở một nơi không nổi bật trên tường thạch cốc, sau đó phóng Phi Kiếm, tùy ý đào ra hai thông đạo rất dài, thông thẳng đến trong lòng của hai ngọn núi lớn.

Hắn có ý định, đồng thời mở ra hai tòa động phủ trong hai ngọn núi lớn.

Một tòa dùng để đánh lừa những tu sĩ khác, một tòa mới thực sự là nơi tọa thiền tu luyện, nhốt linh trung linh thú và chăm sóc linh dược.

Còn về tòa Thiên Cơ Phủ kia, bởi vì kích thước quá nhỏ, nên đương nhiên bây giờ không cần thiết lấy ra sử dụng.

Động phủ vừa hoàn thành xong, Hàn Lập lập tức chuyển toàn bộ linh thảo linh mộc mà hắn mang từ Nhân Giới đến vào trong dược viên, những Phệ Kim trùng nuôi dưỡng lâu nay cũng được thả vào trùng thất, trải qua nhiều năm nuôi dưỡng như vậy, những con Phệ Kim Trùng này con nào con nấy đều to lớn kinh hồn, dữ tợn dị thường, rõ ràng khoảng cách để nuôi dưỡng chúng đến độ trưởng thành đã không còn xa nữa.

Còn con Báo Lân Thú, Hàn Lập cũng đặc biệt chuẩn bị cho nó một cái chuồng dễ chịu, đem nó ném vào trong, để nó tự tu luyện.

Tuy nhiên khi Hàn Lập đi vào trong một gian thú thất trống không bố trí âm u dị thường, sắc mặt lập tức hiện ra vẻ nặng nề.

Hắn đem Linh Thú Hoàn trên tay nhắm thẳng vào gian thú thất này lắc nhẹ một cái, lập tức sau khi một mảng hắc hà trôi đi, một thứ cao hàng trượng đen trùi trũi đột ngột xuất hiện ở giữa phòng.

------oOo------

Chương 1323: Huyền Thiên Quả Thực

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vật ấy tròn tròn, hình dạng kì dị gần giống một chiếc kén tằm, toàn thân tỏa ra ánh sáng đen, nhưng trên bề mặt kén lại hiện lên hình vẽ ác quỷ màu đỏ máu.

Ác quỷ đầu mọc một chiếc sừng, có ba mắt, dữ tợn dị thường.

Chiếc kén này hiển nhiên chính là do Đề Hồn Thú biến ảo mà thành, năm đó Đề Hồn Thú một lần tiến hóa, cũng từng hóa thành hình dạng kén tằm như thế này. Hình ác quỷ trên vỏ kén giống hệt như hình vẽ trên lưng Đề Hồn Thú.

Hàn Lập nhìn chiếc kén, xoa xoa cằm, trong mắt lộ ra tia mừng rỡ.

Hôm đấu pháp, khi hắn bị hút vào trong không gian âm hồn, lập tức cảm ứng được âm khí nồng nặc tràn ngập trong không gian, tiếp đó vô số ác quỷ tập trung hiện hình ra, dưới sự chỉ huy của một con quỷ to lớn, lao thẳng mà tới.

Vừa thấy cảnh này, Hàn Lập tất nhiên không chút do dự thả Đề Hồn Thú ra.

Con thú này trời sinh có thần thông ăn hồn rất khủng khiếp, sau khi mũi phun ra hà quang, những âm hồn bình thường đều không còn sức phản kháng, bị nó trực tiếp nuốt luôn vào bụng. Chỉ có tên quỷ vương có chút lợi hại, thân thể tu luyện được giống như có thực thể, hà quang của Đề Hồn Thú nhất thời không có cách nào tác động được vào cơ thể của nó.

Nhưng khi Hàn Lập sử dụng Phong Lôi Sí, bất ngờ độn đến đằng sau lưng con quỷ này, sau khi dùng một đạo Ích Tà Thần Lôi đâm nó bị thương, kết quả thật bất ngờ.

Con quỷ bị thương, không còn có thể dùng bí thuật ngưng cố tinh phách, cuối cùng trong khi chiến đấu với Hàn Lập bị Đề Hồn Thú nhân cơ hội hút vào bụng.

Hút nhiều ác hồn như vậy vào bụng một lúc, cuối cùng lại còn hút thêm một con quỷ vương thực lực có thể sánh với một tu sĩ hóa thần, chướng ngại tiến của ban đầu của Đề Hồn Thú, lập tức bị phá vỡ, ngay tại chỗ hóa thành một con hắc trùng.

Cũng may năm đó Hàn Lập từng nhìn thấy một lần tăng cấp tương tự như vậy. Cho nên vừa vui mừng lẫn sợ hãi, cũng không có gì quá hoảng hốt.

Hắn không thèm lo tới việc giết sạch toàn bộ hung hồn, liền dùng Phá Diệt Pháp Mục phá thủng không gian một cách mạnh mẽ, đem them cái kén kia chạy ra ngoài.

Bây giờ đem chiếc kén mà Đề Hồn Thú hóa thành để vào trong thú thất, chỉ cần bình tĩnh chờ đợi một thời gian như lần tiến hóa trước là được.

Hàn Lập sau khi chăm chú nhìn vật đó một lần nữa, mới rời khỏi phòng, rồi lại tới dược viên dạo một vòng.

Cửu Khúc Linh Tham, Long Lân Quả Thụ, linh mộc cho dù là ở Linh Giới cũng hiếm thấy được linh dược, không nên không cho phép Hàn Lập có chút sơ ý.

Cái duy nhất không còn là sợi Huyền Thiên Tiên Đằng mà Hàn Lập tỉ mỉ bồi dưỡng.

Vật này năm đó ở Nhân Giới vừa khai hoa kết quả, sau khi bị Hàn Lập lấy đi quả cây, cả sợi tiên đồng lập tức toàn thân héo rũ, biến thành tro bụi.

Càng không thể ngờ tới là mấy Tiệt Linh căn cắt từ trên Thiên Tiên Đằng trước đó cũng trong cùng một thời gian héo rũ mất.

Khiến cho ý muốn sử dụng lại tiên mộc của hắn, hoàn toàn tan thành bọt nước.

Hàn Lập tin rằng, không chỉ là Huyền Thiên Linh Căn trong tay hắn bị hủy, mà ngay cả những Tiệt Tiên Đằng Linh Căn còn lại trong tay người khác cũng không còn tồn tại nữa.

Xem ra Thiên Địa Pháp của một giới vốn dĩ là độc nhất vô nhị.

Tuyệt đối không thể có hai Huyền Thiên Tiên Đằng giống nhau xuất hiện, cũng sẽ không có hai Thiên Địa Pháp tương tự giống nhau xuất hiện trong cùng một giới.

Cho dù là những tu sĩ đại thần thông hóa thần hay luyện hư, làm được cũng chỉ là thuận theo pháp tắc, lợi dụng thiên địa nguyên khí trong giới tiếp theo mà thôi. Nếu nói khống chế được pháp tắc, phỏng chừng phải là người đại thừa kì sắp được độ kiếp, mới có khả năng thực sự chạm đến chuyện này.

Hoặc là nhưng tồn tại mạnh mẽ giống như Thiên Địa Chân Linh thì mới có thể khống chế một chút!

Từ đó có thể thấy sự nghịch thiên tồn tại của Huyền Thiên Chi Vật.

Nghĩ đến mình đã tổn hao mất Huyền Thiên Chi Vật trăm năm mới đạt được, Hàn Lập trong lòng không kìm được cơn nóng giận.

Từ sau khi có được Nghịch Thiên bảo vật này, do khả năng bay và pháp lực bị mất hết, cho nên hắn không có thời gian cẩn thận nghiên cứu qua vật ấy.

Hiện giờ cách ngày phải trở về Thiên Uyên Thành báo báo còn có một khoảng thời gian, đủ để hắn nghiên cứu thêm một chút về Huyền Thiên Tiên Đằng Qủa Thực.

Cho nên sau khi bố trí xong xuôi tất cả những cấm chế cần thiết bên ngoài phủ động, Hàn Lập liền đi vào trong mật thất, khoanh chân ngồi trên một chiếc nệm màu xanh biếc.

Bàn tay vừa lật, một chiếc hộp trắng tinh như ngọc hiện ra trên tay.

Trên mặt hộp, dán dày đặc bảy tám tờ cấm chế phù lê, lay động đủ sắc linh quang.

Hàn Lập sau khi do dự một lát, liền xé phù lê đi phù lê, chậm rãi mở nắp hộp.

Một vật dài vài tấc, lấp lánh ánh sáng bạc, bất ngờ xuất hiện ở trong hộp.

Hắn thò tay ra, lấy ra vật trong hộp, đặt trước mắt ngắm kĩ, đồng thời dùng ngón tay xoa xoa vài cái.

Vật này tròn dài, bề mặt vô cùng trơn láng, có chút đạm hoàng, nhưng một đầu hơi sần, đầu kia lại bằng nhẵn như dao cắt, trông giống như một cây gậy tròn.

Nhưng toàn thân chỉ dài nửa thước!

Trên bề mặt chiếc gậy, đầy khắp những hoa văn không biết tên màu xanh sẫm, nhìn qua vàng không phải vàng, mộc không phải mộc, sờ vào lại có chút co giãn đàn hồi, và chút nhiệt độ nóng lạnh.

Cây mộc côn cổ quái này, chính là thứ quả Hàn Lập lấy xuống từ trên Huyền Thiên Tiên Đằng.

Theo như con rối hình người phụ trách nuôi dưỡng nói lại, loại quả thực này hình dạng ban đầu không phải như thế mà là một quả hình tròn phát ra bạch quang, nhưng sau khi trải qua nhiều năm dùng lục dịch để nuôi dưỡng, không biết vì nguyên cớ gì mà trở thành hình dáng như vậy.

Điều này khiến cho Hàn Lập lúc đầu nhìn thấy vật kì dị này, cũng không biết nói gì.

Khi vừa có được vật này, hắn cũng hơi loay hoay một chút, tuy thời gian rất ngắn, nhưng những chỗ kì dị của nó khiến hắn vô cùng lấy làm lạ.

Tuy nhiên lúc đó vì còn bận chuyện phi thăng, nên hắn không tìm hiểu thêm nữa.

Trầm ngâm một hồi, Hàn Lập một tay nâng vật ấy lên, một tay vươn một ngón tay ra, đầu ngón tay phát lóe ra linh quang màu xanh, nhẹ nhàng điểm trên bề mặt*"chiếc gậy"*.

Linh quang màu xanh dao động một trận, dường như chạm phải cấm chế gì đó, *"tạch tạch"* một tiếng phát tán ra tứ phía, không thể xâm nhập vào bề mặt chút nào.

Lông mày Hàn Lập khẽ nhếch, khuôn mặt hiện ra vẻ biết chắc quả nhiên là như thế. Huyền Thiên Linh vật này lúc đầu sẽ bài trừ sự xâm nhập của linh khí, bất luận là loại linh lực gì đều không có cách nào xâm nhập vào trong nó. Hàn Lập sau khi trầm ngâm chốc lát, lông mày lại khẽ nhếch, đột nhiên bàn tay nắm vật chớp mắt kim quang chói sáng lạ thường. Năm ngón tay Hàn Lập đang nắm vật dễ dàng ấn sâu vào trong.

Nhưng khi Hàn Lập lỏng tay ra, *"chiếc gậy nhỏ"* trong tay lập tức phục hồi lại nguyên trạng. Tính đàn hồi của nó không thể nói là không khiến người ta kinh ngạc.

Hàn Lập khóe miệng khẽ nhếch, đột nhiên vừa há miệng, một sợi tơ vàng mảnh phun ra, vây lấy vật ở trong tay chọc một cái, rồi quay lại trong miệng.

Bề mặt *"chiếc gậy"* không có chút dấu vết gì, lần này Hàn Lập đã hơi thay đổi vẻ mặt. Nhưng không chút do dự gảy ngón tay một cái, sau một tiếng sét nổ, một đạo kim sắc điện đánh lên *"chiếc gậy"*.

Sau mọt tiếng *"phốc"*, chớp điện bắn ngược trở lại, đánh trúng một góc của mật thất, gây nên tiếng nổ inh tai, làm cho cả gian thạch thất hơi rung đông. Hàn Lập chau mày, nhưng tay kia lập tức xoay bắt một cái trong không trung. *"bịch"* một tiếng một đám hỏa cầu màu bạc từ trong tay hiện ra. Hàn Lập không chút do dự ném *"cây gậy"* vào trong cầu lửa. Việc khiến Hàn Lập buồn bực một lần nữa lại xuất hiện!

"Cây gậy" vừa bắn về phía hỏa cầu, hỏa cầu đang cháy rừng rực, vừa chạm một cái đã biến thành từng đốm lửa bạc phát tán ra tứ phía, ở một chỗ thấp cách mấy trượng lại ngưng tụ lại, hóa thành con Chích Phệ Linh Hỏa Điểu.

Chỉ là con hỏa điểu vừa hiện thân, liền nhìn chằm chằm vào Huyền Thiên Chi Vật, mắt lộ ra vẻ kinh sợ, miệng còn phát ra tiếng kêu dồn dập, dáng vẻ cực kì sợ hãi.

Hàn Lập nhăn trán, một tay vừa nắm, lại hút *"chiếc gậy"* vào. Phệ Linh Thiên Hỏa là ngon lửa chí dương chí âm hình thành khi âm dương giao thái, lại bị *"mẩu gỗ"* này làm cho sợ đến như vậy, thật sự là vượt ra ngoài dự liệu của Hàn Lập.

Lẽ nào sự thần diệu của Huyền thiên Chi Vật còn vượt xa ngoài dự liệu của hắn.

Tiếp đó, Hàn Lập không khách khí sử dụng đến các loại tấn công thuộc tính khác nhau liệt diệm, chí hàn, phong nhẫn, kết quả đều như nhau, cây gậy gỗ căn bản không có chút phản ứng.

Thậm chí Hàn Lập còn đặc biệt lấy ra từ trong trùng thất mấy con Phệ Kim Trùng, đặt lên bên trên.

Kết quả Phệ Kim Trùng cũng giống như Phệ Linh Hỏa Điểu, sợ hãi vội vang bay ra xa, không hề có ý định cắn vào vật đó.

Tiếp đến, Hàn Lập lại dùng đến sự tấn công của Phá Diệt Pháp Mục, cũng không có tác dụng gì. Cho dù Hàn Lập thần thông không nhỏ, nhưng giờ phút này cũng chỉ có thể gãi đầu, ngẩn người ở đó.

Sau đó hắn không cam lòng dồn toàn bộ pháp lực vào đôi mắt cuồng chú mà vào, trong đồng tử tập trung bắn ra ánh sáng xanh nhọn, muốn mượn sức của linh mục nhìn thấu vào bên trong vật.

Việc không thể đoán trước được là, khi hai mắt nhìn sâu vào trong lại nhìn thấy một điểm màu trắng sữa to bằng hạt đậu, nhẹ nhàng chớp động, có vẻ yếu ớt dị thường.

Hàn Lập thấy linh mục có hiệu quả, trong lòng rất ngạc nhiên, tiếp tục quan sát tình hình bên trong, nhưng không còn có chút dị thường nào nữa.

Không cam tâm, trong hơn mười ngày còn lại, Hàn Lập nghĩ đủ mọi cách đối với Huyền Thiên Quả Thực, trong mấy ngày cuối cùng, thậm chí không tiếc bày bố mấy pháp trận huyền áo cỡ nhỏ trong mật thất, muốn mượn sức mạnh của pháp trận để xem xem có thể trực tiếp tế luyện vật này hay không.

Kết quả, quả nhiên không có chút công hiệu nào.

Khi đến buổi tối cuối cùng, Hàn Lập tay vuốt ve miếng Huyền Thiên Quả Thực nét mặt lo âu ngược lại biến mất, thần sắc bình tĩnh trở lại.

Xem ra Nghịch Thiên bảo vật bậc này, nếu như không có cơ duyên, cho dù bảo vật trong tay cũng là uổng công mà thôi. Sự tôi luyện những cảm xúc nôn nóng, tâm cảnh của hắn bất giác tiến thêm một bậc.

Mấy ngày qua cũng không phải không có chút thu hoạch nào, nhưng ngày mai phải trở về Thiên Uyên Thành, suy nghĩ như vậy, tâm trí Hàn Lập đột nhiên tỉnh táo, ánh mắt một lần nữa quét lên Huyền Thiên Quả Thực trên tay, nhìn vào những hoa văn màu xanh sẫm vốn ban đầu không chú ý tới.

Dột nhiên ánh mắt Hàn Lập chợt lóa sáng, trên mắt lộ ra một vẻ cổ quái, như nghĩ ra điều gì, lại vừa như có chút cảm giác không thể tưởng tượng nổi

Màu sắc và hình vẽ của những hoa văn này, khiến cho hắn liên tưởng đến một vật.

Nghĩ kĩ lại, hình dáng màu sắc trên bề mặt của một vật khác tuy không hoàn toàn giống như Huyền Thiên Quả Thực, nhưng quả thật có đến bảy tám phần tương tự.

Tại sao hắn lại không nhớ ra vật này cơ chứ!

------oOo------

Chương 1324: Hỗn độn vạn linh bảng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập đột nhiên dùng một tay nắm vào chiếc vòng trữ đồ, lập tức một chiếc túi da trông khá bình thường hiện ra trong tay.

Miệng chiếc túi da hướng xuống dưới, một chiếc bình nhỏ màu xanh lăn ra, và bị nắm lấy.

Đó chính là chiếc bình thần bí.

Hàn Lập một tay cầm chiếc bình, một tay cầm *"Huyền Thiên Quả Thực"* đưa vào giữa, lập tức hai mắt hơi híp lại.

Hai thứ đó tuy hình dạng thể tích lớn không đều nhau, nhưng những hoa văn xanh sẫm xuất hiện trên bề mặt thật sự có phần giống nhau.

Lẽ nào hai vật này có cùng nguồn gốc, chiếc bình nhỏ thần bí cũng dùng *"Huyền Thiên Quả Thực"* nào đó để luyện thành?

Lại nghĩ về sự thần thông khó có thể tin được của chiếc bình, tim Hàn Lập đột nhiên đập vội.

Hắn càng nghĩ càng thấy có khả năng đó

Chất liệu chiếc bình này tuy không giống với miếng Huyền Thiên Quả Thực, nhưng đều là dùng lại nguyên liệu mà đến nay vẫn không biết rõ, nói nó là một loại huyền thiên khác, quả thật là dễ giải thích hơn.

Nhẹ nhàng suy tính ước lượng cái vật trong tay, Hàn Lập thở nhẹ ra một hơi, ánh mắt cuối cùng lại nhìn vào chiếc bình.

Hắn đột nhiên đem Huyền Thiên Quả Thực đặt xuống đất, hai tay vặn một cái, mở nắp của chiếc bình thần bí ra.

Một giọt chất lỏng màu bích lục rơi xuống chiếc gậy không một tiếng động.

Cảnh tượng làm cho Hàn Lập mừng rỡ hiện ra.

Lục diệp thanh quang chợt loé sáng lên, liền rơi vào trong Huyền Thiên Quả Thực, không để lại dấu vết gì.

Tia sáng màu xanh trong đôi mắt của Hàn Lập đưa xuống, một lần nữa đâm chuyên tất cả vào bên trong *"quả thực"*

Chỉ nhìn thấy giọt chất lỏng màu xanh đã đi sâu vào bên trong nó, lập tức dung nhập vào trong một điểm bạch quang ở chính giữa. Một lúc sau, quang điểm nhàn nhạt đó lớn hơn lên.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh tượng đó, trong lòng chợt dao động. Sau khi quan sát lại một lúc, thì nhìn thấy bạch quang đó không có chút biến hoá nào nữa, cuối cùng tản ánh sáng xanh trong mắt đi.

Hắn cúi đầu trầm ngâm

Xem ra thứ mà có tác dụng với Huyền Thiên Quả Thực chỉ có loại lục dịch thần bí này. Cho dù không biết cái điểm bạch quang đó có tác dụng gì, nhưng muốn tìm hiểu rõ hơn về nó thì cũng phải chờ cho lục dịch tiếp tục lớn mạnh lên mới có thể tính tiếp được.

Những ý nghĩ cứ lặp đi lặp lại trong đầu, một lúc sau, Hàn Lập cẩn thận thu chiếc bình nhỏ và *"Huyền Thiên Quả Thực"* lại.

Chuẩn bị sau này có cơ hội sẽ lại dùng lục dịch cho rơi vào *"quả thực"* này.

Nhưng Hàn Lập lại không biết, chính trong cùng một thời gian khi lục dịch dung nhập vào quang điểm màu trắng của *"quả thực"*, thì trong thiên linh cảnh của Nhân tộc cách thành Thiên Uyên không biết là bao nhiêu triệu ngàn dặm, ở giữa một hòn đảo nhỏ đang nổi lên trên không trung cách mặt đất vài dặm có một tảng ngọc bích cao cả trăm trượng, viết đầy những phù văn với hai màu vàng trắng, đột nhiên kim ngân phóng to lên, đồng thời phát ra những tiếng kêu trong trẻo, âm thanh này vang lên tận chín tầng mây, truyền khắp cả hòn đảo.

Hai tu sĩ mặc lục bào luôn ngồi nhắm mắt khoanh chân phía dưới tảng ngọc bích, đồng thời mở to hai mắt kinh ngạc.

"Là kim quang? Lẽ nào lại có thông thiên linh bảo gì đó hiện thế?" Một trong hai người kinh hãi nói.

Người kia không nói gì, nhưng hai con mắt đang nhìn về phía ngọc bích cũng lộ ra vẻ mừng rỡ.

Lập tức, từ khắp nơi của phi đảo rộng vài trăm dặm lại có mười mấy tia cầu vồng bay ra, đồng thời bắn nhanh về phía ngọc bích

Cơ hồ chỉ trong phút chốc, phía dưới ngọc bích đã đứng đầy mười mấy vị tu sĩ lục bào khác, nhìn về phía kim quang lấp lánh trên ngọc bích, mọi người đều mang vẻ mặt hưng phấn.

Một lát sau, kim quang trên ngọc bích dần dần mờ đi, nhưng đồng thời mười mấy vị tu sĩ lục bào ở phía dưới lại trở nên căng thẳng, mắt cũng không thèm chớp nhìn chằm chằm về phía ngọc bích, như sợ sẽ bỏ qua một thứ gì đó.

Hàng kí hiệu màu vàng hàng thứ ba trở xuống ở cuối tảng ngọc bích đột nhiên đồng thời mờ đi, sau đó thoáng một cái, cùng lúc dịch chuyển xuống phía dưới một hàng, rồi từ vị trí trống ở hàng thứ ba lại hiện lên một hàng kim văn hoàn toàn mới lạ.

Phía dưới, đám tu sĩ đang hưng phấn khác thường nhìn ngọc bích bỗng nhiên vẻ mặt đồng thời ngưng lại, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào hàng kim văn thứ ba, ánh mắt đăm đăm, tựa hồ như tất cả trong nháy mắt mất đi phản ứng.

*"Huyền thiên linh vật, lại là huyền thiên linh vật hiện thế rồi, "*huyền thiên trảm linh kiếm*" huyền thiên linh vật mới xuất hiện này lại vẫn xếp thứ ba. Trời ơi, lẽ nào kiếp chân linh một lần nữa của linh giới sắp giáng thế rồi? Không biết phải qua bao nhiêu lâu*

nữa." một ông già mặc lục bào tóc bạc phơ lẩm bẩm một cách vô thức.

Những tu sĩ còn lại cũng đã tỉnh táo đôi chút, nhưng người nào cũng mặt mày trắng bệch, mắt lộ ra vẻ sợ hãi cực độ, không có một ai muốn mở miệng nói chuyện.

Cuối cùng kim quang trên ngọc bích đã che lại hoàn toàn, khôi phục lại sự yên tĩnh.

Hướng nhìn lên phía trên ngọc bích hàng trượng có thể nhìn thấy một tấm ngân sắc biển dài hơn mười trượng, bên trên dùng kim sắc cổ thư ghi mấy chữ vàng lớn *" Hỗn Độn Vạn Linh Bảng"*

Không lâu sau, các tộc hai tộc bao gồm Nhân Yêu đột nhiên bắt đầu xao động, các đạo lệnh liên quan, thông qua các con đương dặc biệt, bí mật phát ra tới các tồn tại thiểu số ở các nơi.

Cơ hồ trong cùng một thời gian, tại các cấm địa dị tộc lớn ở thế giới man hoang Linh Giới, trên một tấm ngọc bích tương tự, xuất hiện các văn tự của các tộc hoàn toàn nhau, nhưng đều hiện ra cùng một tin tức, àm kinh động đến những tồn tại cấp cao nhất trong các tộc.

Không lâu sau, các tộc hai tộc bao gồm Nhân Yêu đột nhiên bắt đầu xao động, các đạo lệnh liên quan, thông qua các con đương dặc biệt, bí mật phát ra tới các tồn tại thiểu số ở các nơi.

Một thời gian, Linh Giới có vẻ giống như trước kia, nhưng bên trong đã âm thầm nổi lên mưa bão, các tộc đều trong chặt ngoài lỏng, âm thầm tăng cường phòng giới cho mình

Kí nhiên đó là tất cả những gì xảy ra sau đó, hồ huy kiến tại, Hàn Lập thân là đầu sỏ gây họa, nhưng lại hoàn toàn không biết gì, vẫn đang nhắm mắt tọa thiền đợi tới khi trời sáng thì rời khỏi động phủ trở về Thiên Uyên Thành.

Thời gian cứ như vậy qua đi từng chút một, chớp mắt trời đã sáng bên ngoài động phủ, Hàn Lập trong lòng bất giác không yên, đột ngột mở hai mắt, trên mặt lộ ra vẻ vui mừnglẫn sợ hãi.

Hắn không chút chần chờ đứng dậy, mở cửa mật thất, hướng thẳng đến thú thất mà đi.

Khi Hàn Lập đứng bên ngoài gian thạch thất, sau khi nhìn vào trong qua một cửa sổ không lớn, cả người liền ngây ra.

Chỉ thấy trên chóp đầu của cái kén, đã rách ra một lỗ hổng lớn từ bao giờ, bên trong trống trơn như chưa từng có gì.

Còn trên nóc của thạch thất lại có một đám mây đen như mực trôi nổi ở đó, chớp động những ánh sáng thâm u, thật sự quá đỗi thần bí.

Hàn Lập rốt cục cũng không phải người binhg thường, tình hình trước mắt khiến hắn vô cùng kinh ngạc, nhưng lông mày vừa chau lại, liền hướng vào cổng thạch thất đánh ra một đạo pháp quyết.

Lập tức quang hà màu xanh trên thạch môn chợt lóe, một tầng cấm chế vô hình tiêu tán biến mất.

Thạch môn từ từ nâng lên.

Hàn Lập bước mấy bước dài tiến vào.

Đám mây đen lớn trong thạch thất, Hàn Lập coi như không nhìn thấy, vẫn ở trên không không nhúc nhích.

Hàn Lập nhìn chăm chú vào không trung, hai tay bấm quyết, vừa há miệng lập tức một viên ngọc màu tro đen phun ra.

Chính là viên Minh Hồn Châu đã được luyện hóa từ lâu.

Hàn Lập nói lầm bầm trong miệng, ngón tay chỉ về Minh Hồn Châu nhất điểm.

Viên châu lóe sáng, biến hóa khi sáng khi tối.

Mây đen trên đỉnh thạch thất cuối cùng cũng có thay đổi, xung quanh nổi gió khiến đám mây xoay tròn, ngưng tụ lại ở giữa, đồng thời một tia sét màu đen nổ trên bề mặt đám mây, tiếng xé gió đinh tai nổi lên.

Viên ngọc trước người Hàn Lập cũng bắt đầu vù vù, hơn nữa ánh sáng xanh phát ra bắt đầu chói mắt.

Hàn Lập thần sắc biến đổi.

Hắn cảm ứng được một cách rõ ràng, từ trong đám mây đen truyền đến một ý kháng cự, giống như muốn chống lại sự kêu gọi của Minh Hồn Châu.

Đề Hồn sau khi tăng cấp, lại giống như Lục Dực Sương Công ngày trước, muốn thoát khỏi sự khống chế.

Hàn Lập lúc này pháp lực đã hoàn toàn khôi phục, tất nhiên sẽ không để cho chuyện này xảy ra, lúc này pháp lực toàn thân quy tụ, mười ngón tay giống như xa luân bắn ra các đạo pháp quyết, không vào đến bên trong Minh Hồn Châu.

Viên ngọc vang lên một tiếng, ánh sáng xanh vốn đang phóng lớn lại dần dần dịu lại.

Lúc này đám mây đen ngưng tụ trên không trung, cuối cùng trong tiếng sấm sét nổ lớn, trong vô số tia chớp màu đen hóa thành một thân ảnh đen ngòm, lắc một cái thì nhảy xuống dưới, vừa đúng rơi xuống gần Hàn Lập, nhìn chằm chằm vào viên ngọc màu tro đang nhẹ nhàng chuyển động, tia máu trong hai mắt chớp động không ngừng.

Hàn Lập trong lòng giật mình, nhưng sau khi nhìn rõ khuôn mặt của bóng đen, trên gương mặt hiện ra vẻ vô cùng cổ quái, bốn phần ngạc nhiên, còn có hai phần dở khóc dở cười.

Hình dáng trước mắt lại là một Hàn Lập khác mình mặc trường bào đen, trừ màu sắc quần áo trên người khác nhau ra, dung mạo thân hình, thậm chí kiểu dáng của phục sức cũng giống y hệt như Hàn Lập.

Sau khi thấy Hàn Lập tỏ vẻ như vậy, *"Hàn Lập "* này cũng biểu lộ ra vẻ mặt tương tự.

Khiến cho hắn có cảm giác kì quái như bản thân đang soi gương.

Mắt Hàn Lập ánh lên tia nhìn cổ quái, một lúc sau, lông mày chau lại, miệng mới truyền ra tiếng nói dò xét.

"Ngươi là Đề Hồn!"

Hàn Lập mặc áo đen đối diện nghe thấy thế, nét mặt liền biến đổi thay bằng một vẻ khù khờ, đồng thời trên miệng lắp bắp trả lời:

"Chủ… nhân… tôi… là …Đề Hồn!"

Tiếng nói ồm ồm vang lên, thô lỗ dị thường, nhưng trong lời nói lại phảng phất kiểu học nói của trẻ con, nói chuyện nghe rất không rõ ràng.

Tuy thông qua sự liên hệ của Minh Hồn Châu,Hàn Lập sớm đã khẳng định được thân phận của đối phương. Nhưng su khi thật nghe thấy con thú này nói chuyện, trong lòng vẫn có chút hoảng sợ.

"Ngươi là hóa hình định phách hay là đã học được thuật biến hóa" hắn không nhịn được hỏi.

Nghe thấy lời của Hàn Lập, Hàn Lập áo đen ngược lại há mồm cứng lưỡi,bộ dạng như không biết nói như thế nào.

Hàn Lập ngẩn ra, sau trong lòng tâm niệm vừa đổi, mặt nở ra một nụ cười khổ sở.

Hắn thật hồ đồ, cho dù Đề Hồn Thú đã mở ra linh trí, thì cũng làm sao có thể lập tức biết hết thảy mọi thứ. Còn cần hắn nhập những thứ liên quan vào trong đầu thì mới biết khôi phục lại như thế nào.

Việc này, nếu như để cho tu sĩ khác làm, có lẽ còn có chút khó khăn. Nhưng đối với hắn mà nói, ngược lại là chuyện dễ dàng.

Hàn Lập bỗng nhiên vuốt vuốt lên trên cái nắp thiên linh, lập tức ánh sáng đen chớp động, một Nguyên Anh đen ngòm nổi lên.

Đây chính là Nguyên Anh đệ nhị mà Hàn Lập lúc đầu đã tu luyện.

Khi Hàn Lập khôi phục pháp lực, thuận tay một lần nữa đem Nguyên Anh này tu luyện ngưng tụ lại. nhưng Nguyên Anh này lại vẫn chỉ có sự thần thông của Nguyên Anh kì, đối với Hàn Lập bây giờ khi đấu pháp thì tác dụng không còn lớn nữa, nhưng nếu dùng kí phó trên người hình nộm để cai quản Động phủ thì lại có công dụng rất lớn.

Lúc này thân hình Nguyên Anh thoáng một cái, nhào thẳng tới hắc bào đối diện, Hàn Lập, trên người.

Hắc bào *"Hàn Lập"* toàn thân đột nhiên chớp điện hắc quang loé lên, khuôn mặt hiện ra một vẻ đau khổ.

------oOo------

Chương 1325: Thủ hạ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập thao túng Nguyên Anh đệ nhị, hắn đã mang một số công pháp tương quan nhập vào trong thần thức của Đề Hồn Thú

Đây cũng là nguyên nhân mà Hàn Lập có Nguyên Anh đệ nhị và Đề Hồn Thú bị không chế. Nếu không, có đổi một hoá thần tu sĩ khác cho dù là có bí thuật, nhưng cũng tuyệt đối không dám khinh xuất mà thi triển loại truyền thụ này.

Sau thời gian một bữa cơm, hắc bào *"Hàn Lập"* vốn bị mê hoặc đờ đẫn thần sắc dần dần tỉnh lại, ánh mắt nhấp nháy, như thoắt cái đã hiểu ra được rất nhiều điều.

Dấu tay của Hàn Lập tản ra, lại xông lên tung lên một chưởng về phía trước.

"Phụt" một tiếng vang lên, Nguyên Anh đệ nhị từ trong cơ thể Đề Hồn thú bay ra, linh quang u ám trên người chưa phát ra, dáng vẻ nguyên khí bị tổn thương không nhỏ.

Sau khi Nguyên Anh vụt qua, liền trở lại biến vào trong cơ thể Hàn Lập.

"Bây giờ đã hiểu được câu hỏi ngươi vừa hỏi lúc nãy chưa." Hắn từ từ hỏi một lần nữa.

Đề Hồn Thú chớp chớp mắt, một lúc mới chậm rãi trả lời: *"Ta là đang mô phỏng lại nhân thân hoá hình của chủ nhân, nhưng lại có dùng thuật pháp biến hoá của hắn."*

Tuy hiểu được rất nhiều điều, nhưng Đề Hồn Thú vẫn như trẻ con mới sinh, vẫn không biết nói dối. Hơn nữa vì đã được Hàn Lập nuôi dưỡng trong một thời gian dài nên ngoài tiềm thức lúc đầu đã bị loại bỏ đi thì nó sau khi có được linh tri thì đối với Hàn Lập lại không có ý kháng cự, có vẻ cang thêm cung kính khác thường.

Con thú này trong khi tiến giai biến hình, biến thành hình dáng của Hàn Lập, phần lớn cũng vì nhân tố sợi dây liên hệ thông qua Minh Hồn Châu, Hàn Lập đại khái cảm nhận được hoạt động tâm lí của Đề Hồn Thú, sau khi nét mặt lộ một điệu cười thì há mồm to hút lại cái đám khói màu đen do Minh Hồn Châu hoá thành

"Thuật biến hoá, để ta xem thử?" Hàn Lập rất hiếu kì nên đương nhiên muốn biết rõ ràng, hắc bào Hàn Lập gật gật đầu, trong mồm truyền ra tiếng kêu, đột nhiên hai tay xé nát hắc bào, trên người mọc ra những sợi lông dài thô ráp, đồng thời cơ thể nở to ra, thoắt cái đã biến thành một con vượn cực lớn màu đen phát sáng cao hai trượng.

Hàn Lập nhăn mày lại. Đây chính là cái gọi là thuật biến hoá, đây chẳng phải là cơ thể Đề Hồn khi chưa biến hình sao?

Trong lòng Hàn Lập vừa có chút thất vọng thì đột nhiên trong mũi con vượn lớn xì ra một tiếng, bốn phía gió tà cùng tới, vô số tia chớp màu đen nổi lên.

Cơ thể con vượn một lần nữa biến to lên.

Những chiếc lông trên người bắt đầu biến thành màu đỏ, trên đỉnh đầu từ từ mọc ra 3 cái sừng cong nhọn, còn trên trán thì lại hơi lồi ra, rồi bỗng nhiên nứt đôi, một yêu nhật màu đỏ máu hiện ra, đồng thời khuôn mặt dài ra, răng nay lộ ra.

Nó cuối cùng đã biến thành một con ác quỷ giống như hình vẽ trên lưng con Đề Hồn Thú lúc đầu, chỉ có điều xem ra hung tợn hơn, thân hình cao khoảng sáu, bẩy trượng, thoắt một cái đã chiếm gần hết căn nhà đá.

Điều mà làm cho Hàn Lập càng kinh ngạc chính là phía sau lưng con Đề Hồn còn mọc ra ba cái gai xương màu đen rất dài, bên trên có khí đen bao phủ, âm khí bức người.

Hắn nhớ rất rõ, hình ác quỷ không có cái thứ đó. Nhưng tên quỷ vương hoá thần cấp mà lúc đầu nó nuốt vào, hai tay lại có thể hoá thành gai xương giống như vậy, lẽ nào có liên qua với điều này.

Trong khi Hàn Lập đang suy nghĩ, con Đề Hồn biến thành ác quỷ thoáng một cái lại biến thành một đám mây đen, rồi lại thu nhỏ thành một con khỉ nhỏ màu đen, nhảy xuống dưới, chạy đến cái kén tằm đen bên cạnh, xé nát nó một cách thuần thục, rồi bỏ vào mồm ăn.

Hàn Lập nhìn thấy liền ngẩn ra, rồi mỉm cười.

Không bao lâu thì con tằm khổng lồ đã chui sạch vào bụng con khỉ nhỏ, sau đó một tiếng kêu vui mừng vang lên, thoắt một cái chạy lủi về vai Hàn Lập, thần thái thân mật lạ thường.

Hàn Lập tay khô vuốt vuốt cái đầu đầy lông nhung mềm mại của con Đề Hồn, mỉm cười rồi cho nó vào trong chiếc vòng linh thú.

Sau khi làm xong mọi việc, hắn liền đến phòng côn trùng gần đó nhìn một lượt vào đám Phệ Kim Trùng. Hắn nhìn thấy những con sâu lớn dài nửa thước, ánh mắt không khỏi chớp liên tục. Đột nhiên giơ tay lên, trong tay một ánh sáng màu xanh phát ra, một chiếc bình nhỏ màu xanh hiện ra. Hắn nhìn chiếc bình một lúc, dùng tay xoa xoa chiếc bình, chiếc bình thần bí này ở trong Linh giới quả thật hiệu lực tăng lên càng cao.

Vốn phải khoảng bảy ngày thì mới có thể sinh ra được giọt linh dịch, nhưng đến linh giới thì chỉ còn ba ngày.

Điều mà làm Hàn Lập kinh ngạc nhất chính là hiện tượng hình thành linh dịch khác thường xảy ra đêm qua khi mà ở trong linh giới lại mặc nhiên yếu đi đến cực điểm

Cái cảnh tượng kì ảo chói mắt khi hấp thụ ánh sáng mặt trăng thì ở đây lại chỉ phát ra ánh sáng trắng nhàn nhạt. Nếu như không đến gần khoảng vài trượng để quan sát thì sẽ không phát ra điểm khác thường. Nếu như không tận. mắt nhìn thấy rõ thì đa phần cũng sẽ cho rằng nó là một thứ pháp khi loại thấp kém mà thôi. Điều này sau khi Hàn Lập hồi phục pháp lực và bắt đầu thúc lại linh dược đã phát hiện ra.

Dường như không cần phải bóc ra thì Hàn Lập cũng biết đa phần có liên quan đến việc ở trên không trung của linh giới có bảy mặt trăng và linh khí của linh giới nồng đậm vượt xa nhân giới.

Điều này đối với Hàn Lập mà nói đương nhiên là chuyện tốt.

Không nhưng có thể làm cho thời gian chín của linh dược ngắn đi hơn một nửa, mà còn có thể tăng thêm phần an toàn. Thậm chí khi xảy ra việc ngoài ý muốn cũng có thể âm thầm chiếc bình này mà không sợ bị người khác phát hiện.

Hàn Lập yên lặng suy nghĩ một lúc, lại cất chiếc bình đi, cất cả Phệ Kim Trùng và báo lân thú vào trong vòng chứa đồ, quay người đi về phía ngoài Động phủ.

Trong tình hình biết rõ rằng linh địa bị người ta nhớ kĩ và có thể có chút cổ quái, hắn sẽ không để những đồ quan trọng ở trong Động phủ.

Một lát sau, chướng khi màu xau từ trong năm vệt màu bắn ra, bay về hướng thành Thiên Uyên.

Vài ngày sau, ánh sáng đó lướt qua tường thành cao mười mấy trượng, tiến vào khu thành của thành Thiên Trắc

Lần này đến đây, Hàn Lập đã biết quá rõ đường đi, rất nhanh đã có thể đến ngọn tháp lớn màu xanh ở trước mặt.

Lúc này những tu sĩ ra vào ngọn tháp không quá nhiều, Hàn Lập thong thả bước vào trong.

Dựa vào những lời Triệu Vô Quy nói, hắn chưa vội đến nơi đưa tin, mà vẫn ở trong nơi gọi là *"Thiên Giáp Điện"*, lĩnh hội *"Thanh Minh Giáp"*.

Trận chiến giáp uy lực này, Hàn Lập đã được thể nghiệm trên người của đại hán họ Ông, lĩnh hội được bộ *"hậu bất khách khí"* trên người ông ta, liền chạy ngay đến nơi mà được gọi là Bính Đội

Khi bắt được một tên hắc thiết vệ trong tháp, dò hỏi được nơi ở của đội 56 trong Bính đội. Hàn Lập lập tức đi vào bên trong thông đạo, chạy thẳng lên tầng. Sau khi chạy một mạch 7, 8 tầng, hắn cuối cùgn dừng ở trước cửa một điện trông rất bình thường. Bên trên cửa điện dùng cổ văn viết mấy chữ *"Bính ngũ thập lục"*. Hàn Lập nhìn linh quang mờ ảo trên cửa điện, không lên tiếng, lật bàn tay lập tức ngọc bội màu xanh hiện lên trong lòng bàn tay.

Một tay cầm ngọc bội nhắm thẳng vào cửa điện, nhẹ nhàng một lúc, một chùm hào quang phát ra, ánh sáng trắng mờ trên cửa điện biến mất.

Tay kia đẩy cửa, cửa điện liền bị mở ra

Hắn thong thả bước vào trong.

Bên trong là một căn phòng lớn, trong phòng bày một số chiếc ghế bàn, còn hai bên phòng đều có một thông đạo, hình như thông đến một nơi nào đó.

Trong phòng lúc này, đang có hai tu sĩ mặc giáp đen, ngồi gần nhau trên hai chiếc ghế, khẽ nói chuyện với nhau

Vừa nhìn thấy Hàn Lập bước vào, hai người không khỏi kinh ngạc.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn lướt qua hai người đó, lông mày nhăn lại

Thật là tình cờ!

Một người trong đó chính là đại hán bích nhãn họ Trác hôm trước đã đưa mình bay đến linh điện, người này nhìn rõ diện mạo của Hàn Lập, khuôn mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc, nhưng lập tức vội vàng tỉnh ngộ đứng dậy, cúi người làm lễ với Hàn Lập:

"Hoá ra là Hàn Lập tiền bối đến. Lẽ nào chính là đội trưởng mới nhậm chức của đội." "Không sai, Hàn mỗ được nhận lệnh làm đội trưởng đội 56. sau này phải nhờ mấy vị đạo hữu trợ giúp nhiều rồi." Hàn Lập cười cười, ngọc bội trong tay lại ném về phía trước.

Đại hán bích nhãn chợt rùng mình, đón lấy ngọc bội xem xét tỉ mỉ, rồi cung kính trả lại *"Trác Trùng đội 56 bái kiến đội trưởng."*

"Đông Quách Phong tham kiến đội trưởng." Một nam nhân khoảng hơn 30 tuổi dáng vẻ gầy gò khi vừa biết thân phận của Hàn Lập liền vội vàng lên phía trước làm lễ.

Hàn Lập vẫy vẫy tay kêu hai người họ đứng lên, sau khi ánh mắt đảo một lượt, lạnh lùng hỏi một câu: *"Nơi này chỉ có hai vị sao?"*

"Khởi bẩm tiền bối, ngoài Mã đạo trưởng và Hứa tiên tử chưa đến thì những đạo hữu còn lại đều đã ngồi thiền trong tĩnh phòng rồi, đang đợi cấp trên truyền lệnh tuần tra khu vực. Có cần vãn bối đi gọi họ đến không?" Đại hán bích nhãn nói.

"Không cần nữa, ta cùng đợi là được rồi. Ta mới đến thành Thiên Uyên, đối với tất cả còn chưa hiểu lắm, vừa đúng lúc, ngươi hãy nói giới thiệu cho ta tiình hình của đội." Hàn Lập cười nói.

"Tiền bối đã có lệnh, vãn bối đương nhiên sẽ báo cáo đúng tình hình." Vừa nghe thấy Hàn Lập nói như vậy, đại hán bích nhãn vội nói qua tình hình từng thành viên trong đội, lại nói về những nhiệm vụ tuần tra mà đội phải chấp hành cho Hàn Lập nghe.

Trong khi Hàn Lập ngồi im nghe, đột nhiên ánh kim quang từ bên ngoài cửa điện bay vào, chiếu thẳng vào ba người họ.

Vừa nhìn thấy kim quang đó, Trác Trùng và Đông Quách Phong nhìn nhau, nhưng không có cử động gì, Hàn Lập lại khua tay lên không trung.

Kim quang lập tức biến thành một cây kiếm nhỏ màu vàng rồi rơi xuống tay, bên trên có cắm một mảnh ngọc giản màu đỏ nhạt.

Không đợi Hàn Lập lấy miếng ngọc giản đó ra, đột nhiên cửa điện bị người ta đẩy từ ngoài ra, đồng thời một giọng nam nhân ôn hoà truyền tới.

"Ha ha ha, vừa rồi chính là truyền thư trên kiếm, nói như vậy bần

đạo đã không đến quá muộn… ý, người này là…" Một đạo sĩ dung mạo nho nhã tiến đến, vừa nhìn thấy Hàn Lập mặc Thanh minh giáp, thần sắc không khỏi ngẩn ra.

"Mã huynh, vị này chính là Hàn tiền bối mới đến, đã nhận chức đội trưởng của đội ta."

Trác Trùng vội chạy đến chào hỏi đạo sĩ, rồi giới thiệu thân phận của Hàn Lập.

"Hàn tiền bối… vãn bối bái kiền tiền bối!" Đạo sĩ tuy thoáng vẻ kinh ngạc, nhưng cũng lập tức bước đến vài bước rồi cung kính hành lễ với Hàn Lập.

"Mã đạo hữu không cần đa lễ. Đạo hữu đã tu luyện đến đại thành hậu kì của Nguyên Anh rồi, chỉ còn thiếu một bước nữa là đạt đến cảnh giới của Hóa thần rồi, thật là đáng chúc mừng!" Hàn Lập cẩn thận dò xét đạo sĩ, đột nhiên mỉm cười.

------oOo------

Chương 1326: Phù Lê Chiểu

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hàn tiền bối tuệ nhãn như đuốc, nhưng bước cuối cùng đã buộc chặt vãn bối vài trăm năm rồi, không biết kiếp này còn có thể đạt được ước nguyện hay không." Đạo sĩ cười gượng mấy tiếng.

Hàn Lập dửng dưng cười một tiếng, rồi không nói gì cả, đưa tay ra lấy miếng ngọc giản màu đỏ trên thanh kiếm vàng, sau đó thần thức nhập vào trong, xem thật kĩ.

Ba người còn lại đứng bên cạnh chờ đợi.

Một lúc sau, rút thần thức từ trong ngọc giản ra, trong mồm thốt ra tên một địa danh:

"Phù Lê Chiểu Trạch!"

"Cái gì, tại sao lại là nơi đó!" đại hán bích nhãn vừa nghe thấy tên địa danh đó, liền thất thanh kêu lên, đạo sĩ và Đông Quách Phong mặt đều biến sắc.

"Sao cơ, nơi này có vấn đề gì à?" Hàn Lập nhăn mày hỏi

"Không chỉ là có vấn đề! Đó là nơi mà những dị tộc ẩn tử thường lui tới, mỗi năm đều có đồng đạo bị rơi xuống đó, đúng là một nơi rất nguy hiểm." Đại hán bích nhãn thở ra một hơi, rồi trầm giọng nói.

"Chính là người của đội ta tuần tra nơi đây?" Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, nhưng lập tức ánh mắt chợt loé lên, hỏi.

"Vậy thì không phải. Khu vực Phù Lê Chiểu Trạch rất lớn, cho dù ta có đọn quang không ngừng đi thì cũng cần phải mất khoảng nửa tháng mới hết. Nói tóm lại, sẽ có bốn đơn vị chia nhau ra dò xét nơi đó." Lần này Mã đạo sĩ mở lời giải thích.

"Nếu đã không phải là một việc của đội thì không có gì mà phải oán trách. Cẩn thận thêm một chút là được." Hàn Lập nhăn mày nói.

"Hàn tiền bối khôn gbiết đấy chứ, hai năm trước, đội trưởng Hiên Quảng của đội T2 chính là bị Ảnh tộc đánh lén ở Phù Lê Chiểu Trạch, rơi xuống đó. Chết trong trận đó, hơn nữa Hiên Quảng tiền bối đã là tu sĩ hoá thần trung kì." Đông Quách Phong ánh mắt lộ ra tia sợ hãi, nói.

"Tu sĩ hoá thần trung kì?" Có chuyện đó sao?*" Hàn Lập cuối cùng cũng thay đổi sắc mặt.*

Chính vào lúc này, từ hai bên thông đạo đồng thời truyền ra tiếng bước chân, có mấy người đang đến.

Năm nam một nữ, hai người già, một đôi tu sĩ trung niên dáng vẻ như hai vợ chồng, còn có một thiếu niên tầm mười sáu, mười bảy tuổi và một đại hán dũng mãnh mặt đầy hồng quang.

Mấy người này rõ ràng chính là mấy thành viên trong đội đang ngồi thiền trong tĩnh phòng, chỉ là không biết họ dùng phương pháp nào mà có thể đồng thời biết được kim kiếm truyền thư đến, rồi lần lượt đi ra

Những người này nhìn thấy sự xuất hiện của Hàn Lập đương nhiên cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng sau lời giới thiệu của đại hán bích nhãn, liền lần lượt đến hành lễ.

Hàn Lập khuôn mặt cũng ôn hoà đáp lễ.

Nhưng trong thần niệm lại đảo mắt nhìn, thì thấy một thiếu niên xưng họ Doanh.

Người này giống như đạo sĩ họ Mã, đại hán bích nhãn, cũng là tu vi của Nguyên Anh hậu kì đại thành.

Tu vi yếu nhất, ngược lại hai người già hơn lại có cốt tiên phong.

Nhưng, khi mấy người này biết được khu vực tuần tra giai đoạn tiếp theo lại là "Phù Lê Chiểu Trạch" *thì sắc mặt cũng đều trở nên lạ thường khó coi.*

"Được rồi. Bị phân đến nơi này, chúng ta cũng không có cách nào thay đổi mệnh lệnh. Trong mấy năm này chỉ có thể cẩn thận hơn thôi. Chúng ta ngày mai sẽ xuất phát, mấy vị đi chuẩn bị một chút đi." *Hàn Lập không nói nhiều, sau khi dặn dò vài câu liền đi vào trong thông đạo.*

Hắn tìm một gian tĩnh phòng vô chủ, cử động vô tình này đương nhiên là làm cho chúng tu đều nheo nheo mắt. Cuối cùng ánh mắt bất giác đều hướng về đại hán bích nhãn.

"Trác huynh, huynh phải chăng đã nói sự nguy hiểm của Phù Lê Chiểu Trạch cho Hàn Lập tiền bối nghe?" *Thiếu niên họ Doanh hỏi một câu.*

"Đương nhiên là nói rồi. Nhưng Hàn Lập tiền bối dường như không có nghe vào được bao nhiêu." *Đại hán bích nhãn thở dài một hơi.*

"Cho dù có nghe lọt vào, thì sao cơ chứ. Mệnh lệnh là do trưởng lão truyền xuống, chúng ta dám kháng lệnh ư?" *Người phụ nữ trong đôi phu phụ đành nói.*

"Kháng lệnh đương nhiên là không được, nhưng ít nhất là làm cho Hàn tiền bối biết được sự nguy hiểm trong đó, để cẩn trọng hơn, nếu như thật sự gặp phải những dị tộc có thực lực lớn mạnh thì ít nhất cũng có thanh minh giáp độc lập ứng phó." *Mã đạo sĩ vê vệ hàm râu quai nón, cũng có vẻ lo lắng.*

"Mọi người cũng không cần lo lắng quá. Tuy Phù Lê Chiểu Trạch nguy hiểm, nhưng năm ngoái mới phát hiện người của Ảnh tộc, vậy sự trùng hợp đó lại làm cho chúng ta gặp những dị tộc đang mai phục khác. Phù Lê Chiểu Trạch là một nơi cực kì nguy hiểm, chúng ta tuần tra lần này sự khen thưởng mà chúng ta có được cũng không ít, hơn nữa sau việc này có thể sẽ được nghỉ ngơi trong thời gian dài. Chỉ cần chống đỡ qua mấy năm, thì sau này có lẽ cũng sẽ không sắp xếp cho chúng ta những nơi nguy hiểm nữa. Mọi người hãy làm theo những gì Hàn tiền bối nói đi." *Đại hán bích nhãn trầm giọng xuống một chút, đắn đo nói.*

Những người khác nghe thấy lời này, cũng không có cách nào khác tốt hơn, chỉ có thể bất đắc dĩ mà tản ra.

Còn Hàn Lập lúc này đang ngồi ở trên tấm đệm tròn trong mật thất, hai tay bấm niệm thần chú, trên người phát ra ánh kim quang nhạt, dường như cơ thể đã nhập định, nhưng ở đằng sau đầu, một vòng kim quang đang lúc ẩn lúc hiện, vô cùng thần bí khác thường.

Thời gian một ngày thoắt cái đã qua.

Sau khi Hàn Lập mở to hai mắt, đi ra khỏi tĩnh phòng, rồi vào phòng lớn, thì nhìn thấy đại hán bích nhãn và những người khác đã ở đó, vừa nhìn thấy Hàn Lập đi ra liền lần lượt đến hành lễ.

Hàn Lập xua xua tay, ánh mắt lướt qua một lượt, rồi dừng lại trên người nữ tu dung mạo xinh đẹp.

Nữ nhân này tuổi còn rất trẻ, có vẻ là hơn hai mươi tuổi, nhưng sắc mặt trắng như ngọc, giống như là trong suốt, đôi mắt nhấp nháy như ngôi sao.

Hàn Lập vừa nhìn đã cảm thấy một cảm giác quen thuộc, dường như đã từng gặp ở một nơi nào đó.

Trong ánh mắt Hàn Lập có một chút kinh ngạc.

"Hàn tiền bối, vị này là Hứa tiên tử. Đúng rồi, Hứa tiên tử cũng là hậu duệ chính thống của Phi Thăng tu sĩ." *Mã tu sĩ cười cười giới thiệu.*

"Hậu Duệ của Phi Thăng tu sĩ." *Trong lòng Hàn Lập hơi gợn lên, nhưng trên khuôn mặt thì không biểu hiện gì mà chỉ gật đầu.*

Nữ tu hình như cũng là người có tính tình lãnh đạm, sau một câu hỏi han thì không nói thêm lời nào nữa.

"Người đã đến đủ rồi, xuất phát thôi."

Hàn Lập không chậm trễ, một tiếng lệnh cho mọi người ra khỏi thạch điện, đi thẳng đến phía ngôi thạch điện vận chuyển gần đó.

Ngôi thạch điện này do một đội tu sĩ khác bảo vệ, tuy có đậu một chiếc thuyền Kim Đình, nhưng vì chỉ là chở đến một nơi có khoảng cách khá gần nên không cần thứ linh khí này.

Hàn Lập sau khi đưa lệnh bài thân phận ra thì ba bốn người có liên can đều đã đứng vào truyền tống trận.

Kết quả là trong đám ánh sáng trắng, mười mấy người đều được chở đến Thiên Uyên thành, hiện ra một nơi xa lạ. Sau khi Hàn Lập, đại hán bích nhãn và đám người được chở đến vừa thoát khỏi cảm giác chóng mặt thì liền đảo mắt nhìn về bốn phía, nhăn nhăn mày.

Đây là một thạch thất có vẻ không lớn lắm, dưới chân là pháp trận chở đơn hướng, còn bên trên bốn bức tường lấp lánh đủ các loại kí hiệu, có vẻ như bị cấm chế, đều phải che kín lại.

Đám Mã đạo sĩ mà được chở đến sớm nhất đều đang đứng ở bốn phía như đang đợi tốp còn lại.

Hàn Lập bước từ từ ra khỏi truyền tống trận, và bước mấy bước đã đến trước cửa thạch thất, rồi đưa ra ngọc bội màu xanh đập vào cửa lớn.

Lập tức một thanh quang phát ra, những kí hiệu trên cánh cửa bay lên rồi cánh cửa mở ra, hiện lên một thông đạo dài và rộng, nối thẳng lên trên.

Hàn Lập cũng không nói gì, thanh quang dẫn đầu ánh lên, hoá thành một cầu vồng bắn ra.

Mười mấy tên thủ hạ đằng sau lại lập tức thi triển độn thuật bám theo sau. Khi người cuối cùng rời thạch thất không lâu, linh quang trên thạch môn chiếu hạ dần xuống, từ từ một lần nữa đóng cửa lại. Hàn Lập đã ra khỏi thông đạo, xuất hiện ở trên thượng không *của một ngọn núi nhỏ, vừa hiện hình thì liền đảo mắt nhìn bốn phía.*

Chỗ mà họ đứng như là một dải đất hoang vu, nhìn từ phía sau có thể thấy nơi xa cả trăm dặm, trong ánh hào quang trong suốt, một đoạn tường thành cực lớn hiện ra rõ ràng. Những kí hiệu đủ màu sắc trên tường thành lay động, cho dù có ở cách rất xa cũng có thể nhìn thấy rõ ràng linh quang khác thường của nó.

Hàn Lập nhìn tường thành một hồi lâu, linh quang lại chớp động vài lần nữa.

*Theo những gì hắn biết, tường thành *** lớn ngăn cách thành Thiên Uyên với thế giới hoang vu đối diện căn bản không có "*Cổng thành*", hai tộc Nhân Yêu ra vào đều phải dựa vào truyền tống trận mới được.*

Cứ như vậy, dưới sự cấm chế phối hợp chặt chẽ, thành Thiên Uyên hoàn toàn tránh bị người của dị tộc có cơ hội lợi dụng.

Nhưng, nơi Hàn Lập tuần thị đương nhiên không ở hướng này, xoay một chút sang phía khác.

Nhìn sang phía bên đó, tất cả đều là những gò núi nhỏ, xanh mướt, một cảnh tượng thật yên tĩnh, hoàn toàn làm cho người ta không cách nào nhìn ra nó đã đặt mình vào lời đồn trong man hoang cổ giới.

Nhưng dựa vào những gì địa đồ chỉ dẫn nơi gọi là Phù Lê Chiểu Trạch, chính là vùng đất cách nơi này hơn vạn dặm, ở đó do địa hình đặc thù, có thể triển khai dò xét thần niệm một cách bí mật ở một trình độ nhất định, cho nên thường có dị tộc ẩn nấp trong đó, tuỳ thời cơ mà giám sát động tĩnh của thành Thiên Uyên.

Thành Thiên Uyên đành phải định kì phái một đội tu sĩ thường xuyên đi tuần tra điểm khác thường ở nơi này, nhưng đám dị tộc mà được phái tới giám sát thành Thiên Uyên đều có thần thông không nhỏ, đặc biệt là còn giỏi thuật ẩn nặc. Dưới sự phản kích, nhân tộc đương nhiên cũng thường có người vì vậy mà rơi vào trong Chiểu Trạch.

Cho nên khu vực này của thành Thiên Uyên cũng giống như những khu vực khác, đều được phân chia ra những khu vực nguy hiểm, đó cũng là nơi mà tu sĩ chấp hành tuần tra không muốn đến nhất.

Nhưng bây giờ đội của Hàn Lập bị chỉ định nơi này làm nơi tuần tra, cho nên nội trong mấy năm này cần phải mạo hiểm rồi.

*Hàn Lập âm thầm suy nghĩ, quay đầu nhìn đám tu sĩ đằng sau, trong mồm lạnh lùng thốt ra một chữ "*Đi".

Hơn mười lưu quang phát ra, bay thẳng đến chân trời.

Khoảng cách hơn vạn dặm, đối với đám tu sĩ từ Nguyên Anh trở lên mà nói, đương nhiên không là gì, không lâu sau, Hàn Lập đã nhìn thấy mục tiêu ở phía trước.

Một đường xanh cuồn cuộn lọt vào trong tầm mắt.

Khi lại gần một chút, thì có thể nhìn thấy rõ, cái đường xanh đó rõ ràng là khí sương mờ ảo, bên trong sơn cữu cây cối mơ hồ có thể nhìn thấy được.

Độn quang thoáng qua một cái, một tay lật lên, lập tức miếng pháp bàn đặc chế hiện ra trong tay.

Bàn tay khác của Hàn Lập chỉ nhẹ một chút, pháp bàn lập tức sáng lên. Lúc này đám tu sĩ còn lại trong độn quang ở phía sau cũng lần lượt rút ra một cái pháp bàn, đồng thời thi triển pháp lực.

Vật đó được gọi là dị linh bàn, là một loại pháp khí mà mỗi thủ vệ tuần tra thành Thiên Uyên được phân phối, trong cự li nhất định có thể cảm ứng được sự tồn tại của dị tộc.

Chỉ có điều pháp bàn này chỉ có thể cảm ứng được một phía nào đó, hơn nữa nếu như gặp phải dị tộc có thân thể thần thông đặc biệt thì chưa chắc đã linh nghiệm.

Nhưng sử dụng pháp bàn này với tình huống thông thường thì vẫn coi như là yên ổn hơn nhiều.

Cho nên đám người Hàn Lập lấy ra pháp khí này, phát từ từ ra độn quang, cẩn thận xông vào trong đám hơi nước.

Không lâu sau, đám người đã mất tích trong đó.

------oOo------

Chương 1327: Cự thú, quái nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phù Lê Chiểu Trạch quả nhiên kì dị hơn nhiều những nơi khác. Không biết là vì nguyên do gì, khi vừa bước vào trong Chiểu Trạch, đám người Hàn Lập không những thần niệm không có cách nào phát ra xa khoảng trăm trượng, mà ảo giác trong đám sương mù chồng chất, làm cho người ta khó có thể phòng bị.

Điều làm cho người ta đau đầu nhất chính là lớp bùn ướt sũng phía dưới, sinh ra một loại quái trùng được gọi là *"Khuê Trùng"*.

Những còn trùng này đều có một cơ thể có đốt như con rết, bên ngoài thân lại có vô số những cái mồm, có thể phun ra một loại khói độc, lại có linh quang hộ thể là hủ thực pháp bảo và thôn phệ tu sĩ.

Nếu như chỉ là một hai con thì đương nhiên sẽ không bị đám đại hán bích nhãn và tu sĩ để tâm, nhưng loại quái trùng này là loại trùng sống tập trung thành đàn, từ trong bùn bổ nhào ra cùng lúc hàng chục con, có dài có ngắn, lại còn có năng lực bay từ dưới lên không trung.

Đương nhiên sau mỗi lần kinh động đến đám trùng này đều làm cho đám người tay chân cuống cuồng.

Nếu không phải là thân mang nhiệm vụ tuần tra thì họ đã trực tiếp bay qua Chiểu Trạch rồi, những con *"Khuê Trùng"* này cũng không có cách nào theo được.

Nhưng đội tuần tra đến là để tìm tung tích của dị tộc, nên không thể bay cao như vậy, chỉ có thể bay thấp gần mặt đất.

Cứ như vậy, việc khuê trùng tập kích đương nhiên là thường xảy ra, làm cho người ta khó có thể phòng bị.

Thậm chí có một lần, họ kinh động một đám trùng cực lớn, thoắt một cái từ dưới Chiểu Trạch ùn ùn xuất hiện ba, bốn trăm con khuê trùng.

Nếu không phải là Hàn Lập chợt phát ra thần quang Nguyên Từ làm cho loại quái trùng này bị khống chế trên không, rồi dùng linh hoả của đại pháp thần uy thiêu chết hết chúng, thì đám người này quả thật đã bị thiệt hại nặng.

Nhưng cũng vì lần ra tay này của Hàn Lập mà làm cho đám thủ hạ vốn có chút hoài nghi với thần thông của Hàn Lập nhìn về ánh mắt hắn và hình như có thêm vài phần tin phục.

Đương nhiên Phù Lê Chiểu Trạch ngoài khuê trùng ra còn tồn tại rất nhiều nguy hiểm khác.

Có một lại cổ thú được gọi là ngân đầu thú, rất thích ẩn nấp trong rừng sâu của Chiểu Trạch, khinh thường tất cả sự chém giết, có thể tự mình tách rời cơ thể, làm Hàn Lập cũng cảm thấy khó đối phó.

May mà hành động của con thú này có chút chậm chạm, hơn nữa có tính địa vực cực cao, chỉ cần chạy ra khỏi phậm vi địa bàn của mình thì sẽ không truy kích nữa.

Cho nên tính nguy hiểm của nó cũng không đáng sợ bằng khuê trùng.

Nhưng cứ như vậy, chỉ tiến vào không lâu, đã làm cho đám người Hàn Lập hiểu rõ được tại sao nơi này bị gọi là khu vực tuần tra cấp một.

Đám người dường như lúc nào cũng duy trì cảnh giác cao độ, nếu không cẩn thận sẽ chịu thiệt lớn.

Cứ như vậy, thoất cái đám người Hàn Lập đã xâm nhập vào Chiểu Trạch hơn hai mươi ngày, trên đường đám người rất cẩn thận, nhưng cuối cùng cũng không phát hiện ra tung tích của dị tộc.

Lần này, Mã đạo sĩ thở phào một hơi.

Không khí ngưng tụ bao phủ cả đội cũng không cảm thấy nhẹ hơn.

Ngày hôm nay, đám người cầm trong tay *"dị linh bàn"* bay cả nửa ngày, cho dù bản thân là một tu sĩ cấp cao, cũng không cảm thấy có chút mệt mỏi. Dù sao trong thời khắc này cần phải duy trì tinh thần tập trung tuần tra, sự tổn hao tinh thần thật không nhỏ.

Lúc này phía trước xuất hiện một đầm nước trong, bên đầm có một mảnh đất đầy đá vụn, bên trên có một hàng lục trúc xanh khác thường, duyên dáng yêu kiều, khi trận gió mát dịu thổi qua, làm cho mảnh đất đó như một bức tranh đẹp vô cùng.

Họ đều không kìm nổi mà động lòng.

Sau khi đại hán bích nhãn và những người khác liếc nhìn nhau, thì lúc này độn quang loé lên kề sát vào Hàn Lập, cung kính nói: *"Hàn tiền bối, mảnh đất này không tồi. hay chúng ta nghỉ một chút đi, lát nữa lại tuần tra"*

"Ừ, được. Cẩn thận một chút, kiểm tra qua đã, xem có gì khác thường không." Hàn Lập không có ý phản đối, chỉ lạnh lùng dặn dò một câu.

Trên cả chặng đường, Hàn Lập rất ít khi ra lệnh, đối với một số đề nghị của đám người đại hán bích nhãn cũng đa phần tiếp nhận.

Điều này làm cho quan hệ giữa Hàn Lập và đám người bất giác trở nên quen thuộc hơn nhiều.

"Điều này là tất nhiên." Trên khuôn mặt của đại hán bích nhãn lộ ra một điệu cười, vẫy tay với đám người khác đang đi lên từ phía sau.

Lúc này hai người già và đôi phu phụ lần lượt bay qua bốn hướng một vòng. Dị linh bàn trong tay không có chút phản ứng, đám người mới yên tâm hạ xuống mảnh đất đó.

Bọn họ lần này sẽ lưu lại không lâu nên nhanh chóng đi tìm một chỗ sạch sẽ thích hợp cho mình, lập tức khoanh chân ngồi xuống, nhanh chóng hồi phục lại tinh thần đã tiêu hao. Hàn Lập thân làm hoá thần tu sĩ, ngoài ra đã từng luyện đại diễn quyết, đối với chặng đường tuần tra này vẫn chưa cảm thấy khổ cực. Cho nên không ngồi xuống như những người khác, mà đi thong thả về phía đầm nước, thăm dò một lát.

Đầm nước không sâu lắm, nước trong đầm trong suốt có thể nhìn thấy đáy đầm.

Còn trong nước có một lại cá màu bạc nhỏ bằng ngón tay đang bơi qua bơi lại, có vẻ như vô hại.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hàn Lập hơi nhướn mày, trong tiềm thức ngẩng đầu nhìn bốn phía, ánh mắt lướt qua hơn mười mấy cây trúc gần đó

Gió nhẹ nhẹ thổi gần đó, nhưng tuyệt nhiên không phát ra tiếng, rõ ràng là có điềm dị thường. Đám mười mấy người của đại hán bích nhãn, người thì uống nước bên đầm, người thì ngồi dưới đám trúc, và đều không nhúc nhích.

Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt, liếc một cái trên mặt nước yên bình như gương, sau một lúc trầm ngâm, đồng tử chợt co lại, nhưng lập tức khôi phục trạng thái như thường.

Hắn từ từ quay người, chân nhấc lên một bước, như muốn đi về phía đám trúc xanh.

Nhưng không có người nào phát hiện ra, trong cái khoảnh khắc Hàn Lập quay người, mười đầu ngón tay thu vào trong tay áo liền bắn ra, ánh sáng đỏ loé lên, mười tia chớp hiện ra, rồi lặn một cách kì dị vào đám đá vụn trên mặt đất.

Cả một quá trình không một âm thanh tiếng động, không có chút dấu hiệu nào lộ ra

Hàn Lập từ từ đi đến bên đám trúc xanh, dừng bước trước một gốc cây, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn vào nó.

Hành động lần này của hắn có chút cổ quái.

Làm cho người thiếu niên họ Doanh và nữ tu họ Hứa không khỏi giương mắt lên, kinh ngạc nhìn.

Nhưng Hàn Lập đối với hai cái nhìn đó lại coi như không thấy, một lát sau trong mắt hàn mang bắn ra, một đường kim quang phun ra, như tiếng sét đánh chém vào thân cây trúc.

Chỉ nghe thấy tiếng *"răng rắc"* vang lên, cây trúc từ giữa đứt đôi, *"Ý!"* Thiếu niên họ Doanh có chút kinh ngạc.

Hưa tiên tử cũng đột nhiên mở to mắt ra, nhưng không đợi hai người này có ý nghĩ khác trong đầu, thì cảnh tượng khó tin ở phía dưới liền làm cho hai người họ lập tức kinh hãi vô cùng.

Từ chỗ miệng của nửa cây trúc bị đứt đôi đột nhiên phun ra một dịch thể màu xanh sẫm, tanh hôi vô cùng, mùi bốc lên cao vài thước.

Điều mà càng làm cho người ta ngạc nhiên chính là cùng một lúc cả mặt đất rung lên, một tiếng thét đau đớn vang lên, những cây trúc khác cũng rung bần bật, lại hoá thành một xúc tu màu xanh, giống như những xúc tua bạch tuộc hung hăng chọc về phía Hàn Lập.

Nhưng với sự thần thông của Hàn Lập làm sao có thể để cho nó đắc thủ, thân hình chỉ thoáng một cái đã biến mất, một khắc sau lại xuất hiện phía trên không của đầm nước, ánh mắt nhìn chăm chú vào cảnh tượng những xúc tu đang nhảy lên điên cuồng.

Đám đại hán bích nhãn vốn đang ngồi gần đó cũng sớm bừng tình từ trong nhập định, nhìn thấy kinh biến, mọi người cũng lần lượt bay lên không trung, có chút vội vàng, thậm chí lập tức phóng ra vô số pháp bảo phi kiếm phi đao, chém về phía những xúc tu.

Họ nhìn thấy một Hàn Lập một đao cắt đứt những xúc tu, đương nhiên trong tiềm thức cảm giác không đáng là gì.

Nhưng đó lại là điều làm cho bọn họ không nghĩ tới. Những phi đao phi kiếm này khi vừa chém lên những xúc tu thì lại phát ra nhưng âm thanh quái dị của kim loại va vào nhau, rồi dễ dàng bắn ngược lại.

Ngay sau khi đám đại hán bích nhãn hoảng sợ, muốn dùng những bảo vật khác để công đánh địch, đám đất đá vụn ở bên đầm nước vốn màu xám trắng thì đột nhiên lại biến thành màu đen, tiếp đó đám đá vặn vẹo chớp động rồi biến thành một cái đầu vẩy cá lớn màu tím đen, họ lại ở trên người con đại cổ thú đầu to ấy.

Con thú này như một cái hình tròn, không có cách nào có thể nhìn thấy miệng và mũi, nhưng trên lưng lại mọc ra hơn mười mấy con cổ thú cổ quái với những xúc tu dài. Nó kề sát vào đầm nước rồi biến hoá nằm phục ở đó, còn mười mấy cây trúc anh đều là do những xúc tu phía sau hoá thành.

Vừa nãy đám người đại hán bích nhãn chỉ là nằm trên người con thú đó nghỉ ngơi mà thôi. Cũng không biết con thú này có thần thông gì, không những giấu được thần niệm của mọi người mà ngay cả dị linh bàn cũng không có cách nào phát hiện ra."

"Động thủ!" Hàn Lập nổi bên trên đầm nước, mồm phát ra mệnh lệnh.

Đám đại hán bích nhãn trong lòng rùng mình, lúc này đều lần lượt tung ra bảo vật của mình, cũng một lúc phát ra những quang hà mới màu sắc khác nhau, khí thế hừng hừng hướng về chỗ nằm của con cự thú.

Cổ thú lại không có ý định tháo chạy, ngược lại những xúc tu trên lưng không ngừng khua lên, huyễn hoá ra một mảng quang ảnh màu xanh lục, chắn trước cơ thể mình.

Hai bên va vào nhau, âm thanh ầm ầm nổi lên, những xúc tu cứng cỏi không hề kém pháp bảo, bất luận là bảo vật có tấn công vào *cũng không khiêm nhường mà phản công quay trở lại, hoàn toàn không có cách nào chạm được vào người nó*

Thiếu niên họ Doanh nhìn thấy liền hừ một tiếng, hai tay chà xát, lai giơ lên. Bỗng nhiên trong tay hiện ra một đám quang điểm kì dị đỏ vàng, sau khi phun ra liền hoá thành vô số quyền đầu lôi hoả lao xuống phía dưới. Còn Hứa tiên tử trên người cũng phát ra ngân sắc hàn quang, nhấp nháy điên cuồng, vô số lôi quang thuộc tính băng cũng rơi xuống ầm ầm.

Hai loại lôi hoả đồng thời phát ra uy lực đan vào nhau, khí thế khác thường, sau một trận lôi minh inh tai nhức óc, lôi quang chói loá đã hoàn toàn bao phủ hơn nửa cự thú.

Những người khác nhìn thấy thế, khuôn mặt không khỏi lộ ra vẻ tươi cười

Lúc này, Hàn Lập vẫn chưa ra tay, chỉ chăm chú quan sát đòn công kích của thủ hạ mà không tỏ ra bất kì biểu hiện nào

"Hừ!" Một tiếng hừ lạnh thấu xương đột nhiên truyền ra từ trong lôi hoả.

Tiếp theo một quái phong từ trên không trôi nổi xuống phía dưới.

Cơn gió này mờ mịt, bắt đầu thì nhỏ, nhưng sau vài vòng chuyển động thì đột nhiên biến thành một cơn lốc phóng cao lên trời. một vòng đã cuốn tất cả lôi hoả phía dưới vào trong nó.

Đám người vừa nghe thấy tiếng ầm ầm của cơn lốc, thì cơn lốc và lôi hoả như đã trở về tận cùng rồi đồng thời biến mất

Thiếu niên họ Doanh và nữ tu họ Hứa đều không kìm được mà thay đổi sắc mặt, còn đám đại hán bích nhãn cũng âm thầm cảm thấy kinh ngạc.

Con cự thú phía dưới một lần nữa chuyển mình, chỉ vào đúng lúc này, trên người con cự thú xuất hiện thêm một quái nhân.

Tên quái nhân này toàn thân màu xanh nhạt, ngoài phía dưới mặc chiếc da thú ra, thì không còn bất cứ thứ gì khác, trên đầu cũng không có một cọng tóc. Miệng mũi đều có, nhưng đôi mắt thì hoàn toàn không có chút tình cảm nào, làm cho người ta vừa nhìn thì trong lòng đã có cảm giác ớn lạnh.

Điều càng kì dị chính là hai cánh tay của quái nhân ôm vào vai, nhưng phía thân dưới từ đùi trở xuống lại hoàn toàn nhập vào bên trong cơ thể con cự thú, dường như nó và con cự thú này vốn là một.

------oOo------

Chương 1328: Man Thú Nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Là man thú nhân? Mau giết hắn, đừng để hắn thi triển ra thần thông nhân thú hợp nhất." Vừa nhìn thấy hình dáng của quái nhân, Mã đạo sĩ như gặp phải rắn rết bọ cạp, lập tức kêu lên thất thanh.

Vừa nghe thấy mấy chữ *"man thú nhân"*, đám đại hán bích nhãn dần dần lộ ra vẻ sợ hãi.

Những loại cổ bảo ngoại giới hiếm gặp như *"Xích"*, *"Ấn"*, *"Phiên"*…, lập tức được họ sử dụng đồng thời với đủ mọi sắc quang.

Linh quang chớp động, thoắt một cái quái nhân và cự thú ở phía dưới đều đã che phủ hết uy năng của bảo vật.

Xem ra dị tộc mà đám thủ hạ của Hàn Lập gọi là *"Man thú nhân"* thật sự đáng nể khác thường.

Nhưng điều mà làm cho đám đại hán bích nhãn buồn bực chính là Hàn Lập không có ý định ra tay. Sau khi đã bóc trần huyễn hoá của man thú nhân, hắn chỉ hai tay để sau lưng rồi đứng lơ lửng một bên, tất cả hoàn toàn giao cho bọn họ.

Đám người đại hán bích nhãn trong lòng buồn bực, nhưng những đòn phản kích của quái nhân phía dưới làm cho bọn họ không có cơ hội để hỏi Hàn Lập.

Chỉ thấy trong mồm quái nhân phát ra một tiếng cười quái dị, thoáng một cái, cơn lốc màu vàng đó lại hiện lên, quay một vòng, rồi tiến lên trên. Đồng thời quái thú ở phía dưới cũng đột nhiên toàn thân phát ra dị quang xanh biếc, lại mọc ra vô số những xúc tu từ trên người.

Những xúc tu này vung lên, hoá thành quang ảnh màu xanh, phối hợp với cơn lốc tấn công lên trên không.

Bất luận là lôi quang pháp bảo phóng ra, lửa cháy công kích hay là kiếm khí đao quang đã từng tung hoành khắp nơi thì vừa chạm vào cơn lốc đều một đi không trở lại, biến thành vô hình, còn khi đánh nhau với quang ảnh màu xanh thì lại bị bắn ngược trở lại.

Đám đại hán bĩch nhãn tay chân luống cuống, lại không biết làm gì nữa.

Chính lúc Hàn Lập đang khoanh tay đứng nhìn không động thủ, ai cũng không chú ý đến, thì những con cá ngân sắc dưới đầm nước lại không biết từ lúc nào ngưng tụ lại biến thành hai đàn lớn, ánh sáng bạc nhàn nhạt phát ra, rồi đột nhiên huyễn hoá thành hai con ngươi màu bạc.

Cơ hồ cùng với lúc này, nhìn thấy mặt nước khác thường cùng gợn sóng, lại lộ ra một cái mồn to vài trượng trong suốt, bên trong hàm răng nanh lóng lánh như lưỡi băng.

Đầm nước này cũng là quái thú toàn thân trong suốt huyễn hoá thành.

Lúc này cơ thể con cự thú trong suốt vừa động đậy liền nhảy bổ về phía Hàn Lập đang ở trên không trung.

Nó không những trong suốt mà hành động cũng vô thanh vô tức, dường như cả cơ thể đều vô hình.

Hàn Lập lại vẫn đứng yên lặng quan sát bên kia trận đại chiến, không động đậy chút nào, dường như hoàn toàn không có phát hiện ra điều dị thường bên dưới.

Trong nháy mắt, cự thú trong suốt đã cách Hàn Lập không quá vài trượng, hai con ngươi màu bạc vẻ bạo ngược loé lên, há chiếc mồm to cắn về phía Hàn Lập.

Sau lưng Hàn Lập bụi quang chợt nhấp nháy, Nguyên Từ thần quang dị thường sượt qua, hoá thành vô số những tia ánh sáng nhỏ dài bắt thắng xuống như mưa.

Cự thú cả kinh, muốn lẩn trốn, nhưng đã quá muộn! Như một trận mưa đánh. Những tiếng kêu thảm thiết vang lên, những tia sáng trong suốt xuyên thủng qua người con cự thú, rồi cuốn một vòng, liền quấn chặt lấy một phần lớn cơ thể con cự thú.

Thân hình Hàn Lập như nhoà đi một chút, người như phảng phất chút ma quỷ, quay người đối diện với cự thú.

Mồm không nói một lời nào, chỉ ngồi xuống. Vù vù quả núi nhỏ bắn ra ngoài.

Quả núi này quay tròn, phình to ra vô số lần, đột nhiên biến thành một ngọn cự phong cao hơn trăm trượng, xuất hiện ở bên trên con cự thú trong suốt.

Cự thú vừa nhìn thấy cảnh này, biết là bất ổn, lúc này thân hình liền run rẩy, muốn chạy trốn

Nhưng đáng tiếc cơ thể vốn có của con cự thú này là dị thú thuộc tính nước, thân thuộc nhóm ngũ hành, làm sao dễ dàng thoát khỏi sự khống chế của Nguyên Từ thần quang.

Chỉ nhìn thấy những sợi quang hiện lên, lại càng quấn chặt con thú lại.

Còn Hàn Lập trong mồm đã lẩm bẩm gì đó.

Sau khi phát ra một tiếng rầm rầm, ngọn cự phong rơi xuống, hiển nhiên rơi thẳng từ không trung đè xuống con cự thú

"Rầm rầm" một loạt tiếng kêu lớn vang lên.

Ngọn núi đã đè hơn một nửa thân con cự thú xuống đất, hết sức đè nó xuống đất, làm cho nó không có cách nào nhúc nhích được.

Hàn Lập khuôn mặt không chút biểu hiện thăm dò con cự thú.

Một tiếng rống từ phía sau truyền đến, Hàn Lập hơi nheo mắt lại, từ từ quay người.

Đó chính là quái nhân màu xanh không thể tách rời cơ thể đang đấu với đám đại hán bích nhãn, vừa nhìn thấy cự thú trong suốt bị Hàn Lập chế ngự, thì trong mồm liền phát ra tiếng kêu lớn đáng sợ.

Quái nhân không còn khống chế được cơn lốc và đám đại hán bích nhãn, mà một tay vỗ vào thân con cự thú, cơ thể bay nhanh xuống dưới, thoắt cái đã biến mất vào trong cơ thể cự thú.

"Không được, hắn sắp hợp thể rồi. Mau ngăn lại."

Đại Hán bích nhãn nhìn thấy Hàn Lập không động sắc mà đã diệt được một con cự thú khác, trong lòng vui mừng, nhưng sau khi nhìn thấy cử động của quái nhân thì vẻ mặt lại trở nên căng thẳng.

Đám thiếu niên họ Doanh vừa thấy lời này đều kinh hãi, vội vàng rót linh lực vào trong bảo vật của mình, để trong nháy mắt uy năng của nó tăng lên bội phần.

Chỉ trong chốc lát, cơn lốc màu vàng không có người điều khiển đã bị những bảo vật đánh tan, nhưng đúng vào lúc này, cơ thể con cự thú ở phía dưới chớp động, thân thể lồi lõm biến hình.

Đầu tiên là hai chân, hai tay, cuối cùng là cơ thể phì mập kéo dài ra, tiếp theo cái đầu chọc thùi lùi hiện lên, cự thú dưới sự điều khiển của quái nhân, biến thành một cự nhân toàn thân đen sì, cao đến mười mấy trượng, toàn thân là một phiến tử hắc lân, hai ánh mắt như đèn lồng màu xanh âm u.

Một bên người nó hiện ra, cánh tay lớn xông thẳng lên trên không, hai quyền hiểm độc tung lên, ánh tử hắc ở trên đầu quyền phát sáng không ngừng.

"Rầm rầm" hai tiếng vang lên, quang hà của mười mấy bảo vật lại bị quyền thủ đánh cho vỡ vụn, hơn một nửa bảo vật phát ra tiếng gào thét, bay cao trốn lên trời.

Chỉ sau khi vị Hứa tiên tử nhíu mày một cái, hừ lạnh một tiếng, ném thanh phi kiếm màu tuyết trắng lên.

Lập tức thanh phi đao hoá thành băng kiếm dàu hàng trượng, dừng lại một thoáng ở chỗ đó, rồi biến mất một cách lạ thường.

Một khắc sau, chỗ đỉnh đầu cao bảy, tám thước của cự nhân, thanh băng kiếm loé sáng từ hư không bắn ra, điên loạn chém đến, còn Hứa tiên tử lại có ý định một mình chém chết tên địch do nhân thú hợp nhất kia.

Nhưng điều mà nữ tu không ngờ tới chính là cự nhân tuy cơ thể cực lớn, nhưng phản ứng lại không hề chậm chạp, vừa nhìn thấy băng kiếm chém xuống, nó liền há to mồm, gió điên cuồng thổi ra, thoắt một cái đã thổi cho thanh kiếm bay lảo đảo, không có cách nào hạ xuống được.

Theo sau đó là bàn tay màu tử hắc như tia chớp, nắm chặt lấy băng kiếm. Khuôn mặt cự nhân lộ ra một vẻ dữ tợn, bàn tay kia cũng nắm chặt lấy thân kiếm. Nhìn ánh mắt của nó như muốn lập tức giết chết phi kiếm. Thấy cảnh tượng đó, Hứa tiên tử khuôn mặt tái nhợt.

Thanh kiếm này là pháp bảo bổn mạng của cô ta, vạn nhất chịu tổn hại thì thần trí của cô ta cũng sẽ bị tương liên, đối với cô ta cũng tuyệt đối không tốt

Cô ta liều mạng bấm thần chú, muốn thu thanh kiếm lại.

Nhưng cho dù băng kiếm có phát ra hàn khí màu trắng sữa và toàn thân chấn động mãnh liệt, nhưng trong đôi bàn tay của cự nhân, thì hoàn toàn không có cách nào thoát ra.

Cự nhân hít sâu một hơi, hai cánh tay lại dùng lực, không gian gần đó lay động, ở một nơi gần ngang tấc phía trước cự nhân, một tia hắc quang bắn ra, tấn công vào lồng ngực cự nhân.

Nói ra cũng kì lạ, hắc quang có vẻ nhỏ hơn rất nhiều so với cơ thể cự nhân lại chỉ cần tấn công nó một phát đã có thể làm nó lùi lại mấy bước.

Trong nháy mắt trụ ánh sáng màu đen phun ra hết, một con hoả điểu ngân sắc cũng từ chỗ đó phóng ra, đầu quyền lớn nhỏ, hai cánh giương lên, không chút e dè phi thẳng tấn công về phía cự nhân.

Nói cũng thật kì lạ, cự nhân uy mãnh vừa nhìn thấy hoả điểu ngân sắc thì đồng tử màu xanh liền thu lại, trên khuôn mặt lộ ra vẻ kinh hãi. Thân hình đang đứng vững không chút do dự quay đầu, chạy như điên về phía sau.

Nhưng cự nhân vừa mới quay đầu chạy được hai bước thì từ phía dưới đất ở gần đó phát ra những tiếng *"phốc phốc"*, hơn mười mấy sợi tơ hồng bắn ra như mưa, bao vây quấn lấy mãnh liệt hai chân cự nhân, hồng quang bắn ra hoá thành những thừng lửa lớn, buộc chặt lấy hai chân cự nhân.

Làm cho nó không có cách nào chạy về phía trước. Cự nhân kinh hãi, hai cánh tay lớn nắm lấy phía dưới, muốn xé rách thừng lửa ra.

Nhưng chính trong thời khắc này, hoả điểu ngân sắc ở phía sau hoàn toàn không cho nó cơ hội, lao như tia chớp, liền biến thành một ngọn lửa lớn ngân sắc bổ nhào vào lưng của cự nhân.

Một âm thanh vang lên, hoả diệm ngân sắc như bị rơi vào trong chảo dầu, nhanh chóng lan rộng ra, ánh lửa sáng lên tận trời, cự nhân cũng bất chấp nắm chặt thừng lửa, những tiếng thê lương thảm thiết không ngừng kêu lên, tiếp theo đó bốn phía thân thể nổi lên, cơn lốc màu vàng xoay vòng quanh ngọn lửa ngân sắc, như muốn tiêu diệt toàn bộ ngọn lửa.

Nhưng cảnh tượng làm cho người ta kinh hãi đã xuất hiện, cơn lốc màu vàng và ngọn lửa ngân sắc chạm vào nhau, không những không đêm âm hoả cuốn vào trong đó, mà ngược lại còn làm cho nó bùng lên. Chỉ trong thời gian mấy nhịp thở, đã đem cự nhân cao như quả núi làm chìm ngập hoàn toàn vào trong hoả quang.

Tiếng kêu thảm thiết trong hoả quang không ngừng vang lên, cơ thể khổng lồ của cự nhân lung lay mấy hồi, rồi cuối cùng lập tức cắm xuống đất, thi thể bị ngân diệm nuốt sạch, hoàn toàn không để lại dấu vết gì.

Một trụ ánh sáng đen bất ngờ xuất hiện, bay đến chỗ cự nhân và cũng bị ngân diệm hoá thành hư vô. Chỉ trong một thời gian ngắn, nhưng lại làm cho đám đại hán bích nhãn ngạc nhiên đến mức trợn mắt há mồm.

Phệ linh thiên hoả của Hàn Lập tuy đã từng sử dụng một lần khi tiêu diệt đám khuê trùng, nhưng lúc đó vẫn chưa lộ rõ ra sức mạnh đáng sợ của nó. Hôm nay đã làm cho man thú nhân mà đám đại hán bích nhãn đành chịu bó tay khi chỉ với một ngọn lửa đã dễ dàng tiêu diệt được nó, làm sao mà lại có thể không làm cho đám thủ hạ của Hàn Lập cảm thấy như nằm mơ, khuôn mặt tỏ ra đầy khó tin.

Lúc này, thân hình Hàn Lập sáng lên, người bỗng xuất hiện trên đám ngân diệm, tuỳ ý xuất ra một chiêu xuống phía dưới.

Đầu tiên ngọn lửa ngân sắc chợt ngưng tụ lại thành một đám, lại lần nữa hoá thành một con hoả điểu mà bay trở về, sau đó hơn mười mấy thừng lửa cũng hoá thành sợi tơ hồng, rồi được Hàn Lập thu vào trong tay áo.

"Các ngươi hãy thu con man thú đó lại, đợi về đến thành sẽ giao cho Dị Linh Đường xử lí." Hàn Lập lướt mắt qua nhìn một đầu khác của con cự thú bị đè dưới Nguyên Từ Sơn, dặn dò một tiếng.

"Vâng, vãn bối lập tức đi ngay!" Đại hán bích nhãn trong lòng rùng mình, miệng vội vàng đáp, lật một bàn tay lên, trong tay bống xuất hiện một hồ lô màu trắng, rồi bay vụt qua.

Trên mặt ngoài của chiếc hồ lô này có khắc rất nhiều hình con nòng nọc màu bạc, cũng là một thứ pháp khí đặc chế để bắt giữ tạm thời dị tộc, bất luận là loại dị tộc nào, có thần thông lớn đến bao nhiêu, chỉ cần không phải là chân linh cấp thì đều có thể hút vào trong, đương nhiên là chỉ khi dị tộc hoàn toàn mất đi sức chống cự, không nhúc nhích.

------oOo------

Chương 1329: Thiên Uyên Phường Thị

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đại hán bích nhãn vừa hạ xuống gần Nguyên Từ Sơn liền đem hồ lô trong tay ném xuống Thấu Bội Thú ở phía dưới.

Lập tức từ trong hồ lô phun ra một mảng quang hà màu bạc, vây quanh lượn tròn dưới núi, đột nhiên hoá thành mấy ngân văn cực lớn, rồi nhập vào bên trong thân cự thú.

Bên trong con cự thú trong suốt lập tức toàn thân phóng ra một tầng ngân quang, ngay sau đó thân hình bị thu nhỏ lại, một lát sau chỉ nhỏ bằng nắm đấm

Điều quái dị chính là Nguyên Từ Sơn cũng thu nhỏ lại cùng cự thú, hoàn toàn không để cho cự thú có chút cơ hội thoát thân nào.

Lúc này hồ lô lại phun ra một đám ngân hà, bao vây cự thú sau khi đã thu nhỏ lại vào trong.

Cùng lúc này, Hàn Lập từ xa chỉ tay, ngọn núi nhỏ màu đen từ từ bay lên, cự thú lập tức hoá thành bạch quang rồi bị hút vào trong hồ lô

Đại hán bích nhãn vội vàng đóng nắp hồ lô lại, đồng thời dán lên trên nó một phù triện kim sắc.

Lúc này hắn mới thở phào một hơi

Đám người còn lại cũng thu lại pháp bảo, hạ xuống đất, nhưng khi đối diện với Hàn Lập thì khuôn mặt đều tỏ ra vẻ cung kính vô cùng.

Tận mắt nhìn thấy đòn ra tay vừa nãy của Hàn Lập, ai cũng biết vị đội trưởng mới này thần thông khó lường, tuyệt đối không phải là tu sĩ hoá thần sơ kì bình thường.

Điều này làm cho họ vô cùng vui mừng, đồng thời cũng bất giác có cảm giác kính sợ.

"lại nghỉ ngơi một lát đã, rồi tiếp tục lên đường."

Hàn Lập thu Nguyên Từ Sơn vào trong tay áo, lại chỉ nói với đám người mấy câu. Sau đó một mình đi về phía khác, khoanh chân ngồi xuống, nhắm hai mắt lại.

Những người khác đương nhiên không có ý phản đối, lần lượt tản ra, ngồi nghỉ ngơi một lần nữa, bắt đầu hồi phục pháp lực tiêu hao lúc nãy.

Nhưng vị Hứa tiên tử lại đứng nguyên tại chỗ, không động đậy.

Cô ta do dự một chút, rồi đột nhiên đi về phía Hàn Lập, chỉnh đốn y phục hành lễ rồi nhẹ nhàng nói:

"Da tạ tiền bối hồi nãy đã ra tay tương cứu, nếu không băng tinh kiếm của vãn bối đã bị huỷ rồi." "Băng tinh kiếm? Phi kiếm của ngươi là dùng huyền ngọc vạn năm chế thành à?" Hàn Lập mở to hai mắt nhìn nữ tu sĩ, bình tĩnh hỏi.

"Tiền bối tuệ nhãn như đuốc, phi kiếm của vãn bối đúng là phần lớn đều dùng huyền ngọc luyện thành." Hưa tiên tử rùng mình, thừa nhận nói.

"Nếu như đã dùng loại kiếm cực hàn này, thì công pháp của ngươi cũng là thuộc tính băng, vậy ta nói đến một người, không biết ngươi có quen không?" Ánh mắt Hàn Lập sáng lên, từ từ nói.

"Tiền bối xin cứ nói." Hứa tiên tử tim đập mạnh, nhưng lập tức đồng ý.

"Có một thượng cổ tu sĩ được gọi là Băng Phách tiên tử, cũng tu luyện cực hàn công pháp, hơn nữa lại là một phi thăng tu sĩ, không biết đạo hữu có quen người này không?" hàn Lập nhìn vào

con ngươi phát quang lóng lánh của đối phương, miệng hơi động đậy, truyền âm ra.

Lúc trước khi hắn nhìn thấy nữ nhân này, đã cảm thấy có chút quen quen, sau này nghĩ kĩ lại, mới phát hiện con ngươi của nữ nhân này lại giống như quang ảnh của vị tổ sư Băng Phách tiên tử được triệu hồi khi đám tu sĩ tiểu cực cung nhân giới mở Hư Linh điện, dường như nó là độc nhất vô nhị.

Tuy chỉ là quang ảnh, nhưng hai con ngươi của Băng Phách tiên tử lại luôn chớp sáng giống như ngôi sao, quả thực làm cho người ta khó mà quên được, vẫn ghi nhớ như in.

Bây giờ lại gặp nữ nhân này cũng là thần thông thuộc tính băng, hơn nữa pháp bảo cũng là dùng huyền ngọc luyện chế thành, liền mang một tâm trạng nghi ngờ, rồi tiện lời hỏi một câu.

"Băng Phách tiên tử là tiên tổ của Hứa gia chúng tôi rất lâu về trước, tiền bối tại sao lại biết. Lẽ nào tiền bối và tiên tổ đến từ cùng một hạ giới?" Hưa tiên tử rất bất ngờ, ngạc nhiên trả lời. *"Ha ha, cũng không thể nói là biết. Nhưng Hàn mỗ có thành quả như ngày hôm nay, may mà khi ở dưới hạ giới đã được lệnh tổ truyền lại cho một chút điều tốt. Ư…Tại sao phi kiếm của Hứa đạo hữu không dùng hoàn toàn huyền ngọc luyện thành, nếu không uy lực ít nhất cũng có thể tăng lên gần một nửa."* Hàn Lập cười nhạt giải thích hai câu, rồi đột nhiên chuyển sang chuyện khác.

"Tiền bối nói đùa rồi. Huyền ngọc vạn năm tuy không thể so sánh với những vật liệu bậc nhất ở thế giới Man Hoang, nhưng nếu muốn thu thập với số lượng lớn thì cũng là khó khăn khác thường. Phi kiếm bây giờ có thể dung nhập nhiều huyền ngọc như vậy đã là duyên cớ mà vãn bối không tiếc bất kì giá nào để thu mua nó." Hứa tiên tử ban đầu có chút ngạc nhiên về mối quan hệ của Hàn Lập với tiên tổ của mình, nhưng trong mồm lại thành thật trả lời câu hỏi. *"Hoá ra là như vậy, Hàn mỗ đúng lúc trong tay có một số huyền ngọc vạn năm, đủ để luyện mới lại phi kiếm. Nếu như Hứa tiên tử và Băng Phách tiên tử có cùng một nguồn gốc, thì ta tặng cho đạo hữu vậy. Cũng coi như là trả lại tình nghĩa."* Hàn Lập hơi trầm ngâm, rồi nói. Sau đó hắn một tay lấy chiếc vòng trữ vật ra, phất một cái, bạch quang loé lên, một hộp ngọc lấp lánh rất lớn

hiện ra trong tay, đưa cho nữ tu. *"Đa tạ tiền bối ban tặng."* Khuôn mặt nữ tu tỏ ra vô cùng vui mừng, vội vàng nói lời cảm ơn, rồi nhận chiếc hộp ngọc, mở nắp ra.

Nữ tu hít một hơi.

Trong chiếc hộp quả thật có chứa bốn miếng tinh thạch màu trắng to bằng nắm đấm, toàn thân phát ra màu trắng sữa.

Những huyền ngọc này không những có thể luyện mới lại phi kiếm của cô ta, mà thậm chí những vật liệu còn lại còn có thể luyện thêm một pháp bảo huyền ngọc khác.

Con ngươi như lửa của nữ tu sáng lên, sau khi cất hộp ngọc đi, lại một lần nữa đến làm lễ với Hàn Lập. Hàn Lập xua xua tay, dáng vẻ không để ý tới, lại nhắm hai mắt lại, Bất luận là ngọn lửa của hư thiên đỉnh, hàn tuỷ hay cực hàn thì cơ hồ còn lưu lại chút tình người hơn hậu nhân của Băng Phách tiên tử, nó sau khi tâm ma bị cướp đi, đương nhiên lại mất đi một chỗ sơ hở trong lòng.

Hứa tiên tử có được trọng bảo, tất nhiên biết điều, không quấy rầy Hàn Lập nữa, từ từ rời đi. Đám người đại hán bích nhãn ở phía xa cũng chủ đến cử động của Hàn Lập và nữ tu này.

Khi nhìn thấy Hàn Lập đưa cho một hộp ngọc, nữ tu này lập tức vui mừng vô cùng, khác biệt rất nhiều so với thái độ lạnh lùng lúc trước, thì mọi người đều cảm thấy rất hiếu kì, nhưng không ai ngốc mà đi hỏi trực tiếp cả.

Kết quả là, sau khi nghỉ ngơi vào canh giờ, sau mệnh lệnh xuất phát của Hàn Lập, đám người lại bắt đầu khởi hành.

Lộ trình phía dưới cung không phát hiện dị tộc khác, đám người sau khi đi hết con đường tuần tra, cuối cùng đến một địa điểm đã được thiết định sẵn, đợi Kim Đình chu (thuyền) đến đón.

Đám người phân thành hai tốp, ngồi lên linh chu, đi thẳng về thành Thiên Uyên.

Vì gặp phải người của dị tộc và bắt được một man thú do man thú nhân thuần hoá, thì sau khi đám người Hàn Lập giao cho Dị Linh đường con cự thú trong suốt đó, đương nhiên nhận được sự ban tặng hậu hĩnh.

Dựa theo quy định, sau mỗi lần tuần tra đều sẽ có một khoảng thời gian để nghỉ ngơi, còn sau khi kết thúc một vòng mười năm tuần tra thì khu vực tuần tra mới có thể tuỳ cơ mà biến đổi.

Còn Hàn Lập vì đã hoàn thành được lần tuần tra đầu tiên của mình nên cũng nhận được một viên *"Diệt trần đan"*. Ăn ngay thì có thể sống được cả nghìn năm.

Sau đó đám người cũng từ trong điện đường tản ra, đám người đại hán bích nhãn cáo từ Hàn Lập, rồi rời đi.

Khi nữ tu họ Hứa từ biệt Hàn Lập, đột nhiên nói một tin tức mà làm cho Hàn Lập chợt động lòng. *"Tiền bối, hai ngày sau, ở chính thành này sẽ có một ngày bán đấu giá ba năm tổ chức một lần những vật phẩm của Man Hoang. Tiền bối phải chăng cũng đinh tham gia."*

"Vật phẩm của Man Hoang! Thế nào, Hứa đạo hữu cũng có hứng thú với chuyện này sao?" Hàn Lập mi mắt hơi động, hỏi lại một câu.

"Tiền bối nói đùa rồi. Những người có thể tham gia đấu giá ít nhất cũng phải là hoá thần tu sĩ như tiền bối, vãn bối thân phận chỉ là tu sĩ vô danh, sao có tư cách tham gia đấu giá. Hơn nữa, mỗi vật phẩm Man Hoang hầu như đều có giá trên trời, cũng là những thứ mà người như vãn bối chẳng dám mơ ước. Tiền bối quả thật có thể đến đó để thử vận may." Nữ tu cười gượng một tiếng, nói.

"Đa tạ đạo hữu đã cho biết, Hàn mỗ có lẽ sẽ đi xem thử." Hàn Lập ậm ừ nói

Nữ tu họ Hứa thấy ý tốt của mình đã được Hàn Lập đón nhận, thì không nói gì nữa, cung kính cáo từ bay đi, còn Hàn Lập nhìn theo bóng của nữ tu, hai mắt lơ đãng hơi nheo lại.

Kì thực cho dù nữ tu này không nhắc đến chuyện đấu giá thì hắn cũng không có ý lập tức rời khỏi thành.

Từ sau khi đến linh giới, hắn vẫn chưa bắt đầu tìm kiếm thu thập những phương thuốc và linh dược thích hợp, vốn định sau lần tuần tra này sẽ hành động, mà bây giờ lại có cái gì mà hội đấu giá vật phẩm của Man Hoang, vừa tiện thể đi xem thử chút.

Dù sao cũng xem xem có các loại vật phẩm Man Hoang nào liên quan đến truyền thuyết mà hắn sớm đã nghe thấy tên tuổi từ lâu

Trong lòng nghĩ như vậy, Hàn Lập ung dung rời khỏi Thanh Thạch cự tháp, lúc này hoá thành một bức quang, bay thẳng đến nơi mà trên địa đồ đã đánh dấu.

Huyện của thành Thiên Uyên đương nhiên quy mô rất lớn, cơ hồ trên mảnh đất tam cảnh thất yêu này những thứ quý báu hiếm gặp đều có.

Hơn nữa lại thường xuất hiện một số vật phẩm Man Hoang, càng làm cho nơi này náo nhiệt hơn.

Bất luận là thủ vệ của thành Thiên Uyên hay người ngoài đến đều ra vào không ngớt.

Điều mà làm cho người ta sợ hãi chính là bức màn ngăn cách hai tộc Nhân Yêu, vừa đúng từ giữa huyện đi qua, sẽ phân huyện thành hai nửa.

Nhưng trong trung tâm cua một huyện lại xây một ngôi đại điện đường cực lớn, có thể trực tiếp đi qua hai bên Nhân Yêu, làm cho hai tộc Nhân Yêu có thể tự do trao đổi một số vật liệu hoặc là vật phẩm Man Hoang.

Có một số thứ đối với Yêu tộc hay Nhân tộc công dụng không lớn, nhưng lại có thể là thứ quý hiếm dị thường đối với tộc khác.

Những hàng người đến đây để đấu giá đã chiếm hẳn một toà điện đường gồm 8 điện.

Hàn Lập hoá độn quang, hạ thẳng xuống một con đường nào đó của huyện, nhìn thẳng vào một tiệm thuốc gần đó, rồi lập tức tuỳ ý bước vào.

"Vị tiền bối này, người muốn xem thứ gì? Bổn tiệm tuy nhỏ, nhưng các loại linh dược đều có đủ cả."

Tiệm thuốc này không phải là lớn lắm, chỉ có một trưởng quầy trung niên thuộc Kết Đan kì tu vi và hai người làm thuê Trúc Cơ kì.

Cho nên nhìn thấy một vị Thanh Minh Vệ như Hàn Lập bước vào, người trưởng quầy vẻ mặt tươi cười đứng dậy tiếp đón.

"Có phương thuốc hay linh dược nào có thể tinh tiến hoá thần tu sĩ tu vi không?" Hàn Lập cũng không khách khí, trực tiếp hỏi.

"Hoá thần tu sĩ? Phương thuốc thì có hai loại, nhưng nguyên liệu thì quá là quý, bổn tiệm không có cách nào có đủ." Trưởng quầy vừa nghe thấy thì đã biết là mối làm ăn lớn, tinh thần lập tức dao động.

"Ừ, hãy đem phương thuốc đến đây ta xem thử trước." Hàn Lập nhăn mày lạnh lùng nói.

"Vâng, mời tiền bối đợi một chút, vãn bối đi một lát sẽ quay lại." Trưởng quầy cung kính đáp, rồi dặn một tên làm thuê lập tức mang dọn chỗ ngồi và mang trà lên mời Hàn Lập, còn mình thì chạy nhanh vào hậu đường.

------oOo------

Chương 1330: Chân Thiềm dịch và Ngọc Thanh đan

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dễ dàng như vậy mà đã có được thứ mình muốn, Hàn Lập đương nhiên là thấy vui trong lòng.

Hắn ngồi trên chiếc ghế sếu trúc cổ, nếm linh trà mà tên làm thuê mang lên, dáng vẻ ung dung.

Một lúc sau, người trưởng quầy trung niên hai tay cầm ra một vòng trữ đồ, đi từ bên trong ra

Vừa đến trước mặt Hàn Lập hắn liền vung một tay lên, lấy ra hai miếng ngọc giản một trắng một lam, tiếp theo lần lượt lấy từng chiếc hộp gấm bình gấm đủ hình sắc ra, tất cả đều đặt lên chiếc bàn bên cạnh.

Sau đó kính cẩn khoanh tay đứng.

Hàn Lập mắt lướt qua một chút. Một tay vừa giơ lên thì hai mảnh ngọc giản bị hút vào trong tay, thần thức nhập vào trong.

"Chân Thiềm dịch, Ngọc Thanh đan." Hàn Lập tự nói ra hai tiếng, mày nhăn lại, rút thần thức ra.

Ngọc Thanh đan thì khỏi phải nói. Tất cả những nguyên liệu được dùng đều là một số linh thảo hiếm gặp đã nghe nói hoặc chưa từng nghe nói, chỉ có điều đa phần đều cần diệu linh hai, ba nghìn năm, hoàn toàn khác xa so với những linh dược bình thường của nhân giới. Còn về Chân Thiềm dịch lại càng làm cho người ta kinh ngạc, nguyên liệu chủ yếu của loại linh dịch này lại là một loại linh huyết của cổ thú được gọi là Bích Nhãn Chân Thiềm đến từ thế giới Man Hoang, còn về những linh dược phụ trợ cho linh dịch thì lại rất tầm thường, nhưng hai loại linh dược này đều hữu dụng với hoá thần tu sĩ, nhưng trong đó ngọc Thanh đan chỉ yếu hữu dụng với hoá thần sơ kì tu sĩ, đối với trung kì tu sĩ thì lại hiệu quả lại bị giảm mạnh. Còn dược tính của Chân Thiềm dịch mạnh hơn nhiều, thích hợp dùng với hoá thần hậu kì tu sĩ, còn nếu dùng cho trung kì tu sĩ thì dược tính lại vô cùng lớn, rất nguy hiểm.

Hàn Lập nhắm mắt lại. Sau khi ghi nhớ vào đầu công dụng, luyện chế, thành phần…của hai loại linh dược, mới lại mở mắt ra bắt đầu kiểm tra linh dược trong hộp gấm và bình.

Quả nhiên giống như những gì trưởng quầy nói, nguyên liệu cần cho hai loại linh dược này thiếu gần một nửa. Đặc biệt là linh huyết của bích nhãn chân thiềm một chút cũng không có.

"Tất cả nhưng nguyên liệu còn thiếu ở tiệm thuốc khác phải chăng là có đủ. Loại linh huyết của bích nhãn chân thiềm nếu như là của cổ thú Man hoang, thì chắc không phải là dễ tìm?" Hàn Lập đứng vuốt cằm, hỏi trưởng quầy.

"Khởi bẩm tiền bối, những nguyên liệu cần có của Ngọc Thanh đan không nhất định phải có đủ linh dược, cho dù thời hạn vài năm cũng có thể luyện chế ra, chỉ là công hiệu sẽ giảm đi một phần. Cho nên, tiền bối chỉ cần linh dược đủ, phối hợp lại thì có hi vọng rất lớn. Nhưng linh huyết chân thiềm mà Chân Thiềm dịch cần lại là một thứ cực kì hiếm. Cho dù thỉnh thoảng có người mang ra bán, nhưng ngay lập tức sẽ bị người khác tranh mua mất. Đó là một trong những nguyên liệu quý giá nhất của các tiệm thuốc lớn. Tiền bối muốn có được vật này quả thật là không dễ. Nhưng sắp có hội đấu giá rồi, thường thì đều có bán linh huyết. Tiền bối có thể đến thử vận may." Trưởng quầy thật thà khác thường trả lời.

"Hoá ra là như vậy, những thứ này ta đều cần." Hàn Lập suy nghĩ một lát rồi gật đầu nói.

"Đa tạ tiền bối chiếu cố, hậu bối sẽ tính tiền cho tiền bối. Phương thuốc hai trang, linh thạch 10 vạn, kim chi nghìn năm ba phần…" trưởng quầy mừng rỡ vội vàng nói, bắt đầu nói giá của từng món đồ trên bàn.

Hàn Lập hai con mắt hơi híp lại lắng nghe, khuôn mặt một chút khác thường cũng không lộ ra.

Sau thời gian một chén trà nhỏ, Hàn Lập bình tĩnh bước ra khỏi tiệm thuốc, nhưng vừa đi được chưa xa, lại tiến đến, đi vào trong một tiệm thuốc khác

Cứ như thế, hắn không ngừng đi ra đi vào các tiệm thuốc, cơ hồ như tất cả các tiệm thuốc trên đường hắn đầu đã đặt chân vào.

Kết quả là Hàn Lập đã lại vào trong một tiệm thuốc khác, thu thập bảy, tám loại phương thuốc có công hiệu giống nhau, nhưng phần lớn các nguyên liệu cần trong đó đều không khó tìm bằng linh huyết của bích nhãn chân thiềm, làm cho Hàn Lập đành phải tạm thời dừng bước. Chỉ cần luyện chế được tất cả các loại nguyên liệu linh dược cần thiết của phương thuốc thì Hàn Lập sẽ bất chấp tất cả để đi thu thập chúng.

Nhưng những thứ mà hắn thu thập không phải là những thứ nguyên liệu có giá cả cao đó, mà là những loại linh dược và ấu thảo này.

Cứ như thế, Hàn Lập đành phải đại xuất huyết một lần mới có thể mua được đủ số lượng

Như vậy, những phương thuốc khác không cần nói đến, Ngọc Thanh đan đó chỉ cần hắn quay về Động phủ dùng linh dịch thúc chín linh thảo thì lập tức có thể luyện thành linh dược

Đương nhiên loại đan dược mà hoá thần sơ kì mới có thể dùng được này luyện chế nhất định là không dễ. Với trình độ luyện đơn của hắn, có lẽ cũng còn cần sau vài lần luyện thử thì mới có thể luyện ra thành đan.

Nhưng Hàn Lập có chiếc bình nhỏ trong tay, có thể luyện chế thử loại đan này vô hạn. Điều này hoàn toàn không phải lo lắng. còn về Chân Thiềm dịch, đối với hắn là rất quan trọng.

Xem ra hội đấu giá lần này nhất định phải tham gia.

Hàn Lập trong lòng thầm nghĩ một chút.

Nhưng trước khi tham gia hội đấu giá, linh thạch trong tay hắn sau khi trải qua vài lần mua bán đã không còn đủ, phải bán đi một số đồ để đổi lại linh thạch mới được.

Trong linh giới, số lượng linh thạch rất phong phú, dẫn đến giá cả của nhiều thứ đồ vượt xa hàng mấy lần so với nhân giới.

Đương nhiên, ở trong nhân giới linh thạch cho dù có nhiều bao nhiêu cũng không thể mua được phương thuốc hoá thần kì và nguyên liệu chế luyện cần thiết.

Hàn Lập rất tự tin, chỉ cần có đủ đan dược, nội trong một thời gian ngắn tiến giới tuyệt đối khong thành vấn đề.

Trong lòng suy nghĩ như vậy, nhưng người lại bước đến một góc không người của con đường một cách yên lặng.

Hắn nhìn bốn phía, ở chỗ nhất thời không ai chú ý đến, lúc này trên người có tiếng *"đôm đốp"* phát ra, dung mạo và thân hình bỗng biến to ra. Thoắt một cái hoá thành một đại hán mặt tím…

Rồi Hàn Lập bước đi nghênh ngang, tuỳ ý bước vào một tiệm lớn treo biển *"Hồi Sinh Đường"*.

Ở trong huyện của linh giới, linh dược nghìn năm bình thường không quý hiếm như ở nhân giới. Nhưng khi Hàn Lập lấy ra vài cây linh thảo bảy, tám nghìn năm thì vẫn làm cho Hồi Sinh Đường không chút do dự đưa ra một đống linh thạch có con số thiên văn để đổi lấy mấy cây linh thảo.

Hàn lập vừa cầm lấy linh thạch, liền rời đi không chút do dự, không dừng lại lâu ở một nơi, đề phòng kẻ xấu nhìn thấy.

Hàn Lập vẫn chưa rời khỏi huyện này, mà vẫn đi trên con đường khác, bắt đầu chú ý đến những pháp khí, bảo vật và các loại nguyên liệu luyện khí, phù triện quý hiếm được bán ra.

Kết quả, hắn đã được mở mang con mắt.

Đương nhiên vì nguyên nhân linh giới có đủ các loại nguyên liệu quý hiếm mà làm cho những pháp bảo pháp khí này bất luận là uy năng hay phẩm chất đều có giá trị hơn nhiều so với những đồ tương tự ở nhân giới, thậm chí trong những tiệm cực lớn còn bán cả dị bảo đẳng giới.

Còn về phù sách và mật phù thì càng có đủ dạng, làm cho Hàn Lập hoa cả mắt. hoàn toàn không phải là thứ phù triện mà nhân giới so sánh được.

Còn trong những phù triện đó, còn xuất hiện vô số phù sách dùng nhiều loại ngân liệu để viết ra.

Loại phù triện này đa số là loại hình dùng để phù trợ cho phòng ngự, còn loại phù triện dùng để công kích thì căn bản vẫn chưa nhìn thấy, hơn nữa số lượng lại rất ít, giá cả cũng khác thường kinh người. Nhưng một loại phù triện có khắc nhân ảnh màu bạc trong đó lại làm Hàn Lập cảm thấy hứng thú

Hắn luôn dò hỏi qua các cửa tiệm, mới biết đây là một loại ngân châm văn mật phù được gọi là *"Khôi Lỗi phù"* lưu truyền từ Thiên Linh cảnh tới.

Loại phù triện này có thể triệu hồi ra một tên khôi lỗi được phong ấn trong đó. Thần thông và uy lực của khôi lỗi lớn hơn hoàn toàn phải xem tu vi trình độ luyện chế và điều khiển của người đó

Nhưng nghe nói Khôi Lỗi phù đẹp nhất thậm chí có thể phục chế được công pháp và tu vi của người thúc đẩy, quả thật là một loại phù triện rất thực dụng.

Sau khi xem xong, Hàn Lập chợt động lòng, không khỏi nhớ tới ngọc và thư không toàn vẹn trong tay mình.

Cái dòng được ghi trên mặt phù triện cũng có một ghi cách luyện Khôi Lỗi phù, chỉ là chưa nghiên cứu kĩ. Giá bán của loại văn phù triện này cực kì cao, hắn phải quay lại tìm hiểu kĩ một phen.

Trong lòng nghĩ như vậy, Hàn Lập dứt khoát tìm đến hai tiệm phù triện, tiện thể cũng mua luôn đủ số nguyên liệu luyện chế loại phù triện Ngân Đẩu Văn. Sau khi làm xong tất cả, hắn mới thong thả đi thẳng đến đích, đó là thạch điện cực lớn nối thẳng hai khu Nhân Yêu với nhau gọi là *"Thái Huyền Điện"*.

Cho dù hội đấu giá phải hai ngày sau mới bắt đầu, nhưng hắn lại muốn xem bên Yêu tộc phải chăng là có thứ gì tốt có thể đổi được.

Dù sao người của Yêu tộc từ trước đến nay chưa từng tham gia đấu giá của Nhân tộc, trực tiếp trao đổi những thứ mình cần với Nhân tộc tại Thái Huyền điện này.

Để tránh hai tộc Nhân Yêu giao dịch trong điện xảy ra xung đột, cho nên tất cả những tu sĩ của Nhân tộc muốn vào bên trong đại điện chuẩn bị trao đổi đồ đều phải nhận lấymột miếng ngọc bội to bằng bàn tay.

Miếng ngọc bội này chỉ cần mang trên người, lập tức sẽ có một đám bạch hà che phủ lấy toàn thân, đồng thời hạn chế tu vi của người đeo nó, hơn nữa đại trận cấm chế mà Thái Huyền điện vốn đã bố trí, thông thường tu sĩ nếu như chỉ cần dùng pháp lực làm điều xằng bậy trong điện thì không những không có cách nào phát huy thần thông của cơ thể, mà trong nháy mắt sẽ bị tống ra khỏi thạch điện. Trong một khoảng thời gian ngắn, không có cách nào vào lại được trong điện.

Còn bên Yêu tộc lại cần phải nhận một cái phướn màu đen, hoá thành một đám yêu vân che lấy khuôn mặt.

Ngoài ra, trong điện đồng thời còn có bốn vị luyện hư kì của hai tộc Nhân Yêu, mười vị thanh minh vệ duy trì trật tự, hai tộc mỗi bên chiếm một nửa.

Một lực lượng lớn như vậy với tình hình chung thì đương nhiên là đủ để ứng phó với tất cả nhừng gì phát sinh ngoài ý muốn ra.

Sau khi Hàn Lập ở bên ngoài giao một khoản linh thạch ra, thì rút từ trong thủ vệ ra một miếng ngọc bội đeo vào sau eo, trong sự bao bọc của bạch hà, đi qua một hành lang dài, đi vào một cánh cửa lớn.

Kết quả trước mắt hiện ra một căn phòng cực lớn khoảng vài trăm trượng, ở mặt khác bất ngờ lại là một cửa điện khác độc nhất vô nhị, còn có một thông đạo có vẻ thông về phía xa

Còn ở trong phòng lớn đang có sự tồn tại của Nhân Yêu hai tộc được bao bọc bạch hà và hắc khí. Trong đó bạch hà chiếm nhiều hơn

Trong đó, hơn ba mươi kẻ đã ngồi khoanh chân hai bên phòng, phía trước mặt bày một số thứ, đều yên lặng không nói gì.

Còn những người khác thì phần lớn cũng đang đứng phía trước sạp hàng, hoặc tỉ mĩ quan sát đồ vật, hoặc nói cái gì đó với chủ hàng mà không phát ra âm thanh. Còn có một số người thì đang đi lại tự do trong phòng, cũng có lúc nói chuyện với những người khác mấy tiếng, rồi cùng nhau trốn vào một góc phòng, thì thì thầm thầm.

Hàn Lập vẫn đứng ở chỗ cũ, thăm dò bốn phía, không nói một lời nào, bước tiến vào một sạp gần đó.

Người chủ sạp cũng trốn trong đám bạch hà, đó là một tu sĩ của Nhân tộc.

Còn phía trước sạp hàng có bày hai thứ đồ quái dị.

Một cái màu xanh nhạt, giống như cành của một loại thực vật nào đó, còn một cái khác thì lại là một tinh thạch đỏ màu máu to bằng nắm đấm, đang phát quang.

------oOo------

Chương 1331: Thiên lôi thần mộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập hiếu kỳ xem xét qua vật ở trên sạp hàng, mắt lướt qua thứ như cành cây giữa hai loại đồ vật, vật ấy có vẻ ngoài mỏng manh vô cùng, song lại chứa đựng lôi điện mãnh liệt, dường như cành cây ấy là lôi điện ngưng tụ mà thành, khiến y cảm thấy kinh ngạc.

Đồ vật ấy khiến y nhớ lại thiên lôi trúc thuở xưa.

Nhưng dù cho kim lôi trúc có thuộc tính ngàn năm, lôi điện cũng không hề có chút cuồng bạo, Ích Tà lôi thần thường thường đều thu hồi cẩn thận.

Còn về khối tinh thạch màu đỏ khác, mùi tanh ở lớp vỏ ngoài sộc thẳng vào mũi, giống như kim đơn của một loài thú nào đó, nhưng không có cách nào biết được lai lịch cụ thể.

Hàn Lập thấy có chút hứng thú với vật lạ nọ, nhưng sau khi nhìn một hồi, lại lẳng lặng rời đi, đi về hướng sạp hàng tiếp theo.

Sạp hàng tiếp theo là do một gã thuộc yêu tộc bài biện, trước người là một miếng khoáng thạch màu đen to bằng chiếc đầu lâu, khí lạnh kinh người.

Cứ như vậy, Hàn Lập chậm rãi đi qua từng sạp một, khi thấy đồ vật nào đó chưa từng gặp qua hoặc cảm thấy thú vị liền dừng lại một lát nghiên cứu kỹ lưỡng.

Nhưng từ đầu chí cuối, y không hề mở miệng nói một lời nào, như không nhìn thấy các chủ sạp vậy. Thoắt cái, Hàn Lập đã xem qua hết tất cả các sạp hàng, trong lòng có chút thất vọng dấy lên. Những đồ vật bán ở đây, tuy đều là đồ hiếm, nhưng đồ vật khiến y thực sự chú ý vẫn chưa xuất hiện.

Trong số các đồ vật ấy, mặc dù có những vật đến từ tự nhiên, nhưng cũng đều là những vật lạ lẫm, chỉ có tác dụng với một bộ phận người đặc biệt.

Hàn Lập đưa mắt đảo qua mọi nơi, đúng vào lúc do dự có nên rời khỏi Thái Huyền Điện hay không thì sau lưng có tiếng bước chân vang lên, có người đang đi về hướng y.

Đám mây trắng trên người khẽ động, Hàn Lập liền quay mặt về phía sau, tiếng bước chân của người đi tới cũng dừng, dường như cũng có chút kinh ngạc trước phản ứng cực nhanh của Hàn Lập.

Đây là một gã thuộc yêu tộc, hắc khí bao trùm khắp cơ thể, cơ thể có vẻ rất thon thả, nhìn Hàn Lập từ trên xuống dưới.

Chỉ là hai người đều được bí thuật che chở, ngoài thân ảnh lúc ẩn lúc hiện ra, khó có thể nhìn rõ vật cụ thể nào khác.

"Các hạ có điều gì chỉ giáo?" Hàn Lập vô cùng điềm tĩnh mở lời trước.

"Đạo hữu phải chăng chưa tìm thấy đồ vật thích hợp?" Gã yêu tộc mỉm cười hỏi, tiếng nói thánh thót dễ nghe, rõ ràng là một cô gái.

"Không sai, nơi này đúng là không có vật nào ưng ý tại hạ. Đạo hữu hỏi lời này, có dụng ý gì?"

Hàn Lập hỏi ngược lại.

"Xem ra các hạ quả là đến Thái Huyền Điện lần đầu. Kỳ thực những đồ vật mà hai tộc người chúng ta trao đổi buôn bán, ngoài những thứ bày bán công khai, những đồ vật tốt thực sự đều là âm thầm trao đổi hết." Người con gái này chậm rãi nói.

"Sao lại phải làm như vậy! Cứ đem ra trao đổi công khai, không phải càng dễ tìm được người mua hay sao?" Hàn Lập nhướn mày.

"Đạo hữu quả thật không biết hay là cố tình giả hồ đồ! Những thứ hàng tốt thực sự mà lấy ra giao dịch, cho dù có dùng Già Quang Bội hay Di Vân Phiên che phủ bên ngoài, vẫn rất dễ khiến cho người ta nhớ đến. Huống hồ có những món đồ vốn rất bí mật, không thích hợp để cho quá nhiều người biết tung tích của nó. Được rồi, thôi nói những lời thừa, các hạ rốt cuộc có muốn đổi đồ không?" Cô gái yêu tộc có chút mất kiên nhẫn, lời nói lạnh lùng hơn ba phần.

"Chỉ cần đạo hữu có đồ tốt, tại hạ đồng ý trao đổi. Nhưng, đạo hữu cớ sao lại tìm đến tại hạ?" Hàn Lập trả lời, đồng thời hỏi lại một câu.

"Chuyện này không đơn giản. Các hạ quan sát các món đồ trên các sạp hàng rất kỹ lưỡng, vừa nhìn cũng có thể nhận thấy là người mới đến Thiên Uyên thành. Mặc dù bị hạn chế tu vi, nhưng quan sát kỹ lưỡng vẫn có thể nhận thấy đạo hữu là một tu sĩ hóa thân.

Thật đúng là người mà tiểu nữ muốn trao đổi. Huống hồ, các hạ cũng không phải là người đầu tiên tiểu nữ trao đổi. Thử nói xem trong tay các hạ có món đồ gì thích hợp với yêu tộc chúng tôi, ngoài những món đồ của mình, trong tay chúng tôi còn có rất nhiều các món đồ của các tộc bạn gửi nhờ trao đổi nữa.Vì thế đạo hữu nếu có đồ gì tốt cứ lấy ra xem sao." Cô gái yêu tộc không hề để ý, thản nhiên nói.

Hàn Lập nghe xong những lời này, tự thầm mỉm cười:

"Vật thích hợp với quý tộc, trong tay tại hạ có một số. Nhưng vật trong tay đạo hữu có nên chăng cho tại hạ xem chút ít."

"Hừ, trong tay tiểu nữ những vật như linh dược, nguyên liệu, đến pháp bảo, cổ bảo của tộc người các hạ đều có. Các hạ muốn thứ gì?" Cô gái yêu tộc cười khinh khỉnh.

"Những vật thành phẩm, pháp bảo,v.v… tại hạ không cần tới, nhưng có chút hứng thú với nguyên liệu. Trong tay đạo hữu chắc có chân thiềm thú linh huyết, tại hạ đang thiếu món đó." Hàn Lập

chớp mắt mấy lượt, hỏi.

"Chân thiềm linh huyết, ha ha, đạo hữu thật biết chọn đồ. Chân thiềm dịch không chỉ có tác dụng với tộc người các hạ, đối với tộc yêu tại hạ cũng có tác dụng to lớn như vậy, ai lại giao dịch vật đó ở Thái Huyền điện chứ". Cô gái yêu tộc nghe xong có chút bất ngờ, nhưng lập tức liên tục lắc đầu.

"Nếu như vậy, những vật sau đây nếu có, hoàng kim thảo hơn năm ngàn năm…" Hàn Lập cố tình không chút lưu ý tới những lời châm chọc của thị, lập tức liệt kê hết những nguyên liệu mà đơn thuốc đang còn thiếu. Song khuôn mặt của cô gái yêu tộc sau khi nghe mấy tên nguyên liệu, sắc mặt bắt đầu trở nên khó coi, đợi Hàn Lập nói hết một lát lâu sau mới không mấy vui vẻ trả lời:

"Chớ nên vọng tưởng. Những nguyên liệu linh đơn có thể làm tăng tiến tu vi, đều phải tìm kiếm ở thế giới hoang dã. Yêu tộc tại hạ cũng rất thiếu. Dù có cũng không thể lấy ra trao đổi với loài người các hạ được."

"Đạo hữu không cần lo lắng, tại hạ không nhất thiết cần những linh dược đã chế thành, chỉ cần những mầm, hạt hoặc cây con của những linh dược này thôi, tại hạ cũng nguyện trả giá cao để đổi lấy." Lời Hàn Lập không hề thất vọng, ngược lại nói rất điềm tĩnh.

"Nếu đã như thế, cũng không phải không có cách tìm được. Nhưng cũng có chút phiền toái, hiện tại trong tay tiểu nữ không có." Cô gái yêu tộc có chút chần chừ, lời nói không phải từ chối ngay lập tức.

"Chỉ cần có thể thu thập được những món đó, tại hạ sẽ còn đến đây trao đổi với đạo hữu." Hàn Lập mừng rỡ.

"Ừm, việc này ta chỉ có thể thử xem sao. Mà thôi, với những loại linh thảo hoang dã này, dù là hạt, mầm hay cây con thông thường cũng đã rất hiếm rồi, có rất ít người chịu bán. Nhưng, ngộ nhỡ ta tìm thấy những vật này, các hạ định đem vật gì đến trao đổi với tiểu nữ. Nếu là linh thạch, xin đạo hữu miễn cho. Dù có là linh thạch cao cấp, tiểu nữ cũng không thiếu" Cô gái yêu nữ hãnh diện

nói.

Hàn Lập nghe xong, thần sắc vẫn vậy, nhưng khóe miệng có chút cử động, đột nhiên truyền âm ra mấy chữ.

"Cái gì? Các hạ thực có vạn niên linh dược!" Thân hình cô gái trong hắc khí chấn động, tiếng nói bỗng trở nên vui mừng lẫn sợ hãi dị thường.

"Chỉ cần đạo hữu có thể tìm được các món đồ mà tại hạ cần, tại hạ tất sẽ đem được món linh vật kia ra" Hàn Lập mỉm cười.

"Có món linh vật như vậy, sao các hạ không lấy dùng để chế đan dược, hà tất đem ra trao đổi với tiểu nữ." Cô gái yêu tộc đã bớt xúc động, một chút hoài nghi nổi lên.

"Việc của tại hạ, đạo hữu không cần hỏi nhiều. Nếu thấy được, tốt nhất nên thu thập những món đồ tại hạ cần. Lần sau tại hạ đến đây là có thể trực tiếp giao dịch với đạo hữu rồi. Cây linh dược này coi như là đặt cọc của tại hạ" Hàn Lập trầm giọng nói, đồng thời đưa nắm đấm tay ra phía trước, ngửa lòng bàn tay lên, một cái hộp gỗ dài chừng nửa thước xuất hiện lên giữa lòng bàn tay, sau đó ném xuống.

Cô gái yêu tộc ngẩn người, vội với lấy cái hộp gỗ, lúc sắc mặt chưa rõ thái độ, mở hé chiếc hộp, ánh mắt nhanh chóng lướt qua.

Có một tiếng động khe khẽ truyền ra, cô gái cẩn thận nhìn thật kỹ vật trong hộp rồi mới chầm chậm đóng nắp hộp lại, nhưng sắc mặt bỗng trở nên nghiêm trọng.

"Các hạ thực muốn đem vật này ra đặt cọc! Thực không sợ tiểu nữ cầm rồi không trả." Cô gái lạnh lùng nói.

"Chỉ là một cây linh dược ba ngàn năm thôi mà! Thứ nhất tại hạ tin tưởng thân phận của đạo hữu, sẽ không làm những chuyện như vậy. Thứ hai, việc này cũng chứng minh tại hạ thành tâm muốn giao dịch với đạo hữu. Chỉ cần đạo hữu có thể tìm được đồ cho tại hạ đúng hẹn, linh dược mà tại hạ hứa với đạo hữu cũng quyết không nuốt lời." Hàn Lập trả lời.

"Xem ra các hạ đích thực có vài phần thành ý, nhưng những đồ vật các hạ cần, không thể nào có được trong thời gian ngắn. Cho ta vài năm, ta sẽ thu thập được vài ba món." Cô gái cũng không khách khí, lật tay thu hộp gỗ, tự tin nói.

"Được, vậy Hàn mỗ sẽ đợi tin tốt lành." Trong lòng Hàn Lập cũng khấp khởi vui mừng, hai tay hơi nắm lại.

Với y, những linh dược mấy ngàn năm này không hề hiếm, dùng để đổi lấy lòng tin của đối phương, tuyệt không đáng gì. Hơn nữa Hàn Lập cũng tin rằng y hứa lấy linh dược vạn năm ra trao đổi, đủ để cô gái yêu tộc kia toàn tâm toàn lực tìm kiếm vật y đang cần.

Điều này đối với người ít bị người khác chú ý trong tộc người như Hàn Lập mà nói, là thủ đoạn không thể thích hợp hơn.

Cô gái yêu tộc gật đầu, không nói thêm lời nào, xoay người rời đi.

Hàn Lập hơi nheo đôi mắt nhìn theo bóng hình thon thả ẩn hiện trong hắc khí, rồi đột ngột xoay người đi ra hướng cửa ra vào, tựa hồ muốn rời khỏi căn phòng lớn ấy.

Nhưng khi y đi đến trước sạp của một tên gã tu sĩ thuộc tộc người, sau khi đôi mắt lướt qua cành cây màu xanh biếc, bước chân bất giác ngừng lại, thoáng chút do dự, rồi đi về phía sạp hàng.*"*

*"*Vật này có lai lịch như thế nào, đạo hữu có thể cho ta biết một chút không?*" Hàn Lập đi đến trước sạp hàng, bình thản hỏi một câu, đồng thời một tay đưa ra với, nhất thời cành cây xanh biếc nằm gọn trong tay, y dùng những ngón tay vuốt ve chúng.*

*"*Lai lịch? Vật này tại hạ tận mắt chứng kiến nó sinh trưởng thành linh mộc này khi có một tia sét đánh vào một gốc linh mộc chết khô. Lai lịch và cách dùng cụ thể, tại hạ cũng không rõ.*" Từ trong đám mây trắng phát ra một giọng nói của người già khàn khàn khác thường, xem ra chủ sạp là một vị lão nhân.*

*"*Thiên lôi thành mộc, vật này thật thú vị.*" Bàn tay Hàn Lập lật qua*

lật lại mấy lần, lẩm bẩm trong miệng.

"Hê hê, quả thực kỳ lạ. Nhưng cũng không giấu đạo hữu, Vật này chức lôi lực quá mạnh mẽ, vừa không thể cưỡng ép hấp thụ năng lượng của nó, vừa không thể đem dùng luyện khí. Chỉ có thể tìm kiếm xem yêu tộc bên này có ai hứng thú với vật này không thôi. Thế nào, đạo hữu thích vật này sao?" Lão nhân cười nói.

------oOo------

Chương 1332: Thần bí lôi văn

Nguồn: EbookTruyen.Net

"À, không, tại hạ có chút tu luyện về lôi lực, tự nhiên có chút hiếu kỳ với những vật này. Đạo hữu định dùng vật này đổi lấy thứ gì?" Hàn Lập tiếp tục chạm vào lôi mộc trong tay, điềm tĩnh trả lời.

Vừa nghe thấy Hàn Lập thực có ý muốn đổi lấy cành cây ấy, lão nhân trong đám mây ngẩn người, hai mắt quan sát Hàn Lập, mới dùng tiếng khàn khàn trả lời: *"Tuy tại hạ chưa tìm thấy cách sử dụng của lôi mộc, nhưng loại linh mộc hình thành từ thiên lôi, giá cả khó mà tính toán. Như thế này đi, lão phu gần đây đang luyện một lò "*Càn nguyên đơn*" thiếu một loại linh dược năm ngàn năm bất kể chủng loại, đạo hữu nếu có thể cung cấp một loại, linh mộc này tùy ý lấy đi. Đương nhiên, nếu là đỉnh giới linh thạch hoặc món đồ khác có giá trị tương đồng, lão phu cũng không cự tuyệt*".

"Các hạ làm sao biết được tại hạ có linh dược?" Hàn Lập chợt giật mình, khuôn mặt trong làn mây có chút trầm xuống.

"Đạo hữu không cần phải ngạc nhiên, tại hạ tu luyện cũng có chút tinh thông, khứu giác tinh nhạy hơn người thường rất nhiều, lúc nãy chiếc hộp gỗ mà các hạ giao dịch với cô gái yêu tộc thoảng ra chút hương thơm mát của linh dược, tại hạ cũng nhận biết được ít nhiều. Đó là linh dược trên dưới ba ngàn năm thì phải. Có thể dễ dàng lấy ra loại linh dược này, hẳn linh dược trên năm ngàn năm đối với đạo hữu cũng không khó khăn." Lão nhân trầm giọng nói.

Hàn Lập nghe xong những lời này, không thốt nên lời.

Y cũng đã được nghe qua Phật môn có một loại đại thần thông, có thể tăng cường cảm nhận của ngũ thức, những Tha Tâm Thống, Thuận Phong Nhĩ, Thiên Lý Nhãn,… trong truyền thuyết, xét ra cũng thực có căn cứ, trên một vài ý nghĩa nào đó cũng có những biểu hiện cụ thể của loại thần thông này, chỉ là chưa thể nào đạt đến cảnh giới như truyền thuyết mà thôi.

Sau khi hiểu rõ nguyên cớ, Hàn Lập ánh mắt chậm rãi, từ từ nói:

"Hóa ra là vậy. Nếu đạo hữu muốn có linh dược, trong tay tại hạ thực có loại linh dược như vậy, đạo hữu hãy xem xem có thích hợp không!"

Hàn Lập không chút cò kè, nhấc tay lên một chút, trên tay chớp một tia sáng, một chiếc hộp gỗ hình chữ nhật dần xuất hiện, chầm chậm đưa cho đối phương.

Lão nhân có chút kinh ngạc, thật không ngờ Hàn Lập thực đáp ứng điều kiện của y, mừng rỡ đón lấy chiếc hộp, mở nắp liếc một chút, rồi lại đóng lại như ban đầu.

"Không sai, đây quả là linh dược năm ngàn năm, rất thích hợp với việc luyện đơn của lão phu." Lão nhân thu chiếc hộp về, mừng rỡ dị thường.

Hàn Lập thấy vậy mỉm cười nhẹ, cành cây trong tay nhẹ nhàng lay động, rồi cũng không thấy nữa. Sau đó hơi co bàn tay lại, không nói thêm gì quay người rời đi.

Trước mặt lão hồ ly này, nói nhiều tất sẽ sơ hở.

Hàn Lập đi ra khỏi Thái Huyền điện, đi một vòng quanh những nơi còn lại, nhưng dựa vào xuất thân thông thiên linh bảo cùng vô số linh dược của y, những đồ vật trong các cửa tiệm sao có thể khiến y động lòng được, lập tức vài giờ đồng hồ sau trở lại Thanh Thạch Cự Tháp.

Vừa tiến vào căn phòng yên tĩnh trong điện của Tiểu Đội, Hàn Lập dùng tay luyện phép đánh vào cửa đá của căn phòng, tạm thời khởi động chế độ cấm của căn phòng yên tĩnh, tránh bị người khác quấy rầy.

Nhưng chỉ thế này vẫn khiến y có chút chưa an tâm, nhấc tay lên, những tia sáng các màu phát ra, vụt sáng bay vào bốn góc phòng rồi biến mất.

Hai tay bóp quyết, một tầng sương mù hiện ra trên thạch bích, che hết toàn bộ những nơi có thể nhìn trộm.

Sau đó, Hàn Lập mới an tâm khoanh chân ngồi lên trên vòng hoa hương bồ, phẩy nhẹ một tay, cây lôi mộc dài chừng nửa thước xuất hiện trong bàn tay

Vật này thô mịn giống ngón cái, mang màu xanh biếc dị thường, bên ngoài thân lại có những đường vân hình xoắn dài, người ta sau khi nhìn một lát, thấy giống như mặt trời ẩn sâu trong thân cây vậy. Lúc ở trong Thái Huyền điện, y chưa tỉ mỉ quan sát vật này, bây giờ dùng ngón tay, từng chút từng chút một sờ nhẹ trên thân cây, đôi mắt đồng thời chầm chậm khép lại.

Bên trong lớp vỏ ngoài của linh mộc chứa đựng lôi lực dị thường, nhưng chỉ ngưng kết ở trạng thái như vậy, thực sự là một chuyện khó lý giải.

Trong thâm tâm y tự đánh giá như vậy, rồi một lần nữa mở to đôi mắt, ánh sáng xanh trên tay vụt lóe lên, bắt đầu từ từ rót linh lực vào thân cây.

Nhưng vừa rót vào một điểm, thân cây chợt sáng lên, một lực đàn hồi xuất hiện, đẩy linh lực này ra ngoài.

Hàn Lập kinh ngạc trong lòng, ánh sáng trên này dần trở nên chói lóa.

Cây linh mộc khẽ động, phát ra một tầng ánh sáng trắng nhạt, đan xen vào những tia sáng trên tay Hàn Lập, nhưng không hề hòa vào nhau.

Một lát sau, hai loại ánh sáng mơ hồ phát ra những tiếng vù vù.

Hàn Lập nhíu mày, vung tay lên, ánh sáng trên tay tiêu tán đi hết.

Hiển nhiên tiếp tục đưa thêm linh lực vào, có lẽ có thể miễn cưỡng đưa vào trng, nhưng bản thân linh mộc cũng sẽ tự hủy linh lực đi.

Với khả năng suy xét của Hàn Lập, hiển nhiên không phải chỉ có một cách này để nghiên cứu linh mộc.

Y dùng tay nắm lấy thân cây, lập tức có một loạt tiếng sấm nổ ra, từng đường điện vàng vụt lóe sáng, thoắt cái bao quanh thân cây.

Cành cây vẫn không động đậy trong những hình cung màu vàng bao quanh, một dáng vẻ chưa từng thấy.

Hàn Lập không chút nản chí, nếu thực dễ dàng có thể tìm ra cái gì đó, chủ nhân trước đây của nó hẳn không coi trọng nó như vậy.

Đột nhiên Hàn Lập ném cành cây vào trong không trung, lập tức nó quay tròn trôi nổi giữa không trung.

Ngón tay ngắm kỹ búng một cái về phía cành cây, một đạo kiếm khí hoàng kim vụt bắn ra, đúng lúc va chạm với giữa thân cây tạo ra tiếng sấm mạnh mẽ truyền ra, ánh sáng trắng bao quanh thân cây sáng bừng lên, thân cây dễ dàng bị đứt ra làm đôi, nhẹ nhàng rơi xuống.

Hàn Lập không suy nghĩ thêm đưa tay ra nắm lấy, hai đoạn cây nhỏ lập tức nằm gọn trong tay.

Đảo mắt một lượt, thấy chỗ gãy có một miếng màu bạc.

Hai mắt y sáng lên, dừng tại chỗ đó, lập tức phát hiện nơi màu bạc xuất hiện, quả là vô số tia điện cùng những đan kết có quy luật của nó, tạo thành một loại hoa văn khó hiểu.

Phức tạp và tinh tế dị thường!

Nếu như y không có linh mục trong người, tuyệt đối không thể nhận thấy chuyện gì không thỏa đáng.

Trong nháy mắt, trên bề mặt nơi màu bạc kia xuất hiện một lớp màu xanh biếc, lập tức làm cho hai đoạn cây trở thành hai cây độc lập thực sự.

Lần này Hàn Lập vô cùng kinh ngạc, khống chế điện cung, đồng thời đem các tia điện ngưng tụ thành hình, khôi tạo ban đầu là một trong những am hiểu của hắn. Nhưng để cho các tia điện đạt tới cảnh giới như trên, đồng thời kết thành trạng thái khó lý giải như trước đó, y thực chưa nghĩ qua.

Độ phức tạp của việc này hơn hẳn thủ đoạn lúc đầu hắn dùng ích tà thần lôi hóa thành lưới điện, ngưng tụ thành điện cầu, cao minh hơn biết bao lần.

Yêu cầu của phương phán này đối với tinh thần phải tuyệt đối xuất kỳ, nếu không tuyệt đối không thể đạt đến mức độ này.

Hàn Lập cầm hai đoạn cây, cúi đầu trầm ngâm.

Đột nhiên đôi mắt rực sáng, cầm một đoạn hướng về đoạn còn lại, vạch lên mấy đường trên không trung.

Kim quang lóe lên, đoạn cây đó một lần nữa gãy đôi trong vòng xoáy điện.

Nhưng lần này, Hàn Lập đã có chuẩn bị sẵn, thần niệm nhất động, một chi tiết nhỏ cũng trong tầm mắt của y, vết cắt màu bạc hiện ngay trước mắt y.

Hàn Lập mở to đôi mắt, không chớp lấy một nhịp nhìn chằm chằm vào chỗ gãy, nét mặt đăm chiêu.

Mặc dù cùng là chỗ gãy màu bạch kim, nhưng những hoa văn mà tia điện hình thành lần này lại không giống với lần đầu chút nào.

Trong chốc lát, chỗ gãy của đoạn cây lại bị một màu xanh biếc che phủ.

Hàn Lập chậm rãi nhắm hai mắt lại, tựa hồ đang tỉ mỉ nghiền ngẫm, đột nhiên ngón tay búng liên hồi, đem hết những đoạn cây kia ra chặt nhỏ (Trong đó những lôi văn trùng lặp y chỉ nhìn một lần, lập tức không nhìn nữa, với những lôi văn mới xuất hiện, y liền tỉ mỉ nghiền ngẫm.

Cứ như vậy, trong nháy mắt đoạn cây đã bị cắt thành vô số mảnh nhỏ, rơi đầy xuống mặt đất.

Khi Hàn Lập chợt hiểu ra chút gì đó, một lần nữa phóng ra kiếm quang dày đặc, phương hướng thay đổi, cắt từ giữa đoạn cây còn lại, khi ánh sáng bạc lóe lên, hai đoạn lớn nhỏ đã được phân định rõ ràng.

Cũng quan sát tỉ mỉ như vậy, kim sắc kiếm tơ không ngừng phóng ra, nửa đoạn cây này hóa thành một đống vô số những lát cắt mỏng.

Lát mỏng nhất gần như giấy vậy.

Cứ như vậy, lôi mộc vẫn giữ được trạng thái vô cùng ổn định, rõ ràng ẩn chứa lôi lực đáng sợ dị thường, nhưng lại không có chút dấu hiệu bộc phát nào.

Hàn Lập đột nhiên lật bàn tay, một hộp ngọc màu trắng hiện lên giữa lòng bàn tay.

Một tay y cầm chắc hộp ngọc, thoắt cái đem toàn bộ những cảnh tượng mình vừa nhìn thấy phục chế vào bên trong hộp ngọc.

Sau đó mới thở dài một tiếng.

Cho dù y có trí nhớ siêu phàm, trong chốc lát ghi lại hết một số lượng lớn lôi văn vừa tinh tế vừa phức tạp như thế, sức lực hao tổn cũng không phải ít.

Thoáng khôi phục chút sức lực, Hàn Lập liền bắt đầu tìm hiểu những bức ảnh lôi văn ấy.

Không có bất cứ nguyên do gì, khi y nhìn thấy những lôi văn này, trong lòng có đến bảy tám phần chắc chắn, nhận định những lôi văn này mới là mấu chốt của việc hình hình lôi mộc.

Hàn Lập ngồi nghiên cứu lần này thoắt cái đã một ngày một đêm. Thân người như tượng gỗ điêu khắc, không động một chút.

Đột nhiên mí mắt y cử động, mười ngón bỗng nhiên bắn ra, tiếng sét rền vang.

Từng tia sét màu vàng hình vòng cung bắn ra, sau đó vỡ vụn trong nháy mắt, biến thành vô số tia điện mỏng như sợi tóc phóng về mọi phía.

Hàn Lập lẩm bẩm trong miệng, mười đầu ngón tay không ngừng điểm trong không trung.

Khi các tia điện chợt dừng, đột nhiên ngưng tụ lại giữa không trung, rồi nhanh chóng đan vào nhau, tạo thành cảnh tượng vô cùng dị thường, trở thành lôi văn độc nhất vô nhị mà Hàn Lập từng nhìn thấy.

Khi sắp thành hình, chúng tồn tại thành hình một tấm vải màu vàng vô cùng đặc biệt, đột nhiên *"khì khì"* một tiếng, cả miếng vải mở tung ra.

Trong tiếng sấm rền vang, vụt biến mất.

Hàn Lập hít sâu một hơn, sắc mặt không có chút gì tỏ ra thất vọng, ngược lại đôi mắt mơ hồ mang vẻ hưng phấn.

Những gì y suy đoán không sai chút nào, thoáng lúc nãy mà lôi văn kim sắc hình thành, rõ ràng cảm nhận được một sức mạnh không rõ nguồn gốc từ miếng vải kim sắc kia.

Có điều đáng tiếc là y chưa kịp nghiên cứu kỹ hơn, khi các tia điện kết giao nhất thời phạm sai sót, phá đi công sức phía trước.

Hàn Lập hít sâu một hơi, hai tay sát vào nhau, một luồng sáng vàng hình vòng cung thô lớn lần nữa phóng ra, âm thanh ù ù không ngừng phát ra.

Cũng vỡ vụn như thế, vô số các tia điện màu vàng một lần nữa xuất hiện, đan xen chằng chịt hơn so với chằng chịt nhiều lần.

------oOo------

Chương 1333: Ác

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cứ như vậy, dưới sự thúc giục của suy nghĩ, dựa vào kết cấu lôi điện, lần lượt tạo thành những lôi văn độc nhất vô nhị.

Nhưng phương thức làm này hiển nhiên vô cùng khó khắn, dù dựa vào những thao tác mẫn tiệp xuất phát từ tinh thần tập trung và đôi mắt nhanh nhạy của Hàn Lập cũng liên tục thất bại, tất cả đều vỡ tung ra.

Sau bảy tám lần, cuối cùng một tấm *"Cẩm mạt"* ánh vàng rực tỡ cũng xuất hiện, trôi nổi giữa không trung không chút lay động.

Chiếc khăn này chỉ to như lòng bàn tay, ở giữa có lôi vân dị thường, chớp động thần bị dị thường, Hàn Lập vừa nhìn thấy vật ấy hình thành, sắc mặt cũng thay đổi, nhấc tay lên với lấy chiếc khăn lay động, đang nhẹ nhàng rơi xuống.

Chiếc khăn mềm mại dị thường, mặt ngoài bóng loáng, dáng vẻ còn tinh xảo hơn lụa thật vài phần, nếu không dùng linh mục nhìn kỹ, cơ bản không thể nhận ra bất cứ điều gì không ổn.

Hàn Lập vuốt nhẹ chiếc khăn màu vàng, rồi lại nghiên cứu tiếp một lát, ánh mắt chợt lóe lên, đột nhiên ném chiếc khăn vào giữa không trung, dùng pháp quyết đánh vào.

Chiếc khăn hóa thành một luồng ánh sáng vàng chói bay lên đỉnh đầu, xoay tròn, tiếng sét rền vang truyền ra.

Chiếc khăn vỡ vụn ra từng mảnh, trong ánh sáng vàng, xuất hiện hư ảnh như lôi vân, màu đạm kim, tồn tại dưới dạng bán trong suốt, đồng thời một cỗ linh áp từ lôi vân xuất hiện hướng thẳng lên bầu trời.

Đúng là luồng sức mạnh thần bí đã tiêu liệu trước.

Hàn Lập hai mắt híp lại, tập trung nhìn kim vân giữa không trung, trong lòng vô cùng phấn khích.

Dù y chưa quyết pháp kích phát triệt để lôi vân trong không trung, nhưng linh lực ẩn chức trong đó vô cùng mạnh mẽ, hơn mười lần sức mạnh tạo ra chiếc khăn này của ích tà thần lôi. Nếu là sức mạnh để tấn công, sợ rằng căn phòng hiện tại dù có cơ quan bảo mật cũng tuyệt đối không thể chịu đựng nổi.

Trong lòng tự đánh giá như thế, Hàn Lập xuất một chiêu vào lôi vân trong không trung.

Một tiếng sét đánh vang lên, lôi vân lóe sáng! Trở lại hình dáng chiếc khăn ban đầu, một lần nữa được thu về trong tay.

Sau đó Hàn Lập lại phóng ra kim cung, lại dùng ích tà thần lôi, bắt đầu luyện vật có lôi vân thứ hai. Cũng phải sau một phen thất bại, một vật có lôi vân khác mới xuất hiện trước mặt.

Vật xuất hiện lần này, không phải khăn mà là một viên ngọc ánh vàng rực rỡ, bề ngoài viên ngọc này dường như có những lôi vân yếu ớt lóe sáng.

Hàn Lập mỗi tay một vật, tỉ mỉ quan sát sự khác biệt của hai đồ vật.

Sau một lát, y nghĩ ra một điều gì đó, vừa mở miệng, bỗng nhiên một ngọn lửa khói bạc phun ra từ miệng, hai tay bấm vào huyệt, điểm vào giữa ngọn lửa.

Nhất thời trong ngọn lửa phát ra một tiếng *"phình"*, ngọn lửa trở nên lớn hơn, vô số ngân hoa tứ tán khắp phía.

Hàn Lập lẩm nhẩm trong miệng, thần niệm vừa chùng xuống, ngân hoa ngưng kết thành hình, hóa thành từng sợi lửa mảnh mai.

Một cảnh nữa xuất hiện tương tự, chỉ khác điều lần này các sợi lửa khi mới đan vào nhau được một nửa, thì ầm một tiếng, hóa thành một quả cầu lửa màu bạc.

Nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt Hàn Lập lộ ra như có chút nhớ ra điều gì đó, đồng thời tâm niệm nhất động, quả cầu lửa màu bạc hóa làm một con chim lửa, sải hai cánh bay vút lên, một đầu chui vào thân Hàn Lập không thấy bóng dáng.

Sau đó Hàn Lập lại dùng pháp lực của mình, thử qua một lượt linh tơ màu xanh ngưng tụ lại, kết quả giống với lần trước, trong trạng thái mới thi triển được một nửa, lại vụt tan biến mất, Hàn Lập không tiếp tục thử nữa, mà dừng lại ngồi suy nghĩ hồi lâu.

Rõ ràng sức mạnh thần bí từ hai vật là cùng một nguồn, nhưng những điểm nhỏ nhất lại không giống nhau chút nào. Lôi điện trong chiếc khăn ổn định tinh khiết, còn lôi điện trong viên ngọc lại như muốn bộc phát, vô cùng nguy hiểm, tựa hồ muốn phóng ra bất cứ lúc nào.

Hạn Lập chơi đùa với hai vật có lôi vân, sau một phen suy nghĩ kỹ lưỡng, trên mặt hiện lên một nụ cười mỉm.

Nếu y đoán không sai, loại lôi vân này chính là một ký hiệu kỳ diệu của thiên nhiên tạo thành, mỗi một loại hoa văn đều có những công dụng riêng biệt, có sự tồn tại của những hoa văn giống như ngân khoa văn của tiên gia.

Nhưng loại lôi vân này có điều gì thần kỳ, và làm cách nào để vận dụng thuần thục, không thể nào hiểu rõ trong thời gian ngắn được. Hàn Lập đặt hai vật có lôi vân vào trong một cái hộp ngọc, cẩn thận phong ấn thêm mấy lá bùa, mới đem cất cùng với rương ngọc kia.

Thời gian còn lại, Hàn Lập thả lỏng tâm thần, nhắm đôi mắt lại, thực sự đi vào trạng thái nghỉ ngơi.

Buổi sáng ngày thứ ba, Hàn Lập mở mắt ra, thu lại phong ấn của căn phòng, đẩy cửa đá đi ra ngoài.

Vừa mới đi ra khỏi thạch thất, theo thói quen từ xưa của Hàn Lập, thần niệm lập thức hướng ra mọi nơi, tiềm thức đảo qua mọi chỗ trong điện phủ.

Kết quả lập tức có âm thanh gì đó truyền đến tai.

Kết quả y nghiêng đầu sang một bên, hơi nhíu mày.

Nhưng chân không ngừng chút nào, đi về phía đại sảnh.

Chưa hoàn toàn đi đường chính, Hạp Lập bỗng nhiên nghe thấy tràng cười giòn giã của một nam tử: *"Hưa tiên tử, dám đánh cuộc dám chịu thua, ngươi không thể làm được việc đã hẹn. Phải không, nên nhận lời cầu hôn của Tiểu Đồ đi thôi!"*

Tiếng cười này vô cùng xa lạ, cực kỳ khó nghe.

Hàn Lập điềm tĩnh đi ra đường chính, ánh mắt đảo qua, thu hết thảy những gì có trong sảnh vào mắt.

Chỉ thấy giữa sảnh có bốn người chia hai phe đang giằng co.

Trong đó một nam một nữ đứng một bên, người nữ chính là vị nữ tu họ Hứa, nhưng sắc mặt trắng bệch, còn người nam kia lại đại hán mắt biếc trác trung, sắc mặt cũng khó coi dị thường.

Bên đối diện là hai gã hắc am! Một người là lão nhân khuôn mặt gầy, dài, mang đôi mắt hình tam giác, thân mang thanh minh giáp. Người còn lại vóc người thấp bé, trên đầu thưa thớt một vài sợi tóc màu vàng, là một gã trung niên thấp mặt sần sùi.

Người đang cười lớn tiếng là lão nhân mắt tam giác!

"Hàn tiền bối!"

Thân hình Hàn Lập vừa xuất hiện ở đại sảnh, đôi mắt đại hán đã nhìn thấy, ý ngẩn ra một chút, sau đó lập tức nhanh chóng bước lên phía trước chào.

Vị nữ tu họ Hứa vừa thấy Hàn Lập, mặt mày rạng rỡ ra hẳn.

Hàn Lập vừa dừng bước, trong thoáng chốc tâm trí suy nghĩ vô cùng, nhưng thần sắc không chút thay đổi.

"Các hạ chắc là Hàn đạo hữu mới đến!" Điệu cười của lão nhân cũng dừng lại, có chút bất ngờ xem xét Hàn Lập.

Đồng thời, Hàn Lập cũng quan sát, phát hiện ra lão nhân chính là một tu sĩ hóa thần trung kỳ, cảnh giới cao hơn y một bậc, mi mắt không khỏi chớp một chút.

"Hai vị đạo hữu là người phương nào, cớ sao lại ồn ào tại đây?" Hàn Lập lạnh lùng hỏi.

Nhìn thấy thái độ Hàn Lập như vậy, lão nhân trong lòng đại nộ, rõ ràng tu vi của y cao hơn đối phương, lại dám nói chuyện với y như vậy, thật sự không biết tốt xấu.

Nhưng y thoáng chốc lại nghĩ tới thân phận Phi Thăng tu sĩ của Hàn Lập, ngọn lửa giận trong lòng vừa bùng lên, lại phải miễn cưỡng ép xuống, nhưng cũng lạnh lùng nói:

"Lão phu Hoàng Bảo, dẫn đầu đệ nhị thập thất tiểu đội, đến quý điện chỉ là có vài lời muốn nói với Hứa Tiên Tử mà thôi, đạo hữu không can thiệp vào thì tốt hơn.

"Ta cũng không có điều gì cần nói, việc này tựa hồ chỉ liên quan đến quý đồ thôi. Tiền bối đột nhiên nói can thiệp vào chuyện này, phải chăng có chút khi dễ ta?" *Tu nữ họ Hứa hơi gằn giọng, nói từng chữ một.*

"Sao, Hứa Tiên Tử muốn nuốt lời với tiểu đồ à? Tiên tử trước đó đã chưa từng nói rằng tiểu đồ không thể nhờ người giúp đỡ. Nếu đạo hữu có bản lĩnh, cũng vẫn đi nhờ người khác giúp đỡ. Bằng không, sẽ không thể nào giúp Hứa gia các người tránh họa lớn." *Lão nhân lạnh lùng nói, đôi mắt độc địa nhìn chăm chăm vào cô gái.*

"Chuyện cầu hôn liên quan gì tới chuyện của Hứa gia, tiền bối không thể liên kết như vậy được." *Đôi mắt tu nữ họ Hứa không khỏi lộ ra vẻ kinh nộ.*

"Hê hê, không liên quan như thế nào. Ban đầu khi ngươi và tiểu đồ đánh cuộc, Hứa gia trên dưới đều là người làm chứng. Đạo hữu không muốn giữ lời, Hoàng mỗ tất phải tìm đến những người làm chứng này." *Lão nhân cười đắc chí. Hứa Tiên Tử nghe những lời này, sắc mặt lại trở nên tái hơn vài phần, đôi mắt chuyển động, bất giác nhìn tới Hàn Lập, tuy không nói lời nào, nhưng ánh mắt khẩn cầu không thể khác.*

Đại hán mắt biếc đứng bên cạnh vẻ mặt cũng vô cùng bất đắc dĩ.

"Đánh cuộc gì?" *Hàn Lập sờ mũi, thản nhiên hỏi.*

Nói thực, nếu Hứa Tiên Tử không phải là hậu duệ của Băng Phách Tiên Tử, y vẫn nhớ tới tình nghĩa này, sẽ không hỏi những lời này.

Trên cơ bản dựa vào thân phận của y, khi hỏi những lời này, cơ hồ thể hiện ý định nhúng tay vào chuyện này.

Sắc mặt lão nhân có chút biến đổi! "Rất đơn giản, khi tại hạ cầu hôn với Hứa Tiên Tử, nhưng là Hứa Tiên Tử tự giữ băng tinh kiếm hàn lạnh vô cùng, đã từng đích thân hứa với tại hạ, chỉ cần pháp bảo bổn mệnh có thể chịu được một nhát kiếm đâm, không bị băng phong tỏa, sẽ đồng ý chuyện hôn sự này. Hiện tại tại hạ đã thực hiện được việc này, nhưng tiên tử lại muốn bội ước, lại trốn đến tận đây." *Gã lùn con ngươi đảo khắp, cười nói.*

"Thực có chuyện này?" *Hàn Lậ hỏi chương hỗ khuê nữ.*

"Đúng, việc này không giả, nhưng là do pháp bảo bổn mệnh đã bị thay đổi, bằng không chỉ dựa vào trình độ tu sĩ sơ cấp của hăn, sao có thể chặn được nhát kiếm của ta." *Hứa Tiên Tử vẻ mặt tức giận nói, dùng ánh mắt không phục nhìn lão nhân một cái.*

Lão nhân tuy không nói gì thêm, đôi mắt tam giác lại lộ ra vẻ đắc ý.

"Không cần biết là nguyên nhân gì, hiện tại Băng tinh kiếm không thể nào phong tỏa được Lục Ba Nhẫn của tại hạ, đâu chính là sự thực! Điểm này, tiên tử cũng nên thừa nhận đi thôi!" *Gã lùn cười* *nói.*

Hứa Tiên Tử đanh mặt không nói gì nữa.

"Hóa ra là vậy! Nhưng tại hạ cũng không tin Băng Tinh kiếm của Hứa đạo hữu lại không phong tỏa được pháp bảo của các hạ. Các người làm lại một lần nữa trước mặt tại hạ xem, nếu đó quả là sự thực.

Hàn mỗ cũng không muốn can thiệp vào chuyện này. Nếu không phải, mời hai vị đạo hữu rời xa chỗ này, đây là nơi ngũ thập lục tiểu đội đóng quân, không phải của nhị thập thất tiểu đội." *Hàn Lập mắt lóe hàn quanh, giọng đanh lại.*

"Tiền bối ta…"

"Được, cứ làm như thế đi. Hi vọng Hàn đạo hữu có thể nhớ rõ lời mình nói."

Hứa Tiên Tử nghe những lời này vô cùng kinh ngạc, muốn nói gì đó, nhưng đã bị lão nhân vui vẻ đáp ứng.

Bởi nể thân phận Phi Thăng tu sĩ của Hàn Lập, nếu không phải trong trường hợp bắt buộc, y cũng không muốn kết oán.

Gã lùn cũng hứng khởi lập tực há miệng, phun ra một chiếc phi đao màu xanh biếc, không ngừng xoay vòng quanh thân y, đồng thời trên mặt nở ra một nụ cười bí hiểm.

Ánh sáng từ chiếc đao này rực rỡ lóa mắt, tỏa ra linh quang kinh người, xem ra quả thực không dễ xem thường.

Hàn Lập hơi nheo đôi mắt, đồng tử chợt lóe, đã cầm phi đao này chém một nhát xuyên trong ngoài.

*Sở dĩ gọi là "*Lục Ba Nhẫn", bởi bên trong đồng thời chứa hai loại linh lực khác nhau ngưng tụ lại. Một loại hơi yếu, một loại mạnh mẽ dị thường! Quả nhiên vật báu nàu đã thay đổi.

------oOo------

Chương 1334: Tâm hàn nhập thể

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cô gái họ Hứa trước sự chú ý của đông người như vậy, tuy trong lòng không yên, cũng chỉ có thể run rẩy, một luồng sáng trắng phóng ra, sau một lần xoay, hóa thành phi kiếm trong suốt ở phía trên đỉnh đầu.

Đúng là nàng băng tinh kiếm pháp bảo bổn mệnh mà nàng tu luyện! Xem ra, cô gái này cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Kỳ thực cho dù lục ba nhẫn bị tác động, nhưng chỉ cần cho cô ấy một chút thời gian, đem ngàn năm huyền ngọc đều dung nhập vào trong kiếm, khi băng tinh kiếm uy lực tăng mạnh, cũng không phải không có hy vọng phong bế chiếc đao đó.

Hiện tại dù đã phóng ra phi kiếm, Hứa Tiên Tử lại không dám liều lĩnh lập tức chém vào thanh lục sắc phi đao kia, mà lại chần chừ liếc Hàn Lập một cái.

Hàn Lập nhìn cả băng tinh kiếm và lục sắc phi đao, đột nhiên đưa một tay ra bắt lấy phi kiếm giữa hư không.

Hứa Tiên Tử chỉ cảm thấy bổn mệnh pháp bảo có chút rung mạnh, sau đó *"vù"* một tiếng, rồi thoát khỏi khống chế của bản thân, bị thu vào tay Hàn Lập.

Hàn Lập một tay nắm lấy chuôi kiếm, tay còn lại đang từng ngón búng vào thân kiếm, phát ra những tiếng như phượng kêu.

Âm thanh dễ chịu, tựa như âm thanh của mẹ tự nhiên.

Lão nhân nhìn thấy cảnh này, đầu tiên ngẩn ra, sau đó lập tức mỉm một nụ cười lạnh nhạt.

Tuy tu vi đã đạt đến cảnh giới như họ, đích thực có thể thi triển công pháp bí thuật để tăng cường uy lực pháp bảo của mình, nhưng không dựa vào đâu để tăng cường uy lực cho pháp bảo bổn mệnh của người khác, tuyệt không phải là chuyện dễ dàng gì.

Dù sao bất kể loại linh lực gì, vẫn là xung đột công pháp, đều rất khó có thể hòa vào làm một.

Chỉ là lần này y tăng cường uy lực pháp bảo bổn mệnh của đồ đệ, cũng là vì không lâu trước vô tình có được một loại linh phù ảo diệu vô cùng, phí mất nửa tháng khổ công tế luyện, cuối cùng đạt được cảnh giới này.

Trước mắt Hàn Lập chỉ là một tu sĩ sơ cấp, y cũng tuyệt đối không tin đối phương trong thoáng chốc có thể tăng cường uy lực của phi kiếm.

Huống hồ, muốn dùng băng phong ấn Lục Ba Nhẫn, cũng chỉ có thể là cùng thuộc tính băng hàn mới được. Lão nhân đã nhìn thấu hạn chế cực lớn này, mới không có chút lo sợ rằng Hàn Lập sẽ dùng thủ đoạn.

"Hảo kiếm!" Hàn Lập tựa hồ nhìn thấu toàn bộ tâm can lão nhân, khóe miệng cử động, lập tức dùng bàn tay đang nắm chuôi kiếm, phóng ra ngọn lửa màu bạc, trong nháy mắt bao trùm lấy phi kiếm, sau đó lóe sáng, hòa thành màu trắng, bên ngoài giống như hình ảnh của một con chim lửa tung cánh, sống động vô cùng, giống như đã khắc sẵn trên thân mình vậy.

Đúng khi Hàn Lập dùng Phệ Linh Thiên Hỏa ép vào Băng Tinh Kiếm, làm hiện ra cảnh tượng là kỳ như vậy.

Đây là sự thần thông khó thể nắm biết của linh lực Phệ Linh Thiên Hỏa, nó vốn là thái âm chân hỏa cùng tinh hỏa của mặt trời hợp nhất mà thành, có thể tùy ý chuyển hóa thành thuộc tính chí hàn chí nhiệt, mới có thể dễ dàng nhập vào trong phi kiếm.

Nhìn thấy cảnh này, lão giả mở to mắt ra thêm mấy phần, đồng tử hơi co lại, những người khác cũng đều kinh ngạc vô cùng.

Bàn tay Hàn Lập vừa cử động, phi kiếm liền *"vù"* một tiếng, bị ném trở về.

Hứa Tiên Tử vui mừng vội vàng nhẩm kiếm quyết, nhất thời điều khiển lại được phi kiếm, sau đó lẩm nhẩm trong miệng, mười ngón tay ngọc ngà gõ liên tục, từng đạo pháp quyết lóe sáng rồi nhập vào trong phi kiếm, đồng thời cũng đem toàn bộ pháp lực của bản thân rót vào thân kiếm.

Nhất thời phi kiếm phát ra những tiếng vù vù, đột nhiên phát sáng, trên bề mặt hiện lên một lớp hỏa ngân sắc, sau đó thoắt cái biết thành một con chim lửa màu bạc.

Không khí trong điện đường khi con chim lửa xuất hiện, nhiệt độ hạ xuống cực hạn, thậm chí trên mặt đất dường như phủ một lớp sương tuyết trắng xóa, trong suốt lấp lánh.

Một tiếng quát của Hứa Tiên Tử vang lên, hai cánh con chim lửa vỗ mạnh, lao về phía lục sắc phi đao cách đó không xa.

Thấy Băng Tinh Kiếm rõ ràng đã bị Hàn Lập tác động, uy lực tăng lên bội phần, sắc mặt gã lùn hiện ra vài phần kinh hoàng, nhưng việc đã tới nước này, chỉ có thể cắn răng chịu đựng, cũng niệm khẩu quyết, sử dụng pháp bảo bổn mệnh.

Lục sắc phi đao lóe sáng, cũng hóa thành một con giao long lục sắc một sừng hung dữ. *"Ầm"* một tiếng nổ lớn vang lên.

Lục giao long cùng hỏa điểu lao vào nhau, hai màu lục ngân đan vào nhau, hỏa điểu mở to miệng, cắn đến nửa mình con giao long.

Gã lùn hét lớn lên một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, nét mặt kinh hãi không biết làm sao nữa.

"Bịch" Hỏa điểu vang lên một tiếng nhỏ, hóa thành một luồng sương, bao trùm lấy phần còn lại của con lục giao long.

Trong không gian ánh sáng bạc phát ra mặt mẽ, một tiếng động lớn phát ra, một khối băng to lớn cao tới hơn mười trượng xuất hiện trên không trung.

Con lục giao long bị đóng băn bên trong gào thét, thân hình bắt đầu tan biến, dần hoàn hình về một chiếc phi đao.

Có điều không chú ý tới rằng, khi phi đao vừa mới hiện hình, một tia sáng từ trong làn sương băng lặng lẽ bắn ra, chợt lóe rồi vụt tắt chưa nhập vào trong phi đao, vì vậy biến mất không chút dấu vết.

Gã lùn cách bổn mệnh pháp bảo chỉ hơn hai mươi trượng, khi phi đao bị băng phong, đồng thời *"bịch"* một tiếng, đổ gục xuống đất giống như cương thi, lập tức hôn mê.

Phệ Linh Thiên Hỏa là một loại nghịch thiên thần thông, cho dù những tu sĩ tu luyện năm đó chẳng may gặp phải, vẫn sẽ phải chịu chút thiệt thòi, có mỗi một pháp bảo của Nguyên Bối tu sĩ, cho dù có tăng thêm chút uy lực, căn bản không chịu nổi một đòn.

Hứa Tiên Tử thấy vậy, mừng rỡ vội vàng tung thêm một chiêu.

Nhất thời ngân sắc băng vụ ngưng đọng, trong phút chốc trở lại thành phi kiếm màu bạc, cũng lập tức bay trở về.

Nhưng giữa đường, một luồng lửa màu bạc tróc ra từ thân kiếm, lóe lên rồi vụt tắt.

Một lát sau, ngọn lửa này nhập vào thân thể Hàn Lập không thấy bóng dáng…

Cùng lúc đó, thần sắc hoàng bảo bên cạnh cũng bình thường trở lại, lúc này thân hình thoáng kinh sợ. Sau đó, liền đến bên cơ thể đồ đệ, ánh mắt đảo qua liền phát hiện, trên thân thể gã lùn dưới đất kia xuất hiện một lớp nhũ bạch sương kỳ quái, hơn nữa sắc mặt tái xanh, giống như sắp bị chết cóng.

"Tâm hàn nhập thể!" Hoàng bảo thấy cảnh tượng đó, thất thanh kêu lên, vẻ mặt kinh hãi.

Nhưng y dù sao cũng là hóa thần tu sĩ, không xem xét thêm nữa, giương tay áo về phía khối cự băng trên không trung, một đạo hồng quang phóng ra, bao vây lấy khối băng, *"ầm"* một tiếng, một luồng hỏa vân bạo phát, nuốt trọn khối băng, nhiệt độ trong điện đường tăng lên mạnh mẽ, khối cự băng cũng tan chảy trong nháy mắt, thoắt cái lục sắc phi đao cũng có lại được tự do, lập tức sáng lên bay trở về, nhập vào trong thân thể gã lùn đang nằm trên mặt đất.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh đó, trên mặt không chút biến sắc.

Để che đậy sức mạnh thực sự của Phệ Linh Thiên Hỏa, sau khi làm tiêu giảm uy lực của phi đao, băng phong phi đao là uy lực của chính Băng Tinh Kiếm, bằng không dựa vào sức mạnh của linh hỏa, cực hàn nó tạo ra sẽ dễ dàng bị hóa giải. Nhưng, Hàn Lập cũng hiển lộ một chút lợi hại, để cho đối phương biết khó mà lui.

Đầu tiên y dùng uy lực cực hàn của Phệ Linh Thiên Hỏa rót vào phi đao, thông qua liên lạc của ý thức, trực tiếp xâm nhập vào cơ thể của gã lùn.

Lại nói tiếp, sự thần thông của chiêu tâm hàn nhập thẩn này, cũng là một tuyệt chiêu của Phệ Linh Thiên Hỏa mà Hàn Lập mới thi triển được ít lâu.

Y đã từng tìm hiểu qua những thông tin liên quan, căn nguyên của sức mạnh này lai lịch không đơn giản, tựa hồ sức mạnh cực hàn này chỉ có trong nhiều truyền thuyết của linh giới.

Nhưng hiệu quả mà nó làm được thực không nhỏ.

Hàn Lập thoáng chốc biến thành thần bí khó lường trong suy nghĩ của lão nhân.

Lão nhân nhanh chóng lấy ra từ trên người một viên dược hoàn màu đỏ nhét vào miệng gã lùn, sắc mặt tái xanh của y dần tan biến, thở hắt ra một tiếng, rồi mới quay ra nhìn Hàn Lập, sắc mặt có chút khó đoán.

"Hàn huynh đệ thần thông kinh người, Hoàng mỗ tự hổ thẹn không bằng, chuyện cầu hôn của tiểu đồ coi như bỏ đi, tại hạ xin được cáo từ!" Hoàng Bảo nghĩ thêm một lát, cuối cùng chắp tay trước Hàn Lập, miễn cưỡng cười nói.

Sau đó đỡ gã lùn dậy, rồi rời khỏi điện phủ.

Hàn Lập thản nhiên đáp lễ, không nói thêm gì. Nhưng mắt nhìn tới khi lão nhân đi khuất khỏi cửa điện phủ, thần sắc vẫn trầm tư, không đợi Hứa Tiên Tử kịp nói lời cảm tạ, lạnh lùng hỏi một câu: *"Người này có lai lịch thế nào?"* Hứa Tiên Tử ngẩn người, nhất thời không hiểu ý của Hàn Lập, đại hán mắt bích bên cạnh lại nhanh chóng lãnh ngộ, vội vã trả lời: *"Hàn tiền bối an tâm, Hoàng Bảo sư đồ đề xuất thân từ một tiểu tông môn tên là Lưu Sa Cốc, không phải đến từ cổ đại tông gì hết. Y chính là trưởng lão có tu vi cao nhất Lưu Sa Cốc rồi."*

"Thế này đi, xem ra ta không cần lo lắng thêm gì rồi! Hứa đạo hữu, ta tự ý giúp ngươi trong lúc thi hành nhiệm vụ bổn đội, đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng. Nếu còn có những chuyện phiền phức như thế này xảy ra nữa, mong ngươi tự thu xếp lấy. Ngươi hiểu ý ta chứ!" Y đột nhiên quay mặt về nữ tu sĩ nói.

"Vãn bối hiểu, lần này đa tạ tiền bối rat ay tương trợ, lần sau tuyệt không có những chuyện như thế này nữa." Hứa Tiên Tử trong lòng có chút nặng nề, nhưng vẫn kính cẩn cảm tạ.

Hàn Lập gật đầu, người chuyển hướng đi về phía cửa lớn, rồi rời khỏi điện phủ.

"Ngân hỏa này là loại cực hàn gì mà có thể thi triển tâm hàn nhập thể, nhưng những loại hàn diễm hay truyền bá đều không phải như thế này. Hứa đạo hữu, tựa hồ Hàn tiền bối đặc biệt chiếu cố tới ngươi, hai người hẳn có chút quen biết, có biết đó là loại hàn diễm gì không?" Bích nhãn đại hãn đợi Hàn Lập đi khuất, cười khổ một tiếng, quay đầu hỏi Hứa Tiên Tử.

"Hàn tiền bối quả thực có chút quan hệ với tổ tông thiếp, nhưng loại hàn diễm này cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy. Hôm nay nó

một hơi nuốt trọn man thú nhân sau khi hợp thể, loại thần thông này cũng không phải quá kỳ lạ. Nhưng, Hàn tiền bối tựa hồ không thích người khác tìm hiểu về y, Trác huynh ít hỏi về những vấn đề này thì tốt hơn.

"Nếu không…" Hứa Tiên Tử nhẹ thở dài một tiếng, cuối cùng bỏ lửng câu nói.

Bích nhãn đại hán nghe vậy, sắc mặt hơi thay đổi, sau đó liên tiếp gật đầu đồng ý.

Nhưng lúc này, Hàn Lập đã hóa thành một đạo thanh hồng, bay thẳng về hướng Thiên Trắc thành.

Theo tin tức y có được, hội đấu giá sẽ tổ chức vào buổi trưa, đi vào lúc này là đúng lúc.

------oOo------

Chương 1335: Vật đấu giá ngoài tưởng tượng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khi Hàn Lập bay đến phường hội, cũng là gần giữa trưa, thoáng chốc, liền dùng bí thuật biến đổi thành một đại hán cầu tu, đi về phía điện thái huyền

Chỗ cửa ra vào đã có người đến nộp linh thạch đang lục tục đi vào, lĩnh một miếng độ quang bội đi vào trong điện.

Những người này, không một ai không là tu sĩ hóa thần trở lên.

Hàn Lập thậm chí còn tận mắt nhìn thấy hai ba vị tu sĩ luyện hư cũng đã đi vào trong.

Hắn suy tính một chút, rồi cũng bắt chước đi về phía trước, vứt cho người canh cửa một cái áo khoác da chứa đầy linh thạch.

Người giữ cửa sau khi thần niệm trên chiếc áo da, lật qua lật lại một lúc, gật đầu, đưa cho một miếng ngọc bộ, mở cửa cho vào, đồng thời lạnh lùng nói: *"vào bên trong, đi về bên trái"*.

Hàn Lập nghe vậy có chút ngạc nhiên, đi vào trong mà trong lòng có chút hoài nghi.

Sau khi đi vào con đường một hướng, hắn đột nhiên phát hiện ra rằng, lần trước tới đây con đường này còn khá bằng phẳng, mới chốc lát đã trở nên xấu xí gập ghềnh vặn vẹo khác thường, và từ giữa lại phân ra thành hai con đường nhỏ nữa, hướng về hai hướng tối tăm khác nhau.

Dường như điện thái huyền lần trước đến và lần này không phải là cùng một nơi.

Xem ra những cạm bẫy trong điện này đã bị thay đổi một lượt rồi.

Nhưng, canh cửa đã có nhắc nhở.Hàn Lập đương nhiên không cần suy nghĩ nhiều cứ đi thẳng về hướng con đường nhỏ bên trái.

Một lát sau, hình bóng đã dần dần chìm vào trong bóng đêm, cuối cùng biến mất không dấu vết.

Sau khi ăn một trận đòn, Hàn Lập đã thấy mình ở trong một căn phòng bằng đá đen riêng biệt.

Căn phòng chỉ có kích thước vài trượng, ba mặt là tường, một mặt là đại sưởng,trong phòng phía tây ngoài một cái giường bằng đá, một cái ghế tre, một hồng oánh trên bàn oánh thanh bàn ra, không còn một vật nào khác.

Gian thạch thất như vậy, đầy bí ẩn, lần lượt phân bố trong tầng không cao khoảng trăm trượng, dĩ nhiên là 1 gian thạch thất phi thiên.

Cả không gian căn phòng lớn nhất rộng cả nghìn trượng, không gian rộng rãi đến mức có thể đặt trong đó gần nghìn căn phòng thạch thất.

Mặt ngoài những căn phòng bằng đá này lúc nào cũng lúc ẩn lúc hiện những ký hiệu có ánh chớp sáng màu xanh lạnh, mỗi một gian cách rất xa nhau, dường như một chiếc đèn trời màu xanh vắt ngang trên khoảng không tầm thấp, lộ vẻ dị thường thần bí.

Hàn Lập ngồi trong thạch thất, dùng ánh mắt bao quát toàn bộ nhìn về phía đài đấu giá ở trên mặt đất phía xa,tấm tắc thán phục.

Khi hắn vừa bước vào gian phòng này, người trong nháy mắt đã bị đặt vào trong cửa của một pháp trận kì quái, đưa tới nơi này. Hắn đã thử qua, phi thiên thạch thất lần này, không chỉ có thể treo lơ lửng,di động, mà đồng thời còn có thể chống được thần niệm nhìn trộm, thêm nữa bản thân che quang bôi đeo trên người có thể che dấu thân thủ, đủ để bảo vệ thân thế bí mật cho người đấu giá.

Xem ra chủ nhân của lần đấu giá này sớm biết rõ cái tâm kiêng kị của các tu sĩ với các tội nghi ngờ, do vậy bảo đảm được bí mật của người đấu giá phải tốn rất nhiều tâm tư.

Hàn Lập dựa lưng vào ghế, sau khi nhắm mắt dưỡng thần một khắc, lại có hàng trăm tu sĩ khác tiến vào phòng lớn, tất cả thạch thất hình như đều đã vào đông đông.

Khi Hàn Lập mở mắt ra thở nhẹ một hơi.

Phàm là người có thể vào được cuộc đấu giá này, ít nhất cũng là hóa thần tu sĩ trở lên, không phải nói chủ là một cuộc đấu giá nhỏ hay sao, lại có thể dễ dàng quy tụ một lượng gần nghìn tu sĩ hóa thần.

Điều này nếu ở nhân gian, căn bản là việc muốn cũng không dám vọng tưởng.

Nhưng đây cũng là vì bản thân có duyên với thành thiên uyên, nếu là loại thành phố tu chân những người khác trong tam giới, trừ phi là tam đại chủ thành, nếu không vẫn là việc chẳng dám nghĩ đến. Đột nhiên vài tiếng chuông du dương vang lên, thì ra cửa lớn đã mở, âm thanh chầm chậm phát ra, rồi chầm rãi tan ra.

Đại sảng vốn u ám bỗng chốc không còn nữa.

Ngay lập tức, trên đài đấu giá đột nhiên có hằng trăng viên ánh sáng thạch nguyệt quang lớn nhỏ hiện ra, tỏa ra ánh sáng trắng vào dịu dàng lành lạnh, làm chho mọi thứ quanh đó trở nên rõ ràng lạ thường, và rất bắt mắt.

Ánh mắt tất cả mọi người đã ý thức được, chốc lát đều hướng lên đài đấu giá.

Chỉ thấy trên đài cao tầm hơn mười trượng, bỗng nhiên xuất hiện một đài pháp trận lơ lửng trên không, tiếp thep là một chớp sáng linh quang màu trắng, một ông lão trong chiếc áo khoác trắng xuất hiện trên đài.

Vừa nhìn thấy người này xuất hiện, mọi tu sĩ trong thạch thất được một trận kinh ngạc, có vài người càng kinh ngạc đã gọi tên của lão giả.

Xích đại sư!

Ông ta tại sao lại xuất hiên ở đây!lẽ nào lần đấu giá này…

Nhưng tiếng xì xầm bán tán cứ thế rào rào vang lên.

Hàn Lập nghe thấy những âm thanh chói tai, trong lòng giật mình, cũng suy nghĩ một cách hiếu kì.

Trưởng lão là một vị tu sĩ trong kì hóa thần, nhưng tóc bạc trắng,mặt mũi từ bi hiền lành, đôi mắt quắc như có thần, một bộ cốt cách tuấn tú như tiên. Nghe những lời bàn tán của như người khác, vị được xưng là đại sư này, hẳn là người trong những lĩnh vực như luyện đan hoặc trận pháp, đều là người tạo nghệ kinh người.

Lúc này, trưởng lão áo trắng nhẹ ho một tiếng, dùng âm thanh ôn hòa nói:

Xem ra lão phu không cần giới thiệu nhiều nữa, chư vị đạo hữu phần lớn đều nhận ra xích mỗ. kì thực dựa theo tên tuổi tại hạ, không nên xuất hiện trong trường hợp này, nhưng lần đấu giá này, có những thứ do đích thân tại hạ làm giám định, hơn nữa bản thân cũng rất có hứng thú, cho nên chủ động đề xuất ý kiến chủ trì phiên đấu giá của giới này. Hi vọng các chư vị đạo hữu sẽ không có ý kiến chứ!

Xích lão lại nói đùa rồi, ông là vị sư tông luyện khí tự mình chủ trì cho phiên đấu giá này, tôi đợi để cầu xin cũng còn khó nữa.

Không sai, không sai! Nếu là xích huynh tự mình làm giám định, ngẫm ra tuyệt đối không phải giả. Tôi đây càng yên tâm.

Trưởng lão vừa cất lời,lập tức có những âm thanh tán đồng vang lên trong phòng phi thiên.

Tu sĩ còn lại ở trong phòng dù rằng không nói gì nhưng cũng không ai có ý kiến phản đối, xem ra trưởng lão áo trắng rất có quyền thế uy danh ở đây.

Trưởng lão áo trắng lại mở miệng nói:

"Để trong lòng mọi người được hiểu rõ, xích mỗ có thể nhắc nhở trước một việc quan trọng,ba đồ vật quan trọng được đấu giá lần này có thể quý giá hơn những vật báu trước đây rất nhiều, e rằng là một món đồ hiếm có khó tìm trong cả trăm năm. Trong đó có một vật liệu cấp cao lấy được từ trong thế giới hoang dã, cũng có 1 linh bảo thông thiên của vạn linh bảng, cuối cùng là một bộ võ công chủ tu được truyền lại của vị tiền bối đã thành công trong kỳ hợp thể tên tuổi chấn động cả hai tộc người yêu năm nào.

Tất cả tu sĩ đều ngạc nhiên kinh hãi, dương như không dám tin vào những lời mình vừa nghe thấy. cả gian phòng lớn bỗng chốc yên tĩnh không một âm thanh.

Vật liệu cực phẩm hoang dã đó không biết là thứ gì, nhưng cũng cứ cho thế, còn linh bảo thông thiên trên vạn bảng và võ công chủ tu của tu sĩ hợp thể kỳ cái này là những vật đáng quý biết bao.bất cứ cái nào lưu lạc bên ngoài e rằng đều có thể tạo ra một cơn phong ba mưa gió tranh cướp.

Tất cả mọi người đều như bùng nổ lên, không khí phòng bỗng chốc trở nên ngưng đọng lạ thường.

Xích huynh, phiên đấu giá lần này đã có những thứ quan trọng đến vậy, tại sao không có tin gì ngay từ đầu, để cho ta biết để chuẩn bị một lượng linh thạch. Lẽ nào trong đó có điều gì mờ ám? Trong căn phòng thạch thất, đột nhiên vang lên một âm thanh quỷ dị sắc lạnh.

*"*Đạo hữu yên tâm,sở dĩ những vật đem đấu giá hôm nay có thể được giữ kín đến hôm nay,và chủ nhân của cả 3 báu vật được áp trục này là một người, hơn nữa chính ông ta đã tự mình đưa ra yêu cầu với buổi đấu giá. Còn về trong đó rốt cuộc có nguyên nhân đặc biệt nào, lão phu cũng không biết, buổi đấu giá cũng không cách nào từ chối. Nhưng lão phu tự mình đảm bảo, những đồ vật này là những bảo vật thật sự, tuyệt đối không có chút giả

mạo nào.

Đương nhiên bảo vật áp trục lần này đều rất khá, đấu giá lần này quả thật có chút cấp bách, cuối cùng đấu giá 3 thứ bảo vật, đặc biệt cho phép dùng các vật phẩm quý khác đổi, gán nợ cho linh thạch làm giá ban đầu.

Đương nhiên, giá cả chắc chắn thấp hơn giá thị trường một mức. giá cả có tam đại giám định sư và lão phi cùng thương lượng đưa ra, chư vị đạo hữu cứ yên tâm, là được rồi." *trưởng lão áo trắng dường như sớm định liệu được sẽ có người hỏi như vậy, mỉm cười đáp.*

Nghe thấy trưởng lão trả lời như vậy,tất cả tu sĩ có chút chút ngạc nhiên, nhưng nhiều người trong lòng thấy vui mừng, không ai hỏi thêm những vấn đề tương tự nữa.

Xích lão trưởng thấy không còn ai có ý kiến gì nữa, liền tuyên bố phiên đấu giá bắt đầu, rồi giơ tay vỗ nhẹ hai bàn tay vào nhau.

*Sau một tiếng "*ba*" vang lên, lập tức từ dưới đài, bay độn lên một vầng sang hơn mười loại màu sắc dị thường khác nhau.*

Sau khi ánh sáng quang mang thu hồi, sau lưng ông lão xuất hiện mười nữ tu mặc trang phục trong cung dung nhan xinh đẹp như hoa.

Mỗi một người đều có kết đan tu vi trở lên, đứng yên lặng, trong tay cầm một chiếc hộp gấm lớn nhỏ không giồng nhau đang tự khoe bản thân.

*"*Căn cứ theo tục lệ trước kia, trước tiên bắt đầu từ các bảo vật đơn dược làm từ các loại khác nhau, tiếp theo là các bí thuật võ công từ các nguyên liệu hiếm có, cuối cùng là các vật đấu giá có giá trị nhất.vật đầu tiên của cuộc đấu giá ngày hôm nay, là 3 bình hóa tâm đơn tinh luyện do hóa thần tu sĩ tiến hóa tạo ra, giá khởi điểm là 30 vạn linh thạch, mỗi lần tăng giá, không được ít hơn 5 vạn. Ông lão áo trắng nói một cách chậm rãi, sau đó hướng về phía sau vung tay lên.

Một nữ tu mặc bộ đồ trong cung nhanh chóng, thướt tha đi tới trước mặt lão, bàn tay ngọc ngà nhẹ hạ xuống, mặt hướng về phía đám đông mở nắp chiếc hộp, để lộ ra một cái bình ngọc màu xanh cao chừng mấy tấc.

Ông lão áo trắng cầm một hộp gấm trên một tay, một bình ngọc xanh từ trong bay ra,được nhẹ nhàng hạ xuống trong tay ông.

Ông lão mở bình đóng nắp một cách vô cùng thành thục, nghiêng xuống một chút, đổ ra một viên đơn hoàn lai trong suốt trắng nõn.

Một dược sảnh sâu thẳm lập tức tản ra bốn phía.

Ông lão áo khoác trắng dùng hai ngón tay cầm lấy đơn dược, mặt hướng về phía mọi người nhẹ nhàng đưa lên.

Một màn trình diễn khó tin xuất hiện.

Mặt ngoài đơn dược trong suốt, nhưng lập tức phản xạ 2 màu sắc hồng xanh, quang mang chói mắt, giống như một viên trân châu cực lớn vậy.

Đồng thời trong không trung tràn ngập một mùi hương thơm mát, càng ngày càng tỏa ra nồng nặc, tăng lên hơn trước nhiều lần.

"Lão phu sẽ đưa đặc trưng của hoán tâm đơn biểu diễn cho mọi người xem, chư vị đạo hữu sẽ không còn hoài nghi nữa, sau đây cuộc đấu giá bắt đầu."

"Ba mươi lăm vạn "

"Bốn mươi vạn "

"Bốn mươi lăm "

Trên đài đấu giá đột nhiên xuất hiện hai vầng sáng màu tím một lớn một nhỏ, trong từng quầng sáng chuyển động tròn hiện ra các linh thạch đem đấu giá được hiện ra và giá cả của từng mục mà các tu sĩ ra giá trong phòng phi thiên.

Cuộc đấu giá vừa bắt đầu, những con số lập tức nhanh chóng tăng lên vùn vụt, những linh đơn có tác dụng lớn đối với những hóa thần tu sĩ đột nhiên trở nên được ưa chuộng náo nhiệt, những người tranh đoạt lạ thường.

Điều này cũng khó trách. Dù rằng những đồ vật được áp trục ai ai cũng thích thú, nhưng phần lớn tu sõ đều tự biết căn bản chỉ là vô vọng đạt được. chẳng bằng cứ nhân khi như người có thế lực hung hậy đang tập trung ánh mắt về những vật đấu giá cuối cùng, cẩn thận mua về cho bản thân những vật có ích, đỡ tốn công một chuyến đến lần đấu giá này.

Sau khi Hàn Lập tự nhủ với bản thân khi trở về, có thể lập tức tu luyện những viên ngọc thanh đơn đó, đương nhiên sẽ không tam gia vào sự cạnh tranh này. Chỉ cần âm thầm lặng lẽ quan sát 3 bình đơn dược và cái giá 60 vạn đã được một tu sĩ mua về.

Giờ phút này trong tâm hắn cũng giống như nhiều người khác, đang thầm suy tính 3 loại đồ vật áp trục trong cuộc đấu giá.

Nói thật, Hàn Lập cũng có hứng thú với nguyên liệu hoang dã thậm chí tất cả linh bảo thông thiên, nhưng dù thế cũng chỉ là hiếu kì mà thôi, trái lại không thật sự muốn tham gia tranh đấu giá với bọn họ.

Nhưng bí kíp của võ công chủ tu của tu sĩ hậu kì hợp thể lại khiến cho hắn động lòng.

------oOo------

Chương 1336: Đấu Giá

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thanh Nguyên Kiếm Quyết của Hàn Lập đã tu luyện đến cực đỉnh.

Những phép thần thông khác tuy uy lực rất lớn, nhưng sau khi luyện thành Nguyên Từ Thần Quang, là cùng với việc tu luyện nhiều hơn thì uy lực cũng được tăng lên đáng kể. Nhưng Phệ Linh Thiên Hỏa thần thông quảng đại, chính là dựa vào bản thân tiến hóa mà nâng cao được uy năng, không có cách nào khiến hắn tu luyện có tính chất thực sự trợ giúp cho bản thân.

Nhưng không có công pháp thích hợp để hướng dẫn cho việc tu luyện, tu sĩ chỉ sử dụng linh đơn, kết quả tự nhiên vì linh khí trong cơ thể quá nhiều dẫn đến bị tẩu hỏa nhập ma.

Nếu như Hàn Lập muốn khiến các tu sĩ tăng lên một bậc, bây giờ có hai con đường để đi.

Một là giống như các tu sĩ bình thường khác, đi tìm lại từ đầu một bộ công pháp đẳng cấp cao khác tiếp tục tu luyện.

Nhưng nửa đường đột nhiên chuyển sang tu luyện công pháp lạ khác, không thể thiếu việc tự tìm tòi lĩnh hội. Hơn nữa nếu một chút không cẩn thận, thì sẽ có thể tạo thành sự mâu thuẫn với công pháp vốn có, từ đó làm đảo lộn.

Một cách tu luyện khác, là sau khi Hàn Lập luyện tập cùng mọi người, mới biết được con đương mà hiếm có người nào biết đến.

Đó chính là pháp thể song tu, đi tìm ẩn số hoặc công pháp liên quan đến yêu tộc tu luyện.

Vì những ẩn số yêu tộc tương quan công pháp nếu một ngày tu luyện đến cao giới, cùng lúc cũng tăng cường cơ bắp, Có điều công pháp này không chỉ hiếm thấy, mà còn khó tu luyện. Tu sỹ trong nhân tộc cũng có người chọn luyện bộ kinh này, nhưng chẳng mấy người thành công.

Nguyên nhân cơ bản là do tiềm lực của loài người, Trên tiên thiên không thể bì với pháp lực của yêu tộc, khi xác thịt tu luyện đến một trình độ nhân định, thì chỉ trừ người có thiên phú, nếu không sẽ không thể vào giới được nữa.

Nhưng nếu có thể tu luyện đến cảnh giới tuyệt đỉnh pháp thể song đặc, không chỉ sức mạnh làm người kinh hồn bạt vía, mà tần suất vượt qua được chướng ngại cũng cao hơn nhiều so với tu sỹ đồng giới luyện công pháp bình thường.

Điều này làm Hàn Lập khó mà chọn lựa được.

Nói cho cùng, hắn ta nắm trong tay một bộ công pháp pháp thể song tu, chính là bộ hô ứng với *"Thác Thiên Ma Công"* của Minh Vương Quyết. là một trong những công pháp của *"Phạm Thánh Chân Phiến"*

Hàn Lập đã chắc chắn được rằng, ba bộ công pháp này có tác dụng hỗ trợ lẫn nhau.

Ba bộ công pháp đã có thể tách rời để tu luyện, mỗi bộ lại có thần thông riêng, thì cũng có thể hợp thành một bộ hoàn chỉnh, tu luyện tuần hoàn theo thứ tự được

Nếu chỉ nói về mặt tu luyện, những bộ phía sau mặc dù không có cơ sở ở phía trước, thật là uy lực không thể thể hiện được một hai phần trăm. Tu luyện từ đầu, thì có thể biến thành một bộ công pháp vô cùng mạnh mẽ, bộ công pháp này mặc dù có nguồn gốc từ một phép thuật ma quỷ hết sức lợi hại trong ma giới, nhưng trải qua phật tông, ma đạo của tộc người và sự thay đổi của không biết bao cao nhân của yêu tộc, đã trở nên hoàn toàn không giống với trước đó nữa, sức mạnh bơm vào người không còn là khí yêu ma, mà đã trở thành nguyên khí của trời.

Mặc dù Hàn Lập đã nghiên cứu điều này, hắn thấy rằng sức mạnh của việc ghép ba bộ công pháp lại với nhau là rất đáng nể, nhưng trên thực tế, chưa có ai, đã từng tu luyện bộ công pháp mà hắn đang nắm trong tay.

Bởi lẽ, Minh Vương Quyết của phật tông và Thác Thiên Ma Công của ma đạo, khi tu hành, đáng lẽ ra là hai loại công pháp độc lập, nhưng Phạm Thánh Chân Phiến thượng công pháp được coi là công pháp truyền từ đời này sang đời khác của nhân giới yêu vương, hai bộ thiếu ở phía trước, có nghĩ ra cũng không giống với Minh Vương và Thác Thiên Ma Công.

Vì thế sau khi luyện xong bộ công pháp chắp vá này, sẽ gặp phải điều gì không khi tu luyện, có lẽ chỉ trời mới biết.

Nhưng cũng không nghi ngờ gì, bộ Phạm Thánh Chân Phiến công pháp này, tuyệt đối hay hơn so với những công pháp pháp thể song tu thông thường khác. Người đã tu luyện thành minh Vương Quyết ấy, chỉ dựa vào thân xác thôi mà đã thắng được tu sỹ nguyên anh, nếu luyện thành công hai bộ sau, sự lợi hại ấy không thể tưởng tượng được.

chỉ nói về việc tu luyện pháp lực và pháp thể, hai loại này mỗi loại đều có ưu khuyết riêng. Một loại thời kỳ đầu tiến triển khá nhanh, tu luyện khá dễ dàng, còn khá đáng tin, loại còn lại tu luyện khó khăn, có mạo hiểm nhất định, nhưng sau khi tu thành thì sức mạnh không gì địch được, hơn nữa tỷ lệ thành công của loại sau cao hơn loại trước.

Cứ thế, Hàn Lập do dự đến hôm nay, vẫn chưa đưa ra quyết định.

Nhưng hắn cứ muốn giữ lại công pháp cao giới của tu luyện đồ kính bình thường, trong thành thị cũng không tìm thấy người thích hợp nữa rồi. Không phái không có công pháp cao giai ra tay luyện hư kỳ, mà là sao khi đạt được nguyên tử thần quang và Phệ Linh Thiên Hỏa, những công pháp tầm thường khác không thể nào sánh được với hắn.

Vì thế hôm nay sau khi nghe bộ công pháp hợp thể còn sót lại của tu sỹ, hắn mới động lòng. Nếu như bộ công pháp ấy rất hợp với hắn, thì pháp thể song tu, bỏ đi cũng không có gì đáng tiếc.

Khi tư duy Hàn Lập đang không ngừng suy nghĩ, thì ông già họ Xích trên quầy bán đã một hơi lấy hết đơn được trong tay mười thiếu nữ cung đình, mua hết sạch với cái giá cao hơn giá sàn.

Sau khi mỗi đan được được bán đi, thì ngay lập tức sẽ được một nữ tu bưng hộp gấm, nhẹ nhàng đưa đơn dược đến phòng bay, sau đó hấp thụ linh thạch rồi lại trở về đài cao. Trong số đó hầu như đều giống với *"Hoán tâm đan"*, đan dược chỉ có hiệu lực với tu sỹ hóa thần giai đoạn đầu.

Đan dược giai đoạn giữa chỉ có hai loại, còn thời kỳ sau nữa thì chưa thấy loại nào.

Đây cũng không phải chuyện kỳ lạ! nếu như linh giới linh khí đậm đặc, có đủ các loại linh dược, nhưng những nguyên liệu mà đơn dược cấp hóa thần trở lên cần, phần lớn phải đến những chỗ hoang vu mới tìm thấy được, nếu là đồ nhân tạo, thì không phải thời gian tốn quá lâu, cũng rất khó tạo ra!

Cứ thế, đan dược cấp hóa thần trở lên trong tự nhiên rất khó tìm thấy, càng là đơn dược cao cấp, tỷ lệ luyện thành công càng thấp.

Đan dược giai đoạn sau cũng có cái luyện thành công, nhưng những người tu sỹ luyện thành công ấy đều giữ lại cho mình dung, có ai nỡ mang đi bán?

Đây cũng là ở thiên uyên thành, nơi mà các loại nguyên liệu hết sức phong phú, nếu như đan dược hóa thần thời kỳ đầu còn khó kiếm, thì đừng nói đến thời kỳ giữa nữa.

Đống đơn dược này nếu bán hết, dưới cái vẫy tay của lão già, những cô gái hai tay trống, bỗng chốc lật giở bàn tay, rút một cái hộp gấm từ trong chiếc vòng tay chứa đồ ra.

Mở hộp, bên trong là các loại bình ngọc không giống nhau, vẫn là hình dáng đan dược nhưng đan được này không phải là linh dược được tu luyện đầy đủ, mà là để giải độc, trị thương.

Loại đơn dược này rõ ràng không được ưa chuộng như loại thứ nhất, mặc dù bán hết rồi, nhưng giá vẫn rẻ hơn nhiều so với loại 1.

Đan dược đã qua tinh luyện, với những người tu luyện, thì đều là càng nhiều càng tốt, nhưng loại linh dược dùng để trị thương này, chỉ cần chuẩn bị một chút là đủ dùng rồi. Vì thế cạnh tranh mua bán cũng không khốc liệt lắm.

Nhưng loạt đan dược này vừa được bày bán, khi 10 cô gái lấy ra những chiếc hộp được niêm phong kín mít, phòng khách có nét gì thất vọng, liền lập tức rộn rạo lên.

Sau khi bùa chú được gỡ ra, một bảo vật lung linh các loại màu sắc xuất hiện trước mặt mọi người, vừa có nét thường gặp của phi đao phi kiếm, nhưng cũng có nét cổ vật ấn, bài, gương vân vân.

Ông già áo trắng nắm lấy một chiếc hộp trong không trung, ngay lập tức một chiếc lệnh bài đồng màu xanh xuất hiện trong long bàn tay.

Chỉ thấy ông già vất lệnh bài vào không trung, hai tay bắt quyết, một chưởng đánh ngay vào lệnh bài.

Lệnh bài chuyển động từ từ, rồi đột nhiên ba luồng hư ảnh phát ra trên người nó biến thành ba con trăn lớn, phân thành ba màu, trắng, xanh, hồng quấn mình trong không trung, dữ tợn vô cùng! *"Độc mang lệnh, dùng hồn của ba con cổ thú thuộc loài rắn làm nguyên liệu chủ yếu luyện thành, có thể giúp tinh phách hiện hình ứng địch, tam mang liên thủ tuyệt không kém tam vị nguyên anh hợp thủ, cứ cho là một món dị bảo khó tìm, giá khởi điểm hai trăm vạn linh thạch. Mỗi lần tăng giá, không ít hơn mười vạn!"* Ông lão áo trắng miệng nói không ngừng, rõng rạc giới thiệu lai lịch cùng sức mạnh của lệnh bài.

"Hai trăm vạn!" Tuy có ba tên vô anh tu sĩ giúp sức, trong mắt một hóa thần tu sĩ không là gì, nhưng nếu dùng trong lúc quan trọng, vẫn có thể thắng lợi khi tranh đấu, lập tức có vị tu sĩ thấy hứng thú nói giá!

"Hai trăm hai mươi vạn" Không khí đang có chút trầm xuống, chợt có người cũng thích bảo bối nọ, bắt đầu ra giá.

Hai trăm ba mươi vạn từng món bảo vật bị bán đi, sau hai lần tăng giá, cuối cùng món đồ quý nhất là linh bảo khố cấp tuyệt đỉnh, giá cả đẩy lên mức khiến con người ta khó tin.

Tuy chỉ là linh bảo cấp thấp, nhưng đến cả tu sĩ tầng luyện hư cũng ra giá để có được.

Mỗi linh bảo đều có thể khiến người ta muốn có được mà trả giá cao hơn nữa. Xem ra, bảo vật hay được đem ra đấu giá, quá bán đều là ở cấp này mà thôi.

Nhưng cũng có những tu sĩ luyện hư vẫn thờ ơ lạnh nhạt, không có đến một lần ra giá, rõ ràng là nhắm vào ba bảo vật cuối cùng.

Mặc dù đều gọi là linh bảo, nhưng so sánh giữa linh bảo phổ thông và hỗn độn vạn linh thông thiên linh bảo, khác nhau lại một trời một vực, hế là tự trì nhất phách chi lực, hiển nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Tất cả những điều này, Hàn Lập đều chưa hề tham dự vào, vẫn ngồi yên lặng trong thạch thất.

Nhưng khi đến lượt đấu giá của các loại chân hi tài liệu cùng bí tịch công pháp, y mới chấn tỉnh tinh thần, bắt đầu để ý.

Từng loại linh dược và từng quyển bí tịch công pháp nhanh chóng được bán đi.

Khi ông lão áo trắng mở miệng nói *"Chân Thiềm Linh Huyết"*, sắc mặt Hàn Lập cuối cùng cũng tươi tắn hẳn lên.

Mục đích mà y tham gia lần đấu giá này hiển nhiên là vì vật này.

Nhưng khi ông lão áo trắng hét giá thấp một trăm năm mươi vạn linh thạch, khóe miệng Hàn Lập có chút co lại.

Đây chắc chắn là giá thấp nhất của linh dược trong số những linh dược sắp được bán tới đấy rồi.

Hàn Lập hơi do dự, chưa nghĩ thông suốt nên mất bao nhiêu linh thạch mới có thể mua được bình linh dịch kia, bỗng nhiên có một tiếng ra giá từ trong một căn phòng lơ lửng giữa không trung, làm y không khỏi trầm tư

"Ba trăm vạn linh thạch" Một giọng nói lười biếng, phát ra từ một góc hẻo lánh của căn phòng

Những tu sĩ khác đang muốn ra giá, nhất thời im lặng, kinh ngạc nhìn về phía xa.

Chỉ tiếc trong căn phòng bay đều có cấm chế tồn tại, hiển nhiên không thể nhìn thấy gì.

Chân Thiềm Linh Huyết là nguyên liệu bắt buộc để luyện thành chân thiềm dịch, nhưng cái giá ba trăm vạn, thực là vượt quá giới hạn ra giá của đại bộ phận người ở đó.

Trong một thoáng, cả đại sảnh rơi vào im lặng

Hàn Lập cũng chau mày, nhìn về phía bình linh huyết mà ông lão áo trắng cầm trong tay ở chỗ bàn đấu giá, thần sắc trầm tư.

------oOo------

Chương 1337: Chân Linh Lân Phiến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Giá trị của ba trăm vạn viên linh thạch, Hàn Lập đột nhiên lấy ra. Nhưng chỉ vì Chân Thiềm Linh Huyết, thì không hề có lời một chút nào.

Cho dù hắn có linh thảo có thể thương lượng đổi lấy linh thạch, nhưng phải cẩn thận, tuyệt đối không được trong một thời gian ngắn bán ra quá nhiều loại linh thảo mấy nghìn năm quý hiếm này.

Nếu không, sẽ có một ngày bị người khác phát hiện. Thực sự sẽ có hậu quả khó lường!

Xem lúc nãy ý của những người đưa ra giá, dường như nhất đinh sẽ lấy được Chân Thiềm Linh Huyết. Nó quả thực được bán với giá ba trăm vạn, cũng có thể không mua về, nhưng ngược lại sẽ khiến người khác chú ý.

Hơn nữa đối với Hàn Lập mà nói, một chút linh huyết chỉ đủ để làm quen quá trình luyện chế Chân Thiềm Dịch mà thôi. Căn bản không có cách nào thực sự luyện chế ra được linh dược.

Sau khi hắn suy nghĩ kỹ càng, khuôn mặt biến sắc nhưng cuối cùng lại không đưa ra giá. Hàn Lập không đưa ra giá, không có nghĩa người khác từ bỏ nó.

Kết quả sau một lát im lặng, khi có nhiều người đưa ra giá liên tiếp, đám người đó rõ ràng đều là tu sĩ của Hóa Thần hậu kì, cần phải có Chân Thiềm Dịch thì mới tu luyện được. Những tu sĩ bình thường tuyệt đối không đưa ra giá cao như vậy.

Kết quả trong sự cạnh tranh rất quyết liệt của rất nhiều người, Chân Thiềm Linh Huyết vì giá 4 trăm vạn cao bất thường, đã bị người đầu tiên đưa ra giá mua rồi.

Với giá cao như thế, thu hút không ít tu sĩ, cứ xem đi xem lại ngôi nhà bằng đá mà người ấy đang ở, đã dần dần bí mật đầu cơ với thân phận của đối phương. Nhưng bỗng nhiên không có một chút thu hoạch nào.

Những đồ vật tiếp theo, cũng rất quý hiếm, là những thứ được các tu sĩ luyện chế từ các đơn dược cần thiết, dù người mua càng hiếm hoi, nhưng giá cả quá cao vẫn khiến người ta sửng sốt.

Trong đó một loại quả dại màu tím hàng vạn năm, đã được bán với giá trên trời.

Khiến cho những tu sĩ lần đầu tham gia những cuộc bán đấu giá kiểu này hồn bay phách lạc.

Chỉ cần những nguyên liệu đáng kinh ngạc, nếu những thành phần của đơn dược hữu dụng đối với luyện hư tu sĩ, chẳng phải là một cái giá đến nghĩ cũng không dám nghĩ đến hay sao.

Không lâu sau, tài liệu bí tịch chờ vật phẩm được bán hết, người đàn ông mặc đồ trắng bị bắt, đứng phía sau cái chết của mười nữ tu, lần lượt tham gia vào cuộc bán đấu giá. Cùng lúc đó, từ dưới sân khấu ba tu sĩ trang phục khác nhau đi lên. Một người phụ nữ mặc chiếc váy xanh phục trang người thái, một người lớn tuổi có khuôn mặt hồng quang, và một nho sinh trung niên diện mạo nho nhã. Vừa nhìn ba người họ, những tu sĩ trong căn phòng xì xào.

Hàn Lập vội vàng nghe thấy lời nói của *"Giám định sư"*, bỗng nhiên hiểu rằng ba người này hóa ra là xích họ lão giả vừa bắt đầu theo như lời của tam đại giám định sư.

Ba nhân tu không cao bằng người đàn ông áo trắng đó, chỉ là Hóa Thần sơ kỳ, nhưng mỗi người đều có thần thái phi phàm, hơn nưã có thể dẫn đến sự xôn xao của đám tu sĩ trong sảnh, hiển nhiên cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ

Ngay lúc Hàn Lập đang nghĩ đến một người nào đó, người đàn ông áo trắng vừa nhìn thấy ba người đài loan, tiến lên nói vài câu khách khí, đã trở lại nói với đám tu sĩ: *"Các vị, chính là ba vật báu của cuộc đấu giá lần này, chúng đã lần lượt được người tần đạo đến mang theo bên mình. Loại thứ nhất là đến từ man hoang, ba miếng lân phiến Chân Linh Mặc Kì Lân, có thể dùng để luyện chế thủy chân linh đan, vừa có thể làm nguyên liệu đắt nhất để luyện chế thủy thuộc tính linh. Dùng những nguyện liệu luyện chế linh bảo, có nhất định một vài tễ thân lẫn lộn trong vạn linh bảo. nhưng chế luyện ra chân linh đơn, sau khi ăn một viên, có thể khiến một tu sĩ hóa thần sơ kì, tiến vào trung kỳ cảnh giới. đương nhiên bất luận là luyện chế linh bảo hay là quỳ thủy chân linh đơn, cho dù tìm được sự tồn tại tống sư cấp, tỉ lệ thành công cung sẽ không cao lắm. nhưng nếu vị đạo hữu nào thực sự mua được đồ vật này, và định luyện chế bảo linh lão phu đạo có thể luyện chế giúp những vị đạo hữu này mà không tính công. Ha ha… Đây cũng là một chút tâm tư của lão phu"* Người đàn ông áo trắng mỉm cười nói ra những câu trên, liền lùi về phía sau ba người.

Đám đạo sĩ trong nhị phi thiên ốc vừa nghe thấy *"Mặc Kì Lân Lân Phiến"* dường như phần lớn đều hít thở thật sâu, ngóng lên hỗ đại giám đinh sư trên đài đấu giá, tất cả đều đứng dậy. Những thân gia rất giàu có, bắt đầu điên cuồng hẳn lên.

Xem ra họ chờ đợi một lần, thực sự làm đúng rồi. bất kể hai loại đồ vật phía sau, chính là Mặc Kỳ Lân Chân Linh Lân Phiến, đủ đáng giá khiến họ vung tay mua.

Nhưng, đa phần trong số họ đều là chủ ý Quỳ Thủy Chân Linh Đơn, muốn dùng luyện khí e rằng mười phần không đủ một phần.

Nhưng những người trưởng thành, dường như đều là tu sĩ tu luyện thủy thuộc tính công pháp.

Hàn Lập nghe thấy cái tên quỳ thủy chân linh đơn, đồng thời trong lòng thấy rung động.

Thiên Linh Đơn có thể trong một đêm khiến tu sĩ tiến cấp, đúng là hắn mơ tưởng đến, hiện tại có cơ hội có thể đạt được, hắn dường như một lúc sau đã quyết định, nói gì cũng phải lấy được ba miếng Mặc Kì Lân Phiến. Cho dù vì thế mà phải mạo hiểm, cũng đáng. Ánh mắt Hàn Lập sáng lên, thần sắc hoàn toàn biến đổi.

Lúc đó, người phụ nữ trung tuổi trong tam đại giám định sư bước lên một bước, một tay đang giữ vật vòng tay lên đánh một cái, hiện ra một cái hộp ngọc trong suốt lớn, ký hiệu phía trên động đậy, tản ra một cổ bạch thang thang quang hà, vừa nhìn đã thấy không phải là một vật tầm thường. người cũng không cần người đàn ông áo bào trắng giới thiệu gì, một ngón tay đã ở trên chiếc hộp, sau một tiếng *"bịch"*, nắp hộp tự động mở ra, tiếp theo vài tiếng *"vù vù"*, ba con chim phát sáng bay ra. Bay thẳng đến trời cao. Nhưng người phụ nữ trung niên dường như sớm đã chuẩn bị trước, một tay sớm đã nhẹ nhàng hướng lên trời bắt lấy, lập tức một lực vô hình hiện lên, một lúc đã đem ba con chim tụ lại, đột nhiên kéo xuống dưới, ba con chim phát sáng trong một vòng tròn, chính là lòng bàn tay.

Nữ tử lấy hai trong đó bỏ lại vào hộp ngọc, lại dùng một loại cấm chế phụ trợ! Sau đó mới dùng ngón tay mang theo một lân phiến còn thừa, hướng đến đám tu sĩ biểu diễn một chút, miệng thì lo lắng nói:

"Mọi người đều biết, Mặc Kì Lân là thủy thuộc tính chân linh của trời sanh, bỏ lân phiến ra là tài nguyên thủy thuộc tính đắt nhất trên thế gian, đối với việc lấy công pháp của thủy thuộc tính là chủ yếu của đạo hữu mà nói, cũng là sử dụng lớn nhất. nhưng, nếu là kiểm nghiệm thật giả của lân phiến, lại chỉ có hai phương pháp. một là lân phiến tuy là bóc ra, nhưng ẩn chứa thủy linh lực khiến người ta kinh ngạc, cho dù không cần ngày kia luyện chế, bản thân cũng đủ để so với giá đỉnh của thủy thuộc tính dị bảo" Người phụ nữ trung niên vừa nói hết câu, lập tức điên cuồng lấy linh lực hướng vào lân phiến trong tay.

Lập tức lam oánh linh quang sáng ngời, mặt ngoài lân phiến bỗng nhiên nở ra một bông hoa sen màu xanh lam sáng, trong suốt chói mắt, giống như sự lộng lẫy của kim cương.

Người phụ nữ trung niên nghĩ một lúc, bông hoa sen chầm chầm chuyển động, hình dạng lì quặc, trong ánh sáng màu xanh đậm, biến thành hình bằng cái đầu.

Nhưng dưới sự dao động của bông hoa sen, vô số điểm sáng màu xanh lam phát ra bốn phía, nồng nặc mùi thủy linh khí một cách kì lạ, trong nháy máy đã lan ra khắp cả đại sảnh.

Trong căn phòng Hàn Lập, ánh mắt nhấp nháy một chút, bàn tay vừa nhấc lên, năm ngón tay hợp lại, một điểm sáng màu xanh rơi vào giữa, nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu. Hai ngày Hàn Lập không xuất hiện, cảm thấy một chút lạnh lẽo, tốc độ từ bàn tay truyền đến toàn thân. Khi hắn mở to đôi mắt lần nữa, trong mắt đã tỏ rõ vẻ hài lòng!

Đích thực là thủy linh lực thuần khiết đến kì lạ, có thể phát ra uy năng như vậy, xem ra quả chân là chân linh linh phiến của mặc kì lân rồi.

Không chỉ Hàn Lập, những tu sĩ còn lại cảm nhận được trong điểm sáng màu xanh ấy ẩn chứa linh lực thuần khiết, trong lòng dường như đã có bảy, tám phần tin.

Trong giờ phút này cổ tay người phụ nữ rung lên, trên tay miệt phiến lộ ra một tiếng *"phụp"* của bông hoa sen màu xanh, sự vỡ tan tự động biến mất. khắp đại sảnh là màu xanh sáng, trong phút chốc, không gian biến mất. người phụ nữ lại mở miệng thản nhiên nói:

"Những loại chân linh tồn tại trong thiên hạ, kì lân lân phiến cứng rắn không có ở chân long dưới loại chân linh lớn nhất. Tuy sau khi bóc ra, trình độ linh phiến cứng sẽ giảm đi hơn một nửa, nhưng công kích bình thường muốn nghĩ muốn phá hủy nó, vẫn là chuyện của si tâm vọng tưởng" Người phụ nữ trung niên nói như vậy, lân phiến ở trong tay ném hướng vào không trung.

Trong không trung xuất hiện một bầy chim tiên, cũng không thấy nhúc nhích.

Đúng lúc đó, ánh sáng của vàng trên tay người phụ nữ lóe sáng, chợt hiện lên một cái búa lớn,ánh sáng kim quang sáng chói, khí lạnh ghê người.

Sắc mặt của người phụ nữ đõ trầm xuống, dưới một chiếc búa vàng, hóa thành ánh sáng vàng bay vào không trung, đối với phần linh phiến kia, chỉ chuyển một cái là rơi xuống. sau một tiếng nổ vang lên *"đùng"*, mặt ngoài túi phiến chợt lóe lên, bỗng nhiên lấy đầu búa sắc nhọn lạ thường bắn ngược trở lại, với bộ dạng không một chút tổn hao gì. Người phụ nữ trung niên không thèm để ý đến việc này, trong miệng lại tiếp tục lẩm bẩm vài từ.

Một tiếng gào thét của hỏa trụ màu xanh trong không trung phía dưới lân phiến cất lên, một lúc sau lại bị cuốn vào trong đó, hoàn toàn bao phủ rồi, *"tam sắc thanh kiếp hỏa"* mấy tiếng hô trong đại sảnh vọng ra, khiến không ít sắc mặt tu sĩ hiện lên sự vô cùng hâm mộ.

Nhưng khi người phụ nữ đó bấm tay, sau khi lấy ngọn lửa đó bị xua tan, linh phiến lưu lại trong không trung tỏa ra ánh sáng rực rỡ, vẫn tỏ ra bộ dạng bình an vô sự.

Theo sau người phụ nữ đó, vừa làm phát ra sét đánh, đóng băng, những loại công kích thuộc thủ đoạn, cùng những lợi nhuận lớn bất thường, lại đối với miếng lân phiến không hề có hiệu quả.

Người phụ nữ cuối cùng dùng một loại bảo vật ma đạo thả vào một đoàn huyết vụ, cũng không có cách nào sau khi ăn mòn tú phiến, rốt cục không thể dừng kiểm tra.

Nàng nâng tay lên, dùng chiêu miếng kì lân chân phiến, một lần nữa bỏ vào trong hộp ngọc, dùng phù lê phong ấn. sau đó một tay nâng hộp ngọc lên, lui ra phía sau vài bước, thản nhiên bắt đầu bất động trở lại.

Lúc đó, lão giả áo bào trắng lại bước đến trước đài lần nữa, sau khi hướng về phía đám tu sĩ, nói mấy câu ngắn gọn:

"Chân linh mặc kỳ lân lân phiến tam miếng, giá thấp nhất của linh thạch là một500 vạn, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một trăm vạn, bây giờ bắt đầu ra giá!

"1.700 vạn"

"1.800 vạn"

"2.000 vạn linh thạch"

Giá cả của lân phiến, vừa bắt đầu đã là một hai trăm vạn tăng lên một cách điên cuồng. Khiến cho không ít tu sĩ lần đầu tiền đến với tham gia cuộc đấu giá chí bảo này, nét mặt đều đã thay đổi, trong nháy mắt đã hoàn toàn mất đi ý tranh đoạt.

Hàn Lập mặc dù sắc mặt không đổi, nhưng trong ánh mắt cũng lộ ra một sự ngoài ý muốn, thật không ngờ đã đến phút cuối cùng của cuộc đấu giá, vẫn còn những tu sĩ như vậy.

Nhưng, hắn vẫn chưa vội vã ra giá, mà vẫn lạnh lùng nhìn lên sân khấu của đài đấu giá, những chữ số thiên văn dọc theo đường đi rất rõ ràng, chốc chốc nhấp nhấp đôi môi đã khô mà thôi.

------oOo------

Chương 1338: Mua Được

Nguồn: EbookTruyen.Net

Con số nghìn vạn linh thạch, đối với ba miếng Chân Linh Lân Phiến mà nói, lúc này chỉ là một con số bình thường mà thôi. Bất kể ai đều cảm thấy trong đêm đó, khiến tu vi có thể vọng tưởng vô căn cứ mà lên cấp.

Tu vi sau khi tiến vào Hóa Thần, mỗi một giai đoạn lên cấp đều vô cùng gian nan, đa phần những tu sĩ Hóa Thần, đều sống ở cảnh giới đầu tiên cả đời.

Giờ phút này, giấc mộng đó ngay ở trước mắt, khó trách đám tu sĩ không một chút do dự bắt đầu điên cuồng.

Nhưng lại khiến người ta vì thế điên cuồng, cũng luôn luôn có giới hạn không thể không tỉnh ngộ.

Sau khi giá cả cạnh tranh bỗng nhiên đột phá lên 25 vạn linh thạch, những tu sĩ còn có năng lực dám tham dự đấu giá, đã không còn mấy người nữa rồi.

Chỉ còn lại có ba người đang cố tranh giành những lần cuối cùng.

Trong đó thượng nhân bất ngờ chính là mấy người tu sĩ lúc trước đấu giá linh thiềm linh huyết, âm thanh vẫn đang *"rào rào"*.

Hai người khác thì một người già nua bất thường, một người thì trong trẻo nhưng lạnh lùng, dường như lần lượt thay thế cho một gã lão giả, và một nữ tu trẻ tuổi.

Ba người này mỗi người một lời tăng giá, nháy mắt đã gần đến giá ba nghìn vạn.

Khi âm thanh lười biếng của người chủ nhân thực sự đưa ra giá ba nghìn vạn cất lên, âm thanh của nữ tu sĩ và lão giả đột nhiên dừng lại.

Xem ra vị này đã vượt qua sự thừa nhận của bọn họ, chỉ có thể không cam tâm mà thôi.

Thần sắc của đám tu sĩ khác nhau nhìn chằm chằm khoảng không trên đài, ở đó, con số trong pháp bàn trung lớn đang biến đổi sắc thái, sau khi hoàn toàn biến thành sắc vàng, cũng chính là lúc những vật phẩm thuộc về trần ai lạc đinh rồi.

"3.100 vạn"

Một âm thanh yên lặng lạ thường, bỗng nhiên khai khẩu rồi.

Âm thanh của người lạ mặt đó vừa cất lên, những tu sĩ trong đại sảnh đều ngẩn ra *"lập tức toàn bộ có chút hưng phấn trở lại"*.

Xem ra cho dù với mức giá này, chân linh linh phiến vẫn không có cách nào xác định được chủ nhân.

Không ít ánh mắt các tu sĩ. Một chút ngạc nhiên, nhìn hướng vào không trung một tòa nhà bay trên trời.

Trong gian phòng đó, khuôn mặt Hàn Lập thản nhiên ngồi ngay ngắn trong đó.

"3.200 vạn"

Âm thanh lười biếng kia có chút kinh ngạc.

"3.300 vạn"

Hàn Lập không chút do dự tăng giá.

"3.400 vạn"

Âm thanh lười biếng chân chừ một chút, mới lên tiếng lần nữa.

"3.500 vạn"

Trong căn phòng không ít tu sĩ bắt đầu hít thở thật sâu.

Cho dù đúng là chân linh linh phiến, với cái giá này cũng có chút điên khùng rồi. cuối bảng danh sách hỗn độn của linh bảo, e rằng cũng chỉ là mức giá này mà thôi.

"3.500 vạn? Hừ! Xích đạo hữu, tôi hoài nghi vị đạo hữu này cũng không có. Hơn một nửa linh thạch, chỉ là gây rắc rối thuần túy mà thôi. Đạo hữu có phải nên kiểm nghiệm người đó, xem xem có phải thực sự sẽ đưa ra nhiều thân gia như vậy" Chủ nhân của âm thanh lười biếng đột nhiên lạnh lùng nói ra.

"Sau khi cuộc cạnh tranh giá cả kết thúc. Ta sẽ đích thân kiểm tra việc này. Nhưng trước đó tại hạ không thể cắt đứt cuộc đấu giá. Xin mời hai vị đạo hữu tiếp tục đưa ra giá" Lão giả họ xích và thọ-sở động, chỉ là cười nói một chút.

Rõ ràng trước khi không biết thân phận của hai vị đấu giá, hắn cũng sẽ không dễ dàng đắc tội với vị nào.

"Xích huynh đã cho răng như vậy, vậy tại hạ sẽ không đưa ra giá nữa, xem xem vị đạo hữu này có thể bỏ ra 3.500 vạn lấy vật đó không" Chủ nhân của âm thanh lười biếng đó có chút giận dữ. âm dương quái khí nói như vậy, quả thật không đưa ra giá nữa.

Kết quả sau khi chữ số trong nhất đẳng pháp bàn biến thành màu xích kim, lão giả áo bào trắng đang lúc chuẩn bị tuyên bố tam miếng chân linh linh phiến tất cả thuộc về Hàn Lập. Tiếp theo quả thật xuất hiện vị phu nhân tay cầm hộp gỗ, vạt áo bay bay hướng đến chỗ Hàn Lập đang ở.

Thân hình cho ăn một trận, lão giả đang ở trước phòng ốc liền dừng lại.

Hắn không nói nửa lời một tay biến chuyển, một chiếc lệnh bài màu xanh xuất hiện trong tay, bị kí hiệu bao vây của căn phòng trên trời nhẹ nhàng lướt qua, thân hình vừa động, liền lập tức tiến vào trong phòng người phụ nữ trang phục nước tần cũng âm thầm theo sát bước vào trong.

Mười người thì tám người ở trong. Lão giả họ Xích nhìn ánh sáng trắng phát ra từ Hàn Lập, sau khi mỉm cười, mới nói:

"Ta đã đưa bảo vật đưa đến, đạo hữu nên đem linh thạch thanh toán rõ ràng. Có đồ quy ra linh thạch, ta và Hà đạo hữu sẽ ước đinh giá trị, tính toán cho đạo hữu. Nếu cảm thấy bị đánh giá thấp, lão phu sẽ mời hai đạo hữu còn lại đến đây một chuyến".

Lõa giả áo bào trắng lại tỏ ra rất khách khí.

"Tại hạ làm sao có thể không tin ánh mắt Xích huynh và Hà đạo hữu, hai vị giám định vật này đi.

Sau khi Ánh mắt Hàn Lập chuyển sang chiếc hộp gỗ trên tay của người phụ nữ, từ đó lấy ra một cái hộp gấm lớn đã được chuẩn bị, cười hi hi và nói.

Lấy thân phận của lão giả áo bào trắng, không biết đã gặp qua bao nhiêu bảo vật. Chỉ là gật đầu rồi nhận lấy, tùy ý nhìn qua nhìn lại.

*Một mùi thơm ngát tản ra bốn phía! Nhưng ánh mắt lão giả chỉ là đảo qua, còn cơ thể rung mạnh một chút, "*Linh thảo vạn năm*".*

Lão giả hít một hoi thật sâu, cuối cùng ánh mắt từ vật trong hộp dịch chuyển, nhưng nhìn thần sắc Hàn Lập có chút kì lạ.

*Người phụ nữ vừa nghe thấy "*Linh thảo vạn năm*", trong lòng cùng lúc rung động, đi được hai bước, nhìn về phía trong hộp ngọc.*

*Chỉ thấy một vệt màu sáng trắng, một gốc cây linh thảo dài hàng tấc toàn thân phủ tuyết trắng, lẳng lặng nằm bên ngoài đám cỏ đó, bên cạnh có linh văn dường như hóa thần hư ảnh hiện lên chớp động. "*Linh vân vạn năm! Quả nhiên là linh thảo vạn năm, nhưng thực giả, vẫn cần phải giám định cẩn thận lại*" Phu nhân ngưng nhìn trong chốc lát, mới chậm rãi nói:*

*"*Đối với việc giám đinh linh thảo,lão phu không thể bằng các đạo hữu. Làm phiền các đạo hữu giám đinh vật này*" Lão giả áo bào*

trắng có thần sắc như thườn, nói một cách khách khí với phu nhân.

Phu nhân gật đầu, cầm trong tay hộp gấm vừa thu lại, lại chuyển một tay, đột nhiên trong tay lại thêm một chiếc ngọc xích dài nhỏ xanh biếc. Thước dài toàn thân khắc hoa văn cổ quái xoắn ốc.

Ánh mắt chợt lóe sáng, phu nhân nhấc cái thước, chậm rãi cho vào trong hộp ngọc linh thảo.

Kết quả lục thước vừa chạm vào linh thảo trong hộp ngọc, phát ra màu trắng sữa của linh quang. Bản thân dường như tự hô ứng, phát ra tiếng vù vù, cùng lúc đó trên ngọc thước một vòng linh vân kì lạ, liên tiếp phát sáng.

Ánh sáng màu xanh biếc làm mắt chói! Sau khi lục mang rốt cục ở vòng hoa văn thứ nười một dừng lại, phu nhân bình tĩnh không biểu lộ gì,cuối cùng cũng có chút dung động.

Bà một lần nữa lấy linh thảo trong hộp ngọc cẩn thận nhìn đi nhìn lại, mới khẳng định nói:

"Đích thật là Linh thảo vạn năm, hơn nữa còn là Tuyết Giao Thảo khoảng mười vạn một nghìn năm. Tuyết Giao Thảo vốn là một loại linh dược quý hiếm, sau hàng vạn năm, so với những linh dược vạn năm bình thường khác, giá trị tối thiểu đắt hơn một nửa. Ta ước tính, đại khái có thể lên đến khoảng 700 vạn linh thạch.

"700 vạn… ừm… Cùng lão phu đánh giá không sai biệt lắm. Đạo hữu cảm thấy chúng tôi tính toán giá cả thế nào, nếu có ý kiến khác xin cứ đưa ra?" Lão giả áo bào trắng trầm ngâm một chút, liền quay sang nói với Hàn Lập:

"Giá này tại hạ không có ý kiến. Đạo hữu đem mấy thứ đồ này nhận lấy, những thứ đó đủ để trả cái giá mà tại hạ đưa ra đấu giá" Cổ tay Hàn Lập chợt lóe sáng, vừa tiếp tục lấy ra bốn hộp ngọc đưa ra.

Lão giả bạch bào giơ một tay, liền lấy mấy hộp ngọc cho vào tay, sau đó mở nắp hộp.

Lần này, lão giả cho dù muốn bảo vệ trấn định, nhưng khóe mắt vẫn co lại một chút, *"Đều là linh thảo vạn năm?"* hắn giơ tay lên, tiếng có chút khàn khàn.

"Quý phường thị không nhận loại linh dược này?" Hàn Lập cười nhẹ một tiếng.

"Đạo hữu thật biết nói đùa" Lão giả áo bào trắng cười haha, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập, đều không che đậy được sự kinh ngạc trong lòng.

Phu nhân cũng có chút bán tín bán nghi.

Nàng đem chỗ linh thảo trong hộp ngọc, giám định lại từng cái.

Kết quả, khuông mặt tràn đầy vẻ khó có thể khó tin.

Thân của linh thảo vạn năm, tự nhiên không thể quý hiếm bằng Chân Linh Linh Phiến, nhưng chỉ từ việc sử dụng và nhu cầu mà nói, linh thảo vạn năm, sử dụng rộng rãi, cấp linh đơn Hóa Thần để luyện chế phải có thuốc dẫn hoặc nguyên liệu phụ trợ, dường như trong tu sĩ cấp cao là loại đồ vật khan hiếm nhất.

Hơn nữa vật ấy vốn cũng quý hiếm kì lạ, dường như trong phường thị được xếp là vật lưu thông tốt nhất sau linh thạch. Có thể đồ vật khác, của hàng sẽ nhận được, nhưng linh dược vạn năm không có một nhà nào không cần cả.

"Hà đạo hữu đã xác đinh rồi, những linh thảo này không có vấn đề. Ba miếng Chân Linh Lân Phiến chính là của đạo hữu. đạo hữu nhận cẩn thận" Trong mắt lão giả áo bào trắng chợt sáng lên, lấy hộp gấm lúc này ra lần nữa, vẻ mặt tưởi cười đưa cho Hàn Lập.

"Vậy tại hạ không khách khí nữa. Ừm… rất tốt, thực sự không có vấn đề gì" Hàn Lập không thay đổi thanh sắc liền chụp trong không trung, lập tức đem hộp gấm vào tay, sau khi kiểm tra lại, cũng mãn nguyện gật gật đầu.

Lão giả áo bào trắng tuy có tò mò với linh dược vạn năm của Hàn Lập, nhưng cũng không nói gì, thu linh dược lại, dẫn theo phu nhân rời khỏi căn phòng, quay lại đài đấu giá.

Tu sĩ bên ngoài chỉ đợi chừng một bữa cơm mà thôi, nhìn thấy hai người lão giả họ Xích bay ra ngoài, đều muốn biết Chân Linh Lân Phiến có thật sự giao dịc thành công hay không.

*"Chư vị đạo hữu không cần lo lắng làm gì. Đồ vật đã thuận lợi giao hàng. Sau đây bắt đầu cuộc đấu giá bảo vật. Đồ vật này là linh bảo trên Hỗn độn vạn linh bảng, giá trị lớn, còn trên cả Chân Linh Lân Phiến. Đó chính là linh thông thiên linh bảo "*Bình Hải Quả*" giá sàn là 2 nghìn vạn!"* Lão giả áo bào trắng vốn không nói nhiều về việc liên quan đến Hàn Lập, miệng lập tức tuyên bố bảo vật rồi lấy từ túi trữ vật ra một giáo ngắn màu xanh sáng mờ.

Đám tu sĩ trong sảnh rất nhiệt tình đối với đồ vật này, lão giả biểu diễn thần thông của giáo ngắn một chút, lập tức có người bắt đầu cướp đoạt kịch liệt.

Hàn Lập lúc đó, lại một mảnh lân phiến màu xanh đen, tập trung tinh thần quan sát, dường như bề ngoài không chút hứng thú với linh bảo.

Kết quả giáo ngắn cũng cùng giá 3.500 vạn, bị một vi tu sĩ lạ mặt mua mất.

Rốt cuộc, đồ vật cuối cùng của cuộc đấu giá được bán đi, sắp bắt đầu cuộc đấu giá mới.

------oOo------

Chương 1339: Chân Linh Thế Gia

Nguồn: EbookTruyen.Net

*"Đồ được đấu giá bên dưới là một loại bí kíp võ công của một vị tiền bối hậy kỳ hợp nhất của hai dòng máu người và yêu. Có lẽ rất nhiều đạo hữu chưa từng biết đến tên của vị tiền bối này, nhưng chỉ cần nhắc đến "*Đại chu thiện diệt tuyệt thân châm*" thần thông, e rằng hơn một nửa đạo hữu ở đây đã từng nghe nói đến.*

*Sức mạnh vô địch của loại võ công này chính trong cuộc đại chiến dị tộc đã nhanh chóng nổi danh, tới nay cũng từng có nhiều phiên bản khác nhau về phương pháp tu luyện được đồn đại, thậm chí bên tộc yêu cũng có người tu luyện loại bí thuật này. Loại thuật này cũng là một loại có sức mạnh trong bộ võ công ẩn giấu, là loại võ công sơ đẳng nhất khởi đầu do vị tiền bối "*Ngũ linh chân quân*", tự tay sáng lập từ thời thượng cổ.*

Đương nhiên giá cả sẽ rất cao, không cần lão phu nói kĩ thêm nữa. Giá trị lớn nhất, quan trọng nhất của bộ võ công này không chỉ ở đó, mà sau khi tu luyện xong, có thể tăng cường sự chuyển hoán biến đổi thuộc tính ngũ hành của pháp lực bản thân. Sức mạnh lớn không lường được.

Điều kiện để tu luyện bộ võ công này sẽ rất hà khắc. Một là người bắt đầu tu luyện, vừa không được quá cao, cũng không được quá thấp. Chỉ có thể là những đạo hữu đang ở Nguyên Anh kỳ và Hóa Thần kỳ nên suy nghĩ về việc tu luyện, người tu luyện trên người cần phải có linh căn ngũ hành, nếu không rất khó thành công.

Đương nhiên, luyện loại võ công này vẫn có những điều kiện khắc nghiệt khác của nó nữa. Nhưng không phải là không thể khắc phục những điều kiện hà khắc này, lão phu cũng không cần nói chi tiết thêm. Tính hoàn chỉnh của bộ võ công có thể nói là tuyệt đối không có vấn đề. Khi giao món hàng này người chủ của nó có *thể tự bản thân kiểm nghiệm.*

Còn một chuyện cần nhắc nhở các vị đạo hữu, bộ võ công này đương nhiên có sức mạnh, nhưng các vị tu sĩ đã từng luyện qua pháp quyết từ xưa đến nay trong lịch sử chỉ có duy nhất ngũ linh chân quân tiền bối là tiến đến được cảnh giới thời kì hợp thể.

Những người còn lại không biết do tu luyện không tới nơi tới chốn hay do chưa thấu hiểu hết công pháp, đa số vẫn chỉ dừng lại ở thời kì hóa thần, đến những người tiến đến cảnh giới luyện hư cũng chẳng có mấy. Dĩ nhiên, điều này còn do cơ duyên người tu luyện chưa tới.

Nếu không, Ngũ linh chân quân tiền bối làm sao có thể chỉ dựa vào bộ võ công nàu mà tiến vào hậu kì hợp thể.Thôi, được rồi, lợi và hại của loại võ công có tên âm dương hóa cự quyết này, xích mỗ đều đã giới thiệu rõ ràng cho chư vị đạo hữu rồi, những vị đạo hữu có hứng thú xin mời ra giá! Giá khởi điểm là hai ngàn van, mỗi lần tăng giá thêm một trăm vạn bắt đầu vòng đấu giá".

Sau khi trưởng lão đọc hùng hồn giới thiệu một lượt,cuối cùng một vị trung tuổi trông nho nhã mỉm cười, từ trong hộp cất giữ lấy ra một cái một hạp, bên trong chứa một viên ngọc chói sáng, đương nhiên đó là viên ngọc ghi chép bí kíp.

Tên tuổi *"Đại Chu Thiên Diệt Thần Châm"* quả thật quá nổi tiếng, không ít tu sĩ có mặt trong phòng đều lộ ánh mắt hiếu kì, và vẻ mặt đầy phấn khích.

Còn về điều kiện tu luyện, các tu sĩ có mặt đều chẳng chút bận tâm.

Dù sao cuộc đấu giá vốn là chỉ có các hóa thân tu sĩ trở lên mới có thể tham gia, còn về linh căn ngũ hành càng là cơ sở quan trọng nhất cho các cấp tu luyện, cứ cho loại võ công này không có yêu cầu này, các tu sĩ có mặt ở đây hơn một nửa đề sẽ tìm cách để bổ sung kiện toàn linh căn ngũ hành của mình. Đương nhiên trong đó cũng có nhiều người thật sự thành công, cái này chỉ có trời biết.

Nhưng việc tu luyện gian nan vất vả của loại võ công này mà lão giả áo trắng nói rõ, những lời đồn đại về việc rất ít người có thể đủ sực tu luyện thành công, cũng đã đủ đánh tan hi vọng của không ít người.

Trong đó có Hàn Lập.

Dù rằng *"Âm Dương Hóa Cực Quyết"* cũng là một loại võ công không tầm thường, nhưng nếu tu luyện khó đến thế, nhất thời lại khiến hắn mất đi hứng thú.

Nếu luận về uy lực thần thông của võ công, uy lực của bộ võ pháp thể song tu tuyệt đối không gì sánh được.

Huống hồ những suy nghĩ tương tự trên khuôn mặt hai nghìn vạn người xung quanh, cũng khiến hắn phải chau mày suy nghĩ, quyết tâm đoạt lấy yếu pháp quyết này.

Nhưng ngẫm thấy bản thân khả năng hơn người. Dù những tu sĩ có hứng thú với bí kíp võ công này quả thực không ít.Cái giá hai ngàn vạn vẫn chưa đủ sức chặn được những kẻ dã tâm bắt đầu ra giá.

Nhưng chỉ qua hai lượt thì chỉ còn thấy những âm thanh lẻ tẻ vang lên.

"Bốn ngàn vạn".

Cái giá được đưa ra khiến tất cả mọi người đều trợn mắt kinh ngạc.

Người ra giá, bất ngờ thay lại chính là người có tiếng nói chậm rãi, đang tranh mua Chân Linh Lân Phiến với Hàn Lập.

Cái giá cao như thế, không chỉ khiến các hóa thân tu sĩ há hốc mồm, đến rất nhiều tu sĩ luyện hư đầy hứng thú cũng ngạc nhiên im lặng.

Nhưng trong lòng mọi người cũng có những toan tính suy nghĩ thầm,vị này rốt cục là người như thế nào, thân thế ắt không tầm thường. Nhiều linh thạch như thế, e rằng cũng đủ khiến một tu sĩ luyện hư khuynh gia bại sản rồi.

Hàn Lập cũng chung suy nghĩ như vậy, nhưng chuyện chẳng liên quan đến mình chẳng cần bận tâm nhiều.

Nếu bí kíp võ công đã được bán, thì phiên đấu giá lần này cũng đương nhiên kết thúc ở đây.

Khoảng thời gian bạch bào lão giả tuyên bố kết thúc cuộc bán đấu giá, trong phòng phi thiên đột nhiên xảy ra, trong ánh sáng trắng, Hàn Lập bị một trận bình không tống ra ngoài, rồi xuất hiện trên hành lang một nơi nào đó bên ngoài đại sảnh đấu giá.

Những ánh sáng linh quang trên cả đoạn đường liên tục chớp nhòe. Các tu sĩ khác cùng bị liên tục hất văng ra ngoài như thế.

Nhưng mọi người trên người đề có ánh sáng chớp lóa không ngừng, vậy còn lo gì bị ai phát hiện ra thân phận.

Hàn Lập chẳng mảy may ngó ngàng đến một ai.Bước vội về hướng cửa lớn của điện Thái huyền.

Cho dù phiên đấu giá đã kết thúc thì hắn cũng không có ý định trở lại tháp đá. Hắn đã chuẩn bị một mình rời khỏi thành khu thiên uyên, quay lại phủ động của mình.

Chỉ còn cách lần tuần tra sau nửa năm nữa, hắn muốn nhân cơ hội này, mau chóng trở về gấp rút luyện ít kinh dược cần tthiết. Trước tiên đem ngọc thanh đơn luyện thành một bình rồi tính tiếp, đã có thứ đơn dược cuồn cuộn ngày đêm.Việc tu luyện sắp tới ít nhất hắn không cần lo lắng suy nghĩ về việc luyện đơn nữa.

Còn về ba miếng chân linh lân phiến của kì lân, hắn sẽ chưa tùy tiện luyện chế.

Trước tiên cần nghiên cứu một khoảng thời gian, xem có cách nào thực sự đảm bảo có thể luyện thành công *"khúc nhĩ chân đan"* như trong lưu truyền hay không?

Cách thử linh dược này là cơ sở để sau này hắn xóa bỏ chướng ngại, tuyệt đối không bao giờ vội vã luyện đơn.

Ngay lúc Hàn Lập ra khỏi điện thái huyền, con đường xuyên qua bức tường thành lớn, khi đi bộ hướng về nơi hoang vu xa xăm, trong mật thất bí ẩn trùng trùng cạm bẫy một nơi nào đó của điện thái huyền, lại có hai người đang bàn bạc việc gì đó.

Trong đó có một người, mặt mũi từ bi phúc hậu, trong chiếc áo khoác trắng, nhưng đứng khoanh tay trước ngực trong thần thái rất kính cẩn, nghiêm trang.

Đó chính là vị trưởng lão họ Xích.

Còn trên chiếc ghế đá trước mặt lão một người thanh niên mặt mũi tuấn tú, cả người mặc bộ đồ tím, đang ngồi một cách ngật ngưỡng.

Từ khóe miệng hắn lại có máu đỏ tươi. Điều đó thật kì lạ và đáng chú ý.

Trưởng lão họ Xích nghiêm trang thần thái cung kính nói:

"Công tử yên tâm, kẻ đó dù đã dùng bí thuật che giấu khuôn mặt thật nhưng trên đời có nơi nào ẩn trốn qua được mắt thần tử quang của lão bộc chứ. Người đoạt được Âm Dương Hóa Cực Quyết chắc chắn là một nữ tu. Nhưng dung nhan ả không giống chút nào tướng mạo mấy tiểu thư bên cạnh công tử,trái lại vô cùng xấu xí".

Vị đại sư khí công đại danh nổi như cồn ở thành thiên uyên là một vị hóa thần tu sĩ. Thế nhưng trước mặt người thanh niên lại dùng xưng hô của kẻ dưới. Nếu để cho các tu sĩ khác trong thành bắt gặp, e rằng tất cả đều phải trợn mắt kinh ngạc.

Người thanh niên bị thương nghe mấy lời lão, khóe miệng nhẹ nở nụ cười.

"Xích lão không cần quá để ý, đã là nữ tu lại có thể một lời lấy nhiều linh thạch cao cấp đến vậy để đổi lấy bí kíp, thân phận

không cần đoán nhiều,có lẽ không phải người Diệp gia thì là người Cốc gia thôi. Hai nhà này cũng giống Lũng gia chúng ta, đều là nhà quyền quý có thế, được lưu truyền bí mật từ đời xưa, trong tộc chân truyền huyết thống cũng chỉ có nữ giới mới được kế thừa mà thôi. Không giống Lũng gia chúng ta điều khiển khống chế đấu giá tất cả đất xung quang, bọn họ chỉ âm thầm thao túng người trong tộc một số lượng rất lớn linh khoáng thạch cao cấp.

Chỉ là do số người của hai tộc này luôn luôn ít, rất ít hoạt động bên ngoài, chính vì thế đương nhiên việc chân truyền như thế nào chưa bao giờ được tiết lộ. Nhưng xem ra lần này tổ tiên của một trong hai nhà đó hiển nhiên là nửa yêu mang huyết mạch Phượng Hoàng còn sót lại. Giống Lũng gia chúng ta là chân truyền huyết mạch Rồng, là một trong các huyết thống quyền quý, lớn mạnh nhất trong linh giới. Xem ra lần này chúng ta đánh cược đúng rồi. quả nhiên những đệ tử của các gia thế quyền quý chân truyền đều sẽ che giấu tung tích ẩn giấu thân phận, trốn trong Thiên uyên thành luyện võ một khoảng thời gian" Người thanh niên bị thương tự tin nói.

"Công tử quả là tính toán như thần!cái này là vì âm dương hóa cực quyết rất quan trọng đối với người mang huyết thống Phượng Hoàng.Rốt cục chỉ có bí kíp võ công tuyệt đỉnh của nội lực của loại dành riêng trong điều hòa ngũ hành, mới có thể kích thích triệt để dòng máu của Phượng Hoàng. Người con gái này tại sao biết được loại võ công này, vốn đã được sắp xếp từ xưa, hôm nay mới được thực hiện." trưởng lão tỏng chiếc áo trắng cũng khẽ cười.

"Hê hê! Tổ tiên thông dĩnh hiển nhiên không phải loại hậu bối chúng ta có thể sánh bằng. Lần này, nếu không phải dòng máu chân long trong cơ thể bổn công tử vượt xa lịch đại tiên nhân, cuối cùng đạt được điều khiện khởi động, những lão quái vật trong nhà cũng sẽ không ủng hộ bổn công tử hành động đâu. Lần này, để tránh mục tiêu sinh nghi, ngay cả những bảo vật như kỳ lân lân phiến cùng bình hải qua trong tộc đều phải lấy ra đấu giá. Nhưng trong đó cũng ngầm đem tin tức truyền cho chân linh thế gia tử đệ, bằng không, hành động sẽ không thể thuận lợi được. May mà giá của các linh thạch không quá thấp, hơn nữa cũng đổi được năm cây linh dược vạn niên, cũng không chịu thiệt. Vị tu sĩ đã

mua chân linh lân phiến ngươi có thể biết được lai lịch của y không?" Huyết chí thanh niên đột nhiên hỏi.

"Công tử cũng biết, tử quang linh mục lão luyện được, một đời chỉ có thể thi triển ba lần mà thôi. Bây giờ chỉ còn lại duy nhất một lần, làm sao dám dùng người khác chứ, chỉ có thể cảm nhận được gã này không phải luyện hư tu sĩ, chỉ là một tên hóa thần tu sĩ mà thôi. Nhưng linh thảo trên người hắn ta, e rằng cũng không chỉ có năm cây này. Lẽ nào người này là người Nhuận gia – am hiểu nhất về trồng và chăm sóc các linh dược ư? Huyết thống Nhuận gia dù không phải chân truyền lớn mạnh gì,nhưng trong lĩnh vực linh thảo lại là tộc người duy nhất am hiểu" Trưởng lão hơi trầm ngâm, hạ giọng, trả lời ngập ngừng.

"Thiểm gia, đây mới thật là có khả năng lớn nhất.nếu là người của tộc này thì cũng không sao.Nhuận gia cũng là gia tộc chân truyền lân cận được hoàng đế thiên diệu linh chỉ rõ. Chúng ra không thể đùa được" Người thanh niên hơi cau mày.chậm rãi nói.

*"Công tử minh giám, dù rằng mấy nhà chúng ta không phải thật sự e ngại gì tam hoàng, nhưng vì ít linh dược, quả thật không dễ gì lại gây thù chuốc oán tự tạo kẻ thù."*trưởng lão liên tục gật gật đầu.

"Lần này phải vận công dùng tử quang mục thần thông đã khiến công lực tu luyện của người tổn hại không ít rồi. sau việc này, trở về ta sẽ làm cho ngươi một lễ huyết tế,giúp ngươi tu luyện thêm một tầng." Người thanh niên bị thương dường như chợt nhớ tới điều gì, đột nhiên hướng về trưởng lão vẻ mặt ôn hòa nói.

"Đa tạ công tử quan tâm giúp đỡ"-xích lão nghe vậy vui mừng khôn xiết vội vàng hành lễ.

Người thanh niên bị thương hài lòng gật gật đầu, ngay lập tức lại trở nên trầm ngâm, không biết đang suy tư chuyện gì.

Mấy ngày sau đó, lúc Hàn Lập vượt đoạn đường bao ngày đến gần vùng núi non có động của hắn, ở một nơi nào đó bên ngoài cách động hơn nghìn dặm, có hai người đang giằng co căng thẳng đến bất động.

------oOo------

Chương 1340: Thiên Bảo Thượng Nhân Và Vạn Lung Châu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kim huynh, huynh đã lén đi theo ta cả một đoạn đường, vậy là ý gì, lẽ nào ta đã đắc tội gì với huynh?" *người nói lại chính là gã có đôi lông mày xếch, đang tranh linh địa với Hàn Lập, và người còn lại là gã béo Kim từng xuất hiện ở lầu Ngọc khuyết.*

Chỉ là thấy hai người giống như trước kia cũng có chút giao hảo, mà nay lại như kẻ thù,dáng vẻ như sắp ra tay đánh nhau.

"Ông hiền đệ nói gì thế. Kim mỗ chẳng qua ngẫu nhiên đi qua con đường này, gặp hiền đệ đang ở đây, đột nhiên muốn qua chào một câu." *Gã béo họ Kim giả bộ vô tội.*

"Ngẫu nhiên gặp mặt? Chào hỏi ư? Kim huynh nghĩ tại hạ là kẻ ngốc sao. Ai lại vô duyên vô cớ chạy tới nơi hẻo lánh này chứ, muốn chào hỏi cũng chẳng đáng phải triển khai thuật ẩn mình, chạy theo tại hạ cả quãng đường mấy vạn dặm xa xôi?" *gã có đôi lông mày xếch lạnh lùng hỏi lại.*

"Ha ha, vấn đề này, Kim mỗ cũng thấy rất kì quặc, ngươi không ở trong động của mình tu luyện, chạy tới nơi này làm gì. Nếu ta không nhớ nhầm, ở đây chính là miếng linh địa mà lúc đâu hiền đệ đã liều chết tranh cướp" *Đôi mắt một mí ti hí của gã béo họ Kim ánh lên một tia xảo trá.*

"Hừ, ta đi đâu cũng cần giải thích cho huynh nữa sao?" *Khuôn mặt gã có lông mày xếch có chút biến sắc, nói trầm hẳn xuống.*

"Ông hiền đệ hà tất phải tức giận thế, linh địa này đã có chủ, huynh chẳng qua cũng là lo hiền đệ làm liều, lỡ xảy ra chuyện gì không hay khó có thể thu xếp nên mới theo đến nơi đây. Hiền đệ muốn tìm vật gì ở nơi đây này, chi bằng hãy nói với huynh đây một tiếng, để Kim mỗ giúp đỡ một tay thì hơn?*" Gã béo họ Kim cười ha hả, như đang dò xét vấn đề đến cùng.*

Gã có đôi lông mày xếch hừ một tiếng, không muốn nói them điều gì, nhưng trong mắt ánh lên tia dữ dằn của sự tức giận.

Đột nhiên trong bầu hư không sau lưng gã béo Kim lóe lên một chớp sang, một đường tơ xanh non mỏng manh hiện ra trên không, trắng sáng, hóa thành một tấm lưới lớn có màu xanh biếc rơi xuống.

Cả quá trình không âm thanh tiếng động không báo trước, một tiếng gió nhẹ cũng không có, cứ như ma quỷ làm vậy.

Gã béo Kim dường như vẫn chưa phát hiện ra, vẫn giữ thái độ giả lả làm bộ vui vẻ mặt đối mặt với gã có đôi lông mày xếch.

Trên mặt của Hán tử không có chút biểu hiện khác thường, nhưng trong lòng đang hân hoan vui sướng, bàn tay phía trong cánh tay áo khẽ động, những chiếc phi đao màu lam gần như trong suốt xuất hiện, chuẩn bị chờ đợi đối phương bị võng tơ khống chế sẽ lập tức phi đao, một đao giết chết đối phương.

Nhưng khi mắt thấy chiếc võng tơ chỉ còn cách đỉnh đầu gã mập Kim chưa đầy một gang, một cảnh tượng khiến người ra kinh ngạc xuất hiện.

"Bịch*" một âm thanh vang lên chói tai, từ trong búi tóc của Gã béo Kim linh quang phóng ra, bỗng nhiên cuồn cuộn bay ra một màn ánh sáng chói lòa màu vàng, ngưng tụ lại một ít rồi dường như biến thành một cánh tay lớn màu vàng, tóm gọn lấy chiếc võng màu xanh.*

Phía dưới mũi nhọn kim quang lục mang phát ra những âm thanh rạn nứt quái dị.

"Kim lão ma, thì ra là ngươi?"

"Minh lão quái, ngươi quả nhiên cũng tự mình xuất chiêu sao."

Hai người hai tiếng nói hoàn toàn khác nhau, đồng thời cùng từ trong lục mang và kim quang vọng ra, chỉ là một người có chút ngạc nhiên, một người trái lại vốn đã có tính toán trước.

Lập tức trong không trung, cánh tay lớn màu vàng và chiếc võng màu xanh đồng thời tách ra, bắn ra, đường kiếm ánh sáng mờ mịt, vẫn lần lượt hóa thành một con tiểu giao màu phỉ thúy và một người nhỏ bé chỉ cao chừng nửa thước.

Con tiểu giao đó thì chẳng vấn đề gì, chính là một phần hóa thân của sư phụ tế luyện của người có đôi lông mày xếch. Nhưng người nhỏ bé chỉ cao tầm nửa thước lại đáng chú ý, căn bản là không nhìn thấy rõ chut nào. Chỉ có thể cảm nhận ẩn hiện, dường như dáng vẻ của một người không còn trẻ.

"Phân hồn thuật! Minh lão quái ngươi dám phái cả phân hồn độ kiếp dùng để trốn tránh kiếp trời tới, không sợ có quả báo, đại kiếp lần sau sẽ không cách nào vượt qua được sao?" *Tiểu giao màu phỉ thúy hai mắt trừng trừng nhìn thẳng vào kẻ bé nhỏ phía đối diện, lạnh lùng hỏi.*

"Hắc hắc, điểm này không cần minh đạo hữu quá quan tâm. Tên tuổi đẳng cấp như thế nào của thiên bảo thượng nhân năm nào,bảo vật tùy thân uy chấn hai tộc trên vạn năm nay, chỉ cần đạt được hai ba cái thì việc độ kiếp sau này khỏi cần lo lắng suy nghĩ. Đạo hữu không phải cũng phái một hóa thân tới đây hay sao?" *Người bé nhỏ cất tiếng cười khẽ, nói một cách không quan tâm.*

"Làm thế nào ngươi biết được chuyện của Thiên Bảo Thượng Nhân?" *Giao long màu phỉ thúy trong lòng thấy cả kinh, lớn tiếng quát.*

Lúc này, Kim mập và gã lông mày xếch đứng bất động tại chỗ, vẻ mặt hết sức cung kính, không mảy may dám chen ngang câu chuyện.

"Tại sao tại hạ biết, đạo hữu không cần tìm hiểu. những minh đạo hữu yên tâm, biết được chuyện này chỉ có tại hạ và đạo hữu mà thôi, tuyệt đối không có thêm người thứ ba nghe được phong thanh về nó. Chi bằng chúng ta cùng hợp lực đòng tâm lấy bảo vật thì thế nào?" *Người bé nhỏ cười gian xảo, hắc hắc, đề nghị như vậy.*

"Cùng nhau cướp bảo vật? Nếu ngươi thật sự biết được đầu mối cụ thể, hà tất còn cần hợp tác cái gì?"

Phỉ thúy tiểu giao lạnh lùng phá lên cười.

"Quả thực, Kim mỗ quay lại đợi tiểu đồ mới ra tay, thông tin đạt được có chút mơ hồ không rõ ràng, nhưng chỉ có những thứ cụ thể minh huynh biết mới chính xác" *Người bé nhỏ thản nhiên nói.*

"Ngươi đang uy hiếp ta đó sao!" *Phỉ thúy tiểu giao lạnh lùng như băng nói.*

"Kim mỗ sao dám làm ra những việc như thế chứ. Tại hạ nói ra việc hợp tác, chỉ đơn giản là có những đồ vật, có sự trợ giúp của đạo hữu tìm kiếm bảo vật, chúng ta bình đẳng, lại không phương hại đến hòa khí đôi bên, chẳng phải là chuyện tốt đẹp sao" *Người bé nhỏ cúi đầu lắc lắc, khoát tay cuống quít.*

"Ngươi……, suỵt, có người đến*"!"* Thủy phí giao long nén cơn giận dữ, đang định nói gì, đột nhiên biến sắc, đột nhiên giơ tay hướng lên nơi nào đó trên trời nhìn theo.

Không riêng gì phỉ thúy giao long, người nhỏ bé màu vàng đôi mắt cũng chợt lóe lên, hướng về cùng một hướng đó dò xét, ánh sáng cũng tối xuống như bóng đêm" *xem ra chắc chủ nhân của mảnh đất đã trở về, tính toán thời gian cũng không còn bao lâu nữa.Đạo hữu có hợp tác hay không nên nhanh chóng quyết định đi.*

Nếu không để sự việc vỡ lở ra thật, sẽ kinh động mấy lão quái vật ở thành thiên uyên, e rằng chúng ta đều sẽ công cốc tay trắng đấy. Theo như quy định thành thiên uyên, phàm là linh vật được phát hiện trên linh địa đều thuộc về chủ nhân của linh địa, tất cả đều thuộc về chủ nhân." Người bé nhỏ màu vàng khẩu khí thờ ơ,cũng biến đổi trở nên nghiêm trọng.

Phỉ thúy giao long mắt long lên khẽ chút dao động, thở dài một tiếng, mới bất đắc dĩ nói vài lời: *"Thôi được, việc hợp tác minh mỗ có thể tạm thời đáp ứng, nhưng chia chác bình đẳng thì tuyệt đối không được. Điều kiện hợp tác cụ thể, chúng ts sẽ tìm một nơi khác bàn bạc cụ thể. ở đây không thể lưu lại lâu thêm nữa. nghe tiểu đồ nói,người này dù chỉ là hóa thần tu sĩ, nhưng sức mạnh có lẽ không đơn giản. đừng để hắn phát hiện sự tồn tại của chúng ta"*.

"Ha ha, có câu nói này của đạo hữu là được rồi. Ta đi trước đây" Gã bé nhỏ màu vàng hài lòng gật đầu, một tay cua nắm lên không trung, trong tay đột nhiên xuất hiện một chiếc ô màu tía.

Nhẹ thoáng một cái, chiếc ô chợt hóa thành một vầng sáng màu tím, thoáng cái đã che kín gã mập Kim ở bên dưới vào trong nó, sau đó lóe một cái, hai người đều tan biến vào không trung không còn thấy đâu nữa.

"Tử phong tán! Kim lão ma quả nhiên đến bảo linh đẳng cấp như vậy cũng có thể lấy ra, xem ra lần này đã có chuẩn bị sẵn rồi.chúng ta cũng đi thôi. Phỉ thúy giao long nhìn thấy chiếc ô màu tím thì ngẩn ra, trong lòng buồn bực nói với gã có lông mày xếch một tiếng, vừa mở miệng cũng phun ra một cây tiểu phiên ngũ sắc.

Chiếc phiên này quay tròn tròn vừa chuyển mình xuống phía dưới, biến hóa ra đám mây ngũ sắc, sau khi cuốn hai người nhập thành một, chui vào dưới đất không còn thấy tung tích bóng dáng.

Nơi đây bỗng chốc lại trở nên yên tĩnh vô cùng, dường như giống như từ khi bắt đầu tới giờ không hề có người qua lại.

Sau khi đấu một trận, một ánh sáng thanh quang từ nơi rất xa trên trời lóe lên bắn rất nhanh, hạ! trong ánh sáng bước ra một người thanh niên mặt mũi bình thường.

Đó quả nhiên chính là Hàn Lập.

Khi thanh quang bay đến sát đất trên không trung, một vầng hư không lân cận vây quanh cũng như xoay vần, tiếp theo quang mang nhất kiếm, thân hình Hàn Lập như tựa vào nơi trống trải trôi nổi trên không trung, sau khi hướng mắt nhìn về bốn phía, trên mặt ẩn hiện nét nghi hoặc.

Hắn mới mơ hồ cảm thấy, ở đây dường như có linh khí dao động của sự tranh đấu, dù rằng còn rất mỏng manh yếu ớt, chỉ chớp lóe rồi biến mất nhưng tuyệt đối không sai.

Vừa mới đây, ở đây có sự giao đấu của người bé nhỏ và phỉ thúy giao long, dù rằng là luyện hư tu sĩ. Nhưng rốt cuộc một người là thân thể của phân hồn, một người là thân thể của hóa thân, mà Hàn Lập tu luyện Đại Diễn Quyết, thần thức rất mạnh thậm chí còn trên cả Hóa Thần Sơ Kỳ đại thành tu sĩ, chỉ kém hơn chút so với Luyện Hư Sơ Kỳ tu sĩ mà thôi.

Vì thế bọn họ dù động tác có rất nhanh, nhưng vẫn bị Hàn Lập phát hiện sự khác thường của nơi này, ở đây mới tức thì tăng tốc đọ đọn thổ lên nhiều lần, nhưng xem ra vẫn chậm một bước.

Hàn Lập vọi bỏ thần niệm, nhanh chóng kiểm tra một lượt thật cẩn thận những nơi lân cận nhưng chẳng có chút thu hoạch nào.

Sắc mặt hắn đột nhiên sa sầm.

Không biết suy tính gì lặng lẽ trong không trung bao lâu, Hàn Lập đột nhiên lạnh lùng cười một tiếng, bỗng nhiên hóa thành một đạo thanh hồng, đi thẳng về phía động phủ của mình.

Lúc này, sớm đã độn thổ đi xa tới ngoài vạn dặm là phỉ thúy giao long và gã kim sắc, đương nhiên không biết rằng hành tung mình đã bại lộ, đang tụ tập trên một ngọn núi nhỏ, một nơi không người qua lại nào đó, bắt đầu thương lượng việc bắt tay đoạt bảo vật.

Và lần này, Hàn Lập khi phong bế động phủ, khi đó vừa phải cấm mở cửa những nơi gần động phủ, sau khi thu dọn mọi thứ, sẽ đi vào trong phòng tu luyện trong động phủ.

Hàn Lập lần này tiến vào cảnh giới phải mất ba ngày ba đêm, từ khi đi vào thêm lúc xuất ra, trong tay đa xuất một gian pháp bàn cổ quái hình tám góc, ánh sáng bạc chói lòa, rực rỡ, mà trữ vật trong tay cũng đồng thời đa xuất các viên ngọc đa màu sắc vô vàn hạt sáng lớn nhỏ.

Những viên ngọc châu này bên ngoài tròn bóng ấm, mặt ngoài dĩ nhiên phân biệt rất rõ ràng ấn từng viên hoặc kí hiệu màu bạc, đúng là loại kí hiệu của tiên giới ngân khoa văn.

Những điều này là khi Hàn Lập còn ở nhân gian, lãnh ngộ được phù trù của trang giấy lấy cắp được của sách kim khuyết ngọc! sau khi nói xong, từ trong đó một loại phù lê trung, thêm diễn hóa, tự mình tạo ra một loại Vạn Lung Châu pháp khí đặc thù.Loại pháp khí này dù tu luyện không khó và không có bất cứ khả năng tấn công hay phòng thủ nào, nhưng sau khi kết hợp cùng hạnh khẩn ngọc thư thượng, trái lại có thể giám sát phạm vi lớn khoảng tầm mười dặm hình tròn có các viên ngọc là trung tâm. Chỉ cần trong phạm vi giám sát đó có bất cứ linh khí biến động nào, dù là cách xa ngoài trăm vạn dặm, Hàn Lập vẫn có thể thông qua pháp bàn lập tức phát hiện hầu hết các vị trí.

Đương nhiên loại giám sát này, không phải chỉ cần đem ngọc báu chon tùy tiện xuống dưới đất, là có thể giám sát tất cả.

Nó không những cần đem trận bàn bài trí trong một pháp trận đặc thù, những vị trí Vạn Lung Châu đã chôn giấu cũng phải lấy trung tâm làm pháp bàn, cùng hỗ trợ cho nhau, cần hình thành một pháp trận to lớn phức tạp khác thường mới được.

Pháp trận này lớn hay nhỏ, đương nhiên phải xem châu báu chôn cất dưới đất đai của Hàn Lập bao nhiêu mà tính toán.

Thông thường mà nói, nếu đem cả miếng linh địa nhập vào trong chưởng khống, chỉ tiêu hao linh thạch mà không một người bình thường nào có thể có mức tiêu hao ấy được.

Cho dù có dựa vào thân gia của Hàn Lập, thì loại giám sát pháp trận một khi đã được kích tích sẽ không thể ngừng lại, không tính số năm tháng cũng có thể khiến toàn bộ số linh thạch trên người Hàn Lập tiêu hao trắng tay.

------oOo------

Chương 1341: Lôi bào hiện thế

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập đã từng lưu tâm tới mối quan hệ của Thiên Uyên Thành cùng Ngân khoa văn liên quan tới việc thiết kế cấm chế, hắn phát hiện mặc dù có mấy loại cấm chế có công năng tương tự Vạn Lung Châu hắn chế ra nhưng không có khả năng ẩn giấu khéo léo như vậy.

Trừ phi có thần niệm mạnh hơn hắn nhiều lần cẩn thận kiểm tra mặt đất, nếu không dù bản thân có quản chế thì cũng không thể phát hiện ra điều bất thường.

Cho nên loại pháp khí này tuy luyện chế đơn giản nhưng thực sự độc nhất vô nhị. Đương nhiên nói loại này đơn giản cũng chỉ nói tương đối mà thôi. Nếu không tinh thông Tàn Trang phù lê đạo, thì không thể chế ra pháp khí như thế. Trước kia khi ở Nhân Giới, Hàn Lập cũng đã từng muốn chế tạo một bộ nhưng các loại vật liệu ở Nhân Giới đã bị tiêu diệt sạch, hắn đành hữu tâm vô lực mà thôi.

Năm đó hắn ở phường thị trong Lạc Nhất Thành, trong lúc vô ý phát hiện bộ tài liệu quan trọng này, lại không đắt lắm, ngay tức khắc hắn động tâm, nhân tiện mua ngay bộ tài liệu chế cấm chế đó. Hiện tại xem ra đó là việc làm đúng đắn.

Hắn đã biết thực sự có người đang lén lút mưu đồ gì đó. Đương nhiên không thể không làm gì đó. Bất kể xử lý như nào, điều quan trong trước tiên là phải theo dõi đối phương.

Hàn Lập hóa thành một đạo cầu vồng thanh sắc rời khỏi động phủ, dùng động phủ làm trung tâm, đem trữ vật vòng tay luyện chế vô số Vạn Lung châu dựa theo quy luật nhất định, dùng thi pháp chôn vùi trong lòng đất.

Dựa vào độn tốc của hắn, sau nửa non công phu, cơ hồ hai phần ba linh địa đã được vô thanh vô tức thiết hạ cấm chế.

Sau đó Hàn Lập thản nhiên quay về động phủ, ở đại sảnh giữa động phủ, hắn tự tay bày một pháp trận cổ quái, đem bát giác pháp bàn đặt ở mắt trận.

Sau đó hắn đem hơn mười khối linh thạch cao giai khảm nhập bốn phía trận pháp, liên tiếp đánh ra mấy đạo pháp quyết vào trong đó, kích phát tòa pháp trận.

Sau một hồi âm thanh vù vù vang lên, cả tòa trận pháp nổi lên từng trận bạch quang. Sau đó chớp động ở giữa Bạch Mang, bát giác pháp bàn đột nhiên hiện ra một tầmg sáng màu bạc. Trên mặt quầng sáng có nhiều điểm bạch quang chớp động không ngừng, cơ hồ t quầng sáng rải rộng ra xung quanh.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua quầng sáng trên, hắn cảm thấy hài lòng, lúc này hắn mới cúi đầu đi tới mật thất.

Tuy rằng hắn không biết thâm nhập Linh địa là loại người nào, nhưng gần như chắc chắn có liên quan với Điếu Mi hán tử đã từng tranh giành linh địa. Trước khi nắm được nhưng thông tin của chủ mưu, hắn sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, tốt nhất là âm thầm quan sát một thời gian.

Hiện tại hắn chuẩn bị tìm hiểu Thần lôi bí văn kia, đồng thời chế luyện mấy miếng Kim Khuyết Ngọc Thư tàn phá Ngân Khoa Văn linh phù. Đương nhiên lúc này còn cần một số linh dược trợ giúp, đồng thời chế luyện Ngọc Thanh đan. Hàn Lập tiến vào mật thất, khép cửa lại, bước tới giữa phòng, ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.

Hắn khoát tay vung trữ vật vòng tay, thanh quang nhất thời chớp động, một miếng Ngọc Giản, một khăn gấm màu vàng, một miếng Viên Châu hiện ra.

Trước tiên Hàn Lập đem thần thức xuyên vào trong Ngọc Giản, nhìn qua tất cả Lôi Văn đồ án một lần, hắn dùng tay vuốt ve Cẩm Pha màu vàng trên người. Sau khi suy nghĩ hắn tung Gấm Pha lên, quay tròn trên không trung.

Sau đó Hàn Lập không chút nghĩ ngợi, hắn hé miệng, nhất thời một hỏa cầu đỏ đậm bay ra ngoài, va chạm với Kim Cổ trên.

Kết quả hào quang chợt lóe lên, Hỏa cầu thổi phù một tiếng rồi tự mất đi, Gấm Pha dĩ nhiên không hao tổn gì. Lông mày Hàn Lập nhíu lại, ngón tay hắn hướng về phía khăn gấm, một đạo băng trùy trong suốt lại bắn nhanh ra ngoài. Kết quả linh quang chớp động giữa không trung, băng trùy biến mất, sắc mặt Hàn Lập hiện ra sự ngạc nhiên chẳng lẽ khối Lôi Văn vật này không sợ ngũ hành lực. Nghĩ thế, ngón tay trái Hàn Lập lại bắn ra một đạo kiếm khí màu vàng.

Một âm thanh nhỏ vang lên, Khăn gấm dễ dàng bị chém làm hai đoạn, hóa thành vô số sợi tơ vàng mảnh bắn ra mãnh liệt. Hàn Lập nhíu mày, đầu tiên là gật dầu sau lại lắc đầu. Hắn quay đầu, bắt đầu nghiên cứu lại hạt châu màu vàng trong tay. Trong hạt châu này ẩn chứa lôi điện lực, có vẻ cuồng bạo khác thường.

Sau nửa canh giờ trong mật thất đột nhiên phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, bức tường mật thất vốn bị tầng tầng cấm chế bao vây bỗng nhiên vỡ vụn, lập tức một đạo Kim hồ to bằng chén cơm mãnh liệt tuôn ra theo hình cầu vồng, kim quang đan vào nhau lóe lên, giống như vô số kim xà đang nhảy múa loạn bậy.

Đúng lúc này kim quang ở trung tâm phát ra một đạo âm thanh, lập tức một tòa núi nhỏ đen tuyền hiện lên, tiếp theo khắp ngọn núi nhỏ phát linh quang.

Ở phía dưới quầng sáng mờ, tất cả kim hồ khắp xung quanh đã trở thành hư không, Nguyên Từ Thần Quang ở không trung bị ngưng tụ thành một Giao điện màu vàng. Giao điện lắc đầu vẫy đuôi, giãy giụa không ngừng, tựa như muốn thoát ra.

Mà bên dưới ngọn núi nhỏ, ngoại trừ chỗ Hàn Lập ngồi xếp bằng trong phạm vi gần một trượng, còn lại tất cả đều trống rỗng, xuất hiện năm, sáu cái rãnh sâu.

Cạnh Hàn Lập, ở trung tâm có một cây cột đá trơ trọi, thoạt nhìn thập phần quỷ dị.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn ngọn núi trên không trung và Giao điện màu vàng, sau đó hắn quay nhìn xung quanh, sắc mặt hắn lộ vẻ mừng rỡ.

"Lôi Văn châu thực sự có uy lực, không chỉ phát huy uy lực của Tịch Tà Thần Lôi lên gấp bội. Vừa rồi nếu không phải mình trước tiên dùng Nguyên Từ Thần Quang bảo vệ toàn thân, chỉ e ngay cả mình cũng bị cuốn vào bên trong năng lượng của Lôi Văn Châu. Nếu có thể ngưng tụ vài viên, cần gì phải dùng pháp bảo gì đó, cái này thực sự khác biệt, có thể dễ dàng đánh chết đối thủ ngang tài ngang sức" Hàn Lập âm thầm nghĩ.

Thế nhưng xác xuất thành công của loại Lôi Châu này không cao, dù hắn có Tịch Tà Thần Lôi cũng không có thể dùng toàn bộ một lần để ngưng tụ Châu này. Thế nhưng nói tới Lôi Điện lực, hắn tựa hồ không chỉ có mỗi Tịch Tà Thần Lôi, lòng Hàn Lập khẽ động, hắn há miệng ra, một đạo thanh quang phun ra, ở giữa Thanh Quang có một cổ sắc Tiểu Đỉnh, đúng là Hư Thiên bảo đỉnh.

Hàn Lập không chậm chễ, một tay hắn sờ đỉnh đầu, bỗng nhiên một cỗ quang hà mờ mịt phun ra, bỗng chốc vây núi nhỏ màu đen và Giao điện vào giữa, kéo xuống một chút. Dưới tác dụng của cấm chế, Giao điện màu vàng nhất thời không thể kháng cự, rơi thẳng xuống, Hàn Lập dùng ngón tay khẽ điểm vào thân Tiểu Đỉnh.

Âm thanh vù vù nhất thời nổi lên, nắp đỉnh vừa bay ra, quầng sáng mờ đẩy Giao điện vào trong Tiểu Đỉnh, sau đó tự tan vỡ biến mất. Tay trái Hàn Lập hướng về núi nhỏ trên không trung ra chiêu thu vào trong cơ thể. Về phần Hư Thiên Đỉnh, hắn không nóng ruột thu hồi, mặc kệ Tiểu Đỉnh không ngừng xoay tròn trên đầu.

Hàn Lập nhíu mày nhìn quanh cảnh bừa bộn xung quanh, hắn dưa tay thả ra một con vượn hình nộm cao hai trượng, thổi một luồng thần niệm, sau khi phân phó lưu lại hắn không quay đầu, đi vào mật thất dự phòng. Hư Thiên Đỉnh, đơn giản bập bềnh theo sau hắn, một tấc cũng không rời. Vào trong mật thất mới, Hàn Lập một lần nữa ngồi vào chỗ của mình, vẫy tay về hướng Tiểu Đỉnh. *"Vù một tiếng, Hư Thiên Đỉnh bay tới trước mặt hắn. hắn bấm Thông Bảo quyết, Tiểu Đỉnh phát ra thanh quang, lập tức hình dạng trở nên to gấp mười lần, gần một trượng. "*Cảng" một tiếng vang lên, ngón tay Hàn Lập hướng Tiểu Đỉnh hư không bắn ra.

Trong Đỉnh đột nhiên truyền ra từng trận Lôi Minh chi âm, một đoàn đầu lô khác nhau phóng ra phát ra điện quang kinh người. Trong Đỉnh âm thanh chuyển động không ngừng, tựa hồ có rất nhiều Lôi đoàn trong đó.

Đúng là Hàn Lập khi trải qua Tiểu Thiên kiếp đã thu lấy Thiên Lôi hai màu vàng, bạc. Uy lực của Lôi Điện không dưới Tịch Tà Thần Lôi, hơn nữa số lượng đông hơn, cũng đủ cho Hàn Lập thí nghiệm và chế thử Lôi Văn vật. Hàn Lập hít một hơi thật sâu, mười ngón tay nhắm Lôi đoàn bắn ra không ngừng, thần niệm như thủy triều khổng lồ tuôn ra. Trong âm thanh ầm ầm Lôi đoàn màu bạc nhất thời hóa thành vô số tia điện màu bạc.

Thời gian trôi đi, trong nháy mắt Hàn Lập đã bế quan trong mật thất được hơn nửa tháng.

Vào một ngày trận pháp Bát giác pháp bàn bố trí ở đại sảnh đột nhiên phát ra một lọat âm thanh, trận phát phun ra quầng sáng màu bạc, trong lúc đó ngân quang không ngừng phóng ra.

Cánh cửa mật thất vẫn đóng kín lập tức mở ra, từ bên trong một đạo thanh sắc cầu vồng bắn nhanh ra, sau khi lóe lên vài, xuất hiện như quỷ dị ở giữa đại sảnh. Hào quang chợt tắt, Hàn Lập mặc trường bào màu vàng và bạc hiện ra. Trường bào thoạt nhìn rất bình thường, nhưng toàn thân ẩn hiện hai đạo kim ngân Ngân Phù Văn, lộng lẫy dị thường. sắc mặt Hàn Lập vẫn như thường, tay hắn chợt vung lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một trường bào màu xanh khác, bay lên thân thể hắn, che kín ngân bào. Sau đó hắn tiến lên vài bước, đi vào bên trong trận pháp, hai mắt chợt lóe lên nhìn vào quầng sáng màu bạc trong không trung. Chỉ thấy ở một góc quầng sáng màu bạc đó đột nhiên có bốn quang điểm màu sắc khác nhau, hướng màn bạc ở trung tâm di chuyển tới.

Trong mắt Hàn Lập hiện hàn quang nhưng hắn vẫn yên lặng theo dõi màn bạc. Nhưng khi bốn quang điểm này ngày càng cách xa động phủ, sắc mặt hắn không khỏi trầm xuống.

Một lúc lâu sâu, bốn quang điểm đã cách xa động phủ hai, ba ngàn dặm, đột nhiên dừng lại, sau đó tản mát ra, bắt đầu xoay chuyển xung quanh, có vẻ không tiến lên được. Nhìn thấy cảnh này, Hàn Lập sờ sờ cằm, rốt cục hắn đã phản ứng.

Tay áo hắn bỗng nhiên rung lên, hơn mười Phệ Kim Trùng to bằng nắm tay trẻ con bắn nhanh ra, xoay tròn quanh đỉnh đại sảnh rồi, gào rít một tiếng bay ra cửa phòng, mất dạng. Hàn Lập nhìn thật lâu quầng sáng vài lần, rồi hắn rời đại sảnh đi vào mật thất. Hắn cởi thanh bào trên người, lại lộ ra trường bào hai màu vàng, bạc thần bí kia, ngón tay Hàn Lập nhẹ nhàng vuốt ve vạt áo, mặt tươi cười.

Cái Lô bào này là Hàn Lập thấu hiểu Lôi văn, cơ hồ hắn đã dùng hết hơn phân nửa Thiên lôi Hư Thiên Đỉnh, tỉ mỉ luyện thành công.

Lôi bào này có hơn mười loại Lôi văn phù, chỉ cần đồng thời kích phát, điều thần diệu là chỉ cần môt đòn có thể giết chết đối phương.

Về phần Lôi Văn Châu kia, hắn cũng đã một hơi cô đọng hơn mời khỏa, nếu cũng nhau đánh ra chỉ e Luyện Hư tu sĩ chỉ có thể tránh được ba bước.

Kẻ từ đó, cơ hồ trong một đêm, thực lực của Hàn Lập tăng thêm rất nhiều.

Yên lặng, cân nhắc trong chốc lát, Hàn Lập lại mặc thanh bào vào, tay hắn hướng trữ vật vòng tay phất một cái, lát sau hiện ra một Nhũ ngọc Bài lớn cỡ bàn tay.

Vật đó chính là miếng Kim Khuyết Ngọc Thư tàn khuyết.

------oOo------

Chương 1342: Tra xét

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trước kia đã từng sử dụng qua *"Thái Nhất hóa thanh phù"*, thông qua tìm hiểu cách luyện chế đã chế ra Vạn Lung Châu *"Cửu Cung Thiên Càn Phù"* cùng với một loại tên là *"Giáp Nguyên Phù"* phù hình con rối.

Cuối cùng là một loại phù toản, loại phù toản công kích *"Yểu Thương Phù duy nhất ghi lại trong Tàn Trang Trung.*

Thái Nhất Hóa Thanh Phù coi như bỏ qua, thông qua việc phân thân thánh thú tìm hiểu Ngọc Giản, Hàn Lập đã muốn nắm giữ thất thất bát bát, tuy rằng xác xuất thành công cực thấp, nhưng chỉ cần cam lòng tiêu phí một lượng lớn vật liệu thì vẫn có thể luyện chế được.

Cửu Cung Thiên Càn Phù vốn là một loại Tiên Gia Phù Toản dùng vây địch, hắn chỉ tìm hiểu một nửa, chỉ dựa vào sự tìm hiểu đó đã nghiên cứu chế tạo ra pháp khí đơn giản Vạn Lung Châu này.

Còn hai loại sau? Nguyên Phù cùng Thiên Phù, lúc trước hắn cũng không hiểu rõ ràng.

Chẳng qua khi Hàn Lập ở phường thị của Thiên Châu Thành xem xét thành phần của Ảnh Khôi Lỗi Phù toản, duyên cơ xảo hợp, lĩnh ngộ hiểu ra mấu chốt của Giáp Nguyên Phù. Dựa vào khả năng Khôi Lỗi không kém, sau này tiếp tuc nghiên cứu, chưa hẳn đã không thể tìm hiểu được cái gì.

Cuối cùng là loại Thiên Thương Phù, là một loại phù toản có tính chất công kích.

Mặt trên ghi lại khởi động phù này có thể huyễn hóa ra một lưỡi dao Thiên Thương chân tiên giới, uy lực to lớn có thể đủ để khai mở đại dương.

Nhưng loại phù toản này thâm ảo dị thường, Hàn Lập lại chỉ có Hóa Thần Kỳ tạo nghệ, hắn thật sự không có đầu mối, không có cách nào tìm được cách chế luyện.

Hàn Lập vuốt ve Ngọc bài, yên lặng cân nhắc sự việc.

Trong Thiên Trắc Thành, có vô số Cao Giai tu sĩ, pháp lực thần thông hơn xa hắn, vì tự bảo vệ mình hắn đương nhiên chuẩn bị bảo mệnh càng nhiều càng tốt.

Nhưng đáng tiếc hơn phân nửa trong bốn loại phù tỏan hắn không thể luyện chế vào lúc này. Hăn chỉ có thể chế luyện Thái Nhất Hóa Thanh Phù, ngay cả Luyện Hư tu sĩ cũng hiểu biết. Nếu như hắn có thể chế ra mọt trong hai loại đó trong những trường hợp nhất định chắc chắn sẽ có tác dụng.

Phù toản còn lại không cần nóng vội, sau này hắn chậm rãi nghiên cứu lĩnh ngộ là được.

Trong lòng nghĩ thế, cổ tay Hàn Lập rung lên, trữ vật vòng tay phóng ra mặt đất một đại Thanh Hà, sau khi hào quang tắt, nhất thời trên mặt đất xung quanh có một đám lớn hộp gấm, hộp ngọc kích cỡ không dều nhau, còn có một ít bình, lọ nữa.

Một tay Hàn Lập hướng mặt đất đánh ra một trảo hư không, một cái hộp gấm lập tức bay vụt lại.

Hắn mở nắp hộp ra bên trong lộ ra một loại da thú vô danh màu hồng, linh quang ngoài mặt lòe loẹt nhìn qua cũng biết không phải yêu thú vật tầm thường.

Hàn Lập không nhìn miếng ra thú, hắn ném lên trên không trung, đồng thời há miệng ra.

*"*Hì, hì*" một tiếng, một đoàn linh quang rọc rách bao vây miếng da thú vào giữa.*

Hai tay bấm niệm thần chú, trong nháy mắt linh quang đại biến, bỗng chốc biến thành một ngọn lửa đỏ thẫm bóc cháy rừng rực.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Tấm da thú Xích Diễm không hóa thành tro tàn, ngược lại phát ra một loại linh quang, mặt ngoài dần trở nên trong suốt.

Lúc này Hàn Lập lại chỉ tay vào mấy cái hộp ngọc.

Cái hộp đó lập tức tự mở ra, từ bên trong bay ra vài luồng bột phấn màu sắc khác nhau, tất cả chợt lóe lên bay vào trong ngọn lửa

"Đùng" một tiếng vang lên, bột phấn hóa thành linh quang đủ màu, nhập vào mặt trên tấm da thú

Mặt ngoài tấm da thú trong suốt lập tức chớp động phát ra quang mang lộng lẫy dị thường.

Mười ngón tay Hàn Lập không ngừng pháp quyết, hai mắt nhắm lại.

Bỗng nhiên trong mật thất phát ra ngoài một tiếng nổ dữ dội cùngvới một loạt âm thanh khác.

Hai tháng trôi qua mau.

Trong thời gian này, cứ cách mấy ngày trong mật thất lại truyền ra một tiếng nổ nặng nề, lặp lại như thế vài chục lần sau mới hoàn toàn yên lặng.

Sau nửa tháng cánh cửa mạt thất đột nhiên mở ra.

Hàn Lập nhíu mày từ bên trong đi ra, sau một khắc hắn đi thẳng tới đại sảnh.

Tán pháp trận ở đại sảnh còn đang tản ra linh quang nhàn nhạt, theo Bát giác pháp bàn phun ra quầng sáng màu bạc nhưng ảm đạm. Quang điểm biểu hiện ở mặt trên cũng mơ hồ, không rõ ràng.

Hàn Lập vừa thấy thế hắn không chút do dự thay Cao Giai linh thạch ở bốn phía trận pháp, sau đó hắn lại kích phát trận pháp.

Bất giác trên pháp bàn phóng ra Mục Ngân mang, ngay lập tức màn sáng bạc trở nên rõ ràng. Ánh mắt Hàn Lập đảo qua Quang niên sơn, sắc mặt lại âm trầm.

Lúc trước phóng ra bốn quang điểm, bây giờ chúng lại tụ tập vào nhau, hơn nữa chỉ còn cách động phủ của hắn bốn trăm dặm.

Sở dĩ hắn rời khỏi mật thất là vì thứ nhất hắn đã chế luyện thành công một cái Thái Nhất hóa thanh phù. Thứ hai hắn đã phái ra mấy Phệ Kim Trùn để giám thị, bây giờ không hiểu sao một con biến mất. Không biết là bị vây ở trong hay đã bị đối phương giết chết.

Trước đây thông qua Thôi Thục linh dược Nguyên Anh đệ nhị phụ trách động phủ, Hàn Lập đã biết quang điểm đại diện cho tu sĩ đã dừng lại ở đó mấy ngày rồi.

Chẳng lẽ bọn họ đã tìm được mục tiêu.

Hàn Lập rất sốt ruột, một lát sau hắn bỗng khoanh chân ngồi xuống trướcquầng sáng, lẳng lặng nhìn quầng sáng màu bạc, không nói gì.

Liên tiếp như vậy ba ngày, quang điểm vẫn đứng nguyên một chỗ, không tản ra.

Cuối cùng vào buổi sáng ngày thứ tư, Hàn Lập khẽ thở dài đứng lên.

Xem ra chính hắn không đi xem qua một chút không được.

Hắn mặc kệ bọn họ có mục đích gì, vạn nhất có chuyện gì xảy trong linh địa của hắn, hắn có thể ẩn trốn trong động phủ của mình, hoặc cũng có thể giải trừ tai họa.

Dù sao khoảng cách mấy trăm dặm đối với tu sĩ mà nói chỉ trong chớp mắt có thể đi tới.

Mấy người kia chỉ quanh quẩn một chỗ làm cho hắn không thể an tâm tiếp tục tu luyện.

Vì thế hắn quyết định tự mình đi giám thị.

Đương nhiên nếu thật sự có lợi hắn cũng có thể đục nước béo cò một phen. Hắn cũng không ngại ngần khi làm điều đó từ khi hắn tiến vào Linh Giới. Hơn nữa sau khi giao thủ với Luyện hư tu sĩ, dù không địch lại thì việc bỏ chạy cũng không có vấn đề gì.

Đặc biệt hắn vừa mới cô đọng được Lôi bào và Lôi Văn chi châu, luyện chế thành công một cái Thái Nhất hóa thanh phù, đương nhiên hắn tự tin hơn vài phần.

Mà bốn người đó không phát hiện ra bị Vạn Lung Châu giám sát, trong đó tuyệt đối không thể có tu sĩ Hợp Thể Kỳ.

Chính vì vậy sự kiêng kỵ trong hắn giảm đi mấy phần.

Trong lòng tính toán như thế, thanh quang bao phủ khắp người hắn, hóa thành một đạo cầu vồng thanh sắc, bay ra khỏi đại sảnh, bay thẳng ra ngoài động phủ.

Sau khi ra khỏi động phủ, độn quang xoay tròn, Hàn Lập lẩm nhẩm trong miệng, thanh sắc bắt đầu nhạt rồi trở nên trong suốt.

Loại độn thuật ẩn nấp này tuy bằng không bằng một hóa thanh phù trực tiếp hóa thành hư vô, nhưng nếu không cẩn thận dụng thần niệm kiểm tra cũng sẽ không phát hiện ra được.

Dùng để yên lặng đuổi theo thì cũng không sao cả.

Ngay sau đó Hàn Lập khống chế độn quang, hướng chỗ quầng sáng phóng đi.

Khoảng cách mấy trăm dặm, dựa vào tốc độ độn quang của Hàn Lập, tốc độ cao nhất chỉ cần một lát công phu là đuổi tới nơi. Nhưng cho dù Hàn Lập cố ý hạ thấp tốc độ, che giấu hành tích từ từ bay tới, nhưng cũng chỉ sau thời gian uống cạn tuần trà liền tiếp *cận bên kia.*

Khi tới cách mục tiêu không xa lắm Hàn Lập lặng lẽ hạ độn quang tới, linh quang quanh người chợt lóe biến thành màu vàng rồi đột ngột hạ xuống đất, hắn dùng Thổ Đôn Thuật tiếp tục tiến lên. Trong khi tiến lên hai tay Hàn Lập bấm niêm thần chú, thu tất cả hơi thở thoát ra ngoài.

Nhưng khi bí mật tiến được hơn mười dặm, bỗng nhiên Hàn Lập dừng độn quang lại, hai mắt chớp chớp, trong miệng thầm niệm vài câu khẩu quyết.

Trong thổ thạch đen tuyền đột nhiên xuất hiện máy kim quang chớp động, tiếp theo mấy Phệ Kim Trùng bắn nhanh ra, sau khi lóe lên chui vào, biến mất trong ống tay áo của Hàn Lập.

Số Phệ Kim Trung vừa bám trên người, thần niệm thu hồi lại, ánh mắt Hàn Lập nhìn đảo nhanh mấy cái, mắt hắn hiện ra tia cổ quái.

"Bọn họ quả nhiên đang tìm vật gì đó. Chẳng qua muốn tìm vật gì ở chỗ này làm không ai có thể nghĩ tới. Những người này nếu phát hiện Phệ Kim Trùng cũng giết chết luôn, chính vì vây mới thiếu một con. Xem ra thật sự có tu sĩ cấp Luyện Hư" *Hàn Lập thì thào nói với chính mình, cúi đầu cẩn thận suy xét.*

Bỗng nhiên hắn phất vòng tay trữ vật một cái, nhất thời linh quang chợt lóe, phù toản màu tím xuất hiện trong tay hắn.

Mặt ngoài phù toả lóe sáng, chi chít nhân văn chớp động, đúng là Thái Nhất hóa thanh phù gần đây hắn đã chế luyện ra.

Phù toản lần này không giống với lần trước. Lần này vô luận là tài liệu hay phương pháp luyện chế hòan toàn dựa theo phương pháp ghi trên Tàn Khuyết ngọc, uy lực đương nhiên hơn xa bán thành phẩm lần trước.

Hàn Lập không chắc tới gần có bị Luyện Hư tu sĩ phát hiện ra không vì thế tuy có chút tiếc rẻ hắn vẫn quyết định dùng phù toản mới chế luyện đem thân thể hóa thành hư vô, tiến gần tới xác định thân phận cùng tu vi của bốn người đó.

Tuy rằng phù toản quý hiếm, nhưng sự an toàn của cái mạng nhỏ của hắn, Hàn Lập đương nhiên sẽ không keo kiệt bất kỳ cái gì.

Hơn nữa Thái Nhất hóa thanh phù lần này không giống với bán thành phẩm lần trước, chẳng những uy năng hơn xa lần trước, hơn nữa hiệu lực chưa bị tiêu hao hết vẫn có thể dùng lại.

Phù tiết màu tím mở tung ra, ngân khoa văn chói lọi hiện ra vây quanh, nhảy múa xung quanh người Hàn Lập.

Sắc mặt Hàn Lập ngưng trọng, đánh ra mấy đạo pháp quyết.

*"*Hì, hì" mấy tiếng nhỏ vang lên. Phù văn hóa thành từng đoàn ngân vụ, chớp mắt đã bao phủ Hàn Lập vào bên trong.

Một lát sau ngân vụ tan hết, nhưng ngay chỗ đó lại trống không, không có người.

Trang sách đã ghi lại tuy không đầy đủ các loại phù triện nhưng có ghi lại bốn loại phù triện luyện thân hóa thành hư vô. Hàn Lập, cơ hò trong phút chốc cảm nhận được Thái Nhất hóa thanh phù lần náy khác với bán thành phẩm lần trước.

Giờ phút này hắn vẫn có thể điều động pháp bảo trong cơ thể cùng một lượng lớn linh lực. Đương nhiên điều động thì chỉ là điều động. Một khi sử dụng bảo vật gì hoặc thi triển công pháp quá lợi hại chỉ e uy năng của phù toản sẽ tự bị phá hủy.

Nhưng dù như thế Hàn Lập vãn cảm thấy vô cùng mỹ mãn.

Ít nhất ở trạng thái hư vô, hắn có lợi thế phát động công kích trước.

Vì thế hắn thúc dục pháp quyết, thần hình hắn lập tức bay về phía trước.

Sau khi phi độn về phía trước mấy dặm, thân hình Hàn Lập bắt đầu chầm chậm bay về phía trước.

------oOo------

Chương 1343: Không gian không hiểu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập vô thanh vô tức xuất hiện trên mặt đất, ánh mắt dảo qua khắp nơi, hắn phát hiện mình đang ở trên sườn một ngọn núi đá trơ trụi.

Phải biết rằng nơi này xuất hiện linh mạch, thế nhưng điều kỳ quái là nơi đây không một ngọn cỏ.

Trước đó Hàn Lập ở trên không trung tuần tra linh địa, tự nhiên hắn phát hiện nơi quỷ dị này, hắn tò mò phi độn xuống dưới, kiểm tra xung quanh.

Nhưng lúc đó hắn không phát hiện được gì, hắn lại nóng vội trong việc tu bổ động phủ, không thể xuống dưới lâu. Trong lúc đó linh khí trời sinh ở vùng. Tuy rằng chuyện linh mạch xuất hiện có tỷ lệ cực thấp nhưng không phải chưa có tiền lệ.

Điều này làm cho Hàn Lập đối với việc này vẫn có chút nghi hoặc. Hắn vốn có ý định khi nào nhàn rỗi sẽ tới tra xét một lần nữa. Bây giờ hắn thấy mấy người đó dừng lại ở vùng phụ cận không đi nữa, thì cảm thấy nơi đây quả thực có vấn đề.

Hàn Lập khẽ cau mày hồi tưởng vài thần niệm mang về tin tức, thân hình hắn lay động, nhẹ nhàng bay lên chỗ đỉnh núi.

Thân thể hư vô, chuyện động nhẹ nhàng, một lát sau ở chỗ đỉnh núi, huyền phù xuất hiện, đứng yên không nhúc nhích ở tầng trời thấp

Ánh mắt hắn nhìn xuống, trong tầm mắt hắn chỉ toàn núi đá mà thôi, tựa hồ vẫn giống như lần trước, chưa thất bất kỳ điều dị thường nào. Nhưng đuôi lông mày Hàn Lập nhướng lên, thần niệm đảo qua khắp nơi, vẫn không phát hiện điều gì. Hắn suy nghĩ giây lát rồi bỗng nhiên hai tay bấm niệm pháp quyết, lúc này pháp lực toàn thân rót vào hướng hai mắt

Nhất thời ở sâu thẳm trong đồng tử hắn chớp động lam mang chói mắt. Minh Thanh Linh Mục thần thông bị phát huy tới mức cực hạn, bình thường mắt thường không thể nhìn thấy đồ vật này nọ nhưng bây giờ dều xuất hiện trong mắt Hàn Lập.

Ngay lập tức có phát hiện. Ở bốn phía đỉnh núi có tám cột sáng nhàn nhạt đột nhiên mọc lên từ mặt đất, hợp thành một Tứ Phương trận pháp kỳ quái, bao trọn đỉnh núi dưới chân hắn.

Cột sáng này không biết do kỳ bảo nào biến thành, hình thành nên pháp trận chẳng những vô hình vô sắc, một tia linh khí dao động cũng không có. Thế nên thần niệm cường đại như thế cũng không phát hiện ra sự hiện hữu của nó.

Xem ra cấm chế tạm thời này do bốn người đó lập ra. Nếu không phải Hàn Lập theo dõi hành tung của nhóm đó, hắn không thể phát hiện ra cấm chế ở nơi này

Cấm chế này tuy cũng đủ ẩn diễm, nhưng cũng đủ biến hóa để che giấu sự kỳ diệu, nhưng chưa có gì có thể ngăn cản bản thân hắn

Đối với trình độ trận pháp của Hàn Lập, vừa nhìn đã phát hiện ra mức độ nông sâu, hắn không chần chừ hai tay bấm niệm pháp quyết, hắn không chút ngần ngại hướng xuống bên dưới tiến vào trận pháp.

Sau khi trận pháp và hư hóa thân Hàn Lập tiếp xúc, không có chút phản ứng nào làm cho hắn dễ dàng xuyên qua cấm chế mà vào trong, xâm nhập hoàn toàn vào trong đỉnh núi. Rõ ràng thân thể Hàn Lập sau khi ngược hóa, cấm chế bình thường đã không thể ngăn cản đươc.

Hàn Lập lẻn xuống lòng dất được hơn hai mươi trượng, phía dưới xuất hiện quang đoàn một màu, chỉ cao cỡ đầu người nhưng không ngừng xoay tròn, bên trong ẩn chứa một Hóa Sắc Tuyền, Hàn Lập rùng mình, thân hình dừng lại, hắn muốn quan sát một chút vì thế đã tiến gần hơn để quan sát nhưng Hàn Lập không ngờ một chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Thân hình hắn vừa mới dừng lại, lam sắc quàng đoàn tuyền dường như cảm ứng được sự tồn tại của hắn.

Bỗng nhiên hào quang tỏa sáng, từ trong đó phun ra một cỗ thất sắc sáng mờ, sau khi lóe lên liền như tia chớp cuốn hư vô hóa của hắn vào trong. *"A"*.

Không kịp đề phòng, dù Hàn Lập lắp bắp kinh hãi, sau khi khẽ giãy giụa, bốn phía thân thể hắn lại phát ra một cỗ cự lực hắn nhất thời không có cách nào thóat ra được.

Hắn chưa kịp thi triển thủ đọan lợi hại, hắn cảm thấy bốn phía chung quanh mơ hồ, giống như trong tích tắc hắn xuất hiện ở một nơi xa lạ.

Cùng lúc đó thân hình hư hóa đã bị phá bỏ, thân hình hắn bất giác lộ ra ngoài. Đồng thời tử quang nơi ngực xuất hiện, phù trù màu tím quỷ dị hiện ra.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, không lưỡng lự, xuất ra một trảo, bắt được phù thệ trong tay.

Hai tay hợp lại, linh quang lóe lên, Thái Nhất hóa thanh liền biến mất dạng.

Ở phía trước cách hắn không xa, có hai người đang đứng.

Hai người này vừa thấy Hàn Lập thì giật mình hoảng sợ. Sau khi nhìn thấy rõ ràng khuôn mựt của Hàn Lập một người thất thanh la lên: *"Là ngươi? Tại sao ngươi lại phát hiện ra nơi này?"* Người này chính là Điếu Mi hán tử. Người kia dáng người mập mạp, thần sắc cũng kinh hãi, cũng chính là Kim Bàn Tử.

Hàn Lập không biết vừa rồi nếu hắn không cẩn thận vận dụng Thái Nhất hóa thanh phù, đem thân thể hư hóa. Lúc trước bị luồng sáng thất sắc kia cuốn vào cho dù hắn tu luyện Kim Cương quyết đại thành chắc chắn sẽ thổ vài ngụm máu huyết, hao tổn một ít tinh nguyên.

Luồng quang hà thất sắc này nhìn tương tự như linh quang Phật Tông, nhưng lai lịch khác nhau. Một tu sĩ bình thường bị luồng quang hà cuốn vào chẳng những pháp lực bản thân không thể vận dụng. Dưới áp lực cực đại sẽ bị biến thành đống thịt vụn.

Nhưng để bài trừ cấm chế, tiến vào trong này. Đám người Điếu Mi hán tử đã mất ba ngày đêm khổ công, dựa vào pháp lực càng bảo vật mạnh mẽ tiến vào không gian này.

Hàn Lập nhìn thấy hai người này, tâm trạng hắn thoải mái hơn nhiều.

Nếu nơi này không có Luyện Hư tu sĩ, hai người kia liên thủ lại hắn cũng tự đối phó được. Vì thế phương pháp ẩn nấp của hắn bị phá hắn vẫn cười ha hả, sắc mặt bình thản nói với hai người.

"Ta tự hỏi ai bố trí cấm chế ở bên ngoài, thì ra là nhị vị đạo hữu. Nhị vị xuất hiện ở đây, muốn làm gì sao? Nếu Hàn mỗ nhớ không lầm Thiên Trắc thành có một điều luật cấm ngoại nhân tự tiện xâm nhập Linh địa của người khác. Nếu như muốn vào phải thương lượng với chủ nhân, nếu được phép mới được vào. Còn không thì bị tố cáo tới Thiên vệ, hơn nữa sẽ bị xác minh, sẽ chịu hình phạt tiên độc" khẩu khí Hàn Lập âm trầm khi nói mấy câu đó, không hề có thiện ý gì cả. Điếu Mi hán tử cùng Kim Bàn Tử nghe nói tới hình phạt tiên độc, dù là tu sĩ Hóa Thần, sắc mặt cả hai cũng biến đổi. Nhưng ngay lập tức ánh mắt Kim Bàn Tử khẽ động, hắn tươi cười nói.

"Hàn đạo hữu không nên hiểu lầm, ta cùng hiền đệ ngẫu nhiên đi tới quý địa thôi, ngồi nghỉ trên đỉnh núi, không biết tại sao chạm vào cấm chế, bỗng chốc bị truyền tống tới đây. Bọn ta không hiểu tại sao lại như vậy".

"A, nghe Kim huynh nói mấy lời này, liệu tại hạ có nên tin không? Thôi được rồi, Hàn mỗ không nói thêm nữa nơi đây không có việc gì cho nhị vị đạo hữu" Hàn Lập chắp tay sau lưng, vẻ mặt cười cợt. Lúc này hắn cẩn thận kiểm tra tình hình xung quanh một lần.

Hắn đã ở trong một không gian thần bí.

Không gian này cao tới trăm trượng, trong phạm vi cho phép cũng không tính quá rộng lớn. Nhưng dù là không trung hay bốn phía đều chớp động luồng quang hà thất sắc.

Càng kinh ngạc hơn nữa ngay ở không gian trên cao này có bảy quang đoàn cực to lớn xấp xỉ mặt trời cùng chớp động. Nhũ quang mang làm cho người ta có một cảm giác đặc biệt mát lạnh.

Mà ở trung tâm bảy quang đoàn có một quang môn quang mang thất sắc chớp động, bên trong một mảnh quang huỳnh, có vẻ cực kỳ dị thường.

Nghe Hàn Lập nói thế, Điếu Mi hán tử và Kim Bàn Tử giật nẩy mình, ánh mắt lướt qua Hàn Lập rồi liếc nhìn nhau, sắc mặt cả hai trầm xuống. *"Tại sao ngươi biết số người của chúng ta?"* Âm thanh của Kim Bàn Tử lạnh băng, Điếu Mi hán tử cũng hiện sát khí. *"Hai vị muốn động thủ chăng?"*

"Ta đã quên nói cho hai vị đạo hữu, tại hạ trước khi rời đi đã lưu lại vài đạo Truyền Âm phù cùng thiết hạ cấm chế. Chỉ cần tại hạ ở chỗ này xảy ra chuyện gì, Truyền Âm Phù không lâu ở đây sẽ xuất hiện vài vị bằng hữu tốt mới kết giao cùng Triệu Vô Quy tiền bối. Vô cớ xâm phạm Linh địa người khác, vô cớ công kích chủ nhân sẽ làm cho đội chấn pháp thấy hứng thú. Đây chính là trọng tội, chịu hình phạt băng ngục, núi đao. Huống hồ dù nhị vị liên thủ, thật sự có thể đánh chết tại hạ sao?" Hàn Lập không có vẻ tức giận, hắn tươi cười nói.

"Ngươi biết Triệu Thiên Vệ?" Điếu Mi hán tử thoáng rùng mình, nhưng hắn lập tức cảm thấy nghi ngờ.

Kim Bàn Tử nghe xong cũng ngẩn người ra.

"Tại ha do đích thân Triệu tiền bối tiến cử tới Thiên Trắc Thành. Nhị vị cảm thấy tại hạ không biết sao?" Hà Lập thản nhiên trả lời, dáng vẻ của hắn như thể đã sắp xếp mọi việc ổn thỏa.

Sắc mặt đó của Hàn Lập làm cho Điếu Mi hán tử và Kim Bàn Tử đưa mắt nhìn nhau.

"Hừ, ngươi đã biết nơi này không phải chỉ có hai người bọn ta, nói cho ngươi biết cũng không sao. Nơi này trừ hai người bọn ta còn có hai vị trưởng bối đã ở trong này, tiến vào cấm chế ở tầng sâu. Hai người bọn ta phụng mệnh trông coi ở đây. Ngươi chỉ là một gã tu sĩ Hóa Thần, thật sự ngươi nghĩ ngươi có thể ngăn cản sao? Chút quy định của Thiên Trắc Thành kia cũngchỉ là quy định mà thôi, không có gì đáng lo. Không ai vì cái mạng của tu sĩ Hóa Thần như ngươi đồng thời đắc tội với hai tu sĩ cấp Luyện Hư. Cho dù ngươi biết Triệu Vô Quy lão tiền bối, cũng chỉ là quan hệ hời hợt bên ngoài mà thôi" Điếu Mi hán tử trầm tư giây lát đột nhiên nói như thế.

"Thật sao? Ông đạo hữu có thể đang đánh bạc một phen. Vấn đề là trước khi ta tiến vào nơi này đã nghĩ có đạo hữu ở đây vì thế trong Truyền Âm Phù có nhắc tới tên đạo hữu. Có lẽ đạo hữu pháp lực cao cường không sợ Sưu Hồn Thật của đội chấp pháp" Hàn Lập cười ha hả, không chút sợ hãi.

Nếu mấy người này thực sự không sợ Thiên Vệ chấp pháp của Thiên Trắc Thành, chắc chắn sẽ không lén lút lẻn vào trong lòng đất Linh địa của hắn" *Hàn Lập vừa nói xong. Sắc mặt Điếu Mi hán tử trở nên vô cùng khó coi. Kim Bàn Tử cũng sợ run người. Không nghi ngờ gì nữa, Điếu Mi hán tử sợ bị liên lụ, hắn cũng không có cách nào bỏ trốn.*

Có một số việc âm thầm làm không gặp vấn đề gì. Nhưng một khi bị người bắt gặp, phơi bày ra ánh sáng, như thế đã thách thức quyền uy của Thiên Vệ cùng Trưởng lão hội.

"Ha, ha. Ta nghe nói thần thông của Hàn dạo hữu không giống bỉnh thường, tiền đồ vô cùng rộng lớn. Không ngờ lại muốn làm ra cái chuyện lưỡng bại câu thương này. Nói thật, ta cùng đạo huynh đây không phải là chủ sự. Nếu Hàn huynh có điều kiện gì, cứ chờ trưởng bối của bọn ta đi ra hãy tự mình nói, được không?" *Kim Bàn Tử hai tay chà xát vào nhau, mắt híp lại nói.*

"Như vậy hai vị đạo hữu nghĩ tại hạ không dám ở lại chỗ này sao? Cũng được Hàn mỗ cũng muốn biết qua phong thái hai vị tiền bối một chút. Vậy cứ chờ một lát" Hà Lập cười, thân hình lập tức nhoáng lên, thân thể quỷ dị xuất hiện ở một góc không gian,sau dó hắn khoanh chân ngồi xuống. Cuối cùng hắn thực sự muốn chờ hai vị Luyện Hư tu sĩ xuất hiện.

------oOo------

Chương 1344: Ngọc cốt nhân ma

Nguồn: EbookTruyen.Net

Điếu Mi hán tử và Kim Bàn Tử thấy hành động đó của Hàn Lập, bất ngờ đánh ra. Hai người nhấp nháy môi khẽ truyền âm mấy câu, cả hai không nói gì nữa, chỉ đi tới một góc khoác, khoanh chân ngồi xuống.

Hai người này suy nghĩ cũng rất đơn giản, nếu không nắm chắc hạ được Hàn Lập, cả ai đã không lập tức xông vào trong môn quang. Hai người tự nhiên lấy bất biến ứng vạn biến, để cái việc đau đầu này cho trưởng bối của bọn họ tới xử lý, đỡ phải rước lấy đại phiền toái, rước họa vào thân.

Từ lúc đó cả tòa không gian yên tĩnh, không một tiếng động. Ba người hoặc nhắm mắt dưỡng thần, hoặc yên lặng ngóng nhìn cửa quan môn.

Điếu Mi hán tử và Kim Bàn Tử đương nhiên không biết trong lúc này Hàn Lập đang thầm cười cươig gượng gạo, Truyền Âm Phù cấm chế các loại như lời hắn nói chỉ là nói thế thôi, không có thực.

Vốn theo tính toán của hắn. Nếu mấy người này thật sự muốn đoạt bảo, bản thân hắn dựa vào uy lực của Thái Nhất hóa thanh phù, thần không biết quỷ không hay đục nước bứo cò một phen. Nếu đối phương là tu sĩ có thần thông quá lợi hại, thì chỉ cần âm thầm giám thị.

Nhưng hắn không ngờ vừa mới tiếp cận nơi này, bị quầng sáng mờ kia cuốn lấy, chẳng những hắn bị hút tới không gian này mà linh phù thần thông ẩn nấp cũng bị phá vỡ.

Vì thế hắn chỉ còn cách trực tiếp đối diện với mấy tu sĩ này.

Cũng may trước tiên hắn đã nói ra vài điều làm cho đối phương cân nhắc sợ ném chuột vỡ đồ quý. Rơi vào đường cùng hắn chỉ có thể trước tiên nói ra làm kinh sợ hai người Điếu Mi hán tử.

Đương nhiên đây cũng không phải là do hắn cho rằng mình không địch lại được hai người này.

Tuy rằng Điếu Mi hán tử và Kim Bàn Tử, một người là Hóa Thần trung kỳ, một người là Hóa Thần hậu kỳ. Nhưng hiện tại dựa vào Nghịch Thiên thần thông và một thân thủ đoạn của hắn, nếu toàn lực đối phó thi triển Phích Lịch thủ đoạn, tối thiểu cũng năm chắc tám phần hắn có thể giết chết hai người này ngay tại chỗ.

Động thủ giết người là việc đơn giản, nhưng tùy tiện động thủ sẽ gánh chịu hậu quả. Hắn chỉ e hai Luyện Hư tu sĩ tiến vào cửa quang môn báo thù.

Tuy rằng hắn không có cảm tình gì với mấy người tự tiện xông vào Linh địa nhưng họ tuyệt không phải đại địch của hắn.

Hơn nữa dù hắn có thể dễ dàng giết chết hai người Điếu Mi hán tử, nhưng việc bị nhốt trong không gian thần bí này, nếu hắn không thể rời khỏi đây kịp thời, ngược lại bị hai tên Luyện Hư tu sĩ kia đánh, chỉ e lúc đó hậu quả sẽ rơi vào chính hắn.

Nếu thế trước hết không bằng âm thầm tìm kế thoát thân, chờ sau khi rút lui an toàn, lúc đó quyết định bước hành động tiếp theo cũng không muộn.

Hàn Lập đã âm thầm lập xong kế hoạch, tuy hai mắt hắn nhắm lại, nhưng thần niệm cường đại đã sớm hóa thành vô số ti lũ, bắn ra bốn phương tám hướng.

Hàn Lập không kiêng nể gì thần niệm dò xét hành dộng. hai người Điếu Mi hán tử đương nhiên có thể phát hiện ra, nhưng hai người không mở miệng ngăn trở, chỉ âm thầm cười nhạt

Kết quả một luồng thần niệm của Hàn Lập vừa mới tiếp xúc với bức tường ngăn cản trên Thất Sắc Thải Hà, nhưng giống như trâu đất xuống biển, thoáng chốc biến mất không chút tăm tích, thậm chí còn sinh ra một cỗ hấp lực cường đại làm cho thần niệm thân thể Hàn Lập bị lay động, ngay cả Liên Hoảng Kỷ cũng thiếu chút nữa thoát ra ngoài cơ thể.

Hàn Lập chấn động, vội vàng lưu chuyển Đại Diễn Quyết mới hóa giải hết cỗ hấp lực này.

Hàn Lập hé mắt nhìn bức tường ngăn cản quang hà, sắc mặt hắn âm trầm bất định.

Hai người Điếu Mi hán tử khẽ nhếch mép cười sung sướng khi người khác gặp họa.

Xem ra bức tường ngăn cản không gian này rất quỷ dị, hai người này cũng sớm đã biết, cố ý để Hàn Lập chịu thiệt thòi lớn.

Dù Hàn Lập vô cùng tức giận nhưng nét mặt hắn vẫn bình thản như không, hắn âm thầm nghĩ đối sách khác.

Đáng tiếc lúc trước luyện chế, hắn đã mô phỏng chế luyện Linh Bảo không gian *"Xích Hồn Phiêu"* đã bị một cơn lốc không gian vùi lấp nếu không bây giờ sử dụng bài trừ bức tường không gian kia hẳn rất hiệu quả.

Đương nhiên ngoại trừ Xích Hồn Phiêu, Phá Diệt Pháp Mục đối với việc xé rách không gian cũng hiệu quả không kém. Thế nhưng nơi này khá thần bí, Phá Diệt Phá có thể một kích hiệu quả hay không thì lại là chuyện khác.

Hàn Lập không ngừng cân nhắc. Một lát sau trong lòng hắn nảy ra một chủ ý khác.

Nếu thần niệm không thể xâm nhập bức tường ngăn cản này, vậy hãy thử xem Minh Thanh Linh Mục có thể tìm ra lối thoát không.

Lúc này hắn đem linh lực rót vào song nhật, đồng thời ở chỗ sâu trong đồng tử phóng ra lam mang.

Một ngày một đêm trôi qua, thân thể Hàn Lập ở mọt góc không gian, hai mắt nhắm lại, dáng vẻ hoàn toàn nhập định. Xem ra khi trước hắn dò xét vẫn chưa tìm ra con đường thoát thân khỏi đây.

Mà bảy quang đoàn trong quang môn vẫn không có chút động tĩnh gì.

Điếu Mi hán tử và Kim Bàn Tử chăm chú quan sát không trung, sắc mặt hai người bắt đầu âm trầm. Đương nhiên hai người không quên cảnh giác, ánh mắt ngẫu nhiên quét về phía Hàn Lập bên này.

"Đã lâu như thế hai vị trưởng bối vẫn đi ra, không rõ đã gặp phiền toái gì bên trong?" Hia mắt Hàn Lập vẫn nhắm lại, hắn đột nhiên thốt ra câu này.

"Cái này xin đạo hữu cứ yên tâm. Nếu sư tôn bọn họ gặp chuyện không may, hai người bọn ta tự nhiên sẽ nhận được tin tức. Hàn huynh đợi hai ngày, đã hết kiên nhẫn rồi ư?" Điếu Mi hán tử vừa nghe Hàn Lập nói bỗng rùng mình, nhưng nói để tự trấn an mình.

"Hai vị tiền bối vô sự là tốt rồi. Ngần ấy thời gian tại hạ còn…".

Hàn Lập cười còn muốn nói tiếp, đột nhiên bảy nhũ quang đoàn trong không gian, đột nhiên phát động, phát ra tiếng âm thanh vù vù, phát ra linh áp ghê người, toàn bộ phát ra ánh sáng mạnh mẽ.

Lần này chẳng những hai người Điếu Mi hán tử chấn động, Hàn Lập cũng mở mắt, nheo mắt nhìn xem.

Dị biến chỉ vừa mới bắt đầu, trong âm thanh vù vù, bảy quang đoàn điên cuồng chuyển động trong không trung, trong nháy mắt hình thể cỡ đầu người lại biến thành bánh xe rất lớn, điên cuồng không ngừng phồng ra, co rút lại

Chung quanh thất tán quang đoàn, một tầng sóng không gian như nước gợn bắt đầu nổi lên, vượt qua cửa quang môn.

Trong phút chốc quang môn dường như bị một cỗ lực vô hình đè ép, bỗng chốc bắt đầu vặn vẹo dữ dội.

"Không hay rồi" Kim Bàn Tử thấy cảnh này, sắc mặt địa biến, hắn hét một tiếng, bỗng chốc nhảy lên khỏi mặt đất

Điếu Mi hán tử cũng vô cùng hoảng hốt.

Thần sắc Hàn Lập vẫn vô cùng âm trầm.

Bởi vì chẳng những quang đoàn trong không trung có biến hóa như vậy, mặt đất bốn phía bức tường ngăn cản cũng đang rung lên không ngừng, bảy quầng hà quang thậm chí có dấu hiệu tan rã.

Đây là dấu hiệu tòan bộ không gian sắp sụp đổ.

Vì tính mạng của mình, Hàn Lập yên lặng đứng dậy, một tay sờ đầu, bỗng nhiên một tầng quang hà mờ mờ xuất hiện trên đầu.

Tiếp theo một tay hắn lật chuyển, kim quang trong tay lóe lên, ba khỏa viên châu ánh vàng

Lúc này bọn Kim Bàn Tử cũng nhao nhao phun ra nhiều bảo vật, nhưng đã chứng kiến qua sự huyền diệu của không gian này nên cũng không nắm chắc là có thể phá vỡ không gian chướng bích để thoát thân, vì vậy sắc mặt cả hai trở nên kinh hoàng.

Tự nhiên Hàn Lập sẽ không quản sinh tử của hai tên này, hắn hít sâu một hơi dự định sẽ tế xuất Phá Diệt Pháp Mục ra giữa trán, rồi sau đó sẽ phối hợp với Nguyên Từ Thần Quang và Lôi Văn Châu phá vỡ không gian mà tẩu thoát.

Nhưng vào lúc này hốt nhiên một tiếng vang *"ầm…"* thật lớn truyền ra từ quang môn.

Hàn Lập cả kinh không khỏi đình chỉ hành động.

Tiếp theo chỉ thấy quang môn lóe lên thất sắc hào quang, từ đó bay vụt ra hai đạo lục quang và kim quang chói mắt.

Hai đạo độn quang này trông giống như luồng kinh hồng xoay quanh trên không trung, quang mang chợt biến mất, hiện ra một con Phỉ Thuý Tiểu Giao và một kim sắc tiểu đồng tử cao chừng một thước.

Chỉ thấy hai sừng trên đầu Tiểu Giao đã bị chặt đứt một cái, lân phiến trên người loang lổ, còn tiểu đồng tử thì đầu tóc rối bù, kim bào trên người cũng bị rách một mảng lớn.

Bộ dáng hai người này có vẻ chật vật đang điên cuồng chạy trốn.

"Chạy mau, đây không phải là nơi Thiên Bảo Thượng Nhân tọa hoá mà chính là nơi giam cầm một con Ngọc Cốt Nhân Ma, chúng ta đã chấn động cấm chế của Thượng Cổ tu sĩ nên con Ma này đã thoát khỏi giam cầm, không gian cũng sẽ sụp đổ. Ủa, ngươi là ai?".

Kim sắc đồng tử hổn hển nói nhưng lập tức phát hiện ra Hàn Lập đang đứng đó, trên dầu chớp động quầng sáng trắng xám, bèn kinh ngạc hỏi.

"Tổ phụ, hắn là Hàn tiểu tử, hắn…" Kim Bàn Tử thấy hai người đi ra, vui mừng vội vàng nhúc nhích môi truyền âm thông báo lai lịch của Hàn Lập.

"Là chủ nhân của linh địa nơi đây?!" Phỉ Thuý Giao Long nghe rõ ràng như thế, mặt trở nên nghiêm nghị, trong mắt loé ra sát cơ.

"Minh huynh, ngươi muốn làm cái gì. Bọn ta chạy trối chết còn không kịp nữa là, lúc này sao còn có thể nhiều chuyện nữa chứ, nếu hoá thân của bọn mình vẫn lạc thì mất nhiều hơn được, huống hồ ngươi cũng đừng quên hắn là một phi thăng tu sĩ, ta không có hứng thú trêu chọc … những kẻ như tên điên này" Kim sắc đồng tử sau khi nghe xong mặc dù cũng ngạc nhiên nhưng lập tức truyền âm trao đổi với Giao Long.

"Cũng tốt, trước hết bọn ta nên hợp lực rời khỏi đây, chỉ cần bọn ta không tự mình động thủ, cho dù bọn Triệu Vô Quy tìm đến cửa cũng chẳng sợ. Một khi không gian này sụp đổ, hãy để tên này táng thân cùng với Ngọc Cốt Nhân Ma đi, đáng tiếc chỉ là hoá thân của bọn ta đến đây, nếu không hà tất phải sợ hãi con Ma này, chúng ta đi thôi" Phỉ Thúy Giao Long chần chờ giây lát rồi lập

tức thu lại sát cơ, sáng suốt nói.

"Vậy được rồi. Mau ra tay, không gian này không còn chống đỡ được bao lâu nữa đâu" Kim Sắc đồng tử nhẹ nhõm, rõ ràng hắn không muốn mình chết vô ích ở đây.

Lập tức lưỡng thủ hắn kháp quyết, miệng lẩm bẩm, nhất thời sau lưng hiện ra một khẩu Mộc Kiếm bay lên trời hoá thành một cây cự đại kiếm quang to hơn trượng.

Phỉ Thuý Giao Long đồng dạng trong miệng cũng phát ra tiếng long ngâm, thân hình lăn xuống hóa thành một con Lục Giao cao hơn mười trượng trên đầu có một cái sừng lục sắc không ngừng chớp loé tử sắc lôi điện, thoạt nhìn khí thế vô cùng kinh nhân.

Mặc dù không biết bọn kia đang trao đổi với nhau điều gì nhưng khi thấy Cự Kiếm và thần thông của Giao Long kinh sợ như vậy, trong lòng của Hàn Lập cũng rùng mình.

Giờ phút này hào quang tại bốn vách không gian đã tán loạn hầu như biến mất, bề mặt chướng bích đã phát ra tiếng ông ông vặn vẹo lên đến cực điểm.

------oOo------

Chương 1345: Không gian gió lốc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thân hình cự giao bỗng nhiên rung lên, lắc đầu vẫy đuôi hé miệng, một cột sáng mà xanh điên cuồng bắn ra, một sừmg còn lại trên đầu cũng phát ra một đạo cầu vồng màu tím, nhanh chóng dung hợp làm một với cột sáng, hùng hổ hướng bức tường ngăn cách đánh tới.

Cùng lúc đó Kim Sắc tiểu nhân một tay sờ thiên linh cái, trong phút chốc một đạo kim huỳnh phóng lên cao, bỗng chốc nhập vào đầu cự kiếm phía trên.

Kiếm quang chuyển động phát ra âm thanh vù vù, hình thể điên cuồng phát ra gấp bội, toàn thân phát ra kim mang chói mắt nhưng lại như nắng gắt. Sau khi Kim Sắc tiểu nhân thả ra đạo quang trụ dài hơn một thước, thân thể lại thấp đi một nửa, hắn không để ý tới sự khác thường của cơ thể tay bấm niệm pháp quyết.

Cự kiếm hóa thành một đạo cầu vồng kim hồng, theo sát cột sáng màu xanh chém tới.

Mục tiêu đều là một điểm trên bức tường ngăn cản.

Một tiếng ầm ầm vang lên, kim mang màu xanh nổ tung, đan chéo dung hợp với nhau, huyền diệu hóa thành một viên quang cầu to mấy trượng, mặt ngoài có vô số đạo điện tử lóe lên không ngừng.

Không biết quang cầu ấy ẩn chứa thần quang gì, thế nhưng hai người đồng thời điều khiển từ xa nhập vào bức tường ngăn cản, dựavào uy năng không thể ngăn cản, xé rách bức tường không gian ngăn cản, mở ra một lối thoát.

Giao long cùng Kim sắc tiểu nhân đồng thời mừng rỡ. Giao long bắt lấy Điếu Mi hán tử, thân hình nhoáng lên một cái hình thể ngay lập tức khôi phục như cũ, hóa thành một đạo cầu vồng, cuốn lấy Điếu Mi hán tử hướng quang cầu bắn nhanh ra ngoài.

Ở trong độn quang hắn đồng thời lạnh lùng liếc nhìn Hàn Lập một cái.

Lúc này Hàn Lập đang ngơ ngác đứng nhìn, hắn không có chút hành động nào.

Sắc mặt giao long giống như nhìn thấy người đã chết, hắn kêu lên một tiếng rồi lóe lên chui ra khỏi quang cầu.

Hắn không sợ Hàn Lập nhân cơ hội này chạy trốn.

Cái quang cầu này là dung hợp nguyên lực của hắn và Kim Sắc tiểu nhân, không phải do hai người tự mình mang theo ra ngoài, người khác căn bản không thể tự xuyên qua thông đạo này.

Kim Sắc tiểu nhân thấy giao long thoát ra đầu tiên, hắn không nói câu nào, cũng hóa thành một mảnh kim hà, cuốn lấy thân hình Kim Bàn Tử, sau vài cái chớp động đi ra sau bức tường ngăn cản, lóe lên thoát ra ngoài.

Nhưng lúc này xung quanh quang cầu vang lên âm thanh Lôi Minh nặng nề, sau đó không gian dao động, một bóng người chợt lóe lên sau lưng hai người.

Đầu vai người này rung lên, một đạo hà quang mờ mờ đón đầu bao bọc lấy kim hà.

Kim sắc tiểu nhân chỉ cảm thấy một cỗ hấp lực trống rỗng sinh ra, không kịp đề phòng, sau khi bóng hình người này kề sát kim hà, từ đó truyền tới một âm thanh nhàn nhạt: *"Nếu tiền bối có kế sách thoát thân, hãy mang theo vãn bối ra ngoài"*.

Âm thanh này đúng là của Hàn Lập.

Kim sắc tiểu nhân sửng sốt, ánh mắt đảo qua chỗ Hàn Lập đứng, hắn thấy rõ ràng một vị *"Hàn Lập"* khác vẫn đang đứng ở đó. Hắn vừa thấy Kim sắc tiểu nhân quay nhìn, há mồm cười, thân hình liền tan biến, trong chớp mắt hóa thành một đạo linh phù xanh biếc, khẽ nhoáng lên biến mất.

Thì ra Hàn Lập đã không ngừng bồi đắp Hóa linh phù.

Thì ra khi Hàn Lập thấy hai gã Luyện hư tu sĩ động thủ muốn phá bức tường thoát ra ngoài, lòng hắn nhất động, đem hóa linh phù biến ảo thành thế thân, bản thân hắn âm thầm dùng Phong Lôi Sí lặng lẽ trốn vào trong hư không, bỗng chốc đi tới phụ cận quang cầu.

Mà hóa linh phù kia do Hàn Lập đạo tạo đã mấy trăm năm, hơn nữa bản thân hắn có mấy phần kiếp hóa thân thần hiệu. Trong khi đó Phỉ Thúy giao lòng cùng Kim Sắc tiểu nhân không phát hiện ra sự kỳ quái.

Kết quả Hàn Lập đã nắm lấy cơ hội, hắn vận dụng Nguyên Từ Thần Quang giống như một loại thuốc dán, dính vào độn quang của Kim Sắc tiểu nhân, một tấc cũng không rời.

"Tiểu bối, người muốn tìm cái chết hả?"

Kim Sắc tiểu nhân là ai nào. Tuy rằng hắn giật mình nhìn lầm nhưng lập tức hiểu mánh khóe của Hàn Lập. Lúc này từ giữa độn quang truyền ra âm thanh kinh nộ.

Lập tức từ trong kim hà thả ra vạn đạo kim quang, không chút khách khí bay tới Hàn Lập.

Kết quả kim quang đầy trời vừa tiếp xúc với Hôi hà, phát ra một tiếng *"đùng"* khủng khiếp, run rẩy dữ dội nhưng không thể đẩy lui Hôi hà.

Lần này Kim Sắc tiểu nhân khẽ rùng mình.

"Há, hà. Nếu như đích thân bản thể tiền bối tới, vãn bối đương nhiên không thể ngăn cản pháp lực cường đại của tiền bối. Nhưng hiện tại là phân thân, tiền bối muốn dễ dàng trừ bỏ Nguyên Từ

Thần Quang của vãn bối, chỉ là mơ tưởng thôi. Tiền bối nguyện ý cùng vãn bối lưu lại trường không gian này sao?" Hàn Lập trong hôi hà cười nhẹ nói. *"Ngươi dám uy hiếp lão phu?"*

Kim Sắc tiểu nhân nghe vậy, đang định thi triển thần thông khác nhưng ngay lúc này trong không trung truyền tới một âm thanh thê lương. Thân ở trong Nguyên Từ Thần Quang, Hàn Lập nghe thấy âm thanh này, cả người nóng lên, máu trong người sôi trào, đồng thời tuôn ra bên ngoài thân thể.

Dù Kim Cương quyết của Hàn Lập đã đại thành, da thịt cứng rắn vô cùng không như của các tu sĩ thông thường, hắn kinh hãi vội vàng bấm niệm pháp quyết.

Kim Sắc tiểu nhân nghe thấy tiếng thét chói tai đó, thân hình nhoáng lên, sắc mặt đại biến, Kim Bàn Tử ở dưới tuy đã được kim hà bảo hộ nhưng khi nghe tiếng kêu, gương mặt đỏ hồng, thân hình lảo đảo muốn ngã.

"Khấp huyết đại pháp"

Kim Sắc tiểu nhân sợ hãi hét lên một tiếng, một tay hạ xuống hư không vỗ ra, nhất thời một đạo kim sắc quang rời tay phun ra, rót vào thân thể Kim Bàn Tử, làm thân hình hắn chấn động, huyết sắc trên mặt lập tức tan biến.

Ở giữa không trung một đoàn quang môn vặn vẹo. Giờ phút này một con cự đại cốt trảo xuất hiện, một lần nữa tái tạo lại quang môn.

Trảo khiết trắng như ngọc, tản mát ra linh áp kinh người, từ trong quang môn cũng đang truyền ra tiếng thét chói tai, thê lương kia.

"Xem ra không chàn chừ thêm nữa, Ngọc cốt nhân ma kia sắp thoát ra. Nếu vị tiền bối kia thoát ra ngoài trước, vì trừ ma, bất chấp tiền bối còn ở trong này, phá hủy thông đạo. Ta thật sự không muốn lấy thân tự ma. Chẳng lẽ tiền bối không băn khoăn chút nào sao?" Hàn Lập áp chế cơn hoảng hốt trong lòng, vô cùng bình tĩnh nói

Kim Sắc tiểu nhân thấy cốt trảo cường đại kia xuất hiện, sắc mặt tái đi, khóe miệng co giật, trầm ngâm không nói.

Dựa vào hiểu biết của hắn với cách xử thế của Minh lão ma, muốn ra ngoài lúc này e cũng dã muộn, chỉ e lão ma thật sự sẽ làm cái việc tàn nhẫn này.

Giờ phút này, quang môn trong không trung lại xuất hiện một cốt trảo thứ hai, một tả, một hữu bám lấy hai bên quang môn. Từ bên trong quang môn truyền ra âm thanh rống chói tai.

Ma vật sắp sửa xuất hiện.

"Hảo, tiểu tử. Coi như lần này ngươi thành công. Lão phu mang ngươi ra ngoài". Kim Sắc lão quái cũng là loại người cáo già, tâm niệm khẽ chuyển, đáp ứng ngay lập tức.

Hàn Lập vừa nghe, trong lòng cảm thấy vui vẻ.

Ngay lập tức Nguyên Từ Thần Quang kề sát kim hà nới lỏng ra ba phần, Kim Sắc tiểu nhân thúc giục pháp quyết, kim hà bỗng nhiên bạo phát hào quang, bỗng chốc bao bọc hơn phân nửa hôi quang, sau đó mang theo Hàn Lập hướng quang cầu to lớn kia thoát ra.

Hàn Lập dùng Nguyên Từ Thần Quang bao quanh thân hình, tùy ý để Kim Sắc tiểu nhân thi pháp

Vừa nhập vào quang cầu Hàn Lập liền cảm thấy bốn phía hào quang chói mắt, lập tức sau một trận chuyện động quay cuồng, hắn đã thấy xuất hiện ở trên không trung của núi đá.

Trên không trung bên cạnh treo lơ lửng một viên quang cầu rất lớn.

Viên quang cầu này như được khảm trong không trung, chỉ lộ ra một nửa mà thôi.

Phỉ Thúy giao lòng và Điếu Mi hán tử đứng cách đó không xa, vừa thấy Hàn Lập cũng trốn thoát nhất thời giật mình nhìn lại.

Hàn Lập không kịp suy nghĩ, hai cánh sau lưng run lên, nháy mắt hóa thành một đạo điện hồ màu xanh, biến mất ngay tại chỗ.

Ngay sau đó hắn xuất hiện ở chỗ khác cách đó hơn mười trượng.

Khôn biết vì nguyên nhân gì, Kim Sắc tiểu nhân gần hắn trong gang tấc, nhưng không thi triển thi pháp vây khốn hắn.

Làm cho hắn dễ dàng thoát thân như thế.

Phỉ Thúy giao long kia lạnh lùng, chằm chằm nhìn cảnh đó, đột nhiên mắt hắn lóe sát khí, hắn đã muốn ra tay.

Đúng lúc này, lấy viên quang cầu làm trung tâm, không gian xung quanh dao động làm cho người ta sởn cả gai ốc, lập tức trên bầu trời truyền tới một loại sóng thần quái dị, non nửa không trung bên cạnh vặn vẹo giống như từ giấy trắng, hơn nữa còn dần co lại.

"Không hay rồi!"

"Gió lốc không gian!"

Vừa thấy cảnh này, mấy người kể cả Hàn Lập thất thanh kêu lên.

Ngay sau đó bọn họ không quan tâm tới sự tình nào khác, ngay lập tức thúc giục pháp quyết, hóa thành từng đạo cầu vồng, bắn ra bốn phương tám hướng thoát đi.

Dù Thuấn Di thuật càng thêm kỳ diệu, nhưng trong tình hình không gian sắp nảy sinh gió lốc. Tất cả tái độn bát trong hư không, không ai muốn chết. Cũng may tu vi mấy người cũng không tầm thường, tuy chỉ dùng độn thuật bình thường, ngay sau đó đã xuất hiện ở bên ngoài cách mấy trăm trượng.

Âm thanh khó chịu truyền ra, thì ra bọn họ đứng ở chỗ uốn nếp trong không trung, đột nhiên vô số đạo hắc ti nhỏ mảnh hiện ra, vươn dài ra khắp nơi.

Trong nháy mắt trong phạm vi không gian hơn trăm trượng xuất hiện dị tượng.

Tiếp theo nổi lên tiếng rít, hắc ti lập tức vỡ vụn, một cỗ chất lỏng loại bạch quang tuôn từ bên trong ra.

Một màn bạch quang quỷ dị xuất hiện trong không gian, ngay lập tức cuồng phong gào thét hóa thành một cơn lốc cuốn tất cả mọi vật xung quanh vào trong. Cơn lốc này dường như không có gì là không cuốn vào trong nó, tất cả ngay lập tức bị vẹn dập nát. Thực sự quỷ dị. *"Sưu"* một tếng, vô ảnh vô tung biến mất. Từ trong cơn lốc truyền ra một âm thanh rít lên như yêu ma

Thân hình Hàn Lập ở cách xa hơn mười dặm, trên đỉnh một ngọn núi nhỏ, sắc mặt bình thản khi nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị của cơn lốc tận chân trời.

Loại không gian gió lốc này hắn đã gặp trong không gian vài lần, nhưng không dữ dội như lần này. Nhưng Hàn Lập tin tưởng hắn sẽ không bị cuốn vào trong đó.

Phải biết rằng lúc trước khi đi qua không gian gió lốc, thật đúng là băng Phượng không gian tự nhiên. Tuy vậy bảo vật bản thân hắn cũng bị hủy ít nhiều, thiếu chút nữa hắn còn bị mắc kẹt trong đó.

Mắt thấy gió lốc không gian ngày càng mãnh liệt, tựa như không gian ngày càng ngắn lại.

Hàn Lập tâm niệm vài lần, bỗng nhiện độn quang, không để ý tới mấy người Phỉ Thúy giao lòng và Kim Sắc tiểu nhân, hướng động phủ của mình chạy tới.

------oOo------

Chương 1346: Cốt thủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phỉ Thúy giao long tự nhiên cảm ứng được hành động Hàn Lập, nhíu mày, đột nhiên mở miệng hướng tới bên cạnh hỏi điếu mi hán tử. Hán tử sắc mặt tái nhợt, liên tục giải thích. Phỉ Thúy giao long sau khi nghe xong, sắc mặt âm trầm xuống.

Đúng lúc này, một mảnh kim hà bay tới, hiện ra trước người Phỉ Thúy giao long, hào quang chợt tắt hiện ra Kim bàn tử, trên đỉnh đầu, kim sắc tiểu nhân thần sắc bình tĩnh phiêu phù ở nơi đó.

"Minh huynh để tiểu tử kia đi như vậy sao? Vạn nhất hắn đem sự tình chúng ta đoạt bảo báo cho thiên vệ thì sẽ có chút phiền toái" - Ánh mắt Kim bàn tử sau khi đảo qua trên người Phỉ Thúy giao long liền nói.

"Chỉ là một phiền toái nhỏ mà thôi, ta cần gì phải làm điều thừa! Sự tình tầm bảo này chỉ cần không bị chấp pháp thiên vệ đụng vào, nguyên bản cũng không phải là chuyện lớn. Hiện tại căn bản lại không có tìm được bảo vật gì, tất nhiên càng không sao cả. Không có lợi hại xung đột, lão phu không có hứng thú đắc tội với phi thăng tu sĩ. Huống hồ nghe tiểu đồ nói, người này tựa hồ quen biết Triệu vô quy. Vị này không có gì nhưng sư tôn hắn chính là trưởng lão hội Lôi La chân nhân, hắc hắc, Kim huynh nếu có ý tứ tìm tiểu tử này, bản thân ta có thể giúp một tay" - Phỉ Thúy giao long sau khi trầm xuống, lạnh lùng nói.

"Ta cùng tiểu bối này không cừu không oán, tìm hắn phiền toái làm chi. Nếu nơi đây không có bảo vật, lão phu liền cáo từ. Sau này có dịp lại quấy rầy đạo hữu một phen" - Kim sắc tiểu nhân con mắt quay tít một vòng, cười ha ha một cái rồi trả lời.

Tiếp theo hai tay của hắn khẽ kéo, hóa thành một đạo kim hà đem Kim bàn tử hướng chân trời phi độn mà đi, cũng không thèm nhìn tới gió lốc không gian kia.

"Hừ, lão quái này rõ ràng ở trong không gian bị tiểu tử kia ám toán một phen, không thể không mang tiểu tử kia cùng nhau ra, hiện giờ lại tìm cách mượn đao giết người, để cho ta đi nhận rắc rối. Thật là hảo tính toán. Nhưng lão phu cũng không phải cùng tiểu tử kia có đại thù, như thế nào cho ngươi như ý. Đồ nhi, chúng ta đi. Nơi này có không gian gió lốc xuất hiện, tự nhiên sẽ bị chấp pháp đội chú ý tới. Tuy nói không có khả năng nhanh như vậy đuổi tới đây, nhưng cũng không có thể không đề phòng có thiên vệ ngay tại phụ cận. Quả thực bị bọn họ gặp được thì thực phiên toái. Lúc này đây, nếu bảo vật không có tới tay, ngược lại làm cho hóa thân này bị hao tổn không ít. Thật sự là xui xẻo!" Phỉ Thúy giao long sau khi thấy đạo kim hà biến mất ở chân trời, mới hừ lạnh một tiếng tự nói thì thào vài câu. Tiếp theo hóa thành một đạo lục hồng hướng một phương khác bắn nhanh mà đi. Điếu mi hán tử cũng cuống quít hóa thành một đạo lam quang, theo sát phía sau.

Sau khi hai đạo độn quang biến mất ở chân trời, phụ cận không gian gió lốc tiếp tục truyền đến tiếng động ầm ầm. Lúc này, Hàn Lập đã ở trong đại sảnh động phủ, trước mặt là ngân sắc quang mạc.

Nhìn trong Vạn Lung Châu phát hiện hai gã luyện hư tu sĩ thật sự ly khai, hắn âm thầm thở ra một hơi nhẹ nhỏm. Hiện tại trong ngân sắc quang mạc còn có một hoàng sắc quang điểm thật lớn dao động không ngừng.

Hàn Lập cùng đám người kia bất đồng, mấy người kia có thể vỗ vỗ mông rời đi nhưng hắn phải theo dõi gió lốc này, để ngừa xuất hiện cái gì ngoài ý muốn đem linh địa phá huỷ đi.

Cũng may lấy hắn có kinh nghiệm ở không gian tiết điểm, bởi vì không gian này sụp đổ ngoài ý muốn khiến cho xuất hiện phong bạo nhưng cũng sẽ không đáng kể.

Quả nhiên, hoàng sắc quang điểm giằng co mấy giờ, hào quang bắt đầu ảm đạm một chút. Một khắc đồng hồ sau hoàn toàn biến mất không thấy. Nhìn thấy cảnh này, Hàn Lập thở dài ra một hơi, cuối cùng yên tâm.

Vì thế sau khi nhìn lướt qua quang mạc, liền định tắt đi pháp trận bỗng nhiên thân hình chấn động, sắc mặt đại biến. Chỉ thấy ở hoàng sắc quang điểm biến mất đột nhiên lại hiện ra một cái quang điểm.

Quang điểm này so với hoàng sắc quang điểm thì ít hơn nhiều, lại như sắp tắt. Nhưng, quang điểm vừa xuất hiện lập tức từ từ di động.

Hàn Lập trong lòng trầm xuống, tâm niệm vừa chuyển, liền đi ra.

Ma vật kia chẳng lẽ là chạy thoát ra từ không gian phong bạo? Tuy rằng ngọc cốt nhân ma không rõ là gì nhưng nếu có thể làm cho luyện hư cấp tu sĩ cũng tránh không kịp, có thể thấy được đáng sợ như thế nào. Nếu là lưu lại ở phụ cận chẳng phải là hắn sẽ không có một ngày yên bình sao?

Cũng may sau khi theo dõi thấy linh áp cực thấp, có lẽ bị đả thương rất nặng, hiện tại diệt sát hẳn là không khó.

Lúc này thân hình nhoáng lên một cái, hóa thành một đạo thanh quang ly khai động phủ, thẳng đến chỗ không gian phong bạo biến mất. Kết quả một lát sau, hắn liền ra tại đó. Không gian phong bạo quả nhiên không tồn tại nữa. Để lại một cái hố to đường kính trăm trượng. Hàn Lập khống chế độn quang dò xét hai vòng, không có phát hiện chút dị thường. Hắn nhíu mày, dừng độn quang, huyền phù giữa không trung, đồng thời từ từ nhắm lại hai mắt.

Từng đợt từng đợt thần niệm đem phạm vi ngàn dặm bao phủ trong đó, mỗi một tấc đất đều tìm tòi thật kĩ.

Không lâu sau, Hàn Lập trong miệng một tiếng *"Di"* bỗng thốt lên, trên mặt tràn đầy vẻ cổ quái.

Sau một phen suy tính, bỗng nhiên thanh quang đại phóng, hóa thành một đạo thanh sắc cầu vồng, bắn nhanh đi. Thanh sắc cầu vồng phá không gần hơn ba trăm dặm rồi đứng lại tại một mảnh rừng rậm.

Hào quang chợt tắt, Hàn Lập hai tay để sau lưng, trên không trung lam mang hai mắt chớp động ngóng nhìn phía dưới. Đột nhiên trong miệng hắn hừ lạnh một tiếng, một tay hướng xuống hư không một trảo. *"Phành"* một tiếng, quang thủ hiện ra tại hư không, hướng tới rừng rậm mà xuống.

Quang trảo phát ra trận trận vù vù, chỉ lớn gần trượng, lại đem hơn mười trượng phía dưới bao phủ ở trong đó, thanh thế rất kinh người! *"Sưu "*Một tiếng, một đạo hôi quang theo quang trảo phá không bay ra, hướng một phương khác bắn nhanh mà chạy. Hàn Lập khóe miệng vừa động, tựa hồ sớm có phòng bị, tay kia vừa nhấc, năm ngón tay hướng hôi quang mà chỉ. *"Phốc phốc"* Vài tiếng, năm đạo hồng ti chợt lóe theo đầu ngón tay bắn ra, rồi lại biến mất trong hư không. Ngay sau đó, hồng ti đem hôi quang nhốt lại, hôi quang tựa hồ muốn giãy mà ra. Nhưng Hàn Lập hai tay bấm tay niệm thần chú, thúc dục ngũ lương Hỏa Linh Ti.

Năm Hỏa Linh Ti hạ xuống, xuất hiện một xích hồng hỏa diễm cao vài thước, đem hôi quang hoàn toàn bao vây vào trong đó.

"Ô ô" tiếng gào thét trong hôi quang truyền ra, hôi quang tựa hồ suy yếu dị thường, bị xích hồng hỏa diễm luyện hóa không còn một mảnh, hiện ra một vật trắng noãn như ngọc.

Hàn Lập lông mày nhướng lên, mặt không chút thay đổi vẫy tay xuống một cái.

Nhất thời ngọn lửa chợt tắt, vật ấy liền bay lên.

Hàn Lập năm ngón tay bắt lại, đem vật ấy cầm lấy.

Là một cốt thủ trắng như tuyết, mặt ngoài ẩn ẩn ký hiệu màu vàng.

Hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra, chính là ma trảo của ngọc cốt nhân ma.

Ánh mắt chớp động vài cái, Hàn Lập đem cốt trảo nhìn vài lần, đồng thời vận dụng Minh Thanh Linh Mục cùng thần thức đại khái đảo qua. Kết quả trong lòng chấn động.

Thần niệm đảo qua, cốt trảo dĩ nhiên là một kiện pháp bảo, hơn nữa uy lực không nhỏ nhưng linh mục nhìn qua thì thấy đây đích thật là một một khúc xương tay. Vật ấy là một kiện bảo vật quỷ dị luyện chế từ xương người.

Vừa rồi hôi quang cũng là bảo vật này tự thông linh một chút linh tính, giờ phút này linh tính đã bị hủy diệt. Hiện giờ chỉ là một vật chết mà thôi!

Nhưng hết thảy vẫn chỉ là nhỏ, quan trọng là tại ngón cái cốt thủ cất giấu một cái ngọc bài hơn tấc, mặt trên ngân quang chớp động duyên ấn rất nhiều khoa văn rất nhỏ ngân quang chói mắt. Hàn Lập nhìn, hít một hơi, trong miệng thì thào nói: *"Kim Khuyết Ngọc Thư"* Ngọc giản này dĩ nhiên là một tờ Kim Khuyết Ngọc Thư ngoại gồm có bảy mươi hai trang, hơn nữa còn là một tờ đầy đủ. Tuy rằng chỉ nhìn vài lần, nhưng mặt trên ghi lại tựa hồ là luyện khí chi đạo.

Hàn Lập ngoài ý muốn được bảo vật này, tuy rằng trên mặt còn có thể bảo trì trấn định nhưng trong lòng thì mừng như điên. Nhưng hiện tại cũng không phải là thời điểm nghiên cứu ngọc thư.

Hàn Lập lúc này trên tay linh quang chợt loé, một hơi hướng cốt trảo đặt mấy đạo cấm chế, sau đó lấy ra một cái hộp ngọc cẩn thận thu vào, lập tức khống chế độn quang, hướng quay về động phủ.

Ngay tại túc hắn đang lặng yên ở động phủ, trên không nơi không gian phong bạo bùng nổ bỗng nhiên một cái quang trận hiện lên, tiếp theo bạch quang đại phóng đại phóng hai gã mặc kim giáp thiên vệ truyền tống mà ra.

Một gã tóc dài mày rậm, đầu đội bố quan. Một vị dáng người thon thả, lông mày như vẽ.

Đúng là một trung niên nam tử cùng một vị nữ dung mạo xinh đẹp.

*"Vị trí Càn Khôn bàn biểu hiện là nơi này. Đích xác lưu lại không gian ba động nhưng phạm vi rất nhỏ, có thể là ngẫu nhiên bùng nổ. "*Nữ tử ánh mắt đảo qua, nhàn nhạt nói.

"Ừ, không phải loại cực kì nguy hiểm, thoạt nhìn thời gian cũng rất ngắn. Nếu không cũng không chỉ là gần đem san bằng một tòa núi nhỏ mà thôi" - Nam tử râu dài một bên dụng thần kiểm tra phụ cận, cùng nữ tu nói.

------oOo------

Chương 1347: Bách mạch luyện bảo quyết

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Chẳng qua không gian nơi này trước đó thực ổn định, chút dấu hiệu bùng nổ đều không có, như thế nào đột nhiên liền có không gian phong bạo xuất hiện. Phụ cận tu sĩ là người phương nào? "

Nữ tu hỏi một câu.

"Đây có gì kỳ quái! Không gian dao động nhỏ, nguyên bản sẽ rất khó tiên đoán trước. Càn Khôn bàn ngay cả vạn phần thần diệu cũng không có khả năng đoán trước. Loại chuyện này cũng không phải việc hiếm thấy.

Ở nơi này chủ nhân là một gã thanh minh vệ"

- Nam tử vân vê chòm râu, bình tĩnh trả lời.

"Dị linh bàn không có phát hiện khí tức dị tộc. Xem ra không có dị tộc nhân cơ hội lẻn vào nơi đây. Nếu không gọi vị thanh minh vệ phụ cận hỏi tình huống một chút. Xem hắn có biết chuyện tình không gian phong bạo không?"

Nữ tu đề nghị.

"Cần gì phiền toái! Chỉ cần không phải dị tộc lẻn vào, cho dù không gian gió lốc có kỳ quái, cùng ta cũng không quan hệ quá lớn. Chớ quên, chúng ta cũng không phải thanh nhàn, còn có một địa phương khác yêu cầu kiểm tra, nơi đó Càn Khôn đã tiên đoán rất có thể bùng nổ không gian phong bạo lớn"

Trường nhiêm tu sĩ vẻ mặt ngưng trọng lên

"Mã huynh nói có lý, là tiểu muội chấp nhất. Chúng ta đi thôi " Nữ

tu tựa hồ nhớ ra cái gì đó, cười dài đồng ý nói.

Trường nhiêm đạo sĩ tựa hồ rất hài lòng, lúc này gật đầu, liền hóa thành một đạo hoàng hồng bay trở về Kim Đình Chu.

Nữ tu ánh mắt nhìn xung quanh một lần rồi cũng bay đi.

Một lát sau, Kim Đình Chu nhoáng lên một cái rồi biến mất. Truyền tống quang cũng tán loạn biến mất.

Hàn Lập trong động phủ không biết trong khoảng thời gian ngắn đã có hai gã luyện hư cấp vào đây tra xét một phen, thậm chí, ngay cả gọi hắn để hỏi cũng không, đã vội vàng rời đi.

Nhưng vì cẩn thận hắn đã phong bế động phủ. Đã đem pháp trận đóng lại, làm cho Vạn Lung Châu tạm thời ngừng lại. Để ngừa bị cao nhân nhìn ra. Tiếp theo hắn vào trong mật thất bắt đầu nghiên cứu cốt thủ. Miệng hé ra, phun ra một thanh kim sắc tiểu kiếm dài vài tấc.

Tiểu Kiếm run lên liền biến thành một đạo kim ti vây quanh cốt thủ khẽ quấn. Cốt thủ ngón cái liền vô thanh vô tức bị cắt thành hai mảnh. Một cái ngọc bài dài gần tấc từ bên

trong lộ ra. Hơn nữa thông linh bay đi.

Hàn Lập sớm có đoán trước đoán trước, một cổ vô hình cấm chế bốn phía hiện ra. Một chút đem ngọc bài buộc lại không thể nhúc nhích mảy may. Đem ngọcbài quơ lại, Hàn Lập hai mắt lam mang chớp động tinh tế nhìn.

Trên ngọc bài ngân văn cực nhỏ, bản ghi chép là một loại luyện khí chi đạo hắn lần đầu tiếp xúc, bên trong làm đảo loạn hoàn toàn nhận thức của Hàn Lập đối với luyện khí chi đạo, một chút đã đem hắn hấp dẫn lại. Ngân khoa văn cùng cổ văn khác nhau rất lớn, nếu không phải hắn đã từng tìm hiểu qua một tàn trang khác chỉ sợ căn bản không thể lĩnh ngộ mảy may.

Hàn Lập một hơi trong mật thất nghiên cứu ba ngày ba đêm cuối cùng mới chỉ hiểu được đại khái mà thôi. Mặt trên trình bày giới thiệu luyện khí thuật, chính yếu nội dung ghi lại một loại thần thông tên là*" Trăm mạch luyện bảo quyết "*

Thần thông này lấy kinh mạch huyết nhục làm cơ sở, đem các bộ phận luyện chế thành pháp bảo.

Nếu lúc trước Hàn Lập không xem qua mặt luyện khí thuật, chỉ xem phương pháp này, tuyệt đối đem việc này trở thành lời nói vô căn cứ.

Nhưng hắn đã đọc qua phần luyện khí chi đạo nên không khỏi tin hơn phân nửa.

Hơn nữa cốt thủ, hẳn là tu luyện công pháp này, nếu không một con cốt thủ làm sao có thể chạy ra không gian phong bạo, hơn nữa tự hành thông linh.

Dựa theo ngọc thư trình bày, tu luyện thần thông này có thể đem thân thể một lần tất cả đều luyện chế thành bảo vật, cũng có thể tách ra chậm rãi tu luyện tu luyện. Nhưng vô luận thế nào cuối cùng theo đuổi đều là đem thân mình tu luyện thành một loại tương đương với Phật môn Kim Cương Bất Hoại Thân cảnh giới. Bí thuật sau khi đại thành vô luận pháp lực tu luyện như thế nào, chỉ bằng thân thể đã vô cùng mạnh mẽ. Tuy rằng ngọc thư miêutả đơn giản dị thường, chỉ có ít ỏi một số từ mà thôi nhưng Hàn Lập vẫn

thấy ẩn ẩn để lộ ra tin tức.

Cho dù mặt trên có chút nói ngoa nhưng thần thông này lợi hại liền có thểnghĩ.

Đương nhiên đem thân thể tu luyện thành bảo vật, đối với tu sĩ cũng có yêu cầu bất khả tư nghị. Tu luyện phương pháp này, lấy Hàn Lập hiện tại Kim Cương quyết đại thành bất quá chỉ là miễn cưỡng có thể bắt đầu mà thôi.

Sau đó tiếp tục rèn luyện thân thể làm cho thật sự phát huy các loại quảng đại thần thông ghi lại trên ngọc thư còn cần đem thân thể tiến giới cường hóa. Nếu không thân thể một khi không chịu nổi tế luyện, người tu luyện sẽ chết. Dù sao đem thân thể luyện chế thành các loại bảo vật, là một chuyện không thể tưởng tượng, xấp xỉ chuyện nghịch thiên. Hắn một tay vuốt ve vụ bài nửa ngày không nói. *"Xem ra không cần tái tìm kiếm công pháp. Phải lựa chọn công pháp pháp thể song tu thôi"*

Hàn Lập khẽ thở dài một hơi, thì thào tự nói.

Làm cho nguyên bản hắn còn chần chờ lựa chọn công pháp. Cuối cùng làm ra quyết định, tính toán tu luyện pháp thể song tu công pháp. Hắn thu lại ngọc thư, dán lên cấm chế phù trù. Một lần nữa thả vào túi trữ vật, rồi móc ra một khối ngọc giản màu đỏ nhạt.

Thiên Ma Công khẩu quyết!

Hàn Lập ánh mắt đảo qua ngọc giản, đã đem ngọc giản hướng trên trán. Nhắm lại hai mắt hai mắt tìm hiểu công pháp này công pháp này Lần trước hắn ở thành thạch cũng thử tu luyện ma công này một chút nhưng là không có đan dược phụ trợ, hiệu quả tự nhiên không có bao nhiêu.

Vì thế thời gian kế tiếp, Hàn Lập phần lớn thời gian đều là ở trong mật thất, trong lúc đó cũng rút ra một ít thời gian, sau khi thúc giục linh dược. Bắt đầu luyện chế Ngọc Thanh đan. Đan này không hổ là Hóa Thần cấp linh đan, hàn lập tại sau khi vận dụng số lượng linh dược kinh người, chẳng qua luyện chế ra được có hai ba bình Nhưng đối với tình hình này, Hàn Lập cũng không thèm để ý. Với hắn mà nói Với hắn mà nói luyện chế số

lần càng nhiều về sau càng dễ, chỉ cần cho hắn đủ thời gian, xác xuất thành công tự nhiên tăng lên.

Đương nhiên lúc này tu luyện Thiên Ma Công, đồng thời Hàn Lập cũng bớt thời giờ tìm hiểu trăm mạch luyện bảo quyết, cứ như vậy thời gian cứ thấm thoát trôi qua.

Trong đoạn thời gian này, cũng không có người tới quấy rầy Hàn Lập thanh tịnh.

Xem ra không có ích lợi xung đột. Minh lão ma cùng Kim lão quái cũng không muốn gây sự. Hàn Lập đối với cái này đương nhiên rất vui sướng...

Một thời gian sau, một đạo thanh sắc cầu vồng diễm lệ dị thường hướng Thiên uyên thành mà đi.

Hắn phải tham gia hai ba tháng tuần tra mới có thể có thời gian phản hồi động phủ tiếp tục tu luyện. Ba tháng sau, Hàn Lập trở về.

Hắn vừa về tới động phủ lập tức tiến vào mật thất. Lại bế quan. Thẳng đến thời hạn nữa năm lại đi... Cứ như vậy, thời gian trôi qua, trong nháy mắt đã vượt qua sáu mươi năm.

Những thời giờ này đối với tu sĩ căn bản không đáng giá nhắc tới. Nhưng tại lúc này, Linh giới lại có một đợt sóng ngầm mãnh liệt, các tộc cao tầng thường xuyên tụ hội. Các tộc cơ hồ đều cảm ứng được bão táp sắp bùng nổ, đều âm thầm kinh hãi bắt đầu làm một ít chuẩn bị.

Thiên Uyên Thành tự nhiên cũng có thể cảm ứng được, tối thiểu bên ngoài những tu sĩ tuần tra cảm ứng được nơi đây có biến hóa lớn. Một ngày, tại phù lê chiểu trạch, một đội tu sĩ trên không trung chậm rãi phi hành về phía trước.

Mười tên tu sĩ một thân chiến giáp màu đen. Ở vị trí trung tâm là một gã đoản tu lão giả, thân mặc chiến giáp màu xanh phong cách cổ xưa, cũng là một vị Hóa Thần cấp thanh minh vệ.

Vô luận mười tên hắc thiết vệ hay là lão giả dẫn đội sắc mặt cũng đều ngưng trọng, cầm trong tay dị linh bàn. Đồng thời ánh mắt không ngừng quét nhìn liên tục mọi nơi.

Đội tu sĩ cũng không thấy có người nói chuyện, liền thật cẩn thận bay thẳng, mấy giờ sau bỗng nhiên pháp bàn trong tay một gã hắc thiết truyền ra trận trận vù vù. Tuy rằng thanh âm không lớn nhưng vẫn làm cho tất cả mọi người sắc mặt đại biến.

"Tại sao lại phát hiện dị tộc. Sao chúng ta toàn gặp vậy. Tiểu đội lần trước đã bỏ mình hai thành viên" Một đại hán thấy rõ ràng dị

linh bàn trong tay đồng bạn chớp động cảnh báo, cũng nhịn không được nữa chửi ầm lên.

"Hừ, nghe nói tiểu đội thứ bốn nửa năm trước gặp hư động tộc nhân, kết quả kể cả đội trưởng đều bỏ mình phân nửa"

- một trung niên nữ tu lạnh lùng tiếp lời nói, sắc mặt cũng đồng dạng âm trầm dị thường.

------oOo------

Chương 1348: Lục ảnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nếu dị linh bàn đã muốn báo nguy, không đi xem xét, chúng ta sau khi trở về sẽ bị trọng phạt. Đại bộ phận dị tộc đều không có chiến lực rất mạnh, mọi người chỉ cần cẩn thận chút, hẳn là có thể thuận lợi giải quyết bọn do thám này" Thanh giáp lão giả nhíu mày phân phó.

Nghe được lão giả mở miệng, hắc giảo vệ cho dù trong lòng không nguyện cũng chỉ có thể ngậm miệng không nói.

Tiếp theo lão giả liên tiếp ra mệnh lệnh, đoàn người lập tức hóa thành mấy đội, hướng tới phương hướng Dị Linh Bàn báo nguy mà đi.

Sau khi phi hành hơn mười dặm thì hiện ra một mảnh loạn thạch trên không.

Thạch đôi thoạt nhìn bình thường không có gì lạ, nhưng ở phụ cận chung quanh nơi đầm lầy một mảnh bọt khí màu tím.

"Xem ra chính là chỗ này" Lão giả nhìn Dị Linh Bàn trong tay, khẳng định gật đầu, lại vung tay lên phân phó.

Nhất thời phía sau hơn mười tên hắc thiết vệ, cũng không nói chuyện, đều phun ra bảo vật bảo vệ toàn thân, sau đó mới thả ra thần niệm xuống phía dưới quét tới.

Kết quả sau một thời gian cạn chun trà, tất cả tu sĩ sắc mặt khẽ biến.

*"Khoảng cách gần như thế, thần niệm thế nhưng cũng không đến! Xem ra chỉ có đi xuống một chút tự mình tìm tòi. Tần đạo hữu! "*Lão biểu hít một hơi,

bỗng nhiên quay đầu hướng một gã hai mắt thật nhỏ *"Đội trưởng yên tâm, ta biết phải làm sao"*

Trung niên nhân kia thông minh trả lời, lập tức một tay vỗ lên Trữ Vật Trạc, trong tay xuất ra một viên châu đen thùi.

Tay hắn vừa nhấc, viên châu liền lao xuống, đồng thời trong miệng lẩm bẩm.

Một trận lốp bốp vang lớn, viên châu mặt ngoài chớp động điện quang màu lam, bỗng nhiên hình thể điên cuồng phát ra, hóa thành từng con Thiết phong.

Mỗi một con đều to cỡ nắm tay, hai cánh đập vù vù.

Những người còn lại đều huyền phù trong không trung, chỉ có tế mục trung niên chậm rãi khoanh chân ngồi xuống, hai tay bấm niệm pháp quyết, hơn trăm con Thiết phong bay xuống cách mặt đất một đoạn liền lập tức giải tán, hướng tới hướng bốn phương tám hướng mà đi.

Xem ra đội tu sĩ tuần tra lần này rất cẩn thận, tuyệt không dễ dàng đi xuống mặt đất.

Nếu không lấy các loại thủ đoạn quỷ dị của dị tộc, cho dù bọn họ có thể thành công diệt sát đối phương tự thân cũng sẽ xuất hiện thương vong.

Như vậy, tốt nhất là sử dụng một ít khôi lỗi đi xuống xem xét.

Nhưng Thiết phong vừa mới giải tán không bao lâu, Dị Linh Bàn đột nhiên run lên, âm thanh cao ngang dị thường, có một số Dị Linh Bàn thậm chí còn bộc phát ra linh mang chói mắt, cực kỳ kinh người.

"Không tốt, dị tộc đã ở gần chúng ta, đã muốn tiến vào trong phạm vi trăm trượng, đang không ngừng tới gần" - đại hán tướng mạo hung ác vừa thấy dị tượng, nhất thời kêu to lên

Không riêng gì hắn, những người khác đều xôn xao một trận, mở to hai mắt hướng mọi nơi quét tới.

Chính là trong vòng phạm vi trăm trượng, bốn phía cao thấp, tất cả đều trống rỗng.

"Mau bài trừ ẩn nặc thuật của nó. Một khi bị áp sát thì thật không xong" -

Lão giả trong miệng hét lớn một tiếng, tay chợt vung lên, trong tay bỗng nhiên xuất ra một mặt đồng kính.

Lão giả đem đồng kính hướng đỉnh đầu ném đi, nhất thời hóa thành một viên nguyệt chói lọi, linh quang chợt lóe, một đạo cột sáng màu xanh phun ra,

viên nguyệt quay tít một vòng, cột sáng đồng thời hướng bốn phương tám hướng quét tới. Nhưng nơi thanh quang đi qua căn bản không phát hiện chút khác thường.

Các tu sĩ còn lại đều tế ra phiên kỳ chuyên phá ẩn nấp thuật đồng dạng cũng không có bất kỳ phát hiện nào.

Nhưng Dị Linh Bàn trong tay truyền đến tiếng vù vù lại càng phát ra sắc nhọn dị thường, chứng tỏ dị tộc có lẽ đã ở rất gần, lần này, mọi người sắc mặt kinh hoảng, lão giả sắc mặt cũng có chút trắng bệch.

Tiếng nổ lớn Ầm ầm, tất cả hồ quang bạo liệt mà ra, bóng xám bóng xám trong miệng phát ra một tiếng ô ô, mặt ngoài thân thể có một tầng hàng rào điện bao phủ, bắt đầu tán loạn hóa thành sương mù.

Lão giả thấy vậy, mừng rỡ trong lòng, xem ra lần trước tốn kém chuẩn bị lôi phù, thật sự có hiệu quả rồi.

Hắn lúc này tay vừa lật, lại một chồng Lôi Hành xuất hiện, hơn mười đạo hồ quang màu lam điên cuồng đánh ra.

Mắt thấy hồ quang đến gần, bóng xám hừ lạnh một tiếng vang lên đồng thời từ bốn phương tám hướng.

Cơ hồ cùng lúc đó, trước người bóng xám bỗng nhiên xuất ra một bàn tay to màu xanh biếc, năm ngón tay hơi hơi nhoáng lên một cái, không biết làm sao lại đem mấy cái thiểm điện tất cả đều trảo vào trong tay.

Một trận bạo liệt nặng nề vang lên, tia chớp vô ảnh vô tung biến mất.

"Lục ảnh!"

Đồng tử lão giả co rụt lại, dường như rên rỉ kêu ra.

"Các ngươi đều phải chết!"

Một giọng nói băng hàn vang lên. Lập tức khắp nơi vặn vẹo biến hình, hóa thành một lục huỳnh quang ảnh đi ra.

Quang ảnh vừa thấy hình người nhưng đầu lớn kì lạ cơ hồ là gấp hai ba lần người thường, lục quang chớp động trên gương mặt, một cặp mắt đỏ tươi ướt át, thoạt nhìn thật sự vạn phần quỷ dị.

Cao giai ảnh tộc, thanh giáp lão giả khóe miệng co giật hạ xuống, hạ xuống, sắc mặt thật sự có chút trầm xuống.

Mặc dù nói lôi điện lực có thể khắc chế đại bộ phận ảnh tộc, nhưng lục ảnh này cùng Nhân Tộc Hóa Thần tu sĩ không sai biệt lắm, thân mình đối với lôi điện đã có thể chống cự lại. Hóa Thần tu sĩ cùng lục ảnh cấp bậc này giao thủ kết quả cơ hồ đều là Nhân Tộc tu sĩ đại bại.

Hơn nữa lục ảnh này lấy sức một mình, có thể sử dụng khôi lỗi nhiều như vậy, chỉ sợ là lục ảnh bậc trung rồi

Điều nầy làm lão giả cảm thấy lòng trầm xuống.

Lúc này, xa xa chân trời cũng truyền đến từng trận tiếng động bạo liệt, hiển nhiên là hắc thiết vệ khác cũng bị ảnh khôi lỗi đuổi theo, làm cho

Nhân Tộc tu sĩ đều lâm vào khổ chiến.

Lục ảnh mặc kệ lão giả trước mắt, không nói hai lời bỗng nhiên tiến về phía trước một bước, thân thể quỷ dị tiến gần tới hơn một trượng trước người lão giả, sau đó một tay vừa nhấc, liền trực tiếp hướng tới lão giả chộp tới

Hắn tính toán ngạnh sinh sinh trực tiếp tấn công hộ thân pháp bảo của lão giả! Đối phương động tác thật sự quá nhanh, căn bản lão giả không kịp cử động mảy may.

Chỉ có thể quát khẽ một tiếng trong miệng, đem pháp lực toàn thân đều rót vào hộ thân chi bảo.

Trước người hồ quang màu bạc sau khi vù vù một tiếng liền trở nên dày đặc. Lục ảnh thấy vậy, huyết mục hiện lên một tia khinh miệt, trảo xuất không ngừng chút nào, một tay lấy bắt lấy hồ quang.

Một tiếng ầm vang, hồ quang bí bắt trong bàn tay màu xanh biếc sau khi bạo liệt, cuối cùng hóa thành một Tiểu Kiếm.

Tiểu Kiếm hào quang co duỗi không dừng, toàn thân sáng lên, nhưng lại không thể thoát ra lục sắc đại thủ được.

Thanh giáp lão giả sắc mặt bỗng nhiên không có huyết sắc.

Mà lục ảnh trong miệng hắc hắc cười một tiếng quái dị, thân hình vừa động, tựa hồ sẽ xuất thủ lần nữa.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên trên không một tiếng sấm vang lên, tiếp theo một đạo thanh hồ chợt lóe, hư không hiện ra một bóng người lưng có hai cánh.

Người này vừa hiện thân, không nói hai lời hai tay dương lên.

------oOo------

Chương 1349: Sự nghi ngờ dị tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Năm ngón tay trên một bàn tay nhẹ nhàng búng ra, năm đạo kim hồ lập tức bắn ra. Còn tay còn lại thì lóe lên một cái, lập tức một tấm vải gấm hình vuông chụp xuống phía dưới. Tấm gấm này trên bề mặt ẩn ước hiện lên những phù văn cổ quái, thoạt nhìn có vẻ thần bí dị thường.

Lục ảnh vừa thấy vậy, tuy cả kinh nhưng không quá mức kinh hoảng. Ngược lại, cả thân ảnh hắn khẽ rung lên, bỗng nhiên sau lưng hắn bắn ra thêm hai cái đạo hôi ảnh khác. Hai hôi ảnh vừa xuất hiện liền lóe lên, tách ra lao về hướng đạo kim hồ và tấm gấm trong khung trung kia.

Cùng lúc hai đạo hôi ảnh lao đi, thân thể Lục ảnh khẽ xoay lại, tựa hồ muốn tạm thời lui về phía sau.

Nhân ảnh có cánh trên đỉnh đầu bỗng nhiên phát ra một tiếng hừ lạnh, khiến người ta phải rùng mình.

Một cảnh bất khả tư nghị xuất hiện, Lục ảnh vừa nghe thấy tiếng hừ lạnh thì thận hình lập tức chấn động, xu thế lui về phía sau đột nhiên khựng lại rồi ngây ngốc đứng yên tại chỗ.

"Ầm...." Một loạt tiếng nổ lớn vang lên, năm đạo kim hồ đã va chạm với đạo hôi ảnh.

Kết quả là vừa mới tiếp xúc, hôi ảnh bị dìm trong kim quang chói lòa, từng tầng từng tầng băng bị hòa tan, từng lớp từng lớp hôi sắc vụ khí trong nháy mắt bay lên.

Cùng lúc đó, tấm gấm có phù văn cổ quái tỏa ra ngân sắc sáng ngời rồi đột nhiên nổ tung, hóa thành hàng ngàn hàng vạn sợi ngân ti (chỉ màu bạc), sau đó những sợi ngân ti nhanh chong cuốn lấy đạo hôi ảnh rồi đột nhiên thu lại, biến thành tấm gấm ban đầu, mạnh mẽ nhốt đạo hôi ảnh này vào bên trong.

Mặt ngoài tấm gấm vang lên những tiếng sấm động mãnh liệt, vô sô những tia hồ quang chạy ngang dọc, đạo hôi ảnh căn bản không thể thoát ra được.

Lúc này, hai chiếc cánh sau lưng nhân ảnh mang cánh rung lên, sau đó toàn bộ thân ảnh hóa thánh một vệt sáng bạc, biến mất không thấy.

Cùng lúc đó, một vệt sáng bạc lại hiện ra trên đầu Lục ảnh. Thân ảnh cũng không vận dụng pháp bảo nào, chỉ vươn bàn tay hướng xuống vỗ xuống, tiếp đó linh quang quanh năm ngón tay lóe lên, đồng thời hiện ra năm cái cốt giới màu sắc khác nhau.

Những cái cốt giới này trắng noãn như ngọc, trên mặt đều được khắc một cái đầu lâu tinh xảo lớn bằng hạt đậu. Còn mặt của tiểu khô lâu đột nhiên chớp sáng giống như chợt sống lại, năm cái miệng lập tức mở lớn.

Năm loại hàn diễm màu sắc khác nhau cùng phun ra. Tiếp đó năm loại hỏa diễm dung hợp thành một thể, hóa thành một đạo ngũ sắc quang diễm diễm lệ dị thường giáng xuống.

Lục ảnh kia mới tỉnh lại trong tiếng hừ lạnh, còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì cả khoảng không trước mắt chợt sáng chói rồi bị ngũ sắc quang diễm bao phủ lại.

Toàn thân đều như bị đông cứng lại, tất cả các động tác bỗng chốc trở lên trì độn không thể tưởng được. Lần này Lục ảnh đã thực sự hoảng hốt. Nhưng dù sao hắn cũng là cao giai trong ảnh tộc, lập tức phát ra một tiếng rít thê lương, chói tai. Sau đó thân thể hắn bỗng nổ tung, hóa thành vô số lục ti bắn ra bốn phương tám hướng. Thân ảnh trên không trung tựa như đã sớm dự liệu được hành động này, bàn tay còn lại đột nhiên cũng phách xuống phía dưới.

Linh quang bàn tay chớp động, mu bàn tay ẩn hiện đồ hình một toà hắc sắc tiểu sơn, nhưng bàn tay vừa tung ra, lập tức một luồng hôi sắc quang hà từ trong lòng bàn tay tràn ra.

Những nơi hôi sắc quang hà đi qua, những sợi lục ti giống như gặp phải khắc tinh, bị hút vào bên trong, trong nháy mắt đã bị đánh tan thành những luồng lục vụ.

Lúc này hai mắt đỏ lừ của quang ảnh đã tràn đầy vẻ kinh hãi.

Nhưng thân thể hắn lại như bị cả vạn ngọn núi áp xuống, tất cả thần thông đều không thể thi triển mảy may.

'Sưu sưu' mấy tiếng, nhân nhr mang cánh được bao phủ trong những quang mang màu sắc kách nhau lao xuống, liên tiếp dán các đọa phù cấm chế lên thân Lục ảnh.

Thân thể Lục ảnh khẽ rung lên, huyết quang trong mắt lập tức ảm đạm vô quang. Tiếp đó một cnhr bất khả tư nghị xuất hiện.

Lục ảnh sau sau khi bị cấm chế, thân thể bắt đầu thu nhỏ lại và biến hình. CUối cùng hóa thành một viên cầu xanh biếc, lớn chừng năm tay trẻ con, chớp động linh quang yếu ớt.

Nhân ảnh dường như đối với thứ này rất quen thuộc, thần thông trên hai tay thu lại, một tay vươn ra chụp vào hư không một trảo. Viên cầu lập tức phá không bay về phía trước, bị người này dễ dàng chụp lấy. Nhưng người này vừa mới quay đầu, bỗng trông thấy Thanh Giáp lão giả đang há hốc miệng liền bật cười: *"Nhạc đạo hữu, Hàn mỗ đến muộn một chút. Không có vấn đề gì chứ?"*

"Sao Hàn huynhlại nói vậy! Nếu không có đạo hữu xuất thủ cứu giúp, chỉ sợ lần này lão phu gặp phải phiền phức lớn rồi. Nghe tiếng Hàn huynh thần thông hơn người, bây giờ gặp mặt thì quả nhiên danh bất hư truyền! Ngay cả cao giai Ảnh tộc cũng không phải là địch thủ." Thần sắc lão giả cuối cùng cũng khôi phục lại như thường, thu phi kiếm trước người lại, hướng về phía nhân ảnh ôm quyền cười nói. Nhân ảnh mang cánh trên không trung dần hiện rõ ra, không ngờ lại là một thanh niên khá trẻ.

Đúng là Hàn Lập. Bất quá lúc này hắn rõ ràng đã từ Hóa Thần sơ kỳ tiến cấp tới trung kỳ rồi.

Hàn Lập nghe lão giả nói như vậy chỉ mỉm cười: *"Nhạc huynh nói như vậy thì sai rồi. Đây chỉ là do thân thông của đệ vừa hay lại khắc chế người của Ảnh tộc thôi. Nếu là dị tộc khác thì Hàn mỗ không thể nào dễ dàng đắc thủ như vậy."*

"Ha ha, Hàn đạo hữu quá khiêm nhường rồi. Ai mà không biết, tiểu đội dó đạo hữu dẫn dắt là tiểu đội tuần tra duy nhất trong mấy chục năm nay không có tổn thất nhân thủ. Hơn nữa nghe nói mấy năm nay, Hàn huynh còn diệt sát, bắt sống không ít thám tử dị tộc. Chậc chậc, chỉ vậy thôi thì Nhạc mỗ đúng là cưỡi ngựa cũng theo không kịp" Lão giả cười khổ một tiếng, liên tục lắc đầu.

"Đạo hữu quá khen rồi. bây giờ đạo hữu khác không có vấn đề gì chứ." Hai gã Hắc Thiết vệ gần đó cũng tiến lên hành đại lễ, đa tạ ơn cứu giúp của Hàn Lập.

Mà từ phía xa xa, những tu sĩ khác cũng phi độn đến, đến trước mặt Hàn Lập tự nhiên là phải nói chuyện vui vẻ mấy câu.

Lâm Hiên chỉ lạnh nhạt nói xã giao mấy câu, rồi cáo từ, hóa thành một đạo thanh sắc kinh hồng phá không rời đi.

"Nghe nói Hàn tiền bối vừa tới Thiên Uyên thành, chỉ có tu vi Hóa Thần sơ kỳ, nhưng thần thông đã không dưới trung kỳ tu sĩ. Mười năm trước lại tiến giai tới trung kỳ, thần thông chẳng phải lại càng thâm sâu khôn lường sao." Tên đại hán mặt mày hung ác, chờ đến khi Hàn Lập độn quang biến mất hoàn toàn, mới lâm bẩm nói.

"Không chỉ như vậy. Nghe nói vị tiền bối này mới chỉ lĩnh nhiệm vụ tuần tra mấy chục năm, nhưng tộng cộng đã diệt tới hơn bảy tám vị dị tộc cao giai, không phải như Thanh Minh vệ có thể so sánh. CHẳng lẽ phi thăng tu sĩ đều đáng sợ như vậy." Một gã Hắc Thiết vệ cũng cực kỳ hâm mộ nói.

"Hừ, tu sĩ phi thăng tất nhiên trên phương diện đấu pháp manh hơn tu sĩ bản giới một bậc. Nhưng vị Hàn tiền bối này chỉ sợ trong tu sĩ phi thăng cũng là một ngoại tộc." Vị trung niên nữ tử lại lạnh

lùng nói một câu.

Lời vừa nói liền khiến toàn bộ tu sĩ còn lại nao nao.

Thanh GIáp lão giả nhìn phương hương Hàn Lập biến mất, vân về chòm râu không nói. Một lúc lâu sau hắn đột nhiên vung tay lên, dẫn đội ngũ rời đi.

Cách đó mấy trăm dặm, trên không một ngọn đồi, thanh sắc kinh hồng từ đằng xa phá không bay tới rồi dừng lại, thân hình Hàn Lập dần hiện ra. Từ trong đồi lập tức bay ra hơn mười đạo độn quang, trong phút chốc hơn mười người năm nữ mặc hắc giáp hiện ra trước mặt Hàn Lập.

"Đội trưởng."

"Hàn tiền bối."

Mấy chục năm quan đi, bích nhãn đại hán và Hứa tiên tử đều đã an ổn, chính lúc này, bọn họ đối với Hàn Lập là lòng cung kính phát ra từ nội tâm, không hề có cá gì gọi là không phục.

Nghĩ lại đó cũng là chuyện bình thường. Chấp hành nhiệm vụ như vậy, tuần tra khu vực như vậy còn có ba tiểu đội khác. Tại mấy chục năm nay đã xuất hiện những thương vong kinh người, thậm chí có tiểu đội đã thay quá nửa thành viên. Mà tiểu đội của mình tuy cũng gặp phải nhiều hung hiểm nhưng đều bị ngườitrước mắt nhẹ nhàng hóa giải. Vì thế bọn họ hoàn toàn cực kỳ vui lòng phục tùng vị đội trưởng này.

Đương nhiên dưới sự dẫn dắt của Hàn Lập, cả đám cũng lấy được không ít chỗ tốt. Nếu đã như vậy thì tự nhiên lại càng không có một chút bất mãn nào.

"Đi thôi, tên Lục ảnh của Ảnh tộc kia đã được giải quyết rồi." Hàn Lập gật đầu, chỉ hời hợt nói một câu.

"Lục ảnh! Ha ha, tên này đúng là xui xẻo. Nguyên Từ Thần Quang của đội trưởng có thể nói là đệ nhất khắc chế. Đừng nói là Lục ảnh, chỉ sợ là Xích ảnh thì chỉ sợ đội trưởng cũng có thể đánh một

trận." Một tu sĩ bộ dạng như thiếu niên, cười hì hì nói.

"Hừ, Xích ảnh cho dù là Luyện Hư tu sĩ cũng không đối phó được, một gã Hóa Thân tu sĩ có thể đối phó sao?"

"Thôi được rồi. Xuất phát thôi. Tuần tra nốt khu vực cuối cùng này chúng ta có thể nghỉ ngơi nửa năm. Lần trước vừa mới phát hiện cao giai của Động Hư tộc. Bây giờ lại có cao giai Ảnh tộc xuất hiện. TÌnh hình hình như không ổn!" Hàn Lập hừ một tiếng, ánh mắt chớp động nói.

"Đúng vậy. Quả thật không bình thường! Lẽ ra Phù Lê chiểu trạch cho dù thường xuyên có thám tử dị tộc lui tới những cũng không có tần suất cao như thế. Thậm chí những tồn tại cao giai cũng liên tiếp xuất hiện. Ta nghe nói Yêu tộc phụ trách Táng Cốt sa mạc cũng thấy xuất hiện lương lớn thám tủ dị tộc. Đội tuần tra bên yêu tộc cũng có rất nhiều người đã chết. Chẳng lẽ dị tộc có chủ ý đánh nhau với nhân yêu hai tộc chúng ta, tính đánh Thiên Uyên thành phải không?" Mã đạo sĩ sắc mặt vừa động, thần sắc âm trầm nói.

Vừa nghe nhưvậy, chúng tu sĩ đều sắc mặt đại biến, vẻ tươi cười lập tức thu liễm.

"Không thể nào. Lần dị tộc công thành trước mới có ba vạn năm thôi. Bình thường chẳng phải là cứ sáu bảy vạn năm mới nổ ra một lần hay sao?" Hứa tiên tử vẫn xinh đẹp như trước, hai hàng mi khẽ nhíu lại hỏi.

------oOo------

Chương 1350: Thiên quảng điện

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tuy thông thương sau cuộc đại chiến, các tộc đều cần phải dùng đến 10 vạn năm mới có thể có năng lực tái chiến, nhưng nếu xuất hiện biến cố trọng đại nào đó, các tộc có thể sẽ tình nguyện tổn thương nguyên khí của tộc để khơi mào đại chiến sớm hơn một chút. Năm mươi vạn năm trước, trong trận bách tộc đại chiến, không phải là ngắn ngủi mười vạn năm, chúng ta bị đám dị tộc liên thủ thay phiên nhau tấn công. Cơ hồ khiến cho nhân yêu hai tộc chúng ta nguyên khi tổn thương gần như không còn. Thiếu chút nữa là bị diệt tộc. Mãi cho mười vạn năm sau mới khôi phục lại trạng thái đỉnh cao lúc trước

Đương nhiên đám dị tộc cũng chẳng được tốt lành gì, có hai tộc trực tiếp bị gạch tên trong cuộc chiến." Mã đạo sĩ sắc mặt ngưng trọng hẳn lên.

"Bách tộc đại chiến? Đạo hữu lo lắng quá ròi. Loại đại chiến quét ngang hơn phân nữa Linh giới này làm có thể nói bùng nổ là bùng nổ được. Hơn nữa lại trùng hợp rơi xuống đầu chúng ta." Bích nhãn đại hán hít một hơi lạnh, hai mắt trợn trừng.

"Mã đạo hữu thực sự là hơi quá lời rồi. Nếu thật sự gặp phải đại chiến quy mô như bách tộc đại chiến lúc trước, cho dù ta có thêm mười cái mạng nữa cũng khó mà sống sót được. Nghe nói. năm đó trong trận đại chiến, phàm nhân còn đỡ, chứ tu sĩ như chúng ta chết đến chín phần."

Hứa tiên tử cũng hít một hơi lạnh.

"Đúng đúng, chuyện đó sao có thể xảy ra."

Những người khác vừa nghe đến cái tên *"Bách tộc chi chiến"* thì sắc mặt đều tái xanh, tựa như Mã đạo sĩ vừa nhắc tới một chuyện vô cùng đáng sợ vậy.

"Thôi. Chỉ là gần đây có thêm một số thám tử thôi mà. Làm sao có thể nổ ra cái gì mà bách tộc đại chiến được. Đứng nói là việc này gần như không thể phát sinh, mà cho dù là phát sinh, chúng ta cũng chẳng làm được gì. Bây giờ nhiệm vụ hàng đầu vẫn là hoàn thành nhiệm vụ tuần tra này. Chuyện khác đã có trưởng lão hội lo rồi." Hàn Lập thủy chung vẫn bình tĩnh như thường, nhàn nhạt phân phó một câu. Tiếp đó thân hình loáng một cái đã bay về phía xa.

Đám Mã đạo sĩ thấy vậy tất nhiên là chẳng bàn luận thêm gì nữa, tự động độn quang đuổi theo.

Trong nháy mắt, toàn bộ nhóm người đã biến mất phí cuối chân trời.

Mấy ngày sau đám người Hàn Lập đã trở lại Thiên Uyên thành. Trong cự tháp những người khác đều lưu lại nghỉ ngơi trong điện, Hàn Lập một mình rời đi, dọc theo những bậc thang, đi thẳng lên đỉnh thạch tháp.

Cuối cùng sau khi đi lên hơn mười tầng, trả qua mấy đại môn được thủ vệ nghiêm mật, Hàn Lập đã tới mới căn đại sảnh trông khá phổ thông.

Trên vách tường bốn phía dại sảnh chớp động linh quang cấm chế không thôi. Vừa thấy đã biết ở đây được bố trí vô số cấm chế lợi hại.

Ở giữa đại sảnh, trừ một cái bàn đá và một gã trung niên bạch bào đang ngồi xếp bằng bên cạnh chiếc bàn thì không con ai cả.

Hàn Lập vừa đi vào đại sảnh, trung niên vốn đang nhắm mắt dưỡng thần chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy Hàn Lập bước vào mà không hề tỏ vẻ ngạc nhiên, ngược lại còn nhẹ nhàng nói một câu:

"Thì ra là Hàn hiền chất. Chắc lần tuần tra này lại có thu hoạch. Lần này mang tới người sống hay là thi thể? là của bộ tộc nào?"

Trung niên nhân tựa hộ rất quen thuộc với Hàn Lập.

"Khởi bẩm tiền bối. Vãn bối lần này bắt được một gã thám tử của Ảnh tộc." Hàn Lập đứng đối diện với trung niên, cung cung kính kính, không dám có chút thất lễ nào. Sau khi cung kính ôm quyền, liền lật bàn tay lên, lấy hộp ngọc ra, hai tay cung kính để lên chiếc bàn đá.

"Ảnh tộc! Chậc chậc, thám tử của dị tộc này rất ít khi bị bắt sống. Ta nhìn kỹ một chút rồi nói." Bạch bào tủng niên nhân vừa nghe Hàn Lập nói như vậy, thần sắc vừa động, rốt cuộc cũng lộ ra vẻ hứng thú.

Một tay hắn vừa bấm quyết, nhắm về phía chiếc bàn đá trước người đột nhiên vỗ ra một chưởng.

Chiếc bàn đá vốn nhìn rất bình thường đột nhiên đại phóng bạch quang, hiện ra một cái trận pháp trận nhỏ, to chừng một trượng. Mà cái hộp ngọc kia vừa vặn bị bao phủ trong trận pháp đó.

Bạch bào trung niên nhân tựa như không chịu ảnh hưởng của cấm chế, tay áo nhẹ nhàng phất một cái về phía chiếc hộp. Nắp hộp tự động mở ra, để lộ ra một viên cầu chớp động linh quang xanh biếc yếu ớt.

"Lục anh! Đây là cao giai Ảnh tộc khó mà gặp được, lại còn bị bắt sống. Hiền chất, ngươi lần này đã lập công không nhỏ!" Bạch bào trung niên vừa liếc mắt qua đã nhìn ra lai lịch viên cầu, cuôi cùng cũng có chút động dung. *"Tiền bối quá khen! Nghe nói nửa tháng nữa, tại Thiên Quảng điện, Hình trưởng lão sẽ truyền thụ Phù Lê chi đạo, không biết có chính xác hay không?"* Hàn Lập chỉ khiêm tốn nói vài câu rồi đột nhiên hỏi.

"Đúng vậy, Thiên Quảng điện giản đạo lần này, quả thật là do Hình trưởng lão truyền thụ. Tuy không biết có thật sự là Phù Lê chi đạo hay không, nhưng bản thân Hình trưởng lão lấy Phù Lê thuật để vang danh tam cảnh. Vì thế lần này quá nửa là có liên quan đến thuật này. Như thế nào, Hàn hiền chất hứng thú với cái này sao?" Bạch bào trung niên hơi ngạc nhiên nói.

"Vãn bối gần đây có nghiên cứu Phù Lê thuật, cũng đã có chút tâm đắc, đang muốn tìm người chỉ điểm một chút." Hàn Lập cũng không hề giấu diếm, thản nhiên nói.

" Phù Lê chỉ đạo nếu có thể nghiên cứu thấu triệt thì khi đối địch,địch xác diệu dụng vô cùng. Nhưng pháp thuật này chỉ là phụ trợ thuật, không có tác dụng tăng tiến tu vi nhiều. Hàn hiền chất từ khi phi thăng, trong thời gian ngắn đã tiến giai đến Hóa Thần trung kỳ, tốc độ tiến bộ ta xem trong đám phi thăng tu sĩ cũng là hiếm thấy, có thể thấy được tư chất hơn người của hiền chất. Bất quá hiền chất không nên phân tâm thì tốt hơn, nếu không trên đại đạo sau này sẽ gặp nhiều khó khăn." Trung niên nhân hơi nhíu mày, thế nhưng vẫn kiên nhẫn khuyên nhủ.

Nghe khẩu khí, hắn vậy mà cũng là một tu sĩ phi thăng từ hạ giới.

"Đa tạ ý tốt của tiền bối. Vãn bối sẽ ghi nhớ trong lòng. Nhưng lần này Hình trưởng lão giảng đạo, vãn bối quả thực không thể bỏ lỡ. Không biết công tích hiện tại của vãn bối đã đủ tư cách để vào điện nghe đạo chưa?" Hàn Lập thành tâm cảm ơn một câu, nhưng bộ dáng vẫn có vẻ không từ bỏ.

"Nếu hiền chất đã quyết, ta cũng không nhiều lời nữa. Lấy công tích của mấy lần ngươi thu hoạch được, cộng thêm công tích lần này bắt được Lục ảnh cùng thừa để vào Thiên Quảng điện rồi. Cứ mười năm sẽ có một lần trưởng lão tọa đàm. Vừa hay lại sắp tới hạn mười năm. Được rồi, ta sẽ liệt kê công tích của ngươi ra, sau đó ngươi mang đến Luận Công các lĩnh Truyền Đạo lệnh là được.:

Bạch bào trung niên nhân không hề tiếp tục khuyên can, ngược lại còn lấy trong người ra một cái ngọc bài, ghi lại ấn ký bên trong rồi giao cho Hàn Lập.

Hàn Lập mừng rỡ nhận lấy ngọc bài, thi lễ với trung niên nhân rồi cáo từ rời đi.

Mà trung niên nhân đợi đến khi Hàn Lập rời khỏi, khẽ lắc lắc đầu rồi lại gật gật đầu, tiếp đó đóng lại hộp ngọc trên bàn. Hai tay bấm quyết rồi điểm một chỉ lên chiếc bàn đá.

Lập tức trận pháp trên bàn đá tỏa ra hào quang chói mắt, sau khi ánh sáng mờ đi thì chiếc hộp ngọc đã biến mất từ lúc nào.

Ngay khi bạch bào trung niên nhân đem viên cầu do Lục ảnh biến thành truyền tống đến nơi giam cầm, Hàn Lập cũng đã baykhỏi thạch tháp, bay thẳng đến phường thị.

Mấy thời thần sau, Hàn Lập đã đến trước Thái Huyền điện giữa phường thị.

Hắn tiện tay đưa một ít linh thạch, nhận lấy Già Quang bội rồi nghênh ngang tiến vào điện.

Qua một cái thông đạo dài, Hàn Lập ẩn mình trong ngân sắc hà quang tiến vào một cái đại sảnh, bên trong có đấy những người của nhân yêu hai tộc đang trao đổi thứ nào đó.

Ngân quang, hắc khí chớp sáng cả đại sảnh, trông như những người trứng như vậy.

Bốn phía đại sảnh cũng bầy ra hơn mười quầy hàng. Ánh mắt Hàn Lập nhanh chóng lướt qua toàn bộ đại sảnh, sau đó ánh mắt bỗng trở nên ngưng trọng, nhìn về phía một cây trụ đá.

Ở đó có một gã yêu tộc đang đứng ở nơi đó bất động.

Hàn Lập hít sâu một hơi, sau đó nhanh chóng đi tới.

"Đạo hữu cuối cùng cũng đến. Sau lần giao dịch trước, ta cứ nghĩ đạo hữu sẽ phải bế quan khổ tu, ít nhất trong mấy năm không thể gặp mặt đó." *Còn không chờ Hàn Lập đi tới nơi, bên tai Hàn Lập đã vang lên một một tiếng cười khẽm thanh âm rất êm tai, có vẻ như thập phần vui sướng.*

"Lần này ta cũng chỉ nhờ chút vận khí thôi. Không nghĩ tới Viêm đạo hữu cũng ở chỗ này. Xem ra đạo hữu cũng cảm giác được vẻ bấtthường gần đây. Vậy chúng ta cũng mau chóng hoàn thành giao dịch đi." *Hàn Lập cũng cười, truyền âm đáp lại, đồng thời bước tới trước người trong hắc vụ.*

"Cái gì bất thường?" *Nữ tử trong hắc vụ im lặng một chút rồi bỗng nhiên thanh âm trở nên lạnh như băng.*

"Đạo hữu còn làm vẻ không biết. Chỉ cần nhìn trong đại sảnh này, người của hai tộc chúng ta đã nhiều gấp mấy lần lúc trước. Cái này còn phải nói rõ ra sao?" *Hàn Lập từ tốn trả lời, chẳng hề để ý đến khẩu khí của nàng.*

"Ngươi nó như vậy, chẳng lẽ đã nghe được tin tức gì?" *Trong mắt nữ tử chợt lóe lên quang mang.*

"Cái khác thì ta không biết, nhưng cao giai tu sĩ thường xuyên xuất động, hơn nữa trongkhu vực chúng ta phụ trách, thám tử dị tốc xuất hiện nhiều hơn trước tới năm sáu lần. Bên các ngươi thì thế nào?" *Hàn Lập bình tĩnh hỏi ngược lại*

"Cũng không khác là bao. NHững lão gia hỏa kia cũng thường xuyên xuất hiện. Hơn nữa trong thành cũng xuất hiện nhiều người lạ mặt. Mà tu vi của bọn chúng cũng có vẻ không thấp. Tựa hồ là nhân thủ được điều từ nơi khác tới." *Nữ tử do dự một chút mới thành thật trả lời.*

"Hiểu rồi. Xem ra không phải chúng ta đang ảo tưởng. ĐÚng là đã có chuyện xảy ra. Ngươi thấy khả năng dị tộc công thành có mấy phần." *Hàn Lập lại hỏi.*

'Ít nhất cũng phải đến 3 thành. Nếu không trong thành sẽ không có biến hóa kinh người như vậy." Nữ tử âm trầm trả lời.

"Ba thành, vậy thì cao quá rồi." Hàn Lập thở dài, thì thào nói.

"Chính xác, cho nên ta tính sau khi giao dịch với ngươi lần cuối sẽ không ở đây nữa. Nếu đạo hữu muốn giữ mạng thì tốt nhất là tìm cách rời nơi đây thật nhanh đi. Nếu không, một khi dị tộc công thành, người như ta và ngươi, mười phần thì có đến tám chín phần mất mạng." Nữ tử thản nhiên trả lời.

"Đạo hữu nói thì đơn giản, thân là tu sĩ thành này, không thể dễ dàng rời đi như vậy được. Huống chi hàng năm ta còn cần...."

Hàn Lập cười khổ một tiếng, đang nói thì bỗng nhớ ra cái gì đó, đang nói chợt dừng lại.

"Hắc hắc, hiện tại mà muốn rời đi thì đúng là khó khăn. Ta và ngươi hai tộc khác nhau, ta cũng bất lực. Cũng may cho dù có nổ ra đại chiến thì cũng phải mấy năm nữa. Đạo hữu cũng có thời gian tính kỹ. Được rồi, tin tức đã nói được kha khá rồi, chúng ta giao dịch thứ kia thôi." Nữ tử cười khẽ, sau đó thanh âm trở nên nghiêm túc.

------oOo------

Chương 1351: Tụ hội

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nghe nữ tử này nói như thế, không có ý phản đối, nhưng nhàn nhạt hỏi một câu?

"Lần này tiên tử thu thập mầm móng Linh Dược có bao nhiêu. Lần trước Viêm đạo hữu tìm được vài loại, cũng là loại tương đối hiếm thấy, nhưng cũng không có nhiều hữu dụng."

"Đạo hữu yên tâm, lúc này đây mầm móng khác không nói. Mấy loại đạo hữu chỉ đích danh, ta cũng thu thập được bảy tám phần. Nói thật, nếu không bởi thời gian xảy ra đại chiến sắp đến gần, ta căn bản sẽ không mang những mầm móng này đi đổi. Nhưng thật ra lần này, vạn năm linh dược đạo hữu mang đến, chẳng biết số lượng đủ không." Nữ tử thản nhiên cười.

"Đạo hữu cùng tại hạ giao dịch mấy lần, trong đó một lần gặp tại hạ đã trao cho đạo hữu một gốc cây linh dược?" Hàn Lập quỷ dị cười, hỏi lại một câu.

"Thì như thế.Chẳng qua lúc này thực sự mầm móng đều là vật quý hiếm dị thường, nếu nói về lâu dài thì giá trị thật không hề kém vạn năm linh dược của đạo hữu, chỉ là vạn năm linh dược quá hiếm thấy, nếu không thiếp thân thật đúng là không nỡ lấy ra giao dịch cùng đạo hữu." Nữ tử cười duyên vài tiếng, lập tức bàn tay vừa lật chuyển. Một hộp gỗ xanh biếc xuất hiện tại trong tay, đồng thời vứt lại đây.

Cái hộp gỗ trạm khắc các loại hoa văn cổ xưa, ẩn hiện dấu hiệu ánh sáng chớp động, hiển nhiên không phải vật bình thường.

Hàn Lập sắc mặt ngưng lại, một tay hấp lấy hộp gỗ, nhưng không mở nắp hộp, hai mắt lam mang chợt lóe, ánh mắt trực tiếp xuyên thấu nắp hộp mà vào, đồng thời thần niệm cường đại cũng xâm nhập trong đó, cẩn thận nhìn quét.

Trong lúc nhất thời, Hàn Lập một tay chụp lên hộp gỗ, đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích.

Nữ tử trong đoàn khắc khí phía đối diện thấy Hàn Lập hành động như vậy cũng không tỏ ra kỳ quái chút nào, cũng không có ý thúc giục, chỉ là dụng ánh mắt chớp động, ngưng nhìn Hàn Lập không nói. Tựa hồ nữ tử đang nghĩ muốn xuyên thấu qua tầng ngân sắc quang hà, cũng lúc đó nhìn thật rõ hình dạng Hàn Lập.

Một hồi lâu sau, nàng này thầm thở dài một hơi, thu ánh mắt trở lại.

Người có thể cung cấp vạn năm linh dược nhanh như thế, thân phận dám chắc không phải người tầm thường.

Theo nàng đoán, đối phương hơn phân nửa là người trong Chân Linh thế gia bí ẩn tại Nhân tộc. Đặc biệt có thể bồi dục linh dược này thì lại càng có khả năng là người Mẫn gia.

Nhưng đối phương thật sự cẩn thận đến dị thường, đã vài lần tiếp xúc thì nói bóng nói gió, không những không hỏi ra lai lịch đối phương, ngược lại còn không nghĩ rằng bị đối phương biết được họ của mình.

Sự việc sau này làm cho nữ tử có một khoảng thời gian ảo não không thôi!

Mặc dù đối phương không có khả năng chỉ dựa vào một tiếng xưng hô, tìm ra lai lịch bản thân, nhưng cũng để cho nữ tử không thể còn tâm tư dò xét, cũng không hề đề cập đến thân phận song phương.

Nếu không, có khi lại càng tiết lộ nhiều thông tin bản thân

Chẳng qua, bản thân nữ tử nghĩ bây giờ cùng đối phương giao dịch, để đổi lấy vạn năm linh dược cho nên không khỏi hưng phấn dị thường.

Tuy rằng nàng xuất thân có chút đặc thù, cũng coi như hạng người có chút địa vị trong tộc, cộng thêm có nhiều linh dược nhưng…

Cho dù có nhiều linh thạch trong người, nhưng bình thường nữ tử này cũng có vài loại linh dược không thể mua được.

Chỉ cần lần này giao dịch thành công, linh dược này cũng đủ để nàng mời người luyện chế các loại đan dược có nhu cầu cấp bách dùng để đột phá chướng ngại trước mắt.

Đương nhiên nàng đối diện Hàn Lập thu thập mầm móng linh dược, cũng cảm thấy tò mò, chỉ cần đối phương có thể giao cho nàng linh dược, nàng tự nhiên chẳng muốn truy cứu gốc tích.

Ngay tại lúc nữ tử yêu tộc này tâm tư không yên. Hàn Lập phía đối diện đã muốn kiểm tra vật trong hộp xong, cũng hài lòng gật đầu.

"Không tồi, thực chất hơn phân nửa đều là mầm móng ta trước kia hướng ngươi đề cập đến. Đây là linh dược của ngươi, ngươi kiểm tra một chút đi!

Nói xong, hắn cũng từ trên người lấy ra mấy ngọc hạp, nhất nhất giao cho đối phương.

Nữ tử không dám bất cẩn, tiếp nhận xong cũng cẩn thận kiểm tra lại một lần.

"Không sai, đích xác đều là linh dược vạn năm. Lần này cũng là lần giao dịch cuối cùng của chúng ta, đạo hữu nếu thật có thể tránh được đại kiếp nạn, về sau nói không chừng còn có cơ hội hợp tác."

Yêu tộc nữ tử đem linh dược thu lại, cười dài nói.

"Hy vọng như thế đi. Đồ vật này giao dịch xong. Tại hạ đang muốn xem các đạo hữu còn lại có cái thứ gì tốt hay không. Tình hình lúc này, hẳn là có một chút đồ vật trân quý." *Hàn Lập lại đảo qua bốn phía quầy hàng này, có chút đăm chiêu nói.*

"Đạo hữu thật biết tính toán. Ta vừa rồi nhìn qua, đích xác là có không hề ít vật quý hiếm xuất hiện. Nhưng thiếp thân còn có chuyện trong người, không tiếp tục bồi đạo hữu." *Nữ tử lập tức nói cáo từ.*

"Tiên tử xin cứ tự nhiên!" *Hàn Lập liền ôm quyền bất động thanh sắc*

Nữ tử trong hắc khí thật cũng thật dứt khoát, quả thực lập tức xoay người, hướng lối đi vào Yêu tộc phía đối diện.

Hàn Lập chờ nàng này rời khỏi đại sảnh, khóe miệng khẽ cười.

Ban đầu Ngọc thanh đan chỉ hữu hiệu đối với Hóa thần sơ kỳ, hiện giờ thông qua việc cùng nàng này giao dịch vài lần, hắn rốt cục lại thu thập thêm hai loại đan dược rất có tác dụng đối với Hóa thần trung kỳ. Xem ra trong khoảng thời gian ngắn, không cần quá quan tâm đến việc thiếu thốn đan dược.

Hàn Lập trong lòng nghĩ đến việc lớn về sau, lòng buông thõng, hướng về quầy hàng của một nhân tộc, thản nhiên đi tới.

Dạo qua một vòng sau, Hàn Lập khẽ cau mày.

Tuy rằng quầy hàng không ít, hai tộc tu sĩ xuất ra bảo vật quý hiếm cũng phong phú hơn xa lúc trước.

Nhưng lấy ánh mắt của hắn hiện nay, tự nhiên sẽ không để ý đến các pháp bảo hay tài liệu bình thường. Mà hắn cảm thấy hứng thú nhất là bí thuật công pháp,vv…. Nhưng lại hiếm thấy có bán.

Xem vài lần, hắn sẽ không nhiều trì hoãn trong lúc này, chậm rãi rời khỏi đại sảnh.

Vừa ra Thái Huyền điện, Hàn Lập liền khu động độn quang, hướng Thạch tháp chính mình đang ở lại.

Nửa tháng sau, sẽ là ngày Thiên Quảng Điện trưởng lão giảng đạo, hắn là tuyệt không bỏ qua cơ hội này.

Hơn nữa cho dù không có việc này, hắn còn có một việc khác phải xử lý, cũng sẽ không lập tức rời đi Thiên Uyên thành

Hàn Lập trở lại trong Thạch tháp, trước tiên đem khối ngọc bài ghi lại công tích của chính mình đem đến nơi nào đó trong điện phủ đổi lấy một khối lệnh bài, liền trở về nơi dừng chân tại tiểu đổi của mình, tùy tiện tìm một gian tĩnh thất ngồi xuống nghỉ ngơi.

Ba ngày sau, một đạo thanh hồng vội vàng rời khỏi thạch tháp, thẳng đến nơi nào đó bên ngoài thành.

Gần nửa ngày sau, một đạo thanh hồng xuất hiện trên không ở tòa sơn cốc ngoài thành

Sơn cốc này thoạt nhìn ngoại trừ cảnh sắc tú lệ chút bên ngoài, thật sự không có cái gì thu hút.

Nhưng thanh hồng xoay vòng một lượt, liền bỗng nhiên hướng trong cốc rơi xuống.

Hào quang chợt tắt, thân hình Hàn Lập tại một khối thạch bích cao hơn ba mươi trượng hơn hiển lộ ra.

Chừng nhìn thoáng qua, phát hiện không có bất cứ dị thường, tay áo run lên, bắn ra một đạo kim phù.

Nó bắn thẳng vào vách đá, mất tăm không thấy bóng dáng.

Sau đó Hàn Lập lẳng lặng đợi ở thạch bích.

Một lát sau, một màn khó tin xuất hiện.

Mặt ngoài thạch bích đột nhiên nổi lên một tầng linh quang mênh mông.

Ở trước người Hàn Lập hiện ra thông đạo cao hai trượng; bốn vách tường đều là màu xanh thạch bích. Linh quang chớp động yếu ớt.

Hàn Lập mỉm cười, nhấc chân đi vào.

Thông đạo dài ước chừng có bốn năm mươi trượng, phía cuối thông đạo là bạch sắc quang mạc che chắn Bạch Ngọc Đại môn.

Hàn Lập không chút do dự, hai tay bấm quyết, trong miệng lẩm bẩm, quầng sáng trước mặt lập tức run lên, từ giữa bung ra.

Hắn lúc này mới thản nhiên đi vào trong đó.

Phía sau cửa ba mươi trượng là Đại thính đường. Trừ ra hai mươi mấy ghế đá bên ngoài, cùng một cái đại thạch bàn ở giữa, còn đâu trống không.

Mà ở này đó, trên ghế đá ngồi tám, chín tên tu sĩ. Trong đó có nam có nữ, phục sức khác nhau nhưng mỗi một người tu vi đã ngoài Hoá thần.

Nhóm tu sĩ này vừa thấy Hàn Lập đi đến, lúc này còn có mấy người mặt tươi cười hô:

"Hàn huynh cũng đã đến!"

"Đạo hữu lần này tới khá sớm."

"Nghe nói Hàn huynh lần này bắt sống một gã lục ảnh, chậc chậc, điều này khiến phe tu sĩ phi thăng chúng ta nở mày nở mặt."

Hàn Lập vẻ mặt tươi cười, nhất nhất đáp lễ một phen. Mới tìm một chiếc ghế ở đại sảnh ngồi xuống

Còn lại không có tu sĩ lên tiếng chào hỏi,, sắc mặt không chút thay đổi, chỉ liếc mắt nhìn Hàn Lập một cái.

Hàn Lập không thèm để ý đến những người này, ngược lại nhắm mắt dưỡng thần.

Ngay tại Hàn Lập ngồi xuống không lâu, lại lục tục có tu sĩ bước vào đại sảnh, đồng dạng có người quen biết những người này tiến lên tiếp đón.

Liền như vậy hai canh giờ sau, trong đại sảnh có thêm đến mười lăm, mười sáu gã tu sĩ, một lúc sau cũng không có thêm tu sĩ nào tiến vào. Nhưng không có người nghị luận cái gì, ngược lại một đám đang ngồi im, bất động như thái sơn.

Một lát sau, bỗng nhiên bên ngoài đại sảnh vang lên thanh âm một đại nam tử truyền đến:

"Xem ra những người có thể tới đều đến đây, còn có vài tên đạo hữu có nhiệm vụ trong người, là lần này không thể tham gia tu hội đúng giờ. Triệu huynh, chúng ta bắt đầu đi."

"Ừm, đích xác không sai biệt lắm. Xin Văn huynh bắt đầu!"

Thanh âm này nghe có chút quen tai, Hàn Lập trong lòng vừa bừng tỉnh, bỗng nhiên mở hai mắt.

Lúc này theo ngoài cửa lớn, hai gã trung niên sóng vai đi vào, một người áo bào trắng nhẹ cười, mặt không chút thay đổi.

Quả nhiên, là tu sĩ họ Văn mà Hàn Lập mới gặp qua không lâu, cùng với Triệu Vô Quy.

Vừa thấy hai gã tu sĩ cấp luyện hư, trong sảnh mọi người xì xào bàn tán một trận, hiển nhiên hơn phân nửa người đều nhận ra hai người.

"Tốt lắm, nguyên bổn là Phạm đạo hữu.chủ trì đợt tụ hội của tân phi thăng tu sĩ các ngươi. Bởi vì có sự tình trong người, nên hai người chúng ta chủ trì. Không có ý kiến gì chứ." *Triệu Vô Quy ánh mắt đảo qua mọi nơi, đạm đạm nói một câu.*

Nhiều tu sĩ trong lòng rùng mình, tất cả đều không lên tiếng.

Thấy vậy, trung niên mặc áo bào trắng lại cười vẻ mặt ôn hoà nói:

"Nguyên bổn chỉ cần Triệu đạo hữu chủ trì là được. Nhưng hết lần này đến lần khác tình hình có chút đặc thù, nên có chút trọng yếu muốn hướng chư vị đạo hữu thương lượng một chút, cho nên Văn mỗ cũng liền theo tới."

"Tình hình đặc thù, Văn tiền bối nói tới chính là chuyện dị tộc có thể công thành sao?" *Một gã lão giả mặt đỏ, đột nhiên mở miệng hỏi.*

Vừa nghe lão giả này hỏi, những người khác cùng đều rùng mình, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng hai người tu sĩ họ Văn cùng Triệu Vô Quy.

"Hắc hắc, việc này sau đó sẽ bàn. Trước tiên cử hành trao đổi hội, cũng trao đổi một ít tu luyện tâm đắc của mọi người. Nếu là trong lúc tu luyện có điều gì khó hiểu, hai người chúng ta cũng sẽ xét chỉ điểm một phần. Không bằng cũng làm giống như Phạm đạo hữu, cứ nói qua một lượt, cuối cùng các ngươi nếu có được tin tức hữu dụng thì, cũng có thể bẩm báo hai người chúng ta. Chỉ cần hữu dụng thì sẽ được thưởng không ít linh đan linh dược như Diệt Trần Đan." Triệu Vô Quy lạnh lùng nói.

------oOo------

Chương 1352: Phi thăng tu sĩ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe xong lời của Triệu Vô Quy, tất cả tu sĩ không có điều gì dị nghị.

Vì thế, Triệu Vô Quy và tu sĩ họ Văn cùng liếc mắt một cái, lúc này cũng đã tiến đến đại thạch bàn phía trung gian.

Vài tên tu sĩ kề bên đứng dậy, cung kính nhường vị trí cho hai vị tu sĩ Luyện hư này.

Hai người gật gật đầu, chọn hai ghế bên trong ngồi xuống.

Vậy là hai vị tu sĩ Luyện hư tự mình tọa trấn, còn phía dưới giao dịch vẫn diễn ra bình thường.

Hàn Lập đổi một khối Huyền Ngọc vạn năm lấy mấy đạo phù lê quý hiếm.

Hiện giờ đối với hắn quan trọng nhất là phù lê chi đạo. Phù lê này tuy rằng không phải ngân khoa văn phù lê, nhưng coi như có điều độc đáo, chỉ cần để tâm nghiên cứu, nói không chừng đối hắn có chút có lợi.

Sau khi giao dịch các bảo vật, mỗi người bắt đầu giảng thuật theo thư tự. Mỗi người hoặc nói về tu luyện sở ngộ của bản thân hoặc bí thuật công pháp tâm đắc.

Đương nhiên đại bộ phận mọi người giảng giải rất đơn giản hoặc là mơ hồ dị thường. Tuy rằng cũng có người giảng giải kỹ hơn, nhưng giảng đến chỗ quan trọng, lại cố ý không nói ra. Đối với việc này thực tình khiến người khác khó có thể có hứng thú. Sau đó lại sử dụng truyền âm để giao dịch, hai người dùng bảo vật hoặc công pháp tiến hành một đổi một.

Thấy tu sĩ họ Văn đối với việc này dường như không quan tâm lắm.

Hàn Lập nghiên cứu phù lê chi đạo, cũng đem một chút lĩnh ngộ của bản thân nói ra.

Nhưng hiển nhiên, trong sảnh Phi thăng tu sĩ đối với phù lê chi đạo cũng không cảm thấy hứng thú, tự nhiên cũng không có quá chú ý Hàn Lập giảng thuật.

Nhưng thật ra tu sĩ họ Văn cùng Triệu Vô Quy nghe Hàn Lập nói đều có quan hệ đến ngân khoa linh phù, trên mặt hiện lên một tia ngạc nhiên.

Tuy rằng cao giai tu sĩ cũng có nghiên cứu về ngân khoa văn, nhưng nếu không có người chuyên môn giảng thuật để mở ra hướng lĩnh ngộ thì muốn nghiên cứu phù lê chi đạo nàycũng rất khó khăn.

Tất cả mọi người đang giảng thuật, lập tức đã có người khẩn cấp hướng Triệu Vô Quy cùng tu sĩ họ Văn hỏi một chút về vài chỗ nghi nan trong tu luyện.

Nhưng có chút vấn đề trong đó, tu sĩ họ Văn liền trực tiếp trả lời, có chút lạc đề thì lại cười mà không nói, từ Triệu Vô Quy lại truyền âm qua, cùng nói thêm vài câu.

Vấn đề này mọi người không bàn luận nữa, nên tất cả lại một lần nữa ngồi xuống, không hề nói thêm gì.

Gần đây, phi thăng tu sĩ đều có ít nhiều là vấn đề nan giải trên phương diện tu luyện. Ngoài Hàn Lập ra, tất cả mọi người không muốn bỏ lỡ cơ hội trước mắt.

Thứ Hàn Lập tu luyện chính là pháp thể song tu Phạm Thánh Chân Ma Công. Tuy công pháp tu luyện cũng có chút khó hiểu nhưng cho tới bây giờ cũng không có ai tu luyện giống hắn. Hắn tự nhiên cũng chẳng muốn đề cập đến vấn đề gì, chỉ ở một bên lạnh nhạt nhìn sang.

Ước chừng một lúc lâu sau, mọi người đều hỏi qua một lần, cũng có người dùng tin tức tình báo độc nhất vô nhị cùng Triệu Vô Quy đổi lấy một ít linh đan linh dược.

Kể từ đó, theo lẽ thường của hội, tất cả quá trình giao dịch đều tiến hành một lần.

Lúc này bỗng nghe thấy tu sĩ họ Văn ho nhẹ một tiếng, chậm rãi đứng dậy nói: *"Tốt lắm, nếu các việc vặt đều xử lý xong rồi. Hai người chúng ta chuyển lại lời giao phó của Lôi La trưởng lão một chút. Các ngươi cẩn thận nghe kỹ."*

Vừa nghe những lời của tu sĩ họ Văn, Hàn Lập trong lòng rùng mình, thần sắc trở lên nghiêm nghị.

Nhân tộc Thiên Uyên Thành có có năm vị trưởng lão, Lôi La Chân Nhân cùng Kim Việt Thiền sư chính là hai vị trong số năm vị đó.

Hai vị này thần thông sâu khôn lường được, cũng là tu sĩ phi thăng đã tiến đến Hợp Thể kỳ. Nhưng trong đó Kim Việt Thiền sư không để ý tới sự việc bên ngoài, ngài đã nhiều năm bế quan khổ tu. Lôi La Chân Nhân ngiễm nhiên trở thành thủ lĩnh tu sĩ Phi thăng ở Thiên Uyên Thành. Ở trong Phi thăng tu sĩ, ông ta có uy vọng rất cao mà không ai có thể đụng tới.

Chẳng qua, Hàn Lập từ khi đến Thiên Uyên Thành cũng không thấy hai người này. Những lần đến Thiên Quảng Điện nghe giảng đạo, cũng chỉ gặp mặt ba vị trưởng lão khác giảng đạo.

"Lôi La trưởng lão vừa mới nhận được tin tình báo, từ phân tích đưa ra những tin tức xác thực. Trong vòng mười năm, Thiên Uyên Thành sẽ có xác xuất tới sáu thành sẽ bùng nổ dị tộc công thành, có hơn hai thành sẽ gặp phải ba liên quân của hơn ba dị tộc. Tuy rằng tỉ lệ cực kỳ bé nhỏ nhưng không thể ngoại trừ khả năng trăm tộc bùng nổ đại chiến.

Thanh âm lạnh như băng của Triệu Vô Quy từ phía đại sảnh vọng lại.

Trong sảnh mọi người mặc dù đều có chút dự liệu về nội dung

Triệu Vô Quy định nói nhưng khi nghe xong, tâm trạng đều trầm xuống, nghe được tin bách tộc đại chiến, hơn phân nửa người sắc mặt trở lên trắng bệch.

Cho dù những người này mới từ các giới phía dưới phi thăng đến linh giới gần trăm năm, nhưng cũng có nghe đồn về tràng thượng cổ đại chiến này nên hiển nhiên tuyệt không thấy xa lạ.

Thiếu chút nữa làm cho hai tộc Nhân – Yêu bị diệt tộc.

Nghe nói trận chiến lần này, ước chừng giằng co cả vạn năm, có thể nói là rất tàn khốc.

Hàn Lập vẫn ngồi ở góc trong, rất ít mở miệng, cũng dài thở ra một hơi sau, mặt lộ ra nụ cười gượng.

Xem ra tình thế ác liệt hơn nhiều so với dự đoán ban đầu của hắn. Hắn tự nhủ có lẽ cần phải nghĩ kế sách tự bảo vệ mình mới được.

Nếu không một khi dị tộc bùng nổ đại chiến, đừng nói hắn chỉ là một gã Hóa thần tu sĩ, chỉ sợ đến là trưởng lão hợp thể kì cũng có thể ngã xuống.

"Hai vị tiền bối này đem tin tức nói cho chúng ta biết mà chúng ta tu vi thấp cạn, hẳn là có dụng ý khác. Nếu không với độ cơ mật của việc này, sẽ không dễ dàng tiết lộ ra ngoài." *Một gã nam tử chân trần đứng lên thi lễ, cung kính hỏi.*

"Chư vị đạo hữu từ hạ giới tu luyện với mật độ linh khí loãng, vất vả tu luyện đạt đến cảnh giới ngày nay, có thể phi thăng tới linh giới, hẳn cũng không phải là người bình thường. Ta đây cứ việc nói thẳng! Những năm gần đây, nhóm Phi thăng tu sĩ đến Thiên Uyên Thành đều đảm nhiệm chức thanh minh vệ, nhìn như được trọng dụng, nhưng trên thực tế lại rất nguy hiểm. Việc nào nguy hiểm nhất thì Trưởng lão hội đều để tu sĩ Phi thăng sử lý, tuy rằng cách mấy năm sẽ có một phi thăng đồng đạo gia nhập, nhưng là bao năm qua ngày nào cũng có cao giai tu sĩ của Thiên Uyên thành ngã xuống, mà chiếm đa số là Phi thăng tu sĩ. Trên thực tế, số lượng Phi thăng tu sĩ, tu sĩ cao giai chiếm chưa đến một trong mười thành. Bản địa tu sĩ tại linh giới, lại phần lớn chỉ cần làm một ít nhiệm vụ an toàn. Những năm gần đây mọi người ở Thiên Uyên thành, chắc là cũng có trải nghiệm. Có phải các đạo hữu muốn chấp hành nhiệm vụ phiêu lưu này? Chư vị đạo hữu cũng biết; với loại đãi ngộ này, kết quả vẫn là cần Phi thăng tu sĩ đoàn kết cùng với Lôi La trưởng lão cố gắng. Nghe nói trước khi Kim Việt Thiền sư cùng Lôi La trưởng vào trưởng lão hội, tình cảnh Phi thăng tu sĩ lại không ổn, ở Thiên Uyên thành thay phiên, thường thường có non nửa số người ngã xuống*" Triệu Vô Quy lạnh lùng nói.*

Trong đại dảnh, mọi người đều có chung tâm trạng này.

Theo như lời của tu sĩ họ Văn, bọn họ đích xác đều hoặc ít nhiều cũng cảm nhận được một chút. Thậm còn có mấy người còn tự mình thấy, Phi thăng tu sĩ khác ngã xuống tại các nhiệm vụ nguy hiểm.

Nếu không, số người tham gia tụ hội trong sảnh hẳn còn nhiều hơn.

Hàn Lập mặt không chút thay đổi.

Hắn vừa mới trở thành thanh minh vệ, đã bị phái đến Phù Lê Chiểu Trạch là một nơi rất nguy hiểm. Mà trong tiểu đội của hắn thì chỉ có một người là tu sĩ bản địa Linh giới còn ba người kia cũng đồng dạng là tu sĩ Phi thăng. Hắn tự nhiên đã sớm có hoài nghi.

*Cho nên lúc trước Triệu Vô Quy mới chủ động tìm tới hắn, mời hắn tham gia "*tụ hội*".*

Khi tiếp xúc với những người khác, hắn đột nhiên nhìn thấu những tu sĩ này còn có chút kiêng kỵ với tu sĩ Phi thăng. Hiện giờ có chỗ dựa vững chắc thì hắn tất nhiên là không cự tuyệt.

Quả nhiên khi gia nhập tụ hội, không còn có chuyện rắc rối nào tìm tới cửa, cũng không có nhiệm vụ nào hung hiểm tìm tới tiểu đội của hắn nữa. Đương nhiên cũng là bởi vì tuần tra Phù Lê Chiểu Trạch, nguyên bản chính là một nhiệm vụ nguy hiểm.

"Lần này trước tiên đem này tin tức nói cho các ngươi, kỳ thật là Lôi La trưởng lão nghĩ, có thể từ trước khi xuất hiện đại kiếp nạn liền cung cấp cơ hội để bảo toàn nguyên khí cho phe phi thăng tu sĩ." *Nghe thấy vậy tu sĩ họ Văn cũng thong dong mở miệng.*

"Theo ý của tiền bối, chẳng lẽ là Lôi La trưởng lão có biện pháp để cho chúng ta rời đi Thiên Uyên thành, tránh đi đại chiến này!" *Một nữ tử vận cung trang thanh sắc, phía trước có mạng che, trong lòng vui vẻ hỏi.*

"Hừ, dị tộc công thành, quan hệ đến đại sự sinh tử tồn vong của nhân tộc. Chúng ta cùng các khác tu sĩ lại có mâu thuẫn, nếu cộng đồng kháng địch đánh dị tộc thì không sao nhưng dám một mình rời đi Thiên Uyên Thành thành, trốn tránh kháng định thì không cần bọn họ tìm tới các ngươi, mà ta sẽ tự mình ra tay.." *Hàn quang trong hai mắt Triệu Vô Quy chợt lóe, âm trầm nói.*

Trong sảnh mọi người nghe được lời này, sắc mặt đại biến đồng thời có chút kinh nghi bất định.

"Các tiền bối kia rốt cuộc có dụng ý ra sao?" *Cung trang nữ tử chần chờ một chút rồi truy vấn một câu.*

"Ha hả, chư vị đạo hữu không nên hiểu lầm. Ý của Lôi La trưởng lão là, kháng địch chi trách tự nhiên là không có thể từ chối. Nhưng là tất cả không hy vọng sau kiếp nạn này mà tu sĩ phi thăng bị chết hết. Cho nên mới cùng ta thương lượng qua, cuối cùng nghĩ ra một biện pháp có thể bảo toàn bộ phận nguyên khí. Nhưng biện pháp này tính nguy hiểm vẫn rất cao, lúc này mới phái ta tới đây, báo cho chư vị đạo hữu biết một phần. Cho chư vị đạo hữu tự do lựa chọn, tự mình quyết định có tham gia kế hoạch hay không." *Nghe thấy vậy, tu sĩ họ Văn cười nói.*

Mọi người xôn xao một trận, đa số đều quay sang nhìn nhau.

Đầu tiên, Hàn Lập nhíu chặt lông mày lại, hai mắt híp lên.

"Rốt cuộc có cái gì mà chúng ta phải lựa chọn, hai vị tiền bối nói thẳng đi." *Một người chậm rãi hỏi.*

"Rất đơn giản. Thời gian sắp tới, Lôi La trưởng lão sẽ tuyên bố một ít nhiệm vụ. Nhiệm vụ này có tính nguy hiểm rất lớn, bản thổ tu sĩ hơn phân nửa sẽ không chịu nhận. Nhưng là nếu chư vị đạo hữu nhận và hoàn thành nhiệm vụ, cũng coi như lập công lớn, là có thể danh chính ngôn thuận rời thành. Nếu là đại chiến không bùng nổ, mọi người còn có thể phản hồi Thiên Uyên Thành, còn nếu là thực bùng nổ đại chiến, ngươi thấy tu vi không đủ có thể ẩn nấp cho đến hết đại chiến, cũng coi như bảo toàn nguyên khí cho nhóm tu sĩ phi thăng. Hắc hắc, theo như chúng ta tính toán, có thể có đến hơn một nửa số người chấp hành nhiệm vụ mà ngã xuống. Nhận hay không nhận, toàn bộ là quyết định của các ngươi. Dù sao chuyện dị tộc công thành, còn có thể xảy ra hay không vẫn chưa rõ, mà chấp hành này nhiệm vụ này, thì tỉ lệ bỏ mạng rất lớn. Nhưng nếu không mạo hiểm phiêu lưu mà đã nghĩ tới việc rời đi Thiên Uyên thành thì đó là việc mơ mộng hão huyền." Triệu Vô Quy cười lạnh nói.

------oOo------

Chương 1353: Linh trùng đại thành

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe xong hai người Triệu Vô Quy nói, chúng tu sĩ trong sảnh hít sâu một hơi, thần sắc trên mặt cũng khác nhau.

Một nửa khả năng rơi rụng, nhiệm vụ này cũng là quá hung hiểm. Mà ở lại Thiên Uyên Thành cũng bất quá chỉ có sáu thành là có thể nghênh đón dị tộc xâm lấn. Nếu chỉ là một dị tộc công thành, không ít người vẫn tin rằng sẽ vượt qua kiếp nạn này.

Nếu mà như vậy, việc tiếp nhận nhiệm vụ lần này tựa hồ nguy hiểm lại càng lớn hơn.

Đương nhiên sự việc này liên quan đến mạng sống, hiển nhiên không thể đơn giản tính toán như vậy, cho nên mọi người đều có các tính toán cân nhắc kỹ càng.

Nhất thời, trong đại sảnh lại yên tĩnh không một tiếng động.

"Chư vị đạo hữu không cần lập tức đưa ra quyết định, những nhiệm vụ này sẽ được tuyên bố trong nhiều năm. Hơn nữa còn có quyết định, chỉ cần vừa tiếp nhận nhiệm vụ, thì lập tức sẽ chuyển giao chức vụ đang nắm giữ. Cho nên các đạo hữu cũng không cần lo lắng." Tu sĩ họ Văn cuối cùng lại bổ sung thêm vài câu. *"Nghe tiền bối nói vậy, cho dù ta có thể hoàn thành nhiệm vụ, nhưng mà việc Diệt Trần Đan giải quyết như thế nào. Nếu không có Diệt Trần Đan, cho dù bọn tại hạ hoàn thành nhiệm vụ, cũng sẽ rơi rụng dưới Lưỡng Sắc Thiên Kiếp"*.

Hàn Lập bắt đầu mở miệng.

"Nguyên lai là Hàn hiền chất. Điều này không cần lo lắng. Cho các ngươi chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm này, đó chính là hành

động đánh cược. Hiển nhiên trước khi bọn ngươi xuất phát sẽ phát đủ số Diệt Trần Đan. Nhưng cũng chỉ là tương đối mà thôi, linh đan này cũng sẽ bị thiết hạ cấm chế. Trừ phi các ngươi thực sự có thể hoàn thành được nhiệm vụ, nếu không Diệt Trần Đan tự động hủy đi. Ngoài ra chư vị đừng có ý niệm vọng tưởng trong đầu là trên đường vứt bỏ nhiệm vụ mà bỏ trốn. Nếu không hậu quả như thế nào, chính các ngươi cũng rất rõ." Triệu Vô Quy nhàn nhạt tiếp lời.

"Thì ra là thế, đa tạ tiền bối giải thích." Hàn Lập gật đầu, rồi thản nhiên ngồi xuống.

Trong sảnh mọi người nghe được lời nói của Triệu Vô Quy, trên mặt không chút dị sắc, nhưng trong lòng không hẹn mà cùng cười khổ.

Trong lòng mấy người kia đang ấp ủ ý tưởng này, tự nhiên đã hoàn toàn tan biến.

"Những gì nên nói, hai ta đều đã nói cho chư vị. Nhiệm vụ lần thứ nhất sẽ bắt đầu ở nửa tháng sau. Nếu thật muốn nhận lấy những nhiệm vụ này, tốt nhất hãy sớm chuẩn bị. Mặc dù nhiệm vụ là do Lôi La trưởng lão cố ý bố trí cho các ngươi, nhưng nếu là thực sự có những tu sĩ khác tiếp nhận, thì cũng không thể từ chối. Tốt lắm, tụ hội đến đây kết thúc, mọi người hãy trở về tự cân nhắc lợi hại." Cuối cùng tu sĩ họ Văn cười nhẹ, dặn dò một câu, rồi tuyên bố kết thúc tụ hội.

Lập tức hắn và Triệu Vô Quy đứng dậy, dẫn đầu bước đi trước ra đại sảnh.

Trong sảnh, mọi người yên tĩnh trong chốc lát, sau cũng lục tục có người đi ra ngoài. Đại đa số đều cau mày, bộ dạng đầy tâm tư suy nghĩ.

Hàn Lập thì vẫn chưa vội vã đi ra ngoài, mà là lẳng lặng ngồi trên ghế, như đang suy nghĩ cân nhắc một điều gì đó.

Một lát sau, trong sảnh chỉ còn vài người.

"Thế nào, Hàn huynh đối với mấy nhiệm vụ này có chút động tâm sao." Cách đó không xa một người đi tới, mỉm cười nói với Hàn Lập.

Hàn Lập thần sắc vừa động, thấy có người tới, cũng mỉm cười trả lời.

"Nguyên lai là Huyên tiên tử, tại hạ đúng là có chút ý định. Các tiền bối an bài lựa chọn kế này, thực chất cũng coi như một loại kế sách thoát thân. Chỉ là hơi chút nguy hiểm."

Không ngờ người này là chính là nữ tu vận thanh sắc cung trang, tu vi đã đến Hóa Thần trung kỳ.

Trước kia, Hàn Lập từng gặp qua nàng ta mấy lần trong tụ hội, cũng nói qua mấy câu, cũng là xem như là người quen biết.

"Nghe nói trước đó không lâu trong lúc tuần tra, Hàn huynh một mình một thân bắt giữ một gã lục ảnh. E rằng thần thông Hàn huynh có thể so với tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ. Đạo hữu nếu đồng ý tiếp nhận những nhiệm vụ này, thì chắc khả năng hoàn thành nhiệm vụ so với các đồng đạo khác lớn rất nhiều. Nếu được, ta và ngươi liên thủ, như thê nào?" nữ tử họ Huyên thản nhiên cười nói.

Tuy rằng khuôn mặt nàng được che bởi một tấm lụa mỏng, nhưng vẫn không thể che được làn da cùng ánh mắt tuyệt đẹp. Hiển nhiên đây là một tuyệt đại giai nhân tư sắc hơn người. Hàn Lập nghe được lời này đầu tiên là có chút bất ngờ, nhưng rồi khi nhìn khuôn mặt nàng trong chốc lát sau, mới chậm rãi lắc đầu.

"Đạo hữu thật sự quá lời rồi. Tại hạ chẳng qua vừa mới tiến giai lên cảnh giới trung kỳ chưa được bao lâu, sao có thể so sánh cùng tiên tử. Còn về việc sẽ đồng ý nhận hay không nhận nhiệm vụ, Hàn mỗ chưa thật sự chuẩn bị tốt, hiện tại nếu đưa ngay quyết định thì có chút quá sớm."

Hàn Lập nói đầy khách khí, nhưng lộ ra ẩn ý từ chối nhã nhặn.

Huyên tính nữ tử nghe Hàn Lập trả lời vậy, trong mắt hiện lên vẻ thất vọng, nhưng cũng không có ý tiếp tục nói về vấn đề đó nữa.

Sau đó, nữ tử cùng Hàn Lập hàn huyên vài câu rồi cáo từ rời đi trước.

Sau khi bóng dáng nữ tử biến mất sau cửa sảnh, ánh mắt Hàn Lập mới thu lại, âm thầm suy nghĩ.

Tuy rằng nữ tử này tu vi không kém, lại tu luyện một loại thần thông tên là Tam Thiên Thuý, nghe nói lợi hại phi thường. Nhưng nàng luôn luôn làm việc một mình, hơn nữa trên người hắn mang trọng bảo không muốn để người ngoài biết, cho dù là tiếp nhận nhiệm vụ này, cũng căn bản sẽ không nghĩ đến việc liên thủ. Huống hồ trước mắt Hàn Lập còn một chuyện trọng yếu. Cho dù ngày mai việc bùng nổ dị tộc công thành, hắn cũng không cách nào rời đi.

Hắn vẫn cho hơn vạn con Phệ Kim Trùng ăn Nghê Thường Thảo, rốt cục ở một năm trước đã đủ điều kiện để chuyển hóa sang thể trưởng thành hết thảy. Tất cả đã được hắn dùng bí thuật có được từ Thiên Lan thánh nữ té luyện thúc dục một lượt.

Ngắn thì mấy tháng, lâu là vài năm, loại linh trùng này mới chuyển hóa hoàn toàn sang thể trưởng thành, làm sao hắn có thể dễ dàng bỏ đi trong lúc này gây ra việc gián đoạn tiến hóa, khiến loại linh trùng này tiến giai thất bại.

Hàn Lập trong lòng có chút lo lắng, khẽ thở dài một hơi, cuối cùng đứng dậy rời khỏi nơi đây.

Một đạo cầu vồng thanh sắc bùng lên, hướng về phía nội thành.

Đợt tọa đàm hơn mười ngày sau ở Thiên Quảng Điện, hắn không muốn bỏ qua cơ hội này.

Trở lại Thạch tháp, vừa từ trên không hạ xuống, Hàn Lập lập tức tiến vào tĩnh thất, mở ra cấm chế, khoanh chân ngồi tại một chiếc trên bồ đoàn trong tĩnh thất.

Hắn khẽ lật bàn tay, trong tay hiện ra một bình ngọc màu vàng, từ trong bình đổ ra một viên đan hoàn màu xanh, rồi lập tức bỏ vào miệng.

Nhất thời một tầng nhàn nhạt thanh quang hiện lên ở trên người.

Hàn Lập trong mắt tinh quang chợt lóe, đem song chưởng vươn ra, mười ngón mở đều, rồi chậm rãi nhắm hai mắt lại.

" Phốc" một tiếng vang nhỏ, chỗ đỉnh đầu Hàn Lập linh quang chợt lóe, một Nguyên Anh cao hai tấc hiện lên.

Nguyên Anh chân đạp tiểu đỉnh, quanh thân có hơn mười tiểu phi kiếm nhỏ như kim khâu đủ các màu sắc bay múa xung quanh, thoạt nhìn khí thế phi phàm.

Nguyên Anh này cúi đầu nhìn thân thể bên dưới, nó vươn hai bàn tay, hai mắt sáng lên, khóe miệng khẽ cười.

Miệng hé ra, một hỏa cầu bạch sắc được phun ra, hỏa cầu chợt lóe rồi bay về phía một bàn tay, nhất thời *"Phanh"* một tiếng nổ to, ngọn lửa ngân sắc lập lòe đem bàn tay bên trong bao phủ trong đó.

Một màn quỷ dị xuất hiện! Nguyên bổn nhìn như bình thường, nhưng mặt ngoài bàn tay đột nhiên chợt lóe hắc mang, đồng thời trên năm ngón tay hiện ra xương trắng, trên đầu ngón tay đều có một cái đầu lâu trông rất sống động

Đầu lâu vặn vẹo trong hỏa diễm ngân sắc, dường như tất cả đều sống lại, đều hiện ra nét mặt bất đồng, có con trông thư sướng cực kỳ, có con lại dường như thống khổ không chịu nổi, ngoài ra còn có một bộ dạng ngơ ngác đờ đẫn.

Nhưng vô luận loại bộ dáng nào, các đầu khô lâu này ở trong Ngân Diễm lúc lớn lúc nhỏ biến ảo không ngừng, mà càng thêm không thể tưởng tượng được chính là bàn tay Hàn Lập, nó cũng theo đó mà biến hóa hô ứng, tỏ nhỏ không ngừng, hơn nữa da thịt dần dần trở lên trong suốt, dường như không còn phải là thân thể huyết nhục, mà là một loại mỹ ngọc.

Nguyên Anh khẽ nghiêng đầu, miệng lại hé ra, lại phun ra một đoàn hỏa cầu tới lòng bàn tay còn lại.

Ngân quang đại phóng, ngọn lửa yêu dị đem bàn tay này bao vây trong đó.

Nhưng làm cho người ta khó có thể tin chính là bàn tay này ở trong Ngân Diễm không có giống bàn tay kia trở lên trong suốt, mà lại trở nên tối đen như mực. Một lát sau, trong lòng bàn tay cùng mu bàn tay đồng thời hiện ra đồ án một tòa núi nhỏ, mặt ngoài chớp động hôi mang thần bí lúc tối lúc sáng.

Ngay tại hai bàn tay đều hiện ra cảnh tượng thần kỳ thì cũng là lúc hỏa diễm ngân sắc dừng lại, Nguyên Anh vốn ở trên đỉnh đầu Hàn Lập, cuối cùng lại biến mất không thấy gì nữa.

Cơ hồ cùng lúc đó, thanh quang quanh thân thể Hàn Lập bỗng nhiên biến đổi thành kim quang nhàn nhạt, sau lưng cũng hiện ra một đạo kim sắc hư ảnh.

Bóng dáng này mơ hồ dị thường, đồng thời có được ba chiếc đầu, sáu cánh tay.

Trên cổ tay cùng hai gò má trơ trụ của Hàn Lập hiện ra từng kí hiệu kim sắc hình vuông, chúng chuyển động trên da thịt Hàn Lập tới lui không ngừng. Từ xa nhìn lại nhưng dường như kết thành từng phiến kim sắc lân phiến, cả người Hàn Lập phủ trong kim quang, giống như thần Phật, thần bí vạn phần.

Hơn mười ngày sau, Hàn Lập thần sắc bình tĩnh từ trong mật thất bế quan đi ra, hắn tham gia vào đợt giảng đạo trên Thiên Quảng Điện liên tục ba ngày ba đêm. Lúc sau, khi cảm thấy hài lòng mới rời khỏi Thiên Uyên Thành, quay trở về động phủ của mình.

Ngay khi Hàn Lập trở lại động phủ mới được một tháng, trưởng thành lão hội quả nhiên tuyên bố đợt nhiệm vụ nguy hiểm vô cùng, nhưng công cũng rất lớn. Những nhiệm vụ lần này phần lớn là có liên quan đến dị tộc, nhưng những người được yêu cầu đều là tu sĩ Hóa Thần.

Nhất thời trong thành trở lên náo động một phen.

Nhưng bởi vì nhiệm vụ lần này thực sự quá nguy hiểm, khiến số người đến nhận rất ít.

Mà ngay tại lúc này, chợt có vài tên khách không mời mà đến xuất hiện tại linh địa của Hàn Lập.

Trong động phủ, những người này cùng hắn mật đàm ước chừng hơn nửa ngày sau mới rời đi. Chỉ để lại Hàn Lập sắc mặt âm tình bất định, ở trong mật thất cân nhắc. Mấy ngày sau, rốt cục trong lòng đã quyết định.

Bốn tháng sau, Phệ Kim Trùng hơn phân nửa đã thành thục, sáu, bảy ngàn linh trùng rốt cục trở thành thể trưởng thành chân chính.

Hàn Lập thu lại linh trùng cùng mọi thứ trong động phủ, rồi lại tiếp nhận một nhiệm vụ thần bí ở nơi bí mật trong Thiên Uyên Thành, sau đó liền biến mất khỏi thành.

Sau đó không lâu Hàn Lập trở lại tiểu đội, cũng nhận được mệnh lệnh cấp trên, thay đổi một Hóa Thần Kỳ tu sĩ khác đảm nhiệm là đội trưởng.

Cũng như Hàn Lập lần này đột nhiên các tu sĩ khác cũng biến mất một cách thần bí, trong số bọn họ không chỉ có tu sĩ Phi thăng, cũng có tán tu bình thường, cũng có một ít đệ tử thế gia thần bí.

Mà những người này đều chung đặc điểm đều là tu sĩ Hóa Thần kích, hơn nữa là còn là những người nổi danh trong nhóm tu sĩ Hóa Thần.

------oOo------

Chương 1354: Nhiệm vụ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong rừng cây đỏ rực đầy quái thụ vặn vẹo. Có năm người nam nữ trẻ tuổi. Ở trong một chỗ bí ẩn, mỗi người đều đứng cách xa nhau mấy trượng, không hề lên tiếng.

Một nam tử khoảng ba mươi mấy tuổi, thân mang cẩm bào. Hai hàng lông mày tuyết trắng, mắt như thiểm điện.

Một thiếu phụ áo đen, dáng người thon dài, lông mày kẻ đen, khuôn mặt đầy sát khí.

Một nam tử chừng hai mươi bảy, hai tám tuổi, cạnh miệng có một nốt ruồi đỏ, anh tuấn ôn nhã, vẻ mặt mỉm cười.

Một nữ tử áo bào trắng bô dáng khoảng mười sáu mười bảy tuổi. Khuôn mặt xinh đẹp, có chút trẻ con.

Cuối cùng là một nam tử chừng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, mặc thanh bào. Mặt nam tử không chút thay đổi, Đây rõ rang là Hàn Lập vừa mới rời đi Thiên Uyên Thành. Hàn Lập thoạt nhìn qua năm người trẻ tuổi này, tu vi của họ cũng đều đã ngoài Hóa Thần Kỳ, hơn nữa ngoài Hàn Lập thì nữ tử mặc áo bào trắng nhỏ tuổi cũng đã là trung kỳ, còn lại ba người còn lại đều là Hóa Thần hậu kỳ đại thành

Chẳng qua trong đó có thiếu phụ áo đen kia, đúng là nữ tử của Hắc Phượng tộc mà Hàn Lập đã đụng độ tại thú triều.

Nàng ta khuôn mặt lạnh lùng nhìn về phía Hàn Lập, tuy rằng không nói lời nào, nhưng trong mắt ánh lên vẻ kinh nghi.

"Thật không nghĩ tới, Nhân Tộc lần này phái ra ba gã tu sĩ, trong đó hai gã lại chỉ có tu vi trung kỳ. Chẳng lẽ quý tộc lại không coi trọng lần hành động này?" Hai mắt nam tử khoác cẩm bào băng

lãnh, lời nói lạnh lùng. Tuy rằng thanh âm không lớn, nhưng lại ong ong vang lên trong tai mọi người.

Nghe được lời nam tử bạch mi, vị nam tử có nốt ruồi đỏ lại khẽ nhíu lông mày, vẻ tươi cười trên mặt thu liễm lại vài phần. Hàn Lập lại cúi đầu vuốt qua một bạch sắc ngọc giản.

Về phần nữ tử áo bào trắng, con mắt đên nhánh chỉ đảo qua một vòng, cười cười mà thôi.

Ba người còn lại cũng không ai lên tiếng.

Thấy biểu hiện của ba người Hàn Lập như vậy, nam tử bạch mi trong lòng giận dữ, trên mặt lóe lên vẻ tàn khốc, định nói điều gì, nhưng thiếu phụ đứng cạnh lại bỗng nhiên cũng mở miệng.

"Việc này có thể quan hệ đến Thiên Uyên Thành, thậm chí quan hệ đến an nguy hai tộc. Ta nghĩ nếu không thành tâm hợp tác thì đừng nói đến chuyện hoàn thành nhiệm vụ mà có chấp hành nhiệm vụ hay không đều là hai chuyện khác nhau. Chớ quên, chỉ là việc đi sẽ tiêu phí nửa năm. Quý tộc nếu phái ba vị đạo hữu tới, thì chắc cả ba vị đều là người phi phàm. Vốn dĩ về sau sẽ phải đồng hành một đoạn thời gian, ta mọi người nên giới thiệu về mình một chút. Ta đến từ Hắc Phượng tộc, vị này đến từ huyền ưng tộc."

Thiếu phụ này tỏ bộ dạng không kiêu ngạo, không siểm nịnh.

Nam tử mang nốt ruồi đỏ nghe lời này, con mắt khẽ động, nhẹ giọng mở miệng cười. *"Tại hạ Lũng Đông, thấy tiên tử có một thân Cực Hỏa chi lực, nói vậy chắc đã đem bản mạng chi diễm của Hắc Phượng tộc tu luyện tới cảnh giới cực cao."*

"Các hạ là người Lũng gia?" Thiếu phụ vừa nghe tính danh nam tử, sắc mặt khẽ biến.

"Không nghĩ tới tiên tử cũng biết Lũng gia ta; nam tử mang nốt ruồi đỏ hé cười miệng để lộ ra một bộ răng trắng như tuyết.

"Ta là Diệp Dĩnh*". Thiếu nữ áo trắng cười nói, thanh âm thanh* *thúy như một loại chim hoàng oanh.*

"Hàn Lập!" *Hàn Lập thản nhiên nói ra hai chữ rồi thôi.*

"Hàn Lập? Thật sự là ngươi. Trách không được ngày đó, các hạ lại có dị bảo như Diệt Tiên Châu trong tay, ngươi quả nhiên nguyên bản các hạ chính là cao giai tu sĩ. Nói như vậy, ngươi tu luyện công pháp là pháp thể song tu." *Tiểu Hồng nhìn về phía h Hàn Lập, thanh âm lạnh lùng.*

Vừa nghe nói đến pháp thể song tu, nam tử Lũng Gia cùng nam tử bạch mi lắp bắp kinh hãi, còn thiếu nữ áo trắng cũng theo đó mà ngẩn ra.

"Ngươi nói pháp thể song tu, cứ cho là vậy đi. Nhiều năm không gặp, Đại Nhi hiện giờ thế nào?" *Hàn Lập mặt không biến sắc, chỉ là nhàn nhạt hỏi lại một câu.*

"Năm đó Đại Nhi theo ta đi, mới là cử chỉ sáng suốt. Hiện giờ nàng đã sớm ngưng kết Kim Đan. Việc đuổi kịp ta và ngươi, cũng bất quá là chuyện sớm hay muộn mà thôi". *Nghe được cái tên Đại Nhi, thiếu phụ trầm ngâm một lát, rồi mới lạnh lùng trả lời.*

"Thật sao? nếu không có việc gì thì Hàn mỗ an tâm." *Hàn Lập khẽ thở dài một tiếng.*

"Thế nào? tiểu tỷ tỷ nhận biết được Hàn huynh sao? Thiếu nữ Diệp Dĩnh, ánh mắt đảo qua hai người, cười hì hì hỏi một câu.

"Nhận ra? Hắc hắc! Coi như là quen biết cũ đi". Thiếu phụ cười lạnh một tiếng.

Lúc này, nam tử Huyết Chí cũng hướng bên này nhìn thoáng qua, xem xét Hàn Lập cùng Tiểu Hồng, ánh mắt cũng thoáng nhìn thiếu nữ, liền lập tức rời khỏi.

Trong mắt người này hiện lên một tia tham lam, nhưng không có bất luận kẻ nào phát hiện.

"Nơi này tuy rằng còn chưa phải chỗ sâu trong man hoang.

Nhưng mọi người đã có thể hội hợp ở đây thì cũng chứng tỏ các vị đạo hữu có thần thong không kém. Nhưng lộ trình lúc này không giống như lúc trước, nếu năm người không liên thủ chỉ sợ rất khó bình yên dđi tới Hắc Diệp Sâm Lâm. Dọc con đường này gặp nhiều nguy hiểm, so với lúc trước thì đáng sợ gấp mấy lần." Khẽ ngẫm nghĩ một chút, Tiểu Hồng lên tiếng cảnh báo.

Vừa nghe đến mấy chữ Hắc Diệp Sâm Lâm, bốn người còn lại thần sắc biến đổi, đều có chút rung động.

"Nhiệm vụ lần này, thực chất là trên đường đi trừ bỏ bớt người của Mộc Linh Tộc, thu hồi tin tình báo do những người nằm vùng của chúng ta từ trước cung cấp. Dường như cũng không quá khó khăn." Thiếu nữ cười hỏi.

"Cái này cũng khó nói, còn phải xem vận khí chúng ta. Nếu tất cả đều thuận lợi, có lẽ so các nhiệm vụ khác còn dễ dàng hơn, nhưng nếu bị Mộc Linh tộc phát hiện thì rất dễ cả nhóm bị tiêu diệt. Nhưng nhiệm vụ này thực chất đối với cả hai tộc đều quan trọng, cần phải mạo hiểm một chút." Nam tử mang nốt ruồi đỏ lại thở dài, lẩm bẩm nói.

"Một khi đã trọng yếu như vậy, việc phải gì phải phái mấy người Hóa Thần kỳ chúng ta đến đây, không bằng trực tiếp kêu một tu sĩ Luyện Hư đi có phải ổn hơn không?" Nam tử bạch mi nhíu mày, có chút hoài nghi.

"Hắc hắc, nghe các hạ hỏi như vậy, xem ra người phụ trách hành động lần này của quý tộc hẳn là chính là Hồng tiên tử." Nam tử họ Lũng Đông không trực tiếp trả lời yêu cầu, ngược lại dùng tựa tiếu phi tiếu biểu tình, nhìn phía thiếu phụ áo đen.

"Lũng huynh nếu biết việc này, xem ra bên phía Nhân Tộc cũng có thể là do các hạ dẫn đầu." Thiếu phụ không chút ngạc nhiên mà bình tĩnh nói.

"Chính xác, tại hạ đúng là có biết nhiều hơn một vài thứ." Lũng Đông khóe miệng, nốt ruồi đỏ rung rung, cũng không có phủ nhận việc này.

Thiếu nữ họ Diệp nghe được lời này, khóe miệng khẽ nhếch lên. Dường như lập tức nhớ ra cái gì đó, lại quay đầu nhìn Hàn Lập liếc mắt một cái.

Hàn Lập không chút đổi sắc, dường như căn bản không nghe được nam tử mang nốt ruồi đỏ cùng thiếu phụ đối thoại với nhau, điều này làm cho thiếu nữ họ Diệp lộ ra vẻ bất ngờ.

"Phái mấy người Hóa Thần kỳ chúng ta đi là bởi vì Mộc Linh Tộc trong Hắc Thạch Sâm Lâm có bố trí Thiên Mộc Mộng La bao phủ. Nếu có tồn tại trên Hóa Thần tiến vào nơi đó, lập tức sẽ bị lộ tung tích." Tiểu Hồng lại quay đầu hướng nam tử bạch mi giải thích.

"Thì ra là thế, chẳng qua Lũng đạo hữu thì không sao. Nhưng hai người này chỉ là tu vi Hóa Thần trung kỳ, có chút hơi kém." Nam tử bạch mi gật đầu, hai mắt lại bỗng nhiên híp lại nhìn hai người Hàn Lập và Diệp Dĩnh, không khách khí nói.

"Lý huynh cứ việc yên tâm. Các trưởng lão đã phái Hàn đạo hữu và Diệp cô nương cùng nhau lại đây, tất nhiên đối hai người bọn họ cực kỳ yên tâm, sẽ không để cho nhị vị thất vọng. Điều này tại hạ có thể đứng ra bảo đảm." Lũng Đông cười lên ha hả.

"Một khi đạo hữu đã cam đoan như vậy nếu bọn họ trong hành trình mà làm liên lụy đến người khác thì đừng trách tại hạ thấy chết mà không cứu." Nam tử bạch mi âm trầm nói.

"Hừ, các hạ cùng lắm so với ta cao hơn một tầng cảnh giới mà thôi, vậy mà cứ tưởng mình là tu sĩ Luyện Hư." Gặp phải nam tử bạch mi nhiều lần khinh miệt, rốt cục làm cho khuôn mặt thiếu nữ áo trắng trầm xuống.

"Tu vi tới hiện nay, cảnh giới kém một tầng, thần thông cũng không phải chỉ kém một điểm mà thôi." Nam tử bạch mi cười lạnh một tiếng, ngạo nghễ trả lời.

Thiếu nữ áo trắng trong lòng giận dữ, còn muốn nói gì nữa, Hàn Lập lúc này ngắt lời.

"Nếu Lũng đạo hữu cùng Hồng tiên tử đối với nhiệm vụ lần này

biết rõ thì không bằng trước tiên giới thiệu cho chúng ta một chút đi. Thời điểm Hàn mỗ tiếp nhận nhiệm vụ thì chỉ biết đại khái, cũng không nghĩ đến viêc sẽ cần nhiều người liên thủ. Nếu biết sớm điều này, tại hạ dám chắc tám, chín mươi phần là sẽ không tiếp nhận nhiệm vụ này." Hàn Lập mặt không chút thay đổi mà nói, nhưng trong lòng thực sự cảm thấy không vui.

Ở trong Thiên Uyên Thành biết được nhiệm vụ này yêu cầu cần có nhiều người nhận, hắn đã cảm thấy việc này không đơn giản. Ngay lúc đó trong lòng thật sự có vài phần muốn rút lui. Nhưng lại được cấp trên báo cho biết nhiệm vụ này rất trọng đại, nếu tiếp nhận nhiệm vụ này, thì một khi rời khỏi liền được giải thoát khỏi những nhiệm vụ khác; nếu không sẽ phải ở lại mười năm, không được rời khỏi Thiên Uyên Thành.

Mà hắn còn nhiều chuyện quan trọng khác. Cả mười năm không được rời đi Thiên Uyên Thành, hắn không thể kiên trì đến vậy.

Kết quả, hắn đã mất đến một tháng để chờ đến lượt *"tụ hội"* này, nhưng những người hắn nhìn thấy là không phải là Phi thăng tu sĩ mà là tu sĩ bản thổ cùng Yêu Tộc, trong lòng cũng chỉ có thể cười khổ không thôi.

Xem ra nhiệm vụ này đã phức tạp lại quá nguy hiểm, tựa hồ còn muốn vượt xa những dự đoán trước kia.

Đám người Triệu Vô Quy không phải nói, nhiệm vụ này chỉ do phi thăng tu sĩ bọn họ nhận sao, chẳng lẽ là nhận sai nhiệm vụ một cách ngoài ý muốn?

Trước khi xuất phát thực sự hắn cũng được phân phát đủ số Diệt Trần Đan, bên trên cũng đồng ý sau khi hoàn thành nhiệm vụ này hắn có thể rời khỏi Thiên Uyên Thành. Điều này hoàn toàn giống với những gì mấy người Triệu Vô Quy nói.

Hàn Lập đối với việc này, tự nhiên trong lòng có chút kinh nghi.

"Những gì liên quan đến nhiệm vụ cụ thể, ở trên đường tại hạ sẽ cùng bàn tỉ mỉ với Hàn huynh và Diệp cô nương. Thời gian thực hiện nhiệm vụ lần này cũng không quá dư dả, chúng ta cứ đi ra

trước rồi nói sau." Lũng Đông mỉm cười, lại nói như vậy.

"Lũng huynh nói rất đúng, thời gian của chúng ta có hơi ít, trước khi hành động cần chuẩn bị thật tốt, ta cũng có thể ở trên đường công bố một số tư liệu có liên quan." Tiểu Hồng cũng đồng ý nói.

Nam tử bạch mi cùng Diệp Dĩnh hai người nghe xong lời này, không có ý phản đối.

Hàn Lập trầm ngâm một chút, cũng chậm rãi gật đầu.

"Được rồi, ở trên đường rồi sẽ từ từ hỏi."

"Nếu như vậy, vì để cẩn thận. Chư vị hãy cùng dùng Linh Vân Chu của tại hạ. Mọi người không cần hao phí pháp lực, chỉ cần hao phí một ít linh thạch là đủ; ngoài ra Linh Chu có thể biến hóa ẩn nấp, vì thế ở trên đường ta cũng có thể giảm bớt rất nhiều phiền toái." Nam tử có nốt ruồi đỏ lại tỏ ra vẻ mặt ôn hoà bắt đầu đề nghị, tựa hồ nhiệt tình vô cùng.

------oOo------

Chương 1355: Ám lưu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một nơi xa trong khu rừng, có một đoàn bạch quang nhàn nhạt đang bay lên không trung, bên trong ẩn ẩn một con thuyền dài cỡ hai mươi trượng.

Thuyền này chia làm hai tầng, toàn bộ than trắng noãn tựa như được luyện chế từ mỹ ngọc. Thân thuyền trạm khắc nhiều loại hoa văn cổ quái được mây mù bao bọc, đồng thời hiện lên kim ngân lưỡng sắc, có vẻ khí thế bất phàm.

Ngọc Chu rung lên, bỗng nhiên kim ngân lưỡng sắc phát ra tiếng bang bang, rồi hóa thành từng phiến Bạch Vân đem thuyền này bao vào trong đó thành một đóa trông như đám cự vân

Sau đó Ngọc Chu xoay quanh đám cự vân, liền hướng đến một hướng khác biến mất vô thanh vô tức.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Thoạt nhìn cự vân nhẹ nhàng bay, dường như phi hành rất chậm, nhưng thực ra trong nháy mắt đã đi xa hơn trăm trượng, tựa hồ tốc độ không thua so với Hoá thần tu sĩ.

"Không tồi, không hổ là Lũng gia nắm trong tay hội đấu giá của Nhân Tộc, ngay cả linh chu như thế này cũng đều có. Tuy rằng Linh Vân Chu không phải là vật hiếm lạ, nhưng là độn tốc nhanh như vậy chỉ có thể là loại hảo hạng." Tiểu Hồng đứng ở đầu thuyền, dò xét tất cả mọi nơi trên thuyền, mặt lộ vẻ hài lòng tán dương.

"Hắc hắc, tiên tử thực đã quá khen. Quý tộc - thân là một trong bảy đạiYêu Tộc, có bảo vật gì mà chưa từng gặp qua. Linh Vân Chu cũng bất quá chỉ có độn tốc coi như là được. Chẳng qua, thuyền này cũng khá lớn, có chừng hơn mười gian tĩnh thất. Ngoại

trừ hàng ngày cần có một người ở bên ngoài lưu ý động tĩnh, những người còn lại cũng có thể ở trong tĩnh thất nghỉ ngơi. Nếu thuận lợi, thời gian nửa năm đối với chúng ta mà nói cũng không phải là lâu, có lẽ chỉ bằng một lần tu luyện mà thôi." Lũng Đông khách khí nói.

"Như thế cũng tốt, mười ngày mỗi người chúng ta thay phiên công việc một lần, những người còn lại ở trên thuyền tự do hành động. Trước tiên mọi người hãy chọn lựa tĩnh thất của mình đi." Thiếu phụ gật đầu.

Nghe được hai người nói như vậy, mọi người tự nhiên không có ý phản đối. Lúc này, mỗi người trên thuyền đều đi chọn một gian phòng ưng ý.

Đương nhiên nếu là nơi mình nghỉ ngơi đả tọa, tự nhiên sẽ tạo cấm chế để đề phòng người khác rình mò. Sau đó, năm người lại thương lượng một chút, để sắp xếp thay phiên công việc.

Nhắc tới cũng khéo, Hàn Lập được an bài ở vị trí cuối cùng. Thời điểm đến phiên Hàn Lập canh gác là bốn mươi ngày sau.

Tất cả đều đã an bài xong. Hàn Lập và những người khác cũng không nói thêm gì nữa, liền cùng nhau tiến vào trong tĩnh thất, mở ra cấm chế. Thiếu phụ áo đen cùng đám người kia không có biểu hiện gì khác biệt. Ngoại trừ Lũng Đông đang thực hiện công việc canh phòng, mọi người còn lại đều lập tức tiến nhập vào phòng của mình.

Lũng Đông thấy tình hình này, khóe miệng hơi mở rồi lần nữa lại đi đến đầu Linh Chu, hai tay chợt đan vào nhau rồi vung lên, bỗng nhiên xuất ra một lục sắc bồ đoàn, bồ đoàn hạ xuống mặt đất, hắn liền khoanh chân ngồi ở trên đó.

"Hừ, nửa năm.thực mong chờ đến ngày đó." Môi hắn bởi vì kích động mà hơi run lên, thì thào tự nói vài tiếng, thanh âm rất nhỏ không để người khác nghe thấy, sau đó liền chậm rãi nhắm mắt lại, nhưng trên mặt xuất hiện nụ cười cổ quái rất lâu mà không tiêu tan.

Mỗi gian tĩnh thất trong Ngọc Chu đều rộng mấy trượng, Tiểu hồng cùng thanh niên bạch mi mặt đối mặt ngồi trên một chiếc ghế. *"Cái gì, ngươi nói tiểu nha đầu Diệp Tĩnh - thân mang Thiên Phượng Huyết, cũng là đệ tử chân linh thế gia."* Thanh niên bạch mi tựa hồ vừa nghe thiếu phụ nói xong, vẻ mặt hoảng sợ.

"Lý đạo hữu đâu cần kinh ngạc như thế? Huyền Ưng tộc cũng là chủng tộc thiên cầm hiếm thấy, ta không tin nha đầu đó than mang Thiên Phượng Huyết mà ngươi lại không có chút cảm ứng. Về phần chúng ta, Hắc Phượng tộc tuy là bàng chi của Phượng tộc, nhưng nếu so về độ tinh thuần của Thiên Phượng Huyết thì cũng không thể bằng với tiểu nha đầu này. Ta chắc chắn không hề cảm ứng nhầm về Thiên Phượng huyết trên người tiểu nha đầu này." Thiếu phụ nghiêm nghị nói.

"Thì ra là thế! Không hiểu sao vừa thấy nha đầu, tâm thần ta cảm thấy không yên, ẩn ý vài phần kiêng kị. Lúc nãy ở trong rừng cây, cử chỉ có chút thất thố. Nhưng Hồng tiên tử nói cho Lý mỗ việc này, chẳng lẽ có ý gì sao?" Thanh niên bạch mi thở nhẹ một hơi, trên mặt cũng lộ ra nét kỳ quái.

"Không có gì. Nếu trên người nàng ta chỉ có chân linh huyết thì thôi. Nhưng nếu là Thiên Phượng Huyết được xưng là vạn cầm chi vương thì sẽ khác, Lý huynh thật sự không rõ sao." Thiếu phụ thản nhiên cười, nhưng hai mắt lại trở lên âm hàn.

"Hừ, ta đương nhiên hiểu ý ngươi. Nhưng chớ quên, trước khi xuất phát trưởng lão trong tộc có nói cho chúng ta biết nhiệm vụ lần này đối với Yêu Tộc rất trọng yếu. Nếu là vì việc riêng mà ảnh hưởng đại sự trong tộc, ta và ngươi cho dù có được Thiên Phượng Huyết, cũng không còn mạng mà hưởng thụ" Thanh niên bạch mi trầm tư trong chốc lát, mới cười lạnh một tiếng.

"Khanh khách! Tiểu muội khi nào thì nói qua sẽ xuất thủ bây giờ. Nhiệm vụ đương nhiên là phải ưu tiên trước hết. Nhưng sau khi hoàn thành, chúng ta sẽ ra tay cũng không muộn." Tiểu Hồng cười khẽ nói.

"Xong việc, sẽ ra tay sau? Ừm, không được để ảnh hưởng đến nhiệm vụ. Nhưng hai người còn lại sẽ không ra tay giúp cho nàng

ta sao, cho dù thực sự lấy được Thiên Phượng Huyết, ta và ngươi chia như thế nào. Huyết này không thể phân thành hai." Thanh niên bạch mi ánh mắt chợt lóe, suy nghĩ một chút lại lắc đầu.

"Thiên Phượng Huyết mặc dù đối với các ngươi cũng hữu dụng, nhưng đối với Hắc Phượng tộc chúng ta mà nói lại là trọng yếu hơn. Như vậy đi, chỉ cần Lý huynh trợ giúp ta lấy được Linh Huyết, ta nguyện ý dùng ba khỏa Hắc viêm đan làm thù lao. Về phần hai người còn lại, hai người ta tự nhiên sẽ nghĩ cách điều bọn họ đi trước. Huống hồ Hắc Thạch Sơn Lâm hung hiểm, bọn họ có bình yên thoát thân hay không còn chưa rõ." Thiếu phụ cắn răng một cái, nêu ra một điều kiện đầy hấp dẫn. *"Ba khỏa Hắc viêm đan. Thật sao?"* Thanh niên bạch mi cả kinh, lập tức mừng rỡ.

"Tiểu muội ở Hắc Phượng tộc cũng coi như có chút địa vị, ba khỏa Hắc viêm đan này ở bên ngoài đều là thứ vô giá, nhưng là do tiểu muội nhiều năm tích luỹ nên cũng có thể luyện chế ra ba khỏa. Vốn là định tính dùng để đánh sâu vào luyện Hư Hư cảnh giới." Thiếu phụ lộ ra một nụ cười gượng.

"Cứ như vậy đi. Chỉ cần nhiệm vụ hoàn thành, rồi trên đường trở về ta sẽ giúp ngươi một tay. Chẳng qua, Chân Linh Huyết lấy cũng không dễ dàng lấy đi. Đặc biệt loại chân huyết của chân linh thế gia đã lưu truyền nhiều năm, có lẽ đã hoàn toàn dung nhập vào bên trong thân thể nhân tộc, khó có thể tách ra được." Thanh niên bạch mi lại nhớ ra cái gì đó, nhíu mày nói.

"Yên tâm. Hắc Phượng tộc chúng ta nếu đối với chân huyết khác đúng là sẽ không có gì biện pháp. Nhưng là việc tách ra Thiên Phượng Huyết, sớm đã nghiên cứu không biết đã bao lâu. Ta ít nhất có bảy tám phần nắm chắc." Thiếu phụ ngạo nghễ nói. *"Tiên tử có tự tin như vậy là tốt rồi."* Thanh niên bạch mi nghe được lời ấy, vừa lòng gật đầu.

Trong một gian tĩnh thất khác,thiếu nữ áo bào trắng Diệp Dĩnh, hai tay đang bấm quyết niệm chú, hai mắt khép hờ, toạ trên một chiếc giường. Phía sau đầu lại có một vầng sáng màu xanh đường kính vài thước đang chuyển động,

Nhìn kỹ, vầng sáng này chẳng những huyền diệu vô cùng, bên cạnh còn có Bạch Sắc Hỏa Diễm cao hơn một xích đang chớp động, mà ở phía giữa vầng sáng lại có một đạo hư ảnh hình người đang tĩnh tọa.

Hư ảnh đó có chút giống với thiếu nữ, chỉ là thân hình nhỏ hơn mấy lần, nhưng đồng dạng hai mắt cũng khép hờ, hai tay đang bấm quyết.

Chẳng biết tại sao, bỗng nhiên khóe miệng thiếu nữ khẽ động, lộ ra một tia như có như không, mà cơ hồ cùng lúc đó hư ảnh trong vầng sang cũng lộ ra nét mặt giống y hệt thiếu nữ. Chuyện tình như vậy quả là quỷ dị.

Hàn lập lại đang bước đi bước lại trong mật thất của mình, sắc mặt không chút biểu tình, nhưng ánh mắt lại đang chớp động, tựa hồ đang cân nhắc sự tình gì. Tại một góc tĩnh thất, trên bàn có hai con vật.

Một con mèo loại lớn trông như một con báo nhỏ, tứ chi xoãi ra, nằm sấp, bộ dạng lười biếng.

Ở khóm lông xù của con báo, có một con tiểu hầu cao mấy tấc, bộ lông đen thùi, hai mắt quay tròn nhìn chằm chằm Hàn Lập, có vẻ đầy linh tính. Bỗng nhiên bước chân Hàn Lập dừng lại, bàn tay khẽ lật, trong tay xuất hiện một cái bình nhỏ cùng một khối Ngọc Giản mầu trắng.

Trên bình có in khắc hoa văn phong cách cổ xưa, minh ấn ba văn tự cổ đại, nhìn kỹ thì đó là ba chữ *"Diệt Trần Đan"*.

Hàn Lập dùng ngón tay vuốt ve dược bình trong chốc lát, khẽ thở dài một cái, sau đó dược bình liền biến mất không thấy bóng dáng, chỉ còn lại có khối Ngọc Giản kia. Ngọc Giản này đúng là vật trước khi hắn rời đi Thiên Uyên Thành được vài tên tu sĩ thần bí đến bái phỏng lưu lại.

Hàn Lập nhìn ngắm Ngọc Giản trong chốc lát, bỗng nhiên đem Ngọc Giản áp lên trên trán, đem thần thức trầm vào trong đó.

Trong Ngọc Giản đúng là một bộ bản đồ cực lớn, nhưng bản đồ này tựa hồ khuyết thiếu hơn phân nửa, mà ở bên cạnh chỗ khuyết thiếu, có một đốm chớp động hào quang nhàn nhạt.

Tuy rằng đã xem qua không ít lần, Hàn Lập vẫn cẩn thận xem xét, tựa hồ muốn tìm ra thứ gì đó.

Ở một gian mật thất bí ẩn trong Thiên Uyên Thành cách xa đây không biết bao nhiêu ngàn dặm, một tăng một đạo đang ngồi quanh một tảng đá, hai mặt đối nhau. Đạo nhân tuổi chừng bốn mươi mấy tuổi, mặt to mày rậm, sắc mặt có màu vàng nhạt.

Tăng nhân cũng là một lão tăng râu bạc trắng dài nửa thước, trên mặt đầy nếp nhăn, hai mắt lại híp lại. *"Tính theo thời gian, mấy người được phái đi chắc đã hội họp với nhau"* Lão tặng nói với chất giọng hữu khí vô lực.

"Ừm, quả thật thời gian không sai biệt lắm. Ta thật sự có chút không biết rõ, vì sao Kim Việt huynh sau khi xuất quan, bỗng nhiên thay đổi kế hoạch ban đầu, nhất định phải đem mấy tên vãn bối phái đến dị tộc. Mấy người kia đều là tu sĩ mới phi thăng gần đây, hơn nữa còn là mấy người xuất sắc nhất. Người khác không biết, nhưng đạo hữu hẳn là rất rõ ràng, nhiệm vụ thu thập tình báo dị tộc trên thực tế cực kỳ nguy hiểm. Yêu Tộc cũng có phái người phối hợp, nhưng trên thực tế có thể đang mưu tính một kế hoạch khác." Đạo sĩ sau khi trả lời một câu, bỗng tỏ vẻ nghi ngờ.*"Lần này các tộc có dị động, ngươi hẳn là biết rất rõ ràng mà."* Lão tăng không có trực tiếp hồi đáp đạo sĩ mà lại từ từ hỏi ngược lại.

"Điểm này bần đạo sao lại không biết. Không phải là trên hỗn độn vạn linh bảng mới xuất hiện một kiện Huyền Thiên Chi Bảo, hơn nữa là bài danh thứ ba trong Huyền Thiên Chi Bảo. Nghe nói gọi là 'Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm" Đạo sĩ vừa nghe lão tăng này hỏi, trong lòng rùng mình, thần sắc bất giác ngưng trọng vài phần.

------oOo------

Chương 1356: Tử ảnh, Thánh hoàng

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Chính xác, có lẽ vài ngàn năm sau mới có thể xuất hiện chuyện dị tộc công thành, thậm chí bùng nổ đại chiến trăm tộc như trong truyền thuyết." Lão tăng thì thào một tiếng.

"Kim Việt huynh cần gì phải dấu diếm, việc này ta cũng biết. Nhưng việc vừa rồi cùng các tôc nghị luận có quan hệ gì. Các tộc hiện tại căng thẳng như vậy, chẳng lẽ là đều sợ bị cuốn vào trong đó sao?" Bộ dạng đạo sĩ vẫn có chút khó hiểu.

"Sợ bị cuốn vào? Hắc hắc, việc này nếu xảy ra, bộ tộc nào có thể tránh né?

Căn cứ lẽ thường mà nói, mỗi lần Huyền Thiên Chi Bảo xuất thế, đều tạo ra một trận huyết vũ tinh phong, khi ấy mới thực sự xuất thế. Mà cuối cùng chủng tộc nào có được bảo vật này, đều coi nó là bảo vật cung phụng, mời tồn tại cấp chân linh làm thủ hộ giả cho bản tộc, khiến bản tộc trở thành chủng tộc cường đại trong Linh Giới. Tồn tại cấp chân linh có thể so sánh cùng tiên nhân. Đương nhiên ở trước khi chân linh cường đại xuất hiện, chủng tộc có bảo vật cũng rất muốn có được uy lực của bảo vật. Nếu chủng tộc có được bảo vật quá yếu nhược, có đôi khi đem bảo vật này hiến cho chủng tộc cường đại khác để mong được che chở, hoặc là phải vứt bỏ trong hoang dã, để tránh thoát tai ương diệt tộc." Lão tăng từ từ nói.

Đạo sĩ vẫn yên lặng nghe, vẫn không nói gì.

Tăng nhân dừng lại một chút rồi lập tức nói thêm.

"Theo lý thuyết Huyền Thiên Chi Bảo xuất thế đâu, với thực lực hai tộc Nhân – Yêu rất khó đoán trước. Nhưng trong Yêu tộc lần

này một gã Hợp Thể kỳ có thiên phú tiên đoán, bởi vì hắn tự biết không có hy vọng vượt qua Đại Thiên kiếp nên kích phát tiềm lực, dùng pháp lực cả đời bói một quẻ về chỗ hạ lạc của bảo vật này. Theo như quẻ thì Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm nằm ở phía tây bắc Phong Nguyên đại lục của Nhân tộc ta. Tuy rằng phong nguyên đại lục là một trong ba khối đại lục, nhưng cở đó lại rất nhiều so với các đại lục khác. Góc Tây Bắc đó có Nhân tộc chúng ta, Yêu Tộc, Linh Tộc, Mộc Tộc, Dạ Xoa tộc, Ảnh Tộc cùng sáu bảy chủng tộc lớn nhỏ khác; cũng có thể nó sẽ xuất hiện ở trong Nhân Tộc chúng ta. Hiện giờ tin tức này chỉ có người của hai Yêu Tộc biết, nhưng nghĩ đến không thể gạt được bao lâu, dù sao trong hai tộc khẳng định đều có thám tử của dị tộc khác. Một khi dị tộc khác biết được việc này, hậu quả như thế nào, ngươi hẳn là rất rõ ràng."

Lão tăng nói xong lời cuối cùng, liền nở nụ cười khổ.

"Cái gì, lại có sự tình này. Nói thế chẳng phải Nhân Tộc chúng ta rất có thể sẽ bị diệt tộc sao?" Sắc mặt đạo sĩ xanh mét.

*"Theo truyền thuyết thượng cổ, chỉ cần ở trong thời gian nhất định tại một khu vực có rất nhiều sinh linh cường đại bị giết, thì có thể thông qua phương pháp huyết tế thần bí, mạnh mẽ đã đem Huyền Thiên Chi Bảo triệu hồi. Lấy thực lực mấy tộc, mấy chủng tộc cường đại này tuyệt đối sẽ không để ý mà đem mấy tộc chúng diệt sát, để tiến hành huyết tế triệu hồi. Bách tộc đại chiến lần trước, không phải là "*Hóa Vô Thuẫn mà hiện giờ bài danh thứ bốn cũng bị chủ nhân của nó mang theo liên tục chạy trốn vạn năm trên cả ba đại lục, mới cơ hồ đem tám chín phần mười các chủng tộc trên đó đều cuốn vào trong tràng chém giết, mà các chủng tộc nhỏ yếu bị giết cơ hồ đều trở thành đối tượng tiến hành huyết tế. Huống hồ chưa cần biết bảo vật này nằm trong tay tộc nào, chúng ta chỉ cần biết bảo vật sẽ xuất thế ở phía tây bắc. Vì bị tránh vận mệnh làm đối tượng huyết tế nên sẽ lập tức bùng nổ đại chiến, tranh thủ khiến cho chủng tộc khác trở đối tượng huyết tế." *Tăng nhân thở dài nói.*

"Thì ra là thế. Các ngươi để cho vài tên tân phi thăng tu sĩ kia đột nhiên rời đi Thiên Uyên Thành tới khu vực dị tộc, chẳng lẽ là hoài nghi." *Đạo sĩ bỗng nhiên có chút giật mình.*

"Chính xác! Huyền Thiên Chi Bảo là vật thế nào? Có thể nói là nghịch thiên bảo vật có thể nghịch chuyển phép tắc, nhưng cũng chưa chắc đã là vật của Linh giới chúng ta, cũng có thể được người từ hạ giới mang đến. Tuy rằng loại khả năng này cực nhỏ, nhưng là gần trăm năm phàm là hơi có chỗ khả nghi phi thăng tu sĩ, tất cả đều bị ta phái ra Thiên Trắc Thành, đi dị tộc chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm nhất. Mặc kệ nhiệm vụ hoàn thành hay không, bọn họ cuối cùng đều đã phát hiện mình trong khoảng thời gian ngắn, căn bản không có cách nào phản hồi Thiên Trắc Thành. Đương nhiên những tu sĩ bản thổ bị hoài nghi cũng đồng dạng đều bị điều ra ngoài Thiên Uyên Thành, lấy các loại lý do để đưa họ ra thế giới hoang dã. Trừ bỏ lý do này thì những kẻ có tư chất hơn người, tiềm lực kinh người, cũng sẽ được phân phó đến thế giới hoang dã. Chỗ tốt của việc này là nếu trên người họ có mang Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm thì cũng có thể nói là kịp di rời bọn họ trước đại chiến. Nếu đại chiến xảy ra mà hai tộc Nhân – Yêu đại bại thì nhóm người này cũng chính là hi vọng còn lại của hai tộc chúng ta." *Tăng nhân nghiêm nghị nói.*

"Cần gì phiền toái như vậy, nếu muốn điều tra rõ Huyền Thiên Chi Bảo kia có nằm trong tay bọn họ hay không, chúng ta hoàn toàn có thể."

"Hoàn toàn có thể dùng khống thần bí thuật, tìm tòi thần thức tất cả một lần. Nhưng nếu tìm ra được Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm ở trong tay tộc ta, thì có chỗ tốt gì? Vật ấy căn bản một củ khoai lang nóng phỏng tay! Ngươi có thể bảo chứng rằng ở trong Trưởng Lão hội không có người của dị tộc ẩn núp không. Một khi tin tức này bị tiết lộ, chẳng những Nhân Tộc chúng ta trong khoảng thời gian ngắn lập tức hợp thành cái đích cho mọi người nhắm vào. Thậm chí ngay cả Yêu Tộc vì tự bảo vệ mình cũng có có thể rời khỏi liên minh cùng chúng ta. Đến lúc đó, Nhân Tộc chúng ta không nghi ngờ là sẽ bị diệt tộc."

"Chúng ta không phải là một chủng tộc cường đại, không thể giữ bảo vật này để đợi cho tồn tại cấp chân linh tìm tới cửa, hay hiến bảo vật này cho một chủng tộc cường đại để cầu che chở. Phỏng chừng Ảnh cũng sẽ không mở ra cơ hội này. Ngược lại làm bộ hồ đồ, trước tiên ứng phó với việc đại chiến nhất định nổ ra rồi trong lúc chưa xác định Huyền Thiên Chi Bảo nằm trong tay người cụ thể nào mà tấn công chúng ta. Nếu chỉ là liên quân của Mộc Tộc cùng Ảnh Tộc thì với liên quân ở Thiên Uyên thành của hai tộc chúng ta, hoàn toàn có thể ngăn cản được. Linh tộc cùng Hắc Xoa tộc đang ở thế giao tranh kịch liệt, sau khi biết tin tức này, chắcc hắn sẽ đánh nhau sống chết càng them mãnh liệt. Cùng lắm thì, mấy tộc chúng ta chịu mất đi một lượng lớn người, cũng có thể đạt đủ điều kiện huyết tế để triệu hoán Huyền Thiên Chi Bảo. Vô luận bảo vật này lúc đầu nằm trong tay tộc gì, chỉ cần bảo vật này được triệu hoán đi, đến lúc đó chúng ta cũng coi như ứng phó qua kiếp nạn này. Nếu có chủng tộc cường đại tìm đến chúng ta thì trước hết bọn chúng cần phân ra thắng bại, phỏng chừng trận chiến sẽ khác so với trận *"công thành chi chiến"* kéo dài hơn trăm năm kia, một khi khai chiến nhất định trong vòng trăm năm sẽ có kết quả; trình độ thảm thiết hơn xa trước kia."

"Hắc hắc, tộc trưởng mấy tộc khác có suy nghĩ cũng không khác nhiều lắm. Nếu không thì vẫn tưởng các tộc đang truy tìm Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm. Tất cả đều tích cực chuẩn bị cho chiến tranh mà thôi." *Lão tăng không chút hoang mang mà nói.*

"Tại sao ngươi biết được những tin tức này, vì sao lúc trước một chút tin tức ta cũng không thu được. Chẳng lẽ trưởng lão hội cố ý gạt ta." *Nghe xong những lời này, ánh mắt đạo sĩ chớp động vài lần, run sợ hồi lâu, giọng có chút không vui hỏi.*

"Rất đơn giản, sau khi biết thân phận các hạ có vấn đề, mới cố tình làm như thế. Nên tiếp tục xưng hô ngươi Lôi La Chân Nhân hay là nên gọi ngươi một tiếng Tử Ảnh đại nhân đây." *Tinh quang trong mắt lão tăng đại phóng, thanh âm băng hàn cực điểm.*

"Tử Ảnh gì? Kim Việt Đại Sư nói vậy là có ý gì?" *Đạo sĩ không hề tỏ ra có gì khác thường, ngược lại nhíu mày hỏi.* "Hắc hắc, thời gian cũng không sai biệt lắm, cũng đã đến lúc phát tác." *Lão tăng không để ý tới đạo sĩ nói, ngược lại ánh mắt đảo vào góc thượng trên một lư hương, ở phía trên có cắm một cây hương đã cháy hơn phân nửa.*

"Thời gian gì tới rồi? Không đúng, nhang này." *Hai mắt đạo sĩ tử quang chợt lóe, sắc mặt có chút đại biến, cơ hồ cùng lúc đó, từ* *người đạo sĩ bỗng nhiên bắn ra một bóng màu tím, lao thẳng tới lão tăng đối diện.*

Lão tăng ngồi đối diện vẫn bất động, tay áo chỉ khẽ phất một cái.

Oanh một tiếng, kim quang chợt lóe, từng tràng Phạm văn hiện lên.

Tử ảnh bị đánh bật trở lại rồi đụng vào vách của mật thất, toàn thân co lại, rốt cuộc không thể có bất kỳ hành động gì.

Đúng lúc này tại vách tường thanh quang chợt lóe, một ngọc bát màu xanh bỗng nhiên hiện lên, nó khẽ lật liền phun ra một mảnh thanh hà, nháy mắt đem tử ảnh thu vào trong đó.

"Quả thật tứ thần hương đối với ảnh tộc có khắc chế, quả nhiên danh bất hư truyền, ngay cả tử ảnh cũng không thể chống được." *Trên vách tường bạch quang chớp động, từ đó lại hiện ra một nho sinh trung niên nho nhã, người này vận một thân áo bào trắng, cử chỉ đầy thong dong.*

"Thiên Nguyên huynh! Đa tạ đã cho mượn thần hương, nếu không thật không dễ để bắt lấy nghiệp chướng này." *Lão tăng vừa thấy nho sinh, lập tức đứng dậy hai tay chắp thành hình chữ thập thi lễ.*

"Kim Việt đại sư đa lễ rồi, ta cũng cũng may mắn tu luyện được một môn thần thông, từ đó mới phát hiện Lôi La chân nhân đã bị Tử Ảnh nhập thể, đáng tiếc Lôi La chân nhân đạo pháp kỳ tài, vậy mà rơi vào kết cục như vậy." *Nho sinh lại xoay chuyển ánh mắt nhìn lão tăng vẫn ngồi như cũ, thở dài một tiếng.*

Tử Ảnh lúc trước vừa mới lao ra khỏi thân thể Lôi La chân nhân thì dường như tinh khí toàn thân đều bị hút hết, thân thể trở nên khô quắt dị thường, không tiếp tục cử động, khiến nó vừa tức giận vừa sợ hãi.

Tăng nhân cũng thấp giọng niệm Phật ngữ, trên mặt hiện ra vẻ bi thống, lập tức từ ngón tay bắn ra một đóa kim sắc hỏa diễm.

Nhất thời thân thể đạo sĩ ở trong kim diễm liền hóa thành hư vô.

*"*Theo lẽ thường mà nói, tử ảnh tuy rằng cường đại không thua gì hợp thể tu sĩ chúng ta, nhưng là với thần thông của Lôi La chân nhân, cũng thể nào có thể để tử ảnh này vô thanh vô tức nhập vào thân mà ngã xuống. Có lẽ là bởi Lôi La đạo hữu hơn trăm năm trước có đi vào thế giới hoang dã một lần thì gặp ám toán. Tử Ảnh này cũng thật âm trầm, nhiều năm như vậy ở trong thành mà không có sơ hở.

Nếu không phải Thánh hoàng ra tay vén mây mù, ta chờ chỉ sợ còn vẫn bị qua mặt. Nghiệp chướng này tại mấy năm qua luôn tìm cách đem tu sĩ phi thăng tụ tập cùng nhau, nói là che chở, nhưng chỉ sợ trong đó cũng có ý không tốt.*" Lão tăng thở dài.*

Trung niên nhân dĩ nhiên chính là người đứng đầu Thiên Nguyên Cảnh có đại danh đỉnh đỉnh – Thiên Nguyên Thánh Hoàng.

*"*Chẳng qua, mấy năm gần đây mấy người lão hữu thật sự có chút thiên vị tu sĩ bản địa, cũng khó trách mấy tiểu tử phi thăng kia đều mang một bụng oán khí.*" Thiên Nguyên Thánh Hoàng ôn nhã cười.*

*"*Đó cũng là do lão nạp mấy năm nay chỉ bế quan khổ tu, xem nhẹ việc này. Chẳng qua hiện tại đối đầu kẻ địch mạnh. Tạm thời cũng không thể quản việc nhỏ này. Tử ảnh chiếm cứ thân thể Lôi La lão hữu. Nhiều năm nay, cũng không biết đã truyền đi bao nhiêu tin tức. Phòng ngự cấm chế của Thiên Uyên Thành cũng phải thay đổi lại rồi." Tăng nhân cũng trở lên âm trầm.

------oOo------

Chương 1357: Sá linh tỳ bà

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Việc này đích xác là sự tình trọng đại, trưởng lão hội bàn bạc kỹ càng một chút. Con tử ảnh này biết không ít chuyện, Kim Việt đại sư có thể tra khảo kỹ lưỡng một phen." Nho sinh trung niên gật đầu, bàn tay khẽ động, liền điều khiển ngọc bát bay về phía Kim Việt đại sư.

"Đa tạ Thánh hoàng! Có điều đáng tiếc là những người được phái đến các tộc, chỉ sợ lành ít dữ nhiều." Lão tăng tiếp nhận Ngọc Bát, mặt lộ vẻ tiếc hận.

"Vì để không đả thảo kinh xà, nên lúc trước đối với sự việc này cũng không thể trực tiếp ngăn cản lại được, chỉ có thể dùng một ít nhân thủ cộng thêm chút điều động biến hóa. Phỏng đoán giữa đường ảnh tộc sẽ bọn họ phúc duyên lớn có thể thoát được. Vừa rồi lời đại sư là thật sao, trong số tu sĩ phi thăng gần trăm năm, thực sự có ngừơi mang Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm?" Thiên Nguyên Thánh Hoàng thở dài, lại hỏi một câu như vậy.

"Điều này sao có thể. Vừa rồi nói như vậy ba phần là giả, bảy phần thực mà thôi."

Huyền Thiên vật một khi được hình thành, trước khi được kích phát thông linh, nếu bị mang đi đến giới khác. Nhưng một khi rời đi giới diện này thì bảo vật cũng sẽ đánh mất cơ hội thông linh. Nếu Huyền Thiên vật không thể thông linh thì không có nhiều tác dụng, càng không thể hiện lên trên hỗn độn vạn linh bảng. Lúc trước nói như thế, chẳng qua lão nạp muốn kéo dài thêm chút thời gian thôi." *Lão tăng ảm đạm cười.*

"Thì ra là thế. Đại sư thật không thẹn là người nghiên cứu Huyền Thiên Chi Bảo sâu nhất." *Nho sinh trung niên mỉm cười, nhưng không thật sự tin vào lời của lão tăng.*

Hàn Lập cũng không biết rằng nhiệm vụ này lại hay thay đổi như vậy. Hiện giờ hắn đang cùng bốn người còn lại ở trong Ngọc Chu hóa thành bạch vân, xung quanh bốn phía Bạch Vân, có một số quái điểu cổ thú.

Loại quái điểu này, con lớn cũng gần một trượng, sau lưng chúng mọc lên bốn cái chiếc cánh, thân thể một con dơi lớn. Chúng đang giữ một chiếc đầu giống đầu sơn dương, hai đôi cánh gấp về phía sau, hồm há to, bên trong đầy răng nanh sắc bén, bộ dạng hung thần ác sát.

Trái phải cũng có đến trăm con quái điểu, một đám đang giương ra bốn cánh, phun ra từng đạo hôi huỳnh quái phong. Trong lúc há mồm, còn bắn ra từng trận lôi điện thô to, luận thực lực không kém tu sĩ Kết Đan, quái điểu này dưới thân thể còn có một đôi Hắc Sắc Thiết Trảo, nếu áp sát gần người thì chúng tuyệt đối hung hãn dị thường.

Nếu chỉ là một tu sĩ Hóa Thần bình thường gặp phải một đám quái điểu cổ thú như thế, chỉ sợ cũng gặp chút khó khăn. Để giảm bớt phiền toái, nói không chừng cũng phải tạm thời tránh né vài phần.

Trong đám người Hàn Lập lại có để tử chân linh thế gia, lại có yêu tu hóa hình của bảy đại yêu tộc, cộng thêm vào đó là một kẻ quái thai như Hàn Lập, nên đang điên cuồng tiến công mấy quái điểu này. Đồng thời tiến hành bảo vệ Linh Vân Chu, hành động thoải mái dị thường, đây là tràng đồ sát của riêng một bên.

Thanh niên mang nốt ruồi đỏ hai tay bấm tay quyết niệm chú, sử dụng hai đoàn cầu vồng màu trắng dài hơn mười trượng, đem phạm vi hơn trăm trượng trước người bao phủ dưới đó, bản thể của đạo cầu vòng này cũng không biết là gì mà lợi hại kinh người, linh quang đi qua nơi nào, vô luận cuồng phong hay là lôi điện cũng đều bị chém đứt, mỗi khi chớp động một cái, nhất định sẽ có một con hoặc vài con quái điểu bị chém chết.

Thiếu phụ áo đen toàn thân cũng ở trong một đoàn hắc sắc hỏa diễm, mà chưa cần nàng ta thi triển thần thông gì, chỉ lẳng lặng đứng yên trên không trung, vậy nhưng cho dù cơn lốc hay là lôi điện đánh lên trên thì đều như trâu đất xuống biển, không chút *hiệu quả.*

Quái điểu một khi bị đánh vào sẽ nhiễm phải một tia hắc diễm, lập tức biến thành tro tàn.

Ngay cả những quái điểu hung hãn dị thường nhất cũng đều liên tiếp bị chết hơn mười con, cho nên đám còn lại không dám tới gần.

Thanh niên bạch mi lại hoàn toàn khác, hắn không sử dụng bất cứ bảo vật gì, liền vọt thẳng vào đàn quái điểu, sau lưng hắn mọc lên một đôi cánh màu đen, hai cánh tay cũng biến thành cực lớn, hình thái đã biến thành nửa yêu nửa người.

Thân hình hắn chớp động liên tục, chỉ thấy một đoàn điểu ảnh quỷ dị xuất hiện trong đàn quái điểu, nơi đi qua tất cả quái điểu đều tứ phân ngũ liệt, vô số huyết vũ phun xuống, máu tanh ngập trời.

Về phần Hàn Lập lại có biểu hiện rất quy củ, hắn chỉ thả ra tất cả Thanh Trúc Phong Vân Kiếm; chỉ thấy bảy mươi hai đạo kim quang dài vài thước không ngừng quay xung quanh thân thể, chẳng những ngăn cản công kích của quái điểu mà còn tiến đến chém quái điểu thành hai mảnh.

Nhưng người có vẻ nhẹ nhàng nhất lại là thiếu nữ Diệp Dĩnh mặc áo bào trắng.

Nàng ta ôm ấp một thanh ngọc bích tỳ bà, mười ngón tay chỉ nhẹ nhàng lướt qua dây cung tỳ bà, một đoàn hoàng sắc quang hoàn liền mở rộng ra bốn phía. Quái điểu gần đó xông đến, mỗi lần quái điểu bị quang đoàn đó quét trúng là ngay lập tức bị một tầng bụi quỷ dị bao trùm toàn thân. Sau đó chúng không thể nhúc nhích mảy may rồi rơi xuống mặt đất tan xương nát thịt. Tỳ bà này lại có thần thong thạch hóa hiếm thấy.

Tuy rằng, bản thân năm người đều không xuất ra loại thần thông lợi hại nhất, nhưng một lần ra tay như vậy đã tiêu diệt sạch sẽ mấy trăm con quái điểu đã trong thời gian chưa tới một tuần trà.

Sau đó mấy người thu lại thần thông, lập tức hóa thành từng đạo *cầu vồng trở về Linh Chu đã biến thành cự vân, độn quang chợt tắt, năm người đã hạ xuống đầu thuyền.*

"Không biết lai lịch quái điểu này như thế nào mà có thể nhìn ra biến hoá của Linh Vân Chu, thật đúng là có chút ngoài ý muốn." *Lũng Đông đảo qua hướng bốn người khác, than nhẹ một tiếng.*

"Loại quái điểu này ta cũng chưa từng nghe qua, thế giới lớn như thế, cổ thú nhiều không kể xiết, chúng ta không nên lấy làm quá ngạc nhiên. Linh Vân Chu đến bây giờ mới lần đầu bị phát hiện." *Tiểu Hồng lại bình tĩnh nói.*

"Cũng phải nói cho rõ, chúng ta hiện tại đã tiến sâu vào thế giới hoang dã, trong lộ trình sẽ gặp phải tình huống này tuyệt sẽ không ít. Loại quái điểu này tuy rằng số lượng không ít, nhưng cũng dễ đối phó. Chỉ là nếu gặp phải loại cổ thú cường đại, chúng ta chỉ sợ phải bỏ Linh Chu này." *Thanh niên bạch mi lại mày nhíu mày nói.*

"Điều này là hiển nhiên. Nếu trúng ta gặp phải bách mục cự nhân trong truyền thuyết tại thế giới hoang dã thì chúng ta căn bản không có khả năng địch lại, hiển nhiên phải đặt việc bảo mệnh lên hàng đầu. Hàn huynh! Vừa đúng lúc đến phiên đạo hữu thay phiên công việc, chỉ sợ lúc này có chút vất vả hơn rồi." *Lũng Đông mặc nhiên quay đầu, hướng Hàn Lập cười n nhẹ.*

Hàn Lập thần sắc như thường gật đầu, vẫn chưa có nói cái gì.

Thiếu nữ báo bào trắng thản nhiên cười một tiếng, bỗng nhiên hướng thiếu phụ áo đen hỏi một câu:

"Hồng tỷ tỷ, thần thông lúc trước tỷ tỷ thi triển có phải là thiên phú của Hắc Phượng tộc - Hắc Viêm Diễm tiếng tăm lừng lẫy không! Hỏa diễm này quả nhiên uy lực kinh người, danh bất hư truyền!"

Tiểu Hồng nghe thiếu nữ hỏi như thế, trong tâm ngẩn ra, đôi lông mày kẻ đen hơi nhíu, sau đó trong mắt bỗng nhiên lộ ra một tia kỳ quái, trả lời:

"Đúng vậy, đây chính là Hắc Viêm Diễm, nhưng cũng không đáng để nhắc tới. Chỉ là tỳ bà trong tay Diệp đạo hữu cũng làm cho ta nghĩ đến một bảo vật trong truyền thuyết. Nghe nói vạn năm trước, trong Thiên Nguyên Cảnh có một vị Hợp Thể kỳ tiền bối luyện chế một bảo vật Thông Thiên Linh Bảo tên là *"Sá Linh tỳ bà, danh liệt trên hỗn độn vạn linh bảng, có thể đồng thời sử dụng thạch hóa, dong kim, băng phong tam đại thần thông. Diệp đạo hữu lúc trước vận dụng bảo vật, không biết có liên hệ gì với Linh Bảo này?"*

"Ha ha, ta không ngờ tới Hồng tỷ tỷ lại biết rõ bảo vật của Nhân tộc. Vật này trong tay tiểu muội tuy rằng không phải Sá Linh tỳ bà năm đó, nhưng cũng là một vật phỏng chế cổ bảo, chỉ có thể thi triển một loại thần thông thạch hóa mà thôi, luận uy lực cũng còn lâu mới có thể cùng so sánh với Sá Linh". Thiếu nữ cười hì hì trả lời.

"Thì ra là thế! Cho dù như thế, bảo vật này cũng có thể cùng so sánh với Linh Bảo. Thần thông thạch hóa quả là thật sự hiếm thấy, khó lòng mà phòng bị." Thiếu phụ từ từ nói.

Nghe được nhị nữ nói chuyện với nhau, trên mặt Lũng Đông lộ vẻ cười mà cũng chẳng phải là cười, nhưng dường như nhớ ra cái gì đó, bỗng hướng phía Hàn Lập hỏi:

"Hàn đạo hữu, ngươi tu luyện phi kiếm thật kỳ lạ, đồng thời có bảy mươi hai khẩu, thoạt nhìn đã trọn vẹn, hơn nữa uy lực tựa hồ không phải bình thường. Điều này cũng làm cho ta cũng nhớ tới năm đó có một vị tiền bối cũng là tu sĩ phi thăng, mặc dù là một là Luyện hư hậu kỳ, nhưng khi bày ra kiếm trận gồm bảy mươi hai thanh phi kiếm, lại có thể cùng một gã hợp thể tu sĩ chiến đấu mà không rơi vào thế hạ phong. Lúc ấy cũng coi như chấn động một thời, chẳng qua lúc đó kiếm quang của tiền bối đó đều là thanh sắc, so với phi kiếm của Hàn huynh cũng có chút khác biệt. Không biết phi kiếm của Hàn đạo hữu, có kiếm trận thần thông không?"

Lũng Đông dường như đối mặt nhìn thấy Hàn Lập thi triển Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cảm thấy hứng thú.

"A, thực tình tại hạ cũng không biết tôn tính vị đại tiền bối này,

cũng không biết tiền bối đó thi triển loại kiếm trận nào. Tại hạ tu luyện phi kiếm nhiều như thế, là muốn lấy số lượng để khắc địch mà thôi, thực chất chưa hiểu kiếm trận gì." Hàn Lập nghe vậy trong lòng vừa động, nhưng mặt ngoài thản nhiên trả lời.

"A, Lũng đạo hữu nói về người này, bản thân ta cũng đã được nghe nói một phần. Nghe nói tiền bối đó tên là Thanh Nguyên Tử, cũng là một vị kỳ nhân năm đó. Tuy rằng không biết hắn tế luyện loại kiếm trận nào, nhưng nghe nói công pháp tu luyện là do chính bản thân sáng lập ra. Đáng tiếc là, nghe nói vị tiền bối này vào những năm trước tiến vào thế giới hoang dã, rồi thấy bặt vô tin tức. Nếu không vị tiền bối kỳ tài này rất có khả năng tiến giai Hợp Thể kỳ." Thiếu nữ áo bào trắng lại cười giành lời nói.

Lũng Đông cũng không tức giận, chỉ cười cười thôi.

Hàn Lập nghe nói như thế, cũng im lặng một lúc lâu. Vô luận theo cách xưng hô, hay là công pháp tự nghĩ ra. Vị Thanh Nguyên Tử này, xem ra chính là vị tiền bối năm đó sáng lập Thanh Nguyên Kiếm Quyết. Thế nhưng theo trong miệng hai người này thì biết được vị kỳ nhân này đã ngã xuống, thật đúng là làm cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn. Đáng tiếc, hắn đã lựa chọn con đường pháp thể song tu, nếu không dựa theo con đương tu luyện Thanh Nguyên Kiếm Quyết, được vị Thanh Nguyên Tử đó truyền lại công pháp mới là chính đạo.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng thần sắc Hàn Lập lại không thay đổi hướng những người khác hơi thi lễ, liền biến thành một đạo độn quang, bỗng chốc bay đến chỗ cao nhất của Ngọc Chu, sau đó ngồi xuống canh gác.

Thấy bộ dạng Hàn Lập không muốn nói chuyện, Tiểu Hồng cùng thanh niên có nốt ruồi đỏ và hai người còn lại cùng liếc mắt một cái, lúc này cũng đánh trở lại tĩnh thất của bản thân tiếp tục tĩnh tọa tu luyện.

------oOo------

Chương 1358: Lôi Quy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tuy rằng hai mắt Hàn Lập khép hờ, nhưng không thực sự nhập định. Trong đầu Hàn Lập không ngừng cân nhắc, một bên tìm hiểu thấu đáo công pháp, một bên thả ra thần niệm, nhằm giám sát vùng phụ cận Linh Chu đề phòng có cổ thú bất chợt công kích.

Trong bảy tám ngày kế tiếp, Linh Chu được cự vân bao phủ, tuy trên đường lại gặp tiếp vài loại điểu thú, nhưng mọi người đều vượt qua nguy hiểm. Đàn thú hiển nhiên không giống quái điểu tứ cánh, khi ấy mới hiểu rõ năng lực cấm chế Linh Vân Chu.

Liền một mạch đã đến ngày thứ chín Hàn Lập trông coi. Đến giữa trưa, khi hắn đứng dậy đem linh thạch thay đổi trên Linh Chu. Vừa trở về nơi của mình, đột nhiên hắn ngoảnh lại, mặt hiện lên vẻ kinh ngạc nhìn về phía đầu thuyền.

"Nơi đây làm sao có thể xuất hiện loài vật này." Hàn Lập tựa hồ cảm ứng được điều gì đó, sắc mặt trở nên khó coi dị thường, thì thào vài tiếng rồi thét lên một tiếng lớn

Tuy rằng thanh âm không lớn, nhưng cũng đủ để đánh thức bốn người còn lại.

Một lát sau, vài đạo độn quang từ trong thuyền bắn ra, đáp xuống chỗ Hàn Lập.

"Xảy ra chuyện gì vậy? Hàn huynh vì sao lại gọi chúng ta, chẳng lẽ lại xuất hiện nguy hiểm gì?

"Đây là cái gì, chẳng lẽ là."

Thiếu phụ cùng Lũng Đông vừa hiện thân, một trước một sau mở miệng. Khuôn mặt Tiểu Hồng tràn đầy nghi vấn, Lũng Đông cũng *phát hiện ra cái gì, bỗng chốc giật mình.*

Thanh niên bạch mi với thiếu nữ cùng lúc đem thần thức thả ra ngoài.

"Đó là cái gì, chẳng lẽ là tồn tại cấp chân linh." *Thanh niên thất thanh nói.*

Thiếu nữ áo bào trắng mặc dù không nói được câu nào, nhưng ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Hàn Lập lúc này cũng đã bình tĩnh lại, thần niệm thả ra cảm ứng phía trên bầu trời cách xa mấy trăm dặm, rõ ràng có một hắc ảnh (bóng đen) rất lớn tựa hồ đang trôi nổi trong không trung…

Khoảng không gần đó có mây đen cuồn cuộn, ẩn ẩn có lôi điện lóe ra. Phía dưới mây đen lại có vô số đạo gió lốc, các đạo này đột ngột từ mặt đất cuộn lên, trông giống như một cây kình thiên cự trụ, tiếp nối giữa không trung với mặt đất. Ở giữa cự vân ngẫu nhiên lộ ra một tiểu phiến khiến người ta kinh hãi ghê gớm, nhưng thực sự không thể nhìn rõ hắc ảnh.

Từ xa, hắc ảnh hiện lên có hình tròn, thân hình rất lớn khiến người ta cảm giác được thanh thế kinh người, tựa hồ giống trong tồn tại cấp chân linh trong truyền thuyết.

Cũng không trách được mọi người ở trên Ngọc Chu vừa thấy thì sắc mặt đều đại biến.

Lúc này, tất cả mọi người trong lòng đều hoảng sợ, từ đàng xa chân trời truyền đến tiếng kêu quái dị như ngưu rống. Tiếng động ầm ầm mãnh liệt, dường như ở phía xa có vô số lôi điện phun ra.Ở khoảng cách xa như thế nhưng tiếng sấm vẫn dai dẳng không dứt, rõ ràng rất dị thường.

"Hẳn không phải là chân linh, mà là cổ thú *"Lôi Quy"*. Loại quy này nghe nói là cổ thú hoang dã, một trong những chủng tộc có hình thể khổng lồ nhất, nhưng thân thể chỉ hấp thu lôi điện trong không trung và không chủ động tấn công những sinh linh khác. Đương nhiên nếu trêu chọc nó, thì nó cũng rất đáng sợ bởi để đối khoáng với nó thì ít nhất cũng phải là Hợp Thể Kỳ tu sĩ." *Thiếu nữ áo bào trắng nghe vậy, thần sắc buông lỏng, thở dài nhẹ nhõm nói.*

"Lôi Quy? Loại thú này chỉ có trong truyền thuyết và do thiên lôi sinh ra. Ta nghe nói loại này lớn không ngừng, nếu có chỉ có lôi điện cung ứng, chúng sẽ bành trướng vô hạn. Nghe nói trong Nhân Tộc Huyền Vũ cảnh có cự quy *"Tham Linh"*, cự quy này rất có thể là Lôi Quy. Trông con này tuy rằng không nhỏ, nhưng cũng chưa phải là thực sự lớn." *Thiếu phụ áo đen thấy không phải chân linh, lòng cũng buông lỏng, lấy làm kỳ lạ cũng nói.*

"Tham Linh có thật sự là Lôi Quy hay không, ta cũng không rõ lắm. Nhưng nếu là vậy thì con Lôi Quy không bằng một phần vạn của Tham Linh cự quy. Cho dù vậy, nếu chúng ta chọc giận tới con cự quy này thì cũng khó giữ được cái mạng nhỏ, chi bằng né tránh con thú này là hay nhất!" *Lũng Đông cười nói.*

"Như vậy đây đúng là cơ duyên không nhỏ. Loại Lôi Quy này bình thường đều ẩn núp, ít khi lên mặt đất, người bình thường không có khả năng nhìn thấy. Nhưng khi nó trồi lên mặt đất thì chắc chắn có chuyện không hay, bởi nó xuất hiện ở đâu, thì nhất định nơi đó sẽ có lôi bạo. Lũng huynh mau đưa Linh Chu ra khỏi khu vực này thôi." *Tiểu Hồng vừa gật đầu, nhưng đột nhiên nhớ ra việc gì đó đáng sợ, sắc mặt tái nhợt vô cùng.kinh hoàng kêu lên.*

"Lôi bạo?" *Vừa nghe lời này, mọi người sắc mặt đều đại biến.*

Lũng Đông xanh cả mặt, thân hình nhoáng lên một cái, bỗng nhiên biến mất tại chỗ, rồi xuất hiện ở đầu thuyền cách xa hơn mười trượng. Một tay khẽ lật, trong tay xuất ra một cái lệnh bài pháp khí.

Chỉ thấy hai tay cùng xoa lên lệnh bài, bốn phía Bạch Vân trải rộng; trong nháy mắt Linh Chu đột nhiên chuyển hướng, độn tốc ngày càng nhanh hơn, tiếp đến hóa thành một đạo bạch hồng bay thẳng hướng chân trời.

Nhưng khi Linh Chu chưa thoát ra ngoài được mười dặm, thì bóng đen trên không lại xuất hiện. Một tầng lam quang sáng lạn, tầng tà quang này dường như nhận được cái gì kích thích cho nên đột *nhiên khuếch tán ra mọi phía, tốc độ cực nhanh làm cho người ta kinh hãi không thôi.*

Chỉ trong vài nhịp hít thở mọi người trên thuyền dùng mắt thường nhìn phía chân trời thấy một đạo lam tuyến nổ ầm ầm, trong đó có vô số điện quang đang chớp động, như ẩn chứa vô số yêu ma đang giương nanh múa vuốt bay đến.

"Đã sớm nghe nói lôi quy xuất hiện, thì nhất định có lôi bạo. Việc này quả nhiên không sai.

"Vài vị đạo hữu mau tới đây." Thanh niên có nốt ruồi đỏ vừa thấy tốc độ lam quang, hít một hơi lạnh, cao giọng quát to.

Kỳ thật không cần hắn nói, thanh niên bạch mi cùng thiếu phụ và đám người cũng đã sớm thấy lam quang đằng xa bay nhanh tới, thần sắc cũng không khá hơn chút nào.

Không nghĩ nhiều, hai người đều bấm quyết niệm chú, trên thân toát ra linh quang đến chói mắt, lưu chuyển không ngừng hướng đến phía trên linh chu.

Hàn Lập cùng thiếu nữ áo bào trắng cũng không chậm trễ mà lập tức hành động.

Nhất thời ba cỗ linh lực cùng hướng đến Linh Vân, đồng thời nhập vào trong. Bỗng nhiên dưới chân thuyền phát ra âm thanh, rồi đột nhiên rung lên. Bên ngoài, cảnh sắc hoàn toàn mơ hồ.

Trong nháy mắt, Linh Chu biến ảo thành một đạo lưu quang hư ảnh lập tức đã di chuyển đến chỗ khác.

Chẳng qua tốc độ của đạo lam tuyến cũng không chậm mà cũng sánh ngang Linh Chu, nó đang theo sát phía sau.

Điều này làm cho Lũng Đông và đám người hoảng sợ, thế mới biết lôi bạo trong truyền thuyết đáng sợ thế nào, quả là danh bất hư truyền.

Nhưng may mắn mấy người cùng liên thủ khiến độn tốc Linh Vân

Chu phát huy tới cực hạn. Nếu thay vào đó là một Hóa Thần tu sĩ bình thường không am hiểu độn tốc, chỉ sợ căn bản trốn không thể trốn.

Đương nhiên Hàn Lập và mọi người không phải là Hóa Thần tu sĩ bình t hường, tất cả đều tự có được một ít bí thuật bảo mệnh, một mình thúc dục độn thuật, cũng không nhất định kém hơn linh chu bao nhiêu. Nhưng là làm như thế thì hậu quả cũng không ít, không chỉ đại thương nguyên khí mà chính là hao tổn huyết khí.

Tại thế giới hoang dã bước bước nguy hiểm này, ai cũng không dám mạo nhiên làm như vậy. Cho nên, lúc này đây Hàn Lập cùng đám người khu động Linh Vân Chu đều thật sự đồng tâm hiệp lực, làm cho Linh Chu một hơi liền đọn xa đến mấy vạn dặm.

Phía sau rốt cục không thấy bóng dáng lam quang, cũng không nghe thấy tiêng sấm nữa.

Mọi người lúc này trong lòng mới buông lỏng, linh quang bên ngoài thân chợt tắt, tất cả đều đã thu lại linh lực.

Độn tốc Linh Chu từng chút chậm lại.

" Nguy hiểm thật. Lần này cũng thật mệt, Hồng tiên tử phản ứng rất nhanh, nếu hơi chút chần chờ, bọn ta đều đã bị cuốn vào trong lôi bạo. Tuy rằng không nhất định là sẽ lạc ở trong đó, nhưng tuyệt đối khó có thể toàn thân trở ra." Lũng Đông thần sắc cuối cùng cũng khôi phục lại, hướng thiếu phụ mỉm cười nói.

"Thiếp thân cũng là may mắn. Tuy rằng Lôi Quy không nhỏ. Nhưng là nó cũng có tập tính riêng. Trong tộc tiểu muội từng có một vị trưởng bối, một mình đánh chết một con Lôi Quy, cho nên biết một ít thông tin là Lôi Quy đều ẩn núp ngầm, không dễ dàng trồi lên mặt đất, chỉ cảm ứng được nơi nào có lôi bạo bùng nổ, mới hiện thân hút lôi điện. Nhưng nếu là Lôi Quy trưởng thành thì trong cơ thể sẽ sinh ra hai khỏa dị châu, một viên dẫn lôi, một viên tích lôi."

Công dụng hai viên kỳ châu to lớn, nghe nói thần diệu vạn phần, cho dù người không có Lôi Linh Căn nếu có châu này cũng có thể dễ dàng thao túng lôi điện lực. Năm đó vị trưởng bối trong tộc kia đánh chết Lôi Quy, chỉ là một con ấu quy, cho nên vẫn chưa có được hai viên kỳ châu. Chẳng qua, Lôi Quy ẩn chứa lôi điện lực kinh người, cũng hiếm thấy, tất cả đều là những tài liệu luyện chế lôi thuộc tính bảo vật tuyệt hảo. Nếu là tu sĩ đại thần thông nào nhìn thấy được quy này, chỉ sợ ngược lại là mừng rỡ như điên." *Tiểu Hồng lại cười khổ vài tiếng.*

"Vị tiền bối kia có thể một mình liệp sát kỳ thú, nhất định là một trong mấy vị trưởng lão của quý tộc. Nhưng quy này đối với Hóa Thần chúng ta mà nói, chỉ việc quá mơ mộng hão huyền. Lần này có thể tránh được một kiếp, đã muốn xem như một đại vận." *Thanh niên bạch mi lại nhếch miệng, tựa hồ vẫn nghĩ đến chuyện gặp phải Lôi Quy cùng lôi bạo việc mà sợ hãi không thôi.*

"Chính xác! Lôi Quy tuy cả người là bảo, nhưng không có tu vi hợp thể thì căn bản không nên vọng tưởng. Hơn nữa lôi bạo vừa kết thúc, con thú này nhất định đã lặn xuống dưới mặt đất, không tìm ra tung tích. Đi thôi, hy vọng lộ trình tiếp theo có thể thuận lợi một chút." Lũng Đông gật đầu, thanh âm trầm xuống.

Thẳng tiến sâu vào thế giới hoang dã có hơn mười ngày ngắn ngủn, đã đụng phải kỳ thú có thể diệt sát bọn họ, khiến cho tất cả đều có tâm tình trầm trọng.

Những người khác đã trải một phen như vậy, hiển nhiên cũng không tán gẫu nhiều nữa mà liền quay lại tĩnh thất.

Hàn Lập vẫn bất động tại chỗ. Hắn từ đầu tới cuối vẫn trầm tư ít nói…

Chờ mọi người ở đầu thuyền lui về hết, hắn ngẩng đầu nhìn về hướng lôi bạo dữ dội bùng nổ, ánh mắt chớp động không biết suy nghĩ cái gì.

Sau một lúc lâu, hắn khẽ thở dài có vẻ hơi tiếc điều gì, mới trở lại đầu Ngọc Chu rồi khoanh chân ngồi xuống.

------oOo------

Chương 1359: Song Hoàng hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đám người Hàn Lập không biết được rằng khi họ đưa Linh Chu rời khỏi lôi bạo, thì thân hình Lôi Quy chìm ẩn sâu trong mây đen. Khi mây đen tan hết, lại hóa thành một ngọn cự sơn.

Quy này hình thể to lớn trông như một ngọn cự sơn. Mai rùa rất lớn lại nhiều màu sắc, nó chớp động tạo ra loại ánh sáng huyền diệu vô cùng.

Kỳ quái hơn chính là chỉ trông thấy tứ chi bên ngoài mà không thấy đầu với đuôi. Xem ra toàn bộ đã rút trong mai rùa.

Lúc này lôi bạo đã bùng nổ, toàn bộ không trung đều bị lam sắc quang hà bao phủ. Bầu trời sáng lên một cách dị thường giống có một trận mưa do lam sắc điện hồ lớn nhỏ khác nhau tạo ra, nhỏ chỉ có hơn một xích, nhưng lớn lại dài đến hơn mười trượng, tất cả đều mang khí thế kinh người hướng mặt đất điên cuồng đánh xuống, tiếng sấm vang khắp đất trời.

Thân thể Lôi Quy khổng lồ đang tiếp nhận vô số hồ quang. Nhưng tất cả số hồ quang tiếp xúc với thân thể Lôi Quy thì giống như trâu đất xuống biển, nháy mắt đã không thấy bóng dáng đạo hồ quang nào.

Càng không thể tưởng tượng chính là bên ngoài Lôi Quy đang tản ra từng đợt bạch quang. Hồ quang rơi xuống dường như bị hấp dẫn bởi một lực hút cực lớn, bỗng chốc toàn bộ thay đổi phương hướng, bị hút về phía Lôi Quy. Sau đó, non nửa hồ quang trong lôi bạo đều bị quy này hấp thu vào trong cơ thể.

Quy này tứ chi khe khẽ lay động, tựa hồ khoái chí khi ở trong lôi bạo.

Bỗng nhiên không hiểu vì sao tứ chi của cự quy co rút vào trong mai.

Trong lúc đó, không gian bao quanh cũng dao động, một đạo quang mang từ hư không bắn tới. Hào quang chợt tắt, xuất hiện là một con cự đại cốt điểu cả người phát tán thải quang.

Cốt điểu này tuy rằng chỉ lớn khoảng mười trượng, nhưng là trên thân cũng phát tán khí thế sánh ngang cự quy. Càng làm cho người ta hoảng sợ chính là ở đỉnh đầu cốt điểu còn có hai đạo nhân ảnh đang đứng.

Một người thân cao hai trượng, người hắn có hắc quang chớp động. Tên còn lại dáng người bình thường, xung quanh tên này có một đoàn đạm vân bao quanh nên không thấy rõ hình dáng.

"Chính xác, chính xác, không nghĩ tới là nơi đây lại may mắn gặp được một con mồi tốt như vậy. Nay ta luyện chế mười cự ma, còn khiếm khuyết một ít tài liệu, con Lôi Quy này cũng miễn cưỡng dùng tạm được." Một đạo nhân ảnh nhìn cự quy, lẩm bẩm nói.

"Thiên Diệu huynh, loại này cả người là bảo, mười cự ma dù sao cũng chỉ cần một ít khung xương mà thôi, ta giúp ngươi chém giết con quy này, nhưng tại hạ xin lĩnh hai viên Lôi Châu nằm trong cơ thể Lôi Quy." Tên còn lại nghe vậy liền cười nói.

"Hừ, Huyền Vũ huynh thật ra có tính toán gì. Quy này trên người quý giá nhất là hai viên Lôi Châu, đạo hữu lên tiếng đã muốn lấy đi hai viên này, không biết điều đó là không thể sao?" Thiên Diệu trên người hiện lên lục khí, hừ một tiếng, tựa hồ có chút bất mãn.

"Hắc hắc, Lôi Châu tuy rằng thần diệu nhưng đối với ta và ngươi mà nói cũng không có gì là trọng dụng, chẳng qua ta muốn bởi vì nó có tác dụng khác mà thôi. Nếu không, ta dùng một khối cũng đủ rồi" Người này tựa hồ không muốn cùng đối phương tranh cãi mà trực tiếp đưa ra điều kiện của mình. *"Bất quá chúng ta hành động cần phải nhanh chút, nếu không sẽ làm lỡ đại sự. Chúng ta cũng không phải là đi sưu tập thiên tài địa bảo gì mà có trọng trách trên người. Nhất định phải đem tất cả các cứ điểm gần*

Thiên Uyên Thành của dị tộc xóa sổ." Người trong đoàn lục khí cân nhắc một chút rồi mới đồng ý.

"Ha ha, quyết không làm lỡ đại sự, ta và ngươi liên thủ hơn nữa còn có khôi lỗi luyện chế từ di hài cổ phượng, diệt sát một con lôi quy mới trưởng thành thì có tốn bao nhiêu thời gian." Nhân ảnh cao dáo người vang, thân hình bay lên, vọt thẳng vào trong lôi bạo.

Một lát sau, bên trong lôi bạo truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa, lập tức cũng có thú rống kinh người truyền ra.

Bóng người lục ảnh đứng trên lục ảnh khẽ lắc đầu rồi thở dài, tựa hồ đối với tính tình nóng nảy của đồng bọn cũng cảm thấy bất đắc dĩ. Hai tay hắn bấm niệm pháp quyết, đồng thời phía dưới chân xuất hiện thân hình cốt phượng điên cuồng bành trướng. Trong nháy mắt biến thành lớn hơn trăm trượng. Ở trên đầu, hắc ảnh thúc giục cốt phượng lao thẳng vào bên trong lôi bạo.

Phía xa xa, tiếng thú rống trong lam sắc điện quang càng lúc càng cuồng nộ, thậm chí có vài phần sợ hãi. Bên cạnh đó, đám người Hàn Lập điều khiển Linh Vân Chu không ngừng chạy đi.

Thanh niên có nốt ruồi đỏ đã đoán đúng. Trong thời gian một tháng, Linh Vân Chu tuy rằng độn quang không chậm, mà Huyễn Hóa Chi Thuật cũng coi như cao minh, nhưng vẫn thường xuyên gặp nguy hiểm.

Nói ví dụ như, một lần đột nhiên bị một cỗ xích hồng sắc quái phong cuốn vào trong đó. Lúc ấy có vô số đạo xích hồng được biến hoá từ vô số con sâu nhỏ.

Đám người quá sợ hãi liền hợp lực thi pháp để phá vỡ sự bao vây của bọn quái trùng. Chỉ e rằng nếu không nhanh thì trong nháy mắt thuyền này đã bị đám quái trùng cắn nuốt sạch sẽ.

Việc này chưa qua được bao lâu, thì đang lúc phi hành đột nhiên không gian phía trước dao động, lại xuất hiện con quái điểu thân dài trăm trượng phá không bay ra.

Con điểu này toàn thân vàng óng ánh, tản ra linh khí kinh người không thua kém gì Lôi Quy. Điều này làm cho mọi người ngao ngán đến tận cổ họng.

Không biết loài quái điểu này đã phát hiện ra sự tồn tại của Linh Chu chưa. Nếu so sánh với hình thể của nó thì Linh Chu chỉ như con kiến mà thôi. Vì thế nó chỉ vỗ cánh vài cái rồi bay mất.

Đám người Hàn Lập thở dài một hơi, lại quay mặt nhìn nhau cười khổ không thôi.

Trên thuyền mọi người giờ mới cảm nhận sâu sắc được thế giới hoang dã đáng sợ như thế nào. Tất cả đều không còn tâm trí để mà tu luyện công pháp mặc dù ai lấy đều ở trong tĩnh thất. Mọi người đều đề cao cảnh giác.

Nhiệm vụ lần này quả nhiên không dễ dàng, đã mấy lần gặp nguy hiểm, may dựa vào mọi người đồng lòng nhất trí mới có thể vượt qua.

Nhưng vận khí rồi cũng có một ngày hao hết.

Một ngày nọ, đến thời điểm thanh niên bạch mi thay phiên canh gác thì Hàn Lập đang ở trong tĩnh thất tìm hiểu phù chú chi đạo! Chợt bên ngoài có tiếng huýt gió cảnh báo, lúc này sắc mặt khẽ biến, nhưng chưa ai tới kịp thì đã cảm thấy toàn bộ thuyền rung chuyển, ai nấy đều đứng không vững, loạng choạng ngã.

Hàn Lập trong lòng cả kinh, Ngọc Chu vẫn liên tiếp rung mạnh không ngừng. Lập tức bốn vách tường xuất hiện bạch mang lưu chuyển không chừng và bắt đầu vỡ vụn từng khúc.

Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, liền hóa thành một đạo kinh hồng lao ra từ nóc tĩnh thất phá không bay ra. Bỗng chốc đỉnh tĩnh thất đã xuất hiện một cái lỗ lớn.

Hàn Lập thân hình thượng nhoáng lên, liền biến thành một đạo thanh sắc cầu vồng bắn nhanh đi, vài lần chớp lên hắn đã cách ngọc chu hơn hai mươi trượng. Bây giờ mới cẩn thận nhìn lên bầu trời.

Lúc này, chỉ thấy mấy đạo độn quang khác trong thuyền bay ra. Chính là đám người Lũng Đông nhanh chóng phán đoán tình huống, cũng phi độn rời khỏi Linh Chu.

Toàn bộ rời đi trong nháy mắt, chợt nghe một tiếng nổ oanh, Linh Chu lúc này trong màn bạch mang hoàn toàn nổ tung, tạo nên cỗ cuồng phong thổi quét tới chỗ mọi người.

Mấy người đều là Hóa Thần tu sĩ, tự nhiên sẽ không e ngại linh phong này, một đám ổn định thân hình trên không đang ngóng nhìn Linh Chu.

Trừ bỏ thanh niên Bạch Mi đang thực hiện canh gác, những người khác không biết chuyện gì đang xảy ra. Cuối cùng vì sao Linh Vân Chu bị huỷ diệt

Mọi người lại đưa thần niệm đảo qua một lần nữa, nhưng đều không thấy vật gì.

Lúc ấy, mấy người đều nghi hoặc không thôi.

"Lý huynh, là ai công kích chúng ta!" Tiểu Hồng vội vàng mở miệng hỏi.

"Các ngươi hướng xuống xem đi!" Thanh niên bạch mi trở lên âm trầm, lạnh giọng nói.

Vừa nghe lời này, mấy người sửng sốt. Thần niệm lập tức quét xuống mặt đất.

Kết quả, tất cả đều trông thấy tình hình một cách rõ ràng, thiếu phụ hô một tiếng, Hàn Lập lại nhíu mày.

Chỉ thấy một mảnh núi non vô tận, lúc này mọi người đều ở trong khe núi giữa hai tòa cự sơn.

Nơi này nhìn như bí ẩn dị thường. Ở trong vô số cây cối to lớn đủ mọi màu sắc, thế nhưng lại xuất hiện một mảng trống trải dị thường, lúc này khu vực ở trung tâm có một cây thâm tử sắc cự thảo cao tới ba mươi bốn mươi trượng, mỗi một phiến lá của cự thảo đều như cự kiếm thẳng tắp, quanh thân sinh ra vô số mũi nhọn thoạt nhìn sắc bén dị thường.

Mà ở này hai bên cự thảo, có hai con quái vật lớn đang giằng co nhau.

Một con cự đại tích dịch (thằn lằn) chiều cao tới năm mươi, sáu mươi trượng, cả người xanh biếc, sau lưng mọc lên vô số các điểm màu đen lớn nhỏ khác nhau, ở phía trên cái đầu kổng lồ lại xuất hiện hai cái sừng đỏ như san hô.

Một con kia cũng là man hoang cự nhân có thân thể khổng lồ cao ba mươi trượng, bộ mặt dữ tợn, cái đầu màu vàng, còn kiên khiêng một cây gậy gỗ đen thùi, nhìn về phía cự nhân, tất cả mọi người hít một hơi lạnh.

Ở trên thân thể cùng tứ chi xuất hiện vô số con mắt, lành lạnh hàn quang.

Chẳng qua, vô luận cự nhân hay là con thằn lằn khổng lồ, đều coi đối thủ trước mắt như đại địch, nhãn quang tập trung vào cự thảo ở trung gian.

Kể từ đó, Hàn Lập trong lòng máy động, thần niệm lập tức cũng hướng cự thảo kia cẩn thận quét qua.

Ngay sau đó, Hàn Lập đại biến sắc mặt.

Tại trong những phiến lá hình kiếm kia, thế nhưng lại sinh ra một chuỗi quả giống như quả bồ đào.

Mỗi một quả đều có lớn như nắm tay, căng mọng, tán một cỗ kỳ hương mê người. Khi thần niệm đảo qua quả này, thì hột ở bên trong quả giống như một con tiểu long sống động, mỗi một con đều sáng bóng, giống nhau như đúc.

Chỉ là thân mình tiểu long không hề có dấu hiệu của sinh mệnh, nhưng toàn thân tán xuất linh khí cực kỳ tinh thuần, cho dù Hàn

Lập chỉ dùng thần niệm đảo qua, nhưng lại có thể cảm giác thấy thể xác và tinh thần trở lên thư sướng cực kỳ.

------oOo------

Chương 1360: Chi Long Quả

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Chi Long Quả!" Hàn Lập trong lòng hiện ra những chữ này, thiếu nữ áo bào trắng giật mình hô ra miệng.

Lũng Đông cùng đám người thiếu phụ vẻ mặt đều hiện ra sự sợ hãi vui mừng lẫn lộn. Mọi người đều nhận ra linh vật này.

*"Đây chính là chủ tài liệu của linh dược "*Đằng Long Đan*" mà chỉ tu sĩ Luyện Hư mới có thể dùng, ba vạn năm mới kết quả một lần, chỉ ăn không vào cũng có thể giúp tăng trưởng sáu mươi năm công lực. Nơi này có một gốc cây, xem ra vừa mới thành thục không lâu. Chúng ta nếu có thể đến lấy thì quả này thì tạo hoá quả thật rất tốt."* Thiếu phụ hai mắt tỏa sáng thì thào.

Thiếu nữ áo bào trắng cùng Lũng quang mang trong mắt cũng chớp động không thôi. Hiển nhiên cũng rất động tâm.

Chủ tài liệu của đandược dùng cho tu sĩ Luyện Hư. Chỉ sợ ngay cả những tu sĩ Luyện hư bình thường cũng không có duyên mà gặp. Tại hội đấu giá bình thuờng, cũng đừng nghĩ sẽ có người bán đấu giá thiên địa linh dược này, nhiều lắm là do cao giai tu sĩ trao đổi cho nhau mà thôi. Nếu không thực thiềm linh huyết ngày đó dùng để luyện chế đan dược cho Hóa Thần hậu kỳ cũng đã không khiến cho nhiều người như vậy điên cuồng tranh đấu.

Đan dược dùng từ Hóa Thần và Luyện Hư, tuy rằng nhìn như chỉ kém một bậc mà thôi, nhưng đem so sánh thì cách biệt như trời với đất.

Nếu là có tu sĩ cầm Chi Long Quả trước mắt đi tìm tu sĩ cấp luyện hư, đối phương tuyệt đối sẽ mừng rỡ vô cùng mà xuất ra một đống lớn đan dược cấp Hóa Thần để đổi lấy linh dược này.

Dù sao thiên địa linh vật của Linh Giới tuy nhiều, nhưng những linh dược hữu dụng với Luyện Hư vẫn rất ít, phát hiện ra một gốc cây cũng cần có cơ duyên nhất định.

Ở nơi linh dược vừa mới xuất hiện hoặc mới thành thục, sẽ thu hút khá nhiều tồn tại cường đại, nên căn bản linh dược thành thục không thể tồn tại trong thời gian dài

Đám người Hàn Lập không phải vì tìm thiên tài địa bảo mà tiến sâu vào thế giới hoang dã, chẳng qua đụng phải Lôi Quy hiện thế, tiếp theo lại gặp Chi Long Quả, quả thực cơ duyên đã đến mức phúc duyên thâm hậu. Thường thường tu sĩ cao giai ở nơi hoang dã cả mấy chục năm còn không hề có thu hoạch gì.

"Hãy nhìn rõ tình hình phía trước đi!" Thanh niên bạch mi hừ lạnh một tiếng.

"Cự nhân này chính là cự nhân trong thiên mục tộc cự nhân, những con mắt này đều có màu ngân bạch nên chúng thuộc loại chưa trưởng thành. Con tích dịch tuy nhìn không có gì bắt mắt kia lại khiến cho thiên mục cự nhân cũng phải kiêng kỵ, hiển nhiên nó cũng không phải là loại vừa. Chỉ sợ thực lực hai quái vật này đều là luyện hư sơ cấp." Hàn Lập ở phía sau hai quái vật, chậm rãi nói.

Hắn ở Thiên Uyên Thành cũng từ trong phường thị mua lấy một ít điển tịch vliên quan đến thế giới hoang dã. Cho nên liếc mắt một cái liền nhận ra cự nhân tộc, nên vừa rồi mới đưa ra phỏng đoán.

Nghe Hàn Lập nói vậy, thiếu phụ và Lũng Đông biết rõ là không giả, nhưng nhưng linh dược trước mặt lại là loại ngàn năm mới gặp, mấy người sao lại dễ dàng bỏ qua được, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Đúng lúc này, tiếng động vù vù từ đàng xa truyền đến, đám người Hàn Lập ngẩn ra, bắt đầu nhìn ra xa.

Chỉ thấy tiếng ông minh từ chân trời truyền lại. Bảy tám con cự trùng dài hai trượng hiện ra, toàn thân phát ra hào quang đủ màu sắc, lao cực nhanh tới bọn họ.

Xem ra bộ dáng bất thiện.

Hàn Lập nhíu mày, nhưng vẫn thả thần niệm dò xét. Thần sắc không chút hoang mang.

Loài cự trùng này nhìn rất đáng sợ, nhưng khí tức không mạnh nên cũng không có nhiều uy hiếp. Đám người Lũng Đông cũng không để tâm lắm, chuẩn bị chờ cho đám cự trùng này tiến đến gần mộtchút, sẽ ra tay tiêu diệt tất cả.

Nhưng thứ khiến bọn họ hoảng sợ vừa mới xuất hiện.

Loài cự trùng này khi còn cách bọn họ còn hơn trăm trượng, lúc đi qua khoảng không trên cự đại tích dịch, thì đột nhiên tích dịch mở miệng phun ra cái gì đó.

Một con cự trùng hùng hổ nhất đang lao đến, bỗng biến mất trong đàn côn trùng trên không trung. Nhất thời đàn côn trung xảy ra một trận hỗn loạn. Trong miệng cự trùng đồng thời phát ra âm thanh kinh sợ.

Nhưng hành động lần này không hiệu quả chút nào, tiếp đó lại thêm một con cự trùng biến mất mà không có dấu hiệu báo trước.

Nhìn đến cảnh này, Lũng Đông cùng bọn người thiếu phụ trong lòng run sợ.

Hàn Lập hai mắt nhíu lại, đồng tử hiện lên một tia lam mang.

Lúc một con cự trùng biến mất, do mượn thần thôngMinh Thanh Linh Mục nên hắn có thể trông thấy rõ ràng.

Nói là biến mất nhưng thực ra từ trong miệng tích dịch phun ra một cái lưỡi dài trong suốt xuyên thủng bụng cự trùng. Sau đó tích dịch cuốn lấy nuốt vào trong miệng. Nguyên nhân do cái lưỡi dài bắn ra với tốc độ cực nhanh khiến người ta khó có thể nhìn rõ, khiến mọi người mới có cảm giác cự trùng biến mất một cách quỷ dị trong hư không.

Trong nháy mắt, mấy con cự trùng còn lại cũng đều bị tích dịch tóm gọn, tiếp đó con thú này lại nằm sấp trên mặt đất không hề nhúc nhích.

Hàn Lập nhìn ánh mắt con thú này, tự nhiên có một tia hoảng sợ.

"Có thể là đầu của một cổ thú biến dị, nếu không công kích của nó cũng không kinh người như vậy. Xem ra Linh Vân Chu cũng là do con thú này dùng lưỡi phá huỷ." Lũng Đông lúc trước không biết nó dùng loại bí thuật nào nhưng giờ đã thấy rõ tích dịch dùng lưỡi để công kích, bèn trưng trọng nói.

"Không hiểu vì sao tích dịch lại không công kích chúng ta mà ngược lại đem mấy con cự trùng nuốt lấy." Thiếu nữ áo bào trắng cũng gật đầu, có chút khó hiểu.

"Sao biết được? Có lẽ con thú này chê chúng ta quá nhỏ, hoặc cự trùng kia là thực vật nó thích ăn." Thiếu phụ ảm đạm trả lời.

Thiếu nữ áo bào trắng sắc mặt khẽ động, tựa hồ cảm thấy sự thực cũng có thể như thế.

"Không cần nói nhiều lời vô nghĩa, mọi người không nghĩ đến việc bỏ qua Chi Long Quả chứ. Cơ duyên ở trước mặt chúng ta. Tại hạ cho dù có một mình cũng tuyệt đối không muốn buông tha đâu." Thanh niên bạch mi nhìn chằm chằm vào quả, trong mắt hiện lên vẻ tham lam, hắn nói.

"Cả hai quái vật phía dưới đều có thực lực luyện hư cấp. Lý huynh thật có lá gan không nhỏ." Thiếu nữ áo bào trắng lại khanh khách cười lên.

"Hừ, nếu chỉ là một con có thực lực cấp Luyện hư, nói không chừng tathật đúng là sẽ quay đầu bỏ đi. Nhưng có hiện lại hai con thì quả thật rất khó nói." Thanh niên bạch mi không chút tức giận, mà còn lạnh lùng trả lời.

"Ồ, vậy ý của Lũng huynh là." Thiếu nữ lập tức liền phản ứng lại.

"Đúng vậy! Con cổ thú biến dị này tuy rằng khó chơi. Thiên mục cự nhân cũng không phải loại vừa. Hai bên tranh đấu, hơn phân

nửa là lưỡng bại câu thương hoặc một bên chết một bên sẽ tổn hại. Khi đó nếu ra tay, tất nhiên có chút hi vọng." Lũng Đông vỗ tay khẽ nói.

"Chờ chúng nó động thủ phải đợi bao lâu. Có lẽ hai tháng mười ngày cũng không động thủ đâu!"

Thiếu phụ lại lắc đầu.

"Như vậy quả là phiền toái! Chúng ta cũng nên có tác động chứ, bởi chúng ta không thể ở lại lâu." Lũng Đông ánh mắt đảo qua thiếu nữ, rồi gật đầu.

"Cho dù sự tình cấp thiết, chút thời gian đó chúng ta vẫn có thể, đây chính là Long Chi Quả! Vì thế trì hoãn chút thời gian, thì có đánglà gì." Thanh niên bạch mi lại hoàn toàn không hề sốt ruột.

"Không thể nói như vậy! Cho dù hai Luyện hư cấp này thật sự nếu thân bị trọng thương, nhưng liều chết phản ứng, cũng không phải chúng ta có thể dễ dàng chịu đựng được. Nói không chừng còn có đạo hữu ngã xuống.

Theo ý kiến ta, hay là không cần để ý, cứ tiếp tục lên đường."

Lũng Đông tuy rằng đối với Chi Long Quả cực kỳ động tâm, nhưng trong lòng vẫn có ẩn giấu. Chuyện này so với đại sự của hắn không đáng là gì nên đương nhiên không muốn phiêu lưu mà gặp phải ngoài ý muốnlúc này, cho nên mới có thể cố gắng kiềm chế mà nói như vậy.

"Lời này có chút đạo lý. Thiếp thân nghĩ rằng chúng ta ra tay đoạt bảo thật sự không phải là cử chỉ sáng suốt. Chớ quên, bộ tộc cự nhân đều luôn sống quần cư, linh quả đã muốn thành thục, cự nhân vẫn cùng con tích dịch này giằng conhư thế, nói không chừng là ở chờ các cự nhân khác tới viện thủ. Con tích dịch kia cũng không có chủ động công kích, hẳn là cũng có những tính toán khác. Mà chúng ta chờ đợi như vậy, không chừng lại đem chính mình cuốn vào trong đó." Thiếu phụ nhíu chặt lông mày cân nhắc một lúc lâu cũng lên tiếng phản đối.

"Mặc kệ các ngươi nói ra sao, ta nhất định phải lấy được linh quả."

Nghe Lũng Đông và thiếu phụ nói vậy. Thiếu nữ áo bào trắng bên cạnh khẽ động bờ môi đỏ mọng đứng tới bên cạnh thanh niên bạch mi.

Nàng vừa dứt lời, chẳng những thiếu phụ và Lũng Đông ngẩn ra, thanh niên bạch mi cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Lúc này, hai người đồng ý, hai người phản đối, nhất thời ánh mắt bốn người đều nhìn vào Hàn Lập.

Hàn Lập trong lòng thở dài, không nhìn bốn người, mặt trầm ngâm suy nghĩ.

"Vì linh quả, mạo hiểm một chút cũng đáng giá, nhưng theo lời Hồng tiên tử, cũng không thể vì việc này mà mất nhiều thời gian. Cho dù chúng nó không có giúp đỡ, linh quả cũng có có thể hấp dẫn các tồn tạicường đại khác. Trong khoảng 3 ngày ra tay, nếu quá thì sẽ bỏ đi." Hàn Lập nhàn nhạt nói.

Bốn người còn lại không khỏi nhìn nhau.

"Trong vòng 3 ngày sẽ ra tay, điều này không có khả năng." Tiểu Hồng liếc nhìn Hàn Lập một cái, chậm rãi lắc đầu.

Thanh niên bạch mi cùng thiếu nữ mặc dù không nói gì. Nhưng hiển nhiên cũng hiểu được rất không có khả năng.

"Trong thời gian ngắn mà khiến bọn chúng tranh đấu với nhau thì không có khả năng. Nhưng nếu chúng ta ở một bên nghĩ cách khác cũng không phải không có cơ hội thành công. Nói ví dụ như dẫn dắt chúng rời đi, hoặc là chọc giận chúng." Hàn Lập khẽ nở nụ cười.

"Ý của Hàn huynh là." Lũng Đông thần sắc vừa động, có chút hiểu được ý tứ Hàn Lập.

"Đúng vậy, nếu làm như vậy thì không cần thời gian dài." Thanh

niên bạch mi mừng rỡ.

"Dẫn dắt chúng rời đi cũng không quá dễ. Nhưng là chọc giận chúng, khiến chúng nó lập tức chém giết nhau thì cũng không khó khăn lắm." Thiếu nữ áo bào trắng thản nhiên cười.

"Nếu thật không có gì phiêu lưu, thiếp thân có thể đồng ý." Thiếu phụ nhìn Hàn Lập hình như đã có sự cải biến suy nghĩ.

Lũng Đông lại cân nhắc một lúc lâu, rồi mới hơi miễn cưỡng gật đầu.

"Được rồi, nếu vài vị đạo hữu đều quyết định xuất thủ, Lũng mỗ cũng không sẽ không đứng ngoài. Nhưng kế hoạch nhất định phải thật sự hoàn hảo"

------oOo------

Chương 1361: Châm ngòi

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Việc này xin Linh Lung đạo hữu cứ yên tâm, tiểu mệnh của ta thật trân quý, sẽ không mạo muội hành động đâu." Bạch mi thanh niên hắc hắc cười nói.

"Vài vị kia chắc trong lòng cũng đã có quyết định." Lũng Đông hỏi.

"Chúng ta có thể âm thầm ẩn thân, từ hai bên sườn đánh lén tích dịch cùng với cự nhân, khiến cho đối phương hiểu lầm phát động công kích, không phải là không được." Bạch mi thanh niên dường như đã suy nghĩ vấn đề này, không chút do dự nói.

"Nói thì rất đơn giản, nhưng hai vị phía dưới này không biết thần thức có cường đại hay không, phương thức ẩn thân vạn nhất bị bại lộ, đạo hữu khi ra tay lập tức sẽ rơi vào hiểm cảnh. Không ổn chút nào!" Thiếu phụ hơi trầm ngâm, lắc lắc đầu.

"Nếu nói ẩn thân, tiểu muội trong tay có hai cái " Không minh phù *" chỉ cần toàn lực thúc dục, tu sĩ Luyện Hư trung kỳ bình thường cũng không nhìn thấu. Tiểu muội thật có thể toàn lực cống hiến chút sức lực."* Bạch bào thiếu nữ môi nhếch lên khẽ cười nói.

"Không minh phù, chính là cùng loại với Ngân khoa linh phù. Đối phó với hai thứ kia đích xác hữu hiệu. Bất quá tránh mạo hiểm, Chúng ta ban đầu không cần ra tay. Tại hạ trong tay còn hai Ngân giao khôi lỗi mỗi con đều dùng cho tu sĩ Nguyên Anh kỳ sử dụng. Dán phù lên trên người chúng, cho chúng ra tay. Như vậy càng ổn thỏa hơn một chút." Lũng Đông thần sắc vừa động, mừng rỡ nói.

"Thứ đó quá tốt. Cho dù khôi rỗi không thành công. Chúng ta cũng không gậy trở ngại cho việc chúng ta chia làm hai tổ, cả hai hiện thân hấp dẫn, kiềm chế chúng. Sau đó lưu lại một đạo hưu giỏi độn thuật ở lại, chờ thời cơ ra tay, đoạt lấy linh quả. Chỉ cần đoạt linh quả tới tay, mọi người lập tức dùng bí thuật chạy trốn.

Hai thứ kia dù thực lực có sánh ngang tu sĩ Luyện Hư kỳ, nhưng chúng ta một lòng muốn trốn. Có lẽ chúng khó có thể ngăn trở. Nhưng mà người ra tay cướp linh quả, thân pháp phải nhanh nhẹn vô cùng. Nếu không lấy tốc độ phụt lưỡi của đầu biến dị tích dịch kia, khi chạy trốn sẽ vô cùng nguy hiểm." Tiểu Hồng nhãn châu xoay chuyển, nói.

"Tiểu tiên tử nói có lý. Chính là ra tay đoạt linh quả nguy hiểm rất lớn, hơn nữa Chúng ta cũng không biết được lòng hắn. Lỡ sau khi có được linh quả lại chạy mất. Vậy phương pháp này khó có thể thực hiện."

"Đích xác có chút sơ hở, không biết vị đạo hữu nào ở đây nguyện ý làm ngươi cuối cùng ra tay. Sau khi lấy được linh quả, có thể phải cùng phải ngăn cản một kích. Đương nhiên, đạo hữu này cũng phải nói ra phương pháp khiến người ta yên tâm." Bạch bào thiếu nữ Du Khế nói.

Vừa nghe cô giá này nói, những người khác lộ vẻ cổ quái.

Dương như theo lời cô gái này nói, vô luận ai là người hái Xuyến Long quả, chỉ sợ đều phải ngăn cản một kích của hai quái vật đang nổi giận. Nguy hiểm cỡ nào không cần phải nói, ai có thể yên tâm cho người khác cầm linh dược quý hiếm như thế chạy trốn chứ.

Sự tình khó khăn cỡ này, thật làm cho người ta khó nghĩ.

"Chư vị đạo hữu nếu không chê, tại hạ nguyện ý làm người cuối cùng ra tay."

Hàn Lập bỗng nhiên cười nói.

"Hàn đạo hữu, ngươi mới chỉ là tu vi Hóa Thần trung kỳ, bị phát hiện quá nguy hiểm?" Lũng Đông thần sắc vừa động, phản đối.

"Không sai, hàn huynh tu vi thực sự kém một chút." Bạch mi thanh niên đánh giá Hàn Lập, liên tục lắc đầu.

"Hàn mỗ tuy rằng tu vi không đủ, nhưng trên người còn một kiện

bảo vật gần bằng linh bảo đỉnh giai thuấn di bảo vật, hơn nữa công pháp của tại hạ có chút đặc thù, để bảo vệ tính mệnh cũng có chút tự tin." Hàn Lập cười cười, bộ dạng không thèm để ý.

"A, Hàn huynh một khi đã tự tin như vậy, giao cho ngươi đoạt linh quả không phải là không thể. Nhưng Hàn huynh làm sao để chúng ta tin tưởng, sau khi lấy linh quả không bỏ trốn mất dạng." Lũng Đông trầm giọng nói.

"Cái này, tại hạ cũng không có cách gì. Nhưng nếu vị nào ở đây cảm thấy tại hạ không thích hợp có thể, tự tiến cử mình, đảm nhiệm trọng trách này. Tại hạ không phản đối." Hàn Lập nói lớn, trên mặt cười mà như không cười.

Nghe được câu này của Hàn Lập, những người khác đều không khỏi ngẩn ra.

Tuy rằng mọi người đều nghĩ đến bảo vật, nhưng không ai muốn cướp đoạt trước mặt của hai tồn tại Luyện Hư cấp. Nếu không cẩn thận, thực sự có thể trọng thương, thậm chí mất mạng cũng có thể.

"Hàn huynh nếu nguyện ý cho hạ cấm chế truy tung, tiểu muội không có ý kiến." Bạch bào thiếu nữ nói thẳng.

"Không sai, tại hạ cũng có ý này!" Tiểu Hồng nhìn Hàn Lập trong chốc lát, đồng ý nói.

Lũng Đông cùng bạch mi thanh niên liếc mắt nhìn nhau một cái, thật không biết nói gì hơn.

"Hạ cấm chế trên người ta, đương nhiên có thể! Nhưng chư vị đạo hữu cũng phải cho ta hạ cấm chế để tương tự." Vừa nghe đến hạ cấm chế, sắc mặt Hàn Lập hơi đổi, nhưng lập tức cười lạnh nói.

"Hừ, vạn nhất ngươi thủ bảo có chuyện gì ngoài ý muốn. Ta chẳng phải cũng chẳng khá hơn sao." Bạch mi thanh niên nghe vậy hừ lạnh, nói.

"Hắc hắc, cái này cũng là băn khoăn của Hàn mỗ." Hàn Lập

không khách khí trả lời kỳ thật cho dù mấy người thực đáp ứng điều kiện. Hắn có tám chín phần cũng không thực sự đồng ý.

Trước kia hạ cấm chế tương hỗ với Hòa băng phượng, rơi vào cảnh pháp lực bị cấm chế hậu quả hủy Nguyên Anh, trong lòng hắn còn sợ hãi, sao có thể dễ dàng giẫm vào vết xe đổ trước đây.

Vừa nghe Hàn Lập nói vậy, đám người Lũng Đông nhìn nhau cười khổ.

"Như vậy đi, các hạ nếu lưu lại vật gì đó cho ta. Ta có thể tin tưởng ngươi. Tỷ như các hạ đem bổn mạng pháp bảo đưa cho ta. Lại đặt thêm dấu hiệu truy tung. Như vậy ta cũng không sợ đạo hữu thủ bảo rồi bỏ chạy." Bạch bào thiếu nữ hai mắt xoay chuyển. Đột nhiên trên mặt lộ ve giảo hoạt nói.

"Bổn mạng pháp bảo có liên hệ đặc biệt. Loại phương pháp này, Hàn mỗ có thể chấp nhận. Bất quá Chúng ta phải có tiêu kí tương hỗ. Trong khi ẩn thân hành động, tại hạ phải biết chư vị đạo hữu ở chỗ nào. Hắc hắc, nếu hai con Ngân giao khôi lỗi của Lũng huynh có hiệu quả. Vậy không cần tại hạ mạo hiểm." Hàn Lập trầm ngâm, sau đó mới chậm rãi gật đầu nói.

Tiêu kí tương hỗ! Đám người Lũng Đông trong lòng vừa động, nhìn nhau vài lần, cuối cùng chậm rãi đồng ý.

Xem ra chỉ có phương án này là tốt nhất. Đương nhiên tu vi Hàn Lập chỉ là Hóa Thần trung kỳ, thoạt nhìn không phải đối thủ của mấy người, không sợ hắn lấy được bảo vật rồi chạy trốn.

Lúc này mấy người bàn bạc lại một phen, rút cuộc vạch ra kế hoạch cụ thể.

Hàn Lập hé miệng phun ra bốn đạo ánh sáng vàng, sau khi bay xung quanh thân thể, hóa thành bốn thanh tiểu kiếm màu càng rực rỡ, rơi vào tay bốn người kia.

Lũng Đông mấy người cũng không khách khí thi triển bí thuật, hoặc trực tiếp dán phù lên, cấm chế tiểu kiếm trong tay, linh quang chợp lóe, thu vào trong túi trữ vật.

Sau đó bốn người lại phân biệt phun ra nhưng điểm ánh sáng màu sắc khác nhau, chợt lóe lướt qua nhưng không có chạm vào thân thể Hàn Lập.

Hàn Lập cẩn thận dùng thần thức kiểm tra những điểm ánh sáng này, đích xác là linh lực tinh thuần biến thành. Không chứa cấm chế gì khác, mới yên tâm cho chúng đi vào cơ thể.

Sau đó Hàn Lập đồng dạng thi pháp, cũng thả ra một dải những điểm ánh sáng xanh vào thân thể bốn người kia.

Xong đâu đấy, mấy người tâm tư đều thả lỏng.

Tiếp đó lại nói nhỏ với nhau vài câu, bọn họ lập tức giải tán, hóa thành từng đạo độn quang bay nhanh ra bốn phương tám hướng.

Hàn Lập biến thành một đạo ánh sáng xanh, uốn cong độn đi, xa ngoài ngàn dặm, sau đó độn quang mới chợt tắt hiện ra thân hình hắn.

Hắn huyền phù giữa không trung, đảo mắt nhìn bốn phía. Liền nhẹ nhàng nhắm mắt đem thần thức chậm rãi thả ra.

Gần đó không có gì dị thường, tự mình cũng không có cảm giác bị theo dõi, đôi mắt hắn đột nhiên yên tĩnh, hai tay bấm đốt niệm chú.

Sau lưng nổ ra tiếng sấm, một đôi cánh màu lông xanh trắng hiện ra, tiếp đó lật tay, hé là một vật màu tím, phù trù! Thứ hiện ra kia chính là*" Thái Nhất Hóa Thanh Phù"*

Đạt bảo với hai tồn tại Luyện Hư. Hắn cũng không dám có chút tự đại, tự nhiên rất phù trù này ra! Dán lên người, một đoàn ánh sáng tím cùng với phù văn màu bạc chợp động, sau đó Hàn Lập bỗng biến mất không thấy.

Hắn hóa thành hư ảo sau đó theo đường cũ mà quay về.

Tuy rằng tốc độ không quá nhanh, nhưng cũng không chậm, một lát sau Hàn Lập đã hiện ra ở chỗ cũ.

Đầu Tích Dịch cực lớn kia vẫn giằng co với Cự nhân chưa hề động thủ.

Chỉ băng mắt thường, tự nhiên không phát giác ra nơi ẩn thân của mấy người kia. Cho nên Hàn Lập nhẹ thở một hơi, trong lòng thúc giục pháp quyết, nhất thời thần thức cảm ứng được vị trí mà mình đã hạ tiêu kí.

Những người này quả nhiên là thế, về tới phụ cận, đều giống hắn lơ lửng trên trời.

Hai người một thì trên đầu cự đại tích dịch, người kia ở phía sau Thiên mục cự nhân.

Mấy người khác chỗ ẩn nập cũng không tầm thường, không cảm ứng thấy tiêu kí thì thần thức Hàn Lập cũng vô pháp phát hiện ra cái gì khác biệt, Lũng Đông nói hắn có hai con Ngân giao khôi rỗi, vậy mà cũng không phát hiện ra chút bóng dáng.

Không biết là vì có Không Minh phù kia nên mới thần diệu như vậy, hay là còn chưa dùng tới.

Gần đó vô cùng yên tĩnh, làm cho người ta có cảm giác sắp có giông bão nổi lên, cảm giác quỷ dị dài chừng thời gian ăn một bữa cơm, vẫn chưa có chút biến hóa.

Hàn Lập sắc mặt không đổi, nhưng trong lòng đã hết kiên nhẫn, tựa hồ sắp tới thời gian ước định.

Đúng lúc này, cự đại tích dịch tựa hồ cảm thấy có chút không thoải mái, cự trảo theo bản năng hơi nâng lên một chút, nhưng lập tức hạ xuống.

Đúng lúc cự trảo đã hạ xuống trong nháy mắt này, bỗng nhiên đống bùn đất phía dưới cự trảo chợt lóe ngân quang, lập tức một chùn ánh sáng bạc bắn nhanh ra, thẳng đến thiên mục cự nhân đối diện.

Thoạt nhìn, giống như cự đại tích dịch âm thầm cùng cự trảo của mình phát động công kích vậy.

Cự nhân đang cầm bổng lớn ngẩn ra. Lập tức vô cùng giận dữ rống lên một tiếng, bóng đen chợt lóe, cuồng phong gào thét, chỉ một cái tát đã khiến dải ánh sáng bạc công kích tới tan biến.

Nhưng cơ hồ trong lúc đó, phía dưới bàn tay to lớn của cự nhân mơ hồ có chút gì lóe lên. Lập tức một đạo quang trụ màu bạc thô to từ hư không phun ra, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt lao đến cự đại tích dịch.

Cự đại tích dịch hai mắt chớp chớp, trên đầu lóe lên hào quang, cũng phun ra một đạo quang trụ màu đỏ.

" Oanh" một tiếng nổ, hai đọa quang trụ vừa tiếp xúc, thế nhưng cùng tan biến mất.

Nhưng sau đó cự đại tích dịch phát ra một tiếng rống kinh thiên động địa, tứ chi dụng chút lực, vốn thân hình khổng lồ đang nằm trên mặt đất lập tức đứng lên.

Miệng lớn mở ra, lộ ra cặp hàm đầy răng nanh lành lạnh.

------oOo------

Chương 1362: Thưởng quả

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phía đội diện, cự nhân trên mặt lóe lên vẻ bạo ngược, một tay vừa động, đại bổng đen thùi trên vai nhất thời nắm trong tay, con mắt trên người hào quang đại phóng, bỗng nhiên chuyển động.

Nhiều con mắt như vậy chuyển động trên thân thể, dù cho là ai thấy cũng phải nổi da gà.

Hàn Lập ở trên không trung thấy vậy, trong lòng vui vẻ, vội bế hô hấp.

Chỉ cần hai quái vật này thực sự động thủ, vậy việc của bọn họ tự nhiên vô cùng dễ dàng.

"Phành" một tiếng, tích dịch hé miệng, một đạo ánh sáng đỏ phun ra, dưới một trảo thật lớn đánh xuống đất một đoàn ngân mang từ đó mà nổ tung ra.

Xích ảnh vừa thu lại, một đồ vật cổ quái bị xuyên thủng thân thể từ trong lòng đất mà bị kéo, nặng nề rơi xuống mặt đất.

Hàn Lập rùng mình, ngưng thần nhìn lại, mới phát hiện đây là một con rối đầu giao thân người màu bạc.

Chính là con rối này bị chiếc lưỡi dài khủng bố của cự đại tích dịch xuyên trúng bộ phận trung tâm, lúc này nửa non thân thể đã tự nổ, thành một đống phế liệu.

Xme ra con rối này khi động thủ cước lúc trước, đã bại lộ, bị đầu cự đia tích dịch kai phát hiện liền hủy diệt.

Thiên mục cự nhân phía đối diện tuy thần trí không cao, nhưng thấy cảnh này cũng ngẩn người, lập tức ánh mắt xoay chuyển, chợt lóe, vô số đạo sợi màu đen từ mắt phun ra.

Lại một tiếng nổ vang lên, một con rối khác nấp dưới chân cự nhân bị tám sợi màu đen xuyên qua.

Loại sợi màu đen này không biết là vật gì, sau khi phân tán ra, đã cắt thân hình con rối kia thành bảy bảy bốn chín mảnh, tựa hồ không gì không phá được.

Nhìn đến cảnh này, Hàn Lập hớp một ngụm khí lạnh, ánh mắt chớp động không thôi.

Xem ra việc này quá nguy hiểm, dường như còn hơn xa hắn dự đoán. Bất quá quả của cỏ linh chi có liên quan đến linh dược của Luyện hư cấp, cho dù phải mạo hiểm lần nữa, hắn cũng phải kiên trì mà thôi.

Dù sao chỉ cần lấy được giống của loại linh dược này, hắn có thể khiến nó phát triển vô hạn.

Trong lòng cân nhắc, Hàn Lập bình tĩnh lại.

Cự nhân sau khi phát ra vài tiếng kêu thị uy, lại đem đại bổng vác lên vai.

Cự đại tích dịch không chút cảm tình liếc nhìn cự nhân, thân hình chuyển động, lại từ từ nằm xuống mặt đất.

Hai quái vật khổng lồ này, rút cuộc lại trở lại thế giành co trước kia.

Bất quá, Hàn Lập ngược lại gắt gao nhìn xuống dưới, không dám có chút phân tâm.

Nêu con rối không có hiệu quả, dựa theo ước định ban đầu, đám người Lũng Đông sẽ liên thủ hấp dẫn cự tích cùng cự nhân đi ra khỏi phụ cận, tạo cho hắn cơ hội tốt để cướp linh quả.

Quả nhiên chỉ sau vài cái hô hấp, trên đầu cự tích truyền đến một trận tiếng đàn tỳ bà dễ nghe, sau đó một vòng tròn vàng hiện ra trên không trung, nhắm thẳng đầu cự tích chòng vào. Đồng thời một đạo bahcj quang chợp lóe, hai đoản giáo màu bạc kim hiện ra, nhoáng lên một cái, hai đạo ánh sáng trắng đỏ như con giao long quẫy nước hiện ra từ trên không trung điên cuồng bổ xuống.

Cơ hồ ngay lúc đó, trên không trung hiện ra hai bóng người cao mười trượng, đúng là bạch y thiếu nữ và Lũng Đông.

Bất quá thiếu nữ một tay cầm kiện phỏng chế linh bảo tỳ bà, mà Lũng Đông sắc mặt ngưng trọng đang sủ dụng hai kiện bảo vật.

Đừng nhìn thân thể cự tích khổng lồ như vậy, nhưng động tác lại vô cùng linh hoạt, nháy mắt xuất hiện trên không trung, gầm nhẹ một tiếng, lập tức đứng thẳng dậy, trên đầu hiện ra một cái sừng màu đỏ chợt lóe hồng quang, đột nhiên phun ra một rặng mây đỏ, quay tròn đông thời nâng lấy vòng sáng cùng hai đạo ánh sáng trắng,đỏ.

Tiếp đó trên cách tay cự tích chớp động, *"phốc phốc"* hai tiếng xe gió vang lên, một mảng lông dài nửa thước hóa thành mũi họn, hướng không trung bắn đi, đông thời cái đuôi thật lớn nhoáng lên, chỉ để lại tàn ảnh rồi tiêu thất.

Ngay sau đó, ở một vị trí hơn mười trượng cái đuôi kia lại quỷ dị hiện ra bên cạnh Lũng Đông cùng thiếu nữ, hung tợn quét qua, chưa quét tới, một cơn gió mạnh đã nổi lên, cuốn hai người vào bên trong.

Đầu cự tích này là biến dị cổ thú, một khi bị công kích, liền phản công nhưu phong ba bão táp, sắc bén vô cùng.

Tuy rằng biết cự tích khó đối phó, nhưng bạch bào thiếu nữ và Lũng Đông cũng đều không sợ hãi rút lui.

Cũng may hai người con bản không có ý muốn chiến đấu với con thú này.

Lúc này thiếu nữ nhấc tay, bắn ra một đạo kim phù, hóa thành một đoàn ánh sáng vàng bao phủ quanh thân, sau đó quỷ mị nhoáng lên không thấy, trực tiếp hiện ra ở một vị trí khác cách đó mười trượng.

Lũng đông trong miệng phát ra mộ tiếng rồng ngâm, trên người hiện ra một bộ chiến giáp màu vàng, toàn thân chiến giáp như vảy rồng, ngay cả đầu hay tứ chi cũng đều che lại mưa gió cũng không vượt qua được, sau lưng còn có một đôi cánh lớn màu đồng.

Hai cánh vừa động, liên tiếp tọa ra tàn ảnh trên không trung, xa xa nhìn lại như vô số bóng người trải rộng trên khoảng không, thanh thế vô cùng kinh người.

Vô luận là một phiến lông mao kia, hay cái đuôi lớn đều vì hai người độn đi mà đánh vào hư không.

Bất quá, hai người trên không trung vẫn tuyệt không dám dừng lại, bơi vì mũi nhọn phía sau cứ như có linh tính đuổi sát phía sau hai người, cái đuôi cự tích thì sau một trận quang mang kỳ lạ, bắt đầu lập lòe ẩn đi hơn nửa, bao quanh bởi một cơn lốc cũng đuổi sát phía sau hai người.

Trong lúc nhất thời, cự tích cùng hai người đuổi nhau vô cùng kịch liệt.

Cự tích hơn nửa tâm thần đã bị hai người thu hút, nhưng vẫn còn nửa tâm trí theo dõi cự nhân đối diện, sợ đói phương thừa dịp này đoạt linh quả, nhưng vừa thấy cũng yên tâm vài phần.

Vỗn cự nhân vừa thấy cự tích cùng hai người động thủ trên không trung, trong nháy mắt trên không trung sau lưng cự nhân cũng hiện ra hai người.

Một người hai tay chà xát, sau đó giương lên, nhất thời dày đặc hỏa cầu bay tới, một kai trực tiếp hướng bên này vươn tay, một bàn tay đen nhánh hiện ra trên đỉnh đầu cự nhân hung hăng vỗ xuống.

Tiếng ầm vang oanh long vang lên, cự nhân dường nhưu không có phản ứng lại, đã bị hỏa cầu đánh lên người, đồng thời bàn tya lớn màu đen cũng chụp xuống giữa thiên linh cái.

Thiếu phụ cùng bạch mi thanh niên đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức vô cùng vui mừng.

Nhưng một màn kế tiếp, lập tức khiến khuôn mặt tươi cười của hai người cứng ngắc.

Bên trong đám lửa màu đen vang lên tiếng rống lớn của cự nhân, lập tức con mắt trên thân xoay tròn, nhất thời một cỗ lực lượng vô hình sinh ra, ngọn lửa đen này chạm vào thân thể cự nhân đều bị con mắt nhấp nháy hấp thu, biến mất không còn.

Về phần bạch mi thanh niên dung thần thông biến ảo thành bàn tay lớn, dường như không gây chút tổn tương cho cự nhân. Cứ như thiên mục cự nhân căn bản không thèm để ý đến chiêu này, chỉ một tay đánh ngược lên, đã đánh tan bàn tay kia tan thành tro bụi.

Thần thông lớn như vậy, tự nhiên khiến thiếu phụ cùng bạch mi thanh niên trong lòng trầm xuống.

Bất quá công kích của bọn họ hiển nhiên đã chọc giận đầu quái vật khổng lồ này.

Cự nhân khuôn mặt dữ tợn, gào lên một tiếng, ánh sáng bạc trên người òoàn toàn thu liễm, lập tức hướng hai người trên không trung nhìn qua.

Quang mang màu nâu chớp động, sợi màu đen phun ra dày đặc, bao vây lấy hai người.

Thiếu phụ và bạch mi thanh niên đều nhìn thấy sự lợi lại của đám sợi màu đen, vừa thấy cảnh này sắc mặt đại biến, nào dám để chúng tiếp xúc với thân thể mảy may.

Lúc này một người lấy ra một vật ném xuống dưới thân, nhất thời hóa thành một con thoi màu xanh, thân hình loáng lên tiến vào bên trong, lập tức bắn nhanh mà ra.

Người còn lại lập tức lăn sang một vòng, toàn thân biến thành màu đen hóa ra một con đại ưng khổng lồ, hai cánh mở ra, đồng dạng thuấn di bay ra.

Hiển nhiên nhị yêu ngay từ đầu đã chỉ muốn dây dưa, không muốn đối cứng với cự nhân.

Trong lúc nhât thời bốn người thiếu phụ đều điện cuồng thúc giục linh lực, chạy trốn khắp nơi dụ cự nhân cùng cự tích ra xa, hiểm tránh công kích của hai quái thú, thỉnh thoảng bâng quơ phản kích lại, khiến hai quái vật rống lên không ngừng.

Nhưng cự tích và cự nhân cứ vậy cho công kích đuổi theo bọn ruồi bọ, nhưng không có ý tứ di động đuổi theo.

Nếu không phải bốn người này độn thuật kinh người, nhưng vẫn không có khả năng duy trì lâu dưới công kích của hai quái vật. Hiện giờ bốn người chỉ cần nguy hiểm, lập tức thuấn di ra cực xa, sau đó thở dốc một hơi.

Bắt đầu từ đó, bọn họ cũng miễn cưỡng vây quanh cự tích cùng cự nhân triền đấu mà thôi.

Nhưng thu được kết quả này khiến hai quái vật nổi giận lôi đình.

Bốn người đều lanh lẹ không lưu thủ, bọn họ thì không muốn rời linh quả chút nào, vì vậy trở thành thế giằng co.

Dưới sự khiêu khích thành công của bốn người, cự tích cùng cự nhân dần dần lực chú ý đặt lên trên bốn người, lực chú ý đặt lên linh quả mười phần giờ chỉ còn một hai phần.

Thấy tình hình này, thân hình Hàn Lập đang yên lặng nhìn cảnh phía dưới liền từ từ bay xuống, dựa vào thân hình hư không hóa, ngay cả hai quái vật Luyện Hư cũng không phát hiện mảy may, cũng vì vậy mà Hàn Lập tiếp nhận nhiệm vụ này.

Ngay cả như thế, Hàn Lập cũng cực kì cẩn thận, không dám thở mạnh một cái.

Mắt thấy thân hình mình đi xuống trăm trượng, bảy tám mươi trượng, ba bốn mươi trượng, hơn mười trượng, chậm rãi đến gần

Xuyến Long quả kia, tự nhiên tim cũng đập thình thịch.

Không thể nghi ngờ, hắn chỉ cần hái linh quả, lập tức không thể duy trì ẩn thân, đồng thời cự nhân cùng cự tích cũng phát hiện ra mình. Hắn đang tính toán làm sao bảo trụ cái mạng nhỏ của mình.

Thân hình nhẹ nhàng đến gần linh quả trong gang tấc, chẳng những ngửi thấy mùi hương linh quả, thậm chí ngay cả vân trên vỏ quả kia cũng nhìn thấy rõ ràng từng chi tiết.

Hàn Lập vẫn chưa vội vàng động thủ đoạt quả, mà một tay hướng túi trữ vật phất một cái, nhất thời trong tay xuất hiện vài vật.

Hàn Lập hé môi, đột nhiên hai tay chà xát, sau đó hai tay giương lên, lấy ra hai viên cầu màu bạc sáng chói bắn về hướng hai cự vật.

Tiếp đó nhanh như chớp vươn tay tóm về phía trước, linh quả Xuyến Long tiên diễm liền trong nháy mắt liền biến mất.

Lập tức thân hình bại lộ, sau lưng hai cánh mở ra, tại đó tiếng sấm vang lên một trận.

Hai tiếng rống kinh thiên động địa truyền tới, một đạo xích ảnh cùng một đám sợi màu đen cơ hồ cùng một lúc, lấy tốc độ khó tin bắn ra từ hư không, vài cái xuyên thủng thân thể Hàn Lập.

Nhưng lập tức *"Hàn Lập"* tan rã rồi biến mất, thì ra chỉ là một đạo tàn ảnh mà thôi.

Bản thể hắn khó khăn lắm mới hiểm tránh thuấn di ra ngoài trước một bước.

Rầm rầm vài tiếng nổ truyền tới, mấy dặm xung quanh hai bên sườn hiện lên một mảnh điện quang màu bạc, vô số đạo hồ quang thô to như cái bát từ đó bắn ra không ngừng, thậm chí dẫn tới lốc xoáy ở phụ cận, thanh âm tiếng sấm bạo liệt không dứt, phảng phất như bao phủ tất cả ở bên trong.

Thanh thế to lớn, như trời long đất lở!

------oOo------

Chương 1363: Chia quả

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đúng là Hàn Lập đem lôi châu chính mình luyện chế, một hơi ném ra bốn viên.

Lôi châu này sau khi trải qua lôi văn thuật cô đọng, cơ hồ mỗi viên đều tương đương với Luyện Hư kỳ tu sĩ toàn lực đánh một kích, hơn nữa thân thể hắn lại có lôi điện lực, cho nên uy lực mới kinh người như vậy.

Hiện tại xem ra hành động này quả thật không sai.

Nếu không dùng cách này cản đường cự tích và cự nhân một lát, chỉ sợ hắn cho dù thuấn di bỏ chạy, sau đó cũng không thể thoát thân.

Nhìn linh quả bị người ta đánh cắp hai cự vật, hiển nhiên nổi trận lôi đình, nhưng trong lúc nhất thời bị gắt gao vây lại chỗ cũ.

Nhìn thấy uy lực của lôi đoàn, Lũng Đông cùng đám người xung quanh trong lòng đại kinh, nhưng lập tức mừng rỡ thi triển độn thuật mà chạy.

Đồng thời trên đường chạy trốn thi triển ẩn thân thuật, ẩn đi thân hình.

Bên trong lôi đoàn ngoại trừ tiếng rống to, không còn thấy một bóng người.

Hàn Lập huy động phong lôi sí sau lưng đến cực hạn, liên tiếp chớp hiện vài cái, đã hiện ra tại chân trời.

Vì để phòng ngừa. Hàn Lập thậm chí còn phun ra một ngụm tinh huyết, thi triển ra bí thuật huyết ảnh độn, trong nháy mắt biến mất khỏi nơi đó không thấy bóng dáng.

Sau đó, cự nhân và cự tích mất sức chín trâu mới thoát vây, lại thấy đám người tất cả đã biến mất không còn bóng dáng cho dù gào rống ba ngày ba đếm, cũng không thấy được bóng dáng bọn Hàn Lập.

Mấy canh giờ sau, xa ngoài mấy vạn dặm tại một đỉnh núi, sau một tiếng sấm nặng nề, thanh quang trên người Hàn Lập vòng vòng vài lần, sau đó hiện ra thân hình hắn trên không trung.

Hắn quay đầu nhìn lại phía sau, khéo miệng lướt qua một tia mỉm cười.

Việc này tuy rằng hung hiểm một chút, còn hao phí không ít nguyên khí, nhưng cuối cùng linh quả cũng đoạt tới tay.

Nhưng vì cẩn thận, Hàn Lập vẫn thả thần niệm cẩn thận kiểm tra xung quanh đỉnh núi một chút, sau khi không thấy gì dị thường, thân hình mới hạ xuống, đứng trên đỉnh núi.

Một tay hắn vừa lật, trước lấy ra một bình ngọc, từ bên trong lôi ra hai viên đơn dược màu đỏ sẫm, tiện tay bỏ vào miệng.

Tuy rằng hắn sử dụng huyết ảnh độn, nhưng thân ở hiểm địa, vẫn là hi vọng ăn linh đan vào, bù lại chút nguyên khí hao hụt.

Đan dược vậy tức tan ra, sau đó một cỗ khí lạnh lưu chuyển khắp kinh mạch trong cơ thể.

Sắc mặt Hàn Lập buông lỏng, lúc này mới chuyển tay, một hộp ngọc trắng như ngọc hiện ra.

Nhẹ mở hộp, bên trong lộ ra một chùm quả màu tím mọng, mỗi quả đều lớn như nắm tay, vô cùng tiên diễm.

Mắt hắn không chớp đánh giá linh quả, bỗng nhiên dùng hai ngón tay đem một viên linh quả nhẹ nhàng cầm lên, cẩn thận xem xét.

Sau một hồi, Hàn Lập mới thở dài một hơi.

Không sai, đích thật là Chi Long quả không phải giả! Loại linh quả này là tài liệu luyện chế đan dược cấp Luyện Hư, còn có thêm một ít mầm, để tiến hành thúc dục linh dược. Đây là một trong số linh dược hắn đã sớm lưu tâm.

Nếu không hắn cũng không cam tâm mạo hiểm như vậy.

Hiện giờ linh quả đã tới tay, khóe miệng Hàn Lập hiện lên một tia mỉm cười.

Chỉ cần tìm thêm loại kỳ vật khác là *" Đằng vân giao"*, hai thứ hợp nhất sau đó thêm vài dược vật phụ trợ khác, là có thể luyện chế ra Đằng Long đan mà các tu sĩ Luyện Hư nhìn thấy cũng phải dãi nhỏ dài ba thước.

Hàn Lập âm thầm suy nghĩ, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ hưng phấn.

Nhưng vào lúc này, hắn nhướng mày, bỗng nhiên xoay đầu nhìn về phía một phương trời, thần sắc trong nháy mắt khôi phục lại bình tĩnh.

Kết quả là một lát sau, từ chân trời truyền đến tiếng xé gió, một đạo ánh sáng hồng bạc bay nhanh tới.

Vài cái chớp động, đạo ánh sáng hồng bạc đã đến trên đầu Hàn Lập, hào quang tắt đi, hiện ra một gã nam tử trẻ tuổi.

Đúng là Lũng Đông.

Hiện tại, bộ áo lân giáp màu vàng trên người hắn đã biến mất không thấy, nhưng ánh mắt mừng rỡ nhìn linh quả trong tay Hàn Lập, hiện ra vẻ hưng phấn.

" Ha ha, Hàn đạo hữu quả nhiên độn thuật kinh người, có thể đem vật ấy bình yên thoát đi. Để tại hạ nhìn một chút, linh quả này liệu có phải thật sự là Chi Long quả."

Hưng phấn nói xong, thân hình đã hạ xuống, đứng trên ngon núi phía dưới, bộ dáng muốn tới gần.

" Lũng huynh không cần sốt ruột, nên chờ các đạo hữu khác tới đây, sau đó nhìn kĩ cũng không muộn," Hàn Lập cười nhạt, linh quang trong tay chớp lóe, hộp ngọc biến mất không thấy.

" A. Hàn đạo hữu nói phải, đúng là Lũng mỗ có chút nóng vội." Lũng Đông nghe vậy biến sắc, trong mắt hiện lên tia hung ác, nhưng lập tức nhớ tới cái gì, trong nháy mắt đã lấy lại thần sắc nói.

Vì vậy hắn cười cười lui lại vài bước, cách xa Hàn Lập ngoài mười trượng, thong dong ngồi xuống.

Hàn Lập đứng yên chỗ cũ, hai tay chắp sau lưng yên lặng chờ những người khác.

Đợi thời gian ăn một bữa cơm sau, bạch mi thanh niên cùng thiếu phụ cũng tới, vừa nghe Hàn Lập thật sự cướp được linh quả, đồng dạng mừng rỡ như điên.

Bất quá trước khi mọi người đến đông đủ, bọn họ đành phải kìm nén niềm kích động trong lòng, ngồi xuống một bên. Yên lặng chờ đợi những người khác đến.

Ước chừng một thời gian sau, mọi người trong lòng đều có chút mất kiên nhẫn, mà sắc mặt Lũng Đông cũng dần biến đổi, hai bên hai đạo ánh sáng vàng bắn nhanh đến, một người ở khoảng không sau lưng đám người.

" Thật xấu hổ, làm cho chư vị đạo hữu phải đợi lâu. Tiểu muội khi ngang qua một phiến rừng rậm ngẫu nhiên phát hiện một ngọn Bích linh mộc vạn năm, cần tốn chút công phu, mới lấy được cả gốc."

Bạch bào thiếu nữ cười dài nói, lập tức hạ xuống.

" Bích linh mộc vạn năm? Chính là thượng giai tài liệu mộc thuộc tính, đạo hữu phúc duyên thật không nhỏ a." Du Hồng có chút kinh ngạc.

" Khách khách, Du tỷ tỷ thật biết nói đùa. So với Chi Long quả, chỉ một cái bích linh mộc có tính là cái gì. Hàn huynh, hẳn là đã lấy linh quả tới tay đi." Bạch bào thiếu nữ nhẽ cời một tiếng, ánh mắt vừa chuyển rơi xuống trên người Hàn Lập.

" Đích thật đã tới tay, các vị đạo hữu có thể xem trước một chút." Hàn Lập sắc mặt không đổi gật đầu, một tay hướng túi trữ vật phất một cái, hộp ngọc liền xuất hiện, nắp hộp mở ra, một tay nhẹ nhàng nâng lên.

Một mùi hương thơm ngát bay ra, ánh mắt mọi người đều quay tới, gắt gao nhìn vào chùm linh quả, mấy đạo thần niệm bao lấy linh quả cẩn thận xem xét.

" Hẳn là không giả, đúng là linh dược thật." Du Hồng trên mặt chợt lóe vui mừng, nói trước một bước, mấy người khác sau khi thu lại thần niệm, đều gật gật đầu, lộ vẻ đồng ý *" Tốt quá, nếu thứ này không giả, mấy người chúng ta mau phân chia. Bất quá một chùm Chi Long quả có khoảng sáu quả, Chúng ta cho dù một người một quả, còn có một quả khó phân chia."* Hàn Lập đảo qua hộp ngọc, bình tĩnh trả lời.

Nghe Hàn Lập nói vậy, những người khác đều nhướng mày.

" Sáu quả đích thật khó chia, bất quá việc này tính sau, trước tiên cứ đem chia mỗi người một quả trước đã." Bạch mi thanh niên không kiên nhẫn nói.

" Lý huynh nói vô cùng có lý! Hàn đạo hữu trước tiên đem chia linh quả đi." Du Hồng cũng cười cười đồng ý.

Lũ Đông càng không có ý kiến gì.

Hàn Lập thấy vậy, cười nhạt.

Một tay hắn nâng hộp ngọc, nhoáng lên một cái tới trước mặt yêu nữ Du Hồng, hai ngón tay nhẹ nhấc, một quả Chi Long được bứt ra, đưa về phía trước.

Thiếu phụ mừng rỡ lập tức lấy ra một hộp gỗ, muốn nhận lấy linh quả.

Nhưng Hàn Lập lại vẫn chưa buông tay, thâm ý nhìn nàng mỉm cười không nói.

Thiếu phụ nao nao, nhưng bỗng giật mình.

Lúc này hướng tay áo bóc hai tấm phù trù ra! Hiện ra tiểu kiếm màu vàng trên không trung.

Đem tiểu kiếm ném tới.

Đúng là thanh trúc phong vân kiếm của Hàn Lập!

Hàn Lập há mồm nuốt lấy, tiểu kiếm màu vàng hóa thành một đạo ánh sáng vàng bay vào trong miệng.

Đồng thời ngón tay kia buông lỏng, một quả Chi Long cũng bay tới rơi vào trong hộp gỗ.

Khi Du Hồng sắc mặt vui mừng kiểm tra linh quả, Hàn Lập đã nhoáng lên một cái xuất hiện bên kia, đem một quả đưa tới trước mặt bạch mi thanh niên.

Vị tu yêu giả này vừa nhìn thấy một màn lúc trước, liền biết phải làm thế nào. Không đợi Hàn Lập mở miệng, đã giải trừ cấm chế trên tiểu kiếm, ném cho Hàn Lập.

Cứ vậy trong chớp mắt công phu, trong tay Hàn Lập chỉ còn hai linh quả.

Hàn Lập đem một quả thu lại, sau đó lại hướng hộp ngọc về phía mặt đất trước mặt mọi người, bản thân chỉ đứng ở một bên lạnh nhạt nhìn.

Với hắn mà nói, loại linh quả này chỉ cần một quả cũng đủ, nhiều hơn lại không phải là chuyện tốt, hắn làm ra hành động thức thời, khiến đám người kia sửng sốt, nhìn về phía hắn ánh mắt không khỏi nhu hòa*" Bây giờ còn một linh quả, không bằng Chúng ta tranh đua thế nào? Ai ra nhiều linh thạch, quả này sẽ về tay người* *đó. Cạnh tranh linh thạch, sau đó phân chia cho các đạo hữu còn lại."* Lũng Đông ho nhẹ một tiếng, đề nghị.

" Hừ, Lũng đạo hữ tính toán thật quá tốt. Ai chẳng biết Lũng gia các ngươi giàu nứt đố đổ vách, bốn người bọn ta dù có cộng lại, linh thạch cũng không nhiều bằng các hạ." Bạch mi thanh niên hừ lạnh một tiếng, sắc mặt trầm xuống cự tuyệt.

" A, vị đạo hữu này có ý kiến gì hay hơn?" Huyết chi thanh niên cũng không tức giận, ngược lại nói.

" Người nào muốn được linh quả, đương nhiên là đổi vật lấy vật. Mặc kệ là linh dược, hay tài liệu, chỉ cần xuất ra đủ cho những người còn lại chia, hơn nữa giá trị cũng lớn hơn, lúc này có thể lấy đi linh quả cuối cùng này. Mấy vị cảm thấy thiếp thân nói như vậy có hữu lý?" Du Hồng ngón tay vén mấy sợi tóc trước mặt, quyến rũ cười rộ lên.

Bạch mi thanh niên nghe vậy, gật đầu.

Bạch bào thiếu nữ nghiêng đầu suy nghĩ, con mắt hơi đổi tỏ vẻ đồng ý.

Hàn Lập không có ý tứ phản đối.

" Tiểu tiên tử nói vậy cũng có đạo lý, vậy cứ theo lời tiên tử vậy." Lũng Đông trong lòng không muốn, nhưng bốn người đã đông ý, chỉ có thể miễn cưỡng cười chấp nhận.

Một lúc sau, một luồng ánh sáng xanh bay lên hơn mười trượng, hiện ra trên không trung đỉnh núi, sau đó run lên, hóa thành một đạo ánh sáng xanh bắn về phía xa.

Vài cái hô hấp, liền bay ra xa địa phương ngoài trăm trượng, chớp nhoáng vài cái, rồi biến mất không còn bóng dáng.

Hàn lập ngồi trên phi xa, chậm rãi thưởng thức một đoạn viên mộc xanh tươi trong tay.

Đoạn viên mộc này dài chừng nửa thước, nhưng mặt ngoài trong suốt, toàn thân toát ra linh quang, cẩn thận nhìn lại, bên trong còn ẩn chứa một chút sợi màu bạc chớp động không thôi.

" Bích linh mộc, thúc dục thứ này thời gian lâu một chút, có khi có chỗ hữu dụng."

------oOo------

Chương 1364: Thành nhỏ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Linh quả cuối cùng, lại ngoài ý muốn rơi vào tay bạch bào thiếu nữ.

Nàng cũng rất dứt khoát, một hơi đem từ trên người ra số lượng kinh người tài liệu quý hiếm, sau đó chia làm bốn phần tùy mọi người lựa chọn.

Thiếu nữ có thể ra tay hào phóng như vậy, cho dù là Lũng Đông cùng thiếu phụ Hắc phượng tộc cũng tự nhận không thể xuất ra lượng tài liệu lớn bằng, chỉ có thể không cam lòng đem linh quả tặng cho thiếu nữ.

Đoạn nhỏ bích linh mộc vạn năm này, chính là một trong những tài liệu Hàn Lập lựa chọn.

Đoạn viên mộc này không nặng lắm, thủy hỏa bất xâm, là một trong những tài liệu thích hợp để khắc pháp trận, hơn nữa càng lâu năm, còn có thêm năng lực phòng hộ ngũ hành nhất định, cho nên linh mộc này thường dùng để luyện chế pháp khí kiểu lớn, là tài luyện tốt nhất để luyện chế thị linh chu, phi toa, thú xa đẳng.

Hàn Lập thưởng thức linh mộc trong chốc lát, sau đó thu lại, ngẩng đầu liếc mắt nhìn xung quanh một cái.

Giá lượng phi xa là do Lũng Đông đưa ra, tuy rằng độ dễ chịu cùng ẩn nấp xem ra kém hơn so với Linh vân chu lúc trước, nhưng tốc độ phi hành lại nhanh hơn.

Lại nói, sau khi gặp phải thượng cổ thú cường đại, tính toán ra Linh vân chu dù có trận pháp ẩn nấp cũng không có nhiều tác dụng. Nếu đã như vậy, còn không bằng lấy chiếc phi xa có thể bay nhanh này, càng thích hợp hơn.

Đụng phải phiền toái nho nhỏ, bằng vào tốc độ phi xa trực tiếp chạy xa là được.

Lúc này phi xa ở trên không trung hóa thành một bóng xanh, dùng tốc độ kinh người lướt đi.

Mấy người còn lại, trừ Lũ Đông điều khiển pháp khí phi hành, còn lại tất cả đều ngồi trên phi xa yên lặng không nói.

Hàn Lập ánh mắt vừa thu lại, bỗng nhiên rơi vào trên người bạch bào thiếu nữ gần đó, hai mắt hơi nheo lại.

Muốn nói bên trong đám người, hắn kiêng kị cùng khó đoán nhất, chính là vị nữ tử tu vi thoạt mình rất bình thường này.

Nàng nhìn tuổi còn nhỏ, hơn nữa ngôn ngữ nói chuyện cũng giản dị dị thường, nhưng người đã luyện Đại diễn quyết tới cực hạn như Hàn Lập, thần giác linh cảm đã linh mẫn tới mức không thể tin nổi, chung quy vẫn cảm thấy nàng đem lại áp lực lớn nhất cho hắn trong đám người. Thậm chí so với cái gọi là chân linh thế gia huyết chí thanh niên, bộ dáng còn thần bí hơn vài phần.

Chính lúc Hàn Lập đang âm thầm cân nhắc, ngồi xếp bằng ở bên kia, thiếu nữ đang nhắm mắt, bỗng nhiên trợn mắt, vừa lúc cùng Hàn Lập đối nhãn.

Hàn Lập trong lòng rùng mình, chưa kịp phản ứng, thiếu nữ đã che miệng cười khẽ.

Hàn Lập xấu hổ cười ha ha vài tiếng, lập tức ngoảng mặt đi chỗ khác.

Vì vậy, hắn không thấy được trên mặt thiếu nữ hiên lên vẻ nghiền ngẫm.

Nửa tháng sau, hành tình của bọn họ cũng cực kì thuận lợi, không gặp chút phiền toái.

Điều này làm Lũng Đông cùng thiếu phụ âm thầm thở phào một hơi, trong lòng mong đợi đoạn đường phía sau cũng thuận lợi như vậy.

Mấy ngày sau, cảnh sắc xung quanh biến đổi, phía trước xuất hiện một mảnh sa mạc màu vàng chanh, từng trận gió nóng thổi vào mặt.

" Sa mạc chẳng lẽ chúng ta một đường thẳng tới Nam Cấn." Bạch mi thanh niên trong mắt hiện vẻ ngạc nhiên *" Không sai, nơi này chính là Nam Cấn đại sa mạc, cũng là một đường tới Mộc tộc táng không thể dễ dàng vượt qua."* Lũng Đông giọng nói trầm xuống.

"Đã sớm nghe qua nơi này. Chẳng lẽ chân tướng như lời đồn, không thể vượt qua sa mạc này? Nơi này thương xuyên có Mộc tộc cùng Ảnh tộc tới lui vẫn là có chút nguy hiểm." Thiếu phụ quan sát một lát, mày đậm nhíu lên.

" Tiểu tiên tử, nơi này tuy rằng hoàn cảnh ác liệt một chút, nhưng so với hai đường còn lại còn an ổn hơn. Về phần vượt qua, là không có khả năng, hai bên sườn sa mạc này. Một bên là Thái thú sơn mạch rất nổi tiếng, bên trong có vô số cao giai cổ thú. Bên kia cùng thêm hung hiểm là giao uyên đại hạp cốc, bên trong là căn cứ của ác giao cấp ngoài Luyện Hư, giao vương Hợp Thể kỳ có hơn mười con. Càng đừng nói đến giao long thường. Vô luận Chúng ta hay hai dị tộc, cũng không dễ dàng trêu chọc đám ác giao này. Chúng ta có vài tên tu sĩ Hóa Thần kỳ, như thế nào dám đi qua. Ba khu vực này rất lớn, nơi xa hơn một chút Chúng ta còn bị dày vò bởi Niên hứa thời gian, mới có thể đi qua. Hiện tại đại chiến tùy thời đều có thể nổ ra, mức thành công quá nhỏ như vậy không có khả năng làm cho chúng ta lừng chừng thời gian dài như vậy." Lũng Đông cười khổ giải thích.

" Thì ra là thế, Bất quá ta cũng nghe nói, Sa Trấm này tựa hồ là nơi thí luyện có hai gia tộc kia." Bạch bào thiếu nữ đột nhiên xen miệng vào.

"Ta trước khi xuất phát, trưởng bối trong tộc cũng đã dặn dò qua." Bạch mi thanh niên đồng dạng cẩn thận hẳn lên.

" Nêu thật như thế, phía sau không nên dùng phi xa này phi hành.

Nó là một mục tiêu lớn, dễ thu hút sự chú ý. Chúng ta tốt nhất là ẩn thân đi tới đi. Phỏng chừng cho dù tất cả thuận lợi, cũng không phải nửa tháng thơi gian là có thể xuyên qua sa mạc này." Lũng Đông cân nhắc một lượt, nói.

" Cứ theo lời đạo hữu." Thiếu phụ nghĩ, sau đó trao đổi ánh mắt với bạch mi thanh niên một chút, cùng nhau đồng ý.

" Tại hạ không có ý kiến. Bất quá phi xa này đúng thực quá thu hút sự chú ý." Hàn Lập cười nói. Chỉ có bạch bào thiếu nữ lộ ra bộ dáng- không sao cả.

Vì vậy sau khi mấy người thương nghị, đều phi thân ra, để huyết chí thanh niên thu lại pháp khí, đoàn người liền thi pháp ẩn thân, cô cùng cẩn thận tiến vào sa mạc. Xâm nhập vào sa mạc không bao lâu, Hàn Lập liền cảm thấy sa mạc này có chút dị thường. Hình như rất nóng, hơn xa những sa mạc trước kia Hàn Lập từng đi qua.

Cho dù hắn phi hành trên tầng trời thấp, vẫn có thể cảm thấy từ mặt đất phả là từng trận hơi cực nóng, như không phải đang đi trên sa mạc, mà như đứng trên ngọn núi lửa vậy.

Hàn Lập che mắt nhìn bảy vầng sáng lập lòe trên cao, lại cúi đầu nhìn mặt đất một chút, một tay hướng phía dưới, nhất thời một quả băng trùy bắn nhanh xuống. Kết quả băng trùy này chưa tới mặt đất đã ngay lập tức bị nung chảy hóa thành hơi nước, tan biến mất. Nhìn đến cảnh này, Hàn lập khẽ thở dài.

" Hàn đạo hữu, ngươi còn chưa biết. Nam Cấn sa mạc này phía dưới vốn là một mảng miệng núi lửa!" Bạch quang chợt lóe, bạch bào thiếu nữ hiện ra bên cạnh, cười dài nói.

" Phải không?" Tại hạ đối với nơi này không rõ lắm." *Hàn Lập mặt không đổi sắc trả lời.*

" Nghe nói năm đó Thiên Phượng một thân đầy đủ phong thổ song thuộc tính, cùng với Hỏa Ngạc cấp chân linh ở mảnh núi lửa này, đại chiến hơn một tháng ròng, kiên quyết bằng vào thần thông đưa vô tận bão cát tới, che lấp mảnh núi lửa này, lúc đó mới hình thành sa mạc." *Thiếu nữ tựa hồ vô cùng hiểu rõ, thản nhiên nói.*

" Ta bảo sa mạc này sao lại quỷ dị như vậy. Thì ra là thế! Bất quá tồn tại thần thông cấp chân linh, thật sự làm người ta khó tin." *Hàn Lập thì thào một câu, như nói với thiếu nữ, lại như hỏi chính mình.*

Đúng vậy, tu sĩ nhân tộc dù tu luyện tới cánh giới đại thừa, có lẽ chỉ có thể cùng tu sĩ bình thường tranh đấu, nhưng gặp Chân Long Thiên Phượng tồn tại cường đại cấp chân linh này, vẫn là chỉ có thể đứng xa mà ngưỡng mộ. Thật không hiểu một người nếu nắm giữa thần thông chân linh, có loại tư vị gì." Thiếu nữ khẽ cười một tiếng, lại nói ra một câu như vậy, sau đó không để ý đến Hàn Lập, độn quang tiến về phía trước.

Hàn Lập nhìn bóng dáng thiếu nữ, trên mặt xuất hiện một tia khác thường, nhưng lập tức khôi phục như thường, tiếp tục độn đi.

Mười ngày sau, đám người Hàn Lập liên tục phi độn dưới tầng trời thấp, cho dù nhóm hắn đều là tu vi Hóa Thần kỳ, nhưng ở nơi cực nóng này bay thời gian dài, cũng có chút mệt mỏi.

" Thêm nửa ngày lộ trình nữa, chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi." Lũng Đông đi phía trước ngoảnh lại nói với mọi người. *" Ân, đích xác cần nghỉ ngơi, khôi phục pháp lực."* Thiếu phụ gật đầu, trong lời nói có chút uể oải. *" Di, kia là cái gì?"* Ở một bên truyền tới giọng hô nhỏ, vô cùng kinh ngạc. Nghe giọng nói đúng là bạch mi thanh niên. Hàn Lập nghe vậy, theo bản năng nhìn qua. Kết quả phía xa trống trơn, chẳng thấy vật gì. Lông mày nhướng lên, một lỗ thần niệm khổng lồ lập tức quét qua, kết quả trên mặt hiện ra vẻ quái dị.

Lúc này đám người Lũng Đông cũng dùng thần thức đảo qua, mọi người đều có biểu tình không khác Hàn Lập là mấy, đồng dạng đều cổ quái. *" Nơi này sao lại có thành lũy, còn có nhân tộc. Chúng ta không có nhìn lầm chứ."* Giọng nói Hàn Lập có chút là lạ.

Vừa rồi thần niệm mọi người sau khi đảo qua, ở địa phương cách bọn họ mười dặm, rõ ràng xuất hiện một cái ốc đảo, trung tâm ốc đảo lại có một thành nhỏ, bên trong có không ít người cùng với tu sĩ.

"Nơi này hẻo lánh như vậy, gần dị tộc. Sao có thể có nhân tộc của chúng ta. Có gì đó không ổn." Thiếu phụ hai mắt vừa động, hoài nghi nói. Lũng Đông nghe xong nhướng mày, sắc mặt âm tình bất định cũng không có tiếp lời. *" Chúng ta dùng hóa thân ẩn thân qua nhìn kỹ rồi hẵng nói."* Bạch mi thanh niên nhìn ốc đảo, đột nhiên nói.

Sau đó thanh niên một tay sờ đầu, một đạo hư ảnh chợt lóe, một chim ưng nhỏ phá không bay ra, toàn thân đen thui, xoay tròn một cái liền bay tới thành nhỏ. Bạch mi thanh niên hai mắt nhắm lại, thần niệm liên hệ với chim ưng nhỏ, phòng ngừa có gì ngoài ý muốn.

Thiếu phụ cùng Lũng Đông liếc nhau vài cái, tựa hồ cũng hiểu được tốt hơn là điều tra một chút, nên không có ngăn cản bạch mi thanh niên.

Hàn Lập nhìn về phía thanh nhỏ, trong lòng cũng rất là nghi hoặc.

Bạch bào thiếu nữ cũng cảm thấy hứng thú nhìn xa không nói gì.

Chim ưng nhỏ kia tốc độ cực nhanh, thời gian gần uống xong chén trà đã về.

Trong lúc chim ưng nhỏ nhoáng lên một cái lại chui vào sau đầu bạch mi thanh niên, thanh niên mở hai mắt *" Không sai, thành nhỏ này đích thật có nhân tộc, bên trong còn không ít cao giai tu sĩ, Hóa Thần kỳ có tám vị, ngoài Luyện Hư kỳ không có."* Bạch mi thanh niên giọng điệu chắc chắn nói. Vừa nghe lời này, những người khác đương nhiên là kinh ngạc,

" Không cần phải xen vao thành nhỏ này, chúng ta cứ theo kế hoạch mà làm, không nên nhiều chuyện." Hàn Lập nhàn nhạt nói.

" Làm như vậy không được! Việc này có chút kỳ quái, nói không chừng trong sa mạc có địa sự gì, Chúng ta vẫn là cẩn thận hỏi rõ

ràng, sau đó mới đi tiếp là tốt nhất. Đỡ phải chui đầu vào nguy hiểm nào đó." Lũng Đông lắc đầu nói.

------oOo------

Chương 1365: Ma ảnh tái hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe Lũng Đông nói vậy, Hàn Lập tinh quang trong mắt chợp lóe, nhưng không nói gì thêm, thiếu phụ cùng bạch mi thanh niên trao đổi ánh mắt một chút, tựa hồ cảm thấy có lý, không mở miệng phải đối. Nhưng bạch bào thiếu nữ chớp chớp đôi mắt đẹp, bỗng nhiên mở miệng nói:*" Loại địa phương này lại có tu sĩ xuất hiện, thật sự có chút quỷ dị, chúng ta nên vòng qua, đừng tự tìm phiền toái."*

" Nhưng mà bởi vì nơi này có chút quỷ dị, mới cần biết nguyên do rõ ràng. Cùng lắm thì không tiến vào thành, chỉ ở bên ngoài thành hỏi thăm một chút. Vạn nhất phải biến cố gì, cũng không e ngại. Lý huynh không phải vừa nói sao, trong thành không có tu sĩ ngoài Luyện Hư. Mấy ngày nữa, Chúng ta sẽ đi vào Nhất Tuyến Thiên. Hoàn cảnh bên đó cực kì hiểm ác, mặt khác không biết có nguy hiểm không tên gì xuất hiện ở phụ cận. Nếu chúng ta thực sự toàn bộ ngã xuống ở bên trong. Mọi người vẫn cẩn thận là trên hết!" Lũng Đông thần sắc vừa động, nhưng suy nghĩ trong chốc lát, vẫn lắc đầu.

" Nghe Lũng huynh nói vậy, thật sự có vài phần có lý. Như vậy đi, chúng ta ở xa quan sát một phen, trước không nên kinh động tu sĩ bên trong. Nếu không có vấn đề, hiện thân sau cũng không muộn." Tiểu Hồng nói ra một cái đề nghị trung hòa hai ý kiến.

" Vậy cũng được, khá ổn thỏa." Lũng Đông tựa hồ cũng thấy cách này không sai, gật gật đầu.

Hàn Lập sờ sờ cằm, bạch bào thiếu nữ thản nhiên cười, hai người đều không mở miệng lại. Vì vậy phương hướng mấy người biến đổi, ẩn nấp độn quang, không chút dấu vết tiến về thành nhỏ.

Lấy tu vi mấy người cho dù đã kìm hãm tốc độ lại không ít, nhưng khoảng cách mấy trăm dặm, chỉ mất có một lát công phu.

Xa xa trên mặt đất đã thấy một chút màu xanh, lại gần thêm, thấy rõ ràng hơn. Thật sự là một cái ốc đảo diện tích không nhỏ, bốn phía không chỉ có cây cối, trung tâm thậm chí còn có một hồ nước phạm vi vài dặm. Mà bên cạnh hồ nước có một thành nhỏ, bốn phía bao quanh bởi tường đá, chỉ tại hướng bọn Hàn Lập có một cánh cửa cáo mười trượng, ở cửa thành có hơn mười tên lính mặc ái dài màu vàng, đều là tu sĩ Trúc Cơ kỳ không sai biệt lắm.

Mà bên ngoài thành nhỏ, gần hồ nước, có một ít phàm nhân không chút pháp lực, đang đi đi lại lại, dường như gieo trồng cái gì đó. Hàn Lập độn quang thêm một chút, sau đó dừng lại thả thần niệm đảo qua thành nhỏ bí ẩn dị thường này.

Đám người Lũng Đông thấy vậy, cũng đều tự thi triển bí thuật bắt đầu dò xét.

" Không sai, những người bên trong là nhân tộc không phải giả, vô luận là phàm nhân hay tu sĩ đều không có vấn đề gì. Trong thành có không ít tu sĩ, Hóa Thần có tám vị. Luyện Hư cấp không phải không có, chỉ là ẩn dấu khí tức đi, bây giờ còn chưa thể phát hiện." Tiểu Hồng thi triển bí thuật dò xét xong, sau đó mới mở mắt cẩn thận nói.

" Thoạt nhìn tất cả đều bình thường! Các đạo hữu khác có phát hiện gì không?" Lũng Đông mắt nhìn thành nhỏ, lát sau quay lại hỏi.

" Thành này bốn phía không có dao động của cấm chế, phụ cận dường như không bố trí pháp trận gì, hơn nữa các đạo hữu có phát hiện ra hay không. Nơi đây nhiệt độ giảm đi nhiều, không nóng bức như trước nữa." Bạch mi thanh niên sau khi quan sát cũng nói.

" Đích xác có chút dị thường! Nhưng nơi này nếu có thể có ốc đảo chính là một việc khó thể tin nổi, bằng vào những thứ này chưa nói lên điều gì." Thiếu phụ trầm ngâm nói.

" Sao phải phiền toái như vậy! Mấy vị đạo hữu vào trong thành xem qua một chút, là biết có thể hay không." Một giọng nói xa lạ

bỗng truyền tới từ trên đỉnh đầu.

Đám người Hàn Lập cả kinh, không chút lưỡng lự bóng người chợt lóe, mấy người lập tức giải tán, hiện ra bên ngoài hơn mười trượng, sau đó hướng lên trời cao nhìn lại.

Chỉ thấy không viết từ khi nào đã xuất hiện một lão niên đạo sĩ mặc áo dài tím, mặt mũi hiền lành, hiền hòa nhìn về phía họ.

Nhưng làm cho đám người run sợ chính là, đạo sĩ này cư nhiên là một gã Luyện Hư trung kỳ, cũng may đối phương là tu sĩ nhân tộc, nêu không chỉ sợ phải chạy trốn dài dài. Lũng Đông nhìn về phía đạo sĩ, giật mình vô cùng, trong mắt hiện lên chút thất vọng.

" Chào tiền bối! Không biết tiền bối là ai, sao lại ở đây?" Tiểu Hồng hít sâu một hơi, kính cẩn hỏi.

" Nguyên lại là đạo hữu hắc phượng tộc, lão phu là Tử Vân thượng nhân, thành này là do bộ tộc của lão phu dựng lên. Chư vị dù có gì nghi hoặc, nhưng nơi đây không phải nơi nói chuyện, chúng ta vào thành trước thế nào?" Lão niên đạo sĩ mỉm cười, tay làm một cái thế mời.

" Tử Vân thượng nhân?" Thiếu phụ thấy đối phương mới liếc mắt liền nhận ra lai lịch mình, không khỏi hoảng sợ, lập tức liếc mắt với Lũng Đông.

Hai người đều cảm thấy cái tên này rất xa lạ, dường như chưa từng nghe qua, đối phương nói như vậy, khiên họ có chút chần chờ.

" Chư vị đạo hữu không cần do dự, lão phu luôn ẩn cư, rất ít giao tiếp với người khác, cho nên hãn hữu mới có người nghe qua tên lão phu. Mấy vị đạo hữu đang muốn đến Nhất Tuyến Thiên đi! Nếu như vậy, càng nên nghe lão phu giải thích một phen. Nhất Tuyến Thiên vừa qua có chút biến cố, mấy vị đạo hữu cứ vậy mà thẳng tiến, có thể có hung hiểm a. " Lão đạo sĩ tựa hồ nhìn ra vẻ băn khoăn của đám thiếu phụ, vẻ mặt ôn hòa nói.

Vừa nghe Tử Vân thượng nhân nói, đám người Lũ Đông dù lòng cảnh giác vẫn chưa hết, nhưng trong lòng cũng buông lỏng, lại nghe đến chuyện Nhất Tuyến Thiên, sắc mặt hơi đổi một chút.

" Nếu tiền bối đã nhiệt tình như vậy, bọn vãn bối từ chối là bất kính." Lũng Đông tuy rằng trong lòng không muốn thay đổi chủ ý, ban đầu không nghĩ vào thành, nhưng một gã Luyện Hư kỳ khách sao mời như vậy, vô pháp nói ra lời cự tuyệt, chỉ có thể kiên trì đồng ý.

Thấy Lũng Đông nói vậy, đám Hàn lập cũng không có gì dị nghị, chỉ có thể thi lễ với lão đạo sĩ, mở miệng đáp ứng.

Vị Tử Vân thượng nhân này trên mặt càng tươi cười hòa ái, độn quang xuống dưới, mang mọi người đi tới cửa thành.

Mọi người thấy vậy, cũng không khống chế độn quang bay theo, thi triển thân thuật, bám sau lão đạo sĩ.

Nhìn khoảng cách rất xa, nhưng vì mọi người bay nhanh, không lâu sau đã đến phụ cận ốc đảo, thậm chí ngay cả vài đứa trẻ bên cành hồ nước đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

" Khiến mấy vị đạo hữu chê cười, bộ tộc lão phu không lâu trước mới đến đây, trong tộc không ít phàm nhân đệ tử mang theo con nhỏ tới. Nơi đây vật dụng hơi thiếu thốn, nhưng linh quả hiếm thấy lại không ít, chư vị nhất định phải nhấm nháp một chút." Đạo sĩ mỉm cười, giải thích với mọi người. Lũng Đông cùng thiếu phụ lúc này mới giải được nghi hoặc.

Lát sau, mọi ngươi đã tới cửa thành, thủ vệ Trúc Cơ kỳ hướng mọi người thi lễ, sau đó chia ra hai hàng, nhường đường. Lão đạo sĩ vung tay, sau đó đi trước dẫn đường.

Đám người Lũng Đông đảo qua mấy người thủ vệ, thấy trừ vẻ mặt cung kính không có gì khác thường, hơi do dự một chút rồi bước theo. Hàn Lập mặt không đổi sắc chậm rãi đi qua hai hàng Trúc Cơ tu sĩ.

Tất cả đều bình thường như vậy!

Nhưng lúc này, bỗng nhiên trên không trung truyền đến một tiếng thanh minh, một đoàn lửa bạc đột ngột bắn ra, ầm một tiếng, đánh lên người một tu sĩ bên cạnh.

Ngọn lửa màu bạc bùng lên dữ dội, bao vây người kia ở bên trong.

Đám người thiếu phụ trợn mắt há mồm.

" Các hạ là ý gì, lão phu có lòng tốt chiêu đãi các ngươi, ngươi dám ra tay với vãn bối của bần đạo." Đi phía trước lão đạo biến sắc hét lớn một tiếng, thân hình chợp lóe, hiện ra trước mặt Hàn Lập, một tay vừa nhấc, một bàn tay bằng hồng quang lớn liền chụp xuống.

Hàn Lập vốn khó hiểu, nhưng khi ngọn lửa bạc kia trùm lấy tên Trúc Cơ tu sĩ kia, lập tức hiểu rõ, nhưng lúc này, bàn tay lớn kia đã chụp xuống, một cỗ lực lượng vô hình khiến thân thể cứng nhắc, đột nhiên áp xuống. Nếu là tu sĩ thường, lúc này không nói thoát thân, chỉ sợ miệng cũng còn không kịp kêu mộ tiếng.

Nhưng Hàn Lập là pháp thể song tu, hơn nữa còn được Long Dung quả, Thiên thi châu, bí thuật Thối cốt quyết đằng cải tạo, cho dù bất động dùng Phạm thánh chân ma công, thân thể so với bạch mi thanh niên và Du Hồng còn cứng rắn hơn.

Dưới tình huống này, đối với tu sĩ bình thường sẽ rất khó khăn, nhưng hắn chỉ nhún đầu vai nhoáng lên một cái, thân hình uốn éo, liền tiêu thất tại chỗ. Ngay sau đó, dùng thân pháp quỷ dị hiên ra ở phía xa hơn mười hai trượng. Đây đúng là thân pháp Tật phong cửu biến.

Lấy tu vi cùng thân thể hiện tại của hắn, cho dù không dùng phong lôi sí, cũng dễ dàng thi triển thân pháp này.

" Đi mau, bọn họ đều bị Ảnh tộc dùng làm con rối phụ thể." Hàn Lập trong lúc thoát thân, trong miệng rống lớn, lập tức thân hình nhoáng lên, hóa thành một đạo thanh hồng phá không bay đi.

Cùng lúc đó, tu sĩ bị lửa bạc bao phủ tru lên một tiếng thống khổ, đột nhiên trên người hắn bắn ra một đạo bóng xám. Nhưng cái bóng này liền bị lửa bạc cuốn lấy, trong nháy lửa bạc mắt bùng cháy, bị cắn nuốt sạch sẽ.

Từ khi Hàn Lập bắn ra lửa bạc, sau đó bị lão đạo sĩ đột nhiên ra tay công kích rồi xảo diệu đào tẩu, bất quá chỉ là chớp mắt công phu.

Đám người thiếu phụ đầu tiên là không hiểu ra sao, chưa biết làm gì, lại nghe được cảnh báo của Hàn Lập, liếc mắt nhìn qua cái bóng bên trong ngọn lửa, biết ngay xảy ra chuyện gì, sắc mặt tái nhợt.

" Đi! " Hét lớn một tiếng, bốn người linh quang bao phủ toàn thân, cũng hóa thành bốn đạo kinh hồng bắn lên không trung.

Lão đạo sĩ thấy Hàn Lập chạy thoát trong tay mình, cũng là ngẩn ra, lại thấy bốn người kia chạy trốn, lúc này trong mũi hừ lạnh, tay áo hướng một đạo độn quang phất mạnh một cái.

Đột nhiên trong tay áo vô số hồng ti bắn ra, liền gắt gao quấn lấy đạo độn quang kia, sau đó kéo về, cứng rắn đem đạo độn quang từ không trung kéo xuống.

Linh quang tán đi, bên trong đám hồng ti, hiện ra chủ nhân độn quang đang kinh sợ vô cùng.

------oOo------

Chương 1366: Thận thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dĩ nhiên là lấy mạng Bạch Mi thanh niên.

Giờ phút này quanh thân hắc điểu mang chớp động, liều mạng ngăn cản hồng ti, nhưng hồng ti không biết là vật gì, mặc cho hắc điểu công kích không dừng nhưng vẫn không thể thoát khỏi.

Lão đạo thấy vậy, trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn từ từ hướng về phía Bạch Mi thanh niên.

Mà lúc này trong thành lại truyền ra tiếng khóc oai oán, từ giữa thành bỗng nhiên bay ra mấy đạo độn quang màu sắc khác nhau, thẳng đến nơi đây.

Nhìn thấy cảnh này, Bạch Mi thanh niên trên mặt vẻ kinh hãi chợt lóe, trong miệng phát ra một tiếng rống to, trên người hắc mang lưu chuyển một trận cực nhanh, hình thể tăng vọt, đồng thời sau lưng hiện ra một đôi cánh đen thùi, hai tay nhoáng lên một cái hóa thành một đôi thiết trảo.

Thấy tình thế thấy tình thế không ổn, nháy mắt biến thành hình thái nửa yêu, dường như muốn liều mạng.

Đối với Yêu Tộc mà nói, chân chính sức mạnh của họ là sự mạnh mẽ của thân thể. Huyền bộ tộc Huyền Ưng nếu có thể liệt danh là một trong bảy đại Yêu Tộc, tất nhiên cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, lợi trảo run lên, đầu ngón tay đột nhiên thả ra đạo hắc mang dài hơn thước, xung quanh phóng ra, hồng ti đang trói quanh thân tất cả đều đứt ra.

Bạch Mi thanh niên thấy vậy, trong lòng mừng như điên.

Hắn tin tưởng, chỉ cần đem tất cả hồng ti quanh thân chặt đứt, có thể thi triển độn thuật của Huyền Ưng bộ tộc để chạy thoát.

Nhưng không chờ hắn tiếp tục huy động, một màn trước mắt lại làm cho hắn sắc mặt đại biến, một tia huyết sắc cũng không có.

Hồng Ti bị chém đứt chợt lóe, lại liên tiếp khôi phục như lúc ban đầu.

Lão đạo trên mặt lộ ra vẻ châm chọc, thân hình mơ hồ, liền quỷ dị hiện ra tại phía trước Bạch Mi thanh niên. Tiếp theo hắn một tay sờ vào phía sau đầu, một đạo tiên hồng ảnh chậm rãi hiện lên.

*"Xích ảnh, ngươi quả nhiên là người của Ảnh Tộc! "*Vừa thấy xích, Bạch Mi thanh niên hoàn toàn tuyệt vọng.

Ở Ảnh Tộc, Xích ảnh chính là tương đương với tu sĩ luyện hư cấp, làm sao có thể thoát khỏi hắn được.

"Ngươi biết là tốt rồi. Nhục thể của ngươi bản tôn sẽ thu lại. Yên tâm, đồng bạn của ngươi một tên cũng không chạy thoát được đâu, sau đó ta sẽ cho đi cùng ngươi" Lão đạo trong mắt hồng quang chợt lóe, truyền ra âm thanh xa lạ dị thường, lập tức xích ảnh trên đầu chợt lóe, hung hăng đánh về phía thanh niên.

Đồng thời Hồng Ti nguyên bản đang quấn lấy Bạch Mi thanh niên liền xuyên thủng hắc mang hộ thể của hắn.

Bạch Mi thanh niên vốn lực lớn vô cùng, giờ phút này cũng vô pháp nhúc nhích xuống. Chỉ có thể trơ mắt nhìn xích ảnh bay đến.

"Đừng có mơ tưởng!"

Bạch Mi thanh niên biết tuyệt không có khả năng may mắn thoát khỏi, nhất thời một cỗ ý bỗng nhiên trào ra cuồng, đột nhiên cắn răng một cái, đem đầu lưỡi cắn đi, miệng hé ra, một cỗ máu đen xen lẫn một hạt châu màu đen văng lên.

Hạt châu sau khi bay ra, hai mắt thanh niên bỗng nhiên ảm đạm không ánh sáng, da thịt cũng khô quắt co rút lại, nháy mắt hóa thành một lão giả đầu bạc.

Ngọc châu này chính là yêu đan mà Bạch Mi thanh niên khổ tu nhiều năm.

Viên châu tản mát ra hơi thở cực kỳ cuồng bạo, hình thể sau khi co rúm lại, bỗng nhiên tự bạo ra.

Lão đạo sắc mặt cả kinh, hai chân vừa động, thân hình nhoáng lên một cái, bắn ngược mà quay về.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền đến, một đoàn hắc sắc quang xuất hiện, sau khi chớp lên một cái liền lớn lên hơn mười trượng, khuếch tán mà đi, cuồng phong gào thét, hoàng sắc phong long hướng về mọi phía.

Lão đạo nhoáng lên một cái đã ở hơn mười trượng xa, hai mắt nhìn lên.

"Ầm" Một tiếng, phụ cận bắn ra một đạo hồng ảnh thô to, cắm vào hắc sắc quang đứng giữa, sau đó như chớp liền co rụt lại.

Cảnh tượng quỷ dị xuất hiện!

Hoàng sắc phong long biến mất, hắc sắc quang và Bạch Mi thanh niên biến mất tại chỗ, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Lão đạo lúc này mới buông lỏng một hơi, nhưng ngay lập tức trên mặt hiện ra một tia tức giận.

Bạch Mi thanh niên ở cấm chế này lại vẫn có năng lực tự bạo yêu đan, thật đúng là ngoài dự liệu của hắn.

Đúng lúc này, mấy đạo độn quang sau khi xoay quanh một cái hiện ra tám gã tu sĩ.

*"Có chút ngoài ý muốn, bọn họ không có vào. Xem ra có chút phiền phức, nhưng ta đã âm thầm thả ra ảnh hương, bọn họ có thể đủ kéo dài được mấy giờ. Ta sẽ tự mình truy sát tên kia, các ngươi xuất phát, mặt khác đem ba gã còn lại tiêu diệt đi "*Lão đạo âm trầm phân phó.

"Vâng! Tôn giả" Tám gã tu sĩ khom người đáp, lập tức hóa thành ba đợt độn quang, thẳng đến ba phương hướng phá không mà đi.

Mà lão đạo không có lập tức bay đi, miệng hé ra, phát ra tiếng rống không ngừng, không khí phụ cận ông ông tác hưởng, thẳng hướng lên chín tầng mây.

Lập tức một tay hắn hướng về phía cửa thành phẩy một cái.

Nhất thời chỗ cửa thành trên người mấy tu sĩ Trúc Cơ bay ra hơn mười đạo bóng xám, những tu sĩ kia thân mình lập tức ngã xuống đất.

Tiếp theo một màn này khó có thể tin xãy ra.

Hồ nước cùng những người phàm tục kia tán loạn biến mất. Tiếp theo toàn bộ thành nhỏ nhoáng lên một cái, vô số hắc khí từ các nơi dâng lên, vô luận mặt đất hay là tường thành, trong nháy mắt đều bị che đậy ở tại trong hắc khí.

Một âm thanh chói tai trong hắc khí nặng nề truyền ra.

Tiếng rống trong miệng lảo đạo dừng lại, mặt không chút thay đổi hướng về phương hướng hắc khí vung tay.

Cuồng phong gào thét, trong nháy mắt đem hắc khí thu lại.

Trước mắt hiện ra một con quái thú song đầu thân dài hơn mười trượng, đầu rắn thân ếch, con mắt màu đỏ quay tít, làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

"Phập" Một tiếng, kim sắc xà thủ miệng hé ra, từ bên trong phun ra một khung xương.

Bạch Mi thanh niên vừa rồi tự bạo yêu đan, thành trì cùng phàm nhân, tất cả đều bị con thú này nuốt một ngụm, hơn phân nửa tu sĩ cũng là quái thú biến ảo mà thành.

Lão đạo thân hình nhoáng lên một cái, bỗng nhiên biến mất tại chỗ rồi lại hiện ra trên đầu của quái vật.

*"Đi "*Lão đạo lạnh lùng phân phó.

Cự thú hai chân hướng không trung nhảy, liền biến thành một cỗ hắc khí phá không mà đi.

Phương hướng truy tung rõ ràng là chỗ Hàn Lập bỏ chạy.

Một đạo xích hồng bắn nhanh, bên trong hồng quang là một thiếu phụ xinh đẹp.

Bỗng nhiên thiếu phụ biến sắc, tay áo rung lên, trong tay xuất hiện một ngọc bài màu xanh, trên ngọc bài được khảm một viên châu, nhưng hiện tại đã tứ phân ngũ liệt, hoàn toàn bị hủy.

Thiếu phụ hít một hơi, hướng trên viên châu bắn ra, *"Phanh "*Một tiếng, Ngọc châu hóa thành một đoàn bạch phiến, biến mất không thấy.

Nàng đem ngọc bài thu lại, toàn thân hồng quang đại phóng, độn tốc nhanh hơn ba phần.

Nhưng chỉ sau một lát, nàng biến sắc, ở phía sau linh quang chợt lóe, hiện ra lưỡng đạo độn quang bay tới.

Độn tốc cực nhanh, so với thiếu phụ nhanh hơn không chỉ nửa điểm.

Thiếu phụ sắc mặt âm tình bất định, mắt thấy mặt sau càng đuổi càng gần, trong mắt hàn quang chợt lóe, độn quang dừng lại, hư không huyền phù ngay tại chỗ.

Sau vài cái chớp động hai đạo độn quang đã đuổi sát tới, cách hơn mười trượng linh quang chớp động, một nam một nữ hiện ra.

Hai người tuổi không lớn lắm, nam anh tuấn hiên ngang, nữ kiều diễm như hoa, hơn nữa khuôn mặt cực kỳ tương tự, nhưng hai người thần sắc đều đờ đẫn.

Nếu biết đối phương là do ảnh tộc nhập vào, thiếu phụ đối với dung nhan hai người tất nhiên là không thèm để ý chút nào, lạnh lùng liếc mắt một cái, không chút do dự bấm niệm pháp quyết, trong tay áo bỗng nhiên bắn ra hai luồng hắc sắc hỏa diễm, sau khi biến hình liền biến thành hai Hỏa Điểu, thẳng đến phía đối diện hai người đánh tới.

Đôi nam nữ thấy vậy, hừ lạnh một tiếng, hai người đầu vai nhoáng lên một cái, từ phía sau lưng đồng thời bắn ra mấy đạo hôi mang, lao thẳng tới hắc sắc hỏa diễm diễm.

"Ầm ầm" - một tiếng vang thật lớn, hôi quang cùng hắc diễm nhất thời đan vào cùng nhau.

Thiếu phụ lông mày nhướng lên, thân hình đột nhiên hướng trên mặt đất lăn một vòng, trên người hắc quang nhất thời đại phóng, chói mắt, làm cho không người nào có thể nhìn thẳng.

Tiếp theo một tiếng phượng minh truyền ra, một con linh điểu thật lớn theo hắc quang xông ra, sau khi xoay quanh, mở ra hai cánh thẳng đến phía đối diện mà đánh tới.

Linh điểu toàn thân đen thùi sáng bóng, hai mắt trong suốt, rõ ràng là một con hắc sắc phượng hoàng thân dài ba bốn trượng.

Đôi nam nữ phía đối diện thấy vậy, trên mặt cả kinh, sau khi liếc mắt một cái, đồng thời hướng trên đỉnh đầu sờ vào, nhất thời lưỡng đạo lục huỳnh bắn ra, lao thẳng tới hắc phượng.

Linh khí đại phóng, tiếng nổ vang liên tiếp không ngừng.

Cơ hồ cùng lúc đó, ở một phương khác, Lũng Đông đồng dạng bị hai gã tu sĩ đuổi theo.

Đối mặt với việc lưỡng đạo lục ảnh trực tiếp lộ ra chân thân, mặt hắn hiện ra một tia châm chọc, trên người hoàng mang chợt lóe, Hoàng Sắc Đồng Giáp Phù hiện ra, sau lưng lập tức sáng ngời một đôi đồng cánh, hai tay chà xát, một kiện trường kiếm cổ quái đỏ đậm như máu hiện lên trong tay.

Kiếm dài ba thước, đầu rồng thân phượng, toàn thân huyết quang lưu chuyển, giống như từ máu tươi ngưng tụ mà thành.

Giờ phút này khóe miệng Lũng Đông cười nhẹ, thần sắc nghiêm nghị, trường kiếm nhắm ngay lưỡng đạo thanh ảnh mà vung lên.

Vô thanh vô tức!

Nhưng phía đối diện thanh ảnh lại đồng thời phát ra một tiếng kêu rên, mặt ngoài thân thể hiện lên vô số bạch ti, linh quang chợt lóe, lưỡng đạo thanh ảnh nháy mắt biến thành vô số mảnh nhỏ.

Huyết chí thanh niên trường kiếm trong tay vừa động.

Bạch ti lại loé lên rồi biến mất.

------oOo------

Chương 1367: Ác chiến sa mạc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lũng Đông nhìn có vẻ không mất nhiều sức lực tiêu diệt hai đạo lục ảnh. Hắn không nói không rằng đã rung mạnh thanh huyết kiếm trong tay.

Lập tức thanh kiếm bị phân rã, hóa thành một luồng tinh huyết đỏ sẫm, men theo cánh tay cầm kiếm của hắn đi lên rồi biến mất trong tay áo. Hắn thở dài một hơi, đầu tiên trên mặt hắn hiện vẻ đỏ bừng rồi liền sau đó lại tái nhợt không có chút huyết sắc.

Hắn nhanh chóng lấy từ trong túi trữ vật ra một bình thuốc đỏ sậm, lấy ra một viên đan dược đỏ tươi rồi ăn vào. Lũng Đông không dám ở nơi này quá lâu, hóa thành một đạo độn quang phá không bay đi. Ở tại một nơi khác trong sa mạc, bạch bào thiếu nữ Tiếu Sinh Sinh đang đứng trên đỉnh một cồn cát. Ở cách đó mấy trượng là bốn cái thi thể lạnh băng. Nhưng thi thể này hoàn toàn không có bất cứ vết thương nào nhưng lại cứ nằm ở đó, không chút sinh cơ.

Thiếu nữ lặng yên vuốt vẻ một cái bình ngọc màu trắng, trên mặt hiện lên một nụ cười thần bí. Đột nhiên thân hình nhoáng lên một cái đã hóa thành một đạo kim quang bay lên. Đạo kim quang chỉ chớp lên mấy cái đã biến mất vô tung vô ảnh.

Ở một chỗ khác cách đó khoảng mười ngàn dặm, một đạo hồ quang thanh bạch đang cấp tốc độn quang trên không trung. Ở phía sau nó có một đoàn hắc khí cuồn cuộn đi theo. Nhìn tốc độ có vẻ không nhanh lắm nhưng không hiểu sao vẫn có thể theo sát phía sau, không hề bị bỏ rơi lại.

Hai người, một trước một sau đuổi nhau gắt gao mấy trăm dặm. Đột nhiên đạo hắc khí phía sau chấn động rồi bỗng nhiên biến mất giữa không trung. Ngay cùng lúc nó biến mất thì đạo hắc khí đó lại xuất hiện giữa không trung cách đó gần một dặm rồi tiếp tục đuổi theo.

Lập tức đạo hồ quang thanh bạch cũng tăng tốc, hóa thành đường cong sáng trắng, lại kéo dãn khoảng cách ra thêm một dặm. Hai người cứ như vậy đuổi nhau. Mà trong đạo hồ quang thanh bạch có thể thấy mơ hồ một bóng người, trên lưng mọc một đôi cánh. Đúng là Hàn Lập. Lúc này hắn đang nhíu mày, ánh mắt âm trầm dị thường.

Trước đó không lâu, hắn phát lão đạo trong hắc khí đang đuổi theo phía sau. Hắn lập tức dùng Phong Lôi Sí phối hợp với thân pháp Tật Phong Cửu Biến, phát huy độn thuật tới cực hạn nhưng chẳng biết đoàn hắc khí kia làm cái gì biến thành mà độn tốc nhanh vô cùng, hơn nữa cũng có thần thông thuấn di. Hai người đuổi bắt một quãng đường xa như vậy nhưng Hàn Lập vẫn không có cách nào bỏ rơi được nó.

Vùng sa mạc này tuy khá lớn nhưng là nơi dị tộc thường xuyên hoạt động. Nếu cứ tiếp tục đuổi bắt như thế này, vạn nhất lại kinh động đến dị tộc thì rất có thể sẽ gây phiền toái lớn.

Còn phương pháp đại tổn nguyên khí - Huyết Ảnh độn thì lúc trước hắn đã dùng qua một lần, nếu không phải là lúc vạn bất đắc dĩ thì hắn cũng không muốn thi triển. Xem ra chỉ còn cách đánh một trận với người của Ảnh tộc phía sau thôi.

Đối phương có thể phụ thân vào tu sĩ Luyện Hư trung kỳ. Nếu như vậy thì địa vị đối phương trong tộc tuyệt đó là không nhỏ. Quá nửa là tồn tại Luyện Hư cấp như Xích Ảnh.

Tồn tại cai giai như thế, nếu là dị tộc khác thì có lẽ Hàn Lập còn có vài phần kiêng kị nhưng đối với Ảnh tộc, các loại thần thông hắn nắm giữ đề có thể khắc chế tộc này. Đúng là có một chút niềm tin vào trận chiến.

Hơn nữa sau khi tiến vào Thiên Uyên thành, hắn đã tế luyện mấy bảo vật và luyện thành công pháp. Chưa từng thi triển trước mặt người khác. Nó có uy lực cụ thể là bao nhiêu thì hắn cũng không rõ. Chỉ biế là uy lực chắc chắn rất lớn. Bây giờ dùng trên người vị Xích Ảnh này cũng coi như thử nghiệm vậy.

Tâm niệm xoay chuyển nhanh như điện. Hàn Lập sau khi thuấn di một lần nữa, hai cánh sau lưng run lên, thân hình đột nhiên khựng lại giữa không trung.

Cùng lúc đó, đoàn hắc khí cũng nhanh như chớp đã đuổi đến phía sau Hàn Lập hơn trăm trượng. Nhưng nó không hề có ý định dừng lại mà nhào thẳng vào Hàn Lập. Cái này cũng không có gì kì quái!

Thần thông Ảnh tộc am hiểu nhất chính là mạnh mẽ cắn nuốt nguyên thần và tinh hồn, trực tiếp điều khiển thân thể và cướp lấy hơn nửa năng lực của đối phương.

Nhưng Hàn Lập làm sao có thể để đối phương dễ dàng áp sát. Hắn không nói không rằng, hai tay chập lại rồi đẩy ra phía ngoài. *"Ầm ầm"* tiếng sấm động vang lên. Một đạo kim hồ to như cánh tay từ khoảng không giữa hai bàn tay phóng ra, bất ngờ tấn công hắc khí.

Một tiếng hô kinh ngạc truyền ra. Hắc khí đột nhiên lóe lên rồi biết mất không chút bóng dáng.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng. Lớp da giữa hai đầu lông mày đột nhiên tách ra, Phá Diệt Pháp Mục lập tức hiện ra, bắn ra một đạo hắc tuyến. Hắc tuyến cũng chỉ lóe lên một cái rồi biến mất.

Sau một tiếng nổ đinh tai nhức óc, trong khoảng không cách đó chừng mười trượng bỗng truyền tới một luồng sóng chấn động. Thân hình lão đạo nấp trong đám hắc vụ nhoáng lên một cái đã hiện ra. Trong miệng ngạc nhiên thốt lên: *" Phá Diệt Pháp Mục! Không ngờ người lại tu luyện được thần thông này!"*

Khóe miệng Hàn Lập hơi giật giật, không nói gì nhưng âm thầm thôi động pháp quyết. Đạo kim hồ vừa bắn ra lập tức bòng trở lại, tập kích phía sau lão đạo.

Lão đạo thầm kêu không ổn, vừa định né tránh thì Hàn Lập phía xa lại hai mắt đại phóng lam quang, miệng quát lớn một tiếng.

Thanh âm không lớn nhưng khi truyền đến tai lại gây ra cảm giác chuông chùa đánh sát tai. Lão đạo chỉ cảm thấy lỗ tai ù ù, trong đầu truyền ra cơn đau kinh khủng, thân hình không khỏi ngây ra. Cùng với tiếng sấm động, đạo hồ quang màu vàng oanh tạc lên hắc khí. Vô số tia quang điện đan xen lẫn nhau, hắc khí trên dưới biến dạng. Một tiếng kêu đau đớn như tiếng ếch bỗng nhiên trừ trong hắc khí truyền ra.

Hắc khí cuồn cuộn, tụ tập lại phía dưới chân lão đạo, huyễn hóa thành một con quái thú hai đầu rắn thân ếch, bốn con mắt đỏ lòm nhìn chằm chằm Hàn Lập, vẻ tức giận vô cùng. Hàn Lập vừa thấy cảnh nàn thì không khỏi ngẩn ra. Không ngờ hắc khí hộ thể của đối phương lại do một con quái thí biến thành. THật sự là quá bất ngờ.

"Được,, khá lắm! CHỉ là một tu sĩ Hóa Thần mà có thể lay động tâm thần ta. Có phải là thông vừa rồi không. Thử thi triển lần nữa xem nào!" Lão đạo trúng đòn xong, thân hình nhanh chóng ổn định trở lại, hai mắt âm trầm nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập nhíu mày lại, xem ra đòn vừa rồi được quái thú dưới chân hắn đỡ hết. Nếu không với sự khác chế của lôi điện với Ảnh Tộc thì khi chịu một đạo Tịch Tà Thần Lôi lớn như thế, hắn không thể nào bình yên vô sự như vậy.

Còn phần dùng Thất Thần Thứ công kích lần nữa thì hắn không ngu ngốc như vậy. Loại công kích này chỉ có bất ngờ công kích thì mới có hiệu quả. Nếu không với thần thức khủng bố của đối phương, Thất Thần Thứ làm sao có hiệu quả được.

Hàn Lập chẳng muốn nói nhiều, một tay nhấc lên lộ ra bàn tay đen như mực, hư không chụp về phía đạo sĩ một cái. Lập tức không trung đỉnh đầu lão đạo chấn động, rồi bỗng nhiên xuất hiện ra một tòa tiểu sơn đen tuyền.

Tòa tiểu sơn xoay tròn một vòng, trong chớp mắt đã biến lớn đến trăm trượng. Phía dưới tiểu sơn đại phóng ánh sáng mờ ảo, phóng ra một quang hoàn ánh sáng mờ ảo chụp xuống phía dưới.

Tia lạnh lẽo trên mặt đạo sĩ chợt lóe lên, tay áo phất lên. Bỗng nhiên một thanh tiểu đao trong suốt, dài chừng nửa xích hiện ra. Tiểu đao vừa hiện ra liền hướng lên không trung vung lên. Một đạo đao mang như tuyết lóe lên phóng ra. *"Xoẹt..."* cũng không biết thanh tiểu đao kia là bảo vật bậc nào mà đao mang và quang hoàn vừa mới tiếp xúc thì quang hoàn đã bị đánh tan. Tiếp đó đao mang thừa thế hung hăng chém lên đáy cự sơn. *"Ô oo ng..."* một tiếng va chạm như tiếng chuông vang lên.

Cự sợ không hề sứt mẻ chút nào trong khi đao mang lại tiêu tán.

Sắc mặt lão đạo khẽ biến, còn chưa kịp phản ứng thì một bàn tay trắng như ngọc khác của Hàn Lập lại vươn ra. Năm ngón tay phân ra, hiện ra năm chiếc khô lâu cốt giới.

Lập tức bốn phía lão đạo hiện ra năm bộ khô lâu thật lớn, cùng hé miệng ra. Năm luồng cực hàn chi diễm phóng ra rồi dung hợp thành ngũ sắc chi diễm. Trong chớp mắt đã bao phủ hoàn toàn thân hình lão đạo.

Khuôn mặt lão đạo vốn đang vẫn cười lạnh nhưng khi ngũ sắc quang diễm tiếp cận thân thể thì sắc mặt hắn đại biến. Trên người đột nhiên bùng phát hồng mang vạn trượng, vô số kiếm quang đỏ sậm điên cuồng bắn ra bốn phía. Từ ngoài nhìn vào tực như một đóa hồng sắc cự liên vậy. Một cảnh kinh người xuất hiện, đóa liên hoa xoay một vòng thì ngũ sắc quang diễm bị đẩy ra ngoài, không thể tiếp tục tiếp cận được nữa.

Hàn Lập thấy vậy thì sắc mặt liền trầm xuống. Hai tay kết quyết, lập tức năm bộ khô lâu rống to một tiếng, hình thể đột nhiên cuồng trướng lớn hơn trước đến mấy lần, nhào thẳng vào đóa hồng liên.

"Phốc.phốc.." những tiếng bén nhọn truyền ra. Ngay khi năm bộ nhào đến hồng liền thì trong đóa liên hoa bắt ra năm đạo đao mang trắng toát. Đao mang vừa lóe lên liên chém năm bộ khô lâu thành hai nửa.

Tiếp đó hồng liên võ tan, những nơi hồng mang đi qua là ngũ sắc quang diễm tan rã, tán loạn. Thân hình lão đạo lại hiện ra, vẻ mặt ung dung. Một tiếng ma kêu quỷ khóc vang lên, năm bộ khô lâu lại hợp lại như cũ nhưng trong miệng lại phát ra những tiếng ô ô không ngừng, tựa như đang kính sợ lão đạo vô cùng. Hàn Lập thở dài một hơi, vươn tay điểm một chỉ về phía cự sơn xa xa. Lập tức cự sơn ầm ầm giáng thẳng xuống.

Thanh thế công kích lớn như vậy nhưng sắc mặt lão đạo vẫn bình tĩnh như thường, chỉ dùng chân khẽ dậm lên thân cự thú dưới chân.

Hai cái đầu rắn con quái thú lập tức há miệng, hai đạo hồng ảnh bắn ra, hung hăng đánh lên cự sơn. Một tiếng nổ long trời lở đất truyền ra. Không ngờ cự sơn lại bị đánh bay ra ngoài. Nhìn cảnh này, đồng tử Hàn Lập co rút lại, mặt cuối cùng cũng trở nên khó coi.

Hai đạo hồng ảnh đó rõ ràng là hai cái lưỡi rắn nhưng lại có lực lượng quá kinh khủng, đến cả Nguyên Từ thần sơn cũng bị đánh bay. Hàn Lập âm trầm chụp hai trảo vào hư không, cự sơn màu đen và năm bộ khô lâu lập tức biến mất. Hai bàn tay trắng đen lại trở về như bình thường, không có bất cự điểm khác thường nào.

"Hắc hắc, có vẻ bảo vật của ngươi cũng không ít nhỉ. Nhưng với từng đó pháp lực mà muốn đối đầu với ta thì quá ngông cuồng rồi đấy. Xem ra ngươi cũng chẳng có thủ đoạn gì." Lão đạo tựa hồ đã hết kiên nhẫn. Người chưa có hành động gì nhưng cự thụ dưới chân hắn lại phát ra một tiếng rít chói tai.

Một sóng chấn động như một cơn sóng khuyếch tán ra bốn phía. Trong nháy mắt đã lan ra đến hơn một dặm.

Linh quang đủ màu sắc xung quanh đó liên tiếp chớp động. Vô số quái thú bỗng nhiên xuất hiện, lớn thì như tòa tiểu sơn, nhỏ thì chỉ gần một trượng, cả đám con nào con nấy bộ dáng dữ tợn. Gió tanh phần phật, trong chốc lát đã bao vây Hàn Lập lại, nhìn chằm chằm không có chút hảo ý nào.

------oOo------

Chương 1368: Trùng uy

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Huyễn thuật?" Hàn Lập vừa thấy cảnh này thì ngẩn ra. Nhưng lập hai tay áo hắn khẽ rung lên, lập tức mười thành kim sắc tiểu kiếm như cá giỡn nước bay ra. Sau khi chúng bay ra, chỉ trong mắt cả mười thành đã biến thành những thanh kim kiếm dài hơn một thước.

Hắn thầm thôi động kiếm quyết, phi kiếm liền biến thành một đạo quang ảnh mơ hồ, bay lượn xung quanh người hắn.

Lập tức kim quang phát sáng đầy trời, kiếm khí tung hoành. Trong bán kính mười trượng, tất cả quái thú đều bị chém thành từng mảnh nhỏ.

Máu tanh, mảnh thân thể văng tung tóe. Đám quái thú rống lên lại tràn đến.

Hàn Lập nhíu mày! Bất kể là cảm giác khi phi kiếm chém xuống hay là dựa vào những gì mình nhìn thấy, đám quái thú này giống như là có thật vậy, không hề giống với ảo ảnh. Khiến người ta không thể phát hiện được chỗ nào giả.

Trong lòng hắn hơi kinh nghi nhưng vẻ mặt vẫn không đổi. Đám phí kiếm của hắn vẫn bay xung quanh hắn, bảo vệ hắn nghiêm ngặt, không ngừng lại một khắc nào.

Lão đạo đứng trên lưng quái thú phía xa nhìn thấy vậy, trên mặ lại nở một nụ cười quỷ dị.

Quái thú bốn phía tựa như vô cùng vô tận, mà kiếm quang của Hàn Lập cũng sắc bén vô cùng, trong nháy mắt đã có đến mấy trăm con quái thú chết dưới kiếm hắn.

Bất quá những mảnh thi thể đám quái thú bị chém chết lại đều trôi nổi trên không trung, không hề rơi xuống khiến mùi máu tanh nồng trong không khí càng lúc càng đậm, cực kỳ gay mũi.

Một lát sau Hàn Lập bắt đầu có phát hiện có điểm không đúng. Con quái thú dưới chân lão đạo cũng gầm lên một tiếng. Tất cả những mảnh xác quái thú bị Hàn Lập chém chết lập tức biến thành những luồng sương mù dày đặc, tối đen tràn về phía Hàn Lập.

Mấy trăm đạo kiếm quang bốn phía xung quanh Hàn Lập thỉnh thoảng vẫn đẩy được hắc vụ ra nhưng dần dần vẫn bị dám hắc vụ cuốn lấy khiến tốc độ phi kiếm giảm xuỗng rõ rệt.

Cùng lúc đó, con quái thú kia đột nhiên nhoáng lên một cái, lặng lẽ biến thành một luồng hắc khí rồi chui vào trong hắc vụ ẩn nấp.

Ngay sau đó trong hắc vụ đột nhiên bắn ra hai đạo hồng ảnh dài ngoằng, chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện mọt cách quỷ dị trước người Hàn Lập. Một đạo nhắm vào đầu, đạo còn lại nhỉ nhắm thẳng vào tim. Tốc độ nhanh hơn cả thiểm điện.

Nếu Hàn Lập không vận chuyển công pháp toàn thân, phát huy thần thông Minh Thanh Linh Mục tới tận cùng thì chỉ bằng thần thức cũng không thể phát hiện ra kịp công kích nhanh như vậy.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, không cần pháp bảo gì, kim quang lóe lên, hai cánh tay mạnh mẽ đỡ lấy hai đạo hồng ảnh.

Nếu nhìn kỹ có thể thấy được hai bàn tay của hắn lúc này đã có màu kim sắc lóng lánh, chẳng khác nào cảnh tay dùng vàng ròng đúc thành cả.

"Bang Bang" Hai tiếng va đập vang lên. Hai cánh tay kim sắc đã bắt được hai cái lưỡi đỏ lòm. Một luồng cự lực dọc theo cánh tay bỗng truyền đến.

Nhưng đầu vai Hàn Lập chỉ thoáng run nhẹ một cái rồi lại trở lại bình thường, như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Nhìn thấy cảnh này, lão đạo liền cả kinh, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Phải biết rằng con quái thú này không những thiên phú huyễn hóa thần thông xuất thần nhập hóa mà lực lượng cũng vang danh trong Ảnh tộc. Vừa rồi cả tòa cự sơn hơn trăm trượng còn bị nó đánh bay, từ đó có thể thấy được nó có sức mạnh lớn đến mức nào.

Thế mà người thanh niên của nhân tộc trước mắt này, thoạt nhìn chẳng có gì đáng chú ý lại chỉ dùng hai tay đã có thể đỡ được hai cái lưỡi của nó. Hơn nữa bộ dáng còn có vẻ cực kỳ dễ dàng. Cái này cũng không thể không làm lão đạo bất ngờ.

Bất quá lão đạo cũng không lo lắng gì. Quái thú cũng không phải là loại chỉ biết cậy mạnh.

Quả nhiên hai cái lưỡi quái thú bị Hàn Lập bắt được, cố gắng kéo mà không suy chuyển liền đại phóng ra bạch quang, huyễn hóa thành hai con cự mãng đỏ lòm, hung dữ há miệng táp thẳng vào đầu Hàn Lập.

Hàn Lập chỉ thấy mười ngón tay chấn động, trong lòng bàn tay có cảm giác đang nắm một thức lạnh lẽo, trơn trợt vô cùng. Con cự mạng này có vẻ như đang muốn giãy ra.

Lam mang trong mắt đại phóng, hai cánh tay vàng rực rỡ của Hàn Lập nhoáng lên một cái đã biến thành hai màu đen trắng một cách quỷ dị. Lưng bàn tay màu đen hiện ra hư ảnh một tòa tiểu sơn màu bạc, đồng thời năm ngón tay cũng lớn lên gấp mấy gần.

"Phốc..." Máu tươi tung tóe. Bàn tay đó đã mạnh mẽ bóp đứt con cự mãng thành hai đoạn.

Trong khi đó cánh tay trong suốt như ngọc, năm ngón tay huyễn hóa thành năm bộ bạch cốt khô lâu, bắn ra một cách quỷ dị, cùng lao lên cắn xé mãng xà.

Năm bộ khô lâu chỉ hút một lúc thì thân hình mãng xà đã biến thành một con mãng xà khô quắt. Giống hệt nư đã bị hút sạch máu vậy.

Đây chính là kết quả của việc dung hợp Nguyên Từ thần sơn và Ngũ Tử Đồng Tâm Ma vào hai cánh tay.

Đây cũng là phương pháp tu luyện đặc biệt có ghi lại trong Bách Mạch Luyện Bảo quyết ghi lại.

Đem tứ chi luyện thành bảo vật. Quá trình tất nhiên là vô cùng lâu nhưng nếu dùng con đường dung hợp với một bảo vật có sẵn thì lại quá trình lại ngắn lại rất nhiều.

Kết quả của việc hắn dùng phương pháp này tu luyện chính là chẳng những áp súc được thần thông của hai bảo vật này lên hai cánh tay mà vì hai bảo vật đã dung hợp với hai tay mà điều khiển vô cùng dễ dàng, khi đối địch cũng làm gia tăng thực lực rất nhiều.

Hàn Lập lúc này mới đột nhiên phát động công kích, trong chốc lát đã tiêu diệt được hai con mãng xà do hai cái lưỡi huyễn hóa thành.

Lão đạo rõ ràng cũng không nghĩ tới kết quả như vậy. Lão còn đang kinh hãi, chưa kịp làm gì thì trong hắc khí liền truyền ra hai tiếng gầm rũ thống khổ dị thường. Hắc khi đột nhiên tách ra, quái thú nhoáng lên một cái đã lao thẳng ra ngoài nhưng thân thể nó bỗng trở nên mơ hồ rồi biến mất.

Không ngờ con quái thú này lại có thần thông ẩn hình.

Một lát tiếng thú gầm rú vang vọng xung quanh Hàn Lập khiến hắn không thể phát hiện chuẩn xác vị trí con quái thú.

Lúc nàym hai mắt của hắn lam quang lưu chuyển không ngừng quét qua khắp nơi nhưng vẫn không thể phát hiện ra vị trí con quái thú.

Gặp tình hình này nhưng Hàn Lập lại khẽ nở nụ cười.

Hai tay áo của hắn khẽ vung lên, lập tức từ trong ống tay áo hắn vang lên nhưng tiếng vo.vo. Sau đó vô số những điểm kim quang ào ào lao ra.

Nhưng kim sắc quang điểm này vừa bay ra ngoài liền điên cuồng biến lớn, trong nháy mắt đã hóa thành một đàn côn trùng, mỗi con phải lớn đến nửa thước.

Đúng là loại trùng mà Hàn Lập đã hao phí không biết bao nhiêu tâm tư bồi dưỡng - Phệ Kim trùng thành thục thể.

Đàn côn trùng bay ra chiếm hết khoảng khong gian xung quanh hắn. Khắp nơi xung quanh hắn đều có Phệ Kim trùng.

Chỉ trong chốc lát, quái thú đã va chạm với một con Phệ Kim trùng nên cũng phải hiện hình.

Chẳng đợi Hàn Lập thục dục, tất cả đám Phệ Kim trùng lập tức ào ào nhào tới, trong chớp mắt đã phủ kín con quái thú.

Quái thú phát những tiếng kêu gào thống khổ vô cùng sau đó xì một tiếng, thân thể khổng lồ liền biến thành một luồng hắc khí bỏ chạy.

Côn trùng bình thường gặp phải loại tồn tại không có thực thể này thì tất nhiên là không làm gì được.

Nhưng một cảnh không thể nói nên lời xuất hiện! Hắc vụ len lỏi qua các khe hỡ giữa những con Kim Trùng với nhau mà bỏ chạy nhưng những con côn trùng khủng bố này lại giương những cái vuốt lấp loáng kim quang ra, bắt chặt lên đám hắc vụ rồi điên cuồng há miệng cắn nuốt.

Bị hơn một ngàn con trùng lớn như vậy cắn nuốt, cho dù là đán hắc vụ kia rấtlớn nhưng chỉ trong nháy mắt đã bị ăn mất hơn một phần mười.

Tiếng gào rú đau đớn liên tiếp từ trong hắc vụ truyền ra. Sương mù méo mó đi một lúc rồi trừ trong đột nhiên bắn ra mười con rắn màu vàng và bạc, mỗi con dài đến một trượng. Chúng há miệng nhanh chóng nuốt chửng hơn mười con trùng vào bụng.

Cái đầu rắn khẽ lắc lắc vài cái, hơn mười con kim trùng trong miệng rắn đã biến mất từ bao giờ.

Nhưng ngay sau đó, hơn mười con rắn lập tức rống lên rồi lăn ra đất giãy giụa. Trong nháy mắt lại hóa thành những luồng hắc vụ.

Từng con kim trùng từ trong luồng hắc vụ bay ra, lượn một vòng rồi lại nhào đến cắn nuốt đám hắc vụ.

Nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể thấy những con kim trùng này chẳng bị thương tổn chút nào.

Tiếp đó trong hắc vụ lại tiếp tục huyễn hóa ra rất nhiều loại thú chuyên đối phó với côn trùng nhưng bất kể là loại nào cũng không thể thương tổn được Phệ Kim trùng chút nào. Ngược lại trong giây lát đó lại còn bị cắn nuốt nhiều hơn. Tốc độ huyễn hóa ra của hắc vụ càng lúc càng chậm lại.

Từ lúc Hàn Lập thả đàn kim trùng ra đến lúc hắc vụ bị tiêu diệt chẳng qua chỉ trong thời gian mấy hơi thở thôi. Lão đạo đứng đằng xa, nhìn chằm chằm vào những con kim trùng, trên mặt dần lộ ra vẻ cổ quái dị thường: *"Phệ Kim trùng, Phệ Kim trùng thể thành thục!"* Lão đạo thì thào hai câu rồi không chút do dự vỗ một chưởng lên đỉnh đầu mình.

Hồng quan lóe lên, một đạo xích ảnh từ trong thiên linh cái bắn ra, xoay tròn một cái đã biến thành một đạo kinh hồngchói mắt, trong nháy mắt đã biến ra phía sau hơn trăm trượng, sau đó chớp lên vài cái đã biến mất vô tung vô ảnh.

Mà tại chỗ cũ chỉ còn một cái thây khô mà thôi. Một cơn gió nhẹ thổi qua, thi thể theo gió biến thành một tro bụi phiêu tán theo gió.

*"ý!"*Hàn Lập đang đứng tại chỗ đột nhiên kêu liên một tiếng, nhìn chằm chằm vào hướng đạo kinh hồng biến mất. Thần sắc ầm trầm bất định.

"Thậm chí cả bậc kỳ thú này cũng không để ý. Chẳng lẽ Phệ KIm trùng thể thành thục lại có danh tiếng lớn đến thế?"

Nghi hoặc một lúc rồi Hàn Lập quay đầu nhìn đám hắc vụ bị cắn nuốt gần như không còn. Hàn Lập sờ sờ cằm, bỗng nhiên nâng bàn tay vẫy một cái. Lập tức đám Phệ Kim trùng đằng xa bay lên, xoay tròn một vòng rồi thu nhỏ lại chỉ bằng hạt gạo, sao đó bay vào trong tay áo Hàn Lập.

Làm xong tất cả, Hàn Lập xoay người vừa định bay đi thì sắc mặt hắn đại biến, thân hình chớp lên vài cái, loạng choạng suýt nữa ngã từ trên không trung xuống.

"Làm sao có thể, sao thần thức ta lại hao tổn như thế, thiếu chút nữa làm tổn thương nguyên thần."

Hàn Lập vội vàng quan sát lại bản thân, sắc mặt đột nhiên sợ đến trắng bệch.

Lấy thần thức cường đại gần bằng Luyện Hư kỳ mà tiêu hao đến bảy tám phần, suýt chút nữa là không còn gì. Mà quá trình này lại yên lặng không một tiếng động. Hắn không hề phát hiện ra chút dị thường nào.

"Chẳng lẽ là..."

Hàn Lập là người thế nào chứ, gần như ngay lập tức hắn nghĩ đến khả năng vừa rồi hắn sử dụng Phê Kim trùng, sắc mặt khó coi trong lòng ẩn ước đã đoán ra phần nào.

Tay áo của hắn lại rung lên, một điểm kim quang trong tay áo hắn bay ra sau đó hóa thành một con Phệ Kim trùng, hai cánh phiến động, bay lượn xung quanh.

Hàn Lập lập tức kiểm tra thần thức. Một lát sau hắn liền kinh ngạc đến độ ngây ngẩn cả người.

Ngay sau khi hắn thả con Phệ Kim trùng kia ra, thần thức hắn tiêu hao tới mức độ có thể cảm nhận được tốc độ tiêu hao.

Tuy thoạt nhìn có vẻ không lợi hại nhưng đó chỉ là một con Phệ Kim trùng mà thôi. Nếu là cả trăm, cả nghìn thì sao. Thần niêm tiêu hao tới mức độ nào cũng có thể tưởng ra được.

Lấy Thần niệm cấp bậc Luyện Hư kỳ của hắn lúc này cũng tuyệt đối không thể chống đỡ được nửa khắc. Càng kinh khủng chính là trừ phi mình chủ động kiểm tra, nếu không thì không thể phát hiện ra mình tiêu hao thần niệm tới đâu.

------oOo------

Chương 1369: Hội Hợp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập trong lòng có chút buồn bực.

Bởi vì nhìn thấy Phệ Kim Trùng thành thục, nhưng tuy rằng hắn có được tám ngàn Phệ Kim Trùng thành thục, một khi thả ra thì nhiều vô kể, chỉ sợ chưa nhìn thấy đàn côn trùng khắc chế địch thì chính mình cũng bị hút khô rồi.

Chẳng qua có điều kì lạ như vậy chính là vì thời điểm Phệ Kim Trùng chưa hóa thành thành thục, nhưng vẫn xuất hiện nhiều hiện tượng làm tiêu hao thần niệm.

Điều này làm cho hắn có chút trăm câu hỏi không có lời giải.

Hắn cũng sẽ không để ý tới loại tình huống này nhưng ít nhất cũng phải tìm ra nguyên do dẫn đến sự tiêu hao thần niệm.

Nếu không làm sao dám tái sử dụng linh trùng đối địch!

Hàn Lập hơi hơi trầm ngâm, đưa tay về hướng Phệ Kim Trùng vẫy một cái.

Nhất thời trùng thú xoay quanh một cái, lập tức đã bay vào trong lòng bàn tay.

Một luồng thần niệm bay ra, trùng thú khẽ quấn trên người nhưng hết thảy đều bình thường, vẫn chưa xuất hiện cái gì dị thường.

Thở nhẹ một cái, hai mắt từ từ hạ xuống nhưng như đột nhiên nhớ tới cái gì, đột nhiên vung tay lên, nhất thời trùng thú lại bay lên không trung, thần niệm lại được cuốn lên.

Kết quả một lát sau, sắc mặt đại biến.

Thần niệm lúc này khẽ quấn trên người trùng thú, từ từ lại có sự thay đổi, côn trùng không ngừng bị hút vào bên trong.

Thì ra nguyên do là thần niệm bị tổn hao nhiều, dĩ nhiên là Phệ Kim Trùng thành thục không đứng yên, thân thể tự động hút đuổi thần niệm linh trùng.

Đã biết cụ thể nguyên nhân, Hàn Lập chau mày suy nghĩ, cảm thấy được việc này thực sự không dễ giải quyết.

Tuy rằng thần niệm hao tổn là tạm thời, chỉ cần nghỉ một ngày hoặc thời gian dài chút là có thể khôi phục.

Nhưng nếu là trong tình huống đang chiến đấu thế này chính là tuyệt đối nguy hiểm đến tính mạng.

Bất kể thi triển công pháp bí thuật, hay là pháp bảo khu động, đều cần duy trì thần niệm.

Xem ra Phệ Kim Trùng không tìm ra cách giải quyết, khả năng có thể sử dụng đòn sát thủ.

Chỉ bằng vừa hiện thân của trùng thú liền dọa xích ảnh chạy, Phệ Kim Trùng thật đúng là hung danh hiển hách.

Ở Nhân Giới lúc trước tên ma đạo tu sĩ gọi là trùng thú nhất bảng bài danh, ở trong mắt Hàn Lập hiện giờ cũng không đáng nhắc tới, xem kiến thức của tên đê giai tu sĩ tự nhiên sẽ xuất hiện không ít sai lầm, bài danh ở Linh giới mà lại nói hơn phân nửa vô dụng.

Nhưng Phệ Kim Trùng thành thục uy lực to lớn, hay là tại Hàn Lập đoán trước được.

Trong lòng cân nhắc xong, Hàn Lập cũng không dám đợi lâu, liền hướng xuống phía dưới liền biến thành một đạo thanh sắc cầu vồng thẳng đến Nhất Tuyến Thiên mà đi.

Nếu là những người khác chưa có những lời nói tồn lạc, hơn phân nửa còn có thể ở lại hội hợp, tuy rằng linh khí đánh dấu trên người bọn họ trước kia đã sớm biến mất.

Hơn mười ngày sau, một đạo thanh sắc cầu vồng cô linh linh ở sa mạc lao vút đi trong không khí lặng yên.

Độn quang thân mình tuy là màu xanh, nhưng không biết thi triển bí thuật gì mà làm cho độn quang biến thành ảm đạm không ánh sáng. Nếu không kiểm tra kĩ càng thì không dễ dàng gì có thể phát hiện.

Hàn Lập tự nhiên độn quang.

Hơn mười ngày thật là không có xảy ra chuyện gì, cũng chưa thấy có người đuổi theo.

Dường như tên xích ảnh kia bị Phệ Kim Trùng dọa cho bỏ chạy hoàn toàn.

Hàn Lập tuy an lòng nhưng trong buồn bực trong đầu. Hóa ra thần niệm không còn tiêu hao, mấy ngày phi độn cũng đã hồi phục xong.

Giờ phút này, trong tay hắn vuốt vuốt một cái bình ngọc bóng loáng dị thường, đúng là mặt ngoài dược bình có ba cái cổ văn, cái đó thực đến từ thiên uyên thành, tất cả đều đã thoát khỏi bụi trần. Đó cũng là hắn chấp hành loại nhiệm vụ nguy hiểm này.

Nói đúng là chỉ cần có thể hiệp trợ người khác hoàn thành nhiệm vụ, hắn quang minh chính đại khôi phục tự do.

Không riêng gì hắn, lần này tất cả phi thăng tu sĩ chấp hành nguy hiểm đều đã thoát khỏi bụi trần.

Nhưng vì phòng ngừa bọn họ vụng trộm chuồn đi, hoặc chấp hành nhiệm vụ không cần quan tâm gì cả, tất cả dược bình đều có một loại cấm chế rất lợi hại. Trừ phi có thể hoàn thành nhiệm vụ, nếu không dược bình căn bản không thể dùng phương pháp bình thường mà mở ra.

Ngoài ra nếu cố mà mở ra thì toàn bộ đan dược bên trong đều bị hỏng.

Chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ, cũng thông qua các loại phương thức nghiệm chứng, bên kia tự sẽ nói cho phương pháp giải trừ cấm chế.

Hàn Lập vuốt ve dược bình một hồi, thần sắc thay đổi, trên tay linh quang bỗng nhiên chợt lóe, dược bình đột nhiên biến mất.

Chỉ thấy phía trước không trung chẳng biết xuất hiện lúc nào một đám quái điểu tiên hạc to lớn, trên đầu dường như có một bướu thịt.

Chim khổng lồ hiển nhiên phát hiện ra Hàn Lập, liền thay đổi phương hướng mà lao thẳng tới.

Mắt thấy bọn quái điểu này tới càng ngày càng gần, Hàn Lập lại khẽ thở dài, độn quang chợt lóe, thân thể bỗng nhiên biến mất, ngay sau đó, hắn lại hiện ra hơn mười quái điểu đầu màu vàng. Không thấy Hàn Lập hành động gì, quang bào trên người lập lòe hiện ra.

Quang bào chợt hiện vài cái, vàng bạc hai màu hồ quang theo bào thượng mà bắn ra, đem cả trăm trượng phụ cận bao phủ lại.

Một tiếng kinh thiên động địa nổ ra, vàng bạc hai màu lôi quang đan vào nhau mà hiện lên, quái điểu màu vàng toàn bộ đều biến thành tro bụi.

Bốn phía trống rỗng, yên lặng.

Hàn Lập mặt không chút thay đổi đảo qua khắp nơi.

Thân hình nhoáng lên một cái hóa thành một đạo thanh sắc cầu vồng phá không bay mất.

Chỉ còn lại có cột đá cao lớn cùng với hài cốt không chút sứt mẻ trong trận cuồng phong, đều cho thấy đây là di tích thượng cổ kiến trúc, không biết tồn tại đã bao lâu.

Ở trung tâm trên tường đá một gã thiếu phụ mặc hắc bào ngồi xếp bằng, phụ cận có một thanh niên danh tử bào đang đi tới đi lui, hai người sắc mặt âm trầm, nhưng lại không nói một lời.

Thanh niên sắc mặt như thường, xem ra ngày đó bởi vì sử dụng kiếm mà tổn thất kinh huyết, thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn đã hồi lại không ít, không biết hắn ăn linh dược gì, hay là loại bí thuật nào.

Nếu không xem tình hình lúc ấy, hắn thật sự khôi phục nguyên khí, tối thiểu cũng phải vài năm.

Trong chốc lát, thiếu phụ nhất thời như cảm thấy được cái gì, bỗng nhiên xoay đầu hướng chân trời mà nhìn.

Chỉ thấy một đạo kim ảnh nhàn nhạt vô thanh vô tức di động hiện ra.

Sau vài cái chớp mắt, kim quang chợt tắt, một cô gái áo bào trắng xuất hiện ở trên không trung.

Du tỷ tỷ, long đạo hữu, đợi đã lâu, hai vị xem ra đều không có gì đáng ngại, cô gái cười khanh khách nói, nhìn chung toàn thân bộ dạng không có chút gì là bị thương.

Vừa nghe thấy cô gái nói, thiếu phụ miễn cưỡng cười, mà gã thanh niên trong mắt lại hiện lên vẻ vui mừng.

Ta chỉ biết Diệp cô nương thông minh dị thường, tuyệt hội không xảy ra vấn đề gì, còn hai vị tu sĩ chưa tới, ngày đó Lý huynh bị ảnh tộc bắt giữ, chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

Mà Hàn huynh hiện tại chưa liên hệ cùng ta, chỉ sợ cũng bị ảnh tộc đuổi theo. Gã thanh niên thở dài nói.

Thiếu phụ mấp máy miệng, ánh mắt chợt lóe, nhưng cuối cùng là không nói gì thêm.

Lý huynh có thể thật sự bị bắt, nhưng Hàn đạo hữu có không gặp chuyện không may, không ngại nếu đợi thêm mấy ngày nữa, cô gái từ từ từ không trung nhẹ nhàng bay xuống.

Đứng ở trước hai người, thản nhiên nói.

Đợi mấy ngày nữa? Hiện tại Nhất Tuyến Thiên chính là thời cơ, chúng ta không thể đợi lâu, đạo thanh sắc có thể đợi hai ngày nữa, thiếu phụ lắc lắc mở miệng.

Hai ngày, cũng không sai biệt lắm, cô gái áo bào trắng cũng không có tranh cãi gì, nhất khẩu đáp ứng, lập tức di chuyển vài bước đi tới phía góc ngồi xuống bắt đầu tỉnh tọa.

Nửa ngày sau, đột nhiên tiếng gió vù vù, đồng thời ở trên thân ba người truyền ra.

Ba người nhất thời lộ ra thần sắc khác nhau, liếc mắt một cái, gã thanh niên mở miệng.

Ta kích thích định vị bàn đi, Hàn đạo hữu thật không có gặp chuyện không may, này thật đúng là chuyện may mắn.

Lập tức tay áo gã thanh niên rung lên, một khối màu xanh xuất hiện trong tay, một tay kháp quyết, một đạo thanh sắc phát ra.

Linh quang đại phóng, ở trên hai tay gã thanh niên có một hộp, vật ấy như vô ảnh vô tung biến mất. Làm xong hết thảy, gã thanh niên liền hai tay chấp sau lưng đứng nguyên tại chỗ bất động.

Kết quả các canh giờ sau, theo một phương khác, một đạo thanh sắc cầu vồng xuất hiện, chỉ sau vài cái chớp mắt, ba người đi ra phía trước thanh sắc cầu vồng, xoay quanh một cái, thanh quang tản ra, Hàn Lập hiện thân mà ra.

Hàn huynh, ngươi vô sự là tốt rồi, lúc này đây ảnh tộc mai phụckhắp nơi, hơn phân nửa mọi người bình yên, coi như là ta vận khí không tệ. Gã thanh niên cười nói.

Chư vị đạo hữu cũng đều bình yên, đích thật là rất may, Hàn Lập ánh mắt đảo qua, cũng mỉm cười.

Nếu Hàn huynh cũng đã đến, ta đây chờ và nghỉ ngơi đã nửa ngày, lập tức lên đường đi để tránh bị ảnh tộc dây dưa. Du tiên tử bình tĩnh đề nghị.

Du tiên tử nói như vậy cũng có lý, nơi đây đích xác không nên ở lâu, gã thanh niên gật đầu.

Hàn Lập cùng cô gái áo bào trắng tự nhiên không có ý kiến gì.

Nửa ngày sau, mấy người liền khống chế độn quang rời khỏi đây.

Phía trước dần dần xuất hiện cuồng phong, hơn nữa càng về phía trước càng mạnh, sau đó không lâu mấy người liền bay vào trong bão cát.

Bốn phía tất cả đều là cát, hơn nữa vô số kình phong thổi quét, vô số cát vàng vây quanh mấy người gào thét không thôi.

Nếu không mấy người tất cả đều mở ra hộ thể linh quang, chỉ sợ hoàng phong thổi qua, bọn họ đã có thể bị rớt xuống.

Tới rồi, phía trước chính là Nhất Tuyến Thiên, lúc này đây thật không cho người ra mặt chuẩn bị đón chúng ta.

Chỉ sợ sẽ là thận hư tu sĩ cũng không dám tùy ý tới nơi đây.

Chúng ta bình yên qua lại một lần cũng là quá đủ, nhưng mọi người còn muốn biết cuộc sống Phong Tộc, chẳng qua cũng không có gì là quá đáng.

Lo lắng quá mức, Nhất Tuyến Thiên, chúng ta nhất định có thể đến đúng lúc.

Chư vị đạo hữu lưu tâm hạ xuống, có thể còn có nguy hiểm khác, dù sao ảnh tộc dường như sớm mai phục chúng ta ở đây, bên trong nói không chừng cũng có gài bẫy, mọi người đều tự nghĩ cách tự bảo vệ mình đi, thiếu phụ vẻ mặt ngưng trọng nói.

------oOo------

Chương 1370: Linh thụ mộng la

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập như không nghe thấy gì nhưng hai mắt lam mang chợt lóe, nhất thời nhìn xuyên qua bão cát, trực tiếp nhìn về phía xa.

Ở địa phương cách hơn trăm dặm một chuyện kỳ diệu đang xảy ra.

Chỉ thấy nơi chân trời, một đạo bạch tuyến thẳng tắp, hướng tới hai bên kéo dài mà đi, dường như không có điểm cuối.

Nhưng do khoảng cách khá xa cho nên chỉ có thể nhìn được đại khái.

Lông mày Hàn Lập nhướng lên, linh mang trong mắt biến mất.

Lúc này mấy người lại tiếp tục độn quang, thẳng đến nơi đó mà đi.

Một lát sau, Lũng Đông cùng thiếu phụ đồng thời nhìn thấy dị tượng. Nguyên lai trên bầu trời dĩ nhiên là một mảnh hắc sắc mê vụ kéo mãi không dừng, bên ngoài là từng đợt lốc màu vàng cuồn cuộn thổi quét, chỗ hai thứ này tiếp xúc xuất ra một đạo bạch quang cao tới trăm trượng, đem hai thứ này tách ra, vô luận là cơn lốc hay là mê vụ tất cả đều hướng vào trong khe hở mà cuồn cuộn chảy vào, như vực sâu không đáy.

"Đây là Nhất Tuyến Thiên, thật đúng là đặc biệt" Bạch Bào Thiếu Nữ nhìn thấy, khóe miệng lộ ra một tia hâm mộ.

"Đi thôi, bây giờ là thời điểm bão cát yếu nhất, nếu lại đợi thêm mấy ngày, chỉ là tiến vào cũng phải mệt mỏi lắm" Lũng Đông sau khi đánh giá, trịnh trọng nói

Lập tức một tay hắn hạ xuống, một viên châu màu xanh to cỡ nắm tay hiện ra trong tay.

Ngón tay vừa động, Ngọc châu sau khi quay tít một vòng rồi thu nhỏ lại.

Lũng Đông miệng hé ra, đem Ngọc châu hút vào trong miệng.

Đám người Hàn Lập thấy vậy, cũng đều lấy ra một viên Ngọc châu đồng dạng rồi nuốt vào trong bụng.

Thân thể Mấy người bốn phía lập tức nổi lên một tầng ánh sáng trong suốt, nguyên bản gió bão ở bên cạnh gào thét vừa tiếp xúc với luồng ánh sáng trong suốt này bỗng hoàn toàn tiêu thất.

Hạt châu này là lúc xuất phát cao tầng Thiên Uyên Thành đặc biệt chuẩn bị cho bọn hắn - Định Phong Châu!

Độn quang của mấy người đã đến gần hiện tượng thiên văn, không cần bọn họ thúc dục độn quang, một cổ sức lực vô hình liền sinh ra, liền bị hút vào trong khe hở.

Hàn Lập sau khi hoàn toàn tiến vào trong đó, cảm giác hấp lực buông lỏng, người liền hoàn toàn khôi phục tự do. Nhưng phía trước vô số phong nhận phô thiên cái địa mà đến, đồng thời hai lỗ tai cũng tràn đầy tiếng vang khủng khiếp, cuồng phong trong khe hở so với bên ngoài lớn hơn rất nhiều.

Nếu không có Định Phong Châu trong người, chỉ sợ hắn phải lập tức thả ra pháp bảo bảo vệ toàn thân nhưng kể từ đó, pháp lực tiêu hao liền có thể nghĩ.

Hiện tại, phong nhận vừa tiếp xúc với ánh sáng trong suốt liền biến mất.

Hàn Lập ánh mắt đảo qua mọi nơi, lại phát hiện thần niệm không thể đi xa được, Minh Thanh linh mục cũng chỉ có thể nhìn đến hơn trăm trượng mà thôi, về phần mấy người khác lúc này tất cả đều hoàn toàn không có bóng dáng.

Mày nhíu lại một chút, hắn không chần chờ cái gì, linh quang quanh thân đại phóng, liền biến thành một đạo thanh sắc cầu vồng bắn nhanh mà ra, đâm vào cơn lốc phía trước rồi biến mất không thấy. Mấy ngày sau, lối vào Nhất Tuyến Thiên đột nhiên linh quang chớp động, lại có hai đạo độn quang bay vụt tới.

Hào quang chợt tắt, hiện ra hai gã tu sĩ mặc cẩm bào.

Hai người phục sức như nhau, trên đầu có đeo một băng cột đầu màu tím, trong mắt tinh quang bắn ra bốn phía. Nhìn kỹ lại, dung nhan hai người này cùng Lũng Đông có bốn năm phân tương tự, nhưng một người sắc mặt tái nhợt có chút không bình thường, một ống tay áo bị rách, dường như mới vừa trải qua một lần đại chiến.

Hai người thận trọng đánh giá khe hở thật lớn phía trước, môi khẽ nhúc nhích truyền âm, liền cùng nhau độn quang xuất vào trong đó.

Ngay sau đó nơi đây ngoại trừ cuồng phong gào thét, đều không còn bóng dáng người nào.

Mấy tháng sau, tại một toà lục sắc tiểu sơn, Hàn Lập cô linh linh đứng ở trên một tảng đá lớn, ánh mắt chớp động nhìn phía xa xa.

Cách núi nhỏ ước chừng hơn mười dặm là một tòa rừng rậm khổng lồ vô cùng.

Rừng rậm này thật sự có chút quỷ dị, vô luận là cây gì, lá cây xanh biếc đều mang theo một ít hoa văn khó hiểu, từ xa nhìn lại cả tòa rừng rậm đều là hắc lục sắc.

Nơi này đúng là mục đích của nhiệm vụ lần này, bên cạnh thế lực Mộc Tộc. Sau khi nhìn kĩ, Hàn Lập đem ánh mắt thu lại, chau mày cân nhắc.

Lại nói tiếp hắn thông qua Nhất Tuyến Thiên, tuy rằng tiêu phí nhiều thời gian nhưng lại thuận lợi vô cùng, thế nhưng lại có chút ngoài ý muốn lọt vào địa phương quỷ dị này.

Chẳng qua làm cho hắn buồn bực chính là, không biết là ba người khác đi nhầm phương hướng hay là có chuyện gì. Hắn xuất hiện ở khẩu phụ cận đợi mấy ngày cũng vô pháp liên lạc với một người. Cẩn thận cân nhắc một chút, hắn quyết định không chờ đợi thêm nữa.

Dọc theo đường đi gặp một ít phiền toái nhỏ, thậm chí còn diệt mấy tên thấp giai Mộc Tộc mới rốt cục chạy tới nơi đây.

Trên đường xuất phát, Huyết Chí thanh niên cùng thiếu phụ đã đem chi tiết nhiệm vụ hướng tới những người khác nói qua.

Cho nên Hàn Lập đối với chi tiết nhiệm vụ này trong lòng rõ ràng vô cùng.

Theo như lời bọn họ, hai tộc ở Mộc Tộc đều phái ra người ẩn núp, tựa hồ địa vị còn không thấp. Mục đích của lần này là tìm người ẩn núp kia lấy tin tình báo, sau đó lại quan sát động tĩnh Mộc Tộc, nhìn xem có động tĩnh dị thường gì không.

Nhiệm vụ này thật không đơn giản, nhưng trong đó một nửa nguy hiểm là làm sao đi qua nơi hoang dã cách giữa hai tộc, một nửa khác tất nhiên chính là như thế nào lặng yên lẻn vào Hắc Diệp Sâm Lâm mà không bị Mộc Tộc phát hiện.

Nhân Tộc cùng Mộc Tộc rất ít khi tiếp xúc, đối với Hắc Diệp Sâm Lâm chỉ là biết đại khái mà thôi, nếu không cũng sẽ không mạo hiểm phái bọn họ trước khi đại chiến đem tin tình báo về.

Hàn lập tại nơi này đã yên lặng chờ nửa tháng, vẫn không thấy mấy người còn lại đến. Mà khoảng cách kỳ hạn nhiệm vụ càng ngày càng gần.

Tính toán thời gian một chút, hắn thật sự không thể chờ đợi nữa.

Hàn Lập cân nhắc đã lâu, ngẩng đầu nhìn không trung.

Chỉ thấy không trung đã muốn xuất hiện ba cái mặt trời. Không có bao lâu nữa, trời sẽ tối.

Dựa theo tư liệu đã biết, Mộc Tộc trời sinh ngũ giác lực rất kém cỏi, bình thường phần lớn là dựa vào linh giác lực, cho nên khi nhận nhiệm vụ được cao giai tu sĩ đề nghị, thời điểm lẻn vào Hắc Diệp Sâm Lâm tốt nhất là hành động ban đêm, ban ngày ẩn nấp. Như vậy thì dễ dàng hơn một chút.

Hàn Lập rốt cục hạ quyết tâm. Mặc kệ những người khác có thể tới đủ hay không, một mình hắn cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Trong lòng nghĩ vậy, Hàn Lập lập tức khoanh chân ngồi xuống, nhắm lại hai mắt, sau mấy giờ, sắc trời hoàn toàn đen thui, xa xa trong rừng rậm lặng yên không tiếng động.

Hàn Lập hai mắt mở ra, tinh quang mãnh liệt bắn mà ra, nhưng lập tức liền ảm đạm vô quang.

Hắn hai tay bấm niệm pháp quyết, thân hình hơi mơ hồ, liền như ảo ảnh hư không tiêu thất.

Trên thực tế, Hàn Lập đã thi triển thuật ẩn nấp và bay lên trời, trốn trong bóng đêm, bay về phía rừng rậm.

Sau nửa giờ, Hàn Lập hiện ra tại bên cạnh rừng cây.

Rừng rậm trước mặt tất nhiên không có khả năng mỗi một chỗ đều có Mộc Tộc người thường lui tới, nhưng Hàn Lập cũng quyết không ngông nghênh trực tiếp phi hành qua.

Bởi vì phàm là trong phạm vi thế lực Mộc Tộc, đều có một Khỏa Mộng La Linh Thụ.

Chính là linh thụ thủ hộ của Mộc Tộc, có thể khống chế một số lượng cây cối trong phạm vi nhất định.

Đương nhiên mỗi một Khỏa Mộng La Linh Thụ phạm vi theo dõi khống chế cụ thể tất nhiên không giống nhau.

Khỏa Mộng La Linh Thụ tại Hắc Diệp Sâm Lâm này Thiên Uyên

Thành cũng đã điều tra xong. Bởi vì Hắc Diệp Sâm Lâm là một địa điểm quan trọng của Mộc Tộc cho nên phạm vi khống chế giám sát thực phi thường, bao trùm gần hết Hắc Diệp Sâm Lâm. Tuy nhiên số lượng cây có thể khống chế lại không nhiều lắm, hơn nữa chỉ có thể đại khái cảm ứng được tu sĩ Luyện Hư Cấp.

Đương nhiên nếu là có dị tộc phi hành trên không trung, cho dù Khỏa Mộng La Linh Thụ không thể phát hiện, cũng bị linh giác Mộc Tộc phát giác.

Cho nên Hàn Lập chẳng những đem hơi thở hoàn toàn thu liễm, sau khi hạ xuống hóa thành một đạo hư ảnh nhàn nhạt, tiến vào trong rừng, sáng ngời vài cái, liền biến mất không thấy.

Lấy thân thể mạnh mẻ của Hàn Lập, cộng thêm tật phong cửu biến cùng la yên bước phối hợp, di chuyển cũng vo cùng quỷ mị.

Chỉ thấy một đạo thanh ảnh mơ hồ, trong chốc lát biến mất, trong chốc lát xuất hiện, trong chớp mắt đã đi hơn trăm dặm.

Hàn Lập một bên nghe bên tai tiếng động vù vù, một bên bình tĩnh cân nhắc.

Dựa theo trong nhiệm vụ, hết thảy thuận lợi hẳn là có thể sau ba ngày là đạt tới địa điểm ước định, chỉ cần đem tình báo nắm tới tay, hoàn thành nhiệm vụ là điều tất nhiên. Mà dò xét Mộc Tộc, có thể phát hiện gì đó là tốt nhất, nếu không có thu hoạch phỏng chừng cũng là chuyện không sao.

Thanh ảnh ở trên hư không nhoáng lên một cái, liền quỷ dị biến mất ở phía sau một cây đại thụ.

Cơ hồ cùng lúc đó, phía trước truyền đến một tiếng bước chân trầm trọng dị thường.

Tựa hồ có vật gì lớn đang hướng đi tới phía bên này.

Giờ phút này, Hàn Lập sớm ẩn nấp ở phía một cây đại thụ cành lá rậm rạp, không nhúc nhích.

Không lâu sau, hai cự viên màu xanh biếc thân dài mười trượng, phân biệt khiêng một cây đồng xiên thật lớn, nghênh ngang vượt qua dưới tàng cây.

------oOo------

Chương 1371: Hắc Diệp Sâm Lâm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai đầu cự thú này trông giống như hai cự viên. Người chúng đầy rẫy lục mao rất dài. Hơn nữa, chúng còn có ba con mắt màu đen chuyển động liên tục, trông có vẻ cảnh giác dị thường.

Hàn Lập lẳng lặng nhìn hai con thú đi qua tàng cây, rồi dần dần cách xa, lúc này thân hình mới lại nhoáng lên một lần nữa xuất hiện ở dưới một gốc đại thụ.

Nhìn theo phương hướng cự thú biến mất, nét mặt hắn hiện ra sự kinh nghi.

Hai con thú này hình như đang tuần tra gì đó, hiển nhiên chúng không phải Mộc Tộc, nhưng sao lại xuất hiện ở Hắc Diệp Sâm Lâm, mà hơn nữa trên vai bọn chúng đang khiêng cự đại đồng xoa, hiển nhiên linh trí của chúng phải cực cao.

Chẳng lẽ đó là một dị tộc chưa biết tên.

Hàn Lập lo âu, không khỏi lắc đầu.

Theo hắn biết, Mộc Tộc cực kỳ bài ngoại, bình thường họ sẽ không bao giờ để cho dị tộc có hành động lớn như vậy trong khu vực của họ, chẳng lẽ đây là chiến thú mà Mộc tộc huấn luyện?

Hàn Lập thầm nghĩ như vậy.

Thứ gọi là chiến thú kỳ thực chỉ là linh thú mà thôi, nhưng cách gọi khác. Nhân Yêu hai tộc dùng các loại bí thuật để tế luyện, do đó có thể sử dụng những loại linh thú. Các dị tộc khác cũng dùng dược vật hoặc là phương thức khác huấn luyện cổ thú khiến chúng trở lên hữu ích đối với bản tộc.

Đương nhiên do thiên phú bất đồng giữa các tộc, nên khả năng huấn luyện, khống chế các thú loại rất khác nhau. Nhưng không phải cổ thú nào cũng có cách bắt chúng phục tùng.

Lúc trước, hắn nhìn thấy hai con quái thú của Ảnh Tộc, trong đó một con có uy lực không nhỏ, mà cũng chỉ Ảnh tộc mới có. Có thể loại cổ thú này chỉ có Ảnh Tộc mới có phương pháp thu phục nó.

Về phần Mộc Tộc, trước kia không có chiến thú, chẳng lẽ là gần đây chúng đã huấn luyện chiến thú thành công.

Hàn Lập bụng chứa đầy nghi hoặc, cuối hắn quyết định không nghĩ nhiều đến việc này nữa.

Hai con trường mao thú gần ngay hắn trong gang tấc cũng không phát hiện ra, có lẽ loại này do da dày thịt béo nên không nhạy cảm lắm.

Trong lòng nghĩ như thế, thân hình Hàn Lập nhoáng lên một cái, hóa thành một đạo hư ảnh rồi biến mất.

Một ngày sau, ở trong rừng, Hàn Lập sắc mặt trầm xuống đang nhìn tám con trường mao thú.

Loại cự viên thú loại này có vẻ khác so với hai con hôm trước, chẳng những hình thể bé hơn mà toàn thân lại có màu hỏa hồng, trong tay cũng không cầm đồng xiên hay thứ gì khác. Tám con cự thú đều nhe răng nhìn chằm chằm Hàn Lập, bộ dáng đầy hung tợn.

Khóe miệng Hàn Lập khẽ giật.

Loại trường mao thú này hẳn là có linh giác cực kỳ trì độn, nhưng vừa rồi đột nhiên có một đội trường mao thú từ phụ cận phóng ra, dường như chúng phát hiện ra sự ẩn tàng của Hàn Lập ở phía sau tang cây, nên hắn lập tức bị chúng bao vây.

Nhìn tám con quái thú, con mắt thứ ba của chúng tỏa ra hắc mang không ngừng chớp động, Hàn Lập khẽ nhíu mày.

Lúc trước hắn gặp hai con lục mao thú, con mắt thứ ba trên trán chúng dường như là không hề mở ra.

Lúc này, trong miệng tám con hồng sắc quái thú phát ra tiếng gầm gừ, thân hình nhảy chồm lên, đồng thời huy động lang nha bổng trong tay có vẻ rất hung hăng.

Phía ngoài thân đám hung thú này lập tức nổi lên một tầng lục mang, rồi hóa thành một cỗ cuồng phong lao đến đập thẳng xuống đầu Hàn Lập.

Lông mày Hàn Lập nhíu lại, hắn cũng không có ý né tránh mà thong dong vung tay lên không trung. Kim sắc tiểu kiếm thoáng chốc hiện lên, nhoáng một cái liền biến thành tám đạo kim ti bắn ra vây quanh tám con trường mao thú.

"Phốc phốc" vài tiếng, tám con quái thú ngã nhào xuống.

Tám đạo kim ti chợt lóe lên rồi lại biến thành Tiểu Kiếm như cũ rồi bay trở về, tám cỗ thi thể cùng tiên huyết cứ vậy rơi xuống đất.

Tay kia của Hàn Lập lại khẽ vung lên bắn ra tám đoàn hỏa cầu đánh vào các thi thể.

Ánh lửa bùng lên, tất cả thi thể quái thú lập tức biến thành tro tàn trong hoả quang.

Xử lý bọn chúng xong, khuôn mặt Hàn Lập cũng không chút thay đổi, thân hình chợt lóe hóa thành một đạo tàn ảnh rồi biến mất trong rừng. Hàn Lập cũng không phát giác được chính là hắn vừa rời khỏi không bao lâu có một cây đại thụ gần đó đột nhiên lóe lên lục mang, hai con mắt màu xanh mở ra. Con mắt màu xanh biếc không chút cảm tình từ từ nhìn về phương hướng Hàn Lập biến mất, mắt cũng không hề chớp động.

Ở khoảng cách vạn dặm với Hàn Lập tại trong rừng cây cũng có một thân đại thụ đang mở ra hai con mắt màu lục của nó.

Lúc này, lục nhãn lặng yên quan sát mọi hướng. Phía xa hơn trăm trượng có một mảnh đất trống trải, một nam một nữ đang sóng vai đứng đó, trong đó nam tử thân khoác tử bào, nữ tử toàn thân vận màu đen - rõ ràng là Lũng Đông cùng Tiểu Hồng.

Hai người miệng khẽ nhúc nhích truyền âm cho nhau điều gì đó. Trên mặt đất gần đó, có hơn mười cái xác của trường mao thú.

"Lũng huynh! Dường như thực lực của chúng không mạnh, nhưng làm sao chúng có thể phát hiện thuật ẩn nấp của ta mà ngay cả cao giai tu sĩ cũng không thể nhìn thấu." Thiếu phụ khẽ nhíu mày dùng truyền âm nói.

"Đại khái là có liên quan đến con mắt thứ ba của chúng. Một số yêu thú sinh ra đều có một ít thần thông đặc thù. Bởi vậy, ta và ngươi càng cần phải cẩn thận." Lũng Đông trên mặt có chút kinh nghi, nhưng trong miệng lại trả lời như vậy.

"Chắc chắn là như vậy, chúng ta lên đường thôi, nhất định phải tới nơi đó trước tiểu nha đầu. Nếu không, đồ vật kia rất có thể rơi vào trong tay ả ta." Thần sắc thiếu phụ trầm xuống.

"Hắc hắc, thật không nghĩ tới ngươi cùng nha đầu kia lại tham gia nhiệm vụ lần này, dĩ nhiên là đều có mưu đồ riêng của mình. Về phần đồ vật đó đối với Lũng gia chúng ta mà nói cũng chỉ là phế vật, nhưng là tiên tử cũng đừng quên ước định trước kia giữa chúng ta - đồ vật thuộc về ngươi, còn lại người là của ta." Lũng Đông khẽ cười một tiếng quỷ dị, lạnh lùng nói.

"Hừ, tuy rằng ta cũng rất muốn Thiên Phượng Huyết, nhưng vì đại sự trong tộc nên cũng biết cân nhắc cái nào nặng cái nào nhẹ, thiếp thân rất rõ ràng." Thiếu phụ hừ lạnh một tiếng.

"Ha ha, vậy là tốt rồi. Chúng ta đi thôi!" thanh niên cười vang đầy vẻ đắc ý.

Lập tức thân hình hai người chớp lên, cùng nhau biến mất vào trong rừng.

Ở trong rừng, tại một hướng khác, xuất hiện một đạo hư ảnh vô cùng đạm nhạt di chuyển với tốc độ cực nhanh

Tại một chỗ bí ẩn trong Hắc Diệp Sâm Lâm có cấm chế cực mạnh, tại một ngân sắc tiểu thụ cao sáu bảy trượng có vài bóng người đang ngồi xếp bằng, trong đó một người đột nhiên mở ra hai mắt để lộ hai con ngươi màu bích lục, kim quang trong đó bắn ra tứ phía, trong miệng hắn bỗng nhiên phát ra thanh âm quái dị.

Những người ở gần đó cũng đồng thời mở to hai mắt; trong đó có một gã có thân hình cao lớn khác người, hắn bỗng nhiên phát ra thanh âm đầy uy nghiêm, tựa hồ đang hỏi han điều gì đó.

Nhân ảnh kia mở to hai mắt, rồi cúi gầm mặt xuống, cung kính trả lời vài câu.

Người đó sau khi nghe xong, lập tức trầm giọng phân phó một chút.

Mấy người khác lập tức đứng dậy, tản ra đứng vây quanh ngân sắc tiểu thụ.

Bóng người cao lớn trong miệng hét lớn một tiếng, một tay chỉ về phía tiểu lâm, từ tay bắn ra một đạo lục tuyến, lướt qua ngân sắc tiểu thụ.

Nhất thời ngân sắc tiểu thụ rung lên, toàn thân cây tỏa ra ngân sắc quang mang, đồng thời lóe lên rồi phóng ra từng đạo ngân sắc quang trụ lớn bằng chén cơm, mỗi một đạo chiếu lên trên một bóng người.

Một màn bất khả tư nghị xuất hiện.

Bóng người bị quang trụ này chiếu vào, thân hình bỗng trở lên mơ hồ rồi biến mất không thấy bóng dáng.

Hàn Lập ở bên kia tự nhiên không biết hành tung của mình đã lọt vào trong mắt người khác, mà vẫn ở trong rừng lặng lẽ hành động.

Lộ trình phía sau trở nên thuận lợi thần kỳ, dọc theo đường đi ngoại trừ việc ngẫu nhiên gặp được vài con trường mao thú thì không gặp một tên Mộc Tộc nhân nào.

Điều này làm cho Hàn Lập vui sướng đồng thời cũng có chút kinh nghi. Nhưng nghĩ lại thì diện tích Hắc Diệp Sâm Lâm quả thật quá lớn, đi cả thời gian dài như vậy mà vẫn chưa gặp phải Mộc Tộc thì cũng không phải điều lạ.

Việc lần này quan hệ đến Diệt Trần Đan, hiện tại hắn đã xâm nhập sâu trong rừng, tự nhiên không có khả năng rút lui.

Ngay cả trong lòng có chút bất an, Hàn Lập ngoài việc tự nhủ mình phải cẩn thận thêm vài phần thì hai chân vẫn không dừng lại một khắc nào. Hai ngày sau, Hàn Lập đã đứng ở trên một nhánh cây, hai mắt lại nhìn chằm chằm một toà đại sơn cao trăm trượng cách đó không xa.

Cây cối trên núi đó thưa thớt dị thường, ngoài có những cây có niên đại từ rất lâu, thì cũng không có thêm loại cây nào.

Hàn Lập quan sát đại sơn được hơn nửa ngày, bỗng nhiên khẽ lật tay lấy ra một khối pháp bàn hình tam giác đen tuyền bí ẩn.

Tại trung tâm pháp bàn, nhũ quang chớp động không ngừng.

Hàn Lập cúi đầu nhìn pháp bàn trong chốc lát, rồi lại nhìn tòa đại sơn; một tay lập tức bắt quyết đánh ra một đạo thanh quang lên pháp bàn.

Nhất thời hắc quang trên pháp bàn chợt lóe, nhũ quang hình cầu bay ra, quay tròn rồi bỗng chốc phun ra một đạo bạch ti mỏng manh, bạch ti đó chỉ về hướng một cây cổ thụ trên đại sơn.

Ánh mắt Hàn Lập khẽ đảo qua.

Cây cổ thụ này có một nửa đã là tàn mộc. Cây cao chừng hơn ba mươi trượng, nửa khúc trên bị cháy đen, giống như vừa bị sét đánh, nửa khúc dưới màu xanh nhưng lại có chút pha vàng, phía dưới gốc lại có chút ít rêu xanh.

Hàn Lập nhìn trong chốc lát, bỗng nhiên nhắm hai mắt lại rồi đem thần niệm chậm rãi thả ra dò xét phụ cận.

Dò xét xong xuôi, Hàn Lập mới mở mắt có vẻ an tâm.

Xung quanh không có một bóng người, cũng không có bất cứ dị thường nào.

Hai mắt Hàn Lập híp lại cân nhắc một chút. Tay áo khẽ động, mấy viên ngân châu lập lòe liền xuất hiện ở trong tay, sau đó hắn lại há miệng, từ trong miệng phun ra một ngân sắc Hoả Điểu to bằng nắm tay.

Hỏa Điểu này bay quanh thân thể của hắn, biến thành hơn một xích dài, rồi bổ nhào về phía trước, đồng thời cũng đem vài viên ngân châu nuốt vào, tiếp theo thân hình chợt lóe chui vào trong lòng đất không thấy bóng dáng.

Sau khi làm xong, Hàn Lập đưa tay về phía trữ vật thủ trạc, trong tay lại xuất ra một chồng trận kỳ thanh quang mênh mông, không nói hai lời Hàn Lập nhằm hướng phía trước ném đi.

Bảy tám đạo lục mang bắn nhanh ra, bỗng chốc bắn về bốn phía đồi núi rồi biến mất không thấy gì nữa.

Hàn Lập hai tay bấm quyết, thấp giọng niệm chú.

Nhất thời bốn phía đồi núi hiện lên một tầng lục sắc linh quang, nhưng dưới pháp quyết của Hàn Lập thì lập tức tiêu biến.

Nhìn thấy cảnh này, Hàn Lập mới thở phào nhẹ nhõm, thân hình từ trên nhánh cây nhảy xuống, chớp động vài cái đã đi ra phía bên cạnh đồi núi.

Lục quang chợt lóe, cả người biến mất vô ảnh vô tung.

------oOo------

Chương 1372: Mộc Tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhìn từ đàng xa, trên đồi núi tất cả đều như bình thường, tựa hồ không hề chút biến hóa, nhưng thực tế đây chỉ là ảo giác mà thôi.

Hàn Lập đã sớm đứng ở trên đồi núi, hơn nữa bản thân đã ở trước cây cổ thụ.

Hàn Lập nhìn cây này, trong đầu hồi tưởng về sự việc mà Lũng Đông với thiếu phụ từng đề cập.

Theo như lời bọn họ, có thể người của hai tộc nhân yêu nằm vùng sẽ tới đón để giao một số ghi chép tình báo, nhưng nếu quá nguy hiểm không thể tự mình đem đến được thì sẽ đem toàn bộ tình báo gửi lại.

Hiện giờ thần niệm của hắn đã sớm đảo qua nơi đây - xem ra không có ai đến.

Như thế, nhiệm vụ ngược lại càng đơn giản hơn. Chỉ cần lấy được đồ vật này là hắn đã đại công cáo thành.

Trong lòng cân nhắc như thế, Hàn Lập không hề lưỡng lự bèn vươn tay phất về phía cây cổ thụ.

"Xuy xuy", một đạo thanh sắc kiếm khí phá không bắn tới gốc cây trước mắt, thoáng chốc nó đã một phân thành hai mà ầm ầm đổ xuống.

Từ bên trong xuất hiện một ngọc giản.

Hàn Lập mặt lộ vẻ vui mừng, tay vung lên đánh ra một trảo nhiếp lấy ngọc giản khiến nó cứ vậy bay lên.

Đúng lúc này, phía trên cao có một đạo kim quang bỗng nhiên phá tan pháp thuật của Hàn Lập rồi bay thẳng đến chỗ ngọc giản.

Hàn Lập sắc mặt khẽ biến, không cần nghĩ ngợi liền vung tay đáp trả, thanh quang chợt lóe, một thanh sắc đại thủ xuất hiện chụp xuống kim quang.

"Khanh khách…" Một tiếng cười quen thuộc vang lên, kim quang tựa hồ như ảo ảnh bị thanh sắc quang thủ phá tan, nhưng ngọc giản vốn là đang bay về phía Hàn Lập bỗng có một đạo bạch ảnh trống rỗng hiện lên bên cạnh tùy ý khoát tay bắt lấy ngọc giản.

"Diệp đạo hữu!" Hàn Lập hai mắt nhíu lại, trong giây lát liền nhận ra bóng trắng kia chính là Diệp Dĩnh.

"Hàn huynh, xem ra một đường huynh đi khá thuận lợi, dễ dàng đi đến đây." Thiếu nữ cầm ngọc giản trong tay, liền cười nói.

"Diệp tiên tử có ý gì, chẳng lẽ trên đường Diệp tiên tử đã gặp phiền toái chăng? Ta ở nơi tiếp giáp giữa sâm lâm và Nhất Tuyến Thiên đợi mọi người hồi lâu, nhưng lại không hề nhận được âm tín. Mọi người đã xảy ra chuyện gì vậy?" Hàn Lập trong mắt hiện lên một tia khác thường rồi hỏi.

"Đơn giản, ta cùng đám người Lũng đạo hữu ở trong Nhất Tuyến Thiên gặp đám phong giao, bất đắc dĩ phải phân tán để thoát khỏi bọn chúng nên chỉ có thể thay đổi phương hướng. Trên đường gặp một chút phiền toái nhỏ, nếu không đạo hữu sẽ không gặp ta nơi này." Thiếu nữ cười duyên, nhưng lại hiện ra vài phần phong tình.

Hàn Lập lại trong lòng rùng mình, từ lời nữ tử hắn đã hiểu ra được điều gì.

Hắn còn chưa nghĩ kỹ thì một bên không trung đột nhiên lục quang chợt lóe, lưỡng đạo độn quang lại xông tới, hào quang chợt tắt hiện ra một nam một nữ.

Nam tử dung mạo anh tuấn, còn nữ tử thì xinh đẹp như hoa - đúng là Lũng Đông và thiếu phụ.

"Là ngươi!"

"Quả nhiên ngươi chạy tới trước!"

Hai loại thanh âm hoàn toàn bất đồng, cả hai người đều cảm thấy kinh ngạc.

Đúng là thiếu phụ thấy Hàn Lập cũng bình yên tới đây trước, có chút ngoài ý muốn, nhưng Lũng Đông vừa thấy thiếu nữ áo bào trắng lại lộ ra vẻ vui mừng.

"Nguyên lai là Lũng huynh cùng Hồng đạo hữu, không phải tiểu muội nhanh chân, mà là nhị vị đạo hữu chậm một chút thôi." Thiếu nữ áo bào trắng nhìn hai người, nhẹ nhàng nói.

"Đồ vật kia, Diệp cô nương đã lấy được rồi chứ!" Ánh mắt Lũng Đông hướng đến đồ vật thiếu nữ đang cầm trong tay, lộ ra nụ cười giả tạo.

Thiếu phụ nhìn thấy ngọc giản kia trong tay thiếu nữ áo bào trắng, sắc mặt cũng hơi thay đổi.

"Đúng vậy, tại hạ cũng là vừa mới đến lấy vật ấy. Kỳ thật, phải là Hàn đạo hữu ở đây trước tiên, tiểu muội cũng chỉ tới trước hai vị vài bước mà thôi." Thiếu nữ phát ra tiếng cười thanh thúy, thản nhiên nói.

"Hàn huynh, nơi đây cũng chỉ có mỗi ngọc giản này sao?" Thiếu phụ trầm mặc xuống, bỗng nhiên hỏi như vậy.

Hàn Lập trong lòng vừa động, nhưng mặt ngoài lại bình tĩnh gật đầu.

Nhìn thấy Hàn Lập gật đầu, thiếu phụ không nói gì, Lũng Đông nhìn thiếu nữ cũng không nói được lời nào, mà thiếu nữ áo bào trắng lại cúi xuống, chỉ mỉm cười vuốt vuốt ngọc giản trong tay.

Nhất thời, nơi này lập tức trở nên yên tĩnh không tiếng động, nhưng không khí vẫn ngưng trọng vạn phần, dường đó là dấu hiệu bão táp sắp bùng nổ.

"Diệp muội muội, phải chăng nên để thiếp thân nhìn qua ngọc giản này một chút. Những người nằm vùng ở Mộc tộc còn có người Hắc Phượng tộc, nói không chừng bên trong còn có lưu ngôn của người bổn tộc." Thiếu phụ thần sắc dịu lại vẻ mặt ôn hoà nói.

"Cũng không dối gạt tỷ tỷ, phái đến Mộc Tộc nằm vùng cũng có người Diệp gia chúng ta, không bằng để tiểu muội xem qua trước, sau đó lại giao cho tỷ, thế nào?" Thiếu nữ áo bào trắng bĩu môi một cái, thản nhiên cười.

Nghe thiếu nữ nói như vậy, Tiểu Hồng sắc mặt đại biến, rốt cuộc không thể tiếp tục tươi cười, ánh mắt trở lên âm trầm.

"Nếu đã lấy được đồ vật này, nơi đây không phải chỗ ở lâu. Ta nên nhanh chóng rời nơi này trước rồi nói sau." Lũng Đông cũng bất động thanh sắc nói một câu.

"Tiểu muội đang có ý này" Thiếu nữ áo bào trắng đáp ứng.

Thiếu phụ giật mình, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Hàn Lập cũng không có ý phản đối.

Thiếu nữ thấy vậy liền cười, thu ba trong mắt lưu chuyển liên tục, nàng thu hồi ngọc giản trong tay. Bỗng… có tiếng hét lớn, gốc cây cổ thụ gần đó đột nhiên phun ra một đạo ngân mang, tốc độ cực nhanh ngay lập tức bắn đến sau lưng thiếu nữ.

Thiếu nữ áo bào trắng tuy chưa quay đầu lại nhưng hừ lạnh một tiếng, thân thể uyển chuyển, mơ hồ biến mất tại chỗ không thấy.

Ngay sau đó, thiếu nữ xuất hiện ở một nơi xa cách đó hơn mười trượng. Khi thân hình mới vừa hiện ra, thì chỗ dưới chân bỗng nhiên lại bắn ra một đạo ngân mang khác.

Lúc này đây, thiếu nữ sắc mặt khẽ biến.

Vai nàng nhoáng lên, dưới chân phát lực, cả người lại thoát ra ngoài mấy trượng.

Nhưng đúng tại lúc này, tiếng xé gió vang lên.

Một đạo quang ti đạm nhạt trong suốt như không thấy trong gang tấc đã bắn tới bên cạnh nàng, mục tiêu không phải thiếu nữ, mà là ngọc giản trong tay nàng ta.

Thiếu nữ áo bào trắng cả kinh, vội vàng co tay lại, nhưng đã hơi muộn một chút.

"Oang" một tiếng, ngọc giản lập tức vỡ tan, biến thành vô số mảnh nhỏ. Thiếu nữ kinh sợ, giữa đôi lông mày hiện lên sát khí, phản thủ xuất ra một trảo tóm tấy quang ti trong xuốt kia, sau đó kéo mạnh một cái.

"Phù phù" một tiếng, một con cự trùng thân thể trong suốt hiện lên trong hư không.

Yêu trùng này, thân dài ba bốn thước, trông như một con cự tàm, thân thể to mọng, phía sau lưng lại sinh ra đôi cánh ve, liều mạng phe phẩy, tựa hồ muốn giãy dụa bay ra.

Sau khi bị thiếu nữ khống chế, con trùng này tự nhiên không thể bay lên mảy may.

Ngọc giản bị hủy trong nháy mắt, ba người Hàn Lập nhất thời ngơ ngẩn.

Cơ hồ cũng lúc đó, vài viên cổ thụ còn lại bỗng nhiên phóng ra lục quang, nơi đó bỗng xuất hiện vài đạo nhân ảnh, dường như đều trực tiếp từ trong cây sinh ra.

"Hắc hắc, thật không nghĩ tới, đồ vật này giấu ở nơi đây, nếu không được phải các ngươi vạch đường, thật đúng là khó có thể tìm được. Kể từ nay, Mộc Tộc sẽ không còn hậu hoạn." Một bóng người cao lớn đảo qua đám người Hàn Lập, trong miệng phát ra ngôn ngữ Nhân Tộc có chút lạnh lẽo.

Hàn Lập vừa trông thấy tướng mạo những người này, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại.

Những người này tựa hồ cùng nhân tộc có chút giống nhau, nhưng là toàn bộ da thịt có màu xanh biếc, ngũ quan tương đồng trừ hai mắt màu tím, quả là độc nhất vô nhị, thậm chí có thể rõ ràng phân biệt được một trong hai gã dáng người thon thả bộ dạng là nữ tính.

Những nhân ảnh này đúng là người Mộc Tộc.

Điều làm cho Hàn Lập lại hơi giật mình, người Mộc Tộc tại phần eo hơn phân nửa đều đeo dây lưng màu cam.

Tên Mộc Tộc cao lớn tại dây lưng của hắn ngoài màu cam còn có một đường chỉ màu bạc.

Nghĩ tới cấp bậc của Mộc tộc, Hàn Lập tâm tư bỗng nhiên như chìm trong vực sâu.

"Ngân giai, ngươi là ngân giai mộc linh!" Vừa thấy dây lưng bên hông tên Mộc Tộc cao lớn, nét mặt thiếu nữ cũng trở lên cực kì khó coi.

"Tại hạ ngân giai dưới quyền linh sư Mộc Thụy, các vị đều đã tới nơi đây rồi cũng đừng trở về nữa. Tạm thời ở lại bổn tộc làm khách một thời gian." Tên Mộc Tộc cao lớn không chút biểu tình lên tiếng, sau đó vung tay lên.

Phía sau người Mộc Tộc có dây lưng màu cam, đồng thời khẽ xoay người, hai tay nhấn mặt đất một chưởng.

Nhất thời một tầng lục mang với tốc độ không thể tưởng tượng lan tràn đi bốn phương tám hướng.

Hàn Lập cùng thiếu nữ áo bào trắng đang đứng trên mặt đất, cả hai không chút nghĩ ngợi lập tức bay vút lên.

"Ầm ầm" tiếng nổ lớn từ bốn phương tám hướng truyền đến. Ảo thuật cấm chế do Hàn Lập thi triển lúc trước trong nháy mắt đã bị một cỗ vô hình lực đánh cho tan rã.

Ảo thuật vừa mất, tất cả bốn phía đồi núi nhất thời hiện ra.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Chỉ thấy chỗ lục quang đi qua tất cả cây cối nơi đó liền hóa thành từng con trường mao thú. Trong tay cầm giữ từng kiện từng kiện đủ loại binh khí. Bì mao màu sắc khác nhau, tất cả hóa thành một trận yêu phong bay lên không trung.

Đại khái chừng mấy ngàn con trường mao thú, tất cả đều bao vây lấy khu đồi núi nơi này chật như nêm cối.

Lũng Đông cùng thiếu phụ thấy được như vậy thì sắc mặt nhất thời trở lên không còn chút máu.

Hàn Lập khóe miệng khẽ co giật, cũng lộ ra một nụ cười khổ, chỉ có thiếu nữ áo bào trắng thần sắc âm trầm dị thường nhìn sang mộc linh Mộc Thụy. Không thể biết được nàng ta đang nghĩ gì.

"Bổn tộc gần ngàn năm mới nghiên cứu ra mộc vượn thú. Nếu là các ngươi xem qua ngọc giản đó thì trong đó chắc hẳn có ghi lại nhưng hiện tại…hắc hắc." Mộc Thụy vẻ mặt tuy đờ đẫn dị thường, nhưng trong miệng cố tình phát ra tiếng châm chọc.

"Động thủ!"

Một thanh âm cực kỳ xa lạ vang lên trong hư không, đám người Hàn Lập ngẩn ra không biết sao lại thế. Thiếu nữ áo bào trắng đột nhiên miệng hé ra, phun ra một đạo xích hồng huyết quang, bỗng nhiên biến thành mấy đạo hồng sắc huyết ti, ngoại trừ ngân giai mộc linh thì bắn tới tất cả các mộc linh ở nơi đây.

------oOo------

Chương 1373: Sáu tay sơ hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vài tên mộc linh cả kinh, lục quang trên người chớp động, hoặc là hiện lên một chiếc mộc giáp thuẫn hoặc là miệng phun ra một đoàn lục hà, muốn đánh hạ huyết ti của thiếu nữ.

Nhưng huyết ti này chẳng biết được cô đọng từ vật gì mà phảng phất như như hư ảnh có thể xuyên thủng phòng ngự, huyết ty chợt lóe đã bắn vào người mộc linh; toàn thân mộc linh hiện lên huyết quang, trong nháy mắt bị từng sợi từng sợi huyết sắc ti võng cuốn chặt, nhất thời, mộc linh không thể giãy dụa thoát ra.

Trong lúc đó, cây cổ thụ vốn bị Hàn Lập dùng kiếm khí chém thành hai nửa lúc trước bỗng xuất hiện hai đạo kim ảnh nhàn nhạt bổ nhào về phía Mộc Thụy.

Mộc thụy hừ lạnh một tiếng, hai tay khẽ tụ lại.

Nhất thời lưỡng đạo ngân quang chợt lóe rồi đánh lên phía trên kim ảnh.

"Rầm rầm" Hai tiếng trầm đục vang lên, kim ảnh nổ tung tạo thành vô số điểm kim quang văng tứ tán khắp nơi bắn vào ngân giai mộc linh.

Rống lớn một tiếng, bốn phía Mộc Thụy bỗng nhiên hiện ra một mảnh kim sắc phù văn tạo thành pháp trận, linh quang đại phóng, đem cao giai mộc linh bao bọc vào trong.

Trong mắt Mộc thụy tử mang co rút lại, hai tay hắn lại hợp lại, giữa lòng bàn tay hiện lên một đoàn ngân quang chói mắt, sau đó tạo thành vô số đạo ngân mang bắn ra bốn phương tám hướng một cách mãnh liệt.

Tiếng nổ ầm ầm truyền đến, ngân mang kim phù đan vào nhau, kim sắc phù văn này không biết là thần thông cổ quái gì lại có thể ngạnh kháng đỡ một kích của ngân giai mộc linh, chỉ có một phần nhỏ phù văn bị đánh tan.

Màn này làm cho mộc linh cấp cao như Mộc Thụy trong lòng kinh sợ vô cùng.

Không chút lưỡng lự, hai tay trong lúc đó lại hiện lên ngân quang, ngưng tụ quang đoàn khác còn chói mắt hơn so với lần trước vài lần.

Nhưng lúc này, vừa thấy ngân giai mộc linh cùng các cao giai mộc linh khác tất cả đều bị cuốn lấy, Hàn Lập cùng Lũng Đông mặc dù có chút kinh nghi, nhưng đâ có thể đứng đây mà chờ chết nên lúc này mừng như điên, cả hai đều vận dụng thần thông bảo mệnh lập tức hướng bốn phía bắn đi.

Trong lúc đó thiếu phụ hai tay bắt quyết, thân hình lộn một vòng hạ xuống mặt đất, trong nháy mắt đã hóa thành một con hỏa phượng diễm lệ dị thường, cả người bốc lên yêu diễm màu đen cuồn cuộn, rồi xông vào trong đám mộc viên, mặc cho các loại vũ khí trong đàn cự viên tới tấp đánh tới nhưng tất cả đều nhanh chóng hóa thành tro tàn.

Trong chớp mắt, hỏa phượng này đã phóng ra phía xa hơn trăm trượng.

Lũng Đông săc mặt ngưng trọng, miệng nuốt vội một viên ngũ sắc đan dược, sau đó trong miệng lẩm bẩm niệm chú, trên người lại hiện lên một bộ cánh chiến, trên chiến giáp còn hiện ra một Ngũ Trảo Kim Long hư ảnh.

Một tiếng Long ngâm cao vút, tiếp theo nó xoay quanh một vòng rồi nhập vào người Lũng Đông.

Lập tức nốt ruồi đỏ trên người hắn đại phóng kim quang, cả người chợt hóa thành một đạo kim hồng dài hơn mười trượng phá không bay đi. Trong đoàn kim mang đang bay vọt đi này còn mơ hồ hình bóng Ngũ Trảo Kim Long. Những nơi kim quang đi qua, tất cả những gì ngăn cản phía trước đều lập tức hoá thành một chùm huyết vũ.

So với thủ đoạn đào tẩu kinh thiên động địa của hai người kia thì Hàn Lập lại lặng yên không tiếng động, sau lưng phát ra một tiếng sấm rền, một đôi vũ sí màu xanh hiện lên.

Tiếp theo, hắn hé miệng, phun ra vài đoàn tinh huyết đỏ đậm. Tinh huyết này vây quanh thân thể quay tròn một vòng sau đó liền biến thành một mảng huyết vụ bao phủ thân hình hắn vào trong đó.

Huyết vụ quay cuồng vài lần rồi sau đó hóa thành một đạo huyết ảnh bắn đi như một ánh chớp, xuyên thủng tất cả những con mộc viên thú cản đường, cuối cùng xuất hiện ở cuối chân trời.

Lóe lên thêm lần nữa, huyết ảnh đã hoàn toàn biến mất không thấy tăm tích.

Hàn Lập với tu vị Hóa Thần thi triển ra Huyết Ảnh Độn, nếu so với Hắc Phượng cùng Lũng Đông biến thành kim quang thì nhanh hơn gấp bội.

Hai người kia ở trong độn quang nhìn thấy hành động của Hàn Lập thì không khỏi ngây người.

Còn thiếu nữ áo bào trắng thì lại khác, chỉ thấy tay nàng lật lên ngay lập tức một lưỡi đao hồng quang lập lòe đã xuất hiện ở trong tay. Cũng không thấy nàng bắt quyết hay niệm chú gì mà chính là nhẹ nhàng vung đao này về hướng xuất hiện nhiều mộc vượn thú nhất.

Nhất thời, thiên địa nguyên khí trong khoảng không nơi đó xảy ra giao động, một đạo xích hồng đao quang dài hơn trăm trượng trông như kình thiên cự trụ từ từ hiện lên trong hư không, sau đó cũng từ từ chém xuống.

Nơi ánh đao chém xuống, những mộc viên thú bị bao phủ bên trong liền đại loạn hoảng sợ, muốn thoát ngay khỏi chốn này.

Điều không thể tưởng tượng được chính là tất cả thân hình mộc viên khẽ run nhẹ rồi đều tự cháy. Hơn trăm con mộc viên thú bên trong hồng sắc hoả quang biến thành một đống tro tàn.

Phía trước lập tức xuất hiện ra một thông đạo thẳng tắp.

Ánh đao khủng khiếp đó lúc này cũng quỷ dị biến mất.

Lúc này, tại gốc cổ thụ không trọn vẹn lúc trước dấu ngọc giản bỗng xuất hiện một lục sắc hỏa điểu đột nhiên bắn ra rồi hóa thành một đạo lục mang nhập vào thân thể thiếu nữ.

Thiếu nữ áo bào trắng thấy vậy, trên mặt hiện lên nét vui mừng, nàng hít sâu một hơi, thân hình nhoáng lên rồi biến mất tại chỗ, sau khi hiện lên thì đã xuất hiện trong thông đạo. Tiếp theo thân hình nàng lại quỷ dị biến mất rồi lại hiện lên một cách quỷ dị ở phía cuối thông đạo.

Thiếu nữ không nói hai lời, lập tức hóa thành một đạo bạch hồng phá không bay đi, độn quang như ẩn như hiện, sau mấy nhịp thở thì đã biến mất ở cuối chân trời. Độn thuật quỷ dị này tuyệt đối không dưới Huyết Ảnh Độn của Hàn Lập.

Mộc Thụy vốn vẫn đang bị kim sắc phù văn vây lấy trong tay lại bộc phát ra ngân quang.

Lúc này, ngân quang mang uy lực lớn hơn lần trước, một kích đã đem hơn phân nửa kim phù đánh cho tiêu thất, số còn sót lại vẫn xoay tròn không ngừng xung quanh mộc linh này.

Mộc linh này trên mặt không chút biểu tình, nhưng tử mang trong mắt chợt hiện lên, đột nhiên giương tay phát ra âm thanh cao vút.

Tại khoảng không gần đó mộc viên thú liền trở lên xôn xao, chúng lập tức phân công nhau đuổi theo các hướng độn quang.

Cùng lúc đó, trong rừng rậm u tối, tiếng hô ứng cũng vang lên, âm thanh cao vút.

Hàn Lập vẫn chưa ngừng thúc dục Huyết Ảnh độn, hắn nhìn về đằng sau không còn thấy người đuổi theo, lúc này đem huyết quang thu lại, liền biến thành một đạo thanh hồng tiếp tục bỏ chạy.

Nhưng sắc mặt hắn lúc này so với ban đầu đã tái nhợt hơn vài phần.

Xem ra, liên tiếp hai lần vận dụng Huyết Ảnh độn, làm cho nguyên khí thật sự tổn thương.

Chẳng qua, phía sau có thể sẽ có ngân giai mộc linh đuổi theo, hắn sao lại dám có chút lơi lỏng.

Tồn tại này tương đương với Nhân Tộc Hợp Thể kỳ, hắn có tự phụ có nghịch thiên thần thông nhưng cảnh giới kém xa cũng quyết không dám hy vọng có cơ hội chiến thắng khi giao thủ. Cho dù đối phương chỉ là ngân giai hạ vị.

Lần này nếu không phải có người khác âm thầm ra tay tương trợ bỗng nhiên dùng bí thuật vây khốn vị ngân giai mộc linh này thì chỉ sợ bọn họ không có cơ hội chạy trốn nhưng hiển nhiên loại kim sắc phù trận này cũng vô pháp vây khốn được bao lâu, mấy người tản ra mà chạy, ai cũng có thể bị ngân giai mộc linh này để ý. Hắn cũng không dám dừng lại mảy may!

Tuy rằng Hàn Lập không dùng Huyết Ảnh độn, nhưng thanh sắc độn quang của Hàn Lập cũng không hề chậm, sau lưng lại có Phong Lôi Sí không ngừng quạt lên, mà mỗi một lần chớp động cũng làm cho độn quang gia tốc thêm vài chục lần khiến độn tốc của hắn cực nhanh hoàn toàn không kém luyện hư tu sĩ.

Chẳng qua Hàn Lập cũng không dám quay đầu lại, chỉ chăm chú chạy thật nhanh về phía trước.

"Sưu sưu" Vài cái tiếng xé gió từ phía dưới truyền lên, lập tức vài đạo kình phong kỳ quái bắn nhanh đến, sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, độn quang liền dừng lại trên không trung.

Ba đạo thanh quang từ phía dưới chợt lóe bắn sạt qua cách thân thể Hàn Lập chỉ có vài thước.

Vừa rồi nếu không phải Hàn Lập dừng nhanh độn quang thì chỉ sợ lập tức sẽ bị ba đạo thanh quang này xuyên thủng thân thể.

Hiện giờ ba đạo thanh quang đang xoay tròn, hóa thành ba gã Mộc Tộc, mỗi người đều cầm trong tay thanh sắc mộc. Ánh mắt Hàn Lập đảo qua bên hông ba người, nhìn thấy màu sắc dây lưng ba người đang đeo thì lúc này trong lòng buông lỏng.

Ba người này chỉ tương đương với Nguyên Anh tu sĩ ở Nhân Tộc, tồn tại này đương nhiên Hàn Lập sẽ không để ý nên cũng không thấy Hàn Lập vận dụng pháp bảo gì, chỉ thấy Phong Lôi Sí sau lưng khẽ phất lên, một đạo điện hồ màu xanh lập tức được phóng ra.

Lôi điện cực nhanh, chỉ chớp mắt đã trên trước mặt tên mộc linh đứng giữa.

Mộc linh này trên mặt không lộ sắc thái, tử mang trong mắt nhanh chóng co rụt lại nhưng không hề sợ hãi huy động mộc mâu đâm thẳng đến bụng dưới Hàn Lập.

Mộc mâu chưa kịp chạm thân thì đã nổ tung thành vô số đạo thanh sắc tiêm mang, phảng phất muốn trong nháy mắt muốn xuyên thủng trăm lỗ trên người Hàn Lập.

Ánh mắt Hàn Lập phát lạnh, hai tay kim quang đại phóng, trong phút chốc hiện ra một tầng kim sắc lân phiến trong suốt; thanh mang này đâm đến trên thân thể chỉ phát ra tiếng kim loại va chạm chói tai, tất cả đều bị bắn ngược trở lại, không có chút tác dụng

Cùng lúc đó, cánh tay Hàn Lập chớp lên tóm lấy thanh mộc mâu thứ hai đang đâm tới, mặc cho mộc linh liều mạng co lại thế nào nhưng mộc mâu vẫn im lìm bất động trong tay hắn.

Thanh khí trên mặt Mộc linh chợt lóe, hắn không chút do dự buông bỏ mộc mâu ra, thân hình bắn về phía sau, động tác mau lẹ như sao băng.

Nhưng cánh tay kia của Hàn Lập lại kéo dài hơn một xích, giống như thuấn di xuất hiện trước ngực mộc linh, năm ngón tay như lợi kiếm đâm thẳng vào trong ngực.

Một tiếng động cực kỳ nhỏvang lên, thân thể mộc linh chỉ như mảnh giấy bị Hàn Lập mạnh mẽ phá rách. Từ sau lưng mộc linh đã thò ra năm ngón tay Hàn Lập đang nắm một viên tinh thể như bảo thạch.

Từ lúc Hàn Lập đón đỡ một kích của mộc linh đứng giữa cho đến khi xuyên thủng ngực hẳn, nói thì chậm nhưng thực ra chỉ là trong chớp mắt.

Hai mộc linh thấy vậy, trong miệng phát ra tiếng kêu quái dị, chói tai. Một kẻ trong đó liền hé miệng phun ra một đoàn hoàng hà bắn tới, mộc mâu trong tay cũng vung lên, biến hóa ra vô số đạo hư ảnh đem hơn phân nửa thân thể Hàn Lập bao lại.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, định thu hồi song chưởng đâm xuyên ngực đối thủ lúc nãy.

Nhưng chuyện tình hắn không ngờ tới xuất hiện.

Một tay đâm xuyên thân thể mộc linh cùng cánh tay kia bắt lấy mộc mâu lúc trước, đồng thời bị lục quang vây lấy, sinh ra một cỗ hấp lực lớn đến khó tin.

Song chưởng khẽ nhoáng lên một chút, thế nhưng không thể rút ra.

Trong chốc lát, đoàn hoàng hà kia đã tới phía trước mắt, thứ này phun ra ra vô số thanh mang, đâm thẳng xuống.

Trên mặt hiện lên Hàn Lập một tia quỷ dị, khẽ mấp máy môi, tựa hồ đang niệm chú.

Nhất thời trên người hắn kim quang đại phóng, dưới xương sườn hư ảnh chợt lóe, bốn cánh tay màu vàng mơ hồ hiện lên.

------oOo------

Chương 1374: Lui địch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bốn cánh tay màu vàng này kim quang óng ánh, rực rỡ vô cùng.

Một cánh tay màu vàng khẽ động xuất ra một quyền đánh tan hà quang trước mắt. Một tay khác lại hoa lên trong trong hư không, nhất thời kim sắc hào quang hiện lên, dễ dàng đỡ lấy thanh mang đầy trời.

Cùng lúc đó, hai kim tí khác lại nhắm ngay vào người hai Mộc Linh, mười ngón bắn ra mười đạo kim sắc kiếm khí, trong nháy mắt đã tới trước người hai Mộc Linh.

Hai Mộc Linh khiếp sợ, trên người hiện ra thanh sắc mộc giáp, tiếp đến chúng liên thủ tạo ra thêm một hoàng sắc mộc thuẫn ngăn chặn kiếm quang.

Nhưng là mười đạo kiếm khí đó chính là Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong cơ thể biến thành, sắc bén vô cùng.

Bóng kiếm chợt loé đã đem hai Mộc Linh chém nát.

Thân thể hai Mộc Linh trong nháy mắt biến thành mấy khối thịt vụt.

Nhưng Hàn Lập vẫn không chịu dừng tay, hai cánh tay màu vàng đó vẫn không ngừng huyễn hóa, kiếm quang tuôn ra nhiều vô kể, trong nháy mắt đã đem hai Mộc Linh bao phủ vào kim quang, hai đám huyết vũ theo đó rơi xuống.

Hàn Lập lúc này mới hít một hơi thật sâu, song chưởng bị kiềm giữ đột nhiên run lên, trên hai cánh tay bỗng xuất hiện phù văn kim quang quỷ dị. Thân thể Mộc Linh cùng thanh sắc trường mâu lúc nãy còn kiềm giữ Hàn Lập vừa tiếp xúc với kim quang nhất thời run rẩy rồi vỡ vụn thành từng khúc, cuối cùng hóa thành một đoàn thanh sắc mộc phấn, theo gió tan mất.

Hàn Lập thu về hai tay, trên người kim quang chợt tắt. Mặt khác, bốn cánh tay màu vàng mơ hồ cũng biến mất không thấy tăm hơi. Lần này chỉ là đối phó mấy tồn tại cấp Nguyên Anh vậy mà đã vận dụng Phạm Thánh Chân Ma Công đệ nhị quyết, thật đúng là dùng dao mổ trâu để giết gà.

Chẳng qua cảnh giới của công pháp này còn thấp, không thể phát huy thần thông chân chính nên không thể dùng trong khi chiến đấu với cường địch chân chính, cùng lắm chỉ có thể xuất ra nổi một ít công dụng ngoài ý muốn, dùng làm thủ đoạn đột kích bất ngờ mà thôi.

Nhưng khi tu vi tiến vào Luyện Hư, tu luyện tới đệ tam quyết chân chính là pháp thể song tu, lúc đó Phạm Thánh Chân Ma Công mới hiển lộ ra uy lực của mình, chắc chắn là không dưới uy lực của công pháp đỉnh giai.

Đối với việc này, hắn cũng có vài phần tự tin.

Hàn Lập cân nhắc một chút rồi lại hóa thành một đạo thanh hồng lao đi.

Trên đường, Hàn Lập lại đụng phải vài ba người Mộc Tộc chặn lại.

Mấy người Mộc Tộc này, tu vi mỗi người cũng không quá cao, phần lớn là Mộc Linh tương đương với cấp bậc Nguyên Anh của Nhân loại, thậm chí còn xuất hiện cả đê giai Mộc Linh.

Đối với những Mộc Linh này, Hàn Lập tránh được thì sẽ tránh, nếu không tránh được thì liền thi triển thủ đoạn đột ngột đánh gục đối phương, không để cho đối phương dây dưa kéo dài thời gian.

Kết quả, sau một đường chạy như điên, đến gần nửa ngày sau Hàn Lập rốt cục lại gặp phải phiền toái.

Ở trước mặt hắn, lại xuất hiện hai gã Mộc Linh eo buộc dây lưng màu tím, một kẻ dáng người khôi ngô, kẻ còn lại dáng người thon thả - rõ ràng là một nam một nữ.

Phía sau hai người, bốn đầu mộc viên thú màu lông trắng bạch cũng đứng đó, viên thú này thân cao bảy tám trượng, mỗi con đều cầm một cây hoàng sắc đại côn.

Bốn con mộc viên thú này ánh mắt rực sáng nhìn về hướng Hàn Lập, dường như thông linh dị thường, mơ hồ linh trí đã mở ra, khiến cho Hàn Lập cảm nhận được một loại khí tức cực kỳ nguy hiểm, tựa hồ uy hiếp cũng không dưới đôi nam nữ Mộc Linh kia.

Mà hai gã Mộc Linh kia đã là tương đương với tồn cấp Hóa Thần tại Nhân Tộc, cũng không phải hạng dễ đối phó.

Hiện tại Hàn Lập cách Hắc Diệp Sâm Lâm cũng gần ngàn dặm, hắn nóng lòng muốn lập tức rời khỏi khu vực nguy hiểm này nên tất nhiên không có tâm tư chiến đấu cùng mấy người kia. Hàn Lập bị ngăn lại, trên mặt sát khí tràn ngập; hắn nhìn bốn con cự viên phía đối diện, nét mặt băng hàn dị thường.

Đột nhiên một tay hắn vỗ vào sau ót, từ đó phóng ra một mảng lớn hôi quang, hôi quang cuộn tròn một cái bỗng nhiên ngưng tụ hóa thành một quang hoàn cự đại kỳ lạ vô cùng, nó lớn chừng hai ba mươi trượng, quay tít trên không trung. Động tĩnh này lập tức đã thu hút sự chú ý của địch nhân.

Cùng lúc đó, ống tay áo hắn run lên, bảy mươi hai Tiểu Kiếm không tiếng động bắn ra lặng yên bay về bốn phương tám hướng.

Hắn định dùng Nguyên Từ Thần Quang thu hút sự chú ý của đối thủ, sau đó mới dùng Đại Canh Kiếm Trận đem đại địch bao vây.

Cùng thời gian này, vẻ mặt Tiểu Hồng tái nhợt, nàng đang trôi nổi giữa không trung hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm mấy đạo lục ảnh ở phía trước, bên hông ba gã Mộc Linh buộc dây lưng màu tím.

Tại một hướng khác, Lũng Đông biến thành kim quang liên tục phóng đi, ở ngay sát sau, một kim sắc mộc viên bộ lông như vàng ròng đang khiêng một cây ô hắc cự phủ quanh thân ngũ sắc hà quang lưu chuyển không ngừng đang cực nhanh đuổi sát không tha.

Hư ảnh ngũ trảo kim long trong bám trên thân Lũng Đông đã bị tán đi, hắn quay đầu nhìn lại sau lưng thấy kim mao mộc viên dữ tợn dị thường, không hề có ý định dừng tay mà ngược lại còn điên cuồng không ngừng thúc giục độn quang.

Phía xa xa hơn trăm dặm, khu vực ven Hắc Diệp Sâm Lâm.

Một đạo bạch hồng đang phi độn qua để lại tiếng rít gió chói tai.Ở ngay phía sau vài dặm có một đạo ngân quang kiên trì theo đuổi. Hai người kẻ truy kẻ chạy, trong chớp mắt đã phóng ra xa cả ngàn trượng.

Đạo bạch hồng nhất thời không thể dứt ra khỏi sự truy đuổi của ngân quang, mà ngân quang cũng vô pháp có thể lập tức đuổi kịp bạch hồng, lưỡng đạo độn quang thoáng chốc lao ra khỏi rừng rậm, để lại Hắc Diệp Sâm Lâm ở đằng sau.

Hàn Lập thân hình huyền phù trên không trung, nhìn vô số đạo kim ti ngưng tụ thành một đoàn trong kiếm trận, rốt cục cũng đem một đầu kim vao mộc viên cuối cùng cắt thành vô số khối, lúc này than nhẹ một tiếng, hai tay bấm niệm pháp quyết, miệng phun một tiếng: *"Thu"*.

Tại hư không phía trước, bỗng nhiên có mấy trăm đạo kim sắc kiếm quang phóng lên cao, ông minh không ngừng, kim quang đại phóng rồi trở lại thành bảy mươi hai khẩu Tiểu Kiếm như cũ.

Tiểu Kiếm này quay tít một vòng trên không trung, sau đó tất cả hướng về Hàn Lập.

Tay áo Hàn Lập run lên, tất cả Tiểu Kiếm nhập trong đó không thấy bóng dáng.

Hắn bắt đầu đưa mắt nìn khu trung tâm kiếm trận lúc nãy vẫn còn có nhiều huyết vụ chưa tan hết.

Hàn Lập ánh mắt chợt lóe.

Bảy mươi hai lưỡi phi kiếm bày ra Đại Canh Kiếm Trận uy lực to lớn hơn hẳn dự đoán của hắn, hai tử giai mộc linh cùng bốn con ngân sắc mộc viên nhất thời đại ý bị kiếm trận vây bên trong đã bị kiếm ti trong kiếm trận trảm sát sạch sẽ, không hề có lực kháng cự.

Xem ra theo như lời Lũng Đông, Thanh Nguyên Tử với tu vi Luyện Hư kỳ lấy uy lực kiếm trận chống lại tu sĩ Hợp Thể kỳ, chỉ sợ là chuyện có thật.

Trong lòng Hàn Lập tuy có cân nhắc, nhưng lúc này cũng không phải lúc suy nghĩ nhiều hắn liền đem phi kiếm thu lại sau đó liền thi triển độn quang phóng nhanh đến ven rừng rậm.

Sau nửa canh giờ, Hàn Lập đã bay khỏi rừng rậm.

Vừa ra khỏi rừng rậm này được trăm dặm, Hàn Lập lấy từ trong ngực lấy ra Thái Nhất Hóa Thanh phù sau đó lập tức dán lên trên người.

Nhất thời thân hình hắn liền hoá thành hư không, hoàn toàn ẩn nấp.

Kể từ đó, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó thay đổi phương hướng tiếp tục bay đi.

Ngay khi hắn rời đi không bao lâu, từ phía sau Hắc Diệp Sâm Lâm lưỡng đạo hoàng sắc độn quang lại tới, hào quang chợt tắt, hiện ra hai gã Mộc Linh dây lưng màu da cam hiện ra.

Hai gã Mộc Tộc này đúng là hai kẻ trong đám cao giai Mộc Linh lúc trước đi theo ngân giai Mộc Linh bị thiếu nữ áo bào trắng thi pháp tạm thời vây lấy.

Ban đầu bọn họ dừng lại ở chiến trường trước đó không lâu của Hàn Lập, sau đó lại thấp giọng nói chuyện với nhau vài câu.

Nhưng cuối cùng không thể tìm được manh mối gì của Hàn Lập nên đành phẫn nộ quay về.

Hàn Lập cũng không biết rằng hành động cẩn thận của mình, làm cho bản lại tránh được một kiếp nạn.

Nếu không một khi bị hai gã cao giai Mộc Linh cấp Luyện Hư đuổi theo thì hắn không thể bình yên thoát than.

Sau khi đã rời xa cả ngàn dặm, xác định thật sự đã thoát khỏi sự truy tung của người Mộc Tộc, Hàn Lập hai tay bấm niệm pháp quyết, nhất thời phù văn trên người chợt lóe, thân hình khôi phục nguyên trạng, đồng thời trong thân thể có một đoàn linh quang bay ra, lại trở lại như cũ hoá thành Thái Nhất Hóa Thanh phù như cũ.

Hai ngón tay Hàn Lập khẽ nắm lấy phù rồi khẽ úp tay xuống, phù này lập tức biến mất không thấy.

Hàn Lập cẩn thận nhìn xung quanh một phen, mới lặng yên hạ xuống một tòa núi nhỏ phía dưới, sắc mặt âm trầm bắt đầu cân nhắc kỹ lưỡng.

Lúc này trong lòng hắn cũng buồn bực dị thường.

Khối ngọc giản bị người Mộc Tộc bất ngờ phá huỷ, chẳng lẽ nhiệm vụ này đã thất bại; nếu là như thế, không thể có số lượng lớn Diệt Trần Đan, thế thì hắn phải trở lại Thiên Uyên Thành.

Không đúng! Về sau, đột nhiên có người ra tay vây lấy ngân giai Mộc Linh – chắc chắn phải là người được hai tộc phái đến Mộc Tộc nằm vùng, nếu là như thế thì khối ngọc giản lúc trước cũng không nhất định là thật. Nói không chừng tình báo chân chính Mộc Tộc vẫn là đang ở trên người của người này, chỉ cần tìm được người này, nhiệm vụ vẫn có thể hoàn thành.

Hàn Lập tâm niệm nhanh chóng suy tính, hắn cảm thấy được việc này vẫn còn hi vọng.

Xem ra phải tìm được thiếu nữ áo bào trắng mới được. Về phần làm thế nào tìm được? Hàn Lập gương mặt khẽ động, khóe miệng đột nhiên lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Bỗng nhiên tay á hắn run lên, bắn ra một đoàn hư ảnh, hư ảnh này xoay quanh một vòng liền biến thành một con báo nhỏ to bằng bàn tay đang sấp trên mặt đất.

Đúng là con báo lân thú kia.

Con thú này hướng đôi lục nhãn của mình nhìn Hàn Lập, sau đó kêu lên vài tiếng.

Hàn Lập cũng không nói chuyện, trong tay linh quang chợt lóe, bỗng nhiên xuất ra một thanh sắc pháp bàn. Tiếp theo trong miệng hắn lẩm bẩm, một tay hướng hư không xuất ra một trảo.

Nhất thời một đoàn nhũ quang lớn bằng trong pháp bàn từ từ bay ra cách pháp bàn nửa thước mới bắt đầu dừng lại.

trong miệng Hàn Lập phát ra tiếng cười, hướng tiểu thú tùy ý vẫy tay.

Báo lân thú lại chỉ ngáp vài cái, căn bản không có chuyển động, ngược lại vẻ mặt lộ ra một bộ dạng dương dương tự đắc.

Hàn Lập có chút hết chỗ nói. Ở Mộc Tộc, hắn để con thú này cùng Đề Hồn thú ở chung vài ngày, như thế nào nó lại nhiễm tật ngủ ngày của Đề Hồn.

Chẳng qua, hiện tại cũng không phải lúc cùng con thú này so đo chuyện nhỏ nhặt này, một tay hướng trữ vật thủ trạc tìm tòi rồi lấy ra một chiếc bình nhỏ màu xanh biếc, từ trong bình đổ ra một viên đan được đỏ tươi như máu rồi ném đến chỗ tiểu thú.

Báo lân thú vốn có bộ dạng hữu khí vô lực, lập tức tinh thần phấn chấn, cả người hóa thành tàn ảnh nhảy đến không trung nuốt lấy đan dược Sau đó xun xoe hướng Hàn Lập gầm nhẹ vài tiếng, bộ dạng dường như muốn lấy lòng.

Hàn Lập cũng không nói chuyện, một tay hướng trên viên bàn quang điểm một cái.

Hắn cũng không cần nói gì trong nháy mắt đem ý tứ thông qua thần niệm truyền lại cho con thú này.

Tiểu thú không chút do dự, thân hình khẽ động, ngay sau đó xuất hiện trên pháp bàn. Nó nhìn quang điểm trên không trung vài lần, lông đầu khẽ xù lên rồi nuốt thẳng nhũ quang này vào trong bụng.

------oOo------

Chương 1375: Mộc phượng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai mắt xanh biếc của báo lân thú nhắm lại hồi lâu bỗng nhiên mở to, khẽ gầm nhẹ một tiếng.

Hàn Lập thấy vậy, mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Hắn từ khi thu phục con thú này, không lâu trước đó đã phát hiện trừ bỏ thân pháp cực nhanh của tiểu thú, thân thể cứng rắn hơn sắt thép thì nó vẫn còn một loại thần thông thần kỳ là tìm kiếm vật.

Chỉ cần để con thú này cảm ứng qua đồ vật nào đó, bất luận vật chết hay vật còn sống thì nó đều có thể không quản đối phương dùng cấm chế ẩn nấp gì chỉ cần ở trong vòng trăm vạn dặm sẽ tìm ra chuẩn xác.

Thiên phú truy tung này không phải dựa vào khứu giác, mà là một loại thần thức cảm ứng kỳ diệu.

Ít nhất Hàn Lập cũng tự nhận bản dưới tình huống không dùng Thái Nhất Hóa Thanh Phù thì cũng không thể thoát khỏi sự truy tung con thú này.

Về phần điểm bạch quang trong pháp bàn, chính là tinh khí linh thuần của thiếu nữ áo bào trắng lúc xuất phát giao cho để liên hệ cũng giống như những người khác.

Tiểu thú cảm ứng một lúc, đầu lâu khẽ nghiêng nghiêng, tựa hồ cân nhắc điều gì, nhưng một lát sau tứ chi vận động liền hóa thành một đạo hư ảnh bắn nhanh đi.

Hàn Lập cũng không vội vã đi theo, mà một tay bấm quyết niệm thần chú, bỗng nhiên hướng phía dưới đánh ra một đạo thanh quang.

Kết quả từ dưới mặt đất truyền ra một tiếng tiêm minh, theo đó một đoàn ngân sắc hoả diễm đột nhiên bay ra, bên trong ẩn ẩn có một con hỏa điểu đang bay lượn.

Đúng là phệ linh thiên hỏa lúc trước khi ở Hắc Diệp Sâm Lâm Hàn Lập thả ra ngầm ẩn núp.

Sau này vì nhiều lý do, Hàn Lập từ rừng rậm đào thoát ra ngoài vẫn chưa thu hồi hỏa điểu này. Cũng may hỏa điểu này sớm đã được luyện hóa, cho dù độn tốc của hắn có nhanh hơn nữa thì nó vẫn có thể theo sát không rời.

Đương nhiên Hỏa Điểu này cũng không phải là linh thú chân chính, để duy trì hình thái thì phải tiêu hao một ít pháp lực. Nhưng một chút tiêu hao đó Hàn Lập cũng không để ý lắm.

Thấy phệ linh hỏa điểu cũng không vấn đề gì, Hàn Lập vừa lòng gật đầu chỉ tay xuống dưới, hỏa điểu này lại nhập vào lòng đất biến mất không thấy bóng dáng.

Nơi này vẫn đang rất nguy hiểm, hắn cũng sẽ không dễ dàng đem hỏa điểu này thu hồi, đành tiếp tục để nó bên ngoài cơ thể làm đòn mai phục tối hậu khi cần thiết.

Xong tất thảy mọi việc, Hàn Lập hòa vào linh quang chói lòa hóa thành một đạo thanh hồng bắn nhanh đi, chỉ chớp lên vài lần đã đuổi sát báo lân thú.

Tiểu thú theo phía bắc mà đi, ước chừng đi được một thời gian dài, rồi đột ngột lại biến đổi sang một phương hướng khác.

Hàn Lập cảm thấy nao nao, nhưng không nói gì, cũng tùy theo đó mà cải biến phương hướng.

Nhưng tiếp theo, báo lân thú lại liên tiếp thay đổi phương hướng mấy lần.

Điều này làm cho sắc mặt Hàn Lập trở lên ngưng trọng.

Biểu hiện của báo lân thú như thế chứng tỏ Diệp Dĩnh vẫn còn đang không ngừng di động, xem ra tựa hồ bị người nào đuổi theo. Nếu không, sẽ không thường xuyên biến hóa phi độn, thay đổi phương hướng.

Bất quá hắn cũng không e ngại nhiều lắm.

Với thần thông hiện tại, chỉ cần hắn không nằm trong vòng vây của địch nhân cực mạnh hoặc là bị địch nhân dồn toàn lực đuổi giết thì việc bảo mệnh cũng có vài phần tự tin

Mà nàng ta lại liên quan đến Diệt Trần Đan của bản thân, nên Hàn Lập càng sẽ không dễ dàng lui bước.

Mặt không chút thay đổi, theo sát báo lân thú, hóa thành một đạo thanh hồng phi độn nhanh như điện chớp.

Truy tung đã ba ngày ba đêm, nhưng Hàn Lập vẫn không thể đuổi kịp nàng ta.

Bất quá đến sáng ngày thứ tư, độn quang phi qua một khu vực chỉ nước là nước, mặt nước màu xanh biếc nhìn không thấy cuối, ở phía trước độn quang của báo lân thú cũng bỗng nhiên ngừng lại.

tinh thần Hàn Lập chấn động, thanh quang chợt lóe đã đi đến bên cạnh tiểu thú.

Báo lân thú khẽ dụi đầu vào người Hàn Lập, thấp giọng ô ô vài tiếng, tựa hồ muốn nói điều gì.

Nếu là những người khác thì cũng không biết con thú muốn nói gì, nhưng Hàn Lập lại mừng rỡ hỏi một câu:

"Cái gì, người ấy ngay tại phía trước cách đây không xa và đã ngừng lại. Đang ở nơi đó sao! Tốt lắm, ta đã hiểu, ngươi trở về đi."

Ngón tay Hàn Lập bắn ra một viên đan hoàn màu hồng dược hương thơm lừng, báo lân thú nhanh chóng nuốt đan hoàn vào bụng.

Tiểu thú mừng rỡ, thân hình khẽ di động trên không trung mở miệng phun ra đoàn quang điểm, rồi biến thành tàn ảnh chui vào trong tay áo Hàn Lập.

Hàn Lập khẽ lật tay lấy ra pháp bàn đem quang điểm thu lại, trong tay linh quang lại chợt lóe lấy ra một lá Thái Nhất Hóa Thanh Phù.

Phù này trông đã ảm đạm dị thường cơ hồ không còn thấy linh quang hoàn ở mặt trên phù triện. Hàn Lập nhíu mày, khẽ do dự, tay kia lại lấy ra một lá phù giống y hệt như thế.

Tấm phù triện này có màu tím, so với lá lúc trước mà nói thì linh quang chói mắt hơn rất nhiều.

Đây đúng là Hàn Lập vì hành trình tới thế giới hoang dã lần này mà đã tiêu hao rất nhiều khí lực để luyện chế hai tấm Thái Nhất Hóa Thanh Phù.

Tấm lúc đầu xem ra uy năng đã tiêu hao không còn nhiều lắm,vì do nguy hiểm có thể xuất hiện bất cứ lúc nào nên Hàn Lập tất nhiên càng cần phải cẩn thận, hắn lấy ra tấm phù mới là để đề phòng vạn nhất.

Đem tấm tàn phù lúc trước thu lại, tấm phù mới khẽ nhoáng lên một cái, nhất thời ngân sắc phù văn chớp động, thân hình Hàn Lập lơ lửng trong hư không liền biến mất tại chỗ.

Lập tức trong lòng hắn khẽ niệm chú, thân hình khẽ động, nhẹ nhàng bay thẳng đến chỗ báo lân thú đã chỉ.

Mặt nước rộng vô tận này cũng không biết là một cái hồ lớn, hay là biển rộng rồi, phi hành lên phía trước hơn hai trăm dặm, thế nhưng cũng không nhìn rõ bờ bến. Chỉ là đã có một tiểu đảo xuất hiện trước mắt.

Đảo này ước chừng to khoảng mười dặm, trên đảo cây cối rậm rạp dị thường, tựa hồ hiếm có dấu chân người.

Hàn Lập đưa mắt nhìn hòn đảo, rồi lại ngẩng đầu nhìn xung quanh, sau đó lặng lẽ bay thẳng đến trung tâm hòn đảo.

Theo như báo lân thú hồi báo thì chắc chắn là đảo này.

Ở trung tâm đảo này là một khu đất trống không lớn lắm, trong đó một ít cự thạch không đồng đều chất đống.

Tại đó, trên một phiến đá lớn thiếu nữ áo bào trắng sắc mặt tái nhợt đang ngồi tĩnh tọa. Trước người thiếu nữ còn có một nữ tử giống như người Mộc Tộc đang cung kính đứng đó.

Hàn Lập vừa thấy cảnh này, trong lòng cả kinh, thân hình dừng lại trong không trung, hai mắt híp lại đánh giá nữ tử xa lạ kia.

Nữ tử này nhan sắc da thịt giống y hệt Mộc Linh – là một màu xanh lục quỷ dị. Hơn nữa bên hông còn mang dây lưng màu cam đại biểu cấp bậc là một cao giai mộc linh tương đương với tu sĩ Luyện Hư kỳ. Hàn Lập quan sát cẩn thận, thấy nàng ta với mộc linh bình thường có chút khác biệt.

Nàng ta đứng trước nữ tử áo bào trắng, bộ mặt ngưng trọng, nét mặt nghiêm nghị vô cùng khác hẳn vẻ mặt đờ đẫn của Mộc tộc. Hơn nữa hắn mặc dù không thả ra thần niệm đi dò xét, nhưng trên người nàng ta lan toả một loại hỏa linh lực cực kỳ cường đại khác hẳn với mộc linh khí tinh thuần trong cơ thể Mộc Tộc.

Đây không phải là mộc linh!

Tâm niệm Hàn Lập khẽ chuyển đưa ra phán đoán, tiếp theo xoay chuyển ánh mắt nhìn xuống thiếu nữ áo bào trắng.

Lúc này, hắn mới phát hiện ra thiếu nữ áo bào trắng ngoại trừ sắc mặt tái nhợt dị thường, trước ngực còn có một vệt máu to như nắm tay, phảng phất một đóa hoa nhỏ màu huyết sắc vô cùng bắt mắt.

Nàng ta đang bị thương.

Nhìn thấy cảnh này, Hàn Lập trong lòng do dự, cân nhắc có nên hạ xuống hay không.

Đúng lúc này, cô gái phía dưới bỗng nhiên vừa ngẩng đầu nhìn về hướng không trung thản nhiên cười.

"Hàn huynh nếu đến đây, vì sao còn không xuống dưới nghỉ ngơi một chút."

Hàn Lập nghe vậy trong lòng kinh hãi, lập tức hoảng sợ.

Nàng ta có thể nhìn thấy hắn đang ẩn nấp, điều này sao có thể?

Thái Nhất Hóa Thanh Phù trước mặt Hợp Thể cấp tu sĩ còn khó nói, nhưng đối với cấp bậc từ Luyện Hư trở xuống thì trước kia chưa từng có người cảm ứng được. Chẳng lẽ lời nàng ta là. lừa bịp? Nhưng xem vẻ mặt tươi cười của nàng ta hướng phía mình thì rõ ràng biết chính xác vị trí của mình.

Trừ phi nàng ta có thần niệm cường đại, nhưng muốn vậy phải ít nhất là hợp thể tu sĩ mới có thể được!

Hàn Lập trong lòng kinh nghi vô cùng, hơi trầm ngâm một chút, ngân sắc phù văn trên người chớp động, thân hình chậm rãi hiển lộ ra.

Sau đó một tay hắn hướng trên người khẽ vỗ, một đạo tử sắc phù triện bay ra, xoay quanh một vòng rồi rơi vào trong lòng bàn tay.

*"Diệp đạo hữu, vị đạo hữu này là người phương nào, có thể giới thiệu cho tại hạ biết một chút chứ!"*Hàn Lập ra vẻ bình tĩnh nói, thân hình từ không trung từ từ hạ xuống.

"Để ta giới thiệu một chút, vị này chính là do hai tộc chúng ta phái đến Mộc Tộc nằm vùng, Diệp Sở đạo hữu! Xem bộ dáng Hàn đạo hữu thì dường như rất nhẹ nhàng thoát khỏi Mộc Tộc." Thiếu nữ áo bào trắng đầy hứng thú nhìn Hàn Lập khi thấy bộ dạng không chút tổn hao gì của hắn. từ đó nàng không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

"Diệp sở? Đạo hữu là Nhân Tộc hay là Yêu Tộc?" Hàn Lập lại

ngóng nhìn nữ tử da xanh, ánh mắt chợt lóe, bèn nói.

"Ánh mắt đạo hữu rất tinh tường. Tại hạ là người Nhân Tộc, nhưng bản thân lại mang Mộc Phượng linh huyết, cứ coi như nửa Yêu Tộc đi." Tiếng nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn Hàn Lập một cái, thanh âm hơi có chút khàn khàn.

"Mộc Phượng? A, đạo hữu cũng có tu vi cấp luyện hư!" Hàn Lập vừa nghe được tên đã ngẩn ra, nhưng thần niệm hướng trên người nàng ta đảo qua, sắc mặt hơi đổi.

"Sở tỷ tỷ xuất thân từ Diệp gia chúng ta, năm đó khi còn là tu vi luyện hư sơ kỳ ẩn núp ở Mộc Tộc nhiều năm như vậy tới nay đã luyện hư kỳ đại thành, khoảng cách đến hợp thể cũng chỉ là một chút." Thiếu nữ nói rất trôi chảy.

"Điều này là do ta ở Mộc Tộc cũng có ít nhiều ưu đãi, nếu không thiếp thân cũng vô pháp tu luyện tới cảnh giới hiện nay. Nhưng thật ra ta không ngờ, lần này thiếu chủ tự mình tới." Diệp Sở khiêm tốn trả lời.

"Thì ra là thế. Lúc nãy, nếu tiền bối không ở một bên tiếp ứng thì chỉ sợ chúng ta đã toàn quân bị diệt." Đối diện thực sự luyện hư hậu kỳ đáng sợ, Hàn Lập hít sâu một hơi sâu, thần sắc tự nhiên trở lên kính cẩn vài phần.

"Chẳng qua, vừa rồi bị truy đuổi quá mau ta còn chưa kịp hỏi. Sở tỷ tỷ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy. Vì sao ta rơi vào trong bẫy của Mộc Tộc. Mấy người khác đâu?" Khuôn mặt thiếu nữ thu lại vẻ cười lúc trước, bỗng nhiên thần sắc ngưng trọng lại.

"Trong Mộc Tộc trừ ta ra, những người khác đều đã chết hết. Ngay tại trăm năm trước, dường như người Mộc Tộc có được tình báo gì đó, biết trong tộc có thám tử hai tộc. Mộc Tộc điều tra một phen, chỉ có ta do là có Mộc Phượng Huyết nên qua được còn mấy người khác đều bị bại lộ, chỉ còn cách chạy trốn nhưng kết quả là đều bị đánh chết." Nữ tử da xanh trả lời.

------oOo------

Chương 1376: Hoàn thành nhiệm vụ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Lúc mọi người tới gặp phải mai phục trong rừng bởi vì Mộc Tộc cao tầng đã cải biến Hắc Diệp Sâm Lâm, phía mép ngoài có đặt Mộc La Thụ để giám thị. Chỉ sợ thiếu chủ khi vừa tiến vào rừng rậm đã bị cây này phát hiện. Cũng may Mộc Tộc cao tầng đối với Hắc Diệp Sâm Lâm vẫn chưa coi trọng nên chỉ phái một gã ngân giai mộc linh hạ vị chủ trì. Nếu không, cho dù ta ở bên trong phối hợp tác chiến, các ngươi cũng rất khó thoát thân." Nữ tử thận trọng nói.

"Nguyên lai là như vậy! Sở tỷ tỷ, thật sự là ngươi đã quá vất vả."

Thiếu nữ thần sắc vừa động, chậm rãi nói.

Không có gì, ta ở Mộc Tộc vài năm cũng không bị bạc đãi, cũng nắm giữ không ít bí mật của Mộc Tộc. Cuối cùng cũng hoàn thành trọng trách với bổn tộc chúng ta. Chẳng qua hiện giờ ta bị bại lộ, nên ta không cách nào tiếp tục ở lại Mộc Tộc." *Diệp Sở cũng không hề để ý mà nói ra toàn bộ như vậy.*

Hàn Lập nghe xong trong lòng khẽ động.

"Thiên Uyên Thành có thể lập tức bùng nổ đại chiến. Nếu không xảy ra việc này thì gia chủ cũng tính toán tới việc triệu hồi tỷ tỷ. Với tu vi hiện giờ của tỷ tỷ mà tiếp tục tiềm phục tại Mộc Tộc thì quả là quá lãng phí nhân tài…" *Thiếu nữ áo bào trắng nhẹ giọng cười.*

Tiếng cười này tựa hồ đã tác động đến nội thương của nàng ta, việc này làm cho nàng ho khan vài tiếng, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

"Thiếu chủ không sao chứ, nếu không hãy nuốt một viên Phượng Linh hoàn?" *Diệp Sở vừa thấy tình cảnh thiếu nữ, sắc mặt liền lo lắng mà mở miệng khuyên nhủ.*

"Không cần! Phong Linh hoàn còn lại không nhiều lắm, ta giữ lại vì còn có lúc cần dùng đến." *Thiếu nữ lại nói.*

"Thế nào, Diệp cô nương bị nội thương rất nặng sao?" *Ánh mắt Hàn Lập khẽ chớp lên.*

"Bị tên ngân giai mộc linh kia đánh một chưởng, ngươi nói xem bị thương có nặng không?" *Thiếu nữ áo bào trắng nhìn Hàn Lập bĩu môi, bộ dáng có vẻ tức giận.*

"Nếu chỉ là nội thương, tại hạ còn có vài loại đan dược, có lẽ đối với vết thương này sẽ có chút tác dụng." *Hàn Lập thản nhiên nói, tay áo rung lên, phóng ra mấy bình thuốc.*

Hai hàng lông mày Thiếu nữ áo bào trắng nhíu lại, tay nâng lên nhận lấy bình thuốc sau đó mở ra đưa mũi ngửi vài lần.

"Đan dược tốt, Bách Thánh hoàn, Hồi Linh thủy. Hàn huynh quả là người hào phóng, lại có loại thuốc tiên này để chữa thương. Đã như vậy, tiểu muội sẽ không khách khí." *Thiếu nữ dường như cũng biết không ít về các loại đan được, nháy mắt đã nói ra tên vài loại đan có chút giật mình.*

Mấy loại linh dược này thiếu nữ cũng chuẩn bị một ít, nhưng lúc này chúng lại được một gã Hóa Thần tu sĩ một hơi xuất ra, tự nhiên vẫn còn có chút khó tin.

Đôi mắt thiếu nữ khẽ chớp vài cái rồi không chút khách khí nhận hết các bình dược, sau đó cũng nuốt luôn vài viên. Ánh mắt thiếu nữ nhìn Hàn Lập tín nhiệm dị thường.

Hàn Lập thấy nữ tử này quyết đoán như vậy, hắn cũng có vài phần bội phục.

Đương nhiên tám chín phần, đó cũng do nàng ta có bí thuật gì đó, căn bản không sợ hắn động tay chân trong đan dược.

Đúng rồi, Hàn huynh làm sao tới đây tìm được tiểu muội? Loại phù ẩn nấp vừa rồi tựa hồ là ngân khoa phù, không biết kêu tên gì? Ngân khoa linh phù cao minh như vậy, tiểu muội mới lần đầu nhìn thấy." Sau khi thiếu nữ nuốt đan dược, khí sắc chuyển biến tốt đẹp hơn nhiều, nhãn châu chuyển động rồi bỗng nhiên mở miệng hỏi thăm về Thái Nhất Hóa Thanh Phù.

"Tại hạ tìm kiếm đạo hữu thực sự cũng có chút tâm ý. Về phần linh phù kia gọi là Thái Nhất Hóa Thanh Phù là tại hạ vô tình lấy được, phương diện ẩn nấp thực có chút thần diệu. Diệp cô nương liếc mắt một cái mà có thể khám phá mới làm cho tại hạ giật mình, không biết đạo hữu làm thế nào có thể nhìn thấu, cho dù là luyện hư tu sĩ, cũng không dễ dàng nhìn thấu." Hàn Lập mỉm cười, hỏi lại một câu.

"Tiểu muội tu luyện công pháp, hơn phân là có công hiệu khắc chế nửa công pháp ẩn nấp, nên có thể khán phá linh phù của Hàn đạo hữu, đó không phải là việc gì kỳ quái. Hàn huynh không cần quá để ý." Cô gái bĩu môi, hàm hồ nói.

Hàn Lập nghe xong, tự nhiên chỉ có thể cười khổ một tiếng.

Tuy rằng biết rõ đối phương nói như vậy chỉ là ứng đối cho qua, nhưng hắn cũng không hỏi thêm nữa.

"Ta đã không còn gì đáng ngại! Sở tỷ tỷ, chắc hẳn mang theo tư liệu tình báo của Mộc Tộc trên người. Thừa dịp lúc này bình yên vô sự, hãy đem ngọc giản truyền cho Thiên Uyên Thành đi, để tránh có việc gì ngoài ý muốn xảy ra." Thiếu nữ bỗng nhiên hướng Diệp Sở nói.

"Dạ, Thiếu chủ." Nữ tử da xanh nghe vậy, lập tức đáp lại một tiếng.

Hàn Lập thần sắc trên mặt vẫn như thường, nhưng trong lòng tự nhiên là mừng rỡ.

Lúc này thiếu nữ áo bào trắng đã từ trữ vật thủ trạc lấy ra một cái pháp bàn lập lòe, nữ tử da xanh hé miệng ra, từ trong miệng bay ra một khối ngọc giản xanh biếc.

Trên người Hàn Lập cũng có một khối pháp bàn, cũng có thể đem tin tức truyền tống về Thiên Uyên Thành, truyền tống xong thì pháp bàn cũng bị hỏng không cách nào dùng nữa.

Hiện tại nếu thiếu nữ dùng truyền tống pháp bàn của nàng thì đối với Hàn Lập cũng không vấn đề gì. Phương pháp này nghe nói là do Luyện Khí Tông sư của Thiên Uyên Thành gần đây mới nghiên cứu ra. Nếu không lúc trước, Mộc Phượng nửa người nửa yêu này đã trực tiếp mang về không cần đám người Hàn Lập chạy tận tới đây.

Tay thiếu nữ khẽ nhấc, hướng về phía pháp bàn đánh ra một đạo pháp quyết, nhất thời pháp bàn cầm trong tay bạch quang chợt lóe, linh quang đại phóng.

Đem pháp bàn hướng trước người ném đi, bỗng chốc biến thành một đoàn nhũ quang lớn hơn một xích, chuyển động quay tròn không ngừng, đồng phát ra tiếng động vù vù.

"Mau lên một chút, mặc dù là Truyền Tống trận loại nhỏ nhưng lại có thể hấp dẫn người Mộc Tộc." Thiếu nữ vội vàng nói.

Diệp Sở cũng biết điều này nên không lưỡng lự ném ngọc giản vào bên trong trận.

Thiếu nữ sắc mặt ngưng trọng lại bấm niệm pháp quyết.

Trong pháp trận bỗng nhiên hiện ra ngân sắc phù văn quay cuồng không ngừng, ngọc giản phát ra một tiếng thanh minh rồi biến mất.

Trong nháy mắt quang đoàn cũng tán loạn biến mất, ngân sắc pháp bàn hiện ra nguyên hình.

Nhưng lúc này pháp bàn đã không còn nguyên vẹn, minh ấn pháp trận trên mặt đã bị hủy hoại, toàn bộ đầy những vết rạn, hoàn toàn không thể dùng nữa.

Hàn Lập lại trong lòng vui sướng, tay khẽ lật chuyển, trong tay xuất hiện một khối thanh sắc ngọc phù. Ánh mắt mọi người nhìn vào đó không hề chớp chút nào.

Đây đúng là nửa khối vạn lý phù mà cao tầng Thiên Uyên Thàn trước khi xuất phát đã đưa.

Thiếu nữ thấy vậy liền cười, đem pháp bàn hỏng thu lại rồi lấy ra mai vạn lý phù, ánh mắt sáng như minh châu chăm chú nhìn vào.

Diệp Sở nét mặt bất biến vẫn đứng tại chỗ thần sắc như thường.

Trong lúc nhất thời, cả ba người đều không lên tiếng khiến không gian yên tĩnh không tiếng động.

Ước chừng qua một tuần trà, vạn lý phù trong tay Hàn Lập cùng thiếu nữ linh quang đồng thời lóe lên, thoáng hiện ra một hàng văn tự.

Hàn Lập trong lòng nhanh chóng đem từng văn tự trên ngọc phù ghi nhớ.

Vô số văn tự xuất hiện trên khắp ngọc phù, sau khi bạch quang chợt tắt ngọc phù lại trở lên ảm đạm.

Lúc này, trên mặt Hàn Lập lại tràn đầy vẻ tươi cười.

Thiên Uyên Thành truyền tống tới thứ này, quả nhiên là văn tự giảng giải về cách giải trừ cấm chế trên bình Diệt Trần Đan, giống với ước định trước khi đi. Xem ra trong thành đã nhận được tin tức, bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ, rốt cục có được tự do của bản thân.

Hàn Lập trong lòng hưng phấn dị thường, đảo mắt qua thiếu nữ áo bào trắng phía đối diện.

Chỉ thấy nàng ta vẫn đang nhìn vạn lý phù trong tay. Tựa hồ chưa xem hết, nhưng là khóe miệng nàng ta khẽ nhếch lên, rõ ràng mãn ý đối với nội dung trên ngọc phù.

Hàn Lập trong lòng khẽ động.

Nàng ta không có nhu cầu đến Diệt Trần Đan, không biết nàng được cao giai tu sĩ trong Thiên Uyên Thành hứa hẹn cái gì mà cam tâm mạo hiểm tới đây.

"Thế nào, Hàn huynh cũng đã nhận được thứ gì đó rồi chứ." Thiếu nữ xem xong nội dung trên ngọc phù, cầm trong tay ném qua Hàn Lập, cười hì hì.

"Quả thực là đã có được vật mong muốn." Hàn Lập mỉm cười trả lời.

" Một khi đã như vậy, hãy nhanh chóng rời khỏi nơi đây. Cho dù đạo hữu có tính toán khác, nhưng chắc rằng cũng không nguyện ý tiếp tục lưu lại Mộc Tộc." Thiếu nữ thâm ý sâu sắc hướng Hàn Lập nói.

Hàn Lập ngẩn ra, ánh mắt ngóng nhìn thiếu nữ một lúc lâu, mới chậm rãi gật đầu.

Thiếu nữ thấy Hàn Lập đáp lại như vậy tựa hồ có chút cao hứng, sau đó quay sang bên kia phân phó vài tiếng với nữ tử da xanh.

Nữ tử này đáp lại sau đó đưa tay thả ra một loại bảo vật.

Vật này vừa mới xuất hiện chỉ lớn hơn một xích - Chính là một khôi lỗi mộc điểu màu vàng.

Nữ tử nhanh chóng thi triển pháp quyết khiến mộc điểu bay lên không, đồng thời hào quang quanh thân bắn ra tứ phía, trong nháy mắt liền biến thành lớn hơn mười trượng.

Thoạt nhìn trông rất sống động, thần tuấn dị thường.

Thiếu nữ cùng Diệp Sở không nói lời nào mà bay vụt lên. Hàn Lập khẽ do dự một chút rồi cũng bay lên.

Diệp Sở phát ra mệnh lệnh, mộc điểu mở cánh, nháy mắt hóa thành một đoàn hoàng quang nhanh chóng bay đi.

Từ khi Hàn Lập gặp được nhị nữ đến lúc hoàn thành nhiệm vụ, sau đó thoát khỏi nơi đây, Hàn Lập cùng thiếu nữ áo bào trắng từ đầu đến cuối cũng không nói đến Lũng Đông cùng Tiểu Hồng, coi như hai người chưa từng tồn tại.

Ngay khi mộc điểu rời đi được nửa ngày. Một đạo ngân hồng từ ngoại biên bay vụt đến, xoay quanh vài vòng, cũng chợt lóe rồi phá không bay đi, từ phương hướng rời đi mà xem thì đúng là hướng bay của mộc điểu.

Một tháng sau, một đoàn hoàng quang từ một hoang nguyên bay vụt qua - đúng là đám người Hàn Lập đang cưỡi mộc điểu bay qua.

Bọn họ kể từ ngày xuất phát, Diệp Sở vẫn đang toàn lực thúc dục mộc điểu, một đường đi nhanh như chớp, không dám dừng lại trên đường.

Có như vậy, bọn họ mới ở trong khoảng thời gian ngắn tới được nơi này. Phía trước cách đó không xa, chính là nơi nhập khẩu của Nhất Tuyến Thiên.

Hàn Lập cùng nhị nữ trong lòng không khỏi cảm thấy nhẹ nhàng.

Đúng lúc này, giữa không trung đột nhiên cuồng phong gào thét, lập tức bầu trời trở lên u ám, tiếng sấm rền vang từng trận, sắc trời trở nên âm u tối đen như mực, mây đen quay cuồng, che hơn phân nửa bầu trời. Trong tiếng nổ vang, mơ hồ truyền đến từng tiếng rống to.

Tiếng rống này không quá lớn trầm thấp dị thường, nhưng lại tràn ngập một sự uy nghiêm khó nói. Thiếu nữ áo bào trắng cùng nữ tử da xanh vừa nghe tiếng rống này thì sắc mặt nhất thời đại biến.

"Đây là…" Đồng tử Hàn Lập co rụt lại, trên mặt hiện ra vẻ chần chờ.

Mà đúng lúc này, bên trong không gian u ám xuất hiện mấy đạo ngân hồ thật lớn lóe lên, theo tiếng nổ rền vang một thứ trông như ngọn núi từ trong mây hiện ra, hai cặp kim sắc nhãn châu chớp lóe, gắt gao nhìn chằm chằm về mấy người ngồi trên mộc điểu phía xa xa.

Lúc này, dưới hai khỏa kim sắc nhãn châu đầy uy hiếp đó, Hàn Lập cảm thấy một cỗ hàn khí dâng lên từ phía sau lưng, nháy mắt hàn khí đã bao phủ toàn thân. Thế nhưng trong lúc nhất thời hắn không thể mảy may nhúc nhích.

------oOo------

Chương 1377: Chân linh chi phách

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đầu rồng, là đầu của chân long chứ không phải đầu giao long." Nhìn vật to lớn trong không trung, Hàn Lập trong lòng hoảng sợ.

Cái đầu cực lớn trên bầu trời cùng cùng mô tả về chân long trên điển tịch hoàn toàn giống nhau. Hơn nữa toàn bộ đầu rồng đều tỏa ra ánh vàng rực rỡ như được tạo ra từ vàng ròng. Trên đầu, đôi kim giác trông như hai cây tiểu thụ linh quang lóng lánh khiến cho người ta càng sợ hãi.

"Không phải chân long! Tuy rằng hơi thở đích xác là của chân long, nhưng linh lực tỏa ra chỉ ngang với yêu tu Hợp Thể trung kỳ. Nếu là tồn tại cấp Chân linh thì sao chỉ có điểm ấy linh lực." Bỗng nhiên thần sắc Diệp Sở thoáng động, lớn tiếng nói.

"Không phải tồn tại cấp chân linh, nhưng lại có thân thể chân long, chắc chắn là do thúc dục mạnh mẽ chân long huyết chuyển hóa thành chân long chi phách." Vừa nghe thấy lời Diệp Sở, trong mắt nữ tử áo bào trắng hiện lên một luồng hàn quang, lẩm bẩm nói.

"Chân long huyết! Hẳn là Lũng gia đang dở trò quỷ quái." Đôi hàng lông mày đen của Diệp Sở nhướng lên, sát khí trên mặt nhất thời xuất hiện.

"Không sai! Ta đã sớm cảm thấy được có chút kỳ quái, ta tham gia nhiệm vụ không bao lâu, như thế nào Lũng gia cũng đem Lũng gia Thiếu chủ an bài trong nhiệm vụ lần này".

"Xem ra hắn đã có ý định nhằm về phía ta." Thiếu nữ cười lạnh một tiếng.

"Có chủ ý nhằm vào thiếu chủ? Chẳng lẽ vì tin đồn kia." Diệp Sở như nhớ ra điều gì, thần sắc trên mặt đại chấn.

"Tin đồn gì?" Đại Diễn Quyết vẫn lưu chuyển trong cơ thể Hàn Lập, cuối cùng hắn cũng thoát khỏi sự kinh hãi khi chiếc đầu rồng khổng lồ xuất hiện mà hồi phục hành động, nhưng sắc mặt cực kỳ khó coi, lúc này lên tiếng hỏi một câu.

"Hắc hắc, Ta cho Hàn huynh biết, chân long chi phách kia là do vị đại thiếu gia của Lũng gia kia làm ra. Hắn vì mưu đồ thiên phượng chân huyết trên người của ta nên đến đây. Bất quá, nếu hắn lựa chọn ở đây mà xuất thủ công kích tiểu muội thì cũng không thể sống sót mà rời đi. Các chân linh thế gia sớm đã có hẹn, nghiêm cấm các thế gia tranh đoạt chân linh huyết mạch của nhau. Nếu có chút vi phạm, sẽ bị tất cả thế gia liên thủ tiêu diệt. Vị Lũng gia thiếu chủ này cho dù to gan lớn mật, cũng không dám động thủ trong phạm vi Nhân Tộc nên mượn cớ theo ta đến đây, lúc này đột nhiên xuất hiện gây khó dễ nên đã thúc giục chân linh chi huyết; nhưng chỉ bằng hắn - một gã tu sĩ Hóa Thần căn bản không thể làm được, chắc chắn Lũng gia cũng có luyện hư tu sĩ khác theo tới đây." Thiếu nữ áo bào trắng nhìn chiếc đầu rồng khổng lồ phía xa, bình tĩnh nói.

Hàn Lập nghe xong những lời này, liên tưởng lại vị Lũng Đông kia đích xác rất chú ý tới thiếu nữ nên trong lòng đã tin tưởng hơn phân nửa.

"Nếu là chân linh huyết bình thường thì không nói, nhưng đối với thượng cổ chân linh gia tộc như Diệp gia và Lũng gia thì linh huyết đã sớm ăn sâu vào huyết mạch hai nhà, không biết đã bao nhiêu vạn năm. Theo lý mà nói thì rõ ràng Lũng gia không thể cướp lấy việc này mới đúng." Diệp Sở thần sắc ngưng trọng, vẻ mặt hiện lên một tia kinh nghi.

"Điều này ta cũng không rõ lắm, nếu Lũng gia dám động thủ, hẳn là đã nghĩ ra phương pháp. Ngay cả chúng dùng thủ đoạn gì đi chăng nữa thì chúng cũng đừng tưởng có thể đánh bại thiên phượng chi phách. Trong lát nữa, tiểu muội kích phát linh huyết, còn cầu Sở tỷ tỷ ra tay tương trợ. Hàn huynh! Làm phiền huynh hộ pháp." Thiếu nữ áo bào trắng sắc mặt trầm xuống.

"Nếu đã không thể đứng ngoài thì Hàn mỗ tất nhiên sẽ tận lực." Hàn Lập nhìn mây đen cùng đầu rồng đáng sợ kia từ từ tiếp cận, cười khổ một tiếng.

Thứ gọi là chân long chi phách kia dường như không đưa bọn họ để vào trong mắt, bộ dạng không chút hoang mang.

"Hàn huynh hiểu được thì tốt rồi. Trước tiên, ta sẽ bày ra pháp trận thúc dục linh huyết cùng chân long chi phách này đại chiến một trận để xem rốt cuộc là thiên phượng chi lực của Diệp gia chúng ta cường đại, hay là chân long chi huyết của Lũng gia tinh thuần." Thiếu nữ thần sắc vừa chậm rãi nói.

Sau đó một tay nàng hướng trữ vật thủ trạc khẽ vỗ, nhất thời xuất hiện một trận kỳ vô số nhan sắc đan xen kỳ dị, tay khẽ động, hơn mười đạo hào quang bay ra, bắn vào mặt đất vùng phụ cận rồi biến mất không thấy bóng dáng.

Trong nháy mắt, một tầng quang hà mênh mông hiện lên, rồi xoay quanh trong không trung.

Hàn Lập nhất thời không thể nhìn ra pháp trận này có uy năng gì.

Lúc này, thiếu nữ khoanh chân ngồi trong trung tâm pháp trận, sau đó miệng hé phun ra ngũ đoàn quang cầu nhan sắc không đồng nhất, xoay quanh không ngừng tại bốn phía thân thể.

Mỗi một khỏa quang cầu đều to bằng nắm tay, bên trong ẩn ẩn có chứa một loại bảo vật khác nhau, theo thứ tự là *"Tiêu" "Cầm" "Tỳ bà" "Đao" "Hoàn"*.

Trong đó, tỳ bà nằm ở viên hoàng sắc quang cầu, rõ ràng là sá linh tỳ bà Hàn Lập mà đã gặp qua. Uy lực đáng sợ của vật này hắn đã tận mắt nhìn thấy – đây chính là một kiện linh bảo phỏng chế hiếm thấy.

Hàn Lập trong tâm cân nhắc không ngừng, lúc này thiếu nữ lại ngưng trọng lấy ra trên người một cái bình ngọc trắng tinh, nàng mở ra nắp bình, một tiếng phượng minh lảnh lót truyền ra, lập tức một con Thải Phượng cao hơn tấc từ trong bình bay ra, xoay quanh một vòng, bộ dạng muốn tung ánh bay đi.

Nhưng thiếu nữ bào trắng lại hé miệng phun ra một cỗ ngũ sắc quang hà bỗng chốc bao lấy bạch phượng.

Quang hà đại phóng, con Thải Phượng kia linh quang toàn thân chợt lóe, trở lại như cũ thành một viên linh đan ngũ sắc, hương khí xông thẳng vào mũi.

Thiếu nữ mặt không chút thay đổi tiến lên điểm một cái tới linh đan. Linh đan ngũ sắc nhất thời đại phóng linh quang, từ từ bay qua miệng rồi vào trong bụng thiếu nữ. Nàng nhắm lại hai mắt.

Lúc này, thân hình Diệp Sở nhoáng lên, rồi cũng ngồi xuống, hai tay bấm niệm thần chú, đồng thời hé miệng phun ra một cỗ quang trụ sắc vàng mênh mông, tràn đầy mộc linh khí cực kỳ tinh thuần, rót vào trong cơ thể thiếu nữ.

Cơ hồ cũng lúc đó, trên người thiếu nữ phát tán linh quang, trên đỉnh đầu bỗng hiện ra một vầng sáng màu xanh có đường kính vài thước đang từ từ chuyển động.

Vầng sáng này chẳng những tròn trịa vô cùng mà bên cạnh còn có ngọn lửa cao hơn một xích đang chớp động, ở trung gian có một đạo hư ảnh hình người đang xếp bằng, vẻ bên ngoài mơ hồ cùng thiếu nữ có chút giống nhau, chỉ là thân hình nhỏ hơn mấy lần, nhưng đồng dạng hai mắt cũng đang nhắm lại hai tay bắt quyết liền tục.

Hư ảnh nữ tử trong vầng sáng bỗng nhiên hé ra hai mắt, trong mắt lại có ngũ sắc lưu quang chớp động, có vẻ cực kỳ quỷ dị.

Giờ phút này, mây đen phía xa xa chỉ còn cách nơi bọn vài dặm, nhưng lúc này, da thịt toàn thân thiếu nữ trở lên hồng rực, trên gương mặt cũng có một tầng tiên diễm đỏ như màu máu hiện ra, hóa thành từng đợt quang hà, nhắm thẳng vầng sáng trong không trung điên cuồng nhập vào.

Nhất thời trên không trung, thanh sắc quang mang chấn động, nháy mắt bị nhuộm đỏ hóa thành màu đỏ tươi.

Trong vầng sáng, hư ảnh thiếu nữ vừa tiếp xúc với huyết quang đã nháy mắt đem chúng hút vào trong cơ thể, trên người đồng thời toát ra linh quang ngũ sắc rộng gần một tấc.

Do có đại lượng huyết quang nhập vào, ngũ sắc linh quang sáng lòa đến chói mắt.

Cả hư ảnh hóa thành một vầng ngũ sắc kiêu dương, lóa mắt vô cùng.

Đột nhiên xuất hiện một tiếng phượng minh thẳng hướng cửu tiêu, vầng sáng quay tít một vòng rồi toàn bộ nhập vào trong đoàn kiêu dương. Ngũ sắc linh quang lập tức đại phóng, bỗng chốc hóa lớn gần trượng. Ngũ sắc thải phượng trong miệng kêu lên một tiếng thanh minh, hai cánh mở rộng hướng phía mây đen đối diện bay thẳng đi.

Trong lúc bay lên, hình thể thải phượng điên cuồng tăng lớn không thôi, dường như hai cánh cứ vỗ một nhịp là hình thể liền tăng vọt gấp đôi. Sau vài nhịp vỗ, toàn bộ Thải Phượng hóa thân dài trăm trượng, không thua gì cự long.

Đôi mắt bạc của cự phượng nhìn chằm chằm đầu rồng trong mây đen cùng thân thể to lớn đang trôi nổi cách đó không xa.

Trong nháy mắt, kim sắc long thủ đã xuất hiện trước cự đại Thải Phượng. Tiếng long ngâm trong miệng vừa dứt, thì nét mặt lộ ra như lâm đại địch, lôi điện trong mây đen chớp động, một thân thể màu vàng dài hơn hai trăm trượng rốt cục cũng lộ ra.

Thân thể chân long so với ngũ sắc Thải Phượng còn to lớn hơn.

Tuy hình thể Thải Phượng rõ ràng nhỏ hơn so với đối thủ, nhưng nó không hề sợ hãi, hai cánh vỗ lên.

Nhất thời tại một bên cánh cuồng phong gào thét, từng đạo phong trụ rất lớn phóng lên cao; mà tại một cánh bên kia, phía trước có vô số điểm bạch quang hiện lên. *"Phốc phốc"* - vô số tiếng động liên tiếp vang lên, quang điểm trong phút chốc đều biến thành đóa đóa bạch diễm, nhanh chóng hóa lớn, trong nháy mắt tạo thành một biển lửa hừng hực bốc cháy.

Cứ như thế, một màn quỷ dị xuất hiện.

Lấy hai cánh Thải Phượng làm mốc, nửa bầu trời là cuồng phong gào thét, cuồng phong từng trận, phong lực hoàn toàn tràn ngập góc trời. Phía bên kia, biển lửa cuồn cuộn, ngọn lửa dường như đem cả góc trời đốt lên, sức nóng cao làm cho không khí trở lên vặn vẹo mờ ảo không nhìn rõ cảnh vật.

Kim long ở đối diện thấy vậy, hơi thở trên người bỗng nhiên biến đổi trở lên cuồng loạn bạo ngược, mây đen trong không trung phát ra tiếng sấm mãnh liệt, vô số đạo lôi điện đồng thời từ đám mây đánh ra, nháy mắt đan vào rồi hạ xuống, hóa thành một ngân sắc điện giao dài hơn mười trượng, thét gào trong không trung rồi cuộn vào bên cạnh kim long, điện xà này nhiều không biết bao nhiêu mà kể cho xiết.

Hàn lập ở phía dưới trông thấy mà há mồm trợn mắt, trên không trung đồng thời vang lên tiếnglong ngâm, phượng hót. Kim long hé to mồm phun ra một luồng kim sắc kim trụ, đồng thời bốn phía ngân sắc điện giao lập tức cuồn cuộn thẳng nhào đến phía đối diện. Hai cánh Thải Phượng vung về phía trước, nhất thời cơn lốc biển lửa tùy theo hai cánh huy động mà ập tới.

Tiếng nổ ầm ầm trong nháy mắt vang vọng thiên địa, hai chân linh chi phách rốt cục đã giao chiến.

Không trung ngân sắc hồ quang, thanh sắc cuồng phong, hoả diễm, ba loại lực lượng hoàn toàn bất đồng đan vào nhau giữa đất trời. Thân hình khổng lồ của kim long cùng ngũ sắc Thải Phượng như ẩn như hiện, lúc này lại đang cuốn lấy cắn xé lẫn nhau như loài thú bình thường.

Lúc này, tiếng động đinh tai nhức óc không ngừng vang lên, dường như có thể tùy lúc xé rách không trung.

Hàn Lập nhìn đến đây, trong lòng như có sóng to gió lớn quay cuồng không chừng.

Thứ cái gọi là *"Chân linh chi phách"* này còn có đại thần thông kinh thiên động địa, nếu chân long thiên phượng chân chính thì còn có năng lực hủy thiên diệt địa đến mức nào đây?

Xem ra trên điển tịch có ghi chân long thiên phượng là tồn tại cấp nghịch thiên không sợ chân tiên tại tiên giới thật là có vài phần xác thực.

------oOo------

Chương 1378: Huyết Tinh Ma Ha Kiếm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập mắt không chớp, ngóng kim long thải phượng trong không trung. Lực lượng ngang nhau trong lúc nhất thời khó phân cao thấp.

Chẳng lẽ cần đánh liên tục mấy ngày đêm, trở thành cục diện tiêu hao chiến?

Hàn Lập tâm niệm như điện, ánh mắt thu lại. Đánh giá hai người nữ tử áo bào trắng và Diệp Sở đang ngồi trong pháp trạn mà sắc mặt ngẩn ra.

Thiếu nữ hai mắt nhắm chặt, tay bấm tay niệm thần chú, ngũ sắc hào quang trên người quay cuồng liên tục. Thoạt nhìn không có bất kỳ dị thường, nhưng Diệp Sở vẫn không ngừng phun thanh quang rót vào cơ thể cô gái, da thịt nhan sắc cũng đã đại biến.

Ban đầu da thịt xanh biếc như mộc linh, nhưng giờ này đã trắng nõn như mỹ ngọc không chút tỳ vết.

Nàng ta hoàn toàn biến thành một đại mỹ nữ thiên kiều bá mị, khuôn mặt trái xoan, mắt phượng long lanh, bộ dáng chỉ khoảng mười tám tuổi.

Tựa hồ cảm ứng được ánh mắt Hàn Lập đang nhìn chăm chú, nàng ta lạnh lùng thoáng liếc nhìn một cái, ánh mắt dường như băng hàn dị thường không chút cảm tình.

Nhận thấy nàng ta có một chút tức giận, Hàn Lập đành cười rồi lập tức quay đầu đi.

Đúng lúc này, từ không trung truyền đến từng tràng âm thanh vang vọng khó nghe.

Hàn Lập trong lòng rùng mình, hướng nhìn lên không trung.

Trên không trung tình hình đại biến, cơn lốc đang biến ảo thành lam sắc linh quang, vô số đóa băng liên rất lớn trong suốt nở rộ ra. Một cỗ cực hàn chi lực tinh thuần trong nháy mắt gia nhập vào trong tràng tranh đấu.

Cỗ cực hàn này cùng hoả diễm hòa vào nhau, tựa hồ không chút bài xích nhau mà ngược lại hai loại lực lượng có tính chất trái ngược này còn ẩn ẩn hỗ trợ lẫn nhau, uy lực tăng lên gấp bội phần.

Nhất thời hỏa diễm cùng lam sắc băng liên đan vào nhau trải rộng hơn phân nửa khoảng không trước mắt, đem lôi điện lực áp lui về phía sau.

Thải phượng không biết thi triển công pháp thần kỳ gì mà đem phong lực biến ảo thành băng hàn chi lực nên trong trận chiến đã chiếm thế thượng phong.

"Hắc hắc, ngũ hành chuyển hoán, chúng nguyên quy nhất! Rốt cục ngươi thi triển âm dương hóa cực quyết? Tốt. Khá lắm, cuối cùng ta đã chờ đến ngày này." Hoàng kim cự long mắt thấy đã chống đỡ nổi nhưng cũng không kinh hoảng thất thố, ngược lại trong miệng phát ra tiếng người, sau đó cất tiếng cười to, tỏ ra vui vẻ dị thường.

"Ngươi biết công pháp này?" Thải phượng thân hình ngưng trọng, trong miệng cũng truyền ra thanh âm kinh nghi.

Đúng là tiếng của thiếu nữ áo bào trắng.

Nhưng cự long căn bản không trả lời Thải phượng, ngược lại từ miệng truyền ra thanh âm chú ngữ đinh tai nhức óc. Một màn quỷ dị xuất hiện làm cho người ta phải giật mình.

Kim quang trên thân hình khổng lồ của cự long bỗng nhiên rút đi, ngược lại biến thành huyết hồng chi sắc. Lập tức cự long hé miệng phun ra một cột máu lớn.

Cột máu này vừa tiếp xúc không khí lập tức xoay tròn rồi ngưng tụ thành cự kiếm dài hơn mười trượng.

Kiếm này toàn thân màu đỏ, thân kiếm nồng đậm huyết tinh khí tuôn ra, khiến người ta cảm thấy khó chịu vô cùng.

"Huyết Tinh Ma Ha Kiếm, Linh Bảo này sao lại rơi vào tay các ngươi! Chẳng lẽ do ngươi đã tính toán sẵn?" Vừa thấy hình thái kiếm này, Thải phượng kinh hãi kêu tên, nhưng lập tức cũng nhớ tới cái gì, lập tức thất kinh, hai cánh mở ra sẽ bay khỏi nơi đó.

"Hiện tại muốn chạy cũng đã muộn!" Trong miệng cự long truyền ra thanh âm lạnh băng, thân hình lập tức bổ nhào về phía trước, rồi bỗng nhiên thu nhỏ lại nhiều lần, hóa thành một đạo huyết quang dài hơn một trượng nhập vào trong huyết kiếm.

Lập tức kiếm này chấn động hướng xa xa chém về phía Thải phượng trong hư không.

Huyết quang nhàn nhạt chợt lóe, một đạo huyết ảnh dài hơn trăm trượng chém trên người Thải phượng, tốc tốc cực nhanh khiến Thải phượng không kịp phản ứng.

Một tiếng phượng minh kinh sợ vang lên, thân thể to lớn của Thải phượng nhìn như bình yên vô sự, nhưng là một hư ảnh Huyết Phượng lớn khoảng vài thước lại bị kiếm ảnh từ trong thân thể Thải phượng chém ra. Sau đó huyết sắc kiếm ảnh bỗng nhiên cuộn về phía sau, hóa thành huyết sắc quang hà đem Huyết Phượng hư ảnh bao vào trong đó rồi nhanh như chớp bắn về phía sau, trở về trong huyết kiếm.

Huyết kiếm hào quang tỏa sáng, phát ra ông minh trầm thấp.

Tiếng phượng kêu đau đớn, thân hình Thải phượng nhất thời hóa thành nhiều điểm linh quang tán loạn trong không khí, chỉ có một ít huyết quang theo linh quang rơi xuống trong chớp mắt nhập vào thân thể thiếu nữ.

Thân thể Diệp Dĩnh run lên, nàng mở to hai mắt. Ánh mắt tràn đầy nét hoảng sợ dị thường khó tin.

"Thiên phượng huyết, chân linh chi huyết của ta bị kiếm này hút đi hơn phân nửa." Thanh âm thiếu nữ có chút khàn khàn. Trên mặt đã không còn vẻ thong dong nữa.

"Thiếu chủ không cần kinh hoảng. Thiên phượng huyết cũng không phải bị cướp đi mà hiện tại chẳng qua tạm thời là bị kiếm này vây khốn mà thôi. Cho dù Lũng gia lấy Nguyên Thần quán chú chân long huyết tiến vào kiếm này nhưng muốn chân chính cướp lấy hòa hợp cùng linh huyết cũng không thể thành công ngay được. Chỉ cần đoạt được kiếm này là có cơ hội lấy lại, thậm chí nói không chừng có thể đoạt luôn chân long huyết mạch của đối phương." Diệp Sở đã đình chỉ phun ra linh quang, ánh mắt phát lạnh điềm nhiên nói.

"Đúng vậy, ta bây giờ còn có thể cảm ứng được sự tồn tại của linh huyết. Đối phương thực chất còn chưa đắc thủ, chúng ta đi lên đoạt được kiếm này. Hàn huynh, ta biết ngươi không phải tu sĩ Hóa Thần bình thường. Lần này chỉ cần ngươi giúp ta đoạt lại linh huyết, về sau Diệp gia nguyện ý thay ngươi làm bất cứ chuyện gì nếu đủ khả năng để báo đáp lại ân tình." Thiếu nữ áo bào trắng nghe Diệp Sở nói vậy, rốt cục khôi phục tinh thần, khuôn mặt trầm ngâm một chút rồi quay đầu hướng Hàn Lập đề nghị.

Diệp Sở nghe vậy ngẩn ra, Hàn Lập nhíu mày, hơi do dự một chút.

"Đạo hữu không nên vọng tưởng Lũng gia sẽ thả cho ngươi rời đi. Nếu chúng ta thất thủ bị giết, ngươi tuyệt không thể tránh khỏi bị đối phương đuổi giết. Huống hồ, vừa rồi rõ ràng ngươi đứng cùng ta, cho dù thật có thể may mắn chạy thoát về đến Nhân Tộc thì về sau Lũng gia cũng sẽ không bỏ qua ngươi. Chỉ có nhờ Diệp gia chúng ta che chở, mới có thể bình yên vô sự." Ánh mắt Diệp Sở chợt lóe, mặt không chút thay đổi nói.

"Tại hạ đâu còn lựa chọn nào khác?" Hàn Lập đứng sờ sờ cằm, có chút bất đắc dĩ nói.

"Hàn huynh cần gì phải miễn cưỡng như vậy, Nhân Tộc không biết bao nhiêu tu sĩ muốn đặt quan hệ cùng Diệp gia chúng ta đó." Thiếu nữ áo bào trắng cười nhẹ một tiếng, lập tức thân hình khẽ động hóa thành một đoàn kim quang bay lên trời. Diệp Sở cũng hóa thành đạo thanh hồng theo sát phía sau.

Trên người nàng ta linh quang lưu chuyển, nhan sắc da thịt lại biến thành màu xanh biếc, từ xa nhìn lại trông giống rất mộc linh.

Hàn Lập phát ra thanh quang rồi cũng bay về phía huyết kiếm trên trời.

Bởi vì kim long Huyết Phượng biến mất, lôi điện trên bầu trời rồi băng liên, bạch diễm tất cả đều tiêu tán không còn, bầu trời lại trở lại với màu xanh ngắt vốn có.

Trên bầu trời huyết kiếm cực lớn đang trôi nổi, đây cũng là nét khác biệt duy nhất so với khi chưa xảy ra đại chiến.

Hàn Lập tất nhiên biết rất rõ đối phương chắc chắn sẽ không làm cho bọn họ dễ dàng ra tay như vậy. Quả nhiên ba người vừa mới phóng lên, thì không gian hai bên của huyết kiếm dao động, ngân quang đại phóng, hai gã tu sĩ trung niên hiện ra.

Hai người mặc một thân cẩm bào, đầu buộc khăn tím, thần sắc lạnh lùng nhìn phía ba người.

"Lũng Vũ, Lũng Lân! Là hai ngươi". Vừa thấy hai người quỷ dị xuất hiện, đồng tử trong đôi mắt Diệp Sở co rụt lại, hô lên tên hai người.

Thiếu nữ áo bào trắng trong lòng khẽ động, độn quang cách huyết kiếm hơn trăm trượng thì ngừng lại, tiếp theo đem thần niệm đảo qua người hai tên tu sĩ trung niên trong lòng cả kinh.

"Thế nào? Sở tỷ tỷ nhận ra hai người này ư."

"Hơn ngàn năm trước ta cùng hai người này đều là cảnh giới luyện hư sơ kỳ, trong tụ hội của chân linh thế gia có gặp qua một lần. Hai người này am hiểu thuật dưỡng quỷ khu ma, cũng không

phải là tu sĩ bình thường. Lũng gia phái bọn họ đến thì xem ra việc quyết lấy Thiên Phượng huyết của thiếu chủ thật đúng là do tình thế bắt buộc." Diệp Sở sắc mặt âm trầm nói.

"Thuật dưỡng quỷ khu ma, quả thực là rất khó đối phó" Thiếu nữ áo bào trắng trong lòng cũng chìm xuống.

"Ban đầu, huynh đệ chúng ta cùng không biết Diệp gia phái vị cao nhân nào đến Mộc Tộc nằm vùng, nguyên lai là Sở tiên tử. Năm đó, tiên tử uy danh như mặt trời giữa trưa lại đột nhiên mai danh ẩn tích, huynh đệ chúng ta đã cảm thấy có chút kỳ quái. Hiện tại đạo hữu tu luyện tới luyện hư đại thành cảnh giới, thì có thể thấy được tiên tử ở Mộc Tộc đã có chút kỳ duyên." Hai người bốn đạo ánh mắt đảo qua người Diệp Sở, một người trong đó cười hắc hắc nói, tên còn lại không nói gì, nhưng thần tình là có vẻ bất thiện.

"Thời gian ngàn năm thấm thoắt đã qua, nhị vị đạo hữu cũng đã tu tới Luyện hư trung kỳ, như vậy cũng rất nhanh rồi. Nhưng lúc này, hai người lại ra tay đối với Thiếu chủ chúng ta, quả thực lá gan cũng quá lớn." Đôi lông mày Diệp Sở nhíu lại, không khách khí nói.

"Ha ha, Thiếu chủ nhà ta sắp đại công cáo thành, thu nạp đủ long phượng chân huyết, việc tiến vào Hợp Thể chỉ là chuyện sớm muộn, nên tiên tử nói những lời thừa này làm gì." Tên trung niên kia đắc ý cười ha hả.

*"Bản "*âm dương lưỡng cực quyết*" có phải các ngươi cố ý bán cho ta. Nếu không cho dù có Huyết Tinh Ma Ha Kiếm thì thiên phượng huyết như thế nào lại dễ dàng bị tách ra như thế."* Thiếu nữ áo bào trắng trong mắt hàn quang chợt lóe, bỗng nhiên hướng hai người lớn tiếng hỏi.

Vừa nghe lời này, hai gã Lũng gia tu sĩ liếc mắt nhìn nhau, lập tức một người cười lên ha hả.

"Hãy bớt nói nhảm đi! Lúc này, nhị vị đừng nghĩ quấy nhiễu thiếu chủ ta."

Hai người này căn bản không nghĩ tới việc trả lời.

"Thiếu chủ, động thủ đi, đừng nhiều lời vô ích." Diệp Sở hừ lạnh một tiếng nói. Lập tức trên người thúy mang chợt lóe, từng vòng lục quang từ trên người tuôn ra, bên trong bóng cây bụi hoa như ẩn như hiện.

Nàng ta hai tay bấm niệm pháp quyết, lục quang nháy mắt phóng lên cao, nhắm thẳng hai người phía đối diện.

Hai người Lũng gia thấy vậy, cơ hồ tay áo cùng rung lên xuất ra một quyển xích hồng sắc cổ thư và một cuốn hắc hoạ.

Một người khẽ nhấc tay ngưng trọng điều khiến huyết thư.

Huyết thư lật chuyển vài trang, vô số huyết sắc phù văn xuất hiện, lập tức hóa thành vài đạo xích hồng ma ảnh, hướng không trung hé miệng phun ra từng đạo huyết quang đánh về phía thanh quang đang chụp xuống.

Một gã trung niên tu sĩ khác cũng đang thúc giục pháp quyết, cuốn hắc hoạ từ từ mở ra, mặt trên sương mù lan tràn, một cỗ hắc phong gào thét cũng bay thẳng tới chỗ thanh quang.

Huyết quang hắc phong đan vào nhau, hùng hổ đánh lên thanh quang, tiếng nổ vang tràn ra bốn phía, tiếng động ầm ầm không ngừng vang vọng.

Thiếu nữ áo bào trắng thấy vậy, sắc mặt trầm xuống, hai tay lật chuyển, một bàn tay tế ra một cây Kim Đao, kim quang chói mắt. Tay kia lại hiện lên một viên hoàn thuý lục.

Hai tay vung lên, hai đồ vật này đồng thời bắn ra khoảng không phía đối diện.

------oOo------

Chương 1379: Xích quỷ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kim đao nhoáng lên, hoá thành một đạo đao quang lớn hơn mười trượng, ánh đao chém thẳng xuống huyết kiếm. Còn viên hoàn màu xanh biếc xoay tròn, phát ra một tiếng thanh minh rồi hóa thành một huyễn ảnh cự đại lục quang mênh mông phi tới chỗ huyết kiếm.

"Mơ tưởng" Một gã Lũng gia tu sĩ thấy thiếu nữ hành động như vậy, miệng hắn hét lớn, rồi lập tức dùng tay vỗ ngọc bội bên hông

Ngọc bội hoá thành một đạo bạch quang phóng lên cao, quay tít một vòng trên không rồi biến hoá thành một quầng sáng mênh mông, quầng sáng này chắn trước huyết kiếm.

Nhất thời ánh đao hoàn ảnh va chạm với quầng sáng phát ra hai tiếng nổ vang vọng, quầng sáng kịch liệt chớp động, vô số phù văn hiện ra, nhưng vẫn tiếp tục chống đỡ với hai bảo vật kia.

Thần sắc thiếu nữ khẽ biến, nàng không nói hai lời, một tay khẽ nâng kim sắc đoản đao đánh ra một đạo pháp quyết, đồng thời trong miệng lầm bẩm chú ngữ.

Đoản đao bùng phát hào quang, lại hướng về phía quầng sáng mà chém.

Thoạt nhìn rất nhẹ nhàng, tựa hồ không tốn chút sức lực nhưng thực ra đó là một đạo đao quang lớn chừng hơn trăm trượng. Ánh đao chiếu sáng trên bầu trời, lưỡi đao từ từ chém xuống.

Lưỡi đao chưa hạ xuống mà không khí xung quanh đã chấn động không ngừng truyền ra tiếng ma sát đinh tai nhức óc.

Trước tình hình này, ai cũng có thể thấy dưới ánh đao chém xuống, quầng sáng cho dù thần diệu vạn phần cũng vô pháp ngăn cản

Đúng lúc này một tu sĩ Lũng gia khác hừ lạnh một tiếng, đột nhiên dùng tay giật tung trường bào trên người để lộ thân hình khiến người ta sởn tóc gáy

Vị này có bảy tám cái đầu quỷ màu xích hồng lớn nhỏ đang cắn chặt trên thân thể, chúng đều đồng thời rung lên không ngừng.

Tu sĩ này khẽ niệm pháp quyết, nhất thời ba chiếc quỷ đầu cùng há miệng đang cắn chặt trên người, lập tức chúng biến mất trong hư không.

Ngay sau đó, ở phía trên quầng sáng, ba đoàn âm khí xuất hiện.

Trong đoàn hắc khí tối đen như mực, ba đạo xích phát hồng quỷ thân cao năm sáu trượng hiện thân.

Ba con ác quỷ nhìn ánh đao cực lớn trong không trung, đột nhiên hai con hoá thành hai đạo xích hồng trường kiếm bay vào trong tay con ác quỷ còn lại.

Âm khí lập tức xoay tròn rồi nhập vào trong ác quỷ cùng hai thanh trường kiếm.

Ác quỷ lập tức phát ra một tiếng rống kinh thiên động địa, thân hình điên cuồng biến lớn bảy tám lần, trong chốc lát đã lớn đến hơn ba mươi trượng. Sau đó, xích hồng quỷ kiếm phóng đại mấy lần, rồi nhắm ngay ánh đao mà chém.

Hồng mang kim quang đan xen vào nhau, truyền ra một tiếng nổ lớn như thiên băng địa liệt.

Ánh đao cực lớn chém xuống lại bị hai thanh cự kiếm dài hơn mười trượng nhẹ nhàng đón đỡ.

Ánh đao run lên vài lần rồi tán loạn tiêu thất.

Cùng lúc này, ác quỷ tay cầm hai thanh quỷ kiếm đang có dấu hiệu bị vỡ ra, biến thành từng đoàn hồng vụ ngưng tụ bất tán.

Đúng lúc này, một đạo ảo ảnh xoay quanh, hướng phía ác quỷ đập xuống.

Ác quỷ ở giữa thấy vậy không hề sợ hãi, chỉ thấy hồng vụ trước người tỏa ra, lại huyễn hóa ra quỷ thủ cùng hai thanh cự kiếm, dường như tất cả đều bình yên vô sự như không hề có chuyện gì.

Một kích của đoàn ảo ảnh kia đã bị hai cây cự kiếm dễ dàng đỡ được, cũng một kích đánh bay đi.

Xa xa thiếu nữ thấy vậy, sắc mặt trở lên trắng bệch.

Nàng cắn răng một cái, tay áo run lên bắn ra ba quang đoàn vàng – hồng – trắng to bằng nắm tay, tương ứng bên trong là ba loại bảo vật: *"Tiêu" "Cầm" "Tỳ bà"*.

Mười ngón tay của thiếu nữ nhanh như chớp giật điểm về phía ba bảo vật, ba bảo vật hiện lên ba màu sắc khác nhau. Ba loại quang hà dung hợp với nhau, tạo thành một cỗ tam sắc quang hà thổi quét về phía ác quỷ.

Nhưng đoàn quang hà mới bay ra được một khoảng thì trước quang lại hà có âm khí tràn ra, bốn con xích phát ác quỷ lại hiện ra.

Chúng nó há miệng phun ra bốn cỗ hắc sắc âm khí về phía tam sắc quang hà, âm khí cũng quang hà rơi vào tình trạng giằng co.

Thiếu nữ cả kinh, muốn thi triển pháp thuật khác thì trên đỉnh đầu bỗng xuất hiện một tiếng động nhỏ, một đạo xích ảnh quỷ dị từ trong hư không thoáng hiện, hai tay vung lên đã hung hăng chém xuống lưỡng đạo kiếm khí.

Hồng quỷ kia nguyên bản ở phía trước quầng sáng, nhưng cũng không biết nó xé rách không gian lúc nào mà lặng yên thuấn di đến đỉnh đầu nàng.

Thiếu nữ tỏ ra kinh sợ, thân hình nhoáng lên hóa thành một đạo kim hồng bắn đi, khó khăn lắm tránh khỏi một kích, đồng thời vẫy tay gọi Kim Đao cùng lục hoàn phía xa trở về điên cuồng đánh trên đỉnh đầu ác quỷ.

Ác quỷ này vũ động đôi cự kiếm trong tay, không chút yếu thế bảo vệ toàn thân.

Lúc này, thiếu nữ áo bào trắng nhờ vào năm đại bảo vật uy lực vô cùng lớn, đấu lại với bảy con hồng quỷ, rốt cuộc không thể phân tâm tiến tới huyết sắc cự kiếm.

Bên kia, Diệp Sở cũng đã thả ra hơn mười khẩu phi kiếm thanh hoàng lưỡng sắc, hóa thành kiếm ảnh đầy trời cùng với một đám ma quỷ đầy đầu tóc dài do hai gã tu sĩ Lũng gia gọi về đấu tới nghiên trời lệch đất.

Đám ma quỷ này chỉ toàn là đầu không có thân thể, lớn nhỏ khác nhau, đồng thời mặt mũi vô cùng hung tợn, miệng phun tử sắc ma khí, đem tất cả trong phạm vi trăm trượng biến thành một khu vực chết chóc đầy trướng khí.

Diệp Sở đang bị cuốn vào trong đó.

Ma ảnh trong chướng khí thật mạnh, mặc cho Diệp Sở trước sau đổi nhiều loại thần thông uy lực cực lớn nhưng trong lúc nhất thời cũng không có cách nào lập tức thoát thân, chỉ có thể thả ra thanh quang hộ thân trong chướng khí, hai thứ này không ngừng va chạm vào nhau.

Nàng ta vô cùng nóng vội, ánh mắt đảo qua bốn phía, tự nhiên thấy được bộ dạng thiếu nữ áo bào trắng cũng lâm vào khổ chiến, trong lòng trầm xuống, nhưng lập tức lại nghĩ tới đến điều gì bèn hướng sang một phương khác.

Hướng nàng nhìn tới chính là nơi Hàn Lập vẫn đứng mà chưa ra tay.

Lúc này, hai tay hắn để sau lưng vẫn trôi nổi giữa không trung không hề nhúc nhích.

Chẳng qua, không phải Hàn Lập không xuất thủ, mà cách đó không xa, có thiếu phụ váy đen đang mỉm cười đi tới.

Đúng là Tiểu Hồng của Hắc Phượng tộc.

Hàn Lập tựa hồ có chút kiêng kị, bộ dạng cũng không dám mạo muội xuất thủ.

"Việc này là việc của Nhân Tộc, đạo hữu sao phải nhúng tay việc của chân linh thế gia chúng ta, chẳng lẽ tự đi tìm phiền toái?" Diệp Sở lớn tiếng hướng thiếu phụ quát.

"Đạo hữu nếu muốn thiếp thân mặc kệ việc này cũng được, nhưng phải đem thiên phượng chi linh trong tay giao cho ta. Chỉ cần lấy được vật ấy, ta lập tức rời đi." Tiểu Hồng cười duyên, nói.

"Cái gì? Thiên phượng chi linh sao có thể nằm trong tay ta?" Diệp Sở sắc mặt khẽ biến, nhất mực phủ nhận.

"Hắc hắc, đạo hữu đã quên một việc, bên Yêu Tộc chúng ta cũng phái người đến Mộc Tộc nằm vùng. Nhiều năm trước, hắn đã sớm truyền tin tức trở về rằng Mộc Tộc cất giấu ba cây thiên phượng chi linh mà thiên phượng dùng khi dục hỏa trùng sinh. Nếu không, đạo hữu đường đường là một tu sĩ cấp luyện hư sao lại ẩn mình tại Mộc Tộc nhiều năm như vậy. Hiện tại ngay cả vị Diệp thiếu chủ này cũng tự thân xuất mã tới tiếp ứng, Thiên Phượng chi linh hẳn là đã đến tay." Thiếu phụ từ từ nói.

Nghe Tiểu Hồng nói, Diệp sở cùng thiếu nữ áo bào trắng trầm mặc không nói.

Thiếu phụ cười lạnh một tiếng, đưa ánh mắt nhìn sang người Hàn Lập.

"Hàn huynh, ta biết ngươi thần thông phi phàm, nhưng để chiến thắng ta cũng không phải chuyện dễ! Không bằng chúng ta cứ chờ đợi bọn họ phân ra thắng bại, thế nào?" Nàng ta lại tiếp tục nói.

Hàn Lập cũng sớm để ý đến tình hình chiến đấu của nhị nữ, bỗng nhiên nở nụ cười:

"Lúc này thực sự không muốn tranh đấu cùng đạo hữu, nhưng là nếu thật sự chờ vị Lũng thiếu chủ kia dung hợp xong chân linh huyết thì tại hạ sẽ ở thế sinh tử lưỡng nan, nhìn thấy tình hình như vậy, Hàn mỗ chỉ hỏi đạo hữu một câu, làm hay là không?"

"Thứ cho ta không thể tuân mệnh!" Tiểu Hồng sắc mặt trầm xuống, thanh âm bỗng nhiên phát lạnh.

"Tốt!" Hàn Lập đột nhiên từng bước bước tới, thân hình cũng không biết như thế nào đã lướt đi hơn hai mươi trượng, trong nháy mắt đã thu hép khoảng cách với thiếu phụ. Một tay hắn khẽ nhấc hoa lên trên không trung.

Kim quang chợt lóe, một đạo kim ti bắn tới trước mặt thiếu phụ.

Lần công kích này trông thì đơn giản, nhưng trên thực tế Hàn Lập cũng dựa vào thân thể mạnh mẽ đem la yên bộ cùng tật phong cửu biến thân pháp phát huy tới cực hạn.

Cho dù thiếu phụ là một nữ yêu tu, nhưng Hàn Lập hành động quỷ mị như vậy kết hợp với công kích bất ngời, khiến nàng ta kinh hãi.

Kiếm khí biến thành kim ti cực nhanh khiến nàng không kịp tránh né hay phòng ngự, chỉ có thể há miệng hé phun một đoàn hắc hoả.

"Phanh" một âm thanh vọng, hắc diễm bùng lên khiến kiếm khí không khỏi bị kiềm hãm.

Sau khi vừa kịp phản ứng, thân hình thiếu phụ khẽ động, kim ti liền chém xuống mép váy còn nàng thì đã bắn ngược lại bảy tám trượng.

Thiếu phụ một lần nữa ổn định thân hình lại, ánh mắt nhìn Hàn Lập, nét mặt khó có thể tin.

Lúc này Hàn Lập đem kiếm quang thu lại, không nói hai lời liền phóng ra Nguyên Từ Thần Quang đầy trời, dưới sự chỉ huy của thần niệm liền cuốn về phía thiếu phụ.

Đồng thời, tay hắn lại nhẹ nhàng kết ấn trên hư không. Nhất thời ngũ khỏa bạch cốt đầu lâu bỗng chốc hiện ra vây lấy nữ tử, năm chiếc khô lâu phun ra năm loại cực hàn chi diễm nhan sắc khác nhau, nháy mắt hóa thành ngũ sắc quang diễm cuốn về phía trước.

Làm xong này hết thảy mọi thứ, sau lưng Hàn Lập lại nổi lên tiếng sấm, Phong Lôi Sí hiện lên phía sau, thanh bạch điện hồ chợt lóe, cả người đã biến mất tại chỗ không thấy bóng dáng.

Chỉ một khắc sau hắn đã hiện ra từ hư không đứng trên đỉnh đầu thiếu phụ, tay áo run lên bắn ra hơn mười đạo kim quang chụp xuống.

Một khi Hàn Lập ra tay công kích thì giống như cuồng phong mưa bão mãnh liệt dị thường.

Tiểu Hồng từ lúc thoát khỏi một kiếm của Hàn Lập lúc trước, còn chưa kịp ổn định tâm tình thì lập tức lại lâm vào cảnh sinh tử treo lơ lửng trước mắt, tự nhiên trong lòng kinh sợ dị thường.

Nàng ta không cần nghĩ ngợi, thân hình quay tròn tại chỗ, nhất thời một mảnh hắc diễm từ trên người bùng ra, trực tiếp đón đỡ ngũ sắc quang diễm; sau đó nàng há miệng phun ra một mảnh ô quang đón đỡ hà quang đang cuộn tới.

Về phần hơn mười đạo kiếm quang sắp chém xuống đỉnh đầu, nàng ta lại hướng một tay lên không trung, trong tay bắn ra một chùm bạch ti, bạch ti nhanh chóng hóa thành ti võng thật lớn bảo vệ phía bên dưới.

Hàn Lập thấy cảnh này, ánh mắt hiện lên một luồng hàn quang, trong lòng kiếm quyết thúc giục, hơn mười đạo kiếm quang nhoáng lên kim quang đại phóng hóa thành mấy trăm đạo, phô thiên cái địa điên cuồng chém xuống.

Kiếm khí tung hoành, dường như che phủ hơn phân nửa không trung.

Thiếu phụ sắc mặt trắng bệch.

------oOo------

Chương 1380: Lực áp Hắc Phượng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ti võng tuy thần diệu vô cùng, nhưng nhiều kiếm quang như vậy trảm kích cũng kịch liệt chấn động, hào quang chớp nháy liên tục, dấu hiệu sắp tan rã.

Hắc diễm cũng chỉ có thể ngăn cản ngũ sắc quang diễm một chút rồi lập tức bị cuốn vào trong trong đó.

Ngũ sắc quang diễm lại hướng về phía thiếu phụ ập tới.

Về phần cổ kính phun ra ô quang trước người thiếu phụ vừa tiếp xúc với hôi quang lập tức phát ra từng âm thanh trầm đục rồi cũng tan rã.

Hà quang đảo qua, tấm gương bị cuốn lấy quay tít một vòng sau rồi lập tức trở lên ảm đạm vô cùng, dường như đã bị mất đi linh tính.

Nguyên Từ Thần Quang cũng không còn trở ngại nên tiếp tục phun xuống.

Thiếu phụ trong lòng hoảng sợ.

Tuy nàng biết Hàn Lập thần thông không tầm thường, nhưng là tuyệt đối không nghĩ tới lại khó chơi đến vậy. Vừa giao thủ, nàng đã cảm thấy mình căn bản không phải đối thủ.

Cắn chặt răng, thiếu phụ không tiếp tục chần chờ mà cuộn tròn người lăn một vòng, linh quang quanh thân thể chợt lóe, hoả diễm bốc cao hơn mười trượng hừng hực phóng lên.

Trong hỏa diễm, một con Hắc Phượng cao lớn gần trượng ngạo nghễ hiện hình, phát ra âm thanh vang vọng thẳng hướng cửu tiêu, hai cánh mở ra, trước người lập tức hiện ra một khe hở đen kịt.

Thân hình hắc phượng chợt lóe, bỗng chốc tiến nhập vào trong khe hở đó biến mất không thấy bóng dáng.

Ngay lúc đó, bất luận là kiếm quang dày đặc tạo thành lưới kiếm hay là ngũ sắc quang diễm bảo phủ bốn phía cùng quang hà trên trời cuộn xuống, bỗng chốc tất cả đều thất bại đánh vào hư không.

"Không gian thần thông!" Hàn Lập lại hừ lạnh một tiếng. Phía giữa trán hắc quang chợt lóe hé lộ ra con mắt thứ ba.

Con mắt này vừa động liền bắn ra một đạo hắc ti, hắc ti này chợt loé rồi cũng lập tức trống rỗng biến mất.

Hai cánh sau lưng Hàn Lập vừa động, tiếng sấm vang vọng, toàn bộ thân hình theo đó tiêu biến, ngay lúc đó tại ngoài xa tầm ba mươi trượng thanh sắc điện quang chợt lóe, thân hình Hàn Lập đã lại hiện lên.

Cơ hồ cùng lúc đó, cách mấy trượng phía dưới Hàn Lập bỗng nhiên truyền đến từng tiếng ầm ầm trầm thấp; không gian ở đó dao động kịch liệt, một đầu hắc phượng loạng choạng xuất hiện trong hư không, phượng mục đầy vẻ kinh hãi.

"Phá Diệt Pháp Mục!" Trong miệng hắc phượng truyền ra thanh âm khó có thể tin.

Nhưng không chờ Hắc Phượng một lần nữa ổn định thân hình, một tiếng hừ lạnh đầy băng hàn từ đỉnh đầu truyền xuống.

Hắc Phượng nghe thấy thanh âm này, thân hình bỗng nhiên chấn động thiếu chút nữa từ không trung rơi xuống.

Cơ hồ cùng lúc đó, Hàn Lập nhanh chóng há miệng phun ra một thanh sắc tiểu đỉnh.

Tiểu đỉnh phát ra một tiếng ông minh, nắp đỉnh bay vụt lên mở ra, vô số thanh ti rậm rạp theo trong đỉnh bắn ra, thanh quang đại phóng.

Hắc Phượng tuy biết không ổn nhưng hai cánh như đang chịu lực áp ngàn cân không thể mảy may nhúc nhích, thần tình hoảng sợ, bỗng chốc toàn thân hắc phượng bị thanh ti trói chặt.

Thân hình Hàn Lập nhoáng lên lập tức xuất hiện bên cạnh hắc phượng, khoảng cách gần trong gang tấc. Tay áo chạy phất lên lên, một đại thủ tối đen như mực xuất hiện, năm ngón tay bắt chặt lấy cổ Hắc Phong.

Lúc này, Hắc Phượng cuối cùng cũng đã tỉnh lại sau đợt công kích bằng Thất Thần Thứ của Hàn Lập, thấy tình cảnh như vậy thì trở lên hoảng hốt, chẳng những thân thể đang bị thanh ti cuốn chặt liều mạng muốn giãy ra toàn bộ thân thể cũng bùng lên hắc sắc hỏa diễm.

Thanh ti ở trong hắcdiễm thiêu đốt cũng bắt đầu tan chảy.

Hàn Lập thấy vậy, lam mang trong mắt chợt lóe, cánh tay đang tóm lấy cổ Hắc Phượng bỗng hiện ra một tầng kim sắc lân phiến, năm ngón tay dùng sức siết mạnh. Tức thời, một lực lượng cực mạnh lập tức ập về phía cổ Hắc Phượng.

Hắc Phượng nhất thời liều mạng giãy dụa, hai mắt cảm thấy tối sầm, thiếu chút nữa ngất đi.

Tiếp theo, Hàn Lập hét lớn một tiếng khiến không gian gần đó cũng trở lên ong ong không dứt, hai cánh sau lưng mở ra, cả người cầm lấy hắc phượng lao thẳng xuống dưới đất như một vệt sao băng.

Bị Hàn Lập dùng sức bóp mạnh nơi yết hầu, trong lúc nhất thời Hắc Phượng cũng vô lực phản kháng.

Ngay sau đó, vệt sao băng đó đã chạm xuống mắt đất tạo lên tiếng nổ vang trời, lập tức xuất hiện một cái hố trộng hơn mười trượng.

Thanh quang lúc này chợt loé, thân hình Hàn Lập hiện lên trên miệng hố. Ở giữa hố to, Hắc Phượng nằm tại đấy, không hề nhúc nhích.

Yêu nữ này ngay cả là thân thể yêu cầm, nhưng đã dính phải đòn nghiêm trọng như thế, vẫn hoàn toàn mất đi tri giác.

Hàn Lập lạnh lùng nhìn xuống Hắc Phượng vài lần, ánh mắt chớp động một chút, thế nhưng không lập tức thả ra kiếm quang kết lấy đi tiểu mệnh của nàng ta mà chỉ hư không trảo xuống một trảo.

Trên người Hắc Phượng bạch quang chợt loé, trữ vật thủ trạc của nàng bị hư không nhiếp lấy, sau đó bị Hàn Lập thu lại.

Tay kia bắn ra vài trương phù triện, phù triện này chợt lóe rồi nhập vào thân thể Hắc Phượng, tiếp đó Hàn Lập lại quay tay vẫy về phía hư không, cả không gian nơi đó bỗng trở lên dao động kịch liệt, một toà tiểu hắc sơn hiện lên trên miệng hố, hôi quang chớp động, cả tòa tiểu sơn lập tức biến lớn hơn mười trượng rồi từ từ rơi xuống.

Ầm ầm – một tiếng vang thật lớn nổi lên, tòa núi này đã đè chặt Hắc Phượng phía dưới.

Lấy sức nặng của nguyên từ thần sơn cùng thần diệu của nó thì khi bị tiểu sơn này trấn áp cho dù Hắc Phượng có thần thông hơn nữa cũng không thể tự mình thoát khốn.

Coi như nàng đã bị Hàn Lập cấm chế tại nơi này.

Từ lúc Hàn Lập động thủ đến lúc chế phục vị yêu nữ cao tầng của Hắc Phượng tộc này nói thì dài nhưng lại chỉ là mấy lần hô hấp mà thôi.

Về phần Hàn Lập không có hạ sát thủ, cũng không phải do tâm tư Hàn Lập thương hoa tiếc ngọc. Mà là dưới tình huống có người khác ở đây, hắn không nghĩ muốn cùng bảy đại Yêu Tộc thế lực to lớn kết thành sinh tử đại cừu.

Hắn cũng không phải là người của Diệp gia hay Lũng gia có thế lực to lớn nên chỉ có thể đem nàng ta cấm chế trong chốc lát.

Kỳ thực Tiểu Hồng thân là Hắc Phượng Tộc trực hệ yêu tu, bảo vật trên người cùng thần thông tự nhiên không chỉ có như vậy, nhưng do Hàn Lập ra tay thật sự quá nhanh thần thông cũng quá mức quỷ dị nan phòng, lại thêm xuất kỳ bất ý. Nên nàng mới bị bắt dễ dàng như thế.

Nếu không thực sự chân chính giao thủ mặt đối mặt, Hàn Lập không sử dụng vài loại đòn sát thủ thì cho dù có thể thắng cũng phải phí một phen tay chân.

"Ồ" một tiếng kinh ngạc nổi lên, tiếng hô này rõ ràng từ trong chiến đoàn truyền đến.

Hàn Lập ngẩng đầu nhất thời nhìn thấy một ánh mắt ngạc nhiên.

Rõ ràng là tên tu sĩ Lũng gia thúc dục hắc sắc hoạ trục. Mặt hắn mang theo một tia kinh ngạc nhìn lại phía này. Hiển nhiên Hàn Lập lấy tu vi Hóa Thần trung kỳ lại nhanh chóng đánh bại một tu sĩ hậu kỳ, tất cả diễn biến đều bị người này quan sát hết.

Thấy đồng bọn có biểu hiện khác thường, tên Lũng gia tu sĩ kia đang ở trong tử sắc chướng khí cũng đảo mắt qua nhìn lại.

Hàn Lập lẳng lặng trôi nổi ở tầng trời thấp, mặt đất tự dưng xuất hiện một tòa hắc sắc cự phong, Tiểu Hồng lại nằm ngay dưới đó hơn nữa khí tức trở nên mỏng manh dị thường, trong mắt người này cũng hiện lên một tia bất ngờ ngoài ý muốn. Hắn lập tức hừ lạnh một tiếng, một tay đột nhiên vỗ tới một gói to đỏ như máu ở phần eo, nhất thời từ trong túi bay ra một đoàn huyết quang phóng thẳng đến Hàn Lập phía dưới.

Hành động của hai tu sĩ Lũng gia cũng làm cho Diệp Sở chú ý liền quay đầu nhìn về phía Hàn Lập, nàng há miệng phun ra một đạo thanh sắc thiểm điện phát sau đến trước đánh lên trên huyết quang. Huyết quang đột nhiên hóa thành một đầu quỷ cực lớn vẻ mặt bạo ngược quay người lao thẳng tới chỗ nàng ta mà quên đi mục tiêu ban đầu.

Hàn Lập thấy vậy, tự nhiên sẽ không lãng phí cơ hội này. Sau lưng tiếng sấm vừa vang lên, thân hình đã biến thành một đạo thanh bạch điện hồ bắn đi.

Liên tiếp mấy lần chớp lóe sau đó, Hàn Lập đã tiếp cận đến gần Huyết Kiếm.

Lúc này, cây Huyết Tinh Ma Ha Kiếm vẫn đang trôi nổi trên không trung, huyết quang chớp động không thôi. Toàn thân kiếm được một quầng sáng bảo hộ nghiêm mật.

Một tên tu sĩ Lũng gia nhíu mày, bàn tay hướng Hàn Lập khẽ quơ lên, nhìn thì có vẻ nhẹ nhàng nhưng một quang thủ nhũ quang lóng lánh to đến cả trượng nhanh như chớp xuất hiện chộp xuống đầu Hàn Lập.

Cự thủ chưa chân chính hạ xuống thì đã xuất hiện tiếng gió rít gào, phong áp mãnh liệt, thậm chí khiến người ta có cảm giác khó thở.

Hàn Lập khóe mắt khẽ nhíu, cũng không thấy hắn xuất ra gì bảo vật, mà thân thể đột nhiên đại phóng kim quang hai tay nắm chặt thành quyền đấm mạnh lên không trung.

Trong nháy mắt, hai quyền được đánh ra, bỗng nhiên hóa thành hắc bạch lưỡng sắc linh quang chớp động đầy thần bí.

Hàn Lập lần này chỉ dựa vào sức mạnh cơ nhục muốn cứng rắn đối chọi với một kích bí thuật ngưng luyện thành đại thủ của tu sĩ Luyện Hư

Xa xa, tên tu sĩ Lũng gia thấy vậy lập tức vui mừng, lúc này trong lòng cuồng thúc pháp quyết, linh quang trên đại thủ lập tức lưu chuyển, bỗng chốc biến lớn lên ba phần.

Ông! Quang thủ thế tới như Thái Sơn áp đỉnh vậy mà chấn động vài lần rồi ngừng lại, sau đó giống như đồ sứ phát ra tiếng vỡ vụn vang ròn thành từng mảnh, cuối cùng hóa thành nhiều điểm linh quang tán loạn tiêu thất.

Hàn Lập giơ hai nắm đấm lên cao, trên người kim quang chớp động không ngừng, bộ dạng như không hề bị tổn hại.

Tu sĩ Lũng gia kia vốn đang cười lạnh nhất thời biến sắc.

Mà Hàn Lập cũng căn bản không có chú ý đến điều này. Tay áo hắn vung lên, nhất thời hai khỏa ngân châu lớn bằng chén cơm chợt loé bay ra. Nó quay tít một vòng rồi bay đến chỗ quầng sáng.

Từ trong ngân đoàn ẩn ẩn truyền ra tiếng sấm ì ùng. Đây chính là hai khỏa lôi châu mà Hàn Lập đã luyện chế.

Mắt thấy lôi châu chớp động đánh lên quầng sáng, quầng sáng vốn đang phẳng lặng đột nhiên nhộn nhạo dao động kịch liệt. Một cánh tay quỷ cũng từ đó mà xuất hiện.

Ngân đoàn nhất thời tập chung toàn bộ vào đó rồi bắt đầu nổ tung.

Ầm ầm - hai tiếng nổ vang lên, vô số đạo ngân hồ đan vào nhau, nháy mắt đã bao phủ phạm vi hơn hai mươi trượng, quầng sáng tuy rằng chưa bị lôi cầu trực tiếp đánh tan, nhưng lúc này cũng rung động kịch liệt, dường như tùy thời có thể vỡ tan.

Hơn một nửa hồ quang của hai khỏa lôi châu đều đánh lên mặt trên quầng sáng.

Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, không chờ lôi điện biến mất, mười ngón tay bay múa không thôi.

Nhất thời tiếng xé gió mãnh liệt truyền ra, từng đạo kim sắc kiếm khí được bắn ra bay thẳng đến quầng sáng, điên chém xuống.

Quầng sáng kia bị vô số kiếm khí sắc bén chém lên. Lát sau, quầng sáng rốt cục không chịu nổi mà vỡ tan.

Một tiếng quái rống đột nhiên truyền ra từ giữa lôi quang. Lập tức hơn mười đạo bóng đen chợt lóe lướt tới đánh lên trên vô số kiếm khí.

Nhất thời tất cả kiếm quang trở lên ảm đạm, rồi biến thành hư ảo.

------oOo------

Chương 1381: Đề hồn biến thân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngân sắc lôi điện lúc này rút cuộc tiêu tán không còn, bên trong quầng sáng hiện ra một thân hình cao mười trượng, toàn thân đen thùi sáng bóng. Quỷ đầu này có hai sừng, trên người đầy vảy màu đen, lưng có một đôi cánh thịt thật lớn. Hai cánh tay như sắt thép vô cùng dài, rủ thẳng xuống mặt đất. Mà khi vừa nhìn đến khuôn mặt quỷ này, đến Hàn Lập trong lòng cũng phải rùng mình, có vài phần sởn cả gai ốc. Mặt quỷ này là một phiến dẹt, nhưng không có hình khuôn mặt. Mà thân hình cồng kềnh hầu như toàn bộ vỡ nát, trừ hai cánh tay thô to, cơ hồ không có chỗ nào hoàn hảo. Hiển nhiên là do Hàn lập vừa rồi thả ra hai quả lôi châu cùng kiếm quang, đều bị đầu quỷ này ngạnh kháng hơn phân nửa uy lực, nếu không đã có thể phá tan quang mang huyết kiếm bảo hộ kia.

Cự quỷ hú lên một tiếng thê lương, phụ cận bỗng hiện ra vô số âm khí màu đen, lập tức quay cuồng trên không trung tiến vào thân thể. Thân hình vốn không toàn vẹn, trong nháy mắt hấp thu hắc khí trở nên hoàn hảo không chút tổn hao.

" Hắc hắc, tiểu tử, ngươi nếm thử chút lợi hại của đầu Vô tướng quỷ vương lão phu nuôi dưỡng ngàn năm này đi! Quỷ vương này thần thông cũng không kém hơn lão phu." Một giọng nói không chút hảo ý vang lên bên tai, Hàn Lập ánh mắt chợp lóe.

"Quỷ Vương?" Nếu đến gần Hàn Lập chăm chú quan sát, sẽ thấy khi hắn vừa nghe đến câu này, khóe miệng hơi nhếch lên, nhưng lại lộ ra biểu tình cổ quái.

"Hàn đạo hữu cẩn thận! Vô tướng quỷ vương trong quỷ giới là tồn tại tiếng tăm lừng lẫy, thần thông không thua Luyện Hư kỳ tu sĩ." Giọng nói rất nhỏ của nữ tử kia truyền tới, cũng là Diệp sở chiến

đấu với Lũng gia song tu thần thông không kém. Nàng gặp Hàn lập thấy hắn có thể nhan chóng thu thập thiếu phụ Hắc phượng tộc, nhất thời trong lòng có sinh ra một tia hi vọng.

Cơ hồ cùng lúc đó, quỷ vương rõ ràng quay mặt nhìn Hàn Lập, mặc dù không có hai mắt, nhưng tựa hồ vẫn cảm ứng được Hàn Lập rất rõ ràng.

Trong miệng gầm nhẹ, Vô tướng quỷ vương đột nhiên giơ hai cánh tay dài lên, nhất thời không trung cuồng phong gào thét, âm khí màu đên đại trướng, khiến tất cả chung quanh trở nên u ám. Đồng thời từ trong không khí truyền ra tiếng tru, như vạn quỷ được ẩn dấu ở bên trong.

Âm khí từ song chưởng của Vô tướng quỷ vương hướng tới Hàn Lập, âm khí trên không trung nhất thời kịch liệt quay cuồng, lập tức ngưng tụ thành quỷ trảo màu đen lớn chừng trăm trượng, toàn thân bao phủ lửa xanh lập lòe, hướng Hàn Lập chụp tới.

Hàn Lập chỉ cảm thấy không khí xung quanh áp tới, một cỗ lực lượng vô hình không tên bỗng nhiên xuất hiện, như muốn khóa chặt thân thể hắn.

Nếu là tu sĩ bình thường, chịu phải cỗ lực lượng này, có lẽ chỉ có thể ngoan ngoãn khoanh tay chịu chết. Nhưng Hàn Lập không vậy, coi cỗ cấm chế này như không có, hừ lạnh một tiếng, một tay hướng túi linh thú vỗ một cái. *" Sưu"* một tiếng, một đạo ánh sáng đen bắn nhanh ra, sau một cái xoay tròn, nhẹ rơi xuống đứng trước mặt Hàn Lập mười trượng, rõ ràng là một con khỉ nhỏ bộ lông đen thùi cao nửa thước, chính là Đề Hồn thú!

Tiểu hầu vừa hiện thân, con mắt nhỏ xoay vòng vòng, mũi hếch lên ngửi ngửi, hai mắt chợt tỏa sáng, bàn tay đấm ngực, toàn thân bành trướng ánh sáng đen, thân hình nhanh chóng lớn lên. Chỉ vài lần chớp mắt, liền biến thành cự hầu to lớn vô cùng dữ tợn. Con thú này không chút do dự hướng bàn tay lớn đang vỗ xuống hừ một tiếng, một đạo thanh quang từ lỗ mũi cuồn cuộn bay ra, vừa lúc đánh vào long bàn tay quỷ trảo.

Một màn không thể tin nổi xuất hiện! Trong nháy mắt quỷ trảo vừa tiếp xúc với thanh hà, lập tức hiện ra một lỗ thủng đen tuyền. Chỗ nào thanh hà lướt qua, toàn bộ quỷ trảo đều bị tan ra thành một dải âm khí đen như mực, sau đó bị thanh hà cuốn vào bên trong. Toàn bộ quỷ trảo trong nháy mắt không còn trọn vẹn, dần tan rã.

Xa xa vô tướng quỷ vương thấy vậy, không nói hai lời hướng về phía Đề Hồn thú hư không một trảo, năm đạo hắc mang giống như năm lưỡi dao sắc bén, chợt lóe lướt qua bắn nhanh mà ra. Tiếng gió vừa nổi lên, năm trảo hướng tới Đề hồn thú, *"phốc phốc"* hai tiếng, năm đạo hắc mang chợt lóe bay vào thân thể Đề hồn thú, nhưng một chút tác dụng cũng không có.

Cự quỷ thấy vậy, cũng không bàng hoàng. Mà coi như không thấy, hừ một tiếng, từ lỗ mũi cũng bay ra một đạo thanh hà. Hai đạo thanh hà trên không trung đan vào nhau chớp động, như gió thu cuốn là vàng đem tất cả trung tâm hóa thành hư không, sau đó hóa thành một đạo xanh đen vụt bay về, bị cự hầu một ngụm nuốt chửng. Đề hồn thú trên mặt hiện vẻ vừa lòng, xoay mắt nhìn về quỷ vương phía xa xa.

Vô tướng quỷ vương thấy đề hồn thú phá vỡ thần thông của mình rút cuộc từ trong kinh ngạc tỉnh lại, lập tức miệng ô kêu lên, nổi giận lôi đình. Cũng không biết nó có hành động gì, thân thể chợt lóe hiện ra một chiến giáp theo phong cách cổ xưa, mặt trên cuồn cuộn hỏa diễm, hai tay nhoáng lên trên tay hiện ra một đôi cốt chùy cực lớn.

Hàn lập ngưng thần nhìn, phát hiện cốt chùy này sử dụng hai đầu cốt quỷ cực lớn chế thành, một cái vườn quanh bởi gió vàng, một cái lượn lờ khói đen, cũng không biết có thần thông gì cổ quái.

Đề hồn thú mặc kệ việc này, nháy nháy hai mắt, trong mũi lại phun ra hai đạo thành hà cuốn thẳng đến quỷ vương. *" Rầm rầm"* hai tiếng, Vô tướng quỷ vương vung hai đại chùy lên, nhất thời một mảnh sáng đen truyền hiện ra trên mặt chùy, nhưng lại không chút khó khăn đánh tan thanh hà. Thần quang nhiếp hồn của Đề hồn thú đối mặt với quỷ vương vậy mà mất đi tác dụng!

Hàn lập trông thấy cảnh này, sắc mặt khẽ biến. Đề hồn thú hiện ra vẻ ngưng trọng, trong yết hầu gầm nhẹ một tiếng, bốn phía cuồn cuộn âm phong, vô số sấm sét hiên ra, thân thể cự hầu lại lớn lên, bộ lông bắt đầu biến hồng, từ thiên linh cái chậm rãi chồi lên ba cái sừng, mà trán đột nhiên nhô lên, sau đó nứt ra, một con mắt yêu dị đỏ rực nhấp nháy. Đồng thời giương mặt dài ra, răng nanh lộ hết ra ngoài, sau lưng mọc ra ba cái xương gai đen tuyền, trên mặt hắc khí vườn quanh, âm khí bức người.

Đề hồn thú sau khi tiến giai biến thân, đồng dạng biến thành ác quỷ dữ tợn, trên người dày đặc âm khí, tựa hồ so với Vô tướng quỷ vương còn hơn một bậc!

Chiếc yêu mục màu đỏ mở to ra, *"oanh"* mộ tiếng nổ, một đạo điện hồ thô to phun ra. Đạo điện hồ này đỏ tươi như máu, trong nháy mắt đã tới trước mặt Vô tướng quỷ vương.

Tình huống khó tin xuất hiện! Quỷ vương vừa thấy huyết sắc điện hồ, lại hoảng sợ gầm nhẹ một tiếng, song chùy trong tay chụm lại trước ngực, đồng thời thân thể to lớn bắn về phía sau, không ngờ tính bỏ chạy.

" Vù" một tiếng trầm muộn, hai bạch cốt cự chùy va chạm với huyết sắc điện hồ, nhưng lại giống như gặp phải khắc tinh nhẹ tiêu tán đi. Huyết sắc điện hồ lại không chút bị cản trở, sau một tiếng sấm vang lên, đã đánh lên trên chiến giáp của quỷ vương.

Chiến giáp này giống như đôi cốt chùy kia, một chút hiệu quả cũng không có lập tức tan rã biến mất. Điện hồ xuyên qua lồng ngực quỷ vương, lập tức quấn lấy, như linh xà quấn chặt toàn thân quỷ vương, sau đó liền kéo về. Cự quỷ hét thảm một tiếng, thân thể không tự chủ được bị kéo bay lên, ở trong huyết quang nhanh chóng bị thu nhỏ lại, lát sau xuất hiện trước một chiếc miệng đỏ như máu. Huyết quang chợt lóe, bị Đề hồn thú một ngụm nuốt vào.

Đề hồn thú chỉ bằng năng lực bản thân, lại dễ dàng căn nuốt tên được gọi là Vô tướng quỷ vương!

Lúc này, Lũng gia song tu, cùng nữ tử áo trắng Diệp Sở đều bị dọa cho trợn mắt há hốc mồm. Cái này không phải tiểu quỷ gì, mà là một quỷ vương sánh ngang Luyện Hư kỳ tu sĩ, sao như tờ giấy một kích đã bị xuyên thủng! Tiểu hầu có thể biến thân hai lần kia là linh thú gì, sao lại có nghịch thiên thần thông phun ra huyết sắc điện hồ? Mấy người cơ hồ cùng hiện lên vài ý niệm này trong đầu.

Nhưng chưa chờ cho bọn hắn từ trong khiếp sợ tỉnh lại, thân hình Hàn Lập chớp động, trong nháy mắt thuấn di đến phía trên quầng sáng. Phất tay áo một cái, bảy hai đạo kim quang phun ra, lập tức linh quang đại phóng tập trung lại, trong nháy mắt ngưng tụ thành một thanh cự kiếm màu vàng dài hơn mười trượng. Cự kiếm chợt lóe, liền hung hăng trảm vào phía trên quầng sáng.

"Loảng xoảng" một tiếng giòn tan vang lên, chỗ kim quang va chạm vào quầng sáng hiện ra một sợi chỉ nhỏ màu trắng.

" Không tốt!" Lũng gia song tu hiển nhiên không ngờ phi kiếm của Hàn Lập sắc bén như vậy, thấy thế đồng thời thất thanh hô lên.

Chỉ thấy quầng sáng run rẩy một chút, lập tức lấy sợi chỉ trắng làm trung tâm bắt đầu vỡ vụn. Hàn Lập dựa vào uy lực phi kiếm, nhưng lại thật sự trảm khai giảm đi uy lực quầng sáng, tuyết tinh ma ha kiếm hoàn toàn lộ ra trước người Hàn lập

Hàn Lập một chút chần chờ cũng không có, trong lòng thúc giục kiếm quyết, nhất thời cự kiếm màu vàng chợt lóe, biến mất tại chỗ. Nhưng ngay sau đó, hung hăng trảm trên thân kiếm màu huyết sắc. Chỉ nghe ' keng' mộ tiếng vang nhỏ, hai đọa quang mang hồng vàng chói mắt lóe lên, cự kiếm màu vàng nhoáng lên một cái, không ngờ bị đẩy ra.

Hàn Lập thấy vậy, chân mày không khỏi nhíu lên. Lập tức cổ áo run lên, ném ra vài khỏa lôi châu màu bạc. Chỗ va chạm với huyết sắc cự kiếm bắn ra một đạo ánh sáng bán nguyệt, nhưng chỉ nhoáng lên một cái, vẫn là bình yên vô sự.

" Ha ha tiểu tử, ngươi từ bỏ đi! Huyết tinh ma ha kiếm là thượng bảo trên hỗn độn vạn linh chi bảng, chỉ dựa vào ngươi cũng muốn hủy diệt kiếm này? " Vốn có chút kinh hoàng lúc này Lung gia tu sĩ ngược lại trấn tĩnh xuống, trong đó có một người âm hiểm cười nói.

Hàn lập khóe mắt giần giật vài cái, nhìn huyết kiếm vài lần, bỗng nhiên một tay hướng cự kiếm màu vàng trên không trung. Thình lình một tiếng vù vù phát ra, cự kiếm run lên, kim quang phóng đại, một lần nữa biến ảo thành 72 khẩu phi kiếm. Mà tiểu kiếm đó lại phát ra từng trận âm thanh vù vù, lập tức nhoáng lên huyễn hóa ra mấy trăm đạo ánh sáng vàng. Mỗi đạo ánh sáng dài chừng nửa thước, ở trên không trung bay múa.

Lập tức hàn lập cúi đầu lẩm bẩm, mười ngón tay nhanh bấm đốt, một đạo pháp quyết đánh ra ngoài. Nhất thời tất cả phi kiếm chấn động, trên bầu trời lập tức tản ra, cũng hướng bốn phía bắn nhanh đi. Ở trên không trung quỷ dị chớp động, sau đó tiểu kiếm kiếm màu vàng này đột nhiên tiêu thất, như chưa từng có xuất hiện qua.

Hàn Lập nhưng lại lấy huyết sắc cự kiếm làm trung tâm bày ra đại canh kiếm trận, tính toán muốn bằng vào uy lực kinh người của kiếm trận, đem nguyên thần của Lũng Đông ở bên trong mạnh mẽ bức ra, thậm chí muốn cứ vậy mà hủy diệt linh bảo này.

------oOo------

Chương 1382: Kiếm trận vs Huyết kiếm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kiếm trận đã được bày xong, dưới sự thúc dục pháp lực của Hàn Lập, nhất thời một cỗ linh áp kinh người từ bốn phương tám hướng phóng lên cao.

Lập tức lấy huyết sắc cự kiếm làm trung tâm, trong phạm vi đường kính hơn trăm trượng, đồng thời hiện ra vô số sợi tơ vàng, như ẩn hiện, chậm rãi phóng tới trung tâm.

Lũng gia song tu thấy cảnh này, tuy rằng không biết lai lịch đại canh kiếm trận nhưng trong lòng cũng rùng mình.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, bỗng nhiên thúc dục huyết thư tu sĩ, hai tay bấm đốt niệm chú, huyết thư trên không trung bỗng nhiên liên tiếp lật trang, từ giữa *"sưu sưu"* hai tiếng bắn ra mười đạo ma ảnh đỏ đậm, bay về phía Hàn Lập.

Tuy rằng bọn họ không tin thủ đoạn của Hàn Lập có thể phá được huyết sắc cự kiếm, nhưng tuyệt đối không muốn Hàn Lập cứ vậy dễ dàng công kích chính diện cự kiếm.

Đám ma ảnh đỏ đậm này mơ hồ dịch thường, thân thể chớp động ánh sáng đỏ, hiện ra ở xung quanh Hàn Lập, nhưng đã sớm chuẩn bị Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, hai tay chà xát, bỗng nhiên giơ lên.

Liên tiếp nổ ra tiếng sấm, hơn mười đạo điện hồ màu vàng bất ngờ xuất hiện, chợt lóe lướt qua đánh lên người mấy cái bóng màu đỏ này.

Hơn phân nửa ma ảnh bị điện hồ xuyên qua kêu lên bị giết đương trường, còn lại non nửa, kêu thảm rồi bắn nhanh về.

Lai nói tiếp, ma ảnh đó là do Luyện Hư tu sĩ khu sử ma vật, đối phó với tu sĩ bình thường uy lực không tính là nhỏ. Vô luận công kích vật lý, hay lửa thiêu nước ngâm đều không sợ, xem như là tồn tại tu sĩ bình thường khó đối phó, nhưng bởi vì trên thân dày đặc mà khí, bị Ích tà thần lôi của Hàn Lập khắc chế.

Tuy nhiên cũng bởi vì tu vi Hàn Lập tiến nhanh, Ích tà thần lôi thi triển ra, so với thời điểm ở nhân giới đâu chỉ hơn một bậc. Nếu không lấy thần thông của ma ảnh, chưa hẳn đã không đón đỡ được một kích của Hàn Lập.

Hàn Lập triển lộ thần thông, làm cho bốn người khác đang chiến đâu lâm vào tình trạng kinh ngạc.

Nhưng lúc này, Hàn Lập không đợi Lũng gia song tu tiếp tục dùng thủ đoạn gì, Đề hồn thú bên cạnh hừ mũi một cái, ánh sáng màu xanh cuồn cuộn bay ra, tập kích bảy đầu ác quỷ đỏ đậm đang chiến đấu với bạch bào thiếu nữ.

Bảy ác quỷ này thân thông không nhỏ, nhưng cũng không phải vô tướng quỷ vương, bị thanh hà cuốn qua, có ba con hóa thành sương mù màu đỏ, bị thanh hà cuốn vào bụng Đề hồn thú. Những con khác thấy tình thế không ổn, lập tức thuấn di chạy trốn ra ngoài trăm trượng, cuối cùng tránh được một kiếp.

Từ lúc đó, bạch bào thiếu nữ thoát được vòng vây.

Nàng mừng rỡ, ánh mắt nhìn huyết sắc cự kiếm đang bị vô số sợi màu vàng quấn lấy cùng với Lũng gia song tu, lập tức không chút do dự thúc dục năm loại dị bảo xung quanh, gia nhập chiến đoàn bên phía Diệp Sở.

Vốn Lũng gia tu sĩ liên thủ bất quá miễn cưỡng bao vây bọn Diệp Sở, hiện tại bạch bào thiếu nữa đã gia nhập nhóm, năm loại quang hà chớp động, nháy mắt cùng linh quang màu xanh Diệp Sở vừa thả ra dung nhập với nhau, đem chướng khí màu tím xung quanh ép lui.

Hai người kia trong lúc nhất thời bất chấp Hàn Lập bên này, đều xuất ra một kiện trống nhỏ màu đỏ cùng một cái thước màu lam.

Chỉ thấy tiếng trống nhỏ vang lên, lập tức chướng khí huyễn hóa ra một đám quỷ phong đỏ đậm, vù vù, từ dưới cuộn lên. Mà chiếc thước màu xanh kia vũ động xoay quanh, đột nhiên vẽ ra trên không trung, một đầu quái vật như bạch tuộc tám vòi, tám cái vòi lớn không chút khách khí quất về hướng Diệp Sở nhị nữ.

Bắt đầu từ đó, Lũng gia song tu mới miễn cưỡng khống chế được tình thế.

Bên kia Đề hồn thú thúc dục thần quang, trực tiếp đuổi giết bốn con ác quỷ chạy thoát, song phương ở phụ cận linh bảo bay múa, bộ dáng vô pháp kết thúc nhanh chóng được.

Hàn Lập thấy vậy, lúc này mới yên tâm thúc dục đại canh kiếm trận.

Không có tu sĩ Lũng gia quấy rầy, hắn không tin bằng vào uy lực của kiếm trận không làm gì được thứ kia.

Không có cố kị gì, đai canh kiếm trận rút cuộc hiện ra uy lực chân chính, dày đặc tơ vàng rút cuộc cuốn lấy nhau, tiếp xúc với huyết kiếm.

Vô số tơ vàng cắt vào cự kiếm nhưng lại vang lên tiếng kim loại ma sát chói tai.

Toàn thân kiếm chợt hiện linh quang, màu vàng cùng màu máu đan xen vào nhau thành một mảnh, từ hai bên thân kiếm lóe ra từng đạo kiếm quang, phun vào tơ vàng. Nhưng lập tức, thân hình huyết kiếm đột nhiên phát ra một tiếng kêu dài, vang lên tận trời, như muốn lao ra khỏi kiếm trận.

Bất quá trên không trung, càng dày đặc tơ vàng che kín. Cự kiếm bay lên được mấy trượng, liền đụng vào quang mang, bắn ngược trở về.

Bảo vật này bị dồn vào đường cùng, chỉ có thể khó khăn chống đỡ kiếm trận. Kiếm này tuy có linh bảo chi uy, nhưng không có người điều khiển, chỉ bằng thần thông không thể kiên trì lâu dài.

Kết quả sau một lát công phu, thân hình huyết kiếm bị tơ vàng quấn chặt, có chút ảm đạm, phát ra âm thanh gào thét.

Bốn phía kiếm trận hiện ra vô cùng vô tận tơ vàng, hơn nữa ngày càng nhiều, ngày càng sáng. Rõ ràng uy lực kiếm trận đã lớn hơn lúc trước.

Xa xa mọi người đều chú ý đến tình hình bên này, Lũng gia song tu kinh hãi, ngay cả bí thuật thúc dục ma đầu và ác quỷ cũng dùng, muốn cản trở hành động của Hàn Lập. Nhưng bạch bào thiếu nữ cùng mấy người Diệp Sở lại cực kì mừng rỡ, cũng không do dự thi triển toàn bộ thần thông ra, gắt gao quấn lấy hai kẻ kia.

Cả người lẫn quỷ đều bị quấn lấy.

Muốn đem Lũng gia song tu diệt sát các nàng có chút khó khăn, nhưng tiếp cận giữ chân đối thủ không phải quá khó.

Cho nên Lũng gia song tu dù nổi giận lôi đình, cũng phải đối phó với địch nhân trước mắt còn Hàn Lập thì nói sau.

Linh quang huyết tinh ma ha kiếm, mắt thấy sắp bị kiếm trận hủy diệt, trong tai Hàn Lập đột nhiên truyền tới giọng nói của Lũng Đông có nén giận nói:

"Hàn huynh, ngươi thực muốn phá hư chuyện tốt của ta? Ngươi nếu hủy diệt kiếm này, từ nay về sau không đội trời chung với Lũng gia chúng ta. Ngươi cho rằng Diệp gia có thể che chở cho ngươi bao lâu?"

Hàn Lập nghe thế, tay bấm pháp quyết niệm chú thúc dục kiếm trận, căn bản không để ý đến mảy may.

"Đạo hữu, nếu bằng lòng buông tay, Diệp gia cho ngươi điều kiện gì, chúng ta có thể cho ngươi ưu đãi gấp nhiều lần." Giọng điệu Lũng Đông thay đổi, lại có vài phần giảng giải.

Lũng Đông thấy Hàn Lập không chút dao động sau khi nghe lời nói của mình, cũng không truyền âm thêm cái gì, nhưng huyết kiếm bên trong kiếm trận vẫn lơ lửng trên không trung không nhúc nhích, mặc cho vô số tơ vàng điên cuồng cắt lên mặt kiếm.

Sau khi linh quang trên thân kiếm tan rã rồi biến mất, trên thân kiếm khổng lồ rút cuộc cũng hiện ra vài đạo vết nứt nho nhỏ. Tuy rằng mỗi dấu vết cũng không quá sâu, nhưng nhiều tơ vàng nhiều dày đặc như vậy cắt vào. Cự kiếm trong nháy mắt liền hiện ra vết thương tàn tã, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bị phá hủy vậy.

Hàn Lập ngẩn ra, nhưng ánh mắt chớp động vài cái, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, sắc mặt đại biến hét lớn một tiếng, thân hình trong phút chốc hóa thành một đạo thanh hồng bắn ra thật nhanh, rút cuộc bất chấp cái gì kiếm trận.

Cơ hồ trong lúc nhất thời, từ huyết kiếm truyền ra tiếng rồng ngâm phượng hót, lập tức tự bạo nổ tung.

Một đoàn ánh sáng chói mắt hiện ra, bên trong có vô số bạch mang phun ra khắp nơi.

Tơ vàng trong kiếm trận tiếp xúc với bạch mang, liền vỡ vụn ra. Sau một lần hô hấp, ánh sáng chói mắt cuồng trướng vô số lần, trải rộng mấy trăm trượng, ngay cả phụ cận mấy người Lũng gia song tu cùng bạch bào thiếu nữ đang chiến đấu cũng bị lan đến, bốn người lập tức cả kinh.

Cũng may bọn họ khá xa vị trí huyết kiếm, cuối cùng thu linh bảo, đồng thời thuấn di ra khỏi phụ cận.

Uy lực đỉnh giai thiên linh bảo tự bạo, chỉ sợ tu sĩ Hợp Thể kỳ gặp, cũng chỉ có thể tạm thời lùi xa ba bước.

Hàn Lập thông minh dị thường, sớm đã trốn mất dạng, bị uy lực tự bạo bao phủ, cũng chỉ có kết cục là hồn phi phách tán.

Hiện tại, hắn đã ở địa phương cách đó mấy trăm trượng, sắc mặt tái nhợt dị thường nhìn về phương hướng huyết kiếm tự bạo.

Tuy rằng hắn trong khi độn quang chạy trốn liền lập tức thu phi kiếm lại, nhưng có hơn mười khẩu phi kiếm vẫn chậm một bước, bị tự bạo lan đến gần một chút, đều bị tổn thương đến linh tính. Xem ra hắn lại phải mất công bồi luyện khôi phục một phen.

Thanh trúc phong vân kiếm này khi tinh luyện đã dùng nhiều tài liệu quý hiếm như vậy, nếu bình thường sẽ không dễ dàng tổn thương linh tính, cho dù kiếm hủy linh tán đều là chuyện không hề đơn giản.

Bất quá lúc này Hàn Lập, hai mắt lam mang chớp động không thôi, ngóng nhìn phía trước.

Đối phương quả thật căn bản không thể nhìn thẳng vào vầng sáng chói kia, hắn lại có thể nhìn rõ vài phần, bỗng nhiên sắc mặt vừa động, hai cánh sau lưng mở ra, hóa thành một đạo thanh hồ biến mất tại chỗ.

Nhưng ngay sau đó, ở một khoảng hư không khác, thân hình Hàn Lập quỷ dị hiện ra, một bàn tay trắng noãn như ngọc chụp vào khoảng không.

Nhất thời năm bộ xương từ năm ngón tay hiện ra, nhưng chợt lóe lại biến mất không thấy.

Từ đầu ngón tay phun ra cực hàn chi diễm, lập tức hiện ra quang diễm năm màu thành một dải bao phủ lấy địa phương phía dưới.

"Xì" một tiếng, một đạo huyết ảnh dài nửa thước nhưng lại ở trong quang diễm quỷ dị hiện ra, đúng là một ngũ trảo huyết long toàn thân đỏ tươi như máu, mà trong miệng lại ngậm chặt lấy một con huyết phượng khác đang bị thương.

Huyết phượng non nửa bộ phận đã không cánh mà bay, phần còn lại trong miệng huyết long không cựa quậy, giống như đã mất đi toàn bộ linh tính vậy.

Huyết long ở giữa hàn diễm, bộ dạng ngó nghiêng lén lút, rõ ràng vừa rồi dùng tự bạo để che dấu, nhân cơ hội ẩn nấp chạy trốn tới nơi khác. Nhưng nó tuyệt không ngờ Hàn Lập lại có thần thông minh thanh linh mục đến mức này, chẳng những khám phá ra chỗ ẩn thân của mình, còn dùng hàn diễm năm màu bao vây nó ở bên trong.

Hiện tại huyết long ở trong hỏa diễm, thân hình đã vô cùng chậm chạp, tất cả động tác đều dị thường trì trệ.

Trong mắt hàn mang chợt lóe, một tay nhẽ nhấc, nhất thời hàn diễm năm màu cuồn cuộn bay ra, bao vậy chặt chẽ huyết long.

Mà Hàn Lập lại hé miệng, Hư thiên đỉnh được một đoàn thanh quang bao quanh bắn nhanh ra.

------oOo------

Chương 1383: Thiên phượng chi linh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ngươi dám?" Huyết long toàn thân run rẩy rống lớn, từ đó trên thân phun ra một đạo huyết quang, chém tới thanh ti.

Nguyên thần Lũng Đông rơi vào đường cùng, thế nhưng đem chân linh trên người hóa thành một đạo kiếm quang bắn ra, giãy dụa lần cuối.

Nếu là công kích bình thường, bị kiếm quang màu máu này chém phải thật sự không thể hạ xuống.

Nhưng Hư thiên đỉnh đường đường cũng là thông thiên linh bảo, phun ra thanh ti là vật vô hình, ở phương diện biến hóa vô cùng thần diệu.

Hàn Lập dùng thần niệm thúc dục, nhất thời trên không trung chợt lóe thanh quang, hơn phân nửa thanh ti biến mất không thấy, còn lại đột nhiên ngưng tụ, hóa thành một đạo thanh quang quấn lấy huyết quang. Ngay sau đó, xung quanh huyết long dài nửa thước, không gian bỗng chấn động, một đoàn thanh ti từ hư không bắn ra.

Thanh ti bao trùm, nháy mắt đem hàn diễm năm màu, huyết long và phân nửa thân thể huyết phượng gắt gao vây lấy. Cuốn mạnh một cái, từ không trung thu hết vào Hư thiên đỉnh.

" Xì" một tiếng, thân thể huyết long liều mạng giãy từ bên trong bay ra một đoàn thanh quang, sau khi chợt lóe, liền quỷ dị hiện ra ở đại phương bên ngoài mười trượng, lại liên tiếp thuấn di ra ngoài bốn năm mươi trượng.

Trong mắt Hàn Lập hàn mang chợt ẩn hiện, đột nhiên giữa chân mày phá diệt pháp đại phóng ô quang, bắn nhanh ra một đạo hắc mang.

Trong hư không vang lên một thanh âm trầm muộn, vật đang thuấn di trong thanh quang lảo đảo hiện ra, hào quang tựa hồ ảm đạm không ít.

Nhưng chưa chờ Hàn lập thi pháp, thanh quang chợt lóe hóa thành một đạo hư ảnh bắn nhanh đi, vài lập chớp hiện, liền quỷ dị hiện ra tại chân trời, lại nhoáng lên lần nữa, biến mất không thấy. Hàn Lập nhướng mày, con mắt yêu dị vừa bắn ra hắc mang tiêu tán.

Cho dù Phá diệt pháp có thần thông xuyên thủng hư không, thế nhưng cự li xa tự nhiên bất lực.

Mà thanh ti bao vây huyết long và huyết phượng đã *"oanh"* mộ tiếng, sau đó bị Hư thiên đỉnh thu vào bên trong.

Đỉnh hạ xuống, đem chiếc đỉnh này một lần nữa thu liễm quang mang.

Ai cũng không chú ý tới, ngay trong phút chốc này, tay áo Hàn Lập yên lặng chợt lóe hai điểm kim quang, cực kì bí mật bay vào trong Hư thiên đỉnh.

Mà lúc này, bốn người ở phía xa trăm trượng thấy một màn huyết chân linh bị Hàn lập thu lấy, nguyên thần Lũng Đông trốn đi, sắc mặt tất cả đều đại biến.

Hai tu sĩ Lũng gia liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên hóa thành hai đạo kinh hồng phá không bay đi, không nói năng một tiếng. Bọn ác quỷ cùng ma vật cũng theo sát bỏ chạy phía sau, phương hướng bọn họ đào tẩu chính là phương hướng lúc trước Lũng Đông chạy trốn.

Diệp Sở và bạch bào thiếu nữ cũng không có ý định đuổi theo, ngược lại cùng nhau bay nhanh tới Hàn Lập.

Lát sau, thân hình hai người hiện ra trước mặt Hàn Lập mười trượng, trong đó Diệp Sở liếc mắt đánh giá Đề hồn thú cao mười trượng bên người Hàn Lập, ánh mắt khó nén kinh ngạc.

Mà bạch bào thiếu nữ mang theo khuôn mặt tươi cười, nhưng đôi mắt sáng như sao nhìn chằm chằm vào thanh đỉnh trước người Hàn Lập.

Hiển nhiên hai người vừa thấy huyết chân linh rơi vào tay Hàn Lập, bắt đầu trở nên cảnh giác vạn phần.

" Hàn huynh, lúc nãy may mà ngươi ra tay tương trợ, nếu không đúng là đám người Lũng gia đắc thủ. Hàn huynh yên tâm, điều kiện lúc trước đáp ứng ta sẽ không thay đổi, sẽ không phí công đạo hữu xuất lực." Bạch bào thiếu nữ ánh mắt lưu chuyển, bỗng nhiên quyển rũ cười nói: *" Không sai, lấy lực của Diệp gia chúng ta, có lẽ là nhân tộc hãn hữu có thể trợ giúp đạo hữu thực hiện nguyện vọng."* Diệp Sở chậm rãi mở miệng, nhưng trong lời nói lại ẩn chứa ý uy hiếp.

Hàn lập khóe miệng giật giật vài cái, cũng không nói gì, một tay đột ngột vỗ lên thanh đỉnh.

Đỉnh này vù vù hai tiếng, bay lên không trung. Vô số thanh ti quấn quanh dày đặc, huyết long còn cả huyết phượng không trọn vẹn từ từ hiện ra trên cửa đỉnh.

Hai cô giá vừa thấy huyết long huyết phượng hai mắt sáng ngời, bạch bào thiếu nữ trên mặt chợt lóe huyết quang, ẩn ẩn có một bóng huyết phượng chợt lóe lướt qua.

Hàn Lập mỉm cười, một tay hướng thanh đỉnh bắn ra.

Nhất thời thanh ti đang bao vây huyết phượng, dần dần mở ra, vật bị bao phủ bên trong bắn thẳng về phía thiếu nữ.

Bạch bào thiếu nữ mừng rỡ, trong miệng quát một tiếng, từ trên người một con huyết phương nhỏ khác bay ra, va chạm với huyết phượng không toàn vẹn.

Huyết quang đại phóng, song phượng không chút trở ngại kết hợp thành một thể, hóa thành một viên cầu lớn màu máu đường kính nửa thước. Cầu máu này ướt át, như do máu ngưng tụ mà thành, nhưng sau khi xoay tròn, bỗng nhiên hóa thành một đầu huyết phượng dài một thước, bay vòng quanh thiếu nữ

Thiếu nữ khóe miệng mỉm cười, vươn một cánh tay ngọc ra, hướng về phía huyết phượng.

Sau một tiếng hót lảnh lót, huyết phượng mở ra hai cánh, hóa thành một đạo huyết quang chui vào thân thể thiếu nữ, chợt lóe biến mất.

Toàn thân Diệp Dĩnh bị một tầng huyết sắc bao phủ, đồng thời một đầu huyết phượng như ẩn hiện sau lưng, mơ hồ không rõ, cuối cùng dần ổn định xuống.

Lại một lát sau, hư ảnh huyết phượng biến mất, mà thiếu nữ trợn trừng mắt, vẻ mặt vô cùng hưng phấn.

" Chân phượng chi huyết cuối cùng cũng không có gì trở ngại, mười phần lấy được bảy tám phần. Còn một bộ phận nhỏ nữa. Đại khái là bị chân long lực mạnh mẽ cắn nuốt, chỉ sợ không dễ dàng tách ra. Cũng may chân long huyết cũng rơi vào tay Diệp gia chúng ta. Hàn huynh, mau đêm chân long huyết ném tới đây, chân long huyết này phải bảo vệ thật tốt. Cứ vậy căn nuốt sẽ làm linh tính tổn hao nhiều."

Thiếu nữ thản nhiên cười với Hàn Lập, đồng thời một tay vừa lật, trong lòng bàn tay bỗng nhiên hiện ra một chiếc hồ lô tinh xảo màu tím, vô cùng xinh đẹp.

Hàn Lập nhẽ cười.

" Diệp tiên tử, tại hạ nhớ không lầm, lúc trước chính là đáp ứng nhị vị đoạt lại chân linh huyết. Hiện tại thiên phượng chi huyết đã tới tay, còn chân long huyết này, tiên tử cũng muốn có tham lam quá hay không." Hàn Lập thản nhiên nói.

" Hàn đạo hữu nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi cũng muốn tranh giành chân long huyết!" Giọng nói Diệp Sở lạnh xuống, ánh

mắt sắc hiện lên hàn quang sắc như đao.

" Tại hạ là tu sĩ phi thăng, cũng biết kiêng kị một số chân linh thế gia, sao dám có vọng tưởng này, cho dù tại hạ thật sự dung hợp chân long huyết, cũng có một kết cục là tất cả các thế gia đuổi giết." Hàn Lập mỉm cười lắc đầu.

" Vậy ý Hàn huynh là?" Nghe khẩu khí Hàn Lập không có ý định chiếm chân long huyết. Bạch bào thiếu nữ thần sắc thả lỏng, hỏi lại.

" Hắc hắc, không có gì? Chân long huyết này có lẫn chân phượng huyết. Diệp gia các ngươi đối với việc này cũng là tình thế bắt buộc a. Hàn mỗ nguyện ý hai tay dâng lên, không biết các người lấy gì trao đổi." Hàn lập trầm giọng nói.

" Ha ha, thì ra Hàn huynh muốn ưu đãi a. Cái này không có gì, chỉ cần nguyện ý giao ra chân long huyết, Hàn huynh cứ nói giá. Tiểu muội tuyệt đối không trả giá." Bạch bào thiếu nữ nghe lời này, tươi cười nói.

" Chân long huyết linh vật bực này, há lại có thể đổi ra linh thạch. Đương nhiên nếu đạo hữu thực sự bỏ ra một trăm khối cực phẩm linh thạch, lại là chuyện khác." Hàn Lập bâng quơ nói.

" Hàn huynh nói đùa. Cho dù là Diệp gia chúng ta cũng không thể một lần xuất ra nhiều cực phẩm linh thạch như vậy. Nếu chỉ cần vài khối, tiểu muội có thê nghĩ biện pháp." Bạch bào thiếu nữ sắc mặt khẽ biến, liếc mắt nhìn Diệp Sở một cái. Miễn cưỡng trả lời.

" Nếu là mấy khối cực phẩm linh thạch, Hàn mỗ cần gì làm phiền mấy vị đạo hữu, tại hạ chỉ cần phí chút tâm tư là có thể lấy tới tay." Hàn Lập sắc mặt không đổi trả lời

" Các hạ muốn gì, nói thẳng ra đi." Diệp Sở tựa hồ không kiên nhẫn, lạnh lùng nói thẳng.

" Rất đơn giản, tại hạ muốn đổi một chiếc Thiên phượng linh chi trong tay Diệp tiền bối." Hàn Lập ánh mắt đảo qua trên người Diệp Sở, từ từ nói.

" Cái gì thiên phượng chi linh? Đạo hữu chả lẽ tin lời bọn hắc phượng yêu tộc kia!" Diệp Sở đồng tử co rút, nhưng lập tức bình tĩnh dị thường nói.

Bạch bào thiếu nữ nghe vậy trong lòng cả kinh.

" Diệp tiền bối cho rằng vãn bối tin tưởng những lời này sao? Nếu nhị vị thực sự cảm thấy lời nói tại hạ vô căn cứ. Hàn mỗ thật không ngại dùng sưu hồn thuật đối với đạo hữu một chút. Tại hạ chỉ cần một chiếc mà thôi. Chân long huyết đổi lấy một chiếc, hẳn là hai vị đạo hữu chiếm đại tiện nghi mới phải." Hàn Lập lạnh nhạt đáp.

Nghe thấy Hàn Lập nói, Diệp Sở nhíu mày, ánh mắt quét về phía Diệp Dĩnh.

Mà bạch bào thiếu nữ mấp máy môi vài cái, đôi mắt chợt lóe:*" Đạo hữu dùng thiên phượng chi linh làm gì? Vật ấy đối với Diệp gia chúng ta có chỗ hữu dụng lớn? Không bằng tiểu muội dùng vật phẩm khách đổi thế nào? Tỷ như hai quả Chi long mà chúng ta được chia lúc trước?"*

" Tại hạ có một bảo vật, trùng hợp cần một chiếc đỉnh giai phượng linh vũ mới có thể luyện chế. Về phần Chi long quả, tai hạ tuy muốn, nhưng so với phượng chi linh, Hàn mỗ tất nhiên là muốn thứ sau hơn." Hàn Lập thong dong nói.

" Hàn huynh thực sự đổi thiên phượng chi linh! Không thể thương lượng?" Diệp Dĩnh hai mắt nhìn chằm chằm vào huyết long trên thanh đỉnh, sắc mặt âm tình bất định hỏi.

*" Hắc hắc, hai vị đạo hữu nếu có "*Vọng tiên đan*", "*Cửu tâm chi linh*" linh vật như vậy, Hàn mỗ cũng không ngại đổi lấy."* Hàn Lập hắc hắc hai tiếng nói.

" Hừ, có nghịch thiên linh vật bực này, ta còn cần gì chân long huyết, trực tiếp dùng, tiến giai Luyện hư lên Hợp Thể kỳ. Được, bổn cô nương đáp ứng ngươi. Dùng một chiếc thiên phượng chi linh đổi lấy vật ấy." Bạch bào thiếu nữ cắn răng, rút cuộc đáp ứng

điều kiện của Hàn Lập.

Diệp Sở sắc mặt biến đổi, há miệng muốn nói gì, nhưng cuối cùng không nói được lời nào. Hàn Lập nghe vậy, tinh thần rung lên.

" Ha ha, Diệp cô nương làm vậy mới là sáng suốt. Chỉ cần cho Hàn mỗ kiểm tra thiên phượng chi linh một chút, tại hạ lập tức giao chân long huyết cho hai vị, hai vị đạo hữu chắc sẽ không sợ Hàn mỗ lấy bảo vật chạy mất chứ." Hàn Lập mỉm cười nói.

" Sở tỷ tỷ, lấy một chiếc phượng chi linh cho hắn đi." Thiếu nữ thở dài, xoay sang phân phó với Diệp Sở.

" Dạ, thiếu chủ!" Diệp Sở do dự một chút. Nhưng vẫn lên tiếng đáp ứng, một tay hướng vong trữ vật phất một cái, một cái hộp ngọc màu đỏ hiện ra trong tay.

Hộp ngọc này không những đỏ đậm tiên diễm, hơn nữa bên ngoài còn lộ ra hoa văn ngọn lửa, vừa xuất ra, lập tức một cỗ hơi nóng phả vào mặt, phụ cận nhiệt độ tăng vọt.

"Viêm ngọc" Hàn Lập thấy hộp ngọc này, bỗng nhiên cả kinh.

------oOo------

Chương 1384: Ám thủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hàn huynh cũng nhận ra tài liệu của hộp ngọc này. Cái này đích thật là nổi danh sánh ngang huyền ngọc vạn năm - viêm ngọc, cũng chỉ có loại tài liệu cực hiếm này chế tác đồ vật, mới có thể cam đoan linh khí của phượng linh chi vũ không bị tiết ra." Diệp Dĩnh mỉm cười nói, mang theo vài phần tự đắc.

Chỉ sợ cũng chỉ có thế lực Diệp gia bọn họ, mới có thể dùng được loại tài liệu quý hiếm như vậy để chế tác một đồ vật bình thường a.

Mà lúc này, Hàn Lập khẽ cười một tiếng thần sắc như thường.

Diệp Sở sắc mặt không đổi mở nắp hộp ngọc ra, bên trong rõ ràng là ba cái lông dài năm màu, mỗi cái dài ba thước, lập lòe quang mang.

Nàng chỉ tay vào một trong ba cái lông dài.

Nhất thời vật ấy bay lên khỏi hộp ngọc, từ từ hướng Hàn Lập bay qua.

Hàn Lập lộ vẻ ngưng trọng, một tay vươn tới chiếc lông dài, linh vật này đã bị thu vào tay.

Sau đó hắn dùng ngón tay vuốt ve, cẩn thận quan sát.

Chiếc lông dài trong suốt, phía trên phù văn năm màu như ẩn hiện, hàm chứa linh khí cực kì kinh người.

"Không sai, hẳn là thiên phượng chi linh thật." Hàn Lập vừa lòng gật đầu,*" Thiên địa linh vật như vậy, chỉ sợ muốn phỏng chế cũng bất lực."*

Sau đó bàn tay hắn vừa lật, xuất ra một hộp ngọc trong suốt như băng, tản ra khí lạnh kinh người, đúng là hộp ngọc luyện chế từ huyền ngọc vạn năm.

Hai người đối diện ngẩn ra, không khỏi giật mình liếc mắt nhìn nhau một cái.

Hàn Lập lại đem thiên phượng chi linh bỏ vào hộp ngọc, bạch quang chợt lóe, hộp ngọc như vậy biến mất không còn bóng dáng.

"Nếu đã thu được phượng linh, chân long huyết tất nhiên thuộc về hai vị đạo hữu." Hàn Lập nhìn lướt qua hai cô gái, một tay hướng thanh đỉnh bắn ra.

"Đương" mộ tiếng vang nhỏ, thanh ti trên đỉnh vừa động, đem huyết long quăng lại đây.

Huyết long thân thể chợt lóe linh quang, nhưng lại giãy dụa trên không trung, bộ dáng một bỏ chạy.

Nhưng bạch bào thiếu nữ phía đối diện đã sớm mừng rỡ, nhấc hồ lô tím trong tay, nhất thời ong ong hai tiếng vang lên, bỗng nhiên một mảnh lam mang từ bên trong hồ lô cuồn cuộn mà ra.

Lam quang chợt lóe, bao vây huyết long ở bên trong, kéo lại gần thiếu nữ trong gang tấc.

Hai cô gái hai mắt không chớp nhìn vào huyết long, thần niệm trong nháy mắt xuyên thấu toàn thân huyết long một lần.

"Đúng là chân long huyết!" Sau một lát, Diệp Sở nhẹ thở ra một hơi, rút cuộc điểm điểm đầu.

Thiếu nữ cũng lộ vẻ tươi cười.

Nàng hai tay bấm đốt niệm chú, lam hà cuốn về, đem huyết long thu nhỏ lại, cuốn vào trong hồ lô.

"Hàn huynh, thật đúng là người thủ tín. Xong việc chỗ này, khi

phản hồi Thiên uyên thành có hứng thú tham làm khách khanh của Diệp gia chúng ta hay không, Diệp gia đối với người thần thông phi phàm như Hàn huynh, đều luôn có hậu đãi." Bạch bào thiếu nữ thu hồ lô, cuối cùng hướng Hàn lập cười ngọt ngào, mở lời mượn sức.

" Thiên uyên thành? Hàn mỗ không định về đó. Phải lưu lại trong man hoang một thời gian, trong thời gian ngắn sẽ không về." Hàn Lập không chút do dự nói.

Hàn Lập nói lời này khiến hai cô gái giật mình, thiếu nữ vẻ mặt hiện ra tia đáng tiếc, sau cũng không khuyên giải thêm,*" Như vậy, quên đi. Bất quá, Hàn huynh chỉ cần thay đổi chú ý, tùy thời đều có thể tìm tới Diệp gia. Tiểu muội luôn vô cùng hoan nghênh. Được rồi, Chúng ta đã đi. Mộc tộc nhân cũng đã tìm tới. Đạo hữu phượng tộc này, chắc Hàn huynh nghĩ cách xử lí cũng vô cùng đau đầu, hay giao cho tiểu muội đi."* Diệp Dĩnh ánh mắt lại một lần nữa đảo qua hắc sắc sơn phong, cười hì hì nói.

" Vậy làm phiền hai vị đạo hữu. Tại hạ đích thật còn chưa có cách xử lý tốt nàng." Hàn Lập sau khi nghe lời của thiếu nữ, không ngờ không chút do dự đồng ý.

Hàn Lập nhấc tay hướng phía sau vẫy vài cái, nhất thời xung quanh hắc sắc sơn phong xuất hiện một quầng sáng mờ bao phủ, kịch liệt thu nhỏ lại, sau vài cái chợp động, liền hóa thành ngọn núi cao nửa trượng.

Sau một tiếng oanh, hắc sắc sơn phong biến mất không thấy.

Phía dưới lộ ra một cái hố lớn dưới đáy là tiểu Hồng đang nằm bất động.

Mà ở một bên Diệp Sở đã sớm chuẩn bị, hắc sắc sơn phong vừa biến mất, vươn tay xòe ra năm ngón.

Năm đạo thúy mang chợt lóe bắn xuống, nháy mắt đã bay đến khoảng không phía trên hắc phượng.

Vài đạo thúy mang "xùy" vài tiếng sau đó bạo liệt mở ra, hóa thành một tấm lưới lớn màu xanh, trùm lên hắc phượng.

Lập tức nàng một tay bấm đốt niệm chú, trong miệng lẩm bẩm.

Tấm lưới màu xanh linh quang chớp động, lập tức thu nhỏ thể tích. Không thể tin được chính là, hắc phượng ở bên trong cũng theo tấm lưới mà nhỏ lại, trong nháy mắt biến thành bộ dáng dài nửa thước.

Diệp Sở ngừng miệng chú ngữ, một tay hạ trảo, võng ti màu xanh biếc liền hóa thành một đoàn lục quang bay lên không.

Quang đoàn này chớp động vài cái, liền không chút chần chừ bay vào tay áo nàng, hoàn toàn biến mất bóng dáng.

" Lộ trình phía sau, Hàn mỗ có việc khác trong người, không thể đi cùng hai vị." Hàn Lập cười một tiếng, đột nhiên ôm quyền, nói ra câu khiến hai cô gái sửng sốt.

" Hiện tại chưa đi qua nhất tuyến thiên, vẫn thuộc phạm vi mộc tộc, đạo hữu đi cùng chúng ta là tốt nhất." Bạch bào thiếu nữ có chút kinh ngạc nói.

" Không được! Hàn mỗ thật sự có chuyện quan trọng khác, không tiện đi cùng các vị, xin cáo từ." Hàn Lập kiên quyết lắc đầu, ôm quyền hướng nhị nữ, thu lại bảo vật và Đề hồn thú, hóa thành một đạo thanh hồng phá không bay đi.

Trong nháy mắt, bóng độn quang của Hàn Lập hiện ra phía chân trời, nhưng lập tức biến mất không còn bóng dáng.

Thấy Hàn Lập ra đi dứt khoát như vậy, bạch bào thiếu nữ cùng Diệp Sở liếc mắt nhìn nhau.

" Hắn cũng thông minh, lai biết lập tức bỏ đi? Chẳng lẽ đoán được, chúng ta ở bên ngoài có người khác tiếp ứng." Thiếu nữ nhíu mày, có chút buồn bực nói.

"Có thể. Cho dù không phải thế, cũng chứng minh kẻ này cẩn thận, chưa từng lộ ra sơ hở. Nếu không gia chủ cử thêm người

tới, chúng ta hẳn là có hi vọng lưu lại đối phương." Diệp Sở ánh mắt chớp động nói.

"Sở tỷ tỷ, vừa rồi ngươi dùng bí thuật truyền âm, không cho ta động thủ. Ngươi đã là tu sĩ Luyện Hư hậu kỳ đại thành, hơn nữa còn ta, chẳng lẽ không bắt được người này sao? Lúc này có khi phượng chi linh kia cũng không cần trao đổi." Bạch bào thiếu nữ tựa hồ đối với việc này vẫn canh cánh trong lòng.

" Nếu đánh bại người này ta tự nhiên có phần thắng lớn. Nhưng diệt sát hoặc bắt giữ, ta lại một điểm nắm chắc cũng không có. Thiếu chủ cũng đã kiên thức qua thần thông của kẻ này, chẳng những chỉ vài lần đối mặt đã bắt giữ được yêu nữ hắc phượng tộc, cuối cùng còn bố trí kiếm trận có thể thủy diệt thông thiên linh bảo loại bảo vật bực này. Hơn nữa hắn còn một đầu linh thú tà môn, coi Luyện hư cấp Quỷ vương không ra gì. Cho dù ta ra tay, cũng vô pháp giải quyết dễ dàng đầu vô tướng quỷ vương. Xem người này vừa rồi khi đối địch, vẫn thoải mái bình tĩnh, khẳng định còn có sát chiêu. Huống hồ chân long huyết còn trong tay đối phượng vạn nhất người này hủy đi, Chúng ta thật mất nhiều hơn được. Thiên phượng chi linh cho dù có quý hiếm, còn có cơ hội tìm được. Nhưng chân long huyết, cả nhân tộc phỏng chừng cũng chỉ có Lũng gia mới xuất hiện. Lại càng không biết bao lâu mới có người như Lũng Đông, truyền thừa huyết mạch tinh thuần như vậy." Diệp Sở giải thích.

" Mấy thứ này ta cũng biết. Người này thần thông cùng bảo vật đúng là không phải nhỏ. Nếu Sở tỷ tỷ ra tay không nắm chắc, chúng ta lúc trước cũng không có làm sai. Gia chủ biết chúng ta lấy được Chân long huyết, cũng sẽ không trách tội việc này. Chân long huyết là đại sự, không cho phép chúng tá mạo hiểm. Cũng may người này cũng coi là thức thời, không bức chúng ta phải động thủ. Được rồi, chúng ta đi thôi, vừa rồi động tĩnh lớn như vậy, chắc chắn thu hút mộc tộc tới." Bạch bào thiếu nữ trầm mặc hồi lâu mới bất đắc dĩ nói.

Diệp Sở gật đầu, tay áo run lên, lại thả ra mộc điểu thật lớn kia.

Nhị nữ hóa thành hai đạo độn quang bay lên thân thể mộc điểu, nó lập tức hóa thành một đoàn lục quang, vỗ cánh phá không rời đi.

Cơ hồ trong lúc đó, thân thể Hàn Lập đang ở trên cao ngàn dặm.

Hắn một phen phi độn, một bên khóe miệng hé ra nụ cười quỷ dị, trong mắt ẩn ẩn vẻ hưng phấn.

Bỗng nhiên hắn vừa độn quang vừa hé miệng, phun ra Hư thiên đỉnh.

Hàn Lập nâng đỉnh, nhẹ nhàng vuốt một cái, nhất thời tiểu đỉnh lộ ra một khe hở mắt hắn chợt lóe lam quang, từ khe hở bắn ra hai đạo kim ảnh, mỗi cái xoay tròn, sau đó dừng lại bên trên đỉnh, rõ ràng là phệ kim trùng lớn bằng ngón tay cái.

Hàn Lập mỉm cười, lại hé miệng, hia luồng linh khí tinh thuần bỗng phun ra, bám vào hai linh trùng.

Hia phệ kim trùng kim quang sáng chói, một lát bành trướng lớn thành nửa thước, dị thường dữ tợn.

Đến.

Thanh âm chú ngữ trầm thấp từ miệng Hàn Lập truyền ra, hai đầu trùng lớn đột nhiên hé miệng, huyết quang chợt lóe, từng sợi đỏ tươi lớn băng ngón tay phun ra trên không trung.

Hàn Lập hai mắt sáng ngời, tay kia một trảo, đã đem vật phun ra tóm vào trong tay.

Khi xòe năm ngón tay ra, trâm tâm bàn tay hiện ra rõ ràng hai vật dài một tấc phân biệt là huyết long và huyết phượng.

Hàn Lập vậy mà thần không biết quỷ không hay lưu lại một chút chân long cùng chân phượng huyết.

Hia người Diệp Dĩnh dù cẩn thận vạn phần, cũng quyết không thể ngờ Hàn Lập có trong tay Phệ kim trùng trưởng thành, nếu không tuyệt đối không dễ dàng cho Hàn Lập lưu lai chân linh huyết như vậy.

Dù sao chân linh huyết nếu không có bảo vật đặc thù, vậy không thể phân tách được mảy may.

Hàn Lập xem xét huyết long cùng huyết phượng trong lòng bàn tay bộ dáng đang muốn bay lên, năm ngón tay thanh quang lóng lánh, đem ha vật này gắt gao cấm chế, trên mặt lộ vẻ trầm ngâm.

Làm sao sử dụng hai chân linh huyết này, Hàn Lập thật đúng là không có ý đinh lấy. Nhưng có thể khẳng định, chân linh huyết này quý hiếm dị thường, chỉ sợ gia trị quyết không dưới thần đan tiên được.

Đáng tiếc kiến thức của hắn về chân linh thế gia cùng chân linh huyết mạch không nhiều lắm, cầm trong tay huyết long và huyết phượng đang quấn lấy nhau, tay áo run lên, thu vào mộc hạp sau đó dán lên một đạo phù triện.

Ngân quang chợt lóe, mọc hạp biến mất.

Làm xong tất cả, Hàn Lập mới xoay người nhìn lại phía xa, hai mắt theo bản năng bắt đầu híp lại.

------oOo------

Chương 1385: Mộc linh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bỗng nhiên Hàn Lập sắc mặt đại biến, lộ ra vẻ khó tin.

"Đúng là tên kia! Tốc độ độn cùng thần niệm của đối phương rất cường đại, bị thần niệm tập trung là chạy không kịp rồi. Một hóa thanh phù đối phó với người này chỉ sợ cũng không có hiệu lực. Nhưng hơi thở so với ban đầu yêu đi không ít, tựa hồ trên thân cũng chịu trọng thương. Năm đó Thanh Nguyên Tử lấy tu vi Luyện Hư cùng đại canh kiếm trận có để chiến đấu với Hợp Thể kỳ tu sĩ, ta ngay cả tu vi cũng không đủ, nhưng muốn đối phó với tu vi kinh khủng của đối phương, nếu là trước tiên bố trí tốt, hắn là có thể vây khốn đối phương. Huống hồ còn thủ đoạn sét đánh khác, thật cũng không phải không có lực liều mạng." Hàn Lập tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, trong lòng có chút hối hận đã tách khỏi hai người Diệp gia sớm như vậy, nếu không cũng không gặp phải nguy cơ này.

Bất quá Hàn Lập dù sao cũng không phải người thường, trong lòng suy đoán, lúc này không chần chờ quanh thân chợt lóe thanh quang, độn quang hướng phía dưới bắn nhanh mà đi.

Sau vài cái chớp động, liền hiện ra trên một đỉnh núi nhỏ.

Hắn không nói hai lời tay áo run lên, bỗng nhiên bảy hai thanh phi kiếm màu vàng bắn ra, sau đó hắn bấm tay niệm thần chú thúc dục, huyễn hóa thành mấy trăm đạo kim sắc kiếm quang, đều bắn ra bốn phía sau đó ẩn nấp biến mất.

Hắn bày ra đại nguyên kiếm trận ở chỗ này.

Theo sau Hàn Lập mấp máy môi, một mảnh lớn quang hà phóng lên cao, quang hà tản ra, hóa thành một màn quang tráo mờ mờ màu xám bao vây chỗ này lại. Đồng thời một tay áo hắn run lên, năm bộ xương khô hiện ra, đồng thời há miệng. Phun ra năm loại cực hàn chi diễm, sau đó ở bên ngoài quang hà dung hợp thành một thể, biến thành một cỗ quang diễm năm màu cuồn cuộn không ngừng.

Thân hình Hàn Lập ở bên trong, hai tay bấm đốt niệm chú, quang diễm ngưng tụ biến hóa thành một quang hoàn năm màu thô to, vây quanh bên ngoài chuyển động không ngừng.

Cơ hồ trong lúc nhất thời, Hàn Lập hai tay chắp sau lưng, thần sắc ngưng trọng nhìn chằm chằm phía trời xa, bất động.

Chỉ một lát công phu sau, phía trời xa linh quang chợt lóe, một đoàn quang cầu màu bạc thẳng hướng nơi này phá không bay tới, sau vài cái chớp động, hiện ra ở không trung phía trên đỉnh núi Hàn Lập đứng.

Hào quang chợt tắt, một bóng người màu xanh hiện ra, thắt lưng đeo một cái đai lưng màu bạc.

Rõ ràng là Ngân giai mộc linh xuất hiện trong rừng rậm lá đen.

Hàn Lập đồng tử co rút lại, nháy mắt đem đối phương đánh giá cao hơn mười lần.

Nhìn bề ngoài, vị Ngân giai mộc linh ở trong rừng rậm lá đên tựa hồ là độc nhất vô nhị, nhưng linh áp trên người so với ban đầu mất đi hơn nửa, thật sự là bộ dáng trên người trọng thương.

Hàn Lập thở dài một hơi, trong lòng âm thầm buông lỏng.

Nếu hắn ban đầu cảm ứng sai, đối phương không bị chút thương tích nào, vậy hắn sẽ quay đầu ở trốn mất dạng, căn bản sẽ không ngừng lại nửa phần.

Bất quá ngẫm lại, vị ngân giai mộc linh này chịu trong thương cũng không phải việc kì quái.

Diệp Dĩnh kích hoạt chân linh huyết, biến thân thành thiên phượng chi phách rất đáng sợ, hắn chính mắt từng thấy qua. Thần thông hẳn là hơn vị cao giai mộc linh này.

Lúc trước truy tung nhị nữ, khẳng định là cùng hai người đại chiến một hồi, mới có thể rơi vào kết cục hiện tại.

Nhưng lúc này thân hắn chịu trọng thương, còn theo dõi ở đây không buông tha, thật sự là việc ngoài dự đoán.

Đối phương bỏ qua hai người Diệp Dĩnh mà chọn mình, hơn phân nửa là bởi vì nếm mùi đau khổ một lần, không dám đuổi theo hai người kia. Nhưng vì không cam tâm quay về tay không. Bèn lấy mình thế chỗ.

Hàn Lập trong nháy mắt đã suy đoán ra nguyên do đối phương truy tung mình.

Một đôi mắt xanh biếc của Ngân giai mộc linh đồng dạng đảo qua trên người Hàn Lập, nhưng lại không nói gì bỗng nhiên huy quyền xuất một kích từ xa.

Một kích xé rách không gian thanh âm ca sát vang lên. Cơ hồ trong lúc nhất thời, Hàn Lập chỉ cảm thấy một cỗ linh áp không nghe không nhìn được áp lên phòng ngự bên ngoài thân thể.

Quang hoàn năm màu run lên, lập tức màn hào quang cũng bị vặn vẹo biến hình, thân hình Hàn Lập chấn động. Không tự chủ được rút lui mấy bước, trên mặt hiện lên liên tiếp thanh quang mới miễn cưỡng đứng vững thân hình.

Vẻ mặt Hàn Lập biến đổi.

Đối phương xuất một kích kia ít nhất cũng phải ngàn cân lực. Dưới áp bức như vậy, đổi là một tu sĩ bình thường, chỉ sợ dù tu vi Luyện Hư kì, không kịp phòng ngự cũng bị trọng thương.

Ngân giai mộc linh so với truyền thuyết còn đáng sợ hơn.

"Di"

Bóng người xa xa phát ra một tiếng kinh ngạc, tựa hồ đối với việc Hàn Lập dễ dàng hóa giải một kích có chút ngạc nhiên. Tựa hồ ý thức được, Hàn Lập không phải loại tu sĩ không tiếp nổi một kích như mình tưởng, liền hừ lạnh một tiếng, mặt không chút đổi sắc bay tới.

Quanh thân ngân quang sáng chói, vi mộc linh này giống như ảo ảnh chợp lóe, bay tới chỗ cách Hàn Lập mười trượng, đồng thời một kiện mộc giáp xanh biếc quỷ dị hiện ra, mặt ngoài chợt lóe ngân mang, vô số mũi nhọn dài ngắn không giống nhau chồi lên. Làm cho mộc linh vốn có chút bình thường trở nên vô cùng dữ tợn.

Đồng từ Hàn Lập co rút, hai cánh sau lưng vừa động. Ngay tại chỗ hóa thành một đạo ánh sáng xanh biến mất không thấy.

Ngay sau đó hiện ra ở địa phương ngoài mười trượng, hai tay hắn đã bấm đốt niệm chú, trong miệng lẩm bẩm.

Mộc linh không chút chần chờ, bước chân như gió, thân hình chọt lóe lại hướng Hàn Lập vọt tới.

Nhưng lập tức *"Xoạt"* nhỏ một tiếng thân hình mộc linh vừa chợt hiện ở địa phương cách chỗ cũ hơn mười trượng, trước mặt không chút báo trước hiện ra bảy tám cái tơ vàng, chợt lóe lướt qua.

Mộc linh cả kinh, không lững lự, năm ngón tay chợt lóe thanh mang, đồng loạt bắn ra.

Kết quả chỉ nghe *"phốc phốc"* vài tiếng trầm đục. Thanh mang đánh lên tơ vàng, linh quang đan vào nhau, nhưng hai thứ lại giằng co không phân cao thấp.

Mộc linh thoáng qua chút ngạc nhiên, tay kia xòe ra, cũng thả ra năm đạo thanh mang nghĩ muốn đồng loạt công kích.

Nhưng vào lúc này xung quanh kim quang lập lòe, vô số tơ vàng liên tiếp hiện ra, lập tức đều chợt lóe. Quỷ dị hiện ra ngay bên cạnh Mộc linh, đan chéo vào nhau, bộ dáng như muốn đem mộc linh tứ phân ngũ liệt.

Tơ vàng này khí thế rất mạnh, mộc linh không biết rõ tình huống, tự nhiên không muốn mạo hiểm, thân hình uốn éo, phía sau bảy tám trượng lại hiện ra một cái bóng xanh nữa.

Tơ vàng ở chung quanh lướt qua, đã đem mộc linh chỗ cũ cắt thành vô số mảnh, nhưng lập tức tan rã biến mất, thì ra chỉ là một đạo tàn ảnh.

Lúc này mộc linh mới hiện ra, không riêng chỗ hắn có tơ vàng, mà xung quanh bốn phương tám hướng đều hiện ra tơ vàng.

Những phiến tơ vàng này hàn quang lành lạnh, đều hướng chỗ hắn chậm rãi xúm vào.

" Kiếm trận!" Mộc linh thốt ra một tiếng kinh ngạc.

Nhưng lập tức hai tay chắp lại, giữa lòng bàn tay hiện ra một đoàn ngân quang chói mắt, chia ra, nhất thời nổ tung, vô số ngân mang hướng bốn hương tám hướng bắn ra, vừa lúc đánh lên dày đặc kiếm ti ở xung quanh.

" Oanh long" một tiếng nổ vang, tơ vàng cùng ngân mang đan vào nhau, bạo phát ra một dải ánh sáng hai màu kì lạ.

Sau đó ngân mang không biết là do mộc linh thi triển thần thông gì, thế nhưng lại đem tơ vàng đánh nát đi sâu vào từng tấc một, giống như uy lực còn lớn hơn cả kiếm trận.

Mộc linh thân hình nhoáng lên, liền hóa thành một đạo ánh sáng xanh bắn nhanh ra ngoài, muốn thừa cơ hội ra khỏi phạm vi kiếm trận.

Không hổ là tồn tại ngân giai, mộc linh này vừa động, ngay sau đó đã hiện ra bên ngoài năm sáu mươi trượng. Mắt thấy chỉ cần động thêm lần nữa, liền ra khỏi phạm vị kiếm trận.

Nhưng tại chỗ này, bỗng vang lên vài tiếng sấm, Hàn Lập toàn thân quấn quanh bởi thanh bạch hồ quang không một tiếng động hiện ra, không chút khách khí cánh tay vừa động*" phốc phốc"* hai tiếng, sau đó âm thanh xé gió vang lên, hai nắm tay trắng đen mơ hồ quỷ dị xuất hiện, thanh thế cực kì kinh người.

Mộc linh không kịp nghĩ nhiều, thân hình không ngừng lại, Nhưng hai cánh tay vừa động, mười đạo lục mang chớp động, hóa thành vô số mũi nhọn đem nắm tay bao vây lại.

" Ầm ầm" hai tiếng nổ truyền tới, quyền ảnh va chạm với lục mang, âm thanh đinh tai nhức óc vang lên. Hai đạo nhân ảnh cơ hồ đồng thời bay ngược ra ngoài.

Lúc mộc linh kinh sợ vạn phần một lần nữa ổn định thân hình, còn muốn bay ra khỏi kiếm trận, là lúc tơ vàng vốn biến mất, lại hiện ra một lần nữa, hướng chỗ này cuồn cuộn cắt tới.

Rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể thân hình nhoáng lên bay về vị trí cũ, nhưng trong nháy mắt khuôn mặt đầy vẻ âm lệ, vị ngân giai mộc linh này tựa hồ cảm nhận được, lúc trước mình không nên đuổi giết vi tu sĩ nhân tộc trước mắt.

Quả nhiên đúng như cảm nhận, thời gian sau, mộc linh dù xuất ra nhiều loại thần thông, nhưng mỗi lần sắp phá tan kiếm trận, lại bị Hàn Lập dùng hai nắm tay bức lui về.

Mà vừa bị bức lui, tơ vàng vừa bị tán đi lại xuất hiện như ban đầu, uy lực kiếm trận lại được hiện ra.

Lấy thân thể mạnh mẽ cùng một thân pháp lực của Hàn Lập. Cho dù mộc linh tộc thân mình có mạnh mẽ. Nhưng cũng không cách nào thoát khỏi Hàn Lập. Do đó không thể lao ra khỏi kiếm trận.

Đương nhiên, cũng là do mộc linh trên người đã mang trọng thương, tài trí chỉ còn một nửa so với lúc bình thường. Nếu không mộc linh này liều mạng tổn thương nguyên khí thi triển ra vài loại bí thuật, Hàn Lập dúng là không thể ngăn cản được chút nào.

Bất quá hiện tại, đúng là Hàn Lập đang dùng uy lực của đại canh kiếm trận, vậy khốn vị cao giai mộc linh ở chỗ này.

Lúc này bên trong kiếm trận, bốn phía hiện ra vô số tơ vàng, đã đan xen lẫn nhau. Mộc linh ánh mắt chớp động, hiển nhiên phát hiện bản thân không ổn. Nhưng bỗng nhiên lại đứng giữa kiếm trận bất động một chút, nhưng mộc giáp trên người, ngân mang lưu chuyển không ngừng, tất cả ngân mang bỗng phát ra thanh âm vù vù, bắt đầu trở nên run rẩy.

Hàn Lập cả kinh, toàn thân thanh quang chói mắt, không chút lưỡng lự thúc dục uy lực kiếm trận.

Mà đúng lúc này, không gian kiếm trận mộc linh bỗng ngẩng đầu, trong miệng hú dài. Chiến giáp trên người chấn động, mũi nhọn trên mặt giáp hóa thành vố số mũi tên bắn nhanh ra bốn phương tám hướng.

Ngân quang lấp lánh, dày dặc, giống như vô cùng vô tận.

Trong lúc nhất thời, cả tòa kiếm trận đâu đâu cũng là âm thanh phá không bắn đi, lập tức tiếng gầm rú không ngừng vang lên, hai màu vàng bạc bạo liệt cơ hồ bao phủ tất cả.

Hàn Lập thấy cảnh này, há miệng hớp một ngụm khí lạnh.

Mà còn chưa có chấm dứt, mộc linh đang không ngừng bắn ra mũi nhọn, đột nhiên hình thể tăng vọt, bên ngoài thân thể trở nên xanh biếc ướt át, một hư ảnh cổ thụ hiện ra sau lưng mộc linh, cành lá rập rạp không ngừng chuyển động. Hướng bốn phía điên cuồng lan rộng ra.

------oOo------

Chương 1386: Người, cây hợp nhất

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hư ảnh của Giang Văn cổ thụ cũng không biết là biến thành vật gì, cành lá trải dài, khi lục kiếm ti chém lên, không ngờ lục mang lóe lên nhưng lại không hề bị tổn thương mảy may.

Đại Canh Kiếm Trận nguyên bản cũng đã bị đám ngân thứ đánh sâu vào tựa như tan rã, hôm nay lại bị hư ảnh đại thụ không ngừng điên cuồng quét qua. Kim ti rốt cục cũng không cách nào khép lại thành hình.

Kiếm trận này không ngờ lại dễ dàng bị phá như vậy.

Trong lòng Hàn Lập trầm xuống, thế nhưng vẫn còn chờ chưa có thi triển thần thông khác, cái tên Mộc Thụy tự xưng là Ngân Giai Mộc Linh này, lại phát ra một hồi cười lạnh:

"Không tệ, kiếm trận của ngươi thật có chút cổ quái, thế nhưng ta đã thả ra bổn mạng linh thụ, người cây hợp nhất, cho dù ngươi có thiên đại bổn sự hôm nay cũng khó thoát khỏi cái chết."

Vừa nói xong lời này, Mộc Thụy hai tay bấm niệm pháp quyết, thân hình hóa thành một đạo hư ảnh lục quang, lóe lên rồi lập tức chui vào sau lưng hư ảnh cổ thụ, cùng nó hòa làm một thể.

Khó có thể quên được một màn này.

Chỉ thấy hư ảnh cổ thụ tỏa ra một cỗ linh áp kinh người, linh quang lưu chuyển quanh thân, lập tức biến thành một cự nhân lục sắc thân cao mười trượng.

Cự nhân này chẳng những đỉnh đầu là tán cây. Tứ chi, mặt mũi cũng là cây lá rậm rì, thoạt nhìn phảng phất như một cây cổ thụ hình người, mà trên thân thể đại thụ lại hiện lên một gương mặt cự đại, đúng là gương mặt của Mộc Thụy.

Đây mới là tướng mạo vốn có của Mộc Tộc chi nhân, mộc linh chi thể!

Mà lúc này. Ngân thứ trên không trung đã dừng phun. Trong cả kiếm trận cũng chỉ còn lại đơn độc một mình cự nhân.

Hàn Lập nhìn một màn này mà trợn mắt há hốc mồm, thế nhưng động tác của tay lại không chút do dự, thúc giục pháp quyết, nguyên bản kim ti trong kiếm trận vây quanh cự nhân đã biến mất, lúc này đồng thời lại lóe lên rồi cuồn cuộn cắt tới.

Lục cự nhân vẫn đứng tại chỗ bất động, chẳng qua khóe miệng chỉ nhếch lên trào phúng cười nhìn Hàn Lập.

Một hồi âm thanh bén nhọn phảng phất như là kim loại ma sát vang lên. Tiếp đó kim mang lục quang chớp động. Tất cả kim ti bắn ngược trở lại, không ngờ lục cự nhân lại không hề bị tổn thương chút nào.

"Hắc hắc, chỉ là một tên tu sĩ Nhân tộc hóa thần cấp cũng muốn làm tổn thương bổn mạng linh thụ chúng ta, quả thực là mơ mộng hão huyền. Vận dụng mộc linh thân thể tuy không bằng Trầm Thụy Thục đã trăm năm.Nghìn năm, thế nhưng thân thể này cũng rất cứng rắn. Cho dù vị Thông Thiên Linh Bảo của Nhân tộc các ngươi cũng đừng hòng làm tổn thương mảy may ta. Ngươi hãy ngoan ngoãn mà giao cái mạng nhỏ ra đi." Cự nhân cười lạnh một tiếng, sải một bước thật nhanh mà tới, không ngờ bốn trụ phù kiếm ti hắn lại coi như không, thoáng cái bước xa tới tận bảy tám chục trượng. Mắt thấy một bước nữa là tới chỗ Hàn Lập.

Khóe miệng Hàn Lập co rúm lại, thế nhưng rất dứt khoát, thần niệm khẽ động, xuất hiện một vòng ngũ sắc xoay quanh thân thể, vòng tròn này thoáng cái bay lên, rồi phát ra tiếng tiếng oanh minh rồi hiện lên ở eo cự nhân.

Nguyên bản cự nhân đang hùng hổ lao tới, động tác lập tức đình trệ, phảng phất như tốc độ giảm đi mười lần.

Hàn Lập thấy vậy trong lòng lập tức vui mừng, vội vàng xông tới giẫm lên con mắt của lục cự nhân.

"Xì xì" một tiếng, một đầu ngân sắc Hỏa Điểu bỗng nhiên xuất hiện từ dưới mặt đất, sau đó xoay tròn rồi há cái miệng bay về phía cự nhân đang bị chế trụ, nó phun ra một viên ngân sắc quang đoàn, tiếp đó hai cánh mở rộng, ngân diễm bỗng nhiên tăng vọt bổ nhào tới.

"Ầm ầm". Vài tiếng sấm vang lên, đoàn ngân sắc lôi vân hiện ra ở bàn chân cự nhân, tiếp đó từng đám ngân diễm bạo liệt ra, thoáng cái bao phủ lấy cự nhân.

Thanh thế cực kỳ to lớn kinh người!

Hàn Lập ở phía xa liền quay một vòng, trên người lập tức bay ra một kiện trường bào hai màu kim ngân, lập tức lóe lên trên đầu cự nhân.

Kiện trường bào này dưới sự thúc giục pháp quyết của Hàn Lập, lập tức toát ra quang mang chói mắt, từ từ mở ra, đồng thời thoáng cái điên cuồng bung rộng ra mấy lần.

Một tiếng sét đánh kinh thiên động địa vang lên, sau đó, kim ngân hai màu hồ quang giống như biến thành nắm tay lôi cầu ầm ầm giáng xuống phía dưới.

Trên dưới giáp công hướng tới vị trí của lục cự nhân. Tiếng sấm cùng điện hồ hai màu kim ngân chớp động không ngừng bạo liệt ra, mà từng đoàn ngân diễm hình thành hỏa hoa liên tiếp hiển hiện.

Hàn Lập cũng không có dấu hiệu gì muốn bỏ chạy, hắn hét lớn một tiếng, cả tòa Đại Canh Kiếm Trận triệt để tiêu tán. Mà bốn phương tám hướng hiện ra từng đạo kim sắc kiếm quang dày đặc.

Hàn Lập không chút do dự hai tay bấm niệm pháp quyết.

Tất cả kiếm quang đồng thời bay ra vù vù. Sau đó rung lên xạ kích mà đến. Đều chui vào bên trong ngân diễm lôi điện.

Thanh âm nổ mạnh vang lên, đồng thời tiếng xé gió cũng dày đặc vang lên.

Lúc này thân hình Hàn Lập nhoáng một cái đã bắn ngược ra hơn mười trượng, sau đó thân hình mới phiêu động dừng lại.

Hắn có thể khẳng định dù là một tên tu sĩ luyện hư hậu kỳ đại thành dưới một kích của Lôi Bào, Lôi Châu, Phệ Linh Thiên Hỏa cùng một màn phi kiếm dày đặc hợp lực cũng tuyệt đối không cách nào cứng rắn chịu đựng.

Về phần hợp thể tu sĩ, cũng chỉ có trời mới biết.

Chỉ sau mấy hơi thở, Lôi Vân điện quang rốt cục cũng thu lại hoặc là tán loạn, thân hình cự nhân một lần nữa lộ ra, phảng phất như vẫn đứng nguyên một chỗ không hề động đậy.

Giờ phút này đã nhìn rõ tình hình của cự nhân, trong lòng Hàn Lập đột nhiên trầm xuống.

Thân thể cự nhân óng ánh lập loè, giống như được điêu khắc từ phỉ thúy, càng khó có thể quên chính là thân thể bên ngoài của lục cự nhân bóng tới mức dị thường hoàn hảo. Ngay cả một vết xước cũng không có. Công kích kinh người như thế vậy mà cũng vô pháp làm tổn thương nó mảy may.

Mà hai đại thủ của cự nhân chẳng biết lúc nào đã bắt được cái vòng lớn bên hông. Mười ngón dùng lực, Rốp một tiếng ròn tan, ngũ sắc quang hoàn đã bị bóp vỡ.

Thoáng cái thoát khỏi trói buộc, cự nhân cười to một tiếng, nâng một tay lên, sau đó dùng sức đập mạnh.

Một vòng lục sắc linh quang dập dờn trôi nổi, ngân diễm đang thiêu đốt ở phía dưới lập tức giống như bị thu vào trong đó, lục quang dao động, ngân diễm một lần nữa ngưng tụ xuất hiện, nhưng mà dường như lại tự nguyện bị giam cầm trong lục linh quang thần bí này.

Cái này tựa hồ như có thể thôn phệ các loại linh lực của Phệ Linh Thiên Hỏa, không ngờ nó lại không có biện pháp đối phó với đám lục quang này.

Còn trên không trung, bảy mươi hai thanh kim sắc tiểu kiếm của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đã trở lại như cũ, lục sắc cự nhân căn bản không thèm để ý chút nào, tất cả phi kiếm chém lên trên người hắn đều bị lục quang làm cho bắn ngược trở lại.

Trong đó có hơn mười lưỡi phi kiếm liên tiếp trảm kích lên, sau đó hào quang thậm chí còn giảm mạnh, phát ra thanh âm ô ô liên tục gào thét.

Chính là sau khi tự bạo tại huyết tinh ma hà kiếm, linh tính của những phi kiếm kia bị đánh tan không ít.

Những phi kiếm này nguyên vốn đã tổn thương từ trước. Chẳng qua là bị Hàn Lập miễn cưỡng thúc dục tạo ra kiếm trận. Hôm nay lại bị mộc linh biến thành cự nhân quỷ dị dùng thân hình trấn ngược lại. Chi nên lúc này chống đỡ không nổi.

Sắc mặt Hàn Lập đại biến, lập tức dùng một tay vẫy lên, tất cả phi kiếm lập tức vù vù bay về, trên đường bay lại chúng cũng thu nhỏ lại mấy lần, đều chui vào tay áo rộng thùng thình của hắn.

"Hiện tại ta đã hòa cùng thân thể. Cho dù tu vi có cao hơn ta bao nhiêu lần, lúc này cũng chẳng làm gì được ta. Còn có thủ đoạn gì, ngươi cứ việc thi triển ra, chỉ cần có thể làm ta bị thương một chút, ta sẽ tha cho ngươi một cái mạng, thế nào?" Cự nhân khoanh tay, trong miệng phát ra tiếng cuồng tiếu đinh tai nhức óc, khuôn mặt lộ vẻ ngạo nghễ.

Sau khi vị Ngân Giai Mộc Linh này biến thân thành cự nhân. Trên mặt không còn đờ đẫn như trước nữa. Chứng tỏ môn thần thông này cực kỳ nghịch thiên. Tất cả công kích của Hàn Lập đều không có bất cứ hiệu quả gì.

Nén mặt của Hàn Lập lúc này cũng xuất hiện vẻ hoảng sợ.

Lúc này mới biết bản thân vẫn còn đánh giá thấp sự chênh lệch giữa Ngân Giai Mộc Linh cùng luyện hư tu sĩ.

Tu luyện Phạm Thánh Chân Trù Môn cùng Bách Mạch Luyện Bảo Quyết, hắn tự nhiên biết thần thông của mình không thể dùng tu vi cảnh giới đơn giản để đánh giá, vốn dĩ lúc trước đối với bản thân còn rất tự tin, lúc này trong lòng lại còn không được mấy phần nắm chắc.

Hóa Thần Kỳ tu sĩ khẳng định không phải là đối thủ của hắn. Mà luyện hư cấp tu sĩ tại Thiên Uyên Thành hắn lại chưa có cơ hội đối đầu.

Mà suốt đoạn đường tới đây, Hàn Lập được chứng kiến cuộc chiến giữa luyện hư cấp Diệp Sở cùng tu sĩ Lũng Gia, hắn đã nhận ra toàn bộ thần thông mà mình muốn hướng tới, phảng phất cũng không yếu hơn bọn hắn. Thậm chí nếu như trùng hợp gặp được công pháp bị bản thân khắc chế, hắn muốn chuyển bại thành thắng cũng có khẳ năng.

Sớm biết như thế, ngay từ đầu gặp Xích Ảnh của Ảnh Tộc hắn cũng không cần vận dụng Phệ Kim Trùng, tựa hồ cũng có thể mạnh mẽ đại chiến một hồi.

Lúc này đây gặp phải đại địch như thế, hắn cũng biết không cách nào thoát khỏi thần niệm của Ngân Giai Mộc Linh. Vậy còn không bằng chiếm tiên cơ trước, sử dụng Đại Canh Kiếm Trận chuẩn bị liều mạng một trận.

Nếu đầu hắn có tật, vậy mới trực tiếp đi đối đầu với một đối thủ có cảnh giới chênh lệch với bản thân như vậy.

Nhưng hắn cũng tuyệt đối không ngờ, vị Ngân Giai Mộc Linh này thân chịu trọng thương như vậy thế nhưng vẫn còn lợi hại hơn xa so với hắn suy đoán. Sau khi thi triển ra đại thần thông! Không ngờ sử dụng bất kì bí thuật, bảo vật cũng không làm tổn thương được hắn. Lực lượng độn cũng tăng lên đến mức đáng sợ.

Loại thần thông này cũng không tránh khỏi quá nghịch thiên đi!

Trước mắt cũng chỉ có một loại phương pháp có thể thử một lần. Nếu như đồng dạng không có hiệu quả. Hắn cũng chỉ có vận dụng Huyết Ảnh Độn để tạm thời trốn đi mà thôi, xem xem có thể tìm được sinh cơ hay không.

Dù sao hắn tuyệt sẽ không ngoan ngoãn bó tay chịu chết.

Các loại ý niệm trong đầu Hàn Lập mạnh mẽ xoay chuyển, dị sắc trên gương mặt dần dần biến mất, ánh mắt lại lần nữa xuất hiện vẻ âm lệ.

Hắn cũng không nhiều lời, Phong Lôi Sí sau lưng đột nhiên rung lên, liên tiếp chớp động mấy cái, điện hồ lập tức quấn quanh hai cánh xanh trắng, tiếp đó nắm tay lôi cầu thanh bạch xuất hiện dày đặc. Những thứ lôi thù điện quang này nhảy lên, liên tiếp nổ mạnh phát ra những tiếng lốp bốp.

Mà đúng lúc này Hàn Lập cũng ngưng trọng dùng hai tay bấm niệm pháp quyết.

Thanh quang hai bên lóe lên, đột nhiên hiện ra bốn đạo thanh ảnh độc nhất vô nhị, sau lưng cũng mọc lên hai cánh. Hai tay bấm niệm pháp quyết.

"Có điểm ý tứ!" Lục sắc cự nhân thấy vậy lại hắc hắc cười, trên mặt lộ vẻ kinh thường không thèm để ý.

Năm đạo thanh ảnh này sắc mặt trầm xuống. Thân hình nhoáng một cái đã hóa thành năm đạo bạch ti kích xạ ra, nháy mắt đã biến mất không thấy.

Mộc linh biến thành cự nhân cười lớn một tiếng, một cái đại thủ bỗng nhiên vỗ tới phương hướng cách hắn mấy trượng.

"Ầm ầm" một tiếng, không gian phụ cận lập tức phảng phất như bị bạo liệt vặn vẹo biến hình. Rồi lập tức hiện ra hơn mười đạo bạch quang dài nhỏ gào thét nứt ra.

Mấy đạo thanh ảnh lóe lên. Từ bên trong loạng choạng ngã nhoài rồi hiện ra.

Bàn tay cự đại chỉ khẽ phất rồi vỗ ra một cái, mấy đạo thanh ảnh này nhất nhất bị diệt vong rồi biến mất vào hư không.

------oOo------

Chương 1387: Thoát thân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hiển nhiên những thứ này là do Hàn Lập thi triển thần thông biến ảo thành hư ảnh mà thôi.

Cùng thời gian, hắc quang chợt lóe lên trên đỉnh đầu cự nhân, một đạo thanh ảnh khác từ trong hư không chợt hiện, im lìm đáng xuống phía dưới.

Thế nhưng mộc linh biến thành cự nhân dường như đã sớm dự liệu được, cái đầu bỗng dưng nhoài về phía trước, trong miệng phun ra một đạo cột sáng màu xanh biếc.

Cột sáng này to như bắp đùi, hơn nữa tốc độ lại rất nhanh, kết quả, đạo thanh ảnh kia căn bản không kịp trốn tránh đã bị một kích đón đầu.

Lập tức phát ra một tiếng hét thảm, thanh ảnh loạng choạng một cái liền bị một kích này đánh bay.

Trên mặt cự nhân lộ ra một tia cười lạnh.

Nhưng vào lúc này, ở một nơi gần ngay gang tấc sau lưng hắn, tử quang đột nhiên phóng đại, lại là một đạo nhân ảnh quỷ dị không thể tưởng tượng nổi hiện ra, tay áo phất lên, mấy trăm kim sắc quang điểm lập tức kích xạ ra.

Bóng xanh thình lình xuất hiện chính là Hàn Lập.

Khoảng cách gần như vậy cho dù cự nhân đã biết sự tồn tại của thanh ảnh thế nhưng cũng không kịp ngăn.

Không hề dừng lại mảy may.

Chỉ nghe thấy âm thanh như mưa rào rơi *"Phốc phốc"*, đám quang điểm kia đều tập trung đánh tới phía sau lưng cự nhân.

Cự nhân kinh sợ quay lại, trong miệng phát ra một tiếng gầm nhẹ, một cái đại thủ lục sắc quỷ dị xuất hiện ngay đỉnh đầu Hàn Lập, hùng hổ chụp lấy.

Hàn Lập cũng không hề sợ hãi, hai cánh sau lưng mở ra, muốn phá không mà bay đi.

Thế nhưng cự nhân lại hừ lạnh một tiếng, hai ngón tay trên đại thủ bỗng nhiên búng, vù một tiếng, lập tức hai cái móng tay được bắn ra, tiếp đó biến mất không thấy.

Thời khắc này, hai đạo lục mang với tốc độ không thể tưởng tượng nổi xuyên thủng qua hai cánh sau lưng Hàn Lập, sau đó vang lên một tiếng lôi minh.

Hàn Lập quá kinh hãi, vừa định rùng mình bỏ chạy tới một hướng khác, thế nhưng đã muộn.

Trên không trung, linh quang quanh đại thủ phóng đại, hắn chỉ cảm thấy không khí bốn phía đang xiết chặt, biến thành tinh cương. Với một thân sức lực như hắn cũng không khỏi đình trệ, miễn cưỡng mới giãy ra được.

Thế nhưng đã chậm, lục sắc đại thủ chặn ngang đường bay của hắn, gắt gao tóm lấy.

Khí lực của lục sắc cự nhân quả là mạnh mẽ, trên mặt hiện ra nụ cười âm trầm, trong mắt lại lộ vẻ bạo ngược.

Năm ngón tay dùng lực, lục quang trên đại thủ nhấp nháy, nó muốn đem Hàn Lập còn đang sống sờ sờ biến thành bánh thịt.

Sắc mặt Hàn Lập đại biến, trong miệng bỗng nhiên lầm bầm, quang hoa trên người không ngừng lưu chuyển. Năm ngón tay bỗng lòe sáng, cả người phảng phất như là một tờ giấy bị đốt, động vào liền bị tan ra, hóa thành điểm điểm linh quang.

Đám linh quang này lại ngưng tụ tại một nơi không trung phụ cận, lại hóa thành ấn tín màu xanh, đột nhiên bắn về phía xa.

Thần sắc của cự nhân ngưng trọng, lộ vẻ bất ngờ.

Tại chỗ cách đó hơn mười trượng, không gian bị ba động, Hàn Lập từ trong hư không như thiểm điện hiện ra sắc mặt hơi có phần trắng bệch, thế nhưng một chiêu này lại có thể thoát khỏi bàn tay lục quang.

Tại thời khắc chỉ mành treo chuông vừa rồi, không ngờ hắn thi triển ra Hóa Linh Phù Thế Kiếp thần thông, trong nháy mắt đem chính thân mình dung hợp vào linh phù, chân thân thoáng cái thoát ra.

Trải qua nhiều năm tu luyện như vậy, thần thông hóa linh phù này tự nhiên cũng thuần thục hơn trước rất nhiều.

Đúng lúc này, cự nhân lăng không đứng trên bầu trời phun ra một cột sáng đánh trúng bóng người kia, bóng người này đột nhiên khẽ động, một thân chật vật đã rơi xuống gần cạnh Hàn Lập.

Quần áo trên người hắn tả tơi, sắc mặt dị thường xang xám, thế nhưng hắn vẫn quay đầu về hướng cự nhân bên kia, quỷ dị cười.

Rõ ràng là một tên *"Hàn Lập"* khác.

Cự nhân híp mắt lại, không khỏi lộ ra vẻ kinh nghi.

Thế nhưng sau khi Hàn Lập xuất hiện, điểu quang lóe lên, hình thể điểu quang này đột nhiên thu nhỏ lại, hóa thành một đầu điểu hắc phát, thì ra là một con khỉ cao nửa xích.

Đúng là Đề hồn thú!

Kết!

Công kích thần không biết quỷ không hay vừa rồi của Hàn Lập là do hắn đã thả ra con thú này, cũng biến ảo thành chính bộ dạng của mình, cùng nhau tấn công.

Ngân Giai Mộc Linh nhất thời không kịp ứng phó, không ngờ thật sự bị phân tâm. Mà Hàn Lập dưới sự yểm hộ của Đề hồn thú, vận dụng thiên ý hóa thành thanh phù yên lặng trốn đi.

Nếu không lấy chuyện thần niệm của lấy đối phương quá cường đại, Hàn Lập cũng không có cơ hội tiến lại gần thân thể cự nhân như thế.

Lục sắc cự nhân ẩn ẩn cảm giác được có điểm không đúng, lại nhớ lại cảnh vừa rồi trong tay áo Hàn Lập bắn ra kim sắc quang điểm kia, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, sau đó tự đánh lên lưng một trảo.

Sau khi người cây hợp nhất, tuy để mộc linh thân hình trở nên mạnh mẽ, thế nhưng cảm ứng lại chậm chạp hơn rất nhiều. Căn bản nó không tin tưởng đối phương thực sự có thủ đoạn gì có thể đối phó được với mình.

Kết quả sau khi tung ra một trảo, hắn xòe tay nhìn lại, bỗng trên tay xuất hiện vài con kim sắc bọ cánh cứng lớn nhỏ hơn tấc, vẫn còn nhúc nhích đang không ngừng bò trên tay nó.

Quả nhiên!

"Đây mà là chiêu thức tấn công sao?"

Hừ!

Lục sắc cự nhân ngẩn người, tiếp đó nắm chặt tay lại, khi xòe tay ra. Mấy con kim trùng kia vẫn bình yên vô sự.

Sắc mặt nó bỗng đại biến. Hàn Lập ở phía xa thấy vậy, khóe miệng hiện lên vẻ tàn khốc, thần niệm bắt đầu thúc giục chú ngữ gì đó.

Qua một lát!

Lập tức kim quang đại phóng sau lưng cự nhân, từng con đại giáp trùng nửa thước lớn nhỏ quỷ dị bò lổm ngổm, thoáng cái bò đầy thân thể cự nhân, đồng thời điên cuồng cắn nuốt.

Thời khắc này!

Sắc mặt Hàn Lập không chút biểu tình, trái tim lại nhảy lên.

Phệ Kim Trùng được tính là loài vật không có gì không thể thôn phệ, thế nhưng trong điển tịch tại Nhân Giới có ghi lại, loại linh trùng này lại bị các loại bảo vật Mộc Ngọc khắc chế. Mà vị Mộc Linh tộc nhân trước mắt này lại thi triển ra thần thông người cây hợp nhất cổ quái dị thường, thân thể đối phương tuy là giống đại thụ, thế nhưng thật ra không còn thuộc về bảo vật thuộc loại *"Mộc"* nữa.

Đột nhiên!

Cự nhân truyền tới từng tiếng hét thảm dị thường thống khổ, hai đại thủ liều mạng đập đập về phía sau lưng. Sau lưng hắn có rất nhiều kim sắc bọ cánh cứng, từng ngụm từng ngụm không ngừng thôn phệ, nguyên bản thân thể óng ánh nhìn như không thể phá vỡ, lúc này đối với cái miệng của đám trùng không hề tốn chút khí lực nào bị xé rách.

Mấy trăm con cự trùng đồng thời cắn gặm, lục sắc cự nhân mặc dù phản ứng chậm chạp thế nhưng cũng cảm nhận được kịch liệt đau nhức như tê tâm liệt phế.

Hàn Lập mừng rỡ, tay áo rung lên thu hồi lấy Đề hồn thú, sau đó thanh quang quanh thân tụ lại, hóa thành một đạo thanh sắc cầu vồng thanh sắc cầu vồng phá không mà đi.

Mặc dù Phệ Kim Trùng có thể đối phó được, thế nhưng vị chủ nhân của linh trùng này cũng nhịn không được mà sợ đối phương sẽ liều mạng tung ra một kích. Tự nhiên hắn muốn độn ra phía xa cho chắc chắn.

"Phệ Kim Trùng, là Phệ Kim Trùng thành thục, ngươi còn có loại yêu trùng này a!" Xa xa truyền đến tiếng thét của cự nhân.

Hắn sợ hãi gầm rú, tựa hồ như gặp phải bóng đen đáng sợ nhất trong giấc mơ của mình vậy.

Tiếp đó không ngừng vang lên tiếng bạo liệt, từng đạo lục quang trong nháy mắt tỏa ra bao phủ hơn phân nửa bầu trời.

Hàn Lập cũng không hề quay đầu lại, một đường chạy như điên, trong nháy mắt đã chạy tới nơi cuối cùng của chân trời, sau vài cái độn quang lóe lên, hắn đã biến mất vô tung vô ảnh.

Một lát sau, nơi vừa rồi là bãi chiến trường, xuất hiện một quang cầu cự đại bay vụt lên trên không trung, lục quang có vẻ ẩn ẩn như không còn đầy đủ là một đại nhân ảnh nữa.

Phía sau có một đàn kim trùng bám sát không bỏ. Hai đạo quang hoa một trước một sau, bay đi, không ngờ cũng đồng dạng chạy chối chết về một hướng, lại vừa vặn là hướng đối diện với Hàn Lập.

Thế nhưng không được bao lâu, kim sắc trùng như đám mây vù vù bay trở về, chẳng những hình thể đã thu nhỏ còn hơn một tấc, mà bầy trùng này lại bay loạn lên, bộ dáng trông rất tản mạn.

Cũng may đám Phệ Kim Trùng này nhanh chóng độn đi, giống như thiểm điện gào thét mà tới.

Dưới một đám loạn thạch ngoài ngàn dặm, Hàn Lập sắc mặt trắng bệch ngồi trên mặt đất, hắn đang liều mạng thúc dục bầy trùng bay qua đây.

Hiện tại thần niệm của hắn tiêu hao quá lớn, lúc này không phải là chuyện đùa.

Khi Hàn Lập trông thấy bầy trùng từ trên không trung rơi xuống, rốt cục không cách nào kiên trì được nữa, thân thể xụi lơ ngã trên mặt đất, đồng thời hai tay ôm đầu phát ra từng trận tiếng rên rỉ, thanh âm có vẻ dị thường đau đớn, phảng phất như có cảm giác sống không bằng chết vậy.

Trọn vẹn qua nửa khắc đồng hồ, hắn mới miễn cưỡng ngừng rên rỉ, một lần nữa cố gắng ngồi dậy.

Lần này hắn đem bầy trùng ra sử dụng quả thực rất nguy hiểm, thiếu chút nữa đã hút khô tất cả thần niệm của hắn. Thế nhưng cho dù là như vậy, thần thức của hắn cũng không hề bị tổn thương chút nào.

Xem ra vì an toàn, sau này tuyệt không nên đem đám linh trùng này sử dụng khi địch nhân ở quá xa. Thế nhưng cũng phải nói lại, nếu không đem đám Phệ Kim Trùng này ra sử dụng truy đuổi đám cao giai mộc linh, chỉ sợ đối phương lập tức phát hiện có điểm không ổn trong đó, sẽ không dễ dàng dừng tay.

Thế nhưng hôm nay, mộc linh này bị Phệ Kim Trùng thôn phệ như vậy, sức lực cũng giảm nhiều, hơn nữa còn có chỗ bị trọng thương trước kia, đối phương cho dù gan có lớn hơn nữa, cũng không dám còn có chủ ý nữa.

Hàn Lập vuốt ve cái túi đựng Phệ Kim Trùng, sau đó nuốt một viên Linh Thú hoàn, hắn thở dài một hơi yên lặng suy nghĩ.

Tại một khu rừng rậm cách đó mấy vạn dặm. Mộc Thụy biến thành lục sắc cự nhân đồng thời cũng ngồi tại một gốc cây, gần nửa thân hình của hắn không ngờ đã bị ăn mòn mất, thế nhưng giờ phút này cây cối vùng phụ cận lại không ngừng bay ra vô số lục sắc quang điểm đổ vào thân thể hắn.

Những bộ phận bị thương thiếu khuyết của cự nhân lại nhanh chóng khép lại, tốc độ nhanh đến nỗi mắt thường có thể nhìn thấy được.

Qua thời gian uống cạn ly trà, quang điểm từ đám cây cối phụ cận cũng tản ra, thân thể cự nhân tựa như khôi phục hoàn toàn giống như lúc ban đầu. Chẳng qua là ánh mắt lại có vẻ ảm đạm hơn trước.

Hai tay bấm niệm pháp quyết, đột nhiên từ trong thân thể cự nhân phun ra một đạo hư ảnh, thoáng một cái ngưng tụ thành một thân ảnh lục phu mộc linh sắc mặt tái nhợt.

Mà linh quang quanh người cự nhân lóe lên, một lần nữa hóa thành một gốc cổ thụ rồi từ từ biến mất.

Mộc linh này vừa mới thay đổi hình thái, ánh mắt liền lóe lên nhìn về hướng Hàn Lập chạy trốn.

"Người này còn có cả Phệ Kim Trùng, những cũng chỉ có có mấy trăm con, thế nhưng quả thực rất khó giải quyết. Nếu như lúc mình còn đủ sức lực, có thể mạo hiểm giết chết đối phương, khiến bầy trùng mất đi người chỉ huy. Thế nhưng hiện bản thân mình lại bị hai lần trọng thương, bổn mạng linh thụ bị hao tổn đến mức này, bây giờ mà gặp bầy trùng mà nói, chỉ sợ chết không toàn thây. Xem ra cũng chỉ đàng ngừng tay, để đối phương rời đi mà thôi." Sắc mặt của Mộc Thụy âm trầm bất định suy nghĩ một hồi lâu, sau đó lắc đầu đưa ra quyết định.

Bỗng nhiên hắn hóa thành một đoàn ngân quang bay vọt lên, hướng tới Hắc Diệp sâm lâm.

Không được bao lâu, tại một chỗ khác, Hàn Lập cũng khôi phục lại vài phần thần niệm, sau đó cũng không dám ở nguyên một chỗ, cố nén cảm giác đau đớn trong đầu, đồng dạng cũng hóa thành một đạo thanh sắc cầu vồng phá không rời đi.

Nhìn phương hướng mà hắn rời đi, chính là Nhất Tuyến Thiên!

Hai tháng sau, Hàn Lập dùng độn quang hiện ra tại một cao nguyên hoang vu. Tùy tiện tìm một tiểu sơn địa vắng vẻ, hoàng quang lóe lên, thân thể hắn đã trốn vào trong đó.

Tại nơi sơn thổ này, hắn đơn giản tạo ra một cái mật thất lớn hơn mười trượng, sau khi thu thập một chút, hắn ăn vào một vài viên vài đan dược, sau đó lập tức khoanh chân nhắm mắt, tĩnh dưỡng.

Hơn một tháng sau, Hàn Lập một lần nữa mở mắt, thần quang trong mắt một lần nữa tràn đầy linh động, tinh khí thần sắc đều đã khôi phục như thường.

------oOo------

Chương 1388: Luyện lại phong lôi sí

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập cũng không lập tức đứng dậy, mà ngồi trầm ngâm trong mật thất.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng tay áo hắn mới rung lên, một vòng tròn màu xanh xuất hiện trong lòng bàn tay.

Đúng là trữ vật trạc của Tiểu Hồng của Hắc Phong tộc.

Ngày đó hắn đem nàng trấn áp tại Nguyên Từ Sơn, tuy không ảnh hưởng tới tính mạng, thế nhưng lại không khách khí thu lấy trữ vật trạc của nàng ta.

Cũng không tính là hắn hạ thủ lưu tình, coi như là đổi vật lấy mạng.

Thân nàng ta là yêu tu Hắc Phượng tộc, cho nên Hàn Lập đối với đồ vật trong trữ vật trạc này rất có hứng thú.

Thần niệm hướng vào bên trong đảo qua, không lâu sắc mặt hắn lộ ra vẻ vui mừng.

Bên trong quả nhiên có không ít vật phẩm quý hiếm!

Không cần phải nói, hơn nửa không gian trữ vật trạc kia đều là tài liệu yêu thú, phần lớn trong số đó cũng khó có thể tìm thấy trong Phường thị. Với thân phận là một trong những bảy đại yêu tộc, đi thu thập những tài liệu này tự nhiên là dễ dàng hơn gấp mấy lần so với Nhân tộc. Tiếp theo một góc trong trữ vật trạc lẳng lặng nằm bảy tám khối cực phẩm linh thạch vụn, đủ các loại màu đang phát quang, quả là một chuyện kinh hỉ lớn ngoài ý muốn.

Mặc dù nói tại Linh giới cực phẩm linh thạch cũng không phải là quý hiếm như Nhân Giới, chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu, thế nhưng cũng tuyệt không phải tùy tùy tiện tiện là có thể tìm được. Linh thạch đỉnh giai bực này, mỗi cao giai tu sĩ đều lo ít mà quyết sẽ không lo mình có nhiều.

Đặc biệt trong đó còn có một khỏa tinh thạch phát ra quang mang màu trắng sữa. Rõ ràng là loại tinh thạch hiếm thấy thuộc tính linh thạch Phượng.

Điều này càng khiến Hàn Lập vui mừng phát điên.

Từ khi tiến vào trong Thiên Uyên Thành, hắn vẫn luôn muốn có được một khỏa linh thạch phong thuộc tính, thế nhưng mãi không có kết quả.

Ngoại trừ những vật này ra, trong trữ vật trạc còn có rất nhiều pháp khí cùng cổ bảo, Hàn Lập lại không có xem qua. Những vật này luận uy lực căn bản không thể so với Nguyên Từ Thần Sơn, Hư Thiên Đỉnh của hắn được.

Chỉ sợ ngay cả Tiểu Hồng cũng không thích những thứ này, nếu không tại cuộc chiến lúc trước đã sớm lấy ra đối phó với địch nhân rồi.

Ngoại trừ những thứ đó ra trong trữ vật trạc còn có một ít bình, lọ linh dược, linh đan, khiến Hàn Lập có chút tò mò.

Hắn đều lấy từng thứ ra phân loại một phen. Trong đó hơn phân nửa đều là thuốc chữa thương, một số ít là các loại đan dược làm cô đọng tu vi, một ít là tài liệu luyện đan hiếm thấy.

Một viên Chi Long Quả thình lình hiện ra trong một cái hộp gỗ.

Hàn Lập tự nhiên không chút khách khí đem cái hộp này cất kỹ.

Đột nhiên trong tay Hàn Lập xuất hiện một cái ngân bình cổ quái có minh ấn hỏa phượng màu đen.

Trên mặt còn dán một cấm chế phù triện vàng rực. Trông có vẻ như rất cẩn thận.

Hàn Lập thấy vậy, tự nhiên là tinh thần hơi bị chấn động.

Hắn gỡ bỏ phù triện rồi mở nắp bình ra.

"Phốc phốc" Vài tiếng, Hàn Lập còn chưa nhìn rõ trong bình là thứ gì, đã có ba đoàn đan hoàn màu đen to bằng ngón tay cái bắn ra, sau khi xoay tròn. Thoáng cái nó liền biến thành ba con hỏa phượng màu đen. Đều dùng phi độn phi tới ba hướng khác nhau.

"A!"

Trong miệng Hàn Lập thốt ra một tiếng kinh ngạc, nhưng mà cũng kịp lấy lại phản ứng, lập tức một mảnh hào quang mờ mờ bay ra. Thoáng cái đem ba con phượng này gom vào trong đó.

Ba con hắc phượng lập tức quay tròn vài vòng trong quầng trăng mờ, hào quang một lần nữa lóe lên sau đó trở lại như cũ là ba khỏa đan hoàn đen nhánh.

Hào quang bây giờ lại biến thành màu xám, cuộn tròn mà quay về, ba khỏa đan dược thành thành thật thật hiện tại trong lòng bàn tay Hàn Lập.

Hắn duỗi hai ngón tay ra kẹp lấy một khỏa đan dược vào bên trong, dùng con mắt tinh tế bắt đầu đánh giá.

Viên đan dược này không ngờ có thể hóa hình mà bay, tuyệt đối là không phải là vật bình thường.

Thần sắc Hàn Lập thoáng cái trở nên ngưng trọng, đồng thời trong đầu không ngừng hồi tưởng lại các loại linh đan trong truyền thuyết mà mình biết được. Nhìn xem có loại nào giống như loại đan dược trước mắt hay không.

"Hắc Viêm đan."

Với hình dạnh của ba khỏa đan dược này. Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, sau đó dường như lập tức nhận ra, tiếp đó trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng như điên.

Trong thiên hạ cũng chỉ có yêu tộc mới có thể dùng bổn mạng chi hỏa luyện chế ra Hắc Viêm đan. Nếu không cho dù là bậc tông sư luyện đan cũng vô pháp luyện thành loại linh đan này.

Khi luyện loại đan này, cần thu nạp bổn mạng chi hỏa của Hắc Phượng, trong đó có chút thần bí gì đó, cho nên cho dù là Hắc Phượng nhất tộc cũng không phải là có số lượng linh đan không hạn chế. Trên cơ bản phải cần Hắc Phượng trên cấp hóa thần tu luyện được bổn mạng chi hỏa, sau đó ngàn năm mới có thể luyện chế ra một khỏa Hắc Viêm đan.

Với Hắc Phượng nhất tộc, cao giai yêu tu lại rất thưa thớt, cho nên Hắc Viêm đan quý hiếm thế nào cũng có thể nghĩ được. Mà viên đan dược này sở dĩ có danh tiếng tại nhân yêu hai tộc, nguyên nhân chủ yếu nhất là đan dược này chính là một trong những loại đan dược phụ trợ tốt nhất có tác dụng giúp tu sĩ hóa thần đại thành trùng kích luyện hư bình cảnh.

Ba khỏa Hắc Viêm đan trước mắt này khi mà phục dụng vào, tối thiểu có thể có hai thành đột phá thành công luyện hư bình cảnh.

Vì vậy, Hàn Lập như thế nào lại không vui mừng cho được.

Lại cẩn thận kiểm nghiệm qua ba khỏa đan dược này lần nữa. Xác định quả thật là Hắc Viêm đan không thể nghi ngờ, sau đó Hàn Lập cưỡng chế hưng phấn trong lòng, đem đan dược bỏ lại vào trong ngân bình, một lần nữa dùng phù triện cấm chế dán lại. Rồi cẩn thận thu lấy.

Đột phá đến luyện hư, chính yếu nhất đó là hợp nhất linh lực Ngũ Hành trong cơ thể, điểm này thân hắn đã có Nguyên Từ Thần Quang, sau này cũng không cần lo lắng gì.

Mà có thêm ba khỏa Hắc Viêm đan này, lại tìm kiếm một ít linh dược cùng bí thuật khác phá tan luyện bình cảnh. Có lẽ đột phá đến luyện hư cảnh giới cũng nắm chắc thêm mấy phần.

Thế nhưng trước mắt hắn có rất nhiều chuyện phải làm, một trong số đó chính là đem tu vi của chính mình tu luyện tới Hóa Thần hậu kỳ cảnh giới. Dựa vào đại lượng đan dược, hắn có thể đột phá Hóa Thần trung kỳ đỉnh phong bình cảnh, chẳng qua là cũng chỉ là chuyên sớm muộn mà thôi.

Phiền toái của bước này là gì? Tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ khi sử dụng đan dược hiệu dụng rất nhỏ. Chỉ có khi dùng đan dược cực tốt mới có thể tiếp tục đột phá tu vi tăng mạnh.

Nhưng đối với tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ khi sử dụng đan dược tự nhiên cũng không có hiệu quá mấy, nghe đồn trong đó có một loại có tác dụng lớn nhất, chính là dịch thể từ con cóc. Mà lúc này đây hắn mạo hiểm tiếp được nhiệm vụ Mộc Tộc, hiện tại chuyện này trái lại có quan hệ rất lớn với Linh Dạ Đại.

Hàn Lập suy nghĩ, trong đầu lập tức hiển hiện ra chuyện không lâu trước đó khi rời Thiên Uyên Thành, vào một buổi sáng bỗng nhiên trước cửa xuất hiện đám khách nhân thần bí kia, hắn không khỏi nhắm hai mắt lại.

Nếu thật thuận lợi như những người kia nói, hắn có thể tìm được không ít dịch cóc. Tuy nhiên vật ấy không thể dùng quá nhiều, không giống như các loại đan dược không có hạn chế phục dụng, thế nhưng điều này cũng đủ khiến hắn tiết kiệm được không ít thời gian tu luyện.

Trong lòng cẩn thận suy nghĩ, lại một lần nữa nghĩ tới lời hứa của những người kia. Hắn cảm thấy cũng không có vấn đề gì, sau đó mới thở dài một hơi đem việc này vứt khỏi đầu, một tay hướng tới trữ vật trạc phất một cái, đem việc này bỏ qua một bên, quan trọng nhất là kiểm tra đồ thu được trong tay đã.

Một cây ngũ sắc vũ linh chói mắt hiện ra.

Đúng là cây Thiên Phượng Chi Linh thu được từ trong tay Diệp, Dĩnh nhị nữ,.

Một tay Hàn Lập nhoáng một cái nhẹ nhàng nắm lấy, lập tức mảng lớn ngũ sắc hào quang chớp động, cơ hồ bao phủ trọn lấy căn mật thất.

Vẻ mặt của Hàn Lập khẽ động.

Không hổ là linh vũ của bổn mạng chân linh cấp Thiên Phượng. Chỉ với khí tức phát tán ra của vật này cũng hơn hẳn Tai Bằng Chi Vũ mà năm đó hắn tìm được ở Nhân Giới.

Hàn Lập nhìn nhìn, sau đó hai tay vuốt nhẹ linh vũ, ánh mắt vụt sáng cảm thấy bất an, đột nhiên hắn há miệng phun ra một đạo điện hồ xanh trắng.

Một tiếng lôi minh trầm thấp vang lên, sau đó điện hồ ngưng tụ biến ảo hóa thành một đôi thanh bạch sắc vũ sí dài vài tấc.

Đan thủ của Hàn Lập khẽ vẫy. Phong Lôi Sí nho nhỏ này liền hạ xuống bàn thay hắn.

Ánh mắt quét qua phía trên, hắn không khỏi nhíu mày.

Trên vũ sí này bỗng xuất hiện hai cái lỗ thủng nhỏ, dường như đã bị tổn hại một chút.

Đúng là ngày đó mộc linh biến thành cự nhân, dùng hai đoạn móng tay xuyên thủng qua, cho nên bây giờ mới bị tổn hại.

Vẻ mặt Hàn Lập lập tức buông lỏng dường như không quan tâm tới chuyện này.

Hắn đã có ý định luyện chế lại một lần Phong Lôi Sí, cho nên điểm tổn hại này cũng chỉ là thuận tay đơn giản luyện lại mà thôi.

Dựa theo phân thân Thiên Lan thánh thú đã nói, sở dĩ Phong Lôi Sí lúc trước dung nhập Tai Bằng Chi Vũ, sau đó vẫn chưa biến thành Linh Bảo. Là vì không cách nào kích

phát Tai Bằng Chi Vũ bao gồm phong thuộc tính cùng thiên địa pháp tắc, phải cần một khỏa linh thạch cực phẩm phong thuộc tính mới có thể triệt để kích thích nó.

Đây cũng là nguyên do mà hắn đặc biệt lưu ý tới cực phẩm linh thạch phong thuộc tính.

Hiện tại hắn đã chiếm được tài liệu chân linh Thiên Phượng Chi Linh bực này, tự nhiên kế hoạch ban đầu có chút thay đổi.

Muốn đem tiêu vũ này dung nhập vào Phong Lôi Sí.

Thiên Phượng Chi Linh lại bất đồng với Man Bằng Chi Vũ. Trong đó có hàm chứa mãnh liệt thiên địa pháp tắc, mà khiến người ta kinh sợ nhất chính là không gian thần thông. Nếu đem quy tắc chi lực của linh vũ này thật sự luyện hóa dung nhập vào bên trong Phong Lôi Sí. Uy năng to lớn người nào cũng có thể tưởng tượng được.

Lần sau dù có đối mặt với Ngân Giai Mộc Linh, là vật đáng sợ không thể ngăn cản như vậy, nói không chừng không cần phải liều mạng làm gì, trực tiếp chuồn mất cho lành.

Hàn Lập vuốt vuốt vũ sí cùng ngũ sắc vũ linh, trong lòng âm thầm tự suy xét.

Chuyện này cũng thật may mắn, lúc trước hắn từng có một lần kinh nghiệm đem Man Bằng Chi Vũ dung nhập vào Phong Lôi Sí, nếu như lần đó luyện hóa thành công vậy không biết bây giờ luyện hóa phượng linh này ra sao đây?

Trong lòng đã quyết định, từ trong trữ vật trạc Hàn Lập lấy ra sáu khỏa cực phẩm linh thạch thuộc tính đều không giống nhau.

Năm khỏa trong đó tương ứng với Ngũ Hành thuộc tính. Một khỏa lại là viên linh thạch bạch sắc phong thuộc tính.

Với thần thông hiện tại của Hàn Lập cũng không cần các loại địa hỏa gì đó.

Hắn há miệng phun ra một đoàn ngân sắc hỏa cầu, một hồi quay cuồng ngưng tụ, sau đó không ngờ biến ảo thành một hỏa lò cự đại có ngân diễm quay xung quanh.

Hàn Lập đem Phong Lôi Sí ném vào trong hỏa lò, lại đem viên linh thạch phong thuộc tính ném vào.

"Vèo vèo" Hai tiếng vang lên, sau đó hai vật lập tức chui vào rồi biến mất trong lò.

Tiếp đó tay áo Hàn Lập phất một cái xuống mặt đất, một mảnh thanh hà lập tức lóe lên, sau đó trên mặt đất xuất hiện rất nhiều các loại bình, lọ tài liệu.

Đúng là các tài liệu phụ trợ cần thiết để luyện chế lại Phong Lôi Sí.

May mắn là hắn một mực vẫn nhớ tới chuyện luyện chế lại Phong Lôi Sí, cho nên trước đó đã thu mua rất nhiều tài liệu phụ trợ cần thiết.

Một mặt Hàn Lập đem một lọ chất lỏng giống như thủy ngân ném vào trong lò lửa, một mặt lẩm bẩm. Mười ngón liên tục búng pháp quyết hướng tới hỏa lò.

Trọn vẹn mười ngày mười đêm, sau đó trong mật thất truyền ra tiếng cười to của Hàn Lập.

Chỉ thấy hắn đứng giữa mật thất. Trong tay cầm một đôi vũ sí óng ánh, khuôn mặt lại tràn đầy vẻ kinh hỉ.

Đây là một đôi vũ sí thanh quang rộng rãi, được một đoàn hào quang ngũ sắc vây lấy, thế nhưng phảng phất lại trong suốt giống như như thủy tinh, như ẩn như hiện ở trên tay Hàn Lập, phảng phất như tùy thời có thể biến mất vậy.

Vừa rồi Hàn Lập đã thử qua uy năng sau khi Phong Lôi Sí tiến giai thành Linh Bảo, thần diệu vượt xa cả suy đoán trước đó của hắn.

Điều này cũng khó trách, vô luận là Lý Bằng Chi Vũ hay là Thiên Phượng Chi Linh. Chỉ cần có thể luyện hóa sau đó sẽ hiển hiện hiệu lực. Cho dù có luyện chế ra Thông Thiên Linh Bảo cũng không thành vấn đề.

Hôm nay hai kiện đồ vật kết hợp luyện hóa biến thành một kiện bảo vật. Mà uy năng lại vượt xa tưởng tượng, điều này càng khiến Hàn Lập cực kỳ thỏa mãn.

------oOo------

Chương 1389: Tụ tập

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cầm chiếc lông cánh trong suốt trong tay ném đi, Hàn Lập phun ra một cỗ thanh hà, loáng một cái đã đem nhất khẩu nuốt vào trong bụng.

Trong thời gian tiếp theo sau đó, Hàn Lập lấy mấy thanh trúc phong vân kiếm ra dùng nhất khẩu kia để luyện chế, chậm rãi khôi phục linh tính của chúng nó.

Một năm sau, tại một ngọn núi vô danh của thế giới hoang dã, có một đạo thanh quang thản nhiên như ẩn như hiện vụt bay tới.

Ở trong độn quang là một thanh niên thần sắc thản nhiên, hai tay chắp sau lưng, đúng là Hàn Lập vừa mới rời đi sau mấy tháng giấu thân ở thổ sơn nơi đây.

Mấy phi kiếm của hắn đều đã được tu bổ xong, đương nhiên không còn lý do gì để lưu lại nơi đó, liền khống chế độn quang ở tốc độ vừa phải thẳng tiến tới nơi đây.

Bởi vì lần này đi lẻ loi một mình, Hàn Lập vô cùng cẩn thận, mặc dù vậy, suốt hơn nửa năm bay liên tục cũng có thể coi là bình yên vô sự.

Mà phiến núi non vô danh này lại nhìn thoạt có chút không bình thường.

Vô luận trên núi hay dưới chân núi, tất cả cây cối đều có một vẻ thấp bé lạ thường. Mặc dù phảng phất có một vài cây cổ thụ rậm rạp nhưng cũng một bực như nhau không cao là mấy. Thêm vào đó, chỉ cần bay thấp một chút là ngay lập tức có thể cảm nhận được một luồng khí nồng đậm ẩm ướt như muốn đánh thẳng vào mặt.

Mà tại chỗ núi non này, khắp nơi trải dài rất nhiều hồ nước lớn nhỏ, trong đó không ít những cái có phương viên mấy ngàn dặm.

Hàn Lập khi phi độn qua những hồ nước này đương nhiên không dám quá lộ liễu mà ngược lại vô cùng cẩn trọng.

Ai mà biết được trong những hồ nước này có ẩn giấu những con cổ thú hay tộc nhân dị tộc gì.

Từ khi tiến vào khu vực núi non này, trước sau hắn đã giết mười mấy đầu dị thú chủ động tấn công hắn. Trong đó có một con man ngư cự thú cơ hồ tương đương với tồn tại hóa thần kỳ. Con man ngư này sống trong một hồ nước lớn, một thân thủy hệ thần thông vô cùng lợi hại khiến cho Hàn Lập cũng mất một phen động tay chân không dễ dàng gì.

Phi hành về phía trước thêm nửa ngày thì khung cảnh bắt đầu có biến đổi, hiện ra hai tòa núi cao thẳng tắp ước đến cả ngan trượng.

Vừa nhìn thấy hai ngọn núi này thì hai mắt Hàn Lập lại sáng ngời, nét mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

Nếu nói về kích thước, hai ngọn núi này tất nhiên không thể coi là cao nhất nhì gì đó, cũng không thể gây cho một người từng trải như Hàn Lập chút ngạc nhiên nào. Thế nhưng hai ngọn núi này lại có chút khác biệt, hơn phân nửa của một ngọn bị bao phủ bởi một tầng băng tuyết trong suốt, phụ cận cũng đều có bộ dáng kỳ hàn vô cùng mỹ lệ.

Ngọn còn lại thì lại tím ngắt một màu, toàn bộ cả ngọn núi bị bao phủ bởi những lá cây rừng với màu tử mang quỷ dị.

Hai tòa sơn phong cách nhau bất quá khoảng hơn mười dặm, ngoài bộ dáng một cái màu trắng bạc, một cái màu tím ngắt thì kích thước, hình dáng của chúng lại khá giống nhau.

"Nơi này nếu thật có hai tòa sơn phong như vậy, xem ra bọn họ không có nói dối."

Hàn Lập thì thào mấy tiếng, lập tức độn quang chợt lóe, bay thẳng tới tòa băng sơn.

Khi đến càng gần tòa núi này thì gió gào thét càng lớn, dĩ nhiên băng hàn lạnh thấu xương, phảng phất giống như bị đao cắt.

Thần sắc Hàn Lập vừa động trên người lập tức toát ra một tầng thanh quang, những làn gió băng hàn không có ý nghĩa gì với hắn nữa.

Phía trên đại môn tiến vào ngọn băng sơn này đột nhiên có hai đạo kinh hồng bắn thẳng ra từ nơi băng tuyết bao phủ dày nhất. Theo đó là hai đạo thân ảnh hiện ra cách phía trước Hàn Lập hơn ba mươi trượng.

Hàn Lập thoáng giật mình, dừng độn quang lại, hiện hình giữa không trung.

"Ha ha, nguyên lai là Hàn đạo hữu tới. Ta biết mà, với thần thông của đạo hữu, nhất kiện nhiệm vụ này tuyệt đối vô sự." Phía trước lúc này là hai gã nam tử, một người trong đó khẽ liếc mắt cái lập tức nhận ra Hàn Lập, liền tươi cười chào hỏi.

Người này mặt xanh tóc trắng, phảng phất năm sáu mươi tuổi, đúng là người mà ngày đó Hàn Lập tiến vào Thiên Trắc thành, khi tiến vào Phi Linh điện đã gặp, Liễu lão giả.

Bên cạnh lão giả này là một gã nho sinh, nhìn có vẻ hòa ái dị thường.

"Nguyên lai là Liễu huynh cùng Âu Dương huynh. Nhị vị không phải so với tại hạ còn tới sớm hơn sao? Xem ra nhị cận nhiệm vụ so với tại hạ còn muốn thuận lợi hơn." Hàn Lập hắc hắc cười, cơ hồ muốn đem hết mấy chuyện ấm ức mình xém chút nữa không giữ được cái mạng nhỏ này ra.

"Nhiệm vụ của hai người bọn ta làm sao có thể so sánh với của Hàn đạo hữu? Lão phu bất quá chỉ là đi theo mấy vị Kim vệ đại nhân càn quét mấy tên dị tộc vô danh tiểu tốt mà thôi. Chỉ cần cẩn thận một ít, hiển nhiên sẽ không gặp nguy hiểm gì." Liễu lão giả

cuống quýt lắc đầu nói.

"Ngoại trừ hai vị đạo hữu, những đạo hữu khác đã có ai tới chưa vậy?" Hàn Lập mỉm cười nhưng lại đột nhiên chuyển đề tài.

"Đương nhiên là có. Chúng ta chuyến này nhân thủ không ít, sớm có phỏng đoán sẽ bị thất thoát phân nửa, nhưng cũng may giờ mọi người đến cũng có thể coi là không sai biệt lắm. Ta mang Hàn huynh đi gặp mặt." Liễu lão giả tủm tỉm cười nói.

"Như vậy thì làm phiền đạo hữu rồi." Hàn Lập ôm quyền, thật không có ý phản đối.

Lập tức cả ba người hóa thành ba đạo độn quang, hai trước một sau tiến thẳng về hướng băng sơn.

Nhưng vừa phi hành được một đoạn ngắn, một lão dẫn đường phía trước móc trong lòng ra một tấm lệnh bài, hướng về phía hư không thoáng lên một cái.

Nhất thời một mảnh bạch quang từ lệnh bài bắn ra, nơi bạch quang đi qua xuất hiện một phiến bạch liên, linh quang chớp động không thôi.

Lão giả họ Liễu thúc giục độn quang, tăng tốc tiến nhập vào trong bạch liên. Ngay lập tức bóng lão chợt léo lên rồi tiêu tan mất. Ánh mắt Hàn Lập chăm chú theo dõi, cùng nho sinh bám sát theo sau.

Nơi này hóa ra còn bị người ta bố trí một tầng ảo trận, lúc trước hắn không có nhận ra. Xem ra ứng với tu vi của hắn mà như vậy thì quả thật có chút thần diệu. Như vậy cũng có thể thấy, nếu là cổ thú từ phụ cận đi qua thì đương nhiên không thể phát hiện được gì. Lại nói ba người chớp động mấy cái đều đã tiến nhập vào trong một khu vực khác, chỉ thấy trước mặt là một căn phòng rộng bằng băng trong suốt được khoét sâu vào vách núi.

Phụ cận còn có nhiều băng ốc nhỏ với nhiều hình dạng khác nhau. Mà trong căn phòng lớn kia có ba người, hai nữ một nam, đang ngồi nói chuyện gì đó. Vừa nhìn thấy bọn người Hàn Lập xuất hiện, ánh mắt của ba người này đột nhiên *"bá"* lên một chút, rồi tất cả đều rơi lên người hắn.

Nam tử chính là một gác vóc người khôi ngô, râu quai nón, vẻ mặt nhìn có chút mạnh mẽ.

Nữ thì có một người tầm hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt bình thường, mặc bộ áo váy màu xanh, người còn lại tuổi còn khá trẻ, một thân thuy sam, đầu đội khăn, mặt cũng được phủ một tấm khăn mỏng.

Hàn Lập vừa nhìn thấy nữ tử che mặt thì có chút ngẩn ra, trong miệng khẽ kêu lên một tiếng.

"Oánh tiên tử, không nghĩ đạo hữu cũng được mời tới đây, thật là khéo léo mà." Hàn Lập kinh ngạc bắt chuyện với nữ tử này.

"Thiếp thân thế nhưng lại biết đạo hữu sẽ tới đây. Nhiệm vụ vừa qua tại hạ nghĩ chắc chắn Hàn đạo hữu có thể vượt qua." Nữ tử che mặt kia thản nhiên nhìn Hàn Lập mỉm cười.

Nữ tử này cũng là một tu sĩ phi thăng, lúc trước đã từng yêu cầu Hàn Lập cùng mình thực hiện nhiệm vụ kia, không phải là Oánh tiên tử thì là ai khác đây? *"Cái này thực sự lại nằm ngoài dự liệu của Hàn mỗ."* Hàn Lập cười hắc hắc trả lời.

Mặc dù lúc trước khi được mời thực hiện nhiệm vụ này thì nữ tử kia không có mặt, nhưng nghĩ đến đối phương thốt ra những lời chắc chắn như vậy thì việc được mời tới đây không phải là giả.

Về phần mấy người kia triệu tập hắn tới đây rồi mời cả những người khác nữa, thực sự hắn cũng không muốn quản nhiều.

Hàn quang trên mắt Hàn Lập vừa chuyển, đảo qua hai người còn lại.

Hai người này khuôn mặt cũng có chút quen thuộc, tựa hồ cũng là phi thăng tu sĩ đã từng có mặt tại lần hội tụ vừa rồi, chỉ là không có cùng hắn giao thiệp gì mà thôi.

Cả ba người đều là tu vi hóa thần trung kỳ trở lên, đặc biệt phụ nhân kia đã là hóa thần hậu kỳ rồi.

Vì vậy Hàn Lập hướng hai người ôm quyền chào hỏi.

Đại hán cùng phụ nhân cũng không dám chậm trễ, đồng dạng hướng Hàn Lập đáp lễ một chút.

Nữ tử che mặt sau đó lập tức yêu cầu Hàn Lập vào trong cùng ngồi xuống nhưng sau khi đánh giá một chút hắn lại lắc đầu từ chối: *"Hàn mỗ vừa rồi chấp hành nhiệm vụ có bị thương nhẹ, cộng thêm ngày đêm phi độn hao tổn pháp lực, hay là nên trước tiên khôi phục một chút đã. Hơn nữa, nếu không lầm thì ta nghe nói tựa hồ khoảng cách với thời gian xuất phát còn nửa tháng nữa?"*

"Ha ha, như vậy là ta đã có sơ xuất rồi. Hàn huynh vất vả đường xa chạy tới đây, hiển nhiên trước tiên muốn nghỉ ngơi một chút, hơn nữa lại còn bị thương. Vậy mấy gian phòng bên trái kia, đạo hữu cứ tùy tiện chọn lấy một gian đi. Đương nhiên, nếu đạo hữu không hài lòng thì có thể tự mình tái kiến một gian riêng." Lão giả họ Liễu nghe vậy thì vuốt nhẹ chòm râu, vẻ mặt ôn hòa nói.

"Vậy thì tại hạ không khách khí nữa." Hàn Lập cười nhẹ một tiếng, không nói thêm cái gì, hướng mấy người cáo từ rồi hướng một tòa băng ốc nhỏ đi đến, mấy chốc đã không thấy bóng dáng.

Mấy người nhìn bóng lưng Hàn Lập đi khuất, nhất thời yên lặng trong chốc lát.

"Hàn huynh vội vã điều tức dưỡng thương như vậy, hẳn không phải là bị thương trầm trọng lắm chứ?" Phụ nhân khẽ nhíu mày, lên tiếng phá tan sự yên tĩnh.

"Hẳn không phải vậy! Hàn đạo hữu khí sắc tốt lắm, có thể thật sự là pháp lực có chút hao tổn mà thôi!" Đại hán áo bào tro bên cạnh lắc đầu.

"Nhưng cũng không nhất định là vậy, Hàn đạo hữu tinh thông bí thuật che giấu khí sắc, chúng ta không nhìn ra cũng là chuyện bình thường. Nhưng là nếu đã có thể trở về được tới nơi đây thì rõ

ràng người này không tầm thường chút nào, cho dù có một chút tiểu bệnh thì tin rằng cũng không ảnh hưởng gì tới đại sự của chúng ta. Viên đạo hữu và Tĩnh Viễn đại sư, hay là cũng vào ốc tĩnh dưỡng một chút đi?" Oánh tiên tử lại tỏ ra có chút ý tứ với Hàn Lập, thản nhiên lên tiếng.

"Oánh tiên tử nói vậy thật có lý! Mặc dù Hàn đạo hữu chỉ là tu sĩ hóa thần trung kỳ, nhưng theo ta suy đoán, nói về thần thông thì đạo hữu đã đủ khả năng đứng vào tiền tam rồi." Nho sinh đứng bên lúc này cười mỉm.

"Âu Dương đạo hữu nói lời ấy không khỏi có chút phóng đại sao? Hàn đạo hữu dù gì cũng chỉ là hóa thần trung kỳ tu sĩ. Điểm này tuyệt đối lão thân không nhìn lầm." Phụ thân nghe vậy thì sửng sốt, có chút không tin nói.

"Triệu Đát tỷ vất vả gian nan mấy năm nay tại Thiên Trắc thành, cũng là do quá bận rộn khổ tu, lại rất ít tham gia tụ hội nên không biết những chuyện kỳ quái về vị tu sĩ này. Hàn đạo hữu đã từng nhiều lần chém giết và bắt giữ dị tộc cùng giai. Đặc biệt, hắn tu luyện một loại thần thông gì đó mà rất có tác dụng khắc chế ảnh tộc. Đây cũng chính là nguyên nhân ta dốc hết sức yêu cầu hắn tới đây." Nữ tử che mặt lo lắng nói.

"Ý tứ của Oánh đạo hữu là muốn dùng người này đối phó với ảnh trùng thú?" Phụ nhân có chút bừng tỉnh.

"Không sai, ta chính có ý này. Nếu không, ảnh trùng thú thực sự có chút khó giải quyết. Vạn nhất bởi vậy mà ảnh hưởng những việc khác thì công sức của chúng ta sẽ thành bỏ hết." Liễu lão giả cũng mỉm cười giải thích thêm.

Triệu phụ nhân nghe vậy thì gật đầu, không nói gì nữa.

Vì vậy mà sau đó mấy người này an vị tại trong phòng, đông một câu, tây một câu bắt đầu tán dóc. Còn Hàn Lập cũng ngồi tại một băng ốc của mình khoanh chân ngồi xuống, cả người không hề nhúc nhích.

------oOo------

Chương 1390: Mưu đồ chân thiềm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hơn mười ngày sau, đột nhiên từ bên ngoài phòng băng của Hàn Lập truyền tới một tiếng huýt dài, mặc dù âm thanh không lớn nhưng cũng đủ đem Hàn Lập đang nhập định gọi tỉnh dậy.

Hai mí mắt hắn vừa động liền mở hẳn hai tròng mắt ra.

Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe lên, trong đầu trầm tư suy nghĩ một chút, sau đó chậm rãi đứng lên.

Đẩy cánh cửa băng ốc, đi ra ngoài.

Chỉ thấy trước mặt là một phiến trống trải vô cùng lớn, không biết từ khi nào nơi đây đã xuất hiện một gian đại điện nghiễm hàn băng rộng tới cả trăm trượng. Trong đại điện dùng những băng trụ thô to để chống đỡ. Mặc dù những băng trụ này thô ráp xù xì nhưng dưới ánh mặt trời chiếc lên loang loáng cũng tạo được một phen khí thế.

Giữa đại điện có một đài băng cao mấy trượng, đứng trên đó là một đôi nam nữ.

Nam chính là một vị tu sĩ khá lớn tuổi, tóc đã bạc nhưng nhìn rất đẹp trai tuấn mỹ, nữ tử thì lại là một người trẻ tuổi, vóc người đầy đặn, xinh đẹp dị thường, cánh tay trắng nõn cùng một chút đôi chân ngọc ngà lộ ra bên ngoài trong vô cùng hấp dẫn.

Hai người này dĩ nhiên đều có tu vi luyện hư kỳ, nam tử tóc bạc thậm chí còn là trung kỳ cảnh giới.

Như vậy tiếng huýt gió kia chính được phát ra từ nam tử tóc bạc này.

Lúc này dưới đài băng đã có bốn năm người đứng, trong đó có Oánh tiên tử cùng đám người Liễu lão giả. Mà đương nhiên nghe được tiếng huýt gió kia không chỉ có mình Hàn Lập, lúc này nhìn xung quanh đã có rất nhiều người lục tục đi ra.

Trong nháy mắt đã có gần hai mươi tu sĩ tiến đến từ khắp nơi trên ngọn núi.

Toàn bộ những người này đều đã ngoài tu vi hóa thần kỳ, sau khi nghe tiếng huýt gió thì đều hướng tới đại điện với thần sắc khác nhau.

Hàn Lập bất động thanh sắc, cũng không vội vã gì, đợi mấy người tiến vào rồi mới hòa mình cùng dòng người.

Những tu sĩ tiến vào đại điện có không ít người quen biết hai người nam nữ trên đài, cung cẩn ân cần thăm hỏi.

"Ra mắt Chúc tiền bối, Thanh tiền bối!"

"Hai vị tiền bối cũng tới rồi! Vãn bối xin ra mắt hai vị tiền bối!"

Hàn Lập tùy ý tìm một vị trí, lạnh nhạt đứng bất động ở đó.

Người lúc đầu tới mời hắn tham gia nhiệm vụ lần này chính là hai kim vệ của Thiên Uyên thành danh khí không nhỏ đang đứng trên đài cao kia.

Cả hai nam nữ tu sĩ này.

Mặc dù cũng chỉ một lần quan hệ qua, nhưng Hàn Lập cảm thấy hai người này cũng không tệ lắm, hơn nữa lại cũng là phi thăng tu sĩ. Nếu không ngay cả có hứa hẹn gì đi chăng nữa thì cũng chưa chắc hắn đáp ứng tham dự việc này.

Nam tử họ Chúc trong miệng lúc nào cũng cười thân thiện, hướng tới mọi người liên tục thăm hỏi. Sau một hồi mới lên tiếng lanh lảnh:

"Mọi người không sai biệt lắm cũng đã tới đầy đủ, xin mời chư vị đạo hữu trước tiên hãy ngồi xuống. Chúng ta sau đó sẽ cùng thương lượng làm thế nào để thanh tiễu đám bích nhãn chân thiềm kia."

Lời của lão vừa dứt thì nữ tử xinh đẹp bên cạnh lập tức vung tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Nhất thời băng điện bạch quang chớp động, tiếp đó là hàng loạt những chiếc ghế ngọc tinh sảo dị thường liên tục hiện ra theo tác dụng của pháp trận.

Chúng tu sĩ thấy việc này đều theo lời ngồi xuống, sau đó mới một lần nữa nhìn lên trên băng đài. Lúc này đôi vợ chồng luyện hư kỳ cũng đã ngồi xuống.

Nam tử tóc bạc đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi mới cười nói thêm:

"Xem ra vợ chồng ta đoán trước cũng không có sai biệt lắm. So với những đạo hữu đã được mời, số có mặt hôm nay bất quá chỉ chiếm khoảng bốn phần mà thôi. Các đạo hữu khác có người vì nhiệm vụ vướng chân chưa thể rời đi, cũng có người không may mắn khi thực hiện nhiệm vụ. Thế nhưng cho dù là vậy, chỉ cần chúng ta ở đây đồng tâm hiệp lực cũng có thể đem đám bích nhãn chân thiềm kia thuận lợi tiêu diệt. Đến lúc đó chúng ta sẽ chia chiến lợi phẩm theo như thỏa thuận, chư vị đạo hữu nhận được chân thiềm linh huyết còn vợ chồng ta thì lấy chu thiên tâm hoa được quần thú thủ hộ. Cái này lúc trước tất cả đều đã được nói qua và không có dị nghị gì. Đương nhiên khi phân chia chân thiềm linh huyết còn phải căn cứ vào biểu hiện của chư vị đạo hữu, không thể cào bằng ai cũng như ai được. Chính vì vậy, mong rằng chư vị đạo hữu đều cố gắng hết sức."

Nam tử tuấn mỹ nói xong mấy lời cuối cùng thì trên người mơ hồ tản mác ra khí tức cường đại của một tu sĩ luyện hư, đồng thời thần sắc trở nên nghiêm nghị.

Các tu sĩ khác nghe hắn nói vậy thì tất cả đều an vị, tựa hồ không có ý kiến gì với những lời vừa rồi.

"Tốt, như vậy tất cả mọi người trong lòng đều hiểu rõ ràng rồi. Bây giờ chúng ta sẽ thương lượng các bước hành động cụ thể. Đàn cổ thú bích nhãn chân thiềm này là đám người do Oánh tiên tử dẫn đầu phát hiện đầu tiên, vậy sẽ để cho tiên tử giải thích thêm một chút." Trên mặt nam tử tuấn mỹ hiện rõ sự hài lòng, quay người về phía nữ tu sĩ bịt mặt.

"Chúc tiền bối đã nói vậy, vãn bối không có dũng khí không theo."

Oánh tiên tử cười nhẹ, thướt tha đứng lên, đưa ánh mắt đảo qua các tu sĩ còn lại, thong dong giải thích:

"Chuyện như thế nào phát hiện ra huyệt động bích nhãn chân thiềm tiểu nữ không nói nhiều ở đây. Điều quan trọng mọi người cần biết ở đây là, huyệt động chân thiềm này có khoảng mười con, hai con trưởng thành đại khái có thực lực ngang luyện hư trung kỳ, các ấu thiềm còn lại đa phần tương đương tu sĩ cấp nguyên anh. Đàn chân thiềm này vốn vẫn ẩn giấu ở sâu trong sào huyệt trong lòng đất, bình thường căn bản không ra ngoài và cũng không ai phát hiện được. Nếu nghĩ muốn tìm tới sào huyệt và giết bọn chúng thì sợ rằng khó khăn gia tăng không ít. Dù sao hoàn cảnh phụ cận của sào huyệt phi thường không thuận lợi cho chúng ta vây diệt."

Nói tới đây, thanh âm của nữ tử này bỗng nhiên dừng lại một lát, rồi lại nói tiếp:

"Nếu chỉ là bấy nhiêu thôi, kỳ thật cũng không cần đồng thời mời tới nhiều đạo hữu như vậy. Mấu chốt chính là phụ cận sào huyệt của bích nhãn chân thiềm còn có hai loại cổ thú khác, một là hắc huyết nghĩ (kiến máu đen) và con còn lại là ảnh trùng thú.

Hai loại trùng thú này mặc dù thân thể mỗi con không đáng kể gì so với tu vi của chúng ta ở đây nhưng chúng lại đều sống thành đàn, mỗi đàn chừng hơn trăm con. Cả ba loại cổ thú này sinh sống dựa vào nhau, quan hệ rất tốt, nếu muốn thanh tiễu bích nhãn chân thiềm thì đồng thời phải giải quyết được hai loại bạn sinh trùng thú kia mới được.

"Hắc huyết nghĩ?"

"Ảnh trùng thú?"

Nói xong thì nữ tử che mặt nhìn nam nhân tuấn mỹ phía trên khẽ gật đầu một cái rồi trở về vị trí của mình mặc kệ mọi người bắt đầu có chút xôn xao.

"Không cần phải khẩn trương! Nếu ta đã mời chư vị đạo hữu tới đây, hiển nhiên phải có phương pháp giải quyết rồi."

"Chúc tiền bối! Không phải ta không tin lời tiền bối nhưng thực sự việc này xem ra vô cùng hung hiểm, tiền bối có thể giải thích rõ hơn một chút các kế sách đối phó?" *Một tu sĩ nam già đầu đội nón tre đứng lên khỏi ghế băng khom người hướng về phía đài băng nói.*

Lão giả này tu vi thực sự đứng vào nhóm ít người ở đây, đã là hóa thần hậu kỳ.

"Nguyên lai là Du đạo hữu. Mời đạo hữu ngồi, cho dù đạo huynh không đề cập tới việc này, tại hạ cũng sẽ giải thích cụ thể mà." *Nam nhân trên đài cười nhẹ, bộ dáng có vẻ lơ đễnh.*

Tu sĩ họ Du kia nghe vậy thì không nói thêm gì nữa, ôm quyền ngồi xuống.

"Kỳ thật rất đơn giản.

Hai loại bạn sinh trùng thú kia mặc dù có chút khó giải quyết, nhưng là vợ chồng tại hạ đã mới tìm mua được một ít đàn hạc hương, thứ hương này có lực hấp dẫn rất lớn đối với hắc huyết nghĩ. Chỉ cần tại một nơi xa xa đốt đàn hạc hương lên, chắc chắn lũ kiến kia sẽ bị hấp dẫn mà mò đến, khi đó tất cả đồng loạt ra tay tiêu diệt là được. Nhưng thật ra vấn đề ảnh trùng thú mới là có chút khó đối phó. Bất quá, vợ chồng ta cũng từ chỗ bạn bè tốt mượn tới một bộ huyền thanh thiên lôi kỳ. Chỉ cần có tám đạo hữu ở đây chia nhau cầm những lá kỳ là đủ tạo thành thiên đô hoàn lôi trận, đủ có thể vây khốn ảnh trùng thú. Ngoài ra, đặc biệt chúng ta còn có Hàn đạo hữu và Tiểu tiên tử ở đây công pháp có chút đặc thù chuyên môn khắc chế ảnh trùng. Với sự trợ giúp của hai vị này, hẳn là không có vấn đề gì. Các đạo hữu còn lại sẽ cùng vợ chồng ta liên thủ chuyên tâm đối phó đám chân thiềm thú. Chư vị đạo hữu thấy thế nào?*" Tu sĩ họ Chúc chậm rãi nói hết một lượt, âm thanh không tính là lớn nhưng lại truyền đến tai từng người một rất rõ ràng.*

Hàn Lập nghe đối phương đề cập thẳng đến tên mình thì thần sắc có chút động, đưa mắt hướng lên đại điện, đột nhiên phát hiện có một ánh mắt khác đang nhìn mình.

Thì ra chính là nữ tử khoảng hai lăm hai sáu tuổi ngồi cạnh nam nhân họ Chúc kia. Nàng mặc một bộ bạch ngân trắng muốt, tướng mạo thanh tú dị thường. Người này thấy Hàn Lập nhìn lại thì dịu dàng cười chào.

*"*Chẳng lẽ đây chính là vị tiểu tiên tử kia? Không biết nàng tat u luyện thần thông gì mà cũng có thể khắc chế ảnh trùng thú đây?"

Hàn Lập ngoài mặt cười đáp lễ nhưng trong lòng thì tỏ ra khá tò mò.

Lúc này ở phía dưới, một số người bắt đầu lên tiếng hỏi về các vấn đề nghi hoặc.

Nam nhân họ Chúc kia tỏ ra vô cùng hòa nhã, nhất nhất đều nhiệt tình trả lời tất cả mọi người khiến cho ai cũng hài lòng.

Bất quá Hàn Lập không chú ý nhiều tới mấy chuyện đó, hiện hắn vẫn để tâm tới nữ tử ngồi trên đài mặc dù từ khi cười với nhau một cái tới giờ hai người vẫn chưa mở miệng nói với nhau câu nào.

Bản thân nữ tử kia lúc nào gặp ánh mắt của hắn cũng chỉ cười mỉm đáp lễ khiến cho Hàn Lập cảm giác có chút kỳ quái.

Hắn nhớ không lầm thì ngày đó hai vợ chồng kia tới tìm tựa hồ cũng chỉ có nam nhân nọ nói chuyện, nữ nhân này tuyệt đối không có nói nửa lời.

Chẳng lẽ nữ tu sĩ này tu luyện Phật môn công pháp gì đó khiến cho không thể mở miệng nói chuyện? Hay là người bị điếc bẩm sinh? Nhưng là với tu vi bọn họ tới bực này thì những bệnh tật vặt vãnh đó hiển nhiên không thành vấn đề rồi.

Cứ miên man suy nghĩ khiến Hàn Lập không chú ý lắm tới những người xung quanh.

Một lúc lâu sau, khi không còn ai hỏi vấn đề gì nữa, nam nhân họ Chúc bắt đầu phân phối công việc cho mọi người.

Lại nói, lần này trong số các tu sĩ được mời tới đây, trừ Hàn Lập cùng nữ tu sĩ họ Tiêu tu luyện công pháp chuyên môn dùng khắc chế ảnh trùng thú ra, còn có không ít tu sĩ tu luyện công pháp hiếm thấy có lôi thuộc tính, mục đích chính là để họ tham gia vận dụng huyền thanh thiên lôi kỳ tạo nên thiên đô hoàn lôi đại trận.

Những người này bao gồm cả Hàn Lập đều hoặc là phi thăng tu sĩ hoặc là hậu duệ của phi thăng tu sĩ, không hề có một gã tu sĩ bản địa nào.

Chính vì vậy mặc dù nhân số không ít nhưng cuối cùng cũng không có nhiều ý kiến đối với việc phân chia nhiệm vụ.

Sau khi điều phối xong xuôi, nam tu sĩ họ Chúc cùng với tất cả đám người không hề trì hoãn thời gian, đồng loạt hóa thành từng đạo độn quang hướng thẳng phía Tây bay đi.

Phi hành liên tục ba ngày ba đêm không gặp bất cứ sự cố gì, rốt cục mọi người cũng tới bên một cái hồ lớn.

Cái hồ này trên mặt sương mù vô cùng nồng đậm, ẩm ướt và lạnh dị thường khiến cho người ta có cảm giác thập phần thần bí.

Chúng tu sĩ nhìn thấy cái hồ này, không ít người cũng phải nhướng mày.

Nói đại khái, tại thế giới hoang dã này, với bất kỳ địa phương nào thoạt nhìn quỷ dị một chút đều khiến hơn phân nửa tu sĩ không nguyện dễ dàng tiến vào trong đó. Ai biết sương mù cùng với hồ nước dưới kia có ẩn tàng cổ thú gì không, vạn nhất bị đánh lén mà chết thì không phải là tự mình đi tìm tử lộ sao?

Chính vì vậy, cơ hồ không cần người nào nhắc nhở, tất cả mọi người đều độn quang chậm dần, đến trước đám sương mù thì ngừng hẳn lại.

------oOo------

Chương 1391: Đàn Hạc Hương và Hắc Tuyết Nghĩ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Chư vị đạo hữu cẩn thận một chút, trong sương mù sẽ có một loại quái cầm không rõ tên, cũng may thực lực không tính là cao, chỉ cần phải cẩn thận toan dịch của chúng nó phụt lên, thì không đáng ngại. Về phần chút hơi nước này, thì giao cho phu phụ ta trừ bỏ đi." Thanh niên họ Chúc đang phi hành đầu tiên bỗng nhiên nói lớn.

Tiếp đó ngay trước ánh mắt ngẩn ra của những người khác, thấy ngân thanh niên hé miệng ra, bỗng nhiên phun ra một bình ngọc trường hiệu trắng xóa, quay tròn xoay chuyển một cái, miệng bình liền nhắm ngay bạch sắc sương mù phía trước.

Hai tay thanh niên bấm quyết, trong miệng nói lẩm bẩm, linh quang trên bình ngọc phóng ra mạnh mẽ.

Một tiếng *" Phốc xuy"* vang lên, một cổ thanh sắc kình phong từ trong bình phun ra.

Kình phong ấy khi vừa thổi ra thì chỉ là thanh quang nhàn nhạt, thế nhưng sau khi vừa thổi xa ra mấy trượng, thì cuồng phong gào thét phần phật một tiếng, trong nháy mắt hóa thành cơn lốc phi thường mãnh liệt thổi về phía trước.

Trên mặt hồ, sương mù nhất thời dữ dội cuồn cuộn lui về phía sau. Một cái thông đạo phi thường rõ ràng, như ẩn như hiện ở trong sương mù hiện ra.*"Đi thôi!"*

Thanh niên họ Chúc ra lệnh một tiếng, tự mình cùng bạn lữ dẫn đầu bay vào trong thông đạo, mà bình ngọc lại thủy chung xoay quanh trên đỉnh đầu, cuồng phong liên tục phụt lên.

Những người khác thấy vậy, trong lòng buông lỏng, cũng không lại chần chờ đều theo sát mà vào.

Quả nhiên tựa như thanh niên họ Chúc nói, sau khi mới bay vào trong hồ hơn mười dặm, trong sương mù từ bốn phía bắt đầu bay ra một ít bạch sắc phi cầm lớn vài thước, từng con trông như chiếc thuyền nhỏ dài, ở bụng sinh ra một đôi lục sắc lợi trảo.

Những phi cầm này rõ ràng là hướng tới chúng tu sĩ, vừa lao ra khỏi sương mù, lập tức há miệng ra, một đạo rồi lại tiếp một đạo thủy tiễn đen nhánh phóng thẳng đến mọi người.

Trong vài tiếng quát khẽ, quần tu đều phóng ra pháp bảo của mình, hoặc đem phi kiếm hóa thành một đoàn linh quang, hoặc mặt cổ thuẫn hiện lên trước người...

Hắc sắc thủy tiến này vừa bắn tới phía trên, lập tức hóa thành một cỗ khói đen biến mất.

Còn các bảo vật khác như kiếm, tại chỗ bị phun trúng, hiện ra lỗ thủng chi chít.

Sắc mặt chủ nhân của những pháp bảo này nổi lên vẻ đại biến, lập tức có người lớn tiếng ồn ào lên:

"Mau ra tay tiêu diệt mấy thứ này, toan dịch của nó có thể ăn mòn các loại bảo vật."

Vừa nghe nói thế, những người khác cũng sợ hãi trong lòng, tất cả thần thông tung ra hết, từng đạo kinh hồng cùng từng mảng từng mảnh quang hà đồng thời hướng quái cầm chặn đầu chụp tới.

Nơi mà kinh hồng quang hà đi qua, các quái điểu đều hóa thành một đoàn huyết vũ rơi xuống, trong nháy mát bị diệt giết không còn một mảnh.

Thấy tình hình ấy, cả người vốn có chút kiêng kỵ, trong lòng cũng buông lỏng.

Thực lực những quái điểu này quả nhiên cực yếu.

Nhưng hầu như chỉ một giây sau, vài tiếng âm thanh kỳ từ trong sương mù truyền ra, bỗng nhiên lại bay ra một đám bạch sắc quái điểu nữa, cũng lại từng cỗ từng cỗ hắc sắc thủy tiễn khắp bầu trời đánh tới.

Quần tu cả kinh, luống cuống tay chân vội vàng đem bảo vật vừa mới thu hồi lần thứ hai phóng ra, chống lại một phen, lại dùng thần thông đem tất cả chúng nó đều giết chết hết.

Nhưng tình hình giống vậy lại xuất hiện liễu, khi con quái điểu cuối cùng hóa thành huyết vũ, từ trong sương mù lại hiện ra chi chít bóng chim.

Mọi người nổi lên một hồi rối loạn, không ít người trên mặt hiện lên vẻ lo lắng.

Hàn Lập nhướng mày, đem thần niệm hướng tới trong sương mù quét tới, không ngờ trong sương mù này lại có thể phân bố vô sô loại quái điểu này, chúng đang ùn ùn kéo đến, có vẻ cũng không biết có bao nhiêu vạn con.

Hàn Lập mặc dù đã gặp qua rất nhiều sóng to gió lớn, ngược lại cũng phải hít một ngụm lương khí.

"Mọi người không cần sợ! Loại này quái cầm bây giờ chỉ là thử công kích mà thôi, một khi hơn mười ba lần công kích trước tiên vô hiệu, chúng nó sẽ tự động biết khó mà lui." Phía trước lại vang lên âm thanh phi thường bình tĩnh của thanh niên họ Chúc.

Nghe được lời đó, những người khác có chút bừng tỉnh, lúc này thúc dục phóng ra các loại bảo vật, đemi công kích tất cả bạch sắc quái điểu, giết chết hết, cả một con cũng không để lại.

Sau mười ba mười bốn lần công kích liên tiếp đi qua, quả nhiên đàn chim vốn tụ tập trong sương mù đột nhiên truyền đến một tiếng kêu sắc nhọn thật dài, nhất thời tất cả bạch sắc điểu thú lập tức giải tán, ở trong sương mù bay đi bốn phía.

Chúng nó rốt cuộc thực sự không chiến tự lui.

Thấy tình hình ấy, lúc này mọi người mới thật sự yên lòng,lập tức nắm chặt thời gian bay thẳng đi về phía trước.

Nửa ngày sau, sương mù ở bốn phía của đoàn người tản ra, trước mắt mọi người bỗng nhiên sáng ngời lên, ở phía trước hiện ra một tòa cự sơn trong hồ, cao chừng vạn trượng, hình dạng chân núi cắm thẳng vào dưới đáy hồ.

Bộ phận lộ ra của tòa núi ấy, tất cả đều là núi đá hắc lục sắc, trên mặt ngoại trừ một ít thực vật cỏ rêu, thì đều là trơ trụi.

"Chính là ở đây! Hắc hắc, thật khó cho đám người Oánh tiên tử có thể tìm tới đây."

Lúc độn quang của mọi người dừng lại, thanh niên họ Chúc nhìn cự sơn, trong miệng nói ra tiếng ríu rít.

"Đây là mấy người vãn bối ngày trước truy đuổi một đầu dị thú, trong lúc vô ý xông vào đây. Này cũng coi như là vận số của đám người vãn bối không tồi đi." Nữ tử che mặt cười dài nói.

"Đúng vậy, nếu không phải cơ duyên xảo hợp, nơi bí ẩn bậc này đúng là không phát hiện ra nổi. Có điều là cũng chính là như vậy, nên mới có thể lưu lại cho chúng ta một đám Chân Thiềm Thú như thế. Nếu như ở bên ngoài có nghe nói, sợ rằng sớm đã bị người khác dẫn đường tới rồi. Sao còn có thể đợi được chúng ta tới xuất thủ." Ngân thanh niên nghe vậy, ha ha cười, trong mắt ẩn hiện vẻ hưng phấn.

Các tu sĩ khác cũng đều mang dáng tươi cười gật đầu đồng ý.

"Hang của Chân Thiềm Thú này, ngay ở chân núi đó.

Một phần trong động ngầm thiên nhiên. Chúng ta cứ theo kế hoạch lúc trước, trước tiên đem Hắc Huyết Nghĩ dẫn dụ tới, rồi giết chết đi. Mọi người cẩn thận một chút, những con Hắc Huyết Nghĩ này tuy rằng chỉ có thực lực của bát cấp yêu thú, thế nhưng trời sinh có thể phá các loại linh quang hộ thể cùng hộ thuẫn của *tu sĩ chúng ta, đồng thời máu đen trong cơ thể cực kỳ độc, lấy thực lực của chúng ta một khi bị cắn trúng, phải lập tức ăn vào Giải Độc Đan, bằng không cũng sẽ có nguy hiểm tính mạng. Được rồi, mọi người chuẩn bị đi, ta châm Đàn Hạc Hương trước!"* Thanh niên họ Chúc chăm chú căn dặn một hai câu, mới đưa tay lộn chuyển, trong tay đột nhiên nhiều thêm ra một cái lư hương to bằng lòng bàn tay, bên trong cắm một cây lục sắc đàn hương dài nửa thước.

Đem lư hương ném lên không trung, nhất thời lơ lửng ở trên cao, từ từ chuyển động liên tục.

Thanh niên lại giơ tay, một cây hương nến đẹp cỡ ngón tay nhẹ đi một chút, một đạo hồng quang xoẹt qua. Hương nến lục sắc bị đốt cháy một cái, một lũ khói xanh lượn lờ bay lên không trung.

Hàn Lập chăm chú nhìn lư hương đó, nét mặt chợt lóe lên dị sắc.

Đây là *"Đàn Hạc Hương"* ư, thoạt nhìn không chút nào lọt vào mắt, đồng thời hình dạng cũng không chút nào làm cho người ta hứng thú nổi, lẽ nào thực sự hữu dụng với Hắc Huyết Nghĩ?

Hàn Lập trong lòng nói thầm hai câu.

Lúc này không cần người nào phân phó, mọi người liền bay ra bón phía, sau đó ở bốn phương tám hướng đều thi triển ẩn nặc thuật.

Hàn Lập cũng hóa thành một đạo thanh hồng thẳng đến trên cao, ở chỗ cao hơn trăm trượng mới dừng độn quang lại, đang bấm quyết thi pháp thì bên cạnh chợt lóe lên một đạo bạch hồng, một bóng người thon thả khác đã ở phụ cận hiện hình ra.

Hàn Lập sửng sốt một chút, liếc mắt nhìn lại, hiện ra là một tiểu nữ tử xinh xắn dung mạo thanh tú, lại chính là vị*"Tiêu tiên tử"* kia.

Nàng tựa hồ cũng có chút ngoài ý muốn gặp phải Hàn Lập, nhưng lập tức cười nhã nhặn nói:

"Hàn huynh, trong khả năng của thiếp có một cây Bách Chướng

Nghịch Quang Phiên, về mặt che ẩn trên đảo cũng hơi có chút thần hiệu, không bằng ta thi pháp, đem thân hình đạo hữu cùng nhau che đậy lên đi."

"Ha hả, đã như vậy, vậy thì phiền tiên tử rồi." Hàn Lập khách khí một câu, cũng cũng không có phản đối.

"Chỉ là cái nhấc tay, Hàn huynh cần gì phải đa lễ!" Trên mặt nữ tử họ Tiêu mang một tia mỉm cười, đưa tay lên, một cây tuyết trắng tiểu phiên bay ra, sau khi xoay quanh một cái, liền bay tới chỗ đỉnh đầu hai người.

Nàng lập tức điều khiển pháp quyếti, tiểu phiên nhoáng lên một cái, bỗng nhiên phóng xuất ra ánh sáng màu trắng sữa, quang mang chói mắt, trong nháy mắt đã đem thân hình hai người đều bao phủ ở trong đó.

Sau một khắc, bạch quang tiêu tán giữa hư không, tại chỗ lại trống không, không thấy một chút thân hình của Hàn Lập cùng nữ tử họ Tiêu nữa.

Hàn Lập đứng tại chỗ không di chuyển một chút nào, nhưng giơ tay nhìn bàn tay đã ẩn hình của mình một chút, lam mang trong mắt, lại cũng không cách nào thấy được cái gì.

Hắn lộ ra một tia kinh ngạc, mở miệng tán thưởng một câu:

"Bảo vật của đạo hữu thật đúng là thần diệu, tựa hồ còn lợi hại hơn nhiều so với bảo vật ẩn nấp bình thường."

"Hàn đạo hữu nói đùa rồi. Bác Trận Mê Quang Phiên tất nhiên là ẩn hình mười phần lợi hại, thế nhưng chỉ cần người có tâm người sử dụng thần niệm đảo qua, chính là không cách nào giấu diếm được..., cũng chỉ có thể dùng để đối phó đám trùng thú thần niệm không mạnh này thôi." Nữ tử họ Tiêu nghe vậy, lại cười nhạt một cái.

Hàn Lập sửng sốt, lập tức đem thần niệm hướng tới nữ tử ở bên kia đảo qua, quả nhiên lập tức phát hiện thân hình đối phương, trong lòng buông lỏng xuống, lại thầm cảm thấy có chút đáng tiếc.

Bảo vật của đối phương ngay cả dùng Minh Thanh Linh Mục cũng không thể nhìn thấu, nếu là ngay cả thần niệm cũng có thể che giấu mà nói, tuyệt đối không phải chuyện đùa.

Lúc này những người khác cũng giấu thân hình, đồng thời thu liễm lại khí tức.

Trong lúc nhất thời, nơi đây ngoại trừ cái lư hương không lớn phiêu phù ở giữa không trung kia, lại không còn cái gì khác.

Đàn Hạc Hương này quả nhiên hữu hiệu, mọi người cũng không phải đợi bao lâu, sau thời gian ăn xong bữa cơm, bỗng nhiên từ phía trong cự sơn truyền đến thanh âm ong ong, lập tức từ trong cái động khẩu ở chỗ không nhìn thấy nổi của sườn núi, đột nhiên bay ra một đám phi nghĩ lưng có hai cánh thật lớn đi ra.

Những phi nghĩ này mỗi con dài khoảng một thước, răng năng lộ ra ngoài, hơn nữa trên lưng có một đôi cánh lục sắc, thoạt nhìn giống như một con Phi Điểu, thật là cực kỳ kinh người.

Hiển nhiên mục tiêu của những cự nghĩ này, chính là lư hương, bay một cái từ sau cự sơn ra không chút nào dừng lại vù vù bay thẳng đến này, tốc độ lại không chậm chút nào, không lâu sau liền bay vào trong vòng vây của mọi người.

"Động thủ!" Bỗng nhiên không gian gần lư hương cùng chập chờn, ngân phát thanh niên cùng mỹ diễm nữ tử hầu như cùng lúc từ trong hư không hiện ra, trong miệng bỗng nhiên nói ra tiếng mệnh lệnh lạnh lùng.

Nhất thời ở bốn phương tám hướng linh quang các màu chớp động, lập tức hơn mười kiện bảo vật đồng thời được sử dụng, hóa thành từng mảnh từng mảnh quang hà, hùng hổ cuốn tới hướng đàn kiến, trong đó còn kèm theo hỏa cầu, hồ quang cùng một ít pháp thuật phạm vi lớn.

Xem ra tất cả mọi người đều xuất ra hết thần thông, đều muốn dưới một kích giải quyết những con Hắc Huyết Nghĩ này.

Một hồi tiếng nổ *"oành đùng đùng"* liên miên truyền đến, toàn bộ đàn kiến hoàn toàn bị mọi màu sắc bạo liệt bao phủ, lập tức một cổ gió bão hàn nhiệt xoay chuyển từ chỗ trung tâm bạo liệt bất chợt tản ra, phong áp thật lớn, cho dù chúng tu thân ở ngoài trăm trượng cũng không khỏi biến sắc lùi ngay lại mấy bước.

Sau khi quang mang cuồng phong đều tiêu tán, vị trí đám Hắc Huyết Nghĩ đã rỗng tuếch từ lâu, bộ dáng ngay cả một chút tro tàn cũng không lưu lại.

------oOo------

Chương 1392: Huyền Qua Thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thấy tình hình ấy, thanh niên họ Chúc cùng mỹ diễm nữ tử đều lộ ra vẻ thoả mãn, quần tu bốn phía cũng vô cùng vui sướng.

Tuy rằng lấy tu vi của bọn họ, đối phó một đám Hắc Huyết Nghĩ này vốn chính là giết gà dùng dao mổ trâu, thế nhưng thuận lợi hoàn thành bước đầu tiên của chuyến này như vậy, tự nhiên là một cái điềm báo không tồi.

Thanh niên họ Chúc giơ tay hướng lư hương vẫy một cái, lò trong bích lục đàn hương không có chút nào dấu hiệu nào phụt tắt, hóa thành một đoàn hoàng quang rơi xuống vào trong tay, lại vừa lộn chuyển, liền vô tung vô ảnh biến mất. Nhưng lập tức hào quang chợt lóe, trên tay hiện ra một bộ ngân sắc tiểu kỳ chói mắt.

Mỗi một cây chỉ dài có vài tấc, trên mặt khắc ấn rất nhiều ký hiệu màu tím cùng một ít lôi điện hoa văn, đưa tới một loại cảm giác phi thường thần bí!*"Bây giờ uy hiếp của Hắc Huyết Nghĩ đã không còn. Tiếp theo chúng ta phải đi vào sào huyệt của Chân Thiềm Thú trong núi. Một bộ Huyền Thanh Thiên Lôi Kỳ này, mấy đạo hữu mỗi người lấy một cây đi."* Ánh mắt ngân phát thanh niên đảo qua hướng mấy người tu sĩ, chậm rãi nói.

Lúc này,sau khi mấy người liếc mắt nhìn nhau, lập tức phi thân tiến lên, mỗi người từ trong tay hắn lấy đi một cây tiểu kỳ, trong đó bất ngờ có lão giả họ Liễu kia.

"Được rồi, ngoại trừ Triệu đạo hữu cùng Tuần đạo hữu lưu lại ở bên ngoài, cảnh giới một chút, mọi người còn lại theo phu phụ ta đi thôi." Sau khi thanh niên họ Chúc hướng một lão giả cùng một người trung niên phân phó, liền cùng mỹ diễm nữ tử hóa thành hai đạo kinh hồng bay thẳng đến cự sơn.

Những người khác cũng không có chần chờ, đồng dạng điều khiển độn quang theo tới.

Chỉ có lão giả cùng người trung niên bị nói tên liếc mắt nhìn nhau cười khổ một tiếng, lúc này hai người bấm tay niệm thần chú, thân hình lần thứ hai ẩn nấp đi.

Các tu sĩ khác đã theo hai người phu phụ thanh niên họ Chúc từ một cái động khẩu nhìn như thiên nhiên ở một nơi của cự sơn, tiến vào trong bụng núi của cự sơn.

Sau thời gian uống một chén trà nhỏ, đám người Hàn Lập đều xuất hiện tại trong một cái thông đạo ngầm ẩm ướt âm u.

Trong thông đạo nơi nơi đều là mỏm chung nhũ treo ngược. Ở bốn vách tường, rêu xanh vô danh bám đầy, vô cùng trơn trượt, dài có một chút,cao chừng môt tấc. Toàn bộ thông uốn lượn gồ ghề, liên tục hướng xuống dưới lòng đất kéo dài tiếp nữa.

Cũng may thông đạo thiên nhiên hình thành này, rốt cuộc cũng đủ rộng lớn, làm cho mọi người cách vài thước có thể chậm rãi phi hành, không đến mức phải thực sự đi bộ đi tới.

Hàn Lập liên tục đánh giá mọi nơi, thỉnh thoảng có một chút độc trùng phi thường lớn từ trong khe bay về phía hắn thì đều bị hồng ti hung ác ngoan độc từ ngón tay bắn ra, tiện tay xuyên thủng, trực tiếp biến thành tro tàn.

Tại bên cạnh, rõ ràng là Tiêu tiên tử kia.

Vẻ mặt của nàng cũng đồng dạng cẩn thận, cả người có một tầng bạch sắc quang tráo lập loè, bất luận cái dạng độc trùng gì nhào lên trên, lập tức như bị một khối băng trong suốt bao quanh, rơi xuống trên mặt đất.

Không riêng gì Hàn Lập và nàng, các tu sĩ còn lại cũng thi triển các loại thủ đoạn nhỏ, cũng đánh chết bất cứ cái độc trùng gì dám tới gần trước người.

Mặc dù không xem những con sâu này vào mắt, thế nhưng ai cũng không dám thật sự bị chúng nó cắn một cái vào trên người.

Dù sao các thứ cổ quái ở thế giới man hoang nhiều không kể xiết, cho dù độc trùng bình thường nhìn như không có cái gì đặc biệt, cũng có thể làm cho một gã cao giai tu sĩ lập tức độc phát bỏ mình.

Loại chuyện này, trước đây cũng không phải là không có phát sinh qua.

Chúng tu đi một đường xuống phía dưới rất nhanh, đồng thời người mở miệng nói chuyện trong đội ngũ càng ngày càng ít, cuối cùng cả đội ngũ đều trở nên im lặng đi. Ngoại trừ tiếng *"Phốc phốc"* do không ngừng t giết độc trùng ra, thì không còn âm thanh nào khác.

Trong thông đạo cũng không tính là quá u ám, bốn vách tường thỉnh thoảng có một chút tảng đá vô danh tản ra oánh quang nhàn nhạt. Tựa hồ cùng Nguyệt Quang Thạch mà tu sĩ Nhân tộc thường dùng có chút tương tự.

Như thế, trái lại thuận tiện cho đám người Hàn Lập đi tới.

Sau khi đi xuống phía dưới một hồi nữa, bỗng nhiên thần sắc Hàn Lập khẽ động, thâm ý sâu sắc liếc mắt nhìn hướng đội ngũ phía trước, tựa hồ phát hiện cái gì đó.

Cùng lúc đó, ngân phát thanh niên đi tuốt đằng trước cũng nhướng mày, đột nhiên cùng mỹ diễm nữ tử dừng lại.

Tiếp đó trong tai đám người Hàn Lập lập tức vang lên tiếng truyền âm của thanh niên họ Chúc.

"Mọi người cẩn thận một chút, ta cảm ứng được phía trước xuất hiện hai trùng thú, khí tức tiếp cận Hóa Thần kỳ, vừa vặn chặn đường đi của chúng ta. Gần đó còn có thể có trùng thú khác, ta không tiện phóng xuất thần niệm đi thăm dò xem nhiều hơn. Trước hết phải có người đi tới, xác nhận trùng thú ra làm sao, cẩn thận hơn một chút, đừng động thủ trước".

Mọi người ngẩn ra. Nhưng lập tức có một người đứng dậy, mở miệng nói:

"Để cho tại hạ đi xem đi, thần thông khác tại hạ không có, nhưng trên độn thuật còn có vài phần tự tin. Không biết Chúc tiền bối có tin tại hạ được hay không."

"Ha hả, hóa ra là Du huynh, Phong Độn Thuật của đạo hữu vạn phần thần diệu, Chúc mỗ chính là cầu còn không được." Ngân phát thanh niên vừa nhìn rõ người nọ, nhất thời vẻ mặt cười cười.

Người này cũng là tên Đấu Lạp Lão Ông đặt câu hỏi khi xuất phát ở trên Băng Điện kia.

Lão Ông nghe vậy cười hắc hắc, nhất thời một cổ gió nhẹ thổi qua bên cạnh, không thấy chút bóng dáng nữa.

Quả nhiên là Phong Độn Thuật phi thường thần diệu.

Những người khác lại đứng ở tại chỗ bình tĩnh chờ. Không ít người đối với trùng thú đột nhiên xuất hiện chặn đường phía trước, đều âm thầm cảm thấy nổi lên hứng thú.

Chỉ là thời gian ăn xong bữa cơm, thân hình Lão Ông lại ở trong gió nhẹ hiện hình ra, vị trí chính là chỗ biến mất trước kia. Nếu không phải tất cả tu sĩ đều ngưng thần nhìn kỹ, thì hầu như đều cho rằng lão giả căn bản chưa từng rời khỏi.

Mà lão Ông sau khi hiện ra, lúc này hướng phu phụ thanh niên họ Chúc, nói:

"Du mỗ đã kiểm tra qua, phía trước là hai Huyền Qua Thú, sợ rằng phải có chút phiền phức."

"Huyền Qua Thú!" Vừa nghe lời này, tu sĩ trong thông đạo lại rối loạn một hồi.

Không ít người trên mặt đều hiện ra vẻ ngoài ý muốn, cho dù là thanh niên họ Chúc cũng không kiềm được nhướng mày.

Hàn Lập cũng vậy.

Huyền Qua Thú cũng là một loại trùng thú, con thú này cũng không phải quá đáng sợ, nhưng bây giờ xuất hiện tại nơi đây, lại rất là phiền phức.

Bởi vì con thú này năng lực khác không có, nhưng lại trời sinh tinh thông hai loại độn thuật thủy, lôi, đồng thời còn nhát như chuột, chỉ hơi có một gió thổi cỏ lay sẽ trốn ngay lập tức. Càng bất đắc dĩ chính là, trùng thú này còn có một tên gọi *"Cổ Minh Thú"*, khi phát hiện được địch nhân, thân thể phát ra âm thanh kỳ quái sinh như loại trống lớn.Thanh âm cực lớn, cơ hồ có thể xuyên qua ra xa mấy trăm dặm.

Vì vậy một ít đại tông môn cùng đại thần thông giả của Nhân Yêu nhị tộc, dứt khoát thuần hóa con thú này, chuyên đặt ở một ít nơi quan trọng, đảm đương vai trò canh gác.

Nếu không thể làm được một kích giết ngay, khẳng định sẽ kinh động đến trùng thù trong cả tòa cự sơn, đến lúc đó gặp phải chuyện gì, chỉ có trời biết.

*"Này ngược lại thật có chút nan giải! Ta tuy là tu sĩ Luyện Hư, thế nhưng thần thông bản thông tu luyện lại không am hiểu Ẩn Nặc Thuật. Huyền Qua Thú bất luận là xúc giác cùng thần niệm cũng không yếu. Phu nhân của tại hạ trái lại độn thuật không kém. Có thể nắm chắc giải quyết một đầu trong đó. Một đầu khác, còn phải cần một vị đạo hữu khác xuất thủ giải quyết mới được."*Thanh niên họ Chúc suy nghĩ một hồi lâu, mới hướng mọi người nói, cuối cùng ánh mắt lại rơi xuống trên người Lão Ông họ Du.

"Tại hạ khẳng định không được. Lấy Phong Độn Thuật của lão phu tiếp cận chúng nó không có vấn đề gì. Nhưng Huyền Qua Thú da dày thịt béo, thần thông của tại hạ tu luyện không thể làm được một kích chết ngay, sẽ làm hỏng đại sự." Lão Ông liên tục xua tay.

Ngân phát thanh niên thấy vậy, cười khổ một tiếng, lại nhìn về phía vài tên tu sĩ Hóa Thần Hậu Kỳ còn lại.

Mấy người cũng nhăn mày lại, hình dáng toàn bộ không nắm chắc được bao nhiêu phần. Chuyện quan hệ đến toàn bộ kế hoạch bực này, nếu không có mười phần tin tưởng, ai dám tùy tiên nhận lời. Mà vừa tinh thông độn thuật cùng thần thông một kích phải giết, cũng đích xác có chút làm khó.

Thanh niên họ Chúc thấy vậy, sắc mặt dần dần âm trầm xuống.

Chuyện tình mưu tính mấy năm, lại sẽ chỉ vì một đầu trùng thú mà sắp thành lại bại?

"Chẳng lẽ không thể thi triển Thổ Độn Thuật từ một bên lách qua sao?" Một gã tu sĩ có chút không rõ hỏi.

"Có thể lách qua thì tại hạ còn đau đầu như vậy sao, chẳng biết ở chỗ nào của núi này có một cái linh bính thạch mạch rất lớn, một khi trốn vào trong núi đá, tất cả linh lực tồn tại trên thân đều sẽ bị cấm chế mạnh mẽ hút đi. Nhưng chỉ cần không thi triển Thổ Độn Thuật, thì cũng không có trở ngại gì.

*"*Linh Từ Thạch Mạch!*" Không ít người nghe được lời ấy, đều hít vào một ngụm khí lạnh, sắc mặt đại biến lên.*

Sắc mặt của người đặt câu hỏi kia càng đặc biệt khó coi đi.

Trong lúc nhất thời càng không có người nào dám tùy tiện mở miệng!

*"*Chúc tiền bối, nếu là tại hạ có thể giải quyết một đầu thú khác, đén lúc đó máu của Chân Thiềm Thú có thể cho tại hạ một phần được hay không?*"Một thanh âm lười biếng bỗng nhiên từ trong đám tu sĩ truyền tới.*

Người nói chuyện,bất ngờ lại là Hàn Lập đứng ở giữa đội ngũ, nữ tử thanh tú ở bên cạnh không nói, lại có chút ngạc nhiên.

*"*Thế nào, Hàn đạo hữu có thể nắm chắc giải quyết con thú này? Nếu là thật có thể làm được như vậy, cho đạo hữu thêm một phần Chân Thiềm linh huyết, cũng không phải không được. Nhưng nếu là thất bại...*" Thanh niên họ Chúc vừa thấy là Hàn Lập cũng cảm thấy ngoài ý muốn, có chút chần chờ trả lời.*

Hiển nhiên hắn chính là không xem trọng một vị tu sĩ Hóa Thần Trung Kỳ như Hàn Lập.

"Hắc hắc, tiền bối yên tâm. Nếu là tại hạ thất thủ, có tổn thất gì, tại hạ xin chịu trách nhiệm bồi thường." *Hàn Lập cười nhạt một cái.*

"Xem ra Hàn đạo hữu thực sự rất nắm chắc. Hảo. Một đầu trùng thú khác liền giao cho đạo hữu." *Thanh niên họ Chúc trái lại cũng phi thường quyết đoán, chỉ là hơi trầm ngâm một hồi, lại thực sự gật đầu đáp ứng.*

Nhưng các tu sĩ khác lại khe khẽ nói nhỏ một hồi. Thần sắc khác nhau liên tục quan sát Hàn Lập, có chút người thậm chí không chút nào che giấu lộ ra vẻ hoài nghi.

"Có điều là để để ngừa vạn nhất, Du đạo hữu. Ngươi ẩn nặc đi tới, ở một bên phụ giúp Hàn đạo hữu đi!" *Thanh niên họ Chúc đang nói vừa chuyển, lại như vậy trùng na đấu lạp lão Ông nói.*

"Được, cái này có thể giao cho lão phu đi." Lúc này đây, Lão Ông trái lại một ngụm đáp ứng luôn.

Vì vậy tiếp đó, môi thanh niên họ Chúc khẽ nhúc nhích hướng nữ tử xinh đẹp truyền âm vài câu gì đó, hai tay nàng bấm quyết, bỗng nhiên mặt bên ngoài thân hiện lên nhiều đóa hồng hà, rồi chợt lóe lên biến mất tại chỗ.

Mà Hàn Lập lại móc ra một tấm phù triện màu tím, vỗ tới trên người. Nhất thời tại trong ký hiệu ngân sắc quay cuồng, cũng đồng dạng không còn tung tích.

Trái lại Lão Ông vẫn là thi triển Phong Độn Thuật, đón gió mà chạy.

Theo sự dẫn đường của Lão Ông, Hàn Lập cùng mỹ diễm nữ tử phi hành về phía trước không lâu sau, đã đi tới mục tiêu.

Trong thông đạo phía trước là một mảng rộng lớn, hai con phì trùng cực lớn trắng trắng, đều đang tự nằm úp sấp ở trên một mặt thạch bích, gặm cắn lên một loại rêu xanh không rõ tên.

------oOo------

Chương 1393: Kinh biến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thân thể hai phì trùng này dài hai trượng, da thịt trắng tinh đồng thời lằn liên tiếp, giống như một con nhộng lớn, nhưng một con trong đó có một cái đầu không lớn, trên mặt chẳng những có đôi màu nhỏ lục hồng sắc, mà còn đang gặm cắn rêu xanh, một con có răng nanh dài, miệng thỉnh thoảng khép mở lại có thể cực kỳ to lớn.

Hàn Lập đã thi triển Hư Hóa Thuật, cho dù là tu sĩ Luyện Hư cũng đều không thể phát hiện, tự nhiên càng không lo lắng hai trùng thu cấp Hóa Thần phát hiện ra tung tích, lúc này ngông nghênh trực tiếp bay tới bầu trời trên đầu trùng thú, ánh mắt mới hướng một cái phương hướng khác đảo qua.

Tại dưới Minh Thanh Linh Mục, gần một con Huyền Qua Thú khác, một đạo nhàn nhạt hồng ảnh bất thình lình đứng ở nơi đó.

Là nữ tử xinh đẹp thi triển độn thuật.

Mà ở cách phía sau nàng mấy trượng, một đạo thanh quang phiêu hốt bất định, cũng mượn phong lực che phiếu thân hình là Lão Ông họ Du.

Nhưng lúc này trên mặt hai người mang theo một ít kinh nghi nhìn xung quanh mọi nơi, căn bản không cách nào cảm ứng được sự tồn tại của Hàn Lập.

Hàn Lập cũng không thèm để ý, môi khẽ nhúc nhích một chút, không tiếng động truyền âm vài câu tới, chỉ ra chỗ của mình.

Trên mặt hai người này tự nhiên là kinh ngạc vạn phần, nhưng Lão Ông biến thành thanh quang lại chợt lóe tới Hàn Lập bên này, cũng không dám tiếp cận trùng thú bên Hàn Lập trong vòng mười trượng.

Hiển nhiên tiếp cận gần quá, căn bản hắn cũng không nắm chắc không bị phát hiện.

Trái lại nữ tu sĩ Luyện Hư xinh đẹp kia, sau khi thi lại vẻ kinh ngạc, người trực tiếp bay tới một chỗ khác cách trùng thú khoảng năm sáu trượng, mới không một tiếng động dừng lại thân hình.

Trong lúc nhất thời, ba người đều không nhúc nhích đứng ở tại chỗ, chỉ truyền đến thanh âm gặm rêu xanh *"Sàn sạt"*của hai đầu Huyền Qua Thú

Trong mắt Hàn Lập chợt lóe hàn quang, một bàn tay bỗng nhiên đang tối chợt sáng, hư không hướng tới trùng thú phía dưới bắt lấy một cái.

Nhất thời hào quang hôi sắc từ trong năm ngón tay bắn nhanh ra, một tòa hắc sắc tiểu sơn quỷ dị hiện lên tại trong hôi hà, thoáng một cái rơi xuống dưới.

Trùng thú phía dưới cả kinh, thân thể khẽ động, lại có thể trong nháy mắt phình to thành một khối cầu thịt thật lớn, đồng thời linh quang hai màu lam bạch chớp động lên bên ngoài thân thể.

Nhưng cũng đã muộn!

Cự ly gần như vậy, hào quang hôi sắc chỉ là chợt lóe, đã quét tới trùng thú kia rồi. Linh quang hai màu chợt hiện trên thân Huyền Qua Thú, giống như gặp phải khắc tinh bị chôn vùi trong nháy mắt.

Trùng thú thấy tình thế không ổn, thân thể cổ tròn bỗng nhiên rung mạnh một cái, một cỗ ba động vô hình hiện ra ngoài thân thể, hướng bốn phương tám hướng khuếch tán đi.

Hàn Lập lại cười lạnh một tiếng, ngũ chỉ đen nhánh nhẹ nhàng hợp lại.

Nhất thời phía dưới hôi quang đại phóng, sau vài tiếng lả tả, bảy tám sóng hôi hà hướng lên thân thể con thú này cuồn tới. Ba động vô hình vừa tiếp xúc những hôi hà này, nhất thời tầng tầng suy yếu xuống, cuối cùng hoàn toàn biến mất tại trong Nguyên Từ Thần Quang.

Thân hình Huyền Qua Thú xoay lại, còn muốn thi triển cái thần thông gì đó thì một bóng đen chợt hiện ra trên đỉnh đầu.

"Oanh" một tiếng nổ vang lên, hắc sắc tiểu sơn hóa thành kích cỡ bảy tám trượng, hung hăng nện ở trên thân Huyền Qua Thú.

Thân thể to mập của con thú bị đè cho không thể nhúc nhích mảy may.

Có điều là con thú này thật không hổ có tiếng da dày thịt béo, dưới cự lực như vậy nhưng không có bị đè thành thịt vụn, thân thể còn không ngừng giãy dụa muốn vũng vẫy ra.

Nhưng lúc này, tay áo bào Hàn Lập lại rung lên, một đoàn ngân sắc hỏa diễm bắn ra, đánh tại dưới đáy của hắc sắc tiểu sơn.

Sau một tiếng trầm muộn vang lên, trùng thú bị lừa cũng chưa hiểu rõ lập tức biến thành tro tàn trong hỏa diễm. Uy lực của Phệ Linh Thiên Hỏa, tự nhiên không phải một đầu trùng thú như vậy có thể chống đỡ. Từ lúc Hàn Lập xuất thủ đến giải quyết đầu Huyền Qua Thú này, thời gian chỉ là một cái hít thở.

Khi hắn làm xong tất cả những cái này, quay đầu liếc mắt nhìn ra phía sau một chút. Chỉ thấy Lão Ông họ Du đang ở xa mấy trượng, mặt mang theo một tia hoảng sợ nhìn hắn.

Hiển nhiên thần thông của Hàn Lập đơn giản giải quyết Huyền Qua Thú như vậy, đã đem vị tu sĩ Hóa Thần Hậu Kỳ này chấn nhiếp. Hàn Lập mỉm cười, ánh mắt thoáng lướt qua hướng bên kia nhìn lại, chỉ thấy một đầu trùng thú khác, đã bị chia ra biến thành hai mảnh.

Nữ tử xinh đẹp kia đang lơ lửng ở trên thi thể trùng thú, trước người còn trôi nổi một thanh hỏa hồng tiểu kiếm dài một thước, cũng đồng dạng có vẻ ngoài ý muốn nhìn sang.

"Du huynh, hai trùng thú này đã được giải quyết. Thông báo cho Chúc tiền bối bọn họ một tiếng đi." Hàn Lập nói.

Sau khi hướng nữu tử xinh đẹp khom người, liền rất bình tĩnh nói với Lão Ông.

"Cái này là tất nhiên! Hàn huynh, Thanh tiền bối chờ một chút." Lão Ông họ Du không có lộ ra vẻ bất mãn bị sai khiến, trái lại vẻ mặt tươi cười đáp ứng nói. Lập tức tay áo bào rung lên, một tấm Truyền Âm Phù bắn ra, chợt lóe lên tức thì biến mất ở trong hư không.

Kết quả một lát sau, tất cả những người khác cũng đều chạy đến.

Ngân phát thanh niên thấy được tình hình nơi đây, sau khi nghe Lão Ông nói đại khái quá trình một chút, tự nhiên lộ ra vẻ hài lòng, lúc này tán thưởng đám người Hàn Lập vài câu, cũng không dám ngừng lại mang theo mọi người tiếp tục đi tới.

Hàn Lập lần thứ hai đi tới chỗ cuối đội.

Nhưng lúc này đây, ánh mắt các tu sĩ khác trông lại tự nhiên lại có chút bất đồng. Có thể một kích diệt sát Huyền Qua Thú, dù là tu sĩ Hóa Thần Hậu Kỳ ở đây cũng không có nắm chắc.

Mắt.

Oánh tiên tử mặt mang cái khăn che mặt cùng Tiêu nữ tu vóc người nhỏ nhắn xinh xắn cũng không nhịn được nhìn nhiều hơn vài lần. Hàn Lập đối với những cái này như không nhìn thấy, chỉ là không nói một lời theo ở phía sau. Mà đi qua thông đạo ấy không bao lâu, sau một khúc quanh, phía trước truyền đến tiếng nước chảy ào ào.

Một cổ hơi nước càng thêm âm hàn đậm đặc đập vào mặt.

Phía trước lại có thể xuất hiện một sông ngầm rộng chừng hơn mười trượng, nước sông xì xào chảy qua, lại còn có chút dồn dập.

"Mọi người nghe được rồi. Đi qua sông ngầm này, liền có thể thông thẳng đến thiếu huyệt của Chân Thiềm Thú kia. Tình hình trong sào huyệt, ta đã nói qua với mọi người, cũng đủ chõ cho chúng ta động thủ. Thế nhưng Ảnh trùng thú vô cùng phiền phức, toàn bộ phải dựa vào mấy đạo hữu." Thanh niên họ Chúc nhìn nước sông, xoay tay hướng đám người Hàn Lập nói, thần sắc trở nên nghiêm nghị lên.

"Xin Chúc tiền bối yên tâm! Có Thiên Đô Huyền Lôi Trận, lại cộng thêm Hàn huynh cùng Tiêu tiên tử tương trợ, cho dù Ảnh trùng thú có tiếng quỷ dị, cũng tuyệt không cách nào chạy trốn." Một gã tu sĩ hoàng bào cao tuổi vỗ bộ ngực bảo đảm nói.

Vài tên tu sĩ được phân Huyền Thanh Thiên Lôi Kỳ khác, cũng đều đồng dạng nói tán thành.

Hàn Lập cùng nữ tu họ Tiêu sau khi liếc mắt nhìn nhau, lại không nói gì thêm.

Thế nhưng thanh niên họ Chúc thấy vậy, cũng rất hài lòng, sau khi gật đầu, liền vung tay lên, mang theo nữ tử xinh đẹp dẫn đầu bay vào trong nước sông.

Đám người còn lại cũng theo sát ngay sau đó.

Cùng lúc đó, ở ngoài cự sơn, lão giả cùng người trung niên phụ trách cảnh giới giấu ở trên cao trong một đám mây trắng, đang ở trên không nói chuyện gì đó với nhau.

"Triệu lão, ngươi nói Chúc tiền bối bọn họ có đúng phải đến thiếu huyệt Chân Thiềm Thú hay không. Sách sách, hai con Bích Nhã Chân Thiềm trưởng thành, ngay cả nhiều người, linh huyết mỗi người cũng có thể được phân không ít. Linh huyết của ấu thú tuy rằng không có tốt như Chân Thiềm trưởng thành, nhưng là có bộ phận hiệu quả. Mới không uổng công chúng ta nhiều lần trải qua ngàn gian khổ chạy đến nơi đây. Chỉ tiếc là, hai người chúng ta bị phân tới bên ngoài. Sợ rằng số lượng linh huyết được phân cũng là ít nhất." Tu sĩ trung niên mặc lam bào hướng lão giả áo bào trắng ở một bên oán giận nói.

"Hắc hắc, Tuần đạo hữu có chút không cam lòng. Cũng chỉ nhìn người tiến vào huyệt thu được chỗ tốt, nói không chừng còn có người sẽ đi đời nhà ma đó." Tên lão giả kia trái lại cười to một tiếng, lơ đểnh trả lời.

"Ngã xuống? Không thể nào! Ta thấy đám người Chúc tiền bối chuẩn bị đã cực kỳ chu đá, hẳn là ra tay là bắt được.Sẽ có nguy hiểm gì chứ?"

Tu sĩ trung niên nhướn mày một cái, hình dạng có chút không tin.

"Xem ra Tuần đạo hữu là lần đầu tiên thâm nhập giới man hoang. Đạo hữu hãy nhớ kỹ, ở trong giới man hoang căn bản không có khả năng sẽ có chuyện gì hoàn hảo an toàn. Như là cảnh giới so với chúng ta giống nhau ở chỗ này, cho dù đột nhiên từ trong sương mù chạy ra một nhóm lớn cổ hoặc là dị tộc cấp Hóa Thần Luyện Hư, đều có khả năng lớn." Lão giả thở dài một hơi, mới lo lắng nói.

"Ha ha... Triệu lão quá thổi phồng rồi! Ở đây bí ẩn như vậy, làm sao có thể gặp phải những chuyện này.."

Tu sĩ trung niên tu sĩ nghe vậy, lại cười ha ha lên.

Lão giả lại lắc đầu, còn muốn nói lời thấm thía cái gì đó thì, đối diện lại đột nhiên nổi lên dị biến lớn.

Một đạo quang phiến sáng như tuyết không có diềm báo trước hiện lên tại chỗ cổ họng của tu sĩ trung niên, chợt lóe chui qua, đầu lâu nhất thời nhanh như chớp ngã nhào xuống, phun ra máu khô dài vài thước

"Bất hảo!"

Lão giả ngược lại cũng phản ứng rất nhanh, hầu như cùng lúc dị biến xuất hiện, thân hình chợt bắn ra, đồng thời tay áo bào rung lên, một cái thanh sắc tiểu thuẫn bắn nhanh ra, hóa thành một tầng quang tráo bảo vệ toàn thân, mặt khác lại hé miệng ra, một đạo dây xích đỏ phun ra, xoay quanh bay lượn gần thân thể.

Thế nhưng tất cả cái này đều là tốn công vô ích mà thôi!

Không gian trên đỉnh đầu lão giả đồng thời chấn động, một cái thanh hắc sắc cự trảo to khoảng một trượng từ trong hư không lóe ra, trảo như thiểm điện xuống phía dưới một cái, đã đem cả vòng bảo hộ, phi kiếm cùng lão giả đều ôm tới trong lòng bàn tay, cố sức sờ.

Nhất thời một tiếng hét thảm phát ra, lão giả hóa thành một đoàn huyết tương, mà ngay cả Nguyên Anh cũng không thể thoát được ra.

Ngược lại thân thể không đầu của tu sĩ trung niên rung lên, một đoàn lục quang từ đó bắn ra, bên trong bao vây lấy một cái Nguyên Anh cao hai tấc, hai tay ôm một cái bảo vật hình lệnh tiễn, vẻ mặt kinh hoảng muốn bỏ trốn mất dạng.

Thế nhưng Nguyên Anh vừa mới thuấn di một cái độn ra hơn ba mươi trượng, liền có một đạo hắc hà từ hư không bắn ra, chợt lóe đã đem Nguyên Anh quấn vào trong đó, lại nhoáng lên rồi quỷ dị biến mất.

Hai gã tu sĩ cao cấp Hóa Thần kỳ, lại có thể bị một kích diệt giết như vậy.

Sau một khắc, quang mang hắc thanh nhị sắc chợt lóe lên gần đó, đột nhiên từ không trung chợt hiện ra hai cái thân ảnh to lớn một lớn một nhỏ đi ra.

Một cái thân cao mười trượng, mặt xanh nanh vàng, trên đầu có hai sừng, phảng phất như ác quỷ. Người lại chỉ có cao một trượng, nhưng vóc người thướt tha thon dài, đúng là một nử tử xinh đẹp trẻ tuổi, nhưng tay cầm một cây lam sắc cử phủ, hìn lên có vẻ cực kỳ quỷ dị.

Phá sau hai người lại đều có một đôi cánh thịt đỏ đậm, mặt trên chớp động một ít phù cổ quái các màu, lấp lóe phát quang, phi thường diễm lệ.

"Không tồi, Nguyên Anh của tu sĩ cấp Hóa Thần Nhân tộc, quả

nhiên là đại bổ vật. Ngươi trực tiếp bóp vỡ người kia, cũng không tránh khỏi quá lãng phí một chút đi!" Nữ tử mỹ mạo tay cầm búa, trôi nổi tại trên không trung, ánh mắt đảo qua thi thể không đầu, một cái cái lưỡi thơm tho vươn lên môi đỏ sẫm, có chút không muốn nói.

"Ta gần đây vừa có đột phá, lực lượng không khống chế tốt lắm. Hơn nữa chỉ là một Nguyên Anh của tu sĩ Hóa Thần Nhân tộc tính là cái gì, chúng ta muốn tìm, cũng muốn đi tìm Nguyên Anh của tu sĩ Luyện Hư, đó mới là đại bổ vật thực sự.

Nếu là may mắn nuốt được Nguyên Anh của một gã tu sĩ cấp Hợp Thể, chúng tai trực tiếp tiến giai lên Dạ Xoa Vương cũng không phải không có khả năng." Trong miệng quái vật như ác quỷ kia phát ra thanh âmg ông ông như sét đánh.

------oOo------

Chương 1394: Trảm sơn chi uy

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tu sĩ Hợp Thể kỳ, không phải nói có thể diệt sát là có thể diệt sát được, ít nhất ngươi và ta liên thủ cũng không có khả năng là đối thủ của một gã tu sĩ Hợp Thể kỳ. Được rồi, ít nói chuyện phiếm đi, làm chính sự quan trọng hơn. Ta không nghĩ tới nhanh như vậy, đã đụng tới tu sĩ Nhân tộc. Ở đây hẳn là cách Thiên Uyên Thành của Nhân tộc ít nhất có nửa năm lộ trình mới đúng." Nữ tử tuổi còn trẻ lại cắt đứt tính toán ngông cuồng của đồng bạn, nhướng mày nói.

"Việc này có gì mà ngạc nhiên. Hơn phân nửa là tu sĩ Nhân tộc đi ra ngoài tầm bảo, nếu diệt sát hết, nhiệm vụ của chúng ta liền hoàn thành, cho dù còn có cá lọt lưới, giao cho người phía sau kết thúc là được. Chúng ta chỉ là phụ trách xử lý mục tiêu rõ ràng bây giờ." Hai cánh ác quỷ rung rung một cái, cười một tiếng ác độc nói.

Nói thế cũng đúng, chúng ta đi thôi. Một hồi nữa đại quân cũng tới rồi.*"*

Mỹ mạo nữ tử cười khẽ gật đầu, thân hình lập tức nhoáng lên, liền chợt biến mất không thấy nữa. Mà ác quỷ kia lại bỗng nhiên mở to mồm cố sức hút một cái, lại có thể đem cỗ thân thể không đầu kia một chút liền hút vào trong miệng, nhai kỹ vài cái, liền nuốt ngon lành vào trong bụng, sau đó cánh lớn phía sau quạt một cái, cũng chợt nấp vào vào trong hư không không thấy.

Mà không bao lâu sau khi hai dị tộc này rời khỏi, từ phía xa bỗng nhiên truyền đến tiếng ong ong cổ quái, lúc đầu chỉ là trầm thấp, theo đó thanh âm càng lúc càng lớn, ở chỗ xa bỗng nhiên xuất hiện một cái điểm đen, hai cái điểm đen, ba... Trong nháy mắt không thể đếm được số điểm đen, chi chít hiện ra, giống như đàn *trùng ùn ùn kéo đến.*

Những điểm đen này có ngàn vạn, nhưng mỗi cái đều có tốc độ rất nhanh, thời gian trong nháy mắt liền tiếp cận cự sơn.

Lúc này, mặt thật của điểm đen tự nhiên có thể xem rõ ràng, lại đều là một loại người có cánh giống cự quỷ nữ tử kia giống nhau. Hai phái đều lộ ra chân tay, ngoại trừ một ít vị trí quan trọng, mặc rất ít. Mà nữ tử mang cánh trong đó rõ ràng vui mừng hơn, đồng thời lẫn lộn cùng nhau từ trên cự sơn gào thét mà qua.

Những dị tộc mang cánh liên miên không dứt xuất hiện tại trên bầu trời, từ giữa không trung liên tục bay qua, đủ một canh giờ, điểm đen xuất hiện phía xa vẫn đang nối liền không dứt, giống như vô tận.

Lại qua một hồi nữa, thanh âm phía xa biến đổi, ngoại trừ tiếng ong ong lại truyền đến âm thanh như tiếng sấm, lập tức tại chỗ xa xuất hiện một quái vật lớn phảng phất như một tòa núi cao.

Con vật ấy cao chừng hai ba nghìn trượng, toàn thân màu vàng nhạt, có hình nón dạng như tổ ong, tại không trung từ từ chuyển động liên tục.

Mà ở phía trước cự vật đó, đột nhiên có mười đầu phi xà mang cánh toàn thân điện quang lóng lánh, được dẫn từ từ đi tới. Tại bên cạnh tổ ong lại có một đội dị tộc mang cánh mặc chiến giáp cầm cự nhận trong tay, phi thường chỉnh tề đi theo cự vật bay về phía trước.

Vật ấy nhìn như cực kỳ cồng kềnh, thế nhưng trên thực tế tốc độ rất nhanh, từ cự sơn bay qua thì làm nổi lên cơn lốc, thậm chí đem tất cả đều hơi nước phía dưới đều thổi lên cuồn cuộn, bị thổi tán đi không ít.

" Tổ ong *" cực lớn đó lại thoáng cái chọc giận bạch sắc điểu thú ẩn dấu sương mù phía dưới, lúc này một đàn phi điểu từ trong sương mù bay lên không trung, há mồm hướng về phía không trung phun ra từng đạo thủy mục đen sì.*

Vừa thấy màn này, ngân giáp dị tộc ngược lại cũng không khách khí, tự nhiên huy động cự nhận trong tay chém tới một cái, giống như hổ vào giữa bầy dê, chỉ là mấy cái đối mặt đã đem những quái điểu này chém giết hơn non nửa.

Phi điểu còn lại thấy tình thế không ổn, đều kêu lên một lần nữa trốn vào trong sương mù phía dưới.

Ngân giáp dị tộc này không có đuổi theo giết, chỉ là đem đao thu lại một lần nữa trở về tới không trung, tiếp tục vây quanh cự vật mà đi qua.

*Loại "*Tổ ong*" thật lớn này biến mất ở viễn phương xa, từ chỗ xa vời lại hiện ra một cái khác có hình dạng xấp xỉ, nhưng thể hình cái "*Tổ ong *" thứ hai càng lớn hơn một chút, đồng dạng được một đoàn dị tộc mang cánh nghiêm mật bảo hộ bên trong.*

*Cú như vậy, loại "*Tổ ong*" thật lớn này cứ một cái tiếp một cái xuất hiện tại phương xa, mỗi một cái đều cực kỳ lớn, sau khi gần trăm tòa bay qua mới rốt cục không xuất hiện nữa, rồi tới một đám cổ thú hình thù kỳ quái.*

Hoặc ba đầu hai cánh, hoặc đầu rồng đuôi quạ, hoặc là thể hình lớn tới trăm trượng, hoặc thể hình chỉ có vài thước, mà ở lưng hay gần những cổ thú này, đều có một vài dị tộc mang cánh điều khiển những cổ thú này, trùng trùng điệp điệp liên tục bay qua, bộ dáng chừng mấy vạn con.

Những cổ thú này sau khi bay qua, phía xa lại xuất hiện một cái trường toa phát ra ánh sáng đen thui, thân thể cả đám dài hơn mười trượng, hai đầu có gai nhọn.

Những trường toa này trái lại không tính là nhiều lắm, chỉ có khoảng hơn ngàn cái, nhưng độn tốc cực nhanh, chỉ là chợt lóe, đã phóng đi xa rồi.

Kể từ đó, chỉ chốc lát thời gian, những hắc toa này biến mất vô tung vô ảnh ở phụ cận.

Nơi xa trong lúc nhất thời có chút vắng vẻ đi.

Thế nhưng không bao lâu sau, linh quang chợt lóe ở phía xa, lại xuất hiện một đám điểm đen bay tới. Sau khi bay tiến tới một chút, thấy rõ mặt người, ai cũng không kìm được hít một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy đại bộ phận trong những người dị tộc mang cánh này cùng những người phía trước giooang nhau, nam cũng là hình dạng đáng ghê sợ, nữ xinh đẹp như hoa, nhưng cứ ở giữa mỗi một đàn, còn hiện ra vài dị tộc to lớn cao hơn mười trượng, thể hình vượt xa đồng loại.

Trên người tất cả những dị tộc này đều hiện ra kim hoặc ngân cổ phù văn, có một số còn ở trên người, thậm chí trên khuôn mặt cũng sinh ra cốt sừng sắc bén dài ngắn không đồng nhất, thoạt nhìn cực kỳ hung ác, tên nào cũng như ma quỷ đến trái đất.

Tốc độ phi hành của đàn dị tộc này xa thua xa đồng tộc phía trước, đồng thời bay đến phụ cận.

Một đám trong đó lập tức hướng phía dưới bay đi, sau đó lập tức giải tán hướng bốn phương tám hướng bắn nhanh đi, không ít kẻ trực tiếp tiến vào trong hư không không thấy nữa.

Mà hai gã dị tộc to lớn trong đó, lại lơ lửng tại không trung không nhúc nhích, vẻ mặt đờ đẫn.

Ở chỗ giữa hai cự vật, có một gã mang cánh ác quỷ thể hình bình thường, khoanh tay trôi nổi ở nơi đó.

Người này không chỉ có một đôi cánh so với dị tộc bình thường lớn gấp đôi có thừa, đồng thời con ngươi là đạm kim sắc, da thịt đỏ đậm dị thường, chỉ là lạnh lùng nhìn chăm chú vào người khác đang tìm tòi, nhưng một lát sau, con ngươi kim sắc khẽ động, mắt sắc rơi xuống cự sơn phi thường đáng chú ý phía dưới.

Không bao lâu sau, trên trăm dị tộc khác tất cả đều bay vụt quay về, các dị tộc đều khoanh tay mà đứng trước mặt kẻ này, mỗi người đều có vẻ phi thường phục tùng.

"Đội đi trước giết được hai gã tu sĩ Hóa Thần cấp Nhân tộc, là ở phụ cận không sai chứ?"

Dị tộc có con ngươi kim sắc, mặt không biểu tình hỏi một câu.

"Mộng Tường đại nhân, tin tức thu được, đích thật là nơi đây không sai. Nhưng trong phạm vi mấy trăm dặm ngoại trừ ngọn núi này ra, đều đã lục soát qua, không có phát hiện tung tích tộc những Nhân tộc khác. Ngọn núi này tựa hồ chứa Linh Từ Thạch Mạch, chúng ta không cách nào trực tiếp dò xét được." *Một dị tộc nữ tính tuổi còn trẻ kính cẩn trả lời.*

"Linh Từ Thạch Mạch! Vậy còn không đơn giản, mở ra nhìn là được." *Kim đồng dị tộc cười lạnh một tiếng, lập tức giơ chưởng, ánh sáng đỏ tươi hiện lên, trong nháy mắt hóa thành một đoàn quang cầu đỏ tươi như máu, phình ra co lại không ngừng.*

Ngũ chỉ hợp lại, tên dị tộc này cầm quang cầu trong tay xoay một cái, lại hướng khoảng không nhoáng lên nhẹ nhàng một cái.

Một đạo hồng sắc quang phiến từ trong tay bắn nhanh ra, đồng thời lập tức điên cuồng bành trướng, trở nên vô cùng to lớn, non nửa bầu trời đều bị ánh thành một mảnh đỏ chói mắt.

Dị tộc ấy đưa tay bỗng nhiên lộn xuống phía dưới một cái, lại nhẹ nhàng vung xuống phía dưới. Bỗng nhiên một phần của cự sơn có một đạo hồng tuyến chợt lóe, tất cả lập tức liền lại như bình thường.

Mà đúng lúc này, hai dị tộc to lớn giống như tiểu sơn, khẽ động cánh tay, hung hăng hướng tới cự sơn hơi nghiêng liên tục đánh ra.

Hai cỗ cự lực vô hình hầu như xé rách không gian hướng tới, lấy thế như dời núi lấp biển lại hợp thành một cỗ khí ào ào đánh lên đỉnh núi hơi nghiêng.

Một màn không thể tưởng tượng nổi xuất hiện.

Tiesng nổ "Oanh long long" *truyền đến, cả tòa cự sơn đều phát ra một hồi thanh âm gào thét, phía sườn ngọn núi giống như đậu hũ* *chậm rãi chảy xuống.*

Hàn Lập đang ở trong một gian hang động thật lớn, hôi sắc quang hà chớp động không ngớt khắp người, đem thân hình của hắn bảo hộ mưa gió không lọt, nhưng sắc mặt phi thường xấu xí, gắt gao nhìn thẳng chỗ chỉ có cách xa bảy tám trượng.

Tại trong đó, một gã đại hán áo bào tro bị chia ra thành hai mảnh ngã trong vũng máu. Bên cạnh còn có một cây tiểu kỳ đang chớp động ngân sắc hồ quang.

Hàn khí trong lòng Hàn Lập nổi lên.

Ngay trong nháy mắt vừa rồi, đột nhiên một đạo hồng quang chợt lóe ở chỗ này, đại hán vừa vặn thân ở chỗ hồng tuyến đi qua, kết quả cũng không kịp nói gì đã bị phân thây làm hai.

Kể từ đó, pháp trận nguyên bản do trận kỳ cầm trong tay tạo thành nhất thời mất đi hiệu lực, một đám bóng đen to bằng nắm tay, lập tức mượn cơ hội từ trong lôi quang tán loạn thừa cơ chạy trốn.

Vài tên tu sĩ khác sửng sốt, lập tức hiện ra vẻ kinh sợ. Nữ họ Tiếu kia đang giơ tay cầm một thanh ngọc xích đỏ đậm, cũng lộ ra vẻ mặt giật mình. Tại hang động bên kia cách bọn họ hơn mười trượng, quang hà chớp động, tiếng nổ vang lên không ngừng, thanh niên họ Chúc đang mang theo mấy tu sĩ còn lại, liên thủ bao vây tiễu trừ đám Bích Nhãn Chân Thiềm Thú kia.

Tâm niệm Hàn Lập nhanh quay ngược trở lại, đang muốn thôi động Nguyên Từ Thần Quang đem hơn trăm đạo quang mang xuyên vào, để ngừa bóng đen chạy thoát thật sự thì bỗng nhiên dưới chân nổi lên một trận lắc lư lớn, theo đó nửa khối mặt đất trong hang động lại có thể từng chút sụp đổ tiếp nữa, đồng thời sông ngầm trong hang động kia lại cuồn cuộn lên, sóng nước cao vài chục trượng một cái liền tuôn ra, hùng hổ nhắm tất cả lao đến.

Cả tòa hang động đều bắt đầu vỡ vụn ra từng mảnh.

Hàn Lập lúc này mới biết cái gì mới thực sự là đại sự, trong lòng *hoảng sợ, không lưỡng lự hai tay bấm quyết, hôi hà trên người một cái liền to lên mấy lần, thì sóng nước đã đem thân hình hắn bao phủ...*

Sau một thời gian uống một chén trà nhỏ, hơn mười đạo độn quang từ trong xác cự sơn chỉ còn lại có một nửa ngọn núi chợt lóe ra.

Sau khi quang mang thu lại, hơn mười đạo nhân ảnh nhất thời xuất hiện ở tại chỗ thấp trong hư không, trong đó thình lình có đám người thanh niên họ Chúc cùng mỹ diễm nữ tử, thế nhưng khi ánh nắng đảo qua mọi nơi, thì mặt cả đám đều trắng bệch không còn chút máu.

Chỉ thấy bốn phương tám hướng, chi chít chừng trăm tên dị tộc lưng có hai cánh, đang nhìn chằm chằm vào bọn hắn.

Hầu như mỗi một khí tức, tựa hồ có vẻ cũng không dưới Hóa Thần cấp, Luyện Hư cấp thì có sáu bảy tên.

"Người chính là không ít, nhưng chỉ có hai gã tu sĩ Nhân tộc Luyện Hư cấp, ta lười động thủ, giao cho các ngươi xử lý đó."

"Có thể bắt sống thì bắt sống đi, nói không chừng còn có thể hỏi ra chút vật gì đó." Tên dị tộc có cn ngươi kim sắc kia, liếc mắt liền nhìn thấu tu vi của đám người thanh niên họ Chúc, nhàn nhạt nói một câu.

Lập tức hai cánh rung lên, nó biến mất tại chỗ không thấy nữa, sau một khắc lại xuất hiện ở ngoài trăm trượng. Ngay khi chợt hiện ra rồi lại biến mất, từ đó biến mất vô tung vô ảnh ở phía xa.

Vị dị tộc một kích chém mở cự sơn vạn trượng, lại có thể thực sự buông tay mặc kệ chuyện tình nơi đây.

------oOo------

Chương 1395: Dạ Xoa Vương

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Dạ Xoa tộc! Nhân loại chúng ta cùng các ngươi cũng không có ở trong lúc giao chiến, chư vị tự dưng quấy rầy chúng ta tầm bảo, lại vây quanh chúng ta, vậy là ý gì?" Thanh niên họ Chúc sắc mặt có chút tái mét, nhưng sau khi thấy tên Dạ Xoa cầm đầu không thể nhìn thấu tu vi kia bay đi, trong lòng lại dâng lên một tia may mắn hỏi.

"Động thủ!"

Một nữ tử Dạ Xoa có khí tức cường đại nhất trong hơn trăm tên Dạ Xoa tộc nhân còn lại nghe vậy, hướng đám người thanh niên họ Chúc cười xinh đẹp, nhưng trong cái miệng nhỏ lại phun ra mệnh lệnh giết chóc phi thường băng lãnh, ngay cả chút ý giải thích cũng đều không có.

Nhất thời binh khí trong tay nam nữ Dạ Xoa ở bốn phía rung lên, theo các loại búa rìu cự nhận đều thả ra từng đạo đao mang to lớn dị thường, từ bốn phương tám hướng điên cuồng chém thẳng đến mười mấy người ở giữa.

Loại tình hình này giống như tu sĩ Nhân tộc lúc trước hợp lực công kích đàn Hắc Huyết Nghĩ, chẳng qua bên bị vây công thay đổi thành phía Nhân tộc.

Tuy rằng nhân số thật lực kém quá xa, nhưng ngân phát thanh niên tự nhiên cũng không phải đám Hắc Huyết Nghĩ không chịu nổi một kích kia, lúc này hơn mười người Nhân tộc dưới sự kinh hoàng cũng đều thả ra bảo vật cực mạnh của mình, hóa thành từng đám quang hà có màu sắc khác nhau liều mạng ngăn cản lại, trong đó có mấy người tự mình có thần thông ẩn nặc độn thuật, thân hình lại trực tiếp nhoáng lên một cái như thiểm điện hòa vào trong hư không, muốn chạy trốn.

Thanh niên họ Chúc dưới sự kinh sợ thân hình lại nhoáng lên một cái, tới bên cạnh nữ tử xinh đẹp. Hai người vươn một bàn tay nắm chặt, nhất thời bên ngoài thân lam hồng nhị sắc quang hà chớp động liên tục, lập tức lại há mồm ra, phun ra một mặt tiểu phiên.

Hai cây tiểu phiên khắc dấu không biết bao nhieu tầng cổ văn, vừa ra khỏi miệng, liền lập tức nổi lên vạn đạo hà quang, lập tức hai người hợp lại, hóa thành một tầng hào quang tráo lam hồng sắc rất lớn, đem bọn họ bảo hộ ở trong đó. Đúng lúc này, đao mang ở trên hư không vẽ ra từng đạo bạch ngân điên cuồng chém tới.*" Oanh long long"* một tiếng nổ lớn vang lên, đao mang hoàn toàn nổ tung ra.

Tu sĩ Nhân tộc tạo thành quang hà chính là miễn cưỡng ngăn cản một chút, sau đó bị đao mang xuyên thủng trảm phá, bị bao phủ hoàn toàn. Tiếng kêu thảm thiết lập tức theo vụ nổ liên tiếp truyền ra.

Nhưng vài đạo đao mang thật lớn lại không có gia nhập trong công kích, mà là bỗng nhiên hướng một phía chém ở tại hư không cách chỗ trung tâm rất xa.

Từng đạo bạch ngân quỷ dị xẹt qua, huyết quang mãnh liệt xuất hiện trong hư không,một số thi thể bị phân thành hai, trực tiếp rơi xuống.

Này vốn là tu sĩ ẩn nấp thân hình, căn bản không thể chạy đào được sự chú ý của Dạ Xoa tộc, dễ dàng bị một chém mà chết. Lúc này hào quang ở giữa dần dần nhạt xuống, hiện ra tình hình trong đó.

Chỉ thấy nguyên bản hơn mười người tu sĩ Nhân tộc, giờ phút này chỉ có lẻ loi năm sáu người đứng ở nơi đó, hai người trong đó chính là vợ chồng thanh niên họ Chúc.

Bọn họ chính là dựa vào bảo vật hộ thân thực sự cường đại, cứng rắn tiếp qua được một kích chúng Dạ Xoa liên thủ. Về phần những người khác, tự nhiên đều bị oanh kích thành cát bụi.

Mà bất luận là cư phiên của vỡ chồng ngân phát thanh niên, hay là vài kiện bảo vật trôi nổi trước mặt những người khác, giờ phút này đều là hào quang ảm đạm, thậm chí bên ngoài hiện ra từng đạo vết rạn thật nhỏ. Hiển nhiên cũng đều bị hủy hoại, không thể lại tiếp tục chịu được đòn tiếp theo.

Nhưng những tu sĩ còn lại này sau khi thấy qua một kích đáng sợ như vừa rồi của chúng Dạ Xoa, căn bản cũng sẽ không ở tại chỗ khoanh tay chịu chết. Lúc này thanh niên họ Chúc cùng mĩ diễm nữ tử, đột nhiên điểm tới hai cây cự phiên trước người.

Nhị phiên quay tròn xoay chuyển, lại phóng ra hào quang mạnh mẽ, nhưng lập tức rung mạnh một cái, hai tiếng nổ *"long long"* vang lên, chúng nó cùng lúc nổ tung ra. Nhất thời hai cơn lốc một đỏ một lam từ hư không hiện ra, trong nháy mắt phóng lên cao!

Thân hình thanh niên họ Chúc cùng mĩ diễm nữ tử nhoáng lên một cái, lại hóa thành hai đạo hào quang tiến vào bên trong hai đạo cơn lốc, sau đó sử dụng thần thông thúc giục một cái, hai cỗ cơn lốc hợp làm một hóa thành đại quái vật cao mấy trăm trượng, phát ra tiếng vang như tiếng sấm, hùng hổ lao thẳng đến trên trời cao đấu đá lung tung mà đi.

Nam nữ Dạ Xoa ở phía trước, cho dù bản tính dị thường hung hãn, vừa thấy thế kinh người của cơn lốc, cũng không kìm được một hồi xôn xao.

Vài tên tu sĩ Nhân tộc còn lại vừa mừng vừa sợ, cũng nhân cơ hội này hóa thành từng đạo kinh hồng, theo sát sau cơn lốc đó. Hiển nhiên này mấy người rất rõ ràng, nếu không lợi dùng một đường sinh cơ cuối cùng này, tuyệt không có đường sống nào khác.

Nơi mà cơn lốc lam hồng sắc đi qua, không gian gần đó đều nổi lên từng hồi mơ hồ, vặn vẹo, có thể thấy được uy lực đáng sợ của nó, khi mắt thấy cơn lốc này thật sự chui vào trong đàn Dạ Xoa, bỗng nhiên hai cái bóng đen cực lớn thoáng cái hiện lên ở phía trên cơn lốc, vài tên tu sĩ còn chưa kịp phát hiện thì tiếng nổ *"Rầm rầm"* vang lên truyền ra bốn phía, bốn cổ cự lực vô hình cùng lúc đánh lên cơn lốc. Nhất thời cơn lốc nhất hạo, bị cứng rắn ngăn cản ở tại chỗ.

Hóa ra đúng là tên Dạ Xoa vẫn huyền phù ở phía sau các Dạ Xoa khác khoảng năm sáu mươi trượng cao, sau một cái chớp động, liền quỷ dị xuất hiện ở hai bên cơn lốc, bốn cái nắm tay to bằng tòa nhà cùng đánh ra một kích, lại có thể chỉ bằng cự lực, liền ngăn cơn lốc này lại được.

Trong cơn lốc, thanh niên họ Chúc cùng mĩ diễm nữ tử tự nhiên là chấn động, không chút do dự, hai người lập tức vận pháp lực toàn thân lưu động, cơn lốc lam hồng sắc chấn động ầm ĩ, lại về mạnh mẽ phóng về phía trước.

Nhưng là ở không trung hai tên giống như iểu sơn kia, bỗng nhiên hồng quang chợt lóe, bốn cánh tay nhoáng lên một cái, thế nhưng mơ hồ một mảnh đi lên. Vô số quyền ảnh cực lớn chi chit hiện lên ở hai bên cơn lốc, ngay sau đó, tất cả đều ùn ùn kéo đến điên cuồng đánh tới cơn lốc. Tu sĩ khác gần đó thấy vậy, trong lòng hoảng hốt, nhất thời biến đổi độn quang, vội vàng muốn chạy trốn thoát khỏi nhưng vào lúc này, tiếng xé gió nổi lên bốn phía, vô số đao mang cực lớn gào thét chém tới. Hơn trăm tộc nhân Dạ Xoa ở bốn phía, lại phát động công kích lần thứ hai. Lần này, chẳng những trên mặt các tu sĩ còn lại trong độn quang lộ vẻ tuyệt vọng, ngay cả sắc mặt thanh niên họ Chúc cùng mĩ diễm nữ tử cũng trắng bệch ra. Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp trời. Ở chỗ sâu dưới nền đất, quanh thân Hàn Lập không ngừng lóe ra hôi sắc quang mang, đang lấy tốc độ cực nhanh bỏ chạy.

Cổ quái chính là, một mảnh ngân sắc quang hà không ngừng hiện lên ở bốn phía thân thể, không ngừng cùng hôi quang hộ thân ma xát đan vào, sau đó một tầng tầng lóe ra. Hàn Lập lại lộ ra sắc mặt phi thường ngưng trọng!

Tuy rằng vừa rồi hắn không có theo đại bộ phận người hướng ra mặt đất, nhưng là theo tiếng vang cực lớn trên mặt đất truyền đến vừa rồi, cho dù hắn đang ở dưới độ sâu như thế cũng có thể cảm nhận được một tia chấn động. Có thể thấy được vụ nổ lần này đáng sợ như thế nào. Chẳng lẽ các tu sĩ lao ra khác, thật sự tất cả đều bị diệt. Hàn Lập run sợ thầm nghĩ.

Lại nói tiếp, vừa rồi lúc cả tòa động quật ngầm sụp đổ, sóng lớn thổi quét đến, những người khác bởi vì nguyên nhân Linh Từ Thạch Mạch không dám thi triển thần thông ngầm trốn tránh, chỉ có thể theo chỗ hổng bắn nhanh lao ra ngoài mặt đất mà đi. Nhưng hắn thân có Nguyên Từ Thần Quang, nguyên bản liền có thể khắc chế từ lực câm chế của thiên hạ ngũ hành, lại có thể mạo hiểm tiến vào độn ngầm như vậy.

Hơn nữa trong nháy mắt gặp chuyện không may, thần niệm cường đại lập tức cảm nhận được từ không trung xuất hiện dị tộc cường đại, không dám dừng lại chút nào, không chút lưỡng lự lập tức dùng Nguyên Từ Thần Quang, lẻn vào dưới đất trốn.

Bất quá ở trốn vào dưới đất ngầm một hồi, đầu Bích Mục Chân Thiềm kia lại vết thương rầu rĩ từ ở chỗ sâu ở trong động quật vọt ra, vừa lúc bị Hàn Lập đón đầu gặp được.

Có loại chuyện tốt này tới cửa, hắn tự nhiên tuyệt không sẽ buông tay, lúc này không tiếc pháp lực xuất ra hết thần thông, đối mặt một cái đã đem này đó Chân Thiêm diệt sát, sau khi đem thi thể thu lại, lập tức trốn vào tới động ngầm. Về phần linh dược Thiên Tâm Hoa trong miệng thanh niên họ Chúc, hắn là không có thời gian đi tìm kiếm.

Linh Từ Thạch Mạch còn lợi hại ngoài dự liệu của Hàn Lập, nhưng là Nguyên Từ Thần Quang của hắn cũng không phải là nhỏ, lại mượn dùng nguyên từ thần sơn lực sau thật sự cũng có thể miễn cưỡng bảo vệ lên, triệt tiêu hấp lực lớn truyền đến từ dưới chỗ sâu trong nền đất.

Dị tộc này tuy rằng cường đại, nhưng là ở trong phạm vi Linh Từ Thạch Mạch tác dụng, có nghĩ đến cũng không dám tùy tiện vào ngầm truy tung hắn. Trong lòng cân nhắc như thế, Hàn Lập trong lòng hơi thả lỏng một chút.

Đáng tiếc cũng bởi vì nguyên nhân Linh Từ Thạch Mạch, thần niệm không thể dò xét động tĩnh xung quanh, nếu không hắn sẽ càng thêm yên tâm.

Ngay lúc tâm niệm của Hàn Lập không ngừng chuyển động nháy mắt, hắn đã xuyên qua ở dưới đất xa ước chừng mấy ngàn dặm, ngân sắc quang hà ở bốn phía bắt đầu dần dần ảm đạm xuống.

Sau khi ngân hà cuối cùng ở bên ngoài thân biến mất, thần sắc Hàn Lập vừa động, cảm thấy không sai biệt lắm hẳn là an toàn, lúc này thần niệm hướng phía trên mặt đất đảo qua.

Mặt trên là một cái sươn cốc xa lạ, ba mặt có núi vây quanh, chỉ có một lối ra. Nơi nơi thông xanh um úc, không có gì dị thường, cũng không có cảm ứng được khí tức của cổ thú cùng dị tộc cường đại.

Hàn Lập lại lặp lại điều tra vài lần, mới rốt cục yên tâm, hóa thành một đạo thanh hồng hướng trên mặt đất vọt lên. Trước mắt sáng ngời, hào quang chợt tắt, người đã đứng ở giữa không trung cách mặt đất hơn mười trượng.

Nhưng khi Hàn Lập đảo qua mọi nơi, ánh mắt dừng lại ở một nơi gần đó, cả người hàn khí đại mạo, hoàn toàn dại ra.

Chỉ thấy ngay tại một cây đại thụ cách hắn hơn trăm trượng, rõ ràng có hai gã ác quỷ thân hình cao lớn, đang đối mặt nhau đứng ở nơi đó.

Hai cánh sau lưng hai gã Dạ Xoa này dị thường to lớn, thân cao vài chục trượng, giờ phút này đều quay đầu nhìn lại đây, trong ánh mắt có vẻ rất ngoài ý muốn.

Nhưng làm cho Hàn Lập hoảng sợ như thế tự nhiên không phải bởi vì nhìn thấy hai gã Dạ Xoa, mà là hắn chính là không có cách nào cảm ứng được khí tức trên người hai gã Dạ Xoa này, khi thần niệm đảo qua đi tới, giống như trên đỉnh đại thụ căn bản rỗng tuếch bình thường. Việc này đại biểu cho cái gì, Hàn Lập tự nhiên hiểu rõ ràng. Hai gã Dạ Xoa này lại đều là tu vi vượt xa hắn, nói không chừng chính là Dạ Xoa Vương trong tộc Dạ Xoa. Kể từ đó, hắn sao lại có thể không phát lạnh toàn thân, ngay cả hô hấp đều ngưng lại.

Ngay khi Hàn Lập âm thầm kêu khổ, hai gã Dạ Xoa chưa kịp làm ra hành động khác, từ chỗ cách mấy trăm trượng ở một phương hướng khác, hào quang chợt lóe, một đạo ngũ sắc độn quang khác theo đất ngầm bắn nhanh ra, không ngờ có một gã tu sĩ xuất hiện ở tại nơi này. Hàn Lập ngẩn ngơ nhìn lại, vừa thấy rõ ràng người này, trên mặt không khỏi hiện lên một tia ngạc nhiên. Người này có dáng người thướt tha nhỏ xinh, dưới chân thải có một ngọc thuyền ngũ sắc, rõ ràng là nữ tu họ Tiêu kia.

Nàng này thấy Hàn Lập trên mặt vui vẻ, khi muốn mở miệng chào hỏi, ánh mắt lại đảo qua thấy được hai gã Dạ Xoa cấp cao không nhúc nhích, sắc mặt có chút phát lạnh.

------oOo------

Chương 1396: Xương nô

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Có chút cổ quái! Khí tức hai người này, giống như là hai người bản vương trước đó không lâu phát hiện trong đám tu sĩ Nhân tộc kia. Mấy tên thủ hạ này thật đúng là vô dụng, ngay cả như chút chuyện như thế cũng không thể làm tốt." Trên mặt một gã Dạ Xoa chợt lóe dị sắc mở miệng.

Dạ Xoa này đúng là vị thủ lĩnh Dạ Xoa lúc trước một kích trảm khai cự sơn tên là *"Mộng Tường"*. Chẳng biết thế nào lại xuất hiện ở đây.

"Bất Tử Vương! Dưới lòng đất gần đây có một mảnh Linh Từ Thạch Mạch, hai người này có bản lĩnh không bị ảnh hưởng từ trong lòng đất. Này trái lại chính là không cách nào trách tội đám thủ hạ kia của ngươi." Một tên Dạ Xoa khác lại cười hắc hắc nói, liếc mắt liền nhìn ra nguyên nhân chủ yếu Hàn Lập cùng nữ tử họ Tiêu chạy ra được.

"Hừ, này cũng không phải lý do làm cho hai người này chạy thoát, trở lại bản vương sẽ hảo hảo xử phạt bọn họ. Hai người ngươi có thể trốn đến nơi đây, cũng coi như có chút bản lĩnh. Có điều là cũng chỉ đến đó thôi." Vị Dạ Xoa Vương Vị thứ nhất hừ lạnh một tiếng, một tay giơ lên, nhất thời một mảnh ánh sáng huyết hồng hiện lên, có vẻ dự định lập tức xuất thủ diệt sát hai người trước mắt.

Hàn Lập cùng nữ tử họ Tiêu sắc mặt đại biến.

Sau lưng một người vang lên tiếng sấm rền, bỗng nhiên hiện ra một hư ảnh của ngũ sắc phượng ảnh cùng một đầu thanh sắc đại điểu lôi điện, sau khi hai cái chợt lóe, liền hóa thành một đôi cánh trong suốt hiện lên ở phía sau.

Người còn lại, ngũ sắc tiểu thuyền dưới chân lại gầm nhẹ một tiếng, một cái liền cuồn cuộn hóa thành một con quái giao dài hơn mười trượng, mọt cái đầu có năm loại màu sắc không đồng nhất dương nanh múa vuốt, hung ác dị thường.

"Bất Tử Vương, chậm đã! Hai tên Nhân tộc này tựa hồ không phải tu sĩ Nhân tộc bình thường. Vừa hiển hiện phía sau người nọ giống như là thực ảnh của Thiên Phượng cùng Chuế Man, dưới chân tên còn lại giống như là biến dị của Chân Long tộc, một lũ tinh phách của ngũ sắc cầu giao. Có chút ý tứ a!" Một tên Dạ Xoa khác vừa thấy Hàn Lập cùng nữ tử họ Tiêu thúc dục thần thông, hai mắt lại sáng ngời, bỗng nhiên mở miệng nói với đồng bạn.

"Chuyển Luân Vương, ngươi nói lời này có ý tứ gì? Lẽ nào muốn cho bản vương thả bọn họ đi. Còn nữa, tại hạ không thích người khác gọi thẳng tôn hào, các hạ gọi tên của tại hạ đi." Tên Dạ Xoa thứ nhất nhướng mày, tuy rằng theo lời huyết quang trong tay tán đi, thế nhưng lại xoay tay một, trên mặt hiện lên vẻ bất mãn.

"Ha ha, làm sao bản vương sơ sẩy như thế chứ. Mộng Tường đại nhân, vừa rồi ngươi và ta đều không phải còn đang vì chuyện này tranh chấp không xong sao. Không bằng liền lợi dụng hai người này làm cái đánh cuộc được không?" Dạ Xoa được xưng hô là *"Chuyển Luân Vương "*cười ha ha, lại có thể thật sự biến đổi xưng hô với đồng bạn, hô thẳng tên lên.

"Đánh đố, đổ cái gì?" Dạ Xoa tên là *"Mộng Tường"* thần sắc khẽ động, tựa hồ nghi hoặc với dụng ý của đối phương.

"Rất đơn giản, hai người ta liền lấy việc vừa tranh chấp làm tiền đặt cược, phân biệt xuất thủ giết hai người này, ai đắc thủ trước thì thắng được tiền đặt cược, thế nào?" Chuyển Luân Vương há miệng nói, lộ ra vẻ dữ tợn.

"A, chỉ là hai gã tu sĩ Hóa Thần, chúng ta vừa ra tay bọn họ đã đi đời nhà ma rồi. Làm sao phân được thằng bại?"

Bất Tử Vương rất lạnh lùng nói.

- Hai người này cũng không là tu sĩ Hóa Thần bình thường, huống hồ hai người chúng ta không thể tự mình xuất thủ, không bằng đều tự phái ra một cái Xương Nô của mình động thủ đi. Kể từ đó, nghĩ đến hai tên Nhân tộc này cũng có thể ứng phó một chút, cũng đủ ngươi và ta phân ra thắng bại." *Chuyển Luân Vương lại định liệu trước nói.*

"Xương Nô... Hảo, liền như ngươi nói đi. Lẽ nào ta còn sẽ sợ thua ngươi sao?" *Bất Tử Vương sắc mặt âm tình bất định một hồi lâu, tựa hồ cảm thấy quy ước này không có vấn đề gì, cuối cùng ngưng trọng đáp ứng.*

"Ha ha, tốt. Hai người các ngươi cũng nghe được chúng ta nói như vậy rồi. Không được nói hai người chúng ta lấy lớn khi dễ nhỏ, cho các ngươi một cơ hội để sống. Cho các ngươi đi trước ngoài ngàn dặm, hai người chúng ta mới xuất động Xương Nô đuổi giết các ngươi. Nhưng phải chú ý một điểm, hai người các ngươi đừng nghĩ cách xa nhau mà đi, khoảng cách giữa hai người các ngươi chỉ cần vượt lên hơn trăm dặm, thì đừng trách hai người chúng ta tự mình xuất thủ."*Chuyển Luân Vương cười to lắc đầu, sau đó vừa xoay tay hướng hai người Hàn Lập điềm nhiên nói.*

"Ngàn dặm?" *Hàn Lập giơ tay xoa lông cánh trong suốt ở phía sau, thần sắc trấn định xuống tới.*

"Không sai, đương nhiên nếu là qua một nén nhang, các ngươi chưa độn xuất ngoài ngàn dặm, ta cũng sẽ phái ra Xương Nô. Đừng hy vọng cái may mắn gì." *Chuyển Luân Vương nhàn nhạt nói, nhưng nội dung lời nói lãnh khốc dị thường.*

Khóe mắt Hàn Lập co quắp một cái, xoay đầu liếc mắt nhìn nữ tử họ Tiêu gần đó, nàng hướng hai tên quỷ cười, huyết sắc trên mặt trái lại cũng khôi phục được một chút, nhưng phối hợp với thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, có vẻ càng phát ra sự yếu đuối mỏng manh.

"Hảo, Tiêu đạo hữu! Chúng ta đi!" *Hàn Lập đang trầm mặc bỗng nhiên hai cánh phía sau khẽ động, liền chợt hóa thành một đạo hư ảnh biến mất tại chỗ không thấy nữa, mà sau một khắc, người lại quỷ dị lướt qua cự ly gần trăm trượng, trực tiếp từ trong hư không, không một tiếng động lóe ra, xuất hiện ở tại chỗ bên cạnh* *nữ tử họ Tiêu, lại có thể cũng rơi vào trên thân thể ngũ sắc cự giao kia.*

Chiêu thức thần thông thuấn di xuất thần nhập hóa của Hàn Lập, hai Dạ Xoa sau khi liếc mắt nhìn nhau, trong mắt chợt lóe lên kinh ngạc, nhưng lập tức liền tỏ ra dường như không có gì.

Nữ tử họ Tiêu đầu tiên là cả kinh, nhưng sắc mặt lập tức lại lộ ra một tia vui mừng.

Nếu hai người bị chỉ rõ phải cùng nhau đào sinh, tự nhiên thần thông của Hàn Lập càng lớn, đường sống của bọn họ cũng liền càng nhiều thêm một phần.

Lúc này nàng cũng không cùng Hàn Lập mở miệng, chân ngọc giẫm lên năm cái đầu dưới chân một cái.

Cự giao năm đầu lắc lư, lập tức hóa thành hào quang ngũ sắc đem thân hình hai người bao bọc lấy, thẳng đến phía xa bắn nhanh đi, tốc độ cũng là kinh người, sau mấy cái chớp động, đã biếm mất vô tung vô ảnh ở phía chân trời. Mà hai Dạ Xoa Vương thực sự đứng ở tại chỗ cũng không nhúc nhích một chút, chỉ là lạnh lùng nhìn chầm chầm hai người bỏ chạy, tựa hồ đối với "Xương Nô "*có mười phần lòng tin. Lấy độn tốc hào quang ngũ sắc của nữ tử họ Tiêu điều khiển, lộ trình hơn ngàn dặm, căn bản không cần nhất thời nửa khắc, liền có thể trong nháy mắt đi ra.*

Nhưng nếu hai gã Dạ Xoa Vương cho thời gian một nén nhang, nàng tại sau khi vừa mới bay ra hơn trăm dặm, tự nhiên lập tức cho độn tốc chậm lại, sau đó giơ tay tới eo vỗ một cái, mặt trên giắt một cái ngọc bài tuyết trắng bắn ra, hóa thành một tầng bạch huỳnh quang tráo đem hai người bảo hộ ở tại bên trong."Mảnh Nhật Quang Bội này chỉ dùng chí dương chi lực cô đọng mà thành, ngay cả là Dạ Xoa Vương Hợp Thể đại thành cũng không có khả năng chỉ bằng vào thần niệm liền không một tiếng động xâm phạm vào bên trong, tiếp theo chúng ta có thể yên tâm nói chuyện với nhau rồi." *Nữ tử họ Tiêu rất nhanh giải thích nói, nhưng trên khuôn mặt ẩn hiện u sầu.*

"Có gì mà nói chuyện với nhau. Lần này chúng ta sợ rằng thực sự cửu tử nhất sinh." *Khóe miệng Hàn Lập co quắp một chút, lộ ra vẻ cười khổ.*

"Đạo hữu cảm thấy thực lực lớn của hai gã Dạ Xoa Vương kia đại khái thế nào?" *Nữ tử họ Tiêu lại chớp động ánh mắt vài cái, mặt lộ vẻ một tia do dự hỏi.*

"Thế nào?Ít nhấtcũng cùng tu sĩ Hợp Thể Kỳ Nhân tộc chúng ta tương đương, tuy rằng ta không cách nào tra xét thực lực cụ thể của chúng nó, nhưng ta cũng từng gặp qua Ngân Giai Mộc Linh của Mộc tộc, thế nhưng làm cho ta cảm thấy còn kém xa hai gã Dạ Xoa cường đại trước mắt này.Hai gã Dạ Xoa này sợ rằng tại trong Dạ Xoa Vương cũng không phải tồn tại bình thường." *Hàn Lập tỉ mỉ đắn đo trả lời.*

"Ý tứ của đạo hữu là nói chúng nó có thể là Đại Dạ Xoa Vương?" *Nữ tử họ Tiêu cả kinh kêu thất thanh lên.*

"Ngay cả không phải, chỉ sợ cũng là gần với tồn tại đó." *Hàn Lập không có mười phần khẳng định trả lời.*

Nhưng ngay cả là như thế, sắc mặt của nữ tử họ Tiêu cũng khó nhìn."Tiếu đạo hữu, cũng không biết Xương Nô trong miệng đối phương là cái tồn tại gì. Đối phương có vẻ giống như mười phần tin tưởng." *Hàn Lập đột nhiên hỏi như vậy.*

"Cái này tiểu muội ngược lại từ sư môn trưởng bối nghe nói qua một ít.Nghe nói Vương cấp tồn tại trong tộc Dạ Xoa đều sẽ nuôi dưỡng một loại bán quỷ bán yêu gì đó, bình thường Dạ Xoa Vương dùng máu huyết của mình nuôi dưỡng, vì vậy sẽ theo thực lực của Dạ Xoa Vương tăng cao mà cũng tăng cường, mà căn cứ chủng loại khác nhau khoảng chừng sẽ có một phần mười đến một phần ba thần thông của bản thân Dạ Xoa Vương, quả thực là phi thường lợi hại.

Cho nên nếu hai gã Dạ Xoa này thực sự là Đại Dạ Xoa Vương, dù cho một đòn của cái loại Xương Nô này, chúng ta căn bản cũng không thể địch lại." *Nữ tử họ Tiêu cắn răng. Hàn Lập nghe xong, thần sắc cũng âm tình bất định.*

"Chuyện cho tới bây giờ, hai người ta tốt nhất đem đại khái thần thông cùng thực lực của mình cho nhau biết một chút đi, điều này cũng tiện cho chúng ta liên thủ đối phó với địch." *Nữ tử họ Tiêu thấp giọng nói.* "Thế nào, Tiếu tiên tử thật sự dự định liều mạng với những Xương Nô này?" *Hàn Lập nhướng mày, hỏi ngược lại một câu.*

"Không đẩy lùi chúng nó, làm sao tính mạng chúng ta thoát được??" *Nữ tử họ Tiêu nghe vậy ngẩn ra*

"Đạo hữu sẽ không đem hai Dạ Xoa Vương kia bỏ đi chứ. Nếu là Xương Nô giết chúng ta thì hoàn hảo, nếu là bị chúng ta đánh bại, ngươi nghĩ bọn họ thật sự không tự mình ra tay? Bọn họ giống như từ đầu đến cuối cũng không có đồng ý vơi chúng ta, chỉ cần đánh bại Xương Nô thì tha cho tính mệnh của chúng ta." *Hàn Lập hít sâu một hơi, lo lắng dị thường nói. Nữ tử họ Tiêu vừa nghe lời này, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, hiển nhiên nàng cũng không phải là không ngờ tới việc này, mà chỉ là vô ý thức không muốn suy nghĩ nhiều mà thôi.*

"Vậy đạo hữu có thể có thượng sách gì?" *Đôi mắt nữ tử họ Tiêu sáng ngời nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, ngưng trọng hỏi ngược lại một câu.*

"Không có, bây giờ chỉ có thể đi một tính một, hành sự tùy theo hoàn cảnh. Thế nhưng nếu là Xương Nô thật sự đang sợ như lời ngươi nói vậy, chúng ta ngay cả một cửa trước mắt cũng đều không thể ứng phó. Cho dù không giao thủ, chỉ là cướp đường mà chạy, nhưng lại làm sao có thể tránh được sự chú ý của hai gã Dạ Xoa Vương kia. Trừ phi tu vi chúng ta đột nhiên tăng vọt vô số lần, cũng tiến giai lên Hợp Thể kỳ như vậy mới có một tia khả năng. Hoặc là có thể lập tức phát hiện một tòa truyền tống trận ở gần đây, truyền tống mọt cái đến ngoài mấy vạn dặm, lúc này mới có thể bỏ trốn mất dạng."

Hàn Lập hé miệng nhếch môi, trầm giọng trả lời. Nghe được Hàn Lập nói như vậy, trên mặt nữ tử họ Tiêu chợt lóe lên một tia cổ quái, nhưng không có nói cái gì.

"Có điều là, liên hệ thần thông theo như lời Tiêu đạo hữu nói, hảo

hảo liên thủ đối phó với địch, ngược lại cũng là biện pháp không có sai, ít nhất có thể bảo trụ mạng nhỏ một hồi nữa." Hàn Lập thở dài một hơi, lại thì thào nói. Nữ tử họ Tiêu nghe vậy, cũng chỉ có thể cười bất đắc dĩ, lập tức mở miệng bắt đầu giới thiệu công pháp cùng thần thông bảo vật của mình...

Sau thời gian uống một chén trà nhỏ, hai người Hàn Lập mặc dù đè thấp độn tốc, nhưng vẫn độn ra ngoài ngàn dặm. Đúng lúc này, ở phía xa xa, truyền đến hai tiếng kêu thê lương giống như sói tru, thanh âm vô cùng sắc nhọn, thẳng tới hướng chín tầng trời.

------oOo------

Chương 1397: Bố trí mai phục

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong ngũ sắc hà quang, nữ tử họ Tiếu đang cùng Hàn Lập thương lượng cái gì đó, vừa nghe thanh âm quỷ dị này tru lên, lúc này sắc mặt căng thẳng, bỗng nhiên hai tay bấm tay niệm thần chú, nhất thời ngũ sắc hào quang bao vây họ quang mang đại phóng, chợt lóe một cái liền mang theo nàng cùng Hàn Lập biến mất tại chỗ.

Độn tốc loáng cái cao lên gấp hai ba lần! Hàn Lập lại lẳng lặng đứng ở tại chỗ, hai mắt híp lại cảm ứng cái gì đó, mặc cho nàng mang theo phi độn về phía trước.

Mặc dù nữ tử Tiếu độn tốc đề thăng cao lên như vậy, sau khi độn ra gần mấy trăm dặm, tiếng tru lên phía sau liền nghe thấy rõ ràng hơn rất nhiều.

Cùng lúc đó, Hàn Lập truyền ra lời nói nhàn nhạt: *"Hai cái thứ đó cách chúng ta không quá ba trăm dặm, độn tốc cực nhanh hơn xa bây giờ, theo tốc độ bây giờ không cách nào kéo dài bao lâu. Nơi giao thủ, chính là cách hai gã Dạ Xoa Vương càng xa càng tốt. Ta tới trợ giúp ngươi một tay đi."*

Hàn Lập nói rồi đầu vai run lên, hai lông cánh trong phía sau đột nhiên chợt lóe lên, bỗng nhiên từ phía trên bay ra một đạo hư ảnh thanh sắc đại bàng, loáng cái tiến vào trong ngũ sắc quang hà bốn phía.

Cả đoàn độn quang đột nhiên rung mạnh một cái, độn tốc lại lập tức cao hơn gấp bội, hoàn toàn hóa thành một đạo hư ảnh nhàn nhạt, chợt lóe lên đi tới.

"Đa tạ Hàn huynh tương trợ!" Nữ tử họ Tiêu thấy vậy, đại hỉ cảm ơn một tiếng.

"Loại thi pháp này cực kỳ tiêu hao pháp lực, ta cũng không thể duy trì được lâu, đồng thời cũng không có thể thất sự chạy đi quá xa, bằng không hai tên Dạ Xoa Vương sợ rằng sẽ ra tay can thiệp." Hàn Lập lại lắc đầu nói.

"Cái này là tự nhiên. Hàn huynh nên lưu lại pháp lực để đối phó với địch cho tốt." Nữ tử họ Tiêu cũng gật đầu.

Hàn Lập nghe vậy cười khổ một tiếng, cũng không nói cái gì nữa. Nói thật, ngay cả Xương Nô lợi hại đi nữa, hắn liều mạng cho thần niệm tổn hao nhiều một chút, một hơi phóng ra mấy trăm Phệ Kim Trùng, bức lui hoặc tiêu diệt mọt đầu trong đó hẳn là không thành vấn đề, nhưng vấn đề là có hai Xương Nô, đồng thời còn có hai vị Dạ Xoa Vương từ xa luôn luôn nhìn kỹ nơi đây, hắn sao lại dám làm liều lĩnh như vậy.

Sau khi có Hàn Lập xuất thủ tương trợ, hai Xương Nô kia cho dù độn tốc rất nhanh, nhất thời cũng không cách nào lại gần được bao nhiêu.

Trong nháy mắt, một trước một sau lại đuổi theo ra xa mấy nghìn dặm nữa.

Hàn Lập cảm thấy không sai biệt lắm thì đem hư ảnh thanh sắc đại bằng thu lại, cùng nữ tử họ Tiêu ngừng độn quang lại.

Một lát sau, hai người lẳng lặng trôi nổi trên không trung, mắt cũng không chớp ngóng nhìn bầu trời phía xa.

Phía xa xa bỗng nhiên hỏa quang ngút trời, tại trong một tiếng rống lên, hai luồng đại huyết dài mấy trượng chợt lóe lên hiện ra, như vũ bão phi thẳng đến hai người.

Hàn Lập vừa thấy cảnh này, không nói một lời hai tay vặn một cái, lại giơ lên, sau hai tiếng sấm sét giữa trời quang, hai đạo kim sắc điện to bằng miệng bát bắn đi ra ngoài, chợt lóe đánh tới hai luồng huyết vân.

Hai người huyết vân giống như vô hình, giương lên thân thể, cực kỳ linh hoạt, một cái di chuyển nhẹ liền lướt qua hồ quang vẫn vọt thẳng đến Hàn Lập. Một chút dừng lại cũng không có! Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, hai tay nhanh chóng bắt quyết, hai đạo kim hồ đột nhiên nhoáng lên, lại giống như linh xà ngoặt một cái mà bắn ra quay về, bất ngờ đánh lên huyết vân làm vang lên hai tiếng *"Phốc phốc"*, một màn làm cho trong lòng Hàn Lập trầm xuống xuất hiện.

Kim sắc hồ quang thô to như vậy đánh lên huyết vân, lại như một đi không trở lại một chút cũng không đánh vào bên trong, một chút phản ứng cũng không có.

Hàn Lập sắc mặt đại biến, sau khi hai đóa huyết vân liền khẽ động, liền vọt đến chỗ trước người hai người hơn mười trượng, thậm chí ngay cả cổ mùi tanh nồng đậm toả ra trong huyết vân, cũng có thể ngửi thấy.

Kỳ quái chính là, Hàn Lập không có bất luận cái cử động gì mà đứng ở tại chỗ, trái lại nữ tử họ Tiêu đứng ở một bên, bỗng nhiên trong hai mắt hàn mang chợt lóe, trong lòng thúc dục pháp quyết.

Hào quang trước mặt nàng cùng Hàn Lập nổi lên, hai tay lớn của cự giao từ trong đó chợt lóe ra, thoáng tìm tòi, một ngụm liền đem hai đóa huyết xé chúng làm hai đi.

Phần còn thừa của huyết vân đã văng tán loạn khắp nơi rồi biến mất, nhìn thấy màn này, nữ tử họ Tiêu đại hỉ, vừa định ngừng tay hướng Hàn Lập nói cái gì đó.

Con ngươi của Hàn Lập chợt co rụt lại, bỗng nhiên lam mang chớp động lạnh lùng nói: *"Cẩn thận, hai thứ này có tốc độ rất nhanh, nghìn vạn lần đừng bị thân pháp của chúng mê hoặc.*

"Cái gì?" Nữ tử họ Tiêu nghe vậy ngẩn ngơ, vội vàng nhìn theo ánh mắt Hàn Lập, lúc này mới phát hiện tại chỗ trên cao cách bọn họ xa hơn mười trượng, chẳng biết từ bao giờ nhiều thêm hai huyết hồng quái vật tựa như sói lại tựa như vượn.

Vừa tại trong nháy mắt huyết vân bị hủy, hai quái vật này dựa vào tóc độ đáng sợ, lại có thể chợt lóe từ trong huyết vân độn đi ra ngoài, bởi vì độn thuật quá nhanh, đồng thời vô thanh vô tức, nữ *tử họ Tiêu không thể lập tức nhìn xuyên qua, nhưng Hàn Lập ở một bên vận dụng Minh Thanh Linh Mục liếc mắt liền nhìn thấu hai quái vật lặng yên đứng thẳng tại hai chỗ cực cao, tay vượn thân sói cánh dơi, thân đỏ tươi ướt át, răng nanh dài trong miệng thỉnh thoảng có một con rắn phun ra nuốt vào không ngừng, trong mắt đôi hồng sắc yêu lại chớp động ánh mắt tàn nhẫn giảo hoạt, vừa nhìn đã thấy là cái loại quái vật này linh trí cực cao.*

Đây là cái mà được gọi là Xương Nô! Nữ tử họ Tiêu tuy rằng đã sớm nghe người ta nói qua, nhưng lúc này khi thấy vật thật, vẫn còn là có chút sởn gai ốc.

"Ích Tà Thần Lôi của ta lại có thể vô hiệu đối với chúng nó. Xem ra chúng nó cũng không phải tà vật gì đó tế luyện thành hình ra. Một ít công pháp chí dương trừ tà, phỏng chừng đối với chúng nó cũng không có nhiều tác dụng, chỉ có thể mặt đối mặt liều mạng." *Hàn Lập nhàn nhạt nói, bỗng nhiên giơ tay hướng sau đầu sờ một cái.*

Hôi sắc hào quang đại phóng, sau một cái cuốn đi tất cả, chợt hóa thành một tầng hôi sắc quang mạc bảo vệ trước toàn thân. Đồng thời một tòa hắc sắc tiểu sơn quay tròn tại trong hào quang như ẩn như hiện, quả thực là phi thường thần diệu.

Sắc mặt nữ tử họ Tiêu nghiêm nghị, trong miệng nói lẩm bẩm, nhất thời tại hư không trước người lần thứ hai kịch liệt rung động lên, ba khối giao thủ cùng toàn bộ thân thể của ngũ thủ cầu giao cũng liền trước sau xuất hiện, thân hình so với lần trước còn lớn hơn mấy lần.

Giống như tinh hồn tồn tại, năm khỏa đầu nhắm ngay hai Xương Nô trên cao lắc lư khác nhau, cúi đầu phát ra tiếng hô, làm ra dáng uy hiếp.

Đúng lúc này, một đầu trong hai Xương Nô lại vượt lên động thủ trước.

Cánh dơi đỏ tươi phía sau nó chỉ là một phiến, toàn bộ thân hình liền nhoáng lên hóa thành một đạo huyết ti bắn nhanh ra, lại chợt lóe biến mất giữa hư không.

Huyết quang đại phóng, thân hình Xương Nô liền hiện lên ở trên đỉnh đầu hai người Hàn Lập, không chút nào chần chờ nhào xuống một cái.

Năm khối giao thủ to lớn của ngũ thủ cầu giao, không chút khách khí đón đầu nuốt tới.

Thân hình Xương Nô nhoáng lên, thân thể giống như dịch thể một chút liền biến mất không thấy.

Năm khối giao thủ đồng loạt cắn vào chỗ hư không.

Nó chưa rõ ràng chuyện gì xảy ra thì các nơi trên thân thể liền quỷ dị hiện ra chi chít huyết ti mảnh nhỏ, chợt lóe lên tức thì rồi biến mất không thấy nữa. Theo đó, năm khối đầu kể cả thân thể khổng lồ của cầu giao liền khong chút báo trước biến thành vô số mảnh vụn, đều tan vỡ biến mất.

Một tia tinh hồn của ngũ sắc cầu giao, lại có thể bị Xương Nô một kích đánh vỡ.

Trong hư không, huyết quang chợt lóe, ở chỗ trống rỗng lại có vô số huyết ti hiện ra, tiến thẳng đến nữ tử họ Tiêu chụp xuống.

Hàn Lập phát ra một tiếng hừ lạnh, hôi sắc hào quang trước người mở rộng, trong nháy mắt đem nữ tử bảo hộ ở trong, hắc sắc tiểu sơn chợt lóe, thuấn di hiện lên ở trên đỉnh đầu nữ tử.

Huyết ti oáng ánh chợt lóe lên mạnh mẽ, tại trong tiếng xé gió vù vù, trực tiếp cắt tới trên hôi hà, cũng không chịu chút ảnh hưởng nào đem tất cả mở ra, lập tức tơ máu đều kết rắn chắc chém tới hắc sắc tiểu sơn.

Hầu như trong cùng lúc đó, chỗ thân Hàn Lập không gian nổi lên ba động, một đạo huyết ảnh nhàn nhạt hiện lên.

Hai lợi trảo xuất ra dò xét, cũng không một tiếng động trảo tới một cái, cả chút tiếng gió thổi cũng không có.

Tại trong huyết ảnh, một đôi mắt phi thường giả dối chớp động.

Đúng là một đầu Xương Nô khác chẳng biết từ bao giờ đã lặn xuống gần Hàn Lập, thừa dịp hắn bị một đầu Xương Nô khác hấp dẫn thì bỗng nhiên phát động đánh lén.

Lấy Hàn Lập như vậy thần thức cường đại, trước đó cũng chút nào không có phát hiện, đương lợi trảo bắt được liễu hộ thể của hôi sắc hào quang thì, hắn lại làm cái gì lánh cũng đã xong.

Này một đôi lợi trảo nhẹ nhàng nhoáng lên, trảo mũi nhọn vừa hiện, nhất thời đem quầng trăng mờ một hoa mà khai, thiểm điện bàn của thẳng bắt Hàn Lập phía sau.

Lúc này Hàn Lập rốt cục phát hiện ra tình hình ở phía sau, đột nhiên hét lớn một tiếng, trên người hiện ra một cái trường bào kim ngân nhị sắc.

Tiếng sấm rền nổi lên, chi chít kim ngân hồ quang hiện lên trên trường bào.

*Một cái liền phóng tới hai lợi trảo, một tiếng nổ lớn "*Oanh Long Long*" vang lên! Tại trong hồ quang kim ngân nhị sắc bắn ra, cánh tay đỏ tươi liền toát ra một cổ khói xanh, thế nhưng hai móng vuốt liền giống như lưỡi dao thần binh sắc bén, chỉ là năm ngón khẽ động đã đem lôi pháo xuyên thủng qua, muốn thực sự đánh lên trên lưng của Hàn Lập.*

Nhưng vào lúc này, đột nhiên lưng vốn trống rỗng của Hàn Lập hiện ra bốn cánh tay kim sắc mơ hồ, hướng tới một kích phong vân biến sắc của hai móng vuốt, chẳng hiểu vì sao, lại có thể quỷ dị phát sau mà đến trước, cứng rắn ngăn cản một đôi lợi trảo, lại phát ra tiếng như kim loại va chạm.

Trên lợi trảo chợt lóe tia máu, bốn cánh tay kim sắc lập tức vỡ vụn ra từng mảnh, thế nhưng có chút ngừng lại này, thân thể Hàn Lập xoay một cái, hóa thành một đạo bạch ti bắn nhanh ra. Ở chỗ xa hơn hai mươi trượng linh quang chợt lóe, một lần nữa hắn hiện hình ra, lạnh lùng nhìn chằm chằm đầu Xương Nô đánh lén mình kia, sắc mặt âm trầm dị thường.

Đầu Xương Nô kia đánh một kích không thành công, tựa hồ cũng có chút ngoài ý muốn, con ngươi quay tròn xoay chuyển đứng tại chỗ.

Bên trên kia, sau khi nữ tử họ Tiêu nhờ vào Nguyên Từ Thần Sơn của Hàn Lập đỡ được huyết ti chi chít kia, cũng đồng dạng thuấn di một cái đến xa ngoài mười trượng.

Huyết ti này hướng vào giữa tụ lại, một lần nữa trở về hình thái tay vượn thân sói, trong mắt cũng chợt hiện hung quang nhìn về phía nữ tử họ Tiêu.

Hiển nhiên hai Xương Nô đã phân được mục tiêu rồi, phân biệt nhìn thẳng Hàn Lập cùng nàng.

"Theo kế hoạch động thủ đi." *Hàn Lập bỗng nhiên hướng nữ tử nói.*

"Hảo!" Nữ tử họ Tiêu không chút nào chần chờ gật đầu một cái, giơ tay lộn chuyển, bỗng nhiên trong tay có thêm một kiện pháp bàn, tay kia lại lóe lên bạch quang, hướng pháp bàn hung hăng vỗ một cái.

"Phốc phốc" một tiếng nổ lớn vang lên, bỗng nhiên lấy hai Xương Nô làm trung tâm, tở xa ngoài trăm trượng bỗng nhiên hiện ra ba mươi sáu cây tiểu phiên màu sắc khác nhau.

Những tiểu phiên này lúc vừa mới từ trong hư không hiện ra, chỉ dài có cỡ hơn tấc, thế nhưng tại dưới sự pháp quyết thúc dục của nữ tử họ Tiêu, nhất thời không ngừng điên cuồng phình ra, trong nháy mắt liền hóa thành to hơn mười trượng, trên mặt mỗi một cây đều có ký hiệu quay cuồng, linh khí bức người.

Mà hầu như trong cùng lúc đó, hai tay Hàn Lập cũng bấm quyết, tại trong vòng phiên kỳ bỗng nhiên hiện ra vô sô đạo kim trong suốt lấp lóe, như ẩn như hiện, hướng tới hai Xương Nô ở giữa không khách khí quây lại.

------oOo------

Chương 1398: Quang trận

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập cùng nàng sớm đã bày trận kỳ. Lúc này thúc dục lên, chẳng biết kỳ trận có tác dụng gì, thế nhưng chỉ bằng vào uy lực của Đại Canh Kiếm Trận liền lập tức đem hai Xương Nô vây ở trong đó.,

Một đầu Xương Nô trong đó thấy vậy, ngẩn ra, nhưng lập tức hung quang trong mắt chợt lóe, tứ chi khẽ động, hóa thành một đạo huyết ảnh nhàn nhạt chợt lóe lên, bộ dạng muốn mạnh mẽ lao ra kiếm trận.

Hiển nhiên lấy sự giảo hoạt của Xương Nô, tự nhiên biết tiếp tục dừng lại ở đây, cũng không phải cái chuyện tốt gì.

Đại Canh Kiếm Trận thần diệu ra sao chứ, cho dù là thân pháp của Xương Nô nhanh, thế nhưng ở một góc nào đó của kiếm trận, mấy trăm đạo kim ti đột nhiên hiện ra, đồng thời ào ào cuốn về phía trước.

Vài tiếng *"Phốc phốc"* vang lên, vô số huyết khối từ trong hư không nổ tung bắn ra, lập tức nhoáng lên, lần thứ hai lại hợp thành thân hình của Xương Nô.

Nhưng không chờ quái vật kia lại lao ra kiếm trận, bốn phía kim quang chợt lóe, lại hiện ra chi chít kim ti, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai hướng lên trên người nó hợp lại.

Kim mang chợt lóe, đã đem Xương Nô này cắt thành vô số mảnh nhỏ lần thứ hai.

"Bang bang" vang lên tiếng nổ lớn, tất cả mảnh nhỏ tự động nổ tung, lại lấy hình thái huyết vụ muốn chạy thẳng ra ngoài kiếm trận.

Nó đối với kiếm ti không ngừng cắt tới ở bốn phía lại không chút nào để ý tới. Hàn Lập ở bên ngoài thấy vậy, trong mắt lam mang chợt lóe.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của hắn cũng không phải chỉ có chút thần thông ấy, lúc này trong lòng thúc dục kiếm quyết, phát động thần thông trên phi kiếm phụ cận.

Chỉ thấy kiếm ti vốn ánh vàng rực rỡ, rung lên biến thành vẻ trong suốt tuyết trắng, hàn khí nhè nhẹ từ trong những kiếm ti này liên tục tuôn ra.

Kể từ đó, ngay cả huyết vụ kia là thân thể vô hình, thế nhưng bị tất cả chi chít những kiếm ti thuộc tính cực hàn đi qua này, trong nháy mắt bên ngoài thân cũng hiện ra một tầng băng tầng. Cuối cùng một tiếng *"Thử lạp"* giòn vang, huyết vụ hoàn toàn hóa thành một khối băng trong suốt, không cách nào nhúc nhích được mảy may.

Tiếng sấm rền *"Oanh long long"* nổi lên, ở giữa kiếm ti đồng thời bắn ra vô số hồ quang mảnh nhỏ, nhất thời bao phủ trong kim sắc điện quang, toàn bộ khối băng hoàn toàn biến thành bột phấn trong suốt, nhje nhàng tản ra các nơi.

Môi Hàn Lập vểnh lên một cái, không khỏi lộ ra vẻ tươi cười. Nhưng tiếp theo, dáng tươi cười ấy trong nháy mắt ngưng đọng lại.

Chỉ thấy bột phấn trong suốt này đột nhiên nổi lên một tầng huyết quang, hóa thành những giọt chất lỏng đỏ tươi như máu, không chờ kiếm ti bốn phía cắt tới lần thứ hai, tất cả đều bắn nhanh quay về về phía sau.

Tiếp theo, chỗ trung tâm kiếm trận huyết quang chợt lóe, lại hội tụ lại thành đầu Xương Nô kia.

Mà Xương Nô lúc này, tuy rằng huyết quang trên người thoáng phai nhạt một phần, hình dạng cũng không quá rõ ràng.

Tuy rằng Đại Canh Kiếm Trận vừa bức bách quái vật này, nhưng tựa hồ vẫn chưa tạo thành tổn thương thực sự cho nó.

Trong lòng Hàn Lập càng nổi lên sự kiêng dè hơn!

Lúc này hắn cũng không nói gì, pháp lực trên người lưu động không ngớt, đem kiếm trận thúc dục tới mười thành uy lực. Nhất thời trong kiếm trận kim ti hiện lên một tầng rồi lại một tầng, càng ngày càng nhiều, bộ dáng chừng mấy nghìn đạo, tất cả đều như ẩn như hiện hướng phía trung tâm cuồn cuộn vây tới.

Tốc độ so với lúc trước nhanh hơn không chỉ một chút, hình dạng chỉ chốc lát thời gian là có thể hoàn toàn hợp lại.

Nhân cơ hội này, ánh mắt Hàn Lập thoáng nhìn, chỉ thấy nữ tử họ Tiêu ngoài kiếm trận, không biết giơ hai tay lên từ lúc nào.

Nhưng một tay nâng pháp bàn trong tay, trong miệng liên tục niệm động chú ngữ, chẳng biết muốn thi triển cái đại thần thông gì, lại có thể phí thời gian dài để thôi động kỳ trận như vậy.

Ba mươi sáu cột trận kỳ, lại quay cuồng trong vô số ngân sắc ký hiệu, liên tục run nhè nhẹ.

Mà tất cả những ký hiệu này lại có thể đều là Ngân Khoa Văn!

Hàn Lập giật mình, nhưng vào lúc này,một đầu Xương Nô khác trong kiếm trận lại xuất thủ.

Xương Nô này cùng đầu thứ nhất kia hoàn toàn bất đồng, tứ chi căn bản tại trong trung tâm kiếm trận không di động gì, thế nhưng hai cánh phía sau quạt một cái, các nơi trên thân thể phun ra hơn mười cây xúc tu huyết hồng, mỗi một cây đều dài hơn trượng, cực kỳ mảnh nhỏ.

Chưa chờ Hàn Lập nhìn ra cái môn đạo gì thì, những huyết ti này liền run lên đồng thời vũ động lên, một đoàn tiên ảnh mơ hồ như bạo vũ cuồng phong, đem mình gắn vào trong đó.

Từ xa nhìn lại, tiên ảnh liền giống như một viên huyết sắc cự cầu, lại còn lấy tốc độ kinh người điên cuồng bành trướng ra mọi nơi.

Kể từ đó, trong nháy mắt huyết cầu liền cùng kiếm ti từ bốn phía khép lại đánh cùng một chỗ.

Tiếng va chạm chói tai vang lên, tại lúc kim quang và tia máu đan vào phát ra tiếng vang lớn, uy kiếm trận của Hàn Lập lại có thể thật sự bị này huyết sắc tiên ảnh này cứng rắn ngăn lại, không cách nào đánh dẹp tất cả giống như lúc trước.

Con ngươi Hàn Lập chợt co rụt lại, hai tay bấm quyết.

Kim ti từ mọi nơi cuồn cuộn không ngừng lao tới, lần thứ hai tản ra khí cực hàn trắng xóa, hướng huyết ảnh cuốn tới.

Đi.

"Phốc phốc" vang lên một tiếng nổ lớn, sắc mặt Hàn Lập hơi khó nhìn.

Hàn khí trắng xóa này vừa mới tiếp xúc với huyết sắc tiên ảnh, liền lập tức bị một cổ cự lực vô hình bắn ngược mở ra, những xúc tu này cho dù bị cực hàn đóng băng một chút, tại trong vũ động cũng lập tức vỡ nứt ra vô tung vô ảnh.

Hàn khí rốt cuộc cũng vô dụng.

Đúng lúc này, trên người đầu Xương Nô này huyết quang chợt lóe, lại bay vụt ra hơn mười cây xúc tu, cũng thêm vào trong vũ điệu.

Nhất thời huyết cầu phát ra tiếng nổ vang *"ầm ầm long"*, kim ti vốn cùng huyết cầu kiên trì giằng co, lại có thể tại trong lúc chớp động cùng xúc tu đan vào, bắt đầu bị buộc phải chậm chạp rút lui, đồng thời tốc độ có vẻ càng lúc càng nhanh.

Mà một đầu Xương Nô khác, tựa hồ được cử động của đồng bạn gợi ý cái gì đó, sau khi thân hình lăn đi một cái, thân thể liền hóa thành một đoàn huyết ảnh mơ hồ, một đầu quấn vào trong kim ti bên kia.

Vô số huyết ti tại bên ngoài thân thể hiện lên, đồng thời rất nhanh xoay tròn lên.

Kết quả một màn đồng dạng xuất hiện, kim ti đều bị huyết ảnh mơ hồ làm cho liên tiếp lui về phía sau,có vẻ không cách nào ngăn cản.

Hàn Lập trái lại hút một ngụm khí lạnh, xem ra Đại Canh Kiếm Trận thật đúng là không cách nào đối phó hai Xương Nô này.

Tay áo bào rung lên, mười khối viên cầu kim ngân sắc cuốn vào trong tay áo.

Hàn Lập đem những lôi châu này giấu vào trong tay áo bào, gắt gao nhìn chằm chằm tình hình trong kiếm trận, sắc mặt càng âm trầm hơn.

Bỗng nhiên, nữ tử họ Tiêu nguyên bản vẫn cúi đầu truyền đến một hồi tiếng chú ngữ, lại bất ngờ ngưng lại. Hàn Lập vui vẻ, vội vàng xoay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy nữ tử họ Tiêu quả nhiên đã thôi động pháp quyết xong, pháp bàn trong tay đang phát ra kim quang phi thường chói mắt, chi chít ngân sắc ký hiệu, vây quanh nàng từ trên xuống dưới nhẹ nhàng thổi lên, đồng thời bầu trời cũng không biết từ bao giờ đã âm trầm u ám xuống, gần đó nổi lên từng hồi âm phong bay qua, tuy rằng không lớn, nhưng vừa tiếp xúc lại băng hàn đến xương, giống như có thể thấm vào tới tâm phế.

Nữ tử thi pháp, lại có thể điều động thiên địa nguyên khí.

Trừ cái đó ra, pháp bàn trong tay nữ tử họ Tiêu cũng nhiều thêm một cổ lực lượng phi thường cường đại.

Lực lượng ấy mạnh mẽ, làm cho trong lòng Hàn Lập cũng hết sức rét lạnh, chỉ có vừa rồi đối mặt với hai gã Dạ Xoa Vương thì mới có cảm giác quỷ dị sâu không thể lường này.

Hàn Lập hoảng sợ, ngưng thần hướng pháp bàn trong tay nữ tử họ Tiêu nhìn lại, lại bị linh quang chói mắt làm cho nhìn không rõ.

Không suy nghĩ nhiều, trong mắt hắn lam mang đại phóng, thần thông Minh Thanh Linh Mục thi triển tới cực điểm, nhất thời đem tình hình trong pháp bàn nhìn rõ.

"Kim Triện Văn! "

Hàn Lập cả kinh, thất thanh gọi ra miệng.

Mặt ngoài pháp bàn kia lại hiện ra đám ký hiệu kim sắc! Tuy rằng một chữ cũng không nhận ra, nhưng xem hình dạng đó, ẩn chứa linh lực đáng sợ, hiển nhiên là Kim Triện Văn trong nghe đồn so với Ngân Khoa Văn càng thần bí hơn.

Loại linh văn trong truyền thuyết này, cho dù là tu sĩ cấp cao của Linh Giới, có thể hiểu được cũng rất ít.

Tựa hồ cảm ứng được sự nhìn chăm chú của Hàn Lập, nữ tử họ Tiêu hướng Hàn Lập cười thản nhiên, bỗng nhiên pháp bàn cầm trong hai tay liền nâng lên trên cao một cái.

Một màn không thể tưởng tượng nổi xuất hiện.

Pháp bàn được bao phủ trong hào quang, tại không trung quay tròn xoay chuyển lên, chỗ trung tâm trống rỗng sinh ra một kim sắc quang cầu to bằng nắm tay, một cổ linh áp phóng lên cao.

Trong nháy mắt trên không trung gần đó mây đen cuồn cuộn, thoáng cái cuồng phong gào thét nổi lên.

Cũng tương ứng như vậy, ba mươi sáu cây cự phiên phía dưới phát ra tiếng long ngâm hổ gào, vô số quang điểm màu sắc khác nhau hiện lên tại phụ cận, đều hướng tới trong phiên ngưng tụ lại.

Trong nháy mắt tất cả phiên kỳ đều mạnh mẽ phóng ra linh quang, sau một khắc rung mạnh, đồng thời phóng ra ba mươi sáu đạo quang trụ chói mắt, lớn bằng miệng bát, chợt lóe lên tức thì tiến vào trong tầng mây trên cao.

Nhất thời không trung mây đen một tiếng đinh tai nhức óc long của Phích Lịch truyền ra, lập tức một tòa trăm trượng hơn đại của thật lớn quang trận từ mây đen trong từ từ hiện lên ra, mà quang trong trận tâm chỗ của na một điểm, lại có thể vừa lúc nhắm ngay phía dưới kim quang trong pháp bàn, sau đó đột nhiên phun ra một đạo tinh tế kim ti, vừa lúc trực tiếp không có vào liễu phát bàn trong của na một đoàn kim quang trong. Nhất thời na kim sắc viên cầu một chút bay lên không bay lên, thẳng đến thật lớn quang trong trận tâm chỗ đi.

Đến đây, Hàn Lập ngẩn người, giương mắt mà nhìn.

Cái kỳ trận này uy lực gì, nữ tử họ Tiêu trước đó vẫn chưa nói thêm cho hắn biết cái gì, hắn tưởng chỉ làm cho nàng kéo dài thời gian hơn mà thôi. Nhưng hiện tại xem ra, ngay cả khi uy lực chân chính của pháp trận này còn chưa lộ ra, thế nhưng tuyệt đối không phải chuyện đùa, uy lực có thể hơn xa Đại Canh Kiếm Trận.

Có điều là hai tay nữ tử họ Tiêu vẫn nâng lên pháp bàn, tại đây chỉ khoảng nửa khắc lại có thể mồ hôi rơi xuống như mưa, khuôn mặt trắng bệch khong có chút huyết sắc, một bộ dáng lảo đảo muốn ngã.

Kim sắc quang cầu rốt cục bị hút vào trong chỗ trung tâm quang trận, nhất thời hòa hợp làm một thể làm vang lên âm thanh ông minh dữ dội, quang trận vốn cũng đã lớn kinh người, quang mang chợt lóe, diện tích lại tăng lên gấp bội, hầu như che phủ toàn bộ bầu trời.

Linh áp do quang trận toả ra mạnh đến nỗi dù Hàn Lập đã đề phòng, thân hình cũng không khỏi liên tiếp bước lùi lại.

Trong lúc nhất thời, hai gã Dạ Xoa Vương ở xa ngoài ngàn dặm, đột nhiên giật mình liếc mắt nhìn nhau, không nói hai lời thân hình nhoáng lên, hai người liền thoáng một cái chợt biến mất vào trong hư không.

Lúc này, hai Xương Nô rốt cục gào thét hai tiếng chạy ra khỏi Đại Canh Kiếm Trận, huyết quang chợt lóe bắn nhanh nhào thẳng đến hai người Hàn Lập.

Hàn Lập cả kinh, đang muốn cầm lôi châu trong tay đón đầu bổ ra. Quang trận giữa không trung lại đột nhiên phun ra hai đạo quang trụ màu trắng sữa, chợt lóe lên trực tiếp đánh lên người hai Xương Nô.

Hai Xương Nô nhìn như cực kỳ lợi hại, lại có thể phốc phốc hai tiếng, thoáng cái biến mất trong bạch quang.

"Truyền tống pháp trận "

Nhãn lực của Hàn Lập ra sao chứ, liếc mắt liền nhìn ra hai gã Xương Nô kia cũng không phải là bị đánh chết, mà bị bạch quang kia bao lại trong nháy mắt, thoáng cái chẳng biết đã truyền tống tới nơi nào rồi.

Nữ tử họ Tiêu đắc ý cười, xoay tay đang muốn nói với Hàn Lập cái gì đó, đột nhiên sắc mặt đại biến, bỗng nhiên hóa thành một đạo kinh hồng, bắn nhanh thẳng đến quang trận giữa không trung.

Hàn Lập tuy rằng trong lòng kinh nghi, nhưng thấy cảnh ấy, ý niệm trong đầu như thiểm điện chợt lóe, không chút do dự cũng hóa thành một đạo thanh hồng, theo nàng chạy vào không trung.

Mà nhưng vào lúc này, hai chỗ trong hư không ngoài trăm trượng chập chờn, đột nhiên hai đạo bóng người to lớn thúc động cự sí chợt lóe ra, vừa lúc trông thấy cử động của hai người Hàn Lập.

Lúc này hai tiếng rống giận truyền ra, một Dạ Xoa Vương từ xa xa đánh ra một quyền, trong tay một Dạ Xoa Vương khác lại chợt lóe lên huyết quang, một quang phiến to lớn chém tới một cái.

------oOo------

Chương 1399: Trư yêu cùng ấu thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nữ tử họ Tiêu vừa chui vào trong quang trận to lớn, nhất thời toàn bộ quang trận phát ra tiếng vù vù lớn gấp mấy lần, đồng thời không gian phụ cận hiện ra ba động dữ dội.

Không gian bao phủ cự đại quang trận cũng bắt đầu vặn vẹo biến hình, hiển nhiên là bộ dáng gần mới mở ra pháp trận truyền tống.

Đám phi kiếm vốn để bày kiếm trận, đã ở trong nháy mắt Xương Nô lao ra kiếm trận, đều trở lại thành bảy mươi hai tiểu kiếm, chợt lóe lên tiến vào trong thân thể hắn.

Nhưng lúc này bởi vì sự cố không gian vặn vẹo, lúc Hàn Lập biến thành một đạo thanh hồng, độn tốc không khỏi chậm một chút.

Hàn Lập biến sắc, chưa kịp đem Phàm Nhân Phong Lôi Sí mới luyện chế phía sau mở ra vũ động thì công kích của Dạ Xoa Vương cũng đã đến trước mắt.

Trong đó sức mạnh của một quyền mang theo một cổ âm thanh ầm vang, hóa thành một cái lục sắc cự đại quyền ảnh đánh thẳng tới quang trận, Hàn Lập vừa vặn bị bao phủ trong đó.

Hàn Lập trong lòng biết không ứng phó kích này trước, căn bản không cách nào đi được. Lúc này hít sâu một hơi, hai tay cùng giơ lên, hơn mười một kim ngân sắc quang đoàn lập tức bắn nhanh ra, lúc này hai cánh phía sau mới quạt một cái, người đang ở tại chỗ chợt lóe lên không thấy, sau một khắc liền xuất hiện tại chỗ cách trung tâm quang trận gần trong gang tấc, thân hình nhoáng lên, không chút nào chần chờ tiến vào trong đó.

Lúc này, một đạo huyết quang cũng phát sau mà đến trước hướng về phía trước chợt lóe, hung hăng chém lên một góc của cự đại quang trận.

Cùng lúc đó, kim ngân quang đoàn cũng đánh lên quyền ảnh, hai cái đồng thời nổ tung ra.

Một cái huyết quang đại phóng, một cái chém xuống, càng làm cho toàn bộ cự đại quang trận dập dờn mở ra.

Lại một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, bỗng nhiên hiện ra một đóa kim ngân sắc lôi vân cực lớn, rộng khắp trăm trượng, dâng lên một cơn lốc phóng lên cao.

Trong nháy mắt, cơn lốc đem mọi thứ đều bao phủ vào trong.

Chỗ không gian cạnh lôi vân nổi lên ba động, thân hình hai gã Dạ Xoa Vương lần thứ hai hiện ra, đối mặt với một kích uy lực cực lớn tương đương với mười tên tu sĩ Luyện Hư tu sĩ hợp lực, cho dù lấy thần thông của bọn họ cũng phải đem tạm lánh một chút, bọn họ vốn dự định trực tiếp thuấn di qua, đem hai người Hàn Lập ngăn cản lại rồi bắt ra từ trong quang trận.

Tại trong chớp nhoáng lôi vân ngăn cản, quang trận giữa không trung chớp lên phóng ra quang mang chói lọi, lập tức sau vài cái chớp lóe điên cuồng, toàn bộ quang trận liền vỡ vụn ra thành từng mảnh, hoàn toàn biến mất.

Hai gã Dạ Xoa Vương liên thủ, chỉ khoảng nửa khắc đã dùng thần thông đem kim ngân sắc lôi mạnh mẽ đánh tan, sau đó chợt lóe hiện lên ở tại chỗ vốn là trung tâm quang trận phía dưới.

Ở nơi này, chỉ có một bạch sắc thanh bàn bên ngoài đầy vết rạn vỡ, toàn bộ linh khí lơ lửng ở đó.

Một gã Dạ Xoa Vương đưa một tay lấy pháp bàn hút vào trong tay, sắc mặt âm trầm quan sát một lát, sau đó không nói được một lời ném cho một tên Dạ Xoa Vương khác.

"Bên trong có một tia Chân Linh Chi Khí, xem ra chúng ta chính là xem thường hai tu sĩ Nhân tộc này, lại có thể có loại thần thông hư

không truyền tống cự ly xa." Sau khi một gã Dạ Xoa Vương xem xong pháp bàn, thở dài một hơi.

"Việc này ngay cả bản vương cũng thật không ngờ, cũng may một kích cuối cùng của ta, cũng rung động pháp trận truyền tống. Bọn họ có thể thực sự bình yên truyền đi hay không chính là chuyện tình khó nói. Nói không chừng tại trên đường liền rơi vào cái khe nào đó trong không gian, từ nay về sau biến mất mãi mãi rồi." Tên Dạ Xoa Vương gọi là Bất Diệt, lại cười lạnh một tiếng nói.

"Cũng chỉ có thể nghĩ như vậy. Nhưng thật ra hai Xương Nô của ngươi và ta cũng không biết bị truyền tống tới nơi nào rồi, muốn tìm về thật là có chút phiền phức." Chuyển Luân Vương chau mày lên, sau một lúc lâu mới gật đầu nói.

"Không có gì, Xương Nô của ta và ngươi cũng không phải loại chưa mở linh trí, chỉ cần không phải truyền tống đến đại lục khác, chung quy sẽ tự động nghĩ biện pháp tìm được ngươi và ta. Trái lại là liên quân của chúng ta theo như lời lúc trước phải lập tức xuất ra một cái cách thức, bằng không... ••• "

Hai gã Dạ Xoa Vương đói với việc hai người Hàn Lập chạy trốn từ trong tay, tuy rằng cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh liền ném sau đầu, lập tức thảo luận đại sự mà đói với bọn họ càng thêm quan trọng hơn.

Đại quân Dạ Xoa tộc cách xa bọn họ chẳng biết bao nhiêu nghìn dặm, lại đang hướng tới chỗ Thiên Uyên Thành của Nhân tộc, cuồn cuộn ào ào đi tới...

Hàn Lập chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, hai mắt mê muội, lấy thân thể mạnh mẽ như bây giờ lại còn có thể sau khi truyền tống có loại cảm ứng cường liệt này, nói rõ truyền tống vừa rồi nhìn như trong nháy mắt, tuyệt đối là một lần truyền tống cự ly cực xa.

Sau khi nhắm lại hai mắt một hồi lâu, Hàn Lập mới chậm rãi mở hai mắt ra, đảo qua mọi nơi.

Ở đây giống như là một đống mảnh loạn thạch, dưới đất đều là hòn đá hình tròn có cỡ lớn nhỏ không giống nhau, có màu xám trắng.

Bốn phía ở cách đó không xa, lại là một mảnh hôi sắc sương mù, có vẻ không cách nào nhìn ra quá xa.

Trong đầu đang vang lên ông ông, chẳng rõ nơi này có cái cấm chế gì, hay là hắn vẫn chưa từ trong truyền tống cự ly xa khôi phục lại, thần niệm lại có thể nhất thời không cách nào rời khỏi thân thể.

Nhíu mày, đồng thời đầu của Hàn Lập chuyển động nhìn khắp nơi, lam mang trong hai mắt chớp động không ngớt.

Thần sắc Hàn Lập bỗng nhiên khẽ động, hai tay bấm quyết hóa thành một đạo thanh hồng bay lên không trung, chui vào trong sương mù.

Sau thời gian uống một chén trà nhỏ, Hàn Lập co lưng xuất hiện tại bên cạnh một cái dòng suối nhỏ rộng mấy trượng, nhìn suối nước trong suốt dưới chân, hai mắt híp lại.

Một tay trảo một cái đi xuống, nhất thời một đoàn nước suối bị hút lên không trung, hóa thành một đoàn thủy cầu to bằng nắm tay, nhẹ nhàng lơ lửng ở trong lòng bàn tay.

Hàn Lập ngưng thần kiểm tra một hồi, sau khi thấy nước suối không có vấn đề gì, mới hé miệng ra. Thủy cầu lập tức hóa thành một đạo thủy tuyến bị hút vào toàn bộ hút vào trong miệng hắn.

Phi thường ngọt.

Hàn Lập gật đầu hài lòng, đang muốn lại lấy thêm chút nước suối nước thì lại bỗng nhiên nhướn mày một cái, tay kia bỗng nhiên ngũ chỉ nắm quyền đánh tới hư không phía sau một cái.

Một cỗ cự lực theo đó xuất ra.

"Oanh" một tiếng nổ vang lên, sương mù phía sau nổi lên cuồn cuộn một hồi, cự lực giống như đánh lên vật gì đó, không chỉ

truyền đến vài tiếng cước bộ đập đạp lui lại rồi ngả xuống đất, còn có phát ra tiếng nói lầm bầm.

Thân hình Hàn Lập khẽ mơ hồ, thân hình liền quỷ mị đảo ngược lại, tay áo bào rung lên hướng về sương mù ở phía sau.

Cũng không biết hắn âm thầm vận cái pháp quyết gì, một cỗ cuồng phong từ trong tay áo bào tuôn ra, sương mù ở hơn mười trượng phía trước nhất thời bị thổi tán đi, lộ ra một quái vật cao khoảng một trượng.

Hàn Lập cho dù kiến thức rất rộng, vừa nhìn rõ tướng mạo của quái vật này, cũng ngẩn người.

Quái vật trước mắt thực sự cực kỳ dài đến kỳ lạ, đôi mắt nhỏ miệng dài, tay lợn thân người, nửa thân trên bao vào một cái vỏ rùa màu xanh, vững vàng kẹp lên thân thể.

Lúc này tứ chi quái vật đang hướng lên trời té trên mặt đất, hiển nhiên bị một quyền vừa rồi của Hàn Lập chấn ngã xuống đất, trong miệng đang phát ra tiếng nói lầm bầm liều mạng muốn giãy dụa.

Thế nhưng bởi lưng vỏ rùa lại lồi cổ, mà tứ chi lại ngắn hơn phân nửa so với thường nhân, nên không cách nào lập tức lật lại thân, có bộ dạng một đầu rùa cực lớn ngả xuống đất không dậy nổi.

"Vương bát trư yêu "

Hàn Lập linh quang chợt lóe, trong đầu chẳng biết thế nào lại hiện ra một cái tên cổ quái như thế, chính mình cũng không nhịn được cười rộ lên.

Khí tức trên người trư yêu này cũng không mạnh mẽ, tu vi cũng tương đương với Nhân tộc khoảng Luyện Khí Kỳ.

Khí tức yếu như vậy, Hàn Lập tự nhiên thả lỏng, nhưng cũng có chút kỳ quái trư yêu này làm sao có thể đón đỡ được một kích cực mạnh vừa rồi của mình.

Ánh mắt chợt lóe, rơi vào trên kiện quy xác trên người trư yêu, ở trên bụng quy xác thình lình có một quyền ấn sâu chừng một tấc.

Trên mặt Hàn Lập chợt lóe lên vẻ kinh ngạc, giơ tay hướng hư không trảo một cái.

Linh quang đại phóng, một con trư yêu to hơn trượng hiện lên trên bầu trời trống rỗng, hướng phái dưới lao xuống, linh quang liền bao quanh chỗ cạnh quy xác, đem toàn bộ người trư yêu nhấc lên.

Hàn Lập chưa kịp tới kiểm tra cẩn thận quy xác, thân thể vương bát trư yêu kia lại đột nhiên phi thường linh hoạt co rụt lại, một cái từ trong quy xác rơi xuống, hóa thành một con lợn rừng, nhanh như chớp chạy ào vào trong sương mù biến mất khong thấy nữa.

Trong nháy mắt, trong thanh sắc đại thủ chỉ còn lại có một cái quy xác trống trơn, trái lại có phần giống kim thiền thoát xác.

Khóe miệng Hàn Lập co lại một cái, có chút hết chỗ nói rồi.

Lấy trư yêu chạy trốn mau lẹ như thế mà xem, thì cái cử động ngốc nghếch vừa ngả xuống đất không dậy nổi, đúng là cử chỉ dùng để mê hoặc địch nhân.

Vương bát trư yêu này nhìn như rất ngốc nghếch, nhưng lại phi thường giảo hoạt, sợ rằng linh trí không thấp.

Chỉ là một tồn tại cấp thấp Luyện Khí kỳ, Hàn Lập tự nhiên sẽ không để ý nhiều, cũng lười đuổi theo nó, chỉ là đem quy xác hút tới trước người, nhìn kỹ nhiều lần, trên mặt dần dần hiện ra vẻ kinh ngạc.

"Chỉ là là xác của cự quy hơn trăm năm, lại có thể chống đỡ được một quyền của ta. Đây là cái loại xác linh quy gì, mà lại có thể thần kỳ như vậy." Hàn Lập thì thào tự nói một tiếng, sau khi do dự một chút, vẫn là đem quy xác tạm thời thu vào trong vòng tay trữ vật.

Sau đó Hàn Lập cũng không có mạo muội đi tới chỗ nào nữa, ở ngay dòng suối nhỏ này khoanh chân mà ngồi, nhắm mắt dương thần.

Dòng suối nhỏ vắng vẻ không tiếng động, nhưng sương mù bên cạnh lại bắt đầu dần dần loãng ra, cũng không biết trải qua bao lâu, lúc sương mù tán tản đi bảy tám phần, bên cạnh dòng suối nhỏ chẳng biết từ bao giờ đã có một đám thú vừa giống như hươu lại vừa giống như ngựa tụ tập lại, tại bên cạnh con suối vươn đầu lưỡi ra uống nước, trong đó có vài đầu ấu thú chỉ dài hơn thước, lại đang khua đụng đùa giỡn trêu chọc nhau.

Mà Hàn Lập bởi vì đem khí tức thu liễm, lại có thể giống như một khối đá không khiến cho đán thú này chú ý một chút nào.

Có một đầu ấu thú thậm chí trực tiếp đụng vào trên người Hàn Lập.

Ấu thú này tựa hồ đã nhận ra cái gì đó, quay người lại, dùng hai mắt to xinh đẹp màu lam nhạt quan sát Hàn Lập, sau khi vòng vo đi vây quanh Hàn Lập một hồi, dứt khoát đem cái đầu lông xù tiến đến trước mặt Hàn Lập ngửi nhẹ vài cái, không nhịn được vươn đầu lưỡi màu phấn hồng liếm một cái.

Đột nhiên hai mắt Hàn Lập không có điềm báo trước đột nhiên mở ra, tiểu thú này trái lại cũng phi thường cơ trí, nhất thời cả kinh nhả vọt trở về, muốn chạy trốn né ra. Nhưng ngay trong nháy mắt này, lục quang chợt lóe, một viên đan hoàn mang theo một cỗ dược hương từ trong tay áo bào Hàn Lập như đạn bắn ra, chuẩn xác không chút sai lầm bắn vào trong miệng của tiểu thú ấy, đồng thời lập tức hóa thành chất lỏng thơm mát chảy vào trong miệng tiểu thú.

Đồng thời thanh âm thản nhiên của Hàn Lập vang lên trong tai của tiểu thú.

"Ngươi và ta có chút duyên phận, khỏa khai linh đan này liền tặng cho ngươi đi. Nhưng sau đó có thể thực sự mở ra linh trí hay không, cũng vẫn phải nhìn vào tạo hóa của ngươi."

Thanh âm này, lại làm cho tiểu thú sợ đến phát ra tiếng kêu to, nhất thời các thú trưởng thành khác cũng phát hiện ra sự tồn tại của Hàn Lập, lúc này lập tức lao lên, đem đầu ấu thú bảo hộ tới vị trí trung tâm, sau đó dùng sừng nhọn trên đầu, cảnh giác nhắm ngay phương hướng chỗ Hàn Lập.

Hàn Lập vẫn ngồi tại chỗ bất động, chỉ là thần sắc bình tĩnh nhìn chằm chằm vào hai mắt của tiểu thú kia, sau đó chậm rãi nhắm lại lần thứ hai, lại không lại để ý tới đàn thú nữa.

------oOo------

Chương 1400: Cạnh biển

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đàn thú tuy rằng nhìn ra Hàn Lập không có ác ý gì, nhưng vẫn bảo vệ ấu thú chậm rãi hướng tới xa xa lui đi. Sau đó không lâu, đàn thú quay đầu lại băng băng chạy đi, sau đó biến mất sau một cái bãi đất không thấy nữa.

Hàn Lập lại tới bên bờ suối ngồi xếp bằng một hồi, chờ sương mù phụ cận hoàn toàn tan hết, lúc này mới bay lên không, nhắm phía trên cao biến mất.

Lúc này, hắn bất luận pháp lực hay là thần khí đều hoàn toàn khôi phục lại, lại đem thần niệm phóng xuất, phát hiện ra tuy rằng có thể rời khỏi thân thể một chút, thế nhưng lại rõ ràng chịu áp chế lớn, lại có thể tối đa chỉ có thể nhìn quét khoảng cách hơn mười dặm xung quanh.

Kể từ đó, hắn dứt khoát không ngừng hướng chỗ cao bay đi, chuẩn bị trực tiếp dùng thần thông Minh Thanh Linh Mục kiểm tra phụ cận.

Ít nhất tất cả trong vòng trăm dặm đều có thể thu vào trong mắt rõ ràng.

Thân ở chỗ trên cao nghìn trượng, trong hai mắt Hàn Lập lóe ra lam mang, nhanh chóng quét tới mọi nơi.

Chỉ thấy tận cùng hai bên đầu đông tây vẫn là một mảnh trắng xóa, tựa hồ vẫn còn là chỗ loạn thạch; mà ở hơn ba mươi dặm về phía nam đã có một chút lục sắc, từ xa nhìn lại có một tòa sơn mạch không nhỏ; phương Bắc đã có nhiều thủy linh khí hiện lên, tựa hồ có vài con sông lớn hoặc biển rộng tồn tại ở nơi đó.

Sau khi do dự một chút, độn quang nổi lên quanh thân Hàn Lập, hóa thành một đạo thanh hồng, chạy thẳng về phương Bắc.

Lấy độn hôm nay của Hàn Lập, chút khoảng cách ấy tự nhiên chỉ chốc lát thời gian đã tới.

Kết quả trước mắt sáng ngời, thình lình xuất hiện một mảnh hải dương liếc mắt vô biên, nhưng nước biển có chút quỷ dị, lại có thể là xích hồng sắc, mà ở bên bờ bất thình lình có hơn một nghìn đầu cự quy, lớn nhỏ không đồng nhất đang nghỉ tạm ở trên bờ cát. Trong đó cự quy to lớn có con to ba bốn trượng, con bé cũng có cỡ vài thước. Cả đám đều chôn ở trong cát, một bộ dáng rất lười biếng.

Mà ở ngoài khơi, có một đám quái điểu xích hồng sắc miệng dài móng sắc nhọn, không ngừng xoay quanh ở trên không trung. Luôn có vài con lao xuống đến trong biển, dùng miệng cùng móng vuốt nắm lên một con hải ngư lớn chừng một thước rồi ném lên trên cao, nhất thời các quái điểu khác chen nhau tiến lên, trong nháy mắt đem hải ngư phân chia thành nhiều mảnh thức ăn.

Hàn Lập mặt không biểu tình đánh giá tất cả cái này, sau một lúc lâu, tựa như bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, bỗng nhiên hướng lên trên cao nhìn lại.

Vẫn cứ là thái dương nóng hầm hập treo ở trên cao, thần sắc Hàn Lập khẽ động.

Chẳng biết vì sao, hắn mơ hồ cảm thấy ánh nắng mặt trời tựa hồ so với trước đây lại nhỏ hơn, phai nhạt đi rất nhiều, bộ dáng thoạt nhìn có chút mơ hồ.

Xem ra địa phương lần này hắn bị truyền tống tới, thật sự cách chỗ Nhân tộc phi thường xa xôi. Bằng không thì khong thể ngay cả thái dương trên không trung cũng có biến hóa như vậy.

Cũng may hữu quan điểm này, Hàn Lập đã sớm đi qua mình truyền tống sau khi của thân thể không khỏe, sớm suy đoán tới rồi. Hôm nay đảo cũng không có đại thể giật mình, xoay chuyển ánh mắt hạ, rơi vào liễu phía dưới của quy đàn trên.

Tại đây trên phiến bãi biển này, ngoại trừ đàn cự quy ra, phụ cận còn có nhiều quy xác nằm đầy trên bãi cát phụ cận, có vẻ chừng khoảng mấy nghìn cái. Trong biển dưới cát còn không biết có bao nhiêu cái nữa.

Hai mắt híp lại, Hàn Lập lật tay, trong tay nhiều thêm một cái thanh sắc quy xác lớn chừng hơn trượng.

Hàn Lập giơ tay cầm quy xác, lao xuống phía đàn cự quy.

Chỉ chốc lát, nét mặt Hàn Lập lộ ra một tia kinh ngạc.

Bỗng nhiên nhìn xuống, quy xác phía dưới tựa hồ cùng trong tay Hàn Lập trong tay hết sức giống nhau, thậm chí còn lớn hơn gấp bội.

Nhưng Hàn Lập lại liếc mắt nhìn ra sự khác nhau trong đó.

Quy xác trong tay tuy rằng không tính là lớn lắm, nhưng mỗi một đạo quy văn đều ẩn hàm một tia đạm ngân, quy văn trên quy xác ở dưới, lại chỉ là bạch ngân hết sức bình thường mà thôi.

Hàn Lập nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lao xuống một cái quy xác phía dưới hư không trảo một cái, một cái quy xác lớn hai trượng bay thẳng trên.

"Oanh" một tiếng nổ vang lên, tại dưới một kích tùy ý của Hàn Lập. Quy xác ấy lập tức nổ tung, biến thành bột phấn biến mất.

Vụ nổ làm quy đàn nổi lên một hồi tán loạn, không ít cự quy lộ ra đầu đen thui, hướng không trung nhìn thoáng qua.

Nhưng chúng nó tựa hồ cảm thấy Hàn Lập không có uy hiếp gì, đại bộ phận lại rụt trở lại, quy đàn lần thứ hai hồi phục yên lặng.

" Quả nhiên không phải là như những quy xác bình thường! Nhưng quy xác này hẳn là cũng xuất phát từ nơi này không sai."

Hàn Lập không lộ ra vẻ thất vọng, trái lại thì thào tự nói một tiếng.

Thanh quang chợt lóe, thân hình Hàn Lập hướng tầng trời thấp từ từ bay đi, đồng thời nhắm hai mắt lại, đem thần niệm mạnh mẽ phóng ra, đem vài dặm xung quanh đều bao phủ lấy, bộ dáng bắt đầu tỉ mỉ tìm tòi cái gì đó.

Sau một lúc lâu, hai mắt Hàn Lập bắn ra tinh quang về bốn phía, thân hình liền hóa thành một đạo thanh hồng bắn ra, nhanh chóng vây lấy phiến bãi cát này vòng vo một hồi rồi quay về. Nhưng bốn phía thân thể lại nhiều thêm ra ba cự đại quy xác khác trôi theo sau.

Một cái to bốn năm trượng, một cái chừng hơn trượng, một cái cuối cùng lại chỉ có cỡ vài thước.

Quy văn trên ba quy xác này bất thình lình cũng là ngân sắc, chỉ là mức độ màu sắc có chút không giống nhau.

Quy xác nhỏ nhất, quy văn đã tinh khiết giống như ngân bàn phát quang lấp lóe, cùng cái lớn chừng một trượng trong tay Hàn Lập giống nhau, về phần cái quy xác lớn nhất kia, chỉ có một tia đạm ngân mà thôi.

Ba kiện quy xác này đều chôn sâu dưới bãi cát gần đó, nếu hữu thần niệm của Hàn Lập không thểxuyên thẳng xuống, sợ rằng thật đúng là không cách nào tìm ra ba cái này.

Hàn Lập độn quang một hồi rồi đứng ở trên không trung, lật tay hướng vài cái quy xác xuất một chiêu.

Nhất thời một tiếng gào thét vang lên, ba cái quy xác được xếp đặt song song trước người hắn.

Vài tiếng *"Bang bang "* truyền đến, ngón tay Hàn Lập nhẹ nhàng bắn ra, vài đạo thanh sắc kiếm khí phá không bắn ra, phân biệt làm ra trên quy xác mấy cái lỗ thủng sâu cạn không giống nhau.

Kiếm khí trực tiếp xuyên thủng qua quy xác lớn nhất, cái nhỏ nhất lại chỉ có sâu nửa tấc, quy xác hơn trượng lại hiện ra lỗ thủng sâu ba bốn tấc.

Hàn Lập gật đầu, tay áo bào run lên, một cổ thanh hà bay ra.

Ba cái quy xác nhất thời quay tròn xoay chuyển trong hào quang, trong nháy mắt thu nhỏ lại vô số lần, được Hàn Lập hư không hút tới trong tay.

Trong tay linh quang chợt lóe, chúng nó đều bị thu vào trong vòng tay trữ vật.

Mà đúng lúc này, bỗng nhiên ở xa xa ngoài khơi đột nhiên nổi lên tiếng chim hót, Hàn Lập ngẩn ra ngẩng đẩu nhìn lại, kết quả trong lòng cả kinh.

Chỉ thấy trên ngoài khơi phía trước, chẳng biết từ bao giờ hiện ra một cự đại yêu vật thân thể dài tới mười trượng, nửa thân trên rõ ràng là hình dạng nam tử da ngăm đen, song chưởng cầm một kiện cốt xoa, khuôn mặt dữ tợn, nhưng nửa thân dưới lại giống như một con con mực cực lớn, xúc tu cực kỳ thô to tại ngoài khơi như ẩn như hiện.

Tên yêu vật như con mực lại đang há mồm ra, phun ra một cổ hào quang đen kịt, đem tất cả hơn trăm con quái điểu xích hồng sắc đều quấn vào trong đó, rồi thoáng cái hút vào trong miệng, giống như đang hưởng thụ một bữa ăn ngon.

Mà đám quái điểu này liều mạng giãy dụa trong hào quang, nhưng không cách nào giãy dụa mảy may, trong nháy đã bị cắn nuốt vào hơn phân nửa.

Kỳ quái chính là, mắt thấy cảnh này mà hải quy lại vẫn ngẩn ra tại trên bãi biển, cũng không có vẻ kinh hoảng, mà đầu cự đại yêu vật này cũng không hề có ý động tới quy đàn chút nào.

Hàn Lập trong lòng vô cùng kinh ngạc, nhưng mà yêu vật trước mắt đại khái chỉ là bát cấp yêu thú, tự nhiên sẽ không sợ hãi cái gì, chỉ là nhíu mày đứng ở tại chỗ nhìn tất cả màn này, trong lòng âm thầm phỏng đoán lai lịch của đối phương.

Kỳ thực tại Linh Giới, gọi là yêu thú, cổ thú thực ra đều chỉ là một loại phân chia đại khái mà thôi.

Theo như Nhân tộc Linh Giới nói, cổ thú chính là sinh linh loại thú sinh trưởng ở địa phương Linh Giới.

Yêu thú, lại hơn phân nửa chỉ theo rất nhiều con cháu của yêu tu từ hạ giới phi thăng lên bắt đầu sinh sôi nẩy nở hình thành các chủng tộc loại thú, trong đó cũng lẫn lộn tiếp thu dung nạp không ít các chủng tộc cổ thú khác.

Đối với cổ thú mà nói, tuy rằng đại bộ phận suốt đời đều không thể mở ra linh trí, nhưng khi tu luyện đều sẽ có một loại thiên phú thần thông nhạy cảm, thực lực đều cực kì mạnh mẽ. Mà yêu thú lại ngược lại, chỉ cần không phải các thú loại truyền thừa đặc thù hoặc là đám chủng loại trùng thú không có khả năng mở ra linh trí, giống nhau đều có thể mở ra linh trí, nhưng tu thành thiên phú thần thông, lại kém xa uy lực của cổ thú.

Đương nhiên cổ thú cùng yêu thú không có gì khác nhau nghiêm ngặt lắm, có một ít chủng tộc thú sinh hoạt tại phụ cận Nhân Yêu nhị tộc một khi mở ra linh trí, sau khi cân nhắc một phen lợi và hại, cũng sẽ chủ động dẫn dắt tộc đàn gia nhập vào trong yêu tộc.

Hoặc là có ít cổ thú được tu sĩ yêu tộc cùng Nhân tộc nhìn trúng, cũng sẽ mạnh mẽ đem chúng nó thuần phục, thu nhập vào trong tộc. Tự nhiên sau đó, chúng nó cũng thành một chi trong yêu thú.

Cho nên Hàn Lập thấy yêu vật trước mắt trái lại cũng không có gì kỳ quái, chỉ là hai tay chắp sau lưng lẳng lặng lơ lửng tại trên không trung.

Một lát sau, yêu vật trong biển đã đem hải điểu một nuốt hút vào, xúc tu cực lớn hưng phấn quật vài cái ở ngoài khơi, đầu vừa xoay chuyển bỗng nhiên thấy được Hàn Lập ở không trung gần đó.

Hàn Lập lúc trước vẫn thu liễm khí tức, yêu thú này sơ ý lơ là, chính là không phát hiện trên cao trong bãi này còn có người khác tồn tại.

Nhưng tình hình làm cho Hàn Lập sửng sốt xuất hiện! Yêu vật này vừa thấy Hàn Lập, trên mặt lại hiện ra vẻ kinh khủng, sau một tiếng gầm nhẹ, thân hình nhoáng lên hóa thành hắc khí, một cái liền lẻn vào trong biển.

Lập tức từ đáy biển toát ra vô số hắc vụ đen kịt như mực, một cái liền đem tất cả nước biển đều nhuộm thành đen thui cực kỳ vẩn đục, làm cho căn bản không cách nào nhìn thấy rõ sự vật.

Khóe mắt Hàn Lập khẽ động, lam mang trong con ngươi chợt lóe, ánh mắt trong nháy mắt xuyên thủng qua hắc vụ, đem tình hình phía dưới nhìn rõ ràng.

Con yêu vật mực to lớn lớn kia đang ở trong chỗ sâu trong đáy biển, liều mạng hướng vào trong biển bỏ chạy.

Hừ lạnh một tiếng, hai cánh phía sau Hàn Lập sáng ngời, đang muốn thôi động Phong Lôi Sí một cái trốn vào trong hư không, đem yêu vật kia bắt lấy, bỗng nhiên từ nơi biển sâu truyền đến một tiếng rống dài không rõ, thanh âm giống như tiếng sấm cuồn cuộn lao đến, trầm thấp dị thường.

Lập tức cảm thấy một cổ cường đại yêu khí phi thường cổ cường đại choẹt hiện lên ở chỗ sâu xa hơn mười dặm ngoài biển, tựa hồ có vẻ cường đại không thua tu sĩ cấp Hóa Thần.

Hàn Lập nghe được tiếng hô ấy, thần sắc hơi ngẩn ra, mắt cũng không chớp ngóng nhìn về chỗ phát ra tiếng hô, mặt lộ ra một tia do dự.

Một lát sau, kẻ phóng ra yêu khí kinh người kia cùng con mực yêu vật hội hợp một chỗ, lập tức không chút nào chần chờ đi vào hướng trong biển sâu.

Sau khi lắc đầu, hai cánh vừa mới hiện lên phía sau Hàn Lập lần thứ hai chợt lóe lên rồi biến mất.

Tuy rằng yêu thú cấp Hóa Thần, hắn cũng không e ngại mảy may. Nhưng mới tới nơ xa lạ bực này, hắn cũng không muốn tùy tiện cùng tồn tại cùng cấp tranh đấu.

Sau khi hướng chỗ sâu trong biển rộng nhìn một hồi, Hàn Lập nổi lên độn quang, bỗng nhiên quay đầu hướng về phía nam bắn nhanh đi.

Chỉ sau chốc lát, Hàn Lập mới biến thành một đạo thanh hồng đã xuất hiện ở trong một mảnh xanh tươi, phía trước là cự đại sơn mạch liên miên không dứt.

Tại chỗ cạnh sơn mạch, độn quang thu lại, thân hình Hàn Lập hiển lộ ra.

------oOo------

Chương 1401: Hắc sắc hải vụ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhìn về phía xa xa, cả dãy núi này đều là những vách núi dốc đứng cao lớn, quả núi này nối tiếp quả núi kia, san sát dày đặc không biết là có bao nhiêu.

Tuy chưa bước vào, nhưng từ trong thế núi đã mơ hồ phát tán ra một khí tức hung ác, làm cho Hàn Lập có chút kinh ngạc.

Nhưng cũng giống như vậy, linh khí trong dãy núi lại nồng đậm hơn bên ngoài nhiều. Chỉ có điểm này làm cho Hàn Lập không suy nghĩ gì thêm nữa, lại dùng độn quang, thoắt một cái đã đi vào bên trong.

Để không gây sự chú ý của người khác, Hàn Lập đã ép độn quang cực thấp, và đi thật chậm, từ sườn của ngọn núi này lướt qua, hắn trong độn quang đem thần niệm phóng ra bao phủ cả vài dặm, đồng thời mắt không ngừng thăm dò bốn phía.

Chỉ mới bay vào trong dãy núi hơn nghìn dặm, khuôn mặt Hàn Lập đã tỏ ra mừng rỡ mà không có cách nào giấu nổi.

Trong dãy núi này khắp nơi đều là linh thảo linh mộc. Tuy đa số đều là ở những nơi hiểm trở dị thường, hơn nữa phần lớn là những linh dược cấp thấp, nhưng số lượng lại rất nhiều, điều đó vẫn làm cho Hàn Lập vui mừng khôn xiết.

Dù sao đó cũng mới chỉ là vội vàng lướt qua mà thôi, chứ nếu cẩn thận tìm kiếm, thì nhất định có thể thu hoạch lớn tại dãy núi này.

Nghĩ đến những linh dược cấp cao, hẳn là cũng ẩn chứa không ít.

Ngoài linh dược ra, những đàn thú trong núi cũng cực kì đông đúc, điều đó cũng ngoài dự liệu của Hàn Lập.

Hàn Lập thậm chí còn tận mắt chứng kiến một trận đấu thảm khốc giữa một đám thú.

Lúc đó là khi hắn đang bay qua giữa hai ngọn núi lớn, ở một khe núi tương đối bằng phẳng, từ hai bên núi đột nhiên truyền ra những tiếng vượn kêu và tiếng gầm của một loại mãnh thú.

Tiếp theo từ trong một ngọn núi đột nhiên xông ra rất nhiều con cự vượn lông trắng cao tới hai trượng, dưới sự cầm đầu của một con cự vượn có ánh vàng rực rỡ, tay cầm mộc côn, thạc bổng xông thẳng vào ngọn núi đối diện.

Còn từ trong một ngọn núi khác thì chạy loạn ra một đám hung thú đầu trâu mình sư tử, con dẫn đầu lại là một con cự thú thân hình lớn gấp nhiều lần đồng loại.

Hai bên đứng ở tại thung lũng bằng phẳng giữa hai ngọn núi, ngẩng đầu xông vào đánh nhau, đánh giết không hề nương tay.

Những con cự vượn nhảy lên như bay, thân đầy sức mạnh, còn hung thú đầu trâu lại có hàm răng sắc nhọn, da dày thịt chắc, hai bên sức lực ngang nhau.

Điều làm Hàn Lập để tâm chính là con cự vượn đầu đàn và những hung thú kia hình như đều có một chút linh trí, một con tay có thể phát ra bàng thạch, một con miệng có thể phun ra hoàng quang, đại khái là yêu thú cấp ba cấp bốn.

Trong đó cự vượn lông vàng dựa vào cơ thể linh hoạt đã chiếm được một chút thế thượng phong, nhưng thủ lĩnh của đám hung thú đầu trâu cũng không kém chút nào.

Cho nên sau khi hai đàn thú đâm xé nhau nửa canh giờ thì đã cảm thấy mệt, cuối cùng sau khi hai con đầu đàn của hai bên gầm thét lên mấy tiếng, rồi chúng lần lượt quay về núi của mình.

Chỉ để lại giữa thung lũng là vô số thi thể của hai đàn thú, làm dẫn đến một loại quái kê hai đầu xấu xí, ăn tất cả chỗ thi thể đó.

Hàn Lập trốn ở trên cao nên đã nhìn rất rõ trận đại chiến của bầy thú. Khi nhìn thấy cách tiến lùi của bầy cự vượn như là có cách thức bố trí rõ ràng, trong lòng hắn chợt dao động và lờ mờ có một chút suy nghĩ.

Ngoài ra, trong quá trình không ngừng tiến vào dãy núi, Hàn Lập liên tục phát hiện ra những loại thú kì dị, lúc ẩn lúc hiện trong núi. Trong đó có mấy ngọn núi linh khí nồng nhất, thậm chí còn ẩn chứa mấy con yêu thú hình như trình độ đã đạt đến cấp sáu, bảy.

Hàn Lập đối với những con thú này hoàn toàn không thấy sự uy hiếp, cũng hận không thể đi tìm hiểu một chút. Vẫn khống chế độn quang bay tới chỗ núi non sâu nhất.

Sự rộng lớn của dãy núi này vượt xa tưởng tượng của Hàn Lập.

Sau khi bay đủ hai tháng, hắn vẫn chưa thể bay ra khỏi những dãy núi này.

Điều này làm cho Hàn Lập vô cùng kinh ngạc.

Đang trong lúc do dự phải chăng là nên quay trở về, thì ở phía trước liền xuất hiện một biển sương màu đen vô cùng, nó bao trùm vô số ngọn núi.

Ở gần biển sương mù này, hàn Lập dừng độn quang lại, mượn linh mục thần thông, sắc mặt âm tình bất định nhìn vào trong biển sương mù. Ở rìa đám sương đó hắn có thể nhìn rất rõ, một chút cỏ cây cũng không có, thậm chí ngay cả đất đá dưới mặt đất cũn có chút màu đen và khô nứt khác thường.

Với tình hình quỷ dị như thế này, Hàn Lập đương nhiên là sẽ không đâm đầu vào đó, mà chỉ hướng về phía cái cây nhỏ thô ráp bằng miệng bát mà chụp một cái.

Lập tức cái cây bị lôi lên, Hàn Lập một tay nắm chặt lấy.

Toàn thân kim quang phóng ra, một cánh tay của Hàn Lập nổi lên vô số mảng kim sắc, hung hăng vung lên.

Sau một tiếng *"vù"* mãnh liệt khác thường xé vỡ không trung, cái cây nhỏ giống như một cái nỏ tiễn, bắn thẳng vào bên trong biển sương đen xa đến vài dặm.

Trong mắt Hàn Lập ánh lam mờ phát ra, toàn thân chú ý nhìn thẳng vào cái cây mà không nói gì.

Một cảnh tượng làm cho tim hắn đập mạnh xuất hiện.

Trong khoảnh khắc khi cái cây bắn vào màn sương đen thì cái cây này lập tức từ vàng chuyển thành xanh, phút chốc khô héo hóa thành bụi đất.

Sắc mặt Hàn Lập có chút khó coi.

Hắn nhìn một hồi, sau khi trầm ngâm, thì đột nhiên khống chế độn quang bay về phía trước.

Hắn định men theo mép của biển sương để tìm kiếm, xem xem có thể tìm thấy đường ra hay không.

Kết quả là sau cả nửa ngày, Hàn Lập đã xuất hiện ở bên cạnh một ngọn núi nhỏ gần sát biển sương, và ánh mắt hướng nhìn chăm chú về một bên vách núi.

Ngọn núi này chỉ cao có vài trăm trượng, nhưng cái mặt hướng về phía Hàn Lập thì lại bằng phẳng vô cùng, như thể có ai đó đã dùng thần thông to lớn để chà cho nó bằng phẳng vậy.

Còn ở trên vách núi bóng loáng dị thường kia có viết ba văn tự màu đỏ lớn đến vài trượng.

Thời gian Hàn Lập ở Thiên Uyên thành, đối với văn tự thượng cổ của hai tộc Nhân Yêu và mấy loạn văn tự dị tộc gần đó đều đã từng chuyên tâm nghiên cứu qua. Nhưng ba văn tự quái dị này thì lại không nằm trong đó, rõ ràng đây là loại văn tự dị tộc mà hai tộc Nhân Yêu chưa từng tiếp xúc.

Tuy không hiểu những chữ trên đó viết gì, nhưng những văn tự này từng nét được viết như kiếm khắc, làm cho hắn có một cảm giác đáng sợ với sát khí đầy trời.

Tin rằng nếu như là tu sĩ cấp thấp vừa nhìn thấy những văn tự này lập tức sẽ bị ép cho phải lui lại, không có cách nào nhìn lâu vách núi này được.

Đương nhiên với thần thông hiện tại của Hàn Lập thì sẽ không quan tâm đến điều này, mà còn cẩn thận quan sát, lại phát hiện những văn tự này dường như là ở niên đại phi thường xa trước đó. Những núi đá gần đây đều bị phong hóa đi không ít, ngay cả ba văn tự này cũng có một số chỗ bị mờ đi, nhìn không rõ.

Hàn Lập lẳng lặng suy nghĩ ngay tại chỗ, lại một lần nữa dùng độn quang bay xung quanh mép của biển sương. Sau khi bay hết mấy ngày cuối cùng cũng ra khỏi dãy núi.

Nhưng không chờ hắn kịp vui mừng, thì sau khi nhìn thấy cảnh tượng rõ ràng hiện ra trước mắt, cả người hắn liền đờ cả ra.

Ở nơi này thình lình lại có một bãi cát hiện ra, ở phía xa nước biển màu đỏ không ngừng trào lên vỗ vào lân thạch gần đó.

Hàn Lập sờ sờ cằm, đứng trên không gần đó nhìn bờ biển không nói gì.

Một lúc sau, hắn đột nhiên cùng đột quang hóa thành một đường cầu vồng bay trở về theo con đường đã tới, bắn về một đầu khác bên cạnh biển sương màu đen kia.

Lần này, tất cả tốc độ của độn quang đã được mở ra toàn bộ, sau hơn mười ngày hắn đã lại xuất hiện trên vách núi gần biển.

Hàn Lập cuối cùng cũng đã khẳng định mảnh đất mà mình đã ở là một cự dảo vô cùng lớn và kì quái.

Sự to lớn của hòn đảo này tuyệt đối chỉ có cuộc đời này mới nhìn thấy, hơn nữa nó lại còn rất dài, một nửa khác lại bị biển sương đen bao phủ.

Vốn Hàn Lập còn muốn từ bên ngoài hòn đảo đi xung quanh biển sương đen để nhìn xem đầu bên kia của nó rốt cuộc là có những gì.

Nhưng kết quả là hắn đã đi vòng quanh cả một tháng trời mà vẫn không nhìn thấy một chút đầu cuối nào, bên trong đảo vẫn là thiên hạ của biển sương đen.

Hàn Lập lấy làm lạ nên đã quay đầu lại trở về theo đường cũ.

Xem ra nơi hắn đang ở có thể là một nửa cực lớn của đảo và cũng không phải là hòn đảo biệt lập thật sự. Nếu không, một hòn đảo lớn như thế này, có thể độc lập hình thành một thảm lục địa nhỏ được. Nhưng bất kể nơi này là bán đảo hay là cả một hòn đảo, thì đối với hắn mà nói đều không có gì khác biệt.

Ngoài biển sương đen có chút khác thường ra, những khu vực khác trên đảo dường như không có gì tồn tại quá mạnh.

Còn bên trong những dãy núi trên đảo linh khí nồng nặc khác thường, tuyệt đối là mảnh đất tốt nhất để tu luyện.

Nhưng Hàn Lập vừa nghĩ đến tìm kiếm các tồn tại đồng cấp ở gần biển, thì hòn đảo lớn như vậy lại không có loài yêu vật cường đại nào chiếm giữ, quả thật là có chút cổ quái.

Hơn nữa, yêu vật đầu mục đó là yêu thú cấp tám Hóa Hình, vừa nhìn thấy hắn thì không nói gì mà quay người tháo chạy, điều đó càng làm hắn cảm thấy ngờ vực trong lòng.

Hàn Lập suy nghĩ một hồi lâu, lòng vẫn chưa có kết luận gì. Nhưng vì để phòng chuyện vạn nhất xảy ra, nên vẫn cần nhiều thời gian chuẩn bị. Phải xem trước cạnh đảo phải chăng còn có những đảo khác hoặc là còn sự tồn tại lớn mạnh có thể cấu thành sự uy hiếp.

Tiếp theo, thời gian một tháng còn lại, Hàn Lập lấy bán đảo này làm trung tâm, dò xét tỉ mỉ một lượt mặt biển trong phạm vi hơn mười vạn dặm.

Kết quả là ngoài mấy hòn đảo hoang không có giá trị ra thì hắn dường như chẳng phát hiện được gì thêm.

Dưới đáy biển cũng chỉ có mấy con hải thú, nhưng con lợi hại nhất cũng không bằng con mực yêu mà lần trước hắn nhìn thấy, không có chút linh trí nào, hoàn toàn không phải bận tâm.

Cứ như vậy, Hàn Lập đã hoàn toàn yên tâm, bắt đầu quay trở về dãy núi trên cự đảo, chuẩn bị dốc lòng tu luyện một thời gian nữa rồi mới tính tiếp.

Trong một cuộc tuyển chọn cẩn thận, hắn đã chọn được một ngọn cự sơn có linh khí tốt nhất, rồi đào rỗng một nửa lòng núi, mở một động phủ lớn. Sau khi bố trí cấm chế, liền chuyển vào trong.

Động phủ này dựa sát vào bên ngoài của dãy núi, cách biển sương đen khoảng mười mấy ngày đường. Cho dù biển sương đó có nguy hiểm gì thì cũng không có cách nào tạo ảnh hưởng bất ngờ với nơi này.

Cũng đủ để hắn có thể phản ứng kịp, có thể chuẩn bị.

Sau khi Hàn Lập đem tất cả những linh dược mang theo người trồng xuống dược viên trong động phủ, thì lập tức chui vào trong mật thất, bắt đầu bận rộn.

Lập tức trữ vật trạc trên cánh tay rời ra, sau khi chuyển động quay tròn trong không trung thì những tia ánh sáng màu xanh cuộn lại, hai lớn bảy nhỏ là chín khối thi thể Châm Thiềm thú xuất hiện trên mặt đất, dường như chiếm một nửa lớn không gian của mật thất.

Trên tất cả các thi thể đều có dán những phù lê với màu sắc khác nhau, đó là để phòng cho thân thú không bị thối rữa và làm cho hiệu lực của tinh huyết giảm mạnh.

Hàn Lập hít sâu một hơi, vung trữ vật trạc lên một lần nữa, một chiếc bình ngọn trắng nõn hiện lên, một tay cách không chộp một trảo vào một trong số thi thể đó, lập tức vật ấy trôi nổi lên không trung.

Ngón tay nhẹ nhàng bắn ra ánh sáng màu xanh, lập tức một đường kiếm khí đâm xuyên qua một lỗ nhỏ trên móng cái thi thể Ấu Thiềm.

Một lát sau, từ bên trong chảy ra một chất lỏng sền sệt với ánh sáng chói mắt, lại là màu trắng bạc.

------oOo------

Chương 1402: Khổ tu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bạch quang vừa động, bình ngọc xuất hiện một cách quỷ dị ở dưới lỗ hổng, dịch thể ngân sắc hóa thành một đạo ngân tuyến rơi thẳng vào trong miệng bình. Một cảnh tượng yêu dị hiện ra. Theo sự dịch chuyển của dịch thể ngân sắc thì cơ thể Ấu Thiềm cũng khô rồi thu nhỏ lại.

Dịch thể ngân sắc chảy ra từ trong thi thể không nhiều, chỉ trong một thời gian ngắn đã cạn sạch, còn thi thể thì thu nhỏ lại gần một nửa. Hàn Lập hơi nhăn mày, há to miệng lập tức một quả cầu ngân sắc bắn ra, đánh thẳng vào thi thể.

Đó chính là Hàn Lập dựa vào lực chí âm chí dương của Phệ Linh Thiên Hỏa, để dễ dàng ẩn giấu được cơ thể của Ấu Thiềm, những tàn huyết của nó đều được luyện hóa ra. Tay áo khua lên một cái, một cỗ thanh hà đã cuộn ra.

Sau khi thanh quang lấp lánh, ánh sáng mờ đã đem tất cả những giọt chất lỏng ngưng tụ lại, hóa thành một đám ngân sắc to bằng đầu quyền, rồi cuộn lại chui vào trong bình ngọc.

Với linh huyết Chân Thiềm thú thì Hàn Lập không có cách nào có thể thúc sinh ra, cho nên từng giọt một cũng không được lãng phí.

Cứ như vậy, Hàn Lập đã đem tất cả thi thể của Châm Thiềm thú xử lí một lượt, rồi mang Châm Thiềm huyết trong lời đồn cho vào bình ngọc. Sau đó, hắn thở dài một hơi, cuối cùng cũng đã yên tâm.

Hôm nay những Châm Thiềm huyết được lấy ra hắn đều không vội luyện chế Châm Thiềm dịch, mà hắn cần phải tu luyện tu vi của mình đến trạng thái cực đỉnh của Hóa Thần trung kì, đột phá cảnh giới chướng ngại mới tính tiếp. Xem ra, hắn chọn con đường pháp thể song tu có vẻ là thật sự không sai.

Trong hoàn cảnh có thân thể cường tráng và số lượng đơn dược lớn, thì đối với những tu sĩ khác mà nói có lẽ phải bỏ ra thời gian vài trăm năm mới có thể tu luyện đến cảnh giới này, nhưng đối với hắn, có lẽ chỉ cần một trăm năm, thậm chí là nội trong mười mấy năm đã có thể dễ dàng tu luyện được. Chỉ có điều phiền phức là sự đột phá chướng ngại, e rằng phải bỏ khá nhiều thời gian.

Tiếp theo đó, sau khi Hàn Lập bỏ ra mấy con Cự Vượn Khôi Lỗi, rồi lại vuối vuốt cái đầu đem Nguyên Anh thứ hai đặt ra ngoài, để nó phụ trách quản lí tất cả mọi việc trong động phủ, còn mình thì vào bên trong mật thất đóng cửa lớn lại, chuyên tâm tu luyện.

Có đầy đủ đan dược cung ứng, hơn nửa đống linh quả Long Lân Quả không ngừng được dùng, và dưới sự hỗ trợ của diệu pháp của Thoái Cốt quyết phụ trợ, pháp lực của Hàn Lập ngày càng thâm hậu dị thường, cơ thể cường đại cũng thay đổi từng ngày.

Trong thời kì này, hắn ngoài việc khổ tu Phạm Thánh Chân Ma Công ra, thì sau khi đem hai tay cùng Nguyên từ thần sơn, Ngũ tử đồng tâm ma luyện chế thành một thể, thì lại bắt đầu dựa theo Bách Mạch Luyện bảo quyết, đem 72 thanh Tranh Trúc Phong Vân Kiếm nhập vào trong những xương cốt hiểm yếu trong cơ thể.

Nếu như thật sự có thể luyện thành công, cái khác thì khỏi phải nói, chỉ cần phối hợp uy năng của Phạm Thánh Chân Ma công lại thì sức mạnh phòng ngự của những chỗ hiểm này tuyệt đối đạt đến một cảnh giới khó có thể tin được. Chỉ sợ cho dù công kích chính diện của tu sĩ cấp Luyện Hư, cũng có thể chỉ dựa vào thân thể cứng rắn này mà có thể tiếp được.

Tất nhiên hai cánh tay ngưng luyện lại không giống, những chỗ xương hiểm yếu của cơ thể đương nhiều càng phức tạp, phải tiêu hao một thời gian khá dài có thể thấy được.

Tiếp theo tất cả các cửa lớn trong mật thất đều được đóng chặt lại. Rồi cứ cách mấy năm thì Nguyên Anh thứ hai lại biến thành một đám hư ảnh trực tiếp nhập vào vách tường để ra vào bên trong, đem một số linh dược linh quả cho Hàn Lập. Từng tháng qua đi, từng năm trôi qua, thoáng cái thời gian một giáp đã qua.

Vào một ngày, tại một ngọn núi khác cách động phủ của Hàn Lập khoảng mười mấy dặm, có một lớp yêu khí hai màu đen vàng lúc ẩn lúc hiện ở trên đỉnh núi, bên trong lại phát ra những âm thanh mơ hồ, cơ hồ như có yêu vật đang nói chuyện gì đó. Trong hắc khí có hai con mắt bạc không ngừng chớp, trong hoàng khí lại có độc một con mắt màu đỏ sẫm, lập lòa phát quang. Hai con yêu dường như đã nhìn thấy Ẩn Huyễn trận mà Hàn Lập bố trí bên ngoài cửa lớn của động phủ, không ngừng nhìn quanh.

Nhưng hai con yêu cơ hồ như có sự kiêng dè với động phủ của Hàn Lập, nên không lập tức động thủ, mà lại nói chuyện, không lâu sau thì tản đi.

Rồi ba ngày sau, trên không trung bên ngoài động phủ của Hàn Lập lại có vô số đám yêu khí ngưng tụ, lần này đám yêu vật không ẩn thân nữa, mà lại táo bạo biến thành một cơn yêu phong, dưới đất cũng xuất hiện hàng nghìn con mãnh thú quái trùng các loại, khí thế hừng hực tụ tập lại, trắng trợn xông lên tấn công động phủ của Hàn Lập.

Còn trên không trung thì hiện hình mấy yêu vật, cũng đều có những hình dạng kì quái. Một con là Tam thủ thanh hoa cự mãng, ba cái đầu một to hai nhỏ, dữ tợn khác thường; một con là dã trư cực lớn thân hình khoảng sáu, bảy trượng, một hàm răng nanh cực lớn phát ra ngân quang, giống như là được làm bằng bạc thuần khiết. Cuối cùng là hai con yêu vật, lại có vẻ giống như hai con yêu vật đầu đàn trong trận đại chiến bầy thú mà Hàn Lập ngày trước đã tưng thấy. Một là con cự vượn lông vàng cao mấy trượng toàn thân phát quang, một tay cầm cây cự xoa đen sì. Còn con kia lại là một con quái thú đầu trâu thân sư tử, nhưng cơ thể chỉ cao có vài thước, toàn thân xanh biếc như là được khắc bằng ngọc phỉ thúy.

Hàn Lập nếu như gặp lại một lần nữa thì tất nhiên có thể nhìn ra đám yêu vật này đều là những con yêu thú cấp sáu cấp bảy mà hắn đã từng thấy ở trong dãy núi gần đó.

Còn những con yêu thú này, đặc biệt là con quái vật đầu trâu này có thực lực lớn nhất đã đạt tới cảnh giới yêu thú cấp bảy, chỉ thiếu một bước nữa thì có thể được liệt vào hàng Hóa Hình Yêu Thú. Hàn Lập cũng không hiểu những con yêu thú này tại sao lại tụ họp rồi tấn công động phủ của hắn.

Mặc dù Hàn Lập đang trong thời gian bế quan, đối với mọi việc bên ngoài đều không nghe không hỏi, nhưng cấm chế mà hắn dùng cảnh giới Hóa Thần bố trí lẽ nào lại có thể bị những con yêu thú bậc trung chỉ dựa vào thần thôgn do bản năng tu luyện ra mà phá vỡ được sao.

Bầy thú và độc trùng dưới sự thúc giục của mấy con yêu vật trên không trung, xống tới với khí thế hừng hực, phá vỡ Huyễn trận tầng ngoài cùng, lập tức khuấy động Phòng Ngự Cô trận mà Hàn Lập đã bố trí.

Chúgn chỉ nhìn thấy đối diện bỗng nhiên thanh sắc hà quang cùng nhau bắn ra, lập tức cuồng phong gào thét, đất đá bay mù trời, hàng trăm tảng nham thạch lớn gào thét trong gió mà tới, sau những tiếng ùng oàng động cả núi thì lập tức một bộ phận bầy mãnh thú đã bị giã thành thịt vụn.

Bầy thú ngay tức khắc trở nên đại loạn, có một số con đổi ý tháo chạy.

Nhưng khi bốn con yêu thú cầm đầu ở trên không trung nhìn thấy cảnh này bỗng nhiên há to mồm, phát ra những tiếgn gào rít lớn, thì bầy thú phía dưới xương cốt như mềm ra. Ba con thú còn lại cũng nhe nanh trợn mắt lên, phát ra những âm thanh uy hiếp khủng khiếp. Bất đắc dĩ, bầy thú quay đầu lại, chỉ có thể cố gắng xông vào thanh sắc hà quang trước mặt một lần nữa.

Kết quả lại một lần nữa sau một trận cuồng phong, bên trong không bay ra những tảng đá lớn nữa, mà có thêm vô số những phong đao nhọn hoắt bắn ra dày đặc, hoàn toàn không có cách nào có thể tránh được.

Ngay tức thì, hàng nghìn con yêu thú sau một trận quỷ khóc sói tru thì lần lượt đầu lâu rớt xuống, cả người bị chặt thành bảy, tám đoạn. Cuồng phong không ngừng lại, những con yêu thú có thể sống được đã chỉ còn chưa tới vài trăm. Còn những con dã thú này cho dù linh trí chưa được khai phá, nhưng cũng bị dọa cho hồn bay phách tán, thậm chí không thể đứng vững tại chỗ, rồi cũng không khống chế được mình mà quay người tháo chạy. Mấy con yêu vật trên không trung nhìn thấy đều không khỏi quay sang nhìn nhau.

Bỗng nhiên con yêu vật đầu trên há to mồm, rồi phát ra một giọng nữ dễ nghe khác thường, rõ ràng dị thường, nhưng lại hoàn toàn không phải là bất kì loại ngôn ngữ nào của hai tộc Nhân Yêu đã từng được biết. Ba con yêu vật còn lại cũng dùng giọng nói đó nói chuyện với nhau.

Một lúc sau, chúng cơ hồ như đã thương lượng xong, lập tức bốn con yêu thú bất chấp đám thú đồng loại đang chạy trốn, mỗi con đều làm nổi dậy một trận yêu phong cuồn cuộn mà hạ xuống, nhưng giữa đường đột nhiên lại hợp thành một thể, hóa thành một cơn lốc lớn xông thẳng tới động phủ của Hàn Lập với khí thế hừng hực. Những con yêu vật này định cậy mạnh để phá vỡ pháp trận mà Hàn Lập đã bố trí.

Nếu như thực lực của những con yêu thú này đều từ cấp tám trở lên, thì còn có chút khả năng, nhưng chỉ là những yêu thú cấp sáu, cấp bảy, làm sao có thể làm lay động cấm chế do một tu sĩ Hóa Thần như Hàn Lập bố trí được.

Lúc này phía trước động phủ, một ánh sáng mờ đột nhiên biến đổi, tự mình huyễn hóa thành dạng ngũ sắc, không một chút khiêm nhường cuồn cuộn nghênh đón. kết quả là cơn lốc màu đen và ánh sáng ngũ sắc chạm vào nhau, trong khi ánh sáng vừa chớp động, đã lập tức bị quấn lấy bóp gãy.

Ngay tức khắc cơn lốc màud đen bị nứt ra thành bốn phần, bốn con yêu vật tới tấp tháo chạy, lại tụ tập ở trên không trung rồi nhìn xuống phía dưới, khuôn mặt đều lộ vẻ kinh hãi.

Tuy chúng vẫn chưa đối đầu trực tiếp với ánh ngũ sắc, nhưng cái khí tức đáng sợ bên trong đó làm mấy con yêu vật đều kinh hãi run sợ. Lúc này, sau khi chúng hạ giọng bàn bạc với nhau mấy câu, thì lại hóa thành những cơn yêu phong rồi lần lượt rút lui.

Từ sau lần đó, động phủ của Hàn Lập không còn bất kì một con yêu vật nào tới gần, thậm chí nôi trong một trăm dặm xung quanh động phủ thì ngay cả con chim bay trên trời hay thú chạy dưới đất cũng không nhìn thấy một con. Từ đầu đến cuối, cửa lớn động phủ của Hàn Lập đều đóng, hoàn toàn không mở ra một chút nào. Thời gian trôi nhanh như bay, thoắt một cái đã hơn ba mươi năm rồi.

Đột nhiên một tiếng gầm dài từ trong cửa lớn mật thất ra, tiếp theo là những tiếng rầm rầm ầm ù vang lên, cửa lớn mật thất đột nhiên nổ tung ra.

Từ ngoài cửa nhìn vào, ở giữa không trung trong mật thất có một luồng kim sắc quang chói mắt hiện ra, Hàn Lập đang ngồi ở trong đó, phía sau lại xuất hiện một hư ảnh kim sắc ba đầu sáu tay.

Hư ảnh này cũng ở bên trong hào quang kim sắc, dung mạo mờ ảo không rõ, nhưng so với lúc trước thì nổi bật chân thật hơn rất nhiều, và cũng ngồi khoanh chân như Hàn Lập, đồng thời sáu cánh tay đều bắt một loại pháp quyết.

Bỗng nhiên Hàn Lập và kim sắc hư ảnh đồng thời thân hình chợt nhoáng lên, rồi một gợn sóng ngân sắc thoát cái từ trong quầng sáng nhộn nhạo trôi ra, lướt nhanh lên trên vách tường mật thất, lập tức ánh sáng ngũ sắc chớp lóe, mật thất phát ra một tiếng nổ cực lớn, rồi không ngừng lay động.

Hàn Lập bên trong kim quang sắc mặt hiện lên vẻ đau đớn, những giọt mồ hôi chảy đầy trên trán, quầng sáng kim sắc cực đại lại rung lên không ngừng, ngay cả hư ảnh pháp tướng ngân sắc ở đằng sau lưng cũng lay động mơ hồ bất định.

"Rắc rắc" một tiếng nhỏ vang lên, quầng sáng ngân sắc lại giống như một chiếc gương, từ bên trong nứt ra một khe hỡ nhỏ và dài. chịu phải ảnh hưởng đó, pháp tướng ngân sắc ba đầu sáu tay cũng trong phút chốc mà nứt vụn ra, tiêu tán vào trong không khí, không còn nhìn thấy.

Hàn Lập lại thở dài một hơi, sự đau đớn trên khuôn mặt đã tan biến, cả gian mật thất như hồi phục lại vẻ yên tĩnh. Không biết đã qua bao nhiêu lâu rồi. Hàn Lập cuối cũng cũng đã mở to hai mắt ra, nhưng trên khóa miệng lại nở một nụ cười gượng gạo.

------oOo------

Chương 1403: Thiên Bằng tộc và Cung phụng

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đã là lần thứ ba đột phá chướng ngại thất bại rồi. Xem ra chỉ khổ luyện trong một thời gian ngắn thì không có cáhc nào có thể phá được cửa này". Hàn Lập lẩm bẩm tự nói mấy tiếng, rồi bàn tay của hắn đột nhiên lật lên, liền xuất hiện một vật có in hỏa phụng màu đen. Đó chính là chiếc bình nhỏ bên trong đặt ba viên Hắc Viêm Dan.

Hắc Viêm Đan tuy được coi là loại linh dược tốt nhất cần có để đột phá chướng ngại của Hóa Thần hậu kì, nhưng hiệu lực to lớn của nó đối với những tu sĩ Hóa Thần trung kì vẫn cón thể sử dụng được. Chỉ có điều hiệu lực này hơi vượt quá sức mạnh của tu sĩ cơ thể hư nhược, ngược lại còn có thể bị lửa hắc phụng thiếu chết.

Hàn Lập cơ thể là Phệ Linh Thiên Hỏa, bên ngoài lại có pháp thể song tu, đương nhiên sẽ không phải lo nghĩ về điều này. Rất có thể sau khi dùng nó thì sẽ đột phá được chướng ngại phía trước.

Nhưng nếu cứ như vậy, đến khi tiếp cấp cảnh giới Luyện Hư này thì sẽ thiếu mất một viên Hắc viêm Đan, tỉ lệ đột phá sẽ bị giảm đi không ít.

Dù sao loại linh dược Hắc Viêm Đan này cũng không phải là thứ chỉ cầu mà được. Chướng ngại trung kì trước mắt hắn đột phá là vấn đề sớm muộn. Mà vô số tu sĩ khác, trong cả một đời đều dừng lại ở cánh cửa Hóa Thần hậu kì. Từ sự chênh lệch rất lớn giữa số lượng tu sĩ cấp Hóa Thần và Luyện Hư, cũng có thể biết được độ khó của việc tiến cấp. Cho nên khi đột phá chướng ngại này đương nhiên đơn dược trợ giúp càng nhiều càng tốt.

Trong lòng lặp đi lặp lại những suy nghĩ rất lâu, khóe miệng Hàn

Lập lộ ra một nụ cười khổ, thu bình thuốc trong tay lại, đặt trở về Trữ vật trạc.

Nhưng Hàn Lập cũng không có ý định tiếp tục bế quan, đứng dậy đi đến cửa mật thất.

Bên ngoài mật thất, một con cự vượn khôi lỗi không biết từ lúc nào đã đợi ở đó.

Hàn lập hơi nhíu mày, vẫn chưa nói gì, con khôi lỗi bỗng nhiên nhảy một bước lớn về phía trước, hai tay đang bê một thứ gì đó giống cây gậy màu vàng nhạt, bên trên có rải rác những hoa văn màu xanh sẫm kì lạ, đó chính là Huyền Thiên Quả Thực. Thấy vật này Hàn Lập liền đứng nhìn chăm chú.

Một tay giơ lên hút vật này vào trong tay, đồng thời ánh sáng màu xanh trong mắt cũng phát ra, trực tiếp nhìn xuyên thấu nó. Kết quả là quầng sáng chỉ to bằng hạt đậu vàng bên trong nó lúc này đã to bằng ngón tay cái rồi.

Hàn Lập nhìn chí bảo này, trong lòng không cầm nổi một cảm giác buồn bực.

Những tư liệu có liên quan đến Huyền Thiên Quả Thực Hàn Lập khi ở trong một số điển tịch thượng cổ ở Thiên Uyên thành đã từng bí mật tìm hiểu một lượt.

Nhưng điều cổ quái chính là bất luận sách có cổ đến bao lâu thì đều khôgn có nhắc đến một chút gì liên quan đến nó. Nếu không phải khi hắn ở Nhân giới đã có một số tư liệu về Huyền Thiên Tiên Mộc, thì e rằng ngay cả Huyền Thiên Quả Thực là cái gì hắn cũng sẽ không biết.

Có điều dù như vậy thì nếu trong Huyền Thiên Quả Thực có thể ẩn chứa pháp tắc của nhất giới, thì tất sẽ là bảo vật cấp nghịch thiên. Đương nhiên điều này Hàn Lập chưa từng nói ra bên ngoài.

Sau khi một lần nữa truyền linh dịch vào trong Huyền Thiên Quả Thực không có hiệu quả gì, Hàn Lập liền dùng ngón tay vuốt ve bảo vật này, vẻ mặt lộ chút trầm ngâm.

Mấy năm gần đây, hắn cơ hồ chưa từng gián đoạn việc truyền linh dịch lục dịch thần bí vào bên trong Quả Thực, ngoài để cho ánh sáng trắng kia lớn hơn một chút thì chưa nhìn thấy vật này có gì khác thường.

Tuy không biết nếu như dùng linh dịch lục dịch thần bí truyền tiếp thì Quả Thực này phải chăng có thể thật sự dùng được hay không, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể tiếp tục mà thôi. Sau khi cất cẩn thận Huyền Thiên Quả Thực, Hàn Lập liền đi ra dược viên xem một chút.

Chỉ nhìn thấy bên trong dược viên, những linh dược như Chi Long quả lúc trước trồng xuống đã sớm sinh sôi và chín cả một mảng, hơn nữa còn được khôi lỗi phụ trách thu thập thành một đống, rồi đem cất giữ trong một chiếc Trữ vật trạc. Hàn Lập đương nhiên rất vui, hắn đem những linh quả đó chuyển vào trong tất cả những Trữ vật trạc mà mình đã mang theo. Sau khi làm xong tất cả mọi việc, Hàn Lập đưa tay vẫy một con khôi lỗi đang đứng cạnh mình, lập tức Nguyên Anh thứ hai từ bên trong cự vượn khôi lỗi bay ra, sau khi quay một vòng tròn thì lại nhập vào trong cơ thể hắn.

Hàn Lập hai mắt hơi nhắm lại như đang nhận được một tin tức gì đó, một lúc sau, hắn vỗ một cái sau đầu, một lần nữa phóng ra Nguyên Anh thứ hai quay về cơ thể khôi lỗi, đồng thời cười lạnh lùng một tiếng, *"Mấy con yêu vật trung cấp đó lại dám tìm đến cửa một lần nữa, xem ra chắc đã tìm được trợ thủ nào đó rồi"*. Nói xong, Hàn Lập bước nhanh về một giang đại sảnh trong động phủ.

Một pháp trận cực lớn và một đài cao như tế đàn được lặng lẽ đặt ở chỗ đó. Đài cao được dựng ở trận nhãn, bên trên có một pháp bàn tám góc. Hàn Lập cũng không nói nhiều lời, giơ tay lên làm phép trên pháp trận. Sau một tràng những tiếng vù vù, cả pháp trận nổi lên một quần ánh sáng trắng, tiếp theo đó là bạch quang chớp động, pháp bàn tám góc hiện lên một màn ánh sáng ngân sắc, bên trên có điểm những đốm ánh sáng trắng lấp lánh không ngừng, cơ hồ như rải rắc khắp cả màn ánh sáng.

Hàn Lập trong khi mở động phủ cũng đồng thời bố trí một lượng lớn Vạn Lung Châu ở phạm vi vài trăm dặm gần động phủ.

Hôm nay hắn lướt mắt nhìn lên trên màn ánh sáng, lập tức phát hiện một số điểm màu đen ở mấy nơi cách đó hơn hai mươi dặm lấp lóe không ngừng.

Hàn Lập hai tay bấm pháp quyết, những thanh quang xung quanh người phóng ra, lập tức hóa thành một đường cầu vồng bay ra khỏi gian phòng, sau mấy cái chớp sáng thì biến mất bên ngoài cửa lớn của động phủ.

Cự li xa như vậy, nhưng với tốc độ độn quang khó có thể tin được của Hàn Lập, cơ hồ chỉ trong thời gian thơ mấy hơi đã đến được đích rồi.

Ở nơi đó đang có một con Tam thủ thanh hoa cự mãng, một con thú đầu trâu thân sư tử màu phỉ thúy và một đạo hào quang màu xám mơ hồ dị thường trôi nổi trên không trung đang thì thầm với nhau điều gì đó. Sau khi Hàn Lập lóe sáng một cái, lập tức hiện thân trên không trung một cách xảo quyệt. Nhưng bốn con yêu vật phản ứng không hề chậm, đột nhiên hóa thành hai cơn yêu phong và một tia sáng màu xám tháo chạy.

Nhưng Hài Lậ chỉ hừ một tiếng nhẹ, thì ba tia sáng màu đỏ từ trong tay áo bay ra, sau khi chợt lóe rồi vụt tắt, liền xuất hiện phía sau yêu phong và ánh sáng xám, hồng quang phát ra, quấn chặt lấy ba con yêu vật, làm cho chúng không thể nhúc nhích.

Hàn Lập nhẹ nhàng phất tay áo, ba con yêu vật bị sức mạnh của ba tia sáng màu đỏ kéo xuống phía trước mặt Hàn Lập.

Thú đầu trâu và cự mãng đều vô cùng hoảng sợ, duy chỉ có yêu vật ở bên trong ánh sáng xám lại đột nhiên mở mồm ra nói cái gì đó.

Tuy giọng điệu cổ quái khác thường, Hàn Lập nghe không hiểu một chút gì, nhưng khẩu khí lại cơ hồ như có ý uy hiếp.

Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, cũng không trả lời gì, chỉ nắm tay vào hư không hướng về yêu vật bên trong ánh sáng xám.

Một đạo ánh sáng ngũ sắc diễm lệ dị thường bay ra.

Ánh sáng xám hộ thể của yêu vật bị hào quang ngũ sắc chạm vào, trong phút chốc bị tiêu tan như tuyết đầu xuân. Còn bản thể của yêu vật vù một tiếng, đã bị Hàn Lập hút lấy vào trong tay, năm ngón tay ấn chặt vào đầu của nó.

Cơ thể con yêu vật chỉ dài có nửa trượng, toàn thân lấp lánh lân phiến kim sắc, đó chính là một con ngư yêu bụng sinh tứ chi. Con yêu này, đầu của nó thậm chí còn hóa thành một khuôn mặt giống như nam tử của Nhân tộc, chỉ có điều lại sinh ra trên đầu của một con cá, đương nhiên làm ngươi ta sợ sởn cả gai ốc.

Hàn Lập đối với con yêu vật nào mà chưa từng nhìn thấy chứ, con ngư yêu cấp sáu trước mặt tuy rất đáng sợ, nhưng đương nhiêu sẽ không làm cho hắn cảm thấy kinh hãi một chút nào. Chỉ nhìn thấy bàn tay hắn ấn vào đầu ngự yêu bỗng nhiên kim hà phóng ra. Con yêu lập tức phát ra những tiếng kêu thảm thiết, thân hình cực lớn đang run lên, cơ thể cứng ngắc lịm đi. hàn Lập lại trực tiếp thi triển Sưu hồn thuật, và bắt đầu tìm kiếm những thứ mình muốn trong nguyên thần của con ngư yêu.

Con mãng xà ba đầu và tiểu thú đầu ngưu nhìn thấy cảnh tượng này, bị dọa cho toàn thân run lên, trong mắt đầy vẻ sợ hãi.

Với thần thông bây giờ của Hàn Lập thì tiến hành Sưu hồn thuật trên người một con yêu thú cấp sáu là chuyện rất dễ dàng. Chỉ trong thời gian một chén trà đã có thể tìm kiếm sạch sẽ tất cả mọi thứ trong nguyên thần của ngư yêu.

"Thiên Bằng tộc, Cung phụng, Bảo Quang tôn giả". Những chữ này cứ hiện lên trong đầu Hàn Lập, làm cho hắn trong lòng ngẩn ra, rồi lập tức thu kim hà trong tay lại, năm đầu ngón tay bỗng lỏng ra. Ngư yêu ngay tức khắc rơi thẳng từ trên cao xuống.

Một khắc sau, đám tia màu đỏ trói mấy con yêu vật liền lớn lên, thoắt cái biến thành một vòng lửa to lớn, rồi bay lên cao, một vòng lửa đỏ sẫm trong nháy mắt đã bao chặt lấy con thú, thoắt cái biến nó thành tro bụi. Hỏa liên sáng lên rồi lại biến thành tia sáng màu đỏ, rồi lại nhập vào bên trong tay áo của Hàn Lập. Hàn Lập lúc này mới quay đầu lại, mắt nhìn lên hai con yêu vật còn lại, vẻ mặt khôgn chút cảm xúc.

"Các ngươi gan thật không nhỏ, vì một ít Hoa Mộc Linh mà lại dám có mưu đồ với động phủ của ta sao?". Hắn im lặng một lúc rồi mở mồm ra, cũng nói những ngôn ngữ dị tộc.

Thông qua Sưu hồn thuật, khi trở về không những hắn có thể nắm chắc loại ngôn ngữ dị tộc này, mà còn hiểu đại khái mục đích đám yêu thú cấp trung này liên tiếp đánh vào động phủ của mình.

"Không có Hoa Mộc Linh, đám đồng bối tu luyện trên Hắc Ẩn sơn chúng ta không có cách nào thu thập đủ vật để về môn cung cấp, sẽ không tránh được bị Thiên Bằng tộc rút hồn lột da, bị đánh cho tiêu tán linh trí. Cho dù biết rõ các hạ thần thông quảng đại, thì cũng đành phải thủ một lần". Con thú đầu trâu rõ ràng là có linh trí rất cao, mở mồm trả lời hắn.

"Hoa Mộc Linh, thứ các ngươi nói là loại linh dược này sao?". Hàn Lập cười cười, một tay lật lên, trong tay đột nhiên hiện lên một đóa hoa tử sắc, bên ngoài rất giốgn quả chuông, tỏa ra một mùi hương kì lạ.

"Không sai, chính là loại linh thảo này. Dãy Hắc Ẩn của chúng ta linh sơn không ít, nhưng loại hoa này bây giờ chỉ có linh sơn của các hạ mới có". Thú đầu trâu nhìn chằm chằm vào vật trong tay Hàn Lập một lúc lâu, mới phát ra tiếng cười gượng gạo.

*"Linh khí của loại hoa này không nhiều cho lắm, cũng không có cách nào để luyện chế ra linh đơn diệu dược gì, nhưng đối với sự cung phụng nghìn năm của các ngươi lại có một vị trí hàng đầu. Điều này quả thật có chút kì lạ. Nhưng nếu khôgn có chúng, các ngươi có thể thật sự bị đám người của Thiên Bằng tộc nghiêm trị. Có điều các ngươi tìm được một con hải long thú mới Hóa Hình mà đã tưởng rằng có thể tấn công được động phủ của ta thì cũng khó tránh khỏi quá tự cao tự đại rồi. Lại còn lấy mười đôi Kim Tủy t*ng trùng làm thù lao, cũng thật khôgn tiếc bỏ ra khoản tiền này. Nhưng theo ta được biết, những con kì vật nửa tinh nửa trùng này*

*bình thường trốn sâu dưới đất, trong các loại khoáng thạch hiếm thấy, rất khó có thể tìm thấy và phát hiện ra. Cho dù có gặp được, một lúc nào đó bị bắt thì cũng không có cơ hội sống sót, nó sẽ hóa thành một viên tinh thạch. Các ngươi làm thế nào để có thể bắt được Kim Tủy t*ng trùng này mà còn sống?"*. Hàn Lập xoa xoa cằm, ánh mắt chợt lóe lên rồi quay sang hỏi.

"Chuyện này nói cho các hạ cũng không sao, năm đó sau khi mảnh đất này bị người của Thiên Bằng tộc phát hiện, trong dãy Hắc Ẩn sơn, những kẻ có tu vi cao hơn chúng ta không phải là không có. Nhưng chúng đều bị tam đại trưởng lão của Thiên Bằng tộc tàn sát hết, duy chỉ còn độc lại đám chúng ta được phép tu luyện tiếp, tất nhiên là vì chỉ có chúng ta mới có sự thiên phú kì lạ, khi hợp sức lại có thể tìm thấy những vật cần cung phụng cho chúng. Nếu không làm sao có thể sống để bây giờ?". Đột nhiên con thú đầu trâu phát ra một tiếng cười lạnh lùng.

------oOo------

Chương 1404: Kim Tủy Tinh Trùng và Kim Mẫu San Hô Sa

Nguồn: EbookTruyen.Net

*"Các ngươi có cách bắt sống được Kim Tủy t*ng trùng sao?"*. Hàn Lập mặt không biến sắc, nhưng trong lòng có chút hoan hỉ.

*"Không sai. Bộ tộc Hạo Thú chúng ta chỉ cần có chút thần thông có thể nhận ra loại t*ng trùng này ở trong vô số khoáng thạch. Hơn nữa còn có cách làm cho chúng ta không thể hóa thành tinh thạch"*. Thú đầu trâu hãnh diện nói.

"Tốt, rất tốt. Chỉ cần dựa vào điểm này, ta đã có thể bỏ qua chuyện các ngươi đến đây gây phiền phức cho ta, Mộc Linh Hoa ta có thể cấp cho các ngươi". Hàn Lập bỗng nhiên mỉm cười, thần sắc lại trở nên hiền hòa.

"Có chuyện tốt như vậy ư? Có điều kiện gì không?". Thú đầu trâu thông minh dị thường, vừa vui mừng nhưng lập tức phản ứng lại.

*"Rất đơn giản. Mộc Linh Hoa các ngươi cần bao nhiêu ta sẽ cho bấy nhiêu. Nhưng làm một trao đổi, cứ mười đóa hoa thì các ngươi phải đưa ta một đôi Kim Tủy t*ng trùng. Ngoài ra đối với Kim Mẫu San Hô Sa mà các ngươi cung phụng ta cũng rất hứng thú. Dùng một đến hai loại Sa này có thể đổi được một đóa Mộc Linh"*. Hàn Lập khẽ cười nói.

*"t*ng trùng là vật cung phụng, chúng ta cũng không có nhiều, hơn nữa mười đôi trong đó đã hứa đưa cho Bảo Quang tôn giả rồi"*. Con ngươi của thú đầu trâu xoay chuyển, bỗng nhiên nói.

"Bảo Quang tôn giả?". Đó chỉ là một con hải thú Hóa Hình mà thôi. Nếu như ta đã muốn loại linh trùng này thì đương nhiên sẽ có cách giải quyết nó. Ta cho các ngươi thời gian bảy ngày để chuẩn bị việc này, ba ngày sau đó lại đến động phủ ta trao đổi

Hoa Mộc Linh. Nếu như không đến thì...*". Hàn Lập đột nhiên cười một cách đáng sợ, tay áo rung lên, gần đó một cơn gió nhẹ nổi lên rồi người biến mất vào không trung.*

Thú đầu trâu và tam thủ cự mãng cả kinh, lúc này mới phát hiện, đám tia sáng đỏ quấn chặt lấy mình lúc nãy cũng đã biến mất.

Hai con thú lấy lại sự tự do của mình, bất giác quay sang nhìn nhau.

Một lúc sau, tam thủ cự mãng quay đầu nhìn theo mọi hướng, cái đầu ở giữa chớp chớp con ngươi màu xanh, rồi bỗng nhiên thấp giọng nói với thú đầu trâu:

"Người đó quả thật đã đi rồi sao?*".*

Thú đầu trâu nghe thấy thì chần chừ một lúc, rồi lập tức há to miệng ra, một viên lục châu trong suốt bay ra.

Viên lục châu này cuộn tròn trên không trung, rồi phóng ra một làn ánh sáng màu xanh bao phủ cả hai con thú vào trong.

"Bây giờ không còn vấn đề gì nữa rồi. Sau khi dùng nội đan của ta làm màn cách âm, thì người đó nếu có dùng thần niệm nghe trộm chúng ta nói chuyện, thì nhất định sẽ bị ta phát hiện*". Thú đầu trâu chớp chớp mắt, nói như vậy.*

Con cự mãng nghe vậy liền nhẹ nhõm hẳn, vội hỏi:

"Chúng ta sẽ chuẩn bị để đổi lấy Hoa Mộc Linh sao?*".*

"Vật cung phụng không chỉ là chuyện của hai chúng ta, còn cần phải thương lượng với mấy đồng đạo đã*".*

Nhưng muốn vượt qua lần cung phụng này, e rằng chỉ có thể làm như vậy". Thú đầu trâu cười gượng nói.

*"Kim Tủy t*ng trùng và Kim Mẫu San hô cũng hiếm có khác thường. Nếu đem ra đổi thì lần sau sợ rằng sẽ không nắm chắc tìm đủ*". Cự mãng nhắc nhở.

*"Lần này thì không phải lo. t*ng trùng và Kim Mẫu San Hô sa tất nhiên là rất khó tìm, nhưng nếu chúng ta bỏ ra thêm nhiều thời gian, thì tất sẽ tìm được. Còn số lượng Mộc Linh Hoa mà người Thiên Bằng tộc cần lại rất lớn, những nơi khác sớm đã khô héo hết rồi, chỉ có trên núi mà người này sóng mới có thể tìm đủ số lượng cho lần cung phụng này"*. Thú đầu trâu nói có chút bất lực.

"Nếu đã như vậy, chi bằng khi người của Thiên Bằng tộc đến lấy đồ cung phụng thì chúng ta hãy nói với họ, để họ giải quyết tên kì quái này". Ba đầu của con cự mãng lắc lắc, đột nhiên nói.

"Hừ, đừng có nghĩ đến chuyện đó. Chẳng lẽ ngươi đã quên lần giáo huấn trước ư? Cho dù người của Thiên Bằng tộc có giết được người này, nhưng Mộc Linh Hoa trên núi tuyệt đối sẽ bị thu đi hết, những đồ cung phụng tuyệt đối đến nửa đóa cũng không có. Hơn nữa, nếu như nói sự thật với họ là Mộc linh Hoa đã biến mất trên Hắc Mộc sơn thì Thiên Bằng tộc còn giữ chúng ta lại nữa không? Thiên Bằng tộc đã nhiều lần lấy được đồ cung phụng, chỉ cần Mộc Linh Hoa số lượng đủ thì nếu như những đồ cung phụng khác thiếu một chút cũng không phải là không thể ứng phó được. Nhưng ngược lại nếu như Mộc Linh Hoa thiếu, thì những thứ khác có nhiều đi chăng nữa cũng sẽ không có quả tốt để ăn đâu. Loại Mộc Linh Hoa này dường như là thứ cực kì quan trọng đối với người Thiên Bằng tộc. Nếu không phải Thiên Bằng tộc có sự kiêng kị khác thường đối với sương mù đen ở đây, tuyệt đối không dám lưu lại ở đây lâu. Thì họ không chừng sớm đã phái người đóng giữ ở đây rồi". Thú đầu trâu lãnh đạm nói.

"Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, thì cho dù lần này có thể ứng phó được, thì lần cung phụng sau chúng ta không có cách nào giao ra đủ. Đến lúc đó không phải là vẫn có kết cục như vậy sao. Đám chúng ta đều đã bị Thiên Bằng tộc hạ nô ngân, một khi rời ra khỏi đây ngoài vạn dặm, thì lập tức sẽ tự bạo mà chết". Tam thủ cự mãng vội nói.

"Điều này ta đương nhiều là biết. Nhưng không cần phải lo lắng tới chuyện này. Ngươi lẽ nào đã quên lời hứa mà vị đại nhân trong sương mù đen đã hứa với chúng ta sao. Chỉ cần lại âm thầm đưa cho hắn linh thạch trăm năm,thì hắn sẽ có thể thần thông đại

thành, giải trừ nô ngân cho chúng ta. Đến lúc đó, không phải kiêng kỵ mà trốn đi được rồi". Giọng của thú đầu trâu đột nhiêm nghiêm nghị hẳn lên.

"Nhưng ngươi có thể tin được hay không? Đừng quên, hắn trước đây là tiền bối trong Hắc Ẩn sơn chúng ta, nhưng sau khi thoát chết tiến vào bên trong sương mù đen, lại nuốt được tinh Hạch của một con cự quỷ thượng cổ, giờ hắn đã trở thành nửa quỷ nửa yêu rồi. Vạn nhất đến lúc đó hắn lại có biến đổi gì khác...". Tam thủ mãng do dự nói.

"Thì sao, Hoa huynh lo lắng vị đại nhân đó không giữ lời hứa ư?"

Điểm này cứ yên tâm, vị tiền bối này cũng xuất thân từ Hạo Thú tộc, hơn nữa lại có đại thù đại hận với Thiên Bằng tộc. Nghĩ thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không gây điều gì bất lợi cho chúng ta đâu. Hơn nữa, chúng ta đã âm thầm mang cho hắn rất nhiều tinh thạch trăm năm, giúp hắn tu luyện, bây giờ nhìn thấy đại công cáo thành, thì còn có thể có lựa chọn nào khác sao?*".*

Thú đầu trâu liên tục lắc đầu nói.

*"*Có thể là Hoa mỗ suy nghĩ nhiều rồi. Nhưng rốt cuộc trong sương mù đen kia có thứ quỷ gì mà làm cho Thiên Bằng tộc sợ hãi đến vậy. Vị đại nhân đó phải chăng đã tìm hiểu rõ?*" Cự mãng có chút hiếu kì hỏi.*

*"*Không biết, nhưng bên trong chắc chắn có gì đó cổ quái. Cho dù với thần thông hiện tại của vị đại nhân này thì cũng chỉ có thể lưu lại ở ven ngoài của sương mù mà thôi, nào dám vào tận giữa. Nhưng sự tồn tại của sương mù đen này là chuyện rất lâu về trước. Nghe nói đó chính là chuyện xảy ra khi mà người của Thiên Bằng tộc lớn mạnh nhất, cơ hồ như thống lĩnh cả một Phi Linh tộc*". Thú đầu trâu cười gượng một tiếng nói.*

*"*Điều này cũng có thể. Bất luận là trong sương mù có tồn tại cái gì thì đối với chúng ta đều không có lợi. Với tu vi của chúng ta, nếu một ngày bước vào đó thì chỉ sau một lúc sẽ bị hút hết máu thịt, hóa thành cốt khô*". Tam thủ cự mãng gật gật nói.*

Sau khi thú đầu trâu và cự mãng bàn bạc với nhau vài câu, thì lập tức thu yêu đan lại, hóa thành hai cơn yêu phong, bay đi mất.

Ngay lúc hai con thú rời đi không lâu, khôgn giang gần đó bỗng chập chờn, một nhân ảnh xanh nhạt từ hư không hiện ra.

Đó chính là Hàn Lập.

Hắn ngẩng đầu nhìn hai con thú đã đi xa, cười một cách quỷ dị, đột nhiên nắm một tay chộp vào hư không hướng về nơi hai con thú lúc trước đã đứng.

Kim Quang chợt lóe lên, bỗng nhiên hiện ra một tiểu trùng kim sắc to bằng móng tay, rõ ràng đó là một con Phệ Kim trùng đã được thu nhỏ lại mười mấy lần.

Con trùng này hai cánh dang ra, bay vào trong lòng bàn tay Hàn Lập.

Hàn Lập chỉ một ngón tay vào linh trùng, nhắm hai mắt lại, lập tức thu hồi thần niệm trên người con Phệ Kim trùng lại, những lời đối thoại của thú đầu trâu và tam thủ mãng đều vang lên trong tai hắn.

*"*Sương mù đen, nửa quỷ nửa yêu, nô ngân? Có nghĩa gì vậy. Người của Thiên Bằng tộc nếu như không có cách nào lưu lại lâu trên đảo này, chỉ cần không tồn tại cấp hợp thể, thì trong thời gian ngắn cũng không cần phải quá lo lắng. Thật không ngờ, mấy con yêu thú cấp thấp này lại có thể bắt được những thánh dược luyện thể như Linh Tủy t*ng trùng. Đây là thứ mà những Trưởng lão Hợp Thể kì trong thành thiên Uyên cũng không có cách nào tìm kiếm được. Có nó rồi, lại tìm thêm được mọt số linh vật khác, cộng thêm cơ thể Kim Cương Xá Lợi của ta thì sẽ có thể học được Kim Cương Pháp Thân của Phật Tông, có thể đem Phạm Thánh Chân Ma Pháp Tướng của a ngưng luyện thành một thực thể. Còn nói về Kim San Hô sa, nó cũng là một vật hiện tại cần gấp, nếu như dùng nó để luyện xâm nhập vào huyết nhục, thì sẽ làm cho thân thể càng thêm mạnh mẽ...*". Hàn Lập tự lẩm bẩm mấy câu, vui vẻ khác thường.*

Một lúc sau, Hàn Lập không cười nữa, đột nhiên nghĩ đến một chuyện gì đó, khóe miệng hơi nhếch lên, bỗng từ sau lưng hư ảnh của đại bàng và phượng hoàng ngũ sắc lóe sáng, một đôi cánh trong suốt hiện lên.

Chỉ động hai cánh một cái thì thân hình Hàn Lập đã phóng ra một thanh quang chói mắt, chớp lóe xuống, cả người hóa thành một sợi tơ óng ánh bắn nhanh ra.

Trên không trung chợt hiện ra một vệt sáng xanh rất dài, dường như xé rách hư không, từ chỗ tia sáng bắn ra nối đến thẳng chân trời.

Rồi sau một khắc, một đầu của vệt sáng dài đó linh quang lóe lên, sợi tơ óng ánh đã xuất hiện ở trong đó. Lại lóe sáng, lần này chìm vào phía chân trời không còn thấy bóng dáng nữa.

Khi Hàn Lập khởi động hai cánh lôi phong đã biến thành linh bảo thì tốc độ của độn quang đã nhanh gấp mấy lần so với tốc độ thông thường. Chỉ trong quang cản hơn hai ngày, đã có thể bay ra khỏi hòn đảo, xuất hiện trên một vùng biển cách đó vài trăm dặm.

Vùng biển này khắp nơi phân bố các đám san hô khác nhau, lớn thì như một hòn đảo nhỏ, bé thì chỉ có thể đứng được một người.

Đây chính là động phủ của Bảo Quang tôn giả mà hắn tìm được thông qua Sưu hồn thuật.

Vị tôn giả này chẳng qua chỉ là một con yêu thú cấp tám hóa hình mà thôi. Từ hai trăm năm trước nó đã dạo chơi đến vùng àny, rồi thu phục được bảy tám con hải thú cấp thấp và trung gần đó và định cư ở đây.

*Đám yêu thú đầu trâu trên đảo đã từng trao đổi một số linh dược với thủ hạ của con yêu này nên mới miễn cưỡng kéo thêm một chút giao tình. Cho nên khi đơn độc không công phá được động phủ của Hàn Lập, mới nghĩ đến việc dùng Kim Tủy t*ng trùng để trao đổi lấy sự trợ giúp của nó.*

Đương nhiên cũng là do đám tiểu thú đã đoán sai tu vi thực sự *của Hàn Lập, cho rằng cũng chỉ là tồn tại ở cấp Nguyên Anh mà thôi, nên mới làm như vậy. Nếu không tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện bất lợi cho mình.*

Hàn Lập không bỏ lỡ thời cơ, một tay lật lên, từ trong tay áo vươn ra một bàn tay phát ra ánh sáng màu đen, từ từ ấn xuống phía đám san hô.

*"*Ầm ầm đùng". Một tiếng nổ cực lớn vang lên, từ trong lòng bàn tay hiện ra hư ảnh một ngọn núi nhỏ, phình to lên trong quang hà màu xám, rồi hóa thành thực thể ép chặt xuống phía dưới.

Dưới sự thúc đẩy toàn lực của Hàn Lập, Nguyên Từ thần Sơn lập tức phình ra lớn đến cả nghìn trượng, Nguyên Từ Thần quang ở dưới đáy cuồn cuộn phóng ra, đem toàn bộ bề mặt biển san hô lớn đến vài mẫu đều bị bao phủ phía dưới.

------oOo------

Chương 1405: Thạch đôn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cự sơn vẫn chưa thật sự đập đến bên trên đám san hô, thì đã phát ra những tiếng ầm ầm cực lớn.

Những nơi mà ánh sáng xám đi qua thì tất cả đá ngầm đều hóa thành bột vụn, nước biển gần đó chịu áp lực cũng lật lên cuồn cuộn, một con sóng cực lớn cao đến cả trăm trượng trong nháy mắt đã hình thành, đập lên bốn phía bắn tung tóa. Hàn Lập làm náo động lớn như vậy, đương nhiên đã kinh động đến động phủ ẩn phía dưới dãi san hô.

Chỉ chốc lát sau, một phần mặt nước biển ở gần đó bỗng từ dưới bay lên hai luồng yêu khí một đỏ một xanh, từ trong một luồng yêu khí truyền ra một tiếng quát mắng lớn: *"Người nào đó, dám đến làm loạn trước động phủ của chúng ta, không biết đây là nơi ở của Bảo Quang tôn giả đại nhân sao?"*. Hàn Lập nghe thấy vậy cũng không nói gì, chỉ hướng ngón tay tùy ý điểm lên cự sơn một cái. Quang hà màu xám phía dưới cự sơn bay vòng vòng rồi sáng lên, vây tròn cuốn hai luồng yêu khí vào trong.

Sau khi hà quang quay cuồng mấy vòng thì từ bên trong phát ra hai tiếng kêu thảm thiết. Hai con yêu vật trong hai luồng yêu khí đã bị nổ tung trong hà quang, hóa thành cơn mưa máu rồi biến mất. dó chỉ là hai con hải yêu cấp sáu, hàn lập hoàn toàn không thèm để ý tới. Một khắc sau, cự sơn lập tức tấn công mạnh vào mặt biển.

Lập tức một xoáy nước cực lớn nổi lên dưới sức vặn của Nguyên Từ thần quang, nước biển bốn phía xoay chuyển nhanh như ác ma rít gào, mặt biển gần đó lập tức bị khuấy lên đến mức long trời lở đất.

Còn ở phía sâu dưới biển, vô số tôm cá bị dọa sợ cho kinh hoàng chạy trốn tứ phía, trong đó cũng có cả mười mấy con hải thú không biết tên, thân dài hơn một trượng.

Hàn Lập lần này tùy ý thúc động uy lực của Nguyên Từ thần sơn, cuối cùng làm cho phía dưới mặt biển truyền lên một tiếng gầm phẫn nộ dị thường, bỗng nhiên từ bên cạnh xoáy nước bay ra năm luồng hắc khí. Luồng hắc khí đầu tiên cuộn lên, đột nhiên hiện ra một đại hán cơ thể hùng vĩ, đầu mọc một cái bướu, toàn thân cốt giáp màu xanh lam, tay cầm một đôi chùy lớn màu đen. Hàn Lập nhìn thấy liền nở một nụ cười ở khóe môi, không đợi đối phương mở mồm đã thúc dục Nguyên Từ thần sơn.

Lập tức cự sơn cao nghìn trượng sáng lóe lên rồi biến mất. Cùng lúc đó, đại hán Lam giáp chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu mình có bóng đen, vội vàng ngẩng lên thì chỉ thấy lọt vào mắt là cả một mảng đen sì đang áp xuống. nguyên Từ thần sơn đã xuất hiện trên đầu hắn, đang nện xuống với khí thế hừng hực. Khi còn chưa tiếp cận hắn thì một cơn cự phong đã thổi đến làm hắn đứng không vững.

Đại hán vô cùng hoảng sợ, thậm chí ngay cả Hàn Lập hắn cũng không nhìn, vội vàng ném hai cái chùy về phía cự sơn, rồi lăn lên trên mặt đất, lập tức hóa thành một con giao long màu xanh dài hơn mười trượng, rồi chợt lóe lên trốn chạy.

"Bịch bịch" hai tiếng vang lên, hai cái chùy lớn màu đen hóa thành cực lớn vài trượng, nhưng đập vào ngọn núi thì không để lại vết tích gì, ngược lại, sau khi ánh sáng màu xám quay một vòng thì hai chiếc chùy đó đã mất đi sự kiểm soát mà rơi thẳng xuống.

Còn con giao long, nó chưa kịp chạy tới nơi khác, vừa mới bay được hơn ba mươi trượng thì ánh sáng xám lóe lên, con giao long màu xanh cũng bị bó chặt, không có cách nào cựa quậy được. Lúc này, hàn Lập mặt không chút biểu cảm nào lại chỉ tay điểm vào cự sơn.

Cự sơn quay tròn trong không trung, lập tức một lực vô hình cực lớn sinh ra ở phía dưới, trong tro bụi, con giao long màu xanh chưa kịp kêu lớn lên những tiếng kinh khủng thì cơ thể đã bị lực đó ép thành thịt vụn, chỉ chừa lại một cái đầu giao long cực lớn là còn nguyên vẹn.

Cho dù cơ thể giao long vô cùng rắn chắc được liệt vào hàng những yêu thú đứng đầu, nhưng một con giao long cấp tám làm sao có thể ngăn cản nổi uy lực của Nguyên Từ thần sơn. Con giao long này thậm chí còn chưa thể nhìn rõ dung mạo của Hàn Lập thì đã bị hủy đi thân thể.

Nhưng nguyên thần may mắn con sót lại trên đầu giao long không biết đã thi triển thần thông gì mà đã hóa thành một lam quang chói mắt, thoắt cái đã giãy dụa thoát ra khỏi những luồng ánh sáng xám, liều mạng bắn ra ngoài.

Chính vào lúc này, một con hỏa điểu ngân sắc gào thét từ trên trời bay xuống, tốc độ cực nhanh, chỉ thoáng một cái đã va vào đầu con giao long.

Một tiếng kêu thảm thiết phát ra, một con tiểu giao màu xanh xông từ trong đầu con giao long ra muống chạy trốn, nhưng ngân diễm chợt lóe lên và thoắt cái bị hóa thành hư không, chỉ còn lưu lại một viên giao mạc lẳng lặng trôi nổi trên không. Đây đương nhiên là kết quả do Hàn Lập dốc hết sức để khống chế Phệ Linh Thiên Hỏa lưu lại.

Còn về bốn con hải thú trong hắc khí, vào lúc cự sơn xoay chuyển đã sớm không thể kháng cự lại, biến thành huyết sương, ngay cả tinh hồn cũng không may mắn thoát được.

Hàn Lập thấy một hơi đã giết chết năm con yêu, cười nhạt nhấc tay lên ra một chiêu, đầu của con giao long lập tức bay vụt đến, bị hút vào trong lòng bàn tay.

Hai mắt hắn hơi híp lại thăm dò chốc lát, trên bàn tay một ánh sáng chợt lóe lên, đầu giao long biến mất, nó đã bị hút vào trong Trữ vật trạc.

Bàn tay màu đen hướng cự sơn vỗ một cái vào hư không, Nguyên Từ thần sơn nghìn trượng liền mờ đi, nhạt dần và hóa thành hư ảnh, cuối cùng biến mất trong hư không.

Hàn Lập thu cự sơn lại, tay áo rung lên, quay người bước đi.

Nhưng hắn liếc mắt nhìn thấy xoáy nước cực đại phía dưới vẫn chưa tiêu tan thì sau một lúc do dự, bỗng nhiên thay đổi chủ ý. Thanh quang khắp người hắn hiện lên, rồi hóa thành một cầu vồng xanh nhập vào trong xoáy nước.

Những nơi mà cầu vồng xanh đi qua thì nước biển đều tự rẽ sang hai bên, chỉ trong phút chốc đã xuất hiện trước đáy hòn đảo nhỏ phía dưới đám san hô.

Hàn Lập liếc mắt nhìn ngọn núi, rồi ngắm bắn thẳng vào sườn núi, một vệt kiếm quang kim sắc bắn ra, lóe lên rồi biến mất dạng vào trong hư không.

"Oành". Sau một tiếng nổ vang lên, đầu tiên là luồng ánh sáng hai màu vàng lam nổ tung ra, tiếp theo đó là một tầng ánh sáng lam hiện lên, nhưng cũng chỉ lóe lên một cái rồi nổ vỡ vụn ra.

Ở phía sườn núi hiện ra một cửa lớn san hô màu trắng.

Hàn Lập mỉm cười, ở đây chắc là động phủ của Bảo Quang tôn giả.

Lại một đường kiếm khí vọt qua.

Cửa san hô hóa thành bụi trong kim quang, bên trong đó nước biển không còn, hiện ra một thông đạo màu xanh trông như một hành lang.

Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe lên, thân hình thoáng một cái đã đi vào bên trong.

Thông đạo rất dài, có vẻ như gần 100 trượng. Khi Hàn Lập từ từ xuất hiện ở phía cuối thông đạo thì lập tức ánh mắt sáng lên.

Hắn nhìn thấy một căn phòng lớn rộng đến khoảng năm, sáu mươi trượng, nguy nga lộng lẫy, lót phía dưới đất đều là những tảng ngọc đẹp trắng nõn không tì vết, và cứ cách khoảng một trượng bốn bức tường thì lại có một viên dạ minh châu lớn, lấp lánh phát quang được khảm lên trên.

Còn ở trên trần nhà có treo một cụm san hô màu đỏ như lửa, tỏa ra sự ấm áp, xua đi tất cả hơi nước trong động phủ.

Hàn Lập có chút bất ngờ về nơi xa xỉ này, ánh mắt xoay chuyển, rồi nhìn vào một cái thạch đôn màu xám trắng được đặt ở một đầu căn phòng.

Vật này thô ráp kì lạ, dường như chỉ được chế tạo từ một loại đá bình thường, nếu không phải là nó ở phía trước cái bàn ngọc tinh xảo dị thường, thì e rằng nó chỉ được coi là một tảng đá to hơi dẹt mà thôi.

Nhưng trong một căn phòng lớn như vậy, tất cả mọi thứ đều sặc sỡ lóa mắt, chỉ có cái thạch đôn này lại chẳng có chút thu hút, không khỏi có chút kì quái.

Hàn Lập nghiêng đầu suy nghĩ, một tay hướng vào thạch đôn, nắm vào hư không, muốn hút nó về phía mình để xem kĩ một chút. Nhưng một cảnh tượng bất ngờ xuất hiện. Dưới lực hút vô cùng lớn do thần thông của hắn tạo thành, chiếc thạch đôn lại hoàn toàn không động đậy.

Hàn Lập chợt rùng mình, thầm suy nghĩ một chút, rồi từ từ bước về phía trước, đưa ngón tay ra chạm vào thạch đôn.

Đầu tiên là một luồng băng hàn chạy dọc từ đầu ngón tay chạy lên cánh tay, khi Hàn Lập chưa kịp dịch chuyển cánh tay ra thì lại có một luồng khí nóng tràn lên. Hàn Lập vô cùng kinh ngạc.

Rồi hắn dứt khoát đặt cả bàn tay lên trên thạch đôn, thì chỉ cảm thấy hai cảm giác nóng lạnh khác nhau đang không ngừng chuyển biến, sau đó trong cánh tay hắn lại chuyển hóa thành một hơi ấm dào dạt, làm cho hắn cảm thấy rất dễ chịu.

Hắn nhìn vào cánh tay và vẫn chưa phát hiện ra điều gì không thỏa đáng.

Hàn Lập hơi nhăn mày lại, toàn thân lan tỏa ra những ánh kim quang, hơi dùng lực ở năm đầu ngón tay, muốn trực tiếp nắm lấy thạch đôn cao có vài thước này.

Nhưng hắn chỉ nhìn thấy năm đầu ngón tay phát ra kim quang chói mắt, cơ hồ như che khuất cả cái thạch đôn này, nhưng nó hoàn toàn không động đậy. Hàn Lập có chút ngạc nhiên.

Hắn không nghĩ gì thêm, liền dùng bàn tay kia đặt lên trên thạch đôn, hai tay đồng thời dịch chuyển khác thường, một tay thì biến thành màu đen bóng loáng, một tay hóa thành trắng tinh trong suốt.

Hai cánh tay lóe lên một cái, từ trong cơ thể Hàn Lập phát ra một tiếng nổ vang như pháo trúc, đồng thời một sức mạnh không thể tin nổi tuôn ra, trực tiếp ảnh hưởng đến thạch đôn.

Những âm thanh ùng oàng vang vọng, cả căn phòng lớn như rung lên, thạch đôn cuối cùng cũng đã hơi lay động, nhưng lập tức lại trở về vị trí cũ. Lấy thạch đôn làm trung tâm, tất cả mặt của căn phòng lớn lập tức nứt ra vô số những khe nhỏ dài, rồi dưới mắt Hàn Lập, tất cả những chỗ khe nứt đi qua thì những viên gạch bằng ngọc gần đó đều bị rung chuyển biến thành bột vụn, lộ ra một nền đất thô ráp và đen sì.

"Huyền Thiết tinh", Hàn Lập vừa nhìn thấy đã nhận ra lai lịch của mặt đất màu đen này, ánh mắt hoàn toàn tỏ ra bất ngờ.

Nhưng lập tức hắn thu ánh mắt đó lại, một lần nữa nhìn chằm chằm không chớp mắt vào thạch đôn phía trước.

Thạch đôn lúc này lại chìm sâu vào mặt đất gần một nửa, dường như trời sinh nó đã được gắn vào trong đó vậy. Hàn Lập thở dài một hơi. Vật này tuyệt đối không bình thường, cái khác thì không nói, chỉ dựa vào sức nặng của vật này đã tuyệt đối là thứ mà trong cuộc đời này hắn mới thấy.

Lúc nãy tuy hắn không triệt để phóng ra Phạm thánh chân ma công, nhưng dựa vào sự phối hợp của cơ thể chắc khỏe và hai cánh tay Bách Mạch luyện bảo quyết của hắn, lại không có cách nào nhấc được thạch đôn đó lên. Sức nặng của vật này tuyệt đối là phải trên mười mấy vạn cân.

Nếu hắn không nhớ lầm thì thứ nặng nhất trong tất cả những nguyên liệu quý hiếm hình như chính là Thiên Huyền Trọng Kim trong tin đồn. Một miếng Thiên Huyền Trọng Kim nhỏ bằng đầu cái móng tay đã đủ để đè bẹp một đại hán lực lưỡng xuống đất.

Còn phân lượng của chiếc thạch đôn này tuy chưa có cách nào dò xét rõ ràng, nhưng nhìn vào thể tích của nó dám chắc sức nặng của loại vật liệu này sẽ không nặng dưới Thiên Huyền Trọng Kim, thậm chí có lẽ còn nặng hơn vài phần.

Ý nghĩ như điện vụt qua, nhưng sự kiểm nghiệm trong tay lại hoàn toàn khôgn có ý dừng lại, chỉ thấy kim quang lóe lên, một kiếm khí chém phụt xuống. *"Phù"* một tiếng, kiếm khí đã tản ra rồi bị hủy trên bề mặt của thạch đôn, hoàn toàn vô hiệu.

Nhưng Hàn Lập cũng không hề cảm thấy kì lạ, vật này đặc biệt như thế, nếu nó ngay cả một kiếm khí cũng không chống lại được thì e rằng lại làm hắn thất vọng. Nhưng cũng vì thế mà sự hiếu kì của hắn càng tăng lên.

Một tay lật lên, một thanh kiếm nhỏ dài vài tấc hiện ra, nhưng khi kim quang phóng lớn ra thì nó liền hóa thành trường kiếm kim sắc. Hàn lập một tay cầm kiếm, hoàn toàn không chần chừ chém mạnh vào thạch đôn.

------oOo------

Chương 1406: Biến dị

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một tiếng nổ càng lớn hơn vang lên, vô số kim mang phóng ra mãnh liệt từ trên thạch đôn.

Nhưng Hàn Lập mặt hơi biến sắc, sau khi tay vừa thu trường kiếm lại, thạch đôn lại một lần nữa xuất hiện toàn vẹn không tổn hao gì.

Thanh Trúc Phong Vân kiếm sắc bén dị thường, vậy mà cũng không có cách nào làm tổn hại đến vật ấy mảy may.

Mắt Hàn Lập chợt lóe sáng, hất vạt áo về phía thạch đôn, đột nhiên một đám hỏa cầu màu bạc bay ra.

Sau một tiếng vang nhỏ, hỏa cầu bọc lấy thạch đôn vào giữa, và phát ra những tia lửa nổ lách tách.

Nhưng thạch đôn vẫn lặng lẽ nằm đó, không hề có bất cứ biến đổi nào.

Nhưng thần niệm của Hàn Lập vừa lướt qua bề mặt của thạch đôn, trên mặt ngược lại hiện ra một tia vui mừng.

Hắn cũng không đi đâu nữa, trực tiếp khoanh chân ngồi ngay bên cạnh thạch đôn, hai tay bắt quyết, thôi động Phê Linh Thiên Hỏa tiếp tục luyện vật ấy. Từ giữa hai tay, một nguồn linh lực tinh thuần không ngừng truyền vào trong ngân sắc hỏa diễm. Cứ như thế, thời gian từng chút một trôi đi, đã qua đi một ngày một đêm.

Đột nhiên Hàn Lập khẽ quát một tiếng, ngân diễm liền trở lại thành một con hỏa điểu bay trở về, sau khi xoay quanh một vòng, liền biến mất vào trong tay áo. Hàn Lập lúc này đã đứng dậy, một lần nữa tiến đến trước thạch đôn, bắt đầu chăm chú nhìn.

Nhìn một cái, thạch đôn hầu như giống như trước, không có gid dị thường. Nhưng trong con mắt của Hàn Lập, dưới làn ánh sáng xanh, bề mặt đã có chút dấu vết tan chảy, nhưng dấu vết rất nhỏ hầu như mắt thường không thể nhận ra được. Theo như tính toán của hắn, nếu như thật sự làm tan chảy hoàn toàn vật này, không có thời gian mười năm thì căn bản là đừng nghĩ đến. Nhưng Hàn Lập không những không buồn bã mà lại vui mừng!

Đối với những người tu luyện như bọn họ, thời gian mười năm căn bản không là gì cả, nhưng vật này kì lạ như vậy, chắc chắn là một dị bảo.

Tên Bảo Quang tôn giả kia không biết làm sao mà phát hiện ra vật này. Với thần thông của hắn đương nhiều đừng hòng động vào vật này, chắc là đánh dứt khoát lấy vật này làm trung tâm, liền mở ra gian động phủ ở đây. Định sau này sẽ nghĩ cách xử lí. Hàn Lập chớp mắt đã đoán ra được bảy tám tám phần hành động lúc đầu của tên Lam giao, tuy nhiên làm thế nào đem được vật này đi đúng là một chuyện phiền toái.

Dù sao vật này cũng nặng như thế, nếu cho vào trữ vật trạc, sợ rằng sẽ lập tức đè nát không gian trữ đồ. Đành chỉ có thể dựa vào cơ thể mang vật ấy đi.

Nhưng hắn sợ rằng cho dù vận hết Phạm thánh chân ma công, một lần cũng chỉ có thể đem đi một phần ba. Nếu không đến độn quang cũng không thể điều khiển lên được. Hàn Lập nhìn thạch đôn, trầm ngâm hồi lâu.

Tay áo vừa tung lên, ù ù tiếng xé gió, hai đóa kim hoa bay ra từ tay áo, sau khi xoay vòng một cái, liền biến thành hai con Mẫu Chỉ đại kim sắc giáp trùng, chính là Phệ Kim Trùng đã trưởng thành.

Mồm kêu lên một tiếng, Phê Kim Trùng lập tức bay đến trên thạch đôn, từ hai hướng khác nhau bắt đầu nuốt từ trên xuống dưới. Hàn Lập không chớp mắt nhìn chằm chằm vào cử động của Phệ Kim Trùng.

Tuy Phệ Kim Trùng có tiếng là vô vật bất phệ, nhưng thạch đôn này kì lạ như vậy, cho nên hắn cũng không nắm chắc được bao nhiêu, không biết con trùng này có thể phát huy tác dụng hay không. Nhưng lát sau sự lo lắng trong lòng Hàn Lập đã không cánh mà bay.

Phệ Kim Trùng tuy tốc độ nuốt rất chậm chạp, nhưng qua một lúc, hai cái hố nhỏ quả thực xuất hiện trên thạch đẳng.

Quả nhiên là có thể cắn được vật này.

Hàn Lập trong lòng mừng rỡ.

Nhưng chỉ trong thoáng chốc, hai con Phệ Kim Trùng cánh run lên hai tiếng *"phạch phạch"* từ trên thạch đôn rớt xuống, phát ra âm thanh lớn như tiếng nặng rơi xuống đất. Hàn Lập giật mình, một lúc lâu sau hắn mới giơ tay, kim quang chợt lóe, hút Phệ Kim Trùng vào trong tay. Kết quả phát hiện Phệ Kim Trùng vừa vào trong tay thì vô cùng nặng, vượt xa so với trọng lượng thông thường của linh trùng. Hàn Lập chớp mắt, không giấu được sự kinh ngạc.

Nhưng may mà con trùng này ngoài quá nặng ra, tất cả những cái khác vẫn bình thường, hai cánh và cơ thể vẫn động đậy không ngừng. Hàn Lập chăm chú nhìn con trùng, hơi trầm ngâm một chút liền hiểu ra sự tình.

Hiển nhiên là với sự đặc biệt của chất liệu thạch đôn, cho dù là Phệ kim trùng cũng không thể tiêu hóa ngay được, cho nên một lần nuốt quá nhiều thì lập tức vượt qua cực hạn. Xem ra phải qua một quãng thời gian, mới có thể hồi phục lại bình thường.

Sau khi hiểu rõ, Hàn Lập thu hai con Phệ kim Trùng lại, nhưng trong tay áo lại bay ra hai con linh trùng.

Cũng nuốt cắn như thế, sau một chút thời gian, hai con Phệ Kim trùng cũng không thể chịu được thể trọng của chính mình mà rơi xuống đất, lại được Hàn Lập thu lại. Nhưng lần tiếp theo bay ra từ trong tay áo ngược lại đã là bốn đóa kim hoa.

Hơn nửa ngày sau, sau khi hàng nghìn con Phệ kim trùng được thả ra rồi thu vào, thạch đôn trước mặt đã bị Phệ kim trùng nuốt đi mất khoảng một phần mười, nhưng cũng vì vậy thành công phân thành được ba khối lớn. Nhìn ba khối to nhỏ gần như nhau, Hàn Lập hài lòng gật gật đầu.

Hai tay bắt quyết, trên người lại phóng ra kim quang, đồng thời sau lưng một vầng sáng kim sắc hiện lên, chớp mắt lại biến thành một đạo hư ảnh kim sắc ba đầu sáu tay. Hàn Lập vừa cúi người, dưới sức lực của hai cánh tay, cuối cùng từ từ ôm nhấc được một trong ba khối đá lên.

Tuy giống như bị một ngọn núi nhỏ đè lên người, nhưng với trọng lượng này đã có thể miễn cưỡng điều khiển độn quang để đi. Hàn Lập nhếch mép, đặt vật trên tay xuống, cẩn thận xem xét lại những chỗ còn lại của động phủ một lần, xem xem còn có những thứ thú vị khác không? Kết quả ngoài một số vật liệu đặc biệt của biển và linh thạch ra thì không còn thứ khác đáng chú ý nữa. Hàn Lập cũng không thất vọng gì, sau khi lấy tất cả mọi thứ, lại quay trở về đại sảnh.

Lần này, hắn đem hai trong ba khối của thạch đôn, lần lượt ôm đến một chỗ cực kì bí mật trong động phủ, sau đó bố trí một ảo trận để che giấu chúng. tiếp đó, hắn liền ôm khối cuối cùng lên, bay ra khỏi cửa động phủ.

Khi Hàn Lập xuất hiện một lần nữa trên mặt biển, sau lưng linh quang phóng ra, hư ảnh Thanh Điểu Thái Phụng vừa chớp, Phong lôi sí hiển hiện ra.

Hai cánh vừa đập, hắn liền biến thành một đạo tinh tuyến phóng ra, chớp mắt đã biến mất ở cuối chân trời.

Vật ở trong tay quả thật nặng vô cùng, cho dù là dùng đến cực tốc thần thông Phong Lôi sí, nhưng cứ bay được mấy canh giờ Hàn lập lại phải dừng lại để hồi phục thể lực, sau đó mới có thể tiếp tục lên đường.

Ba ngày sau, Hàn Lập một lần nữa về tới động phủ Hắc Ẩn sơn mạch, không nói lời nào đem khối đá đặt vào trong mật thất.

Thời gian hai ngày còn lại, Hàn Lập cũng không vội rời khỏi động phủ, chỉ ở trong mật thất dùng những phương pháp khác kiểm tra khối đá vừa chiếm được.

Kết quả vật liệu này ngoài cứng rắn vô cùng ra, bất luận tấn công bằng băng phong, sấm sét hay ma khí ăn mòn. đều không làm nó có bất cứ tổn hại nào. Còn đốt bằng các loại hỏa diễm, ngoài Phệ Linh Thiên Hỏa ra, các loại hỏa diễm khác bao gồm Nguyên Anh Chi Hỏa của hắn, đều giống nhau không thể làm nó bị tan chảy mảy may. Đương nhiên, tác dụng của Phệ Linh Thiên Hỏa đối với khối đá cũng cực kì bé nhỏ.

Đây chính là vật liệu tốt nhất để luyện chê bảo vật phòng ngự thượng đẳng, nhưng với trọng lượng của nó, nếu như đem luyện thành một bảo vật mang tính tấn công tương tự như Nguyên Từ sơn, có lẽ uy lực cũng vô cùng kinh người.

Sau khi kiểm tra xong, Hàn Lập lập tức có suy nghĩ như vậy. Về phần rốt cuộc sẽ xử lí như thế nào, đương nhiên còn cần phải suy nghĩ kĩ lưỡng thêm.

Nhưng Hàn Lập trong lòng bỗng giật mình, đột nhiên kiểm tra những con linh trùng đã nuốt thứ vật liệu này đang nằm trong Linh thú hoàn. Hắn không khỏi giật mình.

Hàng nghìn con Phệ kim trùng trưởng thành không biét từ lúc nào rơi vào trạng thái ngủ, bộ dạng giống như sắp tiến hóa một lần nữa.

Kim trung của hắn đã trưởng thành rồi, nếu như lại tiến hóa thêm nữa, có vẻ chỉ có thể là tình trạng phát sinh biến dị.

Hàn Lập đương nhiên mừng rỡ cực độ.

Nhưng như vậy, sử dụng thạch liệu đặc biệt này như thế nào, có vẻ càng khó quyết định hơn.

Sau khi lưỡng lự nửa ngày, cuối cùng Hàn Lập vẫn quyết định đợi xem những con Phệ kim trùng này sau khi tiến hóa có biến đổi gì, sau đó mới suy nghĩ đến việc này.

Thời gian hai ngày chớp mắt trôi qua.

Ngày thứ ba, cũng chính là thời hạn bảy ngày mà hàn Lập đã hẹn với hai yêu thú đầu trâu.

Kết quả vừa sáng sớm, không những hai yêu quái này tới bên ngoài động phủ, mà cả Kim Mao cự viên và con Dã trư khổng lồ cũng xuất hiện ở đó.

Những con yêu quái này nhìn về phía hà quang màu xanh bên ngoài động phủ của Hàn Lập, trong mắt mang vẻ sợ hãi. Tất cả đều im lặng chờ đợi, không dám có chút ồn ào.

mãi cho tới gần buổi trưa, thanh hà mới dần dần tan biến như bọt biển, để hiện ra một cánh cửa đá lớn cao hơn hai mươi trượng. Sau tiếng *"ầm ầm"*, thạch môn tự động mở, lộ ra một thông đạo phát ra ánh sáng trắng.

"Vào đi!". Một giọng nói lạnh lùng truyền ra từ trong thông đạo.

Mấy tên yêu quái trong lòng giật mình, nhưng cũng không dám cãi lời lần lượt đi vào trong thông đạo. dương nhiên trừ thú đầu trâu ra, những con yêu quái khác đều phải thu nhỏ hình dạng lại mấy lần, mới có thể tiến vào trong thạch môn.

Sau một lúc, trong một gian thạch thất trong động phủ, Hàn Lập ngồi trên một thạch đôn, từ trên cao nhìn xuống bốn con yêu quái trước mặt, ánh mắt dừng lại lâu hơn một chút trên người con Kim Mao cự viên.

"thịch" một tiếng!

Hàn Lập không đợi mấy con yêu quái mở miệng nói, vung tay áo lên một cái, một vật đột nhiên bay ra, rơi xuống mặt đất. Đó là một cái đầu giao long màu xanh rất lớn. Vừa trông thấy vật này, mấy con tiểu thú yêu tinh cả kinh.

"Đây chính là thủ cấp của Bảo Quang tôn giả. Nay tên này đã chết, giao dịch giữa các ngươi và hắn ban đầu đương nhieu hủy bỏ. Các ngươi đã tới đây đúng hẹn. Mấy ngày qua chắc cũng đã

suy nghĩ xong rồi, đồ vật có mang đến hay không?". Hàn Lập hỏi với khẩu khí không cho phép cự tuyệt.

Nhìn chiếc đầu giao long xanh lè trước mắt, mấy con yêu quái lập tức nhìn ra khí tức của yêu thú cấp tám còn sót lại. Tên nào cũng chột dạ.

"Vãn bối đâu còn sự lựa chọn nào khác! Chúng vãn bối đích thực đã đem đến thứ mà tiền bối cần". thú đầu trâu và ba con thú khác sau khi nhìn nhau, thì miễn cưỡng cười trả lời.

"Rất tốt, Mộc Linh Hoa mà các ngươi cần, ta cũng đã chuẩn bị rồi. Chỉ cần làm ta hài lòng, sẽ lập tức giao cho các ngươi". Hàn Lập lạnh nhạt nói, sau đó ấn một tay vào trữ vật trạc.

Sau khi một đám bạch quang lóe lên, một chiếc hộp ngọc lớn hình chữ nhật hiện ra trên tay.

Vừa mở chiếc hộp, một làn hương hoa thơm ngào ngạt phả vào mặt. Trong hộp đầy những chiếc chuông vàng to bằng ngón cái, cái nào cũng sáng rực rỡ, ước chừng có khoảng trên trăm chiếc.

------oOo------

Chương 1407: Kim tủy luyện thể

Nguồn: EbookTruyen.Net

Xem kĩ lại, thì phát hiện những chiếc chuông phát ra mộc linh khí đậm đặc này lại là những bông kim hoa nhỏ màu vàng hình chuông. Trông rất sống động, chẳng khác gì những chiếc chuôngd đúc thật.

"Thật sự có nhiều hoa Mộc Linh như vậy, hơn nữa đều là loại từ một nghìn năm trở lên" Vừa nhìn thấy những bông hoa này, cổ họng con vượn khổng lồ phát ra những tiếng gừ gừ, tràn dầy vẻ kinh ngạc.

*"Hoa Mộc Linh các ngươi đã thấy rồi. Kim Tủy t*ng trùng và Kim Mẫu San Hô Sa đâu?"* Hàn Lập hỏi.

"Chỉ có thứ này sợ rằng chưa đủ. Đây chẳng qua là một trăm đóa mà thôi, theo ước định chỉ bất quá đổi lấy mười đôi linh trùng" Ánh mắt thú đầu trâu ánh lên vẻ vui mừng, nhưng vẫn rất bình tĩnh nói.

Hàn Lập cười mỉm, ném cái hộp trong tay ra phía trước, để trôi lơ lửng trong không trung, tay kia xoay một cái lại hiện ra một chiếc hộp dài. Mở nắp ra bên trong cũng đầy ắp Hoa Mộc Linh. Lần này, lập tức khiến cho mấy con yêu quái há hốc mồm kinh ngạc. *"Thế này đủ rồi chứ, mang theo bao nhiêu t*ng trùng và san hô sa lôi ra hết đi"* Hàn Lập nhìn chăm chăm vào mấy con yêu quái trước mặt, từ tốn nói.

Sau khi hết kinh ngạc, mấy con yêu thú thì thầm với nhau vài câu. Cuối cùng tiểu thú rút ra từ trên người một miếng khoáng vật như thủy tinh to bằng nắm tay, những yêu thú khác cũng đều lấy ra những chiếc hồ lô đen to bằng bàn tay. Chớp mắt trong đại sảnh đã xuất hiện mười lăm miếng tinh thể và và ba chiếc hồ lô đen.

Hàn Lập hai mắt sáng ngời, không nói lời nào hướng về mặt đất nắm tay một cái, lập tức một miếng tinh thể bật lên, bị hút vào trong tay. Hắn cúi đầu bắt đầu tỉ mỉ kiểm tra.

Chỉ thấy bên trong tinh thể trong suốt, ngưng kết một đôi tiểu trùng màu trắng sữa dài khoảng hai tấc bất động như hóa đá. Thần niệm mạnh mẽ chớp mắt hóa thành vô số chân tơ xuyên thấu tinh thể, tác động lên một trong hai con tiểu trùng.

Lập tức trên cơ thể tiểu trùng nổi lên một lớp quang mang màu trắng sữa, vừa động đậy, từ trong miệng nhả ra một dịch giọt màu vàng, ngấm vào trong tinh thể. Cả tinh thể đột ngột biến sắc, trở nên chói sáng rực rỡ.

Hàn Lập thấy vậy, thần sắc nhất động, năm ngón tay tóm lấy tinh thể, lập tức một nguồn sức mạnh lớn tuôn ra trên linh thể. Nhưng tinh thể chỉ lóe sáng vài cái, thì lại trở lại bình thường.

*"Quả nhiên đúng là Kim Tủy t*ng trùng!"* Hàn Lập lẩm bẩm vài tiếng.

"Tiền bối yên tâm, lũ chúng tôi cho dù là ăn gan gấu, cũng không dám lừa gạt tiền bối."

"Vậy sao!" Hàn Lập trả lời một câu, đặt tinh thể xuống, một cánh tay kia vừa động, lại tóm lấy một chiếc hồ lô.

Vừa dốc xuống, một dòng cát tử kim sắc chảy xuống, chớp mắt đã chất một đống cao hơn ba thước trên mặt đất. Thuận tay cản lại, cát rơi một ít trên lòng bàn tay. Hàn Lập nhìn chăm chú hồi lâu. Sau đó lần lượt dốc cát trong hai hồ lô còn lại ra.

*"Không tệ, Kim Mẫu San Hô Sa mnày đích thực là cực phẩm. Luận trọng lượng cộng thêm mười lăm đôi t*ng trùng, tuy so với hai hộp Hoa Mộc Linh thì vẫn kém một chút, nhưng thôi cũng tạm được, chúng ta hãy trao đổi đi"* Hàn Lập quét mắt một lượt, hời hợt nói. Nghe Hàn Lập nói vậy, bốn con yêu quái lộ ra vẻ mừng rỡ, lần lượt gật đầu đồng ý.

Hàn Lập ném hai chiếc hộp, tiểu thú và Kim Mao Cự Viên lần lượt bắt lấy, sau đó cẩn thận cất đi.

Cùng lúc đó, Hàn Lập vung tay áo khua trên mặt đất một cái, một đạo hà quang cuộn qua, tinh thạch và hồ lô toàn bộ đều biến mất dạng.

*"Lần trao đổi này, ta rất hài lòng, sau này nếu còn có dư thừa t*ng trùng san hô sa hoặc những kì trân dị vật khác, có thể mang đến chỗ ta trao đổi những vật cần thiết. Trong tay Hàn mỗ không chỉ có Hoa Mộc Linh, sẽ không để các ngươi phải chịu thiệt thòi đâu. bây giờ các ngươi có thể đi rồi"* Hàn Lập không mảy may muốn giữ mấy con yêu này lại, sau khi nói vài câu lạnh nhạt, liền hạ lệnh tiễn khách. Dưới khí thế uy hiếp của Hàn Lập, thú đầu trâu cùng mấy yêu vật khác không dám nói gì thêm, lần lượt cung kính lui ra khỏi động phủ của Hàn Lập, rồi điều khiển yêu phong rời đi.

Mấy tên này sau khi bay ra xa khỏi ngàn dặm, mới thở phào dừng lại, một lần nữa tụ tập cùng nhau trên không trung.

"Thật tốt quá, không ngờ lần này có thể được nhiều Hoa Mộc Linh đến vậy, hơn nữa đều là từ ngàn năm trở lên. Nếu như nộp tất cả lên, có khi những cung phụng khác đều có thể được miễn. Người của Thiên Bằng tộc cũng sẽ không trừng phạt chúng ta" Tên Dã Trư khổng lồ hoan hỉ nói.

"Ừ, ta cũng không ngờ người này có thể lấy ra nhiều linh hoa như thế. Nếu như ta không nhớ nhầm, số lượng Hoa Mộc Linh sinh trưởng trên ngọn cự sơn đó hình như không nhiều như thế này. Lẽ nào trước đây khi dò xét ngọn núi đó, đã bỏ sót chỗ bí mật nào đó. Theo như ý của hắn, có vẻ trong tay hắn còn không ít loại hoa này" Cự Viên nhíu mày nói.

"Có lẽ vậy. Hoặc là chính bản thân hắn đã có nhiều Hoa Mộc Linh. Những người của Thiên Bằng tộc xem trọng loại hoa này như thế có thể thấy được sự quý hiếm của nó. Nhiều khả năng loại hoa này là đặc sản của Hắc Ẩn sơn chúng ta" Tam thủ cự mãng đảo mắt nói.

"Được rồi, cho dù Hoa Mộc Linh này quý hiếm bao nhiêu, cũng chẳng liên quan gì tới chúng ta. Chúng ta chỉ cần có thể vượt qua

một trăm năm này là có thể xóa đi nô ngân, sau đó cao chạy xa bay. Nhưng linh thạch thượng đẳng mà vị đại nhân đó yêu cầu, chúng ta nhất định phải tận sức cung ứng. Nếu như có sơ sót gì, thì sự chờ đợi bao năm coi như uổng phí" Thú đầu trâu suy ngẫm hồi lâu, rồi nói ra mấy lời này.

"Có Hoa Mộc Linh rồi, có thêm trăm năm tuyệt đối sẽ không có vấn đề. Nhưng quan trọng nhất là, linh thạch trong tay chúng ta đích thực không còn bao nhiêu nữa. Linh thạch cấp thấp đến chúng ta còn chẳng dùng đến. Còn linh thạch loại trung, đối với vị đại nhân đó đã không còn tác dụng gì nữa rồi. Nếu như là linh thạch cấp cao, quặng linh thạch sớm đã bị khai thác hết. Hơn nữa vị đại nhân còn nói, muốn chúng ta cung cấp bốn viên linh thạch thượng đẳng thuộc bốn thuộc tính khác nhau. Loại linh thạch cực phẩm này, đừng nói chưa từng xuất hiện ở Hắc Ẩn sơn chúng ta, ngay cả những đồng đạo tu luyện khác ở bốn phía đảo tự nhiều nhất cũng chỉ có linh thạch thuộc tính thủy mà thôi. Cho dù là muốn đổi, cũng không biết lấy đâu mà đổi" Kim Mao Cự Viên ồm ồm nói.

"Nhưng theo như lời của vị đại nhân đó, những linh thạch thượng đẳng này là vật cần thiết để phá chướng ngại, nếu không thần thông rất khó đại thành" Dã trư khổng lồ cũng thì thào nói. Bốn con yêu tinh nhất thời yên lặng không nói đuợc gì.

"Nếu như là trước đây thì khó nói, nhưng người vừa gặp thần thông quảng đại, lại là từ nơi khác đến đây. Không chừng có linh thạch thuộc những thuộc tính khác" Cự Mãng ba đầu lúc lắc đầu, cái đầu ở giữa chậm rãi nói.

"Điều này đương nhiên chúng tôi có nghĩ tới. Nhưng với đạo hạnh của chúng ta làm sao có thể sử dụng linh thạch thượng đẳng được. Nếu như đổi lấy vật này, sợ rằng sẽ lập tức khiến đối phương nghi ngờ. Hãy cứ nghĩ cách khác trước, cuối cùng nếu như thật sự không còn cách nào khác mới đi trao đổi với người này" Thú đầu trâu cẩn thận nói.

"Nói vậy cũng có lí. Cứ đợi sau khi chúng ta đối phó xong với sứ giả của Thiên Bằng tộc rồi thương lượng tiếp" Vượn khổng lồ kiến nghị. Mấy con thú kia cũng chẳng có cách nào hay hơn, lần lượt

gật đầu tán thành. Thế là bốn con yêu quái lại biến thành bốn đám yêu khí, bay về bốn hướng khác nhau.

Hàn Lập lúc này đã ở trong mật thất, một tay chơi nghịch khối thủy tinh chứa t*ng trùng, ánh mắt chớp động như đang suy tính gì đó.

Kim Tủy t*ng trùng tuy rất nổi tiếng, đã lưu truyền lâu trong hai tộc Yêu Nhân, nhưng số lượng có thể phát hiện và bắt sống thì lại cực kì nhỏ bé.

Cho dù có ngẫu nhiên phát hiện ra, cũng chỉ có hai ba đôi mà thôi. Mà giá trị của một đôi đủ để khiến cho một tu sĩ cấp cao đại thương nguyên khí.

Cho nên khi Hàn Lập nghe nói, mấy con yêu thú cấp sáu cấp bảy này có thể cung cấp loại t*ng trùng này, trong lòng vui sướng không sao tả xiết.

Tác dụng của t*ng trùng có nhiều loại, không những có thể làm chủ dược của mấy loại đan dược làm tăng đạo hạnh, hơn nữa càng có tác dụng rõ ràng trong việc luyện thể.

Dùng kim tủy mà loại t*ng trùng này nhả ra xoa lên cơ thể, cộng thêm sau khi hấp thụ dịch kinh tẩy tủy có thể làm cho cơ thể của tu sĩ lập tức mạnh thêm một bậc. nhưng với sức mạnh hiện giờ của Hàn Lập, phỏng chừng hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều. So sánh với với hai loại trên, Hàn Lập càng hy vọng dùng loại trùng này vào phương pháp thứ ba. Đó chính là dùng loại t*ng trùng này để luyện Phạm Thánh Chân Ma Pháp Tướng của mình, đem nó ngưng luyện ra thực thể thực sự.

Uy lực to lớn của loại thần thông này, phối hợp Phạm Thánh Chân Ma Công, sẽ có được uy lực thôi sơn bình hải, cũng có thể coi là loại pháp thuật hóa thân đặc biệt nhất.

Đương nhiên loại thần thông này tương tự như Phật Tông ngưng luyện kim cang pháp thân, hoàn toàn không phải là bí thuật gì phức tạp, người biết nó cũng không ít, nhưng những linh vật bổ trợ cần thiết ngoài Kim Tủy t*ng trùng ra, còn phải cần mấy loại linh dược khác. Độ quý hiếm của những linh dược này cũng không kém Kim Huy t*ng trùng. Nếu như muốn thu thập đủ, thì cần phải dựa vào cơ duyên, tuyệt đối không thể mong đợi trong thời gian ngắn được. Hàn Lập nhìn chằm chằm tinh thạch trong tay, yên lặng suy nghĩ hồi lâu. Đột nhiên cổ tay vung lên, trước mặt bỗng hiện ra bốn khối tinh thạch còn lại.

Ngưng luyện Phạm Thánh Chân Ma Pháp Tướng, giữ lại mười đôi t*ng trùng chắc là đủ. Năm đôi còn lại, hắn dùng để tăng cường sức mạnh thân thể, hơn nữa chuẩn bị dùng thứ này để xung kích một lần nữa chướng ngại Hóa Thần trung kỳ. Đoán chừng cho dù tất cả thuận lợi, quá trình này cũng phải mất năm sáu năm.

Trong lòng nghĩ như vậy, Hàn Lập không chậm trễ giây phút nào, lập tức cầm lấy một khối tinh thạch, trên tay hiện lên linh quang xanh thuần khiết, đồng thời nhắm hai mắt lại.

Hai con tiểu trùng vốn bất động nằm trong tinh thạch, dưới sự kích thích của linh khí, đột nhiên đông thời lắc đầu vẫy đuôi, mở miệng mỗi con nhả ra một giọt kim dịch.

Hai giọt chất lỏng trực tiếp chảy ra từ trong tinh thạch mà không gặp bất cừ trở ngại nào, rơi thẳng vào lòng bàn tay Hàn Lập, bị thanh sắc linh khí bao lại làm một. Tiếp sau đó, kim dịch trong thanh quang hình như gặp phải kích thích, liền phát ra kim quang sáng ngời.

Tiếp đó ánh sáng này và thanh sắc linh khí hòa trộn với nhau, theo cổ tay chảy xuống, trong chớp mắt, cả cánh tay đã nằm trong kim quang.

Khi tất cả kim quang tràn ra, toàn bộ da thịt trên cánh tay bị nhuộm thành màu vàng rực rỡ.

Hàn Lập một tay nâng cánh tay kim sắc, miệng nói lẩm bẩm.

Cánh tay kim quang chợt lóe sáng lấp lánh, đồng thời một vầng sáng màu trắng nổi lên trên cánh tay, và lưu chuyển không ngừng.

Hàn Lập ngược lại hơi thở ổn đinh, thần sắc bình tĩnh, linh lực trong người nhập vào một vòng tuần hoàn lớn…

------oOo------

Chương 1408: Thiên Bằng nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thời gian năm năm nói dài không dài nói ngắn không ngắn.

Trong khoảng thời gian này, Hàn Lập không những lấy kim tủy mà năm đôi t*ng trùng nhả ra toàn bộ xoa lên cơ thể, còn lấy Kim mẫu san hô sa kết hợp với những loại thuốc khác luyện thành nước, cũng gia nhập luyện hóa vào trong huyết nhục.

Làm như vậy, đương nhiên năm đôi kim tủy t*ng trùng đều biến mất, Kim mẫu san hô sa trong ba bình hồ lô cũng hết sạch.

Một hôm, Hàn Lập từ trong nhập định mở mắt ra, nâng đôi tay trông chẳng có vẻ gì khác thường lên, nhìn một hồi, trên mặt hiện ra vẻ kì quặc.

"Rõ ràng đã đem kim tủy cùng không ít Kim mẫu san hô sa, toàn bộ đã luyện vào trong cơ thể, cơ thể cũng đã mạnh lên rất nhiều, nhưng chướng ngại trung kì này tại sao vẫn thiếu một chút, rốt cuộc vẫn không đột phá được. Lẽ nào thực sự là cơ duyên chưa tới".

Hàn Lập thở dài một tiếng, có chút buồn bực lại nhắm mắt lại, đột nhiên vách tường mật thất lóe sáng xanh, nguyên anh thứ hai đã hóa thành một đám điểu quang bay vụt vào kêu náo loạn. Hàn Lập đầu tiên ngẩn ra, sau nghe tiếng thì nở nụ cười.

"Suýt nữa thì quên, những người của Thiên Bằng tộc sắp tới đảo rồi. Vừa hay ta đi xem xét đám người dị tộc này một chút" Tự nói một câu, Hàn Lập đứng lên, đi ra khỏi cửa mật thất.

Tuy mấy năm hắn không ra khỏi mật thất một bước, nhưng đã ra lệnh cho nguyên anh thứ hai sử dụng Khôi lỗi thuật, luôn luôn giám sát hành động của bốn con yêu kia. Kết quả, từ trong một lần chúng nói chuyện riêng, đã nghe được tin sứ giả của Thiên Bằng tộc sắp đến đảo. Hiện tại dị tộc này cuối cùng đã đến, những tên yêu đó đã phái người đi nghênh đón.

Lại nói, tên Bảo Quang Tôn Giả mà hắn bắt được lần trước, nhất thời hứng khởi đã dùng Phệ Linh Thiên Hỏa diệt sát tinh hồn này, sau đó có chút hối hận quên mất không dùng thuật sưu hồn. Đây dù sao cũng là một yêu thú cấp tám, hẳn là hiểu rõ khu vực xung quanh.

Tuy lúc trước đã sử dụng Sưu hồn thuật với kim sắc ngư yêu, nhưng con ngư yêu này chưa từng rời khỏi hải vực lân cận quá xa, cho nên đối với tất cả cũng không hiểu được nhiều. Chỉ biết hải vực này được gọi là Xích Ma Hải, còn hòn đảo mà Hàn Lập ở gọi là Hắc Minh đảo, thực sự chỉ là một bán đảo mà thôi.

Một phần nhỏ của đảo chính là Hắc Ẩn sơn mạch mà hắn đang ở, tám chín phần của đảo đều bị sương mù đen bao phủ. Tuy nhiên may mà bán đảo lại nối liền với Phong Nguyên đại lục, hắn cũng không bị truyền tống đến hai đại lục xa lạ còn lại, điều nay khiến Hàn Lập âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần vẫn ở trên Phong Nguyên đại lục, hắn sẽ có cách trở về Nhân tộc.

Hải vực cạnh bán đảo và khối đại lục nối liền bán đảo, hình như là khu vực thống trị của một dị tộc có cánh gọi là Phi Linh tộc. Thiên Bằng tộc chỉ là một chi của Phi Linh tộc mà thôi, còn là một tộc khá nhỏ trong số khoảng mười chi tộc. Hải vực gần đó có không ít yêu thú bị Phi Linh tộc đuổi từ đại lục xuống biển, nếu không đến một chút tin tức này con ngư yêu này cũng không biết.

Ngoài điều này ra, con ngư yêu chưa từng cung cấp thêm thông tin nào chính xác.

Tuy nhiên trong ấn tượng mơ hồ của con ngư yêu, người của Thiên Bằng tộc ngoài trên lưng có một đôi cánh và có thể mượn thần thông khi chiến đấu để biến ra các loại cự bằng, thì tất cả những cái khác đều tương tự như Nhân tộc.

Như vậy, Hàn Lập đương nhiên rất có hứng thú đối với sứ giả đến thu cống vật của Thiên Bằng tộc, muốn tận mắt nhìn thấy một chút.

Không lâu sau, Hàn Lập biến thành một đạo thanh hồng xuất hiện trên không trung bên ngoài trăm dặm, trên vai bò một con kim sắc giáp trùng dài nửa xích.

Hàn Lập mặc cho độn quang bay về phía trước, một tay vuốt ve con Phệ Kim Trùng mới tỉnh dậy từ trong giấc ngủ cách đó không lâu,

Con giáp trùng này nhìn từ bên ngoài hầu như không có gì thay đổi, nhưng mỗi một con đều trở nên nặng vô cùng, còn nặng hơn nhiều lần khi mới nuốt những thạch liệu cổ quái kia. May mà thông qua kiểm tra, những con Phệ Kim trùng biến dị này đã hồi phục sự linh hoạt ban đầu, hơn nữa con nào cũng trở nên khỏe mạnh vô song.

Một con Phệ Kim Trùng có thể nhẹ nhàng cắn lên một vật ngàn cân, điều này khiến cho Hàn Lập khi vừa kiểm tra xong, há mồm ngạc nhiên hồi lâu.

Ngoài hai điểm trên, Hàn Lập không hề phát hiện ra hơn ngàn con Phệ Kim Trùng sau khi tiến hóa, còn có điểm gì đặc biệt. Không biết là thực sự chỉ có những điểm biến hóa ấy, hay còn có những chỗ biến dị khác, chỉ là hắn vẫn chưa phát hiện ra.

Hàn Lập hơi có chút thất vọng, lại vì cách sử dụng ba khối thạch liệu đặc biệt đó, có chút không biết làm sao.

Một ngày sau, đạo thanh hông xuất hiện ở một đám núi thấp gần đó.

Sau khi nhật quang lóe sáng, đột nhiên đạo thanh hồng dần dần trở nên mờ nhạt, cuối cùng thì tan biến mất dạng.

Hàn Lập thi triển thần thông, đem giấu cả độn quang lẫn bản thân mình lại, tốc độ cũng chậm đi mấy lần.

Sau khi bay qua một cái hồ nhỏ, phía trước xuất hiện một ngọn núi nhỏ xanh mướt mọc đầy thanh trúc cao mấy trượng, còn dưới chân núi có hàng nghìn hàng vạn con thú đầu trâu mình sư tử đang di chuyển.

Hàn Lập quan sát bầy thú một lát, sau đó nhìn về phía sườn núi, nơi đó có một mảng sương trắng tràn ngập không tản.

Hai mắt lam quang lóe sáng, Thanh minh linh nhật lập tức xuyên qua sương núi, nhìn thấy một phiến thạch môn màu xanh bên trong sương mù.

Đây chính là động phủ của con thú đầu trâu.

Hàn Lập mỉm cười, thân người lập tức bay lên không trung, sau khi bay cao đến hơn nghìn trượng, mới dừng lại độn quang tiếp đó hai tay bắt quyết, mấy đạo ánh sáng khác nhau đồng loạt đánh ra.

Hư không xung quanh hiện ra từng đám sương mù, lập tức hóa thành một đám mây đen trông có vẻ bình thường, hoàn toàn che đi hình dáng của hắn.

Lúc này vai Hàn Lập mới rung lên, kim quang của con Phệ Kim Trùng thu lại, lập tức thu nhỏ thành một con giáp trùng nhỏ bằng hạt đậu, hai cánh mở ra bay ra khỏi đám mây đen, bay hướng thẳng xuống ngọn núi phía dưới.

Hàn Lập chăm chú quan sát nó, đợi cho nó biến mất vào trong ngọn núi, mới lặng lẽ trôi nổi bất động trong mây mù. Kết quả một khắc sau, từ một hướng nào đó phía chân trời, linh quang chợt lóe, bay đến hai nhóm yêu phong và ba con chim to màu bạc. Hàn Lập nheo mắt lại, hai mắt nhìn chằm chằm vào ba con đại điểu thần quân dị thường.

Chỉ thấy ba con đại điểu dài hơn ba trượng, hình dáng giống loài ưng khổng lồ, trên người ngân quang chói mắt, giống như mỗi một sợi lông đều được luyện thành từ bạc nguyên chất, đôi con ngươi màu tím chớp động, sắc bén dị thường.

Ba con đại điểu rõ ràng đã giảm tốc độ, nhưng sau khi từ xa nhìn thấy ngọn núi nhỏ, ba con đông thời giang cánh, lập tức trên người hiện lên bạch sắc lôi hồ, sau đó biến thành ba đạo điện quang phóng ra, những tiếng sấm sét trầm thấp liên tiếp truyền tới! Sau một khắc, ba con đại điểu bao bọc trong hồ quang xuất hiện trước đám sương trắng.

Sau khi thu hai cánh lại, ba con đại điểu ngân quang phát sáng hóa thành hai nam một nữ, ba người dị tộc lưng có cánh màu bạc.

"Đây chính là Thiên Bằng nhân?" Hàn Lập cẩn thận quan sát, trên mặt không khỏi hiện ra vẻ linh ngạc.

Ba người dị tộc người nam tướng mạo anh tuấn, người nữ thanh tú dị thường, trừ đôi cánh trên lưng ra, cơ hồ không có bất cứ điểm nào khác biệt so với thanh niên nam nữ trong Nhân tộc.

Nhưng từ khí tức của ba người này mà xét, họ ngược lại tương đương với tồn tại Hóa Thần kỳ.

Trong đó, xem ra nam tử Thiên Bằng tộc nhìn khoảng hơn ba mươi tuổi, có lẽ có thực lực Hóa Thần trung kì. Đôi nam nữ trẻ hơn còn lại chỉ là Hóa Thần sơ kì.

Ba người đều chỉ mặc áo dài màu trắng giản dị, hai người nam có thắt dây lưng màu bạc, người nữ thì tóc thả ngang vai.

Sau khi cảm ứng được thực lực của ba người Thiên Bằng tộc, Hàn Lập có chút nhẹ lòng, sau khi đọc thầm mấy câu chú ngữ, thu tất cả khí tức lại, dần dần hạ xuống như một cơn gió nhẹ. Mấy người kia đương nhiên không hề phát hiện những thứ xảy ra trên đầu mình, chỉ trôi nổi ở phía trước ngọn núi, lặng lẽ chờ đợi. Kết quả một lúc sau, hai đám yêu phong mới bay đến đó. Yêu khí vừa thu lại liền hiện ra một con dã trư khổng lồ và tam thủ cự mãng.

"Ba vị tôn giả đại nhân xin mời vào, Thúy đạo hữu và Kim đạo hữu đang ở trong động phủ điểm cống phẩm cùng chuẩn bị tiệc rượu, ba vị đại nhân nhất định phải thưởng quang!" Cự mãng vừa hiện hình liền lập tức cười xin lỗi nói.

"Không cần phiền phức như thế, chúng ta thu cống phẩm xong phải lập tức trở về" người nam hơn ba mươi tuổi điềm đạm nói, hai người còn lại khuôn mặt cũng không lộ ra chút biểu cảm.

Cũng khó trách họ có thái độ như vậy, với đạo hạnh của hai con yêu quái, làm sao có thể khiến ba người Thiên Bằng tộc này để tâm đến mảy may. Nếu không phải cống phẩm mà mấy con yêu quái trên đảo cống tiến rất quan trọng, bọn họ đến mấy câu cũng không thèm mở miệng nói.

Chính vào lúc này, sương mù trắng trước núi tản ra, cánh cửa màu lục bên trong cũng từ từ mở ra.

Thú đầu trâu và kim mao cự viên từ bên trong ra nghênh đón, vẻ mặt bồi tội mời ba người Thiên Bằng tộc vào trong động phủ, những con yêu quái còn lại vội vàng theo sau.

Không ai chú ý tới, chính vào trong nháy mắt động phủ sắp đóng lại, một cơn gió nhẹ cũng thổi qua cửa lớn mà vào bên trong.

Bốn con yêu quái nhanh chóng đưa ba người Thiên Bằng tộc vào một gian đại sảnh thanh tịnh, bốn con yêu quái tuy vẫn chưa thành hình người nhưng cũng đặt bàn ghế ở đó. Ba người Thiên Bằng tộc cũng không khách khí, ngồi thẳng lên thượng tọa, bốn con yêu quái ngược lại cung kính đứng bên dưới.

"Được rồi, không cần nói nhiều lời dư thừa. Chỉ cần nói cho chúng ta biết, cống vật của lần này có chuẩn bị đủ hay không?" Người nam Thiên Bằng tộc khoảng hơn hai mươi tuổi vừa ngồi xuống liền hỏi ngay không khách khí.

"Khởi bẩm ba vị đại nhân. Quá nửa cống vật đã chuẩn bị đủ, nhưng trong đó có vài thứ, bổn đảo thực sự đã bị tuyệt diệt rồi, căn bản là không thể tìm ở đâu được" Thú đầu trâu rùng mình vội trả lời.

"Không chuẩn bị đủ? Hừ, cống vật không đủ, các ngươi nên biết sẽ có hậu quả gì chứ hả. Không có công vật, các ngươi không còn giá trị gì tồn tại trên đảo này nữa" Người nam lớn tuổi hơn nghe thấy nói vật, sắc mặt sầm lại.

"Tôn giả đại nhân bớt giận! Tuy các công vật khác có chút thiếu sót, nhưng bọn tiểu nhân lần này có chuẩn bị thêm năm mươi bông Hoa Mộc Linh, mong các vị đại nhân khai ân cho một lần" Thú đầu trâu trong lòng phát lạnh, vội vàng nói ra mấy câu đã chuẩn bị sẵn.

"Cái gì, Hoa Mộc Linh chuẩn bị thêm năm mươi bong!" Ba người Thiên Bằng tộc nhìn nhau, cùng lộ ra sắc mặt vui mừng.

"Các ngươi không phải vì muốn cho đủ số, mà lấy Hoa Mộc Linh chưa đủ năm tháng để đối phó với bọn ta đấy chứ" Người nam Thiên Bằng tộc hơn ba mươi tuổi ngược lại đảo mắt nhớ ra điều gì, bỗng nhiên lớn tiếng quát hỏi.

------oOo------

Chương 1409: Xích Dung tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Bọn tiểu nhân sao dám làm như thế. Ba vị đại nhân có thể đích thân kiểm tra tuổi thọ của linh hoa" Thú đầu trâu giật mình, vội vàng trả lời.

Cùng lúc này Kim mao cự viên cũng lật bàn tay, trước mặt bạch quang lóe sáng, hai hộp đựng đầy Hoa Mộc Linh hiện ra trước mắt, sau đó hai tay dâng lên.

Người nam trẻ tuổi Thiên Bằng tộc nửa tin nửa ngờ đón lấy hai chiếc hộp, và mở chúng ra xem.

Lập tức trước mắt ánh vàng chói lòa, đồng thời một mùi thơm ngào ngạt phả vào mũi.

Ba người Thiên Bằng tộc đầu tiên ngẩn ra, sau đó lâp tức tỏ ra mừng rỡ.

"Đích thực là Hoa Mộc Linh từ ngàn năm trở lên, phẩm chất cũng là nhất đẳng" Cô gái trẻ Thiên Bằng tộc lấy ra một bông Hoa Mộc Linh, sau khi cẩn thận kiểm tra một hồi, hứng khởi nói.

"Tốt lắm. Hiếm khi các ngươi có thể giao nộp linh hoa có phẩm chất cao như lần này, những cống phẩm khác thiếu những thứ gì, nói ta nghe xem" Người Thiên Bằng tộc hơn ba mươi tuổi thu lại sắc mặt vui mừng, thần sắc đại độ hỏi.

Bốn con yêu quái thở phào nhẹ nhõm, biết rằng lần này đa phần có thể vượt qua cửa ải.

Tiếp đó chúng lần lượt lấy ra từ trên người các cống vật, để ba người Thiên Bằng tộc kiểm tra cẩn thận.

*"Ừm, Kim tủy t*ng trùng và Kim mẫu san hô sa thiếu một chút, số*

lượng Thanh quang mộc chỉ có một nửa…" Người thanh niên Thiên Bằng tộc điểm lên rõ ràng số cống phẩm bị thiếu.

"Còn được, số bị thiếu không nhiều lắm. Số Hoa Mộc Linh bổ sung thêm miễn cưỡng có thể bù vào chỗ còn thiếu. Lần này coi như các ngươi đã giao đủ cống phẩm. Đây là tiên đan thưởng cho các ngươi để áp chế nô ngân. Lần sau khi chúng ta đến, số lượng Hoa Mộc Linh càng nhiều càng tốt" Người nam hơn ba mươi tuổi gật đầu, đồng thời tay áo vung lên, bốn chiếc bình ngọc xanh bay ra, rơi vào tay bốn tên yêu quái. Bọn chúng lần lượt đón lấy bình, miệng rối tít tạ ơn.

Ba người Thiên Bằng tộc thu cống phẩm lại, không lưu lại thêm giây phút nào, lập tức đứng lên rời đi, bốn con yêu cung kính tiễn họ ra ngoài đại môn, sau khi chính mắt nhìn thấy ba người hóa thành ba con đại điểu bay đi, trong lòng mới thực sự nhẹ nhõm quay vào trong động phủ, tiếp tục thương lượng đại sự của bọn chúng.

Đám yêu vật đương nhiên không chú ý tới, ở một góc trong đại sảnh, không biết từ lúc nào có một con kim sắc tiểu trùng đang nằm, không nhúc nhích trông như vật đã chết.

Cùng thời gian đó, Hàn Lập ngược lại ẩn thân đi theo sau ba con đại điểu, ánh mắt chớp động không thôi.

Vừa rồi ở trong động phủ của tiểu thú, hắn đã nhìn thấy hết cảnh dâng nhận cống vật. Đoán chừng bọn họ nhất định đang trở về nơi tụ họp của Thiên Bằng tộc.

Việc hắn cần làm bây giờ là theo sát ba người Thiên Bằng tộc để tìm ra con đường bình an trở vê Thiên Nguyên đại lục.

Dù sao hải vực này rộng lớn như vậy, ai có thể biết được chỗ nào ẩn chứa nguy hiểm không ngờ tới. Hàn Lập cũng không muốn bản thân bị rơi vào lãnh địa của tồn tại hùng mạnh nào đó mà mình không biết.

Hơn nữa những người Thiên Bằng tộc này giống Nhân tộc như vậy, tìm thấy nơi tụ tập của Thiên Bằng tộc, với thần thông của hắn lẩn vào bên trong, thu thập một chút tình báo và một số linh dược cần thiết, cũng không phải là chuyện gì quá khó.

Nói không chừng những dị tộc này còn có không ít những kì trân dị bảo giống như Kim tủy t*ng trùng.

Nói cho cùng Phi Linh tộc và Nhân tộc không giống nhau, cùng một vật, đối với Nhân tộc mà nói có thể giá trị liên thành, nhưng đối với dị Phi Linh tộc mà nói ngược lại có khi chỉ là vật bình thường.

Trong lòng suy nghĩ như thế, Hàn Lập có chút nóng lòng càng thận trọng theo sát ba người kia hơn. Với thần thông của Hàn Lập chỉ cần ba người kia không vượt xa ngoài phạm vi bao phủ của thần niệm trăm dặm, thì đương nhiên không thể nào dễ dàng bị mất dấu.

Thế là ba người Thiên Bằng tộc bay nhanh dọc theo quái vực gần bán đảo, bay hơn hai tháng, Hàn Lập cuối cũng mới nhìn thấy một đạo hắc tuyến xa xa ở chân trời.

Cuối cùng hắn cũng đã tới bờ biển của Thiên Nguyên đại lục.

Lúc này ba người Thiên Bằng tộc phía trước đã sớm bay lên lục địa.

Nối liền bờ biển là một mảng địa hình phức tạp đồi núi lớn nhỏ nối tiếp nhau.

Hàn Lập không dám chậm trễ, vội vàng tăng tốc lên mấy phần, kéo khoảng cách gần lại một nửa.

Nhưng chính vào lúc này, phía trước đột nhiên xảy ra dị biến! Phía trước của ba người Thiên Bằng tộc đột nhiên xuất hiện một con chim lớn hai đầu và bảy tám người dị tộc khác cũng có hai cánh trên lưng.

Bọn họ vừa hiện thân, lập tức bao vây lấy ba người Thiên Bằng tộc, bộ dạng không có ý tốt gì. Hàn Lập trong lòng thoáng ngạc nhiên, nhưng người vẫn không dừng lại, sau giây lát đã bay đến một chỗ cách nơi xảy ra chuyện không quá hai trăm trượng, nhẹ nhàng dừng độn quang lại.

Chỉ thấy con chim hai đầu hung dữ vô cùng, thân dài mười trượng, một đầu giống như đầu hổ, một đầu lại là đầu giao long, toàn thân lông vũ năm màu rực rỡ, có vẻ tươi đẹp dị thường. Còn bảy tám người có cánh kia, dung mạo ai nấy đều dữ tợn, đôi cánh sau lưng không những lớn hơn một bậc so với ba người kia, mà còn cháy đỏ rực như cánh lửa.

Ba người Thiên Bằng tộc nháy mắt biến lại thành hình người, sắc mặt nghiêm trọng đứng cạnh nhau.

"Thiên Minh, đây là có ý gì? Nơi đây là nơi quản hạt của Thiên Bằng tộc chúng ta, Xích Dung tộc các ngươi tại sao lại xuất hiện ở đây, còn chắn đường của bọn ta. Lẽ nào không sợ sự trừng phạt của thập giới sao?"

Người nam Thiên Bằng tộc hơn ba mươi tuổi, hướng vào một gã trong số những người đang vây quanh, quát lớn nói.

Gã này mặc hồng bào, thân hình cao lớn, trên đầu không có một sợi tóc.

"Ha ha, chúng ta đã xuất hiện ở đây, đương nhiên không sợ thập giới gì đó. Ngoan ngoãn giao ra những thứ trên người, sau đó quy thuận Xích Dung tộc chúng ta, nói không chừng có thể tha cho các ngươi một lần" Gã to lớn đó cười lớn.

"Cái gì?" Phong Khiếu mặt biến sắc, nhưng lập tức thần sắc lại hồi phục lại như thường.

"Phong Khiếu huynh không cần phải che giấu, đương nhiên là Hoa Mộc Linh kia rồi" Gã đầu trọc nham hiểm nói.

"Vật quý hiếm như Hoa Mộc Linh, sao lại có trên người ba chúng ta, Thiên Minh, đầu óc ngươi không còn tỉnh táo sao" Người Thiên Bằng tộc phủ nhận nói.

"Không thừa nhận cũng không sao, lát nữa bổn đại nhân sẽ đích

thân lục soát người các ngươi. Đúng rồi, quên không nói cho các ngươi biết. Thánh chủ cuối cùng có Côn Bằng Chân Huyết của Thiên Bằng tộc các ngươi, bốn tháng trước bị ba lê thú chạy ra từ địa uyên tấn công đã chết rồi. Thiên Bằng tộc bị gạch tên khỏi Phi Linh tộc đã là chuyện sớm muộn" Tên cao lớn cười lớn nói.

Nghe thấy lời này ba người Thiên Bằng tộc thất kinh.

"Nói bậy, Côn Bằng thánh chủ thần thông thế nào chứ, cho dù không địch lại, nhưng nếu như muốn rời khỏi, có thể nào bị ba con lê thú ngăn cản được chứ" Nam thanh niên Thiên Bằng tộc bộ dạng hoàn toàn không tin.

"Ha ha, nếu như chỉ là lê thú đích thực không thể ngăn cản được Côn Bằng thánh chủ, nhưng nếu như trước đó hắn đã bị trọng thương, hai cánh bị tổn thương nặng, căn bản không thể biến thân để bay thì sao".

Gã cao to giang đôi cánh sau lưng, không có hảo ý nói.

"Ngươi cho rằng nói như vậy, bọn ta sẽ tin sao. Bớt sàm ngôn đi, cho dù nói thế nào, cũng đừng hòng ba chúng ta giao vật cho các ngươi" Người Thiên Bằng tộc hơn ba mươi tuổi ngược lại trấn tĩnh trở lại, lạnh lùng trả lời.

Đôi nam nữ còn lại, trên người cũng chớp động lôi quang, bộ dạng sẽ không thỏa hiệp. Gã đầu trọc thấy vậy, hừ lên một tiếng, hung quang cũng bắt đầu chớp động không ngừng.

Hắn cũng là một tồn tại Hóa Thần trung kì, những người còn lại cũng đều có thực lực Hóa Thần sơ kỳ, cộng thêm con chim khổng lồ hai đầu, nhìn thế nào sức mạnh cũng lớn hơn ba người Thiên Bằng tộc mấy lần. Tuy nhiên nếu như người Thiên Bằng tộc nhất tâm chạy trốn, mấy tên bọn chúng ngược lại không nắm chắc được sẽ bắt được đối phương.

Dù sao tốc độ cũng không phải sở trường của Xích Dung tộc. Cùng một cấp độ nếu rượt đuổi, đa phần sẽ bị đối phương chạy thoát. Tuy nhiên gã cao to đã đem người mai phục ở đây, đương nhiên đã sớm nghĩ đến điểm này.

Nét mặt hung dữ chợt lóe, gã cao to vung tay một cái

Những người Xích Dung tộc khác một tay xoay lật, lập tức trên tay xuất hiện một ống ngắn màu lam, nhắm ngay phía sau đồng loạt hành động.

"Phốc phốc" sau vài tiếng xé gió, từng đám quang cầu màu lam bắn nhanh ra.

"Không hay rồi, là Khốn Ma Võng. Chạy nhanh!" Người Thiên Bằng tộc lớn tuổi nhìn thấy màn này liền thất thanh, lập tức vung cánh, cả người lập tức biến thành một đạo hồ quang bắn nhanh đi.

Hai người còn lại nghe vậy mặt biến sắc, cũng lập tức bay theo.

Nhưng đã muộn mất rồi.

Vô số quang cầu màu lam ở bốn phía chợt vỡ ra, hóa thành một chiếc lưới lớn lam sắc, không ngừng lớn thêm.

Trong nháy mắt tất cả tơ lưới hợp lại với nhau, không gian mấy trăm trưỡngung quanh đều bị phong bế, hình thành một cái lồng cực lớn. Khi cái lồng đã thành hình, ba đạo điện quang một bước cũng thể độn ra ngoài lưới.

Điện quang vừa thu lại, ba người Thiên Bằng tộc hiện hình ra, sắc mặt người nào người nấy đều tái nhợt.

"Tuy đấy chỉ là Khôn Ma Võng cấp thấp, nhưng nhốt các ngươi lại một lúc thì vẫn có thể làm được. Phong Khiếu, dưới sự tấn công của bọn ta, ngươi có còn thời gian để xé rách Khôn Ma Võng sao. Hay là ngoan ngoan đầu hàng có phải tốt không. Ta nói lần cuối cùng, nếu như ngươi không đồng ý, thì đừng trách ta không nể tình trước đây" Gã đầu trọc thấy Khốn Ma Võng không ngờ thật có thể nhốt ba người Thiên Bằng tộc, lập tức mừng rỡ nói.

"Chúng ta hợp lực, nhanh chóng phá vỡ Khốn Ma Võng!" Phong Khiếu căn bản không thèm để ý đến gã kia, ngược lại bình tĩnh

quay ra dặn dò hai đồng đạo, tiếp đó hai tay xát vào nhau, sau đó giơ lên, hai đạo hồ quang lớn phóng ra, bắn thẳng vào chiếc lưới lớn màu lam.

Còn đôi nam nữ Thiên Bằng tộc cũng không nói tiếng nào mỗi người mở miệng phun ra một đạo hồ quang lớn, gia nhập vào đòn tấn công.

Lập tức ầm ầm nổ vài tiếng, chỗ kết nối ngân quang trên tơ lưới lóe sáng, cả Khốn Ma Võng rung lên.

Gã đầu trọc Thiên Minh thấy thế đột nhiên giận dữ, trong miệng lập tức gầm lên ra mấy tiếng: *"Động thủ, không để lại tên nào hết!"*

Lập tức hắn cuộn người trên không trung, biến thành một con đại điểu màu đỏ dài mấy trượng, hai cánh vừa đập liền lập tức phóng ra hỏa diễm, bắn thẳng về phía ba người Thiên Bằng tộc.

Những tên Xích Dung tộc còn lại, cũng làm phép biến hình, biến thành những con hỏa điểu tấn công tới.

Như thế, ba người Thiên Bằng tộc nhất thời không thể lo tới việc tấn công Khốn Ma Võng, chỉ có thể cùng biến thành đại điểu ngân sắc, miệng phun lôi điện nghênh địch.

Một thời gian, không trung hỏa diễm quay cuồng, chớp giật dữ dội, không trung chẳng mấy chốc trở nên cực nóng không thể chịu nổi.

Chỉ có con chim lớn hai đầu, ngược lại kiên định đứng yên tại chỗ không động đậy.

Hàn Lập nhẹ thở dài một tiếng, có chút khó xử dở khóc dở cười.

Lúc này hắn đương nhiên cũng bị Khốn Ma Võng nhốt ở bên trong.

------oOo------

Chương 1410: Lộ diện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập trong lòng hiển nhiên là rất buồn bực, trong tình huống bình thường với thần thông của hắn vốn có thể nháy mắt hình thành bên trong Khốn Ma Võng, độn quang ra khỏi cấm chế.

Nhưng hắn lại đang ẩn thân, nếu như vội vàng dùng đến thần thông phát quang thì lập tức tin tức sẽ bị tiết lộ ra ngoài.

Thế là chỉ sau một chút do dự, hắn đã ở bên trong cấm chế.

Khoé mắt Hàn Lập hơi động, chỉ có thể tạm thời đứng bất động ở chỗ cũ, nhưng trong đầu lại cứ nghĩ đi nghĩ lại tất cả những tin tức vừa chớp qua.

Hiển nhiên những người của Xích Dung tộc này là một trong bảy hai chi của Phi Linh tộc, không biết từ chỗ nào mà biết được ba người của Thiên Bằng tộc lúc này sẽ mang hoa Mộc Linh trở về, cho nên mai phục trên con đường mà họ nhất định phải đi qua. Còn những người của Xích Dung tộc dám làm như vậy có lẽ chính là vì một nhân vật rất lớn của Thiên Bằng tộc đã chết, cả Thiên Bằng tộc cũng khó tự bảo vệ được bản thân mình.

Nhưng nếu cứ như vậy, những ý định ban đầu của hắn há chẳng phải là hỏng hết rồi sao. Lẽ nào phải vứt bỏ Thiên Bằng tộc, đi trà trộn vào nơi tập trung của đám Phi Linh tộc khác ư?

Điều này có vẻ không ổn. Dù sao nhìn từ ngoại hình, người Thiên Bằng tộc và người của Nhân tộc cũng không có gì khác biệt. Còn Phi Linh tộc, những chi khác thì không biết, nhưng nhìn dáng vẻ người Xích Dung tộc e rằng tìm một chi dễ trà trộn vào giống như Thiên Bằng tộc không phải là dễ.

Ý nghĩ của Hàn Lập lướt qua nhanh như chớp, đồng thời chú ý nhìn về phía đại chiến của người Thiên Bằng tộc và người Xích

Dung tộc sau khi biến ảo ở phía không xa.

Ở đó, những âm thanh ầm ầm inh tai nhức óc vang lên, vô số những hồ quang điện lớn như con ngân mãng quay cuồng gào rít. Ba con ngân điểu dường như hoá thân thành lôi điện, miệng vuốt cùng phối hợp, anh dũng khác thường. Nhưng dưới sự bao vây của nhiều con hỏa điểu như vậy, chúng đã trở nên yếu thế.

Những con hỏa điểu này không những thần thông hoả diệm cuồn cuộn, cho dù ngẫu nhiên bị ngân điểu tấn công vào người, chỉ cần hoả diệm sáng lên, những vết thương sẽ lập tức hồi phục như thường, giống như cơ thể bất diệt vậy, mà hơn nữa con ngân điểu này sẽ bị ngọn lửa kia quấn quanh người, toàn thân lôi quang phát sáng, cho dù có bình yêu vô sự thì ngân quang phát ra trên người nó cũng nhất định sẽ bị mờ nhạt đi.

Trong lúc chúng đang tranh đấu trên không, không biết là từ lúc nào đã nổi lên một viên châu màu đỏ đậm, phát ra ánh sáng màu lửa nhạt, bao phủ toàn bộ mọi vật phía dưới nội trong mười mấy trượng.

"Phong Khiếu, ngươi và ta đồng cấp, nhưng ta có Hỏa long châu trợ giúp, xem ngươi làm sao thành đối thủ của ta" Trong khi tranh đấu, một con hỏa điểu cực lớn cơ thể rõ ràng là lớn hơn rất nhiều so với những con đồng loại, phát ra những tiếng cười cổ quái.

Một tiếng hừ lạnh lùng vang lên, một con ngân điểu đột nhiên giơ vuốt lên, lập tức năm luồng ánh sáng trắng mờ loé lên rồi vụt tắt bắn vào không trung, một khắc sau chém thẳng vào viên châu.

"Ầm ầm" mấy tiếng, trên bề mặt Hỏa long châu chợt hiện lên một lớp ánh sáng màu đỏ, dễ dàng ngăn lại năm vuốt đó.

"Ha ha, Phong Khiếu huynh, ngươi đừng có nghĩ mình gặp may như vậy, viên Hỏa long châu này ta sớm đã mời một vị trưởng lão trong tộc bày bố cấm chế rồi, chỉ dựa vào một tên Phi Linh cấp cao như ngươi thì hoàn toàn không có cách nào làm tổn hại được nó".

Con hỏa điểu ha hả mấy tiếng, hai cánh vô mạnh lên, lập tức ngọn lửa cuốn tất cả đi.

Ở phía dưới, mặc cho ba con ngân điểu không chế lôi quang muốn tháo chạy khỏi phạm vi bao phủ của Hỏa long châu, thì viên châu lại đuổi sát không tha, hoàn toàn không có cách nào vứt bỏ được, hơn nữa còn vì phân tâm nên ba con ngân điểu liên tiếp bị thương, hồ quang lấp lánh bên ngoài cũng dần dần mờ nhạt đi.

Nhìn thấy cảnh tượng này, con hỏa điểu càng điên cuồng công kích không ngừng.

Ba con ngân điểu chỉ có thể chống đỡ khổ cực trong biển lửa.

Đại hán trọc đầu biến thành con hỏa điểu nhìn thấy vậy, liền cười một tiếng lạnh lùng, từ mồm lại phát ra những tiếng kêu rõ ràng chói tai.

Con cự cầm hai đầu đó cuối cùng cũng đã hành động.

Chỉ nhìn thấy hai cánh của chúng dang ra, hai cái đầu đồng thời phát ra những tiếng kêu u ám, thân hình khổng lồ thoáng rung động, rồi lại biến thành một màn ráng màu ngũ sắc, bắn thẳng vào ba con ngân điểu, cuốn chúng bay đi.

Ba con ngân điểu nhìn thấy cảnh này vô cùng hoảng hốt, một con trong đó đột nhiên hét to:

"Mau thi triển Lôi độn thuật trốn đi nhanh. Không thể chính diện ngăn cản con hỏa điểu này".

Lời này vừa phát ra khỏi miệng thì ba con ngân điểu thoắt cái đã biến thành ba đường ngân hồ bắn nhanh ra khỏi biển lửa, trên đường đi, cơ thể đột nhiên bị trúng mấy đòn tấn công nghiêm trọng.

Nhưng chúng vừa thoát ra khỏi biển thì đã biến mất không thấy tung tích.

Ráng ngũ sắc quay một vòng trên không trung, lập tức ánh sáng mờ loé lên, lại một lần nữa xuất hiện con cự cầm hai đầu. Hai cái đầu của nó không ngừng nhìn sang hai bên.

Viên Hỏa long châu trên không trung cũng quay tròn không ngừng tại chỗ cũ, hình như đã mất đi tung tích của ba con ngân điểu.

Mấy con hỏa điểu nhìn thấy đều ngẩn người ra, con có đôi cánh lớn nhất trong đấy thu cánh lại, rồi một lần nữa lại hoá thành hình người trong nngọn lửa hừng hực.

Đó chính là vị đại hán trọc đầu tên Thiên Minh.

Hắn nhìn hướng về phía ba đường ngân hồ đã biến mất, rồi cất lên một tiếng cười lạnh:

"Đừng tưởng rằng mượn lôi lực để ẩn thân thì ta sẽ không có cách nào tìm ra các ngươi. Lần này ngoài việc mượn uy lực của Hỏa long châu ra, ta còn mang theo cả Thông linh chi phong. Ta đã đem tinh hạch của Thiên Bằng tộc các ngươi cho nó phân biệt rồi, cho dù các người có tu luyện thuật lôi độn đến cực trí thì cũng không có cách nào trốn được sự tìm kiếm của nó đâu".

Lời nói vừa buông xuống thì đại hán trọc đầu đột nhiên há to mồm, một bình hồ lô màu đỏ bắn ra.

Vật này quay vòng vòng chuyển dần xuống, miệng hồ lô hướng xuống dưới, đột nhiên mấy con ong độc màu vàng kêu những tiếng ù ù bay ra, một một con đều lớn vài tấc, trên người phát ra một thứ ánh sáng linh quang nhàn nhạt.

Đại hán kêu lên mấy tiếng cổ quái, ngón tay chỉ về hướng mấy con ngân điểu biến mất.

Lập tức mấy con linh phong kêu lên một tiếng rồi bay đi.

Đại hán cười một cách độc ác, rồi giơ tay ra một chiêu ở phía sau.

Lập tức tất cả nhưng con hỏa điểu do Xích Dung tộc hoá thành đều dang hai đôi cánh lên, đuổi theo sau những con linh phong.

Con cự cầm hai đầu cũng tiến sát theo.

Một khắc sau, điệu cười hiểm ác trên mặt đại hán trọc đầu ngưng lại.

Sau khi mấy con linh phong bay quay tròn bốn phía, lại tụ về một nơi, tất cả hướng về một chỗ, trên dưới quay tròn không ngừng.

Tại sao lại chỉ tìm thấy một tên Thiên Bằng tộc.

Tất cả những người của Xích Dung tộc đều có chút mơ hồ, không hiểu.

Nhưng đại hán trọc đầu lại quyết đoán dị thường, lập tức phản ứng lại, bống nhiên há mồm phun ra hai chữ *"động thủ"*.

Nhưng chưa đợi mấy con hỏa điểu bay tới, thì ở nơi mà những con linh phong bao vây lại hiện ra một nam tử, trên không trung bỗng phát ra những quang hà màu xám, linh quang lướt qua trong hư không, những thứ bị linh quang quét vào trong thì lập tức biến mất hình mất dạng.

Mấy con hỏa điểu vô cùng kinh ngạc, không nghĩ ngợi gì mà há to mồm ra, lập tức những tiếng gào thét không ngừng vang lên.

Một màn quỷ dị xuất hiện. Chỉ nhìn thấy phía dưới ánh sáng xám đó là những cây cột lửa đang làm tan chảy mọi thứ bên trong quang hà, thoắt cái tất cả đã hoá thành hư không.

Lần này, những con hỏa điểu đều bị dọa một trận, thân hình vốn khí thế hừng hực đang xông lên lập tức dừng lại, đều nhìn chằm chằm kinh ngạc vào bóng một nam tử lạ mặt đang dần dần xuất hiện từ trong ánh sáng xám ra.

Người này toàn thân mặc thanh bào, dung nhan bình thường, đằng sau lưng có mang một đôi cánh màu trắng, đó cũng là người của Phi Linh tộc, nhưng hoàn toàn không phải là một trong ba người của Thiên Bằng tộc.

"Các hạ là ai?" Đại hán trọc đầu ngạc nhiên, lập tức quát lớn lên,

trên người bỗng phát ra một khí thế cực kì đáng sợ.

"Là ai chẳng nhẽ ngươi không nhận ra?" Người mặc thanh bào mìm cười trả lời, đó chính là Hàn Lập, người bị lộ thân phận ngoài ý muốn.

Vẻ mặt hắn trông rất ung dung, nhưng trong lòng thì thầm oán trách.

Đang là cuộc tranh đấu của người dị tộc, tại sao đột nhiên lại lôi hắn vào. Hắn không phải là người của Thiên Bằng tộc, những con linh phong đấy tại sao lại tìm thấy hắn?

Hàn Lập thầm nghĩ, có lẽ việc này có liên quan đến mình luyện hoá xương cánh của lôi bằng vào Phong Lôi Sí.

Cũng may lúc hắn hiện hình thì không những cánh Phong Lôi đã biến đổi màu sắc, mà còn hoá thành đôi cánh có kích cỡ và hình dáng giống với người của Thiên Bằng tộc, như vậy cũng không sợ ai nhận ra sơ hở gì.

"Thiên Bằng nnhân?" Ánh mắt đại hán trọc đầu lướt nhìn quan khuôn mặt và đằng sau Hàn Lập, sát khí lập tức hiện lên.

Hàn Lập mỉm cười không nói.

"Bất kể tại sao ngươi xuất hiện tại nơi này, nhưng nếu đã bị ta bắt gặp, thì chỉ có con đường chết thôi. Giết hắn" Đại hán trọc đầu ra lệnh lạnh lùng khác thường.

Lập tức những con hỏa điểu ở bốn hướng xông tới, hai cánh mà móng rung lên, mười mấy vuốt lửa đan chéo vào nhau trong ngọn lửa cuồn cuộn, lăn thẳng vào Hàn Lập.

Chính vào lúc này, viên Hỏa long châu sáng lên, không biết tại sao thoắt một cái mà từ một nơi xa đến vài chục trượng đã xuất hiện trên đỉnh đầu Hàn Lập.

Một màn ánh sáng đỏ đồng thời phát ra.

Hàn Lập hơi nhăn mày, cũng không nhìn vào những cử động khác mà chỉ vung bàn tay đen lên, những luồng ánh sáng màu xám phía trước người cũng dâng cao lên bội phần, những móng vuốt và ngọn lửa lập tức bị dừng lại ở trong đó, tiếp theo đó phía dưới luồng ánh sáng đang chớp động bị xé nhỏ ra thành bột vụn và biến mất.

Đồng thời, hai đôi cánh phía sau lưng Hàn Lập cũng phát ra tiếng kêu, thân hình mờ nhạt đi, rồi biến mất trong ánh lôi quang ngân sắc. Và một khắc sau, hắn đã xuất hiện ở bên trên viên Hỏa long châu, một cánh tay hắn lướt qua đã nắm lấy được viên châu trong tay.

Viện Hỏa long châu kêu *"oành"* một tiếng, không những phát ra màu lửa đỏ bao phủ, mà còn hoá hình trên không biến thành một con cự mãng màu đỏ đậm dài vài trượng, há mồm ra cắn mạnh vào tay Hàn Lập.

"Phành" một tiếng, kim quang trên cánh tay phát ra, hiện lên một tầng kim lân, trên chỗ mà con hoả mãng cắn vào lại hoàn toàn không có thương tích gì, cứng như thép đã được tinh chế.

Rồi năm đầu ngón tay của hắn đột nhiên dùng một lực rất mạnh nắm chặt vào viên châu, ánh sáng nhạt nhạt đằng sau lưng bỗng loé lên, truyền ra một tiếng giòn vang.

Không những mặt ngoài của viên Hỏa long châu bị siết cho vỡ ra, mà ngay cả phần thân bên trong cũng bị sức mạnh cực lớn trên người Hàn Lập làm cho nứt vụn ra.

Hai cánh tay hắn lại chà sát vào nhau, mười đầu ngón tay giơ lên, một đống bụi màu đỏ bay lả tả ra.

Từ khi Hàn Lập hoá giải đòn tấn công của bọn chúng đến lúc biến vào không trung rồi dùng một tay siết nát viên Hỏa long châu, tất cả chỉ diễn ra trong thời gian phút chốc.

Đám người Xích Dung tộc phía dưới nhìn thấy đều trợn mắt há mồm.

"Ngươi đã huỷ đi bảo vật của Xích Dung tộc ta" Đại hán trọc đầu tuy cũng hoảng sợ, nhưng lập tức nghĩ đến hậu quả sau khi viên Hỏa long châu bị huỷ, không khỏi phẫn nộ xen lẫn kinh sợ.

Những tiếng the thé phát ra từ mồm hắn, thân hình chợt động đậy, một lần nữa hoá thành con hỏa điểu cực đại bay vụt lên, và con cự cầm hai đầu cũng hoá thành một luồng quang hà cuồn cuộn ào tới.

------oOo------

Chương 1411: Đẩy lùi Xích Dung

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập vừa thấy một màn này liền lập tức mở miệng ngâm lên, cũng không thấy hắn dùng bất kì bảo vật gì, chẳng qua là hai cánh phía sau rung lên, tựa như hóa thành một đạo gió lốc tuôn ra, nhưng trên đường nó lại lóe lên rồi quỷ dị biến mất.

Đại hán biến thành Hỏa Điểu trong lòng quá sợ hãi, không kịp kêu lên, chỉ đàng há miệng phun ra một mảnh hỏa diễm màu tím trải rộng hơn mười trượng che ở trước người.

Nếu như Hàn Lập lẻn vào vùng phụ cận mà nói, vừa vặn sẽ bị mảnh hỏa diễm này cuốn vào.

Thế nhưng ngoài dự liệu của đại hán đầu trọc, Hàn Lập ngay từ đầu đã không đem mục tiêu đặt trên người hắn, mà sau khi bạch quang lóe lên, song thủ như thiểm điện hiện ra rồi đặt trên đỉnh đầu cự cầm.

Đừng xem hình thể cự cầm khổng lồ như vậy, thế nhưng phản ứng vô cùng nhanh nhạy.

Trong sát na lúc Hàn Lập xuất hiện, cự cầm đang giao thủ đột nhiên nhổ là một đạo cột sáng lam sắc.

Cột sáng này chưa tới gần thân, thế nhưng không khí tại vùng phụ cận lại vang lên một loạt thanh âm *"Rẹt rẹt"*, từng mảnh hàn băng có độ dày không đồng nhất làn tràn mà ra.

Đạo cột sáng này không ngờ lại vô cùng hàn lãnh, hoàn toàn không thua gì Kiền Lam Băng Diễm của Hàn Lập, phảng phất như không khí bị đông lại, rồi ngăn ở trước mặt Hàn Lập.

Trong mắt Hàn Lập lóe lên quang mang kinh ngạc, nhưng mà đối mặt với cột sáng này hắn cũng không có tránh né, tay áo vung lên, từng mảnh bụi xuất hiện trước người.

Cột sáng lam sắc tiến vào trong phạm vi của nó, phảng phất tựa như tiến vào trong nước, bị đông cứng lại.

Khí thế của cột sáng lập tức bị trì hoãn, trong tay áo Hàn Lập lóe lên ngũ sắc quang hà, hắn duỗi bàn tay trắng noãn như ngọc ra.

Năm ngón tay từ trên ngực trượt xuống, năm khỏa quỷ đầu dữ tợn như thiểm điện lập tức biến mất không thấy, tiếp đó từ trong lòng bàn tay tuôn ra một mảnh ngũ sắc quang diễm, quang mang chớp động, ngưng trọng dị thường.

Trải qua nhiều năm tu luyện như thế, hai bàn tay Hàn Lập rốt cục cũng đã luyện thành Bách Mạch Luyện Bảo Quyết, tùy tiện có thể thi triển ra, thế nhưng có thể đem toàn bộ uy năng của Nguyên Từ Thần Sơn cùng Ngũ Tử Đồng Tâm Ma hoàn toàn phát huy, thậm chí sau khi kết hợp với lực thân thể, lực lượng còn tăng lên gấp bội. Uy năng này còn có thể tăng trưởng theo tu vi cảnh giới sau này.

Một tiếng động thật nhỏ vang lên, cột sáng lam sắc rốt cục đã đột phá sự ngăn cản của Nguyên Từ Thần Quang, đánh lên trên bàn tay Bạch Ngọc.

Thế nhưng ngũ sắc quang diễm ở ngoài bàn tay lại xoay tròn, cột sáng lạnh vô cùng này lập tức lóe lên rồi chui vào tay hắn, bàn tay lại không bị thương mảy may.

Cự cầm thấy vậy, một cái đầu hổ khác cũng không chút do dự dựng lên, một cỗ âm ba trong suốt không tiếng động được phun ra, đón đầu trùm tơi Hàn Lập.

"Hừ"

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, kim quang trên người đại phóng, tiếp đó nhoáng một cái, linh quang bích lục bao lấy cả người, thoáng cái xông vào màn âm ba này, *"Ầm ầm"* một tràng âm thanh muộn hưởng vang lên, âm ba cùng kim quang đụng vào nhau, tạo ra tiếng bạo liệt liên miên không dứt.

Thế nhưng Hàn Lập đối với vụ bạo liệt này không để vào mắt, chỉ sau vài cái chớp động, thân thể đã phá tan màn âm ba bao quanh người, cánh tay khẽ động, hai nắm tay đập xuống.

Cự cầm cũng được coi như là loại dị thường hung mãnh, thân hình chỉ đảo sang bên cạnh, cự trảo chớp động lóe lên hàn mang, chộp ngược lên không trung.

Tiếng xé gió vang kên, Cả người Hàn Lập đều bị một trảo này bao trùm.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, hai cái nắm tay, một cái được quầng trăng mờ bao quanh chớp động không thôi, một cái lại được ngũ sắc quang diễm bao quanh lưu chuyển bất định, không chút do dự đáng lên cự trảo.

Oanh oanh hai tiếng nổ mạnh! Cự cầm bỗng nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết chói tai, chỉ thấy cự trảo bị đánh gập lại, móng nhọn chớp động từng khúc từng khúc vỡ vụn ra, lập tức hóa thành một đoàn huyết vụ.

Tiếp đó bóng người lóe lên, sắc mặt Hàn Lập không chút biểu tình, thoát khỏi màn huyết vụ.

Song đầu cự cầm trong mắt bắn ra quang mang ngoan độc, cũng không để ý tới một trảo đã bị hủy, hai cái đầu đột nhiên ngỏng lên, hai cái miệng như bồn máu, hung hăng táp tới Hàn Lập.

Một cỗ gió tanh đập vào mặt mà đến.

Đầu trọc đại hán bên kia cùng đám người Xích Dung tộc nhân cũng đã có phản ứng, lập tức kinh sợ cũng công tới.

Một cỗ tử diễm cùng vô số hỏa cầu chằng chịt dày đặc kích xạ ra, nhưng trên đường bay tới lại dung hợp làm một thể, biến thành xích hồng hỏa hải rộng trăm trượng.

Những Hỏa Điểu kia thân hình khẽ động, đều chui vào trong ngọn lửa không còn thấy bóng.

Hỏa qung một hồi quay cuồng, thoáng cái sóng lửa cự đại xoáy lên cao tới vài chục trượng, thẳng đến Hàn Lập bên này.

Thế nhưng Hàn Lập lúc này sao lại để cho bọn chúng có cơ hội giáp công. Hai tay đã sớm bấm niệm pháp quyết, sau lưng hiện ra kim quang sắc Pháp Tướng ba đầu sáu tay, trong đó hai cái cánh tay đột nhiên trở nên mơ hồ, không ngờ lại biến thành hư ảo.

Cơ hồ cùng lúc đó, phía trên đầu cự cầm đột nhiên lóe lên kim quang, thoáng cái từ trong hư không dần hiện ra một cánh tay thật lớn, bàn tay lớn gần một trượng, phát ra kim quang chói mắt, đột nhiên nắm tay đập xuống.

"Bang bang" hai tiếng nổ vang lên, sau đó cự đại kim quang quyền bất ngờ đan vào nhau nện lên người cự cầm, thoáng cái đập cho yêu vật này loạng choạng, không cách nào ổn định lại thân thể.

Tiếp đó Hàn Lập hướng tới biển lửa, một tay xoắn tới nhanh chóng nhấn một cái.

Một tòa cự sơn màu đen bỗng nhiên hiển hiện ở trước người, quay tít một vòng sau đó liền biến thành một tầng màn sáng cao lớn, vòng lại nghênh tiếp sóng lửa trước mặt.

Tiếng oanh minh nổ ra, hỏa diễm vòi lửa đan vào nhau quay cuồng bất định, nhất thời giằng co không rõ.

Nguyên Từ Thần Quang mặc dù có thể hóa thành Ngũ Hành chi lực cùng biến thành vô hình, thế nhưng tự nhiên cũng có mức cực hạn, nhiều Xích Dung tộc nhân như vậy thôi phát ra hỏa diễm chi lực đánh úp lại, mình cũng chỉ đành khó khăn chống đỡ mà thôi.

Nhưng mà mục tiêu nguyên bản của Hàn Lập vẫn không thay đổi.

Hắn thừa dịp có cơ hội tốt này, đầu vai hơi chút run lên, bốn cánh tay ở sau lưng còn lại đều lóe lên biến mất.

Cùng thời gian này, bốn phía trong hư không quanh thân cự cầm lóe lên bốn kim quang sắc cánh tay lớn.

Đám kim quang cánh tay này vạch phá hư không quỷ dị tung ra một trảo, bàn tay giống như hình với bóng, uốn éo ở đầu, cổ cự cầm.

Mà đầu cự cầm này vừa rồi mới chịu một kích, lúc này mới tỉnh lại, bắt gặp tình cảnh này, tự nhiên rất kinh hãi, thân hình khổng lồ liều mạng vặn vẹo, thế nhưng hai cánh của nó bỗng nhiên trầm xuống, giống như một tòa núi lớn đè lên khiến thân thể không cách nào nhúc nhích.

Mặt khác hai cái đại thủ kim quang sắc chẳng biết lúc nào kéo lấy một cái cánh, khiến nó không cách nào di chuyển.

Cự cầm sợ hãi hồn phi phách tán, chưa kịp thi triển thần thông thoát thân, cái cổ của nó đã bị kim quang đại thủ đồng thời phát lực xoắn một cái, bốn cỗ lực lượng đồng thời phát động.

Cự cầm cũng coi như là tương đối mạnh, nhưng với lần đọ sức này, cái cổ lại vang lên hai tiếng *"Răng rắc"* sau đó đã bị bẻ thành hai đoạn.

Hai tay Hàn Lập lúc này mới buông lỏng pháp quyết, kim sắc Pháp Tướng sau lưng bỗng nhiên biến mất, mà sáu kim quang sắc thủ cánh tay cũng biến mất không thấy.

Hai cái đầu cùng thân thể cự cầm từ trên không trung rơi xuống.

Khóe mắt Hàn Lập giật giật, tay áo run lên, ba đoàn ngân sắc hỏa cầu lập tức bắn ra, lóe sáng đánh lên đầu cùng thân thể cự cầm.

"Xì" Vài tiếng, sau đó ngân diễm nở rộng, trong nháy mắt lập tức đem cái xác này biến thành tro, sau đó tụ lại ở giữa, biến thành một đoàn ngân sắc Hỏa Điểu bay vụt về.

"Chạy!"

Thấy Hàn Lập khẽ nhấc tay đã có thể diệt sát cự cầm có thực lực cơ hồ tương đương với chính mình, đại hán đầu trọc kích động quay cuồng lẫn trong biển lửa truyền ra thanh âm hoảng sợ.

Tiếp đó truyền ra tiếng xé gió, chỉ thấy Hỏa Điểu từ trong ngọn lửa lóe lên rồi bắn ra, tất cả đều hướng tới không trung mà bay.

Xem ra đại hán Xích Dung tộc rốt cục đã minh bạch chính mình căn bản không phải là đối thủ của Hàn Lập, hơn nữa còn có đám người Thiên Bằng nhân đứng một bên chăm chú nhìn, lúc này quyết đoán chuẩn bị bỏ chạy.

"Thiên Minh, đi thôi, chỗ này không còn kiếm ăn được nữa đâu!"

Trên bầu trời đột nhiên truyền tới thanh âm của một vị nam tử hơn ba mươi tuổi Thiên Bằng tộc, tiếp đó ngân hồ ở trên không trung lóe lên, ba cái ngân sắc Đại Điểu bỗng nhiên hiện thân, người của Thiên Bằng không ngờ tới lại tìm được đại viện binh, một mực ẩn nấp một bên không ra rốt cục cũng nhịn không được xuất thủ.

Vô số đạo ngân hồ như đàn vịt mò cá bổ ra, trong nháy mắt hóa thành cự đại điện võng đón đầu chụp xuống.

Đại hán đầu trọc biến thành Hỏa Điểu, trong miệng phát ra một tiếng hét dài, lập tức lấy hắn làm trung tâm, những Hỏa Điểu khác đồng thời tụ lại, dung hợp bên cạnh hắn tạo thành một siêu đại Hỏa Điểu thân dài mười trượng.

Hỏa Điểu này toàn thân toát ra hỏa diễm màu tím, hai cánh mở ra, sau đó thoáng cái phá tan lưới điện.

Ba cái ngân sắc Đại Điểu cả kinh, không dám đón đỡ, đều tự động nhường lối.

Hỏa Điểu màu tím phóng đại ra, chẳng qua là chỉ vài cái chớp động, thoáng cái chui ra khỏi vòng vây, xuất hiện ở một nơi cách đó hơn mười trượng.

Tốc độ bỏ chạy cực nhanh, có thể khiến người ta rợn người.

Hàn Lập mắt thấy cảnh này, tinh quang lóe lên, lẳng lặng trôi nổi tại chỗ, không có ý định đuổi theo.

Hai ba tên ngân điểu chần chờ một lát, sau đó cũng đều không dám đuổi theo.

Ngược lại ngân hồ bên ngoài thân thể chúng nó lóe lên, sau một hồi sấm rền vang, một lần nữa lại biến thành hình người.

"Cám ơn các hạ đã xuất thủ tương trợ. Nếu không mấy người bọn ta thật sự không tránh khỏi kiếp nạn này. Thế nhưng gương mặt huynh đài có phần lạ lẫm, có phải là tộc nhân một mực ẩn tu ở hải ngoại?" Nam tử cầm đầu Thiên Bằng tộc đối mặt với lực lượng một người có thể áp bức một đám Xích Dung tộc nhân là Hàn Lập, không chút nào dám chậm trễ, từ rất xa đã ôm quyền hỏi thăm.

"Có phải là người Thiên Bằng hay không. Hàn mỗ tự mình cũng không rõ lắm. Xuất thân của ta có điểm đặc biệt, lẻ loi một mình tại hải ngoại tu luyện đến nay, lần này là lần đầu tiên phản hồi Phong Nguyên đại lục. Nhưng mà từ bên ngoài nhìn vào, thật sự ta cùng các ngươi rất giống nhau, nếu không cũng không có xuất thủ, đuổi Xích Dung nhân kia đi." Tâm niệm của Hàn Lập nhanh chóng xoay chuyển, thế nhưng trong miệng vẫn bình tĩnh nói.

"Ha ha, các hạ không cần phải nghi ngờ. Ngươi nhất định là tộc nhân hậu đại mà Thiên Bằng tộc chúng ta còn sót lại.

"Không chỉ nói là bề ngoài, chỉ bằng vào thân thể phát ra Thiên Bằng khí tức, đã tuyệt đối không giả rồi. Hơn nữa khí tức nồng như thế, huynh đài hẳn là đích hệ tộc nhân. Nếu không, chút linh phong trên trời cũng sẽ không nhanh như vậy tìm được các hạ." *Người tên là Phong Khiếu của Thiên Bằng cười lớn nói.*

"Huynh đài ở hải ngoại tu luyện thần thông, cho nên mới không giống với bọn ta." *Nữ tử dung mạo xinh đẹp Thiên Bằng tộc kia cũng giật mình.*

"Quả thực, những thứ khác có thể giả bộ. Thế nhưng Thiên Bằng khí tức tuyệt sẽ không sai. Nếu không, mấy chi trong Ngũ Quang tộc ngoại hình cũng giống chúng ta, chẳng phải là không cách nào phân biệt sao." *Nam tử trẻ tuổi của Thiên Bằng tộc mỉm cười nói.*

Hàn Lập nghe hết những lời này, trong lòng cũng hơi buông lỏng. Xem ra luyện hóa cánh Côn Bằng quả thực có thể giúp mình che dấu thân phận, lúc này đây ngược lại là không có xuất thủ nữa, lúc này hắn thản nhiên nói:

"Mấy vị khẳng định như vậy, xem ra ta là người của Thiên Bằng hẳn là không phải giả. Thế nhưng vừa rồi ta nghe thấy mấy người Xích Dung tộc kia nói chuyện, tựa hồ tình hình của Thiên Bằng tộc ngày nay không quá tốt thì phải."

"Điều này khó mà nói được. Có thể là thằng nhãi Thiên Minh này chẳng qua là nói chuyện giật gân thôi, cũng có thể là trong tộc thật sự xảy ra đại sự gì đó. Nếu không, chúng ta mặc dù là Phi Linh thất thập nhị chi trong Thiên Bằng tộc, mặc dù tương đối nhỏ yếu, thế nhưng bọn họ cũng không dám hiển nhiên lẻn vào đây như vậy, lại còn dám cướp tiến tới đoạt đồ." *Vừa nghe Hàn Lập nói những lời này, thần sắc của Phong Khiếu trở nên âm trầm."*

------oOo------

Chương 1412: Thiên Bằng thánh địa

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Không quản là thật hay giả, chúng ta tốt nhất mau chóng trở lại tộc thôi. Đám Xích Dung tộc kia có thể chặn đường giết chúng ta một lần, trên đường đi rất có khả năng sẽ đánh giết lần thứ hai. Các hạ thần công quảng đại, con đường phía trước ba người chúng ta chỉ sợ còn nhờ huynh đài chiếu cố rồi!" Một khi khẳng định Hàn Lập là người của Thiên Bằng, Phong Khiếu cũng không có giấu diếm ý định của mình, hướng tới Hàn Lập thản nhiên thỉnh cầu.

Hai người còn lại cũng hướng ánh mắt trông mong nhìn về phía Hàn Lập.

Vừa rồi Hàn Lập biểu hiện ra thực lực kinh người, nếu như có một vị đại thần thông đồng tộc đi theo, vậy con đường còn lại cũng không còn lo lắng gì nữa.

"Được rồi. Nếu chắc chắc mười phần ta là người Thiên Bằng, vậy cũng nên vì cội nguồn mà tận lực, đó cũng là việc nên làm." Hàn Lập thoáng trầm ngâm một chút, sau đó đáp ứng.

Đây chính là cơ hội tốt để hắn trà trộn vào trong tộc Thiên Bằng, sao có thể cự tuyệt đây.

"Làm phiền Hàn huynh rồi! Sau khi trở về, Phong mỗ nhất định sẽ hướng tới vài vị trưởng lão báo lên đại công của huynh đài." Sau khi nghe lời đáp ứng, Phong Khiếu mừng rỡ liên thanh cảm ơn.

Mặt khác hai người kia tự nhiên trên mặt cũng lộ vẻ tươi cười.

Nghe được lời *"Thỉnh công"* này, hắn làm ra bộ dạng cũng không muốn nói lời từ chối, thế nhưng ánh mắt lại quét qua, đánh giá bốn phía quanh lam sắc ti võng, rồi cười nói: "*Nơi đây không nên ở lâu, chúng ta hay là lên đường thôi. Ta sẽ phá vỡ ma võng bao quanh đại lao này, Hàn Lập dùng một ngón tay hướng tới ti võng xa xa, ngân sắc Hỏa Điểu xoay quanh phụ cận thân thể lập tức phát ra một tiếng thanh dễ nghe, tiếp đó hóa thành một đoàn ngân diễm đánh xuống.*

"Phốc" *Một tiếng, ngân diễm tiếp xúc với lam sắc ti võng, lập tức xuyên thủng tạo thành một lỗ hổng cực lớn, tiếp đó ngân diễm dọc theo ti võng nhanh chóng lan ra! lam sắc ti võng cực đại trong khoảng thời gian mấy hơi thở dưới khí thế cuồn cuộn của ngân diễm nháy mắt ma võng đã biến thành tro bụi, Phệ Linh Thiên Hỏa trước mặt lại giống như tờ giấy không chịu nổi một kích.*

Ánh mắt của ba người Thiên Bằng đăm đăm mà nhìn.

Bọn họ phát giác, chính mình tựa hồ vẫn còn đánh giá thấp thần thông của vị "đồng tộc" *này.*

"Tốt lắm, đi thôi!"

Hàn Lập nói xong, hai tay bấm niệm pháp quyết, ngân diễm ở phía xa một lần nữa ngưng tụ thành đoàn, rồi biến thành Hỏa Điểu phi trở lại chui vào trong thân thể hắn, biến mất không còn thấy bóng.

Lúc này bốn người mới cùng nhau hướng tới nơi chân trời xa mà bay đi.

Không biết có phải bởi vì Hàn Lập bảo trì hình người hay không, mà ba người Thiên Bằng cũng không hóa thành hình thái Đại Điểu, chỉ dùng ngân quang bao quanh thân thể, phi độn mà đi.

Hàn Lập đối với thần thông biến thân linh hoạt của tộc nhân cảm thấy rất hứng thú, thế nhưng tùy thời không tiện hỏi việc này. Chẳng qua là lấy cớ bản thân từ nhỏ tu luyện tại hải ngoại, nói bóng nói gió là rất có hứng thú đối với thần thông của Phi Linh tộc cùng Thiên Bằng tộc.

Những chuyện này đều không phải là chuyện bí mật gì gì đó, *Phong Khiếu ba người tự nhiên trả lời hết.*

Kể từ đó Hàn Lập chẳng những minh bạch hơn rất nhiều đối với Phi Linh tộc cùng Thiên Hạt tộc, cũng thuận tiện biết được một đôi nam nữ trẻ tuổi man tộc này chính là một đôi huynh muội.

Huynh trưởng gọi là Bạch Lôi, nữ gọi là Bạch Ngưng.

Ba người Thiên Bằng tộc nhân cũng hữu ý hoặc vô ý hỏi thăm Hàn Lập một vài vấn đề, thế nhưng đều bị Hàn Lập lấy lý do một mực khổ tu, rất ít khi cùng người khác tiếp xúc để từ chối.

Thấy Hàn Lập lộ vẻ không muốn tiết lộ tin tức của bản thân, Phong Khiếu bọn người cũng thức thời không có hỏi nữa.

Đối với bọn họ mà nói, chỉ cần đối phương đích thật là tộc nhân Thiên Bằng, như vậy là đủ rồi.

Tiếp theo, Phong Khiếu mang theo Hàn Lập đi ngang qua một khu đồi núi, lại bay qua một mảnh thảo nguyên qua một cánh rừng rậm, rốt cục tới một rặng núi mênh mông bát ngát.

Mà lúc này đã là chuyện một tháng sau.

Trên suốt đường đi bọn họ cũng không có thấy Xích Dung tộc nhân tới chặn đánh nữa, ngược lại gặp không ít tộc nhân tầng lớp thấp của Thiên Bằng tộc.

Thế nhưng đáng tiếc chính là, đám tộc nhân này đối với chuyện trong tộc tựa hồ như không biết gì, điều này càng khiến Phong Khiếu ba người lo lắng, mà đồng thời lại âm thầm yên tâm hơn một chút.

Xem ra người của Xích Dung tộc đã nói dối, hoặc là đám người cao tầng của Thiên Bằng tộc đã đem tin tức này phong tỏa, điều này mới tránh cho Thiên Bằng tộc lâm vào đại loạn, vẫn bảo trì tình trạnh bình thường như lúc trước.

Sau khi tiến vào dãy núi, trên đường đi càng lúc càng gặp nhiều yêu bằng nhân hơn.

Trong đó có cả hóa thân thành Đại Điểu phi hành, cũng có cả hình người không chút hoang mang đi đầy đường.

Hàn Lập chú ý, liền phát hiện đám người Thiên Bằng tộc trên đường tuy có đủ các loại cánh lớn nhỏ độc nhất vô nhị, thế nhưng màu sắc trên đó lại có điểm bất đồng.

Trong đó phổ biến nhất là cánh màu xanh cùng màu trắng, tiếp theo đều giống như Phong Khiếu ba người, lông cánh đều là ngân sắc.

Mặt khác còn có hai màu kim quang sắc cùng màu đen. Thế nhưng số lượng yêu bằng nhân này lại rất thưa thớt. Hàn Lập một đường bước đi, cũng không thấy qua vài người trên cánh có hai loại màu này.

Lúc trước gặp đám thiên man nhân cánh là ba loại màu, vẫn không có cái gì đặc biệt, thế nhưng sau đó gặp đám người cánh thuộc hai loại màu kia, biểu hiện của Phong Khiếu ba người lại hoàn toàn bất đồng.

Khi gặp được một tên Thiên Bằng nhân cánh kim quang sắc, cho dù tu vi thua xa ba người, thế nhưng Phong Khiếu ba người lại có vẻ cung kính dị thường, chủ động tiến lên chào. Thế nhưng khi gặp hai gã hắc sí Thiên Bằng, Phong Khiếu ba người lại nghiêm sắc mặt, cũng không tiến lên, cũng không chào hỏi, lại làm như không thấy trực tiếp đi qua bên người hai tên này.

Mà tu vi của hai gã hắc sí thiên bằng nhân cũng không hề kém Phong Khiếu đoàn người.

Hàn Lập thấy một màn như vậy, cũng cảm thấy rất kỳ quái. Thế nhưng biết rõ việc này khẳng định liên quan đến chuyện kiêng kỵ gì đó của Thiên Bằng tộc. Cho nên mặt ngoài vẫn tỏ ra bình tĩnh, làm ra vẻ không hề để ý hỏi thăm tới việc này vậy.

Kết quả sau khi tiến vào dãy núi rồi liên tiếp phi hành ba ngày ba đêm, bọn họ rốt cục cũng chạm mặt với đội ngũ tuần tra của Thiên Bằng nhân.

Một chi người này bay tới trước mặt mọi người, ước chừng có hơn ba mươi tên. Mỗi một tên đều mặc bạch sắc cốt giáp, một tay nắm lấy trường mâu sáng chói, từ khí tức từ thân thể phát ra, hiển nhiên tu vi đám người này đều là Trúc Cơ hoặc là Kết Đan.

Thế nhưng từ nhiệm vụ của đội tuần tra mà nói, ngược lại đám này đã được coi như là một chi đội ngũ cực kỳ tinh nhuệ rồi.

Trung niên Bằng nhân vừa thấy Phong Khiếu bọn người, lập tức mừng rỡ, vội vã tiến về phía trước chào mấy người.

"Mời vào, Phong Linh cùng Bạch Linh, Bạch Lôi đại nhân. Mấy vị trưởng lão có lệnh, ba vị đại nhân sau khi về lập tức tới Vạn Bằng các. A, vị đại nhân này là..." *Tên thiên bằng nhân đội trưởng này vừa dứt lời, sau đó ánh mắt rơi trên người Hàn Lập, không khỏi có chút kỳ quái hỏi.*

"Đây là Hàn huynh, vẫn luôn tu luyện ở hải ngoại, lần này cũng theo về. Hàn huynh xấu hổ quá, xem ra ba người bọn ta phải đi gặp trưởng lão rồi trước, trước hết ngươi hãy tới Thánh sơn làm khách quý, nghỉ ngơi cho thoải mái trước đi nhé. Với thần thông của Hàn huynh, mấy vị trưởng lão nhất định sẽ triệu kiến thôi." *Phong Khiếu nghe tin Thiên Bằng tộc trưởng lão muốn triệu kiến bọn họ, sắc mặt khẽ biến, sau đó quay lại nói với Hàn Lập.*

"Không sao, tại hạ lần đầu tiên trở về bản tộc, nguyên bản có ý định trước tiên một mình đi tham quan đã. Phong huynh các ngươi nếu vội cứ đi trước đi." *Hàn Lập cũng không hề để ý, nói.*

"Thánh địa của bản tộc lớn vô cùng, chỉ sợ Hàn huynh thật muốn tham quan cũng mất không ít thời gian đâu. Đây là lệnh bài của ta, ngoại trừ một số chỗ cấm địa không được phép tiến vào. Các địa phương còn lại, Hàn huynh đều có thể dùng lệnh bài này để tới tham quan, sẽ không có người ngăn cản đâu. Các ngươi phái đi một người, đích thân hộ tống Hàn huynh đếu quý quán đi." *Phong Khiếu tư lự một hồi, sau đó lấy trên người xuống một khối mộc bài ném cho Hàn Lập, sau liền quay người lại, sắc mặt trầm xuống phân phó thên trung niên thiên man nhân kia.*

"Tuân mệnh." *Địa vị của Phong Khiếu tại Thiên Bằng hiển nhiên là không thấp, tên đội trưởng tuần tra Kết Đan cấp kia dị thường cung kính trả lời.*

"Phong huynh, thật có lòng!" *Hàn Lập cười nói.*

"Đâu có! Thật ra tại hạ đây đã là chậm trễ chiêu đãi rồi. Sau khi xong việc, ta sẽ đích thân dẫn Hàn huynh tới Thánh thành." *Phong Khiếu mang vẻ áy náy nói.*

Tiếp đó hắn cùng Bạch thị huynh muội hai người khẽ nâng quyền chào Hàn Lập, rồi vội vàng hóa thân thành ba đạo ngân sắc Đại Điểu, hướng phía trước bắn đi.

"Hóa Vũ, ngươi mang đại nhân đi tân quán. Nhất định phải hảo hảo chiêu đãi ngài, không được chậm trễ!" *Sau khi thấy Phong Khiếu đã đi xa, tên trung niên thiên bằng nhân kia trầm giọng phân phó một tên thủ hạ ở phía sau, tên nam tử Thiên Bằng này tầm mười tám tuổi.*

Tên này tướng mạo nho nhã, lập tức khom người đáp ứng nói.

Sau đó người trung niên kia dặn dò thêm vài câu rồi thi lễ với Hàn Lập, cuối cùng tiếp tục dẫn đội tiếp tục đi tuần.

Mà Hàn Lập đi theo tên nam tử gọi Hóa Vũ này, tiếp tục tiến sâu vào sơn mạch.

Người Thiên Bằng nhân trẻ tuổi này thập phần kính cẩn với Hàn Lập, trừ phi Hàn Lập mở miệng hỏi thăm, hắn tuyệt không dám chủ động nói chuyện phiếm.

Vốn dĩ hắn chính là một tên Trúc Cơ cấp, cũng vô pháp biết được bao nhiêu chuyện trọng yếu. Cho nên Hàn Lập cũng chỉ hỏi vài câu, rồi lười không muốn mở miệng nữa.

Đi theo người này được một canh giờ, phía trước đột nhiên xuất hiện vài chục tòa giống như ngọn núi nhỏ, đặt song song chặn trước mặt con đường, tại đây chỉ có một con đường nhỏ để lên núi, mây đen dày đặc, lôi quang chớp động, tiếng oanh minh liên *miên không dứt, căn bản không cách nào đơn giản xuyên qua.*

Nhìn thấy cảnh này, Hàn Lập lập tức híp mắt lại.

Với học nghệ cấm chế bất phàm của hắn, tự nhiên liếc mắt một cái liền nhìn ra vô luận là bất kỳ đám mây đen nào xung quanh mấy ngọn núi nhỏ kia rõ ràng đều là ảo giác, bị người thi triển một loại cấm chế cực kỳ lợi hại.

Quả nhiên, tên dẫn đường Hóa Vũ mang theo Hàn Lập phi hành đến một tòa núi nhỏ trong đó, sau khi khẽ vỗ hai cánh, trên người lập tức bay ra một cây linh vũ trắng sữa, lóe lên rồi lập tức chui vào khoảng không trong ngọn núi nhỏ.

*"*Phanh" một tiếng muộn hưởng vang lên.

Toà núi nhỏ trước mặt Hàn Lập thoáng cái phảng phất giống như ảo ảnh trong nước, mơ hồ vặn vẹo, sau một hồi kịch liệt lắc lư, bỗng nhiên ngọn núi nhỏ giống như bọt nước tán loạn rồi biến mất, phía trước thoáng cái hiện ra một thông đạo lớn mênh mông trắng xóa.

Thanh niên kia không do dự bước vào trong đó.

Chân mày Hàn Lập nhíu lại, cũng hóa thành một đạo thanh sắc cầu vồng theo sát phía sau.

Thông đạo dài đủ trăm trượng, sau khi thanh sắc cầu vồng bắn vào trong, Hàn Lập chỉ cảm thấy trước mắt sáng bừng lên.

Trước mắt thình lình xuất hiện một tòa thành trì cự đại liếc mắt nhìn không cách nào nhìn tới đầu cuối.

Thành trì này dựa vào núi, bốn phía cũng đều cự sơn xanh ngắt cao chừng vạn trượng, mà tường thành lại dùng một loại gạch trắng noãn xây lên, cũng không quá cao, trông chỉ cao tầm hơn hai mươi trược là cùng.

Mà tòa thành này lại không có cánh cổng, xung quanh tòa thành bị một màn sáng mênh mông dày đặc bao phủ, chẳng qua là mấy chỗ trên tường thành có đặt hơn hơn mười cây cột cự đại thẳng tắp, đủ mọi màu sắc, tản ra hào quang nhàn nhạt.

Chính giữa mấy cây cột này có rất nhiều Thiên Bằng nhân vỗ cánh, từ trong mà bay qua, ra vào trong thành.

------oOo------

Chương 1413: Phong Linh tháp

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đại nhân, mời theo ta!" Thanh niên Thiên Bằng tộc thấy Hàn Lập nhìn về phía tòa thành xa xa dò xét, hắn kính cẩn nói.

Hàn Lập gật gật đầu, hai cánh sau lưng khẽ vỗ, bay theo thanh niên tiến tới gần cự trụ.

Trên đường, thanh niên tự động mở miệng giản thích:

"Đại nhân đừng lo.Không phải bay quá xa Khai Thiên trụ. Chỉ cách cây cột tầm bốn năm mươi trượng, sẽ không chịu ảnh hưởng của cấm chế nữa, có thể ra vào Thánh thành. Vốn tòa thành này là cấm địa của Thiên Bằng, là tòa thành rất nổi tiếng trong bảy mươi hai chi đô. Chỉ cần có cấm chế này, có thể đủ ngăn cản địch nhân bên ngoài. Từ thời kỳ thượng cổ, bản tộc đã nhiều lần dựa vào tòa thành này mà tránh được nguy cơ diệt tộc đó."

Trong lời nói của thanh niên này tràn đầy ý tứ tự hào.

Hàn Lập tuy còn chưa xem xét qua cấm chế của tòa thành này, thế nhưng chỉ dựa vào linh áp đáng sợ phát ra từ màn sáng, tự nhiên biết thanh niên này không phải nói chơi, ánh mắt hắn không khỏi nhìn thêm vài lượt.

Kết quả lam mang trong đồng tử chớp động vài cái, trong ánh mắt sáng rực của hắn cũng nhìn ra được một chút không tầm thường.

Hào quang mênh mông ở chỗ sâu trên bầu trời, không ngờ ẩn ẩn từng sợi thanh ngân lượng sắc quang ti, khắp nơi phiêu động. Chúnh nhìn như rất nhỏ bé, thế nhưng trên không trung lại truyền ra linh lực đáng sợ, hơn phân nửa đều từ trong quang ti chằng chịt dày đặc phát ra.

Hàn Lập nhìn thật sâu vài lần, sau đó cùng với thanh niên kia phi qua một căn cột trụ bên cạnh.

Một lát sau, hai người đã xuất hiện ở trong thành.

Liếc mắt nhìn nhìn lại, đa phần kiến trúc trong thành so với thành trì Nhân tộc có sự khác nhau rất lớn, đa số phòng ốc đều hình trụ, trên mái là hình nón, chiều cao của mỗi căn nhà không đồng nhất, có cái cao thì hơn trăm trượng, cái thấp chỉ có hơn mấy trượng mà thôi, thế nhưng cánh cửa của mỗi một căn nhà đêu là nửa vòng tròn ghép lại, càng làm cho Hàn Lập kinh ngạc chính là, hơn nửa căn nhà lại ăn sâu vào trong vách núi, xa xa trông lại trên vách núi giống như là tổ ong vậy.

"Đại nhân, Quý Tân quán phân bố ở khắp nơi trong thành, đại nhân muốn ở gần đây hay là như thế nào?" Thanh niên cung kính xin chỉ thị.

"Thế nào cũng được, cứ theo như ý ngươi đi." Hàn Lập làm ra bộ dạng sao cũng được.

Thanh niên *"Dạ"* Một tiếng, liền mang theo Hàn Lập phi hành là là phía dưới, tuy thấp thế nhưng cũng không ít phong cảnh rơi vào trong mắt Hàn Lập, cũng ở dưới tầng thấp này có vô số nam nữ có cánh bay tới bay lui.

Sau hơn phân nửa canh giờ, bọn họ tới một mảnh kiến trúc nhìn như không nhỏ, hai người hạ xuống trên một cái bình đài.

Điểm cuối cùng của bình đài là một tòa nhà ba tầng hình tròn.

Hai người vừa mới rơi xuống, trong phòng lập tức đi ra một thiếu nữ sau lưng có một đôi cái canh trắng muốt, từ rất xa đã chạy tới thi lễ với hai người.

"Thì ra là Hóa Vũ đại ca, vị đại nhân này muốn ngụ lại Quý Tân quán sao?"

"Bạch Thúy, đây là Hàn đại nhân, là khách quý của Phong Khiếu

linh tướng đại nhân. Ngươi phải hảo hảo chiêu đãi ngài đó." Hóa Vũ dường như quen biết vị thiếu nữ nhìn như thị nữ này, hắn nghiêm nghị nói.

"Khách nhân của Phong Khiếu linh tướng! Tiểu tỳ nhất định sẽ hầu hạ đại nhân thật tốt." Vừa nghe tên của Phong Khiếu, vị thiếu nữ dung mạo xinh đẹp này cả kinh, lập tức cung kính trả lời.

Hàn Lập đánh giá qua vài lần vị thiếu nữ này, thấy khí tức của nàng cực yếu, chẳng qua là tương đương với Luyện Khí kỳ mà thôi, rất tự nhiên đi vào trong phòng.

Thiếu nữ cúi đầu theo sát phía sau hắn.

Hóa Vũ cũng không dám tiến vào trong phòng, chỉ đành chờ ở bên ngoài.

Một lát sau, từ trong phòng truyền ra thanh âm đạm đạm của Hàn Lập:

"Không sai, ở đây rất tốt. Ở đây đi, ngươi có thể rời đi được rồi."

Trong lòng vị thanh niên kia cuối cùng cũng được buông lỏng, lúc này nói lời cáo lui, sau đó mới mở hai cánh rồi bay đi.

Mà trong phòng lầu ba, Hàn Lập chính là đang đứng trước cánh cửa sổ tròn, hai mắt cụp xuống nhìn thanh niên kia dần dần khuất bóng. Thiếu nữ Bạch Thúy khoanh tay mà đứng phía sau cách hắn mấy trượng.

"Thánh thành có chừng bao nhiêu tộc nhân!" Hàn Lập đột nhiên hỏi, cũng không có quay đầu lại.

Thiếu nữ ngẩn ngơ, thế nhưng lại bất giác trả lời:

"Thánh thành rất lớn, mặc dù chưa có công tác thống kê chi tiết, thế nhưng ước chừng cũng có tối thiểu ba bốn trăm ngàn người."

"Ba bốn trăm ngàn? Dân cư lại ít như vậy sao?" Hàn Lập tự nói một câu, tựa hồ có phần không tin lắm.

"Đại nhân hiểu lầm rồi. Có thể đi vào Thánh thành mọi người đều phải có thần thông biến hình, có thể biến ảo linh thân thành người. Tu vi thấp hoặc không cách nào biến thân sẽ không có tư cánh tiến vào Thánh thành. Bản tộc mặc dù là một chi nhược tiểu trong Phi Linh tộc, thế nhưng tính ra cũng có hơn mười ức tộc nhân." Thiếu nữ vội vàng giải thích nói.

"Thì ra là thế!" Hàn Lập có chút giật mình.

"Đại nhân, ngài là lần đầu tiên tới Thánh thành sao?" Thiếu nữ nhìn trộm Hàn Lập, do dự thoáng cái, sau đó nhịn không được hỏi một câu.

"Thế nào, khách quý như ta lần đầu tới Thánh thành có rất nhiều sao?" Hàn Lập lại tựa hồ nghe ra điều gì đó, nhàn nhạt hỏi một câu.

"Đại nhân nói đùa a. Quý Tân quán nguyên bản có rất ít người vào ở. Nhưng mà người vào ở, người tới ở lần đầu đều là người ngoại tộc, hoặc là tộc nhân khác tạm thời đến Thánh thành làm việc mà thôi." Thiếu nữ cẩn thận giải thích nói.

"Không có gì kỳ quái cả, ta là lần đầu tiên phản hồi bản tộc, trước kia vẫn luôn ở hải ngoại tu luyện." Hàn Lập bất động thanh sắc nói, thế nhưng lập tức lại hỏi một câu:

"Phụ cận có bán bản đồ của Thánh thành không, nếu có ngươi nói cho ta chỗ mua, ta muốn mua một bản."

"Đại nhân không cần đi ra bên ngoài mua bản đồ làm gì. Quý Tân quán đã chuẩn bị chuyên cung ứng bản đồ đặc chế cho chư vị khách quý như đại nhân rồi, còn chi tiết hơn nhiều so với bên ngoài sản xuất. Ta đây sẽ mang tới một bản cho ngài."

Thiếu nữ kính cẩn nói.

"A, có chuyện tốt như vậy sao, lấy cho ta một bản đi." Hàn Lập có điểm bất ngờ, sau đó không lưỡng lự phân phó nói.

"Vâng, đại nhân." Thiếu nữ lên tiếng, sau đó lùi lại hai bước, nhẹ nhành tựa như chim yến đi xuống lầu.

Hàn Lập đứng nguyên tại chỗ tiếp tục nhìn ra cửa sổ, bắt đầu tự tính toán kế hoạch của mình.

Hắn trà trộn vào trong tộc Thiên Bằng nguyên vốn là muốn tìm các loại tài liệu trân quý của Phi Linh tộc.

Về phần đồ vật hoặc pháp bảo gì đó, Hàn Lập căn bản không cần thiết lắm. Mặc dù hắn chỉ nhìn Phi Linh tộc tranh đấu một hồi, tựa hồ loại dị tộc này cũng không ưa dùng các loại pháp bảo khi đánh nhau, không biết là do không am hiểu luyện khí, hay đám cao giai của Phi Linh tộc căn bản không cần vũ khí tương trợ.

Hai thần vật dị bảo vừa xuất hiện là *"Khốn Ma Võng"* Cùng *"Hỏa Long Châu"* cũng đã mang tính chất phụ trợ rồi. Nhưng mà, những thứ này cũng không có bao nhiêu quan hệ đối với hắn, hắn chỉ hy vọng trong tộc Thiên Bằng có thể tìm được tài liệu có chỗ hữu dụng, cũng không uổng công hắn hao tổn tâm trí trà trộn vào chỗ này.

Về phần chuyện thị phi giữa Thiên Bằng cùng những tộc khác của Phi Linh tộc, hắn tự nhiên sẽ mặc kệ coi như không thấy.

Hàn Lập chính là đang âm thầm suy nghĩ, liền thấy thiếu nữ kia lại đi tới, hai tay bưng lấy một ống trúc màu xanh biếc to bằng ngón tay, chỉ dài một tấc, bên ngoài phát ra ánh sáng trơn bóng lưu chuyển bất định.

Trong lòng có chút kinh ngạc, thế nhưng trên mặt hắn vẫn tỏ vẻ như không, đưa tay tung ra một trảo.

"Vèo" Một tiếng, một đạo lục mang bắn tới, rồi bị hắn chộp được.

Sau đó hắn phất phất tay, ý bảo nàng này trước tiên hãy lui xuống.

Bạch Thúy nhu thuận thi lễ, sau đó nghe lời đi xuống lầu.

Mà Hàn Lập vuốt vuốt ống trúc trong tay, trong lòng lại nổi lên hứng thú. Khi hắn đem thần niệm rót vào trong đó, trên ống trúc hiện lên một bộ cự đại địa đồ rất rõ ràng.

Loại vật này quả nhiên là tồn tại giống như ngọc giản.

Thế nhưng hình dánh của nó đúng thật là kỳ lạ, trải qua một phen luyện chế, có thể tạo được hiệu quả giống như ngọc giản, xem ra Phi Linh tộc cũng không phải quá kém về vấn đề luyện khí, cũng có chỗ độc đáo riêng của nó.

Nhưng tâm thần Hàn Lập rất nhanh liền rời khỏi ống trúc, chuyên tâm phóng trên tấm địa đồ.

Qua thời gian một bữa cơm, hắn thở dài ra một hơi, đem thần niệm từ trong ống trúc thu lại, khuôn mặt lộ vẻ do dự.

Thánh thành này so với hắn đoán lúc trước còn nhỏ hơn một chút, đương nhiên loại thành này nếu so với một thành thị mười ức của Nhân tộc cũng đã rất lớn rồi. Trên thực tế diện tích của tòa thành này lớn tới mức kinh người, muốn từ một mặt của thành thị phi hành tới mặt khác cũng phải mất hơn nửa ngày trời.

Hàn Lập đối với những tòa kiến trúc khác phần lớn là không có hứng thú, nhưng đối với một tòa đại điện được thiết lập trong thành để giao dịch lại khiến hắn đặc biệt chú ý.

Đại điện này, theo như trên bản đồ đánh dấu, hẳn là được tu kiến biên giới của tòa thành, trong một toàn cự sơn nào đó, cả lòng núi đều dùng để cho đám người tới trao đổi mua bán hàng hóa, phương thức không có gì khác so với loài người.

Ngoại trừ tòa kiến trúc này ra, Hàn Lập duy nhất hơi có chút tò mò chính là một nơi gọi là *"Truyện Linh điện"*. Chỗ này là nơi Thiên Bằng tộc chuyên môn cung cấp một chút công pháp tu luyện cho lớp tộc nhân cao tầng.

Đương nhiên trên địa đồ còn đánh dấu mấy chỗ cấm khu đáng chú ý, Hàn Lập chỉ nhìn vài lượt, cũng không hứng thú đi dò xét mấy thứ này.

Nhắm hai mắt lại, hắn đem trọn những vị trí trọng yếu trong địa đồ nhớ kỹ. Sau lưng Hàn Lập bỗng lóe lên hai cánh được một đoàn thanh quang bao vây lấy, thân thể tựa như không phát ra một tiếng động bay ra khỏi cửa sổ, thẳng tới chỗ đại điện giao dịch.

Dường như Thiên Bằng tộc lúc này không được bình yên.

Hắn không có ý định rề rà ở đây nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng, tốt nhất là mau chóng thu thập tài liệu, sau đó vỗ mông bỏ đi cho sớm. Đỡ phải bị cuốn vào đại phiền toái của đám dị tộc này.

Hàn Lập không muốn bị người khác chú ý, cho nên hắn cũng không dám độn quá nhanh, chi nên tốc độ bay chỉ tương đương với đám thiên bằng nhân mà thôi.

Mà đại điện giao dịch bởi vì thiết lập ở chỗ biên giới, cho nên Hàn Lập phi hành được một phút đồng hồ mới tới được non nửa lộ trình. Mà lúc này, ở phía trước cách hắn không xa, xuất hiện một tòa kiến trúc cự tháp kỳ quái.

Kiến trúc này cao chừng sáu bảy trăm trượng, mặt ngoài không phải là hình trụ như bình thường, mà là hình bát lăng. Mỗi một mặt của lăng trụ đều trơn bóng dị thường, hơn nữa lại có ẩn ẩn một chút hoa văn ký hiệu đặc thù.

Những ký hiệu này tản ra hắc khí nhàn nhạt, khiến Hàn Lập có một loại cảm giác quen thuộc. Mà đỉnh tháp còn có khảm một khối tinh thể đại trượng cổ quái, tản mát ra hào quang bảy màu, đem tòa tháp này bao phủ trong đó.

Đám hắc khí kia tất cả đều bị hào quang bảy màu vây ở bên trong, không cách nào bay ra dù chỉ một chút.

Hàn Lập thoáng kinh ngạc vân vê cằm.

Hắn không có nhớ lầm thì, nơi đây đúng là cấm địa mà trong bản đồ có đánh dấu, trên mặt còn có viết mấy chữ *"Phong Linh tháp"*, cũng không biết là giải thích mấy chữ này như thế nào nữa.

Thế nhưng tuyệt đối không phải nơi đất lành gì.

Tại phụ cận màn sáng, trong phạm vi hơn trăm trượng, không có một bóng người, không có bất kỳ một tên thiên bằng nhân nào dám phi hành qua vùng phụ cận này.

------oOo------

Chương 1414: Thiên Bằng Thánh Tử cùng Côn Bằng Chân Huyết

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hắc minh vụ".

Linh quang trong đầu Hàn Lập lóe lên, rốt cục phát giác ra vì sao mình cảm thấy quen thuộc.

Từ đám hắc vụ chảy ra bên ngoài thạch tháp, rõ ràng khi hắn ở trên bán đảo Vụ Hải đã từng ngửi thấy mùi nấm mốc quỷ dị này.

Chỉ có điều hắc vụ ở nơi này phát ra cực kỳ mỏng manh, tựa hồ bị vật gì đó nghiêm mật trói buộc.

Trong lòng Hàn Lập có chút kinh ngạc, thế nhưng nếu như nơi đây được đám Thiên Bằng nhân coi là cấm địa, vậy hắn tự nhiên sẽ không cố ý khơi chuyện làm gì.

Lúc này bắt chước những người khác, độn quang lướt qua, muốn vòng qua đường phụ cận mà bay.

Thế nhưng khi Hàn Lập nghiêng người bay đi cách cự tháp trăm trượng! Đột nhiên một cỗ khí tức làm cho toàn thân người ta run rẩy từ trong cự tháp bộc phát lên ngút trời.

Hàn khí sau lưng bốc lên, hắn giật mình một cái, thân hình lại hơi khựng lại.

Đây là.

Hàn Lập ngừng độn quang, quay đầu lại, hai mắt thoáng cái gắt gao nhìn thẳng về phía cự tháp.

Chỉ thấy cự tháp ở phía xa tản mát ra hắc minh vụ, chẳng biết lúc nào thoáng cái biến thành nước sơn nồng đặc đen như mực. Ký hiệu bên ngoài của tòa tháp không ngừng chớp động lên lên đủ các loại ánh sáng, thế nhưng vô pháp ngăn được hắc khí đang trào ra bên ngoài.

Thế nhưng cũng may thất sắc quang mạc ở trên đỉnh tháp không ngừng phát sáng, tất cả đám hắc khí này đều bị cấm chế của thạch tháp vây trong một phạm vi nhất định. Thế nhưng chỉ một lát sau, hắc vụ tràn đầy bên trong quang mạc, khiến thất sắc quang mạc lắc lư dữ dội, giống như tùy thời đều có thể nứt vỡ ra vậy.

Đám Thiên Bằng nhân đang phi hành ở gần đấy mỗi người đều trợn mắt há hốc mồm, tất cả đều ngừng lại, lăng không nhìn dị biến phát sinh trên Phong Linh tháp.

Hàn Lập cảm giác đôi cánh của mình đột nhiên run lên rồi trở nên nóng rực, trên lưng hắn truyền đến cảm giác đau đớn cùng bỏng rát.

Sắc mặt hắn thoáng cái biến đổi.

Đúng lúc này, trong tháp phát ra một tiếng trường minh dị thường ngân cao, hàng trăm Thiên Bằng nhân ở gần vừa nghe tiếng thét này, không ngờ hai mắt khép lại, thân thể từ trên không trung rơi xuống.

Hàn Lập mặc dù vẫn chịu được, thế nhưng khi nghe thanh âm này cũng cảm thấy thần niệm có chút mơ hồ, đồng thời sau lưng lại càng nóng, đôi cánh trong nháy mắt mất đi công hiệu, thân hình thoáng cái lắc lư muốn rơi xuống.

Thế nhưng cũng may là hắn phi hành không dựa cả vào Phong Lôi Sí. Lúc này thanh quang trên người lóe lên, thân thể ổn định lại. Thế nhưng khi ánh mắt nhìn về phía cự tháp, lại tràn đầy vẻ hoảng sợ.

"Oanh" Một tiếng động lớn vang lên, tinh thạch trên đỉnh tháp đại

phóng ra hào quang, thất sắc quang mạc thoáng cái cũng đại phóng, đồng thời từng đợt chú ngữ tối nghĩa từ trong cự tháp truyền ra, phảng phất như có hơn một trăm người đồng thời niệm pháp quyết vậy.

Lập tức đám Thiên Bằng nhân đang rơi xuống kia, trên người lóe lên linh quang, quanh người cả đám đều xuất hiện một tầng thất sắc quang tráo, thân hình một lần nữa trôi nổi trên không trung.

Thế nhưng trong tháp lại đột nhiên phát ra tiếng thét thê lương, hắc khí bên trong quay cuồng một hồi, sau đó một cự đại điểu ảnh lớn tới vài trăm trượng hiện ra trên không trung. Hư ảnh này toàn thân màu đen nhạt, hai cánh vũ động, bao phủ toàn bộ thạch tháp, tiếp sau đó vang lên một tiếng trường minh, tất cả hắc vụ tăng lên gấp bội, thất sắc quang mạc ở bốn phía lập tức kịch liệt vặn vẹo, khí thế thật là dị thường kinh người.

Lúc này đây, đám Thiên Bằng nhân kia được thất sắc quang mạc bảo vệ, chẳng qua là thân hình nhoáng lung lay một cái, sau đó liền bình yên vô sự. Thế nhưng thân thể lại nơm nớp run run, chớp mắt liền phân tán tới các hướng mà chạy.

Hàn Lập nguyên vốn muốn cùng đám Thiên Bằng nhân chạy đi, lập tức bay ra khỏi vùng phụ cận thạch tháp, thế nhưng trong nháy mắt cự ảnh đại điểu hiện thân, hai cánh ở sau lưng Hàn Lập cũng run lên, không ngờ trong nháy mắt lại hiển hiện ra màu xanh giống như thân ảnh đại điểu, cũng đồng dạng giương ra, lại phảng phất như cùng tương hỗ với hắc sắc đại điểu.

Cùng lúc đó, không khí ở vùng phụ cận bị nén chặt, hắn chỉ cảm thấy thân thể trầm xuống, thân hình cũng vô pháp nhúc nhích mảy may.

Hàn Lập kinh hãi, kim quang đại phóng ra bên ngoài, một cỗ sức mạnh từ tứ chi tuôn ra, muốn thoát khỏi cảnh này. Thế nhưng trong lòng hắn lập tức trầm xuống, bởi vì mặc cho hắn điên cuồn thúc đẩy lực lượng cơ thể cỡ nào, không khí bốn phía phảng phất như tinh cương đúc thành, ngay cả một ngón tay cũng không nhúc nhích được.

Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng xoay chuyển, tự nghĩ lại xem có nên gọi ra Chân Ma Pháp Tướng toàn lực triệt hạ tình cảnh bị trói buộc này hay không. Thế nhưng lúc này, tiếng chú ngữ trong thạch tháp bỗng nhiên biến đổi, thoáng cái tăng tốc độ lên gấp đôi, trong thanh âm niệm chú ngữ lại có ẩn ẩn tiếng sấm nổ mạnh. Theo nguyên một đám ký hiệu cổ quái ở gần cự tháp phiêu đãng nổi lên trong hư không, tất cả đều hướng tới hắc sắc điểu ảnh mà bay đi.

Đồng thời, viên thủy tinh cự đại trên đỉnh tháp cũng phát ra một tiếng oàng long, tự động bạo liệt ra.

Một vòng thất sắc ánh sáng mặt trời từ từ bay lên, bỗng nhiên thả ra vạn đạo quang mang, đem tất cả đều điểu ảnh hút vào đó.

Hư ảnh cự điểu tại ký hiệu cùng thất sắc thải quang tạo thành hai tầng cấm chế, rốt cục vì một tiếng kêu quái lạ mà tán loạn.

Bên kia, hư ảnh đại điểu màu xanh sau lưng Hàn Lập cũng lóe lên rồi biến mất.

Thân thể hắn được buông lỏng, khôi phục lại tự do. Nhưng trong lòng vẫn còn cảm thấy ngạc nhiên cùng nghi ngờ.

Vừa rồi trên thạch tháp hiển hiện ra hư ảnh cùng với điểu ảnh màu xanh độc nhất vô nhị sau lưng của hắn. Hai loại đều là bộ dáng Côn Bằng trong truyền thuyết. Trong tháp này chẳng lẽ phong ấn một tên Côn Bằng sao, thế nhưng điều này sao có thể chứ?

Hàn Lập hoảng sợ suy ngẫm, trong lòng xuất hiện một trăm hai mươi suy đoán chạy loạn, thế nhưng ánh mắt vẫn quét về phía trước, sau đó cười khổ một tiếng, cuối cùng thân hình dừng nguyên tại chỗ không động.

Bởi vì từ trong cự tháp bay ra hơn mười đoàn linh quang, chớp động vài cái, sau đó chỉ còn cách hắn vài chục trượng.

Với khoảng cách như vậy cũng đủ để đám Thiên Bằng nhân nhạy cảm nhìn rõ. Hiện tại nếu tiếp tục độn, có thể chứng tỏ cho mọi người thấy mình có tật giật mình.

Hàn Lập tự suy xét, cũng chỉ có thể lưu lại xem đối phương có ý đồ gì rồi sẽ tính tiếp.

Hắn nhìn linh quang nhanh chóng quét tới, bên trong thình lình xuất hiện hai gã Hóa Thần hậu kỳ, còn lại đều là Hóa Thần sơ trung kỳ. Hàn Lập sợ hãi nhìn qua, cũng không dám tùy tiện làm ra động tác gì để tránh đối phương hiểu lầm. Hắn lẳng lặng bất động trôi nổi trên không trung.

"Vèo vèo" Vài tiếng tiếng xé gió truyền tới, lúc này hơn mười người vỗ cánh nháy mắt tới trước mặt Hàn Lập, bao vây lấy hắn.

Hơn mười đạo ánh mắt thoáng cái rời lên trên người hắn.

Hai lão giả cầm đầu bộ dáng là yêu Bằng nhân, một tên sau lưng xuất hiện đôi cánh trắng, một tên khác lại có đôi cánh màu vàng nhạt.

Trong hai người, một người vẻ mặt hiền lành hòa ái, một người tướng mạo ngay ngắn uy nghiêm, thế nhưng cũng đều giống như người khác, vừa tới đã nhìn chằm chằm lên người Hàn Lập, kỳ quang trong mắt chớp động.

Hàn Lập tuy không phải thật sự e ngại đám Thiên Bằng nhân này, thế nhưng bộ dáng của đối phương như vậy, lại còn xì xầm nói thầm, lúc này hắn miễn cưỡng cười hỏi:

"Chư vị vây quanh tại hạ là có chuyện gì vậy?"

"Tên họ, đại danh? Gương mặt rất lạ, là tộc nhân gần đây tiến vào Thánh thành sao?"

Đúng như Hàn Lập đoán trước, tên lão giả cánh trắng kia mở miệng, giọng nói rất khách khí.

"Tại hạ họ Hàn, một mực tại hải ngoại tu luyện, hôm nay mới là lần đầu vào trong thành." Tâm niệm của Hàn Lập nhanh chóng xoay chuyển, lên tiếng nói.

Khi đối phương chưa lộ ra ác ý, hắn cũng không tất yếu phải dùng bạo lực giải quyết.

"Hải ngoại? Hôm nay mới vào thành!" Câu trả lời của Hàn Lập khiến hai lão giả ngẩn ra, thế nhưng sau khi liếc mắt nhìn nhau, trong mắt lại hiện ra vẻ mừng rỡ.

"Tốt, rất tốt. Không quản Hàn huynh xuất thân chỗ nào, thế nhưng có thể dẫn động chi linh của Côn Bằng trong tháp, đã nói lên trên người ngươi tràn đầy Thiên Bằng khí tức, có đủ điều kiện để tiếp nhận, kế thừa Côn Bằng Chân Huyết của bản tộc thánh thủ." Một lão giả khác nghiêm nghị nói.

"Côn Bằng Chân Huyết!" Hàn Lập thật sự ngây người.

Nếu như nói trước kia, hắn đối với những vật này còn không hiểu lắm, thế nhưng hiện tại trong tay còn lưu giữ chân huyết của Chân Long Thiên Phượng, đối với vậy quý hiếm bựu này đương nhiên là hắn minh bạch.

Hiện tại lại có chuyện tốt này chủ động tìm tới cửa, Hàn Lập tự nhiên có phần sợ run.

Nhưng mà nghĩ lại, Hàn Lập lại chột dạ.

Hắn không phải chân chính là Thiên Bằng nhân, sao có thể làm vị Thánh tử của Thiên Bằng tộc này. Mà nếu thực sự tra ra, chỉ sợ sẽ lập tức lộ tẩy. Đến lúc đó không chỉ nói kế thừa cái gì chân huyết, trước tiên cũng bị vô số đám tộc nhân Thiên Bằng nổi giận xuất thủ diệt sát.

"Hai vị hiểu lầm rồi. Tại hạ xuất thân rất bình thường, sao có tư cách kế thừa chân huyết. Dị động ở trong tháp này cũng không phải do tại hạ dẫn động." Hàn Lập gượng cười vài tiếng, liên tục lắc đầu phủ nhận.

"Hàn huynh sao phải đùn đẩy làm gì, trên người của ngươi vừa rồi tản mát ra chân linh chi tương, chúng ta ở trong tháp đều đã nhìn rõ, tuyệt đối sẽ không nhìn lầm. Hàn huynh tốt hơn theo là theo

chúng ta đi gặp chư vị trưởng lão thôi. Nếu có thể trở thành Thánh tử của tộc, đó là đại sự trong tộc đó." Tên lông cánh kim sắc vũ sí kia căn bản không nghe lời Hàn Lập giải thích, cười hì hì nói.

Hàn Lập âm thầm kêu khổ, ánh mắt xoay chuyển, thấy sắc mặt đám thiên bằng nhân khác đều lộ vẻ hưng phấn, hiển nhiên đều xác nhận là hắn.

"Tại hạ quả thực không phải là Thánh tử gì cả, mấy vị không tin cũng được. Thế nhưng Hàn mỗ còn có chuyện quan trọng trên người, trước hết xin cáo từ trước." Hàn Lập trong lòng quyết định, trong miệng nhanh chóng giải thích hai câu, thân hình giống như hồ đúc, liền biến thành một đoàn hư ảnh nhàn nhạt, lóe lên chui qua chính giữa hai lão giả.

Hai cánh sau lưng hắn khẽ động, muốn thi triển thần thông bỏ chạy. Nhưng vào lúc này, đột nhiên một thanh âm nhàn nhạt truyền đến tai.

"Chậm đã, dị tộc nhân! Ngươi thật sự cứ như vậy rời đi sao? Nếu muốn đi, cũng phải để đôi cánh ở lại Thiên Bằng tộc chúng ta." Thanh âm không lớn, hơn nữa lại ôn hòa dễ nghe, thế nhưng khi Hàn Lập nghe được, lại giống như tiếng sấm khiến thần niệm hắn chấn động, sắc mặt thoáng cái trở nên rất khó coi.

Đồng thời khi thanh âm này truyền tới, không gian phụ cận bỗng nhiên ba động, cách đỉnh đầu Hàn Lập mấy trượng, một đạo thân ảnh thon thả từ hư không, không tiếng động nào như thiểm điện hiện ra, là một áo bào trắng thiếu nữ sau lưng mọc lên kim sắc vũ sí.

Hàn Lập ngưng thần nhìn tới, lập tức hít vào một hơi lương khí.

Người này dung nhan thoạt nhìn bình thường, trên mặt có một tầng oánh quang lưu chuyển bất định, khí tức trên người áp súc không lộ, Hàn Lập không ngờ lại không cách nào nhìn ra tu vi sâu cạn của đối phương, là một vị lánh ngoại cao nhân sao, lại còn có loại nữ tử tu vi ngoài Hợp Thể trung kỳ tồn tại a.

Khóe mắt Hàn Lập bỗng nhiên nháy mạnh vài cái.

"Tham kiến đại trưởng lão!" Đám thiên bằng nhân hóa thần cấp vừa thấy thiếu nữ, mỗi người đều cung kính dị thường, đều dùng đại lễ để thăm hỏi.

Nàng này không ngờ lại là đại trưởng lão của Thiên Bằng tộc! Hàn Lập chỉ cảm thấy trong miệng khô khốc.

"Người này giao cho ta xử lý đi, các ngươi trở lại trong tháp gia cố phong ấn, đem Côn Bằng Thánh linh một lần nữa trấn áp lại đi." Thiếu nữ thong dong phân phó nói.

"Tuân mệnh!" Hiển nhiên thiếu nữ này ở trong lòng của đám tộc nhân Thiên Bằng rất uy nghiêm, bọn họ không hề chần chờ, đều mở đôi cánh bay trở lại tháp.

Mà ánh mắt thiếu nữ chợt xoay chuyển, rốt cục đã tiến lại gần chỗ Hàn Lập.

------oOo------

Chương 1415: Đại trưởng lão

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nơi này không phải chỗ nói chuyện, đi theo ta" Đôi mắt sáng của thiếu nữ chợt lóe, nhưng lại nói rất hờ hững, ngay sau đó quay người lại, bay về hướng khác.

Hàn Lập sắc mặt âm tình bất định một chút, nhưng vẫn thành thật mà đi theo.

Đối mặt với một tồn tại đáng sợ đã trên Hợp Thể trung kỳ, thân lại ở trong thành dị tộc thánh, hắn căn bản không có cơ hội chạy trốn. Mà nhìn bộ dạng của đối phương cũng không giống là sẽ lập tức trở mặt động thủ, cứ nghe theo lời đối phương trước vậy.

Thân hình thiếu nữ nhìn rất chậm rãi thong dong, giống như gió nhẹ, như nước chảy không mang theo chút tức giận nào, nhưng tốc độ độn quang lại nhanh kinh người.

Hàn Lập vận dụng chừng bảy tám phần linh lực mới miễn cưỡng đuổi theo được, trong lòng không khỏi thầm hoảng sợ, cuối cùng cũng cưỡng chế mấy phần ý nghĩ khác luôn quanh quẩn trong đầu xuống.

Sau khi phi hành khoảng một bữa cơm, thiếu nữ dẫn Hàn Lập hạ xuống trước một gian phòng hình trụ cao mười trượng nằm trơ trọi.

"Tham kiến đại trưởng lão". Ở lối vào có hai thiếu nữ tộc Thiên Bằng tướng mạo thanh tú ra đón, đầy vẻ kính cẩn.

Thiếu nữ Kim Sí chỉ gật đầu, liền đi vào tùy ý.

Hàn Lập theo sát phía sau, sau khi vào phòng, phát hiện chỗ này còn đơn giản hơn so với dự đoán.

Trong phòng ngoại trừ mấy cái ghế đá và bàn đá, chung quanh chẳng còn thứ gì cả.

Thiếu nữ khoát khoát tay, ý bảo hai thị nữ lui xuống. Sau đó xoay người lại, ngồi ngay ngắn trên một ghế đá, miệng hương khẽ nhếch nói:

"Ngồi xuống đi, ta có một số chuyện muốn hỏi ngươi một chút".

"Ở trước mặt tiền bối sao có chỗ tại hạ ngồi. Hàn mỗ xin rửa tai lắng nghe". Hàn Lập sắc mặt bình tĩnh nói.

"Tùy ngươi". Thiếu nữ cũng chẳng thèm để ý.

Hàn Lập quả nhiên đứng thẳng tại chỗ.

"Ngươi là tu sĩ nhân tộc sao?" Thiếu nữ sau khi suy nghĩ một lát, vừa mở miệng nói đã khiến Hàn Lập cả kinh.

"Tiền bối từng đi qua chỗ nhân tộc chúng tôi sao?" Hàn Lập cẩn thận nói.

"Đương nhiên đã từng đi qua. Ta thậm chí còn từng bái phỏng quý tộc Linh Hoàng một thế hệ trong Tam hoàng nữa, ta với bí thuật khôi lỗi (con rối) xuất thần nhập hóa của hắn bội phục vô cùng. Thật ra không chỉ ta, trong tộc Phi Linh của chúng ta còn mấy tên tồn tại cường đại khác, đều đã từng đi qua nhân tộc các người. Xét phần tình cảm này, ngươi có nghi vấn gì chi bằng cứ mở miệng hỏi, ta biết gì sẽ trả lời nấy. Nhưng có qua có lại, chờ tới vấn đề của ta, hy vọng ngươi cũng không để ta phải thất vọng. Nếu không thì..." Mấy câu đó thiếu nữ dùng ngôn ngữ nhân tộc nhấn mạnh rất rành rọt.

Hàn Lập sau khi nghe rõ ý uy hiếp trong câu sau cùng, sắc mặt không khỏi hơi đổi. Nhưng lập tức trở lại như thường.

"Tiền bối làm sao mà đoán được thân phận của vãn bối. Điều khác không nói, vãn bối tự phụ Phong Lôi Sí đã luyện hóa hoàn toàn, hơn nữa còn dùng bí thuật thay đổi khí tức bắt chước người quý tộc, cũng không phát hiện có gì bất ổn. Nếu không vãn bối

sao dám lớn mật mà tiến vào quý tộc như thế chứ". Hàn Lập nhìn chằm chằm thiếu nữ, trầm giọng nói.

Vấn đề này, vẫn khiến hắn rất hoang mang.

"Phép biến ảo của ngươi đúng là hết sức thành công, thậm chí ngay cả đại trận bảo vệ thành thánh cũng bị khí thức Côn Bằng trên người ngươi lừa. Nếu gặp phải trưởng lão còn lại trong tộc, chỉ cần không phải là cố ý xem xét, tám chín phần mười cũng không cách nào nhìn ra điều gì. Nhưng ta lại khác, ta thân là đại trưởng lão, chuyên môn phụ trách nắm giữ thánh khí trong tộc. Mà thánh khí tộc Thiên Bằng chúng ta, có thể nhìn thấu hết thảy biến ảo, trực tiếp nhìn xuyên thần thông chân nguyên trong cơ thể mục tiêu. Các hạ mặc dù bí thuật biến ảo lợi hại, nhưng đối với ta mà nói lại không có chút hữu dụng nào". Thiếu nữ cười nhạt một tiếng, giải thích rất chi tiết.

Hàn Lập đã hơi hiểu ra, nhưng ngay sau đó tất nhiên là cực kỳ buồn bực.

"Nói như vậy, nếu tôi đi tới chi nhánh khác của quý tộc, ngược lại sẽ không dễ bị người ta phát hiện". Hắn cười khổ nói.

"Trong thánh khí của bảy mươi hai bổn tộc, thánh khí của tộc Đãng Thủy cũng có loại thần thông giống như vậy". Thiếu nữ không trực tiếp trả lời, ngược lại khóe miệng vểnh lên.

Hàn Lập nghe vậy, nhất thời im lặng. Sau một lúc im lặng, mới hỏi tiếp một câu:

"Vật bị phong ấn trong tháp Phong Linh là vật gì thế, cái gọi là Thánh Tử và Côn Bằng thực chất là cái gì?"

"Phong ấn trong tháp Phong Linh chính là nửa thánh hồn của một con Côn Bằng chân thánh do bổn tộc năm đó cường thịch, mất lực chín trâu hai hổ mới thu thập được. Chính nhờ lực thánh hồn, tộc Thiên Bằng của chúng ta mới có thể tồn tại đến hôm nay. Về nguyên do cụ thể, ngươi không cần phải biết. Về phần Thánh tử thì đơn giản, đó là tên gọi chung của tộc nhân của tộc Phi Linh chúng ta và các tộc có hy vọng kế thừa máu chân thánh. Nếu là

Thánh tử thì có thể kế thừa máu chân thánh của các tộc, rồi thông qua khảo nghiệm để có thể trở thành Thánh chủ một tộc". Thiếu nữ giải thích cặn kẽ.

Lần này, Hàn Lập chẳng lộ ra vẻ ngoài ý muốn gì cả.

Những thứ này đều chẳng khác với phỏng đoán ban đầu của hắn mấy, thậm chí cả cái Thánh chủ kia cũng lười hỏi, chỉ thở dài một hơi.

"Xem ra ngươi cũng không còn vấn đề gì khác. Vậy tiếp sau là vấn đề của ta. Bảo vật Vũ sí sau lưng ngươi, luyện hóa bằng thứ gì của Côn Bằng mà lại có thể khiến Thánh linh bị phong ấn trong tháp Phong Linh thoát ra được thế. Chuyện này từ khi tháp kiến thành tới nay rất ít khi xảy ra". Ánh mắt thiếu nữ chợt lóe, hỏi thẳng.

"Không có gì, chỉ là một cọng lông chim của Côn Bằng luyện hóa hỏng thôi". Hàn Lập nhướng mày, thành thật trả lời.

"Lông chim của Côn Bằng? Điều này thật khó có khả năng. Chỉ là một cọng linh vũ hỏng của Côn Bằng, cũng không thể khiến Thánh linh xao động như vậy được sao". Thiếu nữ có chút không tin nổi.

"Tôi cũng không biết". Hàn Lập lắc đầu, hắn đúng là cũng chẳng hiểu chuyện này ra sao.

"Lấy bảo vật Vũ sí của ngươi ra cho ta xem thử!" Thiếu nữ trầm ngâm một lát, đột nhiên hời hợt mà nói như vậy.

Trong lòng Hàn Lập trầm xuống, nhưng sau khi thấy đôi mắt sáng long lanh giống như thủy tinh của thiếu nữ, chỉ lưỡng lự một chút rồi đầu vai run lên, quang mang Vũ sí (cánh) màu trắng sau lưng liền chợt lóe, thoáng cái đã biến mất vô ảnh vô tung.

Mà cùng lúc đó, trong tay Hàn Lập lại có thêm một cọng lông óng ánh dài vài tấc.

Tay nhấc một cái, không ngờ lại đưa tới thật.

Hàn Lập dứt khoát như thế, hiển nhiên là khiến vị đại trưởng lão tộc Thiên Bằng này cũng có chút ngẩn ra.

Con mắt của nàng nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Hàn Lập hồi lâu, cuối cùng đôi mắt lộ nét cười nhận lấy. Nét mặt Hàn Lập không thấy chút khác thường nào, nhưng trong lòng lại cười khổ không thôi.

Nếu không phải trước mặt là một tồn tại đã trên Hợp Thể trung kỳ, Phong Lôi Sí lại sớm được luyện hóa đến độ tùy tâm, dù đối phương cưỡng chế giữ tạm, hắn cũng có sáu bảy phần nắm chắc có thể kích phát thần thông không gian của bảo vật, nháy mắt gọi về thì hắn quyết sẽ không giao trọng bảo này cho đối phương.

Thiếu nữ một tay cầm Phong Lôi sí, cẩn thận xem kỹ, một lát sau, trên mặt liền hiện ra biểu tình cực kỳ cổ quái.

Tay nàng chỉ một cái, Vũ sí trong tay đã bay ra ngoài.

Lúc này trả Phong Lôi sí lại cho Hàn Lập.

Trong lòng Hàn Lập thả lỏng, hai tay không hề động, nhưng bạch quang Phong Lôi sí chợt lóe rồi biến mất giữa hư không.

Sau đó một khắc, chúng lại không chút tiếng động mà hiện ra sau lưng Hàn Lập lần nữa.

Thấy một màn như vậy, thiếu nữ vẫn im lặng, trì hoãn một chút rồi nói: *"Thật không ngờ, bảo vật linh vũ này của ngươi chẳng những có chân thánh Côn Bằng, lại còn dung nhập vào một cọng Phượng yêu. Ta đại khái đã hiểu được là chuyện gì xảy ra. Có điều vẫn muốn nghe một chút, cọng lông của Côn Bằng này ngươi làm sao lấy được?"*

Hàn Lập nghe vậy có chút bất ngờ. Nhưng chuyện này ngược lại cũng chẳng có gì để giấu diếm, lúc này kể sơ qua về chuyện ở nhân giới thấy đại chiến cách giới giữa Côn Bằng và La Côn.

Thiếu nữ sau khi nghe xong, lại trầm ngâm. Một lúc lâu sau, mới dùng ánh mắt đánh giá Hàn Lập một lần nữa, đột nhiên mở miệng nói một câu khiến hắn hoàn toàn ngây người: *"Hàn huynh có hứng thú gia nhập Yêu man tộc chúng ta, làm Thánh tử bổn tộc không?"*

Hàn Lập ngẩn ngơ.

"Tại hạ không nghe lầm chứ, tiền bối muốn tại hạ gia nhập quý tộc ư?" Hàn Lập mở trừng hai mắt, cảm thấy có thể là mình đã nghe lầm gì đó.

"Không sai, đúng là ta có ý này. Nhưng chuyện này trọng đại, chi tiết cụ thể còn cần thương lượng lại với mấy vị trưởng lão khác!" Thiếu nữ bất động thanh sắc nói.

"Tại hạ là Nhân Tộc, cũng không phải là người Thiên Bằng chân chính". Hàn Lập im lặng một hồi lâu rồi mới nói một câu như vậy.

"Các hạ còn không biết sao. Theo lẽ thường mà nói, cọng vũ Côn Bằng và những thứ khác của Côn Bằng, đều là vật truyền lại khi Côn Bằng mất. Mà cọng vũ Côn Bằng mà Hàn đạo hữu luyện hóa, lại là vật rơi ra từ trên thân của chân thánh Côn Bằng. Trong linh vũ này bao gồm khí tức Côn Bằng gấp mấy lần bình thường. Hơn nữa hơn phân nửa trong linh vũ, còn ngầm chừa một ít máu huyết mà bản thân ngươi chưa phát hiện. Mà nhất tộc Thiên Bằng chúng ta vốn chính là hậu nhân của chân thánh Côn Bằng năm đó, đạo hữu nếu bản thân đã luyện hóa vật của Côn Bằng, lại có khả năng đã chứa máu Côn Bằng từ lâu, nói là người của Thiêng Bằng tộc chúng ta, cũng không sai". Lời này thiếu nữ thản nhiên nói ra khiến Hàn Lập trợn mắt há hốc mồm.

Một lúc lâu sau, Hàn Lập mới từ trong giật mình khôi phục lại, hai mắt nheo lại nhìn thiếu nữ một lúc lâu, đột nhiên mở miệng: *"Nghe nói Thánh chủ đương nhiệm của tộc Thiên Bằng đã ngã xuống mà chết, còn tộc nhân hiện có trong quý tộc hình như cũng không có người kế thừa chân huyết của Côn Bằng. Cả tộc Thiên Bằng đều có khả năng bị hàng ngũ bảy mươi hai chi nhánh tộc Phi Linh thủ tiêu. Tại hạ không nói sai chứ"*.

"Sao ngươi biết việc này". Thiếu nữ rốt cuộc sắc mặt thay đổi, sau

lưng bỗng hiện ra hư ảnh một con đại bàng màu vàng.

Hư ảnh này chính là một phiến Lưỡng Sí, Hàn Lập lập tức cảm thấy một cỗ lực bàng bạc thoáng cái đè lên vai, toàn bộ thân hình đều nháy mắt phát ra tiếng xương nứt *"rắc rắc"*.

"Phốc xuy" một tiếng, hai chân Hàn Lập đã lún hơn phân nửa xuống sàn nhà lát đá xanh.

Sắc mặt Hàn Lập thoáng cái trở nên tái nhợt.

Nhưng ngay lúc này, thiếu nữ nhướng mày, hư ảnh đại bàng lóe lên rồi biến mất không thấy gì nữa.

"Ta không biết các hạ biết tin này từ chỗ nào, nhưng hy vọng đạo hữu tạm thời giữ bí mật chuyện này. Tại hạ vẫn chưa muốn thấy cảnh thành thánh một trận đại loạn. Ngoài ra có một điểm các hạ nói sai rồi, Thánh tử có thể kế thừa máu chân thánh, cả Thiên Bằng tộc của chúng ta vẫn còn có hai người. Chỉ là hai người này tu vi quá thấp, cho dù thành công, tỷ lệ thông qua khảo nghiệm của các tộc cũng không cao lắm. Cho nên ta mới muốn mời Hàn đạo hữu gia nhập bổn tộc". Chỉ trong nháy mắt, thần sắc của thiếu nữ đã khôi phục lại như thường.

"Ý tứ của đại trưởng lão, là muốn ta gia nhập hỗ trợ hai vị Thánh tử này!" Hàn Lập là người thông minh bực nào, con mắt đảo tròn, lập tức nắm rõ dụng ý của đối phương, thần sắc vừa động liền nở nụ cười.

------oOo------

Chương 1416: Đại diện giao dịch

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Không sai, ta đúng là có ý này. Các hạ mặc dù có tư cách gia nhập tộc Thiên Bằng của chúng ta nhưng dù sao cũng xuất thân từ Nhân tộc, cho dù có thể thông qua thí luyện cùng khảo nghiệm, cũng không thể đảm nhiệm chức Thánh chủ của bổn tộc. Nhưng Hàn đạo hữu lại có thể dùng thân phận Thánh tử trợ giúp hai vị Thánh tử một tay, giúp bọn họ thông qua thí luyện. Đương nhiên nếu làm như thế, ta cũng sẽ không bạc đãi ngươi. Chẳng những có thể cho ngươi dung nhập một ít chân huyết của Côn Bằng, mà còn có hậu tạ khác".

Thiếu nữ không phủ nhận, không chút hoang mang nói.

Chuyện tốt cỡ này tìm tới cửa, nếu là người bình thường sẽ hoan hỉ vô cùng, sợ rằng lập tức đáp ứng ngay.

Nhưng Hàn Lập lại ánh mắt chớp động, không lập tức đáp lời.

Thiếu nữ cũng không có ý thúc giục, chỉ yên lặng ngồi trên ghế thản nhiên mà nhìn Hàn Lập.

Sau thời gian một chén trà, Hàn Lập lại mở miệng nói: *"Tiền bối vì chuyện Thánh tử, thậm chí không tiếc để một ngoại nhân như ta gia nhập quý tộc, vậy khảo nghiệm này nguy hiểm thật không nhỏ nha. Có thể nói cho tại hạ biết trước một chút rồi Hàn mỗ lại quyết định cũng không muộn"*.

"Thí luyện đúng là phi thường nguy hiểm. Nói đại khái, Thánh tử các tộc tham gia, tỷ lệ đại khái khoảng sáu bảy thành. Mà tu vi Thánh tử giống nhau đều là Phi Linh Tương, tương đương với Hóa thần quý tộc. Lúc này, bởi vì Thánh chủ bổn tộc ngã xuống ngoài ý muốn. Hai gã Thánh tử chỉ có thực lực sơ cấp Phi Linh

Tương, chưa chuẩn bị đầy đủ. Nếu tham gia thú luyện, mười phần là không thể thông qua. Đạo hữu thần thông tại hạ mặc dù không nắm rõ, nhưng có thể từ Nhân tộc một mình xuyên qua hơn phân nửa đại lục Phong Nguyên mà tới, thực lực tuyệt đối không phải tầm thường. Mặc dù nội dung thí luyện này nguy hiểm, nhưng đối với đạo hữu hẳn là không thành vấn đề".

Thiếu nữ mặc dù trước đó đoán có sai một chút nhưng phán đoán cuối cùng lại không sai.

"Chỉ là cấp Phi Linh Tương ư?" Khóe mắt Hàn Lập giật một cái, thận trọng hỏi.

"Các hạ yên tâm, bổn trưởng lão sẽ không nói dối gạt người".

Thiếu nữ khẽ mỉm cười.

"Tôi cần suy nghĩ một thời gian".

Hàn Lập lại hẹn thời gian.

"Sự tình trọng đại, muốn cân nhắc cũng đúng. Như vậy đi, ta cho ngươi thời gian ba ngày. Ba ngày sau, ta vẫn ở đây chờ ngươi quay lại. Ở trong thời gian này, đạo hữu có thể tự do hành động trong thành, sẽ không có người làm phiền ngươi. Mặt khác, ta tên là Kim Duyệt. Ngươi hãy nhớ kỹ tên này".

Thiếu nữ nói không chút tức giận, tựa hồ câu trả lời của Hàn Lập đã sớm nằm trong dự đoán của nàng.

Hàn Lập tất nhiên trong miệng nói cảm ơn, sau đó không chút chần chờ mà cáo từ.

Mắt thấy Hàn Lập ra cửa, thân hình thoáng một cái đã không còn thấy bóng dáng, Kim Duyệt khẽ mỉm cười, đưa tay nâng chén linh trà, nhấp nhẹ một ngụm.

"Đại trưởng lão, thật cứ như vậy mà thả hắn đi sao".

Trong gian phòng đá hôi quang chợt lóe, đột nhiên từ bên trong xuất hiện một cao một lùn, người đến là hai tộc nhân Thiên Bằng.

"Sao, ngươi nghĩ ta nên đối đãi với người này thế nào?" Kim Duyệt liếc nhìn hồng tu lão giả đang nói chuyện, hỏi thẳng.

"Cứ lấy Vũ sí đã dung nhập cọng vũ của Côn Bằng đi, chúng ta cần gì phải để người dị tộc giả mạo Thánh tử, chi bằng cướp vũ sí, bổn tộc chọn một người khác kế thừa chân huyết chẳng phải tốt hơn sao".

Lão giả râu đỏ thân hình cao lớn, hai tay xoa nhẹ nói.

"Nếu thật dễ dàng như thế thì ta còn phải nói nhiều với một gã dị tộc như thế sao. Lúc ấy cứ giết chết hắn, đoạt vũ sí là xong rồi".

Khóe miệng thiếu nữ nở nụ cười lạnh, trả lời không chút khách khí.

"Vậy ý của đại trưởng lão là..." Một mỹ phụ vóc người nhỏ nhắn thấy lão già râu đỏ còn định nói gì, vội kéo nhẹ vạt áo lão, thanh âm cung kính mở lời trước.

"Bàn về sự hiểu biết đối với Nhân tộc, ta nghĩ đến hôm nay Thiên Bằng tộc không có người thứ hai có thể so được với ta. Nhân tộc khác với tộc Phi Linh chúng ta. Bản thân bọn họ thực lực bình thường, hơn phân nửa thần thông đều đặt lên việc tu luyện bảo vật. Cho nên có thể tế luyện một số bảo vật qua nhiều năm, luyện hóa đến mức tùy tâm hoàn toàn. Loại bảo vật này cũng không phải là không thể cưỡng đoạt. Nhưng sau khi cướp vào tay, vết tích của chủ cũ trong bảo vật rất khó xóa hết trong một thời gian ngắn. Hơn nữa uy lực của bảo vật cũng sẽ vì đổi chủ mà đại giảm. Bảo vật vũ sí của người này ta đã kiểm tra kỹ, đúng là dạng pháp bảo này. Mà ta đã nhận được tin, chỗ thí luyện Thánh tử đã được chọn ra, chúng ta căn bản không có thời gian đoạt bảo vật, rồi giao cho tộc nhân khác tế luyện lại lần nữa". Kim Duyệt trầm ngâm một chút, nhưng vẫn giải thích mấy câu.

"Thì ra là vậy. Nhưng nếu như thế. Máu chân thánh của bổn tộc chẳng phải sẽ lưu lạc ở ngoại tộc sao. Đây cũng không phải là chuyện nhỏ".

Lão già râu đỏ vẫn cuống quít lắc đầu.

"Tư trưởng lão chẳng lẽ đã hồ đồ. Lần này bổn tộc nếu không có Thánh tử nào thông qua thí luyện thì cả tộc sẽ bị những chi nhánh khác thâu tóm, nếu so sánh thì chuyện chân huyết nói lúc đầu chỉ là chuyện nhỏ. Hơn nữa muốn phòng ngừa chuyện này xảy ra, cũng không phải là không có thủ đoạn bổ cứu khác". Đôi mắt sáng của thiếu nữ tinh quang chợt lóe nói.

"Ha ha, lời của đại trưởng lão thật có lý. Chờ gã dị tộc nhân này giúp chúng ta vượt qua kiếp nạn rồi, mỏn mọn chỉ là một tồn tại cấp Phi Linh Tương, đến lúc đó muốn giết hoặc giữ lại, còn không phải là do chúng ta quyết định sao".

Mỹ phụ trung niên sau khi ngẩn ra, ngay sau đó mặt liền nở nụ cười nói.

"Giết thì không thể. Cho dù là dị tộc nhân, một khi dung nhập chân huyết của Côn Bằng thì cũng xem như là một nửa tộc nhân. Chúng ta đều sẽ chịu hạn chế của lời thề Thiên Bằng. Huống hồ nếu hắn giúp tộc vượt qua lần đại kiếp nạn này thì hắn cũng coi như là ân nhân của bổn tộc. Nếu không cần thiết, không nên đả thương hắn mà có thể giam lỏng, sau này không để hắn rời khỏi đó là được rồi".

Kim Duyệt lạnh lùng mà nhìn mỹ phụ một cái, nói không chút cảm tình.

"Làm như vậy cũng được. Có phải nên thông báo cho những tên gác cửa và phái người âm thầm đi theo tên dị tộc nhân này không? Để tránh hắn trong mấy ngày này đột nhiên chạy mất". Lão già râu đỏ đột nhiên nói như thế.

"Tư trưởng lão không cần phải lo lắng, ta vừa rồi đã động tay động chân một chút trên Vũ sí của hắn rồi. Nếu hắn ra khỏi bổn thành, ta sẽ biết ngay lập tức". Kim Duyệt lại chẳng thèm để ý chút nào tới việc này.

"Xem ra hai người chúng tôi đã quá lo lắng, đại trưởng lão suy

nghĩ hết sức chu toàn".

Một tia sáng kỳ dị chớp động trong mắt mỹ phụ, mỉm cười nói.

"Lo xa cũng không xấu. Trong Ngũ đại trưởng lão của bổn tộc, chỉ có ba người chúng ta là ở trong tộc. Mà chuyện này lại liên quan đến sự tồn vong của bổn tộc, ba người chúng ta phải thống nhất với nhau được mới có thể hành động. Nếu không ta cũng sẽ không truyền âm ở trên đường, gọi hai vị đến chỗ này. Tư trưởng lão, các người còn có ý kiến gì khác không?" Thiếu nữ nhìn hai người, chậm rãi nói.

"Không có, cách làm của đại trưởng lão đã hết sức ổn thỏa rồi".

Lần này, mỹ phụ và lão già đều đồng thanh nói.

Thiếu nữ nghe vậy thì gật đầu.

Từ đầu đến cuối, ba trưởng lão tộc Thiên Bằng này không hề đề cập tới việc Hàn Lập sẽ cự tuyệt.

Chuyện này cũng khó trách, bởi vì hắn ở trong mắt đại trưởng lão tộc Thiên Bằng hay là trong mắt lão già và mỹ phụ, chỉ là một gã dị tộc cấp Hóa Thần, nào có khả năng từ chối yêu cầu của bọn họ.

Mà giờ khắc này, ở chỗ cách bọn thiếu nữ ngoài trăm dặm, Hàn Lập đang vỗ hai cánh phi hành ở tầng trời thấp.

Từ biểu hiện mà xem thì thấy thần sắc hắn vẫn như thường, nhìn các loại kiến trúc phía dưới một cách hứng thú. Nhưng trong lòng lại băn khoăn không ngừng, âm thầm cân nhắc khốn cục của bản thân mình.

Lần này bại lộ thân phận một cách hồ đồ, tình cảnh này thật không hay.

Với kinh nghiệm nhiều năm của hắn, làm sao mà không biết yêu cầu thiếu nữ cho dù có hoàn thành hay không, kết quả của hắn đều sẽ không tốt.

Còn chuyện cự tuyệt thì chắc chắn không thể nào.

Về phần ý niệm chạy trốn thì vào lúc rời khỏi chỗ của thiếu nữ, đã sớm xoay chuyển ở trong đầu hắn mấy lần rồi.

Nhưng sau khi thần niệm theo bản năng quét qua Phong Lôi Sí sau lưng đành chỉ có thể cười khổ không thôi.

Vị đại trưởng lão tộc Thiên Bằng kia, ắt đã gieo một dấu hiệu trong Vũ sí, ở trong khu vực nhất định, tất cả hành tung của hắn đều rơi vào trong lòng bàn tay của đối phương.

Với tu vi hiện tại của hắn, cũng không phải là không thể cưỡng chế xóa đi dấu vết này. Nhưng ít nhất phải mất mấy ngày mới có thể làm được. Mà thời gian lâu như thế, đã có thể khiến vị đại trưởng lão kia tìm tới vô số lần rồi.

Xem ra biện pháp duy nhất, chỉ có việc đầu tiên là đưa ra một ít điều kiện có thể khiến đối phương sợ ném chuột vỡ bình mới được. Nếu không thì hắn tình nguyện nghĩ cách nguy hiểm là bỏ chạy, cũng tuyệt không làm Thánh tử dị tộc gì gì đó.

Về phần nói điều kiện gì, chuyện này phải đợi sau khi hắn hiểu rõ tình huống đại khái trong tộc Thiên Bằng, mới có thể cân nhắc tốt được.

Cũng may hắn tu luyện đến nay, trải qua nguy hiểm vô số. Trước mắt tuy thân lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan nhưng cũng không quá kinh hoảng.

Hàn Lập vừa phi hành chậm chậm, trong đầu vừa chuyển động như điện đủ các loại ý niệm.

Cho nên thời gian kế tiếp, Hàn Lập đi vào trong một gian nhà đó cao lớn gần giống nhà sách trong thành thánh.

Hắn ở đó đọc qua gần nửa lượng sách.

Sau một ngày một đêm mới mang theo vẻ mặt mỏi mệt mà rời khỏi đó.

Trở về chỗ ở, Hàn Lập ở tại quán Quý Tân đóng chặt cửa không ra, mãi đến sáng ngày thứ ba, hắn mới lại rời đi.

Mục tiêu lần này là đi đại điện giao dịch thời khai thủy.

Trên đường đi cũng không gặp trở ngại gì. Hàn Lập sau khi phi hành một thời gian ngắn, rốt cuộc cũng đã tới biên giới thành thánh, đứng trước một kiến trúc kiến tạo kỳ quái.

Kiến trúc này xây tường sát một ngọn dốc đứng cao khoảng ngàn trượng, cũng từ trong vách núi trực tiếp lộ ra một quảng trường khổng lồ hình chữ nhật.

Mà ở một mặt của quảng trường, đột nhiên mở ra một cửa đá hình vòm cao khoảng trăm trượng ở trên vách núi đá.

Ở hai bên cửa, rõ ràng có hơn mười vệ sĩ toàn thân võ trang phân nhau mà đứng, ở giữa có rất nhiều người Thiên Bằng ra ra vào vào, trông phi thường náo nhiệt.

Hàn Lập ở nơi xa chỉ híp hai mắt lại mà quan sát một lát, sau đó hai cánh lại động, người được bọc một luồng ánh sáng xanh bay về phía trước.

Ánh mắt một gã thủ vệ trước cửa quét qua người Hàn Lập, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, vội cung kính thi lễ với Hàn Lập.

Hàn Lập nhẹ gật đầu với gã, rồi thân hình chợt lóe, nghênh ngang bay vào trong cánh cửa.

Trước mắt sáng ngời, một khoảng không gian rộng lớn vô cùng.

Sau cánh cửa cực lớn phảng phất xuất hiện một thế giới khác mà liếc mắt một cái không thể nào nhìn thấu đích cuối của lối đi sâu hun hút.

Hai bên tất cả đều là từng tầng kiến trúc cao lớn giống cung điện.

Nhìn kỹ hơn, những kiến trúc này phân hơn mười tầng, mỗi tầng đều cao ba mươi trượng, mà cách mỗi tầng hơn trăm trượng, đều xuất hiện một cửa điện cao hơn mười trượng khác.

Vô số người Thiên Bằng bay ra bay vào, bay lên bay xuống giữa những kiến trúc này, xem ra trong cửa điện chính là nơi giao dịch của người Thiên Bằng.

------oOo------

Chương 1417: Thanh La quả

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập cũng không khách khí, lúc này theo ba gã Thiên Bằng nhân thẳng đến điếm môn.

Cánh vừa thu lại, thân hình liền nhoáng lên, hắn thực sự đã tiến nhập vào cửa sau Thiên Bằng nhân.

Trong tai truyền đến tiếng động, ánh mắt Hàn Lập đảo qua, chớp lên vài cái.

Nơi đây là một quảng trường loại nhỏ diện tích cũng mấy trăm trượng, xung quanh có một loạt các cửa tiệm lớn nhỏ, có mấy trăm gã Thiên Bằng nhân ra vào bên trong cửa hàng.

Ở chính giữa quảng trường, có một cái cột đá cao hơn mười trượng, mặt trên có hào quang chớp động dường như bên trong mơ hồ ẩn chứa điều kỳ lạ.

Ở dưới cột đá, có mười mấy người giơ tay chỉ trên cột đá, bọn họ đang khe khẽ bàn luận về các vật phẩm, Hàn Lập nhìn cột đá, tò mò không thôi.

Chỉ thấy mặt ngoài cột đá thành hai loại văn tự trải rộng rậm rạp, một nửa chớp động màu đỏ, một nửa nổi lên màu xanh biếc.

Hàn Lập ngưng thần nhìn kỹ loại văn tự. Mới phát hiện văn tự này đều ghi tên các loại vật phẩm quen thuộc, cũng có cả những loại xa lạ.

Loại văn tự này lúc thì hiện lên, lúc lại biến mất, giống như thay nhau chuyển động ở bên ngoài cột đá, ở chân đế cột đá có một gã thủ vệ trung niên, hai mắt của hắn nửa khép nửa mở không ngừng canh giữ nơi này.

Đây là........... Hàn Lập nhìn quét tên thủ vệ cùng với hai loại văn tự trên cột đá, trong lòng có chút kinh nghi nổi lên. Đúng lúc này, bỗng nhiên trong đám người phía dưới có một nam tử mặc áo bào cầm trên tay mấy khối linh thạch giao cho tên thủ vệ.

Tên thủ vệ trợn tròn hai mắt, gật gật đầu, sau đó lấy ra từ trong tay áo một chiếc đoản bổng màu đỏ giao cho người này.

Người này trên tay cầm chiếc đoản bổng lớn đang đứng đối diện cột đá liền bay nhanh đến một chỗ trống làm một vài động tác.

Tuy rằng động tác người này rất nhanh, nhưng không thể qua được mắt Hàn Lập, lam mang lóe lên, thấy rõ rành mạch.

Đoản bổng rung rung tại chỗ, trên cột đá xuất hiện văn tự màu đỏ, lóe lên rồi lại nhập trở lại cột đá biến mất không thấy.

Một lát sau, mấy văn tự màu đỏ lại hiện ra tại chỗ cũ.

Hàn Lập trên mặt hiện ra một tia ngạc nhiên.

Lát sau, kết quả là có một người đi ra. Bất quá người này vẫn chưa để ý tới tên thủ vệ, mà mở ra hai cánh bay vút lên không trung vài trượng, vươn một ngón tay điểm ở tại mấy dòng văn tự xanh biếc trên cột đá.

Nhất thời văn tự phát ra một ánh sáng xanh biếc nhanh chóng nhập vào ngón tay người này, làm cho cả thân thể người này toát ra ánh hào quang.

Người này chỉ vào văn tự này, hai mắt híp lại tựa hồ nhận tin tức gì, một lúc sau, hắn thu tay lại, xoay người bay thẳng đến cửa đại điện giao dịch.

Mấy người phía dưới cũng làm y như hai người lúc trước, chỉ để xem trên ở cột đá viết cái gì, bọn họ trực tiếp bay đến cột đá, lấy tay chạm đến hai loại văn tự xanh đỏ.

Nhìn đến nơi này, Hàn Lập sờ sờ cằm, trong lòng có vài phần giật mình.

Để thoả mãn sự tò mò trong lòng, hắn không khách khí tiến lên trước vài bước, đồng thời vươn ra một cây ngón tay, ở dưới chân đế cột đá hiện lên một loạt những dòng văn tự xanh biếc.

Những dòng văn tự này phát ra tia sáng màu xanh, cảm giác có một luông khí hướng thẳng vào đầu, trong đầu Hàn Lập hiện ra một hàng thông tin.

"Bán ra loại lưu quang mộc số lượng vô hạn, mỗi nơi ba vạn linh thạch giá cả là bốn tầng năm điện ba mươi mốt hào."

Hàn Lập khóe miệng khẽ động, thân hình hạ xuống, người lại chuyển động sang bên khác của cột đá, ngón tay lại chỉ vào, một loạt văn tự màu đỏ hiện lên.

Kết quả là cũng có một loạt thông tin xuất hiện trong đầu.

"Thu mua đầy đủ một khối hài cốt phượng vĩ cầm, giả cả thương thảo là chín tầng hai điện mười hào!"

Hàn Lập sắc mặt có chút quái dị.

Không nghĩ tới mấy người Thiên Bằng tộc lại dùng phương pháp này để bán ra hoặc thu mua vật phẩm.

Hiển nhiên cột đá có một năng lực thông báo điều gì đó, đều là nhu cầu cấp bách hoặc là vật đặc biệt quý hiếm, có thể xem như đó một loại suy nghĩ độc đáo.

Kể từ đó, nếu bất kỳ ai cần mua bán vật phẩm thì nhìn tin tức trên cột đá, là có thể trực tiếp qua cửa hàng để giao dịch. Thực sự là tiện lợi rất nhiều.

Phương pháp này thoạt nhìn cũng không quá khó, ở nhân tộc trong các phường thị cũng có thể cân nhắc mà sử dụng phương pháp này. Hàn Lập lui ra phía sau vài bước, bắt đầu đánh giá cẩn thận dòng văn tự màu xanh biếc ghi rõ việc bán ra vật phẩm.

Hắn suy nghĩ, trước tiên đảo qua thông tin một lần, nhìn xem có vật phẩm nào hứng thú hay không.

Mặc dù có không ít tên các loại vật phẩm, chủng loại khác nhau, với lại ở hai tộc khác nhau thì cách gọi cũng khác nhau. Nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà phần lớn tên của các vật phẩm quý hiếm lại không có nhiều. Đặc biệt tài liệu vật phẩm trong hai gia tộc đều giá trị không nhỏ, xưng hô lại hoàn toàn giống nhau.

Chuyện này đã từng làm cho Hàn Lập kinh ngạc khi tiếp xúc với loại văn tự của Phi Linh tộc.

Bất quá việc này có chút kỳ quái, hắn cũng sẽ không tìm hiểu nguyên nhân vì sao.

Hiện giờ, hắn chỉ yên lặng, chăm chú đọc và nhớ kỹ những thông tin trên cột đá.

Ánh mắt ngưng lại, Hàn Lập đột nhiên nhìn thẳng vào một dòng văn tự xanh biếc trên cột, trong lòng như phát hiện ra điều gì.

"Thanh La quả! Nơi này cũng bán ra loại vật phẩm này sao?." Hàn Lập sắc mặt trở nên hồng hào, nghe đồn quả này là một loại thuốc tiên *"Thiên La đan"*. Đối với Hàn Lập mà nói hắn cũng biết được vài loại linh quả, trong đó có Thanh La quả.

Loại linh đan này tuy rằng hiệu quả không giống hắc viêm đan, ngược lại tu sĩ luyện hư hậu kỳ có thể gia tăng tam khỏa đột phá, nhưng đại bộ phận cao giai tu sĩ thậm chí trong mắt lão quái vật đã ngoài hợp thể vẫn coi hắc viêm đan là loại đan được có giá trị tuyệt đối siêu cường.

Thiên La đan nếu sử dụng một mình sẽ trợ giúp luyện hư tu sĩ dễ dàng đột phá, nhưng trên thực tế linh đan này sẽ không dùng một mình mà phần lớn được phối hợp sử dụng cùng các linh dược khác.

Bởi vì dược tính của Thiên La phi thường kỳ lạ, nó có thể cùng hầu hết các linh dược khác dung hợp mà không hề xung đột. Điều không thể tưởng tượng chính là cùng linh dược khác, nhất định gia tăng ba linh đan thành đến gần nửa dược tính có công hiệu phòng ngự.

Nói đúng ra nếu Hàn Lập ăn Thiên La đan có thể tăng thêm mười năm pháp lực, nhưng nếu ăn Thiên La đan với các linh dược khác lẫn lộn, thì tu vi nhất định tăng được mười hai năm đến mười lăm trong năm. Hơn nữa, loại đan dược này hiệu quả đến nỗi nó có thể dung hợp bất cứ loại đan dược nào đều có công dụng hữu hiệu.

Kể từ đó, đan dược trong tay tu sĩ nhân tộc càng có giá trị lớn hơn và càng ngày càng khan hiếm hơn, chỉ mong được dung hợp với một viên Thiên La đan. Vạn nhất nếu không có vận may được dung hợp thì làm cho đan dược không còn hiệu quả, như vậy chuyện được dung hợp chỉ như một giấc mộng.

Về phần hiệu quả của Thiên La đan thực sự là việc rất khó nói.

Từng có người ăn liên tiếp ba bốn viên linh đan này, kết quả mỗi một viên linh đan đều cùng có tác dụng khiến năng lực tăng lên rất nhiều.

Cũng có người táng gia bại sản mua một lúc bảy tám viên Thiên La đan, coi đây là canh bạc được ăn cả ngã về không. Kết quả lại làm cho người này hộc máu mà chết, bảy tám viên linh đan cũng chẳng có nổi tác dụng gì lại còn gây ra cái chết đáng tiếc.

Việc Thiên La đan trợ giúp để tăng năng lực, trên thực tế loại linh đan này đã làm cho không ít tu sĩ lâm vào điên cuồng.

Thanh La quả thất truyền ở Nhân tộc gần ngàn năm, toàn bộ quang cảnh nơi đây liền bị các đại phái cùng các thế lực tới đào móc, tìm kiếm.

Điều làm cho người ta buồn bực chính là thời gian Thanh La quả thành thục phải tới năm sáu ngàn năm. Mà mỗi một cây Chu Linh chỉ có thể kết xuất được một quả. Sau khi ngắt quả, cây Chu Linh sẽ mất hoàn toàn linh khí trở thành một cây bình thường.

Cho nên cho dù có hàng loạt đại phái cùng thế lực lớn nghĩ muốn hao tổn tâm huyết để cố sức tìm kiếm Thanh La quả, chỉ là việc mất nhiều hơn được.

Cho nên từ đó về sau, người ta chỉ có thể ngẫu nhiên tìm thấy quả này trong hoang dã, mỗi một quả Thiên La đan xuất hiện đều làm cho các tu sĩ đều lâm vào tranh đấu đoạt lợi. Phần lớn rơi vào tay lão quái vật.

Hàn Lập ở Thiên Uyên thành nghe nói tới loại linh quả này, cảm thấy rất hứng thú, nằm mơ cũng muốn dùng lục dịch bồi dưỡng loại linh quả này.

Nhưng đáng tiếc cũng chính Thanh La quả là mầm móng tai hoạ, là một loại linh dược hiếm thấy, hơn nữa không thể bảo tồn được lâu. Cho nên cho dù Thiên Uyên Thành cơ hồ tập trung tất cả linh hoa linh quả cũng không thể tìm thấy một viên linh quả như thế.

Cho nên Hàn Lập chỉ có thể kìm nén sự buồn bực ở trong lòng mà vẫn không biết làm gì.

Hiện tại, ở cột đá nhìn thấy dòng văn tự viết tên linh dược Thanh La quả này, khiến cho hắn trong lòng kinh hoàng, dường như khó có thể kiềm chế.

Trong lúc nhất thời, Hàn Lập lại không nhìn kỹ những vật phẩm khác, lúc này sau lưng mở ra hai cánh, lập tức hướng về đại điện giao dịch biên bay đi, từ chỗ cột đá, ngón tay chỉ đánh dấu dòng văn tự ghi Thanh La quả loé lên tia sáng màu xanh, nháy mắt một loạt tin tức ánh truyền vào trong đầu.

Sau khi thấy rõ nội dung thông tin, đôi lông mày của hắn nhíu lại.

"Thế nhưng chỉ sợ có điểm phiền toái." Hàn Lập thì thào một câu, trên mặt vẻ hưng phấn lập tức biến mất hơn phân nửa.

Nhưng dù sao cũng có hy vọng có được Thanh La quả, cho dù là việc khó đó có khó khăn đến thế nào, hắn cũng tuyệt đối không thể bỏ cuộc.

Hàn Lập ở trên không trung cân nhắc một chút, hắn liền hóa thành một đoàn thanh quang bay đi.

Vừa bay đến cửa điện, trực tiếp hướng chỗ cao bay đến, một hơi đã bay tới tầng thứ chín, hắn liền dọc theo thông đạo đi về phía trước.

Không lâu sau sau, Hàn Lập nhìn tới phía trên cửa điện, không chút do dự bay vào bên trong đại điện, đại điện được bài trí đều cùng một khuôn mẫu rập khuôn.

Nơi đây, người Thiên Bằng nhân cũng khá ít ỏi so với mấy tầng phía dưới, chỉ có khoảng hai ba mươi người.

Hàn Lập hai mắt híp lại, liếc nhìn mặt trước cửa hàng, tinh quang trong mắt chợt lóe, liền tiến đến một tiệm hàng cỡ trung tại một góc đại điện.

Nơi đây, tiệm hàng chia làm hai tầng, bên trong cánh cửa bị một quầng sáng màu xanh mênh mông che phủ, trên cửa lộ ra một cái biển màu đỏ nhạt, mặt trên chớp động viết *"Vạn Lôi Phường"*.

Hàn Lập nhìn tấm biển, một tia kinh ngạc hiện lên, rồi lập tức bình tĩnh lại ngay.

Thân hình chợt lóe, liền không chút do dự tiến vào bên trong quầng sáng sau cánh cửa.

Một gian phòng trống rỗng rộng khoảng ba bốn mươi trượng xuất hiện ở trước mặt.

Hé ra một chiếc bàn gỗ đen thùi toả sáng, vài chiếc ghế màu vàng, cùng bảy tám giá gỗ đã có chút mục nát, mặt trên giá gỗ bày biện bảy tám loại hàng hoá.

Ở trong phòng ngoại trừ một gã đứng sau bàn gỗ, nhìn như chủ tiệm, đó là một nam tử có dáng người khô gầy, bên cạnh còn có hai gã Thiên Bằng nhân khác.

Hàn Lập thả ra thần niệm lặng lẽ đảo qua ba người, khuôn mặt không khỏi biến sắc.

------oOo------

Chương 1418: Ba lựa chọn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bộ dạng đôi nam nữ trung niên kia là một đôi phu phụ, bọn họ cùng chủ tiệm nói xong cái gì.

Một trong hai người bọn họ một gã là luyện hư sơ kỳ, người còn lại là luyện hư trung kỳ. Về phần tên chưởng quầy, hắn đúng là một gã luyện hư hậu kỳ đáng sợ.

Người có bậc tu vi này, sao lại mở cửa tiệm.

Hàn Lập trong lòng hơi hoảng sợ.

Khi đó, đôi nam nữ vừa thấy có người tiến vào, lập tức đảo mắt nhìn qua.

Bọn họ nhìn ra Hàn Lập là hóa thần trung kỳ, lại cảm thấy gương mặt xa lạ dị thường, trong lòng tràn ngập ngoài ý muốn.

Nhưng thật ra tên chưởng quầy kia, chỉ là thoáng nhìn không để ý tới Hàn Lập, tiếp tục cùng hai người nói chuyện với nhau.

"Không tìm được hấp linh thạch, thì quý phu phụ đừng vọng tưởng tới tiên tử mộc! Chẳng lẽ các ngươi cho rằng ta thiếu mấy thứ cao giai linh thạch này sao?" Chưởng quầy khẩu khí rất lớn.

"Ngư huynh, dùng hấp linh thạch đổi lấy tử tiên mộc, điều kiện cũng quá hà khắc rồi, vật ấy chỉ có thể tồn tại ở uyên thâm. Đừng nói phu phụ ta chỉ là luyện hư tu sĩ, mà ngay cả các vị trưởng lão trong tộc cũng không dám tiến sâu." Vẻ mặt nữ tử không cam lòng nói.

"Lão phu không quan tâm. Không có hấp linh thạch, việc này khỏi bàn thêm." Chưởng quầy hai mắt khẽ chớp, không chút khách khí nói.

Đôi phu phụ nghe được chưởng quầy nói như thế, sắc mặt thay đổi rất khó coi. Nhưng bất luận hai người có khẩn cầu như thế nào, lão ta vẫn lạnh như băng không hề đem ra.

Cuối cùng, đôi phu phụ này chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi.

Bọn họ từ đầu đến cuối cũng không nói với Hàn Lập một câu.

"Tiểu tử, ngươi tìm đến lão phu có chuyện gì?" Điếm chủ chờ kia đôi phu phụ đi ra cửa, liền hướng đến chiếc ghế, ngồi xuống, bộ dạng có vẻ bực mình nói.

"Có phải tiền bối có Thanh La quả muốn bán?." Hàn Lập bình tĩnh hỏi lại.

"Thanh La quả! Đó là một trong những vật trân quý của bổn điếm, chỉ sợ ngươi không đổi nổi, ta không lãng phí thời gian, ngươi hãy mau đi đi." Chưởng quầy nghe Hàn Lập hỏi, liền ngẩn người ra, hắn cẩn thận đánh giá Hàn Lập, tỏ vẻ không thể giao dịch cùng Hàn Lập.

"Tiền bối không nói điều kiện, làm sao biết vãn bối không thể đáp ứng." Hàn Lập ảm đạm cười, hai chân không hề có ý muốn rời đi.

"Hừ, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!" Chưởng quầy giận dữ, một đôi cánh màu bạc phòng thủ hiện lên ở phía sau, từ trên không đột nhiên hướng thẳng Hàn Lập.

"Thanh âm kéo dài, một cỗ cự lực vô hình hướng Hàn Lập đè xuống, không khí xung quanh ù ù lên thành tiếng.

Hàn Lập khóe mắt dựng lên, vẫn chưa có ý né tránh, mà khoát tay chỉ nhẹ nhàng khua kiếm.

Một đạo kim mang chợt lóe, làm cho cỗ cự lực vô hình kia dễ dàng bị phân đôi sát theo hai bên Hàn Lập, tiếng nổ ầm vang phát ra "A! Trách không được có chút lo lắng, xem ra ngươi thực sự có vài phần bản lĩnh*."* *Điếm chủ thốt lên một tiếng khe khẽ, trong mắt chợt lóe lên tia sáng, cảm thấy có chút ngoài ý muốn.*

"Phải chăng vãn bối không có tư cách giao dịch cùng tiền bối?." *Thần sắc Hàn Lập lại bình tĩnh như thường hỏi tiếp.*

"Cứ coi như ngươi đủ tư cách đi. Chẳng qua cố ý muốn đánh vì Thanh La quả là linh dược quý hiếm cần xem ngươi thế nào, vậy mà ngươi vẫn không biết trời cao đất rộng, vẫn muốn đổi trác."*Điếm chủ thản nhiên trả lời.*

"Ngay cả đổi trác như thế nào cũng không nói cho vãn bối biết, làm sao vãn bối có thể hiểu được tiền bối muốn điều gì." *Hàn Lập miệng cười nhếch lên trả lời.*

"Ngươi đã như vậy tự tin, lão phu cũng không nhiều lời. Thanh La quả là vật quý hiếm muốn đổi lấy vật ấy, ta cho ngươi ba loại lựa chọn.

Chỉ cần ngươi có thể đáp ứng được một trong ba điều kiện thì ta sẽ lấy Thanh La quả cho ngươi." *Điếm chủ thoáng trầm ngâm, thần sắc lại chầm chậm nói. Ba lựa chọn! xem ra thanh la quả thật không dễ lấy.*

Nếu không vị tiền bối này cần gì phải đưa ra nhiều lựa chọn. Nghe đối phương nói như vậy, Hàn Lập nở nụ cười khổ.

"Thứ nhất, nếu ngươi là có thể xuất ra u minh liên hoặc hắc ám huyết tinh. Điều này ta không nói hai lời, nếu lấy được ta sẽ đem Thanh La quả đưa cho ngươi." *Điếm chủ cười lạnh, chầm chậm nói.*

"Hai loại linh vật này căn bản chỉ là tin đồn nhảm không biết thế gian thực sự có hay không? Vãn bối không thể có này hai vật." *Hàn Lập liên tục lắc đầu.*

"Hắc hắc, chỉ là vật đồn nhảm." *Điếm chủ nghe vậy, trên mặt có vẻ châm chọc.* "Nếu ngươi cảm thấy không làm được lựa chọn thứ nhất, thì ta sẽ nói cho ngươi lựa chọn thứ hai. Ta khẳng định ngươi có thể tìm được vật này. Đó là nếu trong tay ngươi có năm sáu trăm viên cực phẩm linh thạch, lão phu cũng có thể miễn cưỡng đổi cho ngươi một viên Thanh La quả."

Năm sáu trăm viên cực phẩm linh thạch, tiền bối thật đúng là quá tham lam. Nhiều cực phẩm linh thạch như vậy, phỏng chừng vài vị trưởng lão cũng không có thì vãn bối làm sao mà có được." Hàn Lập thần sắc có chút thay đổi bộ dạng khó coi.

Nếu đối phương chỉ nói hơn trăm viên cực phẩm linh thạch, thì hắn cắn răng chịu lấy phần lớn linh dược đổi lấy một chút, nói không chừng còn có có thể. Với số lượng năm sáu trăm viên, hắn không chút nghĩ ngợi liền loại bỏ lựa chọn thứ hai này.

"Hừ, lão phu cảm thấy Thanh La quả có giá trị lớn như thế tất nhiên là cần phải đặt ra điều kiện lớn." Điếm chủ tỏ ra không thèm quan tâm lời của Hàn Lập.

Hàn Lập nghe vậy, chỉ có thể im lặng.

"Hai lựa chọn này, ngươi đều không thể làm được, còn một lựa chọn cuối cùng, phỏng chừng ngươi càng không có cách nào làm được. Ngươi có muốn nghe không?" Điếm chủ lạnh lùng nói.

"Tiền bối cứ nói đi!" Hàn Lập âm trầm nói.

Nghe được Hàn Lập nói thế, trên mặt điếm chủ lộ ra tia cổ quái, một lúc sau lại nói: *"Điều kiện cuối cùng này không phải ai cũng làm được! Cho nên ta phải hỏi trước. Ngươi có tinh thông lôi điện lực không?"*

"Lôi điện?" Hàn Lập đồng tử co rụt lại, tràn ngập ngoài ý muốn.

"Đúng vậy, nếu là bản thân ngươi không hiểu được thuộc tính thần thông, hoặc là đại khái hiểu biết lôi điện thì điều kiện thứ ba, lão phu căn bản không cần phải nói tiếp."

"Lôi điện! Hàn mỗ có hiểu biết tinh thông một chút." Hàn Lập thầm cảm thấy có chút kỳ quái, trong lòng luôn cân nhắc, nhưng vẫn là thành thật trả lời.

"Thật không! Nói miệng không có bằng chứng. Trước mắt lão phu, ngươi hãy thể hiện một phần cho ta xem có thực sự không?."

Điếm chủ không tin Hàn Lập, hai mắt tinh quang chớp động không thôi.

"Không thành vấn đề!" Hàn Lập liền đáp lại, hai cánh rung lên nhẹ nhàng sau lưng.

"Ầm ầm" Tiếng sấm nổ, vô số tia sáng màu bạc toả ra ở hai cánh, tất cả hồ quang ngưng tụ lại, trong nháy mắt, xung quanh Hàn Lập hiện ra hơn mười viên lôi cầu màu bạc.

Một đám quyền lớn nhỏ, đùng rung động trướng lui không chừng. Trong lôi cầu ẩn chứa uy năng đáng sợ làm cho đồng tử của điếm chủ rụt lại, lộ ra vài phần sợ hãi lẫn vui mừng.

"Không sai, ngươi quả nhiên không nói khoác, thần thông lôi điện quả không nhỏ. Ngươi có thể nghe ta nói lựa chọn cuối cùng. Kỳ thực rất đơn giản, điều kiện cuối cùng này ngươi không phải dùng bất cứ cái gì để trao đổi lấy Thanh La quả mà chỉ giúp ta thu phục một con linh thú mà thôi."

"Thu phục linh thú!" Hàn Lập ánh mắt chợt lóe lên, tràn ngập vẻ ngoài ý muốn.

"Như thế nào, ngươi cảm thấy đơn giản chứ. Nói thật cho ngươi biết, linh thú này có chút đặc biệt, tuy rằng ta đem đã muốn bắt sống, nhưng cuối cùng không thể thu phục. Ta tìm không ít người, nhưng không có ai có thể giúp ta hàng phục nó. Thật ra cũng có không ít người có thần thông mà lại bị con thú này tân công.

Bất quá, nếu ngươi tự tin ở lôi điện lực thật sự phải có chút trình độ. Không phải là không có cơ hội, nhưng có thể dẫn đến những điều không may, lúc ấy lão phu có thể sẽ không để ý tới." Điếm chủ thâm ý sâu sắc nói.

"Nguyên tính linh thú? Tiền bối sao không nói thẳng là linh thú nào." Hàn Lập nghe xong, cau mày đứng lên.

"Đó là loại linh thú nào, tạm thời không tiện nói cho ngươi. Ngươi thực sự giúp lão phu chứ, ta sẽ đưa ngươi đi gặp con thú này, đến lúc đó ngươi nhìn sẽ biết thôi." Điếm chủ hai mắt hiện lên vài

phần xảo quyệt.

Nghe được đối phương trả lời hàm hồ, Hàn Lập sờ cằm suy nghĩ, trong lòng tự nhiên tự trách không thôi." *Nhưng trong đầu ý niệm vẫn nhanh quay trở lại cân nhắc việc này.*

Người này là một gã luyện hư hậu kỳ, thế mà còn không thể hàng phục một con linh thú, bên trong khẳng định có chút kỳ lạ. Nhưng đối phương đã nói rõ cần người tinh thông lôi điện lực, mới có thể ra tay tương trợ. Thoạt nhìn cũng không có chút thành ý.

*Hàn Lập trầm ngâm trong chốc lát, mới mở miệng hỏi: "*Tiền bối nói xem muốn hàng phục được thì cần loại trình độ nào mới có thể làm được.

"Hiển nhiên là hiệp trợ lão phu, làm cho nó ngoan ngoãn chịu trói, nhận lão phu là chủ chủ chính thức." Điếm chủ không chút do dự nói.

"Nếu là như vậy, vãn bối nguyện ý thử một lần trợ giúp tiền bối, " Hàn Lập không chần chờ." *Tốt lắm!Lão phu cần chuẩn bị một chút để tiến hành cho nghi thức nhận chủ. Bốn ngày sau, ngươi đến đây tìm lão phu."* Điếm chủ vẻ mặt tươi cười nói.

"Đúng giờ này bốn ngày sau, tại hạ sẽ ở đây. Vãn bối xin cáo từ." Hàn Lập không nói gì thêm, liền xoay người bước ra khỏi cửa tiệm.

Nhìn Hàn Lập biến mất trước cửa tiệm, điếm chủ nâng tay sờ sờ cằm, trong mắt lộ ra một tia hưng phấn.

Hàn Lập từ cửa tiệm đi ra sau, hắn vẫn không vội vả lập tức rời đi mà tiến tới chỗ cột đá, hy vọng có thể phát hiện thêm thông tin gì khác.....

Mãi cho đến khi trời gần tối, đại điện giao dịch sắp đóng cửa, Hàn Lập mới từ trong cánh cửa bay ra với vẻ vui mừng.

Hắn lần này thu nhận được nhiều điều. Ngoại trừ phát hiện tung tích Thanh La quả, còn theo thiên bằng tộc giao dịch trong đại điện, phát hiện vài loại tài liệu quý hiếm mà ở nhân tộc căn bản không thể tìm thấy. Trong đó có luyện khí vật, có linh hoa linh thảo.

Trong đó một gốc cây linh dược, vừa lúc cùng kim tủy t*ng trùng phối hợp, một vị chủ dược luyện chế Phạm Thánh Chân Ma.

Tự nhiên làm cho Hàn Lập hết sức vui mừng, hắn chỉ cần dị tìm được hai chung linh dược khác, là có thể hồi môn tất cả tài liệu, có thể ngưng hóa Pháp Tướng Chân Thân.

Hàn Lập trong lòng cân nhắc, thân thể hóa thành một đoàn thanh quang, thẳng đến chỗ ở bay đi.

Ngày mai, Hàn Lập cùng thiên bằng tộc ước định ba ngày.

Hàn Lập trong độn quang, khóe miệng khẽ cười, giống như không còn nhớ đến việc này nữa.

------oOo------

Chương 1419: Côn Bằng xá lợi và Thiên Bằng chi thệ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ngươi đã đáp ứng gia nhập Thiên Bằng nhất tộc chúng ta rồi." Trong đôi mắt sáng của thiếu nữ linh quang chớp động, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Hàn Lập, chậm rãi hỏi.

"Nếu vãn bối nói không bằng lòng, e rằng cũng không thể dễ dàng ly khai quý tộc đâu!" Hàn Lập sau khi than khẽ một tiếng, trả lời vô cùng thành thật.

Lúc này hắn thân đã ở trong lầu các của Kim Duyệt, mà ở bên cạnh của nữ tử này còn có một lão già và một mỹ phụ khác chia nhau ngồi hai bên.

Hai trưởng lão Hợp Thể sơ kỳ của Thiên Bằng tộc mới xuất hiện này cũng đang không ngừng quan sát Hàn Lập từ trên xuống dưới, nhưng ánh mắt lại nhìn vào trên Phong Lôi Sí ở sau lưng hắn, trên mặt lộ ra một tia nóng bỏng.

"Hàn đạo hữu đã đưa ra lựa chọn này, thực sự là một hành động rất sáng suốt. Chỉ cần thánh tử của tộc ta có thể thông qua thí luyện, bản tộc nhất định sẽ không bạc đãi đạo hữu đâu." Thiếu nữ trong lời nói thì lộ ra vẻ mừng rỡ, nhưng ngữ khí lại thản nhiên như sớm đã đoán ra rằng Hàn Lập sẽ đồng ý rồi.

"Nếu là thí luyện thật sự có trình độ giống như tù bối (tù trưởng) đã nói, vậy thì lần xuất thủ tương trợ này đối với Hàn mỗ mà nói thì không phải là chuyện quá khó khăn. Nhưng đồng dạng, tại hạ cũng không muốn rơi vào kết cục chim hết thì bẻ cung đâu, cho nên vẫn còn có hai điều kiện, hi vọng quý tộc có thể hứa trước với tại hạ. Như vậy thì Hàn mỗ cũng không còn nỗi lo về sau, rồi mới có thể tận tâm toàn lực giúp thánh tử của quý tộc." Hàn Lập hơi dừng lại, chuyển đề tài.

"Điều kiện? Dị tộc nhân, ngươi cứ nói ra thử xem nào." Lão già họ Tư ở bên canh nhíu mày hỏi.

"Tại hạ muốn một viên Côn Bằng xá lợi, cùng với một quyền lợi được lưu danh trên phó quyển của Thiên Bằng Chi Thệ." Hàn Lập mỉm cười, nói.

"Xá lợi, Thiên Bằng Chi Thệ phó quyển." Vừa nghe thấy câu này của Hàn Lập, không chỉ nam tử họ Từ và mỹ phụ kia vẻ mặt đại biến, ngay cả khuôn mặt của nử tử Kim Duyệt này cũng hơi thất kinh.

"Không thể! Côn Bằng xá lợi của bản tộc tổng cộng có hơn mười viên mà thôi, mỗi một viên đều là thánh vật mà sau khi các lịch đại đại trưởng lão của bản tộc tọa hóa để lại, sao có thể đưa cho ngươi. Còn Thiên Bằng chi thệ, cho dù chỉ là phó quyển (quyển phụ), bản tộc tổng cộng cũng chỉ có ba phần mà thôi, sớm đã không còn bao nhiêu chỗ có thể để ngươi lưu danh rồi."

Lão già râu đỏ sắc mặt âm trầm, lập tức cự tuyệt.

"Không sai, hai thứ này đều là vật quý của tộc ta, thực sự là không tiện nhận lời. Tiểu huynh đệ không ngại đổi sang điều kiện khác chứ?" Mỹ phụ ở bên cạnh thở dài, cũng khuyên nhủ.

Thiếu nữ thì lại không nói gì, ánh mắt không ngừng chớp động, giống như là đang suy nghĩ gì đó.

"Tại hạ cần Côn Bằng xá lợi cũng không phải là để cho mình. Sau khi phục hạ xá lợi, vãn bối mới có thể khống chế Côn Bằng chi lực, có thể huyễn hóa Thiên Bằng chi thân. Như vậy mới có thể hóa trang thành thánh tử của quý tộc mà không bị tộc khác nhận ra. Có xá lợi lại thêm bản thân ta lại luyện hóa Côn Bằng chi vũ và dung hợp Côn Bằng chân huyết, chắc có tư cách để lưu danh trên quyển phụ của Thiên Bằng chi thệ chứ. Mà chỉ có làm như vậy, tại hạ mới thực sự tin rằng quý tộc sẽ không có tính toán khác với tại hạ sau khi xong chuyện." Hàn Lập bình tình nói.

"Nhưng chuyện này ngươi làm sao mà biết được, chẳng lẽ có

người trong tộc đã nói với ngươi ư?" Lão già họ Tư hắng giọng hỏi.

"Cái này cũng không đúng đâu. Hàn đạo hữu đợi một ngày ở Thiên Tri các trong thành, chắc từ bên trong điển tịch tra ra những chuyện này. Ta cũng suýt nữa thì quên mất, nhân tộc một khi tu luyện có thành tựu, đều có thể có bản sự đọc một lần là nhớ." Kim Duyệt hờ hững mở miệng nói.

"Cho dù là như vậy, hai điều kiện này chúng ta cũng không thể đáp ứng." Lão gia liên tục lắc đầu.

"Vì sao không thể đáp ứng. Quý tộc nếu như ở trong lần thí luyện này, thực sự không thể xuất hiện một thánh chủ, chắc sẽ bị loại trừ trong danh sách bảy mươi hai phân chi của Phi Linh tộc, từ đó mà bị những chi mạnh khác thôn tính. So sánh với việc này, chút điều kiện không đáng nhắc đến này của Hàn mỗ có gì là khó khăn đâu. Trừ phi ba vị bắt đầu tính toán rằng sau khi xong chuyện sẽ xử trí tại hạ với cách khác." Hàn Lập chậm rãi nói.

Nghe thấy lời nói của Hàn Lập, Tư trưởng lão và mỹ phụ sắc mặt có chút khó coi.

"Được, ta đáp ứng ngươi." Sau khi trầm tư một hồi lâu, thiếu nữ bất chợt lên tiếng đồng ý.

"Sao có thể như vậy được.."

"Đại trưởng lão, việc này cũng phải cân nhắc đã."

Lão già và mỹ phụ đồng thời vội vàng khuyên can.

"Không cần phải nhiều lời, cứ làm theo lời Hàn đạo hữu nói đi, hai điều kiện này nếu so với sự hưng vong của tộc quần, không đáng để nhắc tới. Chuyện này ta làm chủ." Thiếu nữ xua tay, giọng nói lạnh lùng.

Hai người ở bên cạnh nghe thấy vậy, sau khi quay sang nhìn nhau thì cũng đành ngậm miệng.

"Hai điều kiện mà ngươi đề ra, bản trưởng lão có thể hoàn toàn đáp ứng. Nhưng để bảo chứng rằng ngươi sẽ tận tâm giúp đỡ hai vị thánh tử thông qua thí luyện, ta sẽ ký kết một huyết thệ khác với ngươi. Nếu bản tộc sau thí luyện không xuất hiện thánh chủ, bản nhân có thể dùng thân phận đại trưởng lão phân phó ra một số thọ nguyên, phá trừ Thiên Bằng chi thệ và diệt sát ngươi." Ánh mắt của thiếu nữa thoáng chốc đã biến thành sắc bén như đao.

Hàn Lập trong lòng lạnh toát, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười, nói: *"Tiền bối yên tâm, nếu bởi vì tại hạ không tận lực dẫn đến thí luyện thất bại. Vãn bối sẽ để mặc cho đại trưởng lão xử trí, tuyệt sẽ không oán hận một câu nào."*

"Ngươi hiểu đạo lý như vậy thì tốt, về chuẩn bị trước đi. Ngày mai ta sẽ an bài tốt tất cả, rồi phái người đón ngươi, cửa hành nghi thức khai linh cho ngươi gia nhập bản tộc." Thiếu nữ dùng khẩu khí rất đáng tin cậy, nói.

Hàn Lập tất nhiên không có ý kiến gì khác,sau khi ôm quyền với ba vị trưởng lão của Thiên Quyên tộc liền cáo biệt.

Sau khi thấy thân hình của Hàn Lập lóe lên rồi biến mất ở cửa, lão già râu đỏ hít sâu một hơi, mặt trầm trọng nói với thiếu nữ: *"Đại trưởng lão, ta không phải là không đồng ý làm vậy. Côn Bằng xá lợi cho hắn cũng được, nhưng một khi được lưu danh trên phó quyển của Thiên Bằng chi thệ, trừ phi sau này hắn làm ra vài tội tày trời trái với thệ ước, trong tộc của ta không ai có thể xuất thủ với hắn. Chuyện này rất dễ dàng bị người ngoài lợi dụng, từ đó mà mang tới đại họa cho tộc ta."*

"Chuyện này ta tất nhiên là biết, nhưng Tư trưởng lão hình như đã quên mất một việc, Thiên Bằng chi thệ chỉ có thể hạn chế người của bản tộc mà thôi. Chuyện của tên phản đồ ba ngàn năm trước, các ngươi lẽ nào đã quên rồi ư." Thiếu nữ đột nhiên lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

"Ý của đại trưởng lão là..." Mỹ phụ bỗng nhiên tỉnh ngộ.

"Mấy ngày trước, ta tiếp kiến mấy vị Phi Linh tướng đi hộ tống cống phẩm vừa trở về, cũng biết một số chuyện của tên nhân tộc

này. Theo bọn họ kể lại, tu sĩ nhất tộc tuy nhìn chỉ là có tu vi của Phi Linh tướng trung giai, nhưng trên thực tế ít nhất cũng có thần thông của Phi Linh soái sơ giai. Dùng để giúp chúng ta thông qua thí luyện, tuyệt đối có phần nắm chắc lớn. Vì thế chịu thiệt một chút căn bản cũng không tính là gì. Hơn nữa sau khi kết thúc chuyện này, tên dị tộc này chỉ cần bằng lòng ngoan ngoãn sống ở thánh thành của chúng ta, không tiếp xúc với tộc nhất khác, chúng ta cũng bất tất phải dùng bước cuối cùng. Nhưng, chúng ta phải cẩn thận hơn, những người đối đầu của bản tộc sẽ động thủ động cước trong lần thí luyện này đó." Thiếu nữ đưa tay lên vén lọn tóc trên vai, ung dung nói.

"Đại trưởng lão minh giám!" Lần này, lão gì râu đỏ và mỹ phụ thực sự yên tâm rồi.

Ở phía bên kia, Hàn Lập sau khi về nơi ở lại gặp mấy khách nhân tới thăm.

Chính là ba huynh muội Phong Khiếu, Bạch Lôi, Bạch Ngưng vừa về thành.

Ba người này vừa thấy Hàn Lập, biểu hiện vô cùng nhiệt tình, sau khi ngồi nói chuyện với mình cả nửa ngày mới tận hứng mà đi.

Hàn Lập sau khi ra tận cửa tiễn ba người, nụ cười trên mặt mới thu lại, hơi trầm ngâm quay về phòng. Sau đó đóng chặt cửa phòng lại.

Sáng sớm ngày hôm sau, quả nhiên có bốn nam bốn nữ của Thiên Bằng tộc tới trước cửa, tuy tu vi đều tương đương với hạng Trúc Cơ kỳ, nhưng được cái đều còn rất trẻ tuổi, tư chất không tầm thường.

Hàn Lập sau khi đánh giá mấy người này, cũng không nói gì nhiều, lập tức theo tám người rời khỏi quý tân quán, đi vào trong thánh thành.

Sau khi đi hết nửa thành, Hàn Lập tới một toàn kiến trúc kỳ quái ở một góc của thánh thành.

Kiến trúc này là một quảng trường giống như sân thi đấu thể thao. Cả quảng trường là hình tròn, bốn mặt đều bị tường đá to lớn cao tầm trăm trượng vây quay, chiếm diện tích rộng vài dặm.

Trên tường đó, dựng hàng trăm thạch điêu ô bằng, bên trên không biết là thi gia cấm chế gì mà bức nào bức nấy đều lấp lánh ánh sáng đủ màu, hình thành một vầng sáng bảy màu, bao bọc cả quảng trường.

Mà ở trung tâm quảng trường lại có một đài cao giống như tế đàn, các vật bên trên đề dùng bạch ngọc trong suốt chế thành.

Hàn Lập hiện giờ đang đứng trên ngọc đài, xung quanh đứng mấy chục Thiên Bằng nhân, nam nữ đều có, toàn bộ đều mặc áo trắng, đều có tu vi cấp độ Luyện Hư.

Kim Duyệt và ba trưởng lão đang đứng trước mặt Hàn Lập, đằng sau là hai nữ tử thị tùng trẻ tuổi trang điểm xinh đẹp, trong tay phân biệt nâng một cái chậu bạc.

"Hàn đạo hữu, đồ vật chúng tôi đã chuẩn bị tốt rồi. Hơn nữa để trước khi thí luyện bắt đầu, đạo hữu có thể phát huy đầy đủ năng lực của Côn Bằng xá lợi và Côn Bằng chi huyết, ta và ba vị trưởng lão sẽ dùng thần thông giúp ngươi trong một khoảng thời gian ngắn triệt đệ luyện hóa hai vật này, sau đó truyền cho ngươi thuật biến thân của Thiên Bằng tộc. Hi vọng Hàn đạo hữu ngàn vạn lần đừng làm chúng ta thất vọng." Trên mặt thiếu nữ tinh quang chớp động, hai mắt nhìn thẳng vào Hàn Lập, nói.

"Tiền bối yên tâm, tại hạ đã đáp ứng mấy vị trưởng lão, tuyệt đối sẽ tận tâm tận lực." Hàn Lập nghiêm mặt nói.

"Rất tốt, ngươi trước tiên dung hợp Côn Bằng chân huyết đi, Tư trưởng lão sẽ hợp lực xuất thủ kích phát linh huyết chi lực, sau đó cường hành đêm chân huyết và huyết dịch của ngươi dung hợp thành một thể, không còn phân biệt gì nữa. Trong đó có chút đau khổ, nhưng chắc đạo hữu có thể chịu được. Sùng cùng khi ngươi phục hạ Côn Bằng xá lợi sẽ do ta tự thân xuất thủ, giúp ngươi luyện hóa vật này. Lúc đó ngươi phải cẩn thận, đừng để bị Côn Bằng chi lực chứa trong xá lợi phản phệ, từ đó tâm ma xâm nhập.

Dù sau thì ngươi cũng không phải là Thiên Bằng nhân chân chính, hành động này vẫn có chút hung hiểm." Thiếu nữ lại dặn dò mấy câu.

Hàn Lập tât nhiên là nhất nhất đáp ứng.

Thấy bộ dạng thành thật của Hàn Lập, thiếu nữ hài lòng gật đầu, sau đó phất ngọc thủ ra sau.

Lập tức một trong hai thị nữ kính cẩn bước lên, dâng chậu bạc trong tay ra trước người nữ tử.

Kim Duyệt hờ hững nhìn chậu bạc, một ngón tay ngọc trắng nõn búng một cái lên quần sáng.

Bạch quang lấp lóe điên cuồng mấy cái, rồi vô thanh vô thức tiêu tán, lộ ra một cái bình màu xanh to cỡ ngón cái, hình dáng cổ xưa, không phải vàng mà cũng chẳng phải ngọc.

------oOo------

Chương 1420: Chân huyết nhập thể

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong miệng thiếu nữ phát ra tiếng chú ngữ rất êm tai, đơn thủ điểm một cái vào chiếc bình nhỏ, một luồng sáng xanh từ đầu ngón tay bắn ra, kích lên trên bình nhỏ.

Bình nhỏ run rẩy rồi bay lên không trung, lao thẳng tới chỗ Hàn Lập.

Hàn Lập không nói gì, lúc này thần hình khẽ động, ngồi lên ngọc đài.

Vào lúc này, Tư trưởng lão và mỹ phụ đột nhiên giơ tay lên, từ tay mỗi người bay ra một vật.

Một vật đỏ như máu, vật kia xanh biếc ướt át, phân biệt là một đóa hoa sen to cỡ bàn tay và một phiến lá chuối màu xanh biếc.

Hoa sen mau đỏ như máu xoay tròn xuống, hóa thành to cỡ một trượng, tỏa ra hương thơm nhàn nhạt, mà lá chuối cũng đồng dáng hóa thành to cỡ một thân người, phù hiện ra phù văn màu lục kỳ quái, lấp lóe phát sáng, vô cùng chói mắt.

Đuôi lông mày của Hàn Lập khẽ động, khi còn chưa nhìn rõ hai thứ này có tác dụng thì thì đóa hoa sen đỏ như máu đã rơi lên đỉnh đầu.

Hàn Lập đầu tiên thất kinh, cảm thấy người nhũn ra, mình không ngờ đã bị đáo hoa sen máu đó nhẹ nhàng nâng lên, rồi lập tức trong miệng mũi toàn là mùi thơm nhàn nhạt do đó hoa sen đó phát ra, khiến hắn có một loại cảm giác mê man muốn ngủ.

Hàn Lập cũng không kinh hoàng, hai mắt tuy híp lại, như ngủ mà không phải ngủ, nhưng thủy chung vẫn bảo trì một tia tỉnh táo cuối cùng ở sâu trong lòng.

Tư trưởng lão quát khẽ một tiếng, cánh hoa sen từ từ khép lại về phía trung tâm.

Trong nháy mắt tất cả cánh hoa đều thu lại, hóa thành một nụ hoa đỏ tươi.

Thấy cảnh này, năm ngón tay của thiếu nữ đồng thời búng về phía chiếc bình nhỏ.

Sau mấy tiếng *"bốp bốp"*, có mấy luồng sáng xanh bắn ra, lóe lên rồi vụt tắt. Chiếc bình nhỏ nổ ra một vầng sáng xanh, nắp bình không ngờ lại không thấy đâu, một quầng ánh sáng xanh từ trong bình chiếu ra, sau đó thu lại, hóa thành một con chim đại bàng màu xanh to mấy tấc, tung cánh muốn bay lên không.

Thiếu nữ lại sớm đã có chuẩn bị, đôi kim sí ở sau lưng vỗ một cái lên trời.

Lập tức từ hai cánh kim quang phóng ra, thoáng chốc đã chùm lấy con đại bàng nhỏ màu xanh. Sau đó con đại bàng lăn lộn ở trong vầng ánh sáng mấy cái, liền háa thành một vũng nước xanh nhỏ, lờ mờ có ngân mang hiện ra.

Thiếu nữ hai tay bấm quyết, lại một lần nữa điểm lên nước xanh ở trên không trung.

Vầng ánh sáng vàng chấn động một chập, bọc lấy vũng nước xanh rồi rơi xuống nụ hoa.

Sau một tiếng bịch, nước xanh đan xen trong ánh sáng đỏ và vàng, thoáng chốc đã nhập vào đóa hoa sen. Lúc này, Tư trưởng lão ở bên cạnh nhoáng lên, xuất hiện ở bên cạnh đóa hoa sen như quỷ mị, đơn thủ giơ lên, chống ở bên cạnh hoa sen.

Phật một tiếng, đối cánh bạc ở sau lưng lão già xòe ra, linh quang màu bạc từ trong tay lũ lượt chút nhập vào trong đoa hoa sen.

Mỹ phụ đồng thời cũng bay tới phía bên kia của hoa sen, tay chống ở dưới, linh quang màu trắng tỏa ra đồng thời cả đóa hoa sen phát ra tiếng ong ong, huyết mang bên trong lập lòe bất định.

Mà đúng vào lúc này, phiến là chuối màu xanh đang bồng bềnh trên không trung cũng lượn lờ bay xuống. Nhưng khi vừa chạm vào đóa hoa sen thì tự nhiên nổ tung, lập tức vô số sợi tơ màu lục từ trong bắn ra, sau đó lũ lượt ùa vào trong đóa hoa sen, thoáng chốc đã không thấy đâu.

Tiếp theo bên ngoài hoa sen hiện ta từng đạo từng đạo hoa văn màu lục, hình dạng cổ quái. Sau một khắc, huyết quang chợt tắt, tiếng ong ong cũng im bặt.

Tư trưởng lão và mỹ phụ như không nhìn thấy những gì đang xảy ra trước mặt, cả hai vẫn nhắm mắt, chỉ dùng tâm để chú nhập linh quang cực kỳ tinh thuần vào trong hoa sen.

Thiếu nữ ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này, thở dài một hơi, mỉm cười tự nói với mình: *"Quả nhiên mình đoán không nhầm, khí thức trong cơ thể người này đủ để tiếp nhận Côn Bằng chân huyết. Quang trọng là, thân là dị tộc nhân thì liệu có thể thôi động ra được mấy thành uy lực của Côn Bằng chi huyết."*

Sau khi nói xong câu này, thiếu nữ quét mắt nhìn những người thuộc lớp cao tầng khác của Thiên Bằng tộc đang đứng gần, đột nhiên cất tiếng: *"Chuyện lần này các ngươi đều đã tận mắt chứng kiến. Người này quan hệ tới sinh tử tồn vong của bản tộc, cho nên tất cả những gì liên quan đến người này đều phải tuyệt đối bảo mật. Thân phận của người này, từ giờ đi sẽ được bản tộc phái tới hải ngoại, bí mật bồi dưỡng thánh tử thứ ba. Các ngươi hãy nhớ lấy."*

"Đại trưởng lão yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không tiết lộ ra ngoài." Những Thiên Bằng nhân cấp Luyện Hư nói.

"Ta cũng tin rằng chư vị sẽ không làm ra chuyện làm tổn hại đến bản tộc. Sau hai tháng, ta sẽ từ trong số các ngươi chọn ra mấy người cùng ta dẫn theo thánh tử, tham gia trắc thí luyện lần này." Thiếu nữ gật đầu, chậm rãi nói.

"Hai tháng!Sao lại sớm như vậy, trước kia không phải là nói còn một năm thời gian sao?" Lập tức có người nói: *"Nghe nói Xích Dung tộc, Độ Nha tộc hơn mười tộc liên danh đề xuất, yêu cầu cử hành thí luyện sớm hơn. Trưởng lão của tộc ta trong liên tịch trưởng lão hội tuy cố gắng tranh cãi về chuyện này, nhưng đại bộ phận mọi người đều đã đồng ý rồi."*

"Vì sao lại đồng ý, chắc phải có lý do chứ." Một người khác bất bình nói.

"Đương nhiên là có lý do rồi. Bọn họ nói là địa uyên gần đây có chút không yên ổn. Tốt nhất là bố trí ngày thí luyện sớm hơn một chút, tránh chậm trễ thì sinh biến, phát sinh ra chuyện gì bất ngờ." Thiếu nữ vẻ mặt bình tĩnh, nói.

"Yêu vật trong địa uyên và Phi Linh tộc chúng ta là sinh tử đại địch, đã có lúc nào được thái bình đâu. Căn bản là muốn nhắm vào mấy chi nhỏ yếu như chúng ta thôi." Một Thiên Bằng nhân căm tức nói.

"Không cần nói nhiều lời thừa nữa, liên tịch trưởng lão và nhiều người đã đồng ý thí luyện sớm, bản tộc cũng chỉ đành chấp nhận chuyện này mà thôi. Trừ chuyện thí luyện ra, gần đây trong khu vực quản hạt của Thiên Bằng tộc chúng ta có người của tộc nhân khác xuất hiện, còn trắng trợn bắt người cướp của. Một bộ phận người trong tộc ta lập tức dẫn đội xuất phát, kích sát toàn bộ những kẻ nhân lúc cháy nhà đi hôi của này cho ta, cho những phân chi khác một bài học, khiến chúng trước khi thí luyện kết thúc không dám có chủ ý với bản tộc nữa." Thiếu nữ khi nói tới mấy câu cuối, giọng nói biến thành lãnh khốc.

"Tuân lệnh!" Những Thiên Bằng nhân này nhao nhao cúi đầu vâng dạ.

Sau đó, thiếu nữ bắt đầu phân phó nhiệm vụ, tất cả mọi người đều lĩnh mệnh rồi rời đi.

Trên ngọc đài, nháy mắt đã trở nên vắng vẻ, ngoài trừ thiếu nữ đang vận công, ba trưởng lão bọn Tư trưởng lão, cùng với hai thị nữ ở phía sau thiếu nữ ra, không còn một ai đứng trên đài.

Ánh của thiếu nữ lại rơi lên đóa hoa sen ở bên cạnh.

Hoa sen này dưới sự hợp thể không ngừng chú nhập linh lực của hai vị trưởng lão, thể tích so với lúc đầu còn lớn hơn một nửa. Đồng thời những hoa văn màu lục bên ngoài hoa sen cũng bắt đầu chớp động không ngừng, giống như là đang sống vậy.

Thiếu nữ đột nhiên lăng không tóm về phía chậu bạc còn lại trong tay thị nữ ở đằng sau.

Một tiếng phá không truyền ra, một viên ngọc màu nhũ trắng từ trong chậu bắn ra, bị Kim Duyệt nắm vào trong tay.

Thiếu nữ này dùng ngọc chỉ kẹp lấy viên ngọc, đưa ra trước mắt, ngưng thần nhìn chăm chú.

Trên mặt nàng ta đột nhiên lộ ra một vẻ kỳ quái. *"Đây là xá lợi của đại trưởng lão đời nào sau khi tọa hóa để lại?"* Thiếu nữ mở miệng hỏi một câu.

"Là xá lợi của đại trưởng lão đời thứ chín. Án chiếu theo phân phó của đại trưởng lão, đây là xá lợi gửi lại lâu nhất. Lực lượng bên trong chắc đã mất hơn nửa rồi." Thị nữ đó cung kính trả lơi.

Đời thứ chín! Chính là Hồng Vân đại trưởng lão sáng tạo ra Kinh Trập thần công, sau cùng lại phát điên mà chết." *Thiếu nữ hơi biến sắc.*

"Chính là xá lợi của Hồng Vân trưởng lão. Bởi vì Hồng Vân trưởng lão chết quá kỳ quặc, xá lợi mà ông ta lưu lại trừ Côn Bằng chi lực ra, còn hỗn tạp một ít thần niệm chi lực của ông ta trước khi chết, có khả năng sẽ lưu lại hậu hoạn cho người luyện hóa. Vì thế xá lợi này luôn cất trong mật thất, không ai dám tùy tiện luyện hóa. Nếu đại trưởng lão cảm thấy không thích hợp, tiểu tỳ lập tức đối cái khác." *Thị nữ có chút bất an, giải thích."*

"Không cần, viên này được rồi." Thiếu nữ quét mắt nhìn đáo hoa sen đỏ, vẻ mặc khôi phục lại như bình thường. Lúc này, hoa văn

màu lục bên ngoài hoa sen bắt đầu vặn vẹo to hơn, cả đóa hoa sen đều bắt đầu bành trướng.

Hai ngày sau, trên bầu trời của ngọc đài.

Một con thanh điểu hóa thành một đạo tàn ảnh bay lúc lên lúc xuống trên không trung, bên ngoài thân thể hiện ra một đạo ánh sáng màu vàng và màu xanh, đột nhiên thân hình của nó dừng lại ở chỗ cũ, không động đậy, song trảo tóm mạnh một cái vào hư không.

Mười móng vuốt màu trắng bắn ra, vẽ một đạo bạch ngân nhàn nhạt trong không trung, hơn nữa chỉ vừa lóe lên là biến mất không thấy đâu.

Hai cánh bỗng nhiên vỗ về phía trước, ánh sáng mờ cuộn cuộn vòng một vòng về phía trước, hóa thành phong nhận to cỡ bàn tay, dày đặc trong phạm vi hơn trăm trượng, bao bọc toàn bộ mọi thứ vào trong.

Một tiếng *"ầm"* vang lên, thanh điểu há to miệng, không ngờ lại phun ra từng quả lôi cầu màu vàng, khiến chỗ ở trước mặt hóa thành một mảng lôi quang.

Sau một tiếng rít bén nhọn, hai cánh của thanh điểu vỗ một cái, đột nhiên biến mất trong một cỗ cuồng phong.

Một khắc sau, trong cuồng phong ở trên không trung, thân hình của thanh điểu lại một lần nữa hiện ra, nhưng trong luồng sáng xanh, thân hình của thanh điểu phồng lên, nháy mắt đã to cỡ hơn một trượng, rồi lại hóa thành một vật không lồ to hơn trăm trượng, dưới một cái vỗ cánh, bao phủ toàn bộ ngọc đài ở phía dưới.

Mà trên ngọc đài có ba người đang dứng, nhìn lên thân hình khổng lồ của thanh điểu trên không trung, sắc mặt có chút thay đổi.

"Đại trưởng lão, ngài cho hắn phục dụng viên xá lợi tàn tổn của đại trưởng lão đời thứ chín ư." Khi sắc mặt của Kim Duyệt đang âm tình bất định thì bên cạnh truyền tới giọng nói khó tin của lão

già râu đỏ.

"Sao vậy, Tư trưởng lão hoài nghi ta cho tên dị tộc nhân này phục dụng linh đan diệu dược gì khác ư." Thiếu nữ sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng trả lời.

"Tư mỗ sao dám nghĩ vậy. Chỉ là người này nắm bắt thuật ảo hóa biến thân nhanh như vậy, hơn nữ còn biển ảo ra bằng điểu chân thân, e rằng cấp bậc linh soái cũng chẳng qua là như vậy mà thôi. Có thật là người xuất thân từ nhân tộc không vậy." Lão già có chút hoài nghi.

"Ngươi tự mình giúp hắn dung hợp Côn Bằng chân huyết, người này có phải là người của Phi Linh tộc chúng ta hay không, chẳng lẽ ngươi còn không biết? Có điều người này sau khi biến thân có thần thông to lớn, cũng nằm ngoài dự đoán của ta. Khả năng người này luyện hóa Côn Bằng chi vũ đó, thực sự hàm chứa linh huyết của Côn Bằng chân thánh, sớm đã cải biến một số thể chất của hắn." Thiếu nữ sau khi trầm ngâm một thoáng, mới tìm ra một lý do này.

"Nếu là vậy thì cũng miễn cưỡng nói là may mắn." Mỹ phụ cũng thở dài một hơi, nói.

Trên mặt lão già vẫn là vẻ nửa tin nửa ngờ, rõ ràng không quá tin tưởng đối với lý do của thiếu nữ.

------oOo------

Chương 1421: Kinh chập thập nhị biến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kim Duyệt cũng không nói gì, ở trên không thu hai cánh lại, cả người dần dần thu nhỏ lại, nhanh chóng khôi phục lại dáng người như ban đầu.

Một tiếng chim đại bàng hót từ trong miệng vang lên, linh quang chói mắt chợt léo, biến ảo ra một nam tử xích lõa, hai tay bóp quyết, một mảnh thanh hà vây lại, từ từ hạ xuống.

Cô gái mở to hai mắt, ánh mắt nhìn chằm chằm trước ngực nam tử xích lõa.

Trước ngực là một đồ án đại bằng có màu xanh yêu dị, trông rất sống động, phát ra linh qunag.

Nam tử này hiển nhiên chính người dung hòa vào trong chân huyết của Côn Bằng rồi luyện hóa cùng với xá lợi, Hàn Lập.

Chân thánh pháp tương! Đây chính là thân cụ chân thánh chi huyết, hơn nữa còn kích phát toàn bộ tiêu chí. Có hơn phân nữa là thánh tử, trên người đều đã xuất hiện dị tượng.

Có pháp tương này trong người, các tộc còn lại cho dù hiểu rằng không phải là Thiên Bằng chân chính, chỉ sợ cũng không có cách nào tìm ra lý do dể không cho hắn tham gia thí luyện.

Kim Duyệt u ám thở dài một hơi, sau khi tự an ủi mình một phen, cũng trở nên bình tỉnh hơn nhiều.

Nhưng thật ra hai người Tư trưởng lão cùng mỹ phụ, nhìn thấy đồ án trước ngực Hàn Lập, càng có chút không được tự nhiên.

Một gã tộc nhân khác, trên người lại có chân thánh tinh khiết mà đại bộ phận cao tầng trong tộc cũng không có, hiển nhiên làm cho bọn họ buồn bực không thôi.

Ngân quang chợt lóe, trên người Hàn Lập xuất hiện một trường bào màu bạc, lập tức rơi xuống trước mặt ba người, hai tay ôm quyền nói:*" Đa tạ ba vị tiền bối ra tay tương trợ, ta đã nắm giữ được 7-8 phần Thiên Man Huyễn Hóa Chi Thuật. Có gì không ổn, mong ba vị tiền bối chỉ bảo."*

Thái độ của hắn có vẻ cực kỳ thành khẩn! *"Huyễn hóa chi thuật của ngươi không tệ. Chúng ta cũng không có gì để chỉ điểm. Ngươi có thể trở về. Hai tháng sau, trước khi ta mang ngươi đi tham gia thí luyện, xin mời xuất thiên bằng chi thệ phó quyển, cho ngươi lưu danh bên ngoài. Lúc ở trong đây, ngươi chỉ cần không ly khai Thánh thành, có thể tự do hoạt động."*

"Được rồi, còn phải nói cho ngươi một chuyện. Mặc dù giúp người luyện hóa xá lợi Côn Bằng, nhưng trong xá lợi này sát khí quá nặng, vẫn còn chưa thanh trừ hết. Chúng nó vẫn ẩn ở trong cơ thể người, nhưng trong khoảng thời gian ngắn sẽ không phát tác. Chờ ngươi thí luyện trở về, ta lại giúp người thanh trừ sạch sẽ." Cô gái thản nhiên nói.

Hàn Lập nghe vậy sắc mặt khẽ biến, nhưng trong chớp mắt liền khôi phục lại bình thường.

"Tiền bối yên tâm, hai tháng sau, vãn bối nhất định tham gia thí luyện này."

Cô gái gật đầu.

Hàn Lập lúc này lập tức thi lễ ba người, rồi hóa thành một đoàn thanh quang rời đi.

Cô gái ba người đưa mắt nhìn Hàn Lập biến mất nơi chân trời, không nói một lời nào, nhưng thần sắc khác nhau.

Kim Duyệt nhìn lên bầu trời, mặt không chút thay đổi, mà hai người Tư trưởng lão sắc mặt lại trở nên u ám, tựa hồ đang âm thầm suy nghĩ cái gì đó.

Gần nữa ngày sau, Hàn Lập đã ở trong một gian phòng ngủ trong Quý Tân quán, hai mắt khép hờ khoanh chân ngồi trên mép giường.

Hai tay bóp quyết, trên người thanh quang không ngừng xuất hiện.

Khuôn mặt vừa động, hiện ra một vẻ thống khổ, từng hạt mồ hôi từ trên trán rơi xuống.

Thở dài một hơi, Hàn Lập buông lỏng pháp quyết trong tay, thanh hà thu liễm, mở hai mắt ra.

"Có chút ý tứ, không nghĩ tới cái người gọi là Hồng Vân trưởng lão Thiên Bằng tộc, lại lưu lại tinh thần lực hung ác như thế. Nếu không phải Đại Diễn Quyết cũng không yếu, chỉ sợ rằng lưu lại hậu hoạn khó lường vô cùng. Cũng may hoàn toan không có linh tính tự chủ, trước tiên có thể trấn áp, sau đó từ từ luyện hóa." Hai mắt Hàn Lập sau khi chớp động vài cáu, liền cúi đầu tự nói vài câu.

Kỳ thật cho dù là một bộ phận thần niệm, nhưng thân là tồn tại cấp Hợp Thể Kỳ, phần tinh thần lực này mạnh làm cho người ta nghe mà sợ hãi. Sợ rằng phải tốn trăm năm mới thể thể luyện hóa hoàn toàn. Nhưng mà vì vậy, sau khi luyện hóa xong cũng có hiệu quả kinh người, làm cho thần thức của hắn tăng lên một nữa.

Về phần trong xá lợi còn một ít sát khí, hắn căn bản không để trong lòng. Phạm thánh chân ma công chính là khắc tinh của thứ này.

Hàn Lập trầm ngâm một chút, nắm tay đột nhiên hướng lôi bào trên người phất một cái.

Sau một trận sét đánh, lôi bào trên người hóa thành vô số kim ngân thu vào bên trong cơ thể.

Cúi đầu nhìn xuống, hiển nhiên là nhìn thấy một cái đồ án màu xanh trước ngực.

"Hừ, thiên bằng pháp tương? Phải nên gọi là kinh chập pháp tương." Trên mặt Hàn Lập xuất hiện một tia quỷ dị, đột nhiên vươn ngón tay ra, hướng lên trên đồ án điểm nhẹ một cái.

Một màn khó tin xuất hiện, đồ án Đại Bằng màu xanh, đột nhiên léo ra quang mang ngũ sắc, một lát sau liền biến thành một không tước năm màu, tiếp theo kim quang đại phóng, lại hóa thành một đồ án kim viên điên cuồng. Cuối cùng sau khi bạch quang đại phóng, đồ án liền biến mất vô ảnh vô tung.

Nếu Kim Duyệt ba gã trưởng lão Thiên Bằng tộc nhìn thấy một màn này, tuyệt đối sẽ cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Chân thánh pháp tương này, sao có thể đổi tới đổi lui như vậy, cuối cùng còn có thể tự biến mất.

Nói đại khái, một khi đồ án chân thánh pháp tương xuất hiện ra bên ngoài, căn bản là cả đời đi theo chủ nhân, không thể dễ dàng biến hóa.

Hàn Lập nhìn chằm chằm ngực mình, lộ ra vẻ hài lòng.

"Kinh chập thập nhị biến, hiện tại đã nắm giữ ba loại khẩu quyết, mặc dù thiếu chân huyết của ngũ sắc không tước cùng sơn nhạc cự viên, nên không thể biến ra chân linh hóa thân, nhưng thần thông mạnh mẽ như thế này, cũng rất là kinh người." Hắn thì thào tự nói vài câu.

Sau khi luyện hóa tinh thần lực của Hồng Vân, ngoài ý muốn được công pháp, trên lý luận hắn có thể biến hóa thành hình thái tồn tại của mười hai loại chân linh, uy lực mạnh mẽ như thế nào có thể tưởng tượng được. Nếu có thể tinh thông tất cả mười hai loại chân linh pháp tương này, có thể có được rất nhiều thần thông chân linh, chỉ sợ ngay cả thiên thượng chân tiên cũng phải tránh xa.

Đương nhiên đây chỉ là một loại hy vọng xa vời mà thôi, cho dù đem kinh chập quyết tu luyện đến cảnh giới cao nhất, nhiều lắm cũng có được bộ phẩn nhỏ các loại thần thông chân linh mà thôi. Đáng tiếc là, cho dù là chân linh đại danh lừng lẫy Linh Giới, mặc dù trong thập nhị biến cũng có biến hóa thành chân long thiên phượng, nhưng khẩu quyết, lại ở sâu trong tinh thần lực còn chưa luyện hóa của Hồng Vân, còn không biết đến bao giờ mới có được. Nếu không, hơn nữa trên tay hắn còn một chút máu Long Thiên phượng, hắn có thể lập tức có thêm hai loại biến hóa.

Hàn Lập có chút tiếc nuối.

Về phần biến hóa côn bằng vốn là trụ cột biến hóa, ngày hôm trước vị đại trưởng lão bằng tộc tinh thông biến hóa. Nếu hắn không có thân thể cường dai05 dị thường, cũng không có thể năng vừa mới tiếp xúc với thiên bằng biến thân thuật này, liền dễ dàng nắm giữ tinh túy bê ngoài như vậy.

Hàn Lập lập tức nghĩ tới một chuyện, khóe miệng liền xuất hiện một tia trào phúng.

Mượn lực lượng khi Kim Duyệt luyện hóa xá lợi, trong khoảng thời gian ngắn hắn mặc dù không luyện hóa nhiều tinh thần lực lắm, nhưng cũng chiếm được một ít tin tức hữu dụng.

Vị đại trưởng lão Hồng Vân thiên bằng tộc này, thật đúng là kỳ tài ngút trời ngàn năm khó gặp, có thể thông qua đau khổ nghiên cứu thiên bằng pháp thân biến hóa thuật thần thông, vì để có thể chứa nhiều loại chân linh biến hóa thuật hội tụ trong cơ thể, vì thế sáng lập ra kinh chập quyết.

Nhưng đáng tiếc là, hắn ngay cả tồn tại Hợp Thể hậu kỳ, cũng hao tổn tâm cơ sưu tầm rồi chứa nhiều chân linh chi huyết, cũng chỉ có thể đem pháp quyết này sáng lập ra mười hai loại biến hóa, liền bởi vì thần niệm cùng lực lượng thân thể không cân bằng, cuối cùng bị chân huyết phản phệ, vì thế tự bạo mà chết.

Có chút cổ quái chính là, ngày hôm trước khi đại trưởng lão bằng tộc nổi điên, vẫn chưa lưu lại khẩu quyết phương pháp tu luyện chó thiên bằng tộc, hắn đối với việc này có chút nghi hoặc khó hiểu.

Hàn Lập hiển nhiên không biết, năm đó khi vị Hồng Vân này đảm nhiệm chức đại trưởng lão, là thời kỳ thiên bằng tộc cường thịnh. Hắn tự phụ là thiên tài, bằng vào pháp quyết kinh người, vì thế nhất thống cả thiên bằng tộc. Căn bản không hề mảy may tiết lộ thần thông pháp quyết cụ thể này ra ngoài.

Lúc ấy trưởng lão đồng tộc khác, chỉ biết là Hồng Vân có một thần thông gọi là kinh chập biến, còn lại thì không biết gì hết.

Kết quả trong lúc bị chân huyết phản phệ, vì thế sau khi chết đi, nội dung kinh chập quyết này hiển nhiên không một ai biết được.

Về phần vì sao trong xá lợi hắn lưu lại lại có kinh chập quyết này, hiển nhiên là chỉ có trời mới biết.

Có lẽ sau khi vị đại trưởng lão Hồng Vân này nổi điên ý thức vô ý xuất hiện, cũng có thể là trước khi chết đột nhiên tỉnh táo, đột nhiên muốn lưu lại khẩu quyết này cho người trong tộc, nên cố ý làm như vậy.

Hàn Lập đối với chuyện này không có suy nghĩ nhiều. Khẩu quyết này đã xuất hiện trong tay hắn, hiển nhiên sẽ không trả lại cho thiên bằng tộc.

Nếu không khi mấy vị trưởng lão trong thiên bằng tộc kia trong lúc vui mừng, điều thứ nhất nghĩ tới không phải là cảm tạ hắn như thế nào, hơn phân nữa là lập tức cao hứng xuất hiện ý niệm giết người diệt khẩu trong đầu. Để phòng ngừa khẩu quyết này tiết lộ ra ngoài.

Loại chuyện lấy lửa thiêu thân này, hắn tuyệt đối sẽ không làm.

Nét mặt Hàn Lập biến hóa không ngừng, cẩn thận suy nghĩ lại tất cả. Đột nhiên khóe miệng vểnh lên, lại lộ ra vẻ mỉm cười.

Lại nói tiếp, hắn lần này ngoại trừ dung hòa chân huyết côn bằng cùng xá lợi còn có được kinh chập quyết, còn có một đại thu hoạch làm cho người ta vui mừng khôn xiết.

Chướng ngại tu luyện của hắn, tại trước sau hai lần kích thích, liền đột phá một cách khó hiểu.

Hắn hiện tại, đã tới cành gới Hóa Thần hậu kỳ. Mà có chân thiềm thủy phụ trợ, lại có tu luyện chi đồ, đoạn đường sau này không gặp trở ngại gì.

Mà ba vị trưởng lão thiên bằng tộc chỉ là khiếp sợ đối với thiên bằng biến hóa thuật mà hắn nắm giữ thôi, đối với tu vị đột nhiên gia tăng cũng không có nói thêm cái gì. Không biết là căn bản không có chú ý tới, hay là một chút ấy tu vị gia tăng, đối với tồn tại Hợp Thể kỳ bọn họ mà nói, căn bản không đáng quan tâm.

Hàn Lập hai mắt híp lại suy nghĩ trong chốc lát, nắm tay vừa lật, đột nhiên lấy ra một cái bình ngọc màu xanh biếc, lấy ra vài khối đan dược.

Sau khi nuốt đan dược vào, hắn nhắm hai mắt lại, một lần nữa ngồi xuống tiếp tục tu luyện.

Hắn vừa mới tiến vào cảnh giới hậu kỳ, cần phải củng cố cảnh giới mới một chút mới được.

Một ngày sau, tinh thần Hàn Lập chấn hưng rời đi chỗ ở, đi thẳng đền đại điện giao dịch.

Hiện tại hắn cùng vị điếm chủ Vạn Lôi phường kia có ước hẹn, đối với loại tình thế bắt buộc này, hắn tuyệt nhiên không thể lỡ hẹn.

Đoạn đường vô sự, Hàn Lập một lần nữa đứng ở giữa đại điện giao dịch chín tầng trong một gian cửa hàng, nhìn trung niên nam tử khô gầy trước mặt, sắc mặt hắn trở nên có chút khó coi.

"Chuyện gì xảy ra, nhưng người này vì sao xuất hiện tại nơi này. Chẳng lẻ ngươi không chỉ hẹn một mình ta." Người nói chuyện cũng không phải là Hàn Lập, mà là một gã vẻ mặt râu quai nón, đại hán hắc giáp uy vũ dụ thường.

Giờ phút này trong gian cửa hàng này, ngoại trừ Hàn Lập, còn xuất hiện ba người khác.

------oOo------

Chương 1422: Tu di động thiên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngoại trừ đại hán đang nổi giận nói chuyện với chủ điếm khô gầy kia, còn có một thanh niên sắc mặt âm nhu, vẻ mặt cũng không hài lòng.

Thần niệm của Hàn Lập lặng lẽ quét qua, liền nhìn ra hai người đều là Luyện Hư sơ kỳ.

"Hừ, nhưng ta chưa từng nói qua, chỉ mang theo một người đi trợ giúp ta hàng phục linh thú. Nếu ai không muốn, cứ việc rời đi. Ta sẽ không ngăn cản. Nhưng nếu muốn băng tâm tinh, tử quang thiết còn có thanh la quả, thì cũng đừng nghĩ tới." Trung niên khô gầy hai mắt khẽ đảo, hừ một tiếng.

Thanh niên cùng đại hán nghe vậy, không khỏi hai mắt nhìn nhau. Hàn Lập cũng có chút nhíu mày.

"Tốt lắm, ba người thì ba người. Nhưng trong ba người chúng ta nếu có người trợ giúp ngươi hàng phục linh thú kia trước tiên, vậy hai người còn lại chẳng phải không có thu hoạch gì sao." Thanh niên có rất nhiều băn khoăn hỏi.

"Hắc hắc, cái này yên tâm. Lão phu vốn không muốn các ngươi ra tay một mình, mà là ba người cùng thi triển thần thông lôi điện. Nếu không y theo kinh nghiệm lúc trước, một chút lôi điện lực ấy của các ngươi, căn bản không có khả năng thành công. Nếu có thể hàng phục thành công, đồ vật các người muốn, ta đều cho các ngươi như đã hứa." Chủ điếm cười lạnh nói.

Nghe được có thể có được đồ vật mình muốn, thần sắc của đại hán cùng thanh niên liền giản ra, không còn chút ý kiến nào.

Điếm chủ thấy vậy, hài lòng gật đầu, nhưng ánh mắt sau khi đảo qua trên người Hàn Lập, trong miệng lại ríu rít lấy làm kỳ lạ một tiếng.

"Hàn huynh đệ, chỉ mấy ngày ngắn ngủi không gặp, liền tiến lên một giai rồi."

"Thật đúng là chuyện khó có thể tin. Ngư mỗ thật sự rất chúc mừng. Như vậy thì, uy lực của thần thông lôi điện hẳn là lại lớn hơn vài phần." Hắn cảm thấy hứng thú hỏi.

"Vãn bối bất quá chỉ là may mắn mà thôi, lôi điện lực thật sự có chút gia tăng." Hàn Lập mỉm cười, nửa thật nửa giả trả lời.

Nghe thấy hai người nói như vậy, đại hán hắc giáp cùng thanh niên liền đánh giá Hàn Lập, vét mặt đều có vẻ ngoài ý muốn.

"Hảo, nếu ba vị không có ý kiến gì, liền đi theo lão phu. Linh thú đã được ta an bài tại một địa phương bí mật, ba vị phải theo ta đi một chuyến mới được." Điếm chủ nói.

"Đi theo Ngư huynh hiển nhiên không có vấn đề, nhưng mà chúng ta đang làm việc kiếm tiền, có phải là nên cho chúng ta kiểm tra một vài thứ." Ánh mắt thanh niên âm nhu vừa động, liền nói ra.

Đại hán hắc giáp nghe vậy liền ngẩn ra, lập tức cuống quít gật đầu. Hàn Lập mặc dù không có mở miệng, nhưng trên mặt hiển nhiên cũng lộ ra vẻ đồng ý.

"Muốn kiểm hàng! Hoàn toàn không có vấn đề. Vật mà ba vị muốn ta đã sớm chuẩn bị rồi, ba vị nhìn cho kỹ đây." Đối với lời nói của người thanh niên, điếm chủ tựa hồ đã đoán trước, cũng vô cùng hào phóng trả lời, cùng với khẩu khí lúc trước cũng bất đồng, làm cho thanh niên vốn chuẩn bị nói tiếp cũng sửng sốt.

"Vù vù vù." Ba tiếng vang nhỏ vang lên, ba cái hộp gỗ lớn nhỏ bất đồng xuất hiện.

Nam tử khô gầy dứt khoát đem đồ vật này đặt ở dưới chân.

Thanh niên cùng đại hán mừng rỡ, tay áo phất một cái, bay ra một mảnh quang hà cuốn lấy hộp gỗ trước mặt.

Hàn Lập trong lòng nhảy dựng lên, cũng phất tay về cái hộp của mình, sau đó liền mở nắp hộp ra.

Một mùi hương thơm mát xông vào mũi, trong hộp gỗ có một quả lớn bằng nắm tay, có màu xanh biếc, phảng phất như phỉ thúy bàn đào vậy, phía dưới thậm chí còn có hai phiến lá cây màu đỏ nhạt quái dị. Hai mắt Hàn Lập híp lại, liền vươn tay ra muốn thu lấy.

Kỳ thật không riêng gì Hàn Lập, hai người còn lại cũng đều vươn tay ra muốn lấy vật trong hộp, muốn cẩn thận xem xét một phen.

Nhưng đúng lúc này, điếm chủ bên cạnh đột nhiên thản nhiên mở miệng nói:*" Ta cho các ngươi biết, là không thể dùng tay lấy vật phẩm từ trong hộp này. Chúng đã bị hạ một ít cấm chế nhỏ, vạn nhất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ba vị cho dù táng gia bại sản chỉ sợ cũng không thể bồi nổi."*

Hàn Lập ba người lập tức dừng tay lại.

"Ngư huynh đây là ý gì. Không thể dùng tay tiếp xúc, làm sao có thể phân biệt thật giả." Đại hán sau khi hoảng sợ, có chút tức giận.

"Chỉ bằng vào mắt thường cùng thần niệm, lấy tu vị của ba vị hẳn là có thể phân biệt được bảy tám phần đồ vật này. Còn nếu muốn hoàn toàn xác nhận vật trong hộp, thì hãy đợi ba vị sau khi làm xong việc rồi hãy nói. Nhưng tại hạ cũng không thể khẳng định là mấy vị có thể hàng phục được linh thú. Nếu thất bại, cũng không cần phải dùng tay phân biệt làm gì. Bằng vào danh vọng của Ngư mỗ trong tộc, ba vị sợ rằng sẽ bị ta lừa gạt sao?" Nhưng nam tử khô gầy lại không thèm để ý.

"Được rồi, chúng ta tin ngươi. Chắc rằng Ngư huynh sẽ không đập bể chiêu bài của mình."

Thanh niên âm nhu nhìn chằm chằm vào trong hộp, thần sắc không đổi, cuối cùng giẫm chân một cái, đem cái hộp ném trở về.

Sau khi đại hán nhìn kỹ hết vật trong tay, mặc dù vẻ mặt có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn đem cái hộp trả lại.

Sau khi hai người đem hộp trả lại, điếm chủ họ Ngư trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, ánh mắt cuối cùng liếc nhìn về bên cạnh.

Lúc này, Hàn Lập đang nhìn chăm chú vào quả trong hộp, ở sâu trong mắt lam quang chớp động, trên mặt lại tràn đầy vẻ trầm ngâm.

"Làm sao vậy, Hàn huynh đệ cảm thấy Thanh La quả này có cái gì không ổn sao?" Điếm chủ nhìn thấy Hàn Lập ngẩn ra như vậy, nhưng lập tức thản nhiên hỏi một câu.

"Không có gì." Hàn Lập lắc đầu, đem hộp gỗ đóng lại, rồi cũng đem trả cho điếm chủ.

Nam tử khô gầy tiếp lấy hộp gỗ, ngẫu nhiên liếc nhìn Hàn Lập một cái thật sâu, không nói lời nào liền dẫn đầu đi ra đại môn.

Ba người Hàn Lập liền đi theo ra ngoài.

Tốc độ độn của nam tử khô gầy vô cùng nhanh, nhưng tốc độ của ba người Hàn Lập cũng không kém, vô cùng dễ dàng đi theo bay ra ngoài đại điện giao dịch, thẳng đến một phương hướng trong thánh thành bay đi.

Sau khi phi hành một canh giờ, mọi người liền tới một nơi cực kỳ hẻo lánh trong thánh thành.

Nơi này kiến trúc thưa thớt, cũng không có bao nhiêu người đi lại. Có vẻ hoang dã, điếm chủ mang theo bọn họ tới một tòa kiến trúc thấp bé.

Tòa kiến trúc này chỉ cao hơn 30 trượng, chia làm hai tầng, u ám.

Nam tử khô gầy hai chân vừa chạm đất, đại môn liền tự động mở ra, từ bên trong lập tức đi ra hai nam tử hơn 20 tuổi, vội vàng hành lễ với điếm chủ, ân cần hỏi thăm nói:*" Cung nghênh sư tổ trở về!"*. *"Hai người các ngươi thủ ở bên ngoài, không có lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không được đi vào."* Điếm chủ nói. *"Tuân lệnh!"* Hai gã nam tử hiển nhiên trả lời không có chút nào do dự, sau đó lập tức chia ra đứng, Hàn Lập liếc mắt đánh già hai người này một cái, nhìn ra chỉ là hai gã Kết Đan, liền không thèm để ý.

Điếm chủ bắt chuyện một tiếng, đi vào trong kiến trúc, thanh niên cùng đại hán sau khi do dự một chút, liền cùng Hàn Lập đi vào trong đó.

Diện tích bên trong không lớn, mọi thứ đều được bày biện bình thường, ba cái bàn và hơn mười cái ghế, chiếm hết phân nữa không gian trong phòng.

Mà ở trên bốn vách tường trên phòng, còn có những bức họa cổ ố vàng, nội dung trên tranh đều mà một ít yêu thú cùng sơn thủy, cũng không có chút thần kỳ nào.

"Ngư huynh, đầu linh thú đó thật sự tại nơi này sao?" Ánh mắt của đại hán đảo qua, nhịn không được tò mò hỏi, trong cái không gian nhỏ hẹp này, thật sự không biết linh thú lợi hại kia có bộ dáng như thế nào, khó trách hắn có chút bán tín bán nghi.

"Cũng ở trong này, ta còn có thể lừa gạt ba vị được sao. Các ngươi đi theo ta." Điếm chủ trừng mắt nhìn đại hán một cái, không khách khí nói. Lập tức đi vài bước tới một bên vách tường trong phòng, trước mặt một bức cổ họa sơn thủy, tay áo phất một cái, trong tay đột nhiên xuất hiện một bức tranh.

khẽ rung lên một cái, bức tranh này liền mở ra, dĩ nhiên cùng nội dung với bức cổ họa ở trên vách tường.

Nhìn thấy một màn này, đại hán cùng Hàn Lập ngây người, không thể hiểu hành động của đối phương là có ý gì. Tên thanh niên âm nhu kia anh mắt sau khi nhìn lên quyển trục, sắc mặt lập tức đại biến, thất thanh hô lên:

"Tu di động thiên đồ, ngươi dĩ nhiên có chí báo của ngũ quang tộc!"

"Tu di đồ? Không có khả năng, loại bảo vật này, ngũ quang tộc không phải cũng chỉ có bảy cái thôi sao? Ngư huynh làm sao có thể có được?" Đại hán lại càng hoảng sợ, khó có thể tin.

Hàn Lập mặc dù không hiểu chuyện gì, nhưng khi nghe được hai chữ tu di, nội tâm cũng rung động, cẩn thân nhìn bức tránh trên vách tường.

Chỉ thấy trên quyển trục màu vàng, là một bức tranh một tòa núi nhỏ màu xanh biếc, trên núi còn có một kiến trúc nhỏ, nhưng mơ mơ hồ hồ, làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng mơ hồ.

"Hắc hắc, ánh mắt của nhị vị thật tốt, đây quả thật là tu si đồ. Bất quá, cái này không phải là một trong bảy bảo vật của ngũ quang tộc, mà là một kiện tu di đồ tỳ vết mà thôi." Điếm chủ cười nói.

"Phế phẩm sao?" Thanh niên cùng đại hán đều ngây người.

"Không sai, chuyện này cho dù là ngũ quang tộc cũng không có mấy người biết đến. Lúc đầu ngũ quang tộc sử dụng linh cốt của ngũ sắc không tước luyện chế ra không phải là bảy kiện tu di động thiên đồ, mà là mười. Nhưng đáng tiếc là, trong đó luyện chế ra ba kiện có chút khuyết điểm nhỏ, nên kết quả là công hiệu giảm đi."

"Cho nên ba bộ kia đã sớm bị dấu đi rồi, cho tới nay vẫn không tuyên bố ra bên ngoài. Ba bộ tu di đồ này sau này lại bởi vì đủ loại nguyên nhân, cuối cùng thất lạc ra ngoài ngũ quang tộc, rồi rơi vào trong tay chủng tộc khác bên ngoài. Về phần ta tại sao lại có một bộ này, ba vị không cần phải biết." Nam tử khô gầy lộ ra vẻ đắc ý.

"Cho dù có chút tỳ vết, nhưng Ngư huynh có thể có được loại vật tu di này, vẫn có cơ duyên vô cùng lớn." Đại hán lộ ra vẻ mặt hâm mộ nói.

Thanh niên âm nhu nhìn hai bức họa này, trong mắt cũng không che dấu vẻ tham lam xuất hiện.

Sắc mặt Hàn Lập mặc dù không có gì thay đổi, nhưng trong lòng hiển nhiên cũng đang nóng như lửa đốt.

Tu di vật, chính là một trong nhưng bảo vật mà sau khi hắn đến Linh giới liền nghĩ đến. Cái này cùng với tu di không gian là tại nhân giới sử dũng không gian liệt phùng luyện chế bất đồng, cũng chính là một loại bảo vật không gian chính thức tồn tại độc lập có thể mang theo bên người.

"Tốt lắm chúng ta đi thôi. Linh thú được ta bố trí ở trong động thiên." Vẻ mặt tươi cười trên mặt điếm chủ biến mất, đột nhiên cánh tay rung lên.

Một màn khó tin xuất hiện.

Chỉ thấy trên quyển trục đột nhiên xuất hiện quang mang ngũ sắc đại phóng, lập tức rung lên hóa thành một mảnh quang hà, thonág một cái nhập vào bức tranh trên vách tường.

Điếm chủ trong miệng lẩm bầm, đột nhiên ngón tay chỉ vào bức tranh trên tường.

Bức tranh trên tường cũng lóe ra linh quang, phun ra một mảnh ánh sáng lớn lờ mờ.

Ánh sáng ngũ sắc lờ mờ dưới sự thúc đẩy của điếm chủ, chớp mắt liền cuốn mấy người vào trong đó.

Hàn Lập có chút do dự, nhưng vẫn buông tha cho chống cự, mặc cho ánh sáng mờ này đem bản thân bao vây vào trong, nhưng vẫn yên lặng đem linh quang hộ thể tăng dày thêm vài phần.

Kết quả sau khi ánh sáng mờ kia chợt léo lên, trên mặt đất cũng trống trơn, trong căn phòng cũng không có một người nào.

------oOo------

Chương 1423: Lôi thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ánh sáng chói mắt thu lại, khi Hàn Lập lại một lần nữa mở mắt ra thì phát hiện mình đang ở trong một quảng trường bằng đá xanh, phía trước không xa là một dải kiến trúc cao thấp không đồng đều.

Hàn Lập hơi híp mắt lại, phát hiện những kiến trúc này có chút quen thuộc, rõ ràng là là kiến trúc được vẽ trên Tu Di Động Thiên đồ, hắn nhìn một lượt rồi thở ra một hơi.

Quả nhiên là như vậy, lúc này hắn đang ngồi trên một ngọn núi nhỏ xanh biếc, bầu trời là một mảng xanh thẳm, chỉ có mấy đám mây trắng nhẹ nhàng phiêu động.

Hắn quả nhiên đã lọt vào trong không gian độc nhất vô nhị trên bức Tu Di đồ, không gian này tựa hồ như không quá lớn, chỉ khoảng mấy dặm, xung quanh đều bị tường ánh sáng ngũ sắc bao bọc, ở chỗ không xa, ba người khác cũng đồng dạng xuất hiện.

Chỉ có điều vẻ mặt đang nhìn xung quanh một cách hiếu kỳ của họ lại khác nhau, điếm chủ không chút do dự thân hình khẽ động, nhẹ nhàng bay tới dải kiến trúc đó.

Ba người bọn Hàn Lập cũng không dám chậm trễ, cũng đằng không bay lên theo.

"Ngư huynh, Tu Di không gian này xem ra hoàn chỉnh không chút tổn hại, không có gì dị thường, tỳ vết rốt cuộc là gì đây?" Thanh niên phi tới cạnh điếm chủ, không nhịn được liền hỏi.

"Hắc hắc, các hạ cho rằng ta sẽ nói ra chuyện này ư? Tu Di đồ có tì vết gì thì hình như không có quan hệ tới giao dịch của chúng ta." Nam tử khô gầy trợn mắt lên, không khách khí nói.

"Ha ha, Ngư huynh lo xa quá rồi, tiểu đệ chỉ có chút hiếu kỳ mà thôi, không có gì ác ý cả." Thanh niên nghe thấy vậy, trên mặt trắng đỏ đan xen, nhưng cuối cùng vẫn nói một câu hàm hồ cho qua.

Diếm chủ hừ một tiếng, bởi vì lát nữa vẫn phải mượn sức của người này, nên không cũng nói thêm điều gì khó nghe. Sau mấy cái lắc mình, hắn đã xuất hiện trên một tòa các lâu ở ngoài hơn trăm trượng, hay tay chắp sau lưng dừng lại trên không trung. Các lâu cao hơn trăm trượng, phân làm ba tầng, hình dáng cổ xưa, dưới vuông trên nhọn.

"Linh thú bị ta nhốt ở trong lâu này, các ngươi cùng xuống đi, xem linh thú này rồi nói tiếp." Nam tử cao gầy đợi ba người bọn Hàn Lập bay tới, lạnh nhạt phân phó, sau đó dẫn đầu hạ xuống.

Hàn Lập và ba người nhìn nhau một cái, cũng hạ xuống theo.

Nam tử khô gầy không hạ xuống cửa vào ở tầng một mà bay xuống trước khung cửa sổ ở tầng hai thì dừng lại. Đám người Hàn Lập cảm thấy kỳ quái, nhưng thoáng chốc cũng tới tầng hai.

Bọn họ nhìn vào trong cửa sổ, chỉ thấy tầng hai bị bao bọc trong một màn ánh sáng trong suốt, bộ dạng như sớm dã bị người ta dùng cấm chế phong ấn.

Âm nhu thanh niên mắt lóe sáng, chưa kịp mở miệng nói thì động nhiên tiếng rầm rầm truyền ra, màn ánh sáng ở rước mắt khẽ lay động, cả toàn các lâu lắc lư mấy cái.

Sau đó tiếng sấm sét liên miên bất tuyệt giống như là cuồng phong bạo vũ từ trong màn ánh sáng truyền ra. Nhất thời trong tai bốn người chỉ có tiếng sét đánh đùng đoàng, không còn âm thanh gì khác, giống như là đang đặt mình trong một thế giới lôi đình bạo nộ, khiến thần thức của mấy người trở nên hảng hốt.

"Không ổn!" Hàn Lập là dạng nhân vật gì chứ, dưới sự kinh hãi, Đại Diễn Quyết trong cơ thể lưu chuyển, trong nháy mắt đã trở lại tỉnh táo như trước. Điếm chủ và bọn đại hán thân là tu sĩ Luyện

Hư, sau khi thi triển thần thông thì cũng lập tức bình thường lại. Nhưng cho dù là vậy, âm nhu thanh niên và hai đại hán sắc mặt cũng trắng bệch.

"Đây chính là linh thú mà Ngư huynh muốn hàng phục ư?" Lần này là hắc giáp đại hán hỏi, ánh mắt nhìn chầm chầm vào khung cửa sổ.

"Đúng vậy, chính là con linh thú này. Mấy đạo hữu không cần lo lắng, nó bị cấm chế vây khốn, trước khi không được ta thả ra thì không có nguy hại gì cả." Điếm chủ thần tình trấn định lại, hai mắt hiện ra vẻ hưng phấn. Lập tử chỉ thấy đơn thủ của nam tử này lật lên, một luồng ánh sáng chiếu ra, một họa trục xuất hiện trong tay hắn, chính là hoa trục Tu Di Động Thiên Đồ.

Lần này, hắn không triển khai họa đồ này vậy mà đơn thủ nắm lấy một đầu họa trục, đầu kia thì điểm nhẹ một cái vào màn ánh sáng.

Tình huống quỷ dị liền xuất hiện.

Màn ánh sáng trên khung cửa sổ vỡ tan như pha lê, sau đó liền tiêu tán.

Hai cánh của điếm chủ khẽ động, mang theo một đao tàn ảnh lao vào trong các lâu.

Hắc giáp đại hán và âm nhu thanh niên sớm đã không nhịn nổi, cũng đồng thời lắc mình lao và theo.

Hàn Lập sờ sờ cằm, trầm ngâm một lát rồi mới từ từ bay vào cửa sổ.

"Ầm!!!" Toàn bộ các lâu rung lên, một cỗ linh áp có thuộc tính lôi giống như là thực chất ập vào mắt.

Hàn Lập vừa bay vào liền biến sắc, suýt chút nữa không nhịn được mà muốn né tránh.

Nhưng cuối cùng vẫn bồng bềnh ở trên không trung không động, dùng luống ánh sáng màu tro ở trước mặt để ngạnh kháng.

Lúc này, hắn mới có thời gian để nhìn rõ tất cả những gì ở trước mặt.

Tầng hai của các lâu to hơn nhiều so với tưởng tượng.

Có điệu tích rộng khoảng ba trăm trượng, khiến nơi này giống như một quảng trường loại nhỏ, trung tâm dùng tám mươi mốt cột đồng thô to, cột nào cột nấy vàng rực, khắp thân cột khắc các loại các dạng yêu vật quái thú. Những cột đồng này vây lấy một khoảng đất rộng hơn ba mươi trượng, bên trên chớp động hồ quang điện màu đen, phát ra tiếng sấm rầm rầm, tổ thành một cấm chế chi địa khổng lồ giống như cũi giam. Trong lồng giam, một đoàn hắc vụ to hơn một trượng cuồn cuộn không ngừng, bên trong cũng là tiếng sấm rền rĩ không ngừng, từ trong hắc vụ thỉnh thoảng lại có hồ quang điện màu trắng bạc bắn ra, nhưng khi đánh lên lưới điện màu xanh thì lập tức tan thành mây khói như gặp khắc tinh.

"Bên trong chính là linh thú có thuộc thích lôi đó hả?" Hắc giáp đại hán nhìn vụ khí máu đen không chớp mắt, không khỏi ngây người.

"Sao, các ngươi khinh thường con thú này hả. Chỗ lợi hại của con lôi thú này các ngươi không dễ dàng biết được đâu." Điếm chủ liếc đại hán, cười lạnh.

"Lôi thú?" Hàn Lập nhíu mày, thấp giọng lẩm bẩm một câu.

"Không sai, đây chính là tên của linh thú này. Lai lịch của linh thú thì ta không cần phải nói nhiều nữa. Nhưng trong thiên địa tuyệt đối chỉ có một con này, tuyệt đối không có con Lôi thú thứ hai." Điếm chủ nhìn chằm chằm vào vụ khí trong lưới điện màu đen, trên mặt lộ ra vẻ điên cuồng.*"*

*"*Khoa trương quá, xem ra công kích của con thú này cũng chẳng ra làm sao cả.*" Âm nhu thanh niên nhíu mày, nhìn hồ quang điện màu bạc từ trong vụ khí bắn ra, có chút không tin.*

*"*Công kích? Con lôi thú này căn bản không phải là đang công

kích gì cả. Những điện quang này là vật mà con thú này từ lúc sinh ra đã có. Ta sẽ cho các ngươi kiến thức một chút lực công kích thực sự của lôi thú." *Nam tử khô gầy khóe miệng lộ ra tia khinh thường, nói.*

Hắn độtnhiên giơ tay lên, một đạo bạch mang từ trong tay áo bắn ra, sau khi xoay tròn liền rơi vào một cây cột to lớn nhất trong đống cột đồng.

Bỗng nhiên một con thú nhỏ có cánh, toàn thân trắng tinh, cả người đầy gai nhọn dài mấy tấc, giống như là một con nhím biết bay vậy.

Không biết bị điếm chủ thi gia cấm chế gì, con thủ nhỏ này vừa rơi lên cột đồng, xương cốt toàn thân nhũn ra không thể bay lên chút nào, chỉ nằm đó mà run rẩy.

"Hào mang thú!" *Thấy hình dạng của con thú này, hắc giáp đại hán và âm nhu thanh niên lập tức nhận ra hung thú rất có tiếng trong Phi Linh tộc này, cơ hồ không dám tin vào mắt mình.*

Con thú nhỏ này rất hung hãn, cho dù là gặp cao thủ cấp Luyện Hư cũng dám đón đầu công kích. Tuy là hung thú quần cư, cũng có thể tưởng tượng ra sự hung ác của con thú này rồi. Nhưng hiện tại chỉ bị đặt lên trên cột đồng, không ngờ lại biến thành yếu ớt vô dụng, thực sự là khiến bọn họ rất bất ngờ.

Hai người đang nghĩ tới đây, đột nhiên từ trong vụ khí màu đen lao ra một cánh tay màu xanh, hung hăng tóm về phía hào mang thú, năm ngón tay chưa tiếp xúc lên con thủ mà đã phù hiện ra từng đạo hồ quang điện màu bạc. "Rầm" *một tiếng, con thú nhỏ thân ở bên ngoài lưới điện màu đen, cho dù sớm đã kinh hãi không thể động đậy, nhưng khi cánh tay màu xanh đụng lên lưới điện màu đen thì không ngờ lại bị bắn ngược lại.*

Một tiếng gầm quái dị từ trong vụ khí đột nhiên truyền ra, tựa hồ như tràn ngập nộ khí. Sau một tiếng sét đánh, ngân quang chói mắt từ trong hắc vụ bạo phát mà ra, tiếp theo là một vầng lôi quang nhanh chóng từ trong vụ khí phình to ra. Một lát sau, hắc vụ cuối cùng cũng bị lôi quang xua tan sạch sẽ. Một yêu vật như *người mà cũng như chim đã xuất hiện trong lưới điện.*

Da xanh, cánh màu lam, nửa thân trên là người, nửa thân dưới là chim, hai tay cầm chùy và dùi hình thái kỳ quái, con ngươi màu vàng, chiếu ra ánh sáng âm sâm lạ thường. Vừa nhìn rõ bộ dạng của Lôi thú, cho dù ba người bọn Hàn Lập đều có kiến thức rộng rãi, nhưng cũng không khỏi hít một hơi lạnh.

Bọn họ chưa kịp từ trong kinh hãi tỉnh lại thì Lôi thú đột nhiên phát ra tiếng gầm, sau đó bạch quang chớp động mấy cái, vô số quyền đầu ùn ùn bắn ra.

Mà cơ hồ như là đồng thời, đôi cánh ở sau lưng Lôi thú cũng quạt một cái, hàng trăm lam vũ bắn ra, hóa thành tên điện màu lam dài hơn nửa xích, dày đặc ập xuống về phía trước. "Rầm" một tiếng, Dưới sự va đập của chùy và dùi trong tay Lôi thú, lại có một đạo hồ quang điện thô to từ mũi dùi bắn ra, hóa thành một con giao long điện màu vàng, khí thế hùng hổ bay tới.

Lôi thú này không ngờ trong nháy mắt đã tri triển ra ba thần thông thuộc tính lôi khác hẳn nhau, nhìn uy lực thì hình như không phải dễ chơi.

Ba người bọn Hàn Lập chấn kinh, không khỏi bất giác lùi ra sau một bước. Với công kích của ba loại thần thông có thuộc tính Lôi này, xem ra lưới điện màu đen tương đối mỏng manh có vẻ như không chịu nổi. Chỉ có nam tử khô gầy họ Ngư là chỉ mỉm cười, đứng yên tại chỗ như đã biết trước gì đó.

Kết qua ba loại hồ quang điện khác nhau vừa đánh lên lưới điện, đột nhiên tám mươi mốt cột đồng đồng thời vang lên tiếng ong ong, lưới điện màu đen vốn mảnh mai đột nhiên thô to hơn mấy lần.

Lập tức điện quang chói mắt đan xen với nhau, lưới điện màu đen thực sự tiếp được ba loại công kích lôi điện bất đồng màu trắng, lam, vàng đó.

Lôi thú thấy vậy, trong miệng lại phát ra tiếng rống tức giận hơn, nhưng hai mắt lấp lánh kim quang nhìn chằm chằm vào hào mang *thú trên cột đồng, nhưng lại không tùy tiện làm ra bất kỳ công kích gì, tựa hồ như cũng có chút linh trí.*

"Yên tâm đi, Phược Lôi Tiêu Quang đại trận này (đại trận trói sét làm tiêu tan ánh sáng) là ta tốn rất nhiều tâm tư mới bố trí được, chuyên để khắc chế lực có thuộc tính lôi của con thú này. Con Lôi thú này cho dù có lợi hại hơn nữa cũng không thể giãy dụa được." Nam tử khô gầy cười khẽ một tiếng, đột nhiên đơn thủ vỗ về phía hào mang thú trên cột đồng. Lập tức một cỗ ánh sáng trắng bay ra, không chút trở ngại đưa con thú nhỏ này vào trong lưới điện màu đen, tới chỗ cách con Lôi thủ chỉ một xích.

------oOo------

Chương 1424: Ngũ sắc thiên lôi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vừa thấy hào mang thú tới trước mặt, Lôi thú không chút do dự há miệng ra, ngoạm lấy không thú nhỏ không còn lực phản kháng này rồi nuốt vào bụng. Sau đó gầm lấy mấy tiếng hài lòng, thể hình trong nháy mắt đã thu nhỏ lại, đồng thời ở phụ cần phun ra một tầng hắc khí, triệt để che đậy thân hình của nó vào trong.

Trong cấm chế, tất cả đều khôi phục lại bộ dạng mà Hàn Lập lúc trước nhìn thấy.

"Lôi thú này là linh thú gì vậy, tại hạ tự hỏi cũng tinh thông các loại thượng cổ điển tịch, nhưng chưa từng nghe nói tới loại linh thú này." Âm nhu thanh niên có chút hoảng sợ, nói.

"Tại hạ không phải là đã nói rồi sao? Lai lịch của con thú này đặc biệt, xin các vị đừng hỏi nhiều làm gì. Chỉ cần có thể giúp ta hàng phục được nó là được rồi." Nam tử khô gầy lườm người thanh niên, mang theo ý tứ cảnh cáo.

Thanh niên sắc mặt hơi đổi, nhưng quả nhiên ngậm miệng không hỏi nữa.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, trong mắt lóe lên vẻ khác lạ, đột nhiên mở miệng hỏi một câu: *"Tiền bối vừa rồi có khoe rằng, con thú này là độc nhất vô nhị trong Linh giới, vậy có thể lý giải rằng vật này không phải là vật của Linh giới không."*

Điếm chủ nghe vậy liền kinh hãi, sắc mặt biến đổi, nhưng lập tức lại bật cười, trả lời: *"Hàn huynh đệ nói linh tinh gì đó. Con thú này không phải là linh giới chi vật thì sao có thể xuất hiện tại đây."*

Đại hán và thanh niên tu luyện thành thần thông như hiện tại, tất nhiên không phải là hạng tầm thường, vừa nhìn đã nhìn ra bộ dạng giấu đầu hở đuôi của điếm chủ, hai người không khỏi kinh hãi nhìn nhau.

"Lôi thú không phải là linh giới chi vật, chẳng lẽ lại là linh thú đặc biệt của hạ giới ư? Không đúng với thần thông mà con thú này vừa thi triển, cơ hồ không dưới tu sĩ Luyện Hư. Hạ giới căn bản không thể đản sinh ra loại linh thú này. Không phải là của hạ giới, vậy chỉ có thương giới của linh giới, là chân tiên giới trong lời đồn."

Người thanh niên cũng không để ý đến lời của điếm chủ nữa, lẩm bẩm nói.

Đại hán nhìn chằm chằm vào hắc vụ trong cấm chế, hai mắt cùng dần dần sáng lên.

"Sao? Các ngươi thật sự cho rằng con thú này là tiên giới linh thú ư?" Lúc này, nam tử khô gầy ngược lại lại trở nên trấn định, chỉ là trong mắt hiện ra biểu tình kỳ quái.

"Lẽ nào chúng ta đoán sai rồi. Cho dù là không phải, Ngư huynh muốn muốn chúng ta giúp huynh hàng phục con thú này, thì cũng phải nói ra một chút về lai lịch của nó chứ. Nếu ba người chúng ta hiểu biết một chút về nó, nói không chừng sẽ có lợi cho sự tương trợ sau này. Nếu thực sự không muốn nói, ba người bọn ta cũng không miễn cưỡng, nhưng chỉ có thể coi nó thật sự là linh thú của thượng giới mà thôi." Người thanh niên thở dài.

"Ngươi dám uy hiếp ta!" Trên mắt điểm chủ lấp lánh hàn quang, giữa lông mày hiện ra một cỗ sát khí.

"Ba người bọn ta cho dù liên thủ cũng không phải là đối thủ của Ngư huynh, sao dám uy hiếp huynh chứ. Nhưng gia huynh tốt xấu gì cũng là trưởng lão trẻ nhất trong tộc, Ngư huynh sẽ không thực sự làm ra hành động gì bất trí đấy chứ." Người thanh niên bị sát khí của đột phương ập tới, sắc mắt biến đổi thối lui nửa bước, nhưng lập tức trấn định lại, nói ra những lời này một cách rất tự nhiên.

Âm nhu thanh niên này không ngờ lại là đệ đệ của một trưởng lão Thiên Bằng tộc, khiến Hàn Lập và đại hán đều hơi sững người, không khỏi nhìn hắn với con mắt khác.

Điếm chủ khô gầy nghe thấy câu này, vẻ kiêng kỵ chợt lóe rồi tắt ngay, sau khi trên mặt là một trận âm tình bất định mới lạnh lùng nói: *"Lại lịch của con thú này có nói cho các ngươi biết cũng vô ích, mà cũng chẳng phải là chuyện cần bảo mật gì cả. Để tránh các ngươi suy nghĩ linh tinh cho nên mới nói nó là vật độc nhất vô nhị của bản giới. Bởi vì con thú này căn bản là ta thu thập lôi điện chi lực, sau đó dùng bí thuật tiến hành thôi thúc, mới từ trong lôi điện sản sinh ra lôi điện chi linh. Ta tốn nửa lớn đời người cũng chỉ thành công tạo ra một con này, trong thiên hạ tất nhiên chỉ có một con Lôi thú này mà thôi."*

"Lôi điện chi linh." Ba người bọn Hàn Lập lập tức trợn tròn mắt.

"Sao có thể như vậy được! Cho dù là linh tộc trong lời đồn cũng không thể từ trong lôi điển thúc sanh ra sinh linh. Ngư huynh tuy là thần thông không ít, nhưng quyết không có khả năng làm được chuyện này." Người thanh niên khôi phục lại từ trong kinh ngạc trước tiên, trên mặt lộ ra vẻ không tin.

Hàn Lập và đại hán cũng nhíu chặt mày.

"Hắc hắc, chỉ bằng vào ta tự mình tìm tòi thì tất nhiên là không có khả năng rồi. Nhưng ta năm xưa từng du lịch qua một số nơi của dị tộc, kết quả từ nơi tọa hóa của một cao nhân của một dị tộc, tình cờ có được một phần linh thú bồi dục bí thuật từ chân tiên giới truyền xuống. Lôi thú thôi sinh bí thuật này chính là thuật còn nguyên vẹn duy nhất ghi lại trong đó." Nằm ngoài dự đoán của đám người Hàn Lập, điếm chủ sắc mặt âm trầm một lát rồi lại nói ra điều khiến ba người giật nảy mình.

"Thôi dục thú thuật từ tiên giới truyền xuống. Cái này cũng rất có khả năng. Tiểu đệ vừa rồi đã đặc tội, xin Ngư huynh bỏ quá cho." Âm nhu thanh niên sau khi ánh mắt chớp động mấy cái, đột nhiên thay đổi hẳn thái độ, cười bồi. Đại hán sờ sờ cằm, đồng dạng cũng tấm tắc khen kỳ lạ không thôi.

Điếm chủ mặt đầy vẻ không hài lòng, chỉ hừ lạnh một tiếng mà thôi.

Hàn Lập ở bên cạnh nhìn chằm chằm vào Lôi thú, trong mặt lóe lên vẻ hứng thú.

Từ trong lôi điện đản sinh linh vật, tuy không biết là thật hay là giả, nhưng thấy lực thao túng lôi điện của con thú này kinh người như vậy, cho dù không phải vậy thì cũng là lôi điện chi thể trời sinh.

Có điều cho dù Lôi thú có thần thông cấp bậc Luyện Hư, lại có thể điều khiển lôi điện chi lực, cũng tuyệt đối không đáng để điếm chủ tốn nhiều tâm tư như vậy để hàng phục. Dẫu sao thì hắn cũng hứa rằng cho bọn họ ba loại vật phẩm, giá trị quyết không dưới một con linh thú cấp Luyện Hư. Càng đừng nói đến việc chiếu theo lời hắn nói, thúc sinh lôi thú tốn nhiều tinh lực và thời gian.

Xem ra con thú này không phải có thần thông lợi hại khác chưa thi triển thì nod cũng có công dụng cực lớn khác đối với nam tử khô gầy này. Như thế mới khiến hắn không tiếc phải trả cái giá lớn như vậy.

Kỳ thực điểm này không chỉ Hàn Lập, đại hán và âm nhu thanh niên cũng thầm hiểu trong lòng.

Nhưng ba người trong lòng lại có tâm tư khác nhau, lại thêm đều kiêng dè tu vi đáng sợ của điếm chủ, không hẹn mà cùng giả vờ như không biết.

Một linh thú cổ quái cấp Luyện Hư, cho dù lai lịch và công dụng đều rất khả nghi, cũng không đáng để bọn họ thực sự đắc tội với nam tử khô gầy này.

Hơn nữa trong ba người có aithực sự có suy nghĩ gì, thì cũng tuyệt đối không để lộ ra một chút nào ở nơi này.

"Được rồi, cái gì nên nói thì cũng nói rồi, không nên chậm trễ nữa, đến lúc làm chính sự rồi. Ta sẽ biến hóa cấm chế một chút, tạm thời chế trụ con thú này, sau đó các ngươi tiến vào, chú nhập lôi

điện chi lực của các ngươi vào nó là được. Nhớ là nhất định phải kiên trì đến khi ta nói có thể thôi thì mới được dừng lại đó. Nếu không thì chỉ tổ phí công nhọc sức." Điếm chủ nói một cách chắc chắn.

Lần này, ba người bọn Hàn Lập cũng không có ý kiến, tất cả đều đồng ý.

Điếm chủ gật gật đầu, lập tức tay áo rung lên, bức Tu Di Đồ lại xuất hiện trong tay. Lần này, hắn ném vật trong tay ra trước mặt, lập tức họa trục mở rộng ra.

Linh quang ngũ sắc tỏa sáng ở giữa, Tu Di Động Thiên đồ lại một lần nữa mở ra trước mặt mọi người.

Nam tử khô gầy miệng lẩm bẩm, một ngón tay điểm vào các nơi trong họa quyển rất nhanh.

Trong con ngươi của Hàn Lập ánh sáng màu lam lóe lên, lập tức nhìn rõ rất cả mọi thứ.

Những chỗ mà ngón tay nam tử khô gầy điểm vào, rõ ràng là cao đại các lâu nơi bọn họ đang ở trên tiểu sơn.

Một lát sau, Tu Du Đồ bạch quang đại phóng, đột nhiên bốc ra vụ khí màu trắng nhũ mờ mờ. Trong vụ khí, bốn vách tường từ tầng một đến tầng hai của các lâu trên họa đồ từ từ đổ ra bốn phía, sau đó hoàn toàn biến mất.

Hàn Lập thần sắc khẽ động, chưa kịp suy nghĩ kỹ xem việc này đại biểu cho ý gì thì đột nhiên dưới chân chấn động, các lâu chân thực không ngờ lại lung lay kịch liệt, trên tường ở xung quanh bạch quang chiếu rọi, sau đó giống như là đổ ra bốn phương tám hướng, sau cùng biến mất trong không trung.

Trong nháy mắt, đám người Hàn Lập và con Lôi thú trong quảng trường đều đứng dưới bầu trời xanh thẳm, các lâu ở bên dưới đã biến thành một quản trường giống như bình đài.

Hắc vụ trong cấm chế cuồn cuộn, Lôi thú ở bên trong rõ ràng đã bị kinh động.

Hàn Lập sờ sờ cằm, còn thanh niên và đại hán nhìn nhau, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đúng vào lúc này, điếm chủ quát khẽ một tiếng, không ngờ từ trong miệng phun ra một đạo huyết tiễn, nhập vào trong hoa trục. Trên trời cao vang lên tiếng sét đánh, lập tức cuồng phong gào thét, mây đen cuồn cuộn kéo đén.

Dưới tiếng ầm ầm không ngừng, từng đạo từng đạo ngân hồ từ trong mây đen hiện ra, giống như là yêu ma hàng thế, toàn bộ đều tụ tập ở khoảng không trên bình đài mà bọn Hàn Lập đang đứng.

Không đợi ba người bọn Hàn Lập mở miệng hỏi, nam tử khô gầy chủ động giải thích: *"Với kinh nghiệm thất bại lúc trước của ta, chỉ bằng vào lôi điện chi lực của ba người các ngươi thì e rằng vẫn không đủ, cho nên ta kích phát tất cả thiên đại nguyên khí chứa trong Tu Di Động Thiên Hồ, để ảo hóa ra yêu lôi chi lực, hòng trợ giúp các người một tay. Sau chuyện lần này, bức tranh này sẽ bị hủy một nửa. Cho nên lần này, lão phu coi như là được ăn cả ngã về không. Hi vọng mấy vị đạo hữu nhất định phải tận lực tương trợ, chỉ cần hàng phục được con linh thú này, ta không những sẽ án theo vật đã ước định mà giao cho các ngươi, ngoài ra còn tặng chư vị đây một lượng kinh thạch lớn."*

Nói tới câu sau cùng, vẻ mặt của điếm chủ không ngờ lại biến thành ngưng trọng dị thường.

Ba người bọn Hàn Lập mừng rơn, tất nhiên đều nhao nhao tỏ ý nhất định sẽ hết sức giúp đỡ.

Nam tử khô gầy thấy vậy liền gật đầu, sau đó hai cảnh ở sau lưng đột nhiên vỗ một cái về phía họa trục ở trước mặt, lập tức một luồng ánh sáng trắng cuồn cuộn bắn ra, bao bọc Tu Di Đồ vào bên trong.

Mà sau khi bức tranh này sau khi quay một vòng trong ánh sáng, đột nhiên lộ ra vô số các loại phù văn. Sau cùng rầm rầm một tiếng, không ngờ lại hóa thành một cột sáng năm màu, lao vào trong mây đen trên trời cao rồi biến mất không thấy đâu.

Một cảnh khó tin đã xuất hiện.

Sau khi mâu đen trên không trung cuộn trào, đột nhiên phát ra tiếng sấm sét long trời lở đất, lập tức trong đám mây hiện ra một đạo ngũ sắc điện hồ to cỡ cổ tay, màu sắc cực kỳ diễm lệ, chớp động không ngừng trong đám mây, giống như một con rắn năm màu vừa từ trong mây bò ra.

"Ngũ sắc thiên kiếp?" Hắc giáp đại hán vừa thấy ngũ sắc lôi điện, thốt lên một tiếng.

"Các hạ yên tâm, đây không phải là ngũ sắc thiên lôi chân chính khi Phi Linh vương độ kiếp đâu, chỉ là ta mượn một tia thiên địa nguyên khí chi lực, bắt chước ra mà thôi. Uy lực không bằng một phần nghìn ngũ sắc lôi kiếp chân chính. Mấy vị cứ yên tâm đi." Điếm chủ nghiêm nghị nói.

Hàn Lập và thanh niên vốn cũng lộ ra vẻ sợ hãi vừa nghe thấy vậy, thần sắc cũng trở nên nhẹ nhõm.

Hàn Lập nhìn ngũ sắc lộ điện ở trên không, trong mắt thỉnh thỏang lại lóe lên vẻ hoảng sợ.

Ngũ sắc thiên lôi này, chính là lại lôi kiếp đặc biệt của loại tồn tại như tu sĩ cấp bậc Đại Thừa, không phải là thứ mà Tử kim lôi kiếp của tu sĩ hợp thể có thể sánh bằng.

Cho dù chỉ có uy lực một phần một ngàn thì dưới một kích của ngũ sắc lôi điện này, mấy người ở mặt ở đây có thực sự đỡ được hay không thì không ai có thể nói chắc được.

------oOo------

Chương 1425: Hàng thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tất cả các đồng trụ sau khi phát ra âm thanh vù vù thì ở trên đỉnh trụ đồng thời huyễn hóa ra một đám người có long thủ dị thường vô cùng, tất cả đột nhiên mở miệng phun ra từng ngụm tia chớp màu đen bắn vào hắc vụ ở trong tâm cấm chế.

Từ trong sương mù truyền ra một tiếng gầm nhẹ, đột nhiên từ trong đó xuất hiện một đoàn ngân quang, sau vài lần chớp động thì hiện ra thân thể của lôi thú ở trung tâm điện võng nhưng những hắc sắc điện hồ kia giống như đã định trụ con thú này rồi vậy, tất cả đều ép sát vào trong nhằm thẳng vào lôi thú mà trùng kích.

Lôi thú cả kinh gầm nhẹ một tiếng nhưng dường như nó đối với hắc sắc điện hồ này có vẻ sợ hãi, một lần nữa thi triển lôi độn chạy tán loạn khắp nơi.

Trong lúc nhất thời có một đoàn ngân quang như ẩn như hiện ở trong cấm chế giống như quỷ mị đang chạy trốn, mà ở sau lưng đó đã có hơn mười căn hắc sắc điện hồ điên cuồng đuổi theo một tấc không bỏ.

Nhất thời từ trong cấm chế truyền ra từng tiếng sấm nổ lớn vô cùng mà điếm chủ cũng không ngừng niệm chú thúc dục cấm chế.

tốc độ của hắc sắc điện hồ ngày càng nhanh, cuối cùng huyễn hóa ra từng đạo tàn ảnh, phảng phất như không gian trong cấm chế đều được hắc sắc điện quang bao phủ lại khiến cho Hàn Lập ở bên ngoài quan sát mà giật mình không thôi.

Những hắc sắc điện hồ này không biết là loại lôi điện thần thông nào mà có tốc độ thật nhanh khiến cho người khác sợ hãi không thôi. Nếu như hắn bị nhốt ở trong cấm chế này thì cho dù dùng đến Phong Lôi Song Sí cũng khó mà tránh lâu được. Ngay cả lôi thú tinh thông lôi độn cũng không thể kéo dài lâu hơn.

Quả nhiên đúng như dự đoán của hắn, chỉ một chút công phu nhỏ nữa thôi mà ngân quang do lôi thú biến ảo thành bỗng nhiên run nhẹ liền bị mấy đạo hắc sắc điện hồ kích trúng vào thân thể.

Sau khi hét thảm một tiếng thì thân hình của lôi thú hiện ra giữa không trung, thân thể run rẩy không ngừng. Cứ như vậy nên những hắc sắc điện hồ còn lại đều oanh kích lên thân thể của nó. 'Ầm ầm' một tiếng, tiếp theo là âm thanh rống giận từ trong miệng của lôi thú truyền ra, bên ngoài thân thể của nó đồng thời xuất hiện điện hồ có màu sắc đỏ, trắng, xanh, vàng bất đồng đang liều mạng ngăn cản hắc sắc điện hồ.

Nam tử khô gầy ở bên ngoài nhìn thấy như vậy liền hít sâu một hơi bước lên một bước, một bàn tay vỗ vào trụ đồng ở trước người. Trong phút chốc thôi một đoàn linh lực xuyên thấu qua bàn tay tập trung vào đồng trụ mà truyền vào, điện hồ từ trong long thủ xuất ra ngoài chỉ chốc lát thôi đã to lớn hơn vài phần.

Lôi thú bị hắc sắc điện hồ công vây quanh rốt cục không chống cự nỗi mà rơi từ trên không trung xuống, tứ sắc điện hồ trên cơ thể đã nhạt đi không ít.

Trong nháy mắt hắc sắc điện hồ này phóng lớn ra, biến ảo thành từng đạo hắc sắc lôi phi trói chặt con thú này lại khiến cho nó không thể nhúc nhích chút nào: *"Tốt rồi, chư vị đạo hữu có thể tiến vào!"* Nam tử khô gầy lớn tiếng nói, bàn tay đặt trên đồng trụ cũng được thu lại, sau khi đánh vào một đạo pháp quyết lên đồng trụ khiến cho điện võng trên đồng trụ lập tức vỡ ra rồi biến mất.

Ba người Hàn Lập sau khi liếc mắt nhau một cái rồi hóa thành từng đạo linh quang bay vào trong, linh quang chớp động vài cái sau thì ba người đã phân biệt đứng cách lôi thú vài trượng mà vẫn không đến gần nó. Nam tử khô gầy sau khi thu pháp quyết lại cũng đi đến đứng bên cạnh đám người Hàn Lập.

"Ta sẽ dùng bí thuật giam khốn bổn nguyên lôi lực ở trong cơ thể con thú này, ba vị chỉ cần nghe theo hiệu lệnh của ta rót linh lực

vào trong thân thể nó là được." Điếm chủ không nói dài dòng mà chỉ dặn dò nhanh vài câu thôi.

Tiếp theo hắn lộn bàn tay lại thì ở trong bàn tay đã xuất hiện năm chủy thủ đen thùi.

Trông thấy nó rất nhẹ giống như được làm từ gỗ vậy.

"Hắc tinh?" Vừa thấy chủy thủ này thì đại hán và thanh niên kia sắc mặt đại biến.

Hàn Lập nhướng mày, trong lòng cảm thấy

Nhưng đại hán và thanh niên kia không có ý tứ mở miệng nói điều gì cả, còn điếm chủ lại không muốn giải thích gì, hắn chỉ giơ tay lên huy chủy thủ vài cái lập tức phát ra vài đại ô quang, năm chủy thủ phân biệt đánh vào trong tứ chi và trái tim của lôi thú.

Lôi thú phát ra một tiếng rống to kinh thiên động địa, thân hình ở trong xiềng xích mày đen kia không ngừng giãy dụa nhưng những nơi chủy thủ cắm vào không hề có một giọt máu rơi xuống.

Linh quang trên năm chủy thủ không ngừng lưu chuyển khiến cho tứ sắc điện hồ của lôi thú ngày càng nhạt, cuối cùng biến mất hoàn toàn.

Điếm chủ thấy vậy liền phun ra một ngụm bạch quang, đây là một viên tinh thạch hình lăng màu trắng lớn bằng nắm tay nhưng toàn thân màu trắng toát ra từng trận linh áp kinh người.

Đôi mắt của Hàn Lập vừa thấy vậy liền nhíu nhíu mày.

Cao giao phi linh tộc không hề giống với cao giao tu sĩ của nhân tộc. Bọn họ không hề có kim đan cũng như nguyên anh.

Mà bọn họ tu luyện thành một cái nỗi danh gọi là 'tinh hạch'. Tầm quan trọng của nó không hề thua kém kim đan hoặc nguyên anh của nhân tộc.

"Phốc" một tiếng, một ngụm máu tươi được điếm chủ phun lên

tinh hạch, sắc mặt của điếm chủ ngưng trọng chỉ vào tinh hạch một cái.

Nhất thời tinh hạch trầm xuống rồi tiến vào trong đầu lôi thú biến mất bóng dáng.

"Động thủ." Đồng thời nam tử khô gầy hét lớn một tiếng.

Đám người thanh niên lập tức thi pháp.

Chỉ thấy Hàn Lập chà hai tay lại với nhau phát ra từng đạo kim hồ.

Mà đại hán há miệng rộng phun ra một đoàn bạch sắc lôi quang, hai cánh ở sau lưng thanh niên âm nhu kin rung lên phát ra từng đạo ngân hồ chợt lóe rồi ba loại điện hồ không giống nhau oanh kích lên thân thể của lôi thú.

Vô luận là Ích Tà Thần Lôi hay là hai điện hồ của hai người còn lại vừa tiếp xúc với than thể của lôi thú liền phát ra âm thanh 'thử lạp' rồi bị năm thanh hắc sắc chủy thủ hút vào trong.

Lập tức năm thanh chủy thủ phát ra một tầng tầng u mang, tiếp theo liền hóa thành từng đạo hắc sắc điện hồ tiến vào trong thân thể của lôi thú. Đại hán cùng với thanh niên vừa thấy vậy liền ngẩn ra nhưng điện hồ trong tay không hề ngừng lại chút nào cả.

Nhất thời năm thanh chủy thủ bắt đầu run nhè nhẹ, Hàn Lập thấy vậy liền liếc nhìn điếm chủ ở kế bên một cái.

Hắn chỉ thấy nam tử khô gầy kia đang khoanh chân ngồi một bên nhắm mắt lại hai tay một pháp quyết cổ quái vô cùng như đang thi triển bí thuật nào đó. Toàn thân hắn toát ra bạch quang nên cũng thấy rõ đây là dấu hiệu phát huy linh lực cực hạn.

Vẫn chưa nhìn thấy điều gì dị thường nên Hàn Lập thu ánh mắt lại, tạm thời mặc kệ đối phương mà chuyên tâm khu động Ích Tà Thần Lôi.

Không biết là thân thể của lôi thú cổ quái hay là hắc tinh chủy thủ kia có gì kì dị, chỉ sau thời gian khoảng một bữa cơm cắn nuốt lượng lớn điện hồ mà vẫn run rẩy trên người lôi thú không ngừng nhưng lại không có chút dị thường nào nữa.

Nhưng điếm chủ ngồi một bên đang làm phép kia sắc mặt tái nhợt vô cùng, trên trán đầy mồ hôi hơn nữa mạch máu ở hai bên trán nỗi lên trông rất dị thường, ngay cả linh quang trên thân thể cũng ảm đạm vài phần.

Nhưng thật ra trên trán hắn không biết từ khi nào hiện ra một bóng trắng của tinh hạch lớn khoảng nắm tay, đây chính là hư ảnh của tinh hạch đang không ngừng chập chờ: *"Ba vị, gia tăng lôi điện..."* Một lát lâu sau thì nam tử không có chút huyết sắc trên mặt kia đột nhiên nói một câu.

Phải biết rằng sau một đoạn thời gian không ngừng rót lôi điện vào thì linh lực của ba người đã tiêu hao hơn phân nữa rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy thì sợ rằng ba người không thể chống đỡ lâu được. Nhưng nghe khẩu khí của vị điếm chủ này có vẻ khẳng định như vậy nên bọn họ không có do dự lâu liền làm theo, nhất thời tiếng sấm vang lên không ngừng, tam sắc điện hồ như bao phủ hoàn toàn lôi thú vào trong.

Dưới sự ra tay toàn lực của ba người thì năm thanh chủy thủ cắm trên người lôi thú phát sinh một ít biến hóa mới.

Những vật đó không ngừng hấp thu lôi điện nên toàn thân dần chuyển màu đỏ tươi như máu.

Lúc này ảo ảnh tinh hạch trên đầu của nam tử khô gầy xuất hiện chút huyết sắc và bắt đầu cuồng trướng không ngừng, đột nhiên nam tử mở hai mắt, từ trong miệng phun ra một vật.

Đây là một khối mộc bài màu xanh biếc, ở trên đó có một tầng hoa văn phức tạp và có vẻ thần bí vô cùng, mộc bài vừa xuất hiện liền chợt lóe lên rồi xuất hiện trên đầu của lôi thú. *"Phốc xuy"* một tiếng, mộc bài phát ra một chùm lục ti tiến vào trong đầu của lôi thú biến mất bóng dáng.

Thân hình đã bất tỉnh của lôi thú khẽ chấn động, dưới âm thanh vù vù của mộc bài thì một hư ảnh của lôi thú bị vô số lục ti quấn quanh từ trong đầu của lôi thú kéo ra hơn một nữa.

Điếm chủ thấy vậy liền lộ ra sắc mặt vui mừng, mười ngón tay di chuyển không ngừng, đồng thời trong miệng không ngừng đọc pháp quyết gì đó.

Mộc bài phát ra âm thanh vù vù, những lục ti kia bị thúc dục liền tiếp tục nắm lấy tinh hồn của lôi thú mạnh mẽ lôi ra ngoài.

Đột nhiên hai mắt của lôi thú phát ra kim quang, từ bên ngoài thân thể không ngừng truyền ra tiếng sấm, chủy thủ cắm vào trong thân thể không ngừng run mạnh, bên ngoài lại bắt đầu hiện ra tứ sắc điện hồ.

Điếm chủ cả kinh, mới vừa rồi tinh hồn của lôi thú bị lôi ra ngoài hơn phân nữa liền toát ra linh quang chói mắt nhưng lập tức chìm vào trong thân thể của hắn. Đồng thời trong miệng của lôi thú không ngừng điên cuồng rống giận, điện hồ trên người không ngừng phóng ra liều mạng giãy dụa: *"Các ngươi không còn có thể gia tăng chút lôi điện lực sao?"* Nam tử khô gầy kinh sợ nên vội vàng nói với ba người Hàn Lập. *"Không được, đã đến cực hạn rồi!"* Sắc mặt của thanh niên âm nhu kia tái nhợt: *"Ta không có năng lực rót thêm chút lôi điện vào nữa!"* Tình hình của đại hán khá hơn chút nhưng cũng tỏ vẻ không thể gia tăng nữa, còn Hàn Lập trực tiếp lắc đầu.

"Tốt, xem ra chỉ có thật sự mạo hiểm thôi. Ba vị bảo trì lôi điện lực như bây giờ để ta thi pháp ngũ thải thiên lôi. Tin rằng bằng lôi lực này có thể hi vọng thành công một lần!" Điếm chủ có chút thất vọng nhưng lập tức hắn cắn răng nói, vừa nghe điếm chủ nói vậy thì sắc mặt của ba người Hàn Lập khẽ biến, điếm chủ không hề tiếp tục kéo dài nữa mà hai cánh sau lưng khẽ vỗ rồi bay từ từ lên cao.

------oOo------

Chương 1426: Dẫn lôi châu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bay đến cách đám mây đen giữa không trung khoảng hơn trăm trượng thì điếm chủ dừng lại, ánh mắt ngưng trọng mở miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Mười ngón tay của hắn nhanh chóng hướng vào tinh huyết điểm một cái khiến cho huyết này hóa thành một cái huyết phù thật lớn nhắm thẳng vào ngũ sắc điện hồ bay đi. Vài lần lóe lên liền biến mất vào trong đó không còn thấy bóng dáng nữa, khi huyết phù vừa mất thì điện hồ kia phát ra âm thanh nổ ầm ầm vang vọng khắp nơi, ô vân ở trong ngũ sắc thần lôi bạo phát khắp không gian nhìn có vẻ dữ tợn vô cùng.

Điếm chủ thấy lôi uy này liền nuốt xuống một ngụm nước miếng, tiếp theo cắn răng phun ra thêm một đoàn tinh huyết nữa, đồng dạng hóa thành huyết phù tiến vào trong ngũ sắc thiên lôi.

Chỉ chốc lát thôi đã tốn nhiều tinh huyết như vậy khiến cho gương mặt của nam tử khô gầy kia nhìn trắng bệch không chút huyết sắc nào cả nhưng hắn lại có hành động giống như là 'được ăn cả ngã về không', có ngã cũng không uổng phí.

Ngũ sắc thiên lôi được nhiều huyết phù tiến vào như vậy nên cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, chẳng những lôi minh càng nhỏ đi rất nhiều mà lôi quang càng nhu hòa hơn. Khắp điện hồ lộ ra những sợi tơ nhỏ như mạch máu như ẩn như hiện quỷ dị vô cùng, điếm chủ thấy vậy liền mừng rỡ, trong miệng không ngừng đọc chú, hai cách nhằm vào không trung vẫy một cái. 'Phốc phốc' vài tiếng, vô số sợi huyết ti từ trong hai cách bay ra ngoài bắn vào trong ngũ sắc điện hồ kia cùng với những sợi huyết ti trên đó hòa làm một thể bao vây đoàn thiên lôi đó vào trong. Hai tay của điếm chủ bắt quyết khiến cho bạch quang trên người phát ra chói mắt vô cùng, từng đạo từng đạo pháp quyết bay lên không trung.

Ngũ sắc thiên lôi ở trong huyết ti truyền ra một tiếng lôi minh nho nhỏ liền co rút lại, chỉ trong nháy mắt thôi đã hóa thành một lôi cầu lớn khoảng nửa trượng, ở bên ngoài lôi cầu có một huyết võng do huyết ti kết thành. Nam tử khô gầy thấy vậy liền mừng rỡ giơ tay hướng về quang cầu phất nhẹ một cái, ngũ sắc thần quang trông có vẻ hung tợn vô cùng kia vậy mà dưới một phất tay của hắn liền ngoan ngoãn bay đến. Hàn Lập thấy vậy liền đứng ngẩn người.

Điếm chủ căn bản để cho đám người Hàn Lập đặt câu hỏi mà thân hình liền nhoáng lên biến mất tại chỗ.

Tiếp theo sau đó ở trên mặt đất truyền ra một sự rung chuyển nhè nhẹ, nam tử khô gầy quỷ dị xuất hiện bên cạnh lôi thú, hắn giơ hai tay lên phóng ra hai cột sáng to lớn đánh vào lôi cầu cách mặt đất không quá mười trượng kia khiến cho âm thanh ầm ầm vang vọng khắp nơi.

Khoảng cách gần như vậy khiến cho dám người Hàn Lập cảm nhận được uy thế đáng sợ của ngũ sắc lôi cầu kia nên sắc mặt đại biến.

Cũng may lôi cầu kia bị nam tử khô gầy thi pháp ở trên cao chứ không ba người chỉ biết thu tay lại mà bỏ chạy. Bọn họ không muốn giao tính mạng của mình ở trong tay của người khác chút nào.

Điếm chủ không rảnh để đi ngó ngàng đến ba người Hàn Lập mà nghiêm túc khốc chế lôi cầu, đột nhiên hắn hét lớn một tiếng.

Lôi cầu quay tròn vài cái rồi để lộ ra một cái lỗ nho nhỏ, một tiếng sấm nhỏ vang lên tiếp theo là một đạo ngũ sắc điện hồ tinh tế bắn nhanh vào lôi thú ở bên dưới.

Trong nháy mắt ngũ sắc lôi cầu xuất hiện thì lôi thú như đã phát hiện ra đại sự bất ổn liền liều mạng rống giận không ngừng khiến cho xiềng xích trên người như đã nới lỏng một phần nào. Nhưng mà không chờ nó di chuyển được bước nào thì ngũ sắc điện hồ hóa kích trên thiên linh cái của nó làm cho lôi thú không kịp hừ một tiếng đã ngã xuống đất.

Điếm chủ mừng như điên, vừa thúc dục ngũ sắc lôi cầu phóng ra từng tia chớp đánh xuống không ngừng, đồng thời hắn ở bên ngoài thi pháp để cho mộc bài trên đầu lôi thú phun ra lục ti một lần nữa.

Lúc này ngũ sắc lôi hồ được lôi điện của ba người Hàn Lập phụ trợ nên hư ảnh của lôi thú lần nữa bị mộc bài kéo ra ngoài.

Tinh hồn của lôi thú liều mạng giãy dụa nhưng lôi điện lực trên người bị năm thanh chủy thủ phong ấn, còn thân thể thì bị ngũ sắc thiên lôi và đám người Hàn Lập áp chế khiến cho nó không còn sức để ngăn cản, bị mộc bài kéo dần dần ra ngoài.

Mộc bài lấp lóe linh quang một cái lập tức thu tinh hồn của lôi thú vào trong, nam tử khô gầy kia vội vàng bắt pháp quyết đánh vào mộc bài khiến cho nó không ngừng toát ra linh quang rực rỡ đem tinh hồn của lôi thú hoàn toàn phong ấn vào trong. Làm xong tất cả nam tử ấy mừng rỡ hướng mộc bài phất nhẹ một cái làm cho mộc bài bay đến lòng bàn tay của mình.

"Ha ha. Rốt cục đại công cũng cáo thành rồi!" Điếm chủ mừng như điên cười to không dứt.

Ánh mắt của Hàn Lập chợt lóe lên một cái, lôi minh trên tay dần nhỏ đi rồi biến mất, kim hồ cũng không còn bóng dáng.

"Đây là ý gì? Ngư huynh không phải muốn hàng phục con thú này sao? Chẳng lẽ đã xong rồi ư?" Thanh niên âm nhu vừa thu công pháp vừa nhìn thân thể của lôi thú không nhúc nhích rồi lại nhìn mộc bài trong tay điếm chủ nhướng mày.

Đây cũng là câu hỏi mà Hàn Lập và đại hán muốn hỏi.

"Ha ha, chỉ cần có thể đem tinh hồn của lôi thú bắt ra ngoài rồi thì thu phục nó cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi!"

"Tiếp theo không cần ba vị phải ra tay nữa!" Nam tử khô gầy cẩn thận thu mộc bài vào trong người cười lớn vui vẻ vô cùng.

Ba người Hàn Lập liếc mắt nhau một cái, tất cả đều cảm thấy kỳ hoặc nhưng không nói ra mà chỉ lộ ra một tia cảnh giác.

"Ba vị yên tâm, nếu đã trợ giúp ta đại công cáo thành rồi thì thù lao ta đáp ứng tuyệt không nuốt lời. Mời ba vị tiếp!" Điếm chủ cười ha ha khoát tay áo lên, một cỗ bạch hà chợt hiện rồi trước mặt hắn xuất hiện ba hộp gỗ.

Ba hộc gỗ đó sau khi xuất hiện liền bay nhanh đến đám người Hàn Lập. Thanh niên âm nhu kia cùng với hắc giáp đại hán tuy có nghi hoặc nhưng nhìn thấy vật mình mơ tưởng xuất hiện liền vui vẻ giơ tay lên tiếp hộp gỗ mà bất chấp tất cả.

Nhưng Hàn Lập thấy vậy liền quay tròn thân hình, lập tức trên người hắn xuất hiện một kim sắc trường bào chợt lóe lên rồi bao vây họp gỗ vào trong. Tiếp theo cả hai chân điểm một cái liền lùi nhanh về phía sau.

Vừa thấy Hàn Lập có cử động như vậy lập tức làm cho thanh niên âm nhu kia ngẩn ngơ, trong lòng thầm kêu một tiếng 'không tốt' muốn quăng hộp gỗ ra xa nhưng đã trễ.

Chỉ thấy trên hộp gỗ thoáng hiện ra bạch quang rồi biết mất, thay vào vị trí của hộp chính là một hạt châu trong suốt.

"Dẫn lôi châu!"

Thanh niên kia kêu lên một tiếng sợ hãi, ngón tay vươn ra muốn đánh bay hạt châu kia.

Nhưng một tiếng sấm vang lên lập tức lôi châu vỡ nát phát ra bạch quang chói mắt.

Ngũ sắc lôi cầu trên không trung chỉ còn lại được một nữa kia chỉ trong nháy mắt lôi châu vỡ nát liền hóa thành ba đạo điện hồ bổ xuống.

Tốc độ nhanh vô cùng, dường như chỉ chợt lóe lên liền đến nơi.

"Ầm ầm..." Ba tiếng nổ vang lên, thanh niên và đại hán đồng thời

bị ngũ sắc điện hồ cùng bạch quang bao phủ vào trong.

Hai loại uy năng có thể hợp lại làm một khiến cho hai người phát ra khói xanh ngã trên mặt đất không biết sống chết.

Còn bên Hàn Lập thì dẫn lôi châu bị lôi bào bao vây nổ mạnh ở một bên bị lôi bào hấp thu hoàn toàn. Ngũ sắc điện hồ ở trên không trung rơi xuống cũng lệch qua một bên công kích trên mặt đất, nơi mặt đất bị ngũ sắc điện hồ công kích liền hóa thành một động rộng mấy trượng mà không hề phát ra một tiếng động nào như trống rỗng xuất hiện vậy. Điện hồ kia có thể đánh xuyên thủ tầng hai này.

Còn Hàn Lập đã đi đến bên chỗ miệng động ra ngoài liền dừng lại ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía nam tử khô gầy kia: *"Di!"* Nét mặt vốn đang tươi cười của nam tử ấy chợt thu lại phát ra một tiếng 'di' nhẹ ngoài ý muốn nhưng lập tức khóe miệng liền lộ ra một nụ cười châm chọc.

Đột nhiên Hàn Lập rung hai cánh lên không chút dấu hiệu nào, chỉ trong nháy mắt đã hóa thành một đạo điện hồ biến mất bóng dáng.

Mà dường như ngay lúc đó có hai bàn tay mày xanh xuất hiện ngay vị trí của Hàn Lập vừa đứng, mười đầu ngón tay chớp động lôi mang màu đỏ như máu.

Cư nhiên lại là thân thể của lôi thú bị hắc liên khóa lại không biết từ khi nào dã di động yên lặng độn đến sau lưng Hàn Lập, thần không biết quỷ không hay đánh lén hắn. Chỉ là đôi mắt của lôi thú tỏa sáng rực rỡ có vẻ linh trí vô cùng.

Điếm chủ thấy một kích này không thành công liền lộ ra vẻ ngoài ý muốn nhưng lập tức đôi mắt chợt lóe liên lập tức khiến cho thân hình biến mất, không một tiếng động bay ra ngoài.

Nhưng ngay lúc này trên đầu nam tử xuất hiện một tiếng sấm nhỏ, thân hình Hàn Lập xuất hiện trong bạch lôi. Hắn không lên hai tiếng nhắm vào căn đồng trụ run tay hai tay lên.

Mấy đạo kim quang chói mắt đã vây trảm căn đồng trụ thành bảy tám phần, tất cả cấm chế đề bị phá hỏng. Thân hình của điếm chủ ngừng lại, ánh mắt âm trầm nhìn qua. Hàn Lập yên lặng ôm cánh tay trôi nỗi giữa không trung.

Lúc này ở sau lưng truyền đến một tiếng sấm, lôi thú ở trong tứ sắc điện hồ xuất hiện sau lưng Hàn Lập cùng với điếm chủ tạo thành thế giáp công.

"Ta mặc kệ ngươi có ý đồ gì, thật sự là muốn hàn phục lôi thú hay là đối với tinh hồn lôi thú cảm thấy hứng thú. Chỉ cần đưa vật ta muốn cho ta thì chuyện nơi đây ta sẽ xem như chưa hề có chuyện gì!" Rốt cục Hàn Lập cũng mở miệng nói. *"Ngươi chính là một kẻ Linh Tương thì có tư cách gì nói đến điều kiện với ta!"*

"Nếu các hạ ở ngay lúc toàn thịnh thì tại hạ không có gì nắm chặt nhưng tiền bối vừa rồi không tiếc tổn hao tiên huyết làm pháp nên bây giờ tu vi còn không đến một nửa. Chẳng lẽ Ngư tiền bối cho rằng thêm một con linh thú còn chưa thành thục có thể ngăn cản ta rời đi sao?" Hàn Lập lơ đãng nói, đột nhiên hai tay phất một cái lập tức bay ra một đạo ô quang, sau khi ô quang tán đi lập tức lộ ra một con tiểu hầu trên mặt đất.

Tiếp theo tiểu hầu hai tay vỗ ngực, nhất thời thân thể to lớn lên, chỉ chốc lát thôi đã cao hơn mười trượng, khuôn mặt dữ tợn nhìn chằm chằm vào lôi thú sau lưng.

Đồng thời kim quang trên thân thể của Hàn Lập chợt lóe lên, trên người bay ra bảy mươi hai thanh tiểu kiếm bay quanh thân thể không ngừng, sau lưng xuất hiện phạm thánh chân ma pháp tương với ba đầu sáu tay, hai tay sau khi lộn một cái liền xuất hiện một tòa núi nhỏ trong lòng bàn tay, tay còn lại xuất hiện năm đầu khô lâu bay múa trên đó.

Hai cách sau lưng Hàn Lập vẫy nhẹ một cái lập tức có thanh quang lượn lờ, một con chim nhỏ bay quanh pháp tướng, tiếp theo một hư ảnh của thiên phượng xuất hiện. Ba cái pháp tương xuất hiện lập tức khiến cho khí thế mạnh mẽ vô cùng, linh khí trùng thiên làm cho người khác không dám nhìn thẳng.

------oOo------

Chương 1427: Kiêng kỵ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vốn khóe miệng của điếm chủ còn có chứa một tia cười lạnh, sắc mặt hoàn toàn đại biến.

Với tu vi của hắn, tự nhiên cảm ứng được pháp tướng sau lưng Hàn Lập ẩn chứa uy lực cường đại, lộ ra nét sắc bén của bảo vật. Mà Đề hồn thú biến thân thành ác quỷ, vô cùng to lớn dữ tợn, càng nhìn càng thấy không phải chuyện đùa.

Ngươi là ai? đệ tử kiệt xuất trong Thiên Bằng tộc, ta cũng biết một vài người. Không có

nhất hào nhân tài là ngươi." *Sau khi trầm mặc một lúc, Khô sấu nam tử (nam tử gầy đét) bỗng nhiên quát lớn một tiếng.*

"Ta là ai không quan trọng, mấu chốt là đề nghị của ta, tiền bối cảm thấy như thế nào? Các hạ tu vi từ luyện hư hậu kỳ lại tụt xuống sơ kỳ cảnh giới, mặc dù còn có hậu chước ở phía sau, nhưng tại hạ cũng có một nửa nắm chắc có thể đánh bại các hạ. Chỉ là, tại hạ cũng không muốn làm cái việc cá chết lưới rách. Chỉ cần đem thứ mà ta muốn giao ra, tại hạ lập tức xoay người rời đi." *Hàn Lập nhìn qua điếm chủ, nhàn nhạt nói.*

Khô sấu nam tử nghe vậy, ánh mắt đảo qua vài cái trên người Hàn Lập, sau khi lưỡng lự một chút, lại lộ ra một tia cười khổ.

"Được, rất tốt. Bằng thực lực của người đã lộ ra, đích xác có tư cách nói lời như vậy. Nhưng đáng tiếc là, ta mặc dù muốn đáp ứng ngươi, cũng căn bản không có Thanh la quả cho ngươi. Bảo vật mà trước đó các ngươi nhìn thấy trong hộp, chẳng qua là do ta dùng bí thuật mà chỉ có Ngũ quang tộc mới có, huyễn hóa ra mà thôi. Ngươi lúc trước hẳn là cũng có chút hoài nghi mà". *Sau khi liếm môi vài cái, Điếm chủ hỏi một câu thử dò xét.*

" Hắc hắc, bí thuật huyễn hóa! Công pháp mà ta tu luyện, đích xác có thể nhìn thấu huyễn hóa. Nhưng đồ mà ta muốn, chính là vật trong hộp. Bí thuật huyễn hóa của ngươi mặc dù lợi hại, nhưng nếu không phải là lợi dụng vật phẩm, thì như thế nào lại đem thanh la quả biến ảo thành thiệt giả khó phân biệt như vậy." *Hàn Lập thâm ý sâu sắc nói.*

"Ngươi muốn vật kia?" *Điếm chủ lộ ra vẻ ngoài ý muốn.*

"Không sai! Điều kiện này không tính quá phận." *Hàn Lập nhẹ bay lên.*

"Nếu ngươi nói là muốn vật ấy, tự nhiên có thể cho ngươi." *Lúc này đây điếm chủ căn bản không thèm lo lắng trả lời, bàn tay vừa động, một cái mộc hạp ra hiện trong tay, liền vứt tới.*

Trong mắt Hàn Lập lóe lên một tia lam quang sắc bén, một tay trảo vào hư không.

Một phiến thanh hà (màu xanh) bay ra, thoáng cái đem mộc hạp cuốn vào trong đó, xoay tròn bay lơ lửng tại trước mặt.

Hàn Lập thần niệm quét qua, mặt lộ vẻ vẻ vui mừng, sau đó đánh bật nắp hộp.

Một cỗ dược hương (mùi thuốc) xông vào mũi, trong hộp đúng là "Thiên la quả" *mà lúc trước bất ngờ gặp qua một lần. Hàn Lập không nói một lời, há miệng ra, một đoàn máu huyết phun tới, lóe lên rồi nhanh chóng chui vào mộc hạp*

Lập tức trong hộp ngũ sắc hào quang lóe lên, màu xanh biếc quả thực phảng phất dần dần thu nhỏ lại, trong nháy hóa thành hột của Thanh la quả to bằng ngón tay cái.

Vật để trong hộp không phải là Thanh la quả, mà là hột của nó mà thôi.

" Ta đúng là nhiều năm trước khi lần đầu mạo hiểm tại Địa uyên, trong lúc vô tình chiếm được một quả Thanh la quả. Nhưng là vì thúc dục Lôi thú, nên không lâu trước mới vừa vận dùng làm thuốc xong. Nếu không cho dù thật sự đem quả này giao cho Hàn huynh đệ, cũng không sao. Hột của quả này cũng có giá trị không nhỏ, nhưng so với lớp thịt của thanh la quả thì lại kém rất nhiều. Ngư mỗ cũng không để cho các hạ bị thiệt, ta sẽ đền bù tổn thất bằng mấy khối cực phẩm linh thạch, thế nào?" *Ánh mắt của nam tử nhìn qua khuôn mặt mừng rỡ của Hàn Lập, trong nội tâm cũng buông lỏng, mỉm cười nói.*

Tiếp đó tay áo của hắn run lên, một cái bì đại (túi da) màu xanh bay tới.

Hàn Lập chân mày khẽ động, không có mạo muội tiếp nhận, mà là quầng sáng mờ ở sau lưng, lập tức đem bì đại này tiếp lấy đưa vào trong vô từ thần quang.

Bì đại trong quầng sáng quay tròn chuyển động không cách nào rơi xuống.

"Nếu tiền bối nói như thế, Hàn mỗ cũng không khách khí." *Thần niệm trong nháy mắt cảm ứng được vật trong bì đại,*

Hàn Lập mỉm cười.

"Vù" *một tiếng, bì đại lăng không lóe lên biến mất. Thong dong đem hột quả trong hộp thu lấy*

Nhìn thấy Hàn Lập dùng thủ pháp thần thông quỷ dị, điếm chủ sắc mặt chợt biến đổi, nhưng tiếp đó lại hiện lên nụ cười dò hỏi:

"Hàn huynh đệ thần thông quả nhiên không phải bình thường, không biết Hàn huynh đệ sau này có ý định..."

"Ta đã có được vật mình muốn, sau này tự nhiên không có ý định gì. Còn nếu như nói, thì hai người này cũng giao cho ta xử lý. Dù sao hai người này cùng ta là một nhóm đến đây, nếu là mất tích không thấy, tại hạ không thể nói công đạo đối với những người Thiên Bằng khác. Mà sau việc này, tiền bối hơn phân nửa chắc cũng không ở lại trong Thánh thành mà" *Hàn Lập thản nhiên nói.*

"Giao cho ngươi, cũng không phải không được. Nhưng mà hai người này tính tình cũng không tốt lắm, lần này không có được vật mình muốn, ngược lại chịu thua thiệt như vậy. Chỉ sợ rất không cam tâm. Còn không bằng xong hết mọi chuyện, đưa bọn họ giải quyết thật tốt." *Điếm chủ cũng không cảm thấy lời nói của Hàn Lập kỳ quái, mà là thấp giọng cười.*

"Tại hạ tuy cũng muốn làm như thế, nhưng còn có chuyện trong người, phải ở lại Thiên Bằng tộc một đoạn thời gian. Về phần như thế nào trấn an bọn họ, tại hạ sẽ nghĩ cách " *Hàn Lập bộ dáng hời hợt đáp.*

"Nếu Hàn huynh đệ nói như thế, hai người này sẽ để lại cho ngươi." *Điếm chủ không nói thêm nữa.*

Sao, lại thật sự đồng ý.

Cơ hồ cùng một thời gian, quanh thân Lôi thú tứ sắc điện quang lóe lên, thoáng cái không

thấy ở sau lưng Hàn Lập

Sau một khắc, trong tiếng lôi minh nó hiện ra ở sau lưng của Điếm chủ.

"Xem ra tiền bối ngay từ đầu đã không nghĩ tới hàng phục con thú này, mà là định dùng con Lôi thú này làm thân ngoại hóa thân"

Hàn Lập nhìn Lôi thú, đột nhiên ánh mắt chớp động hỏi.

"Hàn huynh đệ đã nhìn ra." *Điếm chủ cười ha ha, lời nói hàm hồ dị thường.*

Hàn Lập khóe miệng khẽ động, vừa định hỏi lại một vài điều, đột nhiên trong không trung truyền đến thanh âm vù vù, nguyên bản mây đen mà Điếm chủ làm phép đưa tới bị cuồng phong thổi bay tán loạn biến mất, cả bầu trời hiện ra dị mang màu vàng nhạt, đồng thời phát ra tiếng kêu trầm thấp quái dị.

Có nhiều chỗ trong không gian, thậm chí bắt đầu có chút vặn vẹo.

Đồng tử của Hàn Lập bỗng nhiên co rụt lại.

"Thiên địa nguyên khí của Tu di động thiên này, đã bị ta làm tản hết, không lâu sẽ văng tung tóe tán loạn. Chúng ta nên nhanh chóng rời đi." *Khô sấu nam tử quan sát bốn phía, nhướng mày.*

"Được, muốn mời Ngư tiền bối mở ra con đường." *Hàn Lập lập tức đáp ứng nói.*

"Hắc hắc, khách khí rồi!" *Điếm chủ nhìn qua ngũ sắc thiên phượng pháp tướng ở sau lưng của Hàn Lập, nói*

Tiếp đó trong miệng hắn nói lẩm bẩm, tiến vào trong hư không. Ngũ sắc hào quang chớp động, vốn họa trục biến mất giờ lại lăng không hiển hiện trong hào quang. Đem hàm trục mở ra, một đạo cột sáng từ trên họa trục xuất ra. Phía trước hai người bỗng nhiên hiện ra một cái quang môn cao hơn một trượng. Bên trong một mảnh trắng toát, có vẻ nối thẳng với động thiên bên ngoài.

Hàn Lập thần sắc khẽ động, đầu vai nhoáng một cái, lập tức từ phía sau lưng bay ra hai quầng sáng, đem đại hán cùng thanh niên đang nằm hôn mê bất tỉnh trên mặt đất tiếp lấy, giữ ở sau lưng,

Mà sau lưng Đề Hồn cũng thu nhỏ lại, trong nháy hóa thành một hắc viên cao lớn, sau khi lóe lên, cũng đi theo sau lưng Hàn Lập.

"Hàn huynh đệ, ta đi thôi." *Trong nháy mắt khi Hàn Lập đỡ lấy đại hán cùng thanh niên, trong mắt điếm chủ lóe lên một tia quang mang, nhưng cuối cùng cũng không có cử động gì khác, chỉ là nói một tiếng.*

Hai người chợt lóe lên, một trước một sau đi ra quang môn

Hàn Lập trước mắt sáng ngời, bên ngoài khồng ngờ đúng là chỗ ở của khô sấu nam tử, hết thảy bình tĩnh cực kỳ, cũng không có bất cứ dị thường nào phát sinh.

Mà ở vách tường phía sau lưng hai người, bất ngờ vẫn là phó tu di động thiên đồ đang treo ở đó.

Lúc này trong nội tâm của Hàn Lập mới có chút buông lỏng,

Mặc dù động thủ, với thần thông của hắn cũng không quá e ngại người này. Nhưng mà đối phương cũng không phải là luyện hư tu sĩ bình thường mà có một thân bí thuật quỷ dị, hắn cũng tuyệt không nguyện ý đối đầu sanh tử với đối phương.

"Cạch" *một tiếng, sau khi cổ họa trên vách tường rơi xuống, vô thanh vô tức hóa thành tro bụi, biến mất không thấy.*

Hàn Lập trong lòng cả kinh, trên mặt có chút ít động dung. Khô sấu nam tử ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này, thì vẻ mặt rất bi thống. Hiển nhiên là rất tiếc tu di chi bảo này bị hủy hoại.

"Xem bộ dáng của Hàn huynh đệ, có lẽ cũng không phải là người nhiều chuyện, hai người này giao cho các hạ xử lý. Ngư mỗ còn có thương thế trong người, sẽ không tiễn." *Điếm chủ cũng nhanh nhẹn lưu loát, một khi đã trở lại chỗ ở, lập tức nói ra lời tiễn khách như vậy.*

Hàn Lập cũng không có ý ở lâu, liền lãnh đạm ôm quyền, tay áo run lên, sau khi đem đề hồn thú thu lại, liền nhoáng một cái đi ra đại môn.

Tại phía sau lưng hắn, hai luồng hào quang màu xám bao vây lấy âm nhu thanh niên cùng hắc giáp đại hán hai người kéo theo sau, ở xa xa nhìn lại, phảng phất như hai người này tự hành động rất bình thường bay đi theo sau lưng Hàn Lập. Ngay khi nhìn thấy thân hình của Hàn Lập biến mất không thấy ngoài đại môn, gương mặt điếm chủ thu lại nụ cười. Lúc này, hai gã thủ hạ canh ở ngoài cửa cũng đã tiến đến, kính cẩn của đứng ở một bên."Sư tổ, thật sự thả ba người này đi sao. Sẽ không xảy ra vấn đề lớn gì chứ" *Một người cẩn thận hỏi*

"Hừ, có thể có cái vấn đề lớn gì? Cho dù trong chốc lát hắn thật tìm người tới, chúng ta cũng sớm không ở chỗ này. Đem mọi vật thu thập lại, vận dụng cái Truyền Tống Trận dưới mặt đất kia, chúng ta lập tức rời khỏi Thánh thành. Thiên Bằng tộc không được nữa. Chỉ có đi Ngũ quang tộc. Ta ở Ngũ quang tộc đã chuẩn bị xong một thân phận khác, ai cũng sẽ không tìm được chúng ta " *điểm chủ lạnh lùng phân phó một tiếng.*

"Vâng, sư tổ!" *Đối với mệnh lệnh của khô sấu nam tử, hai gã người Thiên Bằng này không có nghi ngờ chút nào*

Lúc này, hai người bắt đầu nhanh chóng tiến vào bên trong thu thập đồ đạc.

Khô gầy nam tử vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn qua chỗ đại môn, trên mặt chợt lóe lên nét âm lệ.

"Nếu không phải vì lo lắng cho đại sự, không nghĩ tới việc xẩy ra phong hiểm. Với tính tình của lão phu trước kia, nói cái gì cũng muốn đem bọn ngươi để lại." *Hắn thì thào một câu, từ trong lòng móc ra một cái dược bình, ăn vào hai khỏa bích lục đan, tiếp đó một tay hướng trên mặt xoa một vòng, gương mặt thân hình đồng thời hiện ra bạch quang chói mắt.*

Sau khi hào quang thu vào, tại chỗ không ngờ lại hiện ra một người trung niên với dáng người nho nhã thon gầy. Người này vô luận là gương mặt hay thần thái đều khắc hẳn lúc trước, phảng phất như là một người khác, hắn đi nhanh đến một góc của đại sảnh. Một tay hướng trên vách tường vỗ, một thông đạo xuống phía dưới hiển lộ ra. Người trung niên trực tiếp đi xuống dưới.

Cùng lúc này, Hàn Lập mang theo đại hán cùng thanh niên đến phụ cận một tòa kiến trúc. Nhìn qua mọi nơi, vắng vẻ dị thường, căn bản không có bóng dáng của một người nào.

Hắn lúc này đem nguyên từ thần quang thu lại, hai người đang bất tỉnh lập tức rơi xuống trên mặt đất. Sau khi xem xét tình trạng hai người này, Hàn Lập có phần bất đắc dĩ thở dài một hơi: "Coi như các ngươi gặp may mắn. Nếu không ngại phiền phức đổ xuống trên người của ta, ta mới lười nhiều chuyện. Hắn vừa nói, một bên một tay vừa xoay chuyển, trong tay hiện ra hơn mười cái ngân châm. Tiếng xé gió phát ra, hơn mười cái ngân châm lóe lên tức thì chui vào trong thân thể của hai người.

------oOo------

Chương 1428: Thiên Bằng Thánh tử

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không biết qua bao lâu sau, âm nhu thanh niên sau khi bị một trận đau đầu như muốn nứt ra, mới giật mình tỉnh lại

Sau khi mở mắt ra, hắn lập tức bật dậy cảnh giác vạn phần, hai bên cạnh hắn rõ ràng là hắc giáp đại hán dường như cũng đã tỉnh dậy và Hàn Lập.

"Chuyện gì xảy ra! Ta nhớ ra rồi, Ngư lão tặc cuối cùng lại không có đem bảo vật cho chúng ta, ngược lại còn dùng dẫn lôi châu ám toán chúng ta." Thanh niên lập tức hồi tưởng lại cảnh tượng trước khi hôn mê, không khỏi trở nên cực kỳ kinh sợ.

Mà hắc giáp đại hán lắc lắc đầu vẫn còn đang mê mang, lập tức khoanh chân ngồi dậy dùng thần niệm cẩn thận kiểm tra tình huống bên trong cơ thể.

Một lát sau, hắn mới thở phào một cái: *"Khá tốt, chỉ bị tổn thương chút ít nguyên khí, cũng không quá lo ngại."*

Hàn Lập vẫn cúi đầu không nói, nhưng mục quang chớp động không ngừng, tựa hồ đã xác định rõ sự tình trước mắt.

"Nhị vị có biết sau đó đã xảy ra chuyện gì không?" Sau khi liếc mắt nhin qua trên người Hàn Lập cùng đại hán, Âm nhu thanh niên hỏi.

"Không rõ ràng lắm, ta bị Ngũ sắc Lôi Điện chạm vào, lập tức chấn động nguyên thần liền bị hôn mê." Đại hán khẽ cười một tiếng.

"Hàn huynh đệ, ta nhớ rõ lúc ấy hình như ngươi đã phát hiện ra

cái bẫy của Ngư lão, nên không có trúng kế bị dẫn lôi châu ám toán?" Thanh niên đột nhiên hướng Hàn Lập hỏi.

"Tại hạ chỉ là nhất danh phi linh sao có thể thật may mắn thoát khỏi! Ta tuy tránh thoát ngũ sắc thiên lôi, nhưng sau đó lại bị Lôi thú dùng Lôi Điện chi lực đánh lén. Giống như nhị vị đều ngất đi." Hàn Lập thở dài một tiếng, nói.

"Bị Lôi thú đánh lén? Cũng đúng, con thú này bị Ngư lão tặc dùng tinh hạch đưa vào trong thân, khiến hắn có thể tạm thời thao túng được thân thể của Lôi thú." nghe được lời ấy, âm nhu thanh niên cũng suy đoán được vài phần.

"Có điểm kỳ quái, lão tặc này đã trở mặt. sao bây giờ chúng ta còn có thể bình yên được? Hắc!

Đại hán bắt đầu suy xét lại, chuyện này có vẻ lộ ra một cổ quỷ dị.

"Có gì kỳ quái đâu! Hơn phân nửa là lão tặc này vừa thấy đại công cáo thành, đột nhiên lại không nỡ đem vật đã hứa cho chúng ta. Ta lúc ấy đã cảm thấy có chút kỳ quái, chỉ là hàng phục một đầu linh thú, vậy mà lại dùng thứ gì đó quý hiếm như thế để trao đổi. Xem ra hắn vốn là có ý định quỵt nợ. Tính keo kiệt của người này ở Vạn lôi phường, tại Thánh thành cũng coi như đại danh đỉnh đỉnh (nổi tiếng)*", âm nhu thanh niên mặt biến sắc, mắng to lên.*

"Nếu đã có ý muốn không nỡ bỏ những bảo vật kia ra, đúng là không cần phải hạ sát thủ. Nhưng trong khoảng thời gian chúng ta hôn mê, người này hẳn đã sớm đào tẩu rồi.*" Hàn Lập gật gật đầu nói.*

Vừa nghe Hàn Lập nói như vậy, đại hán như có điều suy nghĩ, hiển nhiên đã chấp nhận những lời vừa rồi.

"Không thể để cho lão tặc này chạy mất như vậy. Bây giờ đi tới chỗ ở của hắn. Cho dù đúng là đã chạy mất, nhưng nói không chừng còn có thể tìm được đầu mối nào đó*", thanh niên trong mắt hàn quang lóe lên, không cam lòng nói.*

Hắc giáp đại hán sau khi do dự một chút, thì đồng ý. Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, lắc đầu nói:

"Tu vi của tại hạ thấp, lần này có thể giữ được tánh mạng, cho dù là may mắn nhưng cũng không dám nghĩ sẽ tiếp tục truy cứu việc này. Tại đây ta đành cáo từ hai vị tiền bối."

Vừa nghe Hàn Lập nói lời này, đại hán và thanh niên cùng khẽ giật mình, không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

"Hàn huynh đệ, Ngư lão tặc trêu chọc chúng ta như thế, ngươi thật có thể nhịn được cơn tức này? Ta xem Hàn huynh đệ có một thân thần thông Lôi Điện không phải chuyện đùa, điều này chứng tỏ cũng là người có lai lịch lớn. Cho dù lão tặc này tu vi hơn xa chúng ta, nhưng hắn lúc trước thi pháp lấy ra tinh hồn của Lôi thú, rõ ràng đã nguyên khí đại thương. Nếu chúng ta liên thủ với nhau, thì hắn không quá đáng sợ. Còn nếu thật sự không được, thì ba người chúng ta cũng có thể đi tìm mấy vị trưởng lão để nói rõ. mặc dù tu vi của hắn mạnh, nhưng chẳng lẽ còn dám chống đối được với trưởng lão trong tộc?" *Thanh niên nghiến răng nghiến lợi khuyên bảo.*

"Trưởng lão trong tộc… không cần phải kinh động tới bọn họ. Việc này chúng ta tự mình xử lý là được rồi." *Hắc giáp đại hán sắc mặt biến đổi, nói như vậy.*

"Quên đi. Tại hạ tại Thánh thành còn có chuyện quan trọng khác, lần này cũng là thuận thế làm. Giờ sự tình đã xảy ra biến hóa khác, thì sẽ không quá để tâm tới việc này. Hai vị tiền bối, vãn bối xin cáo từ." *Hàn Lập bình tĩnh lắc đầu nói, ôm quyền chào hai người, hai cánh sau lưng khẽ vỗ, người bỗng nhiên đằng không bay lên, hóa thành một đoàn thanh quang đã bay xa.*

"Không biết điều. Chỉ cần có thể tìm được Ngư lão tặc, hai người chúng ta liên thủ cũng đủ để ứng phó rồi."

Âm nhu thanh niên nhìn phía Hàn Lập đã độn quang đi xa, gương mặt âm trầm xuống, quay đầu nhìn đại hán nói.

"Hắc hắc, chỉ là một gã nhất danh phi linh, thêm hắn cũng không thừa, vắng hắn cũng không thiếu. nhưng Ngư lão tặc dám làm ra chuyện tình này, chỉ sợ còn lưu lại hậu chước ở phía sau, cơ hội của chúng ta cũng không quá lớn." *Hắc giáp đại hán có chút lo lắng nói.*

"Không đích thân tra xét một phen, thì làm thế sao biết được không có cách nào ngăn chặn lão tặc." *Âm nhu thanh niên nghe vậy liền lắc đầu phản đối.*

"Nói thế, cũng có chút đạo lý. Chúng ta đi thôi." *Hắc giáp đại hán hừ vài tiếng nói.*

Tiếp đó, hai người này sớm đã còn nhìn thấy bóng dáng của Hàn Lập, liền cùng nhau hướng thẳng đến chỗ ở của Điếm chủ.

Lúc này, Hàn Lập lại nghênh ngang quay trở về Quý tân quán, với bộ dáng đã đem việc này quẳng ra khỏi đầu óc.

Những ngày sau đó, Hàn Lập luôn ở trong lầu của Quý tân quán đả tọa không ra, không ngừng phục dùng đan dược, vừa củng cố cảnh giới Hóa Thần hậu kỳ của bản thân, đồng thời hắn đau khổ tham ngộ "Thiên Bằng biến" *của Kinh chập quyết, chính là khẩu quyết biến hóa.*

Muốn tranh thủ càng sớm càng tốt, thật sự đem thần thông biến hóa này nắm giữ tới mức lô hỏa thuần thanh, để có thể dùng trong thời gian thực chiến tốt hơn một chút so với quá khứ.

Hai tháng trong nháy mắt trôi qua, lúc này Hàn Lập đang ngồi xếp bằng trên giường, trên người từng phiến thanh hà lưu chuyển không ngừng, đột nhiên thần sắc khẽ động, hai mắt mở ra.

Cơ hồ cùng một lúc, một thanh âm trong trẻo từ bên ngoài ung dung truyền đến.

"Tại hạ Bạch Bích, phụng lệnh Đại trưởng lão, đến nghênh đón tiền bối tới phó ước.

Hai mi mắt Hàn Lập khẽ khép lại, lập tức lại khôi phục như lúc ban đầu.

Thân hình hắn khẽ động, quỷ mị từ trên giường thoáng cái đã xuống dưới giường.

Từ khi tu luyện qua Kinh trập quyết của *"Man biến thuật"*, hắn cảm giác thân thể càng ngày càng phiêu linh, thân pháp so với trước kia cao hơn một bậc.

Đẩy cửa phòng, Hàn Lập đi ra khỏi ngọa thất, hướng đến đại sảnh.

Quả nhiên khi hắn ra đại sảnh, thì đang có một hoàng sam thanh niên, hai tay để sau lưng đứng ở trong sảnh.

Thanh niên này thoạt nhìn cũng không quá anh tuấn, nhưng mà mày thanh mắt sáng, vừa thấy Hàn Lập đi ra, liền tiến lên hỏi: *"Ngài là Hàn tiền bối? Tại hạ vâng lệnh của Đại trưởng lão, đặc biệt đến mời Hàn huynh khởi hành."* Thanh niên tuy chỉ có tu vi là hóa thần sơ kỳ, nhưng nhất cử nhất động đều tiêu sái dị thường, chỉ nói mấy lời, lại làm cho người ta có cảm giác như vừa mộc xuân phòng (đón/tắm gió xuân).

"Bạch Bích? Xem các hạ khí vũ bất phàm, sẽ không phải chính là một trong hai vị Thánh tử chứ?" Hàn Lập liếc nhìn đánh giá thanh niên, đột nhiên khẽ cười rộ lên.

"Vãn bối thật hổ thẹn, thẹn với sự ưu ái của mấy vị trưởng lão, đúng là Thánh tử hiện giờ ở trong tộc. Chuyện này có quan hệ với Hàn huynh, thật ra tại hạ đã sớm từ trong miệng của hai vị trưởng bối ở gia tộc biết được vài điều. Tại hạ còn chưa đa tạ ơn tương trợ của Hàn huynh, nếu không vị trưởng bối chí thân của tại hạ đã có nguy hiểm đến tính mạng." Bạch bích mỉm cười liền ôm quyền, nói.

"Trưởng bối ngươi? Ngươi nói chính là..." Hàn Lập lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

"Gia thúc Bạch Lôi, tiểu cô Bạch Ngưng", thanh niên cười nói.

"Ngươi là cháu của Bạch Lôi huynh" ánh mắt Hàn Lập liếc qua vũ sí ánh vàng rực rỡ ở sau lưng của thanh niên, trên mặt hiện ra một tia kỳ quái.

"Hàn tiền bối không cần cảm thấy kỳ quái. Vãn bối là sau khi thành niên mới kích phát ra côn man chân thánh huyết mạch ẩn trong cơ thể, vũ sí mới biến thành bộ dáng như vậy." Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của Hàn Lập, Bạch Bích mỉm cười giải thích nói.

"Thì ra là thế, xem ra các hạ cũng có tạo hóa không nhỏ." Hàn Lập lãnh đạm cười một tiếng.

Tiếp đó hắn đi theo vị Thánh tử của Thiên Bằng tộc này, rời khỏi chỗ ở.

Vài canh giờ sau, Hàn Lập đang ở trong đại điện kỳ vỹ của một tòa thành cổ dùng Bạch thạch xây nên.

Trong điện trang nghiêm túc mục, tại chính giữa điện có bầy một cái bàn làm từ Bạch thạch, hai bên phân biệt đặt năm chiếc ghế đá.

Giờ phút này trong điện ngoại trừ Kim Duyệt, Xích tu lão giả cùng mỹ phụ đang chờ hai người, trên ghế đá còn có thêm một nam tử thân mặc hắc bào.

Nam tử toàn thân tản ra hắc khí nhàn nhạt, khuôn mặt bị che đi không cách nào thấy rõ, nhưng sau lưng là vũ sí đen nhánh tỏa ra quang mang, đúng là một đôi ô sí, ở trên bàn đá thì bày đặt một cái hộp có màu đỏ như lửa, trên bề mặt đều là thụ diệp cổ quái màu xanh biếc, màu sắc của mộc hạp cùng với màu xanh này hoàn toàn bất đồng.

Hàn Lập đã sớm đứng ở trước mặt bốn người, Bạch Bích cũng sớm đã đứng ở bên cạnh.

Trong điện hào khí ngưng trọng dị thường, nhưng tất cả mấy người này đều im lặng không nói, tựa hồ đang chờ đợi người nào đó/

Mà cái tên Hắc bào nhân mới xuất hiện kia, nhìn từ trên xuống dưới cẩn thận đánh giá Hàn Lập, với bộ dáng có phần cảm thấy hứng thú.

Qua một lát sau, đột nhiên ngoài điện truyền tới thanh âm tiếng bước chân, một ngân sam nữ tử có vũ sí màu trắng, mang theo một làn khí phiêu linh đi tới trong điện.

Mặt nàng trắng như ngọc, sóng mắt như thu thủy, trên người không nhiễm một hạt bụi nào.

Lôi Lan, ngươi hình như đến chậm." *Kim Duyệt nhìn qua nàng, lông mày khẽ nhíu lại, hỏi.*

"Khởi bẩm Đại trưởng lão, ta tạm thời tìm hiểu một ít pháp quyết, đột nhiên có chỗ lĩnh ngộ, nên mới chậm trễ thời gian. Mong rằng mấy vị trưởng lão thứ lỗi." *Nàng hướng mấy người Kim Duyệt khẽ khom người, trong miệng phát ra thanh âm hơi khàn khàn.*

"Nếu như là tìm hiểu khẩu quyết có chỗ lĩnh hội, thì bỏ qua." *Kim Duyệt vừa nghe nữ tử nói, thần sắc không đổi.*

Nữ tử kia trong miệng cảm ơn một tiếng, cũng đứng qua một bên.

"Ta gọi các ngươi đến tập trung ngày hôm nay, có lẽ các ngươi hẳn cũng đã biết rồi. Uyên thí luyện lần này, là quan hệ đến sinh tử tồn vong của tộc ta, cho nên vô luận như thế nào, trong hai người các ngươi cần phải có một người thông qua thí luyện, kế thừa ngôi vị Thánh chủ của bản tộc. Nhưng mà mấy người chúng ta đã nhận được tin tức, hắn đối với Thiên Bằng tộc chúng ta đều có mang địch ý muốn phân chia, nên căn bản không muốn bản tộc tránh được kiếp nạn này, hơn phân nửa sẽ cho người cùng tham gia thí luyện, sẽ âm thầm ra tay đối với các ngươi. Bởi vì hai người các ngươi trở thành Thánh tử trong thời gian quá ngắn, nếu như tộc Thánh tử của hắn lại ngang ngược cản trở, thì lần thí luyện này khẳng định có đi mà không có về. Vì thế, ta mời Hàn đạo hữu tới gia nhập Thiên bằng tộc chúng ta, tạm thời coi như là vị Thánh tử thứ ba của bản tộc, đến lúc đó sẽ trợ giúp các ngươi một tay." Thiếu nữ nhìn chằm chằm vào Hàn Lập ba người từ từ nói, thanh âm nhẹ nhàng dễ nghe vang lên quanh quẩn trong đại điện.

Bạch Bích cùng nữ tử vừa mới tiến vào đại điện nghe đến đó, đều ngẩng đầu liếc nhìn Hàn Lập.

Ánh mắt của thanh niên ôn hòa dễ thân, mà ánh mắt của ngân sam nữ tử lại thanh tịnh như nước.

Hàn Lập thì mỉm cười!

------oOo------

Chương 1429: Phi linh chư tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hàn đạo hữu tự mình đã luyện hoá thành một tấm lông côn bằng, hơn nữa chúng ta vừa trợ giúp được mọi người dung nhập chân huyết với xá lợi của côn bằng, cứ nói là ta người của Thiên Bằng tộc, các tộc khác cũng không thể nói gì được. Nhưng thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, những việc có liên quan đến Hàn đạo hữu, hai người các ngươi không nên lộ ra bên ngoài vẫn tốt hơn. Chỉ nói hắn là một người của bản tộc bồi dưỡng tại hải ngoại là được rồi. Hiểu rồi chứ?" Thiếu nữ dặn dò.

"Tuân mệnh đại trưởng lão." Lần này, đôi nam nữ cùng cúi đầu lên tiếng.

Thiếu nữ hài lòng gật đầu, rồi dừng lại nói với Hàn Lập:

"Hàn đạo hữu, ta đã đem Thiên Bằng chi thệ phó quyển từ mật thất ra rồi, hơn nữa Thạch trưởng lão cũng vừa mới trở về, vừa kịp lúc có thể tham dự mở phong ấn cho nó. Ngươi chuẩn bị mà lưu danh vào đó đi."

Cái người được gọi là *"Thạch trưởng lão"* hiển nhiên là cùng bên với nam tử mặc áo đen kia.

"Làm phiền mấy vị trưởng lão rồi." Hàn Lập không chút khách khí nói, mắt nhìn vào chiếc hộp gỗ trên mặt bàn.

Thấy Hàn Lập hành động như vậy, Kim Duyệt xuất chiêu vào chiếc hộp mộc.

Một tiếng *"vù"*, vật ấy lập tức bị bay đi, rơi vào trong lòng bàn tay của thiếu nữ.

Lần này, không riêng Hàn Lập, những người còn lại cũng quay đầu nhìn chăm chú.

Kim Duyệt thần sắc không thay đổi, dùng những ngón tay ngọc mà phủi những chiếc lá xanh ngọc trên chiếc hộp.

Lập tức cỏ xanh mọc ra tua tủa, những lá cây này bị nàng nắm xuống một cách nhẹ nhàng, khéo léo.

Một tiếng lạch cạch vang lên, không còn nữa sự trấn áp của các mảnh lá, chiếc hộp màu đỏ đậm lập tức bốc cháy lên ngùn ngụt, hoá thành một quả cầu đỏ sẫm.

Kim Duyệt một tay nâng quả cầu lửa này, nhưng rồi lại run lên như không có việc đó xảy ra.

Đám cháy vừa tắt,từ trong đó hiện ra 1 quyển trục dài nửa thước màu đỏ đậm, 2 đầu quyển trục mỗi bên đều có 1 màu xanh đỏ, 2 cái đầu quỷ cắn ở đó. Sinh động như thật vậy. Trong miệng nói lẩm bẩm, đem quyển trục ném về phía trước, lập tức trôi nổi về phía khoảng không ban đầu.

Tiếp sau đôi cánh phía sau lưng thiếu nữ, một chiếc lông hoá thành một đạo kim mang bắn nhanh ra, một tia sáng loé lên, nhập vào quyển trục. *"Thạch trưởng lão, ngài cũng ra tay mở ấn đi chứ."* Thiếu nữ làm phép xong, quay đầu về phía nam tử mặc áo đen nói.

"Việc này liên quan đến sự tồn vong của bản tộc, ta sẽ ráng hết sức." Người mặc áo đen mỉm cười nói, đôi cánh phía sau bắn ra một đường ánh sáng đen như thế, cũng hướng một chiếc lông bắn vào phía trong quyển trục. Về phần lão xích tu và mỹ phụ, không đợi thiếu nữ nói gì, đã làm ra động tác có một không hai. Một lúc đã hút vào quyển trục, bốn tên Thiên Bằng trưởng tộc linh vũ, cuối cùng trong không trung đã hiện lên sự biến hoá.

Dưới tia chớp toàn một màu đỏ, nó liền bành trướng lên mấy lần, đồng thời đôi mắt nhắm chặt của đầu quỷ ở hai bên dần dần mở ra, lộ ra con ngươi đỏ tươi như máu, hai miệng buông lỏng ra,quyển trục vốn bị khoá chặt cuối cùng đã được mở ra.

Ánh sáng đỏ trong quyển trục chớp động, rồi vô vàn những kí hiệu không giống nhau cũng quay cuồng không yên.

Trong mắt Hàn Lập chợt loé lên một tia màu lam, đem nội dung quyển trục này đọc không bỏ sót một từ.

Tại những ô đỏ rõ ràng là toàn những chữ nhỏ san sát nhau, quá nửa đều là những cái tên người. Phía trên đỉnh quyển trục, lại dùng văn tự của Phi Linh tộc viết *"Thiên Bằng chi thệ"* bốn chữ vàng lớn.

Phía dưới thì viết ra một cách có sắp xếp nội dung của thệ ước bằng chữ màu trắng bạc, nội dung đều độc nhất vô nhị như quyển Thiên Bằng tộc điển tịch. Nhìn xuống dưới mới là một loạt những cái tên tên người viết bằng màu xanh đen. Hàn Lập hướng về phía trên quyển trục mà cẩn thận đọc lướt qua.

Kết quả tiếp đến những rặng mây hồng, thì đột nhiên có một âm thanh rõ ràng, kéo dài từ quyển trục phát ra, lập tức sau đó những đám mây sáng quay cuồng một trận, từ bức hình trong quyển trục bay ra một con đại ngạ hư ảnh màu xanh, lúc bay ra chỉ có không hơn một thước, nhưng ngay lập tức toàn thân linh quang lớn dần ra, chớp mắt đã biến cao lớn như quả núi, bao trùm cả một nửa của đại điện, khiến cho đám người của Hàn Lập đều bị che khuất ở dưới.

Hàn Lập và cả đám người Bạch Bích đều kinh ngạc, Kim Duyệt chờ mấy vị trưởng lão mà bất động thanh sắc, như thể không phải lần đầu nhìn thấy cảnh tượng kinh người này.

"Lùi lại"

Kim Duyệt một tay xuất chiêu, trong tay hiện ra một chiếc gương đồng chói sáng, hình ảnh con chim đối diện chỉ là một thoáng nhỏ.

Lập tức hư ảnh đó vang lên một âm thanh nhỏ,toàn thân liền vỡ vụn, cuối cùng hoá thành một đám khói xanh nhập lại vào quyển trục.

"Ngươi dùng tinh huyết của chính mình, viết tên lên phía trước đi.

Nhất định phải dùng tên thật của mình, nếu không thệ ước có phản lại, cũng không ai có thể cứu được ngươi." Kim Duyệt thu lại gương đồng, quay lại nói với Hàn Lập. Hàn Lập rùng mình, hoá ra có một chút suy nghĩ khác phóng ra phía sau đầu. Hắn hít sâu một cái, bước thật dài về phía trước.

Há miệng phun ra một sợi tơ vàng, tia sáng ánh kim từ ngón tay trỏ vẽ ra một cái miệng nhỏ toàn thân linh lực hạ thông xuống, liền từ miệng chảy ra một giọt máu màu vàng kim nhạt.

"Ý", Thạch trưởng lão vẫn ngồi bất động, đôi mắt bỗng lộ ra một chút ngạc nhiên.

"Sao cơ? Thạch trưởng lão phát hiện điều gì không ổn sao?" Lão xích tu vuốt chòm râu hỏi?

"Không có gì, Hàn đạo hữu hẳn phải tu luyện công pháp đặc biệt hoặc cũng ăn được dị quả, nếu không máu huyết sẽ không hiện ra màu sắc này." Người mặc áo đen chần chừ một chút rồi chậm rãi nói.

"Như thế này, loại kim sắc tinh huyết này rất ít thấy, nhưng quá nửa đều do sau khi thân thể mạnh mẽ đến trình độ nhất định, mới có thể xuất hiện được dị biến." Lão giả đảo mắt khắp người Hàn Lập một lượt, như có điều muốn nói. Người mặc áo đen mỉm cười, không nói thêm gì nữa. Lúc này Hàn Lập tiến đến rồi.

Quyển trục trước mặt, tại một chỗ trống, dùng tay bay nhanh viết lên tên của mình. Kim sắc tinh huyết bay đến quyển trục, lập tức từng chữ một hiện ra, lại loé lên một cái, rồi hoá thành chữ màu xanh đen lần nữa, khô héo không chút ánh sáng, phảng phất như chữ đã viết bao nhiêu năm rồi vậy.

Cùng lúc đó, Hàn Lập mơ hồ cảm thấy bị vật gì đó đang nhìn, nhưng ngay lập tức vật đó biến mất không dấu tích.

Hàn Lập trong lòng kinh ngạc, xem ra đam chi thệ ngày hôm nay quả có chút môn đạo.

Đan việt là như vậy, hắn càng yên tâm.

Có vật này trói buộc thì chắc những vị trưởng lão của Thiên Bằng tộc nếu muốn qua cầu rút ván cũng không dễ dàng gì.

Không đề cập tới tâm lí Hàn Lập bên này đang suy nghĩ không ngừng, Kim Duyệt chỉ đợi hắn viết chữ xong liền lập tức làm phép về phía quyển trục.

Vật ấy run lên,bay lên trên một vòng, hoá thành một quyển trục lần nữa, cái đầu của hai con quỷ động đậy, lại cắn chặt lấy hai bên. Lại một tay xuất chiêu, quyển trục sau khi thu nhỏ lại, bay luôn đến tay áo của nàng.

"Tốt lắm, việc này đã xong. Phía dưới do Tư trưởng lão nói những việc uyên thí luyện chuyên với những nói ở đây cần phải để ý. Các ngươi phải nhớ cho kĩ,nói không chừng một câu nào đấy, trong khi luyện công lại có thể cứu được các ngươi." Thiếu nữ thu lại quyển trục, lạnh nhạt nói. *"Địa uyên thí luyện, là chi chủ thứ 72 của Phi linh tộc ta, cứ 300 năm nhất định phải tổ chức một lần thí luyện."* Lão xích tu một bên từ từ nói. Hàn Lập dụng tâm nghe…

Mấy ngày sau, còn mấy con cự điểu toàn thân màu tuyết trắng khổng lồ từ cửa lớn của thánh thành bay ra, sau đó bay không ngừng, một mạch bay đến một nơi xa nào đó. Trong đó có một con, trên thân là Hàn Lập đang ngồi.

Từ hai bên cánh của những con cự điểu trắng này xuất hiện hơn hơn mươi mấy người, sau mấy cái đập, lại bay lên chân trời xa xăm,rồi biến thành mấy chấm đen. Sau khi lại toé sáng lên thì hoàn toàn biến mất.

Ba tháng sau trên đỉnh một cự phong.

Khắp bốn phía của một cái sân lớn có phiến đá to màu xanh là hơn một trăm tên Phi linh tộc đang đứng. Ở giữa, có một con hạc tiên và một con quái điểu toàn thân rực rỡ, chúng đang đánh nhau giữa không trung.

Con hạc tiên đó có những động tác vô cùng kì quái, một trảo một trác, phát ra trong gió xé những tiếng *"xuy xuy"*, mới xem cũng đã biết là bộ dạng dị thường.

Còn con quái điểu đó thì trên đầu mọc ra một cái sừng, sau lưng có bốn cái cánh, khắp thân mình bao bọc một lớp màu khói, mặc cho những ánh hà quang của hạc tiên công kích, nó đều làm như không có chuyện gì xảy ra.

Hạc tiên thấy vậy liền tức giận, đột nhiên bay ngược lại về phía sau hơn mười trượng, sau đó hai cánh nhắm ngay phía con quái điểu toàn thân rực rỡ đó mà đập.

Nhất thời hơn mười cái linh kiều dài bắn ra, sau đó trong một vệt sáng giữa không trung, liền hoá thành hơn chục con dao sáng chói, loé lên một cái đã có thể đâm vào hà quang phía đối diện.

Hà quang diễm lệ vô cùng thần diệu, nhưng đã bị những lưỡi dao sắc đó tấn công cùng một lúc, cuối cùng cũng phải phát ra một tiếng kêu đau đớn, một bộ bị buộc phải tách ra.

Hạc tiên thấy vậy, trong lòng mừng rỡ, vừa định làm lại phép bắn lưỡi dao ban nãy thì đột nhiên từ miệng con quái điểu phát ra một tiếng the thé, há to miệng để một luồng cuồng phong màu vàng bay ra, bay qua đến đâu thì làm cho những lưỡi dao sắc ở đó quay đông quay tây,quay tròn không ngừng giữa không trung, hoàn toàn mất kiểm soát.

Hạc tiên kinh ngạc, cũng há miệng to ra như thế,một đường trắng sữa sáng loé bay ra, trong nháy mắt xuyên thủng cả cuồng phong,đến chỗ quái điểu.

Quái điểu loé lên đôi con ngươi màu tím kì lạ, cái sừng đen trên đỉnh đầu cũng phát ra những tia màu đỏ, cùng lúc với cột sáng đụng vào nhau. Sau tiếng ầm ầm, cả hai đều đã kiệt sức. *"Tuân huynh, huynh còn thần thông gì cứ việc cho ra luôn đi. Nếu mà không có tại hạ đành ra tay vậy."* Từ miệng quái điểu bỗng phát ra tiếng nói của một nam tử. *"Hừ, giác thứu tộc các ngươi cũng chỉ có những loại thần thông này thôi, lại có thể bắt được ta sao được."* Từ miệng hạc tiên cũng phát ra một tiếng nói lạnh lùng như thế. *"Được,vậy để các hạ xem thần thông ta mới luyện xong một chút vậy."* Quái điểu không khách khí nói.

Lập tức bốn cánh đồng thời xuất chiêu, người và mảnh huyễn quang lại hoá thành một màu vàng, trượng hứa đến cao, thức dạng cổ phác.

"Không được!" Mới nhìn cảnh đó không ít người đều kinh sợ lùi bước, chỉ có một vài người cao lớn mời đứng yên tại chỗ không động đậy.

Hoàng chuông phát ra một tiếng chuông nặng nề, thoáng qua một cái.

Tất cả những người nghe thấy âm thanh này đầu óc đều kêu ù ù, chịu sự ảnh hưởng rất lớn.

Hạc tiên nghênh mặt đón nhận cái đại bán uy này bỗng nhiên không rên lên một tiếng nào mà ngã quỵ từ không trung xuống.

Đồng thời toàn thân phát ra ánh sáng trắng, rồi hoá thành một nam Phi linh tộc hơn 300 tuổi, khắp người áo bào trắng.

Đám người gần đó vội vàng bay ra một Phi linh tộc khác, một tay tiếp lấy nam tử đó, sau đó nàng bay một cách nhẹ nhàng.

Hoàng chuông vụt qua,trực tiếp hoá thành một thanh niên mặc áo bào đen,hướng về phía dưới lượn một vòng,trong miệng bình tĩnh nói *"đa ta"*.

Nam tử ban nãy hoá thành hạc tiên giờ mới dần tỉnh lại, vừa rời người đi cùng liền hướng sắc mặt khó coi về phía người thanh niên mặc áo bào đen trên không trung.

------oOo------

Chương 1430: Ngọc Hoàng Đỉnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhìn kĩ một chút thì nam tử hoá thành hạc tiên với người của Phi linh tộc mà ban nãy đã đón hắn có tướng mạo không giống với Nhân tộc bình thường, mặt thì có giống Nhân tộc nhưng hai tai lại nhọn, phía trên thiên linh lại có một cái cột tròn tròn màu đỏ.

Về phần người thanh niên vừa biến thành quái điểu ban nãy, ở phía trán mọc ra một cái sừng nhỏ, hai bên mép cũng lộ ra hai cái răng nanh dài hơn cả tấc.

Về phần hàng trăm Phi linh tộc xung quanh đó cũng có những chỗ không như Nhân tộc, chỉ có điều là những người có điểm không giống nhiều hơn, số còn lại thì khác biệt không nhiều lắm. Nhưng sau lưng những người này đều mọc những đôi cánh hoặc lớn hoặc nhỏ, dài có ngắn có, màu xám có, màu đỏ cũng có, đủ các kiểu dáng.

Những người này đều là Phi linh tộc.

"Thiên chung của Bị Thức tộc giáng Ma thần thông, quả nhiên uy lực bất phàm, ta xin nhận giáo." Nam tử bị thua không cam tâm nói, rồi cùng với đồng hành lúc nãy lui về phía đám đông.

"Còn vị đồng đạo nào, mời lên đây chỉ giáo." Người thanh niên mặc áo bào đen có vẻ lơ đễnh nhìn xuống đám người phía dưới đưa ra lời khiêu chiến.

Tộc người Phi linh ở phía dưới thì thầm to nhỏ nhưng vẫn chưa có ai dám lên nghênh chiến.

Người thanh niên thấy vậy, mặt hiện lên một nét cười lạnh lùng, vừa lúc muốn nói cái gì đó thì bỗng từ xa có một tiếng lớn vang đến: *"Mau nhìn, phía tây kia các thánh tử của Ngũ quang tộc, Thiên man tộc, Xích dung tộc cũng đã đến rồi."*

Vừa nghe được lời này, đám người phía liền ngẩn người ra, ngay sau đó là những tiếng rì rầm trao đổi.

Có một vài người hiếu kì, thậm chí còn liền bay về phía xa đó. Nháy mắt cái những người còn lại chỉ còn không đến một nửa.

Người thanh niên mặc hắc bào nghe đến tên Thiên man tộc liền nhẹ nhàng bay xuống dưới, không một tiếng động nào.

Cùng lúc đó, ở nơi cách cự phong hơn trăm dặm, mười mấy con cự cầm đủ hình dáng, còn xen vào một con bọ cạp hồng phi dài hai mươi mấy trượng đang bay về phía bên cự sơn.

Trong khoảng cách ấy có mấy người toàn thân tuyết trắng, cả nam lẫn nữ. Một hàng người đang từ thánh thành của Thiên Bằng tộc bay ra.

Hàn Lập cưỡi một con cự cầm, xá tại ở trong đó.

Một hàng Yêu man tộc, trừ Hàn Lập với ba tên thánh tử ra còn có Kim Duyệt trưởng lão và vị Thạch trưởng lão thần bí.

Lão giả xích tu và mỹ phụ thì vẫn ở nguyên tại thánh thành.

Thử Đoá với họ ở cùng nhau, còn có hai đám người có phục sức và hình dạng không giống người.

Một đám tóc màu tím, da màu hồng, đám còn lại thì cánh ít hơn, phục sức đẹp diễm lệ.

Nhìn vẻ bên ngoài thì đúng là người của Xích dung tộc và Ngũ quang tộc. Nhưng nếu so sánh hai tộc thì Thiên Bằng nhân tộc lại có vẻ đông hơn.

"Kim trưởng lão, xem ra Ngọc hoàng đỉnh là các vị trưởng lão, nên biết là chúng ta đến rồi, mau ra đón khách đi chứ?" Một người phụ nữ dung mạo ưu tú, phục sức diễm lệ vừa cười vừa nói.

Tại khoảng không cách xa cự phong, hiện ra từng đoá từng đoá diễm quang đủ mọi màu sắc, quay cuồng đan loé vào nhau, khắp cả khoảng không đều phủ lớp khói màu sáng lạn.

Cảnh tượng kinh người đó, cho dù thân ở xa cả trăm dặm bọn người này vẫn có thể chứng kiến rõ ràng một cách dị thường.

"Cảnh tượng này chúng ta cũng không phải lần đầu nhìn thấy. Thời gian trôi qua nhanh thật, nháy mắt cái đã 300 năm. Chúc huynh trước khi ra đi chắc cũng phải có cảm nghĩ gì đó." Kim Duyệt lên tiếng, quay đầu về phía mấy lão giả da hồng hỏi.

"Có thể có cảm nghĩ gì chứ! Trừ phi chúng tôi có thể luyện thành thân chân linh hoặc bay đến được giới chân tiên nếu không thì ít thì mấy ngàn năm nhiều thì mấy vạn năm chúng ta đều chỉ là một nắm cát vàng thôi. Sự luân phiên hưng thịnh của các tộc cũng là chuyện bình thường, những việc của những ngày trước Kim trưởng lão suy nghĩ thế nào rồi?" Vị lão giả kia mặt không chút thay đổi hỏi ngược lại.

"Thiên Bằng nhân tộc chúng tôi thực sự nhỏ yếu hơn trước kia nhưng bản tộc từ xưa đến nay vẫn là một trong những tộc có niên đại lâu đời nhất, có thể nào dễ dàng vứt bỏ việc truyền thừa của chính mình mà rơi vào ngực hắn được. Chuyện Chúc huynh đề cập lúc trên đường ta đã suy nghĩ rất kĩ, chỉ có thể từ chối thôi."

Con ngươi của thiếu nữ chợt loé lên, trả lời một cách lạnh nhạt.

"Thật sao? Nếu ta không nhớ nhầm thì ngày xưa ô linh tộc của quý tộc Thạch trưởng lão dường như cũng là thời kì hưng thịnh của quý tộc. Nay quý tộc đã suy yếu rồi, nhập vào tộc lớn mạnh của chúng tôi, dành khoảng trống cho các tộc khác,cũng là việc thiên kinh đại nghĩa. Kim trưởng lão đâu nhất thiết phải nói nghiêm trọng thế?" Lão giả họ Chúc cười lạnh lung nói.

"Việc của Điểu linh tộc, há có thể so sánh cùng tình hình bây giờ? Điểu linh tộc lúc đầu không chỉ là thánh chủ của các tộc mà do gặp phải cảnh đè áp của địch thủ mà xin gia nhập vào tộc ta. Bản tộc chưa bao giờ uy hiếp cả." Thiếu nữ hời hợt trả lời.

"Hừ, việc đó xảy ra đã lâu ai còn biết đâu là thật giả thế nào. Nếu quý tộc chính thức cự tuyệt ý tốt của bản tộc vậy đành để xem thánh tử của quý tộc có qua nổi thí luyện không. Nếu không đừng trách chúng tôi đã đề nghị với buổi liên hoan các trưởng lão cưỡng ép xoá bỏ quý tộc. Đừng có quên những thứ đối với quý tộc cảm thấy hứng thú cũng không phải là của Xích dung tộc ta." Lão giả họ Chúc cười mờ ám.

"Chúc huynh, quý tộc là tộc lớn mạnh thứ ba trong 72 tộc của chúng ta, hà tất phải thâu được Thiên Bằng tộc? Lẽ nào quý tộc vẫn thực sự muốn đàn áp Cửu việt tộc?" Người phụ nữ đưa đưa con người, cười duyên nói.

"Thu phu nhân, ngươi không nên ăn nói hàm hồ thế, bản trưởng lão đã nói những lời bất kính với Cửu việt tộc lúc nào?" Vừa nghe người phụ nữ nói, trưởng giả họ Chúc liền biến sắc một mực phủ nhận.

Người phụ nữ cười,vừa định nói gì đó thì từ đằng xa đột nhiên truyền lại những âm thanh tiên nhạc, tiếp đến chân trời linh quang chớp sáng, đám khói màu lớn cuồn cuộn kéo đến.

Mấy người liền im tiếng không nói một lời nào nữa, toàn đội ngũ càng không ngừng độn quang, trôi nổi giữa không trung.

Trong chớp mắt đám khói đã đến chỗ mấy người cao lớn, rồi từ trong đó xuất hiện ra mười người phục sức khác nhau, quá nửa đều tóc trắng, lão thái long chung bộ dạng *"tham gia chư vị lão trưởng."* Kim Duyệt và người của lão trưởng họ Chúc mới nhìn thấy mười người này đều sợ hãi mà đứng dậy nhảy hết xuống, hướng về phía mười người đó mà thi lễ.

"Chư vị không nên khách khí thế, mọi người sớm muộn cũng sẽ là thành viên của chúng ta. Các vị trưởng lão còn lại ở Ngọc Hoàng Đỉnh, xin đợi các vị." Một người phụ nữ trong mười người cầm một gậy cười tủm tỉm nói.

"Cái gì, lẽ nào ba tộc chúng tôi lần này đến chậm nhất sao?" Kim Duyệt trong lòng không yên, khách khí hỏi.

"Chậm nhất cũng không phải, quỷ diện với độc cưu tộc ở phía bắc đang có việc quan trọng, phải đợi địa uyên mở ra mới đến được. Vì thế ba tộc các người đến thì có thể bắt đầu thịnh hội rồi." Lão phu nhân cười ha ha trả lời.

"Thì ra là thế." Kim Duyệt nghe vậy gật đầu.

Hàn Lập đứng ở phía sau, đưa mắt nhìn mười người mới xuất hiện này trong lòng rung mạnh không thôi.

Mười người này hơn nửa đều đã hợp thể tu vi, lão phu nhân mở lời đầu tiên, thậm chí không thể nhìn ra mực độ tu vi, ít nhất cũng bằng với Kim Duyệt, cũng là sự tồn tại đáng sợ của hợp thể trung kì.

Những người này chính là các trưởng lão được truyền danh của buổi liên tịch rồi.

Nghe nói những người này đều nguyên là trưởng lão của các tộc, tuổi thọ phải rất cao mới có thể tham gia trưởng lão hội này,mà trong những ngày tham gia này cũng đã tự mình vứt bỏ thân phận nguyên trưởng lão,và trách nhiệm với cả Phi linh tộc.

Lúc này,lão họ Chúc và thiếu phụ cũng lên phía trước hàn huyên mấy câu với lão phu nhân. Lập tức hàng người dưới sự dẫn dắt của mười người này lại lần nữa bay thẳng đi.

Một lúc sau,mọi người đã tới gần Cự Phong, phía trước có thể thấy được những kiến trúc bang bạc khí, mà trên cao thì rất nhiều những điểm đen lớn nhỏ xoay quang không ngừng.

Sau khi nhìn kĩ Hàn Lập mới phát hiện đó là hàng trăm loại cự cầm đang bay giữa không trung, trong đó có một phi trùng to lớn mang cánh, hình thái đáng sợ.

Cách ngọn núi vài dặm có một tiếng *"ầm"* nổi lên, từ trong toà kiến trúc trên đỉnh núi phát ra một đạo sáng bảy sắc, chỉ một ánh sáng như vậy cũng đến được chỗ của những người cách đó rất xa.

Theo sau, một đường cầu cong huyến lệ tươi đẹp thật lớn xuất hiện ngay trước mắt.

Mấy người đi cùng lão phu nhân thân hình thoáng sáng lên, bước lên phía đường cầu, sau đó lão phu nhân mỉm cười xuất chiêu.

"Tao môn cũng lên đây đi." Kim duyệt sai bảo một tiếng, cũng xuống cự cầm, sau đó liền bước đến phía cầu.

Thiếu phụ với 1000 người Xích dung tộc cũng không chịu ở lại mà bước lên.

Hàn Lập bước lên cầu, chỉ cảm thấy chỗ nhẫm mềm nhũn, mười ngón chân như bị đàn hồi, như thể bước trên một tấm đệm dày vậy.

Vì hiếu kì, Hàn Lập cẩn thận nhìn xuống dưới, định phát ra thần niệm để xem xét cho kĩ những đột nhiên chân động đậy, khắp bốn phía hiện lên một tia sáng có màu, bao lấy mọi người trong đó,chỉ sau một cái chớp động đã đưa mọi người sang bên kia đầu cầu.

Thật là thần kì.

Hàn Lập lúc này không dò xét chỗ kì dị dưới chân nữa, vì chỗ bên dưới cầu có hơn 20 người Phi linh tộc đang đứng, chầm chằm nhìn vào hắn.

Phía sau người họ là một màn sương trắng lượn lờ bay, một toàn điện lớn màu xanh như ẩn như hiện.

Mà phía trước mọi người lại chỉ có hai người, một người trung niên tóc trắng như tuyết, mũi cao, một người là lão giả với nếp nhăn khắp mặt, mặt dài kì lạ, cổ đầy những chấm đen.

Lão phu nhân nhìn thấy cảnh tượng đóliền cười đầy ám ý, tay áo run run bước về phía hai người này. Số còn lại thì bước lùi về phía đám người, không để lại dấu tích.

"Mấy vị trưởng lão mang theo các thánh tử từ xa mà tới, trên

đường không ít vất vả, các thánh tử có thể vào điện mà nghỉ ngơi, các vị trưởng lão thì xin theo mấy lão gia chúng tôi đến trong điện trò chuyện đã. Các vị trưởng lão khác cũng đang ở trong điện, do các vị trưởng lão còn lại đang tiếp." Lão giả xăm hình vừa chắp tay mỉm cười nói.

"Minh trưởng lão khách khí quá rồi. Tôi xin tòng mệnh." Chúc trưởng lão của Xích dung tộc vẻ mặt tươi cười đáp.

Kim Duyệt và năm thiếu phụ khác của Ngũ quang tộc mặc dù với Xích dung tộc không hợp nhau nhưng lúc này cũng không có ý kiến khác, quay người về phía Hàn Lập, ba người trong nhóm cùng đi về phía đám sương trắng.

"Các vị thánh tử, đi theo tôi. Tiểu tì sẽ xếp chỗ ở cho các vị." Không biết từ lúc nào một thiếu nữ nhỏ nhắn trong bộ y phục trắng đã xuất hiện phía trước Hàn Lập và mười mấy người khác, cười hi hi nói.

------oOo------

Chương 1431: Chúc Âm Tử

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Làm phiền đạo hữu rồi." Mặc dù đối phương tu vi không cao, một tên Thánh tử Xích Dung tộc vẫn không dám chậm trễ coi thường.

Ba tộc của Xích Dung tộc là nhiều người nhất, một lần phái ra tận bảy tên Thánh tử. Tiếp theo có Ngũ Quang tộc, có năm người. Ít nhất chính là Thiên Bằng tộc, tính cả Hàn Lập nữa cũng bất quá chỉ có ba người mà thôi. Thiên Bằng tộc này mặc dù cử ít người đi, nhưng lại có vẻ không có ý tứ gì khác, ngược lại, nhiều tộc khác khẳng định vẫn còn giấu diếm vài Thánh tử chưa xuất ra.

Hơn nữa Thánh tử các tộc đại đa số đều là tu vi Hóa thần trung kỳ, so với Bạch Bích và Lôi Lan, đích xác cũng mạnh mẽ hơn không chỉ một bậc.

Có thể thấy được Thiên Bằng tộc tại Phi Linh tộc đích xác vị trí không tốt đẹp gì. Khó trách thượng tầng của tộc này không tiếc tổn hao lực lượng mượn sức của hắn.

Cái chuyện nhược nhục cường thực (ý nói kẻ mạnh thì có thực lực) ở trong linh giới bách tộc là đương nhiên, ai cũng thấu hiểu cái triết lý này.

Trong lòng Hàn Lập tự đánh giá, mang theo Bạch Bích cùng Lôi Lan hai người hòa cùng đoàn mấy người của Ngũ Quang tộc, đi tới phía sau của đám người Xích Dung tộc.

Đột nhiên hai nữ nhân đi cùng Hàn Lập khẽ run lên một cái, không khỏi tự động xích gần lại hai bên của Hàn Lập.

Hàn Lập tự nhiên cũng nhận thấy sự khác lạ này, nhưng hắn lại hề cảm thấy ngạc nhiên. Hắn vốn đã để ý nhất một gã nam tử khuôn mặt âm lệ, hai mắt lộ đầy sát khí trong đám người Xích Dung tộc kia.

Người này so với các thánh tử khác của Xích Dung tộc tu vi không sai biệt nhiều lắm, nhưng hắn lại là người cấp cho kẻ khác một loại cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập nhìn bóng lưng của nam tử kia, hai mắt không khỏi híp lại, song mục vận khởi dò xét.

"Như thế nào, Hàn huynh có vẻ cảm thấy hứng thú với Chúc Âm tử sao?" Một nữ tử kiều mỵ khoảng hơn hai mươi tuổi đứng trong nhóm Ngũ Quang tộc đột nhiên cười nói với Hàn Lập.

Ở giữa đám người Thiên Bằng tộc, Hàn Lập mặc dù chỉ là một tên Thánh tử ngoại đạo, cũng có thể nói là giả mạo, nhưng một thân tu vi cao giai kia lại không có chút gì giả mạo. Vô luận Ngũ Quang tộc hay đám Xích Dung tộc kia đều nghiễm nhiên coi hắn là thánh tử cầm đầu của Thiên Bằng tộc.

Hơn nữa, khuôn mặt hắn lại vô cùng xa lạ, càng khiến người khác nghĩ rằng Thiên Bằng tộc giấu diếm hắn bao lâu nay, giờ công phu đại thành mới xuất ra sử dụng. Chính lẽ đó càng khiến hắn trở thành đối tượng chú ý của các tộc khác.

Trên đường đi, bởi vì có Kim Duyệt trưởng lão đi cùng, những người khác vẫn chưa có cơ hội nói chuyện gì với nhau. Hôm nay vị trưởng lão kia đã tách ra, nữ tử của Ngũ Quang tộc này mới mở miệng hỏi thăm.

Đương nhiên đây cũng có nguyên do Thiên Bằng tộc và Ngũ Quang tộc luôn có sự giao hảo khá tốt.

Còn đám thánh tử Xích Dung tộc, căn bản không có khả năng chủ động hỏi hay bắt chuyện gì gì đó.

"Không có gì, vị Chúc huynh này sát khí trên người không nhỏ, sợ rằng kinh nghiệm tranh đấu cùng người khác không thấp." Hàn Lập thản nhiên trả lời.

"Xem ra chuyện Hàn huynh ẩn thân nơi hải ngoại một bực tu luyện là không phải giả. Chúc Âm tử kia mặc dù tuổi trẻ nhưng đại

danh của hắn đã vang lừng khắp nơi. Hắn từng một mình bảy lần xâm nhập địa uyên, mặc dù không tiến vào sâu, nhưng đã trảm giết qua không ít yêu vật nổi danh. Có thể nói, danh tiếng của hắn không kém gì Thất Việt tộc Ngao Thanh và Nam Lũng tộc Phí Dạ. Nghe nói thần thông thậm chí không có dưới trung giai…" Nữ tử Ngũ Quang tộc cười trả lời, giọng điệu cơ hồ cũng không có chút gì kiêng kị chuyện đám người Xích Dung tộc nghe được.

"Thì ra là thế." Hàn Lập bất động thanh sắc gật đầu, không nói thêm điều gì.

Thấy Hàn Lập đầy vẻ lạnh nhạt, nữ tử của Ngũ Quang tộc càng thấy có cảm hứng, nhưng không chờ nàng ta nói thêm gì nữa, đoàn người được cô gái bạch sam dẫn tiếp đi tới trước một tòa lầu cao sáu bảy tầng.

Tới đây nàng ta quay đầu lại nói:

"Tam tộc chư vị lựa chọn một tòa lầu là được. Có một việc, tiểu tỳ phải nhắc nhở chư vị một chút. Tại Ngọc hoàng đỉnh, trừ phía Đông có khu giác kỹ tràng – nơi mọi người có thể đến để tự do tỷ thí, còn lại tất cả các phương khác không được động thủ tranh đấu. Nếu không nhẹ thì chịu đau khổ da thịt, nặng thì phế trừ tu vi."

"Chúng ta biết rồi, làm phiền cô nương." Đoàn người nghe vậy thì phần lớn ai cũng khẽ rung mình, chỉ một gã Xích Dung tộc tướng mạo anh tuấn lên tiếng đáp lời.

"Tiểu tỳ gọi là Tiểu Trúc. Từ giờ phụ trách mọi sự của tam tộc các vị. Các vị có bất kỳ chuyện gì đều có thể tìm đến ta." Bạch sam nữ tử thản nhiên cười, hướng đám người Hàn Lập thi lễ rồi cáo từ rời đi.

Mọi người sau đó cũng không nói chuyện gì thêm, đều tự mình tìm các tòa lầu các để tiến vào.

Hàn Lập chọn tầng lầu cao nhất, Bạch Bích và Lôi Lan thì phân biệt ở hai tầng thấp hơn.

Sau mấy tháng bay liên tục không ngừng nghỉ, ngay cả Hàn Lập cũng cảm thấy mệt mỏi.

Ngay khi nhận chỗ ở, hắn không nói nửa lời, khoanh chân ngồi xuống bắt đầu nghỉ ngơi.

Không biết qua bao lâu thời gian, khi Hàn Lập mở đôi mắt ra thì ngoài cửa sổ sắc trời đã trở nên mờ mịt.

Nhẹ nhàng đi xuống giường, Hàn Lập duỗi duỗi người. Hắn bình tĩnh đi xuống lầu.

Xuống đến nơi thì Bạch Bích còn đang nhập định trong phòng, nữ tử Lôi Lan thì chẳng thấy đâu.

Hàn Lập cảm giác có chút ngoài ý muốn.

Nhớ kỹ lúc trước khi đi, Kim Duyệt đã dặn dò kỹ lưỡng không để hai người bọn họ tách ra, tránh trường hợp bị người khác ám toán.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, cảm thấy thực sự không yên tâm, liền đi ra khỏi khu lầu các.

Hai người này dù sao cũng có liên quan tới thành công của Uyên thí luyện, hắn thật sự không thể cứ vậy mà không để ý được.

"Ồ, đây không phải là Hàn huynh sao? Thật là khéo léo à!" Vừa bước ra khỏi cửa lớn, đột nhiên một âm thanh lười biếng vang lên trong tai Hàn Lập.

Hai mắt Hàn Lập chợt lóe, nhìn theo hướng tiếng nói.

Chỉ thấy một thanh niên mặt tròn đang từ trong đi ra, đúng là một trong những người của Xích Dung tộc, nhưng nét mặt tràn đầy vui vẻ, cười hì hì.

Mặt Hàn Lập không chút thay đổi nhưng trong lòng lại cười lạnh một tiếng.

Đối phương nếu thật sự ngẫu nhiên gặp mình ở đây mới thật là chuyện quỷ, hơn phân nửa người này đã chờ sẵn ở quanh đây đợi hắn xuất hiện.

Mặc dù không biết đối phương có chủ ý gì, nhưng khẳng định không phải chuyện tốt.

Hàn Lập nhìn đối phương không nói một lời.

"Ha ha, Hàn huynh cần gì phải căng thẳng như vậy. Hai tộc của chúng ta mặc dù bây giờ có mâu thuẫn nhỏ, nhưng là vẫn chưa tiến vào Uyên thì không cần phải rút kiếm khai đao. Sau này đến khi quý tộc gia nhập Xích Dung tộc chúng ta, không phải tất cả đều là huynh đệ rồi sao?" Tên Xích Dung tộc này thấy vẻ lãnh đạm có chút hàn ý của Hàn Lập thì liền cười giả lả.

"Nếu thật sự hai tộc hợp nhất… Đúng là có khả năng điều này xảy ra." Hàn Lập hai mắt đột nhiên khẽ động, vẻ mặt nở nụ cười nhẹ.

Thấy vẻ mặt Hàn Lập đột nhiên biến hóa như vậy, gã thanh niên kia có chút sửng sốt nhưng lập tức cười rộ lên.

"Tiểu đệ là Xích Thiên, cũng là lần đầu tiên đến Ngọc Hoàng đỉnh. Chúng ta chi bằng kết bạn đi một chút?"

"Kết bạn đi cùng?" Hàn Lập có chút không ngờ tới.

"Nơi đây vẫn còn cấm chế tranh đấu. Hàn huynh sợ ta ám toán sao?" Xích Thiên cười thản nhiên.

"Hàn mỗ mặc dù không sợ ám toán, nhưng là không có hứng thú kết bạn cùng người khác." Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống.

Xích Thiên bị Hàn Lập cự tuyệt, ánh mắt chợt lóe lên sự tàn khốc, nụ cười rốt cục thu liễm đi.

"Hàn huynh lần này đi ra ngoài là muốn tìm quý tộc Lôi cô nương sao?" Thanh niên mặt tròn trầm mặc một lát rồi chậm rãi nói.

"Lời này có ý tứ gì?" Âm thanh Hàn Lập trở nên rét lạnh.

"Không có gì, tại hạ chỉ là lúc trước chứng kiến Lôi Lan cô nương hình cùng với Hồng Sa sư tỷ của bổn tộc nói là cùng nhau đi ra ngoài. Hình như nói là đi tới khu giác kỹ tràng phía Đông để đại khai nhãn giới gì đó. Ta nói cho các hạ biết để các hạ khỏi nhọc công tìm kiếm loạn khắp nơi." Xích Thiên vẻ ngoài có vẻ như cười nhưng bên trong lại không cười.

"Nói như vậy, tại hạ xin đa tạ Xích huynh thật nhiều." Hàn Lập mặt vẫn lạnh băng, ôm quyền cảm tạ một câu rồi người phiêu diêu đi mất.

Nhìn bóng lưng Hàn Lập đi khuất, ánh mắt Xích Thiên chợt lóe, lập tức cười lạnh một tiếng.

"Xích sư đệ, ngươi làm tốt lắm." Thân hình Hàn Lập khuất hẳn thì phía trong lầu các chợt truyền đến một âm thanh thản nhiên.

Theo đó là một bóng người xuất hiện từ trong đi ra cửa lớn. Người này là một nam nhân cao gầy, dáng vẻ giống một người Xích Dung tộc nhưng hai mắt lộ ra một tia sát khí.

"Chúc sư huynh! Việc này nhỏ thôi, không cần nói vậy. Bất quá, người này tuy là cao giai linh tương, nhưng sư huynh cũng đâu cần phải chú ý như vậy? Ta chỉ cần tùy tiện xuất ra một người cũng có thể đối phó dễ dàng mà?" Xích Thiên vẻ mặt biến đổi, vội vàng quay người lại cung kính.

"Xích sư đệ, lời này ngươi nói sai rồi. Người này nếu thật sự đúng như phỏng đoán của ta thì các ngươi khẳng định không phải đối thủ." Chúc Âm Tử nói ra câu này khiến thanh niên họ Xích thất kinh.

"Sư huynh đã biết người này là ai?"

"Sư đệ hẳn là biết, mấy tháng trước đám người Thiên Minh đã xảy ra chuyện chứ?" Chúc Âm Tử không trả lời mà hỏi ngược lại.

"Chuyện này đương nhiên có được nghe một chút. Nghe nói Thiên Minh sư huynh không hoàn thành nhiệm vụ, ngược lại còn

tổn thất một đầu cao giai xích hống cầm, cùng với một viên Hỏa long châu bị phá hủy." Xích Thiên chần chờ một chút rồi thành thật trả lời.

"Lúc ấy chỉ bằng vào thực lực của đúng một người, đánh lui Thiên Minh, chém giết Xích hống cầm, chính là vị Hàn đại thánh tử kia." Chúc Âm Tử liếm liếm môi, trên mặt lộ ra một tia kỳ quái.

"Làm sao có thể như vậy được. Thiên Minh sư huynh dù sao cũng là trung giai linh tương, mấy người đi cùng cũng có tu vi linh giai. Hơn nữa Xích hống cầm lại càng thần thông, không phải một trung giai linh tương có thể so sánh được." Sắc mặt Xích Thiên đại biến, có chút khó mà tin được.

"Thiên Minh từng chính mình miêu tả bộ dáng người nọ cho ta, hơn nữa, vị thánh tử của Thiên Bằng tộc này cũng trùng hợp vừa mới từ hải ngoại triệu hồi về. Ứng mấy điều đó thì không thể sai được. Sợ rằng người này ít nhất cũng có tu vi cao giai linh tương."

"Nói như vậy thì Thiên Bằng tộc kia thật có chút thủ đoạn. Ban đầu khi vị thánh chủ kia của bọn họ suy sụp, còn nói rằng trong tộc không còn lấy một vị thánh tử nào, khẳng định sẽ bị chúng ta sớm thâu tóm. Không ngờ bây giờ lại xuất hiện tới ba gã thánh tử, trong đó còn có một cao giai linh tương. Thật đúng là không thể chủ quan được a." Thanh niên mặt tròn trừng mắt nhìn Chúc Âm Tử, có vẻ vẫn còn chút bán tín bán nghi.

"Cái này không có gì là ngạc nhiên cả. Thiên Bằng tộc dù sao cũng là một tộc có từ thượng cổ, là một chi của phi linh tộc chúng ta. Việc chuẩn bị một vài hậu chước cũng không có gì lạ. Nhưng chỉ là lần này trong tộc các chư vị trưởng lão chỉ đạo rất rõ ràng, thà rằng cùng vài tộc khác liên thủ chia cắt Thiên Bằng tộc cũng tuyệt đối không thể để bọn sản sinh ra một gã thánh chủ khác. Mà hiện nay Hàn Lập kia hơn phân nửa chính là người có hy vọng nhất của Thiên Bằng tộc. Cho nên, trước khi tiến vào Uyên phải biết cho rõ thần thông của hắn. Ta không muốn làm chuyện gì khi không nắm chắc." Chúc Âm Tử trầm giọng nói.

"Sư huynh nói có lý. Bây giờ chúng ta cũng nên tới chỗ giác kỹ tràng xem sao." Xích Thiên cười hì hì nói.

"Hiển nhiên là phải đi rồi. Thiên Bằng tộc vốn đã ít, hắn căn bản không thể bỏ qua chuyện này. Khi có chuyện xảy ra, hắn cũng không thoát được liên quan." Chúc Âm Tử cũng cười hắc hắc.

Tiếp theo hai người lập tức bay lên, hướng về phía Đông mà tăng tốc.

------oOo------

Chương 1432: Giác kỹ tràng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập lững thững đi bên đường đã, thưởng thức cảnh sắc xung quanh, dánh vẻ vô cùng thảnh thơi tự đắc.

Bất chợt có bốn bóng người bay vụt qua, chưa kịp định thần thì thấy mấy người khác cũng bay tới bay lui trên đầu. Phi linh tộc vốn có thói quen đi tới đi lui, mặt đất thì đường nhỏ nhưng bay trên cao thì không sao.

Bất quá nhìn cảnh này Hàn Lập chợt nhớ ra nơi đây chính là tập trung lực lượng cường đại của Phi linh tộc thì thở dài một tiếng trong lòng.

Khác không nói, chỉ nghĩ đến bảy mươi hai đội của Phi linh tộc, mỗi đội một trưởng lão, cộng thêm nơi đây mười mấy tên thành viên của liên tịch trưởng lão hội, sơ sơ cũng đủ vượt qua Thiên Uyên thành rồi. Dù sao Thiên Uyên thành tại lúc bình thường cũng chỉ có bất quá mười tên trưởng lão Hợp thể kỳ tọa trấn. Đương nhiên nếu vào thời điểm chiến tranh, cũng có thể miễn cưỡng triệu tập gần hai trăm tên hợp thể kỳ lại, nhưng ở đây chính là lực lượng của lưỡng tộc, còn nếu chỉ tính Nhân tộc hoặc Yêu tộc thôi thì không thể so sánh với Phi linh tộc được.

Về phần hóa thần hoặc luyện hư thì phỏng chừng số lượng của cả hai tộc cũng không thể so sánh được.

Như thế xem ra, nhân tộc đặt chân lên linh giới này bao nhiêu năm qua cũng chẳng qua khó khăn lắm mới tự bảo vệ được mình mà thôi. Thực lực tại linh giới chư tộc xem như khá nhỏ yếu, cái này đúng là không phải chuyện giả.

Phi linh tộc thực lực mặc dù không thể cùng so sánh với các đại tộc ở linh giới, nhưng hẳn là có thể miễn cưỡng đứng vào nhóm chủng tộc trung bình.

Trong lòng Hàn Lập thầm lo lắng, quẹo người đi sang hướng khác, đột nhiên phía trước bỗng xuất hiện một cái tiểu đình, bốn phía đều có đường nhỏ dẫn tới các hướng khác nhau.

Mà ở trong đình có hai chiếc ghế gỗ, đang có hai cô gái bạch sam ngồi cười đùa nói chuyện với nhau.

Các nàng vừa thấy có ngoại nhân xuất hiện thì không khỏi dừng cười, nhất loạt nhìn lại phía Hàn Lập.

Trong đó có một nữ tử mà lúc trước tự xưng là Tiểu Trúc – người dẫn đường cho bọn Hàn Lập.

"Nguyên lai là Tiểu Trúc cô nương. Không biết cô nương có thấy đồng bọn của ta đi qua nơi đây không?" Hàn Lập tâm niệm vừa chuyển, khách sáo chào hỏi đồng thời nói luôn mục đích.

"Ồ, người mà Hàn công tử muốn tìm có phải là Lôi Lan tiểu thư không? Không lâu trước đây tiểu tỳ đích xác có nhìn thấy nàng đi qua, hình như là đi về phía giác kỹ tràng." Tiểu Trúc tươi cười đứng lên trả lời.

"Giác kỹ tràng? Đi một mình sao?" Trong lòng Hàn Lập trầm xuống, lại hỏi.

"Không phải, có Hồng Sa tiểu thư của Xích Dung tộc đi cùng." Tiểu Trúc chớp chớp đôi mắt đẹp, thâm ý cười.

"Đa tạ đã cho biết!" Hàn Lập không lộ bất cứ vẻ gì trên mặt, lãnh đạm cười một chút rồi chuyển hướng đi về phía giác kỹ tràng.

Hai cô nương thấy vậy thì liếc mắt nhìn nhau, và đồng thời đều nhìn thấy tia kinh ngạc trong mắt người kia.

Vị thánh tử của Thiên Bằng tộc này nghe đồng bạn của mình bị địch tộc mang đi phương hướng đó mà còn có thể trầm ngâm nhẫn nhịn, thật đúng là không phải người bình thường.

Nhị nữ hiển nhiên không biết rằng Hàn Lập mặc dù bên ngoài nhìn như bình tĩnh nhưng trong lòng lại có vài phần tức giận.

Vị Lôi Lan Thiên Bằng tộc kia đúng là cũng không biết tốt xấu.

Mặc dù không biết tên Xích Dung tộc kia dùng phương pháp gì để dụ dỗ, nhưng dù sao cũng dễ thấy là không có hảo ý gì, sao lại không nhìn ra cơ chứ? Vạn nhất đối phương tại giác kỹ tràng cố ý làm bộ vô tình đả thương nàng, hy vọng của Thiên Bằng tộc thông qua thí luyện không phải càng xa vời sao?

Hắn hết lần này đến lần khác thật đúng là không thể ngồi yên mà không động tới việc này.

Dù sao hắn đã có hiệp nghị với Kim Duyệt của Thiên Bằng tộc. Vạn nhất nếu không làm cho Thiên Bằng tộc xuất hiện một vị thánh chủ mới, phiền toái với hắn chỉ sợ là không nhỏ.

Tin tưởng rằng mấy vị trưởng lão sẽ tuyệt đối không thèm để ý trước sau gì cả, sẽ đem việc hắn là ngoại tộc làm lý do xử một hơi.

Nghĩ lại các chi tiết về địa uyên thí luyện, Hàn Lập thở dài một hơi ảo não.

Lần này hắn tham gia cùng Thiên Bằng tộc cố nhiên được vài chỗ tốt, nhưng đồng dạng cũng bị quấn vào những phiền toái không nhỏ.

Ngay cả sau này khi đã trợ giúp được Thiên Bằng tộc thoát khỏi khốn cục, việc bản thân thoát đi như thế nào cũng là việc cần phải được chuẩn bị kỹ lưỡng.

Trong lòng vẫn bình tĩnh lập kế sách, chân Hàn Lập vẫn không ngừng bước. Đột nhiên cảm giác xung quanh có mấy người, để tránh phiền toái, thân ảnh hắn khẽ nhoáng lên biến mất vô ảnh vô tung.

Đi mãi một hồi, Hàn Lập cũng không nghĩ là giác kỹ tràng lại ở cách xa chỗ hắn ở đến như vậy.

Thi triển Xích thiên lý thần thông một hồi, Hàn Lập chứng kiến một màn hào quang thật lớn ở phía trên cao tới cả ngàn trượng, hơn nữa từ trên lại mơ hồ truyền đến mấy tiếng bạo liệt.

Thần sắc Hàn Lập vừa động, dừng thần thông lại, từ từ bước tới phía trước, nơi tập trung không ít người.

Cái tên gọi là Xích Thiên của Xích Dung tộc kia, nếu chủ động nói cho hắn về Lôi Lan thì rõ ràng có ý lôi kéo hay nhử hắn tới đây.

Vậy chỉ cần hắn không có hiện thân, những người của Xích Dung tộc hẳn sẽ chưa làm khó dễ gì. Hơn nữa cho dù đối phương không thể chờ đợi được mà ra tay thì lúc này tới cũng đã muộn rồi. Vì vậy Hàn Lập không có vội vàng gì.

Trong lòng hắn thản nhiên thầm nghĩ như vậy, đồng thời đưa mắt quan sát mọi động tĩnh xung quanh.

Hắn cảm giác hình như có người ở trên không đang thi triển thần thông tranh đấu với nhau.

Hoàn hảo! Mấy người này chưa thực sự bắt đầu cuộc chiến. Một người được bao quanh bởi liệt hỏa, người còn lại trong miệng không ngớt phun hàn khí màu lam. Trong đó tuyệt nhiên không có ai là Lôi Lan.

Nhưng là người khu sử liệt hỏa kia rõ ràng là Xích Dung tộc nữ tử tên gọi Hồng Sa.

Hàn Lập đang có chút kỳ quái thì đột nhiên cảm giác có người từ xa đang đưa mắt nhìn mình, có vẻ rất âm hàn, không hề có ý tốt.

Linh giác của hắn vô cùng linh mẫn, chỉ đảo mắt nhanh một cái đã phát hiện khu vực kẻ kia đang đứng.

Nhưng khiến hắn rùng mình chính là ánh mắt kia ngay lập tức biến mất, mặc cho hắn cẩn thận đảo qua đám người nọ liên tục, nhưng không hề thu được kết quả gì.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, sau khi hơi trầm ngâm liền buông tha không tiếp tục truy tìm nữa mà gia tăng cước bộ, một lát sau tiến gần tới kỹ tràng.

Chưa chờ hắn đi tới, nơi không trung hai người đã bắt đầu triển khai thực sự, một trận lửa cháy và hàn khí đan vào nhau mãnh liệt, phút chốc phân ra thắng bại.

Một nam tử sau lưng có đôi cánh màu lam, chỉ trong nháy mắt đã bị ngọn lửa làm cho cuống quýt, không thể không hướng Hồng Sa nữ tử chịu thua, từ không trung hạ xuống.

"Lôi muội muội, ta đã đem đối thủ đuổi đi rồi. Nếu muội muốn khối lôi tinh thạch nọ, hãy đánh bại ta, tỷ tỷ lập tức hai tay dâng lên, tuyệt không đổi ý." Nữ tử này nguyên vốn tư sắc không kém, cười duyên với vẻ mặt đầy quyến rũ.

Cảnh này khiến cho không ít nam tử của Phi linh tộc ở xung quanh trào lên một ngọn lửa nóng trong lòng.

Hàn Lập vừa nghe vậy thì thầm kêu lên bất hảo, vừa định lên tiếng ngăn cản, nhưng cũng đã không kịp.

Một đoàn bạch quang chợt lóe lên, từ dưới mặt đất bay lên một quang đoàn, bên trong là một thân ảnh thon dài, có đôi cánh màu bạc.

Đích xác là Lôi Lan nữ tử.

Sắc mặt Hàn Lập trở nên âm trầm.

Nữ tử Xích Dung tộc kia thật là vừa khéo, mình mới tới nơi trong nháy mắt liền đánh bại đối thủ, cũng đồng thời khiêu chiến Lôi Lan.

Hiển nhiên không phải chuyện tự nhiên trùng hợp như vậy, rõ ràng mới vừa rồi đã phát hiện mình tới đây, mới chính thức phát động kế hoạch. Không phải tất cả đều nhằm vào mình sao?

Bất quá sau khi hắn thở nhẹ mấy hơi, sắc mặt trong nháy mắt đã trở lại bình thường, chậm rãi đi tới bên cạnh kỹ tràng, tùy tiện tìm một chỗ bất động đứng xem.

"Ngươi dùng lôi tinh thạch để mang ta tới nơi đây, đại khái là muốn cùng ta động thủ mà thôi. Không quản ngươi có chủ ý gì, chính ngươi đã nói, chỉ cần ta đánh bại ngươi là có thể có lôi tinh thạch. Ta sẽ không lưu thủ đâu." Mặt Lôi Lan không chút thay đổi nói.

Ngân sí sau lưng chợt động, nhất thời từng đạo điện quang màu bạc hình cung hiện ra, nhanh chóng bao quanh thân hình khiến Lôi Lan giống như một lôi điện chi linh.

"Ha ha, đúng vậy, chỉ cần muội có bản lãnh đó, ta nhất định đem lôi tinh thạch hai tay dâng lên." Hồng Sa lại có vẻ như không them để ý, chỉ khẽ liếc mắt về phía Hàn Lập đang đứng.

Những người ở dưới hiển nhiên đều biết Xích Dung tộc và Thiên Bằng tộc có chút ân oán, giờ phút này ai cũng có tâm lý đứng đây xem kịch vui, chuẩn bị chứng kiến một hồi đại chiến.

Thế nhưng Hàn Lập lại đứng thản nhiên khoanh tay nhìn, có vẻ không hề có ý định ngăn cản.

Trên mặt Hồng Sa cười dài nhưng trong lòng lại có chút bối rối.

Nếu như Hàn Lập không ra tay ngăn cản, kế hoạch ban đầu của các nàng xem như không được, có lẽ phải vận dụng biện pháp kia mất thôi.

Trong lòng nữ tử này âm thầm nghĩ. Sau đó nàng không hề do dự, hai tay bắt quyết, hồng quang trên thân thể đại phóng, một viên khối bát khẩu đỏ đậm thật to hiện ra, cơ hồ ánh hồng muốn che mất non nửa mặt trời.

Nhiệt độ bên cạnh kỹ tràng chợt gia tăng mạnh mẽ, trở nên nóng nực cực độ.

Mấy người có tu vi thấp đang đứng xem thậm chí còn phải thụt lùi vài bước mới chịu được.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, mi mắt chợt động nhưng thân thể vẫn không chuyển.

Lôi Lan thấy vậy lại không nói một lời, hai cánh rung nhẹ, pháp quyết liên tục được thôi động.

"Ầm, ù, ù" một trận lôi minh phát ra, sau đó lôi điện hình cung bao quanh nàng chợt to dần ra, xa xa nhìn lại phảng phất như có một con cự mãng màu bạc đang quấn quanh thân thể Lôi Lan. Nhưng rồi những cự mãng này đột ngột biến thành vô số ngân tơ bắn thẳng về phía trước.

Cơ hồ mỗi ngân tơ đều biến thành một lôi tơ tằm, như những quả hỏa cầu bắn vụt đi.

Trong nháy mắt, tiếng sét đánh không ngừng, hàng trăm hỏa cầu đồng loạt phát nổ tạo thành vô số hoa lửa.

Thần thông ngự lôi tơ tằm này không chỉ khiến cho Hàn Lập ngẩn người ra mà những người đứng xem phía dưới cũng rộ lên một trận xao động.

Hồng Sa ở đối diện cũng hiện lên tia kinh ngạc nhưng ngay sau đó lập tức cười lạnh một tiếng, tay áo bào rung lên, một rặng mây đỏ bắn ra mạnh mẽ.

Rặng mây đỏ này đi tới đâu thì hoa lửa nơi đó đều biến thành hồng vụ. Trong phút chốc, một tảng lớn hỏa vân hiện lên, đem thân hình Hồng Sa bao phủ vào bên trong.

Hỏa vân quay cuồng không ngừng, trận trận hỏa lãng từ bên trong hướng ra ngoài, theo hình từng giọt từng giọt. Mỗi giọt tại không gian ngưng tụ thành một viên hỏa cầu, hình dáng to nhỏ khác nhau.

Hỏa cầu này quay tròn một hồi, phát ra âm thanh vù vù đáng sợ rồi thẳng hướng đến chỗ Lôi Lan.

Sắc mặt Lôi Lan hơi biến, không nói hai lời, khẽ nhấc cánh tay, một tiếng nổ lớn kèm theo mũi nhọn bạch ngân phóng ra.

Trong chớp mắt, vô số bạch ngân hình cung dung hợp làm một.

Một tiếng nổ lớn vang lên, kèm theo đó là một cánh cung màu bạc vô cùng lớn, trực tiếp hướng đến hỏa cầu nghênh đón.

------oOo------

Chương 1433: Thử dò xét

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau một tiếng sét nổ váng trời, ngân hồ thô to đã dễ dàng lao vào trong hỏa cầu lớn.

Ngay lúc đa phần mọi người cho rằng ngân hồ hình cung kia nhất định sẽ xuyên thủng hỏa cầu thì đột nhiên không thấy một chút dấu vết gì của lôi điện từ nó nữa, cảm giác như đã hoàn toàn bị cắn nuốt.

Lôi Lan cả kinh, hỏa cầu kia nhanh chóng đã tới trước mặt, thanh thế vô cùng kinh người.

Ngay sau khi chần chờ chốc lát, thân hình nữ tử này chợt lóe lên, hai cánh phát ra tầng tầng lôi quang bao bọc lấy cả thân thể. Tại giữa lôi quang, một thân hình bạch điểu trắng bạc biến ảo hiện ra. Trên cổ ngân điểu này có một cái vòng hình cổ quái, trên cái vòng lại gắn một chiếc hồ lô vàng rực cao chừng ba tấc.

Nữ tử này không ngờ cuối cùng lại quyết định sử dùng đòn mạnh nhất của mình là thuật biến thân để đánh bại đối phương.

Hỏa cầu lớn kia vừa thấy bạch điểu xuất hiện thì nhất thời đình chỉ muốn đổ nhào xuống. Thế nhưng ngay lập tức môt loạt âm thanh ầm ù phát ra, hỏa cầu đột nhiên biến ảo, cũng hóa thành một hỏa điểu đỏ đậm.

Hình thể của hỏa điểu lớn hơn rất nhiều so với bạch điểu kia. Nhưng là bạch điểu không hề lộ vẻ sợ hãi gì, thân thể đột nhiên cuồng trướng lên, biến hóa một chút, hiện ra hình dáng của một nhân điểu mang theo vô số lôi quang, hung hăng lao thẳng tới hướng đối diện.

Hỏa điểu cũng không có gì là sợ hãi, ngọn lửa trên người như nóng hơn, một đôi lợi trảo cũng giơ lên, những mũi tên lửa nhọn hoắt theo đó bắn ra.

Dưới hai đôi cánh khổng lồ của hai con chim, một màn hào quang chói lòa che lấp gần như toàn bộ bầu trời phía trên kỹ tràng. Một màn tranh đấu kịch liệt giữa hai bên đã chính thức bắt đầu.

Máu tươi, linh vũ thỉnh thoảng rơi từ trên cao xuống.

Thế nhưng chưa đến mặt đất thì những giọt máu và linh vũ này liền biến mất vô ảnh vô tung.

Điều khiến nhiều người kinh ngạc chính là, với tu vi sơ giai của Lôi Lan, sau khi biến thân thành bạch điểu lại có thể chiến đấu ngang ngửa với hỏa điểu kia, hơn nữa chiến ý càng lúc càng mạnh mẽ.

Dưới sự công kích mạnh mẽ của hỏa trảo, lôi điện hình cánh cung của bạch điểu tỏ vẻ lãnh đạm nhưng uy lực dường như muốn lớn hơn nhiều so với lúc trước.

Lam mang trong mắt Hàn Lập chớp động, nhìn chằm chằm không chớp vào bạch điểu trên không trung, khóe miệng lộ ra một tia kỳ quái.

Người khác nhìn không phát hiện ra nhưng với linh mục của hắn có thể nhìn rõ mồn một. Bạch điểu kia nhìn như là đang dấu dấu giếm giếm một công pháp gì kỳ bí trong làn điện quang khiến cho lôi điện tăng thêm uy lực mạnh mẽ như vậy.

Thế nhưng thực tế tất cả là nhờ vào cái hồ lô màu vàng ba tấc kia thỉnh thoảng bắn ra vài tia điện quang màu tím. Những tia điện quang này khi tiếp xúc với ngân quang do thân thể bạch điểu sinh ra liền dung nhập vào trong đó không thấy bóng dáng.

Dần dần lôi điện hộ thân xung quanh bạch điểu do Lôi Lan biến thành từ màu ngân bạch chuyển dần sang màu tím nhạt.

Xem ra tử quang này có rất nhiều lai lịch.

Hồng Sa ngoài ý muốn bị áp chế dần dần rơi vào thế hạ phong, trong lòng cực kỳ kinh sợ.

Mặc dù nàng hiển nhiên không biết đối phương dùng thủ đoạn gì, nhưng đoán chắc phải có gì đó ám muội, bằng không lấy tu vi mà nói, đối phương không thể là đối thủ của nàng được.

Đúng lúc này, bên tai nàng truyền tới âm thanh của một nam tử. Thanh âm tuy không lớn nhưng nữ tử này nghe được thì trong lòng nhộn lên một phen. Lúc này nàng cuối cùng cũng không chần chờ nữa, hai cánh khẽ buông xuống, chuẩn bị dùng sát chiêu thí luyện của mình. Trên đỉnh đầu hỏa ô xuất hiện một chiếc linh vũ dài bắn vụt ra.

Khúc khích vài tiếng, linh vũ chợt biến ảo thành một hỏa điểu độc nhất vô nhị. Tiếp đó hỏa điểu há mồm, một khối hỏa cầu lập tức phun ra, tiến thẳng vào giữa quầng lửa to lớn.

Cục diện ngay lập tức có chút thay đổi. Vừa mới chiếm được chút thượng phong, đột nhiên lại bị hỏa điểu lấy lại thế trận, bằng điểu lập tức nổi giận, phát ra một tiếng kêu dài.

Theo đó những tử điện hình cung phát ra nhiều hơn, mạnh mẽ hơn, khiến cho không khí phụ cận vặn vẹo.

Hào quang dày đặc khiến cho hỏa điểu và bạch điểu trở nên mờ ảo trước mắt mọi người.

Thế nhưng lúc này đa phần đều có thể nhận ra bạch điểu đang mất dần ưu thế, rơi vào hạ phong ngày một nhanh, căn bản không trụ được bao lâu nữa. Thậm chí có thể bị trọng thương mà rơi xuống.

Đúng lúc này, Hàn Lập vốn đang đứng bất động quan sát, đột nhiên hai cánh hiện ra, sau một tiếng sét, hóa thành một đạo thanh bạch điện biến mất tại chỗ.

Cơ hồ ngay lúc đó, tại một chỗ khác, một bóng đen đứng giữa mọi người cũng chợt lóe lên, không một tiếng động biến mất tại chỗ.

"Bịch" một tiếng, một đạo kiếm quang màu vàng dài hơn mười trượng từ trong hư không thoáng hiện, hướng lôi điện hình cung trảm xuống.

Kiếm quang chưa tiếp cận mục tiêu thì đột nhiên một đạo bạch ngân hiện ra chặn lại, kèm theo một tiếng ông minh thê lương.

Hỏa diễm cùng với bạch ngân điện hồ phảng phất lập tức tiêu tán.

Giữa chiến đoàn hỏa điểu cùng bạch ngân điểu chỉ cảm thấy kim quang chợt lóe lên, một cái gì đó sắc bén dị thường không chút khách khí trảm thẳng xuống đầu mấy người.

Họ căn bản không thể ngăn cản.

Nhị điểu kinh hãi, bất chấp tất cả, đồng loạt thu thần thông về rồi cùng bắn ra phía sau né tránh.

Kiếm quang thật lớn len vào giữa hai người, theo đó một đạo bạch ngân lưu lại như tàn ảnh bị xẻ làm đôi, lập tức thoát ra một cỗ lực lượng vô cùng lớn.

Phụ cận cuồng phong gào thét, đại lượng thiên địa nguyên khí nhất tề hội tụ về phía bạch ngân, phảng phất như đem một trảm này gợi mở không gian.

Những người xem được một trận đại loạn. Nhị điểu đã trở lại hình người, chỉ là trên mặt vẫn đầy vẻ kinh nghi.

"Ngươi không phải là đối thủ của nữ tử này, không nên đấu nữa." Một âm thanh thản nhiên từ phía sau truyền tới Lôi Lan.

Nàng biến đổi sắc mặt, vội quay đầu lại chỉ thấy một gã thanh niên lặng yên đứng phía sau.

Đúng là Hàn Lập. *"Mới vừa rồi là Hàn huynh xuất thủ?"* Lôi Lan có chút hoảng sợ.

Uy lực của đạo kiếm quang vừa rồi khiến nữ tử này tưởng rằng người đó ắt hẳn phải là một vị linh suất cấp.

Không gian lúc này đã trở lại bình thường, nhưng Hàn Lập vẫn giữ vẻ lãnh đạm, không trả lời Lôi Lan mà đưa mắt nhìn về phía đối diện.

Lôi Lan ngẩn ra, cũng nhìn lại theo hướng đó.

Lúc này nàng mới phát hiện Hồng Sa cũng đang nửa cười nửa không nhìn về phía này.

Không biết từ bao giờ phía sau đối thủ của Lôi Lan cũng xuất hiện một thanh niên mặc hồng sam, khuôn mặt âm lệ, không chút biểu cảm.

Đây đúng là Chúc Âm Tử, cũng là người đáng cảnh giác nhất trong đám Xích Dung tộc.

Trong lòng Lôi Lan không khỏi cảm thấy khẽ run.

"Hàn huynh, nghe nói huynh một mực tu luyện ở hải ngoại, mới trở lại Thiên Bằng tộc. Tại hạ có chút tò mò, mong Hàn huynh chỉ giáo." Khóe miệng Chúc Âm Tử khẽ động.

Vừa rồi Hàn Lập ra tay ngăn cản hai người, trong lòng hắn đã trầm xuống. Biết thần thông đối phương chắc chắn không phải chuyện đùa, nhưng là vì muốn rõ ràng chi tiết hơn về đại địch này nên hắn vẫn muốn hướng Hàn Lập khiêu chiến theo đúng như an bài.

Chúc Âm Tử đương nhiên không phải là người mà Hồng Sa mấy người có thể so sánh.

Hắn vừa xuất hiện trên không trung, ngay lập tức bị không ít người nhận ra. Lúc này nghe được khẩu khí muốn khiêu chiến với Hàn Lập của hắn, không ít người giật mình kinh ngạc, nhưng ngay sau đó là tỏ vẻ hưng phấn vô cùng. Thần thông bực này mà đồng bối giao thủ thì không phải ai cũng có cơ duyên nhìn thấy.

Nghe được Chúc Âm Tử nói vậy, Lôi Lan khẽ nhướng mày, thần sắc nàng tỏ ra đã hiểu rõ. Nữ tử này rốt cuộc đã thấy rằng mình đơn giản chỉ là mồi nhử.

"Cùng các hạ giao thủ? Không có hứng thú!" Hàn Lập cười nhạt.

"Hắc hắc, nếu đã đi vào nơi đây, các hạ không còn nhiều lựa chọn nữa rồi."

"Hàn huynh, tiếp chiêu!" Bàn tay nam tử này vừa nhấc, hồng quang chợt lóe, hóa thành một lợi trảo đỏ đậm, mười ngón tay trong suốt đỏ rực trông như thạch điêu bị nung cháy rực lên.

Hàn Lập nhướng mày, không nói thêm gì nữa, nhìn bộ dáng của Chúc Âm Tử, cảm giác như hắn chỉ tùy tiện vung tay một cái.

Vài tiếng bạo minh xé gió phát ra, hào quang từ năm ngón lợi trảo chợt lóe lên rồi biến mất không thấy tăm hơi.

Thần sắc Hàn Lập chợt động, bỗng nhiên một cánh tay đồng dạng hướng trước người, cả năm ngón tách ra chắn phía trước.

Đột nhiên ở mười trượng trước người Hàn Lập, không gian kịch liệt chấn động, năm mũi nhọn từ lợi chảo chợt hiện ra.

Vừa thấy năm đạo mũi nhọn, sắc mặt Hàn Lập chợt biến. Nguyên trước chỉ là những mũi nhọn dài khoảng một thước, vậy mà khi hiện ra lần nữa đã trở thành những cự lao dài cả trượng, hơn nữa còn đang không ngừng thu nạp linh khí bốn phía, cuồng trướng ra xung quanh.

Mũi nhọn chưa đến gần mà Hàn Lập đã cảm thấy một linh áp mạnh mẽ kinh người. Nếu tu vi hơi thấp một chút sợ rằng chưa chạm vào mấy mũi cự lao kia thì cả thể xác và tinh thần đã bị linh áp này đè cho cứng nhắc, không thể nhúc nhích.

Trong lòng âm thầm giật mình, năm ngón tay che trước người Hàn Lập bỗng nhiên linh quang chợt lóe, một toàn núi nhỏ đen sì trống rỗng hiện ra, ngay lập tức biến thành một hòn núi lớn hơn mười trượng.

Ngọn hắc sắc phong chắn trước mặt Hàn Lập, nghiêm mật phòng hộ.

Bang bang vài tiếng trầm đục vang lên, hồng mang khẽ lóe, cả năm đạo cự lao đều nhằm thẳng vào tòa núi nhỏ.

Một cỗ nhiệt hỏa lan tràn xung quanh nơi Hàn Lập đứng khiến hắn dâng lên một cảm giác khó chịu.

Nhưng hắc sắc phong kia lại ổn định tại chỗ, tựa hồ không hề mảy may bị ảnh hưởng.

"Ồ" Chúc Âm Tử nhìn thấy cảnh này thì có chút ngạc nhiên.

Thần niệm của Hàn Lập hướng về phía đối thủ, sắc mặt hắn ngay lập tức trầm xuống.

"Ba" một tiếng, hắn vỗ vào ngọn núi.

Nhất thời ngọn hắc sắc phong quay tròn, phía mặt vừa bị trảm kích quay về hướng Hàn Lập.

Chỉ thấy mặt ngoài chỗ đó xuất hiện năm viết xước nhỏ, nhưng hoàn lại giống như có dấu hiệu đang bị ăn mòn dần.

Một tiếng hừ lạnh, bàn tay đen sì như thiểm điện đặt lên trên đỉnh ngọn núi.

Một màn khó tin xuất hiện, ngọn tiểu phong toàn thân bao phủ bởi một trận ô quang, nơi nào ô quang đi qua thì ngân trảo nơi đó biến mất, tiểu phong tại đó cũng khôi phục lại hình dáng ban đầu.

"Nếu Chúc huynh nhất định phải lãnh giáo, tại hạ cũng đành phải luận bàn một phen." Hàn Lập nói xong thân hình thoáng lên một cái, người bỗng xuất hiện bên cạnh tòa tiểu phong.

Hai cánh phía sau vừa động, một chích màu xanh ở sau lưng bỗng hiện ra.

Đồng thời ầm ầm ù ù vài tiếng nổ phát ra, sau đó tại bốn phía quanh Hàn Lập, bốn đạo phong trụ màu xanh phóng lên cao, không ngừng gào thét.

------oOo------

Chương 1434: Uyên thủ vệ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bốn cột sáng vây quanh Hàn Lập tạo nên một thân thể nhìn xanh lét, đưa mắt liếc Chúc Âm Tử một cái, hai cánh khẽ động.

Nhất thời bốn đạo phong trụ bạo liệt tỏa ra vô số phong nhận màu xanh. Ban đầu những phong nhận này cuốn lấy nhau tạo thành những cơn lốc kinh người rồi sau đó bắn thẳng ra phía ngoài.

Nhất thời cả bầu trời phát ra những tiếng vù vù xé không khí theo mỗi một phong nhận phóng ra. Chúc Âm Tử nhìn thấy Hàn Lập vừa ra tay thanh thế đã kinh người như vậy thì thần sắc cũng trở nên ngưng trọng.

Nhưng người này tại Phi linh tộc có uy danh lớn như vậy, đương nhiên không phải kẻ đầu đường xó chợ. Hắn hít sâu một hơi, hai cánh phía sau cuồng trướng lên mấy lần, đồng thời cũng vỗ mạnh vài cái.

Ngay lập tức hồng quang đại phóng, những đóa hoa lửa nóng rực hiện lên khắp nơi xung quanh nơi nam tử họ Chúc đứng.

Chúc Âm Tử hai tay thúc giục pháp quyết, hóa thành những hỏa thỉ (chắc là những cái hình mũi tên lửa) đỏ đậm vô cùng, đồng dạng bắn nhanh ra.

Nói về thanh thế, đám hỏa thỉ này không hề kém chút nào so với phong nhận của Hàn Lập.

Trong phút chốc, cả bầu trời phảng phất như bị chia thành hai nửa. Một bên là những mũi nhọn trải rộng khắp nơi, phong nhận màu xanh như ẩn như hiện. Bên kia lại là những ngọn lửa cuồn cuộn chói mắt.

Hai người nhanh chóng rơi vào thế giằng co, ở dưới không thể nhìn ra cục diện đang nghiêng về ai.

Hàn Lập nhìn cảnh này trên mặt không chút biểu tình, hai tay pháp quyết biến đổi. Từ giữa tay áo hắn mơ hồ có tiếng lôi minh truyền ra, theo đó là hai đạo kim hồ bắn ra, hướng không trung hợp lại, rồi nhanh chóng hóa thành một con điện giao màu vàng với móng vuốt thô to.

Thần niệm Hàn Lập vừa động, điện giao này lập tức lắc lắc đầu, vẫy đuôi. Trong chớp mắt, từ khoảng cách hơn mười trượng đã loáng một cái xuất hiện trước mặt Chúc Âm Tử.

Tốc độ phi độn của điện giao nhanh vô cùng, thậm chí không khác gì với thuấn di cả. Điều này khiến trên mặt Chúc Âm Tử lộ rõ vẻ hoảng sợ.

Hắn cũng không suy nghĩ nhiều, há mồm một cái, một đạo hồng quang bắn ra ngoài.

Nhìn kỹ lại thì đó là một viên châu đỏ đậm.

"Ầm" một tiếng, viên châu và điện giao va chạm tạo nên quang mang kinh người. Linh khí cũng bị quay cuồng xoay tròn, trong nháy mắt hình thành nên một hỏa trụ cao tận trời, đường kính chừng hai ba trượng. Trong hỏa diễm thấp thoáng thấy những đạo tơ vàng hỗn loạn, tiếng lôi minh xé gió liên miên không dứt, cùng với đó là một cỗ nhiệt phong truyền ra bốn phương tám hướng.

Dưới uy năng bực này, Chúc Âm Tử cũng ngoài ý muốn phải thối lui mấy bước, ánh mắt hắn vẫn hướng về phía đối diện.

Thế nhưng mặt hắn đột nhiên đại biến.

Ở phía đối diện lúc này hoàn toàn trống trơn, Hàn Lập đã biến mất tại chỗ. Hơn thế nữa thân ảnh hắn lại đang rất gần chỗ Lôi Lan trên mặt đất, bộ dáng như sẽ lập tức độn quang bỏ đi.

Chúc Âm Tử vô cùng giận dữ, nắm tay nhấc lên hướng thẳng tới phía Hàn Lập điểm một cái.

Một tiếng phốc xuy phát ra mang theo một sợi hồng ti lóe lên.

Hàn Lập dường như đã có chuẩn bị trước, cũng ngay lập tức mạnh mẽ đưa tay về phía ngược lại.

Hồng quang chợt lóe lên, đồng dạng một sợi hồng ti khác bắn ra, đúng là hỏa linh ti.

Hai sợi hồng ti chợt lóe trong không trung rồi chuẩn xác va thẳng vào nhau. Thế nhưng kết quả hồng tuyến của Hàn Lập quay về còn hồng tuyến của Chúc Âm Tử thì hội diệt biến mất không thấy đâu.

Chỉ trong chốc lát trì hoãn này, Hàn Lập và Lôi Lan chớp động vài cái đã lẫn trong đám người dưới đất.

Các Phi linh tộc phụ cận chưa kịp phản ứng gì, chỉ vội tránh ra vài bước. *"Hàn huynh, ngươi không chiến mà chạy, không sợ ảnh hưởng uy danh của quý Tộc sao?"* Chúc Âm Tử mắt thấy Hàn Lập rời đi, liền đề khí hét lớn.

"Trong lòng ta và ngươi đều hiểu rõ, muốn trong khoảng thời gian ngắn phân chia thắng bại, chỉ sợ là không được. Tại hạ thân gánh vác trách nhiệm nặng nề, chỉ có thể luận bàn cùng Chúc huynh đến đây thôi." Hàn Lập lơ đễnh nói vọng lại phía sau.

Lập tức sau đó hai cánh hiện ra, bay vụt lên không trung, hướng phía xa bay đi.

Sắc mặt Lôi Lan thoáng lộ vẻ chần chừ, sau đó cũng khẽ giậm chân một cái, rời đi theo hướng Hàn Lập.

Chúc Âm Tử nhìn Hàn Lập và Lôi Lan rời đi một cách dứt khoát như vậy cũng không biết làm gì, sắc mặt lại trở nên âm trầm.

"Chúc sư huynh, không truy đuổi bọn họ sao?" Hồng Sa lúc này đã đứng bên cạnh Chúc Âm Tử, lên tiếng hỏi.

"Hừ! Truy thế nào đây? Ra khỏi giác kỹ tràng tất cả các địa

phương khác đều cấm động thủ. Ta thật không ngờ ngươi lại mê muội như vậy. Bất quá mặc dù chỉ là giao thủ hai chiêu, nhưng ít nhất cũng biết được tên này tinh thông hai loại thần thông thuộc tính phong lôi, cũng không uổng phí một phen tâm tư. Hắn còn có bảo vật là tòa tiểu sơn kia lần đầu tiên ta nhìn thấy, có thể đương nhiên chống đỡ với xích viêm trảo của ta. Cái này cũng là khó giải quyết, về phải tìm cách hóa giải mới được."

Hồng Sa đương nhiên không dám nói thêm điều gì.

Vì vậy hai người cũng lập tức từ trên không hạ xuống, hội hợp với đám người Xích Thiên rồi cùng nhau rời đi.

Lúc này ở lại chỉ còn các Phi linh tộc nhân khác không ngớt luận bàn việc Hàn Lập đột nhiên lui bước.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Không phải ta đã nói rồi sao? Ra khỏi lãnh địa của tộc thì không được hành động một mình. Ngươi như thế nào lại đi giác kỹ tràng phân tranh cùng Xích Dung tộc vậy?" Kim Duyệt nhìn chằm chằm vào ngân sam nữ tử đang thúc thủ đứng trước mặt lạnh lùng hỏi.

Giờ phút này, vị đại trưởng lão của Thiên Bằng tộc ngồi ở trong một lầu các, Thạch trưởng lão ngồi ngay ngắn một bên, nhưng ánh mắt chớp động, đồng dạng có tia bất mãn.

Sắc mặt nữ tử tái nhợt không dám lên tiếng.

Bạch Bích cùng Hàn Lập cũng đứng ở một bên. Bạch Bích cúi đầu không nói, lộ rõ vẻ bất an, Hàn Lập thì thần sắc vẫn bình thản. Ngay từ lúc hắn mang Lôi Lan về thì không hiểu sao hai người Kim Duyệt đã biết qua sự tình, lập tức chạy lại đây răn dạy một phen.

Mặc dù việc này trách nhiệm thuộc về Lôi Lan, nhưng Bạch Bích lại biết mà không ngăn cản, hiển nhiên cũng gánh chịu một chút răn dạy.

"Đại trưởng lão, vị Xích Dung tộc Hồng Sa kia trong tay có lôi tinh thạch, nếu ta lấy được vật đó, sau này tiến giai linh tối thiểu có ba

thành nắm chắc. Đệ tử do đó nhất thời hồ đồ."

Lôi Lan rốt cục mở miệng thì thào.

"Lôi tinh thạch? Khó trách ngươi lại động tâm. Nhưng đây cũng không phải là lý do ngươi tùy tiện như vậy. Các ngươi lấy tu vi của mình so sánh với sự tồn vong của tộc xem, bên nào trọng bên nào khinh? Hẳn phải rõ ràng chứ? Phải biết rằng, để bồi dưỡng hai vị thánh tử các ngươi, trong tộc đã phải xuất ra vô số linh dược cùng tinh thạch mới khiến các ngươi tu vi tăng mạnh trong thời gian ngắn như vậy. Nếu không mặc cho hai ngươi tư chất hơn người cũng không có được ngày hôm nay." Kim Duyệt vẫn đầy vẻ tức giận.

Lôi Lan nghe vậy không nói gì, trên mặt ẩn hiện vẻ xấu hổ.

Trong lúc nữ tử này không biết nói gì thì Thạch trưởng lão lại mở miệng cười:

"Được rồi, Kim trưởng lão. Mặc dù lần này Lôi Lan có chút liều lĩnh, nhưng cũng may Hàn đạo hữu đã tới kịp thời, cũng không có xảy ra chuyện gì. Hàn đạo hữu đã xử lý chuyện này như thế nào?"

"Cũng không có gì, hơn phân nửa là vị thánh tử Xích Dung tộc này hoài nghi muốn thử chút thần thông của ta."

"Hắc hắc, nghe nói Hàn đạo hữu giao thủ cùng Chúc Âm Tử vẫn chưa rơi vào thế hạ phong nhưng cũng không dây dưa nhiều. Đây đúng là một cử chỉ sáng suốt." Thạch trưởng lão nói với khẩu khí tán thưởng.

"Vãn bối cũng là người biết nặng nhe." Hàn Lập cười nói.

"Từ hôm nay trở đi, ba người các ngươi tuyệt đối không được rời khỏi lầu các một bước nào, chỉ cần bình tĩnh chờ thí luyện bắt đầu là được. Các chuyện khác giao cho hai người chúng ta xử lý." Kim Duyệt trầm ngâm một chút rồi lên tiếng phân phó.

"Vâng, Đại trưởng lão!" Lúc này hai người Lôi Lan và Bạch Bích

hiển nhiên phải cung kính tòng mệnh.

Hàn Lập cũng liền ôm quyền không có ý kiền gì.

Lại nói tiếp, thân phận của Hàn Lập hôm nay tại Thiên Bằng tộc có chút kỳ lạ. Trên danh nghĩa hắn cũng đã gia nhập và trở thành thánh tử của tộc này, nhưng địa vị lại gần giống như khách khanh vậy. Hơn nữa hôm nay biểu hiện của Kim Duyệt lại tỏ ra khách khí với hắn một cách dị thường.

Chờ sau khi hai vị trưởng lão rời đi, ba người Hàn Lập về chỗ mình đóng cửa tu luyện, đều không xuất ngoại nữa.

Trong suốt mười mấy ngày sau đó, Kim Duyệt và các Phi linh tộc trưởng lão khác mỗi ngày đều tụ hội tại đại điện của Ngọc Hoàng đỉnh, không biết thương thảo chuyện gì.

Hai tháng sau, tại bầu trời của một cao nguyên hoàng thổ dị thường, một đội cự cầm phi trùng ước đến ngàn con, chợt xuất hiện bay vụt qua.

Trên lưng phi cầm, tất cả đều nhìn thấy loáng thoáng bóng người, hoặc đứng, hoặc ngồi.

Đúng là đoàn người xuất phát từ Ngọc Hoàng đỉnh, hướng tới cửa vào địa uyên.

Hàn Lập và mấy Thiên Bằng tộc nhân khác cưỡi cự cầm màu trắng, đi ở nhóm giữa.

Đội ngũ này mặc dù khổng lồ, nhưng là trải qua thời gian dài phi hành, mọi người cũng không có nói chuyện. Hàn Lập ngồi xếp bằng trên lưng cự cầm, yên lặng đưa mắt nhìn bốn phía.

Khoảng cách từ Ngọc Hoàng đỉnh tới cửa địa uyên so với tưởng tượng ban đầu của hắn thực còn muốn xa hơn rất nhiều.

Đột nhiên phi linh tộc nhân phía trước rộ lên một trận xao động, mơ hồ truyền tới một tiếng kinh hô, toàn bộ đội ngũ chậm độn tốc lại.

Thần sắc Hàn Lập vừa động, thần niệm lập tức hướng phía trước đảo qua.

Chỉ thấy ngoài phương cách bọn họ ngàn dặm bỗng nhiên xuất hiện một bức tường lớn, cao chừng ba bốn trăm trượng, nếu đứng ở mỗi bên nhìn lại thì không thể nhìn thấy cuối bên kia.

Trên tường, cứ mỗi trăm trượng lại có một trụ bạch ngọc.

Mấy cột trụ này chỉ cao khoảng mười trượng, nhưng đều có thanh quang chớp động, toàn bộ là từng đạo phù vân minh ấn huyền ảo dị thường bảo phủ bên ngoài, cũng không biết sử dụng làm gì.

Tại một bên bức tường còn có một lầu các hình trụ cao chừng ba bốn mươi trượng, cảm giác mấy ngàn người có thể ngồi ở đây.

Mà trên bầu trời của bức tường, xuất hiện nhiều phi linh tộc nhân khác, lẳng lặng đợi bọn Hàn Lập.

"Tham kiến chư vị trưởng lão!" Một trung niên nam tử mặc chiến giáp màu xanh đứng từ xa ôm quyền hướng đến bên này.

"Nguyên lai năm nay là Kim Phong lão đệ, thật đúng là có duyên. Kim lão đệ, hẳn là đã nhận được tin tức chúng ta chuyển tới?" Hàn Lập ở bên cũng lập tức bay ra đứng nhìn phía mấy vị trưởng lão.

Một lão phụ nhân, một trung niên nam tử cùng với một lão giả trên mặt đầy hình xăm quái dị.

Ba người này đúng là những trưởng lão có quyền lực nhất trong hội liên tịch các trưởng lão. Thế nhưng trước mặt thanh niên nam tử mặc chiến giáp màu xanh kia lại tỏ ra vô cùng khách khí.

------oOo------

Chương 1435: Tứ Sát hóa giáp thuật

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua trên người mặc thanh giáp kia, trong lòng chợt phát lạnh.

Thanh giáp nhân này tu vi sâu không thể lường được, thậm chí tuyệt không dưới ba vị đại trưởng lão kia, trách không được ba lão này lại tỏ ra khách khí như vậy.

Hơn nữa Hàn Lập cảm nhận trên thanh giáp của nam tử này thật sự có chút kỳ lạ. Trong bề ngoài thì như đơn giản dị thường, ảm đạm u ám, không có bất kỳ ký hiệu pháp trận cùng hoa văn gì. Nhưng Hàn Lập dùng thần niệm đảo qua thì phát hiện một loại cảm giác vô cùng kỳ dị, nhìn kỹ lại bằng mắt thì bỗng nhiên phảng phất liên tưởng tới một chuyện tình không thể tin được

Hắn không hề có cảm ứng sai, thanh giáp này dĩ nhiên lại được ngưng tụ từ sát khí cực kỳ nồng hậu. Trách không được khí tức lại quen thuộc đến như vậy.

Nhưng sát khí tồn tại nhiều như vậy trong người, thân thể không những không bận gì mà ngược lại còn có thể bức ra bên ngoài, biến ảo thành hình áo giáp.

Loại thần thông này thực không thể tưởng có thể tồn tại trên đời.

Kinh hãi một chập, Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt, vừa vặn chú ý tới mấy vạn phi linh tộc nhân đang trôi nổi phía sau nam nhân nọ.

Mỗi một người đều mặc một chiến giáp đủ màu sắc.

Linh mục trong mắt Hàn Lập chợt lóe lên, nhìn kỹ một hồi, ngay lập tức đồng tử hắn không khỏi co rút lại.

Chiến giáp của những người này không nghĩ lại đều đồng dạng giống như của nam nhân kia, đều là sát khí biến ảo mà thành. Chỉ bất quá bởi vì tu vi sâu cạn khác nhau mà chiến giáp có chút bất đồng, có cái giống như thực thể, nhưng có cái lại mơ hồ dị thường, như ẩn như hiện.

Cảnh này khiến Hàn Lập vô cùng hoảng sợ.

Đúng lúc này, thanh giáp nam tử sau khi chào tam đại trưởng lão đã đưa mắt nhìn về mọi người phía sau, lộ vẻ tươi cười.

"Bổn tộc ba trăm năm mới có một lần thí luyện, Kim Trác vốn tuyệt không dám khinh thường. Bất quá, gần đây yêu vật trong địa uyên có chút xao động bất an, nếu để thêm một hai năm nữa thì Kim mỗ có nói gì cũng không dám đồng ý chuyện thí luyện." Nam tử tươi cười nói với tam lão.

"Ha ha, cho nên ngay khi có được tin tức từ huynh đệ, chúng ta đã lập tức cho tổ chức thí luyện sớm hơn một chút so với định kỳ. Bây giờ địa trắc hắc triều còn chưa bắt đầu?" Lão già cười hỏi.

"Sẽ không đâu, từ phản ứng của bảo vật giam trắc có thể thấy rõ điều này. Mặc dù bây giờ khí hắc ám so với lúc bình thường nguy hiểm nhưng vẫn còn cách thời điểm bộc phát ít nhất một năm thời gian. Tuy nhiên, chuyện có thêm các yêu vật cấp độ cao hơn xuất hiện cùng với hắc ám chi khi là điều không thể tránh khỏi. Việc gặp phải địa uyên cao giai yêu vật trong lần này khẳng định sẽ nhiều hơn. Nhưng cấp bậc yêu vương thì sẽ chưa xuất hiện đâu. Những nguy hiểm trong đó, ta nói như vậy để liên tịch trưởng lão hội có thể tự đưa ra quyết định, nếu sau này có tổn thương quá lớn, cũng không nên trách Kim mỗ không nhắc nhở." Thanh giáp nhân thản nhiên nói.

"Chỉ cần không có các cấp bậc yêu vương xuất hiện thì không có trở ngại gì, có thể tiến hành thí luyện." Nam tử tóc bạc không do dự nói.

"Ta cũng không có ý kiến. Bỏ qua cơ hội này, ít nhất hơn trăm năm nữa mới có thể cử hành lại, mà như vậy thì có không ít người

không thể chờ đợi." Lão phụ nhân nhướng mày, cũng chậm rãi nói.

Lão giả có hình xăm lại trầm ngâm hồi lâu rồi mới nhẹ thở dài một hơi gật đầu.

Thấy cả ba người đều đồng ý, lúc này nam tử mặc thanh giáp mới cười nhẹ, đưa nắm đấm lên không trung.

Một quang cầu màu xanh theo đó bắn ra, sau khi chợt lóe một cái thì quỷ dị xuất hiện ở trên cao trăm trượng.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra khi quang cầu đột nhiên bạo phát, kèm với đó là một vầng sáng màu xanh cuồng trướng khắp nơi.

Những phi linh tộc mặc chiến giáp ở phía sau nhìn thấy màn này thì lập tức nghiêm nghiêm cẩn cẩn tách làm hai, để lộ một con đường ở giữa.

Một đám đông người mặc dù với tu vi bất đồng nhưng khi xuất ra một hành động chỉnh tề, nhất loạt như thế lại tạo ra một cỗ áp lực vô hình cực kỳ mạnh mẽ tản mác ra xung quanh.

Nhìn thấy cảnh này, từ các trưởng lão hộ tống đoàn của mình trở xuống, sắc mặt ai cũng khẽ biến, nhưng sau đó lại khôi phục như thường. Còn những thánh tử lần đầu tham gia thí luyện như Hàn Lập thì rộ lên một trận tao động, đại đa số lộ vẻ giật mình.

Tam đại trưởng lão hướng về phía sau ngoắc tay một cái rồi nhất tề bay về phía trước.

Cả đội ngũ lại một lần nữa khởi hành, lần lượt từng người từng người bay qua bức tường giữa hai hàng áo giáp.

Hàn Lập ngồi trên cự cầm, hai mắt híp lại nhưng đang cẩn cẩn đánh giá giáp sĩ hai bên.

Kết quả hắn phát hiện đại bộ phận giáp sĩ ánh mắt rất lãnh đạm, không nói không cười, ngẫu nhiên có người lộ ra ánh mắt tò mò, đương nhiên đây là người có tu vi thấp, tuổi cũng khá nhỏ.

Bất quá, tu vi thấp ở đây cũng ít nhất là ngoài kết đan kỳ.

Ngoài ra những tồn tại tương đương với Nguyên Anh hay Hóa thần thì chỗ nào cũng có, thậm chí luyện hư cấp bậc cũng không phải là ít.

Trong lòng Hàn Lập thầm kinh hãi.

Tính chất công việc của những thủ vệ nơi đây cũng không khác biệt nhiều so với các tu sĩ nhân tộc ở Thiên Uyên thành.

Chỉ bất quá chỗ này số lượng mặc dù ít hơn Thiên Uyên thành nhưng trình độ tinh nhuệ thì Thiên Uyên thành không thể sánh bằng. Hơn nữa đóng quân ở nơi đây thường xuyên có yêu vật tới quấy phá, kinh nghiệm tranh đấu phong phú hơn nhiều so với các phi linh tộc nhân khác.

Thêm vào đó, kiến trúc ở đây quy mô như vậy thì nhiều phần vẫn còn các giáp sĩ khác ẩn nấp đâu đó mà không xuất hiện.

Trong lúc Hàn Lập âm thầm đánh giá không ngừng thi đoàn người cũng đã vượt qua đám giáp sĩ, tới phía dưới một đại lâu rất lớn.

Trưởng lão hội lập tức phân công các đệ tử vào ở tạm trong đó, khôi phục lại tinh thần và pháp lực, ngày mai sẽ bắt đầu thí luyện.

Đám người Thiên Bằng tộc ở cùng trong một lầu các.

Kim Duyệt cùng Thạch trưởng lão canh giữ ở tầng một, ba người Hàn Lập được phân riêng mỗi người một tầng, có thể nghỉ ngơi yên tĩnh không bị ai quấy rầy.

Thấy tình hình này, trong lòng Hàn Lập không khỏi ngoài ý muốn.

Hắn thực đã có chút mừng rỡ khi có thể dừng lại ở đây một đêm. Thế nhưng giờ lại bị hai người Kim Duyệt phân phó không cho đi đâu đồng thời canh giữ ngay ở dưới tầng một. Điều này khiến dự định ám muội của hắn gặp chút phiền phức.

Hàn Lập ngồi xếp bằng trên giường, cũng chưa đi vào nhập định, ánh mắt chớp động không biết đang suy tính gì.

Không biết sau bao nhiêu lâu, hắn tựa hồ đột nhiên nghĩ thông suốt điều gì, trên mặt lộ ra tiếu ý. Ngay lập tức, hắn khởi thân, hướng tầng một đi xuống.

Ngay khi thân hình Hàn Lập xuất hiện ở đầu thang lầu một, Kim Duyệt trưởng lão và Thạch trưởng lão đang ngồi nhập định đều đồng thời mở mắt nhìn về phía hắn, tinh quang chợt lóe.

Trong lòng Hàn Lập khẽ rùng mình.

"Hàn đạo hữu, ngươi không nghỉ ngơi còn định đi đâu? Chẳng lẽ có chuyện tình gì quan trọng sao?"

Kim Duyệt nữ tử không nói gì, đây chính xác là giọng Thạch trưởng lão.

"Vãn bối có một việc quan trọng, muốn đi ra ngoài một chút." Hàn Lập nghiêm trang nói.

"Chuyện gì? Muốn xuất ngoại bây giờ sao?" Kim Duyệt mơ hồ có chút bất mãn.

Mắt thấy thí luyện sắp tới, nữ tử này hiển nhiên hy vọng Hàn Lập thành thật ở trong lầu các nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, không bị phân tâm.

"Kỳ thật cũng không có gì! Chỉ là vãn bối thấy công pháp ở đây thủ vệ đều là ngưng tụ sát khí thành áo giáp của thủ vệ ở đây rất kỳ lạ, muốn tìm một hai người lãnh giáo sự huyền diệu trong đó." Hàn Lập cười cười, lại thản nhiên đem ý đồ nói ra.

"Sát khí ngưng giáp! Ngươi muốn nói tới Tứ Sát hóa giáp thuật sao? Công pháp này quan trọng nhất là thân phải có một lượng sát khí cực lớn, nếu không đừng nghĩ đến làm gì. Mà ngươi muốn hỏi công pháp này làm gì?" Kim Duyệt ngẩn ngơ nói ra tên của bí

thuật, trên mặt lộ vẻ kỳ quái.

Thạch trưởng lão ở bên cũng có bộ dạng kinh ngạc không kém.

Hàn Lập nghe vậy mỉm cười, hai tay đột nhiên nắm chặt lại, kim quang trên người chợt lóe, đột nhiên toát ra một cỗ hơi thở thâm trầm kinh người, bao nhiêu sát khí nồng đậm bị chôn sâu trong thân thể bỗng nhiêu ùa ra.

Lúc trước hắn dùng Kim Cương quyết luyện hóa sát khí, chèn ép chúng lại, bây giờ lại một lần nữa bức chúng xuất hiện.

Vừa thấy sát khí này, cả hai trưởng lão kia đều đồng thời cả kinh.

"Sát khí của ngươi dày đặc như vậy, trách không được chuyện cảm thấy hứng thú đối với Tứ Sát hóa giáp thuật như vậy. Ha ha, bất quá cũng không cần ra bên ngoài hỏi thăm, loại công pháp này căn bản không có gì đặc biệt hay bí thuật gì cả. Lão phu hoàn toàn có thể đem công pháp chỉnh chu truyền thụ cho ngươi. Lấy sát khí trên người của ngươi như vậy, ngày mai thí luyện nói không chừng có thể có công dụng." Thạch trưởng lão sau vài giây cả kinh liền cười ha hả, nói ra những điều mà Hàn Lập sớm có vài phần đoán trước.

Ngày đó khi nhìn thấy nhiều Uyên thủ vệ bình thường đều biết bí thuật này, nên phỏng đoán hơn phân nửa những trưởng lão của các tộc cũng phải biết về công pháp này.

Hôm nay xem ra quả nhiên không có sai.

"Chính Thạch tiền bối đích thân truyền thụ, vãn bối hiển nhiên cảm kích vô cùng. Nhưng không biết một đêm có đủ để tìm hiểu và miễn cưỡng sử dụng công pháp này hay không?" Hàn Lập kìm nén sự vui sướng trong lòng, cung kính trả lời.

"Hắc hắc, chỉ cần Hàn đạo hữu có thể giúp hai người Lôi Lan thông qua thí luyện là quá đủ để cảm ơn lão phu rồi. Còn về chuyện công pháp, yên tâm đi, cái này cũng không phức tạp, lấy tu vi của Hàn đạo hữu, một đêm cũng đủ lĩnh ngộ mấy tầng đầu rồi. Về thần thông của mấy tầng cuối, cần phải có sát khí rất lớn,

dù sao ngươi vốn chưa thể đáp ứng." Thạch trưởng lão khoát tay nói.

Hàn Lập hiển nhiên gật đầu cảm tạ không thôi.

Kim Duyệt ở bên cạnh thì không có ý phản đối gì, thậm chí còn nhắm mắt trở lại nhập định.

Vì vậy chỉ thấy Thạch trưởng lão móc ra một ống trúc bằng ngón tay, yên lặng không nói trong chốc lát rồi vứt lại cho Hàn Lập:

"Ta đã đưa pháp quyết vào trong đó, ngươi cầm lấy mà tìm hiểu đi."

"Đa tạ tiền bối!" Hàn Lập nói lời cảm ơn một tiếng, nhận ống trúc rồi không chậm trễ quay lại nơi mình ở.

Ngồi xếp bằng trên giường, Hàn Lập lấy ống trúc ra dán lên tran, đưa thần thức nhập vào.

Nhất thời một đám cổ văn lục sắc hướng đầu Hàn Lập bay nhanh vào.

Khuôn mặt Hàn Lập vẫn thủy chung không nhúc nhích.

Không biết qua bao lâu, Hàn Lập đột nhiên bỏ ống trúc ra, thu vào trữ vật, thần sắc hòa hoãn trở lại.

Pháp quyết này quả nhiên như Thạch trưởng lão nói, thoạt nhìn cũng không quá phức tạp, cả đêm chắc cũng đủ ngưng tụ một tầng sát giáp (áo giáp bằng sát khí).

Trong lòng nghĩ vậy, hay tay Hàn Lập hướng lên trên, bắt đầu chính thức tìm hiểu về pháp quyết này.

Hai mắt Hàn Lập hoàn toàn tĩnh lặng nhưng trên người bắt đầu xuất hiện một tầng sát khí lãnh đạm màu đen, chốc lát bắt đầu quay cuồng không ngừng trong không khí. Sau đó không lâu, nó thậm chí bắt đầu tăng tốc, kịch liệt xoay tròng, biến thành một tầng hắc phong khiến thân hình hắn như ẩn như hiện, dần trở nên mơ hồ.

------oOo------

Chương 1436: Nội dung thí luyện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sáng sớm ngày hôm sau, hai vị trưởng lão cùng với Bạch Bích, Lôi Lan lẳng lặng đứng ở dưới lầu một, dáng vẻ chờ đợi.

Kim Duyệt và Thạch trưởng lão ẩn chứa vài tia chờ mong, còn hai vị thánh tử thì có chút khó hiểu, ánh mắt kinh nghi nhìn về phía thang lầu.

Qua thời gian một bữa cơm, từ trên truyền tới tiếng bước chân, tiếp theo đó là bóng người Hàn Lập hiện ra, mặt hiện rõ vẻ tươi cười.

"Thế nào, ngươi đã thành công rồi chứ?" Thạch trưởng lão hai mắt sáng ngời hỏi.

"Đa tạ tiền bối truyền thụ. Vãn bối hiện đã có chút thành quả, hẳn cũng có thể tạm dùng đối địch." Hàn Lập mỉm cười nói.

"Tốt lắm, lần thí luyện này tính là nguy hiểm nhưng so với thành quả có thể đạt được thì rất xứng đáng. Mặc dù Hàn đạo hữu tu vi đã đạt tới cao giai, nhưng trên đường có lẽ vẫn xảy ra những chuyện khó lường. Cho nên, tối hôm qua ta cùng Thạch trưởng lão đã thương lượng, quyết định sẽ đem toàn thể trấn tộc chi bảo để cho các ngươi dùng. Cũng nhờ đó tăng thêm khả năng bảo vệ bản thân." Nữ tử Kim Duyệt cẩn thận đánh giá thần sắc của Hàn Lập rồi đột nhiên nói.

"Trấn tộc chi bảo?" Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn.

"Không sai, đây là Lôi giao tiễn, ngươi cầm lấy đi." Vừa nói Kim Duyệt vừa vung tay áo lên, bỗng nhiên một đoàn thanh quang bay ra, thoáng một cái hiện hình thành một thanh tiễn đao (Chẳng biết

nó là tiễn hay là đao nữa, thấy tác giả gọi là tiễn đao thì để tiễn đao vậy- nhưng tên của nó vẫn là Lôi giao tiễn) màu xanh. Tiềm thức Hàn Lập vừa động, đưa tay ra cầm lấy tiễn đao, ngưng thần xem xét. Chỉ thấy tiễn đao dài chừng nửa thước, kiểu dáng khá cổ, mặt ngoài xanh thẫm nhưng lại có một dải hoa văn màu bạc huyền ảo.

"Nhị vị tiền bối thực sự định đưa vật này cho vãn bối sao?" Hàn Lập lấy tay sờ sờ lên tiễn đao, cảm thấy một cỗ hàn khí lành lạnh, trong lòng vui vẻ.

"Kỳ thật bổn tộc còn có một vài món bảo vật khác, thích hợp hơn cho ngươi, nhưng đáng tiếc mấy bảo vật đó muốn dùng được thì phải hao tổn không ít thời gian tế luyện.

Mà thời gian thì chúng ta không có nhiều. Kiện bảo vật Lôi giao tiễn này không phiền toái như vậy, chỉ cần hơi gia tăng linh lực tự thân quán chú vào là có thể sử dụng được, uy lực lại vô cùng lớn. Nhưng là bởi vậy bảo vật này cũng dễ bị cường địch cướp lấy, Hàn đạo hữu phải vô cùng cẩn thận." Kim Duyệt ngưng trọng nhắc nhở Hàn Lập.

"Đa tạ tiền bối ban thưởng trọng bảo, vãn bối nhất định sử dụng cẩn thận." Trong lòng biết rằng hai người này cũng chỉ vì thánh tử của tộc mình mà xuất ra bảo trọng bực này, Hàn Lập không tỏ ra khách khí, tươi cười thu lấy bảo vật.

Kim Duyệt gật đầu, vừa vặn lại dặn dò Bạch Bích và Lôi Lan hai người, nhưng không có xuất ra bảo vật nào khác nữa.

Hàn Lập thấy màn này thì lơ đễnh như không biết gì.

Những gì đáng cấp cho hai người này, phỏng chừng đã sớm đưa từ lúc rời thánh thành. Lần trước khi Lôi Lan cùng Hồng Sa của Xích Dung tộc tranh đấu tại giác kỹ tràng đã sử dụng cái tiểu hồ lô màu vàng kia, xem chừng chính là một trọng bảo của bộ tộc.

Sau một hồi dặn dò, năm người nhất loạt ra khỏi lầu các, bay lên không trung. Đến nơi đã thấy tụ tập rất nhiều người. Giờ phút này không ai trong bọn họ cưỡi phi cầm nữa, tất cả đều hiển lộ đôi cánh sau lưng, trôi nổi giữa không trung. Hơn nữa các trưởng lão đều tách riêng ra một nhóm, các thánh tử phi linh tộc đứng thành một nhóm, sắc mặt ai cũng trầm trọng, không ai nói chuyện với ai.

Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, lẳng lặng cùng hai nữ tử bay đến nơi tụ tập của thánh tử, không nói một lời.

Nhưng không bao lâu sau, Hàn Lập đột nhiên cảm thấy có người đang nhìn mình, trong lòng vừa động, xoay người lại liếc mắt một cái. Ở phía ngoài, cách hơn trăm trượng có một thân hình khô gầy, thấp bé, phảng phất như một nữ tử. Nhìn kỹ một chút thì thấy người này da tay ngăm đen nhưng trên cổ lại có một vài hình xăm màu đen quỷ dị. Nàng ta vừa thấy Hàn Lập nhìn lại thì mỉm cười, lộ hàm răng trắng bóc lạ thường. Hàn Lập ngược lại cảm giác khẽ rùng mình trong lòng.

Bởi vì khi thần niệm hắn đảo qua, hắc nữ kia rõ ràng là một cao giai linh tương, hơn nữa hơi thở trên người có chút quái dị, khiến cho hắn cũng cảm thấy uy hiếp, tựa hồ tu luyện một thần công đặc thù. Trên mặt Hàn Lập không lộ vẻ gì nhưng môi khẽ nhúc nhích. Đứng ở bên cạnh, Bạch Bích và Lôi Lan đang khép hờ mắt đột nhiên nghe thấy tiếng Hàn Lập truyền âm vào tai.

Bốn con mắt chợt mở ra, theo hướng Hàn Lập nhìn, khẽ liếc nữ tử gầy đen kia một cái, nhưng ngay lập tức sắc mặt đại biến, vội vàng cúi đầu xuống.

"Hàn huynh, đó là Ngao Thanh Chước của Thất Việt tộc, uy danh còn trên cả Chúc Âm Tử, có thể coi là đệ nhất nhân trong đám hậu bối chúng ta. Thế nhưng nữ tử này lòng dạ độc ác, tính tình cổ quái dị thường, động một cái là có thể lấy tánh mạng người khác. Hàn huynh tốt nhất là nên cẩn thận." Trong tai Hàn Lập vang lên âm thanh hoảng hốt của Bạch Bích.

Hắn nhíu mày không khỏi tự đánh giá nữ tử kia. Thế nhưng đúng lúc này hắn lại cảm thấy có một ánh mắt âm trầm quét về phía mình, rõ ràng là không có hảo ý. Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, đưa mắt về phía đó.

Kết quả tại một chỗ không xa, Chúc Âm Tử đang đứng cùng các đồng tộc của hắn, đưa ánh mắt bất thiện nhìn Hàn Lập. Hàn Lập lạnh lùng nhìn lại một cái rồi thu hồi ánh mắt, sắc mặt không thay đổi.

Xích Dung tộc đối với Thiên Bằng tộc có chút chuyện tình, khẳng định tại thí luyện sẽ giở trò, biết vậy thế nhưng trong lòng Hàn Lập lại không hề có một gợn sóng.

Bởi vì đám Hàn Lập cũng tới khá muộn, nên hắn không phải đợi lâu, sau nửa canh giờ, tam đại trưởng lão cùng với thanh giáp nhân lúc trước lẳng lặng không nói, bay lên trước dẫn đường cho cả đoàn người đi về phía tường thành ngược phía với lúc trước bọn họ đã đến.

Không biết vì sao, trên các bức tường lớn đều trống trơn, thế nhưng đội ngũ lại không trực tiếp bay qua mà trực tiếp hạ xuống trước tường thành. Chỉ thấy thanh giáp nhân tiến lên phía trước, trong miện lẩm bẩm vài lời, sau đó đưa tay điểm nhẹ vào vách tường.

Một trận ầm ù nổ ra, cự tường trước mặt mọi người xuất hiện một quang mang ngũ sắc, dần dần hiện ra một tòa pháp trận màu bạc. Vừa thấy cảnh này, nam tử mặc thanh giác lập tức há mồm, phu ra một tấm mộc bài màu tím.

Quang mang trên mộc bài đại phóng, một đạo ánh sáng màu tím lập tức phóng ra, sau mấy cái chớp động liền phóng thẳng vào trong pháp trận.

Pháp trận lại thêm một trận biến đổi, quang mang kỳ lạ lưu chuyển với tốc độ kinh người rồi đột nhiên biến mất vô ảnh vô tung, thay vào đó là một cánh cửa cực lớn hiện ra trên bức tường. Cánh cửa cao hơn mười trượng, tản ra quang mang băng hàn, có vẻ trầm trọng vô cùng, phảng phất như được chế tạo bằng bạch ngọc tinh khiết. Thanh giáp nhân không nói lời nào, thu mộc bài lại, lùi ra sau một chút rồi phất tay áo một cái. Nhất thời một mảnh tử quang cuộn ra, đánh tới cánh cửa, theo đó là một tiếng nổ xé gió, cánh cửa bạc chậm rãi mở ra.

Từ bên ngoài lập tức thổi vào một làn gió bụi âm tà, nó đi qua nơi nào thì thánh tử nơi đó bỗng cảm thấy một tia run rẩy, da thịt phảng phất như bị người ta dùng lưỡi dao sắc bén cắt vào khiến cho tóc gáy dựng đứng hết cả lên.

Thực sự là vô cùng quỷ dị!

Hàn Lập hiển nhiên cũng cảm nhận được làn gió cổ quái này, lam quang trong mắt chợt lóe.

Đại môn đã mở, tất cả mọi người lần lượt đi theo mấy người dẫn đầu tiến ra bên ngoài bức tường. Hàn Lập không khỏi hít một ngụm lương khí. Phía sau cánh cửa đó không xa, trên mặt đất không một ngọn cỏ, vô luận là đất hay đá, tất cả chỉ một màu đen u ám, đưa mắt nhìn cảm giác sâu hun hút, vô biên vô hạn.

Mà ở trên trời cao thì lại có một tầng bụi màu trắng, thoạt nhìn tưởng sương mù, dày đặc dị thường, cũng là một cảnh dài vô biên không bến bờ.

Mà khoảng cách không gian giữa tầng bụi và mặt đất bất quá chỉ cao ba bốn mươi trượng, giữa cảnh sâu hun hút và dày đặc của mặt đất và bầu trời thì cái khe hở có vẻ hẹp hòi dị thường. Thế nhưng từ khe hở đó liên tục phát ra tiếng xé gió liên miên không dứt, phảng phất như muốn cắn nuốt bất cứ thứ gì lọt vào. Điều này khiến tất cả mọi người đều cảm thấy bất an. *"Đây là cánh cửa vào địa uyên sao? Quả nhiên vô cùng hung hiểm."* Hàn Lập âm thầm nói trong lòng.

"Tốt lắm, vậy là đã sẵn sàng hết rồi. Trừ các thánh tử, tất cả những người khác đều phải dừng bước. Mà sau cánh cửa này, chính là cả vạn dặm sương mù." Lão phụ nhân trong tam đại trưởng lão nói.

Thanh âm mặc dù không lớn nhưng lại truyền đến rõ mồn một vào tai mỗi người, khiến cho đám người đang xôn xao chợt yên tĩnh trở lại. *"Tốt lắm, giờ cũng là lúc thích hợp để công bố nội dung thí luyện lần này, khỏi bắt phải chờ đợi thêm."* Nam tử tóc bạc ở bên cạnh cười nói. Lão phụ nhân liếc nhìn hắn một cái, bất động thanh sắc tiếp tục nói:

"Liên tịch trưởng lão hội của chúng ta đã thương lượng qua, nội dung thí luyện lần này khác so với những lần trước phải đánh chết một số yêu vật hắc ám được chỉ định trước. Chúng ta muốn các ngươi mang từ trong địa uyên về một loại quả tên gọi là Minh Diễm quả. Loại quả này so với các linh vật khác có chút bất đồng, phải là ở những nơi có hắc ám cùng uế khí nặng nhất mới có thể sinh ra. Mỗi quả mất chừng năm trăm năm mới thành thục, mà mỗi cây cũng chỉ sinh ra một quả. Các ngươi mang về phải là Minh Diễm quả thành thục mới được tính là hoàn thành thí luyện. Ta nói trước là ở uyên tầng thứ nhất, hắc ám khí không đủ, khả năng gặp quả này là không có. Đương nhiên kẻ nào không tin thì cứ thử vận may. Tầng thứ hai có thể sẽ có một ít Minh Diễm quả, nhưng chúng ta cũng không chắc. Mà ở tầng thứ ba thì khẳng định sẽ có, hơn nữa số lượng không ít. Cụ thể phải hành động như thế nào, đương nhiên do các ngươi quyết định. Thời gian thí luyện là ba tháng. Sau ba tháng, không cần biết có bao nhiêu người thí luyện thành công, chúng ta cũng sẽ mở cánh cửa này ra để nghênh đón các ngươi trở về. Các ngươi phải thật sự chú ý." Thanh âm của lão không giận mà có uy. Không riêng gì Hàn Lập, những người khác cũng đều hết sức tập trung lắng nghe.

"Tốt lắm, nếu các ngươi đã nghe và hiểu hết nội dung thí luyện, bây giờ các ngươi có thể xuất phát, ba tháng sau, lão phu hy vọng có thể gặp lại đại bộ phận chư vị ở đây. Những người khác cũng nên trở về đi thôi, Phong Ma môn (cánh cửa Phong Ma) lập tức sẽ đóng lại." Lão giả có hình xăm cất giọng phân phó. Sau đó khẽ phất tay áo, quay người đi lại vào trong thành.

Nam tử tóc bạc cùng lão phụ nhân khẽ đưa mắt nhìn nhau một cái rồi cũng cất bước đi theo. Các trưởng lão khác cũng lần lượt yên lặng trở về trong thành. Hơn phân nửa chỉ đưa mắt nhìn các tộc nhân của mình, ánh mắt lộ chút lo lắng rồi đi. Chỉ có non nửa cố nhân cơ hội này truyền âm phân phó vài câu rồi mới xoay người rời đi.

Trong nháy mắt, bên ngoài cánh cửa to lớn gọi là Phong Ma môn kia chỉ còn lại hơn trăm tên thánh tử Phi linh tộc đưa mắt nhìn nhau.

------oOo------

Chương 1437: Địa Uyên nhất tầng

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hắc hắc, chư vị còn đang suy nghĩ gì vậy? Chẳng lẽ muốn ở đây đợi ba tháng nữa có người ra mở cửa cho về sao?" Trong đám người có một tiếng cười to, tiếp theo đó bóng người loáng lên một cái, một đạo bóng trắng lao thẳng về phía xa xa.

Phía sau hắn còn có mấy người khác, không một tiếng động bám sát theo, tựa hồ là những người đồng tộc.

Vừa thấy có người dẫn đầu rời đi, đám người lúc này cũng bắt đầu kết thành đàn lần lượt hướng khe hở dưới sương mù bay đi.

Chỉ trong chốc lát, số người còn lại chỉ là non nửa.

Trong đó có cả Hàn Lập và đám người Xích Dung tộc.

Một loạt tiếng động ầm ầm ù ù vang lên, cánh cửa phía sau chậm rãi đóng lại. Một trận quang mang ngũ sắc kỳ lạ lưu chuyển, ngay lập tức cánh cửa biến mất vô tung vô ảnh.

"Đi thôi!" Hàn Lập nhìn cánh cửa biến mất trên cự tường, lên tiếng thúc giục hai nữ tử rồi hai cánh rung lên, hóa thành một đoàn thanh quang bay về phía khe hở.

Bạch Bích cùng Lôi Lan cũng không nói một lời, hóa thành một đoàn ngân quang và một đoàn kim quang, bám sát theo sau.

Theo phương Hàn Lập vừa rời đi có mấy đạo thần sắc khác nhau dõi theo gắt gao.

Trong đó ngoại trừ đám Xích Dung tộc ra, còn có mấy thánh tử xa lạ dùng ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm vào phương hướng bọn Hàn Lập rời đi.

Xích Dung tộc nhân chờ một lát cho độn quang của đám Hàn Lập biến mất hẳn mới nghe tiếng Chúc Âm Tử phân phó cùng nhau xuất phát.

Lúc này, dưới bức tường cũng chỉ còn lại mười mấy đơn vị Phi linh tộc nhân mà thôi.

Trong đó hơn phân nửa là những tộc có danh vọng ở nửa phía trên của Phi linh tộc. Những người này ánh mắt chớp động không ngừng, lại thỉnh thoảng đưa nhìn trộm hai vị thánh tử khác.

Một trong hai thánh tử đó có dáng người khô gầy đen đúa, chính là Thất Việt tộc Ngao Thanh. Người kia lại là một đại hán cao lớn dị thường, mặc mộc giáp màu đen, chừng ba mươi tuổi hơn. Hai mắt nhìn như có bốn đồng tử, chớp động phát ra quang mang yêu dị, sau lưng giắt một thanh kiếm rất to, tỏa ra hàn quang vàng kim nhàn nhạt. Một đại kiện vật như vậy, không hiểu sao lại không thu vào không gian trữ vật.

Mà không biết vì sao, các thánh tử khác nhìn hai người này không cử động gì thì lại không ai dám dễ dàng rời đi.

Một lát sau, thấy không ai có bộ dáng muốn động thân, Ngao Thanh khẽ nhướng mày, lập tức cười khúc khích rồi mang theo hơn mười tộc nhân bay đi.

Đại hán bốn đồng tử thấy vậy trong mắt lộ ra hàn ý, tiến nhanh lên một bước rồi đột nhiên bay thẳng về đúng hướng Ngao Thanh đã đi. Ba gã tộc nhân đồng bọn thấy vậy cũng không một tiếng động độn quang bay theo.

Thấy hai người Ngao Thanh và đại hán rời đi, thần sắc các thánh tử còn lại trở nên hòa hoãn.

Thậm chí một số ít người còn tụ tập lại thương lượng vài chuyện tình.

Một lát sau những người này cũng phân biệt rời đi, phảng phất như đã bàn xong các kế hoạch.

Kể từ đó, toàn bộ hơn trăm tên thánh tử của Phi linh tộc đều đã mất hút vào màn đêm đen kịt.

Phụ cận tường thành trống trơn không một bóng người.

Lúc này, Hàn Lập cùng Bạch Bích, Lôi Lan vẫn đang bình thản bay cách mặt đất khoảng mười trượng. Đám sương mù trên đầu họ nhìn từ dưới lên thì lại có màu xam xám. Mặc dù chỉ cách có khoảng hai mươi trượng thôi nhưng đưa mắt nhìn lên thì cảm giác đám sương mù này cao vô tận, liên miên không dứt, cộng thêm màu xám của đám bụi ở gần khiến cho người ta nhìn thấy vô cùng áp lực.

Điều cổ quái nhất chính là tại không gian hẹp như vậy mà phía trước thỉnh thoảng vẫn đưa đến trận trận kình phong, bụi đất với sự băng hàn dị thường.

Đương nhiên kình phong này không thể làm khó đám người Hàn Lập có tu vi hóa thần.

Mặc dù vừa rồi có không ít thánh tử xuất phát nhưng đại bộ phận không đi cùng lộ tuyến, đa phần cố ý chọn phương hướng khác nhau để tránh trường hợp chưa tiến nhập địa uyên mà đã phát sinh xung đột với các đơn vị thánh tử khác.

Hàn Lập đương nhiên cũng đồng dạng muốn vậy.

Hắn sau khi mang theo mấy người bay được hơn trăm dặm liền thay đổi quỹ đạo, tìm một lộ tuyến mới mà đi.

Hơn vạn dặm khoảng cách đối với bọn họ căn bản không tính là rất xa.

Cho dù hắn cố gắng bay chậm thì cũng chẳng mất quá lâu để tiếp cần gần khu vực muốn đến.

Tình hình phía trước bắt đầu biến đổi, sương bụi từ phía trên cao ngày một nhiều hơn, phong tà từ phía trước cũng mãnh liệt hơn dị thường, màu sắc đã không còn xám như trước mà chuyển sang đen kịt. Trong nháy mắt sự kết hợp của phong tà và sương bụi đã tạo thành một mà băng lao màu đen.

Đương nhiên đám băng lao này không thể cấu thành uy hiếp gì đối với bọn Hàn Lập, chỉ bất quá mỗi người phải gia tăng linh quang hộ thể thêm vài phần mà thôi.

Sau thời gian một bữa cơm, trước mặt bọn họ xuất hiện một mảng hắc sắc quái phong, rồi đột nhiên chớp lên sáng ngời. Ngay lập tức mấy người phát hiện mình đang đứng trên một vùng đất vô cùng kỳ lạ.

Đây là một không gian rộng lớn, không biết đâu là bến bờ, bốn phía đều bị một màu đen kịt bao phủ. Trên không trung vẫn là sương mù do bụi tạo nên vần vũ, nhưng lại cao tới cả ngàn trượng, cũng vẫn kịch liệt quay cuồng không ngừng. Thế nhưng cái hấp dẫn bọn người Hàn Lập nhất lại là dưới mặt đất. Nguyên bổn màu đen trên mặt đất trống trơn đã biến mất vô ảnh vô tung.

Thay vào đó là một cự uyên sâu không biết bao nhiêu, bên trong khắc nơi đều là sương mù xám đen trôi nổi, từ đó không ngớt thổi ra các luồng hắc phong lạnh lẽo kỳ dị.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua mọi nơi, chợt cảm thấy khẽ rùng mình, cái không gian này đâu đâu cũng rộng lớn không biết đến đâu mà kể.

Ba người bọn họ lơ lửng bên bờ vực sâu, phảng phất giống như mấy con kiến hôi nhỏ bé giữa không gian rộng lớn.

"Xem ra đây chính là cánh cửa vào địa uyên. Đi thôi, mặc dù khả năng gặp yêu vật không cao nhưng mọi người vẫn phải thật cẩn thận và chú ý xung quanh." Hàn Lập không dài dòng, nhắc nhở hai nữ tử một chút rồi hai cánh rung lên tiến thẳng mất hút vào trong sương mù xám xịt.

Bạch Bích cùng Lôi Lan sắc mặt cũng thêm phần ngưng trọng, không chậm trễ bay theo vào vực sâu.

Trên đường xuống dưới vực sâu, quanh thân Hàn Lập thanh quang lòe lòe, bốn phía hiện ra bảy tám khối nguyệt quang thạch to bằng nắm tay, tản ra màu sữa quang mang, đem phạm vi hơn ba mươi trượng soi sáng mồn một.

Nhưng dù có sáng mấy thì xung quanh cũng chỉ nhìn thấy sương mù quay cuồng, Hàn Lập không khỏi khẽ thở dài một hơi.

Khi mới tiến vào thì cho dù không cần linh mục cũng có thể quan sát hết thảy phụ cận.

Thế nhưng xuống sâu thêm mấy ngàn trượng thì sương mù trở nên nồng đậm gấp mấy lần.

Mà Bạch Bích và Lôi Lan theo sát sau hắn lại không thể vận dụng linh mục cho nên dứt khoát đưa thêm mấy nguyệt quang thạch ra.

Nhờ đó tình cảnh trước mắt cũng trở nên rõ ràng hơn một chút.

Bất quá mặc dù cánh cửa thâm nhập địa uyên rộng lớn như vậy nhưng bọn họ thâm nhập rất sâu mà vẫn chưa gặp phải yêu vật gì ngăn trở.

Chuyện này đương nhiên là cầu còn khó được.

Đi thêm không biết bao lâu thì sương mù phía dưới trở nên nhạt hơn, tiếng gió cũng biệt tích.

Ba người Hàn Lập tinh thần rung lên, biết rằng rốt cục cũng tới tầng thứ nhất.

Thêm thời gian một chén trà nhỏ, hai mắt Hàn Lập nhìn kỹ một chút, xuyên thấu qua làn sương mù đơn bạc, đã bắt đầu thấy được cảnh sắc bất đồng.

Mặt đất với hai màu đen vàng giao nhau chợt hiện ra, trên đó là những cây cối thật lớn dị thường, thậm chí còn có không ít loài chim to thân thể quái dị màu xám bay đi bay lại là là mặt đất.

"Đây là địa uyên sao? Thoạt nhìn không có gì đặc biệt." Bạch

Bích ở bên không nhịn được thì thào lên tiếng.

"Địa trắc tầng một mặc dù cũng bì hắc ám khí tức ăn mòn đã lâu nhưng dù sao cũng khác biệt nhiều so với các tầng khác. Ở đây ngoại trừ một ít yêu vật cấp thấp tồn tại thì hầu hết là các loài thú thông thường sinh sống.

Bất quá các loài thú này đều có tính tình bạo liệt, tám chin phần mười là mãnh thú ăn thịt. Lợi hại thậm chí còn không dưới yêu vật thấp giai." Lôi Lan tựa hồ biết không ít, mở miệng giải thích.

Sắc mặt Hàn Lập lại không có chút gì thay đổi, tựa hồ không nhìn thấy gì. Lúc này hắn đang đưa thần niệm ra xung quanh ngàn dặm tìm kiếm, vẫn chưa thấy hơi thở cường đại và các thánh tử khác. Xem ra nơi này tuyệt đối an toàn.

"Xuống thôi, ta nhớ không lầm thì dừng ở không trung nhiều quá sẽ không tốt." Hàn Lập phân phó một tiếng rồi bay xuống đất. Hai người Lôi Lan hiển nhiên theo sau.

Một tiếng trách trách vang lên, vài quái điểu màu xám phát hiện thấy có ba người xuống thì không chút do dự lao thẳng đến.

Hai mắt Hàn Lập khẽ nheo lại, lúc này mới nhìn rõ đám quái điểu này. Miệng thô dài, mỏ đầy răng nanh, trên người không một sợi lông, toàn thân phủ một lớp bụi quái dị, trên đầu lại có một cái sừng cong cong.

Hàn Lập hừ nhẹ một tiếng, ngón tay nhẹ nhàng duỗi ra.

Sau vài tiếng phốc phốc, vài đạo kiếm quang chợt lóe, trong nháy mắt một mảnh mưa máy xuất hiện, đám quái điểu nhất loạt rơi lả tả xuống đất.

Tiếp đó, ở dưới mặt đất, từ nhiều nơi trong rừng đột nhiên vang lên những tiếng rống to, rồi một trận ầm ầm rung chuyển, tựa hồ như có rất nhiều con thú lớn đang tranh cướp cái gì đó.

Hai mắt Hàn Lập lộ ra vẻ kinh ngạc, liếc nhìn về chỗ đám quái điểu rơi xuống rồi nhanh chóng xoay lưng mang theo hai người theo một phương hướng bay đi.

"Từ tầng thứ nhất tới cửa vào tầng thứ hai, theo các thánh tử đã qua thí luyện trước trong tộc thì dường như chỉ có mười mấy chỗ an toàn mà thôi. Tầng thứ nhất này gần như chắc chắn không có Minh Diễm quả, chúng ta trực tiếp bay đến tầng thứ hai đi. Ta nghĩ nên lựa chọn lối vào hẻo lánh một chút, mặc dù có thể mất thời gian hơn nhưng tránh được đụng độ với những người bất thiện." Hàn Lập vừa phi hành vừa thản nhiên giải thích.

Bạch Bích khẽ nhíu mày, tựa hồ có chút không đồng ý, nhưng cũng không nói gì, còn Lôi Lan thì không lộ cảm xúc.

Hàn Lập cũng không mấy để ý thái độ của hai người, hắn nói vậy nhưng căn bản là không có ý thương lượng. Nếu Thiên Bằng tộc muốn hắn bảo vệ hai gã thánh tử thí luyện thành công thì hiển nhiên tất cả mọi hành động phải lấy hắn làm đầu. Mà với tu vi của hắn, cũng không sợ hai gã thánh tử này không theo lời.

Vì vậy trong thời gian kế tiếp, cả ba người không nói lời nào, cứ bay cách mặt đất không xa, thẳng đến cửa vào tầng hai.

------oOo------

Chương 1438: Âm chu phong

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe nói địa uyên có tất cả bảy tầng, mỗi tầng phía sau đều nguy hiểm và rộng lớn hơn tầng trước bội phần. Nhưng ngay cả nhưng vậy thì diện tích của tầng thứ nhất cũng tuyệt đối không nhỏ chút nào, bọn Hàn Lập đi liên tục không ngừng nghỉ mà bốn năm ngày vẫn chưa thấy cửa tầng hai đâu.

Mấy ngày nay trên đường phi hành mọi chuyện đều thuận lợi, mặc dù bay trên phiến rừng rậm nhưng trừ việc đụng phải vài loài hung cầm không muốn sống nữa thì không có gì phát sinh. Nhưng đến sáng sớm ngày thứ năm, cả ba người chợt cảm thấy trên đầu xuất hiện dị biến.

Hàn Lập giật mình, đưa mắt nhìn lên.

Kết quả phát hiện quang mang sương mù trên đầu vốn dĩ tồn tại bấy lâu nay đã biến mất, mà ở vạn trượng trên cao bỗng xuất hiện một phiến thạch bích màu đen, phảng phất giống như nóc của một bích động cực lớn.

Cảm giác như đã đến đoạn cuối của tầng thứ nhất, cả ba người chậm rãi tiến vào khu bích động.

Nhìn xuống mặt đất thì cây cối vẫn rậm rạp nhưng lại tản ra những quang mang khá kỳ dị, xen lẫn là các mỏ quặng khoáng chất gì đó, cũng phát ra quang mang tương tự.

Kể từ lúc này, khung cảnh cũng không còn tối đen một màu như trước, có thể nhìn thấy rõ cảnh sắc từ xa xa. Thế nhưng cái sự mờ ảo này lại khiến cho bọn Hàn Lập cảm âm hàn và u ám hơn trước rất nhiều. Hơn nữa, thỉnh thoảng lại có trận trận hắc vụ cùng hàn phong cuốn đến càng khiến người ta rùng mình.

Nhưng đó vẫn chưa phải là cái chính yếu, bay vào khu vực u ám này một lúc không lâu, Hàn Lập cảm giác thần niệm của mình không thể đi xa được, chỉ có thể tha ra ngoài cơ thể ở khoảng cách mười trượng mà thôi.

Vốn dĩ hắn tu luyện Đại Diễn quyết, thần niệm hơn xa so với các hóa thần tu sĩ khác. Như vậy có thể thấy Bạch Bích và Lôi Lan hai người chắc chỉ bao quát được khoảng cách mấy trượng mà thôi.

Trong lòng tự đánh giá như vậy, Hàn Lập đưa thần niệm hướng ra phía sau, quả nhiên phát hiện hai nữ tử này sắc mặt đều có chút khó coi (***, thần niệm tên này khác gì nhìn bằng mắt đâu bà kon). Bất quá ba người cũng không vì thế mà quá kinh nghi hoảng sợ.

Việc thần niệm bị áp chế thì các trưởng lão đều đã cảnh báo từ khi mọi người rời khỏi thánh thành rồi.

Không riêng gì ngoại nhân như bọn hắn mà ngay cả hắc ám yêu vật thổ địa ở nơi đây cũng chịu chung cảnh này. Chỉ là yêu vật cư ngụ lâu trong uyên, đối với tình hình này quen thuộc hơn nhiều, mà phi linh tộc lại không quen với không khí u ám và hàn phong nên không ít người sẽ cảm thấy không khỏe, một thân công lực vì vậy cũng giảm sút không ít.

Thế nhưng đối với Hàn Lập thì hắn lại không coi vào đâu. Mấy loại không gian hắc ám và thần niệm bị ức chế này hắn không chỉ mới gặp lần đầu, kinh nghiệm tranh đấu đương nhiên rất phong phú.

Cứ phi hành như vậy sau mấy canh giờ, Hàn Lập lập tức nhướng mày, tiếp theo một tay khẽ nhấc, từ đó bay ra vài khối nguyệt quang thạch, giữa hư không điểm vào vài vị trí.

Sau vài tiếng bang bang giòn vang, một khối quang thạch tự nhiên bạo nổ, biến mất.

Thanh quang của Hàn Lập cũng thu liễm, dừng độn quang lại.

Phụ cận chợt nổi lên một cảm giác nguy hiểm, tựa hồ ngay cả hắc phong cũng trở nên giá lạnh hơn vài phần.

Hai người Bạch Bích cũng dừng độn quang lại, vẻ mặt có chút lo lắng.

Lôi Lan thậm chí còn ánh lên vẻ kỳ quái, đang muốn mở miệng hỏi cái gì thì chợt bốn phía truyền đến một trận âm thanh vù vù rất nhỏ, nhưng rất nhanh trở nên to hơn, rộng hơn. Chỉ trong chớp mắt khắp bốn phương tám hướng đã hiện ra vô số điểm sáng màu lục hướng thẳng tới phía ba người.

"Âm Chu phong" Lôi Lan cả kinh thốt lên.

Bạch Bích nghe vậy sắc mặt cũng biến đổi.

"Không sai, mặc dù chỉ là yêu giai bậc thấp nhưng đám yêu vật này lại khá phiền toái. Đám yêu phong này chỉ thích công kích những vật thể di chuyển phát sáng." Hàn Lập đưa ánh mắt đảo qua xung quanh, bình tĩnh nói.

Mọi người đã có thể nhìn rõ mỗi đốm sáng màu lục kia to tầm một ngón tay, lớn nhỏ khác nhau một chút, nhìn nửa thân trước giống như con nhện, nửa thân sau có độc châm. Thân thể chúng màu lục nhưng trên phần cánh lại có một hoa văn màu vàng, thoạt nhìn vô cùng dữ tợn. Hơn nữa nhìn từ xa lại chỉ thấy cả một màn sáng lục âm hàn, xem chừng số lượng đã ngoài vạn con, thực sự dọa người!

Cho Bạch Bích và Lôi Lan đã có tu vi sơ giai nhưng không tránh khỏi trở nên ngưng trọng.

Cái này không phải là hai vị nữ tử sợ đám yêu phong, chỉ là với số lượng nhiều như vậy, muốn giết hết cũng phải tiêu hao không ít công sức.

Mà hiện nay bọn họ vẫn chưa thực sự ra khỏi tầng thứ nhất, hiển nhiên không muốn tốn sức vào một trận đấu không đáng.

Thế nhưng khí thế đám yêu phong này vô cùng hung hãn, sợ rằng khó tránh khỏi một trận tàn sát.

Bất đắc dĩ Lôi Lan cùng Bạch Bích chỉ có thể chuẩn bị sẵn sàng.

Một người hai cánh khẽ rung lên, một mảng ngân hồ tinh tế hiện ra. Người kia lại hai tay bóp quyết, xung quanh thân thể hiện ra một mảng kim sắc ti như ẩn như hiện không biết là thần thông gì. Hàn Lập khẽ liếc mắt nhìn hai người, không nói một lời, khẽ há mồm cho một đoàn hỏa cầu màu bạc tế xuất. Sau một cái chớp động, hỏa cầu hóa thành một hỏa điều màu bạc.

Chỉ thấy hỏa điểu khẽ rung hai cánh, *"bịch"* một tiếng giữa không trung bạo liệt, hóa thành hàng trăm hoa lửa màu bạc văng khắp nơi.

Một màn khó tin xuất hiện, đám hoa lửa này không lao thẳng vào chỗ ánh sáng màu lục mà lúc ẩn lúc hiện, khi đến gần chỗ âm chu phong thì xoay tròn quỷ dị. Đám yêu phong thấy vậy thì hung hãn lao vào, thế nhưng ngay lập tức lóe lên rồi biến mất như chưa từng xuất hiện.

Hơn trăm đóa ngân hoa xoay tròn xung quanh ba người Hàn Lập, ngăn chặn toàn bộ những điểm sáng màu lục. Hai người Bạch Bích và Lôi Lan lộ rõ sự kinh ngạc.

Âm chu phong nổi tiếng là loài khó chơi nhất trong đám yêu vật thấp giai, hiển nhiên không thể bị tiêu diệt dễ dàng như vậy mới phải. Nguyên bổn Âm chu phong toàn thân đều do một loại uế khí hắc ám ngưng tụ thành, những công kích bình thường rất khó tiêu diệt bọn chúng, cho dù nhất thời có thể kích phá hoặc trảm vỡ thân thể yêu phong nhưng chúng lại nhanh chóng tự hấp thụ hắc ám uế khí xung quanh để khôi phục như ban đầu. Trừ phi có thể một kích đem chúng diệt trọn vẹn, không còn một tia dư thừa.

Phiền toái như vậy nhưng yêu phong cũng có hạn chế nhất định. Chúng phải sống trong những khu vực có khí tức hắc ám dày đặc mà thôi, còn đến khu vực khác thì chúng hoàn toàn không phát huy được điểm mạnh của mình.

Kỳ thật không riêng gì Âm chu phong mà cả các yêu vật khác tại địa uyên đều như vậy cả. Chỉ ở địa bàn của mình chúng mới như cá gặp nước mà thôi. Lên mặt đất thì chúng trở nên suy yếu đi rất nhiều.

Đây cũng chính là lý do tại sau Phi linh tộc có thể phong bế đám yêu vật này tại đây.

Phệ linh thiên hỏa thoạt nhìn phiêu phiêu tựa hồ mỏng manh không chút uy lực, nhưng trên thực tế mỗi đóa ngân hoa khi tiếp xúc với thân thể Âm chu phong thì ngay lập tức đem thân thể chúng hóa thành tro bụi, mỗi tia hắc ám khí tức đều bị cắn nuốt không còn một mảnh. Điều này hiển nhiên không cho yêu trùng một cơ hội phục hồi nào.

Mà Phệ linh thiên hỏa kia vốn cũng có chứa một tia linh tính, không cần Hàn Lập sử dụng thần niệm chúng vẫn có thể tự tới diệt địch.

Nhờ đó mà Hàn Lập rất thảnh thơi khoanh tay đứng nhìn, chỉ trong chốc lát đám Âm chu phong bị Phệ linh thiên hỏa thiêu đốt không còn một mảnh.

Tiếp theo hắn cũng như tùy ý nhấc tay, cả đám ngân hoa lập tức hướng một chỗ hội tụ, rồi *"phù"* một tiếng lập tức hóa thành hỏa điểu, chợt lóe lên bay thẳng mất hút vào trong tay Hàn Lập. *"Đi thôi!"* Hàn Lập hời hợt nói một câu, rồi không buồn quay lại đằng sau, hóa thành một đoàn thanh quang bắn nhanh mà đi. Lôi Lan và Bạch Bích cố gắng cưỡng chế sự khiếp sợ trong lòng, yên lặng bay theo.

Giờ phút này cho dù trước đó hai người có ý nghĩ bất mãn thế nào đi nữa thì với thể hiện vừa rồi của Hàn Lập, sự bất mãn đó đã giảm đi rất rất nhiều.

Cứ như vậy, ba người phi hành thêm khoảng một ngày một đêm nữa thì ra tới một khu vực khác. Cảnh sắc phía trước lại đại biến, xuất hiện một sa mạc kỳ quái màu xám bạc.

Xa xa nhìn lại cả sa mạc tỏa ra một quang mang lạnh lùng, vô cùng hoang vu.

"Chẳng lẽ ta nhớ sai sao? Dựa theo những tiêu chú trên bản đồ,

nơi này phải ứng với một con sông lớn dưới mặt đất mới đúng chứ? Làm sao lại biến thành một sa mạc như vậy?" Hàn Lập đứng giữa không trung nhìn vào pháp bàn, nét mặt ẩn chứa một tia kinh ngạc.

(Dua len boi Hacker dai gai tai trang web luongson)

"Hàn huynh, ngươi không có sai, trên bản đồ của chúng ta cũng là một con sông." Bạch Bích và Lôi Lan đồng thời nhìn pháp bàn của mình, sắc mặt lộ vẻ kinh nghi.

"Chẳng lẽ mấy năm nay nước sông đã rút hết xuống tầng thứ hai rồi sao?" Ánh mắt Lôi Lan chợt lóe nói.

"Xem dấu vết thì không giống như vậy, cho dù nước rút xuống tầng dưới thì cũng không thể để lại một sa mạc như vậy được." Hàn Lập lắc đầu không tán thành quan điểm này.

"Vậy Hàn huynh cho rằng chuyện gì đã xảy ra ở đây?" Bạch Bích sờ sờ cằm cười hỏi.

"Không biết, cũng không cần phải biết. Chúng ta cứ tiếp tục đi thẳng là được, không nên tốn thời gian nghiên cứu biến hóa địa hình của địa uyên làm gì. Chỉ cần cẩn thận hơn trên đường đi là được." Hàn Lập trầm ngâm một lát rồi thần sắc trở nên bình thản nói.

"Điều này cũng đúng!" Bạch Bích cười nhẹ ủng hộ.

Lập tức ba người hóa thành ba đoàn linh quang, bay thẳng vào sa mạc màu bạc trước mặt.

Mặc dù trong miệng nói dễ dàng như vậy nhưng khi ba người tiến vào khu vực sa mạc thì đều không hẹn mà cùng gia tăng tốc độ phi hành lên vài phần. Rõ ràng không ai muốn ở lâu trong khu vực yêu dị này.

Lúc này đây, ba người một hơi bay liền được mấy vạn dặm nhưng trong mắt vẫn chỉ là ngút ngàn hạt cát màu xám bạc, một lá cây ngọn cỏ cũng không thấy.

"Kia là cái gì?" Đột nhiên sắc mặt Hàn Lập chợt biến, lam quang trong mắt lóe lên hướng về một chỗ không xa.

"Hàn huynh, có chuyện gì xảy ra vậy?" Bạch Bích cả kinh, lên tiếng hỏi.

"Bên kia hình như có một ốc đảo, phảng phất còn có mùi máu tanh." Hàn Lập trầm giọng trả lời.

"Mùi máu tanh? Ta hình như cũng có cảm giác như vậy, đích thật là phương hướng đó." Mũi Lôi Lan khẽ nhíu.

"Có lẽ là một vài dã thú mới chết?" Bạch Bích chần chờ một lúc rồi lên tiếng hỏi.

Thiên địa nguyên khí bên kia rõ ràng có chút hỗn loạn, hẳn là do ai đó thi triển thần thông. Chúng ta cứ qua đó xem một chút đi." Lôi Lan cuống quít lắc đầu đề nghị.

------oOo------

Chương 1439: Cự linh hoa

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Xem một chút cũng tốt, nói không chừng có thể phát hiện gì đó." Hàn Lập thản nhiên đáp ứng.

Thấy Hàn Lập không phản đối, trong lòng Bạch Bích có chút bất mãn, nhưng lại không dám nói ra phản đối của mình. Vì vậy ba người lập tức thay đổi phương hướng, thẳng đến khu vực có mùi máu tanh.

Kết quả sau khi phi hành được hơn mười dặm, phía trước quả nhiên xuất hiện một ốc đảo rất lớn, ba người trong nháy mắt đã có mặt trên bầu trời của ốc đảo này.

Kỳ thật mặc dù gọi là ốc đảo nhưng lại có màu đen vàng, bên trong không có mấy cây cối to lớn, đại bộ phận đều là những lùm cây cỏ thấp lùn không biết tên.

Tại trung tâm của ốc đảo có một thủy đàm hơn mười trượng, bên trong có một luồng huyết thủy đỏ đậm. Mà ở bên cạnh thủy đàm lại có mười mấy thi thể uyên thú lớn nhỏ nằm sấp trên mặt đất. Tất cả đồng dạng bị thạch trùy xuyên thủng người.

Từ những thi thể này không ngớt chảy ra máu tươi, ào ào tràn vào trong huyết đàm. Cả ốc đảo bốc lên mùi máu tanh dị thường, ngửi thấy chỉ muốn chạy đi.

"Sao những con thú này lại có thể xuất hiện ở đây? Nhìn bộ dạng thì nên ở trong rừng mới đúng?" Lôi Lan đứng từ trên không trung đánh giá, không khỏi có chút kinh ngạc.

Bạch Bích nhìn kỹ một hồi rồi cũng lên tiếng: *"Đều là mới chết không lâu, nếu không hẳn là máu đã đông lại rồi."*

Hàn Lập sau một hồi trầm ngâm đánh giá, đột nhiên thân hình khẽ động, hóa thành một đạo thanh quang bay thẳng tới một vài điểm xung quanh ốc đảo. Một lát sau hắn quay trở lại chỗ cũ, hai mắt nhìn thẳng vào huyết đàm.

"Sao rồi, Hàn huynh có phát hiện gì sao?" Lôi Lan tò mò hỏi. *"Ừ, chính xác có phát hiện vài thứ."* Hàn Lập phảng phất như lẩm bẩm một mình, ngay lập tức tay áo khẽ rung lên, một đạo kim quang bắn ra.

Thoáng một cái đạo kim quang như thiểm điện này hóa thành bảy tám đạo kiếm quang, bay thẳng tới phụ cận của thủy đàm.

Lôi Lan cùng Bạch Bích đều ngẩn người ra, không rõ chuyện gì xảy ra. Đột nhiên từ những chỗ kiếm quang xuyên thủng mặt đất vang lên vài tiếng kêu thảm thiết, theo đó là vài đạo huyết thủy màu đen cuồn cuộn chảy ra. Mặt đất phụ cận thủy đàm khẽ bạo liệt, từ dưới đất lộ ra mấy con yêu hầu.

Đám yêu hầu này cao đến vài thước, đầu có bốn tai, trong tay hung hăng cầm mấy thạch mâu thô ráp, nhưng lại tỏa ra bạch quang đạm đạm. *"Di, Oán viên thú! Không hay rồi, ốc đảo này do linh hoa huyễn hóa thành!"* Vừa thấy bộ dáng của đám yêu hầu, Bạch Bích nhất thời kêu to lên.

"Cự linh hoa?" ánh mắt Hàn Lập chợt lóe còn Lôi Lan thì thấp giọng kinh hô.

Đúng lúc này mặt đất phía dưới ba người chợt nổ ầm ầm ù ù, lập tức kịch liệt chớp lên không ngừng, cùng lúc đó, huyết thủy giữa huyết đàm đột nhiên quay cuồng, từ đó bắn ra một đạo hồng ảnh.

Chỉ chợt lóe lên một cái, đã xuất hiện ngay trước mặt Hàn Lập rồi.

Lôi Lan cùng Bạch Bích cả kinh, đạo hồng ảnh này quá nhanh, cho dù hai người muốn ra tay tương trợ, tựa hồ cũng có chút bất lực.

Nhưng thấy màn này Hàn Lập chỉ hừ lạnh một tiếng, một cánh tay mơ hồ khởi lai.

"Bịch" một tiếng!

Một chưởng quỷ dị trắng noãn như ngọc xuất hiện trước người, chớp một cái đã nắm chặt hồng ảnh kia trong tay.

Hai vị thánh tử bên cạnh bây giờ mới thấy rõ, giữa bàn tay trắng kia phảng phất có một cái lưỡi màu đỏ đang không ngừng vùng vẫy. Nhìn kỹ một chút thì cái lưỡi này xuất phát từ một cái đầu to bóng, đen xì, nhưng lại giống như toàn thịt là thịt, nhúc nhích không ngừng.

Trên cái đầu đó có vô số những cái gai nhọn đen xì như thân thể đâm thẳng vào tay Hàn Lập. Thế nhưng cảm giác như Hàn Lập không coi đó vào đâu, thản nhiên nắm chặt tay.

Đúng lúc này năm ngón tay Hàn Lập đột nhiên hiện ra năm cái khô lâu trắng hếu, đồng loạt há mồn phu ra năm luồng sáng cuồng diễm. Cơ hồ chỉ một phút chốc công phu, toàn bộ những gì trong lòng bàn tay Hàn Lập đều biến thành một tòa băng năm màu.

Hàn Lập không chút do dự trở bàn tay vỗ mạnh một cái vào tượng băng. Chỉ thấy thanh quang chợt lóe lên kèm theo tiếng vỡ giòn tan, cả tượng băng biến mất vô ảnh vô tung.

Một tiếng yêu vật rống to từ dưới đất truyền ra, từ hồ vô cùng đau đớn. Mà hắc sắc quang mang giữa huyết đàm chợt xoay tròn, chớp mắt huyết thủy không còn một giọt. Hàng loạt tiếng ầm ầm vang lên, cả tòa ốc đảo chuyển mình biến thành một quái vật vô cùng to lớn. Thế nhưng khi con quái vật này đứng thẳng dậy thì phía trên của nó lại là một đóa hoa vô cùng lớn, tinh tế dị thường. Thân dưới chỉ là hai cái chân to và dài khủng khiếp. Cánh hoa có màu xám bạc giống cát ở sa mạc nhưng tâm hoa lại có màu máu tươi đỏ đậm, giống hệt huyết sắc thủy đàm. Vừa rồi chính là một trong rất nhiều nhụy hoa thô to phóng ra từ tâm hoa tấn công Hàn Lập.

(Dua len boi Hacker dai gai tai trang web luongson)

Không những thế, trên những cánh hoa to lớn dị thường còn có hơn mười còn Oán viên thú hướng về không trung nhe răng nhếch miệng cười. Thạch mâu trong tay không ngừng vung lên, thoáng một cái hơn mười cái đã xuất hiện trước mặt bọn người Hàn Lập.

"Đây là Cự linh hoa, quả nhiên có chút ý tứ. Hoa này ứng với yêu vật trung giai, chỉ xuất hiện ở tầng ba. Không phải tầng thứ nhất rất ít xuất hiện yêu vật trung giai sao?" Hàn Lập nhìn thấy cảnh này có chút ngoài ý muốn.

Hắn nói như vậy bởi vì lúc này căn bản không cần hắn phải ra tay. Bạch Bích và Lôi Lan ở bên không biết làm gì đã lập tức tạo thành một cái lưới tơ vàng trước mặt ba người, đem toàn bộ thạch trùy kích cho nát bấy. *"Hàn huynh, rất ít cũng không có nghĩa là không gặp phải. Hơn nữa đây cũng là thời cơ chúng ta tích lũy kinh nghiệm chiến đấu."* Bạch Bích cười cười thản nhiên nói.

"Dù sao trước khi đến thời kỳ uyên triều bộc phát, có vài trung giai yêu vật xuất hiện ngoài khu vực cũng không phải là chuyện gì kỳ quái." Lôi Lan cũng nhướng mày phụ họa.

Lần này mặc dù đối mặt với trung giai yêu vật, nhưng nói về mức độ phiền toái thì còn xa mới bằng đám Âm chu phong kia, cho nên hai nữ tử này vẫn giữ được sự tự tin.

"Vậy sao! Nghe nói mật hoa này chính là tài liệu tuyệt hảo để luyện đan, nếu đã gặp thì chúng ta thu lấy một ít đi." Hàn Lập vừa nói vừa giơ mười ngón tay phóng ra mấy đạo quang mang. *"Phốc phốc"* vài tiếng, mười khẩu tiểu kiếm chợt lóe, biến thành mười đạo kim hồng bắn nhanh xuống dưới.

Từ trung tâm của cự hoa phát ra một tiếng rống lớn, ngay lập tức nhiều đạo hồng ảnh bắn ra muốn đánh rơi đám phi kiếm.

Nếu là với các tộc nhân Phi linh tộc bình thường, đụng phải công kích hung mãnh như vậy thật muốn cảm thấy đau đầu, nhưng với Hàn Lập thì sắc mặt chỉ khẽ thay đổi, đưa tay điểm nhẹ vào mấy phi kiếm.

Nhất thời mấy tiểu phi kiếm quang mang đại phóng, nhanh chóng đem toàn bộ hồng ảnh bao phủ vào trong, tất cả nhanh chóng bị băm cho nát bấy.

Cũng ngay sau đó, những phi kiếm này huyễn hóa thành hơn mười đạo kiếm quang độc nhất vô nhị, phô thiên cái địa hạ xuống dưới.

Oán viên thú nhìn thấy cảnh này thì trong miệng phát ra tiếng kêu the thé, trước họa sát thân đồng loạt ném thạch mâu còn lại trong tay về phía mười đạo kiếm quang.

Thạch mâu này mặc dù trải qua luyện chế thô sơ của yêu vật nhưng làm sao có thể so sánh được với thanh trúc phong vân kiếm kiếm khí, tập tức chưa chạm vào đã bị hàn quang chấn nát.

Tiếp theo thân thể mấy yêu thú phát ra tiếng vù vù, đều bị cắt làm hai nửa ngã xuống.

Kỳ lạ là những kiếm quang này vừa diệt sát Oán viên thú nhưng không hề ngưng nghỉ vẫn tiếp tục điên cuồng lao thẳng vào giữa tâm hoa. Trong nháy mắt chúng đã đem đám nhụy hoa trảm cho tan nát, rơi lả tả xuống đất cùng với những dòng lục dịch chảy xối xả.

Cự linh hoa cùng với đám bạn Oán viên thú chỉ với một khu động nhẹ nhàng của Hàn Lập đã bị trảm nát không còn một mảnh. Hai người Lôi Lan và Bạch Bích căn bản không cần phải động chân động tay, chỉ đưa mắt cười khổ với nhau.

"Tốt lắm, mau xuống thu hoạch rồi lên đường thôi." Hàn Lập thản nhiên thu hồi phi kiếm nói.

Thân hình hắn theo đó nhoáng lên một cái đã xuất hiện nơi mặt đất, lại khẽ chuyển lòng bàn tay, xuất hiện một cái bình nhỏ màu xanh biếc, nhắm ngay tâm hoa không còn trọn vẹn bay tới.

Nhất thời một cỗ thanh hà phun ra, hút sạch chỗ mật hoa đang chảy xối xả.

Sau một chốc lát, Hàn Lập quơ quơ bình nhỏ đưa lên mũi, một mùi thơm mát xông thẳng lên. Hắn khẽ mỉm cười, thanh quang chợt lóe, đem bình nhỏ thu vào. Lôi Lan và Bạch Bích cũng đồng dạng lấy ra mỗi người một cái bình nhỏ, đợi cho Hàn Lập xong việc mới thu lấy mật hoa còn lại.

Hàn Lập chờ một lát rồi lên tiếng *"Chúng ta đi thôi!"*. Sau đó cũng không chờ hai người kia đáp ứng, thản nhiên bay lên không trung. Bạch Bích không nói một lời, hóa thành một đạo kim quang bắn theo sau.

Lôi Lan cười nhẹ, đang định bay lên thì ánh mắt chợt quét lên hài cốt của cự linh hoa, trong lòng vừa động, quỷ dị tiện tay bắn ra một đạo quang mang.

Sau một tiếng lôi minh, một đạo ngân quang hình cánh cung lóe lên lao thẳng vào cự linh hoa, hoàn toàn biến nó thành tro bụi. Lúc này Lôi Lan với khẽ động thân, hai cánh rung lên biến thành một đạo tàn ảnh bay về phía bọn Hàn Lập.

Trong nháy mắt, thân ảnh ba người Hàn Lập biến mất vô ảnh vô tung, nơi đây không có thêm một dị biến gì.

Nhưng, một lúc lâu sau đó, phụ cận mặt đất chợt chớp lên, tiếp theo một trận tiếng nổ ầm ầm ù ù kèm theo sự nứt vỡ của mặt đất. Từ dưới dần dần hiện ra một đầu quái vật đen sì, phảng phất muốn to gấp mấy lần cự linh hoa vừa rồi.

Đầu hắc cự linh hoa này phảng phất giống như một tòa núi khổng lồ. Vừa hiện thân thì khựng lại, tiếp đó là một tiếng rống lớn: *"Kẻ nào to gan lớn mật như vậy, dám ở đây diệt sát linh hoa cúng tế của ta. Chẳng lẽ là đám lục túc kia sao?"* Nghe âm thanh thì như là của một nữ tử đang vô cùng tức giận.

Theo tiếng quát mà đến thì nhìn thấy tại trung tâm của cự hoa màu đen kia có một cái ghế màu bạc, phía trên có một người ngồi rất ngay ngắn, vóc người thon thả nhưng khuôn phảng phất như có như không, trên tay cầm một cây roi da xanh biếc.

"Chủ nhân xin đừng tức giận, có vẻ những kẻ đó rời đi chưa lâu,

để tiểu nhân đi điều tra xem sao." Hoàng quang chợt lóe lên, đột nhiên một thân ảnh lùn tịt nửa ngồi nửa quỳ xuất hiện phía trước chiếc ghế bạc, tựa hồ vô cùng cung kính nói.

"Ừm, ta còn muốn tiếp tục việc cúng tế, việc này đành phải giao cho ngươi vậy. Mặc kệ là ai, có dũng khí phá việc của ta thì không thể bỏ qua được." Nữ tử lạnh lùng nói, roi da trong tay đột nhiên khẽ vung lên.

Sau vài tiếng the thé, một đạo bạch ngân lóe lên, không gian phụ cận chợt nổi lên xao động, lập tức vô số hắc vụ từ giữa đạo bạch ngân bắn ra, không gian cảm giác như bị nứt vỡ, rồi ngay lập tức trở lại bình thường.

------oOo------

Chương 1440: Yêu viên

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tuân mệnh, chủ nhân!" Thân hình thấp bé kia khẽ run lên, cái đầu càng cúi thấp hơn.

"Ngươi đi đi, ta sẽ về tầng ba trước." Nữ tử phân phó xong lập tức dùng chân giẫm mạnh lên cự hoa màu đen phía dưới.

Nhất thời hắc mang bên ngoài cự hoa chớp động, hiện ra một pháp trận lớn nhỏ không đồng nhất màu bạc, ngân quang chớp động. Bỗng nhiên từ trong pháp trận phun ra một luồng hắc vụ, trong nháy mắt phình to biến thành một biển vụ vây kín lấy toàn bộ thân thể cự hoa.

Giữa không trung truyền đến một trận lôi minh ầm ầm ù ù, vài đạo ngân quang chớp động, vụ biển đột nhiên điên cuồng tản ra xung quanh.

Ở giữa là một khoản không trống rỗng!

Cả một thân thể cự hoa lớn như vậy, kể cả nữ tử thon thả kia, vậy mà có thể biến mất vô ảnh vô tung trong chớp mắt. Tại đây giờ chỉ còn lưu lại một thân ảnh vẫn nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất.

Qua thời gian một chén trà nhỏ, bóng người thấp bé mới đứng dậy, chậm rãi nhấc tay, ngân quang lóe lên giữa sa mạc, bỗng nhiên trên cái đầu nho nhỏ hiện ra tới bốn cái tai. Nhưng đôi mắt màu lục lại có hai đồng tử thật nhỏ, tản ra nhật quang âm hàn độc ác.

Đây đúng là một Oán viên thú, chỉ là bộ lông vàng thẫm, tựa hồ linh trí đã khai mở, bộ dáng không khác thường nhân là mấy.

Oán viên thú này đưa mắt đảo qua khắp nơi, bỗng nhiên há miệng, từ trong đó phun ra một cỗ sương mù màu vàng, bắn thẳng vào hài cốt của cự linh hoa. Một màn khó tin xuất hiện.

Tại giữa làn sương mù xanh biếc, hài cốt cự linh hoa nhanh chóng tiêu mất, hóa thành một chất lỏng màu xanh biếc. Sau đó một trận sương mù quay cuồng, đem chỗ chất lỏng đó cuốn lên, nhanh chóng chui thẳng vào bụng Oán viên thú.

Ngay lập tức từ mũi, mắt và hai tai của yêu thú đồng thời hiện lên từng đạo hào quang màu xanh biếc không ngưng vơ vẩn xung quanh trên đầu. Mà hoàng mao trên người yêu thú cũng phảng phất biến thành màu xanh lục, tản mác ra quang mang nhàn nhạt.

Oán viên thú này đứng im không nhúc nhích một hồi lâu, đột nhiên bốn tai của nó giật giật, cảm giác như bây giờ mới cảm nhận được rằng cơ thể xuất hiện dị trạng.

Sau đó không lâu, ở một phương của sa mạc truyền tới tiếng xé gió, linh quang chợt lóe, một đoàn hồng quang bay vụt tới.

Ở giữa hồng quang là một nam tử dáng người mập mạp, độ chừng hơn ba mươi tuổi. Sau lưng là một đôi cánh màu xanh biếc, trên đầu có một đôi sừng nhỏ, hai con ngươi bé tí quay tròn chuyển động không ngừng, vẻ mặt đầy xảo trá.

Đúng là một thánh tử khác của Phi linh tộc, không biết tại sao rõ ràng đang đi cùng lộ tuyến với bọn Hàn Lập nhưng lại một mình lẻ loi như vậy. Nhưng người này lại có vẻ vô cùng thận trọng. Oán viên thú kia bộ dáng đáng chú ý như vậy, làm sao người này lại không phát hiện cơ chứ.

Lúc này một tiếng kêu khẽ vang lên, độn quang của nam tử mập mạp kia dừng lại cách chỗ yêu vượn hơn mười trượng, vẻ mặt lộ rõ sự kinh ngạc.

Mặc dù yêu vượn đã hấp thụ toàn bộ hài cốt của cự linh hoa, nhưng cảnh sắc còn lại dưới mặt đất vẫn là rất kinh người.

Mà yêu vượn này lại đứng một mình bất động, hai mắt nhắm chặt, hào quang trong tai vẫn chớp động không ngừng, tựa hồ đã hoàn toàn mất đi cảm giác với bên ngoài.

Cảnh này nhìn giống như người và vật vừa mới đại chiến một hồi, thân thể của con vật bị trọng thương không thể không ở đây tự hành chữa trị thương thế, một điểm phòng hộ cũng không có.

Phi linh tộc nhân ở trên không trung kia hiển nhiên cũng có ý nghĩ như vậy, nhìn hai mắt của yêu vượn, trên mặt hắn lộ rõ vẻ hưng phấn.

Mặc dù mục tiêu của đợt thí luyện này không phải là chém giết yêu vật nhưng giết chết một gã yêu vật cao giai ở đây thì tài liệu thu được hiển nhiên là có giá trị vô cùng lớn. Và đó cũng là lý do khó có ai có thể dễ dàng buông tha cơ hội này.

Tên phi linh tộc kia vẫn cảnh giác dị thường, đứng ở không trung lẳng lặng quan sát. Sau một thời gian bằng chừng bữa cơm, vẫn không thấy yêu vật có động tĩnh gì hắn mới yên tâm hạ xuống.

Nét mặt lộ ra tia mừng rỡ, nhe răng cười. Đột nhiên hai tay chợt động, một ngọn hỏa diễm từ đó bay ra, lập tức biến đổi thành một trường hỏa thương. Đầu thương nhìn sắc nhọn vô cùng, toàn thân đỏ đậm nóng rực bị bao vây bởi một tầng lửa. Hai cánh nhẹ nhàng rung lên, nam tử hóa thành một đạo hồng quang lao thẳng tới Oán viên thú. Vao luongson de doc PNTT.

Cũng không biết vị thánh tử này thi triển bí thuật gì mà mặc dù thân hình mập mạp nhưng độn tốc lại nhanh nhẹn vô cùng, cả quá trình vô thanh vô tức, ngay cả một chút gió cũng không có. Trong chớp mắt, áp lực đã gần chạm tới đỉnh đầu của yêu vượn, nhưng thấy nó vẫn không nhúc nhích, thánh tử kia lại càng mừng rỡ, không hề do dự vung trường thương lên.

"Vù" một tiếng, trường thương hóa thành một đạo hồng mang chém thẳng vào người yêu vượn, xem chừng đã xẻ đôi người nó ra. Nhưng nét mặt Phi linh tộc nhân kia chưa kịp hết vui đã lộ nét kinh hoảng, vội kêu *"bất hảo!"*, rồi không cần do dự hai cánh đập mạnh, lập tức bay ngược lại chỗ cũ. Nguyên do hắn vừa rồi chỉ chém vào một đạo hư ảnh mà thôi.

Thế nhưng mọi chuyện đều đã trễ.

Trên khoảng không gần ngay gang tấc, đột nhiên hiện ra một lục ảnh mơ hồ, ngay lập tức chợt nhào tới thân thể của nam tử. *"Bịch"* một âm thanh gọn lỏn vang lên, một đoàn lục vụ chợt lóe lên đã mang theo tiếng kêu thảm thiết của thánh tử kia rồi.

Mặc dù nam tử kia đã kịp thúc đẩy hồng quang phòng hộ nhưng là tất cả đều trở nên không là gì trước sự ăn mòn của lục vụ. Chỉ thấy thân hình mập mạp sau khi bay ra ngoài cả vài chục trượng thì chỉ thấy rơi xuống đất là một bãi dịch vị màu lục.

Thánh tử này cả một thân thần thông nhưng lại không thể thi triển được một chút nào.

Lúc này lục vụ trên không một trận xao động, ngưng tụ biến ảo lại thành thân thể yêu vượn lúc trước. Nó lạnh lùng nhìn chất lỏng trên mặt đất, há mồn một cái, đồng dạng hút vào.

Lại nói tiếp tên thánh tử Phi linh tộc này thật là có chút oan uổng. Nếu là trên mặt đất, khi thần niệm hoàn toàn không bị cản trở, thì quyết không bị đạo hư ảnh kia dễ dàng lừa gạt, lại càng không thể bị yêu vượn tiến lại gần như vậy mà không phát giác. Mà giờ phút này, yêu vượn sau khi táp táp cái miệng thì tự nói một câu: *"Đúng là phi linh tộc nhân. Đích thật là địa uyên thí luyện đã đến sớm một chút."*

Nói xong lời này, yêu vượn dùng sức ngửi ngửi vài cái rồi dồn mọi giác quan chăm chú về phía đám người Hàn Lập rời đi. Nó cười âm lãnh, thân hình xoay tròn biến thành một đoàn lục vụ phá không bay đi. Không lâu đã hoàn toàn biến mất ở chân trời phụ cận.

"Cái gì? Muốn cho chúng ta đồ vật này?" Bạch Bích nhíu mày, tay vẫn đang cầm một khối ngọc bài trong suốt long lanh, mặt ngoài có ký hiệu màu bạc như ẩn như hiện, hai mắt hiện lên vẻ khó hiểu. Vao luongson de doc PNTT.

Ngay lúc vừa rồi, Hàn Lập đột nhiên móc từ trong người ra hai khối đồ vật, đưa cho hai người bạn đồng hành.

"Hai đồ vật này ngoài tác dụng hộ thân thì công năng chính của chúng là ẩn chứa khí tức, xác định phương vị. Vạn nhất có điều gì ngoài ý muốn xảy ra, chúng ta lạc mất nhau, nói không chừng khi đó cái này sẽ phát huy tác dụng." Hàn Lập thản nhiên nói.

Hai pháp khí này có tên là Vô cực bài, chính là bảo vật hắn thu được từ Thiên Uyên thành, bây giờ sử dụng thật vừa đúng lúc.

Bọn họ lúc này đã bay ra khỏi sa mạc, đang đứng trên một hòn núi nhỏ. *"Tại hạ chưa từng có thói quen dùng pháp khí của người khác, đa tạ hảo ý của Hàn huynh."* Cả Lôi Lan và Bạch Bích cùng nhẹ nhàng cười lắc đầu. Hàn Lập thấy vậy thì cười khẽ, cũng không có ép buộc bọn họ, ngược lại thu ngọc bài trở về.

"Nếu hai vị đạo hữu không muốn thì thôi, quên đi. Nhưng vừa rồi ở tầng thứ nhất đã có yêu vật trung giai xuất hiện, chứng tỏ cũng không dễ dàng như chúng ta tưởng. Trong tay tại hạ có một bảo vật phi hành, có thần thông ẩn nặc, đi bằng vật đó nói không chừng có thể tránh được không ít phiền toái." Hàn Lập đề nghị một kế hoạch khác. *"Bảo vật phi hành! Cái này có thể dùng."* Lôi Lan cười nhẹ.

Bạch Bích cũng gật đầu không phản đối.

Hàn Lập mỉm cười, khẽ hướng vòng trữ vật phất nhẹ một cái, nhất thời một chiếc xe di động màu vàng khá rộng xuất hiện trước mặt ba người.

Đây tựa hồ là một chiếc xe được luyện chế từ linh mộc mà thành. Thoạt nhìn nhẹ nhàng phiêu hốt nhưng mặt ngoài lại vô cùng tinh sảo, tựa hồ bố trí không ít pháp trận. Cả chiếc xe rộng chừng bảy tám trượng, cũng đủ cho ba người.

Chiếc xe này do khi trước ở Thiên Uyên thành, Hàn Lập đã xuất tiền cố ý tìm mua một bảo vật phi hành, đề phòng có khi phải sử dụng đến. *"Hàn huynh khách khí như vậy, hai người chúng ta cung kính không bằng tuân lệnh."* Lôi Lan cùng Bạch Bích đưa mắt nhìn nhau rồi loáng một cái, cả ba người xuất hiện trong xe. Hàn Lập bỗng nhiên vỗ nhẹ vào thân xe, mấy đạo pháp quyết theo đó được rót vào. Nhất thời chiếc xe khẽ chấn động, nổi lên một màn hào quang màu trắng sữa, đem toàn bộ chiếc xe vây vào bên trong.

Màn hào quang bên ngoài chuyển động ngày một nhanh, dần dần biến chiếc xe phía trong trở nên trong suốt rồi dần biến thành một bóng trắng như có như không bay vụt về phía chân trời. Phi xa cứ như vậy phá không mà đi.

"Hàn huynh có bảo vật bực này, sao không sử dụng ngay từ ban đầu?" Phi xa của nhân tộc hiển nhiên không giống với các bảo vật phi hành của Phi linh tộc, Bạch Bích ở trong phi xa đánh giá một hồi rồi cười hỏi.

"Xe này mặc dù dùng tốt, nhưng lại có một khuyết điểm." Hàn Lập cười nhẹ nói.

"Khuyết điểm gì vậy?" Lôi Lan tò mò hỏi.

"Ha ha, muốn khu động chiếc phi xa này thì phải mở ra cấm chế ẩn nặc, mà cái này phải dùng linh thạch mộc thuộc tính cao gia, hơn nữa hao phí thực sự không nhỏ. Mà ngoại trừ phương diện ẩn nặc và tốc độ, đặc tính phòng ngự của phi xa này rất kém cỏi, cực kỳ dễ dàng bị phá hủy. Không dưới tình huống bất đắc dĩ, tại hạ thực sự không muốn dùng." Hàn Lập thuận miệng giải thích một câu. Hai người kia nghe vậy thì cũng cười nhẹ, không nói gì nữa.

Phi xa biến thành một bóng trắng, phảng phất như u linh, độn tốc kỳ quái, giống như thuấn di, chợt hiện vài cái lại biến mất vô ảnh vô tung, rồi lại xuất hiện nơi phía chân trời.

Bọn Hàn Lập hiển nhiên không biết, tại phía sau bọn họ rất xa, một đoàn lục vụ tại không trung bất ngờ truyền đến tiếng gầm nhẹ, nổi giận dị thường. Độn tốc của lục vụ theo đó cũng tăng nhanh hơn nửa, kiên trì bay về phía trước.

Trong khi đó tại một hạp cốc không xa đường vào tầng thứ nhất, có bảy tám gã phi linh tộc nhân đang chậm rãi đi tới. Cầm đầu là một người da thịt đỏ thẫm, sắc mặt âm trầm, đúng là Chúc Âm Tử cùng với các thánh tử Xích Dung tộc khác.

------oOo------

Chương 1441: Thần bí sơn mạch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phía trước càng lúc càng tối, phảng phất như nối thẳng đến cửu u hoàng tuyền.

Nhưng hai mắt tất cả Xích Dung tộc nhân đều chớp động hồng mang, lại có thể nhìn thấy mọi vật trong bong đêm, đám người vô cùng trấn định.

Sau đó không lâu, trong bong tối phía trước truyền đến một trận kêu to quái dị, phảng phất như có con gì đó bay ra, đúng là một đám dơi nhỏ, hai mắt màu hồng, phát ra tiếng chi chi.

Chúc Âm Tử bay ở phía trước, vừa thấy khí thế đám dơi hung hãn thì vẻ mặt không chút biểu tình, nhưng hai cánh sau lưng bỗng nhiên rung lên, vô số linh vũ bắn ra. Hồng quang chợt lóe, linh vũ hóa thành vô số mũi tên lửa, xuyên thủng đàn dơi. Đàn dơi hóa thành hỏa cầu rơi xuống, không có con nào thoát khỏi. Chúc Âm Tử không dừng độn quang lại, trong nháy mắt xuyên vào bóng tối. Bọn họ chỉ cần phi hành dọc theo hạp cốc này đi xuống, một ngày một đêm là đến tầng thứ hai của Địa Uyên. Một vùng đất màu đỏ, một bóng đen thật lớn vụt qua trên bầu trời, bộ dáng như kinh hoàng bỏ chạy.

Mà ngay khi bóng đen bay qua không bao lâu, phía chân trời có linh quang chớp động, hơn mười đoàn linh quang khác nhau hướng bên này bay tới.

Đám người này sau lưng cũng có cánh, mang hình xăm màu đen, đúng là người của Phi Linh Tộc. Bay phía trước là một nữ đồng khô gầy.

Nữ tử này nhìn như ẩn như hiện, nhìn bóng đen phía trước, khóe miệng cười lạnh, không chút hoang mang truy đuổi.

"Ngao sư tỷ, Kim Nha Thú này chạy trốn vào cửa tầng thứ hai, có chút lệch khỏi quỹ đạo, chúng ta có cần đi theo hay không, ngay lúc này đem nó diệt sát." Truy đuổi thêm một lát, một gã hán tử vóc người tráng kiện rốt cục không nhịn được mở miệng hỏi.

"Gấp cái gì! Chẳng lẽ ngươi không muốn hoàn thành thí luyện sao?" Người dẫn đầu không quay đầu lại, không hề cảm tình nói. *"Không có, tiểu đệ tuyệt không có loại ý nghĩ này, chỉ là sợ Minh Diễm Quả bị đơn vị khác đoạt được trước mà thôi."* Tráng kiện hán tử hoảng sợ, cuống quýt giải thích.

"Nếu thật sự chậm trễ, thì đoạt từ tay đơn vị khác cũng được. Mà nếu không được, thì tầng bốn Địa Uyên khẳng định có rất nhiều quả này, tốn chút thời gian nữa là được." Ngao Thanh cười lạnh một tiếng, từ chối cho ý kiến. Nghe được lời ấy, tráng hán cũng ngậm miệng, không dám nói thêm gì nữa.

Vì vậy đám người một đường đuổi theo bóng đen, không chút hoang mang, bộ dáng như mèo vờn chuột.

Trong một đống loạn thạch, ba gã trẻ tuổi sau lưng có cánh, mang lân phiến của Phi Linh Tộc, đang vây một con thú cao hai trượng, yêu vật đang điên cuồng tấn công.

Hắc khí trên người yêu vật cuồn cuộn, trong tay cầm một thanh hắc sắc cự xoa, một người đánh với mấy tên thánh tử Phi Linh Tộc nhưng vẫn không rơi vào thế hạ phong, ngược lại càng đánh càng mạnh mẽ, mà ba gã thánh tử Phi Linh Tộc lại âm thầm kêu khổ không ngừng.

Nơi này chỉ là tầng thứ nhất của Địa Uyên mà thôi, nhưng loại yêu vật cao cấp này phải ở tầng ba mới có. Bất quá loại này thích hấp thu tinh huyết, ba người bọn họ cũng chỉ có thể liều mạng.

Ở nơi khác, nhưng thánh tử Phi Linh Tộc khác hơn phân nữa cũng gặp phiền toái, nhưng lại có chút thuận lợi, tìm được cửa vào tầng hai, thậm chí cùng Xích Dung Tộc bắt đầu tiến vào cửa tầng hai.

Mà lúc này Hàn Lập vì muốn né tránh các nhánh Thiên Hạt Tộc bất thiện, không thể không tìm cửa xa xôi nhất, mang theo hai người Lôi Lan khu sử linh xa phi độn hơn nửa ngày. Vao de doc PNTTT.

Không biết xe này có công dụng ẩn nặc, hay nguyên bản yêu vật trên đường không nhiều, cho nên hành trình của bọn họ không có gì phiền toái, sau khi phi hành hai ngày hai đêm, bay qua hai phiến rừng rậm cùng một ngọn núi thì đã tiến vào chỗ sâu trong tầng một Địa Uyên. Độn tốc linh xa chậm lại hạ xuống, phía trước hẳn là cửa vào tầng hai. Lôi Lan cùng Bạch Bích thấy vậy cực kỳ mừng rỡ, bất quá sau khi phi hành thêm một lúc, phía trước xuất hiện một vùng núi màu đen, ba người kinh ngạc, không thể không dừng phi xa lại. *"Dựa theo tiêu ký trên bản đồ thì nơi này phải là một bình nguyên mới đúng, như thế nào lại là núi non."* Bạch Bích đứng trong xe, nhìn chăm chú cự sơn phía trước, thì thào nói, Lôi Lan thì có chút sợ.

Từ xa nhìn lại, ngọn núi cực kỳ cao lớn, ở giữa có một khe hở rất nhỏ, hình thành một cái động nhỏ, làm cho người ta nhìn thấy phải sợ hãi. Ai cũng không biết phiến núi non này dài bao nhiêu, phía sau còn có cái gì cổ quái hay không!

Hàn Lập híp mắt, đột nhiên thân hình nhoáng một cái, từ linh xa bay xuống đất, cúi đầu cẩn thận quan sát gì đó.

Thấy Hàn Lập hành động như vậy, Lôi Lan và Bạch Bích có chút ngoài ý muốn, nhưng sau khi nhìn nhau một cái thì cũng bay ra linh xa, rơi xuống cạnh Hàn Lập. *"Từ dấu vết gần đây thì phiến núi non này chỉ mới xuất hiện gần trăm năm, hơn phân nửa là do người ta dung đại pháp lực dời đến."* Hàn Lập thở dài một hơi, chậm rãi nói. *"Dời núi!"* Sắc mặt Lôi Lan có chút trắng bệch, ánh mắt Bạch Bích cũng có chút khó coi.

"Không sai, hơn nữa không chỉ có một, cả dãy núi đều bị dời đến. Bất quá cũng không cần sợ, loại thần thông này cho dù là yêu vương ở tầng sâu nhất thì cũng không có khả năng làm được.

"Hơn phân nửa là mượn bảo vật hoặc pháp trận gì đó, nếu không thì cũng chỉ là Chân Linh ở tầng dưới cùng của Địa Uyên." *Hàn Lập mỉm cười.* "Thì ra là thế." *Bạch Bích thân là thánh tử Thiên Bằng Tộc, cũng là người có kiến thức bất phàm, hơi tự định giá một chút, cũng chợt hiểu.*

"Cho dù là như thế, tình hình nơi này cũng không tốt, dời núi đến đây là có dụng ý gì." *Lôi Lan lại lộ ra vẻ lo lắng.*

"Có thể là do ảnh hưởng của yêu triều bộc phát, cho dù không phải là nguyên nhân này thì Địa Uyên thí luyện cũng không có khả năng hủy bỏ. Việc này chúng ta không thể quản, chỉ có thể mau chạy đến tầng ba, lấy Minh Diễm Quả rồi lập tức trở về, đem việc này báo với cấp trên." *Hàn Lập thật ra không vội, dù sao loại chuyện đột ngột phát sinh này, lúc trước hắn đã gặp qua rất nhiều.*

"Hàn huynh nói cũng đúng, chỉ sợ phiến núi này có chút cổ quái, nếu từ khe hở bay qua thì không biết có gặp nguy hiểm gì không. Nếu là từ hai bên sườn núi vòng qua thì…." *Bạch Bích chần chờ.* "Không thể vòng qua từ hai bên sườn núi." *Lôi Lan bác bỏ, tiếp theo phân tích:*

"Dựa theo chú thích trên bản đồ, hai bên sườn khu vực này là Uyên Phong Đái, vô cùng lạnh, đủ để hóa chúng ta thành băng trụ, vĩnh viễn bị vây ở đây, đó chính là vùng cấm nổi danh ở tầng một. Mà phía còn lại cũng không tốt đẹp gì, đó là sào huyệt của Hắc Uyên Phi Nghĩ, là nơi cư ngụ của hơn mười vạn phi nghĩ(kiến bay). Lấy tu vi chúng ta xông vào, chỉ có thể là cửu tử nhất sinh." "Nói như vậy thì chúng ta chỉ có thể mạo hiểm xuyên qua khu vực này." *Nhìn vùng núi đen phía trước, Hàn Lập sờ sờ cằm, tự nói. Vao de doc PNTTT.*

"Cái này cũng không nhất định, chúng ta có thể tìm một con đường khác để đi qua, nhưng sẽ lãng phí nhiều thời gian, đối với việc tìm kiếm Minh Diễm Quả sẽ bất lợi." *Lôi Lan do dự, nhưng ánh mắt Hàn Lập lại chợt lóe, nhìn vùng núi phía xa, trầm ngâm không nói. Lúc này, Bạch Bích và Lôi Lan cũng không nói, giao quyền quyết định cho Hàn Lập.*

"Vùng núi này làm cho ta cảm giác rất quỷ dị. Nếu thật sự đi qua thì sẽ gặp nguy hiểm lớn. Đến lúc đó cho dù chúng ta có thể qua được thì chỉ sợ pháp lực cũng bị hao tổn, không có lợi cho thí luyện phía dưới. Về phần trì hoãn ở đây một hai ngày thì cũng không có gì, đôi khi ngược lại có thể làm cho những phân nhánh có mưu đồ với chúng ta, không rõ lộ tuyến của chúng ta. Hơn nữa người thí luyện nhiều như vậy, tầng thứ hai cũng căn bản không có bao nhiêu Minh Diễm Quả có thể tìm được, ta vốn có ý định đến tầng thứ ba. Đi thôi, lãng phí chút thời gian nhưng so với đối mặt với nguy hiểm thì vẫn tốt hơn." *Hàn Lập rốt cục mở miệng, tiếp theo thân hình nhoáng một cái, liền hóa thành một đạo thanh quang bay về linh xa. Lôi Lan và Bạch Bích thấy vậy, truyền âm vài câu rồi cũng bay lên linh xa.* "Hàn huynh, chúng ta có thể lại thương lượng không, có lẽ núi này không nguy hiểm như trong tưởng tượng." *Hai chân Bạch Bích vừa đứng lên linh xa thì không nhịn được nói. Mặc dù hắn cảm giác Hàn Lập nói có chút đạo lý, nhưng chậm trễ thời gian dài như thế thì làm hắn cảm thấy đáng tiếc.* "Không cần suy nghĩ, ta sẽ không đi vào phiến núi non này." Hàn Lập thản nhiên nói một câu, hoàn toàn chặn lời của Bạch Bích, tiếp theo chân điểm một cái, linh xa hóa thành một đoàn linh quang, như lưu tinh bắn thẳng về hướng bên cạnh.

Thấy bộ dáng Hàn Lập kiên quyết như vậy, không riêng gì Bạch Bách thở dài, mà Lôi Lan cũng không nói gì. Ai cũng không biết, ngay lúc này trong lòng Hàn Lập không ngừng quay cuồng.

Hắn dùng một tia thần niệm trấn an Đề Hồn Thú, đồng thời trong lòng cũng không ngừng nói thầm.

Từ khi hắn vừa tới gần vùng núi này thì Minh Hồn Châu trong cơ thể chợt nóng lên, hắn cả kinh, vội vàng liên lạc với Đề Hồn Thú trong linh thú trạc đeo trên tay, kết quả phát hiện thái độ khác thường của con thú này, trong miệng liên tục gầm nhẹ.

------oOo------

Chương 1442: Lục ảnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lôi Lan và Bạch Bích nghe vậy, biến sắc, vội vàng bay trở về trong xe.

Nhất thời linh xa hóa thành một đoàn bạch sắc linh quang, trong nháy mắt phá không rời đi, cơ hồ đồng thời lúc đó, tại một chỗ tối tăm trong tầng ba, một cánh tay trắng noãn từ bóng tối duỗi ra.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Bát Diện Thú quả là phế vật, một điểm nhỏ nhặt ấy mà cũng làm không xong. Xem ra kẻ phá hư chuyện tốt của ta cũng có chút thần thông. Cũng được, việc nhỏ này sau này sẽ xử lý, chỉ cần chúng không rời khỏi Địa Uyên, ta nhất định có thể tìm ra chúng." Nữ tử hừ lạnh một tiếng, tựa hồ vô cùng tự tin, sua đó trong bóng tối không còn thanh âm nào nữa. Hai ngày sau, tầng một Địa Uyên.

Một đạo bạch ảnh từ hắc sắc thảo nguyên xẹt qua, phía sau là mười mấy đạo hắc ảnh đột nhiên bắn ra từ bụi cỏ, bắn thẳng lên không trung.

Mười mấy con đường lang thật lớn, hai mắt bích lục, trông thật dữ tợn.

Thân cao đến ba thước, đen thui như thiết. Trong linh xa phát ra tiếng *"ầm ầm"*, mười mấy đạo ngân hồ từ trong linh xa bắn ra, chuẩn xác đánh lên đám thú. Cự đại đường lang rống lên một tiếng, hóa thành tro bụi.

Bốn ngày sau, tại một mảnh rừng rậm, một đoàn linh xa bay nhanh trên không trung, mà phía dưới có vài thạch yêu bay lên bám lấy linh xa. Tiếng *"xoát xoát"* xé gió truyền đến, vô số kim ti từ trên xe chợt lóe lên bắn ra, trong nháy mắt xuyên qua thân đám thạch yêu, sau đó kim quang đại phóng, tất cả thạch yêu đều biến thành vô số mảnh nhỏ, hoàn toàn đi đời nhà ma.

Bảy ngày sau, một cổ sương mù thật lớn bốc lên tại sơn cốc trước mắt, ba người Hàn Lập đánh giá sơn cốc, Lôi Lan và Bạch Bích cũng không thể che dấu được vẻ vui mừng.

Ba người hạ phi xa xuống.

"Xem ra nơi đây không có vấn đề, vào thôi. Dọc theo nơi đây đi một ngày thì sẽ đến tầng hai. Nơi đây hẻo lánh như thế thì lối vào chắc an toàn, hẳn là không có người mai phục." Hàn Lập nói xong, lập tức hai cánh đập nhẹ, dẫn đầu bay vào trong sương mù. Hai vị Thiên Bằng Tộc đã tới nước này, hiển nhiên không có khả năng rút lui, thần sắc nghiêm nghị theo sát phía sau.

Sương mù màu xám cũng không dày đặc lắm, cho dù xâm nhập vào trong nhưng cũng mơ hồ nhìn được xa mười trượng. Trong sương mù, thường sẽ thấy phi xà bay loạn, muốn tập kích ba người, nhưng hiển nhiên đều bị ba người dễ dàng tiêu diệt. Một lúc lâu sau, bọn họ rốt cục ra khỏi sương mù. Hiện tịa là phía cuối sơn cốc, giờ phút này tại sơn cốc là một vách núi đá thật ớn, trên đó bất ngờ xuất hiện một khe lớn, nối thẳng xuống dưới lòng đất. Nhìn thấy khe này, Hàn Lập nở nụ cười, không chút chần chờ mang theo hai người bay vào trong đó. Ba đoàn linh quang bay qua khe, cuối cùng biến mất không thấy. Một ngày một đêm sau, tại một khe nứt gần ở gần lối ra, đột nhiên truyền đến tiếng oanh minh quái dị.

Một cổ hắc sắc kình phong từ cửa khẩu tuôn ra, đem thạch bích gần đó biến thành hắc sắc băng bích, hiển nhiên là cực lạnh.

Nhưng nhân cơ hội này, ba đoàn dị quang màu sắc khác nhau từ trong kình phong lao ra, sau vài lần chớp động liền xuất hiện ở bên ngoài hơn mười trượng, hiện ra ba bóng người.

Đúng là ba người Hàn Lập.

"Thông đạo trong Địa Uyên Chi Phong này cũng quá lợi hại, ta thiếu chút nữa đã bị nhốt ở trong. Như thế nào mà trong tình báo chưa từng nhắc tới việc này." Bạch Bích quay lại nhìn cửa khẩu, vẻ mặt trắng bệch.

"Nếu tình báo không nói gì thì chắc là kình phong kia mới xuất hiện cách đây vài năm, nếu không tiền bối bổn tộc đã đề cập tới việc này. Khuôn mặt xinh xắn của Lôi Lan cũng không được tốt, lập tức nhìn Hàn Lập một cái.

Hàn Lập khoanh tay đánh giá xung quanh, trên mặt không có chút khác thường nào.

"Chẳng lẽ sơ giai linh tương và cao giai linh tương lại khác biệt đến như vậy!" *Nghĩ đến mình thiếu chút nữa không thể thoát ra, may mà đối phương ra tay mới có thể vượt qua cửa ải khó khăn này, trong lòng Lôi Lan cảm thấy bất đắc dĩ.*

"Chúng ta đã mất nhiều thời gian tại tầng một, không nên lãng phí thời gian tìm kiếm Minh Diễm Quả ở tầng hai nữa, tiến thẳng xuống tầng ba đi." *Hàn Lập đem ánh mắt thu về, dùng khẩu khí quyết đoán nói.*

Không khí có chút ẩm ướt, phụ cận cũng tràn ngập khí tức cây cỏ mốc meo, bọn họ dĩ nhiên đang ở trên một cái đầm. Đã biết thần thông của Hàn Lập viễn siêu, hai vị thánh tử Thiên Bằng Tộc hiển nhiên sẽ không có gì bất mãn, nhưng Lôi Lan vẫn có chút chần chờ, lo lắng hỏi một câu:

"Đi tầng thứ ba, tiểu muội hiển nhiên không có ý kiến, nhưng Hàn huynh…cửa vào tầng hai đến tầng ba cũng chỉ có ba cái mà thôi, vô luận đi thế nào thì cũng có thể gặp người của phân nhánh khác. Vạn nhất gặp phải phân nhánh có chủ tâm bất lương thì…" *Nữ tử này mặc dù không nói hết, nhưng ý tứ thì đã rõ ràng.*

"Không những như thế, sợ rằng bọn họ còn an bài nhân thủ tại cửa, mục đích là để ra tay với nhưng phân nhánh yếu nhất." *Bạch Bích thở dài một hơi.*

"Hắc hắc, gặp thì động thủ, cửa này nhất định phải qua."

"Bất quá theo ta phỏng đoán, ngay cả Xích Dung Tộc là tộc lớn, nhưng cũng tuyệt đối không thể đem toàn bộ nhân thủ bố trí tại lối vào tầng ba. Ba trăm năm một lần thí luyện Địa Uyên, đối với bọn họ mà nói cũng rất quan trọng, chỉ có thể lưu lại một nửa, thậm chí là càng ít người càng tốt. Nếu là như thế, đánh bại đối phương tuy khó, nhưng xông qua thì cũng không phải là không có khả năng." *Hàn Lập cười lạnh một tiếng, phân tích.* "Nếu như Hàn huynh đã nói vậy thì chúng ta cũng nghe theo." *Nghe thấy Hàn Lập nói thế, hai người Bạch Bích rúng động.* "Tình hình rốt cuộc như thế nào thì không ai biết được, chỉ có thể đánh liều một chuyến." *Hàn Lập trấn định trả lời.*

"Nhưng ba cửa vào, chúng ta nên đi cửa nào, trong đó có hai cái đi được, cái còn lại thì nguy hiểm." *Lôi Lan nhíu mày, lại hỏi.* "Nếu lần này gặp chỗ nào có người, thì cứ chọn lối đi ở gần đó là được." *Hàn Lập không suy nghĩ thêm nữa, nói.* "Như thế thì chúng ta cũng chỉ có thể cầu may." *Bạch Bích hơi trầm ngâm, trả lời.* "Vạn Đằng nói, lối vào tầng ba có rất nhiều cây." *Hàn Lập tựa hồ có chút ấn tượng đối với việc này, ánh mắt chợt lóe lên, hỏi.*

"Không sai. Thông đạo này ngoại trừ có chút yêu trùng xuất hiện thì trên cơ bản không có nguy hiểm gì. Mà nếu đi đường thuận lợi thì nửa tháng sau chúng ta sẽ đến nơi." *Bạch Bích khẳng định, trả lời.* "Vậy chúng ta vào cửa đi!" *Thần sắc Hàn Lập vừa động, liền xác định một cái. Thấy Hàn Lập đã xác định được mục tiêu, hai người Lôi Lan cũng không có bất kỳ ý kiến gì, cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.*

Hàn Lập lật tay, trong tay đột nhiên hiện ra một cái pháp bàn, vật này nhoáng lên một cái, Hàn Lập xác định phương hướng, mang hai người bay về phía trước.

Ngay khi ba người bọn hắn vừa rời đi không lâu, mặt đất ùn lên, đột nhiên vô thanh vô tức nổi lên một người bộ dáng đen thui, gắt gao nhìn chằm chằm phương hướng mà ba người Hàn Lập độn quang, hai mắt nổi lên một tia hồng quang. "Phanh" *một tiếng, bóng đen lại phảng phất tan ra như bọt biển, chìm xuống đầm. Mà sau khi mang theo hai người bay về phía trước phía, Hàn Lập chợt cảm thấy sau lưng nổi lên một trận hàn ý khó hiểu, thân hình ngừng độn quang, quay đầu lại nhìn một cái.* "Hàn huynh, có chuyện gì vậy? Bạch Bích có chút tín phục đối với Hàn Lập, vừa thấy hành động của Hàn Lập liền dừng lại hỏi. *"Không có gì, có thể chỉ là ảo giác nhất thời!"* Lam mang trong mắt Hàn Lập chợt cuồng thiểm, quét tỉ mỉ xuống mặt đất một hồi lâu, sau đó mới chậm rãi nói. Cổ hàn ý sau lưng kia đã sớm biến mất vô ảnh vô tung, phảng phất như chưa bao giờ xuất hiện.

Chuyện linh giác cảm ứng nhầm, đối với người vô cùng linh mẫn như Hàn Lập mà nói thì cũng là chuyện thường tình. Nhưng tại nơi nguy hiểm này, xuất hiện loại chuyện này khiến trong lòng hắn bất an.

Bất quá, chỉ cần không phải yêu vật có tu vi cao, không có khả năng trốn được linh mục thần thông, có lẽ thật sự chỉ là một lần cảm ứng sai.

Hàn Lập trầm ngâm một lát, nhưng cũng chỉ có thể chấm dứt tự định giá, ngoắc hai người bên cạnh, rồi lần nữa giương cánh bay đi. Chỉ là sắc mặt âm trầm hơn rất nhiều.

Hàn Lập hiển nhiên không biết, trong một tòa núi nhỏ ở tầng một, một thần bí nhân được bao phủ bởi trường bào màu đỏ, đang ngồi trên ghế gỗ, mà trên bàn đá lại có một cái gương đồng cực lớn, hình ảnh trong gương đúng là của ba người Hàn Lập.

"Có chút ý tứ! Dĩ nhiên ngay cả Nê(bùn) khôi lỗi của ta mà cũng có thể cảm ứng được. Xem ra thần niệm tên này rất mạnh, đáng tiếc ta không phải Lục Túc, không có hứng thú đối với việc luyện chế âm linh." Huyết bào nhân cười âm trầm, lập tức vung tay áo lên, tựa hồ muốn thi triển pháp thuật gì, nhưng tay bỗng ngừng lại, trong mắt hiện lên một tia trầm ngâm.

"Thiếu chút nữa đã quên, hình như Quỷ Bà tựa hồ muốn sưu tầm thần hồn cường đại, tên này có lẽ là lễ vật tốt, hẳn có thể đổi lấy một cái Huyết Ngư của bà ta!" Huyết bào nhân có ý niệm khác, thì thào tự nói.

Huyết bào nhân đứng lên, trong mắt hiện lên một tia hưng phấn, tựa hồ tự sướng. Hắn phất tay áo lên, một viên châu trong suốt bắn ra, sau khi xoay quanh một vòng thì dừng lại trước mắt, hắn bấm quyết, một đạo hồng quang chợt lóe lên rồi nhập vào viên châu. Viên châu tức thì xoay tròn, quyết quang đại phóng.

* * *

Chương 1443: Địa Uyên thâm tằng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau thời gian một chén trà nhỏ, huyết quang trên viên châu rút về, đột nhiên từ trong truyền ra thanh âm già nua của một phụ nhân.

"Địa huyết, tìm ta có chuyện gì, không biết lão thân có chuyện quan trọng trong người sao?"

Chủ nhân thanh âm tựa hồ đối với việc huyết bào nhân tìm hắn, rất là bất mãn.

"Ha ha, hơn mười năm rồi, hôm nay lão phu vất vả mới có cơ hội liên lạc cùng đạo hữu một chút, chẳng lẽ thời gian trò chuyện vài câu cũng không có sao?" Huyết bào nhân cười nói. *"Đừng lảm nhảm, có chuyện gì thì mau nói ra, nếu không đừng trách lão thân ngừng bí thuật."* Thanh âm lão phụ nhân trầm xuống, không còn kiên nhẫn.

"Ha ha, lần trước chúng ta định kế, Mộc Thanh sưu tầm huyết thực tế tự, Lục Túc thì phụ trách thu thập âm linh chi lực, lão phu phụ trách luyện chế số lượng lớn khôi lỗi, đạo hữu thì muốn bồi dưỡng tám ngàn âm giáp huyền quỷ. Không biết hiện tại đạo hữu tiến hành ra sao?" Huyết bào nhân không thèm để ý, thong dong hỏi. *"Hừ, biết rõ rồi mà còn hỏi, các ngươi không phải đã sắp đặt tai mắt trong thủ hạ của ta sao, tiến độ ra sao thì chẳng lẽ còn không biết?"* Lão phụ nhân trầm xuống một chút, lạnh lùng trả lời.

"Ha ha, cũng vậy thôi, chỗ lão phu luyện chế khôi lỗi cũng thường xuyên có môn hạ của đạo hữu xuất hiện. Nhưng hiện tại ta vẫn muốn nghe từ chính miệng đạo hữu." Huyết bào nhân cười ha ha nói.

"Chuyện này cũng không có gì bí ẩn, tám ngàn âm giáp huyền quỷ chỉ cần Lục Túc có thể cung cấp đầy đủ âm linh chi khí thì chuyện bồi dưỡng chúng chỉ là sớm muộn. Phiền toái duy nhất chính là tám gã âm giáp quỷ vương thống lĩnh, nhất định phải cần tinh hồn của loại người cường đại thì mới có khả năng luyện chế thành công. Loại tài liệu cực phẩm này không dễ tìm." Lão phụ nhân thản nhiên trả lời.

"Oh, không biết đã luyện chế được mấy tên quỷ vương rồi?" Huyết bào nhân cảm thấy hứng thú, truy hỏi một câu. *"Luyện được ba tên, xác xuất thành công thật sự quá thấp."* Thanh âm phụ nhân âm trầm, hơi có chút xấu hổ. *"Ha ha, vậy thì tốt, lần này lão phu liên lạc với đạo hữu, là muốn cung cấp một tên có tinh hồn cực tốt."* Huyết bào nhân an ủi, mỉm cười nói. *"Huyết lão quái, ngươi cũng chưa làm đủ số lượng khôi lỗi, từ khi nào lại có hứng thú đối với âm hồn vậy?"* Lão phụ nhân ngẩn ra, có chút ngoài ý muốn.

""Ta không giống như Lục Túc và ngươi, đối với quỷ đạo đích xác không quá tinh thông. Nhưng ta vừa mới phát hiện ra một gã Phi Linh Tộc, dĩ nhiên lại có thể cảm ứng được phân thần mà ta đặt trên nê(bùn) khôi lỗi. Mặc dù chỉ là một tia thần niệm, nhưng thần thức người này cũng phải rất cường đại. Hẳn là đủ tiêu chuẩn để ngươi luyện chế quỷ vương." *Huyết bào nhân thản nhiên nói.*

"Phi Linh Tộc, chẳng lẽ là trong lần thí luyện này, nếu có thể phát hiện ra thần niệm của ngươi, chẳng lẽ là lão gia hỏa nào tự mình đến đây." *Thanh âm lão phụ nhân trở nên thận trọng.* "Yên tâm, chỉ là một tên tiểu tử Linh Tương Kỳ, không có gì phiền toái đâu." *Huyết bào nhân nói.*

"Linh Tương Kỳ, như vậy thì không sao, nhưng có thể phát hiện ra thần niệm của ngươi, thần thức đích xác vô cùng cường đại. Tốt, lễ vật này ta nhận, nhưng ngươi sẽ không nói miễn phí đấy chứ, muốn từ tay ta đổi lấy thứ gì?" *Lão phụ nhân hơi trầm ngâm, trả lời.*

"Hắc hắc, lão phu thích người thẳng thắn như đạo hữu, rất đơn giản, lão phu muốn vạn niên huyết ngư. Nếu ta ra tay giúp ngươi bắt tiểu tử kia, đem đến tận cửa cho ngươi thì sẽ là hai phần huyết ngư." *Huyết bào nhân dùng công phu sư tử ngoạm.*

"Hừ, ngươi cho rằng vạn niên huyết ngư là vật gì, một âm hồn đổi lấy hai phần. Hiện tại ta không rảnh phân thân, chỉ nói một câu thôi, ngươi đem tinh hồn đến cho ta, ta sẽ đưa ngươi một cái vạn niên huyết ngư. Như vậy cũng là tiện nghi lớn cho ngươi rồi đó." *Lão phụ nhân hừ lạnh một tiếng, không khách khí nói.* "Được, mười ngày sau ta sẽ mang tinh hồn tên này đến chỗ ngươi." *Huyết bào nhân đáp, hiển nhiên cũng cho rằng mình đã chiếm được tiện nghi lớn.*

"Được rồi, đối với thánh tử Phi Linh Tộc thí luyện, Mộc Thanh và Lục Túc có ý kiến gì không, diệt sát hay là để mặc giống lúc trước, mặc cho bọn họ làm loạn ở ba tầng trên. Bọn họ không có cản trở kế hoạch của chúng ta chứ?" *Lão phụ nhân đột nhiên hỏi.*

"Đại sự đang ở thời điểm mấu chốt, không thể để Phi Linh Tộc chú ý, chỉ cần bọn họ không ảnh hưởng đến chúng ta, không tiến vào dưới tầng bốn thì cứ để bọn họ tự do. Việc này thiết nghĩ Mộc Thanh và Lục Tức cũng rõ." *Huyết bào nhân không suy nghĩ thêm, trả lời.* "Cứ như ngươi nói!"

Sau đó, thanh âm lão phụ nhân chợt biến mất, mà viên châu thì lập tức ngừng chuyển động, huyết quang cũng biến mất vô ảnh vô tung. Hư không một trảo, viên châu trong nháy mắt bay vào tay, sau đó chợt lóe lên không thấy đâu nữa. "Chỉ là một cao giai Linh Tương, cộng thêm hai tên Linh Tương Sơ Kỳ, dùng làm huyết mộc khôi lỗi chắc là dư." *Huyết bào nhân thì thào nói một câu, tay áo rung lên.* "Phốc phốc"*, ba đạo huyết ảnh từ trong tay áo bay ra, sau khi lóe lên thì rơi xuống đất. Trong huyết quang âm trầm có thể nhìn thấy ba đạo thân ảnh mơ hồ, vẫn quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích. Hai tia huyết quang từ mắt huyết bào nhân đại phóng, nhập vào ba huyết ảnh kia.*

Nhất đầu thân ảnh kia ngẩng đầu lên, trong mắt chớp động lục quang yêu dị

"Đi, giết ba người kia, mang tinh hồn trở về!" Huyết bào nhân chỉ vào hình ảnh trong gương, không chút cảm tình nói.

------oOo------

Chương 1444: Địa Uyên thâm tằng (tiếp)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Huyết quang chợt lóe, ba đạo huyết ảnh trong nháy mắt hóa thành ba đạo huyết quang, tại phụ cận xoay tròn một cái rồi biến mất không thấy.

Huyết bào nhân lúc này mới dựa vào ghế gỗ ngồi, chậm rãi nhắm hai mắt lại, phảng phất việc vừa rồi chỉ là việc nhỏ.

Tại một chỗ núi non thần bí, một tòa cự đỉnh được bao phủ bởi âm khí, trên đỉnh núi có một tế đàn cao hơn trăm trượng, thờ phụng một viên cự đại nhãn cầu đầy tơ máu.

Từ nhãn cầu phun ra vô số sợi tơ, đem hôi khí gần đó hút vào.

Phía dưới tế đàn, một gã có thân hình vô cùng cao lớn, mang theo một kiện áo choàng đen thần bí, đứng im không nhúc nhích.

Mà tại tầng sáu Địa Uyên, trong một cung điện lung linh lục quang, một mỹ phụ tóc trắng, sắc mặt không chút máu, đứng bên cạnh một hồ sâu, lạnh lung nhìn vào trung tâm hồ. Bên cạnh nàng là hai nữ tử chừng hơn hai mươi tuổi.

Sắc mặt nhị nữ đồng dạng cũng tái nhợt, nhưng một người có vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, có vẻ động lòng người, khiến chon am tử muốn ôm vào lòng. Một người khác lại có vóc người nổi bật, da thịt trắng như tuyết, nhưng ánh mắt thì lại lạnh như băng.

Bốn phía hồ sâu là những tiểu pháp trận không đồng nhất trải rộng khắp nơi, ký hiệu hắc ám không ngừng tuôn ra, phiêu đãng quanh hàn đàm.

Mà ở trung tâm thủy đàm, một bóng người mơ hồ màu đen, vẫn không nhúc nhích phiêu phù trong nước.

Hắc sắc phù văn khi đến gần nhân ảnh này liền chợt lóe lên, chui vào trong nhân ảnh. Nhưng nhân ảnh này thủy chung vẫn không nhúc nhích, phảng phất giống như vật chết. Mỹ phụ tóc bạc thấy vậy, sắc mặt âm trầm, nhíu mày. *"Vận dụng minh hỏa!"* Đột nhiên mỹ phụ tóc bạc lạnh lung mở miệng, thanh âm vô cùng già nua, rõ ràng là lão phụ nhân vừa mới nói chuyện với huyết bào nhân.

"Vâng!" Hai mỹ nữ đồng thời thấp giọng đáp, tiếp theo phân biệt tiến lên từng bước, linh quang chợt lóe, một người xuất ra một cái hắc sắc tiểu bình, một người lấy ra hắc sắc tiêu phiến. Dưới ánh mắt ngưng trọng, hai người đồng thời giơ bảo vật lên.

Một tiếng quái dị phát ra, một ngọn hắc sắc hỏa diễm từ trong miệng hồ lô bay ra, sau đó đâm thẳng xuống thủy đàm.

Nhất thời cả hồ sâu lập tức dâng lên từng trận hắc diễm, nữ tử cầm tiêu phiến kia cố sức quạt, từ trong phiến lập tức tuôn ra vô số hắc sắc hỏa diễm. Hai loại hỏa diễm phảng phất có cùng nguồn gốc, kết hợp với nhau, hắc diễm lập tức tăng vọt lên mấy lần, cơ hồ đem nhân ảnh kia bao phủ vào trong. Mỹ phụ tóc bạc thấy vậy, sắc mặt vẫn không có biến hóa, nhưng trong mắt lại có chút chờ mong. Đang phi độn ở tầng hai. Hàn Lập hiển nhiên không biết mình đang bị tồn tại đáng sợ theo dõi. Nhưng sau khi hắn phát hiện ra cổ hàn ý lần trước, hành động của hắn lại cẩn thận hơn rất nhiều.

Một bên mang theo Lôi Lan, Bạch Bích phi hành, một bên không tiếc pháp lực dùng linh mục quan sát động tĩnh gần đó.

Kết quả làm cho Hàn Lập phát hiện một số yêu vật cấp thấp, hắn liền dễ dàng vòng qua để tránh phiền toái. Về phần yêu thú phổ thông thì tại tầng hai đã sớm không còn, cho nên sẽ không gặp phải.

Bởi vì hai người Lôi Lan lúc tiến vào tầng hai đã hao tổn pháp lực không ít, cho nên tốc độ phi hành của ba người cũng không tính là nhanh, cho nên hai người vừa bay vừa một bên hấp thụ linh khí trong linh thạch, hồi phục pháp lực. Sau khi phi hành nửa ngày, bọn họ cũng không gặp phải phiền toái nào.

Tới ngày thứ hai, sau khi pháp lực của hai người Lôi Lan đã hồi phục mà vẫn không có chuyện gì phát sinh, Hàn Lập quyết định dừng thần thân linh mục lại, ba người lấy tốc độ bình thường tiến nhập vào một vùng núi xanh biếc. Tới chiều ngày thứ hai, lúc bọn họ bay qua sau núi thì lại xảy ra sự cố.

Bầu trời đối diện đột nhiên chớp động linh quang, một tiếng xét đánh truyền tới, tiếp theo một đạo thúy mang bắn nhanh về hướng bọn họ.

Sau một khắc, ba đạo thúy mang khác ở phía sau cũng bắn ra, từ xa có thể thấy được ba đạo bắn tới.

Độn quang quỷ dị như thế, cho dù ba người Hàn Lập muốn tránh thì cũng không kịp. Hàn Lập nhướng mày, mang theo hai người phía sau, từ từ dừng độn quang lại.

------oOo------

Chương 1445: Phích lịch diệt địch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chỉ thấy thúy mang bất ngờ lại là một bảo vật hình toa, mỗi lần lóe lên liền bay được hơn mười trượng, hướng phía bên này bay đến. Phía sau là ba đạo hoàng quang, nhưng lại chớp động kim sắc phù văn của Phi Linh Tộc, lấy tốc độ kinh người truy đuổi thúy toa.

"Không tốt! Là người của Hoàng Phong Tộc. Bọn họ giống như Xích Dung Tộc chúng ta." Khi Bạch Bích thấy rõ tên Phi Linh Tộc trong hoàng quang thì thất sắc hô lên.

Lôi Lan cũng lộ ra vẻ kinh hãi.

"Hoàng Phong Tộc?" Hàn Lập thì lại đứng đánh giá ba gã Phi Linh Tộc kia.

Đôi cánh của ba tên Phi Linh Tộc này màu vàng, trên mặt có long mao, sau lưng cũng có một cái đuôi nhung dài, rất đẹp. Tên kia hiển nhiên là thấy ba người Hàn Lập, sau vài lần chớp động thì chợt xuất hiện trước mặt ba người.

Quang mang thu vào, từ trong bảo vật hình toa hiện ra một mỹ nữ sau lưng mọc cánh trắng, tóc xanh biếc.

"Ba vị là phân nhánh của Thiên Bằng Tộc, tại hạ là Tần Hiểu của Dạ Lục TỘc, hai tộc chúng ta có minh ước hỗ trợ lẫn nhau, hy vọng ba vị rat ay tương trợ…" Nữ tử này vừa hiện thân thì mở miệng nhờ vả.

Nhưng không đợi ba người Hàn Lập trả lời, ba gã Hoàng Phong Tộc cũng nháy mắt truy đuổi tới gần đó, nhưng vừa thấy ba người Hàn Lập thì thần sắc đại biến, dừng độn quang ở một bên.

"Đây vốn là chuyện tình của Dạ Lục TỘc, tốt nhất là đừng nhúng tay vào nếu không sẽ gặp phiền toái đấy." Một tên trong đó nói không hề khách khí, ý tứ uy hiếp lộ rõ.

Mà nữ tử Dạ Lục Tộc nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt đẹp nhìn về phía ba người tràn đầy vẻ cầu khẩn. *"Đích xác chúng ta cùng Dạ Lục Tộc có hiệp nghị hỗ trợ, không thể thấy chết mà không cứu. Nhưng thế lực Hoàng Phong Cốc rất lớn, không hề dưới Xích Dung Tộc, cho nên cũng không thể trêu vào. Ba người trước mắt chỉ là một phần thánh tử của Hoàng Phong Tộc tiến vào lần thí luyện này mà thôi."* Lôi Lan biết Hàn Lập không rõ chuyện minh ước, cho nên thấp giọng giải thích, giọng nói có vẻ chần chờ.

"Có đúng vậy không?" Hàn Lập nói, sau đó liếc mắt nhìn nữ tử Dạ Lục Tộc một cái, sau đó mục quang đảo lên ba người Hoàng Phong Tộc.

Trong ba người này, hai người là trung giai Linh Tương, một người là cao giai Linh Tương, dùng thần sắc cao ngạo nhìn đám người Hàn Lập.

Ánh mắt Hàn Lập chợt động, môi khẽ nhúc nhích muốn nói gì, thì đột nhiên từ bầu trời phía xa lại có linh quang chớp động, một cự điểu từ trên trời hiện ra, kim quang chói mắt, hướng bên này bay đến.

Đám người Hàn Lập ngẩn ra, không hiểu người đến là ai.

Nhưng ba gã Hoàng Phong Tộc thấy cảnh này thì lại lộ vẻ mừng rỡ. Bọn họ nhìn nhau, sau đó thân hình vừa động, chia ra phong tỏa ba hướng đám người Hàn Lập và nữ tử Dạ Lục Tộc tên gọi là Tần Hiểu kia, động tác nhanh như quỷ mị.

"Đây là ý gì?" Bạch Bích cả kinh, sắc mặt khẽ biến.

"Hắc hắc, có ý gì ư? Rất đơn giản, vốn định tha cho các ngươi, nhưng hiện tại không cần nữa." Một gã đại hán Hoàng Phong Tộc cười rộ lên.

Trong lòng Hàn Lập vừa động, lam mang trong mắt chớp động, mới nhìn rõ điểm đen trên mộc điểu cũng là người của Hoàng Phong Tộc.

Hai nam một nữ, đồng dạng cũng là hai trung giai Linh Tương, một cao giai Linh Tương.

Hiển nhiên ba gã này ban đầu chỉ nghĩ diệt sát người của Dạ Lục Tộc, nhưng hiện tại thấy có viện thủ, cho nên không còn cố kỵ, nổi lên ý niệm giết luôn cả ba người Hàn Lập.

Lôi Lan, Bạch Bích cùng nữ tử Dạ Lục Tộc khi thấy rõ người trên mộc điểu thì sắc mặt cũng đại biến.

Hàn Lập tâm niệm như điện, lập tức thở dài một hơi, thản nhiên nói một câu.

"Nếu như vậy, thì các ngươi chết trước đi!"

Tiếng lôi minh xé gió, thân hình Hàn Lập biến mất trong điện quang.

Tên cao giai Linh Tương kia hiển nhiên sớm đã lưu tâm đối với Hàn Lập, bởi vì tu vi Hàn Lập cao nhất trong ba người. Vừa thấy cảnh này, hắn hét lớn một tiếng.

Sau một khắc, không gian trên đỉnh đầu người này ba động, thân hình Hàn Lập hiện lên trong thanh quang, cánh tay vừa động, một trảo vỗ xuống.

Một ngọn núi nhỏ hiện lên giữa hôi quang, lập tức thể tích trong nháy mắt cuồng trướng, biến thành một tòa núi lớn mấy chục trượng, đè xuống.

Thấy Hàn Lập ở phía trên đầu mình, tên Hoàng Phong Tộc này đầu tiên là cả kinh, nhưng lập tức cười dữ tợn, không nói hai lời há mồm về phía ngọn núi.

"Phốc xuy", một cổ hà quang được phun ra, trực tiếp đánh tới

ngọn núi, đồng thời bạch quang trong tay chợt lóe, hiện lên một kiện bảo vật giống như viên bàn, dường như muốn xuất ra.

Nhưng lúc này, vẻ mặt Hàn Lập hiện lên một tia dị sắc, trong mũi đột nhiên phát ra một tiếng hừ lạnh.

Tiếng không lớn, nhưng khi vào tai gã Hoàng Phong Tộc thì lại giống như tiếng sét đánh kinh thiên, làm cho khuôn mặt hắn thống khổ vặn vẹo, thân hình chao đảo, thiếu chút nữa đánh rơi cả bảo vật trong tay.

Mà nhân cơ hội này, hắc sắc tiểu sơn đã đè xuống người tên Hoàng Phong Tộc đó.

Đáng thương cho tên thánh tử Hoàng Phong Tộc này, một thân thần thông chưa thi triển được bao nhiêu thì hộ thể linh quang đã bị Nguyên Từ Thần Quang tiêu diệt, tiếp theo một cổ cự lực trực tiếp đánh lên người.

Hai tay Hàn Lập nhanh chóng bắt quyết.

Nguyên Từ Thần Sơn tiếp tục cuồng trướng, trong phút chốc biến thành một tòa hắc sắc sơn phong cao hơn ngàn trượng.

Tên Hoàng Phong Tộc kia cũng đã là tồn tại như Hóa Thần Hậu Kỳ, nhưng thân thể bất quá cũng chỉ mạnh hơn tộc nhân bình thường vài phần mà thôi, sau một tiếng nổ, hắn trực tiếp bị đè nát vào đất, biến thành một đống thịt. Nguyên thần bị Nguyên Từ Thần Quang đảo qua, vì vậy liền hồn phi phách tán.

Từ lúc Hàn Lập dùng lôi độn thuật, cho đến khi dùng Nguyên Từ Thần Sơn giết chết tên cao giai Linh Tương này thì bất quá chỉ trong thời gian một lần hô hấp.

Cho dù là hai tên Hoàng Phong Tộc còn lại, hay là hai người Bạch Bích, Lôi Lan cùng nữ tử Dạ Lục Tộc kia, lúc này đều trợn mắt há mồm. Nhưng lập tức, hai gã Hoàng Phong Tộc còn lại thầm kêu một tiếng *"không tốt"*, lúc này kim sắc phù văn trên người chợt lóe, lập tức hóa thành hai con hoàng sắc quái cầm, bắn ngược về phía sau chạy trốn.

Hàn Lập thấy cảnh này thì nhíu mày, tay áo run lên, một đạo điện quang từ trong tay áo bắn ra, chỉ thấy không gian vặn vẹo, trong nháy mắt đã xuất hiện phía sau một con hoàng sắc quái điểu.

Không chờ quái điểu có động tác nào, từ trong lôi quang hiện lên một thanh sắc tiễn đao.

"Ầm ầm", tiễn đao hóa thành hai thanh sắc lôi giao dài hơn mười trượng đánh về phía trước, hoàng sắc quái điểu nọ nhất thời bị cắt thành hai phần, từ trên cao rơi xuống.

Mà quái điểu còn lại thấy cảnh này thì bị hù cho hồn phi phách lạc, bỗng nhiên biến đổi phương hướng, bay thẳng về phía mộc điểu to lớn kia.

Nhưng khi nó vừa vỗ hai cánh thì phía sau lưng đột nhiên truyền tới thanh âm của một nam tử:

"Các hạ muốn đi đâu, hiện tại muốn chạy, chẳng lẽ không biết rằng đã quá muộn sao?"

Lời còn chưa dứt, trên cổ quái điểu hiện ra một bàn tay to trắng noãn như ngọc, lạnh đến thấu xương.

Đúng là Hàn Lập, không biết từ khi nào đã dùng phong lôi sí đuổi kịp, ra tay bắt lấy quái điểu.

Quái điểu này cũng cơ trí, phản ứng không hề chậm, hai cánh vỗ một cái, vô số linh vũ hóa thành phong nhận bắn ra, đồng thời lông vũ dựng đứng lên giống như đao thương.

Hắc khí chợt lóe, thân hình Hàn Lập hiện ra một chiến giáp có hình dáng kỳ lạ, tất cả phong nhận chạm vào đều phát ra tiếng keng keng, bị bắn ngược trở về.

Cùng lúc đó, cổ quái điểu cũng hiện ra vô số linh vũ sắc bén, nhưng lại không thể làm gì được bàn tay của Hàn Lập.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, không đợi tên Hoàng Phong Tộc này thi triển thêm thần thông, cánh tay run lên, năm ngón tay tuôn ra một cổ cự lực.

"Ca sát" một tiếng, cổ quái điểu dễ dàng bị bẻ gẫy, đồng thời ngũ sắc quang diễm từ năm ngón tay tuôn ra, bao phủ toàn bộ thân hình quái điểu. Thoáng chốc liền hóa nó thành tro bụi.

Sau đó thân hình Hàn Lập vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhìn về phía mộc điểu to lớn không xa, trong mắt hiện lên hàn quang.

Ba gã Hoàng Phong Tộc trên mộc điểu phía xa hiển nhiên thấy rõ cảnh Hàn Lập một mình diệt sát ba người của tộc bọn họ, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu.

Lúc Hàn Lập diệt sát một tên, vẻ mặt ba người liền giận dữ, liều mạng thúc dục cự điểu, nghĩ muốn đem Hàn Lập băm thây vạn đoạn. Nhưng khi Hàn Lập cùng lúc diệt sát tiếp hai người nữa, thì ba gã thánh tử Hoàng Phong Tộc toàn thân phát run. Khi ánh mắt Hàn Lập đảo đến thì hàn khí sau lưng bốc mạnh lên. *"Chạy, thần thông người này sâu không lường được, chúng ta căn bản không phải là đối thủ."* Nữ tử có tu vi cao nhất khẽ quát một tiếng, vội vàng phân phó.

Mặt khác hai người kia liên tục gật đầu, lúc này mộc điểu dưới sự hợp lực thúc dục của ba người, nhất thời quay đầu lại, hóa thành một đạo hoàng quang chạy trối chết.

Hàn Lập nhìn cảnh này, chợt nhíu mày nhưng không đuổi theo, mà là hai cánh sau lưng vừa động, người đã xuất hiện tại một chỗ khác trong hư không.

Bảo vật ngân sắc viên bàn trong tay gã Hoàng Phong Tộc thứ nhất kia hiển nhiên đang phiêu phù giữa không trung, tay áo Hàn Lập run lên, nhất thời một cổ thanh hà bay ra, đem bảo vật này thu vào trong tay áo.

Tiếng lôi minh lần nữa vang lên, thân hình Hàn Lập xuất hiện bên cạnh đám người Lôi Lan.

Lôi Lan, Bạch Bích cùng Tần Hiểu sớm đã hai mắt mở trừng trừng, kinh ngạc nhìn Hàn Lập không nói nên lời.

Ba người thấy có nhiều người của Hoàng Phong Tộc như vậy, ngoài ra còn có hai tên cao giai Linh Tương, vốn tưởng rằng kiếp nạn khó tránh, nhưng không nghĩ tới Hàn Lập chỉ nhấc tay là giết sạch ba tên, mặt khác còn hù một nhóm địch nhân bỏ chạy.

Mà Hàn Lập bất quá cũng chỉ là Linh Tương Kỳ, điều này không khỏi làm ba người khó tin. *"Đi thôi, nơi này không nên ở lâu!"* Hàn Lập nhìn ba người một cái, vô cùng bình tĩnh nói.

"Vâng, cứ như lời Hàn huynh nói!" Bạch Bích thở ra một hơi dài, từ trong hoảng sợ tỉnh táo lại.

------oOo------

Chương 1446: Băng sát chi địa và lời của Vạn Đằng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bạch Bích không chút phản đối phân phó của Hàn Lập, Lôi Lan và Dạ Lục bên cạnh sau khi vẻ khiếp sợ trôi qua, thì trên mặt lại lộ ra vẻ kính sợ.

Hàn Lập không hề để ý đến biểu tình của ba người, không nói một lời bay về phía trước.

Ba người cũng hóa thành ba đạo linh quang, bay theo sau.

"Tần đạo hữu, ta nhớ kỹ Dạ Lục Tộc không chỉ được phái đến một người."

"Còn đạo hữu nào khác nữa không?" Trên đường đi, Lôi Lan tò mò hỏi Tần Hiểu.

"Bổn tộc vốn phái ra ba thánh tử, nhưng sau khi tiến vào tầng hai, trước sau gặp phải mấy phân chi của địch nhân nên mọi người đã chết."

"Ta vốn định từ cửa gần đó lén lẻn vào tầng ba, xem có thể may mắn tìm được Minh Diễm Quả hay không. »

"Nhưng không nghĩ tới trên đường lại gặp người của Hoàng Phong Tộc, bị đuổi giết đến tận đây." *Vẽ mặt nữ tử đau khổ trả lời.*

"Oh, người của Hoàng Phong Tộc nhiều như vậy, tại sao lại đuổi giết một mình đạo hữu?" *Quang mang trong mắt Lôi Lan chợt lóe, lộ ra thâm ý sâu sắc.*

"Đại khái bởi vì trên người ta có mang theo một kiện bảo vật trong tộc."

Tần Hiểu do dự một chút, mới cẩn thận nói.

"Thì ra là thế."

Thấy đối phương nói vậy, đôi mi thanh tú của Lôi Lan nhíu lại, cũng không tiếp tục hỏi nữa.

"Có thể làm cho hưng sư trong Hoàng Phong Tộc đuổi theo không tha, chẳng lẽ Tần đạo hữu mang theo một trong tam đại chí bảo của quý tộc."

Lúc này Bạch Bích đột nhiên ngắt lời.

"Trên người tiểu muội đích xác mang theo Hỗn Nguyên Hồ."

Thần sắc Tần Hiểu khẽ biến, sau một lúc lâu mới bất đắc dĩ nói.

"Hỗn Nguyên Hồ, chính là thao túng hỗn nguyên lực để đối địch."

Bạch Bích và Lôi Lan cùng có chút động dung.

"Không sai, đúng là bảo vật này."

"Nếu không phải vì vật ấy, ta chỉ là một trung giai Linh Tương, sao lại có thể bị người của Hoàng Phong Tộc đuổi giết mà chạy trốn nhiều ngày như vậy."

"Đáng tiếc mỗi lần thúc dục Hồ này cũng cực kỳ tốn kém hỗn nguyên tinh thạch, ngay cả tinh thạch trong tộc ta cũng xài hết, ngay cả một khối cũng không còn."

Nữ tử thở dài nói.

Nghe nữ tử này nói như thế, Lôi Lan và Bạch Bích không khỏi nhìn Hàn Lập một cái.

Nhưng Hàn Lập từ đầu tới cuối cũng không quay đầu lại, phảng phất như chưa nghe nói gì cả.

Tấy bộ dáng Hàn Lập không có chút hứng thú, hai người Lôi Lan lại nhìn nhau một cái.

Lúc này cũng không nói chuyện này nhiều, ngược lại khách khí cùng Tần Hiểu đàm luận chuyện tình ở tầng thứ ba Địa Uyên.

Tần Hiểu thấy vậy, trong lòng thở ra một hơi.

Mặc dù nói Dạ Lục Tộc và Thiên Bằng Tộc đích xác từng có chút minh ước, nhưng bất quá chỉ là ước định bằng miệng mà thôi.

Vạn nhất ba người đối phương nổi lên tâm tư đoạt bảo thì….

Lấy thần thần vừa rồi của Hàn Lập, nàng ngay cả sức phản kháng cũng không có.

Bât quá mặc dù Hàn Lập mới vừa rồi hung hãn, nhưng có viện thủ như vậy, đi theo cũng an toàn.

Ôm loại ý nghĩ này, Tần Hiểu cũng không muốn ly khai, vẻ mặt tươi cười bắt chuyện với Lôi Lan.

Hơn nữa còn tận lực kết giao, nhị nữ trò chuyện với nhau thật vui.

Không lâu sau hai người liền gọi tỷ muội.

Bạch Bích thấy vậy thì nhíu mày.

Hai ngày sau, đoàn người sau khi giết một vài yêu tộc cấp thấp trên đường, thì rốt cục bay ra khỏi vùng núi. Thế nhưng phía trước lại xuất hiện một mảnh thiên địa băng tuyết quỷ dị.

Độn quang của đoàn người không khỏi chậm lại, cẩn thận đánh giá tất cả.

Băng đen vô tận, từng trận gió lạnh gào thét, giống như vô số lệ quỷ ở tận chốn thâm sâu đang khóc.

Nhưng từ xa nhìn lại, băng xuyên chỉ là một mảnh đen, tựa hồ không hề có chút phát sang, phảng phất như cánh cửa địa ngục *đang mở ra.*

"Nơi này chính là băng sát chi địa nổi danh ở tầng hai."

"Nghe nói nơi này tập trung rất đông băng sát yêu vật cấp thấp, thậm chí còn có người ngẫu nhiên nhìn thấy băng sát yêu vương."

Hàn Lập phảng phất như tự nói với mình.

"Lời của Hàn huynh không sai, nơi này đích xác là băng sát chi địa."

Bất quá nơi băng sát này, đại đa số đều là yêu vật cấp thấp chưa mở ra linh trí.

Về phần băng sát yêu vương cũng chỉ là nghe đồn, dường như chưa có mấy người tận mắt nhìn thấy."

Tần Hiểu lập tức nhu thuận tiếp lời.

"Bất quá nơi đây thoạt nhìn hung hiểm, nhưng thực tế lấy thần thông của chúng ta, băng qua nơi này cũng không có vấn đề gì."

Bạch Bích cười rộ lên.

"Theo lý thuyết, nơi này đích xác không có gì nguy hiểm mới đúng."

"Nhưng lần này sắp tới lần yêu triều tại Địa Uyên bộc phát, cẩn thận vẫn tốt hơn."

"Được rồi, chúng ta đi thôi!" Hàn Lập gật đầu, dặn dò vài câu, sau đó vỗ cánh bay đi.

Tốc độ độn quang tăng lên vài lần, sau vài cái chớp động đã tiến vào hắc sắc băng tuyết.

Ba người Lôi Lan nhìn nhau một cái, cũng tiến vào trong.

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy linh quang màu sắc khác nhau thiểm động, mơ hồ còn có thể nhìn thấy vài người độn quang.

Một cổ hắc phong mãnh liệt thổi qua, che khuất đoàn người trong bóng tối.

"Phanh", một yêu vật giống như trâu, thân cao vài chục trượng té rầm xuống đất.

Thân hình nó khổng lồ đến mức làm cho mặt đất gần đó khẽ rung lên.

Hồng quang đại phóng, hơn mười sợi tơ từ trong thân thể tê ngưu bay ra, chợt lóe lên rồi thu về nhân ảnh đang phiêu phù trên không. "Chúc sư huynh, Tinh Viêm Ti của huynh càng lúc càng tinh diệu a."

"Da yêu thú này cứng không dưới một số yêu vật cấp cao, nhưng sư huynh lại có thể dễ dàng giết nó, ta xem ngay cả Phí Dạ của Nam Lũng Tộc cũng không có thủ đoạn cỡ này."

Một bóng người bên cạnh được bao phủ trong hồng quang lớn tiếng nói, cùng với hắn còn có mấy người khác, cũng đồng dạng khen ngợi không thôi.

Người ra tay đúng là Chúc Âm Tử của Xích Dung Tộc, mấy người còn lại tất nhiên là thánh tử cùng tộc.

Chỗ bọn họ đứng là một phương viên bằng phẳng rộng ngàn dặm, bốn phía là rừng rậm màu xanh đen, ở giữa là một vùng trống trải hơn trăm dặm, trên mặt đất đầy những loạn thạch.

Mà trung tâm loạn thạch là một động quật tối đen sâu hơn trăm trượng, bộ dáng như nối thẳng vào lòng đất.

Đám người Xích Dung Tộc hiện đang canh giữ lối vào động quật.

Hắc tê yêu kia hiển nhiên là từ trong khu rừng gần đó chạy ra, bị Chúc Âm Tử đánh chết.

"Hừ, mấy người các ngươi đừng thổi phồng ta nữa. Chúng ta canh giữ nơi đây dã ba bốn ngày, ngoại trừ đem tiểu tộc kia diệt toàn bộ, thì vẫn chưa thấy người của Thiên Bằng Tộc đến."

"Xem ra bọn họ không phải đi hai thông đạo khác, mà là đang còn ở tầng thứ hai."

"Những tộc lớn khác phỏng chừng cũng đã có người tiến vào tầng ba, người của Thiên Bằng Tộc tuy nhất định phải giết, nhưng Minh Diễm Quả cũng phải có được."

"Như vậy đi, Xích Thiên, Hồng Sa, hai người các ngươi theo ta xuống tầng ba, những người còn lại tiếp tục thủ tại đây."

"Sau khi tìm thấy Minh Diễm Quả, ta sẽ tự mìn tới giúp các ngươi."

Chúc Âm Tử trầm ngâm tại không trung một lát, sau đó nói.

"Chúc sư huynh, tu vi tên họ Hàn của Thiên Bằng Tộc không hề yếu, chỉ chừa lại mấy vị sư huynh thì có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Xích Thiên lộ ra bộ dáng lo lắng, nói.

"Hắc hắc, điểm ấy thì cứ yên tâm."

"Tu vi Vưu sư đệ cũng không kém ta bao nhiêu, ta sẽ đem bảo vật trong tộc là Lạc Hồn Chung lưu lại đây."

"Chung này khi phát động thì vô thanh vô hình, khó lòng phòng bị, ngay cả Linh Suất Kỳ cũng chỉ có thể thúc thủ chịu trói. Vưu sư đệ âm thầm đánh lén thì tuyệt không có vấn đề gì."

Chúc Âm Tử tựa hồ đã sớm lo việc này, không suy nghĩ thêm liền nói.

Tiếp theo há miệng phun ra một đoàn lục quang, bên trong là một tiểu chung cao nửa tấc cổ quái.

Tiểu chung phát ra một tiếng trầm thấp, sau đó liền xuất hiện trên đỉnh đầu hán tử tráng kiện Xích Dung Tộc, từ từ hạ xuống.

"Đa tạ sư huynh ban cho bảo vật, Vưu mỗ nhất định cố hết sức!" Hán tử họ Vưu nâng tiểu chung lên, mặt không thay đổi trầm giọng nói, thanh âm the thé như tiếng kim loại cọ xát.

Mặc dù hán tử họ Vưu nói không nhiều, nhưng Chúc Âm Tử lại cực kỳ tin tưởng, sau khi gật đầu liền dẫn theo Xích Thiên và Hồng Sa hóa thành ba đạo hồng quang, bay vào trong động quật.

"Được rồi, từ giờ trở đi tất cả mọi người ẩn nặc thân hình, không nên lộ ra hành tích tại vùng phụ cận. Ta sẽ bày ra cái pháp trận ẩn nặc tại lối vào. Một khi mục tiêu thật sự đến, ta sẽ dùng Lạc Hồn Chung đánh lén, sau đó các ngươi hiện thân cũng không muộn."

Tráng hán sau khi Chúc Âm Tử rời đi thì lập tức phân phó.

Hán tử họ Vưu tựa hồ trong đám thánh tử Xích Dung Tộc này cũng có danh tiếng, không ai có ý kiến, lúc này hắn bắt quyết xuất ra bảo vật.

Trong nháy mắt tất cả bọn họ đều biến mất.

Mà thân hình hán tử họ Vưu vừa động, cũng trốn vào trong động quật.

Trong lúc nhất thời, xung quanh động quật trở nên yên tĩnh.

Tầng thứ hai, trong một khu rừng rậm xanh biếc nhiều cây cối lớn, có một kình thiên cự trụ màu vàng vươn thẳng lên trời.

Lại gần một chút thì phát hiện đường kính cây này đúng là siêu lớn, phảng phất như nối thẳng lên trời.

Mà xung quanh hơn mười dặm lại không có một ngọn cỏ, giống như là một sa mạc.

Nhưng giờ phút này lại có tiếng ầm ầm bạo liệt, đồng thời linh quang các màu sắc khác nhau thiểm động không ngừng.

Lại có người của Phi Linh Tộc, bị ngàn vạn hoàng sắc phi nga vây khốn tại không trung gần đó.

Có khoảng hai mươi người, nam nữ đều có, nhưng trên mặt mỗi người đều có hình xăm, có bốn tên nam tử thân hình cao lớn, sau lưng mang binh khí thật lớn.

Phi nga đang vây khốn bọn họ, toàn thân màu vàng kim chói mắt, đông đúc, lấy khí thế phô thiên cái địa vây khốn bọn họ đến mức nước cũng không lọt.

Phi nga này nhìn như tầm thường, nhưng đám người cũng không dám khinh thường, các loại bí thuật liên tiếp được thi triển, xuất ra bảo vật phòng thủ…bảo vệ bọn họ thật nghiêm ngặt.

------oOo------

Chương 1447: Tiểu thú và băng sát

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong đám người Phi Linh Tộc, có hai người vẫn đứng giữa không trung không nhúc nhích, thủy chung không có ý ra tay. Trong đó một người nhỏ nhắn, đúng là Kiều Thanh của Thất Việt Tộc.

Một người khác là một nam tử cao lớn, thần sắc một người lạnh nhạt, một người nhíu mày.

"Ngao đạo hữu, Vạn Đằng nói trước kia chưa bao giờ xuất hiện loại yêu trùng Kim Minh Nga, loại này phải ở tầng bốn Địa Uyên mới có, xem ra tình huống trong Địa Uyên có chút không đúng." Mắt thấy những người khác bị đủ loại nga phấn bao vây, nhưng công kích của bọn họ lại không thể làm gì được những nga phấn quỷ dị này, hán tử cao lớn liền chậm rãi mở miệng.

"Không cần nói thì ta cũng biết, nếu tầng một có thể gặp được trung giai yêu vật thì tại đây gặp phải Kim Minh Nga cũng không phải là chuyện kinh ngạc. Việc nà cũng không phải chuyện chúng ta quan tâm, hiển nhiên có lão gia hỏa trong tộc phụ trách. Sau khi đến tầng ba, ngươi nếu như lại còn đi theo ta thì đừng trách ta bắt ngươi khai đao trước." Ngao Thanh lạnh lùng trả lời.

"Ngao cô nương cần gì tuyệt tình như thế! Phí mỗ đối với đạo hữu thật lòng si tình, tại hạ đã cầu hôn với quý tộc ba lần, nhưng lần nào cũng bị mẫu thân của nàng cự tuyệt. Phí mỗ có chút không hiểu, quý tộc luôn chủ trương kết hợp với các tộc mạnh, mà Ngao đạo hữu cũng thả tin phong thanh, rằng sẽ gả cho một vị thánh tử có thực lực cực mạnh. Chẳng lẽ Phí mỗ không phù hợp với yêu cầu sao?" Nam tử cao lớn nhìn xung quanh rồi trầm giọng nói, hắn đúng là cùng Chúc Âm Tử, Ngao Thanh đứng ngang hàng, tên gọi là Phí Dạ, người của Nam Lũng Tộc!

"Không sai, thánh tử Thất Việt Tộc chúng ta, vô luận là nam hay nữ cũng chỉ lấy thực lực cường đại của các phân chi làm thước đo. Nhưng bản lĩnh của ngươi như thế nào, người khác không biết nhưng ta thì lại không rõ sao? Chút thực lực ấy, ta còn không đặt vào mắt, thừa dịp này sớm đoạn tuyệt tâm tư của ngươi luôn cho khỏe!" Khóe miệng Ngao Thanh lộ ra một tia châm chọc.

"Ta biết thần thông của Ngao đạo hữu rất lớn, Phí mỗ tự nhận còn xa không bằng. Nhưng trong các thánh tử các tộc khác, ngoại trừ Phí mỗ thì những người khác lại càng không xứng là song tu bạn nữ của đạo hữu. Nếu như tại hạ không có cơ hội thì những người khác lại càng không được đạo hữu để vào mắt. Hay là, Ngao đạo hữu đã nhìn trúng tiểu tử họ Chúc của Xích Dung Tộc. Nếu là như thế thì ta sẽ tìm hắn, một kiếm giết hắn." Hai mắt Phí Dạ trừng lớn nhìn Ngao Thanh nói. *"Chúc Âm Tử? Hừ, hắn cũng không xứng. Bất quá lần tụ hội các tộc này, ta thật đúng là phát hiện một cái tên thú vị."*

"Mặc dù chưa từng tự mình thử sức với hắn, nhưng cảm giác cho ta biết, thần thông của hắn không hề dưới ngươi." Ngao Thanh đột nhiên cười khẽ một tiếng.

"Là thánh tử của tộc nào, nói cho ta biết, ta sẽ đi tìm người này, nếu thần thông thật sự cao hơn ta thì không nói gì, ta tự nhiên sẽ không dây dưa. Nếu là thua ta thì, hắc hắc…." Phí Dạ nghe vậy, sắc mặt trong nháy mắt âm trầm. Một nam một nữ này đứng giữa đám người, không hề coi ai ra gì, vẫn nói chuyện với nhau, thậm chí không để ý đến công kích của kim nga.

Mà giờ phút này, dưới sự áp bách của nga phấn bốn phía, phạm vi bảo vệ của đám người dần thu hẹp lại, mắt thấy không thể trụ được lâu.

"Ngươi thật sự nguyện ý thử sức sao? Thần thông người này cũng cao, là thánh tử Thiên Bằng Tộc, hình như họ Hàn, khuôn mặt xa lạ, những cái khác thì ta không hỏi qua." Thần sắc Ngao Thanh vừa động, gật đầu nói. *"Thánh tử Thiên Bằng Tộc? Thánh tử của phân chi yếu nhất, có thể có tồn tại cường đại gì chứ?"* Phí Dạ có chút ngạc nhiên.

"Điều này cũng khó nói, Thiên Bằng Tộc tuy yếu nhưng không có nghĩa là trong tộc bọn họ có thánh tử tài cao ngút trời. Chớ quên ta tu luyện chính là Thất Khiếu Thông Huyền Quyết, linh giác vô cùng chính xác, không loại công pháp nào trong bảy mươi hai phân chi có thể sánh bằng. Người nọ mặc dù ta chỉ nhìn từ xa, nhưng lại khiến cho ta có cảm giác sâu không lường được. Nếu ngươi thật sự muốn giao thủ với hắn thì nên chuẩn bị tinh thần chịu chết đi." Ngao Thanh lạnh lùng nói.

"Nếu như ngươi nói thế thì được, nhưng sau khi thí luyện kết thúc ta sẽ lại hướng Thất Việt Tộc cầu hôn. Nếu ta nhớ không lầm thì lễ trưởng thành của ngươi chỉ còn vài năm là tới, lúc đó ngươi hẳn là không có cơ hội cự tuyệt ta nữa." Phí Dạ có chút bức bách nói.

"Hừ, ngươi thật đúng là biết không ít. Không sai, lễ trưởng thành của ta chính là chuyện ba năm sau, không thể trì hoãn. Người nọ nếu thật sự không bằng ngươi thì trong lớp đồng bối Phi Linh Tộc cũng không thể tìm ra người mạnh hơn ngươi. Lúc đó ta sẽ đáp ứng cầu thân của ngươi." Ngao Thanh ngẩng đầu, hãnh diện nói.

"Ha ha, cứ quyết định như vậy đi. Nếu có thể đụng tên họ Hàn này ở tầng thứ ba là tốt nhất. Nếu thật sự không được thì chờ sau khi trở về sẽ hướng hắn khiêu chiến. Người này có thể bị ngươi nhìn trúng, sẽ không có chuyện ngay cả thí luyện cũng không có cách thông qua." Phí Dạ cuồng tiếu một tiếng, hai mắt hiện lên một tia sát khí. *"Việc này tùy ngươi, nhưng yêu trung kia có chút chướng mắt. Là ngươi ra tay, hay phải đợi ta ra tay."* Ánh mắt Ngao Thanh đảo qua xung quanh, thản nhiên nói.

"Hắc hắc, loại chuyện nhấc tay này cứ giao cho Phí mỗ." Đại hán cười, đột nhiên vỗ lên cự kiếm sau lưng, nhất thời kiếm này phát ra tiếng ông ông, trực tiếp phóng lên cao, hóa thành một đạo kim quang thô to, không ngừng xoay tròn. Mà đồng thời, Phí Dạ cũng hóa thành một cự đại quái điểu.

Hai cánh vỗ một cái, trực tiếp vọt lên trời cao. Sau mấy lần chớp động, cự đại điểu ảnh nhập làm một với cự kiếm. Vừa thấy có người từ vòng phòng hộ bẩy, kim nga bốn phía vù vù một tiếng, một đám nhất thời đánh thẳng lên không trung. Nhưng chúng nó chưa đến gần thì đã có vô số kim quang đánh xuống.

Một tiếng phích lịch phát ra, lập tức kim quang tăng vọt mấy lần, vô số kim mang bắn nhanh xuống bao phủ lấy đám kim nga phía dưới.

Nguyên bản tầng tầng lớp lớp, sau khi bị kim mang đánh trúng, kim nga lập tức phát ra tiếng cháy khét, bị xuyên thủng.

Kể từ đó, rất nhiều kim nga ở phía sau, sau khi kim mang đánh tới thì chết rất nhiều. Trong nháy mắt đã bị giết gần nửa.

Một con Kim Minh Nga to lớn hơn xa so với đồng loại thấy cảnh này, lập tức phát ra tiếng kêu, những kim nga còn sót lập tức bay tứ tán trốn đi.

Ngao Thanh thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống, trong miệng lẩm bẩm gì đó, đột nhiên sau lưng hiện ra hai hư ảnh cực lớn.

Hư ảnh vô cùng mơ hồ, mơ hồ có bảy hình thái khác nhau, có đầu vượn, có đầu báo….cái nào cũng dữ tợn!

Dưới sự thúc dục pháp quyết của Ngao Thanh, tất cả đầu lâu mở mắt, đồng thời hé miệng phun ra bảy đoàn lục sắc quang hà, cuồng dũng đánh về phía xa. Một mà khó tin xuất hiện.

Nơi bảy luồng lục hà đi qua, tất cả kim nga lập tức bị hút vào, lập tức bị lục quang thôn phệ thành huyết thủy. Tất cả kim nga rốt cục chỉ còn sót lại vài con chạy thoát, kim quang trong không trung lúc này mới thu lại, Phí Dạ vai khiên cự kiếm hiện ra.

Hắn nhìn những hư ảnh thật lớn sau lưng Ngao Thanh, trên mặt hiện ra một tia si mê.

Một đạo hắc ảnh lóe lên, mấy hắc sắc yêu vật bị bạch sắc trảo mang xuyên qua, trong nháy mắt bị xé rách thành từng mảnh.

Hư ảnh kia đem chúng nó thu nạp không còn một mảnh, sau đó lập tức xoay quanh trên không trung, bay về đầu vai Hàn Lập, hiện ra một tiểu thú nhỏ như con mèo, đúng là báo lân thú mà

Hàn Lập thu phục.

"Hắc hắc, thật không nghĩ ra linh thú của Hàn huynh đối phó với băng sát lại hữu hiệu như vậy. Ta còn chưa phát hiện ra tồn tại của chúng thì nó đã phát hiện trước một bước, không biết linh thú này gọi là gì, tiểu muội thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy." Một mỹ nữ bên cạnh tấm tắc khen, đúng là Tần Hiểu. Lôi Lan và Bạch Bích nhìn báo lân thú, cũng đều cảm thấy kinh ngạc.

"Tên là gì thì ta cũng không rõ lắm, là trong lúc vô ý thu phục được. Ta cũng không nghĩ tới nó lại có thể hấp nạp băng sát chi khí." Hàn Lập sờ đầu tiểu thú, lãnh đạm cười nói.

Vừa tiến vào băng sát chi địa không bao lâu, nguyên bổn vòng trữ vật trên tay dùng để chứa Đề Hồn Thú và tiểu thú này bỗng rung lên. Hàn Lập dùng thần niệm liên lạc thì biết được nó muốn ra ngoài.

Hàn Lập hiển nhiên có chút ngoài ý muốn, nhưng biết rõ tiểu thú này mặc dù còn nhỏ, nhưng lại có thiên phú, cũng không mặc kệ. Mà phụ cận cũng không có cường địch nào, cho nên thả nó ra. Kết quả không bao lâu sau, biểu hiện của báo lân thú khiến đám người Hàn Lập kinh hãi.

Con thú này vừa xuất hiện tại băng sát chi địa, chẳng những vô cùng sung sướng, hơn nữa cảm ứng đối với băng sát yêu vật cực kỳ linh mẫn, thậm chí Hàn Lập còn chưa phát hiện ra yêu vật thì nó đã phóng tới, hai trảo điên cuồng huy vũ, chem. băng sát thành vô số mảnh, lại đem nguyên sát chi khí của yêu vật hấp nạp vào bụng, lộ ra bộ dáng cực kỳ vui mừng.

Mặc dù băng sát yêu vật không thể tạo thành uy hiếp đối với đám người Hàn Lập, nhưng chúng nó am hiểu ẩn nặc, đột nhiên từ dưới đất công kích thì khó lòng phòng bị, cũng có chút phiền toái.

Mà báo lân thú khi phát hiện ra băng sát ẩn sâu dưới băng thì hướng về phía dưới băng rống lên từng tiếng tru quái dị, yêu vật phảng phất như bị tiếng rống làm kinh động, từ dưới băng hốt hoảng chạy ra, kể từ đó liền trở thành mồi trong miệng tiểu thú. Thấy tình hình này, không riêng gì Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn, mà đám người Lôi Lan cũng cảm thấy hứng thú đối với tiểu thú.

Bọn họ cứ như vậy mà đi, dọc đường số lượng băng sát yêu vật bị báo lân thú cắn nuốt cũng hơn một ngàn. Nguyên bổn hoa văn màu vàng bên ngoài thân tiểu thú đã dần nổi lên một tầng bạch sắc oánh quang. Bộ dáng như tu vi lại tăng thêm. Hàn Lập thấy hành động của tiểu thú này, không khỏi vuốt cằm trầm ngâm.

------oOo------

Chương 1448: Băng sát yêu vương

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nói thật, bởi vì báo lân thú này chỉ có thực lực tương đương với tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, cho nên sau khi thu phục, hắn rất ít khi thả ra đối địch. Bất quá từ khi con thú này theo Hàn Lập thì chưa từng dùng qua các loại đan dược trân quý, nhưng những năm gần đây, tu vi rõ ràng tăng lên rất nhiều, đã là yêu thú cấp mười. Chỉ cần bước thêm một bước nữa là sẽ phá tan chướng ngại, trở thành tồn tại Hóa Thần Kỳ.

Dựa theo lẽ thường mà nói, đại bộ phận yêu thú khi đạt đến cấp tám sẽ trải qua lôi kiếp, biến thành hình người, mở ra linh trí.

Nhưng cũng có một số biến dị linh thú cùng linh thú có huyết mạch đặc thù, chúng nó đem giai đoạn biến hóa đặt vào cấp cao hơn, cũng có thể cả đời không thể biến ảo hình thái. Nhưng loại thú này một khi tiến giai, hóa hình thì linh trí và thần thông cũng vượt xa loại thú cùng cấp, thậm chí tiêu diệt đối thủ trên mình một cấp cũng không phải là không có khả năng.

Báo lân thú vốn kế thừa huyết mạch của kỳ thú Kỳ Lân, đây là cơ duyên xảo hợp, sau này có cơ hội hóa hình hay không thì chỉ có trời mới biết.

Bất quá hiện tại xem ra băng sát chi khí trong cơ thể băng sát yêu vật chính là cơ duyên để con thú này đột phá bình cảnh Hóa Thần Kỳ.

Hàn Lập không suy nghĩ nhiều, rất nhanh liền biết được con thú này đang cần gì. Nhưng trong lòng lại cười khổ không thôi, nếu là con thú này đột phá chướng ngại vào lúc khác thì tất nhiên là chuyện cầu còn không được, nhưng hiện tại ở nơi nguy hiểm mà đột phá thì đúng là…Ai biết khi con thú này tiến giai, có thể làm ra phiền toái gì không cơ chứ.

Mặc dù đám người Lôi Lan không biết tình hình của báo lân thú, nhưng nhìn thân thể bạch quang của nó càng lúc càng sang, khí tức càng lúc càng mạnh thì cũng bắt đầu lưu tâm. Mà lúc này đám người Hàn Lập đã xâm nhập vào chỗ sâu trong băng sát chi địa, lộ trình tính ra đã đi được gần nửa khu vực.

Báo lân thú cứ sau khi thôn phệ băng sát thì nằm bất động trên đầu vai Hàn Lập, hai mắt nhắm lại, bội dáng lười biếng. Nhưng bạch quang trên người con thú này lại không hề giảm chút nào, lưu chuyển không ngừng, rất bắt mắt.

Lúc này mọi người bay qua một ngọn núi băng, phía trước xuất hiện một hạp cốc rất dài, còn có từng trận hắc phong, cơ hồ che kín cả bầu trời. Duy chỉ có trong hạp cốc là cực kỳ an tĩnh. Đối với loại kỳ cảnh này, đám người Hàn Lập cũng không lộ ra dị sắc.

Loại tình hình này bọn họ đã gặp qua trên đường, cho nên không chút trì hoãn, bay vào hạp cốc.

Hạp cốc không quá rộng, chỉ có ba bốn trăm trượng, sâu hơn ngàn trượng. Hơn nữa trên đỉnh lại không ngừng có hắc phong gào thét, người bay trong đó hiển nhiên sẽ bị áp lực.

Cũng may đám người Hàn Lập không phải kẻ đầu đường xó chợ, hiển nhiên sẽ không bởi vì thế mà nhiễu loạn tâm thần, độn quang có vẻ rất bình tĩnh. Đột nhiên có tiếng gầm nhẹ, thần sắc Hàn Lập vừa động, không khỏi ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy nguyên bổn báo lân thú vẫn nằm trên vai, hiện tại đã đứng dậy, hai mắt trợn tròn, lông thú dựng thẳng đứng, phảng phất như lâm đại địch. Hàn Lập liền ngẩn ra.

Lúc trước khi con thú này gặp phải rất nhiều băng sát chi yêu thì cũng không có loại phản ứng này. Lúc này sao lại biểu hiện như thế, chẳng lẽ là…. Hàn Lập như nghĩ tới cái gì, độn quang không khỏi ngừng lại.

Thấy Hàn Lập dừng lại, đám người Lôi Lan cũng dừng theo, nhưng đều dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn lại. Hàn Lập không nói một lời, chỉ là lam mang trong mắt chợt lóe nhìn về phía trước. Không chờ những người khác mở miệng hỏi gì, hắn đánh một chưởng về phía hư không trước mặt.

Một đạo kim quang từ tay phát ra, trực tiếp chem. Về chỗ sâu trong hạp cốc.

Sau nhiều tiếng ầm ầm, trong bóng đêm chợt lóe kim quang, đáy hạp cốc bị trảm thành hai, hiện ra một vết nứt thật dài.

Một tiếng quái khiếu từ dưới lòng đất truyền ra, lập tức vô số hắc khí từ trong băng tuôn ra, trong nháy mắt ngưng tụ thành một hắc sắc vụ cầu đường kính mười trượng. *"Băng sát yêu vương, là băng sát yêu vương! Nơi đây dĩ nhiên có loại yêu vật này."* Bạch Bích có chút thất thanh la lên, nhị nữ Lôi Lan và Tần Hiểu nghe vậy thì cũng lập tức cả kinh.

Đúng lúc này, cự đại vụ cầu xoay tròn trong hư không, vô số băng vụn từ dưới đất bay lên, đem phương viên xung quanh vây chặt, hắc quang đại phóng!

Một hắc sắc băng phượng hơn hai mươi trượng hiện ra, toàn thân trong suốt tối đen, hai mắt chớp động hắc mang quỷ dị, gắt gao nhìn chằm chằm Hàn Lập.

Không, chính xác là nhìn tiểu thú ở đầu vai Hàn Lập, bộ dáng như gặp sinh tử đại địch.

Báo lân thú thấy vậy, trong miệng gầm nhẹ không thôi, nhưng trong cặp mắt xanh biếc lại hiện lên lửa nóng, muốn thử sức. Hàn Lập nhíu mày, trầm ngâm một chút.

Hắn đột nhiên giơ tay ôm lấy tiểu thú, rồi dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn dùng sức ném tiểu thú lên cao.

Tiếp theo hai cánh sau lưng Hàn Lập vỗ lên, hóa thành một đạo thanh bạch điện hồ, biến mất không thấy.

Tiếp theo trên đỉnh đầu băng phượng hiện lên tiếng xé gió, Hàn

Lập quỷ dị hiện ra. Nhưng vai khẽ động, liên tiếp tàn ảnh hạ xuống thân hình khổng lồ của băng phượng. Băng phượng đầu tiên là ngẩn ngơ, nhưng lập tức phát cuồng.

Nó nổi giận kêu to một tiếng, một đôi cự trảo đen thui xuất ra, lập tức đánh vào thân hình Hàn Lập.

Nhưng Hàn Lập coi như không nhìn thấy cự trảo, hai cánh hơi đập, hai hắc bạch quyền ảnh hiện ra, trực tiếp nghênh đón. Tiếng *"phanh phanh"* phát ra liên miên không dứt, hắc bạch quang mang chạm vào cự trảo thì hiện ra một màn quỷ dị!

Sau khi hai cự trảo va chạm, liền phát ra tiếng vỡ giòn tan như đồ sứ bị nghiền nát, tiếp theo liền vỡ vụn, biến mất.

Hắc sắc băng phượng phát ra một tiếng kinh thiên động địa, há miệng phun ra một luồng hàn phong cực mạnh, trong nháy mắt đã tới đỉnh đầu Hàn Lập, muốn phá giải quyền của hắn.

Nhưng ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, ngay lúc hắc phong tới liền dựa theo đó chuyển thân, biến mất không thấy.

Băng phượng ngẩn ra, xoay đầu muốn tìm đối thủ.

Nhưng đúng lúc này, không gian sau lưng hắc phượng ba động, một đạo nhân ảnh vô thanh vô tức hiện ra.

Thân hình vừa động, nhân ảnh quỷ mị kia dẫm lên lưng băng phượng, hai nắm tay hắc bạch chợt lóe, mang theo một cỗ ác phong đánh lên lưng băng phượng. *"Oanh long long"*.

Một chút phản ứng cũng không có, thân hình khổng lồ của băng phượng phát ra từng vệt sáng chói mắt, tiếp theo vang lên tiếng răng rắc, sau đó liền vỡ thành băng trong suốt rơi xuống.

Một đoàn hắc sắc vụ khí lớn xuất hiện giữa hư không, chỉ là không có hình dáng cụ thể, hắc mang chớp động quỷ dị. *"Vù"* một tiếng, một bóng dáng nhỏ nhắn chợt lóe lên, phóng thẳng vào hắc sắc vụ khí, dùng tứ chi ôm lấy thôn phệ, trong mũi còn phát ra tiếng hưng phấn. Đúng là báo lân thú mà Hàn Lập đã ném lên cao trước đây!

Con thú này vừa hạ xuống, thấy băng phượng bị đánh thành hắc vụ, hiển nhiên sẽ không buông tha cho vật đại bổ này. Nhất thời mừng rỡ, liều mạng thôn phệ.

Hắc sắc vụ khí hiển nhiên là do băng sát yêu vương biến thành, không dễ cam lòng để tiểu thú thôn phệ, chẳng những từ cơ thể vươn ra hắc sắc xúc tu, mà đồng thời trên mặt đất cũng có rất nhiều khối băng đen bay lên, muốn lần nữa ngưng tụ lại thân thể. Nhưng xúc tu chưa tiếp xúc được với báo lân thú thì đã bị trảo của nó đánh nát bấy.

Về phần hắc băng, tay áo Hàn Lập phất lên, bị vô số hỏa diễm đánh trúng, hóa thành nước rơi xuống. Từ khi Hàn Lập rat ay đánh nát hắc sắc băng phượng đến bây giờ, bất quá chỉ là thời gian mấy lần hô hấp.

Ngay cả đám người Lôi Lan không phải lần đầu tiên nhìn thấy Hàn Lập ra tay, nhưng vẫn bị thủ đoạn sét đánh của hắn làm thất kinh, trên mặt không khỏi hiện lên các loại thần tình khác nhau!

Sắc sắc vụ khí bị tiểu thú thôn phệ liền không ngừng quay cuồng, lúc to lúc nhỏ, nhưng căn bản không thể làm được gì. Bốn trảo tiểu thú ôm cứng, phảng phất như mọc rễ. Trong nháy mắt, hắc khí to như thế đã bị thôn phệ được gần một nửa.

Sau đó tiểu thú gầm nhẹ một tiếng, bạch quang trên thân thể chợt cuồng hiện, từ trên hắc vụ nhảy xuống, nằm bất động trên mặt đất.

Sắc mặt Hàn Lập khẽ biến, không nói hai lời lấy ra một bình ngọc màu trắng, ném thẳng về phía hắc vụ còn sót lại, miệng lẩm bẩm.

Bình ngọc xoay tròn, từ trong miệng bình phun ra một cổ thanh hà.

Hà quang bay ra, nhất thời hắc khí còn sót kia bị hút vào bình.

Đám người Bạch Bích và Lôi Lan thấy cảnh này thì trên mặt không khỏi hiện lên một tia hâm mộ.

Băng sát yêu vương này mặc dù được gọi là yêu vương, nhưng trên thực tế thần thông cũng tầm thường, Hóa Thần Kỳ bình thường cũng có thể dễ dàng đối phó. Nhưng yêu vật này cực kỳ hiếm thấy, ngoài việc băng sát chi khí cực kỳ tinh thuần thì vô luận là luyện đan, luyện khí, thậm chí dùng để tu luyện một số bí thuật, thần thông đều có tác dụng lớn. Vượt xa những băng sát yêu vật bình thường.

Nhưng yêu vật này đã bị Hàn Lập đánh tan, ngay cả khi bọn họ có biết phương pháp thì cũng không dám nói ra. Chỉ một lát sau, băng sát chi khí đã bị bình ngọc hấp thu không còn chút nào. Hàn Lập ngoắc một cái, bình ngọc lập tức hóa thành một đạo bạch quagn bay vào cổ tay áo. Sau đó ánh mắt Hàn Lập xoay chuyển, hơi lo lắng nhìn tiểu thú trên mặt đất. Giờ phút này báo lân thú cuộn mình lại, hai mắt nhắm nghiền. Thông qua liên lạc tâm thần, Hàn Lập rõ ràng cảm nhận được nội tâm tiểu thú đang hưng phấn, rốt cuộc mới ngừng lo lắng.

Nhẹ thờ dài một hơi, hắn từ trên không trung hạ xuống cạnh tiểu thú, ngồi xuống.

Dùng tay vuốt ve đầu tiểu thú, cảm thấy lông thú vô cùng mềm mại, sau đó thần niệm vừa động, nhẹ trấn an nó.

Báo lân thú vươn cái lưỡi màu đỏ, liếm một chút vào tay Hàn Lập, tâm tình bất an rốt cục dần dần bình phục lại.

------oOo------

Chương 1449: Tiến giai

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đúng lúc này, trên trời cao đột nhiên xuất hiện bạch quang, sau đó tán ra, hóa thành quang điểm từ từ hạ xuống.

Cùng lúc đó, quang mang bên ngoài thân tiểu thú bỗng nhiên biến đổi, trở thành màu phấn hồng.

Tiếp theo từ tiểu thú truyền ra một mùi hương thơm mát, làm cho người ta cảm thấy lâng lâng, phảng phất như thân hình báo lân thú biến thành một loại mỹ vị thế gian khó tìm. Nguyên bổn Hàn Lập và đám người Bạch Bích đang có chút kỳ quái, vừa ngửi thấy mùi thơm này thì cũng không nhịn được, muốn *"cắn miếng thịt thơm ngon kia một cái"*. *"Hàn huynh, linh thú của huynh muốn tiến giai."* Sắc mặt Bạch Bích đột biến. *"Không sai, tại hạ sợ rằng phải trì hoãn ở đây một ngày."* Hàn Lập sờ đầu tiểu thú an ủi.

"Linh thú tiến giai tự nhiên là chuyện tốt, nhưng chuyện này không hề nhỏ, một khi hương thơm này truyền ra ngoài thì sợ rằng toàn bộ băng sát yêu vật đều tới. Nếu không cẩn thận, vạn nhất xuất hiện yêu vật cấp cao thì chúng ta sẽ gặp nguy hiểm." Thần sắc Bạch Bích không tốt lắm. *"Việc này hiển nhiên ta biết, nhưng Bạch huynh chẳng lẽ muốn ta bỏ mặc linh thú của mình mà đi sao?"* Hàn quang trong mắt Hàn Lập chợt lóe, thản nhiên nói.

*"Tại hạ không có ý này, chỉ là…"*Vừa nghe khẩu khí Hàn Lập có chút bất thiện, Bạch Bích vội phủ nhận nói, cũng muốn giải thích. Nhưng Hàn Lập đã khoát tay chặn lại.

"Không quản các ngươi có ý nghĩ gì, nếu các ngươi cảm thấy nguy hiểm thì có thể tự rời đi, nhưng ta sẽ không rời đi." Hàn Lập nói như đinh đóng cột. Nghe Hàn Lập nói thế, đám người Lôi Lan nhìn nhau, không khỏi cười khổ. Bọn họ đối với thái độ của Hàn Lập cũng không cảm thấy kỳ quái, nếu đổi lại là bọn họ, chỉ cần linh thú tiến giai đến Linh Tương Kỳ thì cũng sẽ bảo vệ. Mà lúc

này Hàn Lập cũng không để ý tới ba người nữa.

Tiểu thú tiến giai ít nhất phải duy trì liên tục một ngày một đêm, trong lúc này phụ cận cũng có thể có yêu vật bị hấp dẫn mà đến. Đương nhiên nơi này là băng sát chi địa, băng sát yêu vật là nhiều nhất.

Thân thể Hàn Lập chợt lóe thanh quang, bay lên giữa không trung, tay thò vào túi trữ vật, lấy ra một đống trận kỳ.

Tay phất lên!

Hơn mười đại quang mang bắn ra bốn phương tám hướng, sau đó liền biến mất vào hư không.

"Oanh long long", tiếng động từ mặt đất gần đó phát ra, mười đạo quang trụ từ dưới băng chui lên, lập tức tạo thành một pháp trận đường kính trăm trượng.

Bên trong pháp trận ngập tràn hoa văn quỷ dị, phù văn màu đỏ tung bay.

Một khổ khí tức nóng bỏng phát ra.

Đây là năm đó Hàn Lập tại Thiên Trắc Thành, tốn không biết bao nhiêu linh thạch để lấy bộ khí cụ bày trận hỏa thuộc tính này, tạo thành một cái Thập Phương Diệt Viêm Trận.

Uy lực của pháp trận này không nhỏ, một khi bày ra, chính là tu sĩ hóa thần tiến vào cũng không có cách nào lập tức phá trận thoát ra. Nếu là yêu vật thuộc tính băng hàn thì uy lực của nó càng đáng sợ.

Bất quá như thế vẫn chưa đủ, hai tay Hàn Lập bắt quyết, bảy mươi hai thanh kim sắc tiểu kiếm từ thân thể bắn ra, xoay quanh đỉnh đầu, trong tiếng vù vù hóa thành mấy trăm kiếm quang độc nhất vô nhị. Hàn Lập lẩm bẩm, điểm một chỉ vào kiếm quang ngập trời kia.

Nhất thời mấy trăm kiếm quang bay ra bốn phương tám hướng, sau vài lần chớp động liền biến mất trong hư không. Hàn Lập lại ở trong đại trận bày ra đại canh kiếm trận.

Lấy tu vi hóa thần hiện giờ của hắn, bay ra kiếm trận này, ngay cả tu sĩ Luyện Hư Hậu Kỳ tiến vào cũng không thể thoát khỏi. Về phần tu sĩ Hợp Thể Kỳ thì có thể tạo được bao nhiêu kiềm chế cũng khó nói. Chỉ có thử nghiệm mới biết. Sauk hi làm xong tất cả, Hàn Lập phiêu phù tại giữa pháp trận, hai mắt nhắm lại suy nghĩ một chút.

Một đoàn ngân diễm từ cổ tay áo bay ra, sau khi phát ra một tiếng thanh minh thì hóa thành ngân sắc hỏa điểu. Sau khi xoay quanh một cái lại biến mất xuống băng. Sau đó Hàn Lập mới phất tay lấy ra Tam Giác Linh Xa.

Để cho xe này phiêu phù giữa pháp trận, còn mình thì khoanh chân ngồi, nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc này, tiểu thú phía dưới được từng điểm bạch quang bao phủ, đồng thời mùi hương phát ra càng mê người. Cho dù đại trận của hắn lợi hại nhưng cũng không thể giấu được mùi thơm này. Mùi thơm cực kỳ mê người, nhanh chóng lan xa. Mà ba người Lôi Lan sau khi thấp giọng nói chuyện với nhau thì cũng thành thật bay lại, đứng lên linh xa.

Ba người này dĩ nhiên không nghĩ sẽ bị yêu vật điên cuồng công kích, nhưng lấy hung hiểm những lần trước, nếu không có Hàn Lập che chở thì chưa nói đến việc tìm Minh Diễm Quả, sợ rằng ngay cả tầng ba cũng rất khó tiến vào. Kể từ đó, ba người cũng chỉ có thể kiên trì ở lại.

Cũng may Hàn Lập đã chuẩn bị rất đầy đủ, hơn nữa trong mắt các nàng, Hàn Lập vẫn cao thâm khó lường, chỉ cần không xuất hiện yêu vật cường đại thì chậm trễ một ngày vẫn có thể chấp nhận.

Thời gian trôi qua, bạch sắc quang điểm trong không trung rơi xuống càng lúc càng nhiều, đem thân hình tiểu thú bao phủ. Nguyên bổn báo lân thú đang im lặng, bỗng cúi đầu phát ra tiếng gầm gừ, bộ dáng như đang chịu thống khổ. *"Linh thú tiến giai* *khác với chúng ta, mỗi một lần đều làm thân thể cường hóa trên diện rộng, hơn xa Phi Linh Tộc chúng ta."* Tần Hiểu nhìn bạch quang phía dưới, thì thào nói. *"Nói như vậy không sai, nhưng lần dịch kinh tẩy tủy này cũng rất thống khổ, không thể so sánh với chúng ta."* Lôi Lan cười tiếp lời, mà ánh mắt Bạch Bích lại nhìn ra hắc ám băng địa phía xa, trên mặt hiện lên vẻ ngưng trọng.

Bốn phía đang rất yên lặng, ngoại trừ tiếng gió gào thét thì không còn tiếng ngào khác, mà mùi thơm từ tiểu thú không biết đã sớm truyền bao xa. Nhưng yêu vật trong phương viên trăm dặm không có khả năng không ngửi thấy. Bạch Bích nghĩ như thế, trong lòng có chút bất an, quay đầu lại nhìn Hàn Lập một cái. Mà Hàn Lập thì nhắm mắt lại, thần sắc cực kỳ bình tĩnh.

Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, đang muốn nói gì thì Hàn Lập mở mắt ra, lam mang trong mắt lưu chuyển.

Cơ hồ cùng lúc đó, truyền đến từng trận chấn động, tựa hồ có vô số thứ gì đó đang phóng tới chỗ này.

Lần này, chẳng những thần sắc Bạch Bích biến đổi, mà ngay cả Lôi Lan đang nói chuyện với Tần Hiểu cũng câm miệng không nói nữa, cùng nhìn qua.

Chỉ thấy xa xa hiện lên vô số cặp mắt đỏ tươi, tiếp theo từng yêu vật cao lớn bước ra từ màn đêm. Toàn thân chúng nó phát ra ánh sang đen, bước đi sàn sạt, đúng là một đám băng tri chu dữ tợn. Phóng mắt nhìn đi, chỉ thấy đàn nhện phảng phất như vô biên vô hạn, trong nháy mắt đã phủ kín một tảng băng lớn.

Bất quá đó chỉ là băng sát yêu vật cấp thấp nhất, căn bản không cần Hàn Lập ra tay. Tần Hiểu quát một tiếng, tay áo rung lên, nhất thời mười mấy đạo lục quang bắn ra, trực tiếp đánh trúng đàn nhện. Vài tiếng *"ầm ầm"* trầm muộn phát ra, giữa đàn nhiện nhất thời hiện ra mười mấy mộc khôi lỗi.

Khôi lỗi này phảng phất như thằn lằn thật lớn, cũng không thấy chúng cử động gì, chỉ há miệng phun ra từng đạo lục sắc quang trụ.

Nơi lục quang đi qua, tất cả băng tri chu đều tan ra, không thể ngăn cản một chút nào.

Khôi lỗi đứng song song thành một hàng, ngăn không cho băng tri chu tiến lên, trăm ngàn thi thể tri chu trải rộng trên mặt đất, trong nháy mắt đã chất thành một tầng dày.

Bất quá số lượng băng tri chu thật sự rất nhiều, ngay cả lục quang sắc bén như thế, nhưng lại xông lên không cần quan tâm đến mạng mình.

Mà lục quang của khôi lỗi phun ra tuy lợi hại, nhưng hiển nhiên tiêu hao rất nhiều linh thạch, chỉ sau một lát, lục quang trong miệng đã trở nên ảm đạm, không có cách nào đánh chết tri chu phía sau nữa. Kể từ đó, vô số tri chu phá vòng vây, tiếp cận khôi lỗi. *"Phốc phốc"*, vô số tơ nhện phun ra gắn chặt vào khôi lỗi, kín đến mức mưa gió không lọt. Sau đó dưới sự lôi kéo, mười mấy khôi lỗi đều ngã xuống, không thể nhúc nhích được nữa.

Nhìn thấy cảnh này, Tần Hiểu đứng trong linh xa cảm thấy có chút giật mình, thấp giọng nói một câu:

"Mấy vị đạo hữu không cần ra tay, đây chỉ là chuyện nhỏ, cứ giao cho tiểu muội ứng phó." Lập tức nữ tử này hóa thành một đoàn lục quang bay lên không, sau vài lần chớp động liền ra khỏi đại trận, tới phía trên đầu băng tri chu.

Đám tri chu hiển nhiên cũng phát hiện mục tiêu trên không, lúc này lại phun ra vô số tơ nhện lên không, hướng về phía nữ tử.

Sắc mặt Tần Hiểu trầm xuống, trên người đột nhiên hiện ra một tầng lục diễm âm u, tơ nhện vừa tiếp xúc thì lập tức hóa thành khói xanh, biến mất vô ảnh vô tung.

Nữ tử lập tức quát khẽ một tiếng, hư không đánh ra một trảo, một lục sắc hỏa kiếm hiện lên trong tay, nhẹ nhàng chém xuống phía dưới.

Nhất thời một đạo lục diễm cực lớn chém xuống, sau một tiếng nổ, phía trước đàn nhện hiện ra một cái hố thật lớn, bên trong cuồn cuộn lục diễm, tất cả băng tri chu rơi vào trong đó, chỉ một lát liền biến thành khói.

Khóe miệng Tần Hiểu lúc này hiện lên vẻ tươi cười, đang muốn chém thêm vài nhát mở rộng cái hố thì từ phía xa, trong bóng tối truyền ra vài tiếng kêu phẫn nộ, đột nhiên hiện ra vài cự vật. Sắc mặt nữ tử không khỏi đại biến.

Cự vật này là một đám tri chu với thân thể to lớn vượt xa đồng loại, miệng lộ ra răng nanh sắc bén, hướng về phía ngoài hống lên liên tục. Đôi mi thanh tú của Tần Hiểu nhíu lại, hỏa kiếm trong tay chém về phía chúng nó.

Nhưng nháy mắt, một trận hắc mang lưu chuyển bên ngoài thân tri chu, trên lưng hiện ra một đôi cánh.

Sau khi vỗ một cái, chúng nó liền bay lên trời cao.

Tần Hiểu thấy cảnh này, vẻ mặt nhất thời ngưng trọng.

------oOo------

Chương 1450: Bích Mộc Yêu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lôi Lan thấy cảnh này, nhướng mày, quay đầu lại nói với Bạch Bích: *"Mấy thứ này tựa hồ có chút khó giải quyết, ta đi giúp Tần tỷ tỷ một tay."* Vừa nói kim quang trên thân nữ tử này cũng chớp động, muốn độn ra bên ngoài xe. Nhưng Bạch Bích khoát tay ngăn lại, cười khổ chỉ một hướng phía xa. *"Lôi sư muội, ta nghĩ không cần ngươi giúp Tần cô nương đâu, chúng ta có cái khác để đối phó rồi."* Lôi Lan nghe vậy ngẩn ra, nhìn hướng mà Bạch Bích chỉ, kết quả là trong bóng tối nơi đó có một đám yêu lang không một tiếng động đi ra. Từ xa nhìn lại, khắp nơi đều là yêu lang, cũng không thiếu những con to lớn. Mà cơ hồ cùng lúc đó, một hướng khác lại truyền đến tiếng gào thét.

Lôi Lan nhìn lại, chỉ thấy bóng đen phía bên kia cũng chớp lên, hiện ra một đám băng viên cao lớn, trong tay cầm côn bổng làm từ mộc thạch. Mỗi con đều nhe răng trợn mắt, khí thế hung hãn.

"Ta đối phó với bầy sói, còn băng viên thì giao cho Bạch sư huynh." Lôi Lan nói ngắn gọn, sau đó liền hóa thành một đạo ngân hồ bay về phía bầy soi.

Tiếng sét nổ ra, mười mấy đạo điện hồ to lớn từ trên trời đánh xuống bầy sói. Yêu lang bị ngân hồ đánh lên, cả ngươi run lên ngã xuống đất, biến thành đám tro. Bạch Bích thấy vậy lắc đầu, chắp tay với Hàn Lập một cái rồi hóa thành một đạo kim quang bắn nhanh ra. Một lát sau, phương hướng đàn vượn nổi lên một trận tao động, lập tức một đoàn kim quang từ trời cao chớp lên, vô số kim ti đánh xuống phía dưới. Tiếng kêu thảm thiết nổi lên, một đám lớn yêu viên bị kim ti xuyên qua, ngã xuống trong vũng máu bạc.

Vô luận bầy sói hay là bầy vượn thì chỉ là yêu vật cấp thấp, căn bản không phải là đối thủ của hai người Lôi Lan. Nhưng trong đám thú cấp thấp này thi thoảng cũng xuất hiện một số yêu vật trung giai, điều này khiến cho bọn họ và Tần Hiểu không thể lập tức tiêu diệt đàn thú, chỉ có thể đề cao tinh thần chậm rãi ứng phó.

Lôi Lan đứng trên linh xa thấy cảnh này, thần sắc vừa động, thầm nghĩ có nên gọi ba người về, mượn uy lực đại trận giết hết cả yêu vật hay không.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên trên trời cao truyền tới tiếng xé gió khác thường, tựa hồ có vật gì đang bay về phía này. Lam mang trong mắt Hàn Lập chợt lóe, ngưng thần nhìn lại, nhưng lập tức sắc mặt trầm xuống. Chỉ thấy trên không trung đang bay đến hơn trăm băng sát yêu vật, hình thể đám này trong suốt, to cỡ mười trượng. Từ khí tức phát ra thì hiển nhiên cũng thuộc về tầng lớp yêu vật bậc trung.

Đám yêu vật này hai mắt tràn ngập vẻ hưng phấn, bay thẳng đến đại trận, dĩ nhiên là bị mùi thơm của tiểu thú hấp dẫn mà đến.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, đứng tại chỗ bất động, nhìn đám yêu vật đến gần. Đám yêu vật gào thét, đánh thẳng vào tiểu thú nằm ở trung tâm, mắt thấy gần trăm băng sát yêu vật tiến vào hơn một nửa, Hàn Lập mới hành động. Hắn lật tay lại, trong lòng bàn tay xuất hiện một trận kỳ dài một tấc, đỏ nhu lửa, chớp động quang mang. Pháp lực toàn thân cuồn cuộn rót vào trận kỳ, rồi phất vào một chỗ nào đó.

"Phốc xuy", một đạo hồng quang phun ra, lập tức nhập vào trong pháp trận không thấy bóng dáng.

Một trận oanh long long phát ra, mười quang trụ run lên, phù văn hiện ra, vô số hồng sắc quang hà từ các nơi trong pháp trận bắn ra, đem tất cả băng sát yêu vật vây trong đó. Đám yêu vật kinh hãi, há miệng phun ra hàn phong, hai cánh cũng vỗ loạn xạ, từ bốn phía thân thể triệu hồi ra tuyết đen và mưa đá.

Nhưng vô luận loại thần thông nào cũng đều tan thành tro bụi dưới hồng quang, mà khi băng sát yêu vật bị hồng quang đảo qua, thân hình liền tan ra thành nước.

Trong nháy mắt, đám yêu vật phá trận kia đều bị tiêu diệt, chỉ còn lưu lại một đoàn băng sát chi khí phiêu phù giữa không trung, điều này khiến đám yêu vật còn lại cả kinh.

Có một số bởi vì mùi thơm hấp dẫn mà không nỡ rời đi, đang đứng ngoài pháp trận tiếc nuối. Một số khác thì linh trí không cao, lại muốn đâm đầu vào. Hàn Lập nhíu mày, há miệng phun ra một đoàn thanh mang, bên trong có một vật màu xanh đang không ngừng xoay tròn, quang mang chợt lóe liền hóa thành một cự đỉnh.

"Phanh" một tiếng, Hàn Lập chụp tới cự đỉnh.

Sau một tiếng ong ong, đỉnh kia nhất thời bay lên, từ bên trong bắn ra vô số thanh ti, sau vài lần chớp động liền biến mất.

Sau một khắc, bên ngoài pháp trận, ngay gần băng sát yêu vật, không gian ba động, vô số thanh ti từ trong hư không quỷ dị phun ra.

Nhất thời đem tất cả băng sát yêu vật xuyên thủng, mặc dù còn cách một khoảng xa, nhưng cũng không thể tránh được một kích tất sát của thanh ti. Sau khi thanh quang nội liễm, tất cả thi thể yêu vật vỡ nát, từ không trung rơi xuống, hiển nhiên tu vi Hàn Lập tăng tiến thì uy lực của Hư Thiên Đỉnh cũng tăng lên.

Đám người Tần Hiểu ở phía xa đều dùng thần thông đánh chết trung giai yêu vật, rốt cục làm cho đàn thú này rút lui. *"Không nghĩ tới tại băng sát chi địa lại có nhiều yêu vật như vậy, không biết lúc trước chúng trốn ở chỗ nào."* Lôi Lan và Tần Hiểu sau khi bay trở về linh xa, liền tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Hắc hắc, khu vực này to lớn như thế, đương nhiên có nhiều nơi ẩn thân. Bất quá đây chỉ là yêu vật ở gần, nhưng yêu vật ở xa hơn có lẽ cũng sắp tới, khi đó có thể sẽ gặp phải một số yêu vật cấp cao." Kim quang chợt lóe, Bạch Bích cũng trở lại linh xa, từ từ nói. Hàn Lập nghe vậy nhưng thần sắc lại cực kỳ trấn định. Không bao lâu sau, bốn phía lần nữa truyền đến những tiếng thét gào, các loại yêu vật đều lần lượt hiện thân, phóng thẳng tới pháp trận.

Lúc này đây, Hàn Lập không để cho ba người kia ra ngoài, mà trực tiếp phát động pháp trận, vô luận yêu vật nào xông vào đại trận đều bị hồng hà biến thành tro bụi.

Cứ như vậy, thời gian yêu vật công kích đã qua nửa ngày.

Thậm chí trong lúc đó còn xuất hiện một yêu vật cấp cao, nhưng Hàn Lập không chút do dự khởi động Đại Canh Kiếm Trận, dễ dàng giết chết yêu vật này.

Không biết có phải yêu vật này tại băng sát chi địa cực kỳ nổi danh hay không, mà từ đó về sau cũng không xuất hiện yêu vật cường đại nào khác. Đám người Hàn Lập hiển nhiên mừng rỡ.

Mấy canh giờ sau, mùi thơm trên người báo lân thú bắt đầu giảm bớt, nguyên bổn yêu thú đang điên cuồng công kích vào pháp trận đột nhiên không chút dấu hiệu giải tán, không còn công kích nữa. Hàn Lập đang kinh ngạc thì từ phía xa truyền đến tiếng bước chân trầm trọng. *"Ầm"*, *"Ầm"*.

Mỗi bước đều làm băng địa ở gần đó rung lên, phảng phất có một cự vật vô cùng khổng lồ đang đi về phía này. Mấy người Lôi Lan liếc nhìn nhau một cái, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc. Hàn Lập thì híp hai mắt, lam mang trong mắt thiểm động.

Một lát sau, một yêu vật toàn thân màu bích lục, cao vài trăm trượng từ trong bóng tối đi ra. *"Bích Mộc Yêu"*, thấy rõ hình dáng quái vật, Bạch Bích ngưng trọng nói ra tên của yêu vật này.

Thân hình to lớn kia nửa trên là người, nửa dưới là lộc. Cái đầu toàn màu xanh biếc, phảng phất như cự mộc, phía trên còn có lá xanh và tiên hoa, nhìn thấy thì có vẻ buồn cười. Nhưng hai tay của yêu vật này lại cầm đôi cự chùy to như hòn núi nhỏ, cho dù người nào thấy cũng không thể cười nổi.

"Không quan tâm, Bích Mộc Yêu tuy hình thể to lớn, lực lượng mạnh mẽ nhưng cũng chỉ là bị thịt, nếu như không bị binh khí của nó đánh trúng thì không có gì nguy hiểm." Bạch Bích nhắc nhở, sau đó liếc nhìn Hàn Lập một cái, kết quả là bị dọa giật mình. Chỉ thấy thần sắc Hàn Lập âm trầm khác thường, đây là lần đầu tiên

hắn ngưng trọng đến như vậy. *"Hàn huynh, huynh…."* Không riêng gì Bạch Bích, đám người Tần Hiểu cũng phát hiện không khỏi kinh ngạc. *"Nếu như chỉ có mỗi yêu vật này thì hiển nhiên dễ đối phó, nhưng kẻ đứng trên đầu nó thì lại có chút phiền toái."* Hàn Lập im lặng một lát rồi nói. *"Kẻ khác?"* Vừa nghe Hàn Lập nói như thế, đám người Bạch Bích kinh hãi, vội vàng nhìn về phía đỉnh đầu Bích Mộc Yêu.

Ngưng thần nhìn kỹ, rốt cục thấy được có một gã yêu vật khác.

Yêu vật này là con người, bất quá thân cao hai thước, mặt xanh biếc, râu dài. Hắn chống một cây quải trượng, đứng không nhúc nhích trên đầu Bích Mộc Yêu, hơn nữa lại bị hoa lá che phủ cả nửa thân hình, khó trách người ta ngay từ đầu không thể phát hiện tung tích.

"Các ngươi nghe đây, ta biết các ngươi là người của Phi Linh Tộc, cũng có chút thần thông, nhưng chút tu vi ấy không phải là đối thủ của lão phu. Chỉ cần giao linh thú đang tiến giai ấy ra thì lão phu lập tức đi ngay. Nếu không, nơi đây sẽ là nơi táng thân của các ngươi." Thấy đám người Hàn Lập phát hiện ra mình, Chu Nho ngay cả mí mắt cũng không chớp, kiêu ngạo nói.

Lôi Lan thấy khẩu khí đối phương lớn như vậy thì hơi bất ngờ, nhưng khi nàng thấy được tu vi của Hàn Lập hiển lộ ra từ đầu tới giờ thì không khỏi thở dài.

Khó trách Chu Nho khoe khoang như thế, hắn có thể khu sử yêu vật cấp cao như Bích Mộc Yêu thì cũng tương đương với tồn tại Luyện Hư Trung Kỳ. Bất quá, tu vi bậc này nếu đối mặt với thánh tử Phi Linh Tộc bình thường thì không có gì để nói, nhưng hiện tại đối với Hàn Lập mà nói thì cho dù đối phương có thần thông nghịch thiên cũng không phải là khó đối phó. Cho nên Hàn Lập chẳng thèm trả lời, chỉ là hay tay khoanh lại, nhìn Chu Nho tựa cười mà không phải cười. Ba người Bạch Bích mặc dù trong lòng có chút không yên, nhưng tự nhiên lấy Hàn Lập làm chủ, thấy tình hình này cũng thức thời câm miệng không nói gì. Chu Nho trên Bích Mộc Yêu thấy vậy, trong lòng giận dữ, hai mắt trợn trắng, lạnh lùng nói: *"Nếu các ngươi đã chọn con đường chết thì lão phu sẽ tiễn các ngươi lên đường!"* Nói xong, Chu Nho gõ quải trượng xuống đầu Bích Mộc Yêu, nhất thời yêu vật này rống to một tiếng, chạy thẳng đến đại trận.

------oOo------

Chương 1451: Huyết khôi lỗi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập lạnh lùng nhìn cự yêu đang chạy lại, nét mặt không chút dị thường, chỉ cần đối phương đến gần một tí, tiến vào phạm vi kiếm trận thì hắn sẽ không chút lưu tình phát động Đại Canh Kiếm Trận, đem nhị yêu nhất cử giết chết.

Nhưng đúng lúc này, phía chân trời xa xa chợt lóe hồng quang, truyền đến tiếng chói tai.

Tiếp theo ba đoàn huyết quang từ trong bóng đêm hiện ra, hóa thành ba đạo huyết hồng bắn nhanh đến.

Vừa thấy cảnh này, sắc mặt Chu Nho đại biến, quải trượng trong tay lại gõ xuống đầu Bích Mộc Yêu, rồi quay đầu nhìn lại hướng huyết hồng, trên mặt lộ ra vẻ kinh nghi bất định. *"Đông đông"*, Bích Mộc Yêu dừng lại, vừa lúc ở sát bên ngoài Đại Canh Kiếm Trận.

Hàn Lập nhướng mày, bất quá thấy xuất hiện biến hóa mới, hắn cũng không để ý, nhìn về không trung phía xa. Ba người Bạch Bích thấy vậy, đồng dạng cũng bất an, không biết yêu vật mới xuất hiện thế nào.

Ba đạo huyết hồng độn tốc kỳ quái, mang theo tia lửa điện, khi tới không trung gần đó thì quang mang nội liễm, hiện ra ba huyết hồng tiểu nhân.

Mỗi khuôn mặt tiểu nhân cũng sáng sủa, nhìn qua thì không lớn tuổi lắm, nhưng lại mặc hồng sắc chiến giáp kỳ lạ, mặt ngoài còn ẩn hiện phù văn dày đặc, da thịt cũng đỏ tươi, ẩm ướt, tản mát ra một cổ huyết tinh chi khí.

Ba người không chút cảm tình, con ngươi đồng thời đảo qua khắp nơi, cuối cùng hiện lên quang mang kỳ lạ khi đảo lên người Hàn

Lập.

Đồng tử Hàn Lập co rụt lại, cảm thấy một tia băng hàn từ sau lưng tuôn ra, lan tỏa toàn thân, phảng phất như bị ba con độc xà nhìn chăm chú. *"Huyết khôi lỗi, là phân thân khôi lỗi của Địa Huyết đại nhân."* Khi Chu Nho nhìn thấy bộ dáng của tiểu nhân thì sắc mặt có chút tái nhợt, trong mắt tràn đầy vẻ kính sợ. *"Huyết khôi lỗi, Địa Huyết?"* Tâm niệm Hàn Lập xoay chuyển, nhưng lại không có chút ấn tượng nào trong đầu, không khỏi thầm cảm thấy có chút kỳ quái.

Ba tiểu nhân đánh giá Hàn Lập một lúc, đột nhiên trong mắt chợt lóe vẻ tàn khốc, đồng thời há miệng phun ra ba đạo huyết sắc quang trụ, sau khi chợt lóe liền tới ngay trước người Hàn Lập.

Mặc dù Hàn Lập đã sớm có cảnh giác, nhưng thấy đối phương không chút dấu hiệu nào đã phát động công kích thì kinh nộ.

Hắn không suy nghĩ thêm, phất tay lên, một phiến hôi hà di động trước người, đồng thời trên người nổi lên hắc khí, hiện ra một bộ hắc sắc chiến giáp cổ xưa. *"Phanh, phanh, phanh"*, ba tiếng trầm muộn phát ra.

Không biết ba đạo huyết trụ này là thần thông gì, nhưng Nguyên Từ Thần Quang vốn khắc chế được ngũ hành lại chỉ có thể làm quang trụ chớp động vài cái, sau đó vẫn xuyên thủng qua, đánh lên chiến giáp của Hàn Lập.

Huyết quang một trận chớp động, ba đạo huyết trụ quang mang yếu đi vài phần, rồi đánh lên sát giáp trước ngực Hàn Lập, tạo ra ba lỗ thủng to như miệng bát.

Sắc mặt đám người Lôi Lan gần đó không khỏi tái nhợt, nhưng một màn tiếp theo lại làm cho mấy người trợn mắt há mồm.

Trước ngực Hàn Lập bỗng truyền ra tiếng lôi minh, sau vài tiếng ầm ầm, huyết sắc quang trụ và ngân sắc điện hồ giao vào nhau, đồng thời biến mất vô tung vô ảnh. Công kích này cuối cùng đã bị lôi bào của Hàn Lập đỡ được.

Nhưng cho dù là thế, Hàn Lập cũng giật mình, sắc mặt bỗng nhiên âm trầm, trong miệng hừ lạnh một tiếng, ba đại động trên sát giáp được vây quanh bởi hắc khí, trong nháy mắt liền khôi phục như lúc ban đầu. Nếu không phải sát giáp này đã phân tán uy lực của ba đạo huyết trụ thì sợ rằng lôi bào cũng không có cách nào ngăn cản.

Vừa thấy công kích không đắc thủ, ba huyết khôi lỗi cũng mặt không biểu tình, huyết quang sau lưng chợt lóe, hiện ra một đôi cánh màu đỏ, sau khi vỗ một cái, tiểu nhân liền biến mất trong hư không.

Hàn Lập rung mình, nhưng chưa kịp có phản ứng thì không gian gần đó ba động, ba tiểu nhân chợt hiện ra.

Hai tay chúng hợp lại, trong tay mỗi tên đều hiện ra một thanh huyết sắc trường đạo, hướng về phía Hàn Lập trảm tới. Ba đạo huyết sắc đao mang phảng phất như ánh trăng rằm đỏ tươi, căn bản mặc kệ Lôi Lan và những người khác ở gần đó.

Những huyết khôi lỗi này đều có một tia thần niệm của người điều khiển, hiển nhiên nhận ra chỉ có Hàn Lập là có thể tạo được uy hiếp với chúng. Chỉ cần loại bỏ được Hàn Lập thì những người còn lại hiển nhiên không chịu nổi một kích. Hàn Lập hừ một tiếng, hai cánh sau lưng rung lên, trong tiếng lôi minh liền thuấn di biến mất.

Sau một khắc, tại một chỗ trên trời cao cách đó hơn hai mươi trượng, một đạo thanh bạch điện hồ chợt lóe, thân hình Hàn Lập lần nữa hiện ra.

Nhưng cơ hồ đồng thời, ba đạo huyết quang chợt lóe, hiện ra thân ảnh của ba tiểu nhân, vẫn là động tác vừa rồi, nhưng sáu đạo huyết nhận hóa thành vô số tia huyết mang, trực tiếp chụp về phía Hàn Lập.

Sắc mặt Hàn Lập trầm như nước, kim quang trên người chợt lóe, trên da hiện ra lân phiến rực rỡ màu hoàng kim, đồng thời miệng hét lớn một tiếng, hai bàn tay đen trắng đánh ra, trong nháy mắt hóa thành chưởng ảnh đen trắng.

Vài tiếng *"đinh đong"* như kim loại chạm vào nhau phát ra, sáu khẩu huyết nhận chém vào chưởng ảnh, nhất thời cảm thấy có một cổ cự lực cực lớn ngăn cản lại, phát ra một tiếng thanh minh rồi bị phá ta. Mà binh khí của ba khôi lỗi cũng bị cự lực đẩy xuống, văng đi xa mấy trượng.

Huyết quang trên người chớp động loạn xạ một trận, sau đó ba huyết khôi lỗi mới lần nữa ổn định thân hình, ngẩng đầu lên, không khỏi ngẩn ra. Phía trước trống trơn, hoàn toàn toàn không thấy bóng dáng Hàn Lập. Hóa ra chỉ trong khoảnh khắc đó, Hàn Lập đã lần nữa thuấn di bỏ chạy, lần nữa về tới linh xa. Thấy ba tiểu nhân rốt cuộc đã tìm được hắn, trên mặt Hàn Lập hiện ra một tia cười lạnh, hai tay nhanh chóng bắt quyết, miệng lẩm bẩm.

Hư không gần đó truyền ra tiếng xé gió cực lớn, từng đạo kim ti hiện ra, từ bốn phương tám hướng chiếu sáng cả màn đêm, đem ba huyết khôi lỗi vây vào giữa.

Đúng là Hàn Lập đã phát động Đại Canh Kiếm Trận mà hắn đã sớm bố trí ở gần đó.

Uy lực kiếm trận hiển nhiên là dựa theo tu vi đại tiến của Hàn Lập mà tăng lên rất nhiều, nguyên bổn kiếm ti đang thong thả lập tức cuồn cuộn tụ lại, mặc dù tốc độ chưa thể nói là cực nhanh, nhưng so với trước kia thì nhanh hơn không ít.

Ba huyết khôi lỗi thấy tình hình này, tia máu trên mặt lưu chuyển một trận, lập tức vỗ huyết sí, quỷ dị biến mất tại không trung.

Xem ra chúng nó muốn thi triển bí thuật, trực tiếp độn ra ngoài kiếm trận. Nhưng Đại Canh Kiếm Trận rất thần diệu, nào có thể để chúng trốn thoát. Từ hư không trong kiếm trận truyền ra tiếng vù vù, hàng trăm kim ti đồng thời chợt lóe, cắt vào hư không.

Nhất thời huyết quang hiện ra, ba tiểu nhân bị ép phải hiện ra thân hình. Kim ti hợp lại, trong nháy mắt ba khôi lỗi bị cắt thành vô số mảnh nhỏ, phảng phất đã bị phá hủy.

Đám người Lôi Lan và Chu Nho đứng xem đã sớm cứng lưỡi.

Nhưng Chu Nho cũng là một người cơ trí, vội tỉnh ngộ, cũng không biết dùng loại thủ đoạn nào mà mộc yêu lại chậm rãi lui về phía sau, cả quá trình không một tiếng động.

Huyết khôi lỗi lợi hại ra sao, nó chính là thổ địa ở Địa Uyên này nên hiển nhiên biết rõ, ba tên liên thủ mà cũng không phải đối thủ của chủ nhân tiểu thú phía trước, thì hắn nào còn dám có chủ ý đánh báo lân thú. Nhưng lúc này, một màn quỷ dị xuất hiện trong kiếm trận.

Những mảnh vụn của huyết khôi lỗi đột nhiên rung lên, từ trong huyết quang hiện ra một giọt máu, sau đó từ từ tụ lại, hiện ra ba cái đầu của tiểu nhân trong huyết cầu, tản mát ra huyết tinh nồng đậm.

Tiếp theo huyết cầu xoay tròn, mặt ngoài hiện ra tay chân, thân thể. Mắt thấy rất nhanh huyết khôi lỗi sẽ khôi phục lại như lúc ban đầu.

Thấy cảnh này, Hàn Lập không sợ hãi, ngược lại trên mặt hiện ra vẻ cổ quái, điểm một cái vào kiếm trận.

"Vù" một tiếng, một ngân sắc hỏa điểu từ hư không trong kiếm trận hiện ra, nhưng lập tức liền bạo liệt, phun ra ba đoàn ngân diễm, phóng thẳng tới ba tiểu nhân. Sau vài tiếng trầm muộn, ngân diễm đã đánh vào huyết cầu.

Ngân diễm tăng vọt, đem huyết cầu bao phủ vào trong, mặt ngoài huyết cầu khi tiếp xúc với ngân diễm lập tức tản mát ra một mùi khét, đồng thời từ bên trong truyền ra tiếng kêu thảm thiết. Ba tiểu nhân trong ngân diễm tựa như ruồi không đầu, bay loạn xạ trong kiếm trận. Hàn Lập chăm chú nhìn cảnh này, trong lòng cũng thầm giật mình.

Hắn biết rất rõ uy lực của Phệ Linh Thiên Hỏa, khi địch thủ dính phải một chút thì trong nháy mắt sẽ hóa thành tro bụi, mà ba huyết khôi lỗi này dĩ nhiên lại có thể kiên trì lâu như vậy/

Bất quá Phệ Linh Thiên Hỏa cũng thật sự cực kỳ bá đạo, không bao lâu sau, tiếng kêu thảm trong ba huyết cầu dần nhỏ lại, cuối cùng biến mất hoàn toàn. Khối huyết cầu cuối cùng đã biến thành tro bụi trong ngân diễm. Lúc này đây, ba huyết khôi lỗi thật sự đã không còn tồn tại nữa.

Hàn Lập ngoắc một cái, nhất thời ba đoàn ngân diễm hợp làm một, một lần nữa hóa thành ngân sắc hỏa điểu bay về, biến mất trong tay áo của hắn. Nhưng thần sắc Hàn Lập lập tức vừa động, tựa hồ cảm ứng được điều gì, đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía bên cạnh.

Chỉ thấy Bích Mộc Yêu to lớn kia không biết từ khi nào đã thối lui ra ngoài trăm trượng, mà khi Chu Nho thấy ánh mắt Hàn Lập đảo tới thì nhất thời tong lòng rung mình một cái, không suy nghĩ thêm, trong miệng phát ra một tiếng kêu to.

Nguyên bổn Mộc Yêu vô thanh vô tức kia đột nhiên toàn thân chợt lóe lục quang, không chút che dấu chạy như điên về phía tây. Lấy hình thể to lớn của yêu vật này, chỉ chớp mắt đã biến mất trong bóng tối. *"Còn muốn chạy!"* Hàn Lập tự nói một câu, há miệng ra, một tiểu đỉnh được vây trong thanh quang bắn ra, đúng là Hư Thiên Bảo Đỉnh. Nhưng đúng lúc này, đột nhiên phía dưới linh xa truyền đến một tiếng thú hống hữu khí vô lực.

Hàn Lập nghe thấy thì trong lòng vui vẻ, nhìn hướng Mộc Yêu biến mất kia một cái, sau khi do dự liền há miệng hút tiểu đỉnh vào bụng, sau đó thân hình một trận mơ hồ, quỷ dị biến mất trên linh xa. Một lát sau, thân ảnh hắn hiện ra trên mặt đất, đứng cạnh đoàn bạch quang. Giờ phút này mùi thơm phát ra từ bạch quang đã cực kỳ ít.

Hàn Lập thông qua liên lạc tâm thần thì biết báo lân thú đã tiến giai xong, cuối cùng hắn cũng đã có một trợ thủ tốt.

Hắn hít sâu một hơi, bàn tay cắm vào trong bạch quang sờ soạng một chút, ấn lên trên thân tiểu thú. Đồng thời một cổ linh lực tinh thuần cuồng dũng nhập vào tiểu thú. Thanh quang trên người Hàn Lập đại phóng, thần sắc ngưng trọng.

Ba người Lôi Lan trên linh xa cũng không hẹn mà cùng thở dài một hơi, sau khi nhìn nhau một cái thì thấy thần sắc ai cũng đại biến.

------oOo------

Chương 1452: Mộc Thanh cùng huyết giao

Nguồn: EbookTruyen.Net

Biểu hiện của Hàn Lập làm ba người Lôi Lan giật mình, hai đám cường địch, một đám dễ dàng giết chết, một đám bị kinh sợ mà thối lui, cuối cùng vượt qua nguy hiểm.

Đồng thời trong lòng ba người cũng yên tâm, nếu không phải không biết Hàn Lập đã giết ba huyết khôi lỗi có thực lực Linh Suất Sơ Kỳ thì đã sớm chấn kinh rồi.

Vì vậy, mắt thấy bốn phía khôgn còn yêu vật xuất hiện, đồng thời Hàn Lập tiến đến trợ giúp linh thú hoàn thành bước tiến giai cuối cùng, ba người Lôi Lan liền trở vào linh xa ngồi xuống, lẳng lặng khôi phục nguyên khí hao tổn.

Một lúc lâu sau, trên mặt đất phát ra bạch quang, đột nhiên truyền ra một tiếng rống giống như long ngâm.

Hàn Lập đang cho tay vào trong bạch quang bỗng biến sắc, thân hình thoáng một cái liền liên tiếp thối lui.

Cơ hồ cùng lúc đó, một đoàn kim ảnh bay ra, sau khi xoay tròn thì từ bên trong huyễn hóa ra một hư ảnh của cự thú to hơn mười trượng, cả người kim quang chói mắt, lân phiến trải rộng khắp thân, đúng là một con kim sắc kỳ lân thú.

kỳ lân này mặc dù chỉ là môt đoàn hư ảnh, nhưng nó ngẩng đầu lên, uy phong lẫm lẫm rống to một tiếng, một cổ khí thế trùng thiên vọt thẳng lên trời. Ngay cả Hàn Lập cũng không khỏi biến sắc, thối lui từng bước.

Nhưng hư ảnh kia chỉ hiện ra trong chốc lát, liền chậm rãi tiêu tán.

Đồng thời bạch quang bên dưới thu liễm lại, hiện ra tiểu thú.

Hiện tại hình thể báo lân thú cũng không khác biệt nhiều so với trước kia, nhưng trên thân có nhiều vệt vàng hơn, đồng thời đồng tử lại biến thành màu bạc. Hư ảnh chợt lóe, báo lân thú chợt biến mất tại chỗ. Cơ hồ trong lúc đó, hàn Lập chỉ cảm thấy trong lòng trầm xuống, một cái gì đó giống như lông mềm chạm vào hắn. hắn cúi đầu, thì phát hiện ra tiểu thú đã nhảy vào lòng hắn.

Con thú này có một đôi mắt yêu dị, vươn cái lưỡi màu đỏ, dùng sức liếm liếm tay hàn Lập vài cái, thần thái cực kỳ thân mật.

Hàn Lập không nói hai lời, thần niệm đảo qua cơ thể tiểu thú, một lát sau trên mặt hiện ra vẻ vui mừng, tiểu thú quả nhiên tiến giai thành công, đã có tu vi Hóa Thần Kỳ.

Lấy thiên phú thần thông cùng huyết mạch kỳ lân của con thú này, thì vượt xa các loại thú khác, sau này hẳn có thể trở thành một trợ thủ đắc lực.

Tiểu thú rúc đầu vào lòng Hàn Lập, lộ ra bộ dáng mệt mỏi, mới vừa rồi tiến giai làm cho nó cảm thấy ăn không tiêu, muốn nhanh chóng khôi phục nguyên khí bị hao tổn.

Hàn Lập thấy vậy, tay lật lại, trên ngón tay hiện ra một viên hồng sắc đan hoàn, nhét vào miệng tiểu thú, tiếp theo nhẹ nhàng vỗ lên thân tiểu thú.

Thanh quang chợt lóe, tiểu thú biến mất vô tung vô ảnh, được thu vào trữ vật trạc, đang ngủ trong đó. Truyện *"Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "* được copy từ diễn đàn

Ba người trên linh xa nhìn thấy hư ảnh kỳ lân, sắc mặt khẽ biến, sau khi nhìn nhau một cái thì cũng từ trong mắt người khác nhìn ra vẻ sợ hãi.

Mặc dù Phi Linh tộc thờ phụng các loại chân linh phi cầm, nhưng kỳ lân tại linh giới cũng là những tồn tại cường đại cực kỳ nổi danh, làm sao có thể không nhận ra. Linh thú của Hàn Lập có huyết mạch kỳ lân chân linh, điều này hiển nhiên làm cho bọn họ ngạc nhiên.

Lúc này thân hình Hàn Lập thoáng một cái, hóa thành một đạo thanh hồng bay lên không, phạm vi xung quanh hắn trăm trượng nổi lên lốc xoáy, tất cả trận bàn trận kỳ đều được hắn hút vào trong tay áo. Mười xích hồng quang trụ kia vì vậy mà biến mất, tất cả đều khôi phục lại bộ dáng ban đầu. *"Chúng ta khôgn còn nhiều thời gian, phải nhanh chóng tiến vào tầng ba"*. Thanh quang chợt lóe, thân hình Hàn Lập hiện ra trong linh xa, bình tĩnh nói với ba người Lôi lan. Bạch Bích và đám người Lôi Lan hiển nhiên không có ý kiến, đều gật đầu đồng ý.

Vì vậy tam giác linh xa được Hàn Lập điểm nhẹ chân một cái, hóa thành một đạo bạch quang bắn nhanh đi, sau vài lần chớp động đã hóa thành hư ảnh mờ nhạt, cuối cùng biến mất trong bóng tối tại chân trời.

Mà trong một chỗ thâm sâu tại Địa Uyên, ngay khi ba huyết khôi lỗi bị phệ linh thiên hỏa hóa thành tro bụi, huyết bào nhân đang nằm trên ghế trong mật thất nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên cảm ứng được, hai mắt mở ra, trong miệng phát ra một tiếng kinh ngạc.

"Di, huyết khôi lỗi đã bị diệt, ngay cả ba đạo thần niệm cũng không chạy thoát, chẳng lẽ có người khác nhúng tay vào chuyện tốt của lão phu?". Vẻ tàn khốc hiện lên trên mặt huyết bào nhân, trông thật dữ tợn.

"Bỏ đi, bất quá chỉ là ba huyết khôi lỗi, nếu lại phái thêm khôi lỗi khác đến thì chỉ sợ có chút không kịp, chung quy một gã Linh tương kỳ không có tài cán gì mà lại làm cho lão phu phải tự mình chạy đến tầng ba". Huyết bào nhân sờ sờ cằm, trầm ngâm nói.

Sau một hồi lâu, hắn phất tay áo lên, viên châu lần trước lại hiện ra, sau khi xoay tròn thì phiêu phù trước người.

Một tay bắt quyết, tay còn lại điểm vào viên châu một cái, huyết quang từ viên châu phát ra, kêu lên một tiếng trong trẻo. Một lát sau, một thanh âm nữ tử lạnh lùng truyền đến: *"Địa huyết, ngươi tìm bổn cô nương có chuyện gì?"*. Chủ nhân thanh âm không chút khách khí với huyết bào nhân. *"Ha ha, lão phu muốn cùng Mộc thanh đạo hữu làm một cái giao dịch nhỏ"*. Huyết bào nhân cười khẽ trả lời. *"Giao dịch gì?"*. Nữ tử hiển nhiên có chút ngoài ý muốn. *"Không có gì, tại hạ muón mượn tên thủ hạ Huyết Giao, cao giai Linh Suất Kỳ sử dụng một lát"*. Huyết bào nhân hời hợt trả lời. *"Huyết giao?"* Ngươi mượn chúng làm gì, ta còn cần chúng giúp ta tìm kiếm huyết thực để tế tự". *Nữ tử kinh ngạc nói.*

"Ta muốn mượn chúng diệt sát vài tên Phi Linh Tộc Linh Tương kỳ, ta tự mình ra tay thì có chút không kịp, nơi này lại không có truyền tống trận có thể truyền trực tiếp đến đó, cho nên ta chỉ có thể nhờ tiên tử". *Huyết bào nhân nói.*

"Hừ, vài tên Linh Tương kỳ mà cũng đáng dùng Huyết Giao sao? Quên đi, ta không quản ngươi có mưu đồ gì, muốn mượn Huyết Giao cũng được, nhưng ngươi phải cho ta linh mộc mới được. Nếu không thì không cần bàn nữa!". *Nữ tử trầm mặc một lát, rồi thản nhiên trả lời:* "Được rồi, không có vấn đề. Nhưng tinh hồn của mấy tên Phi Linh tộc đó, sau khi giết chúng, bảo Huyết Giao mang về cho ta". *Huyết bào nhân bất động thanh sắt nói.* "Đây là chuyện nhỏ, ngươi đem vị trí và tướng mạo của những người đó truyền đến cho ta". *Nữ tử đáp ứng, sau đó chậm rãi yêu cầu.* "Chờ một chút..." *Huyết bào nhân vươn ngón tay điểm nhẹ lên huyết châu, khẽ nhắm mắt lại, đem thần niệm truyền qua. Một lát sau, huyết bào nhân lần nữa thu tay lại, mở mắt ra nói:* "Vị trí đó không bao lâu sẽ xuất hiện bọn chúng, chỉ cần Huyết giao kịp chạy tới thì hẳn là rất dễ tìm thấy chúng, ta ở đây chờ hồi âm của đạo hữu". "Chỉ cần thật sự là Linh Tương kỳ thì không tốn bao nhiêu thời gian, nhưng nếu như tin tình báo của người là sai thì...". *Nữ tử cười lạnh vài tiếng.* "Nếu không đúng, Mộc tiên tử hiển nhiên có thể tùy thời hủy bỏ giao dịch này". *Huyết bào nhân mỉm cười nói, lấy thần thông của hắn, hiển nhiên khôgn có khả năng nhìn lầm tu vi của mấy tên Linh Tương kỳ.*

"Đạo hữu đã khẳng định như thế thì được, việc này cứ quyết định như vậy. Ta sẽ đem Huyết Giao trực tiếp đưa lên tầng hai, ba ngày sau sẽ có tin truyền về". *Nữ tử bình tĩnh nói một câu, huyết quang trên viên châu chợt lóe, cắt đứt liên lạc. Huyết bào nhân thấy vậy, không tức giận, ngược lại còn ra vẻ hài lòng. Hắn thu viên châu lại, sau đó lẩm bẩm:*

"Lấy Huyết giao xuất thủ, hẳn là không vấn đề, mà nếu như vậy còn không đắc thủ thì chỉ có thể nói rằng mấy lão gia hỏa Phi Linh tộc đã có người lẻn vào Địa uyên, như thế thì phải cẩn thận ứng phó, không thể phá hư đại sự"*. Vừa nói, huyết bào nhân vừa dựa vào ghế, không lâu sau truyền ra tiếng ngáy.*

Tầng ba Địa uyên, trong một đại điện được vô số gỗ đen tạo thành, một bóng đen cực kỳ mơ hồ đang ngồi trên một đóa kim sắc đại hoa, tay chống cằm khôgn nhúc nhích. mà cách đó không xa đang có hai hắc ảnh đang quỳ, bộ dáng ước chừng mười lăm mười sáu tuổi.

Một hồi lâu, hắc ảnh đột nhiên giơ tay lên, một đạo thúy mang bắn nhanh ra, chợt lóe vào hư không, không thấy bóng dáng.

Kết quả sau một lát, từ ngoài đại điện truyền đến tiếng ầm ầm xé gió, tiếp theo huyết quang ngoài cửa chợt lóe, một đoàn huyết vụ mông lung bay vào.

Huyết vụ tán đi, hiện ra một yêu vật đầu giao, cung kính hành lễ với hắc ảnh, trong miệng phát ra tiếng khàn khàn: "Không biết chủ nhân gọi Huyết Độc về có chuyện gì quan trọng?*".*

"Huyết Độc, ngươi tạm thời dừng chuyện tìm kiếm huyết thực một chút, đến tầng hai một chuyến"*. Từ trong hắc ảnh truyền ra thanh âm lạnh lùng của nữ tử, đúng là thanh âm của vị Mộc thanh đã nói chuyện với huyết lão quái thông qua viên cầu.* "Xin chủ nhân cứ việc phân phó!"*. Yêu vật đầu giao này đầu đỏ tươi, ánh mắt phát ra một cỗ bạc ngược chi khí không nói nên lời, nhưng trước mặt hắc ảnh lại vô cùng cung kính.*

"Tầng hai có mấy tên Phi Linh Tộc Linh Tương Kỳ, ngươi truyền tống đến giết hết bọn chúng, mang tinh hồn về trực tiếp giao cho huyết lão quá. Đây là vị trí và ngoại hình của bọn chúng lần cuối cùng xuất hiện. Chú ý, mấy tên Phi Linh Tộc này có chút cổ quái, vạn nhất thấy có gì khôgn đúng thì lập tức trở về nói cho ta một tiếng. Đi nhanh về nhanh!"*. Nữ tử khoát tay, một hắc sắc trúc đồng hiện ra, lạnh nhạt nói.*

"Tuân mệnh!*". Yêu vật đầu giao nhận lấy trúc đồng, đáp ứng rồi lập tức thân hình nhoáng lên, lần nữa hóa thành một đoàn huyết vụ bắn ra ngoài. Sau vài lần chớp động liền biến mất ngoài cửa.*

"Được rồi, tiếp theo bên dưới báo cáo tiến độ tìm kiếm huyết thực đi. Thời gian tế tự không còn nhiều nữa. Chước, đến phiên ngươi nói*". Nữ tử nhìn cửa điện một lát, rồi ánh mắt thu lại, thanh âm lạnh lùng nói.*

"Ở tầng bần, tứ sí phi xà cùng đám thải vật hạt kỷ đã tìm thấy một quần lớn huyết thực, nhưng lại bị hái không còn nữa, chỉ còn lại vài quần nhỏ, trốn vào trong núi, tạm thời vẫn chưa thể bắt được...". Một gã có thân hình cao lớn đứng dậy, bắt đầu kể lại.

------oOo------

Chương 1453: Thiên cương huyết lôi, kim ô linh hỏa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tầng hai Bắc Uyên, bốn gã Phi Linh Tộc đang đại chiến cùng với bốn con hắc sắc độc hạt, vừa chạy vừa chiến đấu.

Những hạt tử này mặc dù không có cánh, nhưng lại có thể búng người lên không, động tác vô cùng nhanh nhẹ, hơn nữa miệng phun ra chất dịch, còn đuôi thì độc vô cùng. Bốn gã Phi Linh Tộc nhất thời cảm thấy đau đầu, thật đúng là không thể lập tức thoát khỏi những hắc hạt này.

Hơn nửa canh giờ sau, một gã Phi Linh Tộc nhẫn tâm, khôgn tiếc hao tôn nhiều pháp lực, thi triển một loại thần thông cực kỳ lợi hại, thả ra một hỏa châu đem ba bốn con hắc hạt thiêu thành tro bụi, những hắc hặt còn sót lại rốt cục khôgn cam lòng rúi lui.

Bốn gã Phi Linh tộc lúc này mới thở dài một hơi, trong lòng cảm thấy an tâm một chút.

Nhưng chưa chờ bọn hắn mở miệng nói chuyện thì đột nhiêu từ phía xa chợt lóe linh quang, một đoàn huyết vụ từ chân trời cuồn cuộn xoắn tới.

Huyết vụ vô thanh vô tức, phảng phất như quỷ mị, lại cực kỳ mau lẹ, sau vài lần chớp động liền xuất hiện gần bốn gã Phi Linh tộc, xoay tròn vài vòng.

Bốn gã thánh tử Phi Linh tộc kia cả kinh, lập tức làm thành thế phòng thủ.

Trong huyết vụ truyền ra một tiếng hừ lạnh, mơ hồ hiện ra một đôi mắt tràn ngập sư điên cuồng. Sau khi ánh mắt bạo ngược đảo qua người bốn gã Phi Linh tộc, lại truyền ra một thanh âm khàn

khàn làm cho kẻ đứng đầu đám người Phi Linh tộc này cảm thấy run sợ.

"Mặc dù không phải là mấy người nọ, nhưng nếu đã gặp phải ta thì coi như các ngươi xui xẻo".

Lời vừa nói xong, trong huyết vụ vang lên tiếng lôi minh xé gió, bầu trời gần đó đột nhiên hóa thành màu huyết hồng, một trận huyết vân quỷ dị hiện lên, tiếp theo không ngừng quay cuồng.

"Không tốt, là thiên cương huyết lôi, chạy mau!". Một người trong bốn gã Phi Linh tộc thấy cảnh này, sắc mặt tái nhợt hét lớn một tiếng, liền hóa thành một đạo hoàng mang, hướng về một phía hoảng hốt chạy.

Ba gã thánh tử còn lại vừa nghe thấy vài chữ *"Thiên cương huyết lôi"* thì cũng bị hù cho hồn phi phách tán, linh quang hiện lên, đồng dạng cũng dùng độn quang quay đầu bỏ chạy.

Nhưng đúng lúc này, bốn đạo huyết lôi từ trong huyết vân hiện ra, vặn vẹo trong hư không rồi biến mất không thấy. Sau một khắc, bốn đạo huyết lôi hiện ra ngay gần chỗ bốn gã đào tẩu, không chút chần chờ đánh xuống.

Bốn tiếng kêu thảm vang lên, bốn đạo độn quang trong huyết lôi liền tan ra.

Thân hình bốn gã thánh tử Phi Linh tộc chợt hiện ra trong điện quang, sau đó liền biến thành tro bụi. Vô luận là hộ thể linh quang hay bảo vật hộ thân cũng không có một chút tác dụng.

Từ trong huyết vụ truyền ra một trận cuồng tiếu lớn, tiếp theo huyết quang đại phóng, huyết vụ giống như lưu tinh bắn nhanh về phía xa, chỉ chốc lát đã không thấy bóng dáng.

Một chỗ vô danh cách đó không biết bao nhiêu vạn dặm, Hàn Lập nhẹ thở dài một hơi, trước mặt đột nhiên xuất hiện bảy tên Phi Linh tộc với ý đồ xấu, hắn thản nhiên hỏi:

"Mấy vị đạo hữu không đi tìm Minh DIễm quả, ngăn cản mấy

người chúng ta làm gì!".

Thiên Bằng tộc chúng ta tựa hồ không có thù oán gì với quý tộc*". Bạch Bích cũng trầm giọng nói, ánh mắt có chút lãnh tĩnh.*

"Hắc hắc. Thiên Bằng tộc đích xác không có xích mích gì với Hắc Linh tộc chúng ta, nhưng mấy phân chi Xích Dung tộc từ trước khi xuất phát đã nhờ chúng ta, nếu có thể làm cho mấy vị vĩnh viễn ở lại Địa Uyên thì chúng ta cũng có không ít chỗ tốt. Nếu không gặp chúng ta thì thôi, chúng ta cũng không cố ý đi tìm các ngươi. Nhưng nếu đã đụng phải, loại chuyện tình thuận tay này, Hắc Linh tộc chúng ta đương nhiên không cự tuyệt*". Một gã có thân hình cao lớn, vô luận là cánh hay da cũng đều là màu đen, hai tay ôm cánh nói với Hàn Lập, ánh mắt có chút kiêu ngạo.*

Nhưng tên Hắc Linh tộc đang vây quanh Hàn Lập cũng đều mặt không biểu tình, cũng khó trách, Hắc Linh tộc trong bảy mươi hai phân chi cũng bài danh nhóm đầu, vượt xa Thiên Bằng tộc là phân chi yếu kém.

"Có thưởng?*". Hàn Lập nhíu mày, có chút ngoài ý muốn.*

"Những gì có thể nói thì cũng đều nói rồi, các ngươi xuống đất cũng sẽ không làm quỷ hồ đồ, còn hiện tại thì có thể yên tam lên đường*". Tên Hắc Linh tộc cầm đầu không muốn nói thêm gì, nét mặt hiện lên sát khí.*

Những tên Hắc Linh tộc khác thấy vậy thì cũng không nói hai lời, đều phun ra một hắc sắc linh vũ.

Lúc đầu chỉ có một tấc, nhưng trong nháy mắt đã biến thành một thước, rồi thành một trượng, mặt ngoài hiện lên ô quang, phù văn quay cuồng, vừa nhìn là biết khôgn phải vật tầm thường.

Sáu gã Hắc Linh tộc cầm sáu linh vũ quạt về phía đám người Hàn Lập, từng luồng hắc sắc hỏa diễm từ trên linh vũ quỷ dị phun ra, sau đó tràn ngập khắp nơi.

"Ầm*" một tiếng, hắc diễm biến thành một cái lồng lửa cực lớn, đem bốn người vây vào trong.*

Đám người Hắc Linh tộc này vừa ra tay đã khôgn chút lưu tình, định nhất cử diệt sát tất cả đám người Phi Linh tộc. Về phần Dạ Lục Tộc Tần Hiểu, mặc dù không phải là người của Thiên Bằng tộc, nhưng rõ ràng cũng có ý tứ thả đi.

Lôi Lan thấy hỏa diễm này, sắc mặt đại biến, trên người hiện ra ngân hồ, nhất thời hình thành một tầng phòng hộ bảo vệ bản thân, tiếp theo kim sắc hồ lô hiện lên, thả ra tử sắc điện ti, điện hồ trong nháy mắt cũng hóa thành tử sắc, thanh thế cực kỳ kinh người.

Sau khi làm xong tất cả, nữ tử này mới nói.

"Hàn huynh, đây là Kim Ô Linh Hỏa của hắc Linh tộc, có thể hấp thu pháp lực của ta, cực kỳ đáng sợ, ngàn vạn lần không thể để chúng dính vào người".

Bạch Bích và Tần Hiểu cũng lộ ra vẻ hoảng sợ, đồng dạng luống cuống tay chân thi pháp.

Một người thả ra vạn đạo kim quang, một người xuất ra một khối lục sắc ngọc bài, tản ra lục quang nhè nhẹ, liều mạng chống đỡ hắc sắc hỏa diễm.

"Kim Ô Linh Hỏa! Có chút ý tứ!". *Hàn Lập cười, cũng không thấy có cử động gì, thân thể hiện lên ngũ sắc quang diễm. Hắc sắc hỏa diễm tuy uy lực vô cùng lớn, nhưng khi vừa tiếp xúc với quang diễm thì phát ra tiếng ầm ầm trầm muộn, hai bên tiếp xúc cực kỳ kịch liệt, giống như nước lạnh tiến vào trong mỡ.*

Nhìn thấy cảnh này, Hắc Linh Nhân ngẩn ra.

Nhưng tên cầm đầu Hắc Linh nhân híp mắt lại, không chút chần chờ quát lớn:

"Gia tăng uy lực linh hỏa! Chúng ta nhiều người như vậy, tiểu tử này ngay cả khi có linh hỏa ngăn cản, thì cũng khôgn có cách kiên trì được lâu!".

Tên nam tử này tựa hồ là người rất có uy tín trong đám Hắc y nhân, những tên khác đáp ứng một tiếng, linh vũ trong tay huy động càng nhanh hơn, hơn nữa phía sau mỗi tên lại hiện ra một hư ảnh hắc sắc đại điểu, vô cùng mơ hồ, chợt sáng chợt tối, bộ dáng không ổn định.

Đây là chân linh hiện hình, uy lực của hắc sắc linh vũ nhất thời tăng vọt, hỏa diễm trở nên đen như mực, thậm chí ngay cả không gian gần đó cũng vặn vẹo biến hình.

Rõ ràng uy lực của hỏa diễm này đã gia tăng đến cực điểm.

Uy lực như thế, nguyên bổn phòng ngự của đám người Lôi Lan liền hiện ra dấu hiệu xấu, ba người hoảng hốt xuất ra bảo vật khác, nhưng bộ dáng dường như không thể chống đỡ quá lâu.

Nhưng ngũ sắc quang diễm trên người Hàn Lập phảng phất vô cùng vô tận, hắc sắc hỏa diễm tuy tăng thêm uy lực, nhưng ngũ sắc quang diễm cũng đồng dạng bạo liệt, vẫn vững vàng đem hắc diễm bỏ ra ngoài xa.

Lần này, người cầm đầu hắc Linh nhân sắc mặt trở nên khôgn tốt, nhưng chưa chờ hắn mở miệng, Hàn Lập liếc đám người Lôi Lan đang liều mạng ngăn cản hắc diễm, đột nhiên há miệng, phun ra một đoàn ngân sắc hỏa diễm, sau một tiếng phốc xuy liền hóa thành ngân sắc hỏa điểu.

Hỏa điểu này vừa hiện thân liền nhìn chằm chằm hắc sắc hỏa diễm, trong miệng phát ra tiếng vui sướng. Sau đó hai cánh vỗ lên, hình thể tăng vọt gấp mấy lần, biến thành một ngân sắc cự điểu.

Tiếp theo không đợi Hàn Lập thúc dục, ngân sắc hỏa điểu đâm đầu bay thẳng vào trong hắc diễm, hắc diễm bị ngân diễm đâm vào, lập tức biến mất. Đồng thời thân thể hỏa điểu giống như biến thành nam châm, hút tất cả hắc diễm gần đó vào.

Phệ linh thiên hỏa vốn là do nhiều loại chân hỏa uy lực cực lớn tạo thành, hơn nữa bản thân cũng có một chút linh tính, am hiểu việc thôn phệ các loại linh diễm.

Kim ô linh hỏa này mặc dù không thật sự là kim ô chân linh có thể đốt cháy khôgn gian, nhưng do mượn kim ô chi vũ, bao hàm một phần kim ô thần diễm, cho nên đúng là thứ mà phệ linh thiên hỏa thích thôn phệ nhất.

Cho nên Hàn Lập thả phệ linh hỏa điểu tiến vào hắc diễm, lập tức không khách khí thôn phệ, chỉ sau vài lần hô hấp, hắc diễm bốn phía đều bị hỏa điểu thôn phệ không còn một chút nào.

Đám Hắc Linh nhân nhất thời trợn mắt cứng lưỡi.

Đám người Lôi Lan hiển nhiên mừng rỡ.

"Ngươi là ai, Thiên Bằng tộc tuyệt khôgn có loại thần thông này". *Tên cầm đầu hắc Linh nhân khiếp sợ hỏi.*

"Ta không cần trả lời ngươi". *Hàn Lập cúi đầu nói một tiếng, hai cánh sau lưng chợt vỗ, đột nhiên hóa thành một đạo thanh bạch điện hồ, biến mất tại chỗ. Tên cầm đầu Hắc Linh nhân hiển nhiên cũng là hạng người có kinh nghiệm tranh đấu phong phú, thấy cảnh này thì không suy nghĩ thêm, một tay áo giơ lên, tay còn lại bắt quyết.*

Nhất thời hắc sắc ti võng ừ cổ tay áo hắn bắn ra, nhưng mục tiểu không phải Hàn Lập mà chính là mình, trong nháy mắt đã bị một tầng hắc sa ghim chặt vào người.

Tay kia giơ lên, phun ra ba khối ô hắc lôi cầu, không ngừng xoay quanh thân.

Sau một tiếng sét đánh, Hàn Lập cơ hồ hiện thân gần hắc sa.

"Ầm ầm ầm", ba khối lôi cầu chợt lóe, chuẩn xác công kích lên người Hàn Lập, nhưng trên người hàn Lập không biết từ khi nào đã hiện ra một bộ hắc sắc chiến giáp.

Ngay cả uy lực của ba khối lôi cầu này bất quá chỉ là phủi bụi cho sát giáp, căn bản không thể làm tổn thương bản thân Hàn Lập chút nào.

Ngược lại mặt Hàn Lập không biểu tình, kim quang trên người chợt lóe, hiện ra một tầng kim sắc lân giáp, năm ngón tay như móc câu đánh thẳng về chỗ yếu hại phía sau hắc linh nhân.

Hắc sa dưới sự chớp động của năm ngón tay, phảng phất như giấy bị kéo ra.

Nam tử Hắc linh nhân kia chỉ cảm thấy sau lưng mát lạnh, một kim sắc thủ tí xuyên thủng ngực. Quỷ dị chính là, cánh tay ấy lại không hè dính máu.

------oOo------

Chương 1454: Hủ Diệp lâm cùng Minh Diễm quả

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trên mặt Hắc Linh Nhân tràn đầy vẻ khó tin, trong miệng rống to, hai tay vừa động, hợp lại trước ngực. Hàn quang trong mắt Hàn Lập chợt lóe, cánh tay phóng ra kim quang, một phi kiếm dài vài thước mơ hồ hiện lên, sau một tiếng thanh minh, kiếm quang chợt lóe lên.

Hắc Linh nam tử chẳng những hai tay dễ dàng bị cắt đứt, mà thân hình tức thì bị kiếm quang chia ra làm hai, trong thân hình hiện ra một viên tinh hạch gì đó, lại bị kiếm quang chém một cái, ngay cả tinh hồn cũng không thể chạy thoát.

Sáu gã Hắc Linh Nhân còn lại cực kỳ hoảng sợ, nam tử cầm đầu là tồn tại cao giai Linh Tương, vô luận là tu vi hay thần thôgn cũng cao hơn bọn hắn rất nhiều, nhưng như thế nào đối phương vừa ra tay, liền bị giết chết.

Lúc này bốn người trong bọn họ kinh sợ hét lớn một tiếng, lập tức hóa thành bốn hắc sắc đại điểu, khí thế hung hãn đánh thẳng tới Hàn Lập. Mặt khác hai người còn lại sau khi nhìn nhau một cái, không nói hai lời thu linh vũ trong tay lại, lập tức hóa thành hai đạo điểu quang bay về phía xa.

Khóe miệng Hàn Lập nhếch lên, sau lưng vang lên một tiếng lôi minh, liền hóa thành một đạo điện hồ biến mất tại chỗ. Hắc sắc đại điểu thấy vậy, trong lòng rung mình, động tác không khỏi ngưng lại.

Nhưng chỉ trong nháy mắt trì hoãn này, thanh quang chợt lóe, một nhân ảnh có cánh quỷ dị hiện ra phía trên một hắc sắc đại điểu.

Hắc điểu còn chưa kịp hành động gì, chỉ thấy được có một cánh tay vươn ra, một đạo kim quang chói mắt chợt lóe lên rồi lập tức biến mất.

Hắc điểu cả kinh, sau đó cảm thấy thân thể mát lạnh, cả thân hình bị phân ra làm hai, hai phiến thi thể hỗn loạn trong huyết vũ, từ không trung rơi xuống.

Nhân ảnh kia chợt lóe, lần nữa biến mất một cách quỷ dị, tiếp theo hiện ra gần một hắc điểu khác, đồng dạng cũng vươn tay thả ra một đạo kim sắc kiếm quang.

Hắc điểu này phảng phất như đậu hủ, bị chém đứt thành hai, nguyên bổn thiết vũ cứng rắn của hắn cũng không thể ngăn cản chút nào.

Cứ như vậy, thân ảnh Hàn Lập quỷ mị chớp động bốn năm lần, cuối cùng khi hiện ra rõ ràng giữa không trung thì bốn quái điểu kia đều đã bị giết sạch.

Hàn Lập cũng khôgn có ý định dừng tay, nhìn về phía hai gã Hắc Linh Nhân đang phi độn kia, mặt không chút biểu tình, hai cánh vừa động, liền hóa thành một đạo thanh bạch trường hồng phá không bay đi.

Một tiếng sắc nhọn xé rách thinh không.

Đạo kinh hồng kia sau khi mơ hồ vài cái, liền hóa thành một đạo thanh bạch tế ti.

Tế ti vặn vẹo một cách quỷ dị, sau đó biến mất trong hư không.

Một gã đang liều mạng trốn chạy, không gian phía sau ba động, hiện ra thanh bạch tế ti.

Tế ti chợt lóe, xuyên thẳng qua người Hắc Linh Nhân này.

Ngay lập tức Hắc Linh Nhân bị phân thành bảy tám đoạn, tế ti vặn vẹo một cái, lần nữa biến mất tại hư không.

Sau một khắc, trên đỉnh đầu một tên Hắc Linh Nhân khác, thanh bạch chi quang đại phóng, tế tỉ quỷ dị hiện ra, sau đó là một trận mơ hồ, thân hình Hàn Lập hiện ra, không nói hai lời phất tay lên, một kim sắc tiểu kiếm hiện ra trong tay. Tiếp theo hóa thành một đạo kiếm quang thô to trảm xuống. Kim quang chợt lóe, trong nháy mắt kiếm quang đã chém xuống đầu Hắc Linh Nhân. Hắc Linh Nhân bị hù dọa hồn bay phách lạc, không dám suy nghĩ thêm, hai cánh sau lưng vỗ về phía trước, đồng thời giơ tay vỗ lên đỉnh đầu.

Nhất thời hắc mang trên hai cánh chợt lóe, tất cả linh vũ đều hóa thành vô số mũi tên, bắn nhanh về phía không trung. Đồng thời trên thiên linh cái hiện ra một hắc sắc mộc thuẫn, hóa thành ô vân trực tiếp nghênh đón kiếm quang. Không biết mộc thuẫn kia là bảo vật gì, nhưng rõ ràng không thể ngăn cản được sự sắc bén của Thanh Trúc Phong Vân kiếm! Sau khi kim quang chợt lóe, đã đem ô vân trảm làm hai, thuận thế chém luôn tên Hắc Linh Nhân thành hai mảnh. Mà mũi tên màu đen khi bắn tới trước mặt Hàn Lập đã bị một phiến hôi hà chặn lại.

Sau đó hôi quang đảo qua, tất cả mũi tên đều biến mất vô ảnh vô tung, căn bản khôgn thể làm tổn thương Hàn Lập một chút nào.

Mà Hàn Lập nhìn xuống thi thể phía dưới, đôi mi vừa động, tựa hồ nghĩ đến điều gì, bàn tay hư không trảo một cái. *"Vù"* một tiếng, một linh vũ từ trong thi thể bay ra. Hàn Lập dùng tay vuốt ve linh vũ này, ánh mắt chớp động vài cái.

Chỉ thấy linh vũ phát sáng, lộ ra kim mang nhè nhẹ, thỉnh thoảng chớp lên, hiện ra hắc sắc phù văn, lập tức hóa thành một đoàn hắc diễm, nhiệt độ lập tức tăng lên. Hàn Lập cảm thấy hứng thú, hắc quang trong tay chợt lóe, linh vũ bị thu vào. Về phần thi thể, hiển nhiên bị hắn dùng một viên hỏa cầu biến thành tro bụi.

Một đạo thanh hồng trên không trung xoay tròn, đem tất cả thi thể Hắc Linh nhân hút vào. Thanh quang chợt lóe, kinh hồng xuất hiện bên cạnh đám người Bạch Bích, lần nữa hiện ra thân hình Hàn Lâp. *"Tiếp tục lên đường!"*. Phảng phất tất cả mọi chuyện chưa từng phát sinh qua, Hàn Lập lạnh nhạt nói. Sắc mặt ba người Lôi Lan có chút trắng bệch, nhưng không tự chủ được, liên tục gật đầu.

Nửa ngày sau, đám người Hàn Lập xuất hiện trên khoảng không của một vùng đất xa lạ, phía trước không xa là một vùng rừng rậm thấp, hơn phân nửa cây trong rừng chỉ cao không quá ba bốn trượng, lá cây màu vàng nhạt, tản ra một loại tinh khí lãnh đạm.

Đoàn người đang đứng ở phía bìa rừng, Hàn Lập đứng phía trước đoàn người, vẻ mặt trầm ngâm nhìn khu rừng không nói gì.

Đám người Bạch Bích không biết vô tình hay cố ý, tất cả đều đứng phía sau cách Hàn Lập vài trượng, bộ dáng không dám cùng Hàn Lập đứng ngang hàng. Ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập còn mang theo một chút kính sợ.

Lại nói tiếp, Hàn Lập biểu diễn trước mặt ba người này, dễ dàng giết chết bảy tên thánh tử Hắc Linh tộc, khiến cho ba người Lôi Lan rốt cục thật sự biết rõ một chút thực lực của Hàn Lập.

Chỉ sợ Ngao Thanh của Thất Việt tộc và Phí Dạ của Nam Lũng tộc cũng không có thần thông đáng sợ như vậy.

Cho nên đoạn đường tiếp theo, khi đám người Lôi Lan đối diện với Hàn Lập, khẩu khí cũng cung kính hơn, phảng phất như đối mặt với trưởng bối trong tộc, không còn tâm tư nào khác. Có Hàn Lập là đồng bạn cường đại như vậy, hiển nhiên lần thí luyện này khôgn có vấn đề.

"Ta không nhìn lầm, đây là do hắc ám uế khí ngưng kết thành hủ diệp thụ. Nơi đây đúng là một trong những nơi ngưng kết uế khí của tầng hai. Vận khí chúng ta không tệ, lại đúng dịp đụng phải nơi đây. Mặc dù hy vọng không lớn, nhưng Minh Diễm quả tựa hồ cũng có khả năng xuất hiện. Các ngươi định bỏ chút thời gian tìm kiếm, hay là trực tiếp chạy tới Vạn Đằng đạo." Hàn Lập rốt cục mở miệng, thanh âm chậm rãi nói. *"Hàn huynh, Hủ Diệp lâm này cũng không quá lớn, mặc dù thần niệm bị áp chế, nhưng cũng có thể lục soát toàn bộ trong nửa ngày"*. Ba người chần chờ nhìn nhau một cái, sau đó Bạch Bích cung kính trả lời.

"Oh, ta đã hiểu ý của các ngươi. Mất nửa ngày, đích thật cũng không sao. Như vậy thì cứ dừng lại đây một chút". Hàn Lập cũng

biết là không có vấn đề liền tùy ý gật đầu.

Vừa nghe Hàn Lập nói như vậy, đám người Lôi Lan cảm thấy vui mừng.

Nếu có thể tại nơi này tìm được Minh Diễm quả thì hiển nhiên là tốt hơn nhiều so với mạo hiểm đi vào tầng ba.

Lúc này ba người thương lượng một chút, sau đó Tần Hiểu vung tay lên, thả ra mười mấy tích dịch (thằn lằn) khôi lỗi, điều khiển chúgn hướng về một phía bay đi, cuối cùng biến mất trong rừng rậm.

Lôi Lan và Bạch Bích tựa hồ cũng đã sớm có chuẩn bị.

Lôi Lan nâng tay lấy ra một ngọc hạp màu trắng, trong miệng lẩm bẩm, ngọc hạp bay lên, từ trong đó bay ra hơn mười phi nghĩ (kiến bay), ngân quang thiểm động, liền hướng một phương hướng khác mà bay đi.

Mà Bạch Bích thì vỗ hai cánh, trên người bắn ra mười mấy kim sắc tiểu xà, ngón tay chỉ một cái, tất cả tiểu xà đều chui vào mặt đất, biến mất không thấy.

Tiếp theo ba người khoanh chân ngồi giữa không trung, tự mình thi triển bí thuật điều khiển khôi lỗi, linh thú, linh trùng, bắt đầu tiến hành lục soát khu rừng thấp này. Hàn Lập huyền phù bất động giữa không trung, tựa hồ không có ý định nhúng tay vào. Thời gian trôi qua, sau mấy canh giờ, đám người Lôi Lan đã lục soát hơn phân nửa khu rừng nhưng vẫn chưa có thu hoạch, mà thời gian càng dài thì càng tổn hao thần niệm, do đó sắc mặt ba người có chút trắng bệnh.

Hàn Lập đang chắp tay sau lưng đột nhiên nhíu mày, nhìn về một hướng nào đó trên trời, mặt hiện lên một tia kinh nghi.

Mới vừa rồi, hắn từ hướng kia dường như cảm nhận được một cổ khí tức cực kỳ cường đại, nhưng chỉ chợt lóe lên rồi biến mất, khiến hắn không khỏi hoài nghi mình có cảm ứng sai hay không.

Ánh mắt chớp động, hắn đang tự đánh giá có nên qua đó dò xét cẩn thận hay không, thì đột nhiên một tiếng thét kinh hãi phát ra từ miệng Lôi Lan, bộ dáng nàng mừng như điên. *"Thế nào rồi, thật sự tìm được Minh Diễm quả sao?"*. Hàn Lập nhất thời bỏ qua chuyện vừa rồi, cảm thấy có vài phần ngoài ý muốn, xoay đầu lại hỏi.

"Không sai, ta thật sự tìm được Minh Diễm thụ, hơn nữa lại có sáu quả, bộ dáng đã thành thục hơn phân nửa!". Lôi Lan mở đôi mắt đẹp ra, không thể che dấu sự hưng phấn, nói. *"Lôi sư muội, ngươi không nhìn lầm chứ, thật sự là Minh Diễm quả sao?"*. Bạch Bích nghe vậy, cũng bất chấp điều khiển linh xà của mình, mạnh mẽ kìm nén trống ngực mà hỏi.

"Không sai, Địa Uyên này không hề ít những quả giống với Minh Diễm quả. Lôi sư muội, ngươi nhìn cẩn thận một chút". Tần Hiểu nói, nữ tử này đồng dạng cũng bất chấp khôi lỗi của mình. *"Không có khả năng nhìn nhầm, mặc dù đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy vật ấy, nhưng vô luận là cây hay quả cũng đều giống y như trên điển tịch"*. Lôi Lan lắc đầu, hết sức khẳng định nói. *"Được rồi, hãy đi phân biệt thật giả một chút. Nếu như thật sự không có vấn đề thì chúng ta không cần đi đến tầng ba"*. Hàn Lập có vẻ hết sức bình tĩnh nói. Nguyên bổn tầng hai cũng có khả năng tồn tại Minh Diễm quả, chỉ là tỷ lệ không cao mà thôi. Hôm nay bọn họ tìm được thì cũng không phải là chuyện không thể chấp nhận. *"Ưhm, ta sẽ dẫn đường"*. Lôi Lan mừng rỡ đáp ứng một tiếng, ngồi dậy, ngay cả khi cố gắng bình tĩnh thì cũng không thể giấu nổi sự hưng phấn trong ánh mắt.

Dưới sự dẫn đường của Lôi Lan, đám người toàn lực phi độn, chỉ một lát sau đã xuất hiện tại một chỗ sâu trong rừng, mặt đất bị một tầng hôi khí bao phủ. *"Chính là chỗ này"*.

Gần đây có một thủy đàm, Minh Diễm thụ ở bên cạnh thủy đàm". Lôi Lan lao xuống phía dưới chỉ điểm, không chút chần chờ nói.

------oOo------

Chương 1455: Huyết Hà minh châm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trừ lớp dưới cùng của vụ khí, lam mang trong mắt Hàn Lập thiểm động, trong nháy mắt đã xem rõ tất cả tình hình.

Tay áo hắn rung lên, một cỗ cuồng phong tuôn ra, thổi đến vụ khí làm nó tan ra hơn phân nửa.

Cảnh sát phía dưới trở nên mơ hồ, có thể nhìn thấy được.

Phía dưới quả nhiên có một thủy đàm không lớn, diện tích chỉ có hơn trăm trượng mà thôi, bất quá cách thủy đàm hơn mười trượng lại có những cây cối thấp lùn không đồng nhất, một nửa trong số đó lại khác với hủ diệp thụ xung quanh.

Những cây này toàn thân màu hắc lục, trên cành lại có một loại quả lớn màu đen kỳ quái.

Mặt ngoài những quả này cực kỳ thô, có vô số vết nứt nhỏ, bên trong lại mơ hồ có hắc khí lưu động.

Hai mắt Hàn Lập híp lại, nhớ lại một hồi, quả nhiên là giống hoàn toàn với Minh Diễm quả ghi trong điển tịch.

Không riêng Hàn Lập, những người khác khi thấy mấy quả này, trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười.

"Lôi sư muội nói không sai, đích thật là Minh Diễm quả". Bạch Bích mừng rỡ nói.

"Đem những quả thành thục hái xuống, tựa hồ đủ để chúng ta phân chia". Hàn Lập lại nhìn kỹ vài lần, sau đó mới chậm rãi nói, ánh mắt thủy chung vẫn không vội vàng.

"Nếu Xích Dung tộc nghĩ rằng muốn mai phục chúng ta tại tầng ba thì cứ để cho bọn chúng tiếp tục chờ đi!". Lôi Lan cũng nói đùa.

Hiển nhiên nàng cực kỳ vui vẻ.

Tần Hiểu hiển nhiên cũng cực kỳ cao hứng.

Ngay lúc mọi người định hạ xuống hái quả thì đột nhiên sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, không quay đầu lại phất tay lên, nhắm vào hư không nào đó phía sau lưng ấn một cái.

Ầm!

Một ngũ sắc đại thủ hiện ra, khôgn chút khách khí đánh mạnh một trảo.

Một màn khó tin xuất hiện.

Nguyên bản hư không trống trơn, đột nhiên chợt lóe huyết quang, một huyết sắc đại thủ cũng đồng dạng hiện ra nghênh đón.

"Ầm" một tiếng, ngũ sắc quang diễm cùng huyết quang giao nhau, lại chợt lóe rồi cùng biến mất.

"Di!".

"Có chút ý tứ!".

Hai tiếng thở nhẹ hoàn toàn khác nhau, cùng phát ra.

Người phát ra tiếng *"Di"* đúng là Hàn Lập.

Còn chỗ huyết sắc đại thủ kia thì lại hiện ra một đoàn huyết vụ.

Ben trong sương mù mơ hồ có một nhân ảnh cao lớn.

"Các hạ là người phương nào, tại sao lại ẩn núp!". Hàn Lập nhìn chằm chằm vào huyết vụ, lạnh nhạt nói.

"Một gã Linh Tương kỳ cũng có thể phát hiện được ta, xem ra quả nhiên có chút vấn đề". Nhân ảnh trong huyết vụ truyền ra một trận cười quái dị, phảng phất như tự nói với bản thân.

"Các ngươi đi xuống hái Minh Diễm quả, người này giao cho ta". Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, đứng một bên khoát tay phân phó cho ba người Lôi Lan.

"Vâng!".

"Tuân mệnh!".

"Hàn huynh yên tâm!".

Ba người Lôi Lan mặc dù không thể nhìn thấy thực lực của nhân ảnh trong huyết vụ, nhưng thấy bộ dáng Hàn Lập ngưng trọng như vậy thì trong lòng không khỏi thấp thỏm, vội vàng đáp.

Sau đó ba người cùng nhau độn quang, lao xuống chỗ Minh Diễm quả.

"Như thế nào, các ngươi cảm thấy hứng thú với quả bên dưới sao. Hắc hắc, chúng nó mặc dù không phải đồ tốt gì, nhưng cũng không phải dễ dàng đoạt lấy như vậy". Nhân ảnh trong huyết vụ đảo qua đám người Lôi Lan, ngữ khí kì quái nói một câu.

Hàn Lập rùng mình, thần niệm vừa động, lập tức đã muốn mở miệng nhắc nhở ba người Bạch Bích, nhưng đã trễ.

Phía dưới sau khi vang lên một tiếng nổ thì thủy đàm chợt nổi sóng, tiếp theo có vài xúc tua từ bên dưới rẽ nước hiện ra, đồng thời vô số thủy tiễn bắn lên.

Đám người Bạch Bích vừa lao xuống thủy đàm, thấy cảnh này liền kinh hãi.

Minh Diễm Quả ở phía sau, nên không thể trốn tránh, ba người bất đắc dĩ chỉ có thể thi triển thần thông, đón đỡ đòn tấn công này.

Một người chà xát hai tay, thả ra một đạo ngân hồ, một người thì trước người chớp lóe vô số kim ti, mà Tần Hiểu thì há miệng phun ra một phiến lục sắc quang hà.

Ba loại thần thông hợp cùng nhau, nhất thời đánh tới xúc tu và thủy tiễn.

"Oanh long long", thân hình ba người Lôi Lan dưới sự chấn động không nhịn được thụt lùi vài bước.

Mà mấy xúc tu dưới sự công kích kia cũng tan ra từng mảnh, huyết nhục mơ hồ bắn ra.

Từ trong thủy đàm truyền đến tiếng rống to thốgn khổ, lập tức sóng nước cuồn cuộn, một yêu vật phảng phất như hạt sắc chương ngư (bạch tuộc màu nâu) từ dưới nước trồi lên, cặp mắt xanh biếc trừng to, giương nanh múa vuốt, huy động những xúc tu còn lại, mỗi một cái đều cao mười trượng, làm người ta hoảng sợ.

Đầu của yêu vật này cực lớn và dài, lông rậm rạp màu lam, xúc tu mỗi khi huy động đều phát ra tiếng xé gió.

Càng làm cho đám người Lôi Lan cảm thấy buồn bực chính là những xúc tu kia sau khi hiện lên một trận lam quang thì vết thương trong nháy mắt liền khôi phục như lúc ban đầu.

Yêu vật này khôgn có ý dừng tay, sớm đã xem xét kỹ địa bàn gần thủy đàm của nó, rống to lên một tiếng điên cuồng, mấy xúc tu bỗng phát ra lam quang, đánh thẳng đến ba người.

Đám người Lôi Lan vì Minh Diễm quả, căn bản sẽ không thối lui, đồng dạng đều quát khẽ, thi triển thần thông đón đỡ.

Nhất thời tiếng lôi minh bạo liệt liên miên không dứt, ba người và bạch tuộc lâm vào tranh đấu.

Bên kia, Hàn Lập thu ánh mắt từ thủy đàm về, mặt không biểu tình.

Yêu vật kia tuy hung mãnh, nhưng nếu kéo dài thời gian thì tuyệt đối không phải là đối thủ của ba thánh tử bọn Lôi Lan, mà trước mắt này thì lại là một gã đại địch, phải cẩn thận ứng phó.

"Quan hệ giữa ngươi và huyết quỷ khôi lỗi lúc trước là gì?". Hàn Lập nhìn chằm chằm tên đối diện, đột nhiên nói.

"Hắc hắc, huyết khôi lỗi! Nói như vậy thì huyết lão quái đã phái người đến, chúng nó hẳn là đã bị ngươi tiêu diệt rồi. Tốt, tốt lắm, xem ra chuyến đi này của ta cũng đáng giá". Từ trong huyết ảnh truyền đến một trận cười lạnh, căn bản không trả lời vấn đề của Hàn Lập.

Hàn Lập nhướng mày, phi kiếm trong cơ thể muốn xuất ra ngoài.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên từ phía đối diện vang lên một tiếng xé gió, làm cho hai tai của hắn hơi đau.

Hàn Lập hoảng hốt, chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì cuồng phong thổi tới, một bộ huyết châm từ trong hư không gần đó bắn nhanh ra, đã đến trên trán Hàn Lập.

Gần như thế, Hàn Lập căn bản không thể phản ứng được gì.

Chỉ thấy tia máu chợt lóe, huyết châm quỷ dị đâm vào mặt Hàn Lập.

Nhân ảnh trong huyết vụ nhếch miệng, nhe răng ra cười.

Thần thông này đã giúp hắn đánh chết không biết bao nhiêu cường địch, chưa bao giờ thất thủ.

"Keng", một tiếng kim loại vang lên, tế châm phảng phất chạm phải vật cứng, bị bắn ngược trở lại.

Sắc mặt Hàn Lập đại biến, cánh tay huy động về phía trước, bắt lấy huyết châm, mà nhân ảnh trong huyết vụ lại dừng cười.

"Thân thể ngươi có thể ngăn cản Huyết Hà minh châm của ta?". Nhân ảnh trong huyết vụ tựa hồ vẫn có chút khó tin.

Nhưng Hàn Lập không nói lời nào, chỉ là chậm rãi mở năm ngón tay ra.

Chỉ thấy huyết châm trong lòng bàn tay cựa quậy không thôi, phảng phất như vật sống. Nhưng trong lòng bàn tay hiện lên ngũ sắc quang diễm, làm cho châm này căn bản không thể rời đi.

Sắc mặt Hàn Lập rất khó coi, thậm chí có chút xanh mét, một hàn khí cực lạnh xoay quanh tim.

Lần này đối phương đột nhiên đánh lén, thật sự đã làm cho hắn cảm giác được vừa từ quỷ môn quan trở về.

Nếu không phải thân thể hắn cường đại vượt xa yêu thú cùng cấp, vô luận là da hay xương cũng cứng như pháp bảo, thì đã đi đời nhà ma rồi.

Nhưng cứ như vậy, cũng đã dọa hắn đổ mồ hôi lạnh, loại cảm giác thoáng trải qua sinh tử này đã nhiều năm rồi hắn vẫn chưa gặp lại.

Nhân ảnh trong huyết vụ cũng kinh hãi không kém Hàn Lập.

Đối thủ có thân thể cường đại đến độ này, thật đúng là không nghe nói qua mấy người. Hắn không khỏi hoài nghi Hàn Lập có phải là Phi Linh nhân hay không, hay là yêu vật có thân thể cường đại biến thành.

Sắc mặt hắn cũng đồng dạng có chút âm tình bất định.

Đúng lúc này, Hàn Lập chậm rãi giơ tay lên, trong mắt chợt lóe dị mang, đột nhiên phát ra một tiếng hừ lạnh.

Nhân ảnh trong huyết vụ chỉ cảm thấy trong não *"ầm"* một tiếng. Phảng phất như bị người ta dùng tiêm trùy dùng sức đâm vào, bỗng nhiêu đau nhức dị thường.

Ngay cả thần thức nhân ảnh cường đại vượt xa yêu vật cùng cấp, nhưng vẫn không khỏi thống khổ, thân hình lung lay một chút, cơ hồ gập người dến tận thắt lưng.

Mà đúng lúc đó, một tia cảm ứng còn sót lại của hắn cảm nhận được một luồng gió nhẹ phía sau, tiếp theo một cỗ hàn ý đột nhiên kéo tới.

Nhân ảnh kinh hãi, muốn tránh nhưng thần niệm bị đau nhức nên động tác chậm chạp vô cùng, căn bản khôgn kịp tránh né.

Nó chỉ có thể quát khẽ một tiếng, huyết quang trên người bỗng nhiên phóng đại, hiện ra một kiện thanh sắc lân giáp, chắn kỹ trước người Hàn Lập, đem toàn thân bảo hộ mưa gió cũng không lọt.

"Phốc xuy" một tiếng, một đạo kim sắc kim quang hung hăng đánh lên lân giáp, nhưng chỉ xâm nhập được vài tấc. Kim quang nội liễm, hiện ra một phi kiếm ánh vàng rực rỡ.

Đúng là Thanh Trúc Phong Vân kiếm.

Mà huyết vụ đã lui về sau mấy trượng, Hàn Lập thì vẻ mặt kinh ngạc đứng tại chỗ.

Mới vừa rồi hắn phát ra Kinh Thần Thứ, liền thi triển thần thông phong lôi sí, mượn phong độn hóa thành một luồng gió nhẹ thuấn di đến, như tia chớp chém một kiếm về phía huyết vụ.

Nhưng không nghĩ tới đối phương còn có thể bảo trì một tia thanh tỉnh, thả ra một kiện lân giáp cổ quái, chống được sự sắc bén của Thanh Trúc Phong Vân kiếm.

Đây là chiến giáp gì mà lại chắc chắn như thế.

Hàn Lập cảm thấy giật mình.

"Muốn chết!".

Chri trong một lát công phu, nhân ảnh trong huyết vụ hoàn toàn khôi phục lại, mới vừa rồi một kiếm của Hàn Lập cũng khiến nó kinh sợ không thôi. Hắn xoay người lại, há miệng phun ra một đạo huyết sắc quang trụ.

Nhưng Hàn Lập không có ý đón đỡ kích này, hai cánh rung lên, biến mất trong thanh bạch điện quang.

Sau một khắc, chỗ ban đầu Hàn Lập đứng xuất hiện một tiếng lôi minh, hắn lần nữa xuất hiện tại đó.

Sắc mặt hắn bình tĩnh như thường, phảng phất như chưa bao giờ rời khỏi đó.

Lúc này, phía đối diện quát khẽ một tiếng, huyết vụ quay cuồng một trận rồi dần tán đi, hiện ra chân diện mục của nhân ảnh.

Đúng là một yêu vật đầu giao, toàn thân màu đỏ.

"Huyết giao!".

Đồng tử Hàn Lập co rụt lại.

------oOo------

Chương 1456: Thiên cương huyết lôi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhìn thấy thân thể yêu vật đầu giao quen thuộc, Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn, trong lòng trầm xuống, loại yêu vật này hắn không phải mới lần đầu tiên nhìn thấy.

Năm đó tại Loạn Tinh Hải ở nhân giới đã giết một gã huyết giao hóa hình, cũng giống như yêu vật trước mắt. Bất quá huyết giao đối diện hiển nhiên không phải là yêu thú cấp tấm, mà là tồn tại đáng sợ Luyện Hư hậu kỳ, mới vừa rồi giao thủ, hắn đã biết thần thông yêu vật này cực kỳ đáng sợ, cũng không phải là yêu vật Luyện Hư kỳ bình thường. Tâm niệm Hàn Lập lưu chuyển cực nhanh, âm thầm tự đánh giá nên đối phó với đại địch trước mắt như thế nào. *"Một gã Linh Tương kỳ mà có thể đả thương được ta, đích xác rất cổ quái, trách không được chủ nhân lại dặn dò cẩn thân!"*. Huyết giao nhìn Hàn Lập, lạnh lùng nói. *"Chủ nhân!"*. Hàn Lập nghe thấy thế thì rùng mình.

Huyết giao trước mắt đã là Luyện Hư hậu kỳ, chẳng lẽ chủ nhân của nó là cự yêu Hợp Thể kỳ. Mà loại tồn tại này trong Địa uyên sao lại theo dõi mình, hắn chỉ mới lần đầu tiên đến đây.

Trong lòng Hàn Lập nghi hoặc, sắc mặt âm trầm. *"Nếu tiếp theo ngươi có thể tiếp đỡ được một kích này, thì bổn đại nhân lập tức rời đi, tha cho ngươi một con đường sống"*. Trong mắt huyết giao hiện lên một tia quỷ dị, đột nhiên tựa cười mà không cười, nói.

Tiếp theo yêu vật này mặc kệ Hàn Lập đang ngạc nhiên, hai tay bắt quyết, huyết quang trên người chợt lóe, một tảng lớn huyết quang xoay tròn.

Huyết vụ gần đó, nguyên bổn đã tán đi lại lần nữa hiện ra, sau khi quay tròn một trận thì bao phủ thân hình huyết giao vào trong. Từ trong huyết vụ truyền ra tiếng chú ngữ cổ quái, trên trời cao nhất thời hiện ra một đám huyết vân lớn, trong huyết vân truyền ra từng tiếng sét đánh, từng tia chớp hiện ra. *"Đây là thần thông gì!"*. Hàn Lập ngẩn ra. Mặc dù tia chớp trong huyết vân chưa hạ xuống, nhưng hắn đã cảm thấy không ổn. Không hề suy nghĩ thêm, hắn điểm lên đầu, một mảnh hôi quang hà bay ra, hình thành một tầng hôi mạc bảo vệ trên đỉnh đầu.

Tiếp theo thanh quang chợt lóe trên thiên linh cái, một tiểu đỉnh màu xanh hiện ra, từ đó phun ra vô số thanh ti, một thanh sắc cự võng xuất hiện bên dưới hôi mạc.

Nhưng như thế vẫn chưa đủ, thân hình Hàn Lập xoay tròn, bảy mươi hai phi kiếm bắn ra, huyễn hóa thành từng đạo kiếm ảnh không ngừng xoay quanh bốn phía thân thể.

Kim ngân sắc lôi bào tren người cũng bay ra, biến thành một phiến kim ngân phù văn, phiêu phù bất định. Mặt khác hắc khí quay cuồng, một kiện hắc sắt sát giáp cũng hiện ra trên người Hàn Lập, trong nháy mắt hắn đã bày ra năm tầng phòng hộ, mưa gió cũng không lọt.

Mà Hàn Lập lại nhấc tay, một tay chợt lóe hắc ảnh, một hư ảnh tiểu sơn thoáng hiện, mặt khác năm ngón tay kia phất một cái, năm cái bạch cốt khô lâu khi ẩn khi hiện, ngũ sắc quang diễm lưu chuyển bất định.

Xa xa, huyết giao thấy cảnh này thì trong lòng cả kinh, không hề có nửa điểm chần chờ, vội vàng vận chuyển tinh huyết toàn thân, giơ tay điểm một cái vào huyết vân trên không trung.

Trong huyết vân chợt lóe ra huyết quang, chín đạo huyết điện hung hăng đánh xuống, sau khi chợt lóe lên thì chia làm ba lượt trước sau đánh xuống khoảng không trên đỉnh đầu Hàn Lập. Lượt huyết điện thứ nhất đến trước, hung hăng đánh lên hôi sắc quang mạc.

Ngay cả nguyên từ thần quang thần diệu vạn phần, nhưng khi tiếp xúc với hai đạo huyết sắc thiểm điện thì cùng biến mất tại hư không.

Sau một khắc, ba đạo thứ hai đã đánh xuống, chỉ thấy vang lên tiếng oanh long long, thanh sắc ti võng dễ dàng bị phá rách, huyết điện đánh lên trên kiếm ảnh.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Bảy mươi hai khẩu Thanh Trúc Phong Vân kiếm biến thành phòng hộ, phảng phất như hư ảo, không có chút tác dụng.

Huyết điện trực tiếp xuyên thủng lọt qua, trực tiếp đánh lên kim ngân phù văn trên lôi bào.

Một tiếng lôi minh kinh thiên động địa truyền ra, phù văn bao vây lấy lôi quang, đè ép huyết sắc thiểm điện.

Ba đạo thiểm điện phảng phất như ba con huyết xà, liều mạng hướng phía dưới chui đi, nhưng kim ngân sắc lôi quang cũng không yếu thế, bộc phát ra tiếng oanh minh kinh người.

Hiển nhiên uy lực của huyết điện lớn hơn một chút, tam sắc lôi quang sau khi cuồng thiểm vài cái thì kim ngân lôi quang vỡ vụn, ba đạo huyết điện lần nữa đánh xuống sát giáp trên người Hàn Lập.

Hai âm thanh trầm muộn phát ra, Hàn Lập khổ tâm bày ra năm tầng phòng ngự, chỉ trong nháy mắt đều bị kích phá. Mà lúc này, bốn đạo huyết điện cuối cùng đã đánh xuống.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, không thấy có bất cứ động tác gì, nhưng kim quang trên người đại phóng, một hư ảnh ba đầu sáu tay hiện lên, hiện ra sáu kim sắc thủ tí, trực tiếp nghênh đón bốn đạo huyết điện trên không trung.

Ngay cả khi Phạm Thánh Chân ma pháp chỉ là hư ảnh thì cũng vượt xa sự tưởng tượng, sáu cánh tay huy động, hóa thành sáu đạo kim quang mơ hồ.

Bốn đạo huyết quang chợt lóe, đánh lên kim quang.

Hai bên chạm nhau, chỉ nhiên lại không phát ra tiếng động nào.

Hai đạo huyết quang chợt lóe lên rồi biến mất cùng sáu đoàn kim quang.

Hai đạo còn lại thì không bị tổn hại, đánh thẳng xuống đỉnh đầu Hàn Lập.

Thân hình Hàn Lập thoáng lên một cái, hiện ra hai cánh tay khác, giơ thẳng lên trời đánh hai quyền về phía hai đạo huyết điện. Quyền chưa chạm vào huyết điện thì đã huyễn hóa ra quyền ảnh thật lớn.

Đột nhiên ngũ sắc quang diễm lưu chuyển không ngừng, đồng thời phát ra quyền áp cực lớn, phảng phất đè nén cả không khí xung quanh. *"Ầm ầm"*, quang mang chiếu xuống, trường bào trên hai tay của Hàn Lập trong nháy mắt hóa thành tro bụi, lộ ra làn da ánh vàng rực rỡ. Mà quyền ảnh cùng tia chớp trong tiếng bạo liệt đều đồng thời hóa thành tro bụi.

Hàn Lập từ trên không trung rơi xuống, nhưng lập tức đứng thẳng người, nhìn huyết giao phía xa.

Ánh mắt băng hàn dị thường, dường như không chút tổn thương.

Huyết giao trong huyết vụ hút một ngụm lương khí, không có cách nào che dấu sự hoảng sợ trong mắt.

Lúc này, huyết vân trên trời sau khi phóng ra tia chớp thì phảng phất như đã hao hết năng lượng, chỉ một lát đã tan rã.

"Ngươi lại có thể tiếp được mười hai thành Thiên Cương Huyết Lôi của ta! Bất quá ta còn chưa chính thức tu luyện thần thông này thành công, chỉ cần tu vi ta cao hơn một tầng, đồng thời khu sử bốn đợt huyết lôi thì bất luận thế nào, ngươi cũng không có khả năng đỡ được". Mặc dù huyết giao vô cùng khiếp sợ, nhưng vẫn có chút không cam lòng, trầm giọng nói.

Hàn Lập nghe xong thì lam mang trong mắt chớp động, không đáp lời, thân hình đột nhiên thoáng một cái, biến mất trong làn gió nhẹ.

Sau một khắc, huyết vụ trên trời nổi lên cuồng phong, thân hình Hàn Lập quỷ dị hiện ra theo gió, đồng thời hơn mười đạo kim sắc kiếm quang như cuồng phong bạo vũ, chém nhanh xuống.

Kiếm khí tung hoành, hư không gần đó cũng rung động từng đợt, từng đạo bạch ngân giao nhau thoáng hiện ra, trong nháy mắt đã đem huyết vụ bao phủ vào trong kiếm khí.

Nhiều kiếm khí như vậy, thân ảnh bên trong mơ hồ bị chém ra thành vô số mảnh nhỏ, nhưng sau khi huyết vụ tán đi thì chỗ đó cũng trống trơn, không hè thấy thi thể huyết giao.

Hàn Lập có chút ngẩn ra, sau khi đảo qua khắp nơi thì tiếng cuồng tiếu của huyết giao đột nhiên truyền đến từ trên trời cao hơn trăm trượng:

"Ngươi đã tiếp được Thiên Cương Huyết Lôi, huyết mỗ hiển nhiên sẽ không mạo hiểm cùng ngươi tranh đấu. Nhưng nếu ta trở về bẩm lại việc này thì chủ nhân nhất định sẽ cảm thấy hứng thú lớn đối với các hạ. Ưhm, lần sau ta và ngươi sẽ không gặp nhau quá lâu".

Hàn Lập vội vàng quay đầu nhìn lại thì chỉ thấy chỗ phát ra thanh âm, không gian ba động, một đạo huyết ảnh chợt lóe, lập tức huyết quang nổi lên, hóa thành một đạo huyết hồng bắn nhanh ra.

Cũng không biết huyết giao thi triển độn thuật quỷ dị gì, mà huyết hồng dĩ nhiên lại phi độn trong khi thi triển súc địa thuật. Độn quang nhìn như bình thường, nhưng sau mỗi lần chớp động thì huyết hồng đã ở xa hơn trăm trượng, chỉ sau mấy lần chớp động đã bay đến cuối chân trời. Sau khi lóe lên lần nữa thì biến mất vô ảnh vô tung.

Loại tốc độ này, cho dù Hàn Lập toàn lực phát động phong lôi sí thì cũng không thể đuổi kịp.

Trên mặt Hàn Lập hiện lên một tia kinh nghi, thân hình phiêu phù giữa không trung, nhưng cuối cùng lại không truy đuổi.

Một hồi lâu, hắn nhấc tay lên, đặt trước mắt mình.

Chỉ thấy nguyên bổn hai bàn tay trắng nõn đã hiện lên một phiến màu đen, mơ hồ có mùi cay cay. Ánh mắt Hàn Lập chớp động, trầm mặc không nói. Huyết giao này tuyệt đối là đệ nhất trong Luyện Hư kỳ.

Muốn cùng đối phương sinh tử một hồi thì ngay cả hắn có kim trùng cùng sát thủ cương, phần thắng cũng chỉ có bảy thành.

Thần thông Thiên Cương Huyết Lôi của đối phương thật sự có uy lực rất lớn, hơn nữa thực lực của bảo vật tựa hồ không thể phòng ngự được. Nếu không thì khi nãy lúc bị đối phương công kích, Thanh Trúc Phong Vân kiếm sẽ không phải không có chút tác dụng nào như vậy.

Hơn nữa theo lời đối phương nói, thần thông kinh người này hắn còn chưa luyện thành, điều này không khỏi khiến Hàn Lập cảm thấy khó quyết định.

Bất quá điều khiến Hàn Lập biến sắc chính là *"Chủ nhân"* mà huyết giao đề cập, không cần phải nói nhiều, tồn tại bực này căn bản không phải hiện tại hắn có thể đối kháng.

Mặc dù Hàn Lập cảm thấy nghi hoặc, nhưng mình khi nào lại đụng chạm loại địch nhân đáng sợ như vậy. Nhưng hiện tại không phải lúc nhàn rỗi mà suy nghĩ, phải trở về mặt đất mới được.

Chỉ có trở lên mặt đất, có trưởng lão Phi Linh tộc thì mấy tên đại địch này không có cách nào bắt được hắn. Trong nháy mắt Hàn Lập đã nghĩ ra được kế hay nhất.

Lúc này hắn quay đầu lại, nhìn thoáng qua cự đại chương ngư đang khiêu chiến với ba người Lôi Lan. Hàn quang trong mắt chợt lóe, liền hóa thành một đạo kim hồng bắn nhanh xuống.

Chương ngư đang miễn cưỡng ngăn chặn ba người Lôi Lan thì chỉ cảm thấy kim quang trước mắt chợt lóe, tiếp theo vô số đạo kiếm khí từ không trung bắn xuống.

Nguyên bổn thân hình vô cùng to lớn của chương ngư chỉ trong nháy mắt đã bị trảm thành vô số đoạn. Một cổ máu tanh lập tức tản ra khắp nơi. Kim quang thu lại, thân hình Hàn Lập hiện ra, sau khi đảo qua ba người Lôi Lan thì lạnh nhạt nói: *"Cho các ngươi ba mươi giây hái Minh Diễm quả xuống, sau đó lập tức theo ta trở lên mặt đất. Vượt qua thời gian này, ta sẽ không chờ bất cứ một ai!"*.

Hàn Lập nói không chút cảm tình.

------oOo------

Chương 1457: Bỏ chạy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe được lời nói Hàn Lập lãnh khốc như thế, ba người Lôi Lan hiển nhiên sẽ không phản đối, dưới sự kinh ngạc, bọn họ không dám trì hoãn liền bay đến dưới Minh Diễm thụ, mỗi người xuất ra một cái mộc hạp, đem vài quả Minh Diễm quả thành thục hái xuống.

Trong đó Tần Hiểu lại càng nhu thuận, sau khi lấy một quả thì hai tay đem mộc hạp dâng cho Hàn Lập.

Hàn Lập không khách khí, tay áo phất một cái, thanh hà quét qua, mộc hạp liền biến mất.

Lúc này hai người Lôi Lan và Bạch Bích cũng phân biệt lấy được Minh Diễm quả, đã về tới gần đó.

"Đi thôi, trên đường không được dừng lại, nhất định phải trong thời gian ngắn nhất trở lên mặt đất". Hàn Lập trầm giọng nói một câu, thanh quang trên người chợt lóe, hóa thành một đạo thanh hồng bay lên trời.

Hắn ngay cả một câu cũng không muốn nói nhiều.

Đám người Bạch Bích tuy không biết vì sao Hàn Lập nóng lòng đi như thế, nhưng việc này hơn phân nửa là liên quan đến huyết giao, ngay cả Hàn Lập thâm sâu khó lường mà cũng có bộ dáng như vậy, điều này làm bọn họ càng thêm bất an.

Không dám trì hoãn, đám người Lôi Lan thúc dục độn quang, bám sát theo sau.

Trong nháy mắt, đám người đã phá không đi xa.

Hai ngày sau, tại tầng ba Địa Uyên, hắc ảnh nữ tử vẫn đang chống cằm, tựa hồ trầm ngâm điều gì.

Giờ phút này trong đại điện, ngoại trừ hai thị nữ mặc áo xanh thì khôgn còn ai khác.

Đột nhiên một đạo huyết quang bên ngoài cửa bắn nhanh đến,sau khi quang mang thu lại, hiện ra huyết giao đang nửa quỳ nửa ngồi trong đại điện.

Đúng là huyết giao vừa mới giao thủ với Hàn Lập.

"Bái kiến chủ nhân!". Huyết giao nói.

"Ngươi đấy à, chuyện như thế nào rồi, có giết chết người kia, mang tinh hồn về không?". Ánh mắt nữ tử đảo qua người huyết giao, lạnh nhạt nói.

"Khởi bẩm chủ nhân, huyết độc bất tài, không giết được những người đó". Huyết độc cúi đầu trả lời.

"Oh, nói như vậy những tên kia thật sự có chuyện". Nữ tử không tức giận, ngược lại cảm thấy có chút hứng thú.

"Đúng vậy, chủ nhân, đám người đó chỉ là một đám Linh Tương kỳ bình thường, nhưng một người trong đó lại lấy tu vi Linh Tương kỳ, đón đỡ mười thành Thiên Cương huyết lôi của tiểu nhân, hơn nữa thân thể đỡ được một kích của Huyết Hà minh châm, khiến nó bắn ngược trở lại. Lúc trước chủ nhân đã dặn dò nếu thấy có gì không thỏa đáng phải lập tức quay về bẩm báo, cho nên tiểu nhân một kích không thành, liền trở về phục mệnh". Huyết độc nói rõ ràng.

"Có thể đỡ được Thiên Cương huyết lôi, thân thể làm Huyết Hà minh châm bắn ngược trở lại?". Hắc ảnh trên kim hoa lẩm bẩm.

Mặc dù bản thân đã sớm nghe được một chút tin tức, nhưng khi được chính huyết giao nói ra thì cũng có chút kinh ngạc.

"Không sai, không riêng gì việc đó, độn thuật của người này cũng cực kỳ kinh người, và còn có thêm vài loại đại thần thông khác,

cho dù tiểu nhân toàn lực chiến đấu thì phần thua vẫn là nhiều hơn". Huyết giao chần chờ một chút, rồi nói thêm.

"Chuyện khác không nói, thế gian này thần thông hàng vạn hàng nghìn, vài người thần thông nghịch thiên, có thể tiếp được Thiên Cương huyết lôi của ngươi cũng không tính là chuyện ngạc nhiên. Nhưng lấy tu vi Linh Tương kỳ lại có thể dùng thân thể bắn ngược Minh Hà thần châm của ngươi thì đúng là rất lạ. Điều này nói rõ ràng thân thể người này đã mạnh đến cực điểm, đúng là huyết thực tốt nhất để cúng tế. Tốt lắm, chúng ta cần phải có ba cực phẩm huyết thực, bây giờ bất quá chỉ tìm được một cái. Ta còn đang lo lắng đây!". Nữ tử nói lời này hiển nhiên có chút vui mừng.

"Ý chủ nhân là..."

"Hiển nhiên là bổn tôn tự mình ra tay bắt kẻ đó về, dùng để huyết tế". Khẩu khí nữ tử trở nên âm trầm.

"Nhưng chủ nhân. người này cũng là người mà huyết đại nhân muốn!". Huyết giao không nhịn được nói.

"Thật ra huyết lão quái đã sớm biết việc này, mà trên thực tế hắn chỉ muốn âm hồn của bọn chúng, hơn phân nữa là cùng với Âm Huyền Quỷ Phiền giao dịch gì đó. Ta chỉ muốn thân thể của người này, cũng không có xảy ra xung đột gì, khỏi cần lo!". Nữ tử lạnh giọng nói, đoán ra bảy tám phần mục đích của huyết bào nhân.

"Chủ nhân anh minh!". Huyết giao có chút chợt hiểu.

"Việc này không nên chậm trễ, tại ta sẽ đuổi theo, huyết độc, ngươi cũng theo ta truyền tống đến tầng hai, đuổi theo người này". Nữ tử phân phó.

"Tuân mệnh!". Huyết giao cung kính đáp, liền đứng lên.

Hắc ảnh trên kim sắc cự hoa chợt lóe, nữ tử mang theo hắc quang mơ hồ, quỷ mị đứng dậy.

Nàng bắt quyết, miệng lẩm bẩm, nhất thời một mảnh hắc sắc quang hà từ trên người phun ra, trong nháy mắt đem hai người bao phủ vào trong.

Sau một cái chớp động, hai người đã biến mất trong hắc hà.

Bên kia, dưới sự thúc giục toàn lực của Hàn Lập, đám người Lôi Lan chỉ mất một ngày phi độn, đã đi được thời gian bằng mấy ngày trước kia, nhưng hiện tại vẫn không ngừng cuồng độn.

Cũng may một số yêu thú cùng nguy hiểm trên đường đã sớm càn quét qua, cho nên đoạn đường này cũng không cần lo lắng gì nhiều.

Nhưng cứ như vậy, cường độ liên tục ngày đêm như thế, cho dù là bọn Bạch Bích cũng cảm thấy ăn không tiêu, nhưng ba người nhìn thấy độn quang của Hàn Lập vẫn như trước, mặt vẫn trầm như nước thì trong lòng cũng không dám có chút oán giận, chỉ có thể cắn răng tiếp tục kiên trì.

Lại một ngày nữa trôi qua, sau khi xuất hiện tại chiểu trạch thì đã mơ hồ thấy lối ra tầng hai.

Trong lòng Hàn Lập hơi có chút thả lỏng, nhẹ thở ra một hơi, không chút do dự mang ba người tiến vào trong.

Nửa ngày sau, đám người Hàn Lập đã đứng tại sơn cốc tầng một.

Lúc này Hàn Lập lại ra quyết định khiến đám người Lôi Lan cảm thấy ngạc nhiên.

"Tiếp theo chúng ta sẽ tách nhau ra, mấy người các ngươi cũng không muốn cùng một chỗ, cùng trở về mặt đất chứ!". Ra đến sơn cốc, Hàn Lập im lặng một chút rồi đột nhiên lạnh lùng nói.

"Cái gì, tách ra? Hàn huynh, đây là vì sao?". Bạch Bích cả kinh, sắc mặt Lôi Lan và Tần Hiểu cũng chợt biến.

"Sự tình đến lúc này, ta cũng không gạt các ngươi. Chúng ta có thể đã bị một gã yêu vương tại Địa Uyên nhìn trúng. Cho dù ta có chút thần thông cũng không thể là đối thủ của tồn tại bực này.

Mặc dù không biết khi nào đối phương đuổi kịp chúng ta, nhưng tách ra thì đối phương hơn phân nửa sẽ chỉ đuổi theo ta, tỷ lệ các ngươi trở về mặt đất lớn hơn một ít. Mà ta cũng không có vướng mắc gì, tại tầng một toàn lực phi độn. Tại tầng một thì hẳn là có rất ít thứ có thể tạo thành uy hiếp cho các ngươi". Sắc mặt Hàn Lập vẫn âm trầm, nhưng đã giải thích hai câu.

"Tồn tại cấp yêu vương! Loại tồn tại đáng sợ này như thế nào lại nhìn trúng chúng ta. Hàn huynh, ngươi có lầm hay không?". Mặt Tần Hiểu có chút tái nhợt nói.

"Ta không biết nguyên nhân, nhưng những điều cần nói đều đã nói, mạng nhỏ là của các ngươi, tin hay không cũng do các ngươi. Nhưng tốt nhất là lập tức chia nhau chạy trốn, nói không chừng một khắc sau đối phương sẽ lập tức đuổi tới". Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe.

Ba người Lôi Lan không khỏi nhìn nhau.

Nhưng đúng như lời Hàn Lập nói, mạng nhỏ là của bọn họ, mặc kệ Hàn Lập nói thật hay giả, đã như vậy thì ba người cũng chỉ có thể xem việc này là thật. Hơn nữa xem bộ dáng Hàn Lập cẩn thận như thế, đích xác không hề giống nói láo.

Sau khi Hàn Lập dẫn đầu phá không bay đi, đám người Lôi Lan bất đắc dĩ cũng chỉ có thể làm theo, chạy về hướng khác.

Dựa theo lời Hàn Lập nói, nếu có thể trở lại gặp thánh thượng thì bọn họ sẽ an toàn.

Một đạo thanh hồng xẹt qua một vùng hoang dã, độn tốc cực nhanh, phảng phất như tia chớp. Chỉ sau vài lần chớp động, từ chân trời đã xuất hiện ở một chỗ khác, hơn nữa cả quá trình lại vô thanh vô tức, không phát ra thanh âm nào.

Cho dù yêu vật,yêu trùng bên dưới có phát hiện ra độn quang thì căn bản không thể đuổi kịp, chỉ có thể trơ mắt ra nhìn thanh hồng biến mất.

Trong thanh hồng đúng là Hàn Lập, đang vận chuyển linh lực toàn thân không ngừng, hai tay cầm lấy cực phẩm linh thạch cuồn cuộn bổ sung thể lực.

Năm đó vạn niên linh dịch vì nhập cư trái phép đến linh giới, đã biến mất tại không gian tiết điểm.

Hôm nay ngay cả cực phẩm linh thạch trân quý dị thường, nhưng vì bảo trì linh lực trong cơ thể cho nên hắn cũng bất chấp lãng phí.

Lúc ở tầng thứ nhất, hắn nói với đám người Lôi Lan mặc dù hơn phân nửa đều là sự thật, nhưng lại che giấu một điểm.

Đó là hắn mơ hồ cảm giác được những yêu vật kia đều là vì hắn mà tới, không quá chú ý đến đám người Lôi Lan.

Dưới loại tình huống này, tách ra mà đi thì đám người Lôi Lan an toàn hơn nhiều.

Hắn che chở hai vị thánh tử Thiên Bằng tộc tìm được Minh Diễm quả, rồi lại dẫn về tầng một thì xem như đã hết sức tận tâm. Chuyện tiếp theo thì hắn nên vì cái mạng nhỏ của mình.

Phi hành cho đến lúc này, mặc dù hắn vẫn chưa phát hiện gần đó có cái gì khác thường xuất hiện, hơn nữa khoảng cách đến lối ra cũng không xa, nhưng Hàn Lập vẫn không dám có chút khinh thường.

Độn quang chẳng những không chậm, mà sau khi hắn phun ra một ngụm tinh huyết, trong thanh quang mơ hồ mang theo vài tia huyết sắc.

Độn tốc vì vậy mà lại nhanh thêm vài phần.

Đối với Hàn Lập mà nói, hao tổn một chút nguyên khí mà có thể tránh được một gã yêu vương Hợp THể kỳ thì tự nhiên là hành động sáng suốt.

Nhưng sau khi phi hành được nửa ngày, sắc mặt Hàn Lập trong độn quang bỗng đại biến, quay đầu nhìn về phía sau.

Chỉ thấy chân trời phía sau không biết từ khi nào xuất hiện một phiến hắc sắc hà quang, trực tiếp cuồn cuộn bắn thẳng đến hắn.

Chỉ một lần chớp động đã kéo gần khoảng cách lại còn một nửa.

Sắc mặt Hàn Lập cực kỳ khó coi, không suy nghĩ nhiều, hai cánh sau lưng đồng thời sáng ngời, trong nháy mắt hóa thành một đạo thanh bạch tế ti bắn nhanh đi, thoáng một cái đã vọt ra ngoài trăm trượng.

Giờ phút này hắn không che dấu gì nữa, đem phong lôi sí phát huy triệt để.

Một tiếng hừ nhẹ từ trong huyết hà truyền ra, nhưng lại truyền đến trong tai Hàn Lập cực kỳ rõ ràng, giống như người đang ở sát bên tai.

Trong lòng Hàn Lập trầm xuống, cũng không quay đầu lại, cuồng dũng thúc dục hai cánh sau lưng.

Thanh bạch tế ti phát ra tiếng sắc nhọn, hư không nơi độn quang đi qua đều để lại một đạo bạch ngân tinh tế, phảng phất như muốn trực tiếp xuyên thủng cả không gian gần đó.

------oOo------

Chương 1458: Mưu đồ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Quả nhiên người này có chút thần thông, nhưng nếu ta đã đuổi theo mà lại còn có thể chạy thoát thì đúng là thiên hạ chê cười." Thanh âm một nữ tử truyền ra.

Trong hắc sắc hà quang rõ ràng là hắc ảnh nữ tử cùng huyết độc.

Cũng không biết bọn họ dùng thủ đoạn gì mà lại có thể truy tung chính xác Hàn Lập, nữ tử cười khẽ bắt quyết.

Hắc sắc quang hà đang vây lấy hai người đột nhiên xoay tròn, biến thành một hắc sắc quang trận.

Bên trong quang trận lưu chuyển quang mang kỳ lạ, thân hình huyết độc hơi mơ hồ, sau một khắc liền biến mất, một màn không thể hình dung hiện ra.

Thanh bạch tế ti đang phi độn thì cách đó không xa, không gian đột nhiên ba động, một hắc sắc pháp trận lớn quỷ dị hiện ra.

Hàn Lập cả kinh, muốn dừng độn quang lại thì đã trễ.

Phong lôi sí toàn lực phi độn dĩ nhiên rất nhanh, nhưng lại không có cách nào tùy tâm sở dục khống chế độn tốc.

Chỉ thấy thanh bạch tế ti lóe lên rồi đâm thẳng vào trong pháp trận.

Hàn Lập chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, bốn phương tám hướng đều là hắc sắc quang hà, cũng có từng trận âm phong thổi đến, cả người phảng phất như tiến vào minh giới chi môn.

Hàn Lập hoảng sợ, không suy nghĩ nhiều, trên người phát ra một tiếng sét đánh, nhất thời vô số kim hồ bắn ra, hóa thành một kim sắc điện xà, chuyển động không ngừng.

Sấm sét ầm ầm!

Vô luận là hắc hà hay âm phong khi đến gần kim sắc điện hồ, tất cả đều như gặp phải khắc tinh, đều tự bạo liệt biến mất.

"Ích Tà Thần Lôi! Ngươi dĩ nhiên lại tu luyện thần lôi này!" Bốn phương tám hướng vang lên tiếng giật mình của nữ tử. Hàn Lập ngẩn ra, còn chưa biết ý của đối phương thế nào thì chợt thấy hắc hà bốn phía xoay tròn một trận, hơn nữa lại càng lúc càng nhanh.

Hàn Lập kinh hãi, kim hồ trên người nhất thời quay về, biến thành một kiện kim sắc lôi y bao lấy chính mình.

Nhưng đúng lúc này lại truyền đến tiếng cười khúc khích của nữ tử.

"Đạo hữu không nên kinh hoảng, thiếp thân không có gì ác ý, chỉ là muốn mời đạo hữu đến chỗ tại hạ một đoạn thời gian mà thôi."

Hàn Lập sao có thể thật sự nghe lời của đối phương, hai cánh sau lưng vừa động, muốn chạy trốn. Nhưng nữ tử kia tựa hồ đã sớm đoán được, đột nhiên vỗ lên hư không.

Một cổ cự lực vô hình ập đến người Hàn Lập, thấy thân thể mạnh mẽ của hắn mà cũng không khỏi phải ngừng lại.

Trong lòng Hàn Lập trầm xuống, mà chỉ trong chốc lát trì hoãn này, hắc mang chợt lóe, thân hình ba người cùng biến mất. Sau khi Hàn Lập trải qua một trận thiên toàn địa chuyển thì trong lòng thầm kêu không tốt, vội vận chuyển Đại Diễn Quyết, thần thức mới thanh tỉnh trở lại. Lúc này hắn mới phát giác mình đã được truyền đến một tế đàn trên đài cao, dưới chân rõ ràng là một cái Truyền Tống Trận.

Cách đó không xa, nữ tử kia và huyết giao vẫn đứng đó không nhúc nhích, phảng phất như chưa bao giờ di động.

Mà dựa theo hắc ám chi khí nồng đậm trên không, hắn xác nhận nơi này đúng là tầng hai.

Càng làm cho hắn ớn lạnh chính là trên đài cao còn có bảy tám gã yêu vật hình thái khác nhau, mỗi tên cũng đều có bộ dáng nửa người nửa yêu.

Tu vi không cao, bộ dáng chỉ có Nguyên Anh Kỳ cùng Hóa Thần Kỳ.

Nhưng nhìn thấy kiến túc to lớn trên đài cao, hắn hiển nhiên nhận ra mình đã bị đưa đến sào huyệt của yêu vật.

Hàn Lập âm thầm kêu khổ không ngừng, trong lúc nhất thời cũng không dám làm ra cử động liều lĩnh gì, chỉ nhìn nữ tử đối diện không nói gì.

Hiển nhiên vị nữ tử này chính là chủ nhân của huyết giao, nếu không thì sao lại có loại thần thông này, nhấc tay nhấc chân là đưa được hắn đến đây.

"Trước tiên mời đạo hữu theo thiếp thân đến đại điện một chuyến." Hắc ảnh nữ tử cúi đầu cười, thân hình vừa động liền bay đến kiến trúc phía xa.

Huyết độc dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá Hàn Lập một cái, sau đó cũng bay theo hắc ảnh nữ tử, bộ dáng không hề sợ Hàn Lập đào tẩu.

Hàn Lập đảo qua kiến trúc, ánh mắt lại nhìn lên trời cao vài lần, trên mặt không khỏi hiện ra vẻ cười khổ.

Chỉ thấy trên không trung là hôi vân, ẩn ước còn có hắc sắc lôi điện thiểm động, có một cổ linh áp như ẩn như hiện, rõ ràng là có người dùng đại pháp lực hạ cấm chế, nhất thời hắn cũng không có cách bài trừ trong thời gian ngắn.

Nhưng nghe nữ tử nói vậy, hình như cũng không phải lập tức hạ sát thủ, nếu đã như thế thì trước tiên cứ đi theo xem đối phương muốn gì, nếu khiến đối phương tức giận thì không hay.

Hắn hiện tại không thể ngoan cố.

Hàn Lập tự định giá xong, hơi an tâm một chút, thanh quang trên người chợt lóe, hóa thành một đoàn thanh quang theo sau.

Dưới sự dẫn đường của hắc ảnh nữ tử, Hàn Lập đến một tòa kiến trúc được chế từ gỗ, hắc ảnh nữ tử và huyết giao liền đi vào trong.

Ánh mắt Hàn Lập khi đảo qua trên người mấy yêu vật canh cửa thì trên mặt hiện ra vẻ cổ quái.

Yêu vật cảnh cửa rõ ràng là mấy viên hầu thấp bé, dưới thân là hắc sắc cự linh hoa, bộ dáng như cắm thẳng vào đất.

Ánh mắt hắn chợt động, lộ ra vẻ như nghĩ tới người nào đó.

Hàn Lập cảm giác mình dường như đã hiểu được một chút nguyên nhân.

Không hề trì hoãn, hắn hít một hơi, rời ánh mắt khỏi yêu viên, bước vào trong cửa điện.

Trong đại điện trống rỗng.

Ngoại trừ hắc ảnh nữ tử và huyết giao thì không còn ai khác.

Hai bên đại điện là hai hàng ghế sắp thẳng tắp.

Mà nữ tử thì đi đến một đóa kim sắc cự hoa ngồi xuống, huyết giao thì thành thật đứng thúc thủ một bên.

"Người đâu, dâng trà cho khách quý!" Nữ tử ý bảo Hàn Lập ngồi xuống ghế ở gần đó, rồi vỗ nhẹ tay hai tiếng.

Một lát sau, một thị nữ mi thanh mục tú không biết từ đâu xuất hiện, trong tay nâng một cái khay, trên đó đặt hai chén trà màu trắng.

Thị nữ đưa một chén cho Hàn Lập, chén kia thì đưa cho hắc ảnh nữ tử, còn huyết giao thì không có.

Huyết độc thần sắc vẫn như thường, dường như không để ý việc này. Hàn Lập nhìn nước trà trong tay, khóe miệng co quắp một chút, cũng không dám uống.

Trong chén trà trắng noãn như ngọc kia, mơ hồ tản ra một cổ tinh khí, nhưng nước lại là màu đen.

Không nói đên việc uống, chỉ cần ở gần như thế cũng đã làm sắc mặt Hàn Lập biến đổi vài lần.

Lấy kiến thức của hắn, trong phút chốc đã nhìn ra trong nước trà hiển nhiên có không ít vật kỳ độc, ước chừng mấy chục loại. Bất quá hắn cũng chỉ có thể phân biệt được một phần nhỏ mà thôi.

Nhưng những loại độc vật hắn nhận biết được này, chỉ cần người bình thường dính một chút là sẽ chết ngay tức khắc.

Ngay cả khi Hàn Lập tự tin đối với thân thể của mình thì cũng không dám dễ dàng uống trà độc.

"Đạo hữu yên tâm, đây là Âm Sát Trà, là do ta dùng tám mươi mốt loại kỳ độc luyện thành, trong đó một số loại hiển nhiên là kỳ độc, nhưng độc vụ lại có tác dụng hỗ trợ, không làm hại, ngược lại còn có lợi đối với thần thức." Tựa hồ nhìn ra vẻ chần chờ của Hàn Lập, nữ tử lạnh nhạt cười, cúi đầu nhấp một ngụm trà. *"Âm Sát Trà!"*

Thần sắc Hàn Lập vừa động, cúi đầu nhìn cẩn thận nước trà trong tay, sau khi do dự thì cũng nhẹ giọng nói một tiếng.

Lấy thần thông của đối phương, nếu muốn giết hắn thì hắn cũng không có cách chống đỡ, chi bằng biểu hiện tốt một chút. Mà xem bộ dáng đối phương, tựa hồ việc này cũng không cần nói dối.

Nước trà vừa vào miệng thì đầu tiên là một trận kỳ khổ, xuống cổ họng thì hóa thành một đoàn kỳ nhiệt, chỉ chốc lát đã lan ra khắp kinh mạch, đồng thời trong đầu truyền tới một trận lạnh lẽo, thần trí rõ ràng thanh tỉnh hơn vài phần.

Thần niệm nhanh chóng dò xét khắp cơ thể, không hề có độc tính tồn tại.

Hàn Lập lúc này mới an tâm.

"Đa tạ tiền bối khoản đãi, nhưng không biết vì sao tiền bối lại đem vãn bối đến đây. Vãn bối lần đầu tiên đến Địa Uyên, tựa hồ chưa đắc tội lần nào!" Hàn Lập buông chén trà xuống bàn, ngưng trọng hỏi.

"Ta mời đạo hữu đến đích thật là có chút chuyện quan trọng cần thương lượng, bất quá việc này không vội, trước tiên đạo hữu có ở đây vài ngày. Vài ngày sau ta sẽ nói rõ ràng. Được rồi, xin hỏi đạo hữu xưng hô thế nào, thiếp thân là Mộc Thanh!" Hắc ảnh nữ tử nhìn Hàn Lập đánh giá một phen, thấy Hàn Lập có chút sợ hãi thì mới nói.

"Hóa ra là Mộc Thanh tiền bối, vãn bối họ Hàn!" Hàn Lập sau khi do dự một chút thì thành thật nói.

Nếu lừa gạt cấp trên thì đúng là không thông minh.

"Hóa ra là Hàn đạo hữu, Bích Nhi, ngươi mang Hàn đạo hữu đến quý tân lâu nghỉ ngơi một chút, bất luận có nhu cầu gì thì cũng nhất định phải làm đạo hữu hài lòng." Mộc Thanh gật đầu, nhưng thanh âm đột nhiên mười phần băng hàn.

Thị nữa kia ngẩn ra, nhưng lập tức lĩnh mệnh.

Hàn Lập bất đắc dĩ chỉ có thể đứng dậy, đi theo lục sam nữ tử ra đại điện, nháy mắt, trong điện chỉ còn lại Mộc Thanh và huyết độc.

Hắc ảnh nữ tử nhìn phương hướng Hàn Lập biến mất, ánh mắt chớp động không biết đang nghĩ gì, nhưng huyết độc bên cạnh lại không nói một lời, phảng phất như đã câm điếc.

"Huyết độc, ngươi không hỏi tại sao ta lại thay đổi chủ ý sao?" Đột

nhiên nữ tử mở miệng.

"Chủ nhân đã làm vậy thì hiển nhiên có đạo lý của chủ nhân, tiểu nhân không cần hỏi nhiều."

Huyết độc khom người, bình tĩnh trả lời.

"Hắc hắc, ngươi rất sáng suốt. Kỳ thật đây cũng không phải là bí mật gì, nói cho ngươi cũng không sao. Ta sở dĩ đột nhiên thay đổi chủ ý, không bắt hắn làm huyết thực đương nhiên là vì phát hiện tên này có giá trị lợi dụng rất lớn." Nữ tử cười nhẹ.

"Giá trị lợi dụng lớn, chủ nhân chẳng lẽ ám chỉ Ích Tà Thần Lôi của người này!" Huyết giao rùng mình, tự định giá rồi hỏi.

"Hắc hắc, người này đúng là có thần thông này, cực phẩm huyết thực đương nhiên khó tìm, nhưng cũng có thể tìm thấy. Nhưng với sự trợ gíúp của thần lôi thì giúp cho mưu đồ đại sự của ta có thêm một phần nắm chắc." Mộc Thanh nói.

------oOo------

Chương 1459: Thần lôi chi mê

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hóa ra là liên quan đến đại sự của chủ nhân, khó trách lại thay đổi chủ ý. Bất quá người nọ là người mà huyết lão quái muốn giết, chủ nhân còn phải cho hắn một cái công đạo, bởi huyết lão quái cũng không phải là người có lòng dạ rộng lượng." Huyết giao cười cười.

"Ưh, việc này ta tự có chừng mực, bất quá hiện tại chưa nên làm rõ chuyện tiểu tử họ Hàn, trước tiên ngươi có trông chừng hắn cho ta, đừng để hắn có cơ hội chuồn mất, đến lúc đó lại khiến ta phí một phen tay chân." Mộc Thanh phân phó. *"Vâng, trong khoảng thời gian này tiểu nhân sẽ trông chừng hắn."* Huyết độc cung kính đáp ứng. Mộc Thanh gật đầu hài lòng, sau đó phất tay, huyết độc thức thời liền rời khỏi đại điện. Mà hắc ảnh nữ tử sau khi hơi trầm ngâm thì đột nhiên vỗ vào kim sắc cự hoa dưới người.

Cự hoa rung động, đột nhiên từ trung tâm cự hoa hiện ra một kim sắc viên kính(gương hình tròn), hình dáng cổ quái, phù văn chớp động.

Mộc Thanh há miệng phun ra một đoàn lục khí.

Nhất thời kim quang thoáng một cái, lục khí quỷ dị chui vào bên trong kính.

Linh quang trên mặt kính chợt lóe, một tầng kim hà hiện ra….

Sau một lúc lâu, từ trong kim hà truyền ra thanh âm đờ đẫn của một nam tử:

"Mộc đạo hữu, ngươi tìm ta có chuyện gì."

Mộc Thanh nghe được thanh âm này, nở nụ cười, trả lời.

"Lục Túc huynh, không biết huynh thu thập âm khí thế nào rồi, có đủ để Quỷ Phiền Tử ngưng luyện âm giáp huyền quỷ hay không?"

"Tinh thuần âm khí ở mấy tầng dưới đều bị ta thu thập hết, âm khí tầng một mặc dù rất thưa thớt, nhưng chỉ cần tốn chút thời gian thì cũng có thể thu thập không ít, cũng đủ để Quỷ Bà ngưng luyện ra tám ngàn huyền quỷ. Mộc đạo hữu như thế nào lại đột nhiên hỏi tại hạ việc này." Nam tử trầm mặc một lát, rồi không hề cảm tình nói.

"Dựa theo kế hoạch, tám vạn quyền quỷ cùng hơn vạn khôi lỗi chỉ là pháo hôi mà thôi, là dùng để giải khai sự cản trở của đàn quỷ Minh Hà. Nhưng cuối cùng muốn bài trừ kết giới của Minh Hà Chi Địa vẫn còn cách khác, chỉ dựa vào thủ đoạn mà chúng ta chuẩn bị ban đầu thì vẫn còn chưa ổn thỏa." Mộc Thanh không trực tiếp trả lời, mà hơi trầm ngâm một lát rồi nói. *"Như thế nào, nói như vậy chẳng lẽ Mộc đạo hữu đã tìm ra cách nào tốt hơn để bài trừ kết giới sao?"* Phản ứng của nam tử cũng cực nhanh, thanh âm có chút biến hóa. *"Ha ha, Lục Túc huynh thật là hiểu rõ tiểu muội, tiểu muội đích xác mới vừa có thu hoạch, muốn trước tiên cùng đạo hữu thương lượng một chút…"* Nữ tử cười nhẹ. *"Thu hoạch? Tạm thời nói ta nghe một chút."* Thanh âm nam tử đã khôi phục lại bình ổn.

"Hôm nay ta tìm được một gã có thể khu sử Ích Tà Thần Lôi, mà kết giới tại Minh Hà mặc dù nói lấy âm khí làm cấm chế, nhưng phiền toái nhất chính là Minh Ma Chi Khí trong đó. Ma khi này cực kỳ tinh thuần, chúng ta có cách nhưng cũng không đảm bảo được bao nhiêu. Nhưng nếu có Ích Tà Thần Lôi thì ma khí này sẽ không còn gây sợ hãi nữa." Thần thái nữ tử cũng trở nên ngưng trọng.

"Ích Tà Thần Lôi quả thực rất có lợi đối với việc trừ ma, nhưng thời thượng cổ, lúc Tà Long Tộc xưng bá linh giới thì cơ hồ đã đem tất cả Kim Lôi Trúc ở linh giới hủy hết, những kẻ tu luyện và giữ Kim Lôi Trúc cũng bị giết sạch. Hiện tại như thế nào lại xuất hiện một gã khu sử Ích Tà Thần Lôi, ngươi không lầm chứ." Nam tử chậm rãi nói, tựa hồ có chút không tin. *"Điểm này cứ yên tâm, người nọ đích thật thi triển Ích Tà Thần Lôi, tiểu muội vẫn có thể nhận ra được."*

"Duy chỉ có vấn đề là người này tựa hồ không biết pháp môn khu sử Ích Tà Thần Lôi chính thức, chỉ khu sử như lôi điện bình thường, còn chưa thể phát huy được một phần."

Mộc Thanh đột nhiên cười lạnh.

"Oh, nói như thế thì đúng là có khả năng, đại khái người này trong lúc vô lúc vô ý chiếm được Kim Lôi Trúc còn sót lại, cơ duyên xảo hợp tu thành thần thông này." Nam tử gọi là Lục Túc kia bình tĩnh nói.

"Hạ ha, tiểu muội cũng nghĩ vậy, nếu không phải người này không thể phát ra uy lực hoàn toàn, thì có lẽ ta cũng phải kiêng kỵ. Bất quá, nếu có thể gặp được một người như vậy thì đúng là cơ duyên lớn, xem ra trời cao cũng ủng hộ đại sự của chúng ta." Mộc Thanh thản nhiên cười.

"Chỉ cần người này thật sự có Ích Tà Thần Lôi, tự nhiên sẽ là một cánh tay đắc lực. Nhưng ngươi đột nhiên nói cho ta biết điều này, hẳn là trong đó có gì phiền toái!" Nam tử đột nhiên hỏi.

"Lục Túc huynh sáng suốt, kỳ thật người này cũng không phải là người mà ta biết trước tiên, là người mà huyết lão quái muốn ta giết, rồi mang âm hồn giao cho hắn. Theo ta đoán, việc này hơn phân nửa là có quan hệ với Quỷ Bà." Mộc Thanh mỉm cười. *"Hóa ra là thế, Mộc đạo hữu muốn tự mình khống chế người này, cho nên muốn ta nghĩ cách."* Nam tử trong nháy mắt đã hiểu dụng ý của Mộc Thanh, nói.

"Tiểu muội đúng là có ý này, Lục Túc huynh hẳn là rất rõ, tiểu muội nguyên vốn là Mộc Linh ngưng thành thân thể, đối với Kim Lôi Trúc hiểu rất rõ, trong bốn người không ai có thể so sánh với ta. Nếu ta tự mình chỉ điểm cho người nọ thì mới có thể làm cho uy lực Ích Tà Thần Lôi nhanh chóng tăng lên, có thể kịp lúc thực hiện đại sự." Mộc Thanh cười duyên nói, tựa hồ không hề giấu diếm ý định của mình. *"Ưh, ngươi nói cũng có lý, nhưng việc này trọng đại, ta phải đợi mấy người đối mặt thương lượng, ngoài rat a cũng muốn đích thân nhìn thấy người nọ."* Nam tử trầm ngâm một lát rồi đáp.

"Điều này tất nhiên có thể, nửa tháng sau chúng ta sẽ tụ hội, Quỷ Bà và Địa Huyết xin nhờ Lục Túc huynh thông báo giùm. Đến lúc đó, tiểu muội sẽ ở tại Mộc Tiên Điện đợi ba vị đạo hữu đại giá quang lâm." Mộc Thanh vừa cười vừa nói. *"Được, cứ quyết định như vậy."* Mộc Thanh đồng ý nói.

Lập tức kim hà trên kim sắc kính thu về, không còn âm thanh gì truyền tới nữa, nam tử tên gọi là Lục Túc đã tự cắt đứt liên lạc.

"Hừ, quả nhiên đúng như ta đoán, Lục Túc không thèm quan tâm người này ở trong tay người nào. Như vậy thì hắn là kẻ duy nhất không e ngại Ích Tà Thần Lôi, nhưng hai người kia sợ rằng sẽ không dễ dàng buông tay."

"Nhưng nếu đã rơi vào tay ta mà còn muốn ta giao người thì đúng là si tâm vọng tưởng." Mộc Thanh âm trầm cười lạnh, tiếng cười vang khắp đại điện. Hàn Lập hiện đang ngồi bên cạnh một cái bàn tròn, nhìn người đối diện, một hồi lâu vẫn không nói gì.

Đây là một gã nam tử bộ dáng như nho sinh, đang rót rượu chuyện trò với Hàn Lập không thôi.

Mà trên bàn được bày đủ các loại mỹ vị cùng một vò rượu màu đen, từ trong vò rượu phát ra mùi rất thơm. Mà lục sam thị nữ tên là Bích Nhi kia thì ở một bên hầu hạ.

"Cạn ly nào, Hàn huynh đệ, nếm thử mộc tiên cốt mộc tủy tửu của chúng ta đi. Rượu này mặc dù không thần kỳ như Âm Sát Trà, nhưng cũng dùng vạn niên linh mộc chi tủy luyện thành, động dạng cũng có công dụng dưỡng thần. Hàn đạo hữu chỉ cần uống vài chén thì sẽ biết diệu dụng trong đó." Trung niên nho sinh vô cùng nhiệt tình nói. *"Huyết độc tiền bối, tại hạ không biết uống rượu, vừa rồi đã uống mấy chén, hiện tại nếu uống nữa thì không chịu nổi, thật là xấu hổ."* Hàn Lập bất đắc dĩ nói. Trung niên nho sinh kia đúng là do huyết giao biến thành hình người đầy đủ.

Sau khi Hàn Lập được an bài trong một tòa lầu các thì hắn cũng lập tức theo đến, lập tức phân phó một bàn tiệc rượu, ở đâu hò hét.

Hàn Lập thân đang ở chỗ đối phương, hiển nhiên sẽ không cự tuyệt, chỉ có thể kiên trì cùng huyết giao này đối ẩm.

"Hạ ha, đã đạt đến tu vi như chúng ta, chỉ một ít linh tửu thì sao có thể làm chúng ta say, Hàn huynh đệ chẳng lẽ vẫn còn ghi hận chuyện cùng ta giao thủ lúc trước." Huyết độc đột nhiên nói.

"Hắc hắc, chuyện lúc trước chỉ là chuyện nhỏ, vãn bối đã sớm quên, như vậy thì sao có thể bất mãn gì với tiền bối. Được rồi, tại hạ kính tiền bối một chén." Hàn Lập chỉ có thể trả lời như thế.

Lập tức hắn cầm lấy một ly, uống cạn.

Lục sam nữ tử đứng bên cạnh lập tức tiến lên ôm lấy vò rượu, lại rót cho Hàn Lập một chén đầy.

Hàn Lập nhíu mày, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Huyết độc đối diện thì lại cười nói:

"Hàn huynh đệ cứ yên tâm ở lại Mộc Tiên Cốc chúng ta. Chủ nhân đối với Hàn huynh đệ cũng kính trọng vài phần như thế, khẳng định là có chỗ nhờ cậy, đến lúc đó bất luận là chuyện gì, thì cũng được tặng kỳ vật, chẳng phải tốt hơn so với việc đạo hữu trở nên mặt đất, làm thánh tử Phi Linh Tộc sao. Ta nói thẳng, những thứ mà quý tộc có thể cung cấp cho đạo hữu, Địa Uyên chúng ta đồng dạng cũng có thể cung cấp, thậm chí còn nhiều hơn. Đây cũng chính là cơ duyên khó gặp của đạo hữu!" Huyết độc chậm rãi thuyết phục. Khóe miệng Hàn Lập có chút co quắp, không trực tiếp trả lời mà ngược lại mỉm cười hỏi: *"Vậy không biết nơi này là tầng mấy Địa Uyên, Mộc Thanh tiền bối đem tại hạ đến đây là vì việc gì, tiền bối có thể tiết lộ một chút được không?"*

"Nếu nói rằng một chút dụng ý của chủ nhân mà ta cũng không biết thì tất nhiên là nói dối, nhưng việc này hiện tại Huyết mỗ không tiện nói rõ. Nhưng Hàn huynh đệ yên tâm, chủ nhân căn bản cũng không định giấu diếm lâu, nhiều lắm thì nửa tháng hoặc một tháng nữa sẽ nói rõ tất cả cho đạo hữu biết. Về phần nơi này là tầng mấy thì không cần gì phải giấu diếm, nơi này là Hắc Vụ

Lâm ở tầng ba Địa Uyên." Huyết độc không suy nghĩ thêm, trả lời. *"Hắc Vụ Lâm! Chính là nơi bị âm vụ bao phủ, một khi có người tiến vào thì không thể thoát ra!"* Hàn Lập nghe vậy, không khỏi biến sắc.

"Ha ha, đích xác là nơi này, không biết tại quý tộc lại có danh tiếng lớn như vậy. Kỳ thật đây chỉ là chủ nhân thi triển thần thông, trong rừng bày ra một chút cấm chế nhỏ mà thôi." Huyết độc cười ha ha nói.

"Thì ra là thế." Hàn Lập cười khổ một tiếng, không hề nói thêm gì nữa.

"Nhân tiện, có một việc mà Huyết mỗ cảm thấy kỳ quái, không biết Hàn huynh đệ có thể giải thích một chút không." Sau khi lại mời Hàn Lập vài chén rượu, hắc mang trong mắt trung niên nhân chợt lóe, bỗng nhiên hỏi.

"Oh, tiền bối có việc gì khó hiểu, tại hạ nếu không biết thì sẽ không nói bừa." Hàn Lập rùng mình, Đại Diễn Quyết trong cơ thể vận hành, đem tất cả men say trong đầu xóa hết!

------oOo------

Chương 1460: Gặp lại nguyên dao

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ha ha, kỳ thật cũng không có gì, tại hạ đối với thân thể cường đại của Hàn huynh đệ thì hết sức tò mò. Phải biết rằng Huyết Hà Minh Châm của tại hạ mặc dù không nổi tiếng là bảo vật sắc bén, nhưng lấy thân thể mà làm nó bắn ngược lại thì quả rất khó tin." Huyết độc nói, đồng thời hai mắt nhìn Hàn Lập không chớp.

"Hóa ra tiền bối muốn hỏi việc này, thân thể vãn bối đích xác so với người bình thường mạnh hơn một chút, nhưng bất quá chỉ là năm đó có chút cơ duyên, từng ăn qua loại linh dược làm thân thể cứng cáp mà thôi, sao có thể so sánh với giao long chi khu như tiền bối." Hàn Lập bất động thanh sắc trả lời.

"Linh Dược, ta cũng đoán là thế, nhưng Hàn huynh đệ cuối cùng lại tiếp được một kích kia của ta, pháp tướng ba đầu sáu tay kia tựa hồ không phải là chân linh pháp tướng của quý tộc, tại hạ nhìn có chút quen mắt, dường như đã nhìn thấy ở đâu rồi, nhưng trong lúc nhất thời lại không thể nhớ ra, Hàn đạo hữu có thể giải thích một chút không." Huyết độc cười khẽ nói.

"Oh, đó là vãn bối trong lúc vô ý luyện được một pháp môn ngoại tộc, sau khi tu luyện lung tung một hồi thì ra thần thông này, về phần tại sao lại có pháp tướng này thì vãn bối cũng không hiểu rõ lắm." Hàn Lập lãnh đạm trả lời, đem tất cả nói hàm hồ, trả lời so với không trả lời cũng không có gì khác nhau.

Nghe Hàn Lập nói khéo léo như thế, huyết độc có chút ngoài ý muốn, nhưng lại cười ha ha không đề cập đến việc này, tiếp tục mời Hàn Lập uống rượu.

Cứ như vậy, vị huyết giao Luyện Hư Kỳ này uống rượu cho đến khi say, mới nghiêng ngả cáo từ Hàn Lập rời đi. Hàn Lập đứng ở cửa sổ lầu các, vẻ mặt tươi cười nhìn tình hình bên ngoài lầu các.

Khi thấy huyết độc nghiêng ngả đi vào một lầu các cách Hàn Lập không xa, cách khoảng trăm trượng, hắn mới nhíu mày.

Gần như thế, chỉ cần hắn hơi có cử động gì thì không thể tránh được giám thị của huyết giao, xem ra đây là người mà Mộc Thanh phái tới giám thị hắn.

Hàn Lập yên lặng nghĩ vậy, rời khỏi cửa sổ.

Lúc này, lục sam thị nữ đã dọn tiệc rượu xuống, lần nữa lau chùi sạch sẽ, sau đó cung kính đứng một bên Hàn Lập, chờ hắn phân phó. *"Ngươi trước tiên đi xuống, ta cần nghỉ ngơi một chút."* Hàn Lập không chút khách khí, phất tay bảo thị nữ rời đi. *"Vâng, Hàn tiên sinh, tiểu tỳ ở tầng một, tiên sinh tùy thời đều có thể gọi."* Lục sam thị nữ đáp ứng một tiếng, phi thường nhu thuận rời đi. Hàn Lập lạnh nhạt nhìn qua thân ảnh nữ tử biến mất tại cầu thang, bàn tay hướng vòng trữ vật phất một cái, hà quang chợt lóe, một thanh sắc trận kỳ hiện ra.

Hắn giơ tay lên, mười đạo thanh mang phương bốn phía phòng bay đi, chợt lóe rồi biến mất vào hư không. Hàn Lập bắt quyết, lại đánh ra một đạo thanh sắc pháp quyết. *"Phanh"*, một tầng thanh sắc quang mạng hiện lên trên vách phòng, hình thành một tầng cấm chế phong bế, cấm chế này cũng không có năng lực phòng hộ gì, nhưng đối với việc ngăn cản thần niệm của người khác lại có chút thần diệu.

Ngay cả khi biết mình gần giống như bị giam lỏng, nhưng Hàn Lập cũng tuyệt đối không muốn tất cả mọi chuyện của mình lại dễ dàng bại lộ. Lúc này, tại một lầu các khác, huyết độc đang khép hờ hai mắt ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, thần sắc chợt động, mở hai mắt ra, nhưng sau khi khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh thì lần nữa nhắm mắt lại. Lúc này, Hàn Lập đã kê đầu lên gối nằm nghỉ, mặc dù thân ở chỗ nguy hiểm, nhưng thời gian thí luyện kia đã làm tâm thần hao tổn không ít, vừa lúc nhân cơ hội này khôi phục một chút. Chờ khi thể xác và tinh thần hắn khôi phục hoàn toàn, sẽ lại cẩn thận tự suy nghĩ cách thoát thân. Trong lòng nghĩ vậy, Hàn Lập rất nhanh chìm vào giấc ngủ, hắn ngủ suốt một ngày một đêm mới tỉnh lại.

Từ trên giường ngồi dậy, Hàn Lập không chút hoang mang sửa sang lại quần áo, rồi ngồi lên mộc ghế cạnh giường, tay nâng cằm lẳng lặng tự định giá. Đối với hia người Mộc Thanh và huyết giao, nếu nói rằng vì coi trọng hắn thì hắn căn bản không tin.

Cái khác không nói, bằng vào kinh nghiệm tranh đấu nhiều năm của hắn, lúc nhị yêu này truy sát đều mang theo sát khí, như thế nào lại giấu diếm được thần thức linh mẫn của hắn. Rõ ràng là lúc đầu mang sát tâm, muốn lấy mạng hắn.

Về phần yêu nữ Mộc Thanh này vì sao đột nhiên thay đổi chủ ý, khẳng định là đối phương đã phát hiện mình có giá trị lợi dụng.

Bây giờ suy nghĩ cẩn thận, từ khi đối phương đuổi theo mình rồi đột nhiên thay đổi chủ ý nhốt mình, khoảng thời gian này kỳ thật chỉ là trong nháy mắt.

Nữ tử Mộc Thanh này tổng cộng chỉ nói một hai câu, chỉ là nhắc tới Ích Tà Thần Lôi mà thôi! Chẳng lẽ là vì Ích Tà Thần Lôi? Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, cảm giác mình đã đoán ra được tám chín phần.

Bất quá Ích Tà Thần Lôi ngay cả khi có công hiệu khu ma trừ tà, nhưng nếu ma khí cùng tà khí đạt đến trình độ cường đại nhất định thì hiển nhiên không dễ bài trừ, loại uy lực bậc này như thế nào có thể được yêu vương Hợp Thể Kỳ như Mộc Thanh để mắt. Nếu như ngay cả bọn họ cũng không thể đối phó với ma vật hoặc tà linh, thì Ích Tà Thần Lôi của Hàn Lập lại càng không thể. Bất quá hắn vẫn chỉ nghĩ được đến đó, không khỏi thở dài một hơi. Nếu thật sự đối phương muốn lợi dụng mình, thì tánh mạng tạm thời không cần lo. Chỉ cần cơ trí một chút, hắn rất tự tin có thể chạy thoát. Tiêos theo, hắn phải đợi yêu nữ Mộc Thanh nói rõ việc này, sau đó mới tùy theo hoàn cảnh mà định đoạt. Trong lòng âm thầm nghĩ thế, Hàn Lập tạm thời an tâm.

Về phần ý niệm đào tẩu, mặc dù hắn từng nghĩ qua, nhưng khi nghĩ đến huyết độc đang giám thị ở gần trong gang tấc như thế, hắn cũng chỉ có thể bỏ đi ý niệm đó.

Hắn lại nghĩ đến đám người Lôi Lan.

Nếu Mộc Thanh và huyết giao đều truy đuổi hắn, thì ba người này hẳn là đã thuận lợi trở lên mặt đất, hoàn thành thí luyện. Kể từ đó hắn cũng xem như đã hoàn thành phó thác của Thiên Bằng Tộc, khôi phục tự do. Thiên Bằng Tộc không thể lợi dụng thiên bằng chi thệ, lại ước thúc gì nữa.

Bất quá khi nghĩ đến chỉ cần đám người Lôi Lan có thể thông qua thí luyện thì không còn để ý đến sự sống chết của mình, Hàn Lập cười khổ một tiếng.

Hắn cứ như vậy tự định giá không biết bao lâu, sau đó đứng dậy khoanh chân ngồi lên giường, thần sắc bình tĩnh bắt đầu luyện khí. Nháy mắt đã nửa tháng trôi qua!

Trong lúc đó thỉnh thoảng huyết độc cũng tới bắt chuyện, uống rượu với Hàn Lập, nhưng Hàn Lập lại không ra ngoài, biểu hiện rất thành thật.

Thẳng cho đến một ngày của nửa tháng sau, đột nhiên tinh thần huyết giao hưng phấn tìm đến, sau đó lại nghiêm trang nói: *"Hàn huynh đệ, chủ nhân gọi đạo hữu đến Mộc Tiên Điện, để giới thiệu đạo hữu cho các vị tiền bối khác." "Được, làm phiền huyết tiền bối."* Thần sắc Hàn Lập không chút khác thường, bình tĩnh trả lời. Thấy Hàn Lập có bộ dáng trấn định như vậy, trong lòng huyết độc có vài phần bội phục, hắn tự hỏi nếu hắn ở trong hoàn cảnh của Hàn Lập, tuyệt đối không thể nào bảo trì thần thái tự nhiên này. Vì vậy sau khi huyết độc cười ha ha, liền mang Hàn Lập đi về một lầu các khác.

Sau thời gian một bữa cơm, Hàn Lập lần nữa xuất hiện bên ngoài đại điện, rồi theo huyết độc tiến vào đại điện.

Trong đại điện hiện tại khác với lần đầu Hàn Lập đến, hai bên đại điện có rất nhiều bàn dài, mỗi bàn đều có người ngồi. Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, tự định giá.

Một bàn chỉ có hai người, toàn thân đều được một kiện huyết sắc trường bào che phủ, vô luận là khí tức hay thân hình đều độc nhất vô nhị, căn bản không thể phân biệt lẫn nhau, phảng phất là phân thân. Một bàn khác có một người thân hình cao lớn dị thường, là một nam tử mặc một kiện áo choàng đen, trên người tản ra một cỗ hàn khí khiến người khác phải tránh lui ba thước, phảng phất như có thể đem không khí gần đó đóng băng. Cuối cùng là ba nữ tử.

Một vị trung niên mỹ phụ tóc trắng như tuyết, sắc mặt không chút máu, mặc một thân bích lục cung trang, ngồi ngay ngắn. Phía sau là hai vị nữ tử xinh đẹp, một người vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, gương mặt tươi tắn, đôi mắt lưu chuyển, đẹp động lòng người. Một người khác thì nổi bật, da thịt trắng như tuyết, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng, nhị nữ này cũng giống như mỹ phụ, sắc mặt đều tái nhợt một cách khác thường.

Hai bàn trước thì hoàn hảo, mặc dù Hàn Lập giật mình vì tu vi họ sâu không lường được, nhưng cuối cùng cũng không có chút dị sắc. Nhưng khi hắn thấy nhị nữ đứng phía sau thì sắc mặt không nhịn được liền biến đổi.

Nhưng cuối cùng vẫn là tâm kế hắn hơn người, thần sắc cơ hồ lập tức khôi phục như thường, nhưng sâu trong mắt vẫn mơ hồ chớp động.

"Như thế nào lại là hai người này, năm đó sau khi rời khỏi Loạn Tinh Hải tại nhân giới, ta đã không còn nghe tin về hai nàng, tuyệt đối không nghĩ tới sẽ gặp lại các nàng ở linh giới. Bất quá xem bộ dáng bình yên của hai nàng, thì chắc hoàn hồn thuật đã thành công." Mặc dù Hàn Lập thu hồi ánh mắt, nhưng trong lòng lại mãnh liệt quay cuồng, nhất thời khó có thể bình tĩnh.

Mỹ nữ da thịt trắng như tuyết kia đúng là Nguyên Dao ở Loạn Tinh Hải năm đó, còn kiều nữ bên cạnh hiển nhiên chính là sư tỷ nàng, năm đó thiếu chút nữa đã hồn phi phách tán, Nghiên Lệ.

Lúc đầu khi thần thông hắn vừa có chút tiểu thành thì đã gặp Nguyên Dao, kết quả là dưới sự khẩn cầu của đối phương và cảm tình, đã giúp nữ nhân này cứu Nghiên Lệ, Cho nên rat ay thi triển hoàn hồn thuật. Nhưng ai ngờ trên đường lại gặp quỷ vụ, khiến hắn bị hút vào Âm Minh Chi Địa. Sau đó lại mất sức của chín trâu hai hổ, mới từ bên trong trốn ra. Nhưng sau khi đi ra thì không rõ Nguyên Dao đã đi đâu, không còn thấy bóng dáng nữa. Hiện tại gặp lại, nhưng lại ở cùng một chỗ với yêu vương tại Địa Uyên khiến Hàn Lập cực kỳ giật mình. Mà lúc Hàn Lập vào điện, ánh mắt của tất cả mọi người cũng quét về phía hắn. Nhị nữ Nguyên Dao thấy Hàn Lập, biểu hiện lại không giống nhau. Đôi mắt đẹp của Nguyên Dao chợt lóe lên vẻ khiếp sợ, nhưng lập tức mặt không chút biểu tình, nhìn không ra có chút dị thường nào.

Nhưng thật ra Nghiên Lệ lại trừng mắt nhìn, trên mặt hiện ra một tia nghi hoặc. Hiển nhiên nữ tử này chỉ gặp Hàn Lập một lần, chỉ là cảm giác Hàn Lập có chút quen mắt! *"Oh, đây là người các ngươi nói sao? Tu vi chỉ mới Linh Tương Kỳ, thật sự có công dụng sao?"* Thanh âm của mỹ phụ tóc bạc vang lên, lạnh lùng nói.

------oOo------

Chương 1461: Tứ đại yêu vương

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Lam đạo hữu cần gì sốt ruột như thế, ta mượn sức Hàn đạo hữu không phải vì tu vi hắn, mà là vì thần lôi chi lực, dù tu vi có thể thấp hơn một hai cấp, nhưng nếu có thể phát ra Ích Tà Thần Lôi thì…" Mộc Thanh trong hắc quang cười khẽ nói.

"Ích Tà Thần Lôi nào có thể dễ nắm như vậy, hiển nhiên tu vi càng cao thì mới nắm càng chắc. Ta rất hoài nghi một gã Linh Tương Kỳ có thể thật sự phát huy uy lực thần lôi. Nếu ta nhớ không lầm thì muốn chính thức khu động uy lực Ích Tà Thần Lôi, ít nhất cũng phải đạt cảnh giới Linh Suất Sơ Kỳ." Lần này là một người trong hai gã huyết bào nhân nói, thanh âm quái dị giống như kim thạch.

"Điểm này thì Huyết huynh cứ yên tâm! Hàn đạo hữu mặc dù chỉ là Linh Tương Hậu Kỳ, nhưng nói về pháp lực tinh thuần thì chỉ thấp hơn Linh Suất Sơ Kỳ một chút mà thôi, tin rằng hoàn toàn có thể làm được việc này. Hay là Huyết huynh có thủ đoạn gì khác, có thể ổn thỏa bài trừ Minh Hà cấm chế, làm cho Hàn đạo hữu ngay cả một cơ hội thử cũng không có." Bộ dáng Mộc Thanh thâm ý sâu sắc.

"Nếu người này thật sự có thể giúp chúng ta bài trừ cấm chế thì tất nhiên là chuyện tốt, lão phu không có ý ngăn trở, chỉ là rất quan tâm mà thôi. Tiên tử đừng bắt bẻ ý tứ lão phu." Một huyết bào nhân khác mở miệng nói, thanh âm giống y đúc người huyết bào nhân thứ nhất, phảng phất như cùng một người. Mộc Thanh không để ý, lạnh nhạt nói: *"Nếu Huyết huynh không có ý kiến gì với Hàn đạo hữu thì tốt, vậy không biết Lục Túc huynh cùng Lam tỷ tỷ cảm thấy thế nào?" "Nếu có lợi cho đại sự của chúng ta thì ta ủng hộ."* Thần bí nhân đầu đội áo choàng đen bình tĩnh trả lời, nhưng mỹ phụ tóc bạc lại nhíu mày, như đang định giá gì đó. *"Như thế nào, Lam tỷ tỷ không đồng ý sao?"* Ánh mắt Mộc Thanh

chợt lóe hỏi.

"Không có gì, chỉ là tinh hồn người này cực kỳ cường đại, nguyên bổn ta muốn dùng hồn phách hắn luyện chế thành một ngân giáp quỷ vương, nay lại phải từ bỏ. Mà người này là do ta và Địa Huyết phát hiện trước, Mộc Thanh muội muội cứ như vậy giữ người, không cảm thấy có chút không ổn sao?" Mỹ phụ tóc bạc chậm rãi nói.

"Ha ha, hóa ra Lam tỷ tỷ muốn tự mình chỉ giáo Hàn đạo hữu, nhưng theo ta được biết, công pháp của tỷ tỷ khắc với thần lôi, như thế nào lại có thể chỉ cho người khác học thần lôi chi đạo. Nếu chậm trễ đại sự thì chẳng phải là hối hận cả đời sao?" Mộc Thanh cười nhẹ nói. *"Có đúng vậy không? Nghe khẩu khí của Mộc muội muội thì hình như cũng hiểu về Ích Tà Thần Lôi, còn nếu như chưa tu luyện qua thần thông này thì lão thân chỉ điểm hắn cũng không có gì là không được."* Mỹ phụ tóc bạc cười lạnh nói.

"Thiếp thân là Mộc Linh Chi Thể ngưng hình, Ích Tà Thần Lôi tại thời thượng cổ, xếp vào nhóm ngũ hành thần lôi trong Mộc Thần Lôi. Nếu tiểu muội tự mình chỉ giáo thì chung quy vẫn hơn những người khác." Sắc mặt Mộc Thanh âm trầm.

"Cái này không cần thiết, nếu nói về tuổi tác thì lão thân chỉ thấp hơn Lục Túc đạo hữu, tu luyện lâu như thế, đủ để bù vào chút thiên phú ấy của Mộc muội muội." Mỹ phụ không khách khí nói.

Nghe vậy, sắc mặt Mộc Thanh khẽ biến, đang muốn nói gì thì thần bí nhân gọi là Lục Túc kia đột nhiên mở miệng: *"Hai vị đạo hữu không nên tranh chấp, trước tiên để ta xác nhận Hàn đạo hữu có Ích Tà Thần Lôi không đã, chuyện khác tính sau."*

Lục Túc hiển nhiên là người có uy tín cực cao, hơn nữa mỹ phụ và Mộc Thanh cũng có chút kiêng kỵ, sau khi nhìn nhau một cái thì mỹ phụ không nói thêm gì nữa, Mộc Thanh thì quay đầu lại bình tĩnh nói với Hàn Lập.

"Đoạn hội thoại vừa rồi có lẽ ngươi cũng nghe được. Hàn đạo hữu có thể đem Ích Tà Thần Lôi phóng ra một lần không, để mấy

người chúng ta xác định một chút. Việc này có quan hệ không nhỏ, nghĩ rằng Hàn đạo hữu sẽ không cự tuyệt." Hàn Lập lộ vẻ cười khổ, không nói nhảm, hai tay bắt quyết.

Nhất thời tiếng sét đánh *"Oanh long long"* phát ra, kim quang trên người Hàn Lập đại phóng, vô số tinh tế điện ti từ trong cơ thể hiện ra, trong nháy mắt hóa thành mấy đạo kim hồ tho to quấn quanh người, thanh thế cực kỳ kinh người.

Đám người mỹ phụ, Lục Túc nhìn kim hồ không chớp mắt, ngay cả khi Mộc Thanh đã gặp qua một lần cũng không ngoại lệ. Tay áo Lục Túc hướng phía Hàn Lập phất một cái, một cổ âm phong lao thẳng đến. Hàn Lập nhíu mày, điểm một chỉ, một đạo kim hồ chợt lóe lên nghênh đón.

"Ầm ầm", kim hồ vừa tiếp xúc với hắc phong thì lập tức bạo liệt, nơi kim quang đi qua, hắc phong giống như băng tuyết tan chảy.

"Không sai, quả nhiên là Ích Tà Thần Lôi!" Lục Túc gật đầu, trong lời nói có vài phần vui mừng. *"Ích Tà Thần Lôi trình độ này, đạo hữu đại khái có thể thả ra mấy đạo?"*

Một vị trong huyết bào nhân đột nhiên hỏi. *"Đại khái là hai mươi đạo, nhưng mỗi lần phóng thích thì phải chờ rất lôi mới có thể khôi phục như ban đầu."*

Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, trả lời. Hắn đem số lượng có thể khu sử Ích Tà Thần Lôi giảm đi hai phần ba, căn bản không nói chi tiết. *"Hai mươi đạo, cũng đủ dùng."* Nghe Hàn Lập nói vậy, một gã huyết bào nhân khác vừa vui mừng lẫn sợ hãi cười rộ lên.

"Không sai, ngay cả Minh Hà cấm chế lợi hại, nhưng dưới công kích của nhiều thần lôi như vậy, tuyệt đối không thể duy trì. Tốt lắm, người không có vấn đề, tiếp theo sẽ thảo luận về vấn đề của Hàn đạo hữu. Ta và Huyết đạo hữu thì không hiểu rõ đối với thần lôi chi mộc, sẽ không tham dự vào việc này. Mấu chốt bây giờ là Mộc tiên tử và Lam đạo hữu đều muốn Hàn đạo hữu theo mình học khu lôi chi đạo, việc này thật sự có chút khó giải quyết. Ta nghĩ thế này, từ bây giờ đến lúc diễn ra đại sự còn mấy năm thời gian, hai năm đầu để hắn theo Mộc tiên tử học khu lôi chi đạo, hai

năm sau lại làm môn hạ của Lam đạo hữu. Hai năm cuối cùng sẽ để Hàn đạo hữu tự mình lĩnh ngộ. Hai vị thấy được chứ!"

Lục Túc không chút cảm tình nói, nghe Lục Túc nói thế, mỹ phụ cùng Mộc Thanh đều giật mình.

"Ha ha, Lục Túc huynh đề nghị rất tốt, ta xem hai vị đạo hữu không nên cãi nhau nữ, cứ làm như thế là được." Một gã huyết bào nhân xoa tay nói.

"Nếu Lục Túc đạo hữu và Địa Huyết cũng cảm thấy cách này tốt thì lão thân không có ý kiến gì." Mỹ phụ tóc bạc trầm ngâm một chút rồi chậm rãi gật đầu đồng ý, nhưng Mộc Thanh thì lại không nói gì.

"Như thế nào, Mộc tiên tử cảm thấy cách này không được sao?" Ánh mắt Lục Túc trong áo choàng lạnh lẽo, trầm giọng hỏi.
"Đương nhiên không phải, cứ y như lời ba vị." Mộc Thanh rùng mình, sau một hồi lâu thì miễn cưỡng cười nói.

"Tốt, tất cả chỉ là chuyện nhỏ, mưu đồ đại sự mới chuyện lớn. Hàn đạo hữu, cho ngươi thời gian sáu năm, nếu trong sáu năm có thể luyện thành công khu lôi chi đạo mà ta truyền thụ, phát ra uy lực chính thức của Ích Tà Thần Lôi thì ta sẽ mang ngươi đến một nơi thần bí, nơi đó có rất nhiều thứ tốt chờ ngươi. Nhưng nếu ngược lại, ngươi trong vòng sáu năm không thể nắm giữ được uy lực chính thức của thần lôi thì đến lúc đó….hắc hắc." Một gã huyết bào nhân cười, nhìn Hàn Lập uy hiếp nói. Mặc dù hắn chưa nói xong, nhưng ý tứ trong đó thì ai cũng hiểu được. Hàn Lập sau khi nghe xong thì sắc mặt có chút khó coi.

"Hàn đạo hữu cứ việc yên tâm, ngươi còn trẻ mà đã có thần thông như vậy, nghĩ rằng thiên phú phải hơn người, sáu năm tu thành thần lôi pháp môn thì tuyệt không thành vấn đề. Nhưng vì phòng ngừa đạo hữu có tâm tư gì khác, ta sẽ hạ chút cấm chế nhỏ trên người đạo hữu." Mỹ phụ tóc bạc nói, đột nhiên khoát tay, một đạo hôi ti không chút dấu hiệu bắn nhanh ra, sau khi chợt lóe thì đã tới ngay trước người Hàn Lập.

Sắc mặt Hàn Lập đại biến, thân hình dưới tiềm thức muốn tránh, nhưng không gian gần đó lại ba động, tiếp theo đầu vai bị một cỗ cự lực vô hình đè xuống. Thân hình hắn ngưng trệ, không thể động đậy.

Hàn Lập nhíu mày, tâm niệm xoay chuyển nhanh như điện, không hề điều động thần lực giãy dụa, chỉ là hôi ti chợt lóe quang mang rồi chui vào thân thể hắn không thấy bóng dáng.

Cơ hồ đồng thời trong lúc đó, Lục Túc, Mộc Thanh, Địa Huyết cũng đều lần lượt thả ra một đoàn hắc khí, một đoàn lục quang cùng một đoàn huyết vụ, đồng dạng đều chui vào thân thể Mộc Thanh. Lúc này Hàn Lập chỉ cảm thấy cự lực trên người mất đi, thân thể lần nữa khôi phục tự do. Thần niệm vội đảo qua tình huống trong cơ thể, Hàn Lập có chút rầu rĩ.

Trong cơ thể hắn có bốn loại tiêu ký, tuy không có hại gì nhưng nếu hắn muốn đào tẩu thì cực kỳ khó.

"Hàn đạo hữu, trước tiên ngươi cứ ở lại Mộc Tiên Cốc hai năm. Hai năm sau, Lam đạo hữu sẽ phái người đến gọi ngươi! Được rồi, việc này đến đây thôi, nói một chút về những chuyện quan trọng khác. Lam đạo hữu, nghe nói ngươi luyện chế huyền quỷ gần xong rồi, chỉ còn có…." Lục Túc chỉ nói với Hàn Lập hai câu, liền đổi đề tài khác. Mấy ngươi khác nghe vậy thì cũng tiếp lời, căn bản không cho Hàn Lập cơ hội nói chuyện, cũng không có ý định nghe hắn nói gì.

Trước mặt bốn gã yêu vương Hợp Thể Kỳ, Hàn Lập đích xác không có quyền nói chuyện, vô luận là nhân giới hay linh giới, các tộc đều lấy thực lực nói chuyện, chỉ là một gã Hóa Thần Kỳ, đối với những yêu vật này tại Địa Uyên thì thật sự rất nhỏ bé.

Ngay cả khi hắn buồn bực trong lòng thì cũng chỉ có thể yên lặng không nói, đồng thời âm thầm tự định giá những lời đối phương nói. Nội dung những yêu vương tại Địa Uyên này không nhiều lắm, nhưng hắn đại khái cũng nghe được một chút! Những người này quả nhiên muốn mượn uy lực Ích Tà Thần Lôi của hắn, muốn phá Minh Hà cấm chế gì đó.

Nhưng mấy người này nói cái gì mà *"Khu lôi chi đạo"*, uy lực chính thức của Ích Tà Thần Lôi, đây là cái gì? Chẳng lẽ Ích Tà Thần Lôi còn có pháp quyết khu sử đặc biệt khác? Hàn Lập nghĩ mãi vẫn không thông, đột nhiên hắn dường như cảm ứng được có người nhìn mình, hắn thoáng nhìn lại, vừa lúc chạm ánh mắt với một diệu linh nữ tử. Đúng là Nguyên Dao, Nguyên Dao thấy Hàn Lập nhìn lại, thế nhưng thần sắc vẫn thản nhiên, không có chút biểu tình.

Bất quá thần sắc Hàn Lập vừa động, sau một lúc lâu mới không chút hoang mang thu hồi ánh mắt.

------oOo------

Chương 1462: Tà Long Tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đám người Mộc Thanh hiện đang trò chuyện với nhau.

Bên trong liên quan đến *"Huyền quỷ quý lỗi"* gì đó, bọn họ lại còn luyện binh với quy mô lớn, phảng phất như chuẩn bị tấn công nơi nào đó….

Bất quá làm Hàn Lập cảm thấy hứng thú nhất chính là thỉnh thoảng mấy người này nhắc tới Minh Hà Chi Địa.

Đây là địa danh mà Hàn Lập lần đầu nghe thấy, tâm Hàn Lập chợt động, nhớ lại Âm Minh Chi Địa lúc trước.

Bất quá, những người này ngoại trừ đề cập đến địa danh này thì cũng không nói gì liên quan đến nơi này.

Lúc này Hàn Lập đã sớm thối lui, âm thầm quan sát mấy yêu vương này.

Nói thật, trong tứ đại yêu vương, thần bí nhất, làm hắn nhìn không thấu chính là Lục Túc và huyết lão quái.

Người đầu tiên thì phát ra khí tức lạnh lẽo, vô cùng cổ quái, không chứa một chút sinh mệnh khí tức. Nếu như không phải có cử động và nói chuyện thì Hàn Lập cũng hoài nghi người này là xác chết.

Người tiếp theo thì lại là hai người.

Hai gã huyết bào nhân vô luận là giọng điệu, hình thể, khí tức cũng không có gì khác nhau. Nhưng hết lần này tới lần khác hai người đều được gọi là huyết lão quái.

Việc này hiển nhiên có chút quỷ dị.

Về phần Mộc Thanh cùng mỹ phụ tóc bạc, Hàn Lập mơ hồ nhìn ra một chút lai lịch của hai người.

Trên người Mộc Thanh bị một tầng hắc quang bao phủ, thậm chí dùng Minh Thanh Linh Mục cũng không thể thấy rõ, nhưng từ trong hắc quang lộ ra một tia xanh biếc, không cách nào giấu được hai mắt của Hàn Lập.

Hơn nữa trên người nữ tử này phát ra một tia mộc linh lực cực kỳ tinh thuần. Hàn Lập cơ hồ dám khẳng định tám phần rằng Mộc Thanh là một Mộc Linh Chi Yêu hiếm thấy.

Nhưng không biết bản thể là loại linh mộc nào.

Về phần mỹ phụ tóc bạc thì âm khí toàn thân rất dày.

Hơn nữa mới vừa rồi nghe mấy vị yêu vương này trò chuyện, Hàn Lập cũng đoán ra phụ nhân này là một tên quỷ yêu.

Chỉ có quỷ yêu cơ hồ đem quỷ vật chi khu ngưng luyện giống như thường nhân thì mới có thể có được thần thông lớn như vậy.

Bất quá cũng bởi vậy, Hàn Lập chú ý âm khí trên người Nguyên Dao cũng không tệ, tựa hồ cũng không phải là thường nhân chi khu, nhưng lại không giống như quỷ vật chi thân như phụ nhân.

Nữ tử này tựa hồ có kỳ ngộ khác, về phần Nghiên Lệ thì cũng giống như Nguyên Dao.

Bất quá từ khí tức mà nhị nữ phát ra thì cũng có thực lực Hóa Thần Sơ Kỳ.

Hai người Nguyên Dao có tu vi thấp như thế mà lại đi theo bên cạnh mỹ phụ, xem ra không phải thân thích gì, mà là có nguyên nhân gì khác.

Mấy tên yêu vương này cũng không bàn luận lâu, ngẫu nhiên có chút bất đồng khi tranh luận, nhưng sau khi dùng vài phương pháp thì rất nhanh đã giải quyết.

Sau thời gian một bữa cơm, đám người Lục Túc đã thương thảo xong, lúc này đứng dậy cáo từ.

Mộc Thanh không dám chậm trễ, từ trên kim hoa bước xuống, tự mình tiễn mấy yêu vương này.

Hai gã huyết bào nhân khi đi ra cửa điện, vừa lúc đi ngang qua cạnh Hàn Lập thì một gã huyết bào nhân tới gần hắn hỏi:

"Hai huyết khôi lỗi mà ta phái đi, có phải bị ngươi diệt hay không?" Hàn Lập sau khi chần chờ một lúc thì thành thật khom người trả lời:

"Đích thật là do vãn bối diệt sát, lúc trước không biết là thủ hạ của tiền bối, mong rằng tiền bối không nên trách tội."

"Hắc hắc, chỉ là hai huyết quý lỗi, ta không đặt vào mắt đâu. Nhưng việc này cũng không thể cứ như vậy xí xóa, sau này phải làm cho ta một việc nhỏ để đền bù." Trong tai Hàn Lập vang lên tiếng của huyết lão quái.

Hàn Lập ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn lại.

Hai gã huyết bào nhân chậm rãi đi qua cạnh hắn, phảng phất như truyền âm vừa rồi căn bản không tồn tại.

Hàn Lập nhíu mày, thầm cảm thấy mình lại dính thêm phiền toái.

Mỹ phụ tóc bạc cùng đám người Nguyên Dao đi ra cuối cùng, đồng dạng cũng đi qua cạnh Hàn Lập, nhưng mỹ phụ vẫn chỉ nhìn bên ngoài cười mỉm, chưa nói gì. Nguyên Dao thì mặt không biểu tình, phảng phất như chưa bao giờ thấy Hàn Lập.

Nhưng thật ra Nghiên Lệ thì trừng mắt nhìn Hàn Lập, ánh mắt hiện lên vẻ như đang nghĩ đến điều gì đó.

Khóe miệng Hàn Lập vừa động, nhưng lập tức thần sắc khôi phục như thường, bàn tay trong tay áo đột nhiên nắm lại.

"Chúc mừng Hàn huynh đệ, mấy vị đại nhân cũng coi trọng Hàn đạo hữu a." Vừa thấy bọn người Mộc Thanh trước sau đi ra đại điện, huyết độc hướng Hàn Lập cười nói.

"Có gì đáng vui chứ, tại hạ hiện tại còn chưa biết rõ những chuyện này là gì, huyết tiền bối có biết khu lôi chi đạo là công pháp gì không, thật sự có thể làm tăng uy lực của Ích Tà Thần Lôi sao?" Sauk hi Hàn Lập cười khổ một tiếng thì bán tín bán nghi hỏi.

"Hắc hắc, việc này thì ta có biết một chút, tại thời thượng cổ, Ích Tà Thần Lôi tại linh giới rất nổi danh. Mộc Thần Lôi là một trong ngũ hành chân lôi, chuyên phá ma khí tà vật. Nói về uy lực thì còn vượt xa Thiên Cương Huyết Lôi của ta. Bất quá thần lôi này phải cần pháp môn đặc thù khu sử tế luyện, nếu không thì chỉ phát huy được một hai phần. Tại thời thượng cổ, linh giới bị mấy đại tộc liên thủ thống trị, trong đó Tà Long Tộc bởi vì bị thần lôi này khắc chế, cho nên lục soát Thiên Lôi Trúc, đem tất cả phá hủy hầu như không còn, làm cho Ích Tà Thần Lôi cơ hồ tuyệt tích tại linh giới, pháp môn khu lôi cũng dần dần không còn ai biết nữa…ít nhất… huyết mỗ cũng không biết." Huyết độc cười cười, kể lại rõ ràng chi tiết.

"Tà Long Tộc?" Hàn Lập có chút ngẩn ra.

Tại nhân tộc, tựa hồ hắn chưa bao giờ nghe nói linh giới có tộc này.

"Ha ha, Hàn đạo hữu chưa bao giờ nghe cái tên này cũng không có gì kỳ quái. Bởi vì năm đó Khấp Bá Công cổ đại tộc đối với những chủng tộc linh giới khác vô cùng khi dễ, cuối cùng bị phần lớn chủng tộc liên thủ tiêu diệt. Bất quá mấy tộc này thực lực rất mạnh, năm đó chư tộc linh giới cũng đồng dạng vì thế mà bị diệt bảy mươi tám phân chi, đều là trong trận chiến cường đại đó. Nếu không, làm thế nào bọn họ lại xưng vương xưng bá tại linh giới được. Mà cái tên Tà Long Tộc hiển nhiên cũng rất ít người biết." Huyết độc hời hợt nói ra một đoạn thượng cổ bí văn.

Hàn Lập nghe được thì có chút khó hiểu.

Chuyện lớn như thế, như thế nào trong điển tịch nhân tộc cùng

Phi Linh Tộc lại chưa từng ghi lại. Trong lòng kỳ quái, hắn không nhịn được hỏi tiếp.

"Ta nói chính là chuyện lúc linh giới còn sơ khai, Phi Linh Tộc các ngươi lúc ấy còn chưa xuất hiện tại giới này, hiển nhiên sẽ không ghi lại chuyện này." Huyết độc cười hắc hắc.

"Thì ra là thế!" Hàn Lập lúc này mới hiểu.

Theo như trong điển tịch nhân tộc ghi lại, nhân tộc tại linh giới xuất hiện sau Phi Linh Tộc, không ghi chép việc này cũng không phải là chuyện kỳ quái.

Nhưng ngay khi Hàn Lập và huyết độc đang tán dóc thì bên ngoài cửa điện vang lên tiếng bước chân Mộc Thanh đang đi đến.

Huyết độc cùng Hàn Lập ngừng nói, tiếp lên chào vị yêu vương này.

Mộc Thanh gật đầu, thân hình thoáng một cái liền ngồi vào kim sắc cự hoa, sau đó không nói lời nào, chống cằm suy tư.

Nữ tử này tựa hồ có chuyện gì đó không thể giữ được bình tĩnh, một hồi lâu cũng không phân phó gì.

Hàn Lập có chút kinh ngạc, theo tiềm thức nhìn huyết độc bên cạnh một cái.

Huyết giao này thế nhưng lại cực kỳ bình tĩnh, tựa hồ không cảm thấy có gì ngoài ý muốn.

"Hàn đạo hữu, ngươi nghe cho kỹ đây. Ta không quản ngươi nghĩ thế nào, nhưng trong hai năm phải nắm giữ pháp môn khu sử Ích Tà Thần Lôi. Nếu được như thế thì hai năm sau ta sẽ giúp ngươi từ chối Quỷ Bà, ngươi hiểu rõ ý tứ của ta chứ?" Mộc Thanh trong hắc quang nói.

Thần sắc Hàn Lập vừa động, chỉ có thể cười khổ trả lời:

"Mộc Thanh tiền bối có lệnh thì vãn bối sẽ cố hết sức."

"Hừ, ngươi tốt nhất là phải cố hết sức, nếu không ta sẽ phải để ngươi qua bên Quỷ Bà." Thanh âm Mộc Thanh lạnh lẽo, trong lòng Hàn Lập trầm xuống, chỉ có thể trầm mặc không nói.

"Ba ngày sau, ngươi đến Mộc Tinh Động, trong hai năm này ta sẽ tự mình chỉ điểm khu lôi chi đạo cho ngươi. Huyết độc, chuyện huyết thực trong hai năm này toàn bộ giao cho ngươi xử lý." Mộc Thanh quay đầu lại, dùng ngữ khí không thể nghi ngờ phân phó cho huyết giao.

"Vâng, chủ nhân!" Lúc này huyết độc thật sự có chút ngoài ý muốn, nhưng lập tức lên tiếp đáp ứng.

Hàn Lập cũng ngẩn người.

"Được rồi, ta có chút việc, các ngươi đi ra đi." Sauk hi phân phó, Mộc Thanh phất tay nói.

Hàn Lập cùng huyết giao chỉ có thể thi lễ rồi lui xuống.

"Hắc hắc, cơ duyên Hàn huynh không nhỏ a, dĩ nhiên có thể được chủ nhân tự mình chỉ điểm cho ngươi tu luyện, đây chính là cơ hội ngàn năm khó gặp!" Ra khỏi đại điện, huyết độc đột nhiên hướng Hàn Lập nói, trong mắt có một tia dị sắc.

"Có đúng vậy không, tại hạ còn không biết thời gian hai năm có đủ để tu thành khu lôi chi đạo không nữa." Hàn Lập cuống quít lắc đầu, bộ dáng có chút buồn bực.

"Ha ha, chủ nhân nếu nói như thế thì khẳng định là nắm chắc. Hàn huynh đệ không cần đa tâm, huyết mỗ có một số việc cần xử lý, trước hết xin cáo từ." Huyết độc cười ha ha, huyết quang trên người chợt hiện, nhất thời hóa thành một đạo huyết quang bay xa.

Hàn Lập đứng tại chỗ, hai mắt híp lại nhìnn huyết quang biến mất, sau đó mới xoay người lại đi về chỗ mình ở.

Không bao lâu, Hàn Lập đã về đến lầu các.

Phát động cấm chế để che giấu những kẻ khác rình xem, sắc mặt hắn âm trầm ngồi xếp bằng trên giường, ánh mắt chớp động không thôi.

Sau một lúc lâu, hắn đột nhiên giơ một tay lên, năm ngón tay mở ra, hiện ra lòng bàn tay.

Trong lòng bàn tay xuất hiện vài hắc văn nhỏ, ngưng thần nhìn kỹ thì rõ ràng là một chữ *"Nguyên"*.

Nhìn thấy chữ này, trên mặt Hàn Lập hiện ra một tia cổ quái.

Nếu nói lúc trước có chút bán tín bán nghi đối với thân phận của Nguyên Dao thì giờ phút này toàn bộ đều là tin.

Chữ này là trong lúc Nguyên Dao đi qua cạnh hắn, vô thanh vô tức đặt vào tay hắn.

Quá trình đó ngay cả một tia linh ba cũng không phát ra, ngay cả tồn tại đáng sợ như Mộc Thanh và mỹ phụ cũng không phát hiện.

Lấy một tồn tại Hóa Thần Kỳ, có thể làm được chuyện này thì thật sự là có chút kinh ngạc.

Khó trách thần sắc Hàn Lập lại khác thường như thế.

Vươn một ngón tay, hắn nhẹ nhàng điểm vào chữ *"Nguyên"* trong lòng bàn tay.

Đầu ngón tay hiện ra một tầng lục quang, sau đó hướng về phía chữ này.

Hai tay Hàn Lập rút về trong tay áo, lẳng lặng tự định giá.

Sau một lúc lâu, bỗng nhiên hắn duỗi một bàn tay ra.

Một tiếng lôi minh trầm thấp phát ra, một đoàn kim sắc lôi cầu trồi lên bàn tay, hình thể không ngừng cuồng trướng, mặt ngoài ánh lên kim sắc điện ti, chớp lóe không ngừng.

Hàn Lập nhìn lôi cầu này, mặt không biểu tình, nhưng hai mắt thì híp lại một chút.

------oOo------

Chương 1463: Mộc Tinh Động

Nguồn: EbookTruyen.Net

Năm đó trong lúc vô ý hắn thúc dục ra Kim Lôi Trúc, luyện chế thành bảy mươi hai Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, vì thế có thể mượn uy lực Ích Tà Thần Lôi trong kiếm đối địch, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới lôi điện này lại có lai lịch lớn như vậy, hơn nữa lại còn pháp môn khu sử đặc thù.

Nếu thật sự như yêu vật ở Địa Uyên nói, Ích Tà Thần Lôi tại linh giới là một trong ngũ hành chân lôi, được xưng là Chí Mộc Thần Lôi, như vậy thì uy lực thật sự lớn đến khó tin, lập tức có thể trở thành một trong những đòn sát thủ của hắn.

Bất quá chuyện về Ích Tà Thần Lôi hiển nhiên là chuyện tốt, nhưng hắn lại phải đi Minh Hà Chi Địa gì đó. Hơn nữa yêu vương này cũng luyện chế quỷ binh khôi lỗi số lượng lớn, nguy hiểm trong đó có thể nghĩ được. Nếu hắn không cẩn thận thì rất có thể sẽ chết trong đó.

Cũng may nghe khẩu khí đối phương thì ít nhất cũng còn sáu bảy năm nữa, hắn còn có thể suy nghĩ cẩn thận, xem có thể nghĩ cách gì tốt hơn không. Nhưng thật ra ở nơi này có thể gặp lại Nguyên Dao một lần nữa thì xem ra duyên phận cũng không tệ.

Năm đó Nguyên Dao không tiếc hủy Kim Đan để Nghiên Lệ hoàn hồn, hiển nhiên đáng kính nể. Nhưng nhiều năm như vậy, đối phương có còn trọng tình trọng nghĩa hay không thì vẫn khó nói. Dù sao lòng người rất dễ thay đổi. Nhưng xem ý tứ Nguyên Dao thì cũng không muốn bại lộ chuyện có quen biết ra, điều này làm hắn thầm thở dài một hơi.

Mặc dù chuyện giả mạo Phi Linh Tộc không phải là chuyện cần giấu diếm, nhưng Hàn Lập vẫn không muốn cho yêu vương biết thân phận thật của mình. Trong lòng Hàn Lập tự định giá như vậy, nhắc đến Nguyên Dao, trong đầu hắn vẫn còn nhớ rõ tình cảnh mấy lần gặp nàng.

Lúc trước trong mật thất tại Hư Thiên Điện, nhìn thấy cảnh nữ tử này dùng linh tuyền tắm, thân thể hoàn mỹ không tỳ vết của nữ tử này không khỏi chợt lóe qua đầu Hàn Lập, làm lòng hắn nổi lên một tia gợn sóng. Nhưng lập tức thân ảnh Nam Cung Uyển lại từ sâu tận đáy lòng hiện lên, rõ dàng dị thường, tràn ngập cả tâm trí Hàn Lập. Nhiều năm như vậy, nếu tất cả đều thuận lợi thì nàng tại nhân giới cũng có thể đã tiến giai đến Hóa Thần Kỳ. Không biết đến khi nào hắn mới có thể một lần nữa gặp lại ái thế tại linh giới.

Bóng dáng Nam Cung Uyển không ngừng quay cuồng trong đầu Hàn Lập. Cảnh lúc ở Thiên Nam, cùng ái thế thiết tha mặn nồng không ngừng xuất hiện, trên mặt Hàn Lập hiện ra vẻ tươi cười, lâm vào hồi ức ngọt ngào.

Sau một hồi lâu, thân ảnh Nam Cung Uyển dần biến mất, một khuôn mặt kiều diễm khác lại xuất hiện trong tâm Hàn Lập, đồng dạng cũng làm hắn chìm vào hồi ức….

Không biết trải qua bao lâu, một tiếng thở dài vang lên, Hàn Lập rốt cục lần nữa tỉnh táo lại, trên mặt hiện lên vẻ cười khổ.

Không nghĩ tới chuyện gặp lại Nguyên Dao làm hắn bị kích thích, mất thời gian dài chìm vào hồi ức như thế. Cũng may gần đây không có kẻ nào ác ý nhìn trộm, nếu không thì thật sự nguy hiểm.

Bất quá nếu hắn không thể rời đi thì vẫn còn cơ hội gặp lại Nguyên Dao, sau đó lại liên lạc cũng không vội. Hàn Lập chậm rãi tự định giá, nét mặt lần nữa hiện ra vẻ tự định giá.

Ba ngày sau, Hàn Lập đứng trước một ngọn núi nhỏ, nhìn vách núi trong xanh một cách quỷ dị, trong mắt chợt lóe lên một tia kinh ngạc.

"Đây là Mộc Tinh Động mà bổn tọa dùng để bế quant u luyện, nơi đây mộc linh khí dày đặc, cho dù tại linh giới cũng không có bao nhiêu. Người tu luyện công pháp một thuộc tính ở đây thì có thể tăng tốc độ tu luyện lên rất nhiều." Mộc Thanh ở một bên hãnh diện nói.

Hàn Lập dựa theo phân phó, ba ngày sau tới gặp Mộc Thanh, nữ tử này liền dẫn hắn bay một chân núi lớn, tiến vào một tầng mê vụ cấm chế, rốt cục dừng lại ở chỗ quỷ dị này.

Nơi này cách chỗ ban đầu khá xa, nữ tử này tu luyện ở đây thật sự là làm người khác bất ngờ.

Bất quá thạch bích trước mắt xanh biếc, bóng loáng như gương, nào có dấu hiệu gì của động quật.

Thần niệm Hàn Lập quét ra lần nữa, nhưng vẫn không phát hiện có gì dị thường, trên mặt hiện lên vẻ cổ quái.

Mộc Thanh bước tới trước vách núi, bàn tay phất nhẹ một cái.

Một tầng lục hà hiện lên trên thạch bích, rồi một khe nứt vô thanh vô tức hiện ra, lộ ra một lục sắc thông đạo nối thẳng vào bên trong.

Lối vào thông đạo bị một tầng quang mạc phong bế, bốn phía còn có phù văn cổ quái ẩn hiện, có vẻ rất thần bí.

Hàn Lập tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

Sau thạch bích có thông đạo như vậy, nhưng lấy thần niệm mạnh của hắn vẫn không thể phát hiện.

Xem ra thần thông của yêu vương này quả nhiên không thể tưởng tượng nổi, đúng là cần phải cẩn thận một chút.

Hàn Lập rùng mình!

Thân hình Mộc Thanh thoáng lên, dẫn đầu đi vào thông đạo, lục sắc quang mạc không chút nào ảnh hưởng.

Hàn Lập chần chờ một chút, hiển nhiên cũng đi theo.

Kết quả không biết Mộc Thanh đã động tay động chân gì, mà quang mạc đồng dạng cũng không cản trở hắn.

Sau khi hai người tiến vào quang mạc, quang hoa trên thạch bích chợt lóe, cửa vào thông đạo biến mất.

Bên kia, Hàn Lập đi theo Mộc Thanh, sau khi đi một lát thì trước mắt trở nên sáng ngời, xuất hiện một thính đường không lớn lắm. Thính đường trống rỗng, ngoại trừ bảy tám thông đạo thì không còn gì khác. Nhưng Hàn Lập lại cảm ứng được linh khí nồng đậm từ dưới đất phát ra, trong lòng vừa vui vừa buồn.

Vui chính là mộc linh khí nơi này nồng đậm như thế, trong hai năm nắm giữ pháp môn khu sử Ích Tà Thần Lôi thì cũng không phải là chuyện không có khả năng. Buồn chính là, vị Mộc Thanh này ngay cả linh mạch như thế mà cũng cho mình sử dụng, có thể thấy được tình thế bắt buộc. Sau này muốn thoát khỏi không chế của vị yêu vương này không phải là chuyện dễ.

"Đi theo ta, ta an bài chỗ cho ngươi. Từ nay về sau, trong thời gian hai năm, ngươi không được ra khỏi Mộc Tinh Động một bước. Bốn phía đã bị ta bày cấm chế cực kỳ lợi hại, không có ta tự mình mở ra thì ngươi không thể ra ngoài." Mộc Thanh thản nhiên nói, trong lời nói ẩn chứ sự tự tin. Hàn Lập giật mình, vẫn chưa nói gì, yên lặng đi theo nữ tử này vào một thông đạo khác.

Xuyên qua một đại hoa viên toàn kỳ hoa dị thảo, Hàn Lập bị đưa đến trước một hoàng sắc đại môn, không biết dùng kim loại gì luyện thành. Mộc Thanh bước về phía trước.

"Đây là một tòa mật thất ta thường dùng, trước tiên để ngươi tạm thời ở lại tu luyện, bắt đầu từ ngày mai, cứ cách bảy ngày ta sẽ chỉ điểm khu lôi chi đạo cho ngươi một lần. Giờ ngọ bảy ngày sau, ngươi đến thính đường tìm ta là được. Được rồi, ngươi vào đi, ta đến một mật thất khác. Nơi đây ngoại trừ mấy nơi được ta bày cấm chế, thì những nơi còn lại ngươi được phép ra vào." Biểu hiện của Mộc Thanh cũng cực kỳ hào phóng. *"Đa tạ tiền bối ưu ái!"* Hàn Lập vội vàng cảm tạ vài câu, nhưng Mộc Thanh sau khi nói xong thì chỉ nhìn Hàn Lập một cái liền xoay người rời đi.

Thấy nữ tử này đã đi khuất, Hàn Lập mới thở dài một hơi, đẩy đại môn đi vào mật thất. Thời gian như thoi đưa, chớp mắt đã không biết trôi qua bao nhiêu năm tháng. Một ngày nọ, trong sương mù, trên một tiểu sơn bỗng xuất hiện dị triệu!

Vô số mấy đen tụ tập, tiếp theo là thanh sắc điện quang chớp động, một trận lôi minh từ không trung truyền ra, phảng phất như trong mây đen đang sinh ra một mãnh thú đáng sợ.

Đột nhiên trên mặt đất tiểu sơn hiện ra hơn mười pháp trận màu đen, mặt ngoài chợt lóe hắc quang, nhất thời có hai người hiện ra.

Một người vây trong hắc hà, vóc người thon thả, một người mặc thanh sắc trường bào, khuôn mặt còn trẻ.

Đúng là hai người Mộc Thanh và Hàn Lập!

Trong nháy mắt khi hai người xuất hiện, trên không trung vang lên tiếng nổ lớn, mây đen kịch liệt cuồn cuộn, thanh sắc điện hồ trong mây đen trở nên dày đặc, thanh thế cực kỳ kinh người. Mộc Thanh ngẩng đầu nhìn khoảng không, bình tĩnh nói:

"Không nghĩ tới lại vừa đúng lúc như thế, thiên kiếp của ngươi đã tới. Nhưng ngươi có Ích Tà Thần Lôi, cộng thêm sự hiểu biết sơ bộ về khu lôi chi đạo, loại lôi kiếp trình độ này có thể dễ dàng ứng phó, nhân cơ hội này ma luyện thêm một phen, đối với ngươi cũng có lợi." Mộc Thanh nói xong thì quang mang pháp trận dưới chân chợt lóe, cả người bỗng biến mất. Trong khoảnh khắc, trên đỉnh núi chỉ còn lại một mình Hàn Lập, thấy cảnh này, hắn chỉ có thể cười khổ một mình. Lần tiểu thiên kiếp thứ hai của mình tại linh giới đã đến, hiển nhiên hắn cũng đã đoán trước.

Cũng may hắn đã dùng Diệt Trần Đan, hơ nữa cũng đã ăn bảy tám viên, thiên kiếp lần này không còn kinh khủng như lưỡng sắc lôi kiếp nữa, mà là thanh sắc thiên lôi bình thường.

Bất quá cho dù là vậy, Hàn Lập vẫn không dám khinh thường, dù sao đây cũng là lần lôi kiếp thứ hai của hắn.

Hàn Lập há miệng phu ra một thanh sắc tiểu đỉnh, đồng thời tay vỗ lên đầu, một phiến hà quang bay ra, hình thành một tầng quang mạc bảo vệ toàn thân.

Sau đó hắn quát khẽ một tiếng, hai tay nắm chặt thành quyền, nhất thời tiếng oanh minh phát ra, vô số đạo kim sắc điện hồ bắn ra, hướng về phía không trung bay đi. Một lát sau, một kim sắc điện võng hiện lên, tiếng sét đánh không ngừng.

Cùng lúc đó, thanh sắc điện hồ trên không trung càng lúc càng nhiều, càng lúc càng sáng, rốt cục dưới một tiếng nổ kinh thiên động địa, vô số thanh sắc điện hồ từ không trung đánh xuống, mục tiêu là Hàn Lập trên đỉnh núi.

Mỗi điện hồ phảng phất như thanh sắc tiểu xà đập lên kim sắc điện võng.

Dị quang trong mắt Hàn Lập chợt lóe, tay bắt quyết, từ trên kim sắc điện võng truyền ra một tiếng lôi minh, từ trên điện võng hiện ra kim sắc phù văn, rồi bỗng hóa thành một phiến kim sắc quang vựng. Một màn quỷ dị xuất hiện, thanh sắc điện hồ khi vừa tiếp xúc với quang vựng thì điện quang chợt lóe, sau đó biến mất. Cả quá trình vô thanh vô tức, phảng phất như đã bị kim sắc quang vựng thôn phệ.

Trong chốc lát, hơn trăm đạo thanh sắc điện hồ đều bị hút vào kim sắc quang vựng. Trên kim sắc điện võng chợt phát ra tiếng bạo liệt.

Đợt thiên lôi thứ nhất đánh xuống, Hàn Lập ngay cả mắt cũng không chớp, dễ dàng vượt qua.

------oOo------

Chương 1464: Thu lôi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kim võng hấp thu nhiều thanh sắc điện hồ như vậy, tại đỉnh đầu Hàn Lập cuồng trướng gấp mấy lần, bao phủ cả phạm vi ba mươi trượng.

Mà khi đợt điện hồ thứ nhất dừng lại, đợt thiên lôi thứ hai đã ngưng tụ to hơn lần trước, lần nữa đánh xuống. Hàn Lập bắt quyết, vươn một ngón tay vẽ lên không trung vài cái.

Kim quang chợt lóe, một kim sắc phù văn hiện lên trên ngón tay, lập tức một tiếng sét đánh vang lên, hóa thành một đạo kim hồ bắn thẳng lên không trung.

Sau khi chợt lóe thì phù văn biến thành điện hồ, nhập vào trong kim sắc điện võng.

Chỉ thấy điện võng nhất thời rung lên, quang vựng phiêu phù bên trong, tụ lại một chỗ thành kim sắc cự đại quang vựng. Bên trong mơ hồ có phù văn chớp động. Chỉ chốc lát, đạo thanh hồ thứ hai đã đánh xuống với khí thế hung hãn. Một màn giống như trước xuất hiện, thanh hồ khi đụng vào quang vựng liền biến mất. Đợt thiên lôi thứ hai hiển nhiên uy lực hơn xa đợt thứ nhất.

Thiên lôi dày đặc, sau thời gian một chén trà nhỏ, nguyên bản quang vựng đang yên tĩnh bỗng rung lên, thậm chí từ bên trong quang vựng còn truyền ra tiếng ông ông, hơn nữa càng lúc càng lớn.

Nhưng kim sắc điện võng phía dưới, thể tích tăng lên gấp đôi, kim hồ giao nhau vang lên tiếng xé gió.

Tiếp theo chỉ chốc lát, một âm thanh trầm thấp vang lên, kim sắc quang vựng rốt cục hiện ra từng đạo bạch ngân, lập tức đánh vào thiên lôi, chỉ một chút đã biến mất.

Không có trở ngại, điện hồ trực tiếp đánh lên trên điện đồ.

Hai bên vừa tiếp xúc với nhau, thanh quang và kim mang giao nhau, một tiếng ầm phát ra, vang vọng khắp bầu trời.

Lấy sự to lớn của kim võng, cho dù thiên lôi vô cùng hung mãnh thì vẫn vững vàng phiêu phù trong không trung, trong lúc nhất thời chặn được hơn phân nửa thanh hồ. Ngẫu nhiên có một số thiên lôi lọt lưới, cũng bị Nguyên Từ Thần Quang phía dưới đảo qua, không thấy bóng dáng.

Hàn Lập đứng trên đỉnh núi, nhìn tình hình trên không nhưng vẫn không có ý định lại phóng ra Ích Tà Thần Lôi, tựa hồ có dự định khác. Sau một lúc, kim sắc cự võng rốt cục vang lên tiếng oanh minh rồi vỡ vụn. Mà đợt lôi kiếp thứ hai cũng đã dừng lại.

Nhưng mây đen trên không trung giờ phút này đen như mực, quang cuồng dữ dội, cơ hồ chỉ vài lần hô hấp, trong mây liền hiện ra từng viên thanh sắc lôi cầu.

Mỗi viên đều lớn bằng nắm tay, mặt ngoài bắn ra thanh quang, đồng thời chậm rãi chuyển động trong đám mây, hiển nhiên uy lực cường đại hơn rất nhiều so với điện hồ lúc trước. Sắc mặt Hàn Lập ngưng trọng vài phần, hai tay trắng đen đồng thời hướng lên không trung.

Nhất thời hôi sắc quang hà phát ra, ngưng tụ lại, trong đó mơ hồ hiện ra hư ảnh của một tòa tiểu sơn.

Cơ hồ đồng thời ngay lúc đó, trên hôi quang bỗng nhiên hiện ra hư ảnh của năm đầu khô lâu, mỗi một cái đều lớn như bánh xa, đồng thời há miệng, ngũ sắc quang diễm cuồn cuộn tuôn ra, trong nháy mắt hình thành một tầng phòng ngự di động quanh Nguyên Từ Thần Quang.

Tiếp theo Hàn Lập khẽ quát một tiếng, tiểu đỉnh xoay quanh trên đỉnh đầu chợt lóe linh quang, cuồng trướng gấp mười lần, biến thành một cự đỉnh.

Bên trong cự đỉnh ẩn ước phát ra tiếng xé gió.

Đợt thiên lôi thứ ba không chút lưu tình đánh xuống.

Rất nhiều viên thanh sắc lôi cầu phảng phất như mưa đá, phát ra tiếng lôi minh quái dị, thanh thế hơn xa hai đợt thiên lôi lúc trước.

Với cảnh giới Hóa Thần Sơ Kỳ của Hàn Lập mà cũng có thể ngăn cản lưỡng sắc lôi kiếp thì hiển nhiên loại công kích này rất dễ ngăn cản. Lôi cầu vừa chạm vào ngũ sắc quang diễm thì một màn khó tin xuất hiện!

Ngũ sắc dị mang thiểm động, tất cả lôi cầu đều bị trì hoãn lại, bị nhốt trong quang diễm. Trong nháy mắt, thanh quang trong quang diễm chớp động không thôi, hơn trăm lôi cầu đều bị cố định bên trong.

Thần sắc Hàn Lập vừa động, hư ảnh tiểu sơn trong hôi sắc quang độ quay tròn, hôi quang bốn phía nhất thời đảo qua không trung, lôi cầu đầy trời khi bị Nguyên Từ Thần Quang đảo qua thì biến mất.

Đồng thời, phía dưới cự đỉnh phát ra thanh quang, vô số lôi cầu quỷ dị xuất hiện tại miệng đỉnh. Một trận ầm vang phát ra, lôi cầu bị vô số thanh ti kéo vào cự đỉnh. Nhìn cảnh này, Hàn Lập lộ ra nụ cười. Sau nửa canh giờ, mây đen trên tiểu sơn dần dần tán đi, lôi kiếp đã sớm chấm dứt. Thân ảnh Hàn Lập lại xuất hiện trong mật thất Mộc Tinh Động. hắn khoanh chân ngồi trên một bồ đoàn, trước người là thanh sắc tiểu đỉnh đang huyền phù. Lúc này miệng đỉnh mở ra, mơ hồ phát ra tiếng sấm trầm thấp. Hàn Lập nhìn tiểu đỉnh một lát, tay áo phất lên, tiểu đỉnh từ từ bay vào tay. Hắn vỗ một cái, từ bên trong bay ra một tiểu lôi cầu to cỡ quả trứng gà.

Điện quang trên lôi cầu chớp lóe, mặt ngoài cuồng trướng không ngừng nhưng lại bị một chùm thanh ti vây lại, không thể giãy ra. Đúng là thiên kiếp chi lôi mà Hàn Lập lấy được.

Thiên lôi này nói về uy lực thì hơn xa lôi điện bình thường.

Có cơ hội, Hàn Lập hiển nhiên sẽ thu lấy lôi điện này, dùng để luyện chế một số lôi châu.

Chỉ có hai khối lôi châu thì có lẽ chỉ uy hiếp được tồn tại Luyện Hư Kỳ một chút, nhưng nếu là mười mấy khối đồng loạt xuất ra thì ngay cả tu sĩ Hợp Thể Kỳ cũng phải tránh lui ba thước. Ngoại trừ hai đợt thiên lôi đầu tiên thì hắn dùng lĩnh ngộ pháp môn Ích Tà Thần Lôi cản lại, còn những thiên lôi thừa thì đều bị hắn dùng Hư Thiên Đỉnh thu vào.

Thanh sắc lôi điện rất nhiều, đủ để luyện chế mười mấy khối lôi châu.

Nhưng bởi vì uy lực của thiên lôi cho nên lôi châu này mạnh hơn hai khỏa lôi châu của hắn một chút.

Nhiều lôi châu như vậy, đủ để hắn dùng làm đòn sát thủ.

Bất quá lần thiên kiếp này không có chút uy hiếp đối với hắn, nhưng mỗi lần thiên kiếp sau đó đều lợi hại hơn lần trước. Qua bảy tám lần nữa thì hắn không thể dễ dàng đón đỡ như vậy.

Về phần tiến giai Luyện Hư Kỳ sau khi độ đại thiên kiếp. Từ lần đầu tiên đã cực kỳ nguy hiểm, không ít tồn tại Luyện Hư Kỳ chết trong lôi kiếp, vượt xa tiểu thiên kiếp. Bất quá cái đó nói sau, hiện tại cái hắn muốn làm chính là toát ra khỏi đại phiền toái trong Địa Uyên này. Nghĩ đến đây, sắc mặt Hàn Lập lại âm trầm xuống, một năm qua, yêu nữ Mộc Thanh này thật đúng là tận tâm đối với việc chỉ hắn khu lôi chi đạo.

Hơn nữa hắn vốn có tạo nghệ thâm hậu ở phương diện Ích Tà Thần Lôi, cho nên trong khoảng thời gian ngắn nhất định sẽ nắm giữ được cánh phóng thích cùng tế lôi chi quyết. Xem ra yêu cầu của Mộc Thanh cũng không thành vấn đề.

Mà có lẽ cũng bởi như vậy, thái độ Mộc Thanh đối với hắn hòa ái rất nhiều, bình thường ngoài việc truyền thụ khu lôi chi đạo thì ngẫu nhiên cũng chỉ điểm hắn một số vấn đề về tu luyện. Lấy cảnh giới của nữ tử này, chỉ điểm một gã Hóa Thần Kỳ thì hiển nhiên làm cho hắn có lợi không nhỏ. Nhưng Hàn Lập đương nhiên sẽ không bởi vì vậy mà thành thật muốn ở lại đây.

Trong lúc ở đây, hắn mấy lần dò xét lối ra, xem bốn phía có cấm chế hay có sơ hở gì không, cũng nghiên cứu cách bài trừ bốn đạo ấn ký trong cơ thể. Nếu như hai thứ này đều có cách giải quyết thì hắn đương nhiên sẽ trốn ngay. Nhưng kết quả lại làm cho hắn lạnh lẽo.

Cấm chế bốn phía Mộc Tinh Động rất huyền ảo, vượt xa tưởng tượng, khi bị Mộc Thanh đóng cửa thì cả động quật cơ hồ trở thành một lồng giam thật lớn, hắn căn bản không thể lẳng lặng rời đi.

Đương nhiên cũng không thể nói rằng Hàn Lập không thể bài trừ cấm chế nơi này. Vô luận là Nguyên Từ Thần Quang hay Phệ Linh Thiên Hỏa thì cũng vô cùng linh nghiệm đối với bài trừ cấm chế.

Nhưng nếu thi triển hai loại thần thông này mạnh mẽ phá cấm, thì chỉ sợ bên này hắn vừa động thủ, Mộc Thanh bên kia đã lập tức phát hiện. Kết quả thì cũng có thể nghĩ được!

Về phần ấn ký của tứ đại yêu vương trong cơ thể thì càng thêm phiền toái. Ấn ký này phảng phất như mọc rễ trong cơ thể, dùng tất cả mọi cách mà cũng không cách nào khu động. Biện pháp duy nhất là dùng anh hỏa trong cơ thể luyện hóa từng chút một, nhưng ấn ký của yêu vương Hợp Thể Kỳ không phải dễ luyện hóa như vậy!

Đó là chưa nói đến việc hắn vừa chạm vào ấn ký, có thể lập tức bị chủ nhân của ấn ký phát hiện. Mà nếu hắn thật sự cường hành luyện hóa thì cũng mất hơn ba bốn năm.

Kể từ đó, hắn cảm thấy rất buồn bực.

Bất quá Hàn Lập cũng không phải chỉ là người than khổ, hắn cũng đã tìm ra một cách khác.

Đó là vào lúc cần thiết, dùng Nguyên Từ Thần Quang và Ích Tà Thần Lôi tạm thời che lại cảm ứng của ấn ký.

Mặc dù vì sợ đả thảo kinh xà, Hàn Lập chưa từng thử qua nên không biết có được hay không. Bất quá hắn hiểu rất rõ sự thần diệu của hai loại thần thông này, ít nhất cũng có bảy phần nắm chắc.

Đương nhiên loại che giấu này chỉ là tạm thời. Một khi bị tứ đại yêu vương phát hiện thì nhất định sẽ phát động ấn ký, phỏng chừng hắn không thể che giấu bao lâu.

Hàn Lập thở dài một hơi, phảng phất như đem tất cả phiền não thổi ra ngoài, lập tức cầm tiểu đỉnh trong tay ném ra phía trước, chuẩn bị bắt đầu luyện chế lôi châu.

Mặc dù nơi này là chỗ trước kia Mộc Thanh tu luyện, nhưng đã bị hắn hạ cấm chế, cũng không sợ bị đối phương âm thầm giám thị. Lúc này trong mật thất, tiếng lôi minh phát ra, Hàn Lập bắt đầu luyện chế khối lôi châu đầu tiên….

Nhiều ngày sau, một đạo lục quang hướng phía hoa viên bay vụt đến, sau khi chợt lóe thì biến mất trong mật thất đại môn không thấy bóng dáng.

Sau đó một lát, hoàng sắc đại môn mở ra, Hàn Lập nhíu mày từ mật thất đi ra, trên mặt tràn đầy vẻ kỳ quái.

Hiện tại chưa tới ngày truyền thụ khôi lôi chi đạo, Mộc Thanh như thế nào phát truyền âm phù gọi hắn. Trong một năm nay chưa từng phát sinh chuyện như thế này. Trong lòng mang theo một tia nghi hoặc, Hàn Lập từ từ đi về phía hoa viên.

Trong vòng trữ vật của hắn đã có hơn ba mươi thanh sắc viên châu, mỗi viên đầu nhỏ bằng ngón cái, thanh quang chói mắt.

Để luyện chế lôi châu này, Hàn Lập đã hao hết phân nửa thiên lôi. Nếu không phải Mộc Thanh gọi hắn thì hắn chuẩn bị làm một hơi, luyện chế hết thiên lôi trong Hư Thiên Đỉnh. Bất quá khi Hàn Lập đi đến thính đường thì không khỏi nhíu mày.

Bởi vì trong thính đường, ngoại trừ Mộc Thanh thì bên cạnh bất ngờ lại là một gã huyết bào nhân, đúng là Địa Huyết lão quái.

"Hàn đạo hữu, huyết đạo hữu đến đây là cố ý tìm ngươi." Mộc Thanh cầm một chén trà, thản nhiên nói với Hàn Lập.

------oOo------

Chương 1465: Huyết Diễm Sơn

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tìm vãn bối?" Hàn Lập mặc dù đã có dự cảm, nhưng trên mặt vẫn hiện lên một tia kinh ngạc. *"Không sai, lão phu có việc tìm ngươi, chẳng lẽ đã quên truyền âm chi ngữ của ta lúc trước!"* Huyết bào nhân thanh âm phảng phất như bằng kim loại. *"Vãn bối hiển nhiên không quên, tiền bối có gì cứ phân phó!"* Hàn Lập trong lòng không khỏi nói thầm, nhưng lúc này sẽ không phủ nhận gì. *"Mộc tiên tử, ngươi nghe thấy chưa, đây chính là Hàn tiểu tử tự mình đáp ứng hỗ trợ, ngươi chung quy không thể chối được nữa."* Huyết bào nhân cười hắc hắc.

"Thiếp thân không có gì chối cãi, bất quá huyết đạo hữu hẳn là rõ ràng, việc Hàn đạo hữu nắm giữ Ích Tà Thần Lôi rất quan trọng. Ngươi nói ba tháng thì tuyệt đối không được. Ta chỉ có thể cho ngươi kỳ hạn một tháng, nếu không sẽ ảnh hưởng đến đại sự của ta." Mộc Thanh bất động thanh sắc nói.

"Một tháng căn bản không thể làm hết chuyện của ta, việc luyện chế khôi lỗi của ta vô cùng quan trọng, đồng dạng không thể chậm trễ. Nếu không thì đưa hắn cho ta mượn hai tháng, như vậy miễn cưỡng cũng đủ dùng." Huyết lão quái trầm ngâm một chút rồi nói. *"Chỉ thêm được nửa tháng, một ngày cũng không được nhiều hơn."* Mộc Thanh trong hắc quang lạnh lùng nói, bộ dạng không chút khách khí. *"Được, vậy thì một tháng rưỡi, bất quá muốn mượn Truyền Tống Trận của Mộc tiên tử dùng một chút."* Huyết bào nhân mục quang chớp động, gật đầu nói. *"Truyền Tống thì không có vấn đề, ta sẽ trực tiếp truyền bọn ngươi đến Huyết Diễm Sơn. Đến lúc đó ta cũng sẽ tự mình quay về."* Thanh âm Mộc Thanh vừa chậm, thâm ý nói. *"Ha ha, việc này tuyệt không thành vấn đề, Hàn tiểu tử, đi theo ta."* Huyết bào nhân cười ha ha, đứng dậy.

Nửa ngày sau, trên một ngọn núi lớn, một Truyền Tống Trận bí ẩn trên bãi đá chợt lóe hắc quang, hai bóng người hiện ra.

Đúng là Hàn Lập và huyết bào nhân.

Hàn Lập vừa mới tỉnh táo lại từ trong mê muội, nhưng nhìn tình hình trước mắt lại ngẩn ra.

Chỉ thấy bên cạnh Truyền Tống Trận bất ngờ có một huyết bào nhân khác.

Người này thấy Hàn Lập nhìn lại thì phát ra tiếng cười quái dị:

"Hàn đạo hữu, ngươi cũng nhìn thấy rồi. Đây là tứ đại Tử Huyết khôi lỗi của ta, nhưng muốn ngươi gia trì thêm Ích Tà Thần Lôi một chút, chỉ có như vậy mới có thể tăng thêm công dụng lớn."

"Tử Huyết khôi lỗi!" Hàn Lập nghe xong thì rùng mình.

"Ha ha, chuyện cụ thể như thế nào thì ta sẽ nói sau." Tựa hồ bởi vì cần đến Hàn Lập cho nên vị huyết bào nhân này hết sức khách khí.

Hàn Lập đương nhiên sẽ không phản đối, đi theo hai người bay đến ngọn núi lớn phía trước.

Ngọn núi cao chừng bốn, năm ngàn trượng, hai gã huyết bào nhân mang theo Hàn Lập bay thẳng đến sườn núi.

Kết quả, một vách núi cao hơn trăm trượng xuất hiện trước mắt.

Một gã huyết bào nhân tiến lên vài bước, tay bắt quyết, miệng lẩm bẩm, tay kia bỗng giơ lên, một màn khó tin xuất hiện trước mặt.

Cả vách núi rung động, phát ra tiếng ầm ầm, hắc quang chớp động, biến ảo thành một cái đầu giao bằng đá, trên đầu giao đột nhiên hiện ra đôi mắt thật lớn, lộ ra con ngươi màu đỏ.

Sau khi ánh mắt lạnh như băng đảo qua trên người hai gã huyết bào nhân thì đầu giao chậm rãi mở miệng, lộ ra một thông đạo. *"Vào đi!"* Một gã huyết bào nhân mặt không biến sắc nói, tên còn lại cũng sóng vai đi vào. Trên mặt Hàn Lập kinh ngạc, đánh giá đầu giao chốc lát rồi đi vào.

Bên trong thông đạo rộng vô cùng, cao chừng bốn năm trượng, vách tường bốn phía cũng dùng đá đen tạo thành. Cứ cách một đoạn lại dùng một viên dạ minh châu lớn cỡ ngón cái khảm vào. Hai huyết bào nhân sóng vai đi phía trước, từ sao khi tiến vào thông đạo thì vẫn không nói một lời.

Bất quá sau khi xuyên qua thông đạo, tiến vào lòng đất hơn trăm trượng thì trước mặt trở nên trống trải, đồng thời xuất hiện bảy tám cái cửa đặt song song, tất cả đều độc nhất vô nhị.

Tình hình này làm cho Hàn Lập có chút ngoài ý muốn.

Nhưng hai gã huyết bào nhân không chút dừng lại, tùy ý đi vào một thông đạo.

Cả tòa núi phảng phất như rộng lớn vô cùng, khắp nơi đều là thông đạo chằng chịt, giống như một mê cung.

Hơn nữa trong thông đạo này thường có thể nhìn thấy nhiều khôi lỗi với các hình thái khác nhau, ở bên trong đi tuần tra.

Khôi lỗi này kim quang chói mắt, toàn thân dùng kim loại luyện chế thành, hành động linh hoạt, nhưng lại chỉ dùng linh mộc điêu khắc thành.

Vô luận loại khôi lỗi nào cũng tản ra linh áp kinh người, thậm chí có vài khôi lỗi đặc thù, thực lực ước chừng cấp Hóa Thần. Hàn Lập sau khi nhìn thấy thì trong lòng vô cùng khiếp sợ.

Lấy kiến thức hắn hiển nhiên có thể nhìn ra huyết lão quái tại khôi lỗi chi đạo sâu không lường được, tuyệt đối trên Đại Diễn Thần Quân.

Đương nhiên đây cũng không phải là thiên phú cao hơn nhiều so với Đại Diễn Thần Quân, mà là lấy kiến thức Hợp Thể Kỳ, cộng thêm tài nguyên phong phú ở Linh Giới, chỉ riêng hai điều kiện đó căn bản đã không thể so sánh. Đi theo hai gã huyết bào nhân quẹo phải, quẹo trái liên tục, sau khoảng thời gian một nén nhang thì trước mắt Hàn Lập sáng ngời, từ trong mê cung đi ra. Phía trước xuất hiện một hồ nước đỏ đậm, khí tức cực nóng đập vào mặt. Đúng là một hồ nham thạch thiên nhiên dưới đất. Dung nham trên mặt hồ nổi lên từng đoàn lửa, cung điện không tính là to nhưng cũng hơn ngàn trượng.

Cả cung điện tản ra một cổ khí tức huyết tinh nồng đậm, nhưng hết lần này đến lần khác lại được kiến tạo rất tinh xảo. Một viên tinh thạch màu đỏ to mấy trượng, vây quanh cung điện là những tia máu yêu dị. Hàn Lập thấy vậy thì ngẩn ra.

Tinh thạch lớn như thế, cơ hồ lập tức khiến Hàn Lập nghĩ đến tinh thể cổ quái trong Phong Linh Tháp tại Thiên Bằng Tộc, đồng dạng cũng vô cùng lớn và thần bí.

Xem ra trên đó khẳng định cũng có cấm chế cực kỳ lợi hại.

Huyết bào nhân mang theo Hàn Lập bay đến hồ dung nham, rồi độn quang xuống.

Tiếp theo một người trong đó vung tay áo lên, một quả chuông màu vàng nhất thời bay vụt ra phát ra tiếng đinh đang, rơi vào trong tay huyết bào nhân. Hoàng quang chợt lóe, một tiếng thanh linh phát ra, sau khi tiếng chuông truyền vào tai thì Hàn Lập chỉ cảm thấy thần thức rung động một trận, cả người nhất thời vô lực. Hắn thất kinh, vội vận chuyển Đại Diễn Quyết trong cơ thể, thần thức mới lần nữa ổn định. Tiếp theo thối lui ra từng bước, hai mắt nhìn về phía hai gã huyết bào nhân.

Mặc dù hắn không tin rằng đối phương sẽ đột nhiên động thủ với hắn tại đây, nhưng sự cảnh giác vẫn không chút nào buông lỏng.

Kết quả một gã huyết bào nhân đột nhiên quay lại, lạnh lùng đánh giá Hàn Lập một cái, thấy hắn vẫn duy trì thanh tỉnh thì trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Mà lúc này, từ trong hồ dung nham đối diện, dung nham chợt chấn động kịch liệt, một cự thú dài mười trượng từ bên dưới đi ra.

Thân hình giáp xác, phảng phất như cự quy, nhưng hết lần này đến lần khác lại có xúc tu, đầu lâu quỷ dị, trên trán lại có sừng màu đỏ tươi.

Co thú này tựa hồ bị tiếng chuông triệu hồi ra, sau khi trồi lên mặt hồ lập tức rẽ dung nham bơi thẳng đến đám người Hàn Lập.

"Đây là thú trông cửa của bổn tọa, là Độn Quy Thú. Con thú này trời sinh thân thể hỏa linh, nhưng đồng thời có thể phóng ra ba loại linh diễm khác nhau. Trong dung nham nó có uy lực vô cùng lớn, lúc bổn tọa thu phục nó cũng mất rất nhiều khí lực. Mà bổn tọa muốn vào Huyết Diễm Cung thì nhất định phải thông qua con thú này." Một gã huyết bào nhân cười hắc hắc, hướng Hàn Lập nói. *"Thần thông của tiền bối quả nhiên cao siêu, vãn bối cực kỳ bội phục!"*

Hàn Lập nghe xong lời này thì trong lòng chợt động, lập tức nhìn về phía bầu trời, sau đó sắc mặt đại biến.

Dưới Minh Thanh Linh Mục, không trung phía trước bất ngờ hiện ra vô số sợi tơ quỷ dị trong suốt, đan vào nhau, bộ dáng gắn kết cả với hồ nước.

Mà trên đầu tơ tằm cũng có một khối tinh thạch thật lớn.

Nếu là người không biết rõ, từ trên không trung lao xuống thì hậu quả cũng có thể nghĩ được.

Khóe miệng Hàn Lập co quắp một chút, hít một ngụm lương khí.

Lúc này quy thú đã bơi đến bờ, ba cái đầu lâu hướng về hai gã huyết bào nhân kêu lên, tiếng kêu quái dị như tiếng của con ếch.

Một gã huyết bào nhân giơ tay lên, một viên cầu đen thui mang theo một cổ tinh phong bắn ra.

Yêu thú dùng một đầu phun ra một đám mây đỏ, đem hắc cầu thu vào miệng, sau đó cúi đầu xuống.

Ba cái đầu còn lại cũng phát ra tiếng kêu trầm thấp, con thú này phảng phất vô cùng vui sướng, sau đó thân hình vừa chuyển, cái đuôi thô to đặt lên bờ.

Hai gã huyết bào nhân đi dọc theo đuôi, không chút hoang mang leo lên lưng thú, sau đó xoay người lại, bốn mắt đồng thời nhìn chăm chú về phía Hàn Lập. Hàn Lập thở dài một hơi, thân hình vừa động, cũng đi lên lưng thú.

Một gã huyết bào nhân rung chuông, quy thú lập tức chở ba người bơi đến giữa hồ. Hồ dung nham cũng không lớn, chỉ chốc lát, yêu thú đã chở ba người đến trước cung điện.

Ba người lúc này mới bay lên không, đến trước cửa điện.

Hai chân Hàn Lập vừa mới chạm đất thì cửa cung điện vốn đóng chặt bỗng nhiên chậm rãi mở ra, từ bên trong đi ra hai đội người.

Một đội cả người mặc hồng giáp, cầm một thanh hỏa qua, toàn thân được vây trong hỏa diễm. Một đội khác được bao phủ trong hôi vụ, bên trong mơ hồ có từng đạo hắc ảnh ẩn hiện.

Thần niệm Hàn Lập đảo qua thì phát hiện hai đội người này có khí tức sinh mệnh, cũng không giống như khôi lỗi. Hai đội cổ quái này đi đến, lập tức thi lễ với hai gã huyết bào nhân. *"Đem Âm Hỏa Điện mở ra, bổn tọa muốn chiêu đãi Hàn đạo hữu một chút!"* Một gã huyết bào nhân nói.

Vừa nghe lời này, hai đội người lập tức yên lặng thi hành, một nửa đội lập tức phản hồi vào trong điện, nửa đội khác cung kính phân ra hai bên. Những người này không nói lời nào, dường như căn bản không biết nói. Hàn Lập thấy vậy thì mặc dù bên ngoài không có gì dị thường, nhưng trong lòng lại một phen kinh nghi.

------oOo------

Chương 1466: Linh Thị, Tử huyết khôi lỗi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhưng ngay khi Hàn Lập đánh giá tồn tại cổ quái này thì một gã huyết bào nhân đột nhiên nói: *"Như thế nào, Hàn đạo hữu cảm thấy hứng thú với Linh Thị sao?" "Linh Thị? Vãn bối kiến thức hạn hẹp, thật đúng là lần đầu tiên nghe nói."* Hàn Lập ngẩn ra, thành thật trả lời. *"Hắc hắc, đạo hữu không nghe nói cũng không có gì ngạc nhiên, Linh Thị này vốn là một loại bán khôi lỗi mà lão phu luyện chế."* Giọng nói huyết bào nhân kia có một tia đắc ý. *"Bán khôi lỗi? Vãn bối sau này cũng muốn nhìn một chút."* Hàn Lập chợt kinh ngạc, cung kính trả lời.

"Hàn đạo hữu cảm thấy hứng thú với Linh Thị, xem ra cũng hiểu về khôi lỗi thuật. Lão phu có thể chỉ điểm cho ngươi một chút, nhưng hiện tại chúng ta đi đến Âm Hỏa Điện cái đã!" Một huyết bào nhân khác chợt lóe dị quang nói.

Hàn Lập tự nhiên sẽ không phản đối, gật đầu đáp ứng.

Vì thế đoàn người đi vào trong cung điện, cửa điện tự đóng lại.

Mà quy thú đứng trước cửa điện cũng thản nhiên lặn xuống hồ dung nham. Sau thời gian một chén trà nhỏ, Hàn Lập và hai gã huyết bào nhân xuất hiện trong một tòa điện diện tích hơn trăm trượng.

Nơi này bất luận là đồ vật hay thứ gì đi nữa thì cũng đều dùng hắc hồng ngọc thạch quái dị luyện chế thành, chạm vào có cảm giác nóng bức, nhưng khi nhiệt lượng này chui vào cơ thể lại biến thành lạnh.

Nóng lạnh có chút kỳ diệu, Hàn Lập cảm thụ được điều này nên âm thầm để ý. Lúc này hắn đã ngồi một bên điện phủ, mà ở giữa tự nhiên là hai gã huyết bào nhân sóng vai ngồi.

Trên bàn trước mặt ba người là mọt số rượu ngon quả lạ, cùng một vài người đứng bên cạnh hầu hạ. Mỗi khi uống rượu, bóng người cung kính tiến lên rót rượu.

Bóng người này khác với những bóng người tại cửa điện, chẳng những mỗi người đều có vóc dáng thon thả, hơn nữa từ trong vụ khí lại tản mát ra hương thơm, làm người ta cảm thấy thoải mái.

Gần gũi như thế, Hàn Lập tự nhiên nhận ra đây là Linh Thị, trên mặt thỉnh thoảng hiện lên vẻ như nghĩ tới cái gì đó. *"Hàn đạo hữu nhìn ra chỗ ảo diệu của Linh Thị sao?"* Một gã huyết bào nhân sau khi uống cạn một chén rượu thì bỗng nhiên tựa cười mà không cười, hỏi. *"Vãn bối ngu dốt, chỉ nhìn ra Linh Thị này giống như linh mà không phải linh, giống như vật mà không phải vật, cụ thể thì không thể nhìn ra."* Hàn Lập cười một chút rồi trả lời.

"Hay cho câu giống linh mà không phải linh, giống vật mà không phải vật! Linh Thị này đích xác là một loại nửa linh vật, hành động của chúng giống như thường nhân, nhưng bản thân không có tinh hồn nguyên thần, hiện tại chỉ là phản ứng trong tiềm thức, bị ta lợi dụng khôi lỗi bí thuật khống chế. Mà bản thể chúng nó là do ta từ huyết diễm trong núi phát hiện ra hai loại linh thể không thể mở ra linh trí, sau đó lại dùng khôi lỗi thuật điều khiển." Một huyết bào nhân khác nghe thế thì cười nói, rốt cuộc giải thích ra lai lịch của Linh Thị. *"Đem linh thể luyện chế tiến vào khôi lỗi chi thuật!"* Hàn Lập nghe vậy có chút động dung, cơ hồ lập tức nghĩ tới mình từng dùng Nguyên Anh thứ hai điều khiển khôi lỗi.

"Không sai, loại linh thể này chưa hình thành nguyên thần và tinh hồn, cho nên cực kỳ ôn thuận, lại có linh tính nhất định, một số lệnh đơn giản cũng có thể làm tốt. Hơn nữa bản thân còn có thể cùng khôi lỗi chi khu hòa thành một thể, thật sự là tài liệu tuyệt vời để luyện chế Linh Thị. Lão phu cũng bởi vì điều này mới ở tại Huyết Diễm Sơn." Huyết bào nhân nói. *"Đây là do tiền bối tinh thông khôi lỗi chi đạo, nếu không thì người khác ngay cả khi phát hiện ra cũng không có cách vận dụng."*

Đừng nhìn lão quái nói đơn giản, nhưng một khi đem loại linh vật này dung nhập vào khôi lỗi lại vô cùng phức tạp, tinh thông khôi lỗi thuật như hắn hiển nhiên biết rõ điều này. Cho nên hai câu này Hàn Lập thật sự có chút thật lòng. *"Tiểu hữu nếu thích thì cứ cầm lấy bí thuật "*Địch linh nhập vật*" này."* Hai gã huyết bào nhân tựa hồ nhìn ra điều gì, sau khi liếc mắt một cái thì một người nói.

"Tại hạ chưa dốc sức vì tiền bối, sao dám dễ dàng mặt dày nhận lễ vật." Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, mặt lộ vẻ chần chờ.

"Ha ha, bất quá chỉ là chút tài mọn, Hàn tiểu hữu không nên khách khí, trong tháng sắp tới, lão phu còn nhiều việc cần tiểu đạo hữ tương trợ!" Một gã huyết bào nhân mỉm cười, khách khí nói.

Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng xoay chuyển, chỉ có thể đứng dậy cảm ơn.

"Huyết tiền bối, vãn bối đã tới đây, cần phải trợ giúp luyện chế khôi lỗi như thế nào thì có thể nói cho vãn bối biết một chút được chăng…." Hàn Lập ngồi xuống ghế, hơi trầm ngâm hỏi.

"Việc này không cần vội, tiểu hữu mới đến Huyết Diễm Cung, trước tiên cứ uống rượu, hôm nay nghỉ một đêm cho khỏe, ngày mai bàn cũng không muộn." Huyết bào nhân khoát tay, không muốn bàn đến việc này.

Hàn Lập cười khổ một tiếng, chỉ có thể tiếp tục uống rượu!

Đột nhiên vang lên hai tiếng *"Bốp bốp"*, huyết bào nhân vỗ tay một cái.

Ngay khi thần sắc Hàn Lập vừa động, ngoài cửa điện truyền đến tiếng bước chân, một mùi thơm khác xộc vào mũi, tiến vào là mười hai nữ tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, mỗi người mặc một loại quần áo, vóc dáng nổi bật.

"Đây là…."

Hàn Lập đảo qua trên người những nữ tử này thì lộ vẻ đã hiểu, những nữ tử này đúng là linh thị độc nhất vô nhị, bất quá trên mặt lại lãnh đạm vô cùng, lộ ra hình dáng thật.

Bản thân các nàng không biết được luyện chế từ loại tài liệu nào, vô luận là màu da hay cử chỉ đều giống như nữ tử Linh Tộc, thậm chí sau lưng còn xuất hiện một đôi cánh màu xanh nhạt.

Trong mắt linh quang chớp động, Hàn Lập không thấy trên người các nàng có ảo thuật gì, đích xác là diện mạo thật.

Khôi lỗi chân thật như thế khiến Hàn Lập có chút hoảng sợ.

Tại nhân giới, hắn có thể luyện chế khôi lỗi Nguyên Anh Hậu Kỳ giấu được tai mắt người khác chính là vì đã dùng *"Sất Linh Nhuyễn Ngọc"*, hơn nữa khôi lỗi có tu vi Nguyên Anh Hậu Kỳ, không phải người bình thường có thể dùng thần niệm nhìn thấu.

Cho nên mới có thể khi đối địch làm cho đối phương bị mê hoặc, vì thế không thể nhận ra chân thân.

Mà bản thân Linh Thị này hiển nhiên không phải là *"Sất Linh Nhuyễn Ngọc"*, thậm chí hắn miễn cưỡng thả ra thần niệm đảo qua trên người những nữ tử này, kết quả là không nhìn thấu. Điều này không khỏi khiến hắn trầm ngâm một chút.

Nếu như nói muốn tìm một chút điểm khác biệt so với thường nhân thì chỉ có thể là ánh mắt, phảng phất không linh hoạt.

Ngau lúc này lại xuất hiện một đám nam tử, đám người này trong tay đều cầm những nhạc cụ cổ quái, ngồi dưới đất.

Một lát sau, âm nhạc nổi lên làm cho lòng người thoải mái, mà thân hình những mỹ nữ lại di động, múa theo điệu nhạc.

Chỉ thấy eo nhỏ của nữ tử như hoa, trong lúc nhất thời quần áo xoay tròn, hương thơm tỏa ra khắp nơi.

Hàn Lập ngồi ngay ngắn bất động, tựa hồ cũng bị những nữ tử dị tộc này hấp dẫn, hai mắt không khỏi híp lại.

Hai gã huyết bào nhân ngồi trên cao nhìn Hàn Lập vài lần, thấy bộ dáng trầm ngâm của hắn thì không khỏi liếc mắt nhìn nhau một cái.

Sau thời gian một bữa cơm, tiếng nhạc ngừng lại, tất cả nữ tử đều dừng lại, đứng bất động tại chỗ.

"Hàn tiểu hữu, ngươi cảm giác những vũ nữ Linh Thị này thế nào, mặc dù các nàng không phải là Linh Thị hộ vệ, nhưng cũng tinh thông rất nhiều loại tiệc rượu. Năm đó lão phu nhất thời mừng rỡ, đã tốn một chút công phu cho việc này." Một gã huyết bào nhân đột nhiên cười nói. *"Đích thật vô cùng tinh xảo, nhìn không khác gì người thật."* Hàn Lập nhẹ than thở nói.

"Ha ha, nếu tiểu hữu thích thì lão phu sẽ tặng tất cả mười hai vũ nữ và mười bốn nhạc sĩ cho tiểu hữu." Huyết bào nhân mỉm cười nói.

Lập tức một huyết bào nhân khác vỗ tay, sau đó vài sợi tơ máu từ lòng bàn tay hai gã huyết bào nhân bắn nhanh đến Linh Thị.

Linh thị đều ngã xuống, phảng phất như vật chết, lúc này huyết bà nhân lại hướng về phía dưới vỗ nhẹ một trảo.

Nhất thời trong quang hà, hình thể linh thị trong nháy mắt thu nhỏ lại, biến thành tượng gỗ cỡ vài tấc, sau đó bay lên không hướng về phía Hàn Lập, rơi xuống trước bàn xếp thành một hàng.

"Ấn ký trong cơ thể Linh Thị đã bị ta thu hồi, tiểu hữu chỉ cần dùng bí thuật mà ta đưa là sẽ dễ dàng khu sử." Huyết bào nhân cười nói.

"Tiền bối, không công không hưởng lộc, như thế nào vãn bối dám tiếp nhận!" Hàn Lập cúi đầu nhìn Linh Thị trước mặt, vẻ mặt có chút cổ quái, cuống quít từ chối.

"Hắc hắc, bất quá chỉ là vài thứ đồ chơi mà thôi. Như thế nào, tiểu hữu chẳng lẽ cảm thấy lễ vật của ta quá kém, khinh thường sao?" Một gã huyết bào nhân trầm sắc mặt, thanh âm lạnh lùng nói.

Hàn Lập vừa nghe vậy thì sắc mặt chợt biến, lập tức cười khổ ôm quyền nói:

"Nếu tiền bối đã ưu ái như thế, vãn bối không thể bất kính."

Tay áo phất một cái, nhất thời thanh quang lóe lên, tất cả Linh Thị đều biến mất.

"Ha ha, thế là tốt rồi. Đây là bí thuật ta luyện chế ra Linh Thị, các phương pháp tế luyện….đều có trong đó, tiểu hữu có thể từ từ nghiên cứu. Đối với sự trợ giúp cho lão phu cũng có chỗ hữu dụng." Huyết bào nhân gật đầu hài lòng, tên còn lại giơ tay bắn ra một ống trúc. *"Đa tạ tiền bối!"*

Nếu đối phương cố ý đưa thì Hàn Lập cũng không khách khí, tạ ơn một tiếng rồi giơ tay bắt lấy.

Thu lấy ống trúc, Hàn Lập lại tiếp tục dưới sự chiêu đãi nhiệt tình của lão quái mà ở tại Âm Hỏa Điện thêm nửa cảnh giờ, sau đó mới kết thúc.

Sau đó hắn được những Linh Thị kia an bài một chỗ nghỉ ngơi trong điện. Hàn Lập vừa mới đóng cửa lại, lập tức lấy ra trận kỳ, tay giơ lên, mười mấy đạo quang mang bắn nhanh ra, biến mất trong hư không. Một tầng quang mạc màu bạc hiện ra, di dộng trên bốn phía vách tường. Lúc này Hàn Lập mới thở ra một hơi, ngồi khoanh chân xuống bồ đoàn, hai mắt khép hờ tự định giá.

Huyết lão ma lấy thân phận yêu vương Hợp Thể Kỳ khách khí với hắn như vậy thật sự có chút không bình thường, làm cho hắn cảm thấy một sự quỷ dị khó hiểu. Chẳng lẽ việc trợ giúp luyện khôi lỗi lại khó khăn rất nhiều sao, nếu không thì sao lại khiến lão quái tốn tâm tư như thế.

Hàn Lập nhẹ lắc đầu, cảm giác khó hiểu.

Nhưng cho dù đối phương không làm việc này thì hắn cũng không dám không hết sức, hơn nữa còn có thần bí nhân kia, tựa hồ Mộc Thanh và Nguyên Dao, mỹ phụ họ Lam cũng rất muốn mượn sức hắn.

Xem ra ngoại trừ việc bài trừ cấm chế thì còn có nguyên do khác, hơn phân nữa là có liên quan đến việc hắn nắm giữ Ích Tà Thần Lôi. Tâm niệm Hàn Lập vừa chuyển, chỉ chốc lát đã phân tích được bảy tám phần. Qua một hồi lâu, hắn nhẹ thở ra một hơi, lần nữa mở hai mắt.

Mặc dù không biết Trắc yêu vương có mưu đồ gì, nhưng bản thân đang nguy hiểm nên không cần phải quan tâm.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, đột nhiên tay áo rung lên, hơn mười tượng gỗ màu sắc khác nhau bắn nhanh ra, đám người xoay quanh rồi trôi nổi phía trước. Tay hắn phất một cái, một người trực tiếp rơi xuống tay, lam quang trong mắt chợt lóe, bắt đầu cẩn thận kiểm tra.

Có lẽ do khoảng cách xa mà không thể nhìn rõ sự ảo diệu của Linh Thị, nhưng hiện tại tay đang cầm, hắn đem thần niệm trực tiếp rót vào tay.

Một lát sau, Hàn Lập chợt mang vẻ dị sắc ném người trong tay lên không trung, sau đó nắm lấy một tên khác, cứ như vậy lặp đi lặp lại, sau chừng một khắc thì hắn đã kiểm tra qua tất cả.

Mặc dù bên trong mỗi tên đều có trận pháp huyền ảo, lấy tạo nghệ hiện tại của hắn thì không thể nhìn ra điều gì, nhưng không giống như bị động tay động chân, hay là lưu lại ấn ký gì. Đương nhiên Hàn Lập vẫn không hoàn toàn khẳng định, dù sao thì Linh Thị vẫn là thuật viễn siêu so với nhân giới.

Cũng may mà Huyết lão quái đem thuật này giao đầy đủ cho hắn, hắn chỉ cần khổ tâm nghiên cứu thì cũng có thể hiểu rõ khôi lỗi thuật này. Đến lúc đó những tên này có chuyện hay không thì hiển nhiên có thể biết rõ.

Trước đó hắn sẽ không vận dụng mấy thứ này, để phòng ngừa có chuyện ngoài ý muốn.

Trong lòng nghĩ vậy, Hàn Lập lật tay lấy ra một cái hộp màu vàng nhạt, trên đó có dán phù văn kỳ lạ, vừa nhìn là biết không phải vật thường. Hàn Lập phất tay đem tất cả vào hộp rồi dán thêm nhiều loại phù khác lên trên. Sau khi làm xong tất cả, Hàn Lập mới thật sự thả lỏng, mới đưa ống trúc ra, dùng thần thức nhập vào nghiên cứu một phen. Hắn rất nhanh trầm tịch trong một loại bí thuật mới tinh ảo diệu. Cho đến khi ngoài cửa truyền đến vài tiếng gõ cửa, hắn mới tỉnh lại, phất tay giấu đi ống trúc rồi đứng dậy. Cửa mở ra, một tên Linh Thị đang đứng chờ.

Danh linh này không thể nói chuyện, nhưng sau khi phất tay thì một đoàn huyết quang phát ra, bên trong truyền đến thanh âm lo lắng của Huyết lão quái: *"Tiểu hữu, mời đi theo tên Linh Thị này đến Huyết Luyện Đường. Ta muốn chính thức bàn về chuyện luyện chế khôi lỗi."* Chỉ ngắn ngủn một câu, sau đó thanh âm Huyết lão quái cũng biến mất, đồng thời huyết quang cũng tiêu tán. *"Đi trước dẫn đường đi!"* Hàn Lập không khách khí, phân phó một tiếng.

Linh Thị khom người rồi phiêu phiêu bước đi không một tiếng động.

Nếu hôm qua chưa tìm hiểu khôi lỗi bí thuật của Huyết lão quái thì có lẽ Hàn Lập còn có hứng thú, nhưng hiện tại nhìn thoáng qua thì lại không chút biểu tình. Sau thời gian một chén trà nhỏ, Hàn Lập xuất hiện tại một chỗ bí ẩn trong Huyết Diễm Cung, cảnh vật xung quanh khiến hắn không khỏi kinh ngạc.

Huyết Luyện Đường này đúng là dùng một khối thủy tinh lớn xây dựng trên nền dung nham. Ước chừng ba bốn trăm trượng, bốn vách tường đều có bạch quang chớp động.

Nhìn xuyên qua lớp thủy tinh thì chỉ thấy khắp nơi bên ngoài toàn là dung nham, mà vách thủy tinh lại không chút sứt mẻ, trong thính đường cũng không hề cảm thấy nóng.

Nhưng tất cả những thứ này cũng không khiến Hàn Lập giật mình, mà cái khiến hai mắt hắn nhìn chăm chú chính là một thân người cao ngàn trượng phía trong dung nham, phảng phất như một siêu đại khôi lỗi. Khôi lỗi này thân mặc chiến giáp đen thui, song chưởng cũng đen, da thịt lóe ra ánh hồng, nhưng khi nhìn thấy đầu nó thì Hàn Lập lại lạnh người.

Trên đầu khôi lỗi chẳng những có một cái sừng trắng, mũi sư tử, mà lại còn có thêm bốn con mắt quỷ dị màu đỏ. Hai con mắt giống như thường nhân, hai con xuất hiện hai bên trái phải, hai con còn lại thì lại xuất hiện phía sau đầu.

Mỗi con mắt đầu chuyển động, phát ra hàn quang lành lạnh, làm cho người ta có cảm giác nổi da gà.

"Đầy là Tử Huyết khôi lỗi của tiền bối sao, nhìn qua hình như có linh tính, chẳng lẽ tiền bối đã dùng bí thuật Dung Linh Nhập Thể!" Nhìn khôi lỗi một lúc, Hàn Lập hít sâu một hơi rồi mở miệng nói.

"Hắc hắc, xem ra tối qua tiểu hữu quả thực đã nghiên cứu không ít bí thuật khôi lỗi. Không sai, đích xác là Dung Linh Nhập Thể. Bất quá chỉ là một chút mà thôi, trong đó lão phu tự mình để lại một tia phân thần." Tại thính đường xuất hiện một gã huyết bào nhân, hắn thấy Hàn Lập kinh ngạc thì cười quái dị nói.

"Thì ra là thế, vãn bối cũng hiểu được khôi lỗi kinh khủng như thế căn bản không thể tự nhiên khu sử, lấy thần niệm cường đại của tiền bối thì cho dù một tia phân thần cũng tuyệt đối không thành vấn đề." Hàn Lập rốt cục dời ánh mắt khỏi khôi lỗi, cười khổ nói.

"Tiểu hữu cũng từng thấy qua khôi lỗi của tại hạ, biết lão phu vì sao muốn đạo hữu tới Huyết Diễm Cung, ngây ngốc trong thời gian dài như thế. Ta cũng không muốn tiểu hữu làm chuyện gì khác, chỉ cần tiểu hữu quán chú vào khôi giáp một chút Ích Tà Thần Lôi là được. Sau đó ta căn cứ vào biến hóa của thần lôi, tùy thời làm một trân cải biến. Trong quá trình đó không được có chút phân tâm, nếu không sẽ uổng phí tất cả công sức trước đó." Lời nói của Huyết lão quái chợt trở nên nghiêm trọng. *"Vâng, vãn bối tất cả đều nghe theo tiền bối chỉ huy, chắc chắn sẽ làm người hết sức hài lòng!"* Hàn Lập nói.

"Tốt lắm, tiểu hữu yên tâm, lão phu sẽ không để ngươi không công, sau khi luyện chế xong khôi lỗi, ngoại trì phương pháp luyện chế Linh Thị lúc trước, lão phu sẽ cấp cho đạo hữu một số đồ vật khác." Huyết lão quái sau khi nghe xong thì dường như cực kỳ cao hứng, vui vẻ cười lớn nói.

Lập tức chỉ thấy huyết bào nhân bắt quyết, đồng thời trong miệng niệm chú.

Một màn khó tin xuất hiện trước mắt.

Chỉ thấy đầu khôi lỗi phía dưới chợt động, sáu con mắt đỏ tươi đồng thời chớp động, hay tay cũng bắt quyết, nhất thời quanh thân phát ra vạn đạo tử mang.

Nơi tử mang đi qua, dung nham lập tức thối lui, trong nháy mắt kết thành một tử sắc kết giới thật lớn phía dưới.

Cơ hồ đồng thời lúc đó, bạch quang dưới chân huyết bào nhân chợt lóe, nguyên bản mặt thủy tinh cực kỳ kiên cố bỗng hư ảo rồi biến mất, thân hình hai người nhất thời rơi xuống.

Mặc dù Hàn Lập có chút ngoài ý muốn nhưng đôi cánh sau lưng run lên, tự ổn định thân hình. Mà Huyết lão quái thì thả ra huyết quang.

Thân hình Hàn Lập hạ xuống, nháy mắt đã đứng tại một chỗ cao trên đầu khôi lỗi. Con mắt đỏ của khôi lỗi chợt động, nhìn thẳng vào Hàn Lập.

Hàn khí sau lưng Hàn Lập nổi lên, thân hình ngưng trệ, phảng phất như bị một cổ cự lực vô hình vây lấy. Trong nháy mắt sắc mặt Hàn Lập đại biến, mồ hôi hột xuất đầy trên trán. Cũng may yêu mục chuyển qua chỗ khác, lập tức khôi phục vẻ bình thường. Lúc này Hàn Lập mới thở nhẹ một hơi, vuốt mồ hôi trên trán. Giờ phút này hắn mới hiểu được tại sao Huyết lão quái lại coi trọng khôi lỗi này như thế.

Nếu chỉ luận về thực lực của Tử Huyết khôi lỗi thì sợ rằng còn mạnh hơn cả Huyết lão quái, nếu không sẽ không thể tạo ra áp lực lớn như vậy. Mới vừa rồi hắn thiếu chút nữa đã xuất ra Phá Diệt Pháp chống cự lại ánh mắt đáng sợ kia.

Cũng may nhờ có Đại Diễn Quyết mới có thể miễn cưỡng nhịn được. Có thể thấy được khôi lỗi này chẳng những vô cùng to lớn mà thần niệm lại càng huyền diệu. Trong lòng có chút hoảng sợ, Hàn Lập cũng không dám đứng trên đầu nó nữa, nhanh chóng bay xuống phía dưới, tới ngay trước ngực khôi lỗi. Huyết bào nhân đã sớm chờ hắn ở chỗ này. Ánh mắt Hàn Lập đảo qua, có chút ngẩn người, trong mắt lộ ra một tia nghi hoặc. Chiến giáp này nhìn gần thì bóng loáng như gương, chẳng có bộ dáng của trận phụ. *"Chẳng lẽ lão quái muốn…"* Hàn Lập có chút nói thầm.

"Hàn huynh, bởi vì muốn phối hợp với Ích Tà Thần Lôi của ngươi, cho nên ta sẽ đem Minh Ấn Phù Trận trên khôi giáp diễn giải một lượt cho ngươi. Sau đó lúc bắt đầu Minh Ấn Phù Trận thì ngươi sẽ rót Ích Tà Thần Lôi vào, sau khi hoàn thành ta mới có thể đem Phù Trận cùng Ích Tà Thần Lôi phong ấn. Nếu có gì không ổn ta sẽ tùy thời báo cho ngươi biết…." Lời này của Huyết lão quái làm Hàn Lập cứng người.

------oOo------

Chương 1467: Hai loại phù lục

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyện đem Ích Tà Thần Lôi quán chú vào Phù Trận so với được nói hoàn toàn khác nhau.

Lúc trước thì bảo dễ, lúc sau lại bảo phải phối hợp kỹ từng bước, rồi lại hao phí nhiều tâm thần, chẳng lẽ đây là lý do đối phương đối xử tốt với hắn.

Trong lòng Hàn Lập không quá xác định, bất quá mặt vẫn không biến sắc, đáp ứng.

Thấy biểu hiện cung thuận của Hàn Lập, Huyết lão quái gật đầu hài lòng.

Thân hình Huyết lão quái hạ xuống, bay tới phía trước vài bước tới trước ngực khôi lỗi.

Tay áo phất một cái, một cái bình nhỏ màu đỏ nhạt bắn ra.

Huyết lão quái khoát tay, mở nắp bình ra.

Nhất thời một đoàn chất lỏng màu tím bay ra, xoay đó lơ lửng trên không trung, linh quang thản nhiên chớp động.

Mà cả người Huyết lão quái lại bị huyết bào bao phủ, thần quang trong mắt ngưng trọng, pháp quyết trong tay biến ảo không ngừng, cực kỳ huyền ảo.

"Hàn đạo hữu cần phải nhìn thật kỹ! Phù trận này có thể tạo ra nhiều chỗ thần diệu, lát nữa ta sẽ giảng giải kỹ hơn, có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu thì phải xem ngộ tính của đạo hữu. Nếu lĩnh ngộ nhiều, phối hợp với phù trận của lão phu cũng dễ dàng hơn." Mọt thanh âm quái dị đột nhiên vang lên phía sau Hàn Lập.

Hàn Lập cả kinh, quay đầu lại mới phát hiện ở phía sau không biết từ khi nào xuất hiện một huyết bào nhân khác.

Đối phương phảng phất đã đứng đó từ lâu, nhưng hắn lại không hề cảm nhận được.

"Đa tạ tiền bối truyền thụ phù trận chi đạo, vãn bối nhất định dụng tâm lắng nghe, Hàn Lập ôm quyền cung kính nói.

Huyết bào nhân khoát tay, bảo Hàn Lập tập trung chú ý cử động của một huyết bào nhân khác.

Chỉ thấy huyết bào nhân kia bắt quyết, hai tay vẽ vài cái lên không trung.

"Phanh." *Một khối tử dạ lập tức văng ra, hóa thành một ký hiệu cỡ nắm tay, bắn thật nhanh đến chiến giáp.*

Linh quang chợt lóe, ký hiệu chui vào trong chiến giáp không thấy bóng dáng, nhưng lập tức lại truyền đến từng tiếng trầm thấp, tiếp theo hiện ra trên bề mặt chiến giáp.

Huyết bào nhân huy động ngón tay tựa như nặng ngàn cân, ký hiệu bắt đầu biến hình, trong nháy mắt huyễn hóa ra một tử sắc phù trận lớn cỡ vài trượng.

Bên trong có một số ký hiệu không ngừng biến ảo, phảng phất như chưa hình thành.

Hàn Lập đang nhìn đến xuất thần thì huyết bào nhân bên cạnh lại mở miệng giảng giải:

"Phù Trận này gọi là Kim Minh. Những thứ khác không có, chỉ có tác dụng làm chiến giáp cực kỳ cứng, đủ để chống đỡ công kích của pháp bảo bình thường mà không hề tổn hại. Phù trận chia làm ba tầng. Tầng thứ nhất là…."

Hàn Lập vốn dĩ tại pháp trận chi đạo cũng có tạo nghệ không tồi, một bên quan sát quá trình huyết bào nhân tạo ra Minh Ấn Phù Trận, một bên nghe tên còn lại giảng thuật, ánh mắt chóp động *không ngừng.*

Có thể nghe được truyền thụ từ tồn tại Hợp Thể Kỳ hiển nhiên là cơ hội cực kỳ khó.

Cho dù đối phương chỉ giảng giải rất ít nhưng cũng làm cho nhiều trận pháp và Quý Lỗi của Hàn Lập được sáng tỏ.

Sau thời gian một bữa cơm, huyết bào nhân đã hoàn thành hơn phân nửa phù trận, cũng đã bắt đầu ngưng hình.

"Tiểu hữu, hiện tại ngươi hướng vào mắt trận rót Ích Tà Thần Lôi vào." *Huyết bào nhân thúc giục Hàn Lập.*

Thanh âm này không lớn nhưng khi truyền đến tai Hàn Lập liền khiến hắn tỉnh lại.

Hắn không nói hai lời bay qua.

Hai tay chà xát, tiếng lôi minh phát ra, một đạo kim sắc điện hồ hình cung bắn ra, lôi quang kinh người làm xung quanh rực rỡ màu vàng.

Huyết bào nhân đứng bên cạnh Hàn Lập nhìn thấy kim sắc điện hồ thì trong mắt chợt hiện lên một tia dị sắc, nhưng lập tức liền biến mất.

Một tháng rưỡi sau, thân hình Hàn Lập lần nữa xuất hiện tại tĩnh thất Mộc Tinh động.

Hắn ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, hai tay đang chơi đùa với một bạch sắc ngọc bài, vẻ mặt trầm ngâm.

Hơn một tháng qua, hắn cơ hồ ngày đêm đứng phía dưới cự đại quý lỗi kia, cuối cùng giúp Huyết lão quái luyện thành.

Mà thời gian vừa đến, Mộc Thanh cũng không tính sai ngày, liền đến Huyết Diễm Cung dẫn hắn trở về.

Lại nói tiếp, mặc dù trong khoảng thời gian này ngày đêm vận dụng Ích Tà Thần Lôi quán chú vào phù trận, làm cho hắn hao tổn rất nhiều tâm thần, nhưng Hàn Lập lại không cảm thấy có hại.

Cái khác không nói, chỉ riêng phương pháp luyện chế Linh Thị và Huyết lão quái giảng về phù trận chi đạo thì đã khiến cho hắn được lợi lớn. Huống chi Huyết lão quái lại còn tặng hắn một ít tài liệu trân quý luyện Quý Lỗi.

Mặc dù biết đối phương có thể có ý đồ khác, nhưng như vậy cũng đã làm hắn hài lòng.

Bất quá hiện tại Hàn Lập không phải nghĩ tới việc này, mà là nghĩ tới khối kim khuyết ngọc thư trên tay.

Bên trong ghi lại vài loại phù triện có uy lực thật lớn.

Trong đó có một loại rất rõ ràng, hắn đã tìm hiểu ra, thậm chí trên người có mang một cái.

Ba loại khác thì phân biệt là "Cửu Cung Thiên Kiền Phù" dùng để vây địch, "Thiên Qua Phù" dùng để công kích, "Giáp Nguyên Phù" là phù triện trên Quý Lỗi.

Trong đó "Thiên Qua Phù" là có uy lực lớn nhất, vô cùng huyền diệu, Hàn Lập chỉ hiểu được một chút.

Mà "Cửu Cung Thiên Kiền Phù" và "Giáp Nguyên Phù" trải qua mấy năm tỉ mỉ tìm hiểu, hắn nguyên bổn đã lĩnh ngộ được bảy tám phần.

Huyết lão quái này không thẹn là tông sư về phương diện Quý Lỗi và pháp trận chi đạo, nhiều tháng chỉ điểm, hơn nữa mấy ngày nay lại ở trong tĩnh thất đau khổ nghiên cứu thuật luyện chế Linh Thị, cuối cùng hắn đã đột phát được vài vấn đề, trở nên thông suốt, có thể luyện chế hai loại phù triện này.

Hai loại phù triện này hiển nhiên cần tài liệu hết sức trân quý, nhưng cũng không phải là loại tuyệt tích, tại Thiên Uyên Thành hắn cũng góp nhặt được một chút.

Hôm nay có thể trực tiếp thử.

Nguyên bổn luyện chế phù triện này cần phải thử nghiệm một chút, sau đó mới có thể dùng tài liệu trân quý chính thức luyện chế.

Nhưng dưới ánh nhìn chằm chằm của yêu vương Hợp Thể Kỳ, hắn đương nhiên không có thời gian làm việc này.

Mặc dù hiện tại thoạt nhìn bởi vì Ích Tà Thần Lôi, mấy năm tới hắn sẽ an toàn, nhưng ai biết được yêu vương kia có đột nhiên thay đổi chủ ý hay không.

Từ khi Hàn Lập tu đạo đến nay, tất cả đều dựa vào tự bản thân phi thăng linh giới. Thậm chí có tu vi hôm nay hiển nhiên sẽ không đem mạng sống phó thác cho người khác.

Phải nhanh chóng luyện chế ra hai loại phù triện, hiển nhiên cũng phải có vài loại thủ đoạn bảo vệ mạng.

Thần sắc Hàn Lập thay đổi liên tục, sau một hồi lâu mới khôi phục lại bình tĩnh.

Hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại, đem thần niệm rót vào trong ngọc bài, đem bí thuật về hai loại phù triện nhìn kỹ một lần nữa.

Một lát sau, xác định không có vấn đề gì, hắn mới lần nữa mở mắt ra!

Cổ tay bỗng trở một cái, linh quang chớp động, một đoàn thanh quang bắn ra xoay tròn giữa không trung.

Đúng là túi trữ vật của Hàn Lập.

Hàn Lập điểm một cái về phía túi trữ vật.

"Phốc xuy", một cỗ thanh hà bay ra mang theo hơn mười hộp ngọc.

Hắn tiện tay chỉ một hộp màu trắng.

Nắp hộp mở ra, một khối bạc gì đó bắn ra, năm ngón tay Hàn Lập trảo một cái, vật ấy nhất thời dừng lại trước người hắn.

Đúng là một miếng da thú bóng loáng tinh xảo.

Khối da này chẳng những phát ra ánh bạc chói mắt mà bên ngoài còn có thêm những hoa văn lớn nhỏ, thoạt nhìn cực kỳ diễm lệ.

Đúng là một loại tài liệu dùng để luyện chế Quý Lỗi, là da của cổ thú Phong Hỏa Thú.

Loại cổ thú này chẳng những tinh thông hai loại thần thông phong hỏa, mà thực lực có thể so với Hóa Thần Kỳ, nhưng lại thích ngủ ở nơi âm hàn, thường ngủ trường kỳ trong ao đầm ẩm ướt âm u. Chỉ khi nào đi kiếm mồi mới có thể khiến người ta phát hiện.

Dùng da thú này luyện chế phù triện Ảnh Quý Lỗi chẳng những có thể đề cao xác xuất thành công, hơn nữa còn có thể gia tăng uy lực cho phù triện, cho nên rất quý.

Lúc đầu Hàn Lập cũng tốn rất nhiều sức mới mua được tại Thiên Uyên Thành, dùng vạn niên linh dược đổi lấy.

Ý định ban đầu của Hàn Lập là luyện chế Giáp Nguyên Phù.

Loại phù triện này cũng giống như Ảnh Quý Lỗi, một khi xuất ra ngoài thì sẽ hóa thành một Quý Lỗi, nhưng tu vi thế nào thì phải xem người luyện chế.

Bất quá phù triện Ảnh Quý Lỗi chỉ có xác xuất từ hai mươi đến năm mươi phần trăm thực lực nguyên bản của nó. Nghe đồn thực lực khi hoàn thiện có thể so với Thiên Linh Cảnh, nhưng chưa ai gặp qua bao giờ.

Đương nhiên Ảnh Quý Lỗi cũng không phải là không có hạn chế, chỉ có tác dụng đối với tu sĩ Luyện Hư Sơ Kỳ.

Hơn nữa khi tiêu hao hết phù triện thì Ảnh Quý Lỗi cũng biến mất.

Mà uy lực Giáp Nguyên Phù thì hoàn toàn không phải Ảnh Quý Lỗi có thể so sánh.

Giáp Nguyên phù thì khó luyện chế hơn, chẳng những có thể sử dụng bảy tám phần thực lực, hơn nữa lại có tác dụng đối với tu sĩ Hợp Thể Sơ Kỳ.

Chỉ riêng điều đó thì Giáp Nguyên Phù đã trân quý hơn.

Đương nhiên cũng bởi vì vậy mà loại tài liệu luyện chế và thủ pháp cũng hơn xa Ảnh Quý Lỗi.

Nếu không phải hắn có khối Phệ Linh Thiên Hỏa bao hàm cực hàn cực nhiệt, thì cho dù hiểu rõ cách luyện chế cũng không thể luyện chế được.

Hàn Lập nhìn da thú phía trước, thu hồi tạp niệm há miệng ra.

"Phốc", một đoàn ngân hỏa phun tới.

Đúng là Phệ Linh Thiên Hỏa đã thông linh.

Ngẫn sắc hỏa diễm phát ra một tiếng chim kêu, lập tức hóa thành một đại hỏa điểu chừng một thước, hai cánh vẫy lên, bay quanh khối da thú.

Hàn Lập thấy cảnh này thì trong lòng âm thầm bắt quyết.

Nhất thời ngân sắc hỏa điểu bay vài vòng rồi xông tới da thú.

*Sau một tiếng "*xèo", ngân sắc hỏa diễm đã bao phủ da thú vào trong.

Thân trong hỏa diễm nhưng da thú cũng không bị thiêu hủy, ngược lại hoa văn lại thiểm động, phảng phất như sống lại.

Tình hình này có vẻ thần bí dị thường!

------oOo------

Chương 1468: Tế lôi chi thuật

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sáu ngày sau, cửa tĩnh thất đột nhiên mở ra, Hàn Lập bước ra.

Mặc dù vẻ mặt mệt mỏi, nhưng hắn không thể che dấu được nụ cười.

Xem ra mấy ngày nay luyện chế phù lê cũng có thu hoạch.

Hôm nay không phải là lúc Mộc Thanh truyền thụ khôi lỗi chi thuật, cho nên hắn muốn thư giãn cho đỡ căng thẳng.

Dù sao chỉ có thư giãn mới có thể khôi phục thể xác và tinh thần.

Diện tích Mộc Sảo Động cũng không kém so với Huyết Diễm Cung, Hàn Lập từ từ đi đến một mảnh hoa viên trước tĩnh thất.

Sau nửa canh giờ, Hàn Lập xuất hiện trước cửa nhìn quang mang thiểm động trên cửa, không khỏi cúi đầu trầm ngâm.

Phần lớn những nơi ở Mộc Tinh Động hắn đã từng đi qua.

Nhưng chỗ này lại bị cấm chế, thủy chung không thể nhìn thấu.

Đặc biệt trong đó có hai cấm chế làm cho Hàn Lập cảm thấy tò mò.

"Thúy Ngâm Viên" này chính là một trong số đó.

Bất quá, xuyên qua tầng tầng cấm chế là mộc linh khí tinh thuần, làm cho hắn đoán nơi đây tám chín phần là một dược viên.

Ngay cả Mộc Thanh là yêu vương Hợp Thể Kỳ mà cũng coi trọng linh dược này, đủ thấy nó trân quý ra sao?

Hàn Lập tự định giá, cũng cảm thấy hiếu kỳ.

Bất quá nhớ tới lời cảnh cáo ngày đó của Mộc Thanh, Hàn Lập cười khổ một chút, cuối cùng đem ý niệm này vứt ra khỏi đầu.

Cấm chế nơi này sâm nghiêm như thế, Mộc Thanh như thế nào lại không đặc biệt chú ý nơi đây.

Đừng nhìn hiện tại không một bóng người, nhưng nói không chừng đang có kẻ ngầm giám thị mình.

Hàn Lập lắc đầu, chắp tay sau lưng đi tiếp.

Hắn đi dạo một lúc rồi thần sắc hòa hoãn trở về tĩnh thất của mình.

Được hơn nửa năm, Hàn Lập vẫn như cũ ngày qua ngày sống cuộc sống tẻ nhạt.

Cũng không biết tại phương diện lôi điện chi đạo, hắn có thiên phú hơn người hay là khu lôi pháp quyết này không khó như đám người Mộc Thanh nói.

Cho nên trong khoảng thời gian này, Hàn Lập đã nắm giữ thuật này được tám chín phần, còn lại chỉ là vấn đề thuần thục.

Mộc Thanh thấy thế thì vô cùng vui sướng, đến kỳ hạn liền mời Lục Túc, đám người mỹ phụ đến Mộc Linh Điện.

Ba ngày sau, Hàn Lập đứng giữa Mộc Linh Điện, lần nữa gặp mấy tên yêu vương này.

Nhưng lúc này Nguyên Dao và Nghiên Lệ không đến, làm cho hắn có chút thất vọng.

Mà Huyết lão quái vẫn làm cho người ta khó phân biệt thật giả.

"Cái gì, Hàn đạo hữu đã nắm giữ được tế lôi chi thuật. Mộc muội muội, ngươi không nói bừa đấy chứ?" Mỹ phụ tóc bạc giật mình nói, vẻ mặt không tin.

Giờ phút này nàng ngồi một mình trong đại điện.

"Việc này trọng đại, tiểu muội sao có thể tại đây lừa gạt cấp trên. Nói thật, Hàn đạo hữu có thể nhanh như vậy nắm giữ tế lôi thuật làm tiểu muội cũng kinh hãi. Nhưng sau đó tiểu muội mới biết hóa ra là Hàn đạo hữu dùng bảo vật Kim Lôi Trúc làm bổn mạng pháp bảo, cho nên mới có thể điều khiển Ích Tà Thần Lôi nhanh như thế, đây cũng không phải là chuyện kỳ quái." Mộc Thanh trong hắc quang cười khúc khích.

"Dùng Kim Lôi Trúc làm bổn mạng pháp bảo? Hàn đạo hữu, lá gan của ngươi cũng thật lớn, chẳng lẽ không biết làm vậy sẽ rất dễ bị thần lôi phản phệ sao? Ngươi có thể sống đến hôm nay quả thực là chuyện kinh ngạc." Mỹ phụ tóc bạc sửng sốt, xoay đầu lại nhìn chằm chằm Hàn Lập nói.

"Thần lôi phản phệ? Tại hạ dường như chưa bao giờ gặp chuyện này, xin tiền bối nói rõ nguyên do."

Hàn Lập vừa nghe thế thì giật mình.

"Như thế nào, Mộc muội muội không nói cho Hàn đạo hữu biết chuyện này sao?" Mỹ phụ tóc bạc nhướng mày, hỏi Mộc Thanh.

"Ta đã sớm dò xét qua. Hàn đạo hữu may mắn, khu sử Ích Tà Thần Lôi vô cùng ổn định, cũng không có chút dấu hiệu phản phệ, hiển nhiên không cần đề cập đến việc này." Mộc Thanh hời hợt trả lời.

"Hừ, đó chỉ là do ngươi nói mà thôi. Ta thì lại không tận mắt nhìn thấy!" Mỹ phụ tóc bạc hừ lạnh một tiếng, sau khi đánh giá Hàn Lập thì lạnh lùng nói.

Mộc Thanh khẽ cười một tiếng, đang muốn mở miệng nói cái gì đó thì Lục Túc đột nhiên nói: *"Đủ rồi, bớt sàm ngôn đi. Mộc tiên tử mời chúng ta đến không phải chỉ để nói chuyện này chứ. Hàn đạo hữu có thật sự học xong tế lôi thuật không, cho chúng ta xem đi."*

Lục Túc nói không hề sợ hãi, không chút cảm tình. Nhưng vô luận là Mộc Thanh hay mỹ phụ tóc bạc nghe được thì cũng rùng mình ngậm miệng lại.

Mà một trong hai gã huyết bào nhân lại cười nói:

"Hàn tiểu hữu, ngươi đã học xong tế lôi thuật, có thể cho chúng ta xem một chút được không?"

Nghe thấy hai người trước sau nói như thế, Hàn Lập cưỡng chế nguyên nhân phản phệ, khom người nói: *"Các vị tiền bối đã phân phó, vãn bối lập tức làm theo, chỉ là uy lực tế lôi thuật không nhỏ.*

Nói xong….

Ánh mắt Hàn Lập đảo bốn phía đại điện đánh giá một chút.

*"*Hàn đạo hữu nói cũng đúng, tuy Mộc Linh Điện có chút cấm chế nhưng không thể nào thừa nhận uy lực chân chính của Ích Tà Thần Lôi, chúng ta ra ngoài xem.*" Mộc Thanh gật đầu, dẫn đầu đi ra cửa điện.*

Mấy tên yêu vương còn lại thấy vậy thì liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi cũng theo sau. Hàn Lập hiển nhiên cũng đi ra.

Mấy tên yêu vật thủ vệ ngoài cửa thấy có nhiều yêu vương như vậy thì cũng lộ ra vẻ giật mình.

Nhưng hiển nhiên không có ai dám nói gì.

Chỉ lát say, mấy người ngừng lại trên một mảnh đất trống, ánh mắt mọi người đảo trên người Hàn Lập.

Nhiều tồn tại cấp cao nhìn như vậy khiến Hàn Lập cười khổ trong lòng, nhưng bề ngoài vẫn thong dong, thanh quang chợt lóe bỗng bay lên không. Mãi cho đến độ cao hai mươi trượng mới ngừng lại.

Hai tay bắt quyết, tiếng ầm ầm phát ra, vô số kim hồ hình cung bắn ra, xẹt quanh thân thể.

Tiếp theo điện hồ cuồng trướng về bốn phía.

Chỉ một lát, trong lôi quang kinh người hình thành một điện võng cực lớn.

Cùng lúc đó, dưới sự thúc dục pháp quyết của Hàn Lập, hai tay hắn tuôn ra phù văn quỷ dị, nhập vào điện hồ không thấy bóng dáng.

Một màn thần bí xuất hiện.

Điện hồ thô to kia bỗng đột nhiên biến mất, tất cả hóa thành kim quang.

Thân trong kim quang, thân hình Hàn Lập mơ hồ, nhưng trong miệng lại niệm chú ngữ.

Kim sắc quang hồ chuyển động, phù văn xoay chuyển không ngừng, hơn nữa còn mơ hồ truyền ra tiếng ầm ầm, hơn nữa càng lúc càng to!

Đột nhiên vang lên một tiếng sét đánh, kim quang phát ra ánh sáng cực kỳ chói mắt rồi biến mất. Thân hình Hàn Lập lần nữa hiện ra, cách người ba thước có một miếng thuần kim đang phiêu phù.

Viên cầu này nhìn không bắt mắt, ngoại trừ phù văn gồ ghề thì quang mang cực kỳ ảm đạm, không có chút linh áp, phảng phất chỉ là vật bình thường. Nhưng vừa nhìn thấy kim cầu này, ánh mắt những tên yêu vương phía dưới lại lộ ra các loại kỳ quang.

Mà lúc này vẻ mặt Hàn Lập ngưng trọng, năm ngón tay nắm lại.

"Phốc xuy", kim cầu hóa thành một đạo kim quang bay thẳng lên trời cao.

Sau đó liền biến mất không thấy.

Cơ hồ đồng thời tay kia của Hàn Lập vang lên tiếng xé gió, trong lôi quang chớp động, một kim sắc phù văn cực lớn đồng dạng bắn *lên trời.*

"Oanh long long".

Cuồng phong gào thét, mây đen rậm rạp, một mặt trời như ẩn như hiện trong mây đen, mang theo một cổ khí tức có thể hủy thiên diệt địa.

Mặt ngoài mặt trời có vô số điện quang cuồng thiểm không ngừng, tiếng sét đánh lại ầm ầm không dứt.

Phía dưới, đám người mỹ phụ cũng biến sắc.

"Dừng tay, ngừng tế lôi thuật của ngươi lại, đến đó là đủ rồi, không cần chân chính phóng ra uy lực của Ích Tà Thần Lôi." *Một giọng nói vang lên, đúng là Lục Túc.*

Hàn Lập nghe vậy ngẩn ra, nhưng cũng chỉ có thể cười khổ:

"Tiền bối hiện tại bảo vãn bối dừng tay thì có hơi trễ, vãn bối chưa thao túng thuần thục, hiện tại không thể dừng lại."

Vừa dứt lời thì….

Mặt trời phát ra một tiếng sét đánh, đột nhiên phun ra một đạo kim sắc quang trụ cực lớn, bắn thẳng xuống.

Vừa lúc đánh vào đám người dưới đất.

Tình cảnh làm cho người ta hoảng sợ.

Nơi quang trụ đi qua, nguyên bản cấm chế hay tinh cương gì đó đều hóa thành tro bụi, một đại động đường kính mấy trượng hiện ra.

Kim sắc quang trụ chỉ diễn ra trong thời gian ngắn, sau đó liền tiêu tán cùng với mặt trời.

Phóng ra một kích này, sắc mặt Hàn Lập có chút tái nhợt, hai cánh sau lưng chợt động, từ từ bay xuống.

Lúc này mây đen cũng tiêu tán, bầu trời khôi phục lại bộ dáng ban đầu.

Thân hình chớp động, huyết bào nhân và mỹ phụ tóc bạc đồng thời xuất hiện tại đại động, cúi đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy một cái hố đen ngòm, còn có chút khét truyền đến mũi. Dĩ nhiên cái động này sâu không thấy đáy.

"Quả nhiên đã nắm giữ tế lôi chi thuật, Ích Tà Thần Lôi quả nhiên danh bất hư truyền! Cho dù là chúng ta cũng không dám đỡ công kích này." *Mỹ phụ tóc bạc lộ ra vẻ cổ quái, thì thào tự nói.*

Nhưng thật ra ánh mắt huyết bào nhân lại chớp động không thôi, tựa hồ có định giá khác. Còn Lục Tức và Mộc Thanh thì không tới nhìn.

Hai người, một người liếc mắt một cái, tựa hồ nhìn thấu uy lực của tế lôi thuật, còn người kia thì đã sớm thấy Hàn Lập thi triển mấy lần, hiển nhiên không cần tới xem làm gì.

"Mấy vị đạo hữu hài lòng chứ!" Mộc Thanh nhẹ cười rộ lên.

------oOo------

Chương 1469: Minh Hà Chi Địa

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Mặc dù có chút không quá quen thuộc, nhưng uy lực thì không thể nghi ngờ, bất quá mới vừa rồi làm phép, ta lại không ngờ rằng Hàn đạo hữu lại không bị thần lôi phản phệ dù chỉ một chú. Lúc ban đầu Hàn đạo hữu tế luyện pháp bảo Kim Lôi Trúc, có hay không pháp lực đã hơn xa tu sĩ cùng cấp?" Lục Túc gật đầu hỏi.

"Không sai, năm đó vãn bối đích xác tu luyện qua một loại công pháp cổ quái, mặc dù tốc độ tu luyện so với thường nhân chậm hơn một chút, nhưng tu vi lại thâm hậu hơn một ít."

"Vãn bối không bị thần lôi phản phệ chẳng lẽ cũng vì lí do này." Hàn Lập đã hạ xuống mặt đất, ngạc nhiên nói.

"Mặc dù không phải toàn bộ, nhưng cũng là lí do quan trọng nhất. Dù sao pháp lực vốn là trụ cột của tất cả thần thông, cùng thần thông nhưng do tu vi bất đồng thì thi triển với uy lực cũng không giống nhau. Cảnh giới pháp lực của đạo hữu viễn siêu, khu sử Ích Tà Thần Lôi tự nhiên sẽ có thể cưỡng chế việc thần lôi phản phệ. Hơn nữa trước kia Hàn đạo hữu vẫn chưa biết khu lôi chi pháp, cho nên phản phệ lại cực kỳ nhỏ." Lục Túc bình tĩnh giải thích.

"Nói như vậy, sau này vãn bối thi triển ra tế lôi thuật sẽ có khả năng bị phản phệ." Sắc mặt Hàn Lập đại biến.

"Cái này không nhất định, ngươi có thể bình yên đến nay thì ngoại trừ lí do pháp lực cao thâm, cũng là bởi vì ngươi đã từng ăn qua thiên tài địa bảo, hay là mang kỳ bảo gì, tu luyện công pháp kỳ diệu gì đó, cho nên vẫn giúp ngươi trấn áp phản phệ. Tối thiểu vừa rồi ngươi thi triển tế lôi thuật, ta vẫn không nhìn ra bất cứ dấu hiệu phản phệ nào. Sự tình về sau thì ta không dám nói, nhưng lúc này đây ngươi căn bản không cần lo lắng về việc này." Thanh

âm Lục Túc thủy chung vẫn bình đạm.

Mặc dù Hàn Lập không hoàn toàn tin tưởng đối phương, nhưng sắc mặt hiển nhiên vẫn khó coi.

Đối phương nói rõ ràng như vậy, ngay cả hiện tại hắn vô sự, nhưng sau khi tiến giai, có thể bị Ích Tà Thần Lôi phản phệ hay không thì vẫn là chuyện không thể xác định.

Mỹ phụ tóc bạc nghe Lục Túc nói thì hai mắt híp lại một chút, đột nhiên quay đầu nhìn nữ tử trong hắc quang, lạnh lùng hỏi:

"Mộc Thanh muội muội, ngươi tụ tập chúng ta đến đây không phải chỉ để Hàn đạo hữu thi triển tế lôi thuật chứ, còn có gì thì nói đi?"

Mộc Thanh nghe vậy ngẩn ra, lập tức cười nhẹ.

"Không sai, tiểu muội đích xác có vài lời muốn nói cùng mấy vị đạo hữu. Nếu ngay cả Lục Túc huynh cũng cho rằng Hàn đạo hữu có thể phát huy đầy đủ uy lực của Ích Tà Thần Lôi, thì ta cảm thấy hai năm tới Hàn đạo hữu không cần phải đi đâu nữa, cứ để hắn ở trong Mộc Tinh Động quen thuộc cách khu lôi, mấy vị cảm thấy thế nào?" Mộc Thanh không chút giấu diếm ý đồ của mình, thản nhiên nói.

"Cho dù Hàn đạo hữu nắm giữ được tế lôi thuật, nhưng so với cách khu lôi của ta lại bất đồng, để cho Hàn đạo hữu theo ta học hai năm thì vẫn hơn. Hơn nữa nếu Mộc muội muội muốn thay đổi chủ ý thì cũng phải được lão thân đáp ứng đã." Mỹ phụ tóc bạc trầm giọng, khẩu khí lành lạnh nói.

"Ha ha, Lam tỷ tỷ nói vậy không đúng rồi, ta chỉ là mượn Ích Tà Thần Lôi của Hàn đạo hữu bài trừ Minh Hà cấm chế mà thôi, cần gì phải làm chuyện thừa. Về phần ước định trước đó, nếu có chuyện xảy ra thì tạm thời thay đổi một chút không được sao." Mộc Thanh không thèm để ý, cười nói.

"Lục Túc huynh, Huyết đạo hữu, ý các ngươi thế nào? Cũng đồng ý với Mộc Thanh muội muội sao?" Mỹ phụ tóc bạc không để ý tới Mộc Thanh nữa, hỏi ngược lại hai người kia.

"Ha ha, lão phu không hiểu biết về khu lôi chi đạo, đối với việc này tất nhiên không sao cả, hai vị cứ tự quyết định là được." Một gã huyết bào nhân cười hắc hắc, hời hợt nói, không nghĩ sẽ tranh đầu cùng Mộc Thanh và mỹ phụ.

Thấy huyết bào nhân nói vậy, mỹ phụ tóc bạc ngẩn ra, hiện lên một tia nghi hoặc, nhưng ánh mắt lập tức xoay chuyển, rơi xuống người Lục Túc.

Lục Túc mặc áo choàng đen, cúi đầu tự định giá.

"Hai vị đạo hữu nói cũng có lý, Hàn đạo hữu nắm giữ được Ích Tà Thần Lôi, ta nghĩ đi theo lam đạo hữu nghỉ ngơi hai năm không thành vấn đề. Về phương diện thay đổi ước định, đối với Lam đạo hữu cũng không công bằng. Như vậy đi, ta xem không cần phải tới hai năm, Lam đạo hữu chỉ cần chỉ điểm Hàn đạo hữu một năm là được, một năm còn lại để hắn tự do một mình."

Lục Túc nói.

Nghe được lời ấy, mỹ phụ tóc bạc nhướng mày, mà Mộc Thanh cũng trầm mặc.

"Ta biết hai người các ngươi không muốn đáp ứng điều kiện này, nhưng chớ quên đại sự sắp đến, ngay cả chúng ta có thể đi vào Minh Hà Chi Địa hay không vẫn chưa thể xác định. Nếu các ngươi không phục sẽ để xảy ra sai lầm."

"Chẳng lẽ các ngươi thật sự muốn bỏ qua kỳ ngộ ngàn năm có một này sao?" Lục Túc thấy nhị nữ không nói gì thì thanh âm bỗng nhiên băng lãnh.

Nghe xong lời này, thần sắc hai nàng vừa động, không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

Ánh mắt mỹ phụ thiểm thước, đột nhiên môi giật giật, truyền âm cho Mộc Thanh.

Mà thanh âm ấy khi vào tai Mộc Thanh lại khiến nữ tử này thần sắc đại biến, một lúc lâu mới chần chờ mở miệng:

"Điều ngươi nói là thật sao, thật sự có bảo vật như vậy?"

"Mộc muội muội hẳn cũng biết, ta thần là quỷ đạo, nhưng ngay cả vật ấy có thần diệu vạn phần thì cũng vô dụng đối với ta." Mỹ phụ tóc bạc trấn định trả lời.

"Nếu Lam tỷ nói như vậy thì ta đáp ứng điều kiện này." Tựa hồ vật mà mỹ phụ tóc bạc nói tới rất quan trọng với Mộc Thanh, nàng tự nhiên đáp ứng.

"Tốt, ta nghĩ lần này Mộc Thanh muội muội sẽ không nói thêm gì nữa." Mỹ phụ tóc bạc thản nhiên cười, âm phong nổi lên đầy trời, hóa thành một đạo hôi quang trực tiếp bay đi.

Thấy cảnh này, hai gã huyết bào nhân sửng sốt, nhưng Lục Túc lại không có chút khác thường, giống như không thấy mỹ phụ rời đi.

"Nhị vị đạo hữu, tiểu muội và Lam tỷ đã thương lượng xong, Hàn đạo hữu không cần đến chỗ nàng nữa, thời gian còn lại sẽ để cho Hàn đạo hữu quen thuộc khu lôi chi đạo. Hai vị đọa hữu cảm thấy thế nào?" Mộc Thanh mỉm cười hỏi.

"Hắc hắc, lão phu vẫn là lời nói trước kia, tất cả do hai vị đạo hữu tự xử lý, lão phu sẽ không nhúng tay vào." Huyết bào nhân khôi phục thần sắc như bình thường, cười hắc hắc quái dị.

"Nếu như không có chuyện gì lớn thì ta cũng không có ý kiến." Lục Túc lạnh như băng nói.

Mộc Thanh nghe vậy hiển nhiên mừng rỡ.

Nhưng Hàn Lập lại thở dài một hơi.

Hiển nhiên hắn không biết tình huống thế nào, Mộc Thanh và mỹ phụ đã đạt thành ước định gì về hắn, điều này làm hắn buồn bực trong lòng, không khỏi cảm thấy bất an.

Sau đó không lâu, Lục Túc và hai gã huyết bào nhân cũng rời đi, Hàn Lập đi theo Mộc Thanh vào đại điện.

"Hàn đọa hữu, ngươi mới vừa rồi nghe mấy người kia nói, trong lòng hẳn là có chút khó hiểu. Bất quá hiện tại cũng là lúc nói rõ cho đạo hữu biết sự tình. Ta có thể trả lời ngươi ba vấn đề, nhớ kỹ chỉ có ba mà thôi. Sau đó ta sẽ khônng trả lời bất cứ vấn đề gì nữa. Nhưng ta cũng có trao đổi, muốn Hàn huynh sau khi tiến vào Minh Hà Chi Địa thì làm giúp ta một việc." Mộc Thanh lần nữa ngồi xuống ghế, bình tĩnh nói với Hàn Lập.

"Làm một việc?" Hàn Lập rùng mình, cẩn thận hỏi.

"Không sai, trong hai năm qua ta truyền thụ cho ngươi Khu Lôi Chi Thuật, lại chỉ điểm cho ngươi một số vấn đề khi tu luyện. Hơn nữa lại trả lời ngươi ba vấn đề, ngươi làm một việc cho ta, hẳn là không quá phận…." Đôi mắt đẹp của Mộc Thanh nhìn chằm chằm Hàn Lập, chậm rãi nói.

"Hiển nhiên không quá phận." Hàn Lập miễn cưỡng cười.

"Yên tâm, sẽ không để ngươi làm chuyện vượt quá khả năng, nói đến việc này kỳ thật là muốn mượn sức của Ích Tà Thần Lôi mà thôi. Nếu không ngươi thật sự tưởng rằng chúng ta có vài phần tôn trọng ngươi sao."

Thanh âm Mộc Thanh trở nên âm lệ, Hàn Lập nghe xong thì ngược lại trong lòng buông lỏng, sau khi tự định giá thì cũng nghiêm mặt trả lời:

"Nếu tiền bối đã nói vậy thì vãn bối sẽ không từ chối, trong Minh Hà Chi Địa, chỉ cần trong khả năng, không nguy hiểm đến tính mạng thì vãn bối sẽ đáp ứng."

"Hắc hắc, ngươi cũng không ngốc. Bất quá không sao cả, ngươi hỏi đi!" Mộc Thanh cười cười.

"Vãn bối muốn biết, Minh Hà Chi Địa là nơi như thế nào, có nguy hiểm gì so với bên ngoài không?" Hàn Lập ngẩng mặt nhìn Mộc Thanh, một hơi hỏi ra hai vấn đề.

"Minh Hà Chi Địa là tầng thấp nhất dưới lòng đất mà bốn người chúng ta nhất thời phát hiện ra vào trăm năm trước, bên trong có đủ các loại ác quỷ hung hồn. Về phần nguy hiểm bên trong thì nhiều vô số, có cả những quỷ vương hồn yêu thực lực không hề dưới ta. Hơn nữa nơi đó lại rất nguy hiểm, ngay cả ta cũng e ngại. Năm đó yêu vương chúng ta tiến vào không phải là bốn mà là năm người, nhưng một kẻ đã chết. Tất nhiên lần đó chúng ta không tìm hiểu kỹ phiến không gian đó, chưa chuẩn bị chu đáo, nhưng thật sự đó cũng là nơi hiểm ác." Mộc Thanh đối với câu hỏi của Hàn Lập không cảm thấy kỳ quái, chỉ là ngưng trọng giải thích.

Hàn Lập nghe xong thì trong lòng không khỏi trầm xuống, nhưng miệng vẫn nghi hoặc hỏi:

"Mấy vị tiền bối tự mình đến Minh Hà Chi Địa, đã như vậy còn bảo là nguy hiểm, hẳn là có nguyên do chứ!"

"Ha ha, Hàn tiểu hữu đề cập đến vấn đề này, có hay không nên tính là câu hỏi thứ ba?" Mộc Thanh cười.

"Hiển nhiên không tính…" Hàn Lập vội vàng phủ nhận, chỉ nghe thấy tiếng cười Mộc Thanh ngừng lại, thanh âm chậm rãi nói:

"Bỏ đi, vấn đề này không có gì, ta sẽ giải thích miễn phí cho ngươi."

"Cái không gian kia bị một tầng thủy lung tráo quỷ dị dày khoảng vạn trượng bao bọc, người bình thường khi tiến vào trong nước sẽ bị mất đi ba hồn sáu phách, thân hình hóa thành âm thi, vĩnh viễn ở tại âm thủy. Bởi vậy chúng ta mới gọi nó là Minh Hà Chi Địa."

------oOo------

Chương 1470: Hắc Mộc cùng Kim Viên

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thì ra là thế!"

"Được rồi, ta chỉ trả lời ngươi một vấn đề cuối cùng nữa thôi, ngươi hãy suy nghĩ cẩn thận." Thanh âm Mộc Thanh lạnh lùng.

"Ta muốn biết, sau khi tiến vào Minh Hà Chi Địa, tiền bối muốn vãn bối làm chuyện gì!" Hàn Lập tự định giá rồi hỏi.

Mặc dù hắn muốn hỏi mấy tên yêu vương này tiến vào Minh Hà Chi Địa làm gì, nhưng so với bản thân thì chuyện này quan trọng hơn.

Không hỏi rõ việc này, trong lòng hắn hiển nhiên khó chịu.

"Ngươi thật sự muốn hỏi việc này?" Mộc Thanh có chút ngoài ý muốn.

"Không sai, xin tiền bối nói rõ!" Hàn Lập không chút do dự nói.

"Ngươi không tiếc lãng phí cơ hội cuối cùng, chỉ để hỏi vấn đề này. Rất đơn giản, ta sẽ nhờ ngươi đi lấy một vật đối với ta rất hữu dụng, nhưng vật này lại bị một ma vật cực kỳ lợi hại canh giữ, một mình ta đi lấy có chút khó khăn, chỉ có Ích Tà Thần Lôi của ngươi mới có thể khắc chế ma vật." Nữ tử thản nhiên nói.

"Ma vật! Không phải Minh Hà Chi Địa là nơi quỷ vật tụ tập sao?" Hàn Lập nhíu mày, có chút kinh ngạc.

"Nơi đó đích thật quỷ vật âm hồn chiếm đa số, nhưng cũng có trộn lẫn một số ma vật lợi hại trong đó. Còn nguyên nhân thế nào thì không cần hỏi, bởi vì ta cũng không biết." Mộc Thanh nói.

Hàn Lập nhất thời cứng miệng.

"Bất quá ngươi yên tâm, có Ích Tà Thần Lôi trợ giúp, chuyện cứ để ta tự mình ra tay, giải quyết ma vật đó không thành vấn đề. Mặt khác, chỉ cần có được vật đó, ta sẽ để ngươi tự tìm bảo vật, ngươi không phải là người của phi linh tộc, hiển nhiên sẽ cảm thấy hứng thú với việc này." Trong mắt Mộc Thanh hiện lên vẻ xảo trá.

"Đồ vật?" Hàn Lập lộ vẻ nghi hoặc.

"Năm đó khi yêu triều bộc phát thì ta từng mạo hiểm giết chết một gã trưởng lão phi linh tộc, kết quả từ tay hắn lấy được một lọ Chân Thánh Chi Huyết, theo ta được biết thì đối với các ngươi chính là vật vô giá." Mộc Thanh hãnh diện nói.

"Là Chân Thánh Chi Huyết!" Hàn Lập kinh hãi.

"Chân linh Ngũ Sắc Khổng Tước là thế nào, cho dù ngươi không thể sử dụng, nhưng nếu có thể mang về trong tộc thì cũng được rất nhiều chỗ tốt." Lời nói Mộc Thanh tràn đầy hấp dẫn.

Điều này cũng khó trách!

Chân Linh Chi Huyết không chỉ là thần vật của phi linh tộc, ngay cả dị tộc khác cũng xem vật ấy là chí bảo.

Dù sao Chân Linh Chi Huyết vô luận là luyện đan hay luyện khí cũng rất kỳ diệu!

Mà thanh dam Chân Linh của ngũ sắc khổng tước lại rất lớn, là phi cầm đứng đầu.

Trong lòng Hàn Lập hiển nhiên mừng rỡ.

Hắn tu luyện Kinh Chập Thập Nhị Biến, đã học được ba loại biến hóa, bất ngờ là cũng có bí thuật biến thân của ngũ sắc khổng tước.

Chỉ cần hấp thu linh huyết này, hắn lập tức tu luyện xong khẩu quyết, có thể hóa thân thành ngũ sắc khổng tước.

Kinh Chập Quyết có mười hai loại biến hóa, càng học nhiều thì uy lực càng đáng sợ.

Dựa theo pháp quyết nói, học nhiều sẽ làm uy lực biến thân tăng lên ba thành.

Trên lý luận thì sau khi học tất cả, có thể làm thực lực biến thân tăng lên hơn bốn lần.

Đương nhiên tùy theo tu vi thì uy lực cũng tăng lên.

Kể từ đó, sau khi biến thân có thể nắm giữ nhiều loại thần thông.

Bởi vậy có thể thấy được sự đáng sợ của Kinh Chập Quyết.

Mà thần thông Ngũ Sắc Thần Quang của ngũ sắc khổng tước lại càng vang danh linh giới.

Nghe nói nơi nào bị ngũ sắc thần quang đi qua, ngũ hành chi vật đều bị cấm, cũng có công hiệu giống như Nguyên Từ Thần Quang của Hàn Lập.

Đương nhiên uy lực chính thức của hai người thì vẫn cách nhau một trời một vực.

Sắc mặt Hàn Lập như thường, nhưng trong mắt có một tia vui mừng lẫn sợ hãi, hiển nhiên không thể giấu được Mộc Thanh.

Nàng mỉm cười, nói thêm:

"Xem ra Hàn đạo hữu rất thích chân huyết của ngũ sắc không tước, cứ như vậy đi, trước tiên ta đem phân nửa chân linh chi huyết giao cho ngươi, sau khi sự tình hoàn thành sẽ giao nốt phần còn lại."

Mộc Thanh nói xong thì lật tay lại, nhất thời môt cái bình đỏ tươi xuất hiện.

Nữ tử này ném bình nhỏ về phía Hàn Lập. Trong mắt Hàn Lập chợt lóe dị sắc, bắt lấy bình nhỏ vào tay, lập tức mở ra.

Nhất thời một tiếng thanh minh truyền ra, ngũ sắc quang mang bốc lên, giống như có vật gì muốn từ trong bay ra.

"Phốc", Hàn Lập không chút do dự đóng nắp bình lại.

Tích tắc vừa rồi, hắn đã dùng thần niệm đảo qua vật trong bình.

Mặc dù chưa gặp qua loại chân linh chi huyết này, nhưng khí tức kinh người bên trong hẳn không giả.

"Đa tạ tiền bối ban thưởng linh huyết!" Hàn Lập không khách khí, thu bình lại rồi khom người tạ ơn.

"Hắc hắc, đến lúc đó đừng quên trợ giúp thiếp thân một tay là được."

"Hiện tại ngươi có thể rời đi, ngoại trừ tầng ba thì các nơi khác ngươi có thể tùy thời dùng để tu luyện. Mấy năm sau, khi chuẩn bị xong, ta sẽ gọi ngươi." Mộc Thanh gật đầu.

Thần sắc Hàn Lập thoáng trầm ngâm, không nói thêm gì, khom người thi lễ, thanh quang lóe lên, sau vài lần độn quang đã biến mất.

Mộc Thanh nhìn độn quang của Hàn Lập biến mất, ý cười trong mắt lập tức biến mất.

Một lát sau, nữ tử này bỗng nhiên bắt quyết.

Nhất thời hắc quang dưới thân cuồng thiểm, một cái hắc sắc quang trận hiện ra.

Bóng người chợt lóe, Mộc Thanh biến mất, mà hắc sắc quang trận cũng tiêu tán theo.

Cơ hồ cùng lúc đó, tại Mộc Tinh Động, thân hình Mộc Thanh lần nữa xuất hiện.

Nữ tử này liếc mắt nhìn đại môn trước người, không chút do dự tiến lên.

"Phốc xuy."

Cấm chế trên cửa phảng phất như mặt nước bị kích thích, không ngừng dao động gợn sóng, nhưng hắc quang trên người Mộc Thanh lại lưu chuyển, dung nhập vào cánh cửa không thấy bóng dáng.

Sau một khác, tại bên kia cửa, thân ảnh Mộc Thanh lại hiện ra.

Trước mắt nữ tử này là một hoa viên với rất nhiều cự hoa.

Những cự hoa này thể tích cực kỳ kinh người, có cái nở, có cái chưa nở.

Nhưng mỗi đóa cự hoa đều tản ra linh khí kinh người.

Giữa những cự hoa có một con đường nhỏ uốn lượn.

Mộc Thanh không chút chần chờ bước trên đường nhỏ, chậm rãi đi.

Sau thời gian một chén trà nhỏ, không biết gặp qua bao nhiêu cự hoa, trước mặt đột nhiên xuất hiện một bãi cỏ xanh biếc.

Trung tâm bãi cỏ có một gốc cây toàn thân đen thui đứng vững vàng.

Thân cây cao năm sáu mươi trượng, vô cùng lớn, nhưng hình dáng lại rất kỳ lạ.

Thân cây phảng phất có một ranh giới vô hình, một nửa lá cây rậm rạp tươi tốt, còn nửa kia thì khô héo ít ỏi, phảng phất như đã chết.

Nhìn sắc sắc cự mộc phía trước, dị quang trong mắt Mộc Thanh thiểm động, bước chân dừng lại trước thân cây khoảng mười trượng.

Cơ hồ cùng lúc ấy, một nửa bên đại thụ rậm rạp chợt phát ra linh quang, tiếp theo một hắc sắc hà quang bắn thẳng đến Mộc Thanh.

Một mà khó tin xuất hiện.

Dưới hắc quang, quần áo Mộc Thanh biến mất, hiện ra một thân ảnh thon thả mê người.

Hình dáng lộ ra.

Đúng là một nữ tử với làn da đen.

Có lẽ lẽ nử này không tính là quốc sắc thiên hương, nhưng trên trán lại phát ra một cổ sát khí nồng đậm, khiến thường nhân vừa nhìn đã kinh hãi không thôi.

"Kim lão có ở đây không!" Nữ tử nhìn cự mộc chốc lát, đột nhiên lạnh như băng quát một tiếng.

Kim quang chợt lóe, một đoàn kim ảnh xuất hiện trước người Mộc Thanh, ôm quyền nói:

"Tham kiến chủ nhân, Kim Linh vẫn ở đây!"

Kim ảnh đúng là một thương viên toàn thân kim quang chói mắt, cao ba thước, sau lưng đeo song kiếm bắt chéo, râu tóc bạc trăng, hai mắt sáng ngời, vẻ mặt cung kính.

"Mời Kim lão đứng lên, trong khoảng thời gian này không có ai tới rình nơi này chứ?" Mộc Thanh đối với thương viên lại vô cùng khách khí, sau khi khoát tay bảo không cần thì cất tiếng hỏi.

"Không có, hai năm qua Kim Linh ngay cả một tấc cũng không rời khỏi bổn thể của chủ nhân, không có bất cứ thứ gì dị thường." Thương viên không chút do dự trả lời.

"Tốt, mấy năm nay may mà có Kim lão, ngươi cũng biết, thần thông của ta so với những người khác cũng không yếu kém, nhưng hết lần này tới lần khác chỉ có nhược điểm trí mạng là bản thể linh mộc này."

"Không thể không làm phiền Kim lão giúp ta trông coi." Mộc Thanh thở dài nói. *"Chủ nhân cần gì nói những lời này, năm đó ta bất quá chỉ là một dã viên bình thường, thường xuyên trêu chọc bản thể của chủ nhân, nếu không phải sau khi chủ nhân thông linh lại bỏ qua, thì sao hôm nay có thể có Kim Linh này! Huống hồ có một lần khiến Kim Linh nhất thời không tra ra, bị người khác dùng kế điệu hổ ly sơn, thiếu chút nữa cướp đi bản thể chủ nhân. Nếu không phải chủ nhân sớm dự cảm, không tiếc từ bỏ một nửa nguyên khí bản thể, tự bạo đánh trọng thương kẻ đó thì sợ rằng Kim Linh sớm đã không thể vãn hồi sự sai lầm. Nhưng cứ như vậy, bản thể linh mộc của chủ nhân nếu muốn khôi phục như lúc đầu thì sợ rằng còn không biết phải tốn bao nhiêu năm tháng."* Vẻ mặt thương viên ngần ngại.

"Sự tình lần trước cũng không thể trách ngươi, là ta nhất thời khinh thường, tưởng rằng liên thủ với đám người Lục Túc thì không kẻ nào có thể uy hiếp đến bản thể của ta, mới khiến cho kẻ đó chui vào khoảng không. Bất quá người nọ nếu có thể lẻn vào nơi ta dấu bản thể thì ắt có thể rời đi, cũng có thể là người quen thuộc với tất cả mọi người ở Mộc Tinh Động. Người này là ai, ta cũng biết được đôi chút, chỉ là ta không muốn đả thảo kinh xà, cho nên vẫn ra vẻ không biết. Chờ ta trở về từ Minh Hà Chi Địa, chiếm được tất cả thì ta sẽ đem người này rút gân lột da, báo thù cho bản thể của ta." Sắc mặt Mộc Thanh âm trầm, trong mắt hiện lên một tia sát khí.

------oOo------

Chương 1471: Tâm cơ khó dò

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nếu chủ nhân đã rõ thì Kim Linh yên tâm. Bất quá lần này chủ nhân đi vào Minh Hà chi địa, đối với bản thể mộc linh sẽ xử lý thế nào?" Thương viên do dự một chút, rồi hỏi ra chuyện hắn quan tâm. *"Điểm này ta tự có lo lắng, ta chuẩn bị mang bản thể linh mộc đi theo."* Mộc Thanh bình tĩnh trả lời.

"Chủ nhân, điều này sao có thể! Minh Hà Chi Địa là nơi nguy hiểm, vạn nhất chủ nhân bị nhốt ở đó hoặc xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì vẫn còn bản thể bên ngoài, chỉ cần tốn chút năm thắng là có thể lần nữa ngưng hình sống lại. Nhưng nếu đều bị nhốt tại Minh Hà Chi Địa thì chẳng phải hoàn toàn mất cơ hội hay sao. Hơn nữa bản thể linh mộc không thể bị giữ trong túi trữ vật một thời gian dài, Minh Hà Chi Địa không có một ngọn cỏ, càng không thể trực tiếp trồng." Kim Viên biến sắc.

"Yên tâm, nếu ta có dũng khí mang bản thể tiến vào Minh Hà Chi Địa thì hiển nhiên có bảy tám phần nắm chắc có thể toàn thân trở ra. Vì thế ta đặc biệt luyện chế một cái trữ vật, có thể để linh mộc bên trong nhiều năm. Nếu không thì ta sao có thể yên tâm đem bản thể ra ngoài. Ngay cả thần thông của ngươi không nhỏ, không hề kém ta nhiều, nhưng nếu là có người chủ tâm ám toán thì ta cũng không có cách nào bảo vệ được bản thể." Mộc Thanh lắc đầu, đi đến trước hắc sắc cự mộc, dùng tay vuốt thân cây nói.

"Nếu chủ nhân đã hạ quyết tâm thì Kim Linh cũng sẽ theo chủ nhân tiến vào Minh Hà Chi Địa, giúp chủ nhân một tay." Thương viên nghe Mộc Thanh nói thế thì tự định giá nói.

"Ha ha, Kim lão không nói thì ta cũng định làm thế. Dù sao mấy năm nay mặc dù ta thu được vài tên thủ hạ đắc lực, nhưng chỉ có ngươi mới chính thức làm ta yên tâm. Sau khi theo ta tiến vào Minh Hà Chi Địa, ngươi cũng không cần làm chuyện khác, chỉ cần giúp ta trông chừng tiểu tử họ Hàn kia là được. Đương nhiên lúc

hắn nguy hiểm, cũng có thể bảo vệ mạng nhỏ của hắn." Mộc Thanh thản nhiên cười. *"Hàn tiểu tử? Chính là người mà chủ nhân mang về hai năm trước?"* Kim viên chợt lóe hàn quang, xác nhận hỏi. *"Không sai, người nọ không chỉ có tác dụng bài trừ cấm chế ở Minh Hà Chi Địa, mà cũng rất quan trọng đến việc bản thể của ta hồi phục nguyên khí."* Thần sắc Mộc Thanh ngưng trọng gật đầu. *"Ta chắc chắn sẽ lưu tâm đến người này."* Kim Viên vỗ ngực cam đoan.

"Trước khi chính thức tiến vào Minh Hà Chi Địa, ngươi không cần lo cho an nguy của người này. Cho dù chúng ta không rat ay, thì những người khác cũng muốn dùng hắn bài trừ Minh Hà cấm chế, tuyệt sẽ không để hắn bị thương dù chỉ là đầu ngón tay. Nhưng sau khi vào Minh Hà Chi Địa thì lại cần đến Kim Lão giúp." Mộc Thanh trầm ngâm một lúc rồi nói. *"Chủ nhân yên tâm, Kim Linh đã rõ."* Kim Viên nghiêm nghị đáp ứng. *"Tốt, vậy thì ta yên tâm. Nơi đây tạm thời giao cho ngươi trông coi, đến ngày xuất phát, ta sẽ trở lại gọi ngươi."* Mộc Thanh thở phào.

Trong kết giới thật lớn bên dưới Huyết Diễm Cung, hai gã huyết bào nhân sóng vai đứng cùng một chỗ, trước mặt hai người là Tử Huyết Khôi Lỗi cực lớn, giờ phút này yêu mục của khôi lỗi chớp động những tia huyết mang dị thường, nhìn hai gã huyết bào nhân trước mặt. Hai gã huyết bào nhân cũng không sợ, nhìn thẳng vào mắt khôi lỗi. Sau một hồi lâu, một tiếng thở dài thật sâu từ miệng khôi lỗi truyền ra.

"Nói như vậy, Mộc Thanh và quỷ bà đã đạt thành hiệp nghị gì đó, muốn lợi dụng tiểu tử kia chia bảo vật. Hừ, may mà bổn tọa đã sớm đoán trước, bảo Hàn tiểu tử giúp chúng ta luyện chế Ích Tà Chiến Giáp này, tiểu tử này mang theo Linh Thị, đến lúc đó người nào không chế người nào vẫn là chuyện khó nói. Mặt khác cho dù Lục Túc, quỷ bà đều rất giảo hoạt, nhưng cũng không nghĩ ra bổn tọa đã sớm bỏ qua song sát ma thể, đem nguyên thần hòa hợp cùng thân thể khôi lỗi này, trong ma thể bất quá chỉ là nguyên thần thứ hai mà thôi.

Dựa vào Ích Tà Thần Lôi, muốn tiến vào Minh Hà Chi Địa, chiếm được vật kia làm khôi lỗi lần nữa tiến giai, bổn tọa mượn khôi lỗi chi khu tiến vào đại đạo cũng không phải là mộng tưởng nữa rồi.

Hắc hắc, bảo vật trong ma phần, hiển nhiên sẽ không thể để hai nàng các ngươi độc chiếm." Một thanh âm nam tử xa lạ từ trong thân thể khôi lỗi truyền ra, làm rung chuyển cả kết giới. Mà hai gã huyết bào nhân thì lại lộ vẻ đã hiểu, thúc thủ mà đứng, một tiếng cũng không nói.

Một chỗ sâu trong Uyên Canh, trong một hạp cốc hắc phong cuồng vũ, mỹ phụ tóc bạc phiêu phù giữa không trung, trong tay đang cầm một vật, ánh mắt thản nhiên quét xuống phía dưới. Bên dưới là kình phong, mơ hồ có thể thấy được vô số nhân ảnh dưới đó. Những nhân ảnh này cao mấy trượng, bên ngoài bao bọc bởi hắc sắc quái giáp, diện mạo mơ hồ. Mỹ phụ tóc bạc đánh giá nhân ảnh trong chốc lát rồi thu ánh mắt lại, nhìn vật trong tay, đây là một viên châu xanh biếc, không biết là loại bảo vật nào, toàn thân phát ra mộc linh khí vô cùng tinh thuần. Nhưng thần sắc mỹ phụ tóc bạc lại bất định, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì đó.

Mà trong một tầng thần bí khác, có một tế đàn cao hơn trăm trượng, một viên hôi bạch nhãn cầu cực lớn đang phun ra vô số hôi ti, đem tất cả âm khí gần đó hút vào.

Lục Túc mặc một bộ áo choàng màu đen, đối với tất cả những việc này nhìn kỹ, chỉ là hai tay chắp sau lưng, thâm thúy nhìn trời cao, thân hình vẫn không nhúc nhích.

Thứ duy nhất lộ ra ngoài áo choàng là đôi tay, dĩ nhiên lại vô cùng thô to, mặt ngoài có phù văn màu xám trắng không đồng nhất. Mà bên kia, một đạo thanh hồng từ từ phi hành, trong độn quang là một thanh niên mặc thanh bào, đúng là Hàn Lập vừa rời khỏi Mộc Thanh không bao lâu. Bởi vì trên người mang ấn ký của bốn gã yêu vương, cho nên bất luận đi đến đâu cũng không có khả năng giấu diếm được bọn chúng, Hàn Lập muốn tìm một chỗ hẻo lánh hạ xuống.

Về phần nhân cơ hội chạy trốn thì hắn cũng chỉ nghĩ mà thôi. Một ngày không giải quyết được ấn ký, tuyệt không thể chạy thoát.

Những yêu vương này cho hắn thời gian cũng không nhiều, nhưng trong vòng mấy năm này cũng đủ để hắn luyện hóa được nửa bình linh huyết của ngũ sắc khổng tước, vì thế tu thành biến thân chi thuật.

Nguyên bổn chân linh chi huyết nhập vào không phải là chuyện tùy ý là có thể, mà bản thân phải có huyết mạch đặc thù hoặc là có bí thuật đặc biệt gì đó trợ giúp.

Nhưng mười hai quyết trong Kinh Chập lại có thể giải quyết vấn đề nan giải này.

Điều này có thể thấy được, đại trưởng lão Thiên Bằng Tộc, người sáng lập ra pháp quyết này đúng là thiên tư ngút trời.

Mặc dù Hàn Lập biết ngay cả khi tu thành thần thông này cũng không phải là đối thủ của tồn tại Hợp Thể Kỳ, nhưng tối thiểu tại Minh Hà Chi Địa cũng có thêm vài thủ đoạn giữ mạng.

Đương nhiên nếu có thể lặng yên suy nghĩ ra phương pháp tiêu trừ ấn ký thì hắn sẽ không trì hoãn, lập tức bỏ chạy.

Mặc dù chỉ nghe Mộc Thanh tâm sự vài câu có liên quan đến Minh Hà Chi Địa, nhưng có thể làm cho yêu vương cấp Hợp Thể Kỳ chết thì cũng có thể tưởng tượng được sự nguy hiểm.

Hàn Lập âm thầm tự định giá, phi thành hơn nửa tháng thì rốt cục dừng lại tại một vùng núi.

Vùng núi này không biết cách chỗ đám người Mộc Thanh bao nhiêu ngàn dặm, nhưng linh khí nơi này không cao, cũng không có yêu vật cấp cao tụ tập.

Hàn Lập sau khi bay một vòng xem xét thì rốt cuộc gật đầu hài lòng, tại trung tâm một ngọn núi hạ xuống.

Mấy canh giờ sau, Hàn Lập dễ dàng tạo ra một động phủ đơn giản, khi tiến vào lập tức bày ra cấm chế, thả ra bạch vụ bao phủ cả tòa cự sơn.

Hàn Lập tiến vào mật thất trong động phủ, đóng chặt cửa, bộ dáng muốn bế quan lâu dài.

Thời gian trôi qua, Hàn Lập ở đây đã được bốn mùa, xuân hạ thu rồi đến đông, mà đám người Hàn Lập tựa hồ cũng quên mất Hàn Lập, vẫn đang bận rộn chuyện của mình.

Một ngày vào hai năm sau, Hàn Lập khoanh chân ngồi trên một khối bồ đoàn, tay đang cầm một mộc côn nhìn có vẻ bình thường.

Mộc côn này một mặt gồ ghề, còn mặt khác lại sắc bén như đao thiết, toàn thân có hoa văn xanh biếc. Đúng là thứ Hàn Lập khổ cực thúc dục, Huyền Thiên Quả Thật. Những năm gần đây hắn vẫn dùng linh dịch trong bình thần bí rót vào, kết quả qua nhiều năm như vậy, vật ấy vẫn chưa thay đổi ngoại hình.

Chỉ là ẩn sâu bên trong có quang điểm bạch sắc, so với lúc trước thì to gấp mấy lần, quang mang lóe ra, có vẻ có chút đáng chú ý. Hàn Lập từ nay về sau mấy lần dùng lực, thậm chí dùng cả tinh huyết thôi động vật ấy nhưng vẫn không được. Lúc này đây thí nghiệm hiển nhiên cũng không có kết quả.

Nhẹ thở dài một hơi, Hàn Lập chỉ có thể đem *"mộc bổng"* thu vào túi trữ vật, sau đó vẻ mặt trầm ngâm tự định giá.

Hai năm qua, hắn rốt cục dùng Kinh Chập Quyết đem chân linh chi huyết của ngũ sắc khổng tước dung nhập thân thể, luyện thành công biến thân. Kết quả là tu vi tăng tiến không ít, đây thật sự là thu hoạch ngoài ý muốn.

Nếu không phải không có khẩu quyết chân long thiên phượng, hắn thật sự muốn đem hai loại linh huyết này dung nhập thành một, xem thử tu vi của mình tăng tiến đến mức độ nào.

Bất quá hai năm nay hắn cũng bắt đầu dùng chân thiềm linh dịch, nhưng đáng tiếc linh dịch mặc dù này hiểu quả kinh người, nhưng thời gian quá ngắn vẫn không thể làm tu vi tăng nhiều. Về phần ấn ký của tứ đại yêu vương trong cơ thể thì cũng vô kế khả thi, kể từ đó việc hắn tiến vào Minh Hà Chi Địa là điều không thể tránh khỏi.

Hàn Lập nghĩ tới đây, trên mặt không khỏi hiện lên một tia trầm ngâm.

Nhưng một lát sau, thần sắc hắn vừa động, ánh mắt quét về một chỗ gần cửa, trên mặt hiện lên vẻ kỳ quái. Bỗng nhiên nắm tay hư không trảo về cánh cửa. *"Phốc xuy"*, cấm chế trên cửa ba động, một vật đen thui bắn vào, bị hắn chộp lấy. Hàn Lập ngưng thần nhìn kỹ, sắc mặt nhất thời đại biến, đứng dậy.

Là một cái mộc hạp cỡ một thước, mặt ngoài cháy đen, trông vô cùng xấu xí!

------oOo------

Chương 1472: Nhị nữ tới chơi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập đảo thần niệm qua mộc hạp, tiếp theo lại dùng tay vuốt ve vật ấy một chút, trầm ngâm không nói gì.

Sau một lúc lâu, hắn mở mộc hạp ra, *"vù"* một tiếng, từ bên trong bay ra một viên châu màu đen.

Viên châu này xoay tròn trước mặt Hàn Lập, hóa thành một đoàn hắc hà, sau đó biến mất không thấy bóng dáng. Mà cơ hồ cùng lúc đó, Hàn Lập chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay như có một mặt trời, trong lòng vừa động, hắn bỗng nhiên khoát tay. Chỉ thấy trong lòng bàn tay hiện ra mấy chữ nhỏ quỷ dị, chỉ lớn bằng hạt gạo, vô cùng mờ nhạt. Hàn Lập nhìn một cái rồi run cổ tay lên, sau khi thanh quang chớp động, mấy chữ nhỏ liền biến mất.

Hắn thoáng trầm ngâm, sau đó thanh quang nổi lên, hóa thành một đạo thanh hồng bay ra khỏi tĩnh thất, thẳng đến đại môn của động phủ.

Một lúc sau, ngay tại một sơn cốc vô danh, một đạo thanh hồng giống như du long bắn nhanh tới, thanh quang nội liễm, thân hình Hàn Lập liền xuất hiện. Hắn nhìn sơn cốc phía dưới vài lần, rồi từ từ bay xuống. Diện tích sơn cốc này bất quá chỉ hơn ngàn trượng, một mặt sơn cốc có đống loạn thạch, Hàn Lập liền hạ xuống đó. *"Hàn mỗ đã đến đúng hẹn, nhị vị đạo hữu xin hiện thân."* Hai chân Hàn Lập vừa chạm đất liền bất động thanh sắc nói. *"Hạ ha, Nghiên sư tỷ, ta đã nói chút thuật ẩn thân đó không thể gạt được Hàn huynh mà." "Ta cũng biết thần thông của Hàn đạo hữu khẳng định là bất phàm, chẳng qua chỉ muốn thử một lần mà thôi."* Sau một trận cười khẽ, hôi sắc quang hà nổi lên, hai nữ tử dung mạo xinh đẹp hiện ra. Một người da thịt trắng như tuyết, một người vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, kiều mỵ vô cùng, cả hai cùng cười tươi. Đúng là nhị nữ Nguyên Dao và Nghiên Lệ!

Mộc hạp mà Hàn Lập nhận được ở trong động phủ chính là được luyện chế từ Dưỡng Hồn Mộc lấy được tại Hư Thiên Điện, hắn chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra.

Chính là không biết nhị nữ thi triển thần thông thần bí gì, mà lại có thể thần không biết quỷ không hay đưa mộc hạp đến mật thất của hắn. *"Quả nhiên là nhị vị đạo hữu! Nguyên cô nương, khi xưa từ biệt tại Loạn Tinh Hải, tại sao đến bây giờ lại xuất hiện?"* Hàn Lập nhìn nhị nữ, trên mặt chợt lóe lên một tia dị sắc, từ từ hỏi. *"Hàn huynh, chẳng lẽ huynh giễu cợt tiểu muội sao, huynh nhìn ta và Nghiên sư tỷ không có gì lạ sao?"* Nguyên Dao thu hồi vẻ tươi cười, thở dài một hơi.

"Điều này cũng đúng, là Hàn mỗ xuất ngôn không đúng, bất quá, ta thấy nhị vị cô nương cũng không giống như là quỷ vật, trong đó chắc có chút kỳ hoặc nào đó." Hàn Lập cảm thấy âm khí kinh người trên người nhị nữ, nhướng mày nói.

"Hàn huynh đoán không sai, ngày đó sư muội vì cứu ta mà bị hút vào trong quỷ vụ tại Loạn Tinh Hải. Hai người chúng ta mượn âm minh chi khí tu thành Âm Dương Luân Hồi Quyết. Nhưng thuật người quỷ hợp nhất như vậy cũng biến chúng ta thành nửa người nửa quỷ. Nói cho cùng là do ta không có thân thể, mới làm liên lụy tới Nguyên sư muội." Vẻ mặt Nghiên Lệ áy náy.

"Sư tỷ, tỷ đừng nói như vậy, năm đó nếu tỷ không ra tay cứu giúp thì muội đã sớm không biết sống chết thế nào. Hiện tại sư tỷ ra nông nỗi này…" Nguyên Dao biến sắc, vội vàng nói.

Nghiên Lệ chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

"Âm Dương Luân Hồi Quyết?" Hàn Lập nhíu mày. *"Không sai, xem ra Hàn huynh cũng biết không ít về pháp quyết này."* Nghiên Lệ quay đầu lại, đôi mắt đẹp chớp động nói. *"Hàn mỗ đích xác biết một chút về công pháp này, nói như vậy nhị vị đã mất tư cách tiến vào luân hồi chi đạo!"* Hàn Lập ho nhẹ một tiếng, Nghiên Lệ thì hắn không biết, nhưng những chuyện năm đó Nguyên Dao làm thì hắn cũng có chút khâm phục.

"Năm đó nếu ta không cùng sư tỷ hợp công thì sợ rằng đã sớm

hôi phi yên diệt tại nhân giới, cho nên đối với việc tu luyện pháp quyết này, Nguyên Dao vẫn không hối hận. Nhưng thật ra Hàn huynh cũng có thể phi thăng linh giới, chuyện này đúng là làm người ta cực kỳ bội phục." Nguyên Dao cười với Hàn Lập.

"Lấy linh khí thiếu thốn tại nhân giới, ta cũng không phải dùng phương pháp bình thường để đến linh giới. Bất quá nhị vị đạo hữu tại sao lại hẹn gặp nơi đây, nơi đây không phải là khu vực của nhân tộc chúng ta." Hàn Lập có chút kỳ quái hỏi.

"Ta và sư muội cũng không biết là vì nguyên cớ nào, hai trăm năm trước sau khi ta và sư muội luyện thành Âm Dương Luân Hồi Quyết, mới vừa tiến vào cảnh giới Hóa Thần Kỳ thì đột nhiên bị một đạo âm phong thật lớn bao vây, bị thổi ra khỏi chỗ tu luyện, đồng thời hôn mê bất tỉnh."

"Đến khi chúng ta tỉnh lại thì đã trực tiếp tiến vào nơi này, tiếp theo cũng được Quỷ Phiền thu làm môn hạ. Ta và Nghiên Lệ ở nơi đây ngây ngốc hồi lâu, mới biết bản thân đang ở linh giới." Vẻ mặt Nghiên Lệ hiện lên một tia mờ mịt nói tiếp lời. Hàn Lập nghe thấy mấy lời này thì cảm thán. Không biết bao nhiêu tu sĩ Hóa Thần vì để nhập cư trái phép đến linh giới mà hao tốn rất nhiều tâm tư, kết quả vẫn không như ý nguyện, mà nhị nữ này chỉ cần công pháp đại thành liền mơ hồ bay tới linh giới. Thế gian vạn sự thật đúng là không gì không thể!

"Nhị vị đạo hữu đến linh giới như thế nào, điểm ấy ta không đoán ra được. Nhưng vì sao không rơi xuống khu vực nhân giới, chẳng lẽ là vì duyên cớ Âm Dương Luân Hồi Quyết." Hàn Lập hơi trầm ngâm nói. *"Vấn đề này ta và Nguyên sư muội cũng từng nghiên cứu qua, cũng đoán ra nguyên nhân này."* Nghiên Lệ gật đầu, đồng ý nói. *"Được rồi, chuyện dĩ vãng thì chúng ta có thời gian sẽ bàn lại, hai vị đạo hữu đột nhiên tìm Hàn mỗ chắc là có chuyện quan trọng khác."* Hàn Lập bỗng nhíu mày hỏi. Nguyên Dao và Nghiên Lệ nghe thế thì không khỏi nhìn nhau một cái, nhất thời không nói gì. Một hồi lâu, Nghiên Lệ chần chờ chốc lát rồi nói ra một tin làm Hàn Lập giật mình. *"Nếu Hàn huynh và Nguyên sư muội là người quen cũ, ta cũng không giấu diếm ý đồ nữa. Lúc này đây, hai người chúng ta chủ động tìm đến là do tính mạng khó bảo toàn, đặc biệt nhờ Hàn huynh giúp đỡ." "Xin Nghiên đạo hữu*

nói rõ, nhị vị thân là môn hạ của Quỷ Bà, khu vực này hẳn không ai dám đụng đến mới phải!" Hàn Lập kinh ngạc nói. *"Nhưng kẻ muốn lấy mạng của ta và Nguyên sư muội cũng chính là Quỷ Bà!"* Nghiên Lệ thở dài một hơi, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi. *"Quỷ Bà, Nguyên cô nương, đây là sự thực sao!"* Hàn Lập kinh sợ, mặc dù cảm thấy Nghiên Lệ không giống như đang nói dối, nhưng vẫn quay về phía Nguyên Dao hỏi.

"Hàn huynh, thực sự không có cách nào khác, ta và Nghiên sư tỷ cũng là lén mạo hiểm đến tìm huynh. Bất quá Hàn huynh cũng không cần lo lắng, Quỷ Bà đang lo chuyện Minh Hà Chi Địa, đang tự mình luyện chế vài Đại Âm Giáp Quỷ Vương, hẳn là không thể xuất quan trong thời gian ngắn. Đây cũng là cơ hội duy nhất để ta và Nghiên sư tỷ tự cứu mình. Lúc bình thường, hai người chúng ta căn bản không thể rời khỏi cung." Nguyên Dao trầm trọng gật đầu.

"Hàn huynh tại nhân giới đã từng rat ay trợ giúp sư muội, hộ pháp giúp tiểu muội hoàn hồn, tiểu muội cũng đã từng nghe sư muội kể qua nhiều lần. Lúc này đây hai ngươi chúng ta thật sự không thể nhờ ai khác được nữa, chỉ có thể tìm đến Hàn huynh. Mong rằng đạo hữu cứu sư muội ta một mạng!" Nghiên Lệ vừa nói, hai mắt đỏ lên, đột nhiên kéo Nguyên Dao bên cạnh cùng lạy Hàn Lập một cái. Sắc mặt Hàn Lập chợt biến, tay áo phất một cái, nhất thời một cổ cự lực vô hình lập tức cách không phát ra, Nguyên Dao và Nghiên Lệ đang muốn bái hạ chỉ cảm thấy không khí xung quanh ngưng lại, lấy tu vi hai người cũng không thể bái hạ, trong lòng nhị nữ không khỏi vừa mừng vừa sợ!

Đương nhiên việc này là do thần thông của Hàn Lập cao siêu hơn các nàng. Thậm chí các nàng còn đoán rằng nếu đối phương rat ay, các nàng tựa hồ có khả năng sống.

"Nguyên cô nương, hai người cũng đã đề cao Hàn mỗ rồi. Tình hình tại hạ chắc hai người cũng biết rõ, Hàn mỗ cũng đang bị giam lỏng, như vậy sao có thể đối kháng cùng Quỷ Bà. Hơn nữa tại sao Quỷ Bà phải nhất định lấy tính mạng nhị vị đạo hữu, nguyên do là gì? Nhị vị thật sự xác định việc này là thật?" Sau khi Hàn Lập từ chối nhận lễ của hai nàng, thì trầm giọng hỏi.

"Hiểu lầm? Nếu như thật sự ta và sư muội hiểu lầm thì đúng là may mắn. Nhưng trên thực tế, hai người chúng ta đã phát hiện ra dã tâm mà Quỷ Bà giấu diếm, tình hình cụ thể thì tiểu muội không thể nói. Nhưng có thể nói cho Hàn huynh biết, lúc đầu Quỷ Bà thu nhận ta và Nguyên sư muội làm môn hạ chính là vì thấy chúng ta tu luyện Âm Dương Luân Hồi Quyết, âm khí ngưng tụ tinh thuần. Quỷ Bà có một loại công pháp có thể đem tinh hồn và âm khí của chúng ta thôn phệ, giúp cho tu vi của bà ta đại trướng." Nghiên Lệ vừa nói vừa không khỏi rùng mình.

"Mặt khác, ta và sư tỷ cũng điều tra được lúc trước Quỷ Bà cũng từng nhận vài tên khác làm đệ tử, kết quả cũng biến mất một cách thần bí. Như vậy có thể thấy được chứng cứ chúng ta có không phải là gì!" Sắc mặt Nguyên Dao cũng trắng bệch, nàng nói bổ sung.

"Cho dù là như vậy, chung quy nhị vị cũng không thể trông cậy vào một câu nói của ta mà khiến Quỷ Bà thả người chứ. Cho dù ta có chút giá trị lợi dụng, nhưng cũng chỉ là khi tiến vào Minh Hà Chi Địa, sau khi tiến vào xong thì mạng của ta cũng khó bảo toàn!" Hàn Lập trầm ngâm, ánh mắt chớp động nói.

"Điểm này Hàn huynh không cần lo, chúng ta đã có cách, tiểu muội sớm đã nghĩ chu toàn, chỉ cần Hàn huynh nhấc tay một cái mà thôi. Hơn nữa lúc này đây Hàn huynh giúp chúng ta, kỳ thật cũng là cơ hội tự cứu mình. Biện pháp của hai người chúng ta, có thể tại Minh Hà Chi Địa, trong khoảng thời gian ngắn khu trừ ấn ký trên người đạo hữu." Nghiên Lệ đột nhiên nhếch miệng, hiện lên một tia giảo hoạt. *"Cái gì, các người thật sự có thể làm được việc này!"* Sắc mặt Hàn Lập đại biến, hoàn toàn động dung.

"Hi hi, việc trọng đại như thế, tiểu muội sao lại dám nói bừa, hơn nữa ta có thể trước tiên đem phương pháp này nói cho Hàn huynh, sau đó sẽ tự do Hàn huynh xem thật giả." Nghiên Lệ kiều mỵ nói.

"Được, nếu thật sự là thế thì tại hạ sẽ cố. Hàn mỗ sẽ trợ giúp nhị vị đạo hữu thoát thân." Hàn Lập sờ sờ cằm, ánh mắt đảo qua gương mặt Nguyên Dao.

------oOo------

Chương 1473: Huyết thực

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hai người chúng ta quả nhiên không tìm lầm người. Hàn huynh, huynh hãy nghe cho kỹ đây!" Nghiên Lệ vui mừng, môi khẽ nhúc nhích truyền âm.

Hàn Lập tập trung tinh thần lắng nghe, trên mặt hiện lên thần sắc như nghĩ tới điều gì đó.

Mà Nguyên Dao thì yên lặng đứng một bên, ánh mắt đảo qua nét mặt Hàn Lập, con ngươi lưu chuyển bất định.

"Phương pháp này có thể được, bất quá chỉ sợ phải liên thủ cùng nhị vị mới có thể thành công." Hàn Lập nghe xong truyền âm, thở dài một hơi.

"Hàn huynh nói không sai, âm khí ở Minh Hà Chi Địa đúng là cộng hưởng với âm khí tinh thuần trong cơ thể ta và sư muội."

"Đương nhiên Quỷ Bà cũng sẽ đến đấy, nhưng bà ta không có khả năng đi giải trừ ấn ký mình đã thiết hạ." Nghiên Lệ cười cười.

"Tốt, nhưng không biết nhị vị đạo hữu muốn ta trợ giúp các người thế nào." Hàn Lập gật đầu hỏi.

"Bảo Quỷ Bà buông tha chúng ta thì không có khả năng, nhưng chỉ cần tiến vào Minh Hà thì ba người chúng ta liền có cơ hội bỏ chạy." Nguyên Dao chậm rãi nói.

Hàn Lập nhíu mày không nói gì. *"Đám người Quỷ Bà đối với đạo hữu rất cần mượn sứt, hai người chúng ta chỉ cần tiết lộ đạo hữu là người thân ngày xưa, hơn nữa còn sâu đậm. Mà Hàn huynh trước mặt Quỷ Bà lại biểu đạt lòng ngưỡng mộ đối với Nguyên muội muội, thì cho dù bà ta có hoài nghi, cũng không hạ sát thủ đối với chúng ta."*

"Lòng ngưỡng mộ đối với Nguyên cô nương." Hàn Lập sửng sốt, ánh mắt xoay chuyển nhìn dừng lại trên gương mặt vô cùng mịn màng của Nguyên Dao.

Nguyên Dao tu luyện nhiều năm, không thể diễn tả hết vẻ diễm lệ, trên mặt đỏ ửng, kiều mỵ dị thường.

"Nếu chỉ cần nói như thế thì Hàn mỗ hiển nhiên có thể làm được. Bất quá Quỷ Bà và Mộc Thanh đã đạt thành hiệp nghị gì đó, không biết chuyện này có làm được hay không."

"Có việc này sao?" Sắc mặt Nghiên Lệ khẽ biến, nhưng lập tức cười khổ một tiếng.

Nếu thật sự là như thế thì thật đúng là có nguy hiểm.

"Bất quá trừ kế này ra thì chúng ta không còn kế nào khác, chỉ nghe theo mệnh trời, xem thử đám người Quỷ Bà coi trọng Hàn huynh như thế nào." Nguyên Dao sắc mặt khẽ biến, cười khổ một tiếng.

"Như vậy đi, Hàn đạo hữu chỉ cần chứng thực lời ta nói, không ngại nói cho Quỷ Bà biết rằng Hàn huynh đối với tiểu muội vô cùng yêu mến, như thế thì càng làm Quỷ Bà tăng thêm ba phần đoán mò, hơn phân nửa sẽ không dám thật sự hạ độc thủ. Mặt khác lai lịch của ta và Nguyên Dao, Quỷ Bà cũng biết một chút. Hàn đạo hữu giả trang phi linh tộc, bí mật này sợ rằng không thể che giấu được bao lâu nữa." Nghiên Lệ suy nghĩ một chút, thận trọng nói.

"Giả mạo phi linh tộc chỉ là chuyện nhất thời cao hứng. mặc kệ Quỷ Bà có biết hay không, đối với ta cũng không có ảnh hưởng lớn, bọn họ cũng không để ý đến thân phận của Hàn mỗ mà là khả năng khu sử Ích Tà Thần Lôi." Hàn Lập không thèm để ý, lắc đầu nói.

"Hàn huynh nói như thế thì hai người chúng ta yên tâm rồi, việc này không nên chậm trễ. Đạo hữu cứ ứng biến phối hợp là được. Nếu Quỷ Bà có hỏi thêm gì thì đạo hữu cũng không nên nói ra sự

thật hoàn toàn, dù sao trong giả có thật, trong thật có giả, như vậy mới có thể khiến bà ta tăng thêm vài phần tin tưởng." Nghiên Lệ đề nghị.

"Được, có thể, Hàn mỗ nhất định sẽ hết sức hợp tác với hai vị đạo hữu." Hàn Lập cúi đầu suy nghĩ một lần, cảm giác không có vấn đề gì thì nghiêm nghị đáp ứng. Nguyên Dạo, Nghiên Lệ nghe vậy thì trong lòng thở phào, dùng ánh mắt có vài phần thân mật nhìn Hàn Lập. Lúc này ba người lại thương lượng thêm một số vấn đề, sau đó nhị nữ rốt cuộc rời đi.

Ngay cả khi Quỷ Bà bế quan, hai nàng cũng không dám có chút khinh suất, lập tức chạy vệ Duyến Thâm Thành.

Hàn Lập nhìn nhị nữ hóa thành âm phong, trong nháy mắt biến mất tại chân trời.

Đột nhiên linh quang thân thể hắn chớp động, hóa thành một khổng tước lớn mười trượng, linh vũ cực kỳ sặc sỡ, tỏa sáng chói mắt. Sau đó thân thể khổng tước trở nên mơ hồ, quang hà cuồn cuộn phát ra, phóng cực nhanh về vùng trung tâm sơn mạch. Sau đó không lâu thân hình Hàn Lập xuất hiện trong động phủ, tiến vào mật thất, lần nữa đóng cửa lại.

Hai tháng sau, một đoàn âm phong từ chân trời bay thẳng đến động phủ của Hàn Lập, sau đó không chút khách khí rơi xuống, biến mất vô ảnh vô tung, phảng phất đã nhập vào núi.

Cấm chế mà Hàn Lập bố trí không hề có chút tác dụng nào, qua một lúc lâu, Hàn Lập mở cửa ra, âm phong màu đen lần nữa bay ra, hướng phía bầu trời bay đi.

Đồng thời cửa động phủ chậm rãi đóng lại.

Thời gian trôi qua cực nhanh, trong vòng hai năm đã xảy ra rất nhiều biến động.

Địa Uyên phân ra bảy tầng, tầng thứ bảy gọi là Hắc Ám Khí, là nơi tập trung những yêu vật cường đại chưa khai mở linh trí, thậm chí còn có yêu vật làm tứ đại yêu vương phải kiêng kỵ vài phần.

Cho nên dù là mỹ phụ tóc bạc thích âm khí, cũng không dám đem Địa Uyên xây dựng ở đây, mà chỉ xây tại tầng sáu của Địa Uyên mà thôi.

Nhưng vào một ngày, trong một sa mạc hoang vu bỗng xuất hiện vô số yêu ảnh, số lượng chừng mấy vạn, hơn phân nửa số đó chỉ là yêu vật bình thường cấp thấp nhưng bộ dáng có chút cổ quái. Một đoàn âm phong lớn quỷ dị, mơ hồ có quỷ ảnh chớp động, cũng có tiếng quỷ khóc sói tru từ trong phát ra, làm cho những yêu vật khác rời đi không dám đến gần. Mỹ phụ tóc bạc phiêu phù, phía sau lại có tám bóng đen, than cao chường mười trượng, đều mặc chiến giáp dữ tợn, cầm binh khí trong tay, nhưng bộ mặt thì lại mơ hồ không nhìn rõ.

Mà phía xa tám bóng đen là hai mỹ nữ cũng đồng dạng phiêu phù.

Đúng là Nguyên Dao và Nghiên Lệ. Cũng trong một đoàn hắc phong lớn cách đó không xa là một khôi lỗi rất lớn, thân thể chớp động hôi bạch sắc quang mang, nhưng luyện chế lại vô cùng thô sơ, một số bộ phận còn thấy cả kim loại. Bất quá gây ấn tượng nhất chính là nó có đến sáu con mắt màu đỏ, đúng là tử huyết khôi lỗi của Huyết lão quỷ phía dưới Huyết Diễm Cung.

Bất quá hình thể khôi lỗi hiện tại đã thu nhỏ lại mấy chục lần, mặc dù cũng cao vô cùng, nhưng không làm cho người ta giật mình như trước. Hai bên đầu vai khôi lỗi là hai gã huyết bào nhân đón gió mà đứng, chắp tay sau lưng. Mà một địa phương gần đó lại có một người mặc áo choàng đen, đem toàn thân bao phủ mưa gió không lọt. Lục Túc là kẻ thần bí nhất trong tứ đại yêu vương, nhưng làm cho người ta hoảng sợ chính là khoảng không trên đỉnh đầu lại phiêu phù một viên châu thật lớn, chớp động quang mang quỷ dị.

Cách đó không xa có một đóa kim hoa thật lớn trôi nổi, Mộc Thanh đứng khoanh tay nhìn không trung. Bên cạnh là Thương Viên đeo song kiếm, hai mắt chớp động hàn quang. Phía dưới hai người là hơn trăm yêu vật cấp cao đã biến thành nửa người nửa yêu.

Mà bên cạnh kim viên là một thanh bào thanh niên, mặt không chút biểu tình. Đúng là Hàn Lập tu luyện mấy năm nay, hiện tại bị chúng yêu vương cường hành bắt đi làm chuyện.

Giờ phút này ánh mắt hắn thỉnh thoảng đảo qua trên người khôi lỗi, trên mặt tuy không chút dị sắc nhưng trong lòng lại thầm giật mình không thôi.

Nhiều yêu vật như vậy, nơi này sợ rằng hơn phân nửa là thuộc quyền khống chế của bốn gã yêu vương. Cho dù không kể đến yêu vật này, quỷ binh cùng mấy vạn khôi lỗi trong hắc phong cũng đã là lực lượng rất mạnh. Mấy thứ này chỉ có yêu vương lien thủ mới có thể xuất ra số lượng kinh người như thế. Bọn họ không tiếc hao tổn đại tâm tư, xem ra đối với tình thế trong Minh Hà Chi Địa cũng không nắm rõ, chỉ có thể được ăn cả, ngã về không.

Hàn Lập trong lòng âm thầm phập phồng, than thể Lục Túc phía trước vừa động, đột nhiên phân phó: *"Mộc tiên tử, thời gian không sai biệt lắm, nhanh tiến hành huyết tế."*

Mộc Thanh nghe thế thì gật đầu, nắm tay trảo vào hư không, yêu vật cấp cao phía dưới nhất thời bay ra mấy tên, ai cũng tay trần, nhưng bên hông đều mang theo một sợi dây lưng màu đỏ. Mấy người này không nói gì, trong nháy mắt đã bay đến trời cao, sau đó đồng thời đem dây lưng bên hông ném, phốc phốc, huyết quang chợt lóe, mười mấy đạo chất lỏng đỏ tươi hóa thành huyết hà từ dây lưng bắn ra.

Nhất thời một cổ tinh huyết tanh tưởi phát ra khắp cả bầu trời, mà huyết hà lại ngưng tụ trong không trung, phảng phất như vật sống, hóa thành một huyết cầu đường kính ba bốn mươi trượng.

Lúc này Mộc Thanh giẫm lên kim hoa dưới chân, hắc quang chợt lóe, thân hình liền biến mất. Sa một khắc, trước mặt huyết cầu hiện lên thân hình Mộc Thanh.

Vẻ mặt nàng ngưng trọng, tay nhấc lên, nhất thời một cái bình đen nhỏ hiện ra, lập tức bay tới huyết cầu.

Mộc Thanh thúc dục pháp quyết, hắc bình quay tròn.

Từ trong miệng bình bay ra vài giọt chất lỏng màu đỏ, chợt lóe lên rồi chui vào huyết cầu không thấy bóng dáng.

------oOo------

Chương 1474: Kinh Không Ma

Nguồn: EbookTruyen.Net

Xuất hiện một màn làm người ta kinh ngạc.

Sau khi huyết cầu hút thứ màu đỏ vào, khí tanh biến mất, phát ra mùi hương cực kỳ nồng nặc. Đám yêu vật phía dưới một trận xao động. Riêng yêu thú cấp cao thì tốt hơn, mặc dù rất them nhưng cuối cùng vẫn có thể khống chế được cử động bản thân,

Yêu vật cấp thấp thì linh trí không cao, lộ ra vẻ khát vọng, có chút ngo ngoe muốn động. Về phần quỷ binh cùng khôi lỗi trong hắc phong thì lại bình yên không động. Bỗng nhiên một tiếng hừ lạnh từ không trung phát ra, một cổ hàn khí từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt đã bao phủ cả mảnh thiên địa này làm cho tất cả yêu vật run sợ. Trong tim không còn lại một chút dục vọng nào. Đúng là Lục Túc đã sớm dự liệu được việc này, từ trên người bộc phát ra linh áp cực kỳ kinh người. Hàn Lập thấy vậy thì trong lòng đại lẫm. Từ khi hắn gặp qua tồn tại Hợp Thể Kỳ thì Lục Túc tuyệt đối là kẻ cường đại nhất. Chẳng lẽ là Hợp Thể Hậu Kỳ? Hàn Lập không khỏi thầm nghĩ, đồng thời không nghĩ sẽ đối kháng với người này.

Có lẽ lấy thần thong của hắn, trước mặt những yêu vương khác còn có một cơ hội chạy thoát, nhưng trước mặt vị này lại không có bất cứ cơ hội nào. Lúc này đây, Mộc Thanh đứng trước huyết cầu lẩm bẩm, hơn mười yêu vật cấp cao bắn nhanh xuống phía dưới, bộ dáng hoảng hốt, chạy trối chết.

Cơ hồ cùng lúc đó, từ trong huyết cầu truyền ra tiếng sấm ầm ầm, không gian gần đó ba động một trận, một đoàn ngân sắc vân hà hiện ra, sau đó xoay quanh một trận, hình thành một dòng suối cự đại.

Dòng suối có đường kính chừng mười trượng, ngân hà bên trong quay cuồng, hơn nữa càng lúc càng sang, đồng thời truyền ra từng trận bạo minh, phảng phất như có vật gì đó muốn phá không thoát ra. Thần sắc Hàn Lập vừa động, hai mắt nhíu lại một chút, trong mắt hiện lên một tia lam mang. Người khác có thể không phát hiện, nhưng Hàn Lập lại nhìn rõ rang.

Chỉ thấy chỗ không gian sâu trong dòng suối, ngân hà phảng phất ngừng lại, kịch liệt chấn động. Tiếng bạo minh đúng là phát ra từ đó. Đột nhiên vang lên một tiếng *"rắc"* giống như đồ sứ bị vỡ, đồng tử Hàn Lập chợt co lại.

Không gian trong dòng suối rốt cục vỡ ra, hắc quang chợt lóe, từ bên trong vươn ra một cánh tay đầy lông màu bạc, sau khi huy động vài cái, lập tức một cánh tay thứ hai lộ ra. Hai cánh tay nắm lấy hắc động tách ra, không gian gần đó vỡ nát, ngân sắc tuyền qua gào thét một tiếng rồi hóa thành ngân tinh biến mất.

Giữa hư không hiện ra một hắc động khổng lồ, đôi tay kia không nhúc nhích nữa, đồng thời một cặp mắt vĩ đại trong hắc động chớp lóe không ngừng. Nhìn thấy tình hình kinh người này, ngoại trừ tứ đại yêu vương thì tất cả mọi người đều hút một ngụm lương khí. Sắc mặt Mộc Thanh trầm xuống, hắc sắc quang trận chợt lóe, huyết cầu bỗng biến mất.

Một lát sau, nữ tử này xuất hiện trước mặt kim viên, thần sắc hơi hòa hoãn. *"Cục tác"*, từ hắc động phát ra tiếng giống như gà gáy. Hàn Lập nghe xong thì ngẩn ra, cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng sau khi nhìn xuống thì thấy chúng yêu bên dưới đều nổi da gà.

Yêu vật cấp thấp trực tiếp ngã xuống đất, yêu vật cấp cao thì phảng phất không thể đứng vững. Mà giờ phút này ngoài thân tứ đại yêu vương cũng chớp động các loại linh quang khác nhau, vận dụng các loại công pháp ngăn cản. Mà Hàn Lập thì lại bình yên vô sự, căn bản chưa từng cảm thấy có chút dị thường. Hàn Lập không khỏi cảm thấy giật mình, mà hiển nhiên cũng làm đám người Mộc Thanh chú ý. Mỹ phụ tóc bạc hừ nhẹ một tiếng, môi khẽ nhúc nhích như muốn hỏi gì, nhưng Lục Túc lại lạnh lùng mở miệng trước tiên:

"Không cần kinh ngạc, người này sử dụng Kim Lôi Trúc làm bổn mạng pháp bảo, hơn nữa chưa đến Địa Uyên bao lâu, trên người

chưa từng nhiễm khí tức hắc ám, không e ngại tiếng Kinh Không Ma cũng không phải là lạ." Nghe Lục Túc nói thế, trên mặt mỹ phụ hiện lên vẻ chợt hiểu, câm miệng không nói nữa. Hai gã huyết bào nhân và Mộc Thanh nhìn Hàn Lập một cái, nhưng cũng không nói gì. Hàn Lập nghe được Kinh Không Ma thì không khỏi nhướng mày.

Hắn chưa từng nghe qua cái tên này bao giờ, nhưng có thể phá vỡ hư không thì tuyệt đối không phải chuyện đùa, chẳng lẽ là một tồn tại cấp Chân Linh? Nhưng xem ra mặc dù thần sắc bốn gã yêu vương ngưng trọng, nhưng cũng không giống như đối mặt với một Chân Linh!

Hàn Lập đang còn cân nhắc thì ngân sắc thủ tí trong hắc động rút về nhanh như chớp, tiếp theo yêu mục dần dần rõ rang, một cự vật quỷ dị chậm rãi hiện ra, lộ ra hình dáng thực.

Hàn Lập vừa nhìn thấy thì kinh hoảng.

Quái vật này rõ ràng là một cái ngân sắc đầu lâu, trên trán xuất hiện một vệt dài màu xanh, miệng rất rộng, răng nhỏ nhưng lại cực kỳ sắc bén.

Đôi mắt là hai hố đen sâu thẳm, nhưng làm người ta nổi da gà chính là quái vật này chỉ có cái đầu, không có thân hình, đôi tay mọc ra từ hai lỗ tai trên đầu, phát ra ngân sắc quang mang. *"Đây là Kinh Không Ma, bộ dáng không khỏi làm người ta phải rét lạnh!"*

Ngay cả Hàn Lập vốn gặp qua rất nhiều yêu ma quỷ quái, nhưng đây cũng là quái vật kinh hoàng nhất, hàn khí sau lưng hắn không khỏi nổi lên!

Sau khi quái vật hiện ra, đôi mắt xoay tròn, lập tức nhìn vào huyết cầu. Tứ đại yêu vương và mấy vạn yêu vật cùng khôi lỗi phía dưới thì làm như không nhìn thấy, hiển nhiên nó xé rách không gian đến đây chính là vì bị huyết cầu hấp dẫn.

Lúc này, yêu vật cấp thấp rốt cuộc sau khi Kinh Không Ma ngừng kêu thì bò dậy, nhưng không dám phát ra chút tiếng vang nào. Tứ đại yêu vương nhìn quái vật này, tuy mặt nghiêm nghị nhưng thần sắc lại thong dong, không hoảng hốt.

Cự đại đầu lâu phát ra một tiếng hừ nhẹ, miệng rộng hé mở phun ra một cổ ngân hà, huyết quang liền bị cuốn vào, bay về phía miệng nó. *"Phốc"*, huyết cầu bị quái vật nuốt vào, Kinh Không Ma chợt lóe quang mang, cả người biến thành màu đỏ tươi, phảng phất như bị huyết cầu nhiễm đỏ.

Vài âm thanh buồn bực từ đầu lâu phát ra, đầu lâu lắc lắc vài cái, thân hình lập tức chuyển động quay lại hắc động, trong nháy mắt biến mất. Kinh Không Ma cứ như vậy mà đi.

Mà tứ đại yêu vương cũng không tiến lên ngăn cản, không nghĩ lưu nó lại, chỉ để lại một hắc động cự đại lơ lửng trên trời. Thấy vậy, trong mắt Hàn Lập chợt lóe lên vẻ kinh ngạc, âm thầm cảm thấy có chút kỳ quái. Nhưng đúng lúc này Lục Túc lại mở miệng: *"Được rồi, có Kinh Không Ma thay chúng ta xé rách không gian, chúng ta có thể tiến vào Minh Hà Chi Địa. Mộc đạo hữu và ta đi vào trước để đả thong không gian giao tiếp với Minh Hà Chi Địa, để cho đại quân của huyết đạo hữu và lam đạo hữu có thể thuận lợi tiến vào." "Hàn đạo hữu, Kim Linh, các ngươi cũng lại đây."* Mộc Thanh gật đầu, không chút do dự phân phó. *"Vâng!"* Kim viên đáp ứng một tiếng, vội vàng khom người xuống. Hàn Lập sửng sốt, lập tức cười khổ một tiếng bay lại.

Hóa ra mấy tên yêu vương này dung huyết cầu dụ Kinh Không Ma hiện than, muốn lợi dụng xé rách không gian, tiến vào Minh Hà Chi Địa.

Bất quá nhìn đám người Mộc Thanh thuần thục bố trí thì hiển nhiên không phải chỉ huyết tế một lần, cũng không biết khối ma thân kia có đại thần thông thế nào, mà sau khi biến mất, không gian kia cũng đủ để Lục Túc và Mộc Thanh dẫn đầu bay vào. Hàn Lập thì bị kim viên giám thị, chỉ có thể kiên trì đi theo.

Thân hình vừa xuất hiện bên bờ hắc động, Hàn Lập liền cảm thấy không gian ba động rất mạnh, chỉ thấy không gian này so với khe không gian trước kia không giống nhau, phảng phất như một đường hầm nối thẳng đến chỗ rất xa. Mà xa xa còn truyền đến tiếng oanh minh lien miên.

Lục Túc cùng Mộc Thanh dẫn đầu bay về phía trước, tốc độ chậm chạp, bộ dáng cẩn thận. Hàn Lập và kim viên cũng từ từ đuổi theo.

Hắc sắc thông đạo cũng không quá dài, đoàn người phi hành về phía trước khoảng trăm trượng bỗng nhiên ngừng lại, phía trước không còn đường đi.

"Đến rồi, chính là nơi này, Kinh Không Ma quả nhiên trúng kế, đã ngủ say. Mộc Thanh đạo hữu, lần này ngươi cho hắn ăn huyết cầu, hẳn là có thể làm cho hắn ngủ trong một thời gian dài!" Lục Túc nhìn ngân hà phía trước nói.

"Yên tâm, cuối cùng chính là Phê Huyết Thực, thiếp thân cũng không dám giảm liều, hoàn toàn dựa theo cách điều chế của đạo hữu. Vì thế thiếp thân mấy năm nay cơ hồ tổn hao rất nhiều tâm thần." Mộc Thanh tự tin nói.

"Nên đi thôi, Kinh Không Ma được xưng là không gian chi ma, nhưng căn bản không có ý thức, chỉ là thực thể sống mà thôi. Nhưng lúc này ăn vào linh dược vạn năm, đủ để mê man mấy tháng. Chỉ cần nó không tỉnh lại, thông đạo lúc trước vẫn sẽ thẳng đường, cũng đủ để chúng ta đến và trở về từ Minh Hà Chi Địa. Lại nói tiếp, nếu như không có ma này xuất hiện thì chúng ta hoàn toàn không thể phát hiện ra Minh Hà Chi Địa." Lục Túc gật đầu. *"Bất quá nếu như trước đó không nghe qua Lục Túc huynh nói về Minh Hà Chi Địa, đám người chúng ta sợ rằng cũng không dám mạo hiểm vào nơi như thế!"* Mộc Thanh lãnh đạm cười một tiếng.

"Hừ, nếu không phải các ngươi cũng có hứng thú thì ta sao rủ được các ngươi. Được rồi, hiện tại không cần nói nữa, động thủ đả thông thông đạo đi!" Lục Túc hừ một tiếng, ra lệnh.

------oOo------

Chương 1475: Minh Hà cấp chế cùng bát môn dẫn lôi trận

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mộc Thanh nghe vậy cười, không thèm để ý, bàn tay lật lại, trong tay xuất hiện ba viên châu màu đỏ nhỏ bằng ngón cái, trong suốt chớp động. Lục Túc thì lắc hai vai một cái, hắc quang thiểm động, trên lưng sinh ra hai cánh tay, một tay cầm lấy một hắc sắc lệnh bài hình tam giác, một tay kia cầm lấy một kiện lam sắc bảo vật hình toa.

Hai tay trước người bắt quyết, sau đó phốc xuy một tiếng, một đạo hắc sắc quang trụ từ miệng phun ra, lập tức đánh tới ngân hà. *"Ầm"* một tiếng, cũng không biết hắc sắc quang trụ có đại thần thông gì, mà khi ngân hà vừa tiếp xúc liền hiện ra trạng thái bất định, phát ra từng trận oanh minh.

Mộc Thanh bên cạnh thấy vậy, không chút do dự giơ tay lên.

Nhất thời ba huyết hồng viên châu bắn thẳng ra, hóa thành ba khối huyết sắc hỏa lôi.

Sau khi ba tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, ngân hà bắt đầu lung lay bất ổn.

Ngân hà cùng hắc quang, huyết diễm nhất thời đan xen vào nhau, cả thông đạo cũng chớp động.

Hàn Lập đứng ở phía sau Mộc Thanh và Lục Túc thấy vậy, sắc mặt không khỏi biến sắc.

Khe không gian sụp đổ, mặc dù hắn đã từng trải qua mấy lần, cũng đã sống sót trong không gian tiết điểm. Nhưng thật ra hắn cũng không nắm chắc có thể sống sót trong khe không gian sụp đổ. Trước kia may mắn sống sót chỉ là do vận khí hắn tốt mà thôi.

Trừ phi tu luyện tới Đại Thừa Kỳ hoặc là Chân Linh thì bất luận kẻ nào cũng không dám thông qua không gian. Đúng lúc này, hai cánh tay vừa mới mọc ra của Lục Túc đồng thời huy động.

Tam giác lệnh bài chấn động, thả ra vô số xích hồng lôi hỏa, phóng về địa phương trước mặt. Mà kiện pháp bảo hình toa kia thì phát ra tiếng vù vù, chợt hóa thành một đạo lam hồng bắn nhanh ra. Lúc này hai tay áo Mộc Thanh cũng phất lên, vô số lục mang bắn ra. Sau khi có thêm ba đòn công kích, ngân hà dần hỏng rồi biến mất.

Sau khi bức ngân hà lùi về sau hơn mười trượng, rốt cục một tiếng kinh thiên động địa vang lên, sau đó ngân hà hoàn toàn biến mất. Chướng ngại không gian bị đả thông, hiện ra một thông đạo không gian. Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, nhìn rõ mọi thứ trong thông đạo. Bên ngoài là bạch sắc quang mang thiểm động bất định, đồng thời một luồng gió lạnh mãnh liệt thổi tới.

Cho dù Hàn Lập có linh quang hộ thể, nhưng khi gió thổi đến vẫn rùng mình một cái.

Hàn ý trong gió có thể xuyên qua linh qua, trực tiếp truyền đến thân thể, nếu không phải trên người hắn có ngũ sắc hàn diễm thì lần này đã ăn đau khổ không nhỏ.

Cũng may hàn phong chỉ đảo qua rất nhanh, một lát sau tất cả đều trở lại bình thường.

Hàn Lập nhẹ thở ra một hơi.

Lục Túc nhìn động khẩu, tinh quang trong mắt chớp động, thân hình thoáng một cái trực tiếp bắn nhanh ra, đồng thời một tiếng nói lãnh đạm từ trong độn quang truyền ra:

"Hiện tại thông đạo đã mở ra! Các ngươi gọi những đạo hữu còn lại lập tức tiến vào, ta đi trước xem tình hình thế nào!" Lời còn chưa dứt, Lục Túc đã bay đến gần động khẩu, sau đó nhập vào trong bạch quang. Mộc Thanh nhướng mày, nhưng cũng không quay đầu lại mà chỉ phân phó một tiếng: *"Kim Linh, ngươi gọi Địa Huyết và Lam đạo hữu đến đây, ta mang theo Hàn đạo hữu tiến*

vào trước." "Vâng, chủ nhân!" Kim viên đáp ứng một tiếng, thân hình hóa thành một đạo kim hồng bay đi.

Mà Hàn Lập chỉ có thể yên lặng đi theo Mộc Thanh vào thông đạo. Một lát sau, trước mắt Hàn Lập sáng người, hắn hiện đang xuất hiện trong một không gian khác, nhưng cảnh tượng trước mắt làm cho Hàn Lập phải chớp mắt. Chỉ thấy cách phía trước trăm trượng là một màn nước trắng xóa. Nước này màu trắng sữa, không biết sâu bao nhiêu nhưng lại nhìn không thấy đáy, một cổ hàn phong gào thét trên mặt nước.

Quỷ dị chính là, kình phong như thế nhưng mặt nước lại yên tĩnh như gương, không chút gợn sóng, giống như vật chết. Lục Túc đang huyền phù trên mặt nước cách đó không xa, nhìn về phía trước. *"Đây là Minh Hà!"* Hàn Lập thở dài một hơi, thì thào nói. *"Không sai, muốn thông qua song này tiến vào Minh Hà Chi Địa thì phải mượn Ích Tà Thần Lôi của Hàn đạo hữu."* Mộc Thanh thản nhiên nói. *"Vãn bối sẽ cố hết sức!"* Hàn Lập trả lời.

Mộc Thanh gật đầu, đang muốn nói gì thì Lục Túc đột nhiên giơ tay đánh một trảo vào hư không, nhất thời một bàn tay to đen đánh xuống.

Nhưng bàn tay vừa cách mặt nước ba bốn trượng thì ầm một tiếng, vô số ngân mang từ trong nước bắn ra.

Tiếng xé gió vang lên, trong nháy mắt đa xuyên thủng bàn tay thành trăm ngàn lỗ thủng, biến mất tại không trung. *"Đây là cái gì?"* Hàn Lập cả kinh.

"Đây là một loại quái ngư sống trong Minh Hà, đối với những vật sống đến gần mặt nước thì đều công kích, không nên xem thường. Mà loại quái ngư này, nếu chỉ có một con thì chỉ cần có tu vi nhất định, dùng hộ thể linh quang ngăn trở là có thể an toàn. Phiền toái duy nhất chính là, loại quái ngư này sống thành đàn, một khi phát động công kích thì sẽ liên tục không ngừng, trừ phi đem tất cả quái ngư diệt sát hết thì mới thông qua." Mộc Thanh rốt cục quay đầu lại, tùy ý giải thích hai câu. Hàn Lập nghe xong thì có chút hiểu, đúng lúc này, thông đạo phía sau truyền đến tiếng vang.

Hàn Lập xoay đầu lại, kết quả liền nhìn thấy hai gã huyết bào nhân đứng trên tử huyết khôi lỗi, mỹ phụ tóc bạc mang theo tám đạo hắc ảnh, Nguyên Dao, Nghiên Lệ, liên tiếp bay ra.

Phía sau bọn họ phảng phất vô cùng vô tận yêu vật đại quân, đông đảo khôi lỗi cùng với âm giáp quỷ binh.

Trong nháy mắt, mấy thứ này đã chiếm cả một vùng trời, huyền phù khắp nơi.

"Lục Túc huynh, thế nào, cấm chế trong Minh Hà không có gì khác so với trước kia chứ?" Một gã huyết bào nhân từ trên tử huyết khôi lỗi bay thẳng đến đám người Hàn Lập, một huyết bào nhân khác thì lớn tiếng dò hỏi. *"Không có, giống như lần đầu chúng ta tiến vào!"* Lục Túc đem ánh mắt từ trên mặt nước thu lại, bình tĩnh trả lời. *"Nói như vậy thì lần này chúng ta cũng phải phá cấm chế giống như lần trước."* Thanh âm huyết bào nhân trầm xuống. *"Sợ rằng đúng là như vậy, bất quá lần này chúng ta chuẩn bị nhiều hơn, không phải thương vong nhiều như lần trước."* Mỹ phụ tóc bạc cũng bay lại, tự tin nói.

"Ưh, quan trọng chính là chúng ta liên thủ bài trừ cấm chế, tách sông này ra. Về phần những nguy hiểm khác thì không đáng để tâm. Được rồi, chúng ta chuẩn bị một chút, bắt đầu bài trừ cấm chế. Hàn đạo hữu, lát nữa ngươi thả thần lôi ra, giúp chúng ta đánh tan ma khí trong Minh Thủy. Chỉ cần ma khí biến mất thì việc tách Minh Thủy không thành vấn đề." Lục Túc nhìn Hàn Lập, không chút cảm tình nói. *"Các vị tiền bối yên tâm, tại hạ đã tu luyện thuần thục lôi thuật, tuyệt không làm chậm trễ đại sự của các tiền bối."* Hàn Lập khom người, bất động thanh sắc nói. *"Hắc hắc, có những lời này của ngươi là được."* Một gã huyết bào nhân cười ha ha, đám người mỹ phụ tóc bạc cũng gật đầu!

Lập tức bốn gã yêu vương ngoắc một cái, nhất thời đám yêu vật cấp cao đi ra, từ trên người đều lấy ra một số khí vật cổ quái, dĩ nhiên là để bố trí pháp trận gì đó.

Tám đạp hắc ảnh cùng mười mấy kim chúc khôi lỗi cũng được mỹ phụ và Địa Huyết tụ tập lại, đồng dạng cũng chuẩn bị vật gì đó.

Hàn Lập thì huyền phù giữa không trung, tay áo vung lên, đột nhiên từ trong tay hiện ra tám thanh sắc tiểu kỳ, sau khi xoay quanh một trận thì hiện ra một pháp trận lôi thuộc tính, vừa lúc đem Hàn Lập vào trung tâm. *"Hàn đạo hữu, ngươi làm gì vậy!"* Kim Viên từ đầu vẫn dõi theo từng cử động của Hàn Lập, thấy cảnh này thì sửng sốt, không khỏi mở miệng hỏi.

"Không có gì, đây là Hàn mỗ tự mình nghiên cứu một pháp trận hỗ trợ, chẳng những có thể khiến tại hạ thi triển lôi thuật ổn định, mà còn có thể tăng chút uy lực." Hàn Lập hời hợt nói.

Từ sau khi biết rằng mình có khả năng bị Ích Tà Thần Lôi cắn trả, Hàn Lập rất không an tâm, khổ tâm nghiên cứu cách phá giải. Tiểu pháp trận này chính là một loại thủ đoạn phá giải mà hắn nghĩ ra khi bế quan.

Hắn lợi dụng lôi phù ngưng thành trận kỳ, có tác dụng thu nạp lôi điện, lại thông qua tám lôi môn làm công năng tăng lên mấy lần. Một khi Ích Tà Thần Lôi thật sự cắn trả khi đang làm phép thì hắn sẽ lợi dụng pháp trận này, dẫn uy lực Ích Tà Thần Lôi vào pháp trận, tránh tổn thương cho thân thể.

Đương nhiên có hiệu quả hay không thì hắn còn chưa bị Ích Tà Thần Lôi cắn trả, cho nên chưa biết.

Nhưng khi thi triển tế lôi thuật, pháp trận này vẫn làm hắn an tâm một chút. Về phần hắn nói có thể tăng thêm uy lực thì chỉ là thuận miệng mà thôi. Quả nhiên khi nghe Hàn Lập nói vậy, kim viên gật đầu, không nói gì thêm. Đám người Mộc Thanh nhìn thoáng qua, cũng không thấy được gì.

Dù sao loại pháp trận này rất cao cấp, chính là do Hàn Lập lao tâm khổ tứ mới sáng tạo ra được, cho nên ngay cả khi yêu vương có thần thông to lớn thì cũng không thể nhìn thấu.

Những yêu vật khác hiển nhiên cũng thực hiện nhiệm vụ đã được thao luyện, sau thời gian một chén trà nhỏ, một pháp trận đường kính hơn mười trượng đã hiện lên giữa không trung.

Pháp trận này chỉ dùng hơn mười kiện khí cụ khác nhau tạo thành, trong đó có tám hắc sắc viên bàn, có viên hoàn, tinh cầu cổ quái gì đó. Nhưng mấy thứ này lại phát ra khí tức kinh người, nhưng khi hợp thành một thể với pháp trận thì không còn khác nhau nữa. Mà trung tâm pháp trận là Lục Túc cùng Mộc Thanh sóng vai đứng.

Tám đạo hắc ảnh bên kia xếp thành một hàng, mỗi người đều đặt hai tay lên vai người phía trước, phảng phất như kẹo hồ lô xuyên thành một chuỗi. Mỹ phụ tóc bạc đứng ở đầu tiên, thần sắc cực kỳ trấn định.

Huyết bào nhân bên kia, chẳng những hình thể tử huyết khôi lỗi cuồng trướng gấp mấy trăm lần, mà mười mấy kim chúc khôi lỗi cũng đã hạ xuống, hóa thành thiết khôi lỗi thân cao hơn mười trượng, trong tay cầm quang nhận, quang mang thiểm thước.

------oOo------

Chương 1476: Liên thủ phá cấm chế!

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hàn đạo hữu, ngươi trước nên chuẩn bị Tế Lôi Thuật tốt đi. Vào lúc mà chúng ta ra hiệu thì hãy phóng thích Tịch Tà Thần Lôi" Lục Túc đứng phiêu phù ngay giữa trung tâm pháp trận nói.

Hàn Lập gật đầu, hai tay bấm niệm pháp quyết, nhất thời trên người kim hồ xuất hiện, một tầng hàng rào điện mạnh mẽ phát ra, tiếp theo đó là một tiếng nổ mạnh, biến thành một quầng sáng kim sắc.

Kim sắc phù văn tung bay, quầng sáng chợt lóe rồi ngưng tụ thành một viên cầu màu vàng, nhẹ nhàng lơ lửng trên tay hắn.

Lúc này Hàn Lập không hề tiếp tục thi pháp nữa, mà chỉ hờ hững cầm quả cầu đứng nhìn.

Đám người Lục Túc và Mộc Thanh bắt đầu ra tay phá cấm chế.

Chỉ thấy trong miệng Lục Túc và Mộc Thanh khẽ lẩm bẩm, mấy chục tên cao giai yêu vật phía dưới cũng đồng thời thao túng pháp khí. Nhất thời hào quang vạn đạo, pháp trận trong nháy mắt như biến thành một cái hắc động thật lớn, vô số thiên địa linh khí từ xung quanh phụ cận hướng về Lục Túc cùng Mộc Thanh mà tới.

Trong nháy mắt hai người bọn Lục Túc đã được bao phủ ở hai luồng linh hà đủ màu, trên người phát ra linh quang rực rỡ, nhìn giống như hai vị thần vậy.

Bên kia mỹ phụ đầu bạc đứng bên cạnh tám đạo hắc ảnh cũng ra tay. Hai tay ả chập lại rồi chia ra, xuất hiện một cái chuông nhỏ màu đen. Chuông này nhìn cổ kính vô cùng, thậm chí có chỗ còn không trọn vẹn. Hai gã huyết bào nhân, một đứng ở trên đầu Tử Huyết Khôi Lỗi, một đứng ở đầu một kim chúc khôi lỗi mới tạo ra.

Tử Huyết Khôi Lỗi trong miệng gầm nhẹ, hai tay chà xát, nhất thời huyết quang thiểm động, xuất hiện một thanh Tử Hồng Huyết Phủ, bề ngoài có huyết mang thiểm động. Khôi Lỗi hai tay nâng phủ, nhằm vào mặt nước phía trước.

Kim chúc khôi lỗi dưới sự thúc dục của huyết bào nhân cũng giơ một thanh đao lớn trong tay lên, bề ngoài xuất hiện quang mang màu đen kỳ lạ.

"Ầm" một tiếng, Lục Túc cuối cùng cũng đã đánh ra.

Một đạo hắc sắc quang trụ từ trong tay hắn phát ra.

Đạo quang trụ này so với lúc ở không gian thông đạo thì to hơn gấp mấy lần. Nơi cột sáng đi qua, không gian phụ cận thậm chí còn như bị chấn động, dồn nén như sắp đứt gẫy vậy.

Cột sáng chợt lóe vào thẳng trong mặt nước.

Nguyên bản Minh Hà nhìn bình lặng như mặt nước, nhưng khi đạo hắc sắc quang trụ không ngừng thâm nhập vào rốt cục đã xuất hiện biến hóa.

Đầu tiên là từng đợt sóng gợn, sau đó nước của Minh Hà bắt đầu lấy cột sáng làm trung tâm điên cuồng xoáy tròn theo, hơn nữa càng lúc càng nhanh, đồng thời phát ra tiếng động ầm ầm. Lúc này Mộc Thanh cũng đã xuất thủ.

Kim hoa dưới chân quay tít một vòng, đem quang hà phụ cận hút vào hơn phân nửa, sau đó thể tích bắt đầu mạnh mẽ to lên, hóa thành một pháp luân mang theo ánh sáng vàng rực rỡ lao thẳng về phía trước.

Pháp luân này đường kính chừng mấy trượng, chưa tiếp xúc với mặt nước đã phát ra tiếng nổ lớn như sấm động, kim quang lóe lên chém vào trong mặt nước.

Nhất thời mặt nước vốn đang xoáy tròn, sau khi kim quang hiện lên cuối cùng cũng bị mạnh mẽ chia mở ra!

Một lỗ thủng lớn màu trắng lấy cột sáng làm trung tâm chậm rãi xuất hiện, kéo dài tít về phía sau. Tuy vậy nước ở xung quanh lại không ngừng biến động, giống như bất kỳ lúc nào cũng phá sập *"con đường nước"* chuẩn bị hình thành kia. Đúng lúc này *"Ầm Ầm!"* 2 tiếng truyền tới, một huyết ảnh cầm Tử Hồng Huyết Phủ và một lưỡi đao màu đen đã mạnh mẽ đánh tới.

Dưới nhiều sự liên thủ công kích như vậy, một loạt âm thanh kinh thiên động địa phát ra, Minh Hà cuối cùng hoàn toàn bị chia ra. Một con đường cao chừng hơn 10 trượng, bề rộng tầm vài chục trượng từ từ hình thành trong nước.

Nhưng đúng lúc này phía trong màn nước phụ cận bỗng xuất hiện những âm thanh kỳ quái vang lên, tiếp theo hàng loạt sợi tơ đen trong suốt từ trong nước hiện ra, hướng về phía cột sáng lao tới. Một chuyện cực khó tin đã xảy ra!

Nguyên bản những công kích kinh người của mấy yêu vương liên thủ phát ra, bất kể là cột sáng, quang luân hay là lưỡi đao, dưới sự bao phủ của tơ đen bất ngờ dần ảm đạm xuống, thế công dần chậm lại, bắt đầu xuất hiện xu hướng suy tàn. *"Hàn đạo hữu chưa ra tay, còn chờ gì nữa?"* Giọng nói của Lục Túc từ trong quầng sáng rực rỡ lạnh lùng truyền ra.

Thiên địa nguyên khí ngưng tụ từ pháp trận cực lớn kia vừa duy trì cho hắc sắc quang trụ kia, đồng thời cũng kịch liệt thu nhỏ lại. Một bên kia Mộc Thanh đang thao túng cự luân màu vàng cũng gặp chuyện tương tự.

Rõ ràng hai loại thần thông này đều hao tổn pháp lực cực lớn, cho dù mượn pháp trận cũng khó duy trì được lâu. Hàn Lập hít sâu một hơi, kim cầu trên tay đột nhiên nhẹ nhàng bắn ra. *"Vụt"* một tiếng, kim cầu hóa thành một đạo kim quang bắn lên phía trời cao. Đồng thời trong tay nhanh chóng điểm một cái, một kim sắc phù văn cực lớn cũng nhanh chóng bắn ra.

"Một tiếng sấm nổ vang lên, vùng trời phụ cận đột nhiên cuồng

phong gào thét, mây đen dầy đặc tụ lại. Một vòng tròn kim sắc lớn hiện ra giữa mây đen, một cỗ khí tức giống như hủy thiên diệt địa xuất hiện từ trong mây đen xông lên tận trời. Lập tức sau đó điện quang hiện lên, tiếng sấm liên miên không dứt, Hàn Lập sắc mặt ngưng trọng, trong miệng niệm những chú ngữ khó hiểu gì đó, sau đó đưa ngón tay chỉ về phía mặt nước, ánh sáng vàng đột nhiên lóe lên!

*Một đạo kim sắc quang trụ từ "*mặt trời*" giữa mây đen phát ra, chớp động vài cái đã đánh vào mặt nước của Minh Hà. "*Uỳnh!*" một tiếng trầm đục từ mặt nước phát ra. Kim sắc quang trụ vừa tiếp xúc với mặt nước, trong nháy mắt đã hóa thành kim sắc lôi điện lan tỏa mạnh mẽ ra mọi nới. Tiếng sấm mãnh liệt, một chuyện kinh người xuất hiện: Tất cả những nơi lôi quang đi qua, tơ đen xuất hiện trong nước đều bị kim quang làm cho tan biến như sương khói.*

Thấy vậy, đám người Lục Túc vô cùng mừng rỡ, vội vàng thúc dục thần thông của mình điên cuồng tấn công vào mặt nước. Mà mỹ phụ đầu bạc vốn luôn đứng một bên chưa ra tay, giờ này trong miệng cũng phát ra một tiếng kêu chói tai.

Tám bóng đen đứng sau lưng ả, nhất thời chiến giáp trên người hắc mang chớp động, âm khí trên người cũng liên kết cùng nhau, tất cả cuồn cuộn hướng về mỹ phụ đầu bạc tụ tập lại.

Mặc dù tám gã Âm giáp Quỷ Vương này cũng chỉ là Luyện Hư trung kỳ và hậu kỳ, nhưng tám luồng âm khí ngưng tụ lại cùng nhau cũng cực kỳ khủng khiếp. Một quỷ ảnh khổng lồ ẩn ẩn hiện hiện xuất hiện phía trên đỉnh đầu mỹ phụ đầu bạc.

Mà cái chuông nhỏ màu đen trong tay mỹ phụ đầu bạc cũng phát ra hắc mang, trong nháy mắt đằng không bay lên, biến lớn ra mấy trượng. Mỹ phụ trong mắt chợt lóe quang mang kỳ lạ, mạnh mẽ vươn ngón tay điểm vào không trung "Ông!..", một tiếng chuông đã phát ra.

Một tầng hắc sắc quang ba từ trong chuông cuồn cuộn hiện lên, phô thiên cái địa đánh về phía khe sâu giữa Minh Hà. Một màn quỷ dị đã hiện lên.

Hắc sắc quang ba vừa mới tiếp xúc với thông đạo khe sau, nháy mắt đã biến hóa bất ngờ! Từng đạo quang mang nhộn nhạo bỗng nâng những tường nước ở xung quanh lên, ở giữa dòng sông thực sự tạo thành một thông đạo màu đen hoàn chỉnh!

Mà đám người Lục Túc cũng mạnh mẽ thúc dục thần thông, quầng sáng này giống như vô cùng vô tận hướng về phía sâu thông đạo mà kéo dài đi.

Hàn Lập tuy thấy thế trong lòng khá kinh ngạc, nhưng vì đối phó với tơ đen trong suốt không ngừng xuất hiện trong Minh Hà nên chỉ có thể không ngừng thúc dục kim sắc quang luân trên trời liên tiếp phát ra những đạo kim sắc quang trụ, phụ trợ đám người Lục Túc không ngừng đẩy mạnh.

Cùng lúc đó, theo sự kéo dài không ngừng của khe sâu, đám người Lục Túc và Mộc Thanh cũng bắt đầu thúc dục pháp trận dưới chân, làm cho công kích của mình không ngừng kéo dài đánh xuống, toàn lực công kích. Hàn Lập thấy vậy, nhìn trên trời cao kim sắc quang luân chỉ biết cười khổ một tiếng. Hắn cũng không có thần niệm mạnh mẽ như thế để ở khoảng cách xa mà vẫn chuẩn xác thao túng thần lôi!

*Chẳng qua uy lực của Tế Lôi Thuật hiện giờ thực sự không nhỏ, chỉ cần bị kim sắc quang trụ đánh trúng một vùng phụ cận, lôi điện hồ lập tức tràn lan nhanh chóng hủy diệt đám tơ đen ở tít đằng xa. Đương nhiên là cùng với khe sâu càng lúc càng kéo dài, Hàn Lập cũng không khỏi cố giữ vững tinh thần, dùng pháp quyết khống chế kim sắc quang trụ xâm nhập thông đạo. Cũng may là không cần phải nhắm vào vị trí chuẩn xác mà chỉ cần khống chế khoảng cách đại khái là được cho nên vẻ mặt hắn vẫn giữ được sự nhẹ nhàng. Một khắc đồng hồ sau, từ trong khe sâu đột nhiên truyền đến một tiếng nổ nặng nề, đám người Mộc Thanh vừa nghe vậy, lập tức mừng rỡ nói:"*Cuối cùng cũng hoàn toàn đả thông!"

Lập tức ả phất tay một cái, một lát sau kim sắc quang luân đã từ trong khe sâu bay vụt lại, một lần nữa biến thành đóa hoa kim sắc lớn xuất hiện dưới chân. Đám người mỹ phụ đầu bạc cũng vô *cùng vui sướng, đồng thời thu lại thần thông.*

"Tốt lắm! Thông đạo này có thể đủ duy trì mấy canh giờ, đủ cho chúng ta thông qua Minh Hà. Tuy vậy vẫn cần cẩn thận quỷ vật ở trong Minh Hà công kích. Để cho *"bọn chúng"* trước hết tiến vào trong đi, có thể đi được bao xa thì tùy thuộc vào vận khí của chúng. Ra lệnh cho chúng dùng toàn lực sống chết chạy về phía trước đi" *Lục Túc trong mắt lục mang chớp động vài cái, nhìn đám đê giai yêu vật rồi nói. Đám người Mộc Thanh nghe thế xong, liếc mắt nhìn nhau, vẻ vui mừng trên mặt cũng thu lại.*

Vừa đem Tế Lôi Thuật tán đi, Hàn Lập thấy vậy cũng không khỏi ngẩn người ra!

Lúc này, tất cả các khôi lỗi và đám quỷ binh đã tập hợp ở trước lối vào thông đạo, hơn nữa vô cùng quy củ chia thành hai hàng trái phải đứng hai bên. Mà đám đê giai yêu thú cho đến đám cao giai yêu vật đều tập trung ở vị trí trung tâm.

Số lượng đạt đến gần vạn, gần như lèn chật cứng cái thông đạo!

Dưới mệnh lệnh của mấy tên yêu vương phát ra, nhất thời quỷ binh và khôi lỗi ở hai bên trước tiên xuất phát hướng về phía trong thông đạo bay đến.

Mà hắc phong bao phủ trên người đám Âm giáp huyền quỷ giờ phút này cũng đã tán đi, hiện ra bề ngoài thực sự của chúng.

Một đám mang trên người hắc giáp, tay cầm đủ loại binh khí, da thịt lộ ra dưới hắc giáp đều có màu xám xịt ảm đạm, giống như là xác khô vậy. Còn trên đầu thì bị một đoàn quỷ hỏa màu xanh bao phủ. Lửa xanh chớp động, ẩn hiện trong đó là những chiếc đầu lâu dữ tợn. Đám huyền quỷ này hoàn toàn không nói lời nào, không có bất cứ biểu hiện gì, trên người chỉ tỏa ra âm hàn lạnh lẽo. Hàn Lập đứng ở phía sau Mộc Thanh, nhìn đám quỷ vật đó, không khỏi khẽ nhíu mày.

Minh Hà chi địa bản thân phần đông là quỷ vật. Đám người Lục Túc thế mà vẫn luyện chế nhiều quỷ binh như vậy, xem ra trong đó ắt còn có huyền cơ khác. Một lát sau, đám đê giai yêu thú bị *kẹp giữa khôi lỗi và quỷ binh cũng được mệnh lệnh đều bay vào trong thông đạo. Đám người Lục Túc cùng với các cao giai yêu vật chỉ lạnh nhạt đứng chờ ngoài thông đạo, như chẳng hề có ý tiến vào.*

*Ngay khi đám đê giai yêu thú vừa tiến vào thông đạo màu đen, trong nhát mắt bốn phía quanh hắc sắc quang mạc bỗng lóe lên ánh bạc, rồi "*Xẹt, xẹt" từng tiếng gió mãnh liệt vang lên, vô số sợi tơ bạc từ bốn phương tám hướng phô thiên cái đại bắn nhanh ra.

Mục tiêu của chúng tất cả đều là đám đê giai yêu vật đứng giữa, về phần khôi lỗi và huyền quỷ đứng hai bên, đám tơ bạc xem ra không hề thấy hứng thú.

------oOo------

Chương 1477: Minh Linh chi tinh!

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đám tơ bạc này, đương nhiên chính là đám Minh Hà quái ngư mà Hàn Lập đã thấy ban đầu.

Đám quái ngư này dài và nhỏ như những chiếc kim châm, biến thành tơ bạc tuy không thể gây hại cho đám cao giai yêu vật, nhưng đối với đám đê giai yêu thú không thể phóng thích linh quang hộ thể thì có thể nói là trí mạng nguy hiểm.

Chỉ khoảng nửa khắc, mấy trăm đầu yêu vật dẫn đầu vọt vào thông đạo hơn phân nửa đã bị xuyên thủng thân thể tan nát, ngã xuống mà chết.

Đám yêu vật đi sau cả kinh, nhưng không ít yêu vật bên ngoài thân nổi lên linh quang, đồng thời đám khôi lỗi và huyền quỷ hai bên cũng huy động binh khí trong tay, nhất thời hơn phân nửa tơ bạc đã bị chặn từ bên ngoài.

Tuy vậy đám tơ bạc từ trong hắc sắc quang mặc bắn ra lại cũng cuồn cuộn không dứt giống như vô cùng vô tận vậy.

Mà đám đê giai yêu vật, dưới sự gào thét thúc dục của một gã huyết bào nhân, tất cả lại tiếp tục liều mạng chạy như điên vào trong thông đạo.

Mặc dù chỉ là đê giai yêu vật, nhưng toàn lực phi độn thì tốc độ của đám này cũng khá kinh người.

Yêu khí cuồn cuộn, không ít yêu vật đã xông qua non nửa thông đạo.

Đúng lúc này, dị biến xuất hiện! Từ bốn phía hắc sắc quang mang hiện ra vô số bóng đen, tiếng kêu quái dị từ bốn phương tám hương truyền ra.

Một đám bóng đen nhiều hình thù kỳ lạ xuất hiện, quỷ dị từ trong quang mạc đi ra.

Những bóng đen này há mồm ra là phun ra từng cỗ bạch sắc thủy tiễn, có cái thì bổ nhào về phía trước, lộ ra mồm đầy răng nhọn, quấn vào đám yêu vật mà cắn xé.

Hễ yêu vật bị thủy tiễn bắn trúng lập tức thân thể cứng đờ ngã xuống đất mà chết. Hộ thể linh quang dường như cũng không thể ngăn cản sự xâm nhập của thủy tiễn. Kể cả thân thể bề ngoài hiện lên hắc khí trong nháy mắt, nhưng cũng chỉ gọi là kéo dài thêm chút thời gian mà thôi.

Mà đám yêu vật cắn xé cùng bóng đen, mỗi lần bị cắn trúng, chỉ vài cái là đã bị hồn phi phách tán, trong nháy mắt thi thể hóa thành một bãi nước đen ngòm hôi thối.

Những bóng đen này trong miệng không ngờ có kỳ độc! *"Đây là Âm Quỷ!"*

Hàn Lập trong mắt lam mang chớp động, nhìn hết thảy phía xa xa, trong lòng có chút giật mình.

Dưới linh mục, hắn đương nhiên nhìn thấy rõ ràng. Những bóng đen này tuy vô số hình thù kỳ quái, nhưng thực chất chính là một đám thi thể có linh tính. Chẳng qua giờ này tất cả bỗng như biến thành đám cương thi quỷ vật không có thần trí, liều mạng nhắm vào những yêu vật lặt vặt, còn đối với đám khôi lỗi và quỷ binh thì không chút nào thèm để ý.

Đương nhiên có đến cả ngàn vạn đê giai yêu vật nên cũng không phải là không có lực ngăn cản. Sau đợt đầu bất ngờ chưa kịp đề phòng, đám này giờ bắt đầu miệng phun từng đạo hỏa cầu, hoặc đưa móng vuốt phát ra từng đạo phong nhận, vô số công kích hướng về phía đám Âm Quỷ.

Chẳng qua chuyện làm đám yêu vật giật mình chính là, bất kể loại pháp thuật nào đánh lên người đám Âm Quỷ đều chợt léo lên rồi mất hút trong thân thể chúng.

Vậy mà hiệu quả lại không đạt chút nào! Điều này khiến cho tất cả đám yêu vật đều kinh hoảng.

"Ngu xuẩn! Âm Quỷ không có cách nào rời khỏi phạm vi Minh Hà quá xa. Chỉ cần chạy khỏi thông đạo là không sao!" Thanh âm lạnh như băng của Lục Túc đột nhiên vang lên giữa thông đạo, ầm ầm nổ bên tai tất cả yêu vật.

Đám đê giai yêu vật lúc này mới nhất thời tỉnh ngộ hiểu ra, không thèm để ý đến sự công kích của đám Âm Quỷ nữa, chỉ liều mạng bay trối chết về phía cuối thông đạo.

Hơn vạn trượng khoảng cách đối với một đám tốc độ cực nhanh mà nói chỉ vài cái chớp mắt là đã tới.

Đám yêu vật còn lại giấu mình giữa đám khôi lỗi và huyền quỷ, mặc dù dưới sự công kích của quái ngư và Âm Quỷ bị tổn thương thảm trọng nhưng cũng vì số lượng của chúng thực sự quá nhiều, thực sự hi sinh chỉ mới tầm 1/5 đám yêu vật lọt vào thông đạo thôi.

Mà đám đê giai yêu đàn ở phía sau, dưới sự thúc dục mạnh mẽ của cao giai yêu vật, vẫn đang tuôn vào liên tục không ngừng như thủy triều.

Mùi máu tanh tràn ngập cả thông đạo.

Bên ngoài, đám người mỹ phụ đầu bạc và Mộc Thanh nhìn tình hình trong thông đạo, thế nhưng trên mặt lại có vẻ ngưng trọng, mà cũng chưa có người nào có ý định xuất thủ tương trợ, giống như đang chờ đợi cái gì đó.

Ngay lúc Hàn Lập cau mày âm thầm đoán dụng ý của đám người kia, thì trên thông đạo đột nhiên có một bóng đen cực lớn xuất hiện.

Ánh sáng chớp động liên tục, nguyên bản hắc sắc quang mang vốn ổn định, giờ này bắt đầu rung chuyển.

"Phốc phốc" mấy tiếng nổ vang, mấy cái xúc tu thật lớn như mấy con rắn khổng lồ đánh tan quang mạc, bỗng chốc vọt vào trong thông đạo.

Chỉ tùy ý đảo qua một lượt đã đem hơn mười yêu vật không kịp tránh né cuốn lấy

Hơn mười tiếng kêu thảm thiết vang lên, đám yêu vật đã bị bóng đen cực lớn kia cắn nuốt vào trong bụng, tiếp theo mấy cái xúc tu lớn lại xuất hiện trong thông đạo.

Nhất thời đám đê giai yêu vật phụ cận đại loạn! *"Xuất hiện rồi. Động thủ!"*

Mấy tên yêu vương vừa thấy xúc tu xuất hiện đồng thời mừng rỡ, Lục Túc không do dự hét lớn một tiếng.

Nhất thời hai gã huyết bào nhân, Mộc Thanh, mỹ phụ đám người đồng thời linh quang chợt lóe, ngay sau đó biến mất tại chỗ không thấy.

Ngay sau đó ở đoạn thông đạo xuất hiện xúc tu kia đã quỷ dị hiện ra năm người họ.

Trong đó bốn người Mộc Thanh nhất tề đưa một tay hướng hư không trảo một cái.

Bốn quang hồ cực lớn màu sắc khác nhau chợt hiện lên, chớp mắt đã bắt được các xúc tu lớn, đồng thời kéo xuống dưới.

Bốn gã Hợp Thể Kỳ đồng loạt ra tay, chỉ là là núi cao vạn trượng khéo cũng bị nhấc lên.

Một tiếng rống lớn vang lên, *"Phanh"*, chủ nhân của xúc tu dường như đã bị bốn cỗ cự lực từ trong quang mạc mạnh mẽ kéo vào thông đạo.

Đó là một quả cầu thịt núc ních cực lớn, không có mặt mũi, chỉ có một cái mồm khổng lồ, dường như chiếm hơn nửa thân thể. Mà ở trên quả cầu thịt đó có 7, 8 cái xúc tu thật lớn, hơn phân nửa đang bị quang thủ nắm lấy không thể nhúc nhích tí nào. Mấy xúc tu còn lại của quả cầu thịt không ngừng huy động, hướng về mấy tên yêu vương hung hăng nện xuống.

Một tiếng hừ lạnh! Một đạo kiếm quang khổng lồ chợt hiện từ trong hư không, hắc quang lóe lên sau đó đã chém quả cầu thịt cực lớn đó ra làm hai nửa!

Một bóng người nhanh chóng bắn từ dưới lên, từ trong quả cầu thịt móc ra một vật gì đó, sau đó linh quang chợt tắt hiện ra thân hình.

Chính là Lục Túc, người nãy giờ chưa hề ra tay!

Giờ phút này hắn đang cầm trong tay một tinh thạch màu nhũ bạch, lớn cỡ quả trứng chim, phát sáng lấp lánh.

"Cuối cùng đã có Minh Linh chi tinh trong tay. Có vật này, về sau vượt các ải tiếp theo sẽ đỡ hơn nhiều" Lục Túc đánh giá vật trong tay một chút, vừa lòng gật đầu.

Đám người mỹ phụ và Mộc Thanh thấy thuận lợi đạt được tinh thạch, cũng lộ vẻ vui mừng.

"Ha ha, ở vùng Minh Hà chi thủy này, chỉ có một con Minh Hà chi linh chiếm cứ. Chúng ta gây động tĩnh lớn thế, không có khả năng không kinh động đến nó. Mặc dù nó cũng có chút thần thông, nhưng sao đỡ được một kích chúng ta liên thủ chứ?!" Một gã huyết bào nhân cười hắc hắc quái dị.

Chính xác là vậy! Mấy người vừa rồi nhìn liên thủ có vẻ đơn giản vô cùng, nhưng thực ra trước đó đã phải trải qua nhiều lần diễn tập thử, nhờ thế mới có thể dễ dàng chém chết Minh Hà chi linh vốn có thần thông không hề nhỏ.

"Nếu vật đó đã tới tay, chúng ta cũng nhanh chóng đi qua thông đạo thôi. Lúc này chỉ có Âm Quỷ chứ không đụng phải vài loại quỷ vật lợi hại khác, xem như cũng là may mắn rồi!" Mộc Thanh phất

tay áo, nhất thời một cỗ lục quang phát ra, mạnh mẽ đập nát vài tên Âm Quỷ, đồng thời lạnh nhạt nói.

Mấy người khác không phản đối, đồng thời hóa thành mấy đạo kinh hồng, phá không bay về phía bên kia thông đạo.

Lúc này ở một chỗ khác trong thông đạo màu đen, đám cao giai yêu vật vốn chờ mệnh lệnh của đám người Lục Túc, lúc này cũng bắt đầu khống chế độn quang bay vào trong thông đạo.

Hàn Lập cùng với Kim Viên và các yêu vật khác cũng bay vào trong theo.

Đối với đám cao giai như Hàn Lập mà nói, đương nhiên không coi sự công kích của quái như và Âm Quỷ ra gì.

Huống hồ độn tốc của họ đám đê giai yêu vật sao có thể sánh bằng.

Chỉ chốc lát công phu, bọn họ đã bình yên thông qua thông đạo, xuất hiện ở một không gian rộng lớn vô biên.

Đám đê giai yêu vật cũng không ngừng từ thông đạo chạy đến.

Chừng thời gian một bữa cơm sau, cuối cùng mấy vạn yêu vật, Ngân giáp huyền quỷ cùng với khôi lỗi đều đi qua thông đạo màu đen. Huyền quỷ và khôi lỗi thì gần như không bị tổn thương chút nào, nhưng đám đê giai yêu vật đã mất đi mấy phần, còn đám mò được đến đây thì trên người cũng chằng chịt vết thương. Cũng may năng lực khôi phục thân thể của mỗi yêu vật đều cực kỳ kinh người, nên cũng không đáng lo lắm.

Đám người Lục Túc làm như không nhìn thấy, ngược lại tụ tập giống như đang cùng trao đổi cái gì đó.

Hàn Lập lơ lửng trên không trung, ánh mắt chớp động đánh giá hết thảy trước mắt.

Giờ phút này hắn chính là đang đứng ở một chỗ cách mặt đất mấy ngàn trượng, phía dưới khắp nơi đều là đất cát đen ngòm, nhìn có vẻ hoang vắng vô cùng.

Mà trên đỉnh đầu lại là một vùng màu trắng mênh mông do Minh Hà chi thủy hình thành, ao phủ toàn bộ nơi đây.

"Dựa theo bố trí ban đầu xuất phát, Âm giáp huyền quỷ đi trước, khôi lỗi cản phía sau" Mấy tên yêu vương thương lượng, xác định vị trí đại khái xong, Lục Túc bay tới, phát ra mệnh lệnh.

Nhất thời đám đông loạn một trận sau đó chia thành các đội, chậm rãi hướng tới một phía khác đi tới.

Hàn Lập vẫn đang cùng Kim Viên đứng ở phía sau Mộc Thanh.

Mộc Thanh ả này yêu kiều đứng trên kim sắc cự hoa, dẫn theo một đám cao giai yêu vật, đứng giữa tọa trấn.

Lục Túc cùng mỹ phụ mang theo 8000 quỷ binh, âm phong nổi lên đi phía trước. Hai gã huyết bào nhân đương nhiên đứng sau thúc dục đám khôi lỗi.

Toàn bộ đội ngũ giống một con rồng đen khổng lồ, nhanh chóng bay đi, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng thông đạo nữa.

Mấy canh giờ sau, toàn bộ đội ngũ đã bay ra khỏi vùng đất màu đen. Nhưng thứ xuất hiện trước mắt lại khiến cho Hàn Lập phải hít một hơi lạnh.

Xương trắng như tuyết, nhìn vô biên không thấy hạn! Ở chỗ mà đội ngũ đi đến đột nhiên xuất hiện một bình nguyên trải rộng toàn xương trắng. Đám xương này lớn nhỏ không đều, rõ ràng do nhiều loại sinh linh lưu lại, chúng nó hoặc chất thành đống cao, hoặc nằm ngổn ngang, màu sắc loang lổ, có vẻ vô cùng xa xưa.

Lại thêm có từng đợt khí mang mùi hôi từ sâu trong bình nguyên xương trắng truyền đến.

Điều này khiến cho mọi người càng cảm thấy tâm thần không yên…

Nhưng đội ngũ chỉ thoáng dừng lại một chút, ngay sau đó dưới sự dẫn đầu của Lục Túc và mỹ phụ đầu bạc, đã đi vào trong vùng xương trắng.

Một hơi đi sâu vào hơn 10 dặm, nhưng trong tầm mắt vẫn chỉ một màu trắng, hơn nữa xú khí càng lúc càng đậm.

Hàn Lập sớm đã dùng hộ thể linh quang ngăn cách loại xú khí đó, đồng thời trong mắt lam quang chớp động không ngừng.

Mặc dù nơi đây thần niệm bị áp chế cực lớn, nhưng với Minh Thanh Linh Mục thần thông của hắn có thể dế dàng nhìn cực xa.

Bỗng nhiên khuôn mặt vốn bình tĩnh của Hàn Lập trở nên căng thẳng, thốt ra một tiếng hô nhỏ.

------oOo------

Chương 1478: Tao ngộ kịch chiến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Từ nơi xa của cánh đồng bạch cốt bỗng nhiên truyền đến âm thanh vang vọng, một cỗ âm khí hôi bạch sắc cũng đang cuồn cuộn lao tới.

Hôi khí này trải rộng không thể nhìn thấy giới hạn, tất cả những nơi hôi khí tràn qua thì bạch cốt lập tức đứng dậy tạo thành vô số bộ khô lâu hình thù quái dị.

Những bộ khô lâu này kích cỡ lớn nhỏ không đều trong mắt hồng quang lập lòe đang từng bước vây lấy nhóm người Lục Túc cùng đám yêu vật.

Cỗ hôi khí này trong nháy mắt đã tràn tới vùng phụ cận đám yêu vật Địa Uyên.

Đám yêu vật cấp thấp của Địa Uyên trở lên nhao nhao hỗn loạn.

Sắc mặt Hàn Lập biến đổi, hắn không khỏi nhìn về phía Mộc Thanh. Chỉ là sắc mặt nàng vẫn bình tĩnh không hề có chút dị biến, dường như đã sớm đoán trước được việc này.

Hàn Lập cảm thấy kỳ lạ vô cùng, bỗng nhiên từ phía sau đội ngũ xuất hiện một tiếng quát lớn, lưỡng đạo huyết hồng từ đám khôi lỗi bắn vọt lên nghênh kháng với hôi khí. *"Bụp bụp"* – hai đạo huyết hồng trong lúc phi lên lập tức biến thành hai cỗ tinh phong rồi va chạm với hôi khí. Tiếng nổ *"ầm ầm"* vang lên liên miên không dứt, hai đạo huyết phong và hôi khí cuộn vào nhau phát ra tiếng phong lôi liên miên chấn cho đám khô lâu mới sống lại tan xương nát thịt.

Chẳng qua đại quân khô lâu tại các hướng khác có hôi khí cuốn quanh người, chúng lập tức xông thẳng đến đội ngũ của Địa Uyên. Trong nhất thời cả bầu trời lẫn mặt đất đều bị vô số khô lâu che kín, số lượng nhiều không đếm xuể khiến Hàn Lập cảm thấy kinh hãi.

Đúng lúc này, mỹ phụ đầu bạc phía trước lại rộ lên một tràng cười quái dị, thân hình mụ quay tròn, tóc trắng bay loạn. Một quỷ ảnh thật lớn từ sau lưng mụ hiện ra, trong nháy mắt đã lớn lên đến mấy trăm trượng.

Quỷ ảnh đột nhiên há miệng phun ra một cỗ lục khí cuốn lấy mảng lớn khô lâu. Một màn quỷ dị bỗng nhiên xuất hiện…

Đám khô lâu trong không trung mỗi lần bị lục khí thổi qua thì hôi khí trên người lập tức tán ra rồi chúng trực tiếp từ trên không rơi xuống mặt đất.

Lục khí tuôn ra từ miệng quỷ ảnh dường như vô cùng vô tận, trong nháy mắt hợp lại cùng hai cơn lốc huyết sắc quét sạch đám khô lâu che kín đất trời. Căn bản không cần Mộc Thanh cùng Lục Túc ra tay!

Hàn Lập thấy cảnh này thì không khỏi hít sâu một hơi!

Sau khi hai cơn lốc huyết sắc tan biến thì hai đạo huyết hồng lại một lần nữa hóa thành hai gã huyết bào nhân trở về. Còn lục khí sau khi tan biến thì đầu quỷ ảnh sau lưng mỹ phụ đầu bạc cũng biến mất.

"Chỉ là một ít cốt quái mà thôi, có thể coi đây là thứ dễ đối phó nhất trong Minh Hà Chi Địa, những thứ ở đằng sau sẽ không dễ đối phó thế này." Mộc Thanh nhìn một mảng bạch cốt dày đặc trước mặt đột nhiên thì thào nói. Nàng dường như đang tự nhủ với bản thân, lại như đang cảnh tỉnh ai đó. Hàn Lập cùng Kim Linh ở phụ cận đương nhiên nghe được nên không khỏi đưa mắt nhìn nhau. Chỉ là Hàn Lập tỏ ra như đang suy nghĩ điều gì đó, còn gương mặt đầy lông của Kim Linh lại không hề có biểu lộ gì. Dưới mệnh lệnh của Lục Túc, đội ngũ Địa Uyên tiếp tục tiến vào.

Hai ngày sau, một mảng lớn huyết sắc xuất hiện trên không – đây là môt đàn dơi quái dị toàn thân đỏ như máu đang điên cuồng công kích yêu vật Địa Uyên.

Những con dơi màu máu này mỗi lần bị yêu vật Địa Uyên xé nát hoặc giết chết thì thân thể lại tự động ráp lại, khôi phục như ban đầu. Phải diệt sát vài lần hoặc dùng pháp thuật hỏa thuộc tính mới có thể nhất kích tiêu diệt bọn chúng. Còn bọn chúng sau khi áp sát được tới cạnh bên người yêu vật Địa Uyên thì lập tức há to miệng hút máu, chỉ trong phút chốc đã biến con mồi trở thành một bộ xác khô.

Hơn nữa những con dơi này đều lớn đến cả trượng, con bé nhất cũng dài đến cả xích; trong đó có hơn mười con dơi lớn nhất hình dáng lại là thân dơi mặt người, miệng phun xích hồng huyết quang, cho dù yêu vật gì bị đánh trúng thì cũng sẽ lập tức biến thành tro bụi, thậm chí ngay cả cao giai yêu vật cũng không chịu nổi một kích.

Cho đến lúc này, chẳng những tất cả yêu vật đều đã xuất thủ mà ngay cả tứ đại yêu vương cũng đồng loạt thi triển thần thông lần lượt giết chết những con dơi mặt người này.

Toàn thân Hàn Lập được bao phủ bởi một lớp kim sắc điện hồ, chỉ cần một con dơi nào lao vào kim sắc điện quang thì nó sẽ lập tức hóa thành một đoàn huyết khí rồi tan biến trong không trung. Lúc này rốt cục hắn cũng hiểu được vì sao Mộc Thanh và mỹ phụ lại tỏ ra hâm mộ Ích Tà Thần Lôi của hắn như vậy.

Hiển nhiên quỷ vật nơi Minh Hà này trong cơ thể không ít thì nhiều đều có ẩn chứa một chút ma khí, dùng Ích Tà Thần Lôi để đối phó với bọn chúng là thích hợp nhất.

Tuy số lượng đàn dơi này không ít nhưng dưới sự phản kích của tứ đại yêu vương cùng với phần lớn yêu vật, khôi lỗi, huyền quỷ thì số lượng đang nhanh chóng giảm xuống.

Hai ba con dơi mặt người còn sót lại thấy tình thế không ổn thì lập tức phun ra một chùm huyết vụ bao phủ toàn thân rồi quay đầu chạy trốn.

Độn tốc của chúng cực nhanh, chỉ động cánh vài cái đã xuất hiện phía cuối chân trời rồi biến mất vô tung vô ảnh.

Bảy ngày sau, tại trong một mảnh quái vụ xuất hiện vô số hắc sắc quỷ ảnh có hình dạng bất đồng đang trùng điệp bao vây đám yêu vật Địa Uyên dưới chân núi.

Chúng nó tuy rằng không công kích cận thân nhưng trong miệng liên túc phát ra những tiếng kêu quỷ dị hoặc tiếng rống thê lương, não nề vô cùng khiến đám yêu vật thấp giai run rẩy thân hình, khó có thể mở ra hai mắt, tùy thời đều có thể ngã xuống đất.

Lúc này trong đám quỷ ảnh này bỗng xuất hiện một quả chuông màu đen, từ thân chuông phát ra một tiếng vang lớn như tiếng long ngâm khiến hơn phân nửa quỷ ảnh đều toán loạn biến mất, số còn sót lại cũng phát ra tiếng kêu nỉ non rồi nhập thẳng vào quỷ vụ trốn mất không thấy bóng dáng.

Một tháng sau, tại một mặt hồ đen như mực: một cự nhân ba đầu toàn thân đầy những khối thịt thối rữa chân đạp trên mặt hồ, hai tay huy động một khúc thú cốt cực lớn giao đấu với tử huyết khôi lỗi. Tại bên cạnh bọn họ có vô số quỷ vật trong hồ đang lơ lửng hầm hé nhìn đám yêu vật Địa Uyên.

Giờ phút này, số lượng yêu vật Địa Uyên đã không còn đủ một vạn, hơn phân nửa là trung và cao giai. Mà ngay cả tám ngàn quỷ binh và hơn vạn khôi lỗi đều hao tổn không ít.

Một tháng sau…

Hàn Lập khoát tay bắn ra kim quang, nhất thời chém quỷ vật đầu trâu hình người thành hai nửa, quang hà hôi sắc sau lưng đảo qua đánh bay một mũi tên bạch cốt từ phương khác phóng tới.

Tay kia đồng thời lật lên phóng ra ngũ sắc hàn diễm khiến hai con quỷ vật dữ tợn khác bỗng chốc bị biến thành hai khối băng điêu. Đúng lúc này một cỗ cuồng phong ép tới khiến Hàn Lập biến sắc, thân hình hắn dần trở lên mơ hồ rồi biến mất tại chỗ.

Một cây lang nha bổng dài hơn mười trượng lập tức đập xuống chỗ hắn vừa đứng, mặt đất phía dưới chợt lóe hắc quang rồi xụp xuống thành một rãnh sâu vài xích. Chủ nhân của cây Lang Nha Bỗng này là một cự thi độc nhãn toàn thân đầy lông xanh.

Đột nhiên khoảng không phía trên đầu cự thi bỗng lóe thanh quang, thân hình Hàn Lập nhanh như chớp hiện ra rồi hư không áp xuống một chưởng.

Một ngọn tiểu sơn màu đen trống rỗng xuất hiện, hắc mang lưu chuyển quanh thân khiến nó trong phút chốc hóa thành cự sơn ngàn trượng. *"Oành!"* – một tiếng nổ thật lớn vang lên, cự sơn chẳng những đè bẹp cự thi ở dưới mà toàn bộ quỷ vật khác trong vòng trăm trượng cũng bị nó ép cho tan xương nát thịt.

Hàn Lập thở dài một hơi, lúc này mới có thể cẩn thận đánh giá tình huống xung quanh.

Bốn phương tám hướng đều có quỷ khí cuồn cuộn, sương mù dày đặc. Ngay cả Minh Thanh Linh Mục cũng không thể thấy rõ sự vật ở ngoài nghìn trượng.

Hắn chỉ có thể thông qua linh quang kinh người thỉnh thoảng chớp lên cùng tiếng nổ vang vọng mà suy đoán yêu vật Địa Uyên vẫn đang bị đại quân quỷ vật công kích. Cũng không biết tứ đại yêu vương lúc này đang phân tán nơi đâu, hay là đã bị đám lệ quỷ Minh Hà bao vây. Khóe miệng Hàn Lập khẽ giật, nét mặt lộ vẻ cười khổ.

Một tháng trước đây, tuy bọn họ chiến đấu liên tục nhưng vẫn thuận lợi mà tiến chỉ là càng vào sâu thì càng bắt gặp nhiều quỷ vật hung dữ lợi hại.

Thần thông của lệ quỷ hung phách tại nơi này có phần đặc thù, thậm chí ngay cả tứ đại yêu vương cũng kiêng kị ba phần nên lúc trước mới có ý luyện chế ra tám nghìn quỷ binh cùng hơn vạn khôi lỗi để chuẩn bị mạnh mẽ đột phá. Còn về phần đê giai yêu vật trải qua vô số trận chiến đã không còn sót lại bao nhiêu. Đối mặt với sự tình như đã dự đoán trước, đám người Lục Túc sau khi thương lượng một phen thì tuy cảm thấy bất an nhưng vẫn cẩn thận dẫn đội đi tiếp.

Hôm nay, theo như dự đoán thì nơi này vốn không có quỷ vật lợi hại tồn tại nhưng bỗng nhiên từ bốn phương tám hướng quỷ vật chen chúc xuất hiện, số lượng già thiên tế nhất.

Ở trong đội ngũ này lại có hơn ba mươi lệ quỷ thống lĩnh có thể so sánh với tu sĩ Luyện Hư, chúng thả ra quỷ vụ nồng đậm phút chốc vây lấy bọn họ rồi chia cắt đội ngũ của đám người Lục Túc, khiến từng người trong bọn họ phải đối mặt với vô số quỷ vật.

Hàn Lập lúc mới đầu còn ở bên cạnh Kim Linh ngăn cản quỷ vật công kích.

Chỉ là âm vụ này không biết là do loại thần thông quỷ đạo nào hóa thành, trong tranh đấu chỉ cần có chút rơi xuống hạ phong thì sẽ lập tức bị sương mù làm lạc mất phương hướng.

Ngay cả Hàn Lập tự nhận thần thức không kém cộng thêm Minh Thanh Linh Mục thì hơn sau nửa ngày chém giết cũng đã mất liên hệ với những người khác.

Hắn chỉ có thể nghe được tiếng tranh đấu phía xa xa, bởi bốn phía luôn có quỷ vật hung hãn không sợ chết lao tớn.

Cũng may số lượng quỷ vật lao tới chỗ hắn tuy nhiều nhưng cao nhất cũng chỉ tương đương với Nguyên Anh, Hóa Thần – chúng còn chưa chân chính tạo thành mối uy hiếp cho Hàn Lập.

Sau một hồi chém giết hắn mới tạm thời diệt sát được sạch sẽ đám quỷ vật phụ cận, có thể nghỉ tạm một lát.

Chẳng qua dựa theo kinh nghiệm lúc trước thì sau không lâu sau đó sẽ lại có một đàn quỷ vật lao tới đây khiến hắn giết đến mỏi tay cũng không hết. Hàn Lập bất động thanh sắc bỗng nhiên lật tay thu lại Nguyên Từ Thần Sơn khiến tòa cự phong cao cả nghìn trượng đè chết vô số quỷ vật lúc trước bỗng nhiêu biến mất, còn hắn cũng lập tức hóa thành một đạo thanh thống bắn tới nơi có tiếng chém giết nhỏ nhất. Hàn Lập cần phải thoát ra khỏi đám sương mù này, tự nghĩ cách bảo vệ mình trước.

Nếu thực sự không được thì hắn cũng bất chấp sự kiêng kỵ đối với đám người Lục Túc, mỹ phụ đầu bạc mà thả ra Đề Hồn.

Nếu không thì rất có thể hắn sẽ bị lũ quỷ vật này lấy số lượng mà đè chết.

------oOo------

Chương 1479: Cơ hội chạy trốn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cơ hồ đúng lúc Hàn Lập lao đi thì nơi này đã xuất hiện một lục phát ác quỷ xích lõa toàn thân từ trong sương mù vọt ra, nó thấy phụ cận không một bóng người thì thoáng trở nên ngây ngốc.

Mà Hàn Lập lúc này đã sớm ở ngoài cả nghìn trượng, hắn ỷ vào Linh Mục thần thông nên liên tiếp tránh khỏi vài tràng chiến đấu, bắt đầu không ngừng di chuyển trong đoàn sương mù.

Nếu gặp được một ít quỷ vật thì hắn lập tức thi triển thủ đoạn sét đánh tiêu diệt bọn chúng, còn nếu gặp được số lượng quỷ vật lớn thì lập tức tránh đi.

Cứ như vậy, Hàn Lập nhất thời không gặp phải chuyện gì trong sương mù. Chẳng qua bốn phía sương mù cuồn cuộn đầy tiếng hỗn chiến, căn bản không thể nhận rõ phương hướng. Bay được một lúc, Hàn Lập đã không còn có thể phân biệt được phương hướng nữa rồi.

Rơi vào đường cùng, hắn mạo hiểm bay lên trời, muốn từ trên cao để xác định vị trí của mình.

Thân hình hắn vừa bay lên được mấy trăm trượng thì quả thực sương mù đã mỏng đi vài phần nhưng hắn lập tức phải đón nhận vô số đòn công kích mãnh liệt từ phía trên bắn xuống.

Nếu không phải có Nguyên Từ Thần Quang hộ thân, lại sớm có phòng bị dùng hôi hà quét sạch phân nửa đòn công kích thì chỉ sợ hắn đã bị đánh rơi xuống giữa đương trường.

Nhưng cứ như vậy cũng khiến toàn thân hắn toát mồ hôi lạnh. Không đợi đợt công kích thứ ba ập đến hắn đã giương hai cánh lao xuống phía dưới đoàn sương mù.

Xem ra tiến lên trên cao không phải là một chủ ý hay.

Tiếp theo, Hàn Lập chỉ có thể cố gắng xác định một phương hướng rồi tiếp tục đâm đầu vào trong đoàn sương mù.

Cũng không biết do sương mù này có cấm chế huyền diệu gì hay bản thân sương mù vốn bao trùm khoảng cách rộng lớn.

Mấy canh giờ sau, hắn vẫn bị vây ở trong đây, không có dấu hiệu có thể thoát ra ngoài.

Sắc mặt Hàn Lập càng lúc càng âm trầm.

Hắn khẽ vung tay áo bắn ra vài đạo kim ti chém nát mấy quỷ ảnh trước mặt.

Nhưng sau tiếng quái khiếu thì những quỷ ảnh này nhanh chóng hợp lại như cũ, tiếp tục giương nanh múa vuốt xông tới.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng rồi há miệng phun ra một đoàn ngân sắc hỏa cầu.

Trong chốc lát đám quỷ ảnh này đã bị ngân diễm vây lấy rồi luyện hóa thành hư ảo.

Lệ phách vô hình tuy khó chơi nhưng vẫn không thể chống đỡ Phệ Linh Thiên Hỏa của Hàn Lập.

Mặt thấy đám quỷ vật trước mặt đã bị tiêu diệt sạch sẽ, hàn Lập lại ngẩng đầu nhìn nhằm xác định phương hướng thì bỗng nhiên xuất hiện một tiếng nổ kinh thiên động địa từ một hướng khác truyền tới, tiếng nổ này khiến mặt đất cũng không ngừng rung lên.

Từng đoàn hắc sắc hảo diễm từ nơi xa bắn ra bốn phía, chỗ đó còn ẩn ẩn truyền đến tiếng thét kinh hãi của nữ tử.

Sắc mặt Hàn Lập trở lên ngưng trọng, lập tức quay đầu nhìn lại.

Tiếng thét này có chút quen tai, dường như là thanh âm của Nguyên Dao. Chẳng lẽ nàng đang chiến đấu ở ngay gần đây?

Tuy rằng trong lòng không dám khẳng định nhưng Hàn lập cũng lập tức hóa hành một đạo thanh hồng bay tới nơi đó.

Đợt bạo phát của hắc sắc hỏa quang vừa rồi cũng không cách nơi Hàn Lập bao xa, hắn lập tức điều khiển thanh hồng vọt đi mấy ngàn trượng xuất hiện ở nơi này.

Hàn Lập thu lại độn quang, ngưng thần nhìn lại.

Chỉ thấy ở hơn trăm trượng trước mặt hắn có mấy trăm đầu huyết hồng khô lâu đang phóng ra từng đạo huyết tuyến cùng hơn trăm âm giáp huyền quỷ điên cuồng giao đáu. Mà ở giữa đám huyền quỷ có hai nữ tử hắc bào, một người cầm hắc sắc tiểu bình mọt người cầm quạt ba tiêu đang thả ra từng đoàn hắc sắc hỏa cầu phụ trợ đám huyền quỷ liều mạng chống cự huyết hồng khô lâu.

Uy lực của hắc sắc hỏa diễm này cùng những đòn công kích tạo ra từng trận âm phong của âm giáp huyền quỷ không hề tầm thường, nhưng đối thủ của họ lại càng thêm quỷ dị!

Những khô lâu này liên tục di chuyển, trong miệng không ngừng phun ra huyết tuyến có tác dụng khắc chế hắc hỏa nhất định, dưới sự công kích của mấy trăm khô lâu một lúc khiến hơn phân nửa hắc hỏa bị tiêu diệt, cho dù ngẫu nhiên có một tia bắn trúng một bộ khô lâu thì nó cũng chỉ loạng choạng một chút chứ không hề bị thụ thương quá nặng.

Những huyết tuyến này

Tuy rằng trên đám quỷ binh có hắc giáp bảo vệ nhưng cùng một lúc chúng phải chịu hơn mười đạo huyết tuyến công kích cũng khiến chiến giáp vỡ vụn, quỷ binh bên trong lập tức hóa thành một đoàn khắc khí rồi biến mất.

Vào lúc Hàn Lập phóng tới phụ cận thì hai nữ tử đang gấp gáp thôi động bảo vật trong tay, số lượng quỷ binh bảo vệ hai nàng lúc này đã tổn thất mấy bảy tám phần, nguy cơ đã cận kề.

Hai người này đương nhiên là Nghiên Lệ cùng Nguyên Dao.

Ánh mắt Hàn Lập híp lại đánh giá xung quanh một chút, thấy nơi này không còn bất tử quỷ vật lợi hại nào ẩn núp, hắn lập tứ ra tay!

Hai cánh sau lưng vũ động, cả người Hàn Lập tiêu biến vào hư không.

Rồi lập tức hiện lên trên đỉnh đầu nhị nữ.

Hai tay hắn vung lên, liên tục bắn ra bảy mươi hai khẩu phi kiếm, bỗng chốc hóa thành mấy trăm khẩu kim sắc kiếm quang phô thiên cái địa chém xuống.

Những chỗ kiếm quang đi qua thì huyết hồng khô lâu nơi đó lập tức bị chém thành vô số mảnh vụn.

Nhưng một việc kinh dị bỗng xuất hiện…

Tất cả những xác huyết khô lâu bị chém chết lập tức lóe lên huyết quang mặt ngoài rồi lập tức tan ra thành từng đoàn chất lỏng màu máu.

Chúng đang dần dần tụ lại thành một đại quỷ vật.

Hàn Lập thấy vậy khẽ nhíu chân mày, hắn liền nhấc tay lên, từ năm đầu ngón tay hiện ra năm khỏa khô lâu hư ảnh

Từng đoàn ngũ sắc hàn diễm từ năm khỏa khô lâu này kết thành một chiếc lồng úp xuống quỷ vật.

Cự đại quỷ vật lập tức bị hàn diễm biến thành một khối băng điêu, không thể nhúc nhích.

Từ đầu ngón tay Hàn Lập lại bắn ra một tia thiểm điện đánh lên trên mặt băng.

"Rắc rắc…" Băng điêu bị kim hồ công kích lập tức vỡ vụn, đại quỷ vật chưa kịp phát uy đã bị Hàn Lập nhẹ nhàng tiêu diệt.

Hai người Nghiên Lệ và Nguyên Dao phía dưới tất nhiên chứng kiến toàn bộ sự việc từ đầu tới cuối, cả hai người kinh ngạc không thôi.

Những quỷ vật này thiếu chút nữa đã khiến các nàng táng mạng nơi này vậy mà lại không thể đỡ nổi một kích của Hàn Lập.

Các nàng quả thực quá kinh ngạc…

"Đa tạ Hàn huynh trợ giúp!" Nghiên Lệ là người trước tiên tỉnh táo trở lại, vội vàng mỉm cười thi lễ với Hàn Lập.

"Hàn huynh nếu đến chậm một chút thì chỉ sợ không còn thấy được hai người chúng ta." Nguyên Dao cũng thu lại vẻ kinh ngạc trên mặt, mỉm cười với Hàn Lập. Dung mạo của nàng lúc này kiều diễm như trăm hoa đua nở.

Nụ cười của nàng khiến Hàn Lập ngẩn ngơ, nhưng hắn lập tức khôi phục vẻ trấn định, nhàn nhạt nói với nhị nữ:

"Hai vị đạo hữu sao lại ở đây? Không phải các người đi cùng với quỷ bà sao? Còn đám quỷ binh này là…"

"Còn Hàn huynh sao không đi theo Mộc Thanh tiên tử mà lại ở nơi đây? Hai người chúng ta cũng theo các của Hàn huynh mà tới đây thôi. Còn về đám âm giáp huyền quỷ này là do tỷ muội ta có tham gia luyện chế khi trước nên có thể điều khiển một đội. Chẳng qua hai người chúng ta cũng chỉ có khả năng khống chế ngần này quỷ binh, may mắn có chúng bảo hộ mới kiên trì tới hiện tại." Lưu quang trong mắt Nghiên Lệ chuyển động, đoạn cười nhẹ nói.

"Chắc chắn đằng sau lưng đám quỷ vật này có tồn tại quỷ vật cấp cao, nếu không cũng đã không bày ra một cái bẫy lớn muốn một mẻ bắt hết chúng ta như vậy."

Hàn Lập gật đầu rồi từ từ nói.

"Lời của Hàn huynh rất có lý, chỉ là không biết đạo hữu tính toán về sau thế nào! Số lượng quỷ vật bao vây chúng ta quả thực quá

nhiều, cho dù có xếp chúng lại cùng một chỗ để giết cũng không hết." Sắc mặt Nguyên Dao thoáng biến trắng, nàng cắn nhẹ môi nói.

"Hai vị đạo hữu không có phát hiện gì sao? Đến hiện giờ chúng ta chỉ gặp phải quỷ vật cấp thấp, chứ chưa hề gặp qua lệ quỷ hung phách cấp cao." Hàn Lập cũng không trực tiếp trả lời Nguyên Dao mà sắc mặt tỏ vẻ quái dị mà phân tích tình hình.

"Ý của đạo hữu là…" Nghiên Lệ ngẩn ra một chút rồi bỗng trở lên giật mình.

"Đúng vậy, sợ rằng tất cả quỷ vật cấp Luyện Hư lúc này đang bận đối phó với đám người Lục Túc, nếu không chỉ cần chúng xuất hiện vài tên cũng khiến cúng ta phải lo lắng cho tính mạng của mình." Hàn Lập sờ sờ cằm.

"Lời này của Hàn huynh tức là sao? Xin trực tiếp nói cho tỷ muội ta biết!" Ánh mắt Nguyên Dao chợt lóe quang mang, bỗng nhiên hỏi.

"Không có gì, tại hạ chỉ cảm thấy tình hình lúc này có chút hỗn loạn, đây chính là cơ hội để chúng ta thoát khỏi sự khống chế của đám yêu vương này." Hàn Lập thở dài, từ từ nói.

"Ý của Hàn huynh cúng ta đã hiểu." Nghiên Lệ thu lại vẻ tươi cười. Hàn Lập ngưng trọng nói: *"Chỉ cần chúng ta chạy khỏi đây là được, đám người Mộc Thanh cùng quỷ bà sẽ không có thời gian bận tâm đén chúng ta. Lúc đó chỉ cần tìm được một nơi âm khí tinh thuần là có thể loại trừ ký hiệu bọn họ lưu lại trên cơ thể. Minh Hà rộng lớn như vậy, cho dù đám người quỷ bà muốn tìm chúng ta cũng không khác gì tìm kim đáy biển."*

Nghe Hàn Lập nói vậy, hai người Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt có chút rung động.

"Được! Chúng ta nghe theo Hàn huynh. Hiện tại đã tiến vào Minh Hà nguy hiểm trùng trùng, nếu có thể sớm thoát đi thì hai người chúng ta cầu con không được." Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ truyền âm thương lượng một lát sau đó rốt cục đồng ý.

"Nếu hai vị đạo hữu không có ý kiến thì tốt rồi. Chỉ là quỷ vụ này có chút quỷ quái, ta đã tìm kiếm hơn nửa ngày nhưng vẫn không thấy đường ra. Quả là khó giải quyết!" Hàn Lập thoáng tỏ vẻ vui mừng, nhưng lập tức cau mày nói.

"Nếu là chuyện khác hai người chúng ta thần thông thấp kém sẽ không giúp đỡ được gì, nhưng quỷ vụ này sao? Ha Ha, đạo hữu chẳng lẽ quên ta cùng sư muội tu luyện quỷ đạo công pháp, bản thân cũng là bán quỷ chi khu!" Nghiên Lệ nghe Hàn Lập nói vậy thì lại khẽ cười nói.

"Ồ, chẳng lẽ Nghiên đạo hữu cùng Nguyên đạo hữu có biện pháp thoát k hỏi quỷ vụ này?" Hàn Lập thoáng ngẩn ra rồi mừng rỡ nói.

"Chúng ta tu luyện Âm Dương luân hồi quyết, tuy không thể so với các đại thần thông khác khắc định chế thắng nhưng cũng có một số chỗ huyền diệu nhất định. Đạo hữu cứ đi theo hai người chúng ta là được, kỳ thực lúc trước hai người chúng ta định thoát ly khỏi đám quỷ vụ này nhưng trên đường lại gặp phải quỷ vật tập kích." Nguyên Dao đắc ý giải thích.

------oOo------

Chương 1480: Bạch ảnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Việc này không nên chậm trễ, lập tức đi thôi. Nếu chậm một chút nữa thì đám quỷ vật sẽ lại kéo tới đây."

Hàn Lập kìm chế sự hưng phấn trong lòng, thận trọng nói.

Hai người Nguyên Dao cũng không có ý kiến. Ba người cùng đám quỷ binh còn sót lại lập tức khống chế độn quang rời khỏi nơi đây! Trên đường đi, Nguyên Dao và Nghiên Lệ thi triển hợp độn (hai độn quang hòa vào làm một) cả hai nắm lấy tay nhau cùng thi pháp.

Trên hai người tỏa ra hắc bạch lưỡng sắc linh quang, đoạn cả hai hé miệng tự phun ra hai khỏa viên châu hai màu đen trắng khắc nhau.

Hai hạt châu vừa xuất hiện đã dung hợp thành một thể, biến thành một hạt châu lớn cỡ nắm tay, nửa đen nửa trắng.

Nghiên Lệ cùng Nguyên Dao trong khi độn quang đều nhắm chặt hai mắt thao túng hắc bạch viên cầu dẫn Hàn Lập bay về một phương.

Nhìn thấy bí thuật kỳ lạ như vậy, Hàn Lập có chút bán tín bán nghi nhưng cũng chỉ có thể bay theo hai người.

"Hàn huynh, chúng ta dùng bí thuật quỷ đạo tuy có thể thoát ra khỏi sương mù nhưng không thể thay đổi phương hướng trong khi thi pháp, nếu không chẳng khác nào kiếm củi ba năm đốt một giờ." Nghiên Lệ bỗng nhiên lên tiếng.

Vẻ mặt Hàn Lập thoáng biến sắc, hắn không khỏi lên tiếng hỏi:

"Nói như vậy, trên đường cho dù có gặp được quỷ vật thì cũng

phải trực tiếp vượt qua."

"Đúng vậy! Hàn huynh nên biết bí thuật của chúng ta tuy có thể loại bỏ sương mù nhưng vẫn bị quỷ vật cuốn lấy, không thể rời đi!" Nghiên Lệ cười khổ một tiếng.

"Hừ, chỉ cần không chạm phải những tồn tại cường đại như Lục Túc và Mộc Thanh thì có thể trực tiếp vượt qua được! Các quỷ vật lợi hại giờ này có lẽ đang cuốn lấy bốn yêu vương." Hàn quang trong mắt Hàn Lập chợt lóe, cười nhạt một tiếng.

Cho dù lúc trước có thấy Hàn Lập ra tay nhưng khi nghe thấy hắn lớn tiếng như vậy thì sắc mặt Nghiên Lệ cũng ngẩn ra, tỏ vẻ quái dị.

"Thế nào, chẳng lẽ Nghiên đạo hữu thấy Hàn mỗ nói vậy là quá tự đại?" Hàn Lập rất tinh ý, lập tức nhìn thấu suy nghĩ của Nghiên Lệ nên nhàn nhạt nói.

"Tiểu muội đâu dám nghĩ như vậy! Thiếp thân cùng Hàn huynh chưa có thâm giao gì, nhưng cũng nghe tới chuyện Hàn huynh tại Nhân giới có thể dễ dàng tiêu diệt tồn tại đồng giai. Những chuyện như vậy tiểu muội đã nghe sư muội nói không biết bao nhiêu lần." Nghiên Lệ khẽ nở nụ cười.

Hàn Lập cảm thấy bất ngờ, không khỏi liếc mắt nhìn Nguyên Dao một cái.

Tuy hai mắt nàng đang nhắm nhưng trên gò má đã ẩn ẩn sắc hồng.

"Hàn đạo hữu đã tự tin như vậy thì sợ rằng thần thông đã có thể so sánh với tu sĩ Luyện Hư." Ánh mắt Nghiên Lệ khẽ chuyển, tiếp tục mở miệng.

"Chỉ cần không đụng phải tồn tại Luyện Hư hậu kỳ thì tại hạ có thể chống lại." Hiện giờ không phải lúc khiêm tốn nên Hàn Lập thật tâm trả lời.

"Chậc chậc! Thật là không biết đạo hữu tu luyện thần thông thế

nào. Năm đó khi sư muội ta mới gặp đạo hữu thì Hàn huynh mới chỉ là một tu sĩ Kết Đan kỳ, hiện giờ đã có thể sánh với tồn tại cấp Luyện Hư. Nghĩ lại quả thực như một giấc mộng Nam Kha." Nghiên Lệ tặc lưỡi nói.

"Nghiên cô nương cũng không cần thương cảm như vậy!" Hàn Lập thoáng liếc mắt nhìn nàng ta một cái.

"Không có gì, ta cùng sư muội tu luyện Âm Dương Luân Hồi Quyết cũng không biết là họa hay phúc, cũng không biết con đường tu luyện về sau thế nào. Chẳng lẽ cứ phải chịu kiếp nửa người nửa quỷ? Hay đem thân mình hoàn toàn chuyển hóa thành quỷ thân tiếp tục tu luyện thiên quỷ chi đạo?" Nghiên Lệ thở dài một tiếng.

Nguyên Dao bên kia nghe thấy vậy thì sắc mặt cũng trầm xuống.

Hàn Lập nhíu mày trầm ngâm một lát rồi nói:

"Tuy rằng ta không hiểu biết rõ lắm về quỷ đạo thần thông nhưng tại Linh giới này ngay cả người không có linh căn cũng có thể tìm biện pháp sinh ra linh căn; vậy thì chưa chắc ở Linh giới đã không có công pháp bí thuật khôi phục thân thể của hai người."

"Thật sự như thế sao?"

"Ở Linh giới có thể tìm được biện pháp khôi phục nhân thân?"

Trong phút chốc cả Nguyên Dao và Nghiên Lệ cùng mở lời, vẻ mặt đầy vẻ mừng rỡ.

"Âm Dương Luân Hồi Quyết tuy rằng quỷ dị nhưng cũng không phải công pháp nghịch thiên. Với kiến thức của ta mà phán đoán thì nếu có thể xua tan toàn bộ âm khí trên cơ thể hai người thì một lần nữa sẽ khôi phục nhân thân. Nhưng phỏng chừng đến lúc đó không tránh khỏi việc hao tổn tu vị, thậm chí còn không ít đau khổ khác. Chẳng qua nói tới biện pháp cụ thể thì cần về lại Nhân tộc cẩn thận thăm hỏi một chút là được." Hàn Lập trả lời.

"Nếu có biện pháp khôi phục nhân thân thì cho dù phải nếm một ít

khổ sở, hao hụt chút ít tu vị có tính là gì." Nguyên Dao không lưỡng lự lập tức trả lời.

Nghiên Lệ cũng liên tục gật đầu tán đồng.

Hàn Lập mỉm cười, đang muốn nói thêm điều gì đó thì sắc mặt hắn xầm xuống, độn quang bùng lên hóa thành thanh sắc kinh hồng lao vào trong đám sương mù phía trước.

Nhị nữ thấy vậy thì ngẩn ra, không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

Chỉ là sau mấy lần hô hấp thì phía trước đã vang lên tiếng quỷ rống, tiếp theo có hơn mười đoàn hôi khí phóng thẳng lên cao, kiếm khí tung hoành. Sau đó mọi sự lại yên tĩnh trở lại.

Linh quang lóe lên, thanh sắc kinh hồng lại từ trong đoàn sương mù phía trước bắn tới bên cạnh nhị nữ - người tới đương nhiên là Hàn Lập

"Đi thôi, chỉ là một số quỷ vật bình thường!" Nét mặt Hàn Lập không chút đổi sắc, chỉ bâng quơ nói một câu.

"Quỷ vật bình thường!" Nghiên Lệ và Nguyên Dao quả thực không biết nói gì. Tuy các nàng chưa tận mắt nhìn thấy đám quỷ vật đó trong sương mfu nhưng hơn mười cỗ âm khí vừa rồi vô cùng kinh khủng, quỷ vật bình thường tuyệt đối không thể phát ra.

Chẳng qua thấy bộ dạng thong dong của Hàn Lập thì nhị nữ an tâm trở lại. Tiếp theo các nàng lại dồn toàn bộ tinh thần thôi động hắc bạch nhãn cầu tìm kiếm đường đi chính xác, cả đoàn người không người phi độn về phía trước.

Cứ như vậy, các quỷ vật bọn họ gặp trên đường đi đều bị Hàn Lập dùng thủ đoạn sét đánh tiêu diệt hết.

Thậm chí khi đoàn người gặp phải một số yêu vật Địa Uyên đang cùng quỷ vật hỗn chiến thì đều bị Hàn Lập dùng thủ đoạn sét đánh tiêu diệt một phần quỷ vật, mở ra một thông lộ giúp nhị nữ cùng một số quỷ binh còn sót lại thuận thế mà qua.

Những yêu vật Địa Uyên vốn tưởng có người tới giúp đỡ nhưng sau khi thấy bọn họ rời đi thì trợn trừng mắt, đành tiếp tục liều mạng với đám quỷ vật khác.

Cũng không biết là do vận khí đám người Hàn Lập không tệ hay là nhị nữ tìm được đường đi ít gặp quỷ vật nhất…

Dọc theo đường đi bọn họ rất ít khi gặp phải lệ quỷ lợi hại hay chiến đoàn lớn. Cứ như vậy bọn họ hết quẹo đông lại rẽ tây bay tới một nơi cực xa.

Mấy canh giờ sau, sương mù bốn phía rốt cục đã loãng dần, tần suất gặp phải quỷ vật cũng ít đi.

Thấy tình hình như vạy đám người Hàn Lập vô cùng mừng rỡ! Trong lòng bọn họ biết rằng không đi nhầm đường, đã tới phía mép của sương mù.

Sau khi Hàn Lập tiêu diệt một đoàn quỷ vật nữa mang theo nhị nữ cùng đám quỷ binh phá vây thoát ra ngài thì thần sắc của hắn thoáng biến, đột ngột dừng lại độn quang nhìn về phía trước.

"Sao vậy, Hàn huynh phát hiện ra điều gì sao?" Nguyên Dao giật mình, lập tức mở miệng hỏi.

Vẻ mặt Nghiên Lệ cũng tỏ vẻ kinh nghi, chỉ tiếc rằng thần niệm có hạn nên không thể thăm dò nơi xa.

"Xem ra muốn rời đi nơi này còn có chút phiền toái." Vẻ mặt Hàn Lập không chút biểu tình, chậm rãi nói. Đúng lúc này, phía sương mù xa xa đột nhiên truyền đến giọng nữ cười khanh khách, tiếng cười càng lúc càng rõ, chớp mắt đã vang vọng khắp bốn phương tám hướng.

Hai người Nghiên Lệ cùng Nguyên Dao lúc đầu còn chưa để ý bởi dù sao các nàng cũng có bán quỷ chi thân, phép thuật quỷ đạo câu hồn bình thường đâu có thể làm tổn thương các nàng.

Chỉ là sau khi tiếng cười này tiến vào trong tai thì nhị nữ bỗng cảm thấy cả người vô lực, thần thức trì trệ, mí mắt như bị ngàn cân kéo xuống.

"Không ổn!" Nguyên Dao phản ứng cực nhanh, nàng quát nên một tiếng miễn cưỡng bảo trì một tia tỉnh táo trong đầu. Chỉ là vừa mới điều động âm lực trong cơ thể thì nàng càng trở lên kinh hoảng vạn phần.

Âm lực trong cơ thể nàng lúc này trống rỗng không có một tia! *"Đây là chuyện gì?!"* Ngay cả khi biết tình hình bản thân có quan hệ với tiếng cười kia thì nàng vẫn vô cùng bối rối. Lúc này Nguyên Dao đã không thể kiên trì, hai mắt nàng nắm lại, cả người rơi xuống phía dưới.

Còn Nghiên Lệ bên kia cũng lảo đảo, tình hình không ổn chút nào. Một đám âm giáp huyền quỷ tuy tay vẫn lăm lăm binh khí nhưng đều đã rơi xuống rới đất.

"Hừ!" Một tiếng hừ lạnh vang lên.

Tuy rằng âm thành không lớn nhưng khi nó lọt vào tai Nguyên Dao và Nghiên Lệ lại vô cùng rõ ràng, trong thần thức các nàng lập tức cảm thấy buốt nhói khiến cả hai giật mình, âm lực vốn không còn một tia lại một lần nữa tuôn trào.

Nguyên Dao tránh được một kiếp thì kinh hỉ, nàng không hề lưỡng lự lập tức thôi động linh lực trong cơ thể phát ra một đoàn hôi sắc linh quang bao phủ bên ngoài cơ thể.

Nàng khẽ quay đầu nhìn về phương khác thì thấy cả người Nghiên Lệ lúc này cũng đang được khôi mang bao bọc, thậm chí hơn mười huyền quỷ đã ngã xuống lúc trước cũng một lần nữ đằng không bay lên.

Nguyên Dao thở nhẹ một hơi, thoáng chuyển ánh mắt nhìn về thân hình ổn trọng như núi của người thanh niên bên cạnh.

Hiển nhiên người vừa ra tay giải cứu bọn họ chính là Hàn Lập.

Lúc này Hàn Lập không chút biểu tình đứng giữa không trung, dường như tiếng cười quỷ dị khắp bốn phía không hề ảnh hưởng đến ánh. Lam mang trong mắt hắn lóe lên, một đạo kim sắc kiếm quang từ trong tay bay vọt tới khoảng không phía xa.

"Phốc!" Nơi kim quang đi qua đã có một đạo bạch ảnh nhàn nhạt từ hư không xuất hiện.

Bạch ảnh này thoáng vặn vẹo thân hình, tuy nó bị kiếm quang chém qua nhưng không chút bị thương tổn.

Thần sắc Hàn Lập thoáng động, một hắc sắc đại thủ cùng một bạch sắc tiểu thủ mở ra nhanh như tia chớp chộp về phía bạch ảnh! Nhất thời một mảnh quang hà hôi sắc mênh mông cùng một đoàn ngũ sắc quang diễm bỗng nhiên xuất hiện cuốn tới phía trước.

Hôi hà phô thiên cái địa như muốn ôm trọn bầu trời, đem bạch ảnh bao phủ vào trong.

Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ thấy vật thì nét mặt lộ vẻ vui mừng. Sự lợi hại của hai loại thần thông này các nàng đã được thấy Hàn Lập thi triển qua. Hơn phân nửa đám quỷ vật lúc trước đều bị Hàn Lập dùng hai loại thần thông này tiêu diệt.

Nhưng mọi chuyện lại không như nhị nữ dự đoán; bạch ảnh khẽ cười rồi bắt đầu biến ảo, từ một hóa hai, từ hai hóa bốn, từ bốn hóa tám, trong nháy mắt bạch ảnh đã đầy khắp bầu trời hơn nữa chúng còn đang tiếp tục phân tách, trong phút chốc đã vượt quá khỏi phạm vi bao phủ của hôi hà và ngũ sắc quang diễm.

Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ thấy vậy thì đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt tràn đầy vẻ kinh hãi.

------oOo------

Chương 1481: Quỷ Nữ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập thấy vậy thì đồng tử trong mắt co rụt lại, lập tức thúc giục pháp quyết. Tuy không thấy hắn có thêm động tác nào nhưng hôi hà đầy trời cùng ngũ sắc quang diễm lại đột nhiên tản ra hóa hành vô số hôi ti và ngũ sắc tinh mang bắn ra khắp nơi. Những bạch ảnh mỗi lần bị kích trúng thì lập tức biến mất, chỉ là những bạch ảnh khác vẫn không ngừng phân liệt mà ra.

Trong lúc nhất thời trong vòng trăm trượng chỉ thấy hôi ti và ngũ sắc tinh mang, tiếng rít gió chói tai. Chỉ là bạch ảnh diệt rồi lại sinh, sinh rồi lại diệt dường như vĩnh viễn không thể tiêu diệt toàn bộ. Lúc này, không chỉ riêng hai người Nguyên Dao trợn mắt há mồm mà cả Hàn Lập cũng ngẩn ra.

Đúng lúc này, dường như thần niệm của hắn cảm ứng được điều gì đó nên thân hình lập tức trở lên mơ hồ; đột nhiên hắn quay người một trăm tám mươi độ về đằng sau nhìn về khoảng không đằng xa, ánh mắt hiện lên sự tàn khốc. Từ giữa trán nứt ra một đạo huyết ngân, theo đó một con mắt đen thùi hiện lên – đây đúng là Phá Diệt Pháp Mục của Hàn Lập.

Trải qua nhiều năm bồi dưỡng như vậy, uy lực của pháp mục càng lúc càng mạnh mẽ, từ ngoài nhìn thẳng vào người ta còn cảm thấy dường như cả linh hồn mình bị hút vào trong nó.

Đồng tử phía trong mắt chợt lóe hắc quang, một quang trụ to bằng ngón tay chợt lóe lên rồi bắn thẳng vào hư không. Oành! – một tiếng nổ thật lớn vang lên.

Tại chỗ quang trụ của Phá Diệt Pháp Mục vừa đi qua trong hư không lập tức hiện lên một đoàn hắc sắc quang vựng đầy quỷ dị, chỉ là nó chợt lóe rồi lại biến mất không thấy tăm hơi.

Cùng lúc đó, một đạo bạch ảnh loạng choạng hiện ra, thân hình nhoáng lên một cái nó đã xuất hiện tại ngoài chục trượng.

Lúc này Bạch ảnh đã không còn mơ hồ mà trở nên cực kỳ rõ ràng. Đây là một nữ tử vận bạch bào bao phủ toàn thân, cả người dường như không nhiễm một hạt bụi, cho dù trận nổ vừa rồi cũng không làm nàng hư hao chút nào. Cả thân hình nữ tử có vẻ cao gầy, nhưng những chỗ lồi lõm vẫn rõ ràng đầy dụ người kết hợp thêm mái tóc dài đen như mực.

Tuy rằng nàng cúi thấp đầu nên không thể thấy rõ vẻ mặt nhưng không thể nghi ngờ đây là một trang quốc sắc thiên hương. Hàn Lập nhìn nàng ta, hai mắt híp lại lộ vẻ cảnh giác.

Vừa rồi hắn định dùng thần niệm thăm dò nhưng lại bị chiếc áo choàng cổ quái kia ngăn cản thần niệm nên không cách nào phán đoán được tu vị đối phương. Chẳng qua vừa rồi cùng đối phương giao thủ hắn đoán được đối phương tuyệt đối không phải cao giai quỷ vật bình thường.

Nữ tử vận bạch bào này bị Hàn Lập dùng Phá Diệt Pháp Mục bức ra từ hư không lúc đầu có chút hoảng hốt nhưng lập tức bình tĩnh lại.

Hàn Lập cũng không quay đầu mà khẽ vẫy tay về đằng sau…

Hôi sắc quang hà cùng ngũ sắc quang diễm đầy trời cũng bỗng chốc biến mất.

Trong ống tay áo hắn đang hiện ra hai cánh tay đen trắng khác nhau, mặt ngoài có lưu quang chuyển động đầy kỳ lạ.

"Khách khách…" Một tiếng cười quái dị từ trong miệng nữ tử bạch bào phát ra, tiếp theo nàng khẽ nhấc tay nhẹ nhảng trảo về phía Hàn Lập một trảo.

Thủ trảo bạch quang chói mắt, chỉ là nó thoáng lóe lên rồi bỗng nhiên biến mất trong hư không.

Thấy tình hình quỷ dị như vậy Hàn Lập cũng không khỏi sửng sốt.

Nhưng chưa kịp hắn có phản ứng thì bạch ảnh chợt lóe lên ngay bên cạnh hắn, thủ trảo biến mất lúc trước cũng chợt hiện ra lấy thế sét đánh không kịp bưng tai chộp về phía Hàn Lập. Năm ngón tay móng dài nhọn hoắt lập lòe hàn quang.

"A!" Cho dù Hàn Lập có bình tĩnh thế nào thì lúc này cũng không khỏi hoảng sợ, thế tới của cốt trảo quá quỷ dị khiến thân pháp của hắn cho dù có mau hơn nữa cũng không kịp phản ứng. *"Bụp!"* một tiếng, cốt trảo đã túm được cổ Hàn Lập.

Chỉ là chỗ da thịt tiếp xúc với cốt trảo trong nháy mắt đã lóe lên kim quang, kim lân lập lòe. Cốt trảo sắc bén chộp vào đó lại bị bật ra.

Thân hình Hàn Lập cũng run mạnh, không tự chủ được lui về đằng sau hai bước, phía trên cổ hắn vẫn tỏa kim quang chói mắt, không chút bị xây sước.

Sắc mặt Hàn Lập đanh lại, hắn vung tay phóng ra một đạo kim quang nhanh như chớp chém về phía cốt thủ đó. Kiếm quang, bạch mang va chạm vào nhau phát ra tiếng chát chúa chói tai, kim sắc kiếm quang khi chém lên cốt thủ chỉ khiến bạch sắc quang mang nơi đó nhộn nhạo đôi chút chứ không hề tổn thương được nó. Sắc mặt Hàn Lập đại biến, hắn không nghĩ ngợi mà lập tức há miệng phun ra một đoàn ngân sắc hỏa diễm, chỉ là hành động lần này của hắn đã chậm, bạch bào nữ tử sau một trảo không đắc thủ đã lập tức phản ứng lại; bả vai nàng khẽ run lên co lại bạch sắc cốt trảo khiến nó biến mất một cách quỷ dị khiến hỏa cầu đánh vào hư không. Cùng lúc đó phía bả vai nữ tử lúc trước trống rỗng đã khôi phục lại như cũ.

Hàn Lập thấy tình hình quỷ dị như vậy thì hít sâu một hơi, lập tức lấy ra bốn năm viên châu thanh sắc, linh quang của Linh Thú Hoàn bên cổ tay cũng lóe lên. Quỷ vật này có không gian thần thông quỷ dị như vậy nên hắn cũng không muốn mạo hiểm mà định trực tiếp gọi ra Đề Hồn, sau đó dùng lôi châu áp trận dùng thủ đoạn sét đánh tiêu diệt đối phương. Hiện tại không có thời gian để hắn dây dưa lâu dài.

Tựa hồ thấy đòn tấn công sắp tới của Hàn Lập không phải là vừa nên bạch bào nữ tử cũng không vội vã ra tay mà ngược lại chậm rãi giơ hai tay lên, áo choàng bên ngoài từ từ bay ra để lộ bộ mặt của nàng.

"A!" Nghiên Lệ và Nguyên Dao mới rồi đã bị tràng giao chiến ngắn ngủi giữa Hàn Lập và nữ tử này khiến tinh thần hoảng loạn, lại thêm lúc này nhìn thấy bộ mặt của nàng thì cả hai đều biến sắc kinh hô một tiếng. Hàn Lập nhìn thấy cũng phải hít sâu một hơi, gương mặt của người này quá mức quỷ dị.

Chỉ thấy một nửa mặt da xanh mét, khô quắt còn bên kia lại là môi hồng răng trắng xinh đẹp vô cùng. Hai con mắt màu xanh lam không chút cảm tình nhìn chằm chằm Hàn Lập.

Nếu ngay từ đầu nhìn thấy như vậy thì không nói, chỉ là khi nãy nàng che mặt chỉ để lộ thân hình thon đẹp vô cùng, tóc dài đen óng khiến người ta cảm thấy xinh đẹp vô cùng, vậy mà hiện tại lại để lộ ra gương mặt đáng sợ khiến người ta không khỏi hoảng hốt.

Trên người bạch bào nữ từ truyền ra tiếng khóc nỉ non, từng đoàn sương mù nơi phụ cận dần lan tràn đến đây.

Trong đám sương mù này có vô số quỷ ảnh chập chờn đang giương nanh múa vuốt gào thét không ngừng vô cùng dữ tợn.

Hàn Lập cả kinh lập tức đặt ta lên linh thú hoàn định trực tiếp gọi ra Đề Hồn nhưng chỉ là lúc này một tiếng rống kinh thiên động địa vang lên từ sâu trong đoàn sương mù.

Thanh âm này cực lớn đập vào tai Hàn Lập khiến màng nhĩ của hắn ong ong không ngừng, cả đoàn quỷ vụ cũng vì tiếng rống này mà không ngừng quay cuồng.

Hai người Nguyên Dao Nghiên Lệ nghe phải thanh âm này thì đều kinh tâm táng đảm.

Thanh âm này cũng không phải là do một trong bốn đại yêu vương phát ra, chắc chắn bên kia còn có quỷ vật lợi hại nào đó. Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, trong lòng vô cùng run sợ. Chỉ là một cảnh khiến Hàn Lập bất ngờ bỗng xuất hiện…

Bạch bào nữ tử vừa nghe thấy tiếng rống này thì chợt lóe lục quang, tiếng khóc nỉ non trên thân cũng ngưng bặt, sương trắng bốn phía vốn đang chập chờn cũng thu vào hết trong người nàng. Lúc này nàng trực tiếp hóa thành một cỗ gió nhẹ phi độn về phía vừa phát ra tiếng rống.

Thấy đối thủ tự động rút lui, Hàn Lập cũng không đuổi theo mà hắn nhìn về phía phát ra tiếng rống, sắc mặt âm trầm *"Hàn huynh, chúng ta…."* Nghiên Lệ không nhịn được định nói điều gì đó nhưng Hàn Lập lại cắt ngang lời của nàng *"Chúng ta chạy nhanh thôi, có thể nhóm Lục Túc đang ở ngay gần đay, nếu không thì quỷ nữ này cũng không chạy về phía đó."* Thần sắc Hàn Lập trở nên ngưng trọng.

Hai người Nguyên Dao nhận thấy lời này có lý nên cũng không có ý kiến, ba người lại mang theo một đám quỷ binh tiếp tục tìm đường thoát ra khỏi đám mây mù. Lúc này phía trước đã không còn quỷ vật nào ngăn cản, sương mù cũng nhạt dần. Một lát sau, trước mặt ba người đã là một mảng quang đãng – bọn họ rốt cục cũng đã thoát ra khỏi đám sương mù.

Ba người không khỏi mừng rỡ, chỉ là đúng lúc này thì một thanh âm nam tử xa lạ từ trên cao truyền đến: *"Ồ, còn có người thoát ra khỏi cấm chế do ta bố trí được! Ta đã xem nhẹ các ngươi rồi."*

Hàn Lập cùng nhị nữ vừa nghe được lời này thì không khỏi rùng mình, há hốc miệng. Chỉ thấy ở trên bầu trời cả nghìn trượng có ba người đang đứng giằng co với nhau.

Trong đó hai người rõ ràng là Mộc Thanh cùng mỹ phụ đầu bạc, phía sau bọn họ còn có hơn mười yêu vật cấp cao và tám gã âm giáp quỷ binh.

Còn tại phía xa hơn là mấy ngàn quỷ binh đứng theo trận thế vô cùng chỉnh tề. Sát khí từ đám quỷ binh này khiến âm phong nổi nên từng trận.

Kế bên kia cũng có một chi quân đội đứng giằng co cùng đám quỷ binh này.

Chi quân đội này chừng khoảng bảy tám ngàn, tất cả đều cao đến hai trượng, bên ngoài bao phủ kín một lớp huyết sắc chiến giáp, trong tay đầy các loại binh khí như đao thương kiếm kích cung nỏ… tất cả đều huyền phù trên không trung rất ngay ngắn. Vừa nhìn là đã biết đây là một nhóm quân tinh nhuệ có huấn luyện bài bản.

Điều khiến Hàn Lập giật mình hơn nữa chính là trong đám quân mang huyết sắc chiến giáp này còn có hơn hai trăm cỗ chiến xa thanh mang lập lòe, kiểu dáng cổ xưa, mỗi chiếc chiến xa đều có hơn mười tên huyết sắc giáp sĩ tay cầm búa rìu cùng các binh khí dài. Mỗi một chiếc xe lại do hai con quái thú đầu giao thân sư tử kéo theo, trên người chúng cũng có chiến giáp, tứ chi to ngắn, lợi trảo lập lòe hàn quang.

Tại phía trước chi quân đội này là ba võ tướng. Trong đó có một kẻ mặc khôi giáp tử sắc lưng đeo hai thanh đại chùy là kẻ vừa mới lên tiếng. Ánh mắt Mộc Thanh cùng mỹ phụ đầu bạc cũng đảo qua ba người Hàn Lập, trong đó sắc mặt mỹ phụ không chút thay đổi còn nét mặt Mộc Thanh cũng lộ ra vẻ cười mà không phải là cười.

Trong lòng Hàn Lập không ngừng âm thầm kêu khổ.

------oOo------

Chương 1482: Phù Du Tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sắc mặt Nguyên Dao và Nghiên Lệ cũng không khá hơn Hàn Lập là bao.

"Ra là hai người này là bán quỷ thân, thảo nào có thể đi ra khỏi cấm chế!"

Tử giáp võ tướng kia không biết lai lịch ra sao nhưng sau khi đánh giá Nguyên Dao và Nghiên Lệ chi tiết thêm vài lần thì không hề cảm thấy hứng thú.

Ánh mắt của hắn lại chuyển sang người Hàn Lập.

Cơ hồ trong nháy mắt, Hàn Lập cảm thấy một cỗ thần niệm trực tiếp đảo qua khiến cả người nổi gai ốc. Dường như cả người hắn đều bị nhìn thấu.

Hàn Lập nhíu mày, lập tức vận chuyển Đại Diễn Quyết trong cơ thể, nhất thời ngăn cản hơn phân nửa thần niệm của đối phương ở bên ngoài cơ thể.

Đồng thời dùng thần niệm của bản thân đảo qua người hắn.

Kết quả, tử giáp võ tường hừ lạnh một tiếng khiến thần sắc của hắn chấn động.

Thân thể vị võ tướng này lạnh như băng, nhưng lại không phải là thân thể máu thịt, cũng không phải là âm quỷ lực kết thành.

Thần niệm của hắn lại đảo sang ha võ tướng khác cùng một ít huyết giáp binh sĩ. Ngoại trừ quái thú kéo xe thì những người này đồng dạng không hề có chút tức giận.

"Khôi lỗi!"

Trong đầu Hàn Lập lóe ra hai từ này. Hắn phát hiện ra thân phận của tử giáp võ tướng, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc.

Xem ra khôi lỗi này chính là kẻ khống chế quỷ vật nơi Minh Hà này, nếu không vừa rồi sao hắn có thể nói như vậy.

Chưa đề cấp tới huyết hồng giáp sĩ phía sau ba võ tướng này, mà chỉ nói tới khí tức khác nhau của ba võ tướng này đủ để thấy hẳn là được hạng người mang đại thần thông phụ thể.

Mộc Thanh cùng mỹ phụ đối diện với mấy khôi lỗi này cũng không trực tiếp ra tay. Hiển nhiên thực lực của đám khôi lỗi này cũng không hề thua nhóm âm binh.

Nếu không thì hai người đã không để tình thế diễn biến giằng co như vậy mà đã sớm thi triển đại thần thông diệt sát sạch sẽ.

Mà Lục Túc và Địa Huyết lão quái đều không có ở đây; lúc trước phía sâu trong sương mù truyền tới tiếng quỷ hống, xem ra hai người này vẫn chưa thể phá giải sương mù thoát ra.

Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng xoay chuyển, thầm nghĩ như vậy.

"Các ngươi lại đây!" Mộc Thanh bỗng nhiên hướng Hàn Lập vẫy tay.

Hàn Lập cũng không còn cách nào khác chỉ có thể độn quang tới bên cạnh nàng.

"Tham kiến nhị vị tiền bối.!" Hàn Lập vừa đến liền ôm quyền, cung kính chào hỏi hai người Mộc Thanh.

"Hàn đạo hữu, Kim Linh không ở cùng ngươi sao? Hiện giờ nó ở nơi nào?" Hàn Lập bất ngờ xuất hiện nơi này nhưng Mộc Thanh không hề hỏi việc hắn thoát khỏi quỷ vụ thế nào mà lại hỏi về đầu kim viên kia.

"Vãn bối cũng không rõ lắm, lúc trước Kim huynh cùng vãn bối bị

nhóm quỷ vật công kích nên đã sớm lạc nhau." Điều này cũng không có gì phải dấu diếm nên Hàn Lập thành thật trả lời.

"Lạc nhau!" Mộc thanh nhíu mày.

"Mộc tiền bối, người đối diện là ai? Quỷ vụ này do đối phương tạo ra sao?" Hàn Lập nhìn về phía đám khôi lỗi, chậm rãi hỏi.

"Ta cùng Lam đạo hữu cũng mới ra khỏi đám quỷ vụ không bao lâu, vốn đang định thi pháp bài trừ toàn bộ cấm chế thì lại gặp phải mấy thứ này ngăn cản vẫn chưa kịp hỏi chúng. Chẳng qua lần trước vào đây không hề gặp chúng, phỏng chừng chúng cũng giống chúng ta từ ngoài giới tiến vào Minh Hà này." Mộc Thanh cũng có chút nghi hoặc.

"Người bên ngoài." Hàn Lập khẽ động thần sắc.

"Hàn đạo hữu chắc cũng đã phát hiện đối phương là một chi đại quân khôi lỗi rồi. Nhưng không thể khinh thường, ba khôi lỗi cầm đầu kia có tu vị không phải là nhỏ, chúng ta cũng không chắc chắn có thể tiêu diệt." Thanh âm Mộc Thanh có vài phần ngưng trọng, nhìn về phía đối diện.

Đầu bạc mỹ phụ bên kia cũng không hỏi gì hai người Nguyên Dao mới tới bên cạnh mà ngược lại nhìn về ba gã khôi lỗi võ tướng phía xa, lạnh lùng nói:

"Lão thân mặc kệ các ngươi có bản thể là gì, chỉ hỏi các ngươi một câu: Các ngươi có triệt hồi cấm chế dưới kia hay không?"

"Triệt cấm chế? Đừng si tâm vọng tưởng! Các ngươi từ ngoài tới can đảm xâm nhập muốn lấy thánh vật của tộc chúng ta. Nhóm người lần trước xông vào cũng là các ngươi, thiếu chút nữa là đã bị các ngươi lấy được. Lúc này đây, ta quyết không để các ngươi rời đi." Tử giáp võ tướng âm lãnh trả lời.

"Phù Du Tộc!" Mỹ phụ đầu bạc đại biến sắc mặt mà trong lòng Mộc Thanh cũng nhảy dựng lên.

Hàn Lập nhíu mày, trong đầu hắn không hề có tư liệu về tộc này.

"Các ngươi đã biết bản tộc thì càng tốt, nếu ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói có thể sẽ tha cho tính mạng các ngươi. Nếu không cho dù lần này có thể chạy thoát thì bổn tộc cũng sẽ phái người truy giết các ngươi trên toàn Linh giới." Tử giáp võ tướng cảm thấy bất ngờ nhưng lập tức nhạt giọng nói.

Nghe thấy tử giáp võ tướng uy hiếp, mỹ phụ đầu bạc và Mộc Thanh liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt hiện ra sự ngưng trọng.

Tiếp theo hai người lại khẽ mấp máy môi truyền âm.

Tử giáp võ tướng thấy vậy thì cười nhạt một tiếng nhưng cũng không ngăn cản.

Trong lúc truyền âm, thần sắc mỹ phụ đầu bạc càng trở lên âm trầm còn Mộc Thanh cũng nhíu chặt lông mày, tựa hồ đang suy nghĩ.

"Các ngươi nói đây là thánh địa của tộc các ngươi, lời này đâu phải ngươi nói là chúng ta có thể tin ngay được. Khi nào thì tộc các ngươi sửa tu Âm quỷ chi lực." Mỹ phụ đầu bạc hỏi ngược lại.

"Các ngươi không cần biết điều này. Các ngươi cho rằng Minh Hà Chi Địa này là tự nhiên mà thành sao?" Tử giáp võ tướng bâng quơ trả lời.

Mỹ phụ cùng Mộc Thanh lại nhíu mày, bất giác lại tin tưởng lời đối phương thêm vài phần.

"Hừ, ai biết được các ngươi có giả mạo Phù Du tộc hay không. Cho dù các ngươi có thực sự là Phù Du tộc, nếu có Thiên Phù giai tại đây thì chúng ta còn kiêng kị vài phần nhưng hiện tại chỉ là chút phân hồn phụ thân vào khôi lỗi mà thôi, cũng dám mạnh miệng kêu chúng ta thúc thủ chịu trói." Sau khi trầm mặc một lát, trên mặt mỹ phụ hiện lên lệ sắc.

Mộc Thanh cũng không hề lên tiếng nhưng trên mặt cũng xuất hiện thêm một tầng thanh khí!

Tử giáp võ tướng nghe được những lời này thì hai mắt lóe lên hồng quang, hắn không định nói thêm điều gì vô nghĩa mà đột nhiên vỗ xuống đầu tọa kỵ giống như tê ngưu.

Nhất thời con thú này ngửa cổ hít sâu một cái…

Nhất thời không khí chung quanh phảng phất như bị hút cạn toàn bộ, tiếp theo nó lại mở miệng gầm nhẹ một tiếng rồi phóng ra một đoàn thanh sắc quang cầu chói mắt lao tới đám người mỹ phụ.

Thanh sắc quang cầu mang theo tiếng rít dữ dội tỏa hào quang chói mắt lao đi.

Sắc mặt mỹ phụ trầm xuống, hai tay lập tức bắt quyết. Hôi quang sau lưng chợt lóe, một đầu quỷ ảnh cực lớn xuất hiện rồi chớp mắt đã điên cuồng bành trướng hình thể đến mấy lần, đồng thời hé miệng phun ra một đoàn ô cầu.

Hai khỏa quang cầu vừa tiếp xúc lập tức nổ vang chấn động đất trời!

Thanh quang hắc mang đan xen vào nhau, không gian nơi nơi ba võ tướng đang đứng xuất hiện một đám mây cực lớn phóng thẳng lên cao.

Mỹ phụ thấy vậy thì hai mắt hiện lên hung quang, rồi há miệng phát ra một tiếng quái khiếu.

Nhất thời mấy ngàn quỷ binh cùng tám gã quỷ vương dưới sự dẫn động lập tức hóa thành từng đoàn âm phong đen như mực lao về phía trước.

Tử giáp võ tướng thấy vậy thì hừ lạnh một tiếng, hai kim chùy trên vai run lên một cái rồi trực tiếp xuất hiện trên hai tay hắn.

"Tuy rằng là khôi lỗi chi thân nhưng vẫn có thể phát huy ra một nửa thực lực của ta." Tử giáp võ tướng nhàn nhạt nói một tiếng.

Hai kim chùy vèo một cái đã bay vút lên không trung quay tít tỏa ra vạn đạo kim quang, ở giữa hư không lại huyễn hóa ra hơn trăm hư ảnh kim chùy rồi không một tiếng động liền điên cuồng bổ xuống đám âm phong.

Tám âm thanh trường khiếu từ trong âm phong đồng thời phát ra, tiếp đó tám đạo hắc ảnh chợt lóe rồi hiện hình thành tám gã âm giáp quỷ vương tại giữa không trung. Binh khí trong tay chúng hóa hành mấy đạo hắc sắc kinh hồng, hoặc là há miệng phun ra từng chùm hắc hà, hoặc tỏa ra từng loại hắc quang cổ quái tạo thành một hắc sắc quang mạc.

Kim sắc chùy ảnh đập xuống đó lại như cá va vào lưới, không thể thoát ra ngoài.

"Chút tài mọn!" ánh mắt Tử giáp võ tướng trầm xuống, khinh thường nói. Trong lòng hắn thúc dục pháp quyết khiến đám kim sắc chùy ảnh bỗng nhiên đồng thời nổ tung.

Hắc sắc quang mạc bị kim quang xuyên thủng, tiếp theo từng đoàn kim sắc ầm ầm đổ xuống đem tám gã quỷ vương bao phủ vào bên trong.

Nhưng lúc này Mộc Thanh đã xuất thủ.

Tay nàng ta khẽ lật chuyển rồi trảo một trảo về phía hư không.

Cả trời đầy kim quang bỗng nhiên xuất hiện hương hoa nồng đậm, theo sau đó vô số linh quang đủ mọi màu sắc lóe lên, vô số bóng ảnh các loài hoa hiện ra.

Ầm ầm ầm … hoa ảnh nhất thời đã cường ngạnh ngăn cản kim sắc quang cầu giữa không trung.

Chính lúc này đoàn âm phong do âm giáp quỷ binh biến thành đã vọt tới phía đối diện.

Tử giáp võ tướng cũng không lên tiếng mà lập tức vung tay lên, nhất thời chi huyết giáp khôi lỗi phía sau đồng loạt giương xích nỏ, tiến về phía trước một bước rồi bắn.

"Xuy xuy xuy…" Tiếng xé gió mãnh liệt vang lên, vô số mũi tên đỏ

như màu trải kín bầu trời rơi vào đám âm phong.

Xung quanh âm phong liền xuất hiện một đoàn huyết quang, lúc này đã mơ hồ có không ít quỷ ảnh từ trên trời rơi xuống.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, âm phong được sự dẫn dắt của tám gã quỷ vương đã lao thẳng vào chi huyết giáp khôi lỗi đại quân.

Tức thời tiếng quỷ khiếu rung trời nổi lên.

Vô luận là tám gã quỷ vương hay âm giáp huyền quỷ bình thường đều không ai nguyện đi trêu chọc ba gã khôi lỗi võ tướng. còn ba gã khôi lỗi này cũng không để để đám quỷ binh vào trong mắt, chúng hoàn toàn chăm chú nhìn mỹ phụ đầu bạc cùng Mộc Thanh bên kia.

Về phần Hàn Lập và hai người Nguyên Dao Nghiên Lệ cũng đã bị họ bỏ qua một bên.

Hai người Mộc Thanh cũng đồng dạng ngưng trọng nhìn ba khôi lỗi này.

Trừ bỏ tử giáp khôi lỗi ra thì hai gã võ tướng khác cũng có chút kỳ quái.

Một gã thân cao bốn năm trượng, có ba mắt, hai tay cầm hai cây búa to, mặc một bộ chiến giáp cổ quái màu xanh mặt ngoài đầy tiêm thứ màu đen lập lòe quang mang khiến người ta không lạnh mà run.

Còn một tên khác cũng cao đến hai trượng, một thân chiến giáp đỏ như máu, có hai đầu bốn tay, cầm các loại đao thương kiếm kích khác nhau.

Tọa kị của cả ba bọn họ đều giống y hệt nhau, đều là quái thú tê ngưu cả người đỏ như máu không quá nổi danh.

Hai gã khôi lỗi này từ khi giao chiến đến giờ vẫn không nên tiếng, dường như hết thảy mọi việc đều do tử giáp khôi lỗi làm chủ.

Chỉ là lúc này, khôi lỗi ba mắt lại bỗng nhiên mở miệng:

"Không cần cố gắng đánh với đám người bên ngoài này, chỉ cần bám lấy bọn họ một lúc là được. Ta đã thông báo cho những người khác, trong chốc lát họ sẽ hỗ trợ những quỷ vật bên kia tiêu diệt một nhóm khác rồi đến đây trợ giúp chúng ta."

------oOo------

Chương 1483: Trọng tụ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tử giáp võ tướng cùng song thủ khôi lỗi nghe được lời này thì không có chút dị nghị, lập tức gật đầu. Dường như kẻ này mới là người chủ sự ở đây.

Tam mục khôi lỗi dường như cố ý nói chậm lại, không chỉ Mộc Thanh cùng mỹ phụ mà ngay cả mấy người Hàn Lập, Nguyên Dao Nghiên Lệ cũng nghe thấy rõ ràng!

Trên mặt Mộc Thanh lộ ra vẻ kỳ quái, khóe miệng mỹ phụ thì khẽ nhếch tỏ vẻ châm chọc.

"Hắc hắc, Mộc muội muội, nếu người ta muốn chờ đợi trợ thủ thì chúng ta cũng không ngại đợi một chút, thế nào?" Mỹ phụ đầu bạc quay đầu sang phía Mộc Thanh, cười nói.

"Tiểu muội cũng có ý này, vậy thì cứ làm theo lời Lam tỷ tỷ vậy!" Mộc Thanh mỉm cười đồng ý.

Mỹ phụ đầu bạc gật đầu, quỷ ảnh cự đại huyền phù phía sau lưng bà ta nhẹ nhàng đung đưa. Mộc Thanh cũng khoanh tay đứng yên trên kim hoa không nhúc nhích. Cả hai đều không có ý định ra tay trước.

Mà một số cao giai yêu vật đứng sau lưng các nàng cùng đám người Hàn Lập trong lúc không có mệnh lệnh thì cũng đồng dạng khoanh tay đứng nhìn.

Ba gã võ tướng đối diện thấy vậy thì cảm thấy bất ngờ. Chẳng qua hành động của hai người này cũng phù hợp với tâm ý bọn họ, nên chúng cũng không tham dự tranh đấu mà chỉ đứng xa xa quan sát hai người.

Đao quang kiếm ảnh, âm phong huyết quang không ngừng đan vào nhau trên không trung. Tiếng nổ liên tiếp vang lên, vô số mảnh khôi lỗi vỡ vụn cũng như quỷ binh hóa thành vô số mảnh nhỏ từ trên cao rơi xuống. Chỉ là năm cường giả Hợp Thể kỳ vẫn đừng từ xa bất động, kiêng kỵ lẫn nhau.

Quân đoàn huyết giáp khôi lỗi đông đảo lại am hiểu thuật phối hợp còn bên âm giáp quỷ binh rõ ràng năng lực cá thể mạnh hơn, lại có tám đại quỷ vương dẫn đầu như hổ thêm cánh, trong lúc nhất thời đã giết được mấy ngàn khôi lỗi khiến quân đoàn khôi lỗi liên tiếp bại lui, quỷ binh chiếm lấy thượng phong. Nếu không phải hơn trăm giáp sĩ trong chiến xa hung hãn không sợ chết, hơn nữa quái thú kéo xe cũng có thần thông không nhỏ cuốn lấy hơn phân nửa quỷ vương thì chỉ sợ tình hình đã càng thêm nghiêm trọng.

Hàn Lập thấy vậy thì vẻ mặt thoáng hiện vẻ suy tư, huyết giáp khôi lỗi phổ thông động tác chậm chạp phản ứng không đủ linh hoạt – rõ ràng đây chỉ là những khôi lỗi bình thường mà thôi, không hề có thần niệm phụ thể. Còn âm giáp huyền quỷ mà mỹ phụ đầu bạc bồi dưỡng giờ phút này đã thể hiện uy năng, các loại binh khí huy động khiến âm phong nổi nên từng trận. Dưới mỗi một đợt tấn công của bên âm giáp quỷ binh thì lại có không ít khôi lỗi bị đóng thành hắc băng hoặc là bị phong nhận chém nát. Tám âm giáp quỷ vương đại triển thần thông phun vân thổ vụ, tất cả đều biến hành hắc giáp cự quỷ cao hơn mười trượng, trên đầu có một cặp sừng cong, mặt mũi hung tợn. Ngay cả khi đám khôi lỗi liều mạng ngăn cản vẫn bị những quỷ vương này dễ dàng xé thành từng mảnh.

Ba gã khôi lỗi võ tướng nhìn thấy tình cảnh này thì vẫn tỏ ra thờ ơ, dường như đám thủ hạ bị tiêu diệt đó không hề quan trọng với bọn họ.

Mỹ phụ đầu bạc cũng Mộc Thanh thấy quỷ binh chiếm thượng phong thì đương nhiên mừng rỡ nên tiếp tục quan sát.

Một thời gian sau, bên huyết giáp khôi lỗi đã tổn thất hơn phân nửa, hơn trăm chiến xa đều bị hủy hoại trong chốc lát, mà âm giáp quỷ binh cũng đồng dạng mất đi non nửa, tám gã quỷ gương cả người đầy những vết thương chằng chịt.

Mỹ phụ đầu bạc thấy vậy thì hàn quang trong mắt lóe lên, quay đầu nhìn về đám cao giai yêu vật phía sau, tựa hồ như muốn phân phó điều gì.

Nhưng vào lúc này thì ở phía sâu trong sương mù đột nhiên xuất hiện một trận ba động dữ dội khiến không khí xung quanh đám người Hàn lập chấn động không ngừng.

"Không tốt!" đám người mỹ phụ cùng ba gã khôi lỗi cũng không ngừng lui về phía sau. Một cỗ linh áp đáng sợ xuất hiện! Tất cả không chút do dự lập tức hóa thành trường hồng bắn nhanh rời xa khỏi đoàn sương mù.

Phản ứng của Hàn Lập cũng không chậm hơn so với những người kia bao nhiêu, hai cánh phía sau lưng hắn run lên, cả người hóa thành một đạo hồ quang rồi biến mất tại chỗ. Còn Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ cũng lập tức phóng ra một đoàn sương mù màu xám vây quanh thân thể, giá ngự âm phong nhanh chóng phi độn ra xa. Về phần đám cao giai yêu vật cũng bỏ chạy tứ tán.

"Ầm ầm!" Tiếng sấm liên miên từ đằng xa truyền đến, một cơn lốc giống như bạch sắc chân long từ trung tâm vụ hải phóng thẳng lên cao, từ trong này truyền ra tiếng sấm ầm vang.

Tiếng gió rít nổi lên, cuồng phong quét qua mọi nơi như muốn phá nát cả không gian, tiếng rít gió chói tai vang lên. Bản thân sương mù vốn đã được bố trí cấm chế thần diệu nhưng không ngờ lại bị một trận cuồng phong này cuốn sạch không có một chút phản kháng, ở trong gió hóa thành hư ảo.

Hàn Lập một lần nữa hiện hình ở nơi xa hơn hai nghìn trượng, hắn quay đầu nhìn lại chỗ cũ thì trong lòng không khỏi cả kinh. Hắn chỉ thấy nơi đó vốn vụ hải nồng đậm không nhìn thấy cuối mà giờ phút này không còn sót lại chút gì, tất cả đã trở thành một thế giới đầy cuồng phong, tiếng gió thét gào liên miên không dứt. Vô số phong nhận mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy như mưa bay múa đầy trời. Trường phong bạo này vô cùng kinh khủng, một số khôi lỗi cùng quỷ binh đang tranh đấu lúc nãy không kịp trốn đi thì lúc này đã bị cuốn vào trong gió không ngừng đau khổ giãy dụa nhưng đều không thể thoát ra. Phút chốc nơi đó truyền ra tiếng nổ vang cùng tiếng kêu thảm thiết, vô luận là khôi lỗi hay âm giáp huyền quỷ đều thi cốt vô tồn. Chỉ có bát đại quỷ vương trên người còn tỏa hắc quang vẫn cố liều mạng ngăn cản, nhưng tình trang cũng nguy hiểm trùng trùng

Mỹ phụ nhìn thấy tình cảnh này thì sắc mặt trở nên khó coi vô cùng, bỗng nhiên trong miệng phát ra một tiếng kêu bén nhọn, nhất thời bát đại quỷ vương hô ứng kêu lên một tiếng, tám thân hình nhoáng lên miễn cưỡng hóa thành từng đoàn hắc sắc quang cầu tập chung lại một chỗ. Hắc quang đại phóng, tám khỏa quang cầu hóa thành một, bề ngoài quang cầu dị mang lưu chuyển sau đó biến thành một cự quỷ cao đến vài chục trượng. Cự quỷ này vừa hiện thân thì khẽ rung mình, chỉ sau vài lần chớp động đã thoát ra khỏi sự trói buộc của cuồng phong, sau đó lập tức lao thẳng đến chỗ mỹ phụ đầu bạc.

Lúc này trong mắt ba gã khôi lỗi lập lòe tinh mang nhìn về phía phong bạo, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Tiếng bước chân nặng nề *"bịch bịch bịch!"* tại tận sâu trong cuồng phong truyền tới, mặt đất cũng theo đó mà rung lên, tiếng sau lại to hơn tiếng trước. Dường như có thứ gì đó đang tiến về phía đám người Hàn Lập, nhịp điệu cũng vô cùng kỳ quái.

Đám người mỹ phụ Mộc Thanh cùng ba gã khôi lỗi nhìn về phía cơn lốc, vẻ mặt ngưng trọng vô cùng. Kết quả, một lát sau đã mơ hồ xuất hiện một hắc ảnh như núi lớn ẩn hiện trong phong bạo, mỗi chốc một lớn hơn, rõ hơn. Phong bạo mãnh liệt như vậy dường như không hề có chút ảnh hướng tới hắc ảnh.

Trong mắt Hàn Lập lóe lên một tia lam mang, thoáng chốc hắn đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Trong phút chốc, tiếng rống to từ trong cơn lốc truyền tới, hắc ảnh nhoáng lên một cái đã lớn đến cả nghìn trượng hóa thành tử hồng sắc cự nhân – đây rõ ràng là tử huyết khôi lỗi của Địa Huyết lão quái. Lúc này hai gã huyết bào nhân đang ngồi trên hai vai khôi lỗi, mà phía trên đầu khôi lỗi cũng có một hắc bào nhân đang đứng – kẻ này chính là người thần bí nhất trong tứ đại yêu vuong:

Lục Túc!

Vừa thấy huyết bào nhân cùng Lục Túc thì trên mặt mỹ phụ đầu bạc cùng Mộc Thanh hiện lên vẻ vui mừng. Chỉ là chưa kịp hỏi gì thì ba gã khôi lỗi phía xa trong mắt không ngừng lóe lên lục mang, tam mục khôi lỗi bỗng nhiên quát lớn: *"Hai người các ngươi sao có thể còn sống sót thoát ra! Những người khác đâu?"*

"Những người khác, ngươi nói là vài tên này sao?" Lục Túc nhàn nhạt nói, tay áo hắn lập tức run lên, đột nhiên bốn thứ gì đó tròn tròn từ tử huyết khôi lỗi rơi xuống.

Hàn Lập ngưng thần nhìn lại thì nhận ra đó là mấy chiếc đầu huyết hồng sắc, phía trên vẫn còn mang khôi giáp kỳ lạ.

"Ngươi đã giết chết hết bọn họ? Điều này không có khả năng! Bốn người bọn họ thực lực còn hơn chúng ta, lại có nhiều quỷ vật phụ trợ như vậy…" Vừa thấy mấy chiếc đầu, tử giáp khôi lỗi cả kinh, tỏ vẻ không thể tin nổi.

"Hắc hắc, nếu là bổn tôn của các ngươi ở nơi đây thì dưới sự liên thủ của bảy tên Kim Phù ta còn thực sự phải thối lui ba thước, nhưng sau khi phụ thân vào khôi lỗi còn có thể phát huy được một nửa thực lực của bản thân đã là không tồi, nhưng làm sao có thể gây khó dễ cho ta! Lam đạo hữu, Mộc đạo hữu, lập tức giết chết hết bọn họ, không để lại một mống!" Lục Túc cười lanh rồi lên tiếng phân phó, sát khí trùng thiên.

Tam mục khôi lỗi nghe được lời này trong mắt hiện vẻ kinh hoảng, hắn quát lên một tiếng chói tai:

"Chạy! chia ra mà chạy!"

Vừa dứt lời thì ba gã khôi lỗi liền thúc dục quái thú dưới thân hóa thành ba đạo kinh hồng nhan sắc khác nhau bắn đi ba phía, chỉ sau vài lần chớp lên đã ra xa cả mấy trăm trượng. Quái thú bọn chúng ngồi không ngờ lại am hiểu độn thuật quỷ dị, quả là kỳ lạ!

Nhưng đám người Lục Túc tựa hồ đã sớm bàn bạc kỹ lưỡng, trong miệng mỹ phụ phát ra tiếng cười quái dị, bỗng nhiên hóa thành một cỗ khối nhẹ bắn thẳng đến tử giáp khôi lỗi, quỷ ảnh phía sau lưng nàng cũng hóa thành một đoàn ô mang theo sát phía sau. Mộc Thanh chân đạp kim hoa, nhất thời một hắc sắc quang trận hư không xuất hiện, thân hình nàng lập tức biến mất rồi lại xuất hiện cách song thủ khôi lỗi không xa.

Một gã huyết bào nhân hét dài một tiếng rồi hóa thành tử hồng quang diễm bỗng chốc kéo dài cả trăm trượng, truy đuổi tam mục khôi lỗi.

Tiếng hô của cả ba vẫn còn văng vẳng thì bóng người đã biến mất không thấy đâu. Trong nháy mắt, tại chỗ cũ chỉ còn Hàn Lập, hai người Nguyên Dao Nghiên Lệ cùng hơn mười cao giai yêu vật.

Hàn Lập thấy như vậy thì trong lòng khẽ động.

Đúng lúc này, bên tai hắn truyền đến thanh âm của Nghiên Lệ.

"Hàn đạo hữu, nhân cơ hội này chúng ta chạy trốn thôi, những yêu vật còn lại ở đây không có khả năng ngăn cản ngươi chứ?"

------oOo------

Chương 1484: Trùng ảnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nghe được truyền âm này tuy bên ngoài nét mặt không lộ sắc nhưng trong lòng cũng đã động.

Nhưng hắn chưa kịp truyền âm trả lời thì bỗng nhíu mày, lập tức quay đầu về một phương khác nhàn nhạt nói: *"Người nào lén lút trốn ở nơi đó!"*

Lời này của Hàn Lập khiến hai người Nguyên Dao hoảng sợ, đám cao giai yêu vật tại phụ cận cũng ngẩn ra đồng thời nhìn về nơi đó bộ dạng như lâm đại địch *"Ha ha, thần thông của Hàn đạo hữu quả là bất phàm, một chút thần thông ẩn nặc của Kim mỗ không thể dấu diếm đạo hữu."* Một trận cuồng tiếu từ hư không truyền ra. Kim quang lóe lên, một đạo kim ảnh từ hư không mà hiện – đây chính là kim mao thương viên Kim Linh. Tuy trong miệng hắn cười lớn nhưng ánh mắt nhìn Hàn Lập lại trở lên băng hàn vô cùng. Còn hai người Nguyên Dao Nghiên Lệ vừa thấy kim viên thì liền đổi sắc mặt. Các nàng ở Địa Uyên nhiều năm như vậy nên đương nhiên biết rõ sự lợi hại của kim viên, ngay cả khi hai nàng vô cùng tin tưởng vào thực lực Hàn Lập thì cũng không dám hi vọng hắn có thể đánh được tồn tại cấp Luyện Hư hậu kỳ, lại còn hơn mười cao giai yêu vật khác. Muốn thoát thân quả là si tâm vọng tưởng.

Chúc mừng Kim huynh cũng đã bình yên thoát khỏi hiểm cảnh! Hàn mỗ cùng đạo hữu lạc nhau trong sương mù quả thực vô cùng lo lắng, nhưng xem ra là tại hạ đã quá lo nghĩ rồi. Với tu vị của Kim huynh quỷ vật đâu thể gây khó khăn." *Mục quang Hàn Lập lóe lên, bất động thanh sắc nhàn nhạt nói.*

"Tại hạ tuy có chút bản lĩnh bảo mệnh nhưng so với Hàn đạo hữu thì kém xa. Đạo hữu lấy tu vị Linh tướng lại có thể tự mình rời khỏi sương mù – điều này mới khiến Kim mỗ cực kỳ khâm phục." *Gương mặt đầy lông của Kim Linh khẽ cười.* "Hàn mỗ đâu có được bổn sự đó, tất cả là nhờ Nguyên tiên tử cùng Nghiên đạo hữu tương trợ." *Hàn Lập lắc đầu trả lời.*

"Hai vị tiên tử cho dù có biện pháp thoát ra khỏi sương mù nhưng nếu không được Hàn huynh xuất thủ tương trợ thì chỉ sự cũng không thể ứng phó với nhiều lệ quỷ hung phách được." *Kim Linh tỏ vẻ từ chối bình luận. Hàn Lập cũng chỉ cười mà không nói, nhưng trong đầu đang không ngừng tính toán.*

Tuy rằng hắn tự tin thần thông bản thân không dưới Kim Linh, thậm chí hơn mười cao giai yêu vật kia đồng loạt ra tay thì hắn cũng nắm chắc bảy tám phần bình yên bỏ chạy.

Nhưng đó là tình huống chỉ có một mình hắn, nếu mang theo hai người Nguyên Dao Nghiên Lệ thì hắn không nắm chắc đủ năm phần. Một chuyện mạo hiểm lớn như vậy không đáng để làm. Dù sao nơi này cũng là Minh Hà chi địa luôn có những chuyện quỷ dị không thể đoán trước, vậy cứ nên chờ một cơ hội khác là hơn. Thoáng chốc Hàn Lập đã có quyết định nên lúc này thong dong cùng Kim Linh nói chuyện phiếm. Kim viên thấy Hàn Lập vẫn không có dị động thì cũng yên tâm, đồng dạng mỉm cười đối đáp. Thoạt nhìn thì hai người không khác hảo hữu tương giao nhiều năm; ngay lúc bọn họ nói chuyện thì lục quang chợt lóe phía chân trời, độn quang không một tiếng động – đây chính là Mộc Thanh chân đạp kim hoa phi độn trở về. Hàn Lập thoáng ngẩn ra nhưng lập tức nhớ đến việc nàng có sở hữu một loại độn thuật quỷ dị như truyền tống trận thì thoáng giật mình.

Lục quang chớp lên vài cái đã xuất hiện phía trên đỉnh đầu đám người Hàn Lập, thân hình Mộc Thanh cũng hiện lên rõ ràng.
"Tham kiến chủ nhân!" *Kim viên khom người, cung kính lên tiếng.*
"Kim lão vẫn bình yên vô sự, thật là chuyện may mắn." *Mộc Thanh vừa thấy kim viên trở lại thì sắc mặt liền tỏ ra vui mừng.*

"Cũng là nhờ vài món hộ thân bảo vật chủ nhân ban thưởng lúc trước, nếu không chỉ sợ Kim Linh cũng không thể bình yên vô sự trong đám quỷ vật. Cuối cùng lại nhờ vào đại thần thông của hai vị Lục Túc đại nhân và Địa Huyết đại nhân mới có thể thoát ra." *Kim Linh cung kính đáp.*

"Ừm, cơn lốc vừa rồi đúng là do Lục Túc đạo hữu ra tay. Đây cũng là lần đầu ta biết Lục Túc đạo hữu còn tinh thông phong thuộc tính thần thông." *Mộc Thanh chậm rãi nói, trong lời nói dường như hàm chứa một chút khó hiểu.* "Lục túc đại nhân thần thông to lớn đã vượt xa so với dự đón, chẳng qua cũng nhờ vậy mà mới có thể dễ dàng tiêu diệt mấy quỷ vật và khôi lỗi đó." *Kim Linh trầm giọng nói."*

"Lời này Kim lão nói không sai, nơi này nguy hiểm trùng trùng đương nhiên thần thông của Lục Túc đạo hữu càng lớn càng tốt. Nếu ta đã đắc thủ thì những người khác chắc cũng sẽ không tốn nhiều thời gian." Nói xong Mộc Thanh lại ngẩng đầu nhìn về phía xa đằng cuối chân trời.

Cũng quả thực là xảo hợp, đúng lúc nàng ngẩng đầu thì tại phương xa linh quang chớp động, một đoàn hắc khí xé gió vọt đến.

Một lát sau, đoàn hắc khí này đã như lưu tinh cản nguyệt cực nhanh đến trước mặt mọi người. Hắc khí thu lại hiện ra dung mạo của mỹ phụ đầu bạc, nét mặt nàng so với trước tuy không có biến đổi nhưng khí thức trên người so với lúc trước đã yếu đi vài phần – có lẽ do đã tiêu hao không ít pháp lực. Mỹ phụ nhíu mày hỏi: *"Lục Túc đạo hữu cùng Địa Huyết đạo hữu vẫn chưa trở về? Lấy bản lĩnh của Lục Túc, còn có Địa Huyết lão quái tương tự sao có chậm hơn hai ta được?"*

"Điều này tiểu muội cũng không rõ lắm, nói không chừng hai người đã gặp chuyện gì ngoài ý muốn. Lam tỷ tỷ, tám gã quỷ vương đâu rồi? không phải là chúng cũng theo tỷ đuổi giết gã khôi lỗi kia sao?" Vẻ mặt Mộc Thanh đầy kỳ quái, hỏi ngược lại.

"Đối phương dùng thủ đoạn tự bạo khiến chúng đều bị thương không nhẹ nên đã bị ta thu vào Âm Vân túi để tĩnh dưỡng một chút. Nhưng dù sao cũng mong cho hai người Lục Túc đạo hữu không gặp phải chuyện gì, nếu không chỉ bằng vào ta và ngươi thì khó có thể mơ tưởng đến Minh Hà thần nhũ." Mỹ phụ đầu bạc giải thích đôi chút rồi chuyển sang chuyện khác, nét mặt chất chứa đầy tâm tư. Mộc Thanh mỉm cười, đang định mở miệng nói điều gì thì bỗng nhiên một tiếng nổ vang từ hướng khác truyền đến – đây

chính là hướng mà hai người Lục Túc đuổi theo đối phương.

Nghe thấy tiếng động kinh người, Mộc Thanh cũng mỹ phụ đầu bạc liếc mắt nhìn nhau, ai cũng có thể thấy được vẻ kinh hoảng trong mắt đối phương *"Chẳng lẽ là…"* Mỹ phụ chần chừ do dự, lời còn chưa nói xong thì một tiếng tiêm minh chói tai từ nơi đó truyền đến. Tiếng động này vừa đập vào tai thì Hàn Lập đã cảm thấy đầu óc ong ong, hai mắt tối xầm, lập tức rơi thẳng từ trên cao xuống. *"Không tốt!"*

Phản ứng đầu tiên của Hàn Lập là lập tức phong bế hai tai, Đại Diễn Quyết trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển.

Nhưng điều khiến Hàn Lập biến sắc chính là tiếng tiêm minh kia tựa hồ không quản đến việc hắn tự phong bế thính giác của mình và vẫn công kích trực tiếp vào thần thức. Tuy Đại Diễn Quyết thần diệu vô cùng nhưng mới chỉ vận chuyển được một nửa đã bị tiếng tiêm minh mạnh mẽ đánh tan khiến hiệu quả trợ giúp của nó trở nên nhỏ bé vô cùng.

Hàn Lập trong lúc hoảng sợ cũng không kịp nghĩ nhiều mà lập tức hét lớn một tiếng, thần thức trong đầu hắn bỗng cảm thấy buốt nhói – đây chính là kết quả của việc hắn tự thi triển Tinh Thần Thứ với mình khiến hắn có thể tạm thời thoát khỏi sự ảnh hưởng của tiếng tiêm minh kia, tạm thời khôi phục quyền khống chế thân thể.

Nhanh chóng thúc giục pháp quyết, bên ngoài thân hắn rền vang tiếng sấm, một tàng kim hồ lập tức hiện ra bao phủ quanh người, tiếp đó hai tay đen trắng phân minh khẽ vỗ vào nhau.

Một tiếng nổ nhỏ vang lên, nhất thời ngũ sắc quang mang cùng hôi sắc hà quang bộc phát cuốn lấy nhau tạo thành song tầng hộ tráo bảo vệ toàn thân.

Dưới tầng tầng phòng hộ nghiêm mật như vậy thì rốt cục tiếng tiêm minh cũng đã yếu đi hơn phân nửa khi đánh vào trong thần thức Hàn Lập, thân hình hắn rung lên, một lần nữa ổn định lại.

Chẳng qua ánh mắt hắn khẽ đảo qua nơi khác thấy hai người

Nguyên Dao và Nghiên Lệ đang rơi tự do từ trên không xuống, mắt thấy hai nàng sắp đập xuống đám loạn thạch thì hắn không chút lưỡng lự hư không xuất ra một trảo về phía nhị nữ.

"Phôc!" một mảnh hôi hà hóa thành vô số hôi ti bắn đi, trong nháy mắt đã tới trước mặt nhị nữ, linh quang lóe lên, cả hai dưới sự bảo hộ của Nguyên Từ Thần Quang từ từ được cuốn về bên cạnh Hàn Lập.

Hàn Lập mở rộng lớp quang diễm hôi hà bên ngoài cơ thể bao phủ nhị nữ vào bên trong khiến gương mặt tái nhợt của hai nàng khôi phục vài phần huyết sắc, một lần nữa có thể tự bay lên.

Lúc này những tiếng *"bịch bịch…"* liên tiếp ở đằng kia truyền tới, đã có hơn mười cao giai yêu vật không thể ngăn cản tiếng tiêm minh nên đã rơi thẳng xuống đất.

Tuy rằng đám yêu vật này da dày thịt béo nên cho dù rơi từ trên cao xuống không có nguy hiểm đến tính mạng nhưng chúng đều lấy tay ôm lấy hai tai lăn lộn đau đớn. Các loại hộ thể linh quang bên ngoài thân bọn chúng không ngừng bùng lên nhưng căn bản là không có chút hiệu quả ngăn cản nào. Hàn Lập hít sâu một hơi, ánh mắt đảo qua một nơi khác.

Chỉ thấy Kim Linh chẳng biết từ khi nào đã đứng bên cạnh Mộc Thanh, kim hoa dưới chân nàng phóng ra phiến phiến hoa ảnh đem cả hai bảo vệ bên trong, khiến hai người có vẻ không chịu ảnh hưởng nhiều của tiếng tiêm minh.

Còn về phần mỹ phụ đầu bạc toàn thân cũng được bao trùm trong một tầng âm phong mơ hồ, thân hình không hề nhúc nhích – hiển nhiên là tiếng tiêm minh không thể có ảnh hưởng đến bà ta.

Chỉ là ba người này ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm về phương xa không chớp mắt, cũng bởi tiếng tiêm minh vọng tới từ phía cuối chân trời càng ngày càng to, thiên tượng cũng theo đó mà hiện lên…

Một cự đại trùng ảnh xích hồng sắc hiện lên phía chân trời, trùng ảnh này lớn đến nỗi che kín cả nửa bầu trời, một đôi mắt kép đen như mực của nó không ngừng chuyển động, hàn quang bắn ra bốn phía. Một đôi cảnh mỏng của nó lại như hai phiến quang mạc không ngừng rung lên. – Đây là hình ảnh của một con ruồi phóng lớn không biết bao nhiêu lần!

Tiếng tiêm minh khiến Hàn Lập thiếu chút nữa ăn không ít đau khổ đúng là được phát ra từ đôi cánh này, bằng mắt thường có thể nhìn thấy từng gợn sóng ba động trong không khí tản ra mọi nơi rồi biến mất, nhưng trên thực tế nó không hề biến mất mà hóa thành tiếng tiêm minh rơi vào trong tai mấy người Hàn Lập.

Với khoảng cách xa như vậy mà còn có uy lực đáng sợ, nếu đứng gần trùng ảnh kia thì căn bản không cần chiến đấu, chỉ bằng vào âm thanh phát ra từ đôi cánh cũng đủ để tiêu diệt các đối thủ có tu vị thấp.

Nhưng trùng ảnh này hiện giờ cũng không phải chỉ huy động hai cánh mà tại nơi đó còn phun ra vô số xích hồng quang trụ dày đặc như mưa cơ hồ bao phủ toàn bộ khu vực không gian phía dưới.

Tuy rằng không thể cảm nhận được uy lực của xích hồng sắc quang trụ nhưng từ xa nhìn lại, vùng không gian hồng sắc quang trụ bao phủ đã hóa thành sắc đỏ như máu. Không biết đó chỉ là phản quang hay là do quang trụ thực sự đốt cháy cả không gian.

Mà tại bên cạnh hồng sắc quang trụ hóa thành cự võng đang có hai vật thể liều mạng né tránh đòn công kích từ quang trụ.

Hai vật thể này cũng lớn khoảng mười trượng, nhưng so với trùng ảnh che trời kia thì quả thực quá nhỏ bé khiến người ta không chú ý. Lam mang trong mắt Hàn Lập chợt lóe, nhất thời thấy rõ ràng hai vật thể đang chớp động như loài quỷ mị này.

Trong đó rõ ràng là một con tử huyết khôi lỗi thu nhỏ mấy chục lần. Còn bộ dạng của vật thể còn lại khiến Hàn Lập chấn động không thôi!

------oOo------

Chương 1485: Phù Du tộc và trùng hải

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vật còn lại là một quái vật cả người tối đen như mực, trên đầu mọc ra những chiếc râu rất dài, sáu chi như sáu thanh đao.

Quái vật này không lớn hơn so với huyết hồng khôi lỗi là bao, nhưng trên người trải rộng lông mao cứng rắn, hai mắt hắt ra những tia hồng quang lành lạnh, sau lưng bốn cái cánh đang phe phẩy.

Nhưng chỉ có một đầu con quái trùng khổng lồ.

Con quái trùng này cùng tử huyết khôi lỗi tiến lại gần trùng ảnh, thực sự có thể chống lại tiếng tiêm minh mà vẫn bình yên vô sự, hơn nữa chúng chớp động liên tục đầy quỷ dị, từng đạo ánh sáng màu đỏ nhìn như xuyên thủng thân hình cả hai, nhưng trên thực tế chỉ là đánh trúng hư ảnh của bọn họ mà thôi.

Tử huyết khôi lỗi vừa tránh né đồng thời trong tay vừa xuất hiện một thanh búa lớn, từng đạo phủ mang hình bán nguyệt chém xuống tới tấp.

Con cự trùng màu đen công kích lại càng thêm quỷ dị, sáu chi chớp động liên tục đồng thời bắn ra rất nhiều đạo ánh sáng màu đen.

Công kích của hai người hơn phân nửa đều bị cột sáng màu đỏ tiêu diệt chỉ số ít thông qua cự võng nhưng vừa tiến tới cách trùng ảnh hơn mười trượng, đã bị một tầng vô hình lực ngăn cản.

"Đây là cái gì, chẳng lẽ là tồn tại cấp yêu phù!" Mỹ phụ vừa thấy trùng ảnh, nhất thời hô lên thất thanh.

"So với việc này, ta càng cảm thấy hứng thú với bản thể của Lục Túc đạo hữu." Đồng tử Mộc Thanh co rụt lại, lẩm bẩm trong miệng.

"Mộc đạo hữu, hiện tại cũng chưa phải lúc tranh luận việc này. Tồn tại Thiên phù cấp của Phù Du tộc gân sánh ngang với chân linh, nếu thực sự xuất hiện nơi đây, ta nghĩ rằng không có ai có thể thoát khỏi" Mỹ phụ từ trong kinh hãi tỉnh táo lại, nét mặt nhăn nhó nói.

"Chẳng lẽ Lam tỷ tỷ nhìn không ra sao? Xuất hiện nơi này chỉ là ảo ảnh của thiên phù cấp tồn tại mà thôi. Dường như là do gã khỗi lỗi bị đám người Lục Túc đuổi giết sử dụng bí thuật gì đó mà triệu hồi. Ảo ảnh này một khi hao hết uy năng, sẽ ngay lập tức biến mất.

Lục Túc cùng Địa Huyết hẳn chắc chắn rất hiểu điểm này. Lúc này mới không ngừng kéo dài thời gian!" Mộc Thanh bình tĩnh dị thường nói.

"Ảo ảnh!"

Mỹ phụ đầu bạc ngẩn ra, lập tức cũng cẩn thận đánh giá hư ảnh của con bọ ruồi khổng lồ kia, một lúc sau mới thở dài, yên tâm nói:

"Đúng vậy, chỉ là ảo ảnh mà thôi, đại khái chỉ có hai ba thành uy năng của thiên phù chân chính. Hơn nữa ảo ảnh cũng không có thần niệm chủ thể, nếu không hai người Lục Túc bọn họ cũng không có cách duy trì lâu. Nhưng những công kích này cũng có điểm lợi hại. Khôi lỗi cùng Lục Túc vẫn không dám đón đỡ công kích."

"Đây là lẽ tự nhiên, cho dù chính là hư ảnh uy năng đơn thuần, thiên phù cấp tồn tại trong Phù Du tộc cũng xấp xỉ chân linh. Chúng ta làm sao có thể ứng phó!" Mộc Thanh khẽ nhếch miệng.

Hai người hiểu rõ chân tướng trùng ảnh kia, hiển nhiên không đuổi theo. Chỉ đứng tại chỗ nhìn cuộc chiến ở phía xa, chờ cho đến khi uy năng của trùng ảnh hao hết.

Hàn Lập ở một bên chú tâm lắng nghe, sắc mặt không tránh khỏi xuất hiện vài tia dị thường.

Trơ mắt nhìn sự tình phát sinh, hắn cũng không thể làm điều gì, hiển nhiên cũng không lên tiếng.

Lúc này, Mỹ phụ đảo mắt nhìn đám cao giai yêu vật đang lăn lộn trên mặt đất, nhíu mày, tay áo nàng rung lên.

Một đoàn ánh sáng màu đen thổi quét qua, nháy mắt đã bao quanh đám yêu vật ở trong đó.

Nhất thời thần trí yêu vật tỉnh táo trở lại, rốt cục ngừng lăn lộn, nhưng vẫn thân thể vô lực, không thể đứng dậy.

Thấy tình hình như vậy, mỹ phụ hài lòng, một lần nữa quay đầu nhìn chằm chằm cự đại trùng ảnh ở phía xa.

Quả nhiên, như lời Mộc Thanh nói! Cự đại trùng ảnh nhìn uy lực, bên ngoài thân thể bộc phát ra những tia hồng quang chói mắt, một tiếng nổ lớn vang lên, nó đột nhiên vỡ vụn ra, cuối cùng hóa thành một đoàn quang hà đỏ đậm biến mất vô tung vô ảnh.

Cột sáng đỏ đậm cũng nháy mắt biến mất trong hư không.

Quái trùng màu đen và tử huyết khôi lỗi vốn vẫn đang cùng nhau tránh né cột sáng đỏ đậm cũng thở dài một hơi, đồng thời thân hình bất động tại chỗ. Tử quang cùng hắc mang trên hai người lưu chuyển không ngừng, dần dần khôi phục nguyên khí, hai người khẩn trương độn quang hướng đến chỗ đám người Mộc Thanh.

Một lát sau, tử huyết khôi lỗi cùng linh trùng màu đen đi tới chỗ đám người mỹ phụ.

Tuy rằng trong lòng đã sớm nhận định quái trùng chính là do Lục Túc biến thành, vẻ mặt Mộc Thanh và mĩ phụ vẫn ngưng trọng nhìn chằm chằm quái trùng này.

Kết quả đầu vai tử huyết khôi lỗi chợt loé ra huyết quang, hai gã huyết bào nhân từ từ đi ra, hai người vừa rồi ẩn ở bên trong khôi lỗi.

Trên người quái trùng hắc mang lưu chuyển không ngừng, hình thể nhanh chóng thu nhỏ lại, linh quang chợt lóe lên, sau đó một bóng người mờ ảo hiện ra - rõ ràng là Lục Túc.

Chính lúc này, chiếc áo choàng màu đen hắn vẫn mặc đã biến mất để lộ ra khuôn mặt thật.

Hàn Lập xem xét việc lúc nãy, trong lòng giật thót.

Tuy diện mạo Lục Túc hiện ra một nửa nhưng khẳng định là không khác một nam tử bình thường, da thịt sáng bóng, đôi mắt màu xanh biếc, thoạt nhìn còn rất trẻ tuổi.

Đôi mắt màu xanh nhìn như đang chuyển động, làm cho người ta cảm giác lạnh xương sống.

"Thật sự đúng là Lục Túc đạo hữu!" Mỹ phụ dài thở ra một hơi nói.

"Tại sao Lam đạo hữu đối với tại hạ còn hoài nghi?" Lục Túc ở trên cao hai tay chắp sau lưng, bâng quơ nói.

"Lục Túc huynh cũng là linh trùng chi khu, không biết có quan hệ gì với Phù Du tộc hay không?" Trong mắt Mộc Thanh chợt lóe lên dị sắc, rồi lại bỗng nhiên ngắt lời hỏi trước.

"Phù Du tộc? Không biết nên trả lời nhị vị đạo hữu thế nào cho phải! Nguyên bản ta xuất thân từ bộ tộc này." Lục Túc mỉm cười, khẩu khí nhẹ nhàng bâng quơ nói.

Vừa nghe lời này, sắc mặt Mộc Thanh cùng Mỹ phụ đều biến đổi sắc mặt! *"Nói như vậy Lục Túc huynh từ ban đầu đã biết nơi đây nên cố ý dẫn dụ mấy người chúng ta tới đây. Không biết những khôi lỗi của phù du tộc này có quan hệ thế nào với đạo hữu."* Mỹ phụ lạnh lùng lên tiếng.

"Điểm này, nhị vị đạo hữu có thể đã hiểu lầm tại hạ! Ta tuy rằng biết thánh địa trong tộc, nhưng năm đó tu vi ta thấp kém, không biết rõ vị trí cụ thể của thánh địa. Tại hạ đợi nhiều năm trên Địa Uyên như vậy, đã dậm chân ở cảnh giới hiện tại không biết bao nhiêu năm tháng. Nếu sớm biết Địa Uyên có thông đạo tới đây, thì không có lý do gì chờ đến bây giờ mới đưa các vị tiến vào đây. Quả thực bản nhân trong lúc vô ý mới phát hiện Địa Uyên có liên hệ với Minh Hà. Về phần Phù Du tộc, họ sẽ phái khôi lỗi xuất hiện." Tại hạ thật không biết tình hình. Theo ta được biết, tại thánh địa này, bình thường mấy ngàn năm mới có thể mở ra một lần. Chúng ta mới tiến vào bất quá chỉ mấy trăm năm mà thôi, tình hình như vậy. Còn việc gặp phải những khôi lỗi này, chỉ có thể nói vận khí chúng ta thật sự không được tốt lắm. Nếu là tại hạ có quan hệ cùng Phù Du tộc, làm có thể để khôi lỗi tiến vào nơi đây. Thần thông của các vị đạo hữu, tại hạ cũng hiểu vài phần." *Lục Túc bình tĩnh hồi đáp.*

Nghe xong những lời này của Lục Túc, mỹ phụ cùng Mộc Thanh không khỏi liếc nhìn nhau.

Tuy rằng hai người đều không thể tìm ra những điều mâu thuẫn trong lời nói của hắn, nhưng hai người đều là những kẻ tu luyện không ít năm, hiển nhiên biết đối phương nói có thật hay không, chỉ là trong lúc nhất thời cũng không cách nào tìm được lời phản bác.

"Địa Huyết đạo hữu, ngươi cảm thấy thế nào!" *Mộc Thanh khẽ quay đầu, đột nhiên hỏi hai gã huyết bào nhân.*

Hai gã huyết bào nhân từ lúc xuất hiện vẫn đứng trên hai vai tử huyết khôi lỗi, không nói một câu. Hiện tại nghe được Mộc Thanh hỏi, trong mắt hai gã huyết bào nhân chợt lóe lên huyết quang, liếc nhìn nhau, một người trong chúng thản nhiên nói:

"Tại hạ cảm thấy được Lục Túc huynh không phải đang nói dối. Biết rằng thời gian Lục Túc huynh ở trên Địa Uyên tuy rằng không phải dài nhất, nhưng là cũng không phải ngắn. Quả thực Lục Túc huynh chẳng cần làm chuyện mờ ám. Chẳng lẽ nhị vị đạo hữu muốn trở về sao? Chúng ta đã đắc tội Phù Du tộc, không thể lấy được Minh Hà thần nhũ, nhị vị có thể sẽ cam tâm?"

Huyết bào nhân vừa nói, vừa đứng bên Lục Túc.

Thấy bộ dạng huyết bào nhân như vậy, Mộc Thanh cùng Mỹ phụ không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Một lúc sau, thần sắc mỹ phụ thay đổi một chút, nở nụ cười nói:

"Nếu Địa Huyết đạo hữu đã nói như thế, lão thân cùng Mộc đạo hữu hiển nhiên cũng tin tưởng Lục Túc huynh. Bất quá, nếu Phù Du tộc đã biết trong thánh địa không ổn, vì sao không phái thật nhiều nhân thủ hoặc là cấp bậc kim phù cao giai lại đây như vậy chẳng phải chúng ta khó lòng mà chạy thoát."

"Nói rất hay, chỉ sợ là Phù Du tộc tuy rằng phát hiện dấu vết lần trước của chúng ta, nhưng không nắm được chính xác thời điểm lần sau được tiến hành vào lúc nào, cho nên không thể phái người canh gác quanh năm suốt tháng. Mà nơi này tuy rằng là thánh địa của Phù Du tộc, người bình thường của Phù Du tộc không thể tuỳ ý bước vào. Nếu cố tình xâm phạm, nhẹ thì tu vi đại lui, nặng thì chết ngay tại chỗ. Nếu gặp phải trùng hải đại quân, hắc…hắc… Chỉ sợ chúng ta ngay cả xương cốt cũng không còn." *Lục Túc bỗng nhiên lộ ra một tia kỳ quái, nói.*

*Vừa thấy nhắc đến "*Trùng hải*", Mỹ phụ rùng mình, lập tức cười lên ha hả, đáp lại:*

"Lục Túc huynh cần gì phải trêu chọc chúng ta như vậy, mặc dù Phù Du tộc ở Linh Giới không có tiếng tăm lắm, thậm chí rất ít có người biết đến. Nhưng đối với các tộc lân cận mà nói, uy lực của Phù Du tộc sánh ngang tầm với mấy đại tộc trong Linh Giới. Phù Du tộc cần gì phải xuất ra đại quân trùng hải.

"Đúng vậy, theo tiểu muội được biết, Phù Du tộc xuất động trùng hải cố nhiên ngay cả chân linh cũng phải tránh lui một phần, nhưng làm như vậy cũng sẽ đả thương nguyên khí quá nửa bản tộc. Nếu không có tầm ảnh hưởng lớn nguy hại đến sự sống chết trước mắt, tuyệt không sẽ dễ dàng xuất quân." Ánh mắt Mộc Thanh chợt lóe lên, sau đó trấn định lại, phân tích rõ ràng.

"Hắc hắc, không thể tưởng được nhị vị đạo hữu hiểu biết không ít về Phù Du tộc chúng ta. Đúng vậy, đối phó với chúng ta chỉ cần một gã thiên phù cấp tồn tại là quá đủ. Quả thực không cần làm những việc thừa thãi kia. Chúng ta nên nhanh chóng nắm bắt lấy cơ hội này. Phù Du tộc cho dù muốn phái người đến, nhưng tiến tới nơi đây cũng không phải dễ dàng, ít nhất cũng phải mất mấy tháng. Thời gian này cũng đủ để chúng ta tìm được thần nhũ, tìm đường quay trở về. Lúc này, chúng ta cố nhiên bị quỷ vật mai phục. Nhưng cao giai quỷ vật tại Minh Hà cũng bị đánh chết không ít. Lộ trình sau này chắc chắn sẽ thoải mái hơn."

Hiện tại trong tay các ngươi còn có âm binh cùng khôi lỗi còn có thể sử dụng?" Ánh mắt Lục Túc đảo qua mọi nơi, trầm giọng hỏi.

------oOo------

Chương 1486: Âm thủy quỳ tinh và ngũ long trát

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Bị quỷ vật đánh lén, tuy rằng động tác của ta rất nhanh nhưng thu hồi khôi lỗi cũng không kịp." Một gã huyết bào nhân nói.

"Lão thân thấy tình hình ngày càng tồi tệ. Chẳng những mấy con quỷ vương bị khôi lỗi đả thương rất nặng, toàn bộ âm binh cũng bị Lục Túc huynh thi triển phong thuộc tính thần thông tiêu diệt." Mỹ phụ đầu bạc khẽ thở dài.

"Lam đạo hữu hà tất phải nói như vậy! Tuy rằng lúc trước chúng ta có giao ước, đạo hữu chỉ cần luyện chế tám ngàn quỷ binh. Nhưng đạo hữu đã mang theo âm khí tinh thuần, số lượng không chỉ có bằng ấy. Chắc hẳn đạo hữu đã luyện chế ra một ít âm giáp huyền quỷ. Tình hình hiện tại đã như vậy, cũng không phải là quá tệ." Trong mắt Lục Túc chợt lóe lên tia sáng, âm trầm nói. Mỹ phụ đầu bạc nghe những lời này, ngẩn ngơ một lúc, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ.

"Không thể tưởng được Lục Túc huynh cũng biết việc này. Đúng vậy, lão thân vì lo xa cho nên luyện chế ra năm trăm quỷ binh tinh nhuệ, tuy rằng số lượng không nhiều, nhưng thực lực mỗi quỷ binh so với âm giáp huyền quỷ hơn hẳn một bậc."

"Tốt lắm! Lộ trình về sau, dù có gặp phải nguy hiểm cũng không còn đáng ngại bởi đã có số khôi lỗi còn sót lại cùng với mấy trăm âm binh hỗ trợ. Ta không biết các vị đạo hữu còn có tính toán gì khác không, nhưng mục đích cuối cùng là lấy minh hà thần nhũ. Chúng ta mau chóng chuẩn bị hành trang. Các ngươi nghĩ xem nên hành động như thế nào?"

Tại hạ sẽ không mảy may quan tâm, nhưng ai đến đây cũng có mục đích từ trước đó. Tốt nhất các vị không cần phân tâm những việc khác, cũng không cần tính toán những việc nhỏ nhặt. Nếu không đừng trách tại hạ không nể mặt." *Ánh mắt Lục Túc đảo qua trên mặt ba người còn lại, vẻ mặt hắn tràn ngập một tia uy hiếp.*

Thần sắc Mỹ phụ đầu bạc khẽ động, Mộc Thanh không chút thay đổi sắc khí, huyết quang trong mắt hai gã huyết bào nhân chợt lóe lên. Tất cả đều không tỏ vẻ gì khác thường, giống như chưa từng nghe những lời vừa rồi của Lục Túc.

Lục Túc thấy mấy người không có biểu hiện gì, một tay phất lên, miệng hô khẩu hiệu: "Xuất phát."

Lúc này, hắn hóa thành một đoàn ánh sáng màu đen, hướng về phía mục tiêu.

Phía dưới cách hơn mười trượng, cao giai yêu vật cũng độn quang theo.

Hai gã huyết bào nhân thấy vậy, bốn ống tay áo chạy run lên, vô số những điểm đen từ trong tay áo bay ra, trong nháy mắt rơi xuống đất, bộc phát ra những ánh hào quang đa sắc màu, rồi hóa thành một đám khôi lỗi bộ dạng khác nhau.

Đám khôi lỗi này hiển nhiên là do hai gã huyết bào nhân lưu lại!

Chẳng những mỗi người hoàn chỉnh như mới mà còn tinh xảo diệu kỳ.

Lúc này, mỹ phụ đầu bạc cũng giương tay lên, tung lên mộtt túi da màu đen đồng thời sử dụng pháp quyết thúc giục liên hồi.

Túi da này quay tròn trên không trung rồi hạ xuống, miệng túi nhất thời đảo ngược lại, từ bên trong túi, một cơn lốc xoáy ầm ầm lao ra, bụi bay mù trời, một đội hắc giáp quỷ binh hiện ra.

Bộ dạng của đám quỷ binh chiến giáp so với âm giáp huyền quỷ lúc trước không kém là bao nhiêu, thoạt nhìn chúng có khi còn chắc chắn hơn vài phần, hơn nữa về hình thể đám quỷ binh này so huyền quỷ còn cao lớn hơn hẳn. Từ đằng xa nhìn lại, trông chúng dữ tợn dị thường!

"Đi!"

Tiếng mỹ phụ phân phó, ngay tại lúc đó đám quỷ binh tạo thành một vòng tròn, hóa thành một mảng mây mù tối đen, cuồn cuộn lao về phía Lục Túc. Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ kiên trì đi theo Hàn Lập. Đám khôi lỗi cũng bay lên không trung, đủ loại linh quang bao vây lấy tầng trời thấp. Tất cả tử huyết khôi lỗi bay lên, hai gã huyết bào nhân vẫn đứng vững trên vai.

Thấy tình hình như vậy, Mộc Thanh lạnh nhạt, liếc nhìn Hàn Lập, bàn chân đạp lên kim hoa, hóa thành một đạo độn quang bắn nhanh đi.

"Hàn đạo hữu, chúng ta cùng trở lại!*" Ánh mắt Hàn Lập thoáng nhìn, chỉ thấy Kim Linh tựa hồ cười nhạt, nói. Bộ dạng cùng tiến cùng lui với hắn. Sắc mặt Hàn Lập không hề biến dạng, hắn gật gật đầu, một luồng ánh sáng màu xanh bao quanh thân hiện lên, hóa thành một đạo thanh hồng. Kim Viên cười khe khẽ "*hắc. hắc..*", cũng hóa thành đạo kim quang theo sát phía sau......*

Mấy ngày sau…

Ở sâu trong Minh Hà chi địa, xuất hiện đám quỷ vật với nhiều hình dạng khác nhau, chúng đang lẳng lặng đứng trước cửa một thạch động.

Đám quỷ vật này bị một tầng khói nhẹ bao vây, bên trong chính là một ảnh tử mờ ảo, ngoài ra còn có một khung xương lớn, ước chừng cao vài trượng...... cái này đã từng giao thủ với Hàn Lập, gạt bỏ qua quỷ nữ áo bào trắng mà đi, rõ ràng chúng không phải cụt tay cụt chân, chỉ là hơi thở cực trên người kỳ yếu.

Ngay cả quỷ nữ kia làm cho Hàn Lập cảm thấy khó giải quyết, đột nhiên một cánh quỷ nữ áo bào trắng kia thu lại trong ống tay, không cánh mà bay, biến thành quỷ nữ cụt một tay.

Bộ dạng quỷ vật này rõ ràng đều rất chật vật, bên trong quỷ vật này có một gã mặc chiến giáp màu đỏ, trên mặt cũng mang chiến giáp. Rõ ràng đó là huyết giáp khôi lỗi trong Phù Du tộc.

Nhìn bề ngoài, gã khôi lỗi này so với huyết giáp khôi lỗi bình thường không có gì khác nhau, nhưng ánh mắt quỷ vật bốn phía nhìn khôi lỗi lại ẩn chứa vài phần kính sợ, hơi chút e ngại.

Khôi lỗi này đứng trước nhiều cao giai quỷ vật như vậy, thân hình vẫn không nhúc nhích, nhìn cửa động trước mắt thâm thúy dị thường, ánh mắt chớp động liên tục.

Lúc sau, một tiếng thở dài từ sâu trong động quật truyền ra, cùng với tiếng thở dài này một thanh âm già nua: "Các hạ thân là sứ giả Phù Du tộc thế mà lại tìm tới lão phu, chẳng lẽ các hạ tìm lầm người sao?" *Vừa nghe lời này, thần sắc quỷ vật trước cửa động lập tức tiêu điều, trong mắt tên huyết giáp khôi lỗi xuất ra một tia sáng kì lạ, đồng thời mở miệng:*

"Tiền bối, tại hạ làm như thế cũng là bất đắc dĩ. Lần này, phá giới xâm nhập thánh địa, ở phía xa một đám người cứ quấy nhiễu ở ngoài. Trong đó có bốn năm tên tương đương với thiên phù cấp tồn tại. Ngoại trừ ta thoát được, mấy gã khôi lỗi hóa thân khác đều đã bị hủy, cho dù ta đã phát ra tin tức cầu viện. Nhưng muốn mở ra thánh địa nhanh nhất cũng phải nửa năm. Thời gian dài như thế, chỉ sợ những người này đã sớm trốn thoát. Hy vọng tiền bối nghĩ đến giao tình bấy lâu nay cùng bản tộc, ra tay tương trợ một phen....!" *Huyết giáp khôi lỗi khom lưng cung kính.*

"Hừ! Trước kia, lão phu cùng Phù Du tộc từng có giao ước, chỉ cho ngươi mượn thánh địa sống tạm một thời gian mà thôi, không phải đi nhờ vả Phù Du tộc. Nếu tính thù lao, lão phu năm đó sớm trả nợ. Lần này tiến vào Minh Hà chi địa, các ngươi muốn ta triệu tập đám quỷ vật hiệp trợ, ta cũng miễn cưỡng đáp ứng rồi. Bây giờ còn bảo ta tự mình ra tay giúp các ngươi diệt địch, các ngươi đúng là được đà lấn tới?" *Thanh âm già nua* "hừ" *một tiếng, chấn động cả động quật, có vẻ cực kỳ bất mãn.*

"Khương tiền bối, vãn bối cũng không biết ngài từng có giao ước gì cùng bản tộc, nhưng với thần thông của tiền bối đối phó mấy người này là việc quá nhẹ nhàng. Nếu tiền bối thật sự cảm thấy được không tiện ra tay, thì có thể cho vãn bối mượn ngũ long trát được chứ." *Ánh mắt khôi lỗi chuyển động vài cái, liền nói.*

"Ngũ long trát là bảo vật chí tôn hạng nhất hạng nhì của lão phu, lão phu làm sao có thể cho ngươi mượn. Ngày đó, lão phu vì tiến vào Minh Hà chi địa, hướng tới mấy vị trưởng lão trong tộc, trả giá cũng không ít." *Lão giả tựa hồ nhớ lại chuyện cũ, thanh âm lạnh lùng.*

Trong lòng huyết giáp khôi lỗi đột ngột thoáng chút do dự, một tay sờ trên người lấy ra một cái bình nhỏ tối đen lớn bằng ngón tay cái, tinh xảo dị thường.

"Trước khi vãn bối xuất phát, các trưởng lão trong tộc ban thưởng cho ta cái bình nhỏ này. Đây là *"âm thủy quỳ tinh"* Tại hạ nguyện ý dùng vật này để đổi lấy tiền bối ra tay giúp sức một lần." *Huyết giáp khôi lỗi cẩn thận đặt chiếc bình xuống.*

"Âm thủy quỳ tinh!" *Y ngưng trọng một hồi, tựa hồ có chút giật mình!*

"Vật ấy hơn mười vạn năm mới có thể hình thành, khó mà tìm thấy tại Linh Giới, có thể xem như bảo vật quý hiếm." *Khôi lỗi cảm nhận được đối phương đang do dự, trong lòng bình tĩnh lên tiếng.*

"Sưu" *một tiếng, từ trong động quật, một cỗ hắc hà bay ra tốc độ cực, cuốn lấy chiếc bình nhỏ đem vào trong động quật khiến huyết giáp khôi lỗi chỉ kịp ngước nhìn!*

"Không sai, đây đúng là *"âm thủy quỳ tinh"*, xem ra các ngươi đã sớm có tính toán với lão phu." *Một lát sau, thanh âm già nua lại truyền ra, nhưng lần này trong thanh âm ẩn chứa một tia cao hứng."*

"Vậy là tiền bối đã đáp ứng nguyện vọng!" Huyết giáp khôi lỗi trong lòng vui vẻ.

"Ta sẽ đáp ứng! Nhưng…. ta từng có giao ước với các trưởng lão trong tộc trấn áp âm khí tại đây. Trong thời gian này, âm khí chi nguyên tại đây không ổn định cho nên ta không thể rời đi. Vì thế cho ngươi mượn ngũ long trát của ta!" Lão giả thoáng do dự, sau mới cất tiếng nói.

"Đa tạ tiền bối! Có ngũ long trát trong tay! Vãn bối một mình có thể diệt năm tên thiên phù cấp tồn tại." Huyết giáp khôi lỗi mừng rỡ nói.

"Đã xong, vậy tiếp nhận bảo vật đi!"

Trong động quật tiếng quát của lão giả cũng thật lưu loát, một đạo ngân quang theo bên trong bắn ra, rồi lóe lên dừng lại khoảng không trước mặt huyết giáp khôi lỗi. Huyết giáp khôi lỗi vội vã ngưng thần nhìn nhận.

Chỉ thấy một trát đao màu trắng bạc trôi nổi trên không trung, ngoài trừ mặt ngoài sáng bóng như gương, còn lại không thấy một tia kỳ diệu nào.

"Tiền bối, cái này...... cái này thật sự là ngũ long trát?" Huyết giáp khôi lỗi nhận lấy trát đao, cẩn thận quan sát kỹ càng, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc.*"Hắc hắc! Như thế nào, ngươi còn sợ lão phu lừa gạt sao?"* Lão giả phát ra một tiếng cười lạnh.

"Không dám! Chỉ là trát đao này..." Huyết giáp khôi lỗi trong lòng rùng mình, vội vàng giải thích hai câu. Đúng lúc này, trát đao rung lên trong tay, bỗng nhiên làm chấn động năm ngón tay rồi bay vút khỏi tay.

Bảo vật xoay quanh trong không trung, toả ra ánh hào quang tiếp theo một tiếng thanh minh long ngâm hậu hư ảnh giao long ngũ điều khổng lồ ở trát đao từ từ hiện lên với nhiều sắc màu trong không trung, giương nanh múa vuốt, thanh thế kinh người.

"Năm đó, lão phu đi du ngoạn ở đại lục khác, chiếm được khi chém giết ngũ điều đại thần thông ác giao, dùng thi cốt của chúng cùng tinh hồn cô đọng mà tạo nên vật chí bảo. Khi luyện chế đi ra nó, liền đi lên vạn linh bảng, thành thử lại là vật dẫn đầu thông thiên linh bảo." Thanh âm già nua ngạo nghễ nói.

"Vãn bối không hiểu hết tác dụng đã khiến tiền bối chê cười! Sau khi vãn bối diệt trừ vài tên kia từ ngoài đến, lập tức sẽ đem nguyên vẹn bảo vật trả lại tiền bối!" Huyết giáp khôi lỗi nhìn trát

đao uy lực khác thường liền mừng rỡ vô cùng, không còn hoài nghi nữa, vội vàng bấm tay niệm thần chú nhất thời biến hóa trát đao thành một đạo ngân hồng, nhập vào trong tay áo.

------oOo------

Chương 1487: Khống chế

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ta đã sớm tu luyện tâm thần hợp nhất luyện chế ra Ngũ Long Trát, cho dù phá không mang ra đây thì ta cũng tự động thu hồi.

Ta có thể cho ngươi mượn bảo vật, để phát huy ra toàn bộ uy lực, thế nhưng không phải ai cũng làm được, ngươi cũng thế không thể tự làm được. Huống hồ ngươi chỉ là phụ thể của khôi lỗi chi khu.

Ta truyền cho ngươi một môn pháp quyết, dùng chính thần niệm để phát ra uy lực kể cả Ngũ Long Trát vẫn nằm trong tay. Tuy rằng uy lực được phát ra trong thời gian ngắn cũng đủ để đối phó với người ngoài.

Nhưng để sử dụng pháp quyết này, thần niệm của ngươi phải bám chặt vào khôi lỗi, thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến chính bản thể. Ngươi còn muốn làm nữa không? Thanh âm lão giả lên tiếng hỏi thêm một câu nữa.

Nghe tới đây, hai mắt khôi lỗi chợt lóe lên, một lát sau nói: *"Nếu tại hạ không thể cản đoàn người ngoại lai kia, cho dù bình yên trở về Phù du tộc thì chắc chắn cũng bị trọng phạt, vãn bối tình nguyện xuất ra thần niệm hợp lại một phen."*

"Tốt lắm, ngươi có thể nghĩ như thế thì tốt. Nghe đây, ta sẽ trực tiếp đem khẩu quyết truyền cho ngươi." Lão giả cười khà khà, tiếp theo không còn nghe thấy âm thanh gì nữa.

Huyết giáp khôi lỗi nhãn quang chớp động không ngừng, biểu lộ sự trầm ngâm chú ý lắng nghe.

Một lát sau, khôi lỗi thở dài một hơi, quay mặt vào phía trong hang động vái một cái rồi nói cáo từ:

"Đa tạ tiền bối đã truyền thuật pháp, vãn bối không thể ở lâu, hiện tại phải lên đường rồi."

"Chậm đã, ở đây ta có lọ đan dược cho quỷ vật uống vào, thứ này sẽ giúp quỷ vật hồi phục nguyên khí, bọn chúng có thể trợ giúp ngươi một tay. Lão phu cũng không tiện giải thích thêm cho ngươi."

Lão giả vừa dứt lời, một cỗ quái phong từ trong hang động cuộn ra, biến mất trước mặt khôi lỗi, ngay tức khắc xuất hiện một chiếc bình ngọc màu trắng."

Huyết giáp khôi lỗi thấy vậy tự nhiên mừng rỡ, rồi cầm lấy cái bình ngọc màu trắng cất đi, sau đó xin cáo lui. Quỷ vật cũng lặng lẽ đi theo khôi lỗi ra phía ngoài.

Cùng lúc đó…

Lục Túc dẫn đầu đám người đang đi qua một khu rừng hoang vu, điêu tàn. Tại khu rừng đó đoàn người trông thấy rất nhiều hài cốt..

Thoạt nhìn bộ xương khô kia giống như bộ hài cốt của một con quái trùng. Hai chi trước lớn một cách dị thường, trông to lớn như hai thân cột. Một tầng khí mờ ảo bao trùm lấy toàn bộ mọi người, nhưng đoàn người vẫn tiến thẳng tới tầng trời thấp chỗ có đám khôi lỗi cùng âm binh.

Lục Túc và đoàn người vì không muốn hao tổn pháp lực nên đã không ra tay, nhưng lúc này khôi lỗi cùng đám quỷ binh lại dùng các kế tấn công đón đầu không chút khách khí.

Một đạo mang kiếm khí theo các luồng gió mạnh từ trên cao vụt chém xuống bộ xương khô lúc nãy, làm từng mảng xương vỡ ra, xuất hiện một cảnh tượng rất kỳ lạ!

Bất luận đó là bộ xương bị phá hủy bởi lực tác động nào, thì ngay cả khi vỡ vụn thành nhiều mảnh nhưng lại nhập phía dưới khô mộc trong rừng, bỗng nhiên ngay tức khắc nó tự sắp xếp lại hình dạng giống như lúc đầu. Sau đó lại bay vụt lên không trung một cách hùng hổ. Những cái đó giống như là chưa chết. Hàn Lập *đang đứng trong một đội ngũ, chưa ra tay, nhưng khi thấy cảnh tượng vừa rồi, thần sắc hơi khẽ động.*

May mắn hơn, trong đội ngũ còn có khôi lỗi mà đa phần là quỷ binh ở đó, nếu thấy bất cứ vật gì thì giết ngay lập tức không cần do dự, tránh không được. Trước đó đám người Lục Túc nhất định phải mang rất nhiều khôi lỗi và âm binh đi ra.

*Thanh âm vang lên "*ầm. ầm*", đám khôi lỗi cùng âm binh mất nửa ngày mới có thể ra khỏi khu rừng khô hoang vu chết chóc đó.*

Chỉ cần một con ruồi nhỏ bay ngang qua khu rừng này cũng không sống sót, hài cốt trùng thú bị đánh nát rơi xuống mặt đất tại bìa rừng, lập tức đã hóa thành đám mây bụi màu vàng, biến mất vô tung vô ảnh.

Mặt khác, nhìn khung xương dường như có linh tính, lập tức đứng lên bước đi rồi quay trở lại hướng khu rừng chết chóc đó.

Hàn Lập thấy vậy trong lòng không khỏi âu lo, thấy rất kỳ lạ! Khẳng địng khu rừng khô mộc này chắc chắn có điều gì đó rất bí mật. Nếu không đám người Lục Túc đã không một lòng chạy đi như vậy, Hàn Lập có ý muốn đến bìa rừng tra xét một phen.

Đoàn người bay được một lúc không xa, phía trước xuất hiện thấy một cái hồ nước lớn đen ngòm, mặt hồ sóng uốn lượn đen như mực, sương mù dày đặc, làm mờ ảo những tán lá xanh biếc cho thấy đó không phải là nơi tốt.

Nhưng Lục Túc đi phía trước không chút để ý, người dẫn đầu đội liền đi thẳng vào trong đám sương mù đó.

Không bao lâu sau, hết sương mù rồi đến tiếng động, tiếng nói âm vang vọng lại….

Một tháng sau…

Trong hàng trăm khôi lỗi, một số trường hợp bị tổn thương đều không còn. Lục Túc cùng đoàn người nhìn từ xa xa thấy được một ngọn sơn mạch màu xám hiện lên. Cuối cùng cũng đã tới được *ngọn núi nơi có ẩn dấu minh hà thần nhũ.*

Lúc này, toàn bộ đoàn người ngoại trừ Mộc Thanh, Lục Túc, quỷ vương và mấy con cao giao yêu vật cũng không có mấy. Hiển nhiên hai người Hàn Lập và Kim Linh vẫn bình yên vô sự.

Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ hai cô nương trên đường đi tuy mấy lần gặp nguy hiểm nhưng do đi cùng Hàn Lập và được hắn giúp đỡ, nên cũng chỉ bị thương nhẹ. Cuối cùng cũng không bỏ mạng trên đường.

Đoàn người chỉ còn cách ngọn sơn mạch khoảng trăm dặm thì ngừng lại. Vài tên quỷ vương thần sắc mệt mỏi, tụ tập lại ngồi, trao đổi những gì sẽ xảy ra tiếp theo. Hàn Lập nhìn núi non từ xa xa trong lòng bỗng cảm thấy ấm áp. Phần sau của lộ trình, có chút ngoài đoán trước của hắn bởi vì Minh Hà chi địa là nơi hết sức nguy hiểm, chính hắn luôn tìm mọi phương pháp để có cơ hội thoát khỏi phiền toái của đám người đi cùng.

Nhưng hắn lại không nghĩ tới một mặt quan trọng khác, lộ trình phía sau còn gặp nhiều biến cố không nhỏ. Nếu không có mấy tên quỷ vương có kinh nghiệm dẫn đường thì sẽ gặp nguy hiểm hơn. Hơn nữa Kim Linh người này tinh thông, lanh lợi hơn khỉ, dường như cũng phải tới nghe chỉ thị của Mộc Thanh. Bên trong ắt hẳn có nội tình, một tấc không rời khỏi Hàn Lập, càng làm cho Hàn Lập tự hỏi chính mình, hắn cũng phát hiện ra rằng linh vượn này cũng tinh thông. Cho dù hắn muốn nghĩ sử dụng phương pháp bí mật gì cũng khó lòng thoát khỏi sự giám thị của đối phương.

Đương nhiên hắn luôn là người rất cẩn thận trong lời nói, hắn cũng có thể sử dụng thần diệu hoá thanh phù để che dấu, lấp lửng sự tinh thông. Mặt khác, đối phương nghĩ muốn cũng không thể bài trừ linh phù này.

Dù sao pháp lực của hắn cũng được tăng cường, sau khi thi triển linh phù, thuật ẩn nấp hiệu quả hơn lúc trước.

Không mang theo hai cô nương Nguyên Dao và Nghiên Lệ, cho nên tứ đại quỷ vương cũng không hiểu rõ ràng ấn ký. Như trong *lời nói uy lực của hắn toát ra. Từ xa, Hàn Lập nhìn ngọn sơn mạch màu xám, trong lòng không khỏi cân nhắc.*

*Theo lời đám người Lục Túc, cái đó gọi là "*Minh Hà thần nhũ*" nên ở chính giữa ngọn sơn mạch. Tuy rằng đám người Mộc Thanh không tiết lộ thần nhũ có giá trị hữu dụng thế nào. Nhưng ngay cả Lục Túc chính vì điều này mà bất chấp nguy hiểm tiến nhập nơi đây thì phải biết rằng thần nhũ thực sự là báu vật quý hiếm.*

Minh Hà chi địa hiển nhiên là thánh địa của phù du tộc, thì chỗ này chính là thiên tài địa bảo phụ trợ, hiển nhiên cấm chế nơi đây thật mạnh, chẳng lẽ còn nghi ngờ đó không phải là kho báu.

Không biết nơi đây sẽ bố trí loại cấm chế đáng sợ nào, chắc chắn có cái gì đó lợi hại hơn bảo hộ cho thần nhũ.

Trong lòng Hàn Lập luôn luôn cảnh giác, bỗng nhiên trong đám quỷ vương đang trò chuyện, có một tên yêu vương nhìn lại.

Chỉ thấy đám người Lục Túc đang đi về phía hắn ta. Thần sắc trên khuôn mặt bọn họ rất khác nhau, hơn nữa thấy có dấu hiện bực bội, dường như có tranh chấp.

Mộc Thanh lắc đầu liên tục, Lục Túc với đôi mắt kép chớp lia lịa trên cái mũi nhọn. Trên mặt hiện ra sự khốc liệt, về phần mỹ phụ đàu bạc có vẻ đồng tình. Nhưng thật ra gương mặt hai gã huyết bào nhân đã bị huyết quang che đậy, không thấy vẻ mặt của chúng. Phía bên kia, bọn quỷ vương vẫn đang nói chuyện với nhau, một mặt liếc mắt nhìn về phía hắn. Trong lòng Hàn Lập trùng xuống, yêu vật này đang bàn luận tới dáng vẻ của hắn!

Tuy rằng hắn không biết nội dung cuộc nói chuyện, nhưng giờ này mà đề cập tới hắn chắc chắn là có chuyện gì đó chẳng lành.

Hàn Lập cố đè nén sự bất an trong lòng xuống, ánh mắt lại nhìn về phía sơn mạch đằng xa, ánh nắng chiếu xuống thật đẹp.

Thời gian ước chừng ăn hết một chén cơm, Hàn Lập đột nhiên nghe được âm thanh lạnh lùng của Lục Túc.

"Hàn đạo hữu, ngươi lại đây một chút, ta có chuyện cần ngươi đi làm!"

Hàn Lập nhấp nháy môi, thân hình chuyển động, từ từ lướt tới.

"Không biết các vị tiền bối có gì giao phó?" *Hàn Lập vừa đến chỗ đám người Lục Tục, Mộc Thanh, hai tay liền nắm chặt, bình tĩnh hỏi.*

Hàn Lập đảo mắt qua thấy Lục Túc với đôi mắt kép không chút cảm xúc, Mộc thanh cùng mỹ phụ đầu bạc cũng với thái độ đó rất khó coi.

"Hàn đạo hữu ngươi hãy xem xem vật này đi!" Bỗng nhiên Lục Túc vung tay lên, trong tay thả ra một viên châu màu đen mờ mờ, để Hàn Lập nhìn cho kỹ.

Hàn Lập vừa thấy vật ấy ngẩn người ra, vật này rất quen thuộc, nhưng vẫn ngưng thần xem xét kỹ vài lần nữa.

------oOo------

Chương 1488: Càn Khôn phiên cùng Minh Lôi thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lục Túc nhìn Hàn Lập suy xét tình hình cũng lộ ra vẻ vừa lòng. *"Đây là nhãn châu mãnh thú, là một bảo vật ta lấy được trước kia. Đáng tiếc bảo vật này cùng bổn thân công pháp xung đột, không thể dung nhập trong cơ thể. Chỉ có thể đem luyện thành nhiếp hồn dị bảo"*. Lục Túc có điểm đáng tiếc, nói.

"Lục Túc Huynh! Tiểu tử này tu vi không cao, nhưng thần thông có chút quỷ dị, ngươi có tin chắc khống chế được không? Ta cùng Mộc đạo hữu, đã nhẫn nại tha cho ma phần chi vật, hy vọng không xảy ra sai lầm." Mỹ phụ đầu bạc nhìn Hàn Lập mở miệng nói. Trên mặt nàng hiện ra vẻ phẫn nộ.

"Lam đạo hữu yên tâm. Thử liệt thú này tồn tại, chúng ta có thể so sánh nó ngang với chân long. Dùng nó phá diệt pháp mục luyện chế nhiếp hồn dị bảo. Không chỉ là một hoá thần cấp tồn tại mà hơn thế còn bị chính khoả châu tồn tại trong người chấn trụ thần hồn do đó chỉ có thể ngoan ngoãn chịu trói. Nếu đạo hữu không tin, có thể tự mình thử nghiệm một phần uy lực của khoả châu này." Lục Túc có vẻ tự tin dị thường.

"Đạo hữu đã nói thế, bọn ta như thế nào không tin. Chỉ là thiếp thân vẫn cảm thấy rất đáng tiếc, vì ma phần chi vật, ta cùng Lam tỷ tỷ đã tâm huyết chuẩn bị. Hiện tại, đều vô dụng." Mộc Thanh lại thở dài một hơi, cười khổ.

"Cái gọi là ma phần, bất quá là vì năm đó mấy ma đầu bên ngoài vô ý xâm nhập Minh Hà chi địa, ngay lúc đó, bị các trưởng lão của Phù Du tộc liên thủ đánh chết, thuận tay mai phục tại nơi đó mà thôi. Mấy ma đầu bên ngoài, thần thông đúng là không thể tưởng tượng được. Về phần bảo vật, các ngươi xác nhận thi thể của chúng trải qua nhiều như vậy năm, âm khí cũng dịu bớt đi, chỉ là

mỗ ta có đặc thù bộ vị tự hành thông linh mà thôi. Tuy rằng bảo vật này có công dụng không nhỏ nhưng làm sao có thể đem ra so sánh với thần nhũ. Chớ quên rằng chỉ cần ăn vào thần nhũ, có thể làm cho thân khu biến thành thông linh chi thể, về sau khống chế thiên địa nguyên khí có thể tăng gấp bội lần. Kể từ đó, chúng ta tu luyện thành công thực không phải mộng tưởng. Vận khí tốt, nói không chừng thực sự có cơ hội phi thăng tiên giới." Nhãn quang Lục Túc chớp động không thôi, nói.

"Việc này không cần đạo huynh nói, tiểu muội cũng hiểu được. Nhưng ma phần chi vật đối với ta mà nói cực kỳ trọng yếu, nếu không ta lại như thế nào tiêu tốn nhiều tâm tư mượn sức Hàn tiểu tử." Mộc Thanh có chút bất đắc dĩ.

"Mặc kệ bảo vật kia đối với Mộc đạo hữu trọng yếu như thế nào, hiện tại chúng ta muốn nhân cơ hội ở Phù Du Tộc viện binh để đoạt bảo vật, chỉ có sử dụng thủ đoạn này mới có thể mau chóng bài trừ cấm chế, đồng thời dẫn dụ Minh Lôi thú. Hay là Mộc đạo hữu nguyện chiếm ma phần chi vật mà tính toán buông tha cho thần nhũ." Lục Túc nhìn Mộc Thanh khẩu khí lạnh lùng.

"Thần nhũ? Ta đương nhiên không buông tha! Hai ngươi sao có thể nghĩ như vậy." Mộc Thanh vẫn hạ định chủ ý.

"Việc này thì đúng rồi, nói sau, Hàn tiểu tử dẫn dắt Minh Lôi thú rời đi. Không biết sẽ ra sao, vạn nhất mạng lớn không chết thì Mộc đạo hữu vẫn còn cơ hội đoạt ma phần chi vật." Một gã huyết bào nhân cười khà khà mở miệng nói.

"Hừ, Minh Lôi thú tung hoành, mà hắn vẫn có thể tìm kế trốn chạy, thật đúng là phúc lớn, mệnh lớn. Bất quá Địa Huyết lão quái. chúng ta vừa rồi chỉ nói chế trụ Hàn tiểu tử. Tại sao ngay cả hai nha đầu của Lam đạo hữu môn hạ ngươi cũng chế trụ." Mộc Thanh *"hừ"* một tiếng. Sau đó, ánh mắt đảo qua trên người huyết bào nhân. Vẻ mặt Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ không biểu hiện gì.

"Mộc muội muội, không cần kinh ngạc. Là ta truyền âm cho Địa Huyết đạo hữu chế trụ hai nha đầu kia, dù sao thì tiểu tử kia cũng không còn công dụng. Nếu mặc kệ hai nha đầu kia chạy loạn

khắp nơi, chỉ sợ sẽ có phiền toái. Tinh thuần âm khí trên người các nàng cũng vừa đúng lúc trợ giúp lão thân luyện hóa thần nhũ." Mỹ phụ đầu bạc nói không sao cả.

Mộc Thanh vừa nghe lời ấy, miệng im bặt không nói gì.

"Nếu mọi người đã chế trụ chúng thì húng ta tiếp tục thực hiện kế hoạch thôi.

Trước tiên, chúng ta cần hợp lại lại để bài trừ cấm chế, sau đó tiếp tục chế trụ Hàn tiểu tử thả ra Tích Tà thần lôi dẫn dụ Minh Lôi thú tới ao đầm bên cạnh. Có như vậy, chúng ta mới có thể thuận lợi đoạt được thần nhũ." Lục Túc nói.

"Minh Lôi thú cũng không phải đồng tiểu, Tích Tà thần lôi thực có thể dẫn con thú này rời đi chứ? Đừng để trộm gà không được còn mất nắm gạo." Mỹ phụ đầu bạc lại cẩn trọng hỏi lại một câu.

"Minh Lôi thú thích nhất là nuốt lôi phệ điện. Tích tà thần lôi thân là ngũ đại thần lôi trong Linh Giới. Con thú này sao có thể dễ dàng buông tha!" Lục Túc khẳng định nói.

"Lục Túc huynh nói như vậy, Lão thân an tâm." Mỹ phụ gật đầu có vẻ an tâm.

"Địa Huyết đạo hữu, trước mặt là thông thiên tường, còn phải dựa vào tử huyết khôi lỗi của ngươi để phá trừ." Lục Túc quay người lại nói với hai gã huyết bào nhân.

"Hai người bọn ta sở dĩ luyện chế tử huyết khôi lỗi, hiện tại đã đến lúc cần đến!" Một gã huyết bào nhân cười nhẹ một tiếng.

Lục Túc thấy vậy, gật gật đầu.

Lúc này, mấy người thương lượng đã gần nửa canh giờ. Tin tưởng hết thảy vào kế hoạch chi tiết, khi không thấy có vấn đề gì, liền mang theo Kim Linh cùng đám cao giai yêu vật còn sót lại phi độn hướng thẳng ngọn sơn mạch màu xám.

Hàn Lập cùng Nguyên Dao nhị nữ, không cần bọn họ lay động cũng tự mình độn quang theo.

Đi.

Cách khoảng hơn trăm dặm, đám yêu vương bỗng nhiên từ đâu đi ra.

Đám người Lục Túc vừa tiến nhập vào sau sơn mạch, thần sắc trở nên ngưng trọng, tất cả điều không ngừng cảnh giác tả hữu, bộ dạng cực kỳ cẩn thận.

Nhưng đoạn lộ trình này thuận lợi một cách kỳ lạ. Không có một con quỷ vật lợi hại, mà ngay cả một con âm hồn, đoàn người cũng không mảy may đụng phải. Rốt cục, một lúc sau, mấy người liền đi ngang qua lưng chừng sơn mạch, phía trước sơn mạch trở nên sáng ngời, liền sau đó xuất hiện một cái thung lũng lớn.

Liếc mắt một cái cũng thấy thung lũng này rộng chừng hơn mười dặm, bốn phía đều liên miên những mảng đồi núi trùng điệp vây quanh, ở chính giữa thung lũng có một tầng quang mạc màu đen bao trùm. Tầng quang mạc này mờ ảo kỳ lạ, khiến người ta không thể quan sát thấy tình hình bên trong.

Nhìn thấy tầng quang mạc kỳ lạ này, đám người Lục Túc độn quang dừng lại, ai nấy đều cẩn thận dò xét.

May mắn thay, lần trước chúng ta đã tiêu diệt lũ quỷ vật bên ngoài. Nếu không, hiện tại lại phải đại phí một phen chân tay." *Mộc Thanh thì thào nói.*

"Nhưng lần trước chúng ta thật không ngờ ở trong cấm chế còn ẩn dấu một con Minh Lôi thú, làm cho Chu đạo hữu không kịp phòng bị, đành hạ táng ở nơi đây. Đó là con Minh Lôi thú trưởng thành không phải dùng lực có thể hạ sát nó." *Một gã huyết bào nhân thở dài ra một hơi, cũng nói xen vào.*

"Bắt đầu hành động. Trước tiên, hãy phá trừ màn huyền quang mờ ảo, dẫn dụ con Minh Lôi thú. Phía dưới hãy xem Mộc đạo hữu thi triển công hiệu cấm chế Thiên Hoa Loạn Diệp." *Lục Túc hướng Mộc Thanh nghiêm trọng nói.*

"Chỉ cần không động thủ, ta sẽ tự mình chủ trì Thiên Hoa Loạn Diệp trận. Minh Lôi thú tuyệt đối không thể phát hiện ra chúng ta. Nhưng pháp trận này sẽ hao tổn công sức cùng thần niệm cho nên ta không thể kiên trì được lâu. Nhất định phải để tên tiểu tử kia mau chóng dụ con thú này đi ra chỗ khác, tốt nhất là đi càng xa càng tốt." *Mộc Thanh thận trọng giảng đạo.*

"Điểm ấy ta cũng biết rõ. Ta sẽ đem nhất kiện phi hành dị bảo cho hắn sử dụng. Địa Huyết đạo hữu, lát nữa ngươi cho hắn thêm tấm độc môn phù triện. Về phần Lam đạo hữu, ngươi cũng đưa cho hắn Càn Khôn phiên." *Lục Túc định liệu mọi thứ trước sau đâu vào đó.*

Nghe được hắn nói tới "Càn Khôn phiên" *mỹ phụ đầu bạc nhất thời trên mặt không biểu hiện gì.*

"Thật phải đem Càn Khôn phiên cho tiểu tử sử dụng sao. Tuy rằng nó không phải thông thiên linh bảo. Nhưng nó là bảo vật phòng thân rất kỳ diệu, thậm chí bản mỗ ta thấy nó so với thông thiên linh bảo mạnh hơn vài lần. Vạn nhất xảy ra cái gì bất ngờ thì…"*Mỹ phụ có chút do dự.*

"Đạo hữu hẳn là rất rõ. Chỉ có Hàn tiểu tử mới dẫn dụ được Minh Lôi thú, để kéo dài thời gian cho chúng ta an toàn. Chờ sự tình xong xuôi, ngươi lại thu hồi Càn Khôn phiên. Trong ba người, chỉ có ngươi mới có bảo vật này, nó không cần dùng nhiều pháp lực cùng khẩu quyết cũng có thể hộ thân." *Lục Túc chậm rãi nói.*

"Cũng có thể, xem như ta tin tưởng tên tiểu tử này." *Do dự hồi lâu đầu, mỹ phụ đầu bạc buồn bực, hai tay khẽ động, ngay tức khắc một đoàn hào quang bắn ra, theo đó một cây tiểu phiên màu trắng bạc hiện lên*

Hào quang trên tiểu phiên chớp động, phù văn như ẩn như hiện, vừa nhìn thấy cũng đủ biết không phải vật bình thường.

Mỹ phụ cũng không nói thêm gì, vươn cây bạch triết trên tay hướng đến tiểu phiên màu bạc.

*"*Sưu*"một tiếng, tiểu phiên hoá thành một đạo ngân quang bắn thẳng tới trước mặt Hàn Lập.*

Lục Túc nhếch miệng giật mình, cũng không thấy hắn có hành động gì, ánh mắt Hàn Lập đang đang đăm chiêu chợt lóe sáng, tay áo bỗng chạy run lên. Một cỗ bụi mù phun ra, đảo qua ngân quang cuốn nó lại và thu vào trong cổ tay áo.

Tiếp theo hắn ta đứng ở phụ cận không nhúc nhích. Thần sắc từ đầu đến cuối không chút biến sắc giống như ý thức không hề tự chủ.

Nhưng phía sau, huyết quang chợt lóe lên, một gã huyết bào nhân quỷ dị hiện lên ở sau người, giương lên bàn tay.

*"*Đi …đi " vài tiếng nối thành một mảnh trầm đục truyền ra. Huyết bào nhân trong nháy mắt phóng hơn mười trương phù triện một hơi tới người Hàn Lập

Trên người Hàn Lập, huyết quang ẩn hiện, hơi thở như rất gấp.

Cùng lúc đó, Mộc Thanh từ từ bay lên, ở phụ cận tìm một nơi bí mật đi xuống.

Kim Hoa chợt loé lên tán loạn rồi biến mất, hai chân nàng giẫm nát mặt đất.

Mộc Thanh nhìn lên, dưới chân đột nhiên cháy sáng, đôi chân trần trụi bước ra trong đoàn quỷ dị bạch diễm.

Hay tay áo nhẹ nhàng bay múa, nhất thời vô số quang mang từ trong tay áo bắn ra, sau đó, nhập vào phụ cận trong hư không không thấy bóng dáng, lập tức một quang trận màu đen chợt loé lên vài cái rồi biến mất vô tung vô ảnh.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Mộc Thanh phát ra những tiếng thần chú, hai chân nàng đột nhiên biến từ trắng thành xanh, biến ảo thành dễ cây thô to nhnh chóng lan tràn ra xung quanh.

Cơ hồ trong chớp mắt, Mộc Thanh từ phần eo hoá thành thụ mộc, rễ cây mấp máy cắm sâu vào trong lòng đất mấy chục trượng.

Phụ cận nguyên bản không có cây cối bỗng nhiên vô số hoa cỏ dại từ đâu mọc lên. Trong nháy mắt hoa nở trắng và kết trái, đem cả trăm trượng biến thành bách hoa tề khai, xanh tươi um tùm.

Hắc sắc quang trận trên mặt đất thoáng hiện ra. Cây cỏ đều ở bên trong quang trận, nhưng một gốc cây quỷ dị lại mọc ở bên ngoài.Lục Túc run sợ, linh quang chợt loé sáng. Vô luận Mộc Thanh ở giữa đám cây cỏ, tất cả đều mơ hồ không thấy.

------oOo------

Chương 1489: Mồi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một bên Lục Túc thấy cảnh này, hắn dùng thần niệm hướng đảo qua chỗ Mộc Thanh, rốt cục hai mắt sáng ngời.

"Tốt! Cấm chế Thiên Hoa Loạn Diệp của Mộc đạo hữu quả nhiên thần diệu. Con Minh Lôi thú không chú ý gì đến nơi đây, mà đích xác là nó không phát hiện ra chúng ta." Lục Túc vui mừng lộ rõ trên nét mặt nói, theo đó hô những người còn lại, thân hình hướng phía lục sắc quang mạc phi đến.

Hai gã huyết bào nhân, cùng tử huyết khôi lỗi, và đám người mỹ phụ đều sôi nổi đi theo.

Lục quang lóe lên, đám người biến mất tiêu thất trên hư không.

Tại chỗ chỉ còn lại một mình Hàn Lập.

Nhưng một lát sau, khoả châu trên vầng trán hắn chợt lóe lên, quầng sáng phía trên từ từ bay đi, Hàn Lập trôi nổi giữa không trung.

Ở phía dưới cấm chế che đậy, Lục Túc nhìn vài tên yêu vương, trên tay mỗi yêu vương đều lấy ra các thanh đoản đao màu đỏ giống nhau.

Những đoản đao này dài không quá ba thước, lưỡi đao quay tròn, kiểu dáng kỳ lạ dị thường.

Một tiếng tiếp đón. Mấy người sôi nổi hướng về yêu lực, cầm huyết nhận trong tay nhập vào quán chú. Nhất thời đoàn huyết quang đại phóng ra ngoài, rung động không thôi, giống như một mảnh huyết xà dài hẹp.

Huyết nhận tạo nên một trận âm thanh không rõ ràng, tất cả yêu vương đều vận sức chờ phát động.

Ai cũng không chú ý tới Hàn Lập trên không trung nhìn như đờ đẫn, hắn lui haibàn tay ở trong áo đột nhiên giật mình. Nhất thời linh quang trong tay lóe lên, một cái phù triện màu bạc xuất hiện trong tay Hàn Lập, tay kia của hắn lặng lẽ cổn xuất bảy tám khỏa châu màu xanh.

Thế nhưng Hàn Lập không đánh mất thần thức, hắn luôn tự chủ được ý thức của mình.

Bất quá lúc này trong lòng hắn một bên oán thầm không thôi. Một bên do dự không quyết.

Lúc trước, hắn bị đám người Mộc Thanh chế trụ thân hình. Bị một tia hắc mang bắn vào thân thể, cũng nghĩ mình thật sự không còn đường trốn chạy.

Nhưng ngàn vạn lần không nghĩ rằng chính hắc mang ngay từ đầu chỉ làm cho thần thức mơ hồ một lát. Đợi cho hắc sắc khoả châu kia một khảm nhập trên vầng trán, ẩn giấu đầu lô, bỗng nhiên phá diệt pháp mục tự động kích phát, đem theo hắc sắc khoả châu không ngừng thả ra từng đạo nhiếp thần hắc ti, tất cả đều hấp thu không còn một mảnh.

Cho nên thần thức trong hắn lập tức thanh tỉnh như ban đầu.

Hàn Lập chính mình cũng có chút khó hiểu. Nhưng khi nghe Lục Túc nói khoả châu là thử liệt mãnh thú đệ tam khoả luyện chế từ nhãn quang của yêu vật, mới bừng tỉnh đại ngộ.

Phá diệt pháp mục của Hàn Lập có thể đem đồng nguyên chi bảo thả ra thần thông triệt tiêu hấp thu, hiển nhiên không phải việc kỳ lạ.

Ngay cả Lục Túc đa mưu túc trí, xuống tay vô tình. Nhưng tuyệt thật không ngờ rằng Hàn Lập có tu luyện phá diệt pháp mục.

Hàn Lập tâm niệm khẽ chuyển động, lúc này quyết định tương kế tựu kế, bộ dáng như bị chế trụ, một mặt vẫn tìm kiếm cơ hội thoát thân.

Chỉ là hắn ngàn vạn lần không nghĩ rằng đám người Lục Túc lại muốn cho hắn đi dẫn dụ con Minh Lôi thú.

Tuy rằng Hàn Lập lần đầu tiên nghe được cái tên này. Nhưng ngay cả đám người Lục Túc cũng rất e ngại, có thể thấy được con thú này cực kỳ hung ác.

Lấy bổn ý của hắn hiển nhiên không nghĩ rằng hắn lại trở thành kẻ thế mạng, nhưng hiện giờ vài tên yêu vương nhìn thèm thuồng, chỉ cần hơi có cái gì khác thường hiện lên, lập tức sẽ bị đám người Lục Túc nhận thấy được.

Bọn họ hiển nhiên sẽ dùng thử liệt nhãn châu để khống chế thần thức. Đến lúc đó, bí thuật khống chế khác đã có thể thật sự xuyên thấu.

Tuy rằng Phạm Thánh Chân Ma Công có thể đem thần niệm trói chặt, nhưng đối phương thẹn quá thành giận. Kết cục hồn siêu phách tán cũng không tốt để chạy trốn.

Nghĩ như vậy, Hàn Lập trên mặt không chút biểu tình, tâm niệm nhanh quay ngược trở lại, đồng thời Hàn Lập cảm thụ được linh lực trong cơ thể mênh mông dị thường.

Cũng không biết Địa Huyết lão quái cho hắn loại huyết phù gì, thế nhưng làm cho huyết dịch trong cơ thể hắn nóng lên. Linh lực trong cơ thể nháy mắt tăng non nửa. Điều này làm cho Hàn Lập có chút hoảng sợ!

Tuy rằng loại bí thuật này tạm thời kích phát tu vi hơn phân nửa đều có một ít di chứng, nhưng với tình hình nguy cấp, tu vi có thể gia tăng một chút thực cũng là điềm lành.

Ngoại trừ cái đó ra…

Phù triện trong tay Hàn Lập chợt lóe lên, xuất hiện một cây tiểu phiên dài khoảng một tấc, trên đó hào quang cũng hiện ra.

Đúng là *"Càn Khôn phiên"*!

Tiểu phiên này thoạt nhìn không chút nào ấn tượng, nhưng nghe Lục Túc nói mỹ phụ đầu bạc không muốn cho mượn, có thể thấy được vật ấy rất quý hiếm.

Cũng không biết thân mình không thể luyện hóa bảo vật này. Nhưng mỹ phụ đầu bạc vẫn có ý không muốn cho mượn. Mặt trên tiểu phiến không lưu lại một chút dấu vết thần niệm. Hàn Lập dùng thần niệm đảo qua tiểu phiên, phát hiện thao túng vật này cực kỳ đơn giản, có thể dễ dàng phát huy uy lực của nó.

Lục Túc nếu làm cho mỹ phụ đầu bạc đem bảo vật này giao cho hắn, hiển nhiên thứ này có thể ngăn cản vài phần Minh Lôi thú. Nếu không căn bản không cần làm điều thừa thãi

Có bảo vật này cộng thêm thân mình hắn chuẩn bị mấy chiêu một lòng chạy trốn, cũng không phải không có cơ hội thoát khỏi miệng Minh Lôi thú. Chắc chắn con thú này độn tốc cũng không mau chóng. Đủ có thể tạo nên cho Hàn Lập né ra một khoảng cách an toàn.

Nếu không đám người Lục Túc cần gì phải tỏ ra nghiêm trọng đến vậy.

Mà nếu hắn có hành động gì khác lạ, sẽ bị vài tên yêu vương xuyên qua nguỵ trang phát hiện ra, mặc dù vẫn có cơ hội chạy thoát, nhưng trong cơ thể có ấn ký, thật sự biết chạy trốn đi đâu, không bằng mạo hiểm một phen, tiếp tục ngụy trang.

Chỉ cần có thể chạy khỏi sự truy đuổi của Minh Lôi thú, cùng đám yêu vương, hắn có thể tạm thời ngăn chặn ấn ký, sau đó âm thầm phản công lại, nhân cơ hội đoạt nhị nữ Nguyên Dao Nghiên Lệ bỏ trốn, cuối cùng bảo trụ được tánh mạng.

Trên mặt Hàn Lập không có chút biểu tình, nhưng trong lòng rốt cục đã quyết định.

Đúng lúc này, phía dưới đám người Lục Túc chạy ra quát khẽ một tiếng, mấy khẩu huyết nhận run lên phía dưới đồng thời đám người phun ra ra vài đạo huyết quang, hung hăng trảm trên hắc sắc quang mạc.

Hiển nhiên huyết nhận này là vài tên yêu vương chuyên môn chuẩn bị đối phó cấm chế bảo vật.

Huyết quang phương vừa tiếp xúc với quang mạc, nhất thời giống như vài cục đá vào mặt nước.

Cả quang mạc bỗng nhiên dao động lên, huyết quang không ngừng trảm vào, thân mình quang mạc phát ra tiếng *"ong …ong"*!

Đột nhiên một tiếng thú rống trầm thấp từ trong quang mạc truyền ra. Tiếp theo tiếng sấm tiếng nổ lớn từ xa vọng lại.

"Nó đã ra, nhanh thu tay lại!" Sắc mặt Lục Túc trầm xuống, trong tay huyết quang dừng lại, vội vàng thấp giọng nói.

Huyết bào nhân cùng đám người mỹ phụ trong lòng rùng mình, cổ tay cũng run lên, đình chỉ công kích.

Cơ hồ cùng lúc đó, huyết nhận trong tay Mộc Thanh chợt lóe lên sau khi biến mất, hai tay bấm tay niệm thần chú, biến thành đại thụ, nửa người dưới lục quang chợt lóe, thúc dục cấm chế dưới chân.

Vô hình lực đại, đem hơi thở của mọi người đều che đậy một tia không lọt. Từ xa nhìn lại, nơi đây trống rỗng, tựa hồ không thấy đám người Lục Túc.

Lúc này, điểu mang trên vầng trán Hàn Lập chợt lóe lên, thông qua luyện hóa Phá diệt pháp mục nhận được tiếng Lục Túc phân phó.

Hàn Lập đờ đẫn, hai tay chà xát, một tiếng sét đánh, một tầng kim sắc điện hồ từ trong cơ thể hiện ra bảo vệ toàn thân. Tiếp theo hai ống tay áo chạy run lên, tiểu phiên bay ra.

Tiểu phiên không cần pháp quyết thúc dục, tự khắc hóa thành một cỗ khí hắc bạch vây quanh Hàn Lập.

Linh khí trong sắc đen trắng đan vào nhau, ẩn ẩn hiện lên một đám Thái Cực đồ án dị thường!

Sau lưng đồng thời ánh sáng xanh trắng chớp động, lông cánh một chút triển khai, trở nên trong suốt dị thường, hơi hơi Hàn Lập run rẩy không ngừng.

Hàn Lập một bộ làm tốt cùng nhau chuẩn bị.

Cách đó không xa mặt ngoài hắc sắc quang mạc, ngân quang chợt lóe lên. Đột nhiên bị một đạo ngân hồ xé rách ra.

Ngân hồ xoay quanh trên không trung, bên trong ẩn ẩn một đồ vật gì đó.

Chưa chờ Hàn Lập nhìn kỹ, thần niệm lập tức nhận được tiếng Lục Túc thúc giục, bộ dạng lại vội vàng trốn chạy.

Hàn Lập một nhận được phân phó này, không cần suy nghĩ, sau lưng hai cánh mở ra, một cỗ gió nhẹ thổi tới, thân thể tại chỗ theo gió tan mất.

Lúc này, hào quang tại ngân hồ mới chợt tắt, hiện ra một đầu quái thú màu đen.

Quái thú này, hình thể không có gì đáng nói, ngoại hình giống một con sói lớn, nhưng lưng nó trải rộng vảy, trên đầu có một sừng màu bạc, hai mắt vàng óng, tứ chi thô to có ngân sắc hồ quang quấn quanh.

"Đây đúng là Minh Lôi thú." Đám người Lục Túc sợ hãi dị thường.

Con thú này bộ dáng không quá hung ác, nhưng vừa hiện thân, nó lập tức bị phi độn tới mấy trăm trượng thu hút Hàn Lập. Không, phải nói rằng nó bị Tích Tà Thần Lôi của Hàn Lập hấp dẫn.

Ánh mắt Minh Lôi thú nguyên bản âm trầm dị thường. Vừa nhìn thấy Hàn Lập, trên người hiện lên tầng hồ quang màu vàng, ánh mắt lập tức trở nên nóng rực dị thường.

Hai con mắt của con thú này đảo qua mọi nơi, vẫn chưa phát hiện cái gì dị thường, trong miệng gầm nhẹ một tiếng, tứ chi chuyển động, lập tức hóa thành một đạo ngân hồ.

Cũng không biết con thú này vận dụng độn thuật gì. Tứ chi ngân hồ đại mạo, tiếng gầm không dứt. Nó lủi ở phía dưới, thế nhưng phi độn ra xa khoảng trăm trượng, chỉ chớp chớp mấy cái đã đuổi tới Hàn Lập.

Hàn Lập tuy rằng không quay đầu lại, nhưng cảm ứng được khí thế rào rạt của con thú đang lao tới gần.

Lúc này, trong lòng Hàn Lập căng thẳng, không khỏi thầm mắng một tiếng.

Con thú này độn tốc không nhanh, e rằng đám người Lục Túc đã quá lo lắng mà thôi. Đối với Hàn Lập mà nói, tuyệt đối không có nhiều uy hiếp.

Lúc này không hề có gì che giấu. Nguyên bản lông cánh trắng như tuyết đột nhiên hóa thành ngũ sắc linh quang, biến thành một phiến màu xanh.

Hàn Lập lại hóa thành một cây ngũ sắc tinh ti. Chớp động rồi nhập vào phụ cận hư không không thấy.

Lại chợt lóe lên trong hư không, thân thể đã phi độn tới một chỗ cực xa.

Luận về độn tốc, Minh Lôi thú ở xa phía sau chậm chạp hơn nhiều.

Hai người một trước, một sau, trong chớp mắt đi ra chỗ chân trời, ở chợt hiện vài lên cái, rồi khuất đi toàn bộ bóng dáng.

Một lát sau, lục quang chợt lóe. Đám người Lục Túc, mỹ phụ thoáng hiện ra.

"Mau động thủ. Hàn tiểu tử sẽ không cho chúng ta tranh thủ nhiều thời gian. Nhanh chóng phá vỡ cấm chế!" Lục Túc vội vàng phân phó nói.

Huyết nhận trong tay đám người sáng ngời, chém ra mấy đạo huyết quang.

Lúc này đây huyết quang phun về một phương, lập tức hóa thành một cái đoàn huyết giao, giương nanh múa vuốt lao thẳng về phía trước, uy lực rõ ràng hơn xa lần trước.

Một con trùng ảnh thật lớn chớp động ở khoảng không đỉnh đầu Lục Túc, há mồm phun ra một đạo quang trụ màu đen.

Tử huyết khôi lỗi ở huyết bào nhân cũng thúc dục, hình thể cuồng trướng gấp mấy lần.

Nửa người Mộc Thanh đang xâm nhập dưới mặt đất, lập tức co rút lại phục hồi như cũ.

Tiếp theo nàng cầm huyết nhận trong tay thoáng mơ hồ hướng hư không bay nhanh huy động vài cái.

Một tiếng cười *"khúc khích"*, mấy đạo huyết quang chen chúc ra, rồi liên kết cùng nhau, hóa thành một đạo đao mang lớn cùng trảm về phía trước.

------oOo------

Chương 1490: Ngũ Long Trát

Nguồn: EbookTruyen.Net

Huyết mang, hắc quang giống như vũ bão, quang mạc chớp động không ngừng ẩn ngừng hiện!

Một lát sau, tử huyết khôi lỗi đã cuồng trướng cao lớn nghìn trượng, giống như thiên địa thần linh, hai tay tung hoành phủ lên một ngụm tử sắc. Hai tay huy động thành một mảnh tử mang, hung hăng chém xuống quang mạc màu đen, thanh âm tựa như tiếng sét đánh liên miên không dứt, vô số phủ ảnh trảm trên quang mạc. Mĩ phụ đầu bạc chỉ thúc giục huyết nhận trong tay, nàng cũng không thi triển thần thông gì khác.

"Oang" một tiếng vang lên!

Ngay cả khi tầng cấm chế này thần diệu vô cùng, nhưng có nhiều Hợp Thể cấp tồn tại liên thủ, cho nên đại khẩu vẫn nhẹ nhàng bị đánh ra một khoảng cách vài chục trượng.

Tuy rằng đại khẩu quang mang chớp động, sau lại khép lại, nhưng điểm ấy trì hoãn đối với vài tên yêu vương mà nói cũng dư dả.

"Tốt, ta dùng bí thuật đem nhập khẩu cố định!" Lục Túc mừng rỡ, giơ tay lên, nhất thời bắn nhanh ra tám đoàn lam quang, lập tức cuồng trướng lên cực đại.

Dĩ nhiên là tám cột trụ pháp khí màu lam này, tất cả đều một chút nhập vào trong đại khẩu.

Một màn không tưởng tượng nổi xuất hiện.

Chỉ thấy lam quang chớp động, đại khẩu hóa thành một thông đạo tứ phương, bốn vách tường đều là tinh thạch màu lam bóng loáng, giống như đã sớm được khảm hoàn hảo ở trên quang mạc.

"Chư vị đạo hữu, tại hạ sẽ tiến vào trước tiên." Lục Túc cười lên thành tiếng, thả người hóa thành một đạo hắc hồng, xoay quanh một cái liền bắn vào.

Hai gã huyết bào nhân liếc nhìn lẫn nhau, bỗng nhiên một người từ trong tử huyết khôi lỗi nhảy xuống mặt đất, tên còn lại một lòng ở tại khôi lỗi. Lúc này, hình thể tử huyết khôi lỗi kia nhanh chóng thu nhỏ lại, sau đó chớp động mấy cái, cùng một tên huyết bào nhân tiến nhập vào hắc sắc quang mạc. Không biết nguyên do tại sao hai người lại muốn để lại một người ở bên ngoài. Mỹ phụ đầu bạc nhìn thấy cũng ngẩn ra.

Bên phía Mộc Thanh, hai ống tay áo một trận bay múa, vô số hào quang từ bốn phương tám hướng bay vụt đến, tất cả đều lóe lên nhập vào trong ống tay áo. Nàng bày ra cấm chế thu lại tất cả không còn một mảnh.

"Lam tỷ tỷ, còn muốn đưa nhị vị đệ tử cùng nhau tiến vào sao? Tuy rằng Minh Lôi thú đã bị dẫn đến đây, nhưng ai biết bên trong còn có nguy hiểm gì khác. Tu vi hai người thấp kém như thế, nếu nhị vị ngã xuống ở bên trong thì chẳng khác nào tỷ tỷ đã uổng phí khổ tâm! Kim Linh, ngươi nên canh giữ ở bên ngoài" Mộc Thanh hướng mỹ phụ đầu bạc nhắc nhở, rồi lại phân phó một tiếng, sau đó giẫm mạnh lên kim hoa cùng tiến nhập vào. Kim Linh làm bộ khom người vâng lời, quả nhiên đứng bất động tại chỗ.

Mỹ phụ đầu bạc lại nhíu mày, ngơ ngác đứng ở một bên liếc nhị nữ nhìn Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ, liền cười lạnh nói một câu: *"Nếu để ở bên ngoài, lão thân mới càng không yên tâm. Các ngươi cứ theo ta đi vào!"*

Một tay nàng bấm niệm thần chú, nháy mắt thả ra một đoàn âm phong màu xám, đem chính mình cùng nhị nữ đều dựng lên, tiếp theo gào thét tiến nhập vào trong đại khẩu. Trong nháy mắt bên ngoài cũng chỉ còn lại mấy người tâm sự.

"Mấy người chúng ta cố gắng canh giữ bên ngoài trong chốc lát đi. Nếu thuận lợi thì không lâu nữa bọn họ sẽ đem thần nhũ trở

về." Tên huyết bào nhân lưu lại bỗng nhiên hướng Kim Linh nói.

"Vãn bối cũng hy vọng như thế. Sự tình bên ngoài, cần nhờ tiền bối đứng ra chủ trì!" Kim Linh nhìn huyết bào nhân có vẻ cung kính dị thường.

"Hắc hắc, có phải ngươi hoài nghi ta là không phải Địa Huyết bổn tôn hay chỉ là một hóa thân mà thôi hay không?." Ánh mắt huyết bào nhân lóe lên, cười hắc hắnắc.

"Tiền bối thật biết nói giỡn. Chủ nhân từng nói qua, Địa Huyết tiền bối tu luyện chính là một đại thần thông nhất hồn phân hoá, hai người đều có thể nói là Địa Huyết tiền bối bản thể, cũng đều là hóa thân tồn tại." Sắc mặt Kim Linh khẽ động, bình tĩnh trả lời.

"Quả thực, Mộc tiên tử cũng biết không ít sự tình về lão phu!" Lời của Kim Linh làm cho huyết bào nhân ngẩn ra, lập tức đánh cái ha hả, ánh mắt đảo qua mọi nơi. Lúc này, bên ngoài ngoại trừ hai người, còn có ba gã cao giai yêu vật lưu lại. Ba gã yêu vật này đều đã có thể hóa thành nhân hình đứng cách đó không xa.

Sau khi, huyết bào nhân đảo qua mấy người này, ánh mắt chớp động muốn nói điều gì, nhưng bỗng nhiên đồng tử co rụt lại, một tay nhấc lên nhanh như chớp, một chút dấu hiệu cũng không có, hướng phụ cận nơi nào đó đánh một trảo ra hư không.

Nhất thời một bàn tay đầy máu xuất hiện ở phía trên hư không tràn ngập mùi tanh hiện ra, ước chừng rộng một mẫu hứa, hung hăng chém xuống phía dưới một trảo.

"Oanh".

Trong hư không, một đạo ngân quang lóe lên, đem bàn tay đầy máu này trảm thành hai mảnh.

Tiếp theo, bóng người phụ cận nhoáng lên, phía dưới ngân quang hiện ra một gã mặc chiến giáp màu đỏ, mặt không chút thay đổi nhìn mấy người bọn họ.

Đúng là một gã huyết giáp khôi lỗi!

"Phù Du tộc?" Kim Linh không khỏi ngẩn ngơ.

"Cẩn thận một chút! Đây không phải loại huyết giáp khôi lỗi bình thường đâu! Mà bị người Phù Du tộc phụ thân thành cao giai tồn tại." Một bên, huyết bào nhân giật mình, nhắc nhở.

Vừa rồi đòn công kích cố nhiên không phải cái gì đại thần thông, nhưng đối phương dễ dàng phá điệu như vậy, khiến cho vượt ra ngoài ý muốn của hắn. Hai mắt hắn không khỏi híp lại, nhìn chăm chú. Ngân quang dường như mơ hồ không rõ.

Ngân quang này chói lọi dị thường, ngay cả dùng nhãn lực đều không thể thấy rõ ràng cái gì, điều này làm cho trong lòng hắn có cảm giác khó hiểu, dâng lên một tia cảnh giác, mắt cũng không chớp nhìn chằm chằm ngân quang, không dám di chuyển nửa bước.

Kim Linh nghe được huyết bào nhân nhắc nhở như vậy, vẻ mặt trở nên ngưng trọng, trong lòng run sợ, mắt phóng kim quang nhìn lại lần nữa.

Ngay cả huyết bào nhân không thể thấy rõ ràng ngân quang. Lúc này, Linh Viên vận dụng linh mục thần thông lại thấy rõ ràng. Chỉ thấy linh quang trong đó lượn lờ, một đạo giao phiên đạm màu bạc xoay quanh, có vẻ cực kỳ thần diệu.

"Đây là…." Kim Linh nhíu đôi lông mày, vẫn chưa nhận ra đó là loại bảo vật nào, bất quá hơn phân nửa xác nhận nó là đao kiếm linh tinh gì đó, nếu không đã không có khả năng một trảm lên huyết bào nhân.

"Ngươi hẳn là cá lọt lưới Phù Du tộc rồi. Nếu ẩn giấu được tai mắt của ta, thì thực chất ở chỗ nào đó tham sống sợ chết, hiện tại đã liều lĩnh ra đến đây, chẳng lẽ sống không nhẫn nại. Ừ! Để chúng ta tiễn ngươi đi?" Huyết bào nhân cười lạnh mở miệng, lời nói chua ngoa.

"Tham sống sợ chết? Nếu không phải mấy người chúng ta đều là khôi lỗi phụ thân cùng các ngươi tranh đấu, các ngươi thực nghĩ

đến có thể như thế dễ dàng đánh bại chúng ta sao. Bất quá sự tình hiện tại cũng là không sao cả. Ngoại trừ mấy người bọn ngươi ở bên ngoài ra, còn lại những tên kia từ ngoài đến đều đã tiến vào trong thần trì. Như thế, là có thể bắt gọn tất cả, đều đem diệt hết." Huyết giáp khôi lỗi lạnh lùng nói.

"Giết hết chúng ta. Chỉ bằng một mình ngươi?" Huyết bào nhân chậc lưỡi, cũng không có tỏ ra tức giận.

"Đúng vậy, không chỉ một người mà trong tay ta còn có Ngũ Long Trát!" Huyết giáp khôi lỗi thanh âm đột nhiên nâng tay đánh ra một chiêu lên không trung.

Nhất thời một tiếng thanh minh, một ngụm sáng trong như gương, trát đao màu bạc từ không trung rơi xuống, khôi lỗi nắm trong tay, nhẹ nhàng đặt tại trước người.

"Ngũ Long Trát! Ta dường như đã nghe nói qua đồ vật này ở đâu đó." Huyết bào nhân ngước nhìn.

"Phải, nhưng cũng không quan trọng. Các ngươi sẽ phải lập tức ngã xuống vì bảo vật này." Vừa nói xong lời này, tử huyết khôi lỗi tựa hồ không muốn nói thêm cái gì, bỗng nhiên trong tay giương lên, một tay nắm chặt trát đao hướng phía hư không đối diện rung chuyển. Kim Linh cùng huyết bào nhân thấy vậy, lập tức theo bản năng thân hình nhoáng lên một cái, hướng hai bên tả hữu bắn nhanh bay ra.

"Phốc phốc phốc " ba tiếng, ba đạo hư ảnh trát đao bỗng nhiên hạ xuống, mục tiêu chính là chỗ xa xa kia"

"A......" *Ba gã cao giai yêu vật ngay cả cũng có phòng bị nhưng hư ảnh hiện lên quá nhanh.*

Sau khi ba đạo hư ảnh lóe qua đã hãm hại ba gã cao giai yêu vật, bọn chúng không nói được một lời, bất ngờ ngã quỵ xuống, thân hình bị xẻ một phân thành hai mảnh.

Tiếp theo lại lóe lên một cái, sau đó ba đạo hư ảnh liền quỷ dị biến mất.

Kim Linh cùng huyết bào nhân lắp bắp kinh hãi, Kim Linh thân hình xoay tròn chuyển, động muốn bay lên không tẩu thoát.

Nhưng huyết bào nhân không cần suy nghĩ tay áo run lên, một đoàn huyết vụ xuất hiện.

Đứng đối diện huyết giáp khôi lỗi, mắt lại lộ ra ý châm chọc. Hắn lạ cầm trát đao trong tay lại rung chuyển. Bốn đạo trát đao hư ảnh đồng thời từ đỉnh đầu bọn họ quỷ dị hạ xuống. Lúc này đây, hư ảnh nhìn không mau chóng như lúc trước nhưng dường như cả bốn đạo hư ảnh đồng thời hạ xuống gần sát hai người trong gang tấc.

Kim Linh cực kỳ hoảng sợ, đầu vai nhoáng lên một cái, phía sau lưng, lưỡng khẩu đoản kiếm hóa thành lưỡng đạo kinh hồng trực tiếp nghênh diện lưỡng đạo trát đao hư ảnh. Kết quả "Răng rắc" *vài tiếng, lưỡng khẩu đoản kiếm nháy mắt đã bị tứ tiệt ngũ liệt rơi xuống. Một đạo hư ảnh chợt lóe hạ xuống!*

"Điềm xấu!" *Kim Linh kinh hãi thầm kêu lên một tiếng, thân hình vội vàng như mờ ảo. Trát ảnh chợt lóe qua, Kim Linh nhất thời biến thành hai đoạn, thi thể lập tức tán loạn tiêu thất nhưng thực ra cỗ đó chỉ là một đạo tàn ảnh mà thôi. Ở một chỗ khác cách đó hơn mười trượng, kim quang lóe lên, thân hình Kim Linh hiện ra rõ ràng.*

Nhưng không chờ hắn thân hình hoàn toàn hiển lộ, Kim Linh chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, một trát ảnh khác lại nghênh diện đánh tới. Lần này, căn bản không thể tránh kịp.

"Phác" một tiếng, cực đại đầu bị trảm đoạn, thi thể rung chuyển, liền trở mình.

Phiên tây đứng ở xa xa huyết giáp khôi lỗi, cầm trong tay ngân trát một phản trảo, nhưng lại đột nhiên hiện ra một linh lục hỏa đi ra, bên trong bao vây lấy một tiểu hầu màu vàng, vẻ mặt kinh hoàng. Cười lạnh một tiếng, bảo vật trong tay huyết giáp khôi lỗi run lên.

Nhất thời mặt ngoài trát đao ngân quang chợt lóe, tiểu hầu hét thảm một tiếng, lục hỏa ngay tại linh quang bị huỷ diệt. Lúc này, ánh mắt huyết giáp khôi lỗi mới quét về phía bên kia.

Chỉ thấy bên kia, huyết bào nhân thả ra huyết vụ lớn chừng một mẫu hứa, đem chính mình bao vây nghiêm kín trong đó.

Tuy nhiên lưỡng đạo trát ảnh vẫn không ngừng qua lại chém giết, nhưng huyết bào nhân quỷ dị khó khăn lắm mới tránh thoát được.

Trong mắt huyết giáp khôi lỗi lục mang chợt lóe, hừ lạnh một tiếng, đột nhiên cầm trát đao trong tay hướng không trung ném lên. Nhất thời trát đao ngân quang đại buông, bỗng nhiên từ phía trên xuất ra vô số đạo trát ảnh.

Lần này, nguyên bản thần sắc ổn định, huyết bào nhân cũng cực kỳ hoảng sợ.

Không kịp nghĩ nhiều vội vàng một thúc giục huyết vân, đã nghĩ đến thông đạo màu lam cách đó không xa bắn nhanh mà đi.

Hiển nhiên, huyết bào nhân đã ý thức được trát đao trong tay đối phương không phải có thể dễ dàng ngăn cản.

Chính là huyết bào nhân trăm triệu không nghĩ tới chính là lúc này, Ngũ Long Trát mới bắt đầu chân chính lộ ra uy lực.

Huyết giáp khôi lỗi đột nhiên hai tay thúc giục cô quyết, không trung trát ảnh đột nhiên tất cả đều tán loạn không thấy. Một tiếng tiếng sấm vang lên, trát đao màu bạc hóa thành ngũ trảo giao long với năm loại sắc màu khác nhau. Chúng nó xoay quanh một cái trên không trung, rồi lại hóa thành ngũ khẩu cự nhận trong suốt biến mất tại chỗ.

Một khắc sau, ở phía trên thông đạo màu lam nhập khẩu, ngũ khẩu cự nhận đồng thời hiện lên, sau đó từ từ hạ lạc xuống. Phía dưới, đúng là khó khăn lắm mới bay đến trước mặt huyết vân

------oOo------

Chương 1491: Kế thoát thân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Huyết bào nhân vừa nhìn thấy cự nhận, sắc mặt liền biến đổi, huyết quang trên người hắn đại phóng, tư thế chuẩn bị thi triển thần thông.

Nhưng lúc này, ngũ khẩu cự nhận bỗng nhiên biến mất vô tung vô ảnh ngay tại chỗ. Ngũ khẩu cự nhận giống như ngũ phiến bản môn, hiện lên bên cạnh huyết vân, mặt ngoài có quang mang chớp động.

Hàn quang dày đặc đã đem lôi vân cuốn lên tung toé tán loạn, vô pháp ngăn cản.

Mặc dù huyết bào nhân lộ rõ vẻ sợ hãi, nhưng thái độ hắn vẫn bất chấp, hắn lại tiếp tục thi triển bí thuật, hai ống tay áo vội vàng rung lên, đồng thời miệng cũng lại hé ra.

Từ miệng hắn phun ra ngoài ba bảo vật, một con tiểu thuẫn màu xanh, một mảnh lụa mỏng màu hồng, và nhất kiện viên bát.

Trên ba bảo vật này, quang hoa chớp động liên tục, khí thế kinh người, vừa thấy liền biết không phải thuộc loại bảo vật tầm thường.

Sau khi huyết bào nhân thả ra ba bảo vật, lập tức xuất hiện ba tầng hào quang sắc màu khác nhau, đem chính bản thân hộ tại trong đó.

Huyết bào nhân không chỉ tạo ra ba tầng hào quang bảo hộ, mà hơn thế nữa hắn hít sâu một hơi, rồi lại tiếp tục há mồm, lần này phun ra vài đoàn huyết tinh, tiếp đến hắn khoát tay, xuất ra tử sắc phù trù! Trù phù này chợt lóe lên nhập khẩu vào trong huyết đoàn.

"Phanh" một tiếng, huyết đoàn bạo liệt mở ra, hóa thành huyết vụ

bao bên ngoài thân thể.

Trên người, xuất hiện thêm một lớp bảo vệ, đó là một bộ tử sắc chiến giáp.

Chiến giáp này tinh xảo dị thường, mặt ngoài chiến giáp điện quang lưu chuyển không ngừng, dường như đây không phải là vật bình thường trên thế gian.

Lúc này, hàn quang trảm khai tới trước người huyết bào nhân, nó chạm phải ba tầng huyết vụ bảo hộ.

"Oang. oanh" tiếng nổ inh tai nhức óc.

Ba tầng bảo hộ bên ngoài huyết bào nhân đều nhanh chóng bị tẩy khai, tiếp đến hàn quang hung hăng trảm đến lớp chiến giáp.

"Ầm ầm."

Tử sắc chiến giáp sáng mờ chợt lóe, rốt cục cũng ngăn cản hàn quang tạm thời dừng lại.

Nhưng hàn quang cũng chỉ dừng lại một chút mà thôi! Ngay sau đó, năm cỗ hàn quang xoay tròn vây quanh chiến giáp tiếp tục công kích. Bên trong ẩn ẩn truyền ra thanh âm *"Phốc.phốc"*. Từ phần eo của huyết bào nhân, tử sắc chiến giáp lần lượt bị giải khai đến toàn bộ.

Huyết bào nhân ngay cả có hữu vạn thần thông nhưng khi đối mặt với hàn quang dường như thấy nó có sức mạnh vô kiên bất địch, vì thế huyết bào nhân cũng không có kế sách nào có thể đem tử sắc chiến giáp thi triển thần thông phòng ngự nổi hàn quang.

Nhất thời trong lúc tuyệt vọng, huyết bào nhân đột nhiên bắn ra trăm đạo phù lê cùng với hơn mười kiện bảo vật pháp khí hình dạng khác nhau, thanh âm phát ra bạo liệt liên miên không dứt. Hơn mười kiện bảo vật pháp khí vừa xuất ra đã bị hàn quang đánh dập nát ngay tức thì.

Ngay sau đó, một tiếng hét thảm vang trời, thân thể huyết bào nhân đã bị năm cỗ hàn quang bao phủ, ngay cả nguyên thần cũng không thể mảy may huy động.

Xa xa huyết giáp khôi lỗi nhìn thấy này cảnh này, trong mắt hiện lên một tia sắc lạnh, hắn thầm nhủ: *"Ngũ Long Trát quả thực có uy lực sắc bén vô cùng. Ta nhất định có thể dùng nó để khống chế bọn người kia."*

Nói xong lời này, hắn đánh một trảo vào hư không. Xa xa, phát ra âm thanh vù vù, ngũ khẩu cự nhận hóa thành ngũ giao long ảnh bay vụt quay về.

Cuối cùng, ngũ giao long ảnh hội tụ tại một điểm trên đỉnh đầu khôi lỗi, quang hoa đại phóng rồi lại ngưng tụ thành khẩu trát đao màu bạc, trát đao này toát ra ánh sáng chói lọi, từ từ hạ xuống giữa không trung.

Sắc mặt huyết sắc khôi lỗi không khỏi vui mừng, tay hắn đang định tiếp nhận trát đao, thì bỗng nhiên trong mắt thần quang ảm đạm, thân hình đột nhiên loạng choạng, thiếu chút nữa từ không trung ngã xuống mặt đất.

Cũng may đúng lúc này, linh quang chợt lóe lên, thân hình hắn lập tức đứng vững trở lại nhưng trong mắt lại toát lên một tia bất đắc dĩ, sau đó hắn thở dài, thân thủ nhanh chóng bắt lấy trát đao đang trôi nổi.

Mặt ngoài trát đao toả ánh sáng chói lọi, hắn nhẹ nhàng phất một cái, nhất thời phát ra một âm thanh *"vù…vù"*.

"Bảo vật này hiển nhiên có uy lực vô cùng lớn, nhưng cũng tiêu hao không ít thần niệm! Xem ra, lần sau nếu có động thủ nhất định phải tốc chiến tốc thắng." Khôi lỗi đăm chiêu, tự nhủ.

Lúc này, ở phía chân trời đằng xa, bỗng nhiên một trận âm phong nổi lên, một phiến hắc vân đang nghìn nghịt trong gió, hắc vân bao phủ cả một khoảng không trung, nó đang tiến lại gần trước mặt Hàn Lập.

Vài tên cao giai yêu vật khống chế một đoàn đoàn âm phong từ không trung hạ lạc xuống, đứng ở trước người khôi lỗi.

"Sự tình ta giao phó cho các ngươi, các ngươi tiến hành đến đâu rồi?" Khôi lỗi cầm trát đao trong tay nhoáng lên, hỏi.

"Đại nhân yên tâm, chúng ta đã an bài thỏa đáng. Chỉ chờ đại nhân tiến vào bên trong, lập tức sẽ đem hết thảy phụ cận đều phong kín. Chỉ e có tên nào may mắn thoát khỏi tay đại nhân, ngoài ra không một tên nào có thể trốn thoát. Đại trận có thể phong kín toàn bộ ước chừng nửa khắc." Một con cương thi cao giai quỷ vật, cẩn thận nói.

"Một nửa cùng ta đi vào, một nửa lập tức bày trận đi. Những tên đó ngay cả đã dẫn dụ được Minh Lôi thú rời đi nhưng chúng tuyệt đối không thể ngờ rằng, bên trong trông coi thần nhũ không chỉ có một con, mà là sống mái một đôi." Huyết giáp khôi lỗi ngẩng đầu thoáng nhìn khoảng không u ám, lạnh lùng nói.

"Minh Lôi thú tuy rằng là do quý tộc trưởng lão năm đó lưu lại để trông coi thần nhũ. Nhưng hiện tại trên người đại nhân không có mang lệnh bài tiếp dẫn tiến vào nơi đây, chỉ sợ chúng ta cũng bị con thú này công kích." Quỷ vật này tựa hồ linh trí không thấp, do dự mở miệng nói.

"Yên tâm, những người đó đã đi vào trước, Minh Lôi thú bên trong cho dù công kích, thì cũng phải công kích bọn họ trước cho nên chúng ta nếu có cơ hội sẽ âm thầm hạ thủ. Nguyên bản trong tay ta đã có Ngũ Long Trát, bất quá ta chỉ có một nửa phần nắm chắc đối phó này mấy người. Hiện tại, nếu có thêm Minh Lôi thú tương trợ, bọn họ còn có thể bảo toàn tánh mạng thì quả là kỳ lạ. Về phần con Minh Lôi thú kia đã Hàn Lập bị dẫn dụ rời đi, nếu không làm sao bọn chúng lại ngang nhiên tiến vào tử địa. Ở bên ngoài động thủ, đánh bại bọn chúng cũng không khó. Nhưng phải diệt sát toàn bộ bọn chúng, quả thực ta nhận thấy cũng có muôn vàn khó khăn." Khôi lỗi có chút suy nghĩ, cười nói.

Quỷ vật nghe xong lời này, bỗng nhiên im lặng.

"Con Minh Lôi thú bị dẫn dụ ra ngoài cũng không thể bỏ qua, phải

phái người âm thầm truy đuổi. Nếu Hàn Lập nhanh chóng bị cắn nuốt, hoặc là có biến cố gì khác làm cho Minh Lôi thú trở lại thì lập tức cho người dùng Vạn Lý Phù báo lại cho chúng ta." Huyết giáp khôi lỗi đề phòng nhắc nhở.

"Đại nhân yên tâm, tại hạ đã phái Bạch quỷ xa cực kỳ am hiểu ẩn dật cùng độn thuật, sự tình tuyệt đối sẽ không chậm trễ." Tên cao giai quỷ vật kia vội vàng giải thích.

"Bạch quỷ! Chính là người lợi hại nhất khi đối mặt với những người từ ngoài đến nhưng nàng đã bị tổn thương một cánh tay." Huyết giáp khôi lỗi tựa hồ sửng sốt.

"Quả thật, đúng là nàng." Tên cao giao quỷ vật đáp lại.

"Ừ, nếu là nàng ra tay, đích xác hẳn là không thành vấn đề. Chúng ta tiến vào thôi. Chắc hẳn đám người kia đã tiến vào hậu cung điện trong thần trì." Huyết giáp khôi lỗi gật gật đầu, phân phó nói.

Tất cả quỷ vật nghiêm nghị đáp ứng! Nhất thời trong vài tên quỷ vật, ba tên đi theo huyết giáp khôi lỗi tiến nhập trong thông đạo màu lam. Còn lại hai tên cao giai quỷ vật ngửa mặt lên trời một tiếng thét dài, từ trong phụ cận hắc vân đều trào ra vô số cốt giá hắc ảnh, âm thanh quỷ dữ đại tác.

Hàn Lập một tay vung lên, nhất thời bảy tám đạo kim hồ bắn ra liên tiếp về phía sau xen kẽ vào đó là tiếng sấm rền vang, mục tiêu đúng là đã đuổi tới gần, khoảng cách còn hơn trăm trượng.

Nơi đó đang có một đoàn ngân hồ chớp động liên tục, đúng là con Minh Lôi thú đang ra sức đuổi theo.

Con thú này vừa thấy ngân hồ đánh đến, chẳng những không sợ hãi giận ngược lại lộ ra vẻ hưng phấn, hé miệng phun ra một cỗ ngân hà thổi quét hết.

Mấy đạo Tích Tà Thần Lôi vừa tiếp xúc ngân hà, lập tức nó bị bao vây ôm trọn trong ngân hà, không hề phát ra tiếng động, tiếp đến Minh Lôi thú lại mở rộng miệng hấp thu trở về.

Liếm liếm miệng rộng, từ trong bụng con thú truyền đến tiếng vang trầm thấp

"Ầm.ầm."

Minh Lôi thú lại lộ ra vẻ vui mừng, giống như vừa ăn sơn hào mỹ vị.

Hàn Lập nhân cơ hội này, dùng lực biến hoá hai cánh sau lưng thành một cây tinh ti chớp động vài cái, rồi biến mất trong nháy mắt. Cách đó mấy trượng, Hàn Lập hiện lên, tạm thời cách xa con thú một khoảng.

Minh Lôi thú thấy vậy, nó cũng không sốt ruột. Trong miệng nó cuộn lên tiếng gầm nhẹ, ngân hồ lượn lờ xung quanh tứ chi, tiếp đến ra sức đuổi theo Hàn Lập.

Hàn Lập không ngoảnh đầu nhìn lại, cũng biết tất cả hành động của con thú này bởi vì động tác của con thú này dọc đường rượt đuổi không biết đã làm bao nhiêu lần như vậy.

Mặc dù con thú này độn tốc cực nhanh, nhưng so với khi hắn toàn lực phi độn vẫn còn kém hơn một đường."

Cho dù bỏ lại một khoảng cách, thời gian ước chừng chỉ một chén trà nhỏ, liền chậm rãi đuổi kịp phía sau, tiếp đến con thú này không khách khí, bắt đầu công kích từ xa.

Ban đầu, con thú này há mồm phun ra từng đạo ngân sắc lôi hồ, uy lực kinh người. Nhưng trên người Hàn Lập mang Tích Tà Thần Lôi lại có lôi bào hộ thân cho nên tiếp xúc với lôi hồ không chút lo lắng.

Minh Lôi thú vừa thấy cảnh này, lúc này trong miệng lôi điện dừng lại, thay vào đó nó thả ra từng đạo trảo mang màu xanh.

Trảo mang này, ban đầu chỉ lớn bằng bàn tay, nhưng vừa rời khỏi miệng thú được một khoảng, lập tức trảo mang biến hóa to lớn ước chừng một trượng hứa.

Uy lực từng đạo trảo mang khiến ngay cả không khí phụ cận đều bị hấp thu tận lực, tạo cho người ta cảm giác không thể trốn chạy! Thế nhưng sau lưng Hàn Lập, phong lôi sí cũng không phải loại tầm thường, trong thời gian rất ngắn đã đem hai loại phong lôi độn thuật hợp lại làm một, e rằng không chịu nổi một kích này.

Nhưng Hàn Lập vẫn hết sức mạo hiểm, tại nơi trảo mang thay đổi công kích thất thường, mấy lần thiếu chút nữa nguy đến tính mạng. Thậm chí ở phía trước trong một lần công kích, đã bị trảo mang kia đánh trúng điểm, liền lập tức chịu không ít đau đớn.

Được mỹ phụ đầu bạc cấp cho Càn Khôn phiên quả nhiên thần diệu vạn phần, biến ảo ra một cái Thái Cực đồ thật lớn hấp thu hơn phân nửa thế công của con thú.

Nhưng cứ như vậy, cũng làm cho hắn bị chấn động oán giáp vỡ vụn, lôi pháo tán loạn, nguyên khí trong cơ thể bị tổn thương đôi chút.

Kể từ đó, Hàn Lập không dám để con thú này tiếp cận nửa điểm. Những lúc đối phương muốn đuổi kịp, Hàn Lập không ngừng phóng thích Tích Tà Thần Lôi, tạm thời trì hoãn đối phương truy kích.

Về phần Minh Lôi thú ở không ngừng thích thú cắn nuốt Tích Tà Thần Lôi, tựa hồ nó cũng không nóng lòng diệt sát Hàn Lập, cho nên nó vẫn cứ bám riết không tha.

Hiện tại non nửa canh giờ đã trôi qua, Hàn Lập đã dụ con con thú này bay đến chỗ sơn mạch màu xám, hơn nữa đã phi độn rất xa đám người Lục Túc.

Lôi – Đây là pháp lực so với đồng giai thâm hậu hơn rất nhiều, cộng thêm Hàn Lập tinh thông độn thuật cùng đại lượng Tích Tà Thần Lôi nếu đổi lại không phải là Hàn Lập mà là một gã Hóa Thần thậm chí ngay cả Luyện Hư cấp tồn tại thì đã sớm bị con thú này đuổi theo, một ngụm nuốt lấy.

Chẳng trách, đám người Lục Túc cho rằng hắn dụ mồi là dữ nhiều lành ít.

Phía trước vì bài trừ cấm chế Minh Hà, Hàn Lập đã vận dụng không ít Tích Tà Thần Lôi. Mà đã không có thần lôi kiềm chế, đám người Lục Túc hiển nhiên cho rằng hắn không thể chống đỡ bao lâu.

Hàn Lập một bên không ngừng cẩn thận Minh Lôi thú phía sau, một bên âm thầm phỏng đoán đám người Lục Túc hẳn là đã phá vỡ cấm chế không rảnh bận tâm chính mình, Hàn Lập bắt đầu cân nhắc kế sách thoát thân.

Những phương pháp bình thường, tuyệt đối không thể thoát khỏi con yêu thú đáng sợ này. Thế nhưng trên người hắn cũng chỉ dựa vào hơn mười khỏa lôi châu, hai loại phù lê mới luyện chế, cùng với phệ kim trùng đã thành thục.

Đối với hai loại bảo vật này đều đã tiêu hao tinh lực, nguyên bản dùng với đám người Lục Túc. Nếu hắn bất chấp vận dụng thần thức mà bị hao tổn nhiều thì chẳng những ảnh hưởng đến sinh mệnh mà còn không sử dụng được bảo vật.

Ánh mắt Hàn Lập chớp chớp, tâm niệm chuyển động rất nhanh.

Nếu bảo hắn thả hơn một ngàn con phệ kim trùng tấn công địch thì hắn không thể, nhưng là thả ra mấy con quấy rầy Minh Lôi thú thì thật có thể sử dụng một chút.

Hắn không cần biết đám sẽ khiến con thú này như thế nào nhưng chỉ cần làm cho con thú này độn tốc chậm lại, thì hắn có thể trốn chạy.

Nếu sự tình ổn thỏa có thể dùng thêm phù lê phối hợp, cơ hội thành công hẳn là lớn.

Hàn Lập trầm tư suy nghĩ, rốt cục đã nghĩ ra một biện pháp khả thi.

Lúc này, Hàn Lập hít sâu một hơi, thần niệm nháy mắt đã ẩn dật trên người Linh Thú Hoàn.

------oOo------

Chương 1492: Đại chiến Minh Lôi Thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Oanh!" Một lúc sau Hàn Lập lại lần nữa phóng ra Ích Tà Thần Lôi. Thân hình Minh Lôi Thú run lên một chút, từ trong tay áo Hàn Lập bay ra ba đóa kim hoa – đây chính là ba đầu Phệ Kim Trùng thành thục thể!

Minh Lôi Thú vừa mới hoan hỉ nuốt vào miệng vài đạo kim hồ thì đã thấy ba đầu kim sắc giáp trùng bay tới thì ngẩn ra, nhưng nó không thèm để ý, đoạn há miệng phun ra một đạo ngân hồ đánh lên ba đầu Phệ Kim Trùng. Tiếng sét nổi lên, kim trùng đã bị lôi quang bao phủ, nhưng ngay lúc đó một đôi mắt vàng của Minh Lôi Thú trừng lên tỏ rõ vẻ kinh ngạc. Chỉ thấy lôi quang tắt đi thì ba đầu Phệ Kim Trùng chẳng những không hóa thành tro tàn mà ngược lại thân hình lại lớn hơn mấy lần, hung dữ lao tới.

Tuy rằng linh trí của Minh Lôi Thú không thể so với Nhân tộc nhưng nó một khi đã tu luyện đến cảnh giới hiện tại thì thần trí cũng không thể thấp. Thấy kim trùng này quỷ dị, nó không dám khinh thường bèn hư không đánh ra một trảo. Nhất thời ba đạo trảo mang màu xanh bay ra rồi biến lớn chém lên trên người kim trùng. Âm thanh chát chúa vang lên, trảo mang vỡ vụn, thanh mang bao phủ kim trùng vào trong đó.

Từng đoàn kình phong kinh người tản ra khắp nơi, thiên địa nguyên khí tại phụ cận đều bị hút vào đó khiến không gian nơi này phảng phất như sắp sụp đổ.

Tựa hồ Minh Lôi Thú vô cùng tin tưởng vào đòn công kích này nên cũng không cần nhìn kết quả. Ngân hồ trên người nó lóe lên, lại một lần nữa đuổi theo Hàn Lập.

Chỉ là tiếng *"vo vo"* từ trong thanh mang lại truyền ra khiến con thú ngày ngẩn ngơ, vẻ mặt nó đã được nhân cách hóa hết sức khi lộ ra biểu tình khó có thể tin.

Chỉ thấy trong thanh mang xuất hiện từng điểm kim mang, ba đầu kim trùng lại bay ra, chỉ vài lần chớp lên đã tiến tới mấy trượng phía trước Minh Lôi Thú. Trên người chúng kim quang chói mắt, nào có chút nào bị thương. Minh Lôi Thú quả thực kinh ngạc, nhưng chính điều này đã khơi dậy sự tàn độc trong nó!

Con thú này không lưỡng lự há miệng phun ra một phiến ngân hà bao phủ ba đầu kim trùng vào trong đó. Phệ Kim Trùng không gì không thể phệ nhưng cũng không thể lập tức phá khốn ngân hà mà ra. Minh Lôi Thú hít sâu một hơi thu hồi ngân hà đồng thời cuốn theo ba đầu Phệ Kim Trùng vào trong miệng.

Cái miệng đầy răng nanh của nó há to, bất chấp tất cả liền nhai mạnh rồi nuốt vào trong bụng.

Cả người nó khẽ hạ xuống, bốn chân rền vang tiếng sấm, sau đó thân hình liền hóa hành một đạo ngân hồ biến mất tại chỗ.

Hàn Lập đã nhân cơ hội này độn ra ngoài hơn ngàn trượng, hắn quay đầu nhìn thấy cảnh này thì trên mặt lóe ra dị sắc. Không chần chừ, hắn liên tục vũ động hai cánh sau lưng, cả người hóa thành một sợi tơ nhỏ biến mất trong hư không. Một người một thú lại trở lại cục diện dượt bắt lúc trước.

Chẳng qua Minh Lôi Thú dường như đã bị hành động phóng thích kim trùng chọc giận nên thân hình được bao phủ trong ngân hồ của nó không ngừng chớp lên, ánh mắt lộ rõ vẻ hung lệ. Tựa hồ lúc này nó mới chân chính hạ quyết tâm đuổi giết!

Hàn Lập lại phóng ra Ích Tà Thần Lôi công kích con thú này, nhưng thân hình Minh Lôi Thú khẽ nhoáng lên trực tiếp xuyên qua kim hồ, độn quang không chậm lại một khắc nào. Nó đã không còn muốn tiếp tục vờn mồi.

Thâm tâm Hàn Lập không khỏi run lên, pháp lực toàn thân vận chuyển nhanh hơn vài phần, sợi tơ nhỏ do Hàn Lập hóa thành như ẩn như hiện trong hư không. Chẳng qua, cho dù như vậy thì chỉ sau một hồi Minh Lôi Thú cũng đã tiếp cận hơn trăm trượng sau lưng Hàn Lập. Con thú này cước đạp thần lôi, ngân hồ tựa như hóa thành một đôi cánh điện dài hơn hai trượng, mặt ngoài có vô số phù văn chuyển động. Hai cánh vỗ nhẹ, tiếng sấm nổ rền vang, thân hình nó lại biến mất trong hư không chỉ để lại một bóng ảnh mơ hồ.

Ngay tiếp theo, ở phía sau Hàn Lập hơn mười trượng đã lóe lên ngân hồ, Minh Lôi Thú hiện ra từ hư không; lúc này bóng ảnh nó để lại phía sau mới biến mất.

"Ảnh độn!" Cảm ứng được sự khác thường, Hàn Lập vừa độn quang vừa quay đầu lại nhìn thấy cảnh này thì sắc mặt trở lên trắng bệch. Không ngờ con thú này còn sở hữu thần thông độn thuận quỷ dị nhất – điều này hoàn toàn nằm ngoài dự tính của hắn. Tâm tình Hàn Lập bỗng trở lên nặng nề.

Ảnh độn thuật có lẽ chưa phải là độn thuật nhanh nhất thế gian, nhưng tuyệt đối là độn thuật thần bí nhất, thậm chí người có thể tận mắt nhìn thấy độn thuật này cũng không nhiều lắm.

Nếu không phải khi Hàn Lập ở Thiên Uyên Thành từng có nghiên cứu qua Lôi Độn Thuật của bản thân nên xem qua không ít điển tịch thì cũng không thể nhận ra loại độn thuật này.

Chẳng qua lúc này không phải lúc để hắn kinh ngạc hay trầm trồ bởi khi Minh Lôi Thú vừa hiện hình thì một đôi cánh điện bỗng dưng xuất hiện đón đầu Hàn Lập.

Hàn Lập ngẩn ra chưa kịp phản ứng thì trên đỉnh đầu đã phát ra tiếng sấm chói tai, một tấm điện võng cực lớn từ trên không phủ xuống bao vây lấy hắn.

Hàn Lập kinh hãi, hắn không kịp suy nghĩ, thân hình quay tròn một vòng, kinh ngân sắc phù văn quay cuồng bắn ra cũng đồng dạng tạo thành một tấm điện võng hai màu vàng bạc ngăn cản điện võng màu bạc do Minh Lôi Thú tạo ra. Tiếp theo, thanh quang quanh người chợt lóe, thân hình bắn ngược về đằng sau thoát ly khỏi phạm vi bao phủ. Minh Lôi Thú thấy vậy, ánh mắt hiện rõ vẻ kinh miệt; thân hình nó lại mơ hồ tiêu biến.

Ngay lập tức, ngân quang chợt lóe phía trước người Hàn Lập, hư ảnh Minh Lôi Thú đã lại xuất hiện ở phía trước, đồng thời nó huy trảo bổ xuống, một trảo nhìn như nhẹ nhàng nhưng lại to như trời nặng như núi, bao trùm toàn bộ thân hình Hàn Lập vào trong.

Vài tiếng nổ trầm thấp vang lên, không khí bốn phía điên cuồng tràn về phía thú trảo, dường như ở đó có một hắc động có thể thôn phệ mọi thứ.

Toàn thân Hàn Lập căng lên dưới sức ép của thú trảo, dường như nó muốn đập nát bấy Hàn Lập dưới một trảo này.

Sắc mặt Hàn Lập tái nhợt, nhưng trong mắt chợt lóe lên ánh tàn khốc. Hắn đột nhiên há miệng phun ra một kim sắc tiểu kiếm dài vài tấc, tiểu kiếm lóe lên rồi biến thành một đạo cầu vồng chém lên trên thú trảo. Minh Lôi Thú thấy vậy chẳng những không thu trảo mà vẻ khinh miệt trong mắt lại càng đậm. *"Choảng!"* một tiếng, ánh cầu vồng màu vàng chợt tắt, tiểu kiếm bị bắn ngược trở về liền trở lại nguyên hình còn thú trảo vẫn không hề có chút bị tổn hao. Không chỉ như vậy, thú trảo nhanh như chớp đã chộp lấy tiểu kiếm.

Trong mắt con thú này hiện rõ vẻ hung tợn, quang mang đại phóng, toàn bộ thú trảo đã biến thành một trắng tinh thuần, các móng vuốt khẽ bóp lại định phá hủy kim sắc tiểu kiếm.

Minh Lôi Thú chẳng những có thần lực trời sinh mà thân thể cũng vô cùng mạnh mẽ có thể so bì với bảo vật đỉnh cấp. Lúc trước cũng bằng một đôi lợi trảo này nó đã phá hủy đi biết bao bảo vật pháp khí của đối thủ. Chỉ là hiện tại khi thú trảo phát lực, nó nghĩ rằng có thể lập tức bóp nát tiểu kiếm thì…

Từng tràng tiếng kim loại ma sát vang lên, kim sắc tiểu kiếm không ngừng rung lên trong ngân mang, linh quang ảm đạm đi vài phần nhưng vẫn bình yên vô sự. Con thú này cũng đã quá coi thường độ cứng của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm rồi!

Kiếm này đã được Hàn Lập nhiều lần bổ xung không ít tài liệu trân quý, độ cứng của nó ngay cả ở Linh giới cũng ít bảo vật có thể so bì. Tiểu kiếm tuy không thể thương tổn đến thân thể Minh Lôi thú nhưng con thú này muốn hủy kiếm cũng không phải là chuyện nhất thời nửa khắc. Minh Lôi Thú cũng bất ngờ…

Không chờ nó kịp bừng tỉnh, Hàn Lập vốn đang bị thú trảo áp bức liền thả ra một phiến kim hà, đoạn hét lớn một tiếng toàn thân thả ra vạn đạo kim quang, da thịt toàn thân như được vàng ròng đúc thành. Phía sau lưng kim quang chói mắt, kim sắc nhân ảnh ba đầu sáu tay từ phía sau hắn chợt hiện!

Sáu cánh tay đồng thời huy vũ khiến không gian phụ cận bắt đầu dao động, giống như mắt nước hồ không ngừng bị khuấy lên.

Không chỉ ngừng ở đó, hai cánh sau lưng Hàn Lập run lên hóa thành một làn gió biến mất. Minh Lôi Thú gầm lên một tiếng, thú trảo chuyển thành quyền hướng về phía hư không hơn ba mươi trượng đánh ra một kích.

Oành! – một tiếng nổ lớn vang lên. Khí lưu càn quét bốn phía tạo ra tiếng *"ong ong"* chói tai. Một đạo nhân ảnh từ hư không lảo đảo hiện ra – đây đúng là Hàn Lập. Trên mặt hán lúc này hiện rõ sự hoảng sợ. Không ngờ rằng con thú này lại có thể phá Thuấn Di Thuật, thần thông quả thực khó dò.

Chỉ là thân hình của Hàn Lập sau khi xuất hiện cũng không hề dừng lại mà lập tức bắn ngược ra phía sau. Từ trong hai tay hắn bắn ra hơn mười khỏa viên châu màu xanh tạo thành một cái lồng công kích Minh Lôi Thú đang vọt tới. – Đây chính là lôi châu mà hắn khổ tâm luyện chế ra, chỉ một lần này hắn đã sử dụng đến một phần ba số lượng có trong tay.

Minh Lôi Thú thấy vậy thì trong mắt hiện lên vẻ trào phúng, thân mình nó lại trở lên mơ hồ… Chỉ là trong lúc nó tính toán thi triển ảnh độn thuật thì nét mặt của Hàn Lập ở phía xa bỗng hiện ra sự cổ quái, một tay hắn bỗng bắt quyết.

Nhất thời Minh Lôi Thú bỗng cảm thấy bụng đau quặn lại, thân hình từ mơ hồ trở lên rõ ràng. Ảnh độn thuật đã bị phá! Mà chỉ một khắc trì hoãn này hơn mười viên châu màu xanh đã vọt tới nơi.

Giờ phút này trong bụng Minh Lôi Thú đau như dao cắt, nó chỉ kịp phát động ngân hồ hộ thân. Thấy tình trạng nó như vậy, hai mắt Hàn Lập sáng lên không chút do dự vận chuyển thần niệm.

Hơn mười khỏa lôi châu đồng thời nổ tung, thanh mang lan tràn. Đầu tiên là hơn mười đạo thanh sắc lôi đoàn hiện lên rồi nhanh chóng co rút lại nhành một đoàn thanh sắc quang vựng như bánh xe. Hơn mười đoàn lôi điện cường đại đồng thời bộc phát.

Một đám lôi vân cực lớn bỗng chốc hiện lên bao phủ Minh Lôi Thú không kịp phòng bị vào trong. Chỉ thấy thanh sắc thiểm điện ngang dọc, tiếng thú rống kinh hãi từ bên trong không ngừng vang lên.

Cho dù nó có am hiểu thôn phệ lôi điện nhưng hơn mười viên lôi cầu này tương đương với một đoàn toàn lực của tu sĩ Hợp Thể Kỳ - tất nhiên nó đâu có khả năng hấp thu. Huống hồ lúc này Hàn Lập còn đang thúc dục Phệ Kim Trùng trong bụng nó khiến một thân thần thông bi giảm đi nhiều; nó chỉ có thể kiên trì mà chống đỡ.

Uy lực của thiên lôi trong đoàn lôi vân là không thể nghi ngờ, vô số thanh sắc điện hồ ngang dọc lóe lên, tiếng sét đánh đinh tai nhức óc. Trong phạm vi trăm trượng đều tràn ngập tiếng lôi minh.

------oOo------

Chương 1493: Cửu Cung Thiên Càn Phù

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập bên cạnh lôi vân cũng không nhàn rỗi, hai tay hắn đồng thời huy động ném ra vô số phù lục, ngân sắc phù văn như ẩn như hiện.

Phù lục này có vẻ thần bí dị thường, tất cả có khoảng một trăm linh tám lá.

Hai tay Hàn Lập liên tục bắt quyết rồi chỉ về phía lôi vân, thần sắc đầy vẻ ngưng trọng!

Nhất thời, toàn bộ phù lục hóa thành hơn trăm đoàn ngân mang, tất cả bùng lên quang mang chói mắt rồi biến mất vô ảnh vô tung.

Ngay sau đó, phía thiên không trên lôi vân lại lóe lên ngân quang, một trăm lẻ tám lá phù đồng thời hiện lên.

Chúng quay tròn một vòng, tự sắp xếp thành một đồ án kỳ quái bao phủ lôi vân ở bên dưới.

Hàn Lập thôi động pháp quyết, tất cả phù lục đồng thời bạo liệt tạo thành một quang trận cực lớn mênh mông ngân hà.

Ở phía trong trận, bóng ảnh cung điện như ẩn như hiện, phảng phất như không phải vật nơi trần thế.

Bên ngoài cung điện ngân quang xán lạn, vô số phù văn không ngừng bay múa, tiếng tiên nhạc réo rắt giữa hư không khiến tâm hồn người ta thư thái.

Nhưng đúng lúc tâm hồn người ta bị câu dẫn thì tiếng tiên nhạc lại ngưng bặt!

Hàn Lập vừa thấy quang trận thành hình thì mừng rỡ, lập tức thi pháp. Quang trận cực lớn từ từ ép xuống phía dưới.

Đi!

Đúng lúc này, một tiếng thú rống từ trong lôi vân truyền ra.

Sau vài tiếng sấm nổ khiến thiên địa rung chuyển thì toàn bộ thanh sắc lôi vân trở lên hỗn loạn. Đột nhiên có mấy đạo ngân sắc điện hồ thô to phá vỡ lôi vân mà xông ra.

Điện hồ trong lôi vân tựa như thần long vươn mầy, triển hiện thần uy.

Một lát sau, cả đám lôi vân to lớn đã bị tiếng rống quét tan không còn một mảnh.

Lôi vân vừa tản thì hồ quang cũng theo đó mà biến mất.

Thân hình Minh Lôi Thú lại một lần nữa xuất hiện.

Bộ dạng con thú này có vẻ khá chật vật, lớp vảy trên người ảm đạm vô quang, lại loáng thoáng có vết cháy đen. Chỉ có chiếc độc giác trên đầu còn lập lòe ngân quang, một luồng điện hồ mỏng như sợi tơ không ngừng di chuyển xung quanh.

Ngân hồ thô to vừa rồi chính là do độc giác này phát ra.

Nhưng điều khiến Hàn Lập kinh hãi chính là khi con thú này vừa hiện hình thì lập tức há miệng phun ra một đoàn huyết quang.

Trong đoàn huyết quang này điểm điểm kim mang. Đây rõ ràng là ba đầu Phệ Kim Trùng thành thục thể lúc trước bị nuốt vào.

Chúng đã bị con thú này dùng pháp lực cường đại mạnh mẽ bức ra khỏi cơ thể.

Thần thông như thế khiến tâm can Hàn Lập lạnh buốt.

Lúc Phệ Kim Trùng ngoài ý muốn bị con thú này nuốt vào trong bụng thì hắn đã vô cùng mừng rỡ, trong thâm tâm đã xuất hiện ý định diệt thú. Nhưng khi thấy cảnh này thì hắn biết đó chỉ là si tâm vọng tưởng, nên lập tức ném bỏ ý định này ra khỏi đầu.

Ánh mắt Hàn Lập lại đảo qua khẩu Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đang trôi nổi tại bên cạnh Minh Lôi Thú, thân kiếm lóe lên kim quang nhàn nhạt.

Hiển nhiên Minh Lôi Thú bởi ứng phó sự giáp công của lôi vân và Phệ Kim Trùng đã không còn chú ý tới thanh kiếm này nên tiện tay ném ra.

Dù sao kiếm này cũng không thể cấu thành uy hiếp với nó.

Hai mắt Minh Lôi Thú nhìn chằm chằm Hàn Lập, vẻ hung ác trong mắt lồ lộ hiện ra.

Nó đã chịu thua thiệt chút ít nãy giờ nên hận không thể lập tức xé xác Hàn Lập làm mấy mảnh. Chỉ là Hàn Lập không đợi con thú này hành động đã lập tức phất tay triệu hồi ba đầu Phệ Kim Trùng vừa thoát khỏi huyết quang, thanh kim sắc tiểu kiếm kia cũng biến mất tại chỗ.

Kim quang lóe lên, trên thân tiểu kiếm rền vang tiếng sấm, nó đã xuất hiện bên cạnh Hàn Lập rồi chui thẳng vào ống tay áo hắn.

Sau đó tới lượt Phệ Kim Trùng được Hàn Lập thu lại.

Minh Lôi Thú ngẩn ra rồi giận dữ hống lên một tiếng dài…

Chỉ là đúng lúc này ngân quang trên đỉnh đầu nó chợt lóe, quang trận cực lớn không biết từ khi nào đã ép xuống.

Một quang trận lớn như vậy cho dù lúc đầu Minh Lôi Thú không chú ý tới thì lúc này cũng không thể không phát hiện.

Nó ngẩng đầu nhìn thấy quang trận thì ánh mắt lộ rõ vẻ kinh hãi. Độc giác trên đầu rền vang tiếng sấm, một đạo ngân hồ thô to được bắn ra.

Oành! một tiếng, hồ quang đánh mạnh vào bên dưới quang trận.

Nhưng ngân quang chỉ khẽ lóe lên, ngân hồ chạm vào nó lập tức biến mất; dường như nó đã bị quang trận thôn phệ.

Minh Lôi Thú lúc này phát giác sự tình không ổn, bốn chân đạp điện quang định chạy trốn khỏi nơi đây.

Chỉ là đã có chút muộn…

Quang trận trên không trung khẽ chuyển rồi quỷ dị biến mất.

Minh Lôi thú vừa mới lướt đi được hơn mười trượng thì bỗng thấy trước mặt sáng ngời ánh ngân quang, nó không kịp dừng lại khiến cả thân hình đâm sầm vào bạch vụ. Cả người nó đã bị bao phủ trong một phiến bạch vụ mơ hồ. Ánh mắt nó nhanh chóng đảo qua tứ phía nhưng chỉ thấy ban công lầu các, lầu cao điện vũ liên miên bất tuyệt.

Con thú thoáng kinh ngạc nhưng lập tức điều chỉnh tâm tình yên tĩnh như nước.

Nó đã sống không biết bao nhiêu vạn năm, bị người dùng pháp trận vây khốn không biết bao nhiêu lần nên cấm chế trước mắt chưa đủ để khiến nó sợ hãi.

Nó giương cổ nhìn lên không trung…

Trên trời cao ngân hà từng trận, cuồn cuộn không dứt; quả thực không thể nhìn ra thứ gì.

Minh Lôi Thú thoáng nghiêng đầu suy nghĩ. Thân hình nó lại nhoáng lên hóa thành một đạo ngân hồ phóng thẳng lên trên trời, hai chân trước bổ mạnh xuống hư không.

Từng tràng âm thanh trầm thấp vang lên, hơn mười đạo thanh sắc trảo mang hung mãnh đánh lên quầng sáng ngân sắc.

Âm thanh va chạm vang lên liên miên không dứt, ngân quang, thanh mang đan vào nhau. Quầng sáng ngân sắc liên tục chớp tắt nhưng lập tức khôi phục trạng thái ban đầu.

Thân hình Minh Lôi Thú đứng giữa hư không, thần sắc tỏ ra mơ hồ.

Cấm chế đang vân khốn nó có uy năng to lớn ngoài dự kiến của nó. Đây tựa hồ không phải pháp trận bình thường.

Con thú này đâu biết được quang trận đang giam khốn nó là một bộ Cửu Cung Thiên Càn Phù do Hàn Lập tiêu phí bao tâm huyết mới luyện chế thành.

Bộ phù này tổng cộng có một trăm lẻ tám lá, có biến hóa hàng nghìn hàng vạn, ở phương diện vây định thần diệu vô cùng.

Đương nhiên cũng cần phải xét xem kẻ bị vây khốn là tồn tại loại nào. Lấy tu vị của Hàn Lập thì không nói đến Minh Lôi Thú trước mặt mà ngay cả một gã tu sĩ Hợp Thể Kỳ cũng khó lòng chân chính vây khốn.

Trong một kích vừa rồi của con thú này, Hàn Lập đứng bên ngoài quang trận đã phải không ngừng điên cuồng rót pháp lực vào trong tấm phù trên tay. Một cỗ cự lực cực mạnh từ tấm phù truyền tới Hàn Lập khiến cả người hắn run lên, không khỏi lui về phía sau hai bước.

Sắc mặt hắn trở lên xám xịt!

Cũng may pháp lực trong cơ thể kịp thời lưu chuyển hóa giải xung lực nên không còn gì đáng ngại.

Sau một đòn có thể nhận thấy cấm chế này không thể giữ chân con thú này lâu được. Dù sao tu vị của hắn cùng Minh Lôi Thú cũng cách nhau quá xa như trời và đất.

Chẳng qua từ lúc tế ra bộ phù lục này hắn đã không tính đến chuyện có thể hoàn toàn vây khốn đối phương mà chỉ mong cầm chân được một lúc để tranh thủ thời gian.

Vừa thấy phù trận tạm thời vây khốn đối phương thì Hàn Lập nhanh chóng thu tay, đoạn huy động hai cánh sau lưng hóa thành một đoàn thanh sắc cầu vồng quay đầu bỏ chạy.

Chỉ sau vài lần chớp lên thì Hàn Lập đã biến mất phía cuối chân trời.

Nhưng đúng lúc này thần sắc Hàn Lập khẽ biến, hắn vội phất tay bắn ra hơn mười thanh kim sắc tiểu kiếm bổ về phía hư không gần đó.

Chỉ thấy phía hư không nơi kim sắc tiểu kiếm bắn tới chợt lóe bạch quang. Đột nhiên, một nữ tử áo trắng hiện ra, một cánh tay áo phất phơ trong gió.

Đây chính là quỷ nữ *"Bạch Quỷ"* lần trước Hàn Lập đã gặp.

Nàng ta bị Hàn Lập bức ra khỏi chỗ nấp thì cũng tỏ vẻ kinh ngạc, ánh mắt lập lòe tinh mang, tựa hồ muốn nói điều gì đó.

Chỉ là hàn khí trên mặt Hàn Lập ngày càng đậm, bên cạnh hắn nhanh chóng xuất hiện một đoàn ô quang, phía bên trong ô quang là một con hắc sắc tiểu hầu.

Đây chính là Đề Hồn Thú.

Hàn Lập hiện tại đang chạy trối chết trốn tránh Minh Lôi Thú nên căn bản không muốn dây dưa cùng quỷ nữ này, chính vậy nên hắn lập tức gọi ra Đề Hồn - khắc tinh của lệ quỷ.

Quỷ nữ áo trắng vừa thấy Đề Hồn thì trong miệng phát ra một kêu cao vút, vẻ mặt kinh hoảng vô cùng, cả người hóa thành một đạo bạch khí bắn ngược về phía sau.

Động tác của nàng tuy nhanh nhưng Đề Hồn còn nhanh hơn, thân hình nó khẽ chớp lên đã hóa thành cự viên cao mấy trượng, một đoàn hoàng hà từ trong mũi nó cuồn cuộn tuôn ra bỗng chốc bao phủ lấy đoàn bạch quang.

Bạch quang chợt tắt, một lần nữa thân hình quỷ nữ áo trắng lại hiện ra.

Nàng ta hốt hoảng vô cùng, chiếc áo trên người lập tức hóa thành một tầng quang tráo sáng ngời bao phủ toàn bộ thân thể vào tổng đó. Cũng không biết chiếc áo này là bảo vật loại nào mà ngay cả Nhiếp Hồn Thần Quang của Đề Hồn cũng nhất thời không thể lay động quang tráo.

Vẻ mặt Đề Hồn hiện ra nét ngưng trọng. Nó gầm nhẹ một tiếng, âm phong nổi lên bốn phía, vô số thiểm điện rạch phá bầu trời, thân thể cự viên lại tiếp tục lớn lên, lông ngoài hóa thành sắc đỏ, trên trán mọc ra ba chiếc sừng nhỏ, giữa mi tâm hiện ra một con mắt màu đỏ yêu dị.

Đồng thời vô số răng nanh mọc dài lộ khỏi miệng, dọc theo xương sống mọc ra một hàng gai xương đen tuyền, phía trên hắc khí vờn quanh, âm khí bức người.

Vừa thấy Đề Hồn biến thân thì quỷ nữ áo trắng càng tỏ ra hoảng sợ. Đột nhiên nàng hú lên vang vọng, một cỗ âm ba vô hình điên cuồng ập tới phía Hàn Lập và Đề Hồn.

Nhưng do Hàn Lập sớm đã có phòng bị lên hắn lập tức phóng ra hôi sắc quang hà và ngũ sắc quang diễm bao phủ quanh mình và Đề Hồn.

Sau đó Hàn Lập chỉ mỉm cười chắp tay đứng tại chỗ, không hề có bất cứ hành động gì thêm.

Về phần Đề Hồn Thú, nó càng trở lên dữ tợn, con mắt thứ ma từ từ mở ra… Oành! – một tiếng nổ thật lớn vang lên, điện hồ từ trong con mắt thứ ba phóng ra.

Điện hồ này đỏ như máu, nhanh chóng xuyên thủng bạch sắc quang tráo bao phủ quanh người quỷ nữ mà Nhiếp Hồn Thần Quang lúc trước không thể lay động.

Quỷ nữ hét thảm một tiếng, huyết sắc điện hồ tựa như một con linh xà cuốn chặt lấy nàng sau đó kéo tới gần Đề Hồn. Đề Hồn Thú không chút do dự liền mở miệng nuốt luôn vào.

Phụt! – Đề Hồn Thú bỗng nhíu mày rồi ói ra một khối ngọc bài màu đen.

Hàn Lập vung trảo chộp lấy vật này rồi cẩn thận đánh giá.

"Vạn Lý Phù!"

Tuy rằng có chút bất đồng so với của Nhân tộc nhưng Hàn Lập chỉ cần liếc mắt qua cũng đủ phân biết. Vẻ mặt hắn thoáng kinh ngạc, tựa như đang nghĩ ngợi điều gì…

Bỗng nhiên quang trận phía xa truyền tới tiếng nổ ầm ầm, bên trong mơ hồ có tiếng thú rống điên cuồng.

Thân hình hắn chấn động, vỗi vã hướng Đề Hồn Thú vẫy tay một cái.

Nhất thời hình thế con thú này hóa thành một đạo ô quang chui vào trong tay áo Hàn Lập.

Hàn Lập khẽ nhún, thân hình cuộn lại rồi bỗng hóa hành một con thanh sắc đại bàng, cả người như chớp giật hướng về phía xa nhanh chóng bay đi.

------oOo------

Chương 1494: Giáp Nguyên Phù

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đại bàng trên không tung cánh hóa thành một dải sáng xanh bay đi, mỗi lần vỗ cánh lại lướt qua hơn mười trượng, tiếng sấm từ hai cánh nổ rền vang bầu trời.

Tuy đang hóa thân đại bàng nhưng trong cơ thể Hàn Lập cũng không ngừng vận chuyển Đại Diễn Quyết, cố lấy thần niệm cường đại bao phủ ấn ký của bốn đại yêu vương lưu lại.

Chỉ là ấn ký của bốn đại yêu vương quả thực quá mức mạnh mẽ, cho dù liên tục thi triển qua nhiều loại bí thuật của Đại Diễn Chân Kinh, đồng thời mượn Thiên Bằng lực sau khi biến thân cũng chỉ tạm thời phong ấn được mà thôi, phỏng chừng sau một ngày đêm ấn ký sẽ phá ấn mà ra.

Hàn Lập làm vậy đương nhiên muốn đám yêu vương Lục Túc tưởng rằng hắn đã chết để tiện bề hành động.

Việc cần làm hiện nay là nhanh chóng cứu thoát hai người Nguyên Dao từ trong tay quỷ bà, sau đó tìm một chỗ âm khí nồng đậm để hai người bọn họ giúp hắn khu trục ấn ký. Làm được vậy thì hắn mới có thể giải trừ được mối họa trong lòng.

Nếu dưới tình huống bình thường thì Hàn Lập tất nhiên không thể thành công, nhưng hiện nay lại xuất hiện thêm Minh Lôi Thú nên cũng không thể nói trước.

Tính ra khoảng thời gian hắn thu hút Minh Lôi Thú giúp đám yêu vương kia cũng không quá dài, bọn họ hẳn là đã tiến vào Thần Trì. Không lâu nữa, cho dù bọn họ biết Minh Lôi Thú quay về nhưng với việc coi trọng Minh Hà thần nhũ như vậy thì bọn họ cũng sẽ không dễ dàng dời bỏ.

Còn Minh Lôi Thú sau khi thoát khỏi sự vây khốn của Cửu Cung Thiên Càn Phù thì nổi giận đùng đùng lập tức trở về sào huyệt. Hẳn là vừa lúc ngăn chặn mấy yêu vương này.

Đến lúc đó tranh đấu nổ ra, chỉ cần hắn không đụng phải đám người Lục Túc hay Mộc Thanh ngăn cản thì cơ hội cứu hai người Nguyên Dao là không nhỏ.

Trong lòng Hàn Lập cẩn thận cân nhắc, đại bàng do hắn hóa thành vẫn bay như chớp giật về lối cũ.

Mắt thấy một dải núi non màu xám hiện ra trước mặt, toàn thân đại bằng bỗng nhiên phát ra từng tiếng vang trầm thấp.

Thanh quang chợt lóe, đại bàng đã biến lại thành hình người.

Một khối ngọc bài màu trắng thoáng chốc vọt ra từ ống tay áo Hàn Lập rồi từ từ hạ xuống tay hắn.

Trên ngọc bài có khắc một Cửu Cung đồ thật lớn, chỉ là lúc này ở trên bề mặt đã xuất hiện dày đặc vết nứt rạn.

Hàn Lập biến sắc, theo bản năng hắn quay đầu nhìn ra sau, đoạn thu lại ngọc bài rồi lấy ra một tấm phù màu tím mặt ngoài linh quang chớp động không ngừng.

Đây đúng là Thái Nhất Hóa Thanh Phù!

Hàn Lập không chút chần chừ lập tức khoát tay điểm lên trên thân phù một chỉ.

Lá phù sắc tím bùng lên tỏa ra vô số phù văn màu bạc lập lòe bao phủ toàn thân Hàn Lập, bay múa không ngừng.

"Phốc phốc" – Sau vài tiếng vang nhỏ, những đám phù văn này hóa thành từng đoàn ngân vụ, trong chớp mắt đã phủ kín thân thể hắn.

Sau khi ngân vụ tan hết thì tại chỗ cũ cũng không còn bóng

người.

Thân thể Hàn Lập đã hóa thành hư vô, từ từ bay xuống bên dưới, cuối cùng ẩn núp cạnh một thân đại thụ sau đó ngẩng đầu chăm chú nhìn lên trời.

Thời gian khoảng một bữa cơm trôi đi, phía chân trời truyền đến tiếng sấm đì đùng.

Chớp mắt, lôi quang chợt lóe, Minh Lôi Thú cước đạp hồ quang lướt qua trên đỉnh đầu Hàn Lập, nó không hề phát hiện ra sự tồn tại của Hàn Lập ở bên dưới.

Chỉ sau vài lần chớp lên, ngân hồ đã biến mất vô ảnh vô tung phía cuối chân trời.

Ánh mắt Hàn Lập thoáng động, hắn vẫn bất động ẩn núp dưới tàng cây.

Qua nửa khắc sau, Hàn Lập cảm thấy thời gian không sai biệt lắm thì khẽ rùng mình một cái, ngân quang lóe lên, thân hình hắn chậm rãi hiện ra.

Phù văn màu bạc từ trong cơ thể hắn bay lên trên thiên không, chúng nhanh chóng tụ lại rồi hóa thành một tấm phù triện sắc tím, nhẹ nhàng hạ xuống.

Hàn Lập khoát tay, tấm phù lập tức hóa thành một đạo sáng tím chui thẳng vào ống tay áo hắn.

Tiếp theo, thanh quang trên người hắn bùng lên hóa thành một đạo cầu vồng bay về phía chân trời. Xem phương hướng thì đúng là phía mà Minh Lôi Thú vừa vọt qua.

Không mất bao lâu, Hàn Lập đã về tới trước quầng sáng màu đen.

Độn quang tắt đi, thân hình Hàn Lập lơ lửng giữa không trung, hắn dùng thần thức đảo qua một lượt thì thần sắc sẽ đổi.

Không khí quanh đây đầy mùi cháy khét, hơn ngàn thi thể quỷ vật bị thiêu cháy đen. Dường như nơi này vừa chịu qua cuồng lôi công kích, âm phong bốn phía cuồn cuộn lưu lại dao động cấm chế mãnh liệt dị thường. Tựa hồ cấm chế nơi đây đã bị người mạnh mẽ bài trừ.

Hàn Lập thoáng tỏ ra ngạc nhiên, nghi hoặc.

Hắn đương nhiên không biết đám huyết giáp khôi lỗi đang chờ làm hoàng tước ở đây.

Mà Đề Hồn sau khi thôn phệ quỷ nữ áo trắng nên đám quỷ vật này không thể biết Minh Lôi Thú trở về nhanh như vậy khiến chúng không kíp tránh đi. Số phận đương nhiên là bi thảm, tất cả bị Minh Lôi Thú trong cơn giận dữ đánh thành tro tàn.

Huyết giáp khôi lỗi nếu biết những chuẩn bị lưu ở bên ngoài của mình đã bị xóa sạch thì không biết sẽ tức giận thế nào. Nếu quỷ nữ áo trắng còn sống thì đã có thể dùng Vạn Lý Phù thông báo trước tình hình giúp đám quỷ vật này thong dong tránh mặt Minh Lôi thú rồi lại tiếp tục trở lại bố trí âm trận. Đây cũng là dụng ý của hắn khi cử một quỷ vật cấp cao đi theo dõi hành tung của Hàn Lập và Minh Lôi Thú, không ngờ rằng chước này lại bị Hàn Lập phá hủy.

Hàn Lập bay một vòng trên không trung thì phát hiện không còn quỷ vật nào còn sống ở đây. Không biết tất cả đã bị Minh Lôi Thú giết chết hết hay số còn sống đã sớm bỏ chạy.

Hắn cũng không quá quan tâm đến chuyện này. Thân hình bỗng dừng lại, ánh mắt tập chung vào một thông đạo lập lòe lam quang, hai hàng lông mày nhíu thật sâu.

Tinh mang trong mắt Hàn Lập chợt lóe lên, đoạn lại phất tay áo lấy ra một xếp phù triện màu bạc, phù văn chớp động - Đây rõ ràng là một bộ Cửu Cung Thiên Càn Phù nữa.

Bởi vì do tài liệu hữu hạn, Hàn Lập tổng cộng luyện chế ra được hai bộ phù triện này. Lúc trước đã dùng qua một bộ, nên bộ này đương nhiên là bộ cuối c ùng.

Hai tay Hàn Lập nhanh chóng bắt quyết, không ngừng đánh vào đám phù triện đó từng đạo pháp quyết.

Một màn bất khả tư nghị xuất hiện…

Dưới sự thôi động của Hàn Lập, một trăm lẻ tám lá phù màu bạc cùng bắn tới phía miệng thông đạo rồi tiêu biến trong hư không.

Tựa hồ Hàn Lập đã thi triển loại bí thuật nào đó ẩn nặc toàn bộ những phù triện này.

Hàn Lập thu lại pháp quyết, ánh lam mang trong mắt không ngừng chớp động đánh giá đám phù triện mới ẩn nặc rồi gật đầu hài lòng.

Tiếp theo dường như hắn lại nghĩ tới điều gì đó, đoạn khẽ lật tay trái, hai tấm phù triện màu bạc khác lại hiện ra.

Chỉ là phù này rất khác so với Cửu Cung Thiên Càn Phù, mặt trên của nó không có phù văn chớp động mà là có họa một bóng người nhàn nhạt, ngũ quan mơ hồ, toàn thân mặc kim sắc chiến giáp.

Trên tay bóng người ở một lá phù có cầm một cây kim sắc trường thương, còn bóng người ở lá phù kia cầm song đao.

Điều thần kỳ ở chỗ hai bóng người mơ hồ trên phù triện từ từ chớp lên, thỉnh thoảng lại huy động binh khí trong tay như là vật sống vậy. Hàn Lập sau khi lấy ra hai tấm phù này lập tức áp chúng vào nhau, nhất thời ngân mang chớp động, hai tấm phù đồng thời bạo liệt, trong ngân mang lập lòe hai đạo kim sắc hư ảnh xuất hiện. Chúng vừa xuất hiện đã lập tức nhập xuống dưới mặt đất hòa vào cái bóng trên đất của Hàn Lập.

Hàn Lập tuy lơ lửng cách mặt đất không quá xa nhưng cái bóng dưới đất do ánh sáng chiếu vào cũng đạm nhạt vô cùng. Nhưng là hai đạo kim sắc hư ảnh kia sau khi nhập vào trong đó thì lập tức biến mất không thấy tung tích.

Đây cũng là một loại phù mà Hàn Lập học được từ ngọc thư tàn trang, có tên: Nguyên Giáp Phù.

Loại phù triện này hắn cũng chỉ có thể luyện ra ba tấm, vừa rồi một lượt đã xuất ra hai tấm. Có thể thấy được hắn cẩn thận thế nào.

Điều này cũng khó trách, ở trong màn sáng màu đen kia đều là tồn tại cấp Hợp Thể, người nào hắn cũng không thể đối phó, nên việc hắn có thể làm chỉ là chuẩn bị tốt một chút để đề phòng vạn nhất.

Sau khi tế ra Giáp Nguyên Phù, Hàn Lập vẫn chưa dừng tay mà tiếp tục há miệng phun ra một đoàn ngân sắc hỏa cầu. Hỏa cầu quay tròn rồi hóa thành phệ linh hỏa điểu.

Hàn Lập lại phất tay phóng ra hơn mười khỏa thanh sắc lôi châu; ngân sắc hỏa điểu lập tức há miệng nuốt tất cả đống lôi châu này xuống bụng.

Lúc này hỏa điểu bay tròn một vòng rồi vọt tới một cây đại thụ chọc trời, ẩn nấp ở đó.

Chuẩn bị xong hết thảy, Hàn Lập thở dài một hơi. Một lần nữa hắn lấy ra phù triện sắc tím, cả người lần nữa biến mất trong sương mù.

Hàn Lập từ từ bước vào động khẩu lam sắc như tiến vào đầm rồng hang hổ, vô thanh vô tức tiến nhập trong đó.

Vừa mới tiến vào trong đó thì ánh mắt Hàn Lập đảo qua khắp nơi, lông mày hắn khẽ nhíu.

Bốn phía đen như mực, tối như hũ nút.

Chỉ có một vài khối đá xanh chớp động lên quang mang nhàn nhạt. Điều này khiến Hàn Lập như cảm giác bản thân trở về tới thâm uyên chi địa.

Chẳng qua với linh mục thần thông, hắn cũng không để ý tới điều

này.

Hai mắt Hàn Lập híp lại đánh giá xung quanh hết thảy.

Phụ cận thoạt nhìn vô cùng hoang vắng, trên mặt đất chỉ toàn đá vụn lớn nhỏ, ngoài ra không còn thứ gì khác.

Thậm chí nhìn về nơi xa cũng không thấy một thân cây lớn nào, ngẫu nhiên mới bắt gặp một vài bụi cây đám cỏ thấp bé vô cùng.

Hàn Lập hớp vào mấy hơi không khí, hắn cảm nhận được linh khí nồng đậm ở đây thì trong lòng âm thầm cảm thấy kỳ quái.

Chẳng qua hắn vẫn không hề dừng lại, thân hình nhẹ nhàng bay về phía trước.

Tuy rằng không biết Thần Trì ở đâu nhưng kiểm tra từ trung tâm cấm chế trở đi thì chắc chắn không thể nhầm.

Cho dù thân thể hóa thành hư vô nhưng độn tốc của Hàn Lập cũng không chậm, chớp mắt đã đi được hơn mười dặm.

Kết quả, hai mắt Hàn Lập sáng ngời; tại xa xa có một tòa cung điện ẩn hiện trong bóng đêm tối đen.

Tòa cung điện này cũng không quá lớn mà chỉ cao khoảng vài chục trượng, hơn nữa nhìn từ bề ngoài chúng đều được xếp thành từ những tảng đá phổ thông, nhưng điều này cũng đủ để chứng minh hắn không có tìm nhầm.

Hàn Lập thôi động pháp quyết, bay nhanh về phía cung điện kia.

Lối vào của cung điện là một chiếc cổng hình vuông, hai cánh cửa được làm bằng đá đen lúc này đã mở toang.

Theo bản năng, Hàn Lập quét thần niệm qua mọi nơi phụ cận, bỗng nhiên trong mắt hắn xuất hiện dị sắc, thân hình lập tức ngưng lại.

Bởi ở hai bên cửa đá có một cỗ âm khí như ẩn như hiện, giống như là có hai gã quỷ vật cấp cao đang ẩn núp nơi đó.

Thâm tâm Hàn Lập có chút cả kinh, nhưng lại nghĩ đến mấy ngàn quỷ vật bị giết ở lối vào thì giật mình không thôi.

------oOo------

Chương 1495: Minh Hà thần nhũ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chẳng qua Hàn Lập cũng không hy vọng có nhân tố ngoài dự tính ảnh hưởng đến kế hoạch của mình, lúc này trong lòng hắn dấy lên sát khí, chuyển thần niệm về phía Linh Thú Hoàn.

Tiếng vượn hót vang lên, một đạo ô quang từ bên trong bắn ra lao thẳng tới một bên cửa điện, còn thân hình Hàn Lập cũng nhoáng lên từ tráng thái hư vô đánh về một phía khác.

- A…!

- Là ai?

Hai tiếng kinh hô từ hai bên cửa điện truyền đến.

Một bên âm phong nổi lên, một khô lâu hai đầu cực lớn hiện ra.

Bên kia thi khí đại phóng, một bạch mao cương thi hai mắt đỏ như máu xuất hiện. Sau lưng cương thi này có một đôi cánh xanh biếc, tanh tưởi vô cùng.

Ô quang lóe lên, một con cự viên xuất hiện. Một cỗ hoàng hà từ mũi nó tuôn ra quét về hướng song đầu khô lâu.

Trong miệng khô lâu phát ra một tràng cười quái dị, hai cánh tay nó huy động xuất ra trảo ảnh đầy trời, khiến trong không khí xuất hiện tiếng rít chói tai.

Con quỷ vật cấp cao này hiển nhiên rất tin tưởng vào thân thể mạnh mẽ của mình, nó muốn dùng một đôi cánh tay phá nát Nhiếp Hồn Thần Quang chứ không giống như nữ tử áo trắng lúc trước sợ hãi thối lui.

Kết quả, hai bên vừa tiếp xúc thì vô số cốt trảo đầy trời lập tức tán diệt, hà quang đảo qua cuộn lấy một đôi cốt trảo.

Quang mang chớp động, song đầu khô lâu hét thảm một tiếng. Một đôi cốt trảo cứng rắn như sắt của nó bỗng chốc hóa thành một đoàn hắc khí.

Khô lâu kinh hãi, lúc này mới vội vã lui thân về đằng sau. Chỉ là đã quá muộn!

Hoàng hà chợt lóe đã đem trọn khô lâu cuốn vào trong đó.

Toàn bộ thân thể to lớn của nó đồng dạng hóa thành hắc khí nồng đậm, bị Đề Hồn Thú hút vào trong miệng.

Con thú này vui mừng hống to một tiếng, rồi quay đầu nhìn về phía Hàn Lập.

Vừa hay đúng lúc Hàn Lập bay tới đỉnh đầu bạch mao cương thi, từ trong tay hắn Nguyên Từ Thần Sơn cao hơn mười trượng phóng ra đè lên quỷ vật.

Mà hai bóng ảnh kim sắc chiến giáp cũng đang rút kim thương cùng song đao từ phía sau lưng cương thi về. Trên mặt kim thương có kim hồ lưu động không ngừng xuyên thủng trái tim cương thi khiến vùng quanh vết thương của nó cháy đen khét lẹt, còn phía trên song đao có một tầng bạch mang không ngừng lưu chuyển, một đôi cánh xanh biếc đã bị đóng thành hàn băng trong suốt.

Hàn Lập cũng không để hai ảnh khôi lỗi này tiếp tục xuất thủ tiêu diệt quỷ vật này mà hướng về Đề Hồn Thú phía xa vẫy tay.

Lúc đầu, Đề Hồn Thú thoáng sửng sốt rồi lập tức minh bạch dụng ý của Hàn Lập, nó mừng rỡ khẽ tung người nhảy về phía hắn.

Hà quang trong mũi nó lại phun ra đem đầu cương thi này hóa thành âm khí rồi hút vào trong bụng. Nó nấc lên một tiếng, hưng phấn lấy tay đấm thùm thụp vào ngực.

Những quỷ vật này đều là hung phách lệ quỷ tu luyện nhiều năm ở Minh Hà, đối với Đề Hồn Thú chẳng khác nào đại bổ. Thần niệm Hàn Lập thoáng động, trong lòng hắn đột nhiên nảy sinh một chủ ý, hắn cẩn thận đánh giá Đề Hồn Thú một chút rồi âm thầm phân phó vài tiếng cho nó.

Đề Hồn Thú nghe xong thì trợn to hai mắt rồi liên tiếp gật đầu. Toàn thân nó bỗng bùng lên ô quang, diện mạo từ từ biến đổi thành đầu quái thú độc giác lập lòe lôi điện.

Đây rõ ràng là hình dáng của Minh Lôi Thú lúc trước truy đuổi Hàn Lập, chỉ là Đề Hồn biến ra nhỏ hơn một chút. Hàn Lập mỉm cười, vẫy tay về phía *"Minh Lôi Thú"* do Đề Hồn biến thành, con thú này lập tức thu nhỏ người lại còn mấy tấc rồi chui vào tay áo Hàn Lập.

Xuất ra Thái Nhất Hóa Thanh Phù, thân hình Hàn Lập một lần nữa hóa thành hư ảo rồi bay vào bên trong cửa điện.

Cung điện được tạo thành từ một tòa chính điện và thiên điện. Lúc này Hàn Lập trực tiếp tiến vào trong đại điện.

Trong đại điện trống trải vô cùng, ngoại trừ mười cây cột đá to lớn ra thì không còn một thứ gì khác.

Hàn Lập cũng không để ý đến những thứ này, ở giữa đại điện có một miệng động lớn tỏa ra bạch quang. Hàn Lập đi tới ngó qua thì thấy bốn phía vách động bóng loáng dị thường, căn bản không hề có cầu thang dẫn xuống. Hơn nữa động này sâu nhìn không thấy đáy.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, rồi chậm rãi nhảy xuống. Trải qua hơn ngàn trượng vẫn chưa chạm đáy, từng trận gió lạnh từ bên dưới thổi thốc lên, hiển nhiên ở dưới có nối thông với nơi khác.

Rơi xuống thêm mấy trăm trượng nữa, thần sắc Hàn Lập thoáng động, trong tai ẩn ẩn nghe được tiếng rống của Minh Lôi Thú, ngẫu nhiên còn có một vài tiếng nổ kinh thiên động địa khiến vách động bốn phía rung lên từng hồi.

Hàn Lập thoáng rùng mình một cái, thế rơi xuống lại chậm bớt, thần niệm bắt đầu đảo xuống phía dưới.

Kết quả, phía dưới ngoài bạch mang chớp động thì không còn thứ gì

Thần niệm kiểm tra không hề thấy vật gì ẩn tàng bên dưới.

Điều này khiến Hàn Lập an tâm hơn rất nhiều, hắn vô thanh vô tức rơi xuống dưới đất. Nơi này không ngờ nối thông đến một tòa điện đường cực lớn, to hơn cung điện phía trên gấp mấy lần, độ tinh xảo cũng hơn xa. Trên mặt đất chỉ là bạch ngọc tinh mỹ nhưng điện đường ở dưới đây chẳng những có hoa văn tinh xảo mà bốn phía đỉnh còn được khảm những khỏa tinh thạch lớn như bát ăn cơm. Tinh thạch này chớp động tỏa ra bạch quang nhu hòa bao phủ đại điện tráng lệ. Linh khí phụ cận cũng nồng đậm hơn hẳn bên trên, một số nơi còn xuất hiện linh hoa linh thảo sinh trưởng tại các bồn cây hai bên điện đường. Cây nào cây nấy xanh biếc mỹ lệ, linh quang lưu chuyển, không biết đã ở nơi đây bao nhiêu vạn năm.

Hàn Lập nhíu mày, nhưng lập tức dời ánh mắt khỏi những thứ này.

Lấy nhãn lực của hắn đương nhiên nhận ra được đám hoa thảo này quý hiếm nhưng đó chỉ là về giá trị thưởng lãm, còn giá trị thực lại không đáng mấy.

Chẳng qua ánh mắt Hàn Lập cũng chỉ có thể nhìn thấy hơn phân nửa cảnh tượng trong điện mà thôi. Giờ phút này tất cả đều bị huyết vụ nồng đậm cùng điện hồ chói lòa bao phủ.

Tại tầng không của cung điện có từng đoàn huyết vụ và thiểm điện đan xen vào nhau không ngừng quay cuồng bạo liệt, cả hai như nước lửa không thể tương dung. Nhưng rõ ràng thiểm điện đang lấn lướt huyết vụ, nếu không phải bên trong huyết vụ nổi lên từng trận âm phong cùng vô số lục ti chống đỡ thì chỉ sợ đã sớm đại bại.

Nhưng cho dù như vậy thì trong tiếng sấm ầm vang, ngân sắc điện hồ cũng liên tục hóa thành từng khối lôi cầu lớn như nắm tay; mọi nơi nó quét qua huyết vụ đều nhanh chóng tiêu biến, rơi xuống hạ phong.

Trong huyết vụ im ắng vô cùng, không thể nhìn rõ nhưng chắc chắn là đám người Địa Huyết lão quái đang ở trong đó, còn ở trong đám lôi điện cuồn cuộn phía đối diện kia có hai độc giác quái thú như ẩn như hiện, nộ hống không thôi, sử dụng lôi điện chi lực điên cuồng công kích.

Trách không được mấy yêu vương lên thủ cũng không phải đối thủ của chúng.

Hàn Lập âm thầm giật mình, quan sát cuộc chiến một lát, ánh mắt hắn hạ xuống rới thì đồng tử bỗng co rụt lại.

Tại phía dưới chiến đoàn là một thủy trì xanh biếc, phía trên mặt nước mịt mù sương khói, linh khí dào dạt, ẩn ẩn có một tầng huyết mang le lói.

"Đây là Minh Hà thần nhũ?" Tâm niệm Hàn Lập thoáng chuyển, nhưng hắn cũng không dừng sự chú ý của mình tại trên thủy trì quá lâu mà tiếp tục quan sát các nơi khác.

Kết quả: hai mắt hắn sáng ngời, tại một góc hẻo lánh trong cung điện hắn thấy được hai người Nguyên Dao Nghiên Lệ đang đứng như khúc gỗ ở đó.

Khuôn mặt hai người đờ đẫn vô hồn.

Hàn Lập đã thấy qua việc hai người này bị cấm chế nên tất nhiên biết tuy thần trí vẫn còn nhưng hết thảy tự chủ thân thể đều không thể khống chế. Đối với loại cấm chế này mà nói, hắn nắm chắc vài phần có thể phá bỏ.

Nhìn lại cuộc chiến phía trên, Hàn Lập cố gắng kìm nén sự vui mừng của mình lại, đoạn cẩn thận đánh giá các nơi khác trên đại điện.

Hắn cũng không quên việc tại bên ngoài màn sáng và trước cổng vào cung điện ngầm có xuất hiện quỷ vật. Nơi đây khẳng định còn có quỷ vật cấp cao lẻn tiến vào. Hắn cũng không muốn bị chúng làm hoàng tước rình phía sau. Lúc chưa phát hiện chỗ đám quỷ vật ẩn núp thì tuyệt không thể tùy tiện hành động.

Hắn lẳng lặng phóng ra thần niệm, ngoại trừ chiến đoàn phía trên thì chỗ nào hắn cũng đã tìm qua nhưng không hề phát hiện được dị trạng.

Hàn Lập chau mày, tâm niệm khẽ chuyển, ánh lam mang trong mắt lóe lên…

Tại một nơi nguy hiểm trùng trùng thế này hắn cũng không dám triển khai toàn bộ linh mục, mà chỉ dùng một phần linh lực cực nhỏ thi triển thần thông mà thôi.

Dưới linh mục thần thông, rút cục hắn cũng đã có phát hiện.

Tại một góc cung điện cách xa chiến đoàn có xuất hiện lục khí nhàn nhạt. Cho dù ở dưới linh mục thần thông thì vẫn đạm nhạt vô cùng, dường như là trong suốt hư vô.

Chỗ kia là nơi quỷ vật ẩn núp?

Hàn Lập thoáng rùng mình, hơn cân nhắc một chút, hắn không tiếc mạo hiểm thôi thúc lam mang trong mắt, ý định muốn nhìn rõ bản thể của yêu vật này.

Kết quả: Ngoại trừ hắc mang như tơ ẩn hiện trong lục khí thì hắn còn thấy được một viên châu như thủy tinh đang lơ lửng tại đó, chuyển động chậm chạp vô cùng.

Ngay lúc Hàn Lập nhìn thấy vật đó thì viên châu cũng đồng thời đình chỉ chuyển động, mặt ngoài của nó thoáng hiện một tia lục quang, lóe lên rồi vụt tắt.

Hàn Lập biến sắc, ánh lam mang trong mắt bỗng chốc biến mất.

Hắn mơ hồ cảm thấy tại lúc phát hiện ra viên châu thì vật đó đồng thời cũng tựa như có linh tính phát hiện ra hắn đang quan sát.

Chẳng qua hắn tin tưởng trực giác của mình đủ nhanh, ngưng linh mục thần thông đủ quyết đoán nên đối phương tuyệt đối không thể phát hiện được vị trí của hắn.

Cho dù thần thông của đối phương lớn hơn nữa nhưng lúc này cũng không dám mạnh mẽ phóng ra thần thức điều tra vị trí của hắn. Lúc đó thả ra thần niệm chưa chắc đã có thể khám phá được thuật ẩn thân của Thái Nhất Hóa Thanh Phù mà chỉ sợ sẽ khiến mấy yêu vương cùng hai đầu Minh Lôi Thú đang đả đấu sẽ phát giác.

Hắn tin tưởng quỷ vật này sẽ không làm ra một hành động thiếu khôn ngoan đến vậy.

Quả nhiên một lát sau, một cỗ thần niệm mỏng như tơ khẽ quét qua chỗ hắn nhưng không hề phát hiện được chút dị thường nào.

Trong lòng Hàn Lập lúc này mới thả lỏng, nhưng đang lúc hắn cân nhắc xem cứu hai nữ nhân đi như thế nào thì trong huyết vụ bỗng truyền ra một tiếng hống to. Cuộc chiến đã phát sinh biến hóa.

Huyết vụ quay cuồng, tử hồng sắc quang mang đại phóng. Một thân ảnh đang nhanh chóng biến lớn, trong nháy mắt tử huyết khôi lỗi đã cao đến hai mươi mấy trượng hiện ra từ trong huyết vụ, hơn nữa thân hình nó còn đang không ngừng to ra.

Mà ở một bên đầu vai khôi lỗi có một gã huyết bào nhân đang đứng chắp tay sau lưng.

------oOo------

Chương 1496: Cơ hội

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tử huyết khôi lỗi xuất hiện, sáu mắt đồng thời chuyển động, từng tia huyết mang quỷ dị không ngừng lưu chuyển trong mắt. Nó huy động cây huyết sắc cự phủ trong tay chém thẳng xuống phía trước.

Cự phủ chẳng khác gì một tòa núi nhỏ, tuy chưa hạ xuống nhưng một cỗ kình phong kinh người đã không ngừng rít gào đánh tan ngân sắc điện hồ phía dưới.

Một tiếng thú rống từ trong lôi quang phát ra, hồ quang vừa tan ra đã như sống lại đan dệt vào nhau tạo thành một cây ngân sắc lôi kiếm nghênh đón cự phủ.

Một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa vang lên, huyết mang điện hồ giao kích, chuôi cự phủ rung lên bần bật rồi gãy ra từng khúc, phút chốc biến thành hư ảo. Lôi quang chợt lóe, mấy đạo thanh sắc trảo mang dài hơn trượng bắn thẳng tới tử huyết khôi lỗi.

Huyết bào nhân đứng trên đầu vai tử huyết khôi lỗi thấy vậy thì khẽ hừ lạnh một tiếng, đoạn há miệng phun ra một đoàn tinh huyết rồi vung tay chỉ về phía trảo mang.

Đoàn tinh huyết này quay tròn hóa thành một cây huyết sắc trường thương, sau đó nhanh chóng bắn đi.

"Phốc phốc…" vài tiếng vang lên, huyết thương trong nháy mắt đã xuyên thủng trảo mang rồi đánh thẳng vào trong đoàn lôi điện bên dưới.

Ngân quang đột nhiên lóe lên, một bóng ảnh Minh Lôi Thú to lớn được phóng đại mấy lần từ trong lôi điện xuất hiện. Nó há miệng nuốt lấy huyết sắc trường thương, sau đó lại phun ra một đạo điện hồ thô to hóa thành một đầu ngân giao nhắm thẳng đến huyết bào nhân.

Một đôi huyết mục phía trước tử huyết khôi lỗi chợt lóe phóng ra hai đạo huyết quang vừa đúng lúc đánh lên trên điện giao. Cả hai đồng thời tán loạn tiêu thất.

Tử huyết khôi lỗi, huyết bào nhân và một con Minh Lôi Thú giao thủ nhanh như chớp, nhưng lại không phân ra cao thấp.

Lúc này vô số lục ti trong huyết vụ bắn nhanh về phía không trung, trong nháy mắt đã tụ lại. Lục quang chớp động không ngừng, một thân ảnh thon thả cước thải kim hoa xuất hiện – đây đúng là Mộc Thanh.

Cùng lúc đó, âm phong tại phụ cận cũng điên cuồng rít lên, phía trong lộ ra thân ảnh mỹ phụ đầu bạc.

Sắc mặt hai người ngưng trọng vô cùng, bốn mắt không chớp nhìn chằm chằm vào con thú trước mặt.

Minh Lôi Thú phía đối diện thấy vậy thì thần sắc càng trở lên dữ tợn, tại lôi điện mãnh liệt phía dưới lại xuất hiện thêm một bóng ảnh con thú nữa, thể tích so với con trước nhỏ hơn một chút.

Nhìn hai con Minh Lôi Thú, sắc mặt mỹ phụ đầu bạc trở lên khó coi, bà ta thì thào:

"Nơi đây lại có đến hai đầu Minh Lôi Thú, thảo nào ta cứ suy nghĩ không biết tại sao Minh Lôi Thú lại lợi hại đến vậy khiến Chu đạo hữu lần trước vừa tiến vào đã lập tức vẫn lạc."

"Bây giờ nói điều này có ích lợi gì, thần dịch cùng linh mạch nơi đây hòa làm một thể, muốn chặt đứt mối liên hệ này thì cần tranh thủ thêm thời gian. Ba người chúng ta chỉ còn cách liều mạng!" Huyết bào nhân hừ lạnh một tiếng, tâm tình tựa hồ cũng không được tốt.

Mộc Thanh cùng mỹ phụ đầu bạc nghe vậy thì liếc mắt nhìn nhau.

Biểu hiện của huyết bào nhân như vậy cũng bởi không biết kẻ nào đã tiêu diệt phân thân lưu lại bên ngoài của hắn nên cho dù hắn có nổi trận lôi đình ngay tại đây cũng không có gì kinh ngạc.

"Huyết đạo hữu, thời gian từ lúc hóa thân ngươi lưu lại bên ngoài bị diệt đến nay cũng đã không ít, hơn nữa lại là trước khi Minh Lôi Thú trở về. Xem ra nơi này trừ bỏ hai con Minh Lôi Thú hẳn còn có tồn tại khác. Chúng nó chắc cũng không chỉ đứng ở bên ngoài mai phục chúng ta mà hẳn đã lẻn vào đây. Nói không chừng đang xem cuộc chiến giữa chúng ta và Minh Lôi Thú." Hàn quang trong mắt Mộc Thanh lóe lên, chậm rãi nói.

"Cho dù biết thì thế nào? Hai con Minh Lôi thú này đã khó đối phó, đâu còn có thể để tâm thêm vào việc khác. Ta thủy chung không thể cảm ứng được ấn ký lưu trên người Hàn tiểu tử, xem ra hắn quả thực đã bị Minh Lôi Thú tiêu diệt. Quả là đáng tiếc!" Mỹ phụ đầu bạc thở dài một hơi.

"Nếu Minh Lôi Thú trở về nhanh như vậy thì khẳng định Hàn tiểu tử khó giữ được tiểu mệnh. Nhưng dù gì đi nữa thì việc đối phó với Minh Lôi Thú trước mắt cũng quan trọng hơn! Hai con mãnh thú này tuy rằng linh trí không cao nhưng cũng có một thân thần thông lôi thuộc tính khắc chế công pháp của ta. Tính ra chỉ có Lục Túc đạo hữu mới có thực lực cùng chúng đối kháng trực tiếp, chỉ tiếc rằng hắn đang phải chặt đứt linh mạch nên không thể phân thân. Xem chừng chúng ta chỉ còn cách liều mạng một phen, về phần kẻ tiêu diệt phân thân bên ngoài của ta nếu đến lúc này chưa dám hiện thân thì hiển nhiên do thực lực không đủ, không đủ gây sức ép. Chỉ cần cẩn thận một chút không để đối phương có cơ hội đánh lén là được."

Huyết bào nhân cũng bỗng nhiên mở miệng.

Một trong hai bóng ảnh Minh Lôi Thú phía đối diện thể tích bỗng nhiên biến lớn, há to mồm táp về phía ba người. Con kia khẽ cúi đầu, độc giác phía trên đại phóng, điện quang chói mắt, mấy đạo ngân hồ thô to nổ vang đánh về phía mấy người.

Bản thể của hai con Minh Lôi Thú phía dưới cũng đồng thời khu động lôi điện chi lực huyễn hóa ra vô số ngân sắc lôi cầu đánh về phía huyết vụ trước mặt.

Sắc mặt mỹ phụ đầu bạc trầm xuống, đầu vai run lên, trên đỉnh đầu bỗng xuất hiện một quỷ ảnh tóc dài; âm phong từng trận từ trên người quỷ ảnh tuôn ra.

Trên người Mộc Thanh bùng lên thanh quang, vô số thanh ti nhanh chóng bắn ra.

Về phần huyết bào nhân thì vẫn đứng tại chỗ cũ không hề nhúc nhích, nhưng sáu mắt của tử huyết khôi lỗi phun ra sáu đạo quang trụ đỏ như máu, huyết vụ cũng đồng thời quay cuồng không cam chịu yếu thế cuồn cuộn ập về phía lôi cầu.

Trong phút chốc, tam đại yêu vương cùng hai Minh Lôi Thú lại lao vào chiến đấu.

Từ bên ngoài chỉ thấy huyết vụ quay cuồng, tiếng sấm rền vang, vô số dị tượng trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ đám người Mộc Thanh vào trong đó.

Hàn Lập lẳng lặng đứng ở phụ cận lối vào, khẽ cau mày.

Nếu không có sự tồn tại của đạo lục khí kia thì hết thảy đều đơn giản. Chỉ cần hắn thừa dịp mấy tên yêu vương cùng Minh Lôi Thú đánh nhau kịch liệt nhất thời không thể phân tâm thì chớp cơ hội ra tay cướp người. Đám người mỹ phụ đầu bạc thì Minh Hà thần nhũ hơn phân nửa sẽ buông tay không truy đuổi hắn.

Nhưng lúc này lại xuất hiện một đạo lục khí không biết rõ chi tiết, vạn nhất nó ra tay ngăn cản thì mọi việc chẳng phải là hỏng bét sao!

Hàn Lập cũng không tình nguyện chịu nguy hiểm.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động không ngừng, các loại ý niệm không ngừng chuyển động trong đầu.

Theo thời gian trôi qua, cuộc chiến giữa Minh Lôi Thú cùng tam đại yêu vương ngày càng kịch liệt, các loại thần thông uy lực kinh người lần lượt được thi triển. Hai con Minh Lôi Thú tựa hồ biết nếu kéo dài cuộc chiến sẽ vô cùng bất lợi với chúng nên nôn nóng vô cùng, công kích càng lúc càng cuồng mãnh.

Bản thể bọn chúng đứng giữa vạn đạo lôi hồ, độc giác trên đầu cũng lớn hơn mấy lần, từ phía trên không ngừng bắn ra từng đạo điện quang như thiên ngoại thần mâu, mỗi một kích lại chấn lui ba đại yêu vương về phía sau mấy bước. Hai con Minh Lôi Thú chiếm lấy thượng phong chèn ép ba đại yêu vương, nhưng nếu để đánh bại ba đại yêu vương trong khoảng thời gian ngắn thì quả thực rất khó khăn.

Hàn Lập thấy tình hình như vậy thì nhíu mắt, thân hình hư vô từ từ lướt về phía xa.

Bất kể nói thế nào thì cứ tới cạnh hai người Nguyên Dao Nguyên Lệ hẵng tính tiếp, sự tình khác chỉ có thể tùy theo hoàn cảnh. Hai người này hắn nhất đinh phải cứu đi!

Vì sợ tam đại yêu vương cùng hai con Minh Lôi Thú đang chiến đấu phát hiện ra sự tồn tại của hắn nên Hàn Lập di động vô cùng thong thả, hơn nữa trong đại điện còn một tồn tại có cảnh giới hơn xa hắn. Cho nên dù có sử dụng Thái Nhất Hóa Thanh Phù nhưng dưới toàn bộ thần niệm cường đại của Hợp Thể cấp thì tỷ lệ bị phát hiện cũng không nhỏ. Cũng may những kẻ này đang đánh nhau sống chết nên không thể phân tâm vào chuyện này.

Hàn Lập khẽ thở ra một hơi thật dài, từ từ di chuyển từ phụ cận chiến trường đến một góc đại điện khác, bên cạnh nhị nữ.

Ánh mắt hắn nhanh chóng đảo qua hai người Nguyên Dao.

Trong khoảng cách gần như vậy, Hàn Lập nhìn rõ từng đường tơ máu li ti như ẩn như hiện trên khuôn mặt hai người. Nếu không phải bởi khoảng cách gần và nhờ linh mục thần thông phụ trợ thì người thường rất khó nhận ra.

Hàn Lập nhíu mày.

Hai người bị Địa Huyết lão quái dùng huyết phù cấm chế khống chế. Đây là một loại tà thuật vô cùng lợi hại, dùng Ích Tà Thần Lôi hoặc Phệ Linh Thiên Hỏa đều có hiệu quả phá giải. Chẳng qua Phệ Linh Thiên Hỏa đã được bố trí tại bên ngoài lối vào nên lúc này chỉ có thể dùng Ích Tà Thần Lôi để phá bỏ cấm chế.

Đương nhiên hiện tại vẫn chưa đến lúc động thủ, cấm chế vừa phá thì không những bản thân bị lộ mà Địa Huyết lão quái cũng lập tức cảm ứng được.

Trong lòng Hàn Lập suy nghĩ như vậy, hắn thu hồi ánh mắt rồi lại nhìn về phía phát hiện ra lục khí.

Vật này chắc hẳn có liên quan đên lũ quỷ vật bên ngoài, hắn cũng không tin đối phương chỉ lẳng lặng đứng xem, chỉ là thời cơ ra tay của đối phương chưa tới mà thôi. Điều này chứng tỏ tính nhẫn lại của đối phương cũng thật kinh người.

Mọi ý niệm nhanh chóng xoay chuyển trong đầu Hàn Lập, hắn chỉ có thể quyết định tạm thời bảo trì tình thế.

Huống hồ nguyên nhân khiến hắn kiêng kị nhất là Lục Túc – kẻ có thần thông lớn nhất trong nhóm yêu vương Địa Uyên giờ này vẫn chưa xuất hiện.

Hắn tuy không biết hành tung của đối phương nhưng linh cảm nói với hắn rằng không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Chẳng qua sau khi Hàn Lập chuyển mắt khỏi chỗ đám lục khí nhìn lại thủy trì bên cạnh chiến đoàn thì thâm tâm dấy lên mối nghi ngờ yêu vương Lục Túc có phải đang ở bên dưới hay không?

Bởi cho dù cung điện to lớn như vậy nhưng ngoại trừ thủy trì này thì không còn chỗ nào có thể dấu người.

Đáng tiếc là mặt nước đám sương khói lượn quanh mặt nước lại có thần hiệu ngăn cản thần thức. Lúc Hàn Lập thoáng đảo thần thức qua đó thì cảm nhận được linh vụ màu trắng này ẩn chứa linh khí tinh thuần vô cùng, ngay cả hắn cũng ít thấy, tựa hồ chỉ cần hít lấy một hơi bạch vụ này là có thể tránh được mấy ngày khổ tu.

Đây cũng là lý do vì sao Hàn Lập liếc mắt một cái liền nhận định thứ trong thủy trì chính là Minh Hà thần nhũ.

Hàn Lập bắt đầu cảm thấy kỳ quái, tại sao ba người Mộc Thanh không lấy nước trong thủy trì mang đi? Cho dù hai con Minh Lôi Thú này vô cùng lợi hại nhưng chưa đến mức có thể ngăn cản không cho ba người bọn có cơ hội áp sát thủy trì lấy đi thần nhũ.

Đặc biệt ba người là cũng đã chiếm cứ khoảng không ngay phía trên thủy trì, nên việc lấy nước bên dưới lại càng không phải việc khó.

Nhưng sau suy nghĩ lại một chút thì Hàn Lập đã hiểu được. Cũng không phải dưới thủy trì kia có bày đặt cấm chế lợi hại gì khiến ba gã yêu vương không dám mạo muội ra tay, mà chỉ là phương pháp lấy Minh Hà thần nhũ chắc chắn có chút quỷ dị khiến bọn họ không dễ dàng lấy được.

Nói không chừng việc Lục Túc không có mặt ở đây cũng liên quan đến việc này.

Hàn Lập nghĩ vậy nên lại càng không muốn mạo muội xuất thủ.

Hắn vẫn đứng yên một bên quan sát cuộc chiến bên kia, hoặc để ý đến động tĩnh của đoàn lục kí.

Tuy rằng hắn không thể chế trụ ấn ký trong cơ thể quá lâu nhưng nhìn tình hình cuộc chiến phía kia đã trở lên vô cùng kịch liệt, cùng bộ dạng nôn nóng của Minh Lôi Thú thì tùy thời đều có thể phân ra thắng bại.

Quả nhiên, Hàn Lập dự đoán không sai. Chỉ khoảng một tuần trà sau, hai con Minh Lôi Thú rốt cục cũng không kìm nén nổi, chúng bắt đầu liều mạng!

------oOo------

Chương 1497: Hoàng tước

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phía dưới lục trì sương mù quay cuồng từng trận, một cỗ linh khí tinh thuần từ đó tràn ra ngoài khiến mặt đất phụ cận rung lên bần bật.

Hai Minh Lôi Thú sợ hãi nhìn nhau, chúng đồng thời rống to, hồ quang trên người chợt tắt. Toàn thân chúng bỗng dựng thẳng lên đứng bằng hai chân sau.

Một cỗ quái phong đen như mực tràn ra bốn phía vây quanh hai quái thú không ngừng quay cuồng.

Mỹ phụ đầu bạc cùng đám người Mộc Thanh thấy vậy trong lòng run lên.

Từ kinh nghiệm phong phú, bọn họ tất nhiên biết được sự việc phát sinh sắp tới không có gì tốt đẹp. Hai con Minh Lôi Thú này đang chuẩn bị thi triển thần thông lợi hại nào đó.

Mỹ phụ khẽ kêu lên một tiếng, tóc bạc bỗng chốc dài ra đâm thẳng tới phía trước.

Vô số bạch mang phá không xạ xuất bao trọn lấy hắc mang vào trong.

Mỗi sợi bạch mang đều thẳng tắp như trâm, phát ra âm thanh bén nhọn, uy lực vô cùng.

Còn Mộc Thanh tay bắt pháp quyết, hà quang trên người đại phóng. Một hoa ảnh to bằng miệng bát xuất hiện trôi nổi ngay trước mặt rồi biến thành pháp luân đủ mọi màu sắc.

Cánh pháp luân mỏng manh vô cùng, nó quay tròn một vòng rồi vô thanh vô tức bắn đi.

Nhất thời, trên không trung hàn mang dày đặc, bạch mang trải rộng khiến người ta kinh hãi vô cùng. Hai loại thần thông này vừa thấy đã biết không tầm thường!

Chỉ là một chuyện ngoài dự kiến xuất hiện!

Nhị thú trong hắc phong không hề có hành động. Bạch mang cùng pháp luân đầy trời bắn thẳng vào đó.

Tiếng va chạm chát chúa vang lên, tất cả các công kích đều bị bắn ngược về.

Hai loại công kích dường như đánh lên trên tường đồng vách sắt vậy.

Nhị nữ nhất thời ngẩn ra.

Đúc lúc này, hắc phong quay tròn một trận rồi bắt đầu tản ra để lộ hai yêu vật hình người dung mạo dữ tợn.

Trên đầu chúng mang độc giác, người đầy vảy bạc – đây đúng là Minh Lôi Thú ban đầu hóa thành.

Tứ chi cùng thân hình của chúng đều rất giống nhân hình!

Điều khiến sắc mặt mấy người Mộc Thanh trở lên ngưng trọng chính là sau khi nhị thú vừa hiện hình lập tức vung tay kháp động pháp quyết, há miệng phun ra một chiếc cờ nhỏ màu đen phủ đầy hắc vụ cùng một pháp bàn vô cùng tinh xảo, bạch hà vạn đạo.

"Không tốt, mau ngăn cản chúng lại! Chúng muốn thôi động cấm chế nơi này!" Huyết bào nhân phản ứng trước tiên, cả kinh quát to.

Lời của hắn vừa dướt thì cũng lập tức thúc dục tử huyết khôi lỗi bắn ra một đôi đoản kiếm dài độ vài tấc, kiếm quang chợt lóe hóa thành hai đạo huyết quang đánh thẳng đến hai kiện khí vật kia.

Hai Minh Lôi Thú hình người tựa hồ sớm đã có phòng bị nên đồng thời lắc đầu, hai căn độc giác trên đầu bắn ra hóa thành hai đạo lôi quang trực tiếp nghênh đón huyết quang.

Oành – oành! Hai tiếng nổ vang lên, độc giác và huyết quang vừa va chạm đã bộc phát ra điện quang chói mắt, hai cây độc giác dùng thế lôi đình đánh nát hai thanh đoản kiếm.

Uy lực to lớn đủ để người ra trợn mắt cứng miệng!

Cũng khó trách, độc giác này chính là bộ vị cứng rắn nhất trên mình nhị thú, hơn nữa đã được chúng tế luyện không biết bao nhiêu vạn năm. Xét riêng về độ cứng mà nói thì chắc chắn không thua đao kiếm cấp linh bảo. Hơn nữa chúng lại được hai mãnh thú dùng toàn lực sau khi biến thân thôi động nên có thể tưởng tượng ra được uy năng to lớn của nó.

Chẳng qua hai cây độc giác cũng không chỉ có một đòn này, vừa đánh tan huyết quang nó đã lập tức biến mất tại chỗ một cách quỷ dị.

Ngay sau đó, hai đạo lôi quang từ hư không bắn ra, tiếng sấm nổ vang, khoảng cách với huyết bào nhân chỉ khoảng mấy trượng. Nó không chút do dự đánh ra một kích lôi đình tiếp theo.

Hai đầu Minh Lôi Thú này hiển nhiên cũng đã nhận ra trong ba người thì huyết bào nhân có thực lực yếu nhất nên định hợp lực tiêu diệt kẻ này trước.

Huyết bào nhân cả kinh, chỉ là hai cây độc giác có độn tốc quá nhanh nên muốn né cũng không còn kịp. Hắn kinh sợ, huyết quang lóe lên, hai đạo huyết ảnh từ trên người lập tức bắn ra che ở phía trước mặt.

Đây đúng là huyết khôi lỗi mà hắn tế luyện.

Huyết sắc trường bào trên người hắn cũng lóe lên hóa thành một tầng huyết sắc quang tráo bao bọc lấy toàn thân.

Hai con huyết khôi lỗi này cho dù thực lực không kém nhưng hai cây độc giác bỗng hợp lại thành một hóa thành một cây lôi chùy, điện quang chợt lóe, nó xuyên qua thân thể huyết khôi như xuyên qua gỗ mục rồi đánh lên người huyết bào nhân.

Hai huyết ảnh trong tiếng lôi minh tan biến mất, còn tầng huyết sắc quang tráo cũng chỉ có thể ngăn cản một chút rồi bị xé rách như giấy.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, trước ngực huyết bào nhân xuất hiện một lỗ máu to bằng miệng bát ăn cơm.

Dị quang trong mắt huyết bào nhân lấp lóe, hay tay vận chuyển như bánh xe liên tục đánh lên trên người.

Chỉ một hơi đánh ra đã có hơn mười đạo huyết sắc phù triện quỷ dị xuất hiện.

Một lỗ máu lớn như vậy nhưng chưa từng chảy ra một giọt máu, tất cả huyết nhục bên cạnh khẽ động đậy, chúng đang nhanh chóng khép lại.

Thấy tình hình như vậy thần sắc mỹ phụ và Mộc Thanh cũng dịu đi. Nếu huyết bào nhân quả thực bị giết thì chỉ bằng hai người bọn họ cũng không thể ngăn cản hai con Minh Lôi Thú này bao lâu.

Nhưng lúc này lôi chùy từ đằng sau huyết bào nhân tự động quay lại. Nó nhắm thẳng về phía đầu hắn.

Nhưng không chờ Mộc Thanh cùng mỹ phụ ra tay ngăn cản thì hắc ảnh chợt lóe xuất hiện trong hư không. Một tử hồng thủ chưởng bạt ra…

Tuy rằng bàn tay này to lớn dị thường nhưng động tác lại nhanh đến mức khó có thể tin.

Chỉ thấy cự thủ thoáng mờ đi rồi lại hiện ra, chớp mắt đã bắt được cây lôi chùy kia vào trong tay.

Chỉ là ngay lúc đó, tiếng sấm rền vang cũng không ngừng truyền ra từ trong cự thủ.

Lôi chùy phát ra vô số điện quang như ngân xà loạn vũ, thoáng chốc đã bắn ra từ khe hở năm ngón tay.

Chớp lên vài cái, lôi chùy đã về tới chỗ hai Minh Lôi Thú hình người rồi lại tách ra làm hai, một lần nữa biến thành ngân sắc độc giác trở về trên đỉnh đầu cả hai.

Nhị giác vẫn lập lòe ngân quang, có vẻ trong đợt giao thủ kịch liệt vừa rồi vẫn chưa từng bị thương tổn chút nào.

Chẳng qua nhờ vào khoảng thời gian trì hoãn này mà nhị thú phía đối diện cũng đã thôi động thành công pháp bàn và tiểu phiên trước người, chúng đồng thời há miệng phun ra hai đoàn tinh huyết hóa thành huyết vụ lên trên pháp khí.

Tiểu phiên cùng pháp bàn chợt lóe quang mang hấp thụ sạch sẽ huyết vụ.

Tiểu phiên bỗng hóa thành một đoàn ô vân phóng thẳng lên cao, chớp mắt đã nhập vào trong đỉnh điện không thấy bóng dáng, còn pháp bàn lại hóa thành một đạo bạch khí chui thẳng xuống lòng đất.

Mộc Thanh cùng mỹ phụ đầu bạc cả kinh, nhưng chưa đợi hai người tiếp tục ra tay cuốn lấy nhị thú thì dị biến đột nhiên nổi lên…

Chỉ thấy đỉnh điện vô cùng tinh xảo trên đỉnh đầu bỗng đại phóng linh quang, từng đạo hắc sắc phù văn hiện ra, chúng tự động hợp lại với nhau tạo thành một pháp trận cực lớn.

Pháp trận trên đỉnh điện chớp động hắc quang, ở trung tâm có một điểm đen như mực, cuồng phong gào thét tựa hồ như cường mãnh mở ra một không gian thông đạo tại đó.

Cùng thời gian, phía dưới mặt đất cũng đại phóng bạch quang, từng đoàn phù văn to bằng nắm tay nổi lên khỏi mặt đất. Lục trì vốn không ngừng rung lên cuộn trào dậy sóng trong nháy mắt khi phù văn xuất hiện thì trong đoàn sương khói quay cuồng hiện ra một kim sắc pháp trận.

Quang trận từ trong sương mù xuất hiện từ từ nhô cao bỗng chốc bao phủ trọn thủy trì, hơn nữa kim mang chói mắt khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Tuy rằng không biết được khi cực quang trận bao phủ thủy trì sẽ phát sinh chuyện gì nhưng phần đất phía ngoài thủy trì trong nháy mắt đã biến mất.

Mộc Thanh cùng mỹ phụ đầu bạc liếc qua, vừa sợ vừa giận.

Tuy rằng hai người quyết không tin rằng Lục Túc sẽ bị nhốt lại một cách đơn giản như vậy, nhưng một khi đã kích phát cấm chế này thì cũng khiến trong khoảng thời gian ngắn muốn lấy được thần nhũ thì đúng là không có khả năng.

Càng phiền toái chính là tòa hắc sắc quang trận trên không trung đang không ngừng bành trướng đem bọn họ bao phủ vào bên trong. Gương mặt nhị thú trở lên dữ tợn càng điên cuồng, từng mảng trần trên đỉnh đại điện bắt đầu rơi xuống…

Kể từ đó, các nàng chỉ có hai lựa chọn: hoặc là rời khỏi khoảng không phía trên lục trì hoặc là trực tiếp đối mặt với cấm chế này.

"Mộc đạo hữu, hai người chúng ta liên thủ một kích trước hết đánh nát vật này. Địa Huyết huynh, đành phiền huynh dùng tử huyết khôi lỗi yểm hộ chúng ta." Ngay lúc Mộc Thanh hơi do dự thì trong tai nàng vang lên âm thanh già nua của mỹ phụ đầu bạc.

Tâm niệm nàng khẽ chuyển, gật gật đầu.

Tựa hồ cũng chỉ còn cách này!

Cùng lúc đó, huyết bào nhân đứng trên tử huyết khôi lỗi cũng nhận được truyền âm tương tự.

Vết thương trí mạng trước ngực hắn lúc này đã khép lại được bảy tám phần, ngoại trừ thần quang trong mắt ảm đạm đi vài phần thì cũng không có vấn đề gì lớn cả.

Nghe được truyền âm của phụ nhân, huyết bào nhân thoáng nhíu mày đảo mắt nhìn qua bàn tay tóm lấy lôi chùy lúc trước của tử huyết khôi lỗi.

Chỉ thấy phía trong bàn tay cháy đen một mảng, còn ẩn ẩn truyền đến mùi khét lẹt.

Huyết bào nhân thở dài một hơi rồi chậm rãi gật đầu, rồi bỗng nhiên sờ vào trong tay áo lấy ra một hộp gỗ kim sắc.

Trong miệng hắn lẩm nhẩm, nhất thời nắp hộp mở ra, bảy đạo độn quang nhan sắc bất đồng từ bên trong bắn ra.

Quang mang tắt đi, bảy con khôi lỗi hình dạng khác nhau xuất hiện, những khôi lỗi này có con giống phi linh nhân, cũng có con là nửa người nửa yêu, thậm chí còn có hai khôi lỗi hình dạng linh trùng, một con giun thật lớn, lại có một con giống như kiến càng phóng lớn vô số lần.

Bảy con khôi lỗi này tất cả đều được luyện chế thành từ kim chúc, mặt ngoài thân thể trải rộng phù văn – hiển nhiên đây là đồ vật mà Địa Huyết lão quái tỉ mỉ luyện chế.

Mỹ phụ đầu bạc thấy vậy thì khóe miệng khẽ cười, thân hình quay tròn, từ trên người bay ra tám cỗ hắc khí, bên trong mơ hồ nhìn thấy tám bóng người mặc hắc giáp.

Đây đúng là tám âm giáp quỷ vương bị mỹ phụ thu hồi lúc trước, hiện giờ đã khôi phục nguyên khí.

Tám quỷ vương vừa xuất hiện liền lập tức phân ra tám hướng bao quanh mỹ phụ rồi khoanh chân ngồi xuống, âm khí đen như mực trên người tràn ra trong nháy mắt huyễn hóa thành một đám mây đen dày đặc.

Mộc Thanh bên kia cũng bắt đầu thi pháp, thân người khẽ rung lên, da thịt toàn thân lập tức biến thành sắc thanh biếc; hai tay liên tục bắt quyết, vô số thanh ti huyễn hóa mà ra.

Từng mảnh kỳ hoa dị thảo trong nháy mắt xuất hiện xung quanh nàng ta.

Hai đầu Minh Lôi Thú hình người trên không nhìn thấy hết thảy nhưng căn bản mặc kệ ba người thi pháp, hai bọn chúng toàn thân không ngừng thiểm động linh quang, toàn lực thôi động pháp trận trên không.

Chúng tựa hồ rất tin tưởng vào uy lực của cấm chế nơi này.

Mắt t hấy song phương đã lập tức phải quyết sinh tử, Hàn Lập tránh ở một góc thần sắc thoáng động. Hơn mười khỏa thanh sắc viên châu đã xuất hiện trong tay. Hai mắt hắn híp lại nhìn về một hướng khác của đại điện.

Ở bên kia, lục khí cùng viên châu rốt cục cũng bắt đầu có hành động!

------oOo------

Chương 1498: Ra tay

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, viên châu như thủy tinh trước mắt hắn bỗng biến mất không thấy bóng dáng.

Cho dù dùng thần thông Minh Thanh Linh Mục cũng không thể dò ra.

Hàn Lập thoáng rùng mình, vội vàng phóng ra toàn bộ thần thức bao phủ phạm vi mấy trượng xung quanh.

Hắn không muốn bị người ta áp sát rồi đánh lén một cách thần không biết quỷ không hay. Tuy khả năng này cực thấp nhưng cũng cần phải cẩn thận.

Hàn Lập khẽ quay đầu nhìn về phía hai người Nguyên Dao gần trong gang tấc rồi lại nhìn chiến đoàn cách đó không xa, bàn tay nắm lôi châu xiết chặt thêm vài phần.

Cho dù đã kinh qua nhiều sóng to gió lớn nhưng giờ phút này hắn cũng không khỏi hồi hộp.

Hắn biết rất rõ, bản thân chỉ có một cơ hội xuất thủ cứu người.

Nếu thất bại thì cung điện này sẽ là mồ chôn của hắn, hơn ngàn năm khổ tu bị hủy trong phút chốc.

Loại cảm giác đứng giữa lằn ranh sinh tử này khiến hắn cũng khó có thể bình tĩnh.

Lúc này ở phía xa, Mộc Thanh cùng mỹ phụ đầu bạc đã bắt đầu liên thủ công kích hắc sắc pháp trận.

Còn bảy con kim chúc khôi lỗi do huyết bào nhân tế ra lại che chở trước hai người, đảm nhiệm công tác hộ vệ. Sáu mắt của tử huyết khôi lỗi thoáng chuyển nhưng vẫn không nhúc nhích.

Chỉ thấy mỹ phụ bước trong sương đen, bỗng nhiên tiếng quỷ khiếu chói tai vang lên; từ bên trong xuất hiện một quỷ trảo bạch cốt trắng nhởn.

Quỷ trảo này hướng về hư không đánh ra một trảo.

Từng đầu ngón tay phóng ra từng đoàn hôi sắc quang cầu to bằng quả trứng chim bắn ra phía trước.

Còn phiến hoa cỏ xung quanh Mộc Thanh cũng nhanh chóng xoay chuyển, hòa quện vào nhau.

Chân thân Mộc Thanh đứng trong linh quang chói mắt, từ đó bắn ra một đạo lục sắc quang trụ.

Quang trụ này chỉ một màu xanh óng ánh giống như kết tinh từ hổ phách – nhìn qua cực kỳ quỷ dị.

Hai loại công kích thoáng lóe lên đã tới phía dưới hắc sắc quang trận.

Hôi sắc quang cầu không ngừng giãn nở, còn lục sắc quang trụ lại vô thanh vô tức, cả hai đồng thời đánh lên trung tâm pháp trận.

Trên không trung, hai Minh Lôi Thú hình người thấy vậy thì trong mắt lóe lên hung quang, chúng liên tục bắt quyết thôi động hắc sắc quang trận.

"Ầm ầm!" – Một tiếng nổ thật lớn vang lên, từ trong trung tâm quang trận tràn ra một cỗ hắc phong.

Đoàn gió lốc này cuồng mãnh như đao, trong gió có tinh quang chớp động, vô số hạt cát đen như mực xen lẫn trong đó.

Bão cát cùng quang trụ, quang cầu vừa va chạm vào nhau thì âm thanh bạo liệt vang lên từng hồi, trong pháp trận không ngừng lóe lên các loại quang đoàn.

Lát sau, một cỗ hôi lục sắc quang hà xuất hiện ngăn chặn thế xuống của hắc sắc quang trận.

Hai bên nhất thời lâm vào thế giằng co.

Nhưng cát đen trào ra theo hắc phong cũng trở lên liên miên không dứt, tiếng bão cát xào xạc dần dần áp hôi lục quang hà xuống phía dưới.

Mộc Thanh thấy vậy thì nét mặt hiện ra dị sắc, nàng khẽ vung tay lấy ra một đoạn nhánh cây.

Vật này không dài quá ba thước, phía trên lác đác có vài phiến lá xanh nhạt, chỉ là mặt ngoài tràn đầy linh khí, sức sống dạt dào.

Đoạn Mộc Thanh trực tiếp ném nhánh cây này lên không trung. Lục quang đại phóng, cành cây trong nháy mắt hóa thành một cây nhỏ cành lá xum xuê, toàn thân tinh oánh như bích ngọc.

Sắc mặt Mộc Thanh ngưng trọng, cúi đầu khẽ niệm khẩu quyết.

Thân cây này điên cuồng lớn lên rồi bắt đầu quay tròn, vô số lá cây rời khỏi cành chập chờn bay múa như vạn kiếm triêu tông. Tất cả bắt đầu gia nhập vào đoàn công kích trên không trung.

Thanh thế khiếp người!

"Mộc đạo hữu thần thông quả thực cao siêu!" Từ trong âm vân truyền ra thanh âm kinh hỉ của mỹ phụ đầu bạc.

"Hừ, Lam đạo hữu, ngươi cũng đừng lên dấu bài nữa, ta không tin ngươi chỉ có một chút thần thông đó."

Mộc Thanh phất tay ngẩng đầu nhìn lên trên bầu trời, không hề quay đầu lại chỉ nhàn nhạt đáp lời.

"Hắc hắc." Từ trong âm vân truyền ra tiếng cười âm trầm của mỹ phụ. Tiếp đó tám quỷ vương bỗng nhiên trường khiếu, âm khí gần đó bắt đầu quay cuồng ngưng tụ lại, quỷ ảnh từ bên trong chớp động không ngừng, tiếng quỷ khóc ngày càng lớn.

Một thoáng sau, âm vân tan hết.

Một thân ảnh cực lớn từ trong âm vân xuất hiện!

Thân ảnh này cao chừng bảy tám thước, bên ngoài mặc một bộ cổ chiến giáp đen nhánh, trên tay cầm một thanh đại chùy.

Mặt ngoài chiến giáp có vô số gai đen phủ khắp cùng vô số ngân sắc hoa văn huyền ảo vô cùng.

Còn về thanh chùy này có kiểu dáng vô cùng kỳ lạ, tuy rằng nhan sắc đen thùi nhưng phía ngoài lại được khảm đồng thời tám đầu khô lâu màu trắng. Từng chiếc khô lâu này không ngừng há miệng gào thét phun ra từng đoàn hắc khí khiến người ta không lạnh mà run.

Thân ảnh này đúng là mỹ phụ đầu bạc sau khi hóa thân, còn tám chiếc khô lâu trên thân chùy rõ ràng là do tám gã âm giáp quỷ vương hóa thành.

Mộc Thanh nhìn thấy cảnh này thì thần sắc khẽ động.

Chỉ là nàng chưa kịp mở miệng nói gì thì sắc mặt mỹ phụ đầu bạc trở lên âm lệ, ném quái chùy về phía không trung.

Tiếp theo hai tay bà ta huy động đánh ra một đạo pháp quyết cổ quái.

Đại chùy nhất thời xoay tròn, tám đầu khô lâu trên đó phát ra tiếng quỷ khiếu chói tai, từ trong miệng phun ra từng đoàn âm khí cuồn cuộn quét về phía không trung.

Nhất thời, âm hỏa thúy ảnh trùng trùng điệp điệp che kín không trung. Mắt thấy thế tới của nó sẽ phá tan sự phong tỏa của hắc sắc quang trận…

Thấy tình hình như vậy, hai Minh Lôi Thú hình người cũng không vội vã, chúng ngẩng đầu hống lên vài tiếng, thân hình lại hóa lớn. Bốn cánh tay to lớn đồng thời giơ lên, tiếng sấm lại rền vang, vô số ngân ti hiện ra chạy dọc theo bốn cánh tay hóa thành từng đạo ngân hồ cực lớn bắn ra.

Trong phút chốc, trong quang trận phát ra tiếng nổ ầm vang, diện tích một lần nữa khuếch trương hơn phân nửa. Bão cát từ bên trong cuồn cuộn tuôn ra.

Tại lúc hắc sắc quang trận chiếm lấy thượng phong áp chế công kích phía dưới thì mỹ phụ đầu bạc và Mộc Thanh cả kinh, hai người cuống quít thi pháp!

Một người há miệng phun ra tinh huyết, một người nộ hống tận trời. Cả hai đều đã vận dụng pháp lực toàn thân thôi động bảo vật phía trên.

Thủy ảnh và hỏa diễm do thúy thụ cùng quái chùy phóng xuất lại trở lên cường thịnh, một lần nữa ngăn cản thế xuống của hắc sắc quang trận.

Chỉ là quang trận này vẫn từ từ ép xuống, từng chút một!

Mỹ phụ đầu bạc cùng Mộc Thanh sắc mặt đại biến.

Không ngờ cấm chế này lại lợi hại đến vậy, hai người bọn họ liên thủ mà vẫn khó có thể ngăn cản.

Mộc Thanh hít sâu một hơi rồi quay đầu về phía tử huyết khôi lỗi, quát lên:

"Địa Huyết đạo hữu, ngươi mau ra tay! Nếu vật này hạ xuống được thì vô cùng phiền toái."

Huyết bào nhân đứng trên tử huyết khôi lỗi tuy không hồi đáp nhưng bảy con kim chúc khôi lỗi vốn đang bảo vệ nhị nữ đồng thời chớp động hóa thành bảy đạo độn quang đánh về phía hai Minh Lôi Thú trên bầu trời.

Xem ra Địa Huyết lão quái cũng biết rõ sự lợi hại của hắc sắc quang trận kia. Nhưng nếu nó không có nhị thú trực tiếp khống chế thì uy lực tất nhiên sẽ giảm đi.

Hắn không hi vọng bảy con khôi lỗi này có thể cường ngạnh đối chiến với nhị thú mà chỉ cần cuốn lấy một chút khiến chúng phân tâm là được rồi.

Bảy đạo độn quang vừa mới tiếp cận hai Minh Lôi Thú hình người thì bốn mắt của chúng đã âm trầm đảo qua, bốn tay liên tục biến đổi pháp quyết.

Đột nhiên phía sau chúng hiện ra một hắc sắc đại động có đường kính hơn mười trượng.

Hai Minh Lôi Thú nhoáng lên, thân hình mơ hồ, một phân thành hai phân biệt huyền phù tại hai bên hắc động, còn ở trung tâm hắc động xuất hiện tiếng nổ vang, một mảnh hắc hà từ bên trong cuồn cuộn phun ra như một tia chớp quét lấy toàn bộ bảy con khôi lỗi vào trong đó.

Một màn khiến người ta kinh hãi xuất hiện!

Bảy con khôi lỗi trên mình phủ đầy ô mang rồi biến mất ngay trong hà quang.

Ngay sau đó, bên cạnh hắc động chợt lóe linh quang, bảy con khôi lỗi thoáng hiện.

Tất cả chúng đều bị từng đoàn hà quang bao phủ đưa vào trong hắc động đến khi mất hẳn bóng dáng.

Đám người Mộc Thanh hít vào một ngụm khí lạnh.

Hai Minh Lôi Thú đắc ý gầm nhẹ vài tiếng, trên tay chúng vẫn không ngừng kháp quyết, hắc động mờ dần rồi hoàn toàn biến mất.

Từ trong thân người tử huyết khôi lỗi bỗng nhiên truyền ra tiếng rống giận của huyết bào nhân.

Trên đầu vai khôi lỗi này chợt lóe huyết quang, huyết bào nhân lại xuất hiện!

Hiển nhiên bảy con khôi lỗi bị cuốn mất một cách khó hiểu khiến hắn vô cùng giận dữ.

Hắn không nói một lời chỉ vỗ nhẹ vào sau ót, bỗng nhiên huyết khí cuồn cuộn nổi lên ngưng tụ lại trước người thành một quả huyết cầu cự lớn.

Hai tay huyết bào nhân khẽ run lên, tựa hồ sẽ lập tức thôi động vật này công kích Minh Lôi Thú.

Nhưng vào đúng lúc này thì Mộc Thanh đột nhiên quay đầu hướng về một nơi phụ cận quát to:

"Là ai? Lăn ra đây cho ta!" Động tác trên tay của nàng so với thanh âm còn nhanh hơn vài phần. Vô số thanh ti từ trong tay áo phá không cuồn cuộn bắn ra trực tiếp đánh vào chỗ khả nghi.

"Ồ!" – một tiếng hô kinh ngạc vang lên, theo đó một đoàn lục khí xuất hiện.

"Xuy xuy…" âm thanh xé gió, thanh ti nháy mắt đã xuyên qua đoàn lục khí, chỉ là lục khí đã lại biến mất.

Ngay sau đó, phía trên đầu Mộc Thanh truyền ra từng đoàn dao động không gian cực kỳ yếu ớt, một viên châu trong suốt xuất hiện!

Vật này vừa xuất hiện trong nháy mắt đã lập tức quay tròn thả ra bạch quang chói mắt khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Bề mặt ngoài viên châu trong đoàn bạch mang nhanh chóng biến ảo, thoáng chốc đã hiện ra hai đạo nhân ảnh, một đạo nhũ bạch sắc, một đạo đạm kim sắc.

Bóng người đạm kim sắc lập tức giơ tay lên.

Một đạo ngân hồng rít gào phóng ra, chỉ thoáng chớp động đã chém xuống đỉnh đầu Mộc Thanh nhanh như chớp giật.

Đạo ngân hồng kia rõ ràng là một ngân sắc trát đao sáng như pha lê.

Đúng là Ngũ Long Trát!

Bóng người đạm kim sắc này tất nhiên là một con kim giáp khôi lỗi.

Tuy rằng trên đỉnh đầu Mộc Thanh bạch mang chói mắt khiến nàng không thể dùng mắt quan sát nhưng do đã sớm phóng ra thần niệm nên hết thảy mọi thứ ở mười trượng phụ cận đều rõ như lòng bàn tay.

Nàng vẫn vô cùng trấn định, giơ hai tay lên không trung đón đỡ ngân trát.

Nhất thời xung quanh bảo vật này bỗng lóe lên điểm điểm thanh quang, vô số ngân ti quỷ dị hiện lên đan dệt vào nhau thành một tấm lưới mưa gió không lọt vây lấy ngân trát. Một bộ phận thanh ti khác lại hóa thành một tấm khăn lụa màu xanh bảo vệ trên không.

Mộc Thanh quả là túc trí đa mưu, không biết từ khi nào nàng ta đã bố trí vô số ẩn hình linh ti bên người.

Khó trách kim giáp khôi lỗi tuy mượn dùng thần thông quỷ dị của một quỷ vật khác để tiếp cận tung ra một đòn trí mạng. Ai ngờ tính toán lại thất bại trong gang tấc.

Chẳng qua uy năng to lớn Ngũ Long Trát là điều Mộc Thanh khó có thể tưởng tượng ra nổi.

Mặt ngoài ngân trát hiện lên hàn quang chói mắt khiến vô số thanh ti bao bọc bên ngoài gãy đoạn, trực tiếp bị chém nát.

Thế tới của ngân trát không chút đình chỉ, thoáng chốc đã chém lên trên khăn lụa màu xanh…

------oOo------

Chương 1499: Hỗn chiến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Xoạt!*" tấm khăn lụa bị chém rách tan, một mảnh hàn quang chém thẳng xuống đỉnh đầu Mộc Thanh.*

Sắc mặt Mộc Thanh đại biến, thế mới biết trát đao này sắc bén thế nào.

Muốn tránh, đã muộn!

Trát đao trên đường đi bỗng nhoáng lên huyễn hóa thành từng phiến hư ảnh, nó chợt lóe lên rồi biến mất vào trong hư không.

Thâm kêu không tốt, trên người Mộc Thanh chỉ kịp hiện lên một tầng thanh sắc lục giáp. Bốn phương tám hướng cách đó không xa liền hiện lên từng thanh cự nhận ngân quang lập lòe.

Toàn bộ cự nhận đồng thời phát ra tiếng ông minh, hàn quang cuồn cuộn, đem Mộc Thanh vây kín mưa gió không lọt.

Sắc mặt Mộc Thanh trở lên vô cùng tái nhợt. Nàng cắn chặt răng, hai tay áo bỗng run lên, trong tay bỗng xuất hiện một cây đoản bổng đen thùi.

Nàng nhanh chóng huy động đoản bổng, côn ảnh như núi nhất thời hiện lên trước mặt đón đỡ hàn quang chói mắt đang lao tới.

Mộc Thanh rất rõ bản thân đã bị mất tiên cơ, tính mạng bản thân đang gặp nguy hiểm.

*"*Bang bang bang…*" từng tiếng động liên tục vang lên như tiếng gió táp mưa xa.*

Hắc sắc mộc côn cũng không biết là bảo vật gì nhưng khi hóa thành côn ảnh lại có thể mạnh mẽ đối kháng hàn quang, che trở

Mộc Thanh bên trong.

Chỉ là một lát sau, hàn quang như từng đợt sóng lớp này nối tiếp lớp kia vô cùng vô tận, hắc sắc côn ảnh dần trở lên thưa thớt.

Mộc côn lại bị hàn quang chém làm hai đoạn, côn ảnh càng lúc càng thưa thớt.

Mộc Thanh hoảng hốt định thu tay thi triển thần thông khác thì hàn quang cuồn cuộn bốn phía đã quét nốt côn ảnh còn sót lại rồi đánh lên người nàng ta.

Chỉ thấy lục giáp chớp lên vài cái rồi hoàn toàn bị hàn quang bao phủ vào trong.

Một tiếng hét thảm vang lên, tất cả đều trở lên im lặng!

Mộc Thanh cứ vậy mà bị giết!

Mỹ phụ đầu bạc trợn mắt há miệng, không thể tin tưởng vào sự tình trước mắt. Bà ta biết rất rõ thần thông của Mộc Thanh quyết không dưới bản thân.

Lúc này kim giáp khôi lỗi lại hướng hàn quang điểm nhẹ một cái.

Nhất thời quang mang tắt đi, tất cả hàn quang hướng không trung tụ lại thành một thanh ngân sắc trát đao.

Ở phía dưới trát đao thi thể Mộc Thanh bị chém thành vô số mảnh nhỏ huyền phù trên không trung, điều quỷ dị chính là không hề xuất hiện một giọt máu.

Nhưng kim giáp khôi lỗi chỉ thoáng lướt qua chứ không để ý tới việc này.

Lấy nhãn lực của hắn đã sớm nhìn ra thân thể mộc yêu của Mộc Thanh. Nên lúc này thi thể có như thế thì cũng không phải việc gì kỳ quái.

Hắn cười nhẹ một tiếng, một tay thôi động pháp quyết điều khiển *trát đao tiếp tục bắn đi.*

Mục tiêu chính là tử huyết khôi lỗi ở bên cạnh.

Thân hình khôi lỗi lớn như vậy quả thực là một tấm bia ngắm không thể tốt hơn.

Vốn theo ý định của hắn thì thừa dịp pháp lực của mấy người tiêu hao nhiều sẽ tiến hành đánh lén, một mẻ bắt hết mấy người.

Nhưng do Lục Túc vẫn còn ở phía dưới thủy trì, lại biết bí thuật chặt đứt linh mạch. Điều này khiến thâm tâm kim giáp khôi lỗi không khỏi khẩn trương.

Nếu quả thực bị đối phương chặt đứt mối liên hệ giữa thủy trì và linh mạch thì cho dù hắn có tiêu diệt được mấy tên ngoại lai này nhưng khi trở về trong tộc vẫn hoài trọng tội.

Cho nên sau khi chờ đợi thời gian dài như vậy, hắn rốt cục không nhịn được nữa mà xuất thủ.

Nhưng không ngờ rằng Mộc Thanh lại vô cùng cảnh giác, ở phụ cận bày ra linh ti cảnh giới nhiều như vậy khiến hắn bị bại lộ tung tích.

Chẳng qua đối với kim giáp khôi lỗi mà nói thì chuyện này cũng không sao cả.

Có Ngũ Long Trát trong tay, hơn nữa địch nhân lúc trước đã tiêu hao không ít linh lực lại bị Minh Lôi Thú kiềm chế. Dưới điều kiện như thế, hắn nắm chắc có thể diệt trừ kẻ địch.

Huyết bào nhân đứng trên tử huyết khôi lỗi vừa thấy ngân hồng phóng tới thì ánh mắt thoáng hiện vẻ sợ hãi. Hắn không kịp lên tiếng chỉ kịp giơ tay điểm thẳng về đoàn ngân hồng đang đến.

Nhất thời huyết cầu cực lớn phía trước người rung lên rồi hóa thành một đạo huyết quang bắn đi.

Cơ hồ cùng lúc đó, thân hình tử huyết khôi lỗi bên dưới nhanh *chóng thu nhỏ lại, chớp mắt đã chỉ lớn bằng một người bình thường. Sáu mắt đồng thời chớp lên bắn ra sáu quang trụ đỏ như máu theo sát huyết cầu.*

Huyết bào nhân khẽ lắc mình tiến tới bên cạnh tử huyết khôi lỗi.

Oành! – Ngân hồng cùng huyết cầu vừa va chạm thì đạo ngân hồng đã vô thanh vô tức chui thẳng vào huyết cầu.

Huyết bào nhân thấy vậy tỏ ra mừng rỡ vô cùng.

Khỏa huyết cầu này không phải là do tinh huyết bình thường hóa thành mà là sử dụng uế khí vạn năm luyện hóa mà thành, chuyên làm ô uế các loại pháp bảo linh khí, chưa từng một lần thất bại.

Đạo ngân hồng này tuy lợi hại nhưng tuyệt đối không thể ngay một chút ảnh hưởng cũng không.

Ý niệm này nhanh chóng hiện lên trong đầu huyết bào nhân.

Oành! – một tiếng nổ lớn vang lên, ý cười trong mắt huyết bào nhân bỗng nhiên đọng lại.

Khỏa huyết cầu trong nháy mắt đã bị vô số ngân mang xuyên thủng hóa thành một đoàn huyết vụ gay mũi.

Đoàn huyết vụ này phiêu đãng một lát rồi lại biến thành một đoàn hắc khí hôi tanh tán loạn biến mất.

Mà lúc này đạo ngân hồng do Ngũ Long Trát biến thành đã lại tiếp tục va chạm với quang trụ đỏ như máu.

Nói thì kỳ quái, ngân hồng vốn sắc bén vô cùng thế nhưng khi chém lên huyết trụ thì ngân quang mặt ngoài khẽ nhoáng lên, tốc độ bỗng chốc bị chậm lại.

Vài đạo quang trụ liên tiếp bắn lên đó khiến ngân hồng rung lên mấy lần rồi trực tiếp hiện ra nguyên hình.

Hai mắt huyết bào nhân sáng ngời, một tay vội vàng khắp quyết.

Nhất thời vài đạo huyết sắc quang trụ kia lại biến ảo thành một thanh huyết sắc đại kiếm chém về phía trát đao.

Độ sắc bén của Ngũ Long Trát khiến người ta khó có thể tin nhưng lúc này lại không có cách nào chém gãy được huyết sắc phi kiếm dây dưa trước mặt, nhất thời bị kìm giữ.

Kim giáp khôi lỗi thấy vậy thì ánh mắt lóe lên hung quang, trong lòng tiếp tục thôi động khẩu quyết.

Nhất thời Ngũ Long Trát đại phóng quang mang, nó quay tròn một vòng tuôn ra vô số hàn quang.

Phanh một tiếng! cuối cùng thì huyết kiếm cũng bị hàn quang chém nát, hóa thành một đoàn huyết quang.

Huyết bào nhân ở phía xa thấy vậy thì cũng lập tức há miệng phun ra một đoàn tinh huyết.

Tinh huyết này hóa thành từng đạo huyết sắc phù văn rồi quỷ dị biến mất.

Ngay sau đó chợt hiện ở trong đoàn huyết quang phía xa, huyết quang một lần nữa tụ lại hóa thành một thanh huyết sắc phi kiếm.

Phi kiếm phát ra tiếng kiếm khiếu ông minh, kiếm quang chợt lóe đã lại đánh tới Ngũ Long Trát.

Mỹ phụ đầu bạc vốn vì cái chết của Mộc Thanh mà thâm tâm e ngại Ngũ Long Trát, nhưng hiện tại thấy vật này bị huyết bào nhân dùng huyết kiếm ngăn trở thì trong lòng mừng rỡ không thôi.

Bà ta bất chấp hắc sắc quang trận trên đỉnh đầu mà vội vã chuyển tay lấy ra một chiếc túi da màu đen rồi ném lên trên bầu trời.

Túi này hóa lớn lơ lửng trên không trung, miệng túi úp xuống, từ bên trong phun ra một cỗ âm khí nồng nặc, hơn trăm âm giáp quỷ binh cao lớn dị thường, võ trang đầy đủ hiện ra.

Quả thực lúc trước bà ta vẫn cố ý lưu lại một đám quỷ binh này đề phòng bất trắc.

Mỹ phụ đầu bạc kêu to một tiếng rồi chỉ thẳng về phía kim giáp khôi lỗi phía xa xa.

Quỷ binh lập tức giương đao tuốt kiếm khống chế âm phong giết thẳng tới kim giáp khôi lỗi.

Kim giáp khôi lỗi phía xa thấy vậy thì chỉ cười nhạt một tiếng.

Thân hình hắn thoáng chuyển tới bên cạnh một quỷ vật mình người mặt ngựa, đoạn hỏi:

"Mấy thứ này giao cho ngươi, không có vấn đề gì chứ?"

"Đại nhân yên tâm, chỉ là một đám quỷ vật cấp thấp mà thôi, sao có thể là đối thủ của tại hạ." *Quỷ vật mình người mặt ngựa khẽ khom người đáp.*

Khôi lỗi gật đầu.

Nhất thời bên ngoài thân thể quỷ vật toát ra từng đoàn ánh sáng như lưu ly rồi hóa thân thành một cỗ ngũ sắc quang hà bắn đi.

Lát sau, nó đã lao vào giữa đoàn âm phong, trong tay cầm một đôi trường đao cùng hơn trăm quỷ binh chiến đấu.

Kim giáp khôi lỗi cũng không buồn nhìn xem kết quả nơi này mà lập tức niệm pháp quyết, không tiếc thần niệm thôi động Ngũ Long Trát.

Nhất thời ngân hồng đang giao đấu với huyết kiếm lại phát ra một tiếng thanh minh thật dài, lấy một hóa năm, phân ra làm năm đạo kinh hồng nhan sắc khác nhau.

Một đạo trong đó tiếp tục giao đấu với huyết kiếm, bốn đạo còn lại chia làm hai đường phân biệt tiến đánh mỹ phụ đầu bạc và huyết bào nhân.

Sắc mặt mỹ phụ đầu bạc khẽ biến, mắt nhìn lục sắc quang mạc do khuyết thiếu pháp lực của Mộc Thanh duy trì nên sắp đổ, rồi lại nhìn tử huyết khôi lỗi cùng huyết bào nhân thì sắc mặt càng trở lên âm tình bất định.

Bà ta biết vô vọng thủ thắng nên thâm tâm sinh ra ý thối lui.

Nhưng đúng lúc này trong kim sắc quang trận phía dưới bỗng phát ra một tiếng hống trầm thấp, tiếp theo mặt ngoài quang trận không ngừng chớp lên kịch liệt khiến mặt đất phụ cận rung lên bần bật.

"Là Lục Túc đạo hữu sắp ra ngoài!" *Trong tai mỹ phụ đầu bạc nhận được truyền âm của huyết bào nhân.*

Mỹ phụ đầu bạc ngẩn ra, sắc mặt có chút chần chờ. Hàn quang phía trước chợt lóe, hai đạo kinh hồng trong chớp mắt đã tiến tới phụ cận.

Rơi vào đường cùng, quỷ ảnh sau lưng mỹ phụ đầu bạc hiện lên, hai tay đánh ra một trảo về phía hư không. Nhất thời hai đại quỷ thủ màu đen xuất hiện chộp về phía hai đạo kinh hồng.

Một tay mỹ phụ cũng đồng thời lật chuyển lấy ra một cây bạch cốt tiểu phiên. Bà ta dụng lực phất lên một cái, hôi sắc hà quang cuồn cuộn tuôn ra quét về phía hai đạo kinh hồng.

Huyết bào nhân cùng tử huyết khôi lỗi bên kia cùng nhau liên thủ chống lại hai đạo kinh hồng khác, nhất thời lâm vào khổ chiến.

Đúng lúc này, bỗng nhiên thâm tâm mỹ phụ đầu bạc máy động, bà ta lập tức quay đầu nhìn sang một góc cung điện khác.

Kết quả, sắc mặt bà ta trở lên tái mét!

Chỉ thấy ở góc cung điện bên kia vốn chỉ có hai người Nguyên Dao Nguyên Lệ ngơ ngác đứng đó thế nhưng lúc này lại xuất hiện thêm một thanh niên. Người này đặt hai tay lên đầu vai nhị nữ, vô số kim hồ như tơ từ trong tay xuất hiện chảy vào trong người nhị *nữ.*

Thanh niên này đúng là Hàn Lập.

Nguyên Dao Nghiên Lệ vốn đang đờ đẫn thì thân thể khẽ run lên, một sợi huyết ti đang bị bức ra bên ngoài cơ thể, vẻ mặt cả hai lộ rõ sự thống khổ vô cùng.

"Trộm người, ngươi dám?" Mỹ phụ đầu bạc kinh nộ, bỗng nhiên quát lên một tiếng chói tai.

Hàn Lập coi như không nghe thấy lời mỹ phụ, kim hồ trong tay lại mạnh thêm vài phần bức toàn bộ huyết ti ra khỏi cơ thể nhị nữ. Tất cả chúng đều bị Ích Tà Thần Lôi biến thành sương khói.

Thân hình nhị nữ trở lên mềm nhũn, ngã quỵ xuống đất.

Trên người Hàn Lập thanh hà đại phóng cuốn lấy hai người rồi hóa thành một đạo thanh sắc cầu vồng bắn thẳng đến cửa ra vào đại điện.

------oOo------

Chương 1500: Bất ngờ nối tiếp bất ngờ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mỹ phụ đầu bạc một mặt khó khăn ngăn cản đợt công kích của hai đạo ngân hồng, một bên vẫn phải vận chuyển pháp lực chống đỡ cấm chế trên đỉnh đầu. Tốc độ hạ xuống của hắc sắc quang trận quả thực quá nhanh nên không thể phi thân đuổi theo Hàn Lập.

Bà ta giận dữ cắn chặt răng, bỗng nhiên giương tay vỗ một chưởng về phía đạo thanh hồng phía xa đang bay đi.

Một chút phân tâm này đã khiến hắc sắc quang trận ở phía trên áp xuống hơn một trượng.

Trong lòng mỹ phụ cả kinh, bất chấp kết quả công kích vôi vàng thôi động quái chùy trên không trung, tám đầu khô lâu tiếp tục phun ra lục diễm miễn cưỡng ngăn cản tốc độ hạ xuống của quang trận.

Lúc này, Hàn Lập hóa thân thành thanh sắc cầu vồng thoáng chốc vượt qua hơn mười trượng xuất hiện ở lối vào đại điện; bỗng nhiên sắc mặt hắn đại biến, lập tức thay đổi phương hướng độn quang bay xéo sang một bên.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu chỗ cũ của hắn xuất hiện âm khí ngưng tụ, một hôi sắc quỷ trảo hiện ra rồi chụp xuống nhanh như chớp.

Trảo này dài hơn một trượng, năm ngón tay đen như mực lập lòe từng đốm lục diễm. Không khí nơi quỷ trảo đi qua không ngừng trở lên vặn vẹo.

Nếu không phải Hàn Lập phản ứng nhanh tránh khỏi một đòn này thì đã bị quỷ trảo đánh trúng.

Tuy quỷ trảo này uy lực mạnh mẽ nhưng cũng chỉ đánh ra được một lần mà thôi.

Quỷ trảo sau khi công kích thất bại thì phát ra một tiếng nổ trầm thấp, sau đó tán toạn tiêu thất.

Trong lòng Hàn Lập vui mừng đang định bay thẳng đến lối ra vào thì phía sau lại truyền đến tiếng huýt gió cao vút.

Thanh âm vừa vang lên, một cỗ duệ phong sắc như dao đã lan ra khắp vùng phụ cận.

Sắc mặt Hàn Lập đại biến, độn quang lập tức trở lên mơ hồ; thoáng chốc hắn đã xuất hiện ở mấy trượng bên ngoài.

Mà lúc này, một đạo lục sắc thúy mang cũng rít gào bắn tới chỗ hắn vừa đứng rồi lại lập tức tán loạn tiêu thất.

Hàn Lập không quay đầu lại, chỉ vung tay bắt quyết.

Phía sau lưng hắn bỗng đại phóng kim quang, một bóng ảnh kim sắc ba đầu sáu tay hiện ra, sáu cánh tay đồng thời vũ động đánh về phía sau một kích.

Sáu đoàn quyền ảnh nhoáng lên hợp thành một cỗ kim sắc kình phong quét đi.

Hơn mười khỏa viên châu cũng từ trong tay áo bay ra hóa thành một đoàn thanh quang bay theo sau cỗ kình phong.

Cùng một thời gian, Hàn Lập vận chuyển Phạm Thánh Chân Ma Công tới cực hạn, trên người hắn xuất hiện một lớp lân phiến như được đúc từ vàng ròng, hắc khí cũng nhộn nhạo xuất hiện hóa thành một tầng hắc sắc áo giáp.

Đúng lúc hắc giáp thành hình thì tiếng sấm rền vang, một tầng kim sắc trường bào đã tiếp tục hiện lên bao phủ phía ngoài.

Chỉ trong phút chốc, Hàn Lập đã gia cố cho mình ba tầng phòng hộ.

Thâm tâm hắn lúc này mới thả lỏng quay đầu nhìn về phía sau.

Chỉ là hắn chưa kịp nhìn thấy gì thì đã nghe thấy tiếng nổ vang trời từ phía sau vọng đến, một cỗ khí lãng cũng đang cuồn cuộn ập tới.

Tại phía sau hơn ba mươi trượng, một đạo kim hà cùng lục quang dung hợp biến thành một cơn lốc phóng thẳng lên trời, bên trong mơ hồ có một bóng người thanh sắc.

Ánh lam mang trong mắt Hàn Lập chợt lóe, sau khi thi triển linh mục thần thông mới có thể nhìn rõ gương măt của người trong cơn lốc.

Vẻ mặt hắn tỏ ra khó có thể tin!

"Sao có thể như vậy!" - Hàn Lập thất thanh.

Bóng người kia giang tay rẽ lối lao ra khỏi cơn lốc, chỉ là hơn mười đoàn thanh quang cũng đã ập tới trước mặt nhưng người này chỉ hừ lạnh một tiếng phất tay phóng ra một cỗ quang hà muốn cuốn sạch thứ ánh sáng le lói trước mặt.

Chỉ là có vẻ người này đã quá coi thường uy năng của lôi châu.

Vừa lúc quang hà tiếp xúc với lôi châu thì thanh sắc quang đoàn liên tục giãn nở hóa thành bánh xe vây này người này.

Tiếng sấm nổi lên, tất cả quang đoàn lập tức nổ tung hóa thành từng phiến thanh sắc lôi vân. Phù văn quay cuồng, trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân khi bóng người đó chưa kịp đều phòng.

Bóng người kia cả kinh, linh quang trên thân chớp động, một bóng thúy thụ lập tức trôi nổi trước người.

Thúy thụ này che chắn toàn bộ sự hung mãnh của lôi điện chi lực ở bên ngoài.

Sắc mặt người này trở nên vô cùng khó coi, ở trong lôi vân cuồn cuộn lạnh lùng nhìn Hàn Lập cách đó không xa.

Người này không ngờ lại là Mộc Thanh vốn tưởng đã chết.

Không biết nàng ta sử dụng bí thuật bảo mệnh nào mà có thể thoát được một mạng dưới đòn công kích của Ngũ Long Trát rồi vẫn ẩn núp một bên, cả người bình an vô sự.

Nhưng đến khi Hàn Lập xuất hiện cứu người rồi chạy trốn khiến nàng ta không thể ngồi yên được nữa mà quyết định xuất thủ. Chỉ là trong lúc sơ ý đã bị khốn tại bên trong thanh sắc lôi vân.

Lôi vân này tuy không uy hiếp tới tính mạng nhưng cũng khiến Mộc Thanh cũng không thể lập tức rời đi.

Hàn Lập bị ánh mắt của nàng đảo qua thì cả người bỗng lạnh toát, nhưng thân hình hắn vẫn không dừng lại, chớp mắt đã xuất hiện ở lối ra vào đại điện.

Một đoàn thanh hà bao quanh hai người Nguyên Dao Nghiên Lệ đang hôn mê.

Vừa bay Hàn Lập vừa phất tay, đoàn thanh hà lập tức đem người cuộn đến chỗ hắn.

Hai tay thoáng động, mỗi tay ôm ngang hông một người.

Hắn hít sâu một hơi, tiếng sấm rền vang, đoạn trực tiếp vỗ cánh phóng lên trên cao muốn thoát ra khỏi nơi nguy hiểm này.

Đúng lúc này dị biến lại nổi lên.

Không gian bên cạnh xuất hiện dao động, một đoàn huyết vụ trôi hổi giữa hư không. Từ trong vụ khí phát ra tiếng cười quỷ dị. Một đại thủ đỏ như máu từ hư không xuất hiện chộp về Hàn Lập nhanh như chớp giật.

Huyết thủ xuất hiện đầy quỷ dị, cơ hồ là sát ngay bên người Hàn

Lập.

Cho dù thân thủ Hàn Lập có linh hoạt hơn nữa cũng vô pháp tránh được. Sắc mặt hắn trắng bệch, kim quang trên người đại phóng. Lúc này hắn chỉ còn biết ngạnh đỡ bằng phòng ngự trên thân.

Oành! – một tiếng nổ lớn vang lên.

Nắm ngón trên huyết thủ lập lòe huyết quang phá nát lôi bào cùng hắc sắc chiến giáp trực tiếp chộp lên đầu vai Hàn Lập.

Hiển nhiên chủ nhân huyết thủ này cũng không có ý định giết chết Hàn Lập mà chỉ muốn bắt lại mà thôi.

Chỉ là người này đã quá xem thường sức phòng hộ của kim sắc lân phiến trên người Hàn Lập. Huyết thủ xé nát hai tầng phòng hộ phía trước mà không tốn chút công sức nhưng năm ngón vừa chộp lên kim sắc lân giáp thì như chạm phải tường đồng vách sắt, năm ngón tê dại như bị kim châm trượt sang một bên, không thể xé rách da ngoài của Hàn Lập.

Chỉ là tình huống của Hàn Lập cũng không tốt hơn chút nào.

Dưới một kích của huyết thủ thân hình hắn trở lên loạng choạng, thiếu chút nữa đã bị đánh bay.

Nhưng cũng may thân pháp của Hàn Lập vô cùng quỷ dị hơn hẳn các tu sĩ bình thường, hắn khẽ uốn mình đã lập tức hóa thành một đạo tàn ảnh biến mất không thấy bóng dáng, căn bản không để huyết trảo có cơ hội ra tay lần thứ hai.

Lúc này huyết quang nơi không trung phụ cận cũng đại phóng, một bóng người đỏ như máu, từ cách ăn mặc quen thuộc mà xét thì đây rõ ràng là một con huyết khôi lỗi.

Sự lợi hại của con huyết khôi lỗi này không thua gì tu sĩ Hợp Thể kỳ. Hai con quỷ vật cấp cao bị Hàn Lập tiêu diệt lúc trước căn bản không thể so sánh với nó.

Tử huyết khôi lỗi ở phía xa, sáu mắt không ngừng phun ra huyết sắc quang trụ ngăn cản hai đạo ngân hồng của Ngũ Long Trát, hai mắt sau đầu của nó bỗng nhiên xoay chuyển lạnh lùng nhìn về phía Hàn Lập.

Nhãn quang tử huyết khôi lỗi lúc này đâu hề còn bộ dáng bị người khống chế.

Hàn Lập tất nhiên không biết việc này, nhưng hắn lại biết rất rõ bản thân không thể bị con huyết khôi lỗi xuất hiện ngoài ý muốn này dây dưa ngăn cản. Nếu không chỉ cần một người trong đám yêu vương được rảnh tay thì bản thân có chắp cánh cũng không bay thoát.

Huống chi phong ấn kim sắc khóa chặt lục trì vẫn không ngừng nổ vang, có vẻ Lục Túc mà hắn kiêng kị nhất cũng sắp phá ấn mà ra.

Nhưng vào lúc này, huyết khôi lỗi đã quay người lại dùng ánh mắt vô cảm nhìn chằm chằm vào hắn rồi chầm chầm giơ hai tay lên.

Mười ngón tay của nó ẩn hiện huyết mang, không ngừng chớp động.

Thâm tâm Hàn Lập run lên, đoạn quát khẽ một tiếng, thân hình thoáng chốc đã huyễn hóa ra mấy hư ảnh đồng thời tản ra bay về bốn phương tám hướng.

Tất cả các hư ảnh trong tay đều có ôm nhị nữ, hình dáng giống nhau vô cùng.

Trong mắt huyết khôi lỗi chợt lóe huyết mang, mục quang lập tức nhìn chằm chằm vào một đạo hư ảnh phóng trên mặt đất. Tiếng cười lạnh như hàn băng vạn năm vang lên, thân hình nó nhoáng lên hóa thành một mảnh huyết sắc hà quang rồi biến mất vô tung vô ảnh.

Ngay sau đó, huyết quang chợt lóe xuất hiện ngay cạnh đạo hư ảnh bị nó nhìn trúng, hai tay nó lập tức vung lên.

Vô số đạo huyết sắc trảo mang rít gào xuất hiện, bỗng chốc đã bao phủ toàn bộ hư ảnh này.

Hư ảnh này đương nhiên là chân thân của Hàn Lập, chút thủ thuật kia của hắn không thể qua mắt huyết khôi lỗi. Nhưng hắn vẫn trấn tĩnh vô cùng, hai tay cũng lập tức chuyển động.

Một tay lóe lên hôi quang, một tòa hắc sắc tiểu sơn xuất hiện nhanh chóng biến to ra, còn tay kia lập tức bắn ra một mũi thanh sắc tiễn đao.

Cho dù huyết sắc trảo mang của huyết khôi lỗi vô cùng lợi hại nhưng cũng không có khả năng xé nát Nguyên Từ Thần Sơn.

Chỉ thấy từng đạo huyết mang liên tiếp đánh lên trên bề mặt tiểu sơn khiến nó cũng không ngừng rung lên, chỉ là cuối cùng vẫn bình an vô sự đón đỡ tất cả trảo mang.

Dị quang trong mắt Huyết khôi lỗi chợt lóe, hiển nhiên nó cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Lúc này, thanh sắc tiễn đao được Hàn Lập phóng ra kia đã bùng phát hồ quang, bỗng chốc hóa thành hai đầu thanh sắc lôi giao, chúng gầm lên một tiếng rồi bổ nhào về phía huyết khôi lỗi.

Đây chính là Lôi Giao Tiễn của Thiên Bằng Tộc.

Vẻ mặt huyết khôi lỗi không chút thay đổi, hai tay nó lập tức co về trực tiếp chụp lấy hai đầu giao long.

Hàn Lập thấy cảnh này thì trên mặt lộ rõ vẻ cổ quái, hắn bỗng nhiên lùi lại đằng sau hai bước.

Hai cánh sau lưng rung lên, thanh quang đại phóng. Hắn lại cùng hai người Nguyên Dao Nguyên Lệ hóa thành một sợi tơ nhỏ biến mất vào trong hư không.

Huyết khôi lỗi gầm nhẹ một tiếng, hai tay phát lực…

Oành – oành! Hai tiếng nổ liên tiếp vang lên, hai cỗ huyết hà quét qua đánh bay hai đầu giao long. Thân hình huyết khôi lỗi nhoáng lên định khống chế độn quang tiếp tục truy đuổi.

Chỉ là đúng lúc này phía dưới mặt đất lóe lên kim quang, một đạo kim sắc thương mang, hai đạo đao quang như tuyết từ dưới đất phóng lên chém thẳng vào thân mình huyết khôi lỗi.

Huyết khôi lỗi kinh hoảng lập tức biến đổi phương hướng phi độn, thân hình nhoáng lên đã xuất hiện ở ngoài mấy trượng. Khó khăn lắm nó mới tránh được đòn tập kích bất ngờ này, đồng thời đảo mắt nhìn lại chỗ mặt đất vừa rồi.

Chỉ thấy phía trên mặt đất xuất hiện hai bóng người kim sắc.

Hai người này thân cao hơn trượng, toàn thân vận hoàng kim chiến giáp, một người cầm kim thương, một người cầm song đao.

Đây đúng là hai con kim sắc giáp sĩ do Giáp Nguyên Phù hóa thành.

Ánh mắt huyết khôi lỗi chợt lóe rồi ngẩng đầu nhìn lên không trung. Chỉ trong một chút trì hoãn này Hàn Lập đã lại xuất hiện ở lối ra vào rồi hòa thành một đạo thanh hồng bay đi.

Huyết khôi lỗi hừ lạnh một tiếng định đuổi theo thì nó đã lại thấy hai gã giáp sĩ xuất hiện ở bên cạnh thân.

Trường thương rung động hóa thành một đầu kim sắc cự xà há miệng cắn tới, song đao bay múa hóa thành vô số kim sắc phong nhận xé gió ập đến.

------oOo------

Chương 1501: Vây địch thoát thân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai kim sắc giáp sĩ đúng là do Hàn Lập gọi ra từ Giáp Nguyên Phù. Mỗi một người có chừng bảy tám phần thực lực của Hàn Lập cùng một bộ phận thần thông. Cho nên không thể xem nhẹ hai ảnh khôi lỗi này được.

Huyết khôi lỗi tuy rằng kinh nộ nhưng không thể không kiêng nể mà tiếp tục đuổi theo Hàn Lập. Cho dù nó thi triển thuấn di thì cũng bị hai kẻ phá quấy này cường ngạnh phá hỏng việc thi pháp.

Đoạn hai tay nó rung lên phóng ra một cỗ huyết hồng tinh phong cuốn lấy phong nhận và cự mãng, sau đó lại há miệng…

"Phốc phốc!" Hai đạo huyết sắc quang trụ bắn ra nhanh như chớp xuyên thủng thân thể hai gã giáp sĩ, để lại trên ngực chúng một lỗ thủng cực lớn.

Nhưng đúng lúc này thì đồng tử huyết khôi lỗi co rụt lại, ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy toàn thân hai gã kim sắc giáp sĩ bùng lên kim quang, lỗ thủng cực lớn trên người tự động khép lại.

Hơn nữa, kim thương trong tay một gã giáp sĩ bắn ra điện hồ đạm kim sắc, tiếng sấm nổ vang, trong phút chốc điện hồ hóa thành hơn mười con kim sắc điện xà quỷ dị phóng tới.

Còn kẻ kia lại ném song đao lên không trung.

Song đao nhất trời quay tròn, năm chiếc đầu khô lâu mơ hồ xuất hiện trong kim quang, từ trong miệng nó phóng ra một cỗ ngũ sắc hàn diễm.

"Ồ!"

Ánh mắt huyết khôi lỗi hiện rõ sự ngạc nhiên. Nhưng chỉ là một chút thần thông này thì đừng nói là ảnh khôi lỗi chỉ có bảy tám phần uy năng của Hàn Lập mà ngay cả Hàn Lập tự thân ra tay thì nó cũng không để trong mắt.

Hai tay nó huy động kết quyết, xung quanh thân thể thoáng hiện điểm điểm huyết quang, bỗng nhiên huyết quang bùng lên phóng ra huyết sắc quang cầu đầy trời.

Dưới sự thôi động của huyết khôi lỗi, những quang cầu này vô thanh vô tức quét đi tám hướng.

"Ầm ầm!" – vô số tiếng nổ trầm thấp vang lên, quang cầu cùng điện hồ, quang diễm va chạm vào nhau hóa thành từng đoàn huyết sắc hỏa diễm.

Vô luận là hồ quang hay hàn diễm đều tán loạn tiêu thất, còn huyết diễm vẫn tiếp tục cuốn về phía hai gã giáp sĩ, bao phủ chúng vào trong nó.

Cho dù hai gã ảnh khôi lỗi liều mạng huy động binh khí trong tay ngăn cản phóng ra từng phiến hôi sắc quang hà bảo vệ toàn thân, nhưng cũng chỉ có thể khiến tốc độ huyết diễm thoáng chậm lại một chút mà thôi; sau đó nó lập tức phá tan quang hà chui vào người hai gã giáp sĩ.

Một màn kinh người xuất hiện!

Hai gã giáp sĩ dưới huyết diễm trùng trùng thân thể nhanh chóng tan chảy, trong nháy mắt hóa thành hai vũng máu loãng rồi hoàn toàn tiêu biến trong huyết diễm.

Huyết khôi lỗi cũng không ngưng lại, thân hình thoáng động hóa thành một đạo huyết quang bắn thẳng tới lối ra vào.

Tuy rằng Hàn Lập dường như đã sớm chạy mất nhưng con khôi lỗi này không thèm để ý.

Chỉ cần Hàn Lập không một hơi chạy ra mấy trăm dặm bên ngoài thì với thần niệm cường đại của nó vẫn có thể dễ dàng tìm ra vị trí của Hàn Lập sau đó đuổi theo.

Khi huyết quang thẳng từ dưới mặt đất phóng lên, khôi lỗi chỉ nhìn thấy cung điện ngầm trống trơn chứ nào thấy bóng dáng Hàn Lập.

Độn quang tản đi, huyết khôi lỗi một lần nữa hiện ra. Nó nhìn qua tình hình phụ cận rồi khép hai mắt lại, hai tay thôi động pháp quyết.

Nó muốn ở nơi này phóng xuất thần niệm truy tìm Hàn Lập.

Chỉ một lát sau, con khôi lỗi này lại mở mắt rồi thét dài một tiếng, huyết quang bùng lên đem thân hình nó hóa thành một đạo huyết hồng bắn đi.

Xem phương hướng thì đúng là phía lam sắc thông đạo. Chỉ chớp lên vài lần, huyết hồng đã biến mất không thấy bóng dáng.

Tốc độ phi độn toàn lực của huyết khôi lỗi quả thực kinh người!

Chỉ sau vài lần chớp lóe, huyết sắc độn quang đã hiện ra tại lối vào lam sắc thông đạo!

Dưới thần niệm cảm ứng của huyết khôi lỗi, Hàn Lập sớm đã thoát ra cả trăm dặm cho nên nó không chút chần chờ khu động độn quang lao thẳng vào trong lam sắc thông đạo.

Huyết hồng chớp động vài lần đã lao ra ngoài cửa động. Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng thú hống lớn vang lên, tiếng sấm rền vang.

Huyết khôi lỗi kinh hãi vội vàng tập chung quan sát xung quanh.

Chỉ thấy một con Minh Lôi Thú to đến mấy trượng đang nằm phục ở trên lối ra, quanh thân ngân hồ ngang dọc không ngừng chuyển động.

Rống lên một tiếng, con thú này lập tức dừng phắt dậy gườm gườm nhìn vào huyết khôi lỗi như muốn trực tiếp nhảy bổ vào đối thủ.

"Không thể nào!"

Huyết khôi lỗi kinh ngạc, thất thanh kêu lên.

Ở cung điện phía dưới đã có hai con Minh Lôi Thú, sao ở đây lại còn con thứ ba?

Đối mặt với mãnh thú loại này, huyết khôi lỗi kinh hãi vô cùng đâu còn tâm chí đuổi theo Hàn Lập. Trên người nó bùng lên linh quang, đoạn tiếp tục tế ra một tấm mộc bài che chắn trước mặt.

Bảo vật này quay tròn một vòng rồi phun ra một phiến quang hà bảo hộ toàn thân.

Hai tay huyết khôi lỗi thôi động pháp quyết, từ trên người toát ra từng đoàn huyết vụ đem thân hình ẩn vào trong đó.

Đối mặt với Minh Lôi Thú – một tồn tại đáng sợ tương đương với Hợp Thể đỉnh phong, tâm trạng huyết khôi lỗi như lâm đại địch, nó liên tục gia cố phòng ngự của bản thân.

Chỉ có như vậy nó mới có thể chống đỡ nổi đợt công kích của Minh Lôi Thú rồi từ đó tìm kế thoát thân.

Chỉ trong một chút trì hoãn đó, phiến hư không tại phụ cận truyền tới từng tràng ông minh.

Từng đạo ngân phù quỷ dị xuất hiện trong hư không, linh quang lóe lên, chúng đồng thời bạo liệt.

Ngân quang đại phóng, dưới sự quay cuồng của vô số phù văn, một tòa ngân sắc quang trận mơ hồ thành hình.

Đây đúng là Cửu Cung Thiên Càn Phù mà Hàn Lập đã bố trí từ trước.

Cũng không biết hắn sử dụng bí thuật gì mà tuy thân mình ở ngoài trăm dặm vẫn có thể phát động mai phục với huyết khôi lỗi.

Vẻ mặt con Minh Lôi Thú bỗng hiện lên thần thái cổ quái, thân hình phục xuống ra bộ sắp công kích nhưng lúc này lại đứng trên quang trận. Huyết khôi lỗi rùng mình thâm tâm cảm thấy bất ổn, nhưng khi nhìn qua tư thế của Minh Lôi Thú thì lại tỏ ra do dự rồi hạ thân xuống mặt đất.

Chỉ là thân hình nó vừa mới hạ xuống được mấy trượng thì tiếng chim kêu lảnh lót vang lên, ngân quang chợt lóe, một con ngân sắc hỏa điểu xuất hiện trong hư không một cách đầy quỷ dị.

Điểu này chỉ to hơn một xích, lúc này nó há mỏ phun ra hơn mười khỏa thanh sắc viên châu, tất cả chúng đều nhanh chóng cùng ập tới huyết khôi lỗi.

Trong lòng huyết khôi lỗi cả kinh!

Uy lực của viên châu này chính mắt nó vừa chứng kiến nên sao dám cường ngạnh tiếp đón.

Tránh sang một bên? Với khoảng cách gần như vậy hơn mười khỏa viên châu đã hóa thành thanh sắc quang đoàn phóng tới. Thời gian đã không còn kịp để né tránh!

Rơi vào đường cùng, huyết khôi lỗi chỉ có thể cấp tốc lùi về đằng sau tạm thời kéo giãn khoảng cách.

Điều làm huyết khôi lỗi không ngờ tới là trong lúc hắn lùi lại thì thân người lại tiến vào trong đoàn ngân sắc phù văn. Uy năng của Cửu Cung Thiên Càn Phù đúng lúc này bắt đầu bộc phát!

Huyết khôi lỗi chỉ cảm thấy trước mắt ngân quang sáng lạn, cảnh sắc bốn phía phiêu động không ngừng, toàn thân nó không biết từ khi nào đã chìm vào trong một biển bạch vụ.

Huyết khôi lỗi kinh hãi, nó vội vàng đảo mắt nhìn khắp mọi nơi nhưng chỉ thấy lầu cao điện ngọc khí thế vô cùng che kín cả đất trời.

Huyết khôi lỗi bỗng trở lên ngẩn ngơ.

Lấy kiến thức của nó chỉ liếc mắt đã nhận ra cấm chế này có uy lực không nhỏ, muốn trong khoảng thời gian ngắn thoát ra chỉ sợ là không có khả năng.

Cùng lúc đó ở phía ngoài quang trận….

Hơn chục thanh sắc quang đoàn đang phóng tới cũng dừng ngay lại không nhập vào bên trong pháp trận mà đứng lơ lửng một chỗ, tất cả đều hiện lại thành hình viên châu.

Tiếp đó, thanh quang bao trùm mặt ngoài lôi châu chợt tắt, chúng bay ngược trở lại, tất cả được ngân sắc hỏa điểu há miệng nuốt xuống bụng.

Ngân sắc hỏa điểu vũ động hai cánh hót lên lanh lảnh tràn đầy vui sướng.

Con Minh Lôi Thú trên không cũng phát ra tiếng viên đề quái dị, ngân sắc hồ quang chạy dọc toàn thân lập tức biến mất thay vào đó là từng đoàn hắc mang, hình thể nhanh chóng thu nhỏ lại hóa thành một con khỉ lông đen cao nửa thước.

Đây đúng là Đề Hồn Thú!

Con thú này vừa thấy pháp trận vây địch thành công thì không chút do dự quay đầu hóa thành một đạo ô quang bay vụt về hướng trời xa.

Ngân sắc hỏa điểu lượn trên không vài vòng rồi cũng hóa thành điểm điểm ngân diễm biến mất tại chỗ.

Ở cách nơi này hơn trăm dặm, Hàn Lập dùng hà quang cuốn lấy nhị nữ cấp tốc độn quang mà đi.

Bỗng thần sắc hắn khẽ động, vẻ mặt đầy vui mừng.

Một tay hắn lập tức kháp quyết rồi vung lên tóm về phía hư không.

"Oanh!" một tiếng vang nhỏ nổi lên, một đoàn ngân sắc hỏa cầu bỗng nhiên xuất hiện quay tròn rồi hóa thành ngân sắc hỏa điểu.

Hỏa điểu này vừa hiện hình đã lập tức há miệng phun ra hơn mười viên lôi châu.

Hàn Lập cuộn tay áo thu lấy lôi châu, tiếp đó hỏa điểu trực tiếp nhập vào trong người Hàn Lập, biến mất vô tung vô ảnh.

Quang mang trong mắt Hàn Lập chợt lóe, dường như nghĩ tới cái gì đó, hắn từ từ giảm chậm độn quang lại.

Chỉ một thoáng sau, từ phía xa xa truyền đến tiếng rít gió, một đạo ô quang từ trên trời hạ xuống đầu vai Hàn Lập; ô quang tắt đi để lộ ra thân hình tiểu hầu do Đề Hồn Thú hóa thành.

Hàn Lập mỉm cười đưa tay vuốt nhẹ chùm lông trên đầu tiểu hầu.

Vừa rồi cũng nhờ hắn để lại một tia thần niệm trên mình hỏa điểu nên biết rõ đợt phối hợp hành động của Đề Hồn Thú cùng phệ linh hỏa điểu. Chỉ là việc có thể dễ dàng vây khốn con huyết khôi lỗi kia đến vậy cũng nằm ngoài dự liệu của hắn.

Tay áo rung lên, tiểu hầu lại hóa thành một đạo ô quang chui vào trong Linh Thú Hoàn.

Tiếp theo Hàn Lập không hề bảo trì pháp lực, hai cánh sau lưng vỗ mạnh, tại ngũ sắc linh mang cùng thanh sắc hà quang thiểm động hóa thành một sợi tơ nhỏ phá không mà đi. Chỉ thoáng chốc sợi tơ này đã biến mất phía cuối chân trời, mất hẳn bóng dáng.

Cùng thời gian đó tại cung điện ngầm dưới đất… Mộc Thanh vẫn bị khốn trong đám lôi vân nhưng dưới từng đợt công kích mãnh liệt của nàng thì lôi vân cũng sắp sửa tiêu biến.

Mà tại phía trên lục trì, mỹ phụ đầu bạc cùng huyết bào nhân, tử huyết khôi lỗi đang khổ sở ngăn cản đòn công kích từ Ngũ Long

Trát.

Ở bốn phương tám hướng xung quanh họ có vô số cự nhận bay múa.

Vô số hàn quang toát ra từ trên thân cự nhận, độ sắc bén của nó quá kinh khủng! Cho dù hai người một khôi lỗi đã liên thủ, cũng đã tiêu hao hơn mười bảo vật; bọn họ chỉ có thể cố gắng dùng chân nguyên phát động thần thông bảo mệnh, miễn cưỡng để hàn quang này không chạm vào người.

Trên không trung, hắc sắc quang trận chỉ còn cách đầu bọn họ hơn mười trượng, tùy thời có thể lập tức áp xuống.

Về phần hơn trăm danh quỷ binh của mỹ phụ đầu bạc vẫn đang chiến đấu cùng một quỷ vật cấp cao đi cùng kim giáp khôi lỗi lúc trước.

Đám quỷ binh này liên thủ phối hợp đang chiếm lấy thượng phong, vây lấy đầu quỷ vật vào trong trận.

Còn kim giáp khôi lỗi liên tục vũ động hai tay kháp quyết, thần sắc trong mắt vô cùng bất định, tựa hồ muốn làm điều gì đó nhưng lại do dự.

Tại cục diện hỗn loạn này, kim sắc quang trận phong ấn bề mặt lục trì bỗng nhiên nổ vang rồi tan biến, bạch sắc linh vụ ở bên dưới cuồn cuộn phun lên.

Trong trì vang lên một tiếng hét dài, bạch quang lóe lên, một bóng người cao lớn từ bên trong bay vọt ra.

------oOo------

Chương 1502: Chuyển Luân Tụ Âm Trận

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chỉ một thoáng, trong khu vực kim sắc quang trận bao phủ lại vang lên tiếng động vang vọng đất trời.

Quang mạc rung lên kịch liệt, mặt đất không ngừng bị xé rách phát ra tiếng ầm ầm không dứt. Lấy bề mặt cung điện ngầm làm trung tâm, mặt đất trong phạm vi vài dặm đều bị vô số đạo quang trụ thô to từ dưới phóng lên phá nát, ầm ầm sụp đổ.

Cung điện hoàn toàn đổ xuống, đến cuối cùng còn sót lại một hố lớn vô cùng.

Ở bên cạnh miệng hố cũng có vài vết nứt thất lớn như những con mãng xà to cả trượng uốn mình chạy dài hơn mười dặm ra phía ngoài.

Từ dưới hố phát ra tiếng nộ hống không ngừng, linh quang bùng lên rồi bắn ra khỏi miệng hố.

Trong đó có một đoàn linh quang ở hơn trăm trượng phía trước sau khi lao lên khỏi mặt đất thì lập tức phóng đi như chớp giật, phi thẳng tới lối vào lam sắc thông đạo rồi lao ra ngoài hắc sắc quang mạc.

Nó lập tức phá không mà đi, phóng thẳng về phương xa.

Vài đoàn linh quang ở phía sau lại lâm vào tranh đấu.

Chúng một mặt ra tay công kích lẫn nhau, một mặt đuổi rát theo quang đoàn phía trước.

Một quang đoàn trong đó đột nhiên thoát ly khỏi cuộc chiến, tự động biến đổi phương hướng đơn độc rời đi.

Trong nháy mắt, phụ cận hắc sắc quang mạc lại yên tĩnh trở lại, không có một tiếng động.

Hàn Lập một mặt dùng thanh hà cuốn lấy hai người Nguyên Dao mà phóng đi, một mặt cẩn thận dùng thần thức xem xét tình trạng ấn ký bên trong cơ thể.

Hoàn hảo! Ấn ký cho đến bây giờ vẫn còn bị phong ấn, chưa hề bị kích động.

Hàn Lập lúc này mới an tâm một chút, nhưng cũng không hề dám buông lỏng hoàn toàn. Hắn biết rõ là vì mấy tên yêu thương có việc bên người nên không rảnh phân tâm để ý tới hắn. Chờ đám người Lục Túc giải quyết xong mọi việc thì chắc chắn sẽ thôi động ấn ký.

Hắn căn bản không thể áp chế được lâu.

Cho nên Hàn Lập mang theo hai người nhưng không định điên cuồng cắm đầu chạy trốn.

Bay được hơn trăm ngàn dặm, phía trước xuất hiện một phiến núi non nồng đậm âm khí.

Trong lòng Hàn Lập thoáng động tự đánh giá một chút rồi lập tức mang theo nhị nữ hạ xuống đó.

Thoáng chớp lên vài cái, thanh hồng đã nhập vào bên trong hắc khí biến mất vô tung vô ảnh.

Phiến núi non này cũng không hoang vắng tiêu điều như Hàn Lập tưởng, từng ngọn núi nhấp nhô bất đồng, ngoại trừ một số bụi cây màu xám thấp bé thì còn có cả đại thụ sinh trưởng.

Nhan sắc của cây cối nơi đây có chút ảm đạm, nhưng cành lá lại cực kỳ tươi tốt, cơ hồ bao phủ hơn một nửa đỉnh núi.

Hàn Lập bay trong vùng hắc khí một lát rồi quyết định hạ xuống một hẻm đá nhỏ.

Thần niệm của hắn đảo qua nơi đây xác định không có quỷ vật cường đại cư trú thì lập tức vung tay phóng ra một thanh kim sắc tiểu kiếm.

Khẽ nhoáng lên, tiểu kiếm hóa thành mấy đạo kim quang cuồng mãnh chém lên trên vách núi.

Âm thanh *"ầm ầm"* không ngừng vang lên, thoáng chốc một động khẩu cực lớn đã hiện ra. Kim quang phảng phất như linh xà chui vào trong đó.

Hàn Lập chắp hai tay sau lưng đứng trước động khẩu.

Qua một tuần trà, kim sắc tiểu kiếm đã quay trở về.

Thần sắc Hàn Lập khẽ động, hắn lật tay lấy ra một chồng tiểu kì màu sắc khác nhau; đoạn vung tay ném ra, quang mang đủ mọi màu sắc nhập vào bên cạnh động khẩu rồi biến mất.

Nhất thời một cỗ hắc vụ tương tự như âm khí nơi đây cuồn cuộn trào ra, bỗng chốc trộn lẫn vào âm khí vùng phụ cận.

Hàn Lập hướng một tay ra khẽ vẫy thanh hà phía sau sau còn thân hình hắn nhoáng lên một chút rồi bay vào trong đó.

Hai người được thanh hà bao bọc cũng đồng dạng trôi nổi tiến vào trong hắc khí.

Chỗ ẩn núp tạm thời này cũng không lớn lắm, chỉ độ hơn mười trượng mà thôi. Nhưng vị trí lại cực kỳ kín đáo, nối thẳng tới giữa bụng núi.

Thân ảnh Hàn Lập xuất hiện ở phía cuối thạch động, cuối cùng hắn khoanh chân ngồi xuống tựa lưng vào thạch bích.

Hai người bị thanh hà cuốn tới đây cũng chầm chậm hạ xuống mặt đất.

Thanh hà chợt lóe rồi tán loạn biến mất.

Hai mắt nhị nữ vẫn nhắm chặt, hôn mê chưa tỉnh.

Hàn Lập cũng không có gì ngạc nhiên với việc này.

Huyết ti kia vốn là tà vật, hơn nữa vì muốn giải trừ cấm chế cho hai người trong khoảng thời giăn ngắn nên hắn đã mạnh mẽ sử dụng Ích Tà Thần Lôi trên thân thể hai người. Mà thân thể cả hai là là bán quỷ chi thể, tất nhiên không thể bình yên thừa nhận uy lực của thần lôi được.

Đương nhiên điều này cũng có liên quan đến việc thân thể hai người Nguyên Dao không được mạnh mẽ, nếu đổi lại là thân thể mạnh mẽ của Hàn Lập thì căn bản không cần để ý đến một chút thống khổ đó.

Chẳng qua Hàn Lập lúc trước dám thi triển thủ đoạn như vậy thì chắc chắn cũng có biện pháp cứu tỉnh hai người.

Chỉ thấy hai tay hắn lóe lên linh quang, hơn mười cây ngân châm dài nhỏ cùng một chồng thanh sắc phù triện xuất hiện trong lòng bàn tay.

Hắn giương một tay lên, hơn mười cây ngân châm hóa thành ngân ti lập tức bắn thẳng vào thân thể nhị nữ, chỉ để lộ một nửa thân châm ở bên ngoài.

Hai người tuy chưa tỉnh lại nhưng trên mặt xuất hiện đầy vẻ thống khổ.

Hàn Lập coi như không thấy, phù triện trên tay kia lại hóa thành một mảnh thanh quang chụp xuống đầu nhị nữ.

Dưới thanh quang lập lòe, vẻ thống khổ của nhị nữ chậm rãi tiêu biến, khí sắc trở lên tốt hơn.

Hai tay Hàn Lập tiếp tục kháp quyết, từng đạo pháp quyết huyền ảo xuyên thấu thanh sắc quang mạc tiến thẳng vào cơ thể nhị nữ, còn hơn mười cây ngân châm theo pháp quyết được đánh ra mà không ngừng rung lên một cách có quy luật.

Hàn Lập thở nhẹ ra một hơi, khẽ phất tay.

Bên ngoài thân thể nhị nữ chợt lóe ngân quang, hơn mười sợi ngân ti lập tức bắn trở về trong tay của hắn.

Hàn Lập mở miệng nhàn nhạt lên tiếng:

"Hai vị đạo hữu, còn không tỉnh lại!"

Thanh âm Hàn Lập tuy không lớn nhưng trong khi nói đã thoáng vận dụng thần thông Kinh Thần Thứ; đương nhiên chỉ là một chút mà thôi nên căn bản sẽ không đả thương đến thần thức nhị nữ.

Một chút đó đủ để hoán tỉnh hai người.

Nguyên Dao khẽ *"ưm"* một tiếng rồi mở to cặp mắt yêu kiều, ánh mắt có chút mê mang nhưng dường như nhớ ra điều gì đó, lập tức ngồi dậy.

"Hàn đạo hữu, là ngươi?" Vừa thấy Hàn Lập ngay bên cạnh, thần sắc Nguyên Dao mới thả lỏng, bờ môi anh đào khẽ mấp máy như muốn nói điều gì đó.

Chỉ là Hàn Lập nhanh chóng khoát tay, biểu tình ân cần:

"Nguyên cô nương có chuyện gì thì lát nữa hãy nói, trước hết kiểm tra nội thể có việc gì không?"

Nguyên Dao biến sắc, đoạn gật đầu ngồi khoanh chân lại, bắt đầu nhắm mắt.

Ngay sau đó đến lượt Nghiên Lệ tỉnh lại, nàng tiếp tục được Hàn Lập nhắc nhở nên đồng dạng ngồi đả tọa thi triển Nội Thị Thuật kiểm tra thân thể.

Qua một lát sau, hai người thở dài một hơi đồng thời mở mắt.

"Những thứ trong cơ thể ta đã được thanh trừ sạch sẽ, nếu không

có Hàn huynh ra tay thì ta cùng sư muội khó thoát khỏi kiếp nạn lần này." Nghiên Lệ đứng dậy vòng tay thi lễ với Hàn Lập.

Trước khi các nàng hôn mê tuy thân thể mất đi tự chủ nhưng thần thức vẫn còn thanh tỉnh vô cùng. Từ lúc bị thi triển cấm chế toàn thân thì trong lòng hai người vô cùng kinh hãi, sợ mỹ phụ đầu bạc hạ độc thủ. Nhưng không ngờ rằng dưới tình huống như vậy Hàn Lập còn có thể xuất hiện bên cạnh cứu hai người các nàng."

Sau khi hôn mê, Nghiên Lệ tuy không biết Hàn Lập rời đi được băng cách nào nhưng chắc chắn là hung điểm vô cùng.

Cho nên lời cảm tạ này của nàng hoàn toàn xuất phát từ đáy lòng.

Nguyên Dao cũng theo Nghiên Lệ đồng dạng thi lễ, tuy rằng không nói gì nhưng vẻ cảm kích trên mặt thì lộ rất rõ.

"Hai vị đaọ hữu không cần quá để tâm, tại hạ làm vậy cũng là vì chính mình mà thôi. Hiện tại ta đang mạnh mẽ trấn áp ấn kí trong cơ thể, nhưng cũng không thể duy trì bao lâu. Đám người quỷ bà lúc nào cũng có thể thôi động nó. Hai vị không ngại có thể kiểm tra xem âm khí nơi đầy có đủ để giúp ta giải trừ ấn ký hay không?" *Sự tình liên quan đến mạng sống nên Hàn Lập cũng không khách khí mà trực tiếp nói thẳng đến việc giải trừ ấn ký.*

Nghe Hàn Lập nói vậy thì hai người Nguyên Dao Nghiên Lệ khẽ liếc mắt nhìn nhau rồi quay sang quan sát bốn phía, cảm nhận âm khí nơi đây.

"Âm khí nơi này tuy rằng chưa đến mức ngưng kết như chúng ta mong muốn nhưng dùng để giải trừ ấn ký cũng có bảy tám thành nắm chắc. Hàn huynh cảm thấy chúng ta tìm một chỗ âm khí ngưng kết hơn hay là nên mạo hiểm ở đây một lần?" *Nguyên Dao cúi đầu trầm ngâm một chút rồi chậm rãi nói.*

"Sáu bảy thành? Thế là đủ. Nếu tìm địa phương khác chỉ sợ thời gian không cho phép. Đám yêu vương kia nếu đã biết chúng ta không chết thì một khi rảnh tay nhất định sẽ thôi động ấn ký truy tìm." *Hàn Lập cân nhắc một chút rồi dứt khoát trả lời.*

Tính cách hắn tuy luôn luôn không muốn làm chuyện không lắm chắc nhưng nếu đến lúc cần phải chọn lựa thì Hàn Lập sẽ không chút do dự.

"Được! Ta cùng sư muội theo ý huynh, lập tức bố trí Chuyển Luân Tụ Âm Trận. Bằng vào uy lực trận này trong khoảng thời gian ngắn có thể tụ tập được âm khí kinh người. Mượn dùng âm khí chi lực, ba người chúng ta hợp lực một phen là có thể khu trừ ấn ký kia." *Nghiên Lệ thấy Hàn Lập quả quyết như vậy thì vẻ mặt cũng lộ vài phần tán đồng.*

Hiển nhiên nàng ta cũng muốn khai giải ấn ký ngay tại nơi đây.

Một đôi mắt đẹp của Nguyên Dao thoáng chuyển vài lần rồi cũng gật đầu đồng ý.

Thời gian hạn hẹp nên ba người cũng không tiếp tục nói thêm điều gì vô nghĩa. Cả ba lập tức bay ra khỏi động quật hướng lên không trung.

Ánh mắt Nghiên Lệ đảo qua vùng phụ cận rồi nhấc tay, âm phong cuồn cuộn ngưng tụ lại trong thoáng chốc hóa thành một cây hôi sắc tiểu kỳ.

Đoạn nàng ném thẳng cờ này lên không trung, trong miệng khẽ lẩm nhẩm khẩu quyết.

Dưới sự thôi động của pháp quyết, tiểu kỳ không ngừng chuyển động trong không trung, đồng thời phun ra vô số đạo hôi ti như mưa bay đầy trời.

Hàn Lập híp mắt nhìn lá cờ nhỏ trên không trung.

Kết quả, vô số âm ti đó bỗng nhiên ngưng tụ vào một chỗ hóa thành một cây tiêm trùy trực tiếp đánh lên gò đất cách đó không xa.

"Tìm được rồi! Chỗ đó chính là nơi âm khí nồng đậm nhất, thích hợp đặt trận nhãn của Chuyển Luân Tụ Âm Trận." Thanh âm Nghiên Lệ từ không trung vọng xuống.

Nguyên Dao đang đứng sóng vai cùng Hàn Lập nghe được lời ấy thì sắc mặt hiện ra vẻ vui mừng.

Lúc này, ba người trực tiếp bay qua đó. Hàn Lập vẫn tiếp tục lơ lửng trên không trung cảnh giới còn hai người Nguyên Dao bắt đầu lấy gò đất kia làm trung tâm bố trí một siêu cấp đại pháp trận.

Diện tích của pháp trận này có thể bao quát cả gò đất phía dưới vào trong nó.

Hàn Lập trên không trung nhìn pháp trận đang dần dần thành hình bên dưới, hắn khẽ sờ cằm như nghĩ tới điều gì đó.

------oOo------

Chương 1503: Thi pháp trừ hoạn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai người bố trí pháp trận lâu như vậy khiến Hàn Lập có bĩnh tĩnh thế nào cũng không khỏi lo lắng một chút.

Dù sao thời gian đối với hắn lúc này là vô cùng quý giá, đám người Lục Túc tùy thời đều có khả năng thôi động ấn ký trong cơ thể hắn.

Chẳng qua do bản thân Hàn Lập am hiểu trận pháp chi đạo nên cũng biết bố trí đại pháp trận phức tạp thế nào, bởi vậy vẫn cố gắng đè nén sự lo lắng trong lòng xuống.

Thời gian khoảng một bữa cơm trôi qua, hai người Nguyên Dao từ dưới bay đến chỗ Hàn Lập.

Vẻ mặt Nghiên Lệ mỉm cười:

"Hàn huynh, pháp trận đã bố trí xong. Hiện giờ có thể ngưng tụ âm khí khu trừ ấn ký."

Hàn Lập vừa định trả lời nàng thì bỗng nhiên sắc mặt hắn trắng bệch, thanh quang bên ngoài cơ thể nhộn nhạo liên hồi.

"Đây là…" Nhị nữ hoảng sợ. Nguyên Dao thất thanh hô lên.

"Có người thôi động ấn ký. Nhưng không biết là người nào trong nhóm yêu vương." Trên người Hàn Lập lóe lên kim quang, sau khi ổn định lại thân hình thì âm trầm mở miệng.

Đang nói chuyện, đồng thời hắn cảm thấy linh lực trong cơ thể chợt cao chợt thấp không ổn định.

Nhị nữ liếc mắt nhìn nhau lộ rõ vẻ lo lẳng.

"Không vấn đề gì! Hiện giờ ta còn có thể áp trụ ấn ký này. Nếu chúng ta khu trừ ấn ký trước khi tiếp tục bị thôi động thì sẽ vô sự." Hàn Lập miễn cưỡng khoát tay cười nói.

"Lời của Hàn huynh chí lý, sư tỷ chúng ta mau thi pháp thôi." Nguyên Dao khẽ thở ra một hơi, nhẹ nhàng nói.

"Điều này là đương nhiên. Chẳng qua còn có một chuyện hai người chúng ta cần cảnh báo trước với Hàn huynh. Bí thuật âm khí nhập thể này vốn chỉ dùng trên thân quỷ tu. Hàn huynh lấy thân thể con người tiếp nhận âm khí quán thể thì sẽ vô cùng đau đớn. Nếu không cẩn thận còn có thể ngất đi. Nhưng một khi Hàn huynh hôn mê thì sẽ không thể tự mình dẫn âm khí tiến nhập cơ thể, như vậy sẽ khiến thi pháp thất bại. Hàn huynh hiểu được ý của tiểu muội chứ?" Thần sắc Nghiên Lệ ngưng trọng nói.

"Chút đau đớn đó đối với người khác thì không nói nhưng Hàn mỗ có vài phần tự tin vào thân thể của mình."

Hàn Lập mỉm cười, không chút để ý trả lời.

Lời này của Hàn Lập không hề có chút khoa trương, thực sự thì thân thể của hắn vô cùng mạnh mẽ, mạnh đến mức khó có thể tưởng tượng. Trước sau tu luyện qua nhiều loại bí thuật rèn luyện thân thể lại cộng thêm nhiều lần kỳ ngộ dùng qua các loại linh dược có tác dụng luyện thể. Đối với người khác, sự yếu nhược của thân thể có thể là điểm yếu trí mệnh còn đối với hắn thân thể lại là một điểm mạnh.

Thấy Hàn Lập tự tin như vậy, Nghiên Lệ cũng yên tâm khẽ gật đầu; ba người đồng thời hạ xuống trận nhãn tại gò đất phía dưới.

Đỉnh gò đất này chỉ rộng hơn mười trượng, lúc này có một pháp trận loại nhỏ bố trí ở đó. Đây là loại trận trong trận.

Ba người nhẹ nhàng bước vào bên trong pháp trận loại nhỏ này.

Hàn Lập ngồi xếp bằng ở giữa, nhị nữ ngồi ở hai bên sườn phía sau.

Hàn Lập chậm rãi nhắm mắt lại còn nhị nữ đồng thời há miệng phun ra một viên châu đen thùi.

Hai viên châu này quay tròn tự hướng tới phía trung tâm của pháp trận, khảm vào hai cái rãnh đã được chuẩn bị sẵn ở trong đó. Sau đó nhị nữ đồng thời bắt quyết thôi động pháp trận!

Từ bốn phía pháp trận nổi lên từng đoàn hôi hà rồi tỏa rộng ra bốn phía.

Trong phút chốc lấy gò đất làm trung tâm, cả tòa đại pháp trận cũng đã chính thức được khởi động.

Từng đoàn âm khí từ các nơi khác theo lực hấp dẫn của pháp trận xoay tròn tụ lại với nhau tạo thành một lốc xoáy lớn giữa bầu trời.

Lốc xoáy này diện tích còn lớn hơn, bao trùm cả tòa đại pháp trận khiến người khác không khỏi kinh hãi.

Ở dưới hấp lực cực lớn của lốc xoáy, vô luận là âm khí tinh thuần trên không hay dưới đất đều hóa thành từng đoàn hắc khí cuồn cuộn chảy vào bên trong khiến lốc xoáy màu đen này càng lúc càng lớn mạnh, phạm vi hấp thu âm khí cũng mở rộng ra thêm.

Hàn Lập lúc này nếu nhìn lên đoàn lốc xoáy trên trời thì sẽ thấy tại khu vực trung tâm có một đoàn hắc sắc quang hà không ngừng chuyển động đánh nát các loại âm khí sau đó một lần nữa dung hợp chúng lại với nhau.

Bên trong đang từ từ hình thành một viên cầu tối đen như mực.

Ở giữa viên cầu đen thùi đó mơ hồ tỏa ra linh áp kinh người, tựa hồ trong đó bao hàm một cỗ lực lượng cường đại tùy thời đều có thể phóng ra từ trung tâm lốc xoáy.

Nguyên Dao và Nghiên Lệ vẫn cúi đầu cùng nhau niệm từng tràng chú ngữ tối nghĩa huyền ảo, hai tay không ngừng huy động đánh ra từng đạo pháp quyết lên pháp trận loại nhỏ ở chỗ mình khiến lốc xoáy trên không trung càng lúc càng xoay tròn nhanh hơn.

Một lát sau, số lượng âm khí mà lốc xoáy hấp thu đã đến mức hãi nhân.

Đúng lúc này, xa xa bốn phía truyền tới vô số tiếng tiêm minh, tiếng quỷ khiếu liên miên không dứt; tựa hồ vô số quỷ vật nơi này đều bị cơn lốc màu đen trên không trung hấp dẫn mà đến.

Nguyên Dao nghe thấy tiếng tiêm minh này thì khẽ cau mày.

Tuy rằng từ khí tức chúng phát ra thì chưa cảm giác được sự tồn tại của quỷ vật cường đại tới đây, nhưng vạn nhất trong lúc thi pháp mấu chốt lại có nhiều quỷ vật như vậy tấn công vào pháp trận thì cũng không phải là chuyện hay ho gì.

Xem ra các nàng vẫn xem nhẹ sự hấp dẫn trí mạng của âm khí tinh thuần với đám quỷ vật này.

Nhưng chưa chờ các nàng đứng dậy tiêu diệt đám quỷ vật cấp thấp thì Hàn Lập vốn đang ngồi phía trước thoáng vung tay phóng ra một đoàn ô quang cùng một đoàn kim quang.

Hào quang chợt tắt, một đầu báo cùng một đầu tiểu hầu hiện ra.

Đây đúng là Đề Hồn cùng Báo Lân Thú sau khi tiến giai.

Nhị thú vừa hiện thân thì Hàn Lập nhanh chóng dùng thần niệm phân phó. Tiểu hầu hóa thành cự viên cao hơn mười trượng ngửa cổ hống to rồi phóng tới đám quỷ vật, còn thân hình Báo Lân Thú cũng nhanh chóng huyễn hóa ra hơn mười đạo tàn ảnh lao đến một góc khác.

Nguyên Dao thấy vậy thì ngẩn ra, Nghiên Lệ lại mỉm cười lên tiếng:

"Nguyên sư muội không cần lo lắng, Hàn huynh có thể cứu thoát chúng ta từ trong tay đám người quỷ bà thì có thể thấy được thần

thông to lớn thế nào. Nên đương nhiên sẽ có biện pháp đuổi hết đám quỷ vật này không để chúng quấy rầy chúng ta thi pháp.

"Sư tỷ nói đúng, quả là Dao nhi đã quá lo lắng rồi." *Nguyên Dao mỉm cười.*

"Nghiên cô nương quá xem trọng Hàn mỗ rồi, chỉ là đám quỷ vật này đúng là không cần để ý."

Hàn Lập vẫn không mở mắt, chỉ mỉm cười trả lời.

Đúng lúc này, ở xa xa vang vọng tiếng viên đề, âm thanh cuồn cuộn giữa tầng trời uy phong lẫm liệt, đám quỷ vật bên kia nhất thời không còn một tiếng động.

Còn phía bên kia thì lại phát ra tiếng quỷ vật kêu gào thảm thiết, dường như chúng vô cùng sợ hãi đang nhanh chóng chạy trốn.

"Xem ra hai linh thú của Hàn huynh không hề tầm thường, thoáng chốc đã đuổi sạch đám quỷ vật này." *Nghiên Lệ thoáng tỏ ra ngạc nhiên.*

Nàng ta tuy tin rằng đám quỷ vật kia không phải đối thủ của hai đầu linh thú này nhưng nhanh như vậy cũng khiến nàng có chút bất ngờ.

Hàn Lập nghe vậy chỉ cười cười.

Đầu Báo Lân Thú kia hoặc là tự mình giết chết một đám quỷ vật, còn đại bộ phận đều chỉ đuổi đi mà thôi.

Còn đám quỷ vật cấp thấp bên Đề Hồn Thú đều đã chui cả vào bụng nó.

Hàn Lập không để ý tới sự ngạc nhiên của Nghiên Lệ mà lại nói:

"Ta đã điều hòa tốt kinh mạch trong cơ thể, thấy trên không trung cũng tụ tập được không ít âm khí, chúng ta bắt đầu thi pháp thôi! Hiện tại chỉ có một gã yêu vương thôi động ấn ký, nhưng nếu có thêm một hai người nữa thì ta sợ rằng không thể ngăn chặn."

"Xem ra cũng đủ rồi, sư muội thi pháp thôi!" *Nghiên Lệ ngẩng đầu nhìn về lốc xoáy trên không trung, nàng khẽ nhíu mắt sau đó ngưng trọng nói.*

Nguyên Dao không nói lời nào chỉ gật đầu đồng ý.

Lúc này trong tay nhị nữ chợt lóe hắc hà, mỗi người đều cầm một cây phiên kỳ màu đen sau đó ném tới hai bên sườn pháp trận. Thoáng một chút chúng đã hóa thành hai cây cự phiên đứng sừng sững trong pháp trận.

Tiếp theo nhị nữ lại kháp quyết.

"Ầm ầm!" *tiếng động truyền xuống từ trên cao, mặt ngoài hắc sắc viên cầu bên trong lốc xoáy lóe lên hà quang từ từ chuyển động, phía dưới lại có hai đoàn quang hà bao vây lấy hai cỗ hắc khí nồng đậm như dịch thể trực tiếp nhập vào hai cây cự phiên bên dưới.*

Toàn thân Nguyên Dao Nghiên Lệ ngồi xếp bằng ở phía sau Hàn Lập bỗng cuồn cuộn hắc khí, một cỗ linh áp cường đại phát ra từ trên người các nàng.

Nhị nữ đồng thời quát lên một tiếng, bốn tay nhanh chóng cách không đạn chỉ hướng về phía Hàn Lập.

"Xuy xuy!" *Tiếng xé gió mãnh liệt vang lên, vô số đạo hắc ti từ đầu ngón tay nhị nữ liên tục nhập vào hai lòng bàn tay Hàn Lập.*

Thân hình Hàn Lập chỉ thoáng rung lên nhưng không hề có việc gì.

Nguyên Dao Nghiên Lệ thấy vậy thì khẽ liếc nhau, trên mắt cả hai đều hiện rõ sự khâm phục.

Chỉ là hắc ti bắn ra từ hai tay nhị nữ dày đặc như mưa, trong phút chốc đã tiến nhập vào tất cả mọi nơi trên thân thể Hàn Lập.

Nhưng ngoại trừ thanh quang thiểm động bên ngoài cơ thể Hàn

Lập thì không có một chút khác thường. Đến khi này hai người Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ cũng không còn tâm trạng bội phục mà cùng hít sâu một ngụm khí lạnh.

Phải biết rằng lúc trước khi hai nàng bị Ích Tà Thần Lôi thập thể thì trong nháy mắt đã đau nhức tới mức hôn mê bất tỉnh.

Hiện giờ cường độ âm khí mà Hàn Lập chịu đựng đã hơn xa số lượng Ích Tà Thần Lôi các nàng phải chịu khi trước. Nhị nữ không khỏi có chút chần chờ…

"Tiếp tục quán chú âm khí, ta đã cảm thấy một ấn ký trong đó hoạt động."

Ngay lúc nhị nữ do dự thì thanh âm nhàn nhạt của Hàn Lập vang lên.

Nghe thấy Hàn Lập nói vậy, Nghiên Lệ hít sâu một hơi ra hiệu cho Nguyên Dao rồi tiếp túc thúc dục bí thuật.

Trên người Nghiên Lệ hắc khí quay cuồng từng trận, càng ngày càng đậm sau đó ngưng tụ thành một đoàn hắc quang che phủ toàn bộ thân hình vào trong đó.

Nguyên Dao bên kia thoáng do dự nhìn Hàn Lập nhưng thấy thần thái ổn định của hắn thì cũng tiếp tục thi pháp, trên người đồng dạng hiện lên hắc sắc quang hà.

Một lát sau… "phốc phốc" – hai đạo quang trụ đen như mực từ trong hai đoàn hắc hà bắn ra nhập vào trong cơ thể Hàn Lập.

Với một số lượng âm khí lớn như vậy quán chú vào trong cơ thể, Hàn Lập vẫn không kêu rên một tiếng, thân hình thoáng run lên, bên ngoài thân bùng phát thanh quang.

------oOo------

Chương 1504: Thối Tinh Chuyên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một lúc lâu sau, lốc xoáy phía trên không bắt đầu dừng không tiếp tục xoay tròn.

Một viên cầu đen như mực đường kính lên tới hơn mười trượng từ trong lốc xoáy chậm rãi bay ra, thỉnh thoáng có hắc sắc quang hà thổi quét xuống cuồn cuộn rót âm khí vào hai cây phiên kỳ cực lớn ở giữa pháp trận.

Hai cây cự phiên này thông qua lực cấm chế đem một cỗ lực lượng tinh thuần rót vào bên trong trận nhãn.

Giờ phút này, đỉnh gò đất chỗ đặt pháp trận loại nhỏ hắc sắc quang hà tràn ngập. Thân hình ba người Hàn Lập hoàn toàn bị bao phủ trong đó, toàn một màu đen không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Ở phụ cận trừ bỏ tiếng vang trầm thấp do pháp trận vận chuyển ra thì không còn một tiếng động nào khác.

Theo thời gian trôi qua, hắc sắc quang cầu cực lớn huyền phù trên không trung cũng dần dần nhỏ đi, cũng bởi âm khí tinh thuần bên trong liên tục tuôn ra.

Bỗng nhiên ở phía dưới pháp trận truyền ra một tiếng hô thật lớn khiến hắc sắc quang hà nhộn nhạo hẳn lên.

Tiếp theo *"phanh"* một tiếng, một đoàn lục quang to bằng nắm tay phá vỡ hắc hà vọt ra bên ngoài rồi xoay tròn, có vẻ như muốn tìm phương hướng bay đi.

Tiếng hừ lạnh ở phía dưới vang lên, một đạo kim sắc kiếm quang từ dưới hắc hà nhanh chóng bắn ra hóa thành một đoàn kim mang chói mắt chém nát lục quang.

Hắc hà quay cuồng một trận rồi dần dần tản ra để lộ bóng dáng ba người đang ngồi xếp bằng bên trong.

Đồng thời âm thanh vận chuyển của pháp trận loại nhỏ cũng tạm thời dừng lại.

"Làm phiền hai vị đạo hữu, ấn ký thứ nhất đã được loại bỏ, chúng ta lại tiếp tục thôi!" Từ trong hắc hà truyền ra tiếng Hàn Lập, tuy có chút mệt mỏi nhưng vẫn không thể che hết sự hưng phấn bên trong.

"Hàn huynh, quán chú nhiều âm khí như vậy thân thể của huynh còn có thể chống đỡ được tiếp sao? Hay là nghỉ ngơi một chút rồi tiếp tục tiến hành?" Thanh âm nữ tử vang lên, giọng nàng đầy vẻ quan tâm.

"Đa tạ ý tốt của Nguyên cô nương, nhưng thời gian cấp bách, cần phải nắm chắc thời gian giải quyết hết ba ấn ký còn lại mới được, để chậm rất dễ sinh biến." Hàn Lập cười khổ một tiếng.

"Nếu Hàn huynh cảm thấy không sao thì ta cùng sư muội cũng không khuyên nữa. Đạo hữu nếu thấy thực sự không thể kiên trì thì cần phải nói một tiếng." Thanh âm nghiêm túc của Nghiên Lệ vang lên.

"Hàn mỗ đã biết. Chúng ta tiếp tục thôi!" Hàn Lập cười nhẹ, khẩu khí không hề do dự.

Nguyên Dao khẽ than nhẹ một tiếng. Hắc sắc hà quang bên trong pháp trận đại thịnh, tiếng ông minh tiếp tục vang lên.

Tại hắc hà, thân hình hai người Nguyên Dao trở lên mơ hồ, các nàng tiếp tục thi pháp phóng ra từng đạo hắc sắc quang trụ hướng thẳng vào cơ thể Hàn Lập.

Ngay lúc Hàn Lập bức ra rồi hủy diệt ấn ký đầu tiên thì ở cách chỗ bọn họ hơn mười ngàn dặm, tại một tòa núi cao hơn ngàn trượng có một người đang đứng trong lục quang mênh mông, vẻ mặt kinh nghi nhìn về phương hướng Hàn Lập.

"Sao lại có thể? Ấn ký ta lưu lại đã bỉ hủy. Theo lý thì tu sĩ chưa đến Hợp Thể kỳ không có khả năng đó. Chẳng lẽ có cao nhân trợ giúp hắn sao?"

Bóng người này cao gầy, gương mặt thanh tú – rõ ràng là Mộc Thanh.

Nàng ta không biết bởi nguyên nhân nào nhưng không đi cùng nhóm người Lục Túc mà một mình truy tìm Hàn Lập.

Hơn nữa ở trên đường nàng còn thi triển bí thuất thôi động ấn ký trong cơ thể Hàn Lập, khiến Hàn Lập không thể không hủy ấn ký của nàng trước tiên.

"Quả là có chút phiền phức. Tại lúc ấn ký bị hủy tuy có chút cảm ứng được phương hướng nhưng diện tích rộng như vậy rất khó để tìm được, đành trông vào thời vận vậy." Nàng ta khẽ nhíu mi thì thào vài câu. Sau đó không chút chần chờ hóa thành một đạo lục hồng bay đi.

Tại một nơi khác, trên hoang nguyên đầy rẫy bạch cốt có ba người một khôi lỗi đang huyền phù trên không.

"Lục Túc huynh! Hiện giờ ta đã cắt đuôi được tên Phù Du tộc nhân cùng hai con Minh Lôi Thú, ngươi cũng nên lấy ra Minh Hà thần nhũ chia đều cho ba chúng ta đi thôi." Người nói chuyện chính là huyết bào nhân đang đứng trên đầu vai tử huyết khôi lỗi, cả người hắn được bao phủ bởi một màn huyết vụ.

"Đạo hữu từ nãy tới giờ vẫn hờ hững với đề nghị của chúng ta, chẳng lẽ sinh lòng định chiếm làm của riêng sao? Lục Túc huynh chắc không quên thệ ngôn chúng ta đã lập lúc trước khi xuất phát cùng với việc dùng huyết chú thuật cấm chế lẫn nhau chứ. Nếu mấy người chúng ta liều mạng đại tổn nguyên khí phát động cấm chú thì tu vị của đạo hữu cũng sẽ tổn thất hơn nửa." Mỹ phụ đầu bạc đứng giữa tám gã quỷ vương, âm trầm lên tiếng.

Lục Túc thân vận hắc bào, trên mặt có một đôi mắt kép đang đứng đối diện với đám người mỹ phụ đầu bạc; ánh mắt đảo qua hai người bên kia, rốt cục cũng nhàn nhạt mở miệng:

"Án chiếu theo ý định ban đầu của ta thì tất nhiên muốn cùng mấy vị đạo hữu chia đều thần nhũ, nhưng đáng tiếc thần nhũ trong thủy trì mới bị người khác lấy đi không lâu nên lần này miễn cưỡng lắm cũng chỉ đủ cho mình ta dùng mà thôi, sao có thể chia đều cùng các ngươi. Như vậy đi, tất cả thần nhũ thuộc về ta. Ta sẽ dùng các vật phẩm quý hiếm để trao đổi, cũng coi như không để các ngươi đi tay không chuyến này. Nhị vị cảm thấy thế nào?"

"Vật gì quý hiếm có thể so sánh với Minh Hà thần nhũ đây? Trừ phi ngươi có linh dược có tác dụng giúp tiến giai lên Đại Thừa, nếu không các đồ vật khác cho dù ở trong mắt tu sĩ phổ thông là vô giá nhưng đối với tu vị của chúng ta đâu có tác dụng gì." Nét mặt mỹ phụ đầu bạc trầm xuống, giận dữ nói.

Huyết bào nhân nghe thấy lời này, mục quang liên tục chớp động nhưng không lập tức lên tiếng.

"Địa Huyết lão đệ, ngươi cảm thấy thế nào?" Thấy huyết bào nhân cũng không từ chối, Lục Túc trực tiếp gọi tên hỏi.

Tuy rằng trước mắt chỉ có hai người nhưng chỉ cần một người đồng ý thì tên còn lại đương nhiên không thể phản đối. Dù sao tu vị của Lục Túc cũng hơn xa hai người bọn họ, một người riêng lẻ đương nhiên không phải đối thủ của hắn.

"Địa Huyết! Ngươi sẽ không hồ đồ đáp ứng điều kiện này chứ?" Mỹ phụ đầu bạc quay đầu, lạnh lùng nói.

"Nếu quả thực thần nhũ chỉ có một phần thì cho dù Lục Túc đạo hữu có nguyện ý lấy ra chia đều cho chúng ta nhưng với số lượng ít ỏi như vậy thì cũng không có tác dụng lớn. Như vậy thì có hay không có cũng đâu có gì khác nhau. Hay là Lam đạo hữu cảm thấy phần thần nhũ này nên thuộc về bản thân." Huyết bào nhân trầm giọng nói.

"Lời của Địa Huyết đạo hữu rất đúng! Tại hạ cũng cảm thấy như

vậy." Lục Túc âm trầm cười.

Mỹ phụ đầu bạc thoáng ngẩn ra rồi cười nhạt, nói:

"Ai biết được trong tay hắn thực sự chỉ có một phần thần nhũ hay không, ta chưa tận mắt nhìn thấy."

"Đúng vậy! Đó cũng là điều ta đang băn khoăn. Lục Túc đạo hữu, ngươi hãy chứng minh cho chúng ta lời của ngươi là đúng đi." Ánh mắt huyết bào nhân thoáng hiện lệ sắc, nhìn thẳng vào mặt Lục Túc đề nghị.

"Minh Hà thần nhũ chỉ có thần hiệu trong lần đầu tiên, dùng đến lần thứ hai tác dụng cũng vô cùng bé nhỏ. Điểm này hai vị đạo hữu cũng biết rõ. Tại hạ trừ khi đầu óc không bình thường mới vì thứ vô dụng đó mà trở mặt cùng hai vị đạo hữu. Hai vị còn không biết Minh Hà thần nhũ phải lấy thế nào…" Lục Túc trầm mặc một lúc rồi thở dài một hơi, nói.

"Lời của Lục Túc đạo hữu có ý gì? Chẳng lẽ việc lấy Minh Hà thần nhũ ngoại trừ chặt đứt liên hệ của nó với linh mạch thì còn điều huyền diệu khác sao?" Mỹ phụ đầu bạc hoài nghi hỏi.

Ánh mắt Lục Túc khẽ lóe quang mang, đoạn phất tay áo phóng ra một vật. Vật này thoáng lóe lên đã rơi vào trong tay Lục Túc, hắn nhẹ nhàng nâng lên.

Đây là một khối chuyên hình chữ nhật trong suốt, như được làm thành từ thủy tinh. Bề mặt sáng bóng trong suốt. Ở giữa khối chuyên có một đoàn chất lỏng lớn bằng nắm tay trẻ con đang nhẹ nhàng đong đưa ở bên trong. Tuy rằng cách một tầng tinh thể nhưng vẫn có thể cảm nhận được một cỗ linh khí kinh người từ trên khối chuyên phát ra hóa hành bạch sắc linh vụ vờn quanh khối chuyên.

"Vật này là Thối Tinh Chuyên, là vật Phù Du Tộc đặc biệt nghiên cứu chế tạo ra để hấp thu cũng như chứa đựng Minh Hà thần nhũ. Bình thường vật này luôn được an trí dưới thủy trì hòa hợp cùng linh mạch thành một thể. Muốn lấy lại ra thì muôn vàn khó khăn. Thần nhũ một khi bị hấp thu vào vật này thì trừ phi có mặt

phù do Phù Du Tộc đặc chế còn không thì cho dù là tu sĩ Hợp Thể trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể lấy ra thần nhũ. Trừ phi tu sĩ dùng chân hỏa trong cơ thể lặng lẳng luyện hóa vật này hơn mười năm, lúc đó mới có thể luyện hóa khối chuyên này. Hiện tại số lượng thần nhũ có bao nhiêu, hai vị đạo hữu có thể tự mình xem xét." Lục Túc bình tĩnh nói.

"Linh vụ bao phủ bên ngoài vật này giống hệt với vụ khí trong thủy trì, là Minh Hà thần nhũ không giả. Nhưng nói ta không thể hủy diệt vật này, đạo hữu không cảm thấy có chút quá lời sao?" Huyết bào nhân thoáng quét mục quang qua khối chuyên vài lần, bất giác hiện lên một tia tham lam. Giọng nói có chút không tin.

"Xem ra nói không khó tin. Như vậy đi, ta để vật đó trên đỉnh đầu, hai vị đạo hữu có thể toàn lực công kích vật này một lần, nếu có thể gây ra một chút thương tổn đến vật này thì ta lập tức dâng Minh Hà thần nhũ cho người đó, còn không vật này sẽ thuộc về t;, ngoài ra ta cũng sẽ bồi thường cho hai vị đạo hữu bảo vật khác. Nếu không cho dù hai vị đạo hữu thôi động huyết chú thuật thì cũng không tốt hơn so với tại hạ chút nào đâu, ngược lại sẽ khiến kẻ khác được hưởng lợi." Lục Túc suy nghĩ một chút rồi nói.

"Lời này là thật chứ?" Hai mắt mỹ phụ đầu bạc sáng ngời, bà ta đã động tâm.

"Chắc chắn là thật." Lục Túc cười hắc hắc.

"Được, cứ vậy đi."

Mỹ phụ đầu bạc đáp ứng, hiển nhiên bà ta rất tin tưởng vào bản thân mình.

"Nếu ta không thể đánh tan vật ấy thì ta cũng không cần đạo hữu đổi cho vật gì khác mà chỉ cần Lục Túc huynh cùng ta đến ma phần một chuyến, sau đó giúp ta lấy hai kiện bảo vật ở đó là được." Ánh mắt huyết bào nhân chớp động vài lần rồi lên tiếng.

"Đến ma phần? Lũ thiên ngoại ma đầu kia tuy rằng đã chết không biết bao nhiêu năm tháng, ma khí đã thông linh hóa hình, so với Thông Thiên Linh Bảo còn lợi hại hơn vài phần. Hơn nữa tại sâu

trong đó hỗn hợp ma khí cùng âm khí dày đặc dị thường, người bình thường nửa bước khó đi. Lần trước Mộc Thanh đạo hữu cùng các ngươi không phải đã tới một lần nhưng tay không mà về rồi sao?" Lục Túc nhíu mày, tựa hồ không tình nguyện làm việc này.

"Lục Túc đạo hữu đã biết rõ cần gì phải hỏi. Nếu Hàn tiểu tử không chết, có Ích Tà Thần Lôi của hắn mở đường lại có Lục Túc huynh tương trợ thì việc này không thành vấn đề. Mộc Thanh đạo hữu giữa đường rời đi, nói không chừng cũng đang tìm kiếm Hàn tiểu tử."

------oOo------

Chương 1505: Thực lực của Hàn Lập

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe huyết bào nhân nói vậy, mỹ phụ đầu bạc nhíu mày, ánh mắt không ngừng chớp động.

"Nói tới việc đi ma phần, sợ rằng trì hoãn không ít thời gian. Vạn nhất viện quân Phù Du Tộc bỗng nhiên đuổi tới thì ai cũng không thể rời đi." Lục Túc lên tiếng.

"Hắc hắc, nếu Phù Du Tộc có thể tiến vào không gian này nhanh như vậy thì tên Phù Du Tộc còn sót lại phụ thần vào khôi lỗi kia cũng không cần liều mạng với chúng ta như vậy. Lúc đó hắn cứ ngồi yên chờ viện quân tới chẳng phải tốt hơn sao. Trong khoảng thời gian ngắn Phù Du Tộc có người tiến nhập vào đây được hay không đương nhiên là khó đoán được nên việc này quả có chút mạo hiểm; nhưng Lục Túc huynh đã độc hưởng Minh Hà thần nhũ nên ta cảm thấy huynh có mạo hiểm cùng chúng ta một chút cũng không có gì quá khó chứ?" Huyết bào nhân cười hắc hắc.

Vẻ mặt Lục Túc không chút biểu tình, nhưng ánh mắt liên tục chuyển động cân nhắc lợi hại. Sau một lúc mới chậm rãi nói:

"Được! Ta cùng các ngươi đến ma phần một chuyến. Nhưng chỉ có thể giúp thu lấy hai kiện ma khí, muốn bảo vật nhiều hơn nữa thì đạo hữu cần trông chờ vào bản lĩnh của chính mình."

"Ha ha, một lời đã định! Về phần Thối Tinh Chuyên này tại hạ tin tưởng lời của Lục Túc huynh nên không cần xuất thủ." Huyết bào nhân cười ha hả, thân hình tự động lui về đằng sau mấy trượng.

Hình dáng tử huyết khôi lỗi lúc này thu nhỏ lại không lớn hơn thường nhân bao nhiêu cũng đồng dạng lui về đằng sau vài bước.

"Lam đạo hữu, ngươi định thế nào?" Thấy Địa Huyết lão quái đã đồng ý với điều kiện đề ra, Lục Túc chuyển mắt nhìn về phía mỹ phụ đầu bạc, trong mắt ẩn ẩn lệ mang.

"Điều kiện của ta cũng giống như Địa Huyết đạo hữu, chẳng qua ta còn muốn thử xem Thối Tinh Chuyên này có thật là không thể phá vỡ hay không." Đồng tử mỹ phụ đầu bạc co rút lại, do dự một chút rồi nhạt giọng nói.

"Có thể! Đạo hữu ra tay công kích đi." Lúc Túc lập tức đáp ứng rồi lùi lại đằng sau. Khối Thối Tinh Chuyên kia bay lên trên cao cách đỉnh đầu hắn bảy tám trượng, huyền phù bất động.

Mỹ phụ đầu bạc nhìn chằm chằm vào Thối Tinh Chuyên, mục quang nóng bỏng. Đoạn phất tay áo, tám gã quỷ vương nháy mắt liền nhập lên người bà ta.

Hắc quang chớp động, trên người mỹ phụ đầu bạc đã có thêm một tầng hắc sắc chiến giáp, trong tay cầm một cây quái chùy.

Cánh tay khẽ chuyển động, nhất thời một trận quái khiếu từ trên chùy phát ra, tám bóng ảnh khô lâu tại đầu chùy cũng bùng sáng.

Lục Túc đảo mắt qua quái chùy, thanh âm không chút thay đổi:

"Bảo vật này của đạo hữu tuy thần thông không nhỏ nhưng cũng không thể phá vỡ Thối Tinh Chuyên. Chẳng qua như trước đã nói, Lam đạo hữu chỉ nên công kích Thối Tinh Chuyên, nếu trong lúc công kích mà động tay chân hay làm điều gì khác thì đừng trách tại hạ trở mặt vô tình."

"Có thể phá vỡ hay không để lát nữa rồi hãy nói." Mỹ phụ đầu bạc căn bản không để ý tới lời uy hiếp của Lục Túc, lập tức ném quái chùy về phía đối diện.

Trong phút chốc, quỷ khí dày đặc, âm phong cuồn cuộn! Quái chùy nhanh chóng phóng lớn lên, tám đầu khô lâu khảm trên bề mặt không ngừng há miệng phát ra từng tráng quái khiếu.

Tiếp theo, từng đoàn lục diễm bỗng chốc bùng lên tại phụ cận đầu chùy, đem cả quái chùy hóa thành một hỏa cầu cực lớn.

Lục diễm này tựa hồ có uy lực không nhỏ, dưới sức lửa thiêu đốt của nó cả không gian xung quanh đều trở lên vặn vẹo mơ hồ.

Sắc mặt Lục Túc vẫn không chút thay đổi, khoanh tay đứng yên chờ mỹ phụ đầu bạc ra tay.

Huyết bào nhân thấy uy thế quái chùy thì hai mắt nhíu lại, huyết quang lập lòe đầy vẻ quỷ dị.

Mỹ phụ hét lớn một tiếng!

Quái chùy quay tròn một vòng rồi cuồng mãnh nện xuống khối chuyên lớn độ một xích kia.

Chỉ là trên đường cự chuy hạ xuống thì thân chùy đột nhiên rung lên, lục diễm tăng vọt biến hóa thành hàng trăm chùy ảnh từ bốn phương tám hướng đồng thời nện tới mặt chuyên.

Một kích này cơ hồ tương đương với hơn trăm đòn tấn công cùng một lúc.

Ánh mắt Lục Túc ngẩn ra nhưng khóe miệng lại khẽ nhếch cười nhạt.

Tiếng nổ *"ầm ầm"* trên không trung vang lên liên miên không dứt, phảng phất như có hàng trăm tia sét đồng thời nổ vang khiến cho không khí quanh đó đều ông ông chấn động.

Sắc mặt huyết bào nhân khẽ biến.

Lúc chùy này đối kháng với hắc sắc quang trận dưới cung điện ngầm vẫn chưa thể hiện nhiều uy năng, nhưng đòn công kích hiện tại lại có thanh thế lớn đến vậy!

Còn về phần Thối Tinh Chuyên kia sớm đã bị lục mang chói mắt bao phủ bên trong, căn bản khó có thể nhìn ra tình hình thế nào.

Một lát sau, mỹ phụ đầu bạc phất tay trảo về phía hư không.

Nhất thời tất cả chùy ảnh đều tan biến, bản thể quái trùy hóa thành một đoàn lục quang bay vụt về.

Sau đó bà ta lại nhìn về phía Thối Tinh Chuyên, sắc mặt vô cùng khó coi.

Khối Thối Tinh Chuyên kia vừa chịu một đòn tấn công mãnh liệt vậy mà vẫn hoàn hảo không chút tổn hao, bề mặt vẫn sáng bóng, ngay cả một vết xước cũng không lưu lại.

"Thế nào, hiện giờ Lam đạo hữu hẳn là đã tin tưởng lời tại hạ rồi chứ. Minh Hà thần nhũ này tại hạ cũng không thể lấy ra lúc trên đường để mà giở trò thâu long chuyển phượng được." Lục Túc bình tĩnh nói.

"Việc đã đến nước này, nói những thứ này nữa cũng vô dụng. Thần nhũ thuộc về ngươi, nhưng ngươi cũng cần cùng chúng ta đi đến ma phần một chuyến." Mỹ phụ đầu bạc buồn bực thở dài một hơi rồi nói.

Tiếp theo bà ta lại huy động hai tay kháp quyết, chiến giáp trên người cùng quái trùy lại một lần nữa hóa thành tám hắc ảnh.

"Vậy thì tốt rồi. Ma phần kia cũng không gần, chúng ta cho dù có đi mau hơn nữa cũng cần mất hơn nửa tháng thời gian, chẳng qua trước đó cần tìm một người đã." Lục Túc gật đầu, đưa tay lên không trung khẽ vẫy.

Thối Tinh Chuyên chớp lên rồi biến mất trên hư không.

Ngay cả hai người phía đối diện cũng không thể nhìn ra vật ấy bị Lục Túc lấy đi thế nào. Mỹ phụ đầu bạc cùng huyết bào nhân liếc mắt nhìn nhau, sự kiêng kị với Lục Túc càng thêm sâu đậm.

"Trong cơ thể Hàn tiểu tử có ấn ký của ta, cho dù có chạy tới chân trời góc biển cũng không thể thoát được cảm ứng của ta. Lát nữa, ta sẽ thôi động ấn ký, để xem tiểu tử này chạy đến chỗ nào. Người này gan cũng thật lớn, dám thừa loạn bắt cóc môn hạ đệ tử

của ta." Mỹ phụ đầu bạc nghe nhắc tới Hàn Lập, gương mặt lại hiện lên một tầng sát khí.

"Ha ha! Lam đạo hữu, ngươi biết rõ Hàn tiểu tử cùng hai đệ tử của ngươi có quan hệ không rõ. Hơn nữa còn định hấp thu âm khí của các nàng, khó trách người ta trở thành anh hùng cứu mỹ nhân. Bản thân ta cũng không khỏi bội phục tiểu tử này, chẳng những có thể bình yên thoát khỏi miệng Minh Lôi Thú mà còn dám ở trước mặt ta ngông nghênh cướp người rời đi. Chậc chậc, ngay cả hóa thân huyết khôi lỗi của ta khổ tu nhiều năm cũng không thể ngăn lại. Đây vốn không phải việc một gã tiểu bối dám làm!" Huyết bào nhân lại cười quái dị, chậc chậc xưng lạ.

"Hừ, lão quái vật ngươi từ khi nào lại xem trọng kẻ khác như vậy. Sao không thu về làm môn hạ, nói không chừng về sau trò giỏi hơn thầy!" Mỹ phụ đầu bạc sắc mặt trầm xuống, không khách khí nói.

*"Lão phu tu luyện "*huyết chi đạo pháp*", trừ phi tiểu tử này nguyện ý thay huyết hoán tủy còn không thì không thể. Hơn nữa lão phu từ trước tới giờ quen sống một mình, chưa từng nghĩ đem thần thông của mình truyền cho người khác nên đâu cần thu đồ đệ."* Địa Huyết cười nhạt.

"Tiểu tử này tuy tu vị không cao nhưng trên người chỉ sợ có không ít bí mật. Hơn nữa dám đi theo con đường pháp thể song tu, còn tu luyện tới trình độ như vậy. Vô luận là thần thông hay pháp lực đều hơn hẳn người cùng thế hệ. Nếu có một ngày hắn thực sự có thể tiến cấp đến cảnh giới chúng ta thì chỉ sợ mấy người chúng ta liên thủ cũng không phải là đối thủ của hắn. Đương nhiên điều này cũng chỉ là giả thuyết mà thôi, pháp thể song tu tiến giai vô cùng khó khăn, gian khổ hơn hẳn so với phương pháp tu luyện bình thường." Lục Túc từ từ nói.

"Pháp thể song tu? Đạo hữu không nhìn nhầm đó chứ, sao có thể biết việc này?" Mỹ phụ đầu bạc có chút giật mình khẽ hô lên.

Huyết bào nhân nghe vậy, huyết mang trong mắt chợt lóe, tựa hồ cũng bất ngờ.

"Không có gì, tại hạ sở hữu một loại thiên phú thần thông có thể nhìn thấy độ mạnh mẽ của thân thể một người. Tiểu tử này cũng không phải là người Phi Linh Tộc mà xác thực là tu sĩ Nhân tộc tại một góc hẻo lánh ở Thiên Nguyên đại lục. Chỉ là không biết như thế nào lại trà trộn vào trong đợt thí luyện Thánh Tử của Phi Linh Tộc. Theo ta được biết, Nhân tộc tại Thiên Nguyên đại lục là một trong mấy tộc có thân thể yếu nhất. Vậy nhưng thân thể tiểu tử này lại rất mạnh mẽ, thậm chí không hề kém ta. Binh khí bảo vật phổ thông chỉ sợ đều không thể chém đứt được thân thể của hắn. Luận thực lực chân chính hắn có thể so được với cấp bậc Linh Suất hậu kỳ, thậm chí người này nếu còn thần thông độc đáo thì hơn phân nửa Linh Suất hậu kỳ cũng không phải đối thủ." Lục Túc dường như biết rõ chi tiết về Hàn Lập như lòng bàn tay, thản nhiên nói ra.

Nghe được Lục Túc đánh giá cao Hàn Lập như vậy, mỹ phụ đầu bạc cùng huyết bào nhân lại quay sang nhìn nhau, từ trong mắt đối phương thấy được nét sợ hãi.

Bọn họ mặc dù biết Hàn Lập không phải là tồn tại bình thường nhưng tuyệt không ngờ rằng lại đến mức như thế, mà chỉ cho rằng hắn ngang bằng với Linh Suất sơ kỳ hoặc trung kỳ mà thôi. Nhưng bây giờ nghe Lục Túc nói vậy thì tựa hồ đối phương đã là tồn tại cao nhất dưới Hợp Thể.

"Linh Tướng hậu kỳ lại có thực lực của Linh Suất hậu kỳ! Ngay cho dù thế gian này đúng là có một số thần thông nghịch thiên nhưng thực lực của người này lại có thể vươn qua cả ba giai, bốn cảnh giới – quả thực là không thể tin nổi." Mỹ phụ đầu bạc không quá tin tưởng, nói.

"Hắc hắc, Lam đạo hữu, Lục Túc huynh nói vậy bản thân ta tin tưởng. Trước kia ta cũng đã từng gặp qua một gã tu sĩ Nhân tộc tu vị Luyện Hư kỳ, kết quả thấy người này chỉ bằng một bộ kiếm trận lại có thể chém tồn tại Hợp Thể sơ kỳ. Nhân tộc tuy rằng nhỏ yếu nhưng lại có không ít pháp môn thần thông cổ quái, thật không thể coi thường." Huyết bào nhân ánh mắt lóe kỳ quang, lên tiếng.

Mỹ phụ đầu bạc hừ lạnh một tiếng, thần sắc trên mặt vô cùng khó đoán, cũng không biết là tin tưởng lời hai người kia hay không.

"Được rồi, tiểu tử này cho dù có không ít bí mật hơn nữa tiềm lực không nhỏ nhưng hắn cũng phải tiến từng bước mới được. Hiện tại trọng yếu nhất là tìm được người. Không biết hắn dùng phương pháp nào tạm thời che đi ấn ký ngăn cản cảm ứng. Chẳng qua khi hai vị cùng nhau thôi động ấn ký thì chắc chắn hắn sẽ không thể kiên trì bao lâu. Ừm, phải nhanh một chút để còn đi tới ma phần, hai vị đạo hữu hay là hãy cùng thi pháp đi." Lục Túc bình tĩnh nói.

"Lời của Lục Túc huynh rất đúng. Lam đạo hữu, chúng ta… Không ổn rồi! Ấn ký của ta sao đã bị hủy diệt!" Huyết bào nhân cười nhẹ một tiếng gật đầu đồng ý rồi quay sang nói với mỹ phụ, bỗng nhiên huyết vụ quanh hắn run lên, trong miệng phát ra thanh âm kinh nộ.

"Có việc gì vậy? Để ta thử xem!" Mỹ phụ đầu bạc cả kinh, vội vàng nhắp mắt bắt đầu thôi động pháp quyết.

Kết quả, một lát sau hai mắt mỹ phụ trợn lên, sắc mặt dữ tợn:

"Ấn ký của ta tuy vẫn còn tồn tại nhưng hắn che chắn cũng hết sức lợi hại, trong khoảng thời gian ngắn không thể đột phá phong ấn. Lục Túc huynh, hai người chúng ta cùng nhau thôi động đi."

"Cùng nhau thôi động… chỉ sợ không thể. Ấn kỳ của ta còn bị hủy diệt trước cả Địa Huyết đạo hữu." Lục Túc nhạt giọng nói.

"Cái gì!"

Mỹ phụ đầu bạc cùng huyết bào nhân nghe vậy thì trợn trừng bốn mắt.

------oOo------

Chương 1506: Tử Ngọ Thạch

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nói như vậy, hiện tại chỉ còn ấn ký của ta sót lại trong cơ thể tiểu tử đó." Sắc mặt mỹ phụ đầu bạc có chút tái đi.

Hành trình tới Minh Hà chi địa lần này, không chỉ không có được thần nhũ mà ngay cả ma khí cũng có nguy cơ không thể lấy được.

Kỳ quái là Lục Túc lúc này vẫn vô cùng bình tĩnh, huyết bào nhân sau lúc kinh nộ ban đầu thì cũng lập tức trấn tĩnh trở lại. Trong mắt hắn tinh quang không ngừng chớp lên, tựa hồ đang cân nhắc điều gì đó.

Mỹ phụ đầu bạc cũng không nói thêm, lập tức khoanh chân ngồi giữa hư không, tám đầu quỷ vương bên thân hóa thành âm khí nồng đậm bao phủ bà ta vào bên trong, giúp đề cao pháp lực mạnh mẽ thôi động ấn ký đột phá phong ấn của Hàn Lập.

Âm khí không ngừng quay cuồng, bên trong thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng quỷ khóc khiến người ra kinh hãi không thôi.

Hiển nhiên mỹ phụ đầu bạc đang vận dụng toàn lực! Thời gian thoáng chốc đã qua nửa canh giờ…

Tại trong quỷ vụ vẫn chưa có tin tức gì của mỹ phụ đầu bạc.

Lục Túc cùng huyết bào nhân vẫn đứng tại chỗ chờ đợi, không ai liên tiếng thúc dục.

Qua một thời gian nữa, rốt cục truyền ra thanh âm tức giận của mỹ phụ đầu bạc:

"Ấn ký của ta cũng đã bị hủy. Chắc chắn tiểu tử này không thể tự mình làm việc này. Chẳng lẽ lại là chuyện tốt do Mộc Thanh làm!"

Hắc sắc vụ khí tiêu tán để lộ vẻ mặt đầy tức giận của mỹ phụ.

"Chưa chắc đã là do Mộc đạo hữu làm. Đối với nàng ta bảo vật trong ma phần tựa hồ còn quan trọng hơn cả thần nhũ." Huyết bào nhân sờ sờ cằm, suy nghĩ một chút rồi nói.

Cho dù ở đây không ai không phải lão gian hoạt nhưng lại không thể ngờ được hai người Nguyên Dao Nghiên Lệ lại biết bí thuật tụ tập âm khí bài trừ ấn ký trong cơ thể Hàn Lập. Đương nhiên cũng một phần là do công pháp quỷ đạo hai người tu luyện có phần độc đáo.

"Mặc kệ là ai làm việc này, ta nếu biết sẽ không buông tha. Nhưng Địa Huyết huynh, ma khí đối với ngươi dường như cũng rất hữu dụng nhưng thấy ngươi ổn định như vậy thì chắc còn có chuẩn bị khác." Mỹ phụ tựa hồ nhớ tới điều gì đó, sắc mặt dịu xuống quay sang nhìn huyết bào nhân.

Lục Túc cũng nhìn về hướng huyết bào nhân, nét mặt mơ hồ mỉm cười.

Huyết bào nhân cũng cười, lát sau mới chậm rãi nói:

"Lão phu đúng là đã động một ít tay chân trên người Hàn tiểu tử. Nhưng muốn chuẩn xác tìm được hắn vẫn còn không ít khó khăn, vì nó không hữu hiệu như ấn ký. Chẳng qua để dò ra phương vị đại khái của hắn thì không thành vấn đề. Tiểu tử này quả thực vô cùng cẩn trọng, sau khi nhận của ta một bộ linh thị thì vẫn không hề mở ra, nếu không hắn đã trúng bí thuật của ta. Lúc đó đâu gặp nhiều chuyện như bây giờ."

Nghe huyết bào nhân nói vậy, nét mặt mỹ phụ đầu bạc thoáng tỏ vẻ quái dị, lập tức nhướng mày:

"Đạo hữu nói vậy có quá không! Thần thức của tiểu tử đó không kém, ngươi động tay chân trên linh thị hắn sao có thể không nhận ra."

"Ha ha, Lam đạo hữu không biết rồi. Trên linh thị của ta quả thực

*không có vấn đề, mà mấu chốt là ta bố trí trong linh thị "*mộng dẫn huyết khế đại pháp*" – đây là sáng tạo độc môn của ta. Chỉ cần dùng thần thức tập chung vào linh thị để dùng thử một lần thì tuyệt đối sẽ không thể thoát khỏi sự dẫn dụ của bí thuật này, còn dùng đến lần thứ hai, thứ ba thì cuối cùng tâm thần sẽ bị cuốn vào trong đó mà không biết. Chỉ tiếc rằng từ khi nhận được linh thị thì kẻ này đều không dùng qua một lần, nếu không ta nhất định có thể cảm ứng được mà khống chế hắn một cách vô hình."* Huyết bào nhân tựa hồ cũng muốn nhanh tiến vào ma phần nên hiện tại không hề dấu diếm mà trực tiếp nói ra kế hoạch mình an bài.

Mỹ phụ đầu bạc khẽ biến sắc, nhất thời không nói lên lời.

Đôi mắt kép của Lục Túc cũng không ngừng chớp động, có chút ngạc nhiên.

"Nếu Hàn tiểu tử không trúng bẫy của ngươi thì hiện giờ ngươi làm cách nào để biết phương vị của hắn."

Mỹ phụ đầu bạc lại đặt câu hỏi.

"Rất đơn giản, ở trong linh thị ta có dùng một loại tài liệu tên là Tử Ngọ Thạch." Huyết bào nhân âm trầm cười.

"Tử Ngọ Thạch! Loại Tử Ngọ Thạch này cứ hai thời thần lại biến thành chí dương thuộc tính, là một loại đá kỳ lạ chuyên dùng để cảm ứng. Trong tay đạo hữu khẳng định là còn một khối khác. Cũng chỉ ở Minh Hà chi địa có âm khí dày đặc thì loại tài liệu cảm ứng này mới hữu dụng, nếu là trong hoàn cảnh bình thường thì ngay cả chúng ta cũng không thể phát hiện ra cảm ứng của nó. Không ngờ rằng đạo hữu lại đi tìm loại phế vật này, theo ta được biết loại đá này tại Thiên Nguyên đại lục chúng ta căn bản không có, cho dù tại hai khối đại lục khác cũng vô cùng thưa thớt. Đối với người tu đạo như chúng ta mà nói rất ít khi sử dụng thứ này." Lúc này đây, ngay cả Lục Túc cũng không khỏi mở miệng khen ngợi.

"Thứ này cũng không phải là do ta chủ động đi tìm mà là tại khi mới tu luyện, Thiên Sát lấy được nó trên người một gã dị tộc nhân ở đại lục khác. Ta đem một khối nhỏ đó trộn lẫn vào bên trong linh

thị, hiện tại coi như có chỗ để dùng. Hai mảnh cảm ứng lẫn nhau chỉ trong nháy mắt, cho dù Hàn tiểu tử có dùng cấm chế gì phong ấn linh thị này thì cũng không thể chặt đứt mối liên hệ này. Trên thân hắn không có Tử Ngọ Thạch nên không thể phát hiện ra ảo diệu trong đó." Huyết bào nhân giảo trá nói.

"Ha ha, nếu vậy thì quá tốt. Chúng ta trước hết theo phương hướng cảm ứng lúc cuối trước khi ấn ký biến mất mà đi. Hiện tại cũng không quá lâu, đến lúc đó lại cảm ứng vài lần, hẳn là có thể tiếp cận. Chẳng qua ở trên đường còn cần phải cẩn thận tiểu tử Phù Du tộc cầm linh bảo trong tay. Linh bảo trong tay hắn tựa hồ là Ngũ Long Trát, bảo vật này đề danh trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, còn hai đầu Minh Lôi Thú sẽ không rời khỏi sào huyệt quá xa nên không cần lo lắng." Lục Túc ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen, thoáng đề tỉnh mọi người.

"Mà hai người chúng ta cũng không ngờ rằng Lục Túc đạo hữu lại có năng lực địch lại dị bảo như Ngũ Long Trát, mạnh mẽ bức lui con khôi lỗi kia." Mỹ phụ đầu bạc trong mắt chợt lóe kỳ quang, mỉm cười nói.

"Lam đạo hữu quá khen! Tên khôi lỗi kia cũng không phải là do ta bức bách mà tại tu vị của hắn không đủ để duy trì Ngũ Long Trát trong thời gian dài nên tất nhiên là phải tự thối lui. Nếu kéo dài thời gian hơn nữa thì tại hạ cũng sẽ phải vẫn lạc trước bảo vật này." Lục Túc sờ cằm, trong mắt thoáng hiện lên vẻ sợ hãi.

Mỹ phụ cùng huyết bào nhân liếc nhìn nhau, lại nhớ tới sự tình trong đại điện sau khi Hàn Lập đã chạy đi, sắc mặt không khỏi trắng lên.

Lúc đó, Ngũ Long Trát triển hiện thần thông quả thực là không thể tưởng tượng, nếu ngay từ đầu khôi lỗi kia khai triển toàn bộ uy lực thì hai người bọn họ nói không chừng đã sớm bỏ mạng tại đương trường.

"Chẳng qua cũng không cần quá lo lắng đến việc này. Tên khôi lỗi kia ngay cả lúc cuối phát huy ra mười thành công lực của Ngũ Long Trát nhưng cũng cạn kiệt thần thức nên còn có thể tiếp tục gượng dậy nổi không lại là chuyên khác. Chúng ta chỉ cần cảnh

giác không phân tán để hắn tiêu diệt riêng lẻ là được." Lục Túc lại khôi phục lại dáng vẻ thong dong, nói.

Vừa nghe lời này của Lục Túc, mỹ phụ cùng huyết bào nhân đều gật đầu tán đồng.

Kế tiếp, ba người tiếp tục thương lượng thêm một chút rồi khống chế độn quang bay về phương xa.

Tại một chỗ sâu trong Minh Hà chi địa, trước thạch động trong một dãybạch sắc sơn mạch. Huyết quang lóe lên. Một đầu huyết giáp khôi lỗi từ hư không xuất hiện, nó mới chỉ bước được vài bước thì linh quang trên người tán loạn, *"rầm!"* một tiếng, ngã xấp xuống đất.

Tiếp đó, một đạo ngân hồng từ trên người khôi lỗi bắn ra xoay tròn trên không trung rồi nhập vào động khẩu biến mất không thấy bóng dáng.

"Thế nào, sao trở lên chật vật như vậy! Chẳng lẽ uy lực Ngũ Long Trát của lão phu không đủ lớn?" Sau đó không lâu, từ trong động khẩu vang lên âm thanh già nua, bình đạm không chút sóng gợn.

Thế gian này dường như không có nhiều chuyện hấp dẫn được hắn.

"Ngũ Long Trát uy lực vô cùng, chỉ là vãn bối vô dụng, đến lúc cuối cùng thì thần thức không thể tiếp tục chống đỡ, nếu không đã có thể một lưới bắt hết bọn họ." Huyết giáp khôi lỗi hai mắt chợt lóe lục quang, thanh âm vô cùng cung kính.

"Thần thức không thể chống đỡ! Ngươi phải chăng đã hai lần vận dụng Ngũ Long Trát, hơn nữa lại trong thời gian quá dài?" Âm thanh già nua không chút cảm tình, giống như là đang nói đến một chuyện nhỏ bé không đáng để ý.

"Là do vãn bối tham tâm. Vãn bối ngay từ đầu không dùng toàn bộ uy lực của Ngũ Long Trát mà muốn đợi đám người ngoại lại này ra hết rồi đồng thời tiêu diệt, nhưng trăm triệu lần không ngờ được trong đó lại có một kẻ phản nghịch của bổn tộc tu luyện một

loại thần thông có thể ngăn cản Ngũ Long Trát một lúc. Còn một số xếp đặt lúc trước do vãn bối bố trí cũng bất ngờ bị người phá hư nên đưa tới việc sắp thành lại bại." Huyết giáp khôi lỗi yếu ớt trả lời.

"Ra là vậy." Âm thanh già nua trong động khẩu *"ừm"* lên một tiếng rồi hoàn toàn yên lặng.

"Khương tiền bối, vãn bối còn có một chuyện muốn nhờ!" Bỗng nhiên hai mắt huyết giáp khôi lỗi huyết quang đại thịnh, thanh âm cũng lớn hơn vài phần.

"Nhờ? Ta nhớ rõ là giao dịch giữa ta và ngươi đã xong, không nên vọng tưởng ta sẽ xuất thủ vì Phù Du Tộc các ngươi!" Âm thanh già nua trở lên lạnh như băng.

"Vãn bối sao dám nghĩ đến việc này, vãn bối chỉ cầu Khương tiền bối dùng một tia tàn niệm của vãn bối vi dẫn, dùng phá giới thuật tiếp dẫn bản thể của vãn bối tới Minh Hà chi địa. Những người đó đoạt đi thần nhũ nếu không thể thu hồi giết chết bọn chúng thì tội của vãn bối không nhẹ." Không ngờ huyết giáp khôi lỗi lại nói như vậy.

"Để bản thể của ngươi tới đây, ngươi không hồ đồ chứ. Phù Du tộc các ngươi không thể sinh tồn lâu tại Minh Hà chi địa, lâu thì chỉ một năm sớm thì mấy tháng, các ngươi sẽ bị âm khí xâm thực mà đại giảm tu vị. Hơn nữa nghe như ngươi nói thì mấy kẻ kia tu vị cũng không kém, cho dù bản thể ngươi tới đây thì hơn phân nửa cũng không phải là đối thủ khi bọn chúng liên thủ. Chẳng lẽ còn muốn mượn dùng Ngũ Long Trát của lão phu thêm một lần?" Thanh âm già nua có chút kinh ngạc.

"Quả thực vãn bối dự tính mượn Ngũ Long Trát thêm một lần, nhưng lại không nhất định cần dùng đến nó. Bản thể vãn bối còn mang theo một Thần Sào tới đây." Huyết giáp khôi lỗi cắn răng nói.

"Thần Sào! Hắc hắc, ta không nghe lầm chứ! Vì vài tên Kim Phù cấp mà lại muốn dùng tới vật ấy. Chưa nói tới ngươi có khả năng vận dụng nó không mà ta nhớ không nhầm thì nó nằm trong tay

mấy lão bất tử trong tộc các ngươi. Cho dù là trong tộc thì chưa tới mức sinh tử tồn vong thì cũng sẽ không vận dụng." Lúc này, âm thanh già nua lại có thêm một tia hứng thú.

------oOo------

Chương 1507: Phong vân tái khởi

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tiền bối hiểu nhầm rồi, thứ vãn bối mang theo không phải là thánh vật trong tộc mà là vật phỏng chế do mấy vị đại nhân luyện chế cách đây không lâu. Kỳ thực gọi là Tiểu Thần Sào mới đúng. Bảo vật này chỉ có thể biến ảo thành một loại thánh trùng mà thôi, còn là loại cấp thấp nhất. Hơn nữa loại phỏng chế này chỉ có thể sử dụng một lần, sau khi dùng qua sẽ hoàn toàn bị hỏng." Huyết giáp khôi lỗi nói chi tiết.

"Tiểu Thần Sào! Thú vị đấy, ta nghe đại danh Thần Sào của Phù Du Tộc đã lâu nhưng đáng tiếc vẫn chưa có duyên nhìn thấy. Nếu không thể nhìn thấy chính phẩm thì xem xét phỏng chế phẩm cũng không tồi. Ta có thể miễn phí triệu hoán bản thể của ngươi lại đây, chẳng qua muốn mượn tiếp Ngũ Long Trát thì không trả giá một chút không được…"

Vị Khương tiền bối này từ từ nói.

"Vãn bối chỉ đem theo một lọ quỳ tinh." Trong mắt huyết khôi lỗi chợt lóe huyết quang, chần chờ lên tiếng.

"Không sao hết, chỉ cần ngươi sử dụng xong Tiểu Thần Sào thì đem nguyên vật đã hỏng giao lại cho ta là được. Đợt trao đổi này cũng không quá khó chứ?" Khương tiền bối dường như sớm có cân nhắc.

"Tiền bối muốn Tiểu Thần Sào!" Vừa nghe lời này, thanh âm huyết giáp khôi lỗi thoáng lạc đi, do dự không quyết.

"Hắc hắc, ngươi cũng không cần như vậy, ta sở dĩ muốn vật ấy chẳng qua định xem một chút mà thôi. Chẳng lẽ ta còn có thể từ một đống phế vật mà tìm hiểu ra bí mật Thần Sào của các ngươi?

Đương nhiên nếu ngươi không muốn trao đổi cũng không sao." Khương tiền bối nhạt giọng nói.

"Được! vãn bối trao đổi. Nhưng vãn bối cũng có một điều kiện, chờ sau khi dùng song Tiểu Thần Sào thì tiền bối cũng chỉ có thể cầm nó nghiên cứu trong một tháng, sau đó cần phải trả lại nguyên vật. Nếu không vãn bối không thể ăn nói được với trưởng lão trong tộc." Huyết giáp khôi lỗi suy nghĩ, cảm thấy chỉ bằng uy lực của Tiểu Thần Sào cũng không chắc mười phần có thể đối phó với đám người Lục Túc nên cắn răng đáp ứng.

"Ha ha! Có lời này của ngươi là được rồi. Ta sẽ giúp ngươi thi pháp triệu hoán bản thể lại đây."

"Cũng may là ngươi còn một tia phân thần tại đây, nếu không muốn phá giới nhiếp nhân lão phu cũng không thể làm được." Trong động khẩu vang lên một tràng cười vang. *"Phanh!"* âm thanh trầm thấp vang lên, một chùm ngân ti bắn tới huyết giáp khôi lỗi sau đó cuốn nó vào trong động.

Chỉ chớp lên vài cái, huyết giáp khôi lỗi đã biến mất không thấy bóng dáng.

Khoảng một tuần trà sau, trong bạch sắc sơn mạch bỗng nhiên cuộn trào một cỗ linh áp cường đại, tiếp đó một đạo kim hoàng sắc quang trụ từ dưới bắn thẳng lên trời cao.

Âm phong từng trận cuồn cuộn hướng về phía quang trụ, tiếng ông minh mãnh liệt, bốn phía hiện ra vô số hắc khí.

Một loạt thiên tượng đem vùng hư không phụ cận che kín, từ bên ngoài không thể thấy rõ tình hình bên trong chút nào. Không bao lâu sau, một đạo kinh lôi như thương long hoành thiên chợt lóe trong hắc khí, bỗng nhiên một tiếng hú to vang lên.

Tiếng hú này tựa hồ oán độc vô cùng, kèm theo sát khí trùng trùng.

Hàn Lập thở dài một hơi, hai mắt tĩnh lặng, trên mặt lộ rõ vẻ hoan hỉ.

"Hàn đạo hữu, ấn ký cuối cùng cũng đã luyện hóa xong." Âm thanh dễ nghe của Nguyên Dao vang lên từ sau lưng.

"Đa tạ hai vị đạo hữu đã xuất thủ tương trợ. Không ngờ rằng ấn ký cuối cùng lại cường ngạnh như vậy, cứ như mọc rễ trong cơ thể ta khó có thể khu trừ. Vậy nên đành phải mất một phen công phu trực tiếp luyện hóa trong cơ thể. Hiện giờ bốn ấn ký điều bị hủy diệt, cuối cùng cũng hóa giải được đại họa trong lòng." Hàn Lập đứng dậy xoay người lại, hướng về phía nhị nữ ôm quyền thi lễ, thần sắc đầy vẻ thành khẩn.

"Ha ha, Hàn huynh đâu cần phải khách khí như vậy. Tính mạng của hai người chúng ta cũng là do Hàn huynh cứu lại!" Nguyên Dao mệt mỏi khẽ mở miệng cười.

Nghiên Lệ cũng đồng dạng mỉm cười, sắc mặt nàng cũng có chút tái nhợt.

Điều này cũng khó trách, cho dù ai thao túng đại trận hơn nửa ngày như vậy thì pháp lực tiêu hao cũng không ít.

Hàn Lập thấy vậy thì không nói lời nào, bèn lật tay lấy ra hai chiếc bình nhỏ xanh biếc phân biệt đưa tới trước mặt nhị nữ.

"Đây là hai bình Lục Âm Đan, thuộc tính âm hàn, hẳn là có tác dụng với hai vị đạo hữu." Hàn Lập mở miệng giải thích.

"Ta cùng sư muột quả thực đang cần vật này, nên không khách khí với Hàn huynh." Nghiên Lệ thản nhiên cười, lập tức vung tay cuốn lấy một bình dược.

Nàng mở nắp bình đổ xuống, tức thì một viên hắc lục sắc đan hoàn rơi xuống tỏa ra một cỗ âm hàn khí tức nồng đậm.

Nghiên Lệ thoáng chút đánh giá dược lực của loại đan này thì hai mắt sáng ngời, đoạn dùng hai ngón tay kẹp lấy đan hoàn để ngang trước mặt cẩn thận quan sát sau đó trực tiếp đưa vào trong miệng nuốt xuống.

Nàng tiếp tục nhắm hai mắt, trực tiếp vận công hấp thu dược lực.

Nguyên Dao bên kia thấy vật thì thoáng do dự một chút mở lời cảm ơn Hàn Lập rồi cũng đồng dạng nhận lấy bình dược trước người mở ra lấy đan dược cho vào trong miệng.

Hàn Lập yên lặng ở một bên chờ nhị nữ.

Lúc này, lốc xoáy trên không trung đã biến mất hoàn toàn, hắc sắc viên châu cũng đã thu nhỏ lại còn một trượng, hơn nữa cũng do pháp trận bốn phía đã dừng lại nên vụ khí bên trong từ từ tản ra, chỉ khoảng một lúc nữa sẽ hoàn toàn biến mất. Qua một bữa cơm, nhị nữ bắt đầu mở mắt, khí sắc trở lên tốt hơn rất nhiều.

"Hàn huynh, đan dược này của huynh sợ rằng rất quý giá! Âm lực hao tổn của ta và sư muội thoáng chốc đã khôi phục hơn phân nửa." Nghiên Lệ cao hứng nói.

"Hữu dụng với hai vị đạo hữu là tốt rồi." Hàn Lập mỉm cười nói.

"Hàn hụuynh! Nơi này cũng không nên ở lâu, chúng ta khi nào tiếp tục hành động? Theo kế hoạch lúc trước chúng ta thương lượng mới chỉ đến lúc thoát khỏi đám người quỷ bà mà thôi." Nguyên Dao lo lắng nói.

"Lời của Nguyên cô nương vô cùng chính xác, nơi đây quả thực không nên ở lâu cần lập tức rời đi. Trong nháy mắt ấn ký bị hủy diệt, đám yêu vương này vẫn có thể cảm ứng được phương hướng đại khái của chúng ta."

"Về phần tiếp theo hành động thế nào, tất nhiên là tìm biện pháp phá vỡ không gian nơi đây trở lại Linh giới. Đương nhiên việc này có chút khó giải quyết, ta mặc dù đã có tính toán nhưng cũng cần cùng hai vị phải bàn bạc kỹ hơn. Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện." Hàn Lập đánh giá xung quanh một lượt, thần sắc nghiêm nghị nói.

"Được! vậy thì cứ theo lời Hàn huynh, chúng ta trước tiên thu hồi pháp trận rồi lập tức xuất phát." Trong ba người tu vị của Hàn Lập cao nhất nên nhị nữ đương nhiên lấy ý kiến của hắn làm chủ.

Thân hình nhị nữ thoáng động hóa thành hai đạo cầu vồng bắt đầu thu hồi khí cụ bố trận.

Hàn Lập trực tiếp giương tay hét lên một tiếng vang vọng đất trời, giống như tiếng sấm rền không ngừng lan rộng.

Đề Hồn Thú cùng Báo Lân Thú tại phụ cận lập tức hống to phản hồi, đồng thời nhắm hướng Hàn Lập bay vọt trở về.

Một đạo ô quang cùng một đạo kim ảnh đồng thời hiện lên rồi chui thẳng vào Linh Thú Hoàn trong tay áo Hàn Lập.

Một lát sau, nhị nữ cũng đã thu thập xong. Ba người chọn phương hướng rồi lập tức thôi động độn quang vội vã rời đi.

Ba người Hàn Lập rời khỏi gò đất này không quá nửa buổi thì trên không trung đã có lục quang lóe lên. Một đoàn lục quang phá không mà tới, trực tiếp xuất hiện phía trên bầu trời phụ cận.

Trung tâm lục quang là một thân ảnh thon thả mỹ miều đang đứng! Bóng người này thoáng đảo qua phụ cận, tìm đến gò đất chỗ ba người Hàn Lập bày trận thì hạ xuống, hiện ra thân hình.

Người này chính là Mộc Thanh1

Ánh mắt Mộc Thanh đảo qua mọi nơi một lượt, sắc mặt dần dần trở lên âm trầm.

Đối với người khác thì hết thảy mọi thứ ở đây đều bình thường, nhưng trong mắt nàng ta thì có vô số sơ hở chất chồng.

Nàng có thể dễ dàng nhận ra dấu vết lưu lại của pháp trận loại lớn, cùng với dao động cấm chế trên không trung vẫn chưa tan hết và một cỗ âm khí tinh thuần không hề tầm thường.

"Xem ra ta tới chậm một bước, bọn chúng rời đi đã được một đoạn thời gian. Hóa ra là mượn lực pháp trận để khu trừ ấn ký. Chẳng qua nếu đã ly khai nơi này thì để tìm được hắn khó lại càng thêm khó." Mộc Thanh thì thào vài câu, vẻ mặt thoáng chần

chờ, tựa hồ có chuyện gì đó làm nàng do dự.

"Thôi vậy! Vì vật ở ma phần kia, ta hợp lại trong đất một lần vậy! Sớm biết như thế, lúc trước nên hạ thêm vài đạo cấm chế trên người Hàn tiểu tử." Mộc Thanh chân ngọc dẫm mạnh, mặt ngọc hiện ra vẻ kiên quyết.

Thân hình nàng lại lóe lên, hóa thành một đoàn thanh quang phá không bay đi.

Nhưng cũng tại lúc này, độn quang của nàng cũng không rời đi quá xa.

Hơn nửa canh giờ sau, thanh quang bỗng nhiên hạ xuống một sơn mạch nhỏ, trực tiếp đi vào một sơn cốc trong đó.

Tòa sơn cốc này âm khí rất loãng, thậm chí so ra còn kém các nơi bình thường phía ngoài sơn mạch, cho nên không hề có bóng dáng quỷ vật.

Đây quả là một nơi lý tưởng để Mộc Thanh dừng chân.

Nàng điều tra một lượt xung quanh sơn cốc, sau khi xác định không có dị thường thì mới an lòng.

Hai tay áo nàng rung lên, lục mang chợt lóe, vô số quang đoàn to bằng nắm tay bắn đi bốn phía.

Tất cả quang đoàn đều rơi xuống các nơi trong sơn cốc, chợt lóe lên rồi tiến nhập vào trong lòng đất biến mất vô ảnh vô tung.

Mộc Thanh cũng dẫm mạnh chân xuống dưới mặt đất.

Phía dưới eo nàng chợt lóe linh quang, bỗng nhiên biến thành một thân thanh mộc, vô số rễ tua đâm xuống dưới mặt đất tản đi bốn phương tám hướng, càng lúc càng sâu.

Miệng nàng lại tiếp tục lẩm nhẩm, hai tay bắt quyết. Mặt đất trong toàn bộ sơn cốc lập tức rung lên bần bật.

Lục sắc quang đoàn vốn đã tiến nhập trong lòng đất lại bắt đầu xuất hiện, từng thân cây xanh biếc từ chỗ chúng mọc lên, bằng mắt thường cũng có thể nhận thấy tốc độ sinh trưởng điên cuồng của chúng. Chỉ vài nhịp hô hấp đã biến thành từng cây đại thụ che trời cao hơn mười trượng.

Cả tòa sơn cốc bỗng chốc xanh um tươi tốt, mộc linh khí nồng nặc vô cùng.

Càng giật mình hơn nữa là một đám thụ mộc do Mộc Thanh dùng pháp quyết thôi động lại không chịu hạn chế bởi đất bùn bên dưới mà mơ hồ liên tục biến đổi vị trí.

Lát sau, một đại trận đầy vẻ cổ quái lấy Mộc Thanh làm trung tâm hình thành, cơ hồ trải rộng tới tất cả các nơi trong toàn bộ sơn cốc đem nơi đây phòng thủ kín mít, cơ hồ mưa gió không lọt! Làm xong hết thảy, Mộc Thanh bỗng nhiên há miệng phun ra một một viên châu nhũ bạch sắc lớn bằng quả trứng chim, bề ngoài của nó trải rộng hoa văn kim sắc, đầy vẻ lung linh.

Viên châu này ở cách người Mộc Thanh hơn một trượng, từ từ chuyển động! Mộc Thanh nhìn viên châu này một lúc lâu rồi thở dài, nàng vươn ngọc chỉ khẽ điểm nhẹ lên vật đó.

------oOo------

Chương 1508: Mộc chi lĩnh vực

Nguồn: EbookTruyen.Net

Viên châu vang lên một tiếng nhỏ, lục mang đại phóng phun một đoàn thanh hà.

Trong hà quang có một vật như ẩn như hiện, linh quang tắt đi bắt đầu hiện ra nguyên hình.

Đây là một cây tùng cực lớn toàn thân đen nhánh sừng sững đứng giữa hư không.

Cây này quả thực lớn đến khó tin, nhưng ngoài hình dáng kỳ lạ ra thì từ dưới gốc lên đến ngọn như phảng phất có một giới tuyến vô hình, một nửa lá xanh um tùm, một nửa khô quắt héo rũ không một chiếc lá, giống như tử mộc vậy.

Đây là bản thể linh mộc của Mộc Thanh.

Nàng nhìn cây này sắc mặt vô cùng phức tạp, mười ngón tay không ngừng điểm ra.

Từng đạo pháp quyết nối tiếp nhau lóe lên rồi chui thẳng vào bên trong thân cây đen nhánh.

Cây này bỗng nhiên rung lên, từ từ hạ xuống dưới mặt đất. Cả bộ rễ cắm thẳng xuống dưới lòng đất, vững vàng bất động.

Mộc Thanh cũng không dừng tay, nàng lại há miệng phun ra một đoàn tinh huyết xanh biếc.

Máu này dưới sự thôi động của nàng bay tới hắc thụ rồi nhập thẳng vào bên trong thân cây, biến mất vô tung vô ảnh.

Trong miệng Mộc Thanh không ngừng lẩm nhẩm niệm chú ngữ.

Nàng nâng hai tay lên, từ lòng bàn tay phóng ra hai cột lục sắc quang trụ, đồng dạng nhập thẳng vào bên trong hắc thụ.

Chỉ là ngay sau đó, nơi tinh huyết vừa thấm vào đã bùng lên một thứ ánh sáng chói mắt, bề ngoài thân cây bắt đầu vặn vẹo biến hình… Một gương mặt như tượng gỗ điêu khắc dần dần hiện ra.

Gương mặt này không ngừng co giật, có vẻ thống khổ vô cùng.

Cẩn thận quan sát thì đây rõ ràng là khuôn mặt của thương viên kim linh.

"Còn không mau mau tỉnh lại!" Hai hàng lông mày Mộc Thanh nhíu lại, quát lên một tiếng sau đó tiếp tục đánh ra một đạo pháp quyết.

"Rắc rắc…" Giữa thân cây đen nhánh bỗng nhiên nứt ra một lỗ hổng, một viên hầu lông vàng từ trong đó nhảy ra.

"Tham kiến chủ nhân! Chủ nhân hoán tỉnh ta lại, chẳng lẽ là…" Kim viên vừa xuất hiện lập tức quỳ xuống mặt đất.

"Kim lão đứng lên đi. May mắn trước lúc xuất phát đã lưu lại một phân thần hóa thân của ngươi trong bản thể của ta. Hiện tại chủ nguyên thần của Kim lão đã vẫn lạc, ngươi giờ là Kim Linh." Mộc Thanh khẽ thở dài một hơi.

"Hóa ra là đã vẫn lạc. Thảo nào ta thủy chung không thể cảm ứng được bản thể tồn tại. Nếu như vậy từ nay về sau Kim Linh tiếp tục vì chủ nhân mà ra sức khuyển mã! Nhưng hiện tại chủ nhân không tiếc tinh huyết mà hoán tỉnh ta, hẳn là có chuyện cần Kim Linh làm." Thần sắc thương viên thoáng động, cung kính lên tiếng.

*"Ừm! Ấn ký ta lưu lại trong cơ thể Hàn tiểu tử đã bị hủy diệt nên không thể cảm ứng được. Hiện tại ta chuẩn bị thi triển "*Mộc chi lĩnh vực*" để tìm kiếm tung tích của hắn. Nhưng kể từ đó sẽ không thể vận dụng sức mạnh của bản thể, cho nên cần ngươi giúp ta*

bảo vệ cho bản thể linh mộc. Ta ở nơi này đã bày ra Thanh Mộc Chu Thiên Đại Trận, cho dù tồn tại cỡ Lục Túc xâm nhập vào cũng sẽ bị vây khốn trong chốc lát, cũng đủ để ngươi mang theo bản thể của ta bình yên đào thoát." Mộc Thanh nghiêm nghị nói.

"Mộc chi lĩnh vực! Phương pháp này sẽ khiến chủ nhân hao tổn bổn nguyên lực lượng. Hơn nữa một khi thi triển thì nội trong ngàn năm không thể vận dụng lần thứ hai. Chủ nhân thực sự cần dùng sao?" Thần sắc kim viên cả kinh.

"Chỉ sợ là phải như vậy. Lần trước đi ma phần ta gặp được hạt châu kia, lực lượng ẩn chứa bên trong nó tương đồng với bổn nguyên chi lực của ta, xét về độ tinh thuần cùng số lượng thì đều hơn cả mười lần so với bản thể của ta. Chỉ cần chiếm được bảo vật này, cộng thêm một chút thời gian hấp thu lực lượng bên trong thì ta chẳng những có thể đột phá cảnh giới trước mắt mà còn có thể tiến giai lên tầng thứ cao hơn. Luận công hiệu, vật ấy đối với ta còn quan trọng hơn nhiều so với Minh Hà thần nhũ." Mộc Thanh ngưng trọng nói.

"Nếu chủ nhân đã nói như vậy, Kim Linh nhất định sẽ chăm sóc thật tốt bản thể của chủ nhân." Kim viên sau khi nghe xong thì biết ý Mộc Thanh đã quyết nên không tiếp tục khuyên nữa mà trịnh trọng hứa.

"Ừm, có lời này của Kim Lão ta yên tâm rồi. Bản thể của ngươi vốn đã bị hủy, hiện tại mặc dù ta dùng bản thể chi lực huyễn hóa ra thân thể mộc viên nhưng tu vị cũng chỉ còn Linh Suất sơ giai. Có hơi yếu một chút. Như vậy đi, ta sẽ đem vật ấy lưu lại cho ngươi!" Mộc Thanh suy nghĩ một chút, bỗng nhiên há miệng phun ra một tấm kính mênh mông sắc xanh.

Kính này tuy chỉ lớn bằng lòng bàn tay, viền ngoài tấm kính được bao bởi một lớp vân gỗ xanh biếc. Kính trên không trung thoáng chớp lên tỏa ra hà quang vạn đạo, khí lành tỏa rộng.

Vật này vừa thấy đã biết là một chí bảo không tầm thường.

"Đây không phải là Thiên Mộc Kính của chủ nhân sao! Bảo vật này từ ngày chủ nhân đắc đạo vẫn bồi luyện tới nay. Tiểu nhân

sao dám nhận lấy! Đường đi ma phần của chủ nhân còn cần bảo vật này hộ thân." Kim Linh vừa thấy kính này thì lập tức thối lui, liên tục xua tay.

"Bản thể nếu không giữ được thì ta còn có thể tồn tại sao? Huống hồ Kim lão không phải không biết nhiều năm trước ta đã lấy được một kiện linh bảo khác, uy lực không hề dưới kính này. Hơn nữa độ hữu dụng có thể khắc chế ma khí còn trên kính này." Mộc Thanh cứ vậy nói.

Nghe Mộc Thanh nói vậy, Kim Linh do dự một lát mới đáp ứng.

Hắn giơ tay về phía mặt kính, nhất thời mặt kính hóa thành một đạo thanh quang nhập vào trong thân thể.

"Ngoại trừ Thiên Mộc Kính, hai thanh Trường Thanh Mộc Linh Kiếm này cũng hơn xa hai chiếc lúc đầu, ngươi cũng nhận lấy đi." Mộc Thanh suy nghĩ thêm một chút rồi quay tay trảo về phía hư không.

Hai nhánh cây thoáng rung rồi rơi xuống, dưới thanh sắc hà quang không ngừng chớp động liền hóa thành hai thanh kiếm hàn quang lập lòe. Vẻ mặt Kim Linh đầy vui mừng, lần này không hề tỏ ý chối từ mà lập tức tung người đón lây hai thanh kiếm, thoáng đánh giá một chút rồi thu lại.

Bố trí xong xuôi mọi thứ, Mộc Thanh lại dặn dò Kim Linh thêm vài câu rồi giải trừ mộc hóa nửa thân dưới, khôi phục nguyên trạng thân hình.

Sau đó một đạo thanh hồng từ trong cốc phá không bay ra, chớp lên vài lần đã ly khai sơn cốc.

Ngay lúc Mộc Thanh rời đi không lâu, Kim Linh liền phát động cấm chế của pháp trận.

Không gian bốn phía sơn cốc trở lên mơ hồ, giống như là ảo ảnh chiết xạ dưới mặt nước, cảnh tượng trở lên trống rỗng, từ xa nhìn lại không thể phát hiện.

Mộc Thanh cũng không vội vã phi độn, bốn phía quanh nàng nổi nên cảnh tượng dị thường.

Chỉ thấy trong vòng mười trượng xung quanh nàng đều là điểm điểm lục quang, hư ảnh hoa thảo thụ mộc bay múa không ngừng, một cỗ mộc linh khí tinh thuần liên tục phát ra.

Trên người Mộc Thanh lục quang lưu chuyển, một hư ảnh thúy lục cự thụ ở sau lưng như ẩn như hiện khiến phiến cỏ cây này như nơi tiên cảnh.

Dường như ở giữa lục quang có một mảnh thiên địa khác vậy.

Một lát sau, Mộc Thanh đã trở về gò đất lúc trước phát hiện ra tung tích của Hàn Lập. Nàng dừng lại độn quang, hạ xuống đỉnh núi.

Hai tay khẽ vung, lục quang xung quanh đột nhiên khuếch tán đi bốn phương tám hướng, chỉ vài nhịp thở đã bao bọc cả phiến núi non vào bên trong.

Phiến hư ảnh cây cối hoa cỏ trong nháy mắt đều biến thành thực vật, cắm rễ trên mặt đất đón gió đong đưa.

Nơi đây thoáng chốc biến thành một thế giới hoa cỏ xanh tươi.

Cùng lúc đó, phía dưới gốc hư ảnh cự thụ sau lưng Mộc Thanh đột nhiên hóa thành vô số thanh ti bắn đi.

Có sợi nhập vào trong thụ mộc biến mất, có sợi lại lóe lên chui thẳng xuống dưới đất…

Lúc này, hai mắt nàng nhắm lại, thần sắc ngưng trọng, khuôn mặt xinh đẹp nhíu lại tựa hồ đang xem xét điều gì.

Ước chừng một tuần trà sau, hai mắt nàng mở ra, thì thào:

"Hóa ra là mượn lực lượng của hai môn hạ quỷ bà phá hủy ấn ký. Xem ra ngay cả quỷ bà cũng không biết môn hạ của mình biết loại bí thuật này. Chẳng qua nếu đã biết được phương hướng bọn họ

thì chắc chắn sẽ tìm được."

Mộc Thanh tự nói một mình, nàng tiếp tục bắt quyết. Lục sắc quang mang bốn phía tán đi, quang mạc co rút tới đâu, tất cả hoa cỏ nơi đấy đều lập tức biến mất.

Khu đồi núi này thoáng chốc đã khôi phục nguyên trạng. Mộc Thanh bay vút lên trời đuổi theo phương hướng lúc trước Hàn Lập rời đi.

Hàn Lập tất nhiên không biết đám người Lục Túc và Mộc Thanh đang chủ tâm tìm hắn. Nhưng để ngừa vạn nhất, hắn từ lúc mang theo nhị nữ rời khỏi nơi đó không ngừng biến đổi phương hướng trên đường đi.

Theo hắn, cho dù có để lại dấu vết sơ hở gì thì cũng không đủ để lo lắng.

Hiển nhiên hắn đã có chút coi thường thần thông của đám yêu vương này.

Hiện tại, Hàn Lập mang theo nhị nữ phi hành trên một mảnh cát vàng. Vừa phi hành, hắn vừa nói với hai người Nguyên Dao điều gì đó.

"Cái gì, Hàn huynh định tìm kiếm không gian tiết điểm phản hồi Linh giới!" Nghiên Lệ hô lên kinh hãi.

"Đúng vậy! Lúc từ Nhân giới tới Linh giới ta cũng đã nghiên cứu qua không gian chi đạo nên sớm phát hiện cho dù là không gian lớn nhỏ cỡ nào đều có tồn tại một ít tiết điểm. Hơn nữa không gian càng nhỏ thì càng dễ phát hiện không gian tiết điểm. Khe hở không gian thực ra cũng là một loại biến dị của không gian tiết điểm mà thôi. Chúng ta chỉ cần tìm được không gian tiết điểm của Minh Hà chi địa, thêm một chút phiêu lưu nữa thì hẳn có cơ hội rất lớn phản hồi Linh giới." Thanh âm Hàn Lập vô cùng trấn định, từ từ nói ra.

"Nhưng mà Hàn huynh…, tuy rằng không gian tiết điểm không nhiều lắm nhưng ta cùng sư tỷ cũng đã nghe nói qua sự hung

hiểm trong đó. Trong đó chẳng những thường xuất hiện không gian phong bạo mà chỗ ra vào của tiết điểm cũng không thể khống chế. Nguy hiểm quả thực quá lớn!" Nguyên Dao chậm rãi nói.

"Có một chút nguy hiểm, nhưng nếu có ta dẫn đường thì ít nhất bảy tám phần nắm chắc có thể bình yên vượt qua. Dù sao Minh Hà chi địa cũng là một không gian phụ thuộc vào Linh giới chứ không phải một nơi riêng biệt. Trừ phi hai vị đạo hữu không có ý định rời đi, định lâu dài ở lại Minh Hà chi địa." Hàn Lập nhíu mày nói.

"Kỳ thực chúng ta chỉ cần lẩn trốn một thời gian, chờ những người kia rời đi rồi tiếp tục ở đây tu luyện cũng chưa hẳn là không được. Nơi này âm khí cùng linh khí đều tràn đầy, quả thực rất có lợi trong việc tu luyện của chúng ta." Nhãn quang Nghiên Lệ chớp động, thản nhiên cười nói.

"Điều này chỉ sợ không được. Nghiên cô nương chẳng lẽ đã quên còn người của Phù Du Tộc sao? Viện binh của con khôi lỗi đó chẳng biết khi nào sẽ tới đây, ngay cả nhóm người Mộc Thanh quỷ bà cũng cực kỳ kiêng kị Phù Du Tộc, từ đấy có thể tưởng tượng được tộc này đáng sợ thế nào. Hơn nữa Minh Hà chi địa này lại là Thánh địa của bọn họ, cho nên bọn họ chắc chắn hiểu rõ nơi này hơn chúng ta. Cho dù có trốn ở một nơi bí mật cũng không chắc sẽ an toàn. Còn một chuyện nữa, hai vị đạo hữu chẳng lẽ không định trở về Nhân tộc tìm kiếm biện pháp khôi phục nhân thân sao?" Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, chậm rãi phân tích

------oOo------

Chương 1509: Quỷ vụ tái hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vừa nghe nói vậy, hai người Nguyên Dao Nghiên Lệ liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt chần chừ khó quyết.

Hai nàng đương nhiên không bao giờ buông bỏ ý định khôi phục lại thân thể.

"Là thiếp thân lo nghĩ không chu toàn. Nghe Hàn huynh nói vậy thì dường như trước kia đã từng vượt qua không gian tiết điểm. Nếu như vậy thì một khi tìm được không gian tiết điểm phù hợp ta cùng sư muội cũng hy vọng rời khỏi nơi đây. Nhưng thế nào mới tìm được tiết điểm, điều này hai người chúng ta quả thực không biết chút nào." Trầm ngâm một lúc, Nghiên Lệ cười khổ nói.

"Điều này hai vị đạo hữu cứ yên tâm. Ở phương diện này tại hạ có phương thức của mình. Chẳng qua để tìm kiếm cũng cần mất một đoạn thời gian, cần phải tránh khỏi sự truy tìm của đám người quỷ bà mới được. Mấy người bọn họ cho dù cuối cùng có lấy được thứ đó hay không, nhưng bởi vì Phù Du Tộc nên cũng sẽ không ở lại nơi này lâu. Trong khoảng thời gian giữa lúc bọn họ rời khỏi Minh Hà chi địa và người của Phù Du Tộc chưa đến sẽ là cơ hội tốt nhất để chúng ta tìm kiếm tiết điểm thoát đi. Hiện tại, chúng ta nên tìm một địa phương bí mật trốn tạm một thời gian ngắn đã." Hàn Lập từ từ nói, tựa hồ đầy tin tưởng đối với việc này.

Hai người Nguyên Dao Nghiên Lệ nghe vậy thì thấy cũng hợp lý, liên tục gật đầu đồng ý.

Trong khi ba người thương lượng độn quang vẫn không ngừng một chút nào, ba vệt sáng lướt qua không trung rồi biến mất phía cuối chân trời.

Mấy ngày sau, đoàn người Hàn Lập đã xuất hiện ở trên một nơi mênh mông là nước.

Quỷ dị là trên mặt nước xanh đen lại có một tầng hắc vụ lượn lờ phía trên.

Càng quỷ dị hơn là tại phiến thủy vực vô tận này, các hòn đảo lớn nhỏ dày đặc chi chít như sao trên trời.

Hàn Lập một hơi xâm nhập vào trong phiến thủy vực một ngày một đêm, vẫn không thấy bến bờ.

"Ta tạm ẩn thân ở nơi đây đi. Phiến thủy vực này lớn như vậy, chỉ sợ không thua gì đại dương. Cho dù đám yêu vương kia có truy tìm cũng không thể trong thời gian ngắn tìm ra được chúng ta. Hơn nữa ta mơ hồ cảm thấy ở sâu dưới đáy nước có không ít vật đáng sợ ẩn tàng. Có nhiều tồn tại đáng sợ như vậy, đám người quỷ bà cũng không thể quá tùy ý dùng thần niệm tra xét. Trên khía cạnh nhất định thì đây chính là một tấm chắn tốt của chúng ta" Hàn Lập bay đầu dừng lại độn quang, ánh lam mang trong mắt chợt lóe đảo qua mảng lớn hắc vụ nồng đậm ở phía dưới, chậm rãi nói.

Đám khí vụ ngưng kết nồng đậm đến vậy, bọn họ dọc đường đi cũng đã gặp không ít, nhưng dưới linh mục thần thông hắn mơ hồ nhìn thấy dưới đám hắc vụ này là một tòa tiểu đảo nho nhỏ.

Hai người Nguyên Dao tuy không thể nhìn thấy hòn đảo trong hắc vụ nhưng thấy Hàn Lập nói vậy thì cả hai cũng không chần chừ lập tức đáp ứng cùng Hàn Lập hạ xuống bên dưới hắc vụ.

Chuyện tình khiến ba người kinh hãi xuất hiện!

Hắc vụ này nhìn như bình thường nhưng khi ba người vừa mới tiến vào trong đó thì đột nhiên cảm thấy hắc vụ bốn phía quay cuồng từng trận, ập thẳng về phía mấy người, linh khí bao quanh thân thể họ lập tức tan rã, độn quang của cả ba nhanh chóng tiêu thất.

Aaaa….

Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ kinh hãi, sắc mặt đại biến thất thanh hô lên. Tuy các loại linh quang bên ngoài cơ thể hai nàng liên tiếp thiểm động nhưng thân hình vẫn rơi thẳng xuống phía sâu dưới vụ khí.

Trong lòng Hàn Lập cũng cảm thấy kinh hãi, hắn liên tiếp thay đổi nhiều loại pháp quyết từ Nguyên Từ Thần Quang, Phạm Thánh Chân Ma Công,… tất cả đều đồng thời vận hành nhưng tất cả đều mất đi hiệu lực bởi không thể dẫn động linh lực. Chỉ là trong lúc khó khăn hắn chợt lóe linh quang, lập lức thôi động Côn Bằng Biến trong Kinh Trập Thập Nhị Quyết. Bên ngoài thân bùng lên thanh quang, cả người sau khi biến thân thành đại bàng thì pháp lực cũng lập tức khôi phục toàn bộ.

Hàn Lập mừng rỡ lập tức mở rộng hai cánh, hình thể hóa lớn lên mấy lần rồi huy trảo bắt lấy thân hình nhị nữ sau đó bay vọt lên trên trời cao.

Chỉ sau vài nhịp vỗ cánh, thanh sắc đại bàng đã thoát ra khỏi đám vụ khí, xuất hiện ở tầng cao trên bầu trời.

Thanh quang tắt đi, đại bàng biến mất, Hàn Lập lại trở về với hình dạng nhân hình xuất hiện trong hư không. Mà hai người Nguyên Dao Nghiên Lệ cũng lần nữa khôi phục pháp lực, cả hai hoa dung thất sắc cũng đã bắt đầu tự mình phi hành, huyền phù trong hư không.

"Thế là thế nào? Hắc vụ này sao lại kinh khủng đến vậy? Nếu không có Hàn huynh ra tay chỉ sợ hai người chúng ta lại phải chịu khổ rồi." Sắc mặt Nghiên Lệ vẫn vô cùng sợ hãi, lẩm bẩm nói.

Vẻ mặt Nguyên Dao cũng tái nhợt nhưng nhãn quang chớp động, trên mặt lộ rõ vẻ kỳ quái.

Hàn Lập chắp hai tay sau lưng không ngừng đánh giá hắc vụ quay cuồng bên dưới, đồng dạng lộ vẻ trầm ngâm.

"Quả thực có chút cổ quái, nhưng cảm giác này…, Nguyên đạo hữu, có phải ngươi cũng thấy rất quen thuộc không?!" Hàn Lập quay đầu lại, hướng về phía Nguyên Dao hỏi.

"Hàn huynh nói không sai, loại cảm giác này ở Nhân giới ta cũng đã trải qua một lần, đó chính là thời điểm ở Loạn Tinh Hải lúc bị quỷ vụ cuốn vào Âm Minh Chi Địa." Nguyên Dao nghi hoặc nói.

"Âm Minh chi địa, Minh Hà chi địa! Hắc hắc, hai tên này nghe cũng rất tương tự, hơn nữa đều có loại vụ khí cổ quái khiến người ta mất đi pháp lực. Hẳn là có liên quan với nhau." Hàn Lập sờ cằm, cân nhắc nói.

"Chỉ có một chút bất đồng nho nhỏ, đó chính là công hiệu tước đoạt linh lực ở nơi đây tựa hồ so với quỷ vụ ở Nhân giới. Tuy rằng vẫn không thể điều động pháp lực nhưng ta vẫn có thể cảm ứng được sự tồn tại của linh lực còn khi bị cuốn vào quỷ vụ tại Nhân giới thì hoàn toàn không khác gì một phàm nhân." Nguyên Dao vẫn không dám khẳng định.

"Ta cũng cảm thấy như thế. Nguyên do cụ thể thế nào, có phải quái vụ ở đây kém hơn so với Nhân giới hoặc là do tu vị của chúng ta tăng tiến khiến tác dụng của nó giảm bớt hay không quả thực khó nói. Chẳng qua rõ ràng hai thứ này có chút bất đồng, quỷ vụ ở Nhân giới tựa hồ có linh tính chủ động cuốn lấy tu sĩ phụ cận…." Hàn Lập lắc đầu, nêu ra từng điểm khác nhau.

"Quả thực giống như Hàn huynh nói vậy. Hắc vụ nơi này không chủ động cuốn lấy tu sĩ còn quỷ vụ ở Nhân giới lại có thể tự động cuốn người vào Âm Minh chi địa. Không biết quỷ vụ này có thông tới một không gian hay giới diện nào khác không." Hai mắt Nguyên Dao sáng ngời, có chút hưng phấn.

"Điều này không thể biết được! Dù sao quỷ vụ ở Nhân giới và Âm Minh chi địa chúng ta vẫn chưa biết rõ lai lịch của nó." Hàn Lập thở dài một hơi rồi nói.

"Ta thấy hắc vụ ở các nơi khác cũng tương tự nơi đây, chẳng lẽ tất cả chúng đều lợi hại như vậy sao?"

Nghiên Lệ vốn vẫn ở bên cạnh lắng nghe nãy giờ bỗng nhiên lên tiếng.

"Điều này quả thực Hàn mỗ vẫn chưa xem xét qua! Nhị vị đạo

hữu ở đây chờ một chút, ta đi một chút rồi sẽ trở lại." Hàn Lập ngẩn ra, đuôi lông mày khé nhíu.

Thanh quang trên người hắn chợt lóe, hai cánh vũ động, chớp mắt đã bắn đi hơn mười trượng về phương xa để lại nhị nữ đưa mắt nhìn nhau.

"Nguyên sư muội, thần thông Hàn đạo hữu tu luyện quả thực không ít, thậm chí bí thuật biến thân của Phi Linh Tộc cũng học được." Nghiên Lệ lấy làm lạ tặc lưỡi liên tục rồi nói.

"Sư tỷ chẳng lẽ đã quên Hàn huynh dùng thân phận Thánh tử Phi Linh Tộc để tiến vào Địa Uyên. Nên việc có được bí thuật này cũng không có việc gì kỳ quái" Nguyên Dao lại nhẹ nhàng cười.

"Sư muội không biết đó chứ, Thánh tử Phi Linh Tộc không phải người nào cũng có thể trà trộn. Ta từ miệng người khác nghe qua được một số chuyện, đó là Thánh tử Phi Linh Tộc chẳng những cần có chân linh tinh huyết mà còn nhiều những hạn chế hà khắc khác nữa. Ngay cả tộc nhân Phi Linh Tộc có thể trở thành Thánh tử cũng khó khăn muôn vàn. Không biết Hàn đạo hữu làm cách nào học được thần thông bực này." Nghiên Lệ cười nói.

"Ra là như vậy." Nguyên Dao gật gù, ánh mắt nhìn về phương hướng Hàn Lập biến mất có chút mê ly.

Nghiên Lệ thấy thần sắc Nguyên Dao như vậy thì trong mắt thoáng hiện dị sắc, nàng mỉm cười nói:

"So với việc này thì bản thân ta càng tò mò hơn về việc sau khi Hàn huynh biến thân thành đại bàng lại không sợ quỷ vụ."

"Quả thực có chút cổ quái, muội cũng cảm thấy khó hiểu. Chẳng lẽ bí thuật biến thân của Phi Linh Tộc còn có thần thông khác chưa biết?" Nguyên Dao bị vấn đề này làm phân tâm, liền thu ánh mắt trở về, đồng dạng lộ vẻ khó hiểu.

"Điều này quả thực khó nói, chờ lát nữa Hàn đạo hữu về rồi hỏi hắn, có lẽ hắn biết chút ít." Nghiên Lệ híp mắt cười.

"Không ổn chút nào! Việc này có quan hệ với thần thông công pháp, hai người chúng ta không nên hỏi thì hơn." Nguyên Dao nghe thấy vậy tỏ ra do dự.

"Ha ha, với dao tình năm đó của sư muội cùng Hàn đạo hữu, một chút việc nhỏ đó hẳn không có gì to tát. Ta cũng không phải định nghiên cứu khẩu quyết công pháp của hắn mà chỉ muốn tìm xem có biện pháp nào khắc chế quỷ vụ này hay không mà thôi. Cũng là do ta cùng Hàn đạo hữu không quá thân quen nên để sư muội hỏi thì thỏa đáng hơn." Nghiên Lệ lơ đễnh trả lời.

Nguyên Dao nghe xong lời này, đôi mi thanh tú nhíu chặt lại, nàng chỉ yên lặng gật đầu.

Ước chừng nửa canh giờ sau, phía chân trời lại xuất hiện thanh quang. Theo tiếng thanh minh, thanh sắc đại bàng bay trở về.

Chỉ vài lần chớp lên, từng trận cuồng phong ập tới; đại bàng thoáng chốc đã xuất hiện trước người nhị nữ. Tiếp đó, thanh quang tắt đi, đại bàng biến mất thay vào đó là thân hình của Hàn Lập.

"Thế nào, hắc vụ ở kia cũng thế sao?" Nghiên Lệ không nhịn được lên tiếng hỏi trước.

"Không phải tất cả, mà là một số trong đó có thể thôn phệ linh lực, còn hơn phân nửa là vụ khí bình thường."

Thần sắc Hàn Lập nghiêm túc trả lời.

Vừa nghe Hàn Lập nói vậy, vẻ mặt nhị nữ đều lộ vẻ kinh ngạc.

"Vậy sau khi đạo hữu tiến vào trong hắc vụ xem xét, đến tột cùng là thế nào?" Nghiên Lệ thở dài một hơi rồi lại hỏi.

"Theo lý mà nói, chúng ta còn phiền toái bên người nên tốn thời gian tìm tòi nghiên cứu quả không phải việc khôn ngoan. Hắc vụ này có tác dụng giam cầm thần niệm nên nếu chúng ta tiến vào trong đó thì cho dù đám yêu vương có thần thông quảng đại hơn nữa cũng không thể tìm được chúng ta. Điều lo lắng duy nhất

chính là không biết ở sâu trong hắc vụ còn có gì nguy hiểm hay không." Hàn Lập chần chừ một lát rồi nói.

"Chỉ cần có thể tránh né đám người quỷ bà tra xét thì mạo hiểm một phen cũng đáng. Lại nói, Hàn huynh, không phải ngươi sau khi biến thân thành đại bàng sẽ không sợ quỷ vụ này sao?" Nghiên Lệ lại cười nói.

Hàn Lập mỉm cười, chưa định nói thì thì Nguyên Dao do dự một chút lại lên tiếng hỏi:

"Hàn huynh, bí thuật biến thân của ngươi chắc là học từ Phi Linh Tộc. Nhưng vì sao khi biến thân lại không sợ quái vụ hạn chế linh lực. Nếu biết nguyên do trong đó thì hai người chúng ta chẳng phải cũng có thể trốn trong quái vụ mà không sợ pháp lực biến mất hoàn toàn hay sao?

------oOo------

Chương 1510: La hầu chi mê

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thuật biến thân côn bằng quả thực ta học được từ phân chi Thiên Bằng Tộc trong Phi Linh Tộc. Còn về việc vì sao sau khi biến thân lại không sợ vụ khí ảnh hưởng thì bản thân ta cũng không rõ nguyên do. Nhưng trên đường đi ta đã cân nhắc qua, trong lòng đã có một suy đoán, không biết có phải hay không." Hàn Lập thấy Nguyên Do hỏi, hắn suy nghĩ một chút rồi thận trọng trả lời.

"Hàn huynh có gì cứ nói, chẳng lẽ đối với hai người chúng ta còn khách khí đến vậy?" Hai mắt Nghiên Lệ chuyển động, cười nói.

Thần sắc Hàn Lập có chút xấu hổ, bèn chậm rãi nói:

"Hai vị đạo hữu nếu đã tu luyện tại Âm Minh chi địa ở Nhân giới nhiều năm như vậy chắc cũng biết một ít truyền văn về nơi đó chứ?"

"Hàn huynh nói tới truyền văn về Âm ty giới cùng La Hầu sao?" Thần sắc Nguyên Dao thoáng động, hỏi.

"Đúng vậy! Âm ty giới mờ ảo hư vô, căn bản không biết có thực hay không. Nhưng tại Nhân giới ta đã tận mặt thấy qua La Hầu một lần.

Tuy rằng chỉ nhìn được một phần ngàn vạn hình thể của con thú này nhưng khi nó hiện thân thì tình hình lúc đó rất tương tự với quỷ vụ." Ánh mắt Hàn Lập khẽ chớp, đáp lại.

"Hàn huynh định nói Âm Minh chi địa là do thân thể La Hầu hình thành nên!" Nguyên Dao giật mình nói.

"Tuy rằng cũng không có những bằng chứng xác thực nhưng ta cảm thấy ít nhất có ba bốn thành có thể. Mà chân linh Côn Bằng

là thiên địch của La Hầu, sau khi ta biến thân có thể dựa vào Côn Bằng chân huyết mà mượn Côn Bằng chi lực. Nếu vụ khí nơi đây có liên quan đến quỷ vụ thì đương nhiên có thể miễn được ảnh hưởng của nó. Trước mắt chỉ có thể giải thích như vậy." Hàn Lập tiếp tục nói.

"Chẳng lẽ Minh Hà chi địa này cũng là thân thể của La Hầu. Nhưng quái vụ này lại không giống như ở Nhân giới, Hàn huynh giải thích thế nào?" Nghiên Lệ không nén nổi suy nghĩ Minh Hà chi địa này cũng là thân thể La Hầu được nên chen ngang hỏi một câu. Hàn Lập không trực tiếp trả lời mà mỉm cười hỏi lại: *"Chẳng lẽ Nghiên đạo hữu cho rằng La Hầu này cũng là La Hầu ở Nhân giới sao?"*

"Ý của Hàn huynh là La Hầu nơi này cùng La Hầu ở Nhân giới là hai con khác nhau! Nếu là hai thân thể bất đồng thì hắc vụ có chút khác nhau cũng không có gì ngạc nhiên. Nghe nói La Hầu Thú hình thể lớn kinh người, có thể nuốt nhật nguyệt. Trời sinh trong người đã có không gian độc lập. Minh Hà chi địa rõ ràng là lớn hơn so với Âm Minh chi địa rất nhiều. La Hầu thú ở đây thần thông cùng hình thể đều hơn xa con ở Nhân giới." Sắc mặt Nghiên Lệ thoáng biến trắng, thấp giọng nói.

"Chỉ sợ không chỉ như vậy." Hàn Lập lắc đầu.

"Ồ, Hàn huynh còn có kiến giải gì sao?" Nguyên Dao tò mò hỏi.

"Nơi đây vụ khí ngưng tụ như vậy, đầu La Hầu Thú này còn tồn tại hay không cũng thật khó nói. Ta xem qua một số điển tịch thì một khi La Hầu hết thọ nguyên mà chết nhưng không gian độc lập trong cơ thể nó vẫn không sụp đổ mà trường tồn bất diệt."

"Hàn huynh cho rằng đây là không gian trong cơ thể một con La Hầu Thú đã chết!" Nguyên Dao ngẩn ngơ.

"Ha ha, đây cũng chỉ là phỏng đoán của ta mà thôi, còn tình huống cụ thể thế nào vẫn cần xem xét." Hàn Lập cười, hắn cũng không giải thích nhiều.

"Ta cho rằng suy đoán của Hàn đạo hữu đã tiếp cận với chân

tướng sự thật. Nếu thực sự như vậy thì hơn phân nửa sự việc đều được giải thích rõ ràng. Cũng bởi con La Hầu Thú này đã chết cho nên âm minh khí cũng lớn hơn con ở Nhân giới, do đó đã hình thành nên nhiều quỷ vật cao cấp như vậy. Cũng không biết nhóm yêu vương có biết việc này không. Điều duy nhất khó lý giải chính là linh khí cùng linh mạch nơi đây. Ở Âm Minh chi địa tại Nhân giới thì một chút linh khí cũng không thể bảo tồn, ngay cả bản thân ở trong không gian đó cũng không thể điều động pháp lực." Nghiên Lệ hấp háy mắt, nói.

"Điều này khó có thể lý giải! Có lẽ bậc đại thần thông của Phù Du Tộc khi phát hiện ra không gian này đã động tay chân gì đó, hoặc là không gian trong cơ thể La Hầu Thú này vốn là như vậy. Chẳng qua tất cả những thứ đó cũng không có quá nhiều quan hệ với tình cảnh hiện giờ của chúng ta. Điều duy nhất khiến ta hứng thú bây giờ chính là việc hắc vụ này có thể mang chúng ra rời đi khỏi Minh Hà chi địa hay không. Chỉ cần nó tương tự như Âm Minh chi địa thì chắc chắn cũng sẽ có lối thoát tương tự. Lối thoát này so với không gian tiết điểm ban đầu ta đề cập tới còn an toàn hơn không ít." Hàn Lập vừa nói, vừa đảo mắt nhìn bốn phía.

"Lời của Hàn huynh rất có lý. Tại những đám quái vụ khác có điều gì dị thường sao?" Nghiên Lệ suy nghĩ một chút rồi hỏi.

"Không có! Hắc vụ nơi khác ngoại trừ việc cũng có thể hạn chế pháp lực thần thông ra thì ta còn chưa phát hiện ra điều đặc biệt khác. Đương nhiên đây chỉ là ở vùng phụ cận mà thôi, nếu hắc vụ chỉ xuất hiện ở nơi đây thì lối thoát khẳng định nằm trên phiến thủy vực này. Hiện giờ chúng ta lập tức tìm kiếm nó hay vẫn theo kế hoạch ban đầu tạm thời tránh né?" Thanh âm Hàn Lập chậm lại một chút, hỏi.

"Nếu lối thoát gần đây thì sao chúng ta không bỏ chút thời gian tìm kiếm. Nói không chừng chỉ mất vài ngày là có thể tìm ra. Đến lúc đó chẳng phải còn ổn thỏa hơn so với việc bị động tránh né sao?" Nghiên Lệ không cần suy nghĩ lập tức trả lời ngay.

"Sư tỷ nói cũng đúng. Nếu cứ theo kế hoạch cũ mà làm thì nhóm yêu vương chưa rời đi mà viện quân Phù Du Tộc đã tới đây thì chúng ta không phải là càng khó khăn sao?" Nguyên Dao chần

chờ một chút nhưng cũng đồng ý với ý kiến của Nghiên Lệ.

Hàn Lập nghe vậy thì chỉ trầm tư không nói.

Tuy rằng hai người họ nói đều có lý nhưng trong tâm cảm hắn lại mơ hồ cảm nhận được điều gì đó bất ổn nên mới có chút do dự không quyết.

Một hồi lâu sau, hắn mới chậm rãi lên tiếng:

"Vậy cứ như lời hai vị đạo hữu lưu lại nơi này một chút tìm kiếm xem có lối thoát hay không. Nhưng chúng ta nhiều lắm cũng chỉ có thể bỏ ra hai ngày mà thôi, trong hai ngày đó chúng ta sẽ được an toàn."

Hàn Lập nghĩ ra một biện pháp dung hòa.

Nghe Hàn Lập nói vậy, Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy đó là kế sách lưỡng toàn bèn gật đầu đồng ý.

"Được! một khi đã như vậy thì chúng ta hãy thăm dò hắc vụ phía dưới trước đi. Cho dù không tìm ra manh mối về lối thoát thì cũng có thể trước tiên bố trí một chỗ ẩn núp. Vạn nhất xảy ra bất ngờ gì thì chúng ta sẽ trốn vào bên trong. Côn Bằng lực có thể miễn trừ cấm chế của hắc vụ, ta quả thực có chút biện pháp giúp hai vị đạo hữu tạm thời thông qua đám vụ khí này." Hàn Lập mỉm cười nói.

"Hàn huynh có biện pháp?" Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ đều trở lên mừng rỡ.

Hàn Lập mỉm cười, tiếng sét sau lưng bỗng vang lên, hai cánh khẽ rung lên, lông cánh sau lưng biến sắc.

Một cánh biến thành từng phiến thanh quang, một cánh tràn đầy ngũ sắc quang hà – cả hai không ngừng chớp động tỏa ra vạn đạo hào quang chiếu rọi không gian.

Hàn Lập đem đôi cánh thiên bằng sau lưng mình biến lại thành hình linh bảo Phong Lôi Sí.

Nhị nữ lần đầu nhìn thấy chân diện mục của Phong Lôi Sí thì đều lắp bắp kinh hãi.

Lúc này ngoại hình không biến đổi quá nhiều, chỉ là linh áp phát ra từ đó vô cùng kinh người khiến nhị nữ biến sắc.

Đúng lúc này, bên cánh thanh sắc sau lưng Hàn Lập khẽ vẫy lên, nhất thời hai cây thanh linh rời cánh bay tới lơ lửng trước mặt nhị nữ.

"Hai vị đạo hữu có thể thử xem, hai vật này đều dùng Côn Bằng khí tức ngưng tụ thành hình, nói không chừng sẽ có kỳ hiệu!" Hàn Lập mỉm cười nói.

Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ lại liếc mắt nhìn nhau, bán tín bán nghi.

Chẳng qua Nghiên Lệ lập tức vung tay bắt tới một cây thanh linh, sau đó quán chú pháp lực toàn thân vào trong đó.

"Phanh!" – một tiếng vang nhỏ xuất hiện, một đoàn thanh mang đã phủ kín toàn thân nàng.

"Ồ, quả là huyền diệu! Ta đi trước thử xem. Vạn nhất không ổn thì mong Hàn huynh giúp đỡ tiểu muội một phen vậy." Nghiên Lệ nhìn Hàn Lập cười tươi như hoa hướng dương.

"Ha ha, điều này là đương nhiên. Hàn mỗ sẽ ở bên cạnh hộ pháp cho Nghiên đạo hữu!" Hàn Lập không chút do dự trả lời. Thân hình một lần nữa hóa thành thanh sắc đại bàng sải cánh bay trước vào bên trong hắc sắc vụ khí.

"Nghiên Lệ nắm chặt lấy thanh linh trong tay, thanh quang trên người đại phóng, lập tức bay thẳng xuống bên dưới.

*"*Sư tỷ cẩn thận!*" Nguyên Dao cẩn thận dặn dò.*

*"*Sư muội yên tâm, có Hàn huynh bên cạnh chiếu cố sao có thể xảy ra chuyện gì.*" Nghiên Lệ cười vang, thanh quang do nàng hóa thành vẫn tiếp tục lao xuống phía dưới.*

Ánh mắt Nguyên Dao không chớp nhìn chầm chầm vào thân ảnh của Nghiên Lệ

Thanh sắc đại bàng do Hàn Lập hóa thành đã sớm huyền phù bên cạnh hắc vụ chờ Nghiên Lệ.

Rốt cục thanh quang cũng tiến nhập vào bên trong hắc sắc vụ khí. Kết quả, thanh âm vui sướng của Nghiên Lệ từ bên trong truyền ra:

"Quả là thần hiệu, tuy rằng không thể điều động hơn phân nửa linh lực nhưng vẫn hoàn toàn có thể phi hành cũng như sử dụng công pháp bình thường hay phóng xuất bảo vật đều không thành vấn đề."

"Hắc hắc, nếu vậy thì quá tốt rồi. Nguyên cô nương, ngươi cũng xuống dưới này đi. Chúng ta kiểm tra bên dưới một chút." Từ trên mình thanh sắc đại bàng truyền ra thanh âm như đã biết trước của Hàn Lập.

Nguyên Dao ở trên cao nghe thấy tiếng của hai người thì thở dài một hơi, toàn thân cảm thấy nhẽ nhõm. Nàng khẽ mỉm cười rồi cũng nắm chặt thanh linh trong tay bay xuống.

Chỉ là vào lúc này, dị biến lại nổi lên!

Hắc vụ vốn đang yên tĩnh bỗng trở lên quay cuồng, tiếp đó một cơn lốc từ phía dưới bất ngờ xuất hiện. Đoàn hắc vụ này thoáng chốc biến thành một cơn lốc xoáy cực lớn gầm rú liên hồi.

Hàn Lập hóa thành đại bàng cả kinh.

Tuy rằng cơn lốc này hung mãnh, hơn nữa còn truyền tới một cỗ hấp lực cực lớn nhưng còn không thể hoàn toàn chế trụ hắn. Nhiều lắm cũng chỉ khiến thân hình trì hoãn một chút mà thôi.

Hai cánh nhoáng lên, hắn lập lức bay đến bên Nghiên Lệ chụp lấy nàng ta định lập tức thoát ra khỏi quỷ vụ này.

Nhưng vào lúc này đột nhiên giữa trung tâm lốc xoáy có tiếng sấm nổ vang, vô số đạo hắc sắc thiểm điện ngang dọc hiện ra.

Trong lòng Hàn Lập trầm xuống, cảnh tượng này quá mức quen thuộc…

Hắc sắc thiểm điện thế tới cực nhanh, còn hắn dưới cự lực khó hiểu ập tới lại không thể linh hoạt cử động.

Hắc mang phía trước chợt lóe, thanh sắc đại bàng cùng Nghiên Lệ dưới trảo đã biến mất vô tung vô ảnh trong lốc xoáy.

Ở trên cao Nguyên Dao nhìn thấy hết thảy nên không khỏi hoảng hốt. Không chờ nàng kịp làm gì thì lốc xoáy đen kịt kia đã tràn ra bốn phương tám hướng cuốn lấy Nguyên Dao vào trong đó

------oOo------

Chương 1511: Ngọc trai

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong tích tắc mà Hàn Lập bị hắc sắc thiểm điện đánh trúng, hắn cảm thấy toàn cảnh trở lên mơ hồ, ngay tại lúc đầu óc choáng váng quay cuồng thì quá trình truyền tống cũng kết thúc.

Cũng may hắn đã rất quen thuộc quá trình truyền tống nên bản thân vừa hiện ra đã lập tức cố gắng áp chế cảm giác mê muội, hay tay bắt quyết lũ lượt phóng ra hà quang phủ lấy toàn thân cùng Nghiên Lệ chưa khôi phục tinh thần.

Lúc này, hắn mới cẩn thận đánh giá xung quanh. Bọn họ dường như đang ở trên một tòa cao thai do mỹ ngọc tạo lên.

Ở bốn phía cao thai có hơn mười cột đá màu xanh đứng sừng sững, mỗi một cột đều phủ đầy phù văn điêu khắc, không ngừng thiểm động.

Tòa cao thai này đúng là một pháp trận loại nhỏ.

Dưới những cây cột đá này là một lớp bạch sắc quang mạc mông lung trải rộng bao phủ toàn bộ cao thai. Ở bên ngoài quang mạc hắc vụ cuồn cuộn khiến mắt người khó có thể nhìn rõ mọi thứ.

Hàn Lập nhìn lên trên đỉnh đầu cũng thấy tình hình tương tự như vậy. Cũng may chút vụ khí đó đều bị ngăn cản ở bên ngoài

Hàn Lập không khỏi nhíu mày.

"Hàn huynh, nơi này là…" Nghiên Lệ cuối cùng cũng tỉnh lại sau chút mê muội khi truyền tống, khi thấy cảnh tượng quỷ dị xung quanh thì sắc mặt trắng bệch.

"Xem ra chúng ta đã bị quỷ vụ kia chuyển tới một địa phương khác." Hàn Lập vẫn giữ được vẻ trấn định.

"Chẳng lẽ nơi này không còn là Minh Hà chi địa?" Nghiên Lệ nghe thấy lời này liền tỏ ra vui vẻ.

"Điều này rất khó nói. Nhưng căn cứ theo kinh nghiệm truyền tống trước kia thì đợt truyền tống vừa rồi không giống truyền tống cự ly dài. Hẳn vẫn còn trong Minh Hà chi địa." Hàn Lập lắc đầu, cẩn thận nói.

Vừa nghe thấy vậy, trên mặt Nghiên Lệ tràn đầy thất vọng; nhưng dường như nàng nhớ ra điều gì đó, biến sắc hô lớn:

"Không xong rồi, Nguyên sư muội vẫn còn ở ngoài hắc vụ chứ không cùng chúng ta truyền tống tới đây. Chúng ta lạc nhau rồi!"

"Đạo hữu không cần lo lắng quá, với cơ trí của Nguyên cô nương thì cho dù có một mình cũng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Chỉ là chúng ta giờ không biết đây là nơi nào; chỉ cần chưa ra khỏi Minh Hà chi địa thì tìm được Nguyên đạo hữu cũng không phải việc khó." Hàn Lập trầm giọng nói.

Nghe Hàn Lập nói vậy, vẻ lo âu trên mặt Nghiên Lệ cũng giảm xuống.

"Ta cùng sư muội từ khi nhập đạo tới nay rất ít khi chia lìa nhau. Vừa rồi do đột nhiên không nhìn thấy Nguyên sư muội nên có chút thất thố, mong Hàn huynh đừng cười."

"Không có gì, Nguyên đạo hữu cùng Nghiên cô nương tỷ muội tình thâm, đó vốn là nhân tình! Chẳng qua cho dù có lo lắng cho Nguyên đạo hữu thì cũng cần giải quyết được phiền phức của bản thân mới được." Hàn Lập cười khổ lên tiếng trả lời, sau đó đảo mắt nhìn quanh rồi bước tới cột đá gần đó.

Hai mắt hắn khẽ híp lại đánh giá phù văn khắc ở bên trên rồi lại quay đầu nhìn về phía quang mạc bên ngoài.

Trong mắt lóe lên ánh lam mang, Hàn Lập nháy mắt thi triển ra thần thông Minh Thanh Linh Mục.

Lúc này tuy hắc vụ nồng đậm vô cùng nhưng vẫn bị linh mục thần thông của hắn xuyên qua, từ đó mà quan sát hết thảy sự tình trong hắc vụ.

"Ồ!" Thần sắc Hàn Lập thoáng động, hô nhỏ một tiếng.

"Hàn huynh phát hiện ra điều gì rồi sao?" Nghiên Lệ cũng đã đi tới, lo lắng hỏi.

"Nơi đây trừ bỏ tòa cao thai chỗ chúng ta ra, tại phụ cận có sáu tòa kiến trúc giống nhau tạo thành một vòng tròn. Hơn nữa nơi này có vẻ như là ở trong lòng núi." Hàn Lập hít sâu một hơi, chậm rãi trả lời.

"Lòng núi! Nếu chúng ta còn chưa ra khỏi Minh Hà chi địa, vậy ai lại làm những thứ này ở nơi đây?" Đôi mờ mi thanh tú của Nghiên Lệ nhíu chặt, lẩm bẩm nói.

"Điều này quả thực khó đoán, nhưng thứ ta muốn biết hơn nữa chính là người này sao lại có thể điều khiển quỷ vụ hút chúng ta tới đây. Chẳng lẽ có quan hệ với La Hầu Thú sao?" Hàn Lập không có đầu mối nên không thể khẳng định điều gì.

"Cứ ở nơi đây suy đoán cũng không ích lợi gì." Nghiên Lệ thở dài.

"Đương nhiên rồi, không ai biết được chủ nhân nơi này tính tình thế nào. Hãy nhìn xem, nói hộ tráo nơi đây là một lồng giam cũng không sai; trước tiên cần rời khỏi nơi đây rồi tính sau. Vừa rồi ta nhìn phù văn trên thân cột thấy vô cùng thâm ảo, bằng vào tạo nghệ trận pháp của bản thân cũng không thể hiểu được. Chỉ còn một cách dùng lực phá vỡ nơi này mà ra." Hàn Lập sờ cằm, nói.

"Trận pháp nơi đây quả thực huyền diệu. Tiểu muội cũng có nghiên cứu một chút về trận pháp chi đạo, chẳng bằng thử xem qua một chút."

Nghiên Lệ suy nghĩ một chút rồi nói, giọng nàng cũng khá tự tin.

"Ồ, nếu Nghiên cô nương có thể khai trừ cấm chế nơi này được là tốt nhất." Hàn Lập nghe vậy thì thoáng ngẩn ra, nhưng lập tức

mỉm cười lùi thân tránh sang một bên.

Nghiên Lệ cũng không khách khí tiến đến cột đá trước mặt, thần tình chăm chú, mục quang không ngừng chớp động quan sát phù văn trên đây.

Hàn Lập chắp tay sau lưng tiếp tục nhìn về phía ngoài quang mạc, cẩn thận đánh giá.

Khoảng một tuần trà sau, Nghiên Lệ thở dài một hơi, sắc mặt tái nhợt đưa ánh mắt chuyển khỏi đám phù văn trên trụ đáo, miễn cưỡng cười với Hàn Lập:

"Khiến Hàn huynh chê cười rồi, cấm chế này thâm ảo hơn rất nhiều so với dự đoán của tiểu muội, sợ rằng lực bất tòng tâm."

"Không sao, nếu không thể thì hãy để phi kiếm của ta thử xem." Hàn Lập lơ đễnh trả lời, dường như sớm đã đoán được. Hắn phất tay áo, theo tiếng kiếm ngân vang vọng một thanh kim sắc tiểu kiếm dài một tấc bắn ra.

Phi kiếm này xoay tròn trên đỉnh đầu Hàn Lập một vòng sau đó nhanh chóng biến dài ba xích, kim quang chói mắt, hàn khí bức người.

"Đi!"

Hàn Lập điểm tay chỉ thẳng vào bạch sắc quang mạc trước mặt, quát khẽ một tiếng.

Trên đỉnh đầu kim quang lóe lên, phi kiếm hóa thành một dải cầu vồng chém về phía quang mạc.

"Phanh!" – âm thanh trầm muộn vang lên, kim mang giao thoa cùng bạch mang, dải cầu vồng kim sắc thoáng chốc đã bị dội ngược lại, trở về nguyên hình.

Sắc mặt Hàn Lập đại biến, lập tức vung tay điều khiển phi kiếm khiến nó một lần nữa ổn định giữa hư không.

Tuy rằng hắn đoán trước được uy năng của quang mạc không nhỏ nhưng không ngờ được nó chắc chắn đến vậy. Thanh Trúc Phong Vân Kiếm không hề gây ra chút tổn hại cho nó.

Nghiên Lệ bên kia thấy vậy cũng không khỏi ngạc nhiên, nhưng nàng không do dự mà lập tức há miệng phun ra một cây quạt ba tiêu màu đen, sau đó quạt mạnh một cái về phía quang mạc.

Từng ngọn lửa tối đen như mực cuồn cuộn thổi tới va chạm với quang mạc nhưng sự tình lúc trước lại hiện ra…

Hỏa diễm vừa tiếp xúc với quang mạc thì bạch mang lập tức chớp lên đánh bật đòn công kích trở lại.

Nghiên Lệ hít sâu một hơi.

"Cấm chế này lợi hại đến vậy, làm sao để phá mở nó đây?"

Hàn Lập thoáng trầm ngâm, đoạn nhấc tay lên để lộ một bàn tay đen như mực ở bên trong áo bào.

Năm ngón tay mở ra, áp lên trên quang mạc.

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, hôi hà từ tay Hàn Lập cuồn cuộn tuôn ra.

Quang mạc tưởng như không thể phá mở dưới tác dụng của hôi hà vang lên từng tiếng *"ông ông"* không ngừng.

Quang mạc bắt đầu nhộn nhạo.

Khóe miệng Hàn Lập nhếc lên, mỉm cười.

Quả nhiên giống như hắn suy nghĩ, chỉ cần cấm chế có bao hàm ngũ hành thì đều chịu tác dụng của Nguyên Từ Thần Quang.

Thấy kết quả trước mắt, Hàn Lập điều động pháp lực toàn thân, hà quang từ tay hắn càng lúc càng chói mắt, bạch sắc quang mạc càng lúc càng rung động dữ dội.

Toàn bộ quang mạc lấy bàn tay Hàn Lập làm trung tâm không ngừng vặn vẹo, uốn khúc.

Nghiên Lệ bên kia thấy vậy đã mở to mắt, sự vui mừng xen lẫn sợ hãi tràn đầy trên mặt nàng.

Lúc trước tuy đã được chứng kiến Hàn Lập dùng qua Nguyên Từ Thần Quang nên nàng cũng biết uy lực của nó không nhỏ, nhưng không ngờ rằng thần quang này lại có thể bài trừ cấm chế thần diệu đến vậy.

Một lát sau, tiếng vang trầm muộn truyền ra, toàn bộ quang mạc đã bị Nguyên Từ Thần Quang phá mở.

Hắc vụ bên ngoài lập tức cuồn cuộn tràn vào ngọc thai.

Hàn Lập không chút lưỡng lự hóa thân thành thanh sắc đại bàng bay lên, còn Nghiên Lệ cũng cầm sẵn cây thanh linh phóng ra một đoàn thanh quang bảo hộ toàn thân rồi đằng không bay theo Hàn Lập.

Lúc trước Hàn Lập sớm đã quan sát tình hình phụ cận cho nên sau khi hóa thân thành đại bàng không chút do dự phóng thẳng vào một hướng khác bên trong hắc vụ.

Chỉ chớp lên vài cái, trước mắt sáng ngời. Một bức tường ánh sáng hai màu thanh – vàng ngăn cản phía trước mặt hắn.

Chẳng qua Hàn Lập liếc mắt đã có thể nhận ra bức tường này chỉ là một loại cấm chế mà thôi cho nên không chút do dự dùng cặp trảo đại bàng sắc bén bổ xuống.

"Xoạt!" một tiếng vang giòn, bức tường ngăn cản đã dễ dàng bị phá mở.

Thân hình Hàn Lập nhoáng lên cả người lao qua bức tường. Thanh quang lóe lên, hắn hóa lại thành nhân hình hạ xuống phiến đất đá phía dưới.

Nghiên Lệ nửa bước chưa rời, theo sát phía sau Hàn Lập nên cũng hạ xuống mặt đất.

Hàn Lập nhanh chóng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy bức từng hai màu thanh – vàng vốn bị phá thủng trong thoáng chốc đã lại trở lại nguyên trạng như ban đầu, ngăn cản hắc vụ tại bên ngoài.

Trong lòng Hàn Lập lúc này mới nhẹ nhõm một chút.

Đúng lúc này, Nghiên Lệ khẽ hô lên:

"Hàn huynh! Nơi này có người. Hai chúng ta có nên vào không!"

Hàn Lập nghe thấy vậy thì khẽ rùng mình, vội vàng xoay người nhìn theo hướng của Nghiên Lệ.

Chỉ thấy tại bên ngoài cách nơi bọn họ đứng hơn mười trượng, trên vách đá bỗng mở ra một thông đạo tràn đầy nhũ bạch sắc quang mang.

Hàn Lập nhíu mày cẩn thận đánh giá một chút, khi này mới giật mình không thôi!

Bọn họ đang đứng trên một bình thai tại mẻm đá nhô ra, còn tòa ngọc thai cũng ở dưới mẻm đá này.

Nhìn động khẩu, Hàn Lập cũng không lập tức tiến tới mà đánh giá một chút sau đó từ trong tay áo bắn ra hai đoàn kim hoa. Chúng xoay tròn rồi hóa thành hai con kim sắc giáp trùng to bằng nắm tay bay thẳng vào bên trong động khẩu; còn Hàn Lập lại ngồi xếp bằng trên mặt đất nhắm lại hai mắt.

Nghiên Lệ thấy vậy biết hắn đang khu trùng tra xét tình hình trong động nên yên lặng chờ đợi.

Ước chừng thời gian độ một bữa cơm trôi qua, sắc mặt Hàn Lập bỗng trở lên trắng bệch, hai mắt trợn trừng.

"Không tốt! Trong động có người, hơn nữa tu vị sâu không lường

được. Linh trùng của ta bị người này dễ dàng bắt lấy."

Hàn Lập vừa nói xong lời này thì âm thanh già nua của một lão giả bỗng từ bốn phương tám hướng vang lên:

"Thảo nào ta cảm thấy Thất Môn Tỏa Âm Trận có chút vấn đều, hóa ra là có khách nhân đến thăm phủ. Hai vị nếu đã đến đây thì xin mời vào!"

------oOo------

Chương 1512: Thanh nguyên tử

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe thấy âm thanh già nua này, Hàn Lập cùng Nghiên Lệ không khỏi kinh hãi ngước mắt nhìn nhau.

"Đi thôi!"

"Người này tu vị sâu không lường được, quyết không dưới yêu vương Lục Túc. Không! Thông qua thần niệm lưu trên linh trùng cảm ứng được thì người này còn đáng sợ hơn nhóm yêu vương kia nhiều!" Tuy trong lòng Hàn Lập bất an nhưng vẻ mặt lại vô cùng bình tĩnh quay sang nói với Nghiên Lệ.

Nàng thấy Hàn Lập trấn tĩnh như vậy thì cũng an tâm hơn vài phần, gật đầu lặng lẽ đi theo hắn.

Cả hai từ từ bước vào bên trong động khẩu.

Thông đạo này cũng không lớn hay có nét đặc thù gì, tất cả đều do đá tảng bình thường tạo thành mà thôi.

Dọc theo thông đạo vào sâu thêm trăm trượng ánh sáng bắt đầu hiện ra, một đại sảnh kiểu dáng cổ kính xa xưa xuất hiện.

Diện tích đại sảnh này không nhỏ, ước chừng rộng khoảng hơn trăm trượng. Chỉ là cả sảnh rộng như vậy nhưng chỉ bày biện vài đồ dùng đơn sơ mà thôi, ngoại trừ vài cái bàn thì cũng chỉ có mấy bồn cây - hoa kỳ lạ ở bốn góc đại sảnh.

Đám cây - hoa này chỉ cao hơn một xích nhưng từ xa cũng cảm nhận được hơi thở thảo mộc nồng đậm của chúng. Tuy chỉ vài bồn thôi nhưng lại khiến cho người khác như lạc vào núi cao rừng rậm.

Ở chính giữa đại sảnh có một lão giả hôi bào đang an tọa trên ghế.

Râu dài ba xích, dung mạo phổ thông, chỉ có ánh mắt lập lóe tinh quang khiến người khác chú ý. Ông ta đang lặng quan sát hai người mới vào.

"Các ngươi là người Nhân tộc!" Ngoài dự liệu, lão giả lại là người lên tiếng trước.

Hàn Lập thoáng đảo mắt qua người lão giả, kết quả nhận được khiến hắn kinh hãi, nhanh chóng khom người trả lời:

"Tiền bối cũng biết Nhân tộc, không biết nên xưng hô thế nào với tiền bối?"

"Hắc hắc! Đâu chỉ là biết, lão phu cũng là người Nhân tộc. Tính danh trước kia cũng không cần nhắc lại, hiện tại chỉ có một chữ Khương!" Lão giả mỉm cười, nụ cười của ông ta hòa ái rực rỡ như dương quang chiếu dọi tới hai người Hàn Lập.

"Tiền bối là người Nhân tộc?" Hàn Lập cùng Nghiên Lệ lắp bắp kinh hãi. Riêng Nghiên Lệ không kìm chế nổi bật thốt lên thành tiếng.

"Thế nào, chẳng lẽ lão phu là người Nhân tộc là việc rất kỳ quái sao?" Lão giả hắc hắc cười nói.

"Tất nhiên hai người vãn bối không có ý đó, chỉ không ngờ tới tại một nơi xa xôi thế này lại có thể nhìn thấy người bổn tộc." Dị sắc trên mặt Hàn Lập thoáng chốc tan biến hết, vội vã đáp.

Tu vị của lão giả trước mắt của thực không thể dò nổi, hắn cũng không dám sơ xuất chút nào.

"Lão phu tuy xuất thân Nhân tộc nhưng thân thể hiện tại lại không còn như cũ. Do cơ duyên xảo hợp lên ta đã đoạt xá được thân thể Trường Nguyên Tộc – một tộc vô cùng thưa thớt."

"Người trong tộc này trời sinh đã tinh thông các loại thần thông công pháp, trong cơ thể ẩn chứa các loại thiên phú tu luyện khó có thể ngờ được. Mỗi một loại cũng đủ để làm kim chỉ nam cho kỳ tài tu luyện của Nhân tộc chúng ta." Lão giả vươn hai cánh tay lên trước, từ từ nói.

Hàn Lập chưa từng được nghe nói tới Trường Nguyên Tộc kia, nhưng lão giả trước mắt cho dù là dung mạo hay lời nói đều không khác so với mọi người trong Nhân tộc, căn bản không nhìn thấy điểm khác biệt.

Trong mắt Hàn Lập không khỏi xuất hiện vẻ kỳ quái.

"Hai người cũng không cần kinh ngạc! Tuy hiện giờ dung mạo của ta vẫn là của Nhân tộc nhưng cũng là do lão phu mất không ít công phu mới có thể luyện hóa thân thể Trường Nguyên Tộc trở về hình dáng trước kia." Mục quang lão giả chợt lóe.

"Tiền bối thần thông kinh người, là do hai người vãn bối kém hiểu biết!" Hàn Lập thấy đối phương nói ra sự tình nghịch thiên như vậy mà vẫn thong dong như kể một câu chuyện thông thường vậy, nên không khỏi rùng mình. Chỉ là nét mặt bên ngoài vẫn vô cùng cung kính.

"Lại nói tiếp, từ khi ta đạo pháp sơ thành đã rời khỏi Nhân tộc, chưa từng trở lại một lần."

"Đối với tình huống hiện giờ của Nhân tộc ta quả thực có chút hứng thú. Hai người các ngươi bằng lòng nói qua cho lão phu một chút chứ?" Lão giả bình thản nói.

"Tiền bối muốn biết việc gì, hai người vãn bối nhất định sẽ tận tình nói hết." Hàn Lập liếc mắt nhìn Nghiên Lệ rồi không chút do dự đáp ứng.

"Rất tốt! Cũng không biết mấy hảo bằng hữu của lão phu trong tộc năm đó còn được mấy người." Lão giả lộ vẻ hài lòng, vỗ tay cười to.

Tiếp đó lão giả lại trầm ngâm một chút, mục quang đảo qua hai người, trong mắt thoáng lóe lên kim mang, vẻ mặt có chút ngạc nhiên.

"Hai người tu vị tuy không cao nhưng công pháp tu luyện quả thực có phần thú vị. Một người là bán quỷ chi thân, lần gần nhất lão phu nhìn thấy người tu luyện Yêu Quỷ chi đạo này đã là chuyện vạn năm trước.

Một người pháp lực có chút hỗn tạp, trong cơ thể ẩn chứa một tia ma tính, thân thể lại mạnh mẽ một cách thần kỳ. Xem ra là do kiêm tu nhiều loại công pháp cùng lúc, hoặc là pháp thể song tu." Lão giả tiện miệng nói ra, lời lẽ tự nhiên như không có gì.

Nhưng những lời này lọt vào trong tai Hàn Lập cùng Nghiên Lệ lại chắc khác nào tiếng sét giữa trời.

Thần sắc Nghiên Lệ có chút tái nhợt, thần sắc Hàn Lập cũng đại biến. Đối phương chỉ cần liếc qua bọn họ đã nhìn rõ chi tiết của cả hai.

Hàn Lập cố chế ngự cảm giác hoảng sợ trong lòng, định gượng cười nói thì thần sắc lão giả thoáng động ồ lên một tiếng, kim quang trong mắt tăng mạnh.

Ông ta cũng không nói lời nào chỉ ngoắc tay về phía Hàn Lập.

Hàn Lập còn chưa hiểu ý tứ đối phương là gì thì đã cảm giác thấy bảy mươi hai cây Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong cơ thể đồng loạt run lên, dường như chúng bị một cỗ hấp lực thật lớn thôi động, liền tự động phóng ra quay tròn khắp toàn thân.

Hàn Lập kinh hãi, trên người hắn lập tức nổi tên từng trận ông minh, hôi sắc hà quang cùng kim sắc điện hồ đồng thời nổi lên bảo hộ toàn thân, âm thanh hắn lúc này có vài phần kinh nộ:

"Tiền bối, đây là sao? Chẳng lẽ ta đắc tội ngài?"

Trong lúc hỏi, phía tay áo hắn cũng lóe lên thanh quang. Hơn mười viên thanh sắc lôi châu không một tiếng động đã xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Đồng thời tay kia nắm chặt Linh Thú Hoàn có chứa Phệ Kim Trùng.

Tuy rằng bảo vật trên người hắn không ít nhưng đối mặt với lão giả sâu không lường được này thì cũng chỉ có hai thứ này mới có chút tác dụng nhất định.

"Tại kiểu dáng cùng phương thức luyện chế thì đây đích thực là Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, hơn nữa cũng là bảy mươi hai thanh! Nhan sắc phi kiếm không đúng lắm, hẳn là về sau đã trộn thêm thứ khác vào. Tất cả đều do Kim Lôi Trúc luyện chế thành, quả là một danh tác! Ngay cả lão phu cũng không thể có nhiều Kim Lôi Trúc như vậy…" Lão giả nhìn chằm chằm vào bảy mươi hai thanh tiểu kiếm kim quang chói mắt mà không chút để ý tới nét mặt cổ quái của Hàn Lập, không ngừng tự thì thào một mình.

Hàn Lập nghe lão giả nhắc đến tên Thanh Trúc Phong Vân Kiếm thì thoáng ngẩn ra, lại nhín nét mặt kinh ngạc của lão giả thì trong lòng bỗng xuất hiện một suy đoán khó có thể tin.

Một lát sau, lão giả khẽ thở dài một hơi rốt cục cũng đã dừng việc tự lẩm bẩm một mình cũng dời ánh mắt khỏi bảy mươi hai cây Thanh Trúc Phong Vân Kiếm kim quang chói mắt rồi tự nhắm lại hai mắt.

Cơ hồ cũng lúc đó, Hàn Lập lập tức cảm nhận được phi kiếm đã khôi phục quyền tự chủ nên không chút do dự vung tay bắt quyết.

Nhất thời tất cả phi kiếm lóe lên rồi tiến vào trong cơ thể hắn biến mất không thấy đâu.

Sau đó hắn cũng đồng thời dùng một vẻ mặt đày cổ quái nhìn lão giả phía trước, trầm mặc không nói.

Nghiên Lệ bên kia dường như cũng nhìn thấy nét quỷ dị của lão giả và Hàn Lập, tuy rằng nàng không hiểu có chuyện gì nhưng cũng thức thời không lên tiếng.

Không lâu sau đó, lão giả họ Khương lại mở mắt nhìn về phía Hàn Lập, khẽ mỉm cười nói:

"Hắc hắc, xem ra Thanh Nguyên Kiếm Quyết ta lưu lại Nhân giới năm đó đã rơi vào trong tay ngươi. Chắc ngươi cũng là tu sĩ từ Nhân giới phi thăng lên.

Kiếm quyết này năm đó vẫn chưa thập toàn thập mỹ, ngươi dựa vào pháp quyết luyện chế ra bảy mươi hai cây Thanh Trúc Phong Vân Kiếm làm bổn mạng pháp bảo, lại dùng thần mộc như Kim Lôi Trúc làm chủ tài liệu. Quả thực không mấy người có thể làm được như thế."

Lão giả vừa nói vừa tặc lưỡi lấy làm lạ liên tục, thận trọng đánh giá Hàn Lập vài lần như kiểm tra đồ quý vậy.

"Vãn đối quả đúng là có được Thanh Nguyên Kiếm Quyết, cũng là tu sĩ phi thăng. Nếu vậy, Khương tiền bối cũng chính là Thanh Nguyên Tử tiền bối!" Sắc mặt Hàn Lập đầy vẻ nghiêm túc, lại thi lễ nói.

Hắn lúc ở Nhân giới chủ tu Thanh Nguyên Kiếm Quyết, mà lúc này lại có thể đứng trước mặt Thanh Nguyên Tử; từ đó có thể hiểu rõ sự cảm khái trong lòng.

"Thanh Nguyên Tử? Đúng là vậy mà cũng không hẳn là vậy. Nói đúng ra ta chỉ được xem là nửa Thanh Nguyên Tử mà thôi." Lão giả cười ảm đạm, khoát tay ra hiệu Hàn Lập không cần làm đại lễ.

"Một nửa!" Hàn Lập nghe vậy thì thoáng ngẩn ra.

"Năm đó Thanh Nguyên Tử đang du lịch trên đại lục thì bị vài kẻ cường địch vây công. Kết quả tuy may mắn giữ được tính mạng nhưng nhục thân bị hủy, hồn phách cũng bị đánh tan mất một nửa. Trong lúc nguy cấp nhất không ngờ lại gặp được một gã Trường Nguyên Tộc, liền chiếm lấy nhục thể của hắn sau đó mạnh mẽ dung hợp hồn phách để tu bổ tinh hồn của bản thân. Vậy nên một nửa trí nhớ hiện tại của ta là của Thanh Nguyên Tử, còn một nửa lại là của tên Trường Nguyên Tộc kia. Cũng nhờ cơ hội này tu vị của ta đột nhiên tăng mạnh đạt tới cảnh giới hiện giờ. Nhưng nếu ngươi nói ta là Thanh Nguyên Tử cũng không phải là sai." Lão giả họ Khương thản nhiên nói.

Hàn Lập trợn trừng hai mắt, há mồm cứng miệng!

*"Năm đó khi dung hợp, ta tuy đã vứt bỏ không ít trí nhớ của Thanh Nguyên Tử nhưng tất cả những gì liên quan đến Thanh Nguyên Kiếm Quyết ta đều lưu lại. Ngươi dùng Kim Lôi Trúc làm chủ tài liệu, đây vốn là thứ tốt nhất để làm phi kiếm mộc thuộc tính, nhưng đáng tiếc thứ trước mắt lại bị nhập thêm các loại tài liệu khác một cách lung tung khiến mộc linh tính trong phi kiếm trở lên hỗn tạp. Nếu không dưới nhiều năm bồi dưỡng như vậy phi kiếm của ngươi cũng đã sớm tiến tới cảnh giới "*kiếm tâm thông linh*", chỉ bằng một bộ phi kiếm cũng đủ để tung hoành trong đám tồn tại cùng giai. Hắc hắc, năm đó trên người Thanh Nguyên Tử ngoại trừ một bộ Thanh Trúc Phong Lôi Kiếm thì không còn bất cứ pháp bảo nào khác. Từ lúc còn là Hóa Thần đã có thể đánh bại tồn tại cấp Luyện Hư, còn khi lên tới Luyện Hư đủ để khiến tu sĩ Hợp Thể kiêng kỵ vài phần."* Hôi bào lão giả có phần tiếc hận nói.

Nghe được lời này của lão giả, Hàn Lập sờ cằm cười khổ.

Có lẽ lời của Khương lão giả là thật, nhưng tình hình năm đó tại Nhân giới của hắn nguy cơ trùng trùng nên sao có thể không bỏ dài lấy ngắn! Hơn nữa trên thực tế hiện tại hắn cũng có thể dễ dàng đánh bại tồn tại cấp Luyện Hư, nếu mình có thể tiến giai lên Luyện Hư thì khi đối mặt với tồn tại Hợp Thể kỳ cũng đồng dạng nắm chắc khả năng tự bảo vệ mình."

Đương nhiên những lời này hắn không thể nói ra trước mặt lão giả, mà chỉ có thể dùng nét mặt xấu hổ để ứng phó.

"Cho dù thế này mà nói thì nếu ngươi đã kế thừa Thanh Nguyên Kiếm Quyết, mà trên người ta cũng có một nửa trí nhớ của Thanh Nguyên Tử nên coi như ngươi cùng ta cũng có một chút sâu xa. Hiện giờ ta hỏi một chuyện, ngươi cần thành thật trả lời ta. Hai người các ngươi có phải tiến vào Minh Hà chi địa lần này cùng đám ngoại nhân kia?*" Gương mặt lão giả bỗng trầm xuống, giọng nói cũng lạnh đi"*

------oOo------

Chương 1513: Thiên âm chi thể

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe Khương lão giả hỏi vậy, trong lòng Hàn Lập bỗng nhói lên.

Đối phương hỏi như vậy, xem ra bọn họ vẫn còn ở Minh Hà chi địa, chưa thoát khỏi không gian này.

Trong lòng Hàn Lập nghĩ như vậy. Suy nghĩ một chút, hắn mở miệng:

"Hồi bẩm tiến bối, mấy người vãn bối là bị người ta cưỡng chế nên mới theo bọn họ tiến vào nơi đây. Hiện tại mới trốn thoát khỏi bọn họ nên căn bản không dám gặp bọn họ."

Lời của Hàn Lập có chút hàm hồ thật giả lẫn lộn, nhưng Khương lão giả nghe vậy chỉ tùy ý gật đầu, nói:

"Ngươi không cần lo lắng việc này làm ta tức giận, lão phu sở dĩ ở lại nơi này cũng là do cùng vài vị thái thượng trưởng lão Phù Du Tộc làm một cuộc giao dịch mà thôi. Chỉ cần không phá nát không gian này thì lão phu tuyệt đối không ra tay can thiệp. Chẳng qua mấy người kia có thể tìm được lối vào không gian này, lại liên tiếp đánh tan phụ thần khôi lỗi của Phu Du Tộc khiến lão phu có chút hứng thú. Người tới chắc cũng không phải nhân vật bình thường."

"Tuệ nhãn tiền bối như đuốc! Những người này đều là yêu vương Hợp thể trung hậu kỳ, có thần thông quảng đại." Hàn Lập cười khổ.

"Những người này đưa ngươi tiến vào đây chắc hẳn là nhìn trúng Ích Tà Thần Lôi của ngươi. Nếu bọn họ đã phá cấm tiến vào còn không chịu buông tha ngươi như vậy, xem ra bọn họ không chỉ mưu đồ thần nhũ mà còn có chủ ý tới ma khí. Hắc hắc, thật là tự

tìm đường chết." Khương lão giả cười nhạt một tiếng, lộ rõ vẻ châm biếm.

"Nghe khẩu khí tiền bối như vậy thì chẳng lẽ những ma khí kia có gì không ổn?" Hàn Lập mơ hồ.

"Há chỉ là không ổn, những người kia chỉ cần tiến vào địa phương ẩn thân của ma khí nhất định sẽ chịu không ít đau khổ. Nơi đó không lâu trước vừa có một kiện ma khí tu thành nhân hình, một hơi đem toàn bộ số ma khí còn dư thôn phệ hết, triệt để hoàn thành vô thượng ma thân. Ngay cả lão phu gặp được cũng khó có thể lấy đi bảo vật. Những người này tuy có chút thần thông nhưng gặp phải vật đó thì tính mạng cũng coi như xong." Khương lão giả nói.

"Vô thượng ma thân!" Khóe miệng Hàn Lập giật giật liên tục.

Đây chính là vô thượng cảnh giới mà người tu luyện ma công hướng tới.

"Vật kia ẩn thân ở chỗ sâu nhất trong vạn trượng ma khí dốc lòng tu luyện, không có Ích Tà Thần Lôi của ngươi mở đường, những yêu vương kia cũng không nhất định có thể tìm được. Đương nhiên bọn họ cũng sẽ không dễ dàng buông tay, nhưng nếu thực sự chọc giận nó thì lại là chuyện khác. Đúng rồi, có phải hai người các ngươi còn một đồng bạn nữa đúng không?" Lời cuối, lão giả nhàn nhạt hỏi.

"Vãn bối còn một sư muội, vốn ba người vãn bối đi cùng với nhau. Sao tiền bối biết được?" Vốn vẫn yên lặng nghe hai người nói chuyện, nhưng nghe thấy vậy Nghiên Lệ kinh ngạc, vội vàng mở miệng.

"Không có gì, ngoại trừ hai người các ngươi thì còn một người nữa cũng bị Thất Môn Tỏa Âm Trận của ta cuốn tới. Chẳng qua nàng cũng không ở cùng các ngươi mà ở một nơi khác. Ta sẽ đưa nàng tới đây để các ngươi gặp mặt." Lão giả họ Khương hời hợt nói.

"Đa tạ tiền bối, vừa rồi vãn bối vẫn còn vô cùng lo lắng cho sư

muội." Nghiên Lệ mừng rỡ vô cùng.

"Khương tiền bối, Thất Môn Tỏa Âm Trận của ngài sao lại cuốn ba người vãn bối tới đây?" Hàn Lập do dự một chút nhưng vẫn hỏi.

"À, ta chỉ lợi dụng trận pháp chi lực động một ít tay chân tại nơi hay bạo phát âm lực nhất Minh Hà chi địa để ta có thể dễ dàng nắm giữ mức độ bộc phát âm khí ở Minh Hà chi địa khiến âm khí nơi đây không quá nhiều hay quá ít từ đó mất bình hành khiến không gian sụp đổ. Sở dĩ cả ba người bị cuốn tới đây là do ở gần khu vực Phệ Linh Vụ Khí trùng hợp vào thời điểm thi pháp." Lão giả mỉm cười, thoáng giải thích qua.

"Thì ra là thế?" Hàn Lập có chút giật mình!

Kỳ thực dựa theo bổn ý của hắn thì còn muốn hỏi một chút về quan hệ giữa không gian này và La Hầu Thú, nhưng suy nghĩ kỹ thì hắn lại thôi.

Không gian này có thế nào thì cũng đâu có quan hệ gì lớn đến hắn, nên không muốn khơi ra nhiều chuyện khác tránh dẫn đến việc gây ra sự phản cảm cho lão giả.

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện thì bức tường đá một bên của đại sảnh bỗng lóe thanh quang, một thông đạo lập tức hiện ra.

Tiếp đó, hắc quang lóe lên. Một đoàn âm khí cuốn quanh người một nữ tử xinh đẹp từ từ bay vào bên trong.

Đây đúng là Nguyên Dao.

Bị cuốn đến đây, nàng vô cùng sợ hãi. Nhưng sau khi nhìn thấy hai người Hàn Lập và Nguyên Dao thì nét sợ hãi đã pha lẫn vui mừng.

"Hàn huynh, sư tỷ! Hai người đều ở đây, thật tốt quá!" Nàng lập tức chạy thẳng đến chỗ hai người, vui mừng nói.

"Lại là một người tu luyện công pháp quỷ đạo. Ồ, có chút kỳ quái!" Thần sắc lão giả vốn thong dong, nhưng ánh mắt vừa đảo qua

người Nguyên Dao thì tỏ ra đầy bất ngờ.

"Tiền bối này là…" Nguyên Dao nghe thấy âm thanh này thì lập tức đưa mắt nhìn lão giả. Tuy rằng không thể nhận ra tu vị nông sâu của đối phương nhưng tự đánh giá được người này khó đối phó. Chỉ là nàng cũng không hiểu tại sao thái độ của lão giả lại như vậy.

Nghiên Lệ đứng bên cạnh cũng không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Với tu vị đáng sợ của lão giả này thì chẳng lẽ trên người Nguyên Dao có thứ gì khiến lão biến sắc.

Đúng lúc này, lão giả vốn vẫn đang cúi đầu trầm tư suy nghĩ tựa hồ như nhớ ra điều gì đó, sắc mặt tràn đầy vẻ vui mừng, đoạn vươn một ngón tay điểm về phía Nguyên Dao.

Đầu ngón tay chợt lóe thanh mang, *"xuy"* một tiếng bắn ra một sợi thanh ti.

Tốc độ của thanh ti cực nhanh khiến đám người Hàn Lập không kịp phản ứng, thoáng chốc nhập thẳng vào người Nguyên Dao biến mất không thấy bóng dáng.

- A…

Nguyên Dao kinh hãi, vội vàng giới bị đồng thời kiểm tra tình hình trong cơ thể mình.

Nghiên Lệ cũng kinh hãi, thân hình lóe lên tiến đến sóng vai đứng cùng Nguyên Dao, vẻ mặt cảnh giác nhìn về phía lão giả. Nếu không phải biết rõ bản thân không phải đối thủ của đối phương thì không chừng nàng đã lập tức xuất thủ.

Hai mắt Hàn Lập chỉ nhíu lại chưa hề động đậy. Nếu lão giả họ Khương có ý đồ gây bất lợi thì tại thời điểm phi kiếm của bản thân bị mất quyền khống chế đã động thủ. Ít nhất cho đến bây giờ hắn vẫn chưa nhận thấy đối phương có ác ý gì. Chẳng qua vì cẩn thận nên theo bản năng hai lòng bàn tay Hàn Lập càng xiết mạnh Linh Thú Hoàn và lôi châu.

Quả nhiên, lão giả vẫn thản nhiên nói:

"Hai vị đạo hữu không cần kinh hoảng, lão phu chỉ làm một chút kiểm chứng với suy đoán trong lòng mà thôi, vị đạo hữu này không hề có tổn hại gì."

"Kiểm chứng? Tiền bối định kiểm chứng điều gì? Dường như đây mới là lần đầu tiên vãn bối ra mắt tiền bối!" Tuy rằng nghe lão giả họ Khương nói vậy nhưng Nguyên Dao vẫn không thể yên tâm.

Chỉ là lúc này lão giả họ Khương lại động tay bắt quyết, Nguyên Dao bỗng cảm nhận thấy trong đan điền mình nóng rực, nàng không khỏi kinh hãi.

Nhưng chưa đợi nàng thốt nên điều gì thì trên mặt đã lại xuất hiện một tầng lục sắc quang mang, hai bên gò mà nổi lên từng mảng lục sắc phù văn.

"Đây là cái gì?" Nghiên Lệ thấy dị trạng trên mặt Nguyên Dao thì thất thanh hô lên.

Còn Nguyên Dao ngoại trừ dị trạng lúc trước thì hoàn toàn không biết đến phù văn trên mặt mình, nàng cảm thấy khó hiểu khi Nghiên Lệ giật mình hô to.

"Quả nhiên cảm ứng của ta là đúng, quả thực là Thiên Âm Chi Thể. Không ngờ rằng ta khổ công tìm kiếm nhiều năm không được, đến lúc thối chí thì ông trời lại đưa đến cho ta. Quả thực là tốt! Thời gian vẫn chưa quá muộn, miễn cưỡng đủ!" Lão giả cười lớn, dường như rất vui mừng.

Thấy lão giả tỏ ra thất thố như vậy, Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ đều không khỏi dè chừng, vô thức lùi về đằng sau mấy bước, đánh ánh mắt cầu cứu về phía Hàn Lập.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động một chút, rồi nhíu mày:

"Thiên Âm Chi Thể! Vãn bối coi như kiến thức rộng rãi nhưng dường như chưa từng được nghe nói đến thể chất đặc thù này.

Khương tiền bối cao hứng như vậy, xin chỉ điểm cho vãn bối một chú!"

"Tâm nguyện nhiều năm của lão phu đã được bù đắp, nhất thời thất thố đã làm ba vị chê cười rồi. Thiên Âm Chi Thể thực ra không bắt nguồn từ Nhân tộc chúng ta mà là cách nói đến một loại thể chất đặc thù của Trường Nguyên Tộc. Các ngươi không biết cũng không có gì lạ, thể chất này đối với Nhân tộc phổ thông cũng không có trợ giúp gì cho việc tu luyện, nhưng nếu muốn tu luyện một loại đại thần thông của Trường Nguyên Tộc thì lại cần đến loại thể chất này mới được.

Nhưng loại thể chất này ngay cả trong Trường Nguyên Tộc cũng rất hi hữu, còn các tộc khác càng không cần phải nói. Ít nhất lão phu cũng tiêu phí đến cả vạn năm tìm kiếm nhưng không có kết quả. Vị đạo hữu này họ Nguyên đúng không? Không biết Nguyên đạo hữu có nguyện ý làm môn hạ lão phu?" Lão giả tươi cười, quay sang hỏi Nguyên Dao.

Nghe mấy lời đằng trước của lão giả họ Khương Nguyên Dao đã không khỏi giật mình, nhưng sau khi nghe đến lời cuối thì nàng trở lên ngây ngốc.

"Tiền bối muốn thu Nguyên sư muội làm đồ đệ!" Ngay cả Nghiên Lệ cũng ngây ra.

"Đúng vậy! Lão phu đúng là có ý này. Chẳng qua yên tâm, lão phu không hề có ác ý, ta cũng không gạt các ngươi. Quả thực lão phu nhìn trúng Thiên Âm Chi Thể của Nguyên đạo hữu có thể tu luyện một loại đại thần thông. Thần thông này mà thành thì ta có bảy thành độ qua thiên kiếp sắp tới. Thậm chí là cả thiên kiếp lần sau nữa nếu vận khí tốt cũng có thể vượt qua. Có thời gian hai lần thiên kiếp, tu vị của lão phu có thể tiến tiếp hai bậc bước vào Đại Thừa hậu kỳ cuối cùng tiến vào Độ Kiếp kỳ cũng không phải là không thể." Lão giả họ Khương thu lại nụ cười, thành khẩn nói.

"Độ Kiếp kỳ! Chẳng lẽ tiền bối là tu sĩ Đại Thừa kỳ?" Nguyên Dao hít sâu một hơi, giọng nói run run.

"Hắc hắc, từ vạn năm trước lão phu đã là tu sĩ Đại Thừa sơ kỳ.

Thế nào? Với tu vị của lão phu nếu nguyện ý thu đồ thì không biết có bao nhiêu tu sĩ cấp cao chen lấn nhau muốn bái nhập làm môn hạ lão phu." Lão giả kiêu ngạo nói.

Nghiên Lệ tỏ ra đăm chiêu suy nghĩ.

Tuy rằng trong lòng Hàn Lập đã đoán trước một chút, nhưng bây giờ nghe lão giả tự mình khẳng định thì cũng không khỏi thoáng kinh hô, khóe mắt có chút kinh hoàng.

Từ khi tiến vào Linh giới thì đây chính là tu sĩ Đại Thừa đầu tiên Hàn Lập nhìn thấy.

"Lấy thân phận tiền bối làm sư phụ vãn bối, đây là một việc vô cùng vinh hạnh! Chỉ là nó đến quá mức đột ngột. Tiền bối có thể để vãn bối cùng sư tỷ và Hàn đạo hữu thương lượng một chút không?" Nguyên Dao dù sao cũng không phải nữ tu bình thường, nàng cố gắng áp chế tất cả mớ hỗn loạn trong đầu rồi chậm rãi nói.

"Ha ha, lão phu có chút lỗ mãng rồi. Việc này đương nhiên cần để Nguyên đạo hữu nguy nghĩ qua. Các ngươi trước tiên cứ nghỉ ngơi một chút trong động phủ của ta đi, ba ngày sau cho ta một câu trả lời là được. Nếu Nguyên đạo hữu có quyết định sớm hơn thì cũng có thể tới đây tìm ta." Lão giả họ Khương khẽ vuốt râu, nói. Dường như ông ta sớm đã định liệu trước tình huống này.

------oOo------

Chương 1514: Ý kiến trái chiều

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe lão giả họ Khương nói vậy, hai người Nguyên Dao Nghiên Lệ cũng cảm thấy nhẽ nhõm phần nào liền vội vã cảm ơn.

Lão giả lại cười, đột nhiên vỗ tay.

Thiên môn ngoài đại sảnh lóe lên bạch quang, một bạch ảnh có chút mờ ảo hiện ra từ hư không.

"Ảnh nô, ngươi dẫn ba vị đạo hữu này đến khu phòng dành cho khách của ta để họ nghỉ ngơi. Ba vị đạo hữu cần gì ngươi cần tận lực thỏa mãn." Lão giả phân phó với bạch ảnh.

"Vâng, chủ nhân!" Bạch Ảnh cung kính khom người trả lời.

Hàn Lập dùng thần niệm thoáng đảo qua Bạch Ảnh thì không khỏi rùng mình.

Khí tức của Bạch Ảnh này tuy cũng rất mạnh mẽ, kẻ này đã là một Quỷ Vương Luyện Hư hậu kỳ.

Tuy trong lòng Hàn Lập còn một vài nghi vấn nhưng dưới cái nhìn chằm chặp của Bạch Ảnh thì cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ly khai.

Nhìn ba người Hàn Lập biến mất sau thiên môn, lão giả họ Khương mới thu hồi ánh mắt, nhưng lại lộ vẻ đăm chiêu.

Đám người Hàn Lập đi theo Bạch Ảnh được gọi là ảnh nô này liên tiếp xuyên qua vài thông đạo, trải qua một dãy phòng thì được dẫn tới trước một khu tiểu viện.

Tại tiểu viện này có hơn mười gian nhà đá.

Tuy rằng không tinh trí hoa mỹ nhưng cũng rất chỉnh tề có hàng có lối.

Bạch Ảnh không chút khách khí, chỉ vào tiểu viện, lạnh lùng nói:

"Ba vị nghỉ ngơi ở đây đi. Ngoài ra ta khuyên ba vị một câu, nếu không có việc gì quan trọng thì tốt nhất không nên chạy loạn ở nơi này. Muốn gì ba vị cứ hô to tên tại hạ ba tiếng thì ta sẽ lập tức cảm ứng được mà đến."

Bạch Ảnh nói xong thì thân hình chớp lên một cái rồi biến mất.

Để hại Hàn Lập cùng hai người Nguyên Dao đang ngơ ngẩn nhìn nhau.

"Trước hết cứ vào đó nghỉ ngơi một đêm rồi nói sau. Thời gian trước liên tục bỏ chạy, chắc hai vị đạo hữu cũng đã mệt mỏi. Có chuyện gì chờ ba người chúng ta khôi phục một chút tinh lực rồi cẩn thận bàn bạc. Dù sao cũng có ba ngày thời gian, cho nên không cần phải vội." Hàn Lập thở dài, quay đầu nhìn hai người mỉm cười nói.

Nghiên Lệ miễn cưỡng cười đáp, còn đôi mày liễu đen nhánh của Nguyên Dao vẫn nhíu chặt, theo bản năng *"ưm"* một tiếng.

Hàn Lập gật đầu, bước vào tiểu viện chọn một gian nhà đá.

Trên cửa nhà đá này cũng không hề có cấm chế gì, cho nên có thể đẩy thẳng cửa mà vào.

Diện tích trong phòng cũng không lớn, chỉ khoảng bày tám trượng vuông. Tất cả mọi vật dụng trong phòng đều có đầy đủ, từ bàn, giường… đều được làm từ đá.

Tại một góc trong phòng thậm chí còn có một chiếc bồ đoàn bện bằng thúy thảo.

Hàn Lập nhíu mày, đoạn phất tay phóng ra hơn mười cây trận kỳ tới bốn góc phòng, chúng lóe lên rồi biến mất không thấy bóng

dáng.

Một tầng quang mạc thanh quang mênh mông hiện lên.

Đây chỉ là một cấm chế đề phòng nhìn trộm mà thôi, mặc dù không có tác dụng phòng hộ nhưng cũng không đến mức khiến bản thân bị âm thầm theo dõi mà không biết.

Tiếp đó, Hàn Lập không chút do dự cởi giày ngả lưng lên giường nằm ngủ.

Lại nói tiếp, từ khi tiến vào Minh Hà chi địa tới nay thì nếu không phải ứng phó với quỷ vật thì là không ngừng tính kế với đám người quỷ bà - Quả thực chưa từng nghỉ ngơi.

Hiện giờ tuy rằng hắn không hoàn toàn yên tâm về lão giả họ Khương, nhưng lấy tu vị Đại Thừa kỳ của đối phương thì cho dù có cẩn thận hơn nữa cũng vô dụng. Nên ngược lại, hắn không lo nghĩ nhiều mà trực tiếp dẹp mọi chuyện sang một bên.

Chỉ một lát sau, trong gian nhà đá đã vang lên tiếng ngáy đều đều của Hàn Lập.

Đêm nay, hắn có một giấc mơ tuyệt đẹp. Chẳng những mơ thấy cha mẹ huynh muội trước đây cùng cuộc sống nông dã trước đây mà còn thấy cả một số bạn bè thủa nhỏ, tất cả lần lượt hiện ra.

Tuy rằng tất cả đối với hắn đều rất thân quen, nhưng khuôn mặt của từng người lại mơ hồ, khó có thể thấy rõ.

Cuối cùng, một đôi mắt đẹp tràn ngập nhu tình xuất hiện trong mộng, chủ nhân của cặp mắt này đương nhiên là ái thê Nam Cung Uyển tại Nhân giới của hắn.

Nam Cung Uyển không hề nói gì mà chỉ lẳng lặng dùng ánh mắt ôn nhu nhìn Hàn Lập.

Trong mộng, Hàn Lập cũng như si ngốc nhìn ái thê không nói lời nào, dường như tất cả nhu tình muốn nói đều gửi gắm vào ánh mắt….″

Không biết qua bao lâu, mí mắt Hàn Lập khẽ giật, tỉnh lại từ trong mộng. Trước mắt vẫn phảng phất nhìn thấy ánh mắt như làn thu thủy của Nam Cung Uyển.

Hắn không lập tức rời giường mà vẫn nằm yên tại đó, tiếp túc tận hưởng tình cảm ngọt ngào còn đọng lại.

Qua tiếp thời gian một bữa cơm, nét si ngốc trong mắt Hàn Lập mới dần tiêu tán trở lại bình thường.

Không biết có phải trùng hợp hay không, đúng lúc này từ bên ngoài truyền đến thanh âm dễ nghe của Nghiên Lệ:

"Hàn huynh đã dậy chưa? Nếu đã dậy thì chúng ta thương nghị một chút!"

Lời của nàng đầy khách khí.

"Đạo hữu chờ một chút, Hàn mỗ lập tức ra ngay." *Hàn Lập ngồi dậy ngay lập tức, không lưỡng lự trả lời.*

"Ta cùng sư muội tại gian nhà đá ở giữa chờ đại giá Hàn huynh!" *Nghiên Lệ cười nhẹ, giọng nói phiêu đãng.*

Hàn Lập thủng thẳng đi lại giầy, dời giường. Đoạn giơ tay phóng ra một đoàn thanh quang rồi vuốt khắp toàn thân.

Thoáng chốc những chỗ quần áo nhăn nhúm đã được vuốt thẳng.

Hàn Lập cảm thấy cả người thoải mái, tinh thần sung túc; lúc này mới đẩy cửa bước ra khỏi nhà đá.

Tối hôm qua hai người Nghiên Lệ cùng Nguyên Dao ở một gian nhà khác trong biệt viện, không biết hai người này đã thương lượng qua điều gì chưa.

Hàn Lập dảo bước tiến tới gian nhà đá ở giữa, trong lòng tự cân nhắc một chút.

Tiến tới gian nhà ở giữa, nơi này so với nơi hắn ở thì lớn hơn khá nhiều. Giữa phòng có bày một bộ bàn ghế đá, hai người Nguyên Dao và Nghiên Lệ đang ngồi đó nói chuyện.

Ngoài ra ở bốn góc nhà đều có một cây hắc sắc phiên kỳ phiêu động tỏa ra một tầng hôi mang mờ ảo bao phủ trọn gian nhà đá.

Xem ra hai người ày cũng đã bố trí trước một vài cấm chế tại đây.

"Hàn huynh, huynh tới thật đúng lúc. Ta cùng sư muội đang bàn về việc của Khương tiền bối." *Nghiên Lệ vừa thấy Hàn Lập tiến vào thì mỉm cười đứng dậy.*

Trong mắt Nguyên Dao cũng thoáng lộ dị sắc, cũng đồng thời đứng dậy đón chào!

"Ồ, xem ra hai vị đạo hữu đã có thảo luận qua về việc này. Nếu tin tưởng Hàn mỗi thì hai vị không ngại mà nói qua một chút chứ. Tuy rằng tu vị Hàn mỗ không cao nhưng tự nhận thấy bản thân có chút cơ trí." *Hàn Lập mỉm cười.*

Sau đó hắn bước tiếp tới, cùng hai người ngồi xuống.

"Kỳ thực sự tình cũng rất đơn giản. Lấy thân phận Khương tiền bối thu tiểu muội làm đồ đệ quả thực là cơ duyên trời cho. Nhưng tiểu muội càng muốn trở về Nhân tộc đi tìm công pháp bí thuật có thể khôi phục thân thể. Thần thông Trường Nguyên Tộc kia cho dù có lợi hại hơn nữa cũng không thể giải trừ bán quỷ chi thân.

Nhưng sư tỷ lại cho rằng đây là một cơ hội khó có nên hy vọng tiểu muội đáp ứng." *Nguyên Dao bất đắc dĩ mở miệng.*

"Nguyên sư muội, khôi phục nhân thân cũng không cần quá nóng vội, trước mắt hãy đi theo Khương tiền bối tu luyện một thời gian chờ đến khi thần thông đại thành thì trở về Nhân tộc tìm kiếm phương pháp khôi phục nhân thể cũng chưa muộn." *Nghiên Lệ lập tức phân tích thiệt hơn.*

"Nếu thực sự về sau có thể khôi phục nhân thân thì tiểu muội lo lắng nhiều như vậy làm gì! Sư tỷ cũng biết rõ hai người chúng ta từ khi tu luyện Âm Dương Luân Hồi Quyết thì thể chất đã có xu hướng biến thành quỷ vật. Tuy hai người chúng ta đã cật lực áp chế điều này nhưng chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ chân chính biến thành quỷ vật. Tiểu muội làm sao có thể tiếp tục trì hoãn mà tu luyện thần thông khác." *Nguyên Dao thở dài đầy buồn bã.*

"Việc này tất nhiên ta biết, cho nên mới nói sư muội lưu lại nơi đây bái sư học nghệ, ta trở về Nhân tộc tìm công pháp bí thuật khôi phục nhân thân. Tuyệt không làm chậm trễ việc của sư muội." *Nghiên Lệ cũng thở dài một hơi, trả lời.*

"Sư tỷ biết rõ việc này rất khó! Ý tứ trong lời của Khương tiền bối rất rõ, hẳn sư tỷ cũng biết. Thiên kiếp của tiền bối không lâu nữa sẽ tới, cho dù tiểu muội hết lòng tu luyện thần thông của Trường Nguyên Tộc kia thì cũng chỉ miễn cưỡng đủ dùng mà thôi, một khi trở thành môn hạ sao có thể phân tâm tu luyện thứ khác." *Nguyên Dao lắc đầu.*

"Chỉ cần tỷ muội chúng ta cùng ở bên nhau thì cho dù biến thành quỷ vật cũng có sao? Linh giới hung hiểm sư muội không phải không biết. Cho dù hai người chúng ta khôi phục nhân thân nhưng nói không chừng một ngày nào đó sẽ bỏ mạng. Nếu như vậy, không bằng sư muội trở thành môn hạ Khương tiền bối tiếp nhận che chở, sau khi thần thông đại thành thì quay lại tu luyện bí pháp khôi phục nhân thân cũng không muộn. Hơn nữa, cho dù hai ta có trở thành quỷ vật chi thân thì khẳng định sẽ có khác biệt so với quỷ vật chân chính, hẳn là còn phương pháp nghịch chuyển càn khôn. Hơn nữa thấy Khương tiền bối coi trọng ngươi như vậy nếu ngươi không đáp ứng chỉ sợ cũng khó có thể đi khỏi nơi này." *Nghiên Lệ tiếp tục khuyên.*

"Nếu thực sự không có phương pháp nghịch chuyển thì sao?" *Ánh mắt Nguyên Dao liếc nhìn Hàn Lập có chút khác thường, tiếp tục lắc đầu không đồng ý.*

"Hàn huynh, huynh thấy việc này thế nào!" *Nghiên Lệ bất đắc dĩ chỉ có thể chuyển hướng quay sang cầu cứu Hàn Lập.*

"Ý của hai vị đạo hữu ta đã nghe rõ. Chủ yếu là do Nguyên cô nương lo lắng sau này không thể khôi phục nhân thân cho nên lúc này không muốn bái làm môn hạ Khương tiền bối, còn Nghiên đạo hữu lại cảm thấy đây là cơ duyên khó có được nên không muốn Nguyên cô nương bỏ qua. Ta nói vậy đúng chứ?" *Hàn Lâm trầm ngâm một chút rồi bình tĩnh phân tích.*

"Đúng vậy, kỳ thực hai người chúng ta đã nói từ tối hôm qua, nhưng không ai thuyết phục được ai!" *Nghiên Lệ cười khổ một tiếng.*

"Tâm tình không muốn trở thành quỷ vật của Nguyên cô nương, Hàn mỗ tất nhiên hiểu được. Việc Nghiên đạo hữu không muốn Nguyên cô nương bỏ qua cơ hội khó có này tại hạ cũng hiểu. Kỳ thực hai vị đạo hữu đều không hề sai." *Hàn Lập mỉm cười trả lời.*

"Hàn huynh, ta cùng sư muội tìm ngươi để thương lượng việc này chứ không phải để ngươi trêu đùa." *Hai hàng lông mày Nghiên Lệ nhíu chặt lại, lời nói có chút bất mãn.*

"Ha ha, đạo hữu hiểu nhầm rồi. Kỳ thực Hàn mỗ muốn nói là, hai việc mà Nguyên cô nương cùng ngươi vừa nêu không phải không thể đồng thời giải quyết." *Hàn Lập cười dài, nói.*

"Cái gì, lời của Hàn huynh là thật sao?" *Nghiên Lệ ngẩn ra, nửa tin nửa ngờ.*

Nguyên Dao cũng có chút kinh ngạc!".

------oOo------

Chương 1515: Tân Thanh Nguyên Kiếm Quyết

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Việc này trọng đại, Hàn mỗ nào dám nói giỡn cùng hai vị." Hàn Lập nghiêm sắc mặt.

"Nếu quả thật có biện pháp trọn cả đôi đường thì là tốt nhất. Hàn huynh xin nói ra cao kiến." Nghiên Lệ mừng rỡ nói.

"Kỳ thật việc này hai vị đạo hữu chỉ cần đem lỗi khó xử của mình trực tiếp nói với Khương tiền bối là được. Hai vị chẳng lẽ đã quên tiền bối là tu sĩ Đại Thừa kỳ thâm khả bất trắc. Có một số việc đối với chúng ta là rất khó phải mất vô số năm tháng mới có thể hoàn thành, nhưng đối với một tu sĩ Đại Thừa mà nói thì chỉ là một thoáng nhấc tay mà thôi. Cho dù không thể lập tức nghịch chuyển hai vị từ bán quỷ chi thân về nhân thân nhưng bảo trì khiến quá trình chuyển hóa ngưng lại là khẳng định có thể. Hai vị đạo hữu sao không đi hỏi trước rồi quyết định cũng không muộn." Hàn Lập mỉm cười.

Nghe Hàn Lập nói vậy, Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ đều rung động.

"Đa tạ Hàn huynh đề tỉnh! Hai người chúng ta như ở trong mê cục không suy nghĩ thấu đáo, không ngờ sợ tình lại đơn giản như vậy." Vẻ mặt Nghiên Lệ vô cùng hưng phấn nói.

Nguyên Dao suy nghĩ một khồi cũng gật đầu.

"Nói thật, so với việc Nguyên cô nương làm môn hạ Khương tiền bối thì tại hạ còn có một chuyện khác băn khoăn." Hàn Lập trù trừ một chút rồi bỗng nhiên nói ra.

"Ý của Hàn huynh là…" Nghiên Lệ ngẩn ra.

Đôi mắt đẹp của Nguyên Dao cũng ngóng nhìn Hàn Lập, không chớp lấy một cái.

Hàn Lập cười hắc hắc cũng không lập tức nói ra mà khẽ chuyển tay lấy ra một đồ vật màu đen.

Trong nháy mắt, vật này hóa lớn đến cả trượng.

Đây đúng là Nguyên Từ Thần Sơn.

Cổ tay khẽ rung lên, tiểu sơn đã hóa thành một đạo ô quang bay lên nóc nhà quay tròn trên đỉnh đầu ba người rồi phóng ra từng mảnh hôi sắc hà quang bao phủ ba người vào bên trong.

Nhìn quang tráo màu xám này, nhị nữ không khỏi bất ngờ nhưng cũng không lập tức lên tiếng truy hỏi.

Lúc này Hàn Lập mới bình tĩnh nói:

"Đây là Nguyên Từ Thần Quang mà ta tu luyện, cho dù không đáng nhắc tới trước mặt tu sĩ Đại Thừa nhưng để phát hiện có thần niệm theo dõi hay không thì vẫn có khả năng. Mấy lời kế tiếp muốn nói với hai vị đạo hữu có chút bất kính với Khương tiền bối. Hàn mỗ muốn làm tiểu nhân trước quân tử sau, nhắc nhở hai vị một chút. Nghiên đạo hữu một lòng muốn Nguyên cô nương bái nhập làm môn hạ Khương tiền bối nhưng đã từng nghĩ tới vạn nhất nếu không phải tiền bối muốn nhờ Nguyên cô nương trợ lực độ kiếp mà là có mục đích khác, hoặc là phương pháp độ lôi kiếp chính là Nguyên cô nương. Như vậy thì việc Nguyên cô nương bị tổn hại, hoặc nguy hiểm về tính mạng rất dễ xảy ra. Các người đã nghĩ tới chưa?"

Nhị nữ liếc mắt nhìn nhau, cũng không lộ vẻ giật mình. Ngược lại, Nghiên Lệ gượng cười nói:

"Lời này của Hàn huynh có chút quá rồi, lấy thân phận tu sĩ Đại Thừa của Khương tiền bối thì sao có thể lừa gạt chúng ta."

Hàn Lập nghe vậy thì đuôi lông mày khẽ động, nhìn hai người một lát mới khẽ gật đầu cười:

"Xem ra là tại Hàn mỗ đã quá lo lắng. Hai vị đạo hữu nếu không lo lắng đến vấn đề này thì tại hạ cũng không muốn nói nhiều. Chỉ là cuối cùng xin nhắc Nguyên cô nương một câu: Khương tiền bối đã dùng ngữ khí thương lượng để mong nhận ngươi làm môn hạ thì khẳng định cũng có băn khoăn riêng của mình. Chỉ sợ do không tiện vận dụng thủ đoạn cứng rắn. Nguyên đạo hữu chỉ cần giữ chừng mực thì cho dù gặp phải phiền toái cũng sẽ từ dữ hóa lành."

"Đa tạ cát ngôn của Hàn huynh!" Nguyên Dao cười khổ, lên tiếng cảm ơn.

Khóe miệng Hàn Lập khẽ nhếc, đoạn vung tay lên không trung.

Nguyên Từ Thần Sơn vốn quay tròn phía trên bỗng biến mất, hôi sắc quang tráo bao phủ bốn phía cũng lập tức tan rã.

Tiếp theo, Hàn Lập cùng nhị nữ lại trao đổi qua một số sự tình khác. Cũng có một số suy đoán, phân tích vì sao Khương lão giả lại ở nơi đây.

Tiếp đó, Nguyên Dao cũng không kiềm chế được mà muốn lập tức đi gặp lão giả hỏi xem có phương pháp xử lý chuyện bán quỷ chi thân của nàng không.

Hàn Lập cùng Nghiên Lệ tất nhiên sẽ không ngăn cản. Cả ba cùng đi ra khỏi nhà đá.

Nguyên Dao hô to ba tiếng, Bạch Ảnh lập tức xuất hiện, sự xuất hiện của hắn nhanh đến lỗi có cảm tưởng như hắn chưa từng rời đi khỏi nơi đây.

Nghe ba người nói muốn đi gặp lão giả họ Khương thì quỷ vật gật đầu, xoay người dẫn ba người rời đi.

Một lát sau, ba người đã trở lại đại sảnh hôm trước gặp gỡ lão giả.

Lão giả họ Khương vẫn ngồi trên ghế, vừa thấy ba người bước vào thì không hề tỏ ra kỳ quái, hỏi:

"Thế nào, Nguyên cô nương đã nghĩ thông, nguyện ý bái nhập làm môn hạ Khương mỗ chứ?"

"Được lọt vào mắt xanh của tiền bối, vãn bối cảm kích vô cùng tất nhiên là nguyện ý ở lại tu luyện bên cạnh tiền bối. Nhưng vãn bối có một việc khó xử chỉ sợ khó có thể lập tức bái nhập làm môn hạ tiền bối." Nguyên Dao trước hết vén áo thi lễ, rồi lại đưa ra lý do thoái thác khi trước của mình, cẩn thận nói ra.

"Việc khó xử! Ha ha, có sự tình gì không ngại nói thử với lão phu xem." Lão giả họ Khưng thấy Nguyên Dao nguyện ý bái sư thì hai mắt sáng lên, rất tự tin bảo nàng cứ nói chuyện của mình.

Nguyên Dao cũng không dám chần chứ, chầm chậm nói hết ước nguyện muốn khôi phục nhân thân của mình ra.

"Ha ha, ta tưởng sự tình gì, hóa ra là việc một lần nữa trở về thân thể con người. Việc nhỏ! Chỉ cần ta khai lô luyện chế vài loại đan dược, lại tiêu phí một chút pháp lực giúp ngươi khu trừ âm lực trong cơ thể là có thể khôi phục nhân thân. Tất cả chỉ mất mấy năm mà thôi, căn bản sẽ không ảnh hưởng đến việc ngươi tu luyện thần thông Trường Nguyên Tộc!" Lão giả họ Khương nghe vậy thì cười ha hả.

Theo lời ông ta thì việc này chỉ là một việc nhỏ không đáng kể.

"Nếu được như vậy thì vãn bối xin nguyện ý bái tiền bối làm thầy! Dao nhi bái kiến sư phụ!" Nguyên Dao quá đỗi vui mừng, lập tức quyết đoán hành đại lễ với lão giả.

"Tốt, tốt! Đồ nhi an tâm, mấy năm tới lão phu sẽ giúp ngươi khôi phục nhân thân, lúc đó mới để ngươi tu luyện thàn thông của Trường Nguyên Tộc." Lão giả cũng cao hứng, lập tức phất tay áo. Một cỗ lực lượng vô hình cuốn quanh thân thể Nguyên Dao đỡ nàng đứng lên.

"Sư phụ đã đồng ý giúp khôi phục nhân thân, đồ nhi vốn không

nên quá phận, nhưng Nghiên Lệ sư tỷ là tỷ muội từ thủa nhỏ với Dao nhi, cả hai nương tựa vào nhau mà sống. Tiền bối nếu không ngại xin thu nhận thêm Nghiên tỷ tỷ làm môn hạ, giúp tỷ tỷ chuyển từ bán quỷ chi thể về nhân thân!" Nguyên Dao vừa đứng dậy, bỗng hai mắt đỏ lên hướng về phía lão giả cầu xin.

"Ta thu ngươi làm môn hạ đã là phá lệ rồi. Lão phu không thể tiếp tục thu Nghiên đạo hữu làm đệ tử, nhưng nể mặt ngươi ta có thể đáp ứng chuyện giúp khôi phục nhân thân." Khương lão giả khó xử, lúc lâu sau mới thở dài một hơi, nói.

Nguyên Dao vốn định tiếp tục cầu xin nhưng Nghiên Lệ bên cạnh đã cướp lời tiến tới bái lão giả một cái, nàng nhìn Nguyên Dao lắc đầu nói:

"Tiền bối hao phí đan dược cùng pháp lực giúp ta khôi phục nhân thân, Nghiên Lệ đã vô cùng cảm kích, sao có thể hy vọng xa vời được bái nhập làm môn hạ Khương tiền bối! Sư muội đừng làm tiền bối khó xử!"

Lời này của Nghiên Lệ là thật tình. Thần sắc Nguyên Dao tuy buồn bã nhưng cũng không tiếp tục lên tiếng.

Nàng biết rõ, với thân phận của Khương lão giả một khi đưa ra quyết định khẽ không dễ dàng thay đổi. Có thể đáp ứng khôi phục nhân thân đã là quá chiếu cố rồi, muốn tiếp tục cầu xin thêm nữa quả thực không thể được.

Hàn Lập từ lúc cùng nhị nữ tiến vào đại sảnh vẫn yên lặng đứng một bên không nói lời nào, nhưng vẫn thủy chung chăm chú quan sát nét mặt lão giả muốn từ đó mà nhìn ra một chút gì.

Nhưng vẫn chưa phát hiện ra điều gì khác thường, điều này khiến lòng cảnh giác của hắn cũng thả lòng xuống.

Xem ra vị Khương lão giả này thực sự muốn thu đồ!

"Hàn đạo hữu, ta có chút chuyện muốn nói riêng với ngươi, ngươi có bằng lòng không?" Bên tai Hàn Lập bỗng vang lên truyền âm của lão giả khiến Hàn Lập giật mình.

"Tiền bối có gì sai bảo xin cứ nói, vãn bối xin lắng nghe." Thần sắc Hàn Lập ngưng trọng, đồng dạng truyền âm trả lời.

Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ bên kia thấy môi lão giả cùng Hàn Lập khẽ động nhưng lại không phát ra âm thanh thì biết hai người đang dùng Truyền Âm Thuật nói chuyện với nhau. Hai nàng liếc mắt nhìn nhau, đương nhiên thức thời không lên tiếng chỉ đứng yên tại đó.

"Kỳ thực, nếu lão phu không phát hiện đồng bạn của ngươi là Thiên Âm Chi Thể thì vốn muốn thu ngươi làm môn hạ, cho ngươi kế thừa y bát của ta. Nhưng hiện tại một bên ta đã thu Dao nhi làm đồ đệ, một bên còn phải chuẩn bị độ Thiên kiếp nên không thể phân tâm thu thêm ngươi! Việc này quả là tiếc nuối! Ta vốn rất hứng thú với con đường pháp thể song tu của ngươi, thực sự rất hứng thú." Lão giả từ từ truyền âm, lời nói đầy vẻ đáng tiếc.

"Điều này chứng tỏ vãn bối không đủ phúc duyên không thể trở thành môn hạ của tiền bối." Hàn Lập nghe được lời này thì cảm thấy ngoài ý muốn, một lúc lâu sau mới trả lời.

"Chẳng qua ngươi cũng đã học được kiếm quyết lưu tại Nhân giới của Thanh Nguyên Tử, hơn nữa lại dùng Kim Lôi Trúc luyện chế ra bảy mươi hai cây Thanh Trúc Phong Vân Kiếm nên cũng miễn cưỡng xem như nửa môn nhân của ta. Như vậy đi, nếu ngươi còn hứng thú với việc tu luyện Tân Thanh Nguyên Kiếm Quyết và một lần nữa tinh luyện Thanh Trúc Phong Vân Kiếm thì ta có thể đem thần thông này truyền cho ngươi. Chẳng qua ngươi dù sao cũng không phải đệ tử chân chính của ta nên muốn có khẩu quyết này thì cần vài thứ để trao đổi. Ngươi cứ suy nghĩ đi." Lão giả trầm giọng nói.

"Tân Thanh Nguyên Kiếm Quyết?" Hàn Lập nghe xong cũng thoáng rung động.

"Đúng vậy! Kỳ thực kiếm quyết Thanh Nguyên Tử lưu lại ở Nhân giới chỉ là nửa đầu mà thôi, sau khi tiến vào Linh giới mới tiếp tục sáng tạo ra nửa sau kéo dài thẳng tới cảnh giới Hợp Thể sơ kỳ. Sau đó bởi vì dung hợp tinh hồn và thân thể với Trường Nguyên

Tộc ta mới chuyển tu thần thông của Trường Nguyên Tộc. Nhưng muốn tu thành kiếm quyết này thì ngươi cần một lần nữa tinh luyện lại bài trừ tạp chất trong phi kiếm Kim Lôi Trúc của ngươi. Đến khi tu luyện đại thành có thể bày ra kiếm trận đối kháng được với tồn tại Hợp Thể hậu kỳ mà không rơi xuống hạ phong." Lão giả khẽ mỉm cười nói.

"Vãn bối chỉ là một tu sĩ Hóa Thần, đâu có đồ vật gì trên người có thể lọt vào trong mắt tiền bối?" Tuy động tâm nhưng Hàn Lập vẫn bảo trì lý trí hỏi.

"Những vật khác của ngươi có lẽ là đúng vậy, nhưng loại tài liệu Kim Lôi Trúc này ngươi còn chứ?" Hai mắt lão giả híp lại, nói ra từng chữ.

"Kim Lôi Trúc! Tiền bối muốn vật này?" Hàn Lập ngẩn ngơ, việc này quả nằm ngoài dự đoán của hắn.

"Đúng vậy, ngươi nếu có thể có đủ Kim Lôi Trúc luyện để ra ba thanh phi kiếm thì ta sẽ đem tân kiếm quyết này truyền thụ cho ngươi. Nếu nhiều hơn ba thanh thì ta còn có thể tự mình giúp ngươi tinh luyện bảy mươi hai thanh phi kiếm." Lão giả cười nhẹ nói.

------oOo------

Chương 1516: Trúc diệp

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tiền bối khẳng định vãn bối có tài liệu Kim Lôi Trúc?" Nét mặt Hàn Lập kỳ quái, chậm rãi hỏi.

"Tất nhiên lão phu không thể khẳng định, nhưng Hàn đạo hữu một lần có thể luyện chế bảy mươi hai cây phi kiếm Kim Lôi Trúc, nên đoán chắc số Kim Lôi Trúc còn dư trong tay đạo hữu cũng không ít. Bởi vậy ta mới nhắc tới chuyện này." Khương lão giả thản nhiên nói.

"Chỉ sợ khiến tiền bối thất vọng rồi, trong tay vãn bối quả thực không còn thừa Kim Lôi Trúc. Năm đó do cơ duyên nên mới có vừa đủ số trúc để luyện chế bảy mươi hai cây phi kiếm mà thôi." Hàn Lập thở dài một hơi, trả lời.

"Không có?" Lão giả nhíu mày, tựa hồ có chút bất ngờ.

"Đúng vậy, vãn bối tuy rất muốn nhờ tiền bối tinh luyện lại phi kiếm nhưng cũng đành lực bất tòng tâm." Hàn Lập cười khổ.

Lời này của hắn cũng không phải là giả.

Tuy rằng trong tay hắn có cái bình nhỏ thần bí cùng linh căn Kim Lôi Trúc.

Nhưng nhiều năm qua, Ích Tà Thần Lôi ẩn chứa trong bảy mươi hai phi kiếm luôn luôn đủ để hắn sử dụng, còn bình nhỏ cũng cần để thôi thúc nhiều loại khác.

Nhiều năm trôi qua, hắn không bồi dưỡng thêm Kim Lôi Trúc nên hiện tại đột nhiên Khương lão giả muốn dùng Kim Lôi Trúc để trao đổi, tuy hắn động tâm nhưng cũng chỉ có thể cắn răng cự tuyệt.

Lão giả ngóng nhìn Hàn Lập một hồi lâu, nét mặt vẫn không có bất cứ biểu tình gì, lúc này mới nhàn nhạt nói:

"Nếu không có Kim Lôi Trúc thì lão phu cũng không thể giao kiếm quyết cho ngươi. Đúng rồi, năm đó ngươi thu Kim Lôi Trúc hẳn là cũng lấy được không ít lá Kim Lôi Trúc."

Lão giả tựa hồ nhớ tới điều gì, cuối cùng lại nhắc tới lá của Kim Lôi Trúc.

"Quả thực do vãn bối thấy lá trúc này rất kỳ lạ, phi kim phi mộc. Tuy không biết sử dụng nhưng vẫn thu lại tất cả." Hàn Lập ngơ ngác một lúc, thành thật trả lời.

"Thu lại tất cả! Tốt lắm! Tuy ngươi không có Kim Lôi Trúc nhưng giao lại cho ta lá trúc này ta cũng có thể đem kiếm quyết cùng phương pháp tinh luyện truyền thụ cho ngươi. Nhưng ta cũng sẽ không thể giúp ngươi tinh luyện phi kiếm. Ngươi nguyện ý chứ?" Trong ánh mắt lão giả thoáng hiện nét vui mừng.

"Đương nhiên là nguyện ý!" Hàn Lập không chút do dự nói.

Cho dù biết lá Kim Lôi Trúc có chỗ thần diệu, nếu không thì đối phương cũng đã không yêu cầu thứ này. Nhưng đối với hắn mà nói thì dùng một đồ vật không thể sử dụng đối lấy một thứ có thể dùng đương nhiên là một việc nên làm.

Trữ vật thủ trạc của Hàn Lập sáng lên, thanh mang chớp động, thoáng chốc hai chiếc hộp gỗ đã xuất hiện trên tay.

Tiếp đó cổ tay khẽ rung lên đưa hộp gỗ đến phía đối diện.

Lão giả tuy không cử động chỉ có ánh mắt lóe lên kỳ quang, hai chiếc hộp gỗ vừa bay đến trước người đã lập tức dừng lại giữa không trung.

Tiếp đó, *"phốc – phốc"* hai tiếng, nắp hộp tự động mở ra để lộ từng chồng lá trúc kim quang rực rỡ như được đúc ra từ vàng ròng!

"Không sai, đây chính là lá Kim Lôi Trúc!" Ánh mắt lão giả thoáng

quét qua hai chiếc hộp, trong nháy mắt đã phân biệt thật giả, nét mặt lộ rõ vẻ hài lòng.

Tay áo ông ta rung lên, hai hộp gỗ một lần nữa tự động đậy lại sau đó biến mất vô tung vô ảnh.

Tiếp đó, ngón tay ông ta lại bắn ra một đạo bạch quang đến thẳng chỗ Hàn Lập.

Hàn Lập vung tay bắt lấy đạo bạch quang này, đây rõ ràng là một khối ngọc giản.

"Tân kiếm quyết cùng phương pháp tinh luyện đều đã được ta ghi lại trong đó, ngươi trước tiên có thể kiểm tra một chút để tránh việc lão phu lừa gạt ngươi." Lão giả mỉm cười nói.

"Ván bối không dám!" Hàn Lập cũng không hề quan sát ngọc giản mà lập tức thu nó vào trong áo.

Lão giả thấy vậy khẽ gật đầu.

"Lá trúc cũng đã giao cho tiền bối, tiền bối có thể cho vãn bối biết một chút lá trúc này dùng để làm gì được không, cũng là để vãn bối tăng thêm kiến thức!" Hàn Lập không nhịn được liền hỏi.

"Ha ha, trong tay Hàn đạo hữu có phải còn lưu lại một ít lá trúc đúng không? Yên tâm, chừng này cũng đủ để ta dùng nên ta sẽ không chú ý đến phần ngươi lưu lại. Trong Nhân tộc rất ít người biết, nhưng ở Trường Nguyên Tộc thì ai cũng biết đến việc này, nói cho ngươi cũng không sao cả. Lá Kim Lôi Trúc có hai công năng sử dụng, một là có thể dùng để luyện chế Kim Cương Diệt Ma Thần Lôi, trong lúc đối phó với ma vật uy lực còn trên Ích Tà Thần Lôi, là một lợi khí khi tu sĩ bước chân vào Đại Thừa kỳ để đối phó với Vực Ngoại Thiên Ma. Còn công năng nữa chính là dùng để nuôi linh trùng, nó có khả năng khiến linh trùng sinh ra biến dị rất lớn, nhưng yêu cầu là cũng cần phải ăn khá nhiều lá Kim Lôi Trúc mới được." Lão giả không hề để ý, đem tất cả công dụng nói cho Hàn Lập.

"Vực Ngoại Thiên Ma là gì?" Hàn Lập cảm thấy khó hiểu.

"Vực Ngoại Thiên Ma cũng giống tư lôi kiếp của tu sĩ chúng ta. Lôi kiếp của tu sĩ trên Linh giới trên cơ bản thường cách một đoàn thời gian sẽ diễn ra không thảy đổi, hơn nữa vực Ngoại Thiên Ma là một loại ma đầu công kích sau khi tu sĩ tiến vào Đại Thừa kỳ. Chúng nó vô hình vô sắc, giống như tâm ma nhưng so với tâm ma lợi hại gấp trăm lần. Nói như vậy, khi pháp lực của tu sĩ Đại Thừa chúng ta suy nhược hoặc tâm tình không ổn định thì Vực Ngoại Thiên Ma này sẽ xuất hiện. Một khi không thể ngăn cản được thì thân thể sẽ bị hỏng, nguyên thần tinh hồn bị ô uế cuối cùng trở thành một thành viên trong Thiên Ma. Ta muốn dùng một ít lá Kim Lôi Trúc để luyện chế Kim Cương Diệt Ma Thần Lôi đề phòng khi độ kiếp bị Thiên Ma quấy rối." Lão giả do hôm nay đạt thành hai tâm nguyện tâm tình rất tốt, nên mới nói nhiều như vậy.

Trên mặt Hàn Lập dường như nghĩ tới điều gì đó, đặc biệt là lúc nghe thấy lá Kim Lôi Trúc có thể khiến linh trùng biến dị thì trong lòng thoáng động.

"Đúng rồi, Hàn đạo hữu định ở tại chỗ này bao lâu?" Lão giả bỗng đình chỉ truyền âm, dùng lời bình thường hỏi.

"Nơi đây âm khí quá nặng không thích hợp để vãn bối tu hành lâu dài, hơn nữa bên ngoài cũng có một số sự tình cần xử lý nên không thể ở chỗ này lâu." Hàn Lập chần chờ một chút rồi trả lời.

Vừa nghe Hàn Lập nói vậy, sắc mặt Nguyên Dao trắng nhợt nhưng nháy mắt liền khôi phục lại như thường.

Ngoại trừ Nghiên Lệ đứng ngay bên cạnh thì những người khác đều không chú ý đến biến hóa nhỏ trên mặt nàng.

Ánh mắt Nghiên Lệ khẽ động, khóe miệng hơi nhếch thoáng để lộ nét mặt kỳ quái nhưng cũng lập tức che dấu đi.

"Ồ, nói như vậy thì ngươi đã tìm được phương pháp rời khỏi không gian này?" Khương lão giả nhìn Hàn Lập, nét mặt đầy thưởng thức.

"Vãn bối còn chưa tìm được!" Hàn Lập sờ mũi, xấu hổ nói.

"Ha ha, vậy ngươi cũng không cần tìm. Để đưa người tiến vào không gian này có lẽ lão phu không làm được nhưng để đưa người rời đi thì lại có biện pháp, nếu không lão phu sao có thể yên tâm sống trong thánh địa Phù Du Tộc này được! Mấy ngày nữa lão phu sẽ tự mình thi pháp đưa ngươi rời đi." Lão giả hắc hắc cười nói.

"Đa tạ tiền bối!" Hàn Lập không khỏi vui mừng, lập tức mở lời cảm ơn.

"Nhưng ngươi nên nhớ kỹ, lão phu không hề làm chuyện không công mà do còn muốn cùng ngươi làm tiếp một số giao dịch khác." Nét mặt vui mừng của Hàn Lập chưa hết thì lão giả đã tiếp tục truyền âm tới.

"Tiếp tục giao dịch!" Hàn Lập ngẩn ngơ.

"Đạo hữu có hứng thú với Minh Hà thần nhũ không?" Thanh âm của lão giả trở nên ngưng trọng.

"Tiền bối định lấy thần nhũ ra để giao dịch?" Hàn Lập giật mình kinh hãi.

"Lão phu ở Minh Hà chi địa thời gian dài như vậy, nếu ngay cả một chút thần nhũ cũng không lấy được thì chẳng phải là một việc đáng chê cười sao?" Lão giả cười nhạt một tiếng, bộ dạng tỏ ra đây là một việc đương nhiên.

"Chẳng lẽ người Phù Du Tộc không biết việc này? Thần nhũ không phải là có hai Minh Lôi Thú canh giữ sao?" Hàn Lập nghi hoặc hỏi.

"Hai con Minh Lôi Thú đó có thể ngăn cản lão phu sao? Ta tất nhiên là có thủ đoạn tránh khỏi tai mắt chúng mà lấy di thần nhũ. Hơn nữa mỗi một lần lão phu lấy đi cũng không nhiều nên ngay cả bọn họ có biết cũng không dám tìm lão phu lý luận." Khương lão giả ngạo nghễ nói.

"Thần nhũ đương nhiên là vãn bối muốn! Nhưng quả thực trên

người không còn thứ gì đáng giá trong mắt tiền bối!" Hàn Lập kinh hãi một hồi, khó xử nói.

"Lão phu đâu có nói muốn thứ gì trên người ngươi." Lời của lão giả có chút quỷ dị.

"Ý của tiền bối là…" Thần sắc Hàn Lập thoáng động.

"Rất đơn giản, vì ta còn phải nghênh đón đợt thiên kiếp tiếp theo nên không thể rời khỏi không gian này nhưng có một yêu cầu trọng yếu, chỉ cần ngươi ở bên ngoài giúp ta thu thập đủ số lượng tài liệu, trong vòng ngàn năm sau đó đưa đến đây thì ta sẽ dùng một chút Minh Hà thần nhũ để trao đổi. Hàn đạo hữu cảm thấy giao dịch này thế nào?" Lão giả hỏi.

"Tiền bối vẫn chưa nói cho vãn bối biết cần thu thập những thứ gì." Hàn Lập không lập tức đáp ứng mà cẩn thận hỏi lại.

Thấy thái độ Hàn Lập cẩn thận như vậy, ngược lại Khương lão giả tỏ ra rất hài lòng.

Không nói một lời ông ta phất tay áo lại phóng ra một khối ngọc giản nữa.

Hàn Lập cầm lấy khối ngọc giản này, đem thần thức tiến nhập vào trong đó.

Chỉ một lát sau, sắc mặt của hắn tỏ ra chù chừ không quyết.

Qua một lúc nữa, Hàn Lập mới rút thần niệm khỏi ngọc giản, cúi đầu trầm ngâm một lúc rồi ngẩng đầu nhìn lão giả gượng cười:

"Tiền bối, tuy rằng những thứ người nêu trong ngọc giản không nhiều nhưng vãn bối cũng mới nghe qua một phần mười trong số đó mà thôi. Những thứ này chắc chắn là vô cùng quý hiếm, nếu không có cơ duyên thì ngay cả nhìn thấy cũng khó. Tiền bối cũng quá đề cao vãn bối rồi."

"Hàn đạo hữu thấy Minh Hà thần nhũ là thứ phổ thông sao? Đây là thứ mà ngay cả tu sĩ Hợp Thể cũng mong muốn, không tiếc

mạo hiểm tính mạng để lấy được. Huống hồ ta cũng không bảo ngươi cần nhất định thu đủ số lượng trong danh sách. Chỉ cần ngươi tìm cho ta hai phần ba rồi trở về đây thì ta cũng sẽ dùng thần nhũ trao đổi." Lão giả thong dong nói.

"Hai phần ba? Nếu như vậy thì cũng không phải không có hy vọng làm được!" Hàn Lập cân nhắc thêm một lát rồi nói.

"Nói như vậy, Hàn đạo hữu đã đáp ứng giao dịch này phải không? Nếu vậy thì việc ta đưa ngươi rời khỏi Minh Hà chi địa coi như là đặt cọc trước."

"Vãn bối có thể không đáp ứng sao?" Hàn Lập vuốt mũi, cười khổ nói.

"Hai ngày sau, ta sẽ đưa đạo hữu rời khỏi Minh Hà chi địa!" Hai mắt lão giả híp lại, cười lớn.

------oOo------

Chương 1517: Ly khai

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai ngày nhanh chóng trôi qua, tại trên một đỉnh núi vô danh của bạch sắc sơn mạch có bố trí một pháp trận cực lớn to hơn trăm trượng.

Bên cạnh pháp trận này do tám tòa cao thai tổ thành, mỗi một tòa đều cắm một cây phiên kỳ cực lớn, phù văn kim ngân sắc không ngừng chớp động.

Ở phía trung tâm pháp trận, Hàn Lập đang đứng yên trong đó.

Bên ngoài có vài người đang đứng, đúng là Khương lão giả và hai người Nguyên Dao Nghiên Lệ.

Trên không trung vụ khí mênh mông.

Giữa không trung, một đạo bạch ngân thật lớn hơn trăm trượng di động như ẩn như hiện.

"Hàn đạo hữu, ta tuy rằng mượn khe hở không gian ở Minh Hà chi địa dùng truyền tống trận đem ngươi ra ngoài nhưng ngươi truyền tống tới nơi nào ở ngoại giới thì ta không cách nào cam đoan. Chỉ là ngươi yên tâm, tuyệt đói sẽ không đem ngươi truyền tống tới đại lục khác, hơn phân nửa sẽ ở phụ cận khu vực Phi Linh Tộc." Một lúc sau, lão giả cúi đầu nói với Hàn Lập.

"Đa tạ tiền bối nhắc nhở, vãn bối đã biết." Trong lòng Hàn Lập rùng mình, cung kính trả lời.

"Khá lắm, thời gian cũng không sai biệt, bây giờ ta sẽ thi pháp đưa ngươi rời khỏi Minh Hà chi địa. Đúng rồi, vật này cất kỹ. Đến khi ngươi thu thập đủ muốn tiến vào nơi đây thì cứ theo phương pháp ở đó tiến nhập Minh Hà chi địa. Thứ này ta chỉ có một khối thôi, hơn nữa lại là tiêu hao phẩm." Lão giả vung tay lấy ra hai đồ

vật.

Hàn Lập vôi đưa tay nhận lấy, ngưng thần nhìn lại rồi lên tiếng:

"Nghịch Tinh Bàn! Tiền bối lại có vật này?"

Trong tay hắn là một viên cầu tỏa ra bạch quang cùng một khối lam sắc ngọc giản.

"Ồ, ngươi cũng biết đến vật này, quả là bất ngờ. Chẳng qua đây cũng không phải Nghịch Tinh Bàn chân chính mà chỉ là một kiện phỏng chế phẩm mà thôi. Nhưng tài liệu luyện chế cực kỳ khó tìm, ta ban đầu chế được mấy khối nhưng hơn phân nửa đã dùng hết. Hiện tại chỉ còn một kiện này. Trong ngọc giản có ghi lại phương pháp để ngươi tiến vào Minh Hà chi địa, về sau ngươi xem kỹ là được. Ngoài ra, hai con Phệ Kim Trùng ngày đó ngươi đem dò đường cũng thu lại đi." Trên mặt lão giả thoáng lộ vẻ ngạc nhiên nhưng chỉ nhàn nhạt nói vài câu rồi khẽ vung tay áo.

Nhất thời một bảo vật thanh sắc từ trong tay áo bay ra, đây là một bảo tháp bằng gỗ toàn thân phủ một màu thúy lục.

Bảo vật này quay tròn một vòng, nhất thời hai đóa kim hoa từ trong đáy tháp phóng ra.

Đây đúng là hai con Phệ Kim Trùng bị lão giả thu lấy lúc trước.

Hàn Lập thấy vậy thì cũng vui vẻ vẫy tay, tức thì hai con Phệ Kim Trùng giương cánh bay trở về.

"Hàn đạo hữu, không ngờ ngươi lại có thể đào tạo ra Phệ Kim Trùng thành thục thể, quả là thiên đại cơ duyên. Chẳng qua ta cũng cho đạo hữu một lời khuyên, Phệ Kim Trùng thành thục thể tuy vô cùng đáng sợ nhưng dù sao cũng là loại linh trùng quần cư, chỉ khi đạt tới một số lượng nhất định mới có thể chân chính phát huy uy lực. Còn nếu ít ỏi quá sẽ bị tu sĩ cấp cao dùng bảo vật mộc – thạch thuộc tính khắc chế; hơn nữa chỉ có dùng làm đòn bất ngờ chế thắng mà thôi. Đạo hữu tiêu phí tâm tư trên đám kim trùng này không bằng đặt tâm tư trên việc tu luyện của bản thân. Đương nhiên nếu có thể đào tạo ra cả ngàn đầu Phệ Kim Trùng

thành thục thể hơn nữa sử dụng như tay chân thì có thể tung hoành khắp nửa Linh giới. Bảo vật mộc – thạch thuộc tính cũng không thể vây khốn nhiều Phệ Kim Trùng thành thục thể như vậy. Chỉ là sử dụng chúng với số lượng lớn như vậy khiến cường độ thần niệm tiêu hao quá nhiều, ngay cả tu sĩ Đại Thừa như ta cũng không thể chịu được. Nếu ngươi có thể đào tạo ra Phệ Kim Trùng Vương trong truyền thuyết thì không chỉ tu sĩ Đại Thừa như ta mà chỉ sợ ngay cả chân tiên trên Tiên giới cũng phải thối lui ba thước." Lão giả cười khẽ vài tiếng, nhắc nhở.

"Phệ Kim Trùng Vương!" Hàn Lập nghe xong thì ngẩn ra, hắn quả thực lần đầu tiên nghe nói đến tên này.

"Thế nào, ngươi không biết? À mà cũng phải, biết về Phệ Kim Trùng Vương cũng chỉ có Phù Du Tộc cùng vài dị tộc có liên quan đến trùng loại mà thôi, nên không biết cũng không có gì ngạc nhiên. Những việc có liên quan ta cũng không nói nhiều, có cơ hội thì ngươi tự mình tìm tư liệu liên quan. Phệ Kim Trùng Vương chỉ là một truyền lưu lâu đời mà thôi, chưa từng nghe nói có ai thực sự bồi dưỡng ra được. Ngươi cũng không nên suy nghĩ quá nhiều." Lão giả cười nói. Tiếp đó không hề nói thêm điều gì, một tay bắt đầu huy động pháp quyết. *"Ầm ầm…!"* bầu trời quang đãng bỗng rền vang tiếng sấm, khoảng không phụ cận chợt trở lên u ám, cuồng phong gào thét.

Ở trong gió, tiếng chú ngữ mơ hồ từ trong miệng lão giả từ từ vang lên, tuy rằng thanh âm không lớn nhưng vô cùng rõ ràng.

Một màn kinh người xuất hiện.

Tuy không thấy lão giả có bất cứ hành động gì nhưng tám cao thai đồng thời rung lên, trên pháp trận nổi lên từng trận ông minh.

Linh ti đủ mọi màu sắc ở phụ cận pháp trận hiện lên, hóa thành vô số quang hà cuốn đến tám cây cự phiên.

Linh quang trên tám cây cự phiên chớp động, dần dần tỏa ra vạn đạo quang hà, từng đợt linh áp kinh người truyền đi khắp pháp trận, vô số phù văn xuất hiện trong pháp trận dần dần sáng lên.

Thân ở trung tâm pháp trận, Hàn Lập có thể cảm nhận được rõ ràng uy năng ấn chứa trong đám phù văn này đáng sợ cỡ nào.

Nếu đám phù văn này đồng thời bạo liệt thì cho dù hắn có mình đồng da sắt cũng tuyệt đối không thể ngăn cản.

Sắc mặt Hàn Lập khẽ biến, hít sâu một hơi.

Nguyên Dao ở bên ngoài pháp trận nhìn thấy cảnh này thì sắc mặt cũng trở lên biến đổi, ánh mắt nhìn Hàn Lập không khỏi lộ ra vẻ lo lắng.

Tám cây cự phiên bắt đầy quay tròn, từ trên mặt lá cờ đồng thời bắn ra tám đạo quang trụ to bằng cái bát ăn cơm lên thẳng trên trời, thoáng chốc đã biến mất không thấy bóng dáng.

Nhất thời đạo bạch ngân trên không trung bùng lên tỏa ánh sáng rực rỡ mạnh hơn lúc trước đến mấy lần.

Lão giả thấy vậy thì phất một tay lên không trung.

Pháp trận trên không vang lên từng tràng âm thanh trầm thấp, thanh quang chói mắt. Một cây thanh sắc kiếm quang hiện ra.

"Trảm!" Vẻ mặt lão giả không chút thay đổi, quát lên một tiếng chói tai. Hai ngón tay hướng về phía kiếm quang khẽ điểm.

Thanh sắc kiếm quang thoáng chốc nhắm thẳng đạo bạch ngân trên bầu trời chém lên.

Không trung gần đó bỗng nhiên nổ vang, ông ông không dứt. Dường như thiên địa nguyên khí gần đó đều bị một kiếm này hút sạch.

Thanh sắc cự kiếm trong lúc chém tới đã không ngừng lớn lên như một thanh kình thiên thần binh che kín hơn nửa thiên không.

"Xoạt!" một tiếng, giây phút này dường như vang vọng trong khắp thiên không.

Thanh sắc cự kiếm chém mở đạo bạch ngân.

Ở trong bạch ngân hiện ra một khe nhỏ màu đen.

Một tay lão giả vung lên, cự kiếm lập tức tiêu thất.

Cùng lúc đó, tại phụ cận khe nứt màu đen đó hiện ra tám đạo phù văn thật lớn, mỗi đạo đều to bằng cả một gian nhà, kim quang chói mắt không ngừng chuyển động.

Hàn Lập chỉ cảm thấy không khí bốn phía căng lên, phù văn dưới chân cũng đồng thời bay lên trên người hắn.

Trong lòng đang kinh hãi, phù văn lại lập tức biến thành hà quang đủ mọi màu sắc vây kín Hàn Lập rồi bắt đầu xoay chuyển.

Hàn Lập cảm thấy trời đất bốn phía như đang xoay chuyển.

Sau một tiếng rít quái dị, một đạo ngũ sắc quang trụ từ trung tâm pháp trận phóng lên lao thẳng vào vết nứt màu đen biến mất không thấy bóng dáng.

Cùng thời gian đó, quang mang trên pháp trận cũng chợt tắt, đình chỉ vận hành.

Trong pháp trận trống rỗng, không hề thấy bóng dáng Hàn Lập.

"Sư phụ, Hàn huynh đã ra ngoài rồi sao?" Nguyên Dao tuy quan sát hết thảy nhưng lúc này cũng không tiếp tục che dấu sự quan tâm của mình, trục tiếp hỏi lão giả.

"Dao nhi không cần lo lắng, thi pháp đã thành công. Hiện tại hẳn là hắn đã về tới Linh giới. Nếu như có duyên thì ngắn thì mấy trăm năm lâu là hơn ngàn năm hắn tất nhiên sẽ trở lại Minh Hà chi địa. Bản thân con sẽ còn cơ hội gặp lại." Lão giả họ Khương ha ha cười nói.

Xem ra ông ta cũng đã nhìn thấu một số điều nên trong lời nói có vài phần trêu chọc! Vẻ mặt Nguyên Dao hồng lên, không khỏi đưa mắt nhìn về không trung.

Chỉ thấy vết nứt màu đen kia đã gần khép lại như cũ, một lần nữa hóa thành một đạo bạch ngân, sau đó dần dần trở nên mơ hồ.

"Sư muội, chúng ta trở về thôi. Khương tiền bối nói không sai, có duyên tất gặp lại. Đừng nhìn tu vị thần thông của sư muội hiện tại không bằng Hàn đạo hữu, có Khương tiền bối chỉ dẫn, tin tưởng sau trăm năm tu vị cảnh giới của sư muội nhất định không dưới hắn." Nghiên Lệ bước tới khẽ đặt tay lên vai Nguyên Dao, mỉm cười nói.

"Hắc hắc, nha đầu kia nói không sai, cho dù Hàn tiểu tử không đơn giản chút nào nhưng lão phu tự mình ra tay trợ giúp Dao nhi thì việc tiến vào Luyện Hư kỳ là nắm chắc. Ngay cả việc giúp ngươi tiến vào cảnh giới Hợp Thể lão phu cũng có bốn thành nắm chắc." Khương lão giả tỏ ra vô cùng tự tin nói.

"Để đền đáp đại ân của sư phụ, Dao nhi sẽ tận tâm tu luyện!" Nguyên Dao dù sao cũng không phải nữ tử yếu mềm, nghe vậy liền điều chỉnh tâm tình, quay về phía lão giả thi lễ.

Ngay tại lúc Hàn Lập được lão giả họ Khương phá toái hư không đưa ra khỏi Minh Hà chi địa thì cách hôi bạch sắc sơn mạch không biết bao nhiêu ngàn dặm, tại một phiến hoang nguyên mênh mông, Lục Túc, mỹ phụ đầu bạc, huyết bào nhân cùng với tử huyết khôi lỗi đang khổ sở chống đỡ một phiến trùng hải.

Vô luận là trên không hay dưới đất đều có một loại quái trùng giống như con rết nhưng trên lưng lại có một đôi cánh, phần đuôi có một cái móc câu – bọn chúng che kín đất trời vây công đám yêu vương này.

Quái trùng này lớn độ ba bốn thước, vô cùng dữ tợn, hung hãn không sợ chết.

Lúc này Lục Túc cũng đã hóa thân thành một hắc sắc cự trùng, trên người bắn ra vô số đạo hắc sắc tiêm mang xuyên thủng thân thể đám quái trùng xông tới.

Tử huyết khôi lỗi dưới sự thôi động của huyết bào nhân cũng nhanh chóng biến lớn đến nghìn lần, trên người kim hồ lượn lờ, sáu mắt không ngừng phóng ra huyết sắc quang trụ.

Mỹ phụ đầu bạc cũng đã mặc vào hắc sắc chiến giáp, không ngừng thôi động quái chùy trên đỉnh đầu, hơn nữa toàn thân mỹ phụ cũng được bao phủ trong một biển lửa lục sắc ngăn cản đám quái trùng ở bên ngoài.

Đám người Lục Túc tuy đang chiếm thượng phong nhưng vẻ mặt cả ba lại âu sầu vô cùng.

Bởi vì vô luận bọn họ tiêu diệt nhiều ít bao nhiêu thì quái trùng bốn phía vẫn không ngừng lao tới, dường như vô cùng vô tận.

Ở cách chiến đoàn hơn mười dặm, có một con quái trùng thân thể giống bọ ngựa nhưng mang một bộ mặt người đang đứng giữa hư không, hai mắt nó lạnh như băng nhìn tới chiến đoàn chỗ đám người Lục Túc, vẻ âm hàn trong mắt không ngừng chớp động.

Mà tại phía trên con quái trùng này lại là một vật thể hình quạt rộng đến trăm trượng đang lơ lửng phía trên, ngân quang chói lọi, vô số quái trùng từ đó tuôn ra liên tục lao tới đám người Lục Túc phía kia.

------oOo------

Chương 1518: Vụ trung

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Không xong! Đây là Thánh Sào của Phù Du Tộc chúng ta, không thể giết hết được. Một gã Kim Phù sao có thể có vật này, cần lập tức phá vây!" Từ trong miệng cự trùng do Lục Túc hóa thành phát ra tiếng rống to kinh nộ.

Trong khoảnh khắc này, lại có đến hàng trăm quái trùng bị hắc mang xuyên thủng người mà chết.

"Trốn về hướng nào, đám quái trùng đó tốc độ không hề chậm hơn chúng ta bao nhiêu, nếu tiếp tục bị chúng cuốn lấy thì chẳng phải chúng ta sớm muộn sẽ hao hết pháp lực hay sao." Huyết bào nhân đứng trên đầu vai tử huyết khôi lỗi ngưng trọng nói.

"Trực tiếp quay trở lại lối vào thông đạo, chúng ta chỉ cần kiên trì đến đó là có thể trở về Minh Hà chi địa, tránh khỏi trùng hải do Thánh Sào biến thành." Lục Túc không chút do dự trả lời.

"Lục Túc đạo hữu, ngươi điên rồi. Cho dù chúng ta toàn lực bỏ chạy theo lối đường cũ thì ước chừng tốn mất hai ba tháng thời gian, chẳng lẽ cứ như vậy tiếp tục chém giết cùng đám quái trùng này hay sao. Huống hồ, còn ma phần nữa, chúng ta vẫn chưa lấy được ma khí!" Mỹ phụ đầu bạc rít lên chói tai.

"Hừ, Lam đạo hữu! Nếu ngay cả tính mạng còn không giữ được thì ma khí có hữu dụng gì? Cùng lắm sau khi trở về ta vẫn xuất ra một ít bảo vật để bồi thường cho ngươi và Địa Huyết đạo hữu. Hiện tại Thánh Sào chỉ hóa ra thánh trùng cấp thấp nhất mà thôi, chúng ta còn miễn cưỡng có thể thoát khỏi trùng hải. Đợi đến khi nó tiếp tục hóa ra thánh trùng cấp cao thì chúng ta muốn chạy cũng không kịp." Lục Túc tức giận nói lớn.

Nếu không phải trong tình hình trước mắt cần ba người hợp lực mới thoát được thì chỉ sợ hắn đã sớm mang Minh Hà thần nhũ một mình bỏ chạy.

Dù sao không một ai hiểu rõ sự lợi hại của Thánh Sào – một đại sát khí có thể diệt tộc.

Chẳng qua Lục Túc không thể biết được thứ hắn gặp không phải Thánh Sào chân chính mà chỉ là một vật phỏng chế mà thôi. Chỉ là uy năng của nó cũng không phải nhóm người Lục Túc có thể nghạnh kháng, hơn nữa do tâm lý sợ hãi Thánh Sào sẵn có nên vừa tiếp xúc hắn đã muốn rời khỏi Minh Hà chi địa.

Nghe lời này của Lục Túc, mỹ phụ đầu bạc không cam lòng nhưng cũng không thể nói gì.

Về phần huyết bào nhân cũng không có bất cứ dị nghị gì, hiển nhiên cũng đồng ý với lời này của Lục Túc.

Vì thế ba người đồng thời thi triển thần thông.

Lục Túc biến hành cự trùng, thân hình vốn trơn nhẵn đột nhiên đại phóng hắc quang, vô số gai xương dài hơn một trượng mọc ra. Tất cả tối đen như mực, sắc bén dị thường.

Thân hình cự trùng bỗng co lại, nó tiếp tục há mồm phun ra một quầng hắc sắc quang hoàn mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Quang hoàn này vừa ra khỏi miệng đã lập tức hóa lớn lên vô số lần, cuồng bạo lao trực tiếp vào đàn quái trùng, lướt nhẹ trên người chúng.

Một màn kinh người xuất hiện! Tất cả những nơi quang hoàn đi qua, quái trùng ở đó nháy mắt mất đi khả năng khống chế, từ không trung rơi thẳng xuống đất.

Phía trước mặt lập tức mở ra một khu đất trống lớn.

Tử huyết khôi lỗi to như một tòa núi lớn há miệng phun ra một đoàn tử hồng quang trụ chói mắt về phía đàn trùng.

Nơi quang trụ đi qua, tất cả thân thể quái trùng đều lập tức tan biến thành tro bụi.

Tử huyết khôi lỗi quét ngang một cái, quang trụ cũng nhoáng lên, nhất thời lại có vô số quái trùng biến mất.

Đòn tấn công trong nháy mắt nhưng phạm vi tựa hồ còn rộng hơn so với công kích của Lục Túc rất nhiều.

Cuối cùng đến lượt mỹ phụ đầu bạc ra tay.

Bà ta thấy hai người bên cạnh cũng không bảo lưu thủ đoạn nên không chút do dự ném quái chùy trong tay về phía đàn trùng, hai tay liên tục kháp quyết.

Nhất thời quái chùy trong lục diễm trùng trùng bỗng nhiên nổ tung, tám đầu bạch cốt khô lâu hiện lên quay tròn trên không hóa thành một bánh xe cực lớn, sau đó chúng lại há to miệng.

Lần này khô lâu không chỉ còn phun ra lục sắc quỷ diễm mà là một cỗ quái phong lạnh thấu xương, những nơi quái phong này đi qua thì quái trùng nơi đó đều nháy mắt hóa thành từng bông tuyết trắng lớn nhỏ không đều, tiếp theo không một tiếng động từ không trung rơi xuống như mưa.

Dưới sự liên thủ ra tay của ba tu sĩ Hợp Thể, ngay cả quái trùng bốn phía có vô cùng vô tận nhưng thế công cũng không khỏi bị chậm đi một chút. Ở phụ cận lập tức xuất hiện một khu vực trống cực lớn.

Con bọ ngựa mặt người ở hơn mười dặm bên ngoài thấy vậy thì khẽ hừ lạnh một tiếng, một cánh tay như liêm đao của nó khẽ điểm về ngân sắc vật thể trên hư không.

Vật thể hình quạt kia lập tức quay tròn, quái trùng từ bên trong chen chúc lao ra lại nhiều hơn phân nửa.

Nhưng trong lúc này, ba người Lục Túc đang vọt thẳng vào khoảng trống vừa tạo ra, pháp lực cả ba liên kết thành một thể, đột nhiên hóa thành một quang đoàn cực lớn bắn đi. Chỉ sau vài lần chớp lên đã vọt tới mép ngoài trùng hải.

Sau đó quang đoàn lại giải thể hóa thành ba đạo kinh hồng cực nhanh thoát khỏi trùng hải phóng về phía chân trời nhanh chóng đáo tẩu.

Bọ ngựa mặt người không ngờ rằng đối thủ không đánh mà chạy, nét mặt lộ rõ vẻ giận dữ. Trong miệng rít lên một tiếng dài, tất cả quái cùng cũng lập tức cuồn cuộn đuổi theo.

Chỉ thấy hai cánh của thanh sắc quái trùng chớp động phá không bay đi, không ngờ độn tốc của chúng quá kinh khủng không hề kém hơn đám người Lục Túc bao nhiêu.

Thân hình bọ ngựa mặt người cũng trở lên mơ hồ rồi biến mất tại chỗ. Ngay sau đó nó lại xuất hiện trên vật thể hình quạt, chớp mắt đã chui vào trong đó.

"Thánh Sào" vang lên từng tiếng ông ông, đình chỉ phun ra quái trùng rồi tự hóa thành một đoàn ngân quang bay đi.

Lúc này bốn phía quanh nó có vô số quái trùng vây quanh.

Chỉ một thoáng, ba người Lục Túc cùng đám trùng hải một chạy một đuổi biến mất ở khu vực phụ cận không còn thấy bóng dáng.

Tại nơi khác, ngay lúc Hàn Lập bị cuốn vào trong khe hở không gian thì thân hình Mộc Thanh được vô số lục sắc quang điểm bao phủ đang lơ lửng ở hải vực. Nàng nhìn phiến hắc sắc vụ khí bên dưới, vẻ mặt trù trừ khó quyết.

oOo

"Nơi này hình như là…" Tại một phiến hắc sắc vụ khí khác, có một bóng người đứng trong hôi sắc quang hà đang đánh giá xung quanh, trong miệng thốt lên một tiếng.

Người này toàn thân thanh bào, độ khoảng hơn hai mươi tuổi đang nhíu mày đánh giá. Đây chính là Hàn Lập mới rời khỏi Minh Hà chi địa.

Hắn qua cơn choáng váng khi truyền tống tỉnh lại thì lập tức phát hiện thân mình đang ở trong màn hắc vụ này.

Cũng may hắn đã sớm tu luyện Nguyên Từ Thần Quang đến mức thu phát tùy tâm nên không cần thôi động cũng tự động bảo hộ hắn vào bên trong.

Hiện tại, hắn không khỏi ngẩng đầu nhìn lên trên trời.

Chỉ thấy phía trên bầu trời, khe hở không gian đã khép lại hơn một nửa, dưới sự quan sát của hắn trong chớp mắt đã biến mất không thấy bóng dáng, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Tuy rằng chỉ trong nháy mắt khi khe hở không gian khép lại nhưng Hàn Lập phát hiện có vô số hắc vụ theo đó tuôn ra dung nhập vào hắc vụ nơi này, không thể phân biệt.

"Chẳng lẽ vụ khí nơi này đều tuôn ra theo khe hở không gian đó?" Trong lòng Hàn Lập tự hỏi. Tiếp đó hắn lại quan sát xung quanh để tìm hiểu nơi mình đứng là đâu.

Chỉ là thần niệm của hắn mới vượt qua được trăm trượng thì lập tức bị đầy ngược lại, không thể tiến xa hơn.

Hàn Lập nhíu mày, khẽ sờ cằm, hắn dường như chợt nhớ ra điều gì, nét mặt hiện rõ vẻ kỳ quái.

Hai tay hắn nhanh chóng áp lại rồi tách ra, bông nhiên trên bàn tay hắn lóe lên thanh quang, một gốc linh thảo cao vài tấc xuất hiện trên tay.

Hắn phất tay ném gốc linh thảo này từ trong hà quang ra ngoài.

Kết quả xảy ra thật khó có thể tin! Chỉ thấy gốc linh thảo vừa mới tiếp xúc với hắc sắc vụ khí đã lập tức khô vàng héo úa, khi rơi xuống mặt đất đã hóa thành tro bụi biến mất.

"Hắc Minh Vụ!" Hàn Lập hít sâu một hơi, rốt cục cũng biết nơi mình đang đứng là đâu.

Hắn lại bị truyền tống đến nơi này - Hắc Ẩn sơn mạch trên cự đạo trong khu vực của Phi Linh Tộc. Rõ ràng đây là Hắc Minh vụ hải mà ngày đó hắn không đi vào.

Ngày đó hắn cũng kiểm tra qua một chút phát hiện âm khí bên trong rất nặng, có khả năng hấp thu linh khí của cây cỏ. Hắn lúc đó do nóng lòng đột phá bình cảnh nên có chút kiêng kỵ vụ hải quỷ dị này, cho nên mới không mạo hiểm đi vào trong xem xét.

Hiện giờ hắn vừa rời khỏi Minh Hà chi địa thì lại bị truyền tống tới đây. Liên hệ với hắc khí tuôn ra từ khe hở không gian mà nói thì vụ hải nơi này hình thành hẳn là có liên quan đến Minh Hà chi địa.

Chẳng qua cho dù âm khí ở Minh Hà chi địa cũng không đáng sợ như hắc vụ nơi đây.

Trong hắc vụ này khẳng định còn có điều gì đó cổ quái.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động, trong nháy mắt đưa ra phán đoán của mình.

Cho dù thế nào đi nữa thì đây cũng không phải nơi tốt lành, hắn cần nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Trong lòng nghĩ vậy, thanh quang trên người Hàn Lập chợt léo, lập tức đằng không bay lên.

Kết quả, hai chân hắn vừa mới rời mặt đất được hơn một trượng thì vụ khí xung quanh liền ập đến khiến độn quang trên người Hàn Lập tản đi, cả người hắn mất trọng tâm rơi thẳng xuống dưới.

"Cấm không cấm chế!" Trong lòng Hàn Lập rùng mình.

Hiện tại, rốt cục hắn cũng có phần hiểu được vì sao người Thiên Bằng Tộc lại kiêng kỵ vụ hải này như vậy, thậm chí không cử người tới ở trên đảo này.

Đối với Thiên Bằng Tộc thờ phụng Côn Bằng như thần linh mà nói thì cấm không cấm chế đương nhiên là cực kỳ nguy hiểm. Hơn phân nửa công pháp của Thiên Bằng Tộc đều nằm ở đôi cánh sau lưng, một khi không thể phi hành thì chỉ sợ cũng phế hơn một nửa công pháp thần thông.

Đây có thể là một trong những nguyên do.

Cũng có thể từ khe hở không gian tràn ra vụ khí mang theo khí tức Minh Hà chi địa khiến Thiên Bằng Tộc không cảm thấy thoải mái, dù sao Minh Hà chi địa có đến chín phần mười là do thân thể La Hầu biến thành. Bởi vậy Thiên Bằng Tộc mang huyết mạch Côn Bằng cảm thấy khó chịu là đương nhiên.

Chẳng qua hết thảy mới chỉ là suy đoán của Hàn Lập mà thôi, còn cụ thể còn có nguyên nhân cổ quái nào thì chỉ trưởng lão trong Thiên Bằng Tộc mới biết.

Hắn tuy từng làm Thánh Tử Thiên Bằng Tộc nhưng v ẫn không thể tiếp xúc với việc này nên không thể biết được nguyên do bên trong.

Nhưng cho dù không thể phi độn quả thực tạo ra không ít ảnh hưởng cho Hàn Lập nhưng cũng không thể giữ chân được hắn.

Lấy thân thể mạnh mẽ của hắn, cho dù chạy dưới mặt đất cũng rất nhanh có thể đi ra khỏi vụ hải này. Điều duy nhất cần cẩn thận chính là ở hắc vụ này không biết còn có thứ cổ quái gì hay cấm chế khó lòng phòng bị nào không.

Hàn Lập đương nhiên không đứng nguyên tại chỗ mà chờ đợi, sau khi hắn phân tích kỹ càng thì lập thức phóng xuất toàn bộ thần niệm xác định phương hướng rồi sải chân bước đi

------oOo------

Chương 1519: Xuân Lê, Thanh Bàn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập bước từng bước, nhìn động tác không nhanh nhưng thân hình nhoáng một cái đã đi ra bảy tám trượng. Chỉ một lát, hắn đã đi được mấy chục dặm.

Đây là do hắn còn cẩn thận không dám dùng hết tốc độ, nếu toàn lực mà đi thì sớm đã được hơn trăm dặm.

Lúc trước, khi ở ngoài phiến Hắc Minh vụ hải này cho dù muốn đảo qua nửa vòng dưới tình trạng toàn lực phi độn cũng tiêu tốn đến một hai tháng mới được.

Hiện giờ, tuy rằng hắn không biết bản thân ở nơi nào của vụ hải nhưng hắn cũng không nghĩ rằng chỉ mấy ngày là đi ra khỏi khu vực vụ khí này.

Cho nên Hàn Lập cũng không quá vội vã, chỉ thong dong đi về phía trước. Vừa đi vừa tự cân nhắc lại quá trình ở Địa Uyên và Minh Hà chi địa, ở nơi này mạo hiểm thiếu chút nữa hắn đã bị mấy đại yêu vương hóa thành khôi lỗi nhưng cũng thu hoạch được không ít.

Đầu tiên là từ Mộc Thanh biết được phương pháp sử dụng Ích Tà Thần Lôi, ngoài ra còn có một bình Ngũ Sắc Khổng Tước chân huyết; lại từ chỗ Địa Huyết lão quái có được phương pháp luyện chế khôi lỗi linh thị, cũng do đó mà lĩnh ngộ ra thuật luyện chế Cửu Cung Thiên Càn Phù cùng Giáp Nguyên Phù. Tiếp đó ở trong Minh Hà chi địa lại được Khương lão giả truyền thụ Tân Thanh Nguyên Kiếm Quyết, cùng phương pháp tinh luyện Thanh Trúc Phong Vân Kiếm. Chỉ cần về sau bỏ công nghiên cứu thì đủ khiến kiếm trận nâng cao uy lực thêm một bậc.

Chẳng qua những thứ này đều không giá trị bằng việc lão giả đồng ý trao đổi Minh Hà thần nhũ.

Hắn giờ đã biết được thần nhũ có công hiệu nghịch chuyển thể chất, khiến thân người có thể hấp thu thêm nhiều thiên địa nguyên khí. Thứ thần kỳ như vậy hắn đương nhiên không định bỏ qua.

Có thần nhũ này tương đương với việc tiết kiệm được nhiều thời gian tu luyện. Đối với một kẻ tư chất bình thường như Hàn Lập mà nói thì là một chuyện rất trọng yếu.

Cho dù danh sách đồ vật mà lão giả yêu cầu có hơn phân nửa đều là thứ khó tìm nhưng chỉ cần kiếm được hơn phân nửa thì cũng không phải không có hy vọng.

Dù sao tràng giao dịch này cũng không thể hoàn thành lập tức, chỉ cần trong ngàn năm hắn mang đến là được. Với thời gian dài như vậy, Hàn Lập có vài phần tự tin có thể hoàn thành.

Chẳng qua việc hắn cần làm bây giờ là trở về động phủ, đem tất cả những gì thu được trong lần này tiêu hóa, đóng cửa khổ tu pháp lực. Sau khi đạt tới Hóa Thần hậu kỳ đỉnh phong hắn sẽ lấy Hắc Viêm Đan để trùng kích cảnh giới Luyện Hư.

Lần ra ngoài này hắn liên tiếp đụng vài nhiều tồn tại Hợp Thể như vậy, lại tận mắt nhìn thấy bọn họ thi pháp chiến đấu nên mơ hồ cảm nhận được việc bản thân đột phá cảnh giới Hóa Thần hậu kỳ có vài phần nắm chắc.

Tuy rằng lúc trước những tồn tại đó mới chỉ điểm cho hắn một chút, nhưng Mộc Thanh so với hắn hơn hẳn hai đại cảnh giới, nên thu hoạch cũng không nhỏ. Dù sao tu sĩ bình thường có mấy người được tận mắt thấy tu sĩ Hợp Thể tranh đấu. Hàn Lập suy nghĩ, trong phút chốc đã sắp đặt xong kế hoạch tu luyện tiếp theo của bản thân. Tiếp đó, từ trong trữ vật thủ trạc lấy ra một khối ngọc giản, đây đúng là vật mà Khương lão giả đưa cho hắn, bên trong ghi lại Tân Thanh Nguyên Kiếm Quyết.

Hàn Lập chia thần niệm làm hai, một phần nhỏ để khống chế bản thân tiếp tục đi về phía trước, phần còn lại tiến vào trong ngọc giản, bắt đầu nghiên cứu bộ kiếm quyết này.

Lúc đầu, vẻ mặt hắn vẫn bình đạm như cũ, nhưng càng nghiên cứu tiếp thì thần sắc hắn càng trở lên nghiêm túc, cuối cùng chau mày không thôi!

Ước chừng khoảng một bữa cơm sau, ngọc giản trong tay Hàn Lập chớp lên thanh quang rồi biến mất, ánh mắt hắn lộ rõ vẻ trầm ngâm suy tư. Đại khái hắn cũng đã xem qua một lượt về bộ tân kiếm quyết này.

Bộ tân kiếm quyết này ở mười ba tầng dưới cũng không có thay đổi quá lớn, không ảnh hưởng đến sở học trước kia của hắn. Biến hóa chủ yếu nằm ở năm tầng sau của kiếm quyết.

Năm tầng này phân biệt đối ứng với ba giai đoạn của Hóa Thần cùng hai giai đoạn sơ kỳ và trung kỳ của Luyện Hư. Nếu tu luyện hoàn tất có thể tiến vào cảnh giới Luyện Hư hậu kỳ. Nếu Hàn Lập không tu luyện Phạm Thánh Chân Ma Công thì quả thức cảm thấy hứng thú với công pháp này.

Hiện giờ hắn chỉ có thể ở trong năm tầng kiếm quyết về sau chọn ra một ít bí thuật thần thông để tu luyện mà thôi. Dù sao hắn đã là pháp thể song tu, không thể tiêu phí thời gian tiếp tục tu luyện công pháp này.

Đây cũng là do hắn có mười ma tầng kiếm quyết ban đầu làm cơ sở, hơn nữa bản thân cũng là tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ. Nếu không gặp phải một tu sĩ cấp cao khác lấy được bộ kiếm quyết này thì cũng chỉ có thể giương mắt mà nhìn, hơn phân nửa không thể tu luyện.

Chẳng qua trong tân kiếm quyết mới này, thứ Hàn Lập cảm thấy hứng thú nhất chính là hai bộ kiếm trận mới.

Một bộ có tên Xuân Lê, một bộ có tên Thanh Bàn

Hai bộ kiếm trận này nếu phối hợp vối năm tầng kiếm quyết phía sau sẽ vô cùng lợi hại, đủ để vượt cấp khiêu chiến tồn tại cấp cao hơn. Cho dù không có năm tầng kiếm quyết phía sau duy trì thì vẫn có thể bày ra hai bộ kiếm trận này. Chỉ là yêu cầu đối với phi kiếm vô cùng cao, nhất định phải là phi kiếm thuần túy mộc thuộc tính được bồi dưỡng đến một mực độ cực cao.

Với bảy mươi hai cây Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hiện nay của Hàn Lập thì đúng là không thể thỏa mãn yêu cầu của hai bộ kiếm trận này, mà cần phải rèn luyện một phen nữa.

Trong đó thì Xuân Lê kiếm trận chỉ cần phi kiếm của hắn thỏa mãn điều kiện là có thể lập tức tu luyện, còn bộ kiếm trận Thanh Bàn thì sau khi hắn tiến giai lên Luyện Hư trung kỳ mới có thể tu luyện. Kể từ đó, Hàn Lập tập chung tinh lực nghiên cứu phương pháp tinh luyện phi kiếm được ghi lại ở phần cuối. Chỉ là đọc đến đây, thần sắc hắn lại tỏ ra chần chừ không quyết.

Bộ pháp môn này không có gì phức tạp, nhưng quá trình rèn luyện phi kiếm lại tương đối lâu dài, mà trong lúc đó phi kiếm vô cùng yếu nhược, không thể dùng để đối địch.

Chỉ sau khi tinh luyện hoàn thành, tiếp tục bồi luyện đến khi kiếm tâm thông linh thì mới có thể chân chính phát uy.

Chiếu theo những gì ghi lại thì Canh Tinh ban đầu hắn nhập vào phi kiếm cũng phải khu trừ. Nếu như vậy, Đại Canh Kiếm Trận về sau cũng không thể bố trí. Điều này khiến Hàn Lập không khỏi do dự.

Thời gian dài một chút cũng không thành vấn đề, tạm thời không vận dụng phi kiếm cũng không sao bởi hắn không phải chỉ dựa vào một bộ Thanh Trúc Phong Vân Kiếm này để đối địch. Nhưng mất đi Đại Canh Kiếm Trạn khiến hắn không khỏi tiếc nuối.

Tuy rằng nói hai bộ kiếm trận mới Xuân Lê, Thanh Bàn có uy năng hơn xa Đại Canh, cho nên bỏ đi Đại Canh là đương nhiên.

Nhưng Hàn Lập vẫn chưa tận mắt chứng kiến uy lực hai loại kiếm trận này, còn Đại Canh Kiếm Trận lại không chỉ một lần trợ giúp hắn khắc địch chế thắng, cho nên trong lòng không tránh khỏi do dự.

Hắn không có ý định tu luyện năm tầng còn lại của Thanh Nguyên Kiếm Quyết, mà chỉ căn cứ theo đó mà tinh luyện lại phi kiếm mà thôi, còn về sau có thể phát huy uy năng của hai loại kiếm trận đến trạng thái nào cũng là chuyện khó nói.

Nếu uy năng của hai loại kiếm trận này do hắn sử dụng mà không bằng Đại Canh Kiếm Trận ban đầu thì quả thực là mất nhiều hơn được.

Ngay lúc Hàn Lập bởi vì kiếm trận mà chần chờ không biết thì bỗng thần sắc thoáng động, cước bộ ngừng lại đứng yên một chỗ, ánh mắt đảo qua phiến hắc vụ bên cạnh, sắc mặt hắn trầm xuống lạnh giọng nói: *"Các hạ lén lút ở đó, chẳng lẽ muốn đánh lén tại hạ sao?"*

Hắn vừa nói xong liền lập tức nhấc tay, tiếng sấm rền vang, một đạo kim hồ thô to bắn ra, trong chớp mắt tự động cuộn lại hóa thành một khỏa kim sắc lôi cầu.

Ở bề ngoài lôi cầu truyền tới tiếng sấm ì ùng không rứt, ẩn ẩn còn có kim sắc phù văn không ngừng chớp động, thanh thế kinh người!

"Các hạ không phải người Thiên Bằng Tộc?" Một thanh âm bỗng vọng tới từ phương hướng Hàn Lập quan sát.

"Ngươi là ai, sao biết được?" Hàn Lập nhíu mày, chậm rãi hỏi.

"Hắc hắc, nếu đã không phải Thiên Bằng nhân lại còn là một gã Linh Tướng nữa. Ngay cả một Linh Suất cũng không thể bình yên vô sự ở nơi này." Thanh âm kia lạnh lùng nói.

"Ồ, nghe khẩu khí của ngươi thì dường như biết rất rõ Thiên Bằng nhân cùng nơi này. Chẳng qua các hạ cần gì né tránh, còn không đi ra đây nói chuyện sao!" Lời của Hàn Lập vừa dứt thì lôi cầu trong tay đã nhoáng lên, lập tức biến mất không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, ở trong hắc vụ chợt lóe kim quang, lôi cầu từ trong hư không quỷ dị xuất hiện rồi lập tức nổ mạnh.

Trong kim quang chớp động, một bóng ảnh màu đen từ trong vụ khí lướt qua, chỉ chớp lên vài cái đã xuất hiện ở mười trượng phía trước Hàn Lập. Hàn Lập cẩn thận nhìn thì không khỏi ngẩn ra, kẻ đứng đằng trước trên đầu lại có một cặp ngưu giác màu trắng, vẻ mặt xanh lét.

Thần niệm đảo qua người đối phương phát hiện đây là một gã Luyện Hư kỳ, hơn nữa trên người hắn còn có một cỗ khí tức khá quen thuộc. Hàn Lập cảm thấy kỳ quái, trong lòng tự hỏi; bỗng nhiên hắn kinh ngạc nói:

"Hạo thú! Các hạ là cao nhân Hạo Thú Tộc! Không đúng, âm khí trên người ngươi nặng như vậy, nhất định là tu luyện công pháp quỷ đạo."

Ngưu giác thanh niên thấy Hàn Lập có thể nói ra lai lịch của mình thì thoáng biến sắc, nhưng trong mắt lập tức lóe lên sát khí, vẻ mặt dữ tợn: *"Tiểu bối, lão phu vốn định tha cho ngươi một mạng nhưng hiện tại nếu đã nhận ra lai lịch của ta thì bất kể ngươi là người trong chi nào của Phi Linh Tộc cũng đừng nghĩ còn sống rời khỏi nơi này."*

Vừa dứt lời, thanh niên hé miệng phun ra một cỗ âm phong cuồn cuộn thổi đến người Hàn Lập. Người này nói giết là giết không chút chần chờ.

Hàn Lập một chút lỡ lời nói ra lai lịch đối phương, vốn cũng có chút hối hận, nhưng thấy đối phương động thủ thì ngược lại còn mỉm cười.

Cũng không thấy hắn có hành động gì, hôi sắc hà quang trên cơ thể bỗng nhiên cuồng trướng quay tròn xung quanh cơ thể Hàn Lập. Hôi sắc âm phong vừa tới trước người Hàn Lập thì lập tức tách ra làm đôi chảy qua hai bên.

Thanh niên đối diện thấy vậy thì kinh hãi, liền vỗ lên lên trên đầu mình. Hai chiếc sừng trên đầu hắn vô thanh vô tức bay ra hóa thành hai thanh loan đao bạch quang lập lòe rơi xuống tay hắn.

Thanh niên cầm song đao trong tay, sự tự tin lên cao độ, hắn nhe răng cười một tiếng rồi dùng sức nhún mạnh, cả người hóa thành một chuỗi tàn ảnh lao về phía Hàn Lập.

Hàn Lập vừa thấy người này định cận chiến thì dị sắc trong mắt chợt léo liền đứng yên không nhúc nhích, trên người đại phóng kim quang, một tầng kim lân xuất hiện bao phủ bên ngoài cánh tay. Đồng thời sau lưng xuất hiện tiếng vang trầm thấp.

Một kim sắc hư ảnh ba đầu sáu tay hiện ra

------oOo------

Chương 1520: Hồi phủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thanh niên thấy Hàn Lập hành động quỷ dị như vậy liền cảm thấy nao nao, nhưng thân hình không chút dừng lại, thoáng chốc đã vọt tới trước mặt. Song đao trong tay giao vào nhau chém xuống, nhất thời hai đạo đao mang đen như mực giao nhau thành hình chữ thập vọt ra. Đao mang này vừa xuất hiện, hắc vụ vùng phụ cận liền trở lên quay cuồng cuốn tới đao mang.

Nháy mắt, hai đạo đao mang đã lớn lên vô số lần, chợt lóe tới trước mặt Hàn Lập.

Khóe mặt Hàn Lập nhíu lại, hai tay hắn bỗng chốc xuất hiện hai cây kim sắc trường kiếm, cổ tay rung lên trực tiếp đón đỡ đao mang. Tiếng sấm rền vang, kim sắc điện hồ ngoài mặt trường kiếm lóe lên. *"Phốc – phốc!"* hai đạo hắc sắc đao mang vừa tiếp súc cùng kim sắc lôi quang đã lập tức tán loạn tiêu thất, dường như hoàn toàn bị khắc chế. *"A…!"* thanh niên kinh hãi. Trên khóe miệng Hàn Lập nở một nụ cười nhạt.

Hiển nhiên đao mang do kẻ kia phóng ra chứa không ít tà ma chi khí, nếu không ngay cả Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của hắn sắc bén cũng không thể dễ dàng chém nát chúng như vậy. Người này hướng mình động thủ, cũng là tự tìm đường chết.

Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng xoay chuyển, không đợi kẻ kia kịp khôi phục tinh thần, cặp cánh ngũ sắc phía sau lưng liền bộc phát ra một vầng sáng năm màu.

Vầng sáng này vô cùng chói mắt, sau khi quay tròn một vòng, ngũ sắc quang hà đều lập lòe phát quang, dường như một tầng dương quang chói lọi phát ra từ trong cơ thẻ Hàn Lập.

"A…" Thanh niên cho dù có bán yêu bán quỷ chi thân nhưng dưới cường quang chói mắt theo bản năng cũng nhắm chặt hai mắt.

Hắn biết tình hình không ổn liền dừng lại thế tới, đoạn giẫm mạnh chân nhanh chóng lui lại phía sau nhanh như tên bắn. Thế lui này so với thế tới còn nhanh hơn vài phần.

Lúc này trong vầng sáng ngũ sắc tiếng sét inh tai, ở phía sau lưng thanh niên bỗng lóe lên một đạo thanh bạch sắc điện hồ. Thân hình Hàn Lập quỷ dị hiện ra, hai tay vung lên, tiếng xé gió buốt tai, hai thanh trường kiếm hóa thành hai đạo kim quang chém xuống.

Hai mắt của thanh niên còn chưa mở ra, thần niệm đã cảm ứng được công kích. Hắn tự biết không ổn bèn lập tức ném ra song đao trên tay, song đao này hóa thành hai đạo ô quang bắn đi.

Tiếp đó hắn nhanh chóng huy động hai tay bắt quyết, cơ nhục trên thân thể lập tức biến mất, để lộ ra một khung xương như bạch ngọc. Khung xương này thoáng rung lên bèn phóng ra một tầng bạch sắc quang tráo bao phủ thân hình bên trong. *"Ầm ầm!"* hai tiếng sấm nổ lại vang lên, hai thanh trường kiếm biến thành kim quang bị song đao ngăn cản. Hàn Lập cũng không hề cảm thấy bất ngờ.

Một yêu vật cấp Luyện Hư dùng binh khí do bản thể biến thành nếu không có một chút uy năng mới là kỳ quái. Hắn vốn từ đầu đã không kỳ vọng hai phi kiếm này có thể giết chết yêu vật.

Trong nháy mắt song kiếm chém ra, pháp tướng Phạm Thánh Chân Ma Công sau lưng hắn cũng vung lên sáu cánh tay, nhất thời vô số quyền ảnh như kim sắc liên hoa nở rộ, lại như mưa rào trùng trùng đánh tới bạch sắc quang tráo. Quyền ảnh che kín đất trời, mỗi quyền đều ẩn chứa thần lực mạnh mẽ hơn người của Hàn Lập. Lúc này hắn hoàn toàn dựa vào sức mạnh thân thể mà phát động công kích liên tục.

Trong nháy mắt bạch sắc quang mạc phải chịu vô số quyền ảnh đánh lên, bề ngoài quang mạc vốn vô cùng chắc chắn giờ phút này cũng ảm đạm đi nhiều.

Quang tráo dưới sự công kích liên tục của quyền ảnh rốt cục cũng không chịu được nữa mà vỡ nát.

Hết thảy quá trình chỉ trong một lượt hô hấp. Yêu vật kia vốn cũng chỉ mới đảo ngược lại thân hình và mở ra hai mắt mà thôi.

Huyết nhục bên ngoài đã biến mất, trong đôi mắt trống rỗng chỉ còn hai luồng lục hỏa không ngừng chớp động.

Vừa thấy hộ thể quang tráo không thể chịu nổi một kích, yêu vật này đã kinh hồn táng đảm, không chút lưỡng lự liền há to miệng phun ra mấy đạo hắc mang đen như mực bắn về phía Hàn Lập, đồng thời thiên linh cái trên đỉnh đầu cũng tự động vỡ ra để lộ một viên châu xanh biếc bay vọt lên không trung. Còn thân hình bạch cốt bên dưới lập tức phân giải hóa thành một bạch cốt thuẫn bài ngăn cản phía sau viên châu theo sát nó bay vụt đi.

Yêu vật này quyết định cực nhanh, do gặp phải Hàn Lập thần thông kinh người, hắn tự thấy bản thân không thể địch lại lên liền tính kế bỏ trốn.

Nó tại trong Hắc Minh vụ tu luyện nhiều năm, tự nhận chỉ cần nới rộng khoảng cách thì tuyệt đối có thể bỏ rơi Hàn Lập mà biến mất không để lại tung tích.

Chỉ là lúc này Hàn Lập đã động sát tâm. Yêu vật trước mắt nếu chạy thoát thì quả là một đại họa sau này.

Hắn hừ lạnh một tiếng, hôi sắc hà quang trên người chợt lóe, vài đạo hắc mang quay tròn trong hôi quang rồi biến mất vô tung vô ảnh.

Kim sắc quyền ảnh đầy trời cũng biến mất, pháp tướng Phạm Thánh Chân Ma Công sau lưng chợt lóe kim quang, sáu cánh tay dừng lại sau đó phun ra sáu đạo điện hồ. Tiếng sét ầm vang, thoáng chốc sáu đạo điện hồ huyễn hóa thành sáu cây kim sắc lôi thương. Sáu cánh tay lập tức ném manh lôi thương trong tay…

Kim quang chợt lóe liền lập tức lướt tới phụ cận cốt thuẫn, bốn phía phù văn không ngừng lưu chuyển, mũi thương vô cùng sắc bén lập tức đánh lên trên cốt thuẫn. *"Ầm ầm ầm!"* Ba tiếng nổ lớn vang lên, mặt trên cốt thuẫn chỉ đỡ được ba cây kim thương đã bắt đầu nứt toác. Cây kim thương thứ bốn tiếp tục đánh lên, cốt thuẫn rốt cục không thể tiếp tục duy trì liền vỡ vụn. Ba cây kim thương còn lại đồng loạt đánh lên trên lục châu gần đó. Điện hồ chớp động, bích lục viên châu lập tức vỡ nát.

Hư ảnh Hạo Thú kinh hãi từ bên trong bắn ra. Kim sắc điện hồ trên không trung đồng thời co rút lại hóa thành điện võng mưa gió không lọt, bỗng chốc đem nguyên thần của yêu vật vây chặt.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết từ trong điện quang vang lên. Hư ảnh của Hạo Thú chớp lên vài lần rồi lập tức tiêu thất. Yêu vật này mới tiến giai lên Luyện Hư không lâu, nhưng vẫn bị Hàn Lập dễ dàng tiêu diệt.

Trong khi đương nhiên một phần là do hắn thấy Hàn Lập có tu vị Hóa Thần nên coi thường; còn một phần là do thần thông của Hàn Lập do với trước khi rời khỏi cự đảo khác nhau rất lớn.

Tuy rằng hắn không có nhiều thời gian tu luyện, nhưng trước tiên ở Thiên Bằng Tộc chiếm được Kinh Trập Thập Nhị Biến, sau đó ở Địa Uyên lại học được tế lôi thuật khiến uy năng của Ích Tà Thần Lôi tăng lên rất nhiều. Hơn nữa lúc trước hắn cùng phục dụng chân huyết Côn Bằng cùng Ngũ Sắc Khổng Tước khiến pháp lực dưới sự kích thích tăng lên rất nhiều.

Trước khi tiến giai Hóa Thần hậu kỳ, Hàn Lập đã có thể tiêu diệt tồn tại cấp Luyện Hư. Hiện giờ tất nhiên không để kẻ bán yêu bán quỷ kia vào trong mắt.

Hơn nữa yêu này tựa hồ không hề có bảo vật trên người, tất nhiên càng không thể là địch thủ của Hàn Lập được.

Hàn Lập sau khi tiêu diệt yêu vật này thì lạnh lùng đánh giá bộ xương như bạch ngọc dưới đất. Ngón tay khẽ búng ra một hỏa cầu đỏ đậm. *"Phốc"* một tiếng, hài cốt yêu vật ở trong hỏa diễm trùng trùng thiêu đốt, thoáng chốc đã tiêu biến.

Hàn Lập cũng không lưu lại nơi này mà tiếp tục rời đi, không lâu sau, thân hình hắn đã tiêu thất trong hắc sắc vụ khí.

Lúc này tuy hắn có thể dễ dàng tiêu diệt đối thủ, nhưng việc vô duyên vô cớ phải đánh nhau sống chết một hồi khiến hắn vô cùng buồn bực.

Hắn tất nhiên không biết vừa rồi đã tiêu diệt chỗ dựa vững chắc nhất của đám trung giai yêu thú tại hắc ẩn sơn mạch khiến ý định mượn sức yêu vật bán yêu bán quỷ giúp chúng thoát khỏi nô ngân của Thiên Bằng Tộc lấy lại tự do đã hoàn toàn phá sản.

Chẳng qua việc này cũng không có quá nhiều can hệ với Hàn Lập. Hắn vẫn một mạch đi trong vụ khí, vừa đi vừa tiếp tục cân nhắc về bộ tân kiếm quyết kia.

Hơn nửa tháng sau, tại trong vụ hải bên cạnh một tòa hoang sơn bỗng quay cuồng nhiễu động, hôi quang chợt lóe, một đạo nhân ảnh từ bên trong bắn ra.

Tiếp theo đó nhân ảnh liền lập tức bay thẳng lên trời cao, chỉ sau vài lần chớp động đã đứng trên đỉnh hoang sơn. Quang mang tắt đi, thân hình Hàn Lập hiện ra. Hắn rốt cục cũng đi ra khỏi Hắc Minh vụ hải, đang vô cùng hưng phấn. Toàn thân đứng trên một khối bạch sắc cự thạch huýt gió vang vọng, âm thanh như lên tận cửu tiêu, cả khoảng không phụ cận không ngừng ông ông, mây trắng trên trời cũng trở lên quay cuồng.

Lúc này, Hàn Lập mới đảo mắt nhìn quanh bốn phía, rất nhanh biết được bản thân đang ở nơi nào trên cự đảo. Cả người lập tức hóa thành một đạo cầu vồng thanh sắc vọt đi.

Chỉ sau vài lần chớp lên, độn quang đã hóa thành một chấm nhỏ phía cuối chân trời rồi biến mất không thấy bóng dáng.

Ở sâu trong hắc ẩn sơn mạch, một tòa núi lớn bị bạch sắc vụ khí che phủ, thanh quang chợt tắt. Thân hình Hàn Lập xuất hiện ở dưới chân núi, hắn ngẩng đầu nhìn cả tòa núi này, tựa hồ không hề có chút thay đổi so với khi mới rời đi. Hàn Lập vung tay kháp quyết, nhất thời bạch sắc vụ khí trước mắt trở lên quay cuồng để lộ ra một thông đạo tiếp theo từ từ khống chế độn quang bay vào trong đó. Mới tiến vào động phủ, Hàn Lập trước tiên đi đến dược viên xem xét, hắn thấy tất cả vẫn bình yên vô sự, các linh mộc linh thảo gieo trồng lúc trước vẫn còn nguyên, lúc này mới hoàn toàn an tâm.

Sau đó Hàn Lập tiến đến phòng ngủ của mình, hắn lập tức lên giường nằm. Lần này hắn ngủ qua hai ngày hai đêm. Cho dù lúc trước ở động phủ của lão giả họ Khương có nghỉ ngơi một chút nhưng sao có thể thoải mái bằng động phủ của mình.

Khi Hàn Lập thức dây, thân thể tinh thần đều trở lên thoái mái, không còn chút mệt mỏi nào. Hắn rời giường rửa mặt qua một chút rồi ra khỏi phòng ngủ.

Nghỉ ngơi xong, đương nhiên hắn muốn tiến vào mật thất để tìm hiểu những thu hoạch được trong lần ra ngoài này, ngoài ra tiếp tục dùng Chân Thiềm Linh Dịch bế quan muốn tiến tới Hóa Thần đại viên mãn thật nhanh sau đó trùng kích vào Luyện Hư kỳ.

Tinh thần lực lưu lại trong Thiên Bằng xá lợi cần nhanh chóng luyện hóa hết, từ đó chiếm được khẩu quyết luyện hóa chân long thiên phượng chân huyết, như vậy mới có thể nhanh chóng dung hợp hai loại chân huyết này vào trong thân thể.

Về phần tìm hiểu kiếm trận trong tân kiếm quyết cùng cách tinh luyện phi kiếm cũng là một việc cần là ngay.

Trong lòng âm thầm cân nhắc, Hàn Lập vừa đi đến mật thất vừa vỗ vào sau ót.

Nhất thời một đoàn điểu quang từ trên đỉnh đầu bay ra, trong nháy mắt hóa thành một hắc sắc tiểu nhân cao độ một thốn đang huyền phù trên không trung. - Đây đúng là đệ nhị Nguyên Anh.

Tiếp đó, ống tay áo hắn run lên, Đề Hồn cùng Báo Lân Thú cũng được phân biệt thả ra.

Hàn Lập nhìn cả ba mỉm cười rồi khoát tay đem tiểu bình thần bí kia cho đệ nhị Nguyên Anh.

Đệ nhị Nguyên Anh sau khi nhận được tiểu bình cũng khẽ mỉm cười, chờ thân hình Hàn Lập biến mất thì mới hướng nhị thú phân phó vài câu rồi bay sang một hướng khác.

------oOo------

Chương 1521: Trọng luyện thần sơn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau một lát, Hàn Lập tiến vào trong mật thất khoanh chân ngồi xuống bắt đầu đảo qua mọi nơi.

Kết quả, ánh mắt của hắn dừng lại tại một góc mật thất, nơi có ba khối đá hôi bạch sắc.

Đây là vài mảnh vụn từ khối thạch đôn kỳ dị trong động phủ lam giao ngoài biển. Thứ này năm đó bị hắn dùng Phệ Kim Trùng cắt ra, nhưng bởi bận tu luyện nên vẫn chưa xử lý qua thứ này.

Lại nói tiếp, vật này nặng vô cùng. Hàn Lập vốn định đem luyện chế thành một kiện bảo vật thuần uy lực nhưng sau khi Phệ Kim Trùng thôn phệ một ít toái thạch đã bất ngờ xảy ra biến dị.

Điều này làm Hàn Lập có chút do dự.

Có thể khiến Phệ Kim Trùng thành thục thể biến dị, đủ để thấy vật này quý hiếm thế nào. Chẳng qua linh trùng biến dị cũng không nhất định là chuyện tốt, sau khi biến dị năng lực tuy phần lớn là mạnh hơn ban đầu nhưng cũng không ít trường hợp trở lên yếu đi.

Ít nhất, hơn ngàn đầu Phệ Kim Trùng biến dị kia của Hàn Lập trừ bỏ thân thể càng thêm cứng rắn cùng tăng cường sức nặng thì đến giờ Hàn Lập vẫn chưa phát hiện ra chỗ diệu dụng nào khác.

Hơn nữa bình thường thì linh trùng sau khi trải qua một lần biến dị sẽ rất khó lại trải qua biến dị lần nữa.

Cho nên năm đó hắn vẫn không đem tất cả Phệ Kim Trùng thành thục thể ra *"ăn"* vật đó, nên chưa biết sử dụng thế nào.

Chẳng qua hiện giờ hắn từ trong lời của Khương lão giả biết tới Phệ Kim Trùng Vương thì cảm thấy vô cùng hứng thú, nên lại càng không dễ dàng để Phệ Kim Trùng thành thục thể biến dị. Nếu không, vạn nhất về sau bởi vì Phệ Kim Trùng bị biến dị hết nên không thể bồi dưỡng ra Phệ Kim Trùng Vương, thế chẳng phải là vô cùng đau khổ sao?

Huống hồ lần này ra ngoài, Hàn Lập đã có một ý tưởng tốt hơn để xử lý loại đá cực nặng này.

Lam mang trong mắt Hàn Lập chợt lóe, hắn nhấc tay, từ bên trong ống tay áo có thể nhìn thấy một bàn tay đen như mực, năm ngón tay khẽ run lên, từ trong hắc mang chớp động một tiểu sơn độ vài tấc bắt đầu hiện lên.

Núi này trong nháy mắt đại phóng hôi mang, biến lớn hơn trượng đứng sừng sững giữa hư không.

Kim quang trên người chợt lóe, hư ảnh ba đầu sáu tay sau lưng Hàn Lập hiện ra, trong miệng quát nhẹ một tiếng, sáu cánh tay của pháp tướng đồng thời chộp tới một khối đá trong góc.

Nếu như là mấy năm trước khi chưa dung nhập Côn Bằng cùng Ngũ Sắc Khổng Tước chân huyết thì chỉ sợ một trảo cách không này còn không thể làm động đậy khối đá hôi bạch sắc này.

Nhưng hiện giờ chẳng những tu vị của hắn tiến đến Hóa Thần hậu kỳ, thân thể sau khi dung nhập chân huyết hai loại chân huyết cũng mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Cho nên dưới một trảo này, một khối đá trong đó khẽ rung lên rồi chầm chậm bay tới bên Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy, năm ngón tay đen như mực co lại, nhất thời hôi quang trên Nguyên Từ Thần Sơn đại phóng, vô số hôi sắc hà ti bắn tới vây chặt khối đá kia, mưa gió không lọt.

Sáu cánh tay của pháp tướng Phạm Thánh Chân Ma Công phía sau cũng đồng thời huy động.

Khối đá màu xám cứ vậy bay thẳng tới hắc sắc tiểu sơn.

Hàn Lập khẽ nhíu mày, trong miệng không ngừng đọc chú ngữ, đồng thời điểm một chỉ về phía tiểu sơn.

Nhất thời hình thể Nguyên Từ Thần Sơn lớn lên, bề mặt tiếp xúc với khối đá kia tự động mở ra một lỗ hổng, bên trong chứa vạn đạo hôi quang.

Do Hàn Lập đem thần sơn hoàn toàn luyện hóa cùng thủ chưởng thành một thể nên có thể điều khiển như ý, hơn nữa sau khi tu vị tới một trình độ nhất định liền lĩnh ngộ ra bí thuật biến hóa.

Nói lại, nếu trước khi tu luyện Bách Mạch Luyện Bảo Quyết thậm chí trước khi rời khỏi cự đảo thì chỉ sợ đều không thể làm được thế này.

"Oanh!" một tiếng vang thật lớn xuất hiện, khối đá hôi bạch sắc kia dưới hôi ti bao bọc lập tức tiến vào lỗ thổng do thần sơn để lộ ra.

Cú va chạm đó khiến Nguyên Từ Thần Sơn chấn động, bay ra phía sau mấy trượng, đồng thời rơi mạnh xuống dưới mặt đất.

Lại một tiếng vang nữa nổi lên, mặt đất ở mất thất cùng cấm chế trên bốn vách tường đều chớp lên vài cái.

Tiểu sơn bị lún xuống mặt đất đến hơn nửa thước.

Ngay cả Nguyên Từ Thần Sơn trọng lượng không nhẹ nhưng dưới hình thái chưa biến hóa cũng tuyệt không thừa nhận nổi trọng lượng của khối đá này.

Chẳng qua cũng may toàn gian mặt thất đều được Hàn Lập dùng cấm chế cường hóa qua, nếu không thật khó có thể chịu nổi.

Lúc này Hàn Lập nhìn lỗ hổng trên Nguyên Từ Thần Sơn, nét mặt lộ ra biểu tình cổ quái, hai tay lập tức kháp quyết, sau đó lại há miệng phun ra một đoàn ngân sắc hỏa cầu.

Hỏa cầu vừa bay ra khỏi miệng liền quay tròn hóa thành một con hỏa điểu. Dưới sự thôi động của pháp quyết, hỏa điểu trực tiếp chui vào lỗ hổng của Nguyên Từ Thần Sơn.

Hàn Lập không chút lưỡng lự tế ra trữ vật thủ trạc.

Vật này lơ lửng trên không trung lóe lên linh quang, một ít tiểu bình cùng mộc hạp đều được phóng ra, nằm lặng yên dưới đất trước mặt Hàn Lập.

Thần niệm Hàn Lập đảo qua mấy thứ này, tất cả các nắp hộp nắp bình đều tự động mở ra để lộ các loại tài liệu luyện khí bên trong. Phần lớn đều là tài liệu phụ trợ quý hiếm.

Trong đó hơn phân nửa là do hắn dùng đại lượng linh thạch mua được ở Thiên Nguyên Thành, còn đâu là do hắn thu thập được ở Nhân giới và mây ngày ở Thiên Bằng Tộc.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua đám tài liệu này, lập tức tìm được tài liệu phụ trợ mình cần.

Tay áo vung lên!

Một mảng thanh mang mênh mông cuốn ra, hơn mười loại thành phẩm đã phối chế tốt hay tài liệu bán thành phẩm đều lơ lửng trên không trung, tất cả đều bị hà quang cuốn tới lỗ hổng trên tiểu sơn.

Bên trong lập tức vang lên tiếng chim hót, tiếp đó bên trong chợt lóe ngân quang, một cỗ nhiệt độ cực nóng từ bên trong cuồn cuộn toát ra. Không khí xung quanh đều vì nhiệt độ cực nóng này mà trở nên vặn vẹo mơ hồ.

Thần sắc Hàn Lập ngưng trọng, hắn giơ một tay lên, từ trong lòng bàn tay bắn ra một phiến hôi quang.

Giống như hô ứng vây, Nguyên Từ Thần Sơn cũng chợt lóe hôi hà, lỗ hổng trên thân tiểu sơn cũng lập tức liền lại.

Nhiệt độ cực nóng cũng theo đó mà biến mất.

Hàn Lập muốn lấy bản thể Nguyên Từ Thần Sơn làm lô đỉnh, lại dùng Phệ Linh Hỏa Điểu để hoàn toàn luyện hóa dung hợp khối đá hôi bạch sắc kia với tiểu sơn.

Kể từ đó, chưa cần nói tới việc khối đá có mang đến thêm lợi ích gì trên phương diện phòng ngự của Nguyên Từ Thần Sơn không mà chỉ nói đến việc gia tăng trọng lượng cũng đủ để thần sơn trở thành một kiện đại sát khí.

Đương nhiên cho dù lấy uy lực của Phệ Linh Thiên Hỏa cũng không thể lập tức hòa tan, nếu không Hàn Lập đã một lần tiến nhập cả ba khối, chứ không phải chỉ là một khối như hiện nay.

Nhưng cứ như vậy, nếu thực sự đem dung hợp mảnh vụn của thạch đôn vào Nguyên Từ Thần Sơn cũng đòi hỏi cần đến ba bốn mươi năm, để cả ba khối đều luyện hóa thì thời gian ít nhất cũng lên tới trăm năm.

Nếu Hàn Lập dùng Nguyên Anh chi hỏa của mình để tự luyện hóa thì cũng không tốn thời gian dài như vậy. Nhưng hiện tại có Phệ Linh Thiên Hỏa luyện hóa, đương nhiên cũng không vấn đề gì.

Nhiều lắm là trong vòng hơn trăm năm hắn không sử dụng đến Nguyên Từ Thần Sơn là được.

Trong lòng cân nhắc như vậy, Hàn Lập lẩm nhẩm đánh ra một đạo pháp quyết vào tiểu sơn. Sáu cánh tay pháp tướng sau lưng đồng thời xuất trảo.

Nhất thời, tiểu sơn khẽ nhoáng lên, hình thể nháy mắt nhỏ đi còn một thước, sau đó từ từ bay đến một góc mất thất rồi lần nữa hạ xuống.

Khi chưa hoàn toàn luyện hóa được khối đá hôi bạch sắc trong đó thì Hàn Lập không thể thu hồi Nguyên Từ Thần Sơn vào trong cơ thể nên chỉ có thể để qua một bên.

Kế tiếp, Hàn Lập lại tự đánh giá một lúc. Hắn giương tay chộp về phía trữ vật thủ trạc, nhất thời một ngọc hạp bạch sắc bay ra rơi vào trong tay hắn.

Tay kia lập tức mở nắp hộp.

Nắp hộp vừa mở, nhất thời lộ ra một chiếc hột quả đỏ đậm to bằng ngón tay cái, đồng thời một cỗ dược hương nồng đậm xộc vào trong mũi.

Đây đúng là hột Thanh La Quả mà Hàn Lập thu được trong Thiên Bằng Tộc.

Chỉ cần thứ này sau đó mượn tiểu bình bồi dưỡng là có thể dễ dàng có được Thanh La Quả chân chính, sau đó có thể tiếp tục luyện chế ra Thiên La Đan. Có đan này, lại thêm phối hợp với Hắc Viêm Đan thì việc đột phá bình cảnh lại càng thêm nắm chắc.

Hàn Lập dùng hai ngón tay kẹp lấy hột quả, hai mắt híp lại cẩn thận đánh giá sau đó nháy mắt phóng xuất thần niệm ra khỏi thạch thất.

Lát sau, có một đoàn ô quang bay tới nơi này. Đây đúng là đệ nhị Nguyên Anh

Hàn Lập căn bản không cần mở miệng nói gì, hắn chỉ lần nữa để lại hột quả vào trong hộp ngọc rồi trực tiếp ném tới.

Bàn tay nhỏ bé của đệ nhị Nguyên Anh trực tiếp đỡ lấy, tiếp đó thân hình lại nhoáng lên biến mất khỏi nơi này.

Sau khi làm xong hai việc quan trọng, Hàn Lập thở dài một hơi chậm rãi nhắm lại hai mắt.

Việc kế tiếp hắn cần làm chính là tìm hiểu kiếm trận trong bộ tân kiếm quyết kia để xem uy lực của Xuân Lê và Thanh Bàn có thực sự lợi hại không. Từ đó sẽ có quyết định buông hay không buông Đại Canh Kiếm Trận, cũng từ đó mà tinh luyện bảy mươi hai cây Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Hóa Thần từ trung kỳ trở lên đã có thể sử dụng Xuân Lê kiếm trận, nhưng độ phức tạp và thâm ảo của kiếm trận này thì hơn xa

Đại Canh Kiếm Trận.

Thời gian trôi qua, thoáng chốc đã ba tháng. Hai mắt Hàn Lập khẽ động, lúc này hắn mới từ trong tĩnh tọa tỉnh lại.

Nhưng trong mắt hắn có chút thần sắc cổ quái, cùng một chút do dự.

"Xuân Lê, hóa ra là ý ngày! Thảo nào ta thấy tên này lại cổ quái như vậy, hóa là kiếm trận lấy ảo thuật làm chủ. Thật là nằm ngoài dự đoán của mọi người. Nếu nói như vậy, uy lực của trận này chẳng phải là dùng ảo thuật để đánh vào công pháp tu luyện cùng thần thức của kẻ bị hãm trong kiếm trận hay sao. Nhưng chỉ dùng ảo thuật là được ư?" Hàn Lập nhăn mày, lộ rõ vẻ khó quyết.

Hàn Lập trầm ngâm suy nghĩ thêm một chút, cân nhắc rõ ràng cái lợi và hại trong đó.

Thật lâu sau, nét mặt hắn đã lộ vẻ kiên quyết, xem ra là đã có quyết định.

Với tài năng của Thanh Nguyên Tử có thể sáng tạo ra Thanh Nguyên Kiếm Quyết ông ta đã lựa chọn bỏ qua Đại Canh Kiếm Trận chọn dùng ảo thuật làm kiếm trận trụ cột, bộ Xuân Lê Kiếm Trận này khẳng định có chỗ độc đáo của nó. Còn Đại Canh Kiếm Trận dùng để đối phó với tu sĩ đồng giai đương nhiên không thành vấn đề, nhưng nếu để chống lại tu sĩ Hợp Thể thì quả thực khó có thể.

Quan trọng hơn nữa chính là ngay phía sau Xuân Lê Kiếm Trận là Thanh La Kiếm Trận cũng đồng dạng cần tinh luyện phi kiếm mới có thể bố trí.

Kể từ đó, cân nhắc xong lợi hại, Hàn Lập cuối cùng cũng nhịn đau bỏ qua Đại Canh Kiếm Trận.

Về phần một lần nữa luyện chế thêm phi kiếm, Hàn Lập căn bản không hề cần suy nghĩ tới.

Dù sao phi kiếm cũng không phải càng nhiều càng tốt, chỉ cần đủ để bố trí kiếm trận là được.

Nếu nhiều quá thì đương nhiên sẽ làm chậm quá trình bồi dưỡng phi kiếm.

Hàn Lập không hy vọng bổn mạng pháp bảo của mình cuối cùng lại trở thành một cái gân gà bỏ cũng không được mà không bỏ cũng không xong.

------oOo------

Chương 1522: Chủng kiếm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong lòng đã quyết, Hàn Lập tất nhiên không chần chờ. Hắn lật tay lấy ra ngọc giản do lão giả họ Khương đưa cho lúc trước.

Lúc này đây, hắn không phải nghiên cứu kiếm quyết mà bắt đầu nghiên cứu phương pháp tinh luyện phi kiếm.

Lần trước tuy có xem qua một lần nhưng với tính quan trọng của việc này, Hàn Lập tất nhiên muốn xem lại một lần nữa.

Không bao lâu, Hàn Lập rời thần niệm khỏi ngọc giản, hai mắt nhíu lại.

Chiếu theo những gì trong ngọc giản thì để khu trừ tạp chất trong phi kiếm có tất cả ba cách.

Đơn giản nhất, cũng không cần dùng ngoại vật chính là dùng Nguyên Anh chi hỏa trong cơ thể để luyện hóa tất cả tài liệu không phải mộc thuộc tính trong phi kiếm.

Phương pháp này tuy đơn giản nhất nhưng độ nguy hiểm cũng không nhỏ.

Chẳng qua các loại tài liệu trong phi kiếm sớm đã hòa làm một thể, muốn mạnh mẽ tách chúng ra rồi luyện hóa sạch sẽ thì chỉ sợ phải tốn đến ba bốn trăm năm cũng chưa chắc đã thành công. Hơn nữa trong lúc này phải không ngừng dùng Nguyên Anh chi hỏa nên sẽ ảnh hưởng đến quá trình tu luyện của bản thân.

Phải mất thời gian dài như vậy, Hàn Lập cơ hồ lập tức bỏ qua phương pháp này.

Phương pháp thứ hai nêu trong ngọc giản gọi là Cửu Việm Dong Kim Quyết. Công pháp này cần sưu tầm mấy loại đan dược hỏa thuộc tính đặc thù, sau đó bế quan bảy tám chục năm dùng công pháp này cộng thêm đan dược lực đem tạp chất trong Thanh Trúc Phong Vân Kiếm mạnh mẽ khu trừ.

Chẳng qua phương pháp này cũng vô cùng mạo hiểm, còn có thể làm tổn thương tinh khí tính mộc trong phi kiếm khiến uy lực của phi kiếm giảm đi. Hơn nữa đan dược hỏa thuộc tính cũng vô cùng quý hiếm, không phải muốn có là có được.

Lúc trước, Khương lão giả đưa ra điều kiện giúp tinh luyện phi kiếm, chắc chắn là hướng đến phương pháp này.

Chỉ là loại phương pháp tự hại chính mình này đương nhiên không thể dùng.

Kể từ đó, chỉ còn lại một phương pháp cuối cùng, cũng là phương pháp đối với người bình thường khó có thể làm được, nó cũng tiêu phí thời gian dài nhất.

Đoạn cuối phương pháp này Khương lão giả cũng nói rõ đây chỉ là một loại suy đoán dựa theo lý luận mà thôi, chứ chưa tự kiểm nghiệm. Chẳng qua chỉ cần hoàn toàn án chiếu theo như vậy hẳn cũng có đến tám chín thành nắm chắc. Hơn nữa một khi thành công thì cũng sẽ nhận được vô khối chỗ tốt.

Loại phương pháp này được lão giả gọi là: di hoa tiếp mộc.

Chiếu theo đó, chỉ cần tìm được một số linh mộc còn non, tìm kiếm một chỗ linh khí nồng đậm trồng xuống, sau đó lại dùng bí pháp cấy phi kiếm vào trong thân cây. Kể từ đó, theo linh mộc sinh trưởng sẽ mượn mộc linh khí trong linh mộc để dần dần chuyển hóa những tài liệu khác trong phi kiếm thành mộc thuộc tính, chứ không cần mạnh mẽ khu trừ.

Sau khi đợi linh mộc trưởng thành, cũng bởi có mộc linh khí bồi dưỡng trong thời gian dài nên cũng không thương tổn đến nguyên khí trong phi kiếm, hơn nữa tự thân còn trở nên tinh thuần đến một mức độ khó có thể tưởng tượng.

Tuy rằng không cần lập tức tăng cao uy năng cho phi kiếm, vốn sau khi tinh luyện xong Hàn Lập chỉ bồi luyện thêm một chút cũng dễ dàng giúp phi kiếm thông linh.

Đương nhiên với một phương pháp vẹn toàn đôi bên như vậy nhưng Khương lão giả lại không chọn, hơn nữa đây lại chỉ là một loại từ lý luận mà suy đoán. Đương nhiên đây còn có một chỗ thiếu hút trí mạng

Đó chính là phương pháp này tốn quá nhiều thời gian.

Dựa theo những gì ghi lại, bắt đầu từ khi cấy phi kiếm đến khi các tài liệu thuộc tính khác trong phi kiếm hoàn toàn chuyển hóa thành mộc thuộc tính là một khoảng thời gian vô cùng dài, hơn rất nhiều so với hai loại phương pháp trên.

Dù sao linh mộc cũng cần sinh trưởng từng chút một. Cho dù là linh mộc bình thường nếu không có hơn một ngàn năm tỉ mỉ bồi dưỡng cũng không thể trưởng thành.

Mà trong lúc này hoàn toàn không thể động đến phi kiếm, còn phải đảm bảo tất cả linh mộc không xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn như gãy dập… Nếu không vạn nhất xảy ra chuyện gì thì chẳng khác nào kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Cho dù đem phi kiếm cấy trong một gốc linh mộc khác cũng không thể bù lại.

Về phần cần bồi dưỡng trong bao nhiêu lâu thì quả thực không giới hạn, nhưng có thể khẳng định thời gian bồi dưỡng càng dài, linh mộc càng quý hiếm thì độ tinh túy của phi kiếm có thể đạt tới cực hạn.

Hàn Lập sau khi xem xong toàn bộ phương pháp này trong lòng vô cùng mừng rỡ, lập tức quyết định dùng phương pháp này.

Phương pháp này có lẽ đối với người khác là một chuyện không thể nhưng đối với một người có *"khả năng"* bồi dưỡng thực vật như hắn thì quả thực quá đơn giản.

Chỉ cần dùng tiểu bình là ổn! Không nói linh mộc ngàn năm, ngay cả vạn năm cũng có thể bồi dưỡng ra, không có gì khó khăn.

Nhưng phương pháp mượn tiểu bình để bồi dưỡng linh mộc này có hữu dùng với việc bồi kiếm hay không quả thực không thể nói trước.

Chẳng qua phương pháp này cũng không tiêu tốn nhiều thời gian tâm sức của hắn, chỉ cần bỏ chút thời gian ra thử là biết được.

Nếu quả thật không được thì chỉ còn cách chọn một trong hai phương pháp ở trên.

Trong lòng đã có quyết định, tay áo Hàn Lập rung lên bắn ra một hộp ngọc xanh biếc.

Nắp hộp mở ra, ở bên trong là một cây lục trúc có chút khô héo, phía bên dưới còn một chùm rễ nhỏ.

Đây đúng là một đoạn nhỏ Kim Lôi Trúc khi trước luyện chế phi kiếm Hàn Lập cố ý lưu lại, bây giờ bèn lấy ra sử dụng.

Tuy rằng trong ngọc giản không nói, nhưng việc chọn linh mộc giống với tài liệu chế phi kiếm là tốt nhất. Hơn nữa nếu đã biết lá Kim Lôi Trúc có thể tế luyện ra Kim Cương Diệt Ma Thần Lôi lợi hại thì cũng thuận tiện hái một chút để dùng.

Tâm niệm chuyển động, Hàn Lập xuất ra một thanh tiểu kiếm.

Đầu tiên cứ thử trước một thanh, nếu thực sự được thì hắn tất nhiên sẽ bồi dưỡng ra nhiều Kim Lôi Trúc để bồi dưỡng toàn bộ phi kiếm của mình trong thân trúc.

Đệ nhị Nguyên Anh vừa cầm phi kiếm cùng hộp ngọc rồi đi, Hàn Lập nhắm mắt dưỡng thần trong chốc lát, sau khi tỉnh lại mới tiếp tục lấy ra một tiểu bình nhũ bạch sắc.

Hắn ngửa cổ nhỏ một giọt Chân Thiềm Linh Dịch vào trong miệng. Rốt cục Hàn Lập bắt đầu tiếp tục quá trình tu luyện của bản thân.

Cho dù bảo vật thần thông có thần kỳ nhưng không có đủ pháp lực duy trì thì khó có thể làm được gì. - Điều này, Hàn Lập đương nhiên biết rõ.

Chỉ thấy hai tay hắn kháp quyết, kim quang trên người lập lòe, chân ma pháp tướng sau lưng lại hiện ra.

Pháp tướng ba đầu sáu tay bắt đầu huy động sáu cánh tay của mình, liên tục bắt ra những thủ quyết huyền ảo, hai chân cũng ngồi xếp bằng, bày ra tư thế tu luyện.

Trên người Hàn Lập kim quang chớp động, đồng thời trên Phạm Thánh Chân Ma pháp tướng cũng nổi lên một vòng kim sắc quang vựng.

Quang vựng này vô cùng lớn, bao phủ toàn bộ pháp tướng trong đó. Vô số kim sắc phù văn từ sáu cánh tay không ngừng kháp quyết tuôn ra, rập rờn bay múa trên không trung rồi lại nhập vào bên trên cơ thể pháp tướng.

Sắc mặt Hàn Lập không chút thay đổi, kim sắc lân phiến trên cơ thể như ẩn như hiện, bên ngoài da thịt linh quang lưu chuyển không ngừng, vạn phần thần bí…

Tu luyện không có năm tháng, đã mấy tháng trôi qua cánh cửa mật thất vẫn không một lần mở ra.

Lúc này chỉ có thể nhìn thấy ngẫu nhiên nhìn thấy đệ nhị Nguyên Anh điều khiển một con khôi lỗi cự viên ở trong dược viên, sau đó lại quỷ dị biến mất vô tung vô ảnh.

Nhưng thật ra bên ngoài động phủ, đám yêu thú trung giai ở hắc ẩn sơn mạch đã mấy lần cầm rất nhiều tài liệu trân quý đến để đổi lấy Mộc Linh Hoa, bộ dạng như đại họa lâm đầu.

Kết quả, đệ nhị Nguyên Anh tùy thời bỏ một chút thời gian bồi dưỡng chút ít Mộc Linh Hoa, rồi lại để Đề Hồn biến thành hình dáng Hàn Lập qua mắt đám yêu vật, dễ dàng hoàn thành mấy lượt giao dịch này.

Thấy Đề Hồn có thể đưa ra nhiều linh hoa như vậy, đám yêu vật kia mới thở dài nhẹ nhõm, vẻ kinh hoảng trong mắt dịu đi không ít.

Thời gian cực nhanh, thu qua đông lại, thoáng chốc một trăm năm trôi qua.

Trên cự đảo vẫn không hề có chuyện lớn gì phát sinh, dường như nó vẫn còn sẽ tiếp tục yên tĩnh trong nhiều năm nữa.

Nhưng đúng lúc này, tại khoảng không trên đỉnh núi chỗ động phủ của Hàn Lập bỗng xuất hiện thiên tượng kinh người.

Trên không đột nhiên nổi lên tiếng sét liên miên không dứt, tiếp đó một đóa nhũ bạch sắc linh vân hiện ra giữa hư không phủ xuống giữa đỉnh núi.

Trong phạm vi ngàn dặm quanh tiểu phong, cây cối dưới đất hiện ra quang điểm đủ mọi màu sắc bắn thẳng lên bầu trời. Quang điểm lên tới độ cao nhất định bắt đầu tản ra hóa thành từng mảng ngũ sắc quang hà cuồn cuộn đổ về hướng động phủ của Hàn Lập.

Cơ hồ chỉ trong một tuần trà, cự sơn chỗ Hàn Lập đã dày đặc ngũ sắc quang hà, từng tầng từng tầng. Khắp mọi nơi hoàn toàn bị nhuộm thành năm màu rực rỡ.

Ở không trung lại bắt đầu xuất hiện thiên tượng khác!

Chỉ thấy đoàn nhũ bạch sắc linh vân bắt đầu ngưng tự thành một vân hoàn đường kính hơn trăm dặm, ở trung tâm vân hoàn đang hình thành một cơn lốc thanh sắc. Vô số ngũ sắc quang hà đều bị cuốn vào trong đó, bị phá nát rồi bắt đầu dung hợp lại với nhau.

Cơn lốc càng lúc càng lớn, càng nhanh. Ngũ sắc linh quang bị cuốn vào ngày càng nhiều, cuối cùng cơn lốc từ thanh sắc chuyển thành ngũ sắc, nhưng ngũ sắc quang hà từ bốn phương tám hướng vẫn không ngừng tụ tập. Quang mạc bao lấy tòa cự sơn càng lúc càng dày đặc.

Dị tượng lớn như vậy đương nhiên đã kinh động đến tất cả các dã thú bình thường cùng với đám yêu vật cấp thấp cấp trung tại

Hắc Ẩn sơn mạch.

Dã thú bình thường cảm nhận được linh áp cực lớn từ trên trời áp xuống khiến chúng nằm phủ phục trên mặt đất không ngừng run rẩy, ngay cả ác thú hung mãnh nhất hiện giờ cũng vô cùng kinh hãi, bốn chân bủn rủn không đứng vững. Còn đám yêu vật cấp thấp cấp trung có chút linh trí đều vội vàng bay về phía động phủ Hàn Lập.

Nhưng tất cả khi đến ngoài ngàn dặm chỗ xảy ra dị tượng thì đều không thể tiến tiếp được, tất cả như đụng phải một đạo giới hạn vô hình.

Chúng đứng từ xa nhìn về cự sơn đã chuyển màu thành ngũ sắc, với vân hoàn quỷ dị trên không, vẻ mặt không khỏi kinh hoảng.

Tiểu thú đầu trâu, cự mãng ba đầu vốn thường giao dịch cùng Hàn Lập hơn nữa đều đứng ở vùng phụ cận nên chúng nó đương nhiên có thể nhận ra dị tượng đó xảy ra ở nơi nào, lúc này không khỏi kinh hãi, bắt đầu đưa quay sang nhìn nhau.

"Người kia chẳng lẽ định tiến giai! Thiên tượng kinh người như vậy, chẳng lẽ là người nó định tiến giai lên Linh Suất?" Cái đầu ở giữa của cự mãng ba đầu phát ra âm thanh khàn khàn.

"Hơn phân nửa là như vậy. Nếu chỉ tiến lên một tiểu cảnh giới thì sẽ không xuất hiện thiên tượng như vậy." tiểu thú đầu trâu nhìn vân hoàn phía xa xa chậm rãi khẳng định.

------oOo------

Chương 1523: Tiến giai Luyện Hư

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Người này nếu thật có thể tiến giai lên Linh Suất, chẳng phải là cũng có năng lực giúp chúng ta giải trừ nô ngân."

Cự mãng ba đầu mừng rỡ nói.

"Theo lý là như vậy, nhưng vì sao đối phương phải giúp chúng ta?" Trong mắt tiểu thú đầu trâu tuy cũng lóe lên một chút chờ mong nhưng lập tức tiêu tán, cười khổ nói.

"Người ở trong Hắc Minh Vụ kia không biết xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hay là đã rời đi bỏ mặc chúng ta. Đã hơn trăm năm không thể liên lạc. Nếu không thử thì về sau tính mạng của chúng ta quả thực là lâm nguy."

Kim viên bên cạnh từ lúc nãy không nói gì cũng đã lên tiếng.

"Vậy ý của hai vị đạo hữu là…" Trên mặt tiểu thú đầu trâu lộ vẻ như hiểu ra điều gì.

"Nếu người này thực sự có thể tiến giai thành công, vậy chúng ta cũng không ngại đem vật kia hiến cho người này để hắn giúp giải trừ cấm chế, sau đó chúng ta sẽ xa chạy cao bay." Cự viên ồ ồ nói.

"Thứ kia là vật trọng yếu để về sau chúng ta tiến giai, cứ vậy đưa cho người ngoài? Vạn nhất hắn có được nhưng lại không giúp chúng ta giải trừ cấm chế, chẳng phải là mất cả chì lẫn chài sao?" Tiểu thú đầu trâu chần chờ.

"Nếu ngay cả mạng còn không còn thì lưu lại vật kia phỏng có ích gì? Hơn nữa, người này tuy không phải đồng loại nhưng từ những

lần giao dịch trước ta thấy hắn cũng công bằng, hơn phân nửa là sẽ không làm chuyện này. Cho dù có phiêu lưu một chút nhưng với tình hình chúng ta hiện nay nếu không tóm lấy cơ hội này thì về sau sẽ hối hận. Người kia từ ngoài đến, ai biết còn lưu lại ở đây bao lâu." Cự mãng ba đầu lo lắng, nó đập mạnh đuôi xuống khiến mặt đất hằn sâu một vết độ vài xích.

Kim viên ở bên cạnh nghe vậy cũng liên tục gật đầu.

"Nếu hai vị đạo hữu cùng có ý này vậy ta cũng không phản đối. Nhưng trước tiên còn cần xem kết quả đã, vạn nhất người này tiến giai thất bại thì tất cả đều vô nghĩa." Tiểu thú đầu trâu thở dài một hơi, đành chấp nhận.

Hai con thú còn lại đương nhiên cũng đồng ý với đề xuất này. Cả ba đều ngưng thương thảo mà chăm chú nhìn về thiên tượng phía xa.

Lúc này bạch sắc viên hoàn trên đỉnh cự sơn đã tỏa rộng ra bốn phía.

Chỉ trong chốc lát, vân hoàn đã bao trọn cả tòa cự sơn vào bên trong.

Theo vân hoàn biến đổi, cơn lốc bên trong cũng ngày càng cuồng bạo, khó khống chế.

Ngũ sắc quang hà bên dưới cũng bị cơn lốc hút lên với tốc độ kinh người, quang mạc bao quanh cự sơn càng lúc càng loãng.

Trải qua thời gian dài như vậy, ngũ sắc hà quang bốn phía tụ tập về cự sơn cũng bắt đầu thưa dần. Mấy ngày nay, nguyên khí biến thành linh quang rốt cục cũng đều tập chung một chỗ, tất cả đều bị cơn lốc cuốn thẳng vào bên trong vân hoàn.

Một tầng quang mạc cuối cùng trên cự sơn cũng biến mất hoàn toàn, cơn lốc cũng ngừng lại. Phía trong vân hoàn bỗng nhiên trở lên yên lặng, chỉ còn ngũ sắc hào quang ở trong vân hoàn là không ngừng chớp động, giống như sự yên lặng trước cơn mưa giông.

Đột nhiên một tiếng long ngâm vang vọng từ chỗ sâu trong cự sơn vang lên, trên đỉnh cự sơn bùng phát kim quang, một hư ảnh pháp tướng cao tới ngàn trượng ba đầu sáu tay toàn thân kim quang chói mắt phảng phất như thực thể hiện ra.

Ba chiếc đầu từ từ ngẩng lên, ánh mắt trên ba gương mặt vốn mơ hồ không rõ bẳn ra hào quang chói mắt, sáu cặp mắt vàng rực không hề có chút tình cảm nhìn thẳng vào vân hoàn trên không trung.

Đột nhiên ba chiếc đầu bừng sáng, ba tiếng thét dài chói tai vang lên.

Tiếng kêu liên miên không dứt, giống như thiên lôi vang vọng trên bầu trời.

Dã thú bình thường ở ngoài xa còn tốt, nghe thấy âm thanh này ngoại trừ kinh hãi ra còn không xảy ra vấn đề gì khác.

Còn đám yêu thú cấp thấp, cấp trung có yêu lực trong người vừa nghe thấy thì hai tai đã ong lên như toàn thân bị hãm vào trong sóng lớn, toàn bộ thần thức trống rỗng, mất đi ý thức.

Tiếng thét dài ước chừng kéo dài hơn một tuần trà mới kết thúc.

Tiếp đó sáu cánh tay đều tự động kháp quyết.

"Phốc phốc!" vài tiếng trầm thấp vang lên, bốn phía chợt lóe linh quang, bốn hư ảnh to bằng một nửa pháp tướng hiện ra.

Một con thanh sắc đại bàng, một con ngũ sắc khổng tước, một ngũ trảo kim long cùng một con thải phượng cực lớn.

Bốn hư ảnh chân linh khác nhau vừa hiện thân đã tự động phát ra tiếng rồng ngâm, phượng hót… các loại âm thanh. Tiếp đó hoặc chúng nó giương rộng hai cánh hoặc lắc mình quẫy đuôi bay múa xung quanh pháp tướng.

Ba gương mặt trên ba chiếc đầu của pháp tướng vốn mơ hồ không rõ bỗng lóe lên hà quang, đồng thời hiện ra gương mặt của Hàn Lập.

Trên hai gương mặt phía trước, kim mang trong mắt không ngừng chớp động, thần sắc ngưng trọng vô cùng. Chỉ có gương mặt trên chiếc đầu cuối cùng không biết vì sao vẫn mơ hồ không rõ.

Một gương mặt đã hiện rõ bỗng hét lớn một tiếng, bốn hư ảnh chân linh vốn đang bay lượn xung quanh thân hình thoáng dừng lại một chút rồi biến đổi phương hướng lao thẳng vào thân hình khổng lồ của pháp tướng

Linh quang lóe lên, bốn hư ảnh chớp mắt đã biến mất không thấy bóng dáng.

Thân hình pháp tướng ba đầu sáu tay run lên, sáu cánh tay lập tức huy động, kim quang lưu chuyển quanh thân lại lan tỏa rộng ra.

Thân hình vốn cao đến ngàn trượng lại tiếp tục lớn lên, chỉ trong phút chốc đã cao hơn cả cự sơn bên dưới một cái đầu.

Lúc này kim ảnh chân đạp đất bằng, đầu đội thiên không, giống như có thể trực tiếp đưa tay với lấy vân hoàn trên thiên không.

Đúng lúc này, từng đợt Phạn âm kỳ diệu từ một gương mặt đã hiện rõ truyền ra.

Tiếp đó, sáu cánh tay đồng thời điểm lên vân hoàn trên hư không.

Vân hoàn vốn vẫn yên lặng bất động giờ phút này bỗng như sống lại.

Hà quang chớp động, vân hoàn to lớn bỗng rơi xuống bao phủ lấy thân hình pháp tướng vào trong đó. Khi rơi đến phần eo pháp tướng thì nó bỗng dừng lại.

Vân hoàn này vây quanh thân hình pháp tướng bắt đầu quay tròn chuyển động không ngừng.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Ngũ sắc quang hà trong vân hoàn điên cuồng được rót vào trong thân thể pháp tướng, khiến cho thân thể pháp tướng từ kim sắc chuyển thành nhan sắc rực rỡ như lưu ly.

Trong quá trình này, thân hình pháp tướng không ngừng run lên, hai gương mặt hiện rõ đồng thời tỏ vẻ thống khổ.

Dường như mỗi một lần ngũ sắc hà quang quán nhập vào cơ thể là lại khiến sự đau khổ này tăng lên một tầng.

Tốc độ hà quang quán nhập vào cơ thể vô cùng kinh khủng!

Chỉ trong một khắc thời gian, tất cả quang hà trong vân hoàn đã hoàn toàn biến mất hết.

Thậm chí nhũ bạch sắc linh vân ở rìa ngoài dưới tiếng quát chói tai của pháp tướng cũng hóa thành mấy trăm quang cầu nhũ bạch sắc trôi nổi ở khu vực phụ cận.

Lúc này, ba chiếc đầu đồng thời há miệng phun ra một cỗ kim sắc hà quang cuốn lấy tất cả quang cầu này hút vào trong bụng.

Thực hiện xong hết thảy, vẻ thống khổ trên mặt pháp tướng giảm đi không ít, màu sắc lưu ly bên ngoài thân không ngừng lưu chuyển nhưng hình thể bỗng nhiên thu nhỏ lại.

Trong nháy mắt, pháp tướng vốn như núi cao hóa thành một đạo ngũ sắc quang mạc bao phủ lấy thân ảnh bình thường phía dưới.

Người này khoanh chân ngồi ở khoảng không phía trên đỉnh núi, hai tay kết quyết, không nói một lời chỉ huyền phù bất động giữa hư không.

Linh áp đầy trời cùng thiên tượng kinh nhân cũng đã biến mất hoàn toàn, dường như hết thảy đều đã khôi phục như thường.

Dã thú phía xa cùng yêu vật cấp thấp, cấp trung mới thoát khỏi trạng thái sợ hãi trở lại bình thường.

Dã thú vốn nằm phủ phục dưới đất cũng run rẩy đứng dậy rên nhẹ vài tiếng rồi chạy thẳng về hang ổ của mình, căn bản không dám nhìn về phía cự sơn lấy một lần.

Đám yêu thú cấp thấp cũng như được đại xá, liền lập tức khống chế độn quang bay thật xa khỏi nơi này.

"Thế nào rồi? Người kia có tiến giai thành công hay không?" Tình hình tiểu thú đầu trâu cùng vài tên yêu thú bậc trung cũng đã tốt hơn chút ít. Vừa rồi bọn chúng cũng chỉ miễn cưỡng cố gắng đứng thẳng thân hình mà thôi. Lúc này kim viên lo lắng hỏi.

"Không biết, quá trình người kia trùng kích vào Linh Suất hẳn còn chưa chấm dứt. Thiên tượng kinh người lúc trước chẳng qua là do người này hấp thu thiên địa linh khí phụ cận mà thôi. Hiện giờ mới bước vào thời khắc mấu chốt."

Tiểu thú đầu trâu tựa hồ có kiến thức nhất, ánh mắt thoáng nhìn về đạo ngũ sắc quang ảnh phía cự sơn, chậm rãi nói.

Cự mãng ba đầu cùng yêu viên nghe được lời này thì đều cảm thấy bất ngờ, nhịn không được cũng nhìn về phía cự sơn xa xa.

"Chúng ta đi thôi! Thời gian người này phá tan bình cảnh phỏng chừng cũng không ngắn, nhanh thì mấy ngày, chậm thì cả tháng. Chúng ta nếu lưu lại nơi này lâu dễ khiến người ta để ý, ngược lại lộng xảo thành chuyên." Tiểu thú đầu trâu tựa hồ nhớ ra điều gì, lập tức nói.

Hai con còn lại nghe vậy thì thoáng rùng mình, nhất loạt đồng ý.

Tam yêu cùng biến thành mọt trận yêu phong bay đi, thoáng chốc nơi đây đã không còn thấy bóng dáng bọn chúng.

Nhân ảnh trong ngũ sắc quang mạc trên cự sơn phía xa xa vẫn đang nhắm nghiền hai mắt, tựa hồ không hề để ý đến việc này.

Một ngày, hai ngày…, năm ngày…, mười ngày…

Suốt hai tháng thời gian, nhân ảnh vẫn huyền phù ở khoảng không phía trên đỉnh núi.

Chỉ có điều ngũ sắc quang mạc bao quanh càng trở lên chói mắt.

Thấy tình hình như vậy khiến mấy tên yêu vật bậc trung mấy lần len lén quay lại đều không khỏi lấy làm kỳ lạ. Đồng thời chúng đều tỏ ra khó hiểu.

Chẳng qua trong lúc này, cũng có một chút dã thú ngẫu nhiên quên mất thiên tượng đã xảy ra lúc trước mà xông vào khu vực trăm dặm phía trong cự sơn nhưng lập tức bị bạch vụ cuốn lấy rồi biến mất vô ảnh vô tung.

Phụ cận cự sơn không biết từ khi nào đã xuất hiện một siêu đại cấm chế, càng tới gần trung tâm thì uy lực lại càng mạnh.

Qua tiếp nửa tháng, nhân ảnh trong quang mạc đột nhiên rung lên, ngũ sắc hà quang bên ngoài cơ thể cũng lưu chuyển. Rốt cục nhân ảnh cũng mở mắt, tiếp đó thét dài một tiếng.

Tiếng thét này không ẩn chứa thần thông nhưng có thể cảm nhận rõ sự vui mừng trong đó.

Sau khi kết thúc thét dài, nhân ảnh lập tức đứng lên vung song chưởng, tức thì ngũ sắc quang mạc xung quanh hóa thành từng điểm linh quang tán loạn tiêu thất.

Tiếp đó hai tay nhân ảnh lại tiếp tục kết quyết, sau lưng hiện ra một đôi cánh. Bỗng nhiên tiếng sấm nổ vang, nhân ảnh biến mất một cách quỷ dị.

------oOo------

Chương 1524: Tế luyện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sâu trong cự sơn, trong mật thất chợt lóe một đạo thanh sắc điện hồ, thân hình Hàn Lập từ đó hiện ra.

Trên mặt hắn tràn đầy vẻ mừng rỡ.

Dưới phụ trợ của chân thiềm linh dịch, lại trải qua một trăm năm khổ tu hắn đã tiến đến Hóa Thần đại viên mãn. Tinh thần chi lực tồn tại trong Thiên Bằng xá lợi cũng bị luyện hóa hoàn toàn, từ đó hắn chiếm được bí quyết luyện hóa hai loại chân linh chi huyết Chân Long – Thiên Phượng.

Hắn tất nhiên không chút do dự đem hai loại linh huyết dung nhập vào trong cơ thể, đồng thời nắm giữ luôn hai loại biến hóa Chân Long - Thiên Phượng trong Kinh Trập Quyết.

Khi đó, vô luận là thân thể hay pháp lực của Hàn Lập đều đạt tới một cảnh giới không thể ngờ tới. Là trạng thái mạnh mẽ nhất trong cảnh giới Hóa Thần.

Cùng lúc này, từ hột Thanh La Quả hắn cũng đã bồi dưỡng ra được mấy cây Thanh La Quả.

Hắn dùng quả này làm chủ tài liệu, sau một vài lần thất bại đã luyện chế ra một lô hơn mười khỏa Thiên La Đan.

Dưới sự chuẩn bị kỹ càng, Hàn Lập mới sử dụng ba khỏa Hắc Viêm Đan cùng ba khỏa Thiên La Đan phụ trợ, rốt cục bắt đầu trùng kích vào cảnh giới Luyện Hư.

Lại nói tiếp, vận khí của Hàn Lập coi như không tệ.

Hai trong ba khỏa Thiên La Đan đều có hiệu dụng, khiến cho hai khỏa Hắc Viêm Đan đề cao hiệu quả lên hai ba thành.

Trong điều kiện thuận lợi đó, Hàn Lập tiêu tốn mấy tháng thời gian rốt cục điều động thiên địa nguyên khí trong phạm vi ngàn dặm quán chú pháp thể, do đó mới có thể thuận lợi thành công tiến nhập vào cảnh giới Luyện Hư.

Vô luận là tu vị hay thần thức đều tăng tiến gấp đôi lúc trước, có khi còn hơn.

Nhưng lúc này, Hàn Lập lại lơ lửng giữa mật thất, nhắm mắt cảm ứng bốn phía.

Vốn hắn chỉ cảm ứng được thiên địa nguyên khí một cách mơ hồ, hiện giờ lại cảm thấy vô cùng rõ ràng. Phảng phất chỉ cần quơ tay là có thể đem chúng tụ tập trong lòng bàn tay.

Bỗng nhiên mí mắt hắn khẽ giật, rồi thực sự đưa tay chộp về phía khoảng không phụ cận.

"Xuy xuy…" tiếng xé gió vang lên, năm đạo tinh mang từ năm đầu ngón tay bắn ra, khu vực phụ cận lập tức nổi lên vô số điểm linh quang năm màu lớn nhỏ như hạt gạo hiện ra tụ tập vào bên trong tinh mang.

Lập tức tinh quang đại trướng, một bàn tay năm màu cực lớn được hình thành trong hư không.

"Quả thế! Sau khi tiến vào Luyện Hư kỳ, trình độ nắm giữ thiên địa nguyên khí so với Hóa Thần kỳ cách biệt một trời một vực." Hàn Lập lẩm nhẩm đánh giá.

Tại Hóa Thần kỳ hắn chẳng qua chỉ có thể mơ hồ cảm ứng được sự tồn tại của thiên địa nguyên khí và sử dụng một chút da lông bên ngoài mà thôi.

Hiện giờ mới có thể xem như chính thức nắm giữ thiên địa nguyên khí trong tay. Chỉ cần giơ tay nhấc chân thi triển công pháp nào chăng nữa đều được thiên địa nguyên khí gia tăng – so với ban đầu lợi hại hơn không ít. Nếu thi triển thần thông có thể chuyên môn sử dụng thiên địa nguyên khí thì chắc chắn uy lực sẽ còn mạnh hơn rất nhiều.

Ánh mắt Hàn Lập tỏ rõ sự hài lòng, hắn khẽ vung tay, lập tức bàn tay năm màu cực lớn đã tan rã biến mất.

Thân hình Hàn Lập từ từ hạ xuống mặt đất.

Lần này ánh mắt hắn lại rơi vào một thứ trong góc mật thất – đây đúng là Nguyên Từ Thần Sơn hơn trăm năm trước hắn đặt ở đó.

Trong hơn trăm năm này, Hàn Lập lần lượt bỏ thêm vào trong thần sơn hai khối đá cực nặng kia để dung luyện.

Tính thời gian đến nay thì dường như cũng đã luyện hóa được tương đối rồi.

Trong lòng Hàn Lập nghĩ vậy, hắn không hề do dự khẽ đưa một tay lăng không chụp lấy thần sơn.

"Oanh…!" mặt đất mật thất rung lên một chút, hắc sắc tiểu sơn từ từ đằng không bay lên hướng về phía Hàn Lập.

Năm ngón tay bỗng xòe ra, hắc sắc tiểu sơn đang bay tới tức thì dừng lại ở ngay trước mặt.

Hàn Lập cẩn thận đánh giá…

Nguyên Từ Thần Sơn so với trước kia căn bản không có gì biến hóa, màu sắc vẫn như cũ.

Chẳng qua hắn có thể dễ dàng lăng không chộp lấy tiểu sơn mà không cảm thấy mất sức từ đó có thể thấy được mấy khối vụn của thạch đôn đã hoàn toàn dung hợp với núi này thành một thể.

Nếu không nay cả cho dù pháp lực đại tiến cũng không thể thao túng dễ dàng như vậy.

Hắn gật đầu, đánh một đạo pháp quyết lên tiểu sơn.

Thanh quang lóe lên, pháp quyết vừa tiếp xúc với tiểu sơn đã nhập thẳng vào trong đó biến mất không thấy bóng dáng.

Mặt ngoài tiểu sơn ngân quang sáng ngời, một đoàn ngân sắc hỏa diễm bay ra, trong chốc lát xoay tròn đã hóa thành ngân sắc hỏa điểu.

Đây đúng là phệ linh hỏa điểu!

Hình thể hỏa điều so với ban đầu rõ ràng nhỏ hơn một vòng, hơn nữa thần thái có chút mỏi mệt!

Hiển nhiên hơn trăm năm qua do không ngừng luyện hóa thạch đôn khiến cho hỏa điểu hao tổn không ít bổn nguyên chi lực.

Hàn Lập thấy vậy có chút đau lòng, trong miệng quát khẽ một tiếng rồi đưa tay về phía hỏa điểu.

Nhất thời hỏa điểu lập tức bắn về phía Hàn Lập, chỉ thoáng lóe lên nó đã tiến thẳng vào bên trong thân thể.

Hàn Lập chỉ sợ cần phải bồi dưỡng nó trong người một đoạn thời gian mới có thể khiến hỏa điểu một lần nữa khôi phục nguyên khí.

Khóe miệng Hàn Lập mỉm cười, lại hướng về phía hắc sắc tiểu sơn đánh ra một đạo pháp quyết.

Tiểu sơn khẽ rung lên, chớp mắt đã biến mất trong tầng hôi quang. Ngay sau đó, một cánh tay tối đen như mực của Hàn Lập cuốn lên. Hắc quang chớp động, trong lòng bàn tay lập tức xuất hiện một tòa tiểu sơn cao ba tấc, sau đó tiểu sơn lại lóe lên rồi biến mất. Cùng lúc đó, trên mu bàn tay lại xuất hiện một đồ án ngân sắc tiểu sơn.

Vừa rồi, Hàn Lập đã lại đem Nguyên Từ Thần Sơn phong ấn trên tay mình.

Nhưng Hàn Lập bỗng biến sắc, cánh tay vốn hơi nâng lên bỗng rơi thẳng xuống dưới, đồng thời thân hình của hắn cũng theo đó mà nghiêng đi, cả người loạng choạng muốn ngã.

"Không tốt!"

Trong lòng Hàn Lập kêu lên, hai đầu gối hắn vội vàng trùng xuống, đồng thời cánh tay còn lại cũng lập tức đỡ lấy cánh tay này.

Toàn thân lắc lư mấy lần, cuối cùng mới có thể trụ vững thân hình.

Trong khoảnh khắc hắn đem Nguyên Từ Thần Sơn phong ấn trong tay thì cánh tay đó bỗng trở nên nặng vô cùng, cho dù bản thân hắn có thần lực kinh người thiếu chút nữa cũng bị kéo ngã xuống đất.

Lúc này có thể trụ vững thân hình cũng chỉ là miễn cưỡng duy trì mà thôi.

Hàn Lập vừa sợ vừa giận, nhưng tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, thoáng chốc đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

Tuy rằng lúc trước đã dùng Bách Mạch Luyện Bảo Quyết hoàn toàn luyện hóa Nguyên Từ Thần Sơn cùng cánh tay thành một thể, nhưng còn một chút thạch đôn mới thêm vào còn chưa trải qua tế luyện này cho nên khi thu vào cơ thể mới xảy ra sự tình như vậy.

Xem ra muốn tùy tâm sử dụng núi này thì còn cần dùng Luyện Bảo Quyết tế luyện một lần nữa mới được.

Trong lòng cẩn thận cân nhắc một phen, Hàn Lập cũng không chần chờ mà lập tức khoanh chân ngồi xuống, một tay nâng cánh tay *"nặng nề"* kia. Phía trên đỉnh đầu chợt lóe kim quang, tại thiên linh cái xuất hiện một thanh sắc Nguyên Anh cao nửa thước.

Thần sắc Nguyên Anh nghiêm nghị, bên ngoài thân kim – thanh lưỡng sắc quang hà không ngừng chớp động.

Lúc này, Nguyên Anh lập tức vung tay kháp quyết, nó hé miệng phun ra một ngọn thanh sắc hỏa điễm lên bàn tay có phong ấn tiểu sơn.

Bàn tay đen như mực kia lập tức được thanh sắc anh hỏa bao phủ.

Hai mắt phía ngoài thân thể Hàn Lập nhắm chặt, đồng thời sau lưng lóe lên pháp tướng Phạm Thánh Chân Ma Công, pháp tướng này cũng đồng dạng ngồi xếp bằng huy tay bắt quyết. Độ ngưng tụ hay kim quang tỏa ra của pháp tướng lần này đều hơn xa lúc Hàn Lập còn ở cảnh giới Hóa Thần.

Từ xa nhìn lại, pháp tướng ba đầu sáu tay giống như một bức kim tượng chân thật.

Lúc này Hàn Lập đang dùng Bách Mạch Luyện Bảo Quyết để một lần nữa tế luyện Nguyên Từ Thần Sơn. Ước chừng qua gần nửa năm thì hoàn tất. Cũng là do núi này đã được luyện hóa một lần, nay chỉ cần đem chút mảnh vỡ thạch đôn dung nhập thêm kia luyện hóa nốt. Nếu không khẳng định không chỉ hao phí cần đó thời gian.

Đến một ngày, anh hỏa trong miệng Nguyên Anh dừng lại, linh quang trên người chợt lóe, thoáng chốc đã biến mất không thấy bóng dáng.

Thần sắc Hàn Lập thoáng động, buông bỏ pháp quyết trong tay. Lần tế luyện này đã hoàn thành!

Tuy rằng trong khoảng thời gian ngắn như vậy không thể tế luyện xong hoàn toàn, nhưng ít nhất cũng không khiến bàn tay trở lên nặng nề nữa. Còn một chút thì tất nhiên chờ sau khi núi này bị phong ấn trong tay sẽ từ từ cùng bàn tay đồng hóa thành một thể.

Nhưng việc này cũng không phải chỉ vài năm là có thể hoàn thành.

Hàn Lập đem cánh tay phong ấn tiểu sơn cử động vài lần, cảm thấy không có gì khác thường thì nét mặt hắn mới lộ vẻ hài lòng.

Đúng lúc này, Hàn Lập bỗng nhiên nhíu màu. Hắn đứng dậy, đi thẳng tới lối cửa vào.

"Ầm ầm." Cửa đá nặng nề tự động mở ra.

Thân hình Hàn Lập nhoáng lên đã xuất hiện ở bên ngoài mật thất.

Ở bên ngoài mật thất có một hắc sắc tiểu nhân đang lơ lửng giữa không trung nhìn Hàn Lập mỉm cười.

Đây đúng là đệ nhị Nguyên Anh!

Hàn Lập cũng không nói chuyện, một tay hắn bắt quyết, đệ nhị Nguyên Anh chớp lên một cái liền biến thành một đạo ô quang rót thẳng vào thiên linh cái.

Hai mắt Hàn Lập nhắm lại, thoáng chốc đã biết rõ mọi chuyện xảy ra trong vòng trăm năm này.

"Những yêu thú kia tìm tới cửa, lại còn muốn gặp ta?" Hai mắt Hàn Lập mở ra, trong đó lộ rõ vẻ kỳ quái.

Chẳng qua hắn cũng không chần chừ mà lập tức đi thẳng đến đại sảnh.

Sau vài lần chớp lên, Hàn Lập đã xuất hiện tại cửa đại sảnh. Bên trong còn mơ hồ truyền ra tiếng nói.

Lông mày Hàn Lập nhướng lên, không khách khí lập tức đi vào.

Tất cả thanh âm nói chuyện bên trong lập tức ngưng lại, mọi ánh mắt đều tập trung vào người mới tới. Kết quả, tất cả đều trợn mắt há mồm!

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua đại sảnh thì thấy có bốn đầu yêu thú đang đứng. Đây đúng là tiểu thú đầu trâu, kim viên, cự mãng ba đầu cùng với đại trư yêu lúc trước cùng với hắn giao dịch Mộc Linh Hoa.

Ở ghế chủ tọa giữa đại sảnh, một *"Hàn Lập"* vận thanh bào đang ngồi đó tủm tỉm cười.

"Hàn Lập" đang ngồi thấy Hàn Lập tiến vào lập tức thu hồi nụ cười rồi đứng thẳng dậy hướng về phía Hàn Lập thi lễ, rồi nói:

"Bái kiến chủ nhân, chúc mừng chủ nhân tiến giai thành công!"

"Ừm! Trong khoảng thời gian này cũng vất vả cho ngươi!"

Hàn Lập sớm từ đệ nhị nguyên anh biết rõ mọi việc, nên thấy cảnh này cũng không có gì bất ngờ chỉ gật đầu rồi khẽ khoát tay một cái.

"Những chuyện nhỏ nhặt này đều là thứ Đề Hồn phải làm, còn việc trọng đại thì đương nhiên cần chủ nhân tự mình làm chủ mới được." "Hàn Lập" cung kính trả lời rồi đảo mắt nhìn qua bốn yêu vật vẫn trợn mắt há mồm khẽ nhếch miệng cười.

Tiếp đó thân hình *"Hàn Lập"* nhoáng lên, đại phóng hắc mang, hóa thành một con tiểu hầu cao nửa thước. Tiểu hầu chạy đến chỗ Hàn Lập.

Tay áo Hàn Lập khẽ rung lên phóng ra một phiến hà quang thu lấy tiểu hầu.

"Tốt lắm, hiện tại các ngươi hãy lần nữa nói lại ý định đến đây!" Hàn Lập bước thẳng về ghế chủ tọa lúc trước Đề Hồn ngồi, trong mắt lóe lên tinh quang quét thẳng vào tứ thú phía dưới.

------oOo------

Chương 1525: Huyết Hạnh và Nô Ngân

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Vài ngày trước chúng tôi đã nhìn thấy thiên tượng khi tiền bối tiến giai, cho nên đến đây chúc mừng tiến bối thần thông đại tiến!" Tiểu thú đầu trâu cuối cùng nhìn cả hai Hàn Lập một lượt nữa rồi giật mình tỉnh táo lại, vội vàng thi lễ, vẻ mặt vô cùng cung kính. Tất nhiên là nó biết được Hàn Lập trước mắt đây mới là chính chủ!

"Ồ! Các ngươi sao có thể dám chắc ta thành công tiến giai. Nói không chừng có thể đã thất bại!" Hàn Lập cười hắc hắc, hỏi tiếp một câu.

"Tiền bối nói đùa rồi, người khác có lẽ sẽ thất bại nhưng với đại thần thông của tiền bối sao có thể xuất hiện việc này." Cự mãng ba đầu đứng giữa lập tức cướp lời, mở miệng nịnh hót.

*"Hàn Lập nghe xong lời này thì cười ha hả, đoạn lại đảo ánh mắt qua tứ yêu, sắc mặt đột nhiên trầm xuống: "*Được rồi! không cần vòng vo nữa, ta cũng đã nghe qua các ngươi tới lần này là để hiến bảo? Có mục đích gì thì nói ra đi, ta cũng không có nhiều thời gian để lãng phí.*"*

Với tu vị hiện giờ của Hàn Lập đã hơn gấp bội so với tu sĩ Luyện Hư sơ kỳ bình thường, tuy rằng không cố ý để lộ khí thế nhưng lời nói bình thường vẫn có thể ảnh hướng tới thiên địa nguyên khí khiến không gian quanh đó không ngừng quay cuồng.

Tứ yêu cảm thấy không khí gần đấy trở nên nặng nề như có ngàn cân đè lên, thân hình xiêu vẹo thiếu chút nữa là ngã xuống.

*"*Tiền bối bớt giận! Chúng tôi quả thực là đến hiến bảo, tuyệt không có ác ý!*" Tiểu thú đầu trâu biến sắc, một mặt cố gắng điều*

động pháp lực trong cơ thể chống đỡ áp lực, một mặt cuống quýt quỳ xuống phân trần.

"Vô duyên vô cớ đến hiến bảo! Thôi được, trước tiên xem bảo vật các ngươi đem đến là gì, nếu có hứng thú thì ta sẽ nghe các ngươi trình bày, còn nếu một chút tác dụng cũng không có thì các ngươi nên lập tức rời đi." *Hàn Lập nhạt giọng nói.*

Tùy theo lời Hàn Lập, áp lực trong đại sảnh lập tức tiêu biến khiến thâm tâm tứ yêu thở phào. Chúng vội vàng đứng thẳng thân mình.

Tiểu thú đầu trâu cũng không dám chần chờ liền ngầm ra hiệu với kim viên bên cạnh. Con viên này do dự một chút rồi từ trong người lấy ra một chiếc hộp gỗ màu đen, tiếp đó tự mình tiến lên vài bước cung kính dùng hai tay dâng lên.

Hàn Lập một câu cũng không nói chỉ khẽ ngoắc tay, "vèo" *một tiếng, hộp gỗ lập tức được nhiếp tới trong tay.*

Tiếp đó tay áo hắn khẽ phất qua nắp hộp, thoáng chốc bên ngoài hộp gỗ lóe lên thanh hà rồi tự động mở ra để lộ vật chứa bên trong – đây là một loại quả màu đỏ tươi to bằng nắm tay, vỏ quả trải rộng ngân sắc ti võng, hào quang không ngừng lưu chuyển.

Hàn Lập có chút kinh ngạc, cũng không cần tứ yêu giải thích mà tự mình dùng hai ngón tay kẹp lấy quả này giơ lên dùng thần niệm quan sát.

Trong thoáng chốc sắc mặt Hàn Lập liên tục biến đổi, từ vẻ bất ngờ lúc đầu chuyển thành tò mò rồi lại chau mày, tiếp đó là vẻ chù chừ không quyết.

Tứ yêu thấy biểu tình Hàn Lập như vậy thì không khỏi liếc mắt nhìn nhau, nhưng không kẻ nào dám lên tiếng.

Ước chừng độ một tuần trà sau, Hàn Lập thở dài một hơi để lại quả kia vào trong hộp.

"Đây là một quả Huyết Hạnh! Không ngờ rằng ngay cả vật này các ngươi cũng tìm được." *Hàn Lập tùy ý liếc mắt qua chiếc hộp* *một lần nữa rồi hướng về phía tứ thú mỉm cười nói.*

"Tiền bối tuệ nhãn như đuốc, liếc mắt một cái đã nhìn ra lai lịch của vật ấy. Thứ này bốn người chúng tôi tìm được tại một chỗ thượng cổ di chỉ trong Hắc Ẩn sơn mạch. Hiện giờ muốn hiến tặng nó cho tiền bối!" *Tiểu thú đầu trâu thấy Hàn Lập nhận ra được lai lịch của Huyết Hạnh thì thoáng giật mình, nhưng trong miệng vẫn kính cẩn trả lời.*

"Nếu ta nhớ không lầm thì vật này có kỳ hiệu với huyết luyện thể, là linh dược phụ trợ khó có được cho yêu thú các ngươi tiến giai. Có thể nói là kỳ vật ngàn năm khó gặp. Các ngươi nếu ngay cả vật này cũng bỏ được, xem ra sự việc các ngươi sắp yêu cầu khẳng định không nhỏ. Được rồi, vật này đối với ta đúng là có chút hữu dụng, các ngươi có yêu cầu gì thì nói ra đi!" *Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, không chút hoang mang nói.*

Thấy thần thái Hàn Lập như vậy, tứ yêu lại nhìn nhau. Lúc này tiểu thú đầu trâu mới ho nhẹ một tiếng, bắt đầu mở miệng:

"Tiền bối đã nhìn thấu tư tâm thì vãn bối cũng không dám dấu diếm. Bốn người bọn tôi lần này đến đây cũng là vì an nguy của tính mạng!" *Thần sắc tiểu thú có chút buồn bã, trong lời nói có vài phần ý tứ cầu xin.*

Vẻ mặt Hàn Lập không chút thay đổi, vẫn yên lặng nghe con thú này nói.

Tiểu thú thấy vậy chỉ có thể miễn cưỡng cười gượng, cẩn thận nói tiếp:

"Chúng tôi cung phụng làm việc cho Thiên Bằng nhân, điều này hẳn không thể gạt được tiền bối Nhưng linh vật trong sơn mạch này ngày càng ít, chỉ sợ qua ngàn năm nữa sẽ không còn gì để cung cấp. Cho nên lần này chúng tôi tới đây là muồn nhờ tiền bối ra tay thảo bỏ *"nô ngân"* trên người, giúp chúng tôi khôi phục lại thân thể tự do không phải tiếp tục bị nhốt trên đảo. Chỉ cần tiền bối đáp ứng việc này, mấy người vãn bối chẳng những nguyện ý dâng tặng quả Huyết Hạnh này mà cũng đem một số vật quý hiếm tìm kiếm được trong nhiều năm dâng tặng coi như để tỏ lòng cảm ơn. Tuy rằng với tu vị thần thông của tiền bối thì những thứ đó không đáng là gì, nhưng chúng tôi có chút thiên thú tầm bảo, hẳn sẽ không làm tiền bối thất vọng."

"Nô ngân? Thảo nào ta tự hỏi tại sao các ngươi lại không rời khỏi nơi đây, hóa ra là bị Thiên Bằng Tộc hạ cấm chế. Trước tiên để ta xem tình hình một chút đã." *Thần sắc Hàn Lập thoáng động, bỗng nhiên chộp về phía hư không.*

Một mảng kim sắc tinh mang theo lòng chưởng cuốn ra.

Tiểu thú chưa kịp phản ứng thì đã cảm thấy toàn thân cứng đờ mất đi khống chế, cả người bị một cỗ hấp lực cuốn lấy, tự động bay về phía Hàn Lập.

Con thú này thét lên kinh hãi, thân hình nhỏ bé của nó thoáng chốc đã xuất hiện trước mặt Hàn Lập, cứ vậy trôi nổi trên không trung không thể nhúc nhích mảy may.

Tam thú còn lại hoảng sợ, vội vàng lui lại phía sau, vẻ mặt cảnh giác.

Nhưng Hàn Lập cũng không để ý nhìn chằm chằm vào tiểu thú trước mặt. Lam mang trong mắt chớp động không ngừng, thần niệm trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ thân hình tiểu thú, thẩm thấu vào bên trong. Hắn bắt đầu kiểm tra dị dạng bên trong thân thể và tinh hồn đối phương.

Cự mãng và kim viên trong tam yêu thấy vậy thì thoáng hiểu ra dụng ý của Hàn Lập, trong lòng mới buông lỏng, lúc này mừng rỡ ngưng cả hô hấp yên lặng quan sát từng động tác của Hàn Lập.

Đột nhiên thần sắc Hàn Lập lộ vẻ cổ quái tiếp đó cười khẽ vài tiếng, từ từ nâng song chưởng.

Mười ngón không ngừng điểm lên, tiếng xé gió trong hư không liên tục phát ra. Một sợi thanh ti từ giữa hai ngón tay hắn bắn ra, thoáng lóe lên rồi nhập thẳng vào trong cơ thể tiểu thú.

Tiếp đó Hàn Lập khẽ niệm chú, thanh ti vừa thoát khỏi tay đã lập *tức đánh tiếp ra mấy đạo pháp quyết.*

Tiểu thú đầu trâu bỗng rống lên, toàn thân bỗng lóe lên thanh quang chớp động liên hồi. Một trùng ảnh đỏ tươi bị một đoàn thanh ti bao vây, chầm chậm được lôi ra từ giữa trán tiểu thú.

Trùng ảnh kia dài độ một tấc, nhìn kỹ thì đây chỉ là một đạo hư ảnh nhàn nhạt mà thôi.

Chỉ là trùng ảnh này vừa ra khỏi trán tiểu thú một chút thì thân hình đột nhiên uốn éo.

Mặc cho linh quang trên thanh võng không ngừng chớp động, nhưng vẫn không có cách nào khống chế cử động của trùng ảnh mà kéo nó ra.

Cùng lúc đó, sắc mặt tiểu thú trở lên vô cùng thống khổ, khóe miệng run run, ngay cả thanh âm cũng không thể phát ra, cuối cùng thì trực tiếp ngất đi.

Hàn Lập thấy vậy thì trầm ngâm một chút.

Đuôi lông mày hắn nhíu lại, ánh lam mang trong mắt lại lóe lên, miệng quát khẽ một tiếng.

Phía sau lưng hắn lóe lên thanh sắc quang vựng, một hư ảnh thanh sắc đại bàng hiện ra.

Đại bàng vừa hiện thân thì lập tức ngẩng đầu kêu lên một tiếng chói tai.

Tam yêu vốn đang nhìn đến xuất thần nghe được tiếng kêu này thì toàn thân run lên, hai chân mềm nhũn lập tức ngã xuống mặt đất.

Cũng khó trách tam yêu, Côn Bằng cường đại đâu phải đám yêu vật cấp thấp sánh được. Đám kim viên kia chẳng qua chỉ là trung giai yêu vật mà thôi, căn bản không thể thừa nhận được uy áp trong khoảng cách gần của thanh bằng.

Đúng lúc này, thanh sắc đại bàng dưới sự thôi động của Hàn Lập lập tức cúi đầu, nhanh như chớp mổ thẳng xuống phía trán tiểu thú!

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Trùng ảnh màu đỏ tươi vốn không thể lay động lại bị đại bàng mổ lấy rồi trực tiếp nuốt vào trong bụng.

Kêu lên lần nữa, hư ảnh đại bàng mới tiêu biến.

Đám yêu vật phía dưới lúc này mới lần nữa từ trên mặt đất đứng dậy, nhưng vẻ mặt tất cả nhìn Hàn Lập không dấu khỏi sự sợ hãi khôn cùng.

Hàn Lập dường như không hề để ý tới tam yêu mà cẩn thận đánh giá tiểu thú đầu trâu một chút, sau khi vừa lòng gật đầu mới khẽ phất tay.

Tức thì thanh ti từ trong cơ thể tiểu thú bắn ra, được Hàn Lập thu lại.

Trong nháy mắt khi thanh ti phóng ra khỏi thân mình thì mí mắt tiểu thú khẽ nhúc nhích, nhưng vẫn chưa lập tức tỉnh lại.

Hàn Lập nhướng mày liền vung tay áo; một cỗ thanh sắc linh quang lập tức được rót vào trong cơ thể tiểu thú, thoáng chốc đã biến mất không thấy.

Tiểu thú vốn đang hôn mê bất tỉnh thì bộ lông bên ngoài khẽ run lên, rốt cục cũng từ từ mở ra hai mắt, tỉnh dậy.

"Cảm giác trong cơ thể ngươi thế nào, xem trong người còn tồn tại nô ngân không?*" Hàn Lập tựa lưng và ghế, ngón tay gõ nhẹ lên thành ghế, mắt nhìn tiểu thú đầu trâu thản nhiên nói.*

Tiểu thú vừa tỉnh lại nghe thấy lời này thì ngẩn ra, nhưng theo bản năng vẫn làm theo lời Hàn Lập.

Một lát sau, trên mặt con thú này nhất thời lộ ra vẻ mừng rỡ như *điên.*

"Nô ngân đã không còn, thật sự là không còn. Đa tạ đại ân của tiền bối!" *Tiểu thú vội vàng hướng về phía Hàn Lập hành đại lễ.*

Nô ngân từ trước đến nay đối với tiểu thú không khác nào rìu ở trong xương. Hiện giờ đã bị xóa bỏ đương nhiên khiến nó vui mừng vô cùng.

Tam thú còn lại thấy vậy cũng vô cùng vui mừng, liên tục chúc mừng tiểu thú đầu trâu, tiếp đó liên tục dùng ánh mắt chờ mong nhìn về phía Hàn Lập.

"Không cần phải vội, ngươi lại đây!" *Hàn Lập nhàn nhạt cười, tùy ý chỉ về phía kim viên.*

Con yêu này nhất thời do vui mừng quá lập tức nhảy thẳng đến gần Hàn Lập.

Cứ như vậy qua độ một bữa cơm, nô ngân trong cơ thể tứ yêu đều bị Hàn Lập dễ dàng xóa bỏ.

Tứ yêu đối với Hàn Lập đương nhiên là cảm kích vô cùng, không ngừng cảm ơn hắn.

"Các ngươi đi thôi. Chẳng qua chỉ là một chút giao dịch giữa ta và các ngươi mà thôi. Đúng rồi, lần kế tiếp các ngươi cống nộp vật phẩm cho Thiên Bằng Tộc là khi nào?" *Hàn Lập bỗng nhiên nhớ tới điều gì, liền hỏi tứ yêu một câu.*

"Tiền bối yên tâm, lần mới nhất chúng tôi cống nộp cũng chưa lâu, chắc chắn mấy trăm năm nữa người Thiên Bằng Tộc mới trở lại đảo này." *Tiểu thú đầu trâu đoán được một chút suy nghĩ của Hàn Lập, vội vàng cung kính trả lời.*

"Ồ, cũng không có việc gì, các ngươi đi được rồi." Hàn Lập nghe thấy lời này thì một chút kiêng kị cuối cùng trong lòng cũng buông lỏng, bèn hướng về phía tứ thú khoát tay.

Mấy trăm năm nữa hắn cũng không biết mình đã đi tới nơi đâu, cho dù có chút phiền phức thì cũng không thể tìm ra hắn mà đòi.

------oOo------

Chương 1526: Đằng Long đan

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi tứ yêu cảm kích cáo từ, Hàn Lập ngồi trong đại sảnh một lần nữa lấy quả Huyết Hạnh ra cẩn thận quan sát.

*"Quả là không uổng công. Tài liệu ngưng luyện pháp tướng Phạm Thánh Chân Ma đã có thêm một vị, hơn nữa lúc trước ở Thánh Thành Thiên Bằng Tộc lại tìm được linh dược, hiện tại chỉ cần tìm được Viêm Kim Tinh trong truyền thuyết phối hợp cùng Kim Tủy t*ng trùng là có thể ngưng luyện thực thể pháp tướng rồi!"* Hàn Lập thì thào một chút, trên mặt không dấu nổi vẻ sung sướng.

Sau khi đem Huyết Hạnh bỏ lại vào trong hộp, thanh quang lóe lên, hộp trong tay bỗng chốc biến mất.

Hàn Lập ngồi trên ghế mục quang không ngừng chớp động, có chút trầm ngâm bước ra ngoài đại sảnh.

Một lát sau, hắn đã đi tới dược viên.

Ở trước mặt hắn đang là bảy mươi hai cây thanh trúc xanh biếc, mỗi cây đều cao hơn một trượng được một tầng đạm kim sắc hà quang bao phủ.

Hàn Lập đứng trước những cây trúc có cấy phi kiếm này nhìn một lát, bỗng nhiên hắn vươn tay nắm lấy một chiếc lá trúc gần đó.

Trong lúc ngón tay vừa tiếp xúc lá trúc thì tiếng sét nổ vang, một đạo kim hồ từ thân trúc phóng ra đánh thẳng lên bàn tay Hàn Lập.

"Xoẹt!" bàn tay nháy mắt biến thành đen như mực, kim hồ đánh tới bỗng chốc bị hấp thu biến mất không thấy bóng dáng.

Hàn Lập lại coi như không thấy chỉ nhắm mắt lại, dường như đang thông qua ngón tay tiếp xúc với lá trúc cảm ứng điều gì.

Một lúc lâu sau, Hàn Lập mới mở mắt buông lá trúc trên tay ra, nhưng lại khẽ nhíu mày.

"Tuy rằng phương pháp hữu hiệu nhưng quá trình chuyển hóa so với dự đoán ban đầu chậm hơn một chút. Xem ra sau lúc phong ấn vẫn rất tốt, để xem những thứ khác thế nào!" Hàn Lập sờ sờ cằm, tự nói một mình.

Kim quang trên người hắn lóe lên, cả người hóa thành một đạo kim hồng bay ra khỏi dược viên, sau vài lần chớp lên đã biến mất không thấy bóng dáng.

Không bao lâu, Hàn Lập đã xuất hiện ở một gian thạch thất khác.

Trong phòng này đặt bảy tám chiếc lô đỉnh xếp thành một vòng, phía giữa có một bệ đá lớn, mặt ngoài một đại động hình tròn được bạch ngọc che chắn kín mít.

Bạch ngọc này tỏa ra một tầng bạch khí nhàn nhạt vô cùng lạnh lẽo. Đây vốn là một khối huyền băng cực lớn luyện chế thành.

Tại giá gỗ kê khắp bốn phía thạch thất có một đống lớn nhỏ bình đựng, trong bình tỏa ra mùi thơm ngát mũi.

Đây đúng là luyện đan thất của Hàn Lập!

Tất cả đống bình này đều là một ít thành phẩm hoặc bán thành phẩm, dược vật phụ trợ. Mặc dù tất cả đều là loại bình thường nhưng cũng không thể thiếu.

Hàn Lập không muốn thu chúng vào trữ vật thủ trạc cho nên đều để ở nơi này.

Ánh mắt đảo qua đám lô đỉnh kia, thoáng chốc dừng lại tại một chiếc đỉnh xanh ở giữa.

Hàn Lập đưa tay về phía bệ đá hư không tung ra một trảo, nhất thời vật đó lập tức bay lên rồi rơi thật mạnh xuống mặt đất phát ra âm thanh cực lớn.

Chiếc đỉnh vô cùng nặng, trong lúc nó được nhấc ra thì từ trong đại động bên dưới phụt ra một đoàn lửa đỏ đậm.

Nhiệt độ bên trong mật thất thoáng chốc trở nên nóng vô cùng, khó có thể chịu nổi.

Hàn Lập không chút do dự phất tay về phía đỉnh xanh, vật này lóe lên một cái đã mơ hồ biến mất tại chỗ, không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, đỉnh này lại xuất hiện ở phía trên ngọn lửa đỏ đậm, dưới ánh lửa chập chùng không ngừng xoay tròn.

Trong miệng Hàn Lập niệm chú, hai tay bắt quyết đánh ra một đạo pháp quyết về phía đỉnh xanh. Thế lửa thoáng chốc mạnh lên bao trùm cả miệng đỉnh, nuốt trọn nó vào bên trong ngọn lửa.

Hàn Lập thấy vậy mới thở ra một hơi, tiếp đó lại lấy từ trong trữ vật thủ trạc ra một chiếc hộp ngọc.

Nắp hộp mở ra để lộ một vài quả màu tía căng mọng.

Mỗi một quả đều lớn bằng nắm tay, tỏa ra mùi hương mê người. Bên trong quả dường như có ẩn chứa một con tiểu long vô cùng sống động.

Đây đúng là Chi Long Quả mà Hàn Lập có được trong hành trình tới Mộc Linh Tộc.

Dùng quả này luyện chế ra Đằng Long Đan rất có công hiệu tăng tiến tu vị đối với tu sĩ từ Luyện Hư sơ, trung kỳ.

Hàn Lập hiện giờ đã tiến giai tới Luyện Hư kỳ, đương nhiên là đang chuẩn bị bắt đầu luyện chế đan dược này.

Chẳng qua linh đan này luyện chế phức tạp, bình sinh Hàn Lập cũng hiếm thấy. Chỉ là một vài loại tài liệu phụ trợ để phối hợp với đan dược này yêu cầu cần một mình luyện chế khiến co hắn tốn mất hơn nửa tháng thời gian.

Nhưng cũng may thời gian bồi dưỡng Chi Long Quả cũng rất dài, ước chừng ba vạn năm mới có quả chín một lần. Mà lúc trước do cấp tốc bồi dưỡng Kim Lôi Trúc và Thanh La Quả cho nên chưa kịp bồi dưỡng quả này, còn phải đợi mấy năm nữa.

Trong lòng cân nhắc như vậy, hắn đem Chi Long Quả thu lại rồi phất tay chộp về phía giá gỗ bên cạnh lấy xuống mười mấy chiếc bình ở đó.

Hàn Lập ở trong luyện thất luyện đan hơn nửa tháng rồi lại tiếp tục tiến vào mật thất bắt đầu củng cố tu vị mới đột phá.

Đương nhiên trong lúc này hắn cũng bắt đầu nghiên cứu bộ Xuân Lê kiếm trận!

Mà trong khoảng thời gian này đám tứ yêu cũng mang tới một lượng lớn tài liệu quý hiếm tới tận cửa. Tuy rằng mấy thứ này giá trị không nhỏ, nhưng đại đa số không hữu dụng cho hiện nay nhưng *"Hàn Lập"* vẫn thản nhiên tiếp nhận tất cả. Tứ yêu đương nhiên không thể phân biệt được đó là Hàn Lập thật hay giả nhưng vẫn luôn miệng cảm tạ chuyện lần trước, không chút tỏ ra bất kính.

Dưới sự phối hợp của Đề Hồn và đệ nhị Nguyên Anh đã điềm nhiên thu lấy những thứ này rồi liền đuổi đám yêu vật này rời đi.

Về việc chúng nó có lập tức rời khỏi cự đảo này để thấy trời cao biển rộng hay không thì hắn mặc kệ.

Trong những ngày kế tiếp, hết thảy mọi việc đều diễn ra bình thường.

Mấy năm thoáng chốc trôi qua, Chi Long Quả cũng đã bồi dưỡng thành công. Hàn Lập từ trong mật thất đi ra bắt đầu luyện chế lượng lớn Đằng Long Đan.

Kết quả là linh đan này không những quá trình luyện chế vô cùng phức tạp mà xác xuất thành đan cũng thấp đến sợ người. Lấy tạo nghệ luyện đan tông sư của hắn mà mười lần luyện chế lại có đến bảy tám lần thất bại.

Hàn Lập trong lòng đã sớm dự trù được đan này không dễ luyện chế nhưng thấy xác xuất thành đan thấp đến vậy cũng không khỏi giật mình.

Thế mới biết luyện chế đan dược tăng tiến tu vị của tu sĩ Luyện Hư khó khăn thế nào, còn hơn xa so với lời đồn ban đầu. Trách không được ở hội đấu giá Thiên Uyên Thành chưa bao giờ gặp qua đan dược loại này, chỉ sợ Luyện Đan Sư cho dù luyện chế ra được một chút cũng không đủ để bản thân đột phá bình cảnh, thì sao có thể dễ dàng lấy ra.

Về phần trực tiếp dùng đan dược này trực tiếp tu luyện, tuy không nói là không có nhưng chắc chắn là cực kỳ hiếm.

Tuy rằng thâm tâm Hàn Lập có chút phiền muộn, chẳng qua có tiểu bình thần bí trong tay hơn nữa các tài liệu phụ trợ khác cũng không phải vật quá quý hiếm nên cũng chỉ mất thêm một chút thời gian mà thôi, không có gì quá lo lắng.

Cứ như vậy, trong lúc Hàn Lập luyện đa, bế quan rồi lại luyện đan thời gian cứ từ từ trôi qua.

Bốn mươi năm sau, trong mất thất Hàn Lập đang ngồi khoanh chân dưới đất, hai tay bắt quyết, toàn thân kim sắc quang vựng không ngừng lưu chuyển chăm chú tu luyện.

Nhưng đột nhiên một cảm giác khó chịu toàn thân nổi lên khiến hắn giật mình thu công, lập tức đứng lên.

"Dường như là có tu sĩ đại thần thông dùng thần niệm đảo qua nơi đây! Chẳng lẽ là…" Hàn Lập thất thanh hô lên, ngữ khí kinh ngạc nhưng không dám quả quyết.

Có thể xuyên qua được tầng tầng cấm chế bố trí quanh động phủ, trực tiếp mang đến áp lực kinh người này tất nhiên không thể là tu sĩ đồng giai.

Nhưng tu sĩ từ Hợp Thể trở lên sao lại tới nơi hoang vắng này? Chẳng lẽ là mấy vị trưởng lão Thiên Bằng Tộc hoặc các lão quái vật khác của Phi Linh Tộc!

Mục quang Hàn Lập chớp động, tâm niệm không ngừng suy nghĩ. Chỉ thoáng chốc, hắn liền đẩy cửa đá rời khỏi mật thất.

Chỉ thoáng chốc, Hàn Lập đã xuất hiện ở thính đường, nơi này có khắc một pháp trận cực lớn. Tại trung tâm pháp trận là một bệ đá, phía trên có đặt một chiếc kính đồng lục giác, mơ hồ tản ra ngân mang.

Cũng là do Hàn Lập có lĩnh ngộ mới với Cửu Cung Thiên Càn Phù mà mấy lần cải biến cấm chế Vạn Lung Châu. Hiện giờ chẳng những có thể đem phạm vi của châu này mở rộng đến mấy ngàn dặm bên ngoài mà sự huyền diệu trong đó cũng hơn xa lúc trước.

Hàn Lập bước thẳng tới trung tâm pháp trận, hai tay bắt quyết đánh ra một đạo thanh quang thẳng vào bên trong pháp trận.

Nhất thời toàn bộ pháp trận vang lên ông ông, các loại hà quang liên tiếp hiện lên cuốn thẳng tới kính đồng trên bệ đá.

Hà quang cuộn đến mặt kính, sau một tiếng vang nhỏ ngân quang ngoài mặt kính chợt lóe, từ đó phun ra một tầng ngân sắc quang mạc.

Trong quang mạc, vô số quang điểm to nhỏ khác nhau không ngừng chớp động.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua đó lập tức biến sắc, mọi sự chú ý lập tức dồn vào góc dưới của ngân mạc – hai quang điểm vô cùng chói mắt.

"Cái gì, tận những hai người!" Hàn Lập lắp bắp kinh hãi, hoảng sợ. Mí mắt hắn cũng nhíu chặt xuống.

Ước chừng một tuần trà sau, hai quang điểm trên quang mạc vẫn không nhúc nhích. Bọn họ không có ý định tiến về phía động phủ Hàn Lập, cũng không định rời đi.

Rất rõ ràng! Hai tồn tại đáng sợ này cũng không phải tới tìm hắn gây phiền toái, nếu không khi thần niệm đảo qua động phủ của hắn thì cũng đã lập tức phóng tới. Chỉ là hai người này cũng không chịu rời đi, xem ra cũng không phải là chỉ đi ngang đây thôi. Điều này quả thực khiến Hàn Lập đau đầu! Với tu vị của hai người, hiển nhiên không vô duyên vô cớ xuất hiện để nói chuyện mà thôi, ai mà biết đây là địch hay là bạn, hay là có tính toán gì với đảo này. Hai người bọn họ cách động phủ bản thân chỉ mấy ngàn dặm, chỉ cần thi triển thần thông một chút là có thể lập tức tiến tới nơi mình. Bản thân Hàn Lập cũng không biết giải quyết thế nào cho tốt, tâm trạng vô cùng bất ổn.

Hơn nữa lúc trước khi thần thức đảo qua hắn có thể cảm nhận được hàn ý lạnh như băng trong đó. Điều này khiến Hàn Lập vốn không biết mục đích của hai người này lại càng thêm bất an. Nhìn pháp trận dưới chân, bỗng chiên hắn cắn răng ngầm hạ quyết tâm.

Hàn Lập vung tay điểm về kính đồng trên bệ đá.

Kính này khẽ run lên, chậm rãi bay lên trên không, toàn thân kính phát ra ngân quang chói mắt.

Đồng thời trong miệng Hàn Lập lẩm nhẩm rồi phun ra một ngụm tinh huyết.

"Phốc!"

Ngụm tinh huyết này vừa đến phía trước kính đồng một xích thì bỗng bạo liệt hóa thành một đoàn huyết vụ bao phủ toàn bộ kính đồng vào trong đó.

------oOo------

Chương 1527: Giác Xi Tộc và Hải Vương Tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mặt ngoài kính chợt lóe ngân quang, bỗng chốc huyết vụ đã bị mặt kính hấp thu sạch. Kính vốn ngân quang lập lòe nháy mắt đã biến thành màu đỏ tươi.

Tiếp đó, ngân sắc quang mạc phóng ra ban đầu cũng tản ra biến mất vô ảnh vô tung, thay vào đó lại phun ra một tầng ngũ sắc quang hà.

Một chuyện không thể tin nổi xuất hiện!

Phía mặt ngoài quang mạc do ngũ sắc hà quang mới tổ thành toát ra một cỗ nhũ bạch sắc linh vụ.

Vụ khí này quay cuồng một trận rồi hóa thành hình ảnh vô cùng rõ nét.

Lúc này, hết thảy hình ảnh đều do vụ khí biến ảo mà thành! Trừ bỏ việc thu nhỏ tỉ lệ xuống mấy lần thì tất cả đều vô cùng sống động giống thật như đúc.

Hàn Lập nhìn hình ảnh trong vụ khí, đồng tử co rụt lại.

Cảnh vật này vô cùng quen thuộc - rõ ràng là tiểu sơn bên cạnh Hắc Minh vụ hải. Trên đỉnh núi đang có hai gã dị tộc ăn mặc không đồng nhất sóng vai đứng đó.

Hai gã dị tộc này có chút tương tự như Nhân tộc. Một gã thân hình cao lớn, tướng mạo tuấn mĩ trên đầu có một chiếc ngân giác lập lòe, độ khoảng ba mươi tuổi. Một người khác mái tóc dài đỏ đậm đổ đến ngan hông, hai mắt như mắt cá, bên má có vảy cá nhàn nhạt, toàn thân vận một bộ da thú xanh biếc.

Hai người này đều nhìn về phía Hắc Minh vụ hải, cúi đầu nói với nhau điều gì đó.

Từng mảng bạch vụ biến ảo thành hình ảnh tuy vô cùng thần diệu nhưng không thể nghe được âm thanh đàm thoại của họ.

Hàn Lập thấy hai người này không phải Phi Linh Tộc thì trong lòng thoáng trầm xuống.

Nếu là tộc nhân Phi Linh Tộc thì với thân phận Thánh Tử Thiên Bằng Tộc của hắn sẽ không có chuyện gì đáng lo lại. Nhưng đây lại là hai gã dị tộc đáng sợ nên tất cả đều khó có thể nói trước điều gì.

Tất cả những lão quái vật này đều vui giận thất thường, vạn nhất vô duyên vô cớ bị đối phương hạ độc thủ thì chẳng phải chết oan chết uổng? Nhưng nếu lập tức đi khỏi nơi đây tạm thời tránh né sẽ làm kinh động đến họ, liệu họ có nổi giận hay không?" *Hàn Lập chần chờ nghĩ ngợi.*

Đúng lúc này, dị biến xuất hiện!

Thanh niên một sừng vận bạch bào đang đứng nói chuyện bỗng quay đầu nhìn thẳng vào mắt Hàn Lập, hai mắt người này lập tức bộc phát ngân mang chói mắt.

Hàn Lập chỉ cảm thấy hai mắt đau buốt, vội vàng thối lui hai bước hoảng hốt nhắm hai mắt lại.

*Ngay lúc này, hình ảnh vốn vô cùng rõ nét lại trở lên mơ hồ, ngay lúc ngân mang xuất hiện thì lập tức bạo liệt. "*Phanh!*" một tiếng hóa thành từng đoàn bạch vụ tán loạn tiêu thất.*

Hàn Lập kinh ngạc đứng tại chỗ, trong mắt lộ rõ vẻ hoảng sợ.

Vừa rồi hắn đã không tiếc hao tổn nguyên khí, mạnh mẽ kích phát một loại thần thông của Vạn Lung Châu, từ đó có thể bằng vào mấy viên châu đặt ở gần đó lặng yên đem cảnh tượng truyền lại, hơn nữa cũng vô cùng bí mật. Nhưng không ngờ tới gã thanh niên *một sừng kia lại có thần thức mạnh mẽ đến vậy, chỉ mới nhìn vài lần đã bị đối phương phát hiện rồi thi pháp phá vỡ cấm chế của mình.*

Hai người này tuyệt đối là tồn tại Hợp Thể kỳ, thậm chí còn có thể là trung, hậu kỳ.

Bây giờ đối phương đã biết mình động tay chân, mình có nên lập tức rời đi không? – Hàn Lập trong lòng do dự khó quyết.

Cũng không phải hắn mong chờ may mắn gì đó mà sợ bản thân tùy tiện hành động ngược lại sẽ mang tới đại họa sát thân.

Ngay tại lúc Hàn Lập vô cùng bất an thì tại mấy ngàn dặm bên ngoài, lam mang trong mắt tên dị tộc ngân giác cũng từ từ tán đi.

"Mẫn đạo hữu, ngươi phát hiện ra điều gì sao?" *Gã dị tộc mắt cá mở miệng hỏi.*

"Không có gì, vừa rồi có người dùng cấm chế lặng lẽ quan sát chúng ta, nhưng đã bị ta phá rồi. Chỉ là cấm chế này cũng có chút thú vị." *Thanh niên một sừng mỉm cười, hư không trảo về phía khoảng không gần đó.*

"Xoạt!" *Một hạt châu màu trắng chôn sâu dưới mặt đất trên đỉnh núi đã bị hút lên, trực tiếp rơi vào trong tay thanh niên một sừng.*

Dị tộc nhân có gương mặt tuấn mĩ này vừa thu được viên châu thì liền đưa lên ngang mặt chậm rãi quan sát, trong miệng không ngừng tặc lưỡi lấy làm lạ: "Không ngờ rằng nơi đây còn có pháp khí theo dõi tinh xảo thế này. Tuy rằng cấp bậc cực thấp nhưng lại vô cùng hữu dụng. Ngay cả trong hai tộc chúng ta cũng ít thấy loại pháp khí linh xảo thế này."

"Mẫn huynh đối với thứ này đánh giá cao như thế, vậy ở nơi này chắc hẳn cũng không chỉ có một viên." *Dị tộc mắt cá phóng thần niệm ra xung quanh cẩn thận tìm kiếm, lam quang trên thân chớp động, đột nhiên toàn thân biến mất tại chỗ không thấy đâu.*

Ngay sau đó, người này đã xuất hiện ở một chỗ rất xa, cũng đồng *dạng đưa tay đánh ra một trảo về phía mặt đất.*

Lại một viên Vạn Lung Châu khác được lấy ra, rơi vào trong tay người này.

Thân hình dị tộc mắt cá lại tiếp tục chớp lên biến mất, thoáng chốc đã quay trở lại chỗ cũ.

"Mặc dù có chút độc đáo nhưng thứ này đối với hai tộc chúng ta cũng không có gì đáng kể. Trong hai tộc chúng ta cũng không thiếu pháp khí theo rõi có thể so với thứ này." *Dị tộc mắt cá đánh giá thêm một chút rồi cười nhạt, ánh lam quang trong tay chợt lóe, Vạn Lung Châu nháy mắt đã biến thành một khối băng; tiếp theo* "phanh" *một tiếng, hạt châu vỡ vụn ra thành một đống băng nhỏ.*

"Lời này của Giản huynh sai rồi! Vật này tuy rằng trong hai tộc chúng ta cũng có, hơn nữa thứ này tuy còn thiếu hụt đủ thứ nhưng cũng đủ để nói lên rằng tạo nghệ luyện khí của Phi Linh nhân tựa hồ cao hơn nhiều so với dự tính ban đầu. Xem ra tư liệu về Phi Linh Tộc có chút sai lệch!" *Thanh niên một sừng nhàn nhạt nói.*

"Ồ, nếu đạo hữu đã nói vậy thì không bằng chúng ta bắt lấy người này, tra khảo một hồi. Thế nào?" *Dị tộc mắt cá thoáng chuyển mắt, đột nhiên nhe răng cười.*

"Bỏ đi, chúng ta đến Phi Linh Tộc lần này cũng không phải để hạ chiến thư. Luyện khí thuật của Phi Linh nhân thế nào thì chờ sau khi chúng ta tiến vào hẳn trong khu vực trung tâm của họ liếc mắt một cái là biết, cần gì phải phiền phức như vậy. Người này tu vị không yếu, vạn nhất có quan hệ với lão quái nào trong Phi Linh Tộc thì chẳng phải là làm hỏng đại sự của chúng ta sao. Huống hồ trước mắt không phải chúng ta đã có thu hoạch rồi sao?" *Thanh niên một sừng nói, hắn nhìn thẳng về phía hắc vụ nơi xa trong mắt hiện rõ vẻ tham lam.*

"Hắc hắc, Mẫn huynh nói có lý. Phi Linh nhân này quả thực là hoang phí của trời, chân linh âm khí quý hiếm thế này mà không người để ý. Vừa đúng tiện nghi cho ta và ngươi." *Người mắt cá nghe đồng bạn nói vậy thì trong mắt đồng dạng tỏ ra hưng phấn.*

"Phi Linh nhân bình thường thì không nói, nhưng chẳng lẽ những lão quái vật trong Phi Linh tộc lại không biết sử dụng âm vụ này. Ta và ngươi có lẽ nên cẩn thận một chút! Nói thật, nếu không phải hiện tại quả thực cần đến thứ này thì ta cũng không muốn chuốc lấy phức tạp trong khu vực Phi Linh nhân." *Thanh niên một sừng thu lại dị sắc trong mắt, vẻ mặt có chút chần chờ.*

"Ha ha, Mẫn huynh cho rằng đám người Phi Linh Tộc dám ra tay với hai người chúng ta sao? Hai người chúng ta đến đây lần này là đại biểu cho hai tộc. Trừ phi tất cả các lão quái vật Phi Linh nhân đều điên rồi, muốn để bộ tộc bọn họ bị truy sát khắp Linh giới. Nếu không cho dù biết chúng ta lấy đi âm khí này cũng tuyệt không dám làm gì chúng ta." *Người mắt cá lại không hề để ý chút nào, cười ha hả.*

"Có lẽ vậy. Chẳng qua hai người chúng ta vượt biển mà đến, cũng không biết là may mắn hay xui xẻo. Ban đầu phát hiện ra khu vực mà Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm xuất hiện, sau khi thi triển huyết tế vẫn không thể triệu hồi Huyền Thiên bảo vật. Nếu không phải Đại Tế Ti trong tộc thi triển bí thuật dự đoán một lần thì ta cũng không biết bảo vật này lại ở chỗ của Phi Linh nhân. Điều này cũng thật kỳ quái, chẳng lẽ Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm kia đã rơi vào trong tay người nào đó của Phi Linh Tộc." *Thanh niên một sừng thở dài một hơi.*

"Có lẽ là như vậy. Nếu không thì cũng là do mấy tiểu tộc cố ý phái người mang Huyền Thiên bảo vật tới khu vực Phi Linh nhân cư trú. Nhưng đối với chúng ta thì cũng không có gì khác nhau." *Người mắt cá cười nhạt nói.*

"Quả thực không có gì khác nhau, hai tộc chúng ta lần này liên thủ tiêu phí linh thạch cực lớn mới đưa chúng ta truyền tống vượt đại dương tới đây, quyết không để Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm rơi vào trong tay đại tộc khác. Nếu chỉ là Huyền Thiên chi bảo bình thường thì thôi, nhưng Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm này vừa hiện thế đã bài danh đệ tam. Huyền Thiên chi bảo uy năng lớn như vậy quyết không thể để rơi vào trong tay mấy tộc kia. Cho dù bộ tộc nào của Thiên Nguyên đại lục dám can đảm giữ kiếm này đều sẽ bị hai tộc chúng ta liên thủ tiêu diệt. Phi Linh Tộc này ở

Thiên Nguyên đại lục tuy có chút thực lực nhưng cũng căn bản không chịu nổi một kích của hai tộc chúng ta. Chỉ là vượt đại dương đến đây có chút phiền phức mà thôi, nếu không cũng đâu cần phải khách khí với bọn họ như vậy!" *Trong mắt thanh niên một sừng lóe lên hàn quang, ẩn ẩn sát khí.*

"Đúng vậy, tuy rằng với Giác Xi Tộc các ngươi cùng Hải Vương Tộc chúng ta, chỉ cần xuất ra một phần mười thực lực cũng dễ dàng tiêu diệt tộc loại như Phi Linh Tộc này. Nhưng cự ly chinh phạt có chút xa, rất có thể khiến mấy tộc kia theo đó mà lợi dụng. Phi Linh Tộc tốt nhất là nên ngoan ngoãn nghe lời!" *Gã dị tộc mắt cá âm trầm cười.*

"Được rồi! Cả ngươi và ta đều không muốn bỏ qua chân linh âm khí này, vậy mau ra tay thôi. Sau đó rời đi, còn tiếp tục bái phỏng vài lão quái vật Phi Linh tộc." *Thanh niên một sừng thở dài một hơi, rốt cục cũng quyết định.*

"Ha ha, lời này của Mẫn huynh rất đúng!" *Người mắt cá cười vang, hai tay hắn khoát lên, đột nhiên cả người bùng lên một tầng sóng gợn lam sắc, trong nháy mắt đã mở rộng ra đến mấy trăm mẫu, chiếm hơn nửa không trung.*

Linh quang thiểm động, lam quang này lập tức hóa thành từng cơn sóng sắc lam chập trùng.

Người mắt cá lập tức hé miệng phun ra một chiếc hồ lô cao độ một tấc. Nắm nó trong tay, người này nhẹ nhàng vung lên.

"Ầm ầm!" Tiếng động liên tiếp vang lên, lam sắc quang mang bốn phía nháy mắt lấy hồ lô làm trung tâm điên cuồng xoay tròn, sóng bốn phía cuồn cuộn từng lớp, sóng sau cao hơn sóng trước, cuối cùng cao đến hơn mười trượng hoàn toàn bao phủ người này vào bên trong.

Thanh niên một sừng bên cạnh thấy vậy thì mỉm cười, đột nhiên vỗ lên thiên linh cái chính mình.

Tiếng rít nổi lên!

Một cơn lốc cực lớn từ thiên linh cái thanh niên cuồn cuộn phóng ra, thể tích cũng nhanh chóng hóa lớn, chỉ sau vài lần chớp lên đã lớn đến vài trượng, phóng thẳng lên chín tầng mây.

Âm thanh vang động cửu tiêu từ cơn lốc phát ra, lúc này cuồng phong đột nhiên ngừng lại rồi tán loạn biến mất. Một quái vật độc giác thanh quang lập lòe, thân cao trăm trượng xuất hiện giữa không trung.

Quái vật này trên đầu có ngân sắc trường giác, răng nanh trong miệng sắc bén, toàn thân bao phủ trong thanh sắc đồng giáp. Một tay cầm một kiện hắc sắc quái nhận, một tay nâng thanh sắc ngọc bình.

------oOo------

Chương 1528: Cửu U Minh Thi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Quái vật ném bình ngọc trên tay lên trên không.

Trong phút chốc, một đoàn thanh quang hiện lên giữa không trung. Âm thanh trầm thấp vang lên, một đạo hư ảnh giống y hệt bình ngọc hiện ra, chỉ sau vài lần chớp lên đã lớn đến hơn mười trượng, hơn nữa miệng bình hướng thẳng về vụ hải phát ra tiếng *"ù ù"*.

Cơ hồ cùng một thời gian, những cơn sóng lam sắc bên kia cũng xảy ra biến hóa kinh người.

Chỉ thấy ở trung tâm sóng lam sắc phóng ra một cột sáng chói mắt, mặt nước xung quanh cuồn cuộn đổ ra bốn phía, tại trung tâm sóng nước xuất hiện một chiếc hồ lô màu lam thể tích không thua gì bình ngọc đang trồi lên khỏi mặt nước, xoay tròn một vòng, miệng hồ lô cũng hướng thẳng đến Hắc Minh vụ hải.

Hai gã dị tộc trước sau đều sử dụng pháp quyết thôi động bảo vật. *"Phốc – phôc!"* từ miệng bình phun ra thanh sắc quang trụ thô to, còn từ trong miệng hồ lô phóng ra một phiến lam sắc hà quang.

Quang trụ và hà quang đồng thời tiến thẳng vào bên trong vụ hải. Nhất thời vụ hải bắt đầu quay cuồng, cuồn cuộn đổ về phía quang trụ cùng lam hà.

Tiếp đó, hắc vụ quay tròn phân biệt hóa thành hai cột khí vụ cuồn cuộn rót vào trong đó.

Tốc độ hấp thu vụ khí của hai kiện bảo vật cực nhanh.

Chỗ quang trụ cùng lam hà đi qua, chỉ sau một lát đã hóa thành một mảnh đất trống, nhưng hắc vụ bốn phía đã lập tức lan đến bao trùm trở lại.

Dung lượng hai loại pháp khí này dường như vô cùng vô tận, mặc cho hắc vụ cuồn cuộn đổ vào không dứt nhưng vẫn không hề xuất hiện điều gì khác thường.

Đúng lúc này, phía trên không hư ảnh lam sắc hồ lô đột nhiên xuất hiện thân hình của dị tộc mắt cá, hắn chỉ lạnh nhạt quan sát phía dưới, không nói lời nào.

Quái vật to lớn do thanh niên một sừng huyễn hóa ra cũng đang khoanh chân đả tọa phía dưới bình ảnh, hai mắt nhắm chặt.

Tuy hai kiện bảo vật này đã hấp thu một số lượng hắc vụ kinh người nhưng diện tích Hắc Minh vụ cũng không phải là nhỏ.

Hai gã dị tộc nhân này dừng ở đây hai ngày hai đêm mới chỉ hấp thu được một phần mười hắc vụ trong vụ hải mà thôi. Xem ra để hấp thu thất cả vụ khí nơi này còn cần đến một hai tháng thời gian mới được.

Chẳng qua hai gã dị tộc này cũng không sốt ruột, chúng chỉ không ngừng thúc dục hai kiện bảo vật. Dường như tiêu phí một chút thời gian này cũng không phải là chuyện gì đáng nói! Kể từ đó, Hàn Lập trong động phủ lợi dụng những viên Vạn Lung Châu khác quan sát được hết thảy cảnh tượng cũng càng trở lên bất an.

Hai người này dừng chân ở đây lâu như vậy, làm sao hắn có thể an tâm tu luyện. Nếu bọn họ thu vụ xong rồi rời đi là tốt nhất, nhưng vạn nhất họ còn ý khác thì quả thực không tốt chút nào.

Chẳng qua nếu bản thân mạo miểm rời đi thì nguy hiểm cũng không kém hơn lưu lại đây chút nào, cho nên Hàn Lập vẫn không dám vọng động.

Nhưng cho dù như vậy thì Hàn Lập cũng đã dùng hơn nửa ngày thu dọn sạch sẽ động phủ của mình, ngoại trừ bảy mươi hai cây Kim Lôi Trúc đang phong ấn phi kiếm thì tất cả những thứ khác đều đã nằm trong trữ vật thủ trạc của hắn. Vạn nhất sự tình không ổn thì cần lập tức bỏ chạy ngay.

Mấy ngày nữa lại trôi qua, dưới sự thi pháp của hai gã dị tộc nhân, thể tích hai bảo vật của họ cũng tăng lên gấp bội, tốc độ hấp thu vụ khí cũng tăng lên rất nhiều.

Hơn nữa cũng không biết hai gã dị tộc này còn thi triển bí thuật thần thông nào trên hai kiện bảo vật mà vốn từ trong vụ hải chỉ có hai cột vụ khí thì bây giờ đã hóa thành hơn mười cột.

Mỗi một cột vụ khí đều không ngừng xoay tròn, hắc vụ trong phạm vi nhất định đều bị hút lên giữa không trung, bay vào trong hai kiện bảo vật này.

Kể từ đó, tốc độ thu nhỏ lại của vụ hải cũng tăng hơn trước gấp bội, bằng mắt thường có thể thấy rõ sự biến hóa về độ nồng đậm của vụ hải.

Thấy tình hình như vậy, dị tộc mắt cả cười hắc hắc, quay đầu hướng về phía thanh niên một sừng đã trở lại nguyên hình nói:

"Mẫn huynh, lấy tốc độ thi triển Nạp Nguyên Thuật của chúng ta thì chỉ khoảng hơn mười ngày nữa sẽ hút sạch chân linh âm khí tại nơi đây, đại công cáo thành!"

Thanh niên một sừng nghe thấy vậy đang định mở miệng nói điều gì thì sắc mặt đại biến. Tiếp đó, từ chỗ sâu trong vụ hải truyền ra tiếng rống giận kinh người.

Tiếng rống này vừa truyền đến đã khiến hơn mười cột hắc vụ ngưng lại, tiếp đó bỗng *"oành oành"* vỡ ra, tán loạn tiêu thất.

Ở phía dưới cho dù thanh sắc quang trụ cùng lam hà có tác động thế nào thì tất cả hắc vụ đều bất động, ngay cả một tia nhỏ cũng không nổi lên, phảng phất như thất cả đều hóa thành một thể.

Thấy sự việc như vậy, thanh niên một sừng cùng dị tộc mắt cả không khỏi đưa mắt nhìn nhau, trong mắt lộ rõ vẻ ngưng trọng.

Tiếng rống từ phía xa truyền tới bốc chốc lại lớn hơn vài phần, phảng phất như có thứ gì đó từ sâu trong vụ hải bay nhanh tới nơi này.

"Là thứ kia?" Người mắt cá hỏi một câu không đầu không đuôi.

"Chắc là vậy!" Thanh niên một sừng dường như hiểu ý, chau mày trả lời.

"Thảo nào ta thấy những lão quái vật Phi Linh nhân kia không động tới chân linh âm khí, hóa ra là kiêng kị quái vật này. Bọn họ coi các chân linh cầm loại không khác gì thần linh, vô cùng cung kính. Hơn phân nửa vật đang tới có di lưu của thiên cầm chân linh." Người mắt cá cười khổ một tiếng.

"Hơn phân nửa là như vậy! Cũng không biết nó đã tiến hóa đến giai đoạn nào, nếu đã đến giai đoạn cuối cùng thì chúng ta cũng nên sớm bỏ chạy là hơn." Thanh niên một sừng cũng thở dài một hơi.

"Chắc chắn là vậy rồi! Ta không muốn rơi vào trong miệng con vật này, nếu không nguyên thần tinh hồn từ nay về sau cũng vô pháp chuyển thế." Người mắt cá hít sâu một hơi. Thanh niên một sừng cũng không nói tiếp mà lập tức huy động hai tay bắt quyết đánh về phía bình ảnh.

Âm thanh trầm thấp vang lên, bình ảnh như bọt biển vỡ vụn, thanh quang từ bên trong bắn ra, xoay tròn một chút rồi rơi thẳng vào trong tay thanh niên.

Vật này đúng là thanh sắc ngọc bình, thanh quang trên tay thanh niên thoáng lóe lên liền biến mất vô ảnh vô tung.

Người mắt cá cũng thận trọng phất tay, sóng lớn bốn phía tán loạn tiêu thất, hồ lô cực lớn kia nháy mắt đã thu nhỏ lại vô số lần rồi rơi vào trong tay hắn.

Hai gã dị tộc nhân sóng vai đứng, cùng nhìn về phương hướng phát ra tiếng rống, cả hai đều không nói một câu.

Rõ ràng tiếng rống kia rất to – rõ tựa hồ khoảng cách không xa, nhưng ước chừng một tuần trà sau thì phía xa trong vụ hải mới truyền tới tiếng cuồng phong gào thét. Một phiến bạch ảnh chợt hiện, đây là một vật to đến mấy trăm trượng từ trong vụ hải phóng ra. Chỉ sau vài lần chớp động, nó mang theo tinh khí nồng đậm vọt lên trên không trung vụ hải, lạnh lùng nhìn chằm chằm hai gã dị tộc.

Đây là một con bạch cốt quái điểu chín đầu! Mỗi chiếc đầu hại có hai ngọn quỷ diễm lập lòe lục mang trong mắt, cốt thân khổng lồ của nó cũng tản ra trùng trùng âm khí đen nhánh như mực cuốn quanh toàn thân khiến nó càng thêm nanh ác đáng sợ.

"Cửu đầu điểu! nơi đây có cất dấu di hài hung điểu." Người mắt cá vừa nhìn thấy bạch cốt điểu thì sắc mặt đại biến, thất thanh hô lên.

"Nhưng cũng may nó còn dừng lại ở giai đoạn tiến hóa thứ hai, chưa đến giai đoạn Cửu U Minh Thi cuối cùng! Chẳng qua cũng tương đương với chúng ta, không sai biệt lắm. Phiền toái duy nhất chính là sát khí của Cửu Đầu Điểu, không biết nó còn lưu lại được bao nhiêu. Nếu còn bảo lưu được hơn một nửa thì sợ rằng chúng ta nên rời đi." Thanh niên một sừng thoáng hiện vẻ sợ hãi trong mắt, nhưng thanh âm vẫn vô cùng bình tĩnh.

"Phải thử một lần mới biết được. Chẳng lẽ Mẫn huynh có thể bỏ qua được chân linh âm khí hay sao!" Người mắt cá do dự nhìn cốt điểu trong chốc lát, đột nhiên cắn răng nói.

"Đương nhiên là luyến tiếc. Công pháp của ta về sau còn cần thứ này để gia tăng uy năng, chúng ta thử một chút xem." Khóe mắt thanh niên một sừng nhướng len, hạ quyết tâm nói.

Lời này vừa ra khỏi miệng, người mắt cá chưa kịp đáp lời thì con chim khổng lồ chín đầu phía trước từ trong một chiếc đầu của nó đã rống lên một tiếng thê lệ, tiếp đó tám chiếc đầu còn lại đồng thời há miệng.

Dưới tiếng rống mãnh liệt, chỉ thấy hỏa cầu, phong nhận, băng chùy, lôi điện, vô số loại công kích bất đồng thuộc tính đồng thời từ tám chiếc đầu phun ra, hằng hà sa số, cơ hồ trải rộng hơn phân nửa hư không.

Công kích mãnh liệt, khí thế kinh người!

Thanh niên một sừng cùng người mắt cá nhìn thấy công kích này thì ngược lại thần sắc liền tỏ ra trấn đinh.

Người mắt cá liên tiếng: *"Để ta tới trước!"*, lời vừa dứt thì người này đã huy động hai tay bắt quyết, thâm lam sắc quang hà trên người không ngừng nhộn nhạo, tiếp đó một bàn tay tùy ý điểm tới đợt công kích phô thiên cái địa trước mặt.

"Oành!" một tiếng, một đạo lam quang từ đầu ngón tay hắn vừa bắn ra lập tức hóa thành lam sắc quang mạc trực tiếp bao phủ bản thân và thanh niên một sừng vào bên trong.

Tiếp đó, trong miệng người mắt cá không ngừng đọc pháp quyết thôi động quang mạc, chỉ thoáng chốc quang mạc đã hóa thành một bức tường băng trong xuốt cao dày.

Tất cả các đòn công kích trong nháy mắt đã ập tới đánh lên bề mặt tường băng như mưa to gió lớn.

Tiếng nổ, tiếng rít gió ầm ầm không rứt liên tục trút vào tường băng.

Các loại công kích đan vào nhau, đủ mọi màu sắc linh quang chói mắt bao phủ trọn tường băng.

Cửu đầu cốt điểu đứng giữa thiên không thấy vậy thì kêu lên đắc ý, nhưng từng đợt công kích từ những chiếc đầu còn lại vẫn không hề chậm đi chút nào, thậm chí công kích với mật độ còn lớn hơn trước, mạnh hơn trước ba phần.

Dường như con chim này muốn đem hai gã địch nhân tiêu diệt luôn.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh từ trong quang mang đủ mọi màu sắc đằng kia truyền ra. Tiếng lách tách vang lên, từ trong các loại hào quang đột nhiên truyền ra một phiến thâm lam quang sắc, ánh sàng này vừa chớp lên đã lấy một tốc độ không thể tin nổi lan tràn ra hơn trăm trượng.

Nơi lam quang đi qua toàn bộ không gian uốn khúc mơ hồ, vô luận là công kích gì tiến vào khu vực này đều vô thanh vô tức biến mất.

Trong lam quang văng vẳng tiếng chú ngữ của người mắt cá.

Lam quang này quay tròn một vòng, đột nhiên bùng sáng mạnh mẽ, một mảng lam quang cực lớn trực tiếp phóng về phía cốt điểu với tốc độ cực nhanh, chỉ trong một thoáng hô hấp lam quang đã tới gần cốt điểu trong gang tấc.

------oOo------

Chương 1529: Ly ý

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cốt điểu cả kinh, nhưng cũng không hoảng hốt. Một đôi cự trảo cực lớn của nó giương lên chụp lấy lam hà.

"Xuy xuy" – hơn mười đạo trảo mang đen nhánh xuất hiện trong hư không, trông nó phảng phất như hơn mười đạo kiếm quang nhất tế phóng đi chém lên trên lam hà.

Uỳnh uỳnh…!

Lam hà vừa tiếp xúc với hắc mang đã bị chém ra hơn mười lỗ thủng. Nhưng linh quang lóe lên, lam quang thoáng chốc đã hợp lại như cũ, hơn mười đạo trảo mang đều bị lam hà vây bên trong, hơn nữa dưới lam quang chớp động hắc sắc trảo mang dần dần bị đóng thành lam băng.

Quang hà lại cuốn tới đỉnh đầu cốt điểu, khí thế hừng hực. Chiếc đầu ở giữa của cốt điểu rống lên giận dữ, một đôi cốt sí cực lớn của nó đập mạnh.

Hai cỗ hôi khí từ cốt sí phóng ra đón đỡ thế xuống của lam hà.

Hai thứ va chạm với nhau, lam quang hôi khí đan xen phát ra tiếng sấm ì ùng. Lam quang bỗng đại thịnh, sau vài lần quay cuồng đã nuốt lấy hôi khí vào trong đó rồi biến nó thành vô số khối lam băng lớn nhỏ không đều lơ lửng giữa không trung.

Nhưng lam hà cũng vì vậy mà không thể hạ xuống, bởi vô khí hôi khí phía dưới đang cuồn cuộn bốc lên không dứt.

Chỉ là chuyện tình bất ngờ lại xuất hiện!

Theo tiếng rống thê lệ của cửu đầu điểu, tất cả các khối băng này đều lóe dị quang, mặt ngoài sáng bóng bỗng xuất hiện vô số vết nứt, hôi khí từ trong đó không ngừng tuôn ra, nháy mắt đã thôn phệ khối băng biến nó thành một màu đen.

Hôi khí này dĩ nhiên có khả năng thủ thực cực mạnh, chỉ mấy lần hít thở nó đã đem khối băng trong không trung cùng lam hà thôn phệ không còn một mảnh.

"Quả nhiên là hung sát chi khi của cửu đầu điểu còn sống, lúc này còn có thể bảo lưu lại vài phần." Ở lam quang phía xa xa truyền ra âm thanh lạnh lùng của người mắt cá.

Lam quang nơi đó lập tức rung động kịch liệt, quang mang đại phóng, vô số khỏa lam sắc quang cầu phóng ra mang theo tiếng rít gió chói tai. Trong từng đoạn quang cầu còn phát ra tiếng quái khiếu liên miên không dứt, tất cả đều đánh thẳng về phía cốt điểu.

Cốt điểu cực lớn này dường như cũng đã biết sự lợi hại của lam hà nên không hề coi thường công kích của kẻ địch. Chiếc đầu ở giữa của nó liền hé miệng phun ra một cỗ hôi khí đặc trưng.

Một đôi cốt sĩ cũng không ngừng chớp động phóng ra hôi khí. Ba cỗ hôi khí liên kết cùng nhau cuồn cuộn tuôn đi đón đỡ công kích của đối phương. Toàn bộ lam sắc quang cầu lóe lên, lập tức vang lên vô số tiếng nổ.

Tất cả quang cầu bên trong hóa thành một đoàn băng lăng, nhưng nó đã lập tức bị hôi khí bao phủ mà biến mất vô ảnh vô tung, không thể phát huy được bao nhiêu uy năng!

Nhưng lam sắc quang cầu dày đặc, phảng phất như vô cùng vô tận. Nhiều quang cầu đồng thời nổ tung như vậy cũng khiến hôi khí bị chặn lại tại chỗ.

"Quả nhiên là có không ít hung sát chi khí, để ta thử một chút!" Thanh âm thanh niên một sừng từ trong lam quang truyền ra. Bên trong linh quang lóe lên, bóng ảnh tuấn mỹ của thanh niên một sừng từ từ bay lên.

Giờ phút này, hai tay hắn bắt quyết, đoản giác bạch sắc trên đầu bỗng chốc biến lớn, đồng thời phía sau lưng nổi lên hư ảnh quái vật cực lớn hiện ra.

Tiếng sét nổ vang! Một đạo thanh sắc điện hồ từ độc giác lóe lên.

Thanh niên khẽ hô một tiếng, thanh sắc điện hồ từ trên độc giác bắt đầu hóa lớn

Thanh niên mỉm cười, thanh sắc điện hồ to bằng miệng bát ăn cơm dài chừng hơn mười trượng từ độc giác bắn ra.

Điện hồ cực lớn trong nháy mắt phân thành hai, từ hai thành bốn, tứ bốn hóa tám.

Trong nháy mắt, hơn nửa bầu trời trải rộng thanh sắc điện hồ, dưới tiếng nổ đinh tai nhức óc, tất cả đều tập chung đánh xuống cốt điểu.

Cự đại cốt điểu thấy vậy thì cả kinh, nhưng nó cũng không lưỡng lự, từ chiếc đầu ở giữa của nó liền phun ra từng đoàn hôi khí đón đỡ điện hồ kinh người ập tới.

Hai loại công kích vừa va chạm trong phút chốc thì vô số điện hồ liên tục chớp động hóa thành một tấm thanh sắc điện võng.

Thanh quang cùng hôi khí tại không trung đan xen vào nhau. Một mặt hôi khí trùng trùng, âm phong trận trận; bên kia điện hồ chớp giật, sấm nổ không ngừng.

Hai loại thần thông giằng co bất phân thắng bại.

Nhưng một lát sau, thanh niên một sừng đứng ở phía xa đã lộ vẻ kinh dị, một tay bắt quyết, độc giác trên đầu lại tiếp tục bắn ra một đạo điện hồ.

Một màn tương tự lúc trước lại xuất hiện, lại có mấy trăm đạo thanh sắc điện hồ đồng thời bổ xuống.

Sự cân bằng thoáng chốc đã bị phá bỏ.

Thanh sắc điện quang khí thế đại thịnh lập tức bức lui hôi khí về phía sau. Thanh sắc điện quang lại nổ vang, bắt đầu biến ảo thành một con điện giao không ngừng quay cuồng tả xung hữu đột trong hôi khí.

Cự đại cốt điểu thấy vậy thì chín chiếc đầu đồng thời giương lên há miệng phun ra từng đạo hắc sắc quang trụ, tốc độ nhanh vô cùng.

Trong đó có năm đạo đánh thẳng tới thanh sắc điện hồ trên không trung, bốn đạo vọt tới lam quang đang ập xuống.

Nơi phụ cận quang trụ đi qua, không khí trở nên nóng rực, vô luận là hồ quang hay lam quang dưới quang trụ điều tán loạn tiêu thất, dường như không chịu nổi một kích.

Chỉ chớp lên, quang trụ đã trực tiếp đánh tới thanh niên một sừng và người mắt cá.

Nhưng trong nháy mắt khi thân hình hai gã dị tộc nhân này bị quang trụ xuyên qua lại từ từ tan biến.

Đây rõ ràng chỉ là hai đạo ảo ảnh của chúng mà thôi.

Tiếp theo, tại hơn trăm trượng bên ngoài không gian trở lên vặn vẹo, hai đạo nhân ảnh từ từ xuất hiện.

Đây đúng là bản thể của hai gã dị tộc nhân.

"Thế nào, ngươi cảm thấy hung sát chi khí trên người nó còn sót lại được bao nhiêu?" Thanh niên một sừng thở dài, hướng về phía đồng bạn hỏi.

"Hẳn là không đủ một nửa, chỉ khoảng một phần ba mà thôi." Người mắt cá nhíu mắt, không lưỡng lự trả lời.

"Ừm, cũng giống như ta tính toán. Nếu có hung sát chi khí sung túc duy trì thì nó cũng đã không cần phun ra Diệt Phách Thần Quang sớm như vậy." Thanh niên một sừng bên cạnh trầm giọng nói.

"Xem ra Mẫn huynh quả thực không muốn bỏ qua chân linh âm khí, chuẩn bị đại chiến một lần rồi." Người mắt cá mỉm cười.

"Nếu minh thi của Cửu Đầu Điều còn dư lại hung sát chi khí không nhiều thì ta đương nhiên không muốn bỏ qua chân linh âm khí. Chẳng qua trong này có chút cổ quái, với con minh thi này cũng không có uy năng để tạo ra nhiều chân linh âm khí tinh thuần như vậy." Thanh niên một sừng nhìn về phía vụ hải mênh mông, nhíu mày nói.

"Đúng là có chút khả nghi, nhưng chỉ cần trong chân linh âm khí này không có đầu minh thi thứ hai thì chúng ta cũng không cần quan tâm." Người mắt cá cười hắc hắc.

"Đạo hữu nói cũng đúng, chúng ta xuất toàn lực thôi. Cần trong khoảng thời gian ngắn tiêu diệt thứ này." Thanh niên một sừng suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý."

"Tại hạ cũng có ý này." *Trong mắt người mắt cá thoáng lóe lên vẻ âm lệ.*

Giờ phút này, cốt điểu chín đầu ở phía xa nhìn thấy công kích của mình thất bại thì nổi giận lôi đình. Hai cánh của nó vỗ lên, một đầu hướng về phía vụ hải rống lên một tiếng, vô số vụ khí từ dưới đất bay lên.

Vụ khí trong phạm vi vài dặm đều bị cốt điểu thu lấy, hóa thành hắc sắc linh vũ bao bọc toàn thân. Lúc này nó hùng hổ bổ thẳng tới hai gã dị tộc.

Thấy tình hình như vậy, hai gã dị tộc nhân cho dù tự tin đánh thắng cũng không khỏi rùng mình.

Thanh niên một sừng lập tức vỗ lên thiên linh cái của mình, bỗng chốc cả người hóa thành một quái vật cao trăm trượng, toàn thân mặc đồng giáp, trên người có vô số thanh sắc điện hồ lưu chuyển. Lúc này hắn chính diện nghênh kháng công kích của đối thủ.

Còn người mắt cá lại vung tay trảo lên hư không, nhất thời trong tay đã xuất hiện một cây tam xoa kích kim quang xán lạn.

Hắn khẽ vung tam xoa kích lên.

Nhất thời ba chiếc đinh ba trên tam xoa kích hiện lên ba loại linh quang lam – bạch – hoàng!

Người mắt cá cũng biến hình hóa thành mình người đầu cá cực lớn. Tiếp đó tam xoa kích trong tay cũng đồng thời biến lớn vô số lần.

Quái vật cầm tam xoa kích trong tay, nhất thời tam sắc quang hà xung quanh cuồn cuộn hiện lên hóa thành lam sắc ba đào, bạch sắc cuồng phong cùng thanh sắc thiểm điện.

Thân hình nó nhoáng lên, liền huy động tam xoa kích trong tay đánh về chiến đoán phía trước.

Nhất thời tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, không khí xung quanh cùng mặt đất đều không ngừng rung lên kịch liệt, tiếng nổ lớn truyền đi cả ngàn dặm.

Động tĩnh lớn đến vậy, trừ phi Hàn Lập là kẻ điếc mới không nghe thấy.

Hàn Lập trong động phủ thấy vậy thì lập tức kích phát cấm chế Vạn Lung Châu, quan sát đại khái tình hình chiến sự hơn trăm dặm ngoài xa.

Chỉ thấy thân hình khổng lồ của cốt điểu chín đầu ở bên trong hắc vụ - điều này khiến Hàn Lập hít sâu một hơi.

Tại Hắc Minh vụ này không ngờ còn ẩn chứa một tồn tại đáng sợ như thế, hắn lần trước cũng từ vụ khí đi ra thế nhưng không làm kinh động đến quái vật này, xem ra là đại vận!

Nếu không lấy thần thông có thể chống lại hai gã Hợp Thể kỳ ra tay với hắn thì quả thực là hữu tử vô sinh.

Nhìn ba tồn tại Hợp Thể phía xa xa đang tranh đấu, lốc xoáy tận trời, vụ khí cuồn cuộn; đồng tử Hàn Lập co rụt lại, gắt gao nhìn *chầm chầm vào ba quái vật cực lớn tại chiến đoàn, thần sắc do dự một chút.*

Lấy nhãn lực của hắn đương nhiên có thể nhìn ra hai gã dị tộc nhân kia đang chiếm thượng phong nhất định, hơn nữa chiến đoàn cũng đang từ từ di chuyển tới gần động phủ của hắn.

"Không được, nơi đây không thể ở lại. Mặc kệ chúng tranh đấu có ảnh hưởng tới động phủ của mình không, hiện tại chính là cơ hội tuyệt hảo để rời đi. Nếu không đến khi phân ra thắng bại thì muốn đi cũng đã muộn." Tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, Hàn Lập rốt cục cũng hạ quyết định.

Lúc này hắn không hề do dự, thân hình nhoáng lên, nháy mắt hóa thành một đoàn thanh hồng bay đi.

Một thoáng sau, thanh quang chợt tắt, Hàn Lập đã xuất hiện ở trong dược viên.

Ở trước mặt hắn đang là một dãy Kim Lôi Trúc vạn năm xanh tươi.

------oOo------

Chương 1530: Tân phi kiếm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chỉ thấy hư ảnh bảy mươi hai cây tiểu kiếm từ trong thân trúc bắn ra, chỉ thoáng lóe lên rồi lại tiến nhập vào bên trong thúy trúc.

Tiếp đó, một tay Hàn Lập bắt quyết, miệng hô to: *"Lên!"*

Một màn kinh người xuất hiện.

Chỉ thấy toàn bộ Kim Lôi Trúc phát ra tiếng sấm rền, vô luận là thân trúc hay lá trúc bỗng chốc khô vàng, rồi lại hóa thành màu xám trắng – như vật chết vậy.

Lúc này một cỗ gió nhẹ cuốn qua, bảy mươi hai cây Kim Lôi Trúc trong phút chốc hóa thành tro tàn, biến mất vô tung vô ảnh.

Bảy mươi hai thanh phi kiếm dài hơn một thước thanh quang mênh mông, hàn quang bức người đang trôi nổi giữa không trung.

Hàn Lập cuộn tay lại.

"Phốc!" một tiếng, một thanh phi kiếm lóe lên thanh quang rồi lập tức bay vào trong tay Hàn Lập.

Hàn Lập cẩn thận quan sát phi kiếm trong tay, bỗng nhiên tay khẽ khẽ búng vào thân kiếm. Nhất thời điện quang trên thân kiếm lóe lên, tiếng rồng ngâm vang lên. Phi kiếm rung động, phảng phất như hóa thành một đầu thanh giao.

Hàn Lập mỉm cười, ánh mắt hắn khẽ chớp lên., trên bàn tay cầm kiếm bỗng đại phóng linh quang, một cỗ linh lực kinh người được rót vào trong kiếm.

Thanh quang bên ngoài phi kiếm chợt hiện, thân kiếm vốn tỏa ra hàn quang khiếp người bỗng chốc mờ dần không rõ.

Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, hắn vươn một ngón tay đưa qua thân kiếm.

Chỉ thấy phi kiếm chớp lên, ngón tay trực tiếp xuyên qua thân kiếm mà không hề gặp phải cản trở.

Phảng phất như lưỡi phi kiếm không có thật thể mà chỉ là vật huyễn hóa ra mà thôi.

Hàn Lập thấy vậy thì mừng rỡ, hai tay lập tức kháp quyết, thần niệm nhanh chóng thôi động đám phi kiếm còn lại.

Bảy mươi hai thanh phi kiếm đằng không bay lên, chúng xoay tròn một lượt rồi nhập thẳng vào cơ thể Hàn Lập, biến mất không thấy bóng dáng.

Trên người Hàn Lập thanh quang chợt lóe, hắn lập tức hóa thành một đạo kinh hồng bay ra khỏi dược viên. Chỉ sau vài lần chớp động đã biến mất không thấy bóng dáng.

Không lâu sau, tại chân cự sơn nơi đặt động phủ của Hàn Lập xuất hiện một đạo thanh hồng từ phía dưới phóng lên, bay ngược với phương hướng Hắc Minh vụ hải.

Dưới thần niệm Hợp Thể, cho dù Hàn Lập có dùng bí thuật ẩn thân đi chăng nữa cũng không thể che dấu được, cho nên hắn cũng không cần che dấu mà trực tiếp khống chế độn quang nhằm hướng chân trời bay đi.

Phía xa xa tiếng động liên tục vang lên, hà quang chớp động không ngừng – chứng tỏ cuộc chiến đang hết sức ác liệt, cho dù hai gã dị tộc nhân có chú ý tới hắn cũng không rảnh mà phân thân ngăn cản.

Hàn Lập nhìn thấy cơ hồi này nên không do dự lập tức chạy trốn.

Tại chiến đoàn phía xa, thanh niên một sừng hóa thành quái vật đang điều khiển vô số thanh hồ trong tay đánh lui cốt điểu bỗng nhiên hắn quay đầu lại nhìn về hướng Hàn Lập rời đi *"ồ"* lên một tiếng, hàn quang trong mắt chợt lóe.

"Mẫn huynh, không cần lo tới việc khác. Cần tập chung tiêu diệt thứ này, chúng ta còn nhiều việc cần làm." Ngư nhân cực lớn đang huy động tam xoa kích bên kia ông ông nói.

Xem ra gã dị tộc này cũng phát hiện ra Hàn Lập rời đi nên mới đề tỉnh đồng bạn.

"Không cần ngươi nói, ta biết rõ." Quái vật do thanh niên một sừng hóa thành hừ lạnh một tiếng, tiêm giác trên đầu rền vang tiếng sấm, một đoàn thanh sắc hồ quang lại từ đó phóng ra hóa thành một cây lôi đao cực lớn chém về phía cốt điểu.

Cự đại cốt điểu cũng không cam chịu yếu thế, nó rống lên, một đôi cốt trảo của nó chộp xuống hư không. Một đôi cự trảo cực lớn được hắc khí vờn quanh hiện lên giữa không trung, rồi trực tiếp nghênh đón lôi đao.

Một tiếng nổ kinh người xuất hiện, khí lãng cuốn đi bốn phương tám hướng.

Cự đại ngư nhân thấy vậy, khuôn mặt dữ tợn cười lên một tiếng rồi vung tam xoa kích trong tay bắn ra một đạo băng thương, một cơn lốc cùng một đoàn bạch sắc điện hồ. Thân hình hắn cũng lập tức vọt đi.

Tình hình tranh đấu của ba quái vật trở lên vô cùng kịch liệt!

Độn quang của Hàn Lập đang trực tiếp hướng về nơi ở của Thiên Bằng Tộc, nhưng sau khi độn đi được hơn vạn dặm thì hắn liền điều chỉnh phương hướng phóng ra biển lớn.

Đây cũng là do hắn suy xét cẩn thận mới làm vậy. Cũng là để phòng ngừa hai gã dị tộc nhân trong khoảng thời gian ngắn tiêu diệt con cốt điểu rồi đuổi theo.

Thay đổi phương hướng như vậy đương nhiên sẽ không tạo ra sơ hở, khiến đối phương khó lòng truy tìm.

Chẳng qua cho dù như vậy, Hàn Lập chạy hơn hai mươi ngày vẫn không dám dừng lại. Không ngừng phi hành với tốc độ cao nhất bên trên biển rộng. Cũng không biết hắn phi hành được bao nhiêu ngàn dặm thấy bản thân quả thực không bị hai gã dị tộc đuổi theo mới thở ra một hơi, rồi thay đổi phương hướng thêm lần nữa.

Hắn sửa lại lộ trình, bắt đầu phi hành dọc theo bờ biển.

Cũng bởi sâu bên trong hải dương có rất nhiều hải thú lợi hại, so với trên đại lục còn nguy hiểm hơn vài phần. Ngay cả khi hắn có tu vị Luyện Hư cũng không định trực tiếp chạy ra ngoài đại dương rộng lớn.

Thứ gì không hiểu rõ thì càng nguy hiểm.

Chẳng qua Hàn Lập cũng không định tiếp tục lưu lại trong khu vực của Phi Linh Tộc.

Một mặt là bởi Thiên Bằng Tộc, còn lại là do sự tồn tại của hai gã dị tộc cấp Hợp Thể khiến hắn mơ hồ có dự cảm không tốt, lo lắng không yên nên lập tức quyết định xa chạy cao bay.

Hắn chuẩn bị men theo khu duyên hải trực tiếp bay ra khỏi khu vực cư trú của Phi Linh Tộc.

Ở vùng duyên hải không có hải thú cường đại sinh sống, mà do Phi Linh Tộc không thích hải dương nên sẽ không dễ dàng xuất hiện ở khu vực này.

Nếu như đúng dự tính, hắn sẽ tránh được rất nhiều phiền toái.

Trong lòng Hàn Lập tính toán cẩn thận một hồi, rồi nhằm thẳng hướng Đông bay đi.

Lấy tu vị hiện tại của hắn, cho dù khống chế độn quang một hơi phi hành mấy trăm ngàn dặm cũng không tổn tao bao nhiêu sức lực.

Hàn Lập một mặt vừa phi độn vừa lấy ra một cây thanh sắc phi kiếm cẩn thận xem xét.

Phi kiếm này đã hoàn toàn chuyển hóa thành mộc thuộc tính. Thanh Trúc Phong Vân Kiếm ngoài thanh quang lập lòe thì nhẹ như không có gì, hơn nữa sau khi quán chú pháp lực còn có thể từ thực thể hóa thành hư ảnh.

Hàn Lập cầm một chuôi kiếm trong tay, nhẹ nhàng vung lên.

Thanh mang tỏa rộng, phảng phất như khổng tước xòe đuôi. Tiếp đó cổ tay Hàn Lập khẽ run lên, tất cả thanh quang liền chợt tắt, kiếm lại trở lại hình dáng như cũ. Tốc độ cực nhanh, cơ hồ không thể tưởng tượng được!

Nét mặt Hàn Lập trở lên vô cùng mừng rỡ.

Vừa rồi hắn huy động phi kiếm, cơ hồ căn bản không hề cảm giác được lực cản trở nào. Điều này chứng tỏ phi kiếm đã nhẹ và sắc bén đến một mức độ kinh người.

Kể từ đó, khi khu động phi kiếm chỉ cần thâm tâm vừa động trong nháy mắt đã lướt đi vài dặm, có thể giết người chỉ trong một ý niệm.

Chẳng qua Hàn Lập cũng lập tức nhíu mày.

Phi kiếm này trở nên nhẹ như vậy, hoàn toàn trở thành mộc thuộc tính thì độ cứng rắn sợ rằng cũng không thể so với trước kia.

Trong lòng nghĩ vậy, Hàn Lập do dự một chút rồi tay kia khẽ lật lấy ra một thanh phi kiếm giống y hệt như vậy.

Hai phi kiếm chớp lên rồi tự chém vào nhau.

Thanh quang chợt lóe, tiếng *"rắc rắc"* truyền ra.

"Không ổn!" Hàn Lập hoảng sợ thầm kêu một tiếng, vội vã tập chung nhìn vào phi kiếm, sắc mặt nhất thời trở nên vô cùng khó coi.

Chỉ thấy hai thanh phi kiếm tự chém đoạn nhau, bốn đoạn phi kiếm bị gãy vẫn nhẹ nhàng trôi nổi trước người.

Lần tinh luyện này, độ cứng rắn của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm còn tồi tệ hơn cả dự đoán!

"Không đúng! Thanh Trúc Phong Vân Kiếm là bổn mạng pháp bảo của mình, một khi bị hao tổn thì bản thân cũng không bình yên vô sự." Hàn Lập lại dấy lên sự kinh ngạc, nhưng tâm niệm khẽ chuyển, hắn cầm bốn đoạn phi kiếm trong tay khẽ ném lên, đồng thời huy động kháp quyết.

Sự tình quỷ dị xuất hiện!

Bốn đoạn phi kiếm động thời run lên, bỗng nhiên tụ lại với nhau, tiếp đó theo thanh quang bùng phát mà biến trở lại thành hai thanh phi kiếm đầy đủ không tổn hao gì.

"Kiếm Linh hóa hư!" Hai mắt Hàn Lập sáng ngời, thốt lên thành tiếng. Ban đầu sau khi hắn quán nhập linh lực vào thân phi kiếm khiến phi kiếm biến thành hư ảnh – lúc này trong lòng đã có chút hoài nghi nhưng không hoàn toàn khẳng đinh.

Đây là một loại thần không bất khả tư nghị mà kiếm tu trong Nhân tộc hướng tới.

Hàn Lập tuy có nghe nói nhưng chưa từng tận mắt thấy qua, hoặc nghe thấy vị kiếm tu cấp cao nào có loại thần thông này.

Không ngờ rằng bản thân sau khi dùng một loại bí thuật tinh luyện phi kiếm lại khiến phi kiếm của bản thân có được loại thần thông này.

Nghe nói có được thần thông này thì phi kiếm hoàn toàn có thể biến thành thể vô hình, có thể tùy ý phân giải thành vô số đoạn, sau đó lại khôi phục như bình thường.

Kể từ đó, phi kiếm này có thể coi như có kiếm thân bất diệt. Trừ bỏ một ít bảo vật đặc thù thì cơ hồ không thể phá hủy phi kiếm.

Đương nhiên đây cũng chỉ là trên lý luận. Phi kiếm mỗi lần hóa hư trọng tổ trở lại vẫn có hao tổn nhất định, đồng thời cũng khiến pháp lực của chủ nhân phi kiếm hao tổn không ít.

Nếu thật sự bị gãy đoạn nhiều lần, hoặc pháp lực chủ nhân phi kiếm tiêu hao toàn bộ thì cho dù phi kiếm có thần thông hóa hư cũng có thể toàn toàn bị hủy diệt.

Nhưng cho dù vậy thì Hàn Lập cũng vô cùng mừng rỡ.

Hiện tại cuối cùng hắn cũng hiểu được vì sao lão giả họ Khương khi thấy phi kiếm của mình trộn lẫn mấy loại tài liệu khác lại chê trách như vậy.

Chỉ sợ phi kiếm của ông ta cũng có loại thần thông này. Chẳng qua lão giả họ Khương cũng không phải tinh luyện phi kiếm như hắn, cho nên nếu để phi kiếm có thần thông này thì cần phải rèn luyện trong bao lâu đây?

Cũng là do hắn dùng tiểu bình bồi dưỡng Kim Lôi Trúc hơn trăm năm mới có thể rèn luyện tới mức tinh thuần như thế.

Hàn Lập há miệng phun ra một đoàn thanh hà.

Hai phi kiếm lưu chuyển bên trong thanh hà, nháy mắt đã thu nhỏ lại hơn mười lần đến khi chỉ còn độ một tấc mới thôi.

Tiếp đó, hà quang cuộn trở lại, phi kiếm được Hàn Lập thu vào bên trong cơ thể.

Phi kiếm này còn cần rèn luyện thêm nữa, cho đến khi đạt được kiếm tâm thông linh. Mượn lực ngoại vật không được, tất cả chỉ có thể dựa vào chân nguyên lực của bản thân chậm rãi bồi luyện.

Tâm tình Hàn Lập lúc này rất tốt, hắn một mặt khống chế độn quang, một mặt tiếp tục tham ngộ Xuân Lê kiếm trận.

Thời gian cứ vậy trôi đi, Hàn Lập đã bay dọc bờ biển được hơn nửa năm.

Lúc này, phi kiếm của Hàn Lập chợt lóe chém con cự mãng từ dưới biển định tấn công hắn ra làm vô số mảnh. Hàn Lập bỗng nhiên biến sắc, ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Hết phần của tớ, từ hôm sau đến phần người khác

------oOo------

Chương 1531: Huyết vân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nguyên bản bầu trời vẫn trong xanh không một gợn mây, đột nhiên dần trở thành một màu đỏ hồng.

Chỉ thấy vô số huyết vẫn từ phương hướng nọ cuồn cuộn kéo đến, chỉ chốc lát đã tới trên đỉnh đầu Hàn Lập, tiếp theo lại nhanh chóng lan ra.

Trong nháy mắt, trong tầm mắt Hàn Lập chỉ còn lại một màu đỏ, không trung tràn ngập tinh khí, giống như cả người đang ở một thế giới xa lạ khác.

Hàn Lập khẽ ngửi tinh khí, mặt có chút trắng bệch.

Khí tức này rõ ràng là máu tươi!

Nhiều huyết vân như vậy thì bao nhiêu máu tươi mới có thể tạo nên, cảnh này thật sự làm cho người ta thập phần sợ hãi.

Hàn Lập trở nên thật cẩn thận!

Hắn dừng độn quang lại, lôi bào trên người hiện lên, hóa thành thanh bạch điện hồ chớp động không thôi. Cùng lúc đó kim quang trên thân nổi lên, hình thành một kim sắc lân giáp, hư ảnh ba đầu sáu tay sau lưng cũng hiện ra.

Hàn Lập khoanh tay, ngẩng đầu nhìn trời, hai mắt híp lại, lam mang trong mắt chớp động.

Tình hình quỷ dị như thế làm cho hắn cảm thấy mình bị ai đó theo dõi. Cũng may hắn hiện đã tu thành một loại thần thông mới, cho dù là tu sĩ Hợp Thể Kỳ ra tay thì cũng có thể chạy thoát, cho nên hắn vẫn có vẻ trấn định dị thường.

Đương nhiên hắn cũng đem thần niệm thả ra bốn phương tám hướng, muốn tìm ra nơi địch nhân ẩn núp.

Nhưng chuyện tiếp theo lại làm cho lòng Hàn Lập trầm xuống.

Mặc cho thần niệm hắn bao phủ trong vòng ngàn dặm nhưng căn bản vẫn không tìm được địch nhân, mà bầu trời vạn dặm quanh hắn vẫn bị huyết vân độc nhất vô nhị này vây kín.

Hàn Lập hấp một ngụm lương khí.

Chẳng lẽ không phải là do bị người nào đó theo dõi, mà là đang ở trong một cấm chế thần bí.

Hàn Lập không khỏi nghĩ tới điều này!

Sắc mặt âm tình bất định, một hồi lâu sau hắn đột nhiên hóa thành một đạo thanh hồng bắn ra, sau vài lần chớp động liền biến mất ở phía chân trời.

Mặc kệ là vì sao gặp phải thiên tượng như thế, nhưng hắn thật sự muốn rời khỏi nơi đây càng sớm càng tốt.

Lấy tu vi hiện tại của Hàn Lập, độn tốc toàn lực thì chỉ một khắc sau liền hóa thành thanh ti phá không, sau khi hiện lên ở bầu trời chỗ này thì chỉ một khắc sau liền xuất hiện ở bầu trời chỗ khác, trong nháy mắt liền độn ra hơn trăm trượng.

Độn tốc cực nhanh, cơ hồ không hề dưới tu sĩ Hợp Thể Kỳ.

Đây hiển nhiên là do tu vi hiện tại của Hàn Lập tiến nhanh, nhưng nguyên do chủ yếu chính là mới luyện lại bảy mươi hai thanh phi kiếm, nên độn tốc nhanh hơn.

Hàn Lập dùng một thanh phi kiếm mà ngự kiếm phi hành, cho nên mới có biểu hiện kinh người như vậy.

Hàn Lập đối với tốc độ ngự kiếm của mình cũng thấy có chút ngoài ý muốn, sợ hãi lẫn vui mừng đan xen.

Nhưng vẻ tươi cười trên mặt Hàn Lập không duy trì được bao lâu thì đã biến mất, cuối cùng hiện ra thần sắc khó tin.

Hắn đã một hơi bay xa trăm vạn dặm, nhưng hiện tại bản thân vẫn đang ở trong huyết vân quỷ dị này, bộ dáng như vô cùng vô tận.

Hàn Lập vô cùng hoảng sợ, độn quang ngày càng nhanh.

Sau khi Hàn Lập phi hành thêm nửa canh giờ mà màu đỏ trên không trung vẫn như trước tồn tại thì rốt cục thanh quang thu về, lần nữa hiện ra thân hình Hàn Lập.

Giờ phút này sắc mặt Hàn Lập trở nên âm trầm dị thường.

Hiển nhiên hắn biết bản thân đang trong cấm chế thần diệu nào đó, nếu không sẽ không gặp phải chuyện tình thế này. Nhưng cấm chế này lại rộng như thế, thật sự làm người ta nghe thấy mà sợ hãi.

Hàn Lập huyền phù giữa không trung, tâm niệm xoay chuyển tìm cách thoát thân.

Nhưng không chờ Hàn Lập suy nghĩ, đột nhiên huyết vân trên không trung quay cuồng, tiếp theo hiện ra huyết sắc phù văn. Phù văn lưu chuyển trong mây, đột nhiên truyền ra tiếng ầm ầm.

Tiếng ầm ầm ngày càng to, dần dần trở nên đinh tai nhức óc.

Hàn Lập thấy cảnh này thì rùng mình, không suy nghĩ thêm, hai tay bắt quyết, thanh quang trên người chợt lóe, bảy mươi hai thanh sắc phi kiếm chợt bắn ra, xoay quanh Hàn Lập, sau đó liền hóa thành bảy mươi hai đóa thanh liên, múa may trên dưới.

Nhưng Hàn Lậpkhông chỉ làm như thế, sau khi thả ra phi kiếm, tay hư không đánh ra một trảo, bóng đen chợt lóe, một ngọn núi nhỏ xuất hiện trên tay.

Hắn không suy nghĩ thêm, ném nhanh lên.

Hắc sắc tiểu sơn thoáng cái biến cao hơn mười trượng, che trên đỉnh đầu Hàn Lập, phòng hộ nghiêm ngặt.

Mặc dù không biết phát sinh chuyện gì, nhưng Hàn Lập trong nháy mắt đã thả ra mấy tầng phòng hộ.

Ngay lúc Hàn Lập như lâm phải đại địch, huyết sắc phù văn trên không trung bỗng hạ xuống, phảng phất như tìm được mục tiêu, đồng loạt bay về phía Hàn Lập.

Đỉnh đầu thì còn đỡ, có Nguyên Từ Thần Sơn to như vậy ngăn cản, phù văn căn bản không thể tiến lại, nhưng bốn phía cùng bên dưới thì lại có vô số phù văn bắn tới Hàn Lập.

Sắc mặt Hàn Lập biến đổi, không suy nghĩ nhiều liền điểm về thanh liên bốn phía.

Nhất thời chúng xoay chuyển, huyễn hóa ra vô số thanh sắc kiếm quang, hướng về huyết sắc phù văn điên cuồng chém tới.

"Phốc phốc", tiếng nổ lớn phát ra, tất cả phù văn trong nháy mắt bị trảm thành từng đoàn huyết vụ, trong nháy mắt bốn phía bạo liệt, lộ ra một khe hở.

Hàn Lập quát khẽ một tiếng, thanh bạch điện hồ trên người nổi lên, trong tiếng lôi minh hóa thành điện võng cực lớn, bắn về phía huyết vụ.

Ngay lúc Hàn Lập hành động thì huyết vụ lại quay trở về, trong chớp mắt liền nhập vào huyết vẫn không thấy bóng dáng.

Huyết vân nhất thời kịc liệt run rẩy, sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, một huyết phù lớn hơn ba mươi trượng bỗng nhiên từ trong mây đè xuống.

Huyết phù lớn như thế, cho dù là Hàn Lập thì cũng sợ hãi.

Hít sâu một hơi, hắn bỗng điểm đầu ngón tay vào hắc sắc tiểu sơn.

Tiểu sơn lập tức phát ra âm thanh trầm muộn, vô số hôi sắc quang ti bắn ra, hóa thành hôi sắc đại võng trên đỉnh đầu, chuẩn bị nghênh đón cự đại phù văn kia.

Nhưng màn típ theo lại làm cho Hàn Lập ngẩn ra.

Cự đại phù văn không giống như tưởng tượng của hắn là trực tiếp hạ xuống, mà huyết vân phía dưới đột nhiên chuyển động, đồng thời bên ngoài phù văn chớp động huyết mang.

Hàn Lập đứng tại chỗ một lúc, nhưng vẫn chưa có chuyện gì xảy ra.

Nhướng mày, hắn sờ cằm không rõ cự phù này định làm gì.

Nhưng lập tức hắn biến sắc, tựa hồ phát hiện điều gì, một tay liền vỗ vào túi trữ vật.

Nhất thời thanh hà chợt lóe, một hộp ngọc bay vụt ra, sau khi xoay tròn thì rơi vào trong tay.

Trên hộp ngọc được dán các phù triện màu sắc khác nhau, nhưng hiện tại lại run rẩy không ngừng, đồng thời linh quang lúc sáng lúc tối.

Càng khó tin chính là, trong nháy mắt, huyết sắc phù văn trên trời cao dường như cảm ứng được, quang mang cuồng thiểm.

Vài tiếng trầm muộn phát ra, phù triện trong nháy mắt tự bốc cháy, hóa thành tro bụi. Cơ hồ cùng lúc đó, lại có một tiếng nổ *"ầm"* truyền đến.

Quang mang kỳ lạ bên ngoài hộp ngọc chợt lóe, hóa thành một đạo bạch mang bắn ra.

Nếu là tu sĩ bình thường thì chỉ sợ lần này sẽ bị thương không nhẹ.

Nhưng nhục thân Hàn Lập đã sớm mạnh đến cực điểm, lần công kích này đánh vào người hắn giống như đánh vào tinh cương.

Bất quá sau khi bạch quang thu lại, hiện ra một vật bất động đang huyền phù.

Mặt ngoài màu vàng, nhưng lại có lục sắc hoa văn, dài như một cây côn gỗ.

Đúng là Huyền Thiên Quả Thật.

Thấy Huyền Thiên Quả Thật, huyết phù trên không trung nhất thời kịch liệt run rẩy, tiếp theo huyết quang chợt lóe, lần nữa vang lên tiếng ầm rồi biến mất giữa không trung.

Hàn Lập biến sắc vài lần, lộ ra vẻ cực kỳ kinh ngạc.

Tất cả những việc trước mắt này thật sự rất quỷ dị, chẳng lẽ huyết vân nguyên bản là vì Huyền Thiên Quả Thật mà đến.

Hắn không khỏi thầm nghĩ như thế.

Nhưng còn chưa đợi hắn suy nghĩ rõ ràng thì đột nhiên trong huyết vân truyền ra tiếng nổ ầm ầm.

Hàn Lập ngẩn ra, ngước đầu nhìn lại.

Kết quả là xuất hiện một màn làm cho hắn càng hoảng sợ.

Chỉ thấy trong tiếng nổ, rất nhiều hư ảnh đang dần huyễn hóa ra, hư ảnh này hơn phân nửa là bóng dáng yêu thú, một nửa còn lại thì hắn không biết là gì, có chút giống như dị tộc nhân.

Nhưng vô luận là thú ảnh hay hư ảnh của dị tộc nhân thì khuôn mặt đám người cũng vặn vẹo, tựa hồ đang chịu thống khổ không ít.

"Huyết tế!" Lấy sự lịch duyệt của Hàn Lập, chỉ nhìn ra vài lần là rõ, liền thất thanh kêu lên.

Mà đúng lúc này, tất cả huyết sắc hư ảnh trong huyết vân đột nhiên tụ lại, tiếp theo một cái huyết sắc quang trận cơ hồ che cả nửa bầu trời dần hình thành.

Hàn Lập hít sâu một hơi, đột nhiên trở tay nắm lấy Huyền Thiên Quả Thật, tiếp theo thanh quang trên người chợt lóe, trong nháy mắt hóa thành thanh ti bay ra xa hơn trăm trượng.

Hắn thấy tình hình không ổn, cho nên lập tức chạy.

Sau vài lần chớp động, thanh ti đã biến mất tại cuối chân trời.

Mà quang trận ở chỗ cũ thì vẫn đang từ từ thành hình, không bởi vì Hàn Lập rời đi mà có ý dừng lại.

Sau một thời gian toàn lực phi độn, Hàn Lập một hơi độn ra ngoài trăm vạn dặm, nhưng bản thân vẫn ở trong huyết vân quang tráo.

Nhưng cái quang trận thật lớn kia thì đã sớm biến mất không thấy nữa.

Hàn Lập thở dài một hơi, độn quang tạm thời chậm đi vài phần.

Nhưng đột nhiên đúng lúc đó, từ trên trời truyền đến tiếng nổ lớn.

Hàn Lập nghe thấy tiếng nổ quen thuộc, trong lòng trầm xuống, vội vàng nhấc tay lên.

Chỉ thấy huyết vân vốn bình ổn thì giờ phút này đột nhiên tiêu tán, tiếp theo hơn một nửa huyết vân vặn vẹo, một cái huyết sắc quang trận thật lớn hiện ra.

Thần bí quang trận này vừa lúc đem Hàn Lập đặt vào trung tâm trận.

Sắc mặt Hàn Lập tái nhợt không còn chút máu.

Ngay cả khi không biết cái quang trận này đang định làm gì, nhưng pháp trận lớn như thế thật khiến người ta sợ hãi, hiển nhiên cũng không phải là chuyện tốt gì.

Hàn Lập lúc này không cần suy nghĩ, thanh quang trên người chợt lóe, nếu cần thì sẽ lập tức bỏ chạy.

Đúng lúc này, huyết sắc quang trận trên không trung lại xảy ra dị biến!

------oOo------

Chương 1532: Huyền thiên chi tranh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một đạo quang trụ thô to từ trung tâm pháp trận bắn ra, đường kính chừng hơn trăm trượng, ngay lập tức đem Hàn Lập vây vào trong.

Tốc độ cực nhanh, Hàn Lập căn bản không thể tránh.

Hàn Lập thất kinh.

Quang trụng này không biết có thần diệu gì, mà lại xuyên qua sơn thể của Nguyên Từ Thần Sơn, trực tiếp đến trước mắt.

Phút chốc, bốn phía đều là huyết sắc quang mang.

Cơ thể Hàn Lập căng cứng, ngay cả tay cũng không thể nhúc nhích chút nào.

Sắc mặt hắn đại biến, trong lòng bỗng niệm kiếm quyết.

Nhất thời thanh liên bốn phía xoay tròn, tất cả tụ lại thành một thanh phi kiếm dài, thoáng một cái lại hóa thành từng đạo kiếm quang, chém thẳng về trước.

Kiếm quang chợt lóe, dễ dàng xuyên thủng bay ra, phảng phất như cự đại quang trụ chỉ là ảo ảnh.

Nhưng Hàn Lập vẫn không thể nhúc nhích chút nào, không khí bốn phía giống như biến thành tinh cương, gắt gao trói chặt thân thể hắn.

Hàn Lập hút một ngụm lương khí.

Mắt thấy quang trận trên đỉnh đầu đang hiện ra huyết sắc phù văn lớn nhỏ khác nhau, tựa hồ lại có biến hóa khác, lúc này hắn liền bất chấp tất cả.

Hét lớn một tiếng, kim quang trên người hắn sáng lên, đỉnh đầu hiện ra phạm thánh chân ma pháp tướng ba đầu sáu tay.

Pháp tướng này hai chân xếp bằng, sáu tay cùng bắt quyết.

Một trận quang vựng từ trên người pháp tướng phát ra.

Nơi quang vựng đi qua, nguyên bản huyết sắc quang trụ đang bình ổn bỗng lóe linh quang, nổi lên một tia gợn sóng.

Cùng lúc đó, Hàn Lập cảm thấy không khí bốn phía đã thả lỏng ra chút ít.

Trong lòng mừng rỡ, Hàn Lập miệng lẩm bẩm, pháp lực trong cơ thể không ngừng vận chuyển, tựa hồ muốn đem phạm thánh chân ma công thúc dục đến cực hạn.

Nhưng đúng vào lúc này, huyết sắc quang trận trên cao bỗng đại phóng quang mang.

Lập tức huyết sắc phù văn tại trung tâm pháp trận tiêu tán, hiện ra một hắc động khoảng hơn mười trượng, bên trong là tiếng quỷ khóc sói tru, mơ hồ có vô số huyết ảnh đang không ngừng quay cuồng bên trong.

Mà huyết sắc quang trụ chỉ giảm một chút rồi lại trở nên mạnh mẽ.

Hàn Lập chỉ cảm thấy cự lực ngoài thân nặng thêm, mới vừa rồi còn cử động được chút ít, nhưng lập tức đã không còn nữa.

Đồng thời bốn phía trong huyết quang hiện ra vô số phù văn, đồng loạt bắn về phía Hàn Lập.

"A!"

Cho dù bình thường Hàn Lập trấn định, nhưng hiện tại trên mặt không khỏi tái nhợt không chút máu.

Tuy không biết uy lực phù văn như thế nào, nhưng hiện tại hắn bị cấm chế không thể nhúc nhích, chẳng phải chỉ có thể làm bia ngắm sao.

Hàn Lập quýnh lên, trong lòng thúc dục kiếm quyết, phi kiếm bốn phía chớp động, quỷ dị hiện ra khắp nơi, xoay tròn bắn ra vô số thanh sắc kiếm quang về bốn phương tám hướng.

Nơi thanh quang đi qua, phù văn có lung lay một chút, nhưng cuối cùng lại trở lại như ban đầu.

Chỉ phút chốc chúng đã xuyên thủng kiếm quang, bắn tới trước người Hàn Lập.

Hàn Lập cắn răng một cái, hắc khí trên người chợt lóe, sát giáp hiện lên, đồng thời thần niệm vừa động, nhất thời giao tiếp với Phệ Kim Trùng trong túi linh thú.

Hàn Lập biến sắc, định đem hơn ngàn Phệ Kim Trùng đồng thời thả ra.

Cấm chế trước mắt có quỷ dị thì cũng không thể ngăn cản nhiều Phệ Kim Trùng thành thục như vậy được.

Về phần phù văn, hiển nhiên chỉ có thể dựa vào sát giáp trên người cùng thân thể mà mạnh mẽ ngăn cản.

Bất quá cho dù hắn đã tiến giai đến cảnh giới Luyện Hư Kỳ, Phệ Kim Trùng cũng chỉ có thể chống đỡ được chốc lát. Nhưng hiện tại đối mặt với đại nguy cơ, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó.

Nhưng sau một khắc, chuyện xảy ra làm Hàn Lập ngẩn người, nhất thời bảo Phệ Kim Trùng ngừng cử động.

Mắt thấy phù văn đánh đến người, nhưng lại đột nhiên đổi hướng, hóa thành một điểm linh quang bay vào trong tay.

Hàn Lập chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng lên, nguyên bản Huyền Thiên Quả Thật ở trong tay đã bật ra, hóa thành một đoàn bạch quang bay thẳng lên trời.

Sau vài lần chớp động, quả này đã chui vào trong vô số huyết phù trên trời cao.

Huyền Thiên Quả Thật lập tức biến to gấp mấy lần, vô số huyết phù bị chấn cho tan nát, tiếp theo vô số kiếm khí địa phóng, phù văn đều bị chém nát bấy.

Quang mang thu liễm, bạch quang lần nữa biến mất không thấy.

Huyền Thiên Quả Thật sau khi biến to thì cứ như vậy lơ lửng bất động trên không trung.

Nhìn thấy tất cả cảnh này, Hàn Lập trợn mắt há mồm.

Nhưng hắn lập tức tỉnh lại, pháp lực vốn đang vận sức chờ phát động lập tức giống như thủy triều chui vào đỉnh đầu pháp tướng.

Nhất thời thân hình pháp tướng chấn động, kim quang trên người sáng rực, chợt lóe lên rồi lan rộng ra bốn phương tám hướng.

Lúc này đây, kim quang chói mắt giống như một mặt trời chói rực trên đỉnh đầu Hàn Lập.

"Thánh Ma ngự trị!"

Một tiếng nói lạnh lùng từ miệng Hàn Lập phát ra.

Lập tức ba cái đầu pháp tướng ngẩng lên, sáu cánh tay hướng khắp nơi vung lên, phát ra một tiếng trường khiếu trầm thấp.

Mặt trời chói mắt kia bỗng lúc to lúc nhỏ, cuối cùng bạo liệt.

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, trong kim sắc ba lãng có vật gì đó xuất hiện.

Nơi kim ba đi qua, nguyên bản kim quang nhìn như không chút sứt mẻ kia lập tức bay lui về phía sau. Lấy Hàn Lập làm trung tâm, kim quang trong hương viên hơn mười trượng bị đẩy ra.

Hắn khôi phục được một chút tự do.

Một chiêu thần thông Thánh Ma ngự trị này đúng là từ sau khi Hàn Lập tiến vào Luyện Hư Kỳ, mới tìm hiểu được trong Phạm Thánh Chân ma công.

Kỳ thật đây là mượn lực pháp tướng, đem uy lực công pháp tập trung tại một điểm, sau đó lại thả ra.

Một kích vừa rồi nhìn như bình thường, nhưng kỳ thật đã tiêu hao một nửa pháp lực của Hàn Lập.

Đương nhiên Hàn Lập cũng không biết, nếu không phải Phạm Thánh Chân ma công đồng thời ẩn chứa hai loại công pháp có thuộc tính cực kỳ đặc thù, mà đổi lại là một loại công pháp khác thì cho dù là tu sĩ Hợp Thể Kỳ cũng căn bản không thể thoát khỏi trói buộc của huyết quang.

Không thể không nói, vận khí hắn không tệ.

Bất quá Hàn Lập mất sức của chín trâu hai hổ mới có thể thoát được trói buộc.

Hắc động trong huyết sắc quang trận đột nhiên phát ra tiếng nổ lớn, vô số huyết ti bắn ra, muốn đem Huyền Thiên Quả Thật vây lại.

Nhưng Huyền Thiên Quả Thật tựa hồ như thông linh, ngoài thân run nhẹ, lại thả ra vô số bạch quang.

Trong phút chốc, bạch mang và huyết ti giao nhau, phát ra tiếng bạo liệt ầm ù. Bạch mang mặc dù sắc bén dị thượng, đem hơn nửa huyết ti chém nát, nhưng tiếp theo lại vô lực, quang mang ảm đảm, những huyết ti còn lại liền đem Huyền Thiên Quả Thật vây chặt, phảng phất như một cái kén bằng máu thật lớn.

Huyền Thiên Quả Thật liều mạng giãy dụa, run rẩy không ngừng, nhưng hiển nhiên nó đã hết lực. Sau khi bị huyết ti lôi kéo, liền dần dần bị kéo về phía hắc động.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên kim mang bên dưới huyết quang bạo liệt, đem lượng lớn huyết quang đánh tan.

Lập tức một đạo thanh hồng phá tan huyết quang bắn ra, sau một lần chớp động liền tới ngay gần huyết kiển. Sau đó linh quang chợt lóe, biến ảo thành một thanh sắc đại thủ vươn ra.

"Phanh" một tiếng, thanh sắc đại thủ gắt gao chụp lấy huyết kiển, lập tức trong tay phát ra vô số đạo kiếm quang, điên cuồng chém về phía huyết ti.

Nhưng lại xuất hiện tình hình quỷ dị, kiếm quang chạm đến huyết ti, đều chợt lóe xuyên qua, căn bản không thể động đến huyết ti chút nào. Thanh quang thu lại, thanh sắc đại thủ huyễn hóa thành thân ảnh Hàn Lập, hắn phất tay, phát ra thanh mang quỷ dị cuốn lấy Huyền Thiên Quả Thật.

Nhưng lực kéo của huyết ti lại vượt xa tưởng tượng của Hàn Lập, ngay cả như thế thì Huyền Thiên Quả Thật vẫn đang chậm rãi bay lên trời cao. Nếu không phải Huyền Thiên Quả Thật liều mạng giãy dụa, kháng cự lại cự lực kinh người của huyết ti thì sợ rằng chỉ sau vài lần chớp động đã bị kéo vào trong hắc động.

Nhưng nếu cứ thế này thì việc Huyền Thiên Quả Thật bị kéo vào trong hắc động chỉ là chuyện sớm muộn.

Hàn Lập khẩn trương, bỗng nhiên tay kia hướng về thanh sắc phi kiếm trên không trung điểm một cái, phi kiếm sau khi phát ra tiếng trường minh thì toàn thân trở nên mơ hồ, hóa thành một đạo thanh ngân, phảng phất như đã mất đi hình thể.

Đúng là thần thông Kiếm Linh Hóa Hư.

Chỉ thấy thanh ngân chợt lóe, tiếng phanh phanh trầm muộn liên tiếp truyền ra, huyết ti nhìn như vô hình kia lại bị chém thành vô số đoạn.

Hàn Lập mừng rỡ, không cần suy nghĩ phất tay áo lên, hóa thành một cây thanh ti kích bắn ra, đồng thời khẩu phi kiếm kia cũng lóe lên rồi đuổi theo Hàn Lập, nhập vào thân thể không thấy bóng dáng.

Lấy độn tốc hiện tại của Hàn Lập, chỉ hai lần chớp động đã ở một chỗ cách đó hai trăm trượng, mắt thấy sau vài lần chớp động liền biến mất không thấy.

Hàn Lập trong độn quang thở dài một hơi, tưởng rằng lần này rốt cục may mắn chạy thoát.

Nhưng vào lúc này, không trung lại phát sinh dị biến.

Huyết sắc quang trận bỗng nhiên co rút, một đạo huyết hồng thất luyện bắn ra, nhanh như chớp đuổi theo Hàn Lập.

Hàn Lập kinh hãi, tốc độ thất luyện này thật sự rất nhanh.

Hắn căn bản không kịp có bất cứ phản ứng gì, liền cảm thấy trước mắt lóe lên huyết quang, cả người đang giữ Huyền Thiên Quả Thật cũng bị cuốn vào trong huyết sắc.

Lập tức trên mặt thất luyện chợt lóe huyết quang, bắn ngược trở về.

Độn tốc khi bắn lui cũng nhanh đến khó tin, sau khi chợt lóe liền tiến vào trong hắc động.

Ngay lúc thất luyện vừa vào hắc động, huyết sắc quang trận trên không trung phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, nhất thời huyết vân bốn phía điên cuồng tuôn ra, đồng thời hiện ra từng đạo huyết sắc lôi điện.

Mặt ngoài quang trận xuất hiện lượng lớn phù văn, không rõ bắt nguồn từ đâu.

Hàn Lập ở trong thất luyện chỉ cảm thấy đầu choáng váng, mất đi năng lực phi hành, liền phun phi kiếm điên cuồng chém về hướng thất luyện, nhưng lại không có hiệu quả, bị bắn ngược trở về.

Lúc này đây, phi kiếm mà hắn hóa hư vẫn không thể phá vỡ thất luyện này một chút nào.

Đúng lúc này, quang mang bốn phía ảm đạm, lập tức truyền đến tiếng soi tru quỷ khóc.

Tiếp theo một cổ không gian ba động cực kỳ mãnh liệt hiện lên bốn phía.

Hàn Lập thầm kêu một tiếng *"không tốt"*, sắc mặt trở nên âm trầm.

------oOo------

Chương 1533: Linh kiếm hiện thế

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cho dù hắn không thể thấy tình hình bên ngoài thất luyện, nhưng cũng biết mình khẳng định là đã bị hút vào trong hắc động, nếu không sẽ không xuất hiện tình hình quỷ dị này. Dưới tình thế cấp bách, Hàn Lập vỗ trán một cái, nhất thời hắc quang chợt lóe, hiện ra một con mắt đen, đúng là Phá Diệt Pháp Mục mà Hàn Lập khổ tu nhiều năm.

Nếu công kích bình thường không có tác dụng đối vơi thất luyện, thì cũng chỉ có thể dùng loại thần thông chuyên phá cấm chế này mà thôi.

Chỉ thấy một đạo hắc sắc quang trụ nhỏ như ngón tay bắn ra. Huyết sắc thất luyện nhìn như không thể phá hủy, chợt lóe lên, đã bị phá xuyên thủng. Tiếp theo một cái lỗ hổng to một trượng xuất hiện. Đắc thủ dễ như thế khiến Hàn Lập đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo lập tức mừng rỡ. Hắn không suy nghĩ thêm, hai cánh vỗ một cái, cả người liền chợt lóe lên, bay ra khỏi thất luyện. Linh quang thu lại, thân hình Hàn Lập hiện ra trong hắc động, hai cánh không ngừng nhẹ nhàng vỗ.

Đây không phải là dựa vào độn thuật gì cả, mà hoàn toàn dựa vào lực phi hành của phong lôi sí, mới có thể lơ lửng giữa không trung.

Nếu không, sợ rằng hắn đã bị hút vào sâu trong hắc động.

Bốn phía truyền ra tiếng quỷ khóc sói tru, vô số huyết sắc hư ảnh bay ra.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, hay tay chập lại.

Tiếng sét đánh phát ra, vô số đạo kim sắc điện hồ từ trong tay hắn bắn ra.

Kim hồ này thô to dị thường, khác hẳn với Ích Tà Thần Lôi của Hàn Lập.

Kiếm thuật này mang tới cho hắn chỗ tốt ngoài ý muốn, việc luyện phi kiếm chẳng những có thể đem linh khí kim lôi trúc thu nạp không còn một mảnh, mà còn ẩn chứa Ích Tà Thần Lôi cho hắn dùng.

Kết quả như thế, ngoại trừ đem thuộc tính của phi kiếm rèn luyện tới cực điểm, ẩn chứa lượng lớn Ích Tà Thần Lôi thì không còn cách nào khác.

Hôm nay bị Hàn Lập sử dụng, nhưng lại có vẻ không thể đỡ nổi!

Một trận tiếng nổ ầm ầm vang lên, sau đó kim sắc lôi quang chớp động, bốn phía bắn tới vô số huyết sắc ảo ảnh, nhưng số lượng huyết ảnh thật sự rất nhiều, phảng phất vô cùng vô tận. Chúng không sợ chết mà tuôn về hướng Hàn Lập, hình thể hơi ngưng lại một chút, thậm chí há miệng, phun ra một đám huyết ti chứa tinh khí ngập trời, trực tiếp xuyên thủng điện võng do Ích Tà Thần Lôi tạo thành, tới gần Hàn Lập.

Bất quá hai tay Hàn Lập bắt quyết, chợt thả ra Hư Hóa Kiếm Quang chắn bên ngoài, thanh quang chợt sáng chợt tối, trong nháy mắt huyết ti liền bị chém nát bấy.

Mà lúc này, huyết sắc quang trận phát ra tiếng ầm ầm truyền vào tai Hàn Lập một cách mãnh liệt, không gian trong hắc động cũng ba động mãnh liệt. Ánh mắt đảo qua mọi nơi, Hàn Lập liền hiểu rằng mình đang gặp phải một loại nguy hiểm không biết tên.

Sắc mặt hắn trầm xuống, hai cánh sau lưng vỗ một cái, cả người sau vài lần chớp động đã xuất hiện ở bên bờ hắc động, ý định sẽ bay ra ngoài. *"Phanh"* một tiếng, thân hình Hàn Lập bị bắn ngược trở lại, phảng phất đụng phải một vách tường vô hình, bị một tầng cấm chế trong suốt đẩy ngược lại. Hai cánh sau lưng phải vỗ liên tục thì hắn mới ổn định được thân hình, vẻ mặt trở nên kinh sợ.

Hắn đang chuẩn bị thi triển đại thần thông khác phá cấm chế thì từ chỗ sâu trong hắc động không ngờ truyền ra một lực hút thật lớn.

Lực hút lớn đến nỗi làm Hàn Lập không thể đứng vững, mà huyết ti thì lại không ngừng bắn ra khiến sắc mặt hắn đại biến, không cần nói cũng tưởng tượng được sự hoảng sợ trong lòng hắn!

Huyết sắc quang trận ngày càng bạo liệt mạnh hơn, bề mặt quang trận đã trở nên mơ hồ, phảng phất tùy thời đều có thể biến mất. Nói thì dài, nhưng tất cả chỉ diễn ra trong vòng mấy lần hô hấp.

Hàn Lập bị lực hút trong hắc động kéo, tình thế cấp bách, hắn không còn cố kỵ gì, đem tất cả thần thông trên người phóng hết ra, chỉ hy vọng có thể tạm thời thoát vây.

Trong phút chốc, chỉ thấy bốn phía quanh Hàn Lập phát ra kim sắc quang vựng, hôi sắc quang hà, ngũ sắc quang diễm, kim sắc lôi điện, cùng từng đạo thanh sắc kiếm quang.

Nhiều thần thông như vậy cùng thi triển một lượt thì có thể tưởng tượng được uy lực. Chỉ thấy các loại quang diễm đem thân hình Hàn Lập bao phủ vào trong. Lực hút cho dù cường đại nhưng trong nháy mắt cũng buông lỏng.

Hàn Lập mừng rỡ, đang muốn lập tức bay ra khỏi hắc động thì huyết ảnh bốn phía bỗng gào thét, tiếp theo phát ra tiếng *"phốc phốc"* trầm muộn, một cỗ lực lượng quỷ dị phát ra, hóa thành một cỗ huyết sắc quang hà.

Trong khoảnh khắc, quang hà liền chui vào chỗ sâu trong hắc động không thấy bóng dáng.

Hàn Lập lập tức cảm thấy cảnh sắc bốn phía trở nên mơ hồ, một cảm giác vô cùng quen thuộc nổi lên trong lòng Hàn Lập. Đây đúng là cảnh sắp bị truyền tống. *"Không tốt."* Hàn Lập mặc dù không biết bị truyền đến nơi nào, nhưng cũng biết không phải là nơi an toàn. Pháp mục hắc quang trên trán đại phóng, phun ra một đạo hắc sắc quang trụ, hắc quang chợt lóe, quang trụ liền nhập vào bốn phía không thấy bóng dáng. Nhất thời cảnh tượng mơ hồ thoáng ngưng lại, nhưng liền lập tức khôi phục như lúc ban đầu.

Sắc mặt Hàn Lập xanh mét, hắc quang trên trán trở nên chói mắt, từng đạo hắc quang bắn ra khắp nơi, đồng thời trên đỉnh đầu hiện ra pháp tướng ba đầu sáu tay, từng đạo kim sắc quang mang hiện lên, muốn phá ta quá trình truyền tống.

Nhưng tiếng xé gió từ trong hắc động truyền ra, tất cả công kích chợt lóe lên rồi biến mất, không hề có tác dụng gì.

Hiển nhiên lần truyền tống này khác với những lần trước, không bị công kích ảnh hưởng chút nào. Trong lòng Hàn Lập trầm xuống, lần đầu tiên hiện ra cảm giác vô lực, nhưng trong lòng lại âm thầm cảm thấy kỳ quái, dựa theo kinh nghiệm trước kia thì ngay khi cảnh tượng trở nên mơ hồ thì hắn phải bị truyền tống đi mới đúng, nhưng quá trình trước mắt sao lại lâu như thế!

Ngay lúc Hàn Lập kinh hoảng thì lập tức giật mình, bàn tay cầm Huyền Thiên Quả Thật cảm thấy đau như bị vật nhọn đâm vào, hắn cả kinh, vội cúi đầu xuống nhìn.

Bởi vì bản thân hắn vận chuyển Phạm Thánh Chân ma công đến cực hạn, kim quang chói mắt nên không biết từ khi nào bàn tay đã bị thủng một lỗ, máu tươi từ đó chảy ra. Mà nguyên bản bàn tay cầm Huyền Thiên Quả Thật lại bị một cây gai đâm xuyên, trên cây gai còn vương vết máu.

Phải biết rằng thân thể Hàn Lập cứng cỏi còn hơn cả pháp bảo, hơn nữa khi mạnh mẽ vận chuyển Phạm Thánh Chân ma công, bàn tay giờ phút này lại càng cứng hơn rất nhiều.

Dưới tình huống như thế mà còn bị một cây gai nhỏ đam, nếu hắn không tận mắt nhìn thấy thì khó có thể tin.

Thấy dị biến của Huyền Thiên Quả Thật, sắc mặt Hàn Lập kinh nghi, trước tiên làm phép ngăn máu chảy, bạch quang chợt lóe, tất cả máu đều bị hút vào da. Kế tiếp một tiếng oanh minh vang lên từ trong Huyền Thiên Quả Thật, vọng thẳng đến chín tầng trời.

Sau một khắc, sắc mặt Hàn Lập đại biến, đột nhiên cổ tay run lên giống như bị rắn cắn, Huyền Thiên Quả Thật lúc này muốn bay ra, nhưng vật ấy lại giống như bị đính chặt vào tay Hàn Lập, căn bản không thể bay ra. Sắc mặt Hàn Lập trong nháy mắt trở nên tái nhợt.

Hắn chỉ cảm thấy máu trong cơ thể như tuôn qua lỗ nhỏ vào Huyền Thiên Quả Thật, mặc dù liều mạng thúc dục pháp quyết nhưng vẫn không thể ngăn cản chút nào. Máu trong cơ thể trong nháy mắt mất đi ba phần thì mới ngừng lại.

Mất nhiều máu như vậy, may mà thân thể Hàn Lập mạnh tới cực điểm, chứ nếu đổi lại là một gã tu sĩ bình thường thì sợ rằng đã sớm mệt mỏi không chịu nổi. Bất quá cũng phải nói, nếu đổi lại là máu của gã tu sĩ khác thì Huyền Thiên Quả Thật chỉ sợ đã đem gã đó hấp thành xác khô.

Huyền Thiên Quả Thật giờ phút này nguyên bản bề mặt màu vàng đã biến thành màu đỏ tươi. Tiếp theo lục sắc hoa văn trên bề mặt dao động một trận, biến thành các phù văn huyền ảo tối nghĩa nhỏ như hạt gạo, số lượng rất nhiều.

Mà cùng lúc đó, bốn phía thân thể Hàn Lập hiện ra vô số ngũ sắc quang điểm, từng con phi nga hướng về phía Huyền Thiên Quả Thật phóng tới. Một tiếng *"phốc xuy"* vang lên, bề mặt Huyền Thiên Quả Thật chợt lóe sáng, đột nhiên bắn ra một thanh kiếm.

Kiếm này bề mặt sáng bóng dị thường, nhưng giữa mũi kiếm lại dường như có phù văn quái dị, tổng cộng có năm cái.

Mà Huyền Thiên Quả Thật giờ phút này không ngờ lại biến thành chuôi kiếm. Hàn Lập thấy cảnh này thì không biết nói gì.

Bất quá ngay lúc kiếm này xuất hiện, huyết quang đại trận bên ngoài dường như bị kích thích, sau khi phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, cả tòa pháp trận và hắc động rung lên kịch liệt, sau đó liền biến mất trong hư không.

Cùng lúc đó, Hàn Lập thân ở trong hắc động chỉ cảm thấy cảnh vật bốn phía mơ hồ biến mất, trong mắt chỉ còn thấy một màu đỏ tươi, không thể kiểm soát được bản thân.

Hàn Lập kinh hĩa, theo bản năng cầm kiếm chém ra một cái.

Ở một nơi không biết cách bao nhiêu vạn dặm, tinh khí ngập trời, trên huyết sắc tế đàn lớn có hơn mười bóng người như ẩn như hiện, dưới chân những người này bất ngờ lại là một tòa pháp trận to lớn, huyết quang thản nhiên chớp động.

Nếu cẩn thận nhìn kỹ sẽ phát hiện một điểm kỳ lạ.

Bộ dáng pháp trận này giống y chang huyết sắc quang trận mà Hàn Lập vừa gặp.

Mà phía dưới tế đàn, bất ngờ nhất chính là cái hồ lớn tràn đầy máu tươi. Từ xa nhìn lại, mặt hồ phảng phất như vô hạn, nhìn không thấy bờ.

Ở trong hồ đang nổi lơ lửng vô số bộ hài cố trắng, chủng tộc không đồng nhất, lớn nhỏ khác nhau khiến người ta cảm giác sởn gai ốc. *"Không có khả năng, là Huyền Thiên Chi Bảo! Ta đã cảm ứng được sự tồn tại của nó."*

Một tiếng kinh sợ phát ra từ miệng người nào đó trên tế đàn, bộ dáng có vẻ không thể tin.

------oOo------

Chương 1534: Đại nan đào thoát

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Có phải Giản đạo hữu đã nghĩ sai rồi hay không. Thật sự Huyền Thiên xuất hiện sao? Nói như thế thì không thể dùng huyết tế thuật triệu hồi bảo vật cũng là chuyện bình thường." Một thanh âm nữ tử thản nhiên vang lên từ trên tế đàn.

Người nói chuyện là một trung niên mỹ phụ mặc áo choàng trắng, sau lưng là một đôi cánh ngũ sắc, vừa rồi trong lời nói còn chứa một chút hả hê.

"Bộ phu nhân! Mới vừa rồi ta và Giản huynh cùng nhau chủ trì pháp trận, thông qua huyết tế chi lực đích xác cảm ứng được sự tồn tại của kiện Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm. Nhưng trong quá trình triệu hồi dường như mắc sai lầm gì đó, đột nhiên biến mất trên đường. Chẳng lẽ kiếm này đã thông linh, có thể tự mình phá hư không?" Một thanh niên khác đột nhiên mở miệng.

Người này trên đầu có một cái sừng trắng đang phát sáng, đúng là tên mà nửa năm trước Hàn Lập từng gặp qua trên cự đảo, là độc giác thanh niên của Giác Đổng Tộc.

Mà người nói chuyện đầu tiên hiển nhiên chính là tên ngư nhãn nhân của Hải Vương Tộc.

Chỉ là lúc này trên mặt ngư nhãn nhân mang theo vài phần nhớn nhác.

"Có phải thật sự là Huyền Thiên Chi Bảo hay không thì hiển nhiên chỉ có hai vị đạo hữu chủ trì pháp trận biết. Ta chỉ ở bên ngoài phối hợp với hai vị đạo hữu." Một lão giả mặc tạo bào, sau lưng có một đôi cánh xám tro, cũng thản nhiên nói một câu.

Hắn cầm một cây long đầu quải trượng, không chút nào che giấu lời nói châm chọc.

Về phần phi linh tộc nhân còn lại thì mặc dù không nói gì thêm, nhưng ánh mắt nhìn về phía độc giác thanh niên và ngư nhãn nhân cũng có chút bất thiện. Độc giác thanh niên không trả lời gì, chỉ nhìn ngư nhãn nhân một cái, hai người môi khẽ nhúc nhích nhưng lại không hề phát ra âm thanh, hiển nhiên là đang truyền âm bàn bạc gì đó.

Thấy bộ dáng hai người này không hề kiêng nể gì cả thì sắc mặt phi linh tộc nhân càng trở nên khó coi.

"Nếu đã thất bại thì chúng ta lập tức làm lại huyết tế một lần nữa."

"Hiện tại huyết khí chưa tan hết, hẳn là có thể làm việc này, chỉ cần kiện Huyền Thiên Linh Bảo vẫn còn đang trong khu vực của phi linh tộc các ngươi thì triệu hoán không thành vấn đề." Hai tên dị tộc tựa hồ thương lượng xong, độc giác thanh niên đột nhiên quay đầu lại nói, thần sắc có chút âm trầm.

"Làm lại một lần nữa. Hai vị đạo hữu chẳng lẽ muốn ta cạn kiệt pháp lực sao, mới vừa rồi huyết tế đã làm cho linh lực của ta tiêu hao hơn phân nửa, nếu cử hành lại thì sẽ hao tổn tới chân nguyên." Tạo bào lão giả đột nhiên dậm long đầu quải trượng xuống đất một cái, phát ra tiếng *"Phanh"* làm cho cả tế đàn cũng lung lay.

"Nhuận mỗ hiển nhiên biết việc này có chút ép buộc, nhưng so với khó khăn khi trong nửa năm diệt hai tộc, đánh chết vạn man hoang cự thú thì không là gì. Nếu cơ hội lần này mất đi thì mấy vị đạo hữu đều không thể đảm đương được trách nhiệm." Độc giác thanh niên nhắm mắt, không thèm để ý nói.

Vừa nghe lời này, tảo bào lão giả lộ vẻ giận dữ, thân hình tiến lên vài bước, tựa hồ muốn khiển trách điều gì.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng ho nhẹ từ trong đám người truyền ra, lập tức vang lên một giọng nói khàn khàn.

"Diêu hiền đệ, bình tĩnh lại một chút. Duyệt đạo hữu đại diện giác hoàng tộc mà đến, sao có thể nói chuyện vô lý." Một nhân ảnh bị sương trắng bao phủ, nhìn không thấy dung mạo, tiếng nói vừa rồi phát ra từ người này.

"Hung huynh nói có lý, là Diêu mỗ có chút lỗ mãng." Tạo bào lão giả nghe vậy thì sắc mặt đại biến, nhưng cũng nhanh trí, ngay lập tức cung kính trả lời.

"Hung đạo hữu có cao kiến gì chăng?" Độc giác thanh niên thấy nhân ảnh thì thần sắc trở nên ngưng trọng, nhưng lập tức miễn cưỡng cười hỏi.

"Đích xác có chút thắc mắc, việc tiếp tục thực hiện cũng không khó, nhưng nếu vẫn không thành công thì thế nào?" Nhân ảnh sau khi cười hắc hắc thì lạnh lùng hỏi.

"Nếu cả hai lần đều không thành công thì vật ấy thật sự đã không còn ở khu vực này, hai người chúng ta lập tức rời đi, điều kiện lúc trước cũng sẽ đáp ứng, tuyệt không đổi ý." Độc giác thanh niên không cần suy nghĩ, trả lời ngay.

Trong lúc dị tộc này nói chuyện, ngư nhãn nhân ở một bên cũng không nói thêm gì, dường như cũng đồng ý.

"Tốt, có lời hứa này của đạo hữu là được, chúng ta sẽ tiếp tục giúp các người." Nhân ảnh dùng ngữ khí có vài phần ra lệnh nói với những người khác.

Nói cũng kỳ quái, mấy tên phi linh tộc cấp cao khác nghe được lời ấy đều không có nửa điểm bất mãn, đều yên lặng gật đầu không một tiếng động.

Chỉ sau một lát, bề mặt huyết hồ lại sục sôi, đồng thời một luồng hắc khí ngưng kết trên mặt hồ, huyết sắc vụ hải bắt đầu kịch liệt quay cuồng.

Mà tại trung tâm tế đàn thì hoàn toàn bị huyết quang bao phủ, bên trong mơ hồ truyền ra tiếng chú ngữ tối nghĩa.

Một trận đau nhức giống như đầu bị xé làm hai truyền đến, Hàn Lập rốt cuộc tỉnh dậy.

Hắn chỉ cảm thấy trước mắt là một mảnh tối đen, lúc này hắn cố hết sức mở hai mắt nhưng hai mí mắt giống như bị núi đè, căn bản không thể mở ra.

Lần này, Hàn Lập giật mình khi phát hiện mình đang nằm, lập tức cố gắng ngồi dậy, nhưng ngay cả ngón tay cũng không thể nhúc nhích.

Trong lòng Hàn Lập trầm xuống, miễn cưỡng nhịn đau, tập trung một tia thần niệm còn sót lại trong thần thức, vội vàng nhìn kỹ tình huống trong cơ thể.

Kết quả làm cho hắn không ngừng cười khổ.

Hiện tại chẳng những hắn mất hơn phân nửa số máu, mà pháp lực trong cơ thể cũng mất sạch.

Càng tồi tệ chính là, nguyên nhân làm đầu đau nhức chính là thần niệm bị hao tổn quá nhiều, chỉ còn lại một phần mười.

Mà tất cả nguyên nhân là do lúc trước theo bản năng vô ý huy động thanh kiếm.

Nghĩ đến việc Huyền Thiên Quả Thật hóa thành bảo kiếm, trong lòng Hàn Lập không ngừng quay cuồng, nhưng lại cảm thấy rất may mắn.

Một kiếm kia chém ra, trời đất dường như biến sắc, chẳng những cắt đứt truyền tống, thậm chí còn xé toạc hư không. Một kiếm này chém ra, chẳng những pháp lực bị hấp thu hầu như không còn, mà ngay cả thần niệm chi lực đồng dạng cũng bị hấp thu hầu như không còn. Lúc nãy hắn bị hút vào hư không vỡ nát khiến bản thân hôn mê bất tỉnh.

Bất quá bây giờ nhớ lại, một kiếm kia mơ hồ chỉ mới phát huy một chút uy lực. Kiếm này có thể hấp thu pháp lực cùng thần niệm, thậm chí cũng liên quan tới tinh huyết lúc trước mất đi.

Hàn Lập âm thầm phỏng đoán sự việc.

Bất quá khi biết tình huống trong cơ thể, Hàn Lập ngược lại bình tĩnh hơn. Vô luận là tinh huyết hay pháp lực, thần niệm, đều không tạo thành vết thương trí mạng, chỉ cần dùng đan dược, tĩnh dưỡng mấy năm là có thể khôi phục lại như trước.

Hiện tại quá im ắng, có vẻ đã thoát khỏi nguy hiểm.

Mặc dù hắn không thể mở mắt, thần niệm cũng không có cách nào phóng ra, nhưng từ mùi vị của gió thì hắn đoán rằng mình đang nằm ở một nơi nào đó gần biển, mà dưới thân lại mềm mại dị thường, có vẻ là bãi cỏ.

Chẳng lẽ vẫn chưa bị truyền tống đến nơi quá xa!

Trong lòng Hàn Lập có chút nghi hoặc, nhưng khi nghĩ lại thì thấy lo lắng. Hiện tại vô luận thân thể hay pháp lực đều không tốt, không thể nhúc nhích chút nào, chỉ có thể nằm yên.

Không biết trải qua bao lâu, hai mắt Hàn Lập vừa động, miễn cưởng mở mắt nhìn.

Trước mắt là một bầu trời màu lam nhạt.

Không thấy huyết vân quỷ dị nọ, Hàn Lập nhẹ thở ra một hơi, rốt cuộc trở nên yên tâm.

Lại trải qua mấy canh giờ nữa, Hàn Lập có thể cử động cổ, có thể ngẩng đầu nhìn mọi thứ xung quanh.

Phảng phất đang ở trong một sơn cốc nhỏ, ba mặt là đồi núi, một mặt là lối ra. Diện tích sơn cốc bất quá chỉ hơn ngàn dặm mà thôi, mà hắn thì lại đang nằm giữa sơn cốc.

Ánh mắt Hàn Lập lộ ra tia mỉm cười, khóe miệng co quắp một chút, nhưng lập tức lại cảm thấy đau miệng. Lúc này hắn mới phát hiện, cả cơ thể mình đang đau nhức dị thường.

Từ khi hắn tu luyện Phạm Thánh Chân ma công đến nay vẫn chưa từng có cảm giác này.

Xem ra việc huy động Huyền Thiên Quả Thực ngoại trừ bị hấp thu pháp lực và thần niệm, thì dường như cơ thể có cái gì cũng bị hấp thu hết. Nếu không phải thân thể hắn mạnh mẽ thì chắc không phải chỉ có bộ dáng thế này.

Trong lòng âm thầm tự định giá, Hàn Lập vẫn yên lặng nằm trên bãi cỏ.

Sau khi trải qua hơn nửa ngày, Hàn Lập động đậy ngón tay, dường như khôi phục lại một chút khí lực.

Trên mặt Hàn Lập nhất thời lộ ra vẻ vui mừng, nhưng lập tức đã biến mất không thấy đâu nữa.

Bởi vì ngay lúc này, từ ngoài sơn cốc truyền đến tiếng *"Phanh Phanh"* như có thứ gì đó thật to nện xuống, xem độ chấn động của mặt đất thì có lẽ là một quái vật lớn đang đi vào tiểu cốc.

Hàn Lập ngước mắt lên nhìn, nhất thời gắt gao nhìn thẳng về phía lối vào sơn cốc, thần sắc chợt trở nên ngưng trọng.

Kết quả là một lát sau, một cự vật thân cao hơn mười trượng đang tiến vào cốc, đúng là một con cua lớn.

Hai mắt con cua này chớp một cái, cả người phát ra thanh sắc u quang, phảng phất như mặc một kiện thanh sắc chiến giáp. Mà trên chiến giáp lại còn có gai nhọn khiến người ta phải hấp một ngụm lương khí, không lạnh mà run.

Cự giải ngay từ đầu hiển nhiên vẫn chưa phát hiện sự tồn tại của Hàn Lập, tiến thẳng về phía đồi núi, chỉ một lát sau đã tiến vào một vách núi, hai càng gắp một tảng đá lớn cho vào miệng.

Trong miệng phát ra tiếng *"Dát chi dát chi"* làm cho người ta nổi da gà.

Thấy cự giải vẫn chưa làm khó dễ mình, sắc mặt Hàn Lập buông lỏng, vẻ ngưng trọng giảm đi vài phần.

Cự giải ở bên kia sau khi cắn nuốt mười mấy tảng đá lớn thì con ngươi màu xanh đột nhiên chợt lóe, thân hình vừa chuyển, trực tiếp tiến về phía Hàn Lập. Hai mắt Hàn Lập co rụt lại, cùng cự giải nhìn nhau.

Bỗng nhiên từ trong miệng cự giải phát ra tiếng *"tê tê"* quái dị, tiếp theo hai càng vung lên, khí thế hung hãn đánh thẳng về phía Hàn Lập.

Sắc mặt Hàn Lập vô cùng âm trầm, hàn mang trong mắt chớp động, không hề có chút cảm tình nhìn thẳng vào cự giải, không chút nào kinh sợ.

------oOo------

Chương 1535: Xà nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mặc dù cự giải khổng lồ, nhưng tốc độ lại không chậm, chỉ chốc lát đã tới cách Hàn Lập bảy tám trượng, cơ hồ chỉ một lần bò nữa là có thể dùng hai càng công kích Hàn Lập.

Vẻ tàn khốc trong mắt Hàn Lập chợt lóe, người hơi căng lên, đồng thời miệng vừa động, dường như sẽ phun vật gì đó ra ngoài.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một tiếng rít truyền đến, tiếp theo một đạo ngân mang chợt lóe lên, một vật từ xa bắn tới, chỉ chốc lát đã đánh lên thân hình khổng lồ của cự giải.

Tiêm giáp màu xanh nhìn như cứng không thể phá, nhưng khi ngân mang đánh vào lại phát ra một tiếng vang, ngân giáp bị phá vỡ.

Một dòng máu xanh tuôn ra.

Ngân mang kia rõ ràng là một cây ngân xoa dài một trượng, nhưng nửa phần phía trên lại gắt gao cắm vào lưng cự giải, chỉ lộ ra nửa phần chuôi bên dưới mà thôi.

Cự giải bị thương, phát ra một tiếng hống kinh thiên động địa, thân hình lập tức ngừng lại rồi đổi hướng cốc khẩu phóng tới.

Công kích vừa nãy vẫn chưa tạo thành thương tổn quá lớn cho quái vật, ngược lại còn kích phát hung tính của nó.

Nhìn thấy cảnh này, Hàn Lập hiển nhiên kinh ngạc, cũng vội xoay đầu nhìn về phía cốc khẩu.

Chỉ thấy lối vào sơn cốc không biết từ khi nào đã xuất hiện mười mấy đạo nhân ảnh chiều cao không đồng nhất.

Những nhân ảnh này nhìn qua thì nam nữ đều có, trong tay cầm tiêu thương ngân quang thiểm động. Trong đó hai tay nam nhân tráng kiện, còn nữ nhân, nữ nhân thì mặc quần áo bó sát, cũng lộ ra khí tức mạnh mẽ.

Ánh mắt Hàn Lập khi đảo qua những người này thì trên mặt nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhưng người này dĩ nhiên từ phần eo trở xuống không phải là đôi chân mà là thân rắn, màu sắc khác nhau, lại có vẩy màu nhạt.

Đây là dị tộc nhân, dường như từ trước đến giờ hắn chưa nghe nói qua dị tộc loại này!

Trong lòng Hàn Lập lập tức có kết luận.

Không chờ hắn suy nghĩ, cự giải đã phóng tới gần đám nam nữ dị tộc này.

Nhưng một gã đại hán cầm đầu ra hiệu, lập tức bóng người nhanh như chớp bay lên, bày thành hai hàng, sáu gã nam tử phía trước, bảy nữ tử ở phía sau.

Đại hán quát một tiếng chói tai, nhất thời đám người cùng đồng thời nắm chặt ngân thương trong tay.

Nhất thời sáu đạo ngân mang chợt lóe, đánh trúng thân hình to lớn của cự giải, nhưng đồng dạng chỉ có thể đâm một nửa vào thân hình nó, cũng không thể thật sự làm trong thương quái vật này. Máu chảy ra càng làm cự giải nổi giận, há miệng phun ra một đoàn tinh khí giống như bọt.

Đại hán vừa thấy bọt này, sắc mặt khẽ biến, trong miệng nhanh chóng niệm hai câu, mơ hồ có chút gấp gáp. Bàn tay đưa ra phía sau lưng, dĩ nhiên móc ra một viên đá biển màu trắng, phía trên mơ hồ có quang mang thiểm động, tựa hồ có chút không giống vật bình thường.

Nhưng đại hán lại không chút chần chờ cầm vật trong tay ném vào đám bọt.

Viên đá trong nháy mắt rời khỏi tay, hóa thành một đoàn hồng quang bắn ra, mà sau khi va chạm cùng đám bọt thì lại phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Một đoàn liệt diễm đem đám bọt vây vào trong, một lát sau thì cả hai đều biến mất.

Cự giải nhân cơ hội này phóng tới những tộc nhân khác gần đó, nhưng lúc này, sáu người hàng đầu tiên đột nhiên nhảy lên chia làm hai hướng, đánh thẳng về hai bên sườn cự giải, sau đó cổ tay đồng thời rung lên, thân thể ngã về phía sau, nguyên bản cự giải khí thế hung hãn chợt ngưng lại, nhất thời đứng yên tại chỗ.

Lam mang trong mắt Hàn Lập chợt lóe, lúc này mới nhìn rõ trên cổ tay những người này hóa ra có những sợi tơ tằm trong suốt, sáu gã dị tộc dùng sức, trói chặt quái vật.

Sáu gã nam tử dị tộc này quả nhiên rất mạnh, bất quá càng làm cho Hàn Lập để tâm chính là trên cổ tay bọn họ đều mang theo găng tay màu vàng, mặt ngoài có linh quang chớp động, tựa hồ là một kiện pháp khí cấp thấp. Sáu người này dùng sức mạnh cộng với găng tay khiến cho cự giải phải dừng lại.

Bất quá chỉ trì hoãn trong chốc lát, hai càng của cự giải liền nhanh như chớp đánh ra.

Nhất thời hai tiếng *"Phanh phanh"* buồn bực vang lên, sáu sợi tơ tằm bị cắt đứt hai sợi, khiến hai gã nam tử dị tộc đang liều mạng dùng sức kéo, ngay lập tức ngã lăn ra ngoài.

Mắt thấy càng lớn của cự giải chỉ sau vài lần huy động là có thể hoàn toàn thoát khỏi trói buộc.

Nhưng đúng lúc này, hàng nữ dị tộc nhân lại phóng ngân xoa trong tay ra.

Một âm thanh trầm muộn vang lên, cự giải phát ra một tiếng kêu thảm thiết, sáu chân đều bị một thứ gì đó đâm xuyên vào, chỉ còn hai chân tuy không bị thương tổn nhưng nhất thời lại nghiêng ngả.

Không thể duy trì thăng bằng.

"Ầm" một tiếng, thân hình khổng lồ của cự giải ngã xấp xuống mặt đất, đem phụ cận gần đó biến thành một cái hố khổng lồ.

Lần này, nguyên bản thần sắc những dị tộc nhân khác có chút khẩn trương, lập tức đều hoan hô, tựa hồ đã nắm được thắng lợi.

Mà cự giải mất đi năng lực hành động thì đích xác cũng không còn lực hoàn thủ.

Những dị tộc nhân này không phân biệt nam nữ, tới gần cự giải khoảng một trượng, đem vũ khí sau lưng đâm vào tất cả những chỗ yếu hại của cự giải.

Khoảng cách gần như thế, cộng thêm cự giải không thể đứng dậy, cho nên lần công kích này hiển nhiên không thất bại.

Chỉ chốc lát, cự giải đã bị hơn mười cây tiêu thương cùng phi xoa đâm xuyên qua thân thể, hoàn toàn chết đi.

Hàn Lập nằm trên mặt đất nhìn thấy tất cả, thần sắc tuy bình tĩnh nhưng ý niệm trong đầu lại cấp tốc xoay chuyển.

Dị tộc nhân này dùng thủ pháp cùng vũ khí thấp giai đánh chết cự giải, tựa hồ có chút lai lịch, bất quá chỉ dựa vào chút năng lực đó thì cho dù hiện tại hắn không thể đứng dậy, họ cũng không thể tạo thành bất cứ uy hiếp gì.

Nhưng thật ra đám dị tộc nhân này mặc dù thân thủ rất nhanh, nhưng trên người không có chút linh khí, bộ dáng xem ra không giống người tu tiên, ngược lại giống với luyện thể sĩ trong nhân tộc.

Hàn Lập đang tự định giá thì những dị tộc nhân này trong nháy mắt đã phá vỏ cua ra, đem thịt cua cùng một số thứ có thể ăn được, tất cả đều đặt ngay ngắn trên mặt đất, tất cả đều vô cùng nhuần nhuyễn. Hiển nhiên việc đánh chết cự giải không phải là lần đầu tiên.

Lúc này, một nữ tử dị tộc nhân tương đối dễ nhìn, có vẻ mềm mại nữ tính đột nhiên trườn tới chỗ đại hán cầm đầu, sau đó dùng ngón tay chỉ chỉ về chỗ Hàn Lập đang nằm, trong miệng phát ra tiếng dễ nghe, có chút gần giống như ngôn ngữ nhân tộc, nhưng khi cố gắng lắng nghe thì lại nghe không rõ, vả lại còn có vài ba phần mơ hồ.

Tên đại hán kia da màu cổ đồng, vóc người cao lớn, là một gã nửa phần thân dưới là rắn.

Đại hán nghe nữ tử nói xong, một đôi tinh quang từ mắt trong nháy mắt nhìn về phía Hàn Lập, hiển nhiên vừa lúc chạm với ánh mắt của Hàn Lập.

Thấy ánh mắt Hàn Lập bình tĩnh như nước, đại hán rùng mình, ánh mắt sau khi nhìn qua hai chân Hàn Lập thì sắc mặt bỗng nhiên đại biến, vội vàng cùng nữ tử nói hai câu rồi vội vã đi về phía Hàn Lập.

Đừng nhìn nửa thân dưới của đại hán là rắn mà lầm, tốc độ thật ra rất nhanh, chỉ vài lần trườn đã đi hơn mười trượng, sau vài lần hô hấp đã tới ngay trước mặt Hàn Lập.

Hàn Lập yên lặng nhìn dị tộc trước mặt, vẫn chưa mở miệng nói gì, nhưng nếu cẩn thận quan sát thì sẽ phát hiện tiểu phúc của hắn vẫn chưa khôi phục lại bình thường, vẫn có chút căng lên. Đương nhiên đại hán lần đầu tiên thấy Hàn Lập nên không nhìn ra có điều gì không ổn.

Bất quá đại hán đột nhiên khom người, giơ tay ra trước ngực làm bộ dáng thi lễ, đồng thời trong miệng nói ra một câu mà Hàn Lập nghe không hiểu.

Hàn Lập nhếch miệng, lộ ra một tia cười khổ.

Ngay cả khi hắn tại Thiên Uyên Thành, cơ hồ đem tất cả ngôn ngữ dị tộc học hết, nhưng ngôn ngữ của đại hán trước mắt thì lại không hề biết.

Sau khi do dự một chút, Hàn Lập dùng một loại ngôn ngữ tương đối thông dụng ở Phong Nguyên đại lục hỏi hai câu, nhưng lại thấy vẻ mặt đại hán mờ mịt, hiển nhiên không thể hiểu.

Hắn những mày, lại liên tiếp đổi sang nhiều loại ngôn ngữ khác, nhưng đại hán vẫn như nước chảy lá môn, hoàn toàn không hiểu.

Hàn Lập thở dài một hơi, không nói gì nữa.

Nhưng lúc này đại hán cẩn thận nhìn bộ dáng Hàn Lập, tựa hồ nhận ra Hàn Lập không thể nhúc nhích, đột nhiên quay đầu lại gọi to vài tộc nhân khác.

Nhất thời bốn nữ tử lập tức ngừng tay, chạy về phía này.

Đại hán nghiêm nghị phân phó vài câu, mấy nữ tử lộ vẻ giật mình nhìn Hàn Lập vài lần, lập tức lộ ra vẻ kính sợ.

Những nữ tử này sau khi thi lễ với Hàn Lập thì đều đi về phía sơn cốc gần đó.

Chỉ thấy ngân quang chợt lóe, cây cối bị các nàng dùng ngân nhận trong tay chặt đứt.

Ngân nhận trong tay nữ tử dị tộc huy động, chỉ một lát đã dùng cây cùng một ít da thú mang theo tùy thân làm thành một cái cáng.

Sau đó nữ tử dị tộc cầm lấy chạy về phía này.

Hàn Lập đến lúc này hiển nhiên hoàn toàn nhìn ra những *"xà nhân"* này không có ác ý, tiểu phúc mới lặng lẽ khôi phục như thường.

Sau đó bốn xà nữ đem *"võng"* tới trước mặt Hàn Lập, cung kính nói vài câu gì đó.

Cho dù không nói được, nhưng giờ phút này Hàn Lập cũng biết dụng ý của các nàng, sau khi hơi trầm ngâm thì liền gật đầu.

Nhất thời mấy xà nhân lộ ra vẻ vui mừng.

Hai xà nữ sau khi thi lễ thì cẩn thận nhấc hai chân rồi tới nửa người trên của Hàn Lập để lên trên *"võng"*.

Hai nữ tử cẩn thận giúp Hàn Lập sửa tư thế, tránh Hàn Lập có cảm giác không khỏe.

------oOo------

Chương 1536: Hỏa Dương Tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Giờ phút này những xà nhân khác cũng đã chia cự giải xong, đem tài liệu cùng thịt chất vài túi da thú mềm mại trên lưng.

Đám người này đều có hơn hai trượng, cơ hồ mang theo thể tích gấp đôi.

Nhưng những thứ này trên lưng xà nhân lại chẳng khiến họ chật vật, vẫn dễ dàng tự nhiên, bởi vậy có thể thấy khí lực của họ cực kỳ kinh người.

Bốn nữ xà nhân sau khi mang Hàn Lập tới thì đại hán hét một tiếng, nam xà nhân mang theo đồ vật gia nhập vào đội ngũ, đoàn người cứ như vậy đi ra ngoài sơn cốc.

Đi ra cốc khẩu, trước mắt Hàn Lập sáng người. Lúc này hắn mới phát hiện, cách cốc khẩu vài dặm là sóng biển đang vỗ. Sơn cốc này hóa ra lại ở gần biển như thế, trách không được lại có loại quái vật như cự giải vừa rồi.

Bất quá, hiện tại ngoài khơi vô cùng yên tĩnh, ngoài trừ gió biển mang theo chút ẩm ướt ra thì cũng không có sóng lớn. Cũng bởi vì vậy mà khi Hàn Lập còn ở trong sơn cốc không hề nghe tiếng sóng. Những xà nhân này mang Hàn Lập đi dọc theo bờ biển, một lát sau, khi đã đi qua vài con đường ngoằn nghèo, đánh giá khắp nơi một chút thì Hàn Lập trong lòng chợt hiểu. Nơi đây không phải là ven biển đại lục gì, mà là một biển đảo xa lạ, đi khoảng mười dặm, đội ngũ rốt cuộc tới một bãi đá ngầm.

Tại bãi đá ngầm này có bảy tám chiếc thuyền cổ quái, dài ngắn khác nhau, trong đó có một cái lớn hơn tất cả, có thể ngồi được bốn năm người, còn lại thì nhiều nhất chỉ ngồi được hai người.

Những chiếc thuyền này đơn giản, dùng các loại đầu quái thú khảm vào, thân thuyền được làm bằng gỗ.

Hàn Lập và hai xà nữ ngồi trên chiếc thuyền lớn nhất, những người khác thì dùng thuyền nhỏ hơn, sau đó đoàn người chèo ra biển. Những xà nhân này vô luận là nam hay nữ cũng đều có thể lực hơn người, mái chèo cứ khoan thai, không chút nào dừng lại. Điều này làm cho chiếc thuyền phá nước lao về phía trước như tên bắn. Ngoài khơi vô cùng an tĩnh, không thấy có thú biển nào công kích thuyền nhỏ. Kết quả chỉ sau một thời thần, phía trước xuất hiện một điểm đen, rõ ràng là một….Hàn Lập híp hai mắt lại, lam mang trong đồng tử chợt lóe, đem cảnh vật phía xa nhìn thấy đại khái.

Đây là một hòn đảo nhỏ diện tích khoảng mấy trăm dặm, trên đảo là cây cỏ xanh tươi, tựa hồ là một nơi rất đẹp.

Bất quá trên đảo có một cự sơn, trên đỉnh có chút màu hồng, phía dưới thì có chút xám trắng, tựa hồ là một ngọn núi lửa.

Những thứ khác trên đảo, bởi vì Hàn Lập chưa khôi phục pháp lực nên không thể tăng khả năng của linh mục thần thông, hiển nhiên không thể nhìn thêm được gì. Chiếc thuyền theo gió vượt sóng, nhanh chóng cập bờ. Sau thời gian một bữa cơm thì chỉ còn cách đảo này còn chưa tới mười dặm.

Đúng lúc này, nguyên bản bầu trời đang yên lặng chợt biến đổi, vô số mây đen hiện ra, tiếp theo biển nổi gió lớn, mưa tầm tả từ trên mây đen đổ xuống ầm ầm. Khí trời ngoài khơi biến hóa cực nhanh, thật sự làm cho người ta khó có thể tin.

Nhưng mấy thứ này cũng không thể tạo thành uy hiếp đối với thuyền, bởi vì xà nhân trên thuyền bôi thứ gì đó vào thuyền khiến chiếc thuyền, một màn hào quang bỗng xuất hiện đem thuyền bảo vệ vào trong. Nhưng ánh mắt xà nhân vẫn chưa vì vậy mà buông lỏng.

Bởi vì khí trời ngoài khơi lại đột nhiên biến đổi, sóng lớn đồng thời vọt thẳng lên cao, dùng khí thế phô thiên cái địa đánh xuống thuyền nhỏ.

Thuyền nhỏ bất quá chỉ dài hai ba trượng, trước mặt sóng lớn có vẻ vô cùng nhỏ bé, bộ dáng không thể kháng cự. Nhưng bởi vì có bạch sắc quang tráo bảo vệ cho nên cũng không xuất hiện chuyện tình thuyền lật người chết. Nhưng chúng đối mặt với sóng biển có vẻ kinh hiểm vạn phần, chỉ có thể nước chảy bèo trôi, không thể di chuyển tới phía trước.

Hàn Lập thấy cảnh này thì ngẩn ra, ánh mắt sau khi đảo qua hai nữ xà thì phát hiện mặc dù ánh mắt các nàng ngưng trọng, nhưng vẫn chưa lộ ra vẻ kinh hoàng nhiều lắm. Xem ra những xà nhân này hẳn là có cách ứng phó.

Quả nhiên đúng như Hàn Lập nghĩ, ngay lúc chiếc thuyền kinh hiểm vạn phần, đột nhiên từ trên mặt biển cách đó không xa xuất hiện một bạch sắc quang trụ, quang trụ chợt lóe lên thì biến mất vào trong mây đen.

Nhất thời từ trong mây đen truyền ra một trận ầm ầm, một quang đoàn thật lớn bạo liệt ra, bạch sắc khí lãng sau khi quay cuồng thì đem mây đen đầy trời phá toang thành một lỗ hổng cực lớn cỡ trăm trượng.

Hàn Lập hiển nhiên kinh hãi, không khỏi hướng về phía biển đảo nhìn vài lần.

Nhưng tốc độ quang trụ thật sự quá nhanh, hơn nữa chỉ chợt lóe, hắn thật sự không thấy rõ từ nơi nào trên đảo bắn ra.

Mây đen sau khi bị thủng thành một lỗ lớn thì cuồng phong, sóng lớn trên mặt biển cũng yếu đi, mặc dù không có khả năng gió êm sóng lặng, nhưng chiếc thuyền dưới sự chèo lái của xà nhân lại lần nữa hướng về phía đảo mà đi.

Một lát sau, thuyền cập vào bến thuyền trên đảo, sau đó mọi người xuống thuyền. Hàn Lập cũng được bốn xà nữ lần nữa dùng *"võng"* nâng lên bờ. Lúc này, Hàn Lập không nhịn được xoay đầu nhìn bầu trời gần đó, hiển nhiên thiên tượng biến đổi cũng không duy trì lâu, không trung lần nữa tràn ngập mây đen, ngoài khơi lại sóng to gió lớn. Nhưng đối với chúng xà nhân đã an toàn lên bờ mà nói thì chuyện này không còn quan hệ gì nữa. Hàn Lập lộ ra vẻ trầm ngâm, lộ ra vẻ hứng thú đối với bạch sắc quang trụ trên đảo. Mặc dù thần niệm hắn bị hao tổn, nhưng vẫn mơ hồ cảm thấy linh lực quang trụ này vô cùng hỗn tạp, không phải là do kẻ có thần thông lớn ra tay, giống như là một pháp trận hoặc là pháp khí nào đó, mượn lực của linh thạch tạo thành.

Uy lực như thế mặc dù không đạt trong lòng Hàn Lập, nhưng hiện tại trên đảo nhỏ của dị tộc này thì vẫn có chút kỳ quái. Bất quá ý niệm này chỉ chợt lóe lên trong đầu Hàn Lập, ánh mắt hắn lại trở về với những thứ thực tế trước mắt.

Bến tàu nhỏ này không phải là không có người, chẳng những trên bờ là những nhà đá cao thấp không đồng nhất, mà ở giữa lại có một bãi đá cao chừng trăm trượng.

Trên bãi đá có một ngôi nhà bằng gỗ nhỏ, trên đó mơ hồ có xà nhân khác đang đứng.

Đúng lúc này, trong phòng đá đi ra bảy tám xà nhân, hơn phân nửa là nữ, nam ít hơn. Cầm đầu chính là một xà nữ hơn hai mươi tuổi, vóc người đầy đặn dị thường, dung mạo diễm lệ.

Ánh mắt nữ xà đảo qua trên đám người đại hán, thấy túi da căng phồng thì trên mặt hiện ra vẻ mỉm cười mê người, nhưng khi ánh mắt đảo qua trên đội ngũ có Hàn Lập thì không khỏi ngẩn người.

Lúc này, đại hán đã tiến nhanh tới, sau khi thi lễ thì ngưng trọng nói với nữ xà này vài câu gì đó.

Diễm lệ xà nữ sau khi nghe xong, đôi mắt đẹp đảo qua chân Hàn Lập một cái, đồng dạng cũng lộ ra vẻ kinh nghi.

Đột nhiên nữ xà động thân, sau vài lần đã thướt tha lướt tới trước người Hàn Lập, mở miệng nói một loại ngôn nữ cổ quái, Hàn Lập nhíu mày lắc đầu.

Nhưng xà nữ này lại không chịu thua, liên tiếp thay đổi bảy tám loại khác, đến loại ngôn ngữ cuối cùng, thần sắc Hàn Lập vừa động, dĩ nhiên thật sự đã hiểu. Rõ ràng là ngôn ngữ Phi Linh Tộc. Bất quá nữ xà này nói lắp bắp, bộ dáng không quá thuần thục. *"Ngươi hiểu được tiếng Phi Linh Tộc!"* Hàn Lập lộ ra một chút ngoài ý muốn, chậm rãi mở miệng.

"Thượng tộc đại nhân cũng hiểu Phi Linh ngữ, thật là tốt quá. Thiếp thân là Viêm Vũ phụ trách cúng tế Hỏa Dương Tộc, không biết thượng tộc đại nhân đây xưng hô thế nào?" Xà nữ thấy Hàn Lập hiểu được Phi Linh ngữ, nhất thời mừng rỡ, thi lễ trả lời. *"Cứ gọi ta là Hàn tiên sinh. Hỏa Dương Tộc? Đây là lần đầu tiên ta nghe nói đến, ta ngoài ý muốn bị lạc đến đây, nơi này là hải vực nào vậy?"* Hàn Lập nhướng mày, chậm rãi hỏi.

"Đây chỉ là một phân nhánh nho nhỏ của Hỏa Dương Tộc, Hàn tiên sinh không biết cũng là chuyện bình thường. Đại nhân là người ngoài Hỏa Dương Tộc, đây thật là vinh hạnh lớn lao. Bất quá thiếp thân chỉ trợ giúp cúng tế, đối với thượng tộc của hải vực gần đây cũng không biết nhiều chuyện, không có tư cách tự mình tiếp đãi Hàn tiên sinh. Ta sẽ tự mình dẫn đại nhân đi gặp đại tế ti của tộc. Nếu đại nhân có vấn đề gì thắc mắc thì có lẽ đại tế ti có thể trả lời." Lời xà nữ này không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh. *"Đại tế ti!"* Ánh mắt Hàn Lập có chút mơ màng, khi đảo qua trên người nữ xà này vài vòng thì cảm ứng được trên người nàng có linh khí.

Thần nữ này mặc dù chỉ có tu vi Luyện Khí Kỳ, nhưng đích thật là người tu tiên. Bất quá nếu tu vi nữ xà này thấp như thế thì vị đại tế ti kia chắc cũng không quá cao, không có gì cần phải e ngại." *Hàn Lập thầm tính toán như thế, sau đó mới thản nhiên gật đầu.*

Diễm lệ xà nữ thấy Hàn Lập đáp ứng thì thở dài một hơi, trong lòng nàng, khí tức vị thượng tộc này thật sự có chút kỳ quái.

Nói là cường đại thì linh áp lại như có như không, tựa hồ không mạnh hơn nàng bao nhiêu, nhưng nếu nói yếu thì nàng đã sớm dùng thần niệm quét qua, căn bản không thể nhìn thấu cảnh giới tu vi đối phương. Loại tình huống quỷ dị này hiển nhiên cứ giao cho đại tế ti xử lý thì thỏa đáng hơn.

Sau khi xà nữ này phân phó đám người đại hán vài câu thì lấy ra *từ bên hông một cái áo da, mở ra một linh điểu toàn thân trắng như tuyết. Linh điểu này lớn cỡ nắm tay, giống như anh vũ, nhưng hai mắt lại màu hồng, giống như là hai ngọn lửa.*

*Xà nữ dùng tay vuốt linh điểu vài cái, trong miệng phát ra vài âm thanh quái dị, sau đó nhẹ nhàng buông tay. Nhất thời linh điểu hóa thành một đạo bạch quang bay về chỗ sâu trong đảo, sau vài lần chớp động đã biến mất không thấy bóng dáng. "*Thiếp thân đã thông báo cho đại tế tê, tiếp theo ta sẽ tự mình hộ tống Hàn tiên sinh đến Hỏa Dương Thành của chúng ta." Nữ xà này tươi cười nói. Hàn Lập nhíu mày, cũng không tỏ vẻ phản đối, ngược lại nhắm hai mắt lại.

Thấy bộ dáng Hàn Lập có vẻ đồng ý, nữ xà này cũng không nghĩ nhiều, tự mình dẫn theo bốn xà nữ khiêng Hàn Lập, dọc theo con đường nhỏ đi về phía trung tâm đảo.

------oOo------

Chương 1537: Đại tế ti

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hải đảo rộng chừng mấy trăm dặm, mấy xà nữ này động tác rất nhanh, nhưng nếu đi bộ tới trung tâm đảo thì cũng sợ không phải là chuyện nhất thời nửa khắc.

Nhưng dưới sự dẫn đường của Viêm Vũ, đoàn người đi vào trong đảo vài dặm thì phía trước xuất hiện một tòa kiến trúc giản dị làm bằng đá, bên trong là vài nam nữ xà nhân đang trò chuyện, bên cạnh là vài chiếc xe đen, được kéo bởi những con thằn lằn.

Những xà nhân này vừa thấy diễm lệ nữ tử đi tới, lập tức có hai người chạy ra ân cần hỏi thăm.

Nhưng Viêm Vũ thản nhiên phân phó vài câu, liền chỉ tay vào một chiếc xe đen.

Hai xà nhân lộ vẻ kinh ngạc, không nhịn được liền nhìn về phía Hàn Lập, sau đó mới đáp ứng.

Bọn họ lập tức trở về, đem theo một chiếc xe được kéo bởi hai con thằn lằn lại, hơn nữa còn dắt thêm ba con thằn thằn khác.

Hàn Lập được xà nữ này cẩn thận đỡ lên xe, sau đó hai xà nữ ngồi trước xe, ba người còn lại thì mỗi người cưỡi một con thằn lằn.

Bởi vì xà nữ không có chân, nên trên lưng thằn lằn cũng được cố định một loại dây đai kỳ lạ, vừa lúc mang đuôi của các nàng bỏ vào trong đó.

Thằn lằn nhìn có vẻ ngu ngốc, chạy vô cùng xốc nảy, nhưng bốn chân lại huy động hết sức nhanh, chỉ một chút là có thể nhảy xa hai mươi trượng, tốc độ quả thực không chậm.

Do vậy tốc độ đoàn người lập tức tăng lên mấy lần.

Gần hai canh giờ sau, các nàng liền tới trước một tòa thổ thành.

Đích thật là một thổ thành hàng thật giá thật!

Diện tích không lớn, chỉ khoảng hơn mười dặm, tường thành đầy bụi, tất cả đều dùng bùn đất tạo thành. Bên trong thành có nhiều thổ ốc lớn nhỏ không đồng nhất, rất ít thấy kiến trúc được làm từ đá.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng nét mặt lại không lộ ra chút dị sắc nào, ngược lại nhìn về phía hơn mười xà nhân đứng thủ vệ ở cửa thành.

Thủ vệ đồng dạng cũng là nam ít nữ nhiều, nhưng trên người bọn họ bao trùm một loại khôi giáp được làm từ chất liệu nào đó, trong tay cầm trường mâu chói mắt, phía sau lưng mang ngân xoa tiêu thương, bộ dáng như võ trang hạng nặng. Mà từ xa nhìn lại, trên tường gần đó cũng có rất nhiều võ trang xà nhân đứng thẳng.

Dường như canh phòng rất nghiêm ngặt.

Viêm Vũ tới trước cửa thành, điều khiển thằn lằn dừng lại, sau đó thả người nhảy xuống.

Từ trong đám xà nhân thủ vệ đi ra một nữ xà, mỉm cười bắt chuyện với nữ tế ti này.

Nữ tế ti nhìn thấy đối phương cũng vô cùng cao hứng, tiến lên nói chuyện, nhưng không bao lâu sau liền chỉ về đoàn xe phía sau, thần sắc trở nên ngưng trọng.

Thủ vệ xà nhân đồng dạng thu hồi vẻ tươi cười, gật đầu, sau đó khoát tay, lập tức thủ vệ tránh ra tạo thành một cái lối đi.

Diễm lệ xà nữ lần nữa nhảy lên thằn lằn, mang theo xe đen tiến vào trong thổ thành.

Hàn Lập ngồi trong xe, không ngừng đánh giá thổ thành này.

Thổ thành mặc dù không lớn, nhưng các con đường trong thành lại rộng lớn vô cùng, hơn nữa còn dùng đá trắng lát thành, so với màu vàng đất của những phòng ốc ven đường thì hoàn toàn bất đồng, tạo nên sự nổi bật.

Mà ở hai bên ngã tư đường lại có rất nhiều xà nhân đi tới đi lui.

Nam xà thì cao lớn có lực, nữ xà cũng khỏe mạnh, hơn nữa lại mang theo binh nhận. Một số xà nhân lớn tuổi cũng cầm thương xoa, bất quá kích thước nhỏ hơn rất nhiều, hơn nữa thoạt nhìn thì chỉ dùng để làm gậy chống khi đi đường.

Nhìn tới đây, Hàn Lập không khỏi trầm ngâm.

Dị tộc *"Quyên Thị"* này mặc dù lần đầu tiên hắn nghe nói, nhưng tộc nhân lại giống như lính, không biết số lượng người tu tiên trong tộc có nhiều hay không. Nếu tỉ lệ người tu tiên đông, thì với thể lực mạnh mẽ trời sinh như vậy, thực lực sợ rằng không kém. Mà dị tộc cường đại như vậy, như thế nào hắn lại chưa bao giờ nghe nói qua.

Hàn Lập cũng chú ý tới một điểm, đó là số lượng xà nam so với xà nữ thì ít hơn nhiều.

Đoạn đường kế tiếp, đại khái trên đường xuất hiện số lượng xà nữ gấp đôi xà nam.

Hơn nữa màu sắc của những xà nhân này cũng có chút bất đồng.

Trong đó màu lục nhạt và màu vàng đất là nhiều nhất, nhưng địa vị có lẽ thấp nhất, mà màu trắng và đen thì ít hơn, phần lớn đều được xà nhân khác vây quanh, tựa hồ có địa vị nhất định trong tộc.

Về phần những màu sắc khác thì Hàn Lập vẫn chưa thấy qua.

Hàn Lập đứng trong xe yên lặng phân tích những điều vừa thấy, nhưng không bao lâu xe đã chạy tới một sân rộng. Ngay trên sân bất ngờ xây dựng một điện phụ được làm từ gỗ và đất sét, mặt ngoài được khảm những vỏ sò ngũ sắc.

Nhưng những điều này cũng không thể hấp dẫn Hàn Lập, ánh mắt hắn rơi vào một đồ vật cổ quái giữa sân rộng.

Đó là một đồ vật giống như viên trùy, dùng thanh đồng chế thành, cao ước chừng hơn mười trượng, mặt ngoài có một số hoa văn kỳ quái, mơ hồ có một tầng bạch quang chớp động.

Bốn phía đồ vật này phân biệt đứng bảy tám nam nữ xà nhân mặc áo bào trắng, trong tay ẩn ước có linh quang chớp động.

Hai mắt Hàn Lập híp lại, lập tức liền thấy mấy người này đang đem vật gì đó xuống đáy của đồ vật cổ quái này, mặc dù vật này to cỡ nắm tay, nhưng lại có nhiều màu sắc khác nhau, dường như không phải là linh thạch.

Mấy tên nam xà nữ áo bào trắng này cùng diễm lệ xà nữ đều giống nhau, trên người đều có linh khí ba động, nhưng nói về tu vi thì hơn hẳn diễm lệ xà nữ.

Bất quá, đám người áo trắng vừa thấy Viễm Vũ cùng đoàn xe xuất hiện thì lập tức có hai người đi tới.

Mà lúc này, Hàn Lập cũng được những người khác một lần nữa đỡ xuống, hơn nữa còn cẩn thận chuẩn bị cho một cái ghế trúc để ngồi.

Hàn Lập thản nhiên nhìn mấy người trước mặt nói chuyện với nhau, mặc dù không thể hiểu, nhưng rõ ràng hai gã xà nhân áo trắng có chút tôn kính đối với diễm lệ xà nữ.

Đúng lúc này, từ trong điện phủ đối diện sân rộng đi ra hai hàng xà nhân mặc áo bào trắng khác.

Một hàng là nữ xà, một hàng là nam xà, chậm rãi đi về phía Hàn Lập.

Thấy cảnh này, vẻ mặt diễm lệ xà nữ cũng những xà nhân khác trong sân chợt biến đổi, lập tức đứng qua một bên, thần sắc cung kính.

Sau khi hai hàng xà nhân áo bào trắng sắp xếp chỉnh tề, từ bên trong lại đi ra một gã hồng bào nhân.

Vừa thấy người này, trên mặt Hàn Lập hiện lên một tia ngoài ý muốn.

Đây là một khuôn mặt bình thường, là một nữ nhân vóc người thon thả, nửa người dưới rõ ràng là chân của nhân tộc, không phải là thân rắn.

Càng làm cho Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn chính là hắn cảm nhận được pháp lực ba động trên người nữ nhân này là Nguyên Anh Kỳ.

Thật đúng là có chút ngoài ý muốn.

Phải biết rằng mặc dù xà nhân áo trắng trong sân đều có linh khí ba động, nhưng tu vi cao nhất cũng bất quá chỉ là một gã nam xà Trúc Cơ Kỳ, còn phần lớn đều là Luyện Khí Kỳ.

Dưới tình huống như vậy lại tồn tại một người tu tiên cấp cao, khoảng cách chênh lệch cũng thật lớn a.

Phụ nhân kia sau khi đảo mắt qua trên người Hàn Lập thì đồng dạng cũng lộ ra vẻ giật mình, nhưng liền trấn định, vội vàng đi tới.

"Vãn bối Hỏa Nguyệt, bái kiến Hàn tiền bối!" Phụ nhân đến trước người Hàn Lập, khom người thi lễ, trong miệng đúng là ngôn ngữ Phi Linh Tộc.

"Ngươi chính là đại tế ti của Hỏa Dương Tộc?" Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, chậm rãi hỏi.

"Đúng là vãn bối, nơi này không phải là nơi nói chuyện, tiền bối có thể theo ta vào trong điện được không?" Phụ nhân tươi cười nói.

"Được, ta cũng có rất nhiều chuyện cần hỏi." Hàn Lập không suy nghĩ thêm, gật đầu đồng ý.

"Đa tạ tiền bối đã nể mặt! Mấy người các ngươi còn không giúp tiền bối tiến vào đại điện." Phụ nhân mừng rỡ, quay đầy lại phân phó với những xà nữ áo bào trắng bên cạnh.

Nhất thời đám xà nữ đại loạn một trận, lập tức có hai người tiến lên, cẩn thận khiên ghế trúc Hàn Lập lên, sau đó đi về hướng điện phủ.

Lập tức phụ nhân khoát tay, đám người đứng hai bên cũng đi theo sát phía sau.

Một lát sau, Hàn Lập liền ở trong một tòa đại sảnh hết sức đơn giản.

Bên trong ngoại trừ Hàn Lập cùng phụ nhân ngồi ghế, thì những xà nhân khác bất luận là nam hay nữ đều thành thật đứng thúc thủ hai bên.

"Tiền bối đi lại có vẻ khó khăn, thân thể phải chăng gặp trở ngại, nơi này vãn bối có một chút khí huyết đan do chính bản thân luyện chế, có thể bồi nguyên bổ khí, tiền bối có muốn dùng một ít hay không?" Phụ nhân sau khi ngồi xuống thì liền cung kính hỏi.

"Không cần, ta chỉ là tu luyện gặp một chút trở ngại nhỏ, qua một đoạn thời gian sẽ không có việc gì." Hàn Lập nhìn phụ nhân một cái, khóe miệng lộ ra vẻ tựa cười mà không phải cười.

"Ha ha, tiền bối cứ an tâm. Lúc trước ta nhận được tin Vũ nhi đưa đến, nói là tiền bối muốn hỏi vãn bối một số chuyện. Vậy không biết tiên sinh có điểm nào nghi vấn, vãn bối nhất định tận lực trả lời." Phụ nhân cười khan một tiếng, đột nhiên chuyển đề tài.

"Oh, ta nghĩ trước tiên nên biết hải vực này ra sao, gần đây có đồng đạo nào khác nữa không." Hàn Lập sau khi hơi trầm ngâm thì liền mở miệng hỏi.

Nghe Hàn Lập hỏi như thê,s thần sắc phụ nhân tự nhiên lộ ra một tia kỳ quái, nhưng lại trả lời chi tiết:

"Nơi này là Hỏa Hô quần đảo, gần đây cũng không có đạo hữu nào lợi hại, nhiều lắm cũng chỉ có tu vi như vãn bối mà thôi."

"Hỏa hô quần đảo? Ngươi có hải vực đồ không?" Hàn Lập nghe tên xa lạ như thế thì nhướng mày, mở miệng hỏi.

"Hiển nhiên là có, bất quá bản đồ của vãn bối đều dùng văn tự của bộ tộc viết, tiền bối không bằng trước tiên cứ học tập ngôn ngữ của tộc, sau đó sẽ hiểu rõ hải đồ hơn." Phụ nhân mỉm cười nói.

"Ưh, như vậy cũng được." Hàn Lập nhíu mày một chút, sau một lúc lâu mới gật đầu. Thần niệm của hắn mặc dù không thể thả ra ngoài cơ thể, nhưng để đọc những thứ trong ngọc giản thì hiển nhiên không thành vấn đề.

Phụ nhân nghe vậy thì mặt lộ ra tia cười, lúc này giơ tay sờ vào trán, linh quang chợt lóe, không biết từ chỗ nào trên mái tóc đen, móc ra một thạch giản đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập trải qua thời gian dài nghỉ ngơi như thế, mặc dù thân thể có khôi phục được một chút pháp lực, nhưng tay chân vẫn yếu vô cùng.

Ánh mắt đảo qua thạch giản, đích xác cũng giống như ngọc giản, hắn há miệng, phun ra một cổ thanh hà, đem ngọc giản hút lên trán, sau đó nhắm mắt lại xem xét những thứ trong đó.

Nhưng đúng lúc này, một thanh âm trầm muộn phát ra, thạch giản chợt bạo liệt, một cổ sương mù lan tỏa, đem Hàn Lập vây vào trong.

------oOo------

Chương 1538: Liệt Dương Thần Đan

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập lẳng lặng ngồi yên, mặc cho vụ khí vây xung quanh, hai mắt nhắm lại.

Hắc sắc vụ khí này không biết là thứ gì, sau khi quanh tròn xung quanh Hàn Lập một hồi lâu mới biến mất.

"Không tệ, thủ pháp luyện khí này kỳ lạ, không cần ta vận dụng thần niệm đã tự quán chú vào trong thần thức." Sau khi vụ khí biến mất, Hàn Lập lần nữa mở mắt, lời nói rõ ràng là ngôn ngữ của xà nhân.

"Tiền bối chê cười, đây bất quá chỉ là chút tài mọn mà thôi, đây là hải đồ Hỏa Hô quần đảo, mời tiền bối xem qua!" Phụ nhân khiêm tốn cười, đưa ra một thạc phiến màu trắng.

Lúc này đây, bạch phiến không bạo liệt, sau khi bị Hàn Lập há miệng phun linh quang hút về, liền áp vào trên trán không nhúch nhích.

Hai mắt Hàn Lập khép hờ, ánh mắt từ thờ ơ dần trở nên kinh ngạc, nhưng không lâu sau liền khôi phục như thường.

Phụ nhân nhìn thấy vẻ biến hóa trên mặt Hàn Lập, trong mắt hiện lên một tia dị sắc, nhưng chợt lóe lên rồi biến mất không thấy.

Một lát sau, thạch phiến trên trán Hàn Lập chợt lóe bạch quang rồi bắn ra, nhẹ nhàng bay trở về phía phụ nhân.

Phụ nhân giơ tay ra, thạch phiến lần nữa rơi vào tay.

Hàn Lập thì trầm ngâm không nói gì, tựa hồ đang tự định giá.

Phụ nhân thấy vậy thì không nói gì, chỉ ngồi tại chỗ mỉm cười.

Một lát sau, Hàn Lập nhấc tay, thản nhiên hỏi.

"Nói như vậy, nơi này cũng gần Lôi Minh đại lục, chỉ cần mất nửa năm là có thể đến đó."

"Thời gian nửa năm! Đó là lấy tốc độ của tiền bối, nếu là đám người vãn bối, nếu không có thời gian mười năm thì căn bản không thể đến được Lôi Minh đại lục, càng đừng nói những kỳ hiểm gặp phải trên đường." Khóe mắt phụ nhân giật một cái, lập tức cười khổ một tiếng.

Hàn Lập gật đầu, thừa nhận những điều phụ nhân nói, nhưng lại hỏi:

"Theo như hải đồ thì Hỏa Dương Tộc các ngươi chiếm cứ đảo nhỏ cũng không nhiều, những đảo nhỏ khác cũng có người sao?"

"Kỳ thật không phải nhiều, căn bản có rất ít nơi để dừng chân. Trong đó chỗ có thể bố trí tộc nhân của ta cũng chỉ có Hỏa Vân đảo này mà thôi. Những đảo nhỏ còn lại thì bất quá chỉ là nơi tìm kiếm tài liệu mà thôi, căn bản không thể đủ rộng để cư trú trên đó. Những đảo lớn hơn thì đều bị các tộc cường đại khác chiếm cứ. Còn một số đảo khác thì bị một số tiền bối thượng tộc như tiền bối chiếm giữ, Hỏa Dương Tộc chúng ta tại hải vực phụ cận đích xác không tính là tộc lớn." Phụ nhân thở dài một hơi, trực tiếp thừa nhận nói.

"Thì ra là thế!" Hàn Lập gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Nhưng phụ nhân sau khi chần chờ một lúc thì mở miệng hỏi Hàn Lập.

"Vãn bối thấy bộ dáng tiền bối dường như từ nơi rất xa đến đây, không biết tiền bối đến nơi này là có chuyện gì quan trọng không? Vãn bối mặc dù tu vi không cao, nhưng trong tộc cũng coi như có chút nhân thủ, có thể giúp một vài việc…"

Phụ nhân có vẻ vô cùng nhiệt tình.

"Hàn mỗ đích xác không phải người gần đây, chỉ là trong lúc đang ở nơi khác, có đụng vào một cái cấm chế, ngoài ý muốn bị truyền tống tới đây, mà trong quá trình truyền tống lại xui xẻo cho nên mới trở nên chật vật như thế này, đã làm đạo hữu chê cười." Hàn Lập lạnh nhạt nói.

"Tiền bối nói đùa, ngay cả khi tiền bối không tiện động thân thì vãn bối cũng có thể cảm ứng tiền bối sâu không lường được. Như vậy đi, tiền bối khẳng định là muốn tìm một chỗ linh khí cực dày để tĩnh dưỡng. Hỏa Vân Đảo chúng ta mặc dù không lớn, nhưng cũng có vài linh mạch cấp cao, tiền bối nếu không chê thì vãn bối có thể bố trí một chỗ để tiền bối khôi phục nguyên khí." Phụ nhân sau khi cười làm lành thì cung kính nói.

"Dưỡng thương trên đảo của ngươi?" Hàn Lập khẽ cười một tiếng, bộ dáng từ chối cho ý kiến.

Phụ nhân thấy tình thế có chút miễn cưỡng, lập tức kiên trì nói thêm:

"Tiền bối yên tâm, linh mạch trên đảo của vãn bối không hề kém hơn những đảo khác, hơn nữa trên đảo cũng có vài loại linh dược hiếm thấy cùng một ít linh thạch, cũng có thể để cho tiền bối dùng."

Hàn Lập nghe vậy, vẻ tươi cười trên mặt thu lại.

"Hàn mỗ sẽ không nhận ân huệ xuông, đạo hữu rốt cuộc muốn Hàn mỗ giúp gì thì đừng ngại, cứ nói thẳng. Tại hạ không phải người có thói quen vòng vo." Thanh âm Hàn Lập lạnh lẽo.

Lúc này phụ nahna mới phát hiện lời nói của mình lúc trước có chút thất thố, sắc mặt biến đổi vài lần, cuối cùng thở dài một hơi.

"Nếu tiền bối phát hiện vãn bối có vài phần dụng ý thì vãn bối cũng không dấu diếm nữa. Mấy người các ngươi tạm thời lui ra đi!" Câu nói cuối cùng của phụ nhân lại là phân phó với mấy xà nhân đứng cạnh đó.

Nhất thời tất cả bạch bào xà nhân sau khi cúi người thi lễ thì đều rời khỏi đại điện.

Hàn Lập bất động thanh sắc nhìn tất cả, không nói lời nào.

Mà phụ nhân sau khi thấy tất cả xà nhân đã đi ra đại điện thì mới ngưng trọng hỏi Hàn Lập:

"Tiền bối cảm thấy tu vi vãn bối thế nào?"

"Cũng không tệ!" Hàn Lập quét mắt nhìn phụ nhân một cái, bình tĩnh nói.

"Nhưng một tháng trước, vãn bối cũng giống như dị tộc nhân, chưa luyện hóa hai chân thành thượng tộc." Thần sắc phụ nhân có chút khác thường.

"Theo như lời ngươi nói thì…" Hàn Lập mí mắt giật giật, mở miệng nói.

"Tự nhiên chỉ khi đem hình thể luyện hóa thành người của thượng tộc thì mới có thể chính thức thoát ly khỏi phàm tộc, trở thành người của thượng tộc." Phụ nhân mỉm cười.

"Oh. Nghe khẩu khí của ngươi thì tựa hồ cũng không phải tu luyện đến cảnh giới nào đó, chẳng lẽ là dùng linh dược hoặc bí thuật gì để tăng tu vi mạnh đến trình độ này." Hàn Lập nghe vậy thì rùng mình, nhưng mặt không chút thay đổi.

Mà phụ nhân quả nhiên không chú ý tới Hàn Lập đang kinh nghi, thành thật trả lời:

"Tiền bối minh giám, vãn bối đích xác trong tộc cất kỹ vài loại đan dược trân quý, lại dùng một loại bí thuật bá đạo mới có thể đem tu vi tăng đến cảnh giới này. Bất quá cũng bởi vì vậy mà tu vi vãn bối mãi mãi chẳng thể tiến thêm, mà tuổi thọ cũng ít hơn thượng tộc cùng cấp một nửa. Nhưng thiếp thân phải làm như thế là bởi vì hiện tại Hỏa Dương Tộc gặp phải họa diệt vong, vãn bối không thể không liều mạng." Vẻ mặt phụ nhân trở nên vô cùng trầm

trọng.

"Họa diệt vong? Tạm thời nói cho ta nghe một chút xem?" Hàn Lập nhíu mày, tựa hồ có vài phần hứng thú.

"Nửa năm trước, một phân chi gần chúng ta đã bị diệt tộc hoàn toàn, tất cả nữ nhân trong tộc đều bị người ta ăn sống, chỉ còn lại một đống xương trắng. Mà nam nhân thì biến mất không thấy đâu, không lâu sau đó, vài tộc gần đó cũng bị chung số phận. Bộ tộc tại hải vực như chúng ta chỉ có ba tộc mà thôi, mặc dù ba tộc không tính là lớn, nhưng vì giúp đỡ lẫn nhau nên cũng có thể miễn cưỡng sống được. Hiện tại bị diệt hai tộc, sợ rằng kế tiếp sẽ đến lượt Hỏa Dương Tộc chúng ta.

Về phần nguyên nhân diệt tộc thì vãn bối không cách nào điều tra được, chỉ biết kẻ động thủ không phải chỉ là một người, hẳn là một tộc khác rất mạnh. Mà đại tế ti hai tộc khác, thần thông cũng không dưới thiếp thân, vãn bối bất đắc dĩ mới không tiếc tất cả, tạm thời đem pháp lực của mình tăng đến cảnh giới thượng tộc hóa hình." Phụ nhân giải thích.

"Oh, vậy giữ ta lại đây là muốn ta thay các ngươi gánh kiếp nạn này, ngươi tin tưởng ta như vậy, không sợ ngay cả bản thân ta cũng khó bảo toàn sao?" Hàn Lập nghe xong thì cười.

"Vãn bối mặc dù không biết tu vi thật sự của tiền bối như thế nào, nhưng khẳng định cảnh giới vượt xa vãn bối, về phần thương thế trên người tiền bối thì Hỏa Dương Tộc chúng ta có lưu lại một viên Liệt Dương Thần Đan, hiệu dụng to lớn đủ có thể tạo da thịt, cải tử hồi sinh. Nếu tiền bối đồng ý ở lại giúp vãn bối một tay thì vãn bối nguyện ý dâng đan dược này, để tiền bối có thể sớm hồi phục trong thời gian ngắn!" Phụ nhân cắn răng một cái, rốt cục đưa ra chiêu bài cuối cùng.

"Liệt Dương Thần Đan! Là đan dược hỏa thuộc tính! Thương thế ta rất nặng, đạo hữu không thể tưởng tượng ra được đâu, sợ rằng khối thần đan này đối với ta không có tác dụng lớn." Hàn Lập nhướng mày, chậm rãi nói.

"Tiền bối yên tâm, thần đan này chẳng những dùng nội đan của

Song Đầu Viêm Giao luyện chế, hơn nữa từ sau khi luyện thành vẫn đặt trong địa hỏa của tộc ta, đến nay đã được mấy ngàn năm, trên phương diện phục hồi thì vãn bối có chút tin tưởng." Phụ nhân nghe khẩu khí trong giọng nói Hàn Lập thì mừng rỡ giải thích thêm.

Sau khi Hàn Lập nghe xong, trên mặt vẫn hiện ra một tia chần chờ, phảng phất còn chưa thể quyết định.

"Như vậy đi, bây giờ tiền bối đợi một lát, chờ sau khi dùng thần đan, xem hiệu dụng như thế nào rồi nói tiếp. Nếu như đan này thật sự vô dụng đối với thương thế của tiền bối thì vãn bối cũng không dám nhờ vả gì, nhưng nếu có ích thì…."

"Nếu đan dược này thật sự có thể chữa khỏi thương thế cho ta thì ta sẽ giúp Hỏa Dương Tộc các ngươi vượt qua một kiếp. Nhưng phải nói trước tình huống xấu nhất, đó là khi địch nhân của các ngươi quá lợi hại, Hàn mỗ không thể giúp được thì ước định này cũng phải bỏ!" Trong lòng Hàn Lập dường như đã có chủ ý, không đợi phụ nhân nói xong đã lạnh nhạt cắt lời.

"Điều này hiển nhiên, thiếp thân mặc dù ngu ngốc thì cũng không dám cưỡng cầu tiền bối hi sinh tính mạng vì tiểu tộc." Phụ nhân không thèm để ý tới câu tiếp theo của Hàn Lập¸mừng rỡ nói.

Hàn Lập gật đầu, xem như đã chính thức đáp ứng.

Vì vậy chuyện tình kế tiếp cũng dễ nói hơn nhiều. Hàn Lập hỏi tiếp một số chuyện liên quan tới dị tộc gần hải vực, phụ nhân đều nhất nhất giải đáp, sau đó thì dẫn Hàn Lập đi tìm nơi tĩnh tu.

Phụ nhân móc từ trong ngực áo ra một pháp khí màu trắng giống như cái khăn, nhẹ vẫy một cái, nhất thời biến thành một đóa bạch vân rộng mấy trượng.

Bạch vân chớp động một cái, liền nâng ghế Hàn Lập lên, lơ lửng trên cao.

Thân hình phụ nhân thoáng một cái liền quỷ dị đứng gần đó, tiếp theo bạch vân xoay tròn một cái rồi bay ra ngoài cửa điện.

Thấy bạch vân bay ra, đám xà nhân đang ở ngoài cửa liền cung kính tiễn phụ nhân rời đi.

Mặc dù tốc độ bạch vân không tính là nhanh, nhưng hòn đảo này cũng chỉ có mấy trăm dặm mà thôi.

Cho nên trải qua thời gian một bữa cơm, bạch vân dưới sự khống chế của phụ nhân đã đưa Hàn Lập đến dưới một chân núi.

------oOo------

Chương 1539: Châu nhi cùng Ô La Tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phía dưới chân núi nhỏ này là một ngôi nhà gỗ màu lục.

Phụ nhân khống chế bạch vân dừng lại trước tiểu viện, sau đó quay đầu lại cười hỏi Hàn Lập:

"Hàn tiền bối cảm thấy nơi này thế nào?"

Hàn Lập hít sâu một hơi, cảm thấy linh khí nồng đậm, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, liền gật đầu.

Phụ nhân thấy vậy thì vui vẻ, lúc này thúc dục bạch vân trực tiếp tiến vào trong viện, bàn tay hư không đẩy cửa gỗ ra, muốn trực tiếp đưa Hàn Lập vào trong.

Nhưng lúc này Hàn Lập đột nhiên cười nói:

"Tiếp theo không cần làm phiền đạo hữu, tại hạ có thể tự mình đi được."

Hàn Lập vừa nói, thân hình thoáng một cái, chậm rãi đứng lên, sau đó từ từ bay xuống.

"Hả, đạo hữu, người…" Phụ nhân ngẩn ra, vẻ mặt trở nên kinh ngạc.

"Mặc dù thương thế vẫn như trước, nhưng hành động cử chỉ hiện tại không có gì đáng ngại." Hàn Lập cười nói.

"Chúc mừng tiền bối, vãn bối nguyên bản nghĩ rằng sẽ phái vài tên đệ tử đến hầu hạ tiền bối, xem ra hiện tại không cần nữa, chắc tiền bối cũng không muốn có người quấy rầy." Thần sắc phụ

nhân như thường nói.

"Ưh, ta không muốn khi chữa thương lại có người ngoài bên cạnh. Nơi này không tệ, ta sẽ ở đây nghỉ ngơi một đoạn thời gian. Liệt Dương Thần Đan mà ngươi nói, tốt nhất nên sớm đưa tới, nếu thật sự công hiệu, sớm khôi phục được thần thông thì ta mới có thể ra tay bảo vệ bộ tộc các ngươi." Thần sắc Hàn Lập nghiêm túc nói.

"Tiền bối yên tâm, việc này đương nhiên. Bất quá Liệt Dương Thần Đan vẫn được bồi luyện trong địa hỏa, vãn bối phải tốn chút thời gian mới có thể lấy ra, tiền bối không nên trách tội." Phụ nhân gật đầu, sau đó giải thích hai câu.

"Một chút thời gian thì ta có thể chờ, ngươi đi lấy thần đan đi, hiện tại ta cần tĩnh dưỡng." Hàn Lập gật đầu, bình tĩnh nói.

Nghe thấy Hàn Lập muốn mời khách đi, phụ nhân hiển nhiên sẽ không chần chờ lưu lại đây, lúc này sau khi thi lễ thì lập tức khu động bạch vân bay ra ngoài.

Hàn Lập lẳng lặng đứng tại chỗ nhìn không trung, cho đến khi bạch vân hoàn toàn biến mất cuối chân trời thì mới quay người lại, mở cửa gỗ đi vào phòng.

Phòng không tính là lớn, bài biện cũng vô cùng đơn giản, tất cả đều làm từ gỗ.

Hàn Lập căn bản không xem xét những thứ đồ vật khác, trực tiếp đi đến giường gỗ, khoanh chân ngồi xuống.

Hàn Lập thở dài một hơi, trên mặt hiện ra một tia mệt mỏi.

"Không nghĩ tới chỉ đứng lên một lát mà đã tiêu hao toàn bộ thể lực đã tích tụ. Xem ra đã mất máu quá nhiều." Hàn Lập thì thào một câu, tiếp theo sờ vào túi trữ vật, bạch quang chợt lóe, bốn năm bình nhỏ không đồng nhất xuất hiện trong tay.

Hàn Lập không cần nhìn là đan dược gì, cho toàn bộ vào miệng, tiếp theo lẳng lặng nhắm mắt hóa giải dược lực.

Sau một khắc, hắn cảm thấy đan điền nóng lên như bị lửa đốt, một luồng khí lạnh lập tức vận chuyển dọc theo kinh mạch đến các nơi khác, không ngừng xoa dịu lỗ chân lông.

Trong lòng Hàn Lập vui vẻ.

Những đan dược này không hổ là thánh dược chữa thương dùng linh dược ngàn năm luyện chế, dược lực vô cùng mạnh.

Một lát sau, trên người Hàn Lập hiện lên một tầng kim quang, đồng thời trên đỉnh đầu cũng hiện ra một kim ảnh mơ hồ, chợt sáng chợt tối, chớp động không ngừng.

Trong nhà gỗ, phút chốc lâm vào trong yên tĩnh.

Đồng thời trong lúc đó, phụ nhân cũng điều khiển bạch vân về lại thổ thành, hạ xuống đại điện.

Mười mấy tên bạch bào cấp thấp vẫn đang đứng im nơi đó.

"Viêm Vũ, ngươi đi theo ta. Còn những người khác, các ngươi trước tiên gọi đội ngũ đã phát hiện ra Hàn tiên sinh khi đi săn, ta muốn hỏi chi tiết vài câu." Câu đầu tiên mà phụ nhân nói lại là lời ra lệnh.

"Vâng!"

Trong đám bạch bào xà nhân lập tức có người lĩnh mệnh, mà diễm lệ xà nữ đưa Hàn Lập đến thì lại ngoan ngoãn đi theo phụ nhân vào trong đại điện.

"Ngươi cũng đi với người này một đoạn đường, trước tiên hãy nói cho ta biết ấn tượng của ngươi về người này, một chi tiết nhỏ cũng không được bỏ qua." Sắc mặt phụ nhân ngưng trọng nói.

"Đệ tử nhất định bẩm báo chi tiết! Lúc ấy đệ tử đang ở bến tàu…." Viêm Vũ nghe vậy thì trong lòng có chút khẩn trương, nhưng cũng một mạch kể lại rõ khoảng thời gian Hàn Lập đồng hành, cùng những lưu ý của mình.

Chuyện này nghe ra có vẻ buồn tẻ vô vị, nhưng phụ nhân ngay cả mí mắt cũng không chớp một cái, chăm chú lắng nghe….

Mấy canh giờ sau, đại hán cùng đoàn người lần đầu phát hiện ra Hàn Lập cưỡi một thằn lằn thú tiến vào trong thổ thành, đi thẳng tới trước đại điện.

Sau khi cùng thủ vệ xà nhân ngoài điện nói vài câu thì bọn họ lập tức tiến vào trong điện. Đám người này đi vào, ước chừng nửa canh giờ sau, mới cùng Viêm Vũ đi ra.

Giờ phút này phụ nhân ngồi trên ghế chủ vị, lưng dựa vào ghế, sắc mặt âm tình bất định, tựa hồ có chút không thể giữ được bình tĩnh.

"Sao vậy, mẫu thân có chỗ gì khó giải quyết à?" Đột nhiên một thanh âm trong trẻo vang lên trong đại điện.

"Châu nhi, con đã trở về sao? Trở về lúc nào vậy?" Phụ nhân vừa nghe thanh âm thì ngẩn ngơ, lập tức vẻ mặt trở nên vui mừng.

Ngay lúc này, bạch quang trước người phụ nhân chợt lóe, một thân ảnh xà nhân mảnh khảnh mơ hồ hiện ra trong linh quang.

Đây là một nữ xà ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, dung mạo xinh đẹp vô cùng, mái tóc đen và dài.

Sau lưng thiếu nữ đeo một cây cung lớn màu vàng và ba bạch sắc cốt tiễn, bên hông là một túi da đen thui, trong tay lại cầm một cây phiên kỳ.

Nửa người dưới thiếu nữ là thân rắn, nhưng lại không hề thấy có lân phiến.

Thiếu nữ thướt tha đứng, hướng phụ nhân cười, trên gương mặt lộ ra hai lúm đồng tiền đáng yêu.

"Thật sự là Châu nhi, không nghĩ tới nhiều năm không gặp, tu vi con đã tinh tiến đến mức này." Phụ nhân vô cùng vui mừng, vội

vàng đứng dậy, ôm thiếu nữ vào lòng, vẻ mặt từ ái.

"Con mới là người hoảng sợ đây, mẫu thuân, mấy năm không gặp, tu vi người đã đột phá đến giai đọan hóa hình." Thiếu nữ gọi là Châu nhi cười khúc khích.

"Ta nào có năng lực ấy, ngay cả trăm năm vẫn không thể đột phá, bất quá chỉ là dùng Luyện Tiên Quả mà thôi." Phụ nhân thu lại vẻ tươi cười, nhẹ thở dài một hơi.

"Cái gì, mẫu thân đã dùng…Luyện Tiên Quả! Như vậy chẳng phải sẽ tổn hao tuổi thọ rất nhiều sao." Thần sắc thiếu nữ đại biến, bắt lấy cổ tay phụ nhân, sau khi dùng linh lực dò xét một phen thì sắc mặt hoàn toàn không còn chút máu.

"Nếu không giữ được tính mạng thì có sống lâu cũng vô dụng. Được rồi, sư phụ con không cùng quay về sao?" Phụ nhân cười khổ một tiếng, nhưng lập tức nghĩ đến điều gì đó, trong lòng tràn đầy hy vọng.

"Sau khi con nhận được thư của mẫu thân thì sư phụ vừa lúc rời đảo, con sợ trong tộc gặp chuyện không may nên trước hết mang theo mấy món bảo vật trấn đảo vội trở về. Mới vừa rồi khi tiến vào, vừa lúc thấy mẫu thân hỏi chuyện có liên quan tới Hàn tiên sinh nào đó, cho nên vẫn chưa hiện thân." Vẻ mặt thiếu nữ sầu lo, nhưng lại giải thích rõ ràng.

"Sư phụ con không tới thì quả thật có chút không tốt." Phụ nhân nghe vậy, vẻ mặt chợt biến.

"Mẫu thân, trong tộc thật sự bất ổn sao. Con mang theo Phá Thiên Cung của sư phụ tới. Ngay cả người có thần thông gấp đôi con, con cũng có thể một tiễn bắn chết." Thiếu nữ mở to mắt, bộ dáng tự tin nói.

"Châu nhi, mặc dù tu vi con tăng tiến nhanh, nhưng bất quá cũng chỉ bằng cảnh giới trước kia của ta, ngay cả khi tu vi gia tăng gấp bội thì chỉ sợ vẫn không thể đối phó đại nạn lần này. Nếu sư phụ con đến thì nói không chừng còn vài phần sống sót." Phụ nhân sờ đầu thiếu nữ an ủi, nhẹ giọng nói.

"Lần này mặc dù con trở về vội vàng, nhưng đại nạn mà mẫu thân nói rất mơ hồ. Rốt cuộc đại kiếp như thế nào mà làm cho mẫu thân lo lắng như thế, thậm chí không tiếc ăn vào Luyện Tiên Quả, cùng mượn sức tên thượng tộc vô danh kia." Thiếu nữ dựa vào lòng phụ nhân, ngẩng đầu nhìn gương mặt mẫu thân, trên mặt không giấu được vẻ đau lòng.

"Con đã trở lại đạo thì phỏng chừng bảo con rời đi sẽ càng nguy hiểm hơn, ta sẽ đem việc này nói cho con rõ…." Phụ nhân do dự một chút, cuối cùng vỗ vai thiếu nữ nói.

"Chuyện hai tộc khác bị diệt, chắc con cũng biết rồi."

"Vâng, trong thư mẫu thân đã nhắc đến một chút. Nhưng cho dù là vậy, mẫu thân cũng không cần sợ hãi. Hai tộc kia vốn yếu hơn Hỏa Dương Tộc chúng ta một chút, tu vi đại tế ti của tộc họ khi ăn Luyện Tiên Quả cũng yếu hơn mẫu thân." Mặc dù thiếu nữ rùng mình, nhưng lời nói lại hời hợt.

"Nhưng con có biết thứ gì đã diệt hai tộc bọn họ không?" Phụ nhân chậm rãi nói.

"Mẫu thân không phải nói rằng không có manh mối sao?" Thiếu nữ ngẩn ra, không khỏi hỏi.

"Suốt cả quá trình hai tộc kia bị diệt vẫn là bí ẩn, vẫn không thể tìm ra dấu vết gì lưu lại. Nếu như ta đoán không sai thì kẻ động thủ sợ rằng chính là tử địch của Oa Thị nhất tộc trước kia, Ô La Tộc."

Nét mặt phụ nhân hiện lên một tia sợ hãi.

"Ô La Tộc, không có khả năng, theo điển tịch ghi lại, tộc này đã bị Oa Thị bộ tộc chúng ta hoàn toàn diệt trừ từ rất nhiều ngàn năm trước, như thế nào lại xuất hiện tại hải vực!" Thiếu nữ hiển nhiên cũng nghe qua cái tên Ô La Tộc, khuôn mặt nhỏ nhắn đồng dạng trắng bệch, đồng thời giọng nói run rẩy.

"Không sai, theo lý thuyết thì năm đó Ô La Tộc cùng Oa Thị Tộc

chúng ta đánh nhau một trận tại Lôi Minh đại lục, đích xác là đã giết hết tất cả Ô La Tộc. Nhưng nếu trong đó có vài tên dư nghiệt ẩn núp chạy thoát ra hải ngoại thì việc này không phải là không thể. Hơn nữa ngoại trừ Ô La Tộc thì còn có bộ tộc nào có thể thôn phệ huyết nhục nữ tử của chúng ta. Điều duy nhất làm ta có chút không rõ chính là ba tộc chúng ta đặt chân ở đây đã mấy ngàn năm, Ô La Tộc nếu sinh sống ở gần đó thì tại sao đến tận hôm nay mới gây khó dễ." Sắc mặt phụ nhân âm trầm, nhưng khi nói ra lời cuối cùng thì lại hiện ra một tia kinh nghi.

------oOo------

Chương 1540: Huyền kiếm phụ tí

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thiếu nữ hiển nhiên không thể giải đáp nghi hoặc trong lòng phụ nhân, nhưng sau khi hít sâu một hơi thì hỏi ngược lại:

"Cho dù thật sự là Ô La Tộc hạ độc thủ với hai tộc kia, thì hiện tại mẫu thân đã tiến giai lên thượng tộc, còn có con trợ giúp, chẳng lẽ không đối phó được bọn họ?"

"Nếu là Ô La Tộc bình thường, sau khi ta ăn Luyện Tiên Quả hiển nhiên có vài phân tin tưởng, mấu chốt là ở chỗ, từ dấu vết bọn họ ra tay, tựa hồ trong đó còn có người của Ô La Vương Tộc." Phụ nhân lắc đầu nói.

"Ô La Vương Tộc? Không có khả năng, năm đó vài Thiên Tế Ti của Oa Thị bộ tộc chúng ta thông qua nghịch thiên thần thông dò xét, tất cả huyết mạch Ô La Vương Tộc không phải đã bị cắt đứt sao?" Thiếu nữ kinh hô, có chút khó có thể tin.

"Nếu ngay cả Ô La Tộc đã bị diệt tuyệt mà vẫn có thể lần nữa xuất hiện, thì khả năng vài Ô La Vương chạy thoát năm đó hẳn không phải là không có khả năng. Mà vương tộc này trời sinh có khả năng khắc chế Oa Thị bộ tộc chúng ta, ngoại trừ người hoàng tộc, thì những tộc khác đứng trước mặt Ô La Vương tộc đều không thể phát ra được một thành thần thông. Hơn nữa tốc độ tu luyện của Ô La Vương tộc cực nhanh. Mà hiện tại khi đã động thủ với ba tộc chúng ta, nhất định đã tu luyện đại thành." Trên mặt phụ nhân thủy chung vẫn là vẻ lo lắng.

Thiếu nữ nghe giọng phụ nhân, nhất thời hết chỗ nói. Nhưng một lát sau, nàng đảo đôi mắt to vài vòng, đột nhiên nói thêm:

"Bất quá mẫu thân không nên lo lắng, nếu Ô La tộc đáng sợ như

thế thì như thế nào lại để cho Hỏa Dương tộc chúng ta sống lâu như vậy, sợ rằng lần trước diệt hai tộc kia cũng có chút tổn thất. Chúng ta cũng không phải là không có lực đánh một trận."

"Nếu đúng như thế thì tốt, nhưng đừng quên hai tộc khác bị bắt hết nam nhân."

"Ý mẫu thân nói là…chúng đang…" Thiếu nữ nhất thời nghĩ đến điều gì, sắc mặt lại thêm hai phần trắng bệch.

"Ưh, năm đó tộc này cùng Oa Thị bộ tộc chúng ta trở thành tử địch cũng bởi vì điều này. Sợ rằng sau khi chúng làm xong việc này thì mới có thể xuống tay với chúng ta. Dù sao Hỏa Dương Tộc chúng ta mạnh nhất trong ba tộc, hơn nữa phòng thủ trên đảo cũng vượt xa hai tộc còn lại. Chúng chuẩn bị chu đáo toàn bộ rồi mới ra tay với chúng ta cũng là chuyện bình thường. Nếu tu vi vị Hàn tiên sinh kia thật sự đúng như ta dự đoán, thì tồn vong của chúng ta nói không chừng phải dựa vào người này." Ánh mắt phụ nhân chớp động nói.

"Người nọ thật sự có thần thông cao đến thế sao? Mới vừa rồi nghe mẫu thân cũng những người khác đàm luận, người này bị thương rất nặng, đến lúc đó sợ rằng không có tác dụng gì." Đôi mi thanh tú của thiếu nữ nhíu lại, bộ dáng có chút khó hiểu.

"Ta đã quyết định đem Liệt Dương Thần Đan đưa cho người này." Phụ nhân thản nhiên nói.

"Cái gì, mẫu thân muốn đem thần dược này cho hắn, tuyệt đối không thể. Mẫu thân ngay cả khi ăn vào Luyện Tiên Đan, nhưng nếu dùng Liệt Dương Đan thì có thể khôi phục lại thọ nguyên. Nếu cho người này thì chẳng phải không thể vãn hồi thọ nguyên sao." Thiếu nữ rời khỏi lòng phụ nhân, lớn tiếng phản đối.

"Mới vừa rồi ta do dự cũng là vì việc này, nếu người này có tu vi tương đương với sư phụ của con thì đem thần đan cho hắn cũng đáng giá. Nhưng nếu chỉ cao hơn ta một hai tầng thì chỉ có thể dùng dị bảo mới che dấu được ta, như thế thì có chút lãng phí." Phụ nhân cười khổ một tiếng.

"Người này sao có thể so sánh với sư phụ con! Sư phụ con đã tu luyện đến thượng tộc tầng thứ năm, tại hải vực gần đây được xếp vào nhóm năm người mạnh nhất." Thiếu nữ hơi lo lắng, không muốn tin.

"Mặc dù ta nhìn không thấu tu vi đối phương, nhưng đối phương khẳng định là tồn tại cao hơn ta. Bởi vì cho dù người này bị thương, ta vẫn mơ hồ cảm thấy đối phương chỉ cần nhấc tay là có thể dễ dàng giết ta. Nếu không ta cũng không nguyện ý khẩn cầu đối phương như thế. Nhưng chỉ cần người này thật sự có trọng dụng đối với kiếp nạn này thì một viên Liệt Dương Đan cũng không tính là gì." Phụ nhân do dự một chút mới cẩn thận nói.

"Mới vừa rồi con nghe những người đó đàm luận, từ đầu tới cuối người này cũng không thể hiện thần thông trước mặt bất cứ ai. Cứ như vậy đem Liệt Dương Thần Đan giao cho hắn thì không phải rất cẩu thả sao. Cho dù muốn giao thì cũng phải thử xem mới được." Thiếu nữ nhíu mày, đột nhiên nói.

"Thử! Hiện tại đối phương bị hao tổn pháp lực, thử như thế nào."

Phụ nhân trầm ngâm một chút, có chút dao động.

"Cho dù tu vi bị hao tổn, nhưng nếu thật sự là tồn tại thượng tộc cấp cao thì thần niệm phải rất cường đại. Mẫu thân nếu yên tâm thì cứ giao Liệt Dương Thần Đan cho con, đến lúc đó con sẽ hành sự theo hoàn cảnh. Nếu người này thật sự có thần thông cao thì vì tương lai Hỏa Dương Tộc, đem Liệt Dương Đan giao cho hắn cũng không sao. Nhưng nếu chỉ là hổ giấy thì đan dược này quan trọng như vậy, hiển nhiên không thể để cho một gã ngoại nhân dùng." Thiếu nữ quả quyết nói.

"Việc này…" Phụ nhân nghe thiếu nữ nói thế thì có chút chần chờ không quyết.

Liệt Dương Thần Đan có thể một lần nữa phục hồi thọ nguyên gần như lúc đầu, trong lòng nàng cũng không nỡ xuất ra.

"Được rồi, Châu nhi con có thể thử một lần, nhưng vô luận thế nào cũng không nên quá phận, ngàn vạn lần đừng đắc tội với

người này." Cuối cùng phụ nhân gật đầu đồng ý.

"Mẫu thân yên tâm, con tự biết chừng mực." Thiếu nữ nghe vậy thì trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười ngọt ngào.

"Ba ngày sau ta hẳn là có thể đem thần đan lấy ra từ địa hỏa, đến lúc đó con cùng đi với ta. Nếu đối phương thật sự có đại thần thông thì thiết nghĩ sẽ không dò xét và trách tội đối với một tiểu bối. Mặt khác việc Ô La Tộc gây khó dễ hẳn sẽ không trì hoãn lâu, ta sẽ hướng vài tộc khác cầu viện. Trong lúc ở đây, ta sẽ cùng mấy vị trưởng lão trong tộc đem phòng ngự gia tăng gấp đôi." Cuối cùng phụ nhân quyết định nói.

Thiếu nữ nghe xong cuống quýt gật đầu, kế tiếp hai người ở trong điện trò chuyện chi tiết một lát về Ô La Tộc.

Thời gian bất tri bất giác đã trôi qua một ngày.

Tại chân núi cách đó trăm dặm, Hàn Lập đang khoanh chân ngồi, mí mắt vừa động liền mở ra, đồng thời kim quang trên người cũng thu lại.

Chỉ thấy nguyên bản đôi mắt ảm đạm, hiện tại có thêm vài phần sáng lạng.

Hàn Lập mặt không biểu tình, giơ tay lên đánh giá vài cái, tiếp theo năm ngón tay nhẹ huy động, chậm rãi nắm lại.

Hắn nhẹ thở dài một hơi.

Hiện tại mặc dù hắn khôi phục được một chút pháp lực, nhưng tinh huyết và thần niệm thật sự đã tiêu hao rất nhiều, cho dù có nhiều linh đan trong người thì chỉ sợ cũng phải mất ba bốn năm mới có thể khôi phục đến trạng thái đỉnh điểm.

Bất quá hắn có dũng khí đáp ứng phụ nhân ở lại thì hiển nhiên cũng có vài phần nắm chắc tự bảo vệ được bản thân.

Trong lòng tự định giá, Hàn Lập đột nhiên vung tay lên, một hắc sắc viên hoàn bắn ra, sau khi xoay tròn thì quang mang chợt lóe, bên ngoài hiện ra một đạo ô quang cùng một đoàn kim quang.

Hai đạo độn quang xoay quanh trước người Hàn Lập, trên mặt đất cũng hiện ra một hắc sắc tiểu hầu và một

Đúng là đề hồn và báo lân thú.

Hai linh thú này, một con thì ngay cả Hàn Lập cũng không thể nắm rõ ràng cực hạn thần thông của nó rốt cuộc như thế nào, một con thì đã tương đương với tồn tại Hóa Thần Kỳ.

Hai linh thú này cũng là do hắn ngồi xuống khôi phục pháp lực cùng thần niệm một hồi lâu, mới có thể miễn cưỡng triệu hồi ra. Nếu là khi vừa mới tỉnh lại, thần niệm và pháp lực khô kiệt hầu như không còn, tự nhiên không thể dễ dàng triệu hồi ra.

Hai linh thú sau khi hiện thân. Đề hồn thì thân hình thoáng một cái, lập tức ngồi trên đầu vai Hàn Lập cười hì hì, con kia thì tàn ảnh chợt lóe, lao thẳng vào trong lòng Hàn Lập, dùng đầu lưỡi màu hồng phấn liếm bàn tay Hàn Lập, cảm giác có chút nóng, cũng có chút tê dại.

Hàn Lập mỉm cười, hai tay phân biệt vỗ vài cái lên hai con thú, sau đó miễn cưỡng dùng thần niệm phân phó chúng vài câu.

Nhất thời đề hồn nhảy từ trên vai xuống, tiếp theo hình thể cuồng trước, hắc quang chợt lóe, hóa thành một người giống y đúc Hàn Lập. Tiếp theo vị *"Hàn Lập"* này cười tủm tỉm ngồi xuống bên cạnh Hàn Lập.

Mà báo lân thú thì từ trong lòng Hàn Lập vọt ra, trong hư không hóa thành mấy đạo tàn ảnh, sau đó không biết đã ẩn vào chỗ nào.

Làm xong tất cả, Hàn Lập lại vỗ một cái vào vòng trữ vật, linh quang chợt lóe, một bộ trận kỳ xuất hiện.

Hắn phất ta, trận kỳ hướng bốn phía vách tường bắn đi, hóa thành linh quang nhập vào trong vách tường không thấy bóng dáng.

Cùng lúc đó, bên ngoài nhà gỗ của Hàn Lập bỗng nhiên hiện ra bạch quang chớp động không thôi.

Sau khi làm xong tất cả, Hàn Lập mới chính thức buông lỏng trong lòng, sau khi thoáng trầm ngâm thì đột nhiên giơ tay lên, ngưng thần nhìn lại.

Chỉ thấy trên đó là một hoàng sắc ấn ngân mờ ảo như có như không.

Lam mang trong mắt Hàn Lập liên tiếp chớp động, sau khi cẩn thận nhìn ấn ngân này thì chần chờ một lúc, sau đó thanh quang trên tay chợt lóe, đem linh lực ít ỏi trong thể nội truyền tới ấn ngân.

Kết quả hoàng sắc ấn ngân vốn vô cùng mơ hồ, nhất thời dần hiện ra rõ ràng.

Xem hình dạng thì đúng là Huyền Thiên Quả Thật đã biến mất sau khi Hàn Lập chém ra một kiếm. Chỉ là không biết Quả Thật như thế nào lại ở trên cánh tay Hàn Lập khi hắn bị hôn mê.

Hàn Lập chau mày, nét mặc không ngừng biến đổi.

Lấp pháp lực ít ỏi hiện tại, nhiều lắm chỉ có thể làm cho hoàng sắc ấn ngân rõ lên vài phần. Về chuyện khác thì hiển nhiên hắn không thể làm được vào lúc này.

Điều này làm Hàn Lập cảm thấy bất an.

Trước tiên không nói đến uy lực của trường kiếm mà Huyền Thiên Quả Thật biến thành, chỉ riêng đại giới mà kiếm này chém ra đến bây giờ vẫn làm cho hắn ớn lạnh.

Một kiếm bổ ra, mặc kệ địch nhân như thế nào, chỉ sợ mạng nhỏ của hắn trước tiên đã vứt đi hơn phân nửa.

Sau một lúc lâu, Hàn Lập mới dời ánh mắt khỏi cánh tay.

Trong lòng hắn đã có quyết định, sau khi pháp lực khôi phục thì trước tiên lập tức bức bảo vật này ra khỏi cánh tay.

Nếu không thì cái loại đả thương bản thân trước khi đả thương địch thủ này thật sự không biết là họa hay là phúc.

------oOo------

Chương 1541: Dùng hỏa hóa đan

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dùng ngón tay vuốt ve dấu ấn màu vàng một lúc sau đó Hàn Lập lại hạ tay xuống, trầm ngâm trong chốc lát rồi lại lần nữa lấy ra vài loại đan dược mà ăn vào.

hắn tuy rất có hứng thú đối với Liệt Dương đan, hơn nữa hiệu lực của nó theo lời phụ nhân kia thì vô cùng kì diệu nhưng hắn tuyệt đối sẽ không thực sự đem mọi hy vọng ký thác vào cái này.

Sau đó không lâu hắn lại lần nữa nhắm hai mắt lại mà chìm vào nhập định.

Hai ngày sau, trên trời cao phía chân trời đột nhiên có một đóa bạch vân đang phi hành rất nhanh, trên đóa bạch vân này đang có hai người đang đứng, đó là một phụ nhân và thiếu nữ Châu nhi nọ.

Trên lưng thiếu nữ này vẫn đang mang theo cây đại cung màu vàng và ba cây Bạch cốt tiễn còn trên tay phụ nhân thì cầm một cái hộp ngọc màu đỏ thẫm.

Một lát công phu sau hai người dừng lại trên không, đứng lơ lửng bất động.

"Người nọ thì ra lại ở đây? Tựa hồ đã bày ra cấm chế gì đó. Hừ, người này vẫn hoàn toàn không yên tâm đối với chúng ta". Đôi mắt đẹp của Châu nhi nhấp nháy hiếu kỳ nhìn xuống phía dưới dò xét vài căn nhà gỗ rồi ánh mắt lập tức tập trung vào một căn phòng trong đó được bạch quang bao phủ, trong mũi hừ một tiếng.

"Hàn tiên sinh pháp lực bị hao tổn, hơn nữa đối với chúng ta lại

khôgn có thâm giao nên làm như thế cũng không có gì kỳ quái. Nếu đổi lại trong tình huống trốn tránh này mà lại không có bất kỳ cấm chế nào thì ta lại có chút kỳ quái". Phụ nhân khẽ cười một tiếng tỏ vẻ không e ngại.

Rồi lập tức nàng khu động Bạch VÂn lập tức đem hai người hạ xuống.

"Hàn tiền bối, thiếp thân đã mang Liệt Dương đan đến đây. Mong được gặp qua tiên sinh!". Phụ nhân hướng về phía cửa phòng thi lễ ung dung truyền âm nói.

"Nguyên lai là Hỏa đạo hữu, Hàn mỗ không tiện dứng dậy đón chào, mời đạo hữu vào a". Thanh âm của một nam nhân từ trong phòng nhàn nhạt truyền ra.

Vừa dứt lời, màn bạch quang lóe lên, thoáng một chút đã tan đi đồng thời cửa phòng từ từ mở ra. Phụ nhân thấy tình hình này thì cũng không hề chần chờ, lập tức mang theo thiếu nữ cùng nhau đi tớit iến vào trong cửa.

"Ồ, đây là...". Phụ nhân sau khi tiến vào trong phòng thì có nhìn lướt qua, sau đó trên mặt bỗng nhiên khẽ biến đổi lộ ra vẻ giật mình.

Trên đầu một cái giường gỗ ở trong phòng đang có hai gã *"Hàn Lập"* cùng ngồi song song. Một tên trong đó đang mỉm cười nhìn bọn họ, một tên khác thì mặt vô biểu tình nhắm chặt hai mắt.

Thiếu nữ cũng khẽ giật mình, trên mặt lộ ra vẻ nghi ngờ, ánh mắt quét qua trên người hai gã *"Hàn Lập"* nhưng cũng không biết có phát hiện ra cái gì hay không.

"Đạo hữu mời ngồi, vị này chính là...?". Tên Hàn Lập mở mắt kia chỉ vào một cái ghế nói đồng thời lại nhìn thiếu nữ này liếc mắt một cái lộ ra một tia thăm hỏi.

"Đây là tiểu nữ Bạch Châu nhi, trước kia một mực ở bên ngoài tu luyện, hai ngày trước vừa mới quay về trong tộc". Phụ nhân vẻ mặt mang theo một tia kính cẩn trả lời, đồng thời thần niệm

hướng tới trên người hai gã Hàn Lập mà quét qua một cái, trong nội tâm nhất thời thầm giật mình.

Hai gã *"Hàn Lập"* này tuy có một gã khí tức rất yếu, một gã khí tức mạnh hơn nhưng cả hai nàng đều vô pháp khám phá ra tu vi cảnh giới. Trong khi đó hết lần này tới lần khác hai người vô luận là về phục sức hay tướng mạo đều tuyệt đối độc nhất vô nhị!

Điều này làm cho trong lòng nàng có chút sợ hãi.

Tuy nhiên bên ngoài có thần thông hóa thân thuật, điều này nàng cũng đã nghe nói qua nhưng cũng không phải một tên Tế tự của một chi nhánh tiểu tộc như nàng có thể học được. Nhưng chỉ dựa vào một điểm này đã có thể khẳng định thần thông của đối phương không phải bình thường. Lúc này có nên để cho thiếu nữ tiến hành thử hay không, điều này làm cho nàng có chút do dự bất định.

Đúng lúc này, thiếu nữ Châu nhi kia lại thướt tha tiến lên một bước, xông tới phía *"Hàn Lập"* thi lễ đồng thời ngon ngọt cười nói: *"Châu nhi nghe gia mẫu nói trong tộc mới có một vị thượng tộc tiền bối đến cho nên đặc biệt đến bái kiến một lần. Mong tiền bối ngàn vạn lần không nên trách tội!"*.

"Nguyên lai là thiên kim của Hòa đạo hữu, tuổi còn trẻ mà tu vi đã cao như vậy, thật sự là thật đáng mừng a!". Vị Hàn Lập mở mắt nọ cười hắc hắc rồi thuận miệng tán thưởng hai câu.

"Đâu có! Điểm tu vi ấy của tiểu nữ đâu có đáng để tiền bối để ở trong mắt. Đúng rồi, khôgn biết tiền bối trong này có chỗ nào không quen không, nếu có chỗ nào không ổn thì cứ việc nói ra. Vãn bối lập tức đổi cho tiền bối một chỗ ở khác". Phụ nhân tạm thời đem tâm tư trong lòng bỏ qua, trên mặt tươi cười nói ra.

"Chỗ này linh khí không tệ, khôgn cần phiền toái như thế. Vật trong tay đạo hữu chính là Liệt Dương thần đan sao?". Vị Hàn Lập nọ khôgn nói thêm gì mà nhìn chằm chằm vào cái hộp ngọc màu đỏ sẫm trong tay phụ nhân, có phần cảm thấy hứng thú nói.

"Không sai, đúng là vật ấy. Đan dược này là do Đại Tế Ti đời thứ

nhất của tộc ta tại phụ cận Hải Vực chém giết một trận mà lấy được", phu nhân đem hộp ngọc nâng lên sau đó cười thừa nhận nói đồng thời cũng giới thiệu sơ qua về lai lịch viên đan dược này.

Trong lòng Hàn Lập tuy cảm thấy kỳ quái nhưng vẫn bất động thanh sắc lẳng lặng nghe tiếp. Đúng lúc này, thiếu nữ đứng một bên trong ánh mắt hiện lên một tia giảo hoạt, hai bàn tay nhỏ giấu ở trong tay áo, đột nhiên trên một tay xuất hiện một mảnh là xanh biéc dị thường còn tay kia thì đột nhiên niết nấn một cái cái pháp quyết cổ quái.

Lập tức một cỗ thần niệm vô hình nhằm hướng hai gã Hàn Lập lặng yên đánh tới nhưng hai gã Hàn Lập phản ứng hoàn toàn bất đồng.

Gã *"Hàn Lập"* hai mắt nhắm nghiền thì vẫn đang không chút cử động, phảng phất như không nhận ra cái gì, tỏ vẻ khôgn có gì xảy ra.

Nhưng thiếu nữ dùng bí thuật thúc dục thần niệm rơi trên người Hàn Lập lại cảm thấy phảng phất như rơi trên vật chết, cũng không phát giác bất luận cái gì thần niệm chấn động trên người đối phương.

Trong lòng thiếu nữ khẽ giật mình, không khỏi cảm thấy kỳ quái. Loại tình hình này không biết là do đối phương biết một loại bí thuật khôgn thể tưởng tượng nổi, có thể đem thần niệm của chính mình triệt để che đậy hoạt hoặc đối phương thật sự chỉ là một cái nhục thân mà thôi.

Chưa đợi nàng hiểu chuyện gì xảy ra thì kết quả thần niệm dò xét một vị *"Hàn Lập"* khác lại khiến cho thiếu nữ thần sắc đại biến, đột nhiên miệng khẩn cấp hớp hớp vài cái, trên mặt thóagn một chút đã tái nhợt không còn chút máu.

Thần niệm của nàng thúc giục đến gần thân thể đối phương thì phảng phất như tiến vào trong một cái vòng xoáy khổng lồ, tất cả thần niệm thoáng một chút khôgn tự chủ được nhằm hướng thân thể đối phương mà bị cuốn vào. Lần này làm cho thiếu nữ kinh hãi hồn phi phách tán vội vàng đem bí thuật thu lại, điên cuồng thu thần niệm của mình về.

Tuy nhiên thần niệm nhìn như không có cách nào cứu trở về lại rất dễ dàng được nàng thu trở về, cũng không gặp chút trở ngại nào. Điều này lại làm cho thiếu nữ khẽ giật mình.

Mà đúng lúc này, vị *"Hàn Lập"* đang nói chuyện cùng thiếu nữ nói ánh mắt lại liếc một cái nhìn thiếu nữ, trong ánh mắt lộ ra vẻ giống như cười mà không phải cười.

Thiếu nữ nhìn thấy vậy thì cái miệng anh đào nhỏ nhắn hé ra, có chút khôgn biết làm sao. Thoạt nhìn quẫn bách dị thường.

Phụ nhân tựa hồ đối với việc này hết thảy không phát giác ra chút nào, trong miệng lại tiếp tục nói giới thiệu với Hàn Lập về đan phương Liệt Dương thần đan cùng một số vấn đề cần kiêng kị khi sử dụng rồi liền đem cái hộp ngọc màu đỏ dâng lên cho *"Hàn Lập"*.

"Hàn Lập" nghiêm nghị cảm ơn một tiếng rồi mới khẽ vẫy một tay đem hộp ngọc thu vào trong tay.

Kế tiếp phụ nhân không hề muốn nán lại lâu, thập phần thức thời nói ra lời cáo từ rồi lôi thiếu nữ đứng bên cạnh thần hồn vẫn còn có chút kinh hãi bất định ra khỏi phòng.

"Đề Hồn, ngươi cũng đáo để thật, như thế nào lại vô duyên vo cớ hù dọa nha đầu kia nhảy dựng lên". Vị Hàn Lập ngồi nhắm mắt một bên sau khi phụ nhân và thiếu nữ vừa lui ra thì đột nhiên giương đôi mắt nhàn nhạt nói một câu.

Tiếp theo đó hắn vung tay lên, cả căn nhà gỗ lập tức bị bạch quang bao phủ bên ngoài.

"Chủ nhân! Nha đầu kia lá gan không nhỏ, tu vi bất quá chỉ có Kết Đan kỳ mà cũng dám dò xét chủ nhân nên ta tự nhiên muốn làm cho nàng biết khó mà lui!". Một gã *"Hàn Lập"* khác hì hì cười trả lời.

Lập tức gã *"Hàn Lập"* này trên người hắc quang chợt lóe lên, hình thể co rụt lại rồi hóa thánh một con Hắc Tiểu Hầu.

Con khỉ nhỏ này thân hình nhảy chồm lên, nhảy lên đầu vai Hàn Lập rồi có chút nịnh nọt đem hộp ngọc dâng lên trước mặt Hàn Lập. Hàn Lập mỉm cười lắc đầu, cũng không nói thêm cái gì, đem hộp ngọc nhận lấy.

Đề Hồn từ sau khi linh trí sơ khai tại Thiên Uyên Thành lại được Hàn Lập đem các loại tri thức và điển tịch trong thần thức của hắn rót vào. Sau một thời gian dài dần dần tiêu hóa thì ngay cả thân hình cũng biến thành giống hình dạng của hắn, càng ngày càng không cách nào phân biệt được thiệt giả.

Hàn Lập đem hộp ngọc nhẹ nhàng mở ra. Một phiến hồng hà phát ra mang theo một cỗ nhiệt khí ập tới trước mặt khiến cho hắn phảng phất như đang ở cạnh lò nướng.

Hàn Lập không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, ngưng thần nhìn lại. Chỉ thấy trong phiến hồng quang có một viên đan dược to cỡ ngón tay cái, phía trên có xích mang chói mắt chớp động không thôi.

*"Đây là Liệt dương thần đan, quả nhiên có chút kỳ lạ. "*Hàn Lập thì thào một tiếng, duỗi hai ngón tay ra không chút hoang mang nhằm hướng hộp ngọc tiến vào.

"Phốc phốc" một tiếng vang nhỏ!

Khi hai ngón tay vừa mới tới gần viên đan dược thì trong nháy mắt có một đoàn xích diễm phóng ra, thoáng một chốc đã đem bàn tay Hàn Lập bao trùm trong đó.

Nếu là tu sĩ bình thường thì chỉ sợ lần này đã bị ngọn lửa quỷ dị làm bỏng không nhẹ nhưng Hàn Lập hôm nay thân thể cường hoành, tự nhiên khôgn xem điểm ngọn lửa ấy vào đâu. Trên ngón tay ngay cả tia sưng do bị phỏng cũng không xuất hiện, rồi liền đã đem viên châu kẹp trong tay.

Đề Hồn ngồi xổm trên đầu vai Hàn Lập, hai tròng mắt cũng chằm chằm nhìn vào viên châu chớp chớp không ngừng, bộ dạng tựa hồ đối với viên thuốc này cũng cảm thấy rất hiếu kỳ.

hàn Lập ánh mắt chớp động nhìn chằm chằm vào viên thuốc này, sau một lúc lâu trên mặt hiện ra vẻ đánh giá. Nếu như lời phụ nhân nói thì viên thuốc này có tính hỏa chúc vô cùng bá đạo, quá trình và thủ tục phục dùng thập phần phức tạp, hơn nữa cũng chỉ cần không cẩn thận là dễ dàng bị thuốc cắn trả, theo đó mà bị thiêu cháy.

Tốt nhất là trước tiên dùng đại lượng hàn chúc linh đan linh dược trung hòa viên thuốc này, sau đó mới dùng là tốt nhất. Đúng vậy, hắn tinh tường cảm thấy trong viên thuốc này chứa Cực Hỏa chi lực rất lớn, thật sự không nhỏ, nếu cứ như thế mà dùng thì không khỏi có chút lãng phí.

Trong lòng nghĩ xong, Hàn Lập không lưỡng lự há miệng phun ra một đoàn hỏa cầu màu bạc. Đúng là Phệ Linh Thiên Hỏa.

Ngọn lửa này kêu *"Phanh"* một tiếng rồi thoáng cái hóa thành đầu Hỏa Điểu màu bạc to cỡ nắm tay bay quanh Hàn Lập mấy vòng. Truyện này đang được nhóm Hiệp Thư Các đánh máy lại từ file ảnh. Nếu muốn truyện ra nhanh hơn mời huynh đệ vào đây đăng ký giúp chúng tôi một tay: http:///forum/showthread.php?t=134326999

Hàn Lập nhướng lông mày, ngón tay khẽ ngúc nhích thoáng một chút, viên châu màu hồng đỏ thẫm trong tay chậm rãi bay ra. Trong miệng Hỏa Điểu màu bạc lập tức kêu lên một tiếng thanh minh, hai cánh mở ra rồi lập tức nhào tới chỗ viên châu trên.

Sau một khắc, ngọn lửa màu bạc liền đem Liệt Dương thần đan triệt để bao vây vào trong đó.

Bên kia, cách quả núi nhỏ hơn mấy chục dặm, phía trên bầu trời, phụ nhân và thiếu nữ đang khống chế Bạch Vân Phi phi độn đi. Đột nhiên bạch quang lóe lên, đóa bạch vân thoáng một chút tự nhiên chậm lại.

"Châu nhi, thần niệm có bị hao tổn không?". Phụ nhân khẽ thở dài, mở miệng hỏi. *"Mẫu thân, ta không sao. Con chỉ bị một chút*

kinh hãi thôi". Thiếu nữ hiển nhiên còn có chút nghĩ lại mà sợ không thôi, miễn cưỡng cười nói.

"Đúng vậy", thiếu nữ hai mát đỏ lên tựa hồ muốn nói gì đó nhưng Phụ nhân lại tựa hồ như khong muốn nói cái gì nữa, hai tay bấm pháp quyết, Bạch Vân dưới bàn chân sau khi quay cuồng một cái thì lập tức đem hai người bao phủ vào trong đó.

Lập tức Bạch Vân hóa thành một đoàn bạch quang bắn đi, không lâu sau đã biến mất vô ảnh vô tung nơi chân trời.

------oOo------

Chương 1542: Ô giáp thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Căn nhà gỗ nhỏ dưới chân núi được bao phủ trong bạch quang từ sau khi phụ nhân và thiếu nữ rời đi thì liên tiếp trong mười ngày sau vẫn chưa mở ra lần nào nữa.

Lúc này, sự đề phòng trên Hỏa Vân đảo đã trở nên sâm nghiêm gấp mấy lần.

Chẳng những Hỏa Dương Tộc xà nhân trên đảo không hề rời đảo đi săn thú hay tìm kiếm tài liệu mà hơn mười vạn tộc nhân tất cả đều co cụm lại ở trong thổ thành. Mà mấy tòa đại hình cấm chế trong thành cũng không tiếc linh thạch mà đều mở ra.

Tường đất nguyên bản nhìn như không chịu nổi công kích nhất thời được ba tầng quầng sáng xích hoàng lục bao phủ trong đó. Mà trong thổ thành còn có mấy ngàn xà nhân tinh nhuệ và một đám võ trang hạng nặng thay phiên nhau tuần tra các nơi trong thành. Mà ở chỗ trung tâm thành, tất cả tế tự của Hỏa Dương Tộc đều tề tụ cùng nhau, dưới sự dẫn dắt của phụ nhân cùng thiếu nữ, cả đám đều kéo đến đại điện ngồi xuống nghỉ ngơi dưỡng sức.

Đại điện này đồng dạng cũng được một tầng ngũ sắc quang hà bao phủ trong đó, tựa hồ có một sự huyền diệu khác mà nơi phát ra ngũ sắc quang hà rõ ràng là cái pháp khí hình nón ở giữa sân kia.

Về phần đám xà nhân bình thường trong thổ thành đã được cao tầng trong tộc phân phó nên rất ít khi xuất môn, đại bộ phận đều ở trong nhà không ra. Dưới sự đề phòng như thế làm cho cả thổ thành bất giác sinh ra một cỗ sát khí kinh người.

Một ngày, trong đại điện, phụ nhân, thiếu nữ cùng đám tế tự có liên quan đang ngồi tĩnh dưỡng thì bỗng nhiên có một âm thanh thản nhiên trực tiếp xuyên qua cấm chế vang vọng vào trong đại điện nói: *"Hỏa đạo hữu, tại hạ đã luyện hóa xong đan dược mà xuất quan. Xin mở cấm chế cho Hàn mỗ tiến vào"*.

Thanh âm đàm thoại này đúng là thanh âm của Hàn Lập.

Vừa nghe thấy thanh âm này, đám tế tự áo bào trắng ở đây đều xôn xao một trận, ngay cả phụ nhân vẻ mặt cũng lộ ra vẻ mừng rỡ.

Nếu nói nàng lúc trước không lo lắng việc Hàn Lập hủy ước thì tự nhiên là có chút giả dối nhưng lúc này nguy cơ diệt tộc đang như lửa sém lông mày, căn bản không có lựa chọn nào khác. Chỉ có thể đem đan dược cấp cho đối phương thì mới có thể mượn một cánh tay đắc lực. Nếu không, ngay cả một đường cơ hội cũng khôgn có.

Lúc này có vẻ như nàng đã thành công, Hàn Lập quả nhiên không phải hạng người xuất ngôn phản ngữ.

Phụ nhân vui sướng một tay vừa lật chuyển, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một cát ngọc bàn màu hồng, một tay nhắm ngọc bàn điểm chỉ vài cái. Ngũ sắc quang hà bảo vệ đại điện chợt lóe lên rồi nhất thời tách ra, để lộ ra một cái khe hở nhưng chỉ trong mấy cái hô hấp, quang hà lại chợt lóe lên rồi hợp lại như lúc ban đầu.

Mà trong một khắc công phu này, chỗ cửa điện chợt có ánh kim quang lóe lên, một đạo nhân ảnh quỷ dị đã hiện ra tại nơi đó và từ từ hướng vào trong điện không chút hoang mang tiêu sái đi đến.

Bóng người này mặc thanh bào, khuôn mặt bình thường nhưng hai mắt oánh quang lưu chuyển, đúng là Hàn Lập. Khí tức của hắn so với hơn mười ngày trước hoàn toàn bất đồng, hiển nhiên dược lực của Liệt Dương thần đan hoàn toàn bất phàm.

"Đa tạ tiên sinh đã đến tương trợ, pháp lực của tiền bối đã được khôi phục". Phụ nhân chủ động đứng dậy đón chào, nhiệt tình dị thường hỏi thăm.

Thiếu nữ Châu nhi kia mặc dù có chút khôgn tình nguyện nhưng cũng chỉ có thể chu miệng đồng dạng dứng dậy.

"Liệt Dương đan tuy rằng bất phàm nhưng thương thế của ta cũng thật sự không tầm thường, mới chỉ khôi phục được bảy tám phần mà thôi. Bộ phận còn lại không phải chỉ dùng đan dược là có thể chữa khỏi. Bất quá nếu địch nhân của quý tộc không phải là quá mạnh mẽ mà nói thì tại hạ tự hỏi là còn có thể xuất ra một chút khí lực". Hàn Lập mỉm cười nói.

Phụ nhân lúc mới đầu nghe nói pháp lực của Hàn Lập chưa khôi phục toàn bộ thì sắc mặt khẽ biến đổi một chút, nhưng sau khi nghe được khẩu khí tự tin của Hàn Lập thì trong lòng lại vui vẻ.

Xem ra thần thông của đối phương hẳn là con trên phỏng chừng của nàng, nếu khôgn như thế nào lại có khẩu khí lớn như vậy.

Trong điện có không ít tế tự Hòa Dương Tộc đã từng gặp qua Hàn Lập nhưgn cũng có một số khác lại là lần đầu tiên nhìn thấy vị *"Hàn tiên sinh"* này.

Hàn Lập đã đến tự nhiên khiến cho họ vang lên một trận thảo luận khe khẽ.

Hàn Lập không để ý đến đủ loại ánh mắt vui mừng lẫn kinh nghi ở hai bên.

Hắn được phụ nhân nghênh đón tới ngồi bên cạnh, sau khi khách khí vài câu thì liền nhắm mắt không nói thêm câu nào nữa. Ánh mắt của phụ nhân lành lạnh hướng sang hai bên đảo qua một vòng, đám xà nhân đang xì xầm thảo luận lập tức cả kinh ngậm miệng lại.

Cả tòa đại điện lại hồi phục sự yên tĩnh nhưng vào lúc này, Hàn Lập lại cảm thấy một đạo ánh mắt vẫn đang thật cẩn thận nhìn vào mình thì hắn nhướng mày, bỗng nhiên giương đôi mắt nhìn thấy một đôi song nhãn đen dị thường. Dĩ nhiên đây là Châu nhi ngồi cạnh phụ nhân đang chăm chú nhìn lén lại đây. Vừa thấy Hàn Lập nhìn lại, trong mắt thiếu nữ nhất thời hiện lên vài phần kinh sợ và lập tức đem ánh mắt dời đi.

Xem ra lúc trước khi tặng đan dược, một màn Đề Hồn thiếu chút nữa đã đem thần niệm hút đi đã làm cho thiếu nữ chấn kinh không nhẹ.

Hàn Lập khóe miệng nhếch lên, trên mặt hiện lên một tia cười khẽ rồi lại khép hai mắt lại sau đó âm thầm cân nhắc suy nghĩ về hết thảy mọi việc trước mắt.

Viên Liệt Dương thần đan kia đã bị hắn dùng Phệ linh hỏa điểu đem hỏa linh lực hấp thu hết, theo đó liền bị hắn dễ dàng luyện hóa.

Dược lực của đan dược này xem ra phụ nhân cũng không có quá mức khuếch đại, tuy rằng không có thể làm cho hắn lập tức hồi phục như thường nhưng xác thực là không phải đan dược trên người hắn có thể sánh bằng. Vô luận là tổn thương về máu huyết hay là thần niệm thực sự trong khoảng thời gian ngắn đã có thể khôi phục hơn phân nửa. Về phần khôi phục pháp lực, cho dù không có đan dược tương trợ thì chỉ cần mấy ngày này cũng đủ cho hắn hoàn toàn phục hồi như cũ.

Nếu linh đan của đối phương thật sự thần hiệu thì Hàn Lập tự nhiên sẽ không cố ý bội ước không đến. Hắn đã tiến giai lên Luyện Hư kỳ, hơn nữa nhiều loại thần thông đại tiến nên cho dù có đụng tới tồn tại cấp Hợp Thể kỳ cũng có lực tự bảo vệ mình nhất định.

Cho nên đối với chuyện của Hỏa Dương Tộc tự nhiên hắn không có gì phải sợ hãi. Cũng không biết có phải là trùng hợp hay không, Hàn Lập mới đến chỗ này bất quá được nửa ngày thì địch tung rốt cục xuất hiện.

"Ầm" một tiếng như dộng đất, thanh âm này bỗng nhiên từ bốn phương tám hướng thổ thành đồng thời vang lên, giống như có đại đàn quái vật thân hình to lớn nhằm hướng thổ thành chạy như điên mà đến.

Đám tế tự Hỏa Dương Tộc nguyên bản đang ngồi tĩnh tọa trong điện cơ hồ đồng thời lập tức đứng lên, trong đó hơn phân nửa đều biểu hiện biểu tình cực kỳ khẩn trương.

Tuy phụ nhân vẫn chưa để lộ ra tin tức cụ thể về Ô La Tộc nhưng lần này địch nhân rất cường đại nên bọn họ cũng có thể tự đoán được vài phần. Nhưng biểu hiện của phụ nhân lại bình tĩnh dị thường, cho dù cảm nhận được mặt đất chấn động không ngừng thì cũng chỉ là nhíu mày một chút.

"Hoảng cái gì mà hoảng! Bản tộc sớm đã làm tốt toàn sách. Phía ngoài có ba tầng cấm chế phòng hộ, ngay cả địch nhân thế mạnh thì cũng quyết khó mà nhất thời công kích được vào trong thành. Trước tiên xem rõ ràng địch nhân là ai, đến đây bao nhiêu người rồi nói sau". Phụ nhân ra uy trưởng lão bộ tộc, lớn tiếng trách mắng.

Hàn Lập đuôi lông mày vừa động, cũng giương đôi mắt nhìn nhưng mặt lại khôgn chút thay đổi.

Hắn trải qua quá nhiều đại trận trượng giống như thế nên việc trước mắt căn bản không thể làm cho hắn phải động tâm.

Mà lúc này, tay áo bào của phụ nhân run lên, rồi đột nhiên trong tay xuất hiện một cái lệnh bài màu hồng nhắm ngay trung gian đại điện nhẹ nhàng khua lên một vòng.

Nhất thời mặt ngoài lệnh bài hồng mang chợt lóe, một đoàn hồng quang kích bắn ra, lập tức chui vào trên mặt đất đại điện biến mất khôgn thấy bóng dáng.

Có âm thanh vù vù nổi lên, một phiến vân hà màu đỏ trên mặt đất chớp động không thôi sau đó dĩ nhiên hiện ra một tòa pháp trận màu đỏ đậm, ở trung tâm lại có một ngọn lửa đang quay cuồng.

Lệnh bài trong tay phụ nhân lại lay động nhanh vài cái thì ngọn lửa chỗ trugn tâm chợt ngưng lại đồng thời hiện ra một viên xích tinh cầu đường kính đến một trượng.

Tinh cầu này mặt ngoài trong suốt để lộ ra hỏa diễm đang từ từ chuyển động bên trong.

Tám gã xà nhân mặc áo bào trắng đột nhiên men theo hai bên đi ra, khi đến cạnh pháp trận thì đồng thời ngồi xuống. Tiếp theo trong miệng lẩm bẩm, hai tay thì liên tiếp đánh ra các đạo pháp quyết vào tinh cầu.

Nhất thời trong pháp trận ánh lửa đại thịnh, vô số ngọn lửa hóa thành vô số hỏa xà to cỡ đầu ngón tay rồi đều chui vào trong tinh cầu.

Một màn làm cho người ta giật mình xuất hiện.

Chỉ thấy tinh cầu nguyên bản đang hồng lóng lánh mặt ngoài đột nhiên chợt lóe lên vài cái sau đó trong ánh lửa bỗng nhiên hiện ra hình ảnh trông hết sức sống động. Hình ảnh này quen thuộc dị thường, rõ ràng là các nơi trogn thổ thành đang xảy ra chuyện.

Trong hình ảnh xuất hiện một đội xà nhân được võ trang hạng nặng đang hướng lên tường thành mà đi, ngoài ra còn có một đội xà nhân cưỡi thằn lằn đang từ các nơi tụ tập lại.

Trong đội ngũ ở đây có một số xà nhân địa vị cao trong miệng không ngừng quát lớn, mặt mang đầy sát khí. Trong nháy mắt, mấy ngàn xà nhân đã tập kết xong.

Xem đến nơi đây, trong mắt Hàn Lập hiện lên một tia kỳ lạ.

Pháp trận và tinh cầu này cũng không tệ nhưng thật ra thì cũng chỉ tương đương với Vạn Lung châu của hắn. VẤn đề là một cái Hỏa Dương Tộc nho nhỏ mà cũng có vật huyền diệu này. Điều này thật là có chút ra ngoài dự đoán.

"Đem cảnh tượng chuyển đến phía ngoài tường thành". Phụ nhân thần sắc âm trầm, trogn miệng phân phó nói. Thanh âm làm cho mặt đất run rẩy càng lúc càng lớn, hiển nhiên đám quái vật này còn cách thổ thành không xa.

Tám gã xà nhân phụ trách thúc dục tinh cầu mặc áo bào trắng kia nhất thời đều gia tăng thúc dục pháp quyết, trong tinh cầu các hình ảnh hơi mờ đi như bị một mảnh phiến hồng hà bao phủ, một lát sau thì hiện ra hình ảnh mới.

Rõ ràng đây là cảnh tượng bốn phía bên ngoài thành.

lúc này trời đã chạng vạng tối nên hình ảnh trong tinh cầu nhìn từ xa rất là hôn ám, chúng xà nhân đều ngưng thần chăm chú nhìn vào nhưng nhất thời đều không thể phát hiện ra cái gì.

Nhưng hô hấp của đám xà nhân trong điện lúc này lai cũng không khỏi đình trệ lại. Chỉ có Hàn Lập vẫn lạnh lùng nhìn hết thảy cảnh này, biểu tình so với lúc trước thì không có gì thay đổi.

Mọi người chờ đợi không bao lâu thì mặt đất bỗng nhiên chấn động một chút, ầm một tiếng vang động rồi đột ngột yên tĩnh một cách quỷ dị.

Không bao lâu sau, hơn phân nửa xà nhân áo bào trắng trong miệng phát ra thanh âm hít thật sâu một hơi lương khí, một nửa khác thì sắc mặt đều đại biến. Chỉ thấy từ trong bóng đêm mờ mịt bỗng nhiên chui ra một đàn cự ngưu cao ước chừng bảy tám trượng, thân dài vài chục trượng, cả người mặc hắc lân giáp.

Mà ở trên lưng quái vật này lại có một cái bành to như cái nhà, bên trong đều có một bóng người cao thấp bất động đang đứng, mà trên lưng mỗi một đầu cự ngưu đều có rất nhiều cái bành như vậy mà hình thể cự ngưu này tuy rằng thật lớn nhưng giờ phút này lại đang chậm rãi mà đi, dĩ nhiên cả đám giống như u linh một chút tiếng vang cũng không có phát ra, từ từ tiếp cận tường thành thổ thành.

"Cái này hình như là Ô Giáp thú, chẳng phải phía trên chính là", một gã xà nhân áo bào trắng hai mắt trợn lên, có chút nói lắp bắp thì thào.

"Ô La Tộc, điều đó khôgn có khả năng! Chúng nó sớm đã bị Oa Thị tộc chúng ta diệt sát sạch sẽ rồi mới đúng". Một gã xà nhân khác dưới tình thế cấp bách lớn tiếng phủ nhận nói.

"Đúng vậy, như thế nào có thể là tộc nhân này".

"Đúng rồi, chúng nó sớm đã nên biến mất cách đây mấy vạn năm rồi".

Đám xà nhân áo bào trắng bên cạnh dường như đều có thêm can đảm liên thanh đồng ý nói.

Nhưng lúc này bóng người trên lưng cự ngưu hoàn toàn thoát ra khỏi bóng đêm tiếp cận đến tường thành, hình dáng mỗi người trên lưng đều có thể nhìn thấy rõ ràng thì đám tế tự xà nhân đang nói chuyện nhất thời đều ngậm chặt miệng khôgn nói gì nữa, vẻ mặt khó coi dị thường.

------oOo------

Chương 1543: Địch hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhân ảnh ở phía trên Ô Giáp thú, nửa người phía trên nhìn kỳ thì đúng là một nữ tử có làn da màu tím nhạt phai, hai mắt màu hắc lục. Đám người này đều có tóc dài, thân mặc chiến giáp màu đen, trong tay cầm các loại binh khí đen thui, bộ dáng mi thanh mục tú.

Vừa lúc này, nữ tử ở phía trên Ô Giáp thú không tiếng động nhảy xuống nên để hiện lộ ra toàn bộ thân hình. Hàn Lập nhìn về phía tinh ầu thấy vậy thì đồng tử chợt co rụt lại.

Nữ tử này từ phần eo trở xuống rõ ràng là nửa thân con rết.

Thân hình của nữ tử với hơn mười cía chân thật nhỏ phối hợp nửa trên hình người, cho dù là Hàn Lập khi nhìn thấy cũng không khỏi cảm thấy nổi lên một trận da gà, trong lòng hơi phát lạnh.

Đám dị tộc nữ tử này giống như mỗi người đều đã được huấn luyện qua, chỉ tốn một khắc công phu đã sắp thành hàng chỉnh tề. Trong đó một nữ tử tựa hồ có thân phận đột nhiên tiến lên vài bước, đi lên phía trước những người khác hướng về phía trước, nhìn bức tường đất rồi đột nhiên cười một tiếng, miệng mở rộng để lộ ra đầy răng nanh rất nhỏ phía trong, hơn nữa còn thè ra một cái lưỡi giống như lưỡi rắn.

Khuôn mặt nữ tử nguyên bản mi thanh mục tú mềm mại lúc này chợt trở nên hết sức dữ tợn. Sự tương phản này làm cho những ai nhát gan mà lần đầu nhìn thấy cảnh này trực tiếp bị dọa mà ngất đi cũng không phải là không có khả năng.

Hàn Lập tuy rằng không đến mức kinh ngạc như thế nhưng đồng dạng cũng hoảng sợ, khóe mắt khẽ run rẩy một chút. Những người khác tự nhiên đều thấy được cảnh này.

Cô gái sắc mặt âm trầm dị thường, còn đám Hỏa Dương Tộc xà nhân còn lại đều lặng ngắt như tờ, cả đám trong mắt đều lộ ra ý sợ hãi.

"Hừ, cho dù là Ô La Tộc thì như thế nào? Chẳng qua là một ít dư nghiệt mà thôi. Năm đó Oa Thị tộc chúng ta có thể đem bọn họ diệt trừ sạch sẽ, hiện tại chúng ta đồng dạng cũng có thể làm được. mặt khác hai tộc kia sở dĩ bị diệt tộc là do bị chúng nó đánh lén mà thôi. Nếu đã có phòng bị thì bản tộc chẳng lẽ lại sợ hãi một ít tàn binh bại tướng này hay sao". Phụ nhân hừ lạnh mộtt iếng, tay áo bào hướng về phía Thủy Tinh cầu run lên.

Nhất thời hồng quang chợt lóe, ánh lửa bốn phía tinh cầu đều tắt, cả tòa pháp trận đình chỉ vận hành, tất cả hình ảnh trong nháy mắt cũng biến mất vô tung vô ảnh.

Đám xà nhân áo bào trắng vừa nghe được lời này thì tinh thần chấn động, đồng thời khom người xưng phải. Vẻ kinh sợ trên mặt bọn họ thoáng cái đã biến mất hơn phân nửa, trở nên phấn chấn dị thường.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này thì thần sắc vừa động, khóe miệng lộ ra một tia cười thâm ý sâu sắc. Vừa rồi phụ nhân nhìn như chỉ hừ nhẹ bình thường một chút, nhưng kỳ thật đã sử dụng một loại bí thuật chi phối tinh thần nào đó.

Bí thuật này tuy bí ẩn dị thường nhưng đối với người đã tu luyện qua Đại diễn quyết như Hàn Lập mà nói thì lại dễ dàng bị phát hiện ra. Nếu không đám tế tự cấp thấp nào có thể dễ dàng bị ảnh hưởng mà phát ra chiến ý như thế.

"Nếu đã biết hành tung địch nhân là tốt rồi. Các ngươi chia làm bốn đội, phân biệt đi đến bốn cửa thành đốc chiến. Nếu đụng độ với Ô La Tộc tế tự thì nhất định phải ngăn lại. nếu có kẻ nào dám lùi bước vào lúc này thì lập tức lấy tộc quy trừng trị đương trường". Phụ nhân đứng dậy lành lạnh phân phó nói.

Hai bên xà nhân liền nghiêm nghị đứng lên, cùng thi lễ tuân mệnh sau đó dựa theo an bài ban đầu quay đầu chia làm bốn đội đi ra khỏi đại điện.

Trong nháy mắt, trong điện chỉ còn lại có phụ nhân, cô gái cùng với Hàn Lập và bốn gã xà nhân khác.

Bốn gã xà nhân này tuổi cũng không nhỏ, đều có tu vi kết Đan sơ kỳ, xem như tồn tại có tu vi gần với phụ nhân trong tộc. Hàn Lập thản nhiên đưa mét nhìn quét bốn gã xà nhân này một cái sau đó liền không thèm để ý đến nữa.

Phụ nhân thở dài một hơi, quay đầu lại nhìn Hàn Lập muốn nói cái gì đó nhưng ngay tại giờ phút này, bỗng nhiên tứ phía nổi lên tiếng nổ kinh thiên động địa rồi âm thanh bạo liệt lập tức liên miêng vang lên không dứt, mặt đất một lần nữa chấn động phát ra thanh âm ầm ầm.

"Đã bắt đầu công thành". Sắc mặt phu nhân khẽ biến một chút, cười khổ một tiếng nói.

"Như thế nào, Hỏa đạo hữu không tính toán đi ra ngoài sao?". Hàn Lập trên mặt lộ ra một tia kỳ quái hỏi.

"Đi ra ngoài căn bản là không cần thiết. Nếu ta không đoán sai thì cao tầng của Ô La Tộc sẽ chủ động tìm tới nơi này". Phụ nhân lắc đầu nói.

"Nga, có loại sự tình này?". Hàn Lập thực sự có chút ngoài ý muốn.

"Oa Thị bộ tộc chúng ta cùng Ô La Tộc là sinh tử đại địch nên đối với tập tính của chúng nó cũng hiểu biết một ít. Tuy rằng ta đã xem tất cả cấm chế mở ra nhưng hơn phân nửa là không thể ngăn chặn được thần thông giả chân chính trong tộc này. Bọn họ tối am hiểu bí thuật ẩn nặc lẻn vào nên khi đối địch bao giờ cũng hoan hỷ trước tiên đem người có tu vi cao nhất bên đối phương đánh chết, sau đó thong danh hành hạ đến chết các đê giai đối thủ khác". Phụ nhân miễn cưỡng cười giải thích hai câu.*"Thì ra là thế"*.

Hàn Lập sờ sờ cằm, lộ ra vẻ có chút suy nghĩ, nhưng một lát sau khẽ cười một tiếng, nói một câu làm cho sắc mặt phụ nhân lập tức đại biến.

"Nói như vậy, vị ẩn nấp ở bên cạnh đạo hữu này đều không phải là người do Hỏa đạo hữu bố trí đến để trợ giúp. Vậy để ta đây thỉnh hắn đi ra".

"Cái gì, chúng nó đã đến đây?". Phụ nhân thất thanh đứng lên.

Nhưng nàng vừa dứt lời thì Hàn Lập đột nhiên vung tay hướng tới phía một cây cột gỗ phụ cận hư không đánh ra một trảo. Nhất thời một cái bàn tay to trong suốt từ hư không hiện ra nhằm hướng cây cột gỗ hung hăng chụp tới.

"Phốc" một tiếng.

Bàn tay to chưa chộp trúng được gì thì từ cây cột đã liền có một đao hắc quang kích bắn ra, sau khi chợt lóe ra xa hơn hai mươi trượng thì linh mang chợt lóe, độn quang này liền hóa thành một gã Ô la Tộc nhân hiện ra.

Phụ nhân cùng Hỏa Dương Tộc nhân vừa thấy người Ô la nhân này thì nhất thời kinh hãi đều làm ra tư thế đề phòng.

Bàn tay phụ nhân vừa lật chuyển thì trong tay liền có một thanh đoản con màu đỏ đậm. Trông giống như là làm bằng đá. Bốn gã xà nhân áo bào trắng khác nhau trong tay cũng nhoáng lên một cái, trong tay đều xuất hiện một cái ngân trường nhận, hàn quang lóng lánh giống như một con rắn bạc nhỏ đang lúc lắc đầu.

Hai tay cô gái hạ xuống, Hoàng đại cung trên lưng không biết khi nào đã tới trong tay và một mũi bạch cốt tiễn cũng chợt lóe lên, tên đã lên cung.

Ô La nhân bị Hàn Lập bức ra có làn da tím nhạt, nhưng hai con mắt lại màu ngân chói mắt làm cho khuôn mặt trông có vài phần quỷ dị. Mặt nó không chút thay đổi nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, đối với hành động của đám phụ nhân thì căn bản là thờ ơ khôgn thèm để ý, trong miệng đột nhiên lạnh như băng nói:

"Khí tức của ngươi không đúng, không phải là Oa Thị tộc. Là thượng tộc nhân của bộ tộc nào. Có thể khám phá ra Ẩn Nặc

thuật của ta thì chỉ có thể là Bạch Nhãn tộc hay là Thiên Huyễn tộc".

Vị Ô La nhân này hiển nhiên đã nhận sai Hàn Lập thành dị tộc nhân của hai bộ tộc có linh mục thần thông nổi tiếng trên Lôi Minh đại lục.

Hàn Lập mỉm cười, chưa nói gì, ngược lại ánh mắt lại hướng tới một góc tối trong đại điện đảo qua rồi một ngón tay lẳng lặng điểm tới một cái.

"Phốc xuy" một tiếng, một thanh tiểu kiếm như tia chớp bắn ra, chợt lóe một cái đã bay tới chỗ đó mà trảm xuống. Có một tiếng vang nhỏ rồi chỗ góc tối bỗng nhiên có một đạo ô mang bay ra cùng tiểu kiếm nhất thời đan vào nhau.

ĐÒng thời một đạo âm ảnh từ từ bay ra, Lam mang trong mắt Hàn Lập chợt lóe lên, thanh tiểu kiếm phía xa xa thanh quang đại phóng, kiếm quang trong nháy mắt đem hắc mang chém nát rồi lập tức chợt lóe lên đã chém ngược về bóng đen mới xuất hiện.

Tốc độ cực nhanh, so với lúc trước còn nhanh hơn gấp bội.

Bóng đen bị thanh quang tốc độ rất cao đánh tới nhưng kẻ này cũng thật bất phàm, thân hình khẽ uốn éo một cái đã liền hóa thành một cây hắc ti bắn ra ngoài.

Chỉ chớp lên một cái hắc ti đã hiện tại ngoài mười trượng, nhưng làm cho người ta giật mình chính là tiểu kiếm cũng nhoáng lên một cái đồng dạng hóa thành một cây thanh ti mau chóng đuổi theo.

Hắc ti nguyên bản muốn dừng lại nhưng thấy thanh ti chợt lóe lên bay đến trước mặt mình thì cả kinh lại bắn ra xa.

Trong phút chốc cả đại điện liên tục vang lên tiếng *"xuy xuy"*! Một thanh một hắc, hai đạo quang tia, một trước một sau như ẩn như hiện không ngừng truy đuổi nhau trên không trung của đại điện.

Chỉ thấy một khắc trước, lưỡng đạo quang tia còn đang ở bên này đại điện thì ngay sau đó đã thấy quỷ dị hiện ra tại một chỗ khác trong góc đại điện. Hai người độn tốc cực nhanh, chỉ thấy mọi người trong điện trợn mắt há hốc mồm.

Bỗng nhiên hắc ti phía trước hơi chậm lại nhưng sau đó lại hóa thành bảy tám đạo quang ti độc nhất vô nhị, chợt lóe lên đồng thời bắn về bốn phương tám hướng.

Thấy vậy Hàn Lập khẽ nhướng mày khẽ vung một tay đem thanh ti quay về, sau một cái chớp động thì một lần nữa hóa thành thanh tiểu kiếm thu vào trong thân thể.

Thủy chung từ đầu tới cuối, trên mặt Hàn Lập vẻ mặt đều thong dong dị thường, giống như là phủi bụi mà thôi.

Mấy đạo hắc ti kia sau khi phân công nhau bắn đi, trên không trung đại điện xoay quanh một cái rồi một lần nữa tụ lại hóa thành một cây. Sau đó ô mang chợt lóe, hiện ra một gã Ô La nhân con mắt màu đạm kim.

Nàng này hung tợn nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, vẻ mặt tràn đầy phẫn nộ.

Vừa thấy nữ nhân mắt màu đạm kim này, phụ nhân thân hình run lên:

"Kim ngân song đồng, quả nhiên là dư nghiệt của Ô La vương tộc! Đại Tế Ti của lưỡng tộc cũng là do các ngươi động thủ đánh chết a".

Nói xong lời này, nàng nhìn chằm chằm vào Ô La nhân mới xuất hiện, trên mặt tràn đầy biểu tình khó có thể tin.

"Hừ, ngươi thật có chút nhãn lực. Nhưng nếu chúng ta tự mình ra tay thì vận mệnh của bộ tộc các ngươi nhất định sẽ kết thúc". Ô La nhân ánh mắt màu kim đồng thoáng nhìn, trong miệng phát ra âm thanh sắc nhọn.

Lúc này, tên Ô La nhân xuất hiện trước kia thân hình nhoáng lên một cái, phảng phất như quỷ mị biến mất, ngay sau đó lại hiện ra bên cạnh Ô La nhân mắt màu kim đồng, sóng vai đứng cùng nhau.

Hàn Lập nhìn thấy nhị nữ thì hai mắt híp lại một chút.

Hai Ô La nhân này trên người có mọt tầng linh quang quỷ dị bao phủ, lấy thần niệm cường đại của hắn mà cũng vô pháp trực tiếp nhìn thấu tu vi sâu cạn của đối phương.

Xem ra đối phương khẳng định là có dị bảo hộ thân, nhưng không biết là loại bảo vật nào. Trong lòng cân nhắc như thế nên Hàn Lập không có ý tứ lập tức ra tay.

Phụ nhân đứng một bên ánh mắt chớp động vài cái, chưa kịp nói cái gì thì thiếu nữ đứng bên cạnh đột nhiên giương Hoàng đại cung trong tay lên mà kéo, cốt tiễn trong tay buông lỏng ra.

"Phốc xuy" một tiếng, một đạo hoàng bạch lưỡng quang bắn vọt ra rồi lập tức run lên, nhất thời đầy trời đều là tên vàng nhắm vào hai tên Ô La nhân đối diện bắn tới.

Theo suy nghĩ của Châu nhi, dù sao trận chiến này khẳng định là không thể tránh khỏi nên tự nhiên là không cần nói cái gì vô nghĩa, phải tiên hạ thủ vi cường.

Thấy vậy, phụ nhân đầu tiên là cả kinh rồi lập tức cắn răng một cái, đâm lao phải theo lao, hồng đoản côn trong tay vừa động liền hóa thành một con hỏa giao đỏ đậm rời tay bắn ra.

Xà nhân áo bào trắng tứ phía thấy vậy nhìn nhau liếc mắt một cái, ngân trường nhận trong tay cùng huy động phát ra từng đạo ngân ánh hùng hổ chém thẳng ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, mấy người Hỏa Dương Tộc liên thủ khởi xướng công kích.

Các loại linh quang đan vào nhau, giống như trong nháy mắt có thể đem hai gã Ô La nhân bao phủ bên trong, dù thân ở trong thế công cuồng mãnh như thế nhưng hai nữ nhân Ô La lại bỗng nhiên nâng một tay lên rồi một đoàn điểu mang bạo phát ra.

Chúng nó lập tức hóa thành hai luồng hắc quang vựng, quay tròn nhanh trước người nhị nữ.

------oOo------

Chương 1544: Linh tuyền tà quang

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tiếng gầm rú nổi lên!

Các loại công kích chợt đánh tới phụ cận vầng sáng, các loại quang đoàn màu sắc khác nhau cùng nhau bạo liệt, thanh thế cực kỳ kinh người tựa hồ như ngay sau đó sẽ đem hai luồng hắc quang vựng xé rách dập nát.

Nhưng vào lúc này, phía trong hắc quang vựng chợt toát ra quang mang kim ngân thâm thúy kỳ lạ. Tùy theo đó, hai quầng sáng nọ cuồng trướng khuếch tán ra rồi hai hóa làm một.

Một phiến hắc quang đường kính mấy trượng hiện ra, chỗ trung tâm của phiến hắc quang này có một quang mang kim ngân kỳ lạ đan vào nhau mà chớp động liên tục, vô luận là vô số tiễn thỉ hay là đạo mang của bốn gã xà nhân tế tự, mà thậm chí ngay cả hỏa giao do bảo vật trong tay phụ nhân biến thành đều bị hút vào trong đó không thấy bóng dáng.

Đòn công kích liên thủ này thanh thế thật lớn nhưng lại giống như phù dung sớm nở tối tàn. Chỉ thấy dưới bóng hắc quang có hai cái thân ảnh đứng yên bất động cùng bốn đạo nhãn thần lạnh như băng.

"Tuyền Linh tà quang. Các ngươi dĩ nhiên đã tu luyện thành công thần thông này".

Hỏa Dương Tộc nhân trong điện thấy cảnh này thì trong lòng đều trầm xuống, mọi công kích trong tay bỗng nhiên ngừng lại, phụ nhân thì trong miệng lại chua xót thì thào một câu.

Nhưng kim ngân song đồng Ô La nhân đứng đối diện vào lúc này thân hình vừa động, hai tay bỗng nhiên đều động, một tay vừa nhấc vươn một ngón tay nhằm ra xa xa điểm một cái. Mục tiêu đúng là hai người phụ nhân và thiếu nữ!*".*

Chỉ thấy hắc quang vựng lâm run lên rồi hai đạo kim ngân tế ti chợt lóe lên kích bắn ra.

"Mau tránh ra! Không nên đón đỡ!*". Phụ nhân kinh hãi, vội vàng cảnh báo Châu nhi đồng thời bên ngoài thân thể bạch quang chợt lóe lập tức hóa thành một đạo bạch quang bay đi tránh né.*

Thiếu nữ đồng dạng trong lòng rùng mình, nhưng tu vi của nàng chỉ có Kim Đan kỳ, muốn phi độn thoát ra thì đã có chút không còn kịp rồi, một đạo kim ngân tế ti giống như thuấn di thoáng một cái hiện ra trước mặt.

Rơi vào đường cùng lúc này hai tay nàng chỉ có thể vội vàng hành động, một cây cốt tiễn quỷ dị đã hiện ra trên Hoàng đại cung, một tay đột nhiên lôi kéo rồi buông ra.

Một tiếng tiễn rời cung cực lớn truyền ra, hoàng bạch linh quang đại phóng.

Cốt tiễn ra khỏi cung đã lập tức hóa thành một đạo cột sáng to cỡ cánh tay điên cuồng phun ra vừa lúc đón nhận kim ngân tế ti đã đến trước người.

Hai cái này thanh thế rất lớn nhưng lúc tiếp xúc lại hoàn toàn vô thanh vô tức.

Tiếp theo cũng chỉ thấy cột sáng màu hoàng bạch linh quang chợt ngưng lại rồi liền quỷ dị bắn quay ngược trở về.

Cho dù thiếu nữ phản ứng cực nhanh nhưng trong khoảng cách gần như thế mà công kích phát ra lại bất khả tư nghị bắn ngược trở về nên căn bản là không thể kịp phòng ngự cái gì, trong miệng chỉ có thể hét lên một tiếng kinh hãi, đại cung cầm trong tay theo bản năng nâng lên chặn trước người.

Một tiễn vừa rồi có bao nhiêu uy lực thì nàng rất rõ nên không hề *hoài nghi nếu bị trúng một kích phản về này thì ngay cả thân thể lẫn nguyên thần đều lập tức biến thành hư ảo.*

Nàng trong tai thậm chí còn nghe được phụ nhân phát ra một tiếng thét kinh hãi. Ngay sau đó, nàng cảm thấy lòng bàn tay chấn động, đại cung một chút đã bị cột sáng đánh bay ra ngoài, nhất cổ nhiệt nóng rực trong nháy mắt đem toàn thân bao lại làm cho Châu nhi vô kế khả thi chỉ có thể nhắm mắt chờ chết.

ngay trong nháy mắt này, đột nhiên có người đưa tay nhẹ nhàng túm lấy cổ áo của thiếu nữ, thiếu nữ nhất thời được bao bọc trong một mảnh thanh quang rồi biến mất khôgn thấy bóng dáng.

Lúc này âm thanh một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền ra.

Thiếu nữ cả kinh, hai mắt mở ra thì lại phát hiện ra chính mình đã đứng cách đó hơn mười trượng, cột sáng vừa rồi đã xuyên thủng vị trí nàng đứng lúc trước, thừa thế còn bắn vào đại điện đánh đổ vách tường phụ cận.

Kết quả cuối cùng sau khi va chạm với ngũ sắc quang hà trên cấm chế thì bộc phát ra một đoàn linh quang chói mắt rồi sau đó biến thành hư ảo.

Bất quá, kim ngân tế ti đi sát theo sau cột sáng đang đánh tới vách tường thì bỗng nhiên lại biến đổi phương hướng mà kích bắn tới trước người thiếu nữ.

"A". Thiếu nữ hét lên một tiếng kinh hãi.

Nhưng không chờ nàng kịp có hành động gì thì đã cảm thấy chỗ cổ áo căng lên, chỉ thấy mơ hồ một chút rồi lại thấy bản thân mình lại một lần nữa thuấn di đến một địa phương khác phụ cận.

Thiếu nữ lúc này mới tỉnh ngộ vội vàng quay đầu lại.

Chỉ thấy phía sau nàng có một người, một tay chắp sau lưng, một tay tùy ý dị thường nắm lấy cổ áo nàng, thần sắc đạm mạc dị thường.

Không phải Hàn Lập thì còn là người phương nào.

Ở xa xa, kim ngân tế ti kia sau khi lại một lần nữa thất bại thì chợt lóe lên không ngờ lại tiếp tục kích bắn đến, tựa hồ không đánh chết thiếu nữ thì quyết không bỏ qua.

Ở một nơi khác trong đại điện, một đạo kim ngân tế ti khác đồng dạng đang truy đuổi theo phụ nhân bay tán loạn khắp nơi.

Mà phụ nhân dù sao cũng có tu vi Nguyên Anh, dưới tình huống toàn lực phi động hơn nữa còn được bốn gã xà nhân mặc áo bào trắng đem ngân mang trong tay nhắm tới kim ngân tế ti diên cuồng cản trở nên nhất thời có thể miễn cưỡng tự bảo vệ được mình.

"Có thể phản lại công kích, cái này thật có chút ý tứ!"*. Hàn Lập thì thào nói một câu nhưng tay áo bào run lên, một mảnh hà quang màu xám nhất thời hiện ra trước người Châu nhi.*

Nhưng kim ngân tế ti này sau khi chui vào trong đó thì chỉ thoáng một chút liền dường như không bị ngăn cản lại xuyên thủng mà ra, bộ dáng không bị Nguyên từ thần quang khắc chế.

Châu nhi vừa thấy cảnh này thì sắc mặt trắng bệch. Nhưng "Phanh" *một tiếng, một tầng ngũ sắc quang diễm lại hiện ra đem kim ngân tế ti thu vào trong đó.*

Tế ti nguyên bản độn tốc kỳ khoái vô cùng vừa tiến vào trong quang diễm thì lại giống như là cá lọt lưới, lập tức trở nên chậm chạp vô lực.

Hàn lập khóe miệng nhếch lên, không khỏi lộ ra vẻ mỉm cười nhưng ngay sau đó vẻ tươi cười của hắn lại như đọng lại bởi vì trên thân kim ngân tế ti đột nhiên xuất hiện quang mang kỳ lạ đại phóng, sau đó lập tức khôi phục lại sự linh hoạt ban đầu, chợt lóe lên một cái đã chạy thoát ra khỏi ngũ sắc quang diễm rồi lại tiếp tục đánh tới trước người thiếu nữ.

Kinh biến như thế làm cho Châu nhi thần sắc mới hòa hoãn trong lòng lại phát lạnh nghĩ lần này thật sự tuyệt sẽ không may mắn *tránh thoát được.*

Nhưng biến hóa kế tiếp lại làm cho nàng trợn mắt há hốc mồm.

Đạo tế ti này khôgn có chút dấu hiệu nào nhoáng lên một cái đã lại quỷ dị tiêu thất trước người đồng thời ngay saud dó khoảng không gian sau lưng Hàn Lập chợt dao động, kim ngân tế ti lóe lên chui ra kích bắn đến.

Biến hóa này cực nhanh, giống như điện quang đá lửa.

*Trên mặt Hàn Lập vẻ ngạc nhiên chợt lóe lên nhưng cũng không thèm tránh né chút nào, chỉ thấy trong mắt hàn mang chợt lóe và há mồm ra. "*Phanh*" một tiếng, một đoàn ngân hỏa cầu chợt phun ra, sau khi lóe lên thì cùng kim ngân tế ti va chạm vào nhau.*

Lại một màn làm cho người ta giật mình xuất hiện.

*Kim ngân tế ti ngay cả Nguyên từ thần quang và ngũ sắc hàn diễm đều không thể vây khốn được lúc này lại đang bị ngân diễm bao vây lấy, liền giống như gặp phải khắc tinh, chỉ thấy kêu lên "*tư lưu*" một tiếng rồi thu nhỏ lại cỡ quả trứng gà.*

Mà ngân sắc hỏa cầu sau khi thiêu đốt tế ti một chút thì lại biến hình, biến ảo thành một con chim nhỏ màu ngân sắc.

Lúc này bằng mắt thường có thể thấy bên trong kim sắc ngân quang cầu kim ngân tế ti đang tan rã với tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt đã biến mất vô tung vô ảnh.

Ngân sắc hỏa điểu lập tức mở hai cánh ra, phát ra một tiếng thanh minh đắc ý rồi bỗng nhiên thân hình chợt lóe lên biến mất một cách quỷ mị.

Mà tiếp theo, tại một góc khác trong đại điện, đạo kim ngân tế ti đang đuổi theo phụ nhân khiến nàng chật vật không chịu nổi kia, phía trước ngân quang chợt lóe lên rồi hỏa điểu không một tiếng động chui ra, thoáng cái há mồm đã đem tế ti trốn tránh không kịp toàn bộ nuốt vào trong bụng.

*Tùy theo "*Phanh*" một tiếng vang nhỏ, thân hình ngân sắc hỏa điểu ngay tại chỗ bạo liệt rồi hóa thành nhiều điểm ngân quang mà tiêu thất.*

Lúc này, Hàn Lập mới tựa như cười như không cười xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía hai gã Ô La nhân phía xa xa.

TÌnh hình giao thủ vừa rồi thoạt nhìn như phức tạp dị thường nhưng kỳ thật cũng bất quá chỉ trải qua mấy cái hô hấp mà thôi.

Đám người phụ nhân đều không khỏi lộ ra vẻ may mắn như tìm được đường sống trong chỗ chết. Lúc này, các nàng mới rốt cục mới hiểu được vì sao lưỡng tộc cao tầng lại dễ dàng bị giết giết như thế.

Đừng nói là lưỡng tộc Đại Tế Ti kia thần thông không bằng phụ nhân được ăn Luyện tiên quả mà cho dù tu vi có cao hơn phụ nhân mấy bậc thì cũng quyết không thể ngăn cản được một kích của Tuyền linh tà quang này.

Hàn Lập dĩ nhiên ngoài ý muốn có thần thông có thể khắc chế được tà quang này, điều này làm cho nàng cảm thấy mừng rỡ. cảm thấy may mắn.

*Thực rõ ràng, hai gã Ô La Tộc nhân này cũng không phải là kẻ mấy người các nàng có thể ngăn cản được, toàn bộ phải trông cậy vào vị "*Hàn tiên sinh*" mời đến này.*

*Nghĩ đến đây, phụ nhân không lưỡng lự lên tiếng nhắc nhở: "*Hàn tiền bối, nên cẩn thận một chút, Linh tuyền tà quang kia chẳng những có thể hất ngược côgn kích lại, khắc chế phần lớn các loại thần thông cấm chế, hơn nữa còn kỳ độc vô cùng một khi bị bắn trúng là lập tức lan ra toàn bộ thân thể, căn bản là không thể khu trừ. Năm đó không ít tộc nhân thần thông bản tộc đều là chết thảm dưới thứ tà quang này*".*

Phụ nhân có vẻ thật sự lo lắng, ngân sắc hỏa điểu kia sau khi từ trong cơ thể Hàn Lập bay ra hấp thu Linh tuyền tà quang thì về sau không biết có lưu lại di chứng gì không.

"Kỳ độc!*". Hàn Lập thần sắc vừa động, thực sự có chút ngoài ý muốn. Bất quá Phệ linh thiên hỏa nếu có thể cắn nuốt cái gọi là Linh tuyền tà quang này thì tự nhiên là cũng sẽ đem chất độc này tiêu hủy đi, có thể nào tổn thương đến hắn mảy may.*

Đương nhiên là về uy năng của Phệ linh thiên hỏa, Hàn Lập tự nhiên sẽ không tùy tiện nói thêm cái gì, chỉ nhìn nàng gật gật đầu tỏ vẻ đã biết.

*Ánh mắt hắn vẫn đang nhìn hai gã Ô La nhân đối diện lúc này cũng không có dời đi. "*Người dĩ nhiên cắn nuốt Linh tuyền tà quang!*". Trong đám hắc quang, Hàn Lập không thể nhìn ra biểu tình trên mặt của hai gã Ô La vương tộc nhưng thấy trong ngữ khí của đối phương truyền ra tràn ngập sự cực kỳ kinh ngạc.*

"Hắc hắc, hai loại thần thông này của các ngươi cũng thật là có chút uy lực, đáng tiếc là các ngươi chưa tu luyện đến nơi, nếu không cho dù ta linh hoạt tới mấy cũng không nhất định có thể dễ dàng khắc chế như thế. Tốt lắm, xem ra lần này tới thật sự cũng chỉ có hai người các ngươi. Nên sớm dem các ngươi đuổi đi rồi, ta còn muốn trở về tĩnh dưỡng". Hàn Lập cười khẽ một tiếng, khẩu khí dĩ nhiên một bộ căn bản không đem hai người đối diện để vào trong mắt, nói xong thân hình nhoáng lên một cái, cứ như vậy mà trực tiếp bước nhanh tới.

Hàn Lập bước nhìn như không mau nhưng mỗi bước bước đi lại kéo dài đến mấy trượng, chỉ thấy chớp lên mấy cái thì đã cách hai gã Ô La vương tộc bất quá hơn hai mươi trượng.Mà cùng lúc đó, trên người Hàn Lập kim quang đại phóng, một tầng lân giáp kim sắc quỷ dị hiện lên đồng thời trên đỉnh đầu cũng có một vòng kim quang vựng từ từ trồi lên.

Mà trong trung tâm vầng sáng này rõ ràng có một cái kim sắc pháp tướng ba đầu sáu tay ngồi xếp bằng.

Trong ba khuôn mặt của Pháp tướng thì có hai cái rõ ràng dị thường, giống hệ khuôn mặt Hàn Lập mà thân mình pháp tướng tỏa ra kim sắc chói mắt cũng xấp xỉ thật thể bình thường.

Vừa thấy Hàn Lập hiển lộ ra dị dung như vậy, không riêng phụ nhân cùng Hỏa Dương Tộc nhân mà ngay cả hai gã Ô La vương tộc cũng cảm thấy hoảng sợ.

Cơ hồ một chút chần chờ cũng không có, trong phiến hắc quang vựng kia có âm thanh vù vù nổi lên, đột nhiên toàn thân run lên biểu hình vặn vẹo rồi chợt lóe lên hóa thành một cái hắc cự nhận dài chừng bảy tám trượng nghênh đón phía trước Hàn Lập, hung hăng trảm xuống.

------oOo------

Chương 1545: Trảm sát

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cự nhân toàn thân tối đen như mực, bên trong có một đạo kim ngân quang hồ chớp động không thôi, có vẻ thần bí vạn phần. Hàn Lập nhìn thấy cảnh này thì nhíu mắt, một cánh tay vừa nhấc, hướng ra phía xa xa chộp ra một trảo.

Trên đỉnh đầu màu vàng pháp tướng bỗng nhiên trợn tròn bốn mắt, sáu cái cánh tay vung lên đồng dạng cũng như đang ôm đồm cái gì, bộ dáng của động tác này giống hệt Hàn Lập phía dưới.

"Oanh" một tiếng nổ vang lên.

Một cái bàn tay to màu vàng thể tích không thua gì cự nhận hiện lên phía dưới cự nhân rồi nâng lên trên.

Hai cái va chạm với nhau, kim quang trong hắc mang điên cuồng lóe lên một trận nhưng bàn tay to màu vàng lại không chút sứt mẻ, cự nhận cứ thế mà bị chặn ở giữa không trung.

Hai gã Ô La nhân đối diện thấy cảnh này thì đều cả kinh nhưng gã kim đồng Ô La nhân hai tay liền bấm thần chú, thân thể trong nháy mắt cuồng trướng lên, to lớn gấp mấy lần đồng thời sau đuôi kim quang chợt lóe, huyễn hóa ra một cái vĩ câu thật lớn ánh vàng rực rỡ, vừa động một cái đã giống như tia chớp chạy nhanh tới chỗ Hàn Lập.

Ngân đồng Ô La nhân đứng sóng vai cùng nàng kia lại há mồm, sắc mặt dữ tợn, trong yết hầu phát ra một tiếng hét nhẹ giống như thú gầm.

Tiếp theo, trên đỉnh đầu nàng hiện lên một mảnh sương mù màu trắng, trong sương mù thấp thoáng có ngân quang chớp động rồi hiện ra hư ảnh một con rết mặt người thật lớn.

Chỉ thấy ngân quang chợt lóe lên, hư ảnh dĩ nhiên hóa thành một đạo ngân mang lao thẳng tới Hàn Lập. Chưa đến gần mà con rết mặt người này đã há to mồm phun ra một mảnh màu bạc quang hà phủ xuống.

Đối mặt với một kích liên thủ của hai gã Ô La vương tộc, vẻ mặt Hàn Lập vẫn không chút thay đổi.

Nhưng một ống tay áo bào của hắn run lên, nhất thời hơn mười khẩu thanh sắc tiểu kiếm bắn ra, thoáng một cái đã hóa thành một mảnh thanh sắc kiếm quang nhằm hướng về phía màu vàng cự câu.

Chỉ thấy kim câu kêu lên vù vù, mặt ngoài bỗng nhiên hiện ra vô số ký hiệu, tựa hồ chuẩn bị thi triển ra uy năng gì đó nhưng ngay sau đó, thanh quang chợt lóe lên, vô số thanh ti chụp xuống, kim câu nhất thời gào thét một tiếng rồi lập tức bị chém thành vô số khối nhỏ rơi xuống dưới khiến cho tên kim đồng Ô La nhân kia kinh hãi.

Cùng lúc đó, đối phó con rết mặt người kia, Hàn Lập vừa nhấc tay kia, năm ngón tay mở ra, bàn tay trở nên tối đen như mực. Năm ngón tay hơi hơi vừa động, trước người Hàn Lập lập tức hiện lên một quầng sáng màu xám đem con rết mặt người đang phun ra ngân hà ép xuống dưới. Tiếp theo, quầng sáng mờ trong lòng bàn tay hắn chợt lóe lên rồi một tòa đen tiểu sơn đen tuyền quỷ dị hiện lên. Hàn Lập nhìn con rết mặt người đã tới phụ cận tùy ý lật bàn tay.

Một màn kinh người xuất hiện.

Tiểu sơn trong lòng bàn tay trong nháy mắt nhoáng lên một cái rồi biến mất không thấy.

Ngay sau đó, không gian phía trên con rết mặt người xáo động, tiểu sơn lại hiện ra trong một phiến quang hoa màu xám.

Nhưng giờ phút này, sau khi hắc sắc tiểu sơn hiện lên thì bên ngoài lại có một trận ô mang lưu chuyển, thể tích trong nháy mắt cuồgn trướng gấp trăm lần, biến thành một ngọn núi màu đen cao vài chục trượng.

Ngọn núi hơi cử động cái đã bám chặt vào lưng con rết mặt người.

Hư ảnh con rết mặt người đầu tiên hiện ra biểu tình cực kỳ thống khổ, đồng thời trong miệng phát ra một trận âm thanh *"tê tê"* quái dị, thân hình bị cự lực đè mà rơi thẳng từ trên không trung xuống.

Ngân đồng O La nhân phía sau thấy vậy thì cả kinh, hai tay cuống quít biến hóa pháp quyết giống như bánh xe nhưng trên gương mặt thanh tú lại hiện ra một cái ngân văn trông có vẻ dữ tợn dị thường.

Tiếp theo nàng há mồm phun ra một ngụm máu huyết màu bạc nhạt. Ngụm máu huyết này vừa ra khỏi miệng liền *"Phanh"* một tiếng, hóa thành từng cái ký hiệu hình vòng xuyến màu bạc, sau khi chợt lóe lên thì lướt qua nhập vào trong thân thể con rết phía xa xa không thấy bóng dáng.

Phía xa xa, con rết mặt người giống như được tăng thêm uy năng gấp bội, thân hình đang đau đớn dưới tiểu sơn lúc này chợt phát ra ngân quang sáng ngời, dĩ nhiên có thể dưới sự đè nén của hắc tiểu sơn mà rung đùi đắc ý đứng lên. THậm chí nửa thân mình dưới đem Tiểu Sơn gắt gao cuộn lấy, bộ dáng như muốn đem tiểu sơn này trở thành vật của mình.

Nhìn thấy tình hình này, trên mặt Hàn Lập hiện lên một tia thần sắc kỳ quái rồi bàn tay tối đen hướng về phía tiểu sơn xa xa đồng thời trong miệng nhẹ phát ra một câu *"trọng"*.

Hắc sắc tiểu sơn run lên, bên ngoài đọt nhiên thả ra một mảnh quang mang kỳ lạ màu xám trắng, mặc dù hình thể không thấy có biến hóa gì nhưng sức nặng một chút đã tăng vọt lên hơn mười lần có thừa.

Con rết mặt người nguyên bản còn có thể miễn cưỡng chống đỡ được lúc này lại không có chút lực ngăn cản nào, thân thể giống như lưu tinh từ trên cao nhanh chóng rớt xuống.

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, cả đại điện đều chớp lên một trận kịch liệt, hắc sắc tiểu sơn đã đem con rết mặt người đập lên trên mặt đất.

Trong vòng ba mươi trượng xung quanh, mặt đất bỗng sụt xuống hơn trượng để lộ ra một cái hố to kinh người.

Mà hắc sắc tiểu sơn lúc này đang vững vàng nằm ở trung tâm cái hố to, phía dưới con rết mặt người sau khi gào thét một tiếng thì liền biến thành nhiều điểm ngân quang tán loạn tiêu thất.

Nguyên từ thần sơn sau khi được Hàn Lập dung nhập với cái thạch đôn cổ quái kia thì trọng lượng của nó đủ có thể so với vạn trượng cự sơn chân chính, do đó con rết kia sao có thể thừa nhận được.

Mà ngay lúc hư ảnh của con rết bị diệt thì trong nháy mắt ngân đồng Ô La nhân ở xa xa sắc mặt trắng bệch há miệng phun ra một ngụm máu tươi nhưng lúc này đây máu tươi không phải là đạm màu bạc mà có màu hắc hồng dị thường.

Hết thảy việc này cũng bất quá xảy ra trong mấy cái hô hấp.

Một tên Ô La nhân khác bởi vì chính mình biến thành màu vàng cự câu bị phi kiếm của Hàn Lập dễ dàng trảm nát mà có chút sợ run, lúc này vừa thấy đồng bạn đã bị thương không nhẹ thì sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, thân hình bỗng nhoáng lên một cái vọt đến phía sau ngân đồng Ô La nhân đưa một bàn tay vỗ vào sau lưng hắn.

Ngân đồng Ô La nhân sau khi trên người ánh kim ngân đại phóng thì khí sắc có vẻ tốt lên rất nhiều.

Hàn Lập lại hừ lạnh một tiếng, hướng lên hơn mười khẩu thanh sắc tiểu kiếm không trung phất tay một cái. Tất cả phi kiếm run lên, phá không kích bắn tạo ra vô số đạo thanh ti bắn đi.

Hai gã Ô La nhân thấy vậy thì trên mặt rốt cục hiện ra thần sắc kinh sợ, sau khi liếc mắt nhìn nhau một cái thì đột nhiên đồng thời vung hai cánh tay lên, hai vầng sáng màu đen quay tròn hiện lên đem thân hình hai người bao bọc lấy.

Trong nháy mắt công phu này, hơn mười đạo thanh ti mang theo âm thanh *"xuy xuy"* bắn lên trên vầng sáng màu đen. Hàn Lập thấy cảnh này, trên mặt lệ sắc chợt lóe lên, trong lòng không chút do dự thúc giục kiếm quyết.

Thanh ti sau khi run lên thì hóa thành một khẩu thanh sắc phi kiếm dài chừng một thước nhưng sau khi theo kiếm quang chợt lóe lên thì tất cả đều trở nên cực kỳ ảm đạm, giống như là tồn tại thành từng đạo hư ảnh.

Đây đúng là Hàn Lập sau khi tinh luyện phi kiếm mà có được thần thông kiếm linh hóa hư mà kiếm ảnh nọ sau khi bay quanh vầng sáng màu đen một cái thì liền giống như có tiếng nổ kích bắn xuống.

Bóng kiếm ảm đạm vừa tiếp xúc với vầng sáng màu đen thì thanh quang chợt lóe lên nhưng lại vô thanh vô tức xuyên thủng mà qua. Vầng sáng màu đen dĩ nhiên giống như không còn tồn tại nữa, bộ dáng như không thể ngăn cản.

Hai gã Ô La nhân phía dưới hiển nhiên không nghĩ tới sẽ có loại sự tình bất khả tư nghị này phát sinh, mắt thấy bóng kiếm đã đến gần thân, hai người hoảng sợ vội vàng động thân phân biệt hóa thành lưỡng đạo hắc tuyến kích bắn mà ra, bỏ trốn mất dạng.

Nhưng khoảng cách gần như thế, mà tốc độ công kích của bóng kiếm này lại nhanh như vậy, hiển nhiên muốn đi cũng đã muộn.

Chỉ thấy vô số bóng kiếm đan vào nhau xuyên tới đồng thời có hai tiếng kêu thảm thiết truyền ra, thân hình hai gã Ô La nhân này liền bị xuyên thủng nát bấy.

Xa xa thấy hết thảy cảnh này, phụ nhân, Châu nhi cùng Hỏa dương tộc nhân nhất thời trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên.

Nhưng trong mắt Hàn Lập lam mang chợt lóe, thân hình đột nhiên nhoáng lên một cái, người liền lập tức mang theo một chuỗi tàn ảnh hiện ra bên cạnh tàn thi của hai gã, đưa tay tìm tòi đồng thời nhắm hướng phụ cận giống như tia chớp hư không phát ra một trảo.

Có hai tiếng *"phốc xuy"* trầm đục phát ra, trên hai bàn tay đột nhiên bộc phát ra một tầng màu bạc ngọn lửa, trong năm ngón tay đã xuất hiện hai luồng kim ngân quang mang chợt lóe lên rồi liền bị ngọn lửa hung hăng bao vây trong đó.

Đúng là một con rết màu vàng và một con rết màu bạc.

Hai con rết này chỉ dài có một tấc nhưng trên đầu đều có gương mặt của nữ nhân, dung mạo rõ ràng là bộ dáng hai gã Ô La nhân lúc trước.

hai con rết nằm trong sự bao vây của ngọn lửa màu bạc, trong miệng chi chi kêu lên thất thanh, trên mặt cũng đều hiện ra biểu tình kinh sợ.

Phải biết rằng hào quang màu bạc phát ra bên ngoài hai người đúng là Linh tuyền tà quang kia, nếu đổi lại là loại cấm chế khác thì chỉ sợ sớm đã phá vỡ mà đào tẩu được nhưng lại bị Hàn Lập cố tình dùng Phệ linh thiên hỏa là khắc tinh vây khốn nên một chốc đã thành cá trong lưới.

Hàn Lập cũng căn bản không có ý tứ thả nguyên thần của hai gã Ô La nhân này ra nên liền đem hai đoàn hỏa diễm màu bạc trên tay hợp lại rồi tùy ý chà xát.

Hai con rết trong hỏa diễm màu bạc sau khi hỏa diễm chà xát thì thu nhỏ lại, sau một lát công phu thì ánh bạc trở nên ảm đạm, bản thể của hai con rết vừa tiếp xúc với ngọn lửa màu bạc thì lập tức hóa thành hai cỗ khói xanh tiêu tán.

Đến lúc này, mới tính là Hàn Lập đã hoàn toàn giết chết hai gã Ô la tộc vương này.

Bất quá hắn cũng thật sự không có để ý nhiều đến việc này bởi vì mới vừa rồi trong lúc giao thủ, hai gã Ô la nhân này tu vi nhiều lắm chỉ có Hóa thần sơ kỳ. Nếu không phải Linh tuyền tà quang kia có chút cổ quái mà nói thì sớm đã bị hắn trong nháy mắt diệt sát.

Bất quá, Hàn Lập lại rất để ý đến việc không thể trực tiếp dùng thần niệm tra xét ra tu vi hai người, ánh mắt vừa chuyển bỗng nhiên rơi xuống trên hai cái tàn thi kia.

Một tay đưa ra, hai cái tàn thi bay lên không hướng về phía hắn từ từ bay tới.

Hai mắt Hàn Lập híp lại, lam mang chớp động cẩn thận điều tra một lần. Chỉ một chốc hai mắt hắn bỗng nhiên sáng ngời đưa tay phất một cái.

Có hai tiếng *"sưu sưu"* truyền đến rồi hai cái khăn màu xám từ trên hai người này bắn ra, rơi xuống trong tay Hàn Lập.

Hàn Lập cúi đầu nhìn vào, thần sắc bỗng nhiên vừa động, bàn tay lập tức vừa lật chuyển, hai cái khăn biến mất không thấy bóng dáng.

"Đa tạ Hàn huynh ra tay tương trợ! Ân cứu mạng này, nhiều thế hệ Hỏa Dương Tộc chúng ta nhất định sẽ không quên". Lúc này, phụ nhân mang theo thiếu nữ kinh hỉ đi tới, không thể che dấu được hỉ sắc nói.

Về phần Hàn Lập vừa rồi lấy đi hai cái khăn đen thì căn bản là không đề cập tới một câu.

Giờ phút này nàng mới chính thức biết, thần thông của Hàn Lập còn lớn hơn dự đoán, còn muốn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần nên trong lòng vừa cảm kích vạn phần đồng thời cũng kính sợ dị thường.

Châu nhi vừa rồi thấy Hàn Lập đại triển thần thông, đối mặt đã đem thủ phạm diệt tộc mà các nàng cho rằng không thể ngăn cản dễ dàng triệt sát thì trong lòng hoảng sợ.

Nàng tuy thận trọng không có nói cái gì nhưng trong ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập thì đồng dạng thêm phần kính cẩn.

Về phần đám tế tự xà nhân kia cũng xúm lại, thần tình tươi cười, một bộ rất là cung kính.

"Ha hả, đây chỉ là việc nhỏ. Dù sao lần này đã ra tay thì đám Ô La nhân còn lại bên ngoài kia ta cũng sẽ giúp các ngươi đuổi đi". Ánh mắt Hàn Lập sau khi đảo qua trên người mấy người nọ thì lại khẽ cười môt tiếng nói.

Nghe Hàn Lập nói vậy, đám người phụ nhân tự nhiên là quá đỗi vui mừng, trong miệng liên thanh cảm ơn.

------oOo------

Chương 1546: Hắc sa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập mỉm cười, đem phi kiếm cùng hắc sắc tiểu sơn thu lại sau đó phất tay áo bào một cái.

Một đoàn kim quang bắn ra, sau khi xoay quanh một cái thì hóa thành một con tiểu thú trông giống như con báo dừng ở trước người vài thước.

Đúng là Báo lân thú!

Vừa thấy con thú này, phụ nhân và các tế tự xà nhân khác đều ngẩn ra nhưng sau khi dùng thần niệm đảo qua trên người tiểu thú thì đều hít một ngụm lương khí.

Trên người con thú này tản ra khí tức cực kỳ cường đại làm cho phụ nhân với tu vi như thế cũng cảm thấy trái tim băng giá.

"Đi, đem tất cả Ô la nhân giết chết". Hàn Lập hướng tiểu thú thản nhiên phân phó một câu.

Báo lân thú nghe vậy, trong mắt hung quang chợt lóe, thân hình nhoáng lên một cái, một chút huyễn hóa ra bảy tám cái hư ảnh độc nhất vô nhị hướng ra cửa điện bắn nhanh mà đi.

Chri thấy thú ảnh hơi thấp thoáng một cái đã ra xa hơn mười trượng đồng thời chợt lóe lên cái nữa thì đã biến mất vô tung vô ảnh.

Độn tốc cực nhanh làm cho người ta khó có thể tin.

Sắc mặt phụ nhân có chút tái nhợt, sau một lúc mới miễn cưỡng duy trì được sự trấn định nhưng trong lòng hoảng sợ thế nào có thể nghĩ được.

Bất quá nàng lập tức nhớ tới cái gì, bỗng nhiên lấy trên người ra một cái lệnh bài nhanh chóng điểm lên không vài cái đồng thời trong miệng lẩm bẩm. Nhất thời phía trên lẹnh bài linh quang chợt lóe lên bắn vào ngũ sắc quang hà bên ngoài đại điện rồi biến mất không thấy.

"Nếu sự tình đã giải quyết xong thì Hàn mỗ sẽ không ở lại đây nữa, ta về trước tĩnh dưỡng. Đầu linh thú này các ngươi không cần lo lắng. Xong việc nó sẽ trở lại bên ta". Hàn Lập bình tĩnh nói.

Lập tức hắn cũng không nghe phụ nhân cùng đám tế tự Hỏa Dương tộc nhân nói cái gì cảm kích nữa, trên người thanh quang chợt lóe rồi hóa thành một đạo thanh hồng phi độn mà đi. Sau mấy chớp động, thanh hồng đã bắn ra khỏi đại môn mà biến mất tung tích.

Chỉ còn lại đám Hỏa Dương Tộc xà nhân hai mặt nhìn nhau.

"Đại tế tự, nếu không phải ngươi ra mặt lưu vị Hàn tiên sinh này lại thì chúng ta chỉ sợ thật sự đx gặp tai ương diệt tộc". Sau một lúc lâu, một gã xà nhân áo bào trắng thở dài một hơi, rất có ý may mắn nói.

"Ai nói không phải! Lúc trước, chúng ta đối việc đại tế tự đem Liệt Dương thần đan dễ dàng đưa cho ngoại nhân con có cảm thấy khó hiểu. Hiện tại xem ra, đại tế tự đúng là nhìn xa trông rộng a". Một gã tế tự áo bào trắng khác cũng liên tục gật đầu nói.

Phụ nhân nghe hai người khen ngợi xong thì lại nở nụ cười khổ.

"Hai vị cũng quá xem trọng ta. Ta lúc trước thực hiện cũng là cử chỉ bất đắc dĩ. Chính là trời phù hộ tộc ta, Hàn tiên sinh thần thông to lớn còn trên cả dự đoán của thiếp thân. Châu nhi, ngươi cảm thấy thần thông của Hàn tiên sinh so với sư phó của ngươi như thế nào?". Phụ nhân cuối cùng quay đầu hướng cô gái hỏi, thần sắc ngưng trọng dị thường.

Châu nhi sau khi nghe mẫu thân mình hỏi như thế thì chân mày cau lại, sau một lúc lâu mới chần chờ trả lời: *"Sư phụ ta là tồn tại thượng tộc ngũ giai, nhưng cho dù sư phó tự thân tới nơi đây mà* *muốn giải quyết hai gã Ô La vương tộc này cũng phải gặp khá nhiều khó khăn, không thể thoải mái diệt sát như thế"*.

Nghe thiếu nữ hàm hồ trả lời, phụ nhân tự nhiên hiểu được ý tứ nên sau khi gật gật đầu thì vẫn chưa lộ ra thần sắc kỳ quái gì nhưng mấy tên tế tự áo trắng bên cạnh thì lại tỏ ra kỳ quái, thậm chí có một người lẩm bẩm nói: *"Hàn tiên sinh chẳng lẽ là thượng tộc cao giai tồn tại, nếu là như thế mà nói thì Ngân sa cư sĩ cực mạnh tại hải vực phụ cận cũng có thể không phải đối thủ"*.

"Cái này khó mà nói. Ngân sa cư sĩ đồng dạng cũng là thượng tộc tam giai tồn tại, cho dù tu vi không sai biệt lắm, lúc tranh đấu còn phải xem thần thông tu tập cũng như bảo vật uy năng lớn nhỏ nữa". Phụ nhân thở dài ra một hơi, chậm rãi nói.

nghe xong lời này, mấy tên xà nhân áo bào trắng kia cũng gật gật đầu, trong lòng đều như tự cân nhắc cái gì, nhất thời không người nào mở miệng.

"Hàn tiên sinh tính toán ở lại Hỏa Vân đảo bao lâu. Có tính toán thường xuyên ở lại đây hay khôgn?". Rốt cục có một người sau khi do dự một chút thì hỏi.

"Cái này thật sự khó nói. Bất quá phỏng chừng sẽ không lập tức rời đi nhưng cũng sẽ không ở lại lâu lắm. Lấy tu vi của Hàn tiền bối căn bản khôgn phải tiểu tộc chúng ta có thể giữ lại". Tựa hồ biết ý tứ của tên tế tự nọ, phụ nhân thần sắc vưa động nhưng lại lập tức lắc đầu nói.

Nghe phụ nhân nói như thế, tên xà nhân áo bào trắng chau mày mà không khí trong đại điện lại im lặng không một tiếng động.

"Tốt lắm, việc khác để sau hẵng nói. Chiến đấu bên ngoài vẫn chưa kết thúc. Tuy hai gã Ô La vương tộc đã bị đánh chết nhưng vẫn có thể còn có cao giai Ô la nhân khác tồn tại. Linh thú của Hàn tiên sinh tuy lợi hại không chắc có khả năng đem tất cả nhất nhất diệt sát sạch sẽ. Chúng ta mau đi ra hỗ trợ một chút đi". Phụ nhân sau khi đảo qua ánh mắt thì bỗng nhiên phân phó nói.

bốn gã xà nhân áo bào trắng vừa nghe lời này thì trong lòng tỉnh ngộ đều khom người xưng phải.

Vì thế sáu người vội vàng khu động độn quang bay ra đại điện nhằm hướng có tiếng kêu lớn nhất mà bay nhanh đi.

Không bao lâu sau Hàn Lập đã về tới chỗ ở rồi lập tức đi vào trong căn nhà gỗ, đem cấm chế một lần nữa mở ra và khoanh chân ngồi ở trên giường.

Ánh mắt hắn chớp động, trên mặt hơi hiện ra một tia trầm ngâm.

Hai gã Ô la nhân có tu vi cao nhất này đã bị đánh chết lại có Báo lân thú ra tay tương trợ, cuộc chiến Thổ thành tự nhiên đã định.

Kể từ đó, hắn tính toán ra coi như đã trả hết nợ tình cảm phụ nhân tặng đan. Phía dưới liền cần tiêu tốn nửa năm thời gian đem một ít tổn thương còn sót lại chữa trị hoàn toàn khôi phục như lúc ban đầu.

Sau khi cân nhắc, khóe miệng Hàn Lập khẽ lộ ra một tia mỉm cười nhưng ngay sau đó lại nghĩ tới cái gì bỗng nhiên một tay vừa lật, hắc quang chợt lóe lên rồi một cái khăn hiện lên.

Đúng là bảo vật hắn lấy được từ hai gã Ô la vương tộc nhân.

Hàn Lập bắt tay vào tìm hiểu, trên mặt lộ ra biểu tình cảm thấy rất hứng thú.

Cái khăn này bề mặt hơi tối, hơi mỏng nhưng sờ lên lại cảm thấy mềm mại dị thường, bóng loáng mà ôn lạnh. Hơi thoáng động mặt ngoài có vô số hắc sắc ký hiệu hiện lên chớp động, vừa thấy đã biết không phải bảo vật bình thường.

Hàn Lập nhìn trong chốc lát sau đó vươn một ngón tay điểm lên bề mặt, chỗ đầu ngón tay thanh quang chợt lóe, đại lượng linh lực tinh thuần điên cuồng chú nhập vào. Tùy theo ngón tay run lên, hắc sa bay lên trời, sau khi xoay tròn thì hạ xuốgn hóa thành một vật bán trong suốt to cỡ một trượng.

Hàn Lập hai mắt nhíu lại nhìn vào vật ấy, một tay bắt quyết miệng niệm thần chú đánh ra một đạo thanh quang vào cái khăn. Pháp quyết chợt lóe lên lướt qua nhập vào trong hắc sa, tiếp theo nhẹ nhàng bay lên rơi xuống đỉnh đầu Hàn Lập vừa lúc đem toàn bộ thân hình hắn che đậy lại.

Một màn kinh người xuất hiện. Sau khi hắc sa chụp xuống, thân hình Hàn Lập nguyên bản rõ ràng dị thường trong nháy mắt đã trở nên mơ hồ dị thường, tiếp theo hơi hơi chớp động vài cái rồi liền biến mất vô tung vô ảnh.

Trong mắt Hàn Lập chợt lóe lên vẻ kỳ quái, nâng một tay lên nhìn nhìn rồi lại cúi đầu nhìn nhìn thân thể, trong mắt lam mang đột nhiên chớp động hơn nữa càng ngày càng mạnh.

Một lát sau, trên mặt hắn lộ ra vẻ tươi cười.

Quả nhiên đúng vậy.

Nếu hắn không đem linh mục thần thông vận chuyển cực hạn mà nói thì đêu không thể trực tiếp khám phá ra kỳ hiệu ẩn hình của hắc sa này. Nghĩ đến lúc trước hai gã Ô la nhân kia đã dùng bảo vật ẩn hình này lẻn vào trong đại điện.

Trong lòng nghĩ như thế, một lũ thần niệm của Hàn Lập bỗng nhiên phóng ra ngoài muốn trực tiếp xuyên thủng qua hắc sa nhưng thần niệm vừa tiếp xúc với hắc sa thì lại giống như rơi vào mê võng, căn bản không thể đem xuyên thủng qua hắc sa.

Xem ra hắn không thể nhìn thấu tu vi của hai gã Ô La vương tộc kia cũng là vật này. Sau khi suy nghĩ, hắn đột nhiên đưa tay nắm lấy một góc hắc sa, trong lòng thúc dục pháp quyết run lên.

Hắc sa chợt lóe lên quang mang kỳ lạ rồi dĩ nhiên nhập vào trường bào trên người ẩn nặc đi không thấy.

Hàn lập lại một lần nữa dụng thần niệm hướng thân thể chính mình nhìn quét qua vài lần mà trên mặt lộ ra vẻ vừa lòng.

Hắc sa này thật sự là nhất kiện bảo vật phụ trợ khó được. Tại phương diện ẩn hình thần kỳ dị thường, chỉ sợ không kém Hóa thanh phù kia.

Hóa thanh phù kia mặc dù có hiệu quả ẩn nặc kinh người nhưng cũng có không hề ít hạn chế. Chẳng những thời gian phát động quá mức chậm chạp mà còn khiến cho không ít công pháp thần thông của hắn bị hạn chế.

Mà hắc sa mặc vào thân chính là nhất kiện pháp khí đắc lực, vận dụng phi thường phương tiện uy năng thì còn tùy vào pháp lực của người nắm giữ, pháp lực bất đồng thì biểu hiện cũng bất đồng kinh người.

Lúc trước nếu không phải tu vi của hai gã Ô La nhân rất thấp thì hắn cũng không thể dễ dàng nhìn thấu hành tích của hai người.

Sau khi cởi hắc sa ra, Hàn Lập để trên tay thưởng thức trong chốc lát rồi đem vật ấy thu lại.

Thời gian kế tiếp, Hàn Lập không có bỏ lỡ chuyện của hắn, lập tức ngồi xuống nhắm hai mắt, thành thành thật thật tu luyện.

Chỉ thấy bên ngoài thân hắn kim quang chợt lóe, một vòng sáng màu vàng từ đỉnh đầu phát ra, Kim sắc pháp tướng lại chợt lóe lên hiện ra khoanh chân mà ngồi.

Thân hình Hàn Lập vẫn không nhúc nhích..."

Mấy ngày công phu chợt trôi qua.

Trong thời gian đó phụ nhân mang theo một ít linh dược quý hiếm cùng một số cao giai linh thạch, tự mình đưa đến trước cửa nhà gỗ.

Lúc này, Hàn Lập vẫn chưa mở cửa nghênh đón, chỉ bảo nàng đem đồ vật này đặt ở ngoài cửa, bộ dáng sẽ không dễ dàng gặp khách. Phụ nhân thấy vậy, tự nhiên không dám có gì bất mãn theo lời mà đem đồ vật này đặt xuống rồi liền thức thời lập tức cáo từ bay khỏi nơi đây.

Hàn lập lúc này mới sai Đề Hồn đem đám đồ vật này trực tiếp thu *vào còn bản thân mình thì từ đầu đến cuối chưa từng rời khỏi cái giường gỗ, thậm chí ngay cả mí mắt cũng không mở một chút.*

Thời gian cứ như vậy một ngày lại một ngày trôi qua, một chút mấy tháng đã qua đi.

Trên đảo, phụ nhân cùng đám cao tầng Hỏa Dương Tộc không một người nào dám đến quấy rầy Hàn Lập.

Nhưng một ngày, Hàn Lập đang yên lặng vận chuyển công pháp đột nhiên mí mắt vừa động mở mắt mắt ra, há mồm phun ra một đoàn ngân sắc hỏa cầu. Sau khi chớp động một cái thì hóa thành một con ngân sắc hỏa điểu to cỡ nắm tay.

Đúng là Phệ linh hỏa điểu.

Hàn Lập nhìn thấy hỏa điểu, trong mắt hiện lên một tia kỳ quái.

Hỏa điểu này thoạt nhìn tựa hồ vẫn giống như trước đây nhưng sau khi dùng thần niệm đảo qua thì tự nhiên lại phát hiện ra trong cơ thể hỏa điểu tựa hồ có thêm một cái gì vậy.

Trong mắt hắn lam mang chợt lóe lên, một lúc sau rốt cục thấy rõ ràng chỗ dị thường trong đó. Tại trong ngân sắc hỏa diễm rõ ràng có thêm một kim ti nhàn nhạt như không thấy.

*Mấy thứ này đúng là cái gọi là "*Linh tuyền tà quang" đã bị Phệ linh thiên hỏa hoàn toàn đem luyện hóa xong mới xuất hiện.

Hai cái này hẳn là có mối liên hệ.

Hàn Lập hơi lo nghĩ, một tay bấm quyết niệm thần chú, hướng ngân sắc hỏa điểu trên không trung nhẹ nhàng điểm một chỉ.

Nhất thời hỏa điểu này giang hai cánh ra mà bay múa trên đỉnh đầu Hàn lập, nhưng sau khi bay hai vòng thì hỏa điểu liền há mồm phun ra một cây kim ngân tế ti. Sau khi chợt lóe, kim ngân tế ti này liền đánh tới vách tường nơi có đặt cấm chế bên trên.

Chỉ thấy cấm chế màu trắng mờ chợt nhoáng lên một cái, kim ngân tế ti giống như bay qua không khí xuyên thủng vách tường mà qua.

------oOo------

Chương 1547: Không Vân Tinh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi chợt lóe lên, tế ti co rút lại mà quay về, bộ dáng một chút trở ngại đều không có. Nhìn thấy cảnh này, trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ trầm ngâm, lập tức lại thúc giục pháp quyết. Kim ngân tế ti lại từ trong miệng hỏa điểu phun ra, mục tiêu đổi thành một cái ghế dựa bằng gỗ trong phòng.

Một cảnh làm cho Hàn Lập rùng mình xuất hiện.

Tế ti sau khi xuyên qua cái ghế thì cái ghế nguyên bản đang phát ra mùi hương trong nháy mắt đã biến từ màu xanh thành đen thui, tiếp theo biến thành một cỗ khói nhẹ biến mất khôgn thấy. Kim ngân tế ti này kỳ độc vô cùng.

Hàn Lập thở ra một hơi, một tay bấm pháp quyết niệm thần chú, ngân sắc hỏa điểu sau khi xoay quanh một cái thì hướng trên người phóng đại, sau khi lóe lên thì đã tiến nhập vào trong thân thể không tahasy bóng dáng.

Mà Hàn Lập lúc này lại nhắm hai mắt lại, tựa hồ lại bắt đầu nhập định nhưng ngay sau đó, hắn bỗng nhiên lại mở hai mắt, đồng thời nhíu mày.

Ngay lúc thàn sắc dị biến thì đồng thời có một thanh âm đàm thoại từ bên ngoài từ từ truyền đến: *"Van bối Thanh Tiểu muốn bái kiến Hàn tiên sinh, mong rằng tiên sinh có thể mở cửa gặp mặt"*.

Đúng là thanh âm của một nữ tử xa lạ dị thường, nghe có chút trầm thấp nhưng lại dung mãn dị thường, hơn nữa lại có một loại cảm giác làm cho người ta không thể cự tuyệt.

"Thanh Tiểu?". Hàn Lập có chút nghi hoặc. Có thể khẳng định, trực tiếp xuyên qua cấm chế, đem hết cảnh tượng bên ngoài thu vào trong mắt.

Chỉ thấy bên ngoài, không biết khi nào đã xuất hiện một nữ tử còn trẻ, trên thân mặc bộ quần áo màu xanh, tuổi độ chừng hai mươi lăm hai mươi sáu, dung mạo cực đẹp, cũng có chứa một loại khí phái dung dung đẹp đẽ cao quí nói không nên lời.

Thần niệm của Hàn Lập sau khi đảo qua người này thì ngoài ý muốn phát hiện ra nàng này nhìn như tuổi không lớn mà tu vi dĩ nhiên đã đến trình độ Hóa Thần trung kỳ, tu vi xem như không kém.

Hắn khẽ ngẫm nghĩ một chút rồi liền chậm rãi mở miệng: *"Đạo hữu là người phương nào, hình như không phải là người của Hỏa Dương Tộc trên Hỏa Vân đảo. Sao lại biết Hàn mỗ ở trong này"*.

"Vãn bối sư phó của Hỏa Dương Tộc Châu nhi, nguyên bản nghe nói Hỏa Dương Tộc gặp đại địch cho nên tới tương trợ nhưng không nghĩ tới tiên sinh đã ra tay cứu dòng tộc của tiểu đồ khỏi đại kiếp nạn. Vãn bối nghe tiểu đồ nói, tiên sinh thần thông quảng đại, có thể là tiền bối thượng tộc thượng tam giai cho nên mới đến bái kiến một lần. Mong rằng tiên sinh có thể chỉ giáo một phen". Nữ tử mỉm cười nói, trong lời nói có vẻ thành khẩn dị thường.

"Ngươi là sư phó của tiểu nha đầu kia? Được rồi, qua mấy ngày nữa ta nguyên bản cũng muốn xuất quan tìm đồng đạo phụ cận để hỏi thăm ít sự tình. Nếu đạo hữu đã đến đây thì ta thật cũng không thể gặp một lúc". Hàn Lập nghe vậy có chút ngoài ý muốn nhưng lập tức khẽ nở nụ cười.

Thanh Tiểu nghe Hàn Lập nói lời này thì ngẩn ra, chưa kịp trả lời cái gì thì bạch quang đang bao phủ căn nhà đột nhiên tự động tán loạn tiếp theo cánh cửa gỗ *"đinh"* một tiếng mà liền tự mở ra.

Nữ tử sau khi hơi cân nhắc thì liền thong dong tiến lên vài bước đi vào.

Sau khi tiến vào, nàng liếc mắt một cái liền nhìn thấy Hàn Lập đang ngồi ngay ngắn trên giường gỗ, trong đôi mắt hiện lên một tia kỳ lạ.

Hiển nhiên dung nhan tuổi trẻ của Hàn Lập làm cho vị Thanh TIểu tiên tử này cảm tháy ngoài ý muốn nhưng sau khi dùng thần niệm đảo qua trên người Hàn Lập thì trên mặt lập tức hiện ra kính sắc, hướng Hàn Lập xa xa thi lễ nói: *"Tiền bối quả nhiên là thượng tộc thượng tam giai tồn tại, xem ra bãn bối lúc này đây tới đúng chỗ rồi"*.

"Đạo hữu pháp lực cũng không kém, trước tien hãy ngôi xuống nói chuyện đi". Hàn Lập trong mắt lam mang chớp động đánh giá nàng vài lần sau đó thu hồi ánh mắt lại thản nhiên nói.

Thanh Tiểu trong miệng cảm ơn một tiếng rồi tìm một cái ghế cạnh giường gỗ ngồi xuống.

"Công pháp Thanh đạo hữu tu luyện chính là phong thuộc tính công pháp a". Hàn Lập bỗng nhiên hỏi một câu như thế.

Lời kia vừa thốt ra làm cho nữ tử sắc mặt khẽ biến, có chút giật mình nói*". Tiền bối như thế nào lại biết? Chẳng lẽ tiền bối trước kia đã gặp qua vãn bối"*. Thanh Tiểu nhịn không được hỏi.

"Cái này thì không phải, bát quá ta thấy thân pháp đạo hữu linh động dị thường, hơn nữa trên người ẩn ẩn lộ ra khí tức của bảo vật với nhiều phong thuộc tính nên ta mới hỏi như thế". Hàn Lập nhẹ nhàng bâng quơ trả lời.

Hàn Lập trả lời thoải mái như thế nhưng trong lòng nữ tử đã có chút hoảng sợ. Phải biết rằng liếc mắt một cái nhìn ra tu vi của một người cũng không phải là việc khó nhưng nếu ngay cả bảo vật thuộc tính dấu diếm trong cơ thể mà cũng có thể liếc mắt một cái nhìn ra thì việc này cũng không phải cao giai tồn tại bình thường nào cũng có thể làm được.

Lúc này tâm niệm của nàng nhanh quay ngược trở lại, thần sắc trên mặt càng thêm cung kính vài phần đồng thời cẩn thận hỏi: *"Tiền bối tuệ nhãn như đuốc. Vãn bối thật sự là chủ tu phong thuộc tính công pháp. Ta nghe Châu nhi nói, tiền bối là một kiếm* *tu, hơn nữa còn không phải là người thuộc quần đảo Hỏa Hô chúng ta. Không biết tiền bối xuất thân từ hải vực khác hay là đến từ Lôi Minh đại lục"*.

Hàn Lập nghe được câu này thì lại nở nụ cười nói: *"Tại hạ không xuất thân từ hải vực phụ cận mà cũng không phải đến từ Lôi Minh đại lục"*.

Nghe Hàn Lập trả lời, nữ tử khẽ nhíu mày, nhưng lập tức nhớ tới cái gì không khỏi thất thanh nói: *"Tiền bối vừa nói như vậy chẳng lẽ là không đến từ đại lục này?"*.

"Thanh tiên tử thật sự là người thông minh". Hàn Lập mỉm cười trả lời.

Nghe Hàn Lập một câu thừa nhận trong lòng nữ tử quay cuồng một trận. Một hồi lâu sau vẻ khác lạ trên mặt mới dần dần tan đi nhưng lại thở ra một hơi.

"TIền bối có thể theo mặt khác của đại hỏa lục đến đây thì thần thôgn to lớn có thể tưởng tượng. Trách không được, hai gã Ô La vương tộc kia dễ dàng bị tiền bối diệt sát như thế. Bất quá từ mặt khác đại lục đến Lôi Minh đại lục chúng ta tiền bối bình thường sẽ không đi qua Hỏa Hô quần đảo chúng ta. Trong vạn năm qua, tiền bối thật sự là tu luyện giả thứ nhất từ đại lục khác tới hải vực này của chúng ta".

"Hắc hắc, nói như vậy! Hàn mỗ thật sự là cảm thấy vinh hạnh. BẤt quá tại hạ hiện tại ở nơi này lại hoàn toàn là do một chyuện ngoài ý muốn, cũng không phải chính mình muốn đến đây". Hàn Lập khóe miệng run rẩy một chút, lộ ra một tia cười khổ.

"Mặc kệ tiền bối làm sao đến nơi này nhưng chắc chắn rằng công pháp thần thông của tiền bối khẳng định là không giống người thường. Mà vãn bối gần đây tu luyện lại gặp một ít vấn đề, không biết có thể thỉnh giáo tiền bối một chút được không". Thanh Tiểu thản nhiên cười nói.

"Thỉnh giáo thì không dám nhận. Hàn mỗ đối với công pháp huyền ảo của Lôi Minh đại lục đồng dạng cũng có chút hứng thú, hai

người ta có thể trao đổi một chút". Hàn Lập cơ hồ không cần cân nhắc cái gì, liền bình tĩnh gật gật đầu.

Thanh Tiểu nghe vậy thì mừng rỡ, lúc này trong miệng liên thanh cảm ơn.

Nàng tự nhiên rất rõ ràng, cho dù Hàn Lập nói khách khí dị thường nhưng do tu vi hai người cách xa nhau nên khi trao đổi kinh nghiệm tu luyện công pháp thì kẻ có tu vi thấp lại chiếm tiện nghi lớn.

Vì thế thời gian tiếp theo nàng bắt đầu hướng tới Hàn Lập thỉnh giáo một số vấn đề tu lyuện. Tuy nàng cùng hàn Lập tu luyện công pháp rất là khác nhau nhưng tại bình cảnh tu luyện cùng một ít chỗ khó trong lĩnh ngộ công pháp thì khẳng định là hơn phân nửa có chỗ tương thông.

Hàn Lập thật sự cũng không có che dấu gì, sau khi nghe xong thì cẩn thận cân nhắc rồi thật sự chỉ điểm một ít. Tuy Hàn Lập nói không nhiều lắm nhưng lấy thân phận Luyện Hư kỳ tu sĩ của hắn thì tự nhiên là làm cho không ít nghi nan của nữ tử đều được khai thông. Điều này làm cho THanh Tiểu vui mừng quá đỗi, ngưng thần lắng nghe, trong đôi mắt đẹp không ngừng xuất hiện tia sáng kỳ dị.

Đương nhiên cũng bởi vậy, nữ tử khôgn thể tránh khỏi đem một ít chỗ huyền ảo trong công pháp của mình tiết lộ vài phần. Có chút huyền diệu này cũng được Hàn Lập hấp thu quán thông nên không phải là không có thu hoạch.

Hai người lần này nói chuyện với nhau cũng mất ước chừng nửa ngày. sau khi Hàn Lập đem vấn đề cuối cùng của nữ tử giải đáp xong thì Thanh Tiểu nhắm đôi mắt đẹp lại, lẳng lặng lĩnh ngộ một hồi lâu sau thì bỗng nhiên mở hai mắt ra nhìn Hàn Lập thi đại lễ vài cái, trong miệng cảm kích nói: *"Đa tạ tiền bối chỉ điểm. Mấy thứ này ước chừng có thể miễn cho vãn bối hơn mười năm khổ tu"*.

"Không có gì, cái này cũng là cơ duyên của đạo hữu, Hàn mỗ đòng dạng có một số việc muốn hỏi đạo hữu, coi như là tại hạ

trao đổi đi". Hàn Lập thần sắc bình tĩnh nói.

"Tiền bối có vấn đề gì cứ việc nói ra. Vãn bối mà biết nhất định sẽ không dám giấu diếm". Nữ tử không chút do dự trả lời.

"Kỳ thật cũng khôgn có gì, tại hạ chính là muốn hỏi Thanh tiên tử, các ngươi ở nơi đây có Truyền tống trận cự ly xa có thể trực tiếp đi tới mặt khác của Đại hỏa lục hay không?". Lời này vừa ra khỏi miệng, thần sắc Hàn Lập có chút ngưng trọng thêm vài phần.

"Truyền tống trận! Tiền bối muốn trở lại đại lục của mình". THanh Tiểu tự nhiên đoán được dụng ý của Hàn Lập.

"ĐÚng vậy. Thương thế của ta đã tĩnh dưỡng không sai biệt lắm. Mà theo kinh nghiệm của tại hạ thì bình thường phàm là nơi có đại lượng tu luyện giả ở thì đều có Truyền tống trận cư ly xa tồn tại mới đúng". Hàn Lập gật gật đầu nói.

"Tiền bối, lời này tuy rằng có đạo lý, nhưng theo thiếp thân biết thì thực tế lại có thể khiến tiền bối thất vọng". Nữ tử nghe Hàn Lập nói xong thì trên mặt không khỏi lộ ra vẻ cười khổ.

"Cái gì, các ngươi nơi này không có Truyền tống trận". Hàn Lập trong lòng trầm xuống, trầm giọng hỏi.

"Tiền bối nếu đến sớm mấy ngàn năm thì Hỏa Hô quần đảo chúng ta có một tòa Truyền tống trận, có thể nối thẳng tới Lôi Minh đại lục. Nhưng mấy ngàn năm trước, truyền tống trận này đã bị một con cự thú đột nhiên theo một hải vực khác đến phá hủy, hơn nửa ngay cả mấy tên cao giai tu luyện giả trông coi Truyền tống trận này đều bị con thú này nuốt tươi luôn.

Trừ phi Hàn tiền bối tự tin có thể một hơi bay từ nơi này trực tiếp trở về Lôi Minh đại lục còn bây giờ có thể nói phiến hải vực này kỳ thật hiện tại đã là một chỗ tuyệt địa. Ta nghĩ đây cũng là lý do cơ bản khiến cho đám Ô La nhân không kiêng nể gì mà hiện thân đột nhiên công kích Oa Thị bộ tộc" Thanh Tiểu thở dài nói.

"Chẳng lẽ tòa Truyền tống trận không thể chữa trị sao?". Hàn Lập giật mình hồi lâu, sắc mặt khó coi hỏi một câu.

"Nếu có đầy đủ tài liệu mà nói thì việc chữa trị đương nhiên không thành vấn đề". Nữ tử khôgn lưỡng lự trả lời.

"Nghe ý tứ của Thanh tiên tử nói thì tài liệu không thể chuẩn bị đủ?". Hàn Lập nhướng mày hỏi. Hắn tự hỏi trên người mình có nhiều tài liệu hi hữu nên tự nhiên là trong lòng có hy vọng.

"Các tài liệu khác đều có, duy chỉ có tài liệu Không vân tinh sử dụng làm trung tâm pháp trận của Truyền tống trận thì lại là vật quý hiếm dị thường, duy chỉ có mấy khoáng mạch ở Lôi Minh đại lục chúng ta mới có sản xuất ra còn nơi này căn bản không thể tìm được". Nữ tử cẩn thận giải thích nói.

"Không vân tinh". Hàn Lập vừa nghe tên vật ấy thì nhíu mày.

Hắn thật đúng là lần đầu tiên nghe được loại tài liệu này. Cái này cũng không có gì kỳ quái, truyền tống pháp trận huyền ảo như thế chỉ sợ là biện pháp bố trí ở các đại lục đều khác nhau rất lớn cho nên tài liệu sử dụng tự nhiên cũng khác biệt rất lớn.

Thấy sắc mặt Hàn Lập dần dần âm trầm lại, Thanh Tiểu đột nhiên nói ra một câu làm cho Hàn Lập lâm vào ngẩn ngơ rồi lập tức vui vẻ.

------oOo------

Chương 1548: Lam Hồ Đảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Cái gì, khối Không Vân tinh kia bị đầu Hải Thú nuốt vào trong cơ thể, hơn nữa Hải Thú con đang ở gần đáy biển dạo chơi". Hàn Lập thật sự có chút khó có thể tin.

"Đúng vậy. Năm đó con Hải Thú kia mượn hải triều gây sóng gió mới có thể vọt tới chỗ Truyền tống trận mà cũng một ngụm đem hơn phân nửa Truyền tống trận đều nuốt vào. Không Vân tinh liền rơi vào trong đó. Nguyên bản con thú này lúc ấy đã muốn ly khai hải vực này nhưng hơn trăm năm trước, không biết do nguyên nhân gì lại có người phát hiện ra nó ở đáy biển sâu phía nam.

Lúc ấy số người cùng nhau phát hiện ra có hơn mười thượng tộc nhưng trốn thoát được chỉ có hai, số còn lại đều đã ngã xuống. Sau hơn mười năm liên tiếp, người ở hải vực chúng ta vì muốn mở ra Truyền tống trận mới nên liên tiếp mấy lần tập kết nhân thủ muốn đánh chết con thú này nhưng con thú này thần thông thật lớn, hơn nữa lại giảo hoạt dị thường. Khi thấy nhiều người thì liền trốn biệt dưới đáy biển sâu khôgn hiện thân. Khi ít người thì lại lén khỏi xướng công kích khiến chúng ta ngược lại tổn hại không ít nhân thủ": THanh Tiểu thở dài, có chút bất đắc dĩ nói.

"Con thú này có loại pháp lực thần thông gì mà khó giải quyết như vậy". Trong mắt Hàn Lập lộ ra thần sắc kỳ quái hỏi.

Dựa theo bình thường mà nói, một con Hải thú cho dù ti vi cảnh giới cao tới đâu nhưng nếu bị một đám tu luyện giả đuổi giết mà nói thì tuyệt không may mán thoát khỏi.

"Chủng loại của con thú này thì chúng ta bây giờ vẫn không thể phân biệt ra, tựa hồ là một con Hải Thú biến dị. Từ xa nhìn lại giống như một đầu cự kình nhưng nó lại có thể đem hình thể tùy ý phóng to thu nhỏ, hơn nữa một khi thi triển một loại thủy thuật chạy trốn, do đã trải qua biến dị cường hóa nên có thể tại trong

nháy mắt ra xa ngoài ngàn dặm.

Cho dù chúng ta có đem con thú này bức đến tuyệt cảnh nhưng nó chỉ cần thi triển thuật này là có thể dễ dàng lao ra khỏi vòng vây, tóm lại là không thể chân chính vây chết nó. Hơn nữa Hải thú này hung bạo dị thường, ngoại trừ hải vực đệ nhất nhân Ngân Sa cư sĩ ra thì những người còn lại căn bản không ai dám một mình đối mặt với con thú này". Nữ tử nhíu mày nói, tựa hồ cũng cực kỳ buồn bực.

Nghe mấy câu nói này, hỉ sắc trên mặt Hàn Lập chợt tắt đồng thời cũng cảm thấy có chút khó giải quyết, nhưng hắn nghĩ lại một chút lại hoài nghi hỏi: *"Nhiều như vạy năm, khối Không Vân tinh kia nằm trong cơ thể con Hải Thú này liệu có tổn hao gì không? Sẽ khôgn sớm bị hấp thu hoặc là luyện hóa đi chứ?"*.

"Việc này xin hàn tiền bối yên tâm. Không Vân tinh có không gian thuộc tính, trừ phi dùng đồng dạng không gian chi lực công kích nếu không căn bản không thể phá đi. Mà con Hải thú kia tuy rằng thuộc tính tạp nham nhưng thân mình lại không thấu đáo không gian thần thôgn. Điểm này chúng ta trải qua nhiều như vậy năm đuổi giết có thể hoàn toàn xác định": Nữ tử thập phần khẳng định nói.

Hàn Lập gật gật đầu, cuối cùng đem một tia băn khoăn trong lòng xóa đi mà bắt đầu trầm ngâm không nói. *"Thanh đạo hữu, vị trí đại khái con Hải Thú kia thường lui tới chắc ngươi cũng biết chứ?"*. Hàn Lập hỏi một câu.

"Hàn tiền bối muốn đi đánh chết con thú này". Nữ tử ánh mắt chợt lóe, ngưng trọng hỏi.

"Đúng vậy, trực tiếp bay trở về Lôi Minh Đại Lục tự nhiên là việc khôgn có khả năng. Cho dù là một đường không ngừng hướng Lôi Minh Đại lục mà đi thì cũng mất ít nhất phải hơn nửa năm. Đi qua hải vực trong thời gian dài như thế trừ phi thần thông của ta gia tăng gấp bội nếu không tám chín phần mười là sẽ ngã xuống trên đường.

Nhưng nếu muốn trở lại Phong Nguyên đại lục thì trước tiên lại *không thể không đi Lôi Minh Đại Lục một chuyến. Ở nơi nào mới có thể có siêu cấp Truyền Tống trận kéo dài qua đại lục. Các ngươi tam phiên năm lần mưu đồ con Hải Thú kia cũng là muốn chữa trị Truyền tống trận mà thôi"*. Hàn Lập sờ sờ cằm, thản nhiên nói.

"Tiền bối nói cực kỳ có lý. Hải vực này tuy rằng còn có linh mạch nhưng các loại tài liệu và linh dược phụ trợ tu luyện đã cực kỳ thiếu thốn. Không ít người tu vi bị vây tại bình cảnh không thể tiến thêm. Trải qua mấy ngàn năm nữa là có thể thấy được còn tồn lại nơi đây ít ỏi thế nào.

Nếu tiền bối thực sự có ý muốn diệt sát con thú này thì không bằng cùng chúng ta liên thủ". Nói tới đây, nữ tử hạ thấp thanh âm một chút rồi cười cười nói, tiếp theo còn thản nhiên nói thêm: *"Ta cũng không gạt tiền bối. Ta lúc này tới động phủ cũng chính là bởi vì bản hải vực đệ nhất nhân Ngân sa cư sĩ muốn một lần tổ chức nhân thủ đi đánh chết con Hải Thú kia. Vãn bối đến bái kiến tiên sinh kỳ thật cũng có ý nhờ vả"*.

"Nếu các ngươi thật sự có thể chữa trị được Truyền tống trận kia thì Hàn mỗ tự nhiên là không ngại lien thủ một lần". Hàn Lập cười không cần suy tư trả lời.

"Tiền bối yên tâm, về mặt các tài liệu cùng trận pháp sư thì chúng ta cũng không thiếu. Chỉ cần có Không Vân tinh là tuyệt đối có thể đem Truyền tống trận chữa trị như lúc ban đầu". Thanh Tiểu nghe vậy mừng rỡ.

"Thật có thể như vậy là tốt nhất!". Hàn Lập gật gật đầu.

"Lần này có tiền bối ra tay tương trợ mà nói là có thể thành công. Ngân sa cư sĩ đã ước định bốn tháng sau tụ tập tại phía nam Lam Hồ đảo để đi tìm Hải Thú kia. Tiên sinh nếu thực sự để ý đến việc này thì cầm Ngân sa lệnh này. Thanh Tiểu bàn tay vừa lật, lấy ra một khối ngân lệnh bài đưa tới.

Hàn Lập một tay đưa ra, lệnh bài lập tức lóe lên rồi bị nhiếp tới trong tay rồi cúi đầu đánh giá. Vật này toàn thân lóng lánh, giống như được tạo ra từ bạc tinh khiết, mặt ngoài có một chữ to "Sa".

Trên mặt Hàn Lập không có gì khác thường đem lệnh bài thu lại.

Thấy hàn Lập đáp ứng thống khoái như thế, trong lòng Thanh Tiểu cũng cao hứng dị thường, sau khi cùng Hàn lập hàn huyên trong chốc lát thì rốt cục cung kính đứng dậy cáo từ.

Sau khi nữ nhân này hóa thành một đạo bạch quang theo từ trong viện bay vụt lên trời thì cấm chế linh quang trên căn nhà gỗ lại chợt lóe sáng lên đồng thời cửa gỗ từ từ khép lại.

Hơn hai tháng sau, một tiếng thét dài từ tiểu sơn truyền ra, thanh âm liên miên khôgn dứt, thẳng hướng lên chín tầng mây.

Xà nhân Hỏa Dương tộc trên đảo cơ hồ ai cũng nghe được tiếng huýt gió này, vô luận địa vị cùng cấp bậc cao thấp thế nào đều kinh nghi nhìn lại.

Phụ nhân đang ở trong đại điện cùng một ít cao giai xà nhân thương lượng nghị sự nghe được thanh âm này thì thần sắc vừa động, đi ra đại điện đứng ở quảng trường đồng dạng nhìn về hướng tiểu sơn.

Ánh mắt nàng chớp động, thần sắc biến hóa không chừng.Một lát sau, tiếng thét dài dừng lại.

Lập tức một đạo thanh hồng từ dưới chân núi bắn nhanh ra, sau khi chớp động một cái bay lên chỗ cực cao thì tiếp theo xoay quanh một cái hướng về một phía hải đảo bay đi.

Khôgn có bao lâu sau, thanh hồng đã ra khỏi Hỏa Vân đảo hơn ngàn dặm, bay trên mặt biển không chút không ngừng lại một đường theo hướng nam mà đi.

Trong độn quang, sắc mặt Hàn Lập không chút thay đổi, biến đổi khu động độn quang bay nhanh đi, một bên yên lặng cân nhắc chuyện tình của mình.

Lúc này nếu có thể liên hợp với người ở hải vực này thuận lợi chém giết được hải Thú là tốt nhất, như vậy có thể đến được Lôi

Minh Đại Lục, sau đó tìm phương pháp phản hồi Phong Nguyên đại lục.

Nếu không đắc thủ mà nói, hắn cũng chỉ có thể tạm dừng lại ở hải vực này, sau này tìm cơ hội khác hoặc là về sau sẽ tiếp tục đuổi giết Hải Thú kia.

Dù sao lấy cái bình nhỏ cùng đại lượng linh dược tùy thân của hắn thì đủ có thể duy trì tu luyện một đoạn thời gian thật dài Nhưng nói về nhân tộc, sau khi ra đi thời gian dài như thế. Hàn Lập còn thật không biết nhân tộc hiện tại tình hình ra sao, có bùng nổ chiến tranh cùng liên quân dị tộc khác hay không, Thiên uyên thành có bình yên vô sự hay không?

Thân là thành viên nhân tộc, mặc dù hắn chỉ ở THiên Uyên thành không lâu nhưng cũng quyết không nguyện nhìn nhân tộc xuất hiện ngập đầu tai ương. Bất quá hắn muốn trở lại nhân tộc cũng do một nguyên nhân trọng yếu khác là quan tâm đến việc Nam Cung Uyển có thể phi thăng Linh giới.

Tuy rằng dựa theo phỏng đoán, Nam Cung uyển cũng sẽ dùng tiết điểm chi lực để phi thăng đến Linh giới nhưng trong khoảng thời gian ngắn là không có thể, nhưng có một số việc cũng không ai có thể thập phần khẳng định.

Vạn nhất vị kiều thê này của hắn có cái cơ duyên gì khác khiến cho trong khoảng thời gian ngắn cũng tiến giai lên Hóa Thần thì hiện tại đã hiện ra trong nhân tộc cũng không phải là không có khả năng.

Mà lấy tu vi thần thông hiện nay của hắn đã muốn đủ để tự lập trong nhân tộc, có thể trực tiếp che chở Nam Cung uyển. Tưởng tượng đến giọng nói và dáng điệu tướng mạo của ái thê, cho dù Hàn Lập tu luyện đến mức tâm trí kiên định như bàn thạch mà cũng không khỏi có chút thất thần.

Nhưng một lát sau, hắn lại thu liễm tâm thần hết sức chăm chú chạy đi.

Lúc này đây chạy đi lại thuận lợi hơn Hàn Lập dự đoán. Trừ bỏ *trên đường chém giết hai con yêu cầm khôgn biết tốt xấu ra thì dĩ nhiên một con Hải Thú cũng không đụng tới. Hơn một tháng sau, hắn dựa theo hải đồ rốt cục đã tới một hải vực xa lạ.*

*Hiện giờ hắn vừa bay nhanh đi vừa dùng thần niệm điều tra mọi nơi mặt biển. Dựa theo hải đồ thì hắn hẳn là đã tới nơi gọi là "*Lam Hồ đảo" kia rồi mới đúng nhưng xa xa nhìn lại, mặt biển phụ cận vẫn trống rỗng, nơi nào có tung tích đảo nhỏ xuất hiện đâu.

Trong lòng Hàn Lập hơi có chút kỳ quái, sau khi bay về phía trước hơn trăm dặm thì đột nhiên thần sắc vừa động, liền điều chỉnh phương hướng và độn tốc thêm màu.

kết quả thời gian gần một bữa cơm sau, Hàn Lập dĩ nhiên tiến vào một mảnh hải vực kỳ quái. Thời tiết chợt thay đổi đột ngột, mặt biển tự nhiên nỗi lên tuyết lớn, vô số bông tuyết trắng bị gió thổi hỗn loạn gào thét mà đến, làm cho người ta cảm thấy một cỗ khí tức băng hàn buốt đến xuơng.

Mà quỷ dị chính là, mặt biển phía dưới lại không có dấu hiệu đóng băng chút nào mà lại ẩn hiện có một cỗ nhiệt khí cuồn cuộn trồi lên. Hai loại không khí nóng lạnh quỷ dị đan vào nhau quay cuồng, bạch sắc hải vụ dần dần nồng đậm lên.

Hàn Lập phi hành trong gió tuyết một khoảng cách sau đó hư không đánh ra một trảo, một khối nước biển trực tiếp bị cuốn lấy trong tay, dĩ nhiên nóng hầm hập, độ ẩm thập phần cao.

Hàn Lập nhíu mày, nhìn sương mù nồng đậm màu trắng phía xa nhưng độn quang vẫn không đình chỉ chút nào, chợt lóe lên chui vào sâu trong vụ hải. Hàn Lập xâm nhập càng sâu thì gió tuyết trong không trung lại càng băng hàn, phía dưới nước biển tương phản, giống như nước sôi nóng bỏng dị thường.

Thậm chí có những nơi trên mặt biển nước biển trực tiếp quay cuồng dựng đứng lên nhưng Hàn Lập đối với dị tượng này lại như không nhìn thấy, một đường đi về phía trước.

Sau khi phi hành hơn mười dặm thì bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, sương mù biến mất. Mặt biển phía trước xuất hiện một tòa

Băng Đảo trong suốt.

Gió tuyết trên không trung đã ngừng lại nhưng nhiệt độ trong không khí so với lúc trước còn lạnh hơn ba phần. Mà nước biển cũng bắt đầu ngưng kết thành băng, hiện ra một tầng băng hơi mỏng, bộ dáng như nhiệt khí đã mất đi toàn bộ.

Hàn Lập không có nghĩ nhiều, nhất nhất thúc giục độn quang nhằm thẳng đến Băng Đảo bắn nhanh đi.

Xa xa nhìn lại, đảo này diện tích cũng không nhỏ, thậm chí so với Hỏa Dương Tộc Hỏa Vân đảo còn lớn hơn mấy lần. Chỗ đảo nhỏ này hẳn đúng là Lam Hồ đảo mới đúng.

Lấy độn tốc của Hàn Lập tự nhiên là chớp mắt đã đi tới Băng đảo nhưng chưa chờ hắn bay vào trong đảo, bỗng nhiên từ chỗ sâu trong đảo đã truyền ra mọt tiếng gầm trầm thấp.

Hàn Lập vừa nghe thấy tiếng gầm này thì sắc mặt bỗng nhiên đại biến, máu trong cơ thể giống như sôi trào cuồng động lên.

------oOo------

Chương 1549: Quái Nga

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đây là...".

Ánh mắt Hàn Lập chớp động, lộ ra sắc mặt kinh nghi nhưng lập tức hai tay bấm quyết niệm thần chú, trên người kim quang liên tiếp chớp động đem Phạm Thánh Chân Ma Công vận hành lên.

Một lát sau, hắn dựa vào công pháp uy năng đem dị trạng của máu huyết trong cơ thể mạnh mẽ trấn áp xuống nhưng không chờ cho cơ thể hắn hoàn toàn khôi phục bình thường, da thịt phía sau lưng đột nhiên như bị thiêu đốt một trận, cảm giác giống như bị lửa hong khô nóng rực.

Hàn Lập nhướng mày, đưa một tay cởi trường bào trên người để lộ ra nửa người phía trên trần trụi tiếp theo giơ tay lên, một đoàn kim quang từ trong tay bay ra, nhoáng lên một cái lập tức hóa thành một cái tiểu kính bề mặt vàng rực rỡ.

Cái kính này sau khi quay tròn một vòng thì hiện ra trên đỉnh đầu, trên mặt kính có linh quang lóe lên rồi lập tức đem tất cả tình hình trên lưng Hàn Lập lộ ra rành mạch.

Trên lưng Hàn Lập lúc này xuất hiện bốn cái hình xăm đồ án rõ ràng dị thường. Một con là Thái phượng diễm lệ, một con là Thanh sắc Đại bàng, một là Ngũ trảo Kim long cùng với một con Ngũ sắc Khổng tước. Đây rõ ràng là bốn loại chân linh chi huyết mà Hàn Lập lúc trước đã dung nhập vào trong cơ thể, lúc này đang ngưng tụ hiện hình mà ra.

Mà giờ phút này bốn cái đồ án đang sáng lập lòe, các đồ án chân linh trên lưng hắn lấp lóe không thôi, giống như sống lại. Nếu không có Phạm Thánh Chân Ma Công trấn áp thì đám thực huyết ngưng tụ cùng nhau này rất có thể phá cơ thể bay ra.

Hàn Lập trong lòng hoảng sợ như thế nào thì có thể nghĩ.

Hắn tự hỏi đã vận dụng bí thuật Kinh trập thập nhị biến, đem tứ loại chân linh chi huyết hoàn toàn luyện hóa sao lúc này lại xuất hiện tình hình quỷ dị như thế, mà nguyên nhân tạo thành hết thảy điều này lại chính là một tiếng rống to xa xa kia mà thôi.

Hàn Lập tâm niệm chuyển động còn chưa nghĩ ra cái gì rõ ràng thì từ xa xa lại có một tiếng rống nữa truyền đến. Chân linh đồ án trên lưng lại phóng ra một trận quang mang kỳ lạ rồi bắt đầu chạy vòng quanh không ngừng, giống như muốn tìm chỗ thoát ra từ da thịt trên lưng mà rời khỏi cơ thể.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, một tay bấm quyết niệm thần chú, trên thân thể kim quang đại phóng. Chân linh đồ án lập tức bất động phía ngoài da thịt. Hàn Lập hít sâu một hơi, bỗng nhiên một tay vung lên, sau khi có tiếng vang *"phanh"* một tiếng thì cái kim sắc tiểu kính kia liền bạo liệt, hóa thành nhiều điểm kim quang biến mất.

Mà trên mình Hàn Lập thanh quang chợt lóe rồi hóa thành một đoàn thanh hồng bắn nhanh mà đi, nhằm thẳng hướng phát ra tiếng rống to trong Băng Đảo mà đi. Tiếng rống này quỷ dị như thế lại có thể quấy nhiễu chân linh chi huyết trong cơ thể hắn đã luyện hóa mà hắn lại không thể hiểu được ngọn nguồn trong đó thì như thế nào có thể an tâm.

Đương nhiên cái này cũng là do Hàn Lập tự cho mình hiện giờ thần thông tiến nhanh, ngoài tồn tại cấp Hợp Thể kỳ ra thì nguy hiểm bình thường căn bản không đáng để hắn để vào trong mắt.

Nếu như là trước khi hắn tiến giai lên Luyện Hư kỳ thì nói không chừng trước khi hành động còn phải do dự một lúc. Sau mấy cái chớp động, thanh hồng đã biến mất phía chân trời vô tung vô ảnh.

Mà tiếng rống kia nhìn có vẻ như không xa lạ lắm nhưng Hàn Lập một hơi độn ra xa ba bốn mươi dặm mà vẫn không nhìn thấy nơi phát ra tiếng rống đó.

Mà tòa Băng Đảo này cũng có chút quái dị, tựa hồ như bị một loại thiên nhiên từ lực bao phủ nên thần niệm chi lực bị làm cho suy yếu rất nhiều, với thần niệm của Hàn Lập mà cũng chỉ có thể dò xét được khoảng cách hơn mười dặm. BẤt quá, Hàn Lập đi thêm về phía trước một lát công phu thì thần sắc vừa động rồi bỗng nhiên dừng độn quang.

Một lát sau, trên không trung phía trước linh quang chợt lóe, có bảy tám đạo màu sắc khác nhau độn quang hướng bên này bắn nhanh mà đến. Hàn Lập hai mắt nhíu lại, lập tức nhìn rõ những người trong độn quang.

kết quả hắn thầm giật mình.

Trong độn quang này nam nữ đều có, tu vi mỗi người đều chỉ có Nguyên Anh Kỳ nhưng kẻ nào kẻ nấy thần tình cực kỳ kinh hoảng liều mạng khu động độn quang bỏ chạy tựa hồ như phía sau đang có yêu ma truy giết bọn hắn.

Hàn Lập hướng ra phía sau bọn họ đảo qua thì chỉ thấy mặt sau rỗng tuếch, nào có đồ vật gì. Hàn Lập nhướng mày vừa định chặn hỏi những người này thì bỗng nhiên có một tiếng gầm ầm vang từ xa xa, cuồn cuộn truyền đến. Tiếp theo đó là một loạt tiếng gầm một tiếng nối tiếp một tiếng, liên miên không dứt.

Nhất thời một màn hoảng sợ xuất hiện.

Chỉ thấy theo tiếng gầm, vài tên Nguyên Anh kỳ linh quang bên ngoài thân loạn hoảng một trận, da thịt trở nên đỏ tươi rồi tiếp theo là vài tiếng kêu thảm thiết thê lương phát ra. Cơ hồ trong lúc nhất thời, thân thể của nguyên thần của những người này đều bạo liệt hóa thành từng đoàn huyết vụ tiêu thất vô tung vô ảnh giữa hư không.

Hàn Lập trong lòng trầm xuống mà đúng lúc này, phía chân trời xa xa lại có linh quang chớp động, hai đạo độn quang đang bay nhanh tới.

Hàn Lập ngưng thần vừa nhìn thì thấy nao nao. Trong hai độn quang này có mọt cung trang nữ tử, đúng là Thanh Tiểu mà một người khác còn lại là một vị thiếu phụ váy đen dung mạo không thua kém gì, thần tình hai người mặc dù giống như những kẻ vừa bị nổ tung thân thể, mặt đầy kinh hoàng, nhưng bên ngoài thân các nàng linh quang chớp động không ngừng, không giống những người trước.

Hiển nhiên là do hai nữ nhân này đều là Hóa Thần trung kỳ tồn tại, tu vi hơn xa đám người phía trước nhưng cho dù là như thế thì độn tốc của hai người cũng bị ảnh hưởng rất lớn, tốc độ so với bình thường thì chậm hơn phân nửa.

Hàn Lập nhíu mày vừa định lên đón nhưng ngay sau đó sắc mặt biến đổi, đồng tử chợt co rụt lại. Một cái bóng xám mơ hồ diện tích mấy trăm trượng đang hiện ra từ phía sau nhị nữ vài dặm truy đuổi đến.

Một tiếng rống to rõ ràng là từ cái bóng xám này truyền ra.

Mà với khoảng cách gần như thế, ngay cả Hàn Lập đem uy năng của Phạm Thánh Chân Ma Công tăng lên tới hơn phân nửa mà vẫn có thể cảm nhận được bốn loại chân linh chi huyết trên lưng rục rịch.

Ngay cả Hàn Lập thần thông bực này còn bị tiếng rống này ảnh hưởng như thế thì nhị nữ tu vi kém xa Hàn Lập, hơn nữa bóng xám lại gần hơn rất nhiều nên tự nhiên là càng bất hảo.

Trong tiếng rống độn quang của hai người càng ngày càng chậm, giống như rơi vào một mảnh cấm chế vô hình, căn bản là không thể giãy ra. Chỉ một lát công phu sau, bóng xám thật lớn kia đã kéo gần thêm khoảng cách với nhị nữ.

Nhị nữ rơi vào đường cùng chỉ có thể quay trở lại phát động công kích.

Một người trong tay bỗng nhiên xuất hiện một cây đại cung, một đoàn hoàng bạch quang mang chói mắt kỳ lạ chớp động rồi vô số quang sơn giống như mưa to bắn nhanh ra, phô thiên cái địa công kích tới. Còn thiếu phụ váy đen liền giương tay lên, mấy đạo bạch quang chợt lóe lên bắn ra sau đó phân hóa thành vài luồng điện giao trắng bắn về phía bóng xám.

Hai nàng liên thủ công kích thật sự cũng có thanh thế không nhỏ, chỉ trong khoảnh khắc đã đi tới phụ cận bóng xám nhưng không chờ công kích tới gần, một đạo sóng dao động vô hình từ bóng xám bắn ra, vô luận là quang sơn hay là điện giao nhất nhất đều bị sóng dao động này cuốn đi. Sau khi *"bang bang"* hai tiếng thì tự động vỡ ra.

Căn bản là không thể chân chính tới gần bóng xám.

Mà bóng xám nhân cơ hội này, sau khi chớp động mấy cái thì chỉ còn cách hai người bất quá gần một dặm. Nhị nữ trên mặt không còn một chút máu.

Mà xem chênh lệch tu vi của bọn họ với cái bóng xám này mà nói thì có muốn cũng không thể ngăn cản được tiếng rống của bóng xám, xem ra sẽ lập tức nổ tan xác mà chết.

"A, Hàn tiên sinh! Tiền bối cứu mạng!". Thanh Tiểu rốt cục trong lúc bối rối liếc mắt một cái nhìn thấy Hàn Lập ở phía trước cách đó không xa thì nhất thời mừng rỡ giống như bắt được cọng rơm, hướng Hàn Lập lớn tiếng cầu cứu.

Nữ nhân kia thấy biểu tình của Thanh Tiểu như thế thì cũng ngẩn ra vội vàng quay đầu lại liếc mắt nhìn Hàn Lập một cái.

hai mắt Hàn Lập lam mang chớp động chói mắt, hai mắt khôgn chớp nhìn chằm chằm vào cái bóng xám ở xa xa, trên mặt hiện ra vẻ ngưng trọng dị thường.

Dưới linh mục thần thông hắn đã đem hình dáng ẩn thân của bóng xám nhìn rõ ràng. Đây dĩ nhiên là một con quái vật phi nga thật lớn. Con quái thú này có hai cánh, nếu mở ra hết có thể rộng tới trăm trượng, mà thân thể trước sau hai đoạn lại sinh ra hai cái đầu tròn dữ tợn, cái trên thoạt nhìn có vẻ giống đầu sư tử, lông mau lún nhún, hai mắt xanh lét dị thường.

Tiếng rống quái dị chính là từ trong cái mồm sư tử nọ phát ra mà ở phần thân dưới của phi nga quả nhiên cũng có một cái đầu cự mãng màu xanh thẫm, hai mắt nhắm nghiền nhưng có một cái lưới màu đen thì không ngừng thò ra thụt vào. *"Đây là quái vật gì? Như thế nào mà ta chưa bao giờ nghe nói qua!"*.

Thấy bộ dạng kinh dị của quái vật, ngay cả Hàn Lập tự cho là kiến thức rộng rãi mà cũng phải hít một ngụm lương khí. Nhưng cũng may yêu lực trên người quái thú ày thật sự không phải quá mức nghịch thiên, hình như là tồn tại cấp Luyện Hư hậu kỳ.

Nhưng lúc này, sau khi Thanh Tiểu cất tiếng cầu cứu, ánh mắt Hàn Lập chợt lóe lên, đột nhiên hai tay áo run lên, nhất thời bảy mươi hai khẩu thanh sắc tiểu kiếm bắn nhanh ra, sau đó chợt lóe lên hóa thành hơn mười đạo thanh ti, phát ra thanh âm *"xuy xuy"* xé gió bắn nhanh ra.

Việc này do nàng mời hắn tới, hơn nữa từng có một phen kết giao nên hắn tự nhiên sẽ khôgn thật sự thấy chết mà không cứu.

Lấy tốc độ phi kiếm của Hàn Lập, có thể nói là cực nhanh giống như điện quang đá hỏa thạch, tiếng xé gió bên này vừa mới phát ra thì ngay sau đó chúng thanh ti đã trước người bóng xám phô thiên cái địa chém xuống.

Quái Nga trong bóng xám hiển nhiên cũng không có dự đoán được côgn kích của Hàn Lập lại nhanh như vậy nên chưa kịp thi pháp phòng hộ, cũng chỉ thấy mặt ngoài bóng xám thanh quang chợt lóe, rồi thanh ti liền dễ dàng xuyên thủng qua cái bóng xám, xuyên thủng qua thân thể cự nga mà qua.

Bóng xám đứng ở chỗ cũ, đồgn thời tiếng rống quàng quạc cũng dừng lại.

Mà thanh ti lại đang vây quanh thân hình khổng lồ của cự nga, thanh mang chớp động liên tục. Quái nga này một chút đã bị chém thất linh bát lạc, bị cắt thành vô số mảnh nhỏ.

Nguyên Thanh Tiểu cùng tiểu phụ váy đen bản mệnh sắp khó giữ được thấy vậy thì vừa mừng vừa sợ, vội vàng thừa dịp thúc giục độn quang tạm thời thoát khỏi sự trói buộc của tiếng rống, đều liều mạng nhằm hướng Hàn Lập bên này bắn nhanh đến đồng thời Thanh Tiểu hé cái miệng nhỏ, từ xa xa phát ra thanh âm nhắc nhở nói:

"Đạo hữu cẩn thận, quái nga này có bất tử chi thân, chỉ bằng vào bảo vật bình thường thì không thể chém chết nó".

"Bất tử chi thân!". Hàn Lập hơi hơi sửng sốt mà lúc này, trong bóng xám xa xa dị biến đã nổi lên.

Tàn thi của quái nga nguyên bản đã bị bầm thây vạn đoạn lúc này đồng thời tụ lại, một quần sáng mờ chợt lóe lên rồi liền quỷ dị khôi phục như lúc ban đầu.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, trong lòng thầm thúc giục kiếm quyết, hơn mười đạo phi kiếm xoay quanh phụ cận lại hóa thành thanh ti hướng thân thể Quái Nga bắn tới.

Quái vật giận dữ rống to một tiếng, vỗ hai cánh nhất thời một tầng sóng dao động lúc trước lại xuất hiện đồng thời cũng hướng ra bốn phương tám hướng mà khuếch tán đi, một chút đã bắn nhanh tới đem tất cả thanh ti quấn vào trong đó.

Tất cả thanh ti hơi dừng lại một chút sau đó lại hóa thành một thanh tiểu kiếm màu xanh dài độ một thốn. Tiếp theo có hai tiếng *"bang bang"* liên tiếp vang lên không dứt, chúng phi kiếm đều hóa thành đoàn đoàn thanh mang bạo liệt ra.

Chương 1550: Chiến đấu kịch liệt (phần 1)

Cũng khôgn biết sóng dao động vô hình là cái thần thông quỷ dị gì mà Thanh Trúc Phong Vân kiếm lại có bộ dáng hoàn toàn không thể ngăn cản được.

Thanh Tiểu cùng thiếu phụ mặc váy đen nhìn thấy cảnh này thì sắc mặt lại trắng bệch. Giờ phút này các nàng bất quá mới kéo giãn khoảng cách với Quái nga một chút mà thôi, chỉ cần tiếng rống to lại vang lên thì khẳng định là không thể thoát chết.

Hàn Lập nhìn thấy hơn mười khẩu phi kiếm bạo liệt vỡ ra thì trên mặt vẫn không có gì kinh sợ, ngược lại sau khi hừ lạnh một tiếng thì đột nhiên một tay bấm quyết niệm thần chú, hướng ra phía xa xa ngưng thần một chút.

Một màn kinh người xuất hiện.

Phi kiếm nguyên bản hóa thành vô số thanh quang bỗng nhiên nổi lên thanh âm vù vù, tiếp theo vây quanh cự nga xoay tròn một trận rồi ánh thanh quang tụ tập phục hồi lại thành một đạo tiểu kiếm hàn khí lóng lánh như lúc ban đầu.

Chúng phi kiếm sau khi quỷ dị chợt lóe lên thì vô số thanh ti lại đan vào nhau có vẻ như lần nữa đem Quái Nga chém thành vô số mảnh nhỏ.

Thần thôgn này tự nhiên là phi kiếm Kiếm linh hóa hư thần thông. Lần này, Thanh Tiểu nhị nữ nhìn thấy mà trợn mắt há hốc mồm nhưng các nàng lập tức tỉnh ngộ thúc dục độn quang nhanh hơn vài phần, sau mấy cái chớp động rốt cục đã chạy tới cạnh Hàn Lập rồi khôn ngoan dừng lại.

"Đa tạ tiền bối cứu giúp, bất quá quái vật này quá lợi hại. Chúng ta hay là mau đào tẩu đi". Thanh Tiểu thở phào một hơi hướng Hàn Lập vội vàng nói.

"Nhị vị đạo hữu tự tiện đi. Ta đối với quái vật này có chút hứng thú, xem có thể giết đi hay không". Hàn Lập thản nhiên trả lời.

"Tiền bối, con thú này không biết từ chỗ nào chạy ra, sự lợi hại không phải chỉ như vậy, ngay cả Ngân Sa cư sĩ cũng đã chết thảm ở trong tay nó. Chúng ta trước tiên rút lui khỏi nơi đây, sau đó hảo hảo nghĩ ra đối sách rồi lại đến đối phó với yêu nghiệt này cũng không muộn". Thiếu phụ mặc váy đen cũng có thiện ý khuyên bảo.

Hiển nhiên tuy Hàn Lập vừa hiển lộ mọt tay thần thông kinh người nhưng nhị nữ vẫn không cho rằng Hàn Lập thật sự có thể đánh bại Quái Nga này.

"Nhị vị yên tâm! Hàn mỗ cho dù không địch lại nhưng tự bảo vệ mình tuyệt đối không cần lo". Hàn Lập mỉm cười vẫn lắc lắc đầu

nói.

Lúc này phía xa xa quầng sáng mờ sau khi chớp động thì lại đem tàn thi của Quái nga một lần nữa dung hợp cùng nhau mà khôi phục như cũ. Nhưng do lần thứ hai bị chém giết nên làm cho quái vật này nổi trận lôi đình, cái đầu sư tử há to, một loạt tiếng rống còn to hơn lúc trước từ trong miệng tuôn ra đồng thời hai cánh điên cuồng vỗ lên.

Nhất thời trên bầu trời phụ cận có tiếng ầm ầm như tiếng sấm nổ, đồng thời một vòng sóng dao động từ thân thể Quái Nga nhộn nhạo mà ra sau đó điên cuồng hướng ra bốn phương tám hướng liên tiếp lan ra.

Chúng phi kiếm đang dao động lại tấc tấc bạo liệt vỡ ra, một lần nữa bị nghiền nát thành từng mảnh nhỏ. Thấy vậy nhưng Quái Nga vẫn không ngừng vỗ hai cánh, xem ra vẫn không có ý dừng tay.

Tuy rằng bởi nó bị phi kiếm chế trụ nên vẫn chưa tới gần được Hàn Lập nhưng khi tiếng rống truyền đến. Thanh Tiểu cùng thiếu phụ mặc váy đen, hai người mới khôi phục lại sắc mặt bình thường lúc này lại đỏ lên dị thường, tựa hồ toàn thân máu huyết sẽ lập tức phá cơ thể bắn ra.

Hàn Lập nhíu mày, uy năng của Phạm Thánh Chân Ma Công trong cơ thể sau khi tăng thêm hơn hai phần thì dường như không có việc gì nhưng ánh mắt đảo qua thấy nhị nữ bộ dáng nguy hiểm như thế thì một cánh tay như tia chớp hướng về phía hai người hư không đánh ra.

Chỉ thấy trên bàn tay kim quang chợt lóe, hai đạo cột sáng màu vàng chợt lóe lướt qua nhập vào trong thân thể nhị nữ. Thanh Tiểu nhị nữ cảm thấy hiệ tượng máu huyết sôi trào trong cơ thể lập tức thong thả chậm hơn phân nửa, huyết sắc trên mặt cũng biến mất hơn phẩn nửa. Nhị nữ thả lỏng tâm tư một chút biết là do Hàn Lập ra tay tương trợ nên trong miệng liên thanh cảm ơn.

"Con thú này có tiếng rống rất cổ quái, phạm vi uy năng cũng cực lớn. Nhị vị đạo hữu đi trước một bước đi". Hàn Lập khoát tay nói.

Hắn từ xa xa nhìn thấy trong phạm vị quanh Quái Nga hơn ngàn trượng có thể thấy được một vùng không gian đang vặn vẹo. Địa phương lớn như thế mà dĩ nhiên trong chốc lát đã mơ hồ đi, trong chốc lát chỉ còn như là ảo ảnh cực kỳ quỷ dị.

Không biết cái hiện tượng này là do tiếng rống của quái vật phát ra hay là do dao động vô hình từ hai cánh phát ra.

Nhị nữ nguyên bản đã bị tiếng rống của Quái Nga làm cho sợ hãi, hiện giờ từ xa xa nhìn thấy cảnh như vậy làm cho sợ hãi dị thường, sao còn dám do dự cái gì nữa, sau khi khuyên thêm hai câu nhưng mắt thấy Hàn Lập vẫn khôgn có ý rời đi thì chỉ có thể hướng Hàn Lập chỉnh đốn trang phục thi lẽ sau đó hóa thành lưỡng đạo kinh hồng phá không bay đi.

Lúc này đây, các nàng một hơi bay ra hơn trăm dặm, mãi cho đến khi ra khỏi Băng Đảo, tiếng rống lọt vào tai như có như không mới dừng lại. Nhị nữ dừng độn quang lại, hiện thân huyền phù ở giữa không trung mà trong lòng vẫn còn sợ hãi nhìn lại phương hướng cũ.

"Thanh tỷ tỷ, người nó chính là Hàn tiên sinh ngươi nói lần trước a? ". Thiếu phụ mặc váy đen sau khi thần sắc khá trấn định thì nhịn không được hỏi.

"Không phải tiền bối thì là người phương nào nữa? Hàn tiên sinh là tồn tại cùng cấp bậc với Ngân Sa cư sĩ. Bất quá thần thông có vẻ còn mạnh hơn nhiều". Thanh Tiểu gật gật đầu nói.

"Cho dù thần thông có to lớn hơn thì cũng khôgn có khả năng là đối thủ của con quái vật kia. Dù sao ngay cả Ngân Sa cư sĩ cùng với đầu linh thú Ngân quang sa liên thủ mà cũng bất quá chỉ chống đỡ được mấy hiệp đã liền ngã xuống chết. Cái đầu rắn của quái vật này ở phía dưới, so với đầu sư tử ở phía trên xem ra còn đáng sợ hơn vài phần. Hàn tiền bối ở lại thật sự là không khôn ngoan". Thiếu phụ mặc váy đen thở dài một hơi nói.

"Cái này khó mà nói. Xem ra tiếng rống này đối với Hàn tiên sinh dường như không có tác dụng gì, khẳng định là có đại thần thông

nào đó hộ thân, hơn nữa có bộ dáng tự tin như vậy thì cho dù thật sự không địch lại Quái nga thì việc thoát thân hẳn là không đáng ngại.

Chúng ta tạm thời ở chỗ này chờ chốc lát đi, nhìn xem kết quả rồi nói sau. Vạn nhất không ổn thì chúng ta chỉ còn cách triệu tập tất cả thượng tộc đến bố trí vài loại pháp trận đại uy lực đối phó với quái vật này". Thanh Tiểu đối với Hàn Lập hơi có chút tin tưởng hơn nữa suy nghĩ cũng cực kỳ sâu xa.

"Đối phó với yêu nghiệt này cũng chỉ có thể dựa vào pháp trận chi lực. Nếu không tụ tập đủ nhân thủ thì dưới một tiếng rống e là tất cả cũng chỉ có thể bỏ mạng nhưng quái vật này lại xuất hiện quá sớm, nếu chỉ chậm chừng một tháng nữa mà nói thì số các đồng đạo không kịp đề phòng sẽ không biết có bao nhiêu người sẽ ngã xuống". Thiếu phụ cười khổ một tiếng, có chút khổ sở nói.

"Điều này cũng đúng. Nhưng quái vật này không giống Hải Thú, không biết từ chỗ nào đến". Thanh Tiểu nhìn về hướng Quái Nga phía chân trời, trong mắt hiện lên một tia kinh nghi thì thào nói một câu.

Thiếu phụ mặc váy đen đồng dạng trên mặt hiện lên mọt tia nghi hoặc nhưng tự nhiên là không thể giải đáp được gì.

Sau khi nhị nữ bay khỏi, mắt thấy phi kiếm đều bị một vòng vô hình chi lực kia nghiền nát đến mức không thể nát được hơn. Hàn Lập khóe miệng nhếch lên nhưng trong đó lại có một tia cười lạnh.

Ngay cả quái thú trước mắt là tồn tại Luyện Hư hậu kỳ, thần thông tựa hồ cũng không tầm thường nhưng với pháp thể song tu, Phạm Thánh Chân ma công đã tu luyện đến đệ nhị bộ phận, hơn nữa trên người lại có nhiều loại nghịch thiên thần thông, Hàn Lập như thế nào lại sợ hãi quái vậy này.

Lúc này chỉ thấy hắn hai tay bấm quyết niệm thần chú, trên người kim quang đại phóng, trên đỉnh đầu hiện ra một cái vòng sáng màu vàng. Trong vầng sáng có một cái pháp tướng ba đầu sáu tay dần dần hiện ra, hai mắt trợn lên, sáu tay đều tự bấm quyết niệm thần chú.

Trong miệng quát khẽ một tiếng, kim sắc pháp tướng sáu tay đồng thời nhắm phía cự nga xa xa vung lên.

"Phốc phốc" vài tiếng trầm đục truyền ra, sáu cột sáng to thô màu vàng từ trong lòng bàn tay cuồng phun mà ra, chợt lóe lên lướt về phía bóng xám mơ hồ xa xa, mắt thấy sẽ đánh lên trên người cự nga.

Nhưng một màn quỷ dị xuất hiện.

Bên ngoài thân hình Cự Nga bỗng nhiên trở nên mơ hồ, phương hướng của sáu đạo kim quang bỗng nhiên biến đổi quỷ dị lướt qua bên cạnh thân hình cự nga mà đi, quỷ dị đánh tới chỗ hư không tán loạn rồi biến mất.

Nhìn thấy cảnh này Hàn Lập không khỏi ngẩn ra, nhưng lập tức bàn tay đen thui bên trong tay áo lại nhằm cự nga hướng xa xa nhẹ nhàng vỗ một cái.

Nhất thời một phiến quang hà màu xám từ năm ngón tay phun ra, sau đó hội tụ cùng nhau hóa thành quầng sáng màu xám nhằm thẳng phía đối diện điên cuồng cuốn tới.

Nguyên từ thần quang chậm rãi mà đi, tại trên đường đi không ngừng khuếch tán cuồng trướng che kín non nửa không trung. Thanh thế to lớn như thế làm cho Quái Nga thân ở trong bóng xám mơ hồ giương hai con mắt màu bích lục lấp lóe không thôi. Phương hướng dao động vô hình từ hai cánh cũng biến đổi, tất cả đều hướng phía trên hùng hổ nghênh đón.

Hai phương vừa tiếp xúc một trận nổ như tiếng sấm truyền ra, sóng dao động cùng quầng sáng mờ đan vào nhau lấp lóe, cả không gian chợt hốt sáng hốt tối cực kỳ quỷ dị hiện ra xu thế hai bên giằng co.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, năm ngón tay màu đen bỗng nhiên hơi dừng lại một chút nhất thời trên không trung phía trên quầng sáng mờ có một bóng đen hiện ra, tiếp theo là một tòa Tiểu Sơn màu đen quỷ dị xuất hiện trong nháy mắt cuồng trướng, sau mây cái chớp đã liền biến thành ngàn trượng cự sơn.

Đúng là Nguyên từ thần sơn.

Quái nga thấy vậy thì đầu tiên là ngẩn ra nhưng sau đó trong miệng lập tức rống to một tiếng, sóng dao động vô hình đột nhiên lại huyễn hóa ra một cái cột sáng trong suốt bằng mắt thường có thể thấy được nhằm thẳng đến cự sơn vọt tới.

Lấy việc lúc trước sóng dao động vô hình có thể phá vỡ phi kiếm Hàn Lập mà nói thì có thể thấy được uy năng của nó to lớn thế nào. Lúc này lại hội tụ một chỗ nên mức độ tàn phá đối với pháp khí bảo vật lớn như thế nào có thể nghĩ.

Nếu là trước khi Nguyên từ thần sơn dung nhập cái thạch đôn quái dị kia thì nó có thể không ngăn cản được đạo cột sáng trong suốt này nhưng sau khi dung nhập thạch đôn thì trình độ cứng cỏi sớm đã đến một cảnh giới bất khả tư nghị.

Chỉ thấy dưới chân núi chợt có quang mang kỳ lạ màu xám trắng chợt lóe lên, cột sáng sau khi đánh vào đấy thì chỉ phát ra thanh âm muộn hưởng và một đoàn bạch mang chói mắt phát ra. Mà bạch mang này sau khi tắt đi thì cột sáng cũng tán loạn mà tan biến đi còn chân ngọn núi thì ngay cả một tia nứt cũng khôgn có xuất hiện, bộ dáng không chút tổn hao gì.

Quái nga kinh hãi, không thể tin tưởng vào điều này.

Mà Hàn Lập ở xa xa mặt không chút thay đổi, hai tay bấm quyết niệm thần chú khiến cho ngọn núi nhất thời lấy thế thái sơn áp đỉnh từ từ hạ xuống. ngay cả vòng sóng dao động từ hai cánh của Quái nga không ngừng phát ra nhưng dưới uy năng cường đại của ngọn núi đều nhất nhất tán loạn tan biến đi, căn bản là không thể ngăn cản sức nặng của Nguyên từ thần sơn.

Mắt thây ngọn núi đè xuống Cự nga, tựa hồ ngay sau đó liền đem nó đè thành thịt vụn thì đột nhiên cái đầu sư tử của nó hơi ngừng lại rồi lại biến ảo thành cái đầu cự mãng hai mắt nhắm nghiền.

Cái đầu rắn xanh thẫm này hai mắt trợn tròn lộ ra hai con ngươi ánh vàng rực rỡ quỷ dị, ánh mắt chớp động lạnh như băng dị thường, đồng thời ngẩng đầu nhìn thẳng lên ngọn núi trên đỉnh đầu.

Một tiếng gầm âm trầm tê minh từ miệng mãng xà phát ra rồi đột nhiên hai cánh vỗ mạnh, từng đoàn quang phấn màu xanh tràn ra đem thân hình của nó bao phủ lấy, rốt cuộc làm cho không thấy rõ thân ảnh mảy may.

Quái vật tựa hồ muốn thi triển đại thần thông nào đó. hàn Lập từ xa thấy vậy thì trên mặt lệ sắc chợt lóe lên, đột nhiên thúc giục pháp quyết trong tay.

Ngọn núi phát ra một tiếng nổ vang rồi đột nhiên áp chế xuống, đáy ngọn núi áp vào trong quang phấn màu xám.

------oOo------

Chương 1550: Chiến đấu kịch liệt (phần 2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Phanh", một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền đến.

ngọn núi màu đen vừa tiến vào trong quang phấn giây lát thì đột nhiên chấn động dừng lại ở giữa không trung, giống như bị cái gì ngạnh kháng chặn lại. Lúc này đây, Hàn Lập thực sự lộ ra vẻ giật mình.

Nguyên từ thần sơn nặng bao nhiêu tự nhiên là không ai có thể hiểu hơn hắn. Ít nhất là trước khi tiến giai lên Luyện Hư hắn không thể nhấc nổi núi này mà sau khi tiến giai lên Luyện Hư thì dựa vào hiệu quả cường hóa thân thể của Phạm Thánh Chân Ma Công cũng mới có thể miễn cưỡng thừa nhận sức nặng của nó.

Mà trước mắt một con Quái nga này như thế nào có thể làm được việc này.

Trong lòng kinh hãi, Hàn Lập không dám nghĩ ngợi nhiều, hai tay bắt quyết, trên đỉnh đầu kim sắc pháp tướng vung sáu cánh tay múa may một trận, vầng sáng màu vàng quay tròn vừa chuyển rồi đột nhiên bay ra một đoàn quang diễm màu vàng nhưng sau khi bắn ra xa hơn mười trượng thì lập tức hóa thành một cơn cuồng phong màu vàng nhạt nhắm phía đối diện cuốn tới.

Chưa đến gần hôi sắc quang phấn mà đã có tiếng xé gió nổi lên, từ trong cơn lốc có năm đạo Phong Nhận bắn ra, sau khi chợt lóe lên thì tất cả đều bắn vào trong quang phấn.

"Phốc phốc", có âm thanh trầm đục truyền đến, tựa hồ như toàn bộ Phong Nhận đã đánh trúng cái gì đó nhưng tiếp theo lại khôgn có dị thanh gì phát ra, giống như vẫn chưa tạo thành thương tổn gì cho Quái nga bên trong.

Hàn Lập hai mắt nhíu lại đột nhiên thúc giục pháp quyết.

Cuồng phong màu vàng lại gào thét thổi qua đem đám quang phấn màu xám này trong nháy mắt thổi tán loạn. Hàn Lâp vừa ngưng thần nhìn xuống thì sắc mặt chợt biến đổi. Chỉ thấy sau khi quang phấn tan đi thì để lộ ra thân hình to lớn của Quái nga.

Thân hình nguyên bản mập mạp khổng lồ, bên ngoài có một tầng vảy màu lục bao trùm, phía dưới bỗng nhiên có một cái bàn tay lớn như đuôi mãng xà đồng thời hai bên thân thể còn sinh ra hai cánh tay quái dị, phía trên cánh tay đồng dạng đầy vẩy xanh lục. Tất cả đều hướng lên không trung ngạnh kháng lại Nguyên từ thần sơn đang ép xuống. Loại tình hình này làm cho Hàn Lập phải trợn mắt.

Quái vật này sau khi biến thân có hình dạng quỷ dị thì thôi nhưng như thế nào lại có được cự lực như thế. Nhìn bộ dáng thoải mái tự nhiên của nó thì một thân thần lực này xem ra còn hơn hắn ba phần.

Bất quá trong mắt Hàn Lập hàn mang ẩn hiện, đám phi kiếm vừa bị vỡ ra xung quanh quái vật đột nhiên thanh quang chợt lóe rồi lại hóa thành hơn mười cái thanh ti nhắm hướng quái vật bắn đi.

Không biết vì nguyên nhân gì mà Hàn Lập thấy quái nga sau khi biến thân thì nhất thời trong lòng ẩn ước cảm thấy được tấm thân bất tử của đối phương tựa hồ không còn tồn tại nữa cho nên không chút khách khí đem phi kiếm phục hồi lại như cũ để chuẩn bị đem quái thú này chém chết.

Một tiếng tê minh bỗng nhiên từ miệng quái nga phát ra, theo đó lớp vảy màu xanh lục bên ngoài thân thể thả ra vô số tiểu thuẫn trong suốt, hình lục giác giống như thủy tinh tạo thành đem thân thể hoàn toàn che đậy ở bên trong.

Thanh ti bắn vào đây, sau một trận bạch mang lóe lên thì đều thay đổi phương hướng lướt qua bên cạnh mà đi, bộ dáng căn bản không thể làm nó thuương tổn mảy may.

Hàn Lập thấy vậy thì vẻ mặt có chút khó tin đang muốn thi pháp khác thì song chưởng cự nga đột nhiên vẫy ra. Nhất thời một tiếng gầm đinh tai nhức óc truyền ra, ngọn núi màu đen cao tới nghìn trượng dĩ nhiên bị quái vật này ném lên giữa không trung.

Lập tức vô số thủy tinh quang thuẫn đồng thời chợt lóe lên cũng với âm thanh vỡ giòn, tất cả dĩ nhiên đồng thời vỡ vụn đồng thời hóa thanh đoàn đoàn bạch mang chói mắt rồi trong nháy mắt hội tụ thành một đoàn.

Xa xa nhìn lại thấy giống như một vòng sáng mặt trời bỗng nhiên hiện lên.

Bạch quang thật sự rất chói mắt, ngay cả đang sử dụng linh mục thần thông mà hai mắt Hàn Lập vẫn cảm thấy đau đớn dị thường, bất quá trong nháy mắt công phu này hắn cũng đã xem rành mạch tình hình bên trong quần sáng này.

khóe miệng hắn khẽ run rẩy một chút.

Trong trung tâm bạch quang rỗng tuếch, nào có nửa phần bóng dáng Quái nga. Quái vật này trong lúc hắn nhắm mắt đã biến mất vô tung vô ảnh. Tuy nhiên lấy kinh nghiệm tranh đấu phong phú của Hàn Lập, làm sao để cho đối thủ thừa cơ, cơ hồ ngay lúc phát hiện ra Quái nga biến mất, hắn không cần suy nghĩ vung tay áo bào lên. Năm bộ xương khô đầu bạch ngọc từ trong tay áo bào bắn ra vây quanh Hàn Lập quay tròn một vòng đồng thời phun ra một cỗ ngũ sắc quang diễm bao trùm trong phạm vi ước chừng hơn trăm trượng xung quanh.

Kết quả tại một chỗ cách Hàn Lập hơn mười trượng có một tiếng quái minh phát ra, một cái bóng đen to chừng tám trượng đang lăn lộn trong ngũ sắc quang diễm hiện ra.

Đúng là Quái nga vừa mới thất tung kia. Chỉ là giờ phút này hình thể của nó đã rút nhỏ đi hơn mười lần, hơn nữa động tác trong quang diễm cũng trở nên trì độn dị thường, bộ dáng nhất thời bị nhốt ở tại trong đó.

Hàn Lập thấy vậy thì mừng rỡ, không cần suy nghĩ nhiều há mồm phun ra một đoàn ngân sắc hỏa diễm cùng một cái thanh sắc tiểu đỉnh. Ngân sắc quang diễm sau khi quay tròn một cái thì bỗng nhiên hóa thành một con ngân sắc hỏa điểu cỡ chừng một tấc lao thẳng tới, còn thanh sắc tiểu đỉnh thì có âm thanh vù vù phát ra, trên nóc đỉnh có một chùm thanh ti bắn ra, nhưng sau khi chợt lóe lên thì lập tức tiêu thất.

Ngay sau đó, trên đỉnh đầu Quái nga khôgn gian chợt dao động thanh ti từ trong hư không chợt lóe hiện ra rồi nhằm xuống phía dưới cuốn đi, trong nháy mắt đã đem Quái nga trong quang diễm bao vây lấy.

Chỉ thấy bên ngoài thân hình Quái nga tinh quang chợt lóe, vô số tiễn thuẫn trong suốt quỷ dị hiện lên lại đem thanh ti chặn ở bên ngoài. Tuy nhiên lúc này ngân sắc hỏa điểu đã tới trước mặt.

Hàn Lập thấy vậy, mặt khôgn chút thay đổi nhưng nhanh chóng niệm vài tiếng chú ngữ, ngân sắc hỏa điểu không trực tiếp đánh về phía Quái nga mà há mồm phun ra một đạo kim ngân tế ti kích tới.

Đúng là Linh tuyền tà quang do Phệ linh hỏa điểu mới cắn nuốt chiếm được kia.

Tế ti chợt lóe lên rồi liền xuyên qua lớp phòng hộ tinh thuẫn tiến vào trong đó, ngay sau đó liền dễ dàng xuyên thủng ngực quái thú rồi theo một bên khác kích bắn mà chui ra.

Chỗ ngực quái thú hiện ra một cái lỗ hơi có máu hồng nhưng quanh thân vẫn chưa có mọt giọt máu tươi nào chảy ra. Nếu là quái thú bình thường mà chỗ yếu hại bị xuyên thủng, cho dù khong lập tức bị mất mạng thì cũng sẽ lập tức ngã xuống đất khôgn dậy nỗi. Đúng lúc này, tế ti vừa xuyên thủng đi ra ngoài kia sau khi xoay quanh một cái thì lại một lần kích bắn mà quay về, tính toán lại một lần nữa xuyên thủng thân hình quái thú này.

Bất quá lúc này đây, nó lại nhắm ngay chỗ đầu quái thú này. Chỉ thấy bên ngoài thân thể quái nga đột nhiên nổi lên tầng tầng cường quang chói mắt rồi dùng hai tay dựa vào cự lực một chút phá tan trói buộc của quang diễm rồi hung hăng nhằm chỗ trước ngực đánh ra một chưởng.

"Oanh" một tiếng giống như tiếng phích lịch trầm đục phát ra, một vòng âm ba bằng mắt thường có thể thấy được lập tức hướng ra bốn phương tám hướng khuếch tán đi. Ngũ sắc quang diễm khi tiếp xúc với âm ba này thì dĩ nhiên một chút trói buộc đã bị tan ra.

Mà cùng lúc đó, cái đầu rắn của Quái nga đột nhiên quay một trăm tám mươi độ quỷ dị, hai con ngươi màu vàng lạnh lùng nhìn thẳng vào tế ti đang bắn đến. *"Phốc phốc"* hai tiếng, hai đạo kim mang từ trong con mắt phun ra, sau khi chớp động một cái thì hợp thành một đạo vừa lúc đánh trúng lên Linh tuyền tà quang đang phóng tới.

Kết quả song phương vừa tiếp xúc với nhau thì phát ra âm thanh muộn hưởng rồi dĩ nhiên hóa thành một đoàn ánh sáng màu vàng sau dó run lên vỡ ra và biến thành hư ảo mà Phệ linh hỏa điểu hai cánh mở ra muốn bay lên. Tuy nhiên cự mãngl ại hé miệng phun ra một đoàn chất lỏng màu đen đem hỏa điểu vây ở trong đó, bộ dáng nhất thời khôgn thể thoát thân.

Tiếp theo cái cự vĩ của Quái nga đột nhiên vỗ vào hư không một cái, thân hình uốn éo rồi như một mũi tên hướng Hàn Lập kích bắn đến nhưng trên đường đi thì chỉ thấy không gian phụ cận hơi uốn khúc rồi thân hình Quái nga quỷ dị biến mất.

Hàn Lập thấy vậy thì không nói một lời đột nhiên đưa một tay sờ vào mắt mình một chút. Chỉ thấy hắc mang chớp động, Phá Diệt Pháp Mục thoáng hiện ra. Tùy theo mắt hắn lấp lóe một cái, từng đạo thần quang hướng bốn phương tám hướng đồng thời bắn ra, sau đó đều chợt lóe lên và nhập vào trong hư không.

"Oanh" một tiếng nổ!

Trên đỉnh đầu Hàn Lập hơn mười trượng, sau khi một đạo hắc quang bắn vào trong đó thì thấy thân hình quái nga lảo đảo từ trong đó đi ra nhưng Quái nga này chuyên ẩn tích, trong nháy mắt giương hai mắt gắt gao nhìn thẳng vào Hàn Lập, trong đồng tử kim mang chợt lóe rồi hai đạo kim quang kích bắn đến. Bên cạnh đó cái đuôi rắn lại vỗ thêm cái nữa hóa thành một đạo bóng xanh hướng Hàn Lập đảo qua mang theo một đám tàn ảnh quét đến.

ĐÒng thời nửa trên thân hình Quái nga này đột nhiên uốn một cái, vô số lợi trảo mang theo tiếng động nhằm thiên linh cái Hàn Lập chụp xuống.

Quái thú này liên tiếp gặp thiên thời nên nổi giận dị thường, chỉ muốn đem đối thủ đập nát thành vô số mảnh nhỏ để giải mối hận trong lòng.

Hàn Lập thấy như vậy nhưng trên mặt không những không kinh sợ mà còn lấy làm mừng. Khôgn thấy hắn có hành động gì nhưng kim sắc pháp tướng trên đỉnh đầu đột nhiên lóe lên rồi nhập vào trong thân thể Hàn Lập và biến mất không thấy.

Ngay sau đó, hàn Lập liền hét lớn một tiếng, trên người lập tức hiện ra lớp vảy màu vàng rực rỡ đồng thời sau lưng hiện ra sáu cánh tay giốgn như thật, tất cả đồng thời nhoáng lên một cái, trong các tay đều mơ hồ hiện ra một kiện vũ khí màu vàng. Phân biệt là đao, kiếm, trượng, hoàn, xử, sáu loại vũ khí.

Ánh mắt mang theo Phá Diệt Pháp Mục chợt lóe lên, một đạo hắc quang thô to chợt lóe lên bắn ra nghênh đón hai đạo kim quagn đang phóng tới.

Tiếp theo sáu cánh tay nhoáng lên một cái, hai binh khí màu vàng đánh về phía cái đuôi rắn lớn, bốn cái còn lại chìa ra làm hai hướng lên đỉnh đầu vung lên, huyễn hóa ra một mảnh phiến kim sắc khí ảnh bảo vệ trên không.

Đuôi rắn, trảo ảnh cùng kim quang vừa tiếp xúc, *"Ầm"* một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Thân hình Hàn Lập chấn động trực tiếp lui lại hai bước, sáu cánh tay vàng kim quang cuồng hiện, binh khí trong tay đều mơ hồ tấc tấc vỡ vụn tán loạn rồi biến mất vô tung vô ảnh.

Đối diện Cự nga tình hình cũng không tốt hơn chút nào.

Chẳng những cái đuôi rắn bị hất ngược quay về mà hai cánh tay còn có một mảnh huyết nhục mơ hồ, xem ra bị thương tổn không nhẹ.

Về sức lực, quái thú này có lẽ có thể hơn Hàn Lập một bậc nhưng luận về trình độ cứng cỏi của thân thể thì lại có thúc ngựa cũng vô pháp vượt qua. Tiểu thuẫn trong suốt hộ thễ này tựa hồ đối với cộgn kích của binh khí thực thể lại không có tác dụng gì.

------oOo------

Chương 1551: Kỳ Độc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Quái Nga trong miệng phát ra thanh âm tê tê không dứt, hiển nhiên kết quả công kích vừa rồi cũng đã làm cho nó cảm thấy ngoài ý muốn, từ hai con ngươi vàng chóa hung quang đại phóng, hai tay nhoáng lên một cái, song chưởng huyết nhục mơ hồ nhất thời nổi lên một tầng lục quang, vết thương nhanh chóng khỏi hẳn đồng thời hai cánh sau lưng đột nhiên run lên hào quang đại phóng ra.

Đột nhiên hai cái cánh chợt biến mất đồng thời trong không gian lại hiện ra hàng trăm phi nhận chói mắt, mỗi một khẩu đều có kích cỡ chừng nửa thước, hàn khí lóng lánh, âm khí bức người.

Lập tức trong mắt quái vật này hung quang chợt lóe, phi nhận sau lưng nổi lên một trần vù vù tựa hồ sẽ lập tức phi đến.

Chính là đúng lúc này, Hàn Lập lại bỗng nhiên nở nụ cười, trên người kim quang chợt lóe, lân giáp hiện lên trên da thịt đều biến mất, bốn cái cánh tay màu vàng cũng một chút mơ hồ rồi tán đi không thấy.

Điều này làm cho Quái Nga linh trí không thấp ngẩn ra, động tác công kích không khỏi chững lại một chút.

Mà đối diện Hàn Lập lại một tay bấm quyết niệm thần chú, sau lưng có một tiếng sét đánh rồi bỗng nhiên hiện ra một đôi cánh lóng lánh, vừa động một cái thì cả người đã biến mất không thấy.

Ngay sau đó, ở ngoài hơn mười trượng có một tiếng sấm vang lên, thân hình Hàn Lập quỷ dị thoáng hiện ra, nhưng lai không thi triển công pháp gì mà ngược lại đứng lên hai tay khoanh trước ngực, thần sắc lộ ra vẻ tựa như cười như không nhìn Quái Nga.

Cự nga tuy rằng trong lòng kinh nghi nhưng hung ý trong đầu trong nháy mắt đã khiến cho nó bỏ đi sự chần chờ. Sau một tiếng tê minh, toàn bộ vảy trên người trong nháy mắt dựng thẳng dứng lên đuổi tới.

Nhưng lúc này, Hàn Lập bỗng nhiên vỗ tay cười rộ lên đồng thời trong miệng phun ra một câu: *"Ngã, ngã, ngã!"*.

Ba tiếng *"ngã"* vừa ra khỏi miệng, Quái Nga bỗng cảm thấy đầu trầm xuống, một cỗ cảm giác mê muội xông thẳng lên đỉnh đầu, tiếp theo trong ngực có một trận kỳ dương truyền ra, thân hình trong nháy mắt trở nên không hề hay biết gì nữa, lắc la lắc lư không thể ổn định thân hình.

Quái thú tự nhiên vừa sợ vừa giận, vội vàng cúi đầu thì phát giác ra, lỗ hổng chỗ ngực chậm chạp không thể khỏi mà lúc này non nửa thân hình trở nên tím tái dị thường đồng thời có một cỗ khí tức tanh hôi từ trong da thịt tỏa ra.

Mà phàm là chỗ tím tái thì đều mất đi cảm giác.

Nó đã trúng một loại kỳ độc chưa bao giờ gặp qua. Kỳ độc này ẩn nặc bá đạo dị thường, dĩ nhiên từ trước đã làm cho nó không thể phát giác ra chút dấu hiện nào nhưng mà chỉ chốc lát sau liền lập tức tràn ngập đến.

Quái Nga hoảng sợ khôgn phải là nhỏ.

Nó không lưỡng lự há mồm phun ra một ngụm hào quang màu xanh, bênn trong ẩn hiện có một viên châu to cỡ quả trứng chim màu bích lục. Viên châu này chợt lóe lên rồi đã đi tới lỗ máu trước ngực.

Viên châu quay tròn vừa chuyển phát ra lục mang chói mắt đồng thời một cỗ kỳ hương từ trong viên châu tán phát ra làm cho mùi tanh hôi trở nên nhạt đi, kỳ độc màu tím đang tràn ngập nhanh chóng dĩ nhiên bị đình trệ, trogn nháy mắt đã đình chỉ khuếch tán.

Hàn Lập thấy vậy thì trong lòng thật sự cũng có vài phần ngoài ý muốn.

Linh tuyền tà quang này hắn đã chính mắt thấy qua thế mà dĩ nhiên không có thể lập tức đem đối phương độc chết. Điều này có thể cho thấy thân thể đối phương đối với độc chất cũng có sức chống cự nhất định.

Nhưng lập tức Hàn Lập cười lạnh một tiếng, thân hình đột nhiên nhảy lên phía trước, thanh quang đại phóng rồi hóa thành một con thanh sắc đại bàng dài chừng mười trượng đồng thời chợt lóe lên.

Sau hai cái chớp động, đại bằng liền mang theo một cơn lốc màu xanh mênh mông hiện ra phía trên Quái Nga đang khu độc.

Hai cánh mở ra, tiếng sấm nổi lên.

Thân thể mặt ngoài Đại bằng trong nháy mắt hiện ra từng đạo kim hồ thô to, một đôi cự trảo màu vàng nhạt hung hăng chụp xuống.

Quái Nga phía dưới đột nhiên thân hình run lên, quái nhận sau lưng giống như loạn tiễn hướng lên không trung bắn nhanh mà đi. Tuy nhiên đại bằng đối mặt với vô số quái nhận bắn tới căn bản không thèm để ý tới mà vẫn phi xuống với khí thế không chút suy giảm.

Sau một trận *"đinh, leng keng, đương"* loạn hưởng, tất cả quái nhận kích lên lông vũ của Đại bằng đều bắn ngược trở lại. Quái nhận nhìn như sắc bén dị thường lại không có biện pháp thương tổn tới đại bằng mảy may.

Việc này cũng khôgn có gì kỳ quái, thân thể Hàn Lập nguyên bản đã cứng cỏi tới cực điểm, hơn nữa sau khi biến thân thành Côn Bằng thì thân thể còn mạnh mẽ hơn vài phần nên tự nhiên không phải mấy đạo quái nhận sắc bén này có thể xâm phạm tới. Ngược lại một đôi lợi trảo lại dễ dàng hất hơn mười đạo quái nhận ra đồng thời giống như lôi đình xuyên thủng thân hình Quái Nga.

Nhưng chỉ thấy sau khi trảo mang hiện lên thì thân ảnh QUái Nga tứ phân ngũ liệt nhưng bên trong lại rỗng tuếch, bộ dáng khôgn có một chút huyết nhục nào còn Quái Nga chân chính lại quỷ dị biến mất, chỉ còn lại có một tầng da bạc ở lại tại chỗ.

Thậm chí ngay cả viên châu màu xanh khu độc trước người vào lúc này cũng chợt lóe lên rồi biến mất. Bất quá là một cái hư ảnh mà thôi.

Đại bằng sửng sốt nhưng là trong mắt lam mang vội vàng đảo qua mọi nơi rồi lập tức hai cánh cuồng phiến vài cái, nhất thời trên người điện hồ giống như gió bão tản ra sau đó chợt lóe lên ngưng tụ thành một đạo điện hồ thô to, sau khi chợt lóe lên cái nữa thì bắn ra. Theo đó là một tiếng gầm lớn.

Kim hồ trong nháy mắt lập lòe trong phạm vi mấy trăm trượng, không ngừng nhảy lên như quỷ mị, chỉ trong một cái nháy mắt đã vượt qua khoảng cách xa như vậy.

Một tiếng nổ lớn.

Kim hồ bay ra được hơn năm mươi trượng thì tại hư không bạo liệt nổ tung, vô số tia điện tinh tế nhảy nhót chớp động rồi hóa thành một cái lưới thật lớn chụp xuống.

Nhưng phía dưới bỗng nhiên hiện ánh sáng màu xanh rồi lưới kim sắc bị hất ra mà dưới ánh lôi quang lóe ra phía dưới rõ ràng hiện ra một thân ảnh bị thương. Đúng là kim thiền thoát xác Quái Nga.

Lúc này hai phần ba thân thể của nó đã biến thành màu tím đen, chỉ có lục quang lóe ra không chừng, chính là viên châu màu xanh kia vẫn giữ cho độc khí thủy chung bồi hồi bên dưới, không thể hoàn toàn xông lên đầu.

Mặt khác hai tay và đuôi tựa hồ đối với độc chất cũng có lực ngăn cản nhất định nên trong ánh lục quang chớp động vẫn chỉ hiện lên một tầng hắc khí như có như không mà thôi. Bất quá như thế cũng thấy quái vật này đang bị độc tố phát tác, bộ dáng lung lay sắp đổ.

Trách không được nó căn bản không dám cùng Hàn Lập tái giao thủ mà lập tức quyết đoán áp chế độc chất rồi lặng yên bỏ trốn mất dạng.

Bất quá, ngay cả nó có ẩn nặc thuật thần diệu thì cũng vô pháp giấu diếm được Thanh minh linh mục của Hàn Lập nên một chút đã bị phát hiện ra. Nó vì ngăn cản Ích Tà Thần Lôi nên không thể không kiên trì tái điều động pháp lực ngăn cản cho nên vừa mới miên cưỡng ngăn chặn Thần Lôi thì chất độc lập tức hùng hổ cuốn lên làm cho nó tái vô pháp ngăn chặn.

Thanh sắc đại bằng sau khi bay ra khỏi hồ quang thì hai cánh chợt lóe lên, thân hình khổng lồ sau mấy cái chớp động thì đã đến chỗ Quái Nga hiện thân, hai mắt lạnh như băng từ trên không nhìn xuống.

Tuy Đại bằng do Hàn Lập biến thành khong phải là chân linh Côn bằng chân chính nhưng bởi vì hắn có chân linh chi huyết nên tự nhiên vẫn có chứa một cỗ khí thế cường đại.

Phía dưới Quái Nga thấy vậy, trong hai con mắt màu vàng rốt cục hiện lên một tia e ngại, bên ngoài thân thể có ánh sáng mờ chợt lóe, bộ dáng muốn thi triển độn thuật đào tẩu.

Nhưng đột nhiên có một tiếng hét lớn rồi viên châu màu xanh trong miệng nó không hiểu sao lại thoát bay ra.

Dị biến này làm cho Hàn Lập cùng Quái Nga đều ngẩn ngơ nhưng Quái nga lập tức phát ra một tiếng tiêm minh thê lương ròi thân hình bộc phát ra quang mang kỳ lạ chói mắt đồng thời cuồng trướng gấp mấy lần.

Tại cái đầu cự mãng có quầng sáng mờ chợt lóe rồi một cái đầu sư tử lại quỷ dị hiện ra. Tiếp theo thân hình quái vật này vừa động, thần tình dữ tợn xôgn thẳng đến Hàn Lập, song chưởng quay cuồng, trảo mang đầy trời phát ra thanh âm *"xuy xuy"* xé gió rồi hội tụ thành hai cái trảo ảnh thật lớn.

Thiên địa nguyên khí trong vài dặm phụ cận hóa thành vô só quang điểm hiện lên rồi ngay sau đó lại bị hai cự trảo nhất nhất hấp thu vào. Hai trảo ảnh cuồng trướng làm cho người ta có một loại cảm giác bị bao phủ quỷ dị rồi hướng Hàn Lập chậm rãi chộp

tới.

Dưới trảo ảnh, Hàn Lập chỉ cảm thấy vô luận chính mình trốn tránh như thế nào cũng không thể ngăn cản được nên đồng tử không khỏi chợt co rụt lại. Đại bằng lập tức phát ra một tiếng thanh minh.

Bên ngoài thân thanh quang vừa chuyển, Đại bằng dĩ nhiên trong một công phu hô hấp lại hóa thành một con khổng tước cả người đều được ngũ sắc linh quang bao bọc, mặc dù kích thước chỉ có tầm một trượgn nhưng cả người quang diễm giống như vật hữu hình rất chói mắt.

Hàn Lập dĩ nhiên thúc dục Kinh trập quyết, một chút lại biến ảo thành ngũ sắc khổng tước.

Mắt thấy trảo ảnh kia quỷ dị như thế, Hàn Lập không biết vì sao dĩ nhiên theo bản năng lại bỗng nhiên biến ảo thành hình thái này nhưng kết quả lại là một màn bất khả tư nghị xuất hiện.

Mắt thấy trảo ảnh đánh lại, linh vũ trên người ngũ sắc khổng tước đột nhiên đồng thời bắn nhanh ra, trong nháy mắt đã dung nhập vào quang diễm bên ngoài thân. Nhất thời ngũ sắc linh quang một chút tăng vọt mấy chục lần sau đó nghênh đón trảo ảnh thật lớn đang cuồn cuộn ập tới.

Từ xa nhìn lại giống như một đạo ngũ sắc quang hà bỗng nhiên di động đảo lưu cuốn tới.

Hai đầu của Quái Nga vừa thấy thanh thế kinh người của ngũ sắc khổng tước cùng ngũ sắc linh quang thì trong mắt nhất thời hiện lên biểu tình khó có thể tin.

Bất quá, giờ phút này nó cũng căn bản khôgn thể khống chế một kích của mình.

Trong nháy mắt, trảo ảnh thật lớn cùng ngũ sắc quang hà va chạm với nhau. Kết quả dĩ nhiên là vô thanh vô tức.

Ngũ sắc linh quang chợt hiện lên vài cái rồi trảo ảnh thật lớn giống như bọt biển chìm xuống sông và cứ như vậy biến mất vô tung vô ảnh.

Lúc trước khí thế kinh người như thế mà thoáng cái lại giống như là phù dung sớm nở tối tàn.

Nhưng vì cẩn thận, Hàn Lập cũng không tiến mà lui lại phía sau, ngũ sắc linh quang bên ngoài thân chợt lóe lên, khổng tước quỷ ị lui ra xa hơn hai mươi trượng.

Quái Nga sau một kích không có hiệu quả thì lại cứ như vậy huyền phù tại chỗ không nhúc nhích. Hai cái đầu hung hăng nhìn Hàn Lập chằm chằm, biểu tình tràn ngập oán độc.

Nhưng ngay sau đó, độc khí màu tím đen lập tức tràn lên, hai cái đầu cũng một chút biến thành màu tím đen làm cho thân hình quái vật run lên, bốn mắt dần mất đi thần quang rồi lập tức phảng phất như không có xương mà rơi xuống mặt đất.

Vào lúc này, ngũ sắc khổng tước vừa thu lại hai cánh, hình thể thu nhỏ lại mấy lần rồi một lần nữa biến ảo thành hình người. Tuy nhiên Hàn Lập vẫn huyền phù ở nơi đó, lạnh lùng nhìn chăm chú vào chỗ Quái Nga, không có ý tứ bay lại.

"Phanh" một tiếng, thân hình tím đen của Quái Nga giống như bùn đất rơi xuống băng địa, không động đậy một chút nào nữa.

Hàn Lập nhíu mày, lúc này mới đưa một tay hướng vào hư không đánh ra một trảo. *"Phốc xuy"* một tiếng, một cái ngân sắc hỏa cầu quỷ dị thoáng hiện ra.

Đúng là Phệ linh thiên hỏa ban đầu bị Quái Nga vây khốn.

------oOo------

Chương 1552: Biển Sâu Cổ Đăng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trên không trung Hàn Lập thấy thế thì không nói gì, hai tay bấm quyết, lục hỏa trên không đang dao động bay đi thì chợt có hai đạo thanh ti từ trong hư không thoáng hiện ra.

Thanh ti lập tức tản ra, trong nháy mắt đã đem hai luồng lục hỏa bao vây ở bên trong. Lục Hỏa nhất thời không ngừng kêu lên thanh âm kỳ quái đồng thời giãy dụa ở trong thanh ti muốn ra.

Lúc này trên không trung phụ cận đột nhiên có một cái Thanh sắc Tiểu đỉnh quỷ dị hiện lên. Hàn Lập trong mắt hàn mang chợt lóe giương một tay điểm ra xa xa một cái. ngân sắc Hỏa điểu nổ tung ra rồi hóa thành hai quả cầu lửa bắn đi.

Sau hai tiếng *"phốc phốc"*, hai quả cầu lửa này đều đánh lên hai luồng lục hỏa đang bị nhốt bên tỏng.

Sau khi kêu lên hai tiếng tiêm minh thê lương thì hai đạo lục hỏa ở trong ngân diễm chợt lóe lên lục quang rồi ngưng tụ thành hai cái đồ vật trôgn giống như hai con ngươi nhìn vào hàn Lập nhấp nháy mắt, trong đó tựa hồ có dị mang chớp động.

Hàn Lập trong lòng rùng mình, thân hình cơ hồ theo bản năng trong nháy mắt biến mất khôgn thấy. Tuy nhiên ngay sau đó, hai đạo lục hỏa này trong ngân quang đã biến thành hư ảo, hoàn toàn bị tiêu diệt trên thế gian này.

Ở một chỗ khác cách đó hơn mười trượng, thân hình Hàn Lập trong thanh quang thoáng hiện ra, hai mắt nhìn xuống phía dưới đòng thời chau mày.

Tinh hồn của loại cao giai quái vật này tự nhiên là vật có chỗ hữu dụng lớn nhưng trong tình huống không biết rõ về đối phương thì hắn cũng không dám để cho chúng nó sống sót, để ngừa có cái gì hậu hoạn về sau.

Về phần phương pháp sưu hồn luyện phách thì lại càng không thích hợp sử dụng cho tồn tại cao giai hơn mình, nếu miễn cưỡng thực hiện thì có thể bị phương pháp sưu hồn phản phệ.

Bất quá quái vật kia có được hai cái tinh hồn độc lập thật sự làm cho hắn hơi có chút bất ngờ. Hơn nữa đồ vật cổ quái do tinh hồn biến ảo thành nọ tựa hồ cũng có chút quỷ dị nhưng hắn đã cẩn thận kiểm tra qua thân thể chính mình thì vẫn chưa phát hiện ra bất cứ sự dị thường nào. Xem ra loại đồ vật này hẳn là chưa kịp phát động ra công kích nào thì đã bị Phệ linh thiên hỏa diệt sát.

Trong lòng sau khi cân nhắc như thế, hàn Lập nhẹ thở ra một hơi đồng thời giơ một tay hướng ra xa vẫy một cái, tay áo bào run lên. Nhất thời chẳng những Ngân sắc hỏa diễm cùng Hư Thiên tửu đỉnh bay trở về mà ngay cả Nguyên từ thần sơn cùng bảy mươi hai khẩu Thanh Trúc Phong Vân kiếm cũng chợt lóe lên xuất hiện trước người rồi đều bị thu vào trong thân thể.

Bên ngoài Hàn Lập lúc này thang quang chợt lóe lên rồi người từ từ hạ xuống phía dưới. Hàn Lập cũng không biết ngay tại thời điểm hắn giết chết Quái nga đã dẫn tới dị biến tại một nơi rất xa dưới đáy biển sâu tối đen, trong một tòa cung điện được xây bằng ngọc trắng có một gian mật thất hắc ám nằm ở nơi sâu nhất trong cung điện. Trong mật thất có đặt một cái cổ đăng màu xanh cao chừng hai ba chục thước, phía trên có vô số đóa đăng diễm to nhỏ không đồng nhất chớp động không thôi. Đám đăng diễm này, cái lớn thì to cỡ quả trứng chim, nhỏ nhất cũng cỡ ngón tay cái.

Mà ở phía trước cỗ đăng này đang có một cái bóng người cao gầy ngồi xếp bằng không nhúc nhích. Người này khẽ cúi đầu nên thân thể cùng khuôn mặt đều bị một cái áo tơi màu vàng nhạt bao lấy.

Bề ngoài áo tơi có linh quang chớp động cùng với một ít phù văn cổ quái.

Ngay lúc Hàn Lập đem hai cái tinh hồn của Quái nga giết chết thì một đóa đăng diễm trong cổ đăng bỗng nhiên lóe lên rồi tiêu biến. Bóng người khô gầy hắt xì một tiếng rồi chậm rãi ngẩng đầu lên, hai luồng lục hỏa lóe sáng làm cho hình dáng người này hiện ra.

Đây là một cái gương mặt bạch cốt khô lâu nhưng trong hai hốc mắt lại có hai luồng lục hỏa sáng lòe lòe, bộ dáng có vẻ cực kỳ quỷ dị.

Khô lâu lắc lắc đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cổ đăng, trong mũi giống như phát ra một tiếng hừ tức giận rồi đột nhiên nó há mồm phun ra một đoàn hắc quang.

Đây rõ ràng là một cái ấn bốn mặt màu đen. Vật này trông sáng bóng dị thường nhưng phía trên có một con Chân Long màu đen quấn quanh ấn mấy vòng.

Sau một loạt câu thần chú khó hiểu từ miệng khô lâu phát ra thì từ trong cái ấn có một mảnh quang hà bay cuộn ra rồi có một con vật lớn màu đen tuyền thật lớn theo đạo sáng mờ này rơi ra.

Dưới ánh sáng mờ mờ cũng có thể nhìn thấy đây là một con thú dài chừng ba bốn trượng, thân thể có màu xanh dị thường, đầu giống như trâu. Quái thú này nằm yên trên mặt đất không nhúc nhích, nếu không phải ngực nó vẫn hơi phập phồng thì chỉ sợ kẻ nào nhìn thấy đều cho rằng, đây là một cái xác chết mà thôi.

Khô lâu khẽ há mồm, một đoàn lục diễm to cỡ hạt đậu từ từ bay ra, sau khi chợt lóe lên thì tiến vào trong thân thể quái thú cái gì đó. Nhất thời thân hình nó vừa động, hồ quang trên thân thể đột nhiên sáng lên chói mắt.

Sau một tiếng sét đánh, trên thân thể quái thú này phát ra một đạo điện hồ rồi mượn thế dùng lôi độn biến mất. Mật thất một lần nữa trở nên hôn ám.

Lục diễm trong mắt khô lâu chợt lóe lên, ánh mắt một lần nữa lại rơi xuống cái cổ đăng đã tắt kia sau đó giương một ngón tay nhằm vào hư không điểm một cái.

"Phanh" một thanh âm trầm thấp phát ra; ngọn lửa đã tắt trong cổ đăng lại một lần nữa lóe lên, bất quá đăng diễm lúc này chỉ nhỏ như hạt đậu tương trông yếu ớt vô cùng, tựa hồ có thể vụt tắt bất cứ lúc nào.

Sau khi làm xong hết thảy mọi việc này, trong mắt khô lâu lục hỏa chớp động vài cái rồi nó lại ngoẹo đầu như suy nghĩ gì đó và đem ánh mắt rời khỏi cổ đăng nhưng ngay sau đó nó lại giương mọt ngón tay nhằm hư không trước người nhẹ nhàng điểm một cái, không gian phía trước liền xuất hiện một cái vòng tròn.

Trong nháy mắt vòng tròn xuất hiện không gian trở nên xáo động rồi huyễn hóa ra thành một cái gương ngân quang chói lọi quay tròn trước mặt khô lâu. Khô lâu há mồm phun ra một đoàn lục quang bắn lên gương. Nhất thời mặt gương linh quang đại phóng đồng thời trên mặt dần hiện ra một hình ảnh.

Hình ảnh này rõ ràng dị thường, giống như là gần trong gang tấc, nhưng lại phảng phất như bị vật gì mông lung che đậy đi hơn phân nửa. Mỗi một hình ảnh xuất hiện đều hoàn toàn khác nhau, trong đó có rất nhiều hình người, cũng có yêu thú nhưng mỗi một hình ảnh đều lộ ra bộ dáng cực kỳ cường đại.

Bỗng nhiên khô lâu giơ ngón tay chỉ vào gương một chút, đám hình ảnh đột nhiên ngưng trệ dừng lại bất động. bên trong rõ ràng xuất hiện hình ảnh một thanh niên hai tay chắp sau lưng, mặt không chút thay đổi, một thân thanh bào.

Không phải Hàn Lập thì còn là người phương nào.

Khô lâu lạnh lùng nhìn hình ảnh Hàn lập trong gương một hồi lâu sau đó giống như tùy ý khoát tay một cái. Một tiếng vỡ răng rắc thanh thúy vang lên, cái gương từ từ vỡ vụn ra rồi lập tức hóa thành nhiều điểm thanh quang hoàn toàn tiêu thất.

Trong mắt Khô lâu lục hỏa lại thiêu đốt lóe lên trong chốc lát sau đó lại buồn bã tắt đi, đầu hơi cúi thấp xuống, thân ảnh rốt cục bất động.

Đồng thời lúc đó thân hình Hàn Lập đã hạ xuống bên cạnh thi thể Quái nga một lần nữa đánh giá.

Quái thú này là tồn tại cao giai như thế nên tự nhiên mọi thứ trên người nó đều là tài liệu cực kỳ quý hiếm. Bất quá ngoại trừ nội đan của nó thì Hàn Lập cảm thấy hứng thú nhất vẫn là lớp vảy có thể ngưng tụ thành tiêu thuẫn trong suốt cùng với một đôi cánh có thể biến ảo thành lưỡi dao sắc bén của Quái nga.

Bất quá hiện tại không phải là thời điểm xử lý thi thể của nó. Hàn lập đột nhiên rung tay, cái vòng trữ vật bắn ra, sau khi xoay quanh ở trên không một cái thì nhất thời phun ra một mảnh thanh hà.

Bị ánh sáng mờ bao phủ, thi thể Quái nga nhanh chóng thu nhỏ lại cuối cùng bị cuốn vào trong vòng trữ vật. Sau khi làm tốt hết thảy việc này, Hàn Lập thu hồi vòng trữ vật rồi nhìn mọi nơi một vòng, sau khi không thấy gì cần lưu ý thì bên ngoài thân thanh quang đột khởi hóa thành một đạo thanh hồng hướng phía chân trời bay đi.

Nhìn phương hướng thì không phải hắn đi ra ngoài mà lại tiếp tục nhằm chỗ sâu trong băng đảo, nơi xuất hiện Quái nga bay tới.

Lúc này đây, Hàn Lập không có phi hành bao lâu. Một lát công phu sau, hàn Lập đã lơ lửng trên không phía trên một khu kiến trúc đã sụp đổ hơn phân nửa.

Kiến trúc này rộng chừng vài dặm, các phòng ốc dưới ánh mặt trời lấp lóe không thôi, tất cả đều là dùng hàn băng thi công mà thành.

Bất quá trong hàn băng kiến trúc này, ngoại trừ một ít vết máu cùng dấu vết bị tàn phá thì nơi nơi đều trống không, tựa hồ tất cả mọi người đã bị Quái nga kia đánh chết.

Hàn Lập nhướng mày hướng một chỗ nhìn như cung điện lớn nhất hạ xuống. Nhưng hai chân hắn vừa chạm đất thì bỗng nhiên thần sắc vừa động, ánh mắt *"bá"* một chút, hướng tới một tòa khác ở phụ cận nhìn như lầu các bình thường nhìn lại.

"Ai trốn ở nơi này, đi ra cho ta!". Hàn Lập thân hình một chút mơ hồ đã tới trước chỗ lầu các đồng thời trong miệng lạnh lùng quát hỏi.

"Đại nhân tha mạng, chúng ta là người hầu của Ngân Sa cư sĩ!". Một thanh âm run rẩy của nữ tử từ trong lầu các truyền ra sau đó cánh cửa lầu các vốn đóng chặt được mở ra, từ bên trong có một đám nam nữ tuổi trẻ đi ra.

Những người này, vô luận là nam hay nữ đều thanh tú dị thường, nhưng bộ dáng phần lớn mới mười sáu mười bảy tuổi. Cầm đầu là một nữ tử độ hơn hai mươi tuổi mặc áo bào trắng, sau khi vừa ra tới liền mang theo mười mấy tên nam nữ này hướng về Hàn lập bái hạ.

Vẻ mặt bọn chúng có vẻ cực kỳ sợ hãi.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua trên người đám nam nữ này thì trên mặt thoáng hiện lên một tia dị sắc. Những người này thoạt nhìn tựa hồ không khác gì người thường, tuy trên người lại không có chút pháp lực nào, nhưng nếu nhìn kỹ hơn thì liền phát hiện sự khác biệt trong đó.

Đám nam nữ trẻ tuổi này da thịt đều trong suốt dị thường đòng thời hàn khí mờ mịt, hơn nữa cả đám cũng ăn mặc phong phanh dị thường, giống như không sợ băng tuyết trên đảo chút nào.

Hàn Lập nhướng mày đang muốn mở miệng hỏi gì đó thì bỗng nhiên thần sắc vừa động quay đầu nhìn lại. Kết quả một lát sau, phía chân trời có linh quang chớp động, tùy theo lưỡng đạo kinh hồng chợt lóe lên bay đến, độn tốc nhanh vô cùng, sau mấy cái chớp động thì đã đến không trung phụ cận.

Sau khi hào quang chợt tắt thì hiện ra thân ảnh thon thả, đúng là Thanh Tiểu cùng thiếu phụ mặc váy đen. Hai người vừa hạ xuống thì biểu tình đều lộ ra vẻ kinh hỉ.

"Hàn tiền bối, ngươi lúc này ở đây, chẳng lẽ cự nga kia đã bị ngươi...". Thanh Tiểu chần chờ hỏi, bộ dáng trên mặt có chút khó có thể tin.

Thiếu phụ bên cạnh trong nháy mắt cũng ngừng thở ngưng thần lắng nghe. *"Ân, quái vật kia đã bị ta đánh chết. Hàn Lập mỉm cười, cổ tay run lên.*

*Ánh sáng mờ chớp động rồi "*phanh" một tiếng, thi thể Quái nga xuất hiện ở trên mặt đất.

------oOo------

Chương 1553: Hàn Tinh Tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhị nữ sau khi thấy rõ thi thể thì tự nhiên đều cực kỳ mừng rỡ.

Thanh Tiểu thở ra một hơi hướng Hàn Lập thi lễ nói: *"May mắn có Hàn tiền bối ra tay nếu không lúc này đây Hỏa Hô quần đảo chúng ta còn không biết bao nhiêu đồng đạo vẫn lạc"*.

"Không sai. Ngay cả Ngân Sa cư sĩ cũng không phải là đối thủ của quái vật này, một khi nó đại khai sát giới với hải vực này thì khẳng định đây là đại kiếp nạn lớn nhất mà ta gặp phải. Đa tạ Hàn tiên sinh đại triển thần thông trừ yêu nghiệt này". THiếu phụ váy đen so với lúc trước càng cung kính hơn nói.

"Không có gì! Quái vật kia mặc dù có vài phần khó giải quyết nhưng may mắn công pháp của ta vừa lúc có vài phần khắc chế đối với nó. Bất quá con thú này không giống như là yêu thú trong biển, các ngươi có biết nó từ đâu mà đến không?". Hàn Lập lạnh nhạt hỏi.

"Cái này thì vãn bối cũng không biétt. Nó cũng là lần đầu tiên xuất hiện nơi đây. Lúc ấy ta cùng mười mấy đạo hữu đang tụ tập ở đây nhằm thương lượng cách đối phó với hải thú kia thì Quái nga liền từ trong sương mù bên ngoài đảo lao ra. Vì không kịp đề phòng nên rất nhiều đạo hữu tu vi không đủ lập tức bị tiếng rống của nó làm cho toàn thân vỡ ra mà chết. Nhưng may mắn lúc đó có Ngân Sa cư sĩ ra tay kềm chế con thú một lát mới khiến cho non nửa người còn lại chạy thoát ra ngoài. Nếu không để nó toàn lực rống to thêm mấy tiéng thì chúng ta toàn quân vẫn lạc nơi đây cũng đều không có gì đáng ngạc nhiên". Hồi tưởng lại sự khủng bố của Quái nga, trên mặt Thanh Tiểu vẫn không khỏi hiện lên vẻ sợ hãi nói.

Hàn Lập nhướng mày gật đầu sau đó xoay chuyển ánh mắt, một lần nữa đã rơi vào đám nam nữ trẻ tuổi kia đồng thời hỏi:

"Nhưng người này là người trên đảo phải không? Thể chất thoạt nhìn tựa hồ có chút đặc thù nhưng cũng không phải người tu luyện".

"Ha ha, đây là Hàn tinh tộc. Tộc người này tuy rằng không thể khai thông thiên địa linh khí ai nấy đều thông minh dị thường, miệng có thể phun ra một ít hàn khí, lúc trước thành dung nhan thủy chung vẫn có thể bảo trì như lúc ban đầu. Chỉ tại khoảnh khắc chấm dứt thọ nguyên thì dung nhan mới hiện ra bộ dáng già nua. Đây là một tộc người có số lượng thành viên tươgn đối thưa thớt. Cả Hoa Hô quần đảo cũng bất quá có hơn vạn người. Bên cạnh đó do tộc này không thể sinh ra tu luyện giả nên bình thường đều phải dự vào các tộc cường đại khác để được che chở. Bọn Hàn Tinh tộc này là đang dựa vào Ngân Sa cư sĩ, bình thường làm người hầu cho hắn". THiếu phụ váy đen giải thích.

"Bất quá hiện tại ngân Sa cư sĩ đã chết, chỉ sợ bọn hắn lại phải một lần nữa đi tìm nơi dựa dẫm". Thanh Tiểu thở dài một tiếng, tựa hồ đối với đám người Hàn Tinh tộc này có chút thương tiếc.

"Nga, tộc người này có chút kỳ lạ". Hàn Lập lần đầu tiên nghe nói về dị tộc như thế nên không khỏi cảm thấy hứng thú nhìn đám nam nữ đó đánh giá lại mấy lần.

Mà đám nam nữ trẻ tuổi này sau khi nghe được lời của nhị nữ thì dưới sự dẫn dắt của nữ tử cầm đầu không ngừng hướng về phía ba người dập đầu bái ngưỡng.

"Như thế nào, hay là các ngươi tính toán bái làm môn hạ của Hàn tiên sinh để được che chở. Nếu thật sự như thế, Hàn tiên sinh khôgn ngại đem bọn họ nhận lấy. Tộc người này là lựa chọn tốt nhất để làm người hầu, vô luận là chăm sóc động thủ hay là quản dược viên bọn họ đều có chỗ độc đáo". Thiếu phụ váy đen tựa hồ nhìn ra cái gì thản nhiên nói.

"Nga, các nàng còn biết bồi dục linh dược?". Hàn Lập nghe được lời này thì thật sự có chút bất ngờ.

"không chỉ là biết. Cho dù là thượng tộc tu luyện giả bình thường,

trên phương diện bồi dục linh dược có thể nói là còn kém xa các nàng. Mà những người này có thể đi theo Ngân Sa cư sĩ tự nhiên đều là những người ưu tú nhất trong tộc. Nếu thả ra bên ngoài, nói không chừng sẽ có một số lớn thượng tộc tiến hành tranh đoạt". Thanh Tiểu cũng mỉm cười nói.

"Đáng tiếc, ta luôn luôn độc hành nên cũng không thích có người bên cạnh. Nhị vị đạo hữu nếu thích thì cứ tự tiện thu nhận là được". Hàn Lập khôgn lưỡng lự lắc đầu nói.

"Ân, nếu Hàn tiền bối nói như thế thì bọn vãn bối cũng không khách khí. Động phủ của vãn bối đang thiếu những người như vậy. Thanh muội muội, hai người chúng ta chia đều đám Hàn Tinh tộc này nhé2. Thiếu phụ váy đen hấp háy đôi mắt đẹp cười dài nhìn thanh Tiểu nói.

"Ta đã có không ít người hầu. Tỷ tỷ nếu thích thì cứ thu nhận lấy*". Thanh Tiểu có vẻ hào phòng dị thường, lơ đễnh trả lời.*

Thiếu phụ váy đen vừa nghe được thì cũng không khách khí nữ, liền hỏi đám Hàn Tinh tộc nhân này có nguyện ý đi cùng nàng hay không.

Đám Hàn Tinh tộc nhân này chính mắt thấy chủ nhân vẫn lạc nên đối với lời mời của thiếu phụ thì tự nhiên là sẽ không cự tuyệt, lúc này đều cung kính vội vàng đáp ứng. Tiếp theo đó, dưới sự phan phó của thiếu phụ bắt đầu đem tòa băng điện lớn nhất thu thập một chút rồi thỉnh ba người Hàn Lập đi vào.

"Hàn tiên sinh, sau đay ngài có tính toán gì không? Còn có ý định đánh chết đầu hải thú kia không?*". Sau khi yên vị Thanh Tiểu liền mở miệng hỏi.*

"Ân nếu đã đến thì ta tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha. Nói cái gì cũng muốn ra tay một lần xem sao*". Hàn lập ngồi ở giữa nhị nữ bình tĩnh trả lời.*

Hai người Thanh Tiểu nghe vậy thì đưa mắt nhìn nhau.

"Như thế nào, chẳng lẽ nhị vị cảm thấy Hàn mỗ không thể làm được việc này*". Hàn Lập khẽ nhíu mày thản nhiên hỏi ngược lại.*

"Lấy thần thông của tiền bối đánh chết Quái nga thì như thế nào lại khôgn thể đánh chết đầu hải thú kia nhưng Hàn tiên sinh khôgn biết, trước kia chúng ta sở dĩ có thể truy tung ra đầu hải thú kia hơn phân nửa là phải dựa vào đầu ngân quang thú của Ngân Sa cư sĩ. hiện tại linh thú này cùng Ngân Sa cư sĩ đã vẫn lạc nên muốn tìm được đầu hải thú kia thì chỉ sợ là khong phai việc đơn giản*". Thiếu phụ váy đen vội mở miệng giải thích nói.*

"Có việc như vậy sao. Đầu Ngân Quang sa thú kia làm như thế nào mà tìm được hải thú?*". Hàn Lập ngẩn ra, sau khi trầm ngâm một lúc thì lập tức hỏi.*

"Cái này ta có nghe Ngân Sa cư sĩ nói qua, tựa hồ đầu Ngân Quang Sa trời sinh đã có một loại thần thông truy tung thần bí, chỉ cần cho nó thấy qua một lần thì chỉ cần ở trong vòng ngàn dặm là có thể cảm ứng được sự tồn tại, từ đó chậm rãi tìm kiếm được. Trước kia chúng ta đều tới chỗ hải vực mà hải thú xuất hiện lần trước sau đó để cho Ngân Quang Sa dẫn đường thì mới có thể tra ra được chỗ hải thú ẩn thân*". Thanh Tiểu thần sắc ngưng trọng tiếp lời nói.*

"Nếu thật sự là như thế thì đích xác có chút phiền phức. Xem ra ta phải đi một mình đến chỗ hải thú xuất hiện để thử thời vận một lần*". Hàn Lập nhíu mày một cái nói.*

"Tiên sinh nếu vẫn nhất quyết muốn đi tìm con thú này thì không bằng chờ thêm một thời gian nữa. Lúc trước các đồng đạo tụ tập ở Lam Hồ đảo hẳn là vẫn còn một số người thoát được, hơn nữa vẫn còn có rất nhiều người chưa kịp chạy tới đây. Nếu có thể phát động nhiều nhân thủ cùng nhau tìm kiếm thì so với một mình tiền bối có thể dễ dàng hơn...*". Thiếu phụ váy đen đề nghị nói.*

"Cái này thì chỉ sợ là không cần thiết. Ta nhớ rõ Tú đạo hữu đã nói qua, đầu hải thú kia thần thôgn cũng không kém, nếu chia nhau ra đi tìm kiếm thì chỉ sợ rất khó cuốn lấy con thú này nhưng nếu hành động thì khả năng tìm đựoc cũng vô cùng xa vời. Hơn nữa loại công việc tìm kiếm này, nếu trong khoảng thời gian ngắn thì còn khả thi còn nếu kéo dài thì chỉ sợ sẽ có người sinh tâm oán hận. nếu là như vậy mà nói thì không bằng Hàn mỗ chính mình hành động. Về phần những người khác, nếu là nguyện ý thì tốt nhất. Còn nếu không muốn thì Hàn mỗ cũng sẽ không miễn cưỡng*". Hàn Lập nhếch miệng, để lộ ra hai hàm răng trắng như tuyết cười nói.*

Nghe Hàn Lập nói như thế, nhị nữ tự nhiên không nói cái gì nữa.

"Hàn mỗ nếu vạn nhất may mắn đoạt được Không Vân tinh thì hy vọng nhị vị đạo hữu trợ giúp ta chữa trị Truyền tống pháp trận*".*

"Tiền bối yên tâm. Chỉ cần có Không Vân tinh kia thì việc chữa trị Truyền tống trận cứ giao cho ta cùng thanh muội muội*". Thiếu phụ váy đen thản nhiên cười nói. Thanh Tiểu cũng đồng dạng hứa hẹn.*

Đối với thái độ của nhị nữ này. Hàn Lập tự nhiên thập phần vừa lòng gật đầu.

Chuyện kế tiếp đơn giản hơn, Hàn Lập hỏi kỹ nhị nữ về nơi hải thú xuất hiện lần trước cùng phương pháp liên hệ rồi liền hóa thành một đạo thanh hồng bay mất.

Thanh Tiểu cùng thiếu phụ váy đen đều ra cửa đại điện tiễn hắn, đứng trên mặt đất nhìn thanh sắc độn quang biến mất phía chân trời mà thần sắc hai người hoàn toàn khác nhau.

"Ta đến bây giờ vẫn không thể tin tưởng Hàn tiền bối vậy mà lại đánh chết được đầu Quái nga kia. Phải biết rằng tu vi của người này thoạt nhìn bất quá là bằng Ngân Sa cư sĩ nhưng Ngân Sa cư sĩ căn bản là không chống đỡ được bao lâu*". Thiếu phụ váy đen thì thào nói.*

"Hàn tiên sinh không phải đã nói rồi sao, thần thông của hắn vừa lúc khắc chế được Quái nga cho nên mới có thể đánh chết được quái vật này*". Thanh TIểu im lặng một chút, khẩu khí có chút khác thường trả lời.*

"Thanh muội muọi, loại việc lấy cớ này ngươi cũng hoàn toàn tin tưởng sao? ít nhất là ta không quá tin tưởng. Quái nga không chỉ có quỷ dị thần thông mà chỉ riêng một thân yêu lực thâm hậu đã có thể so sánh với thượng tộc cửu giai cảnh giới. Đây chính là sự chênh lệch ước chừng hai giai đó a. Không phải một câu thần thông khắc chế là có thể dễ dàng bỏ qua*". Thiếu phụ váy đen tựa như cười như không nói.*

"Tỷ tỷ rốt cuộc muốn nói cái gì?*". Thanh Tiểu thở dài một hơi nói.*

"Không có gì. Thanh muội muội đến bây giờ vẫn còn chưa có đạo lữ song tu sao, vị hàn tiên sinh thần thông như thế còn gì nữa, đây chính là lựa chọn rất tốt. Nếu muội muội cảm thấy không thích hợp thì tỷ tỷ ta sẽ không khách khí đâu*". Thiếu phụ váy đen cười lên khanh khách nói.*

"Tỷ tỷ nói gì cơ, ta bất quá cùng Hàn tiên sinh mới gặp nhau hai lần mà thôi. Như thế nào lại có loại suy nghĩ này*". Gương mặt như ngọc của Thanh Tiểu trong nháy mắt đỏ hồng lên, trong miệng giận dữ nói.*

"Cái này thì có gì đâu. Nếu ta không nhớ lầm thì Thanh muội muọi đã dừng lại ở ngũ giai cảnh giới không ít năm. nếu có thể cùng một vị thần thông lớn như thế kết thành đạo lữ, mượn lực song tu thì hẳn là có thể rất dễ dàng đột phá được cảnh giới này. Về phần cùng Hàn tiên sinh chưa quen thuộc thì đâu có quan hệ gì. Chỉ cần hắn một ngày chưa rời phiến hải vực này đi là có thể gặp nhau nhiều lần. Lấy tài sắc của muội muội ta tin rằng người này không thể không động tâm*". Thiếu phụ váy đen che miệng vui cười nói.*

"Tỷ tỷ đừng hồ ngôn loạn ngữ nữa. Hàn tiên sinh sớm muộn gì cũng sẽ trở lại Đại hỏa lục, làm sao có thể ở lại đây với chúng ta. Hơn nữa nói không chừng người ta sớm đã có đạo hữu song tu*". Vẻ đỏ ửng trên mặt Thanh Tiểu rốt cục tan đi, khôi phục vài phần trấn định nói.*

"Nga, như thế cũng là vấn đề. Bất quá đầu hải thú kia giảo hoạt như thế, ẩn hiện trong hải vực rộng lớn như thế nên không dễ dàng tìm được mà đánh chết như vậy. Chỉ cần một ngày hắn chưa thể chữa trị được Truyền tống trận thì tự nhiên cũng chỉ có thể ở lại Hỏa Hô quần đảo chúng ta. Như thế thì việc Hàn tiên sinh trước kia đã có đạo lữ song tu hay không thì có gì khác nhau đâu". Thiếu phụ lắc đầu liên tục nói.

Lúc này đây, Thanh TIểu nghe vậy nhưng không có tiếp lời, chỉ ngẩng đầu hướng về phía chân trời nơi Hàn Lập biến mất liếc mắt một cái, trong miệng cơ hồ phát ra tiếng thở dài khó có thể phát hiện ra.

------oOo------

Chương 1554: Nhị Thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hơn hai tháng sau, tại một nơi trên mặt biển có một đạo thanh quang đang chậm rãi phi hành.

Bỗng nhiên từ dưới mặt biển có một đạo thanh quang đang chậm rãi phi hành.

Bỗng nhiên từ dưới mặt biển có một tiếng thú rống truyền lên, tùy theo từ mặt biển nổi lên một con sóng lớn cao hơn mười trượng, lướt theo cơn sóng đó là một con quái ngư một sừng cả người đen thui, cái mồm tràn đầy răng nanh của nó hung hăng nhằm thanh quang táp một cái, bộ dáng tính toán đem thanh quang nuốt vào trong bụng.

Thanh quang bỗng nhiên đại phóng rồi xoay quanh một cái, lấy tốc độ so với trước nhanh gấp mấy lần mà quỷ dị lướt ra xa xa biến mất rồi hiện ra cách đó vài chục trượng.

Quái ngư cắn vào hư không nhưng lại lập tức vẫy đuôi một cái rồi liền chuyển hướng quay đầu đánh tới mà đúng lúc này, trong thanh quang có tiếng thanh minh nổi lên, hơn mười đạo thanh ti chợt lóe lên vây quanh quái ngư một vòng. Con hải thú thể tích không nhỏ này lập tức biến thành vô số mảnh vụn, một đám huyết nhục hỗn loạn nhanh chóng chìm xuống đáy biển đồng thời khí tức huyết tanh từ từ lan ra mặt biển xung quanh.

hơn chục đạo thanh ti chợt lóe lên quay về mà thanh quang thì lại khôi phục lại như lúc ban đầu, độn tốc từ từ đi tới.

Trong thanh quang là một gã thiếu niên hơn hai mươi tuổi đang thong dong đứng trên một thanh cự kiếm dài hơn chục trượng, biểu tình thản nhiên dị thường. Đây đúng là Hàn Lập đã quần thảo hải vực nơi đầu Hải thú kia thường lui tới mất hơn mười ngày.

Tuy thời gian tiến vào hải vực này không dài nhưng Hàn Lập đã cảm thấy việc tìm được đầu Hải thú trong truyền thuyết kia thực sự là một loại công việc tìm kim đáy bể.

Mấy ngày nay, hắn ngoại trừ việc chém giết mấy đầu quái ngư bình thường không biết tốt xấu kia thì đều khôgn có chút manh mối nào về con Hải thú kia.

Bất quá cũng may phiến hải vực này rất nhiều đảo lớn nhỏ khác nhau, nhỏ thì chừng một dặm, lớn thì hơn mười dặm cho nên Hàn lập không sợ tiêu hao linh lực, cứ cách một đoạn thời gian lại tùy tiện tìm một nơi yên ổn ngồi xuống đả tọa một hai ngày là pháp lực lại hồi phục như lúc ban đầu.

Đương nhiên trong thời gian này Hàn Lập cũng không chỉ tính toán là đi tìm kiếm đầu Hải thú kia. nếu có thể nhìn thấu qua thân thể hắn thì có thể phát hiện ra bên trong đan điền, Nguyên Anh thứ hai hai tay đang ôm một cái tiểu thuẫn trong suốt dài chừng một tấc, miệng không ngừng phun anh hỏa để bồi luyện. Pháp lực trên người Hàn Lập thật ra có hơn phân nửa đang dùng cho việc này.

Đây là vật mà hắn thu được thì phân giải thi thể Quái nga kia, sau khi phân giải hắn thu được đến hơn trăm cái vảy trong suốt cùng một ít tài liệu khác mà luyện chế thành một cái tinh lân tiểu thuẫn.

Tài liệu luyện chế tiểu thuẫn này tuy rằng không quá phức tạp nhưng là bởi vì sử dụng tài liệu đặc thù nên ngoại trừ cứng rắn dị thường ra thì vẫn kế thừa được hơn phân nửa pháp thuật kiếm quang bẻ cong không gian cùng thiên phú thần thông của Quái nga. Điều này làm cho Hàn Lập mừng rỡ không thôi.

Sau khi do dự một chút thì Hàn Lập đem bảo vật này tích huyết mà luyện chế thành một kiện bảo vật hộ mệnh của mình.

Ngoại trừ cái đó ra, Hàn Lập còn sử dụng đôi cánh của quái nga chia ra luyện chế được ba trăm sáu mươi khẩu đại phi đao, mỗi khẩu dài chừng một tấc và đều sắc bén dị thường, đủ có thể dễ dàng phá vỡ chiến giáp bình thường nhưng đáng tiếc chính là, điều Hàn Lập tối hy vọng là yêu đan thì đã vỡ nát. Hắn đã trăm đường tìm tòi sự ảo diệu trong tiếng rống của Quái nga khiến cho máu huyết của tu sĩ sôi trào lên. Dù sao âm ba công kích bình thường vô luận như thế nào cũng không thể làm cho chân linh chi huyết trong cơ thể sinh ra dị biến như thế.

Mà cứ tưởng tượng đến việc như vậy trong lòng Hàn Lập lại có chút bất an.

Ai biết Kinh trập thập nhị quyết của hắn có nhược điểm gì mà hắn khôgn biết hay không. Vạn nhất mà đụng tới thần thông cùng loại của Quái nga thì có thể xuất hiện tình hình đồng dạng hay không.

Hàn Lập vừa suy nghĩ vừa đưa ánh mắt tản mạn nhìn xung quanh, thần niệm thỉnh thoảng lại thả ra tìm tòi từ trên mặt biển tới đáy biển.

Dựa theo lời của hai người Thanh Tiểu thì đầu Hải Thú kia, trong gần trăm năm trở lại đây vẫn qua lại phiến hải vực này. Chỉ cần hắn tốn chút thời gian thì hy vọng có thể đụng chạm với nó.

Mấu chốt là con thú này có một loại thần thông chạy trốn cực kỳ lợi hại nên thật sự rất khó giết chết. Bất quá hắn nếu đã đến đây thì tự nhiên từ lâu đã suy nghĩ kỹ về đối sách cùng phương pháp truy đuổi, bản thân tự hỏi ít nhất cũng có tám chín phần nắm chắc.

Hàn lập đứng tren mặt biển mênh mông vô bờ đảo mắt nhìn quanh, lông mày lơ đãng khẽ nhíu một chút. ở đáy biển phụ cận lại xuất hiện loại quái ngư cấp tháp này thì đầu cự kình Hải thú kia hơn phân nửa sẽ không sống ở gần đây. thầm nghĩ như thế, linh quang dưới chân Hàn Lập chợt lóe lên, độn tốc của thanh hồng nhanh hơn mấy lần hướng phía chân trời xa xa bắn nhanh đi.

Cứ như vậy, thời gian một ngày trôi qua. Cứ mỗi tháng Hàn Lập lại tìm một cái đảo nhỏ ngồi nghỉ ngơi mấy ngày, chờ pháp lực khôi phục rồi lại rời đi tiếp tục điều tra. kết quả là hải vực phụ cận không ít Hải thú đã ngã xuống.

Con nào chủ động công kích thì tự nhiên đều bị Hàn Lập dễ dàng giết chết còn con nào có chút linh trí chủ động tránh đi, Hàn Lập sau khi tra xét rõ ràng không phải là mục tiêu muốn tìm thì cũng không làm khó dễ cái gì, tùy ý để chúng nó rời đi.

Kể từ đó, Hàn Lập tuy rằng vẫn không tìm được mục tiêu nhưng những nơi có quan hệ tới con thú này thì đã đảo qua đảo lại mấy lần. Thậm chí một ngày nọ hắn còn tìm được một tấm da Hải thú lớn trong một cái động lớn dưới đáy biển. Tấm da thú này cứng cỏi dị thường và cũng là tài liệu luyện khí hiếm có. Tuy nhiên Hàn Lập không đem cái này dùng để luyện chế chiến giáp gì đó vì da thú này ngay cả có cứng cỏi thì tuyệt không thể so sánh với thân thể của hắn.

Hắn dùng da con thú này luyện chế được một ít linh phù bao gồm một bộ *"Cửu cung thiên kiền phù"*, mấy tấm *"Giáp Nguyên phù"* cùng *"Thái nhất hóa thanh phù"*. Trên tấm Kim Khuyết Ngọc Thư tàn trang kia có ghi lại nhiều loại phù lục nhưng cũng chỉ có *"Thiên Qua Phù"* kia là không thể luyện chế được.

Sau khi Hàn Lập tiến giai lên Luyện Hư kỳ, có thể nắm thiên địa nguyên khí trong tay thì tựa hồ đã mở ra cơ duyên nào đó mà đối với việc luyện chế *"Thiên Qua phù"* thật sự có một chút linh cảm.

Đương nhiên muốn thực sự đem phù lục này luyện chế thành công thì tự nhiên là còn mất không biết bao nhiêu năm tháng nữa. Thời gian trôi qua nhanh, Hàn Lập bất tri bất giác đã lang thang ở hải vực này mấy năm.

Hắn thật sự cũng không gấp, vốn vừa mới tiến giai lên Luyện Hư kỳ không lâu, hắn còn có rất nhiều thứ cần phải chậm rãi tìm hiểu lĩnh hội. Những năm gần đây tuy không thể tu luyện pháp lực nhưng về phương diện lĩnh ngộ công pháp cùng thần thông thì lại có nhiều thu hoạch.

Một ngày, Hàn Lập vẫn giống như lúc trước, vừa chậm rãi phi hành trên mặt biển vừa yên lặng tìm hiểu cái gì đó thì bỗng nhiên nghe được một tiếng kêu quái dị từ xa truyền tới.

Hàn Lập nguyên bản trên mặt vẫn thản nhiên lúc này tinh thần liền rung lên, hai mắt lam mang đại phóng hướng ra phía xa xa nhìn đi. Một lát sau, trên mặt hắn lộ ra một tia kinh hỉ.

"Cuối cũng đã tìm được con thú này, bất quá yêu thú đang cùng nó đọng thủ là loại yêu thú gì?".

Hàn Lập tự hỏi rồi lập tức tăng tốc độn quang, hóa thành một cây thanh ti hướng về phía trước bắn nhanh đi. Sau mấy cái chớp động, đạo thanh hồng trong tiếng xé gió đã hiện ra cách đó mấy trăm trượng, chớp động một cái nữa thì đã biến mất vô tung vô ảnh.

Tại một hòn đảo nhỏ cách đó mấy trăm dặm, bầu trời u ám, sóng ba đào mãnh liệt do hai con quái vật lớn đang giằng co với nhau. Trong đó có một con thân thể dài hơn hai trăm trượng, hơn phân nửa thân mình đang dựa vào phiến đá ngầm thật lớn, toàn thân ngạnh giáp bóng loáng trong suốt, đúng là một con tôm lớn toàn thân màu huyết hồng.

mà cách đó không xa trên mặt biển đang có một con Hải thú trôi nổi àm hình thể của nó giống cá voi nhưng còn lớn hơn con cự tôm kia vài lần.

Sở dĩ nói giống cá voi vì thân hình cùng cái đuôi của quái vật này đều giống như cự kình bình thường, cái khác duy nhất là trên đầu Hải thú này có rất nhiều vảy, phía trên đầu lại có một cái sừng màu vàng cùng một đôi xúc tua thật dài, dĩ nhiên có bảy tán phần giống như đầu rồng.

Hai con cự thú đứng cách xa mà nhìn nhau.

Cự tôm kia trong miệng không ngừng phát ra tiếng rống kỳ quái, nửa thân ghé vào đá ngầm gây ra sóng gió, mây đen u ám trên đầu cùng sóng biển phụ cận là do con thú này gọi về, thanh thế cực kỳ lớn.

Mà cự kình đối diện lại dựa theo sóng gió mà phiêu động, không phát ra thanh âm nào, giống như u linh, chỉ dùng một đôi mắt quái dị gắt gao nhìn chằm chằm vào Huyết Hồng cự tôm, nhưng trong ánh mắt lại chớp động đầy vẻ tham lam.

Nhất động nhất tĩnh của hai con này lại làm cho người ta cảm giác cự tôm mặc dù có khí thế hơn xa đối phương nhưng bộ dáng lại như dần dần bị áp chế.

Bỗng nhiên cự kình kia hai mắt vừa động, có chút kinh nghi hướng lên không trung liếc mắt một cái. Kết quả một lát sau, bầu trời không xa có linh quang chợt lóe lên, một cây thanh ti lấy tốc độ bất khả tư nghị đang bắn nhanh đến, chỉ sau mấy cái chớp động đã liền đến phụ cận đồng thời lại không có ý tứ che dấu độn quang chút nào.

Lần này, chẳng những cụ kình Hải thú mà ngay cả huyết tôm cũng cảnh giác ngẩng đầu nhìn lên. Kết quả thanh quagn chợt tắt, thân hình Hàn Lập như quỷ mị hiện ra trên bầu trời giữa hai con cự thú, mặt không chút thay đổi nhìn xuống hai đầu cự thú phía dưới đánh giá một phen.

"Không sai, quả nhiên là con thú này. Di, dĩ nhiên còn có một đầu Huyết diễm tôm. Hảo, tốt lwsm. Xem ra chuyến đi này của ta không tệ". Hàn Lập nhìn vài lần, trong miệng liền phát ra thanh âm thì thao hưng phấn. Tiếp theo đột nhiên hai tay áo bào của hắn đồng thời run lên.

Nhất thời từ trong miệng có tiếng thanh minh vang lên, hơn mười khẩu thanh tiểu kiếm hướng cự kình Hải thú bắn nhanh tới, chỉ thấy lóe lên thì đã đồng thời nhập vào trong hư không không thấy bóng dáng. Từ một ống tay áo khác lại có một cái bóng đen bắn ra, sau khi đón gió thì liền lập tức hóa thành một tòa cự sơn đen tuyền nhằm huyết tôm trực tiếp ép xuống.

Tiếp theo Hàn lập hai tay bắt quyết trên người kim quang đại phóng, bỗng nhiên kim sắc pháp tướng ba đầu sáu tay hiện ra. Nhất thời có mấy tiếng *"phốc phốc"* phát ra, sáu cái cột sáng màu vàng phun, trong đó ba cái đồng thời đánh về phía huyết tôm, ba cái đánh về phía cự kình Hải thú.

Hàn Lập dĩ nhiên đồng thời ra tay với cả hai con Hải thú, hơn nữa vừa ra tay liền lấy thế lôi đình mà đánh, một chút ý tứ lưu thủ cũng không có. Dưới tình huống Hàn Lập toàn lực vận chuyển Phạm Thánh Chân Ma Công, tốc độ của kim quang cực nhanh, quả thực là không thể tưởng tượng.

Chỉ thấy kim quang chợt lóe lên rồi đã tới trước người hai đầu hải Thú. Hai cự thú cả kinh.

Một con há mồm phun ra một đoàn lam quang, một con khác thì bên ngoài thân thể huyết quang lưu chuyển rồi lập tức toát ra huyết quang diễm hơn trượng, đem toàn thân bảo hộ nghiêm mật.

"Bang bang", vài tiếng động trầm đục truyền ra, ba đạo kim quang vừa cùng lam quang tiếp xúc thì lập tức đem lam quang đánh cho tán loạn, sau khi lóe lên cái nữa thì đánh sâu vào thân thể cự kình.

Nhất thời một tiếng kêu gào bén nhọn từ trong miệng cự thú phát ra, bên ngoài thân thể lam quang chợt lóe rồi lập tức hiện ra ba cái lỗ máu to bằng cánh tay, đại lượng máu huyến phun ra như suối, bộ dáng căn bản không thể cầm được.

------oOo------

Chương 1555: Chữa trị pháp trận

Nguồn: EbookTruyen.Net

cự kình hải thú thấy vậy trong lòng cực kỳ hoảng hốt.

Lam quang nó phun ra lúc trước thoạt nhìn như không có gì đáng chú ý nhưng đó là một loại hộ thân thần thông thu thập quỳ tinh trong nước mà tu luyện ra, uy lực thật lớn, trước kia không biết đã cứu mạng nó bao nhiêu lần. Thế nhưng hiện giờ lại bị bao đạo kim quang này dễ dàng một kích mà tán như thế làm cho trong lòng nó giật mình, nhất thời cảm thấy có chút không ổn.

Tuy nhiên thương tổn do kim quang này tạo thành đối với nó thực ra chưa đủ khiến nó để vào trong mắt. Thân hình phảng phất như quả núi nhỏ của nó chỉ nhoáng lên một cái thì mặt biển xung quanh đã dấy lên một trận sóng lớn mãnh liệt, tiếp theo từ trong nước biển lập tức bay vụt ra vô số điểm sáng màu xanh, trong nháy mắt nhập vào miệng vết thương. Tiếp theo linh quang chợt lóe lên, vết thương bị xuyên thủng lập tức hồi phục như lúc ban đầu.

Hàn lập thấy vậy thì hai mắt hơi hơi nhíu lại. Bên kia, ba đạo cột sáng màu vàng đồng dạng chợt lóe lên rồi chui vào trong huyết sắc quang diễm. Mặc dù dễ dàng tiến vào trong quang diễm nhưng sau khi đánh lên lớp vỏ cứng rắn của con tôm lớn thì chỉ thấy huyết quang chợt lóe lên, cột sáng không hiểu sao đột nhiên bị nhỏ đi rất nhiều, uy lực giảm đi quá nửa.

"Phanh phanh phanh", ba tiếng vang trầm đục truyền ra, thân hình con tôm lớn chấn động rồi liền bị đánh bay ra ngoài. Trên vỏ của nó hiện ba vết lõm sâu đến cả tấc nhưng vẫn không có bị quang trụ màu vàng xuyên thủng.

Hàn lập nhìn thấy cảnh này thì trong lòng rất kinh ngạc, nhưng lập tức liền khôi phục như thường mà hắc sắc tiểu sơn theo sau lúc này đã áp sát con tôm lớn.

Lớp huyết quang phía ngoài con tôm lớn đại phóng rồi lớn lên gấp mấy lần, nó dụng lực hướng lên trên, bộ dáng tính toán dựa vào lực lượng thân thể để đón đỡ Nguyên từ thần sơn đang hạ xuống.

Cũng khó trách con tôm này lại lớn mật như thế. Lấy thân mình khổng lồ dài chừng hai trăm trượng đối mặt với một cái tiểu sơn cao hơn trăm trượng thì đích xác nhìn như là có thể một kích đánh bại. Tuy nhiên con tôm lớn nhìn như căn phòng lớn vừa tiếp xúc với hắc sắc tiểu sơn thì mặt ngoài tiểu sơn chợt hiện ra quang mang màu xám kỳ lạ rồi nhất thời có hai tiếng kêu *"răng rắc"* truyền đến.

Con tôm kia run lên một cái rồi đã lập tức bị ép bẹp xuống. Các bộ phận của nó tấc tấc bị vỡ vụn ra. Tuy nhiên thế rơi của hắc sắc tiểu sơn vẫn chưa dừng lại, sau khi phát ra một tiếng nổ ầm ầm đã đem con tôm ép xuống phiến đá ngầm mà cả khối đá ngầm dưới sức ép kinh khủng này cũng run lên rồi lún xuống mấy trượng.

Mặc cho con tôm lớn phát ra tiếng rống kinh sợ dị thường, ánh sáng xanh ngoài thân thể liều mạng chớp lên nhưng hắc tiểu sơn không chút lay động, giống như nó cùng phiến đá ngầm là một thể.

Cự tôm mới đối mặt với hàn lập đã lập tức bị trấn trụ không thể thoát thân.

Con Hải thú kia thoáng nhìn thấy một màn này thì trong mắt chợt lóe lộ ra một tia sợ hãi, lúc này không hề chần chờ, cái đuôi lớn đột nhiên vỗ lên mặt biển. Mặt biển phụ cận quay cuồng một trận rồi có hai tiếng *"phốc phốc"* phát ra, vô số thủy thương dài hơn một trượng, giống như mũi tên từ trong biển ào ào bay ra nhằm thẳng Hàn Lập bay đến.

Lam mang rậm rạp giống như bạo phong mưa rào phô thiên cái địa mà đến. cùng lúc đó, từ trong biển phụ cận có vô số điểm sáng màu xanh bay ra đem thân hình khổng lồ của Hải thú bao bọc ở trong đó rồi bắt đầu chợt lấp lóe không ngừng.

Con thú này giảo hoạt dị thường, thấy Hàn Lập khí thế rào rạt, tu vi tựa hồ không thấp nên sau khi đánh ra một chiêu thì liền tính toán thi triển độn thuận trốn chạy.

Hàn Lập nhìn thấy trong mắt con thú này lộ ra một tia khác thường thì bỗng nhiên tay áo bào hướng về trước người vung lên. Một tảng lớn ánh sáng màu xám hiện lên rồi hình thành một cái quầng sáng màu xám rộng vài trượng.

Quầng sáng này quay tròn một vòng, vô số thủy thương bắn tới nhất thời đều lao vào trong đó rồi biến mất không thấy bóng dáng.

Nguyên từ thần quang chuyên khắc ngũ hành thuật nên việc xua tan đám thủy thương này đối với Hàn Lập mà nói là việc rất dễ dàng. Hàn lập căn bản không thèm nhìn đám thủy thương này mà thủy chung vẫn nhìn chằm chằm vào con hải thú lúc này bên ngoài thân thể lam quang đại phóng.

Ai cũng không biết lúc hắn thi triển Nguyên từ thần quang thì trong lòng đồng thời lặng yên thúc giục kiếm quyết. Mắt thấy thân thể cự kình hải thú bắt đầu trở nên mơ hồ, rõ ràng là muốn bỏ chạy.

Xung quanh hải thú này, trong vòng mấy trăm trượng, đột nhiên hiện ra một đoàn linh quang màu xanh, sau khi lóe lên thì biến ảo thành bảy mươi hai đóa liên hoa màu xanh to cỡ nắm tay.

Đám liên hoa này mơ hồ đi một chút rồi lại huyễn hóa mấy trăm đóa. Thanh liên quay tròn vừa chuyển rồi từ trong đó bay ra một luồng sáng mờ màu xanh, trong nháy mắt lien kết một mạch hình thành một quần sáng màu xanh.

Một cỗ mộc linh khí cực kỳ nồng đậm trong nháy mắt từ trong quầng sáng hiện ra, một chút đã đem cự kình hải thú bao vây ở trong đó. Hết thảy việc này đều hình thành trong phút chốc. Nhưng hải thú này nếu có thể nhiều lần thoát khỏi sự truy sát của ngoại tộc thì tự nhiên là linh trí cực cao.

Nó vừa thấy cảnh này, tự nhiên biết là bất diệu, con mắt màu bạc vừa động, lam quang bên ngoài thân lập tức vỡ toác ra rồi biến thành một đoàn linh quang chói mắt. tiếp theo nhoáng lên một cái, thân hình khổng lồ của nó liền tiêu tán trong quang đoàn đồng thời ngay sau đó, một bên quầng sáng màu xanh mênh mông bỗng nhiên phát ra một đoàn lam mang chói mắt, tiếp theo là một tiếng gầm nhẹ rồi một con kình ngư dài hơn một trượng quỷ dị hiện ra, bộ dáng như bị quầng sáng màu xanh ngăn trở.

Hải thú đang thủy độn thì bất ngờ bị cản lại nên tự nhiên kinh sợ dị thường. Nó há mồm, một âm thanh như tiếng sấm nổi lên, một đạo quang hồ chói mắt phun tói hung hăng đánh lên quầng sáng màu xanh. Nhưng quầng sáng kia chỉ hơi nhoáng lên một cái, không hề có gì khác thường xảy ra.

Hải thú khẩn trương lúc lắc đầu, đột nhiên từ trên đỉnh đầu có một đoàn sáng mờ màu hồng bay ra. Bên trong rõ ràng bao vây lấy một vật hình vuông màu hỏa hồng, vật này trong suốt sáng bóng như ngọc. Trong nháy mắt thể tích của vật này cuồng trướng lên vài thứơc, sau khi lóe lên thì liền phát ra tiếng sét đánh lên quầng sáng màu xanh.

Sau một tiếng vang thật lớn thì một đoàn hỏa diễm đỏ đậm cùng vật này đan vào nhau, nhưng kết quả lại không khác gì lúc trước. Chỉ thấ quầng sáng màu xanh chớp động hai cái rồi liền dường như không có việc gì.

lần này, hải thú này thực bắt đầu có chút kinh hoảng. Thân hình nó nhoáng lên một cái, lại bành trướng phồng to như một quả núi nhỏ, tiếp theo lam quang đại phóng, nó dùng chính thân hình khổng lồ của nó đánh tới.

Hàn Lập trên không trung nhìn thấy cảnh này thì khóe miệng mỉm cười.

Xuân Lê kiém trận quả nhiên là huyền diệu, mặc dù là lấy huyễn thuật làm chủ nhưng trên phương diện cấm chế các loại độn thuật thì còn hơn xa Đại Canh kiếm trận. Hải thú này tuy thủy độn thuật có chút biến dị nhưng vẫn bị chính mình nhanh như chớp bày ra kiếm trận, mạnh mẽ đem vây khốn.

Con thú này nếu một khi không cẩn thận rơi vào kiếm trận thì sinh tử tự nhiên là phụ thuộc vào một ý niệm của mình. Mà kiếm trận này còn chưa được kích thích uy lực, vừa lúc dùn con thú này để tập luyện.

Trong lòng cân nhắc như thế. Hàn Lập vừa nhấc một tay, năm ngón tay niết pháp quyết, trong miệng niệm động một câu gì đó. Nhất thời quầng sáng màu xanh phía xa mơ hồ dao động khó có thể phát hiện ra.

Hải thú một lần nữa hóa thành con cá voi thật lớn, dùng thân mình xô vào quầng sáng. Lúc này một màn giật mình xuất hiện.

Thân hình thật lớn của Hải thú vừa tiếp xúc với quầng sáng màu xanh thì lại thấy không chút bị ngăn cản, giống như đâm vào không khí, một chút đã chui tọt vào trong đó. Cả thân hình cự thú giống như bị một quầng sáng màu xanh thôn phệ.

Chỉ thấy thanh quang chợt lóe, thân hình Hải thú nhoáng lên một cái, biến mất từ phía trước rồi ngay sau đó lại bỗng nhiên từ một bên quầng sáng màu xanh lóe lên lao ra.

Hải thú ngẩn ra, nhưng lập tức con mắt chợt lóe lên rồi nó thay đổi phương hướng lại nhảy vào trong cấm chế.

Liên tiếp mấy lần, tình hình đều không sai biệt lắm, con thú này trong lòng biết là bất diệu nên rốt cục dừng độn quang lại. Mà đúng lúc này, Hàn Lập lại đem kiếm trận thúc dục lên.

Chỉ thấy bốn phía quầng sáng màu xanh chợt lóe lên rồi tấc tấc vỡ vụn ra, trên không trung thúy mang, chớp động liên tục, bốn phía đều có khí tức thảo mộc truyền đến, cả người như ở trong hoa hương điểu ngữ.

Tuy nhiên ở trong mắt hải thú thì lúc này nó đang ở trong một khu rừng rậm, mọi vật trông rất sống động, cơ hồ khó phân biệt thiệt giả.

Trong lúc nó đang mờ mịt cúi đàu thì mới chấn động phát hiện ra ở dưới chân nó không biết khi nào đã hiện ra một đóa thanh liên thật lớn, rộng gần trăm trượng, đóa hoa tỏa ra màu xanh mênh mông phát sáng lập lòe.

Hải thú thầm kêu một tiếng không tốt nhưng chưa kịp phản ứng gì thì liên hoa phía dưới đã chậm rãi chuyển động. Quang hà màu xanh ở không trung phụ cận liên tiếp hiện lên, xoay quanh rồi vây quanh thân thể Hải thú, nhất thời một cỗ cự lực vô hình buông xuống thân thể nó.

lực lượng to lớn làm cho thân hình cự thú bị ngưng trệ không thể nhúc nhích mảy may mà ngay sau đó, ánh sáng màu xanh chợt lóe, đột nhiên từ trong đó có hơn mười con thanh mãng thô to lao thẳng tới cự thú.

Chúng nó nhất loạt há mồm để lộ ra cái miệng đầy răng nanh sắc bén, một đám dữ tợn dị thường.

Nửa ngày sau một đạo thanh hồng lại từ mặt biển phụ cận bắn lên, hướng về phía không trung xa xa lóe lên rồi biến mất mà trên mặt biển lúc này hết thảy các dấu vết đều không còn sót lại chút gì. Chỉ có khối đá ngầm kia vô duyên cớ chìm xuống đáy biển là còn ẩn chứa dấu vết về trận tranh đấu vừa rồi.

Hai năm sau, từ Hỏa Hô quần đảo bỗng nhiên có tin truyền ra. Truyền tống pháp trận nguyên bản đã hủy hoại không biết bao nhiêu năm kia không ngờ đã được chữa trị và cũng có người đã sử dụng pháp trận này mà truyền tống trở về Lôi Minh đại hỏa lục.

Nhất thời các tồn tại thượng tộc tu luyện thành công đều sôi nổi vui mừng quá đỗi, lúc này kết bè kết đội nhằm về hướng Truyền tống pháp trận hội tụ đến.

hàn Lập mí mắt vừa động, cuối cùng từ trong mê muội thanh tỉnh lại đồng thời chậm rãi mở hai mắt ra. Tiếp theo ánh mắt hắn đảo qua xung quanh một chút thì trong lòng hơi có chút buông lỏng.

hắn đang đứng trong một cái phòng rộng hơn trăm trượng, phụ cận im ắng, một bóng người cũng không có. Bốn vách tường có ánh sáng trắng nhạt của cấm chế và một cái cửa đá phong bế nghiêm mật.

ở giữa cái phòng hình tứ giác này có mấy cái cột đá cao hơn một trượng, phía trên mặt được khảm một tảng đá sáng lòe lòe không biết tên là gì khiến cho cả đại sảnh đều chiếu sáng rõ ràng dị thường.

Hắn cúi đầu, ở dưới chân rõ ràng là một tòa Truyền tống pháp trận thật lớn. Hàn Lập thở ra một hơi, không hề chần chờ đi ra khỏi pháp trận, đi thẳng đến chỗ cửa đá. Một tay khẽ đẩy, cái cửa đá thoạt nhìn như rất nặng nề lại dễ dàng bị đẩy ra, tựa hồ như không hề có trọng lượng vậy đồng thời một tiếng ồn ào bỗng nhiên ập đến làm cho Hàn Lập không kịp đề phòng, thật đúng là hơi kinh hãi.

------oOo------

Chương 1556: Khốn cảnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập vội vàng đảo mắt qua, kết quả làm hắn ngạc nhiên

Trước mắt rõ ràng là một cái quảng trường lớn rộng vài nghìn trượng, tất cả đều dùng một loại bạch thạc làm thành, mà bên trong bộ dáng có vô số người. Những người này đại bộ phận đều mặc các loại chiến giáp, đại thể đều có nhân hình nhưng có những chỗ nhỏ thì lại khác biệt

Có người có hai cái tai dài giống như tai thỏ. Có người toàn thân đầy lông đen, thân hình cao lớn giống như hắc tinh tinh, còn có người toàn thân tất cả đều là kim quang chớp động giống như toàn thân được một tầng kim giáp bao trùm, căn bản là không thấy rõ dung mạo. Thậm chí bên trong còn có người phía trên là nhân hình còn phía dưới là thân rắn nhưng nhiều nhất là một loại người có làn da màu lục nhạt, khuôn mặt trắng bệch. Bọn họ người nào người ấy đều mặc một loại chiến giáp thống nhất màu xah lục, trong tay cầm một thanh giáo màu hồng

Đám dị tộc nhân này nam nữ đều có, lúc này đang tụ tập châu đầu ghé tai, trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ lo âu. Trên người những kẻ này nhiều ít đều có một chút pháp lực dao động, tu vi cao thấp khác nhau nhưng đại bộ phận đều là tồn tại Trúc Cơ kỳ cùng Kim Đan kỳ. Nguyên Anh kỳ cùng Hóa Thần kỳ không phải là không có nhưng chỉ có ít ỏi hơn trăm người và đám người này cũng đang tụ tập lại cùng một chỗ tạo thành một cái vòng lớn

Đại bộ phận bọn họ đều đứng ở trước đám người thấp giọng nói nhỏ cái gì đó. Hàn Lập dùng thần niệm đảo nhanh qua thì phát hiện ra trong đám tồn tại cao giai có ba gã dị tộc nhân cấp Luyện Hư thì trong lòng cả kinh

Theo lời Thanh Tiểu thì Truyền Tống trận nơi đến là một tòa thành nhỏ do cộng đồng quản lý. Vì vậy theo lý thuyết thì người tọa trấn có tu vi cao nhất cũng bất quá là một hai gã Hóa Thần kỳ mà thôi. Đâu có thể xuất hiện nhiều tu luyện giả như vậy.

Mà hiện tại, trên quảng trường chẳng những tụ tập mấy vạn tu luyện giả mà ngay cả số lượng cùng giai với hắn còn có mấy người. Điều này không khỏi làm cho Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn. Chẳng lẽ sau mấy ngàn năm không liên hệ, chỗ *"Lục Quang Thành"* này đã xảy ra biến hóa gì.

Hơn nữa thần niệm của hắn còn cảm ứng được phía trên quảng trường có cấm chế dao động như ẩn như hiện mà tất cả mọi người đều đang đứng trên mặt đất, không thấy có ai bay lên không, hiển nhiên nơi đây còn có cấm chế cấm không tồn tại.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, hít sâu một hơi rồi từ từ nhằm hướng đám người đi tới. Ngay lúc Hàn Lập đang muốn hỏi thăm xem nơi đây đã xảy ra chuyện gì thì trong đám dị tộc Luyện Hư kỳ, một gã đầu to, hơn nữa trên đầu lại không có sợi tóc nào đột nhiên trong miệng kêu lên một tiếng đưa tay vào trong ngực rồi lấy ra một cái mộc bàn. Phía trên có nhiều điểm linh quang màu sắc khác nhau, tuy nhiên trong đó lúc này đã xuất hiện một cái phù văn xa lạ đang lơ lửng không động đậy

"Như thế nào, Nguyên huynh phát hiện cái gì" Một gã dị tộc nhân da màu lục nhạt bên cạnh mở miệng hỏi

"Nơi đây bỗng nhiên nhiều ra thêm một đồng đạo thượng tộc thượng ta giai. Nếu ta nhớ không nhầm mà nói thì Truyền Tống trận trong thành có thể sử dụng đã sớm bị Giác Xi Tộc chặt đứt. Sao còn có người có thể truyền tống đến nơi đây!". Tên dị tộc nhân đầu to kia trên mặt hiện ra vẻ kỳ quái.

"Có chuyện như vậy sao, chẳng lẽ Giác Xi Tộc nhất thời sơ ý để lọt tòa Truyền Tống trận kia. Nếu là như thế thì mau tìm ra người này cẩn thận mà hỏi". Gã dị tộc nhân da màu lục nhạt thần sắc vừa động mừng rỡ nói.

"Điều đó không có khả năng. Ta đã đích thân thí nghiệm qua tất cả các Truyền tống pháp trận một lần, xác thực là đều mất đi tác dụng". Gã dị tộc đầu to hai mắt nhìn chằm chằm vào mộc bàn

trong tay, liên tục lắc đầu nói

"Không cần nhiều lời, nhanh đem người này tìm ra rồi chúng ta hỏi rõ không phải là xong sao. Nguyên huynh, bằng vào Linh quang bàn của người thì hẳn là có thể dễ dàng tìm được người này chứ." Một gã dị tộc khác cả người có ánh lửa đỏ bảo phủ nghe xong hai người nói thì không nhịn được hỏi. *"Hắc hắc, người này vừa mới xuất hiện bên trong quảng trường. Ta sớm đã dùng cấm chế tập trung vào hắn, là ở chỗ này"* Trong mắt dị tộc nhân đầu to tinh quang chợt lóe lên rồi nhìn vào vị trí chỗ Hàn Lập đang đứng

Hai người khác tự nhiên cũng quay đầu lại nhìn

Cho dù số lượng người trong quảng trường rất đông, hơn nữa Hàn Lập cũng dùng bí thuật che dấu tu vi nhưng dù sao vẫn không thể hòa lẫn với đám tồn tại thấp giai phụ cận nên lập tức đã bị vài tên dị tộc cấp Luyện Hư tìm ra

Hàn Lập lúc này mới tiến đến bên cạnh vài tên dị tộc, mới vừa nghe được một hai câu thì lập tức cảm ứng thấy việc bị đám dị tôc cấp Luyện Hư nhìn tới nên vừa lúc nhìn lại

Hắn nhướng mày, việc mấy người này có thể tìm ra hắn nhanh như vậy hơi có chút kinh ngạc. Bất quá sau khi hơi trầm ngâm thì liền nghênh ngang trực tiếp nhằm hướng ba người này đi tới

Một lát công phu sau, hắn liền đứng trước mặt bốn gã Dị tộc nhân cấp Luyện Hư đồng dạng đưa mắt đánh giá đối phương vài lần

"Đạo hữu chắc là vừa đến Lục Quang Thành! Không biết xưng hô như thế nào?" Cái Linh quang bàn trong tay dị tộc nhân đầu to chợt lóe lên rồi biến mất không thấy, sau đó hắn bình tĩnh hỏi

"Tại hạ họ Hàn, xác thực là vừa đến thành này. Nơi này đang xảy ra chuyện gì vậy, chẳng lẽ là khai chiến cùng với người nào". Ánh mắt Hàn Lập đảo qua rồi bất động thanh sắc hỏi ngược lại

"Nguyên lai là Hàn đạo hữu. Xem ra đạo hữu là từ địa phương cực xa truyền tống đến đây, nếu không thì sao lại không biết việc

Giác Xi Tộc bắt đầu thâu tóm Thiên Vân mười ba tộc chúng ta". Dị tộc nhân đầu to nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, sau một lúc lâu mới lộ ra vẻ kỳ quái nói

"Giác Xi Tộc!", sắc mặt Hàn Lập bỗng nhiên đại biến. Tộc này tại Linh giới đủ có thể nằm trong số mười tộc siêu cấp

"Hàn huynh, mọi việc ngươi có thể từ từ tìm hiểu sau nhưng ngươi rốt cuộc làm như thế nào mà có thể truyền tống đến Lục Quang Thành này. Theo lý thuyết, tất cả các Truyền Tống trận có liên hệ tới đây đều sớm đã bị Giác Xi Tộc chặt đứt mới đúng" Tên dị tộc da xanh nhạt kia nhịn không được hỏi

"Tại hạ từ hải ngoại truyền tống đến đây". Hàn Lập không có gì phải giấu diếm nên từ từ trả lời

"Hải ngoại? Thành phố như Lục Quanh Thành này mà cũng có loại Truyền Tống trận này sao" Vừa nghe lời này, gã dị tộc toàn thân có hồng quang bao phủ có chút kinh ngạc nói

"Hải ngoại truyền tống trận đích xác có hai cái, bất quá từ nhiều năm trước đã bị phá hỏng rồi. Đạo hữu là từ chỗ nào ở hải ngoại đến đây" Dị tộc nhân đầu to đồng dạng lộ ra vẻ giật mình

"Tử Hỏa hô quần đảo" Hàn Lập tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển nhưng vẫn lưu loát trả lời

"Nguyên lai là nơi đó! Nếu ta nhớ không nhầm thì tòa Truyền Tống trận này đã bị hủy hoại mấy ngàn năm, sớm đã mất đi liên hệ với Lục Quang Thành. Đạo hữu có thể giải thích qua một chút được không". Gã đầu to thì thào nói, biểu tình không thể tránh khỏi vẻ hồ nghi

"Kỳ thật rất đơn giản..", Hàn Lập thần sắc không thay đổi đem chuyện năm đó truyền tống trận bị phá hủy thoáng giải thích lại một lần nhưng ở trong lời nói lại không hề đề cập đến lai lịch của mình, tránh làm cho mấy người này thắc mắc về việ Hàn Lập xuất thân có phải từ tu luyện giả ở hải vực này. Muốn thảo luận mời ghé vào đây: http:///forum/forumdisplay.php?f=127

"Cuối cùng tại hạ tuy gặp cơ duyên xảo hợp mà đoạt lại được Không Vân Tinh nhưng khi sửa chữa pháp trận thì lại gặp chuyện ngoài ý muốn. Không biết là do phương pháp có sai lầm hay là do Không Vân Tinh sau thời gian dài nằm trong bụng Hải thú mà xảy ra một ít biến dị. Trải qua thí nghiệm thì pháp trận này một lần chỉ có thể truyền tống một người, hơn nữa mỗi lần truyền tống phải cách nhau bảy ngày, nếu miễn cưỡng truyền tống trước thì sẽ lập tức bị hủy". Hàn Lập rất là buồn bực nói

Hiện tại nếu hắn muốn dùng pháp trận lập tức rời đi thì cũng không thể được. Nghe được nửa trước, trên mặt ba gã gị tộc cùng toát ra vẻ hưng phấn nhưng khi nghe đến đoạn cuối cùng thì sắc mặt đều biến đổi

"Như vậy, truyền tống trận đạo hữu sử dụng hiện tại không thể mở ra được ư". Dị tộc nhân da màu lục nhạt thất vọng nói

"Đích xác là như thế!" Hàn Lập thở dài một hơi

"Không phải bọn ta không tin Hàn đạo hữu, chỉ do việc này rất quan trọng nên bọn ta muốn đích thân thẩm tra qua một lần. Hàn huynh không có ý kiến gì chứ" Ba gã dị tộc sau khi nhìn nhau liếc mắt một cái thì gã đầu to cười gượng hai tiếng nói

"Đương nhiên không có vấn đề" Hàn Lập khẽ nở nụ cười nói

"Hoằng huynh, ngươi tạm thời lưu lại ước thúc những người khác, bọn ta đi trước kiểm tra cái pháp trận kia một chút" Gã đầu to nhìn gã dị tộc nhân có hồng quang trịnh trọng nói

"Được rồi. Nhị vị đi nhanh về nhanh!" Gã dị tộc nọ sau khi do dự một chút thì vẫn gật gật đầu đáp ứng nói

Hai người kia đi theo Hàn Lập nhằm một bên quảng trường đi đến. Không lâu sau, ba người đã đi đến tòa truyền tống trận trong đại sảnh. Lúc này toà truyền tống pháp trận này im lặng dị thường.

"Có dấu vết không gian dao động lưu lại, đúng là vừa mới có người khởi động Truyền Tống trận này." Gã dị tộc nhân da màu

xanh dùng thần niệm đảo qua cả tòa đại sảnh rồi lập tức nói một câu

Gã dị tộc nhân đầu to lập tức đi vào Truyền Tống trận, sau khi vòng vo mấy vòng thì một tay niệm pháp quyết bắn ra một đạo lục quang kích lên pháp trận

Truyền Tống trận nguyên bản đang im lặng lập tức nổi lên một tiếng vù vù rồi có bạch quang nổi lên. Vừa thấy cảnh này, gã dị tộc da màu xanh lập tức hai mắt trợn lên, trên mặt hiện ra vẻ kinh hỉ nhưng ngay sau đó, pháp trận đang phát ra thanh âm vù vù thì mặt ngoài linh quang chợt tán loạn rồi một lần nữa khôi phục lại vẻ ban đầu

"Không được, pháp trận các nơi khác không xong rồi, chắc là đã bị đóng cửa". Dị tộc nhân đầu to sắc mặt trầm xuống, chậm rãi nói

Nghe được lời này, dị tộc nhân da màu lục nhạt thần sắc cũng âm trầm xuống

"Nhị vị đạo hữu, tình hìn trong thành có thật sự nguy cấp không? Chuyện về Giác Xi Tộc, có thể giải thích cho tại hạ một chút không". Hàn Lập bình tĩnh hỏi

"có gì không thể nói chứ. Đạo hữu cũng thấy tại sao Lục Quang Thành nho nhỏ của chúng ta tự nhiên lại tụ tập nhiều tu luyện giả như vậy. Bọn họ đại bộ phận là người phụ cận chạy trốn đến đây. Nguyên bản là muốn mượn Truyền Tống trận mà rời đi nhưng không ngờ rằng Giác Xi Tộc hành động cực nhanh, tất cả các pháp trận truyền tống có liên hệ với bản thành liên tiếp đều đồng thời mất đi hiệu lực. Phỏng chừng không phải các thành thị kia đã bị phá mà Giác Xi Tộc đã phái người thi pháp chặt đứt. Nhưng đạo hữu nếu vừa rồi có thể đến đây xem ra hơn phân nữa là từ nơi khác đến vì quân tiên phong của Giác Xi Tộc đã tới dưới thành chờ đợi đại quân đến. Mà chúng ta đang định tụ tập nhân thủ bỏ thành mà đi nhưng điểm mấu chốt là có quân tiên phong của Giác Xi Tộc kiềm chế, nên có thể rời đi được hay không lại là chuyện khác. Tối thiểu, những tồn tại cao giai như chúng ta bọn họ nhất định sẽ không dễ dàng buông tha". Gã dị tộc đầu to cười khổ giải thích nói

Hàn Lập nghe xong những lời này thì sắc mặc trở nên khó coi

------oOo------

Chương 1557: Chiến thuyền

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đúng lúc này, bỗng nhiên có tiếng nổ ầm vang trầm đục từ ngoài cửa đá truyền đến, rồi trên vách tưởng bốn phía bỗng nhiên nổi lên một tầng cấm chế linh quang màu trắng ngà lấp lỏe không ngừng, hơn nữa mặt đất cũng rung lên một trận kịch liệt giống như đang động đất. *"Như thế nào? Xảy ra chuyện gì!"*

những chấn động này tự nhiên là không có khả năng ảnh hưởng gì tới mấy người trước mắt nhưng cũng làm cho sắc mặt ba người không khỏi khẽ biến đổi. Gã dị tộc nhân da màu xanh nhạt kêu lên một tiếng kinh sợ, tiếp theo đó, dị tộc nhân da màu xanh nhạt cùng tên dị tộc nhân đầu to kia liếc mắt nhìn nhau một cái rồi cả hai liền cơ hồ đồng thời thúc giục độn quang hóa thành một đạo thanh hồng bắn nhanh đi, trong tích tắc thân hình đã biến mất không thấy.

Cho dù quảng trường này có cấm chế phi hành nhưng lấy tu vi của bọn họ mà nói, chỉ cần mạnh mẽ điều động linh lực trong cơ thể thì cấm chế trình độ này tự nhiên là không có khả năng thật sự có thể trói buộc bọn họ thi triển độn thuật. Bất quá chỉ là hao phí thêm một chút pháp lực mà thôi

Mà Hàn Lập cũng không có chần chờ, mục quang sau khi đảo qua trên pháp trận một cái thì hơi do dự một chút rồi bỗng nhiên tay áo bào run lên, một đạo thanh quang bắn ra bay xung quanh pháp trận một vòng. *"bang bang"* hai tiếng động truyền ra, thanh quang trong nháy mắt đã chém pháp trận nát vụn sau đó lóe lên quay về. Lúc này, bên ngoài Hàn Lập tinh quang lóe lên rồi bay ra ngoài

Thân hình hắn vừa ra tới cửa đá thì thấy cả quảng trường giờ phút này là một mảnh hỗn loạn, các tộc nhân đang nhằm bốn phía chạy tứ tán mà trên không quảng trường không biết khi nào đã xuất hiện một tầng sáng màu lam nhạt đem cả toàn thành thị bao phủ lấy đồng thời từ phía trên cao, không biết ở chỗ nào đang có vô số bạch sắc quang cầu trút xuống như mưa

Phía ngoài quầng sáng liên tiếp xuất hiện âm thanh bùng nổ cùng ánh sáng chói mắt khiến cho vòng bảo hộ kịch liệt chớp lên không thôi, bộ dáng miễn cưỡng chống đỡ. Hàn Lập kinh hãi vội vàng ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài quầng sáng, trong mắt lam mang chợt hiện. Kết quả một lát sau, khóe mắt Hàn Lập giật giật vài cái và hít thật sâu một ngụm lương khí. Bằng linh mục thần thông hắn đã nhìn rõ các loại công kích này. Trên cao ba bốn nghìn trượng có xuất hiện một cái *"Ngân đảo"*.

Đúng vậy đây là một cái *"Ngân đảo"* toàn thân lập lòe, giống như là được làm từ bạc tinh khiết, bộ dáng to chừng gần vạn trượng. Mà dưới đáy tòa Ngân đảo này có vô số bạch sắc tinh trụ, phù văn mặt ngoài thiểm động không ngừng và từ chính nơi này đang có đoàn đoàn quang cầu rơi xuống

"Không tốt, đây chính là đại chiến thuyền của Giác Xi Tộc. Điều này sao có thể, chẳng lẽ đại quân Giác Xi Tộc đã tới rồi" Dị tộc nhân đầu to không biết khi nào đã lấy ra một cái gương có mặt màu xanh, sau khi ngưng thần nhìn vài lần thì thất thanh kêu lên

"Hiện tại nói việc này còn có tác dụng gì, chúng ta nhanh chạy đi thôi. Nguyên huynh, ngươi tọa trấn thành này nhiều năm như vậy khẳng định là biết mấy cái mật đạo trốn khỏi thành chứ" Dị tộc nhân da màu xanh nhạt cũng đã tới phụ cận, vừa nghe lời ấy biết tình thế cấp bách hỏi

"tại hạ xác thực biết một cái mật đạo có thể lặng yên đi ra ngoài phía Tây thành hơn mười dặm. Bất quá trong thành còn nhiều đồng đạo các tộc như vậy, cũng không thể cứ bỏ mặc không hỏi như vậy. Ta sẽ lập tức bảo mọi người ra cửa thành tập hợp rồi trông chờ vào thiên mệnh mà chạy đi thôi. Nếu vận khí tốt nói không chừng là một bộ phận người có thể chạy thoát". Gã dị tộc đầu to trên mặt thoáng do dự sau đó lập tức cắn răng một cái nói.*" Hảo, cứ thế mà làm"*. Gã dị tộc toàn thân có hồng quang kia đang chạy đến nghe được lời này thì cũng liên thanh đồng ý nói. Hàn Lập cùng dị tộc nhân da màu xanh nhạt thì hoàn toàn không dị nghị gì. Gã đầu to thấy vạy thì cũng không dám chậm trễ nữa!

Bên ngoài thân hắn hoàng quang chợt lóe lên rồi đột nhiên một đạo hoàng quang từ trên người bắn ra, nhoáng lên một cái đã hóa thành một cái hư ảnh cao hơn trăm trượng thật lớn. Dung nhan phục sức đều không khác gì gã dị tộc đầu to ban đầu. Hư ảnh này lớn như thế cộng thêm toàn thân hoàng quang sáng chói nên tự nhiên là cực kỳ bắt mắt

Bỗng nhiên trong miệng hư ảnh khẽ quát một tiếng nhưng thanh âm giống như tiếng chuông rung lên, tất cả ai nghe được thanh âm này thì đều cảm thấy thần thức chấn động, tâm thần đang kinh hoảng bất giác thanh tỉnh lại. Nhất thời trong quảng trường hàng vạn ánh mắt đều hướng về phía hư ảnh trên trời cao do gã dị tộc đầu to biến hóa thành. Lúc này hư ảnh thần sắc nghiêm nghị nói:*"Các vị đồng đạo không cần kích động, đại trận phòng hộ của bản thành đủ có thể chống đỡ một đoạn thời gian dài nữa, sẽ không lập tức bị phá"*

Hiện tại mọi người nhanh chóng đi tới cửa thành tụ tập. Một khắc sau, ta sẽ lập tức hủy bỏ một chỗ cấm chế tại cửa thành để cho các bị đạo hữu tự chạy đi. Bất quá trước khi chạy trốn ta cảnh cáo chư vị đồng đạo một câu, lần này Giác Xi Tộc đột nhiên bắt đầu cuộc chiến không báo trước, như vậy là đã phát tâm diệt tộc đối với Thiên Vân mười ba tộc chúng ta, mọi người cũng đừng có nghĩ đến cái gì đầu nhập vào hay tạm thời ủy khuất chi tâm. Theo ta được biết, những ai bị bắt giữ nếu không phải bị đưa đến Băng hỏa hắc ngục của Giác Xi Tộc làm nô lệ thì cũng bị sưu hồn trừu anh để luyện đan luyện khí*". Giọng nói của hư ảnh đầu to âm trầm dị thường!*

Đám dị tộc nhân trên quảng trường đầu tiên là hai mặt nhìn nhau sau đó không biết có kẻ nào kêu to một tiếng thì nhất thời lập tức giải tán chạy tán loạn. Sau khi ly khai quảng trường thì mọi người lập tức hóa thành vô số độn quang nhằm hướng cửa thành chạy đến

Gã dị tộc đầu to bấm quyết, hư ảnh trên không lập tức lóe lên rồi tán loạn tiêu thất đi. Sau đó hắn quay đầu nhìn ba người hướng Hàn Lập nói:" Chư vị đạo hữu theo ta đi. Chúng ta là mục tiêu thật lớn nên không thể ở cùng bọn họ được*"*

Những người khác tự nhiên đều gật đầu

Vì thế một hàng bốn người trực tiếp hóa thành bốn đạo hào quang trong nháy mắt bay ra khỏi quảng trường. Lúc này quầng sáng màu xanh phía trên thành thị bị quang cầu bắn phá kịch liệt mà bắt đầu phát ra thanh âm vù vù, đây đúng là biểu hiện khi đại trận vận chuyển tới cực hạn. Dị tộc đầu to vừa phi độn vừa không ngừng hướng lên không trung nhìn lại, trên mặt lộ ra một tia chua xót "Như thế nào, Vô huynh còn có chút luyến tiếc ư"*. Gã dị tộc nhân trong hồng quang thản nhiên hỏi một câu*

"Vô mỗ tọa trấn tại Lục Quang Thành hơn ngàn năm, tất cả cấm chế pháp trận trong thành này đều do tại hạ tự tay bố trí, hiện giờ phải bỏ mà đi, trong lòng tự nhiên có chút luyến tiếc"*. Gã dị tộc đầu to cũng không có ý che dấu, khẽ thở dài một hơi nói*

"Nguyên huynh không cần luyến tiếc như thế, cho dù Giác Xi Tộc thế đại nhưng Thiên Vân mười ba tộc chúng ta liên thủ lại thưc lực cũng đâu có yếu nhược. Nói không chừng, còn có cơ hội đoạt lại"*. Gã dị tộc trong hồng quang an ủi vài câu*

"Hy vọng là như thế"*. Gã dị tộc đầu to cười khổ một tiếng nói*

"Nguyên huynh, sao đại quân Giác Xi Tộc lại tới nhanh như thế, hai ngày trước thám tử chúng ta phái ra không phải đã nói là chúng nó còn hai ngày lộ trình nữa. Như thế nào mà hôm nay chiến thuyền của Giác Xi Tộc đã tới dưới thành. Chẳng lẽ đây là do quân tiên phong của Giác Xi Tộc giở trò quỷ"*. Gã dị tộc nhân da màu xanh nhạt bỗng nhiên mở miệng hỏi.*

"Ta cũng không rõ lắm sao lại thế này. Lúc trước quân tiên phong của Giác Xi Tộc vẫn không mang theo pháp bảo gì cùng bậc với *"chiến thuyền"*, cái này là không giả. Mà hiện tại nơi đây chiến thuyền của Giác Xi Tộc này đã có trình độ gần với chí bảo chiến thuyền cấp *"vực cấp"* và thánh cấp, bên trong có thể có tồn tại tu vi thánh tộc tam giai. Là nhân vật căn bản không phải chúng ta có thể chống lại"*. Dị tộc đầu to họ Nguyên lắc đầu, thần sắc âm trầm xuống*

"Hừ, cho dù không có cấp bậc thánh tộc tồn tại nhưng trong đại chiến thuyền như vây, khẳng định là số lượng tồn tại cùng giai với chúng ta cũng tuyệt không phải là ít. Chúng ta đều chỉ có thể chạy trối chết mà thôi. Chỉ hy vọng tồn tại thượng giai trên chiến thuyền không chú ý tới chúng ta, bên cạnh đó để đám người kia chạy trối chết mà hấp dẫn sự chú ý*". Gã dị tộc trong hồng quang cười hắc hắc nói*

Hàn Lập nghe đến đó thì ngẩn ra, không khỏi nhìn dị tộc đầu to họ Nguyên liếc mắt một cái, thấy thần sắc của hắn vẫn lạnh nhạt cũng không có ý tứ phản bác thì trong lòng có chút giật mình!

Nguyên lại lúc vừa rồi một phen hướng dẫn những người khác chạy trối chết kỳ thật bổn ý là muốn đem bọn họ làm mồi hấp dẫn sự chú ý của Giác Xi Tộc, để cho bọn họ thi triển kế kim thiền thoát xác lặng yên rời đi

Bất quá tuy Hàn Lập trong lòng hơi rùng mình nhưng cũng không nói gì. Đối mặt với việc tự cứu cái mạng nhỏ thì tự nhiên không thể nói cử động này của đối phương có gì không đúng

Bất quá trong lòng Hàn Lập đối với ba gã dị tộc này cũng bất giác cẩn thận thêm mấy phần. Lấy tu vi của bốn người thì thời gian phi hành đến chỗ trạm canh gác dĩ nhiên là cực nhanh, chỉ trong một khắc công phu bọn họ đã đến một cái lầu các nhìn như bình thường. Đại môn lầu các đóng chặt!

Gã dị tộc họ Nguyên không chờ độn quang hạ xuống, đứng trên không trung tay áo bào khẽ run lên, một cỗ cuồng phong thổi đi. Cánh cửa lớn giống như bị cỗ cự lực đánh trúng tấc tấc vỡ vụn ra biến thành hư ảo

Đám người Hàn Lập sau khi chớp động mấy cái thì liền trực tiếp từ bên ngoài chạy vào trong lầu cá. Trong tầng một của lầu các có vẻ trống rỗng, ngoại trừ mấy cái bàn thì cũng chỉ có một cái thần tượng cao mấy trượng không biết tên là gì đang dựa lưng vào vách tường.

Thần tượng này toàn thân đen thui ngồi dưới đất, bụng béo phệ, bốn mắt bốn tay, hai chân thon thả, nhìn có vẻ có chút quái dị

Đám người Hàn Lập sau khi đảo mắt nhìn mọi nơi thì cũng không thấy cửa vào thông đạo đâu thì không nhịn được đồng loạt nhìn về phía gã dị tộc họ Nguyên. Tuy nhiên hắn đối với cái nhìn của đám người Hàn Lập lại tỏ vẻ như không thấy mà chậm rãi đi tới trước thần tượng rồi há mồm ra, nhất thời phun ra một viên tinh thạch màu vàng, viên tinh thạch này chợt lóe lên rồi nhập vào trong thần tượng không thấy bóng dáng.

*"*Thử lạp*" một tiếng, hào quang chói mắt chợt lóe lên rồi bề ngoài thần tượng như có một tầng nước gợn sóng nhộn nhạo một hồi. Thần tượng vốn đang trầm lặng lúc này bốn mắt hoàng quang chợt lóe lên, bốn cánh tay hạ xuống rồi ầm một tiếng. Thần tượng này dĩ nhiên là một con khôi lỗi*

Trong mắt đám người Hàn Lập đều toát ra kỳ quang. Tiếp theo gã dị tộc đầu to hai tay bấm quyết thúc dục khổi lỗi và một màn kinh người xuất hiện

Chỉ thấy khôi lỗi múa may bốn tay một chút, hoàng mang phóng ra thì hình thể mỗi lúc một to ra, thân hình cơ hồ đã choán hết không gian lầu một, lại tiếp theo hai cánh tay đồng thời hướng vào bụng vỗ một cái

Linh quang chợt lóe, một cái phù trận quỷ dị hiện ra, tiếp theo là thanh âm "răng rắc", nơi bụng thần tượng lộ ra một cái cửa nhỏ để lộ ra một không gian rộng vài trương ở trước mặt mọi người. Mà ở trong không gian nọ rõ ràng có một tòa Truyền Tống pháp trận loại nhỏ!

Gã dị tộc họ Nguyên không chút do dự tiến lên đi vào trong bụng khôi lỗi rồi đứng vào Truyền Tống trận.

------oOo------

Chương 1558: Truy binh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Chư vị đạo hữu, pháp trận này nối thẳng tới mật đạo, ta đi trước". Gã dị tộc họ Nguyên cười, nâng tay đánh ra một đạo pháp quyết lên trên Truyền Tống Trận. Pháp trận liền lóe lên một mảnh bạch quang, thân hình gã dị tộc này chợt mơ hồ rồi bỗng nhiên biến mất vô tung vô ảnh.

Chỉ còn lại cái thần tương khôi lỗi ngơ ngác nằm tại chỗ cũ

"Nguyên huynh thật đúng là kỳ tư diệu tưởng, dĩ nhiên đem Truyền Tống trận thiết kế nằm trong cơ thể khôi lỗi". dị tộc nhân làn da màu xanh nở nụ cười rồi cũng nhanh chóng đuổi theo sau, đồng dạng giơ tay lên kích phát pháp trận và cũng được truyền tống đi ra ngoài.

"Hàn huynh, mời ngươi đi trước đi". Dị tộc nhân trong hồng quang đảo mắt trên người Hàn Lập một cái rồi dĩ nhiên khiêm nhượng nói một câu

Hàn Lập nghe vậy thì có chút ngoài ý muốn nhưng trên mặt không lộ dị sắc mà gật gật đầu, thân hình nhoáng lên một cái tiến lên. Truyền tống phi thường nhanh! Hàn Lập thậm chí cũng không cảm thấy có gì mệt mỏi thì người đã xuất hiện tai một cái động quật

Ánh mắt đảo qua một vòng thì thấy động quật này diện tích cũng không lớn, chỉ hơn mười trượng mà thôi, nhưng trên đỉnh động quật có khảm một khối tinh thạch chiếu sáng, đem hết thảy nơi đây chiếu sáng rõ ràng.

Mà một bên vách tường có một cái thông đạo cao chừng một trượng thông ra tứ phương mà gã dị tộc đầu to cùng dị tộc nhân làn da màu xanh đang đứng ở một bên. Trong đó thần sắc của gã đầu to đang ngưng trọng nhìn vào mặt cái pháp bàn trong tay, ánh mắt chớp động nhưng không biết đang cân nhắc cái gì

Hàn Lập thân hình vừa động liền đi ra dưới chân Truyền Tống trận. Một lát sau, trong pháp trận có ánh bạch quang lóe lên rồi gá dị tộc trong hồng quang cũng hiện ra

Vừa thấy nhân thủ đông đủ, gã đầu to ngẩng đầu nhìn mấy người nở nụ cười đang muốn mở miệng nói cái gì đó bỗng nhiên một trận âm thanh trầm đục từ bốn phương tám hướng truyền đến khiến cho cả gian động quật hơi run lên

Nhất thời trong động quật, sắc mặt mọi người đều khẽ biến đổi

"Đừng chậm trễ nữa, chúng ta nhanh chạy đi thôi. Vòng bảo hộ trong thành chỉ sợ không chịu được bao lâu nữa". Gã dị tộc nhân làn da màu xanh có chút cấp bách nói…

"Ân, thời gian cũng không sai biệt lắm. Ta đem cấm chế tại bốn cửa thành mở ra, để cho những người khác chạy đi trước đã."

Gã đầu to thần sắc nghiêm nghị gật gật đầu rồi cầm pháp bàn trong tay ném lên không trung đồng thời hai tay bắt quyết. Từng đạo pháp quyết màu sắc khác nhau chợt lóe lên rồi nhập vào trong pháp bàn

Một lát sau, pháp bàn liền phát ra một trận âm thanh trầm thấp, phía mặt ngoài phát ra một trận quang mang kỳ lạ lưu chuyển cuối cùng *"Phanh"* một tiếng rồi tiêu thất mất

Một màn này lại làm cho ba người còn lại đồng thời ngẩn ra

Khống chế pháp khí tự bạo, cái này tựa hồ không chỉ đơn giản là giải trừ cấm chế

"Ta muốn khởi động một cái tự bạo pháp thuật trong Lục Quang Thành. Một lúc nữa, cả tòa thành thị này sẽ hóa thành tro tàn" Gã đầu to tựa hồ nhìn ra vẻ kinh nghi ủa ba người nên trong miệng cười hắc hắc nói

"tự bạo pháp trận" vừa nghe lời này, Hàn Lập trong lòng phát lạnh

Gã ngày thật đúng là tâm ngoan thủ lạt a!

Tuy rằng đại đa số đã chạy tới bốn cửa thành tụ tập nhưng trong thành khẳng định là vẫn còn không ít phàm nhân cùng một ít tu luyện giả ẩn nấp trong thành chưa chịu rời đi. Theo đó, xem như toàn bộ đều bị chôn trong Lục Quang Thành này

Hai gã dị tộc còn lại nghe vậy thì cũng cảm thấy ngoài ý muốn liếc mắt nhìn nhau một cái

Nhưng ba người cũng không nói thêm cái gì. Bởi vì gã đầu to sau khi nói xong thì liền hóa thành độn quang nhằm cửa thông đạo bắn nhanh đi. Đám người Hàn Lập tự nhiên là cũng lập tức độn quang cùng nhau đi theo

Giờ phút này, trên không trung phía trên Lục Quang Thành chỗ bốn cửa thành, quầng sáng nguyên bản bao phủ cả thành thị đột nhiên hiện ra một cái lỗ hổng lớn đường kính hơn trăm trượng

Vô số dị tộc nhân sớm tụ tập ở cửa thành lập tức hóa thành vô số hào quang bắn nhanh đi, giống như lưu tinh độn quang chớp động liền chạy tứ tán ra ngoài thành rồi trong nháy mắt, có độn quang hướng xuống lòng đất trầm xuống chui vào bùn thổ không thấy bóng dáng. Có kẻ lăn lộn trên cỏ tìm cách ẩn nặc thân hình vô tung vô ảnh

Đây đúng là đám dị tộc nhân tinh thông thổ mộc độn thuật còn đại đa số đều khu động các loại phi hành khí vật dưới chân tại tầng trời thấp điên cuồng phi hành mà đi

Cơ hồ tất cả mọi người trước đó có quan hệ có vẻ tốt đẹp nay đều tự động tách ra mà chạy trối chết, không có tụ tập cùng nhau để hành động.

Lúc này cao tầng Giác Xi Tộc trên trời cao trong tòa *"Ngân đảo"* hiển nhiên cũng phát hiện ra người trong thành đào tẩu. Chỉ thấy mặt ngoài cái *"Ngân đảo"* ngân quang lóe lên một trận rồi từ phía trên bay ra từng đàn song đầu ưng màu trắng hình thể thật lớn.

Những con chim ưng này hình thể khổng lồ, chẳng những có hai đầu mà hình thể to đến ba bốn trượng, ở trên người còn mang theo một tầng chiến giáp màu trắng, trên hai cự trảo cũng được bọc một bộ chỉ sáo bằng kim chúc, sắc bén dị thường, phía trên có hàn mang chớp động kinh người

Số lượng đàn ưng khổng lồ này phải đến hơn ngàn con, sau khi từ trên *"Ngân đảo"* bay ra thì lập tức hai cánh cuồng triển nhằm thẳng về phía đám người của Lục Quanh Thành đang bôn đào mà đánh tới với tốc độ cực nhanh, không thua kém tu sĩ cấp kim đan chút nào

Mà sau khi đàn ưng khổng lồ này bay ra, phía trên Ngân đảo vẫn có linh quang chớp động rồi có rất nhiều đồ vật gì đó bay ra. Đồ vật này là một cái độc mộc màu đen dài hơn mười trượng, phía trên có phù ấn đen nhánh, trên thuyền có một đám giáp sĩ mặc ngan sắc chiến giáp ngồi ngay ngắn

Số lượng độc mộc này một hơi bay ra trên trăm cái, độn quang so với đám ưng khổng lồ kia thì hơi chậm hơn một ít nhưng chỉ một cái chớp động cũng có thể ra xa tám chín trượng, nói chung là tốc độ cực nhanh hơn xa tuyệt đại bộ phận dị tộc nhân đang phi độn chạy trốn kia

Truy quân của Giác Xi Tộc sau khi bay ra thì trên *"Ngân đảo"* kia im ắng một chút, nhưng sau đó không lâu, chợt có mấy tiếng long ngâm phát ra rồi bảy tám cái thân ảnh thật lớn bỗng nhiên từ trong bay ra. Mấy thân ảnh này là một đám hình thể dài hơn mười trượng, trên lưng có một đôi cánh màu ngũ sắc. Nhìn kỹ thì đúng là một đàn giao long hai cánh!

Ngoại trừ đôi cánh diễm lệ dị thường và toàn thân kim quang chói mắt ra thì đàn giao long này cũng không có gì khác so với giao long bình thường. Chúng sau khi bay ra thì thân hình khổng lồ nhoáng lên một cái đã mơ hồ biến mất rồi ngay sau đó, đám kim giao này đã hiện ra cách đó ba bốn mươi trượng, độn tốc cực nhanh làm cho người ta trợn mắt cứng lưỡi

Truy binh từ trên *"Ngân đảo"* trước sau bay ra nhằm về hướng đám dị tộc nhân bỏ chạy xa xa đuổi theo

Đám dị tộc nhân này số lượng có đến hàng vạn nhưng tu vi lại không đồng đều. Số có tu vi cao hơn một chút thì sớm đã độn ra ngoài mấy chục dặm, lúc này nhìn chỉ thấy là một đám điểm đen nhỏ còn đám có tu vi kém cỏi nhất thì mới chỉ bay ra khỏi Lục Quang Thành bất quá hơn mười dặm mà thôi. Hơn nữa những người này lại chiếm số lượng nhiều nhất, cơ hồ trong nháy mắt công phu đã bị đám song đầu ưng khổng lồ đuổi kịp

Đám ưng khổng lồ này lao xuống dưới, mang theo một cỗ cuồng phong cuốn xuống tầng trời thấp. Một đôi chỉ sáo sắc bén dễ dàng xuyên thủng hộ thân linh quang cùng một ít phòng ngự pháp khí cấp thấp của dị tộc nhân sau đó hung hăng vặn vai dùng lực xé rách hoặc hướng lên không trung ném đi

Dị tộc nhân trong nháy mắt có kẻ thân thể trực tiếp bị xé rách làm hai mảnh, máu tươi rơi xuống đất như mưa, có kẻ bị khống chế mà bị ném lên cao, bị mấy con ưng khác đang chờ sẵn đánh tới, thân thể trong nháy mắt thủng ba bốn cái lỗ máu đồng dạng đi đời nhà ma

Đương nhiên là đám dị tộc nhân này không cam lòng cứ như vậy khoanh tay chịu chết, không ít người tụ tập lại cùng nhaum hoặc thả ra pháp khí hoặc thi triển công pháp, nhất thời vô số công kích màu sắc khác nhau đánh về phía song đầu ưng đang lao xuống

Bất quá, công kích của những người này uy năng quá thấp, mà những con ưng khổng lồ này lại được mặc chiến giáp màu trắng có lực phòng ngự cực kỳ cường đại

Ngoại trừ ít ỏi hơn mười con do không kịp phòng ngự bị đánh trúng chỗ yếu hại mà rơi xuống thì các công kích còn lại đánh lên thân thể song đầu ưng khổng lồ đều bị chiến giáp cản lại mà đám ưng khổng lồ này sau khi bị công kích thì lại như bị chọc giận, trong miệng phát ra thanh âm tiêm minh chói ta rồi nhất loạt lao xuống, công kích càng thêm hung mãnh dị thường

Trong nháy mắt vô số tiếng kêu thảm thiết vang lên, trên mặt đất xuất hiện mấy trăm tàn thi vết máu loang lổ. Lúc này, đám độc mộc màu đen từ phía sau cũng phi hành tới. Chỉ thấy đám giáp sĩ ở trên liên tục huy động các loại binh khí trong tay, vô số ngân mang từ trên không trung bắn xuống, phàm kẻ nào bị đánh trúng thân thể đều tứ phân ngũ liệt, căn bản không thể ngăn cản được chút nào.

Nhưng cũng may đám giáp sĩ này không thèm đem đám tu sĩ cấp thấp này vào mắt, độc mộc màu đen liên tiếp chớp động rồi hạ xuống tầng trời thấp mà đuổi theo đám dị tộc có tu vi cao đang chạy phía trước.

Về phần mấy đầu quái giao bay ra cuối cùng ngay từ đầu vẫn chưa dừng lại chút nào mà nhằm lên tầng trời cao mà truy đuổi đám dị tộc nhân có tu vi cao nhất. Lấy độn tốc của bọn chúng, việc đuổi kịp đám cao giai dị tộc này cũng chỉ là chuyện trong phúc chốc

Trong lúc nhất thời, lấy Lục Quang Thành làm trung tâm, một màn đuổi giết cùng phản kích đuổi giết đã diễn ra trên quy mô lớn. Cùng lúc đó, trong một sơn cốc tại một ngọn núi nhỏ vô danh cách Lục Quang Thành hơn mười dặm, tại một mặt thạch bích nhìn như bình thường đột nhiên có ánh thanh quang chợt lóe lên rồi phát ra một thanh âm trầm muộn mà vỡ ra

Sau khi nó vỡ ra thì để lộ ra một cái đại động trên thạch bích. Tiếp theo có thanh âm *"Sưu, sưu"* từ trong động truyền ra rồi có vài đạo kinh hồng từ bên trong bắn nhanh ra, sau khi xoay quanh một cái thì độn quang chợt tắt, hiện ra bốn gã tướng mạo khác nhau

Đúng là đám người Hàn Lập!

Tuy nơi đây hẻo lánh dị thường, hơn nữa bởi vì không nằm cùng phương hướng với bốn cửa thành cho nên còn chưa có truy binh của Giác Xi Tộc xuất hiện nhưng đám người này vẫn lộ ra vẻ cẩn thận, vội vàng đem thần niệm đảo qua phụ cận rồi lại lập tức thu trở về

"Giác Xi Tộc vẫn chưa xuất hiện tại phụ cận, chúng ta nên lập tức rời đi thôi. Sau đây chúng tao tách ra mà hành động, tự tìm sinh lộ. Tụ lại cùng một chỗ mà nói, chỉ sợ rất khó giấu diếm được Giác Xi Tộc". Gã dị tộc nhân có làn da màu xanh thần sắc vui vẻ

dẫn đầu nói

"Việc này là đương nhiên. Bất quá trước khi chư vị đạo hữu rời đi, tại hạ còn có một chuyện muốn giải bày một chút. Mong chư vị đạo hữu không nên cự tuyệt!". Gã đầu to gật gật đầu, ánh mắt sau khi đảo qua ba người còn lại, sau khi do dự một chút thì bỗng nhiên nói như vậy

"Hỗ trợ, hỗ trợ cái gì?" Gã dị tộc trong hồng quang nghe vậy thì có chút kinh ngạc hỏi. Hàn Lập cùng gã dị tộc nhân làn da màu xanh trên mặt cũng lộ vẻ kỳ quái

------oOo------

Chương 1559: Vật trong hộp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Gã đầu to hít sâu một hơi, bàn tay vừa động lấy từ trong lòng ra ba cái hộp ngọc màu trắng. Trên mặt mỗi một cái đều có dán mấy tấm bùa màu đỏ đậm, ẩn hiện có phù văn trôi nổi không ngừng.

"Cái hộp này đối với Thiên Vân mười ba tộc chúng ta cực kỳ trọng yếu, ba vị đạo hữu nếu có thể đem vật này đưa đến Vạn Cổ Tộc thì tự nhiên là sẽ có chỗ tốt không thể tưởng tượng được nhưng nếu chự vị đạo hữu bị Giác Xi Tộc đuổi theo thì tốt nhất là trước khi bị bắt lập tức đem mấy cái hộp này hủy đi. Nếu không để nó rơi vào trong tay Giác Xi Tộc thì sẽ đưa đến nỗi khổ bị trừu hồn luyện phách". Gã đầu to nói đến đó thì cổ tay run lên, ba cái hộp ngọc lập tức nhằm hướng ba người Hàn Lập bay đến. dị tộc nhân có làn da màu xanh và Hàn Lập theo bản năng tự nhiên đưa tay tiếp lấy. *"Nguyên huynh, rốt cuộc bên trong là vật gì, sao lại phải cẩn thận như thế"*. Dị tộc nhân trong hồng quang đưa mắt nhìn hộp ngọc trong tay có điểm chần chờ hỏi.

"Là cái gì thì tại hạ không thể nói rõ nhưng ta có thể cam đoan với các vị một việc, bằng vào vật này các vị có thể hướng tới các vị trưởng lão của chúng ta ở Vạn Cổ tộc đổi lấy một kiện khôi lỗi cấp bậc thông linh hoặc một bảo vật cùng giai khác". Gã đầu to sau khi hít sâu một hơi thì thần sắc ngưng trọng nói. *"Cái gì, khôi lỗi cấp thông linh"*. Lời này vừa nói ra, dị tộc nhân có làn da màu xanh thất thanh hô to lên.

Chỉ có Hàn Lập lần đầu tiên nghe nói đến vật ấy nên thần sắc tự nhiên không biến đổi còn dị tộc nhân trong hồng quang ánh mắt cũng lấp lóe không thôi

"Nguyên huynh không nói đùa đấy chứ, vật này mà có thể đổi lấy loại bảo vật nghịch thiên ấy. Nói như vậy nếu ta dùng vật ấy yêu cầu đổi lấy Vạn diệu đan thì chắc quý tộc cũng sẽ đồng ý". Lữ phu nhân có chút chần chờ hỏi. *"Vạn diệu đan so với thông linh khôi*

lỗi thì còn hiếm hơn nhiều nên ta cũng không thể cam đoan là các vị trưởng lão chắc chắn sẽ cho ngươi nhưng có bảy tám thành hy vọng". Gã đầu to sau khi chần chờ một chút thì cẩn thận trả lời. Nghe dị tộc nhân họ Nguyên trả lời như thế, dị tộc nhân có làn da màu xanh ngược lại càng thêm tin tưởng vài phần.

Lúc này hắn không nói gì nữa nhưng năm ngón tay cầm hộp ngọc bất giác dùng thêm vài phần lực đồng thời nhìn chằm chằm vào cái hộp ngọc, con mắt quay tròn chuyển động vài cái. Mà lúc này, Hàn Lập đã sớm dùng thần niệm nhằm vào cái hộp ngọc dò xét nhưng thần niệm vừa tiếp xúc với hộp ngọc thì đã bị một cỗ cấm chế chi lực hất ngược ra, căn bản là không thể xâm nhập vào trong đó. Xem ra mấy cái phù triện dán bên ngoài hộp ngọc còn có kỳ hiệu ngăn cản thần niệm.

"Ba vị đạo hữu tốt nhất cũng đừng có chủ ý trên đường mở hộp ra, nếu không vạn nhất xảy ra chuyện gì thì đừng trách Nguyên mỗ đã không nhắc nhở trước cho ba vị". Gã đầu to tựa hồ nhìn ra suy nghĩ của những người khác nên lên tiếng nhắc nhở nói. *"Hừ, liệu trong hộp còn có thủ đoạn lợi hại gì khác"*. Dị tộc nhân có làn da màu xanh hừ nhẹ một tiếng

"Vật trong hộp đối với Thiên Vân mười ba tộc chúng ta mà nói là phi thường trọng yếu nên cấm chế bố trí tự nhiên là không chỉ có mấy tấm phù triện này. Đương nhiên nếu ba vị đạo hữu thật sự có thể đào thoát được, cũng tự tin có thể phá điệu bố trí của Nguyên mỗ thì cứ mở ra là biết". Gã đầu to âm trầm cười rộ lên.

"Ta làm sao mà biết sau khi giao đồ vật này cho quý tộc thì thật sự có thể được trọng bảo. Vạn nhất trưởng lão của quý tộc sau khi thu nhận đồ vật này lại đột nhiên trở mặt không giao vật thì sao". Hàn Lập thản nhiên mở miệng nói. Vừa nghe Hàn Lập hỏi câu này, dị tộc nhân trong hồng quang cùng dị tộc nhân có làn da màu xanh đều nhìn nhau liếc mắt một cái, trên mặt đều hiện ra vẻ băn khoăn. Gã đầu to nghe vậy thì nhướng mày một cái, sau khi do dự một hồi lâu thì có chút không tình nguyện nói:

"Nếu các ngươi không quá yên tâm đối với Vạn Cổ tộc chúng ta mà nói thì có thể giao hộp ngọc cho các bộ tộc khác trong Thiên Vân mười ba tộc, đồng dạng cũng sẽ nhận được không ít ưu đãi

nhưng ta phải nhắc nhở trước một chút, đồ vật này đối với các bộ tộc khác có thể sẽ không được coi trọng như đối với Vạn Cổ tộc chúng ta cho nên chỗ tốt có thể sẽ ít hơn nhiều. Tối thiểu, Vạn Diệu đan gì đó tốt hơn hết là đừng có nghĩ tới". Gã đầu to sau khi nói như thế thì chẳng những dị tộc nhân có làn da màu xanh và dị tộc nhân trong hồng quang cùng lộ ra vẻ suy nghĩ. Hàn Lập sờ sờ cằm, đối với vật trong hộp cũng cảm thấy rất có hứng thú. *"Nếu mấy thứ này trọng yếu như thế thì sao Nguyên huynh không tự mình mang về tộc. Vì sao lại phải phó thác cho chúng ta ra tay?"* dị tộc nhân trong hồng quang hỏi một câu.

"Mấy thứ này mới đến tay ta chưa được bao lâu, hơn nữa sau khi có được vật này thì Giác Xi Tộc lại đột nhiên phái ra một chi bộ đội vây công Lục Quang Thành. Phải biết rằng Lục Quang Thành bất quá chỉ là một tòa thành nhỏ không có gì đáng chú ý. Theo lý thuyết căn bản sẽ không nhanh chóng bị công kích như vậy cho nên tại hạ hoài nghi Giác Xi Tộc đã nghe ngóng được phong thanh gì đó. Nếu ta đem đồ vật này ở trên người thì rất nguy hiểm." Gã đầu to thật sự cũng không có ý giấu diếm, trực tiếp đem mọi lo lắng trong lòng nói ra. *"Ngươi nói đại quân Giác Xi Tộc cũng là vì vật trong cái hộp này mà đến"*. dị tộc nhân có làn da màu xanh không khỏi hít sâu một ngụm lương khí, biểu tình lộ ra vẻ khó có thể tin mà trong mắt Hàn Lập cũng hiện lên vẻ hoảng sợ.

"Cái này cũng là tại hạ đoán như vậy, cũng không nhất định là thật. Nguyên mỗ sở dĩ nhờ ba vị đạo hữu cũng là để đề phòng vạn nhất mà thôi." Gã đầu to thần sắc trầm xuống chậm rãi nói. *"Hảo, nếu Nguyên huynh đã nói như thế thì tại hạ đồng ý tạm thời bảo quản vật này"*. Dị tộc nhân trong hồng quang tựa hồ hạ quyết tâm, trong tay bạch quang chợt lóe lên, hộp ngọc đã được thu vào.

Mà dị tộc nhân có làn da màu xanh sắc mặt âm tình bất định trong chốc lát rồi cũng đột nhiên ném hộp ngọc trong tay lên, tiếp theo há mồm phun ra một đạo quang hà trong suốt cuốn tới đem cái hộp ngọc trực tiếp nuốt vào trong bụng. Đảo mắt một cái, trong ba người cũng chỉ còn Hàn Lập là vẫn đưa một tay nâng hộp ngọc, ánh mắt chớp động không chừng. *"Như thế nào, Hàn huynh còn có nghi ngờ gì nữa không?"* Gã đầu to có chút ngoài ý muốn, quay đầu hỏi

"Nguyên đạo hữu cũng không hỏi tại hạ xuất thân lai lịch như thế nào mà đã đem vật ấy giao cho ta, không sợ nhờ vả không đúng người sao". Khóe miệng Hàn Lập vừa động, liếc mắt nhìn hộp ngọc trong tay một cái rồi bỗng nhiên tựa như cười như không hỏi một câu.

"Hắc hắc, tại hạ tuy rằng còn chưa nhìn ra đạo hữu xuất thân từ tộc gì nhưng cũng khẳng định không phải người của Giác Xi Tộc. Về phần thần thông của đạo hữu thì chỉ cần nghĩ đến chém giết bao nhiêu Hải thú ở hải ngoại cũng tuyệt đối không quá yếu". Gã đầu to cười nói.

"Ân, nếu đạo hữu tin tương như thế thì Hàn mỗ cũng sẽ nhận phó thác này". Hàn Lập tâm niệm nhanh quay ngược trở lại rồi vẫn gật gật đầu đáp ứng.

Thoáng nâng hộp ngọc trong tay Hàn Lập nhẹ nhàng thong dong thu vào trong túi trữ vật

Tuy hắn không biết cái *"Thông linh khôi lỗi"* cùng *"Vạn Diệu đan"* kia ra sao nhưng có thể làm cho vài tên tu sĩ cấp Luyện Hư coi như chí bảo thì khẳng định là quý hiếm dị thường. Mà vật trong hộp ngọc có thể khiến cho cái gọi là *"Thiên Vân mười ba tộc"* nguyện ý trao đổi thì giá trị hẳn là phải cao hơn mấy cái này mới đúng.

Hơn nữa lại có loại chuyện tự đem đồ vật tặng đến tay thì hắn tự nhiên cũng sẽ không dễ buông tay. Dù sao nghe đối phương lúc trước đã nói, trong số truy binh khả năng có tồn tại cấp Hợp Thể kỳ là không lớn, hẳn là đủ để ứng phó. Về phần có đem đồ vậy này đi trao đổi thì đến lúc đó hẵng tính.

"Hảo, nếu ba vị đạo hữu đã đáp ứng rồi thì chúng ta lập tức tách ra mà đi thôi. Hiện tại truy binh đều đang đuổi theo giết những người khác đấy, đây đúng là cơ hội lẳng lặng mà bỏ chạy. Nguyên mỗ đi trước một bước đây". Nhìn thấy Hàn Lập cũng thu hồi hộp ngọc, trên mặt gã đầu to lộ ra vẻ vui sướng nói.

Tiếp theo hắn đảo mắt nhìn qua mọi nơi một vòng sau đó vung tay ném ra một vật màu đen tuyền trông giống như một cái thiết vụ (con quay). Lúc đầu vật này chỉ to cỡ một thước nhưng sau khi được thúc giục thì bỗng nhiên bành trướng dài ra tới ba bốn trượng. Trên thân gã đầu to hoàng quang chợt lóe lên rồi hóa thành một đạo hư ảnh chui vào trong thiết vụ.

"Đúng rồi! Theo ta được biết, vì ứng phó Giác Xi Tộc, các trưởng lão Thiên Vân mười ba tộc chúng ta sẽ đến tụ tập tại Vân thành, trong đó cũng có mấy đại trưởng lão trong Vạn Cổ tộc chúng ta đích thân tọa trấn trong thành. Hy vọng mấy tháng sau chúng ta sẽ có thể tái kiến ở đó". Gã đầu to trước khi đi tựa hồ lại nghĩ tới cái gì nên sau khi chui vào trong thiết vụ còn nói vọng ra. *"Vân thành"*, dị tộc nhân có làn da màu xanh cùng tên dị tộc nhân trong hồng quang nghe vậy thì thần sắc vừa động mà Hàn Lập nghe xong thì trên mặt cũng lộ ra một tia cân nhắc

"Vân thành", cái tên này hắn tựa hồ đã nghe Thanh Tiểu đề cập qua nhưng nhất thời cũng vô pháp nghĩ ra. Bất quá cũng không sao, trên người hắn còn có một bộ bản đồ khu vực phụ cận. Tuy rằng đã trải qua mấy ngàn năm nhưng đối với những kẻ tu luyện như bọn họ mà nói thì tự nhiên sẽ không có cái gì thay đổi quá lớn.

Tiếp theo chỉ thấy thiết vụ bỗng nhiên quay tròn rồi hóa thành một đoàn hắc quang hình nón chui vào lòng đất không thấy bóng dáng. *"Nhị vị đã nhất trí thì tại hạ cũng xin cáo từ"*. dị tộc nhân xanh giống như kiêng kị truy binh của Giác Xi Tộc nên cơ hồ gã đầu to vừa mới đi cũng lập tức hướng tới hai người Hàn Lập ôm quyền cáo từ

Tiếp theo thân hình hắn thoáng mơ hồ đi, trang phụ và da thịt đồng thời trở nên trong suốt. Một khắc công phu sau cả người liền giống như tan biến trong không khí. Đây là độn thuật gì? Hàn Lập lắp bắt kinh hãi không tự chủ được dùng lam mang trong đồng tử đảo qua. Sau khi nhìn quét qua, sau khi mất khí lực thật lớn thì hắn mới phát hiện ra tại một chỗ xa xa đang ẩn hiện có một bóng người gần như vô hình đang chạy đi.

"Ha hả, đây là bí thuật ẩn nặc đặc biệt của Mặc Lục tộc, một khi thi triển ra thì trừ phi có tu vi cao hơn hắn hoặc là một ít thần

thông đặc thù ra thì căn bản là không thể phát hiện ra. Nhưng điểm yếu duy nhất chính là khi thi triển thần thông này lại không thể phá không phi độn mà tốc độ cũng chậm hơn nhiều". Thấy Hàn Lập ngóng nhìn ra xa xa, sau lưng chợt vang lên tiếng cười khẽ của dị tộc nhân trong hồng quang.

"Nga, ẩn nặc thuật này cũng có chút kỳ lạ". Hàn Lập đem ánh mắt vừa thu lại, xoay người nói một câu. Tuy rằng không thể phi hành nhưng cho dù là đi bộ thì chỉ trong thoáng chốc dị tộc nhân có làn da màu xanh đã tiến vào trong một rừng cây xanh phía xa xa không thấy bóng dáng. *"Hàn huynh cũng tính toán rời đi sao. Bất quá tại trước khi rời đi, tại hạ có một cái đề nghị, đạo hữu có thể nghe không"*. Dị tộc nhân trong hồng quang hai tay để sau lưng, nhìn Hàn Lập hỏi một câu. *"Có đề nghị gì?"*, Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, thản nhiên trả lời.

"Các hạ không phải xuất thân từ Thiên Vân mười ba tộc. Một khi đã như vậy thì mạo hiểm làm gì. Không bằng đem vật Nguyên huynh giao cho người chuyển giao cho tại hạ đi" dị tộc nhân trong hồng quang dĩ nhiên nhẹ nhàng bâng quơ nói một câu. *"Ngươi muốn cái hộp ngọc kia?"*, trên mặt Hàn Lập hiện lên một tia kỳ quái, hai mắt híp lại một chút có chút không quá khẳng định hỏi ngược lại.

"Đúng vật, tại hạ đích xác đối với vật trong hộp ngọc này cảm thấy rất hứng thú. Dù sao tại hạ đến lúc đó tặng một cái cũng là tặng, tặng hai cái cũng là tặng, không bằng để cho Hoằng mỗ đỡ vất vả." Thanh âm của dị tộc nhân trong hồng quang bỗng nhiên trở nên trầm thấp dị thường

------oOo------

Chương 1560: Ảo thuật

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tại hạ muốn nói một chữ không". Hàn Lập không chút sợ hãi chậm rãi nói một câu.

"Đạo hữu là người từ hải ngoại trở về nên hẳn là không biết tốt xấu như thế nào! Bảo vật cho dù là tốt nhưng nếu chết đi thì còn có tác dụng gì". Dị tộc nhân trong hồng quang cười hắc hắc nói

"Có phải đạo hữu muốn ra tay đối phó với tại hạ. Nơi này khắp nơi đều là truy binh của Giác Xi tộc, chẳng lẽ các hạ muốn cùng tại hạ trở thành tù nhân của Giác Xi tộc sao". Thanh âm của Hàn Lập trầm xuống, sắc mặt lạnh tựa băng sương nói.

Nghe Hàn Lập nói vậy, dị tộc nhân trong hồng quang nhíu nhíu mày nhưng lập tức đột nhiên vừa đảo tay, trong tay xuất hiện cái bình nhỏ trong suốt sáng long lanh đưa ra phía trước cho Hàn Lập nhìn thấy rõ ràng.

Chỉ thấy trong bình mơ hồ có một viên đan hoàn đỏ tươi như máu, ẩn ước phóng ra kim quang. *"Hàn đạo hữu, cho dù ngươi đem vật ấy chuyển giao cho Vạn Cổ tộc thì nhiều nhất cũng được một viên Vạn Diệu đan mà thôi. Vật trong tay tại hạ mặc dù không bằng Vạn Diệu đan nhưng cũng chỉ thấp hơn nó một bậc, đó là Kim Huyết hoàn. Đan hoàn này đồng dạng có thể trợ giúp đạo hữu đột phá bình cảnh thượng tam giai. Tại hạ dùng đan hoàn này đổi lấy cái bình ngọc trong tay Hàn đạo hữu có được không."* Dị tộc nhân trong hồng quang nhìn chằm chằm vào Hàn Lập nói

"Kim Huyết hoàn!", đồng tử Hàn Lập có chút co rụt lại

Đan dược này mặc dù đồng dạng lần đầu tiên hắn nghe nói đến nhưng sau khi dùng thần niệm đảo qua thì cảm thấy từ trong tiểu bình mơ hồ phát ra hương dược thơm mát xác thực là không tầm thường.

Hắn chăm chú nhìn vào cái bình nhỏ trong tay đối phương không khỏi trầm mặc một lúc không nói gì, tựa hồ thực sự đang đánh giá lại đề nghị của đối phương.

"Hàn huynh tốt nhất nên quyết định nhanh một chút, truy binh của Giác Xi tộc có thể tùy thời đuổi đến". dị tộc nhân trong hồng quang thấy bộ dáng của Hàn Lập thì trong lòng vui vẻ nhưng nét mặt bất động thanh sắc thúc giục nói. Nhưng vị dị tộc nhân này lại cũng không có chú ý tới, cái bóng Hàn Lập đổ trên mặt đất lúc này dĩ nhiên không biết khi nào so với lúc trước trở nên dài nhỏ hơn một ít. Bất quá loại biến hóa này trừ phi là luôn nhìn chầm chầm vào bóng của Hàn Lập còn nếu không thì thật sự không thể liếc mắt một cái mà nhìn ra được cái gì khác thường.

Mà cùng lúc đó, dưới chân Hàn Lập cũng có hai đạo thanh ti mờ nhạt như không thấy vô thanh vô tức chui vào trong lòng đất biến mất.

"Xin hỏi đạo hữu là người của bộ tộc nào." Hàn Lập bỗng nhiên hỏi một câu

"Lời này có ý tứ gì. Hỏa Nguyệt tộc chúng ta mà cũng không nhận ra sao. Đạo hữu biết rõ rồi sao còn hỏi." dị tộc nhân trong hồng quang ngẩn ra, hừ lạnh một tiếng trả lời.

"Thật sự, ta còn tưởng rằng đạo hữu chính là người của Giác Xi tộc, có ý định lấy hộp ngọc trong tay tại hạ sau đó lập tức trở mặt động thủ". Trên mặt Hàn Lập ngay lúc đó khẽ nở một nụ cười quỷ dị nói.

"Đạo hữu chẳng lẽ thần trí không bình thường. Tại hạ rõ ràng chính là Hỏa Nguyệt nhân, như thế nào lại đầu nhập vào Giác Xi tộc". Dị tộc nhân trong hồng quang ngẩn ra nhưng lập tức lộ ra vẻ giận dữ quát lớn hỏi.

"Đạo hữu có phải là Hỏa Nguyệt nhân hay không tại hạ có thể không quan tâm nhưng lúc trước một mình ở lại trong lầu các các hạ đã động tay động chân chẳng lẽ cũng muốn phủ nhận sao. Bảo tại hạ đem đồ vật giao cho ngươi không bằng đạo hữu cầm

đồ vật trong tay giao cho Hàn mỗ đi. Tại hạ đồng dạng tặng một cũng là tặng mà tặng hai cái cũng là tặng". Hàn Lập lạnh nhạt nói

Những lời này mới chỉ nói ra một nửa thì dị tộc nhân trong hồng quang sắc mặt rốt cục đại biến. Câu cuối cùng vừa chấm dứt thì đột nhiên vị Hỏa Nguyệt nhân này hai tay kết quyết, bên ngoài thân hồng quang quay tròn vừa chuyển, một vòng hồng nguyệt phóng lên cao, chỉ thấy người chớp động một cái rồi có cái gì đó bay vút lên trời cao không thấy bóng dáng.

Mà cùng lúc đó, thân hình vị dị tộc này thoáng mơ hồ rồi trong hồng quang đồng thời xuất hiện ba đạo hư ảnh hoàn toàn giống nhau. Ba cái hư ảnh này đồng dạng hai tay chắp sau lưng mặt không chút thay đổi nhìn Hàn Lập không nói gì. Thấy cử động dị thượng của đối phương nhưng Hàn Lập vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, ngược lại khóe miệng khẽ nhếch lên một chút sau đó vỗ tay cười ha hả nói:

"Quả nhiên là hảo tính kế, trước tiên thả ra linh lực đưa người Giác Xi tộc tới, sau đó lại lấy lui làm tiến, chuẩn bị quấn đấu chi sách để cho ta không thể lập tức rời đi".

Thấy bộ dáng của Hàn Lập thong dong như vậy, ba đạo nhân ảnh trong hồng quang trên mặt đều lộ ra một tia kinh ngạc nhưng lạnh lùng nói:

"Ta mặc dù không biết tại sao ngươi lại biết ta để lại dấu vết chỗ thần tượng nhưng nếu ta đã gọi người khác tới thì ngươi cũng đừng nghĩ tới chuyện đi được. Nếu ngươi thức thời thì mau giao cái hộp ngọc cho ta. Hoằng mỗ còn có thể cho ngươi cầu tình, nói không chừng sẽ thả ngươi một cái mạng"

Khẩu khí của hư ảnh này có vẻ tự tin dị thường!

Này cũng khó trách, người của Giác Xi tộc chỉ cách bọn họ bất quá mười mấy dặm mà thôi, căn bản chỉ chốc lát công phu liền có thể chạy tới

"Cái ngươi mới vừa rồi thả đi chính là cái này ư". Khóe miệng Hàn Lập có chút nhếch lên, trên mặt lộ ra một tia thần bí rồi đột nhiên

ngửa bàn tay nhìn như tùy ý hướng vào hư không bên cạnh đánh ra một trảo.

Hồng quang chợt lóe lên rồi một đoàn hỏa hồng quang đoàn to cỡ đầu người quỷ dị xuất hiện ở trong lòng bàn tay hắn

"Không thể nào, ngươi làm như thế nào mà bắt được nó". Ba đạo hư ảnh trong hồng quang đồng thời run lên, mặt lộ ra vẻ kinh sợ

Giờ phút này trong hồng sắc quang đoàn rõ ràng là vật do hồng nguyệt linh lực biến thành mà lúc trước đã bắn lên không trung! Nhưng không chờ Hàn Lập đáp lời, ba cái nhân ảnh trong hồng quang thoáng một cái rồi đồng thời chậm rãi mà lui về phía sau, trên mặt tất cả đều lộ ra vẻ cảnh giác vạn phần.

Hàn Lập thấy cảnh này thì đầu tiên là ngẩn ra nhưng rồi lại lập tức cười lạnh một tiếng. Tay vừa đảo, bạch quang chợt lóe lên rồi một cái hộp ngọc phía ngoài có dán hồng sắc phù lục hiện lên ở tại trong tay, hắn ném lên không trung. Cái hộp này sau khi quay tròn trôi nổi trên trời cao một vòng thì phiêu phù bất động trên đó. Tiếp theo ngón tay Hàn Lập búng ra một cái, hàn quang chợt lóe lên, mấy đạo thanh sắc kiếm quang bắn ra kích thẳng đến cái hộp ngọc.

"Ngươi điên rồi!" Hỏa Nguyệt nhân nguyên bổn đang chậm rãi lui về phía sau vừa thấy hành động này của Hàn Lập thì nhất thời lại càng hoảng sợ, nhưng lập tức phản ứng gầm lên một tiếng

Chỉ thấy hai cái hư ảnh trong đó vừa động rồi từ trong hồng quang bay vọt ra. Độn tốc kỳ khoái vô cùng, chỉ một cái chớp động đã tới ngay trên không trung. Trong đó một đạo hóa thành một cái bàn tay màu hồng hung hăng chộp tới cái hộp ngọc.

Một đạo hư ảnh khác thì ngừng lại một chút, khuôn mặt nanh ác, thân hình đột nhiên nổi lên xích mang khác thường rồi hóa thành một đạo xích hồng vọt đến chỗ Hàn Lập.

Về phần đạo hư ảnh thứ ba thì vẫn đứng ở xa xa trong hồng quang không di chuyển một chút nào. Hiển nhiên cử động cao thâm khó lường vừa rồi của Hàn Lập đã làm cho vị Hỏa Nguyệt nhân này vạn phần cẩn thận, chỉ dám khu động hóa thân công kích còn bản thể thì vẫn đứng tại chỗ.

Phảng phất như hai đạo hư ảnh công kích quá nhanh, hơn xa dự đoán của Hàn Lập nên hắn căn bản không kịp phản ứng. Chỉ thấy bàn tay màu hồng kia nắm lấy cái hộp ngọc vào tay đồng thời một đạo hư ảnh khác thì chợt lóe lên biến thành một đạo xích hồng xuyên qua thân thể Hàn Lập mà qua.

Tiếp theo xích mang thu liễ lại hiện ra hư ảnh đứng cách phía sau Hàn Lập mấy trượng mà quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy thân thể Hàn Lập xuất hiện hỏa quang lóe lên, lại có tiếng phù một tiếng rồi bỗng nhiên hóa thành một đoàn hỏa cầu màu đỏ đậm bốc cháy rừng rực.

Trong chớp mắt, thân thể Hàn Lập trong hỏa quang đã biến thành tro bụi.

Hỏa Nguyệt nhân trong hồng quang vừa thấy hộp ngọc tới tay rồi Hàn Lập dễ dàng bị kích sát như thế thì ngược lại lại ngẩn ra, mơ hồ cảm giác được có chút không thích hộp. Nhưng không chờ hắn kịp suy nghĩ cẩn thận thì cái hộp ngọc trong bàn tay to màu hồng kia đột nhiên mặt ngoài thanh mang lóe lên rồi một chút quỷ dị biến thành một viên châu màu xanh to cỡ nắm tay.

Bàn tay to nọ chưa kịp phản ứng gì thì viên châu này liền chợt lóe lên rồi nổ tung. Tiếng nổ như tiếng sấm nổi lên, vô số thanh sắc điện hồ bắn ra đem bàn tay to lớn màu hồng xuyên thủng thành hàng trăm ngàn lỗ thủng. Bàn tay to chợt lóe lên rồi tiêu tan mất.

"A!" Vừa thấy cảnh này, Hỏa Nguyệt nhân trong hồng quang cả kinh, sắc mặt trắng bệch há miệng phun ra một ngụm máu màu xanh

"Ta tưởng là hóa thân thuật huyền diệu gì. Nguyên lai bất quá chính là phân hồn thuật. Nếu như vậy, mấy cái hóa thân này tại hạ sẽ không khách khí thu nhận lấy". Đột nhiên, thanh âm Hàn Lập từ bốn phương tám hướng ong ong truyền đến, theo sau đạo hư ảnh thứ hai đang đứng trên mặt đất đột nhiên bị một đạo hắc tuyến lóe cùng một cái kim sắc trường nhận từ phía dưới quỷ dị

chém lên. Động tác cực nhanh, giống như điện quang lôi thạch một bực như nhau.

Sau khi hét thảm một tiếng, hư ảnh bị thế công sét đánh không kịp bưng tai chém làm hai nửa. Tàn thi thoáng một cái ngã quỵ trên mặt đất rồi lập tức hóa thành một tia linh quang tan đi. Lúc này mới thấy kim quang chợt lóe, một khối kim giáp khôi lỗi tay cầm trường nhận từ phía dưới mặt đất như quỷ mị chậm rãi chui lên.

Lại một khối phân thân nữa trong nháy mặt bị diệt, Hỏa Nguyệt nhân trong hồng quang sắc mặt thêm trắng bệch, tiếp theo hai gò má lại đỏ ửng lên một cách khác thường. Xem ra nguyên khí thật sự bị tổn thất không nhỏ.

Nhưng vị Hỏa Nguyệt nhân này cũng đủ quyết đoán, cơ hồ ngay tại lúc hóa thân thứ hai bị hủy thì đột nhiên không nói hai lời ha miệng phun ra một cái chuông nhỏ màu xanh rồi búng ngón tay bắn ra

"Đang", môt tiếng chuông đinh tai nhức óc vang lên, một cỗ vô hình âm ba lấy cái chuông đồng làm trung tâm hướng ra bốn phương tám hướng mà khuếch tán đi. Tiếp theo, Hỏa Nguyệt nhân sắc mặt dữ tơn chợt lóe qua. Hắn không tin trong tình hình này đối phương có thể ngăn cản hắn tìm đến chỗ người của Giác Xi tộc, bất quá hắn cũng không có chút ý tứ nào tiếp tục ở lại chỗ này để liều mạng với Hàn Lập. Thân hình vừa động, cả người đã hóa thành một đạo hồng quang hướng lên trời cao bay đi.

Nhưng một tiếng hừ lạnh từ hư không truyền ra, hồng quang mới bay được lên cao chừng năm sáu mươi trượng thì đột n hiên trên không thanh quang chợt lóe, một đóa hoa sen màu xanh quỷ dị hiện lên, tiếp theo môt hóa, hai hóa bốn, bốn hóa tám mà trên trời cao hình thành một đánh thanh quang. Đám thanh liên này quay tròn một vòng, hình thể trong nháy mắt biến to hơn một trượng một chút đem cả bầu trời che kín lại.

Lần này, Hỏa Nguyệt nhân cả kinh không phải là nhỏ nhưng hắn không nói gì, hai tay giương lên. Một thanh đoản đao màu bạc cùng một cái lệnh bài ánh vàng rực rỡ đồng thời kích bắn ra.

Đoản đao vừa bay ra đã liền hóa thành một cái cự nhân mấy trượng hướng lên trời cao hung hăng chém đi.

Kim sắc lệnh bài thì sau khi lên một tiếng vù vù đột nhiên từ trong lệnh bài bay ra một cái nhân ảnh cả người kim quang lòe lòe, trên lưng có hư ảnh hai cánh giương nanh múa vuốt đánh đến.

"Ầm ầm", sau hai tiếng nổ, ngân quang cùng kim ảnh cơ hồ đồng thời đánh tới trên thanh sắc cự liên. Song phương vừa tiếp xúc, thanh sắc cự liên bắt đầu rung động nhưng một lát sau liền tấc tấc vỡ vụn ra.

Theo sát sau đó, Hỏa Nguyệt nhân thấy cảnh này thì trong lòng mừng rỡ nhưng sau một khắc thì vẻ tươi cười trên mặt liền lập tức đọng lại. Chỉ thấy thanh liên vừa tán đi thì thanh quang lòe lòe rồi bất ngờ lại có một đóa cự liên khác chắn ở trước mặt.

------oOo------

Chương 1561: Đại địch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hỏa Nguyệt nhìn thấy cảnh này thì biến sắc, lúc này một bên cấp bách lấy hai kiện bảo vật điên cuồng tấn công, một bên thì thầm trong miệng, tựa hồ muốn thi triển ra thần thông lợi hại gì đó. Nhưng đúng lúc này, thanh âm Hàn Lập thản nhiên truyền đến lần nữa: *"Các hạ nếu đã rơi vào trong kiếm trận của ta thì không cần phải nói nhiều, hay là để Hàn mỗ tiễn ngươi một đoạn đường!"*

Vừa dứt lời, đột nhiên liên hoa đối diện chợt tiêu tán, hóa thành vô số thanh sắc quang thải đầy trời. Một ngân sắc cự nhận cùng kim sắc giao ảnh hiện ra, thoáng lên một cái rồi biến mất, ngay cả một tia gợn song cũng không có. Trong lòng Hỏa Nguyệt trầm xuống, thân hình không khỏi dừng lại.

Mà đúng lúc này, thanh sắc quang thải trước mặt đột nhiên đại phóng quang mang, tiếp theo phảng phất như lũ lụt kéo đến. Hỏa Nguyệt đã sợ lại càng hoảng hơn, nguyên bản pháp quyết đọc xong chuẩn bị xuất ra lại do dự.

Chỉ thấy hồng quang trên người hắn xoay tròn, vô số hồng sắc quang nhận quỷ dị hiện ra, dưới sự thúc dục liền tự động bay quanh bốn phía, phát ra tiếng *"xuy xuy"*.

Trong chớp mắt, từng đạo cuồng vũ sắc bén hình thành cơn lốc, đem hắn bảo vệ bên trong. Thấy cảnh này, trong lòng Hỏa Nguyệt buông lỏng, tiếp theo thanh sắc quang mạc tràn đến, giống như nước biển trôi qua. Nhưng khi hắn ngưng thần nhìn kỹ thì trong lòng liền giật mình, chỉ thấy sau khi thanh quang hiện lên, cảnh sắc bốn phía đột nhiên trở nên mơ hồ, thanh hình hắn hiện lên giữa một thảo nguyên đầy cỏ xanh.

Chung quanh đều là cỏ xanh cao không quá một tấc, xen lẫn là rất nhiều hoa dại màu sắc khác nhau, xa xa lại mơ hồ truyền đến tiếng chim hót. Khung cảnh tuyệt đẹp như thế làm cho người ta không khỏi cảm thấy thư thái, toàn thân thả lỏng rất nhiều. *"Ảo thuật!"*

Hỏa Nguyệt không phải kẻ đơn giản, vẻ mê ly trong mắt chợt lóe, liền lập tức tỉnh lại.

Hắn vội vàng nhìn lên trời cao.

Chỉ thấy bầu trời cao vô cùng, ngoại trừ vài đám mây trắng thì thảo nguyên rộng mênh mông không thấy điểm cuối. Mà Hỏa Nguyệt cũng cảm thấy mặt đất dưới chân mềm mại dị thường, đồng thời trong mũi tràn đầy mùi hoa cỏ, không chút nào nhìn ra có điểm sơ hở. Cả người phảng phất như đang thật sự ở trên một đại thảo nguyên mênh mông! *"Phá!"*

Sắc mặt Hỏa Nguyệt trầm trọng, miệng quát lên một tiếng, đột nhiên cắn đầu lưỡi, đồng thời hai tay phất ra. Chỉ thấy hồng sắc quang nhận trong cơn lốc rung động một trận, tiếp theo giống như mưa bắn ra bốn phương tám hướng. Từng đạo bạch ngân hiện giữa không trung, hồng nhận này sắc bén dị thường, phảng phất như muốn trực tiếp phá vỡ hư không.

Huyết nhận điên cuồng chém ra bốn phía, đột nhiên một màn sáng mờ hiện lên, tiếp theo cảnh sắc trở nên mơ hồ, thảo nguyên và bầu trời kia đều biến mất.

Thấy cảnh này, Hỏa Nguyệt mừng rỡ, ảo thuật này không ngờ lại dễ dàng phá như thế, thật sự có chút ngoài ý muốn.

Nhưng hắn chỉ vừa tươi cười thì cảnh sắc bốn phía lại vặn vẹo, tiếp theo ngoài ý muốn bộc phát ra một mảnh lục quang chói mắt.

Hắn không khỏi híp mắt lại, nhưng lập tức hồng quang ngoài thân chợt lóe, bốn phía thân thể lần nữa hiện ra vô số quang nhận bảo vệ lấy hắn.

Bất quá, khi ánh sáng trước mắt sau khi ngưng tụ xong thì sắc mặt hắn lần nữa trở nên cực kỳ khó coi.

Chỉ thấy cảnh sắc bốn phía sau khi thay đổi, phụ cận hiện ra đại thụ cao chọc trời, thân to hơn mười trượng, cành lá cực kỳ rậm rạp, cơ hồ che cả bầu trời.

Hắn hiện tại có vẻ như đang đứng trong rừng sâu.

Hắn hiển nhiên hiểu rõ mình vẫn chưa thoát khỏi ảo thuật, một lần nữa lại rơi vào trong đó.

Tình hình này hiển nhiên khiến Hỏa Nguyệt vừa sợ vừa giận.

Nhưng lúc này, hắn chưa kịp xuất ra thần thông gì thì đất rung núi chuyển, tiếp theo đại thụ bốn phía bật gốc, hướng về chỗ hắn đánh tới. Hỏa Nguyệt cả kinh, không kịp suy nghĩ nhiều, quang nhận sắc bén liền lập tức hướng về phía không trung chém tới.

Trong nháy mắt, đại thụ chưa kịp đến gần Hỏa Nguyệt thì đã bị hồng mang chém thành vô số mảnh!

Hỏa Nguyệt trong lòng buông lỏng, đang định thúc dục quang nhận tiếp tục đánh về bốn phía, phá vỡ ảo thuật thì đột nhiên tiếng *"Phanh phanh"* trầm muộn truyền tới, một bóng đen trên không trung dĩ nhiên cứng rắn vô cùng, không bị quang nhận chém đứt. Hồng quang trên quang nhận vừa chém tới liền tiêu tán, mà bóng đen này sau khi thoáng lên một cái liền biến ảo to lên gấp mấy lần, rõ ràng là một ngọn núi màu đen to hơn trăm trượng. *"Hả!"* Hỏa Nguyệt kinh hãi, mở miệng phun ra một đoàn hồng vụ, bên trong mơ hồ có vật gì đó!

Nhưng hồng vụ khi tiếp xúc với tiểu sơn thì hồng quang chợt lóe, liền hiện ra là một bảo vật như tấm ván gỗ màu hồng, mặt ngoài có vô số phù văn chớp động. Ngay cả khi uy lực tấm ván gỗ này không nhỏ, nhưng như thế nào có thể so sánh được với uy lực của Nguyên Từ Thần Sơn.

Hắc sắc tiểu sơn chỉ một lát đã đè cho hồng quang trên tấm ván phải tiêu tán, sau đó không chút dừng lại, chợt lóe lên ngay trên đầu dị tộc nhân. *"Không tốt!"* Hỏa Nguyệt chỉ có thể kêu lên một tiếng, cả người liền bị hắc sắc tiểu sơn đè xuống.

Đồng thời cảnh sắc bốn phía sau khi vặn vẹo, linh quang biến mất thì cảnh vật liền trở lại như ban đầu. Hỏa Nguyệt lần nữa xuất hiện trong tiểu cốc.

Nhưng hắn hiện đã bị hắc sắc tiểu sơn đè xuống.

Sau một khắc, một tiếng nổ kinh thiên động địa từ dưới đất truyền lên.

Sắc sắc tiểu sơn đã đè lên mặt đất tạo thành hố to vài trượng.

Mà Hỏa Nguyệt thì bị đè bên dưới, đã hóa thành một đống thịt vụn.

Mặc dù hắn và Hàn Lập cùng là tồn tại Luyện Hư Kỳ, nhưng thân thể lại yếu đến không ngờ.

Đáng thương cho Hỏa Nguyệt, thân là tồn tại Luyện Hư Kỳ, tất cả thần thông hiển nhiên chưa biểu hiện ra hết.

Đáng tiếc hắn ngay từ đầu bởi vì thi triển Hóa Thân Bí Thuật, bị Hàn Lập dùng Lôi Châu cùng Giáp Nguyên biến thành khôi lỗi tập kích làm cho nguyên khí đại thương. Sau đó hắn lại hãm nhập vào huyễn thuật trong Xuân Lê Kiếm Trận của Hàn Lập, bị Nguyên Từ Thần Sơn thật giả khó phân biệt một kích đánh lén, liền dễ dàng phá hủy thân thể. Bất quá giờ phút này hồng quang phía dưới hắc sắc tiểu sơn chợt lóe, một viên châu nhỏ cỡ quả trứng gà chợt lóe lên rồi chui vào lòng đất không thấy bóng dáng.

Đột nhiên từ đáy hắc sắc tiểu sơn chợt phát ra ánh sáng mờ, tiếp theo hôi quang bắn ra, trong nháy mắt đem hồng sắc viên châu bao phủ vào, làm nó không thể nhúc nhích một chút nào. Tiếp theo hôi quang chợt lóe, viên châu bị ném mạnh lên mặt đất, đồng thời thanh quang trên đỉnh tiểu sơn chợt lóe, một đạo nhân ảnh quỷ dị hiện lên, tay nhẹ vẫy về phía viên châu. *"Vù"* một tiếng, một cổ cự lực trong nháy mắt đem viên châu bay vào bàn tay. Nhân ảnh đúng là Hàn Lập, hắn cúi đầu nhìn vật trong tay, chỉ thấy viên châu này lập lèo màu hồng, bên trong trong suốt sáng long lanh, một tiểu nhân đang ẩn phía trong.

Xem diện mục thì giống như đúc Hỏa Nguyệt, chỉ là trên trán xuất hiện một tiểu thương mờ nhạt.

"Ngươi quả nhiên có liên quan với Giác Xi Tộc! Tại hạ rất hiếu kỳ, không biết đạo hữu rốt cuộc là Giác Xi tộc nhân hay là Hỏa Nguyệt tộc nhân." Hàn Lập tùy ý kẹp viên châu vào giữa hai ngón tay, trên mặt lộ ra tia cười này. Tiểu nhân trong viên châu thế nhưng lại nhắm nghiền mắt không trả lời. *"Ngươi nếu mưu đồ đoạt ngọc hạp trong tay Hàn mỗ, hẳn là biết một số thứ liên quan nào đó. Ngươi nếu như thức thời, nói cho ta biết tin tức ta muốn nghe thì không chừng ta có thể…." "Ngươi còn có thể thả nguyên thần ta tự do sao?"* Chưa chờ Hàn Lập nói xong, tiểu nhân trong viên châu đột nhiên mở mắt, mặt không chút biểu tình nói. *"Không thể, chỉ có thể tránh cho việc ngươi thống khổ khi sưu hồn luyện phách mà thôi!"* Hàn Lập nhướng mày, lạnh lung trả lời.

"Nếu như vậy thì ta không có gì để nói cả. Ngươi nếu muốn dùng sưu hồn thuật với ta thì tốt nhất đừng lãng phí lực làm gì cho mệt. Trong thần thức của ta đã sớm bị tồn tại cấp cao trong Thánh Tộc hạ cấm chế, cho dù là Thánh Tộc trên cấp ba thi pháp sưu hồn thì ta nhiều lắm tự bạo thần niệm." Trên mặt tiểu nhân đột nhiên lộ ra một tia cười.

Hàn Lập nghe câu trả lời thì nhướng mày, lập tức hai mắt nhìn về phía tiểu nhân trong viên châu, hay ngón tay kẹp chặt.

Chỉ thấy tiếng lôi minh phát ra, kim sắc điện hồ chớp động, viên châu trong nháy mắt vỡ tan, tiểu nhân bên trong cũng bị tiêu diệt.

Hàn Lập mặc dù không biết lời đối phương là thật hay giả, nhưng hắn cũng không có ý định lãng phí thời gian tại đây.

Vì phòng ngừa thần niệm đối phương có tiêu ký cảm ứng gì đó, cho nên hắn cũng không thể để nguyên thần đối phương còn sống rời khỏi đây. Cho nên khi thấy không thể biết được điều muốn biết, hắn liền không chút do dự hạ độc thủ.

Hắn không biết, ngay lúc nguyên thần Hỏa Nguyệt nhân bị diệt, tại một chỗ phiêu đãng trên Lục Quang Thành, trong một tòa ngân sắc đại điện, có người đột nhiên hô lên kinh ngạc. *"Di"*. *"Đồ huynh, xảy ra chuyện gì vậy?"* Tên còn lại có chút tò mò hỏi một

câu.

"Cấm chế mà ta lưu trong thần niệm Hoằng Ngân đã biến mất, có vẻ hắn đã chết." Một lão giả mặc ngân bào, ngồi trên ghế màu trắng sữa chau mày nói. Trên đầu hắn có một cái sừng màu đỏ sậm, tay hư không một trảo, một thanh sắc mộc bài liền hiện ra. Trong mộc bài có một viên tinh thạch màu hồng, bộ dáng như đã vỡ vụn thành từng mảnh. *"Như thế nào vậy, hắn bị vây công sao?"* Một gã khác hỏi, đồng dạng cũng mặc ngân bào, nhưng chỉ là một trung niên nhân hơn bốn mươi tuổi, có chút nghi hoặc hỏi.

"Cũng có thể là vậy, dù sao tu vi Hồng Diệt cũng không kém, mà lần trước hắn truyền tin, Lục Quanh Thành này không hề có tồn tại Thánh Tộc tam giai. Nếu không phải bị vây công thì hắn không dễ dàng chết được. Hoặc có thể có tồn tại cấp cao của Thánh Tộc lẻn vào thành, nếu như có loại tồn tại này thì ngay cả người giám thị cũng không thể phát hiện được." Lão giả vuốt chòm râu, gật đầu nói.

"Nếu nói như vậy, vì để ngừa vạn nhất thì chúng ta nên đích thân đi một chuyến. Chỉ là không rõ lần này động thủ là muốn lấy vật gì, dĩ nhiên lại phiền đến chúng ta ra tay với đám người Thánh Tộc." Trung niên nhân khẽ thở dài, có chút không cho là đúng.

------oOo------

Chương 1562: Thiên huyền la ban

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Cho dù có bước vào nửa bước nhưng cũng không phải thật sự là Thánh Tộc. Tu vi hai người chúng ta tương đương với Thánh Tộc Nhất Giai, nhưng khi tiến giai thì phải mượn sức mười vị trưởng lão dùng bí thuật thay phiên quán thể, mới may mắn đột phá chướng ngại. Nhưng thần niệm và công pháp thì lại không tốt, không thể tĩnh tâm tu luyện mấy ngàn năm, căn bản không thể so với Thánh Tộc chính thức. Lúc này đây nếu nhân thủ không đủ thì mấy vị trưởng lão cũng không nhất định phải điều chúng ta đi." Lão giả lắc đầu nói.

"Điều này cũng đúng, bất quá cho dù là như vậy, hai ta liên thủ cũng chính thức được coi là thánh tộc Nhị Giai, nghĩ rằng cũng có lực đánh một trận. Mà khả năng xuất hiện Thánh Tộc trong Lục Quang Thành cũng cực kỳ thấp." Trung niên nhân cũng gật đầu nói.

"Bất quá, tiểu tử Hoằng Diệt này có chút đáng tiếc!" Lão giả không biết nghĩ gì, trên mặt hiện lên vẻ tiếc nuối.

"Ta nghe nói người này sở hữu hai loại huyết mạch của Hỏa Nguyệt Tộc cùng Giác Xi Tộc, cũng là bộ tộc hỏa hệ các ngươi, chẳng lẽ cùng Đồ huynh có quan hề gì sao?" Trung niên nhân nghe vậy, đột nhiên cười.

"Đồ mỗ nói ra làm Nanh huynh chê cười, lại nói tiếp, người này thật đúng hậu nhân của một người có quan hệ xâu xa với ta. Lúc đầu trong lúc vô tình mang hắn về, bảo hắn trà trộn vào Thiên Vân chư tộc, bất quá thiên phú tu luyện của hắn đích xác cực cao, một ngày nào đó có thể đạt đến cảnh giới của ta và ngươi. Mà trưởng lão Viêm Hệ bộ tộc chúng ta cũng đã chuẩn bị tốt, chỉ cần chờ nhiệm vụ nằm vùng của hắn chấm dứt thì khi về sẽ tẩy tủy,

đem thân thể hắn hoàn toàn chuyển thành Giác Xi Tộc chúng ta. Nhưng không nghĩ tới, mắt thấy việc sắp hoàn thành thì lại bị phá hoại." Vẻ mặt lão giả trở nên âm trầm.

"Hắc hắc, Đồ huynh không cần tiếc nuối, ta sẽ bắt hung thủ đã giết hắn băm thây vạn đoạn. Đáng tiếc, vì sợ hắn bị người ta phát giác nên chúng ta vẫn chưa để lại tiêu ký trên người hắn. Nếu không thì đã có thể dễ dàng tìm ra hung thủ. Nhưng chuyện này cũng không quan trọng, chúng ta đã đem hơn nửa nhân thủ thả ra ngoài, bọn họ tuyệt đối chạy thoát rồi." Trung niên nhân mỉm cười nói.

"Có các đại trưởng lão tự mình ban thưởng Hạ Thiên Huyền La Bàn thì hiển nhiên không cần lo lắng chuyện bọn họ trốn thoát. Phiền toái duy nhất chính là thứ kia không phải chỉ có một kiện, hơn nữa không biết có trong tay Vạn Cổ Tộc Nhân hay không. Chúng ta cũng không nên bức bọn họ vào tình thế cấp bách, phá hủy mấy thứ này. Các đại trưởng lão cũng hiểu rõ, muốn mang những đồ vật này còn nguyên vẹn trở về." Lão giả sau khi suy nghĩ một chút thì nói.

"Điểm này ta hiển nhiên biết, nếu không phải hai ta vẫn còn trốn trong chiến chu chưa lộ diện, muốn xác định mục tiêu, dùng thủ đoạn lôi đình đoạt vật thì căn bản đã không cho bọn hắn cơ hội phản ứng. Dựa theo kế hoạch lúc trước, trước tiên phái Hoằng Diệt xác định xem đồ vật kia ở trong tay kẻ nào, sau đó lưu lại dấu hiệu, rồi chúng ta sẽ động thủ. Nhưng hiện tại Hoằng Diệt đã chết, đồ vật nọ đang ở đâu cũng không rõ. Điều này có chút phiền phức!" Trung niên nhân lại nhướng mày.

"Đích xác có chút khó giải quyết, nhưng cũng không phải là không thể giải quyết. Đồ vật nọ quan trọng như thế, nghĩ phải để ở nơi đại quân canh phòng nghiêm ngặt, tuyệt đối không thể giao cho kẻ có tu vi thấp. Dù sao xuất ra nhiều nhân thủ như vậy chính là muốn đem tu luyện giả trong Lục Quang Thành một mẻ bắt hết. Những tu luyện giả cấp thấp thì không có một chút cơ hội chạy thoát. Nếu người nọ thật sự ngu xuẩn đến mức giao vật đó cho tu luyện giả cấp thấp giữ thì đúng là tiện nghi cho chúng ta. Kể từ đó, phạm vi sẽ rút nhỏ lại, ta phỏng chẳng vật đó sẽ ở trong tay thượng tộc cấp cao. Đương nhiên nếu thật sự có Thánh Tộc thì

đồ vật đó khẳng định là ở trong tay Thánh Tộc." Lão giả chậm rãi phân tích.

"Lời này cũng đúng, nếu là trong phạm vi này thì mục tiêu thật sự giảm đi rất nhiều. Thượng tộc trung giai thì giao cho Vũ Giao đối phó là được. Chỉ là mấy tên Thượng Tộc tam giai thì chúng ta phải tự thân xuất mã, phối hợp với người khác." Trung niên nhân cũng gật đầu đồng ý.

"Sáu gã dẫn đầu, lưu lại hai người ở trên chiến thuyền, còn tất cả người khác đều phái ra ngoài. Dựa theo thời gian thì dị tộc cấp thấp hẳn là đã xử lý xong rồi, không có những tên cấp thấp đó quấy nhiễu, có thể sử dụng Thiên Huyền La Bàn mà các trưởng lão ban cho.

Tồn tại cấp cao thì hẳn là có thể xác định dễ dàng vị trí." Lão giả thì thào nói.

Trung niên nhân nghe như thế thì không có tiếp lời, nhưng ánh mắt lại chớp động, lộ ra vẻ như đang nghĩ tới điều gì đó.

Lúc này tại phụ cận Lục Quang Thành, cự ưng cùng ngân sắc giáp sĩ trên độc mộc trải qua một phen tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm ra tu luyện giả dị tộc, khoảng mười tám tên đều bị giết hoặc bị bắt làm tù binh, chỉ có một số ít ẩn nặc cao minh ở gần đó, hy vọng có thể thoát được một mạng.

Mặt khác, mấy tên cấp cao thì dựa vào pháp lực cao thâm đã sớm trốn không thấy bóng dáng. Nhưng kim giao lại đuổi theo phía sau, về phần có thể đuổi theo hay không thì chỉ có trời mới biết.

Bất quá xem ra giáp sĩ cùng song đầu ưng vẫn chỉ tìm kiếm ở gần đó, không có chút ý tứ trợ giúp linh thú này, có lẽ biết *"Vũ giao"* kia đáng sợ.

Mà song đầu ưng cùng giáp sĩ cứ khoảng một tấc đất lại tìm kiếm thật kỹ. Đỉnh núi phụ cận hoặc là trong rừng sâu thỉnh thoảng có một hai đạo độn quang từ chỗ bí ẩn bỗng nhiên bay ra, tiếp theo là đàn lớn song đầu ưng hoặc vài chiếc độc mộc lập tức bay lên, phát ra các loại công kích đem độn quang tiêu diệt không còn bóng dáng.

Mà giờ phút này Hàn Lập đã cách Lục Quang Thành bảy tám chục dặm.

Trước đó hắn đại chiến với gian tế của Hỏa Nguyệt Nhân nhìn như kịch liệt, chấn động thật lớn, nhưng trên thực tế lại nằm trong sự trói buộc của Xuân Lê Kiếm Trận, một chút linh khí ba động cũng không phát ra ngoài kiếm trận này.

Thậm chí ngay cả Hỏa Nguyệt Nhân cuối cùng phát ra cổ âm ba kinh người, nhưng cũng bị uy năng huyền diệu của Xuân Lê Kiếm Trận dễ dàng hấp thu.

Cho nên mặc dù hai người một phen tranh đấu gần phụ cận Lục Quang Thành, nhưng Giác Xi Tộc Nhân từ đầu tới cuối lại không hề phát hiện.

Mà sau khi Hàn Lập phá hủy nguyên thần Hỏa Nguyệt Nhân, lập tức từ trên người hắn tìm được một khối ngọc hạp cùng Kim Huyết Hoàn.

Sau đó dùng hỏa diễm biến thi thể kia thành tro bụi.

Tiếp theo hắn thu bảo vật cùng kiếm trận lại, dùng Hóa Thanh Phù lặng lẽ rời đi.

Lấy uy lực của Chân Linh Phù như Hóa Thanh Phù, ngay cả là tồn tại cùng cấp với Hàn Lập cũng rất khó phát hiện.

Cho nên truy binh Giác Xi Tộc hiển nhiên lại càng không thể phát hiện được.

Kết quả, Hàn Lập cứ như vậy nghênh ngang bay qua từ trên đỉnh đầu song đầu ưng và thuyền độc mộc.

Việc này truy binh Giác Xi Tộc hiển nhiên không hề phát hiện.

Về phần Đại Đầu cùng Lục phu nhân, khi Hàn Lập trì hoãn một lúc thì không biết đã phi độn đến nơi nào rồi.

Bất quá nếu cần ẩn nặc thân hình, độn tốc bọn họ hiển nhiên không thể quá nhanh, hơn phân nửa là đang còn trong phạm vi mấy trăm dặm.

Hàn Lập trong lòng tự định giá, nhưng lại không chút dừng lại, một bên lưu tâm động tĩnh phụ cận, một bên hướng về phía có ít truy binh nhất mà bay đi.

Chỉ một lúc, Hàn Lập đã rời xa Lục Quang Thành mấy trăm dặm, trong tầm mắt đã không còn thấy bất cứ bóng dáng kẻ địch nào nữa.

Hắn thở phào mọt hơi, nhưng vẫn không thu hồi Hóa Thanh Phù. Ai biết được Giác Xi Tộc Nhân có hay không am hiểu bí thuật đặc thù, hoặc là nắm giữ bảo vật quỷ dị gì đó, có thểm đem phạm vi dò xét phóng đại ra mấy ngàn dặm.

Hàn Lập không biết rõ, nhưng cẩn thận thì vẫn hơn.

Ngay lúc hắn mắt thấy càng lúc càng rời xa Lục Quang Thành, thì trên khoảng không ngân sắc cự đảo, đang có sáu đạo hắc ảnh phiêu phù.

Trong đó có hai người rõ ràng là lão giả và trung niên nhân nói chuyện trong đại điện lúc trước.

Bốn người còn lại cao thấp mập ốm khác nhau, dường như thân phận cũng khác nhau.

Mà giờ phút này, trung tâm sáu người là một bảo vật giống như la bàn đang chậm rãi chuyển động.

Chính giữa bảo vật này là một mũi tên dài một tấc, chớp động liên tục, trên mặt la bàn có khắc một số hoa văn cổ quá, đồng thời có kim sắc phù văn hiện ra, phiêu vũ bất định.

Dưới cái nhìn không chớp mắt của sáu người, bỗng nhiên mũi tên chuyển động mấy vòng, sau đó đột nhiên đứng yên.

Đầu mũi tên sau khi dừng lại thì chỉ về một hướng nào đó, ngoài ra còn có quang mang thiểm thước.

"Được rồi, tồn tại cường đại thứ tư đã xuất hiện. Bốn người các ngươi chia ra làm hai mà hành động, tìm kiếm ở phụ cận gần tọa độ này. Còn hai người kia thì cứ giao cho hai chúng ta là được. Xem phản ứng mãnh liệt như thế thì có lẽ là tồn tại Thượng Tộc tam giai. Bất quá sau khi các ngươi tìm được người thì trước tiên khoan ra tay, chờ sau khi chúng ta giải quyết được hai tên thì lập tức sẽ cùng các ngươi hội hợp. Nhớ kỹ, nếu như bọn hắn có ý định hủy diệt vậy đó thì nhất định phải cản lại."

"Bốn người các ngươi mang theo hai Vũ Giao để đề phòng vạn nhất có gì bất ngờ." Lão giả dời ánh mắt khỏi la bàn, lạnh lung phân phó.

"Vâng!" Bốn người nọ vội vàng khom người, tất cả đều đồng thanh đáp, thần sắc cực kỳ cung kính.

"Ưh, nếu như đã ghi nhớ tọa độ của mình thì lập tức bắt đầu hành động. Cho dù một người cũng đã ở cách đây mấy trăm dặm." Trung niên nhân cũng ở một bên phân phó.

Bốn người nọ hiển nhiên liên tục gật đầu đáp ứng, sau đó chỉ thấy lão giả đột nhiên huýt một cái, nhất thời ngân sắc cự đảo bên dưới chợt lóe kim quang, bay ra hơn mười kim sắc vũ giao, sau vài lần chớp động đã bay đến trên đầu sáu người, bay quanh không ngừng.

Lão giả mặt không chút thay đổi vung tay lên, nhất thời bốn đạo nhân ảnh bên cạnh liền hóa thành bốn đạo độn quang bay đi. Tám vũ giao trong số mười con này cũng bay theo bốn người.

Tại chỗ chỉ còn lại hai vũ giao, thành thật đứng tại chỗ.

Thấy thủ hạ đã rat ay, ánh mắt lão giả lướt qua la bàn một cái, trên mặt bỗng hiện ra vẻ kỳ quái, bỗng nhiên đánh ra một đạo hồng sắc pháp quyết.

Kết quả hồng sắc pháp quyết chợt lóe rồi nhập vào trong la bàn, kim la bàn lần nữa xoay tròn, nhưng lần này bảo vật lại chậm rãi chuyển động, chỉ vào một chỗ nào đó.

Đầu mũi tên chỉ, đúng là phương hướng mà Hàn Lập thoát đi!

------oOo------

Chương 1563: Hóa huyết

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Chuyện gì xảy ra vậy, Đồ huynh lo lắng về phương hướng kia sao?" Trung niên nhân chợt hỏi.

"Không sai, la bàn đối với hướng này cũng có phản ứng, nhưng phản ứng lúc mạnh lúc yếu, khi mạnh thì phản ứng mạnh nhất trong tất cả phương hướng, còn khi yếu thì dường như lại không có chút phản ứng. Điều này thật sự có chút kỳ quái." Lão giả nhìn chằm chằm không trung, rồi nhìn la bàn, có vài phần hồ nghi nói.

"Xem ra người nọ là người mang dị bảo, có thể ảnh hưởng đến cảm ứng của Thiên Huyền La Bàn thì pháp lực thật sự không kém, chắc là thi triển thần thông nào đó che giấu tu vi, làm cho Thiên Huyền La Bàn cũng không có cách xác định vị trí chính xác." Trung niên nhân hơi trầm ngâm, không quá khẳng định trả lời.

"Có lẽ là vậy, nhưng nếu là người trước thì thôi, còn nếu là người sau thì không thể bỏ qua. Như vậy đi, trước tiên phái hai vũ giao đi lục soát địa điểm kia, xem một chút rốt cuộc tình huống thế nào. Sau khi có kết quả, ta và ngươi cũng đã làm xong chuyện ở hướng khác, đến lúc đó lại đi một chuyến cũng không muộn." Lão giả đề nghị. *"Cách làm của Đồ huynh thật vẹn toàn, cứ như thế mà làm đi. Nếu như thuận lợi thì chỉ cần nửa ngày là sẽ giải quyết xong chuyện nơi đây."* Trung niên nhân cười hắc hắc đồng ý nói. Hiển nhiên vị này cảm thấy đoạt vật từ trong tay vài tên Luyện Hư Kỳ không phải là chuyện quá khó.

Lão giả nghe vậy thì gật đầu, huýt một cái, hai ngân sắc vũ giao sau khi bay một vòng liền bay thẳng về hướng mà la bàn chỉ. Một lát sau, chúng liền biến mất không thấy bóng dáng. Phía dưới, lão giả và trung niên nhân không chần chờ gì nữa, cùng hóa thành hai đạo kinh hồng bắn đi hai hướng khác nhau.

Trong đó một đạo đang bắn đi thì đột nhiên bạch quang chợt lóe lên, tiếp theo mờ dần, cuối cùng biến mất không thấy đâu nữa. Còn đạo kinh hồng kia sau khi bay được hơn mười dặm thì chỉ nghe *"phanh phanh"* vài tiếng, một đoàn tử sắc vân vụ phát ra, đem độn quang bao phủ vào trong. Một lát sau, vân vụ tán đi, bên trong liền trống trơn.

Trên bầu trời một vùng núi, một gã sắc mặt khô vàng, trên đầu có xúc tu, cưỡi trên linh thú giống như bích hổ phi hành về phía trước.

Bích hổ này nhìn không lớn, chỉ cỡ vài trượng, nhưng toàn thân lại phát ra từng tầng hoàng sắc hà quang, so với màu đất bên dưới thì đúng là nổ bật. Dưới ánh sáng ban ngày, từ trên cao nhìn lại, dị tộc nhân cùng bích hổ này rất khó phát hiện.

Dị tộc nhân trong lúc điều khiển linh thú phi hành thì cũng thường nhìn về phía sau, bộ dáng như sợ chết.

Người này có tu vi Luyện Hư Sơ Kỳ, nhưng không phải là Lục Phu và Đại Đầu Nhân. Xem ra ngày đó trong Lục Quang Thành, ngoại trừ bốn người Hàn Lập và Đại Đầu Nhân thì còn có kẻ khác. Không biết bọn họ làm cách nào giấu diếm sự giám thị của Đại Đầu Nhân, cũng không cùng cao giai của dị tộc khác liên lạc. Xem ra vị này vô cùng cẩn thận.

Trong thành hắn vẫn giấu diếm tu vi, căn bản không muốn cùng Đại Đầu đứng cùng một chỗ, hết sức dè dặt nên không thu hút sự chú ý của Giác Xi Tộc. Thừa dịp lúc cửa thành mở ra, liền lặng lẽ trà trộn vào đám thấp giai khác trong tộc chạy trốn.

Hiện tại dị tộc nhân này cách Lục Quang Thành chừng hơn ngàn dặm, dựa theo lẽ thường thì hơn phân nửa đã an toàn, nhưng sắc mặt hắn vẫn âm tình bất động.

Không biết vì sao, trước đó không lâu, trong lòng hắn mơ hồ có một dự cảm bất an, phảng phất như đại họa tùy thời đều có thể phủ xuống.

Tộc Tâm Mị của bọn họ tuy trên Lôi Minh đại lục chỉ là một tộc nhỏ, nhưng đối với việc cảm ứng nguy hiểm thì lại có thần thông trời phú. Cho nên đối với dự cảm này, hắn không chút nào khinh thường, cực kỳ cẩn thận chú ý bốn phía.

Đột nhiên thần sắc hắn vừa động, dường như đã nhận thấy điều gì, hai chân kẹp chặt bích hổ đình chỉ hành động, đồng thời dùng tâm thần cảm ứng. Đôi mắt lộ ra màu đỏ tươi, không ngừng đánh giá khắp nơi. Mà trên đầu hắn, đôi xúc tu cũng tùy thời chuyển động.

Đột nhiên từ hư không gần dị tộc nhân phát ra một đoàn bạch mang, bên trong mơ hồ có một đạo nhân ảnh thoáng hiện ra. Nhân ảnh khoát tay, một đạo trùng thiên kiếm quang chém ra, cực kỳ chói mắt, chỉ vừa chớp đã tới ngay trước người dị tộc nhân.

Dị tộc nhân cả kinh, nếu không phải đã cẩn thận đề phòng thì sợ rằng chỉ có thể thúc thủ đợi chết. Nhưng may là vừa rồi hắn cảnh giác, cho nên hắc quang trước người nổi lên, một hắc sắc tiểu thuẫn quỷ dị xuất hiện, đồng thời trên người phát ra tiếng vù vù, một vòng bảo hộ ba màu hiện ra.

Bích Hổ phía dưới cũng đột nhiên run lên, cái đuôi dài thoáng cái hóa thành một hắc ảnh quét ngang ra, đồng thời há miệng phun ra một đoàn lục sắc dịch cầu về hướng nhân ảnh trong bạch quang. Chất lỏng này cực kỳ hôi thối, làm cho người ta ngửi thấy chỉ muốn nôn. Dị tộc nhân này không hổ là tồn tại Luyện Hư Kỳ, dĩ nhiên trong nháy mắt công phu đã có nhiều phản ứng như vậy.

Nhưng nhân ảnh trong bạch quang lại càng kinh người, kim sắc kiếm khí chợt lóe, không bị cản trở xuyên qua hắc sắc tiểu thuẫn trảm tới trên tam sắc quang tráo. Hắc sắc tiểu thuẫn vô thanh vô tức chia làm hai mảnh, từ không trung rơi thẳng xuống. Dị tộc nhân liền biến sắc. *"Oanh"* một tiếng, kim quang trảm tới tam sắc quang tráo, bộc phát ra quang mang kinh người, phát ra tiếng bạo liệt không dứt. Tam sắc quang tráo lại dĩ nhiên có thể chặn kim sắc kiếm quang lại.

Bất quá, lúc này đoàn chất lỏng đã đánh lên trên bạch sắc nhân ảnh, đồng thời đuôi của bích hổ cũng đã quét tới.

Nhưng bạch ảnh lại lắc mình một cái, thân hình phảng phất như hư ảo, hai loại công kích đồng thời xuyên qua thân thể, đánh vào khoảng không.

"Đây là thần thông gì vậy?" Dị tộc nhân cả kinh, một bên ngừng thần nhìn, một bên lật tay, linh quang trong tay chợt lóe, hiện ra nhiều ngân sắc phù toản. Cổ tay run lên, bộ dáng sẽ ném ra.

Nhưng đúng lúc này, tại hư không phía sau dị tộc nhân, bỗng nhiên một luồng gió nhẹ thổi qua, một nhân ảnh quỷ dị theo gió hiện lên. Nhân ảnh này thân hình trong suốt, xuất hiện không chút tiếng động, phảng phất như quỷ mị.

Mà lúc này, dị tộc nhân cũng không phát hiện dị dạng phía sau, tay giơ lên, phù toản trong tay hóa thành vô số ngân sắc lôi quang bắn thẳng về đại địch trước mặt.

Tiếng ầm ầm nổ ra, ngân sắc lôi quang bạo liệt đem nhân ảnh trong bạch quang bao phủ vào trong. Ngân sắc lôi quang này cũng không biết là loại thần thông nào, sau khi phóng ra thì nhiệt độ trong chốc lát đã tràn ngập khắp hư không.

Nhân ảnh vừa thấy lôi quang có thanh thế lớn như vậy, khuôn mặt gần như trong suốt khẽ nhe răng cười, cả người liền hóa thành một tầng lục quang bắn ra, một màn khó tin xuất hiện.

Tam sắc quang tráo vốn có thể ngăn cản kim sắc kiếm quang, nhưng đối với nhân ảnh biến thành lục quang kia lại không có chút hiệu quả. Chỉ thấy lục quang chợt lóe, xuyên thủng màn hào quang, tiếp theo chui thẳng vào hộ thể linh quang của dị tộc nhân. Một tiếng kêu thảm thiết bỗng từ miệng dị tộc nhân phát ra.

Dị tộc nhân bay lên không trung, nhưng chỉ bay lên được vài chục trượng thì thân hình liền rơi xuống, huyết nhục cả người hắn lấy mắt thường có thể thấy được đang nhanh chóng khô héo biến mất. Chưa rơi xuống đất mà chỉ còn lại da, mà ngay cả nguyên thần của dị tộc nhân cũng biến mất không thấy.

Không có chủ nhân điều khiển, nguyên bản lôi quang thanh thế cực lớn kia liền biến mất. Hư không một lần nữa hiện ra nhân ảnh trong bạch quang.

Kết quả chỉ thấy kim quang trong tay chợt lóe, đã chém bích hổ kia ra làm nhiều đoạn, sau đó liền đứng tại chỗ không nhúc nhích.

"Hắc hắc", một tiếng cười đắc ý từ bộ da phát ra, tiếp theo một màn quỷ dị xuất hiện, trong nháy mắt liền xuất hiện một dị tộc nhân giống y như lúc trước.

Dị tộc nhân này giơ hai tay lên nhìn, trên mặt lộ ra một tia cười quỷ dị, sau khi ánh mắt xoay chuyển thì đột nhiên ngoắc nhân ảnh trong bạch quang một cái.

Nhất thời nhân ảnh kia từ từ đi lại, bạch quang trên người thu lại, lộ ra hình dáng, rõ ràng là trung niên nhân Giác Xi Tộc kia.

Chỉ là thần sắc hắn lúc này vô cùng đờ đẫn, giống như một con rối.

"Hóa Huyết Ly Hồn đại pháp này quả nhiên bá đạo, đáng tiếc là trước kia không luyện thành Hấp Tinh Huyết Luyện Hóa trước, không thể lại thi triển đại pháp này, nếu không thì dùng để đối địch đúng là rất lợi." Dị tộc nhân này nhìn trung niên nhân trước mặt, có chút đáng tiếc lẩm bẩm nói.

Tiếp theo, hắn phất tay lên, một cái trữ vật thủ trạc bắn ra, từ trong rơi ra bảy tám thứ gì đó.

Sau khi thần niệm hắn đảo qua thì không khách khí hư không đánh ra một trảo, mấy cái hạp tử đều bị bắt lấy. Hắn bắt đầu mở ra nhìn kỹ, không lâu sau, sắc mặt hắn có chút khó coi. Đống đồ vật này mặc dù cũng có một số thứ tương đối trân quý, nhưng lại không có thứ hắn đang tìm.

Hắn không nói hai lời, điểm vào trữ vật thủ trạc một cái, nhất thời một mảng thanh hà bay ra, đem tất cả lần nữa để vào trong trữ vật trạc.

Mà *"dị tộc nhân"* này lại tiếp tục suy ngẫm, đột nhiên vội vàng dùng hai tay lục lọi trên người một trận, kết quả ngoại trừ hai phù toản cùng vài món khác thì không còn gì.

Hừ lạnh một tiếng, dị tộc nhân có chút bất đắc dĩ hai tay bắt quyết, một tầng lục quang từ thiên linh cái bay ra, sau khi chớp động thì lần nữa biến thành nhân ảnh nửa trong suốt quỷ dị.

Mà dị tộc nhân thì phảng phất như bong bóng, trong nháy mắt lại hóa thành một đống da rơi xuống đất.

Nhân ảnh nửa trong suốt kia cũng không trì hoãn, sau khi chớp động liền quỷ dị chui vào thân hình trung niên nhân.

Trung niên nhân rùng mình, không khỏi nhắm mắt lại, đồng thời một tầng lục mang lưu chuyển bên ngoài thân thể. Một hồi lâu sau, trung niên nhân thở dài một hơi, lần nữa mở mắt ra. Chỉ thấy nguyên bản ánh mắt thẫn thờ của hắn, lúc này lại trở nên sắc bén, thần quang sung túc, so với lúc trước thì hoàn toàn khác nhau.

------oOo------

Chương 1564: Truy đuổi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngay lúc trung niên nhân đại triển thần uy, tại một hướng khác, Lục phu nhân hóa thành một bóng dáng mơ hồ, đồng dạng cũng ẩn nặc thân hình phi hành trên mặt đất. Nàng bởi vì duyên cớ không thể phi độn cho nên vẫn ẩn thân trong vòng mấy trăm dặm Lục Quang Thành.

Bất quá Lục Dư Nhân vẫn không lo lắng, đối với thiên phú ẩn nặc của bộ tộc mình hết sức tự tin. Trừ phi là tồn tại cấp Thánh Tộc, nếu không thì Giác Xi Tộc bình thường quyết không thể tìm thấy hắn.

Cho nên vị này từ sau khi chia tay vẫn không ngừng tự đính giá ngọc hạp mà Đại Đầu Nhân đưa. Hắn không ngừng đoán xem đồ vật trong ngọc hạp rốt cuộc ra sao, có thể đổi lấy Vạn Diệu Đan mà hắn sớm vô cùng thèm muốn. Đồng thời trong lòng cũng âm thầm tự định giá, nếu có thể mở ngọc hạp ra thì có thể hay không có chỗ tốt lớn hơn nữa.

Lục Dư Nhân cũng không phát giác dưới mặt đất phía sau có một đoàn tử ảnh vô thanh vô tức bám theo, một đôi mắt lạnh quan sát không chớp mắt từng cử động của hắn.

Một lát sau, tử ảnh tựa hồ quan sát xong, đột nhiên thân hình xoay tròn, hóa thành một tử tuyến lặn xuống phía dưới Lục Dư Nhân. Lúc này, hai chân Lục Dư Nhân vừa vặn chạm đất. Một tiếng kinh thiên động địa nổ ra, mặt đất bỗng nhiên bạo liệt, một đôi tay to chớp động hồng quang bắt lấy đôi chân Lục Dư Nhân.

Vị Mặc Lục tộc nhân này hiển nhiên thất kinh, nhưng phản ứng lại không chậm, lập tức linh quang ngoài thân chợt lóe, thân hình xoay tròn, muốn độn quang giãy ra. Nhưng hai tay đối phương nhìn như bình thường, nhưng lại phảng phất như hai thanh sắt cứng, Lục Dư Nhân chỉ cảm thấy hai chân một trận đau nhức, căn bản không thể nhúc nhích chút nào.

Lần này, rốt cục sắc mặt hắn đại biến, lập tức há miệng phun ra một đạo bạch quang xuống dưới, chém vào đôi tay kia.

Chỉ nghe tiếng kim loại *"keng"* phát ra, bạch quang thu liễm, hiện ra một tiểu kiếm dài một tấc đang bị bắn ngược lại.

Hiển nhiên phi kiếm này không thể làm bị thương đôi tay kia.

Lục Dư Nhân hút một ngụm lương khí, nhưng hai tay lập tức bắt quyết, tựa hồ lại muốn thi triển công pháp lợi hại gì đó. Nhưng lúc này đã trễ.

Một tiếng hừ lạnh vang lên, một mảnh hồng quang yêu dị từ đôi tay tuôn ra, trong nháy mắt đã bao phủ lấy Lục Dư Nhân.

Nơi hồng quang đi qua, đất đai gần đó lập tức nóng chảy thành nước, biến thành một vùng dung nham. Nhất thời một tiếng hét thảm truyền ra.

Hộ thể linh quang của vị Mặc Lục tộc nhân này chỉ chớp động vài cái rồi tắt hẳn.

Cơ hồ đồng thời lúc đó, tại một vùng rừng rậm gần đó, hai gã Giác Xi Tộc Luyện Hư Kỳ đang dừng trên không trung thấp giọng nói với nhau gì đó. Mà gần đó là bốn vũ giao đang bay quanh, không ngừng tìm kiếm.

"Người này thật đúng là xảo trá, chúng ta vừa mới tới gần, khí tức hắn liền biến mất, ngay cả vũ giao cũng không có cách nào xác định vị trí. Nếu như thế thì có chút phiền phức." Một người trong đó thấy vũ giao thủy chung vẫn không phát hiện được gì thì trên mặt hiện ra một tia lo lắng.

"Không cần lo lắng, người nọ bất quá cũng chỉ là tồn tại cùng cấp với ta và ngươi, có thể đem khí tức ẩn nặc tốt như thế thì khẳng định vẫn ở gần đây. Nếu là vậy thì chúng ta cứ ở đây, chờ khi hai vị đại nhân đến thì ta xem hắn còn có thể ẩn nấp đi đâu." Tên còn lại thì bình tĩnh hơn, mỉm cười nói. *"Chỉ sợ cũng chỉ có thể như*

thế!" Tên thứ nhất có chút không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu nói. Mà ngay lúc này, trong một khu rừng toàn đại thụ, Đại Đầu Nhân trên người khoác một kiện áo choàng màu xám, đem khí tức ẩn giấu thật kỹ. Mà ở một hướng khác, tại một phiến núi non, một đạo kinh hồng thản nhiên phi độn nhanh về phía trước.

Trong quang mang là một gã trên thân có lân giáp, đầu cá sấu, đúng là một gã dị tộc nhân khác đang toàn lực khống chế độn quang phi hành.

Phía sau hắn vài dặm, là hai gã Luyện Hư Kỳ của Giác Xi Tộc, cưỡi một phi xa to mấy trượng, ẩn nặc thân hình đuổi theo sau. Mà phía sau phi xa lại là bốn vũ giao đang bám theo.

Lấy Lục Quang Thành làm trung tâm, bốn dị tộc Luyện Hư Kỳ chia làm bốn hướng, nhưng cơ hồ đều đồng thời gặp cao giai Giác Xi Tộc truy tung.

Hàn Lập đồng dạng cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Giờ phút này hắn đang lơ lửng trên trời cao, mặt lộ vẻ kinh ngạc nhìn khoảng không phía xa.

Hai vũ giao dài hơn mười trượng đang không ngừng bay quanh.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy quái dị giao long như thế này, chỉ tích tắc chúng đã bay đến, hơn nữa còn giống như đang tìm kiếm thứ gì.

Bất quá lúc này Hàn Lập vẫn đang ở trong Hóa Thanh Phù, hai quái giao tự nhiên không thể tìm được vị trí thật.

Chỉ có thể phảng phất giống như ruồi bay quanh.

Hàn Lập sờ sờ cằm, ánh mắt đảo qua mọi nơi, nhưng vẫn chưa phát hiện gần đó còn truy binh Giác Xi Tộc nào khác, vẻ tàn khốc trên mặt chợt lóe, nhưng lại đang tự dịnh giá xem có hay không ra tay giải quyết hai phiền toái này. Hai vũ giao trước mắt bất quá cũng chỉ là Hóa Thần Kỳ, căn bản không thể là địch thủ của hắn. Nhưng hiện tại hắn vừa mới ra khỏi Lục Quang Thành chừng hơn ngàn dặm. Nếu trong Giác Xi Tộc quả thật có tồn tại Hợp Thể Kỳ đang dùng thần niệm giám thị hướng này, thì khi ra tay sợ rằng hành tích của hắn sẽ bại lộ. Hàn Lập trong lòng liên tục định giá, cuối cùng theo tiềm thức lắc đầu bỏ đi ý nghĩ này, thân hình vừa động, muốn lặng lẽ rời đi, nhưng một màn ngoài ý muốn xuất hiện.

Hàn Lập bay được hơn mười trượng thì ngoài thân đột nhiên lóe lên quang mang kỳ lạ, thân hình liền khôi phục như thường, đúng là Hóa Thanh Phù vào lúc này mất đi hiệu dụng. Tình hình ngoài ý muốn này khiến cho Hàn Lập ngạc nhiên.

Hai vũ giao thấy thân hình Hàn Lập hiện ra, nhất thời đều cảm ứng được mà nhìn lên không trung, nhìn Hàn Lập chằm chằm.

Lúc này chúng vui mừng phát ra một tiếng trường khiếu, hai cánh vỗ lên, khí thế hung hăng lao thẳng đến Hàn Lập.

Trong lòng Hàn Lập có chút buồn bực, nhưng thần sắc trầm xuống, hai tay bắt quyết, tiếng lôi minh xé gió sau lưng phát ra, hiện ra một đôi cánh trong suốt.

Hắn nhìn về hai quái giao phía dưới, trong mũi phát ra một tiếng hừ lạnh.

Tiếng hừ lạnh tuy có vẻ bình thường, nhưng vào tai hai vũ giao thì lại giống như sét đánh.

Lập tức trong đầu chúng đau như búa bổ, không tự chủ hét thảm một tiếng, thân hình rơi thẳng xuống.

Mà lúc này hai cánh sau lưng Hàn Lập rung lên, nhất thời hóa thành một đạo thanh bạch điện hồ biến mất.

Sau một khắc, hư không bên dưới một vũ giao ba động, thân hình Hàn Lập quỷ dị hiện ra, giơ tay đánh về phía vũ giao này.

Nhất thời một đạo thanh sắc kiếm quang từ trong hư không thoáng hiện ra vây lấy vũ giao, đem trảm làm hai đoạn, ngay cả tinh hồn cũng bị kiếm quang chém tan tành. Thân hình Hàn Lập trở nên mơ hồ, lần nữa biến mất không thấy. Một khắc sau, không gian bên cạnh vũ giao còn lại cũng ba động, Hàn Lập cơ hồ hiện ra thân hình.

Một ngọc thủ trắng noãn nhẹ ấn một cái lên thân hình quái giao, nhất thời ngũ sắc quang diễm cuồn cuộn tuôn ra, trong nháy mắt biến nó thành ngũ sắc cự băng.

Tiếp theo kim quang trên năm ngón tay Hàn Lập chợt lóe, kim sắc điện hồ bắn ra, đem khối băng phá tan, mà vũ giao cũng theo đó tan vỡ.

Một đoàn lục quang từ trong thi thể vỡ vụn bay ra, muốn nhân cơ hội độn xuất, nhưng lại bị một đạo kim hồ xuất kỳ bất ý đánh cho tiêu tán. Toàn bộ quá trình chỉ trong thời gian một lần hô hấp, liền giết chết hai vũ giao.

Tiếp theo thân hình hắn không chút nào dừng lại, hóa thành một đạo thanh hồng bắn về phía chân trời, không hề che dấu thân hình.

Trong suy nghĩ của hắn, nếu như Giác Xi Tộc không có tồn tại Hợp Thể Kỳ thì căn bản không thể phát hiện tung tích của hắn, hiển nhiên không cần che giấu làm gì.

Nhưng cũng có thể một trận vừa rồi đã kinh động đến tồn tại bậc này, cho nên vận dụng Hóa Thanh Phù lần nữa cũng vô dụng, không bằng trốn thật nhanh thì hơn.

Mà ngay sau khi vũ giao chết, lão giả cùng trung niên nhân Giác Xi Tộc đều đồng thời cảm ứng được, nhìn về hướng Hàn Lập rời đi.

Dưới chân lão giả là một đống đồ vật, một tay cầm một ngọc hạp, hai mắt lão giả híp lại, nhìn về hướng Hàn Lập với vẻ trầm ngâm.

Nhưng một lát sau, tay áo hắn đột nhiên phất lên, đống đồ vật dưới chân cùng ngọc hạp liền biến mất không thấy. Sau đó hắn bay lên không, hóa thành một đạo hồng quang bắn thẳng về hướng Hàn Lập vừa rời đi.

Mà trung niên nhân bên kia bởi vì sớm đắc thủ, đã đi về một hướng khác.

Giờ phút này mặc dù hắn không ngừng quay đầu nhìn về hướng Hàn Lập, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu, bảo trì phương hướng bắn nhanh đi, độn tốc nhanh hơn lúc trước gấp đôi.

Hiện tại hắn đang đến gần một mục tiêu khác, hiển nhiên sẽ không vì vậy mà lại quay đầu đi xử lý chuyện của Hàn Lập bên kia. Ý định của hắn là trước tiên xử lý mục tiêu gần, sau đó quay lại cũng không muộn.

Vì vậy hai gã cường đại nhất trong đám truy binh Giác Xi Tộc chỉ có một người đuổi theo Hàn Lập. Tốc độ của tồn tại bậc này quả thực nhanh đến khó tin.

Hàn Lập sau khi đánh chết hết vũ giao, hóa thành một đạo kinh hồng chạy được nửa giờ thì như cảm ứng được gì, quay đầu lại, sắc mặt hơi biến. Chỉ thấy cuối chân trời chợt lóe hồng quang, một đạo xích hồng đang bắn thẳng đến chỗ mình.

Đạo hồng quang này phảng phất như quỷ mị, chợt lóe liền xuất hiện bên ngoài hơn trăm trượng, độn tốc so với Hàn Lập còn nhanh hơn nhiều lần. Lam mang trong mắt Hàn Lập chợt lóe, liền thấy rõ bên trong mơ hồ có một nhân ảnh. Thần niệm quét tới thì trên mặt không khỏi biến sắc.

Thật sự là một gã Hợp Thể Kỳ, cũng may bộ dáng chỉ là Hợp Thể Sơ Kỳ, ngay cả khi không thể địch lại thì thoát thân tuyệt không thành vấn đề.

Tâm niệm Hàn Lập xoay chuyển, thần sắc trong nháy mắt khôi phục lại bình thường.

------oOo------

Chương 1565: Lực áp hợp thể

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập hiển nhiên cũng không có ý tứ nói nhiều với vị Hợp Thể Sơ Kỳ này, hai cánh rung lên, linh quang ngoài thân chợt lóe, hóa thành một đạo thanh ti bắn nhanh về phía trước.

Độn tốc cực nhanh, cơ hồ không chút thua kém hồng quang đang đuổi theo phía sau.

Chỉ thấy hai người sau vài lần hô hấp, liền biến mất ở chân trời.

Nhân ảnh trong hồng quang hiển nhiên chính là vị lão giả Giác Xi Tộc kia.

Hắn dựa vào Thiên Huyền La Bàn, dễ dàng tìm được vị trí Hàn Lập, nhưng không nghĩ còn chưa tới gần thì đối phương lập tức lấy độn tốc kinh người thoát đi.

Điều này làm cho lão giả cả kinh, nhưng tiếp theo lại vui vẻ trong lòng.

Thần thông đối phương không kém, trên người có thể có vật mà mình muốn.

Lúc này hắn thúc dục hồng quang, đồng dạng cũng đuổi theo sát.

Hai người phảng phất như thiên ngoại lưu tinh, toàn lực phi độn, một trước một sau, chỉ chốc lát đã bay được hơn ngàn dặm.

Trong lúc nhất thời, hồng quang không thể nào đuổi kịp thanh ti.

Lão giả trong hồng quang có chút động dung.

Mặc dù hắn cũng không am hiểu độn thuật, nhưng rõ ràng đã dùng thần niệm đảo qua đối phương, chỉ bất quá là một gã thượng tộc thất giai mà thôi, nhưng hiện tại lại có thể bay xa như vậy mà mình không thể đuổi kịp.

Thật sự có chút khó tin.

Bất quá lão giả dù sao cũng đã bước chân vào hàng ngũ Hợp Thể Kỳ, kinh nghiệm tranh đấu hiển nhiên phong phú vô cùng.

Hồng sắc độn quang đột nhiên ngừng lại, tiếp theo quang mang nội liễm, hiện ra thân hình lão giả.

Vẻ mặt hắn không chút thay đổi, lấy ra nhiều tử sắc phù triện.

Nhẹ phóng ra một cái, một đoàn tử sắc vân phụ phát ra, trong nháy mắt liền tràn ngập phương viên hơn mười trượng, đem thân hình lão giả hoàn toàn bao phủ.

Hàn Lập vẫn gián thị cử động của đại địch, thấy cảnh này thì không khỏi nhíu mày.

Hắn không chút do dự dừng độn quang lại, hiện ra thân hình, sau đó híp mắt quay đầu nhìn lại.

Hắn có chút tò mò, đối phương rốt cục là đang chuẩn bị chủ ý gì.

Chỉ thấy tử sắc vân vụ quay cuồng một trận, trong chốc lát liền biến mất, kết quả bóng dáng lão giả biến mất không thấy đâu nữa.

Sắc mặt Hàn Lập khẽ biến, không suy nghĩ nhiều, thần niệm trong nháy mắt thả ra, bao phủ khắp nơi.

Kết quả vẫn không thấy bóng dáng lão giả, phảng phất như đã hoàn toàn biến mất.

Thần sắc Hàn Lập ngưng trọng, tay bắt quyết, lam mang trong mắt chợt lóe, nhất thời vận dụng thần thông Minh Thanh Linh Mục.

Kết quả những nơi ánh mắt đảo qua, hư không trống trơn, vẫn chưa thấy bóng dáng lão giả kia.

Điều này làm cho tâm Hàn Lập trầm xuống.

Tồn tại Hợp Thể Kỳ nguyên bản đã là đối thủ vô cùng đáng sợ, hiện tại lại ẩn nặc không thể phát hiện hành tung, chẳng phải là càng dễ chết sao.

Nhưng Hàn Lập đồng dạng cũng là người phi thường, tâm niệm vừa động, không chút do dự hóa thành thanh ti phóng đi.

Mặc dù không biết đối phương trốn đi nơi nào, nhưng lưu lại đây thời gian dài sẽ càng nguy hiểm hơn.

Bất quá nếu đối phương tiếp tục đuổi theo thì hắn không tin đối phương vẫn che giấu được tung tích.

Tiếng xé gió rít lên, thanh ti ngay lập tức đã lao đi hơn trăm trượng, bắn thẳng về phía chân trời không thấy bóng dáng. Hàn Lập một bên vừa bay, một bên dùng linh mục thỉnh thoảng quét về phía sau.

Kết quả chỉ một lát sau, mí mắt hắn vừa động, giống như phát hiện được gì.

Tại chỗ sâu trong lòng đất cách hắn vài dặm, một bóng người đang phi hành trong lòng đất giống như không có trở ngại.

Đúng là lão giả Giác Hoàng Tộc biến mất lúc trước.

Người này cũng không biết thi triển loại thần thông nào, dựa vào tử vụ thuấn di vào lòng đất, làm cho Hàn Lập nhất thời khinh thường.

Bất quá cho dù Hàn Lập sử dụng Minh Thanh Linh Mục, thân hình hắn vẫn mơ hồ không rõ, có thể thấy được thuật ẩn nặc rất cao siêu. Hơn nữa thổ độn của người này khác xa những độn thuật bình thường. Tốc độ của hắn trong lòng đất coi bộ còn nhanh hơn trên không.

Nơi hồng quang đi qua, đất đá đều không chút ngăn cản.

Hàn Lập đã toàn lực phi độn nhưng khoảng cách giữa hai bên vẫn từng chút được kéo gần lại.

Hàn Lập thầm có chút hoảng sợ, nhưng vẫn không có chút ý dừng lại.

Lão giả thi triển độn thuật phía dưới đồng dạng cũng bắt đầu buồn bực.

Hắn vốn tưởng rằng đối phương vì không thấy bóng dáng mình, sau khi luống cuống tay chân một phen sẽ tiếp tục chạy trốn, nhưng sau khi phi hành một đoạn sẽ bắt đầu giảm tốc độ, thậm chí tạm thời dừng lại.

Nhưng Hàn Lập chẳng những không chút chần chờ đã quay đầu bỏ chạy, mà phi hành đã lâu như thế nhưng tốc độ vẫn không chậm hơn chút nào.

Điều này nằm ngoài dự đoán của lão giả.

Nhưng lão giả rất tự tin đối với thần thông ẩn nặc của mình.

Đối với hắn mà nói, thần thông này nếu tồn tại cao hơn mình thì có lẽ sẽ bị thần thức cường đại của đối phương nhìn thấy, nhưng một gã thượng tộc tu vi thua xa mình, căn bản không thể thấy được.

Trừ phi đối phương có được vài loại linh mục thần thông trong truyền thuyết, nhưng tỷ lệ này lại thấp đến mức gần như có thể bỏ qua.

Hiện tại mắt thấy Hàn Lập không trúng kế, lão giả bất đắc dĩ cũng chỉ có thể tiếp tục đuổi theo sát không tha.

Hắn hiển nhiên cũng nhìn ra tốc độ phi độn dưới đất của mình nhanh hơn Hàn Lập một chút.

Do vậy hắn sẽ không dễ dừng tay.

hai người, một người cố tình, một người kinh nghi, cứ như vậy một hơi phi độn ra xa ngàn dặm.

Hàn Lập mắt thấy tử ảnh càng lúc càng đuổi gần, thần sắc không khỏi biến đổi, ánh mắt cũng bắt đầu nhìn khắp phụ cận không ngừng. Đột nhiên phía trước xuất hiện hai ngọn núi cao, cây cối um tùm, địa hình có chút hiểm trở.

Mà khoảng giữa hai ngọn núi đúng là rừng cây vô cùng rậm rạp.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng vừa động, lam mang trong mắt chớp động nhìn xuống phía dưới một cái.

Chỉ thấy đoàn tử ảnh đã cách hắn không tới trăm trượng, sợ rằng chỉ cần hắn hơi sơ sẩy một chút thì sẽ bị đối phương bắt kịp.

Hàn Lập hít sâu một hơi, đột nhiên phương hướng độn quang biến đổi, bắn nhanh vào trong rừng cây.

Chỉ thấy tiếng xé gió dừng lại, thanh ti sau một lần chớp động liền biến mất vào trong rừng cây không thấy bóng dáng.

Độn quang thu lại, thân hình Hàn Lập hiện ra, nhưng sau một khắc, tay áo vung lên, hơn mười thanh tiểu kiếm phát ra tiếng thanh minh.

Hai tay bắt quyết, tiểu kiếm rung lên, hóa thành hơn mười thanh ti bắn nhanh xuống phía dưới.

Tiếng xé gió nổi lên, vô số thanh ti bay lượn, tất cả đại thụ rậm rạp bên dưới đều bị thanh ti cắt đứt.

Trong nháy mắt, một vùng đất trống trải vài trăm trượng bỗng xuất hiện.

Làm xong tất cả, thân hình Hàn Lập thoáng một cái, bỗng nhiên xuất hiện tại một gốc đại thụ cao mấy trượng, thần sắc lạnh nhạt điểm một cái.

Thanh mang cực nhanh, tất cả thanh ti đều ẩn nặc vào hư không bốn phía không thấy bóng dáng.

Hàn Lập hai tay bắt quyết, nhất thời trên người vang lên một tiếng sét, vô số kim ngân điện hồ bắn ra mãnh liệt, ngưng hóa thành một kiện kim ngân sắc trường bào.

Tiếp theo hắc khi sau khi quay cuồng, phía dưới trường bào lại hiện ra một kiện hắc sắc sát giáp.

Cuối cùng Hàn Lập há miệng, phun ra một tiểu thuẫn trong suốt.

Sau khi làm xong tất cả, Hàn Lập chắp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn lên không trung, thân hình vẫn không nhúc nhích.

Ngay lúc Hàn Lập đang đứng thì tại chỗ sâu trong lòng đất, Đồ Hình lão giả mặt mang dị sắc nhìn chăm chú Hàn Lập, trong mắt thỉnh thoảng hiện lên một tia quang mang mãnh liệt.

Hiện tại hắn đã đuổi tới gần Hàn Lập trong gang tấc, nhưng vẫn chưa vội ra tay.

Bất quá đối mặt với một gã mà cảnh giới kém hơn mình nhiều, lão giả cũng không có ý nhẫn nại thêm nữa.

Thần niệm đảo qua gần đó, xác định đích xác nơi đây không còn ai khác ngoài Hàn Lập, cũng không có cạm bẫy gì, thần sắc lão giả chợt biến, thân hình xoay tròn, biến mất trong lòng đất.

Một khắc sau, một màn xuất hiện ngay chỗ Hàn Lập đứng.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, một đôi tay to màu đỏ đậm từ dưới đất bắn ra, ôm lấy hai chân Hàn Lập.

Hắn căn bản coi như không nhìn thấy ba tầng bảo hộ của Hàn Lập, thanh thế to lớn, phảng phất như long trời lở đất.

Hàn Lập dường như đã sớm dự liệu đến công kích này, thân hình thoáng mơ hồ, chớp một cái liền xuất hiện tại chỗ khác cách đó hơn mười trượng.

Một tiếng hừ lạnh truyền ra, thân hình Hàn Lập vừa hiện ra thì trong hư không chợt lóe hồng quang, Đồ lão giả đồng dạng cũng thoáng hiện ra.

Hung quang trên mặt lão giả chợt lóe, hai tay huy động lên phía trên, nhất thời hai đoàn quyền ảnh màu đỏ đậm hiện lên, mang theo sức nóng khủng khiếp đánh thẳng về phía Hàn Lập.

Vị cao giai Giác Hoàng Tộc này dường như cũng là một người pháp thể song tu. Trong mắt Hàn Lập chợt lóe kinh ngạc, hắc thủ âm thầm lộ ra từ trong tay áo, hướng phía dưới hư không nhấn một cái.

Một điểm hắc ảnh từ lòng bàn tay chợt lóe bay ra, sau khi xoay tròn thì biến thành một ngọn tiểu sơn cao mấy trượng, không chút tiếng động đè xuống phía dưới.

Vừa lúc đón đỡ quyền ảnh bên dưới.

Lão giả họ Đồ thấy vậy, khóe miệng co quắp một chút, nhưng không đổi công kích, ngược lại trên mặt lộ ra một tia châm chọc, đồng thời trong lòng cười lạnh, thầm nghĩ.

Đôi tay của hắn mạnh thế nào, chỉ sợ khi đối phương chết thì mới chính thức biết rõ.

Trong lòng nghĩ như vậy, lão giả đột nhiên đề cao công pháp, quyền ảnh trong hồng quang nháy mắt cuồng trướng thêm vài lần, biến thành một cái đầu lâu lớn, mà mặt ngoài quyền ảnh cũng nổi lên xích mang cùng dung nham chói mắt, ngay cả hư không gần đó phảng phất cũng bị nung đỏ, phát ra nhiệt độ cực cao làm hư không hoàn toàn bị vặn vẹo biến hình.

Ý định của hắn dĩ nhiên là dùng đôi tay đánh nát Nguyên Từ Thần Sơn.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong mắt lộ ra một tia kỳ quái.

Đúng lúc này, quyền ảnh đã va chạm cùng hắc sắc tiểu sơn.

Hai bên vừa tiếp xúc, nhưng lại không phát ra âm thanh nào. Quyền ảnh cùng tiểu sơn run lên, thời gian phảng phất như ngưng lại giữa không trung. Nhưng lập tức, một vòng hào quang màu hồng giống như bánh xe khổng lồ, hóa thành quang ba bạo liệt về bốn phía.

Hàn Lập chỉ cảm thấy hai tai chấn động, tiếng xé gió long trời lở đất không ngừng truyền đến tai. Những đại thụ xung quanh khi vừa tiếp xúc với quang ba trong nháy mắt liền biến thành bột phấn. Mà mặt đất thì kịch liệt chấn động, một cái hố rộng hơn mười trượng hiện ra, sâu cỡ hơn một trượng.

Hàn Lập cả kinh, lam mang trong mắt thiểm động, nhìn xuống phía dưới.

Chỉ thấy Nguyên Từ Thần Sơn vẫn đang huyền phù trên không trung không chút sứt mẻ, nhưng quyền ảnh khổng lồ bên dưới thì lại đang tan rã, lộ ra một đôi tay bình thường đang gắt gao chống đỡ lấy tiểu sơn, làm cho nó không thể hạ xuống thêm được nữa.

Mà chủ nhân đôi tay này, bất ngờ chính là lão giả họ Đồ.

Hai tay hắn có chút khụy xuống, mặt đỏ như máu, bằng vào đôi tay cùng một thân thần lực nâng đỡ Nguyên Từ Thần Sơn.

------oOo------

Chương 1566: Hỏa Mộc Tương Khắc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, nhưng ánh mắt chợt lóe, thân hình thoáng một cái, người liền xuất hiện trên đỉnh hắc sơn, dùng mũi chân nhẹ điểm một cái.

Nhất thời hắc sắc tiểu sơn phát ra một trận hôi bạch dị mang, hình thể đại trướng, chỉ một chút liền hóa to hơn ba trăm trượng.

Nguyên bản lão giả họ Đồ còn có thể miễn cưỡng nâng đỡ tiểu sơn, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, hai chân trùng xuống, hãm sâu vào mặt đất đến hai bắp chân.

Đúng là lão giả chỉ bằng vào sức mạnh bản thân thì không thể nâng ngọn núi lên, cho nên khôgn thể không đem lực lượng chuyển hóa lên mặt đất.

Hàn Lập thấy vậy, mặt không biểu tình, nhưng lại giẫm lên ngọn tiểu sơn một lần nữa.

Nguyên bản Nguyên từ thần sơn đã rất nặng, giờ phút này còn cộng thêm cự lực của Hàn Lập.

Hắc sắc sơn phong thoáng một cái ầm ầm hạ xuống, đem thân hình lão giả hoàn toàn đè dưới ngọn núi, không hề nhìn thấy thân ảnh lão giả nữa. Nhưng Hàn Lập thấy vậy lại càng phòng bị, hắn không thật sự cho rằng chỉ đơn giản thế này lại có thể đánh chết tồn tại Hợp thể kỳ. bộp. Hắn khôgn nói hai lời chắp tay bắt quyết, một cánh tay khác trắng nõn như ngọc nhẹ hướng về phía hắc sắc tiểu sơn bên dưới điểm một cái, thể tích tiếp tục cuồng trướng. Đồng thời một cổ ngũ sắc quang diễm từ ngón tay trắng nõn cuồn cuộn tuôn ra đánh xuống ngọn núi phía dưới. Nơi ngũ sắc quang diễm đi qua, một tầng ngũ sắc hàn băng từ đáy lan rộng, chỉ một lát đã biến mặt đất xung quanh mười trượng thành hàn băng. Mà hắc sắc tiểu sơn đã cao hơn ngàn trượng, hình thái không khác chút nào so với ngọn núi thật.

Dưới tình thế như vậy, nhưng hàn Lập vãn không có ý dừng tay, linh quang ngoài thân chợt lóe, hóa thành một đạo thanh hồng bắn qua một bên, thanh quang sau khi chợt lóe thì quỷ dị biến mất vào hư không.

Lấy trung tâm hắc sắc cự phong, không trung bốn phía bỗng nhiên truyền tới tiếng ầm ầm trầm thấp, một khẩu thanh sắc tiểu kiếm hiện ra từ hư không, nhưng lập tức thanh quang chợt lóe, hóa thành một thanh liên cực lớn.

Liên hoa này xoay tròn, nhất thời bốn phía ẩn hiện tàn ảnh, càng lúc càng nhiều liên ảnh hiện ra, hơn nữa cùng dần dần từ hư hóa thành thật.

Trong lúc nhất thời, khắp trời đều là liên hoa chớp động, quang hoa liên kết cùng nhau, hình thành quang mạc thật lớn, đem lão giả hoàn toàn vây lại trong đó. Hàn Lập nhân cơ hội này phát động Xuân Lê kiếm trận.

Đúng lúc này, một tiếng hống cực kỳ giận dữ truyền ra từ dưới đáy núi, tiếp theo một trận chú ngữ xa lạ huyền ảo liên tiếp vang lên.

Hư không gần đó đột nhiên hiện ra từng đợt hồng sắc quang hà, lúc bắt đầu chỉ là mười mấy đợt, nhưng theo tiếng chú ngữ ngày càng nhanh kia thì hồng hà cũng ngày càng nhiều. Chỉ một lát sau, không trung phảng phất như hoàn toàn bị nhiễm đỏ.

Cùng lúc đó, nhiệt độ trở nên cực kỳ cao, đủ để đem một người bình thường trong nháy mắt nướng thành than.

Nhưng lập tức tiếng chú ngữ xé gió dừng lại, tất cả hồng hà đều hướng hàn băng trên mặt đất.

Phảng phất như có tiếng sét đánh liên tiếp phát ra từ dưới đất.

Tiếp theo vài tiếng *"phốc phốc"* buồn bực vang lên, từng đạo xích hồng quang trụ to lớn phá băng bắn ra.

Quang trụ chỉ chớp động vài cái, lớp băng liền nhanh chóng tan ra. mặt đất trong hồng quang gần đó, trong nháy mắt tan ra thành chất lỏng màu đỏ đậm.

Cơ hồ chỉ vài lần hô hấp, một mảnh đất khổng lồ đã biến thành hồ dung nham.

Hắc sắc sơn phong đang quay cuồng trong dung nham, từ từ lặn xuốgn phía dưới, trong nháy mắt đã chìm hơn phân nửa vào trong dum nham. *"Quả nhiên chỉ dựa vào một chút lực thì khôgn thể làm tổn thương đến các hạ!"*. Thanh âm Hàn lập bỗng nhiên từ bốn phương tám hướng thản nhiên truyền đến.

Trong dòng dung nham, hắc sắc sơn phong kịch liệt thu nhỏ lại, biến thành hơn một trượng, sau đó nhỏ dần. cuối cùng hóa thành một đạo quang ba bay ra.

Nhưng khi bay ra khỏi dung nham được mấy trượng, trong dung nham bỗng truyền tới tiếng xé gió của lão giả họ Đồ: *"Động phủ lão phu đang thiếu một vật trang trí, bảo vật này khôgn tệ, lưu lại cho ta"*.

Dứt lời, dung nham trong hồ lập tức dâng lên cao hơn mười trượng, hồng quang chợt lóe, hóa thành một bàn tay to đỏ đậm, một tay chộp lấy hắc sắc tiểu sơn vào trong. Hồng quang trên tay chợt lóe, bộ dáng muốn lôi hắc sơn xuống hồ dung nham.

Ngay cả khi Hàn Lập thu hồi hơn phân nửa uy lực của hắc sơn, nhưng sức nặng của Nguyên từ thần sơn cũng không phải chỉ một bàn tay huyễn hóa ra là có thể dễ dàng lay chuyển.

Hắc sắc tiểu sơn chớp động vài cái, vẫn không hề di động chút nào trong đại thủ, nhưng dưới sự kiềm chế, nó đồng dạng cũng khôgn thể dễ dàng bay về phía thanh sắc quang mạc gần đó.

Nhưng Hàn Lập phát ra một tiếng hừ lạnh, khôgn gian bốn phía đại thủ chợt ba động, vô số thanh ti từ trong hư khôgn quỷ dị hiện

ra.

Chúng vây lấy đại thủ kia, thanh mang chớp động, đại thủ do dung nham biến thành lập tức bị chém tan tành, năm ngón tay rơi xuống.

kể từ đó, hắc sắc tiểu sơn nhân cơ hội này lần nữa nhanh chóng bỏ chạy, chỉ thấy ô quang sau vài lần chớp động liền chui vào trong quang mạc không thấy bóng dáng. Mà thanh ti cũng theo đó biến mất, phảng phất như chưa từng xuất hiện. *"Quả nhiên có chút thần thông, trách không được lại có dũng khí ngạnh kháng trước mặt lão phu!"*. Lão giả dường như vẫn chưa tức giận, nhưgn lời nói lại vô cùng âm trầm.

Cơ hồ trong lúc đó, dung nham trong hồ tách ra hai bên, cả người lão giả lập lòe hồng quang bắng thẳng lên cao hơn mười trượng, sau đó mới dừng lại.

Sắc mặt hắn mang theo một tia cảnh giác, ánh mắt âm sâm đảo qua mọi nơi.

"Kiếm trận!" Thần sắc lão giả vừa động, liếc mắt một cái đã nhìn ra vài phần.

Bất quá ngay lúc thân hình lão giả hiện ra, thanh liên bốn phía nhất loạt phát ra quang mang, vô số cánh liên hoa bắn ra.

Trên đường bay, chúng lại chợt lóe, hóa thành từng đạo phong nhận, lấy khí thế phô thiên cái địa bắn nhanh về phía lão giả.

Sắc mặt lão giả trầm xuống, không thấy thúc dục pháp quyết, chỉ là hồng quang ngoài thân chợt cuồng trướng, hóa thành một tầng quang mạc đỏ đậm bao phủ bản thân lại. *"Phốc phốc"*, phong nhận phảng phất như thiêu thân lao vào lửa, đụng vào người lão giả liền hóa thành hỏa cầu, trong nháy mắt bị đốt cháy hết.

Vị Giác Xi tộc này không biết tu luyện loại công pháp hỏa thuộc tính nào, dĩ nhiên lại bá đạo đến như thế, ngay cả chúc tiễn mà liên hoa huyễn hóa cũng có thể trực tiếp đốt tan rã.

Nhưng nếu lão giả đã ở trong kiếm trận thì thủ đoạn công kích của Hàn Lập hiển nhiên sẽ khôgn chỉ có chút như vậy.

Trong tích tắc khi phong nhận không có hiệu quả, thanh quang trên trời cao đại phóng, một thanh sắc cự mộc bỗng hiện ra, tiếp theo đập thẳng xuống. Nhìn kỹ thì thấy trong thanh quang có lẫn hắc quang, tựa hồ vô cùng trầm trọng. Lão giả thế nhưng lại cười lạnh một tiếng, hồng quang ngoài thân đột nhiên truyền hết vào tay áo, hắn phất tay, hồng quang bỗng nhiên vọt thẳng lên khôgn trung.

Nơi hồng quang đi qua, thanh sắc cự mộc chỉ hạ xuống được vài chục trượng thì liền hóa thành khói xanh tiêu tán.

"Tiểu tử, đừng phí tâm cơ, kiếm trận nếu có thuộc tính khác thì có khả năng tạo một chút phiền toái cho lão phu, nhưng nếu chỉ đơn thuần là pháp trận mộc thuộc tính thì căn bản vô dụng. Lão phu phá trận này bất quá chỉ là chuyện nhấc tay". Lão giả đột nhiên lớn tiếng quát.

Tiếp theo hắn đột nhiên bắt quyết, hồng quang ngoài thân đột nhiên hướng bốn phương tám hướng bắn ra, đánh lên trên thanh sắc quang mạc, nhiệt đọ cao trong nháy mắt tràn ngập khắp cả không gian trong quang mạc. Trên mặt lão giả mang theo một tia đắc ý.

Dựa theo suy nghĩ của hắn, công pháp hỏa thuộc tính vốn bá đạo, đối mặt với cấm chế mộc thuộc tính thì hiển nhiên có thể dễ dàng phá vỡ, vì thế kiếm trận này sẽ nhanh chóng bị phá. Sau đó dựa vào tu vi cường đại, nhất cử diệt sát đối thủ có chút phiền toái trước mắt này.

Tiếng *"oanh long long"* trầm muộn liên tiếp truyền đến, ngay từ đầu quang mạc bốn phía đích xác giống như lão giả nghĩ, bị quang trụ dễ dàng xuyên thủng thành lỗ hổng lớn, bộ dáng thanh liên sẽ lập tức bị hỏng mất.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên lão giả cảm thấy cảnh sắc bốn phía trở nên mơ hồ, quang mạc bốn phía thanh liên trong nháy mắt biến mất, nhưng bản thân hắn lại ở trong một chỗ xa lạ, bốn phía đều là đại thụ cao hơn mười trượng. *"Ảo thuật!"* Ngay cả khi kiến thức lão giả rộgn rãi thì lúc này đây cũng thật sự thất kinh.

Ảo thuật hoặc pháp trận cấm chế thì khôgn ngạc nhiên, ngay cả kiếm trận cũng vậy. Nhưgn đây là lần đầu tiên lão giả nhìn thấy kiếm trận pha lẫn ảo thuật.

Bất quá lão giả họ Đồ lập tức khôi phục trấn định, tay bắt quyết, hồng quang ngoài thân chợt hiện, một đạo hỏa trụ cuồn cuộn xích diễm phóng lên cao. Lão giả há miệng, phun tiếp một đạo phù toản. Phù toản chợt lóe lên, hóa thành cơn lốc xông thẳng vào hỏa trụ.

Trong phút chốc gió và lửa giao nhau, nguyên bản hỏa trụ chỉ có một trượng, giờ phút này biến thành hơn mười trượng, thanh thế cực kỳ to lớn.

Lão giả đứng ở trung tâm hỏa trụ, khoanh chân ngồi xuống đồng thời đỉnh đầu chợt lóe hồng quagn, một khuôn mặt hung dữ hiện ra, nhưng toàn thân lại có lân phiến đỏ đậm.

Trong nháy mắt khi hư ảnh xuất hiện, thiên địa nguyên khí khu vực gần đó đều bị điều động. Từng ngũ sắc quang điểm nhỏ như hạt đậu, tại phương viên mười dặm xung quanh, rừng rậm, cỏ cây gần đó đều nhổ gốc, chúng tựa hồ đều bị triệu hoán, điên cuồng tuôn về phía kiếm trận.

Vô số quang điểm từ trên không trung hạ xuống, nhưng khi đến gần kiếm trận lập tức bị một mảnh thanh sắc kiếm quang chắn bên ngoài.

Các loại quang mang khác nhau bay múa trong kiếm quang, bạo liệt hóa thành một đoàn ngũ sắc vụ khí, nhưng số lượng quang điểm thật sự rất nhiều, giống như vô cùng, vô tận.

Trong chốc lát, vụ khí sau khi bạo liệt liền hợp lại thành chất lỏng, làm cho thanh sắc kiếm quang đang bay múa cũng dần trì hoãn, dần trở nên mất linh.

Mà đồng thời lúc đó, lão giả họ Đồ thúc dục hỏa trụ to lớn, đồng dạng phát tán tàn phá kiếm trận. Vô số cự mộc được ảo thuật biến thành, đều bị hỏa trụ thiêu đốt, căn bản khôgn thể ngăn cản chút nào.

Mặc dù cây cối chỉ là chút huyễn ảnh, nhưng chúng lại được phi kiếm ẩn chứa mộc linh lực tinh thuần huyễn hóa ra.

Cho nên cây cối dưới hỏa lực mạnh như thế liền bị thiêu đốt hết, nhất thời cảnh sắc bốn phía lão giả trở nên mơ hồ, một lần nữa hiện ra cảnh sắc chân thật ban đầu.

------oOo------

Chương 1567: Hỗn thiên địa cùng hồ lô

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập ẩn thân trong kiếm trận, thấy cảnh này thì trong lòng có chút trầm xuống.

Đối phương không hổ là tồn tại Hợp Thể Kỳ, thân ở trong kiếm trận nhưng vẫn có thể điều động nhiều thiên địa nguyên khí như vậy, mạnh mẽ đè ép kiếm trận.

Bất quá, đây cũng là vì cảnh giới tu vi của hắn kém nhiều so với đối phương.

Nếu cùng cấp thì hắn hoàn toàn có thể dựa vào cảnh giới chi lực, dễ dàng đánh tan việc điều động thiên địa nguyên khí này.

Dù sao việc đánh tan dễ dàng hơn việc triệu hoán thiên địa nguyên khí nhiều.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao tồn tại ngoài Luyện Hư Kỳ rất ít khi trực tiếp điều động thiên địa nguyên khí công kích đối phương, cho dù có thật sự làm như vậy, tốn sức tập hợp thiên địa chi lực, nhưng cảnh giới chênh lệch không nhiều thì rất dễ bị đối phương cướp quyền điều khiển, vì thế được không bằng mất.

Cho dù ngẫu nhiên trong tranh đấu có xuất hiện cảnh điều động thiên địa nguyên khí thì hơn phân nửa là muốn thi triển đại thần thông nào đó, pháp lực bản thân không đủ cho nên không thể không điều động thiên địa nguyên khí bổ sung.

Loại tình hình này phải có một người phụ kế bên để có thể tập trung điều động thiên địa nguyên khí, không bị người khác cướp đoạt.

Bất quá nói đến phạm vi điều động thiên địa nguyên khí tấn công địch thì cũng thường là mượn thiên địa lực trong phạm vi mười dặm, tận lực giảm bớt thời gian làm phép và phải cam đoan điều khiển lực ổn định.

Lúc này lão giả họ Đồ thấy cảnh giới Hàn Lập kém xa mình, mới dám không kiêng nể gì điều động nhiều thiên địa nguyên khí công kích kiếm trận.

Đối mặt với thủ đoạn này, Hàn Lập hiển nhiên cảm thấy đau đầu.

Bất quá lúc đầu Thanh Nguyên Tử dùng tu vi Luyện Hư Kỳ đánh với tồn tại Hợp Thể Kỳ, đối với việc thiên địa nguyên khí cường hành công kích cũng có đối sách.

Hàn Lập thở dài một hơi, mười ngón tay búng ra từng đạo pháp quyết vào trong kiếm trận.

Thanh sắc quang mạc chợt cuồng hiện vài cái, nguyên khí bên trong kiếm quang chợt lóe lên rồi biến mất.

Tiếp theo quang mạc đang bị thiên địa nguyên khí đè ép, bỗng co rụt lại, thanh liên đột nhiên mở ra, quay tròn.

Trong nháy mắt, thanh sắc tuyền qua hiện lên bên ngoài quang mạc.

Tất cả thiên địa nguyên khí đều bị hút mạnh vào tuyền qua.

Trong nháy mắt, tất cả thiên địa nguyên khí đều bị kiếm trận thu nạp.

Quang mạc vốn lung lay, trong nháy mắt lần nữa ổn định lại.

Lão giả trong kiếm trận đang thúc dục phong hỏa chi trụ đánh vào quang mạc, thiên địa nguyên khí bên ngoài đột nhiên có biến hóa, hiển nhiên lão giả là người đầu tiên cảm ứng được.

Trong lòng lão giả cả kinh, tuyệt đối không nghĩ tới kiếm trận này còn có thần thông huyền diệu như thế.

Nói như vậy, hắn tụ tập thiên địa nguyên khí chẳng phải là làm tăng mạnh uy lực của kiếm trận sao.

Dưới sự kinh sợ, lão giả không cần suy nghĩ hét lớn một tiếng vang vọng khắp kiếm trận.

Thiên địa nguyên khí đang tụ tập bên ngoài kiếm trận, nhất thời sau tiếng hét bỗng bị một lưỡi đao gió chém tan.

Mà kiếm trận sau khi thu nạp nhiều thiên địa nguyên khí như vậy, thanh sắc quang mạc trở nên càng xanh, độ dày không biết hơn xa lúc trước bao nhiêu.

Chính mình triệu tập thiên địa nguyên khí, ngược lại không cẩn thận đã trợ giúp đối thủ, chuyện mất mặt như thế truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ làm cho người trong tộc cười đến rụng răng sao.

Lão giả họ Đồ giận dữ, cười lạnh ba tiếng.

Tiếp theo hắn vỗ thiên linh cái, nhất thời một cổ hồng hoàng bạch sắc linh quang bay ra, thoáng cái liền hiện ra một hư ảnh thật lớn với diện mục mơ hồ.

Không chờ Hàn Lập nhìn rõ diện mục thật của hư ảnh, hư ảnh liền bay về phía lão giả.

Lão giả họ Đồ hống một tiếng dài, khuôn mặt thanh tú biến mất, trở nên cực kỳ hung dữ. Hình dáng cũng chợt cao lên sáu bảy trượng, trên trán mọc ra một cái sừng màu hồng dài nửa thước, da thịt thì đầy lân phiến đỏ đậm.

Trong chốc lát, lão giả bỗng biến thành một yêu ma đáng sợ.

Hắn dữ tợn cười, hai tay vung lên.

Một kim sắc tiểu phiến hiện ra, trên mặt có hỏa vụ lượn lờ.

Tay kia thì cầm một cái túi quỷ dị.

Hắn ném hai bảo vật lên trời, trong miệng phát ra những tiếng chú ngữ cổ quái mà Hàn Lập nghe không hiểu.

Tiểu phiên thoáng một cái, từ phía trên phun ra một cổ kim sắc hỏa diễm, mà cái túi thì phun ra một trận bão cát màu lam.

Lão giả há miệng, cũng phun ra một đoàn hỏa vẫn đỏ như máu.

Ba thứ này nhất thời dung hợp vào trong hỏa trụ đang tàn phá kiếm trận.

Trong chốc lát, hồng, lam, vàng, tam sắc quang mang hòa cùng nhau, sau đó hóa thành tam sắc phong hỏa lực, uy lực có thể làm rung chuyển thiên địa, bạo phát trong kiếm trận.

Hàn Lập thấy tình hình không ổn, liên tiếp thúc dục Xuân Lê Kiếm Trận biến hóa ra vô số huyễn thuật.

Nhưng vô luận huyễn hóa ra bất cứ thứ gì, đều bị tam sắc phong hỏa lực đốt cháy.

Bộ dáng Xuân Lê Kiếm Trận không thể ngăn cản nổi.

Thanh sắc quang mạc dưới sự công kích không ngừng của phong hỏa lực, một lát sau thì bắt đầu chợt sáng chợt tối.

Hàn Lập hít một hơi.

Bất quá hắn hoảng sợ như vậy, một nửa bởi vì tam sắc phong hỏa lực, một nửa khác chính là cái túi màu lam mà lão giả họ Đồ lấy ra sau khi biến thân.

Bảo vật này hắn thoạt nhìn rất quen, hình như là một kiện linh bảo trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, Hỗn Thiên Đại. Bảo vật này mặc dù xếp ở giữa bảng, nhưng lại có vài loại thần thông lợi hại, cho nên danh khí thật sự không nhỏ.

Nhiều năm trước, bảo vật này từng rơi vào tay một vị nhân tộc, nhưng sau khi vị này chết thì bảo vật cũng quỷ dị biến mất. Năm đó vì chiếm đoạt bảo vật này, rất nhiều tu sĩ cấp cao của các tộc tranh giành, nhưng không tìm ra chút manh mối.

Không hiểu thế nào lại rơi vào tay Giác Xi Tộc?

Hàn Lập cảm thấy khó giải quyết, nhưng tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển vì một tiếng hừ nhẹ bỗng vang lên. Trên mặt hắn hiện ra vẻ kinh ngạc.

Theo lời đồn thì kiện Hỗn Thiên Đại này không thể chỉ có chút thần thông ấy, chẳng lẽ chỉ là một kiện phỏng chế phẩm, hoặc là mình nhìn lầm?

Hàn Lập không thể phán đoán chính xác, nhưng hiện tại cũng không phải là lúc suy nghĩ.

Mắt thấy kiếm trận không thể chống đỡ thêm, Hàn Lập híp mắt, một luồng hàn mang hiện lên.

Nghe đồn Thanh Nguyên Tử dùng kiếm trận này có thể đối phó tồn tại Hợp Thể Kỳ, mặc dù không phải là giả, nhưng hơn phân nửa bởi vì Thanh Nguyên Tử đã tu luyện kiếm quyết này đến mấy tầng cuối, cho nên mới có thể phát huy mười hai thành uy lực.

Mặc dù hắn cũng có thể luyện chế ra Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, nhưng công pháp tu luyện cũng không phải chỉ chuyên về kiếm trận này, cho nên vài loại thần thông có thể nói là sát chiêu khác vẫn không thể thi triển.

Cho nên không thể vây khốn được lão giả trước mắt.

Bất quá vì hấp thu nhiều thiên địa nguyên khí, làm cho kiếm trận có một loại thần thông uy lực không nhỏ, có thể miễn cưỡng thi triển.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động, dường như nghĩ tới điều gì.

Loại thần thông này vô cùng lợi hại, một khi thi triển ra, bất luận có hữu hiệu hay không thì sợ rằng bản thân kiếm trận cũng lập tức bị phá hỏng.

Nhưng tình huống trước mắt cũng có thể thử một lần.

Nếu không hiệu quả thì chỉ có thể vận dụng vài loại biến thân trong Kinh Chập Thập Nhị Biến đại chiến với đối phương một hồi. Nếu vẫn không được thì hắn vẫn còn rất nhiều phù lục cùng Phệ Kim Trùng.

Bởi vậy dù đại chiến với vị Hợp Thể Sơ Kỳ cho đến giờ, hắn vẫn trấn định.

Sau một khắc, Hàn Lập cũng lẩm bẩm trong miệng.

Nhất thời một màn khó tin xuất hiện trong kiếm trận.

Chỉ thấy thanh sắc quang mạc trở nên mơ hồ, bỗng nhiên hiện ra một cây đại thụ khổng lồ.

Lúc vừa mới xuất hiện thì chỉ mấy tấc, nhưng sau một khắc thì cuồng trướng tới mấy trượng.

Đại thụ nở hoa kết quả, dưới ánh mắt giật mình của lão giả, ngưng kết thành một tiểu hồ lô xanh biếc.

Hồ lô chỉ bằng cái bát, nhìn cực kỳ bình thường.

Nhưng sau một khác, thanh liên trong quang mạc rung lên, phun ra vô số đạo kiếm ảnh dài một tấc, tất cả đều chui vào trong hồ lô.

Theo đó mặt ngoài hồ lô bỗng hiện ra một đạo thanh sắc kiếm ấn.

Ban đầu thì mờ nhạt như không thấy.

Nhưng khi lượng lớn ngũ sắc quang hà rót vào trong hồ lô thì kiếm ấn trở nên vô cùng rõ, chớp động ngũ sắc quang mang.

Lão giả họ Đồ mặc dù không biết đây là thần thông gì, nhưng hồ lô xuất hiện quỷ dị như thế thì hiển nhiên trong lòng rất bất an.

Lúc này hắn không suy nghĩ, hư không đánh ra một trảo lớn về phía hồ lô.

Nhất thời tam sắc phong hỏa lực trong kiếm trận bỗng nhiên quay cuồng, hóa thành tam sắc đại thủ, khí thế hung hãn đánh về phía hồ lô.

Nếu hồ lô chỉ là vật bình thường, lấy biểu hiện đáng sợ của tam sắc phong hỏa lực trước đó, sợ rằng đại thủ không cần trực tiếp tiếp xúc thì đã đem hồ lô đốt thành khói.

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên từ trên cao truyền đến một từ lạnh lùng của Hàn Lập: *"Trảm."*

Hồ lô quay tròn, bỗng nhiên đảo ngược, quang mang lưu chuyển một trận, chợt lóe, phun ra một kiếm quang dài cỡ một thước.

Ngũ sắc kiếm quang chớp động linh quang không ngừng, phù văn lớn nhỏ tịa gần kiếm quang không ngừng lập lòe.

Kiếm quang chỉ chợt lóe lên liền biến to lên một trượng.

Tiếp theo cự kiếm nhắm ngay hướng tam sắc đại thủ hư không chém ra một nhát.

Vô thanh vô tức, nhìn như không có chút uy lực nào.

Nhưng tam sắc đại thủ không chút dấu hiệu bỗng phân ra làm hai, phát ra tiếng nổ ầm ầm.

Phương hướng cự kiếm thay đổi, mục tiêu tiếp theo là lão giả cách đó không xa.

Lão giả họ Đồ thấy cảnh này, sắc mặt nhất thời biến đổi.

------oOo------

Chương 1568: Nguyên khí chi kiếm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lão giả nhìn phi kiếm trước mắt, trong lòng nổi lên cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Hắn không cần suy nghĩ, há miệng phun ra một phi kiếm cực mỏng, trong suốt, phảng phất như được luyện chế từ thủy tinh.

Phi kiếm chỉ chợt lóe, liền hóa thành một đạo kinh hồng bắn nhanh đi.

Mục tiêu đúng là ngũ sắc quang kiếm quỷ dị nọ.

Một tiếng hừ nhẹ từ hư không truyền ra.

Ngũ sắc quang kiếm bỗng thoáng lên một cái, lần nữa chém về phía xa.

Kinh hồng nhất thời run lên, ngay lập tức quay trở về bộ dáng tiểu kiếm màu đỏ, quay cuồng rơi thẳng xuống.

Tiểu kiếm chỉ dài một tấc, nhưng trên mũi kiếm lại bất ngờ hiện ra một lỗ thủng.

Mặc dù kiếm quang chưa bị chém làm hai đoạn, nhưng bộ dáng bị hao tổn không nhẹ.

Ngay tại lúc phi kiếm bị hư, sắc mặt lão giả cũng trắng bệch, do tâm thần tương liên nên đồng dạng cũng chịu một chút tổn thương.

Bất quá ngũ sắc quang kiếm sau khi chém ra hai lần thì nguyên bổn quang mang chói mắt lúc này trở nên ảm đạm, đồng thời phù văn gần thân kiếm cũng tản mát không ít.

Vẻ mặt lão giả chợt biến, bỗng nhiên hét lên một tiếng dài.

Phong hỏa lực đang tàn phá bốn phía nhanh chóng quay về người lão giả.

Tam sắc quang mang đại phóng, một kiện tam sắc chiến giáp nhất thời di động trên người lão giả.

Chiến giáp này thoạt nhìn chẳng những không phải kim, không phải mộc, hơn nữa từ đầu tới chân đều được bảo vệ thật nghiêm ngặt, chỉ chừa lại đôi mắt trong suốt mà thôi.

Từ xa nhìn lại, lão giả phảng phất như biến thành một giáp sĩ toàn thân mặc chiến giáp.

Tiếp theo hai tay lão giả phất một cái, tam sắc quang mang chợt lóe, một cự kiếm cổ xưa xuất hiện trong tay.

Lão giả hai tay cầm kiếm, hoành trước người.

Nhất thời một cổ sát khí kinh thiên vọt thẳng lên.

Túi lớn cùng phiên kỳ trên không trung lúc này cũng bắn nhanh xuống, phân biệt hóa thành hai màu vàng lam xoay quanh lão giả.

Hàn Lập ẩn thân trong quang mạc thấy cảnh này thì khóe mắt khôgn khỏi giật giật.

Lúc trước hắn mượn lực mà kiếm trận hấp thu mới có thể miễn cưỡng thi triển kiếm trận thần thông mà Thanh Nguyên Tử gọi là *"Nguyên Khí Kiếm Hồ"*. Thần thông này chỉ dùng để huyễn hóa hồ lô, lấy bảy sự sắc bén của bảy mươi hai Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, mượn thiên địa chi lực xuất ra nguyên khí chi kiếm với uy lực vô cùng lớn.

Thần thông này vô cùng lợi hại, nhưng tiêu hao thiên địa nguyên khí cũng thật kinh người.

Hai chém vừa rồi đã đem thiên địa nguyên khí mà kiếm trận thu được, tiêu hao hơn phân nửa.

Bất quá nếu đối phương tưởng rằng Kiếm hồ chi thuật chỉ có chút thần thông này thì đúng là tự tìm đường chết, dùng thần thông này sinh ra Nguyên khí chi kiếm uy lực có thể lớn nhưng hoàn toàn là vận dụng thiên địa nguyên khí cùng linh lực quán chú vào.

Một kích đã qua, hắn chuẩn bị phát ra một kích khác. Trong lòng nghĩ như thế, khóe miệng Hàn Lập chợt hiện lên một tia cười lạnh, tay bắt quyết, thúc dục kiếm trận.

Nhất thời linh quang bốn phía thanh sắc quang mạc chợt lóe, thanh liên sau khi quay tròn, toàn bộ hóa thành từng đạo quang trụ bắn về phía kiếm quang thật lớn trên khôgn trung.

Thanh quang chớp động đầy trời, thanh sắc quang mạc cuối cùng phát ra tiếng vù vù rồi biến mất.

Trong nháy mắt, hư không bốn phía chỉ còn lại bảy mươi hai khẩu thanh sắc phi kiếm, chúng có chút ảm đạm huyền phù giữa không trung.

Hàn Lập nhẫn tâm đem linh lực của cả kiếm trận hòa vào trong Nguyên Khí Chi kiếm.

Khôgn có kiếm trận che chở, thân hình Hàn Lập liền hiện ra giữa không trung.

Kiếm quang sau khi hấp thu nhiều linh lực như vậy, hình thể lần nữa bạo tăng, thân kiếm trở nên vô cùng rõ ràng, mặc dù vẫn là ngũ sắc, nhưng màu xanh nổi bật hơn hẳn bốn màu khác.

"trảm".

Hàn lập chỉ tay về phía lão giả, trong miệng lạnh lùng nói.

Cự đại kiếm quang chậm rãi nhấc lên, rồi hư không chém xuống.

Lão giả hóa thành cự đại giáp sĩ cùng lúc đó cũng hét lớn một tiếng, cự kiếm cổ xưa trong tay hướng về phía kiếm quang trên không, đồng dạng cũng chém một cái.

Một tiếng xé gió vang lên, từng đợt tinh mang cùng tam sắc kiếm khí thoáng hiện ra trong hư không, nhưng chỗ hai bên tiếp xúc thì lại vô thanh vô tức.

Chỉ thấy tinh mang chợt lóe, vượt qua tam sắc kiếm khí, biến mất khôgn thấy bóng dáng.

Mà tam sắc kiếm khí sau khi vang lên tiếng *"phanh phanh"* liền tiêu tán.

Thấy tình hình này, lão giả phía dưới cơ hồ không cần suy nghĩ, dùng tay che cự kiếm trước người.

Một tiếng *"keng"* vang lên.

Lão giả vẫn đứng im tại chỗ khôgn nhúc nhích.

Sau một khắc, thuẫn bài trên cự kiếm đột nhiên nổi lên từng đạo thanh mang, tiếp theo nửa thân kiếm vô thanh vô tức rớt xuống.

Mà phía sau hai đoạn cự kiếm lại xuất hiện kim sắc tiểu phiên.

Nhưng tiểu phiên này run lên, lập tức tuôn ra kim mang chói mắt, đồng dạng cũng hóa thành hai nửa rơi xuống, còn chiếc túi thì bộ dáng vẫn bình yên vô sự.

Mà lão giả thân ở trong chiến giáp lại không hề cảm tình nhìn thẳng lên không trung, lam sắc chiến giáp trên người phảng phất không hề tổn hao, một chút vết thương cũng không hiện ra.

Hàn Lập chứng kiến cảnh này thì đồng tử chợt co rụt lại, đồng dạng lạnh như băng nhìn về phía đại địch.

Một bàn tay trong tay áo của hắn lặng lẽ cầm một vật.

"Loại công kích này có tên gọi không!". Từ trong chiến giáp truyền ra tiếng xé gió của lão giả, nhưng nội dung lại là yêu cầu khiến

Hàn lập ngẩn ra.

"Đương nhiên là có! Tư vị của Nguyên khí chi kiếm không tệ chứ". Trên mặt Hàn lập lộ ra một tia kỳ quái.

"Hừ, đích xác có chút thần thông, ngay cả lão phu cũng không thể hoàn toàn ngăn cản!". Lão giả hừ một tiếng.

Đang nói, từ chính giữa tam sắc chiến giáp đột nhiên hiện ra một đường nứt màu xanh nhạt.

Tiếp theo chiến giáp nhìn như khôgn có lấy một khe hở, từ chỗ đường nứt vỡ vụn ra, rơi thẳng xuống đất.

Theo chiến giáp rơi xuống, một cánh tay lớn cũng đồng dạng rơi xuống đất.

Tiên huyết từ bả vai phun ra, tinh khí nồng đậm.

Nhưng lão giả chỉ quay đầu lại nhìn cánh tay cụt, mặt không nhăn chút nào.

Cánh tay cụt tự động vù một tiếng, bay đến miệng vết thương.

Một vòng bạch quang chớp động, liền dễ dàng nối chúng lại.

Lập tức pháp lực trong cơ thể lão giả lưu chuyển một trận, hai tay bắt quyết, hồng quang chói mắt lần nữa hiện ra.

Khôgn gian gần đó chỉ chốc lát liền trở nên cực nóng.

Hai mắt Hàn Lập hít lại nhìn cử động của đối phương, cũng không lập tức ra tay côgn kích, ngược lại ánh mắt chớp động, khóe miệng lộ ra vẻ châm chọc.

"Các hạ thật sự nghĩ đơn giản thế sao, có thể dễ dàng chữa khỏi vết thương do Nguyên khí chi kiếm tạo thành?".

"Cái gì, lời này của ngươi có ý gì?" Lão giả họ Đồ cả kinh, lập tức theo bản năng quay lại nhìn chỗ cánh tay bị thương.

kết quả, ánh mắt hắn trở nên vô cùng khó coi. Chỉ thấy nguyên bản cánh tay nhìn như bình thường, không biết vì sao tiên huyết lại lần nữa chảy ra.

"Hắc hắc, chỉ cần các hạ dùng lực thì vết thương sẽ khôgn khép miệng. Đây chính là chỗ đáng sợ thật sự của Nguyên khí chi kiếm. Khôgn biết tiếp theo đạo hữu định đem pháp lực áp chế hơn một nửa rồi cùng tại hạ tranh đấu, hay là cứ để máu chảy như vậy". Hàn Lập cười hắc hắc, tiếp theo đột nhiên tay áo vung lên.

Tiếng xé gió ầm ầm nổi lên.

Từ cổ tay Hàn Lập bay ra hơn mười đóa kim hoa, sau khi ra khỏi tay áo lập tức biến lớn thành nửa thước, đúng là hơn mười cự đại giáp trùng hình thái dữ tợn.

Lão giả nghe Hàn Lập nói, nét mặt không chút biểu tình nhưng trong lòng lại vô cùng kinh sợ, khi thấy rõ bộ dáng giáp trùng, hắn khôgn thể nào duy trì bình tĩnh, thất thanh la lên.

"Phệ kim trùng! Ngươi lại có loại trùng thành thục này sao!" Thần sắc lão giả biến đổi mấy lần, trong nháy mắt lại một lần nữa lộ ra vẻ hoảng sợ.

Hàn Lập căn bản khôgn nói nhiều thêm nữa, hai tay bắt quyết, phệ kim trùng như ong vỡ tổ bắn thẳng đến lão giả.

Mà bản thân hắn cũng phóng ra kim quang chói mắt, bên ngoài thân hiện ra một tầng lân phiến ánh vàng rực rỡ, trên trán hiện ra một con mắt đen yêu dị.

Đồng thời kim sắc quang vựng từ sau lưng bỗng nhiên hiện ra.

Trong quang vựng hiện ra pháp tướng Phạm thánh chân ma ba đầu sáu tay.

Trên người Hàn Lập phát ra một tiếng sét đánh, vô số đạo kim sắc điện hồ rậm rạp thoáng hiện, tiếp theo hai tay lật lại.

Hôi quang trong tay chớp động, Nguyên từ thần sơn lần nữa hiện ra.

Tay kia thì ngoắc Thanh trúc phong vân kiếm bốn phía một cái, nhất thời tất cả tiểu kiếm bắn nhanh lại, hội tụ thành một thanh sắc cự kiếm dài một trượng, rơi vào tay hắn.

Hàn Lập lúc này thần sắc lạnh như băng, một bước xa hơn mười trượng, thẳng tiến về phía lão giả bên dưới.

Lão giả hiển nhiên nhìn rõ tất cả, sắc mặt có chút xanh xao, ánh mắt đảo qua chỗ tay đã làm phép cầm máu lần nữa, lại thoáng nhìn về cự đại kim trùng đang bay gần đến mình.

Lão giả cắn răng, phun ra một tử sắc phù triện.

"Phanh" một tiếng, phù triện bạo liệt ra.

Một đoàn tử sắc vân vụ trong chốc lát tràn ngập ra, đem lão giả bao phủ hoàn toàn.

Vừa thấy một màn quen thuộc này, thân hình Hàn Lập chợt động, dừng lại giữa không trung, nhíu mày.

Bất quá hơn mười phệ kim trùng không chút khách khí phóng thẳng tới, trong nháy mắt đã chui vào tử vụ.

Hàn Lập bỗng nhiên phất tay về phía tử vụ, một cỗ kình phong tuôn ra.

Cuồng phogn quét tới, nhất thời tử vụ bị quét sạch.

Quả nhiên giống như dự đoán, nơi đó hoàn toàn trống không.

Lam mang trong mắt Hàn Lập chợt động, cúi đầu quan sát mặt đất, đột nhiên trong miệng phát ra tiếng huýt dài.

Chỉ chốc lát, kim quang trên mặt đất chợt lóe, hơn mười phệ kim trùng từ trong đất bay ra, sau khi xoay quanh Hàn lập thì lần nữ bay vào trong tay áo.

Chỉ một chút thời gian khu sử mà Hàn Lập cảm thấy thần niệm của mình đã bị tiêu hao hơn nửa.

May mắn là sau khi tiến giai Luyện hư kỳ, thần thức đại tăng, nếu không thì tuyệt đối không dễ dàng thả ra nhiều phệ kim trùng như vậy.

Bất quá dưới thần thôgn linh mục của hắn, lão giả Giác Hoàng tộc đã hóa thành tử ảnh, ở dưới đất phi độn ra hơn mười dặm.

Nhìn bộ dáng khôgn quay đầu lại của hắn thì dường như đã thật sự bị kinh sợ mà rút lui.

------oOo------

Chương 1569: Rút đi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nhìn tử ảnh dần bay xa, vẫn chưa động thân đuổi theo. Mặc dù dựa vào uy lực kiếm trận có thể bức bách vị Hợp thể kỳ này, nhưng hắn không tin rằng thần thôgn mình vượt xa đối phương, có thể đánh chết lão giả. Huống hồ lấy độn tốc quỷ dị của đối phương, trong lúc nhất thời hắn cũng không đuổi kịp.

Hàn Lập biết rõ rằng sở dĩ đối phương rút lui là bởi vì đã dính Nguyên khí chi kiếm, phải áp chế tu vi nếu không máu sẽ chảy hết. Mặt khác là bởi vì uy danh Phệ kim trùng cùng với khí thế cường hoành mà mình biểu diễn lúc cuối, làm cho đối phương khôgn muốn mạo hiểm, lúc này mới không thể không tạm thời đào tẩu.

Trên thực tế, lão già chỉ cần dựa vào thân pháp cùng đấu pháp trì hoãn, vô luận là xuất huyết do Nguyên khí chi kiếm tạo thành hay việc điều động phệ kim trùng, đều không thể duy trì lâu dài.

Đến lúc đó ai chết thì thật đúng là khó nói. Hàn Lập cũng khôgn nghĩ vô duyên vô cớ chặn đường một tên Hợp thể kỳ, huống hồ mặc dù nơi này cách Lục quang thành khá xa, nhưng viện binh Giác Xi tộc vẫn có thể tùy thời chạy tới.

Lúc cuối hắn khôgn tiếc triệt hồi kiếm trận, ngoài nguyên nhân dùng Nguyên khí chi kiếm được ăn cả, ngã về không, thì nguyên nhân khác là muốn uy hiếp lão giả. Hắn liếc nhìn tử ảnh vài lần, tử ảnh sau khi lóe lên thì biến mất vô tung vô ảnh.

Hàn Lập không chút chần chờ đem công pháp cùng bảo vật trong tay thu lại, đồng dạng hóa thành thanh ti phá không chạy đi. Nhưng phương hướng hắn bỏ chạy lại lệch khỏi quỹ đạo ban đầu. Chỉ một latsau, thanh ti liền biến mất tại cuối chân trời. Mà rừng cây trải qua trận tranh đấu, cuối cùng lần nữa an tĩnh lại.

Nhưng một khắc sau, linh quang trên trời chợt lóe, hai đạo kinh hồng khí thế hung hãn từ hướng LỤc quang thành hiện ra.

Chỉ sau vài lần chớp động đã tới ngay bầu trời trên rừng cây.

Độn quang thu lại, hai đạo nhân ảnh hiện ra.

Một người đúng là lão giả họ Đồ rời đi lúc trước, giờ phút này đã khôi phục hình thái ban đầu. Người khác thì đúng là một vị Hợp thể kỳ khác, là ngân bào trung niên nhân.

"Quả nhiên đã rời đi, lấy độn tốc của người này, chỉ cần chút thời gian là đủ để độn ra mười mấy vạn dặm". Ánh mắt lão giả đảo qua phía dưới, không cam lòng nói.

"Khẳng định là vậy, người này cũng không điên, như thế nào lại trì hoãn nơi đây. Cự ly xa như thế, cho dù vận dụng THiên Huyền la bàn cũng vô dụng, huống hồ hôm nay Thiên Huyền la bàn đã dùng qua một lần, lần vận dụng sau đó phải là ba ngày sau. Ta có chút tò mò, chỉ là một gã Luyện hư kỳ, như thế nào có thể đả thương được Đồ huynh". Trung niên nhân nhìn hố đất thật lớn phía dưới, nghĩ tới điều gì đó liền hỏi.

Vừa nghe trung niên nhân hỏi, trên mặt lão giả hiện ra một tia xấu hổ, nhưng sau khi ánh mắt đảo qua đầu vai thì thần sắc trở nên dữ tợn vài phần.

"là ta có chút khinh thường, không cẩn thận lâm vào kiếm trận của người này, mà uy lực to lớn của kiếm trận kia thật sự không phải chuyện đùa. Hơn nữa người này còn am hiểu vài loại thần thông khác, pháp bảo vật trên người cũng không tầm thường, cho nên bất đắc dĩ mới phải thối lui. Đúng rồi, đối phương còn có mười phệ kim trung thành thục". *"Cái gì, phệ kim trùng!"* Nghe đến đây, thần sắc trung niên nhân đại biến. *"Nếu khôgn như thế, lão phu như thế nào lại cấp bách quay về"*. Lão già oán hận nói.

"Hơn mười con thì cho dù là thánh tôc chính thức cũng có vài phần kiêng kỵ. Bất quá chỉ cần không có hơn trăm con, dùng bảo vật đỉnh giai mộc thạch cũng có thể tạm thời vây khốn". Thần sắc trung niên nhân biến đổi vài lần, rốt cuộc khôi phục vài phần trấn

định.

"hắc hắc, nếu là hơn trăm phệ kim trùng thành thục thì ta như thế nào còn dám rủ ngươi quay lại, sớm đã trốn mất rồi". Lão giả cười khổ nói.

"Phệ kim trùng thành thục nếu càng nhiều, số lượng lên tới ngàn vạn thì sợ rằng thánh tộc bị nhốt trong đó cũng có thể chết. Nghe nói nhiều năm trước, tại Lôi Minh đại lục từng xuất hiện một đàn phệ kim trùng thành thục, số lượng đạt tới mấy vạn.

*Kết quả ba bốn tiểu tộc gần đó đều dễ dàng bị đàn trùng tiêu diệt, nếu không phải lúc cuối bị một vị siêu cấp đại tộc dùng Huyền thiên chi bảo "*Phá thiên chùy*" phá một khe không gian, đem tất cả linh trùng đó truyền đến một nơi khác ở linh giới, thì nói không chừng còn có nhiều tộc gặp độc thủ"*. Trung niên nhân như nghĩ tới điều gì đó chậm rãi nói.

"Nhưng cũng phải nói lại, bồi luyện phệ kim trùng là chuyện rất hao tổn tâm thần, khôgn biết phải tốn bao nhiêu tâm huyết mới có thể may mắn thành công. Nó là một trong vài loại linh trùng khó bồi luyện nhất, người này có thể một chút khu sử hơn mười con, không biết thân phận thế lực hắn thế nào, chẳng lẽ là người trong THiên Vân mười ba tộc?" Trung niên nhân như nghĩ đến điều gì, thần sắc vừa động hỏi. *"không phải, pháp khí ta mang theo không hề có cảm ứng, bộ dáng hắn cũng bình thường, không biết là thuộc tộc nào"*. Lão giả nhớ lại, cuối cùng lắc đầu. *"Nếu như thế thì có chút phiền phức, vạn nhất trên người hắn thật sự có ngọc hạp thì chúng ta rất khó lấy được"*. Trung niên nhân cau mày. *"Nanh đạo hữu, ngươi cũng chiếm được vài hộp chứ?"* Ánh mắt lão giả chợt lóe, bỗng nhiên hỏi.

"Được hai hộp, tên vạn cổ nhân kia cũng giảo hoạt, muốn phá hủy hộp để đào tẩu, nhưng không nghĩ đến ta lại am hiểu Hóa Huyết ly hồn đại pháp, âm thầm đánh lén, cho nền liền ra tay chế trụ, lục soát". Trung niên nhân vừa nói, bàn tay lật lại, hiện ra hai hộp ngọc giống nhau, phía trên còn dán cấm chế phù triện.

Tên đại đầu dị tộc kia sau khi cấp cho đám người Hàn Lập mỗi người một hộp ngọc, bản thân hắn lại mang theo hai cái.

Lão già gật đầu, đồng dạng cũng lật tay, xuất ra một ngọc hạp, chính là cái trên người Lục phu nhân.

"Nói như thế thì trong tay chúng ta có ba cái, Hoằng Văn truyền tin, nói là trong tay vạn cổ nhân có vài cái là thật chứ?" lão gải không biết là thật sự quên, hay nghĩ muốn xác nhận thêm một chút, liền nhìn đồng bạn hỏi. *"Năm sáu cái! Tin tức của hắn cũng khôgn thật sự chuẩn xác"*. Chần chờ một chút, trung niên nhân nói. *"Nếu thật vậy thì đúng là phiền toái, nói như vậy ít nhất trên người người này cũng có"*.

"Sợ rằng đích xác như thế, hơn nữa thần thông người này không nhỏ, vô luận về tư hay công, chúng ta cũng không thể để người này chạy thoát". Hàn mang trong mắt trung niên nhân chợt lóe, thanh âm âm hàn.

"Nhưng hiện tại đã không thấy bóng dáng người này, chúng ta như thế nào đuổi theo?" Lão giả nghi hoặc hỏi một câu.

"Chỉ bằng vào chúng ta thì hiển nhiên không được, nhưng Đồ huynh chớ quên, thành thị khu vực này hơn phân nửa đã rơi vào tay bổn tộc, chúng ta lập tức dùng Vạn lý phù truyền tin đến những thành thị gần đây, yêu cầu bọn họ lập tức phong tỏa những con đường quan trọng, phái ra lượng lớn nhân thủ tìm người này. Người phái đi cũng không cần tu vi cao, chỉ cần đả thảo kinh xà, làm cho hành tung người này bại lộ là được, sau đó chúng ta dùng truyền tốgn trận đuổi theo". Trung niên nhân cố gắng suy nghĩ chu toàn, đề nghị nói. *"Cũng chỉ có thể như vậy"*. Lão giả họ Đồ mặc dù cảm thấy hy vọng không quá lớn, nhưng hắn lại không nghĩ ra cách gì tốt hơn, nên gật đầu đồng ý. TIếp theo lão giả vung tay lên, trong tay đột nhiên hiện ra một khối lục sắc thạch phiến.

Lão giả dùng tay chỉ lên thạch phiến, giống như viết thư, phía trên lập tức hiện ra một loạt văn tự màu vàng nhạt. Một lát sau, lão giả viết sao, tay vỗ thạch phiến một cái, nhất thời dưới ánh sáng mờ chớp động, văn tự biến mất khôgn thấy.

"Trước tiên chúng ta phản hồi chiến thuyền. Tên vạn cổ nhân đã ở

dưới thành lắp đặt một cái pháp trận tự bạo, nhưng sau khi phát hiện thì đã gọi người đến gỡ bỏ, nhưng sự tình phát sinh sau đó vẫn không ít, đủ để hai chúng ta bề bộn một phen". Trung niên nhânn cười nói. *"Trước tiên cũng chỉ có thể như thế"*: Lão giả hiển nhiên không hề ý kiến, vì vậy hai người độn quang bay đi.

Hàn Lập một hơi bay ra xa trăm vạn dặm, khi tin rằng người của Giác Xi tộc không thể đuổi theo thì hắn mới giảm tốc độ lại, thời gian phi hành dài như thế khiến hắn cũng cảm giác ăn không tiểu.

LÚc này trong độn quang, hắn vỗ vòng trữ vật một cái, trên tay nhất thời hiện ra hai khối lục sắc tinh thạch.

Đúng là hai khối linh thạch đỉnh giai mộc thuộc tính.

Mặc dù linh thạch quý hiếm, nhưng hiện tại đang trong hiểm cảnh, Hàn Lập cũng không keo kiệt, bắt đầu lấy một khối hấp thu linh lực.

Cũng may gần đó đều là chỗ hoang vu. Hàn Lập tùy ý tìm một ngọn núi vắng vẻ, dưới một tàng cây cực kỳ bí mật khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu toàn tâm khôi phục pháp lực. Xuân Lê kiếm trận mặc dù uy lực cực lớn, nhưng pháp lực cũng tiêu hao rất nhiều, đặc biệt là một chém cuối cùng của Nguyên khí chi kiếm kia, thiếu chút nữa đã làm cho hắn không còn chút lực nào. Trong thời gian kế tiếp, Hàn Lập yên lặng ngồi xếp bằng trên đỉnh núi. Nửa ngày sau, một thân pháp lực của Hàn Lập cũng khôi phục được bảy tám phần.

Hàn lập vui mừng mở mắt, không có ý trì hoãn tại nơi này, hắn thu linh thạch trong tay lại, nhất thời lần nữa hóa thành một đạo thanh hồng bay lên cao.

Kinh hồng sau khi bay ra hơn trăm trượng thì quỷ dị chợt lóe, lập tức biến mất khôgn thấy.

Thân trong độn quang, Hàn Lập lấy ra một khối ngọc giản.

Đúng là một cái hải vực đồ.

Tuy nói rằng Hỏa Hô hải vực không tương thông với Lôi Minh đại lục,nhưng mọi thứ trên bản đồ vẫn không quá khác biệt. Hàn Lập đem thần niệm chìm vào ngọc giản, bắt đầu tìm một con đường thích hợp.

Mặc dù hắn không biết tình hình phân bố của Giác Xi tộc ở nơi này, nhưng hắn khẳng định sẽ không đi những thành thị gần đây, mà ý định sẽ đi những thành thị khác, thẳng đến thành thị lớn nhất Kim Giáp thành.

Nghe nói bởi vì vị trí quá mức quan trọng của thành này, cho nên là nơi tập trung nhiều quân đội tinh nhuệ của mười ba tộc, đồng thời cũng có lượng lớn tồn tại cấp cao trấn thủ nơi đây.

Nếu Giác Xi Tộc chưa tấn công hết những thành thị xung quanh, thì tuyệt đối khôgn thể lập tức tấn công thành này.

Trong lòng bình tĩnh suy nghĩ, Hàn Lập nhìn mặt trời, sau khi xác định phương hướng thì lần nữa thúc dục độn quang bay về phía xa.

------oOo------

Chương 1570: Gặp trên đường

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bởi vì Hàn Lập không muốn quanh quẩn ở gần những thành thị, cho nên toàn chọn những con đường hẻo lánh, dọc đường đi vẫn chưa gặp chút phiền toái nào.

Ngẫu nhiên cũng gặp một số tu luyện giả dị tộc đang độn quang phía xa, có vẻ gấp gáp.

Xem phương hướng những tu luyện giả này thì đúng là hướng về thành thị gần đây.

Hàn Lập chỉ có thể âm thầm lắc đầu, không có chút ý tứ tiến lên nhắc nhở.

Tu vi những người này cực thấp, bất quá chỉ là tu vi Trúc cơ và Kết đan, đối mặt với công kích bất ngờ của Giác Xi tộc, hiển nhiên là nghĩ muốn chạy đến thành thị mượn truyền tống trận đi nơi khác, hoặc nương nhờ vào những tồn tại cấp cao ở thành thị.

Bất quá Hàn Lập sau khi phi độn được một lát nữa, rốt cuộc gặp phải một đội giáp sĩ tuần tra Giác Xi tộc.

Nhân số không nhiều lắm, bộ dáng chỉ hơn mười tên, nhưng mỗi tên lại cưỡi một con chim ưng hai đầu trắng như tuyết.

Tu vi cao nhất là một gã Nguyên Anh kỳ, những tên khác đều là Kết đan kỳ.

Hàn Lập thấy những giáp sĩ này thì trong lòng trầm xuống.

Hắn nhớ không lầm thì quanh đây khôgn hề có bất cứ thành thị nào, Giáp Xi tộc như thế nào lại xuất hiện ở nơi hẻo lánh này.

Hàn Lập kinh nghi, nhưng những tên trước mặt không đáng để vào mắt, giết chúng bất quá chỉ la chuyện nhấc tay.

Nhưng trước đó hắn đã sớm ẩn nặc thân hình, đưa mắt nhìn bọn chúng rời đi, sau đó mới lần nữa hiện thân ra.

Sắc mặt hắn âm trầm nhìn đội ngũ đang dần biến mất ở phía xa, lập tức độn quang lóe lên, tiếp tục lên đường.

Nhưng từ khi gặp đội giáp sĩ tuần tra thứ nhất, kế tiếp lại gặp đội thứ hai, thứ ba, thứ tư.

Đội ngũ tuần tra Giác Xi tộc càng ngày càng thường xuyên.

Mặc dù bởi vì tu vi quá kém nên không thể phát hiện ra Hàn Lập, nhưng lại làm cho hắn mơ hồ có một loại cảm giác bất an.

Chẳng lẽ khu vực này thật sự đã rơi hết vào tay Giác Xi tộc.

Ngay lúc Hàn Lập lần nữa cảnh giác thì trong một thành thị vừa bị Giác Xi tộc công chiếm không lâu, có ba gã cao tầng Giác Xi tộc đang ở trong một tòa đại điện nói chuyện với nhau.

Một phụ nhân tóc hồng, một lão giả khô gầy, phân biệt đứng hai bên trong một cái ghế màu vàng.

Trên ghế là một nữ tử khoảng hai mươi tuổi đang ngồi.

Nữ tử này dung nhan tú lệ, nhưng trên da thịt hết chỗ này tới chỗ khác lại phát ra màu vàng nhạt, đôi mắt đẹp màu vàng chuyển động, làm cho người ta vừa nhìn thì có cảm giác đau mắt.

Trên trán là một sừng nhỏ cỡ một tấc, trong suốt long lanh, có vẻ vô cùng tinh xảo.

Lão giả khô gầy cùng phụ nhân tóc hồng đều là tồn tại Luyện hư hậu kỳ, nhưng trước mặt nữ tử lại có vẻ cung kính.

"Như thế nào, đến bây giờ vẫn không phát hiện ra tung tích người

kia sao?" Nữ tử đột nhiên mở miệng nói, thanh âm trong trẻo dễ nghe, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng.

"Khởi bẩm Ân Tôn giả, tất cả đội tuần tra đều chưa có tin tức, người nọ có thể đã trốn đến một nơi bí mật, nếu như vậy thì việc tìm kiếm rất khó". Khô gầy lão giả cung kính trả lời.

"Trốn đi, không thể nào, hắn cũng biết rõ, chúng ta một khi hoàn toàn nắm trong tay khu vực này thì cho dù tu vi hắn cao tới đâu cũng chỉ có một con đường chết, ta cũng không nghĩ tới mới vừa tấn công khu vực này thì lại đụng một con cá lớn như thế, nếu thật có thể bắt giữ người này thì chúng ta tuyệt đối lập được công lớn". Nữ tử nhướng mày, chậm rãi nói.

"Người này quan trọng đến cỡ nào thì thuộc hạ hiển nhiên cũng biết, quyết không để hắn thoát khỏi nơi đây. Ta đã sắp xếp lượng lớn nhân thủ phong tỏa cả khu vực. Mặc khác còn có hai đội nhân thủ tùy thời đợi lệnh, chỉ cần có tin tức thì bọn họ sẽ lập tức truyền tống đến. Mặc dù loại truyền tống này chịu hạn chế về khoảng cách nhất định, hơn nữa cũng tiêu hao nhiều thứ, nhưng vì người này, hiển nhiên cũng đáng giá". Phụ nhân tóc hồng cũng cung kính tiếp lời.

"Ưh, được như thế thì ta cũng yên tâm. Đúng rồi, Đồ sử giả có phải vừa truyền tin tới, bảo muốn phối hợp tìm người nào đó?" Nữ tử gật đầu, nhưng đột nhiên đổi đề tài.

"Vâng! Đồ đại nhân đích xác truyền tới chân dung bảo các đội tuần tra thành thị chú ý đến người này. Nói là một gã thượng tộc cấp bảy, nhưng trên người hắn ljai có đồ vật quan trọng mà Đồ đại nhân cần". Khô gầy lão giả chần chờ một chút, nhưng lập tức trả lời chi tiết.

"Hừ, bọn họ thật đúng là vô dụng, hai tên chỉ còn nửa bước là tiến nhập Thánh tộc, lại để cho một gã thượng tộc chạy thoát được, nếu không phải nguyên bản ta có kế hoạch phong tỏa khu vực này, thì căn bản sẽ không để ý tới yêu cầu đó". Ánh mắt nữ tử chợt lóe, có chút khinh miệt nói.

Nghe giọng nói nữ tử, lão giả cùng phụ nhân tóc hồng cũng không dám tiếp lời.

"Bất quá, ta cũng có chút tò mò, trưởng lão hội phái hai người bọn họ đến đó, rốt cuọc là muốn đoạt lấy thứ gì, thậm chí không tiếc bảo ta mang hai thuyền chiến giao cho hai người bọn chúng, báo hại kế hoạch của ta phải thay đổi, bây giờ còn không hoàn hoàn chiếm lĩnh toàn bộ khu vực này". Nữ tử họ Ân cười lạnh không thôi, tựa hồ đối với hai người lão giả họ Đồ rất là bất mãn.

"Tôn giả, chuyện điều động chiến thuyền là do trưởng lão hội đích thân hạ lệnh, ta khôgn có khả năng cãi lệnh, nếu như trưởng lão hội coi trọng việc này như thế thì khẳng định vật nọ rất hữu dụng đối với bổn tộc. về phần nhân thủ không đủ thì cũng may là trong tộc mới đào tạo được một nhóm chiến đấu mới, đủ để chúng ta có thể hoàn toàn khống chế khu vực này. Hiện tại khu vực này chỉ còn hai thành thị là chưa bị công chiếm, nhưng đã bị bao vây". Phụ nhân tóc hồng cẩn thận trả lời.

"Thuyền chiến đươgn nhiên hữu dụng, nhưng chỉ có thể sử dụng trong trận chiến quy mô lớn, không thể dùng để tuần tra. Hiện tại phong tỏa khu vực này chiếm hơn phân nửa nhân thủ, mà hai thành thị còn lại, lực phòng thủ cũng không yếu, đến bây giờ vẫn chưa thất thủ. Xem ra không thể kéo dài thêm được nữa, sau khi đại quân trong tộc tới thì liền đem khu vực này nắm trong tay, xây dựng thành đại doanh bổn tộc. Xem ra ta phải tự thân xuất mã một chuyến, nếu không sẽ không biết trả lời thế nào với trưởng lão hội?" Nữ tử sau khi suy nghĩ một chút thì hàn quang trong mắt chợt lóe.

"Tôn giả tự mình ra tay, như vậy thì hai thành thị kia hiển nhiên sẽ nắm chắc trong tay!" Lão giả đầu tiên là ngẩn ra, nhưng lập tức cười làm lành nói.

"Cứ quyết định như vậy, mọi chuyện thế là xong, ngày mai cho chiến thuyền xuất phát". Nữ tử họ ÂN đảo mắt qua hai thuộc hạ của mình, ra lệnh.

"Vâng!"

"Tuân mệnh"!

Phụ nhân tóc hồng cùng lão giả khô gầy hiển nhiên vội vã khom người nhận lệnh.

Nửa tháng sau, Hàn Lập đang ở dưới một tàng cây rậm rạp, trên người là một kiện hắc sắc khinh sa, đem khí tức thu liễm không còn chút nào, đồng thời ngẩng đầu nhìn lên trời, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Chỉ thấy cách đó không xa trên trời cao, đồng thời hiện ra hai ngân sắc tiểu đảo.

Hình dáng hai *"Ngân đảo"* này tựa hồ gần giống như Lục Quang thành, nhưng thể tích bất quá chỉ lớn hơn mấy trăm trượng. Nhưng cứ như vậy, gần đó có hai chiến thuyền Giác Xi tộc, cũng có rất nhiều ngân sắc giáp sĩ vây quanh cùng lượng lớn song đầu cự ưng.

Giác Xi Tộc bày đại trận ở đây, nhưng chỉ vì đang vây quanh một gã dị tộc nhân mà thôi.

Người này đầu tóc xám trắng bù xù, khuôn mặt phong trần, bộ dáng năm sáu mươi tuổi, đang giẫm lên một chiếc thuyền bay.

Mà hai bên cạnh là hai khôi lỗi hình thú.

Một con thân ngựa đầu giao, sau lưng có hai cánh, toàn thân thanh quang lập lòe, một đầu. Con khác lại là sư tử quái dị với bảy đầu lớn nhỏ khác nhau, vô cùng dữ tợn.

Hai khôi lỗi này vừa nhìn thì biết không phải tầm thường.

Mà Giác Xi nhân gần đó lại giống như lâm đại địch, không dám coi thường vọng động, tựa hồ cũng biết điều này.

Hàn Lập nhìn lại, trong lòng đang nghĩ thầm.

Phải biết rằng, nguyên bản khi lúc mới phát hiện ra nơi đây có chiến thuyền cùng nhiều Giác Xi tộc nhân như vậy thì hắn có chút hoảng sợ.

Nhưng khi phát hiện ra trong đám Giác Xi tộc nhân không có tồn tại ngoài Luyện Hư kỳ, hơn nữa lại còn vây quanh một gã dị tộc nhân xa lạ thì trong lòng nổi lên chút hứng thú, liền lặng yên độn tới gần, âm thầm quan sát.

Tu vi tên dị tộc nhân này Hàn Lập chỉ liếc mắt một cái liền nhìn thấu, bất quá chỉ là một gã Hóa thần kỳ.

Nhưng khí tức hai khôi lỗi bên cạnh lại là Luyện Hư trung kỳ và Luyện Hư hậu kỳ.

sự cường đại của hai khôi lỗi làm Hàn Lập cảm thấy khiếp sợ, nhưng điều khiến hắn nghi hoặc chính là nếu như chúng cường đại như thế, tên dị tộc nhân này sao không điều khiển chúng tiêu diệt đám Giác Xi Tộc cùng cự ưng, ngược lại vẫn giằng co ở đây.

Cự ưng cùng giáp sĩ hiển nhiên số lượng đông đảo, nhưng tu vi cao nhất cũng chỉ là mấy tên Hóa Thần kỳ mà thôi.

Phiền toái duy nhất chính là không biết ngân sắc chiến thuyền có năng lực gì.

Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng tự định giá.

ĐÚng lúc này, dị tộc nhân bị vây trên trời cao đảo mắt qua đám giáp sĩ cùng cự ưng, đột nhiên hai tay bắt quyết, hai khôi lỗi rốt cục hành động.

Quái thú thân ngựa đầu giao đột nhiên vỗ cánh, đôi cánh hóa thành hai phiến cự nhận, bắn ra thanh quang.

Sau một khắc, thanh quang liền công kích vào trong vòng vây.

Nơi đi qua, mười mấy cự ưng cùng giáp sĩ trong nháy mắt từ một phân thành hai.

Mà quái sư khôi lỗi thì há bảy cái miệng, hỏa quang chợt lóe, vô số hỏa cầu bắn ra, đảo mắt biến thành một biển lửa, đem một đám địch nhân hướng khác bao phủ vào trong.

Giáp sĩ bốn phía đầu tiên là cả kinh, tiếp theo vài tên cầm đầu hét lớn, tất cả giáp sĩ cùng giơ binh khí, vô số quang mang bắn thẳng đến hai khôi lỗi.

Mà đám cự ưng cũng bay thẳng lên không, đồng dạng lao thẳng tới khôi lỗi.

Trong lúc nhất thời, tiếng bạo liệt không ngừng phát ra, đại chiến bắt đầu!

------oOo------

Chương 1571: Tai bay vạ gió

Nguồn: EbookTruyen.Net

Quả nhiên giống như dự đoán của Hàn Lập lúc trước, hai khôi lỗi Luyện Hư kỳ này một khi phát uy thì giáp sĩ cùng cự ưng khôgn thể ngăn cản chút nào, nếu không tan biến thì cũng là kêu thảm trong hỏa diễm, từ trên không rớt xuống.

Mà hai khôi lỗi này khôgn biết là loại tài liệu nào luyện chế thành, vô luạn là móng vuốt của cự ưng hay các loại quang mang, tất cả đều bắn ngược trở lại khi va chạm. CHo dù mấy tên Hóa Thần kỳ thả bảo vật ra thì bất quá chỉ lưu lại một vết xước nhỏ.

Bất quá Giác Xi tộc nhân tựa hồ đã đoán trước sẽ thế này, cho nên vẫn không kinh hoảng. ngược lại không ít giáp sĩ đột nhiên vỗ vào bên hông, một mảnh ngũ sắc quang hà bắn về phía tên dị tộc nhân tóc dài kia.

Chưa đến gần dị tộc nhân thì liền hóa thành một cái võng lớn trùm xuống.

Xem ra chủ ý của chúng là bắt sống Giác xi tộc nhân này.

Hàn Lập thấy vậy, không khỏi kinh ngạc.

Nhưng đúng lúc này, dị tộc nhân tóc dài hừ lạnh, đột nhiên giẫm vào thuyền bay dưới chân, nhất thời bảo vật này chợt lóe quang mang, đột nhiên hiện ra một tầng hào quang dày màu vàng, tiếp theo hai tay bắt quyết, tựa hồ thúc dục công pháp gì đó. Nhất thời màn hào quang vang lên tiếng *"tích ba"* lớn, một tầng bạch sắc điện hồ hiện ra.

Đại võng hạ xuống, bị điện hồ bắn đến liền hóa thành linh quang tiêu tán.

Không đợi giáp sĩ sử dụng thủ đoạn khác, dị tộc nhân tóc dài lật hai tay lại, lấy ra pháp khí màu vàng hai mặt giống tấm thuẫn, ném lên không trung, pháp khí hai mặt liền gào thét bắn đi.

Giáp sĩ bốn phía cả kinh, cẩn thận nhìn vật ấy, hai mặt kim mang sau khi xoay tròn thì lần nữa hướng dị tộc nhân bắn nhanh tới, điều này làm cho tất cả mọi người ngây ngốc một chút. *"Ầm"*, một âm thanh trầm muộn truyền ra, hai mặt thuẫn đánh tới trên người dị tộc nhân tóc dài.

Tiếp theo thân hình dị tộc nhân biến mất, tại chỗ xuất hiện một kim sắc đại cầu đường kính một trượng.

Đại cầu này phát ra kim quang chói mắt, phảng phất như được luyện chế từ vàng tinh khiết, bên ngoài có vô số phù văn, làm cho người ta cảm thấy cực kỳ quỷ dị.

Chỉ nghe *"phốc xuy"* một tiếng, bên ngoài mặt kim cầu bỗng hiện lên vô số lưỡi dao sắc bén dài một thước, tiếp theo cầu này vừa động, mang theo tàn ảnh biến vào trong đám người.

Cũng không thấy có gì dị thường, nhưng phàm là giáp sĩ khi đụng vào kim cầu liền bị phanh thây, căn bản khôgn thể ngăn cản chút nào. CHo dù có bị công kích thì kim cầu cũng dùng tốc độ cao bắn ngược lại. Trong nháy mắt kim cầu cùng khôi lỗi thân ngựa phối hợp quần thảo.

Về phần khôi lỗi quái sư thì ở phía sau khôgn ngừng phun hỏa cầu từ miệng, hơn phân nửa là nhằm về phía cự ưng, căn bản không buông tha. Liên thủ của cả ba sắc bén dị thường.

Giáp sĩ bốn phía cùng cự ưng trong nháy mắt liền bị giết gần trăm, cả ba phút chốc đã tiến gần phía rìa vòng vây, mắt thấy sẽ lao ra trốn đi. Nhưng một gã Hóa Thần kỳ cầm đầu Giác Xi tộc lại đột nhiên quát lên một tiếng chói tai.

Nguyên bổn giáp sĩ đang vây bắt dị tộc nhân tóc dài cùng khôi lỗi lập tức thân hình chợt động, tản ra bốn phía. Khôgn gian phút chốc trở nên trống trải, chỉ còn lại dị tộc nhân tóc dài cùng kim cầu và hai khôi lỗi. Mà đúng lúc này, hai chiến thuyền trên khôgn trung đã bắt đầu hành động.

Từ trong chiến thuyền bắn ra hàng trăm bạch sắc quang trụ xuống phía dưới.

Trong chốc lát, bạch quang đã đem tất cả khu vực trống trải bao trùm, tiếng bạo liệt phát ra đinh tai nhưcosc.

Trong lúc nhất thời, kim cầu cùng hai khôi lỗi đều bị bao phủ trong bạch quang.

Nhân cơ hội này, giáp sĩ cùng cự ưng bốn phía lần nữa bày lại trận thế, đem khu vực này vây quanh. Hai chiến thuyền cũng không thể duy trì công kích lâu, chỉ một lát liền dừng lại. Hàn Lập ở phía dưới đồng dạng híp mắt, ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy ở giữa hiện lên một lam sắc cự ô, đường kính hơn mười trượng.

Mà phía dưới cự ô không ai khác chính là dị tộc nhân tóc dài.

Hắn chau mày, ánh mắt khôgn ngừng dò xét khắp nơi, trên trán ẩn hiện một tia lo âu. Mà mặt khác, hai khôi lỗi cùng kim cầu bên cạnh lại không hề tổn hao gì. Lúc này đây, dị tộc nhân tóc dài dường như không muốn trì hoãn, sau khi quát khẽ một tiếng, thì giơ tay ngoắc về không trung phía xa một cái.

Nhất thời linh quang trên cự ô kịch liệt thu nhỏ lại, hóa thành từng điểm bay vào lòng bàn tay. TIếp theo thân hình xoay tròn, nửa phần thân thể biến mất giữa hư không, lui vào trong kim cầu. Mà hai khôi lỗi bên cạnh lại lần nữa lao ra, nhất thời đại chiến lại diễn ra.

Tình hình không khác nhiều so với trước, giáp sĩ cùng cự ưng bốn phía vẫn không thể ngăn cản hai khôi lỗi cùng kim cầu. Chỉ một lát đã chết gần nửa, mắt thấy dị tộc nhân tóc dài gần chạy ra khỏi vòng vây thì đột nhiên hỏa cầu trong miệng quái sư ngừng lại, không tiếp tục phun ra nữa. TIếp theo hồng quang trên thân nó chợt hiện vài cái, bảy cái đầu đồng thời rủ xuống, đứng im tại chỗ không nhúc nhích. Giáp sĩ gần đó thấy vậy thì đầu tiên là cả kinh, sau đó lập tức mừng rỡ.

Đám người vung vay, quang độ bay qua, trong nháy mắt hóa thành một cái võng lớn chụp lấy quái sư, sau đó dưới sự lôi kéo của vài tên giáp sĩ, đã đem quái sư bắt được.

mất đi sự che chở của khôi lỗi quái sư, cự ưng trên không trung không sợ gì nữa, hai cánh vỗ mạnh không thôi.

Từng đạo phong nhận thô to bắn xuống, đánh vào kim cầu làm cho tốc độ kim cầu không khỏi chậm lại, vì thế dị tộc nhân tóc dài lại lâm vào vòng vây, mất đi cơ hội đào tẩu.

Càng không xong chính là, khôi lỗi thân ngựa cũng giống như quái sư, sau khi chống đỡ một hồi thì mất đi năng lực hành động, bị Giác Xi tộc nhân cướp đi.

Trong nháy mắt, mặc dù lực phòng ngự của kim cầu kinh người, nhưng dưới sự công kíhc kiếm khí của giáp sĩ và cự ưng, kim quang liền trở nên ảm đạm, dị tộc nhân tóc dài xem đến đây, nhẹ thở dài một hơi, dị tộc nhân tóc dài điều khiển khôi lỗi có tu vi cao hơn bản thân mấy cảnh giới lâu như vậy thì cũng là người rất có lai lịch, bất quá nhìn tình hình thì sắp tới việc bị tóm chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Mặc dù không biết vì sao Giác Xi tộc nhân muốn bắt sống người này, nhưng hắn không muốn tìm thêm phiền toái, thân hình vừa động, định lặng lẽ rời đi. Nhưng đúng lúc này, đột nhiên từ trong kim cầu truyền ra tiếng xé gió vô cùng rõ ràng của dị tộc nhân tóc dài: *"Tiền bối phía dưới, tại hạ Vạn cổ tộc Giáp THiên Mộc! Nếu tiền bối chịu ra tay tương trợ thì tại hạ nguyện ý tặng khôi lỗi thôgn linh!"*

Dị tộc nhân tóc dài không sử dụng truyền âm chi thuật, mà ngược lại trong thanh âm trộn lẫn một chút linh lực, làm cho mọi người trong vòng vài dặm đều nghe rõ.

Nghe vậy, Hàn Lập đầu tiên là sửng sốt, lập tức không khỏi muốn mở miệng mắng to.

Mặc dù hắn không biết dị tộc nhân này làm thế nào phát hiện ra hắn, nhưng nói rõ hành tung của hắn như vậy thì sợ rằng cũng không pahri ý tốt.

Quả nhiên, Giác Xi tộc nhân trên khôgn trung vừa nghe thì một tên trong đó đột nhiên khoát tay chặn lại, lúc này hơn mười giáp sĩ mang theo cự ưng thẳng về phía tiểu sơn mà hắn ẩn thân để tìm kiếm.

Không biết những người này dùng cách gì, trong phút chốc đã tìm tới đại thụ gần chỗ hắn ẩn núp, có chút nghi hoặc đánh giá xung quanh khôgn ngừng. khóe miệng Hàn Lập co quắp một chút, mắt thấy khôgn thể ẩn nấp nhưng hắn lại không sợ.

Giác Xi tộc nhân cùng cự ưng tu vi thấp như thế, sao có thể tạo thành uy hiếp cho hắn. Phiền phức duy nhất chính là hai thuyền chiến kia. Bất quá cho dù là thế thì việc bị dị tộc nhân tóc dài chỉ rõ hành tung khiến hắn có chút giận. nét tàn khốc trên mặt chợt lóe, đột nhiên hắn vung tay áo, hơn mười khẩu tiểu kiếm dài một trượng bắn nhanh ra, sau khi chợt lóe liền biến thành thanh ti, bắn vào khôgn trung, khôgn thấy bóng dáng. Sau một khắc, một tiếgn nổ lớn phát ra, thanh ti chợt hiện ra trên đầu giáp sĩ cùng cự ưng, thanh quang chợt lóe, đám giáp sĩ cùng cự ưng trong nháy mắt tứ phân ngũ liệt, tàn thi hóa thành một trận mưa máu rơi xuống. Lập tức thân hình Hàn Lập hiện ra dưới tàng cây, sau lưng vang lên tiếng sét, một đôi cánh hiện ra. Hai cánh chợt vỗ, hàn Lập theo gió biến mất. Một khắc sau, Hàn Lập hiện ra giữa đám giáp sĩ, hai tay hắn bắt quyết.

Nhất thời tất cả thanh ti trở nên mơ hồ, một hóa hai, hai hóa bốn.

Trong phút chốc, đầy trời đều là thanh mang chớp động, tiếng xé gió trải rộng phương viên trăm trượng.

mà ba mươi tên giáp sĩ cùng cự ưng trong khu vực này kêu lên thảm thiết, sau mấy lần hô hấp liền từ trên không trung rơi xuống.

Không ai có thể ngăn cản được một kích Kiếm Ti Nhâm hà của hàn lập.

Chỉ một lát sau, bốn phía quanh Hàn Lập không còn bất cứ một kẻ địch nào.

Mà giáp sĩ những nơi khác thấy vậy, mặt lộ vẻ hoảng sợ, theo tiềm thức thối lui ra xa.

Nhưng Hàn Lập cũng không vì vậy mà dừng tay, tay áo phất lên, nhất thời hai đạo hắc ảnh từ trong tay áo bay ra.

Hai loại quang mang vàng đen chợt lóe, không trung gần đó hiện ra mọt báo tử cùng một tiểu hầu. *"Động thủ, tất cả đều giết, không chừa lại bất cứ ai!"* Hàn Lập lớn tiếng quát, vẻ mặt đầy sát khí.

------oOo------

Chương 1572: Đích ảnh tái hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập vừa nói xong, nhất thời tiểu thú thoáng một cái, huyễn hóa ra mười mấy ảo ảnh giống nhau, lập tức phóng vào đám người, trảo mang vung lên, vô luận là ngân sắc chiến giáp hay binh khí trong tay giáp sĩ đều giống như giấy đứt đoạn. Phảng phất như móng vuốt của báo lân thú là thần binh lợi nhận.

Mà hắc sắc tiểu hầu thì hắc mang ngoài thân chớp động, thân hình một chút liền cuồng trướng gấp mấy chục lần, hóa thành một hắc sắc cự viên cao hơn hai mươi trượng. Cự viện đấm ngực, mũi thở ra, nhất thời một mảnh hà quang phóng ra, cự ưng bị hà quang dính trúng thì giống như say rượu, lảo đảo từ khôgn trung rớt xuống.

Cự viên dùng đôi tay to, nhảy tới chụp lấy cự ưng bóp thành thịt vụn.

Mà hàn Lập bên kia thì lần nữa thúc dục phi kiếm chém tới, mỗi lần thanh ti hiện lên là nhất định có giáp sĩ cùng cự ưng bị chém làm đôi, căn bản không ai có thể kháng cự.

Kể ra thì cũng gần trăm tên giáp sĩ cùng cự ưng, trong nháy mắt đã bị hai linh thú giết chết bảy tám phần.

Số giáp sĩ còn lại rốt cục lộ vẻ sợ hãi, khôgn biết ai là người đầu tiên, đột nhiên giải tán, hướng về phía chiến thuyền chạy trối chết.

Hàn lập không chút chần chờ hóa thành một đạo thanh hồng đuổi theo.

Kiếm quang chợt hiện, tung hoành khắp nơi.

Đột nhiên trên bầu trời phát ra tiếng sấm.

Hàn Lập rùng mình, vội ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy hai ngân sắc chiến thuyền quang mang đại phóng, bắn ra hơn trăm đạo bạch sắc quang trụ.

Chúng căn bản khôgn để ý đến giáp sĩ gần đó.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, hai cánh sau lưng rung lên, sau một tiếng sét liền quỷ dị biến mất tại chỗ. Quang trụ tuy bao phủ diện tích cực lớn, nhưng tất cả đều đánh vào khoảng không. sau một khắc, phía trên một ngân sắc chiến thuyền, thân hình Hàn Lập thoáng hiện ra. Nhìn chiến thuyền, Hàn Lập mặt không biến sắc, một bàn tay đen như mực từ cổ tay áo thò ra, phun ra một hắc sắc tiểu sơn.

Tiếp theo thể tích tiểu sơn khôgn ngừng cuồng trướng, một chút liền biến thành ngàn trượng, hung hăng ném về phía chiến thuyền bên dưới.

Nguyên từ thần sơn trở nên lớn hơn chiến thuyền vài phần, sau khi hạ xuống liền gắn chặt chiến thuyền vào.

Giác Xi tộc nhân trong chiến thuyền cực kỳ hoảng sợ, muốn điều khiển chiến thuyền né tránh nhưng không thể. Chỉ nghe một tiếng nổ ầm.

Đáy núi cùng chiến thuyền chạm nhau, thoáng chốc chiến thuyền bị đánh văng đi.

Chiến thuyền bị lõm hơn phân nửa, bị ném từ không trung xuống đất, nửa phần chìm sâu vào lòng đất, mắt thấy không thể bay lên được nữa. Hàn Lập nhìn thấy cảnh này thì trong mắt lộ ra một tia ngoài ý muốn.

Chiến thuyền này lại không bị một kích của Nguyên từ thần sơn phá tan, có thể thấy vô cùng cứng, sợ rằng còn hơn xa pháp bảo bình thường.

Mà chiến thuyền lớn như thế, tài liệu tốn kém thế nào cũng có thể nghĩ được. Nhớ ngày đó tại Lục Quang thành, nhìn thấy cự đảo kia, hàn Lập không khỏi hít một ngụm lương khí, đối với sự giàu có của Giác Xi tộc cũng bắt đầu có vài phần khái niệm. Tộc này quả thật không hổ danh là siêu cấp đại tộc của linh giới.

Trong lòng hoảng sợ, nhưng Hàn Lập không bởi vì thế mà dừng tay, ngược lại bàn tay điểm vào hắc sắc tiểu sơn. Nhất thời Nguyên từ thần sơn gào thét, đập xuống, trong phút chốc chỉ nghe được tiếng nổ kinh thiên động địa liên tiếp truyền ra.

ngân sắc chiến thuyền bị tiểu sơn đập vào, liền biến thành một đống nát vụn, những tên Giác xi tộc bên trong nếu chưa chết thì cũng khó sống.

Nhưng làm cho người ta giật mình chính là, mặt ngoài chiến thuyền chớp động quang mang, run rẩy, tựa hồ muốn khôi phục như lúc ban đầu.

Hàn Lập mắt thấy vài cú đập không hoàn toàn giải quyết được chiến thuyền, lúc này nhíu mày, bỗng nhiên hướng lên không ngoắc một cái. Hơn mười thanh ti chợt lóe, tất cả đều bay về lòng bàn tay Hàn Lập.

Thanh mang chói mắt, hóa thành một cự kiếm dài một trượng, nhưng mặt ngoài lại chớp động thanh quang, phảng phất như không có thực thể.

hàn Lập không nói hai lời nắm chuôi kiếm, hướng về phía chiến thuyền bên dưới, định chém xuống. Nhưng đúng lúc này, Hàn lập đột nhiên nghe thấy tên dị tộc nhân tóc dài kia kinh hô: *"Tiền bối cẩn thận!"* Hắn ngẩn ra, bỗng nhiên cảm thấy một cỗ linh lực cường đại đang bộc phát bên cạnh. Hàn Lập khôgn kịp suy nghĩ trở tay cầm kiếm, đón đỡ linh lực này. Nhất thời một đạo thanh sắc kiếm khí chém ra, vừa lúc chém trúng cỗ linh lực kia.

Chỗ va chạm cách Hàn Lập hơn ba mươi trượng, bạo liệt hóa thành một cột nhị sắc quang trụ phóng lên cao, từ xa nhìn lại thật đúng là kinh khủng. Hàn Lập hướng phía đối diện đảo qua, nhưng hai mắt híp lại, chỉ thấy ngân sắc chiến thuyền còn lại kia không biết từ khi nào đột nhiên xuất hiện bốn người.

Một gã sắc mặt tái nhợt, hai chân xích lõa, trước người hắn huyền phù một quái nhận trong suốt, phát ra dị mang, xem ra mới vừa rồi hắn đã đánh lén. Còn ba dị tộc nhân còn lại là một lão ẩu, một gã lùn và một cự hán thân mặc da thú.

Hai mắt Hàn Lập híp lại, thần niệm đảo qua thì nhất thời phát hiện gã quái nhân vừa động thủ có tu vi Luyện Hư trung kỳ, mà ba tên khác đều có tu vi Luyện Hư sơ kỳ.

Bất quá mới vừa rồi hắn đã quét qua phụ cận, nguyên bản không phát hiện ra bốn người này. Chỉ là Luyện Hư hư kỳ, mặc dù có chút khó giải quyết nhưng Hàn lập vẫn không để tâm, hắn đối với việc mấy người quỷ dị xuất hiện, có chút tò mò.

"Lá gan khôgn nhỏ, dám khiêu chiến với chiến thuyền Giác Xi tộc chúng ta. Nhìn bộ dáng ngươi thì không phải là người của Thiên Vân mười ba tộc. Bất quá không sao, lát nữa bắt về sẽ tra hỏi một phen". Quái nhân sắc mặt tái nhợt lạnh lùng nói, theo sau ánh mắt nhìn về phía xa.

Tên dị tộc nhân tóc dài lần nữa từ kim cầu thoát ra, thấy xuất hiện bốn gã Luyện Hư kỳ thì sắc mặt tái nhợt, trở nên vô cùng khó coi.

"Giáp tiên sinh, nghe nói ngươi không phải là tộc nhân thuần huyết của Vạn cổ tộc, như thế thì cần phải xuất lực vì Thiên Vân mười ba tộc. Lúc ta ra ngoài, thấy mấy vị trưởng lão trong tộc cố ý nhắc tới tên tiên sinh, đối với tạo nghệ khôi lỗi thuật của tiên sinh khen ngợi không dứt. Hơn nữa cũng nói qua, chỉ cần tiên sinh đồng ý quy thuận Giác Xi tộc, mấy vị trưởng lão nguyện ý không tiếc sức lực, cấp cho tiên sinh huyết tẩy tủy, cho ngươi thay đổi huyết thống trở thành bổn tộc, hơn nữa có thể giúp tiên sinh tiên giai đến thượng tộc đỉnh giai. Nếu tiên sinh có cơ duyên thì việc trở thành thánh tộc cũng không phải là không có khả năng". Quái nhân sắc mặt tái nhợt chợt hướng về phía dị tộc nhân tóc dài nói, thần thái có chút cung kính.

"Quy thuận các ngươi, Giáp mỗ không có hứng thú, mặc dù huyết mạch tại hạ không thuần khiết, nhưng trưởng lão trong tộc có đại

ân với ta, ta sẽ không vào tộc khác, các ngươi bắt sống ta, mục đích chỉ một nữa là vì khôi lỗi thuật, còn nửa kia chính là tin tức về Thiên Vân mười ba tộc, ta nói không sai chứ". Giáp THiên Mộc trầm ngâm một chút, liền mặt không biến sắc lắc đầu.

"Giáp tiên sinh, ngươi cảm thấy có cơ hội thoát khỏi đây sao? Ngay cả khôi lỗi hộ thân của tiên sinh lợi hại, nhưng khi dùng phá vòng vây thì đã tiêu hao hết linh thạch. Về phần tu vi Giáp tiên sinh thì chẳng lẽ mấy người chúng ta khôg thể tạo thành uy hiếp sao. Ta cũng không muốn ra tay, Giáp tiên sinh hãy tự mìnhd đầu hàng đi". Quái nhân thấy Giáp THiên Môc từ chối, vẫn chưa tức giận, ngược lại mỉm cười nói. Giáp Thiên Mộc nghe vậy, thần sắc vẫn chưa có chút biến hóa, hướng về phía Hàn Lập nhìn một cái. *"Như thế nào, vẫn còn muốn trôgn cậy vào tên kia giúp sức sao. Cũng tốt, trước tiên bốn người chúng ta sẽ thu thập kẻ vướng tay vướng chân kia"*. Quái nhân sắc mặt tái nhợt vừa thấy vẻ mặt của Giáp THiên Mộc thì có chút ngẩn ra, sau đó thản nhiên nói. Lập tức thần sắc hắn bỗng ngưng trọng, lần nữa nhìn về phía Hàn Lập. *"Ngươi muốn thúc thủ chịu trói, hay là đợi chúng ta hủy diệt thân thể, bắt lấy nguyên thần"*. Quái nhân lạnh lùng nói. Hàn Lập nghe vậy, đồng tử chợt co rụt, nhưgn lập tức nở nụ cười. *"Khẩu khí mấy vị cũng không nhỏ, nhưng không biết thần thông mấy vị có lớn giống như khẩu khí hay không"*. Hàn Lập ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Quái nhân nghe vậy có chút ngoài ý muốn, ngưng thần nhìn hai mắt Hàn Lập, đột nhiên thần sắc vừa động, tựa hồ nghĩ đến điều gì, bỗng nhiên quay đầu lại hỏi lão ẩu một câu:

"Ta nhìn người này có chút quen mắt, có phải là người mà Đồ sứ giả truyền tin tới hay khôgn?"

"Tân huynh nói không sai, đích xác giống y như trong hình vẽ! Cẩn thận một chút, nếu người này có thể chạy thoát trong tay Đồ sứ giả thì thần thông khẳng định không nhỏ". Lão ẩu nhìn Hàn Lập một cái, hàn mang trong mắt chợt lóe, chậm rãi gật đầu. Nghe lão ẩu nói thế, hai người còn lại lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

"Ha ha, nếu thật sự là hắn thì tiểu đội chúng ta chuyến này gặp may, có thể đồng thời lập hai công lớn. Lại nói tiếp, cũng may

người này chỉ đánh rớt một chiến thuyền, nếu không thì lại có một đội khác truyền tống tới, công lao sẽ bị chia làm hai". Cự hán mặc da thú đột nhiên cuồng tiếu nói.

"Hừ, Lê đạo hữu tự tin quá, người này thần thông cũng không dưới ta lát nữa cũng đừng khinh thường". Tên lùn cao không tới ba thước kia đột nhiên cười lạnh một tiếng cảnh tỉnh. *"Hắc hắc, thần thông hắn cho dù lớn thì chẳng lẽ có thể một chọi bốn sao?"* Cự hán cười hắc hắc, bộ dáng không thèm để ý. *"Đương nhiên không phải là đối thủ của bốn người chúng ta, nhưng nếu hắn có ý đào tẩu thì ngươi có khẳng định cản lại được không?"* Tên lùn tức giận, ve vẩy quạt nói.

------oOo------

Chương 1573: Bằng biến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mấy người này nói chuyện, khẩu khí có chút tùy ý, giống như là bạn thân.

"Truyền tống?"

Hàn Lập nhìn bốn tên nói chuyện, cũng nghe được vài chỗ mấu chốt. Ánh mắt sau khi đảo qua chiến thuyền thì đối với việc mấy người này quỷ dị xuất hiện cũng có vài phần sáng tỏ.

Trên chiế thuyền lại có truyền tống pháp trận, đúng là khó tin.

Bất quá loại truyền tống này khẳng định khác xa truyền tống pháp trận bình thường, sợ rằng rất tốn kém.

Hơn nữa nghe khẩu khí mấy người này thì hóa ra còn có một đội khác được truyền tống tới, nhưng bởi vì một chiến thuyền đã bị hủy nên chỉ có mấy người bọn họ được truyền tới đây.

Vì một gã Hóa thần kỳ mà điều động nhiều tồn tại Luyện Hư kỳ như vậy, xem ra dị tộc nhân điều khiển khôi lỗi này thật sự là nhân vật cực kỳ quan trọng. Bất quá khi thấy chúng cũng nhận ra mình thì hắn có chút bất ngờ.

Tên Hợp thể kỳ ở Lục Quang thành kia vẫn muốn bắt hắn, không, đúng hơn là hai cái ngọc hạp mà hắn đang giữ trong vòng trữ vật. Xem ra vật trong ngọc hạp cũng không phải chuyện đùa, tên đầu to kia không quá mức thổi phồng. Mà thần sắc Hàn Lập vẫn không đổi, trong nháy mắt đã nghỉ sáng tỏ.

Lúc này, báo lân thú và đề hồn đã sớm ngưng việc đuổi giết pháp sĩ, không một tiếng động bay về cạnh Hàn Lập, sau đó mắt lộ hung quang nhìn chằm chằm bốn người. Chúng nó cũng biết rằng mấy người lại không giống với những tên vừa giết, không nên tùy tiện công kích.

Tên Xích Túc quái nhân đối diện nghe đồng bạn mình nói xong, ánh mắt chợt hiện vài cái, mở miệng tựa hồ muốn nói với Hàn Lập điều gì.

Nhưng lúc này, Hàn Lập đột nhiên phất tay áo về phía bốn người.

Tiếng xé gió phá không vang lên, hơn mười thanh ti một chút chia làm bốn, bắn thẳng về phía bốn người.

Độn tốc cực nhanh, có thể nói là chớp giật, chi chợt lóe lên đã tới trước bốn người.

Cả bốn tên Luyện Hư kỳ đều nhất thời đại kinh.

Phải biết rằng, lúc trước cảnh Hàn Lập dùng kiếm ti giết chết giáp sĩ cũng bị mấy người này nhìn thấy, nhưng khi đó tốc độ kiếm ti còn chưa bằng một thành hiện tại, căn bản không thể so sánh về tốc độ. Kết quả bốn người cả kinh, đều lựa chọn tránh né.

Xích Túc quái nhân thân hình thoáng một cái, tỏa ra một luồng khói trắng rồi biến mất khôgn thấy.

Lão ẩu tì hà quang trên người chợt lóe, huyễn hóa ra mấy cái hư ảnh giống y chang. Thanh ti chợt lóe xuyên qua, hư ảnh vỡ tan nhưng lại không thấy bóng dáng lão ẩu. Mà tên lùn thì trong chớp mắt khi thanh ti bắn tới, hắn biến sắc, hai tay bắt quyết, nhất thời đu rloaij ngân quang chợt lóe, hiện ra một đám vân vụ, còn tên lùn thì hóa thành một đoàn quang mang bắn lui đi, độn tốc cũng không chậm hơn thanh ti bao nhiêu.

Chỉ có tên cự hán mặc da thú kia thì không cần suy nghĩ, bàn tay chợt lóe hồng mang, một cái búa lớn màu đỏ xuất hiện trong tay, hắn nắm chặt búa chắn trước người, phảng phất như một cự thuẫn.

Cự phủ này dùng nhiều loại tài liệu hỏa thuộc tính ngưng luyện mà thành, uy lực chưa nói đến, chỉ riêng trình độ cứng cỏi đã không dưới bảo vật phòng ngự đỉnh giai. Cho nên mặc dù mới vừa rồi đại hán thấy Hàn Lập dùng kiếm ti trảm sát giáp sĩ dễ dàng, nhưng vẫn không thèm để ý dùng bảo vật này chống đỡ thanh ti. Nhưng cự hán giơ búa lớn lên, bỗng nhiên chỉ cảm thấy thanh mang trước mắt chợt lóe, tiếp theo búa lớn trong tay nháy mắt bị chém thành bảy tám khối.

Mà cự hán thậm chí ngay cả một tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra, liền hóa thành một đống thịt nát, ngay cả nguyên thần cũng không thể trốn thoát, đã bị thanh ti hóa thành tro bụi. *"A! Lê đạo hữu"*. Thân ảnh Xích Túc quái nhân hiện ra ở một chỗ xa ba mươi trượng, mắt thấy cự hán trong nháy mắt bị chém thì kinh sợ hét lớn một tiếng. Một nơi khác cũng hiện ra thân hình lão ẩu cùng gã lùn, thấy cảnh này, bọn họ cũng đồng dạng hoảng sợ. Mặc dù bọn họ biết thần thông Hàn Lập không nhỏ, nhưng không nghĩ tới một đồng bạn vừa đối mặt đã bị chém chết.

Nhưng ba người này còn chưa kịp ra tay báo thù cho cự hán thì thanh ti lại chợt lóe, bắn nhanh về phía ba người.

Mà đám người Xích Túc quái nhân đã tận mắt nhìn thấy sự sắc bén của thanh ti, nào dám ở lại dùng bảo vật đón đỡ, chỉ có thể bất đắc dĩ thi triển thần thông chạy trốn.

Trong lúc nhất thời, ba gã Luyện Hư kỳ cùng gia với Hàn Lập chỉ có thể phi độn khắp nơi trốn chạy, dường như ngay cả lực hoàn thủ cũng không có.

Hàn Lập đứng bất động tại chỗ, chỉ là mặt không chút biểu tình không ngừng thúc dục kiếm ti đuổi giết ba kẻ địch.

Đúng lúc này, khôgn trung truyền đến tiếng ầm ầm.

Tiếp theo Hàn Lập cảm thấy trên đầu có bạch quang chớp động, hàng trăm bạch sắc quang trụ bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống.

Dĩ nhiên chính là chiến thuyền vẫn còn tốt kia, thấy tình hình ba người có chút không ổn liền phát động công kích giúp đỡ.

Hàn Lập ngẩng đầu, hai mắt híp lại nhìn quang trụ, nhưng thân hình lại khôgn có ý tránh né.

Kết quả trong tiếng sét đánh, thân hình Hàn Lập biến mất trong bạch quang.

Mà thanh ti đuổi sát ba người kia dường như cũng vì vậy mà bị ảnh hưởng đột nhiên ngừng lại. Xích Túc quái nhân cùng đám người lão ẩu thở ra một hơi dài, lúc này mới một lần nữa ổn định thân hình, vội vàng lấy bảo vật ra.

Lão ẩu giơ tay lên, thả ra một bộ tranh quái dị lập lòe kim quang, bên trên có một cái kim sắc pháp trận vô cùng phức tạp.

Tên lùn thì há miệng, phun ra một cái chén gỗ màu bích lục, mặt khác tay kia thả ra mười mấy hoàng sắc phi phiêu, bay múa xung quanh thân.

Mà Xích Túc quái nhân thì chà xát hai tay, trên tay bỗng xuất hiện một đôi găng tay màu đen, trên đó có vô số phù văn, không biết có gì thần diệu hay không.

Bảo vật ba người phát sáng, vẻ mặt ngưng trọng, đều đứng ở xa nhìn về phía phiến bạch quang.

Bọn họ không tin Hàn Lập bị giết đơn giản nhưthees.

Quả nhiên trong bạch quang truyền ra một tiếng sét kinh thiên, tiếp theo thanh quang chợt lóe, đột nhiên một con đại bàng từ bạch quang bay ra.

Lúc đầu chỉ nhỏ vài trượng, nhưng sau khi linh quang lưu chuyển toàn thân thì hình thể trong nháy mắt cuồng trướng, biến thành đại bàng khổng lồ to bảy tám mươi trượng.

Tiếp theo hai cánh vỗ một cái liền hóa thành một cơn cuồng phong lao tới đỉnh đầu lão ẩu.

Ngoài thân đại bàng khổng lồ bỗng nhiên hiện lên vô số đạo bạch sắc điện hồ, một đôi cự trảo mang theo điện quang chói mắt đánh xuống. cự trảo chưa tới nhưng đã tạo ra khí thế thái sơn áp đỉnh.

Xích Túc quái nhân và tên lùn từ xa thấy vậy thì cả kinh, cơ hồ đều đồng thời lớn tiếng nhắc nhở.

Nhất thời hai tay quái nhân hướng phía bên này hư không một kích, mặt ngoài cánh tay phát ra tiếng quỷ khóc, hai đạo ô hắc quang trụ chợt lóe phun ra. Mà mười mấy hoàng sắc phi phiêu trước người tên lùn xoay tròn, hóa thành mười mấy đạo quang mang bắn nhanh đi, cả hai đều muốn ngăn cản công kích của Hàn Lập.

Giờ phút này bọn họ cũng hiểu được thần thông Hàn Lập vượt xa cảnh giới tu vi, căn bản không phải bất cứ người nào trong bọn họ có thể một mình đối địch. Bọn họ sinh ra ý nghĩ sợ hãi, tuyệt không đồng ý để cho Hàn Lập đánh riêng từng người.

Mà thân hình lão ẩu, cảm thấy linh áp đáng sợ của cự trảo thì sắc mặt tái nhợt không còn chút máu. Đại bàng bắn tới thật sự rất nhanh, căn bản không thể tránh được. Bất đắc dĩ lão ẩu chỉ có thể cắn răng một cái, há miệng phun ra một ngụm tinh huyết vào họa trục trước người. Nhất thời *"phanh"* một tiếng, huyết vụ bạo liệt, trong nháy mắt bị họa trục hấp thu.

Mà cơ hồ đồng thời lúc đó, một đoàn kim quang chói mắt từ trong họa trục tỏa ra, tiếp theo phù văn trên họa trục bắn ra, sau khi xoay tròn thì liền biến lớn hơn mười trượng, hướng trời cao bắn đi.

Đại bàng đối với hắc sắc quang trụ cùng mười mấy đạo hoàng mang căn bản coi như không thấy, dùng cự trảo hung hăng bắt lấy kim sắc pháp trận.

"Oanh long long", bạch sắc điện quang cùng kim quang giao nhau, bộc phát ra quang mang kinh người, không gian gần đó trong vụ nổ cũng mơ hồ vặn vẹo.

Hàn lập biến thành đại bàng lại dường như không ảnh hưởng, nhưng lão ẩu trong kim sắc pháp trận trong phút chốc liền kêu lên đau đớn, tiếp theo sắc mặt tái nhợt, phun ra một ngụm tiên huyết.

Nhưng kim sắc pháp trận lại có thể miễn cưỡng ngăn cản cự hạ hạ xuống.

Nhưng nét mặt lão ẩu còn chưa lộ ra vẻ tươi cười thì trong mắt đại bàng hiện lên một tia hàn quang, một cự trảo khác không chút chần chờ hạ xuống. *"Khôgn tốt"*. Lão ẩu thấy vậy, trong lòng đột nhiên trầm xuống, nhưng bất đắc dĩ cũng chỉ có thể phun ra một ngụm tiên huyết vào trong kim sắc pháp trận, làm cho uy lực pháp trận tăng lên vài phần.

Lúc này chỉ có thể đặt hy vọng vào bảo vật này, thúc dục nó ngăn cản kích tiếp theo. Chỉ cần một lát nữa, hai đồng bạn viện thủ tới thì có thể thoát ra được.

Ngay cả khi đối thủ trước mắt thần thông cực kỳ kinh người, nhưng ba người hợp lực thì hiển nhiên vẫn có hy vọng đánh chết đối phương. Trong nháy mắt lão ẩu nghĩ như vậy, nhưng là lão ẩu đã đánh giá thấp Côn Bằng Biến trong kinh trập quyết của Hàn Lập.

Phải biết rằng trong năm loại biến hóa mà hàn Lập nắm giữ thì đây là thần thông mà hắn hiểu thấu triệt nhất, hơn nữa còn thu nạp bốn loại chân linh chi huyết khác, có tác dụng gia tăng uy lực. Hàn Lập biến thành Côn Bằng, uy lực sợ rằng không kém hơn Côn Bằng chân chính.

Hơn nữa thân thể Hàn Lập cũng mạnh mẽ tới cực hạn, hai thứ này phối hợp càng như hổ thêm cánh.

Mắt thấy hai cự trảo sẽ đồng thời chộp vào kim sắc pháp trận, hàn mang trong mắt đại bàng chợt lóe, đột nhiên há miệng phun ra một đạo điện hồ đánh lên trên pháp trận, làm cho kim sắc pháp trận kịch liệt chớp động. Mà đúng lúc này, cự trảo kia cũng đã đánh tới trên kim quang.

Một tiếng nổ long trời lở đất phát ra.

Kim quang của pháp trận chỉ cuồng hiện vài lần liền phảng phất như vải bố bị kéo lớn cắt rách.

Lão ẩu nhất thời hồn bay lên trời, nhưng không kịp thi triển một loại thần thông nào thì một cự trảo nhất thời lóe lên, thân thể lão ẩu biến thành huyết vụ từ không trung rơi xuống.

------oOo------

Chương 1574: Liên tiếp diệt đồng giai – Uẩn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc này, hai đạo hắc sắc quang trụ cùng mười mấy đạo hoàng mang cùng bắn tới đại bàng, mắt thấy sẽ đánh lên thân hình khổng lồ. Nhưng đột nhiên linh quang chợt lóe, một tầng tinh quang tráo bỗng hiện ra từ trong cơ thể đại bàng.

Hai đạo quang trụ cùng mười mấy đạo hoàng mang khi đánh lên tinh quang thì đầu tiên là ầm ầm một trận, tiếp theo phương hướng biến đổi, bay ra hướng khác.

Hai đạo quang trụ chợt lóe lên rồi biến mất ở nơi xa, mà mười mấy đạo hoàng mang sau khi chớp động vài cái thì xoay tròn, lần nữa bắn về phía đại bàng. Nhưng đại bàng đột nhien vỗ cánh một cái, nhất thời cuồng phong gào thét, đem mười mấy đạo hoàng mang thổi đi biệt tích. Tiếp theo điện hồ ngoài thân đại bàng cuồng thiểm, thân hình vừa động liền mang theo tiếng sét đánh, lao thẳng về phía gã lùn.

Gã lùn mắt thấy Hàn Lập trước mặt bọn họ mà dễ dàng giết lão ẩu, hơn nữa còn bắn ngược công kích của mình, vẻ mặt nguyên bản khó coi, muốn chạy trốn, nhưng khi thấy đại bàng đang bay tới thì sắc mặt chợt trở nên vô cùng tái nhợt. Hắn cơ hồ không cần suy nghĩ đột nhiên giẫm lên ngân vân, hóa thành một đoàn ngân quang, liến tiếp chớp động, sau một khắc liền quỷ dị xuất hiện bên cạnh Xích Túc quái nhân.

Tiếp theo hắn điểm vào chén gỗ màu bích lục một cái, vật ấy hóa thành một tầng lục sắc quang tráo, đem thân hình hắn bảo vệ trong đó.

Xích Túc quái nhân giờ phút này sắc mặt vô cùng xanh xao, đột nhiên hét lớn một tiếng, hai cánh tay đen thui tỏa ra một luồng hắc vụ, trong nháy mắt bao phủ hắn và cả gã lùn.

Hắc vụ quay cuồng, không ngừng tuôn ra, trong nháy mắt đã tràn ngập phạm vi hơn ba mươi trượng, hơn nữa còn không ngừng lan rộng. Trong quỷ vụ truyền ra tiếng quỷ khóc sói tru, hơn nữa từng đạo quỷ ảnh chợt ẩn chợt hiện trong vụ khí. Mà khí tức Xích Túc quái nhân cùng gã lùn đã biến mất trong vụ khí.

Lúc này hàn lập biến thành cự bằng, bởi vì gã lùn sớm đào tẩu nên phương hướng biến đổi, xoay người lại nhìn về phía hắc sắc vụ hải đột ngột xuất hiện kia. *"Âm khí!"* Hắn cơ hồ chỉ liếc mắt là đã nhận ra hắc vụ, nhưng lại là âm khí cực kỳ tinh thuần, nếu như tu sĩ bình thường bị cuốn vào chỉ sợ rằng trong nháy mắt sẽ biến thành một khối thây khô. Nhưng Hàn Lập trông thấy âm khí đó, trong mắt đại bàng bỗng hiện lên một tia kỳ quái.

Chưa chờ hắn có phản ứng gì thì đề hồn thú đang xem cuộc chiến bên cạnh, đột nhiên trong miệng phát ra tiếng ô ô cực kỳ hưng phấn, tiếp theo hai tay đột nhiên vỗ ngực, mũi lớn khịt một cái, nhất thời mảng lớn hoàng quang từ trong mũi bắn thẳng đến hắc sắc vụ khí, cuốn tất cả đi.

Hàn Lập biến thành đại bàng, trong miệng đồng dạng phát ra một tiếng hót dài, hai cánh vỗ một cái, điện hồ trên người đồng thời bạo liệt, hóa thành một đoàn điện quang chói mắt.

Điện quang sau khi chợt lóe thì biến mất, tiếng sét đánh ầm ầm truyền đến, một đạo bạch sắc điện hồ đột nhien hiện ra phía trên hắc vụ.

Thân hình như núi nhỏ của đại bàng dần hiện ra từ trong điện hồ, sau khi xoay tròn thì lao thẳng vào vụ khí bên dưới. *"Muốn chết!"* Xích Túc quái nhân hiển nhiên vẫn ở trong sương mù, chỉ là trong tay cầm thêm một cây hắc hồ phiên kỳ, vừa thấy cử động của Hàn Lập thì không khỏi giận dữ. Sau khi quát một tiếng chói tai thì đột nhiên hắn phất phiên kỳ lên.

Nhất thời mảng lớn hắc vụ hướng lên không trung quay cuồng một trận, biến ảo ra một mặt quỷ màu đen, phảng phất giống như vật sống. Hai mắt mặt quỷ chớp động lục hỏa, mở rộng miệng nghênh đón đại bàng trên không. Nhưng đúng lúc này, nhiếp hồn thần quang lại lóe lên.

Hoàng sắc quang hà vừa hiện, mặt quỷ vừa mới bay lên không trung trong nháy mắt lộ ra vẻ sợ hãi hét thảm một tiếng.

Khuôn mặt to lớn vặn vẹo biến hình, tiếp theo vang lên một tiếng *"phốc xuy"* rồi hóa thành vô số đạo hắc khí, bị hoàng quang hút vào. không chỉ như thế, hắc vụ phía dưới trong nháy mắt khi hoàng quang quét qua, cũng đều hóa thành vô số hắc ti, chớp động một cái liền quỷ dị biến mất.

nếu đổi lại là đề hồn thú trước kia thì ngay cả khi có thể khắc chế âm lực, nhưng muốn hút nhiều âm khí như vậy còn phải mất một phen tay chân.

Nhưng trải qua nhiều lần tiến giai như vậy, uy lực Nhiếp vãn thần quang cũgn sớm tăng uy lực, trở nên không tầm thường. Nhiều hắc vụ như vậy nhưng cơ hồ chỉ một lần hô hấp đã bị hút đi hơn phân nửa.

Nguyên bản Xích túc quái nhân và gã lùn đang ẩn thân trong vụ khí, sau một khắc liền hoàn toàn lộ ra thân hình.

Xích Túc quái nhân cầm phiên kỳ trong tay, trên mặt lộ ra vẻ khó tin.

Đại bàng ngay khi hai người hiện ra thì hung hăng đè xuống, đồng thời hai cự trảo phân ra, phân biệt chụp vào hai người.

Đồng thời thanh quang trên cánh đại bàng chợt lóe, chậm rãi vỗ một cái xuống phía dưới.

Nhìn như không có chuyện gì khác thường xảy ra, nhưgn quái nhân cùng gã lùn lại cảm thấy không khí bốn phía đột nhiên căng thẳng, tiếp theo là một cổ cự lực vô hình, phảng phất như thái sơn áp đỉnh đặt lên vai cả hai. xích Túc quái nhân thì còn đỡ, hai chân chỉ khuỵu xuống một cái, dựa vào tu vi không yếu cũng có thể miễn cưỡng chống đỡ không ngã.

Nhưng tu vi gã lùn thì kém xa đồng bạn, kết quả sau khi kêu lên một tiếng đau đớn thì khuỵu một chân xuống. Thanh sắc quang tráo trên người trở nên vặn vẹo, đồng thời phía trên lõm vào, kịch liệt rung chuyển không ngừng, phảng phất tùy thời đều có thể vỡ nát. Điều này làm cho gã lùn vô cùng hoảng sợ, bởi hắn biết rõ uy lực của quang tráo.

Tuy cự trảo sắp đánh xuống, thân hình cũng nhất thời ngưng trọng không thể tránh né chút nào, nhưng hiển nhiên cả hai cũng không muốn cứ như vậy chịu chết.

Lúc này Xích Túc quái nhân miễn cưỡng giơ tay lên, chẳng những hắc kỳ trong tay hóa thành vụ giao phóng lên không, mà hắc quang trên tay cũng lưu chuyển, từ trên bề mặt mỗi cánh tay bay ra một đạo hư ảnh.

Hàn Lập ngưng thần nhìn lại, đúng là hai ác quỷ một hồng một lục, vẻ mặt dữ tợn, đầu mọc hai sừng, đồng thời nửa trên xích lõa, nửa dưới quấn lấy một kiện da thú không biết tên. Nhị quỷ cùng giơ tay lên, nhất thời một mảnh ô quang theo sát vụ giao bay vụt lên.

Mà tên lùn thì vỗ thiên linh cái, một bạch ngọc tiểu kiếm bắn ra, sau khi rung lên thì nhất thời hóa thành một đạo kinh hồng chói mắt, chém về phía cự trảo trên không trung. Hai người dưới tình thế cấp bách định liều mạng.

Trên trời cao bỗng vang lên tiếng oanh minh, ngân sắc chiến thuyền lúc này cũng phun ra quang trụ, bắn thẳng về phía đại bàng.

Thế lao xuống của đại bàng không dừng lại chút nào, nhưng tầng tinh quang nọ trên người chợt lóe, hóa thành một tấm thuẫn bài trong suốt.

Thuẫn bài lúc đầu chỉ nhỏ chừng một trượng, nhưng trong tích tắc khi đang bay, nhất thời hóa thành một cự thuẫn hơn hai mươi trượng, trong suốt long lanh, dưới ánh mặt trời trở nên vô cùng diễm lệ.

Tất cả quang trụ khi đánh lên cự thuẫn thì quang mang chợt lóe, đem tất cả công kích đó bắn tới nơi khác. Công kích của chiến thuyền căn bản không thể ảnh hưởng đến Hàn Lập chút nào. *"phanh"*, một âm thanh trầm muộn truyền ra, khẩu tiểu kiếm dừng lại phía trước đại bàng.

Nhưng sau một khắc liền dễ dàng bắn đi, nhưng lập tức cự trảo hợp lại, đem tiểu kiếm chộp vào trong tay.

Mặc cho giãy dụa thế nào đi nữa thì cũng không thể thoát khỏi trảo.

Tiếp theo một tiếng giòn vang truyền đến, phi kiếm dưới cự lực của cự trảo liền gãy thành từng đoạn.

Tên lùn phía dưới nhất thời hét thảm một tiếng, phun ra một ngụm tinh huyết.

Mà cự trảo thừa dịp đánh xuống, chỉ chợt lóe đã đánh lên quang tráo.

Tên lùn trong quang tráo, mặt không còn chút máu.

Nhưng thanh sắc quang tráo thật đúng là bất phàm, ngay cả khi cự trảo đánh xuống, phát ra tiếng cọ xát thì trong khoảng thời gian ngắn vẫn không bị vỡ.

Mà bên kia, vụ giao khi đem phiến ô quang hút vào thì thân hình lại biến ảo thành thực thể, lộ ra lân phiến đen nhánh, uy phong lẫm lẫm rống to một tiếng, lắc đầu vẫy đuôi đánh về phía cự trảo còn lại. Cự trảo khi va chạm thì lại bị hắc sắc giao long nhất thời kiềm chế.

Trong mắt Hàn Lập lộ ra một tia ngoài ý muốn, nhưng đại bàng lại đột nhiên há miệng, phun ra một đoàn ngan sắc hỏa cầu, đồng thời đầu mổ xuống.

Nhất thời chỉ nghe một tiếng *"ầm, hắc sắc giao long đang chống đỡ cự trảo, bị hỏa cầu đánh trúng trong chốc lát liền bốc cháy dữ dội. Lấy mắt thường có thể thấy được hắc giao đang thu nhỏ lại,* *phảng phất như bị ngân sắc hỏa diễm thôn phệ dần. Mà lúc này, mỏ đại bàng cũng hung hăng mổ xuống thanh sắc quang tráo. Một tiếng giòn vang lên, nguyên bản quang tráo đang lung lay, lúc này hiển nhiên không thể chốgn đỡ được nữa.*

Tên lùn bên trong căn bản không còn lực ngăn cản, bị cự trảo bóp chặt, kể cả nguyên thần bên trong lẫn thân thể đều hóa thành huyết vụ.

Tình hình Xích túc quái nhân phía dưới cũng không tốt hơn bao nhiêu, bởi vì hắc sắc giao long trong không trung đang thu nhỏ lại. Sau khi thu nhỏ lại còn một phần ba thì lập tức không thể chống đỡ cự lực của cự trảo, dễ dàng bị cự trảo đánh tan. TIếp theo cự trảo được bao quanh bởi ngân sắc hỏa diễm, đánh thẳng về phía Xích Túc quái nhân.

*Xích Túc quái nhân nhìn thấy tên lùn bị giết, sắc mặt bỗng nhiên đại biến. Hiện tại thấy bảo vật của mình cũng không thể chống đỡ được thì rốt cuộc lộ ra vẻ sợ hãi. Sau khi cân nhắc liền cắn răng môt cái, trong miệng phát ra tiếng cười dài thê lương. "*Ầm*" một tiếng nổ truyền ra, bên ngoài thân Xích Túc quái nhân hiện lên một tầng huyết quang, thân hình trong nháy mắt co rụt lại một trượng trong huyết mang, biến thành một bánh xe lửa sáng như mặt trời.*

Cho dù là cự trảo với ngân sắc hỏa diễm cũng bị mặt trời này đẩy ra, nhất thời khôgn thể hạ xuống.

Mà nhân cơ hội này, một đạo huyết ảnh từ trong huyết mang chợt bắn ra ngoài mười trượng, sau khi chóp lên lần nữa thì đã ở bên ngoài hơn trăm trượng, cách chiến thuyền khôgn còn xa nữa.

Hàn Lập có linh mục thần thông, tự nhiên không có khả năng bị huyết ảnh này lừa gạt, lập tức không để ý tới huyết quang, thân hình đột nhiên xoay lại, định lập tức đuổi theo.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một đạo kim sắc quang trụ không chút dấu hiệu từ một hướng khác bắn tới, vô thanh vô tức, chỉ chợt lóe lên liền đánh trúng huyết ảnh đang hiện ra trên chiến thuyền. Một tiếng sét vang lên, trên người huyết ảnh hiện ra kim *sắc điện hồ, huyết ảnh sau khi hét thảm một tiếng liền biến thành khói xanh tiêu tán.* "Ích Tà thần lôi!" *Vừa nhìn thấy một màn vô cùng quen thuộc này, Hàn Lập ngẩn ra, cảm thấy kinh ngạc.*

Chỉ thấy tại phía xa, dị tộc nhân tóc dài không biết từ khi nào thoát ra khỏi kim cầu, bên cạnh lại xuất hiện một khôi lỗi màu lam hình người, thân cao hai trượng. Trên năm ngón tay ẩn hiện kim sắc điện hồ.

Tên này gọi là giáp Thiên Mộc, dĩ nhiên không chỉ mang theo hai khôi lỗi cấp cao, nhưng việc khôi lỗi thứ ba mới xuất hiện có thể phóng ra Ích Tà thần lôi thì nằm ngoài dự đoán của Hàn Lập. Bất quá Hàn Lập chỉ giật mình trong chốc lát mà thôi.

Sau một khắc, đại bàng đột nhiên vỗ mạnh hai cánh vài cái, nhất thời hóa thành một cỗ cuồng phong lao thẳng về phía ngân sắc chiến thuyền trên trời, sau khi thanh quang chợt lóe thì thân hình lần nữa to lên gấp đôi.

Tiếp theo hai cự trảo chớp động điện quang chói mắt, hugn hăng đánh một trảo lên chiến thuyền.

Vài tiếng nổ vang lên, hai cự trảo xuyên vào trong chiến thuyền, tiếp theo phân ra.

Trong tiếng sét đánh, chiến thuyền bị xé rách một lỗ lớn.

Tiếp theo đại bàng há miệng phun ra một đạo điện hồ thô to, sau khi chợt lóe liền nhập vào trong lỗ thủng. Điện hồ chớp giật, trong chiến thuyền vang lên tiếng kêu thảm thiết, khôgn biết có bao nhiêu tộc nhân Giác Xi tộc bị điện quang giết chết. Nhưng mọi việc vẫn chưa dừng lại, đại bàng điên cuồng vỗ hai cánh xuống phía dưới, một cơn lốc xoáy bỗng hiện ra.

Đại bàng buông hai cự trảo ra, chiến thuyền liền nhất thời rớt xuống phía dưới. Tiếng nổ ầm ầm vang lên, chiến thuyền liền bị đập nát nằm trên mặt đất. Đại bàng hót lên một tiếng dài, hai cánh thu lại, trong thanh quagn chớp động liền nhanh chóng thu nhỏ lại, hiện ra hình người. Hàn Lập nhìn lướt qua mặt đất, hai tay bắt quyết.

hơn mười khẩu thanh sắc tiểu kiếm đồng thời hiện ra bốn phía, sau khi rung lên thì đồng thời hóa thành hơn mười đạo thanh quang bắn nhanh xuống.

Trong nháy mắt, chiến thuyền bên dưới liền bị kiếm quang chém loạn xạ, mảnh vụn văng tứ tung, cuối cùng phát ra một tiếng bạo liệt rồi nổ tung.

Mà chiến thuyền khác đang nằm trên mặt đất, Hàn Lập cũng không có ý buông tha, đồng dạng dùng phi kiếm hủy diệt.

Mà nguyên bổn giáp sĩ Giác Xi tộc cùng cự ưng hai đầu đang xem cuộc chiến cũng bị báo lân thú cùng đề hồn lần này giết tám chín chục tên. Chỉ có mấy tên ngay từ đầu đã độn ra thật xa, cho nên may mắn giữ được mạng.

Nhưng hàn lập cũng chẳng muốn ra lệnh cho nhị thú đuổi giết, chỉ là giơ tay, bắn ra một viên hắc hoàn.

Hắc sắc cự viện thu nhỏ hình thể lại, cùng báo lân thú phân biệt hóa thành một đạo kim quang cùng một đạo điểu quang, chợt lóe rồi nhập vào trong hắc hoàn không thấy bóng dáng. Tay áo Hàn Lập phất lên, viên hoàn phát ra tiếng ô ô bay vụt trở về. Lúc này hàn lập mới nhìn Giáp THiên Mộc phía xa một cái, đột nhiên hóa thành một đạo thanh hồng bắn qua.

Chỉ một lần chớp động, hắn liền quỷ dị xuất hiện trước người dị tộc nhân một trượng, hai mắt lạnh lùng nhìn đối phương, trên mặt không chút biểu tình.

*Giáp Thiên Mộc rùng mình, nhưng vẫn ra vẻ tươi cười, hai tay ôm quyền hướng Hàn Lập nói: "*Đa tạ đạo hữu ra tay cứu giúp, chuyện tại hạ hứa lúc trước nhất định sẽ không nuốt lời,chờ sau khi trở về tộc, nguyện lấy một thông linh khôi lỗi biếu tặng*".*
"Ngươi thật to gan, dám lôi Hàn mỗ xuống nước. Có tin ta hiện tại một kiếm giết chết ngươi không?*". Hàn Lập híp mắt, trên trán hiện lên một tia sát khí.*

"Đạo hữu nói đùa, nếu các hạ thật sự muốn làm thế thì mới vừa rồi đã ớm giết luôn tại hạ, như thế nào lại để Giáp mỗ sống tới bây giờ. Huống hồ vãn bối làm thế cũng là vì không thể tự bảo vệ mình, thật sự không còn cách nào, mong tiền bối tha thứ cho một lần...*". Giáp THiên Mộc cười làm lành nói.* "Như thế nào ngươi có thể phát hiện ra ta, ta tự hỏi ẩn nặc thuật của ta coi như cũng thần diệu, cấp thấp hơn không có khả năng khám phá ra*". Hàn Lập trầm mặc một chút, bỗng nhiên hỏi.*

"Lấy thần thông đạo hữu, một thân tu vi như tại hạ làm sao có thể phát hiện, sở dĩ phát hiện ra tung tích tiền bối là bởi vì có một vật...*". Giáp THiên Mộc sau khi hơi do dự thì há miệng phun ra một vật vào tay, nhẹ nhàng đưa ra.*

Hàn Lập ngưng thần nhìn lại, rõ ràng là một viên châu có hai màu trắng đen, nhưng mặt ngoài lại mơ hồ có một tầng linh khí như ẩn như hiện. "Đây là vật gì?*". Hàn Lập mơ hồ cảm thấy có chút quen mắt, nghi hoặc hỏi một câu.*

"khó trách tiền bối không biết vật này, khối *"Uẩn Niệm châu"* này chỉ dùng một loại nội đan hiếm có của linh thú *"Hiếu hình thú"* luyện thành. Có thể tạm thời đề cao thần thức, cũng có thể đem linh giác tăng lên đến một trình độ khó tin. Mặc dù mỗi một lần dùng đều phải mất đi sự bồi luyện trong nhiều năm, di chứng khi sử dụng cũng không ít, nhưng vào thời điểm mấu chốt lại rất có ích*". Giáp THiên Mộc thành thật giải thích.* "Tăng thần thức lên nhiều lần?*" Hàn Lập kinh hãi.*

Nếu là nghe có người tăng tu vi lên nhiều lần thì hắn cũng không kinh ngạc. Những thủ đoạn có thể tạm thời gia tăng pháp lực tại linh giới mặc dù rất thưa thớt, nhưng cũng không phải là không có. Nhưng tăng thần thức thì sau khi hắn tới linh giới, đây là lần đầu tiên nghe nói. Dù sao thần thức là do tu vi tăng trưởng mà tăng trưởng theo, vả lại còn liên quan tới một số công pháp khác. Nói đại khái thì ngoại vật không thể ảnh hưởng tới thần thức. "Uẩn Niệm châu! Hiếu Hình thú!*" Hàn Lập thì thào một câu, nhìn chằm chằm vào hạt châu trong tay đối phương, trên mặt không khỏi hiện lên một tia dị sắc.*

"Bất quá Hiếu HÌnh thú cơ hồ đã tuyệt tích ở linh giới, hơn nữa châu này sau khi bị người nào đó dùng qua một lần thì không còn ai có thể dùng được nữa. Nếu không một khi nuốt châu này vào thì ngược lại thần niệm sẽ bị hỗn tạp, phát điên mà chết*". Giáp Thiên Mộc thấy vẻ mặt Hàn Lập thì lập tức trong lòng máy động nói. "*Thì ra là thế!*" Trong lòng Hàn Lập vừa mới nổi lên một tia sát khí, nghe lời ấy thì trogn nháy mắt khôi phục như thường.*

Bất quá hắn cảm thấy hắc sắc châu tử này nhìn vô cùng quen mắt, hình như hắn cũng có một viên trong vòng trữ vật.

Hai mắt Hàn Lập chớp động vài cái, đột nhiên nghĩ tới năm đó trong Trụy Ma cốc có giết qua một yêu thú không biết tên, lấy đi nội đan viên đan này rất giống Uẩn Niệm châu. Chẳng lẽ dị thú nọ chính là Hiếu Hình thú!" Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng quay ngược trở lại, trong lòng chợt trở nên phấn khởi.

Nếu hắn cũng có một viên Uẩn Niệm châu như vậy thì chẳng phải là có thể điều khiển nhiều Phệ kim trùng hơn sao, đủ để hù dọa đối phương khi sinh tử đại chiến.

Bất quá Hàn Lập vì không muốn để đối phương biết được, cho nên không hỏi gì thêm về chuyện Uẩn Niệm châu, mà là một lần nữa đánh giá khôi lỗi hình người bên cạnh hắn một chút, thản nhiên hỏi một câu: *"Xem trình độ coi trọng của Giác Xi tộc đối với các hạ thì các hạ hẳn không phải là người bình thường, không biết có thể trước tiên giới thiệu bản thân một chút không?" "Tại hạ bất quá chỉ là một gã thượng tộc tam giai, chỉ hiểu được một chút tiểu thuật luyện chế khôi lỗi, trong tộc có chút danh khí mà thôi*". Giáp Thiên Mộc cười cười, hời hợt nói. *"Có đúng vậy không? Có thể khiến trưởng lão hội Giác Xi tộc coi trọng như thế thì xem ra khôi lỗi thuật của đạo hữu sợ rằng không tầm thường*". Ánh mắt Hàn Lập chớp động nói.

Nghe Hàn Lập nói thế, Giáp THiên Mộc cười hắc hắc, không nói về vấn đề đó nữa, ngược lại sau khi đảo qua bốn phía thì có chút lo lắng nói: *"Tiền bối, nơi này không thể ở lâu, chúng ta có thể hay không trước tiên rời khỏi đây cái đã, sau đó nói chuyện tiếp*".

"Hừ, không cần phiền phức như thế, Hàn mỗ cũng không muốn cùng các hạ đào tâu, người đi đường ngươi, ta đi đường ta. Cho dù mục tiêu của các hạ lớn như thế nào thì tại hạ cũng không

muốn bị tai bay vạ gió lần thứ hai". Hàn Lập hừ một tiếng, tiếp theo thanh quang ngoài thân chớp động, tựa hồ sẽ phi độn.

"Chậm đã, chẳng lẽ tiền bối không biết càng đi về phía trước thì phong tỏa càng nghiêm ngặt, cho dù độn thuật tiền bối cao tới đâu thì chỉ sợ cũng không thể dễ dàng độn ra khỏi khu vực Giác Xi tộc chiếm lĩnh". Giáp THiên Mộc cả kinh, vội mở miệng nói to, sợ Hàn Lập thật sự cứ như vậy mà đi. *"Truyền tống trận?Đạo hữu không nói láo chứ?"* Linh quang trên người Hàn Lập lần nữa thu lại, hiện ra thân ảnh, vẻ mặt ngoài ý muốn hỏi.

"Tiền bối yên tâm, truyền tống trận này là do một nhân viên đặc thù của Thiên Vân mười ba tộc chúng ta bí mật thiết lập. Đến đó sẽ biết thật hay giả, nếu như lời tại hạ không thật thì nguyện ý để tiền bối xử trí". Giáp Thiên Mộc tươi cười nói. Hàn Lập nghe xong thì trong mắt lộ ra vẻ trầm ngâm.

Đội tuần tra Giác Xi tộc đích thật là càng đi thì càng thấy thường xuyên, thậm chí lúc trước loại chiến thuyền này cũng xuất hiện không ít. Hắn đích xác nắm chắc được bao nhiêu phần trăm có thể bình yên thông qua vòng phong tỏa nghiêm ngặt như thế. Nếu có thể có truyền tống trận trực tiếp truyền ra bên ngoài thì tự nhiên vô cùng tốt.

Mặc dù Giác Xi tộc cùng Thiên Vân mười ba tộc khôgn có liên quan gì đến hắn, nhưng Giác Xi tộc đã nghĩ hắn là người mang hộp ngọc, chuyện gia nhập vào tộc này căn bản là không thể.

Nhưng thật ra Thiên Vân mười ba tộc đối với người ngoài tộc như hắn vẫn chưa có bài xích, đi đến đó tạm thời tìm lối ra, chậm rãi tìm phương pháp trở lại Phong Vô đại lục thì vãn tốt hơn.

Hơn nữa trên người hắn mang hai hộp ngọc, đồng dạng cũng muốn tìm cách xử lý, địa vị người này tại Vạn cổ Tộc tựa hồ không thấp, nói không chừng có thể. Sau khi tự định giá xong, Hàn Lập gật đầu nói: *"Được, nếu đạo hữu nói như thế thì Hàn mỗ cung kính không bằng tuân mệnh. Mời Giáp đạo hữu dẫn đường"*. Ngữ khí hắn trở nên có vài phần khách khí. Giáp Thiên Mộc nghe vậy thì mừng rỡ, trong miệng cũng cảm tạ không thôi.

Khôi lỗi mà hắn sử dụng đều dùng vài loại linh thạch đặc thù tất cả đều đã hao hết linh lực, nếu không có vị cao nhân Hàn Lập này bảo vệ thì cho dù là thượng tộc tam giai cũng không có khả năng lẻn vào truyền tống trận.

Vì vậy sau khi Giáp THiên Mộc thu lại ba khôi lỗi thì lần nữa dẫn theo Hàn Lập, hướng lên trời cao bay đi. Một đạo thanh hồng và một đạo kinh hồng sau vài lần chớp động liền biến mất tại cuối chân trời.

------oOo------

Chương 1575: Yêu cầu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một tòa thành thị thật lớn bị bao phủ bởi hoàng sắc quang lung tráo, bên ngoài có hơn trăm ngân sắc chiến thuyền đang huyền phù, chiếc nhỏ thì cỡ ngàn trượng, lớn thì vạn trượng.

Trên chiếc thuyền to nhất có hơn mười tồn tại Luyện hư kỳ của Giác Xi tộc đang đứng tại một lầu các cao nhất, nhìn tình hình cự thành phía xa. Phía sau bọn họ là những nam nữ trẻ tuổi đang chỉ chỉ trỏ trỏ cự thành phía dưới, mà một nữ tử tuổi còn trẻ lại lộ ra vẻ trầm ngâm, tựa hồ đang tự định giá thứ gì đó.

Đột nhiên lối vào lầu các chợt lóe linh quang, một đạo hồng quang bay vụt đến, sau khi xoay tròn thì bắn về phía nữ tử trẻ tuổi đó. nữ tử trẻ tuổi hơi nhíu đôi mi thanh tú, tay vỗ về phía hồng quang. Hồng quang hóa thành một đoàn hồng sắc quang diễm rơi xuống. Nữ tử nâng quang diễm lên, thần thức nhập vào trong. *"Lại có chuyện như vậy, thật sự là một đám phế vật!"* Sau một lúc lâu, đột nhiên sắc mặt nữ tử trầm xuống, lạnh như băng nói một câu. Những người khác vừa nghe lời ấy thì rùng mình, không tự chủ im lặng, hướng nữ tử nhìn lại: *"Tôn giả đại nhân, xảy ra chuyện gì mà làm đại nhân tức giận như thế"*. Một hán tử lưng gù cẩn thận hỏi.

"Hừ, một đám thượng tộc cấp bảy, tám đi bắt Giáp Thiên mộc, kết quả một đội được truyền tống tới đã bị diệt sát toàn bộ, đội kia thì không thể khởi động truyền tống trận". Đôi mắt nữ tử chợt lóe tử mang, hừ lạnh một tiếng.

"Sao lại như vậy? Ngay cả khi Giáp Thiên Mộc tinh thông khôi lỗi thuật thì bất quá chỉ là một gã thượng tộc trung giai, như thế nào có thể đem truy binh giết hết". Một phụ nhân mặt dài nghe vậy thì có chút khó tin. *"Theo lời những tên còn sống sót thì không phải Giáp Thiên mộc ra tay, mà là một tên lạ mặt xuất thủ. "*Nữ tử trẻ tuổi lắc đầu. *"Tên lạ mặt? Chẳng lẽ khu vực này ngoại trừ Hoàng*

Thủy Thành trước mắt còn có thánh tộc khác ở lại đây?" Hán tử nói chuyện lúc đầu, đột nhiên cả kinh.

"Không phải là tồn tại Hợp thể kỳ, mà là một gã thượng tộc thất giai, cho nên ta mới nói đám người đó là phế vật. Nhiều người như vậy mà lại chết trong tay một kẻ cùng cấp". Tử mang trong mắt nữ tử tuổi trẻ lại lưu chuyển, thanh âm phát lạnh. Những người khác thấy bộ dáng nữ tử tức giận như thế, cũng trầm ngâm không dám tự tiện ngắt lời.

"Lập tức truyền tin cho bọn Đồ sứ giả một tiếng, chỉ cho bọn họ địa điểm của việc này. Sau đó để bọn họ phụ trách chuyện Giáp Thiên mộc, chúng ta chuyên tâm tấn công Hoàng Thủy Thành!" Nữ tử lời lạnh như đao, từng chữ một phân phó. *"Đồ sứ giả còn có nhiệm vụ khác, chắc không muốn ở lại đây"*. Một người cẩn thận nói một câu. *"Nói cho hắn biết người ra tay chính là người bọn hắn muốn tìm, như vậy hai người bọn hăn sẽ nhận lấy việc này"*. Nữ tử nhìn lướt qua người vừa nói. *"Cứu Giáp Thiên Mộc chính là người mà Đồ sứ giả muốn tìm!"* Mọi người cả kinh, hai mặt nhìn nhau.

"Được rồi, việc này dừng ở đây. Hiện tại việc cần làm chính là trong vòng ba ngày phải công phá thành thị trước mắt. Chỉ cần thành này bị phá thì Kim Giáp thành chỉ còn là một tòa thành bị cô lập, cũng sẽ rơi vào tay ta. Các ngươi cứ dựa theo kế hoạch mà làm". Nữ tử phân phó nói. *"Vâng"*. Tồn tại cao giai Giác Xi Tộc nghe vậy thì cũng khom người, cugn kính ứng tiếng nói. kế tiếp, những người àny bởi vì vậy mà rời lầu các, bay trở về chiến thuyền mà mình phụ trách.

Một lúc lâu, dưới sự phân phó của nữ tử, tất cả chiến thuyền đều chớp động linh quang, phát ra tiếng ầm ầm đinh tai nhức óc.

Vô số những thứ mà Hàn Lập gặp lúc trước, giáp sĩ Giác Xi tộc, cư ưng hai đầu cùng với hàng trăm vũ giao đều từ trong chiến thuyền tuôn ra, tại không trung gần đó xếp thành đội nhóm vô cùng chỉnh tề, từ bốn phương tám hướng đem cự thành bao vây đến mức nước cũng không lọt. Sau khi đại quân Giác Xi tộc tuôn ra thì đủ loại khôi lỗi màu sắc khác nhau từ trogn chiến thuyền bay ra, khôi lỗi này phần lớn đều là hình người, nhỏ thì cỡ người bình thường, lớn thì cao chừng hơn mười trượng. Mà khôi lỗi loại thú thì chỉ có ba loại, nhưng mỗi con đều lớn hơn trăm trượng. Một loại giống cự quy, nhưng lại có ba đầu, quy xác trải rộng thô to. Một loại khác là đầu hổ thân vượn, trên đầu có kim sắc lộ giác thật lớn.

Loại thứ ba là khôi lỗi giống phi nghĩ, chẳng qua hình thể rất lớn, hơn nữa toàn thân trắng noãn không tỳ vết, phảng phất như chỉ dùng tinh thạch luyện chế thành.

Vừa thấy bộ dáng chuẩn bị tiến công của Giác Xi Tộc, quang tráo phòng hộ của thành thị trong nháy mắt được phát động.

Xuyên thấu qua cự đại quang tráo có thể mơ hồ thấy được trong thành thị có rất nhiều trận pháp phát sáng, lập tức từng đạo quang trụ từ pháp trận phun ra, tất cả đều rót vào quang tráo trên trời cao.

Nguyên bổn quang tráo đang mơ hồ trở nên càng thêm trong suốt lóe sáng, hơn nữa trên đó lại phù văn chớp động.

Mà tại một số kiến trúc trong thành, đồng thời bay vụt ra vô số đạo nhân ảnh, không ít người lập tức khống chế độn quang bắn thẳng đến trận pháp. *"Bắt đầu công kích!"* Nữ tử họ Ân ở trên chiến thuyền thật lớn kia, sau khi ra lệnh thì nhất thời ba loại khôi lỗi thú hình thể lớn nhất tiến lên, dẫn đầu là cự quy. Chỉ thấy quy xác của cự quy lưu chuyển dị mang, trong nháy mắt bắn ra vô số đạo thứ mang.

Mà quái vật đầu hổ thân vượn thì mở rộng miệng, phun ra một đạo kim sắc quang trụ, bên trong mơ hồ truyền đến tiếng sấm. Còn khôi lỗi giống như thủy tin kia thì há miệng phun ra một phiến lớn lục vụ nồng đậm, cuồn cuộn tuôn ra.

Cơ hồ cùng lúc đó, linh quang dưới đáy chiến thuyền cũng đồgn thời đại phóng, từng đạo cự đại quang trụ phô thiên cái địa bắn ra.

Trong nháy mắt, tiếng oanh minh nổi lên liên miêng không dứt, giống như thiên lôi đánh xuống.

Tại một ngọn núi cao, trong một điện phủ hôn ám, khắp nơi đều tối đen không thể nhìn rõ. Nhưng bốn phía đều yên tĩnh khôgn tiếng động, giống như đã nhiều năm chưa từng có ai đến.

nhưgn đột nhiên một lát sau, trong điện chợt lóe bạch quang, tại đại pháp trận cách đó vài trượng bất ngờ phát ra linh quang. Tiếng ầm ầm truyền ra, tiếp theo quang mang sáng chói, hai đạo nhân ảnh mơ hồ hiện ra trong pháp trận.

Trong đó một người mặc thanh bào, tuổi còn rất trẻ, một người khác đầu tóc rối bời. Đúng là hai người Hàn Lập và Giáp THiên mộc!

"Nơi đây vô cùng bí ẩn, là chỗ Vạn Cổ Tộc chúng ta xây dựng truyền tống trận, không tới lúc nguy hiểm thì không được dùng. Số người biết được rất ít. Nơi này đã cách xa khu vực Giác Xi Tộc chiếm giữ, cách Vân Thành không xa". Giáp Thiên Mộc đảo mắt qua khắp nơi, vừa cười vừa nói.

Tiếp theo hắn giơ tay lên, đánh ra một đạo pháp quyết vào một viên tinh thạch trên vách điện gần đó.

Nhất thời cả tòa đại điện chợt lóe linh quang, mười mấy chỗ khác trên vách điện cũng đồng thời sáng rực lên, đem cả tòa đại điện chiếu sáng.

Hàn Lập đồng dạng dùng ánh mắt đảo qua, thấy điện phủ nơi này chỉ hơn trăm trượng, tất cả đều dùng cự thạch hai màu xanh và trắng xây thành, nhìn như bình thường nhưng lại vô cùng sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi. Hàn Lập gật đầu, thản nhiên nói một câu:

"Ưh, xem bộ dáng thì đích xác rất lâu rồi chưa từng có người đến. Bất quá nơi này cách Vân Thành mà đạo hữu nói, có xa lắm không? Thành này rất nổi tiếng sao, ta nghe nói tựa hồ các đại trưởng lão Vạn Cổ Tộc cũng đến thành đó".

"Oh, Hàn đạo hữu cũng biết việc này! Ha ha, bất quá yên tâm, Vân thành cách nơi đây không quá nửa ngày. Đây là thành lớn

thứ ba ở Thiên Vân mười ba tộc, thành này kết cấu vô cùng kỳ lạ, danh khí đương nhiên không nhỏ, cũng cách đại thành mà Giác Xi Tộc công chiếm không xa. Một khi đại chiến chính thức xảy ra thì Vân thành hơn phân nửa sẽ là trung tâm của chư tộc Thiên Vân chúng ta" Giáp THiên Mộc cười hắc hắc.

"Ưh, như vậy là tốt nhất, ta nghĩ thành này nổi danh như thế thì không tầm thường. Ta đang muốn đến một tòa đại thành làm chút chuyện". Hàn Lập bất độgn thanh sắc nói vài câu.

"Tại hạ tại Vân thành có động phủ tạm coi như là bán địa chủ. Đạo hữu có chuyện gì cứ việc đi tìm Giáp mỗ. Chuyện lớn thì khó nói, nhưng một số chuyện nhỏ thì tại hạ tự tin có thể giúp được". Giáp Thiên mộc hướng Hàn Lập cười nói.

Thấy Hàn Lập có thể dễ dàng giết chết mấy tên cùng cấp, Giáp Thiên Mộc hiển nhiên biết Hàn Lập khôgn phải là thượgn tộc bình thường. Cho nên mặc dù hắn đã thoát ly hiểm cảnh, hơn nữa cũng có thân phận đặc thù tại Vạn cổ tộc, nhưng vẫn muốn mượn súc kết giao. *"Đa tạ lời ấy của Giáp đạo hữu, đến lúc đó không chừng Hàn mỗ thật sự có một số việc muốn nhờ đạo hữu giúp"*. Thần sắc Hàn Lập vừa động, cũng khôgn từ chối ý tốt của đối phương.

"Hiện tại VÂn Thành, người ngoài mười ba tộc khi tiến vào thì sợ rằng không dễ. Đặc biệt là người có khuôn mặt xa lạ như Hàn huynh thì càng có chút phiền phức. Bất quá tại hạ tận mắt nhìn thấy đạo hữu chém giết Giác Xi tộc cùng cấp, hiển nhiên là có thể đảm bảo cho đạo hữu. Ha ha, bất quá lại nói tiếp, Hàn huynh có muốn trực tiếp gia nhập Vạn cổ tộc chúng ta, đảm nhiệm chức vị Khách khanh không? Tại hạ tự nhận lời nói cũng có chút trọng lượng trong tộc, có thể trực tiếp đem đạo hữu ra mắt trưởng lão trong tộc. Lấy thần thôgn của đạo hữu thì khẳng định sẽ được trọng dụng. Mà đảm nhiệm khách khanh cũng là việc rất tốt, hơn xa những gì mà người thường tưởng tượng. Tại Thiên Vân làm chuyện gì cũng dễ dàng hơn". Giáp Thiên mộc trừng mắt, khẽ cười một tiếng noi: *"Đa tạ ý tốt của Giáp huynh, nhưng tại hạ không thể khẳng định sẽ ở lại THiên Vân bao lâu, cho nên việc này sau này hãy nói"*. Sau khi hàn Lập trầm ngâm một lát thì mới hời hợt trả lời.

"Cũng đúng, việc này sau này bàn lại cũng không muộn. Trước tiên ta lập tức chạy tới VÂn Thành. Trong thành tại hạ có mấy người bạn tốt, đến lúc đó cũng có thể giới thiệu cho Hàn đạo hữu biết...". Giáp THiên mộc vô cùng nhiệt tình nói. Hàn Lập nghe vậy thần sắc vừa động, nhưng chỉ gật đầu không nói gì. Lúc này hai người đã đi ra truyền tống trận, đến thẳng đại môn. Đẩy cửa ra, bên ngoài là một thông đạo làm bằng đá, bộ dáng uốn lượn. Hàn Lập cùng Giáp Thiên Mộc lúc này hóa thành hai đạo độn quang, chợt lóe liền bay vào trong thông đạo.

Sau một lát, một đoàn bạch quang cùng một đạo thanh hồng từ sau một ngọn núi lớn bắn ra, sau vài lần chớp động liền phá không bay về phía chân trời.

------oOo------

Chương 1576: Vân Thành

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đây là Vân Thành?" Hàn Lập thân ở trong thanh quang, nhìn bầu trời phía xa, thần sắc trở nên cổ quái.

"không sai, tên như ý nghĩa, Vân Thành chỉ thấp hơn thiên không chi đảo ở linh giới, có thể huyền phù trên không trung. Mặc dù không thể như thiên khôgn chi đảo có thể chậm rãi theo gió phiêu lưu trên trời, nhưng tùy thời cũng có thể tự co bay cao". Giáp Thiên Mộc đứng cạnh Hàn Lập, có chút tự hào nói.

Hiện tại người hắn đang ở trên một đỉnh núi nhỏ, mà không trung cách đó mấy trăm dặm lại bất ngờ có một tòa thành to lớn đang huyền phù.

Thành thị này cách mặt đất mấy vạn trượng, chẳng những mây trắng lượn lờ mà toàn thân lại khôgn biết dùng tài liệu màu trắng nào xây dựng thân.

Diện tích khổng lồ làm cho người ta lần đầu nhìn thấy đều không thể không hoảng sợ.

Một điểm khác gây chú ý chính là hơn mười khối cầu lớn màu trắng, mỗi một khối từ xa nhìn lại thì dường như không quá lớn, nhưng nếu đến gần thì mới thấy rõ, đường kính đạt đến vạn trượng.

Về phần số lượng chuẩn xác của khối cầu thì bởi lý do chỉ nhìn được một mặt của thành thì, cho nên Hàn lập không thể đoán chính xác.

"Đó là vật gì?" Hàn lập sau khi hết hoảng sợ thì chỉ về khối cầu, không nhịn được hỏi.

"Thứ Hàn đạo hữu nói chính là Vân thành chi vệ. Chúng được

Vạn cổ tộc chúng ta và Thạch Kiền Tộc hợp lực cẩn thận tạo thành, là một trong những đòn phòng ngự sát thủ của Vân Thành. Tình huống cụ thể thì sau khi đạo hữu tiến vào Vân thành, chỉ cần nghe ngóng sẽ biết. ha ha". Giáp THiên Mộc lộ ra vẻ thần bí, tươi cười nói.

Hàn lập nghe vậy thì có chút hết chỗ nói.

Bất quá hắn cũng không thật sự muốn hỏi đến cùng, cho nên hóa thành một đạo thanh quang bay đi.

Giáp Thiên Mộc cũng đồng dạng hóa thành bạch quang theo sát.

Ở ngoài mấy trăm dặm thì chưa thể khái quát được thể tích của thành này, nhưng khi đến gần hơn trăm dặm thì mới thấy Vân thành thật lớn. Cho dù kiến thức Hàn Lập rộng rãi cũng không khỏi hít một hơi.

Nhìn gần thì Vân thành cơ hồ che hơn nửa bầu trời.

Trên đường đi, bọn họ cũng bắt đầu nhìn thấy dị tộc nhân khác đang độn quang, cùng với một số thú xa, linh thuyền phi hành.

Lúc đến gần hơn thì số lượng dị tộc nhân cũng không khỏi tăng lên.

Hàn Lập lấy mắt thường có thể nhìn rõ phương hướng mình định đến là một khối cầu thật lớn, gần đó đều có rất nhiều, có thể nói là khắp nơi đều có.

Bất quá không biết vì sao, cơ hồ khi mọi người đến gần khối cầu lớn này thì đều ngoan ngoãn đi vòng, không ai dám đi thẳng qua.

Hàn Lập thấy vậy, hiển nhiên không nhịn được, nhìn vài lần.

Lam mang trong mắt thiểm động, tất cả bề mặt của khối cầu cơ hồ đều xuất hiện ngay trước mắt.

Chất liệu tạo thành khối cầu cũng giống với tài liệu tạo nên Vân thành, nhưng khi nhìn kỹ thì mặt ngoài khối cầu trơn bóng dị

thường.

Khối cầu phảng phất như dùng vô số tài liệu hợp thành, mà mỗi loại tài liệu đều mơ hồ có kim ngân lưỡng sắc phù văn chớp động không thôi, làm cho chúng có vẻ thần bí.

Hàn Lập nhướng mày, cũng không khách khí đem thần niệm đảo qua khối cầu.

Kết quả khi vừa tiếp xúc bề mặt khối cầu thì liền bị một cổ cấm chế chi lực bắn ngược trở lại, căn bản không thể chui vào trong khối cầu.

Hàn Lập vẫn không cảm thấy kỳ quái, nếu điều thần bí này bị hắn nhìn thấu thì ngược lại sẽ làm cho hắn có chút kinh ngạc.

"Đạo hữu chú ý, nếu trên người có mang theo bảo vật kim chúc thì nhất định không thể đến gần chúng trong vòng ngàn trượng, nếu không tất cả đều bị chúng mạnh mẽ hút lấy, sau đó dùng hỏa thuộc tính thôn phệ. Mà tất ca thiệt hại đó, Vân thành sẽ không bồi thường chút nào". Giáp Thiên Mộc thấy Hàn Lập không ngừng đánh giá khối cầu thì mở miệng nhắc nhở.

"Có loại chuyện này sao?" Hàn Lập có chút kinh ngạc, ánh mắt sau khi đảo qua mọi người gần đó thì đã tin bảy tám phần.

Không ít độn quang gần đó đổi hướng, đều hướng vào một cái cửa thành thật lớn mà bay đi.

Giữ cửa là mười mấy tên bảo vệ mặc chiến giáp giống nhau, thần sắc nghiêm nghị đứng hai bên, khi có người muốn tiến vào thì đám người liền đến kiểm tra.

Loại kiểm tra này quả nhiên chỉ nhằm vào người tu tiên, ngoài ra thì căn bản không quan tâm đến loại người khác.

Những môn vệ mặc chiến giáp này từ đầu tới cuối đều được bảo vệ nghiêm ngặt, nhưgn cao lớn không đồng nhất. người lớn nhất thì giống như dị tộc nhân.

Hàn Lập thấy cảnh này, hai mắt không khỏi híp lại, nhưng độn quang không ngừng lại, chỉ một lát rốt cục đã cùng Giáp THiên Mộc tới cửa thành.

Lúc này gần đó có không ít độn quang đang bay tới, cho nên những môn vệ chuẩn bị đến kiểm tra, bộ dáng có hơn mười người.

Kỳ thật cái gọi là *"kiểm tra"*, bất quá chỉ là vài tên thủ vệ cầm một khối pháp bàn hình dạng kỳ lạ, nhắm ngay khuôn mặt xa lạ quét qua vài lần, đồng thời một người khác thì tay cầm một vật, một bên nghe, một bên đem vài thứ gì đó bỏ vào bên trong.

Trên bầu trời Vân thành vẫn chưa xuất hiện quang tráo cấm chế, nhưng hết lần này tới lần khác không có một đạo độn quang nào dám cả gan trực tiếp bay vượt qua tường thành, tiến vào trong thành.

lúc này đây, Giáp Thiên mộc vẫn chưa nói gì, sau khi mỉm cười thì đột nhiên tiến về phía đội kiểm tra.

Loại hành động này giống như là giành chỗ khiến cho không ít người cảm thấy bất mãn.

Nhưng những dị tộc nhân này phần lớn đều là Trúc Cơ, Kết đan, sau khi dùng thần niệm đảo qua Giáp Thiên Mộc, biết hắn là một gã thượgn tộc, thì lập tức ngậm miệng lại, thậm chí một chút tức giận cũng không dám biểu lộ ra.

Nhưng thấy loại hành động này của Giáp Thiên Mộc, hiển nhiên dẫn đến sự chú ý của thủ vệ, mấy đạo hàn mang lăng lệ đồng thời đảo qua người Giáp THiên mộc.

Tu vi mấy người này dường như cũng không dưới Giáp THiên Mộc.

Nhưng Giáp THiên Mộc đối với cảnh này vẫn không chút hoang mang, tay áo phất lên, một khối hắc sắc lệnh bài bay ra, phóng tới tay một gã thủ vệ.

Ánh mắt tên thủ vệ kia ngẩn ra, nhưng lập tức phản ứng, một tay chụp lấy lệnh bài, ngưng thần nhìn lại.

Đồng thời môi Giáp Thiên Mộc khẽ nhúc nhích, nhưng không có chút âm thanh nào phát ra, hiển nhiên là thi triển truyền âm thuật!

Điều này làm cho những dị tộc nhân khác mở to mắt nhìn.

Tên thủ vệ kia khi nhận ra lệnh bài thì lộ ra vẻ hoảng sợ, tiếp theo khi nghe được truyền âm của Giáp Thiên Mộc thì nhất thời không có bất cứ hoài nghi gì, lúc này bước về phía trước, cầm lệnh bài trả lại cho Giáp THiên Mộc, bộ dáng vô cùng cung kính:

"Hóa ra là Giáp đại sư Vạn cổ tộc! Mời đại sư vào nhanh, mấy vị trưởng lão quý tộc đã sớm phân phó xuống, nếu đại sư bình yên trở về Vân Thành thì xin lập tức đi đến Thiên húc các gặp bọn họ. Đúng rồi, thực tế thì hiện tại trong thành có thể đã có gian tế của Giác Xi tộc trà trộn, tại hạ lập tức phái vài tên hộ vệ trực tiếp hộ tống đại sư đến Thiên húc các".

"oh, mấy vị trưởng lão đang ở Thiên húc các! Cho dù không nói thì ta cũng sẽ lập tức đi gặp bọn họ. Về phần hộ vệ thì tạm thời khôgn cần, có Hàn đạo hữu đi cùng ta thì chỉ cần không phải là Hợp Thể kỳ đánh lén, mọi chuyện đều không lo. Các nguơi tiếp tục làm việc đi. Đúng rồi, Hàn đạo hữu không phải là người THiên Vân chúng ta, chuẩn bị cho hắn một thân phận bài tự do cấp cao nhất, ta là người đứng ra bảo đảm". Sau khi Giáp THiên Mộc nhận lấy lệnh bài, thì dùng khẩu khí phân phó, trầm giọng nói.

"Vâng, đại sư!" Tên thủ vệ kia nghe vậy ngẩn ra, nhưng lập tức miệng đáp ứng nói.

Lúc này, Hàn Lập cũng không chút hoang mang đi tới.

Vài tên thủ vệ lập tức dùng pháp bảo hướng ra ngoài rung một cái.

Nhất thời Hàn Lập cảm thấy trong cổ quái viên bàn tuôn ra một cổ linh áp rất thô, tiếp theo thần niệm chi lực đột nhiên từ trên người mấy tên thủ vệ này phát ra, sau đó lại dung hợp toàn thể, đảo qua người Hàn Lập.

Trong lòng Hàn Lập cả kinh, tiếp theo trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Loại công pháp có thể dung hợp thần niệm của nhiều người này, hắn thật sự lần đầu tiên nhìn thấy.

Vân thành thật không hổ là đại thành trung tâm của Thiên Vân mười ba tộc, ngay cả thủ vệ cũng có bí thuật khó tin này.

Bất quá sau khi mấy tên thủ vệ dò xét tu vi của Hàn Lập thì nhất thời cũng rùng mình.

Thượng tộc thất giai, cho dù tại liên minh Thiên Vân mười ba tộc cũng rất hiếm.

Lúc này mấy tên kia sau khi nhìn qua pháp bàn, khôgn thấy có phản ứng với huyết mạch Giác Xi tộc thì trong lòng mới thả lỏng, hướng Hàn Lập nói:

"Tiền bối, đã có Giáp đại sư đảm bảo, hơn nữa cũng thông qua kiểm tra, ta lập tức luyện chế cho ngươi một khối thân phận bài cấp cao. Sau khi có bài này, ngoại trừ một số nơi cơ mật trong thành, còn lại tiền bối cứ tự do đi lại".

"Đã làm phiền các hạ!" Biểu hiện của Hàn Lập cũng rất thân thiên.

Tên thủ vệ Hóa thần kỳ này liền khách khí nói không dám.

Mà tên thủ vệ lúc trước định phái người hộ tống Giáp Thiên Mộc, giờ phút này hiển nhiên không nhắc lại. Hiển nhiên hắn cũng cho rằng, có một vị thượng tộc thất giai thì hắn không cần phái thêm người.

Chuyện tình tiếp theo cũng đơn giản, chỉ một lát sau, những người này liền luyện chế ra một khối ngọc bài đưa cho Hàn Lập, sau đó vung tay, bảo những thủ vệ khác tránh đường.

Giáp Thiên Mộc cũng không khách khí, lúc này đi nhanh vào thành, Hàn Lập không chút haong mang theo sát phía sau.

"Giáp đạo hữu, mới vừa rồi công pháp mà những người đó dung hợp thần niệm, rốt cuộc là loại bí thuật nào vậy, nếu có loại bí thuật thần kỳ đó thì khi dùng đối địch chẳng phải sẽ rất hữu dụng sao!" Hai người vừa đi vào trogn cửa thành thì Hàn Lập đột nhiên mở miệng hỏi.

------oOo------

Chương 1577: Thiên Vân chư tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hàn huynh nói về Ngưng Thần Quy Nhất Thuật à! Thuật này đích xác vô cùng thần kỳ, là do Thanh Tộc sáng chế. Nhưng tu luyện thuật này cũng vô cùng ngặt nghèo, chẳng những cần phải có huynh đệ cùng huyết mạch, hơn nữa tu luyện công pháp này tu vi phải không khác nhiều lắm về cảnh giới, mới có thể thi triển thuật này. Mà Thanh Tộc khác với những tộc khác, tộc nhân sinh ra phần lớn đều cùng một thể, một thai sau bảy người là chuyện thường thấy. Sau khi lớn hơn một chút thì bọn họ tự tách ra. Bốn người giữa cửa thành chính là tộc nhân của Thanh Tộc, chuyên làm nhiệm vụ kiểm tra. Sau khi thi triển thuật này, thần niệm địch nhân hoà hợp với toàn thể, chính là cảnh giới cao hơn bọn họ ba bốn tầng vẫn không biết được." Giáp Thiên Mộc cười giải thích hai câu.

"Thì ra là thế! Hàn mỗ thật có chút lạc hậu, nhưng tại hạ lại có chút hứng thú đối với thuật này, đạo hữu có biết phương pháp tu luyện không?" Sau khi Hàn Lập nghe xong, trước tiên có chút thất vọng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy thuật này thần diệu, không khỏi muốn tham khảo để sau này cải tiến lại, nên thử hỏi.

"Ngưng Thần Thuật không phải là thuật đặc biệt gì của Thanh Tộc, bên ngoài mặc dù không lưu hành nhiều nhưng Giáp mỗ vẫn có thể nghĩ cách tìm thấy một bản. Đạo hữu thật sự muốn biết công phái này thì ta sẽ nghĩ cách chế phục một bản." Giáp Thiên Mộc vô cùng hào phóng nói. *"Đa tạ."* Hàn Lập nghe xong thì cười, ôm quyền nói cám ơn.

"Ha ha, đây là việc nhỏ, Hàn đạo hữu có ơn cứu mạng đối với Giáp mỗ, việc nhỏ này thì có tính là gì. Được rồi, tại hạ trước tiên đi bái kiến mấy vị trưởng lão trong tộc, tiếp theo sợ rằng không thể đi cùng Hàn huynh được nữa. Đây là địa chỉ của động phủ

của tại hạ tại Vân Thành, vài ngày sau đạo hữu có thể đến đó lấy thông linh khôi lỗi mà lúc trước tại hạ đã hứa. Không gạt đạo hữu, khôi lỗi cấp bậc này thì trong động phủ tại hạ có hai ba con, nhưng nếu tặng người ngoài tộc thì phải hỏi qua ý của trưởng lão trong tộc. Bất quá cứu yên tâm, trong tộc tại hạ cũng có chút địa vị, việc này tuyệt không thành vấn đề." Giáp Thiên Mộc cười, đưa cho Hàn Lập một khối thạch phiến, nói ra lời cáo từ.

Lúc này hai người đã ra khỏi cửa thành, trước mắt xuất hiện một thông đạo rộng lớn, hai bên là những cửa hàng cao lớn không đồng nhất, có không ít người đang mua hàng, không sầm uất cũng không vắng vẻ. *"Cũng được, tại hạ cũng có một số việc, thế thì chúng ta chia tay tại đây."* Sau khi Hàn Lập nhận thạch phiến, dùng thần niệm đảo qua thì mỉm cười trả lời.

"Vân thành là nơi chư tộc Thiên Vân cùng sinh sống, từ bên ngoài có không ít dị tộc, có người ở đây trăm năm, thậm chí ngàn năm cũng không rời đi. Cho nên trong thành ngoài trừ một ít chỗ ở tạm thời chỉ có thuê động phủ, nhưng chi phí rất đắt. Nhưng nếu Hàn huynh muốn ở lại thì chút chi phí ấy không thành vấn đề. Mặt khác đạo hữu nên nhớ một việc, đó là ngàn vạn lần không nên tranh đấu hoặc vận dụng linh lực ở trong thành, nếu không sẽ phát động cấm chế, nhẹ thì bị trục xuất khỏi Vân thành, nặng thì bị phế bỏ tu vi. Điểm này ngay cả trưởng lão mười ba tộc cũng không dám cãi lại. Được rồi, tại hạ cáo từ." Giáp Thiên Mộc có vẻ hiểu biết nhiều, sau khi khuyến cáo liền rời đi.

Hàn Lập không giữ lại, xa xa thấy Giáp Thiên Mộc ngồi trên một linh xa, biến mất tại một ngã tư đường thì lúc này hắn mới thu ánh mắt lại, cẩn thận đánh giá hai bên ngã tư đường.

Nơi đây không hổ là trọng thành của Thiên Vân mười ba tộc, kiến trúc hai bên chẳng những nhiều mà phong cách cũng khác nhau, không có cửa hàng nào giống cửa hàng nào.

Có kiến trúc cao tới hơn trăm trượng, phảng phất như ngọn núi nhỏ, có cái cao không tới một trượng, nhưng hết lần này tới lần khác lại vô cùng đẹp. Lầu các của nhân tộc thì lại khác, có cái ngoài hình giống đại thụ, toàn thân xanh biếc. Hàn Lập đánh giá một lát thì bắt đầu cảm thấy hứng thú với thành này.

Lại nói tiếp, Thiên Vân mười ba tộc trên danh nghĩa là mười ba chủng tộc, nhưng không biết từ bao nhiêu ngàn năm trước chư tộc cùng sống hỗn tạp một chỗ, vô luận bất cứ hành động gì đều là mười ba tộc cùng tiến cùng lùi. Nếu không phải huyết mạch khác nhau thì có thể xem như là đại tộc.

Mặc dù thế lực mỗi tộc không tính là quá mạnh, thua xa Giác Xi Tộc, nhưng mười ba tộc liên thủ thì thực lực cũng không kém Giác Xi Tộc chút nào, đã từng đánh nhau rất nhiều trận. Mà chủ yếu mười ba tộc chỉ tự vệ, Giác Xi Tộc cùng Thiên Vân mười ba tộc chiến tranh, cơ hồ cứ cách một đoạn thời gian là sẽ nổ ra.

Không phải Giác Xi Tộc xâm chiếm lãnh địa của Thiên Vân, mà chính là Thiên Vân mười ba tộc liên thủ, đoạt lại những thứ mình mất, đương nhiên phần lớn thì Giác Xi Tộc chiếm thế thượng phong. Nhưng chư tộc Thiên Vân lấy sở trường bù sở đoản, cũng không chịu thiệt thòi quá lớn.

Cho nên lúc này đây Giác Xi Tộc đột nhiên tấn công, vẫn chưa làm cho thượng tầng chư tộc Thiên Vân ngoài ý muốn, hơn nữa đang nhanh chóng phải ứng lại, bắt đầu tập trung nhân thủ chuẩn bị phản kích. Những lời này đều là trong lúc Hàn Lập đồng hành với Giáp Thiên Mộc, trong lúc vô ý nghe được tin tức.

Theo Giáp Thiên Mộc nói, Thiên Vân hiển nhiên diện tích rất lớn, nhưng đại tộc cũng không phải chỉ có mỗi Giác Xi Tộc, còn có Dạ Tộc thực lực không hề kém, đương nhiên phụ cận Thiên Vân cũng có đông đảo những tộc nhỏ khác.

Nhưng đại khái những tiểu tộc đó chỉ có thể phụ thuôc hoặc gia nhập đại tộc mới có quyền đặt chân ở đây. Nếu không sẽ bị mạt sát hoặc bị đuổi đi, tìm nơi khác sống. Điều này làm cho Hàn Lập đối với hoàn cảnh đại khái của chư tộc nơi này cũng hiểu đôi chút.

Hiện tại hắn đang đánh giá hai bên ngã tư đường, từ từ đi bộ, vừa đi vừa tự định giá.

Không hề nghi ngờ, mục tiêu của hắn vẫn là tìm các truyền tống trận về Thiên Nguyên Đại Lục, nhưng truyền tống trận cấp bậc này khẳng định là có người trông coi, mười phần là rơi vào tay thế lực lớn, nếu muốn mượn dùng truyền tống trận chỉ sợ phải có quan hệ với tầng lớp cấp cao. Đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc đầu hắn không từ chối yêu cầu của Giáp Thiên Mộc.

Bất quá, rốt cục có thật sự tiếp xúc với thượng tầng Thiên Vân Tộc hay không thì phải chờ hắn hỏi thăm tin tức liên quan đã.

Việc cấp bách hiện tại là tìm một lối ra ở Vân Thành, sau đó mới chậm rãi tìm đầu mối.

Trong lòng bình tĩnh tính kế, sau đó Hàn Lập không chần chờ nữa, ánh mắt đảo qua bốn phía cửa hàng, tuỳ ý chọn một căn giống như của nhân tộc, rồi đi qua. Cửa hàng này không tính quá lớn, chỉ có hai tầng mà thôi. Bên trong bày biện đa dạng, tựa hồ là một cái tiệm tạp hoá.

Chưởng quỹ là một gã Mặc Lục Tộc, nguyên bổn đang ngồi trên ghế phía sau quầy, vừa thấy Hàn Lập vào thì lập tức ra vẻ tươi cười, đứng dậy đón chào: *"Vị tiền bối này muốn mua thứ gì, bổn điếm chuyên bán các loại đặc sản ở Vân Thành, bản đồ cùng với vài thứ khác…"*

Vị này thoạt nhìn dị tộc nhân hơn bốn mươi tuổi, mặc dù tu vi chỉ Trúc Cơ Kỳ nhưng trước mặt Hàn Lập vẫn không khiếp sợ, sau khi thi lễ thì liên tiếp giới thiệu, lời nói có vẻ lưu loát.

Cũng khó trách, lấy tu vi thấp như đối phương, sợ rằng ngay cả Nguyên Anh Kỳ hay Luyện Hưu Kỳ cũng không thể nhận ra. Mà tu vi cao ở Vân thành chỗ nào cũng có rất nhiều cho nên chắc hắn đã quen.

"Lấy cho ta một bản đồ của Vân Thành, càng chi tiết càng tốt, mặt khác ta muốn hỏi người vài chuyện." Hàn Lập đánh giá người trước mặt, đột nhiên tay áo vừa động, một khối trung giai tinh thạch bắn ra, đồng thời thản nhiên nói.

"Đây là bản đồ tốt nhất của tiểu điếm, tiền bối có chuyện gì cứ việc hỏi, nếu biết thì vãn bối nhất định sẽ trả lời!" Sau khi chưởng

quỹ lấy tinh thạch, lập tức mặt mày hớn hở lấy ra một khối hồng sắc thạch phiến giao cho Hàn Lập, mừng rỡ nói.

Sau một chén trà nhỏ, thần sắc Hàn Lập bình tĩnh ra khỏi cửa hàng, sau đó tuỳ ý chặn một thú xa trên đường, tiếp theo chỉ địa điểm cho xa phu rồi ngồi trên xe nhắm mắt dưỡng thần. Mà xa phu lập tức điều khiển thú xá chạy về phía trước.

Thú xa mang theo Hàn Lập đi về một hướng nào đó của Vân Thành, không biết trải qua bao lâu, rốt cuộc sau hai canh giờ thì cũng dừng lại trước một kiến trúc to lớn.

Hàn Lập tuỳ ý trả vài khối linh thạch, sau đó xuống xe, thong dong nhìn kiến trúc trước mặt.

Đây là một toà kiến trúc cao lớn, phảng phất như ngọn núi, toàn thân đều dùng tài liệu màu vàng xây thành.

Kiến trúc này thoạt nhìn cao hơn ngàn trượng, so với những kiến trúc gần đó thì không biết cao hơn bao nhiêu lần.

Hàn Lập đứng tại chỗ run sợ hồi lâu, sau đó chuyển ánh mắt xuống, nhìn về phía cửa.

Hai bên cửa viết những văn tự cổ quái, cho dù Hàn Lập hiểu nhiều văn tự dị tộc thì cũng không thể phân biệt được đây là văn tự của bộ tộc nào. Hàn Lập không chần chờ lâu, sờ sờ cằm rồi tiến vào đại môn. Vừa tiến vào đại môn, bên trong thật rộng, diện tích chừng hơn hai trăm trượng, bốn phía và mặt đất đều được dát mỹ ngọc xanh biếc, bốn phía lại được đặt những chậu hoa cao vài thước, mà một số loại lại diễm lệ như linh hoa, linh thảo.

Mà trong đại sảnh lại đặt một cái bàn gỗ đen thui cũ nát, trên bàn là một hàng người mặc trường bào xám, nhưng bộ dáng không nhúc nhích giống như đang ngủ say. *"Cho ta một gian phòng hẻo lánh, ta muốn ở lại mấy ngày."* Hàn Lập lặng lẽ đi tới bàn tính tiền, thản nhiên nói.

------oOo------

Chương 1578: Gặp lại người quen

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tiếng Hàn Lập không lớn, nhưng rơi vào tai lão giả lại giống như tiếng sét đánh, đủ để làm thức tỉnh.

"A, hóa ra là khách tới nhà, vãn bối sẽ tìm một gian phòng hảo hạng cho tiền bối". Sau khi thân thể nằm sấp của lão già run lên thì liền ngồi thẳng dậy, vội móc ra từ dưới người một cuốn sổ kế toán cùng pháp khí cổ quái, tra trên mặt sổ.

Hàn Lập thấy vậy nhướng mày.

Lão giả trước mắt cũng là người tu luyện, nhưng như thé nào lại không có cảnh giác, mới vừa rồi giống như thật sự ngủ.

Trong lòng hắn vừa động, tùy ý đảo qua mặt lão giả, kết quả sau một khắc liền giật mình thất thanh la lên:

"Ngươi, ngươi là Hướng sư huynh! Ngươi còn sống, như thế nào lại ở đây!"

Lão giả này sắc mặt vàng vọt, nhưng ánh mắt lại linh hoạt, đúng là Hướng CHi Lễ năm đó tại nhân giới đã từng bước vào không gian tiết điểm. Hắn là vị *"Hướng sư huynh"* trên danh nghĩa kia.

Hắn cùng Hô lão ma, Phong lão quái, sau khi bước vào tiết điểm khôgn gian không lâu thì Nguyên thần đăng đã vỡ nát, sớm bị cho rằng đã chết.

Hiện tại bỗng nhiên nhìn thấy khiến cho Hàn Lập cực kỳ hoảng sợ, thanh âm có chút thay đổi.

Lão giả nghe Hàn Lập nói vậy, nguyên bổn đang tra cứu gì đó thì run rẩy một trận, sau một lúc lâu mới chậm rãi ngẩng mặt lên nhìn về phía trước. *"Hàn sư đệ, thật sự là ngươi!"* Lão giả thì thào nói, vẻ mặt giống như vừa khóc vừa cười, có vẻ vô cùng cổ quái.

"Đúng là Hàn mỗ, hiện tại khí tức cùng tu vi ngươi như thế nào?"

Hàn Lập vừa mở miệng trả lời thì dùng thần niệm đảo qua trên người Hướng Chi Lễ, sau đó ánh ắmt không khỏi ngạc nhiên.

Nguyên bổn Hướng Chi Lễ là tu sĩ Hóa thần kỳ tại nhân giới, hiện tại tu vi bất ngờ hạ thấp xuống Kết đan kỳ, hơn nữa khí tức vô cùng suy yếu, dường như khuyên khí đại thương.

"Hàn sư đệ, ngươi cũng từ không gian tiết điểm đến linh giới sao. Nhìn tu vi ngươi thì dường như còn cao hơn lúc trước. Bất quá nơi này không phải là nơi nói chuyện, lát nữa khách khứa đi hết thì theo ta tìm một nơi khác nói chuyện".

Hướng Chi Lễ kinh ngạc nhìn Hàn Lập một hồi lâu, thần sắc trên mặt chợt biến, đột nhiên nghĩ tới điều gì, vội vàng đứng dậy dẫn theo Hàn Lập đi vào cánh cửa kế bên đại sảnh.

Hàn Lập do dự một chút, nhưng vẫn đi theo.

Phía sau cửa là một hành lang thật dài, hai bên có một số kỳ hoa dị thảo. Hướng chi Lễ không dẫn Hàn Lập đi quẫ, trực tiếp đẩy một cửa đá, mời Hàn Lập tiến vào.

"Mời sư đệ ngồi, tiểu lão nhi tuyệt đối không nghĩ tới, lúc còn sống lại có thể nhìn thấy Hàn sư đệ một lần nữa. Nhưng bộ dáng nghèo túng của Hướng mỗ lúc này thật xấu hổ khi gặp ngươi". Hai người vừa ngồi xuống, Hướng Chi Lễ cười khổ nói một câu, tinh thần cực kỳ sa sút, hoàn toàn khác với bộ dáng lúc còn ở nhân giới.

"Năm đó thông qua tiết điểm, các ngươi đã xảy ra chuyện gì, hai người khác ra sao rồi?" Hàn Lập trầm mặc một chút, trực tiếp hỏi chuyện mình muốn biết.

"Phong lão quái cùng Hô lão ma đã chết. Khi chúng ta thông qua

tiết điểm, vận khí thật sự rất khôgn tốt, dĩ nhiên lại mấy lần đụgn phải không gian gió lốc. Lần cuối cùng là hai sóng không gian va vào nhau, trong ba người chỉ có một mình ta còn sống. nhưng cũng bởi vì thường xuyên thi triển bí pháp bảo vệ tính mạng mà tu vi hầu như đã mất hết. Hiện tại chỉ còn lại chút tu vi, một lần nữa quay lại thời kỳ khổ tu". Hướng Chi Lễ thở dài một hơi, có chút bất đắc dĩ nói.

"Không gian tiết điểm đúng là rất nguy hiểm, Hướng sư huynh có thể sống sót coi như là đại may mắn trong bất hạnh. Bất quá lúc đầu bổn mệnh đăng của các ngươi ở nhân giới đã tắt. Hơn nữa ngươi tại sao lại xuất hiện ở Lôi Minh đại lục, vì sao không xuất hiện ở chỗ phi thăng của nhân tộc". Hàn Lập an ủi một câu, nhưng lại nghi hoặc hỏi.

"Bổn mệnh đăng bị hủy có lẽ liên quan tới việc ta thi triển bí thuật bảo vệ tính mạng. Còn về phần vì sao ở đại lục này thì ta không rõ lắm. Lúc đầu bị không gian gió lốc cuốn vào, mặc dù dựa vào bí thuật bảo mệnh, nhưng lại thoát ra khỏi không gian tiết điểm, cho nên mới ở Thiên Vân. Nếu như không có người tới cứu thì thậm chí bây giờ cũng không thể sống sót. Nghe khẩu khí sư đệ thì chắc là phi thăng ở khu vực nhân tộc. Như thế mà nói thì gió lốc quá mức quỷ dị, đã đem lộ tuyên của ta thay đổi". Hướng Chi Lễ hồi tưởng lại lúc trải qua không gian tiết điểm, vẻ mặt vô cùng khó coi.

Lúc này đây Hàn Lập không có tiếp lời, chỉ gật đầu.

"Hướng sư huynh sao lại tới nơi đây làm việc, cùng chủ nhân khách sạn này quan hệ thế nào, không nghĩ tới việc một lần nữa trở lại nhân tộc sao?" Hàn Lập vẫn không hỏi cặn kẽ thêm, chỉ ngưng trọng hỏi một câu.

Chủ nhân khách sạn này là một người của Thạch Kiền tộc, cũng là ân nhân cứu mạng ta lúc đầu. Tâm địa hắn không tệ, tu vi không kém, tại Thạch Kiền tộc dường như có chút địa vị. Ta vì báo ân, cũng vì không có chỗ để đi, cho nên chỉ có thể tạm thời làm người giúp việc. Về phần trở lại nhân tộc, Hướng mỗ đã sớm hết hy vọng. Mặc dù Thiên Vân mười ba tộc đích xác có nắm trong tay một đại truyền tống trận, nhưng mỗi lần truyền tống trận này mở ra nghe nói cũng tốn kém rất nhiều, cũng có thể làm cho một tộc táng gia bại sản. Không đủ tinh thạch khởi động, cho dù tu vi Hướng mỗ được như lúc ban đầu thì cũng không có tư cách sử dụng pháp trận này. Hơn nữa, cho dù có may mắn tìm được cách truyền tống về Phong Nguyên đại lục thì hiện tại tu vi đã sa sút, hơn nữa nguyên khí tổn hao nhiều, căn bản không có hy vọng thông qua man hoang thế giới, trở lại khu vực nhân tộc. Tình huống hiện tại của Hướng mỗ coi như không thể đánh sâu vào Luyện hư kỳ, cho nên cũng không có ý định mạo hiểm, ta muốn sống quãng đời còn lại ở nơi này*". Hướng Chi Lễ lắc đầu, thần sắc thoáng buồn bã nói.*

Nghe Hướng Chi lễ nói vậy, Hàn Lập cũng không biết nói gì để an ủi.

*"*Được rồi, tại hạ còn chưa hỏi sư đệ đã trải qua những gì, ta mặc dù không thể trở lại nhân tộc, nhưgn đồng dạng cũng muốn nghe một chút về tình huống nhân tộc ở linh giới. Sư đệ có thể nói đại khái cho Hướng mỗ biết được không?*" Hướng Chi Lễ đột nhiên nghĩ đến điều gì, thần sắc trở nên tươi tỉnh hỏi.*

*"*Ta cũng không kinh lịch nhiều, chỉ là đi tới tọa độ mà sư huynh chỉ lúc đầu, sau khi tu luyện tới Hóa thàn kỳ thì cũng tìm được chỗ tiết điểm đó. Sau đó đồng dạng cùng Băng Phượng đã tiến giai đến Hóa thần kỳ, liên thủ tiến vào tiết điểm. Nhưng vận khí ta tốt hơn một chút, mặc dù cũng gặp không gian gió lốc nhưng cuối cùng may mắn mượn thần thông không gian của Băng Phượng, xé rách không gian trốn thoát. Về phần tình huống nhân tộc thì theo ta biết, cũng chỉ có thể miễn cưỡng đặt chân ở linh giới, miễn cưỡng tự bảo vệ mình mà thôi. Tiếp theo Hàn Lập đem chuyện mình nói ra, chỉ nói đơn giản, cũng không đề cập tới chuyện mình cũng từng mất hết tu vi. Mà chuyện tình nhân tộc thì cũng không phải là điều gì bí mật, cho nên Hàn Lập nói một số việc cho đối phương biết.

"Tam cảnh thất địa! Thánh hoàng yêu vương. Hóa ra nhân tộc chúng ta tại linh giới cũng không hề ít tồn tại Hợp thể kỳ, như thế thì tiểu lão nhi cũng có thể yên tâm một chút". Hướng Chi Lễ cẩn thận lắng nghe, sau một lúc lâu mới thở dài một hơi.

Hàn Lập lần nữa trầm mặc, nhưgn sau một lúc lâu, ánh mắt sau khi chớp động vài cái thì đột nhiên mở miệng hỏi:

"Thiên Vân mười ba tộc thật sự có một tòa truyền tống trận. Hướng sư huynh từ đâu biết được việc này?"

"Ha ha, thế nào, sư đệ cũng chú ý tới truyền tống trận này sao? Chuyện về truyền tống trận cũng không phải bí mật, chẳng những Thiên Vân mà ngay cả Giác Đồng tộc cùng Dạ tộc cũng có một cái. Đại tộc gần đây đại khái có Bạo Minh tộc là không xây dựng. Ta khuyên sư đệ quên đi, truyền tống trân tới đại lục căn bản không phải là người dưới Hợp Thể kỳ có tư cách sử dụng, huống hồ ngươi cũng không phải là người của mấy tộc này, càng khó có cơ hội. Cũng may Thiên Vân mười ba tộc không bài xích dị tộc, Hàn sư đệ không bằng ở lại đây tu luyện, cũng có thể làm bạn với Hướng mỗ một chút. Chờ sau này tu vi tăng tiến, lúc đó nghĩ cách quay về nhân tộc cũng không muộn. Được rồi, hiện tại cảnh giới sư đệ rốt cuộc tới đâu rồi. Ta hiện tại cảm thấy khí tức sư đệ so với khi ở nhân giới mạnh mẽ hơn không ít, nhưgn rốt cuộc tu vi thế nào thì lại không cách nào cảm ứng được". Sau khi Hướng Chi lễ mỉm cười thì tò mò hỏi.

"Chuyện về Truyền Tống trận thì ta sẽ tự nghĩ cách, còn về phần tu vi thì trước đây không lâu, tại hạ may mắn tiến giai đến Luyện Hư kỳ". Hàn Lập cũng không có ý tứ giấu diếm tu vi, thản nhiên nói ra.

"Luyện Hư kỳ? Sư đệ tu luyện nhanh như vậy sao. Nói như vậy, sư đệ không phải trải qua nỗi khổ khi hết thọ nguyên!" Hướng CHi Lễ nghe vậy thì khóe miệng co quắp một chút, không khỏi trở nên hâm mộ.

"Trên danh nghĩa là thọ nguyên vô hạn, nhưng cứ ba ngàn năm lại phải độ đại thiên kiếp một lần, sao có thể thật sự trường sinh. Mỗi một lần thiên kiếp đều mạnh hơn lần trước, nếu không phi thăng tiên giới thì sớm muộn cũng chết". Hàn Lập lãnh đạm cười nói.

"Không thể nói như vậy, sư đệ tiến giai đến Luyện Hư kỳ thì thọ nguyên phải dùng vạn làm thước đo, quãng thời gian này rất dài, cứ chậm rãi tu luyện. Lấy tư chất sư đệ thì sao biết không thể tu

luyện đến bước cuối cùng, sau đó phi thăng tiên giới". Hướng Chi Lễ nhếch miệng, cuống quít lắc đầu.

"Phi thăng tiên giới, nhân yêu hai tộc chúng ta, trải qua bao nhiêu ngàn năm, người có thiên phú nơi nào cũng có, nhưng có thể đi tới bước cuối cùng lại có thể được mấy người. Tiểu đệ cũng chỉ có thể đi từng bước xem từng bước mà thôi!" Hàn lập cười khổ nói.

"Ha ha, việc này nói sau đi. Hàn sư đệ hiện tại ở lại chỗ ta. Bây giờ ta cần phải đi tiếp khách, chờ đến tối rảnh rỗi ta sẽ đến phòng sư đệ trò chuyện, sư đệ sẽ không cự tuyệt tiểu lão nhi viếng thăm chứ". Hướng Chi Lễ nhìn ra ngoài một cái, đột nhiên khẽ cười nói.

"Ưh, cũng tốt, ta cũng vừa tới Vân thành, có một số viện cần thỉnh giáo Hướng sư huynh...". Hàn Lập gật đầu, miệng đầy đáp ứng nói. Vì vậy Hướng Chi Lễ chọn cho Hàn Lập một phòng thanh tĩnh, ở chỗ hẻo lánh, sau đó rời đi.

Mà hắn thì trở về đại sảnh.

Hàn Lập đứng trong một căn phòng được bố trí cấm chế ngăn cách, khoanh chân ngồi xuống, mặt lộ ra vẻ trầm ngâm.

Dĩ nhiên tại nơi này ngoài ý muốn gặp lại Hướng Chi Lễ, làm cho hắn không thể không suy nghĩ.

------oOo------

Chương 1579: Tinh tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tối đến, Hướng Chi Lễ quả nhiên tới, hơn nữa còn cùng Hàn Lập trò chuyện cả đêm.

Hàn Lập từ miệng Hướng Chi Lễ biết được những tin tức có liên quan về Vân Thành cùng Thiên Vân mười ba tộc.

Thẳng đến sáng sớm hôm sau, Hướng Chi Lễ mới đứng dậy cáo từ.

Nhưng một lúc Hàn Lập tiễn ra cửa, Hướng Chi Lễ dường như nghĩ tới điều gì đó, vẻ mặt mang theo một tia chần chừ:

"Hàn sư đệ, ta không có khả năng trở về nhân tộc, nhưng ngươi thì có thể. Nếu một ngày nào đó sư đệ muốn rời khỏi Vân thành, đến địa phương khác thì trước tiên hãy đến chỗ sư huynh ta một chuyến có được không. Ta có vài thứ để lại cho Hàn sư đệ, và có một việc muốn nhờ. Bất quá sư đệ yên tâm, nếu có thể trở về nhân tộc thì việc này đối với sư đệ mà nói chỉ là chuyện nhấc tay, hơn nữa cũng rất có lợi."

"Ồ, chuyện gì vậy, hiện tại không thể nói luôn sao? Ta cũng không dám chắc, vạn nhất đột ngột gặp chuyện, không nhất định có thể đến cáo từ Hướng sư huynh."

Hàn Lập nghe vậy thì ngẩn ra, sau khi hơi trầm ngâm thì hỏi.

"Không gạt sư đệ, việc này hiện tại không tiện nói rõ. Hơn nữa ta còn cần chút thời gian chuẩn bị một số thứ. Nếu sư đệ có thể trước khi rời đi, đến đây một chuyến thì tốt, còn nếu bõ lỡ thì cả ta và ngươi có lẽ đều cảm thấy tiếc nuối."

Hướng Chi Lễ lắc đầu, thâm ý nói.

Nghe Hướng Chi Lễ nói vậy, Hàn Lập hiển nhiên cũng chỉ có thể hứa hẹn.

Hàn Lập nhìn Hướng Chi Lễ khuất xa, trên mặt nổi lên một tia dị sắc, đột nhiên trảo một cái về phía cửa, nhất thời một cỗ hập lực tuôn ra, cánh cửa trong nháy mắt lần nữa đóng lại.

Cùng lúc đó, bạch hà trên bốn vách tường nổi lên, cấm chế phát động, bao phủ cả gian phòng vào trong.

Hàn Lập không chú hoang mang đi tới góc phòng, lần nữa khoanh chân ngồi xuống bồ đoàn, trên mặt không biết vì sao lộ ra một tia cười, nhưng hai mắt ẩn ước có hàn quang chớp động, không biết là đang nghĩ gì.

Ngày thứ hai, Hàn Lập vẫn ở trong phòng nghỉ ngơi, chưa có ý ra ngoài.

Tới sáng thứ ba, cửa phòng mới nhẹ mở, hắn thản nhiên từ bên trong đi ra.

Hắn không đến đại sảnh tìm Hướng Chi Lễ, mà là trực tiếp từ ban công nhảy xuống, đi về phía khách sạn của dị tộc.

Hàn Lập tựa hồ đã sớm nghĩ ra sẽ đi đến nơi nào tiếp theo, cho nên tùy ý ngăn một chiếc thú xa, sau đó nói ra địa danh thì thú xa chạy như điên trên đường.

Nhìn qua cửa xe, Hàn Lập cũng chú ý xem xét cảnh vật trên đường.

Ánh mắt lần nữa nhìn về phía tường thành thật lớn kia, trong lòng Hàn Lập có chút động.

Trải qua một đêm cùng Hướng Chi Lễ nói chuyện, hắn hiển nhiên biết chân diện mục thật sự của vật to lớn kia. Khối cầu đó hóa ra là mười ba chiến tranh khôi lỗ lớn, nghe nói uy lực to lớn đến nỗi có thể so sánh với Hợp Thể sơ kỳ.

Mười ba khối khôi lỗ này, Thiên Vân mười ba tộc cũng nắm trong tay một con.

Có thứ chiến trang khôi lỗ đáng sợ này, lực phòng ngự của Thiên Vân thành mạnh đến mức nào cũng có thể nghĩ được. Trách không được Thiên Vân chư tộc coi thành này như trung tâm ngăn cản Giác Xi Tộc, ít nhất cũng không lo Giác Xi Tộc phái kỳ binh đột nhiên đánh lén thành này.

Ánh mắt Hàn Lập rất nhanh từ trên khối cầu thu về, nhắm hai mắt lại.

Nơi hắn đi cũng không quá xa, thú xa chỉ chạy nửa canh giờ là tới một chỗ có chút hẻo lánh trên đường.

Hàn Lập tiện tay ném vài khối linh thạch, liền nhảy xuống thú xa, đứng đó một lát.

Đứng nhìn ngã tư đường nhỏ, nhưng người trên đường còn đông hơn cả những ngã tư đường chính.

Mà hai bên ngã tư là những cửa hàng không lớn lắm, nhưng cũng có khách tiến vào, xem như buôn bán cũng kha khá.

Hàn Lập gật đầu, nhìn một cửa hàng gần đó, lại nhìn bài biển trên cửa, lúc này mặt không biểu tình đi vào.

Cửa hàng lớn mười trượng, bốn phía đều là giá đựng hàng hóa, phía trên là vô số thạch phiến, ngọc diệp, ngân bài đủ loại, điển tịch cũng đa dạng,. Nhưng thứ nào cũng bị một tầng quan mạc che lại.

Đây đúng là một nơi chuyên bán điển tịch.

Theo như lời Hướng Chi Lễ thì mặc dù loại cửa hàng nào ở Vân Thành nhiều như lông trâu, nhưng Hàn Lập chỉ cảm thấy hứng thú với vài loại cửa hàng nổi tiếng, phần lớn đều tập trung ở đây.

Hôm nay vừa nhìn qua thì quả nhiên không sai.

Trong cửa hàng còn có vài tên dị tộc nhân khác, tất cả đều đang tìm thứ mình muốn mua, đều là tồn tại Kết Đan Kỳ.

Những dị tộc nhân này dường như vẫn toàn tâm chọn đồ vật, vẫn chưa chú ý tới có một vị cao nhân thượng tộc như Hàn Lập đến.

Về phần chủ nhân cửa hàng thì lại là một nữ tử dị tộc nhân còn trẻ tuổi.

Thoạt nhìn chỉ mười bảy mười tám tuổi, nhưng da tay trong suốt như tuyết, hai tai dài nhọn, trên trán có đeo một viên bạch sắc tinh thạch, đôi mắt đẹp chớp động thâm thúy, làm cho người ta có một loại cảm giác cực kỳ trí tuệ.

"Tinh tộc."

Vừa thấy bộ dáng của nữ tử trẻ, Hàn Lập liền kinh ngạc.

Hiện tại hắn đã có không ít hiểu biết về Thiên Vân chư tộc.

"Tinh tộc" cũng là một trong Thiên Vân mười ba tộc, nhưng tộc này rất kỳ lạ, chẳng những tộc nhân thần kỳ, mà nghe nói số lượng tổng cộng cũng không hơn trăm vạn, hơn nữa thực lực thân thể cũng tương đối yếu như những chư tộc khác. Nhưng tộc này lại có thọ nguyên rất dài, cơ hồ gấp ba bốn lần tộc khác, hơn nữa mỗi người Tinh tộc đều tuấn mỹ tú lệ, trí tuệ cực cao, cơ hồ chỉ cần thiên về luyện đan, trận pháp, phù lục thì sẽ rất dễ dàng có được tạo nghệ cực cao.

Cho nên Tinh tộc rất được hoan nghênh, cho dù bản thân không hứng thú tranh quyền đoạt thế nhưng tại Thiên Vân mười ba tộc cũng có bài danh không thấp.

Nữ tử Tinh tộc kia cũng chú ý tới Hàn Lập, đôi mắt đẹp đen láy sau khi đảo qua Hàn Lập thì trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, dường như nhìn ra cảnh giới của Hàn Lập.

Nàng lập tức đứng dậy, đi tới thi lễ:

"Hoan nghênh thượng tộc tiền bối đến tiểu điếm, không biết vãn bối có thể giúp gì được hay không!"

Nữ tử nói chuyện nhã nhặn, động tác không quá mức dị thường, nhưng hết lần này tới lần khác lại làm người ta có một loại cảm giác cực kỳ ưu nhã.

Quả nhiên đúng như lời đồn, tộc này đúng là khác xa những dị tộc mà mình nhìn thấy trước đây.

Trong lòng Hàn Lập tấm tắc làm kỳ lạ, nhưng vẫn không lộ ra chút khác thường nào mà chỉ thản nhiên nói một câu:

"Không cần phiền toái như thế, trước tiên ta tự mình xem một chút, đạo hữu cứ đi làm chuyện của mình đi."

"Vậy mời tiền bối tự mình tham quan."

Nữ tử Tinh tộc không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, sau khi thi lễ thì không nói thêm gì, tự lui trở về.

Bất quá cử động này của nữ tử Tinh tộc lại khiến kinh động tới những người khác.

Bọn họ đều dùng ánh mặt kinh ngạc nhìn lại đây.

Kết quả đều hít vào một ngụm lương khí, hiển nhiên bọn họ không nhìn ra cảnh giới của Hàn Lập, nhưng tu vi sâu không lường được như vậy đủ để bọn họ biết cảnh giới Hàn Lập rất cao, căn bản bọn họ không thể hình dung ra.

Thần sắc vài tên dị tộc nhất thời bất an, có người lập tức lẳng lẽ xoay người rời đi, có người thì tùy ý chọn đại vài quyển điển tịch, sau đó vội vàng rời đi.

Trong nháy mắt, trong cửa hàng chỉ còn lại hai người Hàn Lập và nữ tử Tinh tộc.

Hàn Lập đối với việc này coi như không nhìn thấy, đi tới một giá trước mặt, đánh giá các loại điển tịch trên đó.

Nhìn từ bên ngoài thì hiển nhiên không nhìn ra vật gì, nhưng thần niệm của Hàn Lập vừa động lập tức chui vào trong quang mạc, đảo quả một khối thạch phiến.

Quang mạc này quả nhiên kỳ lạ, thần niệm chỉ có thể nhìn một vài tư liệu giới thiệu sơ lược, nếu muốn xem tư liệu chi tiết thì lại mơ hồ cảm nhận được cấm chế trở ngại.

Đương nhiên lấy thần niệm cường đại của hắn, muốn mạnh mẽ xâm nhập thì cấm chế này hiển nhiên không thể ngăn cản chút nào. Nhưng đồng dạng, loại hành động này hiển nhiên sẽ không qua mặt được chủ nhân của cửa hàng. Người có chút thân phận thì không ai lại đi làm chuyện này.

Hàn Lập đứng trước giá sách nhìn một lát, đây đều là một số phong tục tập quán của các tộc, hiển nhiên không thể cảm thấy hứng thú. Lúc này hắn bước nhanh vài bước, thân hình di động tới giá sách khác, lần nữa dùng thần niệm quét qua.

Lúc này dường như tìm đúng mục tiêu, hai mắt Hàn Lập chợt lộ ra vẻ vui mừng, lúc này bàn tay khẽ ngoắc về phía lam sắc ngọc điệp một cái, vật ấy nhất thời bắn vào tay.

Cư như vậy, trong nháy mắt Hàn Lập đã thu lấy hơn hai mươi quyển điển tịch.

Sau đó hắng mới cảm thấy mỹ mãn đi tới gần nữ tử Tinh tộc, đem những vật muốn mua đặt lên bàn, bình tĩnh hỏi:

"Mấy thứ này ta đều muốn mua, giá bao nhiêu linh thạch?"

Nữ tử Tinh tộc nhìn một đống đồ vật trước mặt, trên mặt không dấu được một tia dị sắc. Nhưng sau đó đôi mắt đẹp lưu chuyển một vòng, thì đột nhiên cười nói một câu làm Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn:

"Mấy thứ này không đáng giá bao nhiêu linh thạch cả, tiền bối cứ việc lấy đi."

"Như thế nào, đạo hữu cảm thấy ta không có đủ linh thạch để mua sao?"

Đầu tiên Hàn Lập ngẩn ra, nhưng lập tức sắc mặt trầm xuống, khẩu khí lạnh lẽo nói.

"Vãn bối đương nhiên không có ý này, mà là vãn bối có một vật khác, có lẽ tiền bối sẽ cảm thấy hứng thú. Nếu tiền bối muốn mua thì những điển tịch này vãn bối sẽ tặng tiền bối luôn."

Nữ tử Tinh tộc thản nhiên trả lời.

"Ồ, vật gì vậy, tạm thời lấy ra xem sao."

Hàn Lập ngẩn ra, chậm rãi nói.

"Tiền bối chờ chút, vật này rất quý, vãn bối đặt trong phòng."

Nữ tử Tinh tộc nghe Hàn Lập trả lời như vậy thì tươi cười, lập tức xoay người đi vào trong nội đường.

Hàn Lập cũng không thèm để ý, lẳng lặng đứng chờ.

Một lát sau, nữ tử mang một hộp màu đen bằng kim lại ra. Mặt ngoài hộp dán chéo hai thanh sắc lục phù, bộ dáng trịnh trọng.

"Tiền bối xem vật trong hộp này một chút đi, vãn bối tin rằng vật ấy cực kỳ hữu dụng với tiền bối. Nếu không vãn bối cũng không chủ động lấy ra."

Nữ tử Tinh tộc hướng Hàn Lập mỉm cười, dường như đã biết chút gì.

------oOo------

Chương 1580: Thiên ngoại ma giáp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nghe được lời ấy của nữ tử Tinh tộc, không lãng phí thời gian nói thêm gì, trực tiếp nhận lấy, thần niện đảo qua vật trong hộp.

Mặc dù hộp có dán cấm chết phù toản nhưng không đủ để hoàn toàn ngăn cản thần niệm của hắn, cho nên hắn có thể cảm ứng được.

"Di!"

Hàn lập kinh ngạc, nhìn nữ tử Tinh tộc một cái. hai mắt Hàn Lập híp lại, chậm rãi nói:

"Xem ra ngươi dường như thật sự biết chút gì đó, không phải hư ngôn phóng đại!"

"Vãn bối chỉ biết một nửa, sao tiền bối không nhìn kỹ, rồi sau đó lại quyết định có hay không thật sự muốn vật ấy? Đúng rồi, nơi đây không tiện, hai người chúng ta đi tới nơi khác nói chuyện đi."

Tinh quang trong mắt nử tử chuyển một trận, thản nhiên cười nói.

Tiếp theo tay nàng lật lại, trong tay xuất hiện một kiện pháp bàn, hướng phía cửa đảo qua, tay bắt quyết, đồng thời trong miệng lẩm bẩm, hướng pháp bàn điểm một cái.

Nhất thời pháp bàn đại phóng quang mang, một mảnh ngũ sắc quang hà hướng bốn phía tuôn ra.

Nữ tử cùng Hàn Lập bị dính vào trong phiến quang hà này.

Hàn Lập nhíu mày, từ trong ngũ sắc quang hà này cảm nhận được không gian ba động.

Hà quang chớp động vài cái, nhưng hai chân vẫn đướng tại chỗ không nhúc nhích, không có ý trốn tránh. Sau khi quang hà quay tròn thì hóa ra một ngũ sắc quang trận. Hàn Lập chỉ cảm thấy cảnh sắc bốn phía bỗng nhiên mơ hồ, người liền xuất hiện trong một không gian khác.

Không gian này rất nhỏ, bất quá chỉ hơn bốn mươi trượng, ngoại trừ một cái bàn cùng hai cái ghế thì không có còn thứ gì khác. Bất quá, dưới chân Hàn Lập lại có ngũ sắc quang mang hiện lên, nữ tử Tinh tộc ở một bên mỉm cười.

"Nơi này là do ta mời người khai mở một tiểu không gian, nói chuyện trong này sẽ không bị ai phát hiện. Đương nhiên lấy thần thông của tiền bối, cho dù không có truyền tống pháp bàn thì muốn mãnh mẽ phản hồi cũng là chuyện dễ dàng như trở bàn tay."

Nữ tử Tinh tộc hé đôi môi mọng đỏ, tưu nhã nói.

Thần niệm Hàn Lập vừa tiếp xúc với vách tường không gian bốn phía thì hiển nhiên cảm nhận được nữ tử này nói không sai, lúc này mới hài lòng gật đầu, không hề khách khí hướng cái hộp phất tay một cái. Nhất thời một mảnh thanh quang hiện lên, hai phù toản lập tức rơi xuống, hộp bị mở ra.

Một cỗ hắc khí bỗng nhiên từ trong hộp tuôn ra, vây xung quanh hộp mà gào thét, bộ dáng muốn tràn ngập ra bốn phía. Nhưng Hàn Lập dường như đã sớm tiên liệu, đột nhiên há miệng phu ra một phiến kim hà.

Tất cả hắc khí dưới quang hà đều ngưng tụ thành một cây hắc sắc vụ trụ, bị Hàn Lập trực tiếp hút vào bụng. *"Đúng là ma khí tinh thuần!"* Kim quang trên mặt Hàn Lập lưu chuyển, thản nhiên nói giống như vừa ăn được thứ gì đại bổ.

Hắc khí đúng là ma khí vô cùng tinh thuần, nhưng đối với Hàn Lập tu luyện Phạm Thánh Chân Ma Công thì chỉ cần không phải một lần hít vào nhiều, là có thể dễ dàng chuyển hóa thành pháp lực bản thân. Nữ tử Tinh tộc thấy cảnh này, trong mắt hiện ra một tia hoảng sợ, Ma khí trong hộp rốt cục lợi hại ra sao, người khác không biết nhưng nàng như thế nào lại không biết.

Mỗi lần nàng mở ra đều trước tiên gia cố cho mình không ít thứ, dùng rất nhiều vòng phòng hộ mới dám đến gần vật trong hộp. Nếu không, một khi bị ma khí xâm nhập vào cơ thể, nhẹ thì tu vi đại tổn, nặng thì chết ngay tại chỗ.

Lúc này Hàn Lập hướng về hộp hư không một trảo, một vật đen ngòm bắn ra, rơi vào trong tay.

Rõ ràng là một kiện tử sắc chiến giáp cở nửa thước, chẳng những tạo hình dữ tợn mà đầu vai, đầu gối còn có gai nhọn đâm ra, trên mặt có hắc sắc hoa văn, ma khí tận trời, đúng là một kiện ma hóa chiến giáp.

Bất quá ngực chiến giáp này bất ngờ có một lỗ lớn, bên cạnh còn bị vỡ vụn, bộ dáng đã bị tổn hại trầm trọng.

Hàn Lập nhìn chiến giáp trên tay, mặt lộ ra dị sắc.

Lấy cảnh giới Phạm Thánh Chân Ma Công, hắn hiển nhiên có thể cảm ứng được uy lực khó tin của ma giáp, tuyệt đối từ khi hắn bước chân vào giới tu tiên đến nay, đây là chiến giáp mạnh nhất.

Hơn nữa, đây là dưới tình huống bị hư hại, nếu sau này chữa trị thì uy lưc chẳng phải sẽ đạt đến tình trạng không thể tưởng tượng sao? Hàn Lập ngưng trọng nhìn pháp tướng trên ma giáp, sắc mặt âm trầm bất định.

"Tử sắc ma giáp này là trong lúc vãn bối vô ý lấy được, lúc đầu không biết lai lịch vật ấy, nhưng sau nhiều lần kiểm chứng thì mới biết vật này dường như là Thiên Ngoại Ma giáp trong truyền thuyết. Xem ra là một loại ma đầu cực kỳ lợi hại tự sinh ra chiến giáp này. Bất quá xem độ hư tổn của ma giáp thì chủ nhân ban đầu hơn phân nửa là đã chết, hiện tại uy lực giáp này có thể không bằng một phần mười lúc đầu, đương nhiên là nếu đem luyện chế chữa trị một chút thì hẳn là có thể khôi phục lại hai, ba

thành."

Nữ tử Tinh tộc cười nói.

"Thiên ngoại ma đầu! Đây là ma vật gần đạt đến trình độ chân linh bản, trách không được lại ẩn chứa ma khí tinh thuần như thế, cũng thật khó cho đạo hữu có thể tìm được vật ấy."

Hàn Lập hít sâu một hơi, ngưng trọng nói. Tiếp theo đột nhiên hắn cầm ma giáp trong tay ném lên trời, tay đánh ra một đạo kim sắc pháp quyết. Kim quang chợt lóe, lập tức chui vào trong tử giáp, nhất thời hoa văn bên ngoài ma giáp sau khi lóe lên thì thể tích to lên gấp mấy lần, đồng thời tuôn ra ma khí.

Chỉ chốc lát, ma khí cuồn cuộn tản ra khắp nơi. Nữ tử Tinh tộc thấy hắc sắc ma khí bắn tới thì sắc mặt đại biến, đột nhiên giơ tay bắn ra một đạo phù, lập tức bạo liệt hóa thành một tầng bạch sắc quang tráo đem mình bảo hộ nghiêm ngặt bên trong. Ma khí khi vừa tiếp xúc với quang tráo thì vang lên tiếng ong ong quái dị, bị chặn lại bên ngoài.

Hàn Lập thấy cảnh này, lộ ra ánh mắt tươi cười mà không phải cười, đột nhiên hai tay bắt quyết, kim quang trên người đại phóng, trên đầu hiện ra một vòng kim sắc quang vựng, bỗng nhiên hiện ra pháp tướng ba đầu sáu tay.

Ba đầu của pháp tướng niệm chú, sáu tay đồng thời điểm về phía chiến giáp đang tỏa ra ma khí kia.

Sáu đạo kim sắc quang trụ phun ra, tất cả đều đánh lên tử sắc chiến giáp.

Một màn kinh người xuất hiện.

Tử sắc ma giáp bị kim quang đánh trúng, xoay tròn rồi đột nhiên biết mất trong kim quang.

Sau một khắc, kim quang pháp tướng quay cuồng một trận, tử sắc ma giáp hiện ra, quỷ dị mặc lên thân hình pháp tướng.

Khi vừa mặc vào, trong nháy mắt khí thế pháp tướng đột nhiên tăng mấy lần, đồng thời hắc khí trên người cuồn cuộn, thân hình hoàn toàn bị bao phủ trong ma khí.

Hàn Lập nhìn pháp tướng trên không, vẻ mặt hiện ra sự vui mừng.

Giáp này quả nhiên linh tính vẫn chưa bị mất hết, hơn nữa còn có thể bị Phạm Thánh Chân Ma Công sử dụng.

Điều này khó trách.

Công pháp này nguyên bổn là thần bí ma công ở cổ ma giới, mặc dù cổ ma cùng thiên ngoại ma đầu khác nhau, nhưng nếu xét về ma khi thì điểm này hoàn toàn giống nhau.

Đương nhiên nếu thiên ngoại ma giáp này không bị hư hại, linh tính còn đủ, hoặc được mặc trên người chủ cũ thì muốn lấy thiên ngoại ma giáp căn bản là chuyện gần như không có khả năng.

"Tốt lắm, ma giáp này đích xác cực kỳ hữu dụng đối với ta, nhưng đáng tiếc là nó bị hư tổn, nếu không..."

Hàn Lập gật đầu, nhưng vẻ mặt lại tiếc hận nói một câu.

"Nếu ma giáp này không hư tổn thì chỉ sợ cũng không đến được tay của vãn bối. Bất quá nếu tiền bố có thể ra giá cao thì vãn bối có cách đem nói khôi phục lại hai, ba phần."

Nữ tử Tinh tộc mặc dù nhìn chằm chằm vào pháp tướng trên không, trong lòng vô cùng hoảng sợ nhưng mặt ngoài vẫn bất động thanh sắc.

"Ngươi có thể tu bổ giáp này! Ồ, thiếu chút nữa tại hạ đã quên, đạo hữu là Tinh tộc, không phải là không thể tu bổ giáp này, nhưng giá cao mà ngươi nói là thế nào? Mặt khác, đạo hữu định bán giáp này thế nào?"

Hàn Lập nở nụ cười.

"Vật ấy nguyên bổn là vật vô giá, nhưng đáng tiếc là một kiện ma giáp, ngoại trừ tu ma thì những người khác căn bản không thể sử dụng. Ma tu tại Lôi Minh Đại Lục rất thưa thớt, về phần tu luyện đến cảnh giới như tiền bối thì từ khi vãn bối có được bảo vật, đây là lần đầu tiên nhìn thấy. Nếu không giáp này cũng không còn cho đến tận bây giờ."

"Như vậy đi, nếu tiền bối có tài liệu trân quý hoặc linh đan diệu dược thì cứ việc lấy ra, lại thêm vào một số cực phẩm linh thạch, vãn bối có thể đem mối lo lắng của giáp này bán cho tiền bối." Nữ tử Tinh tộc dường như đã sớm nghĩ qua, không chút chần chừ nói.

"Đơn giản như vậy sao?"

Hàn Lập nghe trả lời của nữ tử thì nhíu mày, điều kiện này quả thức rất tầm thường. Nữ tử Tinh tộc nghe vậy thì chỉ cười không nói gì.

"Trước tiên ngươi nói một chút xem giáp này chữa trị như thế nào?"

Thần sắc Hàn Lập vừa động, không lập tức tiếp lời, ngược lại đột nhiên hỏi chuyện chữa trị ma giáp. Trên khuôn mặt nữ tử Tinh tộc hiện lên một tia do dự, nhưng cuối cùng cũng thở dài một hơi nói:

*"Muốn chữa trị giáp này cũng đơn giản, chỉ cần tiền bối có đủ "*Ma hạch*", vãn bối có thể dễ dàng tu bổ ma giáp này."*

"Ma hạch, đó là vật gì?"

Hàn Lập nhướng mày, đây là lần đầu tiên nghe nói đến tài liệu này.

"Ma hạch kỳ thật chính là nội đan của ma thú cấp cao. Ừm, cái này nếu muốn đủ thì ít nhất cũng. vài trăm ma hạch mới được. Hơn nữa cũng phải lấy từ ma thú đã ngoài thượng tộc. Trong đó cần một viên làm chủ tài liệu để tu bổ, cấp bậc càng cao càng tốt. Tốt nhất là nội đan của Thánh giai ma thú."

Thần sắc nữ tử ngưng trọng, chậm rãi nói:

"Thánh giai ma thú? Chẳng lẽ đạo hữu nói đùa, nhiều ma hạch cấp cao như thế, Hàn mỗ đào đâu ra?"

"Càng đừng nói là tồn tại thánh giai, ta như thế nào có thể cảm nhận được chứ. Cái giá tu bổ so với giá mua còn cao hơn nhiều a. Đạo hữu đừng đùa chứ."

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, không khách khí nói.

"Tiền bối nghĩ như thế là lầm rồi, uy lực của giáp này sau khi tu bổ có liên quan tới ma hạch. Nếu ma hạch cấp thấp thì vãn bối cũng có thể tiến hành tu bổ, nhưng hiệu quả lại kém xa. Nếu dùng ma hạch thánh giai thì uy lực có thể tăng ít nhất hai đến ba lần. Hiệu quả cường đại như thế, giá cao cũng là chuyện bình thường. Hơn nữa vãn bối nhắc tới thánh giai ma hạch thì hiển nhiên cũng có chuẩn bị. Ta có hai tin tức tặng miễn phí cho tiền bối biết, liên quan đến thánh giai ma hạch."

Nữ tử Tinh tộc cười khẽ, dường như đã sớm nghĩ cẩn thận điều này.

------oOo------

Chương 1581: Ma Kim Sơn Mạch

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hai tin tức? Đạo hữu nói nghe thử một chút xem."

Hàn Lập từ chối cho ý kiến hỏi.

*"Ba tháng sau, trong thành có tổ chức đấu giá hội, sẽ có một viên thánh giai Kinh *** ma thú được đem ra đấu giá. Ta nghe nói ma hạch này cực kỳ hi hữu, thậm chí một số thánh tộc trong thành cũng muốn vật ấy. Ý ta là ra tay mua vật ấy."*

Nữ tử chậm rãi nói.

"Thánh tộc!"

Hàn Lập nhíu mày.

Cho dù hắn có giàu có thì tuyệt đối không tin rằng có thể so sánh với tồn tại Hợp Thể Kỳ. Những lão quái vật này thậm chí đã sống cả mấy vạn năm, số lượng tinh thạch sưu tầm tuyệt đối đạt đến trạng thái khó tin.

Đương nhiên, nếu không cố kỵ đem tất cả linh dược trên người đổi lấy tinh thạch thì cũng không phài là không thể tranh đoạt một phen với những thánh tộc này.

Nhưng Hàn Lập là dị tộc, như thế nào lại dễ dàng để lộ tài sản. Nếu không sợ rằng chưa kịp mua ma hạch thì đã bị kẻ khác dòm ngó. Hắn cũng không muốn tự dưng gây sự chú ý. Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng xoay chuyển, chỉ chốc lát liền lắc đầu:

"Đã có thành tộc tham gia đấu giá, ta khẳng định không thể có được vật ấy, cách này không được."

"Ồ, nếu tiền bối nói vậy thì cũng còn cách thứ hai. Tiên bối mới đến đây không lâu, không biết đã có nghe nói qua Ma Kim Sơn Mạch chưa?"

Thiếu nữ cười một cái, bộ dáng không thèm để ý nói.

"Ma Kim Sơn Mạch! Ta chỉ biết là có một nơi như thế, nhưng tình huống cụ thể thật đúng là không rõ ràng lắm."

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng vừa động.

"Tiền bối không biết cũng không có gì kỳ quái, nơi đó bất quá chỉ mới xuất hiện gần ngàn năm nay, rất ít người biết. Vãn bối có thể giảng giải một chút."

Đôi mắt sáng của nữ tử lưu chuyển, thản nhiên cười.

"Như vậy phải làm phiền đạo hữu."

Hàn Lập bất động thanh sắc gật đầu, đồng thời nghĩ về khu vực gần Vân Thành trên bản đồ, có ghi lại vị trí Ma Kim Sơn Mạch.

"Ước chừng vạn năm trước, cách Vân Thành một tháng lộ trình, đột nhiên xuất hiện không gian gió lốc. Cũng không biết vì nguyên nhân gì mà nơi không gian gió lốc tràn qua, lại đột nhiên xuất hiện một vùng núi non màu đen. Mà vùng núi này bị ma khí nồng đậm bao phủ, hơn nửa trên hư không lại cực kỳ bất ổn, xuất hiện không ít khe không gian. Mà trong khe có rất nhiều ma khí tuôn ra, cũng mang theo một số ma thú cấp cao, trong đó không thiếu thánh giai ma thú. Trong khoảng thời gian ngắn, lấy sơn mạch này làm trung tâm, trăm dặm quanh đó đều trở thành ma vực, hơn nữa còn không ngừng khuếch tán về bốn phía. Việc này cũng kinh động tới tồn tại thánh tộc đỉnh giai của Thiên Vân Tộc chúng ta."

"Kết quả, vài vị thánh tộc lục, thất giai liên thủ tiến vào khu vực này giết hơn phân nửa thánh giai ma thú, cũng tiến vào trung tâm sơn mạch, ý định hoàn toàn giải quyết việc này."

Thần sắc nữ tử Tinh tộc ngưng trọng nói.

Mà Hà Lập đang nghe nữ tử này nói đến khe không gian cùng lượng lớn ma khí tuôn ra, thì trong lòng ngẩn ra, cơ hồ trong nháy mắt nhớ lại ở lúc Minh Hà Chia Địa. Nhưng lúc này, tinh tộc nữ tử sau khi thở dài một hơi lại nói tiếp:

"Không biết những thánh tộc này gặp phải chuyện gì mà ở trung tâm sơn mạch, mà ở lại đó hơn nửa năm mới trở về. Sau khi trở về bọn họ lập tức ra lệnh đem khu vực này dùng cấm chế phong tỏa hoàn toàn, chỉ để lại một cửa ra vào. Sau đó nói với các tộc khác rằng việc này đã giải quyết, trong khe không gian không còn tuôn ra nhiều ma khí và thánh giai ma thú nữa. Nhưng sau khi nói ra tin này thì cũng cho phép tồn tại đã ngoài thánh tộc vào nơi này, có người chết, cũng có người diệt sát ma thú, lấy được nội đan cùng một số tài liệu hi hữu. Chẳng những thời gian tiến vào khu vực này chỉ có thể là một tháng cố định trong năm, mà mỗi lần cũng chỉ có thể ở trong khu vực đó một tháng. Sau đó nhất định phải trở ra, bởi vì hết thời gian quy định, khu vực này sẽ bị đóng cửa. Phải biết rằng ma khí trong đó nồng đậm như thế nào, cho dù là ma tu cũng không thể ở bên trong quá lâu. Nếu không ma khí đồng hóa thì sẽ biến thành ma vật, mà ma thú trong đó rất nhiều, đích thật là nơi tốt để tìm kiếm tài liệu trân quý đổi lấy tinh thạch. Bởi vậy từ mấy năm đầu tiên, cơ hồ mỗi năm, khi mở ra đều có lượng lớn tồn tại cao giai ồ ạt tiến vào. Nhưng qua một đoạn thời gian thì người vào rất ít, cho tới nay thì những người dám xông vào lại càng ít đến đáng thương."

Nói tới đây, nũ tử cảm thán một hơi.

"Tại sao vậy?"

Hàn Lập có chút tò mò hỏi.

"Thương vong thật sự rất kinh người, những người tiến vào ma vực dĩ nhiên có thu hoạch lớn, nhưng số lượng trở về thật không bằng một phần mười lúc đi vào. Tỉ lệ chết cao như vạy nếu chỉ là vài lần thì còn đỡ, đằng nào nào năm nào cũng như thế, hơn nữa cũng không thấy cao giai ma thú trong đó giảm bớt, hiển nhiên vì vậy mà làm cho người ta càng sợ hãi. Mà trong ma vực ngoại trừ một số cao giai ma thú thì thậm chí còn lưu lại vài thánh giai ma

thú năm đó. Mặc dù chúng cơ bản chỉ sống ở trung tâm, nhưng nếu gặp phải thì hiển nhiên chỉ có một con đường chết. Nói thật, tiến vào sơn mạch này, đánh chết ma thú thì ít mà ma thú thôn phệ các tộc thì nhiều. Cũng may là càng là cao giai ma thú thì càng ở sâu bên trong, rất ít khi ra ngoài, nếu không thì cho dù có ai vào thì cũng chết hết. Nếu hiện tại ai có dũng khí đi vào, còn sống sót mà đi ra thì có thể nói là giàu lên nhanh chóng. Cho nên ma vực này dần dần được gọi là Ma Kim Sơn Mạch, ám chỉ rằng nơi đây vừa tốt vừa xấu."

Nữ tử Tinh tộc cười cười giải thích.

"Đạo hữu nói nhiều như vậy chẳng lẽ muốn ta tiến vào, đánh chết thánh giai mai thú bên trong?"

Hàn Lập sờ sờ cằm, sau một lúc lâu mới thản nhiên nói.

Mặt hắn không một chút biểu tình, nhưng trong lòng đã hạ quyết tâm, nếu nữ tử trước mắt thật sự đề nghị như thế thì hắn lập tức không nói hai lời, chấm dứt cuộc nói chuyện và rời khỏi đây. Ngay cả khi thiên ngoại ma giáp rất hữu dụng, nhưng so với cái mạng nhỏ thì đương nhiên không bằng.

"Trung tâm Ma Kim Sơn Mạch nguy hiểm như vậy, vãn bối sao dám đề nghị như vậy, nhưng cái vãn bối muốn nói cho tiền bối đúng là một số thánh giai ma thú ở trong Ma Km Sơn Mạch."

Nữ tử Tinh tộc khẽ cười, nhẹ lắc đầu.

"Nói rõ xem nào?"

Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, tựa hồ nghĩ tới điều gì.

"Theo ta được biết, hơn trăm năm trước có một thánh giai ma thú không biết tên, không biết vì nguyên nhân gì đột nhiên bỏ chạy ra khỏi Ma Kim Sơn Mạch, liên tiếp tập kích gần Vân Thành, nhưng đồng thời cũng bị vài thánh tộc đánh trọng thương, trốn chui trốn nhủi. Mà vãn bối cơ duyên xảo hợp, vừa mới biết được chỗ ma thú này ẩn thân."

Nữ tử lộ ra vẻ thần bí, nói ra một câu làm Hàn Lập cả kinh.

"Ngươi nói thật không?"

Hàn Lập hít sâu một hơi, thần sắc ngưng trọng hỏi.

"Tuyệt đối không sai! Hơn nữa ma thú này năm đó bị thương quá nặng cho nên lặng lẽ tìm một chỗ bí ẩn bên ngoài Ma Kim Sơn Mạch ngủ say, một thân thần thông không bằng một phần mười trước thời kỳ toàn thịnh. Phiền toái duy nhất chính là ma thú này lại tạo ra một ma khí kết giới, lập tức sẽ làm ma thú thức tỉnh. Ta tuy sơn biết tung tích của ma thú này nhưng vẫn không có cách nào bắt được, mà trong tay tiền bối có ma giáp, ngoại trừ ma hạch thì tất cả các tài liệu trên người ma thú sẽ thuộc về ta. Tiền bối nếu cảm thấy hứng thú thì ta sẽ chỉ chỗ ma thú này chi tiết."

Tinh tộc nữ tử sau khi kể xong thì rốt cuộc trịnh trọng nói ra điều kiện của mình.

"Ma thú này có thật đang ngủ say ở ven bờ Ma Kim Sơn Mạch không, hơn nữa thần thông không bằng một phần mười lúc đầu? Ngươi như thế nào lại biết chính xác tình huống của ma thú này như vậy?"

Hàn Lập trầm ngâm hồi lâu, mới hỏi một câu.

Hắn nghe nữ tử này nói như thế thì hiển nhiên có chút động tâm, nhưng sự tình trọng đại, cần phải hỏi rõ ràng trước đã.

"Vãn bối tuyệt không dám gạt tiền bối, xem bộ dáng tiền bối còn hoài nghi, cho nên vãn bối cho tiền bối xem một vật nữa sẽ rõ ràng ngay."

Nữ tử thấy Hàn Lập cẩn thận như thế, ngược lại trong lòng vui vẻ nói. Tiếp theo tay vừa lật lại, đột nhiên một cỗ hắc vụ từ trong tay áo bắn ra, sau khi ngưng tụ thành hình thì hóa thành một con thú, dừng lại trên đỉnh đầu của nữ tử. Toàn thân đen thui, đúng là một quái điểu, nhưng miệng màu hỏa hồng, hai mắt ánh vàng rực rỡ.

"Ma Yên Điều!"

Hàn Lập liếc mắt một cái liền nhận ra lai lịch con chim này, đầu tiên là cả kinh nhưng lập tức bừng tỉnh.

"Không sai, linh thú này tại linh giới cực kỳ thưa thớ, là một trong vài loại ma thú mà ta thuần phục. Mặc dù không có lực công kích nhưng nói về tìm kiếm thì tuyệt đối vô cùng thần diệu. Thậm chí có thể cho chủ nhân đặt một tia ấn ký để thao túng. Ta biết nơi thánh giai ma thú kia ngủ say, chính là dùng con chim này mấy lần lẻn vào, tận mắt quan sát.

Nữ tử thản nhiên nói.

"Đã có ma điểu này thì ta cũng tin đạo hữu. Nhưng thật Hàn mỗ muốn hỏi thêm một câu, nếu lúc đầu thánh giai ma thú này dưới sự liên hợp của thánh tộc mà còn có thể thoát thân được, thì hắn không phải là thánh giai cấp thấp, thần thông so với cùng giai thì lớn hơn rất nhiều. Đạo hữu không có cách nào đoán loại của ma thú này sao?"

Hàn Lập gật đầu, nhưng lại cẩn thận hỏi một câu.

"Mặc dù ta vẫn chưa tận mắt nhìn thấy lúc ma thú này toàn thịnh đánh nhau với thánh tộc, nhưng nghe nói tương đương với thánh tộc nhị, tam giai. Đương nhiên đây cũng chỉ là ta nghe người ta nói lại mà phán đoán, cũng không thể khẳng định chính xác. Về phần chủng loại ma thú thì không thể đoán chính xác được, nhưng tựa hồ cùng với chân linh trong truyền thuyết *"Sơn Nhạc Cự Viên"* có vài phần tương tự. Nói không chừng thật sự có vài phần huyết mạch."

"Sơn Nhạc Cự Viên!"

Hàn Lập nghe nói thế thì sắc mặt lập tức biến đổi.

"Đúng rồi, vãn bối có hình vẽ của ma thú này, tiền bối có thể xem qua."

Nữ tử dường như nghĩ đến điều gì, ngọc thủ vừa nhấc, lấy ra một khối thạch phiến đã được chuẩn bị từ sớm.

Hàn Lập cũng không khách khí, trực tiếp bắt lấy thạch phiến, đặt lên trán, đem thần thức nhập vào trong.

"Quả nhiên có vài phần tương tự!"

Sau một hồi lâu, Hàn Lập thả tay xuống, trầm ngâm một hồi.

"Vãn bối nói nhiều như vậy, không biết ý tiền bối thế nào?"

Nữ tử Tinh tộc nhìn Hàn Lập, mơ hồ có chứa một tia mong chờ.

"Không biết đạo hữu tên gì?"

Sau khi Hàn Lập mỉm cười, bỗng nhiên hỏi ra một câu rất lạc đề.

"Tiền bối cứ gọi vãn bối là Tiêm Tiêm là được!"

Nữ tử Tinh tộc ngẩn ra, lập tức cười khẽ nói.

------oOo------

Chương 1582: Thông Linh khôi lỗi

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tiêm tiêm!"

Hàn Lập thì thào lặp lại một câu, gật đầu nói.

"Nếu ta không cần phải xâm nhập Ma Kim Sơn Mạch, hơn nữa chỉ cần thần thông của thánh giai ma thú này giảm đi thì nguy hiểm này cũng nên thử một lần. Nhưng phải nói trước, nếu đến lúc đó sự tình không phải như ngươi nói, hoặc là nguy hiểm quá lớn thì ta sẽ tùy thời từ bỏ việc này. Hơn nữa đến ngày Ma Kim Sơn Mạch mở ra thì ta hy vọng đạo hữu cùng ta đi một chuyến, ta sẽ bảo vệ. Điều cuối cùng, nếu thánh giai ma thú này thật sự có huyết mạch của Sơn Nhạc Cự Viên thì ta phải được một nửa chân linh huyết. Nếu những điều kiện này không được thỏa đáp ứng thì chúng ta không cần giao dịch nữa."

Nói xong lời cuối cùng, thần sắc Hàn Lập trở nên nghiêm nghị.

"Không thành vấn đề, những điều kiện đó vãn bối đáp ứng."

Tiêm Tiêm hơi tự định giá.

Thấy đối phương đáp ứng sảng khoái như thế, trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ tươi cười, không nói thêm gì, cổ tay run lên, nhất thời vòng trữ vật bay ra.

Tay điểm một cái.

Nhất thời một mảnh thanh sắc quang hà bay ra, mười mấy chai lớn nhỏ không đồng nhất, hộp gỗ, đồ vật gì đó,. bỗng nhiên xuất hiện giữa không trung.

Mặt khác còn có hơn mười khối cực phẩm linh thạch xán lạn.

"Những đan dược này có thể sử dụng từ bây giờ cho đến khi cảnh giới của ngươi là thượng tộc trung giai, thậm chí có thể trở giúp người đột phá chướng ngại. Chỉ là hiểu quả như thế nào thì còn phụ thuộc vào nhiều nguyên nhân khác. Về phần tài liệu thì ta cũng mất không ít công sức thu thập được. Đạo hữu nhìn xem có vừa lòng không?"

Hàn Lập thản nhiên nói.

Đan dược không hề ít, đều là thứ Hàn Lập trước kia từng dùng đến, thậm chí còn có hai bình Châu Thiềm Dịch cũng đem ra, không sợ đối phương có gì bất mãn.

Về phần tài liệu này là do khi đó hắn tại Hỏa Hô quần đảo, giết chết hai yêu thú Luyện Hư Kỳ, đây cũng là tài liệu vô cùng trân quý.

Nhưng thật ra cực phẩm linh thạch thì hắn thu thập không nhiều, lấy ra nhiều như vậy quả thực là đau lòng.

Quả nhiên nữ tử sau khi kiểm tra đan dược cùng tài liệu thì trên mặt lộ ra vẻ vui mừng lẫn sợ hãi.

"Mấy thứ này không tầm thường, hơn nữa cực phẩm tinh thạch này đủ để đổi được ma giáp."

Nữ tử thu tất cả lại, mỉm cười nói.

"Đạo hữu hài lòng là được, việc này cứ quyết định như vậy, ta lưu lại cho ngươi một khối vạn lý phù. Trong khoảng thời gian ngắn ta sẽ không rời khỏi Thiên Vân thành, đợi đến khi Ma Kim Sơn Mạch mở ra, ngươi cứ dùng phù này thông báo cho ta."

Hàn Lập mỉm cười, thần niệm vừa động, vòng trữ vật chợt lóe, xuất hiện một khối ngọc bài.

Sau đó vòng trữ vật hóa thành một đạo thanh quang bay trở về, sau khi chợt lóe thì lần nữa xuất hiện trên tay Hàn Lập.

"Được, vãn bối nhớ kỹ!"

Nữ tử gật đầu cười, thu ngọc bài vào tay.

Hàn Lập không nói gì thêm, hai tay bắt quyết, trong miệng nói lầm bầm.

Nhất thời kim sắc pháp tướng trong hắc khí và cả tử sắc chiến giáp chợt lóe lên rồi biến mất.

Cùng lúc đó, Nguyên Anh trong cơ thể Hàn Lập vểnh miệng, mặt mang vẻ tươi cười.

Nó nguyên bổn trên thân hình mập mạp, bất ngờ hiện ra một bộ tử sắc chiến giáp.

Chuyện tiếp theo thì đơn giản.

Nữ tử gọi là Tiêm Tiêm dùng pháp bàn đưa Hàn Lập trở lại cửa hàng, sau đó Hàn Lập rời đi.

Trong thời gian tiếp theo, Hàn Lập đi qua rất nhiều cửa hàng khác, chủ yếu là tài liệu điếm, pháp khí điếm, phù lục điếm cùng một số cửa hàng phổ thông.

Mặc dù hắn cũng có thu hoạch, nhưng so với lúc có được Thiên Ngoại Ma Giáp thì hiển nhiên không thể so sánh bằng.

Hàn Lập đi trên đường một đêm, cho đến khi trời tờ mờ sáng thì mới gọi thú xa quay về nơi ở.

Liên tiếp mười ngày sau, Hàn Lập chuyện gì cũng không làm, cứ như vậy đi tới các ngõ ngách cùng hàng trăm cửa hàng.

Kể từ đó, cuối cùng Hàn Lập đã sơ bộ hiểu rõ về Vân Thành.

Trời tối, Hướng Chi Lễ lại ngẫu nhiên tới tìm, cùng Hàn Lập trò chuyện trong chốt lát.

Trong lúc ở đây, Vân Thành thoạt nhìn ngoài chặt trong lỏng, nhưng sinh hoạt lại hết sức bình thường, không nào vì đại chiến sắp tới mà trở nên khẩn trương.

Không biết bởi vì Thiên Vân chư tộc đã quen với việc Giác Xi Tộc tiến công, hay là cho rằng Giác Xi Tộc căn bản không thể đánh tới gần phụ cận Vân Thành.

Một ngày kia, Hàn Lập lần nữa ra khỏi khách sạn, nhưng không đi đến cửa hàng nào nữa mà là trực tiếp gọi một thú xa, nói với xa phu một câu: *"Vân Hà Sơn"* sau đó chui vào trong thú xa, không hề nói thêm gì.

Thú xa nhất thời vội vàng chạy trên đường.

Lúc này đây, thú xa đi hơn nửa Vân thành, tới một ngọn núi cao thì bỗng nhiên dừng lại.

Hàn Lập xuống xe, hai mắt nhìn ngọn núi trước mắt một hồi lâu.

Đích xác là một ngọn núi cao chọc trời, chừng hơn ba nghìn trượng, cây xanh phủ khắp nơi, đồng thời một cỗ linh khí tinh thuần đập vào mặt. Núi này hóa ra lại có cực phẩm linh mạch.

Hàn Lập nhìn xung quanh, gần đó có bảy ngọn núi lớn khác nhau, độ lớn cũng tương tự nhau.

Đây là Bát Vân Xuyên Sơn nổi tiếng ở Vân Thành.

Nghe nói trước đó thật lâu, vài người có thần thông to lớn trong thành thi triển thần thông quỷ thần khó lường mạnh mẽ đem tám ngọn núi lớn trên mắt đất chuyển lên Vân Thành, mặt khác cũng từ mặt đất bốc lên tám cực phẩm linh mạch, chôn vào trong núi. Vì thế hình thành nên tám linh mạch trong tám ngọn linh sơn này.

Tám ngọn linh sơn, cũng là nơi người ta ở lại lâu nhất trong Vân thành, mỗi người đều có một động phủ.

Động phủ này cũng không phải của riêng ai, mà toàn bộ đều là cho thuê. Đương nhiên thời gian cho thuê không quá trăm năm, hơn nữa giá cả lại vô cùng đắt.

Nhưng như vậy nhiều khi cung không thể đáp ứng được cầu.

Động phủ của Giáp Thiên Mộc tạm thời ở ngay phía trước, trong Vân Hà Sơn này.

Dựa theo địa chỉ động phủ, Hàn Lập hóa thành thanh quang, lập tức bay thẳng lên núi.

Bát Vân Sơn cũng là nơi duy nhất trong Vân thành cho phép phi độn.

Hàn Lập hiển nhiên không hề cố kỵ.

Mà hắn đến này này tự nhiên là bởi vì đối phương đã hẹn tặng thông linh khôi lỗ. Trong khoảng thời gian này, Hàn Lập hiển nhiên hiểu rõ không ít về tình huống của Vạn Cổ Tộc.

Tộc này trong Thiên Vân mười ba tộc mặc dù bài danh trung bình, nhưng đối với nguyên cứu khôi lỗ đã đạt tới tình trạng khó tin. Có thể nói là một trong ba chủng tộc lớn am hiểu nhất về khôi lỗ thuật tại Lôi Minh đại lục.

Lúc đầu không hiểu về thông linh khôi lỗ, nhưng sau khi Hàn Lập xem qua điển tịch, hơn nữa còn được Hướng Chi Lễ giải thích thì rốt cục cũng hiểu được.

Loại khôi lỗ này uy lực thấp nhất cũng ngoài Hóa Thần Kỳ, có linh tính nhất định, cho dù không cần phân thần thao túng cũng có thể tự chấp hành một số mệnh lệnh đơn giản, bởi vì vậy có thể thấy được mức độ quý hiếm.

Hơn nữa Hàn Lập nghe nói loại thông linh khôi lỗ này có thể tự mình tiến hóa, thậm chí cuối cùng cũng có thể có được linh trí không hề thấp.

Đương nhiên đây cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi, Vạn Cổ Tộc vẫn chưa công khai thừa nhận việc này, nhưng cứ như vậy cũng làm cho Thông linh khôi lỗ được phủ lên một tấm màn thần bí.

Đương nhiên loại thông linh khôi lỗ này, cho dù Vạn Cổ Tộc luyện chế nhiều thì cũng không bán ra ngoài.

Ngẫu nhiên có một hai khối xuất ra, đều bị các tộc khác tranh đoạt, mỗi khối cũng có thể đạt đến cái giá trên trời.

Nghe nói thông linh khôi lỗ có nhiều chỗ kỳ dị như vậy, cho nên Hàn Lập vốn tinh thông luyện chế khôi lỗ, hiển nhiên cảm thấy rất hứng thú.

Cộng thêm việc hắn có thêm mục đích khác, cho nên tự mình đến núi này.

Hàn Lập biến thành thanh hồng, sau vài lần chớp động đã ở một bên sườn núi hẻo lánh hạ xuống.

Trước mặt hắn không xa là một vách núi phẳng lì, ở trên có một cửa đá.

Hàn Lập không trực tiếp tiến lên gõ cửa, mà tay áo vung lên, nhất thời một đạo hỏa quang bắn ra, sau vài lần chớp động liền bay vào trong cửa đá không thấy bóng dáng.

Kết quả không bao lâu, trên cửa chợt lóe thanh sắc quang hà, đại môn tự mở ra.

Giáp Thiên Mộc tươi cười đi ra.

"Ha ha, quả nhiên là Hàn đạo hữu, nhưng tại sao bây giờ đạo hữu mới đến, tại hạ đã chờ mấy ngày rồi."

"Hàn mỗ có một số việc trong người, cho nên không thể nhanh được, mong Giáp đạo hữu không cảm thấy phiền!"

Hàn Lập cẩn thận đánh giá đối phương vài lần, khi thấy khí sắc đối phương vui vẻ thì mỉm cười nói.

"Thì ra là thế, nơi này không phải là nơi nói chuyện, mời đạo hữu vào trong động phủ."

"Như vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh."

Hàn Lập cũng không khách khí đi vào.

Động phủ của Giáp Thiên Mộc cũng không tính là lớn, xuyên qua một thông đạo ngắn liền tiến vào một thính đường rộng hơn ba mươi trượng.

Bố trí cũng tao nhã, trên trần ngoại trừ mấy viên dạ quang châu thì trong thính đường còn có hai bàn trà cùng mấy trăm cái ghế.

Trừ những thứ này ra thì không còn gì cả. Thậm chí bốn vách cũng là đá bình thường.

"Mời đạo hữu ngồi."

Giáp Thiên Mộc ngồi xuống ghế chủ tọa, sau đó bắt chuyện nói.

Sau khi Hàn Lập gật đầu thì ngồi xuống một bên.

Hai tiếng *"bốp bốp"* truyền đến, Giáp Thiên Mộc không nói hai lời, trước tiên vỗ tay hai cái.

Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, nhất thời nhìn về phía cửa.

Bên trong cửa truyền đến tiếng bước chân.

Một lát sau, một mỹ nữ khoảng hai mươi tuổi, một thân hoàng sắc cung trang, hai tay cầm một hộp gỗ, thướt tha đi ra.

Nữ tử này đi tới thính đường, cầm hộp gỗ trong tay đặt trước mặt Hàn Lập, sau đó cung kính đứng một bên không nói lời nào.

Một màn kỳ quái xuất hiện!

Ánh mắt Hàn Lập chỉ đảo qua hộp gỗ liền dời đến trên người nữ tử, trên mặt lộ ra vẻ kỳ quái.

"Như thế nào, chẵng lẽ đạo hữu nhìn trúng nha đầu sai vặt này

của ta, nếu thật sự thích thì ta sẽ đem biếu tặng."

Giáp Thiên Mộc thấy cảnh này chỉ khẽ cười một tiếng.

------oOo------

Chương 1583: Khôi lỗi bội nguyệt

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Không phải, Hàn mỗ chỉ là cảm thấy thông linh khôi lỗ quả nhiên danh bất hư truyền, nếu không phải tại hạ cũng am hiểu một ít về khôi lỗi thuật và thần niệm bí thuật thì sợ rằng đã xem thông linh khôi lỗi này như người thật. Linh áp, khí tức trên người nàng hóa ra lại giống như người tu tiên chúng ta."

Hàn Lập nở nụ cười, thở dài khen.

"Ha ha, Hàn đạo hữu đã nhìn ra! Hắc hắc, trong số đồng đạo dưới thánh tộc đến động phủ của ta, đạo hữu tuyệt đối là người đầu tiên nhìn ra nữ tử này là khôi lỗi. Khôi lỗi này là năm đó ta tự tay luyện chế, lúc đầu đã giấu diếm được không biết bao nhiêu bạn tốt."

Giáp Thiên Mộc nghe Hàn Lập nói vậy, không hề uể oải mà ngược lại cao hứng cười ha ha, dường như chuyện Hàn Lập phát hiện ra thân phận của khôi lỗi đã làm hắn sinh ra cảm giác tri kỷ.

"Tại hạ cũng chỉ là may mắn thôi, bất quá cấp bậc thông linh khôi lỗi này tựa hồ không quá cao, chỉ chú trọng về hình dáng."

Hàn Lập nhìn khôi lỗi giống y như người thật này, mỉm cười nói.

"Hàn huynh tuệ nhãn như đuốc a, khôi lỗi này ta luyện chế chỉ có thực lực thượng tộc tam giai, hoàn toàn theo đuổi phương diện linh tính. Nhưng đáng tiếc là ta bồi dưỡng cho đến bây giờ, linh tính cũng không được đề cao."

Giáp Thiên Mộc thở dài một hơi, quay lại nhìn thoáng qua nữ tử, trên mặt lộ ra vẻ tiếc nuối.

Mà đúng lúc này tỳ nữ khôi lỗi phảng phất hướng Giáp Thiên Mộc mỉm cười, nhưng lập tức thu lại vẻ tươi cười, lần nữa mặt không biểu tình. Hàn Lập chứng kiến cảnh này thì có chút không biết nói gì!

"Được rồi, Hàn huynh xem thông linh khôi lỗi trong hộp đi, xem thử có hài lòng không?"

Sau khi Giáp Thiên Mộc thu hồi ánh mắt thì hướng Hàn Lập cười hỏi một câu.

"Như vậy tại hạ cũng không khách khí."

Hàn Lập gật đầu, tay áo phất lên một cái, một mảnh thanh hà bay ra. Một tiếng *"két"* vang lên, hộp gỗ mở ra, hiện ra vật trong hộp.

"Đây là?"

Hàn Lập ngưng thần nhìn, trên mặt lộ ra một tia ngoài ý muốn.

Trong hộp gỗ bất ngờ là một con bạch xà dài một thước, toàn thân trong suốt sáng long lanh, được bao phủ bởi một tầng linh quang.

"Đây là thông linh khôi lỗi hình dáng mới mà tiểu đệ luyện chế không lâu, cảnh giới đại khái tương tự với đạo hữu, cũng là thượng tộc thất giai. Mặc dù cấp bậc không cao nhưng lại có thể biến hóa ra hai loại hình thái. Nếu không phải Hàn huynh đã cứu tiểu đệ một mạng thì Giáp mỗ thật đúng là không nỡ lấy ra khôi lỗi này."

Giáp Thiên Mộc lộ ra vài phần không nỡ.

"Hai loại hình thái?"

Hàn Lập nghe vậy có chút kinh ngạc.

"Không sai, mặc dùng không trích huyết nhận chủ nhưng ta cũng có thể thao túng đơn giản một chút, để Hàn huynh nhìn thử xem."

Giáp Thiên Mộc vừa nói, tiếp theo tay bắt quyết, hướng hộp gỗ nhẹ điểm một chỉ. Nhất thời một tia bạch quang mang bắn ra, sau khi chợt lóe liền chui vào trong thân thể bạch xà.

Linh quang chợt lóe, nguyên bổn bạch xà bất động đột nhiên giãy dụa, lập tức bạch quang đại phóng, hóa thành một đạo bạch quang từ trong hộp bắn ra. Sau đó hóa thành bạch mãng dài một trượng, bay lượn trên không trung của đại sảnh.

Từ xa nhìn lại, mãng xà này hai mắt màu đỏ, lân phiến chớp động, một cỗ hung sát chi khí đập vào mặt, so với cự mãng thật thì không hề khác nhau. Đột nhiên Giáp Thiên Mộc quát khẽ một tiếng, tay giơ lên đánh ra một đạo pháp quyets.

Thân hình bạch mãng bỗng nhiên run lên.

Bạch quang đại phóng, bạch mãng liền trong nháy mắt biến thành một nữ tử đẹp như tranh vẽ, áo bào trắng tung bay, chỉ là trong mắt hơi mờ mịt, huyền phù giữa không trung không nhúc nhích.

"Thế nào, thông linh khôi lỗi này vô luận đối địch hay dùng như tỳ nữ trong động phủ thì cũng cực kỳ thích hợp. Khuyết điểm duy nhất là tiêu hao linh thạch khá nhiều, gấp mấy lần thông linh khôi lỗi khác. Hơn nữa bởi vì bản thân khôi lỗi hơn phân nửa chỉ dùng hàn quang tinh thiết luyện chế, cho nên cũng có thể dùng linh thạch băng thuộc tính cực kỳ hiếm mới có thể sử dụng. Đạo hữu nếu thật sự muốn thì sau này khẳng định tiêu hao linh thạch không hề ít."

Giáp Thiên Mộc giải thích.

"Linh thạch băng thuộc tính tuy hiếm, nhưng Hàn mỗ cũng thu thập được một chút. Chỉ cần khôi lỗi này hữu dụng thì ta không khách khí nhận lấy."

Hàn Lập ngưng thần nhìn bạch bào nữ tử trên không trung một hồi lâu, sau đó nhoẻn miệng cười.

"Ha ha, chỉ cần Hàn huynh hài lòng là được. Khôi lỗi này một khi trích huyết nhận chủ thì không ai khác có thể thao túng."

Giáp Thiên Mộc cười, tay bắt quyết, điểm về khôi lỗi trên không trung một cái, nhất thời bạch bào nữ tử thoáng một cái, trực tiếp hóa thành bạch quang bay vụt về phía Hàn Lập. Sau khi xoay tròn thì hóa thành một bạch xà rơi vào trong hộp. Cùng lúc đó, Hàn Lập phất tay, thanh hà cuộn lên đem nắp hộp lần nữa đóng lại.

"Giáp đạo hữu, mới vừa rồi nghe người ta nói, thông linh khôi lỗi là do tự tay ngươi làm, như vậy tạo nghệ luyện chế khôi lỗi của đạo hữu chắc cũng rất cao. Trong tay tại hạ trùng hợp cũng có một số loại khôi lỗi loại mới rất thú vị, đạo hữu có muốn nhìn một chút không..."

Hàn Lập thu hộp gỗ về, sau đó liền hướng Giáp Thiên Mộc cười nói.

"Ồ, khôi lỗi loại mới! Đạo hữu mau lấy ra để ta nhìn một chút."

Giáp Thiên Mộc nghe nói vậy, sắc mặt lộ ra vẻ vui mừng. Hàn Lập cười cười, tay lật lại, trong lòng bàn tay bỗng nhiên xuất ra một hộp ngọc, phía trên linh quang lập lòe, có dán mấy đạo cấm chế phù toản.

Sau khi tháo phù toản xuống, hắn vỗ nhẹ vào hộp.

Nhất thời từ trong ngọc hạp bay ra hơn mười tiêu nhân nhỏ cỡ một tấc.

Đúng là thứ Hàn Lập có được từ yêu vương huyết bào nhân ở Địa Uyên, một nhóm thị linh khôi lỗi.

Những người này vừa bay ra đại sảnh thì đột nhiên phát ra một đoàn ngũ sắc vân vụ, sau khi vân vụ tản ra hết thì trong đại sảnh xuất hiện mười hai mỹ nữ mặc ngũ sắc y sam, dáng người thướt tha, xinh đẹp quyến rũ.

Mà hai bên sườn đại sảnh thì đồng thời xuất hiện hai mươi bốn nam tử trẻ tuổi, mi thanh mục tú, cầm trong tay đủ các loại nhạc khí, khoanh chân mà ngồi.

Hàn Lập không thúc dục bất cứ pháp quyết gì, đột nhiên tiếng nhạc êm tai vang lên trong đại điện, làm cho người ta nghe xong vui vẻ thoải mái. Mà mỹ nữ thân hình nhoáng lên, nhảy múa theo điệu nhạc.

Chỉ thấy nữ tử eo thon, ngũ sắc sam y tung bay, mang theo mùi hương thơm ngát lan tỏa khắp nơi.

Trong lúc nhất thời, trong đại sảnh khắp nơi đều là lệ ảnh mê người, xinh đẹp cực kỳ động lòng người.

Từ khi những người này xuất hiện, Giáp Thiên Mộc liền mở to hai mắt, nhìn thẳng không hề chớp mắt.

Không biết bao lâu sau, tiếng nhạc động lòng người kia dừng lại, mỹ nữ cũng ngừng múa, đều thúc thủ đứng một bên.

"Quả nhiên có chút ý tứ, những người này không phải là Hàn đạo hữu làm chứ?"

Giáp Thiên Mộc thở dài một hơi, ánh mắt chớp động lầm bầm nói.

"Đạo hữu cũng nhìn ra, khôi lỗi này gọi là linh thị, là một loại khôi lỗi nửa linh vật. Nó khác với thông linh khôi lỗi, chính là đem một loại tinh hồn của linh trùng kết hợp với khôi lỗi. Lại nói tiếp, so với thông linh khôi lỗi của đạo hữu cũng có chút khúc mắc, đồng dạng chỉ làm theo bản năng, không có linh trí, càng không thể để cao linh tính."

Hàn Lập vừa cười vừa nói.

"Đem linh thể hòa hợp với khôi lỗi, loại suy nghĩ này trước kia ta cũng từng nghĩ qua, nhưng sau khi thử nghiệm nhiều loại tinh hồn của linh thú mà vẫn không thành công. Những linh thị này dung nhập loại linh thể nào vậy?"

Giáp Thiên Mộc nghe Hàn Lập nói vậy, lộ ra vẻ vui mừng lận sợ hãi, không chần chừ hỏi ngay.

"Linh thị này là trong lúc ta vô ý tìm được, dung nhập loại linh thể

nào thì cũng không rõ lắm. Nhưng có những linh thị này trong tay, đạo hữu tách chúng ra, hẳn là có thể tìm ra chân diện mục, đây chắc là chuyện không khó."

Hàn Lập sờ sờ cằm, thâm ý nói.

"Điều này cũng đúng! Cái gì, chẳng lẽ Hàn huynh nguyện ý tặng những khôi lỗi này cho tại hạ?"

Giáp Thiên Mộc có chút tỉnh ngộ, nhưng lập tức lại kinh hãi.

"Những linh thị này mặc dù thú vị, nhưng đối với tại hạ cũng không hữu dụng. Mà tạo nghệ khôi lỗi thuật của đạo hữu thật kinh người, có chúng nó thì nói không chừng có thể tiến thêm một bậc."

Hàn Lập bình tĩnh nói.

"Những linh thị này đích xác rất hữu dụng với tại hạ, nhưng thứ quý giá như vậy, tại hạ nào có thể dễ dàng nhận lấy. Nếu được thì tại hạ sẽ dùng linh thạch để mua chúng."

Giáp Thiên Mộc cuống quít lắc đầu nói.

"Linh thạch thì quên đi, Giáp đạo hữu nếu thật sự không muốn nhận không công thì tại hạ có mấy vấn đề muốn hỏi đạo hữu. Nếu đạo hữu có thể trả lời một chút thì tại hạ đã cảm thấy mỹ mãn rồi."

Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, rốt cục nói ra mục đích của mình.

"Vấn đề? Hàn huynh có vấn đề gì cứ nói ra, nhưng dính đến bí ẩn trong tộc chúng ta thì tại hạ không thể tiết lộ được."

Giáp Thiên Mộc nghe vậy ngẩn ngơ, nhưng sau đó cẩn thận trả lời.

"Điều này hiển nhiên, vấn đề của tại hạ tuyệt đối không dính đến bí ẩn của quý tộc."

Hai mắt Hàn Lập híp một chút, khẽ cười.

"Vậy Hàn huynh cứ việc hỏi."

Thần sắc trên mặt Giáp Thiên Mộc thả lỏng, gật đầu nói.

"Mấy ngày nay tại hạ ở trong thành, nghe người ta nói Thiên Vân dường như có một truyền tống trận đến đại lục, không biết việc này có thật hay không, nếu như là có thì không biết ai đang nắm giữ."

Hàn Lập nghiêm nghị hỏi.

"Truyền tống trận đến đại lục? Đích xác là có một cái như vậy, nhưng pháp trận này không nằm trong tay một tộc này, mà là đồng thời được vài tộc trong mười ba tộc chúng ta cử người trông coi."

Giáp Thiên Mộc hiển nhiên đối với câu hỏi của Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, nhưng lại dễ dàng trả lời.

"Không biết là những tộc này trông coi?"

Hàn Lập lại hỏi tiếp.

"Bởi vì pháp trận này phải được trông coi cẩn thận, cũng thường xuyên tu sửa cho nên do Tinh Tộc, Thạch Kiến Tộc, Đa Thủ Tộc, cùng với Vạn Cổ Tộc chúng ta trông coi. Hàn đạo hữu, người cảm thấy hứng thú với cách bố trí pháp trận này, hay là muốn sử dụng truyền tống trận?"

Giáp Thiên Mộc một bên tùy ý trả lời, một bên như nghĩ tới điều gì đó, hỏi một câu.

------oOo------

Chương 1584: Oa Oa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Giáp Thiên Mộc nếu có thể tạo nghệ kinh người về khôi lỗi thuật như vậy, thì bản thân cũng thông minh hơn người, nghe Hàn Lập hỏi thì lập tức đoán ra vài phần dụng ý.

"Tại hạ đích xác muốn mượn truyền tống trận đến đại lục khác."

Sự tình đến nước này, Hàn Lập cũng không có ý giấu diếm, thản nhiên nói ra.

"Muốn sử dụng truyền tống trận này, sợ rằng rất khó."

Giáp Thiên Mộc cười khổ một tiếng, không hỏi nguyên nhân mà chỉ cuống quít lắc đầu.

"Ta biết loại truyền tống trận này vô cùng tốn kém, nhưng vô luận tốn kém thế nào cũng phải mượn một lần. Ta chỉ muốn hỏi đạo hữu một chút, lấy thân phận ngoại tộc như ta, có khả năng mượn truyền tống trận hay không?"

Hàn Lập nhìn chằm chằm Giáp Thiên Mộc, chậm rãi hỏi, trên mặt hắn không có chút dị sắc, nhưng thực tế trong lòng lại gấp gáp. Những lời cuối cùng này mới chính là mục đích chính thức của hắn khi tới đây.

"Nếu đạo hữu đã hỏi như thế thì ta cũng nói thật, nếu Hàn huynh là thánh tộc, hơn nữa xuất thân từ Thiên Vân chúng ta thì sử dụng pháp trận này một lần cũng không phải là việc khó. Nhưng lấy tình huống hiện tại của Hàn huynh thì đúng là vô cùng khó khăn. Bất quá hiện tại Giác Xi Tộc đang xâm lấn quy mô lớn, không phải là không có cơ hội. Nếu đạo hữu có thể trong khi giao chiến, vì Thiên Vân lập vài công trạng lớn thì hẳn có thể thương lượng nói chuyện này với mấy vị trưởng lão trong tộc. Lại nói tiếp, bởi vì nguyên nhân đại chiến cho nên mười ba tộc chúng ta cũng không

kiêng nể thu nhận khách khanh ngoại tộc. Mà chuyện Hàn huynh từng diệt sát Giác Xi Tộc cùng cấp, ta đã nói qua với mấy vị trưởng lão trong tộc, bọn họ cũng cảm thấy hứng thú với đạo hữu."

Giáp Thiên Mộc trầm ngâm một lát, cũng không khẳng định lắm nói. Hàn Lập nghe đối phương nói như vậy thì nhíu mày.

Lấy tính cách của hắn, hiển nhiên không muốn tham gia vào tranh đấu giữa hai tộc. Quy mô cuộc chiến khổng lồ như thế, cho dù tu vi như hắn thì nếu không cẩn thận thì cũng dễ dàng bỏ mạng.

"Đa tạ đạo hữu đã cho biết, tại hạ trở về suy nghĩ đã. Nhưng nếu Hàn mỗ muốn gặp trưởng lão quý tộc thì không biết Giáp đạo hữu có thể đến lúc đó..."

Hàn Lập ngưng trọng, gật đầu, đột nhiên hỏi.

"Tại hạ nhận lễ vật của Hàn đạo hữu, chút việc nhỏ ấy hiển nhiên không thành vấn đề."

Giáp Thiên Mộc nghe Hàn Lập nói vậy, mỉm cười, không chút do dự đáp ứng. Hàn Lập nghe vậy nhất thời lộ ra vẻ tươi cười.

Kế tiếp, Hàn Lập sẽ không đề cập đến chuyện truyền tống trận, mà cùng Giáp Thiên Mộc trò chuyện một chút về những việc liên quan đến khôi lỗi.

Giáp Thiên Mộc nghe nói đến khôi lỗi thuật thì nhất thời hai mắt phát sáng, miệng nói liên miên không dứt, bộ dáng như đúng chỗ ngứa.

Mà tạo nghệ khôi lỗi thuật của hắn quả nhiên cực kỳ kinh người, không ít câu làm Hàn Lập nghe xong đều phải trầm ngâm một trận, được khai thông không ít. Mà ngược lại, Hàn Lập từ Đại Diễn Thần Quân cũng biết được một chút độc đáo về khôi lỗi thuật, cho nên đôi khi cũng làm Giáp Thiên Mộc ngoài ý muốn, càng trò chuyện với Hàn Lập thật vui. Nửa ngày sau, Hàn Lập được Giáp Thiên Mộc tiễn xuống chân núi Vân Hà Sơn, quay trở về nơi ở. Vừa tiến vào phòng, Hàn Lập lập tức kích hoạt cấm chế, đem nơi ở hoàn toàn phong tỏa, sau đó tùy ý đi tới góc phòng ngồi xuống bàn.

Lúc nãy hắn đi ra ngoài, mặc dù vẫn chưa có đáp án hài lòng nhất, nhưng cuối cùng cũng biết rõ vài phần về chuyện truyền tống trận. Huống hồ, hắn còn có một thông linh khôi lỗi tác dụng không nhỏ.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, bỗng nhiên phất tay một cái, thanh quang trên tay chợt lóe, một hộp gỗ liền xuất hiện trong tay. Hắn không suy nghĩ nhiều, đem nắp hộp nhẹ mở ra, lộ ra bạch xà dài nhỏ đang nằm yên trong hộp.

Hàn Lập ngưng trọng nhìn vật trong hộp, lam mang trong mắt thoáng hiện ra, ánh mắt tựa hồ muốn đem khôi lỗi này tìm khe hở, nhưng thông linh khôi lỗi này lại giống như một thể.

Cho dù hắn vận dụng Minh Thanh Linh Mục, nhưng mấy bộ phận quan trọng vẫn chỉ thấy mờ mờ, căn bản không nhìn rõ được.

Hàn Lập thấy vậy, nhướng mày, lập tức phóng thần niệm cường đại ra, bao phủ hoàn toàn bạch xà vào trong.

Thần niệm trong nháy mắt đảo qua mấy chỗ này, nhưng những bộ phận đó không biết luyện chế bằng cách nào, mà lại bắn ngược thần niệm lại.

Những bộ phận khác của bạch xà thì cũng bình thường không khác gì những khôi lỗi khác, cũng là do một số tài liệu đặc thù chế tạo. Một vài cơ quan bố trí có chút xảo diệu, nhưng hắn cuối cùng vẫn có thể miễn cưỡng xem được, xem ra chỗ huyền diệu chính thức của thông linh khôi lỗi là nằm ở mấy bộ phận hắn không thể xem được.

Hắn cũng không phải muốn dựa vào thần niệm cường đại, mạnh mẽ xâm nhập vào những nơi đó, nhưng hậu quả khẳng định là thông linh khôi lỗi sẽ bị tổn hại.

Hơn nữa nếu hắn có thể làm được, thì những người có thông linh khôi lỗi trước hắn sao lại không thể làm được chuyện này.

Nhưng hiện tại xem ra bí mật thông linh khôi lỗi vẫn chỉ mình Vạn Cổ Tộc nắm giữ, hơn phân nửa là cho dù tổn thương khôi lỗi vẫn không thể tìm hiểu bí mật trong đó.

Thần sắc Hàn Lập do dự vài lần, rốt cục tạm thời từ bỏ ý định này, quyết định tạm thời trước tiên cứ đem khôi lỗi nhận chủ. Trong lòng nghĩ như thế, hắn đột nhiên há miệng, phun ra một đạo thanh ti. Kết quả thanh ti chợt lóe quấn vào cổ tay Hàn Lập, sau đó lần nữa bay vụt trở về, nhập vào thân hình không thấy bóng dáng. Mà lúc này, Hàn Lập mới lạnh nhạt đem cổ tay hướng về phía trước người.

Thanh quang chớp động, tinh huyết từ trong cổ tay từ từ nhỏ xuống, vừa lúc rơi vào bạch xà trong hộp.

Mấy giọt tinh huyết khi vừa tiếp xúc với thân hình sáng long lanh của bạch xà, liền quỷ dị biến mất không thấy đâu.

Tiếp theo, hai tay Hàn Lập bắt quyết, từng đạo pháp quyết liên tiếp bắn ra, nhập vào bạch xà. Nguyên bổn bạch xà đang bất động đột nhiên nhúc nhích, đồng thời trong miệng phát ra tiếng khì khì.

Tiếp theo khôi lỗi này thoáng một cái, từ trong hộp bay ra, trước mặt Hàn Lập lắc đầu quẫy đuôi bay qua bay lại.

Hàn Lập coi như không nhìn thấy việc này, tay lần nữa lật lại, dĩ nhiên xuất ra nhiều lục sắc pháp bàn. Tay giơ lên, tất cả pháp bàn hóa thành mười mấy đạo linh quang bắn ra.

Sau khi chúng xoay tròn thì bỗng nhiên biến mất vào không trung.

Tiếp theo, một tiếng phốc xuy truyền đến, một ngũ sắc quang trận cỡ lớn một trượng hiện ra giữa hư không, bên trong có các loại phù văn nhiều màu chớp động, có vẻ vô cùng huyền diệu. Hàn Lập không suy nghĩ thêm, hướng bạch xà điểm một cái.

Hồng quang trong mắt khôi lỗi chợt lóe, sau khi bay vòng một lượt thì không thể ngăn cản thần niệm chi lực của Hàn Lập, từ từ bay vào trong quang trận. Hàn Lập thấy vậy, trong lòng thúc dục pháp quyết.

Nhất thời cả quang trận phát ra tiếng trầm thấp, tiếp theo vô số phù văn trôi nổi, tuôn về phía khôi lỗi.

Ngoài thân bạch xà hiện lên một tầng huyết quang đỏ tươi, nhưng nó vẫn không nhúc nhích, để mặc phù văn này dung nhập vào thân. Hàn Lập thấy tình hình này, trên mặt không khỏi lộ ra một tia vui mừng.

Loại phương pháp nhận chủ này là hắn từ Thiên Bằng Tộc học được, công hiệu nhận chủ so với bình thường mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Cho dù tu vi pháp lực xa hơn hắn gấp mười lần, nếu khôi lỗi đã nhận chủ thì có muốn cướp, căn bản là chuyện mơ.

Hàn Lập một bên thúc dục pháp quyết, một bên chậm rã nhắm hai mắt, mặc cho quang trận trong hư không liên tục chớp động.

Nghi thức nhận chủ lần này kéo dài một ngày một đêm, đến khi Hàn Lập mở mắt thì mới ngưng lại. Trong miệng Hàn Lập lẩm bẩm, hướng quang trận ngoắc một cái.

Bạch xà bên trong lập tức bạch quang đại phóng, tiếp theo bắn nhanh ra, sau khi xoay tròn liền biến thành một bạch y nữ tử, từ từ rơi xuống bên cạnh Hàn Lập, mặt không chút biểu tình, không nói một lời nào.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động, hướng đôi mắt đẹp của nữ tử đánh giá vài lần, khóe miệng vểnh lên, thì thào một câu: *"Nhin bộ dáng ngươi thì linh tính đúng là không cao, giống như là trẻ sơ sinh, sau này sẽ gọi ngươi là Oa Oa!"*

Bạch y nữ tử nghe Hàn Lập nói vậy, hồng quang trong mắt chợt lóe, nhưng vẫn lạnh như băng không nhúc nhích.

Hàn Lập lắc đầu, tay bắt quyết, linh quang ngoài thân bạch y nữ tử lần nữa chớp động, lần nữa hóa thành bạch xà, chợt lóe bay vào trong tay áo Hàn Lập không thấy bóng dấng. Tiếp theo, hắn điểm một vài cái về phía quang trận. Quang trận liền biến mất, lần nữa hóa thành mười mấy pháp bàn.

Nhưng Hàn Lập lại trầm ngâm, lấy ra một bạch sắc ngọc hạp, mặt ngoài dán phù toản đỏ đạm, đúng là hộp thần bí mà đại đầu nhân đưa cho đám người Hàn Lập.

Ngày đó đại đầu nhân rất thận trọng, cộng với việc Giác Xi Tộc đuổi giết đã nói lên rằng vật ấy rất quan trọng. Nhưng bởi vì hộp có thể bị hạ cấm chế cực kỳ lợi hại, cho nên Hàn Lập vẫn không có thời gian cẩn thận tìm cách mở ra nguyên cứu.

Hiện tại mắt thấy có lẽ phải quan hệ với trưởng lão Vạn Cổ Tộc, hiển nhiên hắn muốn trước tiên chuẩn bị kỹ, xem một chút có thể lợi dụng thêm gì không.

Thậm chí trong lòng Hàn Lập, mơ hồ đoán vật này rất quan trọng đối với Vạn Cổ Tộc, nói như vậy không chừng có thể đổi ngọc hạp này lấy một lần truyền tống.

Đương nhiên nếu trước tiên không xem được thứ trong ngọc hạp là gì, thì Hàn Lập cũng không cam lòng giao cho Vạn Cổ Tộc. Chỉ có biết rõ về vật này thì hắn mới có thể cò kè mặc cả với Vạn Cổ Tộc.

Hàn Lập lấy tay vuốt ve ngọc hạp, trong lòng lặng yên suy nghĩ, sau đó ngẩng đầu nhìn bốn phía vách tường một cái, chợt nhíu mày.

Vạn nhất bài trừ ngọc hạp gây ra động tĩnh quá lớn, chút cấm chế ấy không thể hoàn toàn che dấu, phải gia tăng thêm mấy tầng mới được.

Nghĩ vậy, Hàn Lập lại từ vòng trữ vật lấy ra vài trận kỳ, phóng chúng vào góc tường bốn phía.

Nhất thời một tầng thanh quang cùng một tầng ngũ sắc quang mạc đồng thời hiện lên. Nhưng cứ như vậy, Hàn Lập vẫn chưa yên tâm, lại vỗ lên không trung.

Một bóng đen từ trong lòng bàn tay bắn ra, thoáng một cái hóa thành một hắc sắc tiểu sơn cao một thước, tại đỉnh đầu Hàn Lập quay tròn.

Linh quang chợt lóe, một tầng hôi quang từ đáy tiểu sơn phun ra, một chút liền hóa thành một tầng quang mạc, đem phạm vi vài trượng quanh Hàn Lập bao phủ lại.

Kể từ đó, khu vực gần Hàn Lập nhất thời trở nên vô cùng nghiêm ngặt và kiên cố.

------oOo------

Chương 1585: Nghiễm Hàn Lệnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phù triện màu đỏ đậm bên ngoài hộp, Hàn Lập sớm đã nguyên cứu qua, không có gì đặc biệt, chỉ dùng để áp chế linh áp. Cố kỵ duy nhất chính là không biết linh phù này có liên quan tới cấm chế khác trong hộp hay không. Hắn cũng không muốn khi vừa tháo phù toản xuống, lập tức hộp nổ tung, hủy diệt vật bên trong. Thời gian dài ngồi suy nghĩ, cách gỡ phù toản xuống như thế nào thì hắn cũng đã hiểu rõ.

Nếu đổi lại người khác, có lẽ sẽ cảm thấy phiền toái, nhưng hắn mang nhiều loại thần thông, đối với các cấm chế đều có cách phá giải kỳ diệu.

Cho nên sau khi Hàn Lập bố trí phòng ngự xong, liền cầm hộp ném lên trên không trung, làm cho nó huyền phù bất động trên không. Sau đó hắn dùng thần niệm thúc dục hắc sắc tiểu sơn, một bàn tay trắng noãn trảo về phía hộp một cái.

Nhất thời từ tiểu sơn phun ra Nguyên Từ Thần Quang, so với lúc trước còn nhiều hơn vài phần, đồng thời bàn tay trắng noãn xòe ra, năm khối bạch cốt khô lâu từ năm đầu ngón tay bắn ra, sau khi gào thét liền lao về phía hộp.

Chúng bay lượn xung quanh hộp.

"Phá!"

Hàn Lập quát khẽ một tiếng, hướng năm khô lâu điểm một cái. Vài tiếng *"phốc phốc"* trầm muộn truyền ra, năm khô lâu đồng thời há miệng, ngũ sắc hàn diễm cuồn cuộn tuôn ra, bao phủ lấy ngọc hạp vào trong. Một màn kinh người xuất hiện, ngũ sắc hàn diễm thoáng một cái, nhẹ nhàng gỡ phủ toản ra.

Nguyên bổn là nhẹ nhàng, nhưng ngũ sắc hàn diễm chậm lại rất nhiều, bị Hàn Lập nhìn chằm chằm không chớp mắt. Một lúc sau, cuối cùng phù toản cũng hoàn toàn cách ly khỏi ngọc hạp, nhưng chỉ chút thời gian đó cũng đủ để Hàn Lập quan sát tất cả biên hóa dị thường trong ngọc hạp.

Đột nhiên sắc mặt hắn trầm xuống, nguyên bổn ngũ sắc hàn diễm đang vây quanh ngọc hạp, một chút biến hóa thành ngũ sắc đại thủ, cầm lấy hộp ngọc mở ra.

Một cỗ ba động cực kỳ mãnh liệt từ trong hộp phóng lên cao, tiếp theo một đoàn kim sắc quang cầu bắn ra, nhưng lại bị ngũ sắc đại thủ chụp lấy, lập tức không thể nhúc nhích chút nào.

Nhưng đúng lúc này truyền r một tiếng *"phanh"*, lấy ngọc hạp làm trung tâm, một hồng sắc quang trận quỷ dị hiện lên, tiếp theo co dãn liên tục, tựa hồ sẽ nổ tung. Hàn Lập liếc mắt thấy bên trong quang trận này ẩn chứa linh lực đáng sợ, hắn không khỏi biến sắc.

Tay bắt quyết, ngũ sắc đại thủ bỗng nhiên nắm chặt kim ngân quang đoàn, hóa thành một đạo ngũ sắc quang hồng bay thẳng đến góc tường, đồng thời Nguyên Từ Thần Quang đột nhiên cuồng trước, hóa thành hôi sắc quang trụ giống như thực chất, đem bạch sắc quang trận vây vào bên trong. Sau đó một khắc, quang trận liền nổ tung.

Một vòng bạch sắc quang vựng trong nháy mắt xuất hiện trong quang trụ!

Quang trụ lập tức kịch liệt rung động, mặt ngoài hiện lên một tần sóng quỷ dị, tựa hồ tùy thời đều có thể bị quang vựng phá ta. Hai mắt Hàn Lập híp lại, tiếp theo trong mũi vang lên một tiếng hừ lạnh, há miệng phun ra một đoàn ngân sắc hỏa cầu.

Hỏa cầu này xoay tròn, liền hóa thành một ngân sắc hỏa điểu, chợt lóe liền lao thẳng vào trong hôi sắc quang trụ, đánh vào bạch sắc quang vựng.

Một lát sau, chuyện tình quỷ dị xuất hiện. Trong bạch sắc quang vựng, nguyên bổn đang bạo liệt giống như núi lửa sắp phun trào, đột nhiên suy yếu, đồng thời lấy mắt thường có thể thấy được đang kịch liệt thu nhỏ lại. Chỉ sau vài lần hô hấp liền chợt lóe rồi biến mất.

Mà ở chỗ cũ, ngân sắc hỏa điểu đang cuồng trướng thể tích lên mấy lần, đang định hút một luồng bạch quang cuối cùng vào bụng.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong lòng bình tĩnh lại.

Lúc này phất tay một cái.

Ngân sắc hỏa điểu vỗ hai cánh, bay trở về, sau một lần chớp động liền bay vào trong người Hàn Lập không thấy bóng dáng. Năm khối bạch cốt khô lâu cũng phát ra tiếng *"phanh phanh"* rồi biến mất.

Mà cùng lúc đó, ngũ sắc đại thủ sau khi chớp động liền quỷ dị xuất hiện trên đầu Hàn Lập, năm ngón tay buông lỏng, kim ngân chỉ quang rơi thẳng xuống.

Hàn Lập phất tay áo lên không trung một cái, một phiến thanh quang cuộn ra, lập tức đem vật ấy thu vào trong lòng bàn tay. Tiếp theo năm ngón tay run lên, kim ngân chỉ quang ảm đạm đi vài phần, lộ ra hình dáng thật. Hắn giơ tay ra, ngưng thần nhìn lại.

Trong linh quang, rõ ràng là một khối lệnh bài cổ xưa, dài nửa thước.

Một mặt kim quang chói mắt, một mặt ngân mang chớp động, bên ngoài còn có vô số hoa văn huyền ảo, dường như là cổ văn. Lấy kiến thức của Hàn Lập vẫn không phân biệt được đây là văn tự tộc nào, cho nên tự nhiên là không thể xem được.

Hàn Lập lấy tay vuốt nhẹ lên lệnh bài, trên mặt lộ ra một tia ngoài ý muốn.

Đại đầu nhân trịnh trọng như thế, hóa ra là vật này.

Mặc dù lệnh bài phát ra linh quang chói mắt, nhưng một góc đã bị vỡ, tựa hồ niên đại rất cổ xưa, không phải là vật mới luyện chế gần đây. Hơn nữa tài liệu luyện chế lệnh bài này cũng vô cùng cổ quái, nhìn thì bình thường nhưng một mặt lại lạnh như băng, một mặt thì cực nóng, phảng phất có cả hai thuộc tính băng hỏa. Hàn Lập không khỏi trầm ngâm. Nhưng ngay lúc này lệnh bài trong tay lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Nguyên bổn lệnh bài nhìn như vật chết, đột nhiên từ cổ văn phát ra từng đợt bạch mang, nhỏ như tơ, nhưng chỉ chợt lóe lên mà thôi. Bàn tay đầu tiên là mát lạnh, tiếp theo mô hồ lan dần ra, bàn tay cầm lệnh bài lập tức trở nên ướt sũng. Hàn Lập cả kinh, theo bản năng ném lệnh bài lên không trung, khiến nó phiêu phù trên đỉnh đầu. Tiếp theo hắn nhìn lại thì lòng bàn tay của mình.

Chỉ thấy lòng bàn tay xuất hiện một vết thương dài vài tấc, tiên huyết chảy xuống, bộ dáng không thể cầm máu.

Lấy thân thể mạnh của hắn, cộng thêm tu luyện thần thông Bách Mạch Luyện Bảo, nhưng lại bị bạch ti dễ dàng cắt đứt, hơn nữa tiên huyết lại chảy ra nhiều như vậy.

Đúng là không biết nói gì.

Trong lòng Hàn Lập hoảng sợ, nhưng công pháp trong cơ thể lập tức lưu chuyển, bạch quang tỏa ra, miệng vết thương liền hòa toàn biến mất. Hắn ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra vẻ kỳ quái nhìn lệnh bài quái dị trên đầu, chỉ thấy ngân sắc lệnh bài giờ phút này phóng ra kim ngân chi quang, vết máu phía bên ngoài liền biến mất. Không, không phải bị biến mất mà là bị hút vào trong lệnh bài.

Khóe miệng Hàn Lập co quắp một chút, dường như nghĩ đến điều gì đó. Nhưng lệnh bài đột nhiên phát ra tiếng rồng ngâm thật dài, tiếp theo một đạo kim ngâm quang trụ bắn thẳng lên cao, xuyên thấu Nguyên Từ Thần Quang và cấm chế, xuyên thủng nóc nhà rồi bắn thẳng lên chí tầng mây.

"Không tốt!"

Vừa thấy cảnh này, thần sắc Hàn Lập nhất thời trở nên có chút khó coi, không suy nghĩ nhiều liền lập tức vung tay áo lên, một mảnh thanh hà bay ra, muốn đem lệnh bài thu hồi lại. Nhưng một màn khó tin xuất hiện.

Thanh hà tuy bay qua, nhưng kim ngân lệnh bài lại giống như mọc rễ, không nhúc nhích chút nào, không ngừng phun ra kim ngâm quang trụ lên trời cao. Trong lòng Hàn Lập trầm xuống, lập tức không khỏi nở nụ cười khổ.

Hiện tại thứ này làm ra động tĩnh lớn như thế, căn bản không thể giấu diếm chút nào. Một lát sau chắc chắc sẽ có người tìm tới cửa.

Ánh mắt chớp động vài cái, sắc mặt Hàn Lập âm tình bất động, suy nghĩ một chút, đột nhiên thân hình xoay tròn tại chỗ.

Nhất thời quang hà hiện lên đầy trời, hắc sắc tiểu sơn trên không trung cùng với pháp trận cấm chế bốn phía, trong nháy mắt bị thu thập không còn một mảnh.

Tiếp theo thân hình hắn dừng lại, lập tức đi đến góc phòng, sau đó mặt không biểu tình ngồi xuống.

Hắn cứ như vậy, mặc kệ lệnh bài trên không trung.

Mà cơ hồ Hàn Lập vừa ngồi xuống, một lát sau bốn phía vách tường cùng với cửa phòng, đồng thời có quang mang chớp động, vài tên pháp sĩ Vân thành mặc hắc sắc chiến giáp, giống như quỷ mị đồng thời thoáng hiện ra, xuất hiện trong phòng Hàn Lập.

Bọn họ mắt thấy trong phòng xuất hiện một lệnh bài gây ra động tĩnh lớn như thế, đầu tiên là ngẩn ra, nhưng lập tức tất cả ánh mắt trở nên lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào Hàn Lập.

Nhưng sau khi bọn hắn cảm ứng được tu vi của Hàn Lập thì sắc mặt hơi đổi, nói:

"Đây là bảo vật của ngươi, ngươi chẳng lẽ không giải thích gì sao.

Ngươi không biết rằng tại Vân thành không cho phép kích hoạt bảo vật uy lực lớn, cũng không cho phép dùng nhiều linh lực sao?"

Một gã giáp sĩ thần sắc vừa chậm, hỏi. Tu vi Hàn Lập hơn xa bọn họ, bọn họ cũng không phải không biết tốt xấu mà bất kính.

"Không có gì, tại hạ chỉ là khi tế luyện pháp khí xuất hiện chút vấn đề, bất quá sẽ lập tức thu hồi nó về."

Vẻ mặt Hàn Lập cực kỳ trấn định, hơn nữa vừa nói vừa hướng lệnh bài trên không trảo một cái. Nhất thời một bàn tay to hiện ra trên không trung, hướng lệnh bài chụp lấy.

Nhưng lại xuất hiện sự tình khiến Hàn Lập bất ngờ. Ngay khi cả bàn tay to bắt được lệnh bài, năm ngón tay dùng sức mà lệnh bài vẫn không chút nhúc nhích, phảng phất như cự lực không tồn tại. Mà giáp sĩ bốn phía thấy cảnh này, mặt lộ vẻ nghi hoặc nhìn về phía Hàn Lập.

Hít sâu một hơi, hắn định làm phép thúc dục bàn tay to thì đột nhiên một thanh âm nam tử, từ ngoài phòng thản nhiên truyền đến.

"Không cần phí sức, nếu Nghiễm Hàn Lệnh đã được ngươi kích hoạt thì nó sẽ cố định, căn bản sẽ không rơi xuống. Trừ phi người có thể đem không gian trong phương viên trăm trượng đánh nát, nếu không thì căn bản không thể di động nó chút nào."

Vừa dứt lời, không gian trong phòng ba động, một đạo thân ảnh mơ hồ hiện ra, sau đó thoáng một cái liền quỷ dị xuất hiện giữa phòng.

Mà giáp sĩ bốn phía sau khi thấy rõ nhân ảnh, ánh mắt liền biến đổi, tất cả đều khom người, tên giáp sĩ kia lại càng cung kính nói:

"Chấp pháp vệ đội thứ bay mơi ba Tây thành, bái kiến Bạch trưởng lão!"

Nhân ảnh đúng là một thanh niên mặc cẩm bào.

"Nghiễm Hàn Lệnh, đích thật là nó. Hắc hắc, thật sự không nghĩ tới vật này không những không rơi vào trong tay Giác Xi Tộc, mà lại còn bị mang ra!"

Lông mi Bạch thanh niên thô đen, khuôn mặt ngay thẳng, nhưng không nhìn bất kỳ ai, mà chỉ nhìn kim ngân lệnh bài trên không trung, nét mặt tràn đầy vui mừng lẫn sợ hãi.

------oOo------

Chương 1586: Thiên cơ tử

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập ngồi xếp bằng trong gió, thần niệm đảo qua tên vừa mới xuất hiện này, chợt biến sắc. Tên thanh niên họ Bạch này linh lực trên người sâu không lường được, đúng là một tên Hợp Thể Kỳ.

"Khối Nghiễm Hàn Lệnh này là ngươi kích phát?"

Thanh niên họ Bạch thu ánh mắt lại, sau khi khoát tay nói với đám giáp sĩ thì ánh mắt rơi xuống người Hàn Lập.

"Vãn bối cũng muốn phủ nhận, nhưng dường như không thể!"

Hàn Lập thở dài một hơi.

"Phủ nhận? Tại sao lại phủ nhận, thiên đại cơ duyện của ngươi đã tới!"

Thanh niên họ Bạch híp mắt lại, sau khi đánh giá Hàn Lập vài lần, tựa hồ cười mà như không cười nói.

"Thiên đại cơ duyên? Tiền bối nói là..."

Thần sắc Hàn Lập vừa động, muốn hỏi rõ thì bỗng nhiên thanh niên họ Bạch nhướng mày, xoay người về phía vách tường nói một câu:

"Nếu Thương Ảnh huynh đã tới thì vì sao không còn hiện thân, chẳng lẽ định lấy đi khối Nghiễm Hàn Lệnh này?"

"Lần này Nghiễm Hàn Lệnh xuất hiện cũng không nhiều, một một cái đều trân quý dị thường, Thủy Mị Tộc các người cũng dám độc chiếm một cái trong đó sao? Nếu nhưng không phải Vạn Cổ Tộc mở ra pháp trận thì ngay cả khi các ngươi có, cũng chẳng thể sử dụng."

Một thanh âm lạnh lùng truyền tới.

Tiếp theo trên vách tường mà thanh niên họ Bạch đang nhìn chợt lóe lên hắc ảnh, một nhân ảnh được bao phủ trong hôi quang lung tráo vô thanh vô thức hiện lên, đứng sát vách tường không động đậy, phảng phất như không có thân thể. Lời nói vừa rồi là phát ra từ trong hôi quang.

"Hắc hắc, việc này ta hiển nhiên biết, nhưng nếu vị đạo hữu này đồng ý gia nhập Thủy Mị Tộc, dùng Nghiễm Hàn Lệnh mang mấy người trong tộc chúng ta tiến vào Nghiễm Hàn Giới sẽ không thành vấn đề."

Thanh niên họ Bạch cũng không tức giận, chỉ thản nhiên trả lời.

"Như vậy hiển nhiên không có vấn đề, nhưng vị đạo hữu này dường như cũng không nói gì đến chuyện gia nhập quý tộc. Nói không chừng là nguyên ý đảm nhận chức khách khanh của Âm Yêu Tộc chúng ta."

Nhân ảnh gọi là Thương Ảnh kia không chút cảm tình nói.

"Có đúng vậy không, điều này thực sự rất khó nói trước. Nếu ta nhớ không lầm thì mười ba tộc chúng ta có một quy luật bất thành văn. Nếu đồng thời có hai tộc nhìn trúng một ngoại tộc nhân, tựa hồ người nào nhìn thấy đầu tiên sẽ được quyền mời vào tộc, khi nào bị từ chối sẽ tới lượt tộc thứ hai mời. Vị đạo hữu này, tại hạ là Bạch Nga, trưởng lão Thủy Mị Tộc, chính thức đại diện bổn tộc mời đạo hữu đảm nhiệm chức vị khách khanh, không biết đạo hữu cảm thấy thế nào? Chỉ cần đạo hữu đồng ý gia nhập, tại hạ có thể đảm bảo khiến cho các hạ trong vòng trăm năm ngắn ngủn, tu vi có thể tiến vào nhất giai, ngoài ra cũng có những chỗ tốt khác."

Bạch thanh niên không nhìn Thương Ảnh, mà là quay người lại hỏi một câu.

Bất quá trong khi nói chuyện, hai mắt hắn nhìn chằm chằm Hàn Lập, quang mang trong mắt lưu chuyển một trận, phảng phất có một hấp lực vô hình đem tâm thần của người khác hấp dẫn.

Khóe mắt Hàn Lập vừa động, ánh mắ vừa tiếp xúc với quang mang trong mắt đối phương thì nhất thời chỉ cảm thấy thần thức mơ hồ, miệng vừa động, dường như theo tiềm thức sẽ nói ra lời đồng ý.

Nhưng sau một khắc, Đại Diễn Quyết trong cơ thể hắn lưu chuyển một trận, đồng thời đồng tử co lại, lam mang đại phóng, trong mắt đồng dạng thả ra một cỗ thần bí chi lực ngăn cản lực hấp dẫn của thanh niên họ Bạch. Thần thức Hàn Lập trong nháy mắt cũng khôi phục lại, nhưng trong lòng vừa giận vừa sợ.

Thanh niên họ Bạch nhìn như trung hậu, nhưng vừa nói mấy câu đã không chút do dự dùng bí thuật. Nếu không phải trên người hắn có Minh Thanh Linh Mục thì sợ rằng mới vừa rồi sẽ nói lời đồng ý. Thanh niên họ Bạch thấy vậy thì ngẩn ra, nét mặt lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

"Ha ha, không nghĩ tới Lưu Ly Huyễn Mục của Bạch huynh lại thất bại đối với người dưới thánh tộc. Bạch đạo hữu không nên uổng phí tâm cơ, ngươi cũng biết việc mời dị tộc làm khách khanh chỉ là một quy luật bất thành văn. Trước mặt Nghiễm Hàn Lệnh thì như thế nào lại tuân thủ trình tự trươc sau."

Thương Ảnh đồng dạng có chút ngoài ý muốn, nhưng lại cười ha ha châm chọc.

Thanh niên họ Bạch nghe vậy, sắc mặt rất nhanh khôi phục như thường, thâm ý sâu sắc nhìn Hàn Lập một cái rồi thản nhiên nói với Thương Ảnh:

"Nếu vị đạo hữu này không muốn gia nhập Thủy Mị Tộc chúng ta thì Bạch mỗ hiển nhiên không miễn cưỡng. Thương Ảnh huynh, Âm Yêu Tộc các ngươi sao không thử mời vị đạo hữu này đi?"

"Việc mời người này đảm nhiệm chức vụ khách khanh, chỉ sợ không phải ta và ngươi có thể mời được, tất cả tùy duyên. Thương mỗ cũng không làm chuyện xuất lực lấy lòng kẻ khác!"

Thương Ảnh hừ một tiếng, lãnh đạm nói. Mà sau khi Thương Ảnh nói xong thì trong lúc nhất thời khôi ai thêm gì.

Về phần Hàn Lập, lam mang trong mắt thu lại, vẫn tiếp tục duy trì vẻ trầm mặc. Nơi đây chợt trở nên cực kỳ yên tĩnh. Mà mấy tên giáp sĩ gần đó lại mắt to mắt nhỏ. Nhưng loại yên tĩnh này một lát sau đã bị phá.

Từ ngoài cửa phòng Hàn Lập truyền đến tiếng gõ của *"cốc cốc"*, tiếp theo một thanh âm già nua truyền tới:

"Lão phu là Thiên Cơ Tử của Vạn Cổ Tộc, chẳng biết có thể vào gặp chủ nhân nơi này không?"

Vừa nghe thấy thanh âm già nua này, sắc mặt Bạch Nga có chút trắng bệch, hôi quang quanh thân Thương Ảnh cũng rung động một trận. Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, miệng nói:

"Mời tiền bối vào, lấy thân phận của tiền bối đến nơi này, Hàn mỗ còn cầu mà không được nữa là..."

Vừa nghe khẩu khí thiện ý của Hàn Lập, lão già ngoài cửa cũng không khách khí, linh quang chợt lóe, cả người trực tiếp xuyên qua cánh cửa.

Đúng là một lão già mặc hoàng bào, vóc người không cao, lại hơi mập, phía sau lưng là một cái túi cổ quái, bộ dáng có vẻ hiền lanh.

"Hóa ra là Bạch đạo hữu và Thương Ảnh đạo hữu cũng đã ở đây! Tiểu lão nhi xin chào nhị vị đạo hữu!"

Lão già phảng phất giờ phút này mới biết được Bạch Nga và Thương Ảnh ở trong phòng, vẻ mặt hòa ái ân cần hỏi thăm.

"Thiên Cơ Tử đạo hữu không cần khách khí, ta cũng chỉ vừa mới tới mà thôi."

"Không sai, tại hạ vừa lúc có việc gần đây làm chút chuyện, bị khối Nghiễm Hàn Lệnh này thu hút nên chạy tới xem thế nào."

Mới vừa rồi rỗ ràng là Bạch Nga cùng Thương Ảnh đối chọi, nhưng khi đối mặt với lão già thì biểu hiện lại hoàn toàn khác, tất cả đều có bộ dáng cẩn thận. Hàn Lập thấy vậy, tự nhiên cảm thấy kỳ quái, thần niệm đảo qua người lão già. Kết quả trong lòng trở nên hoảng sợ.

Lão già mập gọi là Thiên Cơ Tử này, pháp lực trên người sâu như biển rộng, căn bản không thể nhìn ra được sâu cạn. Ít nhất lấy tu vi hiện tại của hắn, không thể khám phá ra cảnh giới tu vi của đối phương. Nói như thế thì lão già này có đến chín phần là Hợp Thể Kỳ đỉnh phong. Khó trách hai người Bạch Nga và Thương Ảnh lại kiêng kỵ đối phương như thế. Chênh lệch tu vi giữa bọn họ, sợ rằng cả hai người liên thủ cũng không thể so với pháp lực thâm hậu của lão già.

"Quả nhiên là Nghiễm Hàn Lệnh. Khối lệnh bài này là của đạo hữu sao?"

Thiên Cơ Tử sau khi mỉm cười với hai người kia, ánh mắt đồng dạng đặt trên kim ngân lệnh bài. Sau một lúc lâu mới hướng về phía Hàn Lập cười nói.

"Không sai, đúng là vật của vãn bối."

Hàn Lập không dám chậm trễ, vội vàng đứng dậy, khom người trả lời.

"Đạo hữu họ Hàn sao?"

Ánh mắt Thiên Cơ Tử sau khi đảo qua người Hàn Lập vài lần thì đột nhiên mỉm cười nói.

"Tiền bối như thế nào lại biết được?"

Thần sắc Hàn Lập vừa động, mặc dù hỏi như thế nhưng trong đầu lại nghĩ tới Giáp Thiên Mộc. Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, Thiên Cơ Tử sau khi cười nói:

"Chuyện của ngươi, ta đã nghe Giáp đạo hữu đề cập qua một lần,

hơn nữa còn có chân dung của ngươi. Nguyên bổn định hai ngày nữa phái người mời đạo hữu tới tệ tộc, nhưng hiện tại xem ra đã gặp rồi."

"Như thế nào, Thiên Cơ Tử đạo hữu nhận ra đạo hữu ngoại tộc này sao?"

Bạch Nga nghe nói như thế, không nhịn được hỏi.

"Ha ha, một trong tứ đại đỉnh giai khôi lỗi sư của Vạn Cổ Tộc chúng ta là Giáp đại sư, trước đó vài ngày thiếu chút nữa là thất thủ tại khu vực của Giáp Xi Tộc chiếm lĩnh, ít nhiều thì cũng nhờ Hàn đạo hữu ra tay, đại sư mới có thể bình yên thoát hiểm. Ta như thế nào lại không biết Hàn đạo hữu."

Thiên Cơ Tử vuốt râu, thản nhiên nói.

"Cái gì, Giáp đại sư đi qua biên cảnh?"

Nghe lời này, Thương Ảnh có chút kinh ngạc.

"Không sai, bổn tộc có vài chuyện quan trọng, không thể để Giáp đại sư đi một chuyến. Nguyên bổn đã an bài vài tên hộ vệ, nhưng bởi vì Giáp Xi Tộc xâm lấn nên phải bỏ mạng tại khu vực biên cảnh. Như thế nào, nhị vị quan tâm đến chuyện Vạn Cổ Tộc chúng ta sao?"

Lão già đầu tiên thở dài một hơi, nhưng tiếp theo trừng mắt, cười hì hì hỏi ngược lại.

"Không dám, không dám, tạo nghệ khôi lỗi thuật của Giáp đại sư đã sớm xuất thần nhập hóa, là người không thể thiếu đối với mười ba tộc chúng ta. Bạch mỗ chỉ có chút lo lắng mà thôi.

"Không sai, nếu Giáp đại sư không có việc gì thì ta cũng yên tâm."

Nhân ảnh trong hôi quang có chút bất mãn nói.

"Hóa ra hai vị đạo hữu có lòng tốt, tại hại đã đa nghi rồi. Nhưng hiện tại Nghiễm Hàn Lệnh đã bị Hàn đạo hữu kích phát thì tại hạ sẽ mời hắn đến tộc một chuyến, hai vị đạo hữu không có ý kiến gì chứ? Về phần nơi đây, hiển nhiên chúng ta phải lập tức bày cấm chế, cũng phái ra đủ nhân thủ hoàn toàn phong bế. Vạn Cổ Tộc chúng ta không lâu sau sẽ phái người đến bố trí pháp trận khởi động.″

Thiên Cơ Tử nhìn vô cùng khách khí, nhưng căn bản lại không để hai người nói lời phản đối.

Bạch Nga và Thương Ảnh trong hôi quang nghe nói ấy, sắc mặt đột nhiên không tốt, nhưng dưới uy thế của Thiên Cơ Tử, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng gật đầu.

Lão béo thấy hai người thức thời như vậy, lúc này mới gật đầu hài lòng, chuyển hướng qua Hàn Lập, cười hỏi:

″Hàn đạo hữu, không biết ngươi có nguyện ý đến chỗ tiểu lão nhi một chuyến hay không?″

Hàn Lập nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ cười khổ, đối phương lấy thân phận Hợp Thể Kỳ đỉnh phong mời hắn, hắn làm sao mà có gan từ chối, chỉ có thể mở miệng cung kính đáp ứng:

″Nếu tiền bối không chê, vãn bối hiển nhiên nguyện ý.″

″Ha ha, Hàn đạo hữu không nên lo lắng, nói thế nào đi nữa thì ngươi cũng là ân nhân cứu mạng của Giáp đại sư, Vạn Cổ Tộc chúng ta không phải là hạng người lấy oán báo ân."

Thiên Cơ Tử dường như nhìn ra sự chần chờ trong lòng Hàn Lập, cười ha hả nói.

------oOo------

Chương 1587: Nghiễm Hàn Giới

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập chỉ có thể nói không dám, chuyện kế tiếp cũng đơn giản.

Dưới sự phân phó của Thiên Cơ Tử, những giáp sĩ này lập tức đi triệu tập thêm nhiều giáp sĩ khác đến, đem phương viên vài dặm tạm thời phong bế lại. Về phần khách sạn này đương nhiên cũng vì vậy mà được trưng dụng.

Việc Hàn Lập bị gọi đi, khi Hướng Chi Lễ biết được thì chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ mà thôi.

Tiếp theo, Hàn Lập liền đi theo lão già rời khỏi khách sạn, mà khối lệnh bài Nghiễm Hàn Lệnh kia cứ như vậy được vô số giáp sĩ trông coi, vẫn lưu lại tại khách sạn. Mà Bạch Nga và Thương Ảnh cũng không ở lại làm gì nữa, trước sau cáo từ. Thiên Cơ Tử lúc này mới mang Hàn Lập rời đi.

Bất quá hắn vẫn không thể phi hành trong thành mà có thú xa được hai kim sắc cự sư kéo, đàng hoàng đứng đợi trên đường cạnh khách sạn.

Sau khi lão già mời Hàn Lập vào xe, kim sắc cự sư mọc bốn cánh, bay cách mặt đất vài thước.

Thiên Cơ Tử không có ý tứ muốn nói chuyện với Hàn Lập, tuỳ ý nói đôi ba câu liền nhắm mắt dưỡng thần.

Hàn Lập bất động thanh sắc, nhưng các ý niệm trong đầu lại chuyển động rất nhanh, không ngừng nghĩ tới dụng ý thật sự sau khi đối phương dẫn mình đi.

Cho dù đối phương nói là báo ân, nhưng hắn cũng không nghĩ rằng mình thật sự có phúc cao đến vậy. Cho dù lúc đầu hắn cứu Giáp Thiên Mộc, nhưng một thông linh khôi lỗi cũng xem như là đã báo đáp ân tình rồi.

Hiện tại chỉ có thể dựa vào khối Nghiễm Hàn Lệnh bị tinh huyết của mình kích hoạt, tựa hồ bọn họ muốn mình phối hợp đi vào Nghiễm Hàn Giới gì gì đó. Nếu như vậy thì hắn có thể lợi dụng được cơ hội này, xem ra có thể đả động tới chuyện truyền tống trận được hay không.

Sau khi định giá vài lần, Hàn Lập biết mình tại Thiên Vân mười ba tộc có chỗ hữu dụng, trước sau không gặp nguy hiểm, cho nên tâm tình cũng bình tĩnh lại.

Hiện tại thú xa này so với hắn cưỡi trước kia thì nhanh hơn nhiều, không bao lâu đã đi qua hơn phân nửa thành thị, tới một góc của Bát Vân Sơn.

Nhìn qua cửa sổ, xa xa là mấy ngọn núi lớn, cao mấy ngàn trượng, dị sắc trên mặt Hàn Lập chợt loé lên, trong lòng tự nhủ thầm: *"Chẳng lẽ đối phương đưa mình tới động phủ?"*

Một lát sau, mắt thấy khi đến gần một ngọn núi lớn, thú xa đột nhiên bay lên, phương hướng biến đổi, vòng qua ngọn núi lớn mà bay về phía sau.

Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, nhưng sau một lúc thì thú xa thật sự xuất hiện phía sau núi, trước mắt là một toà thành nhỏ.

Diện tích thành này mặc dù không lớn, nhưng tường thành lại có bảy tám lớp. Hơn nữa tường thành từ trong ra ngoài, tầng này sao với tầng kia thì cao hơn, mà tường thành bên ngoài cũng đã cao hơn trăm trượng. Lớp thành bên trong cũng là lớp cao nhất, ước chừng gần ngàn trượng. Từ xa nhìn lại, thành này giống như một kim tự tháp.

Dưới Minh Thanh Linh Mục, Hàn Lập càng nhìn rõ hơn, mỗi lớp tường thành cách nhau hơn trăm trượng, trên tường thành có ngân sắc điêu tượng ngồi chồm hỗm.

Hình dáng chúng khác nhau, có hình thú, có hình người, lớn thì chừng hơn trăm trượng, nhỏ thì cao bảy tám trượng, bất động đờ đẫn, nhưng lại có một cỗ sát khí khó hiểu từ trên người nó truyền ra.

Trên đầu thành có một hàng thanh giáp giáp sĩ cầm giáo, chỉnh tề đứng thẳng, nhưng trên người lại không hề có một tia sinh mệnh ba động, tất cả đều là khôi lỗi hình người.

Bốn góc thành là bốn cây cột cao lớn, trong suốt sáng long lanh, vàng, lam, hồng, lục, cao vút xuyên vào mây, mặt ngoài thành thi thoảng hiện lên vô số phù văn lớn thiểm động, có vẻ vô cùng thần diệu, thật sự rất bắt mắt.

Ngay lúc Hàn Lập đang thầm giật mình thì thú xa đã trực tiếp bay đến trên không trung toà thành, sau khi xoay tròn thì hạ xuống trung tâm một điện quái dị, toàn bộ đều là màu bích lục.

Bước xuống thú xa, Hàn Lập theo tiềm thức nhìn lên đại điện, phía trên treo một tấm biển, viết rõ ràng ba chữ màu vàng to *"Thông Linh Điện"*.

Trong lòng Hàn Lập vừa động, nghĩ điến thông lih khôi lỗi của mình.

Chẳng lẽ điện này cùng thông linh khôi lỗi có quan hệ gì đó, hay chỉ thuần tuý là trùng hợp?

Đang thầm nói thì phía sau đột nhiên truyền đến tiếng cười ha ha của Thiên Cơ Tử:

"Mời đạo hữu vào, nơi này là trọng địa của Vạn Cổ Tộc chúng ta, cũng là nơi ta bàn chuyện quan trọng, bình thường rất ít tộc nhân có thể đi điện này."

"Đa tạ tiền bối đã coi trọng, vãn bối rất vinh hạnh."

Hàn Lập khom người trả lời.

Trước mặt vị Hợp Thể Kỳ đỉnh giai này, Hàn Lập không dám có chút nào bất kính, tránh việc mình tự tìm quả đắng. Khoé miệng Thiên Cơ Tử nhếch lên, mỉm cười, khoát tay chặn lại, sau đó liền bước vào trước.

Tại cửa điện đều là bạch bào vệ sĩ, vừa thấy lão già đi lại thì mặt không chút biểu tình, coi như không nhìn thấy.

Hàn Lập thấy vậy có chút kinh ngạc, không khỏi nhìn qua vài lần, trong mắt vừa động, giống như nhìn ra được điều gì.

"Xem ra Hàn đạo hữu cũng đã nhân ra, hai gã vệ sĩ này là hai thông linh khôi lỗi, hơn nữa còn là tồn tại thượng tộc cửu giai, có thể ngày đêm trông coi điện này. Ngoại trừ mấy lão gia hoả chúng ta và một số người đặc biệt có thể dẫn người tiến vào đại điện này, thì những người khác khi đến gần Thông Linh Điện, chúng sẽ không chút do dự mà công kích."

Lão già không quay đầu lại, khẽ cười nói.

"Thượng tộc cửu giai!"

Hàn Lập hít một ngụm lương khí, nhìn hai bạch bào khôi lỗi, thần sắc không khỏi có chút khẩn trương.

Đây chính là tương đương với Luyện Hư Kỳ đỉnh phong a, người tu tiên bình thường nếu mang theo hai khôi lỗi này, chẳng phải là có thể tung hoành dưới Hợp Thể Kỳ sao. Thủ vệ đặt ở đại điện này quả thật giống như thiên vật. Hàn Lập tấm tắc nhìn khôi lỗi, trong lòng rất hâm mộ. Nhưng lúc này Thiên Cơ Tử đã vào trong đại điện, hắn cũng chỉ có thể đi vào theo.

Đừng nhìn Thông Linh đại điện này bắt mắt, nhưng bên trong lại rất đơn giản, ngoại trừ một gian chủ điện thì cũng chỉ có hai gian thiên thính.

Mà trong chủ điện, ngoại trừ hơn mười cây cột sắt thì không có vật gì đáng chú ý.

Thiên Cơ Tử trực tiếp đi đến trung tâm đại điện, phân chủ khách ngồi xuống.

"Mời Hàn đạo hữu ngồi, bởi vì liên hệ trọng đại đến Nghiễm Hàn Lênh, cho nên ta đã đi mời hai vị trưởng lão khác đến. Hiện tại ở Vân Thành, Vạn Cổ Tộc tất cả đều do ba người chúng ta làm chủ."

Thiên Cơ Tử cười hắc hắc nói.

"Thì ra là thế! Xem ra Nghiễm Hàn Lênh này thật sự là vật có chút lai lịch."

Hàn Lập gật đầu nói.

Dọc đường đi, hắn cũng không thấy đối phương có hành động gì khác thường, nhưng lại đã thông tri cho người khác, không hổ là tồn tại Hợp Thể Kỳ đỉnh giai.

"Đạo hữu không phải là người Lôi Minh Đại Lục."

Ánh mắt Thiên Cơ Tử chợt loé, bỗng nhiên nói.

Hàn Lập đầu tiên là rùng mình, nhưng lập tức thả lỏng người, hơn nữa thản nhiên gật đầu.

"Không sai, Hàn mỗ đích thật đến từ đại lục khác. Như thế nào, ta nghĩ chuyện mượn truyền tống trận, Giáp đạo hữu có thể đã đề cập qua với tiền bối?"

"Giáp đại sư hiển nhiên đã đề cập qua việc này với lão phu, nhưng nếu đạo hữu là người của Lôi Minh Đại Lục thì tại sao không nhận ra Nghiễm Hàn Lệnh này, hơn nữa lại dễ dàng kích phát lệnh này như thế?"

Thiên Cơ Tử khẽ cười nói.

"Như thế nào, Nghiễm Hàn Lệnh này rất nổi danh sao? Tại hạ tại một số điển tịch dường như vẫn chưa thấy có ghi chép về việc này, mong rằng tiền bối giải thích một chút!"

Hàn Lập cười khổ một tiếng nói.

Hắn không để ý đến chuyện Giáp Thiên Mộc nói về mình cho Thiên Cơ Tử biết, vị khôi lỗi đại sư này nếu không đề cập chút nào về chuyện truyền tống trận thì ngược lại có chút kỳ quái.

"Trên điển tịch không có ghi lại, việc này cũng không có gì kỳ quái. Nghiễm Hàn Lệnh mặc dù danh tiếng không nhỏ, nhưng không phải ai cũng có thể sử dụng, nếu không có một tộc nào đó đứng ở phía sau ủng hộ, cho dù chiếm được Nghiễm Hàn Lệnh, muốn tiến vào Nghiễm Hàn Giới cũng là chuyện si tâm vọng tưởng. Huống hồ, những điển tịch bình thường bên ngoài hiển hiên sẽ không ghi lại. Bất quá nếu tu vi đạt tới cảnh giới thượng tộc thì cũng có vài người biết được."

Trong mắt lão già hiện lên một tia giảo hoạt, cười hì hì nói.

"Ít nhất là có một tộc ủng hộ, Nghiễm Hàn Giới này quả nhiên bất phàm, nếu không các tộc cũng không có khả năng phí sức như thế!"

Hàn Lập sờ sờ cằm, thử dò xét hỏi một câu.

"Đâu chỉ bất phàm, nếu thật sự có được vài thứ trong Nghiễm Hàn Giới thì thậm chí có thể ảnh hưởng đến thịnh suy của một tộc. Đương nhiên loại bảo vật này, cho dù có tiến vào Nghiễm Hàn Giới cũng khó có thể tìm được. Tác dụng lớn nhất của Nghiễm Hàn Giới chính là động nồng đậm của thiên địa linh khí gấp mười lần linh giới chúng ta, cộng thêm một số linh dược, linh quả, toàn bộ là bảo vật linh giới khó gặp."

Lão già nhìn Hàn Lập chằm chằm, tựa cười mà không cười nói.

"Có nơi linh khí nồng đậm như vậy sao?"

Hàn Lập nghe nói như vậy, trên mặt hiện lên vẻ khó tin.

"Hắc hắc, đạo hữu tưởng rằng Nghiễm Hàn Giới là nơi nào, khe không gian hay là một tiểu thế giuois khác nằm gần linh giới sao?"

Thiên Cơ Tử vuốt râu, cười hắc hắc.

"Xin tiền bối chỉ giáo...!"

Hàn Lập cung kính nói.

"Mặc dù chúng ta không thật sự tin điều này, nhưng có bảy tám phần nắm chắc Nghiễm Hàn Giới là không gian tàn phá gần chân tiên giới!"

Vẻ tươi cười trên mặt lão thu lại, trầm ngâm một hồi lâu, mới chậm rãi nói ra từng chữ.

"Chân tiên giới!"

Cho dù là tâm cảnh trầm ổn như Hàn Lập, vừa nghe nói thế thì cũng thất thanh la lên.

"Không sai, có lẽ là một không gian chân tiên giới bị vứt đi, trước kia có người tiến vào không gian này, từ đi qua động phủ giống như của tiên nhân, thậm chí còn có vài di hài. Nhưng lại không gặp được tiên nhân còn sống."

Thần sắc của Thiên Cơ Tử trở nên lạnh nhạt. Mà Hàn Lập ngồi trên ghế, nhất thời kinh ngạc.

"Đạo hữu không cần giật mình, chúng ta hiện tại vẫn chưa phán đoán chính xác. Hơn nữa động phủ trong Nghiễm Hàn Giới tuy có di hài, nhưng vẫn không lưu lại bảo vật hoặc công pháp nào cả. Phải nói rằng, không phải cứ tuỳ tiện đi vào là có thể tìm được bảo vật nghịch thiên, cho dù là linh dược, linh quả thì cũng nằm ở nơi bí ẩn nhất, phải đi tìm một chút mới có được."

Lão già lại quỷ dị cười.

P/S: Cảm ơn sự giúp đỡ của Vận Ngữ Giả codon.trai đã cùng mình hoàn thành việc sao chép truyện PNTTT. PNTTT đến đây đã bắt kịp các web truyện khác. Một lần nữa xin cảm ơn bạn rất nhiều

------oOo------

Chương 1588: Yêu Cầu

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tóm lại, ngay cả khi Nghiễm Hàn Giới bảo vật trân quý rất nhiều nhưng cũng phải xem ngươi có cơ duyên hay không nữa."

Ngoài đại điện truyền đến một thanh âm, lập tức một đạo bạch hồng từ cửa điện bắn nhanh đến. Sau khi quang mang thu lại, hiện ra một trung niên mặc áo bào, hai mắt dài nhỏ, mặt trắng mũi ưng.

"Mã trưởng lão đến thật nhanh, ta còn tưởng Hoàng hiền đệ mới là người tới trước chứ."

Thiên Cơ Tử vừa thấy trung niên nhân lập tức ung dung nói.

Hàn Lập vừa nhìn đối phương liền khẳng định đây là một trưởng lão Hợp Thể Kỳ khách của Vạn Cổ Tộc, liền vội vàng đứng dậy chào.

"Hoàng trưởng lão gần đây đang luyện chế một lô đan dược, cho dù nhận được tin sớm hơn ta thì chỉ sợ cũng đến chậm một lát. Vị đạo hữu này chính là ngoại tộc nhân kích phát Nghiễm Hàn Lệnh mà Thiên trưởng lão nói sao?"

Trung niên họ Mã đảo mắt qua người Hàn Lập, trong miệng thản nhiên hỏi một câu.

"Không sai, đúng là vãn bối!"

Hàn Lập chỉ còn có thể thừa nhận nói.

"Ừm, thượng tộc ngũ giai, tu vị đạo hữu cũng không tệ, so với tồn tại cùng cấp thì tựa hồ thâm hậu hơn gấp đôi, chỉ sợ tồn tại thất giai cũng bại trong tay đạo hữu."

Vị trưởng lão này liếc mắt một cái đã nhìn ra tu vi của Hàn Lập sau cạn thế nào.

"Công pháp của vãn bối có chút đặc thù, trên phương diện pháp lực đích xác có chút tiện nghi."

Hàn Lập thất kinh, nhưng mặt ngoài lại có vẻ vô cùng khiêm tốn.

"Há chi chiếm một chút tiện nghi, nếu khi đối thủ cùng ngươi tranh đấu, khi dễ pháp lực ngươi thấp thì sợ rằng cũng không cẩn thận sẽ bị lợi dụng điểm này phản chế lại. Di, thần niệm của người dường nhưng cũng phải thượng tộc bình thường có thể có được."

Mã trưởng lão cũng không biết dùng bí thuật gì, kim hà trên mặt chợt lóe thì lại khẽ phát ra một tiếng *"Di"*, ngay cả thần niệm cường đại của Hàn Lập cũng nhìn ra bảy tám phần. Hàn Lập nghe vậy, trong lòng cũng không có cách nào bảo trì ổn định, sắc mặt không khỏi biến đổi.

"Được rồi, Mã trưởng lão có bí thuật Quan Thần đệ nhất bổn tộc, nếu đã nói như thế thì khẳng định không sai. Bất quá chuyện này cũng không có gì ngạc nhiên. Hàn đạo hữu từng bằng vào thực lực của bản thân cứu Giáp đại sư, trong nháy mắt giết chết mấy tên cùng cấp, như thế nào lại có thể so sánh với thượng tộc bình thường."

Lão già béo không chút kỳ quái nói.

"Ồ, thì ra là thế, là Mã mỗ có chút múa rìu qua cửa Lỗ Ban. Mời đạo hữu ngồi!"

Trung niên nhân nghe vậy liền cười ha ha, tiếp theo ngồi cạnh Thiên Cơ Tử. Vẻ mặt kinh ngạc trên mặt Hàn Lập rốt cục cũng biến mất, cười khổ một tiếng lại ngồi xuống.

"Mới vừa rồi từ xa ta nghe được các người đàm luận về chuyện Nghiễm Hàn Giới. Nghe nói Hàn đạo hữu không hiểu nhiều về Nghiễm Hàn Giới. Thiên huynh, ngươi cần gì phải nói vòng vo, cứ trực tiếp đem lợi hại lớn nhất trong đói nói ra đi."

Sau khi Mã trưởng lão ngồi xuống, liền hướng Thiên Cơ Tử nói, giọng điệu dường như có chút bất mãn.

"Nguyên bổn ta định lập tức nói cho Hàn đạo hữu nhưng không phải Mã đạo hữu đã đến cắt ngang sao!"

Thiên Cơ Tử nghe vậy liền khoanh tay trước ngực, trên mặt lộ ra một tia buồn bực.

"Ha ha, nói như vậy thì vừa rồi Mã mỗ đã có chút đường đột."

Trung niên nhân nghe xong thì cười ha ha.

"Nếu Mã huynh không ngại thi ngươi tự mình giảng giải cho Hàn đạo hữu một chút đi. Dù sao năm đó ngươi còn tự mình tiến vào Nghiễm Hàn Giới một lần, so với lão phu thì nói còn tốt hơn nhiều."

Con ngươi Thiên Cơ Tử vừa chuyển động một vòng, bỗng nhiên nhếch miệng nói.

"Cũng được, năm đó khi ta tiến vào Nghiễm Hàn Giới, co duyên rất tệ, vẫn chưa tìm được nghịch thiên bảo vật hay linh thảo gì. Mà các tộc coi trọng Nghiễm Hàn Giới bất quá là vì nhìn trúng linh khí kinh người bên trong, muốn cho vô số tộc nhân đến bình tu. Nếu tộc nhân đã lâu chưa có đột phá, thì có thể mượn linh khí ở đó để đột phá. Năm đó nếu ta không đi một chuyến thì có lẽ không có tu vi như bây giờ."

Trung niên nhân lắc đầu nói, thần sắc có chút quái dị.

"Mượn linh khí bên trong để đột phá bình cảnh!"

Hàn Lập nghe vậy, có chút ngoài ý muốn nói ra.

"Không sai, về phần các loại linh vật trong Nghiễm Hàn Giới thì có thể lấy được hay không thì phải dựa vào tạo hóa của ngươi. Năm đó ta chỉ lấy được một số linh dược rất bình thường, cơ hồ là hai bàn tay trắng. Nhưng thật ra ta cũng nghe nói những người khác, có người chiếm được một số tài liệu luyện khí cực kỳ hiếm có,

dùng chúng luyện chế ra thông linh chi bảo."

Mã trưởng lão thở dài một hơi, tựa hồ có chút nuối tiếc.

"Ha ha, ngươi hẳn phải thấy vui chứ, năm đó ngươi có thể được tộc phái đi vào Nghiễm Hàn Giới, cũng không biết đã diệt sát bao nhiêu đồng đạo, ít nhất lão phu cũng chưa từng có cơ duyên đi vào."

Lão béo nhìn trung niên nhân một cái, không chút tức giận nói.

"Mã mỗ nếu có thể là kỳ tài ngút trời như Thiên huynh, thánh tộc bình tu chỉ hơn ngàn năm liền đột phá, hiển nhiên không cần tiến vào Nghiễm Hàn Giới. Ngươi hẳn cũng biết rõ, Nghiễm Hàn Giới cũng không phải là nơi tốt lành gì."

Mã trưởng lão thản nhiên nói một câu.

"Điều này cũng đúng, Lôi Minh Đại Lục mỗi lần Nghiễm Hàn Lệnh xuất thế thì chừng mấy trăm cái, mà mỗi một khối có thể mang bao nhiêu người tiến vào trong thì còn phải xem năng lực bố trí trận pháp. Thiên Vân tộc chúng ta đều là do bổn tộc phụ trách, nhưng khả năng tối đa của một lệnh bài cũng chỉ mang được mười mấy người tiến vào trong đó mà thôi. Nhưng nghe nói vài chủng tộc đặc biệt am hiểu truyền tống trận, có thể khiến cho một khối lệnh bài mang được hơn ba mươi người tiến vào trong. Đáng tiếc, chúng ta không có cách bố trí trận pháp của bọn họ, nếu không thì sẽ có thể cho nhiều người tiến vào Nghiễm Hàn Giới rồi. Mỗi một lần tiến vào Nghiễm Hàn Giới đều làm cho Nghiễm Hàn Giới vô cùng hỗn loạn."

Lão béo nhướng mày nói.

"Quan trọng nhất là vị trí truyền tống trận đều là tùy cơ duyên. Vạn nhất truyền đến khu vực của chủng tộc đối địch thì một hồi đại chiến là điều không thể tránh được. Ai cũng biết ở bên trong đột phá bình cảnh, ít nhất có thể làm tăng tỷ lệ đột phá bình cảnh lên ba lần. Hiển nhiên sẽ làm xuất hiện nhiều tồn tại cao giai của tộc đối địch."

Mã Trường Xuân phảng phất giải thich cho Hàn Lập, lại phảng phất như tự lầm bầm. Hàn Lập nghe xong, ánh mắt không khỏi chớp động vài lần.

"Không chỉ như thế, chuyện giết người đoạt bảo cũng là chuyện bình thường. Nhưng nguy hiểm nhất trong Nghiễm Hàn Giới không phải là điều đó, mà chính là bản thân Nghiễm Hàn Giới. trong Nghiễm Hàn Giới mặc dù chưa có ai nhìn thấy tiên nhân chân chính, nhưng bên trong lại có những cổ thú thực lực cường đại đến khó tin, mỗi một con đều khiến những người đi vào rất khó chống lại. Nếu gặp phải cổ thú có tính tình dễ chịu thì tốt nhất là độn ra thật xa, như vậy an toàn hơn. Nhưng nếu gặp phải mãnh thú thì chỉ có thể xem vào thiên ý mà thôi. Hơn nữa, trong Nghiễm Hàn Giới còn lưu lại nhiều cấm chế đáng sợ, nếu dính phải thì chỉ sợ cũng hết đường sống. Cho nên số người đi ra khỏi nơi đó thường không tới một nửa."

Thiên Cơ Tử bổ sung thêm. Thần sắc Hàn Lập không tự chủ âm trầm xuống, sau một lúc lâu mới mở miệng hỏi một câu:

"Xin hỏi hai vị tiền bối. Nghiễm Hàn Giới và Nghiễm Hàn Lệnh xuất hiện như thế nào?"

"Câu hỏi này quả là làm khó hai người chúng ta. Nghiễm Hàn Giới cụ thể xuất hiện thế nào thì không rõ lắm, nhưng đã có từ thời viễn cổ. Nghe nói lúc ấy các tộc vì tham gia vào một trận đại chiến mà dùng tới Huyền Thiên Chi Bảo, kết quả là dưới uy lực của kiện Huyền Thiên Chi Bảo đó, trong lúc vô tình phá nát hư không, đả thông lối đi đến giới này. Về phần Nghiễm Hàn Lệnh xuất hiện như thế nào thì thật sự không rõ lắm. Phảng phất mỗi khi Nghiễm Hàn Giới xuất hiện thì Nghiễm Hàn Lệnh cũng xuất thế theo. Lúc đầu Nghiễm Hàn Lệnh cỡ hơn một ngàn cái, nhưng nhiều năm trôi qua như vậy, lệnh bài này cũng đã bị hủy diệt hơn phân nửa, chỉ còn lại bấy nhiêu thôi."

Lão già béo chậm rãi nói.

"Phương pháp ra vào Nghiễm Hàn Giới cũng rất kỳ lạ, phải có lệnh bài này đi kèm với truyền tống, nhưng khi trở ra thì phải để lệnh bài này ở lại Nghiễm Hàn Giới mới có thể rời đi. Mà vạn năm

qua, loại lệnh bài này xuất hiện quỷ dị ở khắp nơi Lôi Minh Đại Lục. Hơn nữa lệnh bài này không thể truyền tống tồn tại thánh tộc được, các trưởng lão trong tộc đều không thể tiến vào Nghiễm Hàn Giới. Mà lão phu cũng muốn biết, lệnh bài này trong tay Hàn đạo hữu là như thế nào mà có được."

Trong mắt Mã trưởng lão chợt lóe tinh quang, nhìn chằm chằm Hàn Lập hỏi, thanh âm không chút tình cảm. Hàn Lập thầm giật mình, nhưng lại bình tĩnh trả lời:

"Nói đến Nghiễm Hàn Lênh này, cũng là tịa hạ có được từ tay một đạo hữu vô danh của quý tộc. Lúc ấy mấy người chúng ta bị bao vây bởi Giác Xi Tộc, vị đạo hữu này đã đem ba ngọc hạp chia cho ba người chúng ta, bảo chúng ta mang nó trốn ra khỏi vòng vây, nói là đem nó mang cho bất kỳ tộc nào trong Thiên Vân mười ba tộc, nếu thật sự không có hy vọng phá vây thì phải hủy ngọc hạp. Lúc trước nhất thời tò mò, mở hộp ra xem thử, không nghĩ tới lại kích phát lệnh bài này."

"Nói như vậy khối lệnh bài này thật sự là của một tộc nhân phụ trách ở Lục Quang Thành."

Thiên Cơ Tử không chút giật mình, ngược lại thản nhiên gật đầu, phảng phất hắn đã dự đoán được trước.

Hàn Lập thấy vậy, âm thầm rùng mình, nhưng lúc này trung niên nhân bên cạnh lại âm trầm nói:

"Gần đân Vân thành vẫn không thu được tin tức của những Nghiễm Hàn Lệnh khác, nói như vậy là còn vài khối đã rơi vào tay của Giác Xi Tộc, những người khác đều không thể phá vây thành công rồi!"

"Có lẽ là thế, nghe nói là hai gã thánh tộc dẫn đầu, lại mang theo chiến chu. Hàn đạo hữu có thể mang lệnh bài chạy thoát đã là cực kỳ may mắn rồi."

Thiên Cơ Tử nhẹ thở ra một hơi nói.

"Nói là vậy, nhưng cũng có chút phiền phức, trong tay mười ba tộc

chúng ta hiện tại tổng cộng cũng chỉ có mười bảy, mười tám cái, số lượng quá ít. Như thế thì số lượng của Giác Xi Tộc tiến vào Nghiễm Hàn Giới lại tăng thêm không ít."

Thần sắc Mã trưởng lão khẽ biến nói.

"Cũng không có cách nào khác, hiện tại có thể Nghiễm Hàn Lệnh đã được tìm thấy hết rồi. Lúc trước bẩm báo lại có năm khối lệnh bài, ta còn tưởng đây là cơ hội của bổn tộc, nhưng không nghĩ tới Giác Xi Tộc lại đột nhiên công kích, không thể kịp thời đưa đi nên mới như thế này."

Hai mắt Thiên Cơ Tử nhắm lại, trầm ngâm, nhưng lại khẽ cảm thán.

"Nếu việc đã đến nước này thì nhiều lời cũng vô ích. Hàn đạo hữu, hiện tại Nghiễm Hàn Lệnh đã mở ra, sợ rằng đạo hữu sẽ phải đi cùng người của Vạn Cổ Tộc chúng ta đi một chuyến."

Mã trưởng lão gật đầu, nhưng đột nhiên hướng Hàn Lập thản nhiên nói một câu, giọng điệu không thể từ chối được!

------oOo------

Chương 1589: Trao đổi cùng hậu thủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nếu tiền bối đã nói như thế thì vãn bối còn có thể cự tuyệt đường sống sao!"

Hàn Lập lạnh nhạt nói.

"Ha ha, Hàn đạo hữu cần gì uể oải như thế. Mặc dù trong Nghiễm Hàn Giới có chút nguy hiểm, nhưng lại là chuyện tốt. Người nào có có duyên này hơn phân nửa là rất hâm mộ."

Thiên Cơ Tử vừa cười vừa nói.

"Hâm mộ! Tu vi vãn bối hiện chưa tới bình tu, tiến vào trong cũng không có thu hoạch gì quá lớn. Ngược lại tỷ lệ chết là gần một nửa, thật sự là giống như mạo hiểm tính mạng. Nếu có thể thì vãn bối quyết không tiến vào trong."

Hàn Lập lắc đầu, lộ ra vẻ vô cùng buồn bực. Nghe Hàn Lập nói vậy, Thiên Cơ Tử và Mã trưởng lão không khỏi nhìn nhau, tựa hồ hội ý.

"Nghiễm Hàn Lệnh một khi bị kích phát, thì cũng chỉ có người kích phát mới có thể mang người khác tiến vào Nghiễm Hàn Giới. Điều này có liên quan đến tồn vong hưng suy của mười ba tộc chúng ta, đích xác đạo hữu không thể cự tuyệt. Nguyên bổn đạo hữu có thể mang lệnh bài đến đây, Vạn Cổ Tộc chúng ta hẳn sẽ trọng tạ, nhưng nếu đạo hữu không muốn tiến vào Nghiễm Hàn Giới, hiện tại mạo hiểm tiến vào thì coi như hi sinh không nhỏ. Như vậy đi, đạo hữu có yêu cầu gì cứ nói với ta, nếu được thì ta sẽ tân lực thoả mãn."

Thiên Cơ Tử hướng Hàn Lập chậm rãi nói.

Hàn Lập nghe vậy, âm thầm giật mình, nhưng tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, không chần chờ nói:

"Yêu cầu của vãn bối nghĩ rằng tiền bối cũng có thể đáp ứng vài phần. Tại hạ muốn sau khi xong chuyện tại Nghiễm Hàn Giới có thể mượn truyền tống trận dùng một lát."

"Mượn truyền tống trận? Nếu chỉ cho ngươi sử dụng một lần thì hẳn là có. Bất quá khi truyền tống phải tiêu hao rất nhiều cực phẩm linh thạch, ngươi phải tự mình gánh chịu lấy. Mấy tộc chúng ta không thể giúp ngươi được. Hơn nữa truyền tống trận này không phải một tộc chúng ta có thể làm chủ, phải thương lượng với mấy tộc khác. Có lẽ mấy tộc kia sẽ có điều kiện nào đó, đồng dạng ngươi muốn đáp ứng. Đạo hữu nghĩ thế nào?"

Thiên Cơ Tử không lộ ra vẻ kỳ quái, thản nhiên nói.

"Nếu có thể sử dụng truyền tống trận, việc tiêu hao khi truyền tống tại hạ sẽ tự chịu. Về phần những điều kiện khác, chỉ cần không phải việc vãn bối không thể hoàn thành, vãn bối sẽ đáp ứng."

Hàn Lập mừng rỡ nói.

"Hắc hắc, Hàn đạo hữu không nên đáp ứng nhanh vậy. Khoả đại lục tiêu hao rất nhiêu cực phẩm linh thạch, đủ để làm một gã thánh tộc khuynh gia bại sản. Hàn đạo hữu có lẽ giàu có nhưng muốn chỉ dùng cho truyền tống trận thì e rằng vẫn chưa đủ. Mà lấy tu vi của đạo hữu, cho dù vĩnh viễn ở lại trong Vạn Cổ Tộc chúng ta thì chắc chắn sẽ được trọng dụng, cần gì đến đại lục khác. Đạo hữu không bằng nhân cơ hội này đổi lấy một điều kiện khác, ví dụ như linh đan diệu dược thì chẳng phải tốt hơn nhiều sao."

Ánh mắt của Mã trưởng lão chợt loé, đề nghị nói.

Hàn Lập ngẩn ra, nhưng trầm ngâm một lát liền cuống quýt lắc đầu:

"Đa tạ ý tốt của tiền bối, bất quá lòng vãn bối đã quyết!"

Thấy Hàn Lập từ chối đề nghị của mình, trung niên nhân vẫn chưa tức giận, chỉ thản nhiên gật đầu, không nói thêm gì.

"Đúng rồi, hai vị tiền bối! Tại hạ còn không biết Nghiễm Hàn Giới mở ra lúc nào. Vãn bối cần biết để chuẩn bị một chút."

Hàn Lập sờ sờ mũi, mở miệng một câu.

"Ngày mở ra chính xác thì chúng ta không rõ lắm, nhưng dựa theo kinh nghiệm thì chậm nhất là mấy năm sau, lâu là trăm năm."

Thiên Cở Tử mỉm cười trả lời.

"Lâu là trăm năm!"

Hàn Lập vừa nghe, nhất thời chấn kinh.

"Đối với người tu luyện mà nói thì trăm năm cũng chỉ là một cái chớp mắt, Hàn đạo hữu không nên kinh ngạc như thế!"

Trung niên nhân nhíu mày.

"Không có gì, chỉ là hơi nằm ngoài dự đoán của tại hạ mà thôi."

Hàn Lập cười khổ một tiếng.

"Ban đầu đạo hữu ở trong khách sạn, nhưng hiện tại nơi đó đã bị phong bế. Mà trong khoảng thời gian ngắn, đạo hữu cũng không thể rời khỏi Vân Thành, như vậy nếu đạo hữu không ngại thì nên đến Bát Vân Sơn. Ta sẽ gọi người an bài miễn phí cho một động phủ, để Hàn đạo hữu an tâm tu luyện, vừa chờ Nghiễm Hàn Giới mở ra."

Thiên Cơ Tử đột nhiên nói.

Hàn Lập nghe vậy, có chút ngoài ý muốn, nhưng sau khi tự định giá thì cũng gật đầu đáp ứng.

Thời gian tiếp theo, Thiên Cơ Tử và Mã trưởng lão tuỳ ý hỏi một số vấn đề về xuất thân của Hàn Lập, nhưng đều bị hắn hàm hồ nói sơ qua.

Mà hai người Thiên Cơ Tử tựa hồ cũng không thèm để ý, thấy Hàn Lập không muốn nói nhiều thì cũng không hỏi gì thêm.

Sau cùng, vị trưởng lão thứ ba của Vạn Cổ Tộc, một gã đại hán râu quai nón, thân hình cao lớn rốt cục cũng chạy tới Thông Linh Điện.

Bất quá vị đại hán này chỉ đánh giá Hàn Lập vài lần, trong miệng nói ra một từ *"Tốt"* thì liền nói với Thiên Cơ Tử và Mã trưởng lão một câu:

"Còn một lô đan dược chưa luyện thành."

Sau đó liền vội vã bay đi.

Thấy cảnh này, hai người Thiên Cơ Tử chỉ có thể bất đắc dĩ cười. Bọn họ tựa hồ đối với biểu hiện của đại hán này đã sớm quen thuộc. Tiếp theo, Hàn Lập nhận lấy một tấm Vạn Lý Phù từ Mã trưởng lão, sau đó đứng dậy cáo từ. Mà lúc gần đi, Thiên Cơ Tử lại nói ba ngày sau sẽ thương lượng với mấy tộc khác về chuyện truyền tống trận, đồng thời cũng chuẩn bị tốt động phủ, đến lúc đó Hàn Lập cứ trực tiếp đến Bát Vân Sơn.

Hàn Lập nghe vậy, hiển nhiên miệng đầy cảm tạ, sau đó đi ra đại điện, ngồi thú xa bay khỏi toà thành của Vạn Cổ Tộc. Mà lúc này, Thiên Cơ Tử và trung niên nhân vẫn ngồi lại trong đại điện, đang tự định giá gì đó.

"Ngươi thấy thế nào? Người này có thể là gian tế của Giác Xi Tộc phái tới hay không?"

Thiên Cơ Tử hỏi.

"Gian tế thì hiển nhiên không phải. Dùng một khối Nghiễm Hàn Lệnh để tiến vào Vạn Cổ Tộc chúng ta thì cũng không khỏi gây sự chú ý quá lớn. Càng huống chi người này từ cứu Giáp đại sư, lại

giết mấy tên Giác Xi Tộc cùng cấp. Nếu thật sự chỉ vì trà trộn vào đây thì cái giá phải trả căn bản không bù đắt được cái mất. Hơn nữa cho dù đảm nhiệm chức vụ khách khanh trong bổn tộc, cũng không biết được cơ mật gì. Tốn cái giá lớn như vậy thì thật là quá đáng."

Trung niên nhân không chút do dự lắc đầu.

"Ta cũng nghĩ như vậy, nếu thế thì chúng ta cũng không cần dùng sưu hồn thuật để dò xét căn nguyên của hắn. Nếu không vạn nhất người này bởi vì vậy mà mang lòng oán hận thì có chút phiền toái."

Thiên Cơ Tử gật đầu đông ý nói.

"Hơn nữa chiến lực người này mạnh như thế, cơ hồ không dưới Luyện Hư Hậu Kỳ đỉnh phong, nếu thật sự có thể đảm nhiệm chức vụ khách khanh trong tộc thì sẽ hữu dụng với bổn tộc."

Trung niên nhân nói.

"Nhưng người này chỉ nghĩ đến việc sử dụng truyền tống trận ra khỏi Lôi Minh Đại Lục."

Thiên Cơ Tử nhíu mày nói.

"Hắc hắc, truyền tống trận tiêu hao rất nhiều linh thạch, chờ khi thật sự có đủ số lượng thì cũng không biết là chuyện của bao nhiêu năm sau. Trong lúc đó chúng ta chỉ cần tốt chút công phu, đem hắn lưu lại cũng không phải là chuyện quá khó. Đương nhiên nếu hắn thật sự muốn rời đi thì chúng ta cũng không cần làm kẻ ác, cứ thả hắn đi cũng được. Tồn tại Luyện Hư đỉnh giai, có thêm một người hay mất đi một người thì cũng không bao nhiêu. Nếu vì hắn mà huỷ đi danh tiếng thì không đáng."

Thiên Cơ Tử thần sắc không đổi, cuối cùng cũng nói ra quyết định.

"Nếu Thiên Cơ Tử đạo hữu đã quyết định thì Mã mỗ cũng không có ý kiến."

Trung niên nhân suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng đồng ý.

"Được rồi, tiếp theo nói về tin của Giác Xi Tộc đi! Lần này động tĩnh của Giác Xi Tộc quá lớn, tựa hồ xa hơn mấy lần trước, cái khác không nói, chỉ riêng tồn tại thánh tộc cũng đã..."

Thiên Cơ Tử chuyển đề tài, cùng trung niên nhân bàn về chuyện xâm lấn của Giác Xi Tộc.

Bên kia, Hàn Lập cưỡi thú xa vẫn chưa rời quá xa Bát Vân Sơn, tuỳ tiện tìm một ngã tư đường, xuống xe, tìm một khách sạn khác ở lại. Khách san này thoạt nhìn bình thường, giống với kiến trúc của nhân tộc.

Hàn Lập nhận phòng, sau khi bày phòng hộ pháp trân thì lập tức ngồi xếp bằng trên giường, bắt đầu chậm rãi đánh giá cuộc trò chuyện của đám người Thiên Cơ Tử, xem có gì không ổn không. Thần sắc bất định một hồi lâu, cuối cùng cũng thở dài một hơi, vẻ mặt rốt cục cũng thả lỏng.

Xem biểu hiện của đối phương thì tựa hồ cũng không định gây bất lợi với mình. Phiền toái duy nhất là nguy hiểm tại Nghiễm Hàn Giới.

Bất quá nếu các tộc tiến vào trong không có tồn tại ngoài Hợp Thể Kỳ thì cũng không có gì e ngại. Chỉ cần hắn không nổi lòng tham, không xông xáo khắp nơi tìm bảo vật, linh dược gì đó, mà tìm một nơi bí ẩn trốn thì hẳn không phải lo đến tính mạng.

Đây cũng là khi hắn tại thông linh điện, đã nghĩ thông suốt nên mới có thể không chút do dự đáp ứng bọn người Thiên Cơ Tử. Bất quá, ngày Nghiễm Hàn Giới mở ra có thể kéo dài lâu như vậy, thật sự là nằm ngoài ý muốn của hắn.

Nếu thật sự trăm năm sau mới mở ra, thời gian dài này hắn có thể mượn lực của linh đan, có cơ hội tu luyện đến Luyện Hư Sơ Kỳ đỉnh phong, sau đó mượn linh khí kinh người ở Nghiễm hàn Giới, đột phá đến cảnh giới Trung Kỳ.

Đây cũng là do hắn có bình thần bí, có thể luyện chế ra Đằng Long Đan cực kỳ trân quý. Nếu không tu sĩ bình thường mà muốn tu luyện đến Sơ Kỳ đỉnh phong trong vòng trăm năm, đây chỉ là chuyện mơ tưởng.

Tới cảnh giới Luyện Hư Kỳ, muốn tu vi tiến thêm một bước, linh lực tụ tập phải rất nhiều, cảnh giới Hoá Thần Kỳ còn xa mới sánh bằng được. Càng không nói đến Hàn Lập lựa chọn pháp thể song tu, gian khổ càng xa những công pháp khác.

Hàn Lập thầm nghĩ như vậy, nhưng đột nhiên thần sắc vừa động, lật tay lại, trong tay hiện ra một vật màu trắng, mặt ngoài bị dán hồng sắc phù toản. Đúng là ngọc hạp chứ Nghiễm Hàn Lệnh kia.

Hàn Lập hiểu xơ, mình lấy vật này khẳng định là có thể đổi lấy một chỗ tốt nữa từ đám người Thiên Cơ Tử. Ít nhất một thông linh khôi lỗi là không thành vấn đề. Nhưng khi hắn vào đại điện, không đề cập đến chuyện này vì hắn cẩn thận.

Mặc kệ khối Nghiễm Hàn Lệnh này có tác dụng gì khi tiến vào Nghiễm Hàn Giới hay không, thì hắn cũng không muốn lấy ra một lần hai cái, muốn chừa lại một hậu thủ.

------oOo------

Chương 1590: Tứ tộc đấu giá

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi bình tĩnh nghĩ kế, bạch quang trên tay Hàn Lập chợt loé, ngọc hạp liền biết mất không thấy. Truyện *"Phàm Nhân Tu Tiên*

Tiếp theo, hắn ngồi trên giường nhập định.

Liên tiếp ba ngày, Hàn Lập vẫn không rời khỏi nơi ở mới. Nhưng đến ngày thứ tư thì kim quang trên người hắn chợt loé, đột nhiên thần sắc vừa động, mở hai mắt ra.

Tay vừa lật, một khối vạn lý phù mà Thiên Cơ Tử đưa đã xuất hiện trong tay.

Bề mặt phù xuất hiện sương mù, sau đso hiện ra một loạt chữ nhỏ.

Sau khi xem xong, thần sắc Hàn Lập không đổi, lúc này thu lại vạn lý phù liền đi ra khỏi phòng.

Nửa ngày sau, hắn đã ở trong một động phủ tại Bát Vân Sơn, sau khi đánh giá xung quanh thì hắn lộ ra vẻ hài lòng.

Động phủ này linh kính không hề dưới Vân Hà Sơn, hơn nữa trong động phủ vô luận là đan phòng, luyện khí thất hay dược viên đều đầy đủ tiện nghi, thậm chí dược viên đang trồng vô số linh dược phổ thông.

Hắn cực kỳ hài lòng đối với nơi này.

Bất quá, Hàn Lập vẫn không vội bắt đầu tu luyện mà dùng thần niệm đảo qua khắp nơi một lần, sau đó bày ra mười mấy loại cấm chế lớn nhỏ trong và ngoài động phủ.

Kể từ đó, cho dù là Hợp Thể Kỳ cũng không thể trong thời gian *ngắn mà xâm nhập vào nơi này.*

Tiếp theo, hắn lấy ra một số linh dược của mình đi đến động phủ, bắt đầu đóng cửa luyện đan.

Hắn chuẩn bị trước tiên luyện chế một số lượng lớn Đằng Long Đan nhất định, phần lớn là để dùng, một phần nhỏ sẽ đem ra phường thị đổi lấy một số cực phẩm linh thạch.

Không chỉ riêng thông linh khôi lỗi, chỉ riêng việc truyền tống đã cần số lượng cực phẩm linh thạch kinh người. Nếu chỉ mang linh dược đi bán thì cho dù vạn niên linh dược cũng không đổi được đủ số lượng cần thiết, hơn nữa nếu bán nhiều sẽ gây ra sự chú ý.

Nói như thế, thì hắn dùng Đằng Long Đan đổi trực tiếp sẽ lợi hơn.

Tin tưởng lấy sự cường đại của đan dược này, đủ để thượng tộc tại Vân thành xuất ra cái giá kinh người.

Đương nhiên hắn sẽ không bán nhiều, hơn nẫ sẽ cẩn thận che dấu thân phận của mình. Tin tưởng chỉ cần bán hai ba lần sẽ không để thánh tộc chú ý. Nếu như vẫn không đủ thì hắn sẽ mang Kim Lôi Trúc ra bán.

Lấy trình độ quý hiếm của Kim Lôi Trúc, tin rằng chỉ cần bán ra một gốc sẽ dư đủ.

Hàn Lập một bên bắt đầu luyện đan, một bên tự định giá các cách thu thập cực phẩm linh thạch.

Thiên Cơ Tử sợ rằng nằm mơ cũng không nghĩ ra, trong mắt hắn Hàn Lập trong một khoảng thời gian ngắn không thể hoàn thành chuyện này. Nhưng đối với Hàn Lập chỉ là chút phiền toái mà thôi.

Bất quá lúc Thiên Cơ Tử an bài chỗ này cho Hàn Lập, cũng thuận tiện báo cho hắn rằng đã được sự đồng ý của các tộc khác về truyền tống trận.

Về phần điều kiện ngặt thì cũng không tính là ngặt ngèo!

Phần lớn đều bảo hắn trả lệ phí, chỉ có Thạch Kiến Tộc là có chút phiền phức, dĩ nhiên bảo sau khi tiến vào Nghiễm Hàn Giới, giúp bọn họ tìm một loại tài liệu luyên khí chỉ có ở Nghiễm Hàn Giới.

Bọn họ có bản đồ, trên đó có ghi rõ nơi chốn và chú thích.

Sau khi hắn tiến vào Nghiễm Hàn Giới, chỉ cần đi một chuyến này là được.

Điều kiện này nói chung là có chút nguy hiểm, nhưng loại tài liệu này đối với Thạch Kiến Tộc dường như rất quan trọng, cho nên bọn họ chỉ nói ra điều kiện này, bộ dáng không thể cò kè mặc cả.

Cho nên Hàn Lập sau khi tự định giá thì cũng đáp ứng. Nếu chỉ đi một chuyến thì có chút nguy hiểm ấy hắn vẫn dám làm.

Nói như vậy, cho dù Hàn Lập đạt thành hiệp nghị với Thiên Vân chư tộc, chỉ cần chuyện ở Nghiễm Hàn Giới kết thúc, hắn có thể sử dụng truyền tống trận một lần.

Hàn Lập đứng ngẩn ngơ trong động phủ, cứ thế một năm trôi qua.

Trong lúc ở đây, hắn một bên trồng linh dược luyện chế đan dược, một bên bắt đầu dùng Đằng Long Đan, không ngừng tu luyện Phạm Thánh Chân Ma Công.

Mặc dù khoảng thời gian này không quá dài nhưng khi tu luyện, pháp tướng Phạm Thánh Chân Ma Công càng ngày càng ngưng tụ. Có thể thấy được hiệu lực kinh người của Đằng Long Đan.

Bất quá có chút kỳ quái, Tinh tộc nữ tử Tiêm Tiêm kia vì sao vẫn không dùng vạn lý phù liên hệ với hắn.

Phảng phất như đã hoàn toàn quên hắn.

Hàn Lập có chút kỳ quái, nhưng cũng không chủ động đi tìm nữ tử này.

Một ngày kia, Hàn Lập rốt cũng cũng ra khỏi động phủ, sau khi đảo qua xung quanh một vòng liền trực tiếp hoá thành một đạo *độn quang bay xuống chân núi.*

Không biết có phải là do trùng hợp hay không, vừa đúng lúc một đạo bạch hồng bắn xuống cùng với Hàn Lập một trước một sau, đồng thời tới chân núi.

Quang mang thu liễn, thân hình Hàn Lập và một gã hán tử trọc đầu đồng thời hiện ra. Khuôn mặt đại hán hung ác, da tay có màu xám trắng.

Kể từ đó hai người có chút ngoài ý muốn nhìn đối phương một cái.

"Tại hạ Thạch Kiến Tộc Thiến Kiên, nhìn khuôn mặt đạo hữu có chút xa lạ, chắc là vừa mới đến núi này."

Đừng nhìn dung mạo của đại hán có chút dữ tợn, nhưng lời nói lại vô cùng khách khí.

"Hàn mỗ đích thật vừa mới đến núi này."

Thần niệm Hàn Lập đảo qua, khi phát hiện ra đối phương là một gã Luyện Hư Kỳ đỉnh giai thì cả kinh, nhưng mặt ngoài mỉm cười trả lời.

"Hoá ra là Hàn đạo hữu. Di, ta nghe nói năm ngoái có một gã ngoại tộc kích phát một khối Nghiễm Hàn Lệnh, người nọ phải chăng là đạo hữu?"

Đại hán cập nhật tin tức rất nhanh, vừa nghe họ của Hàn Lập, lập tức đoán ra được thân phận của hắn.

Hai mắt Hàn Lập hiện lên một tia dị sắc, nhưng mỉm cười trả lời:

"Tại hạ đích thật là người kích phát Nghiễm Hàn Lênh, không nghĩ tới danh tiếng Hàn mỗ lớn như thế, ngay cả đạo hữu cũng biết."

"Ha ha, nhiều năm trôi qua, Hàn huynh là ngoại tộc đầu tiên kích phát Nghiễm Hàn Lệnh, danh tiếng hiển nhiên không thể tầm thường được."

"Hiện tại đạo hữu ra ngoài, không phải là vì nghe đến tứ tộc đấu giá hội chứ, chẳng lẽ muốn tham gia hội này sao?"

"Tứ tộc đấu giá hội!"

Hàn Lập có chút kinh ngạc.

"Thế nào, Hàn đạo hữu không biết tin này ư? Ồ, cũng khó trách, đạo hữu mới đến Vân thành chúng ta không lâu. Tứ tộc đấu giá hội này so với mười ba tộc chúng ta cách mười năm tổ chức một lần, do bổn tộc chủ trì, dùng để đề cao nhân khí ở Vân thành. Đấu giá hội toàn lấy ra những bảo vật quý hiếm, cho nên mỗi lần đều hấp dẫn rất nhiều tồn tại cấp cao đến Vân thành tham gia đấu giá. Mà lúc này đây, bởi vì Giác Xi Tộc tấn công, mấy lần đại chiến trước, tộc cũng bị vạ lây, vì ủng hộ tinh thần cho nên đã lấy ra nhiều bảo vật hơn. Trogn đso có thể có Vạn Diệu Đan, đây chính là đan dược dành cho Luyện Hư Kỳ đột phá bình cảnh. Chỉ có Tinh Tộc tông sư cấp luyện đan sư mới có thể luyện chế ra, trước kia chưa từng nghe xuất hiện qua."

Thiết Kiến có chút chợt hiểu, nhưng lập tức giải thích một hơi.

"Vạn Diệu Đan! Hàn mỗ cũng nghe nói qua."

Hàn Lập vừa nghe cái tên này, trong lòng không khỏi vừa động.

Lúc đầu tại Lục Cảnh thành, mấy tên dị tộc nhân từng đề cập đến tên đan dược này, tựa hồ giá trị còn cao hơn cả thông linh khôi lỗi.

Bất quá nếu thật sự hữu dụng đối với Luyện Hư Kỳ, thì hẳn có cách điều chế hoặc đan dược này, hiển nhiên sẽ có trợ lực không nhỏ đối với đột phá bình cảnh sau này.

"Nếu thịnh hội như thế, Hàn mỗ cũng không thể không tới xem một lần."

Hàn Lập mở to mắt, trên mặt lộ rõ vẻ hứng thú.

"Nếu đạo hữu có ý này thì không ngại cùng ta đồng hành đi. Không gạt Hàn huynh, lúc này đây hành trình đến Nghiễm Hàn Giới, Thiết mỗ rất có thể cũng gia nhập vào trong đó, nói không chừng sẽ gia nhập một tổ với Hàn đạo hữu. Đến lúc đó còn cần Hàn huynh chiếu cố một chút..."

Đại hán đầu trọc cười ha ha, tựa hồ vô cùng sảng khoái.

"Đạo hữu nói đùa! Thiết đạo hữu là thượng tộc cửu giai, tu vi hơn xa tại hạ. Bất quá tại hạ đúng là không quá quen thuộc với Vân thành, vậy làm phiềm Thiết huynh một chút."

Hàn Lập hàm hồ cười ha ha.

Thiết Kiến nghe được lời ấy, cười hắc hắc không nói gì thêm, vẫy tan đón một thú xa dưới chân núi, sau đó mời Hàn Lập lên xe. Hàn Lập không khách khí, bước lên thú xa.

"Đến đấu giá hội!"

Đại hán phân phó xa phu một tiếng.

Tên xa phu kia nghe vậy, trong miệng đáp ứng một tiếng, nhất thời điều khiển linh thú chạy như điên.

Trong xe, Hàn Lập tò mò hỏi không ít chuyện liên quan đến đấu giá hội, cho nên mới biết đấu giá hội đã bắt đầu từ sớm, nhưng chính thức diễn ra là ngày hôm nay. Mà vị đại hán Thạch Kiến Tộc này vì Vạn Diệu Đan, thậm chí không tiếc mượn rất nhiều linh thạch từ bạn tốt, lúc này mới đến tham gia đấu giá hội.

Hàn Lập nghe nói phách mai hội lần này còn có hai thông linh khôi lỗi của Vạn Cổ Tộc, thì trong lòng chợt động.

Thú xa liên tiếp bay một canh giờ, phương hướng lại chuyển, đi tới một ngã tư rộng rãi.

Trên đường đều là rất nhiều thú xa, hai bên còn có rất nhiều tu sĩ tu vi không yếu, cùng đi về một hướng.

Cuối cùng, thú xa dừng lại tại đoạn cuối của ngã tư, bên cạnh cũng đông dạng có hơn mười thú xa khác dừng lại.

Hàn Lập cùng Thiết Kiến xuống thú xa, ánh mắt đảo qua khắp nơi. Chỉ thấy phía trước bất ngờ xuất hiện một toà kiến trúc bốn mặt to lớn cao chừng hơn trăm trượng, rộng chừng gần ngàn trượng. Mà trên đỉnh kiến trúc này có một tế đàn hình trụ, phía trên huyền phù một hoàng sắc viên hoàn, giống gỗ mà không phải gỗ, cũng không biết dùng tài liệu gì luyện chế thành nhưng lại chậm rãi chuyển động toả ra một cỗ hàn quang lành lạnh bao phủ cả toà đại điện.

Mà bốn phía đại điện là những giáp sĩ đứng thẳng bất động, đúng là khôi lỗi cấp bậc không thấp. Đại điện có ba lối vào, một lớn hai nhỏ, mỗi cửa là hơn hai mươi vệ sĩ đang phòng thủ. Những vệ sĩ này đều đã ngoài Luyện Hư Kỳ!

Lúc này trong ba cửa, cửa lớn nhất thì không có nhiều người đi vào, nhưng hai cửa nhỏ bên cạnh thì tiến vào rất nhiều, bộ dáng vô cùng náo nhiệt.

"Hàn đạo hữu, trong tay ta có chút đồ vật, định đến thiên điện bán kiếm chút linh thạch. Không biết Hàn huynh có ý định đến xem một chút không?"

Trong lúc Hàn Lập xuất thần, Thiết Kiến chợt hỏi một câu.

------oOo------

Chương 1591: Gặp nhau

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thế nào, thiên điện có chỗ giao dịch sao? Nơi đây không phải chỉ cử hành đấu giá hội thôi sao?"

Hàn Lập nghe được lời ấy, có chút ngoài ý muốn hỏi.

"Hàn đạo hữu có điều không biết, muốn mua đồ vật thì khẳng định phải tốn nhiều linh thạch. Mà không ít đồng đạo thích ngay trước khi đấu giá cử hành mới cầm một số tài liệu trân quý đổi lấy tinh thạch. Cho nên trước mỗi lần tứ tộc đấu giá, đều chừa ra một khoảng thời gian để cho các đạo hữu tự giao dịch, đổi lấy linh thạch hoặc những vật phẩm cần thiết. Nếu vật trong tay thật sự không thể bán thì có thể trực tiếp bán đấu giá, bọn họ sẽ nhận được mua. Bất quá giá cả khẳng định sẽ thấp hơn bình thường một chút. Nhưng chỗ tốt duy nhất là có bổn tộc phía sau chống đỡ, đồ vật trân quý gì cũng không bị thiếu linh thạch khi mua. Mà hai bên đại điện là một gian chuyên môn nhận mua đồ vật, một gian nhận bán bảo vật."

Thiết Kiên giải thích hai câu.

"Nhận mua đồ vật?"

Hàn Lập có chút động tâm.

"Thế nào, Hàn huynh cũng có bảo vật muốn bán sao? Bất quá ta khuyên Hàn huynh trước tiên nên nhìn lại những thứ muốn bán, sau đó nhìn những thứ muốn mua tại thiên điện. Vạn nhất vật trong tay có thể đổi lấy vật mình cần thì như vậy là tốt nhất."

Đại hán đầu trọc đề nghị.

"Ừ, đạo hữu nó có lý. Hàn mỗ trước tiên đi xem một chút đã."

Hàn Lập gật đầu nói.

"Nếu như vậy, đạo hữu đi với ta, nếu vận khí không tệ thì nói không chừng thật sự có thể có chút thu hoạch."

Thiết Kiên nghe Hàn Lập nói vậy, trên mặt lộ rõ vẻ cao hứng, lập tức dẫn Hàn Lập đi vào phía bên phải thiên điện.

Giữa lối vào là vài tên lam bào thị vệ, ánh mắt chỉ đảo qua người Thiết Kiên và Hàn Lập, sau đó để hai người tiến vào.

"Tứ tộc đấu gái hội nguyên bổn là để tăng nhân khí và danh tiếng của Vân thành, cho nên chỉ cần thân phận ngoài thượng tộc là có thể tùy ý tham gia. Cho nên người vào tham gia đấu giá hội, thân phận và tu vi cách xa nhau. Nhưng cũng bởi vậy cho nên số người bị hấp dẫn bởi đấu giá hội này cũng vượt xa những đấu giá hội khác tại Vân thành."

Thiết Kiên trong nháy mắt khi cùng Hàn Lập đi vào cổng thì nói với Hàn Lập.

"Thượng tộc cũng có thể tham gia đấu giá hội này? Nơi đây hóa ra lại có thể chứa được nhiều người như vậy sao?"

Hàn Lập nhướng mày, bộ dáng có chút không quá tin tưởng.

Khó trách Hàn Lập nói như thế, tồn tại thượng tộc trong Vân thành tuyệt đối trên mười vạn. Mà đại điện trước mắt ngay cả khi không nhỏ, nhưng tuyệt đối không thể chứa đồng thời nhiều người như thế.

"Hắc hắc, nguyên do trong đó đạo hữu cứ tới sẽ rõ, căn bản không cần Thiết mỗ giải thích."

Nghe Hàn Lập hỏi vậy, Thiết Kiên lộ ra vẻ thần bí nói. Hàn Lập nghe thế thì thần sắc vừa động, ánh mắt không khỏi nhìn về phía trước.

Lúc này hắn mới phát hiện mình đang ở trong một môi trường thời gian rất lâu, đi lâu như vậy mà vẫn chưa tiến vào trong điện.

Không đúng! Phía trước ẩn ước có bạch quang, mới vừa rồi bọn họ đi cũng xa nhưng sao thoạt nhìn vẫn không thể kéo gần khoảng cách.

Nét mặt Hàn Lập hiện ra một tia kinh ngạc.

"Không gian chi thuật!"

Thần sắc Hàn lập ngưng trọng thì thào nói.

"Ha ha, Hàn đạo hữu đã chú ý tới. Đại sảnh của đấu giá hội này kỳ thật bản thân là một kiện pháp bảo, có thể tự do phóng to thu nhỏ, hơn nữa bản thân lại chứ thần thông không gian. Không gian trong thiên điện gấp mười lần vẻ bên ngoài, đủ để chứa mười vạn người."

Thiết Kiên vừa cười vừa nói.

"Thì ra là thế, trách không được đỉnh kiến trúc này lại có một viên hoàn, thoạt nhìn có vẻ quỷ dị."

Hàn Lập lộ ra vẻ như nghĩ tới điều gì đó.

Cửa vào này mặc dù do ảnh hưởng bởi không gian, muốn đi phải mất nhiều thời gian hơn, nhưng thật sự cũng không lâu lắm.

"Chúng ta có thể lập tức ra khỏi nơi đây."

Thiết Kiên dùng bàn tay to gãi đầu, đã tính trước nói. Hàn Lập chỉ gật đầu, vẫn chưa tiếp lời.

Quả nhiên như lời Thiết Kiên nói, bọ họ chỉ đi như vậy một lát nữa thì lối ra phía trước đột nhiên chợt lóe, kéo gần khoảng cách của bọn họ lại.

Hai người để dàng đi vào cửa, đến một khoảng sân rộng rãi. Người nơi đây vô cùng náo nhiệt, phảng phất như khu phố mà người ta hay lui tới. Bốn phía sân là những quang mạc hình trọng, được đặt sát nhau, không ít tu sĩ từ trong quang mạc bước ra. Mà trung tâm sân rộng là một bạch ngọc thạch thai, phía trên là bàn gỗ. Hai gã sai vặt mặc áo xanh, mi thanh mục tú đang đứng cạnh vài tên dị tộc nhân khác, nói điều gì đó.

Hàn Lập đang nhìn đến xuất thần thì Thiết Kiên ôm quyền nói:

"Đạo hữu có việc cứ đi, tại hạ cũng muốn tham quan nơi này một chút."

Hàn Lập cười, khách khí trả lời:

"Vậy Thiết huynh bảo trọng nhé!"

Thiết Kiên sau khi chắp tay thì vội đi về phía trước.

Hàn Lập nhìn bóng lưng đại hán, ánh mắt chớp động vài cái, sau một lúc lâu mới đánh giá ngọc bàn ở trung tâm, bỗng nhiên đi qua. Chỉ một lát sau, hắn đã đi tới gần một ngọc bàn.

Mà lúc này, mọi người đã đi lên thạch thai.

Giờ phút này, Hàn Lập chung quy đã nhìn rõ. Những tộc nhân đi lên thạch thai, mỗi người đều đưa cho hai gã sai vặt một túi cao giai linh thạch, sau đó nhận một khối tiểu phiến màu sắc khác nhau.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn theo những người đó không rời, người nọ sau khi đến khoảng sân rộng, đem tiểu phiên huy động vài cái, một quang mạc hình bán viên hiện lên, che dấu toàn thân. Hàn Lập dùng thần niệm quan sát nhưng khi thần niệm vừa tiếp xúc với quang mạc liền bị một tầng cấm chế chặn lại, không thể nhìn thấy thứ gì bên trong. Hiển nhiên quang mạc này là một thứ dùng cho các tu sĩ tới giao dịch. Kể từ đó, cũng không cần lo lắng bị người khác rình rập.

Sau khi Hàn Lập đảo qua bốn phía, mắt thấy quang mạc xung quanh đều chớp lóe không ngừng. Mà cách hắn một khoảng xa có mấy người đang chiếm cứ một khoảng sân rộng, tựa hồ rất là nhốn nháo. Hàn Lập thở dài một hơi, lắc đầu.

Cho dù có bảo vật, muốn tìm người thích hợp để mua thì tuyệt đối giống như mò kim đáy biển. Hắn sẽ không lãng phí nhiều thời gian ở đây. Nếu hắn muốn có Vạn Diệu Đan thì phải kiếm thật nhiều linh thạch trước khi đấu giá diễn ra.

Trong lòng nghĩ như thế, Hàn Lập bắt đầu lặng lẽ đi dọc theo rìa sân, hơn nữa vừa đi vừa cảnh giác, ngẫu nhiên mới có thể đi vào một hai quang mạc, nhưng lại rất nhanh đi ra. Sau một khắc, Hàn Lập vẫn không có thu hoạch gì, lúc này nhướng mày, quyết định quay người lại, đi theo đường cũ đi đến lối vào.

Không biết có phải trùng hợp hay là Hàn Lập cố ý, mà khi hắn lần nữa tiến vào cửa thì trong cửa chỉ có mỗi một hình hắn mà thôi.

Hàn Lập vừa đi vào, tay áo đột nhiên phất lên, một hắc sắc sa cân hiện ra. Tiếp theo *"phanh"* một tiếng, một đoàn hắc vụ thản nhiên đem Hàn Lập vây vào trong, làm cho thân hình của hắn trở nên mơ hồ.

Một khắc sau, ánh sáng trong hắc vụ chợt lóe, sương mù bỗng nhiên quay cuồng, hóa thành một kiện hắc sắc trường bào, choàng lên người Hàn Lập. Lúc này Hàn Lập mới từ trong sương mù hiện ra.

Khí tức hắn như ẩn như hiện, yếu ớt vô cùng. Nhưng khi hắn vừa bước ra thì lộ ra một khuôn mặt nho sinh tái nhợt. Chỉ trong chốc lát, Hàn Lập biến ảo cả dung mạo lẫn trang phục.

Bất động thanh sắc, Hàn Lập không chút hoang mang đi ra cửa, cùng vài tên dị tộc nhân khác sánh vai.

Lam bào vệ sĩ chỉ nhìn lướt qua Hàn Lập nên sẽ không thấy điều gì bất thường. Hàn Lập nghênh ngang tiêu sái đi vào trong thiên điện. Đây cũng là một khoảng sân rộng nhưng tình hình bên trong lại làm cho Hàn Lập có chút ngẩn ra.

Nơi đây nhân số mặc dù không ít nhưng tất cả đều tập trung tại sân rộng.

Tại một chỗ cách đó không xa là một khối thạch bách cao chừng hơn mười trượng, phía trên chớp động ngân sắc văn tự, tất cả đám tộc nhân này đều nhìn lên thạch bích. Mà phía sau thạch bích là mười mấy gian nhà, vây xung quanh một tòa lầu các ngọc ốc. Mỗi một gian đều trong suốt sáng long lanh, trắng như tuyết.

Nhưng những phòng này lại có bạch quang mang chớp động, bị một mảnh quang hà che lấp. Lầu các ở trung tâm màu đỏ đậm bị một tầng khói xanh bao phủ, mơ hồ phát ra mùi hương phảng phất như không phải vật ở nhân gian.

Những người nhìn thạch bích này, thỉnh thoảng có người đi vào trong ngọc ốc, nhưng sau khi đi ra, có người thần sắc âm tình bất định, có người uể oải buồn bực, có người thì vô cùng hưng phấn. Hàn Lập sau khi thấy rõ tình hình thì không chần chừ đi về phía một khối thạch bích.

Nhưng lúc này, một khối thạch bích gần đó, một nữ tử dáng người thon thả bỗng nhiên xoay người lại, đồng dạng cũng đi về phía thạch bích mà Hàn Lập đang đi đến.

Ánh mắt Hàn Lập sau khi đảo qua nữ tử này, thân hình chấn động, không cách nào giữ được bình tĩnh, sắc mặt đại biến.

Nử tử này mặc một thân lam sắc trường bào, khuôn mặt xinh xắn nhưng ánh mắt lại lạnh như băng, vẫn chưa phát hiện ra Hàn Lập, trực tiếp đi đến thạch bích, sau đó đôi mi thanh tú nhíu lại nhìn.

"Sao có thể là nàng, không thể nào. Trên thế gian thật sự có người giống như thế sao?"

Hàn Lập hoàn toàn đứng lại, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt nhìn lam bào nữ tử không chớp, dùng thanh âm chỉ có mình nghe được thì thào lẩm bẩm không ngừng.

Hàn Lập cứ như thế thất thố nhìn lam bào nữ tử, làm cho nữ tử này dường như cảm ứng được gì đó, theo tiềm thức quay lại nhìn, vừa đúng lúc ánh mắt chạm với Hàn Lập.

------oOo------

Chương 1592: Quái nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vừa nhìn thấy Hàn Lập nhìn chằm chằm, nữ tử này đầu tiên ngẩn ra, lập tức trên mặt lộ ra một tia não ý nhưng thần niệm sau khi đảo qua thì trong lòng cả kinh.

Nàng căn bản không thể nhìn ra được bất cứ linh khí ba động gì trên người Hàn Lập, điều này làn cho nữ tử bất an, lập tức chuyển thân đi vòng qua.

Mà lúc này, Hàn Lập cũng từ trong thất thố tỉnh lại, lần nữa khôi phục thần sắc như thường nhưng vẫn nhìn theo nữ tử này, đồng thời trầm ngâm.

Lam bào nữ tử này vẫn ẩn sau tận đáy lòng hắn, hắn lập tức không muốn nhớ lại hình bóng kia, điều này làm hắn khiếp sợ lại không khỏi có chút chần chờ.

Trần Xảo Thiến, đây là tên của nữ tử mà năm đó đã từng biểu đạt yêu thương với hắn, đảng dầm hiện lên trong lòng hắn, phóng đại ra gấp mấy lần, trong lúc nhất thời kỷ niệm tràn ngập khắp không gian.

Lam bào nữ tử này, vô luận là hình dáng hay dung mạo đều giống y chang Trần Xảo Thiến đã sớm mất tại nhân giới, ngoại trừ thần thái có chút lạnh lùng thì những cái khác cũng giống, phảng phất như nữ tử này lần nữa được tái sinh.

Năm đó khi Hàn Lập nghe được tin nử tử này mất, thần sắc có vẻ như bình tĩnh nhưng trong lòng lại dâng lên một tia phiền muộn và cảm xúc khó hiểu.

Có lẽ không phải là yêu, nhưng với một nữ tử đã từng thích mình thì đây hiển nhiên là một mối tình khó quên.

Bất quá, Trần Xảo Thiến căn bản không thể sống lại, cũng không thể đầu thai tại nhân giới. Cho nên lam bào nữ tử kia ngay cả khi giống nàng thì bất quá chỉ là một dị tộc nhân mà thôi.

Tâm niệm trong đầu Hàn Lập lưu chuyển, đem cảm tình như sóng vỗ bờ, mạnh mẽ đè nén lại. Sau khi hơi do dự thì vẫn dựa theo kế hoạch ban đầu, đi đến khối thạch bích kia.

Lam bào nữ tử mặc dù không xoay lại nhưng dường như có thần thông có thể cảm ứng được chuyện phía sau, nhướng mày, thân hình lại di chuyển đến chỗ khác.

Mà Hàn Lập cũng không khách khí, bước vài bước lớn trực tiếp đến chỗ nữ tử này đứng lúc nãy.

Bất quá Hàn Lập không cần quay người lại cũng có thể cảm ứng được lam bào nữ tử ở sau lưng đang nhìn mình, sau đó bước nhanh về phía một khối thạch bích ở phía xa. Xem ra nữ tử này mười phần là xem hắn giống như đồ háo sắc. Hàn Lập cười thầm, đem tâm thần thu lại, chú ý tới thạch bích trước mắt.

Ngân sắc văn tự trên thạch bích giống như đã dự đoán, toàn bộ là do thiên tài địa bảo tạo thành. Nhưng kỳ quái là phía trên không có ghi chú về giá cả, chỉ có ghi số từ một đến ba mươi mà thôi. Hàn Lập thấy vậy, trong lòng vừa động, lập tức nghĩ tới điều gì đó, đem ánh mắt nhìn về phía xa.

Chỉ thấy ngọc ốc ở phía xa có mười ba chỗ, hơn nữa mỗi gian phòng đều có một con số rực rỡ ánh vàng, huyền phù trôi nổi. Thấy cảnh này, Hàn Lập cơ hồ không cần đoán cũng lập tức rõ ràng, tài liệu hẳn là phía sau thạch bích này.

Hắn không vội, bất động thanh sắc đem khối thạch bích này nhìn kỹ lần nữa, liền quay đầu đi về phía thạch bích tiếp theo. Lấy tốc độ của Hàn Lập, cơ hồ trong nháy mắt là đã xem qua hơn phân nửa số thạch bích.

Nhưng mặt hắn không chút biểu tình, tựa hồ không tìm được mục tiêu thích hợp, tiếp tục lặng lẽ tìm kiếm.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một tiếng ầm ầm truyền tới, trong tòa lầu các đỏ đậm kia phát ra tiếng quát to:

"Cái gì, lão quái ngươi dám nói thứ này là giả à? Không thể nào, đây là ta mất sức chín trâu hai hổ, thậm chí thiếu nữa mất cái mạng trong tay đám kim sí cự nhân."

"Nói nhiều quá, nói giả là giả, thật sự không thể nhận vật này, nếu đã xem hết đồ vật thì Khâu đạo hữu có thể đi."

Một âm thanh the thé từ trong lầu cách truyền ra, hơn nữa lại không hề khách khí.

"Lão tử vì thứ quỷ này, sau khi trở về động phủ nằm bày tám năm thì cuối cùng mới biết là giả, đừng để ta biết tên kẻ kia, nếu không ta nhất định không nói hai lời, chặt đi cái đầu của hắn."

Giọng nói của người đầu lại tiên vang lên, trong âm thanh trộn lẫn linh lực cho tất cả mọi người bên ngoài đều có thể nghe rõ. Nhưng nơi đây hơn phân nửa không phải là người bản địa, sau khi giật mình thì cũng không để ý tới nữa.

Đột nhiên hồng quang bên ngoài lầu các chợt lóe, một thân ảnh thật lớn từ bên trong hồng quang bước ra ngoài, thân hình thoáng một cái liền rơi xuống mặt đất. Ầm một tiếng, nhân ảnh này vô cùng lớn, khiến mọi người không khỏi nhìn lại. Kết quả tất cả mọi người đều hít một ngụm lương khí, người này từ đầu tới chân, một nửa là nhục thân, một nửa là kim loại.

Nửa phần kim loại phát ra hôi quang quỷ dị, phảng phất như cổ đồng không thể bị phá vỡ. Mà khi nhìn lên trên, lại là một khuôn mặt dữ tợn, chẳng những mắt mũi to lớn gấp hai lần người bình thường mà trên đầu lại có sừng nhọn, người có vài đám lông xanh.

Thần niệm Hàn Lập sau khi đảo qua quái vật này thì sắc mặt không khỏi đại biến, hắn không thể nhìn ra tu vi người này sâu cạn thế nào, dĩ nhiên là tồn tại Hợp Thể Kỳ đỉnh phong giống như Thiên Cơ Tử. Bất quá Hàn Lập không nhận biết quái nhân này, nhưng không có nghĩa là những dị tộc nhân khác lại không biết.

Cơ hồ khi quái nhân vừa đáp xuống đất, trong đám người gần đó lập tức đi ra mười mấy người, hướng về phía quái nhân cung kính thi lễ.

"Tham kiến Đoạn trưởng lão!"

"Bái kiến tam trưởng lão!"

Liên tiếp những tiếng thi lễ phát ra.

Mà những người này vóc dáng so với người bình thường cao lớn hơn nhiều, có lẽ tất cả đều là Thạch Kiến Tộc nhân, mà tên quái nhân này đúng là một vị trưởng lão của Thạch Kiến Tộc.

"Ồ, các người cũng tới tham gia đấu giá hội sao, hy vọng các ngươi có thu hoạch. Ta chuẩn bị trở về, không định tham gia hội này."

Ánh mắt quái nhân đảo qua những người thi lễ, sau đó tùy ý khoát tay, không hề bắt chuyện cùng ai nữa, đi nhanh ra bên ngoài. Nơi đi qua, đám người gần đó hiển nhiên đều vô cùng kính sợ nhường đường.

Trùng hợp, hướng đại hán đi vừa đúng lúc về phía Hàn Lập. Hàn Lập thấy vậy, đồng thời lui qua một bên, nhưng một màn tiếp theo lại khiến Hàn Lập giật mình.

Quái nhân ngay khi bước qua cạnh Hàn Lập, bỗng dừng chân, nhíu mày một cái, tiếp theo trên mặt lộ ra vẻ khó tin, gắt gao nhìn thẳng Hàn Lập.

Một màn quỷ dị như thế hiển nhiên làm những người khác gần đó đều ngạc nhiên, không ít ánh mắt rơi trên người Hàn Lập, nghĩ muốn nhìn ra điều gì đó.

"Vị tiền bối này có gì phân phó vãn bối sao?"

Hàn Lập cảm thấy không ổn, không hiểu xảy ra chuyện gì, sau khi thi lễ thì mặt tươi cười hỏi.

"Ngươi tên gì, là tộc nhân nơi nào?"

Hàn Lập không biết dụng ý của đối phương, nào dám trả lời tên thật, chỉ có thể hàm hồ trả lời.

"Được, tốt lắm! Ta là Đoạn Thiên Nhận Thạch Kiến Tộc, sau này nếu ngươi gặp phiền toái gì ở Thiên Vân thì cứ nói tên của ta ra."

Cũng không biết lão quái vật này có thật sự tin lời Hàn Lập hay không, thân hình đột nhiên mơ hồ, nhưng lập tức khôi phục như lúc ban đầu. Nhưng Hàn Lập ở phía đối diện là thần sắc đại biến.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, đầu vai của mình trong nháy mắt đã bị đối phương dùng tay vỗ một cái. Ngay khi hắn có linh mục thần thông thì cũng không tìm được dấu vết đối phương đã ra tay. Nhưng động tác thật sự là quá nhanh, căn bản không thể tránh kịp.

Mà từ bàn tay của đối phương truyền tới một đạo linh khí quỷ dị, sau khi lưu chuyển trên cánh tay một trận, mới tự động tản mát.

"Tiền bối, đây là ý gì?"

Sắc mặt Hàn Lập có chút xanh mét.

Mới vừa rồi đại hán vỗ vài vai Hàn Lập, những dị tộc nhân ở đây có thể nhìn ra chỉ không quá mười người, trogn nháy mắt phần lớn những người tại đây, Hàn Lập tự nhiên hỏi quái nhân câu này làm cho ánh mắt cùng ngữ khí của họ có chút kỳ quái.

Thấy Hàn Lập biến sắc hỏi, ánh mắt quái nhân đảo qua người Hàn Lập, nhưng lại không chút tức giận cười hắc hắc nói:

"Không có gì, lão phu thấy đạo hữu tựa hồ cũng tu luyện Luyện Thể Thuật nào đó, hơn nữa có chút thần diệu nên muốn cùng đạo hữu trao đổi một hai công pháp tâm đắc gì đó mà thôi."

Hàn Lập bị quái nhân nhìn, chỉ cảm thấy trên mặt truyền đến cảm giác đau nhức, trong lòng không khỏi hoảng hốt.

Ngay cả khi hắn dùng hắc sa kết hợp với huyễn hóa chi thuật mà mình mới tham ngộ, ẩn diện mục, nhưng tu vi đối phương hơn mình quá xa, có giấu được hay không thì không nắm chắc.

Bất quá Hàn Lập hiển nhiên không tin đối phương chỉ muốn trao đổi công pháp, hơn nữa mới vừa rồi đối phương vỗ một chưởng, rốt cục là ý gì.

Sắc mặt Hàn Lập âm trầm, tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, nhất thời không thể nghĩ ra đối phương đột nhiên nhắm vào hắn là vì mục đích gì.

Hắn tuyệt đối lần đầu tiên nhìn thấy quái nhân này.

"Tiểu tử kia, không cần nghĩ làm gì cho mệt, bây giờ ta đến Thuần Hương Các phía trước chờ ngươi, không nên có ý nghĩ bỏ trốn, một chưởng vừa rồi mặc dù vẫn không động tay động chân gì, nhưng đã lưu lại trong cơ thể ngươi ấn ký, đủ để ta quan sát ngươi vài canh giờ."

Bên tai Hàn Lập truyền tới tiếng của quái nhân.

Tiếp theo đại hán không giải thích gì thêm, cười ha ha rồi xoay người bỏ đi. Chỉ một lát sau liền rời khỏi khoảng sân rộng, đi đến lối vào, để lại Hàn Lập một mình, thần sắc âm trầm bất định. Mà thần sắc mọi người xung quanh cũng kỳ quái nhìn hắn. Giờ phút này lòng hắn không yên, căn bản không thể bình tĩnh được.

Khi hắn ngẩng đầu lên thì chạm vào ánh mắt của nhiều người xung quanh, trng lòng không khỏi cười khổ, lúc này mới xoay người lại đi đến lối vào.

------oOo------

Chương 1593: Cửu Hương Linh Tửu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ban đầu Hàn Lập định sau khi dịch dung sẽ lặng lẽ đem một phần linh dược trong tay bán ra, thu lấy linh thạch. Nhưng hiện tại bởi vì vừa gặp lão quái vật kia cho nên không thể bán trước mắt nhiều người. Trong lòng hắn tự định giá, lập tức bỏ đi ý định này.

Hàn Lập bình tĩnh từ trong thiên điện đi ra, tới một đấu giá đại điện, sau đó sắc mặt âm trầm nhìn về phía đối diện.

Khi vừa mới tới, hắn cũng không chú ý tới Thuần Hương Các gì đó, nhưng hiện tại cẩn thận nhìn thì quả thật thấy một chỗ như vậy.

Lầu các này cũng không quá lớn nhưng đấu giá đại điện lại đối diện lại cao đến ba tầng, trước cửa treo tấm biển vẽ rồng bay phượng múa.

Bất quá Hàn Lập chú ý tới chính là một toà lầu các không bắt mắt, hồi lâu vẫn không có khách vào. Đây chính là lầu các mà quái nhân Đoạn Thiên Nhận bảo đến!

Hàn Lập tự định giá, trong lòng không khỏi có chút chần chừ không quyết. Đấu giá hội còn phải một đoạn thời gian nữa mới bắt đầu, mà hắn cũng không biết lão quái Thạch Kiến Tộc này tìm hắn là có ý gì.

Đột nhiên hắn phất tay áo, một khối hắc sắc tiểu sơn bay ra, đúng là Nguyên Từ Thần Quang, mặt hắn không chút thay đổi nhìn vật này, chân mày cau lại.

Mới vừa rồi mặc dù Đoạn Thiên Nhận cực lực che dấu nhưng nhờ linh mục thần thông nên hắn vẫn cảm ứng được đối phương vừa quét ánh mắt về phía tay áo hắn.

Không biết tại sao đối phương lại chú ý đến cánh tay này. Không biết có phải hắn có hứng thú với Nguyên Từ Sơn hay là.

Tâm Hàn Lập có chút trầm xuống.

Nghĩ đến cánh tay, Hàn Lập bỗng nhiên nhấc tay áo lên, sờ soạng bên trong một chút. Mặc dù hắn không cảm thấy điều dị thường nào khác, nhưng Huyền Thiên Chi Bảo biến thành quả thực đang bị phong ấn tại đó. Chẳng lẽ đối phương cảm ứng được sự tồn tại của kiếm này? Hàn Lập tự định giá, càng cảm thấy không ổn.

Mặc dù đến nay hắn vẫn chưa biết nhân tộc cùng Phi Linh Tộc bởi vì tìm kiếm kiện Huyền thiên chi bảo này mà trước sau đã huyết tế một lần. Nhưng hắn đã chứng kiến quy uy lực của bảo vật này, nếu có thể khống chế nó thì đủ để thoải mái tung hoành linh giới.ư

Cho nên mặc dù kiếm này chỉ mới dùng một lần nhưng trong lòng hắn đã sớm coi đó là một bí mật lớn, chỉ thấp hơn chiếc bình thần bí nhưng tầm quan trọng thậm chí còn trên cả Phệ Kim Trùng thành thục.

Bất quá tỉ lệ vị trưởng lão Thạch Kiến Tộc này khám phá ra trong người hắn có Huyền thiên chi bảo cũng không lớn lắm, nếu không lúc đầu Thiên Cơ Tử chỉ nhìn một lần đã phát hiện ra rồi. Huyền thiên chi bảo hiện tại bất động nhưng đã ở trong cánh tay hắn thì không thể phát hiện. Đương nhiên cũng không loại trừ khả năng đối phương tu luyện công pháp nghịch thiên gì đó có thể cảm ứng được.

Mặc kệ thế nào, hiện tại hắn không thể đối kháng với một gã Hợp Thể Kỳ đỉnh phong được, cho dù đối phương không đưa đạo linh lực vừa rồi vào cơ thể thì hắn cũng không thể chạy ra khỏi Vân thành vốn được bảo vệ nghiêm ngặt. Vô luận là hoạ hay phúc thì chỉ có thể đi vào mới biết.

Hàn Lập đứng tại chỗ, thần sắc âm trầm bất định một hồi lâu, cuối cùng bước chân đi về phía Thuần Hương Các. Cũng may đối phương dù có chú ý với Huyền thiên chi bảo thì tính mạng cũng tạm thời có thể giữ được.

Nhưng Hàn Lập có chút bất đắc dĩ khi bước vao đại môn của Thuần Hương Các chính là một thanh niên Tinh Tộc, khuôn mặt tuấn tú đứng ngay cửa. Vừa thấy Hàn Lập tiến vào, tên dị tộc nhân Kết Đan Kỳ này lập tức tiến lên cười đón.

"Lệ tiền bối, Đoạn trưởng lão đã chờ ngài tại quý thất, mời tiền bối theo vãn bối."

"Mời đi trước dẫn đường."

Ánh mắt Hàn Lập sau khi đảo qua tầng một, nét mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

Đại sảnh trước mắt trống rỗng, không có bất kỳ đồ vật gì, chỉ có bốn vách tường không biết dùng tài liệu gì luyện chế thành mà chớp động linh quang. Tinh Tộc thanh niên lúc này dẫn Hàn Lập đi lên cầu thang.

Chỉ một lát sau, Hàn Lập đã ở tầng ba, sau đó được dẫn tới một phòng bị bao phủ bởi kim lâu lung tráo.

Tinh Tộc thanh niên dừng bước, tay bắt quyết, rồi giơ về phía cửa phòng.

Nhất thời một đạo ngân quang từ trong cổ tay áo bắn ra, tiếp theo thanh niên cung kính đứng một bên. Một lúc lâu, bên trong truyền ra tiếng nói xé gió:

"Nếu người đã tới thì cứ vào đi."

Hàn Lập nghe tiếng này, ngẩn ra, lộ ra vẻ kinh nghi bất định. Đây là giọng nói nhẹ nhàng của nữ tử. Nhưng vào lúc này, kim quang trước người tách ra, đồng thời cửa phòng từ từ mở ra. Hàn Lập hơi trầm ngâm, liền nhẹ bước vào. Cửa phòng lần nữa đóng lại, kim quang một lần nữa hiện lên.

"Tham kiến hai vị tiền bối!"

Sau khi ánh mắt Hàn Lập đảo qua trong phòng, liền chắp tay thi lễ.

Gian phòng này rộng hơn mười trượng, trước mặt là một cái bàn với hai người đang ngồi. Một người đúng là Đoạn Thiên Nhận, người còn lại là một Tinh Tộc mỹ phụ chừng bao mươi tuổi, cảnh giới là Hợp Thể Sơ Kỳ. Xem ra mới vừa rồi bắt chuyện với Hàn Lập chính là nữ tử này.

"Lệ đạo hữu không cần đa lễ, mời ngồi."

Phụ nhân mỉm cười nói.

Giờ phút này Đoạn Thiên Nhận cầm lấy một bầu rượi màu hồng, đưa lên miệng uống, chỉ là ánh mắt thoáng nhìn qua Hàn Lập nhưng tay lại không ngừng dốc rượu.

Cũng không biết trong bầu rượu là loại linh tửu nào, cho dù Hàn Lập là người không thường xuyên uống rượu nhưng cũng cảm thấy một mùi thơm nồng đậm xộc vào mũi.

Bất quá nếu đối phương đã mở miệng, Hàn Lập cũng không khách khí, sau khi thi lễ liền ngồi xuống một ghế gần đó. Lúc này, đôi mắt trong suốt của mỹ phụ lưu chuyển trên người Hàn Lập.

Hàn Lập chú ý khi ánh mắt đối phương đảo qua cánh tay của mình, ánh mắt mơ hồ chớp lên, sau đó lập tức thả lỏng. Xem ra Đoạn Thiên Nhận đã nói cho nữ tử này điều gì đó.

Hàn Lập âm thầm nhướng mày, cảm giác được phiền toái lần này không nhỏ. Người của Tinh Tộc thông minh tuyệt đỉnh, có thể tu luyện đến Hợp Thể Kỳ thì càng giống yêu quái. Nghĩ rằng muốn dối gạt sự kiểm tra của nàng thì thật sự là chuyện không tưởng.

"Được rồi, người đã tới, chuyện cần hỏi ta cũng đã nói toàn bộ cho ngươi biết. Tiếp theo cụ thể thế nào thì phải nhờ Thái tiên tử. Đoạn mỗ chỉ là một gã thô kệch, không muốn động đến đầu óc. Nhưng tới lúc nào đó, ta nhất định phải chiếm được một phần thật to."

Đoạn Thiên Nhận rốt cục uống một hơi sạch linh tửu, sau đó đặt bình rượu qua một bên, dùng tay áo lau miệng nói.

"Đoàn huynh cần gì nóng vội! Thiếp thân chỉ mới vừa nghe đạo hữu nói, cụ thể có thật hay không thì cần nghiệm chứng một chút."

Tinh Tộc mỹ phụ thản nhiên cười nó.

"Tiên tử cứ tự nhiên, lãop hu đã tự mình kiểm tra qua, đích thật không giả. À, tiên tử còn Cửu Hương Linh Tửu không, cho Đoạn mỗ một bầu nữa đi!"

Đoạn Thiên Nhận đầu tiên là từ chối cho ý kiến, nhưng lập tức lắc bầu rượu, hàm hồ nói.

"Đoàn huynh thật sự là xem Thuần Hương Các của ta là một quán rượu sao. Cửu Hương Linh Tửu này mỗi trăm năm mới có thể chế ra mười bình, hôm nay ngươi làm một hơi hết ba bình. Lần sau khi mở cửa, thiếp thâ cũng chỉ có thể dùng linh tửu bình thường chiêu đã thôi."

Mỹ phụ họ Thái nhìn Đoạn Thiên Nhận một cái, nhưng cuối cùng linh quang trên tay chợt loé, một vò rượu xanh biếc xuất hiện trong tay, rốt cục cũng đưa cho Đoạn Thiên Nhận một bình rượu nữa.

"Ha ha, đó cũng bởi vì trong Vân thành chỉ có một mình tiên tử mới có thể luyện chế ra được loại linh tửu này, Đoạn mỗ từng mấy lần hỏi cách điều chế. Đáng tiếc tiên tử quá bảo mật. Ài, cũng kỳ quái, tiên tử căn bản không uống rượu thế nhưng lại có thể chế ra loại linh tửu được xưng là đệ nhất linh tửu ở Vân Châu."

Đoạn Thiên Nhận bưng bầu rượu lên, lại uống một ngụm, sau đó cười nói.

"Vân thành đệ nhất linh tửu, chỉ là một số đạo hữu ưu ái mà thôi, mà không phải thiếp thân hẹp hòi, đây là do phương pháp luyện chế linh tửu này có liên quan đến công pháp tu luyện, cho dù giao

cho đạo hữu thì cũng không thể luyện chế ra Cửu Hương Linh Tửu được."

Mỹ phụ dùng tay che miệng, cười khẽ nói. Đoạn Thiên Nhận nghe trả lời, cười hắc hắc tiếp tục uống rượu, không hề tiếp lời.

Mỹ phụ lật tay, lấy ra một cái chén màu vàng, cũng đem tiếp ra một vò rượu nữa, sau khi rót liền hướng Hàn Lập đưa qua. Nhất thời chén rượu được một đoàn lục quang bao lại, chậm rãi đưa tới.

"Lệ đạo hữu có thể tới đây, cũng xem như có duyên với Thuần Hương Các của thiếp thân, nếu không ngại thì mời nếm thử Cửu Hương Linh Tửu."

Mỹ phụ chờ sau khi Hàn Lập nhận chén rượu mới cười nói.

"Đa tạ tiền bối ban rượu!"

Hàn Lập cảm ơn một tiếng, bất quá không lập tức uống cạn một hơi mà là ánh mắt nhìn về phía trong chén rượu màu vàng này.

Cái gọi là Cửu Hương Linh Tửu, thật ra lại trong suốt, mang theo chút hồng trong chén rượu màu vàng, phảng phất như một hồ nước diễm lệ.

Hơn nữa, từ trong chén rượu lan ra từng trận mùi thơm, mũi nhẹ ngửi thì mùi thơm trong nháy mắt lại biến hoá vài lần.

"Thật sự thần kỳ!"

"Linh tửu này chẳng những rất thơm, hơn nữa sau khi uống có thể sáng mắt, người sảng khoái, một một ngụm cũng có thể tiết kiệm hơn một tháng khổ tu."

Đôi mắt sáng của mỹ phụ sau khi lưu chuyển, liền thản nhiên nói.

"Rượu này thần kỳ như thế, vãn bối đúng là có phúc không nhỏ."

Hàn Lập lúc này cũng đã xác định trong rượu không có vấn đề, không hề do dự nhấm nháp một cái.

Phảng phất như một khối hàn băng đưa vào miệng nhưng lập tức khối băng liền tan ra thành nước ấm linh hoạt dị thường mang theo mùi thơm tuyệt vời. Tiếp theo mùi thơm trôi xuống yết hầu, rồi xuống bụng căn bản không cần Hàn Lập nuốt.

------oOo------

Chương 1594: Nguyên Từ Chi Thể

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ầm"

Hàn Lập chỉ cảm thấy đan điền trong nháy mắt nóng như lửa đốt, lập tức một cỗ nhiệt hoả truyền khắp nới, toàn thân trở nên thoải mái dị thường.

"Quả nhiên vô cùng thần kỳ, đây là lần đầu vãn bối uống được linh tửu tuyệt vời như thế."

Hàn Lập khép hờ hai mắt thưởng thức một hồi lâu, sau đó mở miệng tán thán.

"Hắc hắc, nếu loại rượu này không thần diệu như thế thì Đoạn mỗ cũng không trông mong mòn con mắt, hàng năm đều đến đây uống rượu."

Đoạn Thiên Nhận nhếch miệng cười nói.

"Hai vị đạo hữu thích linh tửu của thiếp thân như vậy thì đã là vinh hạnh cho thiếp thân. Bất quá lần này mời Lệ đạo hữu tới, không phải chỉ có uống chút rượu như thế."

Mỹ phụ lạnh nhạt cười.

"Vãn bối cũng hiếu kỳ, không biết hai vị tiền bối đem vãn bối tới đây là có ý gì chỉ giáo?"

Hàn Lập biến sắc, sau khi bỏ chén rượu xuống liền hỏi.

"Nếu Lệ đạo hữu đã chủ động hỏi thì thiếp thân cũng không vòng vo. Đạo hữu có thể giơ tay áo lên cho thiếp thân xem bàn tay một

chút được không?"

Tinh Tộc mỹ phu nhân nhìn Hàn Lập chằm chằm, mặt lộ ra một tia cổ quái.

"Bàn tay!"

Hàn Lập tuy mặt ngoài cả kinh, nhưng thực tế trong lòng lại thở dài một hơi.

Chỉ cần đối phương không hướng về Huyền thiên chi bảo thì những chuyện khác không cần lo.

"Không sai, chính là bàn tay."

Tinh Tộc mỹ phụ giơ tay chỉ về phía tay áo hắn, dứt khoát nói.

"Được, không thành vấn đề."

Hàn Lập trầm ngâm một hồi lâu, mới có chút miễn cưỡng đáp ứng.

Sau đó hắn giơ tay áo lên, đem bàn tay đưa ra.

Nhưng ngoại trừ thoạt nhìn có chút trắng thì bàn tay này thật sự rất bình thường.

Mỹ phụ nhìn bàn tay này, nhíu mày. Tinh thạch trên trán chợt loé, một đạo ngân mang bắn nhanh ra, tốc độ giống như điện quang, một chút đã tới ngay trước mặt Hàn Lập, hung hăng đánh lên bàn tay.

Nữ tử này thoạt nhìn dịu dàng nhã nhặn nhưng động thủ lại vô cùng tàn nhẫn, không chút dấu hiệu liền ra tay.

Hàn Lập trước đó căn bản cũng không nghĩ tới công kích này, không kịp đề phòng, năm ngón tay chỉ kịp chìa ra bắt lấy ngân quang.

Chỉ nghe một tiếng *"đinh đang"* nhỏ, ngân mang chợt loé đánh vào lòng bàn tay, tiếng kim loại va chạm phát ra xé gió.

Lập tức năm ngón tay Hàn Lập hợp lại, một tay bắt lấy ngân mang vào lòng bàn tay. Sau đó năm ngón tay lại chìa ra, một cây ngân châm chỉ dài một tấc xuất hiện. Châm này trong suốt, run lên nhè nhẹ giống như có linh tính.

Lúc này, toàn bộ bàn tay của Hàn Lập bất ngờ biến thành màu đen, phảng phất như sắt. Mà cổ tay hiện ra một tiêu ký nhỏ, đúng là Nguyên Từ Thần Sơn biến thành.

Núi này dưới Bách Mạch Luyện Bảo, đã hoàn toàn dung hợp với bàn tay này. Tinh Tộc mỹ phụ phun ra ngân châm tuy sắc bén nhưng không thể làm tổn thương chút nào.

Nhưng trên mặt Hàn Lập cũng không lộ ra vẻ đắc ý, ngược lại thần sắc trở nên vô cùng khó coi. Nhưng ngược lại, Tinh Tộc mỹ phụ nhìn chằm chằm vào bàn tay màu đen, khoé mắt lộ ra một tia hưng phấn khó có thể che dấu.

Mà Đoạn Thiên Nhận sau khi nhìn lướt qua, trên mặt cũng hiện lên vẻ vui mừng.

"Quả thật là Nguyên Từ Chi Thể, nói như vậy thì đại sự có thể thành."

Mỹ phụ thì thào một câu, tiếp theo phất tay lên.

Ngân châm giật một cái, thoát khỏi khống chế của Hàn Lập, bắn nhanh trở lại hướng mỹ phụ. Cuối cùng ngân châm chợt loé, chi vào tinh thạch trên trán mỹ phụ.

"Nguyên Từ Chi Thể, tiền bối nói vậy là có dụng ý gì?"

Hàn Lập hít sâu môt hơi, mới khôi phục lại như thường.

"Nguyên Từ Chi Thể, tự nhiên là có thể thi triển Nguyên Từ Thần Quang pháp thể. Các hạ nếu đã đem một kiện Nguyên từ chi bảo hoà hợp với bản thân, thì cũng được coi là Nguyên Từ Chi Thể. Bất quá, loại công pháp đem bảo vật dung nhập với thân thể,

cùng với Hấp Kim Hoá Vương mà Đoạn đạo hữu tu luyện cũng có công dụng. Bất quá thứ Đoạn huynh dung nhập không phải là bảo vật mà chỉ là các tài liệu luyện khí trân quý mà thôi."

Mỹ phụ tựa hồ tâm tình tốt, cười dài nói.

Hàn Lập nghe xong, thân hình vừa động vẫn chưa hỏi thêm gì.

Hắn rất rõ ràng, đối phương nói như thế thì khẳng định còn có lời tiếp theo. Quả nhiên không ngoài dự đoán, mỹ phụ thấy Hàn Lập không nói gì, liền tiếp tục mở miệng nói:

"Mặc dù không giả nhưng thiếp thân hy vọng được tận mắt thấy tay đạo hữu thả ra Nguyên Từ Thần Quang, Lệ đạo hữu sẽ không cự tuyệt yêu cầu này chứ."

Hàn Lập nghe xong lời ấy, thần sắc vừa động, không nói hai lời giơ tay lên. Nhất thời một tầng quang hà hiện lên, hình thành một tầng quang mạc đem Hàn Lập bao vây bên trong. Tinh tộc mỹ phụ thấy cảnh này, hai mắt sáng ngời, hai tay chà xát lại phất tay về hướng Hàn Lập.

Vài tiếng *"phốc xuy"* vang lên, một khối hồng sắc hoả cầu bắn ra. Lúc đầu chỉ nhỏ bằng nắm tay nhưng không lâu liền biến to như đầu người.

Hàn Lập thấy hoả cầu nhưng không có chút ý tứ tránh né, chỉ lặng lẳng nhìn hoả cầu kích lên quang mạc. Giống như thiểm điện đảo qua, sau vài tiếng trầm muộn vang lên thì hoả cầu giống như nước nhỏ xuống sông, một đi không trở lại.

Không thể phát ra chút uy lực nào!

"Nguyên Từ Thần Quang chuyên khắc chế ngũ hành chi lực, quả nhiên vô cùng thần diệu. Mà đạo hữu giơ tay nhấc chân dễ dàng như thế, hiển nhiên đã tu luyện thần quang này tới cực hạn, sợ rằng không kém Nguyên Từ Chi Thể của Đoàn huynh, ngươi cảm thấy như thế nào?"

Mỹ phụ họ Thái mừng rỡ hỏi Đoạn Thiên Nhận một câu.

"Đoạn đạo hữu, ngươi không thử một lần sao?"

Mỹ phụ sau khi nói thì lại hướng quái nhân hỏi tiếp.

Ánh mắt quái nhân chợt loé, đột nhiên hư không đánh một trảo về phía Hàn Lập. Nhất thời ở chỗ đầu ngón tay chợt loé phù văn cực lớn, đồng dạng một mảnh hôi quang hướng Hàn Lập tuôn ra.

"Nguyên Từ Thần Quang."

Hàn Lập chút nữa kinh hô ra nhưng mắt thấy khí thế hôi quang đánh tới mình mạnh như thế, không suy nghĩ thêm, tay bắt quyết, hôi sắc quang mạc hiện trước người đại phóng trực tiếp nghênh đón.

Hai loại hôi sắc quang hà sau một khắc chạm nhau liền phát ra tiếng tích tích quái dị. Giờ phút này hai loại quang hà sau khi nhập vào nhau nhưng cuối cùng lại có thể nhìn ra sự khác biệt trong đó.

Rõ ràng màu sắc Nguyên Từ Thần Quang của Đoạn Thiên Nhận rõ nét hơn một chút nhưng lại có chút bất ổn, tựa hồ không được tự nhiên, giống như không thể hoàn toàn điều khiển.

Trên mặt Hàn Lập hiện lên một tia ngoài ý muốn nhưng sau khi tự định giá, ngón tay đen như mực điểm một cái về phía hôi quang trước người, tất cả Nguyên Từ Thần Quang bống nhiên tụ hội lại, hoá thành một khối cực đại quang cầu, xoay tròn rất nhanh.

Một màn kinh người xuất hiện.

Đoạn Thiên Nhận thả ra hôi quang phảng phất như đụng phải một con suối thật lớn, dưới cự lực đều nhập vào trong quang cầu không thấy đâu nữa.

"Tốt! Không cần thử nữa, Lệ đạo hữu mặc dù là Nguyên Từ Pháp Thể nhưng rõ ràng so với một số Nguyên Từ Chi Thạch trong thân thể Đoàn huynh mạnh hơn nhiều. Ha ha, cơ hồ so với Nguyên Từ Chi Thể của thiên tiên cũng không kém bao nhiêu."

Tinh Tộc mỹ phụ cười nói.

"Hừ, đây là hiển nhiên, Nguyên Từ Thần Quang của Đoạn mỗ bất quá chỉ là cường hành thúc dục Nguyên Từ Chi Thạch mà thôi, căn bản không thật sự tính là Nguyên Từ Thần Quang. Hắc hắc, nhưng thật ra bí thuật dung hợp bảo vật của Lệ đạo hữu cũng thật thần diệu."

Đoạn Thiên Nhận không tức giận nói nhưng sau khi nói câu cuối, thần sắc lại lấy làm kỳ quái.

"Bất quá, cũng may là đạo hữu dung hợp được lượng lớn Nguyên Từ Chi Thạch, nếu không cũng không có cách nào cảm ứng được Nguyên Từ Chi Bảo trên người Lệ đạo hữu."

Tinh Tộc mỹ phụ khẽ cười, lời này làm cho Hàn Lập có chút chợt hiểu.

Hàn Lập lúc này đúng là hết chỗ nói.

Lúc này, Đoạn Thiên Nhận giơ tay, nhất thời cắt đứt Nguyên Từ Thần Quang, lần nữa thong thả ổn định thân hình. Hàn Lập thấy vậy, đồng dạng bắt quyết cũng đem hôi sắc quang hà thu trở về nhưng không nhịn được mở miệng hỏi:

"Hai vị tiền bối coi trọng thần thông này như thế, hẳn là có đạo lý khác."

"Hai người chúng ta đương nhiên là có lý do riêng. Nói thật, ta và Đoàn huynh vì chờ người mang trong mình Nguyên Từ Thần Quang, đã đợi suốt mấy ngàn năm. Mắt thấy vẫn chưa đủ số lượng người, nguyên bổn hoàn toàn hết hy vọng, nhưng không nghĩ tới sau cơn mưa trời lại sáng lại đem đạo hữu đưa đến trước mặt hai chúng ta."

Đôi mắt sáng của Tinh Tộc mỹ phụ lưu chuyển, không che dấu được sự hưng phấn.

"Đủ nhân số? Chẳng lẽ hai vị tiền bối cũng tìm ra được những

người có Nguyên Từ Chi Thể khác?"

Sắc mặt Hàn Lập hơi đổi, thật sự thất kinh.

"Đương nhiên, dù sao việc này sớm muộn cũng sẽ nói cho đạo hữu biết, cho nên thiếp thân sẽ nói rõ. Chúng ta muốn làm một số việc có liên quan đến Nguyên Từ Thần Quang, cho nên chỉ có thể tìm người có thần thông này mới có khả năng thành công, thiếu một người cũng không thể làm được. Ngươi là người thứ ba mà ta và Đoạn huynh tìm suốt mấy ngàn năm nay."

Mỹ phụ nhẹ giọng giải thích.

"Nguyên Từ Thần Quang mặc dù không phải là bí thuật độc nhất vô dị trên thế gian nhưng tuyệt đối là thần thông cực hiếm. Nếu không đủ nhân thủ thì cũng không thể nắm chắc thành công. Nhưng hiện tại xem ra đại cơ duyên thật đúng là đã rơi vào trên tay hai người chúng ta."

Mỹ phụ thản nhiên cười nói.

"Vãn bối xem như đã hiểu dụng ý của hai vị tiền bối nhưng không biết hai vị muốn vãn bối trợ giúp thế nào."

Hàn Lập sau khi cười khổ một tiếng thì trực tiếp hỏi.

"Việc này trọng đại, ta và Đoàn huynh muốn thương lượng thật kỹ rồi mới quyết định được nên nói thế nào. Nhưng khẳng định rằng chuyện chúng ta muốn đạo hữu giúp, chậm thì mấy năm, lâu là trăm năm."

Tinh Tộc mỹ phụ dứt khoát trả lời.

"Điều này, đúng lúc vậy sao!"

Hàn Lập nghe vậy, nhướng mày nói.

"Như thế nào, đạo hữu cảm thấy thời gian này có gì không ổn sao?"

Thần sắc mỹ phụ vừa động, chậm rãi hỏi.

"Chuyện của hai vị tiền bối chẳng lẽ có liên quan đến Nghiễm Hàn Giới?"

Hàn Lập trầm mặc một hồi lâu, ánh mắt trở nên cổ quái hỏi ngược lại một câu.

------oOo------

Chương 1595: Thải Lưu Anh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đạo hữu thật sáng suốt! Chuyện chúng ta mưu đồ đích thật là ở Nghiễm Hàn Giới. Lệ đạo hữu cứ việc yên tâm, mặc dù ngươi không phải là người của Thiên Vân mười ba tộc nhưng hai người chúng ta đều có chút địa vị trong tộc, đưa ngươi vào Nghiễm Hàn Giới là chuyện không thành vấn đề."

"Đây là cơ hội tốt đối với đạo hữu, cũng xem như là thù lao."

Trên mặt Tinh Tộc mỹ phụ hiện lên một tia ngoài ý muốn, cười cười, cũng không phủ nhận.

Thần sắc Hàn Lập biến đổi, một lát sau mới thở dài một hơi:

"Tu vị tại hạ chưa tiến tới bình cảnh, có vào Nghiễm Hàn Giới cũng không chiếm được bao nhiêu chỗ tốt. Hơn nữa vãn bối có thể tự mình tiến vào Nghiễm Hàn Giới, không cần hai vị tiền bối xuất lực."

"Ngươi cũng có thể tiến vào Nghiễm Hàn Giới? Không thể nào! Mặc dù ngươi che dấu diện mục, huyễn hoá ra khuôn mặt khác. Nhưng khẳng định không phải là người của mười ba tộc chúng ta, mà ngoại tộc nhân thì không có tư cách tiến vào Nghiễm Hàn Giới."

Đoạn Thiên Nhận ngẩng đầu, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

*"Đoàn huynh đừng vội kết luận, nói về dị tộc nhân thì gần đây thật sự có một vị đạt được tư cách tiến vào Nghiễm Hàn Giới. Nói như vậy, ta hẳn phải xưng hô một tiếng "*Hàn đạo hữu*" mới đúng."*

Tinh Tộc mỹ phụ có chút kinh ngạc nhưng lập tức cười rộ lên. Hàn Lập nghe hai người nói thế, trong lòng lại thở dài một hơi.

Chuyện thi triển bí thuật biến ảo hình dáng quả nhiên không thể che dấu được hai người trước mắt. Bất quá nghe khẩu khí đối phương thì vẫn chưa biết hình dáng thật của hắn. Nếu không hắn mà nói thật thì có thể giảm đi hiệu quả.

"Họ Hàn? Nói như vậy thì ta cũng nghe người trong tộc kể lại rằng có một gã dị tộc nhân, tại nửa năm trước kích phát một khối Nghiễm Hàn Lệnh, tựa hồ có ý định mượn truyền tống trận."

Đoạn Thiên Nhận sau khi tự định giá, liền nói.

"Không sai, xem ra chính là Lệ đạo hữu trước mắt."

Tinh Tộc mỹ phụ thấy Hàn Lập trầm ngâm không nói, liền mỉm cười nói.

"Hắc hắc, nói như vậy nguyên bổn hắn cũng sẽ tiến vào Nghiễm Hàn Giới, nói như vậy thì vừa đúng lúc, đỡ cho ta phí một phen tay chân."

Đoạn Thiên Nhận không vui không giận nói.

"Nhưng vãn bối tới bây giờ vẫn hoàn toàn không biết gì về mưu đồ của hai vị tiền bối. Hơn nữa, tại hạ cũng đã nhận một việc khác của quý tộc, sợ rằng khi tiến vào Nghiễm Hàn Giới, không thể kham nhiều việc."

Hàn Lập nhìn Đoạn Thiên Nhận một cái, do dực nói.

"Ồ, ngươi nói chính là chuyện thu thập tài liệu luyện khí sao. Yên tâm, chuyện này không mất bao nhiêu thời gian đâu, tuyệt không làm ngươi chậm trễ. Nếu thật sự không được thì ngươi cứ yên tâm làm chuyện của Đoạn mỗ là được, cho dù không thể thu thập tài liệu luyện khí thì có Đoạn mỗ nói giùm ngươi, ngươi còn sợ tộc nào có thể làm khó dễ ngươi sao?"

Đoạn Thiên Nhận hãnh diện nói.

"Về phần ngươi muốn làm chuyện gì, nếu khẳng định ngươi sẽ tiến vào Nghiễm Hàn Giới thì tiết lộ một chút cho ngươi cũng

không phải là không được. Đoàn huynh, ta sẽ nói với Hàn tiểu hữu trước một chút."

Tinh Tộc mỹ phụ tiếp lời nói.

"Tiên tử tự nhiên, Đoạn mỗ không có ý kiến gì."

Đoạn Thiên Nhận từ chối cho ý kiến.

"Kỳ thật việc này cũng rất đơn giản, là hai người chúng ta muốn Hàn đạo hữu cùng hai người khác có Nguyên Từ Chi Thể, cùng nhau hợp tác mở ra cấm chế tại một chỗ bí ẩn trong Nghiễm Hàn Giới, từ trong đó lấy ra vài thứ đồ vật. Mấy thứ này có liên quan đến việc ta và Đoàn huynh độ Thiên kiếp sau này. Nếu có thể thành công, trong vòng mấy vạn năm tới ta và Đoàn huynh sẽ không gặp nguy hiểm.

Mỹ phụ ngưng trọng, chậm rãi nói.

"Đại thiên kiếp!"

Hàn Lập nghe vậy, không khỏi ngẩn ra, nhớ lại Thanh Nguyên Tử ẩn tàng trong Minh Hà Chi Địa.

Tu vi kinh người, vì muốn hoãn đại thiên kiếp mà không thể ra ngoài.

Tu vi tới cảnh giới của bọn họ, thọ nguyên không phải là vấn đề nhưng mỗi lần đại thiên kiếp thì bọn họ không thể tránh khỏi ma chướng ác mộng, cho nên không thể không đau khổ tìm cách trì hoãn.

Xem ra nếu không tìm ra cách thì đồng dạng không thể tiêu diêu tự tại trong trời đất.

Hàn Lập có chút cảm khái, thầm thở dài một hơi.

Tinh Tộc mỹ phụ nói tiếp:

"Cấm chế đó là lúc ta tiến vào Nghiễm Hàn Giới và tiến giai thành thánh tộc mới phát hiện ra. Mặc dù thiếp thân không thể mở ra được cấm chế nhưng may mắn từ nơi khác biết được một vài tình hình trong cấm chế. Mấy thứ trong đó đối với thượng tộc các ngươi không quan trọng nhưng đối với thánh tộc chúng ta mà nói thì chính là vật cứu mạng khi độ kiếp."

"Nếu là cấm chế trong Nghiễm Hàn Giới thì chắc là do tiên nhân lưu lại. Trước kia khi các tộc tiến vào Nghiễm Hàn Giới, có không ít người chết trong các loại cấm chế. Tiền bối thật sự nắm chắc sao?"

Hàn Lập cẩn thận hỏi một câu.

"Thiếp thân có lẽ tu vi so với các thánh tộc khác yếu hơn một chút nhưng nói về tạo nghệ cấm chế, pháp trận thì có thể xếp vào nhóm năm người đứng đầu tại Thiên Vân. Hơn nữa lúc ấy ta cẩn thận xem xét, biết rằng cấm chế này tồn tại từ rất nhiều vạn năm trước, uy lực có thể đã sớm mất đi một nửa. Nếu không ta cũng không có chủ ý đánh vào. Đạo hữu không tin lời thiếp thân nói sao?"

Mỹ phụ nhìn Hàn Lập, thâm ý sâu sắc nói.

"Vãn bối tuyệt không dám nghĩ thế."

Thần sắc Hàn Lập biến đổi.

"Cho dù có nghĩ như vậy thì cũng là chuyện bình thường. Bản thân ta tuy chỉ là nữ lưu nhưng trí tuệ cũng không quá kém. Bất quá ngươi yên tâm, ta mất thời gian hơn ngàn năm, cuối cùng mới nghĩ ra cách dùng ba gã có Nguyên Từ Chi Thể phá trận, tuyệt đối có bảy thành nắm chắc. Về phần hai tên khác thì vẫn đang ở trong Vân thành. Một gã là tán tu thân thể tiên thiên, hiện tại đảm nhiệm chức vị khách khanh trong Tinh Tộc chúng ta. Một tên khác thì được Đoàn huynh tự bồi dưỡng ra. Hiện tại có thêm Hàn huynh, ba người liên thủ lại nhất định có thể phá được cấm chế nọ."

Tinh Tộc mỹ phụ tự tin nói.

"Đoạn tiền bối có thể bồi dưỡng ra một gã có Nguyên Từ Chi Thể, tại sao lại không bồi dưỡng thêm một người nữa. Cần gì chờ tới bây giờ?"

Hàn Lập sau khi nhíu mày, bỗng nhiên hỏi.

"Hàn đạo hữu có điều không biết. Nguyên Từ Chi Thạch là vật vô cùng quý hiếm, vả lại cũng không dễ dàng hấp thụ. Lúc ấy sau khi Đoạn huynh thu thập đủ tài liệu, đồng thời đối với sáu người trong tộc cường hoá Nguyên Từ Chi THể. Kết quả cũng chỉ có một người thành công mà thôi. Vì hết Nguyên Từ Chi Thạch nên không thể bồi dưỡng ra thêm ai được nũa. Vả lại, việc này chỉ là muốn Hàn đạo hữu tiến vào Nghiễm Hàn Giới giúp hai người kia mà thôi, cũng không phải là nguy hiểm gì."

Mỹ phụ họ Thái giải thích hai câu, tiếp theo thần sắc ngưng trọng.

"Vãn bối sợ rằng không thể từ chối đường sống."

Hàn Lập trầm ngâm một lát mới cười khổ nói.

"Hắc hắc, ngươi nói cũng đúng."

Đoạn Thiên Nhận lúc này đem giọt rượu cuối cùng uống hết, mới nhìn Hàn Lập một cái, thanh âm lãnh lẽo nói.

"Nếu tất cả chỉ đơn giản như lời tiền bối nói thì vãn bối tự nhiên có thể giúp. Nhưng bản thân Nghiễm Hàn Giới đã rất nguy hiểm, cộng thêm cấm chế nọ có thể là do tiên nhân lưu lại, vậy nên nguy hiểm cũng lớn hơn. Tiền bối thật sự có thể cam đoan vãn bối không mất mạng chứ."

Hàn Lập sau khi hít sâu một hơi, mới hỏi ngược lại một câu.

"Hàn đạo hữu nói đùa, thế gian làm gì có chuyện mười phần vẹn toàn, cho dù thiếp thân nói như thế, thì đạo hữu có thật sự tin là thế sao?"

Mỹ phụ nghe vậy, cũng lộ ra vẻ tươi cười mà như không cười.

"Nếu tiền bối cũng không thể nào khẳng định sự nguy hiểm trong chuyến đi này, thì vãn bối cũng cam tâm mạo hiểm, chỉ mong hai vị tiền bối có thể đáp ứng vãn bối hai điều kiện."

Hàn Lập trầm ngâm một chút, từ từ nói.

"Điều kiện! Cho dù đạo hữu không đề cập tới, sau khi sự tình hoàn thành, thiếp thân và Đoàn huynh chắc chắn trọng tạ."

Nghe Hàn Lập nói vậy, mỹ phụ ngược lại cười rộ lên, trong lòng cũng thả lỏng. Đối với nàng mà nói, chỉ cần Hàn Lập đồng ý thì tất cả đều không quan trọng.

"Điều kiện thứ nhất rất đơn giản, sau khi từ Nghiễm Hàn Giới đi ra, chuyện vãn bối muốn mượn truyền tống trận chắc hai vị tiền bối cũng biết, nhưng khi truyền tống phải tiêu hao số lượng tinh thạch rất lớn, một mình vãn bối sợ rằng không thể kham nổi."

Thần sắc Hàn Lập bình tĩnh, rõ ràng từng chữ.

"Vận dụng truyền tống trận, đích xác tiêu hao cực nhiều cực phẩm linh thạch. Như vậy đi, ngươi chỉ cần bỏ ra một nửa linh thạch, một nửa còn lại thiếp thân sẽ lo. Đạo hữu hài lòng chưa?"

Mỹ phụ không chút do dự hứa hẹn, tựa hồ linh thạch không phải là việc lớn lắm.

Hàn Lập thấy nữ tử này đáp ứng sảng khoái như thế, ngược lại trong lòng có chút ngẩn ra. Nhưng tiếp theo lại mỉm cười, tiếp tục nói:

"Vãn bối đa tạ tiền bối đã hứa hẹn. Điều kiện thứ hai chính là sau khi bài trừ cấm chế, ngoại trừ những thứ hai vị tiền bối muốn, thì những thứ khác sẽ để lại cho vãn bối."

"Không thành vấn đề, hai người chúng ta chỉ cần vài thứ đồ vật, các ngươi ngay lúc đó có thể lấy bất kỳ thứ gì, tất cả đều tự hành động."

Trên mặt mỹ phụ không chút dị sắc, liền đáp ứng, tựa hồ điều kiện *này đã nằm trong dự đoán. Thậm chí không cần thương lượng với Đoạn Thiên Nhận. Mà Đoạn Thiên Nhận nghe nói như thế, chỉ lướt qua mỹ phụ, cũng không chút dị nghị.*

"Vãn bối cũng không phải là người có lòng tham không đái, chỉ có hai điều kiện này thôi. Vãn bối nguyện ý sau khi tiến vào Nghiễm Hàn Giới sẽ giúp hai vị tiền bối một tay."

Hàn Lập đứng dậy, hướng mỹ phụ và Đoàn Thiên Nhận ôm quyền nói.

"Tốt lắm! Có Hàn đạo hữu tương trợ, việc này sẽ thành. Chuyện tình cụ thể thì trước khi Nghiễm Hàn Giới mở ra, ra và Đoạn huynh sẽ giải thích cẩn thận. Còn nữa, những việc ta vừa nói, hy vọng không tiết lộ ra ngoài."

Mỹ phụ thu lại ý cười, dặn dò nói.

"Tiền bối cứ yên tâm, vãn bối biết tự cân nhắc. Nếu không có chuyện gì khác, vãn bối xin cáo từ trước."

Hàn Lập khom người, cung kính trả lời.

"Ừ, đạo hữu có thể đi. Mặt khác trong khoản thời gian này, đạo hữu nếu gặp chuyện gì thì cứ việc báo cho ta và Đoàn huynh biết, có lẽ sẽ giúp ngươi giải quyết được một số phiền toái. Được rồi, Hàn đạo hữu có lẽ còn chưa biết tên của ta. Ta tên là Thải Lưu Anh, có thể gọi thiếp thân là Tiết phu nhân cũng được."

Mỹ phụ cười dài nói.

------oOo------

Chương 1596: Giám Định

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khi Hàn Lập đi ra từ Thuần Hương Các, phía đối diện đã có rất nhiều người bắt đầu tiến vào cửa đấu giá đại điện, tựa hồ đấu giá sắp bắt đầu. Hàn Lập thấy vậy, thần sắc vừa động, cũng không chút chần chừ đi qua.

Cửa đại điện cơ hồ lớn gấp ba đến bốn lần hai cửa vào thiên điện, hơn nữa số lượng lam bào thị vệ cũng vượt xa thiên điện.

Bất quá, những thị vệ này ngoại trừ duy trì trật tự thì không có hành động nào khác.

Hàn Lập bất động thanh sắc, xen lẫn vào trong đám người. Sau khi tiến vào trong điện môn, trước mắt lập tức bừng sáng.

Chỉ thấy một gian đại sảnh với mấy hành lang song song xuất hiện trước mặt. Tất cả lối vào hành lang đều có một tấm biển viết: *"Giám định"*, *"Đại điện"*. Bên cạnh là một gã thiếu niên sai vặt, bộ dáng cung kính đang đứng.

Hàn Lập đảo mắt qua những tấm biển này, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, nhưng sau khi suy nghĩ thì bỗng nhiên đi nhanh về phía một cái trong số đó.

"Giám định? Đây là ý gì?"

Hàn Lập đứng ở lối ra vào hành lang, chỉ tấm biển bên cạnh trầm giọng nói.

"Khởi bẩm tiền bối, đây là nơi đấu giá hội giám định đồ vật. Tiền bối nếu có đồ vật gì trân quý thì có thể giám định tại đây."

Tên sai vặt mi thanh mục tú kia khom người nói.

"Ồ, thì ra là thế."

Hàn Lập gật đầu, không hề chần chừ, tiêu sái bước vào trong hành lang.

Tuy nói rằng Thải Lưu Anh hứa sẽ giúp một nửa số linh thạch khi truyền tống nhưng một nửa khác vẫn là số lượng trên trời, vẫn còn cần hắn tự mình giải quyết.

Cho nên Hàn Lập muốn dựa vào kế hoạch ban đầu, cầm trong tay một số vật tốt, đưa vào đấu giá hội để bán.

Hành lang cũng không quá dài, Hàn Lập chỉ đi hơn mười trượng, trước mặt liền xuất hiện một gian phòng màu hồng.

Cửa phòng tuy lớn nhưng lại bị một tầng thanh sắc quang mạc che lại. Mà trước quang mạc là bảy tám gã dị tộc đang xếp thành một hàng, lặng lẽ chờ đến lượt. Trong lòng Hàn Lập có chút ngoài ý muốn nhưng liền thong dong đi qua, xếp vào cuối hàng.

Thanh quang chợt lóe, quang mạc tự động rẽ ra, từ bên trong đi ra một dị tộc nhân tóc đỏ, người này hét lên hưng phấn, tựa hồ đạt được chuyện gì đó tốt đẹp ở bên trong.

Tên dị tộc nhân này không để ý gì đến đám người Hàn Lập, trực tiếp đi xuyên quan, hướng về phía hành lang mà đi. Mà quang mạc thì chớp lên, một tên dị tộc nhân khác bất động thanh sắc tiến vào.

Cứ như vậy, sau thời gian một chén trà nhỏ, những người đứng phía trước Hàn Lập đều đã đi vào và trở ra, động tác cũng cực nhanh. Mà trong lúc này, phía sau Hàn Lập cũng có bốn năm người khác tới xếp hàng.

Xem ra không ít người tham gia đấu giá hội.

Thanh sắc quang mạc rẽ ra, sau khi một gã dị tộc nhân sắc mặt uể oải bước ra thì Hàn Lập nhấc chân tiến vào trong.

Phía sau quang mạc là một mảnh bạch sắc lượng quang, là một gian phòng thật lớn chừng hơn ba mươi trượng. Bốn phía toàn bộ đều được lát bằng đá trắng, mặt ngoài chớp động vô số phù văn, có vẻ đầy bí ẩn.

Bất quá trong phòng ngoại trừ một cái bàn và ba cái ghế thì cũng chỉ có một cái truyền tống trận đơn giản. Mà trên ba chiếc ghế là ba nhân ảnh toàn thân bao phủ trong bạch quang.

Trong linh quang, ba nhân ảnh đều trở nên mơ hồ, không thể phán đoán ra diện mục thực sự. Hàn Lập theo tiềm thức đảo thần niệm qua. Ba nhân ảnh này không biết mang theo bảo vật gì trên người mà thần niệm không thể điều tra được khí tức, cho nên không thể phán đoán ra được tu vi sâu cạn thế nào.

"Đạo hữu có vật gì muốn tham gia đấu giá thì có thể lấy ra cho ba người chúng ta đánh giá. Nhưng phải nói trước, chúng ta chỉ xem xét những bảo vật hàng đầu, nếu là vật phẩm chất kém thì xin mời đạo hữu ra thiên điện bên cạnh mà tiêu thụ. Mặt khác, nếu có gì bất mãn đối với việc kiểm giá của ba người chúng ta thì cứ nói ra, ba người chúng ta sẽ xem xét lại cho các hạ một lần."

Nhân ảnh ở giữa mở miệng nói, thanh âm thanh thúy dễ nghe, đúng là một nữ tử trẻ tuổi.

"Đa tạ đạo hữu nhắc nhở, tại hạ đã hiểu."

Thần sắc Hàn Lập không đổi, gật đầu, tay áo phất lên, hai bảo vật liền hiện ra.

Một cái là lục sắc ngọc bình cùng một ngọc hạp trắng noãn không tỳ vết.

Hàn Lập không đi qua, mà phất tay ném qua.

Nhất thời hai vật phảng phất như bị một cỗ lực vô hình nâng lên, từ từ bay về phía ba đạo nhân ảnh, cuối cùng phiêu phù trước mặt.

Hai nhân ảnh mới vừa rồi không mở miệng, lúc này không chút khách khí giơ tay ra bắt lấy, phân biệt thu cái bình và hộp vào trong tay.

Bình vừa mở ra, một mùi thơm mát nồng đậm truyền ra, tiếp theo bên trong mơ hồ còn truyền ra tiếng long ngâm, một đoàn lục quang mười phần linh tính từ bên trong bay ra.

Nhân ảnh nọ khẽ hừ một tiếng, vội khép miệng bình lại, lập tức phất tay áo, phóng ra một mảnh bạch quang thu lục quang trở về trong tay. Hắn ngưng thần nhìn, chỉ thấy trong lục quang rõ ràng là một viên thanh sắc đan hoàn.

Tròn trịa bóng loáng, bên trong là một ngân sắc long ngân trông rất sống động. Nhân ảnh dùng hai tay kẹp chặt đan hoàn, đưa lên mũi ngửi nhẹ một chút, tiếp theo trầm ngâm định giá. Mà bên kia, một nhân ảnh khác cũng đang mở ngọc hạp màu trắng ra, kết qua bên trong là một đoạn lục sắc trúc dài nửa thước.

Người nọ trước tiên đánh giá bằng mắt, sau đó dùng tay vuốt gậy trúc. Kết quả sau một tiếng sét đánh, từ gậy trúc bắn ra một đạo kim hồ bằng ngón tay.

"Đây là Kim Lôi Trúc!"

Nhân ảnh thất thanh hô lớn.

"Kim Lôi Trúc! Đạo huynh xem cẩn thận lại một lần đi."

Nữ tử giữa tựa hồ cũng kinh ngạc, nhưng liền nhắc nhở một câu.

"Tiên tử yên tâm, ta sẽ xem cẩn thận hơn."

Nhân ảnh nọ hít một hơi sâu, sau đó trầm giọng trả lời. Hàn Lập thấy vậy mỉm cười, hai tay chắp sau lưng không nói một lời.

Tiếp theo nhân ảnh này thò tay vào ống tay áo, móc ra một vật giống như cái hồ lô màu đen, nhỏ cỡ một tấc, vô cùng tinh sảo. Nhân ảnh đảo ngược hồ lô, nhằm ngay vào lục trúc trong ngọc hạp, tay vỗ nhẹ đáy hồ lô một cái. Kết quả miệng hồ lô chợt lóe hắc quang, một đoàn hắc khí cỡ nắm tay bay ra đánh lên lục trúc.

Nhưng hai bên vừa tiếp xúc, tiếng sẽ đánh liền nổi lên ầm àm, mấy đạo kim hồ lần nữa chợt lóe, một chút đã đem hắc khí đánh tan.

Nhân ảnh nọ sau khi làm xong điều này, vẫn chưa thu tay lại, tiếp tục móc ra một cái bình màu xanh biếc, từ bên trong xuất ra một đạo lục khí, kết quả cũng bị gậy trúc thả ra kim hồ đánh ta.

"Không sai, đích thật là Kim Lôi Trúc. Lão phu khẳng định."

Nhân ảnh thở dài một hơi, khẳng định nói.

"Làm phiền rồi, đạo hữu, đan dược giám định thế nào rồi, nếu có thể có một tia linh tính thì khẳng định cũng không phải là vật phàm."

Nữ tử gật đầu, xoay người lại hỏi nhân ảnh còn lại.

"Đan dược này lấy mộc thuộc tính làm chủ, kim chúc làm tính phụ. Đan tính đã thông linh, thích hợp cho thượng tộc thất, bát giai dùng. Nếu cửu giai sử dụng thì hiệu quả sẽ không bằng một phần mười. Đan dược này đủ đề có thể xếp vào nhóm nhất phẩm."

Nhân ảnh kia chỉ mới nhìn một lần, cũng không biết sử dụng thủ đoạn nào mà lại nói ra hết tính chất của Đằng Long Đan. Hàn Lập đứng tại chỗ, trên mặt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc.

"Chúc mừng đạo hữu, bất luận là Kim Lôi Trúc hay đan dược đó cũng đều có thể tham gia đấu giá hội lần này. Đặc biệt hơn là đủ để xếp vào nhóm ưu tiên. Được rồi, đan dược này có tên không, mặt khác ta muốn cấp cho đạo hữu một cái giá, đạo hữu xem thử có hài lòng hay không?"

Nữ tử cẩn thận nhìn Hàn Lập, đột nhiên cười khẽ nói.

Tiếp theo, nàng không chờ Hàn Lập đáp ứng, liền giơ tay lấy ra một bạch sắc ngọc bài, đầu ngón tay chuyển động giống như viết thứ gì đó, sau đó vứt qua cho Hàn Lập. Hàn Lập bắt lấy ngọc bài, chỉ lướt qua liền gật đầu.

"Hai giá này đều được, vả lại tại hạ tin rằng mấy thứ này thật sự có được giá cao. Về phần đan dược này, nó có tên là Đằng Long Đan, luyện chế cũng không dễ."

"Đằng Long Đan, tốt, chúng ta sẽ lấy cái tên này để đấu giá. Khối ngọc bài mà đạo hữu cầm trong tay kia cũng chính là vật giao ước, sau khi đấu giá kết thúc sẽ giao linh thạch."

Nữ tử chậm rãi nói.

"Tại hạ đã hiểu! Nếu không có vấn đề gì, ta sẽ ra đại điện chờ kết quả đấu giá."

Hàn Lập hướng ba người ôm quyền, bình tĩnh nói lời cáo từ.

"Không tiễn."

Nữ tử cười trả lời. Hàn Lập gật đầu, quay người đi ra.

Cũng không biết ba người này thao túng cấm chế gì, mà không thấy ai cử động, quang mạc trước cửa vẫn tự mình mở ra.

Hàn Lập cứ thế mà đi ra ngoài, cũng không để ý đến những người khác, không chút hoang mang đi ra ngoài hành lang.

Dị tộc nhân trong đại sảnh tựa hồ càng lúc càng nhiều, nối một hàng rất dài.

Đi qua một hàng thông đạo, hiện tại Hàn Lập xuất hiện trong một thính đường thật lớn. Ánh mắt đảo qua bốn phía, thần sắc Hàn Lập có chút động dung. Thính đường này chẳng những diện tích rộng lớn kinh người, mà lại chi làm ba tầng thượng, trung, hạ.

Tầng giữa và tầng dưới không biết dùng tài liệu gì mà luyện chế thành mà tất cả đồ vật đều trắng noãn, không được vật gì nâng đỡ mà vẫn huyền phù giữa không trung, có vẻ vạn phần thần bí.

Tầng giữa và tầng dưới đều là những người bình thường ngồi vào những bàn gần nhau. Mà duy nhất tầng trên là khác, mặt ngoài thỉnh thoảng có linh quang chớp động, tựa hồ có gia cố cấm chế gì đó bên ngoài. Hiển nhiên tầng này chuyên dùng cho những người có thân phận và địa vị tại Vân thành.

Hàn Lập chỉ nhìn thoáng qua, cũng không có hứng thú, ánh mắt lại thu lại, tùy ý tìm một chỗ khuất ngồi xuống. Hắn cứ như vậy, lẳng lặng chờ đợi đấu giá hội bắt đầu.

------oOo------

Chương 1597: Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong thời gian chờ đợi một canh giờ, ở đây không ngừng có thêm nhiều tu sĩ tiến vào đại điện.

Ba tầng điện đường nhìn như rộng lớn vô cùng nhưng chỉ một lát sau đã chật kín.

Tộc nhân tham giá đấu giá hội này, tu vi thấp nhất cũng là Nguyên Anh Kỳ, tu vi cao nhất có thể là Hợp Thể Kỳ.

Hàn Lập để ý tới Hợp Thể Kỳ đỉnh giai thì có tới bốn năm người.

Đoạn Thiên Nhận và Thiên Cơ Tử bất ngờ cũng có trong số đó. Về phần mấy người khác, có lẽ cũng là các trưởng lão quyền cao chức trọng trong các tộc.

Mà phòng ở tầng ba thì ít nhất đã có sáu, bảy mươi người tiến vào.

Những người này không ai là không ngoài Hợp Thể Kỳ, về phần Thải Lưu Anh thì không thấy bóng dáng.

Không biết đã sớm tiến vào phòng hay chưa hay căn bản không muốn tham gia đấu giá hội này.

Điều này làm cho Hàn Lập lại càng hoảng sợ, thầm thở dài một hơi.

Mặc dù nói Vân thành là nơi mười ba tộc chung sống, hơn nữa lại có một số dị tộc nhân không thuộc về mười ba tộc nhưng Vân thành có thể tụ tập nhiều tồn tại Hợp Thể Kỳ như vậy. Mà Thiên Uyển Thành, cho dù đem cả nhân yêu lưỡng tộc hợp lại, tồn tại

Hợp Thể Kỳ bất quá chỉ mười mấy người mà thôi. Mà thành này cũng đồng dạng là chỗ tinh nhuệ của hai tộc nhân yêu.

Lại đợi một thời gian, trong đại điện cơ hồ đã chật kín người.

"Đinh đinh đang..." Ba tiếng chuông du dương truyền đến, trong ngũ sắc quang hoa chớp động, nguyên bổn cửa điện đang mở, lúc này từ từ đóng lại.

Sau khi cửa điện hoàn toàn đóng lại, đấu giá hội rốt cục sắp bắt đầu.

Đại sảnh phía trước giống với đại sảnh đấu giá hội bình thường được xây dựng trên đài cao hơn mười trượng. Thứ duy nhất không giống chính là bốn góc đài cao phân biệt là bốn kim sắc khôi lỗi nhân hình đứng thẳng, cao đến mấy trượng, trong tay cầm một ngân sắc cự qua, hình dạng cổ xưa nhưng lại phát ra hàn khí bức người.

Khôi lỗi mặc dù không nhúc nhích nhưng lại làm cho người ta cảm thấy một khí thế kinh người, vừa nhìn liền biết không phải tầm thường.

Mà trung tâm đài cao lại một lam sắc pháp trận, bên trong có một hồng sắc trác tử, mặt ngoài có vô số phù văn rậm rạp, có vẻ vô cùng thần bí, không biết có hiệu dụng gì hay không.

Ngay khi cửa điện khép lại, lam sắc pháp trận chợt lóe quang mang, phát ra âm thành ầm ầm. Phù văn trong pháp trận thoáng hiện, một đạo nhân ảnh liền hiện ra. Nhân ảnh ngừng lại, liền trở nên vô cùng rõ ràng.

Là một trung niên nam tử tao nhã lịch sự, một thân cẩm bào, mặt trắng không tỳ vết, nhìn giống nhân tộc như đúc. Nhưng Hàn Lập sau khi đảo thần niệm qua, trong lòng lại đại chấn.

Trung niên nhân này hóa ra là Hợp Thể Trung Kỳ, không chỉ thế, từ trên người này mơ hồ tản mát ra một cỗ khí tức cực kỳ đáng sợ. Khí tức cực kỳ âm trầm, phối hợp với trung niên nhân tạo nên bộ dáng cực kỳ nguy hiểm.

Trung niên nhân tựa hồ danh khí tại Vân thành cũng không nhỏ, đại điện vốn ồn ào, hiện tại liền yên tĩnh xuống.

Hàn Lập chú ý không ít người nhìn nam tử trên đài cao, trong ánh mắt họ mơ hồ lộ ra vẻ sợ hãi.

Mà trung niên nhân sau khi đảo mắt xuống dưới đài liền mỉm cười nói:

"Tại hạ Tiêu Bố Y, nghĩ rằng không ít đồng đạo ở đây đã nhận ra tại hạ, thậm chí có thể đã từng giao thủ với tại hạ. Nếu như thế thì Tiêu mỗ sẽ không giới thiệu bản thân thêm nhiều, đi thẳng vào chủ đề. Lúc này đây, tứ tộc đấu giá hội bởi vì tại hạ ở trong Sa Tộc, cho nên đấu giá hội lần này do ta chủ trì. Quy tắc đấu giá cũng không có gì khác, giống như những lần trước. Có thể tham gia đấu giá này thì hiển nhiên không thể không biết quy tắc. Mặt khác ta có thể trước tiên cung cấp cho mọi người một chút tin tức về trục đấu giá. Lúc này đây, trục đấu giá tuyệt đối không kém hơn tứ tộc đấu giá hội. Thậm chí đối với một số đạo hữu thì trục đấu giá này còn xa hơn lần trước. Được rồi, tại hạ tuyen bố, tứ tộc đấu giá hội lần này chính thức bắt đầu!"

Vị Tiêu Bố Y này nói không to nhưng lại quán chú linh lực, cho nên bất cứ ai cũng có thể nghe rõ, hơn nữa chỉ nói đơn giản vài câu mà đã làm mấy vạn người bắt đầu thấy hứng thú.

Ngay khi trung niên nhân nói xong, lam sắc pháp trận phía dưới lại chớp động, nguyên bổn mặt bàn trống rỗng, bỗng nhiên hiện ra mười mấy quang trận nhỏ.

Tiếp theo, quang mang chợt lóe, trên bàn liền hiện ra mấy cái hộp không đồng nhất. Thấy cảnh này, phần lớn mọi người trong đại điện mở to mắt, tập trung nhìn lên bàn.

Tiêu Bố y trước tiên cầm lấy một ngọc bài nhìn thoáng qua, thần niệm chìm vào trong, đem tin tức trong đọc hết. Tiếp theo bất động thanh sắc cầm một hộp ngọc lên.

"Giống như những lần đấu giá trước. Trước đấu giá vẫn là các loại

tài liệu, vật phẩm. Trước tiên là khối Phượng Hoàng Thạch này."

Tiêu Bố Y phất tay, nhất thời một vật từ trong hộp bay ra.

Rõ ràng là một khối ngũ sắc ban lan, bề ngoài giống như một thạch điểu kỳ quái.

"Phượng Hoàng Thạch, chỉ có nơi Phượng Hoàng sinh ra mới có thể xuất hiện loại tài liệu trân quý này. Vô luận là luyện khí hay luyện đan dược đều có giá trị cực cao. Khối Phượng Hoàng Thạch này nặng ba cân bốn, phẩm chất trung giai, không hề có tạp chất, giá khởi điểm là hai trăm vạn linh thạch!"

Tiêu Bố y đánh giá ngũ sắc thạch đầu trước mặt, liền chậm rã hướng dưới đài nói.

Tác dụng của Phượng Hoàng Thạch cực lớn, hơn nữa khối đá lớn như thế mà giá khởi điểm là hai trăm vạn, hiển nhiên là còn thấp.

Ngay cả Hàn Lập nghe xong cũng có vài phần động tâm, tài liệu này hiện tại vô dụng nhưng sau này lại rất hữu dụng.

Bất quá tình hình tiếp theo làm Hàn Lập lập tức từ bỏ ý định này.

Ngay khi Tiêu Bố Y nói giá mỗi lần tăng là năm mươi vạn, lập tức liên tiếp tiếng đấu giá từ đại điện phát ra.

"Ba trăm năm mơi vạn."

"Bốn trăm vạn."

Thậm chí không cần trung niên nam tử nói thêm gì, giá của Phượng Hoàng Thạch liền dễ dàng vượt qua giá bốn trăm vạn, so với giá ban đầu đã gấp đôi.

Nhưng cuối cùng khối ngũ sắc thạch đầu này lại bị một nữ tử Mặc Lục Tộc, dùng giá hơn năm trăm vạn mua lấy.

Lập tức tại tràng giao hàng nhận vật.

Giao dịch lớn cỡ này, cho dù Hàn Lập đã nhiều lần chứng kiến lúc này cũng không khỏi hít một ngụm lương khí.

Đồ vật tốt thì có tốt nhưng giá này không khỏi quá cao.

Hàn Lập thầm nghĩ vậy, hiển nhiên không có ý ra tay cạnh tranh.

"Kim Vương Hoa, sáu ngàn năm mới nở, là dẫn dược tốt nhất để điều chế đan dược. Giá ban đầu là ba trăm vạn."

Tiêu Bố Y lấy ra một hộp ngọc khác, sau đó từ bên trong lấy ra một linh hoa rực rỡ ánh vàng.

Linh hoa to cỡ đầu người, mặt ngoài có linh văn, mỗi cánh hoa phảng phất như được tạo thành từ kim thiết. Linh hoa này khác với giá của Phượng Hoàng Thạch, ngay khi vừa xuất hiện thì cả đại điện không chút tiếng động, không ít người nhíu mày.

Cũng khó trách, đối với phần lớn người ở đây, Kim Vương Hoa này đích xác vô cùng lạ, trước kia càng chưa nghe nói qua. Nhưng lúc này giá còn cao hơn Phượng Hoàng Thạch.

Hàn Lập thấy vậy, sờ sờ cằm, tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển nhưng hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại linh hoa này.

Tiêu Bố Y lãnh đạm đứng trên đài cao cười không nói, tựa hồ rất tự tin với vật này.

"Ba trăm Vạn."

Rốt cục cũng có người ra giá.

Không ít người nhìn lại, đây là một lão giả khô gầy, không biết ở tộc nào, trên đầu có một cặp sừng trắng.

"Bốn trăm hai mươi vạn."

Lập tức có người ra giá cao hơn.

"Bốn trăm năm mươi vạn."

"Bốn trăm tám mươi vạn."

Từng người ra giá từ khắp nơi trong đại điện.

Mặc dù số người ra giá không nhiều lắm, bộ dáng chỉ có mấy người nhưng giá cả lại không hề dưới lần trước.

Xem ra chỉ có những người này mới biết cách sử dụng linh hoa này, hơn nữa bộ dáng lại rất muốn.

Lão giả ra giá từ đầu, cắn răng ra một cái giá trên trời là bảy trăm vạn, rốt cục cũng những kẻ khác rút lui.

Cứ như vậy, Tiêu Bố Y lần lượt đem bảo vật trong các hộp còn lại ra, mà trong đại điện phần lớn là người tu tiên cấp cao, cơ hồ chỉ cần hắn nói đơn giản một hai câu liền được người ta mua ngay.

Sau khi mười mấy hộp ngọc được bán hết, truyền tống trận chợt lóe lam quang, trên bàn lại xuất hiện bảy, tám bình ngọc.

Lúc này đây chính là bán linh dịch, linh thủy.

Mấy thứ này lại càng vô cùng trân quý, mỗi một bình cơ hồ đều bị vô số người tranh đoạt.

Giá cả mỗi bình tựa hồ đều bị đội lên gấp ba bốn lần giá gốc, làm cho không ít người trong đại điện hít một ngụm lương khí.

Điều này cũng khó trách, đấu giá hội nguyên bản là vậy. Cùng một thứ nhưng trong mắt nhiều người lại có nhiều giá trị lớn nhỏ khác nhau.

Đảo mắt, linh dịch trên bàn bán gần hết, chỉ còn lại một bình màu trắng.

Tiêu Bố Y vài lần trước khi báo giá, vẻ mặt vẫn thong dong nhưng khi ánh mắt dừng lại trên một bình nhỏ cuối cùng thì trong mắt lại hiện ra một tia lửa nóng.

Hắn hít một hơi sâu, sau đó vung tay, đem vật ấy cầm trong tay, thần sắc ngưng trọng nói:

"Nửa bình Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch, giá khởi điểm một ngàn tám trăm vạn!"

"Cái gì, Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch! Không nhầm chứ, đấu giá hội lại có bảo vật loại này sao?"

"Chỉ có một ngàn tám trăm vạn, thật hay giả đây?"

"Thứ này như thế nào lại giả, nó chính là một trong bát đại linh dịch ở linh giới chúng ta!"

Ầm một chút, rất nhiều tiếng bàn tán vang lên, không ít người đã thất thanh hô lên, bộ dáng khó có thể tin.

Lại càng không ít người nhìn chằm chằm vào bình nhỏ trong tay Tiêu Bố Y, ánh mắt lộ ra vẻ cực kỳ tham lam.

Thậm chí trong không ít phòng ở tầng ba cũng truyền ra vài tiếng *"Di"* kinh ngạc.

Mà Hàn Lập ngồi tại trong một góc đại điện, nghe tên loại linh dịch này thì sắc mặt chợt biến.

------oOo------

Chương 1598: Hà tỳ phẩm

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Lưu Ly Thiên Hoả Dịch", cái tên này Hàn Lập đương nhiên có nghe nói qua, thậm chí đã từng một thời tìm kiếm.

Đây là thứ dịch mà Thanh Nguyên Tử muốn hắn thì để luyện chế vài loại đan dược Hợp Thể Kỳ. Nghe nói linh dịch này nhỏ vào đan dược, chỉ cần một giọt cũng có thể tiết kiệm được vài năm khổ tu, cho nên giá trị to lớn thế nào cũng có thể nghĩ được.

Hơn nữa vật ấy tuy sinh ra từ thạch mộc nhưng lại được luyện thành từ thiên ngoại chi hoả, số lượng với linh vật cùng cấp càng ít hơn rất nhiều.

Hàn Lập xem qua điển tịch có liên quan, mới phát hiện đây là thứ không có khả năng thu thập nhất trong những thú tài liệu của Thanh Nguyên Tử.

Nhưng hiện tại hoả dịch này lại xuất hiện, hơn nữa giá cả lại thấp đến khó tin.

Phải biết rằng trình độ trân quý của Lưu Ly Thiên Hoả Dịch dư để làm trục đấu giá.

Một ngàn tám trăm vạn, mặc dù không ít nhưng đối với giá trị của linh dịch thì hiển nhiên là quá rẻ. Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng quay ngược lại, tựa hồ cảm giá được Tiêu Bố Y khẳng định là có điều gì đó quỷ dị. Trong đại điện đấu giá, không chỉ có mỗi mình Hàn Lập có loại ý nghĩ này, mà không ít người khác đồng dạng cũng kinh ngạc, sắc mặt âm trầm bất định.

Quả nhiên, Tiêu Bố Y vừa thấy phản ứng của mọi người, liền cười nói:

"Ta biết giá khởi điểm của Lưu Ly Thiên Hoả Dịch làm cho chư vị

*đạo hữu cảm thấy bất ngờ nhưng giá như thế hiển nhiên là có nguyên nhân. Hoả Dịch này mặc dù là từ thiên ngoại chi hoả luyện hoá ra nhưng trong lúc luyện hoá lại xuất hiện một chút tỳ vết, so với thành phẩm chính thức thì có chút khiếm khuyết. Nhưng đó chỉ là một chút mà thôi, Tiêu mỗ có thể cam đoan rằng vài loại công dụng bình thường của Lưu Ly Thiên Hoả Dịch đều có. Bất quá công hiệu không lớn lắm mà thôi. "*Hà Tỳ Phẩm!"

Nguyên bổn đám người đang dao động, lúc này yên tĩnh trở lại. Rất nhiều người nhíu mày.

Đấu giá hội xuất hiện linh dược hoặc pháp bảo tỳ vết, trước kia cũng không phải là không xuất hiện qua. Nhưng mỗi một vật phẩm khi thu về, nghe nói cũng không thể dùng tốt, khác xa so với chánh phẩm. Đó là chưa kể về luyện đan hay luyện khí, yêu cầu đối với tài liệu vô cùng nghiêm khắc. Có một chút khác biệt nhưng lại có thể làm cho luyện chế đan dược và khí vật thất bại. Không ít người vốn đang hưng phấn lúc này như bị dội một gáo nước lạnh, lý trí bình tĩnh trở lại.

"Hà tỳ phẩm này giá một ngàn tám trăm vạn, lúc đầu cảm thấy có vẻ thấp nhưng hiện tại xem ra lại quá cao."

Một nam tử không biết tên ngồi trên tầng ba, lạnh nhạt cười một tiếng.

"Mạnh đạo hữu, nếu thật sự không muốn hoả dịch này thì cần gì phải nói giá cao hay thấp. Lấy Viêm Linh Chi Thể của đạo hữu, Lưu Ly Thiên Hoả Dịch này sợ rằng rất thích hợp dùng đấy?"

Tiêu Bố Y nhìn gian phòng đối diện trên tầng ba, lời nói không mềm không cứng hỏi ngược lại.

"Nếu là chánh phẩm thì Mạnh mỗ hiển nhiên phải có nhưng hà tỳ phẩm thì hiệu dụng đối với ta cực kỳ bé nhỏ."

Nam tử họ Mạnh không chút khách khí trả lời.

Nhưng lúc này đây, Tiêu Bố Y cười cười, không tiếp lời mà đột nhiên tay áo phất về phía bình trong tay một cái. Thanh quang *chớp động, bình nhất thời bay lên không, "phốc xuy" một tiếng, một hồng sắc quang trụ từ trong miệng bình bắn ra, tiếp theo một đoàn chất lỏng màu đỏ theo quang trụ chậm rãi bay ra.*

Trong suốt long lanh, hồng quang chói mắt!

Tiêu Bố Y ngưng nhìn, tay thoáng một cái, bạch quang chợt loé, trong tay liền xuất hiện một phi kiếm dài một thước. Hàn quang lập loè, hình dạng cổ xưa, vừa nhìn đã biết phẩm chất không thấp.

Tiêu Bố Y vung tay, phi kiếm nhất thời hoá thành một mảnh hàn quang chém về phía chất lỏng màu hồng.

Một màn kinh người xuất hiện.

Hàn quang vừa tiếp xúc với chất lỏng, trong nháy mắt phát ra một tiếng "xèo xèo", tiếp theo phi kiếm tan ra thành nước, sau vài lần chớp động liền biến mất giữa không trung. Đoàn chất lỏng này lại có uy lực đáng sợ như vậy sao!

"Chư vị đạo hữu đã thấy rõ rồi chứ, hoả dịch này mặc dù có chút tỳ vết nhưng bản chất nung chảy kim thạch vẫn còn nguyên. Cho dù là luyện đan hay luyện khí cũng có rất nhiều tác dụng."

Tiêu Bố Y nhìn ra do dực của mọi người, giải thích nói. Tiêp theo trung niên nam tử này lại há miệng, phun ra một đoàn linh khí màu xanh, bắn về phía hoả dịch. Một tiếng "ầm ầm" nặng nề vang lên, hoả dịch phảng phất như hoả phượng trọng sinh, hung hăng bốc cháy, biến thành một đoàn hoả cầu cỡ đầu người. Một cổ nhiệt hoả toả ra từ trên đài cao nhanh chóng lan ra.

Trong lúc nhất thời, cả đại điện đều ở trong nhiệt độ cao, vài dị tộc nhân gần đài thậm chí phảng phất như bản thân đang trong dung nham biển lửa.

Thần thông của đám người trong điện rất lớn, hiển nhiên sẽ không bị chút nhiệt độ ấy mà ảnh hưởng nhưng không ít người lại biến sắc!

Lấy kiến thức của mọi người ở đây, hiển nhiên nhìn ra mới vừa rồi Tiêu Bố Y bất quá chỉ dùng một đoàn tinh thuần linh khí dụ luồng hoả lăng này mà thôi, hiện tại tuôn ra toàn bộ đều là uy lực của bản thân hoả dịch. Lưu Ly Thiên Hoả Dịch tỳ vết này mà lại có uy lực to lớn như thế thì thật sự đã nằm ngoài dự đoán của hơn phân nửa số người.

Nguyên bản đại điện yên tĩnh thì lại bắt đầu nổi lên tiếng bàn tán xì xầm, không ít người nhìn hoả dịch với ánh mắt nóng bỏng. Tiêu Bố Y biết mục đích của mình đã đạt, tay áo phất một cái tuỳ ý thu hoả cầu lại.

Một phiến hà quang bay ra, nhiệt độ lập tức hạ xuống, lần nữa hiện ra hoả dịch, chợt loé liền chui vào trong miệng bình.

Tiêu Bố Y hư không đánh một trảo, miệng bình khép lại, rơi vào bàn tay hắn.

"Đấu giá Lưu Ly Thiên Hoả Dịch bắt đầu!"

Trung niên nam tử không hề chần chừ tuyên bố.

"Ba ngàn vạn!"

Một cái giá kinh người phát ra từ một góc đại điện, một chút đã đẩy giá lên rất cao.

Không ít người nguyên bổn đang nghĩ giá để mua không khỏi cả kinh nhìn lại.

Chỉ thấy người ra giá là một gã nam tử sắc mặt tái nhợt, mặc một bộ trường bào màu đen. Đúng là Hàn Lập!

Thấy kẻ hét giá là một dị tộc nhân không phải bản địa Vân thành, không ít người thầm nghĩ hay là từ bỏ ý định ra giá.

Mặc dù Lưu Ly Thiên Hoả Dịch tỳ vết vẫn trân quý nhưng giá cả lại cao như thế thì hiển nhiên có cảm giác cái được không bù nổi cái mất.

Mà Hàn Lập ngồi bất động tại chỗ, nhìn thần sắc có vẻ bình thường nhưng trong lòng đã có một tia hưng phấn.

Mặc dù hoả dịch này có tỳ vết, hiệu năng giảm đi nhưng vẫn là Lưu Ly Thiên Hoả Dịch, hơn phân nửa sẽ có hữu dụng với Thanh Nguyên Tử. Mà nếu bỏ qua cơ hội này thì sau này cơ bản sẽ không còn cơ hội có được Lưu Ly Thiên Hoả Dịch chánh phẩm, dù chỉ là hà tỳ phẩm thì hắn vẫn phải có được. Cho nên Hàn Lập không khách khí, ngay từ đầu đã hét giá cao.

Hắn thật sự không hy vọng chỉ chút này đã có thẻ dễ dàng có vật ấy nhưng ít nhất cũng làm phần lớn người bỏ đi ý định.

Hắn cũng không nói nhiều, cho nên đã nâng giá đến một mức độ mà ngay cả mình cũng không thể tiếp nhận.

Hiển nhiên cách làm này của Hàn Lập có hữu dụng, phần lớn người khi nghe giá ấy thì sau khi kinh ngạc, sắc mặt đều khôi phục vẻ lạnh nhạt, cả đại điện nhất thời trở nên yên tĩnh.

"Vị đạo hữu này ra giá ba ngàn vạn, có ai ra giá nữa không? Hỏi quá ba lần thì bình Lưu Ly Thiên Hoả Dịch này sẽ có chủ."

Tiêu Bố Y nhìn về phía Hàn Lập một cái, cao giọng nói.

"Lần thứ nhất!'

"Ba nghìn hai trăm vạn!"

Tiêu Bố Y vừa nói xong, một thanh âm già nua liền phát ra, Hàn Lập nghe xong nhướng mày, nhìn về phía thanh âm đó.

Người ra giá là một hoàng lão giả ngồi giữa đại điện.

"Hoá ra là Phù lão, hắn như thế nào cũng hứng thú với hoả dịch này?"

Những người khác vừa thấy người ra giá nhất thời không ít người lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tựa hồ lão giả này cực kỳ nổi danh tại Vân thành.

"Bốn ngàn vạn!"

Không chờ Hàn Lập nghĩ ra cái giá cao hơn, từ trên tầng ba đã truyền ra một thanh âm khác. Không phải là thanh âm của nam tử họ Mạnh lúc trước, mà là một thanh âm nữ tử dễ nghe.

Giá này vừa ra khỏi miệng, nguyên bổn thần sắc Phù lão đang bình tĩnh, lập tức lộ vẻ do dự, nhìn tầng ba, miệng giật giật, rốt cục lắc đầu không nói gì.

"Bốn ngàn vạn lần thứ nhất!"

"Bốn ngàn vạn lần thứ hai!"

Tiêu Bố Y lãnh đạm cười, rất nhanh đã nói hai lần. Hiển nhiên giá này đã ngoài dự đoán lúc trước, cộng thêm thánh tộc tầng ba ra t ay, cho nên không ai dám ra giá.

"Bốn ngàn năm trăm vạn!"

Hàn Lập mặt không biểu tình lần nữa ra giá.

Vừa nghe thanh âm này, không riêng gì những người khác trong đại điện, ngay cả Tiêu Bố Y cũng không nhịn được nhìn Hàn Lập một cái, thần sắc có chút quái dị. Dám ở đấu giá hội cạnh tranh với thượng tộc, điều này rất hiếm.

"Bốn ngàn bảy trăm vạn!"

Thánh tộc nữ tử ở tầng ba kia tựa hồ có chút tức giận, giọng điệu lạnh lẽo báo giá.

Hàn Lập nghe giá này, khoé mắt có chút nhảy lên nhưng không chần chừ ra giá *"năm ngàn vạn"*.

Nhiều linh thạch như vậy cơ hồ đã nằm ngoài số linh thạch hắn có. Nếu có ai ra giá cao hơn, cho dù trong lòng không muốn thì hắn cũng chỉ có thể từ bỏ.

Nhưng cũng may nữ tử ở tầng ba kia tựa hồ thấy giá này quá cao, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi không nói gì nữa.

"Được, năm ngàn vạn linh thạch, nửa bình Thiên Hoả Dịch sẽ thuộc về vị đạo hữu này. Xin mời đạo hữu lập tức đến thiên điện giao linh thạch."

Tiêu Bố Y sau khi hỏi nhanh ba lần, lúc này dứt khoát giải quyết. Hàn Lập trong lòng thả lỏng, đứng dậy đi về phía trước.

Tới trên đài, hắn từ vòng trữ vật lấy ra một cái túi cực phẩm linh thạch đã đếm kỹ từ trước, giao cho đối phương. Thần niệm Tiêu Bố Y đảo qua trong túi, liền hài lòng gật đầu, đem bình nhỏ màu trắng giao cho Hàn Lập.

Hàn Lập chỉ mở bình nhìn thoáng qua, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, sau khi cung kính thi lễ với Tiêu Bố Y thì không nhanh không chậm đi xuống đài, về vị trí ban đầu ngồi xuống.

Trong quá trình anỳ, Hàn Lập hiển nhiên cảm ứng được không ít ánh mắt quét qua người mình. Không cần phải nói, trong đó không hề ít ánh mắt không tốt.

------oOo------

Chương 1599: Dị thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập thầm cười lạnh một tiếng, thi triển ảo thuật giấu đi khuôn mặt, sau này sẽ biến ảo trở lại khuôn mặt thật, thử hỏi còn ai có thể nhận ra hắn.

Cho dù trong số này có vài người tu luyện công pháp đặc thù nhưng nhiều lắm chỉ có thể nhìn ra đây không phải là khuôn mặt thật mà thôi.

Dù sao Đoạn Thiên Nhận là Hợp Thể Kỳ đỉnh giai, lúc trước đối mặt với hắn cũng chỉ có thể làm được đến vậy mà thôi. Mấy tên đỉnh giai trong đại điện này không có khả năng coi trọng Thiên Hỏa Dịch tỳ vết.

Bất quá, sau khi Hàn Lập về chỗ ngồi, lại nhắm mắt, phảng phất không quan tâm đến đấu giá nữa.

Đấu giá về sau, dưới sự chủ trì của Tiêu Bố Y cũng thuận lợi vô cùng, thậm chí xuất hiện hai kiện đấu giá có giá không dưới Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch. Mà chúng lại không phải vật phẩm áp trục.

Trong đó là một kiện dị bảo Vạn Thú Loa từ thời thượng cổ còn lưu lại, mặc dù còn chưa đạt tới trình độ Thông Thiên Linh Bảo nhưng bảo vật này một khi thổi lên liền có thể hiệu lệnh cho linh thú thấp giai, thần kỳ vô cùng. Một kiện khác chính là Đằng Long Đan của Hàn Lập.

Lúc đan dược này xuất hiện trên đài, sau khi Tiêu Bố Y giải thích công hiệu kinh người, nhất thời mọi người trong đại điện nổi lên một trận vui mừng lẫn sợ hãi.

Loại đan dược này có thể làm pháp lực tăng lên đồng thời đối với đột phá bình cảnh cũng có công dụng lớn, cho tới hiện tại không có bao nhiêu.

Hơn nữa đan dược cấp Luyện Hư Kỳ, tại đấu giá hội càng hiếm như phượng mao lân giác, vừa mới xuất hiện đã khiến mọi người tranh kịch liệt. Ngay cả tồn tại dưới Luyện Hư Kỳ cũng liều mạng tăng giá tranh đoạt.

Đối với bọn họ mà nói, linh dược này sau này sử dụng cũng rất tốt, tuyệt không muốn bỏ lỡ cơ hội.

Một phần cũng là do dị tộc nhân Luyện Hư Kỳ gặp phải bình cảnh, cho nên càng ham muốn, không chút nhượng bộ. Có trời mới biết đây chỉ là một viên trong số đan dược mà Hàn Lập luyện ra.

Cuối cùng sau một phen điên cuồng, bình Đằng Long Đan của Hàn Lập có giá đến sáu ngàn ba trăm vạn, so với giá của Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch mà Hàn Lập mua còn muốn cao hơn một chút.

Hơn nữa đan dược này lại nằm ngoài dự đoán của Hàn Lập, rơi vào tay thánh tộc nữ tử lúc trước tranh đoạt Thiên Hỏa Dịch với Hàn Lập. Bản thân nữ tử này hiển nhiên không cần đan dược này nhưng hơn phân nửa là chuẩn bị cho môn nhân hậu bối. Hành động này hiển nhiên làm cho số người trong tầng một, tầng hai âm thầm thở dài than vãn không thôi. Mà Hàn Lập nghe được cái giá cuối cùng, trong lòng lại cười khổ bất đắc dĩ.

Hắn không nghĩ rằng cái giá đó không thỏa mãn, mà là đang âm thần tính toán số lượng Đằng Long Đan mình ăn trong vòng hai năm trước, quy ra sẽ là bao nhiêu. Nếu cứ dựa theo cái giá này thì tuyệt đối là số lượng linh thạch làm cho người ta nghe mà sợ hãi. Hơn nữa trong vòng trăm năm tiếp theo, sợ rằng vẫn phải duy trì liên tục, có thể nói là cực kỳ bại gia!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu không dùng các loại đan dược mạnh để tinh tiến tu vi, dựa vào tư chất của không xuất chúng của hắn như thế nào có thể trong vòng trăm năm từ Hóa Thần Sơ Kỳ tiến đến Luyện Hư Kỳ.

Đây cũng là nguyên nhân mà trong mắt Hàn Lập, giá trị của thần bí tiểu bình còn trên cả một kiên Huyền Thiên Chi Bảo.

Có kiện Huyền Thiên Quả Thực biến ra bảo kiếm, sau này hiển nhiên có thể tung hoành linh giới nhưng nếu không có thần bí tiểu bình thì hắn căn bản không tin rằng sẽ được như thế.

Ngay khi Hàn Lập nhắm mắt lại, tâm tình đang âm thầm phập phồng thì đấu giá hội rốt cục đã lấy ra những bảo vật nhằm vào nhóm người cao cấp.

Mắt thấy một lam sắc khôi lỗi đã bị mang đi, ánh mắt Tiêu Bố Y đảo qua mọi người, thần sắc nghiêm nghị nói:

"Thứ lỗi vì đã để chư vị đạo hữu sốt ruột, tiếp theo sắp sửa đấu giá vài món áp trục vật phẩm, trong đó có hai kiện là tứ tộc xuất ra, hai kiện khác là do vị các vị đạo hữu khác cung cấp."

Ngay khi Tiêu Bố Y nói chuyện, truyền tống trận trên đài lưu chuyển quang mang kỳ lạ, nhân ảnh thoáng một cái, hiện ra bốn đạo nhân ảnh khác.

Một lão ông râu dài thấp bé, một giáp sĩ cao lớn mang mặt nạ vàng, một sửu phụ vóc người thướt tha nhưng trên mặt lại đầy bích lục lân phiến cùng với một quái nhân có tới hai cái đầu.

Bốn người này mặc dù dung mạo khác nhau nhưng dưới ánh mắt của nhiều người bên dưới thần thái vẫn tự nhiên, tựa hồ không để trong lòng.

Mà những dị tộc nhân đang ngồi nghiêm chỉnh trong đại điện, thấy bốn người này liền hít vào một ngụm lương khí, thầm rỉ tai nhau.

"Đúng là bốn tiền bối!"

"Không. không thể như vậy, bốn người này là bốn vị khách khanh của Vân thành, lần đấu giá hội này hóa ra là mời bọn họ đến."

Ngay khi bốn tê này hiện thân, Hàn Lập cũng mở hai mắt, trong lòng đồng dạng kinh ngạc.

Bốn gã dị tộc nhân này xuất hiện rõ ràng là bốn gã Hợp Thể Trung Kỳ, trách không được có thể khiến cho nhiều người dao động như vậy.

Tiêu Bố Y thấy bốn người này xuất hiện, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, đồng thời hướng bốn người ôm quyền hỏi thăm:

"Lần này đã làm phiền bốn vị đạo hữu rôi!"

"Không có gì, bốn người bọn ta cần thù lao thì chút việc nhỏ này có tính là gì!"

Lão ông râu dài kia cười nhẹ một tiếng trả lời.

Ba người còn lại có vẻ lạnh lùng, sau khi thi lễ thì không nói gì. Tiêu Bố Y hiển nhiên không cảm thấy kỳ quái, sau khi gật đầu liền xoay người lại nói:

"Lần này áp trục vật phẩm chỉ có bốn kiện nhưng đồng thời là Linh Thú, Linh bảo tuyệt không làm mọi người thất vọng. Lam huynh, trước tien mời ngươi xuất bảo vật ra."

Nói xong, Tiêu Bố Y quay người lại nói với lão ông. Lão ông râu dài gật đầu, tiếp theo vung tay áo lên, sau một trận âm thanh quỷ dị, một vật áo da màu đen bay ra.

Nhưng lão ông đối với nó lại không dám chậm trễ, miệng lầm bầm hướng áo da liên tiếp điểm từng cái.

Áo da màu đem sau khi lưu chuyển ô quang thì đột nhiên toát ra một cỗ hắc sắc vụ khí, tiếp theo vụ khí quay cuồng một trận thì bắt đầu bành trướng, trong nháy mắt ngưng tụ biến thành một cái lồng sắt màu đen, cao chừng một trượng.

Mà trong lồng sắt là một tiểu thú toàn thân màu tím, hơn nữa ngoài thân bị một vật màu vàng bạc trói chặt. Bởi vì bị trói chặt cho nên nhìn từ xa căn bản không thể nhìn ra hình thái. Giờ phút này, kể cả Hàn Lập và những dị tộc nhân khác đều hướng ánh mắt về phía con thú này.

Bọn họ cũng rất rõ ràng, có thể làm linh thú áp trục thì tuyệt đối không tầm thường. Phải biết rằng trước kia một thông linh khôi lỗi thượng tộc tứ giai cũng không thể làm vật áp trục. Chẳng lẽ linh thú này có thực thánh giai?

Trong lòng mọi người đều chợt lóe qua ý niệm này, ánh mắt nhìn tiểu thú trở nên nóng bỏng như có lửa.

Nhưng lồng sắt lại không tầm thường, ngay cả khi nhiều thần niệm đảo qua mà vẫn không thể nhìn rõ ràng tiểu thú, không thể chính thức thâm nhập vào bên trong lồng.

"Ha ha, xem ra phần lớn đạo hữu đã không thể chờ được. Lam huynh, ngươi tự mình giới thiệu lai lịch con thú này đi."

Tiêu Bố Y thấy vậy, khẽ cười một tiếng nói.

"Không dám, không dám. Lai lịch của tiểu thú này, số người biết được cũng không nhiều lắm. Bất quá nếu nói đến bát đại kỳ thú dưới Chân linh ở Linh giới chúng ta thì ta nghĩ rằng không ít người biết đến."

Lão ông vuốt râu, trầm ngâm nói.

"Cái gì, bát đại kỳ thú, chẳng lẽ con thú này là một trong bát đại kỳ thú!"

"Ầm!" một tiếng, nhất thời cả đại điện trở nên nhốn nháo, ngay cả người ở tầng ba cũng không ít người không thể khống chế khí tức kinh người của mình để nó phát ra.

"Chư vị đã hiểu lầm. Linh giới bát đại kỳ thú mặc dù thực lực bản thân không thể so với Chân linh nhưng cũng không phải là tồn tại thánh tộc có thể bắt được. Linh thú trong lồng kỳ thật kế thừa hơn phân nửa huyết mạch của Nhân Diện Giao, một trong bát đại kỳ thú. Mặc dù là hỗn huyết nhưng bởi vì có huyết mạch của Nhân Diện Giao, cho nên cũng không kém Nhân Diện Giao bao nhiêu. Con thú này chúng ta đã kiểm tra, hẳn là sinh ra không tới trăm năm nhưng linh khí ba động trên người đã không dưới thượng tộc sơ giai. Quan trọng là ấu thú này đã bắt đầu thể hiện nhiều loại

thiên phú thần thông lợi hại của Nhân Diện Giao. Nếu ta không phải thánh tộc, lại liên thủ thêm vài người thì căn bản không thể bắt được con thú này. Được rồi, đã quên nói với chư vị đạo hữu, con thú này chính là do bốn người bọn ta liên thủ bắt được."

Lão ông cười hắc hắc nói, tiếp theo hư không đánh về phía lồng một trảo. *"Phanh"* một tiếng, xích vàng đang trói chặt tiểu thú bỗng bung ra, sau đó liền hóa thành một kim ngân tế mang bắn đi, chợt lóe liền rơi vào tay lão ông. Đại điện lúc này trở nên lạnh ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều muốn nhìn thấy dị thú kế thừa hơn phân nửa huyết mạch của Nhân Diện Giao, rốt cục có hình dạng ra sao.

Trói buộc trên người bị tháo ra, thân hình tiểu thú run rẩy một chút nhưng không lập tức đứng dậy, vẫn nằm im trong lồng không nhúc nhích. Thấy cảnh này, không ít người nhìn nhau. Nhưng đúng lúc này, dị biến trong lồng nổi lên.

"Phốc xuy" một tiếng, tiếp theo tử sắc tập quang trên thân con thú bạo phát, quang mang cực kỳ chói mắt. Tất cả mọi người đều đang nhìn kỹ lồng sắt hai mắt lúc này không khỏi nhắm lại. Hai mắt Hàn Lập híp lại, lam mang trong mắt thiểm động nhưng vẫn không thể hoàn toàn nhìn thây linh thú.

"A!"

Không ít dị tộc nhân lộ ra vẻ sợ hãi.

Chỉ thấy lồng sắt trên đài cao trở nên trống rỗng, không còn thấy bóng dáng tiểu thú đâu cả.

Nhưng mấy người trên đài lại thần sắc không đổi, lão ông kia sau khi hừ một tiếng, thản nhiên nói một câu:

"Tới lúc này mà còn dám giở trò, xem ra trên đường vẫn chưa ăn đủ đau khổ a."

Lão ông khoát tay, vừa một ngón tay khô gầy, hướng lồng sắt màu đen điểm một cái.

------oOo------

Chương 1600: Kinh biến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tiếng xé gió vang lên, một tiểu quang đạn nhỏ như hạt đậu từ đầu ngón tay bắn ra, thanh quang chợt lóe liền biến vào trong lồng không thấy bóng dáng.

Sau một khắc, ở một góc trong lồng sắt bạo liệt thanh quang. Tử sắc tiểu thú hiện thân ra, đồng thời tứ chi run rẩy, thân thể ngã xuống. Động tác vô thanh vô tức, phảng phất như đám bông rơi xuống đất. Nhưng kể từ đó, bộ dáng của tiểu thú hiển nhiên cũng rơi vào trong mắt mọi người, rõ ràng là một tử sắc tiểu thú giống hồ ly.

Thân thể chỉ lớn cỡ nửa thước nhưng đôi mắt lại chớp động ô quang không ngừng, phảng phất đã mở ra linh trí, ánh mắt giống như thường nhân.

Tuy nhiên cũng có chút khác với linh hồ bình thường, đại khái là con thú này trên mũi và hai tai lại có ngân sắc lân phiến quỷ dị nhưng chỉ nhỏ bằng móng tay, nếu không nhìn kỹ sẽ không thể dễ dàng phát hiện.

"Đây là linh thú kế thừa huyết mạch của Nhân Diện Giao sao? Thoạt nhìn thì giống như hồ thú bình thường?"

Thấy bộ dáng của tiểu thú, không ít người thất vọng vang lên. Những người khác cũng nhíu màu không ít, đồng dạng vẫn chưa nhìn ra tiểu thú này có gì kỳ lạ.

"Hồ thú bình thường? Chư vị đạo hữu hãy mở to mắt mà nhìn kỹ đi."

Nguyên bản vẻ mặt lão ông hiền lành, lúc này chợt lóe vẻ dữ tợn, tay đột nhiên vỗ về phía lồng sắt màu đen một cái.

Nguyên bổn lồng sắt đang bất động, lúc này vang lên một tiếng sét đánh, tiếp theo bạch sắc điện quang chợt lóe, trên mặt ngoài lồng sắt hiện lên một tầng bạch sắc điện quang.

Cùng lúc với tiếng sét đánh là vô số đạo điện hồ sắc bén hiện lên, hung hăng đánh về phía tiểu thú trong lồng sắt.

Tiểu thú thấy cảnh này, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, sau khi gầm nhẹ một tiếng thì từ quang mang ngoài thân lưu chuyển, một hư ảnh hiện lên trên người đem thân thể nó bảo hộ vào trong. Rõ ràng là một ngân sắc cự giao ảnh lãnh đạm.

Giao ảnh này vô cùng mơ hồ, chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra hình dáng mà thôi nhưng lại đánh một kích vào điện quang khiến nó một đi không trở lại.

Mà giao ảnh sau khi hấp thu nhiều điện quang như vậy, phát ra một tiếng nộ hống, hình thể liền tăng vọt mấy lần, lấp đầy thể tích trong lồng. Chứng kiến cảnh này những dị tộc nhân khác đều hít một ngụm lương khí.

Tử sắc ấu thú chỉ dựa vào một hư ảnh mà lại phát ra khí thế kinh người như vậy, đích xác đã biểu hiện ra tiềm lực kinh người. Lão ông thấy vẻ hoảng sợ trên mặt những người dưới đài, biết rằng mục đích đã đạt được, cười hắc hắc, phất tay một cái.

Kim ngân chi quang đại phóng, kim ngân tế ti bỗng hiện ra, lần nữa bắn về phía lồng sắt, trói tiểu thú lại.

Cũng không biết tế ti nay là loại pháp bảo gì mà lại không xem giao ảnh ra gì, một chút đã trói nó lại thật chặt. Ấu thú mặc dù liều mạng giãy dụa nhưng căn bản không ăn thua gì.

Mà giao ảnh nó biến ra cũng biến mất luôn.

Lồng sắt màu đen lần nữa trở về như lúc ban đầu.

"Thế nào! Uy lực tiểu thú này có lẽ chư vị đạo hữu đã tận mắt nhìn thấy, nghĩ rằng không còn hoài nghi gì nữa. Kỳ thú này giá khởi điểm tám ngàn vạn, hiện tại bắt đầu đấu giá!"

Tiêu Bố Y thấy cảnh này, biết rằng tâm tình mọi người chưa hoàn toàn bình tĩnh, liền bỗng nhiên tuyên bố.

"Tám ngàn năm trăm vạn."

"Chín ngàn vạn."

Quả nhiên sau khi thấy sự thần kỳ của con thú này, đám người đều nôn nóng đấu giá, trong chốt lát giá cả đã lên đến triệu vạn. Mà Hàn Lập vẫn ngồi yên tại chỗ không tham gia cạnh tranh.

Thứ nhất, con thú này mặc dù tiềm lực kinh người nhưng thời gian bồi dưỡng khẳng định là rất dài. Hắn đã có Đề Hồ và Báo Lân thú, còn có Phệ Kim Trùng cũng không muốn có thêm linh thú gì nữa.

Thứ hai, cho dù hắn thật sự động tâm nhưng linh thạch trên người đã không còn nhiều, căn bản không thể cạnh tranh với những người khác. Hiện tại mới bắt đầu mà ngay cả thánh tộc tầng ba cũng đã tham gia trả giá con thú này.

Kể từ đó, cho dù lúc đầu hắn không mua Thiên Hỏa Dịch, để tiền mua con thú này thì hy vọng cũng rất xa vời. Bất quá giờ phút này Hàn Lập ngưng thần nhìn kỹ tử sắc hồ ly trong lồng, trên mặt hiện ra một tia kì quái.

Không biết là hắn có bị ảo giác hay không mà tiểu thú này đang bị trói đó, vô luận là ánh mắt hay bộ dáng cũng đều làm cho hắn cảm thấy một loại cảm giác quen thuộc, rất giống với Ngân Nguyệt năm đó.

Nhưng nghĩ đi thì cũng phải nghĩ lại, bản thể Ngân Nguyệt mặc dù là Ngân lang nhưng tại nhân giới lại phụ thân vào một linh hồ. Kể từ đó có chút tương tụ cũng không kỳ quái. Mặc dù biết rõ biết rõ như thế nhưng khi nhìn tử hồ trên đài, trong lòng hắn vẫn không nhịn được có chút xúc động.

Năm đó Ngân Nguyệt rời xa hắn, tiến vào nghịch hành thông đạo liền lộ ra một tia khác thường, hắn như thế nào lại không cảm nhận được chứ. Chỉ vì lúc ấy tu vi quá kém, cho nên chỉ có thể lẳng lặng nhìn nàng trở về linh giới mà thôi.

Có lẽ bởi vì ánh mắt Hàn Lập cùng những dị tộc nhân khác bất đồng, cho nên con mắt tử hồ vừa động, nhìn thẳng vào Hàn Lập, tiếp theo chớt chớp hàng mi thật dài, thần sắc trở nên có chút nghi hoặc cùng vui mừng lẫn sợ hãi. Mặc dù ánh mắt tử hồ biến hóa rất nhỏ nhưng lại không thể giấu diếm được linh mục của Hàn Lập. Hắn có chút ngẩn ra, trong lòng không hiểu tại sao con thú này lại nhìn mình với ánh mắt như thế.

"Một triệu ba ngàn vạn!"

Một con số kinh người từ tầng ba truyền ra, đây là một thanh âm già nua, rốt cục làm cho toàn đại điện trở nên yên tĩnh. Trong lúc nhất thời, không có ai xuất ra giá cao hơn.

"Một triệu ba ngàn vạn lần thứ nhất."

"Một triệu ba ngàn vạn lần thứ hai."

"Một triệu ba ngàn vạn lần thứ ba."

Tiêu Bố Y hiển nhiên không cho rằng có người xuất giá cao hơn, sau khi hỏi nhanh ba lần thì nhìn tầng ba một cái, miệng khẽ cười nói:

"Chúc mừng Lục huynh, sau khi có thêm kỳ thú này, tin rằng nhất định có thể như hổ thêm cánh."

Hiển nhiên hiểu rằng con thú này đã được bán.

"Hắc hắc, không nghĩ nhiều năm như vậy, Tiêu đạo hữu vẫn còn nhận ra giọng của lão phu."

Từ tầng ba truyền đến một âm thanh già nua, tiếp theo cửa phòng chợt lóe, một đoàn hoàng quang trực tiếp từ bên trong bay ra, sau khi chợt lóe lên liền quỷ dị hiện ra một nhân ảnh. Hàn Lập hai mắt híp lại, lúc này mới nhìn rõ diện mục của nhân ảnh này, là một lão giả da vàng vọt, mặc tạo bào.

Thân hình cao lớn khôi ngô, cơ hồ còn cao hơn cả Tiêu Bố Y đến hai cái đầu, có vẻ uy mãnh dị thường! Tiêu Bố Y thấy lão giả, trong mắt ẩn hiện một tia kiêng kỵ nhưng miệng lại vô cùng khách khí nói:

"Đạo hữu có lẽ nên nhờ Lam đạo hữu làm con thú này bất tỉnh, nếu không khi giao hàng có thể có chút phiền toái."

"Chỉ là một ấu thú, còn sợ lão phu không khống chế được sao, yên tâm đi. Linh thạch này ngươi cầm lấy cẩn thận, linh thú này ta sẽ trực tiếp lấy đi. Lam đạo hữu, ngươi thu hồi bảo vật đi."

Lão giả có vẻ rất tự tin, sau khi vứt một túi linh thạch cho Tiêu Bố Y thì không chút chần chờ nói với lão ông.

"Hắc hắc, nếu Lục huynh đã nói như vậy thì Lam mỗ sẽ tháo cấm chế xuống."

Lão ông gật đầu, tay lần nữa trảo một cái về lồng sắt.

Tử sắc tiểu thú thấy cảnh này tựa hồ biết sẽ xảy ra chuyện không muốn, tử mao trên người dựng thẳng lên, đồng thời từ miệng phát ra tiếng chi chi.

Am thanh này lọt vào tai mọi người, tu vi hơp thấp liền đầu óc choáng váng, pháp lực trong cơ thể liền ngưng trệ. Những người này hiển nhiên trong lòng đại loạn.

Nhưng tiếng kêu này đối với những tồn tại đã ngoài Luyện Hư Kỳ như Hàn Lập thì lại ảnh hưởng cực nhỏ, thậm chí sắc mặt lão ông không biến đổi chút nào, thanh quang trên năm ngón tay chợt lóe, liền thi pháp.

Mà lão giả họ Lục mặc dù khoác lác nhưng cũng không dám có chút sơ sẩy, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng tiểu thú chuẩn bị trong nháy mắt khi lão ông thu hồi bảo vật hắn liền ra tay chế trụ tiểu thú lần nữa. Những dị tộc nhân khác dưới đài thấy cảnh này, *"Bá"* lên một tiếng, ánh mắt đều đổ dồn về phía trên đài.

Hàn Lập thấy bộ dáng của tử hồ chấn kinh như thế, tựa hồ liên tưởng đến điều gì, trong mắt chợt phát ra một tiếng vang nhỏ.

Nguyên bổn tay hắn đang thả lỏng, lúc này dùng sức bóp chặt, đem thành ghế bằng ngọc bóp thành bột phấn.

"Ầm" một tiếng kinh thiên động địa từ bên ngoài đại điện truyền vào, tiếp theo cấm chế linh quang trên cửa điện bạo liệt, vô số mảnh vụn bắn tứ tung. Cả tòa đại điện đầu tiên là lạnh ngắt nhơ từ, tiếp theo trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ khó tin.

Đây chính là tứ tộc đấu giá hội, như thế nào lại xảy ra chuyện khó tin, lại có người dám trực tiếp đánh nát đại điện đấu giá. Bất quá, lập tức trong đại điện nhốn nháo hẳn lên, các loại âm thanh cùng đồng thời phát ra.

"A! Có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Chuyện gì thế!"

"Thủ vệ đâu?"

Mà cửa điện bởi vì cấm chế bạo liệt mà các loại linh quang bị nghiền nát, mọi người nhất thời không thể thấy rõ ai làm việc này.

"Không cần kinh hoàng, bốn tộc chúng ta làm chủ đấu giá hội này, chư vị đạo hữu thật sự nghĩ rằng có gì ngoài ý muốn sao?"

Tiêu Bố Y mặc dù cũng giật mình không ít nhưng không hổ là tồn tại Hợp Thể Kỳ, lập tức khôi phục bình tĩnh hét lớn một tiếng!

Tiếng quát giống như sét đánh, lập tức làm cho thần trí người có tu vi thấp chấn động, lập tức bình tâm không ít. Mà người có tu vi cao thâm, đồng dạng cũng được nhắc nhở mà bình tĩnh lại.

Nói cũng đúng, nơi đây có thủ vệ mà bổn tộc an bài, vả lại có nhiều thượng tộc và thánh tộc như vậy, có biến cố gì mà không thể ứng phó được.

"Tứ tộc, khẩu khí thật lớn, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta không dám

giết các ngươi ở đây?"

Một thanh âm nam tử trầm thấp bỗng vang lên từ bên ngoài cửa đại điện.

"Các hạ là ai sao dám quấy rối Vân thành chúng ta?"

Tiêu Bố Y nghe khẩu khí đối phương lớn như thế trong lòng trầm xuống nhưng mặt ngoài lại trấn định quát hỏi một tiếng.

"Như thế nào, Vân thành chẳng lẽ là núi đao biển lửa, bổn tôn không thể đến sao?"

Ngoài đại điện vang lên tiếng bước chân, một đạo nhân ảnh xuyên qua cấm chế ở cửa điện, chậm rãi đi vào.

------oOo------

Chương 1601: Nhân Diện Giao

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ánh mắt mọi người ngưng trọng lại, rốt cục đã nhìn rõ ràng. Đó là một gã trung niên nam tử mặc ngân bào, ngoại trừ dung mạo thanh tú thì ánh mắt phảng phất như hàn băng.

Trong đại điện, nhiều người như vậy nhưng sau khi dùng thần niệm hướng về trung niên nam tử này đảo qua một vòng thì trong lòng thầm sợ hãi không thôi. Vô luận là thượng tộc hay là thánh tộc, thần niệm một khi tới gần nam tử này thì đều bị một đạo cấm chế hất ngược trở lại, căn bản là không cách nào dò xét được tu vi sâu cạn của nam tử này. Nhưng đối phương nếu đã dám không kiêng nể gì phá đại môn mà vào thì lai lịch tự nhiên không phải là chuyện để đùa rồi. Lúc này không có ai để ý tới, tử sắc ấu thú nọ vừa nhìn thấy nam tử thì trong mắt lộ ra vẻ vui mừng như điên, bất quá thân thể vẫn đang bị sợi dây màu bạc trói chặt, không cách nào cử động được.

"Các hạ là người phương nào, sao lại tiến vào nơi đây, thủ vệ phụ trách bên ngoài đâu?"

Tiêu Bố Y thần sắc lẫm liệt hỏi.

"Là ta dẫn hắn vào đây. Có ý kiến gì sao?"

Đột nhiên một thanh âm xa lạ truyền vào, tiếp theo ngoài cửa điện có một tiếng bước chân một người đi vào. Đó là một gã thanh niên hay chân trần, mặc một tấm áo bào trắng, bộ dáng chỉ có hai mươi bảy, hai mươi tám, dung mạo cực kỳ bình thường, nhìn qua không có gì thần kỳ.

"Phỉ tiền bối!"

Vừa thấy tên thanh niên này xuất hiện, Tiêu Bố Y kinh hãi vội vàng đứng từ xa nhìn thanh niên này thi lễ.

"Tham kiến tiền bối!"

"Bái kiến Phỉ tiền bối!"

Trên đài, vài tên thánh tộc khác, kể cả lão già họ Lục và lão già họ Ông cũng nhận ra thanh niên này, đồng dạng thất sắc thi lễ, vẻ mặt cực kỳ cung kính.

Không chỉ như thế, đông đảo thánh tộc khác nguyên bổn đang ẩn thân tại tầng ba lúc này cũng đều từ trong phòng chạy ra, lấy lễ vãn bối đồng thời hỏi thăm.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua thì bất ngờ phát hiện Thiên Cơ Tử cùng Đoạn Thiên Nhận, hai gã Hợp Thể Kỳ đỉnh giai cũng nằm trong đám người hai tay ôm quyền thì trên mặt ra vẻ giật mình kính sợ.

"Đại thừa kỳ!"

Trong đầu Hàn Lập, trong nháy mắt hiện lên vài chữ này, ánh mắt lại đảo qua nhìn thanh niên phía sau, trên mặt rốt cục hiện lên vẻ hoảng sợ. Nhìn thấy nhiều thánh tộc như vậy đồng thời thi lễ với người khác. Các dị tộc nhân khác sao lại không biết thân phận thật sự của thanh niên phía trước mặt, không ít người trong tiềm thức thầm nuốt một ngụm nước miếng, đồng dạng khiếp sợ vô cùng.

Thậm chí cả tòa đại điện lần nữa lâm vào an tĩnh không một tiếng động.

"Phỉ tiền bối, sao người lại đến nơi đây. Lão nhân gia ngài không phải đã bế quan rồi sao?"

Người hỏi cũng không phải là Tiêu Bố Y mà là một vị Hợp Thể Kỳ đỉnh giai trong tầng ba mà Hàn Lập không nhận ra, vẻ mặt xanh sẫm, mặc một bộ da thú màu tím của một quái thú vô danh nào đó.

"Nguyên lai là Hắc hiền chất, ngươi đã đến đây ư? Quên đi,

chuyện của các ngươi ta chẳng muốn hỏi tới. Ta lúc này đây phải đi Vân thành nguyên bổn là do Giác Xi Tộc gần đây tấn công nhưng hôm nay xuất hiện tại đây lại đều là bởi vì Đồ đạo hữu."

Thanh niên nọ liếc nhìn quái nhân một cái, thở dài một hơi nói.

"Xin hỏi tiền bối, vị Đồ tiền bối này chính là..."

Quái nhân nghe nói xong thì sắc mặt cả kinh, rất là bất an hỏi.

Thanh niên nghe xong lời này thì mỉm cười nhưng chưa hồi đáp cái gì, ngược lại quay đầu nhìn thanh niên mặc ngân bào hỏi:

"Đỗ huynh, có phát hiện người ngươi muốn tìm chưa?"

"Đương nhiên đã tìm được rồi!"

Người mặc ngân bào đảo qua trong điện, ánh mắt rốt cục rơi vào trên bãi đá. Khi hắn thấy tử sắc tiểu thú thì hắn đầu tiên là vui vẻ nhưng sau khi thấy con thú này bị nhốt trong lồng sắt, hơn nữa trên người còn bị trói thì ánh mắt trở nên âm trầm dị thường.

Tiếp theo, thân hình người này thoáng một cái, nhất thời ngân quang phát sáng rồi liền quỷ dị biến mất. Sau một khắc, trên đài quang mang chợt lóe liền xuất hiện không một tiếng động.

"Tiền bối người..."

Đang đứng trên đài, lão giả họ Lục vừa thấy người này xuất hiện cách mình gần trong gang tất thì càng hoảng sợ, trong miệng không khỏi hỏi một câu.

"Cút đi cho ta!"

Nhưng người mặc ngân bào lại căn bản không có ý tứ nói một câu nào, hắn không nhịn được hừ một tiếng sau đó vung tay áo chỉ vào lão già họ Lục. Lão giả chỉ cảm thấy một cỗ cự lực không cách nào ngăn cản nổi xô tới.

Lão già họ Lục trong lòng tự nhiên kinh sợ dị thường, theo tiềm thức đột nhiên hít một hơi, bên ngoài thân thể nhất thời nổi lên một tầng quang hà đón đỡ một kích này.

"Ầm", một tiếng động kinh thiên động địa vang lên, quầng sáng bên ngoài thân thể lão giả run rẩy tán loại rồi *"đăng đăng"* liên tiếp mấy tiếng, thân hình lão lùi ra phía sau bảy tám bước, cuối cùng trượt chân một cái, thiếu chút nữa là rơi xuống dưới đài.

Tiêu Bố Y thấy cảnh này thì sắc mặt đại biến.

Lão già họ Lục thần thông lợi hại thế nào hắn biết rất rõ. Hắn chủ tu một loại công pháp thổ thuộc tính đỉnh bậc, nguyên bổn lấy lực đại da dày làm thế mạnh nhưng hôm nay lại vô pháp tiếp được một kích tùy ý của ngân bào nam tử. Xem ra một kích này mạnh đến mức khó tin. Xem ra đối phương khẳng định cũng là tồn tại Đại Thừa Kỳ rồi. Tiêu Bố Y trong nháy mắt đưa ra phán đoán.

Bốn người lão Ông thấy vậy thì đồng thời hoảng sợ, mắt thấy người mặc ngân bào trực tiếp hướng bọn họ bên này đi tới thì trong lòng đại run sợ, không khỏi liên tiếp lùi sau mấy bước. Nhưng làm cho bọn họ ngoài ý muốn là người mặc ngân bào căn bản không có để ý tới mấy nguwoif bọn họ, mà đi vài bước tới chỗ lồng sắt, hai tay tìm tòi.

"Bang bang" hai tiếng, hai bàn tay phân biệt hôm ở hai bên lồng sắt, tiếp theo dùng một chút lực. Linh quang chợt lóe lên rồi một âm thanh trầm muộn vang lên, lông sắt thoạt nhìn bất phàm nhưng một chút đã bị phá tan, đồng thời ấu thú từ trong lòng rơi xuống.

Lồng sắt còn chưa kịp rơi xuống đất đã hóa thành hai luồng hắc khí tán đi không thấy, còn tiểu thú thì phát ra tiếng cười ô ô vui vẻ rồi được người mặc ngân bào giơ tay hư không tóm lấy vào trong tay, còn tay kia tùy ý hướng về sợi dây trói trên người tiểu thú phất một cái.

Sau một tiếng kêu phựt, sợi dây màu bạc nọ liền tấc tấc vỡ vụn ra. Mà tiểu tử sắc ấu thú sau khi thoát thân thì lập tức không che dấu phát ra thanh âm ô ô đầy cao hứng. Tiếp theo, thân hình vừa động liền nhào vào trong lồng ngân bào nam tử, cũng đem cái đầu cực kỳ thân thiết dụi dùi vài cái.

"Hừ, bất hảo, không ở trong động phủ, dám một mình chạy ra ngoài chơi, hôm nay có phải là ăn không ít đau khổ rồi chứ. Nói cho ta biết, là ai bắt ngươi đi."

Nam tử đầu tiên là cưng chiều đưa tay sờ sờ đầu tiểu thú một chút, tiếp theo thanh âm chợt phát lạnh hỏi.

Bốn người lão Ông bên cạnh vừa nghe nói thế thì sắc mặt đại biến, không khỏi hai mặt nhìn nhau liếc mắt một cái, cùng thấy trong mắt những người khác vẻ e ngại.

Ấu thú do bốn người bọn họ liên thủ bắt giữ đem đến đây đấu giá. Nếu không, lấy địa vị khách khanh của bọn họ tại Vân thành thì cũng không thể dễ dàng xuất hiện tại đây.

Lúc này, tử sắc tiểu thú nọ dùng ánh mắt thống hận hình chằm vào lão Ông đồng thời trong miệng không ngừng gầm gừ nhẹ, phảng phất như đang nói cho nam tử cái gì.

"Cái gì, hắn động thủ hành hạ ngươi! Hảo, tốt lắm, bốn người các ngươi đem cái mạng nhỏ hoàn lại đi."

Ngân bào nam tử chỉ nghe được hai câu thì sắc mặt nanh ác, tùy theo thân thể đột nhiên bộc phát ra một cỗ sát khí kinh người. Đầu vai chỉ run lên một cái, một cánh tay liền như tia chớp chộp thẳng đến lão già họ Lục và lão già họ Ông.

Chỉ nghe tiếng rắc như băng vỡ, nam tử họ Đỗ kia rõ ràng đứng cách đám lão Ông mười mấy trượng mà cánh tay kia không biết thế nào một chút đã dài ra, năm ngón tay chớp động ngân mang rồi bỗng nhiên đã tới trước mặt lão Ông.

Công kích cực nhanh, cơ hồ ngay lập tức liền tới trước mặt. Đồng thời một cỗ áp phong đáng sợ đè tới, cơ hồ làm cho lão già họ Ông không cách nào thở được.

"Bất hảo."

Lão Ông cho dù lúc trước đã sớm có đề phòng nhưng tuyệt đối không nghĩ tới công kích của đối phương nhanh như thế.

Hắn chỉ kịp hé miệng phun ra một viên châu màu xanh đánh về phía năm ngón tay của đối phương, đồng thời thúc dục một đạo pháp quyết, bên ngoài thân thể trong nháy mắt hiện ra ba quang mạc màu sắc bất đồng nhưng chỉ sau một khắc, lão Ông cảm thấy hồn phi phách tán.

Viên châu màu xanh gào thét lên nhưng chưa kịp phát uy, chỉ thấy ngân mang chợt lóe rồi viên châu trong nháy mắt đã hóa thành vô số mảnh vụn rơi xuống. Mà cơ hồ đồng thời lúc đó, năm ngón tay kia đã chạm tới quang mạc.

Chỉ nghe ba thanh âm *"phốc phốc phốc"* buồn bực vang lên rồi ba tầng quang mạc dĩ nhiên nháy mắt bị một trảo phá thủng, năm đạo ngân mang chợt lóe rồi túm lấy đầu lão.

Ngay cả lão Ông còn muôn vàn bản lãnh thì trong thời gian nháy mắt cũng căn bản không kịp thi triển mảy may. Sắc mặt lão tái nhợt vô huyết sắc nhưng trong phút chốc một thanh âm đạm bạc từ phụ cận vang lên.

"Đồ đạo hữu, hạ thủ lưu tình. Đạo hữu cũng đừng quên đã từng đáp ứng ta như thế nào chứ?"

Lời nói còn chưa dứt thì đột nhiên trong hư không lộ ra một bàn tay vung lên liền đem năm đạo ngân mang ngăn lại. Tiếp theo không gian phụ cận ba động rồi thanh niên họ Phỉ và ngân bào nam tử hiện ra, nghiêm nghị nói.

"Hừ, lúc ấy ta mặc dù đáp ứng ngươi là không giết người nhưng chưa bao giờ nói qua là dễ dàng buông tha cho mấy người bọn chúng như vậy."

Ngân bào nam tử hiển nhiên đối với thanh niên họ Phỉ có chút kiêng kị, sau một kích không đắc thủ thì dừng tay nhưng ánh mắt lại âm trầm dị thường.

"Cái này là đương nhiên. Nếu mấy người Lục đạo hữu đã đắc tội

với lệnh ái thì tử tội có thể miễn nhưng bị xử phạt một chút thì tự nhiên không vấn đề gì."

Thanh niên họ Phỉ mỉm cười nói.

"Cái gì, ngươi là Nhân Diện Giao!"

Bọn lão Ông tìm được đường sống trong chỗ chết, tâm thần còn chưa ổn định thì lại nghe lời của thanh niên họ Phỉ, sắc mặt nhất thời khó coi dị thường.

"Không sai, bản thể của bổn tôn chính là Nhân Diện Giao, như thế nào, ngươi còn muốn có chủ ý gì ư?"

Ngân bào nam tử liếc mắt lão Ông một cái, trong mắt hung quang chợt lóe.

"Không dám, vãn bối tuyệt không có ý này. Lúc trước bọn vãn bối cũng không biết thân phận của lệnh ái cho nên có chỗ đắc tội, mong tiền bối thứ tội."

Lão Ông tuy là một gã thánh tộc nhưng lại cũng là hạng người có thể co có thể duỗi, vừa thấy tình hình không ổn lập tức mềm giọng liên tiếp nói.

"Lục đạo hữu, các ngươi lần này thật sự là rất liều lĩnh. Sao dám chạy đến trảo bộ linh thú phụ cận động phủ của Đỗ huynh, lại còn bắt đi lệnh ái của Đỗ huynh. May mắn là mọi người đều vô sự, nếu không thì ngay cả ta cũng không giữ mạng được cho các ngươi."

Thanh niên họ Phỉ quay mặt lại, sắc mặt lập tức trầm xuống to giọng trách mắng.

"Vãn bối tuyệt đối không biết phiến hải vực nọ chính là động phủ của Đồ tiền bối, nếu không sao lại dám làm ra loại chuyện đáng chết như vậy."

Vừa nghe thanh niên họ Phỉ nói như vậy, mồ hôi trên mặt lão Ông chợt toát ra. Ba người khác sắc mặt đều trắng bệch, ánh mắt đồng dạng thất thần.

------oOo------

Chương 1602: Hiểu lầm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mấy người này tu vi đã là thánh tộc nhưng lại biết giữa Đại Thừa Kỳ cùng Hợp Thể Kỳ cách biệt như giữa trời và đất. Một khi tiến vào Đại Thừa chi đạo, thần thông vượt xa, không phải cách khoảng cách giữa Luyện Hư và Hợp Thể kỳ có thể so sánh được.

Nếu giữa tình huống bình thường, mấy người Luyện Hư đỉnh giai liên thủ có thể đánh một trận với một gã Hợp Thể sơ kỳ, còn vài tên Hợp Thể đỉnh bậc mà gặp một gã Đại Thừa sơ kỳ thì cũng chỉ có thể chạy trối chết mà thôi. Bởi vì sau khi tiến vài Đại Thừa kỳ liền có thể xem như là một nửa tồn tại cấp bậc Chân tiên, có thể trong lúc tu luyện thấu hiểu được một ít về thiên địa pháp tắc cực kỳ lợi hại, căn bản không phải là tồn tại cấp Hợp Thể Kỳ có thể chống lại được. Về phần Độ Kiếp Kỳ, kỳ thật chỉ phân chia trên danh nghĩa mà thôi. Trừ tu vi pháp lực hơi có sự thay đổi thì thần thông cũng không có gia tăng hơn so với Đại Thừa Kỳ đỉnh bậc bao nhiêu.

Hơn nữa giai đoạn Độ Kiếp Kỳ cũng không phân chia ra cụ thể là sơ kỳ hay hậu kỳ gì đó mà đại bộ phận căn bản là không hành tẩu thế gian mà chỉ chuyên tâm chuẩn bị độ chân tiên thiên kiếp mà cầu phi thăng.

Bởi vậy có thể nói Đại Thừa Kỳ, ngoại trừ thiên địa Chân linh ra cũng chính là tồn tại cao nhất của Linh giới.

Bốn người lão Ông vừa thấy tử sắc tiểu thú mà mình bắt được dĩ nhiên là hậu nhân của một gã Đại Thừa Kỳ Nhân Diện Giao thì có thể nói là trong lòng sợ hãi đến mức nào tự nhiên là có thể biết được.

Bất quá, bọn họ bây giờ thân ở trong Vân thành, bốn phía còn có nhiều cao giai các tộc như vậy, nếu Nhân Diện Giao đơn độc một mình tìm đến bọn họ gây phiền toái thì ngay cả đối phương có tu vi Chân tiên, bọn họ cũng không thực sự quan tâm. Điểm mấu chốt chính là vị thanh niên họ Phỉ kia bộ dáng cũng có quan hệ với Nhân Diện Giao này, còn tự mình dẫn hắn tới đây. Muốn cổ động người khác vây công Nhân Diện Giao thì tự nhiên không thể thành được.

Kể từ đó, trong lòng bọn lão Ông không thể không sợ hãi rồi. Nếu không lúc trước thanh niên họ Phỉ ra tay một kích của Nhân Diện Giao thì mấy người bọn họ có thể không nói cái gì mà trốn đi rồi.

"Hảo, ta cấp cho Phỉ huynh mặt mũi, không lấy tính mạng của bọn chúng nhưng những người này trên đường hành hạ tiểu nữ, tử tội có thể miễn nhưng tội sống khó tha."

Ngân bảo nam tử trầm mặc trong chốc lát rồi đột nhiên cười lạnh nói.

Tùy theo cánh tay hắn lần nữa vừa động, năm ngón tay hợp lại như tia chớp nhắm lão Ông chém xuống. Ngân quang chợt lóe, lão Ông chưa kịp phản ứng thì một bên cánh tay chợt mát lạnh rồi rơi xuống, đồng thời đại lượng máu tươi phun ra.

Lão Ông kinh hãi còn chưa tự ứng cứu thì trước người có một bóng người thoáng một cái, thanh niên họ Phỉ lại quỷ dị xuất hiện đưa một bàn tay vỗ vào chỗ cụt. Lục quang đại phóng, chỗ tay cụt của lão Ông lập tức ngừng chảy máu, vết thương dưới ánh linh quang nhanh chóng liền lại với tốc độ bằng mắt thường có thể thấy được.

Không chờ lão Ông sắc mặt xám trắng định nói cái gì, thanh niên họ Phỉ lại khoát tay chặn lại nói:

"Nếu Đỗ huynh đã xử phạt ngươi thì sẽ không động thủ với các ngươi nữa nhưng việc này cũng không thể xong xuôi dễ dàng như vậy. Ta mặc kệ bốn người các ngươi dùng biện pháp gì, là mượn hay là cướp đoạt! Mỗi người các ngươi lập tức giao ra một triệu linh thạch cấp cho thiên kia của Đồ đạo hữu coi như đền bù. Nếu không muốn thì các ngươi mỗi người tự đoạn đi một cánh tay đi."

Vừa nghe lời này, bốn người bọn lão Ông ngược lại thở phào một hơi. Nếu có thể dùng linh thạch mà đem chuyện lớn như vậy giải quyết thì tự nhiên là cầu còn không được. Nếu không bọn họ bốn người mặc dù bây giờ vô sự nhưng bị một gã Đại Thừa Kỳ nhìn chằm chằm thì bất diệu, mà chung quy không thể cả đời trốn ở trong Vân thành được.

Về phần lão Ông, mặc dù bị đoạn đi một cánh tay, tổn thất một chút máu huyết nhưng đối với tu vi như bọn hắn thì chuyện đoạn chi rồi tiếp nối trở lại chỉ là chuyện nhỏ, vì vậy bọn lão Ông không nói hai lời tụ lại cùng một chỗ, bốn người gom góp lại được bốn túi linh thạch, sau đó cung kính đưa tới cho thanh niên họ Phỉ.

Thanh niên họ Phỉ đem bốn túi linh thạch cầm lấy, sau đó mới quay đầu cười nói:

"Mặc dù số linh thạch này không cách nào tiêu trừ được lửa giận của Đỗ huynh nhưng bọn Lục đạo hữu dù sao cũng là lần đầu tiên đến Tử Vi hải của ngươi, coi như sơ phạm. Nể mặt mũi của Phỉ mỗ, việc này dừng ở đây đi."

Nhân Diện Giao biến thành ngân bào nam tử, từ lúc đầu đến giờ vẫn thờ ơ lạnh nhạt, bây giờ nghe thanh niên họ Phỉ nói như thế thì thần sắc vẫn âm trầm dị thường nhưng ánh mắt lại hướng đến bọn lão Ông cụt tay cùng thanh niên đang mỉm cười, khuôn mặt vừa chuyển, sau khi hơi tự định giá thì miễn cưỡng gật đầu:

"Hảo, lúc này coi như nể mặt Phỉ huynh mà tạm tha cho bọn hắn. Nhưng từ nay về sau, không cho phép bọn họ đặt chân vào Tử Vi hải của ta một bước. Nếu bị phát hiện thì đừng trách ta không niệm tình cũ."

Nói xong lời cuối cùng, khuôn mặt thanh tú của Nhân Diện Giao bỗng nhiên ra một phiến ngân văn mơ hồ, thần sắc bỗng trở nên dữ tợn hơn vài phần.

"Cái này là tự nhiên. Nếu bọn Lục đạo hữu tự tiện xông vào quý hải thì bọn họ sẽ tự động đánh mất thân phận khách khanh của Thiên Vân mười ba tộc chúng ta, đạo hữu cứ tự xử trí."

Thanh niên họ Phỉ đối với lời của ngân bào nam tử cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, mỉm cười trả lời, đồng thời cầm túi linh thạch trong tay ném tới.

Bọn lão Ông nghe nói thế thì sắc mặt lại biến ảo không ngừng, trên trán lần nữa lấm tấm mồ hôi, mà ngân sắc nam tử đưa tay thu lấy bốn túi linh thạch, thần sắc mới hòa hoãn lại. Trong tay linh quang chợt lóe, mấy túi linh thạch biến mất, sau đó nam tử lấy tay đột nhiên vỗ vào lưng tiểu thú một cái. Nhất thời tử quang lưu chuyển, tiểu thú biến mất không thấy đâu, thay vào đó là một nữ đồng chừng sáu bảy tuổi.

Nữ đồng này da thịt trắng như tuyết, hai mắt đen nhánh, trên đầu tết vô số bím tóc màu tím, trông có vẻ cực kỳ đáng yêu. Không ít người nhìn thấy màn này thì thần sắc khẽ biến.

Tiểu thú rõ ràng ban đầu không thể biến ảo thành nhân hình nhưng sau khi được ngân bào nam tử vỗ vào người thì liền biến ảo thành nhân hình. Điều này cho thấy thần thông của Nhân Diện Giao to lớn thế nào.

Bất quá, tiểu thú mặc dù đã biến thành nhân hình nhưng tứ chi vẫn ôm chặt lấy ngân bào nam tử, hơn nữa miệng vẫn phát ra mấy tiếng *"a a"*, đồng thời đưa tay không ngừng chỉ vào đám lão Ông, thinh thoảng nắm chặt tay, trên khuôn mặt nhỏ nhắn biểu hiện vẻ ủy khuất.

"Tốt lắm, bọn họ đã được giáo huấn rồi, dừng ở đây thôi. Việc này cũng xem như một sự giáo huấn cho ngươi, dám không nghe lời ta. Sau khi trở về lập tức hảo hảo tu luyện cho ta, trước khi tiến giai đến trình độ có thể tự biến thân thì không cho ngươi rời động phủ nửa bước."

Ngân bào nam tử nét mặt tràn đầy vẻ cưng chiều nhưng khẩu khí lại có vẻ rất nghiêm khắc.

Nữ đồng nghe nói thế thì khẽ bĩu môi, ánh mắt nhất thời chớp động có vẻ như muốn khóc. Ngân bào nam tử nhẹ thở dài một hơi, có chút đau đầu.

Tiếp theo không hề để ý tới nữ đồng nữa mà quay đầu nhìn thanh niên họ Phỉ nói:

"Lúc này đây, có thể tìm được ái nữ ít nhiều cũng do Phỉ huynh trợ giúp. Ân tình này vợ chồng ta ghi nhớ trong lòng, sau này tất có báo đáp. Nhưng phu nhân ta còn đang ở nhà đợi tin tức, Đồ mỗ sẽ không ở đây lâu thêm."

Vị Nhân Diện Giao này nói xong thì liền hay tay ôm quyền cáo từ.

"Nếu Đồ huynh đã nói như thế thì Phỉ mỗ cũng sẽ không giữ lại nữa. Đạo hữu đi đường cẩn thận!"

Thấy Nhân Diện Giao thật sự không hề tìm bọn lão Ông gây phiền toái nữa thì trong lòng cũng ngầm thở phào một hơi.

Dù sao bọn lão giả họ Lục đều là khách khanh của Vân thành đồng thời lại là thánh tộc, tự nhiên không thể để cho người ta đương tràng mà ra mặt chém giết nhưng hắn cũng tuyệt không muốn trở mặt với Nhân Diện Giao. Nhân Diện Giao này ngoài thần thông cực kỳ đáng sợ ra thì hắn còn nghĩ tới vị phu nhân kia, mỗi lần nghĩ tới là trong lòng hắn cũng không khỏi run lên.

Nếu không ngay cả đối phương cùng hắn có chút giao tình thì cũng không dễ dàng đưa hắn đến đây như thế, cũng phải diễn nhiều trò như vậy. Hôm nay có thể giải quyết việc này như vậy tự nhiên là không thể tốt hơn được.

Ngân bào nam tử gật đầu, quay người lại, bên ngoài thân linh quang chợt lóe rồi độn quang cùng nhau rời đi. Nhưng vào lúc này, nữ đồng trong lòng đột nhiên đưa tay lôi kéo vạt áo, đồng thời trong miệng lại a a nói cái gì đó, cuối cùng thậm chí lấy tay chỉ về một phương hướng dưới đài.

"Cái gì, có chuyện như vậy sao!"

Thanh quang bên ngoài Nhân Diện Giao thu liễm lại, trong miệng phát ra âm thanh kinh ngạc.

"Đỗ huynh, lệnh ái nói cái gì mà lại khiến ngươi giật mình như thế."

Thanh niên họ Phỉ thấy cảnh này thì ngẩn ra, không nhịn được hỏi.

"Không có gì, có thể có chút liên quang đến Hỗn huyết tộc nhân của phu nhân ta."

Nhân Diện Giao trả lời một câu, đồng thời hai mắt lại hướng theo phía nữ đồng chỉ nhìn tới.

Thanh niên trong lòng kinh ngạc nhưng hai mắt cũng nhìn lại. Chỉ thấy mọi người đang ngồi phía đó thì tự nhiên thấy hai gã Đại Thừa Kỳ đồng thời nhìn tới thì không ít người sắc mặt bỗng nhiên biến đổi. Cho dù biết rõ đối phương đối với chính mình không có quan hệ gì nhưng trong lòng cũng không khỏi căng thẳng.

Hàn Lập đồng dạng có chút khác thường! Người khác có lẽ rõ ràng nhưng hắn lại hết sức khẳng định, người mà nữ đồng kia chỉ, mười phần thì có đến tám chín phần là mình.

Nhưng về phần vì sao nữ đồng lại chỉ về hướng hắn thì Hàn Lập cũng không hiểu ra sao. Dù sao mới vừa rồi Nhân Diện Giao cùng thanh niên họ Phỉ, hai người sau khi lên đài, cũng không biết động tay động chân gì mà mọi người dưới đài chỉ có thể nhìn thấy cảnh trên đài mà lại không nghe được âm thanh gì.

Mà trong chốc lát, một đạo thần niệm cực kỳ đáng sợ trong nháy mắt hướng về khu vực này đảo qua, không ít người sắc mặt bắt đầu trắng bệch. Tại thời khắc bị thần niệm đảo qua, Hàn Lập cũng có cảm giác thân thể mình trong nháy mắt bị nhìn thấu triệt, mao cốt tùng nhiên giống như bị một đầu man hoang cự thú không cách nào đối kháng được nhìn chằm chằm.

Trong lòng hắn trầm xuống, tiếp theo bỗng nhiên cảm giác được phía xa xa, ánh mắt ngân bào nam tử ngưng trọng hẳn lên, trong đám đông này lại đột nhiên tập trung trên người hắn. Tùy theo chỉ thấy nam tử này đột nhiên vừa nhấc chân, mà một khắc sau Hàn Lập liền cảm giác thấy hoa mắt, rồi phía trước chỗ ngồi đã có thêm một người. Đúng là Nhân Diện Giao biến thành nam tử, trong lòng còn ôm tử sắc tiểu thú biến thành nữ đồng kia.

Nữ đồng này hai mắt đen nháy, song mục lưu chuyển dùng ánh mắt tò mò nhìn hắn.

"Bái kiến tiền bối!"

Hàn Lập trong lòng bất an nhưng nét mặt vẫn còn có thể bảo trì vẻ trấn định, đứng dậy nhìn ngân bào nam tử, cúi mình hành lễ. Đối với một gã Đại Thừa Kỳ, hắn tự nhiên tuyệt không có dũng khí đắc tội mảy may.

"Không sia, đích xác trên người hắn có một tia khí tức của bộ tộc mẫu thân ngươi nhưng phi thường yếu nhược. Cho dù có một điểm huyết mạch như vậy thì cũng đạm bạc đến mức có thể bỏ qua. Nhưng thật ra nha đầu kia, mẫu thân ngươi có nhiều đại thần thông như vậy mà không chịu kế thừa, hết lần này tới lần khác lại kế thừa một loại cảm ứng thuật vô dụng như vậy. Nếu người này cùng mẫu thân của ngươi không có liên quan quá lớn thì chúng ta đi thôi."

Nam tử sau khi đánh giá Hàn Lập một chút thì liền lạnh lùng lắc đầu.

Tiếp theo hắn không đợi nữ đồng nói thêm gì, bên ngoài thân ngân quang chợt lóe lên rồi lập tức hóa thành một đạo ngân hồng bay ra ngoài cửa điện bắn đi.

------oOo------

Chương 1603: Địa linh tộc cùng Địa U chiến xa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập kinh hoảng một hồi, sờ sờ mũi, trong lòng thoáng buông lỏng. Bất quá, đối với lời nói của Nhân Diện Giao trước lúc đi, hắn vẫn lấy làm khó hiểu. Hắn hoàn toàn là Nhân tộc, lúc nào lại có quan hệ với đối phương. Chẳng lẽ vì hắn luyện hóa tới vài loại Chân linh huyết mạch?

Việc này cũng không quá có khả năng, vì Chân linh huyết mạch này mặc dù cường đại nhưng sau khi luyện hóa liền ẩn núp trong cơ thể không hiển lộ ra ngoài mảy may. Nếu không lúc trước nhiều tồn tại cường đại nhìn thấy hắn thì sớm thì đã không biết có chuyện gì xảy ra rồi.

Hàn Lập tự định giá trong chốc lát, mặc dù trong lòng vẫn nghi hoặc nhưng lúc này đối với một số dị tộc nhân phụ cận đang nhìn về phía hắn, trong chốc lát ánh mắt có vẻ có chút quái dị. Ngay cả thanh niên họ Phỉ cũng đang đứng trên đài cũng hình hắn đánh giá một hai lần nhưng cũng không nói gì.

Về phần các tồn tại cấp Hợp Thể Kỳ khác cũng có không ít người dùng ánh mắt tò mò nhìn đến. Trong đó có Đoạn Thiên Nhận liếc mắt một cái liền nhận ra Hàn Lập thì thần sắc không khỏi có chút cổ quái. Hàn Lập thấy chính mình tự nhiên bị nhiều người chú ý như vậy thì trong lòng lại âm thầm cười khổ.

"Tốt lắm, nếu việc này đã giải quyết xong thì các ngươi tiếp tục đại hội đấu giá đi. Ta nên đi thôi, Lục đạo hữu, các ngươi sau này không nên đi lại ở phụ cận Tử Vi hải. Vạn nhất có chuyện gì xảy ra thì Phỉ mỗ cũng vô pháp ra mặt, tự thu xếp đi."

Thanh niên thu lại ánh mắt rồi nhìn đám Tiêu Bố Y, họ Lục và đám lão Ông lãnh đạm nói.

"Vãn bối nhất định sẽ khắc cốt ghi tâm! Đa tạ tiền bối mới vừa rồi đã che chở, nếu không thì đám vãn bối thật sự gặp đại họa lâm đầu rồi."

Đám lão Ông tự nhiên trong miệng liên thanh cảm kích nói.

Tiêu Bố Y thì đứng ở một bên, cũng cung kính nói lời *"Cung tống."*

Thanh niên gật đầu rồi nhấc chân tiêu sái xuống đài. Chỉ thấy bộ dáng của hắn thong dong như chỉ được vài bước thì thân hình liền mơ hồ, sau đó chợt lóe lên thì biến mất không thấy.

Vừa thấy hai vị Đại Thừa Kỳ trước sau rời đi, đám lão quái Hợp Thể Kỳ này liền quay đầu về phía phòng mà ẩn giấu. Mà những người khác trong đại điện lại đem ánh mắt tập trung vào mấy người trên đài.

"Lục huynh, ngươi có thương tích trong người, nên quay về động phủ hảo hảo an dưỡng đi. Còn phu nhân, phía sau còn muốn phiền toái ba vị ở đây thêm chút nữa. Cũng may đã sắp xong rồi, sẽ không khiến ba vị chậm trễ bao lâu nữa. Mặt khác, ngoài thù lao theo ước định ban đầu, Tiêu mỗ đại biểu cho tộc cấp thêm cho bốn vị thêm hai thành nữa."

Tiêu Bố Y khách khí dị thường, nhìn đám lão Ông cùng với đám người phụ nhân nói.

"Tiêu huynh yên tâm! Cho dù gặp thiên đại sự tình thì ba người ta nếu đã đáp ứng với đạo hữu thì tuyệt đối sẽ ở đây cho đến khi đại hội đấu giá chấm dứt."

Phu nhân cùng hai người khác sau khi nhìn nhau liếc mắt một cái thì cười khổ một tiếng nói.

"Tiêu mỗi đa tạ ba vị!"

Tiêu Bố Y nghe vậy thì trong lòng mừng rỡ. Nếu ba vị này thật sự quay đầu bỏ đi thì hắn thật đúng là khó mà giữ lại được.

Về phần lão giả họ Lục và lão Ông thì chỉ thấy sắc mặt âm trầm nhìn Tiêu Bó Y gật đầu, sau đó hai cánh tay nhìn cánh tay trên mặt đất đánh ra một trảo.

Nhất thời cánh tay vừa mới bị chém đứt lập tức khinh phiêu phiêu bị nhiếp tới tay, tiếp theo liền được cẩn thận thu lấy. Sau đó lão già họ Lục và lão Ông không nói một lời, hai tay kết quyết, pháp trận màu lam trên đài khẽ kêu lên một trận trầm thấp rồi thân hình hai lão biến mất trong linh quang.

Lão Ông là thánh tộc, mọi người đều kinh sợ nhưng hôm nay lại bị bêu xấu trước mặt nhiều người như vậy rồi lại bị chém đứt một cánh tay nên tự nhiên trong lòng xấu hổ không thôi. Lúc này, một khắc hắn cũng không muốn ở lại đây. Thậm chí một đoạn thời gian sau này hắn cũng không nhất định nguyện ý gặp lại người nào.

"Lúc trước vật đấu giá bởi vì nguyên nhân ngoài ý muốn mà tự nhiên bị hủy bỏ. Lam đạo hữu, ngươi thu lại linh thạch của mình đi thôi. Bất quá để đền bù cho tổn thất của đạo hữu, phía dưới có ba vật, nếu đạo hữu có thể mua được thì có thể giảm giá một ngàn vạn linh thạch, coi như đền bù cho Lam huynh."

Tiêu Bố Y nhẹ ho khan vài tiếng, đột nhiên nhìn lão giả không biết khi nào đã thối lui đến sau vài cái bàn mặt tươi cười nói.

Theo sau hắn vung tay lên, đem túi linh thạch ném về cho đối phương.

Lão giả rõ ràng cũng sợ Nhân Diện Giao tìm phiền toái nên mới lẳng lặng lẩn đi. Lúc này nghe được Tiêu Bố Y nói như thế thì lão giả ân một tiếng rồi tiến vào, thở dài một hơi nói:

"Quên đi. Nếu như mới vừa rồi đấu giá xảy ra vấn đề thì có thể thấy Lam mỗ cùng đấu giá hội lần này vô duyên. Phía sau có xuất hiện bảo vật trân quý thì Lam mỗ cũng không ra tay nữa."

Lão giả này cũng là nhân vật biết thế nào là cầm được, buông được. Sau khi tiếp nhận linh thạch thì lập tức không quay đầu lại mà đi xuống phía dưới đài, đồng dạng đi thẳng ra cửa đại điện. Một lát sau đã không thấy bóng dáng. Dưới đài không ít người thấy vậy thì tao động một trận.

Tiêu Bố Y nhướng mày nhưng thần sắc lập tức bình thường rồi nhìn phụ nhân bên kia điểm điểm đầu.

Phu nhân lĩnh hội dụng ý, thò tay vào cổ tay áo móc ra một vật màu đen tuyền rồi hướng lên không trung ném đi. Trong nháy mắt công phu, có vài tiếng hí như trùng thắng cửu tiêu truyền đến!

Tiếp theo trên đài, cuồng phong gào thét, một đoàn mây đen từ hư không hiện lên, hơn nữa sau khi quay cuồng thì chợt bành trướng lên mười mấy trượng. Chỉ một chút đã khiến cho mọi người dưới đài bị hấp dẫn.

Chỉ thấy tiếng hí từ trong đám mây truyền ra không ngừng, sau vài tiếng sét đánh thì lôi quang màu trắng chớp động rồi mây đen lập tức biến mất. Trên không trung, lập tức hiện ra một cái phi xa màu đen, phi xa này dài chừng năm sáu trượng, phía ngoài có vô số hoa văn cổ phác, đồng thời một cỗ khí tức man hoang từ trên phi xa tỏa ra như đập vào mặt mọi người.

Mà ở phía trước phi xa có bốn con phi mã đen nhánh, đầu có một sừng kéo. Phi mã này chẳng những lưng có hay cánh màu đen mà phần lớn thân thể còn được bao trùm một tầng chiến giáp màu đen.

Trên mỗi con phi mà còn có một gã giáp sĩ cao to, trên lưng mỗi một gã đều đeo trọng kiếm, bộ dáng như võ trang hạng nặng nhưng vô luận là phi mã hay kỵ sĩ cũng đều trôi nổi giữa không trung, không nhúc nhích, rõ ràng là bốn con khôi lỗi.

Vô luân là phi xa hay là bốn gã kỵ sĩ, cả người đều lạnh lẽo như băng. Rõ ràng là đều được luyện chế từ cùng một loại chất liệu, phía dưới không ít người nét mặt cũng lập tức lộ ra vẻ hứng thú.

*"Ha hả, đây là vật đấu giá thứ hai trong đấu giá hội hôm nay là "*Địa U chiến xa*". Phi xa này ta cũng không giới thiệu nhiều nữa, sự khi nhắc tới nó thì hơn phân nửa đạo hữu ở đây cảm giác thấy*

như sấm ở bên tai. Hàng chục vạn năm về trước đã lọt vào tay của Địa Linh Tộc vốn đã bị diệt tộc, nghĩ đến không ít người vẫn còn có ấn tượng. Năm đó Địa Linh Tộc được xưng là đệ nhất tộc về chế tạo khôi lỗi ở Lôi Minh Đại Lục. Bộ Địa U chiến xa này là từ trong Địa Linh Tộc truyền ra, được phát hiện từ một u tộc bí mật đã suy bại, cụ thể thì Tiêu mỗ cũng không nói rõ được. Ta chỉ có thể nói cho chư vị đạo hữu rằng nguyên bộ kỹ sì và khôi lỗi này, mỗi còn đều có thực lực Luyện Hư Trung Kỳ. Mà bốn kỵ sĩ và khôi lỗi này liên thủ với nhau thì có thể thi triển một loại bí thuật sớm đã thất truyền đủ có thể ngăn cản được công kích của một gã thánh tộc sơ kỳ. Về phần Địa U chiến xa thì lại càng biến hóa vô cùng, rất thần diệu, nói tóm lại chỉ có đạo hữu nào cuối cùng mua được thì mới tự mình nhận thức được mà thôi."

Tiêu Bố Y cười hắc hắc nói.

Vừa nghe đến tên Địa Linh Tộc, không ít người đang ngồi ngay ngắn phía dưới trên mặt liền hiện ra vẻ quan tâm. Nhất là sau khi nghe nói bốn gã khôi lỗi kỵ sĩ liên thủ có thể ngăn cản được một kích của thánh tộc sơ giai thì nhất thời lộ ra thần sắc cực kỳ kinh hỉ.

Một số người lại không nhịn được trực tiếp dùng thần niệm quét tới, muốn trước tiên dò xét một hai. Kết quả là thần niệm của những người này vừa thả ra thì đều vội vàng thu hồi trở lại.

Thần niệm vừa tiếp xúc với phi xa này thì từ mặt ngoài phi xa truyền đến một cỗ hấp lực quỷ dị đem thần niệm của không ít người cường hoành hút vào trong phi xa. Điều này tự nhiên làm cho bọn họ kinh hoàng không nhỏ!

Có lẽ do phi xa này còn chưa có nhận chủ, chưa bị luyện hóa nên bọn họ có thể thu hồi thần niệm mà không gặp bất cứ trở ngại gì, nếu không thì thật đúng là phải ăn không ít thiệt thòi nhưng từ đó, sự huyền diệu của vật này hoàn toàn được chứng thực cũng khiến cho càng thêm nhiều người hứng thú.

Hàn Lập không kịp phòng ngự nên đồng dạng cũng ăn không ít thiệt thòi. Đối với phi xa này cũng cảm thấy kỳ quái nhưng lập tức ngầm thở dài một hơi.

Mặc dù còn không biết phi xa này giá cả thế nào nhưng có thể ngăn cản được một kích của Hợp Thể So Kỳ thì giá cả cao như thế nào cũng có thể nghĩ ra được.

Hắn chỉ có thể ngồi xem một chút mà thôi.

Bất quá Kim Lôi Trúc bây giờ vẫn chưa xuất hiện, xem ra đích xác được phòng đấu giá coi trọng, trong số các vật phẩm đấu giá được đưa ra cuối cùng. Trong lúc Hàn Lập âm thầm tự định giá thì Tiêu Bố Y tại trên đài rốt cục cũng nói ra giá của *"Địa U chiến xa"* này!

"Địa U chiến xa một bộ, giá bằng linh thạch là một triệu hai ngàn vạn!"

Mặc dù biết chiến xa giá cả kinh người nhưng Hàn Lập sau khi nghe xong cái giá này thì ngẩn cả người, mặt lập tức lộ vẻ mỉm cười. Quả nhiên giá của bộ Địa U chiến xa này cao dị thường! Một tiếng báo giá dễ dàng đột phá trên một triệu vạn nhưng có vẻ không ít người vẫn không muốn buông tha.

Bất quá lúc này vô số thánh tộc thực sự lại không có mấy người. Có mấy người nguyên bổn vừa ra giá một hai lần nhưng vừa nhìn thấy giá cả ra sau vượt quá giá của bọn họ thì liền lập tức không lên tiếng nữa.

Kết quả phi xa này cuối cùng thuộc về một nữ nhân mặt che khăn, dáng điệu uyển chuyển dùng giá hai triệu hai ngàn vạn linh thạch lấy đi. Nhưng sau đó không ít người nhìn nữ tử che mặt nọ, trong lòng cũng nói thầm một trận.

Bởi vì nữ tử này tu vi bất quá chỉ là Hóa Thần Trung ky nhưng lại có nhiều linh thạch như vậy, thật sự là có chút khó tin. Hàn Lập cũng có chút kinh ngạc, bất quá một lát sau căn bản đem việc này vứt ra sau đầu bởi vì Tiêu Bố Y vừa nhận ra từ tay tên song đầu quái nhân kia một cái hộp ngọc. Sau khi vừa mở ra thì để lộ ra bên trong một cây trúc xanh mướt. Đúng là Kim Lôi Trúc do hắn lấy ra trước đây!

"Ngũ hàn chi Mộc thần lôi chi nguyên, một cây Kim Lôi Trúc! Giá một triệu bảy ngàn vạn!"

Tiêu Bố Y lần này nào ngờ lại dứt khoát dị thường, hắn cầm cây trúc trong tay hướng về phía mọi người dưới đài hư không thấp thoáng một cái, trong miệng ngắn gọn dị thường nói.

Rồi đột nhiên có tiếng sấm nổ lớn, vô số đạo điện hồ màu vàng đồng thời từ mặt ngoài cây trúc bắn ra, trong nháy mắt đã hình thành một tấm lưới màu vàng trống rỗng xuất hiện ở trong mắt mọi người.

"Kim Lôi Trúc!"

"Ích tà thần lôi"

"Chi mộc thần lôi!"

Cơ hồ đồng thời mười mấy tiếng kin hô kinh hỉ từ các nơi phát ra. Trong đó có khá nhiều tiếng trực tiếp từ tầng ba phát ra mà những người khác vừa thấy điện hồ màu vàng xuất hiện thì trong nháy mắt sắc mặt cũng đều đại biến/

Vô số tiếng xì xào cũng nổi lên!

------oOo------

Chương 1604: Phệ Linh hỏa điểu cùng Lưu Ly Thiên hỏa dịch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập thấy vậy trên mặt không có chút dị sắc nào nhưng trong lòng lại rất vui vẻ. Hiển nhiên giá trị của Kim Lôi Trúc này so với dự đoán của hắn tựa hồ còn muốn cao hơn.

Bất quá, tuy hắn đã nắm giữ Tế lôi thuật nhưng lúc trước thấy mấy gã yêu vương kia đối với Ích Tà Thần Lôi cực độ kiêng kị thì có thể thấy được Kim Lôi Trúc tựa hồ còn ẩn dấu cái gì đó. Đáng tiếc là lúc đó mấy đại yêu vương kia chủ yếu là lợi dụng hắn nên cho dù Kim Lôi Trúc thực sự còn có bí mật gì khác thì tự nhiên cũng không nói cho hắn biết.

Mà vô luận là tại Phi Linh Tộc hay là Vân thành trước mắt thì hắn cũng không tìm thấy được thông tin liên quan đến Kim Lôi Trúc và Ích Tà Thần Lôi nên cũng chỉ có thể tạm thời dừng lại việc tra xét, về sau sẽ tìm ra đáp án. Ngay tại lúc tâm niệm Hàn Lập đang tính toán nhanh thì việc cạnh tranh giá Kim Lôi Trúc đã bắt đầu.

Không biết một gã thánh tộc nào ở tầng ba ra giá, vừa há mồm đã quát:

"Hai triệu năm trăm ngàn vạn!"

Lời vừa xuất nhất thời làm cho không ít kẻ hữu tâm sắc mặt có chút trắng bệch. Bất quá, hạng người tại đại khí thô ở đây tự nhiên là tuyệt không chỉ có một vị này.

Cơ hồ trong nháy mắt, giá cả đã nhảy lên con số hai triệu sáu trăm ngàn vạn cùng hai triệu bảy trăm tám ngàn vạn. Đây là giá do hai gã thánh tộc khác phát ra. Trong đó một nam tử có thanh âm không nhanh không chậm, Hàn Lập cảm thấy có chút quen thuộc. Sau khi hơi cân nhắc thì lập tức liền nhận ra người nọ, đây rõ ràng là Thiên Cơ Tử. Vị trưởng lão Vạn Cổ Tộc này cũng nhìn trúng Kim Lôi Trúc.

Về phần một người khác cũng là tham gia đấu giá hội ngay từ đầu, từng bởi vì Thiên Hỏa Dịch mà khẩu khí bất hảo, chính là nam tử họ Liệt.

Sau khi hai gía này trước sau được ra, hắn nguyên bản còn muốn tranh phong một hồi, lúc này đành tắt đi tâm tư này. Chỉ có thể nhìn thấy Kim Lôi Trúc trên đài mà âm thầm muốt nước miếng mà thôi. Trong lúc nhất thời, cả đại điện trở nên yên tĩnh, chợt.

"Ba triệu linh thạch."

Đây chính là thanh âm của một gã thánh tộc vô danh phát ra đầu tiên, hắn nói ra một cái đã làm cho tim Hàn Lập chợt đập dồn. Lần này, Thiên Cơ Tử thở dài một hơi, từ trong phòng lão không còn có âm thanh nào truyền ra nữa.

"Ba triệu một trăm ngàn! Vị đạo hữu đáng kính bên kia. Cây Kim Lôi Trúc này đối với Liệt mỗ phi thường trọng yếu, mong đạo hữu có thể thành toàn cho ta."

Nam tử họ Liệt tựa hồ do dự một chút rồi lại báo giá mới, đồng thời đột nhiên hướng về phía đối phương khách khí dị thường nòi.

"Liệt huynh nói lời này không đúng rồi. Tại hạ nguyện ra giá cả như thế thì Kim Lôi Trúc tự nhiên đối với mỗ đồng dạng rất quang trọng. Chỉ sợ vô pháp nhường cho. Ba triệu hai ngàn vạn."

Nam tử phát giá đầu tiên cười nhẹ, một chút ý tứ buông tay cũng không có lại hô lên một tiếng ra giá.

"Hảo, nếu Trần đạo hữu nói như thế, Liệt mỗ cũng không đoạt vật yêu thích của người khác. Kim Lôi Trúc cấp cho các hạ thôi."

Nam tử cương cường này tựa hồ biết rõ thân phận của đối phương nên sau khi thấy đối phương ép hắn vào tình thế bắt buộc thì lập tức bỏ khỏi cạnh tranh nhưng trong lòng tự nhiên vẫn có chút buồn bực.

"Hắc hắc, đa tạ Liệt huynh thành toàn."

Vị nam tử họ Trần kia thanh âm có hơi chút đắc ý nhưng chợt có âm thanh khác phát ra.

"Ba triệu hai trăm ngàn."

Từ một nơi trong đại điện truyền đến thanh âm ra giá. Thanh âm dễ nghe thanh thúy, đúng là thanh âm của một nữ tử.

Lần này, hơn phân nửa mọi người đều sửng sốt, không khỏi nhìn về phía nơi phát ra thanh âm. Người ra giá kia rõ ràng là nữ tử lúc trước mới mua được Đại U chiến xa. Bao gồm cà Hàn Lập ở bên trong, tất cả mọi người đều có chút run sợ.

Vừa rồi nàng này đã tiêu phí đại lượng linh thạch như thế mà hiện tại vẫn có thể chào giá trên trời như vậy. Cái này cũng không tránh khỏi rất khoa trương a.

Đương nhiên, cái này cũng không phải nói là thân gia của nàng thật sự là hơn xa thánh tộc bình thường nhưng ở phương diện số lượng linh thạch thì hiện nay xác thực không phải là thánh tộc bình thường nào có thể sánh bằng.

"Ba triệu bốn trăm ngàn."

Nam tử họ Kinh thanh âm có chút âm trầm xuống.

"Ba triệu năm trăm ngàn."

Nữ tử che mặt cũng không hoảng không vội vẫn báo ra một cái giá mới.

Mà nam tử họ Kinh lại yên lặng, một lát sau mới dùng một thanh âm cực kỳ băng hàn lạnh lùng nói:

"Ba triệu sáu trăm ngàn. Chỉ cần có người có người ra giá cao hơn một khối linh thạch Kính mỗ lập tức chắp tay nhường."

Nhưng hắn vừa nói dứt, nữ tử che mặt liền cực kỳ bình tĩnh báo ra giá.

"Ba triệu bảy trăm ngàn."

Nghe được giá này, cả ba tầng đều vang lên một tiếng cười giận dữ của nam tử họ Kinh.

"Hảo, tốt lắm! Nếu các hạ đối với Kim Lôi Trúc có tinh thần ăn cả ngã về không như thế thì hy vọng đạo hữu có thể rời khỏi Vân thành được."

Vị Vân thành thánh tộc này ở phiên thứ ba bị một gã thượng tộc đàn áp sau một hồi đấu giá thì rốt cục cũng không nhịn được. Đương trường nói ra lời nói bất hảo nhưng nữ tử che mặt này lại như căn bản chưa nghe thấy những lời này. Chẳng những không đáp lại một câu mà thậm chí ngay cả đầu cũng không thèm quay về hướng đó mà liếc mắt một cái. Sau khi Tiêu Bố Y tuyên bố nàng mua được vật phẩm này thì không chút hoang mang đi lên trên đài, giao phó linh thạch nhận Kim Lôi Trúc rồi trở về.

Bộ dáng không sợ hãi của nàng này ngược lại làm cho nam tử họ Kinh trong lòng có chút cố kỵ, sau khi cười lạnh vài tiếng thì cũng không nói gì nữa.

"Hảo, sau đây chúng ta sẽ bán một kiện trân phẩm cuối cùng trong buổi đấu giá hôm nay. Hắc hắc, tin tưởng là không cần Tiêu mỗ nói thêm gì nữa, chư vị đạo hữu cũng có thể biết được vật này ra sao. Đó chính là một lọ tổng cộng có mười ba khỏa Vạn Diệu Đan. Vạn Diệu Đan thần diệu như thế nào thì ta không cần nhiều lời. Chẳng những là linh dược phụ trợ tuyệt hảo đối với đột phá bình cảnh thánh tộc mà sau khi ăn vào còn có tác dụng tẩy kinh dịch tủy, về mặt cải thiện thể chất có thể nói là bất khả tư nghị. Trong quá khứ các đấu giá hội tuy cũng từng có bán đấu giá Vạn Diệu Đan nhưng nhiều lắm chỉ có ba bốn khỏa, thậm chí một hai khỏa. Lúc này vài vị trưởng lão lại nguyện ý một hơi xuất ra nhiều Vạn Diệu Đan như thật ra cũng nằm ngoài dự đoán của Tiêu mỗ.

Nếu không phải tai hạ chủ trì đấu giá hội lần này thì nói không chừng tại hạ cũng sẽ gia nhập tranh đoạt lần này. Cho dù chính mình không dùng được như đối với môn nhân đệ tử nên được dùng một viên thì cũng là cơ duyên không nhỏ a."

Tiêu Bố Y rừa rung đùi đắc ý vừa lộ ra vẻ mặt tiếc hận nói.

Theo sau, hắn nhận từ tay giáp sĩ đeo mặt nạ vàng kia một cái bình màu lục đồng thời giơ cao lên cho mọi người cùng xem.

Đối mặt với kiện bảo vật đấu giá cuối cùng này không biết các thánh tộc tại tầng ba suy nghĩ thế nào nhưng các dị tộc thì ai nấy hai mắt tỏa sáng, gắt gao nhìn chằm chằm vào cái bình trong tay Tiêu Bố Y. Bọ họ hoặc là thần sắc nghiêm nghị, hoặc là hưng phấn khó nhịn được, còn có người lại toát ra vẻ khẩn trương dị thường.

"Tốt lắm, tại hạ cũng không nói thêm gì nữa, một lọ Vạn Diệu Đan này giá quy định là ba triệu!"

Tiêu Bố Y mỉm cười rồi bỗng nhiên tuyên bố nói.

Hàn Lập ngồi dưới đưa tay sờ sờ cằm, mặt không chút thay đổi tựa vào cái ghế đồng thời chậm rãi nhắm mắt lại. Giờ khắc này tâm tư Hàn Lập căn bản không đặt ở trên cái bình đan dược kia mà đang âm thần cân nhắc tìm cách nào có thể có được đan phương của Vạn Diệu Đan này.

Chỉ càn nguyên liệu đầu vào là thảo dược gì đó là hắn hoàn toàn có thể tự luyện chế được vô số đan dược này. Nếu Vạn Diệu Đan này thực sự tác dụng thần kỳ như vậy thì nếu hắn có đan dược này hiệp trợ đồng thời có thêm nhiều loại Chân linh huyết mạch trong cơ thể thì khả năng đột phá đến Hợp Thể Kỳ hẳn lả rất có khả năng. Hàn Lập trong lòng yên lặng cân nhắc.

Hơn nửa ngày sau, trong động phủ ở Vân Mộng Sơn, Hàn Lập ngồi khoanh chân, một tay nâng một cái gói to màu lam, một tay cầm một cái bình nhỏ màu trắng ngà.

Gói tu chính là cực phẩm linh thạch do hắn lấy được từ đấu giá hội lần này, số lượng tuy không nhiều nhưng cũng để hơn non nửa có thể kích hoạt được siêu cấp truyền tống trận. Xem ra nếu Thải Lưu Anh thực sự nguyện ý gánh một nửa phí tổn kích hoạt truyền tống trận mà nói thì điểm linh thạch này hẳn là đủ.

So với đấu giá hội hắn tham gia lần đầu tiên tại Nhân Tộc ở Thiên Uyên Thành thì xem ra đại lục nơi các dị tộc ở đây linh thạch giàu có hơn nhiều. Xem ra tiêu hao linh thạch cho siêu cấp truyền tống trận cuối cùng cũng không thành vấn đề.

Sau đây hắn chỉ cần đi Nghiễm Hàn Giới một chuyến, hỗ trợ Thạch Kiến Tộc thu thập tài liệu luyện khí, hỗ trợ Thải Lưu Anh và Đoạn Thiên Nhận hai người hạ thủ cấm chế gì đó là có thể trực tiếp truyền tống quay về Phong Nguyên Đại Lục.

Bất quá Nghiễm Hàn Giới cũng là một cơ hội đột phá bình cảnh tuyệt hảo. Tốt nhất trước khi mình tiến vào phải đem tu vi luyện tới Luyện Hư Sơ Kỳ đỉnh phong, như vậy mới có khả năng mượn linh khí trong Nghiễm Hàn Giới dễ dàng tiến vào Luyện Hư Trung Kỳ.

Hàn Lập trong long cân nhắc, đem kế hoạch về sau tính toánh tỉ mỉ một phen, sau khi cảm thấy không có vấn đề gì thì mới thở ra một hơi. Trên bàn tay linh quang chợt lóe, túi linh thạch kia lập tức biến mất không thấy đâu. Ánh mắt Hàn Lập thoáng nhìn xuống cái bình nhỏ màu trắng ngà kia. Trong bình này tự nhiên chính là Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch thứ phẩm.

Tuy rằng hỏa dịch này so với vài món vật phẩm trong phòng đấu giá mà nói thì bị chiếm tiện nghi hơi lớn nhưng vì sự tình có liên quan đến thỏa thuận với Thanh Nguyên Tử nên Hàn Lập cực chẳng đã không dám chậm trễ.

Thiên Hỏa Dịch này tuy nói là thứ phẩm nhưng theo lời của Tiêu Bố Y thì hiệu lực so với nguyên bổn không yếu hơn là mấy. Hàn Lập đương nhiên sẽ không dễ dàng tin vào đối phương. Tự nhiên là phải tự kiểm nghiệm một phen, xem rốt cục Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch so với lời đồn có khác biệt gì không.

Nếu không vạn nhất lại giao cho Thanh Nguyên Tử một món đồ vô dụng thì đến lúc đó kẻ không hay ho gì chính là mình.

Hắn nhìn bình ngọc trong tay, sau khi hơi trầm ngâm thì đột nhiên há miệng phun ra một đoàn hỏa diễm màu bạc. Sau khi ra ngoài hỏa diễm này vây quanh Hàn Lập, quay tròn rồi bỗng nhiên phát ra một tiếng thanh minh và biến ảo thành một con hỏa điêu màu bạc. Hàn Lập không chần chờ, cầm bình ngọc trong tay ném lên không trung. Tiếp theo giơ mtay điểm một cái.

"Phanh" một tiếng, mặt ngoài bình có nhiều ký hiệu chợt lóe lên.

Tùy theo chỗ miệng bình, hồng quang đại phóng, một cột sáng màu đỏ đậm phun ra. Mà ở trong cột sáng có một đoàn chất lỏng màu đỏ từ trong bình từ từ bay ra.

Trong phút chốc, cả gian mật thất bị ánh hồng quang chiếu sáng rực đồng thời sóng nhiệt cuồn cuộn bốc lên nhằm thẳng Hàn Lập nghênh diện đánh tới khiến cho hắn cảm giác như đặt mình trong hỏa lò!

Bất quá lúc này, Phệ Linh Hỏa Điểu đứng một bên, vừa thấy dịch đoàn màu đỏ thì lại hưng phấn dị thường. Hỏa điêu này vui vẻ thanh minh một tiếng, mở ra hai cánh đồng thời không chờ Hàn Lập phân phó đã bay vọt đi.

------oOo------

Chương 1605: Việt Tông

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập vừa thấy vậy thì nhíu mày giơ tay bấm pháp quyết thúc dục thần niệm. Trong miệng Phệ Linh hỏa điểu phát ra tiếng kêu không cam lòng, sau khi bay đến phụ cận hỏa dịch thì lại chỉ bay vòng lên trên. Trước khi xem rõ phẩm chất của Thiên Hỏa Dịch thì hắn tự nhiên sẽ không để cho Phệ Linh hỏa điểu hồ đồ nuốt vào. Sở dĩ hắn phóng xuất ra hỏa dịch này chỉ là phối hợp để trắc thí hiệu dụng của Thiên Hỏa Dịch này mà thôi.

Mười ngón tay Hàn Lập nhảy lên rất nhanh nhằm vào hỏa dịch bắn ra từng đạo pháp quyết màu sắc khác nhau. Những pháp quyết này sau khi chợt lóe lên lướt qua rồi tiến vào trong hỏa dịch. Bề mặt hỏa dịch hồng quang chợt lóe lên bắn ra. Sau khi vừa tiếp xúc với pháp quyết thì bộc phát ra tiếng sấm trầm muộn.

Trước mắt mỗi đạo pháp quyết khác nhau có dị tượng khác nhau, thần sắc Hàn Lập cũng theo đó mà biến ảo nhất định. Sau khi một đạo bạch sắc pháp quyết cuối cùng được đánh lên hỏa dịch thì nơi đó bộc phát ra một đoàn bạch sắc vụ khí. Đồng thời Hàn Lập dừng tay lại, đình chỉ cử động và sờ sờ cằm, lộ ra vẻ trầm ngâm nhưng một lát sau hắn đột nhiên đảo tay, trong tay hiện ra một bộ kỳ trận tinh xảo dị thường. Trận kỳ này to chỉ vài tấc nhưng trông tinh xảo dị thường.

Hàn Lập giương tay lên, trân kỳ lập tức hóa thành mấy đạo linh quang bắn ra nhưng lập tức nhoáng lên rồi tiêu thất trong hư không. Sau đó phía trước Hàn Lập hiện ra một cái quang trận rộng vài trượng. Quang trận này có năm màu, trên rộng dưới hẹp, phảng phất như một cái phễu thật lớn mà ở phụ cận quang trận có rất nhiều phù văn lớn nhỏ hiện lên chớp động, trông có vẻ thần diệu dị thường.

Hàn Lập quát khẽ một tiếng, giương tay nhằm hỏa dịch hư không đánh ra một trảo. Đoàn dịch thể đỏ đậm kia nhất thời bị hút vào trong quang trận. Trong nháy mắt vừa tiến vào trong quang trận, pháp trận nguyên bản bất đồng chợt phát ra thanh âm ông minh trầm thấp. Tiếp đó mặt ngoài liền nổi lên một tầng ngũ sắc quang mạc đem cả tòa pháp trận bao phủ vào trong đó.

Hàn Lập thần sắc bất biến, mười ngón tay đồng thời liên tục nhằm hướng quang trận bắn ra. *"Phốc phốc"*, vài tiếng xé gió phát ra, một tia tinh ti hết sức nhỏ từ đầu ngón tay bắn ra, sau khi chợt lóe lên thì nhập vào trong quang mạc.

Mười ngón tay Hàn Lập theo đó mà huy lên. Tinh ti trở nên thẳng tắp dị thường!

Trong miệng hắn lầm bầm, mặt ngoài tinh ti trong nháy mắt nổi lên một tầng quang mang kỳ lạ lưu chuyển không thôi, phảng phất như đang truyền tống cái gì từ quang trận lại đây. Hai mắt Hàn Lập nhìn chằm chằm vào cái tinh ti này không nháy mắt một chút.

Thần thông hắn đang thi triển là một loại bí thuật độc đáo do Đại Diễn Thần Quân lưu lại, thần thông này có thể lấy niệm chi lực cùng pháp trận kết hợp lại một cách xảo diệu. Bí thuật này ngoại trừ việc có thể đem thần niệm chi lực trong pháp trận đại phóng lên rất nhiều thì còn có tác dụng bất khả tư nghị như trực tiếp tác dụng lên vật phẩm nằm trong pháp trận. Mười căn thần niệm chi lực biến thành tinh ti này dưới sự thôi động của Hàn Lập thì bắt đầu hơi hạo động lên, đồng thời mặt ngoài những tinh ti này xuất hiện quang mang kỳ lạ, chợt ám chợt minh. Lúc này nếu có người có thể dùng ánh mắt nhìn thấu qua ngũ sắc quang mạc trên pháp trận kia thì có thể trực tiếp thấy rõ ràng. Tại trung tâm quang trận, đoàn Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch kia đang quay tròn rất nhanh mà xung quanh nó có vô số ký hiệu lớn nhỏ không đồng nhất đang liều mạng nhằm hướng hỏa dịch mà chui vào, đồng thời lại có vô số ký hiệu khác từ trong hỏa dịch tuôn ra. Mười cái tinh ti vừa tiến vào đã làm cho đoàn hỏa dịch mặt ngoài xuất hiện hồng quang quay cuồng, phảng phất như nồi nước sôi tuôn trào.

Sau thời gian chừng bữa cơm, thần sắc Hàn Lập khẽ động, tựa hồ đã có kết quả gì đó nhưng sau khi do dự một chút thì mười ngón tay hắn run lên, mười sợi tinh ti đồng thời vỡ vụn ra. Tiếp theo, Hàn Lập đưa tay bấm pháp quyết, pháp trận liền phát ra thanh âm ông minh!

Ngũ sắc quang hà quay cuồng một trận rồi đoàn hỏa dịch thể tích nhỏ đi hơn so với trước kia rất nhiều từ trong quang trận phóng lên cao, bay ra khỏi quang mạc. Hàn Lập sắc mặt ngưng trọng, hướng về phía hỏa dịch này giơ tay điểm một cái.

Phệ Linh hỏa điểu nguyên bản đang bay quanh đó, chớp động một cái rồi quỷ dị xuất hiện ngay bên cạnh hỏa dịch, đồng thời há miệng nuốt vào trong bụng. Hỏa điểu kêu lên một tiếng vui mừng rồi xoay người bay về chỗ Hàn Lập, tiếp theo liền hóa thành một đoàn hỏa cầu tiến vào trong thân thể Hàn Lập biến mất.

Hàn Lập hít một hơi sâu, một tay áo bào bỗng vung ra phía trước run lên. Nhất thời một mảnh thanh hà cuộn ran *"phanh"* một tiếng, nơi nào có thanh hà đi qua thì ngũ sắc quang mạc đều tán loạn để lộ ra quang trận bên trong. Hàn Lập mặt không biểu tình nhìn về hướng quang trận, bàn tay vung lên một cái. Sau vài tiếng *"Vù vù"*, mấy đạo linh mang từ trong quang trận bay ra, đến trước người Hàn Lập thì một lần nữa dừng lại biến thành vài cây trận kỳ. Tay áo Hàn Lập vung lên, những cây trận kỳ này hóa thành linh quang chớp động rồi biến mất không thấy. Xa xa quang trận đã vô thanh vô tức tiêu tán đi. Chỉ chốc lát công phu sau, chỗ cũ chỉ còn lại một đoàn hỏa dịch to cỡ nắm tay lẳng lặng huyền phù giữa không trung. Hàn Lập nhìn về hướng hỏa dịch vẫy một cái, một cái bình ngọc màu trắng sữa chợt lóe lên. Miệng bình rung lên phun ra một mảnh quang hà đem Thiên Hỏa Dịch này thu vào trong bình. Sau khi đem bình thu lại, Hàn Lập nhắm hai mắt, ngồi xếp bằng bất động trên mặt đất.

Chỉ thấy hắn nhăn mày lại, thần sắc âm tình bất định, tựa hồ như đang tự định giá cái gì đó bất hảo.

Một lát công phu sau, thần sắc hắn mới bình tĩnh mở hai mắt rồi nghiêng đầu, bỗng nhiêu ở trong lòng hắn có tiếng *"Phốc xuy"* rồi hiện ra một đoàn ngân sắc hỏa cầu.

Hai mắt Hàn Lập khẽ nhíu lại, ngân sắc hỏa diễm hồng quang chớp động để lộ ra một đoàn hỏa diễm đỏ đậm đang quỷ dị lóe lên. Sau khi nhìn chằm chằm một lúc, Hàn Lập đột nhiên hé miệng phun ra một đoàn thanh quang.

Một màn bất khả tư nghị xuất hiện.

Ngân sắc hỏa điểm nguyên bản chỉ to bằng nắm tay, sau khi cùng thanh quang tiếp xúc thì trong nháy mắt bạo liệt nổ tung, tiếp theo quang mang vụt tắt, nơi đó hiện ra một viên ngân sắc hỏa cầu so với trước kia còn lớn hơn gấp mười lần.

Thấy vậy, Hàn Lập gật gật đầu, tiếp theo há mồm hít một cái. Hỏa cầu thật lớn hóa thành một đám ngân diễm bị hút vào. Xem ra truyền ngôn cũng không nó hoang.

Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch chân chính sở hữu vài loại công hiệu chủ yếu thì cái thứ phẩm này đúng là đều có. Vấn đề duy nhất chính là bên trong tựa hồ có pha vài loại tạp chất không biết tên.

Cũng không biết chúng có gây ra vấn đề gì hay không và có thể làm cho Thanh Nguyên Tử kia thỏa mãn hay không? Nhưng thật ra thô phệ đồ vật này thì Phệ Linh Thiên Hỏa có thể mượn tinh thuần linh khí của nó để đề thăng uy năng thần thông. Chỉ cần linh lực đủ nhiều thì khi đối địch, uy năng có thể tăng lên gấp bội.

Thời gian kế tiếp, Hàn Lập tiếp tục tĩnh tọa tự định giá về những vấn đề mắt thấy tai nghe tại đấu giá hội, cảm thấy chính mình không làm sai chuyện gì thì mới thở dài một hơi. Đột nhiên hắn lấy từ trong lòng ra một cái dược bình, từ bên trong dốc ra một viên Đằng Long Đan ăn vào.

Sau đó, Hàn Lập bắt đầu đả tọa tu luyện.

Thời gian Nghiễm Hàn Giới mở ra cũng không cố định, có khả năng đến trăm năm mà cũng có thể là mấy năm tới, cho nên hắn tự nhiên là dành tất cả thời gian cho việc tu luyện.

Cho dù hắn không có mục đích mượn linh khí trong Nghiễm Hàn Giới để đột phá bình cảnh thì trước tiên tiến nhập có thể gia tăng thêm một ít tu vi thần thông thì lúc vào trong đó cũng an toàn hơn một phần.

Ba tháng sau, vẫn trong mật thất, trên lưng Hàn Lập hiện ra Phạm Thánh Chân Ma Pháp Tướng, hai tay bấm niệm thần chú tu luyện. Nhưng một chút công phu sau, thần sắc hắn khẽ động, kim quang bên ngoài thân vụt tắt, tay áo run lên, một khối ngọc bài hiện ra, phía trên linh quang chớp động.

Ngọc bài sau khi xoay quanh thì rơi xuống bàn tay hắn. Rõ ràng là một khối Vạn Lý Phù! Mặt ngoài linh quang hiện ra một hàng chữ nhỏ như con kiến, Hàn Lập đem tới trước mặt nhìn lướt qua, ánh mắt chớp động một chút.

"Dĩ nhiên đã mở ra! Xem ra ta phải đi một chuyến."

Sau đó Hàn Lập đem Vạn Lý Phù thu lại, trực tiếp đứng lên đi ra khỏi mật thất.

Mấy canh giờ sau, Hàn Lập xuống khỏi một chiếc thú xa, xuất hiện ở một góc đường, ánh mắt khi đảo qua thì lập tức hướng một cửa hàng phụ cận đi tới. Kỳ quái là cửa hàng này đại môn lại đóng chặt, không mở rộng đón khách nhưng Hàn Lập không lưu tâm chút nào, hắn đi tới trước cửa thì giương tay lên đánh ra một đạo pháp quyết trực tiếp xuyên thủng cửa mà vào.

Kết quả chỉ chốc lát công phu sau, đại môn tự động mở ra. Hàn Lập tiến vào trong đó. Phía sau cửa, một nữ tử đang đứng ở nơi đó, giữa trán có một viên tinh thạch chớp động nhàn nhạt, chính là nữ tử Tinh tộc tên gọi là Tiêm Tiêm kia.

"Bái kiến tiền bối. Vãn bối thật không ngờ tiền bối tới nhanh như vậy nên không kịp ra ngoài nghênh tiếp, mong tiền bối thứ lỗi."

Tiêm Tiêm đối mặt với Hàn Lập, trên mặt mang theo vẻ tươi cười, chỉnh đốn trang phục thi lễ nói.

"Hắc hắc, nghênh tiếp hay không căn bản là không trọng yếu! Bọn ta là người tu tiên hà tất phải đa lễ như vậy. Hàn mỗ vừa nhận được tin tức của đạo hữu nên lập tức chạy lại đây ngay."

Hàn Lập cười nhạt nói.

"Tiền bối nói đùa rồi! Nơi đây không phải là nơi nói chuyện, vãn bối mời ngài đến bí thất nói chuyện. Nơi đó còn có một vị đạo hữu khác đang chờ, vãn bối muốn giới thiệu cho tiền bối nhận thức một chút."

Tiêm Tiêm thản nhiên cười nói.

Hàn Lập nghe xong thì thần sắc khẽ động nhưng chỉ gật đầu không nói thêm gì.

Tiếp theo chỉ thấy nữ tử đóng cửa vào rồi đảo tay, giữa năm ngón tay liền xuất hiện một cái pháp bàn, nàng niệm thần chú, trong miệng bắt đầu lầm bầm rồi hướng pháp bàn điểm một chỉ. Trên pháp bàn nhất thời quang mang đại phóng, một mảnh ngũ sắc quang hà hướng ra bốn phương tám hướng mà bay cuộn đi. Nữ tử này cùng Hàn Lập bị hút vào phiến quang hà này, mà quang hà này lại quay tròn vừa chuyển.

Sau một khắc, Hàn Lập chỉ cảm thấy tất cả cảnh sắc bốn phía liền mơ hồ đi, thân thể bỗng nhiên rơi vào một khe không gian. Đây chính là khe không gian tư nhân của Tinh tộc nữ tử này. Ánh mắt Hàn Lập vừa đảo qua thì lập tức nhìn thấy phụ cận có một bóng người đang đứng thẳng tắp.

"Bái kiến Hàn tiền bối."

Nhân ảnh nọ đứng từ xa xa hướng về Hàn Lập ôm quyền, khách khí ân cần thăm hỏi nói.

Hàn Lập nghe vậy thì hai mắt khẽ nhíu quan sát. Chỉ thấy người nọ vóc người tráng kiện, một thân hắc y, nét mặt có chứa vài tia màu tím nhạt, hai mắt tinh quang chớp động, trên người thấu ra thập phần khí tức kiệt hãn.

Thần niệm đảo qua, người này có tu vi Hóa Thần Hậu Kỳ.

"Đạo hữu xưng hô như thế nào?"

Hàn Lập bình tĩnh hỏi một câu.

"Vãn bối là Việt Tông!"

Nam tử trả lời.

"Việt huynh là thợ săn ma thú tối nổi tiếng tại Ma Kim Sơn mạch! Lúc này chúng ta muốn thuân lợi tiến vào sơn mạch này thì phải mượn thần thông của Việt đạo hữu mới được."

Tiêm Tiêm nhìn Hàn Lập giải thích nói.

------oOo------

Chương 1606: Kỳ Lân

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thợ săn ma thú". Như thế nào, vị đạo hữu này thường xuyên tiến vào Ma Kim Sơn Mạch ư?"

Thần sắc Hàn Lập vừa động, từ từ hỏi.

"Vãn bối tổng cộng đã tiến vào Ma Kim Sơn Mạch ba mươi bảy lần, trong đó bảy lần từng đi vào sâu chỗ núi non."

Nét mặt đầy vết sẹo của Việt Tông hơi vặn vẹo cung kính nói.

"Ba mươi bảy lần."

Hàn Lập nghe vậy thì sắc mặt khẽ biến đổi.

Hắn lúc đầu đáp ứng Tiêm Tiêm tiến vào Ma Kim Sơn Mạch một lần, tự nhiên trước đó cũng đã điều tra qua những vấn đề liên quan tới sơn mạch này một phen.

Ma Kim Sơn Mạch nọ tuyệt đối là nơi hung hiểm, còn hơn cả miêu tả của vị Tinh Tộc nữ tử này. Bây giờ người nào dám vào sơn mạch này thì tự nhiên đều là hạng người tài cao gan lớn mà chính những người này cũng biết là không dễ dàng xâm nhập vào sâu trong sơn mạch. Chỉ dám ở ngoại vi đánh chết một ít ma thú tương đối yếu nhược mà thôi.

Mà người trước mắt này tu vi bất quá chỉ có Hóa Thần Trung Kỳ mà dĩ nhiên trước sau xâm nhập vào Ma Kim Sơn Mạch mấy lần. Mặc dù không biết hắn xâm nhập sâu đến mức độ nào nhưng tuyệt đối chính là một việc làm cho người ta nghe thấy mà sợ hãi.

Tiêm Tiêm cũng tiếp tục giải thích:

"Mặc dù chuyến đi này, vãn bối cùng tiền bối không cần xâm nhập sâu nhưng khoảng cách cũng không phải là ngắn. Vạn nhất chúng ta gặp phải cường đại ma thú thì có chút không ổn. Cho nên vì đảm bảo, thiếp thân có mời Việt huynh đảm nhiệm dẫn đường cho chuyến đi này. Như thế mà nói, có thể vạn vô nhất thất. Việt huynh nổi danh là chỉ cần nhiều quan sát ma khí quấy nhiễu là có thể sớm biết vị trí của cường đại ma thú."

"Tiêm tiên tử khen trật rồi! Vạn vô nhất thất thì không dám nói, hơn nữa Ma Kim Sơn Mạch một thời gian dài rồi tại hạ cũng không có tiến vào. Không biết tình hình bên trong gần đây có biến hóa gì lớn hay không. Dù sao lần trước tiến vào sơn mạch này cũng đã hơn trăm năm rồi."

Nào ngờ Việt Tông lại có vẻ khiêm nhường dị thường.

"Mới hơn trăm năm thì có thể có cái gì bất đồng lớn. Việt huynh năm đó đại danh tiếng như thế nào lúc này đây lại chỉ tiến vào ngoại vi, hẳn là an toàn dị thường."

Tiêm Tiêm cười nói.

"Tiêm tiên tử có điều không biết. Sự đáng sợ của Ma Kim Sơn Mạch cũng không phải tất cả là ở chỗ ma thú mà không ít vấn đề là bởi vì do địa hình biến hóa theo thời gian cùng ma khí tích lũy hàng năm. Dưới sự ảnh hưởng của ma khí, một ngày trước nơi này có lẽ là trống trơn cũng như cực kỳ an toàn nhưng ngày thứ hai lại có thể xuất hiện một tòa núi lớn và trở thành sào huyệt của ma thú nào đó."

Đối với một số ma thú mà nói, việc làm nổi lên một tòa núi lớn, thúc dục một ít cây cối lớn nhanh, thả ra một ít ma khí căn bản chính là một chuyện rất dễ dàng. Tiên tử không chịu nói rõ địa phương đến của chuyến đi này, nếu không phải tại hạ đang rất cần một lọ Vạn Niên Thủy Chi Linh Dịch thì Tiêm tiên tử có đưa ra giá cao đến mấy thì tại hạ cũng không muốn mạo hiểm."

Việt Tông nghiêm sắc mặt nói.

"Việt đạo hữu yên tâm, chuyến đi này đích xác là chỉ đi tới một địa phương bên ngoài, tuyệt không có xâm nhập sâu vào bên trong.

Tiểu muội tu vi còn kém xa Việt huynh, cũng không có cái gan này."

Tiêm Tiêm sau khi nghe đối phương nói tỉ mỉ về chỗ đáng sợ của Ma Kim Sơn Mạch thì thần sắc đầu tiên là biến đổi nhưng lại lập tức biến thành vẻ dịu dàng cười nói.

"Cũng nên như vậy, hơn nữa dựa theo lời nói lúc trước, ngoại trừ trên đường gặp phải ma thú ra thì tại hạ cũng sẽ không tham dự vào bất kỳ hành động nào của đạo hữu cùng Hàn tiền bối, ta chỉ là phụ trách dẫn đường mà thôi. Tiêm tiên tử cũng không phản đối chứ."

Nam tử này vẻ mặt trầm ngâm, sau khi suy nghĩ một chút thì nói thêm.

"Không thành vấn đề. Cho dù đến lúc đó thực sự có việc khác làm phiền Việt huynh thì thiếp thân cũng sẽ có thù lao khác, tuyệt đối không miễn cưỡng."

Tinh Tộc nữ tử đồng ý nói. Việt Tông sau khi suy nghĩ một chút thì gật gật đầu, xem như nhận lời.

Hàn Lập vẫn bất động thanh sắc không nói gì, chỉ là yên lặng đánh giá Việt Tông. Bây giờ một thấy hai người nói hết rốt cục cũng từ từ nói:

"Nói thật, Hàn mỗ đối với ma thú cùng Ma Kim Sơn Mạch còn rất mơ hồ, chỉ là thông qua lời kể của người bên ngoài cùng một ít điển tịch ghi lại mới biết được ít tình huống trong Ma Kim Sơn Mạch. Khó được tiên tử mời Việt đạo hữu là người quen thuộc Ma Kim Sơn Mạch như vậy gia nhập. Điều này tự nhiên là không thể tốt hơn rồi nhưng trong lòng có mấy vấn đề liên quan đến Ma Kim Sơn Mạch muốn Việt đạo hữu có thể giải đáp một chút được không?"

"Hàn tiền bối có gì nghi vấn thì cứ việc hỏi, vãn bối nhất định biết gì thì không dám giấu."

Việt Tông không nhanh không chậm đáp ứng nói.

"Cao gia ma thú ở đây thì không nói nhưng trung giai ma thú thì đã mở ra linh trí hay chưa, nếu đã mở thì trình độ linh trí so với linh thú bình thường như thế nào? Còn có..."

Hàn Lập cũng không khách khí trực tiếp hỏi.

Mà vị Việt Tông này hiển nhiên cũng thật sự có lý giải sâu đối với Ma Kim Sơn Mạch, sau khi nghe xong thì lập tức kể lại rõ chi tiết.

Tinh Tộc nữ tử đứng ở một bên nghe hai người nói chuyện thì cũng cảm thấy hứng thú thường xuyên xen miệng hỏi một hai câu.

Ba người ở tình huống này có chút không khí hòa hợp, nói chuyện gần nửa canh giờ, Hàn Lập đại thế đã nhận được tư liệu mình muốn. Sau khi nghi vấn cuối cùng được giải đáp, Hàn Lập mặt lộ vẻ mỉm cười nói:

"Nếu biết rõ mọi việc thì ta nghĩ chuyến đi này có thể thuận lợi nhưng không biết bao giờ Tiêm đạo hữu định xuất phát?"

"Ma Kim Sơn Mạch cách Vân thành chúng ta cũng không quá xa, lộ trình mất khoảng nửa tháng. Mặc dù thời gian còn nhiều nhưng cũng không nên trì hoãn lâu. Như vậy đi, tiền bối thấy ba ngày sau xuất phát có được không?"

Tiêm Tiêm sau khi tự định giá thì hỏi Hàn Lập. Việt Tông gật đầu không phản đối gì.

"Hảo, ấn theo lời đạo hữu đi. Ba ngày sau chúng ta trực tiếp gặp nhau tại cửa phía đông khoảng mười dặm."

Hàn Lập sờ sờ cằm nói. Việt Tông cũng gật đầu không phản đối gì.

"Nếu không có chuyện gì khác, Hàn mỗ đi về trước để chuẩn bị."

Hàn Lập cũng không có ý tứ ở lại, lập tức nói lời cáo từ.

"Có gì phải hỏi, vãn bối cũng đã nói qua. Vãn bối cung tiễn tiền bối rời đi."

Tiêm Tiêm cung kính nói rồi lộn tay lại lấy ra trận bàn.

Dưới ánh mắt của hai người. Hàn Lập bước trên truyền tống trận thong dong biến mất trong linh quang.

"Tiêm đạo hữu, vị Hàn tiền bối này có thể tin được không? Ngươi nói hắn là một vi cao giai ma tu nhưng sao ta không thể cảm giác được khí tức ma công từ trên người hắn. Ta xông xáo tại Ma Kim Sơn Mạch nhiều năm như vậy nên đối với ma khí tự tin có cảm ứng rất mạnh."

Vừa thấy Hàn Lập thật sự truyền tống ra ngoài, Việt Tông theo tiềm thức thở dài một hơi nhưng lại lập tức nhướng mày hỏi một câu.

"Việt huynh yên tâm. Nói thật, nếu không phải vị Hàn tiền bối này là một vị cao giái ma tu thì ta đã không nhất định có biện pháp đả động được đối phương. Nếu không chuyến đi này thế nào cũng phải tìm được một gã ma tu, nếu không Vân thành chúng ta có nhiều cao giai thượng tộc như vậy ta đâu cần phải tìm kiếm khổ sở bao năm như vậy."

Tiêm Tiêm thở dài một hơi nhưng khẳng định trả lời.

"Nói như vậy, vị Hàn tiền bối này hẳn là có thần thông che dấu khí tức ma khí rồi, nếu không thì tuyệt đối không thể đem ma khí thu liễm đến trình độ này. Mặt khác, ta mặc dù không biết mục đích của chuyến đi này của tiên tử là gì nhưng nếu phải có một gã cao giai ma tu đồng hành thì thiết nghĩ không phải là chuyện đơn giản gì. Mặt khác tiên tử lại chọn năm nay tiến vào Ma Kim Sơn Mạch cũng không phải là ý kiến hay. Bây giờ đang ứng với chu kỳ băn trăm năm một lần, là thời gian Ma Kim Sơn Mạch phun ra ma khí. Ở trong vòng mười năm này có không ít cường đại ma thú có thể xuất hiện ở bên ngoài. Sao tiên tử không đợi thêm bốn năm năm nữa."

Việt Tông sau khi trầm ngâm một chút thì đột nhiên hỏi như vậy.

"Xin lỗi! Tiểu muội có khổ tâm, việc này không tiện nói thẳng. Trong vòng hai năm tới ta bắt buộc phải tiến vào Ma Kim Sơn Mạch mới được. Nếu không thì lại phải chờ thêm mấy trăm năm nữa. Tiểu muội thật sự không chờ đợi nổi thời gian dài như vậy nên đành phải mạo hiểm một lần. Bất quá cũng chính bởi vậy nên ta có mới có thể xuất ra một lọ Vạn Niên Thúy Chi Dịch để thuê Việt huynh. Ta cũng không dối gạt Việt huynh, lúc trước ta đã tìm được mấy người nhưng lại không có nắm chắc trong giai đoạn ma khí bộc phát này có thể mang theo chúng ta bình yên tìm được nơi muốn đến. Mãi sau này ta mới tìm được đạo hữu."

Tiêm Tiêm chần chờ một chút mới cười khổ một tiếng nói.

"Nếu Tiêm tiên tử đã nói như thế thì ta cũng chỉ có liều mình một hồi thôi nhưng cũng phải nói trước, tại thời điểm ma khí bộc phát mà tiến vào Ma Kim Sơn Mạch thì ta cũng chỉ có bảy tám phần nắm chắc là có thể mang theo đạo hữu bình yên đi tới địa phương nọ. Nhưng vạn nhất không khéo mà đụng phải cường đại ma thú chặn đường đi hoặc là có cái gì ngoài ý muốn phát sinh có thể suy sụp thì nên lập tức quay đầu lại. Hơn nữa một nửa bình Thủy Chi Linh Dịch cũng không nên quên mang theo a."

Việt Tông nhắc nhở nói vài câu.

"Cái này là tự nhiên, cái này là điều kiện thỏa thuận với Việt huynh thì tự nhiên là sẽ không thay đổi."

Tiêm Tiêm uyển chuyển cười nói.

"Bất quá, ta xem tiên tử tựa hồ không có đem chuyện ma khí bộc phát nói thẳng cho Hàn tiền bối biết, đến lúc đó không biết có xảy ra vấn đề gì không."

Việt Tông gật gật đầu, tiếp theo nheo mắt hỏi.

"Ta sở dĩ mang theo Hàn tiền bối là muốn mượn ma đạo thần thông của Hàn tiền bối, việc đó cùng với việc ma khí bộc phát cũng không có liên quan gì. Nếu ngay cả Việt huynh cũng không thể dẫn hai người ta bình yên tiến vào Ma Kim Sơn Mạch thì có

nói cho Hàn tiền bối hay không cũng có gì khác đâu. Hơn nữa sau khi tiến vào trong sơn mạch, Hàn tiền bối cũng sẽ biết việc này, chỉ bất quá là sớm hay muộn một chút mà thôi."

Tinh tộc nữ tử chớp chớp đôi mắt đẹp, trên mặt lộ một tia giảo hoạt nói.

"Lời này cũng là. Bất quá nói gì thì nói, chỉ sợ rằng Tiêm tiên tử chỉ dựa vào đại trả giá thì cũng không nhất định có thể đánh động được vị Hàn tiền bối này rồi."

Việt Tông ha ha cười nói. Tiêm Tiêm miệng khẽ nhếch lên, cười mà không nói gì.

Theo sau, Việt Tông cùng Tinh tộc nữ tử bàn bạc một ít chi tiết rồi sau đó đồng dạng bước lên truyền tống trận đi ra ngoài. Trong không gian này trong nháy mắt cũng chỉ còn lại vị Tiêm tiên tử này.

Tinh tộc nữ tử trên mặt lưu lại vẻ tươi cười nhưng chậm rãi thu liễm lại, hơn nữa lông mày có chút nhăn lại. Đột nhiên tay áo dài của nàng run lên, nhất thời một đoàn thanh quang từ trong áo bào bay ra, sau khi chớp động một cái thì hóa thành một con tiểu thú màu xanh to cỡ nắm tay.

Con thú này cả người đầy kình phiến, tứ chi lợi trảo sắc bén đồng thời trên đầu có hai sừng, răng nanh đầy mồm, bộ dáng rất giống Kỳ lân Chân linh. Chỉ là hình dáng tiểu thú này mơ hồ có chút khác biệt và vấn đề là hình thể chỉ cần gió thổi qua liền có thể tiêu tán mất.

------oOo------

Chương 1607: Kỳ ảnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ngươi xác định địa phương nọ trong hay hăm tới sẽ mở ra sao? Đừng có tính sai nha. Mấy năm tới ta cũng chỉ có thể mạo hiểm một lần mà thôi nên không thể bỏ lỡ đại cơ duyên này."

Tiêm Tiêm nhìn hư ảnh Kỳ lân trước mặt, bộ dáng ngưng trọng dị thường nói một câu.

"Như thế nào, đến bây giờ vẫn không tin ta ư? Những địa phương trước kia ta chỉ điểm cho ngươi đã có cái nào sai chưa. Nếu không phải lúc trước ngươi lấy được chỗ tốt lớn lao từ chỗ một di chỉ thì sợ rằng không có thành tựu như bây giờ. Lấy thiên phú của Tinh Tộc các ngươi thì ngắn ngủi trong vòng trăm năm mà có thể tu luyện tới cảnh giới này thì ngươi có thể xem như kỳ tài ngút trời rồi."

Hư ảnh Kỳ lân nọ ngẩng đầu lên, có vẻ giận dỗi nói.

"Từ ngày ta sinh ra đến nay, ngươi cùng ta là cộng sinh, nếu ta xảy ra chuyện thì ngươi đồng dạng cũng hồn phi phách tán nên sao lại không tin ngươi. Nhưng ngươi dù sao cũng chỉ là phân thần của Chân linh Kỳ lân năm đó, vạn nhất nhớ lầm hoặc ít đi cái gì đó thì cũng không phải là không thể có chuyện. Trong lòng ta có chút không nỡ mà thôi."

Tinh Tộc nữ tử nhìn chằm chằm vào hư ảnh Kỳ lân trước mắt không chút tức giận nói.

"Không sai! Ta chỉ là một trong mười vạn phân thần tự bạo của Chân linh Kỳ lân nhưng năm đó ta đã bị đại địch làm cho vẫn lạc, cho dù không tự bạo thì nguyên thần cũng không có cách nào trốn thoát được. Mặc dù cuối cùng thi triển nghịch thiên thần thông đem nguyên thần phân liệt thành mười vạn phần nhưng là vì vào chỗ chết rồi sau đó hồi sinh, sau này còn có cơ hội trọng tu,

có thể đem những tin tức trọng yếu nhất của mỗi phân thần phục chế hết sức đầy đủ. Cái Chân linh chi huyệt này chính một trong những cái trọng yếu nhất. Yên tâm đi, tuyệt không xảy ra sai sót gì đâu."

Hư ảnh Kỳ lân hắc hắc cười nói.

"Đích xác, ta có thể tu luyện đến cảnh giới bây giờ là nhờ có năm đó ngươi phụ thân lên thai nhi là ta. Bất quá, Kỳ ảnh ngươi lúc đầu làm như thế nguyên bản vốn cũng là muốn nhân cơ hội mượn thai nhi ta mà chuyển sinh. Ta mặc dù không biết, ngươi cuối cùng vì sao không thành công ngược lại cùng hồn phác của ta có quan hệ cộng sinh nhưng có thể nói năm đó ngươi đối với ta cũng không có hảo ý gì."

Ánh mắt Tiêm Tiêm chợt lóe lên, cười nói.

"Sao lại còn nhắc lại việc này. Ta cuối cùng đã không thành công đấy sao! Cũng là bản thân ta sai lầm, dĩ nhiên phụ thân lên trên người ngươi, nếu lúc ấy mà tìm những người khác thì nói không chừng lúc này ta đã sớm tiêu diêu tự tại rồi."

Hư ảnh Kỳ lân vừa nghe được những lời này thì linh quang bên ngoài thân chợt cuồng thiểm vài cái, tâm tình tựa hồ không tốt.

"Coi như xong đi, ngươi cho là ta không biết tình hình năm đó ra sao hay sao. Lúc ấy ta sinh ra trong một thôn nhỏ ở Tinh Tộc, mà lúc ấy thai nhi chưa sinh ra cũng chỉ có một mình ta. Ngươi bất quá cảm giác được lúc ấy hồn phách thần trí ta chưa chính thức thành hình nên cho là có thể dễ dàng chiếm cứ thể xác này mới là thật."

Tiêm Tiêm hì hì cười vài tiếng.

"Lúc ấy ta có thể chạy thoát ra nhưng thần niệm lực cũng đã tiêu hao hết rồi nên tự nhiên là muốn tìm một nơi có thể phụ thân dễ dàng nhất nếu không thần niệm của tồn tại cấp Chân linh mà muốn chiếm cứ thân thể của một gã Tinh tộc trưởng thành vẫn là chuyện dễ dàng, đâu cần phải tìm tới ngươi."

Hư ảnh Kỳ lân hừ hừ vài tiếng, bất đắc dĩ nói.

"Được rồi, chuyện năm đó ngươi và ta cũng không cần nhắc lại nữa. Mặc dù ngươi không chuyển sinh thành công nhưng cũng đã bảo trụ được cái mạng nhỏ. Lúc này đây việc tiến vào Chân linh chi huyệt đều là cơ hội khiến ta và ngươi có chỗ tốt thật lớn. Cho nên ngàn vạn lần đừng có xảy ra chuyện xui xẻo gì. Ta bây giờ đã tu luyện tới bình cảnh, cho dù qua mấy trăm năm nữa cũng không nhất định có tiến triển gì quá lớn, nếu không ta hoàn toàn có thể chờ sau này khi tu vi tiến nhanh thì mới đi tìm Chân linh chi huyệt nọ. Tuy thời gian có kéo dài nhưng chung quy so với việc bây giờ phải đi cùng hai người có tu vi cao hơn chính mình tiến vào Ma Kim Sơn Mạch thì vẫn tốt hơn."

Tinh tộc nữ tử như nghĩ tới cái gì nói.

"Tinh Tộc các ngươi thiên phú thật sự không cao, mặc dù ta có chỉ điểm cộng thêm trước kia đã được dùng không ít linh đan diệu dược nhưng muốn tiến bộ thần tốc giống như trước kia thì hoàn toàn không thể. Nhưng thật ra nếu ngươi chậm trễ một thời gian dài như thế mà nói thì ngược lại cái được không đủ bù cái mất. Nếu Chân linh chi huyệt nọ bị một đầu thánh giai ma thú chiếm cứ rồi thì cho dù ngươi có chịu một chút phong hiểm nhưng việc một mình ngươi hành động thì vẫn không thể ổn thỏa lắm."

Hư ảnh Kỳ lân dừng lại một chút rồi lại nói tiếp:

"Yên tâm đi, ngươi không phải đã chuẩn bị vài loại thủ đoạn kiềm chế hai người kia rồi sao? Bọn họ nếu không có tư tâm gì khác là tốt nhất, vạn nhất mà có thì nếu thi triển thủ đoạn này ra thi cho dù là tồn tại phổ thông cao hơn ngươi mấy bậc mà không kịp phòng ngự thì khẳng định là khó có thể ngăn cản được.

"Tồn tại bình thường! Ý của ngươi là trong hai người nay có người không bình thường rồi. Không biết thủ đoạn này có thất thủ hay không."

Vị Tinh Tộc nữ tử này thông minh khác thường, trong nháy mắt đã nghe ra được cái gì, thần sắc hơi có vẻ run sợ.

"Ngươi cùng hai người này trước sau tiếp xúc hai lần, mặc dù ta ở trong cơ thể ngươi nhưng có thể cảm ứng được một vài thứ. Gã Việt Tông nọ trên người có khí tức khi mạnh mẽ khi yếu nhược, như có như không đồng thời thì đến gần thì trên trán mơ hồ có một cỗ sát khí nhập vào cơ thể ra. Nếu ta không nhìn nhầm mà nói thì hắn đã tu luyện một loại thần thông gì đó chuyên ẩn giấu để nhất kích tất sát gì đó, thần thông này cũng rất bá đạo. Đương nhiên có thể hắn còn kiêm tu một ít thần thông bí thuật gì đó, nếu không cũng không thể tiêu diêu trong Ma Kim Sơn Mch như vậy. Bất quá Việt Tông so với vị tên Hàn Lập kia cũng chỉ là hơi có chút đặc thù, không cần lo lắng. Vị Hàn Lập này tu vi chẳng những hơn xa Việt Tông mà công pháp cùng thần thông trên người cũng rất không đơn giản, ngay cả ta cũng cảm thấy rất nguy hiểm. Bất quá, phương pháp ta giao cho ngươi để khắc chế bọn họ đều là thủ đoạn lợi hại nhất mà tại cảnh giới của ngươi có thể sử dụng được. Đặc biệt là thủ đoạn bảo vệ tánh mạng trong đó lại càng biến ảo khó lương. Ngay cả trong lúc tranh đấu nếu không có cách nào đánh chết được đối phương nhưng tự bảo vệ mình thoát thân thì có thừa."

Hư ảnh Kỳ lân dùng giọng tự tin nói.

"Nói như thế thì ta cũng an tâm, bất quá ngoài việc này ra ta vẫn lo lắng một việc khác."

Tiêm Tiêm nhẹ thở ra một hơi, ánh mắt chớp động nói.

"Ồ, vấn đề gì?"

Hư ảnh Kỳ lân đong đưa cái đuôi một chút, kỳ quái hỏi.

"Năm đó sau khi nguyên thần Kỳ lân tự bạo, số lượng tàn hồn lên tới mười vạn mà đào tẩu. Số lượng cuối cùng trốn ra được không chỉ có một mình ngươi. Những người đó đồng dạng cũng biết vị trí của Chân linh chi huyệt mới đúng. Mấy trăm năm đã trôi qua rồi, liệu địa phương nọ đã bị người khác mở ra hay chưa. Nếu chỗ tốt trong đó từ lâu đã bị người khác đi trước một bước lấy đi. Chúng ta đến đó thì cũng là vô ích.

Tiêm Tiêm chậm chước nói một câu.

"Năm đó số lượng thần niệm phân liệt ra, mặc dù đông đảo dị thường nhưng số chính thức có thể trốn ra được lại không có mấy. Ngoài ra lại còn phụ thân thất bại cùng các việc xảy ra ngoài ý muốn nữa thì chắc là không còn thần niệm khác tồn tại. Tuy nhiên cũng khó nói, nhiều năm như vậy đã trôi qua, cho dù thật sự có thần niệm khác giống như ta, sớm đã có thân thể của chính mình bất quá trước lúc chính thức mở ra Chân linh chi huyệt ra thì cũng không ai biết được tình hình như thế nào nhưng ta cảm giác được khả năng này không lớn.

Thanh âm của Kỳ lân biến đổi ngưng trọng nói.

"Hy vọng là như thế. Chỉ cần có thể đến được Chân linh chi huyệt lấy được chỗ tốt thì sau này tu luyện hẳn là có thể một ngày đi ngàn dặm."

Tiêm Tiêm tự thì thào nói.

"Hắc hắc, điều này cũng đúng. Nếu không sao ta lại đem tin tức này giữ lại rõ ràng như thế."

Kỳ ảnh nhắc nhở nói.

Lúc này Tiêm Tiêm đang mỉm cười cũng chưa tiếp lời thì đã thấy hư ảnh Kỳ lân xoay quanh nữ tử này một vòng rồi đột nhiên vừa bay vừa nói một câu:

"Hảo, tên kêu là Hàn Lập kia thần niệm không yếu. Sau này khi ngươi cùng hắn tiếp xúc, nếu không cần thiết thì không nên liên lạc với ta, ngừa bị hắn xem ra cái gì đó. Nơi tiếp theo ta hiện thân tốt nhất là trong Chân linh chi huyệt."

Tùy theo hư ảnh Kỳ lân hướng tới thân thể Tinh Tộc nữ tử tiến vào, nhất thời chợt lóe lên rồi biến mất không thấy. Nữ tử này nhẹ thở dài một hơi, thân hình vừa động cũng đồng dạng đi vào trong truyền tống trận. Tay thoáng rung trận bàn, lệ ảnh linh quang chớp động rồi biến mất.

Ba ngày sau, trên một tòa núi nhỏ gần Vân thành, một gã thanh *niên khuôn mặt bình thường, một thân thanh bào, hai tay chắp sau lưng đứng ở trên một khối cự thạch trên đỉnh núi, bao quát nhìn cảnh sắc xanh biếc trước mắt.*

Thân hình hắn không nhúc nhích, nét mặt và ánh mắt bình tĩnh. Đúng là Hàn Lập đúng hẹn đã đến nơi này. Hắn đã đến chỗ này được một đoạn thời gian, lúc này sắc trời vừa mới hửng sáng không lâu. Xem ra là tới sớm một chút.

Bất quá, hắn cũng hiến khi có được thời gian nhàn nhã như vậy, hắn hít sâu vài ngụm không khí trong lành, tâm tình tựa hồ cũng trở nên vui vẻ không ít. Hàn Lập đứng không lâu, đợi chừng nửa canh giờ sau thì thần sắc hắn vừa động, xoay đầu hướng lên trên trời cao nhìn lại.

Chỉ chốc lát công phu, phía chân trời có tiếng xé gió vang lên rồi thấy một đạo huyết hồng bắn nhanh đến, sau mấy cái chớp động thì rơi xuống bên cạnh Hàn Lập. Một bóng người từ trong hiện lên, đúng là Việt Tông.

"Bái kiến Hàn tiền bối, đã để cho tiền bối đợi lâu."

Việt Tông nhìn Hàn Lập, ôm quyền khách khí ân cần hỏi thăm nói.

"Không sao, ta cố ý đến sớm một chút."

Hàn Lập lắc đầu, khuôn mặt thượng nhìn không ra chút khác thường nào.

Nghe Hàn Lập nói như vậy, Việt Tông khẽ cười rồi tìm một chỗ sạch sẽ gần đó khoanh chân ngồi xuống. Hàn Lập thì vẫn đứng trên khối cự thạch nhìn ra xa, cũng không có ý tứ đi xuống.

Kết quả sau chừng một bữa cơm, nữ tử Tiêm Tiêm cũng chạy tới. Sau khi nàng thu liễm lại bạch quang, từ trên không trực tiếp rơi xuống thì thần sắc Hàn Lập có chút vừa động mà Việt Tông cũng đứng lên.

"Tiêm tiên tử cũng đã tới rồi, như thế chúng ta xuất phát thôi."

Hàn Lập sau khi thấy Tinh Tộc nữ tử hiện ra thì liền dứt khoát nói. Tiếp theo thân hình chớp lên, hóa thành một đạo thanh hồng bay lên không bay đi. Việt Tông cùng Tiêm Tiêm thấy vậy tự nhiên cũng không nói gì theo sát bay đi.

Một tháng hành trình, nói dài thì cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm. Nếu lần này thuận lợi thì ba tháng sau bọn họ có thể phản hồi một lần nữa về Vân thành.

Hàn Lập vừa âm thầm tự định giá như thế vừa khu động độn quang bay về phía trước.

Lộ thượng vô sự!

Một tháng sau, khi ba người Hàn Lập bay qua một phiến sơn mạch vô danh thì phía trước bỗng nhiên xuất hiện một mảng mây mù lớn màu xanh hình thành một hải vụ khôn cùng.

"Đây chính là cấm chế Thanh linh vân hải tại Ma Kim Sơn Mạch, cũng là lối đi duy nhất có thể tiến vào Ma Kim Sơn Mạch. Từ địa phương khác mà muốn xông vào thì, hắc hắc, tự nhiên chỉ có một con đường chết."

Việt Tông vừa thấy vụ hải thì ánh mắt chớp động nói, trong lời nói mơ hồ có một tia hưng phấn.

------oOo------

Chương 1608: Chi tiên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập đứng ở bên cạnh Việt Tông, ánh mắt hướng về phía vụ hải nhìn lại, lộ ra vẻ như suy nghĩ tới người nào đó. Tiêm Tiêm chứng kiến tình hình phía trước thì trong mắt cũng hiện lên vẻ nóng bỏng. Theo sau ba người lại độn quang theo Việt Tông suất lĩnh chạy thẳng đến vụ hải.

Vụ hải nọi nhìn có vẻ gần nhưng thực ra còn khá xa. Ba người độn tốc không chậm nhưng vẫn mất thời gian chừng một chén trà nhỏ công phu sau mới thật sự tới gần. Ở trong độn quang thần sắc Hàn Lập đột nhiên hơi biến đổi.

Nguyên bổn lúc đầu đứng từ xa nên chưa phát giác ra, lúc này lại gần mới nghe thấy được từ trong vụ hải thanh âm ầm ầm buồn bực, phảng phất như bên trong có tiếng sấm nổi lên, thanh thế cực kỳ kinh người. Đột nhiên độn quang của Việt Tông ngừng lại phía trước vụ hải rồi hiện ra thân hình.

Tay vừa lộn ra, trong tay liền xuất hiện một cái lệnh bài ánh vàng rực rỡ, sau khi giương lên thì từ lệnh bài xuất hiện một đạo kim quang rực rỡ trực tiếp xuyên vào trong sương mù.

Nhất thời sương mù dày đặc không nhìn thấy năm đầu ngón tay nhưng nơi nào sau khi kim quang đi qua thì đều lui ra, tự nhiên hình thành một thông đạo thiên nhiên.

"Hai vị đạo hữu đi theo tại hạ, ngàn vạn lần đừng có ly khai thông đạo này. Nếu không sẽ có phiền toái không nhỏ."

Việt Tông dặn dò một câu rồi khống chế độn quang bay đi trước.

Mặc dù không biết thực sự bay vào thông đạo tiến vào bên trong thì gặp phiền toái gì hay không nhưng Hàn Lập tự nhiên là sẽ không tự nhiên đi tìm phiền toái nên chỉ bình tĩnh đi theo Việt

Tông.

Tiêm Tiêm mặc dù đồng dạng cũng bay tiến vào trong thông đạo nhưng lại không nhìn rõ được xung quanh, trong độn quang liền mở miệng hỏi:

"Tiểu muội trước kia cũng đã tới Ma Kim Sơn Mạch một lần nhưng nhớ là đi đường khác, không biết chúng ta có đi nhầm hay không."

"Nếu là người bình thường thì tự nhiên là phải đi vào bằng một địa phương khác nhưng tại hạ ở đây cũng có chút danh khí nên tự nhiên là không cần phiền toái như vậy."

Việt Tông lúc đầu trả lời.

Nghe đối phương nói như thế, Tiêm Tiêm tự nhiên cũng ngậm miệng không nói gì nữa. Theo kim quang dẫn đường phía trước, ba người trong nháy mắt liền bay vào trong vụ hải mười mấy dặm.

Đột nhiên ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, xa xa phía dưới hắn đột nhiên mơ hồ cảm giác thấy một phiến kiến trúc xuất hiện. Sau khi bay gần thêm một ít thì liền nhìn thấy rõ ràng, đúng là một cái nhà đá rộng mấy trăm gian, xếp thành hình kiến trúc hẹp dài. Mà ở trung tâm có một tòa lầu các cao hơn mười trượng. Tòa lầu các này chia ra làm năm tầng dùng cự thạch màu xám xây thành, thoạt nhìn rất đáng chú ý. Nơi ngã tư đường tựa hồ có bóng người đi lại nhưng số lượng người cũng không nhiều lắm. Việt Tông quát khẽ một tiếng rồi nhắm thẳng chỗ lầu các ở trung tâm mà đi tới. Hàn Lập cùng Tiêm Tiêm tự nhiên đi theo sát. Sau khi thu liễm độn quang lại, ba người cơ hồ đồng thời xuất hiện phía trước lầu các. Lúc này ánh mắt Hàn Lập đảo qua thì mới nhìn được rõ ràng.

Phía trên đại môn mấy trượng, bất ngờ có một cái hoành phi, phía trên viết ba chữ cổ *"Lôi Vân Các"* như rồng bay phượng múa.

"Nhị vị đạo hữu xin đi theo ta, nơi này chính là địa phương nhận lấy cấm chế lệnh bài, chắc Tiêm tiên tử lần trước cũng đá tới một

lần."

Việt Tông cười nhìn Tinh tộc nữ tử nói một câu.

*"Không sai, bất quá lần trước khi ta đến nơi đây thì còn phải đi tới một địa phương khác mua một cái "*Phân Vân Lệnh*" rồi mới có thể đi vào nơi đây."*

Tiêm Tiêm gật đầu nói.

*"Phân Vân Lệnh do tiên tử nhận được chỉ là tạm thời. Một khi vượt quá thời gian một tháng thì sẽ tự động mất đi hiệu lực. Bảo vật mà ta mới dùng để tạo ra thông đạo trong vụ hải là nhất kiện bảo vật có thể sử dụng nhiều lần. cái này cũng là do ta nhiều lần ra vào Ma Kim Sơn Mạch nên được nhận một vị tiền bối phụ trách trông coi nơi đây tặng cho. Bất quá hải vụ phía ngoài này mặc dù có chút phiền phức nhưng vạn nhất đi lạc vào thì cũng không bị thương trí mạng. Hơn nữa chỉ bị nhốt một hai tháng rồi tự nhiên sẽ được người nơi đây dẫn ra ngoài. Bây giờ chúng ta phải vào lĩnh lấy "*Ích Lôi Phiên*" thì mới có thể chính thức tiến vào Ma Kim Sơn Mạch. Cấm chế này có thần lôi, cho dù là thánh tộc tồn tại cũng không có cách nào mạnh mẽ xông vào."*

Việt Tông giải thích hai câu liền nhấc chân nhắm hướng lầu các mà đi vào.

Sau khi tiến vào đại môn của lầu các, tầng một thoạt nhìn rất trống vắng, tựa hồ có rất ít người làm công môn. Hàn Lập sau khi nghe Việt Tông nói thì gật đầu, đồng dạng cũng đi tới. Tiêm Tiêm thì đi theo phía sau Hàn Lập. Ba người trong nháy mắt đi vào trong đại môn lầu các. Phía trong ngoại trừ vài cái bàn ra thì cũng không thấy bất cứ đồ vật gì, cho nên ba người trực tiếp theo cầu thang đi lên tầng hai nhưng nơi này cũng trống không. Ba người cơ hồ không dừng lại chút nào mà đi thẳng lên tầng ba. Tại lối vào tầng ba có thấy một tầng bạch sắc quang mạc hiện lên chỗ cầu thang.

Việt Tông đối với tầng quang mạc này coi như không thấy, thân hình thoáng một cái đã vọt qua. Hàn Lập khẽ nhíu mày, mặt không chút thay đổi nhưng vẫn tiến vào trong quang mạc.

Quang mạc này quả nhiên cũng không có ngăn cản nhưng Hàn Lập vừa xuất hiện trong quang mạc thì thần sắc biến đổi. Vì từ cầu thang đã nghe thấy phía trên truyền đến âm thanh rộn ràng nhốn nháo, tựa hồ có không ít người đang ở lại tầng ba.

Việt Tông cùng Tiêm Tiêm khi nghe thấy thanh âm này thì hai người cũng hiện ra vẻ kinh ngạc. Bất quá thần sắc Việt Tông lập tức khôi phục lại như lúc ban đầu, cũng bình tĩnh dị thường đi tới.

Phía trước thanh âm chợt ngừng lại, xem ra đã phát hiện Việt Tông xuất hiện. Mà lúc này, hàn Lập cũng bất động thanh sắc đi tới tầng ba.

Tầng ba cũng không quá lớn, chỉ có diện tích chừng hai mươi mấy trượng nhưng lúc này đang đầy người. Chừng hơn ba mươi người phục sức khác nhau đang ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Tầng này ngoại trừ chỗ trung tâm có một cái bàn đá tròn thì hiện trên mặt đất, ngay dưới mông đám người này đều là một bồ đoàn. Ba người Hàn Lập vừa xuất hiện những người này tự nhiên đều nhìn lại đây.

"Di, Việt đại ca!"

"Việt đạo hữu cũng tới."

"Ha ha, ta biết Việt huynh sẽ không bỏ qua cơ hộ này mà."

Hơn ba mươi người này vừa thấy Việt Tông thì nhất thời hơn non nửa đều lập tức tỏ vẻ nhiệt tình dị thường bắt chuyện, trong đó không thiếu người tu vi so với Việt Tông còn muốn cao hơn.

Có những người khác không nhận ra Việt Tông nhưng vừa nghe đến cái tên Việt Tông thì không ít người sắc mặt lập tức đại biến và lập tức thay đổi ánh mắt bất thiện.

Xem ra bọn họ ngay cả không nhận ra Việt Tông thì danh đầu của Việt Tông tại Ma Kim Sơn Mạch này quả thật là như sấm ở bên tai. Bất quá vẫn có bốn năm người sau khi nghe đến tên Việt

Tông thì vẫn không có chút động lòng.

Bọn họ chỉ bất động thanh sắc nhìn trên dưới Hàn Lập mà đánh giá ba người. Thần niệm Hàn Lập thoáng đảo qua thì trong lòng cũng có chút nói thầm. Nơi đây có nhiều tồn tại ngoài Hóa Thần Kỳ như vậy. Chỉ riêng Luyện Hư Sơ Kỳ đã có hơn non nửa. Luyện Hư đỉnh giai có tới bốn năm người. Còn có một người thì được bảo vật che dấu linh lực nên hắn cũng không có cách nào phán đoan ra được tu vi của đối phương.

Khác với Hàn Lập, Tiêm Tiêm khi thấy Việt Tông ở đây có đại danh như thế thì hai mắt quang mang lưu chuyển một chút.

"Ngạn tiền bối đã ở nơi đây rồi à? Chẳng lẽ Ma Kim Sơn Mạch có chuyện gì xảy ra sao?"

Việt Tông hướng tới những người phía trước ôm quyền thi lễ, cuối cùng ánh mắt rơi vào một lão giả khô gầy tóc xám rồi lập tức tiến lên một bước cung kính hỏi.

Lão giả này đúng là một trong ba gã Luyện Hư đỉnh giai, lão đang dùng ánh mắt hiền lành nhìn Việt Tông, trên mặt cũng có ý cười, phảng phất cùng Việt Tông có quan hệ không tệ.

"Như thế nào, Việt hiền chất không phải vì việc này mà tới sao. Không phải là tiến vào Ma Kim Sơn Mạch sao?"

Lão già tóc xám nghe Việt Tông nói như thế thì trên mặt lộ ra vẻ ngoài ý muốn hỏi ngược lại một câu.

"Vãn bối cũng muốn đi vào trong sơn mạch nhưng là có nguyên nhân khác. Bây giờ trong sơn mạch hẳn là giai đoạn ma khí phun trào, sao lại có thể tụ tập nhiều người như vậy. Chẳng lẽ là đều muốn thỉnh Ích Lôi Tán sao? Cái này cũng có chút kì quái!"

Việt Tông đưa ánh mắt đảo qua nhiều khuôn mặt lạ ngưng trọng nói.

"Nếu không phải là muốn tiến vào trong sơn mạch thì người nào sõe tới nơi đây. Về phần nguyên do thì nói thật dài. Di, hai vị đạo

hữu này chính là..."

Lão giả kia đầu tiên thở dài nhưng lại nhìn qua Hàn Lập cùng Tinh Tộc nữ tử phía sau Việt Tông rồi lại chần chờ hỏi một câu.

"Không sao, vị Hàn tiền bối này cùng Tiêm tiên tử là đồng bạn của ta cùng tiến vào Ma Kim Sơn Mạch. Ngạn tiền bối, có chuyện gì có thể nói thẳng được. Bây giờ nơi đây không biết việc này đại khái cũng chỉ có hơn ba người ta thôi."

Việt Tông giới thiệu hai câu rồi lại buồn bực nói.

"Cái này cũng là bất ngờ. Kỳ thật nói ngắn gọn thì cũng đơn giản thôi. Chính là mấy ngày hôm trước có một Nhân hình Chi Tiên đột nhiên xông vào rồi đả thương một gã tu luyện giả sau đso lại độn thổ trốn vào Ma Kim Sơn Mạch."

Lão giả sau khi tự định giá một chút thì mới từ từ nói.

"Nhân hình Chi tiên? Ta không có nghe sai chứ?"

Việt Tông vừa nghe được thì sắc mặt bống nhiên đại biến mà Hàn Lập cùng Tinh Tộc nữ tử nghe vậy thì cũng hoảng sợ không kém Việt Tông.

"Không sai, tuyệt đối là Chi tiên. Tại lúc nó đào tẩu có người đánh trúng nó một kích mà kiếm được vô số Linh tiên hồng, đen tới thôn trấn đổi được rất nhiều linh thạch."

Lão giả hết sức khẳng định nói.

"Linh dược biến hóa nguyên vốn là chuyện thiên nan vạn nan. Không phải năm tháng càng dài là nhất định có thể biến hóa thông linh. Nhân hình linh dược lại càng phải trông vào muôn vàn tạo hóa, muôn vàn cơ duyên thì mới có một tia hy vọng có thể tu luyện thành nhân hình. Tựa hồ cả Linh giới trước kia cũng chưa từng có loại linh vật này xuất hiện. Tin tức này một khi truyền ra thì các địa phương khác không nói, ít nhất là cả Vân thành đều phải oanh động. Nói như vậy, những người khác đều là mấy người nghe được tin tức mà chạy tới.

Việt Tông nhẹ hít một hơi thần sắc có chút cổ quái.

"Việt đại ca nói lời này thì sai rồi. Có lẽ một đoạn thời gian nữa nơi này sẽ có thêm nhiều người từ bên ngoài tụ tập nhưng những người ở xa thì căn bản là không có cơ hội. Vì Chi tiên nọ chẳng những đồng thời thông linh thổ mộc hai loại độn thuật mà tựa hồ còn tu luyện thành thần thông độn thuật Phù quang hóa ảnh."

Một thanh niên mặt trắng khác cười ngắt lời, nói.

"Phù quang hóa ảnh*", nếu Chi tiên có loại độn thuật trong truyền thuyết này thì các đạo hữu còn muốn mạo hiểm tiến vào Ma Kim Sơn Mạch làm gì. Nếu vậy thì ngay cả thánh tộc cũng không thể bắt được nó."*

Tiêm Tiêm nghe được điều đó thì lộ ra vẻ giật mình, không nhịn được hỏi.

"Vị tiên tử này không biết rồi. Cũng xem như Chi tiên này xui xẻo. Nó đả thương tên tu luyện giả kia nhưng người này mới tu luyện thành một loại Kim nguyên cấm quang. Mặc dù không kịp phòng ngự mà bị đánh trọng thương nhưng cũng đã kịp phản kích một đòn, cấm quang đồng dạng cũng đánh trúng Chi tiên này. Kết quả là khi thoát đi, mặc dù ngay từ đầu đã thi triển ra thần thông Phù quang hóa ảnh nhưng mới thi triển được một nửa thì liền bị cấm quang phát tác mà hiện ra nguyên hình. Cũng không biết nó còn có thần thông gì khác hay không mà lại không sợ Vạn Lôi Áp Đỉnh của Lôi Vân Đại Trận, trực tiếp xuyên qua cấm chế tiến vào Ma Kim Sơn Mạch."

Bạch diện thanh niên nói đến đây thì hơi ngừng lại một chút.

------oOo------

Chương 1609: Châm ngòi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhưng ngay sau đó thanh niên nọ lại hưng phấn tiếp tục nói:

"Những người bị Chi tiên đả thương nọ nói, Kim Nguyên Cấm Quang của hắn có thể vây lấy Phù Quang Hóa Ảnh của Chi tiên trong vòng hai tháng. Hơn nữa, bởi vì trong người của Chi tiên này có Cấm Quang nên hắn còn có thể trực tiếp luyện chế một loại Chi tiên pháp bàn để truy tung, chỉ cần tới gần Chi tiên trong vòng trăm dặm liền có thể phát hiện ra tung tích. Chi tiên này độn thuật củng ẩn nặc thuật kinh người, ngoài ra còn một số thần thông đặc biệt khác nữa nhưng thủ đoạn tranh đấu chân chính lại không cao minh, hơn nữa còn có thương tích trong người nên tuyệt sẽ không dám xâm nhập sâu vào Ma Kim Sơn Mạch mà chỉ có thể tiềm ẩn ở một nơi nào đó ở ngoại vi mà thôi. Kể từ đó, trong vòng một tháng thời gian này đúng là cơ hội bắt được nó.

Chúng ta tụ tập ở là muốn chọn thời điểm không có ma khí phun trào để tiến vào sơn mạch nhưng hiện tại lại có chuyện tốt như thế này tự nhiên cũng muốn đi vào thử vận khí. Về phần người ở những địa phương xa hơn thì cho dù có đuổi đến đây thì cũng đã sớm bỏ lỡ cơ hội."

Ba người Hàn Lập nghe được như thế thì mới tỉnh ngộ. Việt Tông sau khi hơi trầm ngâm thì vẫn cực kỳ thận trọng nói:

"Linh dược thông linh ảo hóa thành nhân hình tuy rằng cực kỳ hiếm thấy nhưng dược hiệu cụ thể thì cũng chưa ai thử qua nên cũng không có cái gì ghi lại, cũng không biết có hơn gì một số đỉnh giai linh dược hay không. Chẳng qua loại thông linh linh vật này thật sự hiếm có mà thôi. Nếu không trong vài ngày ngắn ngủi lại hấp dẫn được nhiều người nhằm lúc ma khí phun trào mà nguyện ý mạo hiểm tiến vào sơn mạch như vậy. Dù sao lúc này tiến vào bên trong thì sự nguy hiểm so với thời điểm bình thường còn lớn hơn vô số lần. Cho dù là ở ngoại vi cũng có thể gặp phải

cường đại ma thú."

"Việt huynh có điều không biết rồi. Mấy ngày sau khi Chi tiên xuất hiện, chỗ chungns ta xuất hiện một vị thánh tộc tiền bối nguyện ý dùng ba khỏa Vạn Diệu Đan cùng ba gốc Vạn Niên Bích Liên Hoa cộng thêm một con số thiên văn linh thạch để đổi lấy Chi tiên này. Hơn nữa sinh tử không hỏi. Hiện tại vị tiền bối này đang ngụ tại đây và cũng nói rõ sẽ đợi tại Ma Kim Sơn Mạch trong vòng một tháng thì mới có thể rời đi. Đúng rồi, vài giọt Chi tiên tiên huyết kia cũng là do vị tiền bối này mua."

Một cung trang nữ tử khác giải thích nói.

"Thánh tộc?"

Lúc này ngay cả Hàn Lập cũng ngẩn ra hỏi.

"Không sai, vị tiền bối này họ Cốc, tu vi bí hiểm, thoạt nhìn giống như người bản địa tại Thiên Vân ta."

Cung trang nữ tử nhìn Hàn Lập, thản nhiên trả lời.

"Xem ra những người tới đây trên thực tế đều là vì thù lao kếch xù kia của vị Cốc tiền bối này."

Tiêm Tiêm nghe đến đó thản nhiên cười nói.

"Tu luyện giả đi vào trấn này, vô luận là tu vi cao hay thấp phần lớn đều có sự bất đắc dĩ, đều vì linh thạch mà đến nếu không cũng sẽ không nguyện ý mạo hiểm tiến vào Ma Kim Sơn Mạch. Thù lao này cao, nếu chúng ta đắc thủ thì lập tức không cần ở lại đây nữa, cũng không cần mạo hiểm đi bắt giết ma thú làm gì."

Cung trang nữ tử hừ một tiếng, tựa hồ đối với lời nói của Tiêm Tiêm có chút bất mãn. Tinh Tộc nữ tử mỉm cười không nói gì.

"Ny nhi, không được vô lễ. Hai vị đạo hữu này đều là bạn của Việt hiền chất."

Lão giả họ Ngạn tựa hồ là trực hệ trưởng bối của cung trang nữ tử, ánh mắt chợt lóe lên rồi hơi răn dạy quở mắng một câu. Cung trang nữ tử từ trên mặt rất không cao hứng nhưng trong miệng lại vâng dạ mà không nói gì nữa.

"Nếu là chuyện mấy ngày trước thì sao lại còn có nhiều người tụ tập nơi này như vậy. Chẳng lẽ người phụ trách nơi này hiện tại không phải là Liêu tiền bối nữa."

Việt Tông tựa hồ còn chỗ nghi hoặc, bất quá ánh mắt sau khi hướng bốn phía đảo qua thì nhíu mày hỏi một chuyện khác.

"Việt huynh đoán không sai. Liêu tiền bối mười năm trước đã ly khai rồi. Hiện tại chấp sự mới phi thường hà khắc, thậm chí còn khôi phục lại trắc nghiệm thông hành trước kia. Không thông qua trắc nghiệm thì không được trao Ích Lôi Tán. Hơn nữa cũng không giống như Liêu tiền bối, căn bản là sẽ không trao Ích Lôi Tán trước. Việt huynh tới cũng khéo, hôm nay là ngày đầu tiên mở ra trắc nghiệm này cho nên mới có nhiều người tụ tập ở trong này như vậy."

Bạch diện thanh niên thở dài một hơi oán hận nói.

"Tốt lắm, cũng không nên nói lung tung nữa. Mẫn chấp sự mới tới một lần nữa mở ra trắc nghiệm cũng để tránh cho người không đủ thực lực uổng mạng bởi ma thú."

Lão giả hờ hững nói một câu.

"Vấn đề là loại trắc nghiệm này là quy định trước kia. Trước kia vì trong Ma Kim Sơn Mạch có quà nhiều đồng đạo vẫn lạc nên mới có quy định như vậy. Hiện giờ số người nguyện ý tiến vào sơn mạch hàng năm khá là ít ỏi. Cử hành trắc nghiệm này không phải là làm điều thừa sao!"

Thanh niên nọ bĩu môi nói, tựa hồ đối với việc này không cho là đúng.

"Có nói như thế nào đi nữa cũng vô dụng. Không có Ích Lôi Tán là không thể tiến vào sơn mạch, mà người hiện tại phụ trách xét duyệt việc này không còn là Liêu tiền bối nữa, nên quy định tự

nhiên cũng phải thay đổi."

Lão già họ Ngạn thâm ý sâu sắc nói một câu.

Thấy ngay cả lão giả có tu vi cao nhất trong bọn hắn cũng nói như thế thì mấy người khác cũng không tiếp tục nói thêm về việc này nữa.

"Mặc kệ Việt huynh lần này tiến vào sơn mạch là vì việc gì nhưng nếu bỏ qua cơ duyên như thế thì đáng tiếng. Không bằng cùng mấy người chúng ta cùng hành động, có Việt huynh, vị thợ săn ma thú đại danh đỉnh đỉnh này cùng truy tung pháp bàn thì xác suất chúng ta bắt được Chi tiên kia hẳn là cao hơn so với những người khác vài phần. Đến lúc đó, nếu thực sự bắt được Chi tiên kia thì Việt huynh có thể lấy một phần thù lao. Còn lại mấy người chúng ta chia đều. Việt huynh cảm thấy như thế nào?"

Cung trang nữ tử cười nhìn Việt Tông nói.

Việt Tông nghe được lời này thì thần sắc vừa động nhưng lại không trả lời ngay.

"Việt huynh, thời gian cũng không còn dư dả nữa, có quyết định ngay được không. Về phần thù lao liệu có tới tay hay không vẫn là một chuyện chưa biết. Đạo hữu hẳn là nên lựa chọn sáng suốt."

Tinh Tộc nữ tử nhìn ra Việt Tông đã động tâm thì thản nhiên nhắc nhở một câu.

"Tiêm đạo hữu yên tâm. Tại hạ đã thu thù lao thì tuyệt đối không thay đổi chủ ý. Ngạn tiền bối, vãn bối còn có chuyện khác trong người, chỉ sợ không thể cùng các người cùng nhau hành động."

Việt Tông thần sắc âm tình bất định trong chốc lát rốt cục cũng quyết định cự tuyệt.

"Không có việc gì, nói thật, chúng ta lần này tiến vào Ma Kim Sơn Mạch cũng có không ít cơ duyên. Khu vực ngoại vi Ma Kim Sơn Mạch không tính là quá lớn nhưng muốn ở trong ma khí tìm được nơi Chi tiên hạ lạc thì cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Loại chuyện này ai cũng khó mà nói được. Nói không chừng trong lúc vô tình Việt hiền chất lại có thể chạm trán với nó. Như vậy đi, Ny nhi, ngươi đem tướng mạo Chi tiên cùng với một cái truy tung pháp bàn giao cho Việt hiền chất."

Lão già họ Ngạn không thèm để ý chút nào, phân phó nói.

Cung trang nữ tử nghe vậy quả nhiên không chút do dự, tháo vòng trữ vật lấy ra một khối thạch phiến màu trắng cùng một cái pháp bàn màu xanh.

"Đa tạ Ngạn tiền bối."

Việt Tông sau khi do dự một chút thì không từ chối, tiếp nhận hai vật này.

"Hắc hắc, cái này tính là gì. Mặc kệ nói như thế nào, ta và phụ thân ngươi năm đó cũng có vài phần giao tình."

Lão già họ Ngạn thấp giọng cười nói.

Hàn Lập hai tay để sau lưng nhìn thấy cảnh này thì khóe miệng khẽ nhếch lên vài cái, lộ ra vẻ tựa như cười mà như không. Mà cơ hò cùng lúc đó, trong tai Tinh Tộc nữ tử bỗng nhiên vang lên thanh âm truyền âm của Hàn Lập:

"Nếu đạo hữu trước lúc đi có điều gì chưa nói với Hàn mỗ thì nói đi. Cái gì mà khí phun trào, bên ngoài cũng có thể có cường đại ma thú?"

Tiêm Tiêm nghe được những lời này, sắc mặt hơi đổi nhưng vẫn bình tĩnh truyền âm trở về:

"Tiền bối thứ lỗi! Việc ma khí phun trào tuy đối với chúng ta có chút ảnh hưởng nhưng nếu không xâm nhập sâu vào trong sơn mạch thì cũng không có vấn đề gì lớn. Vãn bối nguyên bản muốn chờ sau khi tiến vào bên trong thì nói đến việc này. Như vậy đi, sau khi đắc thủ thánh giai ma thú kia thì ngoại trừ Chân huyết cùng ma hạch thì vãn bối sẽ nhượng thêm cho tiền bối một phần tài liệu. Mong tiền bối không trách móc!"

Vị Tiêm Tiêm này cũng nhu thuận vô cùng, vừa nghe Hàn Lập chất vấn thì lập tức hạ thấp tư thái và cũng chủ động đưa ra bồi thường. Bên tai Tinh Tộc nữ tử nhất thời yên tĩnh trở lại nhưng một lát sau liền vang lên thanh âm lạnh như băng của Hàn Lập:

"Ta bình sinh ghét nhất bị người khác cố ý gài bẫy. Lúc này đây coi như xong, nếu tiếp theo còn xảy ra chuyện này lần nữa thì chuyện hợp tác liền lập tức chấm dứt. Ta ngay cả phi thường muốn chữa trị Thiên ngoại ma giáp nhưng quyết không cho phép người khác trêu đùa nhiều lần."

Vừa nghe Hàn Lập nói như thế, Tinh Tộc nữ tử trong lòng lại buông lỏng, biết cuối cùng đã qua một cửa này mà trong lúc này thi Việt Tông và lão giả họ Ngạn lại bắt đầu tán gẫu chuyện xưa, một bộ trò chuyện với nhau rất vui vẻ nhưng đúng lúc này có một chuyện khiến ngay cả Hàn Lập cũng ngạc nhiên phát sinh.

Hai gã tu vi cao nhất, Luyện Hư Kỳ đỉnh gia khác ở đây chẳng những là người từ bên ngoài đến hơn nữa vừa mới nghe đến tên Việt Tông thì thờ ơ, bất quá hiện tại bọn hắn nghe xong mấy người khác truyền âm mới biết được nguyên nhân Việt Tông có được danh khí như thế. Hai người cơ hồ đồng thời hai mắt sáng ngời. Tiếp theo hai người lại âm thầm nói chuyện với nhau vài caao thì một gã trung niên nhân trong đó bỗng nhiên đứng dậy đi thẳng đến chỗ đám người Việt Tông.

"Ngươi là thợ săn ma thú nổi danh nhất ở đây, đối với Ma Kim Sơn Mạch khẳng định là phi thường quen thuộc?"

Người này vừa đi đến cách Việt Tông mấy trượng thì dùng ngữ khí bất hảo hỏi.

"Nổi danh là sự tình trước kia. Ta đã hơn trăm năm không có tiến vào Ma Kim Sơn Mạch, hiện tại làm sao dám nói là quen thuộc? Tiền bối có chuyện gì không?"

Việt Tông tuy rằng trong lòng trầm xuống nhưng vẫn có thể bảo trì sự đúng mực trả lời.

"Mặc kệ ngươi thực sự quen thuộc hay là giả bộ hồ đồ. Ngày mai ta cùng Miêu đạo hữu muốn đi vào Ma Kim Sơn Mạch tìm kiếm Chi tiên. Ngươi phải theo cùng chúng ta đi."

Người này hai mắt nhíu lại, khẩu khí bá đạo dị thường.

Vừa nghe lời này, không riêng Việt Tông mà đám người cung trang nữ tử cũng thần sắc đại biến. Tiêm Tiêm cùng Hàn Lập cũng giật mình. Lão giả họ Ngạn vẫn bảo trì được sự trấn định nhìn đối phương thần sắc trầm xuống hỏi:

"Các hạ nói lời này là có ý tứ gì?"

"Có ý tứ, tự nhiên là muốn sự trợ giúp của vị tiểu hữu này một chút. Như thế nào, đạo hữu cảm thấy không ổn ư?"

Cũng không biết gã dị tộc nhân này có chỗ ỷ lại nào mà dám đối mặt với tồn tại cùng giai với mình mà lời nói đồng dạng không chút khách khí.

------oOo------

Chương 1610: Ra tay

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lão giả họ Ngạn vẫn không nói cái gì mà quay đầu hướng bên kia nhìn lại. Tại nơi đó còn có một gã dị tộc nhân cấp Luyện Hư Kỳ đỉnh giai khác mặt không chút biểu tình nhìn về phía bên này, vừa đúng lúc cùng ánh mắt của lão giả va chạm với nhau. Đồng tử của lão giả chợt co lại!

Gã dị tộc nhân này ngoại trừ da tay thô tháo, phía ngoài có một đạo lục văn ra thì khuôn mặt cũng không khác gì người bình thường. Trên người này mặc một kiện chiến giáp màu bạc lớn, phía trên đầy gai nhọn đỏ như máu, mơ hồ có một cỗ khí tức huyết tinh phát tán ra. Mà ánh mắt của dị tộc nhân này rất đờ đẫn, nhìn về phía bọn họ mà giống như nhìn một đống thi thể, căn bản là không có chút cảm giác nào. Cho dù lão giả vừa tiếp xúc với loại ánh mắt này thì cũng giật mình một cái. Lão giả họ Ngạn trong lòng trầm xuống.

Lấy kiến thức của hắn tự nhiên là biết đối phương phần nhiều là tu luyện một công pháp tối lợi hại nào đó. Nếu không thân là tồn tại cùng giai với hắn, hắn cũng không có loại cảm ứng này. Lão giả bất động thanh sắc, đem ánh mắt nhanh chóng đảo qua các dị tộc khác ở phụ cận một cái.

Mặc dù không phải tất cả người từ bên ngoài đều đến liên hợp cùng nhau nhưng trong số hơn hai mươi người thì có tới mười mấy người ngồi quanh gã dị tộc này. Lão giả liếc mắt qua một cái thì thấy phía mình bao gồm cả đám người Hàn Lập và Việt Tông thì chỉ có bảy tám người, sắc mặt có chút âm trầm.

Theo hắn tính toán, cho dù tính thêm đám Việt Tông cùng Hàn Lập thì bất quá là có thể so cùng đối phương về mặt nhân số mà thôi, mà đối phương ngoại trừ hai gã thượng tộc cửu giai thì số lượng ctồn tại cao giai cũng chiếm ưu thế hơn.

Ngoài ra đối phương còn có mấy gã thượng tộc thất, bát giai. Mà bên này, ngoại trừ chính mình ra thì tu vi ngoài thất giai chỉ có một gã thuỷ chung không nói gì, là một đại hán to béo.

Lão giả ngầm thở dài một hơi, biết đối phương chính là có ý định lấy mạnh đè yếu nên mới nhân cơ hội này, ngay cả trên đất của đối phương mà cũng không kiêng nể gì.

"Việt hiền chất cùng ta có một chút uyên nguyên sâu xa, lão phu không thể nhìn các ngươi mang hắn đi được. Hơn nữa ta cũng nhắc nhở đạo hữu một việc, nơi này là Lôi Vân Oa, không phải một cá nhân nào có thể tuỳ ý vọng động. Đạo hữu cho dù muốn nháo sự thì cũng phải tuân theo quy củ mới được."

Lão giả rốt cục lạnh lùng mở miệng nói.

"Quy củ! Quy củ gì?"

Sau khi nghe lão già họ Ngạn nói, dị tộc nhân kia hung quang chớp loé hỏi.

"Tại bản trấn, nếu hai người phát sinh tranh chấp thì chỉ có thể ra kỹ trận gần đây ganh đua cao thấp, ai thắng thì người đó có đạo lý."

Lão giả lành lạnh nói.

"Ha ha, ngươi chẳng lẽ muốn cho tiểu tử này cùng ta đấu pháp sao?"

Dị tộc nhân tóc xanh sau khi nghe xong thì ngẩn ra nhưng lại lập tức điên cuồng cười rộ lên.

"Việt hiền chất cùng các hạ đương nhiên không thể rồi. Đã quên nhắc nhở đạo hữu, ấn theo quy củ, loại đấu pháp này chỉ có thể tiến hành giữa hai người có tu vi không sai biệt nhiều. Ngươi nếu như cố ý muốn Việt hiền chất đi với ngươi, nếu không tìm được một gã tu luyện giả khác cùng giai với Việt hiền chất thì tự nhiên sẽ có lão phu thay mặt hắn xuất chiến."

Lão giả họ Ngạn đạm đạm nói.

"Tu vi không sai biệt lắm? Đây là quy củ của ai, nếu ta không đáp ứng thì sao?"

Dị tộc nhân tóc xanh lặng đi một chút nhưng lập tức lộ ra vẻ dữ tợn nói.

"Không đáp ứng như vậy coi như là quấy rối tại Lôi Vân Quỹ, tự nhiên sẽ bị chấp sự trưởng lão hội huỷ bỏ tư cách tiến vào Ma Kim Sơn Mạch, hơn nữa còn trực tiếp bị đuổi ra khỏi đây. Đạo hữu có thể trực tiếp cùng trưởng lão hội đối chất."

Lão giả họ Ngạn trong mắt tinh quang chợt loé, bất động thanh sắc nói.

"Trưởng lão hội?"

Dị tộc nhân tóc xanh do dự một chút thì không khỏi xoay người lại nhìn một gã tộc nhân mặc chiến giáp hỏi một câu:

"Hắn có nói đúng không. Lôi Vân Trấn này thật sự có loại quy củ này ư!"

"Khởi bẩm Khuê tiền bối, nơi đây đích xác là có quy củ như vậy. Bất quá quy củ này được đặt ra khi mới tu tạo nên trấn này. Bây giờ nhiều năm đã trôi qua, cũng không còn ai nhắc tới việc này nữa."

Người nói chuyện là một gã mặc hắc bào che kín toàn thân, người này tựa hồ đối với Lôi Vân quỹ cũng có chút quen thuộc, cung kính trả lời. Đám người cung trang nữ tử nhìn người này, trên mặt lộ ra vẻ nghi ngờ.

Người này ngay từ đầu đã ăn mặc cổ quái tiến vào nơi đây. Bọn họ lúc trước tưởng rằng đối phương cũng là người từ bên ngoài tới, bây giờ vừa nhìn tựa hồ có chút không thích hợp rồi.

"Không nên nói cái khác. Ta chỉ muốn biết, nếu ở chỗ này ra tay mà nói thì chấp sự trưởng lão hội có thật sự ra mặt quản việc này

sao?"

Dị tộc họ Khuê lạnh lùng hỏi.

"Cái này khó mà nói. Cũng có thể quản, cũng có thể không. Bất quá nghe nói chấp sự mới tới là một người rất cứng nhắc nên sợ rằng xác suất rất lớn là sẽ ra mặt."

Hắc bào nhân thấp giọng nói.

"Nói như vậy, nào ngờ đúng là không thể động thủ ở đây được. Hảo, cứ ấn theo quy củ của các ngươi mà làm. Chờ sau khi chúng ta nhận xong Ích Lôi Tán thì sẽ tự mình cùng đạo hữu luân bàn một chút. Nếu ta thắng thì Việt đạo hữu phải đi theo chúng ta. Nếu là thua mà nói thì chúng ta liền buông tha hắn."

Dị tộc họ Khuê nói.

Lão giả nghe nói như thế thì thần sắc ngưng trọng gật đầu, sau đó xoay đầu nhìn Việt Tông nói:

"Việt hiền chất, lão phu sẽ thay ngươi cùng đối phương tỷ thí một hồi, ý của ngươi như thế nào."

"Ngạn tiền bối, đối phương tìm ta. Sao có thể khiến ngài dính dáng vào. Cứ để ta tự mình thượng trận, cứ yêu cầu đối phương đổi người là được."

Việt Tông cuống quít lắc đầu nói.

"Thay đổi người? Ngươi cho rằng chúng ta ngu ngốc sao? Một là ta cùng hắn thay ngươi so đấu một hồi, hai là ta và ngươi luận bàn một hồi. Chỉ có hai sự lựa chọn này, không có lựa chọn thứ ba."

Dị tộc nhân tóc xanh châm chọc một câu theo sau cực kỳ xúc phạm nói. Việt Tông nghe vậy không nói gì nhưng sắc mặt phức tạp dị thường.

"Hàn tiền bối, không thể để bọn họ đem Việt đạo hữu đi được.

Nếu không có Việt đạo hữu dẫn đường thì trong giai đoạn ma khí phun trào này khó có thể kịp thời chạy tới nơi thánh giai ma thú nọ ẩn thân."

Hàn Lập đang đứng ở một bên thờ ơ lạnh nhạt thì bên tai đột nhiên có thanh âm của Tiêm Tiêm cấp bách truyền đến.

Hàn Lập bất động thanh sắc hướng nữ tử này thoáng nhìn một cái. Chỉ thấy nữ tử này đang nhìn hắn, trên mặt lộ ra vẻ lo âu.

"Đạo hữu cũng đánh giá ta quá cao rồi. Ta chỉ là thượng tộc thất giai mà thôi, sao có thể ngăn cản được việc này."

Hàn Lập quay đầu lại, mấp máy môi truyền âm nói.

"Hàn Tiền bối cần dì dấu diếm ta, vãn bối mặc dù tu vi thấp nhưng tin tức tự hỏi coi như là linh thông. Tiền bối lúc trước cứu Vạn Cổ Tộc Giáp tiền bối đã từng lấy sức một người trong nháy mắt chém giết mấy tên tồn tại cùng giai. Thần thông to lớn sợ rằng hơn xa thượng tộc cửu giai bình thường."

Tinh Tộc nữ tử cắn răng một cái, đột nhiên nói ra lời làm cho Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn. Ánh mắt Hàn Lập ngưng trọng, im lặng trong chốc lát rồi lạnh nhạt truyền âm nói:

"Nghĩ không ra, ngươi lại điều tra về ta rõ ràng nhưu thế. Ngay cả những chuyện này cũng biết được. Được rồi, coi như vì Thiên ngoại ma gia giáp mà ta sẽ giúp ngươi một lần."

"Đa tạ tiền bối!"

Tiêm Tiêm nghe vậy thì mừng rỡ.

Sau một khắc, Hàn Lập đột nhiên sắc mặt bình tĩnh mở miệng nói:

"Thật sự chỉ có hai loại này thôi ư? Hàn mỗ cảm giác được còn một lựa chọn thứ ba thì tốt hơn một chút. Việt đạo hữu cùng chúng ta đã có ước hẹn trước nên sẽ không đi theo các ngươi."

Vừa nói xong, Hàn Lập liền bước về phía trước, đi tới trước người Việt Tông. Vừa nghe Hàn Lập nói, đám người cung trang nữ tử cùng bạch diện thanh niên không khỏi hai mắt nhìn nhau mà Việt Tông thì lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Chỉ có lão giả họ Ngạn nọ đầu tiên là sửng sốt nhưng lại lập tức nhìn Hàn Lập trên dưới đánh giá một lần nữa, thần sắc có vài phần chần cờ.

"Ngươi là người phương nào? Muốn chêt hay sao mà có ý định thay hắn cùng ta bàn luận."

Dị tộc nhân tóc xanh nghe nói vậy thì đầu tiên là ngẩn ra nhưng rồi lập tức giận dữ trừng mắt nhìn Hàn Lập liếc mắt một cái, nanh nọc nói.

Tiếp theo hắn không đợi Hàn Lập nói thêm cái gì nữa, đột nhiên tiến lên vung cánh tay tóm lấy Hàn Lập. Cũng không biết hắn tu luyện công pháp gì mà bàn tay vừa vươn ra đã biến ảo to như cái quạt, năm ngón tay chìa ra đem cả thân thể Hàn Lập chộp lấy. Giữa năm ngón tay có hoàng quang chớp động rồi một cỗ cự lực từ hư không hướng về phía Hàn Lập đè xuống.

"Hàn đạo hữu cẩn thận!"

Lão giả họ Ngạn cả kinh, không suy nghĩ thêm gì vội vàng lên tiếng nhắc nhở nhưng không kịp, năm ngón tay của gã dị tộc kia đã chụp xuống.

Nếu là Luyện Hư sơ kỳ bình thường thì đã bị dị tộc nhân tóc xanh này xuất kỳ bất ý đánh ra một trảo, dưới cự lực đó mà thân hình lập tức bị không chế không có cách nào nhúc nhích được. Nhưng thân thể Hàn Lập mạnh mẽ sớm đã đến một cảnh giới khó tin được nên sao lại có thể bị công pháp này tóm lấy. Cho dù là có thể đè trên người hắn với lực lượng bạo tăng gấp mấy lần thì đối với hắn mà nói căn bản coi như không có. Cho nên đối với bàn tay đang phát ra tiếng ầm ầm bí mật mang theo một cố quái phong đang đè xuống kia, khoé miệng Hàn Lập chỉ nhếch lên hiện ra một tia cười lạnh.

Một bàn tay từ trong tay áo thò ra, trong nháy mắt đen như mực rồi đẩy về phía trước. Một đạo hôi sắc quang hà chợt loé lên sau đó tụ lại!

Một cái đại quang thủ màu xám hiện lên trên đầu Hàn Lập đón đỡ hoàng sắc cự chưởng đang hạ xuống.

"Tiểu tử, không biết tự lượng sức mình, quỳ xuống cho ta."

Dị tộc nhân tóc xanh thấy cử động của Hàn Lập thì trên mặt hiện lên một tia bạo ngược, trong mồm hét lớn một tiếng.

Nguyên bổn hắn chỉ vận dụng bảy thành pháp lực thúc dục thần thông, lúc này thúc dục pháp lực trong cơ thể lưu chuyển cực nhanh, không giữ lại bất cứ gì nữa, một chút hướng về phía bàn tay ngưng tụ mười thành linh lực. Ý định một kích này lập uy, đem Hàn Lập ép ngã xuống đất.

Bàn tay màu vàng quang mang chợt loé rồi lại to thêm hai phần đánh lên bàn tay màu xám phía dưới mà lúc này đại quang thủ màu xám hợp năm ngón tay lại!

Một màn doạ người xuất hiện.

Lúc hai người va chạm, không có phát ra thanh âm kinh thiên động địa gì mà ngược lại chỉ nghe một tiếng *"bịch"*, bàn tay màu vàng vừa chạm tới quang thủ màu xám thì liền tiêu tán.

Tiếp theo đại quang thủ chớp lên một cái rồi quỷ dị xuất hiện phía trên đầu dị tộc nhân tóc xanh, nó vô thanh vô tức hạ xuống. Quang thủ chưa hạ xuống mà hôi sắc quang hà do Nguyên Từ Thần Quang biến thành đã ép xuống.

"Không thể nào!"

Dị tộc nhân tóc xanh kêu lên thất thanh, không tin được đối phương chẳng những phá được thần thông đắc ý của hắn mà còn lấy một thân chi đạo hướng về mình phản đòn.

Kinh sợ, hắn không kịp suy nghĩ nghiều, hay tay đột nhiên nắm chặt hướng về không trung đánh lên, *"vù vù"* hai quyền toàn lực đánh ra. Hai cái quyền ảnh màu vàng ầm ầm rời tay hắn bắn ra nhằm thẳng đến hôi sắc quang hà điên cuồng công kích.

"Phốc phốc" hai tiếng, hai quyền ảnh màu vàng vừa tiếp xúc với hôi sắc quang hà thì phảng phất như một đi không trở lại, sau khi chợt loé lên thì biến mất không còn tăm hơi.

Trên mặt dị tộc nhân tóc xanh lộ ra vẻ hoảng sợ thầm kêu một tiếng *"Bất hảo"* rồi lập tức nghĩ đến việc thi triển độn thuật tránh ra nhưng quang hà kia nguyên bổn chậm chậm lúc này lại chợt loé lên, với tốc độ khó tin tới ngay trước mắt. Quang hà cuồn cuộn một vòng đem thân hình hắn quấn vào trong đó.

Trong hôi sắc, lục sắc dị tộc cảm thấy hộ thể linh quang ngưng trọng, thân hình nhất thời không có cách nào di động được. Lúc này, bàn tay to nhất thời áp xuống. Hắn chỉ cảm thấy đỉnh đầu tối sầm, không khí phụ cận căng thẳng khiến hắn ngay cả hô hấp cũng không thể. Tuỳ theo một cỗ trọng lực không cách nào ngăn cản nổi bỗng nhiên đè lên hai vai.

"Phù phù" một tiếng, dị tộc nhân tóc xanh không có cách nào kháng cự nổi thế thái sơn áp đỉnh này mà gân cốt mềm nhũn, đầu gối tê rần, một chút đã nửa quỳ ở trên mặt đất.

Bàn tay to màu xám còn cách đỉnh đầu hắn có nửa thước, gắt gao đặt trên hộ thể linh quang cúa hắn làm cho hắn không có cách nào nhúc nhích được. Dị tộc nhân tóc xanh sắc mặt tái nhợt rồi lập tức trở nên đỏ tươi. Cũng không biết là do hắn vận công quá độ hay là thẹn quá mà nên. Cả toà đại sảnh tầng thứ ba đột nhiên lạnh ngắt như tờ. Vô luân chính là người tu luyện bản địa hay là từ bên ngoài đến, đại bộ phận hai mắt đều lộ ra vẻ hoảng sợ. Trong đó lão già họ Ngạn lại càng giật mình nhưng lại lộ ra một tia hỉ sắc. Còn gã dị tộc nhân họ Khuê ở phía xa thì khoé mắt giật giật nhìn về phía Hàn Lập, ánh mắt trở nên băng hàn như tuyết. Tiêm Tiêm thì sắc mặt cũng thay đổi mấy lần, nàng mặc dù biết thần thông của Hàn Lập cực cao nhưng chỉ vừa ra tay đã lập tức áp đảo đối thủ cao hơn mình hai bậc thì lại vượt quá dự đoán của nàng, trong lòng có chút phức tạp.

Việt Tông đồng dạng cả kinh không phải nhỏ, có chút run sợ nhìn Hàn Lập không nói gì. Về phần đám người cung trang nữ tử cùng những người khác thì đều trợn mắt há mồm nhìn lại. Hàn Lập đối với hết thảy việc này coi như là không nhìn thấy, chỉ nhìn dị tộc nhân đối diện trên mặt đất, bộ xương đang phát ra thanh âm *"ba ba"*. Hắn hai mắt nhất mị!

Người này sau khi bị đại quang thủ đè nửa quỳ trên mặt đất thì ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Lập, trong ánh mắt ngoài vẻ giận dữ dị thường thì còn lộ ra vẻ cực kỳ oán độc. Đồng thời hộ thể linh quang của hắn chớp lên không thôi, coi bộ còn muốn mạnh mẽ đứng lên.

Hàn Lập khoé miệng co quắp một chút, một tiếng hừ lạnh.

"Lật."

Nguyên bổn cánh tay màu xám đang giơ lên, đột nhiên chuyển động. Nhất thời, Cự đại quang thủ đang đặt trên người của dị tộc nhân tóc xanh thì đột nhiên năm ngón tay nhất thời co lại, sau đó bành trướng lên, một khắc sau liền biến ảo thành một ngọn núi nhỏ liền áp xuống phía dưới.

"Ầm."

Một âm thanh trầm thấp vang lên! Hắc hồ sơn này xuất hiện trong chớp mắt nhưng là ngay lúc vừa hạ xuống chẳng những đem linh quang hộ thể của dị tộc nhân tóc xanh tán đi mà còn đem hắn đang nửa quỳ làm cho hoàn toàn ngã xuống trên mặt đất.

Tiếp theo, ngọn núi nhỏ thoáng một cái thể tích đã bành trướng cao tới ba bốn trượng rồi nổ ầm ầm một tiếng đem dị tộc nhân tóc xanh đè dưới chân nói, chỉ lộ ra nửa cái đầu. Mà lầu các nguyên bản nhìn như bình thường cũng bị chấn động này làm cho run rẩy một trận kịch liệt. Tiếp theo đó, sau bốn vách tường đều nổi lên một tầng linh quang màu trắng, đồng thời có vô số cổ văn cổ quái từ bốn phương tám hướng tuôn ra nhưng lại lập tức biến mất ngay.

Lâu bản trong nháy mắt khôi phục lại dáng vẻ như trước.

Nơi đây hẳn là có bố trí một cái cấm chế huyền diệu dị thường, nếu không thì mới vừa rồi đấu pháp chỉ cần dư chấn của cự lực cũng đủ đã đem cả toà lầu các này huỷ đi vô số lần.

"Bây giờ tại hạ có lựa chọn thứ ba hay chưa?"

Hàn Lập đem cánh tay thu hồi lại, nhìn dị tộc nhân nằm dưới ngọn núi nhỏ lãnh đạm hỏi một câu.

Nguyên bổn đối phương là một gã Luyện Hư Kỳ đỉnh giai, nếu lúc bình thường giao thủ thì nếu là Hàn Lập không dùng mấy đòn sát thủ mà muốn đánh bại đối phương cũng phải tốn ít công phu nhưng hết lần này đến lần khác tên dị tộc nhân trước mắt lại tự phụ thân thể cường đại, tại địa phương chật hẹp như thế lại không né tránh mà ngạnh kháng lại nên bị Hàn Lập dùng cự lực công thêm sự bá đạo của Phạm Thánh Chân Ma Công nên tự nhiên là không chịu nổi một kích.

Đến lúc hắn phát giác ra không ổn, đang muốn bỏ chạy hoặc là muốn khu sử bảo vật khác thì tự nhiên đã trễ. Dưới cự lực của Hàn Lập cộng thêm Nguyên Từ Thần Quang tế ra thì chỉ có miễn cưỡng tự bảo vệ mình, đâu có thừa sức mà làm chuyện khác nữa.

Mắt thấy đồng bạn bị Hàn Lập hời hợt chế trụ, nam tử họ Khuê ngồi phía xa xa trên mặt huyết quang chợt loé lên, hai hàng lông mày dựng đứng lên, khí tức huyết tinh xoay quanh thân thể bốn phía một chút liền trở nên dày đặc dị thường. Hắn từ từ đứng dậy, tựa hồ muốn đi tới chỗ Hàn Lập. Đám người cung trang nữ tử thấy vậy thì vẻ kinh hỉ nhất thời ngưng trọng lại.

Sau khi thấy Hàn Lập triển lộ thần thông mà vẫn còn có thể không chút động lòng như thế thì chứng tỏ đối phương tuyệt đối có điều ỷ vào. Lão giả họ Ngạn nhìn nam tử họ Khuê, hai mắt híp lại nhưng lúc này Hàn Lập xoay đầu lại, trên mặt một chút dị sắc cũng không có.

Mắt thấy nam tử họ Khuê đi tới một bước, không khí bỗng trở nên khẩn trương dị thường. Mười mấy người không thuộc phe nào cũng mở to hai mắt mà nhìn xung đột chuẩn bị xảy ra.

"Đạo hữu đem bảo vật thu lại đi. Nơi này là Lôi Vân Các, chính là nơi cấm động thủ đấu pháp. Nếu nhị vị muốn luận bàn thì chi bằng đến nơi chuyên bố trí ở bên cạnh đi. Nếu không các ngươi đều bị huỷ bỏ tư cách tiến vào Ma Kim Sơn Mạch."

Một thanh âm nam tử xa lạ bỗng nhiên từ cầu thang truyền lại đây, thanh âm nghiêm khắc dị thường. Hàn Lập nghe nói thế thì thần sắc vừa động, mà nam tử họ Khuê phía đối diện cũng dừng bước.

"Đây chính là Mẫn chấp sự trưởng lão mới tới. Hàn đạo hữu cũng dừng đi."

Lão giả họ Ngạn ánh mắt chợt loé lên rồi vội vàng mở miệng khuyên.

Hàn Lập khẽ nhíu mày liếc nhìn dị tộc nhân tóc xanh đang bị đè dưới núi, cười nhẹ một tiếng rồi vươn tay nhằm tiểu sơn chộp một cái. *"Phốc xuy"* một tiếng, hắc sắc tiểu sơn trong ánh sáng mờ ảo chớp động phảng phất như bọt biển tan biến đi.

Dị tộc nhân thoát khỏi thì nhảy dựng lên, mặt đỏ như máu gầm nhẹ một tiếng, miệng hé ra, nhất thời hoàng mang ẩn hiện như muốn trực tiếp công kích Hàn Lập. Hàn Lập thấy vậy thì không có cử động gì, chỉ cười hắc hắc một tiếng.

"Dừng tay! Ngươi không phải là đối thủ của hắn, trở về đi."

Nam tử họ Khuê lạnh lùng nói một tiếng rồi dùng ngữ khí phân phó ra lệnh.

"Hắn vừa rồi thừa dịp ta chưa kịp chuẩn bị nên mới đắc thủ! Ta nhất định phải..."

Dị tộc nhân tóc xanh nỏi giận, căn bản không muốn nghe lời.

"Như thế nào, ngươi cảm giác ta nói không đúng sao?"

Nam tử họ Khuê thấy cảnh này thì sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói một câu.

Thanh âm này không lớn nhưng khi lọt vào tai dị tộc nhân tóc xanh thì lại làm cho hắn rùng mình. Vẻ mặt giận dữ trên mặt lập tức thu lại rồi sợ hãi nói:

"Không dám."

Tiếp theo đó, dị tộc nhân tóc xanh hung hăng trừng mắt Hàn Lập một cái rồi đi trở về chỗ cũ, sắc mặt âm trầm ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.

"Nếu vị đạo hữu này không muốn buông tha chi vị Việt đạo hữu kia thì quên đi. Mới vừa rồi nghe lời các ngươi thì mấy người đạo hữu cũng không phải là vì Chi tiên mà đến. Như thế mà nói, đối với chúng ta cũng không có xung đột gì. Tại hạ cũng không muốn vô cớ mà cùng người khác động thủ hao phí pháp lực làm gì. Nhưng tiếp theo, nếu các hạ còn muốn ngăn cản trước mặt ta thì không thể dễ dàng giải quyết như vậy!"

Nam tử họ Khuê lành lạnh nói, sau đó đồng dạng xoay người ngồi xuống.

Hàn Lập nghe đối phương mở lời uy hiếp như thế thì chỉ sờ sờ cằm, cười mà không nói gì. Mà đám lão giả một bên nghe nói xong thì mới thật sự thở phào một hơi. Cung trang nữ tử khi nhìn Hàn Lập vẫn thản nhiên cười thì muốn mở miệng nói cái gì đó thì bỗng nhiên từ phía cầu thang truyền lại thanh âm của vị *"Mẫn chấp sự"* kia.

"Trừ thượng tộc bát giai, cửu giai ra thì những người còn lại muốn tiến vào Ma Kim Sơn Mạch đều phải thông qua kiểm tra. Ừ, bây giờ ai muốn đi vào sơn mạch thì có thể lên lầu rồi. Một lần chỉ có thể hai người đi lên."

Vị Mẫn chấp sự này lời nói cực kỳ bình tĩnh nhưung lập tức làm cho những người tụ tập nơi đây đều tao động một trận. Mọi người liếc mắt nhìn nhau một cái thì lập tức có hai người một trước một sau đi lên lầu, trong nháy mắt đã biến mất ở chỗ cửa thanh lầu.

Hai người này, một gã là Hoá Thần trung kỳ, một gã là Luyện Hư sơ kỳ, đều không thuộc về phe lão giả cùng nam tử họ Khuê. Số còn lại chưa kịp phản ứng thì trên mặt đều hiện lên một tia hối hận. Mặc kệ nói như thế nào, có thể đi trước một bước lấy được Ích Lôi Tán thì tự nhiên là có lợi hơn.

Tuy nhiên đám người còn lại cũng chỉ có thể thành thật ngồi tại chỗ chờ đợi. Có người thì ngưng thần chú ý động tĩnh trên lầu, muốn nghe ra một vài manh mối nhưng không biết trên lầu bố trí cấm chế gì hay là việc kiểm tra này căn bản là không phát thanh âm mà phía trên rất yên tĩnh, một tiếng vang cũng không truyền xuống.

Điều này làm cho mấy người phía dưới có chút thất vọng. Thời gian kiểm tra không lâu lắm nhưng cũng không ngắn, sau nửa canh giờ mới có một người đi xuống. Ánh mắt mọi người đều tập trung tới hắn. Chỉ thấy quần áo trên người hắn bị nát vụn, phảng phất còn có mấy dấu máu, dĩ nhiên có vẻ như cùng vật gì tranh đấu qua.

"Chúc đạo hữu, ngươi kiểm tra như thế nào, có lấy được Ích Lôi Tán không!"

Một gã quen biết cùng người này từ bên ngoài đến, không nhịn được đứng lên hỏi.

"Thông qua chính là thông qua rồi! Nhưng kiểm tra như thế nào thì Mẫn chấp sự không cho tiết lộ, nếu không sẽ thu hồi Ích Lôi Tán! Hơn nữa vô luân là có thông qua hay không, hễ người nào kiểm tra xong đều phải lập tức rời khỏi đây. Tạ hạ cũng không thể nói gì hơn."

Tên nam tử thoạt nhìn có chút chật vật chỉ hàm hồ nói vài câu rồi không chút do dự vội vã đi xuống lầu bỏ đi. Mà người vừa hỏi hắn nghe nói như thế thì cũng đành phải ngồi xuống, trên mặt lộ ra vẻ hậm hực.

Đợi một chút nữa, một người khác cũng đi từ tầng bốn xuống. Tuy nhiên không giống như gã trước, người này tu vi thấp hơn nhưng cả người lông tóc đều không bị đả thương nhưng vẻ mặt lại rất uể oả. Bất quá người này không có dừng lại tại tầng ba mà trực tiếp đi xuống lầu đi mất.

Nhìn thấy tình hình quỷ dị như thế, trong lúc nhất thời nhiều người cấp bách nhìn qua người khác, cũng thử dùng ánh mắt dò xét đánh giá những người khác. Hiển nhiên tâm lý cũng trở nên lo lắng.

"Hai người tiếp theo!"

Phía trên truyền đến âm thanh của Mẫn chấp sự thúc giục.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua mọi nơi, thấy không có ai đứng dậy thì lúc này mới khẽ nhếch mép, mỉm cười đứng lên, đi thẳng đến chỗ thang lầu đi đến. Bất quá hắn mới đi ra ngoài được vài bước thì chỉ nghe đằng sau cũng truyền đến tiếng bước chân, tên đi theo lên này nói:

"Đạo hữu cần gì phải nóng lòng, có thể chờ vài người khác cùng lên trước rồi lên cũng không muộn."

Hàn Lập tựa hồ rất rõ ràng sau lưng là ai, đầu cũng không có quay lại nói.

"Tiền bối yên tâm! Chuyện liên quan đến việc kiểm tra, ta trước đó đã hỏi thăm qua một ít nên đã có sự chuẩn bị."

Thanh âm dễ nghe truyền đến, bất ngờ đúng là thanh âm của Tiêm Tiêm.

------oOo------

Chương 1611: Sơ nhập Ma Kim Sơn Mạch

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nếu đạo hữu nói như thế, xem ra là đã tính trước rồi. Nhưng thật ra Hàn mỗ không có nhiều lo lắng."

Hàn Lập thấp giọng cười rồi không dừng lại chút nào, tiêu sái bước lên cầu thang.

Tiêm Tiêm mỉm cười, thướt tha đi theo phía sau. Chỗ cửa tiến lên tầng bốn quả nhiên còn có một tầng quang mạc màu đỏ nhạt chắn ở nơi đó. Hàn Lập khẽ cười, thân hình thoáng một cái đã xuyên qua quang mạc mà đi. Trước mắt hắn chợt sáng rực lên, phía trước chợt xuất hiện một phiến màu xanh da trời.

Vô luận là trên đầu hay là vách tường bốn phái đều trong suốt sáng long lanh. Đồng thời cũng có quang mang màu xanh. Mà nơi đây có một cái pháp trận màu trắng thật lớn, cơ hồ bao phủ phạm vi hơn hai mươi trượng, mà trong tâm trận có một người lẳng lặng đứng đó, cũng đưa mắt đánh giá Hàn Lập.

Ánh mắt Hàn Lập chợt loé lên rồi đem khuôn mặt của đối phương xem rõ ràng. Đây là một gã nho sinh, trang phục phương nghiêm, một tay đang cầm một quyển sách màu vàng, tay kia nâng một cái trận bàn màu vàng nhạt, tu vi cũng là Luyện Hư Kỳ đỉnh giai.

"Nguyên lai là đạo hữu lên đây!"

Trên mặt nho sinh hiện lên một tia kỳ quái nói.

"Như thế nào, đạo hữu nhận ra tại hạ?"

Hàn Lập mỉm cười lại một câu.

"Cho dù lúc trước không nhận ra nhưng sau khi đạo hữu ra tay nơi này thì Mẫn mỗ cũng không thể không nhận ra rồi. Đạo hữu có năng lực áp tồn tại cửu giai thì có thể tính là thần thông quảng đại rồi."

Nho sinh cười nói.

"Đạo hữu khen trật rồi nhưng không biết phải làm thế nào để kiểm tra tư cách của tại hạ."

Hàn Lập lơ đễnh hỏi.

"Thi kiểm tra? Lấy thần thông của đạo hữu thì cần gì phải kiểm tra nữa. Tự nhiên là trực tiếp được thông qua rồi!"

Nho sinh cười ha hả nói.

Vừa nghe nói vậy, Hàn Lập cùng Tiêm Tiêm khẽ giật mình.

"Như thế nào, đạo hữu thật sự tưởng rằng tại hạ là loại người không biết quyền biết sao. Nếu đám bát, cửu giai tồn tại phía dưới cũng có thể miễn kiểm tra thì các hạ cũng đương nhiên là không cần kiểm tra. Tiếp theo thì tốt rồi, đây là Ích Lôi Tán của đạo hữu!"

Nho sinh vừa mới nói hết, trên cuốn sách trên tay bỗng nhiên ngân quang chợt loé, một vật trực tiếp từ phía trên bay ra nhằm thẳng đến Hàn Lập phóng tới. Hàn Lập đưa tay ra chộp lấy vậy bay tới vào trong tay, trong tay có cảm giác có chút lạnh lẽo.

Cúi đầu vừa nhìn, chính là một đem lãnh đạm ngân lôi địa tieu ô, chỉ có kể ra tấc lớn nhỏ, từ bỏ tinh xảo dị thường mặt ngoài minh ẩn rậm rạp địa ký hiệu.

"Ta có mấy lời phải nhắc nhở đạo hữu. Ích Lôi Tán phải nhận người làm chủ để tránh người khác cướp đi. Hơn nữa vật này sau khi nhận chủ thì chỉ có hiệu lực trong vòng một tháng mà thôi. Qua thời gian này sẽ thành vô dụng. Nói đúng là, đạo hữu tất nhiên phải từ trong sơn mạch quay ra trong vòng một tháng, nếu không cũng chỉ có thể ở trong đó chờ ma khí ma hoá, chính thức trở thành ma vật."

Vị Mẫn chấp sự này nào ngờ lại rất có trách nhiệm, kể lại phi thường rõ ràng chi tiết.

"Đa tạ đạo hữu đã nhắc nhở."

Hàn Lập gật đầu, cầm cái ô nhỏ trong tay hướng lên không trung ném đi, sau đó phun ra một đoàn tiên huyết hoá thành một phiến huyết vụ phun tới bao phủ lấy cái ô nhỏ màu bạc, tiếp theo sau trong miệng Hàn Lập lầm bầm, hai tay bắt quyết nhắm lên không trung mười ngón tay lien tiếp búng ra. Từng đạo pháp quyết màu sắc khác nhau tuôn ra nhập vào trong huyết vụ. Cái ô nhỏ màu bạc điên cuồng bành trướng lên, trong nháy mắt đã biến to ba thước.

Đồng thời trong huyết vụ truyền ra thanh âm ầm ầm, sương mù ngưng trọng rồi hoá thành vô số huyết sắc phù văn lớn nhỏ khác nhau vây lấy cái ô bạc quay tròn, sau khi chợt loé lên thì tiến vào trong đó. Trong phút chố, cái ô bạc toàn thân nổi lên một tầng huyết quang nhưng lại lập tức tán đi và khôi phục như thường. Hàn Lập vươn tay thu lại, cái ô bạc thu nhỏ lại và nhắm cổ tay áo bay vụt đến, sau khi chợt loé lên thì việc nhận chủ đã hoàn thành rồi.

Nét mặt Mẫn chấp sự hiện ra một tia kinh ngạc, hiển nhiên cũng có chút giật mình vì tốc độ Hàn Lập nhận chủ Ích Lôi Tán cực kỳ nhanh. Bất quá một khắc sau, hắn liền khôi phục thần sắc như thường và đưa ánh mắt nhìn Tiêm Tiêm cau mày nói:

"Vị tiên tử này là Tinh tộc nhân, hơn nữa tu vi cũng quá thấp. Tiến vào Ma Kim Sơn Mạch khả năng vẫn lạc là rất lớn. Ta nghĩ tiên tử nên bỏ ý đinh đi vào đi."

"Đa tạ hảo ý của tiền bối nhưng vãn bối lần này nhất định phải tiến vào Ma Kim Sơn Mạch. Tiền bối cso gì kiểm tra thì bắt đầu đi."

Tiêm Tiêm nhìn Mẫn chấp sự thi lễ rồi kiên trì nói.

"Nếu tiên tử đã nói như vậy thì Mẫn mỗ cũng không nhiều lời nữa.

Tại hạ có hai loại kiểm tra. Một loại là tại hạ dùng pháp trận phóng thích huyễn cảnh, chỉ cần kiên trì được nửa canh giờ là thông qua. Một loại khác là trực tiếp cùng hai đầu khôi lỗi thú đấu một hồi, chỉ cần đánh bại chúng là thông qua. Chỉ cần thông qua một trong hai loại này là tiên tử đã vượt qua kiểm tra."

Mẫn chấp sự chậm rãi nói.

"Vãn bối lựa chọn cái thứ nhất!"

Tiêm Tiêm tựa hồ đã sớm có dự liệu nên không chút chần chờ nói.

"Như vậy đạo hữu tiến lên trước ba bước là được."

Mẫn chấp sự gật đầu. Tinh tộc nữ tử này vừa nghe nói thế thì theo lời, tiêu sái bước lên trước ba bước.

Hàn Lập ở bên cạnh, ánh mắt chợt loé, khi thấy nữ tử này vừa đi tới trung tâm pháp trận thì tâm niệm hắn chuyển động vài cái, chưa kịp ngẫm nghĩ gì thì Mẫn chấp sự bỗng nhiên nhìn hắn nói:

"Đạo hữu có thể xuống trước rồi. Khi tại hạ kiểm tra không muốn có người quan sát. Mà có những nội dung liên quan đến việc kiểm tra mong đạo hữu không nên nói ra ngoài."

"Cái này là tất nhiên. Hàn mỗ xin cáo từ."

Hàn Lập bất động thanh sắc gật đầu rồi tiến vào cửa thang lầu, sau lưng truyền đến một trận cấm chế ba động, cũng mơ hồ có tiếng thanh minh phát ra. Hàn Lập tuỳ ý quay đầu liếc nhìn một cái.

Chỉ thấy giờ phút này pháp trận trên sàn nhà hoàn toàn bất động, tầng tầng quang hà màu trắng hiện ra đem Tinh Tộc nữ tử cùng Mẫn chấp sự hai người bao phủ vào khiến hắn cũng không có cách nào chứng kiến được tình hình bên trong mảy may. Hàn Lập thần sắc vưa động nhưng vẫn không chút dừng lại mà đi xuyên qua quang mạc xuống lầu. Hàn Lập vừa xuất hiện tại tầng ba thì chỉ thấy rất nhiều ánh mắt hướng nhìn lại. Hàn Lập cười cười đồng dạng không có dừng lại tại đây mà tiếp tục đi xuống dưới lầu.

Chỉ chốc lát công phu sau, Hàn Lập đã xuất hiện ở ngoài cửa lớn, sau khi hơi dừng lại thì xoay người lại hướng về phía lầu các liếc mắt một cái. Lầu các này có năm tầng, tầng thứ năm rốt cục có chứa cái gì. Không biết vì sao trong lòng Hàn Lập đột nhiên có ý niệm cổ quái như vậy nhưng rồi lại lập tức tiêu sái cười lắc đầu rồi liền đi dọc theo ngã tư đường từ từ đi về phía trước.

Phỏng chừng đến lúc đám người Việt Tông kiểm tra xong thì vẫn còn một đoạn thời gian nữa, hắn tranh thủ đi tìm hiểu thông tin nơi này. Trấn này không lớn, chỉ cần chút xíu thời gian là liền có thể nắm bắt được đại khái. Hơn nữa, hắn đối với tên thánh tộc đưa ra phần thưởng Chi tiên kia cũng có chút tò mò. Mặc dù không nghĩ đối phương có quan hệ gì nhưng đứng từ xa liếc mắt một cái hẳn là không phải là việc gì khó. Trong lòng nghĩ như thế, Hàn Lập liền đi dọc theo ngã tư đường đi về phía trước.

Hai bên ngã tư đường, cửa hàng cũng không nhiều lắm, hơn nữa đại bộ phận là một vài cửa hàng bán tài liệu ma thú. Mấy cửa hàng này cũng không lớn hơn nữa thoạt nhìn có chút cũ nát, hiển nhiên cũng đã lâu năm rồi. Bất quá cũng may nơi ngã tư đường vẫn có một số người tu luyện thấp giai đi lai, bọn họ thỉnh thoảng vẫn ra vào cửa hàng nên sinh ý cũng có thể miễn cưỡng duy trì được.

Hàn Lập vừa đi được hơn phân nửa ngã tư đường, khi đi ngang qua một cái đại trạch viện thì đột nhiên hai mắt nhất mị, sắc mặt lộ ra vài phần ngưng trọng. Mới vừa rồi hắn dùng thần niệm đảo qua nơi đây thì lại bị một tầng cấm chế cổ quái cản trở mà cấm chế này lại cao minh dị thường, cho dù hắn mạnh mẽ xâm nhập vào trong đó cũng không có cách nào nhất thời nửa khắc có thể xông vào. Xem ra nơi này chính là nơi tên thánh tộc kia đang ở rồi. Hàn Lập trong lòng suy nghĩ rồi không khỏi đưa mắt đánh giá nơi đây thêm vài lần.

Đáng tiếc, cửa trạch viện đóng chặt hơn nữa cấm chế sâm nghiêm, căn bản là không nhìn ra bất cứ đồ vật gì, cũng không biết tên thánh tộc kia có đang ở trong đó hay không. Hàn Lập cũng không dừng lại thêm mà chỉ như thong dong đi lướt qua trước cửa. Trong hơn nửa canh giờ sau, Hàn Lập đã đi dạo qua trấn này một lần mà quay lại lầu các. Kết quả khi hắn đến đó thì ngoại trừ Tiêm Tiêm và Việt Tông ra thì phụ cận cũng không còn ai nữa.

"Như thế nào, Việt huynh không có bị kiểm tra mà trực tiếp được thông qua rồi sao?"

Hàn Lập như nhìn ra cái gì hỏi.

"Tiền bối nói không sai. Khi ta lên, Mẫn tiền bối nói ta danh khí đủ lớn, không cần kiểm tra nữa. Nếu không, vãn bối mặc dù lên lầu cũng không thể đi ra nhanh như vậy. Vãn bối còn chưa đa tạ tiền bối tương trợ."

Việt Tông khom người, thần sắc đối với Hàn Lập càng thêm cung kính vài phần.

"Không có gì, chuyến đi này có thể rất bổ ích với đạo hữu. Tiêm đạo hữu, ngươi hẳn cũng đã lấy được Ích Lôi Tán rồi chứ."

Hàn Lập khoát khoát tay, hỏi Tiêm Tiêm một câu.

"Cái này là tự nhiên. Ảo trận đó mặc dù lợi hại nhưng ta mới tu luyện thành vài loại bí thuật thanh tâm trấn thần nên việc kiên trì một đoạn thời gian thì không thành vấn đề."

Tiêm Tiêm hời hợt nói.

"Nếu như vậ chúng ta nên lập tức xuất phát đi thôi. Thời gian của chúng ta cũng không nhiều lắm."

"Vãn bối cũng đang có ý này!"

Tiêm Tiêm nở nụ cười, Việt Tông cũng ngưng trọng gật đầu.

Ba người không hề chần chờ, cùng nhau độn quang rời đi, tiếp tục bay về phía trước vài dặm rồi hoà vào trời xanh không thấy bóng dáng. Sau khi phi hành về phía trước hai mươi mấy dặm thì phía trước dần xuất hiện sương mù mỏng manh đồng thời có tiếng sấm truyền đến đinh tai nhức óc.

Ba đạo độn quang từ trogn sương mù bắn ra, Hàn Lập vừa nhìn rõ ràng tình hinh phía trước thì không khỏi hít một hơi lanh. Chỉ thấy phía trước mấy trăm trượng, trên không trung tất cả đều là thanh sắc điện quang chớp động không ngừng, đồng thời tiếng sấm từ bốn phương tám hướng mà đến, phảng phất như vô cùng vô tận. Nơi bọn họ muốn đi vào chính là một thế giới toàn lôi điện mà không có vật gì khác.

Việt Tông thấp tiếng nói rồi há miệng phun ra một cái ô màu bạc, thoáng một cái đã hoá thành một đoàn ngân quang đem toàn thân hắn bảo hộ ở trong đó rồi nhằm hướng bên cạnh bay lên. Hàn Lập cùng Tiên Tiêm ngạch cũng đồng dạng làm phép, cũng thả ra Ích Lôi Tán của mình mà đi theo.

Một lúc lâu sau, ba đoàn ngân quang từ một chỗ khác trong thế giới lôi điện đi ra và xuất hiện ở trên không trung của một ngọn núi màu đen. Quang mang sau khi thu liễm thì ba người Hàn Lập hiện hình ra, trôi nổi trên trời cao.

"Đây là Mà Kim Sơn Mạch!"

Hàn Lập đảo mắt qua mọi nơi rồi nỏi một câu.

------oOo------

Chương 1612: Quạ Ma Xuất Hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trên mặt đất, trong vòng ba bốn trăm trượng, tất cả đều là một mảnh đen tuyền do một tầng sương mù đen dày đặc bao phủ. Mà ngoài ba bốn trăm trượng đang có hai bóng người phiêu đãng hoàn toàn ngăn cách với sương mù giống như âm dương lưỡng giới cách ly nhau.

Hàn Lập thần sắc vừa động, cúi đầu xuống phía dưới chân mình. Chỉ thấy núi lớn dưới chân mình chỉ có non nửa bộ phận lộ ra, hơn phân nửa còn lại đang bị hãm sâu trong vụ hải, chỉ có thể mơ hồ nhìn được trong phạm vi bốn mươi trượng, hơn nữa cảnh vật, cây cối, núi đá đều mơ hồ dị thường. Xuống sâu thêm một chút nữa thì chỉ thấy một phiến tối đen.

Thấy tình hình như vậy, Hàn Lập hơi trầm ngâm rồi trong đồng tử lam quang chợt lóe lên, hắn đã thi triển Minh Thanh Linh Mục thần thông, nhất thời trong phạm vi mấy trăm trượng đều trở nên rõ ràng. Bất quá, Hàn Lập lại nhíu mày! Trong chỗ sâu ngoài trăm trượng vẫn chỉ là một mảnh mông mông lung lung, linh mục cũng không thể trực tiếp xuyên thấu qua. Về phần thần niệm quét xuống dưới thì chỉ cso thể xâm nhập vào hơn mười trượng, sâu hơn là lập tức bị bài xích đẩy ra.

Thậm chí trên trời cao nơi hắn đang đứng, tại nơi ít bị hôi sắc ma khí ngăn cản thì thần niệm lan tỏa tứ phía cũng bất quá chỉ bao phủ được hơn một dặm. Căn bản là không bằng sử dụng Linh mục thần thông! Theo đó thì đúng là có chút phiền phức. Vạn nhất gặp phải đám cao giai ma thú am hiểu ẩn nặc thì cho dù hắn cũng không thể lập tức phát hiện ra được. Hàn Lập âm thầm cân nhắc một hồi. Đúng lúc này Việt Tông nói:

"Tiêm tiên tử, đem địa phương sắp đi tới nói cho tại hạ đi."

"Việc này là tự nhiên, hiện tại không nói cho đạo hữu thì tiểu muộn còn thuê Việt huynh dẫn đường làm gì."

Tiêm Tiêm lập tức một tay vừa lật lại, đem ra một khối thạch phiến hướng về phía Việt tông ném tới.

Việt Tông giơ một tay tóm lấy, đem vật ấy nắm vào trong tay rồi đặt lên trên trán một lúc, nhắm hai mắt lại dùng thần niệm chui vào trong đó.

Hàn Lập sau khi xác định phụ cận không có ma thú nào thì mới thu hồi ánh mắt, đứng ở một bên thản nhiên nhìn Việt Tông.

"Là khu vực này sao, nơi đó chính là chỗ sâu nhất trong khu vực ngoại vi sơn mạch."

Một lát sau, Việt Tông mở hai mắt, thần sắc trở nên ngưng trọng dị thường.

"Việt huynh đã từng chân chính xâm nhập vào chỗ sâu trong sơn mạch mấy lần, lần này mang theo nhóm chúng ta đến khu vực đó mà lại có vấn đề ư."

Nghe nói vậy, Tiêm Tiêm lại khẽ cười nói.

"Nếu không phải lúc ma khí bùng nổ thì tự nhiên là tuyệt đối không có vấn đề. Hiện tại thì khác, tiến vào nơi sâu như thế thì cần phải mạo hiểm nhất định, hơn nữa cửa vào khu vực này cũng khá xa, trên đường đi khẳng định là không thể hoàn toàn yên ổn."

Việt Tông thở dài một hơi nói.

"Cho dù là có thể gặp nguy hiểm nhất định nhưng cũng không khẳng định là sẽ gặp cao giai ma thú. Chúng ta nếu đã tới đây thì tự nhiên không có khả năng bỏ dở nửa chừng. Đạo hữu đối với Ma Kim Sơn Mạch đã quen thuộc, lộ tuyến thường đi như thế nào thì cũng chỉ có thể trông vào Việt huynh mà thôi. Tiểu muội chỉ cầu trong vòng mười ngày đi tới nơi được nơi này."

Tiêm Tiêm cười nói.

"Tiên tử quá tin tưởng ta rồi."

Việt Tông nghe vậy thì cười khổ một tiếng, tùy theo bản năng nói.

Trong ba người, người tu vi cao nhất chính là Hàn Lập, hơn nữa lúc trước đã hiển lộ thần thông kinh người nên làm cho vị thợ săn nổi danh ở Ma Kim Sơn Mạch này tự nhiên thêm kính sợ, trước tiên hỏi ý kiến Hàn Lập.

"Ta cũng không có ý kiến gì, Việt đạo hữu cứ quyết định đi."

"Hàn tiền bối cũng nói như thế thì vãn bối không khách khí nữa. Nếu thẳng tắp đi trực tiếp xuyên qua thì nguy hiểm là quá lớn. Còn nếu đi men theo ngoại vi sơn mạch thì tuy rằng an toàn hơn rất nhiều nhưng thời gian lại có thể không kịp, không thể trong vòng mười ngày có thể đi tới được. Như thế mà nói, chúng ta chỉ có thể lựa chọn lộ tuyến trung gian mà đi. Nói như vậy, nguy hiểm có thể thấp nhất mà thời gian cũng có thể đạt yêu cầu."

Việt Tông sau khi cân nhắc một chút thì nói.

"Hảo, cứ theo lời Việt huynh nói đi."

Tiêm Tiêm gật đầu đồng ý nói mà Hàn Lập cũng không nói gì thêm.

Sau đó Việt Tông lại cùng hai người cẩn thận trao đổi một ít chi tiết nữa, cũng dặn dò mấy chuyện cần chú ý trong sơn mạch sau đó ba người độn quang cùng nhau nhắm phía trước mà bay đi.

Sau khi bọn họ rời đi, bất quá được một canh giờ tại địa phương phụ cận khác có bốn người từ trong lôi điện thế giới chạy ra. Đầu tiên, bốn người này cẩn thận đánh giá bốn phía rồi tụ tập lại nói vài câu.

Dẫn đầu là một gã Luyện Hư trung giai mặt đen, đại hán này vung tay lên rồi bốn người đều tự lấy ra một cái pháp bàn, hướng một phương hướng khác phi độn mà đi. Cứ như vậy, trong thời gian kế tiếp, cứ cách mỗi hai canh giờ lại có bóng người vọt vào Ma Kim Sơn Mạch.

Bọn họ có lẻ đơn phương độc mã, có đồng bạn. Trong đó nhân số nhiều nhất tự nhiên là đám người do tên nam tử họ Khuê kia dẫn dắt. Tiếp theo chính là đám tu luyện giả bản địa do lão giả họ Ngạn cùng một đám người của Lôi Vân Quỹ. Bất quá hai đám người này sau khi tiến nhập vào Ma Kim Sơn Mạch thì lại tán mà không tụ tập cùng một chỗ.

Ba ngày sau, tại một nơi trong Ma Kim Sơn Mạch, trên tầng trời thấp đột nhiên truyền đến âm thanh bạo liệt trầm thấp.

Chỉ thấy vô số đoàn bạch quang nhỏ đồng thời bạo liệt hóa thành một cơn lốc lớn, trong cơn gió lốc cùng tiếng nổ lớn, vô số phong nhận từ trong đó vọt ra. Ngay sau đó, vài tiếng kêu thảm thiết từ trong cơn lốc truyền ra, hơn mười cái tàn thi ma thú từ trên không trung rớt thẳng xuống, đảo mắt một cái đã rơi vào phía trong vụ hải không thấy đâu.

"Phốc xuy" một tiếng, cơn lốc giống như bọt biển bắn tán loạn đi. Trên không trung hiện ra ba đạo nhân ảnh, trong đó một người tay cầm một viên châu màu trắng, sắc mặt ngưng trọng. Đúng là Việt Tông. Bên cạnh là Hàn Lập thần sắc lạnh nhạt, hai tay chắp sau lưng đang huyền phù tại không trung.

Mà Tiêm Tiêm, trên người nàng lúc này có thêm một cái chiến giáp màu đỏ nhạt, trên đầu vai xuất hiện một con quái điểu toàn thân đen thui, miệng màu hỏa hồng, hai mắt màu vàng. Sau khi khẽ thở dài một hơi, Việt Tông cầm viên châu trong tay thu lại. Phụ cận còn một ít hơi gió lập tức hoàn toàn biến mất.

"Có chút không thích hợp!"

Việt Tông trầm thấp nói.

"Không thích hợp? Lời này là có ý tứ gì? Không phải chỉ là mấy con đê giai ma thú hay sao. Mấy ngày trước đây, chúng ta cũng không phải đã đánh chết vô số rồi sao."

Tiêm Tiêm kỳ quái hỏi ngược lại.

"Nếu là đê giai ma thú bình thường thì tự nhiên là không có gì không ổn nhưng mấu chốt là quần ma nha này trước kia chưa bao giờ xuất hiện ở ngoại vi sơn mạch cả. Chúng luôn luôn sinh sống sâu trong sơn mạch. Loại phi hành ma thú cao giai kia cũng sẽ đồng dạng hiện thân mới đúng. Cho nên mới vừa rồi ta mới không để cho nhị vị đạo hữu ra tay, hơn nữa còn toàn thân đề phòng."

Việt Tông giải thích nói.

"Có thể là do ma điểu này hành động một mình hay không hay là đây là Việt huynh lần đầu tiên nhìn thấy loại tình hình này.

"Tuyệt không có loại sự tình này. Loại ma nha này là ma điểu sống sâu trong sơn mạch. Không riêng gì ta mà rất nhiều người vào Ma Kim Sơn Mạch đều biết tập tính của loại ma nha này."

Việt Tông liên tục lắc đầu nói.

"Cho dù xuất hiện dị tượng thường thì nó nói lên điều gì."

Hàn Lập ánh mắt chợt lóe lên hỏi.

"Cái này khó nói, hoặc là Tam đầu hoan cầm đầu quần ma nha này đã bị diệt sát, chúng vô pháp tìm được Tam đầu hoan khác nên chúng nó không thể tiếp tục sinh tồn sâu trong núi non, bị bức bách mà trốn ra nơi đây. Hoặc là quần ma nha này bị Tam đầu hoan mạnh mẽ điều động mới vi phạm tập tính mà hiện ra nơi đây."

Việt Tông sau khi trầm ngâm một chút mới chậm rãi nói.

"Nga, Việt đạo hữu cảm thấy được là loại nào!"

Hàn Lập nở nụ cười cười lơ đễnh hỏi.

"Giả thiết thú nhất có khả năng phi thường nhỏ. Dù sao trong hàng đê giai ma thú, ma nha ngoại trừ bay nhanh một chút thì không tính là cường đại. Một khi mất đi sự che chở của tam đầu hoan thì chúng nó không thể sống được để chạy từ sâu trong sơn mạch ra đây. Các ma thú khác bên trong cũng không phải là ngồi không."

Việt Tông khẳng định nói.

"Nếu đám ma nha này bị cường đại ma thú khác sai sử thì là chúng ta đang bị con ma thú này theo dõi."

Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, một đám hàn quang chớp động.

"Chỉ sợ là như thế, hơn nữa con ma thú này tựa hồ linh trí cũng không thấp."

Việt Tông nghiêm nghị nói

"Việt đạo hữu cảm thấy chúng ta nên xử lý việc này như thế nào?"

Tiêm Tiêm nhíu mày hỏi.

"Chúng ta nên gia tăng độn tốc xem có thoát khỏi ma thú này không. Dù sao con thú này có linh trí, xuất hiện nơi đây có lẽ là có nguyên nhân gì đó, cũng vô pháp vứt bỏ được nó, cũng chỉ có cách đánh chết nó mà thôi. Nếu không vạn nhất con thú này đưa tới ma thú khác hoặc là thủy chung ẩn núp ở phía sau thì đều là họa lớn. Ha hả, cũng may là có Hàn tiền bối, vãn bối mới dám đề nghị như thế. Đổi thành là vãn bối thì chỉ có thể nghĩ cách khác. Bất quá cái loại biện pháp này phi thường hao phí thời gian, không thích hợp cho chúng ta lúc này."

Việt Tông nở nụ cười, cũng nịnh hót Hàn Lập một câu.

Hàn Lập nghe xong cũng lộ ra vẻ giống như cười nhưng không có trực tiếp nói cái gì mà là quay đầu hướng Tiêm Tiêm một bên hỏi một câu:

"Tiêm tiên tử, ngươi cảm thấy đề nghị của Việt đạo hữu như thế nào?"

"Việt huynh đối với ma thú nơi này rất hiểu biết, khẳng định là trên ta rất nhiều. Mà lấy thần thông của Hàn tiền bối, chỉ cần không gặp phải thánh giai ma thú thì hẳn là cũng không sợ hãi."

Tiêm Tiêm thản nhiên cười nói.

"Nếu nhị vị đạo hữu đều thấy được thì Hàn mỗ cũng không có ý kiến gì khác."

Hàn Lập sờ sờ căm từ chối cho ý kiến đồng ý nói.

"Một khi đã như vậy, chúng ta nên hành động đi thôi. Đáng tiếc là chúng ta phi độn không thể quá nhanh để tránh cho ma thú khác chú ý. Bằng không với tốc độ cao nhất, chỉ cần không phải là ma thú am hiểu phi hành thì hẳn là có thể bỏ qua."

Việt Tông có chút tiếc nuối nói. Lời này của hắn thật ra không giả.

Hàn Lập không nói gì, chẳng những độn tốc bay nhanh hơn nữa thanh sắc độn quang còn có vô thanh vô tức, một bộ vẫn còn dư lực. Việt Tông dưới chân có thêm một đôi bạch sắc pháp luân, bạch sắc quang hà chớp động, độn tốc cực nhanh có vẻ không dưới Luyện Hư Kỳ.

Mà trong tay Tiêm Tiêm lại có thêm một cái kim sắc tiểu phiên. Trong linh quang chớp động hóa thành một đạo kim hồng nhạt như không thấy, một cái chớp động liền ra xa vài chục trượng. Độn tốc cực nhanh, dĩ nhiên là bắt kịp Hàn Lập.

Ba đạo độn quang phá không phi hành, trong nháy mắt đã biến mất phía chân trời, vô ảnh vô tung. Mà cơ hồ cùng trong lúc đó, ước chừng ngoài mười dặm trong một tòa tiểu sơn phía dưới, ở sâu trong hắc sắc vụ hải, ở một địa phương tối đen như mực bỗng nhiên huyết quang chợt lóe, đồng thời lộ ra hơn mười con yêu nhãn màu đỏ tươi ướt át.

------oOo------

Chương 1613: Đa nhãn ma

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ba người Hàn Lập một hơi bay ra mấy trăm dặm cho tới khi bị một đám chuột bay quấy nhiễu ở trên một đỉnh núi. Đám ma thú này thể tích rất lớn, bộ dáng rất giống sóc nhưng sau lưng lại mọc ra một đôi cánh dơi, đồng thời miệng đầy răng nanh, có vẻ hung ác khác thường. Đương nhiên đê giai ma thú bực này tự nhiên sẽ không được Hàn Lập để trong mắt. Thậm chí không cần Hàn Lập ra tay, trên người Tiêm Tiêm vô số kim mang đột nhiên lóe lên rồi như bạo vũ bắn đi, một chút đã đem đám chuột bay này đánh cho tan nát.

Tuy nhiên khi chứng kiến cảnh này thì Việt Tông lại không lộ ra vẻ vui mừng mà ngược lại sau khi phi hành được một đoạn lộ trình ngắn thì dừng phi hành pháp luân dưới chân rồi nhìn hai người bên cạnh thở dài một hơi nói:

"Tiêm tiên tử, Hàn tiền bối, chúng ta không cần phi hành về phía trước nữa. Ma thú kia thủy chung vẫn đi theo phía sau, hơn nữa độn tốc cũng không chậm. Chỉ bằng độn tốc hiện tại của chúng ta thì không thể bỏ rơi nó đươc."

"Đạo hữu khẳng định?"

Thanh quang chợt tắt, Hàn Lập cũng từ trong độn quang hiện ra mở miệng hỏi, đồng thời trên mặt hiện lên một tia dị sắc khó có thể phát hiện ra.

"Không sai, vãn bối tuy pháp lực không cao nhưng trên phương diện cảm ứng cùng truy tung ma thú thì tự cho là có chút thủ đoạn."

Việt Tông khẳng định nói.

Tiêm Tiêm nghe vậy thì thần sắc có chút âm trầm. Hàn Lập trong lúc nhất thời cũng trầm ngâm không nói gì. Kỳ thật không cần Việt Tông nói hắn cũng cảm giác rất rõ ràng ở phía sau bảy tám dặm đích xác có một đầu ma thú đang đuổi sát theo. Đừng tưởng thần niệm của hắn không thể thả ra xa nhưng bằng Minh Thanh Linh Mục thì vẫn có thể nhìn thấu ma khí mà mơ hồ chứng kiến thấy thân ảnh của nó.

Ngay cả cho dù con thú này thủy chung vẫn giấu mình phía dưới hắc vụ, đồng thời cũng thường tránh ở phía dưới núi nhưng do thân hình quá lớn nên làm sao có thể che giấu hết được. Trái lại qua một phen thử thách vừa rồi, Hàn Lập đối với vị Việt Tông này cũng có chút tin tưởng.

Xem ra đối phương có thể nhiều lần bình yên ra vào Ma Kim Sơn Mạch như thế thì thật sự cũng có chút bổn sự. Khó trách Tiêm Tiêm nhất định mướn người này.

"Hàn Tiền bối, xem ra chúng ta phải bố trí cái bẫy, đem ma thú này đánh chết đi."

Tiêm Tiêm nhìn Hàn Lập cẩn thận hỏi một câu.

"Bố trí bẫy? Cần gì phải phiền toái như vậy. Nếu con thú này khiến chúng ta bị chú ý thì ta qua đem nó giết đi. Nhị vị ở chỗ này chờ ta một lát."

Hàn Lập thản nhiên nói rồi bỗng nhiên sau lưng hào quang chợt lóe, một đôi cánh trong suốt liền hiện lên. Hai cánh nhẹ vẫy một cái, nhất thời một tiêng sét đánh truyền đến, Hàn Lập hóa thành một đạo hồ quang bắn ra.

Chỉ sau mấy cái chớp động đã ra xa mấy trăm trượng rồi lại một tiếng sấm trầm thấp nữa vang lên thì Hàn Lập đã biến mất vô ảnh vô tung. Tinh Tộc nữ tử cùng Việt Tông thấy vậy thì có chút giật mình.

"Một mình Hàn tiền bối muốn đối phó với đầu ma thú kia? Tuy rằng đầu ma thú kia không có khả năng là thánh giai nhưng là một trong số ít cao giai ma thú có thần thông lợi hại khác thường, thậm chí là hơn xa tu luyện giả cùng giai."

Việt Tông thì thào một tiếng, bộ dáng có chút lo lắng.

"Nếu Hàn tiền bối tự tin như thế thì hẳn là có thể nắm chắc."

Tiêm Tiêm chậm rãi nói, tựa hồ đối với Hàn Lập có chút tin tưởng.

Việt Tông nghe xong thì tuy không nói gì thêm nhưng vẫn nhíu mày. Đúng lúc này, từ xa ã chợt truyền đến vài tiếng nổ ầm ầm, tiếp theo là một tiếng rống kinh sợ phát ra nhưng sau đó lập tức biến thành tiếng kêu thảm thiết rồi lại bỗng nhiên dừng lại, phía xa xa lại lập tức yên tĩnh trở lại. Loại tình hình quỷ dị này làm cho Việt Tông và Tiêm Tiêm không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Lại một lúc lâu sau, trong lúc hai người đều có chút bất an chờ đợi thì trên không trung xa xa linh quang chợt lóe, một đạo thanh hồng bắn nhanh mà đến.

"Là Hàn tiền bối!"

Việt Tông vừa thấy màu sắc độn quang thì thở dài nhẹ nhõm một hơi nhưng biểu tình trên mặt lại có chút quỷ dị. Tiêm Tiêm lúc này không nói gì thêm, chỉ là ánh mắt chớp động không chừng nhìn đạo thanh hồng xa xa đang phóng tới.

Sau một tiếng xé gió và mấy cái chớp động, đạo thanh hồng đã đi đến chỗ hai người. Sau đó thanh quang chợt tắt, thân hình Hàn Lập hiện ra.

"Việt đạo hữu nhìn xem, đây là ma thú gì mà bộ dáng có chút kỳ lạ!"

Hàn Lập nói xong, cánh tay vung lên ném ra một đám đen tuyền gì đó mang theo một cỗ khí tức huyết tinh.

Việt Tông cả kinh nhưng không lưỡng lự đón lấy vật này nhìn một chút. Nhất thời vật kia lơ lửng ở giữa không trung. Tinh Tộc nữ tử cũng vội ngưng thần nhìn lại. Đây rõ ràng là một cái đầu ma thú hình tròn, trên đầy lông mao như nhung, hai tai dài, nhìn rất giống đầu khỉ nhưng sau khi nhìn phía sau thì làm cho người ta hít vào một hơi sâu, sau lưng phát lạnh không thôi.

Cái đầu này gương mặt lại không có mũi miệng, cả mặt che kín toàn lông mao, rõ ràng là chỉ có hơn mười cái yên mục màu đỏ nửa khép nửa hở. Số yêu mục này phần lớn đồng tử còn lưu huyết, hơn nữa trong mắt tràn đầy vẻ cực kỳ hoảng sợ.

"Đa nhãn ma, đúng là loại ma thú này. Loại ma thú này trời sinh tinh thông nhiếp hồn thuật mê hoặc. Cho dù là ở sâu trong Ma Kim Sơn Mạch thì cũng phi thường hiếm thấy, chẳng thể trách đám ma nha này lại bị sai sử."

Việt Tông liếc mắt một cái liền nhận ra lai lịch của nó, hoảng sợ giật mình nói.

"Đa nhã ma! Ta nói con thú này vì sao ngay từ đầu liền không ngừng nhấp nháy yêu mục, nguyên lai là tính toán thi triển nhiếp hồn thuật với ta. Sách sác, đối với ta mà thi triển thuật này thì xem như không gặp may đi."

Hàn Lập cười hắc hắc lơ đễnh nói.

"Bất quá tiền bối cũng thực sự là cao thâm rồi, vừa đi một lúc, cơ hồ chỉ trong thời gian uống một chén trà nhỏ đã đem một con cao giai Đa nhãn ma chém chết. Con thú này chẳng những tinh thông mê hồn thuật mà thân mình còn có vài loại thần thông quỷ dị phi thường khác. Cho dù tu luyện giả cao giai hơn một bậc so với con thú này mà gặp phải nó thì cũng cảm thấy đau đầu."

Việt Tông thần sắc vẫn đang có chút quỷ dị nói.

"Phải không, cái này ta thật không biết, ta căn bản không cho nó thời gian thi triển thần thông gì. Hơn nữa ma thú này pháp lực bất quá vào tầm thượng tộc bảy tám giai gì đó, không coi là rất cường đại."

Hàn Lập lại đạm bạc nở nụ cười. Việt Tông nghe được lời này thì nhất thời có chút hết chỗ nói.

"Danh đầu của Đa nhãn ma này tiểu muội thật ra cũng đã nghe

nói qua một lần. Nghe nói trên người nó tài liệu tối quý hiếm chính là con mắt mê hồn này. Đây chính là tài liệu luyện khí tuyệt hảo. Đáng tiếc không phải là thánh giai Đa nhãn ma, nếu không thì có thể lấy chúng luyện chế ra một kiện dị bảo tiếp cận Linh bảo."

Tiêm Tiêm bỗng nhiên cười nói.

"Tiêm tiên tử nói giỡn rồi. Nếu thật sự đụng tới thánh giai Đa nhãn ma thì ta vẫn chỉ có thể nhanh chân chạy xa rồi. Ha ha, mặc kệ nói như thế nào. Hàn mỗ thật có vài phần nhãn lực, vẫn chưa đem cái tài liệu tối trọng yếu này ném đi nhưng thật ra thi thể con thú này đã rơi xuống sâu trong ma khí, không dễ lấy lắm."

Hàn Lập cười nói.

"Nếu Đa nhãn ma bị thu thập hết rồi thì lộ trính tiếp theo sẽ an ổn hơn nhiều. Bất quá cũng may là tiền bối đã đem ma thú này giải quyết đi vì loại ma thú này am hiểu nhất là liên hợp với các ma thú khác, hơn nữa phi thường thù dai, một khi nó mà đào thoát được thì hậu hoạn vô cùng. Bất quá nơi đây cũng không phải là nơi ở lâu, chúng ta nên lập tức rời đi thôi. Một phen tranh đấu vừa rồi có thể đưa tới các ma thú khác."

Việt Tông cẩn thận nói.

"Việt huynh nói có lý. Hàn tiền bối, chúng ta lên đường thôi."

Tiêm Tiêm nghe vậy thì đồng ý nói.

Hàn Lập cũng không có suy nghĩ khác, gật đầu đồng ý, tay áo bào run lên, một mảnh thanh hà thổi qua, đầu ma thú bỗng nhiên biến mất ở trong thanh quang. Ba người độn quang tái khởi tiếp tục bay về phía trước.

Ba người Hàn Lập cũng không biết, sau khi bọn hắn vừa mới đi thì được gần nửa ngày sau thi bỗng nhiên có một tiếng tiêm minh từ một phương hướng khác truyền đến. Tiếp theo là một đám hắc sắc vân vụ từ trên cao cuồn cuộn kéo đến, phô thiên cái địa, nhất thời đem phạm vi không trung vài dặm tất cả bao phủ trong này.

Sau một tiếng thét chói tai, từ trong vân vụ kịch liệt quay cuồng một trận rồi mười mấy đạo quang hắc sắc quang trụ bỗng nhiên từ trong vân vụ phun xuống, một chút đánh xuống phía dưới vụ hải. Chỉ thấy nơi nào quang trụ đi qua, hắc sắc ma khí lại sôi trào lên rồi dạt ra hai bên, tiếp theo cột sáng tại một địa phương quét qua một trận, trong phạm vi mấy trăm trượng, thâm hắc ma khí đều bị càn quét để lộ ra phía dưới một cái thi thể ma thú không đầu.

Phần dưới thi thể này giống như một con cự mãng màu xanh biếc, nửa phía trên lại giống như thằn lằn, hai cánh tay một lớn một nhỏ nằm hai bên, ngón tay có màu xanh biếc sắc bén dị thường. Vừa thấy thi thể ma thú này, trong đám vân vụ trên không trung phát ra một tiếng kêu cực kỳ bi thương, thanh âm giống như quỷ khóc cực kỳ thê lương.

"Là ai, là ai giết con ta. Ta muốn đem hắn bầm thây vạn đoạn, trừu hồn luyện phách."

Thanh âm tuy khó nghe dị thường nhưng có thể nghe ra đó là một thanh âm già nua của một lào già.

"Cửu Dạ, Ngũ Khấp, lập tức tìm ra tung tích hung thủ, chúng ta lập tức truy tung theo bọn chúng, thôn phệ bọn chúng."

Lão giả như hung thần ác sát lớn tiêng quát.

"Dạ, tuân mệnh."

Một thanh âm một nam một nữ xa lạ cũng từ trong đám hắc sắc vân vụ truyền ra rồi lập tức từ trong đám vân vụ bay ra hai luồng quang cầu màu đỏ, bên trong mơ hồ có hai đạo nhân ảnh, chợt lóe lên rồi hạ xuống chỗ thi thể không đầu. Độn quang chợt tắt hiện ra hai quái vật nửa người nửa thú.

Một gã trên đầu có một đôi cự giác đen thui, cao lớn vạm vỡ, trên thân mặc một kiện áo giáp màu đen, nửa trên so với Nhân Tộc thì không khách gì nhưng hai cái đùi lại là chân thú, đầy lông lá cứng rắn. Kẻ kia là một nữ tử dáng người thanh thoát, mặt như hoa đòa, chỉ là hai mắt xanh biếc, hai tai dầy, đồng thời sau mông lại có một cái đuôi màu vàng. Hai người vừa hạ xuống đất đã vây quanh thi thể chạy quanh một vòng.

Một lát sau, nam tử kia rống lên một tiếng rồi há mồm phun ra một đạo điểu quang lướt qua nhập vào trong thi thể. Tùy theo cái sừng lớn trên đầu nam tử hào quang chợt lóe, một chút đã nổi lên một tầng u quang. Chỉ thấy thi thể kia đột nhiên run lên, tiếp theo một đoàn hôi khí bị một đoàn điểu quang bao vây lấy từ từ trong thi thể trồi lên. Sau khi chớp động một cái thì hóa thành một cái bóng dáng ảm đạm vô cùng, ngơ ngác phiêu phù lơ lửng ở phía trên thi thể không nhúc nhích.

Lúc này, nữ tử còn lại dùng mũi đánh hơi vài cái, hai mắt nhíu lại rồi đột nhiên bay lên trời, ở phụ cận không trung bay loại vài vòng.

"Tìm được rồi, giết chết Thiếu chủ chỉ có một người nhưng phụ cận còn có khí tức của hai kẻ khác từ bên ngoài tới, xem ra cho dù không liên quan đến cái chết của Thiếu chủ thì cũng có thể là đồng bạn của kẻ nọ."

Thân hình nữ tử đột nhiên dừng lại cung kính nói.

------oOo------

Chương 1614: Ma ảnh tàn sát bừa bãi

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tốt, ngươi có thể tìm ra phương hướng người nọ đi tới không."

Thanh âm già nua lạnh lùng hỏi.

"Đương nhiên là có thể. Mấy người này tuy đã thi triển công pháp che đậy linh lực nhưng do ma khí phụ cận tràn ngập nên khí tức của ngoại nhân căn bản là vô pháp che đậy triệt để. Đây là phương hướng hắn rời đi, bất quá khí tức đã phi thường phai nhạt, bọn họ chắc đã đi được một đoạn thời gian dài. Hơn nữa bởi vì ở trên cao nên ma khí lưu chuyển quá nhanh nên thuộc hạ cũng không có nắm chắc thực sự có thể theo phương hướng này mà đuổi theo kịp mấy người này."

Nữ tử thành thật nói.

"Hừ, đồ vô dụng."

Lão giả nghe vậy thì tức giận nói, mà nữ tử này thì chỉ có thể bất đắc dĩ thủ thúc mà đứng.

Lúc này trên mặt đất gã nam tử kia cũng bay lên không, sau mấy cái chớp động thì đi đến bên cạnh nữ tử, hướng người trên cao thi lễ nói:

"Khởi bẩm chủ nhân, ta đã đưa tàn hồn từ trong cơ thể thiếu chủ ra và sử dụng bí thuật hoàn nguyên bộ dáng của hung thủ."

"Phóng xuất ra cho ta xem."

Lão già lạnh lùng phân phó một tiếng.

Nam tử có sừng to dạ một tiếng, ống tay áo run lên, nhất thời một đoàn khí xám cùng hắc quang đan vào nhau phi ra lơ lửng trên đầu nam tử nọ. Mà nam tử thì hay tay bấm pháp quyết nhắm ngay quang cầu trên đầu bắn ra. *"Phốc"* một tiếng, quang cầu bạo liệt ra, một quang ảnh ảm đạm dị thường hiện lên trong hư không. Người nọ một thanh thanh bào, trên người sáng lóa mắt, khuông mặt bình phàm, trên ô quang chớp động rồi có một con ngươi đen kịt khẽ động đậy, mặt ngoài hắc mang lưu chuyển bất định, có vẻ quỷ dị dị thường.

Nhân ảnh này dĩ nhiên chính là Hàn Lập.

"Phanh" một tiếng, quang ảnh chỉ xuất hiện mười mấy cái hô hấp rồi bạo liệt tiêu tán đi.

"Phá Diệt Pháp Mục, hảo, xem ra khẳng định là người này không giả. Cũng chỉ có Phá Diệt Pháp Mục cấm chế không gian thần thông mới có thể phá được thuấn di đào sinh của con ta. Chúng ta lập tức xuất phát."

Lão giả vừa nhìn rõ ràng con mắt ở giữa trán của Hàn Lập thì nhất thời nghiến răng nghiến lợi nói ra.

"Thứ cho thuộc hạ vô lễ. Đại nhân dự định tự mình truy sát người này ư?"

Nam tử có sừng to nghe vậy thì do dự một chút nhưng cũng hỏi một câu.

"Thế nào, ngươi cảm thấy mệnh lệnh của ta có gì không rõ ràng lắm a."

Lão già thanh âm âm trầm dị thường hoi.

"Thuộc hạ không dám nhưng chủ nhân lẽ nào đã quên nguyên nhân xuất quan lần này. Phân thân của Thủy tổ đại nhân muốn mượn ma khí bạo phát lúc này để triệt để thức tỉnh lại. Vạn nhất chủ nhân tới chậm trễ thì bị bọn Thiết Ma gièm pha trước mắt Thủy tổ đại nhân thì sợ rằng đại nhân sẽ có phiền phức."

Cự giao nam tử chần chờ một chút rồi nói.

"Hừ, Thiết Ma."

Lão già hừ lạnh một tiếng, tuy bộ dáng phảng phất chẳng để vào mắt nhưng rõ ràng là có chần chờ.

"Như vậy đi, Cửu Dạ, ngươi am hiểu thuật truy tung, mặc kệ ngươi dùng phương pháp gì nhưng nhất định phải kiếm cho ta vài người này. Ta đi trước cung nghênh Thủy tổ đại nhân xuất quan. Sau mấy ngày nữa sẽ tái hội họp. Nếu lúc ta tìm tới mà ngươi còn chưa tìm ra được mấy người này thì lúc đó hậu quả như thế nào ngươi cũng biết rõ ràng rồi."

Lão già âm tình bất định một lúc lâu sau mới không cam lòng quyết định nói.

"Tuân mệnh."

Nữ tử biến sắc nhưng lại lập tức cúi đầu đáp ứng nói.

"Ngũ Khấp, chúng ta đi thôi."

Lão già không hề nói gì thêm cùng nữ tử nữa mà trực tiếp phân phó nam tử có sừng to một tiếng, sau đó một cái bàn tay màu xanh đầy lân phiến từ trong đám hắc sắc vân vụ lộ ra, sau khi chợt lóe lên thì không biết làm như thế nào đã đem thi thể phía dưới vụ hải ôm ra và cũng như tia chớp lùi về trong đám vân vụ này.

"Dạ, chủ nhân."

Nam tử có sừng to cung kính đáp ứng một tiếng rồi cũng hóa thành một đoàn hồng quang bay ra, chợt lóe lên rồi tiến vào trong đám vân vụ. Tiếp theo trong hắc sắc vân vụ nổi lên thanh âm oanh long truyền ra và nhất nhanh theo một hướng khác cuồn cuộn bay đi. Trong nháy mắt, nơi đây cũng chỉ còn lại nữ tử nọ.

Đợi đám mây đen cuối cùng tiêu thất vô tung vô ảnh phía chân trời, cái đuôi của nũ tử này khẽ phất lên, hai hàng lông mày nhíu chặt, hiển nhiên cảm thấy mệnh lệnh của lão gì cực kỳ khó làm nhưng cuối cùng nàng cũng khẽ thờ dài một hơi, ánh mắt sau khi đảo qua mọi nơi, xác nhận phương hướng thì thân hình khẽ động, một chút hóa thành một đạo ngân quang bay vụt đi. Nhưng ngân quang mới phi độn ra ngoài hơn trăm trượng thì đột nhiên linh quang run lên rồi bắt đầu trở nên mơ hồ ảm đạm rồi sau cùng lóe lên, ngân quang biến mất tiêu thất ở trong không trung.

Tại một nơi khác trong Ma Kim Sơn Mạch, một gã Hóa Thần Kỳ cùng một gã Luyện Hư Kỳ dị tộc đang chậm rãi phi hành dưới tầng trời thấp. Trong tay hai người đều cầm một cái pháp bàn to cỡ bàn tay, cứ tiến một chút lại dừng lại nhìn chăm chú vào pháp bàn.

"Đã đi được vài ngày mà Chi tiên kia ngay cả cái bóng cùng không thấy, Uông sư thúc, chúng ta liệu có tìm lệch phương hướng hay không."

Tên Hóa Thần Kỳ kia là một thanh niên hơn ba mươi tuổi, không nhịn được hướng người bên cạnh hỏi.

"Thuật Bói toán của ta tuy không thể nói là bách phát bách trúng nhưng mà. ít nhất. có xác suất một phần năm chính xác, ta liên tiếp tinh toán mấy lần đều chỉ về hướng này không sai."

Một trung niên nhân khác khuôn mặt khô gầy chỉ nhìn chăm chú vào pháp bàn trong tay cũng không ngẩng đầu lên trả lời.

"Một phần năm, tỷ lệ cũng không lớn."

Thanh niên hít một ngụm nói.

Lúc này, hai người vừa lúc bay qua hai tòa núi cao to. Chúng không khác gì các ngọn núi khác, bộ dáng đều tối om om, mặt ngoài trơn bóng dị thường, không cso một ngọn cỏ, tất cả đều là đá tảng xếp thành vì vậy hai người cũng không lưu tâm chút nào, mắt tháy chuẩn bị bay vào giữa sơn phong thì lúc này dị biến lại nổi lên.

Một cái đỉnh núi đối diện phía trước hai người đột nhiên bạo liệt ra, một đạo quang nhận màu đen dài hơn mười trượng chợt lóe lên chém ra.

"A!"

Tên trung niên nhân khô gầy kia kĩnh hãi, vội vàng hé miệng phun ra một tấm chắn. Tấm chắn này chỉ nhoáng lên đã hóa thành mười mấy trượng chắn trước người nhưng sau một khắc, hắc quang đảo qua mà xuống.

Một thanh âm trầm muộn vang lên thì tấm chắn trước người trung niên nhân phảng phất như một làn khói xanh bị hắc quang chém diệt, căn bản không thể ngăn cản mảy may nhưng kỳ quái chính là hắc quang mặc dù hung mãnh bá đạo nhưng lại không ảnh hưởng đến thanh niên đứng bên cạnh mảy may.

Quang mang cơ hồ bay sát sàn sạt qua người gã thanh niên rồi chìm vào vụ hải phía dưới. Nhất thời trong vụ hải vang lên một trận oanh long, phảng phất như thiên địa bị cự nhận chém đứt mà phân thành hai, phía dưới hiện ra một cái khe rộng hơi mười trượng nhìn không được cuối, bên trong tối đen, phảng phất như sâu không thấy đáy.

Tên thanh niên kia tu vi đã tới Hóa Thần Kỳ nhưng hiển nhiên kinh nghiệm cùng người tranh đấu không quá nhiều nên đến bây giờ trên mặt mới lộ ra vẻ sợ hãi, lập tức luống cuống tay chân vội vàng bấm pháp quyết rồi hóa thành một đạo bạch hồng hướng theo đường cũ bay đi. Nhưng vào lúc này, từ thạch bích trên một ngọn núi khác đột nhiên nổi lên một tầng sáng mờ mờ, tiếp theo một khuôn mặt to lớn dữ tợn hiện ra.

Khuôn mặt này há mồm phun ra một cỗ hoàng hà. Hoàng hàn cuốn ra đã đem bạch hồng nuốt vào trong miệng. Lập tức cái miệng rộng trên thạch bích khép lại, tiếp theo một cái thân thể cao vài tầng lầu từ trong ngọn núi xông ra, nó có một cái đầu thật lớn, thân thể phảng phất như ma thú.

Ma thú này toàn thân màu xám trắng, cái đầu to lớn cơ hồ chiếm hết toàn bộ thân thể, thân thể nói chung là một phần rất lớn, một phần rất nhỏ. Thoạt nhìn thực sự quái dị cực kỳ. Bất quá dù cho quái dị thế nào đi nữa thì việc ma thú có thân thể to ngang quả núi như thế tự nhiên tạo ra cảm giác cực kỳ đáng sợ.

Từ ngọn núi lúc trước phóng ra hắc quang thật lớn cũng đồng thời có một bóng nhân ảnh cao ba bốn trượng từ từ bay ra. Đây là một gã lông mày rậm, mắt to, nhìn như người phúc hậu. Trên người mang một bộ chiến giáp màu xanh nhưng phía sau lưng có một đôi cánh màu đen kịt đang nhẹ nhàng vỗ vỗ.

Đôi cánh này thực sự lớn dị thường, cơ hồ rộng đến mấy trượng, mặt ngoài không có một cái lông mao nào mà có vô số ký hiệu mà bạc chớp động không thôi. Từ xa nhìn lại, trên cánh phảng phất lấp lánh vô số ánh sao, có vẻ cực kỳ thần bí.

"Thiết Ma đại nhân, đó bất quá chỉ là hai gã Linh giới, hà tất phải cố ý phục kích bọn họ."

Tên ma thú thật lớn kia giang cánh đen sì bay ra, miệng phun ra nhân ngôn hỏi.

"Không có gì, Chỉ là trong thời gian dài không có người nào dám xâm nhập sơn mạch, hai người này đột nhiên xuất hiện nơi đây, thực sự có chút quái dị. Hiện tại là thời điểm then chốt để Thủy tổ đại nhân thức tỉnh, ta cũng không muốn xuất hiện dị biến gì. Có gì thì cũng phải lập tức giải quyết cho gọn."

Quái nhân nọ nhàn nhạt nói ra.

"Đại nhân quá lo lắng rồi, hiện tại chính là thời điểm Thủy tổ ta cùng những tồn tại đỉnh giai của Linh giới ước định, có thể cho phép người của Linh giới tiến nhập vào sơn mạch nên có người xuất hiện ở nơi đây cũng không có gì kỳ quái."

Ma thú nọ ong ong nói ra.

"Được rồi, Cự thủ, nhong dùng Hấp hồn thuật của ngươi thôn phệ và tiêu hóa tinh hồn của ngươi kia, ta phải biết rằng liệu bọn họ có phải là thợ săn ma thú phổ thông hay không."

Cự sí nam tử lạnh lùng phân phó nói.

"Dạ đại nhân."

Cự đại ma thú thấy nam tử có chút không kiên nhẫn thì cũng không nói thêm cái gì nữa, hai mắt nhắm lại. Nhất thời ngoài thân thể có một tầng ngũ sắc quang mang kỳ lạ lưu chuyển bất định, đồng thời trong hư không xung quanh có một ít ký hiệu màu đen hiện lên vây lấy thân thể khổng lồ của nó mà chuyển động rất nhanh.

Kết quả thời gian chừng một chén trà nhỏ sau, Cự thủ trong miệng hét lớn một tiếng, các ký hiệu màu đen tiến vào trong cơ thể nó, hai mắt to lại lần nữa mở ra.

"Khởi bẩm đại nhâ, đã tìm được nguyên nhân bọn họ tiến nhập nơi đây, dĩ nhiên là đi tìm một Chi tiên bị thương."

Thanh âm Cự thủ có chút quái dị, hiển nhiên cái đáp án này cũng nằm ngoài dự liệu của nó.

"Chi tiên, đó là vật gì vậy?"

Cự sí nam tử có chút kỳ quái hỏi.

"Chính là một gốc thông linh linh thảo có thể biến ảo thành hình người."

Cự thủ giải thích nói.

"Linh thảo biến ảo thành hình người, thật sự là có chuyện này ư, ngươi không có nhầm đấy chứ?"

Nam tử vừa nghe vậy thì rung mạnh một chút, theo đó trên mặt lộ ra vẻ hân hoan hỏi.

"Ta đã triệt để tiêu hóa nguyên thần của người này, tuyệt đối không sai được, đại nhân đối với đồ vật này cảm thấy hứng thú không?"

Cự thủ thò bàn tay thô to gãi đầu có chút mê hoặc.

"Hắc hắc, Ma giới chúng ta có Ma tiêu biến hóa, ngươi cũng nên biết. Cái Chi tiên này cũng là đồ vật đồng dạng."

Cự sí nam tử hai mắt sáng rực nói ra.

------oOo------

Chương 1615: Ngân giao, quái trùng

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hóa hình Ma tiêu! Chẳng thể trách, đám Linh giới lần này tiến vào tất cả đều là vì vật nọ. Không đúng, những người này cũng không thể biết hiệu quả chân chính của Chi tiên."

Thanh âm giật mình từ miệng Cự thủ phát ra, bộ dáng giật mình không nhỏ.

"Mặc kệ như thế nào. Thứ này tuyệt đối không thể để rơi vào tay bọn họ. Nhưng việc cung nghênh Thủy tổ đại nhân cũng không thể trì hoãn. Như vậy đi, ngươi lập tức trở lại triệu tập một đám ma thú đi tìm Chi tiên cho ta. Lấy sự hiểu biết của chúng đối với cả sơn mạch này thì nhất định là có thể đắc thủ nhưng phải nhớ kỹ, phải âm thầm hành động, đừng làm cho thủ hạ của Đa Nhãn cùng Huyết Ti biết việc này. Mặt khác, nếu gặp người Linh giới khác thì đem toàn bộ giết đi. Tuy chúng ta cùng đỉnh giai tồn tại của Linh giới từng có ước định nhưng nếu không phải là khiến toàn bộ ly khai sơn mạch hoặc một lần biến mất hai ba mươi người thì vẫn không sao cả. Lấy thân phận của bọn hắn đâu có thể vì điểm ấy mà lại xuất đầu."

Cự sí nam tử sau khi trầm ngâm một chút thì lạnh lùng phân phó nói.

"Nếu đại nhân nói như thế thì thủ hạ lập tức phản hồi. Những người đó mặc dù có Pháp khí có thể truy tung Chi tiên, mặc dù ở trong vòng trăm dặm là có hiệu quả nhưng nếu có thì việc tìm được Chi tiên càng nắm chắc hơn một ít. Tên còn lại pháp khí đã bị đại nhân hủy diệt rồi nhưng tên ta nuốt thì Pháp khí vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, ta trước tiên giao cho đại nhân."

Cự thủ há mồm phun ra một cái pháp bàn.

"Còn có việc này ư, nếu là như vậy mà nói thì chỉ cần hóa ra cái pháp khí kia thì Chi tiên này sẽ là vật trong túi của ta, ngươi lập tức đi xử lý đi."

Cự sí nam tử nghe vậy thì vui vẻ đem pháp bàn thu lấy vào trong tay.

"Tuân mệnh."

Cự thủ đáp ứng một tiếng rồi cúi đầu nhắm hải vụ vô thanh vô tức tiến nhập vào trong đó. Cự sí nam tử cầm pháp bàn trong tay thu lại, hai cánh thật lớn run lên liền hóa thành một đạo quang mang nhằm hướng chân trời bắn đi.

Hai ngày sau ở một khu vực đầy đại thụ kỳ quái trải rộng hơn mười trượng có lưỡng đạo quang mang đang một trước một sau phá không truy đuổi. Phía trước là linh chu màu vàng nhạt dài chừng ba bốn trượng, phía trên có ba người hai đứng một ngồi, trong đó có một người mặc lam sam ngồi xếp bằng, mặt không nhúc nhích tựa hồ bị trọng thương, hai người kia trên người linh quang chớp động không thôi, chính là đang điên cuồng thúc dục pháp lực sử dụng linh châu. Đạo quang mang phía sau có màu đỏ, mũi nhọn, hình dáng quỷ dị, bao xung quanh là một đoàn hôi khí mơ hồ có quỷ ảnh chớp động không thôi. Phía trong một bóng người thân mặc chiến giáp màu bạc, lấp lóe huyết sắc phong mang đáng chú ý dị thường. Đúng là tên nam tử họ Khuê lúc ở Lôi Vân Các thiếu chút nữa đã động thủ với Hàn Lập.

Người này hai tay chắp sau lưng, mặt không chút thay đổi nhìn linh chu chạy trốn phía trước, ở chỗ sâu trong mắt mơ hồ như có thị huyết nhảy lên. Hai người một đuổi một chạy trong nháy mắt công phu đã bay được hơn mười dặm nhưng vô luận là phi hành bảo vật hay là pháp lực của nam tử họ Khuê đều xa hơn ba người phía trước. Một lát công phu sau đã đến gần linh chu phía trước một khoảng cách gần.

"Đạo hữu cần gì phải bức bách nhau đến vậy, ba người ta cùng các hạ không oán không cừu, nguyện ý lập tức rời khỏi sơn mạch, đem truy tung pháp bàn giao ra. Chỉ hy vọng thả cho chúng ta một

con đường sống."

Trên linh chu, một người khẩn trương hướng về phía sau lớn tiếng truyền âm nói.

"Tha cho các ngươi một con đường sống. Đương nhiên là có thể, đem tinh huyết cùng nguyên thần của bọn ngươi kính dâng lên bản tôn thì ta sẽ bỏ qua cho các ngươi."

Nam tử họ Khuê không chút biểu tình nói, thanh âm không lớn, mặc dù khoảng cách xa nhau như thế nhưng vẫn rõ ràng dị thường.

"Ngươi quả nhiên là một gã trời đánh."

Người vừa nói chuyện nghe vậy thì không khỏi chửi ầm lên nhưng đồng thời ba người tự nhiên lại càng thêm kinh hoàng, lúc này không chỉ có hai người đang đứng miệng điên cuồng phun tinh huyết kích khởi tiềm lực mà cả người đang ngồi xếp bằng cũng bất chấp thương thế, đồng dạng hai tay hướng dưới chân nhấn một cái, cũng bắt đầu đem linh lực rót vào linh chu.

Theo đó, tốc độ của linh chu tăng lên nhiều, so với kẻ truy đuổi phía sau không kém hơn là bao, thậm chí còn thoáng có bộ dáng nhanh hơn nhưng ba người trên mặt chưa kịp lộ ra vẻ mừng thì nam tử họ Khuê đã cười lạnh một tiếng, bên ngoài chiến giáp bỗng nhiên ngân quang đại phóng, tiếp theo một tay bắt quyết, một cước đột nhiên giẫm một cái rồi tốc độ tăng gấp đôi.

Một màn không thể tin được xuất hiện, nguyên bản huyết mang đang chạy như bay thì đột nhiên kịch liệt quay cuồng một trận rồi hóa thành vô số vân đoàn, tiếp theo là một tiếng rồng ngâm từ bên trong ầm ầm phát ra.

Ba người phía trước sau khi nghe được động tĩnh như thế thì trên mặt đều lộ ra vẻ giật mình quay đầu nhìn về phía sau. Kết quả khiến ba người không khỏi hồn phi phách tán vì trong mây mù màu xám huyết quang chợt lóe, một đầu giao long màu bạc nhất thời lướt sóng bắn ra, chỉ một cái chớp động đã biến mất tại xa xa không thấy. Tiếp theo, không gian phía trên linh chu dao động kịch liệt rồi giao long từ trong hư không quỷ dị hiện ra, mang theo một cỗ ác phong đánh xuống.

Ba người chấn động nhưng dù sao cũng không phải hạng người bình thường, hai tay bấm quyết trong nháy mắt đã ném ra bảy tám kiện bảo vật nhằm hướng giao long đánh tới nhưng yêu mục của giao long huyết quang chợt lóe, há một một cái phun ra một viên Huyết hồng châu từ trong âm thanh ầm ầm phun tới.

Viên châu quay tròn vừa chuyển động đột nhiên thả ra đại phiến hắc hồng huyết quang. Số bảo vật của mấy người kia sau khi bị huyết quang này đảo qua thì đều từ trên không rớt xuống. Huyết quang thuận thế đảo qua, đem linh chu bao vào bên trong.

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp phát ra!

Huyết quang kia cũng không biết là loại thần thông bá đạo nào mà ba gã lam bào nhân ngay cả có hộ thể linh quang trong chớp mắt đã thịt tiêu cốt dung, biến thành ba đoàn đại huyết quang to cỡ nắm tay. Ngân giao há miệng, một mảnh quang hà bay cuộn ra đem số huyết đoàn này hút vào trong bụng.

Lúc này bên ngoài ngân giao linh quang chợt lóe lên rồi hóa thành nhân hình. Đúng là tên nam tử họ Khuê kia. Hắn hai mắt lạnh như băng giơ tay, đem một tia máu bên miệng quệt đi rồi xoay đầu nhìn chỗ sâu trong sơn mạch liếc mắt một cái. Độn quang vừa lóe liền biến thành một đạo huyết quang bắn đi.

Trong một đám sương mù màu trắng mông lung giống như thác nước khôn cùng vắt ngan qua sơn mạch. So với cảnh bốn phía là hôi sắc mà khí thì đám sương này có vẻ cực kỳ đáng chú ý!

Ba người Hàn Lập trôi nổi đứng trước đám sương mù, thần sắc trầm mặc không nói.

"Nhất định là phải thông qua nơi đây, không thể đi vòng qua sao?"

Tiêm Tiêm bỗng nhiên mở miệng hỏi.

"Chỉ sợ là không được. Mấy ngày trước đây bởi vì vượt qua đám

ma phong đột nhiên xuất hiện kia mà chúng ta đã hao phí hai ngày thời gian, bây giờ lại đi đường vòng thì chỉ sợ thời gian không còn kịp rồi!"

Việt Tông nhăn mày nói.

"Dựa theo lời Việt đạo hữu thì trước kia nơi đây cũng không có sương mù này, hiện giờ lại xuất hiện dị tượng này chỉ sợ là có chút quỷ dị."

Tiêm Tiêm thở dài một hơi nói.

"Hơn là quỷ dị! Trong đám sương mù này ẩn chứa sát khí, hơn phân nửa là cường đại ma thú ẩn nấp trong đó, thậm chí đám sương mù này là do ma thú đó làm ra."

Hàn Lập nhìn vào sâu trong đám sương mù rồi thản nhiên nói một câu.

"Bất quá có Hàn huynh ở đây, cho dù có cao giai ma thú thì cũng quyết không nói không đi."

Tiêm Tiêm nhìn Hàn Lập liếc mắt một cái, khẽ nở nụ cười.

"Tiêm tiên tử nói sai rồi. Nếu bên trong chỉ có một đầu ma thú thì Hàn mỗ chỉ cần sắp xếp một chút là tự nhiên không có vấn đề gì nhưng nếu đồng thời có một đám cao giai ma thú ở trong đó thì ta cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình thôi."

Hàn Lập lắc đầu, có vẻ bình tĩnh dị thường nói.

"Một đám ma thú! Như thế nào có thể? Cao giai ma thú rất ít quần cư."

Vẻ tươi cười của Tiêm Tiêm ngưng tụ lại, miễn cưỡng nói.

"Việc này cũng không nhất định. Sương mù lớn như thế, tuy loãng nhưng không giống như là một con ma thú ở đây. Vì vậy hoặc là ma thú này cường đại dị thường hoặc là có một đám cao giai ma thú ở trong đó."

Việt Tông ánh mắt chớp động nói.

Nghe Việt Tông nói như thế, Tinh Tộc nữ tử sắc mặt có chút khó coi, sau một lúc lâu mới noi thêm:

"Nhị vị đạo hữu muốn như thế nào, chẳng lẽ định phản hồi lúc này sao?"

"Phản hồi thì đương nhiên là chưa đến mức đó, ý của ta là, sau khi tiến vào bên trong thì nhất định phải cẩn thận nhiều hơn. Vạn nhất đụng tới nguy hiểm gì thì nên có biện pháp ứng đối chu đáo. Đương nhiên nếu thực sự chúng ta vô lực phản kháng thì vì mạng nhỏ này cũng chỉ có cách theo đường cũ quay về thôi."

Hàn Lập cười nói.

Tiêm Tiêm thần sắc vừa chậm, Việt Tông lại thay đổi sắc mặt nhịn không được hỏi:

"Hàn tiền bối vẫn quyết định đi vào trong đó?"

"Không sai. Việc này đối với Hàn mỗ đồng dạng cũng trọng yếu, không có khả năng dễ dàng rời khỏi. Chẳng lẽ Việt đạo hữu có chút khiếp đảm."

Hàn Lập nhìn Việt Tông liếc mắt một cái, thản nhiên nói.

"Ta lúc trước đã nhận ân của tiền bối, nếu tiền bối cảm thấy nhất định phải tiến vào thì vãn bối tự nhiên sẽ liều mạng bồi tiếp."

Việt Tông sắc mặt âm tình bất định hồi lâu rồi cuối cùng căn răng một cái nói.

Hàn Lập mỉm cười, không nói gì nữa mà Tiêm Tiêm nghe được lời này thì trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, cũng nói:

"Nếu nhị vị đạo hữu đều có quyết định thì chúng ta đi thôi. Đến lúc đó thực sự mà gặp phải cường đại ma thú thì nhị vị đạo hữu cũng không cần lo lắng cho ta. Ta tuy tu vi thấp nhưng thủ đoạn bảo

mệnh thì cũng có một chút. Đủ để tự chiếu cố."

"Có Tiêm tiên tử nói những lời này thì vậy càng không thành vấn đề."

Hàn Lập cười ha ha, lúc này hóa thành độn quang dẫn đầu bay vào trong sương mù.

Lấy thần thông hiện giờ của hắn, cho dù đụng tới thánh giai ma thú cũng có thủ đoạn tự bảo vệ mình nên tự nhiên đối với đám sương mù trước mắt kia không có nhiều băn khoăn.

Tinh Tộc nữ tử cùng Việt Tông liếc mắt nhìn nhau rồi tự nhiên theo sát phía sau. Thanh hồng không nhanh không chậm phi hành ở tầng trời thấp, Hàn Lập ở trong độn quang không ngừng hướng mọi nơi xung quanh quan sát, lam mang trong mắt có chút biểu hiện có vẻ thần bí dị thường.

Giờ phút này hắn đã đem không ít linh lực quán chú vào trong mắt, linh mục thần thông đã thi triển mười thành đồng thời một cái tiểu thuẫn cũng vây quanh thân hình từ từ chuyển động, mặt ngoài linh quang lưu chuyển, có phù văn như ẩn như hiện.

Đúng là tiểu thuẫn dùng thân thể Quái nga mà luyện chế thành! Nơi đây là chỗ nguy hiểm, hắn cũng sẽ không lưu thủ cái gì. Mà Việt Tông theo phía sau ngoài một đôi pháp luân thì trong tay lại có thêm một cái hòm màu sắc quái dị. Nắp hộp từ từ mở ra, bên trong có một con quái trùng mập mạp, trên thân có vô số ngân điểm. Thân thể nó cực giống con tằm nhưng đỉnh đầu lại sinh ra một bộ mặt quỷ dị, liên tục chớp động trông rất sống động, giống như còn sống.

------oOo------

Chương 1616: Nhân diện thứu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Về phần Tiêm Tiêm thì được một đoàn kim quang bao lấy, chỉ là bên ngoài kim quang lại có tới tám cái gương đồng lớn cỡ bàn tay vây quanh thân thể mà bay múa. Chỉ thấy mặt sau những tấm gương này hoa văn thái cổ, trên mặt kính thì hàn quang um tùm, cũng không biết có công dụng gì.

Hai người này, ngoại trừ những bảo vật đã lộ ra bên ngoài thì trong tay còn cầm nhứng vật khác nhưng không lộ ra. Hiển nhiên mọi người đều biết rõ sương mù hung hiểm nên đều chuẩn bị kỹ lưỡng một phen. Ngay cả Hàn Lập trong tay áo cũng nắm lấy mấy viên Bạo Lôi Châu để ngừa gặp phải cường địch thì có thể lập tức tế ra công kích địch.

Mà sương mù bốn phía này thì không giống như ma khí, tối thiểu không cần lo lắng trong thời gian ngắn bị ma hóa. Đương nhiên ở chỗ này, Minh Thanh Linh Mục của Hàn Lập cũng bị hạn chế lớn, khoảng cách nhìn cũng chỉ xa có nửa dặm mà thôi. Cho nên mặt ngoài Hàn Lập bĩnh tĩnh nhưng trong nội tâm thì không dám chủ quan chút nào, mắt nhìn bốn phía đồng thời thần niệm đem tình huống phụ cận hơn mười trượng tất cả đều bao vào trong đó, để ngừa bị ma thú am hiểu ẩn nặc thuật.

Mà sau khi ba người tiến vào đám sương mù này thì đều tự giác im lặng không hề mở miệng nói chuyện, chỉ là buồn bực yên lặng là đi. Đối với bọn họ mà nói, kết quả tốt nhất dĩ nhiên là không kinh động đến ma thú ở đây, cứ như vậy mà yên lặng xuyên qua khu vực này.

Cứ như thế, ba người phi hành được nửa canh giờ thì phía trước vẫn là sương mù nhàn nhạt bao phủ, không có chút dấu hiệu nào là sắp bay ra khỏi khu vực này. Hàn Lập thì vẫn tốt, vẫn bất động thanh sắc nhưng Tiêm Tiêm thì có lộ ra một tia lo nghĩ mà Việt Tông thì sắc mặt âm trầm, số lần nhìn về phía quái trùng trong hộp càng ngày càng nhiều lên.

Hàn Lập bay về phía trước trong chốc lát thì bỗng nhiên có trận âm thanh sắc nhọn ngắn ngủi từ phía sau phát ra. Hắn khẽ giật mình dừng độn quang mà quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy quái trùng trong hộp của Việt Tông giờ phút này bạch quang đại phóng, nửa khúc thân thể trên dựng thẳng đứng, cái đầu nổi giận lay động bất định hơn nữa trong miệng phát ra âm thanh quái dị.

Lúc này bề ngoài của nó không chỉ lấm tấm ngân sắc mà giờ phút này sáng chói, cái quỷ ảnh trên đầu lâu thoáng một cái trở thành màu huyết hồng dị thượng, trông như máu tươi ướt át.

"Bất hảo! Trong phạm vị mười dặm có xuất hiện yêu ma cấp cao đang hướng đến chỗ chúng ta bay tới, độn tốc cực nhanh. Việt Tông sắc mặt đại biến, bỗng nhiên lớn tiếng nhìn Hàn Lập cảnh cáo nói.

"Nói cho ta biết theo phương hướng nào."

Hàn Lập lại bình tĩnh hỏi, có vẻ trấn định dị thường.

"Hướng tây nam, số lượng tổng cộng có năm con."

Việt Tông sau khi nghe quái trùng kêu to vài tiếng thì thoáng nghẹn ngào nói.

"Năm con thì cũng có chút khó giải quyết, không biết là yêu ma nào."

Hàn Lập thì thào một tiếng, ánh mắt nhìn về phía tây nam một cái rồi đột nhiên tay áo run lên, sau một hồi thanh minh thì bảy mươi hai thanh tiểu kiếm màu xanh bắn ra, sau đó trong miệng nói lầm bầm và giơ tay chỉ vào những thanh phi kiếm này vài cái. Tất cả số tiểu kiếm này run lên rồi quỷ dị biến mất không thấy đâu nữa.

Tùy theo bốn phía hư không có vô số đóa sen màu xanh hiện ra, thoáng một hóa hai, hai hóa bốn, bốn hóa tám. Trên bầu trời thanh quang tràn ngập! Mà thanh liên sau khi quay tít thì một vòng thì hình thể trong nháy mắt biến to hơn một trượng, liên kết *một mạch hóa thành màn sáng màu xanh, thoáng một tý đã đem bầu trời phụ cận che kín. Trong phạm vi trăm trượng đều bị màn sáng này bao phủ bên trong.*

Đúng là đại thần thông Xuân Lệ kiếm trận của Hàn Lập!

Cũng chỉ bằng vào kiếm trận này, Hàn Lập mới có thể nắm chắc vây khốn được vài con cao cấp ma thú, nếu không thì hắn mặc dù có lòng tin diệt sát được vài đầu ma thú này nhưng đối với an toàn của Tinh Tộc nữ tử và Việt Tông thì cũng không dám cam đoan. Vạn nhất sơ xuất, bỏ qua một hai con cao giai ma thú thì việc này sẽ hỏng bét.

Mà hai người này đều không thể thiếu trong việc này nên Hàn Lập tự nhiên là phải sử dụng biện pháp ổn thỏa nhất.

"Kiếm trận!"

Tiêm Tiêm kiến thức bất phàm, vừa thấy cảnh này thì vốn ngẩn ngơ lập tức đại hỉ mà Việt Tông thì mặt cũng lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, hiển nhiên đồng dạng cũng biết rõ đại uy năng của kiếm trận.

Hàn Lập mặt không biểu tình, tay áo run lên. Một vòng bảo vệ màu xanh lá cây bay cuộn ra về sau, màn sáng trên không trung mơ hồ rồi vô thanh vô tức trở nên trong suốt, cuối cùng ẩn nấp vô hình, phảng phất như dị tượng vừa rồi căn bản không tồn tại.

Lúc này Tiêm Tiêm và Việt Tông vừa thấy Xuân Lệ kiếm trận thần diệu như thế, đối với Hàn Lập lại càng thêm tin tưởng. Bọn họ sau khi nhìn nhau thì lập tức tới gần Hàn Lập thêm một ít, phiêu phù ở phía sau.

*Hàn Lập không quay đầu nhìn lại nhưng cảm ứng được hai người này cách hắn có hơn hai mươi trượng, thật không biết tốt xấu, thoáng một cái khoảng cách đã quá gần mà trong một lát công phu này, phương hướng Hàn Lập vừa nhìn thoáng qua đột nhiên truyền đến vài tiếng "*xì xào*" huyên náo.*

Vừa nghe xong, Hàn Lập lại cảm giác thấy một cỗ ý bực bội xông *lên đầu, tâm thần thoáng một chốc trở nên không cách nào tập trung được. Trong lòng hắn cả kinh nhưng cũng may sau một khắc, Đại Diễn Quyết tự hành lưu động trong người, sau khi một cỗ hàn ý chảy qua thì tâm thần lại khôi phục như thường. Ngược lại, sau lưng Việt Tông và Tiêm Tiêm nghe thấy tiếng kêu này thì biểu hiện khác nhau.*

Việt Tông hai mắt thần quang trở nên u ám dị thường, đồng thời trên mặt lộ ra vẻ ửng hồng dị thường, hai tay vô ý thức nắm chặt rồi thoáng cái lại buông lỏng ra, phảng phất như có chút mờ mịt. Tiêm Tiêm thì trên mặt lại có một tầng thanh quang lóe lên rồi lại điềm nhiên như không có việc gì.

Bất quá nàng cũng cơ cảnh dị thường, vừa phát hiện ra tiếng kêu dị thường thì đưa ánh mắt nhìn Việt Tông bên cạnh, sắc mặt khẽ trầm xuống suy nghĩ một chút rồi đột nhiên không nói gì liền giơ tay lên. Một tấm phù đã sớm giấu ở trong lòng bàn tay bắn ra, sau khi lóe lên thì liền biến thành một mảnh sương mù lạnh lẽo.

"A!"

Việt Tông cả kinh, bởi vì tâm thần chịu ảnh hưởng nên phản ứng so với lúc bình thường chậm hơn phân nửa, cộng thêm hành động lần này của Tiêm Tiêm lại xuất kỳ bất ý nên thoáng cái bị hàn khí đem thân thể bao lại. Kết quả Việt Tông chỉ cảm thấy một cỗ băng hàn chi ý từ đầu trực tiếp hướng hai chân lan xuống. Sự bực bội trong lòng lập tức vô ảnh vô tung biến mất.

"Đa tạ tiên tử tương trợ!"

Việt Tông sua khi khôi phục sự bình tĩnh thì tự nhiên biết mình vừa rồi được nàng tương trợ nên nhìn Tinh Tộc nữ tử ôm quyền cảm ơn nói.

"Không có gì, Việt huynh nên cẩn thậ hơn một chút mà thôi."

Tiêm Tiêm tự nhiên cười nói mà cũng không nói gì thê.

Bất quá trong lòng Việt Tông có chút kỳ quái, tu vi hắn có vẻ hơn xa vị Tiêm tiên tử này nhưng mình cũng bất tri bất giác trúng chiêu *thì đối phương sao có thể vô sự. Chẳng lẽ trên người đối phương có mang theo cực phẩm bảo vật trấn hồn thanh tâm gì đó?*

Không chờ Việt Tông suy nghĩ thêm, đám sương mù hướng tây nam xáo động kịch liệt một hồi rồi mấy cái bóng đen lớn gần một trượng hùng hổ xuất hiện. Chỉ sau mấy cái chớp động thì trong tiếng kêu quái dị bỗng nhiên chạy ra khỏi sương mù, chân dung lộ ra trước mặt ba người. Đúng là từng con ma cầm hình dáng như đại bàng nhưng gương mặt lại giống như một nữ nhân, đồng thời nơi vốn hẳn sinh ra hai mắt thì lúc này lại cao thấp song song có bốn con mắt màu bích lục. Theo đó, khuôn mặt nữ tử thoạt nhìn có chút thanh tú thoáng một chút trở nên dữ tợn dị thường.

Mà trong năm con ma cầm kia thì có bốn con lông vũ màu đen trắng lẫn lộn, có tu vi chừng Luyện Hư sơ kỳ, riêng trong đó có một con lông vũ trắng như tuyết, khí tức cường đại nhất đã có tu vi Luyện Hư hậu kỳ.

"Lạc lạc, dĩ nhiên là người Linh giới, thật tốt quá, lần trước ăn Linh giới nhân kia có lẽ đã mấy trăm năm trước rồi."

Con ma cầm cường đại nhất kia một khi nhìn rõ ba người Hàn Lập thì phát ra thanh tiếng người mơ hồ không rõ, thanh âm thô ráp dị thường, rất khó nghe. Hàn Lập nghe vậy thì trên mặt vẫn bình thản, chỉ đứng nguyên tại chỗ lạnh lùng nhìn con ma cầm cầm đầu không nói gì.

Bất quá con ma cầm có tu vi Luyện Hư hậu kỳ này tựa hồ linh trí cực cao, kế tiếp nó cũng không mang theo bốn gã thủ hạ vội vã nhào tới phía trước mà đứng từ xa nhẹ nhàng vỗ hai cánh lơ lửng trên không trung, yêu mục không ngừng hướng về phía ba người Hàn Lập quét tới quét lui như thể đang cân nhắc thực lực của hai bên.

Hàn Lập thấy tình hình này thì khẽ cau mày rồi bỗng nhiên nhảy lên rồi đột nhiên giơ một tay lên. Năm viên châu sau khi bắn ra, nhoáng một cái đã hóa thành thanh quang to cỡ nắm đấu, sau vài cái chớp động quỷ dị thì bỗng nhiên đến trước mặt năm con ma cầm.

Mấy con ma cầm này có chút ngoài ý muốn nhưng sau khi con cầm đầu kêu to một tiếng thì chúng bỗng nhiên tản ra, cũng không có ý tứ đón đỡ mà đơn giản là tránh né. Dù sao vô luận là ma cầm hay là linh cầm, độn thuật đều nhanh chóng viễn siêu sinh vật trên mặt đất nhưng Hàn Lập thấy vậy thì khóe miệng khẽ nổi lên một tia cười lạnh, một tay đột nhiên bấm pháp quyết. Năm khỏa thanh quang sau khi bắn ra thì phương hướng biến đổi, đột nhiên hướng về chỗ không người giữa năm con ma cầm đồng thời vọt tới.

Kết quả sau tiếng nổ "ầm ầm" thì năm đoàn thạch quang tụ lại cùng một chỗ đồng thời bạo liệt ra. Lập tức tiếng sấm nổ vang, vô số hồ quang màu xanh chớp động, lập tức tràn ngập trong phạm vi chục trượng, đem năm con ma cầm không kịp đề phòng bao phủ bên trong.

Hồ quang nhằm năm con ma cầm hung hăng bổ tới, thanh sắc lôi quang chớp động đem tất cả ma cầm bao phủ vào trong đó. Hàn Lập đứng cạnh Việt Tông thấy vậy thì trên mặt lộ ra vẻ đại hỉ, khóe miệng vừa động tựa hồ muốn nói gì đó nhưng ngay lúc này, đột nhiên có một tiếng kêu to từ trong lôi quang kia truyền ra, sau vài tiếng "phốc phốc" thì trong lôi quang phun ra năm đạo cột sáng màu trắng.

Những cột sáng này trong lôi quang cuồng quét một trận, thanh sắc lôi quang vốn thanh thế thật lớn nhưng lại nhanh chóng bị tiêu diệt. Một lát công phu sau, tiếng sấm vừa dứt thì thấy năm con ma cầm từ trong thanh quang xông ra, sau đó quay về sau, trong miệng thi nhau phát ra tiếng kêu huyên náo.

Khó trách những con ma cầm này bạo nộ như thế. Giờ phút này toàn bộ số ma cầm, ngoại trừ con cầm đầu kia chỉ có một cánh có chút bị cháy đen thì số còn lại toàn thân đầy vết thương, tản mát ra mùi cháy khét lẹt.

Chúng mặc dù đã ngăn được một kích vừa rồi nhưng lôi châu của Hàn Lập tương đương một kích toàn lực của tồn tại Luyện Hư Kỳ, nên mấy viên cùng bạo liệt một chỗ lại không kịp đề phòng thì sao có thể không bị thương tích.

Lúc này bốn con kia ngoài thân toàn mùi khét, trên mặt đầy vẻ cuồng nộ, sua khi phát ra vài tiếng kêu thì lập tức hung dữ xống tới Hàn Lập. Chúng hân không thể đem Hàn Lập xé ra thành vô số mảnh rồi sau đó nuốt tươi vào bụng.

------oOo------

Chương 1617: Kim ô chân hỏa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ma cầm cầm đầu nhìn thấy tình hình này thì bốn mắt đồng thời chuyển động, ánh mắt từ phía xa sau khi chằm chằm nhìn vào Hàn Lập thì mơ hồ cảm thấy có chút không thích hợp. Sau khi chần chờ một chút thì bỗng nhiên trong miệng nó phát ra một tiếng kêu bén nhọn, muốn triệu hoán bốn gã thủ hạ trở lại nhưng có một điểm đó là chỉ một chút trì hoãn thì đã muộn.

Kiếm trận do Hàn Lập bố trí có chu vi chừng hơn trăm trượng, bốn đầu ma cầm kia độn tốc nhanh chóng, chỉ vỗ cánh vài cái là đã đâm đầu vào trong Xuân Lệ kiến trận. Chỉ thấy thanh quang lóe lên, một màn sáng bỗng nhiên hiện ra, thoáng một chút đã đem bốn đầu ma cầm bao vây ở phía trong. Bốn con ma cầm này chấn động, thân hình ào một cái xoay về sau, trảo thủ bốc lên hàn quang nhằm màn sáng chộp tới.

Tuy nhiên móng vuốt của chúng chỉ vừa mới chạm vào quang bích thì lại chỉ nghe thấy vài tiếng vỡ giòn vang! Màn sáng phảng phất giống nhưu thủy tinh thoáng một tý đã bị phá vỡ. Bốn con ma cầm vừa đại hỉ thì lập tức trợn mắt há mồm bởi vì màn sáng cũng không phải như chúng nó tưởng tượng mà chỉ là một không gian quỷ dị do vô số đóa thanh liên tạo thành. Những đó thanh liên này chỉ to cỡ ngón tay cái nhưng lại rậm rạm vô số chằng chịt chắn phía trước.

Bốn con ma cầm liếc mắt, trong đó một con đột nhiên há miệng phun ra một cột sáng màu ngà sữa. Chỉ thấy cột sáng sau khi léo lên thì đánh vào mấy đóa thanh liên. Chỉ nghe *"Phanh"* một tiếng trầm muộn, vài đóa thanh liên kia chẳng những không có biến mất mà ngược lại đột nhiên phình lên mấy lần, to cỡ nắm đấm. Nhìn thấy cảnh này, mấy con ma cầm này sợ hãi kêu lên một tiếng.

Cả toàn Xuân Lệ kiến trận sau lần công kích này uy năng đã bắt đầu được kích phát. Không riêng ở phía trước mặt mà ở các phương hướng khác màn sáng cũng tự hành biến mất rồi tất cả đều hiện ra vố số đóa thanh liên. Mà đám thanh liên này sau khi quay tít một vòng thì bỗng nhiên xuất hiện quang mang kỳ lạ lưu chuyển.

Bốn đầu ma cầm chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt một chút mơ hồ đi, đỉnh đầu tối sầm, toàn thân như đang ở trong một khu rừng toàn cự mộc màu xanh. Mỗi một gốc cây đều có chu vi hơn trăm trượng, liếc mắt nhìn không thấy cuối, cành lá rậm rạp cơ hồ đem trọn cả bầu trời che kín. Bốn con ma cầm thấy đám cự mộc này thì cả kinh không nhỏ.

Phải biết rằng loại ma thú phi hành này sợ nhất là hãm ở trong rừng cây hoặc dòng sông vì trong không gian này thân pháp bị hạn chế nên cho dù có đại thần thông cũng sẽ suy yếu hơn phân nửa. Lúc này bốn con ma cầm cơ hồ đồng thời đều giương cánh lên. Lập tức bốn đoàn hỏa diễm màu trắng ào ạt từ trên người vọt ra, sau vài tiếng *"phốc phốc"* thì bạo liệt ra rồi hóa thành vô số hỏa điệp lớn cỡ bàn tay màu trắng hướng cự mộc bốn phía bay đi.

Những đóa bạch sắc hỏa diễm này vốn là thần thông ẩn giấu của những ma cầm này, nguyên lai tưởng rằng những cự mộc này tự nhiên sẽ như củi khô lập tức bị quét sạch nhưng hỏa điệp sau khi bổ nhào về phía trước thì chỉ là một chút mơ hồ rồi phảng phất như không có gì ào ào xuyên thủng mà qua, một chút hiệu quả đều không có.

"Ảo thuật!"

Những ma cầm này cũng có tu vi Luyện Hư sơ giai, tuy linh trí không bằng gã cầm đầu kia nhưng cũng không thấp, thoáng một chút là bừng tỉnh đại ngộ. Trong đó một gã có chút gấp gáp, không nói gì đột nhiên hướng về phía cự mộc trong đó đánh tới. Bất quá những gì do Xuân Lệ kiếm trận huyễn hóa thành như thế nào lại giống ảo thuật bình thường có thể so sánh được, là thật là giả, trong hư có thật, trong thật có hư.

Sau một tiếng vang thật lớn, ma cầm vừa rồi mới đụng vào cự mộc kia thì lập tức bị hất bắn ngược trở lại. Cự mộc này phảng phất như bằng thép tinh tạo thành, cứng rắng vô bỉ mà con ma cầm kia cho dù thân thể coi như cường đại thì sau khi lắc lắc đầu ổn định thân hình thì cũng cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, trước mắt đầy sao rơi mà ba con ma cầm kia thấy tình hình này thì không khỏi trợn mắt há mồm.

Bên ngoài kiếm trận, con ma cầm cầm đầu kia đột nhiên thấy bốn gã thủ hạ của mình bị màn sáng quấy lại rồi bỗng nhiên biến mất thì tự nhiên là vừa sợ vừa giận. Nó há miệng kêu to một tiếng, hai cánh đột nhiên mở ra, *"phạch phạch"* một tiếng rồi một vòng bạch sắc quang quyển bỗng nhiên từ thân hình nó toát ra. Tùy theo mặt ngoài lông vũ màu trắng như tuyết lập tức hóa thành hỏa diễm rào rạt.

Hoàn toàn khác bốn con ma cầm kia, những đóa bạch sắc hỏa diễm này bên trong lại ẩn hiện có chứa phù văn màu bạc lấp lóe quay cuồng chớp động, nhiệt độ trong không gian phụ cận thoáng một chút đã tăng vọt hơn mười lần.

Xuân Lệ kiếm trận vốn đang ẩn nấp lúc này dưới nhiệt độ cao mà cũng bị bức bách khiến linh quang lóe lên rồi một lần nữa hiện ra.

"Hàn huynh chú ý, đây là Kim Ô Chân Hỏa, ngàn vạn lần đừng để nó lại gần. Ma cầm này có khả năng có một ít huyết mạch của Chân linh Kim Ô."

Tiêm Tiêm thấy Hàn Lập thoáng một cái đã vây khốn được bốn con ma cầm thì trên mặt lộ ra vẻ vui mừng nhưng vừa thấy ma cầm cầm đầu thi triển bạch hỏa quái dị thì sắc mặt lại ngưng trọng truyền âm nhắc nhở.

"Kim Ô Chân Hỏa."

Hàn Lập nét mặt bất động thanh sắc nhưng trong lòng lại mừng rỡ. Lúc này, ma cầm đối diện đã triệt để hóa thành một con hỏa điểu cực lớn hùng hồ nhằm phía Hàn Lập phi đến.

Nó chưa bay vào mà một cỗ sóng nhiệt đã cuồn cuộn mà đến, Hàn Lập chỉ cảm thấy trong không khí phụ cận hồng quang chợt thiểm, vô số đoàn hỏa diễm to cỡ hạt đậu lăng không mà hiện.

Lấy Hàn Lập làm trung tâm, phảng phất trong không gian hơn mười trượng hoàn toàn bị đốt cháy. Hàn Lập thấy tình hình này thì tỏ vẻ như không thấy, chỉ thở sâu một hơi rồi đột nhiên há miệng phun ra một đoàn ngân hỏa, chỉ sau mấy cái chớp động liền biến thành một con hỏa điểu dài hơn một thướng.

Lần này hỏa điểu vừa hiện thân thì bên ngoài thân ngân diễm lóe lên rồi nhắm ngọn lửa màu đỏ vừa mới hiện kia mà lao vào như lao vào chỗ chết. Ào một cái, nó đã chui vào hỏa diễm không thấy bóng dáng.

Không khí vốn đã nóng bức do nhiệt độ cao thoáng một chút nó đã vô ảnh vô tung biến mất, tiếp theo ngân sắc hỏa diểu thể tích thoáng một chút đã tăng vọt lên non nửa, thân hình nho nhỏ vừa động đã hướng bạch diễm đối diện cuồn cuộn kéo đến.

Ma cầm tuy đồng dạng cũng biến thành hỏa điểu nhưng thân thể to lớn cơ hồ là gấp bảy tám lần ngân sắc hỏa điểu. Tuy nhiên ngân sắc hỏa điểu lại không có ý sợ hãi chút nào. Ma cầm thấy biểu hiện của ngân sắc hỏa điểu thì trên mặt thoáng một chút trở nên cực kỳ kỳ quái. Vừa có ý e ngại xen lẫn vui mừng nhưng cái nhiều hơn là vẻ tham lam không che dấu được.

Mắt thấy ngân sắc hỏa điểu xong đến, bốn mắt ma cầm chớp động một chút tựa hồ có chút chần chờ nhưng sau đó một khắc thì ánh mắt lại tràn đầy vẻ điên cuồng. Lúc này trong miệng nó kêu lên vài tiếng, hỏa diễm bên ngoài thân thoáng một chút đã tăng vọt lên vài thước, sau đó không hề do dự phóng tới phia Phệ Linh hỏa điểu.

Sau một tiếng *"oanh"* thật lớn, hai con hỏa điểu đã đánh tới cùng một chỗ. Lập tức bạch quang, ngân diễm đan vào nhau, hai con hỏa điểu tranh đấu cùng một chỗ. Vô luận là bạch hỏa hay là ngân diễm thì sau khi hai bên tiếp xúc liền bộc phát ra thanh âm *"đùng"* quái dị, phảng phất như nước với lửa tiếp xúc với nhau mà không ngừng bạo liệt ra. Ngân sắc hỏa điểu lấy thân hình nhỏ bé cùng thân hình khổng lồ của ma cầm va chạm mà lại không rơi vào thế hạ phong.

Hai loại hỏa diễm đan vào nhau, thôn phệ nhau không ngừng.

Trong chốc lát ngân diễm không ngừng thôn phệ bạch hỏa, mà bạch hỏa lại đem ngân diễm triệt để bao lấy bên trong. Bất quá Hàn Lập chỉ nhìn một lát thì đồng tử có chút co rụt lại.

Hắn đã nhìn ra mặc dù uy năng của Phệ Linh Thiên Hỏa vượt qua đối phương một bậc nhưng vì số lượng quá ít nên chỉ sợ một lát công phu nữa là sẽ bị hỏa diễm của đối phương cắn nuốt sạch nhưng hắn đương nhiên sẽ không để cho việc này phát sinh.

Chỉ thấy hắn đột nhiên hai tay bấn pháp quyết, một nóng tay nhắm phía xa xa hư không điểm một cái. *"Phốc phốc"* một tiếng, một đạo ánh sáng màu xanh to như ngón tay bắn ra, chỉ thoáng một cái đã nhập vào thân thể ngân sắc hỏa điểu đang tranh đấu. Những cột sáng này dày đặc mà màu sắc lại càng thanh bích dị thường, tất cả đều là chân nguyên tinh thuần của Hàn Lập biến thành.

Một màn kinh người xuất hiện.

Hình thể ngân sắc hỏa diểu bắt đầu đại phóng. Hai thước, bốn xích, nửa trượng, một trượng,.

Cơ hồ trong thời gian mấy hơi thở, thân thể ngân sắc hỏa điểu huyễn hóa to thành ba bốn trượng, hình thể còn lớn hơn cả ma cầm. Theo đó, bạch hỏa lại bị ngân diễm phản kích mà rơi xuống hạ phong. Bạch hỏa từng chút bị ngân diễm thôn phệ.

Hỏa điểu do ma cầm hóa thành thấy vậy thì trên mặt lập tức lộ ra vẻ sợ hãi, bốn mắt chớp động rồi đột nhiên há miệng phun ra một viên châu màu ngà sữa. Viên châu này tinh khiết hoàn mỹ, tỏa ra tia sáng trắng chói mắt. Đúng là ma hạch do ma cầm này tu luyện không biết bao nhiêu năm mà thành, giờ phút này thấy tình hình không ổn thì trực tiếp phun ra.

Cái ma hạch nà to bằng nắm đấm nhưng sau khi thả ra thì tia sáng trắng thoáng một chút đã hóa thành mấy ngàn vạn cái châm nhỏ, cũng nhoáng một cái đã tự hành chia làm hai bộ phận.

Một bộ phận lập tức nhằm Phệ Linh Hỏa Điểu bắn mạnh tới, thoáng một chút đã đem thân hình ngân sắc hỏa điểu xuyên thủng vài ngàn lỗ. Một bộ phận khác nhằm thẳng phía Hàn Lập bắn tới, sau một cái chớp động đã xuất hiện tại màn sáng màu xanh.

Cũng không biết những cái châm nhỏ này là loại thần thông không thể tưởng tượng nổi nào mà lại đơn giản xuyên thủng được màn sáng màu xanh, lại lóe lên một cái đã đột nhiên xuất hiện trước mặt Hàn Lập, ào ạt như gió bão mưa rào hướng hắn vọt tới.

Hàn Lập đầu lông mày nhướng lên, thân hình bất động nhưng thủy tinh thuẫn trước thân thể thoáng một chút đã phóng ra. Những cái châm nhỏ kia sau khi kích lên phía trên thì run lên, phương hướng bị biến đối trượt theo hai bên tiểu thuẫn mà qua rồi bắn vào hư không. Cơ hồ cùng lúc đó, Hàn Lập cũng không quay đầu lại giơ một cánh tay hướng về phía sau đánh ra một trảo.

Năm hư ảnh ngón tay bạch cốt màu trắng lóe lên, năm đạo hào quang màu sắc khác nhau bắn ra rồi ngưng tụ thành một mảnh ngũ sắc quang điểm đem những cái châm nhỏ kia cuốn vào. Tiếp theo quang diễm cuốn về, những cái châm nhỏ kia đột nhiên biến mất vô ảnh vô tung.

Mà bên kia, Phệ Linh hỏa điểu sau khi bị mấy trăm cái châm nhỏ xuyên qua thì trên người nó ngân diễn lại lóe lên, thân hình lại khôi phục như lúc ban đầu nhưng tự nhiên không có khả năng là lông tóc không bị tổn hao gì, uy năng tự nhiên đại giảm. Kim Ô Chân Hỏa của ma cầm thoáng một chút thừa cơ cùng ngân diễm giằng co không dứt.

Hàn Lập chứng kiến cảnh này thì thần sắc vừa động, đột nhiên hay tay bấm quyết, thân hình hướng trên mặt đất lăn đi một vòng. Trong chốc lát ngũ sắc quang mang đại phóng, rồi đột nhiên có một tiếng phượng minh vút lên trời cao truyền đến, một con ngũ sắc Thải phượng thân dài hai trượng xuất hiện ở chỗ Hàn Lập vừa đứng.

Lần này Thải phượng đột nhiên nhằm hướng trước người vung cánh phất một cái, một đạo bạch tuyến trong hư không hiện ra, sau khi ở trên không trung vặn vẹo một chút thì hiện ra một cái khe hở. Thải phượng vỗ hai cánh, thân hình thoáng một chút đã chui vào trong đó một nửa. Mà cùng thời gian đó, bên cạnh Phệ Linh hỏa điểu đang run rẩy không ngừng trên không đồng dạng một đạo bạch tuyến quỷ dị xuất hiện mà phía dưới, nửa khúc thân trên của Thải phượng thò ra.

------oOo------

Chương 1618: Kỳ độc tái hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập sau khi biến ảo thành Thải phượng đã thi triển ra không gian thần thông của linh cầm Thiên phượng, một chút đã vượt qua khoảng cách hơn mười trượng xuất hiện trên không trung nơi Phệ Linh hoả điểu và ma cầm đang giao chiến.

Ma cầm ngay lúc này thấy tế châm không có tác dụng đối với Hàn Lập thì trong lòng đã cả kinh đem toàn bộ phân thần trong nháy mắt phóng tới chỗ Hàn Lập cho nên một màn biến thân của Hàn Lập vừa rồi đã bị ma cầm này nhỉn thấy rành mạch. Khuôn mặt nữ tính của ma cầm lộ ra vẻ sợ hãi. Dù sao Chân linh Thiên Phượng vẫn được xưng là Vạn cầm chi vương, nó cũng là tồn tại chân linh Kim Ô nhưng đối mặt với Thiên Phượng thì cũng không thể không bị khắc chế hơn non nửa.

Đương nhiên Thải phượng là do Hàn Lập mượn Kinh Chập Thập Nhị Quyết biến ảo mà ra, căn bản không thể cùng Thiên Phượng chân chính so sánh nhưng Thiên Phương chân huyết thì lại là hàng thật giá thật. Hơn nữa ma cầm cũng không phải là Kim Ô chân chính mà đồng dạng chỉ kế thừa một phần huyết mạch biến dị mà thôi, cho nên khi ma cầm cảm ứng được máu huyết của Thải phượng tản mát ra thì ma cầm này liền không tự kìm hãm được sinh ra sợ hãi.

Hơn nữa lúc trước Phệ Linh hoả điểu đã rất lợi hại, dĩ nhiên có thể cắn nuốt được Kim Ô chân hoả khiến cho thần thông cơ hồ là vô địch trong dĩ vãng của nó hoàn toàn bị khắc chế. Điều này khiến cho ma cầm si ra thối ý, không nghĩ thêm gì nữa trong miệng nó phát ra một tiếng tiêm minh rồi đột nhiên phun ra một cột sáng màu nhũ, tiếp theo trên người bạch sắc hoả diễm co rụt lại muốn bứt trở ra nhưng Phệ Linh hoả điểu chính là linh hoả trong cơ thể Hàn Lập hoá thành, cùng tâm thần Hàn Lập có mối liên hệ chặt chẽ hơn cả bổn mạng pháp bảo. Vì vậy ma cầm kia đâu dễ dàng chạy trốn như thế, trong lòng Hàn Lập vừa động, ngân sắc hoả điểu đồng dạng há mồm phun ra một cái kim ngân tế ti. Đúng là Linh Tuyền Tà Quang mà Phệ Linh Thiên Hoả năm đó luyện hoá.

Cột sáng mầu trắng ngà thô to như cổ tay, kim ngân tế ti phảng phất như sợi tóc nhưng khi hai cái va chạm thì cột sáng toàn thân ngưng lại rồi lập tức hướng về phía ma cầm quay về. Tuy ma cầm một thân tu vi không phải là nhỏ nhưng việc công kích tự động bắn ngược lại thì tự nhiên là lần thứ nhất. Nó kinh sợ vỗ mạnh hai cánh, hai đạo bạch sắc quang mang từ hai bên sườn cuốn đi thì mới miễn cưỡng kìm chế được cột sáng.

Nhưng lúc này kim ngân tế ti cũng đến trước người nó. Ma cầm này cũng biết kim ngân tế ti rất là cổ quái, sao dám đón đỡ nên thân hình đã nghĩ cách tránh đi nhưng lúc này, trên đỉnh đầu nó chợt có tiếng phượng minh vang lớn, đại tảng thanh sắc quang hoa quỷ dị buông xuống với tốc độ cực kỳ mau chóng.

Đúng là Thải phượng do Hàn Lập biến thành đã theo vết nứt không gian chui ra, bên ngoài thân linh vũ bay múa rồi thanh sắc linh quang không một tiếng động đảo xuống. Ma cầm vốn có thân pháp cực nhanh, nguyên có thể miễn cưỡng tránh được nhưng lúc này lại đang phải giằng co cùng Phệ Linh hoả điểu cũng như việc Kim Ô chân hoả bắn ngược trở về khiến cho nó nhất thời bị một cỗ cự lực tác động, thân thể một chút không kịp tránh đi nhất thời bị thanh quang cuốn vào trong đó. Ngay cả ma cầm cả người bạch diễm cuồn cuộn nhưng sau khi tiếp xúc với thanh quang thì lại lập tức tan rã như tuyết dưới nắng xuân. Thanh quang này cũng không biết là loại thần thông nào mà lại vừa lúc khắc chế được Kim Ô chân hoả. Mà ma cầm sau khi bản thể bị thanh quang chế trụ thì cảm thấy thân hình căng thẳng, một chút như bị thái sơn ép đỉnh.

Tuy nhiên điều khiến ma cầm sợ hãi thật ra không phải bởi vì một chút cự lực này mà là kim ngân tế ti đã đến sát người không kịp tránh né nữa. Hàn Lập cùng Phệ Linh hoả điểu phối hợp đúng là cực kỳ nhịp nhàng. Rơi vào đường cùng, ma cầm sắc mặt xanh mét đột nhiên há miệng một hơi sâu.

Ma hạch màu trắng kia nguyên bổn đang huyền phù tại phụ cận đột nhiên chợt loé lên rồi thuấn di đến trước mặt ma cầm. Nó tính toán dùng vật ấy tạm thời ngăn cản tế ti một chút. Ma cầm này làm như thế tự nhiên là đối với sự cứng rắn của ma hạch của nó rất có tin tưởng. Tin tưởng cho dù đối mặt với đỉnh giai bảo vật thì cũng tuyệt đối bình yên vô sự.

Nhưng một chuyện bất khả tư nghị xuất hiện. Kim ngân tế ti sau khi kích lên ma hạch thì lại vô thanh vô tức căn bản như không có gì ngăn cản, chợt loé mà qua. *"Phốc"* một tiếng trầm đục, một cái lỗ đen nhỏ xuất hiện giữa bốn mắt của ma cầm. Kim ngân tế ti dĩ nhiên xuyên thủng mà qua.

Một tiếng kêu thê lương sắc nhọn từ trong miệng ma cầm phát ra, bạch diễm vốn phai nhạt rất nhiều giờ phút này theo âm thanh mà tăng vọt lên mấy lần. Hai cánh nó mở ra đem thanh quang bốn phía đang giam cầm nó đánh cho tan vỡ. Tiếp theo nó không thèm bận tâm đến thế công hung hãn của Phệ Linh hoả điểu đối diện nữa mà đem hai cánh cuồng phiến vài cái, một cỗ bạch sắc hoả diễm từ trên người phóng vọt lên cao, sau khi quay tròn vừa chuyển động thì sinh ra phong hoả lực, trong nháy mắt hoá thành một mảnh biển lửa màu trắng.

Trong biển lửa, con ma cầm này thân thái tranh nanh hai cánh vỗ cánh không ngừng, lấy khoả ma hạc kia làm trung tâm một cái hư ảnh quái điểu dài hơn mười trượng bỗng nhiên hiện lên trên không. Hư ảnh này toàn thân màu đạm kim, hai mắt đen thui, giống như con quạ đen có ba cái móng vuốt.

"Kim Ô pháp tướng! Quả nhiên là có vài phần Chân linh huyết mạch!"

Ở trên không trung, trên thân Thải phượng bỗng nhiên quang mang kỳ lạ lưu chuyển rồi Hàn Lập một lần nữa biến ảo thành hình người mà đồng thời nhìn hư ảnh trong biển lửa thì thào nói.

Mà đúng lúc này, ma cầm trong biển lửa rướn cổ gáy một tiếng dài, bạch diễm bốn phía nhất thời ào ạt lao vào kim điểu hư ảnh. Bạch hoả này vừa tiếp xúc với hư ảnh thì lập tức không tiếng động nhập vào trong đó. Chỉ trong chốc lát công phu mấy lần hô hấp, cự hư ảnh này đã đem tất cả kim điểu chân hoả hấp vào, cả người kim quang chói mắt, thân hình dĩ nhiên một chút trở nên giống như thực thể nhưng lông chim màu kim sắc phía ngoài lại như đang bị một tầng bạch sắc hoả diễm thiêu đốt. Mà trong bạch diễm này có vô số ngân sắc phù văn đang cuồn cuộn sôi trào, thanh thế càng ngày càng lớn.

Phía dưới ma cầm vẻ mặt hung ác nhìn Hàn Lập, hiển nhiên ngay sau đó sẽ sử dụng pháp tướng phát động công kích lợi hại hơn nhưng kỳ quái chính là, đại điểu do Hàn Lập biến thành trên không trung lại đang cúi đầu nhìn lướt qua ma cầm phía dưới rồi đột nhiên nở nụ cười, tiếp theo một tay chỉ ma cầm, trong miệng nói ba tiếng *"thật"*. Ma cầm nghe như vậy thì lập tức trong lòng giận dữ, hai cánh chấn động chuẩn bị hành động nhưng lúc này dị biến nổi lên!

Thân hình ma cầm đột nhiên run lên rồi từ trên không trung rơi thẳng xuống dưới, trong lúc rơi xuống, bên ngoài thân trở nên tím đen dị thường, đồng thời một cỗ khí tức tanh tưởi nồng đậm toả ta nhưng trong nháy mắt toàn thân đã biến thành một đám chất lỏng tím đen, ngay cả nguyên thần cũng không thấy chạy ra. Đúng là bỏ mạng vì kịch độc của Linh Tuyền Tà Quang. Chất động này chẳng những kỳ độc vô cùng mà một chút dấu hiệu khác thường cũng không có. Bất quá so với Quái Nga lúc trước thì khả năng kháng độc của con Kim Ô này kém xa. Chẳng những cảm ứng chậm chạp mà một khi bị phát tác thì lập tức hoá thành một bãi độc thuỷ. Căn bản không thể ngăn cản.

Thấy vậy, trong lòng Hàn Lập buông lỏng xuống mà ngân sắc hoả điểu lại vui mừng, kêu lên một tiếng hai cánh mở ra rồi đột nhiên phi xuống dưới đem đám độc thuỷ do ma cầm hoá thành một ngụm nuốt vào trong bụng. Hàn Lập thấy vậy thì ngẩn ra nhưng sau khi hơi do dự cũng không có ngăn trở.

Tuy Kim Ô chân huyết phi thường quý trọng nhưng hắn đã có tu luyện Kinh Trập Thập Nhị Quyết nên cho dù có được thuật biến hoá của Kim Ô thì cũng không có nhiều tác dụng. Như thế mà nói, không bằng để cho Phệ Linh hoả điểu cắn nuốt để xem nó có biến hoá gì không.

Dù sao hoả điểu này có linh tính, khẳng định tự động cắn nuốt gì đó thì đều là vật có tác dụng đối với sự tiến hoá. Hoả điểu sau khi cắn nuốt xong độc thuỷ thì cũng không có quay lại mà nhằm hướng trời cao bay đi. Cũng kỳ quái, Kim Ô pháp tướng kia sau khi ma cầm ngã xuống lại không lập tức tán loạn biến mất mà hai mắt tối đen nguyên bản có linh quang chớp động lúc nãy đã biến mất vô tung vô ảnh, trở nên đờ đẫn giống như con rối.

Hoả điểu màu bạc vọt vào trong cơ thể Kim Ô há to mồm cuồng hấp, đem toàn bộ Kim Ô pháp tướng thôn phệ vào trong cơ thể. Cũng không biết là bởi vì đã đến giờ hay là do một lần cắn nuốt nhiều Kim Ô chân hoả quá mà hoả điểu sau khi cắn nuốt một đoàn bạch diễm cuối cùng vào trong bụng thì bên ngoài thân hình linh quang chợt loé, một lần nữa khôi phục kích thước ban đầu nhằm Hàn Lập bắn nhanh đến. Cuối cùng chui vào trong cơ thể Hàn Lập.

Cứ như vậy thì chỉ còn lại khoả ma hạc mà trắng cùng rất nhiều đám tế châm đang huyền phù bất động bên cạnh. Hàn Lập cũng không có khách khí, tay áo bào run lên, một mảnh thanh hà thổi quét qua, ma hạch và hơn trăm ngọn tế châm ở trong thanh quang chớp động, tất cả đều biến mất.

Lúc này Hàn Lập mới quay lại nhìn Xuân Lệ kiếm trận biến thành quầng sáng màu xanh ở phía sau, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười thản nhiên. Một tay hắn bấm quyết, quầng sáng màu xanh tấc tấc vỡ vụn ra, tiếp theo tầng tầng thanh liên trống rỗng bị đánh tan, cuối cùng trở lại thành bảy mươi hai khẩu phu kiếm màu xanh như cũ, kêu lên khe khẽ rồi huyền phù ở chung quanh.

Mà trong tâm đám phi kiếm là tàn thi của bốn đầu ma cầm trảm sát, lúc này đang lẳng lặng huyền phù ở nơi đó. Bốn con Luyện Hư sơ kỳ ma cầm này xông loạn vào trong kiếm trân nhưng một lúc sau đã bị Xuân Lệ kiếm trận một hơi chém giết tất cả. Hàn Lập thấy vậy thì cũng không có lộ ra vẻ ngoài ý muốn gì, sau khi chớp động một cái thì bay đến bên cạnh đám tàn thi, sau khi hơi trầm ngâm thì phun ra một đạo ánh sáng mờ cuốn tất cả thu vào túi trữ vật.

Hắn cảm ứng được, trong cơ thể đám ma cầm này, Kim Ô chi huyết tựa hồ khá mỏng manh nhưng vẫn còn có một tia. Như thế mà nói, về sau hoàn toàn có thể chờ Phệ Linh hoả điểu luyện hoá xong thu hoạch lần này thì lại để cho nó tiếp tục cắn nuốt. Loại Chân linh chi huyết này cho dù là ở Linh giới thì cũng là rất quý hiếm, không thể lãng phí mảy may.

Sau khi làm xong hết thảy, thân hình Hàn Lập chớp động vài cái thì đã quy dị quay về tới bên cạnh hai người đồng bạn, đồng thời cũng nhẹ nhàng bâng quơ nói:

"Hảo, đã giải quyết xong, chúng ta đi đi thôi."

Nghe Hàn Lập thản nhiên nói vậy, Việt Tông đã sớm mắt trừng miệng há ngây người trong chốc lát. Ở trong cảm nhận của hắn, Hàn Lập ngay cả lợi hại thì cùng lắm tương đương với thượng tộc cửu giai mà thôi.

Nhưng, chuyện gì mới xảy ra vậy? Vị này rõ ràng là tu vi mới là thượng tộc thất giai thế nhưng chỉ trong thời gian uống một chén trà nhỏ đã diệt sát nhiều cao giai ma cầm như vậy, không chỉ vậy mà bộ dáng còn rất thoải mái. Trong đám ma cầm đó chẳng những có tồn tại thượng tộc cửu giai mà còn lại ma cầm biến dị mang trong ng ười Chân linh huyết! Hết thảy việc này làm cho Việt Tông thật sự hoảng sợ đến cực điểm, vẫn có chút không tin việc vừa rồi. Hắn kinh ngạc nhìn Hàn Lập, trên mặt tràn đầy vẻ khó có thể tin được.

------oOo------

Chương 1619: Giết chóc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Về phần Tiêm Tiêm cũng đồng dạng hoảng sợ song lập tức có phản ứng tiếp lời nói:

"Lời của Hàn tiền bối rất đúng, nơi đây khôngp hải là chỗ nên ở lâu. Nói không chừng còn có ma thú khác ẩn nấp trong đó, chúng ta nên nhanh chóng rời đi thì hơn."

Việt Tông nghe nói như thế thì ngẩn ra vội khôi phục lại, tự nhiên liên tục gật đầu. Ba người liền độn quang cùng nhau tiếp tục bay đi. Bọn họ phi hành được hơn nửa canh giờ thì rốt cục cũng bay ra khỏi vụ hải, rốt cục ly khai khu vực này.

Ba người không có ý dừng lại mà tiếp tục nhằm phía trước một đường chạy đi. Ba người Hàn Lập cũng không biết, ngay lúc ba người rời đi, trong vụ hải, ở một chỗ khác, một đạo ngân quang từ chân trời bay vụt tới, sau vài cái chớp động thì bỗng nhiên dừng lại. Độn quang chợt tắt, một bóng người mảnh dẻ hiện ra, hai tai nhọn, mặt như hoa đào, phía sau có một cái lông xù nhẹ nhàng quẫy động, thoạt nhìn như một nữ tử xinh đẹp, ánh mắt sau khi đảo qua khắp nơi thì một tay bấm quyết, trong miệng lầm bầm. Sau một tiếng *"phanh"* thì một đoàn sương mù màu bạc trong nháy mắt từ trong thân nàng bạo phát ra, sau khi quay cuồng thì nhanh chóng hướng bốn phương tám hướng lan tràn ra, cuối cùng tiêu tán vô ảnh vô tung.

"Quả nhiên là đuổi không sai phương hướng! Nơi đây là không giả song tựa hồ có khí tức của lũ nhân diện thứu biến dị, chúng nó còn có Kim Ô huyết mạch, còn là thủ hạ của Huyết Tý, không dễ tiếp xúc song cũng tốt, ít nhất đám người ngoại lai kia từ nay về sau không dễ dàng mà thoát thân được."

Nữ tử thu hồi pháp quyết, trên mặt lộ ra một tia vui mừng lầm bầm sau đó ngân quang chợt loé lên nhập vào giữa đám sương.

Hơn một ngày sau, ở chỗ Hàn Lập diệt sát vài tên ma cầm, ngân quang chợt tắt, nữ tử lại hiện hình mà ra. Nàng nhẹ nhàng ngửi một phen thì trên mặt lộ ra một tia kinh nghi, tiếp theo một tay bấm quyết như lúc trước. Kết quả một lát sau, sắc mặt nữ tử âm trầm bất định. Nàng cân nhắc một hồi lâu thì bỗng nhiên giương tay phát ra một tiếng huýt gió dài, giống như hổ gầm mà lại gần như tiếng rồng ngâm!

Tiếng huýt gió phát ra một hồi lâu mà bốn phía đang im ắng, một chút động tĩnh đều khong có. Nữ tử thở ra một hơi, tiếng huýt gió dừng lại, cặp mi thanh tú nhíu lại. Một lúc sau, ánh mắt nàng chớp động, lắc lắc đầu rồi độn quang bay ra khỏi nơi đây. Xem phương hướng bay đi thì không khác phương hướng của đám người Hàn Lập đã đi chút nào.

Sâu trong Ma Kim Sơn Mạch, ở trong một cái sơn cốc bí ẩn, trong không trung và trên mặt đất đầy bóng ma thú, nơi đây đang tụ tập mấy ngàn ma thú các loại. Con to thì phảng phất như quả núi nhỏ, nhỏ thì chỉ có nắm tay mà ở giữa lũ ma thú có một toà nham thạch cự đại cao tầm mười trượng. Ở trên tảng đá lớn lúc này đang có một con ma vật cao mấy trượng, đúng là Cự Thử lúc trước.

Vóc dáng nó so với trước kia đã rút nhỏ lại vô số lần nhưng lại khiến cho bộ mặt càng thêm dữ tợn. Cự Thử ở trên cự thạch vẫn không nhúc nhích, tựa hồ đang chờ cái gì. Hơn ngàn ma thú bốn phía, đại đa số trong mắt đều biểu lộ vẻ không kiên nhẫn nhưng lại vẫn đồng dạng duy trì sự yên tĩnh. Một lúc lâu sau, đột nhiên đám ma thú chợt tách ra, một con dơi lớn dài vài thước, bên ngoài thân đầy kim văm từ trên không trng lao xuống, cuối cùng hai cánh thu lại hạ xuống trước mặt Cự Thử.

"Đại nhân, thời gian đã tới rồi, những người nên tới đều đã đến đông đủ."

*"Nếu như vậy thì hãy hành động đi. Bây giờ ta nhắc lại mục tiêu lần nữa là giết sạch tất cả những người từ bên ngoài tiến vào sơn mạch rồi đoạt lấy một cái thanh bàn pháp khí trong tay bọn chúng, sau đó dùng cái pháp khí này để tìm ra "*Chi tiên*" kia cho ta, cuối*

cùng là dâng lên cho Thiết Ma đại nhân. Vô luận là ai có thể tìm được Chi tiên đều có phần thưởng lớn."

Cự Thử nói cũng ngắn gọn, trừ bỏ lặp lại một lần nữa về mục tiêu ra thì một câu vô nghĩa cũng không nói.

Hơn một ngàn đầu ma thú ở đây đều đã mở ra línhtrí, sau khi nghe xong thì lập tức giải tán, có kẻ từ trên cao bay đi, có kẻ uốn thân chui xuống đất nhưng tất cả đều hướng ngoại vi sơn mạch chạy đi. Cự Thử chính mình cũng đồng dạng nhảy một cái gia nhập vào đại quân ma thú nhưng con thú này không chú ý tới, ở trên không trung phía trên sơn cốc mấy ngàn trượng có một đám mây nhìn như bình thường, trong đó có một bóng đen ẩn trong đó.

Bóng đen này chớp động đôi mắt màu huyết hồng lạnh lùng chăm chú nhìn hết thảy phía dưới. Sau khi tất cả ma thú đều rời đi thì kẻ này mới tử giữa đám mây bay ra. Đây đúng là một con vẹt lớn, cả người đầy màu huyết hồng. Con vẹt này ở trên không truy xoay quanh một lúc thì *"phanh"* một tiếng mà tự bạo ra rồi hoá thành một đoàn huyết vụ tán loạn. Bên trong đó ẩn hiện huyết sắc hành văn chợt loé lên mà động dạng trong lúc đó, ở sâu trong sơn mạch, tại một thạch phòng có cấm chế, một đại hán nguyên bản đang ngồi trên giường nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên trong miệng di một tiếng nhẹ rồi mở hai mắt. Sắc mặt đại hán này tái nhợt, mũi cao nhưng ánh mắt âm trầm.

*"Tên Thiết Sí ma này định làm trò quỷ gì. Trước mắt Thuỷ tổ đại nhân sắp thức tỉnh lại kêu nhiều người đi giết lũ người ngoại lai kia làm chi, mà "*Chi tiên*" kia là vật gì mà khiến hắn phải hưng sư động chúng như vậy, cơ hồ đưa tất cả cao giai ma thú thủ hạ của hắn ra ngoài."*

Đại hán thì thào nói nhỏ hai tiếng, sắc mặt có chút âm trầm bất định nhưng một lát sau, hắn bỗng nhiên vỗ nhẹ hai tay. Hai tiếng *"ba ba"* vang lên thì cửa đá nhất thời mở ra, từ bên ngoài có một nữ tử thướt tha đi vào.

Nàng này mặc một thân cung trang màu huyết hồng nhưng trên mặt có một tầng huyết vụ che chắn nên không thể nhìn ra hình dáng rõ ràng.

"Tham kiến phụ thân đại nhân!"

Nữ tử vừa đi đến trước mặt đại hán thì lập tức bái lễ nói.

"Huyết Anh, ngươi đứng lên đi. Ta tính toán đã nhiều ngày, hai người Thiết Sí cùng Đa Nhãn có đuổi tới địa cung hay không."

Đại hán một tay đưa ra ngăn lại mà nói.

"Hồi bẩm phụ thân đại nhân, hai người hắn còn chưa xuất hiện tại địa cung."

Thanh âm nữ tử có chút trầm thấp nhưng thanh âm coi như êm tai.

"Còn chưa tới nơi này thì xem ra thực sự có chút vấn đề."

Ánh mắt đại hán chợt loé lên biểu lộ có chút suy nghĩ.

"Phụ thân đại nhân thu được tin tức gì ư?"

Cung trang nữ tử thanh âm có chút tò mò hỏi.

"Ân, hiện tại thủ hạ của Thiết Sí ma, tất cả đều đã ly khai sào huyệt."

Đại hán chậm rãi nói.

"Cái gì, tất cả đều ly khai! Chẳng lẽ là..."

Nữ tử cả kinh nói.

"Không phải chuyện tình như nghĩ đâu, chúng nó đều tất cả hướng về phía ngoài, chuẩn bị đem lũ người Linh giới tiến vào sơn mạch này tất cả một lưới bắt hết."

Đại hán lắc lắc đầu nói.

"Diệt sát người linh giới. Đây là có ý tứ gì?"

Cung trang nữ tử giật mình nói.

"Đây cũng là lý do ta gọi ngươi tới. Việc này tựa hồ cùng một vật tên là "Chi tiên" có liên quan gì đó. Thuỷ tổ đại nhân sắp tỉnh, ta không thể rời đi được nên ngươi đi đem việc này điều tra rõ mười mươi, hễ có tin tức gì thì lập tức hồi báo cho ta."

Trong mắt đại hán hàn quang chợt loé rồi phân phó nói.

"Dạ, phụ thân đại nhân."

Trong lòng cung trang nữ tử rùng mình nhưng ngoài miệng đáp ứng nói sau đó cung kính rời khỏi phòng, cánh cửa đá tự động đóng lại nhưng đại hán nhẹ nhàng thở ra một hơi rồi lại nhắm mắt dưỡng thần.

Ngoại vi Ma Kim Sơn Mạch, trên một rừng cây màu xám trắng, hai gã Hoá Thần Kỳ đang sử dụng ba cây phi đao màu đỏ hồng cùng hai gã giống như ma thú gấu chó liều mạng chiến đấu. Hai con ma thú này chẳng những cao mấy trượng mà bốn bàn tay to lớn vung lên, từ đầu ngón tay vô số trảo mang phá không từ hư không hiện ra lên cùng phi đao đan vào nhau rồi liên tiếp bộc phát ra tiếng động lớn, thế công sắc bén dị thường. Gã dị tộc Hoá Thần Kỳ này chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình mà thôi nhưng phía chân trời xa hốt nhiên có một trận thanh quái dị *"dát dát"* truyền đến, tiếp theo có một đám mây đen lớn bay tới.

Đây đúng là một đám hàng trăm con hắc sắc độc giác quái điểu, trong đó có một con dài hơn một trượng, hai mắt xanh biếc toả ra hàn quang âm trầm. Gã dị tộc Hoá Thần Kỳ này vừa thấy cảnh này thì nhất thời sợ tới hồn vía lên mây nhưng lại bị hai đầu cự hùng quấn lấy nên sao có thể rời đi được, chỉ có thể đầu đầy mồ hôi điên cuồng thúc giục ba khẩu phi nhận hoá thành ba đạo kinh hồng đem thân thể bao bọc nghiêm mật nhưng con ma điểu cầm đầu chợt kêu lên một tiếng quái dị thì hơn một trăm con ma cầm chợt rống lên rồi đánh tới, phi nhân mới chém giết được hơn mười con thì đã bị chúng mổ nát. Ngay cả lũ cự hùng đang giao thủ cũng không may mắn thoát khỏi, đồng dạng táng thân trong bụng quần ma điểu nhưng cuối cùng một con ma điểu trong đó đột nhiên hé miệng phun ra một cái pháp khí dạng pháp bàn.

Con ma điểu cầm đầu thấy vậy thì trong mắt hiện lên vẻ vui mừng hé miệng phun ra một luồng sáng mờ đem pháp bàn hút vào trong bụng. Tiếp theo nó dẫn đám quần ma cầm hướng theo một phương hướng khác bay đi.

Ở một ngọn núi khác, phía trên không trung, năm con ma thú trông giống như con báo nhằm phía dưới lao xuống. Ở trên đỉnh núi, một quầng sáng màu vàng đang phiêu phù trôi nổi thì bị một luồng ma khí màu xám trắng kích lên rồi giằng co không ngớt. Mà ở phía dưới quầng sáng hai gã dị tộc đều tự tay cầm một kiện phiên kỳ liều mạng dùng tự thân pháp lực duy trì quầng sáng lung lay sắp đổ, rõ ràng nguy cơ trước mắt. Ở một chỗ rộng lớn khác, lão già họ Ngạn cùng bạch diện thanh niên hoá thành lưỡng đạo độn quang đang liều mạng phi độn chạy đi mà ở phía sau bọn họ có một đoàn quái vân màu xanh biếc như một cơn lốc hùng hổ truy theo.

Mắt thấy kẻ phía sau ngày càng đuổi gần, lão già họ Ngạn trong lòng âm thầm kêu khổ cắn răng một cái rồi bỗng nhiên bàn tay vừa lật lấy ra một tấm bùa màu vàng có chút cũ nát đồng thời trong miệng lầm bầm dưới đem lá bùa tế ra.

"Oanh" một tiếng, một đoàn kim quang chói mắt bỗng nhiên giống như nắng chói hiện lên. Kim quang quay tròn vừa chuyển động, nơi nào kim quang đi qua tất cả ma khí đều tán loạn biến mất, thanh thế cực kỳ kinh người.

Lục vân thấy vậy thì độn tốc cũng không khỏi chậm lại nhưng một lát sau, kim quang liền biến mất hầu như không còn mà lão già cùng bạch diện thanh nên nguyên bản ở phía trước thì lúc này bóng dáng hoàn toàn biến mất.

Tình hình đồng dạng trong vòng mấy ngày đều xảy ra ở khắp nơi trong Ma Kim Sơn Mạch. Hơn phân nửa dị tộc nhân tiến vào đều ngã xuống trong miệng ma thú, chỉ ít ỏi bảy tám người bảo vệ được tánh mạng. Những người này có thể thoát ra khỏi lũ ma thú thì tự nhiên đều không phải là kẻ tầm thường, một khi phát hiện ra chuyện dị thường, lũ ma thú vốn ở sâu trong sơn mạch đột nhiên kéo ra ngoại vi thì cũng lập tức chuyển từ công khai sang âm thầm hoạt động, trở nên thập phần cẩn thận.

Sau khi lũ ma thú chiếm được một phần truy tung pháp bàn thì giăng lưới ở khắp mọi nơi ở ngoại vi sơn mạch để điều tra nhưng quỷ dị chính là, vô luận là dị tộc nhân lưu lại hay ma thú thì đều không truy ra được tung tích của Chi tiên mà lúc này đám người Hàn Lập trải qua vài ngày bôn ba thì rốt cục cũng đã yên bình tiếp cận mục tiêu.

------oOo------

Chương 1620: Khách tới ngoài ý muốn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập đứng trên đỉnh một toà núi nhỏ, đưa mắt nhìn về phía một dãy núi xa xa, hai mắt híp lại.

"Nơi này chính là địa phương ngươi nói sao? Thoạt nhìn không có chút gì thu hút cả."

Đem ánh mắt vừa thu lại, hắn quay sang Tiêm Tiêm bên cạnh hỏi.

"Thì chính vì như thế nên hắn mới chọn nơi này. Việt huynh, lộ trình tiếp theo chúng ta không cần ngươi dẫn đường nữa. Ngươi trước hết ở gần đây nghỉ ngơi một chút. Ta cùng Hàn tiền bối muốn qua đó xem. Ít thì nửa ngày, nhiều thì ba bốn ngày chúng ta sẽ trở lại. Nếu như quá thời hạn không trở lại, đạo hữu cũng đường để ý tới chúng ta mà tự rời khỏi nơi này là được."

Tiêm Tiêm quay sang Việt Tông nhoẻn miệng cười nói.

"Nếu Tiêm tiên tử đã nói như thế thì Việt mỗ đành lười biếng vậy."

Việt Tông đáp ứng một tiếng rồi sau đó liền ôm quyền hướng về phía một toà núi nhỏ gần đó bay đi. Chỉ thấy loé lên một cái người đã chui vào phía trong ngọn núi.

"Tiền bối, chúng ta đi thôi."

Tiêm Tiêm hít sâu một hơi thần sắc trở nên ngưng trọng nói. Hàn Lập gật gật đầu, không nói gì mà độn quang cùng Tiêm Tiêm bay về dãy núi phía trước.

Vừa tiến vào trong sơn mạch, Ma Yên Điểu vốn dĩ luôn chờ đợi trên đầu vai của Tinh Tộc nữ tử lập tức giương hai cánh phóng thẳng lên trời, trên không trung bay quanh vào vòng rồi hướng về một phương hướng bay đi. Hai người yên lặng bay theo phía sau.

Bên trong sơn mạch có rất nhiều ngọn núi lớn nhỏ trùng trùng điệp điệp, liên miên không dứt. Hai người bay theo con chim nọ được mấy ngàn dặm thì trước mặt xuất hiện một toà núi nhìn rất là bình thường. Ma Yên Điểu hai cánh vừa thu lại trong miệng phát ra tiếng kêu to. Tiêm Tiêm hai mắt sáng ngời, mừng rỡ nói:

"Đã tìm được cửa vào rồi!"

Sau đó nàng thúc dục độn quang, sau khi chớp động mấy cái đã xuất hiện ở ngọn núi gần đó, sau khi bay quanh ngọn núi này vài vòng thì cuối cùng dừng lại tại một chỗ ở trên ngọn núi, thân hình hiện ra và tập trung tư tưởng suy nghĩ đánh giá cái gì đó. Hàn Lập cùng lúc đến bên cạnh nàng đưa ánh mắt nhìn ra.

Chỉ thấy trước mắt là một vách đá bình thường cao hơn trăm trượng, màu xám trắng bóng loáng, ngoại trừ một ít khí đen lơ lửng ở bên ngoài thì không thấy có chỗ gì khác đặc biệt. Tuy nhiên, trong mắt Hàn Lập lam mang có chút loé lên, thần sắc thoáng thay đổi một chút giống như là đã nhìn ra được cái gì đó.

Lúc này, Tiêm Tiêm kêu khẽ một tiếng, Ma Yên Điểu vốn dĩ đang bay xung quanh trên không trung nghe thấy thì giống như mũi tên vừa bung ra khỏi vỏ phi vút về phía vách đá. *"Phốc phốc"* một tiếng, vách đá nhìn có vẻ vô cùng chắc chắn nhưng khi Ma Yên Điểu tiếp xúc thì trong nháy mắt lại nhộn nhạo vẽ lên một đợt gợn sóng. Mặt ngoài có chút mơ hồ rồi hoá thành một tầng khí đen đậm đặc. Cả vách đá hoá ra là một cửa vào một cái động rất to. Ma Yên Điểu tựa hồ không bị khói đen làm ảnh hưởng, thoáng một cái đã bay vào trong đó.

"Tiền bối chúng ta trước hết xem xét động tĩnh ở bên trong đã rồi nói sau."

Tiêm Tiêm cẩn thận nói, rồi ở trên không trung khoanh chân ngồi xuống, hai tay bấm quyết, hai mắt nhắm lại.

Tâm thần của nàng đã bám vào trên người Ma Yên Điểu để thao túng dò xét tình hình ở bên trong. Ở bên cạnh, ánh mắt Hàn Lập chớp động như là tự đánh giá cái gì. Sau trọn vẹn thời gian chừng một bữa cơm, sau một tiếng kêu to, Ma Yên Điểu từ trong khói đen xông ra, sau khi xoay quanh một cái thì đậu vào đầu vai của Tiêm Tiêm. Nàng lúc này cũng mở hai mắt ra.

"Khá tốt, con thánh giai ma thú kia vẫn đang ngủ say chưa tỉnh ở bên trong. Đây đúng là thời cơ ra tay tốt nhất. Ta giờ để Ma Yên Điểu dẫn đường cho tiền bối trực tiếp tới chỗ thánh giai ma thú. Tuy nhiên, ma khí bên trong hung mãnh dị thương, cho dù Hàn tiền bối có ma công cũng không thể kiên trì được lâu. Tốt nhất là tiền bối đừng đánh thức con thú này mà trực tiếp dùng thủ đoạn sét đánh đem nó một chiêu diệt sát là tốt nhất."

Tiêm Tiêm nghiêm mặt nói sau đó ngón tay chỉ lên không trung một cái, Ma Yên Điểu ngay lập tức hiểu rõ mệnh lệnh một lần nưuã bay vào trong khói đen.

"Tiêm tiên tử yên tâm, Hàn mỗ biết rõ phải làm như thế nào. Tiên tử không có ma công hộ thể nên ở chỗ này chờ ta đi."

Hàn Lập nhìn chằm chằm vào nữ tử trước mắt trong chốc lát sau đó mới bất động thanh sắc gật đầu.

Hàn Lập lập tức hai tay bấm quyết, trên người đột nhiên kim quang chói mắt rồi hiện lên một tầng bảo hộ mỏng. Thân hình vừa động hắn đã hoá thành một đạo cầu vòng màu vàng kim bay thẳng vào trong khói đen. Vừa thấy Hàn Lập bay vào bên trong khói đen thì nữ tử tắt hẳn bộ dáng tươi cười đồng thời trên mặt lộ ra vẻ do dự.

"Thời gian không sai biệt lắm. Chúng ta cũng nên hành động thôi."

Đột nhiên một đoàn thanh quang từ trên người cô gái bay ra, một cái nháy mắt đã hoá thành hư ảnh Kỳ Lân bé bằng nắm tay, nó vừa từ người nữ tử xông ra đã nói luôn.

"Chờ một chút đi, không cần biết hắn có thể diệt sát đầu thánh giai ma thú kia hay không nhưng chúng ta chỉ cần chúng giao đấu

với nhau thì đó chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta tiến vào Chân linh chi huyệt."

Tiêm Tiêm lắc đầu nói ra.

"Như thế nào vậy? Ngươi đối với hắn có vẻ kiêng kị không nhỏ a."

Hư ảnh Kỳ Lân cười hắc hắc nói.

"Trên đường đi, chúng ta đã chứng kiến thần thông của hắn cực kỳ lợi hại, ngươi ở trong cơ thể ta hẳn không phải là không phát hiện ra. Ngay cả ma thú thượng tộc cửu giai cũng không thể hoàn thủ nửa khắc. Nếu quả thật nếu cùng người này tranh đấu thì phần thắng dù chỉ là một phần ta cũng không nắm chắc. Mà con thánh giai ma thú ở trong kia nếu ta đoán không sai thì tuy nó đang ngủ say nhưng nhất định trước đó đã làm ra chút ít đề phòng. Nếu muốn đơn giản tiếp cận thì xem ra không có khả năng. Chúng ta cũng chỉ có thể thừa dịp bọn hắn đang lúc tranh đấu thì mới có thể thần không biết, quỷ không hay mở ra Chân linh chi huyệt."

Tiêm Tiêm tỉnh táo nói.

"Ngươi nói cũng có chút đạo lý. Vậy thì chờ thêm một lát vậy."

Hư ảnh Kỳ Lân nghiêng cổ nghĩ nghĩ, rồi nhẹ gật đầu nói.

Cùng thời gian đó, tại dãy núi ở bên ngoài, Việt Tông đang ở trong một động quật mới mở trong một ngọn núi mà bế quan ngồi đó. Bỗng nhiên hắn cảm ứng được cái gì, mặt biến sắc lật bàn tay lên. Cái hộp chứa quái trùng trong nháy mắt đã xuất hiện ở trong tay. Quái trùng nhìn vẻ ngoài rất giống con tằm này ngay khi cái nắp được mở ra đã lắc đầu liên tục như điên. Việt Tông hít vào một hơi, cơ hồ không chút nghĩ ngợi nhảy lên hoá thành một đạo cầu vồng lao tới động quật.

Nhưng thân hình hắn vừa xuất hiện bên ngoài thì sắc mặt đã thoáng một tý đã trở nên cực kỳ khó coi. Ở trước mặt hắn, thình lình xuất hiện một gã nam tử thân mặc ngân giáp, sắc mặt đờ đẫn đang lơ lửng ở đó. Đúng là tên dị tộc nhân họ Khuê trước kia ở trong lầu các cùng bọn họ có chút xung đột.

"Hoá ra là tiền bối, ta tưởng rằng có ma thú xuất hiện nơi đây, tiền bối tìm vãn bối có chuyện gì không."

Trong lòng Việt Tông trầm xuống nhưng vẫn miễn cưỡng cười nói.

Nam tử họ Khuê lạnh lùng nhìn Việt Tôgn sau nửa ngày không nói gì cuối cùng hỏi một câu:

"Những người khác đâu?"

"Những người khác nào, nơi đây chỉ có mình vãn bối thôi."

Việt Tông trấn định trả lời.

"Thật sao, nói như vậy, ngươi có thể lên đường được rồi."

Nam tử họ Khuê nghe nói như thế thì huyết quang trên mặt loé lên hiện ra một cỗ sát khí nói.

Việt Tông biến sắc, đột nhiên giơ cái hộp trong tay hắn nhằm hướng đối diện mà ném đi, đồng thời linh quang trong tay áo loé lên, mấy chục tấm phù toản màu sắc khác nhau như mãnh liệt bắn ra. Hắn lại há miệng phun ra một miếng ngọc bài màu trắng.

Quái trùng sau khi ra khỏi hộp thì lập tức bành trướng thể tích lên gần một trượng, phảng phất giống như quái xà nhoáng một cái quăng mình về hướng nam tử họ Khuê đồng thời mấy chục cái phù toản lập tức hoá thành một đoàn sương mù màu trắng rộng gần một mẫu đem cả thân hình nam tử họ Khuê bao trùm vào trong đó.

Dưới bàn chân Việt Tông bạch quang chợt loé lên rồi hiện ra một đôi bánh xe, ánh sáng loé lên một cái rồi bỗng nhiên thân hình biến mất, thoáng một cái đã xuất hiện bên ngoài đám sương mù đó cách hơn mười trượng. Sau đó độn quang hoá thành một đạo cầu vồng màu trắng muốn bay đi. Nam tử họ Khuê thấy vậy thì chỉ cười lạnh một tiếng, chỉ thấy hắn bỗng nhiên vỗ lên đỉnh đầu mình một cái, thân hình thoáng có chút mơ hồ rồi huyễn hoá ra ba cái phân thân giống nhau.

Một phân thân chợt giơ hay cánh tay lên rồi bỗng nhiên hoá thành một đôi quỷ thủ màu máu, mười đầu ngón tay nhọn hoắt, khí đen bao quanh rồi bổ nhào tới cự trùng ở gần đó, hai tay dùng lực, mười ngón tay giống như lưỡi đao sắc bén đem quái trùng xẻ ra mấy đoạn. Một phân thân khác đột nhiên hét lớn một tiếng rồi dùng sức phun ra một vòng sáng bảo hộ màu máu, thoáng cái đã ngăn quang đoàn đang bay đến rồi huyết quang chợt chớp động một cái đem những quang cầu này nuốt tất cả vào trong bụng, thậm chí sương trắng gần đó cũng bị hút vào.

Còn một phân thân cuối cùng, chỉ thấy hai mắt quang mang loé lên rồi đột nhiên thân hình nhoáng một cái đã hoá thành một đầu Giao long màu bạc bay đi. Chỉ trong chớp mắt, Ngân giao đã thuấn di xuất hiện bên cạnh Việt Tông, cái đuôi Giao long quật xuống, hai cự trảo hùng hổ giáng xuống. Việt Tông sắc mặt tái nhợt nhưng đương nhiên là không chịu khoanh tay chịu trói chờ chết, trên người hắn chợt vang lên một tiếng oanh minh rồi trong cơ thể bắn ra hai chiếc bạch cốt phi kiếm. Mặt ngoài phi kiếm có điện quang chớp động, thoạt nhìn là biết có chút bất phàm, hai kiếm giao nhau chém xuống đón đỡ hai cự trảo của Giao long. Chỉ nghe hai tiếng *"răng rắc"* rồi hai chiếc cốt kiếm tuy đã khiến cho cự trảo dừng lại một chúng như vẫn vô pháp ngăn cản trả hạ, cự lực đè xuống một chút nữa đã ngay lập tức khiến nó bị gãy thành hai đoạn.

Nhân cơ hội này, Việt Tông há mồm phun ra một đoàn máu huyết vào hai cái bánh xe ở dưới chân, ý định thi triển một loại độn thuật chạy trốn lợi hại nào đó nhưng hai mắt Ngân giao hàn quang loé lên, nó há miệng phun ra một hạt châu màu hồng, viên châu trong âm thanh ròn rã đánh tới. Hạt châu quay tít một vòng rồi thả ra một mảng lớn huyết quang đỏ thẫm, loé lên một cái đã đem Việt Tông bao phủ ở bên trong. Việt Tông hét thảm một tiếng rồi hoá thành một đoàn máu huyết bị Ngân giao nuốt vào bụng.

Sau đó Ngân giao quay trở lại, hai phân thân khác cũng bay tới. Chỉ thấy ảo ảnh chớp động một cái rồi ba cái phân thân lập tức hợp lại làm một, một lần nữa biến thành tên nam tử họ Khuê kia.

Chỉ là lúc này sắc mặt của hắn rất âm trầm, ánh mắt chớp động như đang tự định giá cái gì đó.

"Mấy người kia cũng xuất hiện ở nơi đây, chẳng lẽ cũng là nhằm vào những thứ đó mà tới nhưng chỗ có vật kia không có mấy người biết đến, trừ phi là giống như mình bình thường là. hừ! Mặc kệ là người đó có lai lịch gì, vật kia chỉ có bản tôn mới có tư cách tìm được, ai cản trước ta liền thôn phệ hắn."

Nam tử họ Khuê thấp giọng nói hai câu, trong mắt đầy hung quang chớp động không ngừng nhưng một khắc sau hắn quay đầu lại, nghiêm nghị quay sang một bên nào đó quát:

"Là ai ở đó, cút ra đây ngay cho ta."

Nhưng bên cạnh vẫn im ắng, cũng không có một bóng người nào xuất hiện. Nam tử trên mặt loé lên vẻ dữ tợn, tay đột nhiên nhấc một cái, một thanh ngân sắc phi đao bắn ra. Chỉ thấy tia sáng trắng loé lên rồi đao ảnh lập tức bao trùm khoảng không ở một nơi gần đó.

------oOo------

Chương 1621: Các trình tâm cơ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhưng sau khi đao ảnh chém xuống thì chỗ hư không kia vẫn trống rỗng, một chút khác thường cũng đều không có. Nam tử họ Khuê trên mặt lộ ra một tia bất ngờ, ánh mắt nghi hoặc chớp động hai cái thì sau khi suy nghĩ một lát thì cuối cùng trong mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, một tay hướng về phía xa xa hư không chộp một cái. Khẩu phi đao kia liền lập tức hoá thành một đạo ngân mang kích bắn quay về, sau khi chợt loé lên thì tiến nhập vào trong tay áo không thấy bóng dáng.

Tiếp theo nam tử khong nói một lời, huyết quang tụ lại cùng nhau rồi hoá thành một đạo huyết hồng phá không mà đi. Trong nháy mắt nơi đây trở nên yên tĩnh, ngoại trừ thanh âm gió thổi thì không còn tiếng vang gì nữa, ước chừng thời gian bữa cơm sau trên trời cao mới có một đạo ngân quang nhất thiểm rồi một cái bóng người xinh xắn hiện ra. Người này hai tay đầy đặn, khuôn mặt kiều mị, đúng là ma thú hình người tên *"Cửu Dạ"* kia.

Nàng đưa mắt nhìn chầm chầm về hướng nam tử họ Khuê vừa biến mất, mi nhíu chặt, một lúc lâu mới thì thảo lẩm bẩm:

"Tên này là ai, tuy rằng không phải là kẻ chém chết thiếu chủ nhưng thần thông cũng thật sự không nhỏ. Nếu trước đó ta không sử dụng bí thuật, đem khí tức đổi dời tới chỗ khác thì chỉ sợ không thể giấu diếm được người này. Không được, tên đó từ bên ngoài mà đến mà lại khó giải quyết như thế, không phải một mình ta có thể xử lý được, nhất định phải cầu thêm viện binh mới được."

Nói xong, nàng đưa tay hướng cái đuôi chộp một trảo, đưa trảo chà xát nhung mao trong miệng lầm bần vào câu, sau đó lại vểnh lên, nhất thời nhung mao có tiếng *"Phốc xuy"* rồi theo tay bung ra và hoá thành vô số đạo ngân mang hết sức nhỏ hướng bầu trời phá không bắn đi. Chỉ thấy ngân quang chớp động vài cái thì liền biến mất ở cuối chân trời mà nàng này sau khi nhìn thấy cảnh này thì thần sắc mới buông lỏng, đồng thời nhìn theo hướng Hàn Lập cùng nam tử họ Khuê biến mất, sau khi chần chờ một chút thì khẽ thở dài một hơi. Nàng một tay bắt quyết, thân hình ở trong ngân quang mơ hồ rồi cuối cùng biến thành trống không.

Hàn Lập đi theo Ma Yên Điểu kia, từ từ ở trong hắc vụ nồng đậm đi tới. Con chim này thỉnh thoảng có chút lo lắng phát ra vài tiếng kêu thấp, tựa hồ muốn thúc giục hắn nhưng Hàn Lập lại coi như không nhìn thấy, bộ dáng vẫn cực kỳ thong thả. Thấy hắn như vậy, Ma Yên Điểu kia cũng không có cách nào, đành phải phi hành chậm lại phối hợp với hắn đi về phía trước dẫn đường.

Tuy rằng bốn phía ma khí đặm đặc tới cực điểm, đưa tay không thấy được năm ngón tay làm cho người ta có một loại cảm giác như đặt mình trong Hoàng Tuyền nhưng trên thân Hàn Lập kim quang chớp động không ngừng đồng thời trong mắt hắn lam mang cũng nhẹ chớp, đem tất cả tình hình phụ cận rành mạch thu vào trong mắt. Giờ phút này hắn đã đi vào trong một cái thông đạo có bốn bề thật lớn. Thông đạo rộng hơn mười trượng, hơn nữa bốn vách tường thông đạo có một loại đá chưa bao giờ thấy qua xây thành. Ma ma khí đậm đặc bên trong thông đạo cũng là từ loại đá kinh ngạc này không ngừng toát ra. Điều này làm cho Hàn Lập cảm thấy vài phần tò mò.

Nếu không phải trong lòng có điều kiêng kị sợ trên thạch bích này có thể bố trí cấm chế gì đó thì hắn thậm chí có thể tiến vào trong thông đạo, moi lấy mấy khối đá màu đen để hảo hảo cẩn thận nghiên cứu một phen. Thông đạo này cũng không phải là một cái duy nhất mà là ngang dọc biến đổi, giống như mê cung trải rộng cả trong lòng núi, hơn nữa càng đi lên phía trước càng có vẻ như tiến sâu xuống dưới lòng đất. Thời gian cứ như vậy qua đi!

Lúc trước thời gian Ma Yên Điểu đi vào đi ra một chuyến bất quá chỉ là công phu một bữa cơm mà lúc này Hàn Lập nhẹ nhàng đi theo hồi lâu vẫn chưa đi đến cuối. Điều này làm cho ánh mắt nhìn về hướng ma điểu này dần dần có chút hàn lệ. Ma Yên Điểu dường như cũng đã nhận ra ánh mắt bất hảo phía sau, sau khi đi qua mấy chục lộ khẩu đan chéo thì Hàn Lập cân nhắc liệu có nên dừng lại hay không thì bỗng nhiên Ma Yên Điểu ở phía trước xoay quanh một cái rồi dừng lại. Hàn Lập trong lòng vừa động, ngưng thần nhìn về phía trước.

Chỉ thấy ở phía trước ma khí giống như loáng đi rất nhiều, mơ hồ có một cái bạch quang thật lớn ở lối ra. Thần sắc Hàn Lập trì hoãn, sau khi hít sâu một hơi thì bỗng nhiên đưa tay hướng về Ma Yên Điểu vẫy tay một cái. Ma điểu này bởi vì có kèm theo thần niệm của Tiêm Tiêm nên tự nhiên thông linh dị thường, thấy tình hình này thì chớp chớp hai mắt lộ ra vẻ nghi ngờ nhưng sau khi hơi do dự thì vẫn thành thật bay về phía Hàn Lập.

Nhưng sau khi nó đến đỉnh đầu Hàn Lập, mới bay xoay một vòng thì đột nhiên áo bào Hàn Lập hướng lên không trung run lên. Một mảnh sáng màu xám mở như tia chớp bắn ra, chỉ chợt loé lên đã đem con chim không chút phòng bị quấn vào trong đó. Ma Yên Điểu tự nhiên kinh hãi, thậm chí nhất há mồm muốn phát ra thanh âm gì nhưng quầng sáng mờ vây quanh vừa quay tròn một cái đã khiến cho không có âm thanh gì có thể xuyên thấu qua. Lúc này Hàn Lập mới cực kỳ khách khí hướng lên không trung hư điểm ra một cái. Chỉ thấy nơi đầu ngón tay thanh mang chợt loé, một cái ký hiệu màu xanh chợt loé lên rồi lướt qua đỉnh đầu đánh lên người Ma Yên Điểu không thể nhúc nhích.

Trên người ma điểu thanh mang lưu chuyển một trận rồi trong nháy mắt sắc sáng mờ biến mất. Sau khi làm xong việc này thì Hàn Lập mới vỗ nhẹ bàn tay, miệng khẽ lộ một tia mỉm cười. Bất quá ngay sau đó, mục quang hắn chuyển sang lối ra thông đạo phía trước, thần sắc ngưng trọng thêm vài phần. Song mục hắn nhíu lại rồi đột nhiên má mồm, nhất thời một đoàn ngân diễm bay ra, sau khi chớp động một cái thì liền biến thành một con hoả điểu màu bạc. Hoả điểu này vây quanh Hàn Lập bay cao thấp xoay quanh vài vòng thì liền phốc xuy một tiếng chiu vào vách tường không thấy bóng dáng.

Sau đó hắn lại phất hai tay áo, bảy mươi hai khẩu phi kiếm cũng vô thanh vô tức tản ra. Trong miệng Hàn Lập không ngừng thúc dục pháp quyết, đám phi kiếm này quay tròn vừa chuyển động liền hoá thành thanh liên đầy trời, che kín cả thông đạo nhưng sau đó lại lập tức loé lên như bọt nước tán loạn tiêu thất đi.

Làm xong việc này, Hàn Lập xoa cằm trầm ngâm một chút, bàn tay lần nữa vừa lật lại, lấy ra hai cái phù triện màu bạc hướng trên mặt đất ném ra, trên đường đi hào quang chợt loé lên rồi liền hoá thành hai đạo đạm kim sắc hạ xuống đất. Đúng là hai cái Giáp Nguyên Phù.

Bởi vì đối phó với Hợp Thể Kỳ ma thú, hơn nữa còn không phải là loại Hợp Thể sơ kỳ tồn tại cho nên ngay cả con thú này thân chịu trọng thương, Hàn Lập tự nhiên cũng không dám khinh thường mảy may. Vì thế cái này là hắn đặc ý trước đó chuyên môn luyện chế ra ngân khoa phù triện. Tuy rằng tài liệu luyện chế ra phù triện đó cực kỳ quý hiếm nhưng là trong siêu cấp đại thành như Vân thành thì chỉ cần có linh thạch là tự nhiên là có thể kiếm được. Sau khi làm tốt hết thảy, trong mắt Hàn Lập hàn quang chợt thiểm, một tay vừa động đem một tấm tử sắc phù triện dán lên người mình.

Nhất thời hào quang đại phóng, một đoàn tử vụ tràn ngập ra, thân hình Hàn Lập ở trong đám phù văn màu bạc chớp động rồi bỗng nhiên biến thành vô hình. Vì cẩn thận hắn còn vận dụng cả Thái Nhất Hoá Thanh Phù. Theo sau thân hình Hàn Lập vừa động, thân hình từ từ bước đi. Hắn một bộ thật muốn đi chém giết thánh giai ma thú kia. Bên ngoài sơn mạch, tại lối vào thông đạo, lúc Hàn Lập ra tay cấm chế Ma Yên Điểu kia thì đồng thời Tiêm Tiêm cũng hô nhỏ một tiếng, trên mặt bỗng nhiên lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

"Xảy ra chuyện gì?"

Hư ảnh Kỳ lân kia cả kinh vội ngẩn đầu ngưng trọng hỏi.

"Ma Yên Điểu bị người nọ chế trụ."

Tinh Tộc nữ tử nhẹ thở ra một hơi thì thần sắc bất định trả lời.

"Cái gì, sao lại xuất hiện loại chuyện này. Chẳng lẽ người này đã phát hiện ra cái gì."

Trong mắt Kỳ lân tinh quang chợt loé lên hỏi.

"Phát hiện thì rất không có khả năng. Có thể là người này làm việc luôn cẩn thận, không muốn lúc mình đối phó với thánh giai ma thú kia còn bị ta giám thị."

Tiêm Tiêm chần chờ một chút rồi không quá khẳng định nói.

"Nhưng nói như vậy, chúng ta có thể có chút phiền phức. Căn bản không biết tình huống hắn cùng ma thú này tranh đấu thì không thể nắm giữ thời cơ xác thực."

Hư ảnh Kỳ lân vung cái đuôi ánh mắt âm trầm nói.

"Ta đương nhiên biết việc này nhưng hiện tại cũng chỉ có thể bất chấp việc này, mặc kệ hắn hiện tại có cùng ma thú động thủ hay không, chúng ta cũng nên nhanh chóng hành động đi. Cho dù hắn có thần thông quảng đại nhưng muốn diệt sát được con thánh giai ma thú kia thì tuyệt đối cũng phải nhất thời nửa khắc mới có thể giải quyết được. Chừng đó thời gian cũng đủ cho chúng ta mở ra Chân linh chi huyệt rồi."

Tinh Tộc nữ tử cắn răng một cái nói.

"Cũng chỉ có thể như thế, chúng ta đi thôi!"

Hư ảnh Kỳ lân cũng quyết đoán gật đầu. Tiêm Tiêm đưa tay lấy ra một cái tam giác lệnh bài. Lệnh bài này đen nhánh, một mặt có điêu khắc một đồ án Hắc Kỳ Lân, một mặt khác lại có mấy ký hiệu màu bạc.

"Đáng tiếc, cái Ma Lân Lệnh này do ta tiêu phí rất nhiều công phu cùng bảo vật mới luyện chế thành, trong đó còn thất bại không ít lần đâu."

Nghe vậy Tiêm Tiêm một tay vừa sờ mặt ngoài lệnh bài trên mặt hiện lên một tia tiếc nuối.

"Thứ này dù cho là trân quý thì sao có thể sánh với đồ vật trong Chân linh chi lục được. Cũng chỉ có thể sử dụng thứ này che dấu thì ngươi mới không bị má khí trong động bài xích, có thể dễ dàng

lẻn vào sâu bên trong. Hơn nữa hiện tại còn có Hàn tiểu tử kia thay ngươi ngăn trở đầu Lộc thánh giai kia, ngay cả khi con thú này có phát hiện ra cái gì không ổn thì cũng vô pháp ngăn cản ngươi mở ra Linh lục."

Kỳ lân nói không cần suy nghĩ.

"Ngay cả như thế, vật ấy chỉ dùng để che dấu khí tức thì cũng quá là đại tài tiểu dụng. Hơn nũa còn là vật tiêu hao phẩm duy nhất."

Tiêm Tiêm cười khổ nói một tiếng. Kỳ lân nghe vậy thì mở hai mắt muốn nói gì đó thi Tinh Tộc nữ tử bỗng nhiên nghiêm sắc mặt lại rồi cầm lệnh bài trong tay ném lên không trung.

Trong phút chốc, cái lệnh bài màu đen ở trên không trung quay tròn vừa chuyển động rồi đột nhiên cuồng phong gào thét, từ trong hư không có một cỗ hắc phong kéo ra. Cơn lốc này kỳ quái dị thường, từ trong đột nhiên có một tiếng rít phóng lên cao và từ trung tâm cơn lốc truyền ra làm cho mọi người ngầm cảnh giác. Mơ hồ như có một đầu cự thú ẩn nấp trong đó, Tiêm Tiêm sắc mặt trầm xuống, một tay không ngừng bắt quyết, một tay kia vừa nhấc rồi lại há mồm phun ra một cây tiểu kiếm màu xanh, tiểu kiếm khẽ run lên rồi hoá thành một đạo thanh quang vây lấy cổ tay sau đó chợt loé lên bay trở về trong miệng. Nhất thời đại lượng máu huyết từ miệng vết thương ở cổ tay phun ra.

"Đi."

Trong miệng Tinh Tộc nữ tử quát khẽ một tiếng. Tinh huyết chảy ra trong nháy mắt ngưng tụ thành đoàn, hoá thành một viên đại huyết cầu to cỡ nắm tay nhắm thẳng đến cơn lốc màu đen bắn đi.

Nói cũng kỳ lạ. Huyết cầu này sau khi tiến vào trong cơn lốc thì chẳng những bên trong tiếng hô lập tức dừng lại mà hắc phong nhìn như đang muốn tàn sát bừa bãi mọi nơi thì cũng lập tức dần dần thu nhỏ lại. Cuối cùng hắc phong chợt loé lên mà tiêu thất, bên trong hiện ra một vật thể tối đen như mực, cơ thể dài hơn một trượng, chính là Mặc Kỳ lân.

------oOo------

Chương 1622: Đánh lén

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kỳ lân toàn thân ô quang chớp động, bên ngoài thân hơi lộ vẻ mơ hồ nhưng cũng chỉ là một cái hư ảnh mà thôi. Bất quá đối mặt với hư ảnh này, Tiêm Tiêm vẫn ngưng trọng dị thường, giơ tay nhằm hư không điểm một cái, vô số ký hiệu màu đen quỷ dị bay ra rồi tiến vào trong hư ảnh Mặc kỳ lân không thấy bóng dáng. Nhất thời Mặc kỳ lân nguyên bổn nhìn như hung thần ác sát, trong nháy mắt hung quang dịu đi cuối cùng thân hình hạ xuống hoá thành một đoàn hắc quang bay đến.

"Phốc phốc" một tiếng, Tiêm Tiêm cùng thanh sắc Kỳ lân tất cả đều bị hắc quang bao phủ trong đó, che kín.

"Hắc hắc, may mắn năm đó ta còn nhớ rõ đầu chỗ chỗ an táng Kỳ lân này nên mới có thể dùng tàn thi khí của nó mà luyện hoá ra bảo vật này. Bởi vì ngươi cùng ta có quan hệ công sinh, cùng có Kỳ lân khí tức nếu không lấy tu vi của ngươi bây giờ không những không khu động được bảo vật này mà ngược lại còn bị phản phệ."

Thanh sắc Kỳ lân cười hai tiếng nói.

"Chính là vì quý trọng như thế nên ta mới không nỡ sử dụng bảo vật này bây giờ, nếu không lấy uy năng của nó thì ít nhất tại thời khắc mấu chốt có thể cứu ta một mạng."

Tinh Tộc nữ tử cười khổ một tiếng nói. Bất quá nói thế nhưng nữ tử này cũng không chần chờ gì nữa, thân hình vừa động, trong đám hắc quang chớp động mà nhập vào trong ma khí.

Hai người cũng không biết, ngay khi họ tiến vào trong ma khí không lâu, đột nhiên từ sườn núi phụ cận có một vật to bằng quyền đầu màu xám trắng bay lên. Vật này mặc dù không lớn, mặt ngoài chợt như hoá lỏng, mặt ngoài tấc tấc nứt ra rồi hoá thành một con Kim Giáp Trùng. Nó chợt loé lên rồi liền vô thanh vô tức bay vào trong thông đạo ma khí đồng thời lúc đó Hàn Lập cũng lặng lẽ xuất hiện tại một gian đại sảnh, hai mắt nhìn vào trong đó đánh giá.

Đại sảnh này hình tròn, rộng lớn vô cùng, đường kính chừng hơn năm trượng. Tại trung tâm đại sảnh, ngoại trừ một cái kim sắc pháp trận rộng hai mươi mấy trượng thì bốn phía còn có mười hai cây cột đá đen nhánh cao mấy trượng đứng đó. Phía trên có điêu khắc một số yêu ma mặt mũi hung tợn dị thường. Từ đồ án này phun ra một luồng ma khí đen nhánh nhằm hướng trung tâm pháp trận thổi đi. Mà trung tâm pháp trận này có một cái giường lớn đỏ như máu, phía trên có một Cự viên màu đen dài mấy trượng đang nằm.

Con vượn này răng nanh lòi ra, tứ chi dài, đầu trọc ba cái sừng hoàng quang loè loè. Trong ngực nó có một vết thương màu tím, miệng vết thương rộng bằng cỡ đầu lâu người thường, thậm chí có thể nhìn rõ ràng từng cái xương sườn cùng một trái tim màu đen đang nhảy lên không ngừng.

Cái quỷ dị chính là, hai mắt Cự viên nhắm nghiền, bên ngoài thân ô quang chớp động đem ma khí bốn phía hút vào trong cơ thể mà cái giường màu đỏ như máu phía dưới thì có một tầng huyết vụ quay cuồng cũng không ngừng hướng về phía Cự viên cuốn đến.

Hàn Lập đứng ở cửa, lạnh lùng nhìn chăm chú vào đại sảnh nhưng cũng không có ý tứ muốn động thủ chút nào. Giờ phút này, thân hình hắn hoàn toàn bị hư hoá, coi như là người gần trong gang tấc cũng khó có thể phát hiện ra hắn. Bất quá đối mặt với một gã Hợp Thể Kỳ trung giai Hàn Lập vẫn không dám dễ dàng vọng động cho nên hắn đến bây giờ vẫn bảo trì khoảng cách, yên lặng quan sát kẻ trước mắt. Tuy nhiên sau khi Kim Giáp Trùng từ sườn núi bay ra tại bên ngoài động phủ thì thần sắc Hàn Lập có chút động, trong mắt hàn quan chợt loé liền khôi phục như thường.

Lúc đầu trước khi tiến vào nơi đây, vì ngừa vạn nhất hắn đã thần không biết, quỷ không hay để lại một con Phệ Kim Trùng ở bên ngoài. Đương nhiên con trùng này bị một tia thần niệm của hắn phụ thân, mà cũng chính là sau khi cắn nuốt thạch độn mà sinh ra biến dị. Lại nói tiếp, Phệ Kim Trùng này từ sau khi biến dị thì thân thể càng thêm cứng rắn, trọng lượng cũng nặng hơn, nhất là sau mấy trăm năm sử dụng nguyên cứu, Hàn Lập đã phát hiện ra nhiều loại thiên phú dị bẩm mới của nó. Một trong số đó chính là khả năng liễm khí hoá thạch.

Loại thiên phú biến dị này do Hàn Lập tại một lần tu luyện kỹ xảo thao túng thần niệm mà vô ý phát hiện ra. Loại Phệ Kim Trùng này sau khi chui vào trong thổ thạch thì lại có thể phun ra một cỗ thổ linh lực quỷ dị, có thể xảo diệu mà cùng thổ thạch phụ cận hoá thành một thể. Theo đó, trừ phi chính là hữu tâm nhận biết rõ về bí mật của Kim trùng này hoặc là chuyên môn tu luyện linh mục có thể trực tiếp khám phá ra thì người khác cho dù thần niệm cường đại đến mấy thì cũng chỉ cần nó ẩn núp trong thổ thạch không ra thì cũng không cách nào phát hiện ra điều dị thường.

Cũng bởi vì vậy nên Hàn Lập mới có thể dễ dàng độc thân xâm nhập vào dãy núi lớn như thế. Mặc dù bởi vì ma khí cách trở nên hắn không có cách nào thông qua Phệ Kim Trùng mà biết được chuẩn xác hành động của Tinh Tộc nữ tử nhưng thông qua thần niệm hắn mơ hồ cảm ứng được đối phương bây giờ cũng không có thành thật lưu ở bên ngoài, mà là có một ít hành động nho nhỏ. Đối với việc này, Hàn Lập cũng không cảm thấy quá mức kinh ngạc.

Nữ tử này ngay từ đầu đã đưa ra điều kiện dùng tài liệu của thánh giai ma thú để chữa trị Thiên Ngoại Ma Giáp thì hắn đã đoán được đối phương có thể ẩn tàng chút gì rồi. Nữ tử này rõ ràng không phải là Tinh Tộc nữ tử bình thường, tài liệu thánh giai ma thú cực kỳ hi hữu nhưng nếu chỉ vì một khối ma hạch thì hắn không đáng để đối phương phải hậu tạ như thế. Thậm chí là không tiếc đem bảo vật như Thiên Ngoại Ma Giáp tương tặng.

Nhất là sau khi tiến vào Ma Kim Sơn Mạch, bọn họ mấy lần gặp tao ngộ cực kỳ nguy hiểm mà nữ tử này vẫn không lộ ra vẻ buông tha chút nào. Vì vậy trong lòng Hàn Lập lại càng tám chín phần khẳng định rồi nhưng đối với chuyện này, hắn cũng không có gì tức giận.

Đối với Hàn Lập mà nói, chỉ cần nữ tử này không làm tổn hại đến lợi ích của hắn thì đồng thời thật sự có thể dựa theo quy ước định trước đó về dùng thánh giai ma hạch để chữa trị Thiên Ngoại Ma Giáp thì cho dù nàng có một chút tiểu động tác thì hắn cũng sẽ mắt nhắm mắt mở mà cho qua. Nữ tử này ngay cả có chút thần thông nhưng tu vi thấp như thế thì Hàn Lập tự hỏi có thể tuỳ thời nắm giữ được toàn cục.

Hàn Lập đứng ở cửa đại sảnh quan sát chừng một chén trà nhỏ công phu, rốt cục xác định gian đại sảnh này ngoại trừ cái pháp trận cùng mười hai cây cột thì không có bất cứ cấm chế gì khác mà Cự viên trước mắt cũng quả thật thân chịu trọng thương, hơn nữa đang ngủ say. Cứ như vậy mà nói, trước khi chuyện của Tinh Tộc nữ tử có mưu đồ gì được xác minh thì hắn cũng không ngại trước tiên đem đầu thánh giai ma thú này diệt sát thu lấy tinh hạch. Chỉ cần không phải cùng đối phương đối cứng mà nói, nếu đánh lén thì hắn tự hỏi có thể nhất kích diệt sát ma thú này. Hàn Lập trong lòng tự định giá như thế, trong mắt hàn quang chợt loé rốt cục quyết định động thủ.

Hắn hít một hơi sâu, hai tay áo bào run lên. Từ một tay thanh quang chợt loé, mười mấy viên châu màu xanh hiện lên trong tay còn tay kia đột nhiên lấy ra một tệp phù lạp rồi đồng thời hướng trước người ném đi, hai cái này đồng thời hiện lên ở trước người Hàn Lập. Tiếp theo trên người Hàn Lập kim quang chớp động rồi có hai con Kim sắc giáp trùng bay ra.

Sau khi làm xong hết thảy việc này, Hàn Lập mới đan thủ kết quyết, thân hình một chút từ trong hư hoá lặng yên trở lại như cũ. Trong quá trình này, mắt hắn nhìn không chớp chút nào vào hắc sắc Cự viên trong đại sảnh. Con vượn này vẫn nằm yên trên giường huyết sắc, căn bản không có chút phản ứng dị thường gì. Hàn Lập thần sắc hơi ngưng trọng, ngón tay nhắm điệp phù trước người điểm một cái.

Nhất thời đám phù lạp này đồng thời hướng bốn phía đại sảnh lặng yên trôi đi, sau đó ngân mang chợt loé lên mà lặng yên biến mất. Mười mấy viên châu cũng chậm rãi bay về phía cây cột màu đen nhưng khi bay đến đỉnh cây cột đó, đám thanh sắc viên châu này đều dừng lại, cứ như vậy mà trôi nổi tại đây không hề dị động.

Hai con Phệ Kim Trùng dưới sự điều động của thần niệm như quỷ mị ẩn núp cách pháp trận không quá mười mấy trượng. Sau khi làm xong hết thảy, Hàn Lập nhìn hắc sắc Cự viên một cái, thấy vẫn không có động tĩnh gì thì do dự một chút rồi đột nhiên một tay nhắm một góc đại sảnh hư không điểm ra. Linh quang chợt loé, một con hoả điểu màu bạc quỷ dị hiện lên, hai cánh vỗ một cái rồi biến mất không thấy.

Sau một khắc, trên đỉnh đầu pháp trận, hoả điểu màu bạc không một tiếng động hiện ra, trôi nổi giữa không trung không nhúc nhích. Hàn Lập sắc mặt ngưng trọng dị thường nhưng trong lòng quyết đoán dùng thần niệm thúc dục. Hoả điểu màu bạc trên bầu trời nghiêm miệng phun ra một cây kim ngân tế ti.

Đúng là Linh Tuyền Tà Quang!

Kim ngân tế ti độn tốc cực kỳ kinh người, cơ hồ vừa ra khỏi miệng thì đã xuất hiện ngay trên pháp trận. Pháp trận này quả nhiên không phải tự nhiên được bố trí ở đây. Trong đại sảnh chợt vang lên tiếng vù vù rồi đột nhiên một tầng huyết quang từ hư không hiện lên đem Cự viên phía dưới che chắn nghiêm mật nhưng kim ngân tế ti vừa tiếp xúc với màn hào quang này thì coi như không thấy mà trực tiếp xuyên thủng mà qua, sau khi chợt loé lên thì quỷ dị xuất hiện trên đầu Cự viên.

Chỉ thấy Linh Tuyền Tà Quang sẽ trực tiếp xuyên thủng đầu lâu mà qua. Mắt thấy loại tình hình một kích đắc thủ này, từ xa xa Hàn Lập cũng ngừng hô hấp một chút nhưng *"Đương"* một tiếng.

Thân hình Cự viên nguyên bổn nhìn như không có vật gì che chắn đột nhiên được bao trùm bởi một tầng tử sắc chiến giáp nghiêm mật mà kim ngân tế ti sau khi kích lên mặt giáp che đầu Cự viên thì run lên mà bắn ngược lại, đồng thời phát ra thanh âm kim loại va chạm quỷ dị!

Xa xa Hàn Lập thấy vậy thì sắc mặt đại biến, lúc này không chút do dự đồng thời cũng không hề che dấu cái gì nữa, trên người kim quang chợt loé, đỉnh đầu nhất thời hiện ra một cái kim sắc pháp tướng ba đầu sáu tay. Trong lòng hắn yên lặng nói lẩm bẩm.

Ba đầu hai tay, hai mắt vừa mở lộ ra thần quang lành lạnh, sáu cánh đồng thời hướng lên không trung vung ra rồi hợp lại. Trong bàn tay to ánh vàng rực rỡ chợt loé lên rồi có thêm ba thanh cự kiếm.

Ba thanh đại kiếm này mặc dù tạo hình cổ phác, mặt ngoài đều có ký hiệu chớp động lưu chuyển nhưng hình thức và màu sắc lại bất đồng. Một cái mỏng như từ giấy, kim quang loè loè, một cái thân hẹp dài, thanh quang chói mắt. Cái cuối cùng dày đen nhánh như mực.

"Trảm."

Hàn Lập cơ hồ dùng thanh âm trầm thấp không thể nghe thấy lành lạnh nói đồng thời hay tay kết quyết, hướng xa xa điểm một cái. Ba tiếng *"Phốc phốc phốc"* truyền đến!

Ba đạo kiếm quang màu sắc bất đồng trảm ra rồi trong nháy mắt hợp nhất, hoá thành một đạo tam sắc lưu quang nhằm phía hắc sắc Cự viên trảm đến. Mà cơ trong lúc đó, mấy chục viên châu phía trên cây cột màu đen đồng thời rơi xuống, thanh quang chợt loé rồi phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Tiếng nổ như tiếng sấm!

Trong khoảnh khắc, chẳng những mười hai cây cột đen bị lôi điện đánh sụp vỡ mà cả toà pháp trận cũng bị điện hồ bao phủ trong đó. Màn màn hào quang và điện quang vừa tiếp xúc thì hình thành thế tửu quang cùng thanh hồ giằng co lẫn nhau. Mà màn hào quang màu tím cơ hồ lập tức phát ra tiếng gào vỡ chói tai cùng vô số thanh sắc điện hồ nhằm phía dưới hung hăng bổ tới, đồng thời hai con Phệ Kim Trùng đã đợi từ lâu cũng cùng tam đạo kiếm quang đồng thời kích tới, chợt loé lên thừa dịp mà vào.

------oOo------

Chương 1623: Tam Nguyên Trảm và Tàn nhận

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngoài Phệ Kim Trùng ra, tam sắc kiếm quang chính là một loại thần thông mà Hàn Lập ngộ ra từ Phạm Thánh Chân Ma Công, thần thông này đem chân nguyên bất đồng dung hợp làm một thể, nó có thể đồng thời thúc dục Phạm Thánh Chân Ma Công, Thanh Nguyên Kiếm Quyết cùng Kim Cương Quyết, ba loại công pháp, sau đó đó mượn Chân Ma Pháp Tướng một kích phóng ra.

Phạm Thánh Chân Ma Công cùng Thanh Nguyên Kiếm Quyết cũng không nói nhưng Kim Cương Quyết kia nguyên bản là công pháp luyện thể nên việc có thể đem chân nguyên phóng thích thông qua nó có thể xem như cực kỳ quý hiếm. Loại thần thông này được Hàn Lập gọi là *"Tam Nguyên Trảm"* bởi vì ba loại chân nguyên bất đồng có tác dụng tương hỗ bù trừ nên có uy lực hơn xa bất kỳ loại phóng thích công kích chân nguyên đơn lẻ nào, có thể nói là hơn một số lần mà một trảm vừa rồi cũng đã rút ra khỏi cơ thể Hàn Lập một nửa chân nguyên.

Cho nên tam sắc kiếm quang này tuy nhìn bình thường nhưng nhất trảm này cơ hồ có thể khai sơn phách hải. Hơn nữa lúc này lại có vài loại công kích đồng thời giáp công, chỉ cần áo giáp của Cự viên kia kém cứng rắn một chút là Hàn Lập có bảy thành nắm chắc có thể một kiếm chém chết.

Lúc này, mắt thấy điện hồ màu xanh đi trước một bước đánh lên tử sắc chiến giáp bên ngoài thân Cự viên thì trong pháp trận lại có dị biến nổi lên!

Cái giường lớn chợt nổi lên ký hiệu sáng ngời rồi lại thả ra huyết mang chói mắt đem mặt trên của tử giáp che chắn lại. Hồ quang hung hãn đánh lên huyết quang này.

Cũng không biết cái giường này là bảo vật gì mà đối mặt với công kích kinh người như thế chỉ cần thả ra huyết quang là lại có thể chống đỡ được. Bất quá ngay sau đó, tam sắc kiếm quang cùng hai con Phệ Kim Trùng trước sau đụng vào huyết mang.

"Ầm ầm" một tiếng, cả tòa đại sảnh run rẩy kịch liệt trong nháy mắt bị đủ mọi hào quang bao phủ, một đoàn màu sắc rực rỡ kiêu dương từ trung tâm pháp trận dâng lên, hết sức lóa mắt. Hàn Lập đứng ở xa xa trong mắt lam quang chớp động nhưng hai tay không đình chỉ chút nào.

Một bàn tay đột nhiên hướng hư không trên trời cao, tay kia bấm quyết thúc giục Phạm Thán Pháp Tướng trên đỉnh đầu. Sau một tiếng kêu, không chờ âm thanh bạo liệt phía dưới đại sảnh gián đoạn, Phệ Linh hỏa điều hai cánh thu lại rồi lao xuống, một đầu chui vào trong quang đoàn. Nhất thời trong vầng sáng chói mắt lại có thêm một đóa ngân diễm, sau khi chợt lóe lên thì liền tiêu thất.

Trên đỉnh đầu Hàn Lập, Pháp tường được thúc dục thì cự kiếm trong sáu tay đồng thời tán loạn biến mất, sau đó một đoàn kim sắc quang cầu từ trong lòng bàn tay kích ra. Trong tiếng gầm rú, một cơn lốc màu kim sắc phóng lên cao, một chút đã đem cả đại sảnh quấn vào trong đó.

Một cỗ áp phong thật lớn từ trung tâm tỏa ra bốn phía, cho dù là Hàn Lập đứng xa đại môn thì vẫn bị cỗ áp lực khổng lồ này bức lui về phía sau hai bước. Đột nhiên thần sắc hắn vừa động, Pháp tướng trên đỉnh đầu đột nhiên dừng công kích lại cùng lúc đó, hai tay áo Hàn Lập run lên, một tầng quan hà màu xám cùng một mảnh ngũ sắc quang diễm hiện ra bên người đem thân thể hắn bảo hộ nghiêm mật đồng thời một cái Thủy tinh tiểu thuẫn trong cổ tay áo phi ra, nhẹ nhàng chắn trước người.

Hàn Lập lẳng lặng đứng nguyên tại chỗ, nhìn ra hướng xa xa không nói gì. Mặc dù có Linh mục thần thông nhưng trong tình huống hào quang bạo liệt chói mắt như thế thì hắn cũng không thể thực sự thấy rõ ràng được cái gì nhưng trong lòng mơ hồ có cảm giác không đúng.

Mặt kệ con Cự viên thánh giai này bị trọng thương như thế nào nhưng đến bây giờ vẫn không kêu rên lên một tiếng nào, ngay cả nằm trong trung tâm bạo liệt mà cũng không có phản ứng gì thì điều này thật sự là có chút khác thường.

Một gã Hợp Thể Kỳ có thực sự bị hắn một kiếm chém chết thì cũng tuyệt đối không thể yên tĩnh như vậy. Hàn Lập trong lòng cân nhắc sau đó thần niệm tản ra hướng phụ cận đảo một vòng nhưng vào lúc này, một trận cười quỷ dị *"dát dát"* từ trong đại sảnh truyền ra.

Hàn Lập trong lòng lầm bầm, thần niệm trong nháy mắt thu lại hướng về cơn lốc kim sắc nhìn lại.

"Oanh" một tiếng như tiếng sét đánh truyền đến. Cơn lốc màu kim sắc mặc dù quây kín bao vây lấy quang cầu bên trong nhưng vẫn có vài giọt tử ngân hết sức nhỏ chợt lóe lên rồi từ bên trong lọt ra. Tiếp theo có vài tiếng vang ầm ầm rồi cả hai cái đều biến mất và trung tâm pháp trận lại hiện ra.

Hàn Lập ngưng thần nhìn lại, khóe mặt không khỏi kinh hoảng giật giật vài cái. Cả tòa tử sắc pháp trận đã bị hủy, thương tích đầy mình. Chẳng những bên cạnh pháp trận gồ ghề mà còn có vô số hố sâu và một bộ phận bốc hơi mất.

Ở giữa pháp trận cũng có thêm một cái khe đen tuyền rộng hơn một trượng đem cả tòa đại sảnh chia thành hai phần nhưng làm cho Hàn Lập giật mình chính là cái giường màu máu kia nằm trên lộ tuyến của cái khe kia nhưng lại hoàn hảo không tổn hao gì mà trên giường có một đạo nhân ảnh rõ ràng đã ngồi dậy!

Đúng là Ma viên mặc tử sắc chiến giáp!

Ma thú này ngoại trừ ba cái sừng màu vàng trên đỉnh đầu thì trên người mỗi một nơi đều được chiến giáp bao trùm che kín, một tia cũng không hở ra ngoài. Thậm chí vị trí hai mắt cũng được hai khối thủy tinh màu trắng gắn vào đó, làm cho người ngoài không thể nhìn thấy biểu tình của nó mảy may.

Từ xa nhìn lại, con thú này giống như một con kim chúc khôi lỗi thật lớn.

Tử sắc chiến giáp cũng không phải là hoàn hảo không bị tổn hao gì. Nhiều chỗ bị vỡ vụn ra, cũng có nhiều chỗ bị hòa tan cháy đen, bất quá hai cái giáp phiến che hai bàn tay có màu đen chớp động lại đang gắt gao tóm lấy một con trùng màu vàng chói mắt. Đúng là Phệ Kim Trùng.

Hai con cự trùng này cũng không chút khách khí, một ngụm phân biệt cắn lấy ngón giữa, đồng dạng không có ý nhả ra nhưng không biết chiến giáp này rốt cục dùng tài liệu gì luyện chế mà thành nên chẳng những có sức chống đỡ công kích kinh người vừa rồi mà ngay cả Phệ Kim Trùng cũng vô pháp phá được trong thời gian ngắn.

Hiển nhiên đầu ma viên này đối với Phệ Kim Trùng rất là kiêng kị nên nó tình nguyện hy sinh cái ngón tay chứ cũng không muốn thả nhị trùng ra. Nếu không để Phệ Kim Trùng tìm được chỗ yếu nhược của tử sắc chiến giáp thì nó cũng cảm thấy đau đầu nhưng hết thảy đều chưa phải là cái tối hấp dẫn chúng nhân.

Trong mắt hắn, trong khoảnh khắc nhìn thấy một vật lòe lòe sáng trông nổi trước người đối phương. Đó là một cái tàn nhận dài chừng nửa thước tử quang lòe lòe nhưng nửa trên của nó không thấy đâu mà toàn thân có chút nửa trong suốt, bên trong mơ hồ có cái gì du động không thôi.

"Đó là..."

Hàn Lập hai mắt nhíu lại đem vật bên trong Tử sắc tàn nhận xem rõ ràng. Cái này dĩ nhiên là một cái gì đó giống như giao mà không phải là giao, giống như phượng mà không phải là phương.

Sỡ dĩ nói như thế vì thứ này có chút nhìn giống như Vũ giao của Giác Xi Tộc nhưng nhìn kỹ một chút thì lại hoàn toàn bất đồng. Tuy rằng đồng dạng có cái cánh thật lớn, thân hình cực giống giao long nhưng trên đôi cánh lại không có một sợi lông chim nào, mặt ngoài bị lớp vảy màu tím bao trùm hơn nửa cánh, trên lưng không phải một đôi mà là hai đôi cánh, hơn nữa là một lớn một nhỏ.

Cang đáng chú ý là trên mũi nó còn có một cái sừng lớn màu kim sắc làm cho hình dáng thoạt nhìn có chút buồn cười, bất quá trên mặt Hàn Lập lại không có chút ý cười nào mà ánh mắt co rụt lại.

Vật này không biết tên là gì mà mỗi lần nó cử động là lại khiến cho tàn nhận cũng cử động theo một chút, đồng thời phát ra linh áp thật lớn làm cho Hàn Lập cũng phải hít vào một hơi sâu.

Thứ này bị tàn phá như vậy mà vẫn còn có thể phát ra linh áp kinh người như thế, nếu mà còn hoàn hảo thì sự lợi hại chẳng phải là cực kỳ kinh người sao. Xem ra thánh giai ma thú này tuy thân chịu trọng thương nhưng bảo vật trên người thật sự không giống như bình thường, muốn bắt được đối phương cũng không thoải mái như dự đoán.

Hàn Lập trong lòng cân nhắc.

Tiếp theo, từ trong tử sắc chiến giáp truyền ra tiếng cưới quái dị đồng thời trên giáp hắc khí chợt lóe lên, thân hình Cự viên từ trên cái giường đứng lên, lắc lư tiêu sái đi xuống dưới. Khóe miệng Hàn Lập run rẩy một chút rồi đột nhiên đưa tay hướng về phía xa xa hư không một trảo.

"Phốc xuy" một tiếng, vô số ngân sắc hỏa diễm to cỡ hạt đậu quỷ dị hiện lên phụ cận Ma viên, sau đso chợt lóe lên và như vũ bão hướng Cự viên kích tới. Cùng lúc đó, trên vách tường bốn phía đại sảnh linh quang chợt lóe, mấy trăm cái phù triện quỷ dị hiện lên nhưng lai lập tức biến mất.

Khoảng không phía trên đầu Cự viên một cái quang trận màu bạc trôi nổi trống rỗng hiện ra. Ở trong quang trận có một cái hư ảnh cung điện như ẩn như hiện, có vẻ không phải như chốn nhân gian. Cung điện tỏa ra ánh sáng chói mắt, vô số ký hiệu hiện ở trên mặt xoay quanh bay múa, âm thanh thiên nhiên cùng tiếng nhạc từ trong mơ hồ truyền ra nhưng nếu có ai lưu ý thì tiếng thiên nhạc này lại đột nhiên biến mất.

Đây chính là Cưu Cung Thiên Kiền phù!

Quang trận vừa quay tròn vừa chuyển rồi một cỗ ánh sáng màu bạc phun ra. Trong nháy mắt công phu, hai loại công kích đồng thời bắn tới Ma viên nhưng Ma viên này một chút ý trốn tránh lại đều không có, sau khi âm trầm cười quái dị thì mơ hồ một cánh tay vung lên.

"Phanh" một tiếng thật lớn thì một cỗ khí lãng màu đen từ trong thân thể nó bạo phát ra. Khi lãng này vừa mới tiếp cận với ngân diễm thì ngân diễm trong nháy mắt bị cuốn bay đi, bộ dáng như bị tiêu diệt mà cột sáng màu bạc trên đỉnh đầu lại bị làn sóng này xô đẩy cũng thoáng một cái bị chặn giữa không trung không thể hạ xuống được.

Hàn Lập thấy vậy thì sắc mặt trầm xuống, không nói gì nhưng trong lòng đột nhiên thôi dục pháp quyết. Tiếng thiên nhạc trong quang trận bỗng nhiên vang lớn, hư ảnh cung điện cuồng trướng mấy lần rồi theo quang trận rơi thẳng về phía Ma viên đè xuống. Hư ảnh cung điện này trông rất sống động, từ trên cao nhìn xuống khí thế thật kinh người.

Ma viên không khỏi ngẩng mặt ngửa đầu nhìn một cái, ngay sau đó, tàn nhận trước người tựa hồ nhúc nhích rồi một đạo tử ngân hoa dài nhỏ phá trường không bay vọt lên. Tử quang sau khi vọt lên hư ảnh cung điện cùng quang trận trên trời cao đang hạ xuống đều bị cắt làm hai nửa, chợt lóe lên rồi tán loạn tiêu thất.

Hàn Lập thấy cảnh này thì trên mặt tự nhiên đại biến nhưng còn chưa kịp thi triển thủ đoạn khác thì tàn nhận này đã dựng thẳng lên, tiếp theo quay mặt về hướng Hàn Lập hơi động rồi một đạo tử ngân khác hiện lên trước mặt Hàn Lập.

Mà cùng lúc đó, Ma viên nhìn như thong thả dị thường hai vai nhoáng lên một cái, thân hình đã mơ hồ tiêu thất. Ngay sau đó, tử quang chợt lóe, tử sắc sơn giáp đã nhiện ra bao vây lấy thân hình Hàn Lập, một cái nắm tay thật lớn trực tiếp nhắm đầu Hàn Lập đập xuống.

Rõ ràng trước người Hàn Lập có hai tầng bảo hộ nhưng nắm tay chưa kịp tới mà Hàn Lập đã cảm thấy bên tai *"ông"* một tiếng, vô số âm lãng vô hình quỷ dị xuyên thủng qua quầng sáng, trực tiếp xuất hiện ở bên tai.

"Răng rắc"

"Oanh"

Hai tiếng vang hoàn toàn khác nhau cơ hồ đồng thời vang lên trong đại sảnh. Tử ngân chợt lóe lên thì khí lãng nhằm chỗ Hàn Lập đứng phủ tới.

------oOo------

Chương 1624: Huyệt linh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong lúc Hàn Lập và Cự viên thánh giai đang đối kháng trực tiếp thì tại trong thông đạo nào đó, Tinh Tộc nữ tử Tiêm Tiêm cùng hư ảnh Kỳ lân kia dưới sự bảo vệ của quang mạc màu đen đang ngừng cước bộ.

Cách bọn họ hơn mười trượng là một thạch bích màu đen, đây đã là cuối thông đạo, bộ dáng không có đường đi nào khác.

"Nên là nơi này rồi!"

Hư ảnh Kỳ lân ánh mắt chợt lóe lên rồi bằng lòng nói.

"Kỳ ảnh, có lầm không. Trận kỳ mở ra linh huyệt vốn chỉ có một bộ duy nhất, hơn nữa ta cũng chỉ miễn cưỡng luyện chế ra được một bộ."

Tiêm Tiêm lại cẩn thận dị thường nói.

"Cẩn thận một chút cũng có thể. Ngươi chờ một chút."

Kỳ lân nghiêng đầu rồi đồng ý nói. Sau đó nó đột nhiên mở miệng phun ra một viên châu màu xanh. Viên châu này sau khi quay tròn thì bỗng nhiên hóa thành một cỗ thanh hà hướng thạch bích đối diện cuốn đi.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Thanh hà sau khi lóe lên tiến nhập vào thạch bích thì chỉ một lát công phu sau đột nhiên có tiếng rít trầm thấp từ sâu trong thạch bích truyền ra, tiếp theo mặt ngoài thạch bích có ô mang chớp động rồi thanh hà đã bị một luồng cự lực từ thạch bích hất ngược ra.

Linh quang chớp động, thanh hà tụ lại rồi trở lại thành một viên châu như cũ.

"Không có vấn đề gì! Nơi này đúng là không sai rồi."

Kỳ lân mở miệng nuốt hạt châu vào trong cơ thể, trong mắt chớp động hưng phấn nói.

"Hảo, ta sẽ bày pháp trận mở ra Linh huyệt!"

Tiêm Tiêm nghe Kỳ lân nói cam đoan như vậy thì mặt đồng dạng lộ vẻ vui mừng nói.

Tiếp theo, nàng đưa tay ra lấy một nắm trận kỳ màu xanh vốn đã chuẩn bị sẵn. Mấy cái trận kỳ này thoạt nhìn như bình thường nhưng nhìn kỹ lại thì thấy tả hữu trận kỳ, phía mặt ngoài có vô số tế ti màu vàng bạc vây quanh, phảng phất như có tầng tầng mạng nhện quây lấy.

Cổ tay Tiêm Tiêm run lên. Mấy mươi đạo thanh quang bắn ra nhưng tại trên đường đi thì dừng lại rồi bỗng nhiên hướng tới trung gian tụ lại. Trong nháy mắt công phu, một cái pháp trận màu xanh to cỡ vài trượng từ hư không hiện lên, sau khi chợt lóe lên thì tiến vào thạch bích đối diện nhưng thạch bích vẫn im lìm vô thanh vô tức, một chút dị thường cũng không có. Nhưng Tiêm Tiêm lại tựa hồ sớm đoán trước nên căn bản không thèm để ý, hai tay nhắm hư không đánh ra một trảo. Chỉ thấy một tay đột nhiên có thêm một cái chuông nhỏ màu xanh, trong tay kia thì hiện ra một cây ngọc như ý màu trắng.

Cái chuông nhỏ thì toàn thân trong suốt, bên trong ẩn hiện có một đoàn dịch thể màu lam chớp động, thoạt nhìn diễm lệ dị thường. Mà cây ngọc như ý thì hình dáng cổ xưa, mặt ngoài ảm đạm, thậm chí có chút tàn phá.

Tinh Tộc nữ tử có chút đau xót nhìn thoáng qua hai kiện bảo vật trong tay thì sau đó mới mạnh mẽ nhằm hướng trước người ném đi. Nhất thời một đoàn lam quang cùng một đoàn bạch quang đồng thời bay ra, sau khi xoay quanh trên không trung thì thay đổi phương hướng đụng vào nhau.

"Oanh" một tiếng, hai kiện bảo vật phảng phất như đồ sứ vỡ vụn ra đồng thời có vô số mảnh nhỏ bắn túa ra mọi nơi. Trong hư không lúc này lại xuất hiện hai loại dịch đoàn một lam một đỏ lẳng lặng phiêu phù ở nơi này.

Kỳ ảnh phụ cận nhìn thấy hai vật này thì trong mắt không khỏi toát ra một tia tham lam nhưng lập tức lại biến mất đồng thời trong miệng không khỏi thì thào nho nhỏ một tiếng:

"Bát túc nguyên thú và Bất tử điểu linh huyết này cơ hồ là toàn bộ gia sản̉h mấy trăm năm mới tích cóp được mà cũng mất mấy trăm năm mới dựng dục được hai kiện dị bảo này. Nếu để ngươi ăn vào mà nói thì đủ có thể khiến thân thể ngươi được tẩy tủy dịch kinh mà ngay cả ta là tinh hồn thì cũng có lợi ích."

"Tinh Tộc chúng ta và các tộc loại bình thường khác không giống nhau. Chân linh huyết đối với ta hiệu dụng không có lớn như ngươi tưởng tượng. Hơn nữa ngay cả Chân linh huyết có trân quý thì cũng vô pháp so với chỗ tốt trong Chân linh chi huyệt."

Tiêm Tiêm lại có vẻ tỉnh táo dị thường nói.

"Hắc hắc, lời này vốn không sai! Tinh Tộc các ngươi thể chất đích xác có chút kỳ lạ, mấy thứ trong Chân linh chi huyệt có thể có đại hữu dụng với ngươi. Dùng chúng để mở ra Chân linh chi huyệt cũng là do không có biện pháp nào khác. Dù sao ngươi cùng ta chỉ là quan hệ cộng sinh. Không có Chân linh huyết mà nói thì căn bản không thể để cho Chân linh huyệt kia hiện thân. Tồn tại ngoài Chân linh muốn đánh thức Chân linh chi huyệt vốn vẫn là chuyện ngàn vạn khó khăn."

Kỳ ảnh cười nhẹ một tiếng nói.

Tinh Tộc nữ tử cười không hề tiếp lời nói rồi mười ngón tay liên tiếp búng ra từng đạo pháp quyết, sau khi chợt lóe lên thì tiến nhập vào trong dịch đoàn. Mà hai đoàn chất lỏng này sau khi hấp thu pháp quyết này thì quay tròn vừa chuyển bỗng nhiên hướng tới nhau tiếp cận và dung hợp thành một thể, sau đó biến thành một viên cầu màu lam hồng.

Dưới sự thôi thúc của Tiêm Tiêm, viên cầu từ từ bay về phía thạch bích. Ở chỗ sâu trong thạch bích có tiếng rít trầm thấp truyền ra, theo đó mặt ngoài thạch bích thanh quang chợt lóe, cái pháp trận màu xanh lúc trước tiến nhập vào trong đó chợt lóe lên rồi hiện ra.

Từ pháp trận này có một ký hiệu vụt bay ra theo một cỗ thanh hà đem viên cầu màu lam hồng cuốn vào trong đó. Tiếp theo, cả pháp trận nhoáng lên lại tiến nhập vào trong thạch bích không thấy bóng dáng. Tinh Tộc nữ tử thấy vậy thì thần sắc ngưng trọng, trong miệng lẩm bẩm đồng thời hai tay không ngừng bắt quyết.

Thạch bích cũng không có giống như lần trước kia nặng như mới mẻ vô thanh vô tức rồi, mặt ngoài đột nheien ô quang lưu chuyển không ngừng, tùy theo sống lại bản bóp méo đứng lên.

Tiếp theo thạch bích đột nhiên tầng tầng nứt toác ra, một bộ mặt bỗng nhiên từ trong thạch bích hiện ra. Đung là một khuôn mặt to đến cả thước, ngoại trừ hai mắt, cái mũi cùng miệng rộng ra thì không có gì đặc thù, căn bản không nhìn ra tuổi tác lớn nhỏ mà cái mặt lớn này vừa hiện ra thì hai mắt lại nhắm nghiền không có động tĩnh gì.

"Mau, đúng là bây giờ!"

Kỳ ảnh vừa thấy mặt này thì vội vàng nói một tiếng.

Tiêm Tiêm khẩn trương quát một tiếng, hai tay bắt quyết thúc dục. Cái thanh sắc quang trận vừa biến mất kia lại hiện lên nhưng chỉ lóe một cái rồi lại biến mất. Trên không chỗ cũ chỉ để lại một đoàn dịch thể màu lam hồng vẫn không nhúc nhích.

Phảng phất như bị cử động của thanh sắc quang trận làm bừng tỉnh. Thần sắc khuôn mặt lớn vừa động, hai mắt đóng chặt từ từ để lộ ra hai con mắt như thể hai ngôi sao sáng trong bầu trời đêm. Nó nhìn Chân linh chi huyết màu lam đỏ trước mặt, đột nhiên má mồm ra nuốt lấy dịch đoàn sau đó cả khuôn mặt lớn có màu lam hồng chợt lóe lên mà lộ ra vẻ vừa lòng thoải mái.

Đứng cách đó không xa, Tiêm Tiêm sau khi nhìn lướt qua thì mở miệng, miệng nàng nhanh chóng bành trướng một chút trở nên cơ hồ bằng với khuôn mặt nọ. Sau khi quang mang chợt lóe, cái mặt lớn ngưng đọng lại trên mặt đất mà bất động thanh sắc hóa thành đá trắng, cái miệng mở rộng cũng theo đó mà huyễn hóa thành một cái thông đạo sâu, nghiên nghiên thông xuống dưới mặt đất.

"Thành công rồi! Huyệt linh đã ngủ say rồi, chúng ta nhanh đi vào."

Kỳ ảnh mừng rỡ kêu lên.

Tiêm Tiêm trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn không thể che đậy, lúc sau gật đầu, không nói gì tay áo bào run lên, nhất thời đem kỳ ảnh cuốn lấy tiếp theo thân hình vừa động rồi hóa thành một đạo kinh hồng vọt tớt. Độn quang nhoáng lên tại chỗ động khẩu thì liền biến mất.

Ngay lúc Tinh Tộc nữ tử cùng Kỳ ảnh mừng rỡ nhảy vào trong thông đạo thì cũng không có chú ý tới một góc thạch bích đột nhiên có một tia huyết quang lóe lên. Một lát sau, một đáo kim hoa từ phía sau ma khí bay ra, tại phụ cận xoay tròn một vòng thì một đầu nhìn vào trong thông đạo. Trong lúc nhất thời, tại ngọn núi lớn bên ngoài, một đạo huyết quang từ chân trời kích bắn đến, chỉ chợt lóe lên rồi một đạo nhân ảnh bỗng nhiên xuất hiện tại lối vào thông đạo.

Người này thân mặc chiến giáp màu bạc, thần sắc âm trầm dị thường, bất ngờ đúng là tên nam tử họ Khuê kia.

"Trước kia có lưu lại cấm chế cảnh bảo, nay đã bị xúc động rồi, hai người kia thật là sự xông vào Chân linh chi huyệt. Tốt lắm, đỡ cho bản tôn phí lực mở ra."

Nam tử họ Khuê mặt đầy sát khí nói nhỏ một tiếng theo sau quang mang đại phóng rồi trực tiếp hóa thành một đạo huyết hồng bắn vào.

Cũng không biết hắn tu luyện loại thần thông nào nhưng ma khí vừa tiếp xúc với hắn thì đều vòng sang hai bên lảng tránh, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng. Mà nam tử họ Khuê tiến vào trong ma khí không lâu thì trong hư không phụ cận ngân quang chợt lóe lên, một thân ảnh thon gầy từ trong hư không hiện ra. Đúng là Cửu Dạ. Nàng nhìn thông đạo đầy ma khí mãnh liệt, trên mặt lộ ra vẻ giật mình.

"Nơi này ma khí đậm đặc như thế, tựa hồ chỉ có vài vị đại nhân kia mới có loại thần thông này. Chẳng lẽ động phủ bí mật của Thiết ma hoặc là Huyết thủ?"

Nữ nhân này thất thanh kêu lên nhưng sắc mặt lại âm trầm bất định trong chốc lát rồi cuối cùng cũng dậm chân hóa thành một đạo ngân quang tiến vào trong đó. Thân là cao giai ma thú, trong ma khí tựa như hổ thêm cánh nên tự nhiên là không sợ hãi mảy may.

Hàn Lập đứng ở một góc đại sảnh, tại đầu vai và hai sườn mọc thêm một cái đầu lâu màu vàng đồng thời phía dưới thân bỗng nhiên mọc thêm bốn cánh tay màu vàng. Bốn cánh tay này đều tự cầm *"Trượng" "Xử" "Luân" "Thước"*, bốn kiện ánh vàng rực rỡ nhưng tại không trung khẽ run lên không ngừng đồng thời phát ra âm thanh gào thét phảng phất cực kỳ cố sức.

Mà mặt ngoài hay nắm tay có hắc khí quay cuồng kia thỉnh thoảng có trận trận khí lãng trực tiếp từ trên nắm tay xông xuống nhưng khi kích lên tầng quang mạc trong suốt trước người Hàn Lập thì lập tức từ hai bên sườn sượt qua, căn bản không thể đả thương mảy may.

Tại chỗ xa hơn trên không trung, hai con Phệ Kim Trùng đang vây quanh một đoàn tử điệp tàn nhận thay nhau truy đuổi không ngừng. Tàn nhận chỉ cần vừa động thì nhất thời có một đạo tử ngân bổ ra trực tiếp đem một con Phệ Kim Trùng chém bay xa xa hơn mười trượng. Nhưng một con Phệ Kim Trùng khác lập tức xô tới mà cắn cho tàn nhân này không thể không tạm thời thoái nhượng một chút. Nó ngay cả lợi hại nhưng tựa hồ không thể liên tiếp chém ra hai kích, hơn nữa tựa hồ có chút yếu nhược, căn bản không chịu được vài vết cắn của Phệ Kim Trùng.

Trong khi đó hai con Phệ Kim Trùng chỉ cần chớp chớp hai cánh là lại không thèm để ý bay vọt tới. Có lẽ nói về trình độ linh hoạt thì tàn nhận này còn hơn xa hai con Phệ Kim Trùng này. Tử sắc quang nhân mau lẹ vô cùng, căn bản khôn thể tránh nhưng trước khi phát động trong nháy mắt sẽ phải thoáng dừng lại. Theo đó, tàn nhận này cho dù muốn thay đổi mục tiêu, xông vào phía Hàn Lập thì lại bị hai con Phệ Kim Trùng này trực tiếp áp sát, dùng thân thể liên tục ngăn cản nên căn bản là không thể dứt ra được.

------oOo------

Chương 1625: Hồn thể phân nguyên đại pháp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trước khi bị Ma viên kia đánh trúng, Hàn Lập đã sử dụng Nguyên Từ Thần Quang cùng Ngũ sắc hàn diễm nhưng trước sau chỉ hơi ngăn cản được một chút là bị kích mà tán đi, cuối cùng mới miễn cưỡng dùng tiểu thuẫn để ngăn cản công kích này.

Ma viên một thân thật lớn thì không nói nhưng cây tàn nhận màu tím kia thì uy lực vô cùng lớn, từ xa xa mà chém đến thì khó lòng phòng bị. Lấy kinh nghiệm tranh đấu phong phú của Hàn Lập thì tự nhiên lập tức dùng Phệ Kim Trùng để ngăn cản nhưng hắn cũng không có thả ra thêm Phệ Kim Trùng mà đem Phạm Thánh Chân Ma pháp tướng cùng với tự thân hoá thành một thể rồi dùng bốn cánh tay huyễn hoá ra bốn kiện bảo vật mà đối chọi với hai nắm tay của đối phương. Cùng lúc đó, hai con Phệ Kim Trùng bị bắt lấy thả lỏng miệng hai cánh điên cuồng giãy. Sau khi biến dị, thân hình Phệ Kim Trùng có lực lượng rất mạnh.

Hai con đồng thời phát lực, Phệ Kim Trùng từ tay đối phương giãy ra rồi lập tức nhắm tàn nhận phía xa liên tục dây dưa không dứt. Ma viên thấy vậy thì vung đôi nắm tay, nhắm Hàn Lập điên cuồng đập xuống nhưng Hàn Lập cậy thân thể mạnh mẽ, không uý kỵ gì lúc này mới hình thành cục diện giằng co.

Chiến giáp trên người Ma viên cùng khẩu tử nhân kia lợi hại dị thường nhưng chỗ đáng sợ chân chính là một thân lực lượng của nó. Mặc dù Hàn Lập huyễn hoá ra sáu cánh tay đồng thời vận dụng Phạm Thánh Chân Ma Công đến mức cực hạn nhưng có vẻ vẫn kém hơn so đối phương một bậc.

Bất quá Ma viên này không biết là do thân chịu trọng thương hay là tự nghĩ thủ đoạn trước mắt đã đủ đối phó với Hàn Lập nên ngoại trừ vận dụng một đôi nắm tay ra thì vẫn chưa thi triển thần thông nào khác. Hàn Lập sau khi thích ứng với tốc độ như quỷ mị thì bắt đầu có thể thong dong chống đỡ. Bất quá, bảo vật đồng dạng bình thường kích lên chiến giáp màu tím thì cũng không có mấy tác dụng, nhiều lắm là để lại mặt ngoài áo giáp một số dấu vết mà thôi.

Có chiến giáp quỷ dị này, Cự viên phảng phất như rùa rụt đầu trong mai khiến cho Hàn Lập cảm thấy khó giải quyết. Xem ra chỉ có thể nghĩ cách khác thôi. Hàn Lập mặt không chút biểu thay đổi, trong lòng thầm nhủ.

Hắn hít một hơi, một tay vẫn giấu ở trong ống tay áo đột nhiên vừa động, một bàn tay trắng noãn như ngọc thò ra. Theo đó năm cái bạch cốt hiện lên há miệng phun ra một luồng Ngũ sắc hàn diễm cuồn cuồn nhằm hướng Ma viên cuốn đến. Sau đó Hàn Lập lại mở miệng phun ra một cái tiểu đỉnh màu xanh. Cái đỉnh này vừa quay tròn thì nhất thời vô số sợi thanh ti đã phá không bay ra, nhằm thẳng phía đối thủ quấn tới rồi nhoáng lên một cái đã biến mất mà tự thân Hàn Lập, sau lưng có tiếng sấm nổi lên, một đôi cánh hiện lên. Hai cánh khẽ run lên, thân hình lập tức hoá thành một đạo thanh bạch điện hồ như cầu vồng nhằm hướng đại sảnh bắn đi.

Hắn định mượn hai loại thần thông này ngăn cản Ma viên một chút để bản thân có cơ hội độn ra kéo giãn khoảng cách với Ma viên. Sau đó dẫn dụ nó đến chỗ Xuân Lệ kiếm trận bên kia thông đạo. Chỉ có nhờ vào uy lực của kiếm trận thì hắn mới có khả năng vây khốn được đối phương sau đó lại thi triển thần thông đánh chết nó.

Bất quá, Hàn Lập tuyệt đối không ngờ thanh bạch điện hồ vừa loé lên, Hàn Lập mới dừng ở đại môn thì trong nháy mắt dị biến nổi lên. Đại môn hơi nghiên trong hư không huyết mang chợt loé, một vật thể dài mấy trượng màu đỏ quỷ dị thoáng hiện ra rồi nghiêng đầu đập xuống. Lại là cái giường màu máu mà Ma viên nằm ban đầu.

"Vật này sao ở chỗ này?"

Hàn Lập tự nhiên cả kinh, không tự chủ được thầm nghĩ nhưng cái giường này xuất hiện quá nhanh, lúc nện xuống thì toàn thân huyết quang đại phóng, vô số ký hiệu tuôn ra, thoạt nhìn yêu dị dị thường.

Hàn Lập không dám chậm trễ mảy may, cơ hồ theo tiềm thức quát khẽ một tiếng, chẳng những huy động bốn cánh tay màu vàng dưới thân mà hai bàn tay thực, một đen một trắng nhoáng lên hoá thành quyền ảnh đầy trời đánh tới. Mặc dù cái giường xuất hiện đột ngột, khiến cho hắn không kịp thi triển thần thông khác mà chỉ có thể dựa vào thân thể trực tiếp ngăn cản nhưng hắn tự tin sáu cánh tay này xuất hiện đủ để đem vật này đánh bay ra ngoài.

Kim quang chợt loé, bốn kiện binh khí kích lên cái giường, *"ầm"* một tiếng, kim quang và huyết quang đan vào nhau khiến cho cái giường màu máu kia dừng lại nhưng vẫn từ từ đè xuống. Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, quyền ảnh đầy trời bỗng nhiên ngưng lại rồi huyễn hoá thành hai cái hắc bạch cự quyền tuỳ theo cũng muốn kích lên nhưng vào lúc này, Hàn Lập chợt thấy một cỗ hàn ý rợn tóc gáy từ lưng xông thẳng lên, da thịt không có chút dấu hiệu mà tự nhiên nổi một tầng da gà.

"Bất hảo!"

Mặc dù không biết nguy hiểm gì xuất hiện nhưng luôn luôn tín nhiệm đối với linh giác của mình nên hắn không chút do dự đem hai bàn tay như thiểm điện thu lại, tiểu thuẫn pha lê vốn thu nhỏ trước người nay lại được thúc dục đồng thời một tay khác cử động tựa hồ muốn thúc dục pháp quyết nhưng tựa hồ đã muộn.

Cơ hồ trong lúc nhất thời, *"bộp"* một tiếng! Hư không phía sau Hàn Lập xuất hiện một đạo bạch tuyến rồi một cái cánh tay màu đỏ từ trong bạch tuyến nhỏ thò ra, năm ngón tay như móc câu chụp tới.

Hộ thể linh quang ánh vàng rực rỡ có thể so sánh với đỉnh giai bảo vật nhưng lúc này lại phảng phất như tờ giấy bình thường yếu ớt. Chỉ thoáng một cái cánh tay màu đỏ đã trực tiếp xuyên thủng thân thể Hàn Lập, cánh tay thò ra trước ngực Hàn Lập. Hàn Lập nhìn cánh tay thò ra trước ngực mình thì nét mặt run rẩy một trận, trong mắt mờ mịt tựa hồ còn chưa tin sự tình trước mắt.

"Cạp cạp."

Tiếng cười quỷ dị vang lên quanh quẩn trong cả toà đại sảnh. Bất quá, thanh âm này không phải là từ Ma viên mặc chiến giáp màu tím mà mà là từ trong không gian liệt phùng từ trong đạo bạch tuyến phía sau truyền ra, rõ ràng là hình dáng của huyết tý.

"Tiểu tử, ngươi lại dám tấn công ta, thực sự là tự đi tìm tử lộ. Bất quá nhìn ngươi một thân pháp lực tinh thuần, vừa lúc cấp cho bổn đại nhân một phen đại bổ rồi."

Trong tiếng cười quái dị, một cái bóng màu đỏ từ trong cái khe thoát ra cũng cuồng tiếu mà nói.

Tiếp theo cánh tay xuyên thủng thân thể Hàn Lập co rụt lại, cái miệng nó mở lộ ra đầy răng nanh muốn một ngụm cắn nát đầu Hàn Lập nhưng vào lúc này, một màn bất khả tư nghị xuất hiện.

Thân thể Hàn Lập đột nhiên bị một đoàn linh quang xanh biếc bao lấy, tiếp theo chợt loé lên rồi hoá thành vô số điểm lục quang tiêu thất giữa không trung, trên tay huyết tý chỉ lưu lại một tờ phù lục màu xanh biếc bị xuyên thủng mà thôi.

Huyết ảnh sau khi há miệng cắn vào khoảng không thì tự nhiên mới cả kinh nhưng lập tức xoay đầu hướng ra ngoài cửa lớn nhìn lại. Chỉ thấy ngoài đại môn, lục quang chợt loé, Hàn Lập sắc mặt thoáng trắng bệch hiện ra. Huyết ảnh ngưng thần nhìn tới trước ngực Hàn Lập đảo qua thì không khỏi giật mình.

Trước người Hàn Lập chẳng những không có một vết thương nào mà thậm chí một giọt máu cũng không có. Nếu không phải thanh bào trước ngực bị rách một lỗ lớn thì có lẽ ngay cả huyết ảnh cũng nghĩ một kích của mình lúc nãy chỉ là kích trúng ảo thuật mà thôi.

Huyết ảnh xoay chuyển ánh mắt, lại rơi xuống cái huyết tý kia thì chỉ thấy trên mặt không phải hoàn toàn trống rỗng mà có một cái phù lục màu xanh biếc thế thân cho Hàn Lập bị xuyên thủng mà qua. Hắn thần sắc vừa động, một cái cánh tay khác vừa động lập tức nhằm tám phù lục này chộp tới nhưng vào lúc này, Hàn Lập ngoài cửa lớn trong miệng hừ lạnh một tiếng đồng thời quát một câu.

"Thu."

Phù lục màu xanh biếc nhoáng lên một cái rồi lập tức hoá thành một đạo thuý hồng bắn ra, chỉ chớp động một cái rồi tiến nhập vào trong cơ thể Hàn Lập không thấy bóng dáng. Phù lục này tự nhiên đúng là *"Hoá Linh phù"* mà Hàn Lập từ khi đến Linh giới vẫn cần mẫn ngày đêm bồi dục.

Lấy tu vi cảnh giới của Hàn Lập bây giờ lại được mấy trăm năm ngày đêm bồi dục, thần thông của Hoá Linh phù ngày nay hơn xa khi còn ở Nhân giới. Cho nên vừa rồi hắn mặc dù chưa kịp thúc dục bảo vật hộ thân nhưng tại một khắc trảo thủ của đối phương mạnh mẽ tàn phá thân thể Hàn Lập thì tâm niệm của hắn đã kịp kích pháp Hoá Linh phù để cho nó thay mặt thừa nhận một kích xuyên tâm này.

Nếu không như thế, một kích vừa rồi của đối phương có thể bằng vào thân thể mạnh mẽ mà thoát mạng nhưng tuyệt đối sẽ bị trọng thương. Bất quá tấm Hoá Linh phù này bởi vậy mà tạm thời không thể sử dụng lại rồi, phải một lần nữa bồi dục ngoài trăm năm mới có thể sử dụng lại.

Bất quá nơi đây rõ ràng vốn là nơi đầu Ma viên kia ngủ say, huyết ảnh này là tồn tại gì mà sao lại gặp phải lúc này. Bất quá, nghe giọng của nó thì có vẻ nó mới chính là chủ nhân ở nơi này. Chẳng lẽ đối phương là Ma viên hoá thân?

Hàn Lập trên mặt âm tình bất định, trong mắt lam mang chợt hiện dò xét huyết ảnh. Mặc dù toàn thân huyết ảnh có một tầng huyết quang bao phủ, thân hình thoạt nhìn mông lung nhưng dưới Linh mục thần thông của Hàn Lập thì lại hiện rõ ràng.

Kết quả đồng tử hắn chợt co lại. Huyết ảnh này ngoại trừ nhìn nhưu không phải thật ra thì vô luận là thân hình hay hình dáng đều giống hệt Ma viên trong chiến giáp màu tím kia. Đồng dạng đầu sinh ba sừng, mồm rộng, song chưởng rất dài!

Huyết ảnh thấy Hàn Lập đứng tại chỗ im lặng, thần sắc tỏ vè chần chờ dò xét hắn không ngừng thì lúc này nhe rằng cười rồi đột nhiên đưa tay chỉ vào Ma viên trong chiến giáp màu tím vẫy một cái. Lúc này Ma viên vừa động tiến nhanh về phía trước. Mà than hình huyết ảnh nhoáng lên một chút hoá thành một đạo huyết hồng bay đến, chỉ chợt loé lên rồi tiến nhập vào chiến giáp màu tím không thấy bóng dáng.

"Hô xích" một tiếng!

Một cỗ ma khí màu hắc hồng từ trong chiến giáp màu tím phóng ra đồng thời một cỗ linh áp sâu không lương được phóng lên cao, bộ dáng không bị thương chút nào.

Hàn Lập ở xa như thế bị linh áp kinh người này đánh tới mà biến sắc lùi lại mấy bước đồng thời trong đầu linh quang chợt loé bỗng nhiên nghĩ tới một đoạn bí thuật ghi lại trong Thác Thiên Ma Công, không khỏi thất thanh kêu to.

"Hỗn thể phân nguyên đại pháp!"

"Di! Ngươi như thế nào lại biết công pháp này! Không sai, ta đích thật dùng công pháp này để chữa thương. Hồn thể chia lìa mặc dù nguy hiểm không ít nhưng đù có thể khiến cho tốc độ hồi phục của ta nhanh hơn gấp đôi. Lại nói tiếp, ngươi cũng có vài phần cổ quái. Rõ ràng là người Linh giới nhưng lại tu luyện đỉnh giai ma công của Ma giới chúng ta. Mặc dù đã được cải biến không ít nhưng uy lực chỉ được cái bề ngoài."

Từ trong chiến giáp màu tím truyền ra thanh âm ngạc nhiên của Ma viên, tiếp theo nó lạnh lùng nói.

"Nói như vậy, thương thế của ngươi đã khỏi rồi ư!"

Hàn Lập sắc mặt một chút trở nên cực kỳ khó coi.

"Ha ha! Mặc dù thân thể khôi phục chậm một ít nhưng nguyên thần cũng đã khổi phục được bảy tám phần rồi. Ngươi nếu là thức

thời mà nói, đi tới để cho ta hút một thân máu huyết khiến ta vừa lòng thì bổn Ma tôn nói không chừng sẽ bỏ qua cho linh hồn của ngươi chuyển thế đầu thai."

Ma viên cuồng tiếu nói.

------oOo------

Chương 1626: Yêu viên linh mục

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Khôi phục được bảy tám phần? Ngươi cho ta thật sự tin tưởng lời ấy ư, lấy tu vi thánh giai trung kỳ của ngươi nếu thật sự đã khôi phục được phân nửa thì cần gì phải sử dụng thân thể để đối địch. Thần thần bí bí đem nguyên thần dấu diễm một bên đánh lén ta. Ngươi nguyên thần ngay cả có khôi phục nhanh hơn thể chất thì ít nhiều cũng chỉ khôi phục được ba bốn thành, hiện tại nguyên thần đã trở về, một mình ta tuy rằng không phải đối thủ của ngươi nhưng nếu gọi tới hai người giúp đỡ thì chuyện diệt sát ngươi tuyệt đối không có vấn đề."

Hàn Lập chỉ thoáng trầm ngâm một chút liền cười lạnh nói.

Vừa nghe thấy Hàn Lập nói Ma viên bỗng nhưng dừng cuồng tiếu lại, trên mặt hai luồng huyết quang chợt lóe lên rồi đột nhiên một tay phản thủ nhắm hư không đánh ra một trảo. Cái tàn nhận đang cùng hai con Phệ Kim Trùng giằng co nhoáng lên một cái rồi biến mất. Ngay sau đó, tàn nhận này bỗng nhiên xuất hiện ở trong tay của Ma viên, sau khi lóe lên cái nữa thì cuồng trướng lên tới hơn một trượng và biến ảo thành một thanh cự sắc cự kiếm. Cự kiếm này nhằm ngay người Hàn Lập *"bá bá"* vài cái.

Bảy tám đạo ngân quang màu tím thô to chợt chém ra, trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước người Hàn Lập. Hàn Lập đã sớm có phòng bị nên sao lại để cho đối phương đắc thủ. Thủy tinh tiểu thuẫn trước người linh quang đại phóng, bành trướng lên hóa thành một tầng sáng trong suốt đem thân mình che chắn phía sau.

"Ầm ầm."

Mấy tiếng nổ, tử ngân đụng vào quầng sáng trong suốt mà nứt toác ra. Tuy hơn phân nửa công kích đều bị quầng sáng đẩy ra nhưng công kích lần này uy lực viễn siêu lúc trước mấy lần nên uy lực còn sót lại cũng làm cho quầng sáng chấn động, một cỗ cự lực truyền đến trực tiếp tác động lên thân thể Hàn Lập.

"Sưu" một tiếng. Thân hình Hàn Lập giống như không có chút lực ngăn cản bắn tung ra xa, sau khi chợt lóe lên thì tiến vào trng hắc khí trung không thấy bóng dáng đâu nữa.

"Khẩu khí thật không nhỏ nhưng bằng vào chừng ấy thần thông mà cũng dám uy hiếm bổn đại nhân! Không đúng. Tiểu tử! Ngươi muốn trốn sao?"

Ma viên đang châm chọc cười nhưng lại thấy Hàn Lập cũng không có từ trong má khí đi ra thì trên mặt huyết quang chợt lóe rồi bỗng nhiên hét lớn một tiếng.

Hắc hồng ma khí chợt quay ngược lại, ma phong nổi lên rồi biến thành đạo kinh hồng nhằm vào ma khí mà cuốn tới nhưng độn quang của Ma viên vừa tiến vào trong đó thì bỗng nhiên một cỗ quái phong do một tòa tiểu sơn cao hơn một trượng xuất kỳ bất ý đè xuống.

Ma viên dừng độn quang một chút nhưng căn bản không thèm để ý tiểu sơn này, nó nâng một tay hư không đánh ra một quyền. Nhất thời một cỗ cự lực vô hình tuôn ra rồi nó không thèm để ý kết quả mà ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm về phía trước. Tuy rằng đối với người thường mà nói, thông đạo này tối đen dị thường, căn bản là không thể nhìn thấy vật gì nhưng đối với con thánh giai ma thú này mà nói lại căn bản không có chút trở ngại nào.

Cho nên Ma viên này liếc mắt một cái đã thấy cách đó hơn mười trượng Hàn Lập vẫn đang đứng đó không nhúc nhích nhưng hai tay lại bấm quyết, bốn phía thân thể ma khí sôi trào quay cuồng giống như đang thi triển một đại thần thông cực kỳ lợi hại nào đó. Cho nên Ma viên mở miệng quát to một tiếng:

"Muốn chết!"

Thấy Hàn Lập ngông nghênh như vậy, Ma viên tự quát một tiếng nhưng cũng không có lập tức vọt đến mà đưa mắt đảo qua phụ cận Hàn Lập, bộ dáng cẩn thận dị thường nhưng ngay sao đó trên đỉnh đầu nó lại xảy ra chuyện mà vượt quá dự đoán của Ma viên.

Cự lực mà nó đánh ra lúc trước chỉ làm cho tiểu sơn thoáng dừng lại một chút nhưng sau đó tốc độ rơi xuống không những không chậm lại mà còn nhanh hơn hướng đỉnh đầu của Ma viên áp xuống, đồng thời hình thể cũng chợt cuồng trướng lên mấy lần như bầu trời sụp xuống. Ma viên ngẩn ra nhưng lập tức hừ lạnh một tiếng, tử sắc cự kiếm trong tay run lên. Nhất thời mấy đạo tử ngân chợt lóe lên sau đó hội tụ thành một đạo tử nhận thô to hướng lên trời cao trảm ra.

Ma viên tính toán một kiếm này sẽ đem tiểu sơn chém nát nhưng hắn đã muộn một bước. Tiểu sơn nhìn như đang hùng hổ rơi xuống lại đột nhiên lóe lên quang hà màu xám rồi phảng phất như bọt biển biến mất. Tử ngân tự nhiên đánh vào hư không.

Ma viên lại ngẩn ra, tâm niệm chuyển động vài cái có chút không rõ dụng ý của Hàn Lập nhưng ngay sau đó, nó bỗng nhiên cảm ứng được điều gì mà đột nhiên cúi đầu đem ánh mắt một lần nữa quét về phía trước. Chỉ thấy đối diện với Hàn Lập, không biết khi nào đã có vô số tia hồ điện hết sức nhỏ bắn ra mà quay chung quanh thân thể hắn không ngừng. Tiếp theo hồ quang dần dần to lên hướng ra bốn phía mà cuồng trướng bay đi. Trong lôi quang kinh người dần dần hình thành một hàng rào điện hình vòng tròn mà cùng lúc đó, một đám ký hiệu màu vàng theo hai tay Hàn Lập tuôn ra nhanh chóng nhập vào trong hồ quang bốn phía không thấy bóng dáng.

Hồ quang thô to sau khi có phù văn gia cường thì trong nháy mắt vô thanh vô tức vỡ vụn ra rồi hóa thành một vầng sáng đường kính mấy trượng ánh vàng rực rỡ. Ở trong vầng sáng, thân hình Hàn Lập trở nên mơ hồ không rõ nhưng trong miệng tiếng chú ngữ tối nghĩa liên tiếp phát ra mà vầng sáng màu vàng không ngừng chuyển động, các ký hiệu quay cuồng không chừng hơn nữa bên trong còn mơ hồ truyền ra tiếng động vù vù, càng lúc càng sắc bén chói tai!

Đột nhiên một tiếng sét kinh thiên đánh ra. Vầng sáng cùng đại lượng kim quang trong phút chốc biến mất không thấy đâu mà thân hình Hàn Lập hiện ra nhưng một tay lúc này bấm quyết, một tay xóe ra năm ngón hướng về phía trước nhẹ nhàng tách ra. Ở trong lòng bàn tay, phía trên chừng một thước có một cái viên cầu giống như làm bằng vàng ròng được tạo ra phiêu phù không nhúc nhích trôi nổi ở nơi này.

Mặt ngoài viên cầu có rất nhiều hoa văn, hào quang ảm đạm dị thường. Một chút linh áp cũng không có giống như là cái đồ vật bình thường mà thôi nhưng Ma viên sau khi thấy rõ ràng kim sắc viên cầu này thì thân hình rung mạnh, thất thanh mà kêu lên:

"Ích Tà Lôi Châu!"

Tiếp theo nó không còn chần chờ gì nữa mà hai vai vừa động liền hóa thành một cỗ hắc hồng ma phong phi thẳng đến chỗ Hàn Lập tựa hồ không muốn cho hắn cơ hội phát động kim sắc viên cầu nhưng Ma viên mới bắn ra được vài chục trượng thì phía đối diện Hàn Lập cũng không có động tác gì. Đột nhiên kim quang chợt lóe lên rồi lưỡng đạo kiếm quang, một đạo đao mang quỷ dị từ dưới đất hiện lên. Hai kiện binh khí run lên, kiếm quang cùng đao quang trực tiếp chém về phía Ma viên ở trong ma phong.

Ba cái còn chưa trảm đến mà Ma viên đã cảm thấy có ba cỗ hàn khí bức người cuốn tới, dường như sắc bén dị thường. Ma viên đối với chiến giáp trên người tuy tự tin dị thường nhưng tự nhiên cũng không cứ vô duyên vô cớ để kẻ khác đánh lên người, nên lúc này không chút do dự thân hình thoáng một cái. Ba tiếng *"sưu sưu"* xé gió truyền ra. Ba đạo tử ngân chợt lóe lên dễ dàng đem kiếm quang cùng đao quang kích toái nhưng ma phong chỉ một chúng ngừng lại thì Hàn Lập đứng đối diện, trong tay cầm kim sắc viên cầu bỗng nhiên nhìn Ma viên khẽ nở nụ cười.

Ngay sau đó, Ma viên còn chưa kịp thúc giục huy phong thì bỗng nhiên cảm giác cảnh sắc bốn phía trở nên mơ hồ, vô số đóa thanh liên từ bốn vách tường thông đạo vọt ra, tiếp theo thanh quang liên kết cùng nhau mà hình thành một quầng sáng màu xanh đem Hàn Lập bao vây lấy.

Đàu thánh giai Ma viên này đã rơi vào trong vòng uy lực của kiếm trận nên Hàn Lập không chút khách khí phát động Xuân Lệ kiếm trận. Lúc này đao quang kiếm ảnh từ dưới đất hiện lên nhoáng một cái đã biến mất

Mà trong lúc này, chỗ Hàn Lập đứng chợt có kim quang chớp động rồi hai cái giáp sĩ ánh vàng rực rỡ từ trong đi ra. Một giáp sĩ cầm trong tay hai thanh kiếm nhỏ dài, giáp sĩ kia thì cầm một thanh đao. Đúng là hai con khôi lỗi do Giáp Nguyên Phù biến thành!

"Kiếm trận! Cái này thật có chút phiền phức."

Ma viên bị vây trong kiếm trận tuy rằng cảm thấy bất ngờ nhưng cũng không có thất kinh mà chỉ thì thào một câu còn bên ngoài thì Hàn Lập ánh mắt lạnh lẽo mà trong lòng thúc giục pháp quyết. Kiếm trận mở ra.

Ma viên bỗng nhiên chỉ cảm thấy thanh quang bốn phía chớp động rồi vô số đoạn gỗ lớn màu xanh to bằng hình người từ hư không trên cao hiện lên sau đó như vũ bão ập xuống. Ma viên hừ lạnh một tiếng, trên mặt huyết quang chợt lóe lên rồi lại tiêu thất trong hư không.

Khuôn mặt lúc này dữ tợn dị thường, hai mắt to như một đôi chông đồng lớn, phía trong có hai luồng tử quang chớp động, nếu ngưng thần nhìn kỹ thì có thể phát hiện ra trong tử mang ẩn hiện có ký hiệu ngũ sắc chớp động không thôi. Nó hướng đôi yêu mục quỷ dị nhằm lên không trung có vô số cự mộc xanh biếc liếc mắt một cái, trên mặ lộ ra một tia trào phúng.

Tiếp theo một bàn tay nó bỗng nhiên nhằm một đoạn gỗ trong hư không chộp lấy, còn đối với những cự mộc khác đang nện xuống thì coi như là không thấy.

"Oanh" một tiếng, một màn không thể tưởng tượng được xuất hiện!

Một cái đại thủ trong suốt lóe lên rồi hiện ra chút trên không trung đem các cự mộc khác phá vỡ mặt còn tay kia đã túm được một thanh cự mộc nhìn không có gì bắt mắt. Tiếp theo trên năm ngón tay tử mang chợt lóe, thanh mộc kia liền biến thành một thanh phi kiếm dài hơn một thước, thanh quang run lên tựa hồ sắc bén dị thường.

Ngay tại lúc phi kiếm này bị phá đi ảo thuật thì đồng thời các cự mộc đầy trời khác linh quang chợt lóe rồi biến thành hư ảo mà khẩu phi kiếm màu xanh kia thì nằm trong bàn tay trong suốt nhảy lên không thôi. Bộ dáng liều mạng giãy dụa nhưng trên mặt Ma viên nanh ác vừa hiện, dùng tử sắc cự kiếm của nó nhằm phi kiếm trong tay mà chém tới.

Nó liếc mắt một cái đã nhận ra phi kiếm này nhất định là bản mệnh pháp bảo của đối thủ. Nếu có thể một trảm chém làm hai đoạn mà nói thì tự nhiên là có thể trực tiếp đả thương tâm thần đối thủ.

Ở ngoài kiếm trận, Hàn Lập nhìn thấy ảo thuật bị phá thì có chút bất ngờ nhưng khi thấy Ma viên muốn hủy phi kiếm của mình thì sắc mặt trầm xuống, sao lại để cho Ma viên thực hiện được ý đồ chứ. Nếu là khi chưa tinh luyện lại Thanh Trúc Phong Vân Kiếm mà pháp lực lại không bằng đối phương mà bị đối phương dùng huyền công trực tiếp bắt được thì có lẽ thực sự không xong rồi nhưng sau khi phi kiếm đã linh hóa hư thần thông, bản thể phi kiếm có thể từ hư hóa thật hay ngược lại căn bản là một chuyện dễ dàng.

Hàn Lập đưa tay nhằm phi kiếm trong trận điểm một cái. *"Phanh"* một tiếng, thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bị bắt kia nhất thời thanh quang chợt lóe mà tán loạn biến đi. Ngay sau đó, hơn mười trượng phía ngoài linh quang lại hiện lên sau đó tụ lại. Nhất thời thanh phi kiễm màu xanh kia lại từ hư không biến ảo ra. Kiếm này chợt lóe lên rồi lại biến mất ở trong kiếm trận.

Ma viên thần sắc ngẩn ngơ nhưng lập tức hung quang chợt lóe. Một tay nhất bấm quyết, hai mắt tử mang một chút trở nên chói mắt mà ở chỗ sâu trong đồng tử lại mơ hồ có ngũ sắc ký hiệu quét qua mọi nơi không ngừng. Cuối cùng ánh mắt nó hạ xuống dừng lại trên thân Hàn Lập đang đứng ngoài kiếm trận.

"Linh mục!"

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này thì trong lòng trầm xuống. Sự mơ hồ hoài nghi đã không còn. Con thánh giai Ma viên này cũng có linh mục so với Minh Thanh Linh mục cũng không sai biệt lắm cho nên nó mới có thể nhìn thấu ảo thuật của kiếm trận này cũng như trực tiếp nhìn xuyên qua kiếm trận mà tìm được vị trí này.

------oOo------

Chương 1627: Kiếm trận vây ma

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngay tại lúc Hàn Lập đang rùng mình thì Ma viên lại gầm nhẹ một tiếng rồi há mồm phun ra một đoàn tinh khí màu hắc hồng gắn lên thanh tử sắc cự kiếm trước người. Nhất thời từ thân kiếm tử quang đại phóng, vật vô danh bên trong kia thân hình nhất trướng rồi lại hiện ra mặt ngoài cự kiếm có vẻ dữ tợn dị thường.

Cự kiếm quay tròn vừa chuyển động thì đột nhiên dựng đứng lên, mũi kiếm nhắm ngay phương hướng Hàn Lập đứng mà trảm xuống. Một đạo tử sắc kiếm quang dài hơn mười trượng vọt ra, vô thanh vô tức hướng về quầng sáng màu xanh chém tới.

Kiếm quang nguyên bản chỉ chợt loé lên bắn ra lúc này lại ngưng trọng dị thường, từ từ mà bay đi có vẻ rất chậm rãi. Hàn Lập vừa thấy cảnh này thì sắc mặt đại biến, bốn cánh tay màu vàng đồng thời bắt quyết, từ trong kiếm trận có bốn đạo cột sáng màu vàng phảng phất như thực chất phun ra trực tiếp nghênh đón tử sắc kiếm quang.

"Ầm" mấy tiếng nổ liên tiếp vang lên. Kim quang tuy rằng sau khi bạo liệt thanh thế kinh người nhưng bất quá chỉ làm cho tử quang ngừng lại một chút rồi liền dễ dàng bị vỡ ra. Tử quang chỉ thoáng chớp động một cái rồi vẫn tiến thẳng đến chỗ Hàn Lập.

Hàn Lập khoé mắt giật giật, hai con khôi lỗi đứng ở phía sau lập tức vung binh khí lên. Kim sắc kiếm quang cùng đao ảnh giống như bạo vũ táp điên cuồng bắn ra, đồng thời Hàn Lập cũng gia tăng thêm pháp lực thúc dục kiếm trận. Quầng sáng màu xanh trước người biến đổi, hiện ra vô số ký hiệu màu xanh sau khi hơi lưu chuyển thì biến ảo thành đoá đoá thanh liên chắn trước quầng sáng.

Kiếm quang đao ảnh tuy rằng liên miên không dứt nhưng sau khi chém lên tử sắc kiếm quang thì chỉ làm cho nó chớp động vài cái rồi đều tán loạn tiêu thất, bộ dáng không thể ngăn cản được. Tử quang cuối cùng chợt loé lên đã chém lên thanh liên đầy trời. Thanh hà tử quang chớp động, kiếm quang do tử sắc tàn nhận kia biến ảo thành hung hăng chém xuống, đoá đoá thanh liên dễ dàng bị chia ra làm hai nửa. Quầng sáng màu xanh thật lớn tựa hồ như thể không thể chống đỡ được.

Bên ngoài Hàn Lập thấy vậy thì ánh mắt ngưng trọng, pháp lực trong cơ thể giống như nước lũ vỡ bờ, trong nháy mắt điên cuồng trút vào kiếm trận. Thanh liên nguyên bổn bị chém nát thành nhiều mảnh nhỏ lại cuồn cuộn ngưng lại rồi hoá thành đoá đoá thanh liên quỷ dị lại hiện lên, sau khi loé lên thì liền hiện ra chắn trước đạo tử sắc kiếm quang. Tử quang này tuy uy lực vô cùng lớn nhưng Xuân Lệ kiếm trận biến ảo cũng thần diệu dị thường. Sau khi có thêm linh lực chống đỡ, vô số thanh liên từ bốn phương tám hướng tuôn ra.

Tử sắc kiếm quang do hư ảnh linh vật biến thành cuối cùng còn cách quầng sáng màu xanh hơn một trượng thì hào quang ảm đạm, uy năng tiêu hao hết mà biến thành hư ảo. Ma viên trong kiếm trận thấy vậy thì hai mắt tử quang chợt loé, trên mặt hiện ra một tia ngoài ý muốn. Lai lịch của cái tàn nhận này hắn cũng biết một phần! Nó cũng là bởi vì bảo vật hiếm thấy nên cuối cùng bị Linh giới nhân đuổi giết nên mới rơi xuống tình trạng hiện tại.

Tuy rằng tu vi của hắn hiện tại không thể đem bảo vật này phát huy toàn bộ nhưng mà một trảm vừa rồi cũng đã điều động toàn bộ pháp lực hiện giờ nên không thể thi triển tiếp được nữa, đồng thời việc bị kiếm trận trước mắt ngăn cản được cũng làm cho nó rùng mình không thôi.

Điều này chứng minh được kiếm trận này uy năng to lớn viễn siêu suy nghĩ của nó. Lấy tình huống hiện tại thì chỉ sợ thật là không thể thoải mái phá trận được. Sau khi suy nghĩ cẩn thận một chút, Ma viên này cho dù từng lừng lẫy một thời thì trên mặt cũng lộ ra vài phần uỷ khuất. Nó thông qua vết nứt không gian trong Ma Kim Sơn Mạch mà đến đây nhưng vì nhiều nguyên nhân khác mà trước sau liên tiếp cùng các thánh giai ma thú khác trong sơn mạch này đại chiến vài lần.

Điều đó chẳng những làm cho tự thân tu vi tổn hao nhiều mà còn thiếu chút nữa hồn phi phách tán, ngay cả bản mệnh pháp bảo ban đầu mang theo người vốn có uy lực vô cùng lớn cũng bị huỷ hoại trong lúc tranh đấu. Nếu không, ngay cả khi tu vi hắn giảm xuống đến bực này thì bằng vào vài kiện chí bảo cũng có thể mạnh mẽ phá trận mà ra.

Song mục Ma viên lưu chuyển không ngừng, thần sắc âm trầm bất định nhưng Hàn Lập trong lòng lại buông lỏng, tay áo bào run lên, trong tay bỗng nhiên có thêm một cái phù triện màu xanh lóng lánh. Phù toản này thoạt nhìn độc nhất vô nhị, mỗi một tấm đều dài nửa thước nhưng tản ra mộc linh khí tinh thuần dị thường. Giờ phút này Hàn Lập rốt cục đã xác định được đầu Ma viên này tu vi hiển nhiên đã tổn hao nhiều, ngoài thần niệm cường đại cùng các loại thần thông bí thuật thì giờ phút này pháp lực nhiều lắm có thể so với một gã Luyện Hư hậu kì đỉnh phong. Tuy nhiên hộ thân chiến giáp cùng tử sắc tàn nhận trong tay đối phương thật sự là nghịch thiên chi vật, muốn chém giết nó vẫn là một việc thiên nan vạn nan.

Cũng may chỉ cần có thể hạn chế thân pháp của đối phương thì thần thông của nó cũng bị giảm hơn phân nửa. Bất quá đối phương có được một đôi linh mục có thể dễ dàng khám phá ảo thuận cũng đồng dạng khó giải quyết. Chỉ sợ ảo thuật của kiếm trận bình thường không thể làm khó được đối phương.

Xem ra một số lĩnh ngộ của hắn gần đây về Xuân Lệ kiếm trận thật sự có khả năng phải thử nghiệm trên đầu thánh giai ma thú này. Trong lòng cân nhắc như thế, Hàn Lập thừa dịp Ma viên trong kiếm trận đang chần chờ thì hắn giơ tay lên. Nhất thời một tấm phù toản màu xanh hoá thành thanh mang bắn ra bốn phía, sau khi chợt loé thì tiến vào trong kiếm trận. Cùng lúc đó, Hàn Lập trong miệng lầm bầm, tay ki thì nhẹ nhàng nâng một khoả kim sắc viên châu lên, viên châu này đột nhiên hoá thành một đạo kim quang hướng về phía kiếm trận bắn nhanh đi. Tiếp theo hắn há mồm phun ra một cái thái cực đại kim sắc ký hiệu, cũng đồng dạng bắn lên cao không thấy bóng dáng.

Ma viên trong kiếm trận lập tức cảm ứng được điều gì, sắc mặt bỗng nhiên nanh ác mà nhấc tay.

"Ầm" một tiếng.

Trời cao phía trên kiếm trận chợt xuất hiện cuồng phong gào thét, mây đen dày đặc, một đoàn ánh sáng màu vàng ẩn hiện trong mây đen đồng thời một cỗ khí tức kinh người giống như có thể huỷ thiên diệt địa phóng ra. Mặt ngoài đạo sáng này có vô số điện quang chợt hiện lên vô chừng, tiếng sấm lại liên miên không dứt.

"Tế lôi thuật!"

Trong mắt Ma viên phù văn vừa hiện, nó nói nhỏ một tiếng rồi hừ lạnh một tiếng không dám chậm trễ đưa tay nhắm tử sắc cự kiếm bên cạnh hư không vẫy một cái. Cự kiếm này chợt loé lên rồi nhất thời hoá thành một đạo tử quang bị nhiếp tới trong tay. Vung bảo vật trong tay lên Cự viên muốn trực tiếp đem dị tượng trên không trung chém cho tán loạn.

Đối mặt với Tế lôi thuật phát động Ích Tà Thần Lôi chuyên khắc chế ma vật này cho dù nó có tử sắc chiến giáp hộ thân thì cũng quyết không muốn đem thân thể nhận lấy một kích này. Nhưng cự kiếm trong tay nó còn chưa kịp huy động thì đột nhiên bốn phía thanh quang đại phóng, cảnh sắc phụ cận bỗng nhiên hoá thành một mảnh rừng rậm. Bốn phía đều là đại thụ cao chọc trời, thân thô to hơn một người ôm.

"Hừ, một chút tài mọn này mà cũng dám lấy ra!"

Ma viên một trận cười quái dị, tiếp theo cự kiếm trong tay run lên phát ra âm thanh vù vù đồng thời trogn đồng tử ký hiệu màu tím chợt quay ngược trở lại. Nhưng không chờ nó dùng linh mục tìm kiếm chỗ sơ hở của ảo thuật, đột nhiên tất cả đại thụ thanh quang đại phóng rồi uốn éo biến ảo thành một đám giáp sĩ thân cao mười trượng, cả người mặc thanh giáp thật lớn. Tiếp theo đầy trời thanh mang chợt loé, mỗi giáp sĩ đều vung tay lên, thanh mang chớp động, nhất thời trong tay có thêm vũ khí như đao kiếm búa rìu cùng đủ loại cự nhận kiểu dáng khác nhau.

Hơn mười giáp sĩ gần Ma viên nhất lập tức không khách khí vung cự nhận trong tay chém xuống, mười mấy bóng đen thật lớn mang theo hơn mười cỗ cuồng phong ập xuống. Ma viên hoảng sợ! bất chấp việc Ích Tà Thần Lôi, không kịp suy nghĩ nhiều, cự kiếm trong tay hư không trảm ra! Nhất thời một đạo tử ngân hoá thành một đạo viên hồ chợt chém ra.

"Răng rắc."

Tiếng động nổi lên, hơn mười đạo cự nhận và cả giáp sĩ khổng lồ bốn phía đều bị nhất trảm mà diệt.

"Không đúng, mấy thứ này không đúng, toàn là hư ảnh!"

Thấy mình dễ dàng đắc thủ như vậy, Ma viên không có lộ ra vẻ vui mừng mà ngược lại có chút kinh nghi. Vừa rồi tử ngân chém qua binh khí nó có thể cảm ứng được nhưng không chờ cho Ma viên hiểu rõ nguyên nhân thì bốn phía lại có vô số tiếng bước chân ầm ầm vang lên, vô số giáp sĩ giống như thuỷ triều tràn lên, hàn quang thiểm động, vô số cự nhận gào thét mà tới.

Ma viên hừ lạnh một tiếng, cũng không tái huy động tử sắc cự kiếm trong tay mà lại đột nhiên nhất chân hướng lên mặt đất dẫm một cái thật mạnh. Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Mặt đất rung chuyển một trận rồi một vòng khí lãng màu hắc hồng giống như sóng ba đào tràn đi. Nơi nào hắc hồng ma khí đi qua, tất cả giáp sĩ giống như bọt biển mà ngã xuống đất, trong chớp mắt, ở ngoài kiếm trận Hàn Lập thấy vậy thì biến sắc, trong tay pháp quyết bỗng nhiên thay đổi.

Trong hư không hư ảnh chợt loé, vô số thanh mang hiện lên sau đó nhoáng một cái lại hoá thành vô số mũi tên màu xanh dài chừng nửa thước.

"Xuy xuy xuy!"

Tiếng xé gió đại tác.

Tên dài giống như mưa to nhằm hướng Ma viên rào rào bắn đến.

Ma viên này thật sự không hoảng hốt đưa một tay vỗ vào tử giáp trên người, một tầng tử mạc từ chiến giáp hiện ra, sau đó bất động thanh sắc hai mắt nhíu lại dùng linh mục hướng về đám mũi tên màu xanh đảo qua. Kết quả khiến nó lập tức nhướng mày, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Dưới linh mục, số mũi tên này biểu hiện ra đều chứa linh lực hàng thật giá thật, bộ dáng không giống như ảo ảnh khiến cho Ma viên nhất thời ngưng trọng nhưng không kịp, tiếng *"phốc phốc"* vang lên liên tiếp không dứt. Thanh mang bắn lên thân Ma viên nổ tung toé như pháo hoa nổ, vô số mũi tên đem quầng sáng màu tím đánh tới tấp, hào quang loạn thiểm nhưng quầng sáng này vẫn yên ổn như thái sơn, một chút tán loạn đều không có.

Ma viên vừa thấy số mũi tên này tuy không phải là hư ảnh nhưng uy năng cũng chỉ có thế thoi thì lúc này trong lòng lại buông lỏng nhưng cũng có chút kỳ quái không khỏi tự đánh giá dụng ý của Hàn Lập. Đúng lúc này, một tiếng nổ lớn truyền đến, một bàn tay khổng lồ từ mặt đất phụ cận thò ra chộp một cái, năm ngón tay liền như thái sơn áp đỉnh nhằm hướng Ma viên đè xuống.

Ma viên tự nhiên không sợ hãi cái đó, lúc này cự kiếm trogn tay khua một vòng tính đem bàn tay không lồ chém thành hai đoạn nhưng bỗng nhiên nó cảm giác được cái gì không đúng mà ngẩng đầu lên. Kết quả lúc vừa nhìn lên thì nó chỉ thấy một đạo kim sắc quang tuyền do Ích Tà Thần Lôi biến thành từ trên không trung phun xuống, vô thanh vô tức nhưng chỉ loé lên một cái đã đên trên đỉnh đầu nó. Sắc mặt Ma viên bỗng nhiên đại biến.

------oOo------

Chương 1628: Sơn nhạc chân linh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bên ngoài đầu thánh giai ma thú này tử quang đại phóng, quầng sáng so với lúc trước dày đặc hơn mấy lần đồng thời nó không hề để ý tới bàn tay to màu xanh kia nữa mà vội vàng đem cự kiếm xoay ngang hướng lên trên tựa hồ như làm thành một tấm chắn. Ngay sau đó, cột sáng màu vàng lóe lên đánh vào cự kiếm.

Một tiếng nổ như tiếng sét vang lên. Cự kiếm bỗng nhiên chấn động, vô số kim hồ như mạng nhện lan ra.

"Bụp."

Tiếng vang lớn truyền ra, Ma viên chỉ cảm thấy hai tay trầm xuống giống như bị một quả núi lớn đè ở trên. Lấy một thân thần lực của nó mà cũng cảm thấy khó có thể ngăn cản được.

Uy năng của Tế lôi thuật Ích Tà Thần Lôi hơn xa dự đoán, hơn nữa kim sắc lôi trụ từ trên không liên tục đánh xuống liên miên không dứt. Lấy tu vi của nó hiện tại mà cũng cảm thấy ăn không tiêu. Ma thú này trong lòng kinh hãi, không kịp nghĩ nhiều đột nhiên hít một hơi. Một đoàn khí màu hắc hồng từ chỗ sâu trong đan điền thoát ra, sau khi tán ra thì hóa thành ma khí tinh thuần tràn tới các kinh mạch trong thân hình.

Nhất thời trong cơ thể Ma viên này truyền ra tiếng nổ dày đặc dị thường, thân hình trong hắc hồng ma khí vọt lên non nửa đồng thời trên song chưởng màu hắc hồng linh quang chợt lóe lên rồi cũng to thêm một vòng. Tử kiếm nguyên bản muốn rớt xuống lúc này hào quang đại phóng có vẻ đã ổn định trở lại nhưng vẻ mặt của Ma viên vẫn ngưng trọng, xem ra vừa rồi nó bất quá chỉ là miễn cưỡng chống đỡ được mà thôi.

Đang lúc này bàn tay khổng lồ màu xanh từ lòng đất chui ra kéo theo kim quang áp chế mà đem nửa người nó gắn vào nhưng Ma viên lại có vẻ không hề để ý tới. Hắn tự cho là có tử giáp hộ thể nên cho dù là huyền công biến ảo gì đó căn bản là vô pháp đả động đến nó, hơn nữa là do bị Ích Tà Thần Lôi uy hiếp nên nó cũng thực không rảnh mà phân thần quá nhiều.

Hiện giờ Ma viên há to cái miệng đầy răng nanh mà không ngừng thúc dục ma công trong cơ thể đồng thời thầm nghĩ cách thoát ra khỏi Ích Tà Thần Lôi đã rồi tính sau. Ma viên này rất rõ ràng, Tế lôi thuật cố nhiên có uy lực kinh người. Cho dù là hắn vào lúc toàn thịnh cũng phải sợ hãi một hai phần nhưng việc thi triển thần thông này có chút phiền toán. Chỉ cần qua được một vòng này thì đối thủ tuyệt không có cơ hội tái hiện thi triển lần thứ hai nhưng khi bàn tay to màu xanh mới vừa tiếp xúc với hộ thể tử quang thì mới thấy Ma viên này cũng không phải không có phòng hộ gì, tử quang chớp nhoáng lên một cái rồi đột nhiên huyễn hóa thành một mặt quang thuẫn.

Vừa lúc chặn bàn tay to màu xanh lại! *"Đang"* một tiếng vỡ thanh thúy truyền đến thì đầu thánh giai ma thú này lại biết chính mình đã sai lầm vội vàng thi triển thần thông khác để ngăn chặn nhưng đã muộn. Một cỗ cự lực sau khi dễ dàng đánh nát quang thuẫn thì liền theo chiến giáp trực tiếp tác động vào thân hình Ma viên. Bộ dáng như tử sắc chiến giáp không thể hóa giải được bao nhiêu.

Toàn bộ lực lượng của Ma viên đều dùng để cầm kiếm đối phó với kim sắc lôi trụ trên đỉnh đầu nên ngay cả thân thể có mạnh mẽ thì tại một kích này cũng không thể ổn định được.

"Bịch!" một tiếng, cả người bị đánh bay ra ngoài. Lúc này bàn tay to màu xanh mới chớp lóe lên hiện ra bộ dáng chân chính. Ánh sáng chớp động, rõ ràng là Nguyên từ thần sơn. Bảo vật này sớm đã được Hàn Lập luyện hóa, cộng thêm kiếm trận che đậy biến ảo nên dĩ nhiên thần không biết, quỷ không hay đưa đến phía dưới kiếm trận mà xuất kỳ bất ý đánh ra một kích.

Quả nhiên, cho dù Ma viên có linh mục thần thông thì cũng không thể nhận ra được thực hư trong chiêu này. Phải biết rằng Nguyên từ thần sơn sau khi được tế luyện lần thứ hai thì sức nặng ngay cả Hàn Lập cũng tuyệt đối không dám đón đỡ. Cự viên này ngay cả một thân thần lực, cơ hồ so với Hàn Lập còn xuất sắc hơn một bậc nhưng không kịp đề phòng mà bị thần sơn va chạm nên tự nhiên là không thể ngăn cản được mà bắn ra ngoài. Ở ngoài kiếm trận, Hàn Lập đối với điều này đã sớm dự liệu trước nên đã chuẩn bị tốt, một tay nhanh chóng hướng ra xa xa hư không điểm một cái.

Lôi quang nguyên bản bị tử sắc cự kiếm ngạnh kháng ngăn trở đột nhiên quỷ dị uốn éo. Kim quang nhất thời trượt qua một bên tử sắc cự kiếm mà qua, ngay sau đó đánh lên trên người của Ma viên.

Sau một tiếng sét đánh kim hồ tán loạn rồi hóa thành một tấm võng điện màu vàng thật lớn đem Ma viên này quây lấy rồi sau đó tấc tấc vỡ vụn, kim quang bao quanh nổ tung ra. Trong tiếng sấm, kim sắc lôi quang hoàn toàn đem Ma viên bao phủ ở trong đó mà hết thảy việc này diễn ra cũng không quá mấy cái hô hấp.

Trong kiếm trận hiện lên mũi tên màu xanh lúc này không ngừng hóa thành vô số thanh mang nhập vào trong kim quang làm cho tiếng bạo liệt tăng lên vài phần. Sát chiêu chân chính của Hàn Lập chính là một đòn này.

Hòa cùng vào đó có một đạo hào quang chợt lóe lên rồi đột nhiên hóa thành hơn mười đạo tế ti với tốc độ còn nhanh hơn mũi tên màu xanh mấy lần run lên một cái đã xuyên thủng kim quang mà qua, sau đó chợt lóe lên lại tiến nhập vào một phía khác của quầng sáng không thấy.

Phía trong công kích nguyên bản vẫn yên tĩnh không tiếng động đột nhiên truyền ra một tiếng rống to cực kỳ kinh sợ. Tế ti thoạt nhìn không có vẻ nhưng lại có uy lực cực kỳ ghê gớm. Hàn Lập ở bên ngoài thấy vậy thì vẻ mặt mừng rỡ. Lúc này không hề chần chờ nữa, đưa tay vỗ vào Thiên linh cái trên đỉnh đầu Pháp tướng ba đầu sáu tay hiện ra rồi cùng tiến vào trong quần sáng màu xanh không thấy bóng dáng. Cùng lúc đó, hai con khôi lỗi phía sau Hàn Lập cũng không chút dấu hiệu uốn éo rồi biến mất.

Ngay sau đó, không gian phía trên kiếm trận dao động kịch liệt.

Sáu đoàn kim quang quay tròn vừa chuyển rồi biến thành sáu cái nắm tay ánh vàng rực rỡ theo tiếng ầm vàng nện xuống. Phía dưới mặt đất, hai đạo kim ảnh chợt lóe lên rồi lưỡng đạo kim sắc trường kiếm cùng một thanh kim đao hiện lên. Cả hai vừa động liền hóa thành vô số hàn quang hướng về phía trước cuồn cuộn cuốn đi.

Mắt thấy các công kích sau cũng muốn nhập vào đại quang đoàn thì một tiếng hét sắc nhọn truyền ra rồi quang đoàn lại một chút phân liệt ra!

Tiếp theo huyết quang sáng ngời, một đạo huyết hồng từ trong quang đoàn kích bắn ra như Thiên ngoại phi tiên sau đó dừng lại giữa không trung mà biến thành một quang ảnh lớn. Đúng là nguyên thần của Ma viên mà Hàn Lập thấy lúc trước. Trong tay nó rõ ràng nắm cái tàn nhận kia, tàn nhận lúc này chẳng những đã khôi phục lại nguyên hình mà màu sắc cũng trở nên đỏ tươi như máu. Thoạt nhìn cực kỳ yêu dị.

Tiếng răng răng đồng thời truyền đến. Sáu cái nắm tay màu vàng cùng kim sắc đao kiếm đều nhất thời vỡ vụn thành hai phần mà thanh sắc bốn phía nguyên bản không ngừng hiện lên cũng một chút tán loạn tiêu thất, bộ dáng không thể tái hiện được mà những nơi quang đoàn vỡ vụn ra thì thân hình Ma viên cũng một lần nữa hiện ra nhưng lúc này khuôn mặt tái nhợt dị thường. Trên người, tử sắc chiến giáp đã bị vỡ vụn, cháy đen nhiều chỗ, trong đó có hơn mười lỗ thủng to cỡ ngón chân cái. Toàn thân loang lổ máu.

Thân thể rõ ràng đã bị thương không nhẹn mới bức bách Ma viên không thể thi triển ma công đem nguyên thần độn đến! Hàn Lập bên ngoài kiếm trận thấy một màn này thì sắc mặt có chút khó coi. Loạt công kích vừa rồi hắn tự hỏi đã công kích liên tục tựa hồ có thể nói là sát cục thế mà vẫn không thể đem nó diệt sát đi.

"Hảo, tốt lắm! Bản tôn tiêu phí mấy trăm năm tĩnh dưỡng thân thể này lại bị ngươi đánh trở về nguyên hình. Thậm chí còn chưa bằng lúc ngủ say, như thế mà nói ta cũng không tái cố kỵ cái gì nữa. Ta liều mạng bỏ lại cái thân thể này, cũng muốn đem ngươi bắt lấy mà tiêu mối hận trong lòng ta! Không, ta sẽ dùng thân thể

ngươi tạm thời để nguyen thần hóa thân."

Nguyên thần Ma viên cúi đầu nhìn xuống thì âm thanh trở nên cực kỳ thê lương. Hai luồng tử quang tại hai mắt rào rạt chớp động căn bản không thể che dấu được lửa giận trong lòng, thanh âm một chút trở nên cực kỳ băng hàn.

Vừa dứt lời, ma nhận cầm trong tay đột nhiên run lên, nhất thời một đạo huyết quang từ trong tàn nhận chém ra quỷ dị nhất là mục tiêu của huyết quang không phải là kiếm trận bốn phía mà là thân thể đang ngơ ngác bất động phía dưới.

"Phốc xuy" một tiếng, thân thể Ma viên có tử sắc chiến giáp nhưng đối với huyết quang lại không chút ngăn cản nào để cho nó dễ dàng tiến vào. Một màn quỷ dị xuất hiện!

Thân thể Ma viên lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng khô quắt lại, sau một khắc thì huyết quang chợt lóe lên rồi lần nữa bắn về phía sau. Trong tử sắc chiến giáp lúc này chỉ còn lại một cái thây khô màu tím. Mà huyết quang lúc này đã quay về chui vào trong tàn nhận. Một cỗ huyết tinh nồng đậm cùng một đoàn ma khí tối đen từ phía dưới toát ra đồng thời có vô số ký hiệu màu đen đỏ vây quanh tàn nhận này.

Ma viên đột nhiên cầm tàn nhận trong tay hướng lên không trung ném đi, hai tay bấm quyết, đồng thời trong miệng lầm bầm. Một tràng âm thanh tối nghĩa tràn ngập khí tức man hoang truyền ra!

Hàn Lập tuy không biết đầu Ma viên này muốn làm cái gì nhưng cũng biết nó đã bị chọc giận. Ngay cả thân thể lẫn tinh huyết còn sót lại đều không tiếc thì khẳng định sẽ thi triển ra đại thần thông cực kỳ lợi hại nên hắn đâu có thể để cho đối phương như ý. Không kịp suy nghĩ Hàn Lập một tay bấm quyết rồi đột nhiên thúc giục kiếm trận. Nhất thời bốn phía quầng sáng run lên, mấy trăm đóa thanh liên từ trong quầng sáng hiện ra. Chúng quay tròn một vòng rồi từ chỗ trung tâm phun ra mười cột sáng màu xanh, chợt lóe lên lướt qua đánh về phía Ma viên.

Nhưng sau đó chuyện khó tin đã xảy ra làm cho sắc mặt Hàn Lập trở nên cực kỳ khó coi. Chỉ thấy đầu Ma viên kia đối với quang trụ từ bốn phía phóng tới căn bản là không thèm liếc mắt một cái, chỉ nhẹ nhàng vươn một ngón ta nhắm ngay tàn nhận nhẹ nhàng điểm ra.

"Phanh."

Một thanh âm trầm thấp truyền ra, tàn nhân tại không gian phụ cận vặn vẹo một trận rồi một trận sóng dao động vô hình bỗng nhiên hiện ra rồi lan ra bốn phía. Cột sáng màu xanh vừa tiếp xúc với sóng dao động này thì khô mục tán loạn tiêu thất đi.

Mấy trăm đạo quang trụ hùng hổ xông đến nhưng lại không có cái nào có thể tiếp cận được với Ma viên. Hàn Lập trong lòng chấn động hoảng sợ. Sắc mặt có chút tái xanh nhưng không chờ hắn kịp suy nghĩ cẩn thận đối phương thi triển thần thông nào thì Ma viên đã hừ lạnh một tiếng, bên ngoài thân huyết quang vừa chuyển lên không, từ hào quang chợt lóe lên rồi một cái tử sắc hư ảnh vô thanh vô tức hiện lên.

Hư ảnh này có tám phần tương tự như tử sắc Cự viên, tuy trên đầu không có sừng nhưng một đôi yêu mục có ngũ sắc quang mang chớp động, đồng thời trước ngực rõ ràng có một cái đạm ngân sắc hoa văn rộng vài thước, từ xa nhìn lại rõ ràng là một chữ *"Sơn"*.

------oOo------

Chương 1629: Tái hiện Huyền thiên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập mặc dù chưa gặp qua Chân linh trong truyền thuyết nhưng trong lòng cũng lập tức khẳng định thân phận của nó. Dù sao trước ngực có hoa văn kỳ quái tồn tại như vậy cũng chỉ có Chân linh mà thôi. Đầu Ma viên này thật đúng là có huyết mạch của Sơn Nhạc Cự Viên nếu không tuyệt không thể huyễn hoá ra pháp tướng này. Hàn Lập nhìn tử sắc hư ảnh trong kiếm trận mà trong mắt không khỏi hiện lên vẻ nóng bỏng.

Sơn Nhạc Cự Viên này đúng là một loại biến hoá trong Kinh Trập Thập Nhị Biến. Nếu hắn có thể lấy Chân linh huyết của nó thì chẳng những có thể lập tức có thêm một loại thần thông biến hoá mà vài loại biến hoá khác uy năng cũng tăng thêm không ít. Hàn Lập trong lòng thầm nghĩ như thế nên càng muốn đánh chết đầu thánh giai Ma viên này nhưng nếu vận dụng thần thông bình thường thì hiển nhiên không làm được gì nó.

Hàn Lập trên mặt sau khi hơi do dự thì hít sâu một hơi, đột nhiên ống tay áo run lên, một cái vòng tròn nhìn không chớp mắt rơi xuống. Đây chính là Phệ Kim Trùng Linh Vòng! Hắn tính toán vận dụng đại sát khí này để đối phó với nguyên thần Ma viên này.

Mỗi lần phóng thích nhiều Phệ Kim Trùng thì cố nhiên có thể làm thần niệm hao tổn nhiều nhưng nếu có thể trong khoảng thời gian ngắn giải quyết xong chiến cuộc thì tự nhiên là có thể trở thành sát thủ giản của Hàn Lập. Lấy thần niệm của Hàn Lập sau khi tiến giai lên Luyện Hư Kỳ thì một lần sử dụng trên một trăm Phệ Kim Trùng mà nói thì vẫn có thể chống đỡ được một thời gian chừng một nén nhang nhưng số lượng nhiều hơn thì chỉ còn một phần tư mà thôi.

Nếu không có Xuân Lệ kiếm trận này làm phụ trợ thì Hàn Lập có lẽ còn không dám tuỳ tiện làm việc này nhưng do hiện tại Ma viên này bị nhốt trong kiếm trận, không khỏi bị chịu đại trận hạn chế thì đây là chiến trường tốt nhất của Phệ Kim Trùng.

Theo Hàn Lập suy tính, lấy sự hung mãnh của Phệ Kim Trùng thành thục thì nếu thả ra một trăm con thì sau thời gian chừng một nén nhang là đủ để giải quyết được đối phương. Điều khiến hắn chần chờ duy nhất là sau khi thần niệm đại hao tổn thì thần thông cũng giảm xuống hơn phân nửa. Vạn nhất trên đường phản hồi gặp phải cường địch thì có chút nguy hiểm.

Nhưng ý niệm này cũng chỉ loé qua mà thôi, vì đối với hắn mà nói, việc giải quyết đại địch trước mắt mới là tối quan trọng. Mọi việc khác cứ để sau hẵng tính nhưng không chờ Hàn Lập tế ra Linh vòng trong tay áo Huyết sắc Ma viên trong kiếm trận lại đột nhiên quát khẽ một tiếng, tiếng chú ngữ trong miệng dừng lại rồi há mồm phun ra một đoàn huyết hà lên phía trên huyết sắc tàn nhận.

Tàn nhận này quay tròn vừa chuyển động. Ma khí tối đen như mực đột nhiên quay cuồng kịch liệt rồi thanh âm vù vù nổi lên. Vô số điểm hắc quang hiện ra xung quanh tàn nhận rồi lan tràn cả kiếm trận. Hàn Lập ngẩn ra vì bỗng nhiên cảm thấy thiên địa nguyên khí phụ cận có chút không đúng. Hắn xoay đầu nhìn mọi nơi, kết quả khiến hắn thần sắc cả kinh!

Trong thông đạo ma khí vốn trầm lặng giờ phút này toàn bộ quay cuồng. Từ chính giữa bay ra một mảnh hắc sắc quang hà hướng về kiếm trận cuồn cuộn kéo đến. Xuân Lệ kiếm trận giống như biến thành một cơn lốc xoáy thật lớn đem hắc hà đó hút lấy. Bất quá hắc hà này sau khi tới phụ cận kiếm trận thì lại bị quầng sáng màu xanh chắn ở bên ngoài mà hình thành một đoàn hắc sắc quang cầu rậm rạp nhưng cũng không có thể tiến vào trong kiếm trận.

"Thực ma khí!"

Hàn Lập khẽ liếc mắt một cái thì liền lập tức nhìn ra tướng mạo hắc hà này.

Khoé mắt chợt kinh hoàng co giật vài cái nhưng vào lúc này, một tiếng nổ kinh thiên động đại từ trong kiếm trận truyền ra khiến cả thông đạo chấn động kịch liệt. Theo đó một cỗ linh áp đáng sợ bỗng nhiên từ trong kiếm trận phóng lên cao. Ngay cả quầng sáng phụ cận cũng loạn hoảng một trận. Hàn Lập cả kinh, không cần suy nghĩ nhiều xoay chuyển ánh mắt nhìn tới trung tâm kiếm trận!

Một màn quỷ dị hiện lên trước mắt Hàn Lập. Cả kiếm trận rõ ràng bị vô số ký hiệu lớn nhỏ nhồi chặt mà mỗi một cái ký hiệu đều chớp động hào quang màu đen nhạt, lúc ám lúc minh. Tại trung tâm ký hiệu là một thanh huyết sắc tàn nhận đang lẳng lặng bất động huyền phù.

Tàn nhân này nguyên bản khuyết mất một nửa thanh nhưng không biế khi nào đã chữa trị đầy đủ, hơn nữa trên thân nguyên bản chỉ có màu huyết hồng thì lúc này đột nhiên có thêm nhiều cổ văn màu vàng sáng loè loè. Hàn Lập hai mắt nhíu lại, hoảng sợ phát hiện ra trong kiếm trận hắc sắc ký hiệu chợt sáng loé. Nhưng lại cùng tàn nhận chớp động chỉnh tề như một.

Toàn bộ bị khống chế!

Một trận cười quỷ dị trong miệng Ma viên vang lên, nó bỗng nhiên bấm quyết.

Chính mình chưa động nhưng hư ảnh tử sắc Cự viên trên đỉnh đầu lại co duỗi bàn tay to ra hút thanh huyết sắc tàn nhận kia tới trong tay sau đó run lên. Chuyện bất khả tư nghị xuất hiện!

Kim sắc cổ văn mặt ngoài tàn nhận như sống lại lưu chuyển một trận, kế tiếp hào quang đại phóng cùng phát ra một tiếng thanh minh!

Hàn Lập bỗngn hiên cảm thấy thiên địa nguyên khí trong kiếm trận hỗn loạn một trận. Hắc sắc ký hiệu điên cuồng hướng tàn nhận mà vọt đến, cùng lúc đó mặt ngoài tàn nhận thả ra một vòng sáng màu đen. Tất cả ký hiệu vừa tiếp xúc với vầng sáng này thì như trâu đất xuống biển mà biến mất vô ảnh vô tung. Mà tàn nhận thì đem tất cả ký hiệu hấp thu hầu như không còn thì vầng sáng không tiếng động mà tiêu thất đi, chỉ còn lại tiếng thanh minh quàng quạc mà thôi.

Tàn nhận đang màu huyết hồng liền biến thành tối đen như mực, Cự viên khẽ cử động cộng thêm cổ văn mặt ngoài nhất thời toả ra kim quang chói mắt khiến nó nhìn càng có vẻ huyền bí vạn phần. Hai mắt Hàn Lập đột nhiên co rút lại, đột nhiên một bàn tay đè lên bàn tay kia, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào tàn nhận trong tay đối phương mặt cắt không ra máu.

"Huyền thiên chi bảo! Không có khả năng, ngươi có nghịch thiên chí bảo mà sao lại chịu trọng thương!"

Hàn Lập cơ hồ như nhả ra từng hơi nói.

"Ngươi sao lại biết nó là Huyền Thiên Chi Bảo!"

Vừa nghe Hàn Lập nói như vậy, Ma viên đồng dạng thần sắc đại biến, thanh âm có chút trở nên hung tợn. Hai mắt tử mang chớp động giống như muốn ăn tươi nuốt sống hắn. Nhưng lúc này Hàn Lập căn bản không có tâm tư mà trả lời Ma viên. Bởi vì giờ phút này chỗ dấu ấn trên cánh tay hắn như bị lửa đốt nóng rực mà chỗ này đúng là chỗ Phong ấn Huyền thiên kiếm.

Mà dị tượng trên cánh tay này xuất hiện ngay lúc Sơn Nhạc Cự Viên kia bắt đầu thúc dục ma nhận kia. Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được Huyền thiên kiếm nguyên bản bị phong ấn bên trong tựa hồ bị Ma nhận trong tay đối phương kích động mà rục rịch muốn động. Hàn Lập lúc này trong đầu linh quang chợt loé lên rồi mới thất thanh nói ra lai lịch của tàn nhận này.

Hiện tại thấy Ma viên thực sự không phủ nhận thì trong lòng Hàn Lập trầm xuống. Giờ phút này hơn nửa pháp lực của hắn đều dùng để liều mạng áp chế Huyền thiên kiếm trên cánh tay, hơn nưuã cho dù có vận dụng Phệ Kim Trùng thì đối phương lại có Huyền Thiên Chí Bảo trong tay thì đâu có tác dụng gì.

Mà hậu quả một lần vận dụng Huyền Thiên Chi Bảo trong ký ức của hắn vẫn còn như mới, hắn thực sự không muốn giẫm lên vết xe đổ này nữa. Dù sao nơi đây chính là nơi đầy rẫy ma thú, một khi pháp lực mất đi mà nói thì cơ hồ là tự sát. Bất quá uy năng kinh thiên lần trước chính mình vận dụng Huyền thiên kiếm thì hắn đồng dạng không có quên.

Tàn nhận của đối phương có uy năng không sai biệt lắm, chỉ cần phát huy ra non nửa uy năng so với Huyền Thiên Chí Bảo trong cánh tay Hàn Lập thì hắn tuyệt đối không thể ngăn cản được. Xuân Lệ kiếm trận ngay cả thần diệu vạn phần nhưng sao có thể đối kháng được với Huyền thiên chi lực. Ma viên trong kiếm trận thấy Hàn Lập căn bản không có ý trả lời thì trong lòng giận dữ, không chần chờ mà đột nhiên thúc giục pháp tướng trên đỉnh đầu.

Hư ảnh Sơn Nhạc Cự Viên nhất thời cầm ma nhận trong tay nhè nhàng dựng thẳng lên rồi nhằm đúng vị trí Hàn Lập chĩa tới. Khoé mắt Hàn Lập khẽ co giật, sau lưng mồ hôi lạnh toát ra. Lấy uy năng phá toái hư không của Huyền Thiên Chi Bảo hắn có muốn chạy trốn cũng căn bản là si tâm vọng tưởng. Trước mắt, hắn tựa hồ là khoanh tay chịu chết hoặc là dùng Huyền thiên kiếm trong tay đối kháng lại nhưng hậu quả thì không nghĩ cũng biết.

Nhưng mắt thấy đối phương sử dụng pháp tướng đã giơ tàn nhận lên hắn cũng căn bản không có thời gian thi triển thủ đoạn khác nữa.

"Không đúng. Đối phương đã mất đi thân thể, hơn nữa tu vi cũng bất quá tương đương với mình thì sao có thể sử dụng được Huyền Thiên Chi Bảo! Đối phương hiện tại sử dụng tàn nhận cũng không phải là thân thể, chẳng lẽ..."

Hàn Lập dưới tình thế cấp bách dĩ nhiên cái khó ló cái khôn, trong đầu bỗng nhiên linh quang chợt loé, một chút cảm giác được chính mình nắm bắt được điều gì đó.

Lúc này Ma viên đối diện sắc mặt tranh nanh, tử sắc pháp tướng giơ cao tàn nhâ rồi bắt đầu chậm rãi đè xuôgns. Hàn Lập thấy vậy thì kinh hãi, lúc này hắn cắn răng một cái, năm ngón tay đang đè lên cánh tay đột nhiên thả lỏng.

"Bi lạp."

Một thanh âm muộn hưởng vang lên rồi một cái mộc côn màu vàng nhạt hiện ra trong tay. Đúng là Huyền Thiên Quả Thực. Hàn Lập một chút dừng lại đều không có, cổ tay rung lên dĩ nhiên đem Huyền Thiên Quả Thực ném lên không trung.

Kim quang chợt loé, Phạm Thánh pháp tướng lại hiện lên, một cái trong đó vừa động liền túm lấy Huyền Thiên Quả Thực vào trong tay. Sau đó mấy cánh tay còn lại tự bấm quyết. Pháp tướng ba đầu sáu tay kim quang đại phóng. Tiếp theo tất cả kim quang như nước chảy hướng về phía Huyền Thiên Quả Thực tuôn ra làm cho Quả Thực này toả ra hào quang loá mắt, mặc lục sắc hoa văn mặt ngoài có chút trở nên xanh biếc dị thường.

Hàn Lập thấy vậy thì trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ nhưng lúc này kiếm trận chợt có tiếng *"Phốc"* muộn hưởng truyền đến. Một đạo khí lãng màu đen từ mặc nhận tràn ra. Ngay từ đầu không nhìn có gì bắt mắt nhưng sau khi bay ra ngoài hơn mười trượng liền cuồn cuộn nổi lên như sóng cao mấy trượng hùng hổ nhắm Hàn Lập cuốn đến.

Chỉ chợt loé lên, sóng khí màu đen liền đụng vào quầng sáng màu xanh. Quầng sáng này nhất thời nổi lên thanh âm vù vù, vô số thanh liên hiện lên giống như vô cùng vô tận nhưng ngay sau đó chuyện khó có thể tin xuất hiện. Hắc lãng này chạm vào tất cả thanh liên vô luận lớn hay nhỏ đều lập tức phi hôi yên diệt. Lại loé lên cái nữa quầng sáng màu xanh liền như giấy bị xuyên thủng mà qua.

Hàn Lập khoé mắt giật giật, căn bản bất chấp là cái gì đột nhiên thúc dục pháp quyết. Nhất thời bốn phía đột nhiên hiện ra vô số ngũ sắc quang điểm rồi như lao vào chỗ chết nhắm hướng Huyền Thiên Quả Thực chui vào.

"Phốc xuy" một tiếng, trên Huyền Thiên Quả Thực thuý mang chợt loé rồi đột nhiên bắn ra một đạo kiếm mang dài một thước. Kiếm mang này xanh dị thường, sáng bóng như gương nhưng tại chỗ trung tâm lại có một loạt thuý sắc ký hiệu, hàn mang lưu chuyển không ngừng.

------oOo------

Chương 1630: Diệt Viên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mắt thấy hắc lãng chuẩn bị bổ nhào về phía mình, kim sắc pháp tướng trên đỉnh đầu Hàn Lập sáu mắt kim mang loé lên, trường kiếm màu xanh biếc cầm trong tay vung lên. Hàn Lập cảm thấy đại lượng pháp lực trong cơ thể như thuỷ triều vọt ra đồng thời bên ngoài thân pháp tướng kim mang lưu chuyển nhanh hơn rồi hoá thành một cỗ lưu quang hướng vào vật trong tay điên cuồng rót vào.

Phạm Thánh Chân Ma pháp tướng nguyên bản cao chừng mấy trượng chẳng những thân hình thoáng cái rút nhỏ gần nửa mà thân hình vốn trông như thực chất trong nháy mắt cũng biến thành mơ hồ dị thường. Thiên địa nguyên khí phụ cận bỗng nhiên quay cuồng kịch liệt một hồi, vô số ngũ sắc ký hiệu nổi lên đồng thời có tiếng sấm nổ mạnh, ma khí từ trong thông đạo đánh tới phảng phất như gặp lực lượng bài xích cường đại, đầu tiên là ngưng tụ lại rồi tuỳ theo hướng bốn phía quay đầu rút lui. Mà nơi nào Huyền thiên kiếm rơi xuống thì phảng phất như một kích đem thiên địa nguyên khí phụ cận hút vào trong đó phóng thích chém ra.

Lập tức một đạo kiếm quang xanh biếc loé lên, phảng phất như một đạo cửu thiên lôi điện chói mắt, trong nháy mắt chiếu sáng trong phương viên vài dặm. Ma khí đen kịt kia cũng vô pháp che lấp kiếm quang này. Nguyên bản hắc lãng đang hùng hổ mà đến, dưới ánh kiếm quang chiếu rọi mà hơi dừng lại. Sau một khắc, cả không gian bỗng chốc bị một đạo vô hình chi lực nào đó chia làm hai thế giới bất đồng. Một nửa thanh quang mờ mịt, ngũ sắc ký hiệu quay cuồng, một nửa thì hắc lãng cuồn cuộn, thâm thuý u quang điểm điểm loè loè tuôn ra. Chỗ hai cái giao giới thoáng chốc lại bộc phát ra thanh âm cọ sát chói tai, tuỳ theo cỗ ba động vô hình bộc phát ra, phảng phất như cơn lốc thoáng cái đã mang tất cả cuốn vào.

Ngoại trừ chỗ Hàn Lập cùng Ma viên đứng, những chỗ khác mà ba động đi qua thì tất cả đều bị cuốn vào trong đó mà dễ dàng bị nghiền nát thành hư vô. Xuân Lệ kiếm trận nằm giữa hai cỗ lực lượng cũng chỉ cuồng trào lên vài cái rồi cũng tán loạn, đầu tiên là thoáng trở lại bảy mươi hai thanh phi kiếm như cũ, tiếp theo ba động một cái thì liền biến thành điểm điểm thanh quang tán đi.

Rất rõ ràng, lực lượng do kiếm quang xanh biếc biến thành mạnh hơn xa hắc lãng nên nó chỉ miễn cưỡng đối kháng được một chút rồi lập tức bị thanh quang áp đảo triệt để dần dần tan rã đi. Cự viên pháp tướng trên đỉnh đầu Ma viên sau khi chém ra một kích thì thân thể đồng dạng thu nhỏ lại hơn phân nửa, hiện tại bị kiếm quang xanh biếc ảnh hưởng, ma kiếm thoáng cái vỡ vụn ra. Pháp tướng Sơn Nhạc Cự Viên lập tức bị vô hình chi lực đột nhiên ảnh hưởng mà cuối cùng cũng loé lên rồi biến mất.

"Huyền Thiên Chi Bảo! Huyền Thiên Chi Bảo đầy đủ, điều đó không có khả năng..."

Nguyên thần Ma viên toàn thân huyết quang loạn thiểm, thoáng cái nghẹn ngào kêu thất thanh, phảng phất như gặp phải chuyện không thể tưởng tượng nổi. Bất quá nó thấy thanh quang mịt mờ chuẩn bị đè xuống thì thoáng cái hồn phi phách tán. Bên ngoài thân đột nhiên linh quang loé lên, thoáng cái hoá thành một đạo cầu vồng nhằm hướng đại môn mà chạy đi nhưng huyết quang mới phi độn được hơn mười trượng thì kiếm quang xanh biếc đã đuổi đến, thiên địa chi lực thoáng một cái đã đem nguyên thần Ma viên cuốn vào.

Một màn quỷ dị xuất hiện. Trong thanh quang, cầu vồng máu dừng lại rồi một lần nữa hiện ra thân hình Ma viên huyết sắc hơn nữa do không gian bốn phía bị đông cứng lại nên không nhúc nhích được.

Một hồi sau ba động của thiên địa chi lực lan đến nơi này. Một khắc sau, không gian trong vòng mười trượng bao vây lấy Ma viên không ngừng kêu lên *"răng rắc"*. Cả không gian như kính vỡ ra hiện ra từng vết rách màu trắng, bên trong nguyên thần Ma viên hét thảm một tiếng rồi như gỗ mục vỡ vụn ra từng khúc. Thánh giai Ma viên này cứ như thế mà chết đi.

Khoảng không gian sau khi bị vỡ vụn hiện ra một cái hắc động đen xì. Mảnh vụn của nguyên thần Ma viên và cả không gian phụ cận sau khi quay tít một vòng thì vô thanh vô tức bị hắc động thôn phệ vào trong đó mà biến mất vô ảnh vô tung. Mà cái hắc động đó cũng chợt loé lên một cái rồi biến mất chỉ còn lại thanh tàn nhận đã khôi phục nguyên hình màu tím lẳng lặng huyền phù ở phía xa.

Hàn Lập thấy tình hình này thì thở dài một hơi, hai tay nhanh chóng bấm quyết nhằm pháp tướng trên không trung điểm một cái. Phạm Thánh Chân Ma pháp tướng trên đỉnh đầu cầm Huyền thiên kiếm trong tay nhẹ nhàng run lên, lập tức mũi kiếm xanh biếc hoá thành ngũ sắc hào quang thoáng cái tán loạn đi rồi một lần nữa trở lại thành Huyền Thiên Quả Thực như cũ, từ trên không từ từ rơi xuống. Hàn Lập tay áo run lên, một cỗ hào quang màu xanh mang tất cả cuốn đi rồi đem bảo vật thu lại nhưng chỉ thấy Huyền Thiên Quả Thực có thuý mang loé lên rồi hoá thành một đoàn lục quang bắn ra sau đó chui vào trên cánh tay.

Hàn Lập chỉ cảm thấy trên cánh tay có một luồng dị hoả hơi nóng chui vào thì cả kinh, vội vàng nhấc cánh tay, xắn tay áo lên cao. Chỉ thấy trên cánh tay trần thình lình có thêm một cái ấn ký màu vàng. Đúng là Huyền Thiên Quả Thực. Hơn nữa dấu vết này bằng mắt thường có thể thấy được trở nên nhạt đi rất nhanh rồi cuối cùng biến thành một cái ngấn mờ. Khoé miệng Hàn Lập run rẩy rồi lộ ra một nụ cười khổ.

Huyền Thiên Chi Bảo này tựa hồ nhận thức rất chuẩn cánh tay này của hắn nên tự động chui vào mà phong ấn. Bất quá lúc Huyền Thiên Quả Thực biến mất thì thiên địa dị tượng trong thông đạo cũng như bọt biển tán loạn biến mất, không gian chi lực tràn ngập phụ cận cũng trong nháy mắt biến mất. Cả thông đạo lần nữa phục hồi bộ dáng ma khí quay cuồng như trước kia.

Hàn Lập hướng ra xa xa nhìn một cái, trong đồng tử lam mang loé lên rồi giơ tay, năm ngón tay nhằm hư không chộp ra một trảo. Xa xa trong ma khí, thanh quang điểm điểm quỷ dị hiện lên sau đó tụ lại, cứ mười đoàn đại thanh quang to cỡ nắm tay ngưng tụ thành một quang đoàn, sau khi quay tít một vòng thì trở lại như cũ thành bảy mươi hai thanh tiểu kiếm màu xanh. Đúng là ương cập trì ngư, chính là Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đã bị ba động làm nát bấy. Bất quá dựa vào bãn lĩnh phi kiếm hoá hư thần thông, hôm nay một lần nữa trở lại như cũ tựa hồ cũng không chịu bao nhiêu thương tổn.

"Sưu sưu", mấy tiếng xé gió vang lên, những thanh phi kiếm này thoáng cái đã hoá thành hơn mười đạo thanh mang bắn quay về nhưng khi đến trước người Hàn Lập thì dừng lại hiện hình ra. Hàn Lập dùng thần niệm nhanh chóng kiếm tra vài lần, sau khi xác định chúng chỉ bị tổn thương ít nguyên khí, thật sự không có việc gì thì mới thở dài một hơi. Hai tay bấm quyết đem chúng thu lại vào trong tay áo.

Sau đó Hàn Lập nhìn hướng xa xa liếc mắt một cái, trên mặt hiện ra vẻ nóng bỏng, ngón tay nhìn xa liên tiếp điểm vài cái. Một vật lớn, một vật nhỏ, hai cái gì đó đen xì nhoáng một cái theo ma khí bay tới, chỉ vài cái chớp động đã hiện ra trước mặt Hàn Lập. Đó là một cái chiến giáp đang bao bọc lấy thân thể Ma viên, cái còn lại là một thanh tàn nhận.

Hàn Lập trước tiên nhìn về phía Ma viên, lúc này nó đã hoá thành một cái thây khô, mà bộ dáng chiến giáp màu tím bên ngoài tựa hồ cũng theo Ma viên chết đi mà thoáng cái mất đi phân nửa uy năng, trở nên ảm đạm hơn rất nhiều. Hắn đầu tiên là nhướng mày rồi đột nhiên năm ngón tay nhoáng lên một cái rồi không tiếng động đặt trên chiến giáp màu tím này.

Nắm đầu ngón tay hào quang màu xám loé lên, tử sắc chiến giáp nguyên bản nghiêm mật dị thường đột nhiên phát ra một tiếng gào thét sau đó trong quầng sáng mờ mờ chớp động bỗng nhiên hoá thành mấy kiện thây khô tách ra, sau khi xoay quanh một cái thì lại hoá thành mấy đạo tử mang nhằm mọi nơi kích bắn đi. Bộ dáng như không mất đi linh tính nhưng Hàn Lập lúc trước đã thấy qua uy năng kinh người của chiến giáp màu tím này nên sao lại không phòng bị.

Lúc này hắn hừ lanh một tiếng, cơ hồ tử quang vừa mới bắn ra thì tay áo run lên, *"Phanh"* một tiếng, một chùm tế tu màu đen từ trong áo bào bay ra. Chỉ thấy thanh mang loé lên những tử quang kia lập tức bị những tế ti này bao lấy toàn bộ. Sau đó từ trong ống tay áo Hàn Lập có một tiếng thanh minh rồi một vật bay ra, vật này dài hơn một xích, đúng là Hư Thiên Đỉnh. Nắp đỉnh này mở ra đem tế ti cuốn trở về và đem tất cả tử quang cưỡng chế thu vào trong đỉnh. Sau đó nắp đỉnh một lần nữa rơi xuống, tiểu đinh quay tít một vòng rồi huyền phù trước người Hàn Lập.

Hàn Lập nhướng mày, tay áo nhìn như tuỳ ý vung lên rồi tiểu đỉnh quỷ dị biến mất. Hàn Lập lúc này mới xoay chuyển ánh mắt nhìn xuông cái thây khô. Bên ngoài thây khô này lông da đều đầy đủ nhưng làn da đã tím đen, phảng phất như tồn tại không biết bao nhiêu năm tháng. Trong mắt Hàn Lập hàn quang loé lên rồi đột nhiên há miệng phun ra một đạo kiếm khí màu xanh chém lên thây khô này. Hắn bộ dáng muốn chẻ đôi thân thể Ma viên nhưng ngoài dự đoán lúc này *"đang"* một tiếng, thanh âm phảng phất như tiếng kim chúc va vào nhau, kiếm quang khi chém đến cái thây khô này thì lại bắn ngược ra, không thể thương tổn mảy may.

Hàn lập hơi ngẩn người nhưng lại lập tức trừng hai mắt, một tay chậm rã từ trong tay áo thò ra. Trong lòng bàn tay linh quang loé lên, một thanh tiểu kiếm màu xanh từ từ thò ra, sau đó nhoáng một cái biến thành dài hơn một xích, thanh quang mờ mịt, hàn khí bức người. Cổ tay run lên, trường kiếm màu xanh này không chút khách khí hoá thành một đạo thanh mang đâm thẳng vào vùng đan điền của thây khô.

"Rin rít", thanh âm trầm muộn phảng phất như tiếng cưa gỗ truyền ra, mũi kiếm khi đâm lên tàn thi thì lại chỉ có thể xâm nhập vào được hơn một tấc thì lại bị cản lại. Hàn Lập sắc mặt bỗng nhiên đại biến.

Thân thể đầu thánh giai Ma viên này lại cứng cỏi như vậy, tựa hồ không kém hắn chút nào. Nếu không phải hắn đã sử dụng kiếm trân kia vây khốn đối phương trước để Ma viên này tự do hành động thì chỉ bằng vào bộ tử giáp kia cùng thân thể cường hoành thì cũng không thể đơn giản đối phó được.

Không hổ là tồn tại Hợp Thể trung kỳ đáng sợ, so với tên Hợp Thể sơ kỳ Giác Xi Tộc mà hắn đã giao thủ qua thì căn bản là không cách nào so sánh được. Nếu không sử dụng đến Huyền

Thiên Chi Bảo, nhất là lúc đối phương toàn thịnh thì hắn tuyệt đối chỉ có bỏ mạng mà chạy. Tuy nhiên hít sâu vào một hơi, Hàn Lập lại không có ý từ bỏ lại chút nào.

Trên cánh tay, ánh kim chợt chói lên, đồng thời pháp lực trong cơ thể tuôn ra, thoáng một cái đã rót vào trong thanh trường kiếm màu xanh trong tay. Trường kiếm lập tức ngâm lêm các loại thanh minh, thanh quang đại phóng rồi thân kiếm hàn quang loé lên, tấc tấc xâm nhập vào trong thây khô.

Thân kiếm sau khi tiến vào ước chừng vài tấc thì cổ tay Hàn Lập bỗng nhiên run lên, mũi kiếm thoáng cái đã phát ra thanh âm vù vù rồi khoét một cái lỗ lớn cỡ cái chén ăn cơm. Tuỳ theo trường kiếm màu xanh loé lên rồi biến mất mà tay kia Hàn Lập thì hư không nhằm vùng đan điền thây khô đánh ra một trảo.

"Sưu" một tiếng, một vật từ đan điền cái thây khô rơi ra.

------oOo------

Chương 1631: Huyền thiên luyện khí thuật

Nguồn: EbookTruyen.Net

Viên châu này to bằng quả trứng chim, mặt ngoài tản ra chân ma khí cực kỳ tinh thuần. Đây đúng là mục tiêu của Hàn Lập, ma hạch của thánh giai ma thú! Có vật ấy là hắn có thể đem kiện Thiên ngoại ma giáp kia tu bổ lại. Tuy chưa thể phỏng đoán chính xác uy năng của ma giáp nhưng nghĩ đến sẽ không hơn kiện Tử sắc chiến giáp vừa thu hồi kia. Đáng tiếc là kiện chiến giáp này rõ ràng đã bị luyện hoá hoàn toàn, cho dù hắn có tế luyện lại thì phỏng chừng uy năng cũng giảm đi. Đối với hắn mà nói thì nó có chút vô dụng!

Hàn Lập có chút tiếc nuối. Bàn tay hắn vừa lật thì bỗng nhiên trong tay có thêm một cái hộp ngọc màu đen. Hàn Lập mở nắp hộp ra bỏ ma hạch vào, nhất thời trong hộp ngọc xuất hiện một quầng sáng, sau khi chớp động một cái thì đem ma hạch hút vào trong đó. Sau khi đóng nắp hộp lại trong tay kia Hàn Lập lại nhoáng lên một cái mà rút ra thêm hai cái phù lục màu bạc đem dán lên trên mặt hộp ngọc.

Ánh sáng màu bạc phóng ra, ma khí của ma hạch nguyên bản vẫn xuyên thấu qua vỏ hộp ngọc lúc này đã hoàn toàn bị phong bế bên trong. Hàn Lập đem hộp ngọc kia thu hồi lại rồi lúc này mới bắt đầu đánh giá một đồ vật khác. Đó là kiện tử sắc tàn nhận kia!

Hàn Lập nhìn vật này, trên mặt có chút quái dị. Vừa có chút hưng phấn lại có chút nghi hoặc.

"Huyền Thiên Chi Bảo nhưng uy năng so với cái của chính mình thì tựa hồ kém hơn rất nhiều, bộ dáng lại có chút không giống. Chẳng lẽ bởi vì vật này không còn trọn vẹn?"

Hàn Lập hai mắt nhíu lại, thì thào tự nói hai câu.

Hắn vẫn chưa khởi động tàn nhận mà chỉ nhắm mắt dùng thần niệm đem nó tra xét tỉ mỉ. Cuối cùng thậm chí hay tay bấm quyết, trên người kim quang đại phóng rồi đem cả pháp tướng ba đầu sáu tay thả ra mà dùng thần niệm đảo qua.

Kết quả sắc mặt Hàn Lập có chút khó coi. Hiện giờ trong cơ thể pháp lực đã còn lại không đến non nửa, phỏng chừng không có mấy chục năm công phu tu luyện thì không thể phục hồi lại. Có thể nói là tổn thất thật lớn. Điều may mắn duy nhất lúc này chính là việc vận dụng bảo kiếm do Huyền Thiên quả thực biến thành vẫn chưa làm cho máu huyết cũng như chân nguyên trong cơ thể mất đi.

Bất quá Hàn Lập rất rõ ràng nguyên nhân uy năng một trảm lần này của Huyền Thiên chi kiếm kém xa lần trước phỏng chừng là do hắn không trực tiếp dùng thân thể thúc giục Huyền Thiên chi bảo mà là dùng lực lượng của pháp tướng thay thế để khu động bảo vật. Một nguyên nhân khác là việc Huyền Thiên chi kiếm tự động hiện thân là do bị pháp tắc chi lực của thanh tàn nhận kia kích động. Theo đó uy năng lúc vận dụng Huyền Thiên chi kiếm giảm đi nhưng may mắn là vẫn chém chết được Ma viên mà không làm cho pháp lực của mình mất hết.

Trước mắt tàn nhận này tuy cũng có thể khống chế một phần thiên địa pháp tắc chi lực nhưng rõ ràng là không thể so sánh với bảo vật do Huyền Thiên quả thực biến thành. Điều này làm cho Hàn Lập hoài nghi liệu nó có phải thật sự là Huyền Thiên chi bảo hay không, tuy nhiên một trảm có thể phá tan Xuân Lệ kiếm trận thì cho dù nó không phải là Huyền Thiên chi bảo hay không thì tuyệt đối không phải là Thông thiên linh bảo bình thường.

Tuy nhiên trong lòng hắn vẫn cho rằng thanh tàn nhận này bởi vì không được đầy đủ nên uy năng bị giảm đi mà nhờ vào đó Ma viên mới sử dụng được. Đương nhiên cũng có thể là do bên trong tàn nhận này có ẩn chứa pháp tắc chi lực nhưng về thứ bậc nó là tồn tại thấp nhất trong số các Huyền Thiên chi bảo hoặc là vừa rồi bị pháp tắc chi lực trong Huyền Thiên chi kiếm khắc chế nên lúc lưỡng chủng pháp tắc chi lực va chạm vào nhau thì không chịu nổi một kích.

Hàn Lập tâm niệm nhanh chóng chuyển động, chỉ khoảng nửa khắc sau đã đem hết thảy việc này phân tích thấu triệt nhưng càng như thế, ánh mắt Hàn Lập nhìn về phía tử sắc tàn nhận lại càng nóng bỏng.

Huyền Thiên chi kiếm phong ấn trong cánh tay hắn vẫn không thể tuỳ tâm thao tác nhưng lại có tàn phiến của Huyền Thiên chi bảo, mặc dù uy năng có giảm đi nhưng lại có hi vọng có thể dễ dàng khống chế được. Nếu không đầu Ma viên kia tu vi rớt xuống đến bực này đồng thời cũng mất đi thân thể mà lại có thể sử dụng được tàn nhận này.

Sau khi hít dài một hơi kiềm chế sự hưng phấn trong lòng. Hàn Lập khoát tay, từ đầu năm ngón tay thoáng bắn ra ngũ sắc quang hà trực tiếp tiến vào trong tử sắc tàn nhận.

"Phốc" một tiếng trầm muộn!

Hôi sắc quang hà vừa tiếp cận tàn nhận thì lập tức bị một mảnh từ quang từ bên trong thân phát ra chặn lại. Sau đó tàn nhận quay tròn chuyển động, quang hà lập tức tán loạn biến mất nên không thể tiếp cận được tàn nhận này.

Hàn Lập nhướng mày, một bàn tay trắng noãn như ngọc thò ra rồi ngũ sắc hàn diễm cuồn cuộn phun đến nhưng sau khi va chạm với nhau thì ngũ sắc hàn diễm đồng dạng không thể làm gì được tàn nhân này. Rốt cuộc trên mặt Hàn Lập hiện ra vẻ kinh ngạc, sau khi sờ sờ cằm thì trầm ngâm một chút thì bỗng nhiên giật mình nhấc một tay, lòng bàn tay chợt có kim quang chói mắt phát ra đồng thời một cỗ kim hà từ trong lòng bàn tay phun ra nhắm thẳng tàn nhận bay đến.

Lúc này đây, thanh tàn nhận này lại thành thành thật thật đứng im mặc cho kim quang cuốn vào, rồi trong nháy mắt bị kéo đến trước mặt Hàn Lập. Hàn Lập lộ ra vẻ vui mừng ngưng thần nhìn vào trong bảo vật trước mặt. Chỉ thấy vật này gần như trong suốt, bên trong có một vật gì đó trông rất sống động đang di chuyển. Mà thanh tàn nhận này vốn có màu tím thì lúc này lại dần dần lộ ra một tia kim mang, dường như là đang bị Phạm Thánh Chân Ma Công của Hàn Lập đồng hoá. Thấy vậy, Hàn Lập giật mình đánh thót một cái nhưng rồi trong lòng lại mừng rỡ.

Cái này chứng tỏ đến tám chín phần mười rằng thanh Huyền Thiên tàn nhận này đã mất đi sự khống chế, hắn có thể rõ ràng cảm ứng được chỉ cần đem một ít ma khí có chứa Phạm Thánh Chân Ma Công rót vào trong đó là tựa hồ có thể lập tức sử dụng được. Hiện tại hắn cơ hồ có mười thành khẳng định được thanh tàn nhận này tuyệt đối là Huyền Thiên chi bảo xuất xứ từ Ma giới, nếu không tuyệt đối không mẫn cảm đối với ma khí tinh thuần như vậy.

Trong lòng sau khi hơi do dự thì Hàn Lập đã có quyết định, lúc này trên người kim quang đại phóng đồng thời một mảnh lân phiến ánh vàng rực rỡ hiện ra trên da thịt. Hắn đã đem Phạm Thánh Chân Ma Công vận hành tới cực điểm, từng đạo kim quang giống như thuỷ triều nhằm hướng tàn nhận điên cuồng kéo đến mà thanh tàn nhận này cũng không chút khách khí cắn nuốt kim quang, cơ hồ chỉ trong mấy cái hô hấp tử sắc đã biến thành màu vàng ròng nhưng tốc độ cắn nuốt của nó vẫn không chậm lại chút nào, ngược lại linh vật vô danh bên trong kia trở nên vui vẻ dị thường, thân hình cũng đồng dạng biến thành màu ánh vàng rực rỡ.

Đến lúc này HÀn Lập lại cảm thấy có chút ăn không tiêu, trong chốc lát công phu đó pháp lực của hắn đã bị thanh tàn nhận này hút đi một phần ba. Thấy vậy hắn quyết đoán tán đi kim quang trên người, tuỳ theo kim sắc tàn nhận trong tay chợt loé lên rồi chui vào trong tay áo không còn thấy bóng dáng. Hàn Lập tuy rằng chưa hoàn toàn đồng hoá nhưng vẫn có thể miễn cưỡng khống chế được nó, như vậy tạm thời là đủ rồi. Trong lúc này hắn sẽ không ngu ngốc mà đem toàn thân pháp lực tiêu hao vào đó.

Hàn Lập vừa nghĩ vừa thò tay vào trong trữ vật trạc lấy ra mấy cái bình nhỏ màu sắc khác nhau rồi liên tục lấy ra mấy khoả đan hoàn mà ăn vào. Số đan dược này nếu có tác dụng gia tăng tốc độ khôi phục pháp lực, tuy rằng không thể lập tức làm cho pháp lực khôi phục đến trạng thái tốt nhất nhưng có còn hơn không.

Sau khi ăn xong đan hoàn, trong tay Hàn Lập chợt có thuý mang loé lên, một khối đỉnh giai linh thạch xanh biếc hiện lên. Thuý quang chớp động rồi Hàn Lập bắt đầu điên cuồng hấp thu linh lực tinh thuần trong linh thạch.

Ở trong loại địa phương nguy cơ tứ bề này hắn tuyệt đối không tiếc rẻ linh thạch. Bất quá ánh mắt Hàn Lập sau khi rơi xuống chỗ đan điền Ma viên vừa mới bị phanh ra thì thần sắc vừa động, tựa hồ nhớ tới cái gì đó. Hắn đưa mắt nhìn cái thây khô cẩn thận đánh giá vài lần thế nhưng vẫn không phát hiện ra trữ vật trạc hay đồ linh tinh gì khác. Hàn Lập nhướng mày, một tay giương lên rồi một viên hoàn màu đen bay ra, sau khi bay quanh thây khô một vòng thì bỗng nhiên thả đại phiến bạch quang, trực tiếp đem thây khô hút vào trong đó rồi bay vụt trở về.

Theo sau thân hình Hàn Lập nhoáng lên một cái rồi biến thành một đạo độn quang màu đỏ bắn ra, sau khi chớp động mấy cái thì bỗng nhiên hiện ra giữa đại sảnh. Cả gian đại sảnh, ngoại trừ cái pháp trận bị hư tổn bảy tám phần ra thì cơ hồ không còn vật gì nữa. Sở dĩ nói là *"cơ hồ"* là bởi vì Hàn Lập liếc mắt một cái đã nhìn thấy cái huyết sắc ngọc sàng kia đang lẳng lặng nằm ở một góc, huyết quang thi thoảng lai loé lên.

Hàn Lập dùng thần niệm quét qua, sau khi xác định ngoại trừ vật này ra thì nơi này xác định là không còn vật gì khả nghi nữa thì lúc này không khách khí nâng tay điểm tới một cái. Nhất thời cái giường nhì như trầm trọng đột nhiên bay lên trời, sau khi quay tròn vừa chuyển thì liền bay đến nhưng khi đến trước người Hàn Lập thì bị hắn vung tay hư không chụp xuống, cái giường này lập tức huyền phù bất động ở xa xa.

Hàn Lập đưa mắt nhìn kỹ nhưng không phát hiện ra cái gì dị thường, thần niệm tuỳ theo liền đảo qua nhưng vừa tiếp xúc với vật ấy thì lập tức bị bắn ngược trở lại. Cái giường này không cho thần niệm tiến nhập vào trong đó. Hàn Lập không những không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, trong mắt lam mang chợt loé lên mà thi triển ra linh mục thần thông.

Sau khi nhìn kỹ hắn bỗng nhiên kêu khẽ một tiếng, trên mặt hiện ra vẻ ngưng trọng, nhấc cánh tay lên rồi nhằm vào cái giường đánh ra một đạo pháp quyết.

Một màn kỳ dị xuất hiện!

Cái giường đột nhiên huyết quang đại phóng, một đám cổ văn to cỡ nắm tay hiện lên sau đó hơi chuyển động một chút thì dừng lại ở phía trước mặt Hàn Lập đồng thời tập hợp xếp thành một thiên kinh văn thần bí dị thường.

"Ngân khoa văn!"

Hàn Lập liếc mắt một cái liền nhìn ra lai lịch của ngân sắc văn tự này chợt thất thanh kêu lên, lúc này mới kinh hỉ nhảy dựng lên. Cái văn tự này sao lại hiện ra từ cái giường đồng thời sao lại rơi vào tay đầu thánh giai Ma viên này. Trong lòng Hàn Lập lúc này tự nhiên tràn ngập nghi vấn nhưng cũng không có nghĩ nhiều đến việc này mà ánh mắt nhìn chuyên chú vào thiên kinh văn này. Kết quả làm biểu tình của hắn trở nên cổ quái dị thường

"Huyền Thiên luyện khí thuật."

Một hồi lâu sau, hắn mới thì thào một câu, trên mặt tràn đầy vẻ không tin được.

------oOo------

Chương 1632: Sơn băng (núi lở)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tuy rằng Hàn Lập vẫn chưa đọc kỹ lắm nhưng vẫn đại khái hiểu được nội dung của thiên Ngân khoa văn này, đúng là một loại luyện khí thuật thần bí chưa bao giờ gặp qua. Chỉ một số nội dung trong đó đã làm cho hắn có một loại cảm giác hoang đường dị thường bởi vì vô luận là tài liệu hay là phương pháp luyện chế hắn đều chưa bao giờ nghĩ tới. Đoạn cuối của kinh văn còn tự xưng là nếu dùng bí thuật này để luyện chế bảo vật thì uy năng thậm chí có thể so sánh với Huyền Thiên chi bảo, vì thế thuật này mới dám xưng là Huyền Thiên luyện khí thuật.

Thủ đoạn *"Luyện nhật" "Dong hải"* nghịch thiên trong kinh văn này lại được thể hiện là phương pháp luyện khí đơn giản nhất nhưng phương pháp này đại khái chỉ có Chân tiên tại Tiên giới mới có năng lực thi triển ra, còn đối với Hàn Lập mà nói thì căn bản chỉ là việc mơ mộng hão huyền.

Tuy rằng vẫn chưa đọc kỹ nhưng trong lòng Hàn Lập đã thoáng thất vọng. Nếu không phải thiên kinh văn này viết bằng Ngân khoa văn thì hắn cơ hồ cho rằng thiên kinh văn này là do đầu Ma viên kia cố ý bịa đặt ra. Hàn Lập có chút không cam lòng, sau khi hơi trầm ngâm thì bỗng nhiên hai mắt lam mang lại loé lên nhìn về phía cái giường. Một lát sau, thần sắc hắn vừa động có vẻ như đã phát hiện ra được cái gì đó.

Bỗng nhiên thân hình Hàn Lập nhoáng lên một cái rồi trở nên mơ hồ, sau đó lại hiện ra bên cạnh cái giường. Năm ngón tay duỗi ra vỗ vào cái giường.

"Ầm" một tiếng lớn, vô số đạo kim hồ từ đầu ngón tay bắn ra rồi hoá thành một cái lưới điện lớn màu vàng đem cái giường gắn vào trong. Ngân sắc phù văn nhất thời giống như gặp phải khắc

tinh co lại quay về, trong phút chốc đã biến mất ở trong lôi quang mà sau bị kim hồ cuồng kích thì cái giường tấc tấc vỡ vụn ra đồng thời lan ra một cỗ huyết khí nồng đậm làm cho người ta có cảm giác buồn nôn.

Hàn Lập khẽ nhíu mày, kim hồ theo năm đầu ngón tay hợp lại, lôi võng lập tức thu lại, hồ quang chớp động rồi huyết khí đã bị lôi quang rung động đánh cho tán loạn. Theo sau trong kim sắc điện võng đã hiện ra một cái ngọc bài màu trắng ngà to cỡ bàn tay, trên mặt ẩn hiện có ngân sắc cổ văn quay cuồng không chừng.)

"Quả nhiên là bên trong còn có vật khác, xem ra đồ vật này thật ra không giả. Bất quá Kim khuyết ngọc thư có xuất xứ từ nhân yêu hai tộc, sao lại lưu lạc ra ngoại giới mà còn rơi vào trong tay đầu Ma viên này?"

Hàn Lập cũng không có lộ ra vẻ ngoài ý muốn mà ngược lại nhíu mày rồi tự nói một câu.

Lại nói tiếp, cái Kim khuyết ngọc thư này là cái thứ ba mà Hàn Lập có được nhưng đáng tiếc là những thứ ghi trên đó đối với hắn mà nói lúc này thật sự có chút vô dụng. Nếu hắn có thể tiến giai lên Đại Thừa kỳ thì nói không chừng là mới có thể dùng được một hai điểm gì đó. Bất quá cái Huyền Thiên luyện khí thuật này dù sao cũng có thể để hắn tham khảo một phần, vạn nhất có thể từ đó mà cảm ngộ ra được cái gì thì vẫn là vô cùng hữu ích.

Trong lòng nghĩ như thế, Hàn Lập biết trước mắt không phải là lúc nghiên cứu kỹ cái này nên phất tay áo, một mảnh thanh hà bay cuộn xuống, thoáng chốc nhìn như quang hà sẽ đem ngọc bài cuốn vào trong đó thì vật ấy lai quay tròn vừa chuyển động rồi bỗng nhiên né sang một bên bay đi nhưng Hàn Lập sớm đã có ý phòng bị, một bàn tay khác như tia chớp hư không chộp một trảo. Nhất thời có một cỗ vô hình chi lực bắn ra đem không gian trong phạm vi hơn mười trượng bao lại trong đó.

"Sưu" một tiếng, ngọc bài đã bị mãnh mẽ hút tới trong tay. Hàn Lập lúc này mới lấy từ trong trữ vật trạc ra một cái hộp ngọc, đem ngọc bài cẩn thận đặt vào trong đó và liên tiếp dán lên đó mấy tấm phù lê rồi mới thu lại. Làm xong hết thảy thì trong đại sảnh

không còn vật gì đáng lưu ý nữa.

Thân hình hắn vừa động rồi hoá thành một đạo thanh hồng hướng ra cửa đại sảnh mà bay đi, sau mấy cái chớp động thì đã tiến vào trong thông đạo ma khí. Trong độn quang, Hàn Lập mỗi tay cầm một khối đỉnh giai mộc thuộc tính linh thạch. Thuý mang chớp động không ngừng! Cùng lúc đó, đan dược ăn vào lúc trước cũng bắt đầu có hiệu lực, từng đợt từng đợt linh khí tinh thuần xuất hiện rồi từ từ bị hút vào trong kinh mạch.

Hiện giờ hắn đang cảm ứng vị trí Phệ Kim Trùng theo dõi Tiêm Tiêm. Tuy không biết đối phương mưu đồ cái gì nhưng nghĩ đến cũng không phải là vật đơn giản. Hàn Lập hiện tại đã xử lý xong việc củam ình nên tự nhiên cảm thấy đai hứng thú mà tính toán muốn tham gia một chân.

Vừa rồi cùng Ma viên trước sau một phen tranh đấu cực kỳ hung hiểm nhưng thời gian trên thực tế cũng không quá dài, trước sau bất quá chỉ là công phu một bữa ăn mà thôi. Phệ Kim Trùng kia vẫn đang đứng yên không nhúc nhích, hiển nhiên Tinh Tộc nữ tử kia vẫn chưa hoàn toàn đắc thủ, hiện tại vẫn là thời cơ tham gia. Tuy rằng hắn hiện giờ pháp lực hao tổn không ít, pháp tướng cũng rút nhỏ đi gần nửa nhùng Tinh Tộc nữ tử tu vi quá thấp nên tự nhiên trong lòng hắn không có gì cố kỵ.

Nếu không phải đối mặt với một gã có tu vi xấp xỉ với hắn mà tu vi Hàn Lập lại hao tổn nhiều thì nói không chừng liền ra vẻ không biết mà trực tiếp chạy ra khỏi nơi đây, không muốn rước phiền toái vào thân. Hàn Lập độn quang phi thường nhanh chóng nhưng mới phi hành được một lúc thì đột nhiên một tiếng nổ kinh thiên động địa từ dưới đất truyền ra, tiếp theo dị biến nổi lên!

Trong thông đạo ma khí đột nhiên mất khống chế mà kịch liệt quay cuồng đồng thời bên trong có tiếng gầm rú nổi lên, cuồng phong cuồn cuộn, vô số phong nhận loé lên rồi bắn ra khắp thông đạo. Hàn Lập cả kinh, tay áo phất một cái phun ra một tầng hôi sắc quang hà. Phong nhận này nhìn như cuồng bạo nhưng sau khi bị Nguyên Từ Thần Quang quét qua thì tán loạn biến mất không thấy.

Hàn Lập nhướng mày suy nghĩ xem có chuyện gì xảy ra thì một thanh âm quái dị giống như tiếng tuấn mã tê minh vang lên bên tai. Vừa nghe thấy thanh âm này, hắn bỗng nhiên cảm thấy pháp lực trong cơ thể như ngưng lại, không thể điều động được chút nào. Tiếp theo toàn thân hôi quang tán đi, thân hình Hàn Lập từ trên không trung rớt thẳng xuống, mà trong quá trình này phong nhận bốn phía thông đạo bắn đến giống như bão tố bắn lên trên người Hàn Lập.

Nếu là một gã tu sĩ bình thường khác thì tự nhiên trong nháy mắt sẽ bị bầm thây vạn đoạn nhưng Hàn Lập thân thể mạnh mẽ không thau gì ma thú Hợp Thể Kỳ nên chỉ nghe một trận thanh âm *"bang bang"* trầm đục phát ra. Thân hình hắn ở trong thanh quang vẫn bình yên vô sự. Bất quá như vậy, trong lòng Hàn Lập vẫn cực kỳ kinh sợ, thần niệm vừa động Đại Diễn Quyết nhất thời hoá thành một cỗ hàn khí lưu chuyển, sự khác thường trong cơ thể liền biến mất. Sau đó hắn lại độn quang hoá thành một đạo thanh hồng bay lên không. Mà đúng lúc này, nền thông đạo phía dưới đột nhiên tấc tấc vỡ vụn ra, tuỳ theo có thanh âm như tiếng sấm nổi lên, vô số hồ quang điên cuồng phun ra. Vô luận là ma khí hay là vách tường thông đạo hễ tiếp xúc với hồ quang này là lập tức hoá thành tro bụi.

Hàn Lập cả kinh, linh thạch trong tay liền biến mất rồi một tay bấm quyết, sau một tiếng sét đánh thì một cái lôi y màu bạc hiện ra ở bên ngoài thân. Ngay cả hắc sắc hồ quang kia có bắn đến nhưng được hồ quang các màu đan vào nhau tạo ra một lớp chắn bên ngoài Hàn Lập. Nhưng lúc này sau vô số tiếng nổ kinh lôi liên miên không dứt thì nền đất dưới chân cùng tất cả ma khí trong thông đạo đều bị hắc sắc hồ quang cuốn xuống dưới.

Vô số tảng đá lớn từ trên không trung trút xuống, ngay cả Hàn Lập với một thân thần thông không kém nhưng cũng không kịp đề phòng mà bị vô số cự thạch đánh trúng, sau một tiếng nổ ầm vang thì bị chôn sâu dưới đống đá lớn.

Ở bên ngoài nhìn vào thì thấy cả ngọn núi đang đổ ập xuống với tốc độ kinh người, giống như có một bàn tay vô hình đem cả ngọn núi lớn lật lại sau đó dùng lực đè xuống. Mà theo những vết vỡ vụn ma khí từ trong vách núi thoát ra liều mạng hướng ra bốn phía tràn đi. Lúc này một tiếng tê minh từ trong ngọn núi sập truyền ra.

Hơi mười đạo điện quang màu đen phá tan núi đá mà ra rồi hoá thành một đám lôi kim điện màu đen dài hơi trăm trượng, ở trên không trung nhảy múa không ngừng. Từ xa nhìn lại trông giống như hơn mười cái xúc tu thô to của một con bạch tuộc đang múa may trên không trung. Tiếp theo một tiếng nổ như trời sụp phát ra, vô số đá vụn từ chỗ núi bắn ra, cả toà núi lớn giống nhưu là vừa bị san bằng mà ở nơi đó có một con quái vật hình thể dài hơn nghìn trượng hiện ra.

Quái vật này toàn thân đều do hắc quang tạo thành nhưng bên ngoài thân lại có vô số hắc sắc lôi điện loé lên không thôi, hơi mười cái *"xúc tu"* thoát ra trước kia bất quá chỉ là mười cái to nhất trong đó mà thôi. Mà ở trung tâm hắc quang không ngờ có một bộ mặt rộng đến một trượng, bộ mặt này màu trắng, hai mắt trợn to, bên trong có hàn quang lành lạnh chớp động.

Đột nhiên một tiếng rồng ngâm từ trong hắc quang phát ra, ở một chỗ bên ngoài thân cự đại quái vật này đột nhiên huyết quang chợt loé, một đầu giao long màu đỏ phá vỡ thân hình quái vật mà từ bên trong bắn ra, sau khi chớp động một cái thì hắn đã ra ngoài hơn trăm trượng, sau khi xoay quanh một cái thì bỗng nhiên hiện ra một gã nam tử cả người mặc ngân giáp.

Đúng là tên nam tử họ Khuê kia. Chỉ là lúc này trên mặt không còn vẻ âm ngoan lạnh lùng ban đầu mà sắc mặt trở nên tái nhợt dị thường đồng thời trong mắt tràn đầy vẻ cuồng nộ. Mà lúc này, trong thân thể cự đại quái vật phía dưới lại có một thanh âm muộn hưởng phát ra, tiếp theo thân hình lại nổ tung ra rồi từ bên trong quái vật có một cơn lốc màu xanh bay ra, sau khi ngưng lại thì hoá thành một hư ảnh Kỳ lân màu xanh. Quái vật gầm lên giận dữ, một đạo hắc sắc hồ quang đột nhiên vọt ra trảm xuống hư ảnh Kỳ lân nhưng hư ảnh Kỳ lân chỉ loé lên thì liền giống như vô hình hoá thành một cơn gió nhẹ biến mất.

Ngay sau đó, ở một nơi khác cạnh đó hơn trăm trượng, thanh phong thổi qua rồi hu ảnh Kỳ lân hiện ra, nhưng bên ngoài thân linh quang đại phóng, thân hình thu nhỏ vô số lần, kích thước chỉ có mấy trượng nhưng hình ảnh trở nên ngưng thật dị thường, giống như là có thực thể vậy.

Lúc này mới thấy rõ, tại vị trí mắt trên đầu thanh sắc Kỳ lân có một viên tinh thạch sáng loè loè mà trong hai mắt lúc này cũng lộ ra vẻ kinh sợ.

------oOo------

Chương 1633: Chân lân bản nguyên

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ngươi rốt cuộc là ai mà có thể khống chế phụ thân huyệt linh."

Từ trong miệng Kỳ lân màu xanh truyền ra thanh âm một nữ tử, mặc dù trong lời nói tràn ngập sự phẫn nộ nhưng vẫn dễ nghe dị thường. Rõ ràng là thanh âm của Tiêm Tiêm.

Lúc trước, sau khi nàng tiến vào trong Chân linh chi huyệt, chưa kịp tìm được vật cần thiết thì nam tử họ Khuê bỗng nhiên xuất hiện, tiếp theo huyệt linh nguyên bản đang ngủ say đột nhiên sinh ra dị biến, tỉnh dậy rồi há mồm một ngụm đem nàng nuốt vào trong cơ thể. Nếu lần này không phải nàng đã chuẩn bị đầy đủ, lập tức ăn vào một loại bí dược đặc chế, sau đó để Kỳ lân thi triển đại thần thông phụ thân mà hoá thành hư ảnh Kỳ lân trước mắt thì chỉ sợ thật sự đã bị huyệt linh cắn nuốt rồi.

"Ta mặc kệ ngươi có lai lịch gì, ta chỉ muốn hỏi Chân lân bản nguyên trong Chân linh chi huyệt đâu?"

Nam tử họ Khuê lại lành lạnh hỏi.

"Hắc hắc, ta có lai lịch gì! Chân linh chi huyệt này, các ngươi nghĩ xem còn có ai có thể biết được?"

Từ trong miệng cự đại quái vật truyền đến tiếng cười lạnh, có chút mơ hồ không rõ nhưng thanh âm âm trầm dị thường, làm cho người ta cảm thấy mao cốt tùng nhiên.

Mà thân hình nguyên bản đã bạo liệt non nửa trong một lát công phu liền có hắc quang chợt loé rồi khôi phục lại như thường, giống như chưa hề có thương tổn nào cả.

Nam tử họ Khuê vừa nghe lời này thì sắc mặt đại biến mà Kỳ lân màu xanh cũng giật mình.

"Cái gì, ngươi cũng là. Không sai! Trừ bỏ chúng ta thì đích xác là không có ai biết được sự tồn tại của Chân linh chi huyệt này."

Hư ảnh Kỳ lân nhìn nam tử họ Khuê liếc mắt một cái, sau khi hít một hơi sâu nói.

"Hừ, ta và ngươi hoàn toàn không giống nhau. Ngươi ký sinh vào một gã Tinh Tộc nhỏ yếu mà còn thất bại còn ta thì đã ký sinh thành công vào một đầu ngân giao."

Nam tử họ Khuê hai mắt loé lên không khách khí nói.

Nghe nam tử họ Khuê nói như thế, trong mắt hư ảnh Kỳ lân hiện lên một tia tức giận nhưng lại thản nhiên nói:

"Có thể ký sinh thành công cũng bất quá là do may mắn mà thôi. Năm đó bọn ta đều là một trong mười vạn phân thần niệm chi lực của bản tôn, có cái gì khác nhau đâu. Ta lại cảm thấy loại cộng sinh này cũng không kém so với ký sinh là mấy. Chỉ cần Tinh Tộc nữ tử này có thể luyện tới cảnh giới Độ Kiếp Kỳ phi thăng thì ta đồng dạng có thể khôi phục được thân Chân Lân cùng pháp lực vô biên."

"Phi thăng! Mơ mộng hão huyền. Chỉ là một gã Tinh Tộc nhân mà cũng dám nghĩ đến việc này!"

Nam tử họ Khuê nhếch miệng lên châm chọc nói.

"Có gì không thể chứ. Nếu có thể có được Chân Lân bổn nguyên trong Chân linh chi huyệt, cho dù là một mẩu nhỏ thì ta vẫn có một tia hy vọng phi thăng lên Tiên giới."

Kỳ lân màu xanh có vẻ bình tĩnh dị thường nói.

"Chân linh có thể sinh ra bản nguyên chi lực bực này nếu cấp cho một gã Tinh Tộc thì đúng là lãng phí của trời. Nếu cấp cho Ngân giao ta thì chỉ cần hơn một vạn năm có dư là ta có thể thoát khỏi

Giao thân mà biến thành thân thể Chân long."

Nam tử họ Khuê không phủ nhận lời của hư ảnh Kỳ lân nhưng vẫn khinh thường nói.

"Ngươi nói như vậy thì chẳng lẽ muốn ta đem Chân Lân bản nguyên chắp tay dâng cho ngươi sao! Ngay cả lúc trước ta và ngươi đều là nhất thể tồn tại nhưng nhiều năm như vậy qua đi, chúng ta sớm đã đều độc lập, giống như hai người xa lạ vậy. Huống hồ cho dù là ta nguyện lui một bước thì vị phía dưới này cũng sẽ không có cái tâm khiêm nhường như vậy. Vừa rồi ở trong Chân linh chi huyệt chính nó đã muốn trực tiếp cắn nuốt ta và ngươi a."

Kỳ lân màu xanh đầu tiên là nhằm cự đại quái vật phía dưới nhìn lướt qua rồi cười lạnh.

"Ta mặc kệ ngươi làm như thế nào mà phụ thân được Huyệt linh cũng có tính toán gì. Hiện tại nhanh đem thực linh khí lấy ra cho ta, ta liền lập tức xoay người rời đi, nếu không đừng trách ta không khách khí."

Nam tử họ Khuê tuy rằng nghe ra lời đối phương có ý kích động châm ngòi nhưng khoé mắt sau khi hơi nhảy dựng lên thì vẫn hướng xuống phía dưới lạnh lùng nói.

"Muốn có Chân Lân bản nguyên ư, đương nhiên là có thể. Chỉ cần hai người các ngươi lại tiến vào trong bụng ta, cùng ta hoà hợp thành một thể thì tự nhiên là có."

Quái vật phát ra thanh âm cười cợt quái dị.

"Cái gì, đã muốn cắn nuốt rồi à, không đúng, để có thể hấp thu Chân Lân bản nguyen thì phải có được thân thể thực sự, lấy hư ảnh của Huyệt linh thì làm sao có thể làm được như vậy!"

Nam tử họ Khuê căn bản không tin.

"Ai nói cho các ngươi ta là Huyệt linh chi khu. Hai người các ngươi thật ra không phải là nhóm đầu tiên tìm đến đây."

Lúc này cự đại quái vật trầm mặc một chút rồi âm âm trả lời.

"Lời này có ý tứ gì?"

Kỳ lân màu xanh bên ngoài thanh quang chợt loé, cũng có chút kinh nghi hỏi.

"Nói đúng ra là những tên gia hoả như các ngươi ta đã sớm cắn nuốt đến ba bốn tên rồi. Hiện tại chỉ cần nuốt thêm hai người các ngươi, cộng thêm vài loại Chân linh chi huyết nữa thì không lâu sau ta có thể có được Chân linh thể. Về phần Chân Lân bản nguyên thì tự nhiên là ở trong cơ thể ta. Tốt lắm, còn muốn biết cái gì nữa thì các ngươi cứ để cho ta cắn nuốt, trở thành một bộ phận thân thể của ta thì tự nhiên cái gì cũng biết."

Cự đại quái vật tựa hồ không muốn nhiều lời, bên ngoài thân hắc quang chợt loé, trong tiếng sấm lưỡng đạo hắc sắc hồ quang chợt loé bắn ra.

Xa nhìn lại giống như hai thanh cự thương màu đen, dường như trái phải trực tiếp xuyên thủng hư ảnh Kỳ lân cùng Nam tử họ Khuê. Nghe quái vật nói như vậy, nam tử họ Khuê sắc mặt trở nên khó coi dị thường, nay lại thấy quái vật thật sự công kích thì trong lòng nổi giận, cũng không thấy nó nói cái gì, thân hình nhoáng lên một cái rồi đột nhiên hoá thành thân thể độc nhất vô nhị.

Nó giơ một tay lên, một đạo ngân sắc phi kiếm theo đó mà chém ra rồi biến thành một đạo ngân sắc kiếm quang dài hơn mười trượng, chợt loé lên đã đem đạo điện quang đang hạ xuống trảm một trảm mà diệt. Bên kia hư ảnh Kỳ lân màu xanh há to miệng, cái đầu đột nhiên cuồng trướng lên mấy lần sau đó một ngụm trực tiếp đem hắc sắc hồ quang đang kích tới nuốt vào.

Thấy vây, nam tử họ Khuê ánh mắt chợt loé lên rồi nói:

"Đại Thôn Diệt Thuật! Xem ra thần thông của ngươi dù sao cũng không yếu, có tư cách cùng ta liên thủ một lần. Chúng ta cùng ra tay diệt sát quái vật này, sau khi có được Chân Lân bổn nguyen

thì chia đều. Quái vật kia tồn tại gì chứ, cho dù có cắn nuốt được thì căn bản cũng không có khả năng hoàn toàn luyện hoá được."

"Hảo, một lời đã định."

Kỳ lân màu xanh sau khi hơi trầm ngâm thì liền quyết đoán đáp ứng. Hiện giờ tuy nó và Tiêm Tiêm hoá thành một thể nên khát vọng đối với Chân Lân bổn nguyên tưu nhiên rất lớn. Tuy đối với nam tử họ Khuê kia nó cực kỳ kiêng kị nhưng tên quái vật phụ thân Huyệt linh kia cũng là đại địch không thể không diệt.

Tuỳ theo bên ngoài thân Kỳ lân màu xanh thanh quang chợt loé, thân hình chợt loé lên rồi lại hoá to lên thành hơn trăm trượng đồng thời một cỗ khí thế kinh người phóng lên cao. Nam tử họ Khuê thấy vậy, lúc này ba cái hoá thân đồng thời nhoáng lên một cái, trên đỉnh đầu một cái ngân quang chợt loé rồi một đạo thật lớn dài hơn mười trượng thoáng cái hiện ra. Một cái thì hay tay chà xát, một cái thì một đoàn hoả diễm đỏ đậm từ hư không hiện ra bổn thể. Cái cuối cùng thì đứng tại chỗ quay tròn một cái, nhất thời lắc đầu vẫy đuôi mà hiện ra bản thể ngân sắc Giao long.

Đối mặt với tồn tại quỷ dị phía dưới, hai người đều bày trận sẵn sàng đón địch, không dám chậm trễ mảy may. Lúc này quái vật phía dưới lại cười một trận quỷ dị:

"Các người các ngươi còn dám phản kháng. Tốt lắm, không chạy thì cũng đỡ phiền phức cho ta, bất quá trước khi xử lý các ngươi, ta phải đón tiếp hai vị khách không mời mà đến đã."

Vừa dứt lời, hơn mười cái hắc sắc hồ quang cùng tiếng sấm đột nhiên vang lên rồi không một chút dấu hiệu nhằm một nơi trên hư không bổ đi. Hắc sắc hồ quang chưa thực sự hạ xuống mà linh áp thật lớn đã đi trước như một cơn lốc áp xuống.

Mà bên kia, trong hư không có ngân ảnh chợt loé lên rồi một cái bóng người thon thả hiện ra, sau đó nhoáng lên một cái liền hoá thành một đạo ngân hồng bắn đi. Nhưng vào lúc này, một tiếng sét thật lớn nhằm thẳng đến không gian phụ cận ông ông tác hưởng, hơn mười đạo hồ quang thô to ngưng tụ lại thành một đoàn rồi biến ảo thành một thanh hắc sắc cự kiếm dài hơn trăm trượng chợt hạ xuống đã đem đạo ngân hồng vì bị sét đánh mà tốc độ chậm lại một kích diệt sát. Thậm chí cái bóng thon thản mà trong ngân hông kia một tiếng kêu thê lương cũng không kịp phát ra.

Nhân ảnh này tự nhiên chính là vị cao giai ma thú Cửu Dạ biến hoá ra vốn vẫn dựa vào ẩn nặc thuật thần diệu mà truy tung Hàn Lập đến đây. Nàng tuy có tu vi Luyện Hư trung kỳ nhưng dưới một kích của hắc sắc cự kiếm thì không có một chút phản kháng nào.

Vừa thấy uy năng đáng sợ của kinh thiên cự kiếm nọ, hoá thân của nam tử họ Khuê cùng hư ảnh Kỳ lân đồng thời cả kinh mà hiện ra vẻ mặt ngưng trọng mà kiếm này sau khi đắc thủ thì không có ý phản hồi trược tiếp công kích đối thủ đối diện mà lại nhoáng lên một cái hoá thành một đạo hắc hồng thật lớn hướng mặt đất phụ cận mà trảm xuống.

Điều này làm cho nam tử họ Khuê cùng Kỳ lân màu xanh tự nhiên ngẩn ra. Mắt thấy hắc hồng hùng hổ rơi xuống, dù có thể đem tất cả đại địa tan vỡ thì dưới đất đột nhiên truyền ra một thanh âm sắc bén, sau đó thanh quang chợt loé và dưới đất đột nhiên bắn ra bảy mươi hai thanh tiểu kiếm màu xanh.

Phi kiếm này thoạt nhìn chỉ dài vài tấc nhưng sau khi bắn ra thì đột nhiên hướng về trung gian tụ lại hoá thành một thanh cự kiếm dài mấy trượng, đồng thời sau một tiếng sét đánh thì kim sắc hồ quang chói mắt bắn ra, sau đó không chút yếu thế đón đỡ một kích của hắc sắc cự kiếm.

"Ầm" một tiếng kinh thiên động địa, kim hắc hai sắc hồ quang đan vào nhau chớp động, hai cái ở trên tầng trời thấp giằng co không dứt. Ngay cả hắc sắc cự kiếm có thể tích lớn kinh người nhưng cự kiếm màu xanh phía dưới tựa hồ sắc bén dị thường, đồng thời kim sắc hồ quang chợt toát ra cũng có uy năng vô cùng lớn nên bộ dáng không chút rơi xuống hạ phong.

Quái vật trên mặt hiện ra một tia kinh ngạc nhưng lập tức hừ lạnh một tiếng, bên ngoài thân hắc quang chợt loé, mấy mươi đạo hắc sắc hồ quang vọt lên, có vẻ như muốn bắn ra nhưng vào lúc này, *"Sưu"* một tiếng, phi kiếm màu xanh hạ xuống đồng thời có một đạo thanh hồng kích ra.

Mà cơ hồ cùng lúc đó, hắc sắc cự kiếm đột nhiên sáng ngời, một đạo hắc sắc kiếm quang khác quỷ dị hiện lên, tiếp theo chợt loé lên phía trên đạo thanh hồng hung hăng trảm xuống.

"Đương" một tiếng va chạm giòn vang lên. Thanh hồng chợt tắt, ở chỗ cũ đột nhiên hiện ra một quầng sáng thuỷ tinh quỷ dị. Kiếm quang khi trảm lên quầng sáng này thì đều bị trượt đi theo hai bên mà lướt qua.

Mà ở trong quầng sáng thuỷ tinh có một đạo nhân ảnh đang đứng thẳng, hai tay để sau lưng. Rõ ràng là Hàn Lập lúc trước đã bị chôn sâu dưới núi đá. Hắn đưa mắt nhìn quái vật, hoá thân nam tử họ Khuê cùng với hư ảnh Kỳ lân màu xanh đảo qua rồi giơ một tay lên. Nhất thời từ cách đó không xa dưới mặt đất có một đoá kim hoa to cỡ nắm tay bắn ra, sau khi loé lên thì lướt về phía hắn.

------oOo------

Chương 1634: Linh chủng ma uy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đúng là con Phệ Kim Trùng mà Hàn Lập phái ra đi truy tung kia. Nó nhoáng lên một cái liền chui vào cổ tay áo Hàn Lập không thấy bóng dáng mà lũ thần niệm phụ thân lên linh trùng trong nháy mắt cũng quay trở về trong thần thức. Thần sắc Hàn Lập có chút âm u bất định.

Tất cả thông tin mà lũ thần niệm kia có được đều được Hàn Lập thu trở về, những gì lúc trước Phệ Kim Trùng nghe được, thấy được đều như chính bản thân trải qua. Mà quái vật kia thấy Hàn Lập thoải mái đỡ được một kích của mình thì không có lập tức phát động công kích mà giương đôi mắt chớp động nhìn Hàn Lập, tựa hồ có vài phần kiêng kị.

"Đầu Ma viên kia đã mất đi khí tức, chẳng lẽ đã bị ngươi chém giết?"

Sau một lúc lâu, từ trong miệng nó truyền ra lời nói.

"Nga, các hạ cảm ứng thật linh mẫn. Ta nếu lúc này ở đây thì đầu Ma viên kia tự nhiên đã là không còn tồn tại trên thế gian nữa."

Hàn Lập hai mắt chợt loé lên mà từ từ trả lời.

"Hừ, nhưng thật ra là đã tiện nghi cho ngươi. Đầu Ma viên này đặt chân dưỡng thương ở đây là do ta dụ dỗ mà đến, ta muốn sau này khi tu thành thân thể Chân linh thì đem nó biến thành linh đan diệu dược đại bổ một phen. Ma viên này còn tưởng rằng nơi đây vốn là thiên địa sinh ra đã có ma khí tinh thuần như thế."

Quái vật nói một câu.

Vừa nghe lời này, Hàn Lập biến sắc nhưng lập tức như thường nói:

"Thì ra là thế. Ta tự hỏi tại sao nơi đây ma khí tinh thuần như thế, Ma viên kia bị thương nên rất khó tự tập được. Nguyên lai là các hạ ra tay. Bất quá, ngươi rốt cuộc là tồn tại gì, tại hạ cũng có chút tò mò. Chẳng lẽ là một loại Thiên địa chi linh?"

"Cái gì mà Thiên địa chi linh? Bất quá là mượn Chân linh chi lực mà sinh ra một lũ hư vô thận khí mà thôi. Nguyên bản nó không có linh tính, chỉ là một xuẩn vật cái gì cũng không biết nhưng lại bị một lũ ngoại lai chi lực khống chế phụ thân nên mới trở nên xảo trá như thế. Hàn huynh nên cẩn thận một chút."

Kỳ lân màu xanh bỗng nhiên mở miệng nói.

"Ngươi hiện tại là Tiêm tiên tử sao?"

Hàn Lập vừa nghe thấy Kỳ lân phát ra thanh âm nữ tử dễ nghe thì thần sắc vừa động hỏi một câu.

"Đương nhiên là vãn bối. Bất quá trạng thái hiện tại của ta có chút kỳ lạ, là lưỡng chủng thần niệm tạm thời hợp lại, đây là Kỳ lân Pháp tướng nhưng lấy ý thức của ta là chính."

Kỳ lân màu xanh thở dài một hơi, thành thật trả lời.

"Nói như vậy, mục đích lần này đến đây kỳ thật là vì cái gọi là Chân lân bản nguyên này. Việc dùng thánh giai ma hạch tu bổ ma giáp có phải là một âm mưu không?"

Hàn Lập nhìn chằm chằm vào Kỳ lân màu xành, thanh âm không hề có chút cảm tình hỏi.

"Đương nhiên không phải. Tu bổ Thiên ngoại ma giáp đích xác cần có thánh giai ma hạch. Về phần Chân lân bản nguyên thì ta thừa nhận xác thực là có lợi dụng đạo hữu nhưng trên thực tế Hàn đạo hữu cũng không có tổn thất gì, ta chỉ mượn cơ hội làm việc mà thôi. Mà đầu thánh giai Ma viên nếu đã bị đạo hữu chém giết thì việc nó bị trọng thương cũ là thật."

Thanh âm Tiêm Tiêm trở nên điềm đạm đáng yêu nói.

"Đạo hữu nói cũng không sai. Ta xác thực là không có tổn thất cái gì nhưng hiện tại xem ra kế hoạch của tiên tử tựa hồ không quá thuận lợi, không ít việc xảy ra ngoài ý muốn a."

Hàn Lập nhìn ba cái hoá thân của nam tử họ Khuê và quái vật phía dưới rồi trên mặt hiện lên một tia kỳ quái.

"Ta xác thực không nghĩ tới sự tình lại biến thành như vậy nhưng chỉ cần trừ bỏ Huyệt linh phía dưới là lấy được Chân lân bản nguyên. Vật này là một phần bản nguyên chi lực do Chân linh kỳ lân lưu lại lúc sinh ra. Mọi sinh linh có được nó đều có khả năng thoát thai hoán cốt, đạt được chỗ tốt bất khả tư nghị. Việc khác không nói nhưng nếu Hàn huynh có được một tia trong đó mà nói thì việc tiến lên Hợp Thể Kỳ tuyệt đối không thành vấn đề."

Nữ tử này cũng quyết đoán dị thường, trực tiếp đem chân tướng sự việc công bố ra. Đối với nàng mà nói, nếu đã không độc chiếm được vậy ấy, hơn nữa trong đám người thì mình là người yếu nhất nên tốt nhất là mượn sức của Hàn Lập ứng phó người khác.

"Ngươi nói vậy là có ý tứ gì, muốn mang Chân lân bản nguyên chia cho người này ư? Nếu thế ngươi đem phần của ngươi mà phân, một nửa của ta sẽ không phân cho bất luận kẻ nào."

Ngân giao do nam tử họ Khuê biến thành lành lạnh nói.

"Hoàn toàn không có vấn đề gì. Hàn huynh, ta cùng ngươi lại làm một cuộc giao dịch khác. Ngươi giúp ta đánh chết Huyệt linh kia, ta sẽ đem Chân lân bản nguyên phân cho ngươi một phần. Đạo hữu không biết rõ Chân lân chi niệm, chỉ cần có một phần cũng đủ rồi, dùng nhiều quá mà nói cũng vô ích. Hơn nữa, muốn luyện hoá được bản nguyên chi lực này còn cần một loại phương pháp đặc thù. Đến lúc đó tiểu muội cũng sẽ bẩm báo chi tiết."

Thanh âm của Tiêm Tiêm từ trong hư ảnh Kỳ lân uyển chuyển truyền ra.

Hàn Lập nghe xong hai mắt nhíu lại. Có thể làm cho hắn tiến giai lên Hợp Thể Kỳ? Chuyện này quả nhiên là vô cùng hấp dẫn, bất quá chính là chuyện *"Chân lân bản nguyên"*, hắn lần đầu tiên nghe nói đến nên nói việc này tự nhiên là có chút bán tín bán nghi.

Bất quá không chờ Hàn Lập quyết định, quái vật phía dưới lại đột nhiên phát ra từng đợt cười khó nghe dị thường.

"Chia chác Chân lân bản nguyên! Các ngươi thực sự nghĩ là còn có cơ hội này sao, tính toán thời gian cũng tới lúc rồi! Hai người các ngươi không cảm thấy thân thể có cái gì không thích hợp hay sao?"

Vừa nghe lời này, nam tử họ Khuê cùng Tiêm Tiêm đồng thời cả kinh, tự nhiên theo bản năng cấp bách dùng thần niệm đảo qua, muốn xem xét hết thảy tình huống trong cơ thể. Kết quả cơ hồ đồng thời, hai cái hoá thân của nam tử họ Khuê hét thảm một tiếng rồi trong da thịt có vô số tế ti màu xám bắn ra, một chút đã đem hai cái hoá thanh này xé rách thành vô số mảnh.

Hai luồng dị vật màu đen thật lớn nhất thời hiện ra ở trên không trung nhưng lại phân hồn của hai cái hoá thân này cũng bị ô ti xuyên thủng mà qua, không kịp đào tẩu mảy may. Tiếp theo, trong hắc quang chớp động, hai luồn phân hồn đã bị hấp thu hết. Mà Ngân giao do bản thể nam tử họ Khuê biến thành tyu không bị nổ tan xác mà chết nhưng trên lân phiến cũng hiện lên một cây hắc ti, nó sau khi gầm nhẹ một tiếng thì liền cứng ngắc từ trên không trung rơi thẳng xuống rồi ngã thật mạnh xuống mặt đất.

Về phần hư ảnh Kỳ lân màu xanh đồng dạng cũng bị vô số hắc ti xuyên thủng, hình thể bị thu nhỏ lại hơn một trượng, cuối cùng loé lên thì hiện ra nguyên hình thành Tiêm Tiêm. Chỉ là giờ phút này, bên ngoài thân nàng hoàn toàn bị một đoàn thanh quang chói mắt bao lấy, vô số ô ti co duỗi giằng co không ngừng.

Tinh tộc nữ tử này tuy không bị rớt thẳng xuống dưới nhưng thân thể mềm mại run rẩy không ngừng, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ thống khổ và không thể nhúc nhích được.

Hàn Lập thấy cảnh này thì ngẩn ra!

"Không có khả năng, ngươi động tay chân vào trong cơ thể chúng ta lúc nào?"

Tiêm Tiêm cố nén dị biến trong cơ thể kinh sợ quát hỏi.

"Khi nào ư? Tự nhiên là khi các ngươi chui vào trong cơ thể bản tôn. Các ngươi có biết ta đã tiêu diệt những kẻ trước kia tới đây lấy Chân lân bản nguyên như thế nào không? Chỉ cần tiến vào trong cơ thể bản tôn thì ta muốn hạ linh chủng vào cơ thể các ngươi còn không phải là chuyện dễ dàng sao. Các ngươi cho dù không chết thì hiện tại cũng không chạy đi đâu được. Hiện giờ, chỉ cần ta giải quyết xong tên gây rối ngoài ý muốn ra là coi như công đức viên mãn."

Vừa nói xong, quái vật gầm lên, bên ngoài thân đột nhiên có tiếng sấm nổ lớn, một đạo hắc sắc hồ quang hoá thành vô số đạo hắc kiếm hùng hổ nhắm về phía Hàn Lập chém đến. Tuy nhiên chưa kịp tiếp cận chỗ Hàn Lập thì hàng trăm cây hắc kiếm nọ đột nhiên tản đi, tiếp theo như máy xay gió tự động xoay tròn đồng thời từng đạo hắc hồ quang từ phía trên phun ra, sau đó lại thi nhau gầm rú.

Trong chớp mắt, một cái hắc sắc cự võng cực lớn hiện lên quanh thân Hàn Lập, từ bốn phương tám hướng đem Hàn Lập vây kín.

"Kiếm trận!"

Khoé mắt Hàn Lập nhíu lại rồi tự nói một tiếng, lộ ra biểu tình quái dị. Tiếp theo, trong miệng quái vật truyền ra thanh âm chú ngữ, nhất thời có tiếng sấm nổ lớn, hắc sắc hồ quang chợt hiện rồi điện võng cùng mấy trăm cây hắc sắc lôi kiếm được thúc dục mà bắt đầu hướng vào trung tâm chậm rãi chém tới.

Hàn Lập trên mặt dị sắc chợt loé qua, một tay hướng một bên hư không đánh ra một trảo. Cự kiếm màu xanh nguyên bản đang ở một chỗ khác nhoáng lên một cái, nhất thời biến mất không thấy đâu. Sau đó, không gian trước người Hàn Lập dao động nhoáng lên một cái, cự kiếm màu xanh bỗng nhiên hiện ra. Một tay hàn

Lập hướng về phía cự kiếm nhẹ nhàng điểm ra.

Cự kiếm nhất hời thanh minh một tiếng như rồng ngâm sau đó hoá thành bảy mươi hai khẩu phi kiếm quang màu xanh vây quanh Hàn Lập mà bay múa. Hàn Lập trong lòng thúc giục pháp quyết. Chúng phi kiếm run lên rồi bỗng nhiên một hoá thành hai, hai hoá bốn. Trong phút chốc mấy trăm đạo kiếm quang hiện lên, thanh quang đại phóng mà hoá thành một đoá cự liên màu xanh đem Hàn Lập bao vào trong.

Cánh hoa sen quay tròn chuyển động, nhất thời lớp lớp kiếm quang màu xanh giống như mưa to kích bắn ra. Một trận thanh âm trầm đục truyền đến, hắc sắc điện võng bị thanh quang điên cuồng chém tới thì giống như gỗ mục vỡ tan ra nhưng trên mặt hắn còn chưa kịp tươi cười thì có tiếng sấm vang lên, hắc sắc hồ quang vỡ vụn lại như thông linh tụ lại, ngay trong hắc quang ngưng tụ thành hắc sắc đại võng độc nhất vô nhị, vẫn dường như không có việc gì nhắm Hàn Lập bay đến.

Sắc mặt Hàn Lập đại biến. Cùng lúc đó, quái vật đột nhiên nhe răng cười, thân hình khổng lồ vặn vẹo biến hình, ở trong hắc quang đại phóng mà sinh ra bốn cái chân tho to, thân hình cũng trở nên mập mạp cao lớn trường tráng khác thường. Đó là hoá thân của một con Mặc kỳ lân toàn thân quang mang mênh mông. Kỳ lân này cao chừng mấy trăm trượng, từ xa nhìn lại giống như một ngọn núi lớn, tựa hồ so với hình thái lúc trước còn muốn lớn hơn vài phần.

Khuôn mặt quái dị của nó nằm trên trán con Mặc kỳ lân này, lúc này đang vặn vẹo trông đáng chú ý dị thường, làm cho nó lộ ra vài phần khí tức yêu dị. Sau khi biến hoá xong, Mặc kỳ lân liền nhấc một chi trước nhắm Hàn Lập đạp ra một cái.

Nhất thời trên không trung phía trên Hàn Lập hơn mười trượng, không gian dao động kịch liệt, hắc quang chợt loé lên rồi một cái cự túc (Chân lớn) liền như cột chống trời hiện lên. Mặc dù chưa thật sự hạ xuống mà một cỗ vô hình cự lực đã ép xuống.

Thân ở trong kiếm quang màu xanh, Hàn Lập chỉ cảm thấy bốn phía căng thẳng giống như có một đạo cương tráo thật lớn đè lên trên người, đem hắn trói buộc tại chỗ, bộ dáng như khoanh tay chịu chết.

Lúc này cái chân lớn mới rơi xuống đồng thời hắc sắc cự võng cũng đã chớp động tới phụ cận. Hồ quang phát ra thanh âm *"Thử lạp"* giống như gần tới trong gang tấc. Trong lúc nguy cấp, nhưng trên mặt Hàn Lập không có vẻ gì kinh hoảng mà hít sâu một hơi, trên người kim quang đại phóng, kim sắc lân phiến quỷ dị hiện lên trên da thịt, một đôi cánh tay màu vàng rực rỡ đồng thời tả hữu hiện ra.

"Oanh" một trận nổ liên miên trầm đục truyền ra! Trói buộc bốn phía bị Hàn Lập dùng đại cự lực ngạnh sinh đánh vỡ

------oOo------

Chương 1635: Huyễn hóa bách thiên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tiếp theo, bàn tay Hàn Lập trong nháy mắt trở nên tối đen như mực hướng hư không đánh ra một trảo. Một bàn tay to cỡ một trượng lập tức hiện ra, năm ngón tay co duỗi rồi liền mang theo phiến phiến quang hà màu xám hướng về phía hắc sắc cự túc trên không trung.

Tuy rằng hai bên hình thể cực kỳ chênh lệch nhưng sau một tiếng va chạm đất rung núi chuyển thì bàn tay to run rẩy mà nâng cự túc lên. Chỗ hai bên tiếp xúc, hắc quang và bụi hà đan vào nhau chớp động, thanh âm bạo liệt liên tiếp phát ra đồng thời một cỗ khí lãng quỷ dị vây quanh hai người mà bay múa, giống như một cái phong long phóng lên cao.

Cùng lúc đó, cự liên màu xanh quanh Hàn Lập xoay tròn cùng tiếng sét đánh, vô số kim hồ hiện lên. Theo đó thanh liên trong nháy mắt đã hình thành một đoá kim sắc lôi liên. Cánh hoa sen màu vàng chợt loé lên, tầng tầng lớp lớp đan vào nhau, kim quang lấp loé liên hồi rồi liền tản ra bốn phía, khi ra tới vùng phụ cận thì va chạm với hắc sắc hồ quang. Thanh âm va chạm như tiếng sấm đinh tai nhức óc!

Trong nháy mắt hai loại hồ quang va chạm, tình trạng giống như hai kẻ sinh tử đại địch gặp mặt, vô số điện quang lôi hoả hai màu vàng đen chớp động hiện lên rồi lại từng đoạn bạo liệt nổ tung. Mọi công kích của quái vật đều bị Hàn Lập ngăn lại khiến nó không khỏi ngẩn ra nhưng lại lập tức hừ lạnh một tiếng, trong mắt hàn quang chợt loé rồi lại há to mồm.

Nhất thời phụ cận có tiếng rít nổi lên, từng trận hắc phong cuồn cuộn thổi đến rồi một cái đại động tối đen trong phút chốc hiện ra trước người Mặc kỳ lân. Bên trong ẩn hiện có hắc quang xoay quanh giống như phải nuốt hết cả thế gian vào trong đó.

"Cẩn thận, đây là Đại thôn diệt thuật!"

Tiêm Tiêm tuy không thể nhúc nhích nhưng vừa thấy hành động này của Mặc kỳ lân thì nhất thời quá sợ hãi mà cuống quít nhắc nhở. Vừa rồi nàng hoá thân thành Kỳ lân màu xanh tuy cũng thi triển một loại thần thông đồng dạng nhưng uy thế không thể so sánh với Mặc kỳ lân này, căn bản là cách biệt một trời một vực.

Hàn Lập thấy vậy thì cũng âm thầm kinh hãi, lại vừa nghe Tinh Tộc nữ tử nói như vậy thì hướng lên không trung điểm ra một cái, cự thủ phía trên nhất thời không lưỡng lự đảo một cái. Một cái hắc sắc tiểu sơn cao mấy tấc từ trong lòng bàn tay hiện lên rồi bị ném ra. Nó nhoáng lên một cái rồi cuồng trướng không thôi, chỉ cần thời gian mấy cái hô hấp thì liền biến thành cao hơn ngàn trượng, to không kém gì Mặc kỳ lân đối diện, sau đó bay lên không lấy thế thái sơn áp đỉnh mà đè xuống.

Cả bầu trời tối sầm lại, tất cả đều bị hắc sắc cự phong này bao phủ. Dựa vào uy năng này đem hắc động và cả Mặc kỳ lân phía dưới đè xuống nhưng một màn kế tiếp xuất hiện làm cho Hàn Lập đại biến. Bên trong đại động đột nhiên có tảng lớn hắc sắc quang hà phun ra kích lên trên Nguyên từ thần sơn rồi hoá thành mấy cái hắc sắc phù văn lớn, đám phù văn này chợt loé lên rồi chui vào bên trong Nguyên từ thần sơn.

Nguyên từ thần sơn chấn động quay tròn chuyển động, quang hà chớp động rồi lại khôi phục lại hình dáng ban đầu sau đó bị hắc quang cuốn một cái mà biến mất không thấy. Ngay sau đó, quả núi này bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh cự động, sau khi chợt loé lên thì nó đã bị thu vào trong đó.

Hàn Lập chỉ cảm thấy tâm thần chấn động. Nguyên từ thần sơn cùng chính hắn vốn có mối cảm ứng chặt chẽ nhưng lúc này lại trở nên như có như không, giống như sắp tan vỡ thì trong lòng không khỏi hoảng hốt. Phải biết rằng ngọn núi này sớm đã bị hắn luyện hoá hoàn toàn, dưới tình huống như vậy mà còn có thể bị kẻ khác mạnh mẽ thu lấy, thật sự là chuyện bất khả tư nghị.

Hàn Lập thần sắc ngưng trọng, trong miệng lầm bầm, trong lòng bàn tay ngân quang chợt loé lên rồi cái hư ảnh tiểu sơn hiện lên. Hôi quang loé lên rồi hư ảnh hoá thành tồn tại chân thật, hắc sắc tiểu sơn cứ như thế mà quay lại trong tay hắn, giống như chưa từng bị tế ra.

Quái vật khẽ *"Di"* một tiếng, nó cũng không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn. Nó tự nhiên không biết, Nguyên từ thần sơn sớm đã được Hàn Lập dùng Bách Mạch Luyện Bảo Quyết tế luyện một phen, trừ phi Hàn Lập chết đi không thì chỉ cần không phải xa ngoài vạn dặm, tự nhiên chỉ cần thần niệm vừa động thì lập tức được triệu hồi. Bất quá ngay lúc hắn đang muốn đổi một loại thần thông khác để khắc địch thì uy năng Đại thôn diệt thuật mới thực sự được thể hiện.

Sau một trận cười cạc cạc quái dị thì ánh sáng bốn phía như bị hút đi một cách quy dị. Hàn Lập chỉ cảm thấy một cỗ tinh phong thổi đến sau đó liền cảm thấy thân mình như đang ở trong một khoảng hư không tối đen. Hắc sắc cự túc cùng hắc sắc hồ quang bốn phía quỷ dị chút tán loạn tiêu thất.

Hàn Lập trong lòng rùng mình, phát hiện thần niệm lúc này không thể ly thể thì vội thi triển Linh mục thần thông hướng mọi nơi đảo qua. Mượn Linh mục thần thông hắn mới miễn cưỡng nhìn thấy trong phạm vi trăm trượng nhưng cảnh vật cũng chỉ mơ mơ hồ hồ. Vô luận là trên trời hay dưới dất, tất cả đều là một mảnh tối đen như mực. Hắn giống như là đã bị nhiếp tới một không gian khác nhưng Hàn Lập lại rất rõ ràng, bản thân hắn vừa rồi ở tại chỗ căn bản chưa kịp cử động gì thì đã bị quái vật kia nuốt vào trong bụng.

Bất quá Đại thôn diệt thuật này quả thật là cực kỳ quỷ dị, một khi thi triển ra thì ngay cả hắn cũng không thể tránh né mảy may. Trong lòng thầm nghĩ, dưới chân Hàn Lập thanh liên kim hồ loé lên rồi lại nở rộ ra mà hoá thành một tầng phòng hộ hai màu vàng xanh, mà ở tận cùng bên trong còn có một tầng thuỷ tinh tiểu thuẫn đem cơ thể bảo hộ nghiêm mật.

Hắn lúc trước đã chính mắt nhìn thấy kết cục của Tinh Tộc nữ tử cùng nam tử họ Khuê nên hết sức cẩn thận. Cho dù như vậy, Hàn

Lập cũng chỉ hoàn toàn phòng ngự, hắn duỗi mười ngón tay nhắm vào hư không nhẹ nhàng bắn ra. Nhất thời tiếng xé gió vang lên. Vô số đạo kiếm khí sắc bén giống như mưa rào bắn ra. Sau một loạt trận âm thanh *"phốc phốc"* trầm đục thì kiếm quang màu xanh một bắn ra ngoài hơn trăm trượng liền giống như mưa sa vào vũng bùn chìm nghỉm không thấy bóng dáng.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, một tay bấm quyết, kim sắc hồ quang bốn phía liền tụ lại, sau một tiếng sét đánh thì ngưng tụ thành một con kim sắc điện giao dài hơn mười trượng, nó lúc lắc đầu vẫn đuôi rồi vọt ra.

"Ầm" một tiếng, kim giao bay ra ngoài hơn trăm trượng thì giống như đụng vào một cái cấm chế gì đó ở phía trên, nhất thời một vòng ánh sáng giống như mặt trời bùng nổ ra, đi theo đó là lớp lớp khí lãng bắn ra. Cả hư không phảng phất như run rẩy, giống như lập tức bị bắn văng tung toé đi thì đột nhiên có một tiếng tê minh truyền ra, đột nhiên phía trước vầng sáng màu vàng hiện ra một cái hắc động rộng hơn mười trượng, bên trong hắc sắc quang hà quay tròn, uy thế kinh người phát ra từ vụ nổ của Kim sắc điện giao liền bị hấp thu mà hoá thành vô hình.

Theo sau hắc động vặn vẹo một trận biến hình thành một gã nam tử mặc trường bào màu đen, mặt mang mặt nạ màu trắng. Hàn Lập thấy vậy thì khoé mắt co lại, hai mắt híp lại.

"Đừng có vọng tưởng thoát khỏi chỗ này. Hai kẻ kia có thể chạy ra được đến nơi đây là do ta cố ý bố trí. Hiện tại có ta tự mình kiềm chế ngươi thì ngươi có chạy đằng trời."

Hắc bào nam tử mở miệng, lời nói mơ hồ không rõ ràng nhưng đúng là thanh âm của tên quái vật kia.

"Phải không đó, nhưng mà ta không tin."

Trên mặt Hàn Lập vẻ quái dị chợt loé lên, sau đó trong mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ. Tiếng hừ nhìn như bình thường đó nhưng ở ngoài hơn trăm trượng, thân hình hắc bào nhân bỗng nhiên chấn động sau đó giống như đầu gỗ từ trên không rơi xuống.

Đúng là trong tiếng hừ Hàn Lập đã lặng lẽ vận dụng Kinh Thần Thứ thần thông. Ngay cả hắc bào nhân với một thân thần thông quỷ dị cũng không kịp đề phòng mà trúng chiêu này. Theo sau, sau lưng Hàn Lập bỗng nhiên có một tiếng sét đánh vang lên rồi hiện ra một đôi cánh trong suốt, hắn nhẹ nhàng vẫy một cái thân hình bỗng nhiên biến mất.

Bên cạnh hắc bào nhân đang rơi xuống dưới chợt hiện ra một đạo thanh bạch hồ quang, sau đó thân ảnh Hàn Lập liền quỷ dị hiện lên, một tay nhoáng lên một cái, một thanh trường kiếm màu xanh vô thanh vô tức hiện lên. Hàn quang chợt loé, cái đầu mang mặt nạ của hắc bào nhân trong nháy mắt bị chém ra thành hai nửa. Tiếp theo Hàn Lập không chút do dự giương tay lên, nhất thời một tia kim hồ bắn ra.

Thân hình hắc bào nhân chia làm hai nửa trong tiếng sấm nổ biến thành hắc khí, bộ dáng như đã hoàn toàn phi hôi yên diệt. Hàn Lập thấy vậy, trong lòng buông lỏng, khoé miệng rốt cục lộ ra tia cười nhưng nụ cười này vừa hiện ra đã lập tức đọng lại vì hắc khí nguyên bản biến mất trong kim quang lại đột nhiên hoá thành một con hắc mãng rồi giống như mũi tên bắn đi.

Ích Tà Thần Lôi tuy lực không nhỏ nhưng vẫn để cho một bộ phận nhỏ hắc mãng độn ra ngoài, sau đó hắc quang chợt loé mà biến thành từng đạo nhân ảnh. Những đạo nhân ảnh này so với hắc bào nhân lúc trước thì không khác gì nhau nhưng chỉ cao một thước, số lượng có hơn trăm mà thân hình đám hắc bào nhân này trở nên mơ hồ rồi liền giống như ảo ảnh mà lập loè không thôi.

Ngay sau đó, Hàn Lập liền bị đám hắc bào nhân này vây quanh bên trong. Đám hắc bào nhân này hai mắt hàn quang lóng lánh đồng thời hai tay phun ra từng đạo cột sáng màu đen nhắm thẳng đến Hàn Lập bắn đến.

Tuy nhiên những cột sáng màu đen này kích đến thì lại quỷ dị loé lên rồi biến mất vô tung vô ảnh, giống như trâu đất xuống biển. Hắc bào nhân bốn phía thấy vậy thì không khỏi ngừng lại.

Hàn Lập vào lúc này lại khẽ nở nụ cười. Nguyên từ thần quang chuyên khắc chế ngũ hành chi lực, vừa rồi hắc sắc quang trụ đó âm hàn dị thường, đúng là linh lực thuỷ thuộc tính cực kỳ tinh thuần nên tự nhiên là bị Nguyên từ thần quang dễ dàng khắc chế. Mà Hàn Lập lúc này đột nhiên giơ chân dậm lên thanh liên phía dưới chân, nhất thời vô số thanh mang như mưa rào bắn ra, sau khi chợt loé lên thì đã đem hắc bào nhân bốn phía xuyên thủng mà đánh cho vỡ nát hoá thành hắc khí.

"Cạc cạc, tiểu tử, khoanh tay chịu chết đi. Ở trong thân thể ta thì nguyên thần của ta chính là bất tử chi thân, càng giết thì lại càng sinh ra càng nhiều, vô cùng vô tận."

Một trận cười khó nghe từ hư không bốn phía đắc ý truyền ra.

Quả nhiên, hắc khí phụ cận chợt loé lên rồi quả thực hoá thành hơn một trăm hắc bào nhân nhưng mỗ gã chỉ cao hơn một tấc. Hàn Lập thấy vậy thì khoé mắt giật giật mà trên mặt sát khí chợt loé lên, một tay vừa lật rồi đột nhiên hiện ra một thanh hắc sắc tàn nhận.

Đúng là kiện Huyền thiên tàn nhận mà hắn vừa mới thu được. Tuy không biết mục đích của đối phương khi đem mình vây ở chỗ này nhưng hắn quyết không để bị nắm mũi dắt đi, cùng lắm là tiêu hao thêm một bộ phận pháp lực cùng Pháp tướng chi lực, vận dụng thanh tàn nhận lần nữa.

Ngay cả khi đối phương có Đại thôn diệt thuật thần diệu dị thường nhưng tuyệt đối vô pháp đối kháng với pháp tắc chi lực. Hắn phải một kích chém giết đầu yêu quái này, hoàn toàn chấm dứt tràng tranh đấu này.

------oOo------

Chương 1636: Hình thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bất quá kim quang bên ngoài thân hắn mới chớp động thì đột nhiên có tiếng đề minh từ trong tay áo truyền ra, trong thanh âm tràn ngập sự hưng phấn cùng ý nôn nóng. Hàn Lập ngẩn ra, thần sắc trở nên cực kỳ quái dị nhưng ánh mắt sau khi chớp động vài cái thì lập tức quả quyết mà phất tay áo bào.

Có tiếng rít *"ô ô"* phát ra rồi một con khỉ đen thui từ trong tay áo bay ra, sau khi xoay quanh một cái thì lập tức có một đạo ô quang từ trong tay áo bắn ra. Sau khi quang mang vụt tắt thì một con tiểu hầu xuất hiện ở trước người Hàn Lập. Chính là Đề Hồn thú!

Bất quá Đề Hồn lúc này rõ ràng là to lớn khác thường. Nó không đợi Hàn Lập dùng thần niệm thôi động mà bỗng nhiên bạo rống một tiếng, bên ngoài thân hắc mang lưu chuyển rồi thân hình cuồng tương mà biến thành một con Cự viên cao hơn ba mươi trượng. Hai mắt Đề Hồn màu huyết hồng, hai cái nắm tay cực lớn như hai cái chuỳ tự nện vào ngực, phía dưới bộ lông đen nhất thời lộ ra hai hàm răng nanh, trên đầu mọc sừng, bộ dáng biến thành một con cự quỷ ba mắt khí tức âm trầm bức người, đáng sợ dị thường.

"Hình thú!"

Trong không trung đột nhiên vang lên tiếng thét chói tai sợ hãi của quái vật mà đám hắc bào nhân trong nháy mắt đều hoá thành hắc khí tiêu thất vô ảnh vô tung. Hàn Lập trừng mắt nhìn, tình hình ngoài dự liệu mà không hiểu sao lúc này, Đề Hồn thú biến thành cự quỷ lại tựa hồ mất đi thần trí, trong miệng sau khi phát ra một tiếng gầm trầm thấp thì trong ba cái yêu mục đột nhiên linh quang loé lên, một đạo huyết hồng quang trụ phun ra, lướt lên giữa không trung rồi biến mất.

"Tăng" một tiếng rồi một màn làm Hàn Lập hoảng sợ xuất hiện.

Huyết sắc quang trụ bắn ra ngoài hơn mười trượng thì lại hiện thân ra, sau khi kêu nhẹ một tiếng thì hoá thành một cái xiềng xích màu huyết hồng. Cái xiềng này từ trong hư không quỷ dị hiện lên rồi như đem một vật gì đó vô hình khoá lại. Sau đó bên trong xiềng xích có tiếng sấm nổi lên đồng thời mặt ngoài hiện ra từng đạo huyết hồng hồ quang. Nhất thời có tiếng kêu thảm thiết từ trong xiềng xích truyền ra, bị huyết hồng hồ quang đánh trúng một đoàn hắc khí đường kính mấy trượng hiện lên.

Huyết sắc xiềng xích phảng phất như gặp được món cao lương mĩ vị, trong nháy mắt bảy tám cái mắt xích quấn xong lên đem đám hắc khí này bao vây lấy. Trong tiếng sấm nổ lớn, huyết hồ quang thanh thế càng thêm kinh người mà hắc khí này tựa hồ e ngại hồ quang dị thường, không ngừng kêu la thảm thiết mà trong thời gian mấy cái hô hấp biến hoá ra hơn mười loại hình thái bất đồng nhằm liều mạng bỏ trốn, trong đó có mấy bộ dáng của hắc bào nhân cùng Mặc kỳ lân nhưng mà mọi nỗ lực đều thất bại, vô luân là loại hình thái nào chỉ cần vừa loé lên thì đều bị huyết sắc hồ quang đánh nát, lại lần nữa hoá thành hắc khí.

Huyết liên dĩ nhiên như một loại giòi phụ cốt gắt gao bám lấy thân thể vô hình của hắc khí làm cho nó vô pháp bỏ chạy. Điều này làm cho hắc khí bên trong ngoại trừ tiếng kêu thảm thiết ra thì thỉnh thoảng còn hiện ra khuôn mặt quái vật cực kỳ nổi giận. Đúng lúc này cự quỷ do Đề Hồn biến thành lại có hành động, cái bàn tay to đầy lông xù bỗng nhiên hướng ra phía sau hư không đánh ra một trảo.

Một trong bai cái gai xương màu đen bỗng nhiên tiêu thất không thấy nhưng sau một khắc, trong tay Đề Hồn hắc quang chợt loé lên rồi cái gai xương kia quỷ dị hiện lên. Một trận chú ngữ Hàn Lập chưa bao giờ nghe thấy từ trong miệng Đề Hồn trầm thấp truyền ra, mặt ngoài cốt mâu do gai xương biến thành nguyên bản màu đen mờ bỗng nhiên phát sáng lên bởi một loại hoàng kim sắc văn tự, kim quang rực rỡ, thần bí dị thường. Sau đó cốt mâu tự hành rung động mà phát ra thanh âm ông minh đồng thời kích thước càng lúc càng lớn.

Cùng lúc đó, một tầng khí lãng màu vàng từ mâu tiêm lan ra về phía sau đồng thời bộc phát ra kim mang chói mắt, không chỉ thế xung quanh cốt mâu xuất hiện thêm một số kim sắc ký hiệu tương tự phiêu phù không động đậy mà trong nháy mắt những ký hiệu này hiện lên, một cỗ sát khí kinh người từ trên cốt mâu phóng lên cao.

"Kim Triện Văn!"

"Thiên phạt thần mâu!"

Hai loại âm thanh hoàn toàn bất đồng từ trong hắc khí đồng thời truyền ra. Bất quá trên mặt Hàn Lập tràn đầy vẻ kinh ngạc mà trong hắc khí lúc này lại truyền đến âm thanh cực kỳ kinh sợ.

Hàn Lập tâm niệm quay nhanh nhưng chưa kịp có chuyện gì xảy ra thì đám hắc khí bị thần bí huyết liên vây khốn phía xa lại kêu lên một tiếng sau đó dị biến phát sinh. Chỉ thấy trong hắc khí bỗng nhiên có hắc quang lưu chuyển bất định, thể tích bỗng nhiên co rụt lại rồi lại cấp tốc bành trướng lên.

"Phanh" một âm thanh muộn hưởng vang lên!

Hắc khí dĩ nhiên tự hành bạo liệt, quầng sáng tối đen như mực trong huyết liên hiện lên đem huyết liên cứng rắn chống đỡ. Thừa cơ hội này có tiếng *"phốc phốc"* nổi lên, vô số hắc mang từ trong huyết liên bắn ra. Nguyên lai quái vật này thấy tình hình không ổn mà không tiếc tự bạo hơn nửa thân thể hoá thành hắc khí mà bỏ chạy. Bất quá, một màn khó tin lập tức xuất hiện.

Chỉ thấy huyết liên kia kêu lên một tiếng trầm muộn sau đó mơ hồ đi mà hoá thành mười đạo huyết ti kích bắn ra, chỉ là nhoáng lên một cái rồi mỗi huyết ti như là thuấn di đã xuyên thủng qua một đạo hắc mang. Sau một tiếng gào thét thì những hắc mang này run lên và hiện nguyên hình thành hắc khí đồng thời bị vây ở giữa không trung vô pháp nhúc nhích mảy may.

Trên tơ máu linh quang chợt loé rồi cuốn về đồng thời cứng rắn đem tất cả hắc khí gom lại cùng nhau. Sau đó hơn mười huyết ti tụ lại một lần nữa biến ảo thành huyết liên thô to đem hắc khí đã thu nhỏ lại gần một nửa trói lại.

"Vù" một tiếng, cốt mâu trong tay Đề Hồn lúc này hoá thành một đạo kim sắc tinh mang bắn ra. Tốc độ cũng không tính là quá nhanh nhưng mà hắc khí bị vây khốn căn bản là vô pháp né tránh mảy may, sau một trận quay cuồng thì từ trong đó hiện ra một khuôn mặt xa lạ.

Khuôn mặt này dĩ nhiên đầu sinh hai sừng, mặt phân ngũ sắc, toàn thân được một đoàn hoả diễm rừng rực thiêu đốt trong đó, chỗ viền mắt lại có hai luồng ngân quang xoay tròn rất nhanh khiến cho hắn cảm thấy đầu óc choáng váng. Khuôn mặt lúc trước còn vài phần như nhân tộc còn khuôn mặt này thì Hàn Lập hoàn toàn chưa thấy bao giờ.

"Thượng tiên tha mạng, mau gọi Hình thú lại. Bản thể của ta là phân hồn của Thiên ngoại Ma quân, ta nguyện ý làm ma nô quy thuận các hạ."

Quái vật thần tình hổn hển thở gấp, phảng phất như nắm được cọng rơm cứu mạng hô lớn.

Mấy chữ *"Thiên ngoại Ma quân"* làm cho Hàn Lập hoảng sợ đồng thời trong lòng như nổ lớn một trận nhưng ánh mắt sau khi đảo qua cự quỷ là hoá thân của Đề Hồn thì có chút bất đắc dĩ. Lúc này Đề Hồn đã hoàn toàn đoạn tuyệt mối liên hệ cùng hắn, tựa hồ mọi cử động hiện nay đều là trong tình trạng vô thức mà tiến hành khiến cho hắn không thể nào khống chế được hành động của nó.

Kết quả kim sắc tinh mang cứ thế mà xuyên thủng mặt nó. Trên trán ma diện nhất thời có thêm một cái lỗ thủng to cỡ ngón tay cái, kim mang chói mắt tuôn ra. Trong sát na biểu tình của nó như đọng lại phảng phất như là đã hoá đá. Một tiếng vỡ giòn vang lên, ma diện lấy lỗ thủng màu vàng làm trung tâm mà tấc tấc vỡ vụn ra rồi biến thành vô số ngũ sắc tàn phiến phiêu phù trong không trung bất động.

Trong hai mắt Đề Hồn quang mang kỳ lạ chợt loé lên rồi hừ lớn một tiếng, một mảnh hoàng huỳnh quang mang từ trong mũi phun ra. Hắc khí cùng mảnh vụn của ma diện dễ dàng bị cuốn về sau đso bị Đề Hồn thú một ngụm nuốt toàn bộ vào trong bụng, đồng thời Huyết liên khẽ kêu lên một tiếng trầm thấp thì cũng biến mất mà cái cốt mâu kia cũng chợt loé lên rồi một lần nữa xuất hiện ở trên lưng Đề Hồn, chỉ thấy có Kim Triện Văn trên mặt ngoài đã biến mất mà hắc mang lúc này cũng ảm đạm dị thường, cơ hồ mờ nhạt như không thấy.

"Phù phù" một tiếng, Đề Hồn sau khi thôn phệ ma diện thì hai mắt huyết quang cũng thu lại sau đó lộ ra vẻ mờ mịt, con ngươi trợn trừng rồi ngã quỵ trên mặt đất mà bất tỉnh nhân sự. Trên thân thể thật lớn của nó trong sát na có một tầng hắc quang lưu chuyển rồi khôi phục lại như lúc ban đầu mà trở thành một con tiểu hầu màu đen. Hơn nữa mối liên hệ tâm thần giữa Hàn Lập và nó cũng khôi phục như thường.

Hàn Lập ngẩn ra nhưng lập tức dùng thần niệm hướng về tiểu hầu đảo qua một vòng, kết quả lại làm cho hắn cả kinh. Lúc này thể lực và thần niệm của Đề Hồn đều khô kiệt hết, phảng phất như vừa cùng cường địch đại chiến ba ngày ba đêm vậy. Hàn Lập sắc mặt âm trầm bất định, trong đầu phảng phất như rối loạn. Vô luận là biến hoá quỷ dị của Đề Hồn thú hay là quái vật tự xưng là hoá thân của Thiên ngoại Ma quân đều làm cho hắn cảm thấy nghi hoặc.

Quái vật nọ tựa hồ nhận thức được Đề Hồn mà xưng hô là *"Hình thú"* càng làm cho Hàn Lập như rơi vào đám sương mù dày đặc. Bất quá hắn cũng biết bây giờ cũng không phải là lúc tìm kiếm đáp án bởi vì đúng lúc này, bốn phía nổi lên một trận đất rung núi chuyển, hư không màu đen bắt đầu tấc tấc vỡ vụn ra, vô số bạch quang chợt loé lên rồi lọt vào không gian này.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua mọi nơi nhưng không phát hiện ra cái gì gọi là Chân lân bản nguyên ở đâu thì nhướng mày mà phất ống tay áo đem Đề Hồn thú thu lại, đồng thời thân hình nhoáng lên biến mất. Sau một khắc, không gian trên cao hơn trăm trượng xuất hiện ba động rồi Hàn Lập trong một đoàn thanh quang thoáng hiện ra.

Tại nơi này cũng có một cái quái điện bằng đá trắng sứt mẻ không đầy đủ cũng đang sập xuống rất nhanh. Hàn Lập đảo mắt nhìn qua mọi nơi rất nhanh đồng thời hai mắt khẽ nhíu lại. Chỉ thấy phía dưới, Tiêm Tiêm nguyên bản vô pháp nhúc nhích thì lúc này lại vô sự, trước người có vài khẩu phi đao màu trắng huyền phù và đang giật mình nhìn về phía hắn.

Cách đó không xa, nam tử họ Khuê nguyên bản rơi trên mặt đất đồng dạng hai tay chắp sau lưng đứng thẳng. Trên đầu có một cái hư ảnh Ngân sắc giao long như ẩn như hiện. Hai người hình như đang giằng co nhau.

"Hàn huynh, lẽ nào ngươi đã đánh chết Huyệt linh kia!"

Tinh Tộc nữ tử hít sâu một hơi, chậm rãi hỏi mà nam tử họ Khuê kia cũng dùng ánh mắt âm trầm nhìn về phía Hàn Lập, bộ dáng có chút kinh nghi bất định.

"Thế nào, tại hạ đánh chết thứ này cũng làm cho nhị vị đạo hữu cảm thấy khó tin như vậy sao?"

Hàn Lập bất động thanh sắc nhàn nhạt trả lời.

"Đương nhiên không phải vậy, chỉ là Hàn huynh thần thông cũng không khỏi quá lớn đi, nhanh như vậy mà đã đánh chết vật ấy. Thực sự là ngoài ý liệu của tiểu muội."

Tiêm Tiêm nét mặt kinh ngạc cười nói. Hàn Lập mỉm cười, đối với câu hỏi này không có lời giải thích cái gì nhưng nam tử họ Khuê lại lạnh lùng mở miệng nói:

"Nếu đạo hữu đã đánh chết Huyệt linh thì cái Chân lân bản nguyên ở đâu? Có phải đã rơi vào tay của các hạ hay không?"

------oOo------

Chương 1637: Đồ lao vô công

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Chân lân bản nguyên là do ta phá huỷ nhưng lai lịch của phụ thân nọ thì hình như các ngươi cũng biết chút a."

Hàn Lập thần sắc thản nhiên, không có trực tiếp trả lời yêu cầu của nam tử họ Khuê mà hỏi lại một câu. Nghe Hàn Lập nói như thế thì nam tử họ Khuê và Tiêm Tiêm sắc mặt đều hơi biến đổi, không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

"Hàn huynh có gì nghi hoặc sao, không ngại thì nói ra một chút!"

Tiêm Tiêm trầm mặc một chút rồi mới chậm rãi nói.

"Không có gì, chính là thứ này lúc sắp chết thì tự xưng là hoá thân của Thiên ngoại Ma quân. Đối với việc này, không biết nhị vị thấy thế nào?"

Hàn Lập ra vẻ nhẹ nhàng bâng quơ hỏi.

"Thiên ngoại Ma quân!"

"Không có khả năng!"

Lúc này đây, Tiêm Tiêm cùng nam tử họ Khuê há miệng kinh hồ, đồng thời còn lộ ra vẻ kinh sợ.

"Nga, Thiên ngoại Ma quân hôm nay ta lần đầu tiên nghe nói đến nhưng xem ra nhị vị đạo hữu biết về nó. Chẳng biết có thể nói cho Hàn mỗ biết một phần hay không?"

Hàn Lập nhíu mày, ánh mắt nhìn thẳng bức tới hai người.

Nam tử họ Khuê hừ lạnh một tiếng, sắc mặt âm tình bất định, tựa hồ không có hứng thú tiếp lời mà Tinh Tộc nữ tử thì do dự một chút rồi hé miệng giải thích:

"Thiên ngoại Ma đầu thì chắc là Hàn huynh đã biết! Thiên ngoại Ma quân chính là đỉnh giai tồn tại trong Thiên ngoại ma đầu. Hoá thân của chúng nó thi có ngàn vạn, ngay cả tồn tại cấp độ Chân linh vào lúc độ kiếm mà bị bậc Ma quân này xâm nhập tâm thần, nhất thời vô ý đều có thể bị ma hoá mà trở thành khôi lỗi."

"Ngay cả Chân linh cũng không thể tránh được!"

Hàn Lập vừa nghe được lời này thì ánh mắt trầm xuống.

"Không chỉ là Chân linh mà nghe nói ngay cả Chân tiên mà đụng tới Thiên ngoại Ma quân thì cũng có thể bị ma hoá. Đương nhiên việc này cũng chỉ là nghe nói đến, cụ thể có thật hay không thì cũng không có ai thấy qua nhưng thật ra Hàn huynh nói là Chân lân bản nguyên bị Thiên ngoại Ma quân khống chế phụ thân có đúng không?"

Tiêm Tiêm trước tiên cười khổ một tiếng, lại nhịn không được hỏi lại một câu.

"Như thế nào, Tiêm tiên tử cho rằng tại hạ hư ngôn."

Hàn Lập sau khi nghe được lai lịch của Thiên ngoại Ma quân thì hoảng sợ, tự nhiên tâm niệm chuyển động nhưng trên mặt vẫn bất động thanh sắc trả lời.

"Tiểu muội đâu dám nghĩ thế, chẳng qua việc này không phải là nhỏ nên mới không thể không hỏi."

"Ta lại cho rằng lời của Hàn huynh có tới hơn phân nửa là thực."

Không chờ Tiêm Tiêm nói gì, nam tử họ Khuê đứng một bên ánh mắt âm trầm mặt không chút biểu tình ngắt lời nói.

"Khuê đạo hữu nói vậy là có ý tứ gì?"

Không riêng Hàn Lập có chút ngoài ý muốn mà Tiêm Tiêm cũng mở to đôi mắt đẹp nhẹ hỏi.

"Hừ, không cần giải bộ hồ đồ. Ta không tin ngươi không phát hiện ra chỗ quái dị của Chân lân bản nguyên này. Ngươi hẳn rất rõ ràng. Chân lân bản nguyên nếu là Linh căn do thiên địa sinh ra thì không thể bị tồn tại bình thường phụ thân khống chế. Cho dù bản tôn của ta và ngươi cũng tuyệt không có khả năng này. Hơn nữa thứ này lúc trước có nói là đã diệt sát mấy người như bọn ta hẳn là cũng không phải nói dối."

Nam tử họ Khuê lãnh đạm trả lời.

"Cho dù như thế đi nữa thì nó làm sao biết được việc Chân linh chi huyệt cùng Chân lân bản nguyên."

Tiêm Tiêm lắc đầu phản bác nói.

"Điểm ấy không khó phán đoán cho lắm. Có thể khi hoá thân của Thiên ngoại Ma quân này đã xông vào thế giới này, trong lúc vô ý thôn phệ một gã giống như ta và ngươi năm đó chạy thoát nên biết được việc ở nơi này. Cũng có thể thật sự là trùng hợp, trước tiên vào nơi đây khống chế Chân lân bản nguyên, sau đó mới thông qua việc thôn phệ kẻ khảc mà biết chuyện của bọn ta."

Nam tử họ Khuê âm u nói.

"Như thế mà nói thì cũng có vài phần có thể. Bất quá liệu có phải như thế hay không thì chúng ta tra ra sẽ biết. Ta nhớ không lắm thì sinh nào bị hoá thân của Thiên ngoại Ma quân phụ thân thì cuối cùng thân thể sẽ hoàn toàn hoá thành tro bụi. Chân lân bản nguyên này ngay cả bản thể kỳ lạ nhưng cũng vô pháp may mắn thoát khỏi."

Tiêm Tiêm vừa nói vừa giương đôi mắt hướng xuống phía dưới nhìn lại. Hàn Lập nghe nói như thế thì cũng có chút tò mò cúi đầu nhìn xuống.

Kết quả vừa nhìn thì không khỏi hoảng sợ. Lúc trước hài cốt của quái vật rõ ràng là như tảng đá xám trắng mà lúc này đã hoá thành một đống bụi đen, lẳng lặng nằm ở trên mặt đất phía dưới. Hàn Lập nhìn kỹ một lúc mới ra được vài phần bộ dáng của quái vật, khoé miệng không khỏi run rẩy một chút.

Tình hình như thế hai người kia cũng tự nhiên đều nhìn thấy. Tinh Tộc nữ tử không nói gì, chỉ khẽ thở dài một hơi mà nam tử họ Khuê lại khoát tay nhằm phía dưới hư không đánh ra một trảo. Nhất thời một đoàn bụi đen trực tiếp hoá thành một luồng khói đen bị nam tử hút lên tay.

"Không sai, thật sự là ma hoá chi trần."

Nam tử họ Khuê ánh mắt chớp động không thôi, một hồi lâu sau mới cầm đám bụi đen trong tay ném đi rồi bình tĩnh nói.

"Xem ra lời của Hàn huynh không giả, Chân lân bản nguyên đúng là đã bị hoá thân của Thiên ngoại Ma quân khống chế, không trách được khó chơi như thế. Lúc trước hai người ta cũng bất tri bất giác bị nó gài bẫy, thiếu chút nữa là chết trong tay nó. Lại nói tiếp, tiểu muội thật đúng là phải đa tạ đại ân của Hàn huynh viện thủ."

Tiêm Tiêm khẽ cười một tiếng, trong mắt mâu quang lưu chuyển nhìn Hàn Lập cảm ơn nói.

"Không có gì, ta cũng may mắn mới có thể chém giết được đầu ma vật này. Ma đầu này đúng là thần thông quỷ dị, thật sự là khó đối phó."

Hàn Lập nhớ lại một hồi tranh đấu, nhất là lúc quái vật biến thành hắc bào nhân mà bất diệt thì khoé miệng không khỏi run rẩy một chút, trong lòng có vài phần kiêng kị.

"Điều này là tự nhiên. Cũng may Chân lân bản nguyên này không có thân thể thật sự nên không thể chân chính ma hoá đồng thời cũng chỉ phát huy được một hai thành thần thông nếu không, bản lĩnh của Thiên ngoại Ma quân to lớn, ngay cả Linh giới chân tiên cũng có thể bị nó khống chế mà ma hoá, nói chung là đáng sợ tới cực điểm, tuyệt không phải chúng ta có thể đối phó được. Bất quá, hoá thân của nó bị Hàn đạo hữu chém chết, chỉ sợ sẽ không dễ dàng bỏ qua. Sau này đạo hữu nếu có thể độ kiếp phi thăng thì hơn phân nửa sẽ bị nó quấy nhiễu."

Trong mắt nam tử họ Khuê hàn quang chợt loé lên mà nói.

"Phi thăng chi kiếp! Hắc hắc, chuyện xa xôi như thế tại hạ căn bản không nghĩ đến bây giờ."

Hàn Lập cười hắc hắc giống như không có chút lo lắng.

"Tốt lắm. Nếu ta cùng Tiêm đạo hữu đã giải thích nghi hoặc cho các hạ thì chuyện quan hệ tới Chân lân bản nguyên cũng nên nhắc tới."

Nam tử họ Khuê cười lạnh một tiếng rồi lại nhắc tới việc này.

"Mặc kệ Chân lân bản nguyên có bộ dáng gì nhưng ta ở trong đó vẫn chưa nhìn thấy mảy may."

Lúc này đây, Hàn Lập lại sảng khoái dị thường trực tiếp nói như vừa nghe Hàn Lập nói như vậy thì sắc mặt nam tử họ Khuê trở nên âm trầm. Tiêm Tiêm cũng nhíu mày lộ ra vẻ trầm ngâm.

Kỳ quái chính là hai người lại không tỏ ra vẻ kinh sợ hoặc là hoài nghi. Hàn Lập hai mắt nhíu lại, trong lòng có chút kỳ quái.

"Khuê đạo hữu thấy thế nào?"

Tinh tộc nữ tử bỗng nhiên cười nhìn nam tử họ Khuê hỏi một câu.

"Trên người Hàn đạo hữu đích xác không có khí tức của Chân lân bản nguyên, vật này là nhất thể cùng chúng ta nên không thể dùng bảo vật hay cấm chế che giấu được cảm ứng của chúng ta nên tự nhiên là không nói dối nhưng lúc trước khi chúng ta cùng Chân lân bản nguyên tranh đấu thì đều cảm ứng được sự tồn tại của Chân lân bản nguyên trên người nó."

Nam tử họ Khuê nói.

"Nói như vậy, phán đoán của ta và Khuê đạo hữu là giống nhau."

Trên mặt Tiêm Tiêm thần sắc tái nhợt nói.

"Không sai. Nếu Hàn đạo hữu không lấy được Chân lân bản nguyên thì như vậy là khi Chân lân bản nguyên đã chết, căn nguyên hoặc là tự tán đi một lần nữa quay về đại địa hoặc là về tới trong Chân linh chi huyệt, phải chời tới sau khi Chân lân bản nguyên sinh ra mới có thể lấy được vậy này."

Nam tử họ Khuê thần sắc âm lệ dị thường nói.

"Nếu trường hợp thứ nhất thì bọn ta tự nhiên là không có cơ hội gì, còn nếu là loại thứ hai thì chẳng qua là chờ đợi thêm mấy trăm năm nữa mà thôi."

Tinh Tộc nữ tử miễn cưỡng nói một tiếng.

"Nga, có chuyện như vậy sao? Nhị vị đạo hữu có biện pháp biết là loại tình hình nào xảy ra không?"

Hàn Lập nghe xong thì trong lòng vừa động, hai tay chắp sau lưng sờ sờ cằm hỏi.

"Đương nhiên là không có cách nào. Loại đầu tiên căn bản không thể tra ra, loại thứ hai thì căn bản là không có cửa xuống đất."

Tinh tộc nữ tử thì thào một câu. Hàn Lập nghe được lời này thì trong lòng đồng dạng thất vọng vì bản nguyên lực lượng kia có thể trợ giúp mình tiến giai lên Hợp Thể Kỳ. Hiện tại như thế mà nói thì cho dù Chân lân bản nguyên thực sự tồn tại nhưng nếu phải đợi mấy trăm năm nữa mới có hi vọng lấy được.

Bất quá, ngay cả đôi nam nữ này có vẻ không giống như nói dối nhưng hắn tự nhiên cũng không hoàn toàn tin tưởng. Lúc này hai mắt lam mang chợt loé đem thần niệm thả ra rồi độn quang bay đi bắt đầu tra xét xung quanh. Kết quả hắn điều tra kỹ lưỡng trong phạm vi vài dặm nhưng không tìm được chút manh mối nào đành buồn bực bay về, một lần nữa hạ xuống bên cạnh hai người. Thấy bộ dáng Hàn Lập không cam lòng, Tiêm Tiêm và nam tử họ Khuê tự nhiên là càng thêm tin tưởng lời Hàn Lập, ba người đều có chút trầm mặc, thần sắc khác nhau tự cân nhắc tâm sự của mình.

Đối với Tiêm Tiêm mà nói, chuyến đi này tự nhiên là hoàn toàn thất bại nên trong lòng uể oải thế nào cũng có thể nghĩ được. Nam tử họ Khuê coi như trấn định nhưng ánh mắt chớp động không chừng, sau khi tái cân nhắc một chút thì nói:

"Hắc hắc, xem ra chuyến đi này phải về tay không rồi. Cũng may thân thể bổn toạ ký sinh là Ngân giao, chờ đợi mấy trăm năm nữa cũng không thành vấn đề."

Nam tử họ Khuê tựa hồ nghĩ thông suốt cái gì bỗng nhiên cười rộ lên nói.

"Ngươi là thân thể Ngân giao nên cho dù phải chờ nhiều năm như vậy thì vẫn có khả năng đánh sâu vào bình cảnh mà tiến lên thánh giai. Còn ta, nếu mất mấy trăm năm như vậy, cho dù có lấy được Chân lân bản nguyên thì cũng không nhất định là có đủ thời gian luyện hoá hoàn toàn."

Tiêm Tiêm biểu tình phức tạp nói.

"Ngươi nếu đã biết việc này thì sao không buông tha đi, hoặc là cùng ta hợp nhất làm một, trở thành nhất thể."

Nam tử họ Khuê nghe được lời này thì trong mắt dị quang chợt loé lên mà nói.

"Cùng thần niệm của ngươi dung hợp, tự nhiên là có thể nhưng các hạ phải buông bỏ thần trí, lấy ý thức của ta làm chính thì ta lập tức đáp ứng."

Tiêm Tiêm nhíu mày sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống.

"Hừ, rượi mời không uống lại muốn uống rượi phạt!"

Nam tử họ Khuê nghe lời ấy thì trên mặt hiện lên hung sắc, hai tay nắm chặt, trên người nhất thời một cỗ huyết tinh tán ra.

"Như thế nào, Khuê đạo hữu cảm thấy một mình ngươi có thể đối phó với ta và Hàn huynh liên thủ sao?"

Tiêm Tiêm trong lòng rùng mình nhưng trên mặt lại hiên lên một tia sát khí nói.

"Hàn đạo hữu, ngươi phải nhúng tay vào việc này sao? Nếu ngươi quay đầu bỏ đi, Khuê mỗ nhất định thâm tạ!"

Trong mắt nam tử họ Khuê hàn quang chớp động, sau khi đảo qua người Hàn lập thì bỗng nhiên mở miệng nói.

------oOo------

Chương 1638: Phát hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thâm tạ?"

Hàn Lập nghe như vậy thì khẽ cười nói.

"Như thế nào, đạo hữu không tin lời Khuê mỗ ư. Nếu như thế, tại hạ có thể ứng trước một ít."

Nam tử họ Khuê thần sắc mãnh liệt nói.

"Hàn huynh, kiện Thiên ngoại ma giáp kia chỉ có ta mới nguyên cứu và sửa được thôi. Chỉ cần ngài cùng ta liên thủ, sau khi trở về tiểu muội chẳng những đem ma giáp này chữa trị tốt mà mấy trăm năm nữa ta sẽ đưa đạo hữu tới đây tìm kiếm Chân lân bản nguyên và phân chia cho đạo hữu một phần."

Tiêm Tiêm có vẻ thập phần bình tĩnh, tựa hồ thập phần khẳng định Hàn Lập nhất định sẽ giúp nàng. Kết quả hoàn toàn như nàng đoán trước, Hàn Lập sau khi hơi trầm ngâm một chút thì nam tử họ Khuê lắc lắc đầu nói:

"Mặc kệ về sau này như thế nào, lần này Hàn mỗ không thể ngồi xem được, đạo hữu thức thời thì nên đi đi thôi."

Nghe Hàn Lập nói như thế, nam tử họ Khuê trong lòng giận dữ, vẻ mặt tranh nanh, trên người khí tức huyết tinh càng lúc càng đậm. Hàn Lập hai mắt nhíu lại, từ trên thân hình vang lên tiếng sấm rồi từng đạo kim sắc hồ quang bỗng nhiên hiện lên, đồng thời pháp tướng ba đầu sáu tay cũng ẩn hiện ở sau lưng. Dưới chân cũng xuất hiện mấy chục thanh phi kiếm màu xanh, sau khi thả ra hàn quang âm trầm thì vô số đoá thanh liên từ từ tràn ra. Mà Hàn Lập thì hai tay vẫn chắp sau lưng, mặt không chút biểu tình chăm chú vào nam tử họ Khuê.

Tiêm Tiêm thấy vậy thì tự nhiên là tươi cười như hoa nhưng không phải là nàng không có hành động gì mà cũng nhanh chóng lật tay lại, trong tay bỗng nhiên có thêm mấy tấm bùa màu xanh, mặt ngoài có khắc một cái đồ án Kỳ lân màu xanh, trong tay kia thì linh quang chợt loé rồi xuất hiện một cây hắc sắc tiểu kỳ. Trên bề mặt hai cái đều có phù văn rậm rạp, vừa thấy là biết không phải là vật thường.

Nàng đem hai vật này rung lên một cái, lập tức một đoàn hắc phong và một cái hư ảnh thanh Kỳ lân đồng thời hiện ra, sau đó nhoáng lên một cái trong nháy mắt dung hợp cùng nhau. Hư ảnh Kỳ lân mượn gió mà hình thể bành trướng lên mấy lần, trong miệng liên tiếp phát ra tiếng gầm nhẹ, bộ dáng như hổ rình mồi chăm chú vào đại địch trước mặt.

Nam tử họ Khuê ngay cả luôn luôn hung hãn dị thường nhưng hiện tại đối diện với thế liên thủ của hai người Hàn Lập thì sắc mặt cũng âm trầm dị thường. Thực lực của Tinh Tộc nữ tử thì hắn không để trong lòng nhưng Hàn Lập vừa rồi một mình giải quyết xong Huyệt linh thì lại khiến hắn chấn động không nhỏ. Hắn tự đánh giá nếu một chọi một với Huyệt linh thì cơ hội thủ thắng cũng chỉ có một nửa thôi, huống chi thứ này còn bị hoá thân của Thiên ngoại Ma quân phụ thân.

"Hảo, tốt lắm, thời gian còn dài, hy vọng lần sau tái kiến nhị vị đạo hữu còn có thể bình yên như hiện giờ."

Trong mắt hung quang liên tiếp loé lên vài cái rồi nam tử họ Khuê lạnh lùng nói. Tiếp theo hắn vung tay áo lên, bắn ra một đoàn bụi khí, sau khi xoay quanh một vòng thì nhất thời hiện ra một cái phi xa quái dị, vật thể này toàn thân màu đỏ, bên trong ẩn hiện có quỷ ảnh chớp động không thôi.

Thân hình nam tử họ Khuê nhoáng lên một cái bỗng nhiên chui vào trong xe, sau đó từ trong phi xa có tiếng huýt gió nổi lên rồi hoá thành một đạo huyết hồng hướng về phía chân trời bắn đi. Chỉ sau mấy cái chớp động đã biến mất vô ảnh vô tung.

Người này cũng quyết đoán dị thường, vừa thấy cơ hội thủ thắng không lớn thì lập tức không chút do dự mà độn đi. Tinh Tộc nữ tử sắc mặt buông lỏng, hai tay bấm quyết, hư ảnh Kỳ lân tán đi rồi hoá thành một tấm phù lê cùng một cây tiểu kỳ rơi xuống, sau đó bị nàng thu lại. Tiếp theo, nàng mới cười dài quay người lại đối mặt với Hàn Lập nhẹ nhàng chỉnh đốn trang phục thi lễ nói:

"Lần này đã làm phiền Hàn huynh khiến hắn kinh sợ mà lui, nếu không hôm nay ta muốn thoát khỏi nơi đây đúng là chuyện khó."

"Hừ, thật ra ngươi đối với ta rất yên tâm, không sợ ta bất mãn mà lập tức trở mặt bắt ngươi sau đó dùng sưu hồn thuật lấy thông tin về tu bổ Ma giáp sao?"

Hàn Lập liếc mắt nhìn nàng rồi hừ nhẹ một tiếng nói.

"Tiểu muội tuy kết giao với Hàn huynh không lâu nhưng tự cho là nhìn không nhầm người, đạo hữu không phải là loại người trở mặt vô tình. Huống hồ tiểu muội tuy rằng tu vi không cao nhưng có hiểu bí thuật thâm khoá linh hồn, cho dù hồn phi phách tán thì cũng làm cho người ta vô pháp dễ dàng có được một ít tin tức quan trọng."

Tiêm Tiêm không thèm để ý đến ngữ khí của Hàn Lập ngược lại thản nhiên cười nói. Hàn Lập nghe vậy thì không khỏi hết chỗ nói.

Hắn nghĩ việc quan trọng nhất hiện nay chính là tu bổ Thiên ngoại ma giáp, không cần nghĩ phức tạp cái gì. Về phần Chân lân bản nguyên là vật nghịch thiên bực này, hắn cũng là lần đầu tiên nghe thấy, trước mắt cũng không có thể mưu đồ được đến nó nên tự nhiên tính toán quay về đã. Huống chi việc Thiên ngoại Ma quân cùng Đề Hồn thú xuất hiện dị biến cũng làm cho hắn có chút tâm phiền ý loạn, cần nhanh chóng trở về cẩn thận xem xét.

"Lúc này đây, tài liệu từ đầu thánh giai Ma viên ta sẽ phải..."

Hàn Lập sau khi cân nhắc một phen mới dùng khẩu khí thật nói.

"Không thành vấn đề, sau khi trở về, tiểu muội ngoại trừ việc thay Hàn huynh tu bổ ma giáp thì còn chuẩn bị lễ vật để tạ ân tương trợ."

Tiêm Tiêm cực kỳ nhu thuận, chẳng những lập tức đáp ứng mà còn tự động đưa ra bồi thường khác.

Hàn Lập thấy đối phương thức thời như thế thì trên mặt thần sắc hơi hoà hoãn gật gật đầu.

"Hàn huynh, vừa rồi tranh đấu chỉ sợ là kinh động tới không ít ma thú, chúng ta cũng nhanh rời đi tránh phiền phức thôi."

Tiêm Tiêm nhìn đống hài cốt trên mặt đất, trong mắt hiện ra một tia buồn bực nói.

"Ân, vừa rồi động tĩnh đích xác là quá lớn, chúng ta đi thôi."

Hàn Lập nhìn mọi nơi đảo qua một vòng rồi đồng ý nói. Tinh Tộc nữ tử tự nhiên trên mặt lộ ra vẻ vui mừng. Lúc này hai người độn quang cùng nhau hoá thành một đạo bạch một đạo thanh lưỡng đạo kinh hồng hướng ra ngoại vi sơn mạch bay đi.

Một lát công phu sau, nơi đây liền yên tĩnh không tiếng động, không còn bất kỳ nhân ảnh nào. Gần nửa ngày công phu sau, hai người Hàn Lập đã độn quang đến ngoại vi sơn mạch, độn quang chợt tắt rồi hạ xuống nơi chia tay với Việt Tông.

Tiêm Tiêm giơ tay lên, nhất thời một đạo ngân quang kích bắn ra, sau khi xoay quanh mấy cái thì loé lên mà bắn về trong cổ áo. Nàng biến sắc, tuỳ theo lại nở nụ cười khổ nhìn Hàn Lập nói:

"Quả nhiên không ngoài sở liệu. Việt đạo hữu chỉ sợ là đã ngã xuống rồi. Người ra tay nếu không phải là gã họ Khuê thì cũng là cao giai ma thú bị Huyệt linh đánh chết kia. Sớm biết như thế thì không bằng để cho Việt đạo hữu đi theo chúng ta tiến vào sơn mạch. Hiện giờ trên đường quay về có thể phải mạo hiểm một chút."

"Việt đạo hữu ngã xuống, thật là chuyện không may. Bất quá cho dù có đi theo chúng ta tiến vào nơi đó thì cũng không có khả năng tiến vào thông đạo ma khí. Như thế mà nói thì vẫn không thể tránh được việc ngã xuống. Về phần lộ trình quay về, chúng ta cứ ấn theo đường cũ mà phản hồi đi. Dù sao chúng ta đã đi qua một

lần, cũng coi như an toàn tin cậy."

Hàn Lập hơi trầm ngâm rồi nói.

"Cũng chỉ có thể như thế, việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức đi thôi."

Tinh Tộc nữ tử hít sâu một hơi nói.

Hàn Lập gật gật đầu. Hai người lập tức độn quang theo lối cũ phi độn mà đi. Hàn Lập hai người tự nhiên cũng không biết, ở cách bọn họ không biết bao nhiêu vạn dặm đang có hàng trăm hoá hình ma thú đang dọc theo lộ tuyến của Hàn Lập mà điên cuồng đuổi theo mà kẻ dẫn đường rõ ràng trên đầu có một đôi cự giác màu đen, là thủ hạ của đầu thánh giai Đa nhãn ma, Ngũ Khấp.

Lúc này hắn mặc một kiện chiến giáp màu đen, trên khuôn mặt dữ tợn có chút trầm trọng, đem ánh mắt không ngừng nhìn về phía một viên châu màu đỏ nắm chặt trong tay. Viên châu này nguyên bản trong suốt, sáng bóng dị thường mà giờ phút này trong tâm lộ ra một vết nứt vỡ thật sâu, hơn nữa hào quang hoàn toàn biến mất.

Sau khi nhận được tin cầu viện của Cửu Dạ, tên thánh giai Đa nhãn ma kia không thể phân thân mà lại sợ đám người Hàn Lập thật sự chạy thoát nên lập tức phái hắn ra đồng thời cũng tụ tập tất cả trung giai ma thú gần đây chạy thẳng đến nơi mà Cửu Dạ lưu lại dấu hiệu truy tung.

Nhưng hắn vừa mới xuất phát không bao lâu thì đồ vật dùng để định vị trí đồng bạn kia liền bị nứt ra hai nửa. Điều này làm cho đám ma thú nhất thời cả kinh. Xuất hiện việc này tự nhiên đến tám chín phần mười là đồng bạn truy tung đã ngã xuống. Như thế mà nói thì việc có thể ngăn chặn được đối phương hay không hắn cũng thật sự không nắm chắc nhưng cứ tưởng tượng đến thái độ của vị *"chủ nhân"* kia lúc xuất phát thì trong mắt lại lộ ra hàn quang âm trầm.

Cái này lại làm cho vị *"Ngũ Khấp"* này giật mình một cái. Hắn không chút nghi ngờ nếu hiện tại hắn lấy cớ phản hồn thì lập tức sẽ bị chém thành hai nửa. Trong lòng cân nhắc như thế, trong lòng ma thú này phiền não nhưng trong miệng nhất thời phát ra một tiếng gầm nhẹ thúc giục đám ma thú phía sau đẩy nhanh tốc độ. Nhất thời ma phong thanh thế đại chấn, chúng ma thú cuồn cuộn đẩy nhanh tốc độc thêm hai phần.

Trên không trung phía trên một cái tiểu sơn cốc nhìn như bình thường trong Ma Kim Sơn Mạch đang có bốn người giằng co bất động. Một tên là lão già tóc xám trắng cùng một cung trang nữ tử, bên kia là một gã dị tộc nhân tóc xanh cùng với một gã hán tử khô gầy.

Bốn người đều sắc mặt âm trầm, dùng ánh mắt căm thù đánh giá đối phương.

"Các hạ nghĩ đem hai người ta đuổi đi, thái độ có chút quá bá đạo?"

Lão giả này đúng là lão giả họ Ngạn ngày đó ở Lôi Vân Các, thần sắc bình tĩnh mở miệng nói.

"Hừ, bản nhân đã nhìn trúng nơi đây, muốn vào tìm kiếm nên cũng không muốn có người ở bên ngoài quấy rối."

Gã tóc xanh chính là kẻ có tu vi Luyện Hư đỉnh giai đã bị thiệt thòi trong tay Hàn Lập, giờ phút này không chút khách khí nói.

"Các ngươi cũng quá khinh người rồi đó, nơi này là do chúng ta tìm được trước. Dựa vào cái gì mà dâng cho các ngươi?"

Cung trang nữ tử nghe vậy thì giận dữ nói.

"Dựa vào cái gì? Chúng ta là tồn tại bực này tự nhiên là nắm tay ai lớn thì là có đạo lý. Ngươi không cho là đúng, vậy trước tiên để bản tôn đánh giá thần thông của các ngươi. Có thể đả bại ta thì sơn cốc này tự nhiên là để cho các ngươi. Nếu không mà nói thì nhanh cút đi cho ta."

Dị tộc nhân tóc xanh trên người sát khí tràn ra nanh nọc nói, bộ như một lời không hợp sẽ lập tức ra tay.

"Các hạ làm gì phải nóng vội động thủ, người sáng mắt không nói tiếng trái lòng, đạo hữu vội vã đuổi hai người ta rời đi như thế tự nhiên là bởi vì pháp bàn trong tay có phản ứng nhưng pháp bàn có phản ứng cũng không nhất định đại biểu là bên trong có điều giấu diếm. Có Chi tiên thì cũng có Ô long, nghĩ đến việc mấy ngày nay đạo hữu hẳn là trải qua vài lần. Như thế mà nói, không bằng trước tiên chúng ta vào điều tra một phen để cùng xác định thật giả, sau đó bọn ta sẽ quyết nghị làm như thế nào. Nếu không Ngạn mỗ tuyệt không rời đi như vậy mà sẽ cùng các hạ tranh đấu một trận."

Lão giả họ Ngạn bình tĩnh dị thường, thản nhiên nói.

------oOo------

Chương 1639: Chặn đường

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe lão giả nói như vậy, dị tộc nhân tóc xanh trong mắt hung quang chợt loé, đột nhiên tiến lên một bước, bộ dáng muốn động thủ nhưng vào lúc này, tên hán tử khô gầy kia đột nhiên chạy đến bên gã dị tộc nhân tóc xanh rồi khẽ mấp máy truyền âm vài câu, tựa hồ đang nhắc nhở cái gì.

Dị tộc nhân tóc xanh sắc mặt âm trầm bất định, một lát sau sát khí trên người mới nhạt đi, đồng thời lạnh lùng nói:

"Hảo, trước tiên nên xem trong cốc cất giấu cái gì rồi đã rồi nói sau. Không phải Chi tiên thì chúng ta mạnh ai nấy đi. Nếu mà phải thì, hắc hắc..."

Dị tộc nhân tóc xanh cười lạnh một trận rồi căn bản không để ý tới hai người lão giả mà mang theo hán tử khô gầy hoá thành lưỡng đạo cầu vồng bay đi.

"Ngạn thúc, chúng ta làm sao bây giờ, thật sự đi cùng bọn họ vào cốc sao?"

Cung trang nữ tử thấy cảnh này, sau khi hít sâu một hơi nhìn lão giả hỏi.

"Tự nhiên là phải đi vào. Pháp bàn đã có phản ứng, sao có thể dễ dàng buông tha được."

Lão giả họ Ngạn không chút do dự trả lời.

"Nhưng hai người này..."

Cung trang nữ tử có chút chần chờ nói.

"Bên trong nếu không có Chi tiên thì hai người này tự nhiên không

có hành động gì. Nếu có mà nói thì lại càng không thể thối lui, nếu không ngươi cho rằng chúng ta vì sao phải mạo hiểm tiến vào nơi đây?"

Lão giả lắc đầu, sắc mặt âm trầm nói.

"Chính xác, là Ny nhi không có cân nhắc chu đáo. Chúng ta vào sơn cốc tìm kiếm một phen."

Cung trang nữ tử sau khi hơi trầm ngâm thì cắn răng nói.

"Ngươi cũng không cần quá mức lo lắng! Tuy rằng thương thế trước kia của ta chưa hồi phục nhưng vì việc này mà đã cố ý chuẩn bị một kiện dị bảo, nếu thật sự chiếm được Chi tiên mà nói thì đến lúc đó sẽ đảm bảo cho chúng ta toàn thân trở ra."

Lão giả tự tin nói.

Lấy thân phận cùng quan hệ với lão giả, cung trang nữ tử tự nhiên rất tin tưởng, nghe nói như thế thì sự bất an trong lòng giảm đi vài phần, gật gật đầu không nói gì nữa. Hai người độn quang chợt loé lên mà bay đi. Bất quá vừa tiến vào sơn cốc này lão già họ Ngạn lập tức phát hiện ra điều kỳ hoặc.

Từ bên ngoài nhìn vào, sơn cốc này không có gì dị thường nhưng càng vào lại càng thấy sâu không lường được. Phía trên sơn cốc đều là hắc sắc ma khí mà phía dưới lại giống như một cái vực sâu dài, cho dù sử dụng pháp bảo xâm nhập xuống phía dưới hơn ngàn trượng mà vẫn không nhìn thấy đáy. Điều này làm cho lão giả vừa mừng vừa sợ.

Mừng chính là sơn cốc kỳ lạ như thế thì Chi tiên kia rất có thể thật sự giấu mình ở phía dưới. Sợ chính là phía dưới sâu như thế, cộng thêm ma khí dày đặc thì việc tra xét rất là không tiện.

Trong lòng nghĩ như thế, lão giả họ Ngạn cùng cung trang nữ tử đều lấy ra một cái pháp bàn nhằm thẳng đến chỗ sâu nhất trong sơn cốc bay đi. Nếu không có gã dị tộc nhân tóc xanh thì để đề cao hiệu suất, hai người nói không chừng còn có thể phân công nhau làm việc nhưng hiện giờ thì không thể vì nguy cơ bị đối phương đánh lén. Hai người một trước một sau, sau mấy cái chớp động liền biến mất trong hắc khí.

Ở chỗ sâu trong sơn cốc có một dòng sông đang chảy ào ào. Ở đáy lòng sông có một con thú nửa thân mình chôn sâu dưới bùn đất chỉ để lộ ra hai con mắt phóng ra luồng lục mang mênh mông, trong ánh mắt chớp động không hề có cảm tình.

Tại nơi cách sơn cốc mấy vạn dặm, một gã Cự thử nhân thân cao mấy trượng cầm trong tay một cái pháp bàn đồng thời mang theo bảy tám con ma thú hình thù kỳ quái đang phi độn đi. Cự thử hai mắt thỉnh thoảng quét về phía pháp bàn, tốc độ không quá mau nhưng phương hướng đi tới rõ ràng là chỗ sơn cốc này.

Theo sát Cự thử là một con ma thú hình thể to gấp trăm lần, hình dáng giống như một con chuồn chuồn màu đỏ đậm, một tay đồng dạng cầm một cái pháp bàn, trong miệng hàm hàm hồ hồ nói cái gì đó.

"Đại nhân, ta xác thực được ở sơn cốc bên kia có dao động dị thường nhưng nơi đây là hang ổ của Ma ngạc kia. Nó hung hãn dị thường, ta không nhất định là đối thủ của nó, hay là bẩm báo cho đại nhân để đại nhân tự mình đến xử lý."

"Hừ, cái gì mà không phải nhất định, trong quá khứ ngươi khẳng định đã bị không ít thiệt thòi. Ma ngạc kia chỉ còn kém một bước nữa là bước vào thánh giai, nga cả tam vị đại nhân cũng không dễ dàng trêu chọc vào. Ngươi có thể khẳng định là không nhìn lầm chứ, nhân tộc pháp khí có phản ứng chỉ ra là phía sơn cốc kia? Nếu sai lầm thì cũng đừng trách ta không khách khí."

Cự Thử phát ra thanh âm lạnh lẽo nói, biểu tình tựa hồ không cho là đúng.

"Đại nhân yên tâm. Ta đã tra xét hơn mười lần, có thể mười thành khẳng định, nhân tộc pháp khí đúng là nhằm vào sơn cốc kia mà nổi lên phản ứng."

Ma thú chuồn chuồn hai mắt chớp động vài cái, cơ hồ vỗ ngực cam đoan nói.

"Hảo, nếu có thể tìm được Chi tiên kia ở trong sơn cốc thì phần thưởng cho ngươi cũng tuyệt không thiếu được."

Cự thử hiển nhiên cũng không hy vọng nhiều đối với lời nói của tên ma thú phía sau nên thản nhiên nói một câu.

Việc này cũng khó trách! Nó mang theo đám trung giai cao ma thú, sau khi từ Ma Kim Sơn Mạch lao ra tuy đã một hơi đánh chết hơn phân nửa Linh giới nhân từ bên ngoài tiến vào và sử dụng pháp bàn điều tra mọi nơi để tìm Chi tiên kia nhưng cũng không có được manh mối hữu dụng gì.

Căn cứ hơn mười lần pháp bàn phản ứng mà tìm nhưng vẫn chưa phát hiện ra bóng dáng của Chi tiên kia. Kể từ đó, tâm tư con ma thú này khó tránh khỏi nản lòng đối với hành động lần này. Nó thậm chí bắt đầu lo lắng, nếu lúc này đi sơn cốc mà không có thu hoạch gì thì nên đi theo phương hướng nào để tiếp tục đều tra nữa.

Về phần đám cao giai ma thú đi theo phía sau bởi vì mấy ngày nay liên tiếp vồ hụt mà bộ dáng có chút uể oải. Đám Cự thử không yên lòng chạy đi nhưng không phát giác ra cách chúng nó hơn mười dặm phía trước có một đoàn huyết vụ mỏng, từ xa xa theo chúng. Mà ở trong huyết vụ có một bóng dáng thon thả như ẩn như hiện.

Hàn Lập cùng Tinh Tộc nữ tử sau khi ly khai chỗ ở của con Ma viên thì lộ trình tiếp theo thuận lợi dị thường. Trên đường đi không gặp phải phiền toái gì nên trong ngắn ngủi năm ngày đã một hơi đi được hơn phân nửa lộ trình, hôm nay đã đi tới nơi ngày trước đánh chết đám Nhân diện thứu kia.

Nhìn thấy đám sương mù này, cho dù hắn nôn nóng vội chạy đi thì cũng không thể đem độn tốc chậm lại, sau khi thoáng thương lượng vài câu thì liền cẩn thận bay vào trong đám sương mù. Trong độn quang, Hàn Lập không chút thay đổi nhưng trong mắt lam mang khẽ lấp loé đồng thời hai tay đều cầm lấy một cái linh thạch cực phẩm trong suốt mà không ngừng hấp thu linh khí tinh thuần.

Tuy rằng phải bay đi không thể hảo hảo ngồi xuống khôi phục pháp lực nhưng mấy ngày nay nhờ có đại lượng đan dược quý hiếm cùng với đỉnh giai linh thạch phụ trợ, pháp lực tổn thấy của hắn đã bù lại được hơn phân nửa. Bất quá việc gia trì Phạm Thánh Chân Ma pháp tướng thì kết quả lại cực kỳ bé nhỏ. Mặc dù vậy, Hàn Lập cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu có gặp phải ma thú nào cường đại mà nói thì cuối cùng cũng có chút vốn liếng.

Nhưng khi thần niệm của hắn ngẫu nhiên đảo qua tay áo bào thì trong lòng lại có vài phần buồn bực. Đề Hồn thú này sau khi đột nhiên đại triển thần uy thì đến hiện tại vẫn đang hôn mê bất tỉnh.

Hắn phát hiện pháp lực, thể lực của nó đã khôi phục được hơn phân nửa, điều này làm cho thấy khả năng khôi phục kinh người nhưng khi hắn dùng thần niệm trực tiếp muốn câu thông với thần thức của nó để đánh thức nó thfi lại không chút phản ứng nào. Nếu không phải hắn có thể cảm nhận được mối liên hệ với Đề Hồn chưa đứt đoạn thì cơ hồ cho rằng đang đối mặt với một vật chết.

Đương nhiên, điều này cũng không phải nói Hàn Lập thực sự không có biện pháp để thức tỉnh con thú này. Sau khi lo lắng vài lần cuối cùng hắn cũng nghĩ hay là cứ để cho nó ngủ tiếp. Bởi vì lấy lịch duyệt của hắn thì khi linh thú xuất hiện tình trạng tự động ngủ say thì thường là một loại bảo hộ cho quá trình tiến hoá, đều cực kỳ kiêng kị việc dùng sức mạng quấy rầy khiến nó tỉnh lại.

Mà Hàn Lập nguyên bản đối với Đề Hồn thú này rất coi trọng, mấy ngày nay, sau khi nó xuất hiện dị biến thì càng thêm coi trọng. Tốt nhất là thuận theo tự nhiên, cứ để cho nó tự tỉnh lại thì hay hơn. Trong lòng nghĩ như vậy, Hàn Lập cũng đem chuyện của con thú này tạm thời gác sau đầu, đem thần niệm thu lại sau đó soi lại tình hình trong nội thể của mình.

Giờ phút này chỗ đan điền, đệ nhị Nguyên anh đang lơ lửng bên trong, bên ngoài thâ nó phóng ra ánh linh quang vàng rực nhưng lớp da bên ngoài lại có màu xanh nhạt, hai tay khép lại trước ngực, bên trong có một đoàn hoả cầu màu bạc. Ngân sắc hoả cầu này có chút quái dị!

Hoả cầu này nguyên bản có màu bạc thế nhưng bên trong có thể thấy được từng đợt từng đợt ngọn lửa màu trắng, hơn nữa ở trung tâm hoả cầu ẩn hiện có ngân sắc phù văn chớp động không thôi. Hàn Lập nhìn thấy cảnh này thì khoé miệng vừa động, không khỏi mỉm cười. Hoả diễm màu trắng kia không cần hỏi, tự nhiên là Kim Ô chân hoả mới thu được từ đám Nhân diện thứu kia.

Lại nói tiếp, việc Phệ Linh Thiên Hoả có thể hấp thu được linh hoả cùng một ít năng lượng kỳ dị khác sau đó tự động dung hợp mà tiến hoá thì đúng là một thần thông khó lường. Cứ như thế, rốt cục nó có thể phát triển đến trình độ này, liệu có thể làm cho người ta sợ hãi, điều này thật sự làm cho Hàn Lập rất chờ mong. Thấy Phệ Linh Thiên Hoả đang từ từ luyện hoá Kim Ô chân hoả ở đan điền vẫn chưa có vấn đề gì thì Hàn Lập đem thần niệm thu lại rồi đem tâm tư đặt ở bốn phía mà cảnh giới.

Phạm vi đám sương mù này bao phủ tuy không nhỏ nhưng sau khi Hàn Lập cùng Tiêm Tiêm tiến vào một đường bay qua mà vẫn chưa gặp phải ma thú nào đánh lén. Xem ra những con Nhân diện thứu lúc trước chính là đám cao giai ma thú thống trị trong đám sương mù này. Bởi vì bị giết chết quá mức nên đột nhiên ngắn ngủn trong vòng mấy ngày cũng chưa có cao giai ma thú khác chuyển đến khu vực này. Như thế mà nói, lần này hai người trở về tự nhiên thông suốt không bị ngăn trở. Bởi vì một đường vô sự, hơn nữa Hàn Lập cùng Tiêm Tiêm đều đi qua một lần nên tốc độ tự nhiên là nhanh hơn so với trước nhiều.

Nửa ngày công phu sau, bọn họ xuyên qua đám sương mù tới rìa bên này. Bất quá, ngay sau khi thanh hồng từ trong đám sương mù phi ra thì liền dừng lại ở không trung, tuỳ theo độn quang chợt tắt, thân ảnh Hàn Lập hiện ra. Nhưng giờ phút này hắn nhìn tình hình phía trước rồi sắc mặt có chút trắng bệch. Cách hắn hai trăm trượng phía trước, hắc phong cuồn cuộn, trên không có hàng trăm cao giai trung cấp ma thú đang lơ lửng.

Đứng đầu phía trước đám ma thú này là một đầu ma thú biến ảo thành nhân hình, thân hình cao lớn vạm vỡ, trên đầu có một cặp cự sừng màu đen, trên người mặt một cái áo giáp màu đen, nửa người trên giống như nhân tộc còn hạ thân lại dài đầy lông đen, nó cũng đang dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn lại đây.

Mà đối diện với gã thủ lĩnh ma thú này cũng có một gã thân mặc ngân giáp, chân đạp huyết sắc phi xa, sắc mặt âm trầm đang giằng co.

------oOo------

Chương 1640: Đoạt lộ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lại nói tiếp, nam tử họ Khuê kia đừng nhìn bề ngoài trấn định mà trong lòng lại lo âu vạn phần. Hắn tự hỏi vừa ly khai đám người Hàn Lập, ở trên đường một khắc cũng không dừng lại mà đến chỗ này lại bị nhiều ma thú bỗng nhiên xuất hiện ngăn chặn như vậy thì trong lòng kinh sợ phải biết.

Trong đám ma thú đối diện thì chủ yếu là trung giai nhưng cao giai ma thú cũng có hơn ba mươi con, cộng thêm gã cầm đầu có hai sừng tu vi không kém hắn. Hắn tuy tự phụ nhưng cũng biết nếu động thủ thì tuyệt đối chỉ có ngã xuống mà thôi. Hy vọng duy nhất là nghĩ cách thoát khỏi đám cao giai ma thú này sau đó dùng tốc độ nhanh nhất mà chạy nhưng sau đó hắn lại thấy trong đám cao giai ma thú này có đến bảy tám con phi trùng ma thú, sau lưng có một đôi hoặc mấy đôi cánh thì trong lòng lại lặng đi.

Nhìn mấy con thú này đã biết độn tốc tuyệt đối không chậm. Nếu là hai ba con thì hắn còn có thể cố sức một chút nhưng nhiều như vậy thì hắn tuyệt đối không hề chạy thoát. Lúc này Hàn Lập lại xuất hiện tương đương với việc lập tức đem áp lực san sẻ đi hơn phân nửa, sinh cơ ban đầu không đủ một thanh nay đã được mấy thành. Điều này khiến nam tử họ Khuê mừng rỡ.

Tiêm Tiêm nhìn thấy tình hình này thì sắc mặt cực kỳ khó coi. Sắc mặt Hàn Lập thì đỡ hơn một chút nhưng ánh mắt chớp động không thôi, hắn huyền phù tại chỗ không nhúc nhích mà cũng không biết đang nghĩ cái gì.

Đám ma thú đối diện tuy rằng đông nhưng đều là mới khai mở linh trí cho nên tuy rằng cả đám ô hợp tụ tập một chỗ nhưng cũng không có xuất hiện tình trạng la ó hỗn loạn. Ngược lại cả đám dùng ánh mắt như nhìn người chế hung hăng nhìn chằm chằm vào ba người.

Quỷ dị chính là, nơi đây đang im ắng thì ngay sau đó sự yên lặng đã bị một gã đánh vỡ.

"Ha ha, đúng là ngươi. Đúng vậy, đây chính là kẻ đã giết thiếu chủ. Chỉ cần đem ngươi diệt sát hoặc là bắt giữ trở về, chủ nhân nhất định sẽ trọng thưởng. Sát! Hai người kia cũng làm thịt đi. Còn người này tận lực bắt sống cho ta."

Tên ma thú có hai sừng tên là Ngũ Khấp kia sau khi thấy rõ ràng tướng mạo của Hàn Lập thì bỗng nhiên mở to mồm cười rộ lên, sau đó bỗng nhiên dừng tiếng cười lại, phát ra sát khí đằng đằng lên tiếng phân phó.

Lời này vừa ra khỏi miệng, trong đám trung cao giai ma thú phía sau các loại tiếng hô đồng thời phát ra, sau đó hắc phong cuồn cuộn kéo thẳng đến ba người Hàn Lập mà ở phía trước hắc phong cũng có hơn mười đạo độn quang loé lên, đi trước hắc phong mà lao thẳng tới chỗ Hàn Lập. Trong hắc quang chính là một con quái cầm ba đầu, sau lưng có hai cánh chim thật lớn.

Về phần ma thú hai sừng, bên ngoài thân lục mang một trận loé lên, dưới chân xuất hiện một cái lục hoàn nhìn như bình thường nhưng chỉ nhoáng lên một cái liền bắn ra ngoài hơn mười trượng, độn tốc không kém lại phi trùng ma thú là mấy. Phương hướng nó bay đến đúng là chỗ Hàn Lập, chỉ thấy loé lên thì đã tới trước mặt.

"Chia nhau mà chạy!"

Hàn Lập thấy đối phương nhận ra mình thì kinh ngạc, trong miệng lạnh lùng nói một tiếng nhỏ rồi hoá thành độn quang phá không mà bay vọt đi. Thanh quang vừa loé lên thì đã độn được hơn mười trượng rồi không hề dừng lại mà cấp tốc vọt đi.

Hắn cũng không chạy về hướng đám ma thú đối diện mà cũng không có lui lại vào trong đám sương mù mà nhắm một bên phi độn đi. Tiêm Tiêm cùng nam tử họ Khuê động tác cũng không chậm, cơ hồ trong nhất thời, nam tử họ Khuê há mồm phun ra một đoàn huyết khí, huyết khí này chui vào phi xa dưới chân, nhất thời phát ra một tiếng *"sưu"* liền biến mất không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, cách đó hơn trăm trượng huyết xa chợt loé lên rồi quỷ dị hiện ra, tiếp theo nó phát ra một tiếng rít rồi hoá thành một đoàn hắc khí phá không mà chạy.

Về phần Tiêm Tiêm, sau khi nghe Hàn Lập nói thì cũng cắn răng, tay áo bào run lên rồi lấy ra một cái tiểu kỳ trong suốt ngoài thân bạch quang chợt loé, trong nháy mắt nàng cũng đã hoá thành một đoàn quang cầu màu trắng thật lớn, sau khi quay tròn thì *"phanh"* một tiếng chia làm mấy trăm khoả bạch cầu giống như nhau đồng thời bắn ra bốn phía.

Mỗi một khoả đều có tốc độ mau lẹ kinh người, chỉ nhoáng lên một cái đã chỉ còn lại tàn ảnh kéo dài qua hai ba mươi trượng. Mặc dù khá nhiều bạch sắc quang cầu bị đám ma thú hoặc há mồm phun khí hoặc giơ tay đánh đều tán loạn tiêu thất nhưng đại đa số bạch quang cầu vẫn trốn được ra hơn trăm trượng. Ở đây rất nhiều cao giai ma thú nhưng lại không có kẻ nào có thể nhìn ra cái quang cầu nào mới là chân thân của Tinh Tộc nữ tử.

Vừa thấy ba người Hàn Lập vô luận là tu vi mạnh yếu nhưng đều có thủ đoạn như vậy, trong lòng ma thú hai sừng cực kỳ giận dữ, trong miệng rống to, hai tay vung ra đem hai khoả bạch sắc quang cầu bay qua bên người đánh nát tiếp theo dưới chân lục bàn chợt loé lên mà biến ảo thanh một cái thuyền độc mộc xanh biếc gào thét mà truy theo Hàn Lập. Ở phía sau có một con ma ưng màu đen dài hơn một trượng cùng với một con thanh phong dài vài thước, trên người ẩn hiện có lôi quang chớp động. Ba kẻ này tựa hồ nhận thức chuẩn Hàn Lập nên đều lấy tốc độ không thua độn quang của Hàn Lập mà gắt gao đuổi theo.

Ở phía sau nam tử họ Khuê đồng dạng có mấy con cao giai ma thú độn tốc không chậm đuổi theo. Về phần mấy con ma thú am hiểu phi hành khác sau khi hơi do dự thì nhằm hướng bạch cầu đang chạy tứ tán mà đuổi theo. Về phần đám ma phong, ma ưng thì vẫn phi hành thành bộ ba mà nhằm hướng Hàn Lập cùng nam tử họ Khuê mà đuổi theo.

Hàn Lập tự nhiên đem mọi phát sinh phía sau xem rõ ràng. Mắt thấy Tinh Tộc nữ tử quả nheien còn lưu lại hậu thủ ở sau thì trong lòng buông lỏng, lúc này một lòng khống chế độn quang mà chạy.

Lấy tốc độ hiện tại của Hàn Lập, có thể nói là cực nhanh. Ngay lập tức đã ra ngoài ngàn dặm. Đảo mắt công phu đã phi độn ra mấy vạn dặm nhưng quay đầu nhìn lại vẫn thấy phía xa có ba đầu ma thú dai dẳng đuổi sát phía sau, căn bản là không có bị bỏ xa mà ở chỗ xa hơn thấy có một cỗ hắc phong đồng dạng đang đuổi theo không bỏ.

Hàn Lập trong mắt hàn quang chợt loé. Đối với ba con cao giai ma thú ở phía sau hắn thật ra không sợ nhưng nếu bị ba gã này cuốn lấy một lát rồi lại bị mấy chục con ma thú khác ở phía sau chạy đến vây quanh thì không ổn. Lấy tu vi chưa khôi phục hiện giờ của hắn thì quả thật là ăn không tiêu.

Trong lòng nghĩ như vậy nên Hàn Lập ở trong độn quan không hề chần chờ, một tay bấm quyết, sau lưng nhất thời có tiếng sấm nổi lên rồi một đôi cánh trong suốt hiện lên. Hai cánh hơi hơi run lên mà có một tiếng sét truyền ra. Theo đó độn quang run lên mà hoá thành một đạo hồ quang xanh trắng bắn ra, sau khi chợt loé lên thì bỗng nhiên biến mất không thấy.

Ngay sau đó, ở một chỗ cách đó hơn trăm trượng, hồ quang xanh trắng lấp loé mà thoáng hiện ra nhưng nó chỉ dừng lại một chút rồi lại lập tức bắn đi không thấy bóng dáng. Cứ như vậy, Hàn Lập điên cuồng thúc dục Phong Lôi Sí đem Lôi độn thuật thi triển đến mức xuất thần nhập hoá.

Hồ quang xanh trắng chỉ loé lên mấy cái mà đã đem ba con ma thú phía sau bỏ xa hơn trăm trượng. Ngũ Khấp thấy vậy thì đầu tiên là cả kinh, trong lòng khẩn trương. Nếu hắn thực sự để cho kẻ phía trước chạy thoát thì khi trở về kết cục như thế nào cũng có thể nghĩ ra. Lúc này nó bỗng nhiên há mồm phun ra một cái gương đồng hình tam giác. Hoàng quang mênh mông, mặt ngoài nhìn như mơ hồ dị thường!

Con ma thú hai sừng này quay đầu lại nhìn hai con ma thú cao giai kia, trong miệng gầm nhẹ một tiếng. Vừa nghe tiếng hô này, ma ưng cùng thanh phong nhìn liếc mắt một cái, trong mắt đều lộ ra bộ dáng chần chờ nhưng ma thú hai sừng trên mặt hung quang chợt loé rồi bỗng nhiên rống tao một tiếng. Lúc này trong tiếng rống lại tràn ngập sát khí. Thấy vậy ma ưng cùng thanh phong run lên, bộ dáng miễn cưỡng đến cực điểm há mồm phân biệt phun ra hai viên châu to cỡ nắm tay, hai viên châu sau khi hiện ra thì bay vào trong gương.

Gương đồng hình tam giác lập tức rung lên phát ra tiếng động vù vù đồng thời trên mặt kính linh quang chợt loé lên rồi bỗng nhiên đổi hai màu xanh đen. Ngũ Khấp thấy vậy thì mừng rỡ, cầm gương đồng trong tay ném lên không trung đồng thời cũng há mồm phun ra một viên châu màu xám. Viên châu này vây quanh gương đồng một cái rồi loé lên tiến vào trong mặt kính. Nhất thời tấm gương đồng chấn động phát ra thanh âm sắc bén đồng thời linh quang phát ra lại biến thành màu xám xịt.

Tiếp theo, chỉ thấy ma thú hai sừng vươn ra một ngón tay nhắm hướng gương đồng hung hăng điểm ra. Nhất thời mặt ngoài gương linh quang đại phóng mà phun ra một đạo tam sắc quang hà. Quang hà này giống như du long rời bến, sau khi loé lên đã đem ba con ma thú quấn vào trong đó mà thân mình gương đồng nhoáng lên một cái cũng tiến vào trong quang hà. Tiếp theo, quang hà vừa động liền vô thanh vô tức lướt qua khoảng cách tám mươi trượng, giống như u linh nhằm hướng hồ quang đuổi theo.

Tam ma mượn bảo vật, đem lực lượng ba người ngưng tụ cùng nhau khiến độn tốc một chút tăng lên gấp bội. Tuy rằng thoạt nhìn còn hơi chậm hơn so với Hàn Lập một chút nhưng Ngũ Khấp lại thở dài nhẹ nhõm một hơi. Đối phương tu vi không bằng hắn mà bọn họ lại dùng biện pháp đem pháp lực ngưng tụ cùng nhau thúc giục bảo vật. Trong quãng thời gian dài không tin đối phương còn có thể bảo trì tốc độ quỷ dị trước mắt, việc bắt kịp đối phương chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Trong hồ quang xanh trắng phía trước, tiếng sấm trầm thấp như ẩn hiện còn tam giác quang hà lại yên lặng như quỷ mị. Hai cái một trước một sau bay vọt đi, không lâu sau đã biến mất phía cuối chân trời. Mà cỗ ma phong đen tuyền đuổi theo mấy vạn dặm nhưng mắt thấy Hàn Lập cùng ba con ma thú độn tốc càng nhanh cuối cùng bóng dáng biệt tăm thì hắc phong tán đi, hơn ba mươi đầu trung cao giai ma thú hiện thân ra đứng tại chỗ hai mặt nhìn nhau.

------oOo------

Chương 1641: Thiên Phong

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tê tê, làm sao bây giờ? Linh giới nhân kia chạy nhanh như vậy, ngay cả Ngũ Khấp đại nhân cũng chỉ có thể miễn cưỡng đuổi theo mà thôi. Chúng ta căn bản vô pháp đuổi theo."

Một ma thú thân thể cực giống sói nhưng trên cổ lại có một cái đầu mãng xà, miệng phát ra thanh âm tê tê hỏi.

"Cái này còn phải hỏi sao, đương nhiên là tiếp tục truy đuổi. Ngũ Khấp đại nhân không phải đã phát cho chúng ta một cái định vị bàn sao. Dựa theo tín hiệu trên đó, dù cho là cách xa trăm vạn dặm thì cũng phải đuổi theo đại nhân."

Một con thú khác ngoại hình cực giống lợn rừng nhưng song nhĩ rất dài mở miệng nói.

"Hừ, lấy tốc độc của ngươi đuổi theo Ngũ Khấp đại nhân thì không biết là ngày tháng năm nào mới kịp."

Ma thú đầu cự mãng hai mắt nheo lại, có chút xem thường nói.

"Lời này rất có ý tứ, nghe khẩu khí của ngươi như nơi đây hình như chỉ có mình ngươi có thể đuổi theo được, chúng ta vừa rồi đều là liên luỵ ngươi?"

Ma thú nhìn như lợn rừng kia thoạt nhìn như khù khờ nhưng trên thực tế tâm cơ thâm trầm, vừa nói mấy câu đã đem đối phương đổi sang phía đối lập.

Bất quá tu vi của mãng thú này đứng số một số hai trong đám ma thú nên nghe thế thì chỉ cười lạnh một tiếng rồi cũng không để ý nữa. Tuy nhiên thái độ tự nhiên làm hco đa số ma thú khác ánh mắt lộ vẻ bất thiện.

"Hảo, Uyên mãng nói cũng có đạo lý, chúng ta nhiều người như vậy mà độn tốc không đồng nhất, nếu đều đuổi theo mà nói thì xác thực là không có khả năng đuổi kịp. Nhưng cứ như vậy để cho ba người Ngũ Khấp đại nhân một mình truy đuổi thì cũng có chút không thích hợp. Như vậy đi, lựa chọn ra năm người có độn tốc nhanh nhất trong số chúng ta tiếp tục truy đuổi. Những người khác thì về trước đợi mệnh đi."

Một con tiểu thú cổ quái, thân thể trong suốt phảng phất như do ngũ sắc lưu ly hợp thành đột nhiên mở miệng nói.

Khẩu khí của nó lại có một nữa là mệnh lệnh nhưng cổ quái là bao gồm cả mãng thú, tất cả số ma thú kiệt ngạo bất tuân khác vừa nghe lưu ly tiểu thú nói như thế thì không dị nghị chút nào. Sau một phen khắc khẩu thì chỉ còn lại năm con thú có độn tốc nhanh nhất. Đám ma thú còn lại thì theo đường cũ quay về. Trong số năm con ma thú ở lại kia có cả con mãng thú cùng với lưu ly tiểu thú nọ.

Năm con ma thú này độn quang hiện lên, sau khi liên kết một mạch thì tốc độ so với lúc trước quả nhiên nhanh hơn nhiều. Chỉ thấy một đạo hắc hồng dài hơn mười trượng loé lên phá không mà đi.

Bên ngoài thân Hàn Lập thanh bạch hồ quang chớp động không ngừng cùng với tiếng sấm sét liên tục vang lên, vừa xuất hiện một chỗ thoáng cái lại đã cách đó mấy trăm trượng. Từ xa nhìn lại, một khắc trước hắn còn ở một góc này thì tiếp theo bỗng nhiên hiện ở một chỗ khác, sau đó chợt loé lên thì cả người đã triệt để tiêu thất không thấy bóng dáng.

Mà sau khi thanh bạch hồ quang cùng tiếng sấm tiêu thất thì không bao lâu sau một đạo quang hà ba màu vô thanh vô tức xuất hiện, chỉ nhàn nhạt hiện lên rồi đồng thời cũng biến mất không thấy. Hàn Lập ở trong lôi quang không quay đầu lại nhưng cũng rất rõ ràng ba con ma thú kia khẳng định là vẫn còn truy đằng sau, cự ly cách hắn hơn mười dặm.

Điều này làm cho hắn nhướng mày, sắc mặt có chút âm trầm. Hắn đã bị ba con ma đầu này bám đuổi hơn nửa ngày, tuy đã đem cự ly kéo giãn ra nhưng việc đem ba con ma thú triệt để bỏ qua thì còn rất xa. Trong Ma Kim Sơn Mạch, ma khí có khả năng làm suy yếu thần niệm nhưng đối với ma thú thì như cá gặp nước, thần niệm dễ dàng phủ xa trăm dặm.

Cho dù hắn có kéo theo ba con ma thú này chạy thêm nửa ngày nữa thì phỏng chừng không có khả năng thoát ly được ba cái đuôi này mà thời hạn ra khỏi Ma Kim Sơn Mạch còn có mười ba ngày nữa thôi. Hắn đâu có nhiều thời gian như vậy.

Đồng thời trong sơn mạch còn có thánh giai ma thú khác tồn tại, nếu kéo dài thời gian thì rất có khả năng bị chúng nó truy đuổi. Chuyện nguy hiểm như thế Hàn Lập tự nhiên không làm. Trải qua thời gian dài như thế, Ích Tà Thần Lôi trong cơ thể hắn cũng đã tiêu hao không ít, vô pháp tiếp tục chống đỡ Phong Lôi Sí này, đồng thời ba con ma thú phía sau tuy mượn lực lượng của mặt kính kia mà có thể đuổi theo nhưng chuyện hắn tối kiêng kỵ là ma thú quần công thì không có khả năng xảy ra.

Như thế mà nói, theo thời gian từng chút trôi qua, trong lòng Hàn Lập sát khí càng lúc càng nặng nhưng hồ quang không chậm lại chút nào, thoạt nhìn không có gì bất thường. Lại phi hành tiếp chừng thời gian một bữa cơm thì phía trước hiện ra một phiến vụ hải màu xám, tuy rằng không đậm đặc nhưng từ xa xa nhìn lại thì diện tích cũng không nhỏ chút nào. Hàn Lập thấy vậy thì trong mắt hàn quang chợt loé, điện quang trên người không chút do dự chợt loé lên rồi chui đầu vào trong đó.

Sau một tiếng sét đánh, thân hình Hàn Lập đã chui vào trong hôi sắc vụ khí, đồng thời trong mắt lam mang chợt hiện rồi hướng bốn phía đảo mắt một cái. Sau khi tin tưởng phụ cận không có ma thú khác ẩn nấp trong đó thì Hàn Lập bỗng vung tay lên, trong tay có thêm một tấm phù lên màu tử huỳnh, sau đó lật tay đem dán lên người.

"Phốc xuy" một tiếng, phù lê hoá thành một đoàn linh quang đem thân hình hắn bao vào trong đó, đồng thời trong quang mang mơ hồ có ngân sắc ký hiệu quay cuồng bất định. Nhưng sau khi ngân quang chợt loé lên thì thân ảnh Hàn Lập cũng tiêu thất theo.

Hắn đã vận dụng Thái Nhất Hoá Thanh Phù đem thân thể triệt để hoá thành không. Khi vận dụng phù lê này, hắn thậm chí có thể lừa gạt được cả tồn tại Hợp Thể sơ kỳ, càng không nói tới ba con ma thú cấp Luyện Hư đang truy đuổi phía sau này. Nếu không phải thân thể sau khi hư hoá khiến độn tốc giảm đi, vô pháp trong thời gian ngắn chạy ra khỏi phạm vi cảm ứng của chúng thì Hàn Lập không chừng đã sớm vận dụng cái phù lê này mà nghênh ngang chạy ra.

Hắn bây giờ ẩn thân tại một chỗ trong đoàn sương mù nồng đậm không nhích nhích, hai mắt híp lại nhìn về phương hướng hắn vừa đứng.

Cự ly hơn mười dặm đối với ba con thú phía sau chỉ trong nháy mắt là tới. Cơ hồ Hàn Lập mới thở ra được hai hơi thì một đạo quang hà chợt loé lên rồi xuất hiện ở ngay bên cạnh vụ hải màu xám. Quang hà chợt sáng, quay một vòng rồi một đoàn linh quang từ trong đó bay ra, lộ ra một cái gương đồng tam giác.

Mà đúng lúc này, ba đạo sáng mờ vụt tắt, bên trong hiện ra thân ảnh của bọn Ngũ Khấp.

"Chuyện gì xảy ra vậy, khí tức của người nọ sao lại tiêu thất mất?"

Đại ma ưng hai mắt lục quang chớp động, thần sắc hiện ra vẻ kinh nghi bất định.

"Sẽ không thể chạy mất được?"

Thanh phong nói.

"Chạy mất! Tuyệt không có khả năng này. Coi như là sơn mạch dựa vào vài vị đại nhân cũng tuyệt đối vô pháp phi độn ra vạn lý ở ngoài."

Ngũ Khấp trước nhìn mọi nơi, sau đó ánh mắt nhìn về phía vụ hải phía trước rơi xuống, dị thường lầm bầm nói ra.

"Nga, nói như vậy, người này chắc đang thi triển một loại thần thông ẩn nặc cực kỳ cao minh hoặc là trên người có bảo vật có

thể thu liễm khí tức gì đó."

Ma ưng tựa hồ linh trí không thấp, sau khi chớp động mắt vài cái thì chậm rãi nói ra.

"Tám chín phần mười là thế, người này biết rõ vô pháp chạy thoát khỏi chúng ta nên dứt khoát dừng lại, chuẩn bị cùng chúng ta đánh một trận."

Ngũ Khấp ngóng nhìn vụ hải màu xám nhe răng cười nói.

"Hắc hắc, người này tu vi không bằng ta, làm như vậy mà nói thì chẳng phải là tự đi tìm chết hay sao."

Thanh phong nghe Ngũ Khấp cùng ma ưng nói thì cười nhạt nói.

"Hừ, đừng chủ quan. Người này dám làm như thế tự nhiên là có điều ỷ vào. Ta chưa nói với các ngươi, vài ngày trước thiếu chủ đã ngã xuống mà tám chín phần là chết trong tay người này. Bằng không chủ nhân cũng sẽ không tức giận như thế, trong thời điểm hết sức trọng yếu này còn phái bọn ta ra."

Ngũ Khấp trên mặt vẻ dữ tợn chợt loé qua rồi hừ lạnh một tiếng.

"Cái gì, thiếu chủ đã bị người này giết! Có chuyện như vậy sao?"

Thanh phong thất thanh kêu lên.

"Đúng vậy, thiếu chủ tu vi cùng người này không sai biệt lắm nhưng mà trên người còn có vài kiện dị bảo do chủ nhân ban tặng nên cũng không phải có thể bị người ta diệt sát dễ dàng như thế. Nói như thế, người này thật sự đúng là có chút khó chơi, nên cẩn thận một chút."

Ma ưng khẩu khí biến đổi, vẻ mặt ngưng trọng vài phần.

"Dù cho thật sự có chút nguy hiểm, chúng ta cũng phải nhất định đánh. Nếu vô pháp diệt sát hoặc bắt được người này thì khi trở về gặp lại chủ nhân, chúng ta sẽ có kết quả loại nào, các ngươi cũng có thể rõ ràng."

Thanh âm Ngũ Khấp trở nên âm trầm, đồng thời hai tay đột nhiên hướng trên đầu đánh ra một trảo. Hai cái sứng trâu màu đen kia được lấy xuống. Sau đó hai tay nó run lên, một đôi cự sừng này một chút hoá thành hai cái thiết chuỳ hắc quang loè loè. Phối hợp với thân hình to lớn vạm vỡ cao trên năm thước và bộ áo giáp màu đen trên người, Ngũ Khấp này một chút đã trở nên uy phong lẫm lẫm, sát khí đằng đằng.

Hắc ưng cùng thanh phong nghe xong lời nói của đồng bạn thì đều lộ ra một tia sợ hãi. Trong miệng hắc ưng đột nhiên phát ra tiếng hô sắc nhọn, hai cánh run lên tán ra vạn đạo hoàng quang, trong hoàng quang hình thể đại biến, trong nháy mắt hoá thành một gã hoàng bào nhân vóc người thon dài, trong tay cầm một cây cốt mâu màu trắng, tay kia cầm một cái thuẫ tròn ánh vàng rực rỡ.

Mặt ngoài cốt mâu có một tầng hắc diễm quay cuồng, bên trong cũng mơ hồ có tiếng tuỷ khốc phát ra. Mà mặt ngoài viên thuẫn có in một cái đồ án cự ma ba đầu sáu tay, phía mép thuẫn hàn quang loè loè, tựa hồ sắc bén dị thường.

Về phần thanh phong, trong miệng đồng dạng phát ra thanh âm ông minh đồng thời hai cánh trong suốt phía sau mơ hồ run rẩy một trận.

Một cảnh tượng bất khả tư nghị xuất hiện. Trên người thanh phong thanh quang lưu chuyển một trận, nhất thời vô số quang đoàn từ trên hai cánh tuôn ra, thoáng chốc đã trải rộng trong phạm vi vài chục trượng phụ cận. Thấy tình hình này, Ngũ Khấp cùng ma ưng điều biến sắc mà vội vàng né trái né phải thối lui ra mấy bước. Tựa hồ đối với những quang đoàn này rất là kiêng kỵ.

Kết quả quang mang chợt loé, những quang điểm này biến ảo thành vô số con ong nhỏ to cỡ quả trứng gà, toàn thân màu xanh. Ngoại trừ thể tích nhỏ đi rất nhiều thì ngoại hình đều không khác gì thanh phong to lớn kia.

"Thanh phong, thiên phong phân thân thuật của ngươi so với trước đây tựa hồ càng thêm tinh trạm. Lần trước thấy ngươi thi

triển thần thông này không thể huyễn hoá ra nhiều ma phong như vậy."

Hoàng bào nhân hai mắt nhìn chằm chằm vào những con tiểu thanh phong này mà chậm rãi nói.

"Hắc hắc, đó là bởi vì trước đây không lâu ta đã đem thần thông này tu luyện lên một tầng cao mới. Những phân thân này không chỉ số lượng nhiều hơn so với trước đến non nửa mà công kích đơn thể cũng hơn xa trước đây."

Thanh phong đắc ý dào dạt nói ra.

"Hảo, theo đó mà nói, chúng ta sẽ nắm chắc hơn một ít. Thanh phong, ngươi cho những phân thân này đi trước mở đường, chúng ta đem toàn bộ phiến vân hải này lục soát một phen. Người nọ hơn phân nửa là đang ẩn nấp nơi đây."

Ngũ Khấp đem song chuỳ hướng trước người đập vào nhau mà ha hả cười phân phó nói.

------oOo------

Chương 1642: Thuẩn sát

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thanh phong nghe nói thế thì gật gật đầu, sau đó không thấy nó có cử động đặc biệt gì mà mấy trăm ma phong phụ cận lập tức rống lên rồi hoá thành một đoàn mây xanh tiến vào trong vụ hải. Theo sau ba người Ngũ Khấp khẽ mấp máy môi nói nhỏ gì đó rồi mới đuổi theo bay vào trong đó.

Đàn ong sau khi bay ra một đoạn thì lập tức *"ông"* lên một tiếng rồi hoá thành vô số đoá thanh hoa, hướng ra bốn phương tám hướng mà bắn đi, còn bản thể thì chậm rã bay ra sau Ngũ Khấp và ma ưng mà biến thành một một hoàng bào nhân. Hai ma thú kia đối với việc này có vẻ đã quen nên không lưu tâm chút nào.

Cái Thiên phong phân thân thuật này mặc dù uy lực không nhỏ nhưng một khi thi triển ra thì tu vi bản thể của thanh phong lại bị hạ thấp hơn phân nửa nên tự nhiên là cẩn thận dị thường.

Có nhiều phân thây bay trong vụ hải như vậy nên trong chốc lát đã đem vùng phụ cận tìm kiếm qua sau đó từ từ tiến về phía trước. Vụ hải này bất quá chỉ dài hơn trăm dặm, thực sự không tính là quá dài nên chỉ hơn một khắc thời gian thì ba gã ma thú đã tiến vào được hơn non nửa nhưng trong lúc nhất thời vẫn chưa phát hiện được ra gì.

Bất quá, càng như thế thì thần tình của Ngũ Khấp càng lúc càng ngưng trọng, hai ma thú còn lại vẻ mặt đều nghiêm nghị. Lại một hồi lâu sau, mắt thấy quần phong khi bay đến một phiến vụ hải hơi nồng đậm thì bỗng nhiên ngoài hơn mười trượng có tiếng *"phốc xuy"* rồi trong vụ khí kim mang chợt loé, một thanh trường nhâ quỷ dị chợt loé lên chém một con ma phong phụ cận thành hai nửa. Hành động cực kỳ sạch sẽ và lưu loát.

Theo đó có một đạo kim ảnh bắn nhanh ra rồi hoá thành một đạo kinh hồng hướng một phương hướng khác phi độn mà chạy, tốc độ nhanh kinh người.

"Tìm được rồi, mau đuổi theo!"

Vừa thấy cảnh này, thanh phong lập tức mừng rỡ kêu lên sau đó không chút do dự thúc dục phân thân. Phụ cậ thanh âm ông minh nổi lên, đám ma phong kia hoá thành vô số thanh hoa đuổi theo. Mà ma thú hai sừng cùng ma ưng sau khi nhìn nhau một cái thì trong mắt hiện lên một tia dị dạng rồi thân hình lập tức khẽ động phi thân tới.

"Oanh" một tiếng, một đoàn hắc ma phong phóng lên cao hướng về phía kim ảnh xa xa cuồn cuộn đuổi theo còn bản thể thanh phong thì vỗ hai cánh lấy tốc độ phổ thông bay đi. Việc truy đuổi chỉ xảy ra trong nháy mắt thì vô luận là kim ảnh hay ma phong chợt loé lên rồi biến mất. Thanh phong thấy vậy thì đôi mắt khép nháy nháy, hai cánh ngừng đập, bộ dáng không muốn đi tới trước nữa. Đúng lúc này, trên đỉnh đầu nó một tiếng xé gió nổi lên, một đạo kim quang chợt loé lên nhằm thẳng thanh phong bắn đến. Kim quang sáng vô cùng, chưa tiếp cận với nó mà một cỗ linh áp kinh người đã tràn đến.

Tu vi của thanh phong là thấp nhất trong số ba người, hơn nữa vừa rồi đã thi triển Thiên phong phân thân thuật nên tu vi đại giảm. Mắt thấy kim quang lấy thế kinh người bắn tới thì trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh sợ nhưng kỳ quái chính là nó vẫn bất động giữa không trung, không có ý né tránh.

Mắt thấy kim quang chợt loé, có vẻ như sẽ trực tiếp xuyên thủng đầu thanh phong thì bỗng nhiên trong hư không ba động rồi một cây cốt mâu hiện lên trước người nó.

"Đương" một tiếng giòn vang, cốt mâu hung hăng va chạm đồng thời phía trên cốt mâu nổi lên một tầng hắc diễm đem kim quang đang phóng tới hất ra mà kim mang cũng hiện nguyên hình. Đó rõ ràng là một cây trường thương màu vàng rực rỡ. Tiếp theo trước người thanh phong hiện ra một đoàn hoang quang, bên trogn có một đạo nhân ảnh như ẩn như hiện. Nó vung tay một cái, *"vù"* một tiếng, cốt mâu đã bị nhiếp tới trong tay đồng thời tay kia nhoáng lên một cái, một cái thuẫn tròn màu vàng hiện lên chắn

trước người. Bất quá lúc này vẻ mặt hắn đầy quỷ dị, ánh mắt loè loè nhìn chằm chằm vào một cái quang đoàn màu đen trên đầu.

Lúc này phía trên bầu trời vụ hải đột nhiên hắc quang chợt loé, hai cái bóng đen quỷ dị hiện lên rồi hung hăng lao xuống. Cuồng phong gào thét rồi có tiếng nổ vang lên! Bóng đen chợt loé qua rồi trong hư không chợt xuất hiện một trận vặn vẹo, phảng phất như muốn rách ra. Sau đó một cỗ vô hình chi lực trong nháy mắt đã đem vụ khí phía dưới đánh vỡ. Phía dưới nhất thời lộ ra một cái kim sắc nhân ảnh nhàn nhạt. Cái nhân ảnh này vừa thấy thân hình bại lộ thì tựa hồ rất là hoảng loạn, vội vội vàng vàng hai tay hướng lên không trung hư không đánh ra một kích, hai cái kim sắc quyền ảnh phá không bắn ra hướng về phía bóng đen trên không trung. Mà bản thân kim ảnh thì độn quang muốn hoá thành một đạo kinh hồng bắn đi.

"Muốn đi ư!"

Từ trên không trung truyền ra một tiếng rống to đinh tai nhức óc. Sau đó hai cái bóng đen rơi xuống phía dưới, ánh sáng mờ chợt loé lên đã đem kim sắc quyền ảnh kích cho nát bấy rồi lại nhoáng lên một cái hiện ra hai cái hắc chuỳ thật lớn.

Hai cái cự chuỳ bỗng nhiên quay tròn sau đó hai cỗ hấp lực thật lớn hiện ra đem phía phạm vi hơn hai mươi trượng phía dưới bao lấy. Kim sắc nhân ảnh biến thành kinh hồng mới bay được hơn mười trượng thì độn quang lập tức bị trì trệ trở nên thong thả chậm rãi vô cùng.

Tại xa xa nhìn lại, hoàng bào nhân bỗng nhiên vung cánh tay lên, cốt mâu trong tay nhất thời rít lên rồi hoá thành một đạo hắc mang như tia chớp bắn ra, đồng thời lúc đó bộ đuôi của của thanh phong cũng run lên rồi có một đạo tế ti bắn ra.

Hai cái chợt loé lên rồi trước sau bắn tới phía trước người kim sắc nhân ảnh. Đạo tế ti nọ nhìn bình thường nhưng đi sau mà tới trước, chỉ thoáng mơ hồ một cái đã tiến vào trong thân thể kim sắc nhân ảnh.

Nhất thời thân hình kim ảnh run lên rồi phát ra một đạo kim quang ảm đạm cùng một cỗ khí tức tanh hôi. Sau một khắc, tế ti lại run lên rồi đồng dạng nhắm vào đan điền kim ảnh xuyên thủng qua. Một tầng hoả diễm màu đen từ trên người kim ảnh bốc lên đem cả thân thể triệt để bao phủ trong đó.

Trên không trung, cự chuỳ màu đen rơi xuống rắn chắc đập lên trên hoả diễm màu đen.

"Oanh" một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên! Hắc diễm và kể cả kim sắc nhân ảnh bên trong dưới cỗ cự lực này trong nháy mắt biến thành tro bụi. Trên không gian cao hơn mười trượng, xuất hiện ba động rồi thân ảnh ma thú hai sừng cao to dị thường từ trong không trung hiện lên.

Hắn nhìn tình hình phía dưới thì nhe răng cười. Xa xa ma ưng cùng thanh phong trông thấy màn này thì trên mặt đều lộ ra vẻ tươi cười. Bọ họ trước khi tiến vào đã thương lượng kế dụ địch, trước tiên dùng đàn ong để đả thảo kinh xà, sau đó lại cố ý để thanh phong lộ ra kẽ hở mà dụ địch, quả nhiên nhất cử kiến công, diệt sát tên đại địch này.

Nhưng lúc ba người trong lòng buông lỏng thì phía sau thanh phong một thanh trường kiếm màu xanh không chút dấu hiện lên, nó kêu ông minh một tiếng rồi hoá thành một đạo kiếm quang loé lên.

"Bất hảo!"

Thanh phong dù sao cũng là cao giai ma thú tương đương Luyện Hư Kỳ, cơ hồ cùng lúc phát hiện ra dị tượng phía sau thì trong lòng cả kinh, không kịp suy nghĩ nhiều, tuỳ hình vĩ bộ bỗng nhiên khẽ động, một cây gai độc màu thanh huỳnh bắn ra, sau khi bắn ra thì bỗng nhiên run lên, tầng tầng gai ảnh phát ra thanh âm thê lương sắc bén đem thân thể thanh phong che chở ở bên trong. Một đạo kiếm ảnh màu xanh chợt loé qua!

Thanh phong run lên rồi bỗng nhiên bị chém làm hai nửa, tàn thi từ trên không trung rơi thẳng xuống dưới. Về phân cây gai độc kia thì không một tiếng động hoá thành hai đoạn, căn bản vô pháp chống lại.

"Phốc xuy" một tiếng, một đoàn lục diễm từ nửa đoạn thi thể bay lên không trung.

"Anh Đường đạo hữu, cứu mạng!"

Trong lục diễm mơ hồ có thanh âm của thanh phong thất kinh kêu lên rồi vội vàng hướng về hoàng bào nhân bắn đi. Tên ma ưng tên là Anh Đường tự nhiên cũng đã phát hiện ra phía sau có dị biến nên sắc mặt đại biến, hai tay áo vội vàng run lên, một cỗ hắc khí tuôn ra muốn đem nguyên thần của thanh phong thu vào trong đó. Nhưng một tiếng hừ lạnh đột nhiên từ hư không phát ra. Hoàng bào nhân vừa nghe xong thì cảm thấy đầu đau như búa bổ không chịu nổi, trong miệng hét thảm một tiếng rồi thân ảnh cũng rơi xuống.

Ngay cạnh hắn đột nhiên có một tiếng sét truyền ra, tiếp theo một đạo thanh bạch hồ quang chợt loé lên, phía trong có một cái thủ chưởng trắng như ngọc thò ra. Năm ngón tay búng ra, một cỗ ngũ sắc quang diễm cuồn cuộn bay ra đem ma thú này cuốn vào trong đó.

Thân hình hoàng bào nhân đang rơi xuống trong nháy mắt dừng lại. Mà trong phút chốc dừng lại này, bàn tay năm ngón biến thành ánh vàng rực rỡ trong thời gian điện quang hoả thạch kẽ cắm vào trước ngực ma ưng.

Hoàng bào nhân sắc mặt vô huyết, tuy thần thức hắn vẫn đau nhức khó nhịn nhưng dù sao bản thân khôngp hải là tồn tại bình thường. Tại khoảng khắc sống chết trước mắt miễn cưỡng đè nén tạp niệm mà điều động một tia thần niệm. Kim sắc viên thuẫn phiên phù ở trướ người nhất thời loé lên, thể tích cuồng trướng, trong kim quang chớp động mặt ngoài hiện ra mười mấy cái ký hiện cổ quái lớn nhỏ không đồng nhất.

Uy năng của cái thuẫn này đã được kích phát đem thân hình triệt để chắn ở phía sau. Đối với ma thú này mà nói, cảm giác đau đầu giảm đi rất nhanh, chỉ cần có thể ngăn cản được một kích này thì sau đó tự nhiên có thể giữ được tính mệnh và phản kích lại.

Tuy nhiên ý niệm này mới vừa léo lên trong đầu ma ưng này thì kim quang chợt loé, bàn tay màu vàng đã chạm tới cái thuẫn. Tiếng nổ chói tai phát ra, trong kim mang chớp động, bàn tay màu vàng xuyên qua cái thuẫn sau đó lại loé lên cái nữa xuyên thủng ngực hoàng bào nhân, đem ma hạch từ trong cơ thể moi ra.

Sau đó trên cánh tay ngân quang chợt loé rồi một tầng ngân diễm đột nhiên cuồn cuộn toát ra. Trong nháy mắt đã đem thi thể ma ưng bao vào trong đó. Nguyên thần bên trong chỉ kịp rên lên một tiếng rồi hoá thành một làn khói xanh tiêu tán vô ảnh vô tung trong thiên địa. Lúc này thanh bạch điện quang vụt tắt, một gã thanh niên mặc thanh bào, phía sau lưng có một đôi cánh mặt ngoài không biểu tình hiện lên và chậm rãi thu tay lại. Trên bàn tay có cầm một khoả ma hạch mơ hồ phát ra ánh sáng màu đen.

Thanh niên này chính là Hàn Lập. Nguyên thần thanh phong đang nhằm hướng bên này chạy tới, trông thấy cảnh này thì nhất thời bị hù doạ tới hồn phi phách lạc, bên ngoài thân lục quang chợt loé muốn lập tứ cải biến phương hướng lần nữa đào tẩu nhưng tất cả cũng đã muộn!

Khoé miệng Hàn Lập khẽ nhếch lên hiện ra vẻ châm chọc rồi một cánh tay khác run lên. Một cỗ quang hà màu xám từ cửa tay áo bay cuộn ra, chỉ chợt loé lên đã đem nguyên thần thanh phong không kịp chạy quấn vào trong đó. Sau đó Nguyên từ thân quang phát ra vạn đạo sáng mờ! Nguyên thần thanh phong kêu lên một tiếng rồi bị hôi sắc quang hà cứng rắn đè ép vỡ nát, hoá thành điểm điểm lục quang mà biến thành hư ảo.

------oOo------

Chương 1643: Đắc kính

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong nháy mắt nguyên thần thanh phong bị tiêu diệt, bên ngoài thân đám ma phong đông đảo đang bay vù vù trong sương mù cách đó mấy trăm trượng có ánh hào quang loé lên. *"Phốc"* một tiếng, cả đám cứ như vậy nổ tung mà chết đi. Sau khi thanh sắc cự phong bị huỷ đi bản thể thì đến lượt hai cái ma hồn cũng hồn phi phách tán, bị tiêu diệt trong sát na công phu.

Hàn Lập không thèm nhìn vào thi thể ma ưng đang rơi xuống mà xoay chuyển ánh mắt nhìn về gã cao giai ma thú cuối cùng đang đứng ở phía xa nhìn lại. Mục quang băng hàn rét thấu xương. Song giác ma thú tự nhiên thấy hết màn này, lúc này có thể thấy được trong mắt lộ ra vẻ hoảng hốt, sắc mặt ẩn hiện tái xanh.

Tuy tu vi của thanh phong cùng ma ưng không bằng hắn nhưng cũng không đến mức cách biệt một trời một vực. Thế mà chỉ đối mặt trong nháy mắt hai người này đã bị đối phương đánh chết một cách rất đơn giản, ngay cả nguyên thần cũng không thể chạy thoát. Điều này không khỏi làm cho hắn toàn thân phát lạnh.

Mặc dù đốip hương đắc thủ cũng là do xuất kỳ bất ý đánh lén nhưng hắn tự hỏi nếu ở vào địa vị đối phương thì tuyệt vô pháp đánh chết hai gã đồng bạn gọn gàng như thế. Bất quá, hắn cũng có chút kỳ quái.

Kim ảnh vừa rồi xuất hiện dẫn dụ bọn họ sau đó bị nhất chuỳ đánh chết là cái gì. Bọ họ rõ ràng cảm ứng được trên người nó tản ra linh khí không kém, nếu không cũng sẽ không dễ dàng bị đánh bại như thế. Bất kể thế nào mà nói, trong tình huống hắn lẻ loi một mình tiến lên giao thủ thì có thể nói mười phần sẽ vẫn lạc. Không bằng đợi viện binh đến rồi nghĩ biện pháp khác đánh chết đối phương.

Nếu thật sự không được thì phải dứt khoát mạo hiểm đi tới khu vực ngoại vi sơn mạch, là vùng giáp ranh cùng với ngoại tộc ước định mai phục tại lối vào để đem người này đánh chết. Thiết nghĩ những một số đỉnh giai tồn tại ngoại giới cũng sẽ không vì một người này mà tìm đến lý luận với vài vị thánh giai đại nhân trong sơn mạch.

Song giác ma này tâm cơ quả thực rất cao, sau khi tỉnh lại thì lập tức nghĩ ra kế sách ứng đối. Vì vậy vừa thấy Hàn Lập nhìn tới thì hắn đột nhiên hai tay hư không đánh ra một trảo. Sau hai tiếng *"sưu sưu"* thì hai thanh thiết chuỳ loé lên rồi thu nhỏ lại và bay về đến trên tay hắn. Tiếp theo hắn há miệng phun ra cái gương đồng tam giác kia đồng thời một tay nhanh chóng điểm lên một cái. Mặt ngoài gương đồng phát ra một thanh âm vù vù một tiếng rồi phun ra một đoàn hàn quang lao xuống.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Hàn quang vừa lao xuống thì thân ảnh cao lớn của song giác ma tại chỗ cũ đã biến mất. Sau đó gương đồng khẽ run lên rồi hoá thành một đạo tàn ảnh bỗng chốc tiến vào trong hư không không thấy bóng dáng. Một màn này làm cho Hàn Lập từ xa xa khẽ giật mình, có chút không ngờ nhưng ngay lập tức sắc mặt hắn trầm xuống, trong đồng tử lam mang loé lên, hai mắt hiện ra kỳ cảnh như dòng nước xoáy làm cho người ta vừa nhìn vào hai mắt hắn phảng phất liền như hồn phách đều bị hút vào trong đó.

Tựa hồ như đã nhìn rõ cái gì đó, Hàn Lập vươn tay bấm quyết, lại đưa hai ngón tay hướng vào hai đầu lông mày điểm một cái. Một đoàn hắc khí hiện ra sau đó ngưng tụ biến ảo thành một con mắt đen kịt.

Đúng là Phá diệt pháp mục.

Yêu mục vừa mới thành hình thì con mắt lập tức cử động chớp chớp, hào quang đen kịt lưu chuyển một hồi, bên trong con ngươi ẩn hiện có phù văn quay cuồng tuôn ra. Sau một tiếng vang nhỏ thì một đạo ô quang to cỡ ngón tay từ trong Phá diệt pháp mục bắn ra, nó chỉ loé lên một cái rồi biến mất vô ảnh vô tung.

Một lát sau, ở chỗ hư không phía ngoài hơn trăm trượng đột nhiên có một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra rồi một vầng sáng hiện ra mang theo không gian ba động kịch liệt tản ra. Sau một âm thanh muộn hưởng thì một đoàn hàn quang ảm đạm dị thường từ trong vầng sáng bắn ra, sau khi bay ra ngoài hơn mười trượng thì loạng choạng dừng lại.

Sau khi hào quang thu liễm thì thấy song giác ma kinh sợ hiện thân. Cơ hồ cùng lúc đó, trên không bỗng nhiên có một tiếng sét đánh truyền ra, một đạo hồ điện hai màu xanh trắng loé lên, bên trong ẩn hiện có một đạo nhân ảnh.

"Không tốt."

Thân hình song giác ma còn chưa đứng vững nhưng mục quang vừa quét qua trên đầu thì trong lòng chợt trầm xuống, cơ hồ vô ý thức vung hai tay lên. Hai cái đại chuỳ trong tay lập tức gào thét một tiếng rồi nhằm thẳng đỉnh đầu nhân ảnh điên cuồng đập xuống, đồng thời trước ngực tinh quang loé lên, một cái lam sắc phiên kỳ bay ra, nhoáng một cái liền biến thành một màn sáng màu xanh đem thân hình bao bọc trong đó.

Mà trên thân mình song giác ma hắc quang chợt loé, thân hình phảng phất như tên rời nỏ bắn ra, bộ dáng muốn trước tiên kéo giãn khoảng cách với Hàn Lập nhưng Hàn Lập sao để cho ma thú này đắc ý chứ, chỉ thấy trong không trung lôi quang hai màu xanh trắng bạo liệt ầm ầm một tiếng, điện quang biến sắc rồi hoá thành một đạo ngân quang hồ lập loè.

Ngân quang này hình thể điên cuồng tăng lên, sau khi lăn một vòng thì biến ảo thành một con thanh sắc đại bằng dài mấy trượng, đại bằng vỗ hai cánh một cái, từng đạo ngân hồ thô to hung hăng bổ nhào về phía dưới. Tốc độ cực nhanh, cơ hồ ngân quang vừa mới loé lên thì cự trảo đã chộp lấy đại chuỳ màu đen đang bay tới. Tiếng va chạm như tiếng sấm nổi lên!

Cự chuỳ vừa gặp cự trảo thì loé lên, nơi hai cái va chạm xuất hiện từng đạo ngân xà bắn ra. Sau đó một khắc, cự trảo không ngưng lại chút nào tiếp tục đè xuống, bỗng chốc đã dính vào lam sắc quang tráo trên người song giác ma. Tuy nhiên có chút ngoài dự liệu là cái quang tráo nhìn như bình thường này lại có hào quang loé lên rồi bỗng chốc biến ảo thành một màn hào quang như thuỷ tinh. Vô luận là điện hồ hay là cự trảo khi chạm đến nó thì đều như trâu đất xuống biển, có vẻ không có chút hiệu dụng nào.

Thấy tình hình này, song giác ma trong màn hào quang thở dài một hơi, không khỏi lộ ra vẻ tươi cười nhưng không chờ hắn có bất kỳ cử động gì, bên ngoài màn hào quang đột nhiên có âm thanh chói tai bén nhọn vang lên rồi thấy cái mỏ của thanh sắc đại bằng hoá thành từng đạo thanh mang loé lên mà mổ xuống.

"Ầm ầm ầm."

Ba tiếng nổ vang lên, trên màn hào quang có thanh âm bộc phát ra rồi tiếp theo là một tiếng vỡ giòn tan, màn hào quang trong suốt bị mổ vỡ một điểm mà từ đó lan ra, cuối cùng hoá thành điểm điểm lam quang tán loạn tiêu thất.

"A!"

Song giác ma đồng thời vung hai cánh tay lên trên, theo âm thanh xé gió là vô số trảo mang màu đen thoáng hiện ra tạo thành một cái trảo võng rậm rạp chằng chịt chắn ở trên đỉnh đầu nó nhưng thanh sắc đại bằng chỉ khẽ dùng mỏ mổ một cái, một đạo thanh quang loé lên rồi chui vào trong trảo mang. Theo đó, ngân sắc điện quang đại tác, trảo võng cứ như vậy mà bị kéo rách ra, mà thanh mang vừa loé lên thì lại như ảo ảnh không thấy đâu.

Thân hình song giác cự ma rung mạnh, hai cánh tay thoáng cái dừng cử động đồng thời cúi đầu nhìn xuống thân thể mình. Chỉ thấy chỗ lồng ngực hắn có một cái lỗ máu to cỡ cái chén ăn cơm, từ trong đó máu phun ra đồng thời trong đó có một cái gai bạc chớp động.

Trên mặt nó lập tức hiện ra vẻ hoảng sợ khó có thể tin được nhưng không chờ hắn kịp phát ra tiếng kêu thảm thì lỗ máu trước ngực chợt có tiếng sấm nổ rồi từng đạo ngân hồ bắn ra. Ngân sắc điện quang thoáng cái đã đem song giác ma triệt để bao phủ vào trong đó.

Tiếng sấm vang vọng một hồi lâu sau mới ngừng lại, thân thể và nguyên thần của song giác ma trong lôi quang hung mãnh dị thường đã sớm biến thành tro bụi, biến mất vô tung vô ảnh trong gian chỉ để lại chỗ này một cái mặt gương đồng tam giác quái dị!

Thân thể thanh sắc đại bằng đột nhiên co rụt lại, trong ánh linh quang chớp động mà lần nữa hoá thành nhân hình. Hàn Lập đưa mắt nhìn cái gương, đồng thời sau đó đưa tay khẽ chỉ một cái, lập tức một cỗ hấp lực lăng không sinh ra đem cái bảo vật vô chủ này thu vào trong tay, sau đó cúi đầu nhìn kỹ. Tuy nhiên trong lúc vội vàng cũng không nhìn ra được cái gì.

Bất quá, hắn đối với vật này lại rất có hứng thú. Cái kính này có thể đem pháp lực của nhiều người liên kết thành một mạch hơn nữa gặp địch nhân còn có thể tiến vào trong hư không mà độn đi, hiển nhiên cũng không phải là bảo vật tầm thường. Không biết con ma thú này làm thế nào mà có được. Một tay hắn vung lên, cái gương bỗng nhiên phát ra một đoàn hoàng quang rồi biến mất không thấy.

Trong lòng Hàn Lập tự định giá và không tiếp tục có ý dừng lại nữa mà độn quang hoá thành một đạo thanh sắc cầu vồng hướng vào chỗ sâu trong vụ hải bắn đi. Vài khắc sau, một phiến ma phong đen kịt từ phía bên cạnh gào thét mà đến. Sau khi đến vụ hải thì xoay quanh một hồi sau đó lập tức thu lại, bên trong hiện ra năm tên ma thú hình thù kỳ quái.

"Địa phương ba người biến mất là chỗ này."

Con ma thú như ngọc lưu ly chế thành sau khi nhìn lướt qua vụ hải thì nói. Bốn con còn lại thì trong mắt cũng hiện lên vẻ cảnh giác.

"Ba người Ngũ Khấp đại nhân liên thủ sao có thể trong một thời gian ngắn như vậy mà đã không có tin tức? chẳng lẽ trên đường gặp phiền toái khác?"

Con mãng thú thấp giọng hỏi một câu.

"Cái này không rõ lắm, bất quá như thế nào mà nói thì mọi người cần giữ vững tinh thần, chúng ta nên cẩn thận hơn một chút."

Tiểu thú lắc lắc đầu, sau đó dùng khẩu khí không thể tin phân phó nói.

"Dạ!"

Đám ma thú còn lại đều cúi đầu cung kính đáp, sau đó ma phong tái khởi, cả đám chui đầu vào trong vụ hải. Nửa khắc đồng hồ sau, tại nơi Hàn Lập đánh chết song giác ma những ma thú này hiện thân ra. Chúng nó dùng ánh mắt kinh nghi đảo qua hết mọi nơi. Trong đó có một con ma thú trông giống như con vịt nhưng trên đầu có một cái sừng, nó nhìn quanh một vòng sau đó hoá thành một đạo bạch quang lao xuống phía dưới, chỉ một thoáng đã không thấy tăm hơi.

Hành động này tự nhiên khiến đám ma thú khác chú ý mà đưa mắt nhìn nhưng chỉ một lát công phu sau, ma khí dao động rồi con ma thú hình vịt bầu bay ra. Trong tay có màng của nó có một đoạn sừng vỡ nhìn như sừng trâu to cỡ nắm tay.

"Đây là mảnh sừng của Ngũ Khấp đại nhân mà, sao lại rơi xuống phía dưới như thế này, chẳng lẽ thật sự đã quy thiên?"

Mặt con ma thú trông như hổ, sắc mặt run sợ lẩm bẩm nói.

"Xem ra ba người bọn họ thật sự đã vẫn lạc rồi, người bị truy đuổi thậm chí lại có thần thông như thế sao?"

Tiểu thú thần sắc âm trầm nhắm hai mắt, thấp giọng tự nói một câu.

"Chúng ta sau đây phải làm như thế nào đây. Tên ngoại lai nhân kia đã sớm vô tung vô ảnh, chúng ta lại vô pháp truy tung được."

Mãng thú kia sắc mặt âm tình bất định không khỏi tự hỏi một tiếng.

"Hừ, cho dù là có thể định vị được người này thì ta cũng không có khả năng truy đuổi được. Đối phương đã có thể đánh chết ba người Ngũ Khấp thì chúng ta hơn phân nửa cũng không phải là

đối thủ. Theo đường cũ trở về thôi!"

Tiểu thú hừ lạnh một tiếng, không chút do dự nói.

"Nhưng cứ như vậy mà nói, sau khi trở về sẽ không ổn cho lắm. Chủ nhân nhất định sẽ tức giận dị thường."

Một ma thú khác lại có vẻ rất cố kỵ, chậm rãi nói.

------oOo------

Chương 1644: Xảo hoạch

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Không có gì. Chúng ta cũng không phải cứ như vậy mà buông tha cho. Sau khi trở về tụ tập cùng những người khác, chúng ta sẽ lập tức kéo đến chỗ lối ra mà tổ chức mai phục. Người này muốn rời khỏi Ma Kim Sơn Mạch thì khẳng định sẽ gặp lại chúng ta."

Tiểu thú sau khi do dự một chút thì dùng ngữ khí khẳng định nói.

Nghe tiểu thú nói như thế, ngay cả mãng thú cùng bốn con ma thú còn lại đều không phản đối gì, tựa hồ đối với lưu ly tiểu thú này cực kỳ tin phục. Sau đó ma phong tái khởi, ngũ ma lập tức hướng theo đường cũ bay trở về.

Lúc này, Hàn Lập đã sớm ở ngoài trăm vạn dặm, hắn vừa phi độn vừa cẩn thận cảnh giác quan sát bốn phía. Tuy rằng đã thoát khỏi truy binh thành công nhưng thần sắc của hắn cũng không có quá mức thoải mái mà vẫn hơi nhíu mày. Trải qua hơn nửa ngày bỏ chạy, hắn đã hoàn toàn đi lệch khỏi quỹ đạo lúc trước. Muốn bay trở về đến lối vào Ma Kim Sơn Mạch thì chỉ có thể đi đường khác. Nói như thế mà nói, thứ nhất là không quen đường, thứ hai là có thể gặp phải ma thú mới thì có thể có chút phiền phức.

Bất quá so với hàng trăm trung cao giai ma thú kia thì hắn vẫn tình nguyện mạo hiểm một phen. Đương nhiên đám ma thú đó có thể ngăn chặn tại lối vào nhưng hắn chỉ chợt lo lắng qua sau đó lập tức không để ý nữa. Đối với hắn mà nói, nếu không có xuất hiện thánh giai ma thú thì vô luận là vận dụng Thái Nhất Hoá Thanh Phù hay là dựa vào độn tốc quỷ dị của mình thì đều có thể dễ dàng giải quyết được việc này, căn bản không cần để ở trong lòng.

Chuyện tối trọng yếu hiệ tại chính là không biết Tiêm Tiêm có thuận lợi thoát thân hay không. Nếu nàng bất ngờ vẫn lạc thì Thiên Ngoại Ma Giáp có thể nhất thời không thể tu bổ được.

Nhưng loại chuyện này cũng không phải là hắn có thể thể quản đượng. Hơn nữa từ chuyện nữ tử này lúc trước thi triển hậu thủ thoát thân thì xem ra tựa hồ nàng còn lưu lại không ít chuẩn bị ở phía sau nên quá nửa là có thể phản hồi vô sự.

Về phần nam tử họ Khuê kia thì Hàn Lập ước gì đối phương vẫn lạc trong tay đám ma thú thì tốt. Hàn Lập sau khi cân nhắc xong thì mới đem tâm tư thu lại rồi hết sức chạy đi. Chỉ thấy độn quang màu xanh đại phóng, tốc độ của kinh hồng nhanh thêm ba phần, sau mấy cái chớp động liền biến mất ở tại chân trời.

Hàn Lập lần này một mình đi đã phi hành qua một ngày một đêm. Trên đường tuy có đụng phải mấy tên đê giai ma thú nhưng chỉ vung đại thủ hư không đánh ra một trảo liền dễ dàng nhất kích tất sát, căn bản là chưa có gì phiền toái.

Cứ như vậy, lúc này Hàn Lập đang phi độn phía trên một khu vực đồi núi thấp, phía dưới ma khí màu đen quay cuồng cơ hồ đem phân nửa đồi núi này bao phủ vào trong đó, nhìn lại chỉ thấy một đỉnh núi cao hơn trăm trượng nằm trong đám ma khí màu đen như ẩn như hiện.

Đột nhiên có một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền đến, sức nổ mạnh đến mức nửa ngày sau trên không trung vẫn còn đọng lại thanh âm tác hưởng. Hàn Lập một lòng đi đường thấy vậy thì cả kinh, thanh quang chợt loé, độn quang dừng lại xoay đầu nhìn về hướng phát ra tiếng nổ.

Chỉ thấy phía xa không biết chỗ nào giờ phút này hoàn toàn bị hoả vân đỏ đậm bao phủ mà ở bên trong hoả vân ẩn hiện có một đoàn bạch sắc hoả cầu hiện lên sau đó cuồn cuộn nứt toác mà hoá thành xích hồng yêu dị hoả diễm. Tiếng nổ ầm ầm trầm thấp vang lên liên miên không dứt, giống như vô cùng vô tận.

Khoé mắt Hàn Lập chợt nhảy dựng lên, tuy không biết bên kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng thanh thế thật là kinh người, không phải cấp Luyện Hư bình thường có thể làm được. Bất quá trong mắt Hàn Lập lam mang chuyển động vài cái, sau khi hơi trầm ngâm thì bỗng nhiên độn quang tái khởi nhằm hướng ban đầu tiếp tục đi tới, độn tốc thậm chí so với ban đầu còn nhanh hơn vài phần. Bộ dáng của hắn xem ra căn bản không muốn phát sinh thêm phiền toái.

Bản ý của Hàn Lập đích xác là như thế. Chuyến đi Ma Kim Sơn Mạch này hắn đã thu hoạch không ít, hiện tại nên sớm thoát ly khỏi nơi này, đối với những chuyện phiêu lưu khác hắn không có chút hứng thú nào nhưng Hàn Lập vạn lần không nghĩ tới chính mình không muốn gây chuyện thì ma phiền lại tìm tới cửa.

Thanh hồng do Hàn Lập biến thành mới bay ra được hơn trăm trượng thì trong hoả vân quay cuồng bỗng nhiên linh quang chợt loé rồi từ đó có bốn đạo độn quang bắn ra. Đạo phía trước là một đoàn tử quang huỳnh chói mắt lao thẳng đến Hàn Lập. Ba đạo phía sau, một đạo lục quang loè loè, một đạo ngân quang chói mắt, một đạo thì đỏ tươi như máu. Tốc độ so với tử quang còn kém một bậc nhưng thanh âm phá không nghe rợn cả người. Tiếng xé gió vừa truyền đến thì đã đến sát bên cạnh Hàn Lập.

Hàn Lập thấy tình hình này thì không khỏi ngẩn ra, trong lòng nhất thời không biết là nên lập tức né tránh hay là đón đầu mà lên. Bất quá hắn chỉ ngẩn ngơ trong phút chốc công phu rồi tay áo lập tức run lên, nhất thời một tầng hôi quang lập tức vô thanh vô tức hiện lên, tiếp theo dưới chân có tiếng thanh minh rồi vô số thanh tiểu kiếm màu xanh từ hư không hiện lên, hơi vừa chuyển đã hoá thành một đoá thanh liên từ từ nở rộ ra.

Trong lúc nhất thời, hai mắt Hàn Lập lam mang chợt loé lập tức đem vật từ trong tử quang đang bắn đến nhìn rõ ràng, kết quả thần sắc trở nên cực kỳ quái dị. Chỉ thấy trong tử quang rõ ràng là một gương mặt xanh biếc, hai tay cùng chân đều là các xúc tu màu tím, trông như quái vật. Nhân ảnh này cao đến hai trượng, khuôn mặt bình thường, hơn nữa hơi có vẻ đờ đẫn, hai tay chân đang ôm lấy một cái chiến giáp màu vàng giống như khô mộc, bên ngoài thân mơ hồ có tử sắc ký hiệu hiện lên quay cuồng đồng thời có một cỗ dược hương truyền ra.

"Chi tiên!"

Hàn Lập đã sớm xem qua hình ảnh của nó trong ngọc giản nên trong nháy mắt đã nhận ra lai lịch của quái vật đang bay tới, trong lòng không khỏi kinh hỉ. Tuy hắn chưa bao giờ nghĩ tới điều này nhưng nếu linh vật này tự động đưa tới cửa thì tự nhiên là một chuyện khác. Hơn nữa xem ra Chi tiên này ngay cả tứ chi cũng chưa biến ảo thành công thì hiển nhiên là thương thế vẫn chưa phục hồi hoàn toàn, lúc này đã bị những người khác phát hiện nên mới vội vàng chạy trốn.

Hàn Lập tâm niệm vừa động, trong nháy mắt đã có quyết định, thậm chí còn chẳng quan tâm xem vài đạo độn quang mặt sau đang bay đến. Một tay hư không đánh ra một trảo, một quầng sáng màu xám cuốn đi rồi hoá thành một cái đại thủ màu xám chộp xuống tử quang.

Trong tử quang Chi tiên thấy vậy, trên mặt mặc dù không chút biểu tình nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ tuyệt vọng. Mắt thấy đại thủ màu xám chụp đến mà lại tựa hồ như không thể khống chế được độn quang, sau khi loé lên thì vẫn lao thẳng về phía Hàn Lập. Kết quả là đại thủ chụp tới.

"Phanh" một tiếng muộn hưởng, tử quang nhất thời tản ra, đại thủ liền đem Chi tiên bắt lấy, sau đó nhoáng lên một cái liền hoá thành một cỗ quang hà màu xám quay về.

Hàn Lập bắt được Chi tiên dễ như trở bàn tay, đối phương không có tý sức phản kháng nào. Hào quang chợt loé, Chi tiên đã bị từng đạo quang hà xám gắt gao trói lấy lôi lại gần chỗ Hàn Lập trong gang tấc trước người.

Hàn Lập mừng rỡ, lập tức không lưỡng lự tay áo run lên, nhất thời mười mấy tấm phù lên màu sắc khác nhau bắn ra. *"Phốc phốc"* mấy tiếng nổ lớn, đám phù lên này chỉ loé lên đã vây lấy thân hình Chi tiên, tiếp theo đủ lại ký hiệu màu sắc khác nhau hiện lên cơ hồ cả thân hình linh vật này bao vây trong đó.

"Dừng tay."

"Muốn chết!"

Hai tiếng quát lớn từ trong ba đạo độn quang phía sau ầm ầm truyền ra, hiển nhiên là những người này vừa thấy con mồi bị Hàn

Lập bắt đi thì trong lòng giận giữ thế nào cũng biết.

"Thu."

Tuy nhiên Hàn Lập căn bản không thèm để ý, một tay lật lại, nhất thời trên tay xuất hiện một cái bình ngọc màu xanh, trong miệng khẽ quát một tiếng. Nhất thời cái bình ngọc run lên mà phun ra một đạo thanh hà đem Chi tiên đã bị cấm chế cuốn vào trong đó. Chỉ thấy linh quang chớp động, Chi tiên nguyên bản còn cao hơn Hàn Lập trong nháy mắt đã thu nhỏ hình thể lại, cuối cùng chỉ còn cao nửa thước rồi nhanh chóng bị thanh hà thu vào trong bình. Bàn tay vừa lật chuyển, cái bình ngọc hoá thành mấy điểm linh quang mà biến mất.

Lúc này, ba đạo độn quang phía sau mới tới nơi, chỉ sau mấy cái chớp động thì đều hiện ra cách Hàn Lập khoảng ba mươi trượng, vây quanh lấy hắn. Hàn Lập lúc này mới ngẩng đầu đảo qua mọi nơi, thần sắc thản nhiên, nhìn không ra chút khác thường nào. Vừa rồi tuy chưa thấy rõ ràng dung mạo của những người đuổi theo này hưng linh áp trên người tuyệt đối không có Hợp Thể tồn tại cho nên hắn mới thong thả như thế.

"Di, là Hàn đạo hữu."

"Là ngươi."

Bởi vì chuyện vừa rồi phát sinh chỉ trong nháy mắt, thêm vào đó vừa rồi Hàn Lập lại dùng Nguyên từ thần quang che hơn phân nửa thân hình nên đám người phía sau đến bây giờ mới nhìn rõ dung mạo của Hàn Lập, kết quả là hai cái thanh âm hoàn toàn bất đồng đồng thời thất thanh truyền ra.

Một cái tràn ngập vẻ kinh ngạc!

Một cái lại đầy vẻ kinh nghi bất định!

Về phần người cuối cùng toàn thân huyết quang loè loè lại không nói lời nào mà hai tay chỉ hướng về Hàn Lập giương lên. Nhất thời hai đạo huyết quang kích bắn ra, chỉ loé lên đã hoá thành lưỡng đạo huyết quang chém đến Hàn Lập.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, quang hà màu xám trước người bành trướng lên mà hoá thành cao mấy trượng cũng nhằm về phía trước cuốn đi.

"Bịch" một tiếng, lưỡng đạo huyết quang kia cũng bất phàm, chỉ một chút đã chém đứt hơn phân nửa quang hà màu xám, bộ dáng muốn trực tiếp xuyên thủng mà qua nhưng ngay sau đó, trong quang hà màu xám đột nhiên có một bóng đen loé lên, đó là hư ảnh của một cái tiểu sơn màu đen tuyền.

Lưỡng đạo huyết quang vừa chém lên tiểu sơn thì lập tức bị cự lực hất quay ngược trở về. Theo sau hôi quang bốn phía đột nhiên ngưng tụ mà hoá thành vô số tia sáng màu xám hết sức nhỏ hướng về phía huyết quang bắn tới. Kết quả hai cái huyết nhậ kia lúc đầu giống như giao long dũng mãnh phi thường nhưng khi bị vô số tia sáng màu xám chụp xuống thì động tác bắt đầu chậm chạp, hào quang cũng trở nên ảm đạm dị mà hiện nguyên hình.

Đây rõ ràng là hai thanh huyết sắc trường kiếm dài vài tấc nhưng hào quang loá mắt co duỗi không ngừng, có vẻ linh tính mười phần. Hai thanh trường kiếm này trong nháy mắt đã bị đám tia sáng màu xám bao vây tầng tầng lớp lớp, cuối cùng kêu lên một tiếng rồi không thể nhúc nhích mảy may.

Người đứng trong huyết quang phía xa lúc này mới cả kinh nhưng cũng không hoảng hốt mà trong miệng quát lớn một tiếng.

"Phanh phanh" hai tiếng trầm đục bỗng nhiên từ trong quang hà màu xám truyền ra. Hai thanh trường kiếm nguyên bản bị trói buộc lại tự động vỡ vụn ra sau đó hoá thành vô số điểm huyết quang biến mất vô ảnh vô tung trong Nguyên từ thần quang. Ngay sau đó, không gian phía trước huyết quang bao phủ người nọ chợt dao động sau đó huyết quang chớp động và hai thanh trường kiếm nọ quỷ dị hiện lên.

"Kiếm linh hoá hư!"

Hai mắt Hàn Lập chợt híp lại, gắt gao nhìn về bóng người trong huyết quang, sắc mặt âm trầm dị thường. Lúc này, hắn mới nhìn rõ dung mạo của hai người khác. Một người trong đó sắc mặt tái nhợt, tóc xám trắng, một người đầu đầy tóc xanh, bộ dáng hung ác dị thường. Đúng là đám người lúc trước đã gặp ở trong Lôi Vân Các, lão giả họ Ngạn và dị tộc nhân tóc xanh.

------oOo------

Chương 1645: Vung tay đánh lớn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai người này trước đây đã chứng kiến một phần thần thông chân chính của Hàn Lập nên khi thấy người trong huyết quang bị thiệt thòi không nhỏ thì cũng không có quá mức bất ngờ nhưng ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập thì đều trở nên âm trầm bất định. Về phần dung mạo của bóng người trong huyết quang kia, Hàn Lập sau khi dùng linh mục nhìn chăm chú một lát thì cũng đã thấy rõ ràng. Đó là một mi anh nử tử, một thân huyết sắc cung trang.

Giờ phút này tuy nàng đã thu hồi hai thanh phi kiếm nhưng trên ngọc dung vẫn tràn đầy vẻ giật mình. Hiển nhiên sự lợi hại của Nguyên từ thần quang vừa rồi đã làm cho nàng hoảng sợ, đồng thời hết sức kiêng kị. Ba người đem Hàn Lập vây vào giữa, trong lúc nhất thời bầu không khí im lặng một cái quỷ dị nhưng không có ai có ý tứ muốn rời đi. Hàn Lập thấy vậy thì mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía chân trời xa xa.

Chích thấy bên kia hoả vân vẫn đang bao trùm cả bầu trời, thanh thế so với lúc trước tựa hồ còn cường thịnh hơn vài phần nhưng lúc này phía dưới đang có một làn sóng nước màu đen dâng lên va chạm với hoả vân. Hai cái này tựa hồ là tương khắc với nhau, sau khi va chạm thì đều phát ra tiếng nổ liên hồi khiến cho nửa bầu trời đều chấn động không ngừng, giống như bất cứ lúc nào đều có thể bị xé rách ra. Hàn Lập ánh mắt chớp động mà trong lòng chuyển động.

"Hàn đạo hữu, ta nhớ rõ là có Việt hiền chất đi cùng đạo hữu một đường tiến vào sơn mạch, lúc này không biết Việt hiền chất có ở đây không?"

Sau khi giằng co một lát thì lão giả họ Ngạn mở miệng trước.

"Có chút đáng tiếc. Trước đây không lâu, Việt đạo hữu đã bị người ta hạ độc thủ nên đã bất hạnh vẫn lạc rồi."

Hàn Lập nghe hỏi vậy thì thần sắc khẽ biến nhưng không có ý giấu diếm nói.

"Đã vẩn lạc. Đạo hữu có thể nói là do người phương nào hạ độc thủ không?"

Lão giả họ Ngạn cả kinh hỏi không ngớt.

"Lúc Việt đạo hữu ngộ địch thì tại hạ không có ở bên cạnh nên tại hạ thật sự không thể nói rõ ràng."

Hàn Lập nhướng mày chậm rãi nói.

"Nga, như vậy sao."

Sắc mặt lão giả họ Ngạn trở nên âm trầm, hiển nhiên có chút không tin tưởng.

Hàn Lập thấy vậy trong lòng không khỏi cười khổ một tiếng, xem ra phân nửa vị này cho là chuyện Việt Tông vẩn lạc có liên quan tới mình. Bất quá, hắn cùng lão giả này căn bản không có giao tình gì nên tự nhiên cũng sẽ không cố gắng đi giải thích cái gì mà nhìn hai người khác đảo qua rồi bình tĩnh hỏi:

"Tư thế của ba vị hiện tại như vậy, chẳng lẽ là tính toán không để cho Hàn mỗ rời đi sao?"

"Hừ, các hạ biết rõ mà còn cố hỏi. Đem Chi tiên giao ra đây thì ngươi tự nhiên có thể rời đi bất cứ lúc nào."

Dị tộc nhân tóc xanh trong mắt hung quang chợt loé rồi hung tợn nói.

"Chi tiên? Hắc hắc, nhị vị đạo hữu còn lại cũng muốn như thế sao?"

Hàn Lập cười lạnh một tiếng nhìn hai người còn lại hỏi một câu.

Lão giả họ Ngạn thần sắc hơi ngưng tụ, vẫn chưa tiếp lời gì thì nữ tử trong huyết quang hai mắt hàn quang phóng ra, cất giọng như băng nói:

"Chúng ta không có nhiều thời gian. Ba ng ười chúng ta đồng loạt ra tay đánh chết người này, sau đó chia đều Chi tiên, nếu không con Ma ngạc kia cùng thủ hạ của Thiết sí đuổi theo thì đồ vật này chưa chắc đã đến trong tay."

Nói xong, hai tay nàng lập tức chà xát, huyết quang chợt loé rồi một cây quạt màu huyết diễm hiện len quay cuồng ở trong tay. Cái quạt này to bất quá hơn một thước nhưng toàn thân trong suốt, hình như được tạc từ bạch ngọc mà thành nhưng trên bề mặt quạt ẩn hiện có vô số huyết sắc ký hiệu, thoạt nhìn giống như hoả diễm lóng lánh màu đỏ, thật sự là vô cùng quỷ dị.

"Hảo, có thể được một phần ba còn hơn là cái gì cũng không chiếm được."

Dị tộc nhân tóc xanh tuy rằng hung hãn nhưng thật ra cũng không phải là kẻ ngu dốt nên lập tức đôgnf ý nói, hơn nữa bàn tay vừa lật lấy ra một cái cổ đỉnh nhỏ, cái đỉnh này quay tròn vừa chuyển động liền biến to thêm vài thước rồi trôi nổi trước người hắn không nhúc nhích.

Lão giả họ Ngạn vừa thấy hai người kia hành động như vậy thì sau khi chần chờ một chút thì cũng cắn răng một cái, tay áo bào run lên, từ trong đó có một đoàn ngân quang bắn ra, đó là một cái ấn ngân quang chói lọi. Vật này mới bay ra thì to chỉ hơn một tấc nhưng vừa lăn xuống thì lập tức liền biến to mấy trượng, đồng thời từ phía trên phát ra phong lôi chi âm.

Thế cục ba người liên thủ đã hình thành! Hàn Lập thấy vậy thì khoé miệng khẽ run rẩy một chút, đồng thời trong lòng thở dài một hơi. Ba người này đều là Luyện Hư đỉnh giai, độn tốc tuyệt không chậm hơn hắn bao nhiêu, muốn phòng thủ mà không chiến mà nói thì chỉ sợ là không có khả năng. Biện pháp thoát thân duy nhất là phải chân chính đánh bại hoặc diệt sát ba người thì mới có thể thoát thân.

Điểm này, trước khi hắn động thủ bắt Chi tiên thì cũng đã sớm tiên liệu nên vừa thấy ba người hành động thì trong lòng cũng không kinh hoảng, thậm chí không đợi ba người phát động công kích hắn đã phất tay đánh ra. Nhất thời trên hư không hư ảnh hắc sắc tiểu sơn trước người kia lập tức cuồn cuộn nổi lên một tầng hôi quang nhằm thẳng lão giả áp xuống. Tiểu sơn trong vạn đạo hào quang bỗng nhiên biến thành cao hơn mười trượng đen thùi lùi áp xuống.

Lão giả họ Ngạn cả kinh, không kịp suy nghĩ nhiều thân hình bay vọt ra đồng thời một tay chỉ vào ngân sắc đại ấn trước người điểm ra một cái. Bảo vật này kêu lên một tiếng vù vù rồi thể tích cuồng trước lên mấy lần nhằm về phía ngọn núi trên không phi tới.

"Oanh" một tiếng kinh thiên động địa, dưới đáy ngọn núi phát ra một đoàn hào quang chói mắt. Cả không trung rung mạnh, từ tâm trận nổ có một trận sóng dao động vô hình tản ra.

Ngân sắc đại ấn kia ngay cả cũng là bảo vật có đại uy lực nhưng làm sao có thể so với Nguyên từ thần sơn đã qua lần luyện chế thứ hai. Nó chỉ hơi ngăn được Nguyên từ thần sơn một chút thì lập tức phát ra một tiếng vỡ thanh thuý, căn bản không thể ngăn cản được trọng lượng của hắc sắc tiểu sơn. Ngọn núi thật lớn nhất thời hùng hổ rơi xuống đồng thời đại phiến quầng sáng màu xám phun ra đánh đến lão giả.

Lão giả họ Ngạn sắc mặt đại biến, há mồm phun ra một tấm lụa màu nhũ bạch. Tấm khăn này vừa động thì nhất thời hoá thành một mảnh bạch vân che trên đỉnh đầu đồng thời trên mặt lão giả bạch hà chớp động, mười ngón tay nhằm lên không trung liên tục búng ra. Vô số đạo lục sắc pháp quyết chợt loé lên rồi biến mất trong mây. Ngọn núi màu đen khi rơi xuống đến bạch vân thì lại giống như đè lên một tảng bông, hơn phân nửa lực đạo bị tá lực bặt vô âm tín. Đám mây mù màu trắng khẽ chấn động vậy mà lại nâng được ngọn núi lên.

Hàn Lập thấy vậy thì trong lòng nao nao. Bất quá chỉ một chút trì hoãn này, dị tộc nhân tóc xanh cùng nữ tử trong huyết quang không hẹn mà cùng ra tay. Dị tộc nhân tóc xanh kia há mồm phun ra một đoàn tinh khí màu xanh lên trên cái đỉnh. Cự đỉnh kêu lên một tiếng vù vù rồi bay vọt lên trời.

Ngay sau đó, một cỗ sáng mờ từ trong đỉnh phi ra, sau khi tản ra thì thiên địa phụ cận cũng phải biến sắc, một cỗ hoàng phong âm trầm gào thét nổi lên sau đó hoá thành vài con hoàng sắc phong long lao thẳng tới chỗ Hàn Lập. Về phần nữ tử trong huyết quang kia, trong tay cũng nhẹ nhàng miết một cái.

Nhất thời ký hiệu trên mặt quạt chớp động một trận sau đó *"phốc xuy"* một tiếng lớn, vô số huyết diễm từ trên mặt quạt tròn tuôn ra rồi nhằm thẳng Hàn Lập bắn đến.

Hàn Lập thấy cảnh này, trên mặt không chút biểu tình nhưng một tay vừa lật. Nhất thời thanh quang chợt loé lên rồi một cái tiểu đỉnh thanh quang loè loè hiện ra. Đúng là Hư Thiên bảo đỉnh! Sau đó hắn há mồm phun ra một đoàn ngân diễm, ngân diễm quay tròn vừa chuyển rồi hoá thành một con ngân sắc đại hoả điểu dài chừng một thước.

"Đi."

Hàn Lập vung tay áo lên, trong miệng quát khẽ một tiếng.

Thanh sắc tiểu đỉnh run lên rồi bay lên không, nhoáng một cái cái đỉnh bỗng nhiên biến mất không thấy. Trên không trung chợt vang lên một tiếng thanh minh thẳng lên cửu thiên rồi đồ án mặt ngoài hình một loài chim nào đó chợt trở nên mơ hồ không rõ.

Linh quang màu xanh mênh mông đại phóng rồi một cái hư ảnh quái điểu bỗng nhiên hiện lên ở bốn phía tiểu đỉnh, sau đó rống lên một tiếng mà phỉ ra, nghênh đón mấy cái hoàng sắc phong long kia. Hai phương vừa tiếp xúc lập tức lao vào cắn xé nhau, bộ dáng nhất thời khó phân thăng bại. Mà bên kia, ngân sắc hoả điểu lại mở hai cánh rồi tự động lao về phía huyết sắc hoả cầu đầy trời đang bay đến.

Đám hoả cầu kia mặt ngoài huyết diễm quay cuồng, màu đỏ tươi ướt át, thoạt nhìn đã thấy đây không phải là hoả diễm bình thường. Mà cung trang nữ tử một thân huyết sắc kia vẻ mặt vẫn trấn định, tựa hồ đối với uy lực của huyết phiến rất là tự tin nhưng ngay sau đó trên mặt bỗng nhiên cả kinh bởi vì ngân sắc hoả điểu kích thước tầm một thước, mắt thấy chuẩn bị chui đầu vào trong hoả cầu thì bỗng nhiên trong miệng thanh minh một tiếng rồi hai cánh đột nhiên vỗ một cái, hình thể nhất thời giống như quả bóng được thổi phồng lên, lấy tốc độ không thể tưởng tượng nổi cuồng trướng lên.

Một trượng, ba trượng, năm trượng, mười trượng,.

Đảo mắt công phu, ngân sắc hoả điểu thể tích liền biến thành ba mươi trượng, một cây lông chim vậy mà lại ngân trung mang bạch, bạch trung lại có ngân sắc ký hiệu chớp động hiện lên. Từ xa nhìn lại giống như một con ngân sắc phượng hoàng bình thường loè loè sáng lên, làm mọi người không dám nhìn thẳng.

Hàn Lập thấy cảnh này thì trong lòng cũng nhảy dựng lên. Tuy hắn biết Phệ Linh hoả điểu sau khi thôn phệ Kim Ô chân hoả kia thì khẳng định là sẽ có tiến hoá nhưng việc biến thành bộ dáng kinh người như vậy thì cũng khiến trong lòng hắn cả kinh. Hơn nữa lúc này hẳn là nó vẫn chưa hoàn toàn luyện hoá xong Kim Ô chân hoả.

Phệ Linh hoả điểu tự thân đã có linh tính nhất định nên căn bản không cần Hàn Lập thúc dục, hai cánh đột nhiên run lên. Ngân vũ phía mặt ngoài cánh lập tức kích bắn ra, từ xa xa nhìn lại giống vô số mũi tên bạc đồng thời rời nỏ bắn ra, chỉ chợt loé lên thì đã chuẩn xác xuyên thủng mỗi một khoả huyết sắc hoả cầu.

Thanh âm *"phanh phanh"* vang lên không dứt. Mặt ngoài đám hoả cầu này lập tức bị biến dạng rồi nứt toác ra và hoá thành vô số điểm huyết diễm tản ra. Nữ tử trong huyết quang kinh sợ dị thường nhưng vẫn chưa thực sự trở nên thất thố, huyết phiến cầm trong tay vứt lên không trung còn tay kia thì lại bấm quyết, vẻ mặt ngưng trọng dị thường.

Linh quang chợt loé lên rồi một đạo huyết sắc quang trụ từ đầu ngón tay bắn ra, sau khi lướt qua thì tiến vào trong huyếtp hiến không thấy bóng dáng. Trên huyết phiến ký hiệu quay cuồng một trận, sau đó lưu chuyển lướt đi, nhìn trông như một cái đồ án pháp trận cổ quái, biến hoá không chừng.

Nhất thời từ bốn phía xa xa, huyết diễm chợt loé lên rồi từ bốn địa phương bất đồng lại tựa hồ như muốn ngưng tụ lại cùng nhau. Bất quá lúc này, ngân vũ sau khi xuyên thủ thì lại rào rạt bốc cháy rồi biến thành một viên đại ngân sắc hoả đoà to cỡ nắm tay. Ngân đoàn này run lên rồi phát ra tiếng xé gió nhắm huyết diễm đang rơi rụng kích tới.

Kết quả phàm là huyết diễm bị ngân sắc hoả đoàn đánh lên thì lập tức vô thanh vô tức loé lên mà biến mất rồi nhanh chóng bị ngân sắc hoả đoàn thôn phệ vào trong, bộ dáng một chút lực chống cự cũng không có. Trong phút chốc, huyết diễm khắp bầu trời đã tiêu thất hơn phân nửa. Nữ tử trong huyết quang thấy tình hình này mặt cắt không còn giọt máu.

------oOo------

Chương 1646: Đánh chết Lục Phát

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dưới tình thế cấp bách, nữ tử này quát to một tiếng rồi há miệng phun ra một đạo sáng mờ bắn về phía cây quạt nhưng đạo sáng còn chưa kịp tiến nhập vào mặt quạt thì trên mặt ngọc phiến huyết quang chợt loé rồi bỗng nhiên phát ra một tiếng vỡ vụn giòn tan, sau đó cứ như vậy mà hoá thành một đống mảnh vụn tan đi trong hư không.

Lúc này ngân diễm đối diện đã đem huyết diễm cắn nuốt không còn một mảnh. Thấy vậy nữ tử trong huyết quang nhất thời lộ ra thần sắc cực kỳ kinh sợ. Huyết phiến này không phải là bảo vật bình thường, huyết diễm nó thả ra kỳ thật là môt loại âm hoả ác độc dị thường, tồn tại bình thường chỉ cần dính phải một chút thì cho dù có bảo vật hộ thân thì cũng sẽ lập tức bị âm độc lực trực tiếp thấm nhập vào pháp thể rồi từ bên trong đó mà bắt đầu phát tác, cho nên căn bản khó lòng phòng bị được.

Bình thường nàng thả ra loại huyết diễm này thì căn bản mọi việc đều thuận lợi nhưng thứ huyết diễm này còn chưa kịp tiếp cận với Hàn Lập thì đã bị đối phương thả ra hoả diễm quỷ dị đem toàn bộ cắn nuốt sạch sẽ, thật sự khiến nàng hoảng sợ dị thường, đồng thời bởi vì bảo vật này có mối liên hệ tâm thần tương liên với nàng nên huyết quang ngoài thân rối loạn một trận, nhất thời không nhịn được mà phun ra một ngụm tiên huyết mà sắc mặt cũng tái nhợt đi ba phần.

Bất quá nàng cũng không dám lơi lỏng chút nào bởi vì hoả điểu màu bạc đối diện đã đem ngân vũ đầy trời thu lại sau đó hùng hổ bắn lại đây. Cung trang nử tử đưa tay gạt vết máu nơi khoé miệng, lông mày nhíu lại rồi đột nhiên đưa tay vỗ lên thân hình mảnh mai của mỉnh. *"Bịch"* một tiếng, một đoàn huyết quang nhất thời phi ra, sau khi xoay quanh một vòng thì biến thành một cái huyết hồng hồ lô to cỡ bàn tay. Đây đúng là một kiến chí bảo khác của nàng.

Chỉ thấy trong miệng nàng lầm bầm sau đó miệng hồ lô nhất thời mở ra, bên trong huyết quang đại phóng. *"Phốc"* một tiếng, một đám huyết thuỷ tuôn ra sau đó hoá thành một cỗ huyết lãng ngập trời nhắm thẳng đến ngân điểm đối diện cuốn đến. Huyết lãng này toả ra mùi tanh gay mũi đồng thời bên trong còn có hắc khí nhè nhẹ ngầm ẩn bên trong đó, tất cả đều tản ra một khí tức băng hàn âm trầm dị thường.

Phệ Linh hoả điểu vừa thấy đám huyết lãng này thì lại có vài phần kiêng kị, thân hình không có trực tiếp xông tới huyết sắc cự lãng mà né sang một bên sau đó há mồm phun ra một đạo sáng màu trắng ngà (bạch hà).

Ở giữa không trung bạch hà, huyết thủ va chạm vào nhau mà phát ra thanh âm xì xì quái dị, sau đó từng bộ phận huyết thuỷ một chút hoá thành hơi nước mờ mịt mà bay đi. Bạch hà này là do Kim Ô chân hoả biến thành, bởi vì là vật thuần dương cho nên khi đối mặt huyết thuỷ có thuộc tính âm tà thì có sự khắc chế. Từ miệng ngân điểu, bạch hà liên tục được phun ra mà từ trong huyết sắc hồ lô huyết thuỷ cũng được phun ra thao thao bất tuyệt.

Là bạch hà đem toàn bộ huyết lãng cho bốc hơi sạch sẽ hay là huyết thuỷ sẽ đem toàn bộ bạch hà làm cho tiêu hao thì trong lúc nhất thời còn chưa thể biết được. Huyết hồ lô và ngân sắc hoả điểu bên nào có thể kiên trì lâu hơn, hai bên nhất thời lâm vào thế giằng co.

Bất quá Hàn Lập đảo mắt nhìn qua nữ tử không ngừng thúc dục huyết hồ lô sau đó lại lập tức quay nhìn dị tộc nhân tóc xanh cùng lão giả họ Ngạn, cuối cùng trong mắt hắn hàn quang chợt loé lên rồi chĩa về phía dị tộc nhân tóc xanh.

Tuy rằng ba người này đều có tu vi Luyện Hư đỉnh giai nhưng rõ ràng lão giả họ Ngạn có khí tức yếu nhất, huyết sắc cung trang nữ tử cao nhất mà người này có nằm giữa ba người. Chỉ cần có thể đánh chết người này thì thế ba người liên thủ lập tức bị phá.

Trong lòng nghĩ như thế, lúc này Hàn Lập hít sâu một hơi, sau lưng đột nhiên có tiếng lôi minh, sau đso một đôi cánh trong suốt hiện lên đồng thời trên người kim quang chợt loé, từng miếng kim sắc lân giáp hiện lên. Hắn khẽ vẫy hai cánh một cái rồi thân hình bỗng nhiên hoá thành một đạo hồ quang xanh trắng biến mất trong hư không đồng thời đoá thanh liên dưới chân Hàn Lập kia cũng hoá thành hơn trăm đạo thanh quanh kích bắn ra. Sau đó cũng chia làm lưỡng đạo kiếm quang nhằm hướng lão giả họ Ngạn cùng cung trang nữ tử kia kích tới.

Lão giả họ Ngạn cùng nữ tử thấy đạo kiếm quang mênh mông bắn đến, kiếm chưa đến mà thanh âm kiếm khí phá không như xé vải đã vọng đến trên không trung khiến sắc mặt của hai người đều biến đổi. Thân hình lão giả họ Ngạn đột nhiên quay tròn, trên người có cái ngân bàn bay ra, sau khi nhoáng lên một cái thì biến ảo thành hơn mười cái, ngân quang chói mắt bay tới đương đầu với kiếm quang màu xanh.

Trong huyết quang, cung trang nữ tử há mồm phun ra một chùm tơ máu, sau khi bắn ra thì hoá thành một cây tế châm nhỏ như sợi lông màu đỏ tươi ướt át. Thanh âm *"leng keng đương đương"* liên tục vang lên, tế châm cùng vô số đạo kiếm quang va vào nhau, chỗ hai bên va chạm phát ra vô số đoá hoa lửa. Kể từ đó, nữ tử này và lão giả họ Ngạn đều lâm vào khổ chiến với thanh sắc kiếm quang mà không còn tâm trí chiếu cố đến mặt khác nữa.

Dị tộc nhân tóc xanh vừa thấy Hàn Lập biến mất thì lập tức cảm giác không ổn, lúc này hắn quyết đoán, một tay bắt quyết, đầu vai run lên, hoàng mang đại phóng rồi một cây giáo màu vàng chợt hiện lên mà cơ hồ đồng thời trên đỉnh đầu hắn trời không mây mà đột nhiên có một tiếng sét đánh vang lên, điện quang chớp động rồi một đạo nhân ảnh màu xanh hiện lên, tay áo nhân ảnh này khẽ phất một cái rồi thò ra một cái bàn tay trắng như ngọc.

Trên đầu ngón tay ngũ sắc quang diễm tuôn ra, sau khi chợt loé lên thì trong nháy mắt ngưng kết thành một cái ngũ sắc đại thủ quang mang mênh mông rồi hung hằng vỗ xuống. Mà trong lúc nhất thời, phía xa xa tử Hư Thiên đỉnh đột nhiên có tiếng ầm ầm vang lên rồi từ trong có một chùm thanh ti bắn ra, nhưng sau khi bay ra khỏi nắp đỉnh thì lại loé lên mà biến mất không thấy bóng

dáng.

Dị tộc nhân tóc xanh sớm đã cảnh giác vạn phần, Hàn Lập vừa xuất hiện đã bị thần niệm của hắn phát hiện. Khi vừa mới thấy ngũ sắc đại thủ vỗ xuống thì không chút do dự thúc giục chiến giáo màu vàng vừa mới tế ra. Cây giáo này run lên thì trên thân liền bộc phát ra hoàng mang chói mắt rồi bỗng nhiên hoá thành một đạo hoàng hồng phóng lên cao, chỉ thấy loé lên một cái rồi nhằm thẳng đại thủ trảm tới.

Cây giáo này là một kiện dị bảo do dị tộc nhân tóc xanh tìm được trong một di tích thời thượng cổ, chẳng những sắc bén dị thường mà còn có uy năng chuyên môn phá pháp diệt công, nếu đụng tới huyền công biến hoá bình thường thì một trảm như vậy hơn phân nửa liền lập tức kiến công, có thể phá vỡ được nhưng ngũ sắc đại thủ này chính là do Hàn Lập dùng ngũ sắc quang diễm ngưng kết mà thành, huyền công bình thường sao mà có thể sánh bằng.

Hoàng hồng vừa trảm lên thì chỉ làm cho hoả diễm trên đại thủ nhoáng lên một cái, nó chỉ chạm được một chút vào lớp da thì liền bị ngăn lại không thể tiến thêm được nữa. Trong lúc này, trong mắt Hàn Lập tinh quang chợt loé, trong lòng nhanh chóng thúc dục pháp quyết. Nhất thời thể tích ngũ sắc đại thủ bành trướng, năm ngón tay đột nhiên hợp lại đem chiếc giáo gắt gao giữ lại.

Dị tộc nhân tóc xanh hít vào một luồng lương khí, pháp lực trong cơ thể vừa chuyển đã nghĩ muốn thi triển thần thông khác. Đúng lúc này, trong hư không phụ cận có sóng dao động rồi một chùm thanh ti quỷ dị hiện lên, chỉ chợt loé lên thanh ti liền như thuấn dị đem dị tộc nhân tóc xanh trói lại.

Dị tộc nhân tự nhiên chấn động, không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, trong lòng mãnh liệt thúc dục pháp quyết, nhất thời một tầng hoả diễm màu xanh biếc từ trên người hiện ra.

Nhưng một màn quỷ dị xuất hiện. Mặc cho hoả diễm màu xanh biếc tăng vọt quay cuồng thì trên thanh ti nọ chỉ thấy linh quang chớp động không chừng mà không bị thiêu đốt chút nào.

Trên không trung, Hàn Lạp thấy vậy thì khoé miệng lộ ra một tia châm biếm, một tay vừa lật thì đột nhiên thanh âm vù vù phát ra rồi một cái tiểu đỉnh hiện lên. Hư Thiên đỉnh ở phía xa hơn mười trượng bỗng nhiên bị nhiếp lại đây. Tay kia của Hàn Lập vừa nhấc, một ngón tay búng ra.

"Đương" một tiếng vang nhỏ từ trên đỉnh truyền ra. Thanh ti nguyên bản đang bám trói trên người dị tộc nhân tóc xanh nhất thời hào quang đại phóng, mỗi sợi thanh ti chợt phình to hơn lúc trước mấy lần đã làm cho dị tộc nhân không thể nhúc nhích mảy may.

Theo sự tăng lên của pháp lực của Hàn Lập, uy lực của Hư Thiên đỉnh này cũng tăng lên nhiều so với trước kia, có thể nói là thần diệu hơn van phần. Mà đồng thời ngũ sắc đại thủ cũng ập xuống.

Nhất thời một cỗ cự lực từ hư không xuất hiện áp lên thân thể dị tộc nhân tóc xanh khiến thân thể hắn phát ra thanh âm *"dát băng"* liên tục. Giống như bất cứ lúc nào đều có thể bị ép đến tan xương nát thịt.

Đây cũng là do gã dị tộc này có tu luyện một bộ công pháp đặc thù, thân thể cũng có chút mạnh mẽ, nếu là một gã tu sĩ bình thường khác thì thân hình sớm đã bị cự lực ép cho hỏng mất. Bất quá, như vậy thì trên mặt gã dị tộc nhân này cũng đỏ tươi như máu, chỉ có thể trơ mắt nhìn đại thủ ngưng tụ mà hạ dần xuống đỉnh đầu mình mà căn bản không thể tránh né mảy may.

Sau một tiếng *"phanh"*, đầu của dị tộc nhân giống như quả dưa hấu bị đại thủ vỗ nát vụn, trên người hắn thanh quang tán loạn rồi thân hình lập tức không còn hơi thở xoay người ngã quỵ, nhắm thẳng mặt xuống đất mà rơi xuống nhưng tàn thi mới rơi được hơn một trượng thì có thanh âm muộn hưởng truyền ra rồi một đoàn lục hoả bỗng nhiên từ trong thân thể bay ra, sau khi loé lên thì bỗng nhiên biến mất ở xa xa.

Ngay sau đó, ở một chỗ cách đó hơn ba mươi trượng, không gian đột nhiên dao động rồi lục hoả hiện lên, bên trong mơ hồ có một nhân ảnh tồn tại nhưng không chờ cho nhân ảnh này làm phép thuấn di mà đi thì bỗng nhiên trước mắt thanh quang chợt loé, một thanh phi kiếm dài vài thước quỷ dị hiện lên rồi chém xuống, động tác cực kỳ nhanh như chớp giật.

Sau khi làm xong hết thảy, hắn xoay người chuyển ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía huyết sắc cung trang nử tử cùng lão giả họ Ngạn xa xa, trên mặt tràn ngập sát khí. Lão giả họ Ngạn cùng nữ tử vừa bị một trận tấn công điên cuồng thì có chút luống cuống tay chân nhưng một màn Hàn Lập thoáng cái đã dễ dàng chém giết một gã cùng giai với bọn họ thì tự nhiên đều lọt vào trong mắt.

Hai người trong lòng đều trầm xuống rồi không khỏi liếc mắt nhìn nhau một cái, cả hai đều nhìn thấy vẻ kinh sợ trong mắt đối phương. Hàn Lập hai mắt nhíu lại, tiểu đỉnh trong tay vừa động thì trên không trung xa xa bỗng nhiên có từng trận rống lớn truyền đến, thanh âm vang lên ầm ầm không ngừng. Cả ba người thấy vậy thì đều ngẩn ra nhất tế nhìn ra hướng xa xa.

Chỉ thấy phía xa xa, hắc thuỷ cùng hoả vân nguyên bản đang va chạm cùng nhau thì giờ phút này đã chia ra làm hai nửa rõ ràng mà lại cùng hướng về phía bọn họ hùng hổ cuồn cuộn kéo đến.

Bất quá Hàn Lập khống nói gì, tiểu đỉnh trong tay nhoáng lên một cái rồi biến mất, tiếp theo hai tay bấm quyết nhằm hướng lão giả cùng cung trang nữ tử ngưng trọng điểm ra một chỉ.

Ở phía nữ tử trong huyết quang, sau khi vang lên tiếng muộn hưởng thì bên ngoài thân hoả diễm màu bạc linh quang lưu chuyển một trận rồi đột nhiên vỡ tung ra mà hoá thành vô số đoá ngân diễm tiêu tán trong hư không. Mà trên đỉnh đầu lão giả họ Ngạn, vân đoàn đang đè xuống cùng với ngọn núi màu đen cũng nhoáng lên một cái rồi biến mất.

------oOo------

Chương 1647: Đại địch truy tới

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngay sau đó, trước người Hàn Lập hai luồng ngân sắc dị quang chợt loé lên, hắc sắc tiểu sơn cùng ngân sắc hoả điểu thu nhỏ lại bị hắn thu vào trong tay áo bào không thấy bóng dáng.

Hơn trăm đạo kiếm quang màu xanh nguyên bản đang giằng co với lão giả họ Ngạn cũng phát ra một tiếng thanh minh rồi bắn nhanh về phía sau bỏ chạy. Chỉ thấy trong hư không lấp loé rồi đám phi kiếm này trong nháy mắt đã quay về chỗ Hàn Lập, sau đso biến thành từng mảnh lớn nhỏ tiến nhập vào trong cơ thể hắn.

Thậm chí ngay cả cái tiểu đỉnh màu xanh vàng kia sau khi mất đi chủ nhân mà vẫn ngơ ngẩn phiêu phù ở giữa không trung không nhúc nhích cũng bị hắn một trảo nhiếp tới trong tay. Hàn Lập sau khi đem bảo vật đầy trời thu sạch thì hai cánh sau lưng chớp lên một cái, thân hình lập tức hoá thành một đạo hồ quang xanh trắng bắn ra ngoài, sau mấy cái chớp động nữa thì biến mất ở phía cuối chân trời, vô ảnh vô tung.

Xa xa chỉ còn lại lão giả họ Ngạn và cung trang nữ tử trong huyết quang, hai người đưa mắt nhìn nhau. Sau khi thấy Hàn Lập dễ dàng đánh chết dị tộc nhân tóc xanh thì cực kỳ kiêng kị, không dám liều lĩnh truy đuổi nữa, bảo vật mặc dù quý nhưng cũng phải còn mạng thì mới xài được.

Bất quá, lão giả cùng nữ tử dè chừng và sợ hãi liếc mắt nhìn nhau một cái rồi lại nhìn về phía hắc thuỷ cùng hoả vân từ xa xa hùng hổ kéo đến thì biểu hiện hai bên lại hoàn toàn bất đồng. Nữ tử ở trong huyết quang thì vẫn không nhúc nhích, tựa hồ đối với dị tượng xa xa coi như không thấy, còn lão giả họ Ngạn thì sắc mặt trầm xuống, bỗng nhiên hướng lên pháp bảo bạch vân trên không trung cử động. Bảo vật này nhất thời run lên mà hoá thành một mảnh sáng mờ đem thân hình hắn bao lấy rồi hướng về một phương hướng khác mà phá không bay đi.

Độn tốc của hắn cực nhanh, tuy không thể so với Hàn Lập vận dụng lôi độn thuật nhưng cũng không kém hơn là mấy. Kể từ đó, nơi đây chỉ còn lại huyết sắc cung trang nữ tử. Nàng nhíu chặt mày nhìn chằm chằm về phía hoả vân và hắc thuỷ phía xa xa đang phi như bay đến mà trầm ngâm không nói gì. Một lát sau, trên không trung hoả vân và hắc thuỷ nổ ầm một tiếng rồi cơ hồ đồng thời cuồn cuộn kéo tới, khi đến trước mặt cung trang nữ tử bỗng nhiên ngừng lại.

"Nha đầu Huyết Anh kia, Chi tiên kia có phải là rơi vào tay ngươi?"

Hoả vân sau khi quay cuồng một trận thì đột nhiên có một vật to hơn mười trượng gì đó hiện ra, đúng là cái đầu cực lớn của Cự thử kia. Ma thú này da thịt đỏ đậm như lửa, hai mắt nhắm nghiền, ở giữa ót có thêm một viên châu màu đen to cỡ nắm tay, phía trên có hào quang quỷ dị chớp động.

"Thiết bá phụ thật sự nói đùa, trên người cháu gái có Chi tiên kia hay không thì ngài không phải liếc mắt một cái là có thể xem ra hay sao. Cháu nếu thực có linh vật này mà nói thì đã sớm trón chạy, sao còn có thể ở lại nơi này chờ đợi bá phụ."

Cung trang nữ tử thật cũng không sợ, chỉ cung kính trả lời.

"Hừ, nha đầu ngươi cùng Huyết Tí lão nhân giống nhau, đều là người nhìn như trung hậu mà nội tâm giả dối, lão phu nếu không hỏi một câu thì có thể nào yên tâm mà rời đi. Nhưng nếu ngươi gạt ta thì hẳn là biết hậu quả là cái gì chứ."

Một tiếng hừ lạnh từ trong miệng Cự thử truyền ra, nó lành lạnh nói.

Xem ngữ khí của Cự thử này thì xem ra nó đang bị Thiết sí ma kia phụ thể.

"Tốt lắm, không cần nói nhảm nhiều, nên nhanh chóng đuổi theo Chi tiên là quan trọng hơn, ngươi đã đáp ứng ta, nếu ta giúp ngươi đoạt được thứ này thì người liền cho ta Ly Thuỷ châu kia."

Ở một bên, hắc thuỷ kia cũng quay cuồng một trận rồi bên trong cũng có một cái đầu dữ tợn đen tuyền thò ra, cái đầu này có cái miệng rất rộng, bên trong thò ra toàn là răng nanh sắc bén.

"Ma ngạc, ngươi bất quá vừa mới tiến lên thánh giai, ngay cả cảnh giới còn chưa kịp củng cố, lúc nói chuyện tốt nhất nên khách khí một chút, nếu không cho đây chỉ là một cái hoá thân của ta thì cũng đủ đem ngươi một lần nữa đánh cho hiện nguyên hình."

Cự thử lại dùng thanh âm lành lạnh hướng về quái vật mới hiện ra hét lên.

"Hắc hắc, có phải vậy không? Ta thật sự muốn thử xem ngươi hiện có thần thông lớn như vậy không."

Ma ngạc kia trong mắt hung quang chợt loé, cương quyết bất tuân trả lời.

Cự thử vừa nghe vậy thì sắc mặt âm trầm, trên trán khoả châu màu xám kia chợt loé lên, hoả vân phụ cận một chút rào rạt tăng vọt lên. Đối diện, ma ngạc há to miệng, hắc thuỷ bốn phía lập tức trào lên mãnh liệt mênh mông, hai người tựa hồ một lời không hợp là muốn vung tay động thủ.

"Quên đi, xem ngươi năm đó cũng là đi theo chủ nhân, ta sẽ không cùng ngươi tính toán chi li nữa, chỉ cần ngươi có thể lấy được Chi tiên kia thì tự nhiên sẽ đem Ly Thuỷ châu đưa cho ngươi. Ngươi không phải không tin lão phu nói như vậy đó chứ."

Cự thử sau khi co rúm gương mặt lại vài cái thì tựa hồ đối với ma ngạc có sự kiêng kị nhất định, cứ như vậy mạnh mẽ áp chế sự tức giận xuống rồi lành lạnh nói.

"Mặc kệ nói như thế nào, chúng ta đều là tồn tại thánh giai trong thánh tộc, xem ra cũng sẽ không nuốt lời, chúng ta truy đuổi đii thôi. Bất quá, nếu Chi tiên kia không có ở trên người nha đầu này

thì nó đang ở đâu, tốt nhất là hỏi nha đầu kia đi."

Trong miệng ma ngạc phát ra một trận cười quái dị rồi nói.

"Hỏi nàng? Tuy rằng trên người nàng đích xác không có Chi tiên nhưng ngươi cho rằng nàng cùng lão Huyết Tí kia hy vọng vật kia sẽ lạc vào tay lão phu sao? Dù sao cũng chỉ có hai người mà thôi, ta và ngươi tách ra hành động, mỗi người truy đuổi một gã là được. Như vậy tuyệt đối sẽ không để cho cá lọt lưới."

Cự thử hờ hững nói.

"Hảo, cứ như thế mà làm đi. Ta đi trước truy theo người bên kia, nếu ta chiếm được Chi tiên thì sẽ tới nơi đây cùng ngươi trao đổi Ly Thuỷ châu."

Ma ngạc cười ha ha một tiếng cuồng tiếu rồi đầu lại lập tức rút vào trong hắc thuỷ. Sau đó có tiếng vang ầm ầm tái khởi, hắc thuỷ đầy trời cuốn đi, hướng về phía lão giả họ Ngạn chạy trốn mà đuổi theo.

Trong hoả vân, Cự thử đồng dạng không nói gì, hoả vân phụ cận thu lại rồi hướng về phía khác cuồn cuộn kéo đi. Xem phương hướng thì đúng đuổi theo Hàn Lập. Trong nháy mắt, nơi này chỉ còn lại huyết sắc cung trang nữ tử thần sắc âm tình bất định. Nàng sau khi thấy hoả vân cùng hắc thuỷ biến mất ở cuối chân trời thì bỗng nhiên cười khổ một tiếng mà thì thào nói:

"Thật sự không nghĩ tới, ma ngạc này lại cũng có thể tiến lên thánh giai, như thế mà nói, việc này thật sự cần nhanh chóng bẩm báo với phụ thân. Về phần Chi tiên kia, chỉ hy vọng gã họ Hàn kia có thể mang theo linh vật này chạy thoát."

Sau khi nói xong câu này thì nàng cùng huyết quang hoá thành một đạo huyết hồng chợt loé lên mà bay vút đi.

Ở cách đó mấy nghìn dặm, Hàn Lập ở trong tiếng sấm hoá thành hồ quang bắn ra mà bỏ chạy. Ở phía sau khoảng hơn trăm dặm, nửa bầu trời bị nhiễm hồng do một phiến hoả vân hướng về phía hắn mà truy sát đến.

Hàn Lập thở dài một hơi. Hiện tại hắn không còn nhiều Ích Tà Thần Lôi nên không thể sử dụng Phong Lôi Sí được bao lâu nữa. Bất quá xem thanh thế người đuổi theo phía sau thì rõ ràng là người có đại lai lịch, chỉ sợ không giải quyết người này thì không thể dễ dàng thoát thân.

Bất quá, ngay cả như thế hắn vẫn không có lập tức dừng lại mà tính toán đem truy binh mặt sau dẫn dụ đi ra xa một ít nữa. Nếu có phải hành động thì đỡ gặp cảnh bị những người đó liên thủ vây công. Cứ như vậy, Hàn Lập ở trong điện quang thiểm động một hơi chạy ra hơn mười ngàn dặm, lúc này hắn đang ở trên một ngọn núi cao.

Hắn cảm thấy khoảng cách này không sai biệt lắm thì đuôi lông mày nhíu lại, trên người hồ quang chợt tắt rồi hiện ra thân hình đứng ở chỗ cũ. Hàn Lập quay đầu nhìn về phía hồng quang chói lọi phía chân trời mà hít sâu một hơi, thân hình bỗng nhiên như con quay tròn vừa chuyển, vô số đạo thanh quang từ trên người bắn ra, sau khi loé lên thì bỗng nhiên biến mát ở trong hư không bốn phía ẩn nấp không thấy.

Hàn Lập biết người phía sau không phải là tồn tại bình thường nên không chút do dự bày ra Xuân Lệ kiếm trận. Có kiếm trận này mà nói, chỉ cần người tới không phải là Hợp Thể đỉnh giai thì cũng đủ để diệt sát cường địch.

Hàn Lập bên này bày bố xong kiếm trận chưa lâu thì mặt sau trên không trung đã có tiếng gầm rú truyền tới. Hoả vân phô thiên cái địa, bên trong hoả diễm đỏ đậm như ẩn như hiện, giống như hoả thần sắp xuất thế.

"Đem Chi tiên đưa cho ta thì ta tha cho ngươi một mạng."

Trong hoả vân truyền ra thanh âm ong ong kinh người, giống như tiếng sấm. Sau đó từ trong hoả vân hoả diễm đỏ đậm toát ra rồi một vật giống như một quả núi nhỏ hiện lên.

Hàn Lập cẩn thận đảo qua thì thần sắc không khỏi ngẩn ra. Quái vật kia toàn thân đỏ đậm, thân hình giống như một con cóc vô cùng lớn nhưng sau lưng lại mọc ra một đôi cánh đen như mực thật lớn. Mặt ngoài cánh có hắc khí quay cuồng, tựa hồ như không phải là thực thể hơn nữa trong hắc khí mơ hồ có một đoàn ký hiệu đạm kim sắc chớp động làm cho người xem cảm thấy cực kỳ thần bí.

Cái đầu Cự thử lớn như một toà lầu các, hai cặp mắt vĩ đại nhắm chặt mà ở chỗ ót có một viên chuâ màu đen, phía trên hôi quang quỷ dị chớp động giống như linh tính mười phần. Hàn Lập thấy bộ dáng quỷ dị của quái vật trên không trung thì hai mắt híp lại nhưng vẫn thản nhiên trả lời:

"Chi tiên đích xác là ở trong tay ta, các hạ muốn cũng được nhưng đem ma hạch của ngươi đến đổi đi."

"Ha ha, tiểu tử ngươi thế nào dám nói lời này, mấy vạn năm qua lão phu còn chưa nghe có ai dám nói qua. Thật là làm cho lão phu nực cười, trong chốc lát ta nhất định đem nguyên thần của ngươi thôn phệ vào trong bụng, hảo hảo thưởng thức một phen."

Cự thử vừa nghe Hàn Lập nói như vậy thì giống như nghe được lời buồn cười nhất trên thế gian, lúc này lại cười lên như điên.

Nhưng tiếng cười còn chưa dừng lại thì trong miệng Cự thử đột nhiên có ánh hồng quang chớp động loé lên rồi một đạo xích ảnh bắn ra, nó chỉ loé lên một cái thì liền giống như thuấn di xuất hiện ở trước người Hàn Lập đồng thời hướng vào trong ngực hắn đâm vào.

Nếu là tu luyện giả bình thường thì gặp một kích xuất kỳ bất ý như vậy thì chỉ sợ là căn bản không kịp phản ứng liền bị xích ảnh xuyên thủng thân hình. Nhưng Hàn Lập đâu phải là tồn tại bình thường, kinh nghiệm đối địch của hắn phong phú dị thường mà trong mắt lại âm thầm có lam mang chớp động. Lúc này hắn đã sớm phát động linh mục thần thông, cho nên tốc độ của xích ảnh cơ hồ căn bản không thể dùng mắt thướng bắt kịp thì hắn có thể nhìn thấy rõ ràng. Xích ảnh kia rõ ràng là một cái lưỡi dài trơn bóng to cỡ một cái cổ tay từ trong miệng Cự thử phun ra.

"Bốp" thanh âm muộn hưởng vang lên.

Xích ảnh chấn động bắn ngược lại, còn trước người Hàn Lập bỗng nhiên có thêm một toà hắc sắc tiểu sơn giống như tấm chắn trôi nổi ở nơi đó. Ngay cả đầu lưỡi Cự thử có hàm chứa cự lực nhưng làm sao mà có thể lay động được Nguyên từ thần sơn. Cự thử vừa dùng đầu lưỡi đánh lén không có hiệu quả thì hơi có chút bất ngờ nhưng lập tức lại cười lạnh một tiếng, hai cánh màu đen sau lưng hơi run lên.

Nhất thời hoả vân trong không trung như bị lực lượng thần bí gì lôi kéo mà sôi nổi quay cuồng hướng về phía ma thú thật lớn tuôn đến, mà thân hình Cự thử giống như một cái hắc động không đáy, hoả vân phô thiên cái địa dũng mãnh tiến vào thân hình nó mà bộ dáng lại vẫn như không có việc gì. Bất quá, Hàn Lập thấy dị tượng này thì sắc mặt ngưng trọng, trong mắt lần đầu lộ ra vẻ ngưng trọng như vậy.

------oOo------

Chương 1648: Nguyên khí tái hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hỏa vân và xích diễm đầy trời liền biến mất, bầu trời trở nên rõ ràng hơn đồng thời lộ ra một con Cự thú toàn thân đỏ đậm, thân hình bán trong suốt phát ra hỏa mang chói mắt. Nhìn lên trời nó trông giống như một vầng mặt trời đỏ rực chói gắt lơ lửng trên không trung bất động, nhiệt độ cao cực nóng thậm chí trong phạm vi vài dặm tất cả đều phảng phất như bị thiêu trong lò lửa. Thân ở chính phía dưới, Hàn Lập càng chịu độ nóng cao nghe thấy đã đủ sợ hãi, không khí phát ra thanh âm vù vù mơ hồ mông lung!

Tu sĩ trung giai bình thường mà gặp loại độ nóng lúc này thì có lẽ thân thể có thể bị nhiệt lực nấu chín, trực tiếp bị hỏa diễm hừng hực thiêu đốt mà hóa thành một đám tro tàn, ngay cả nguyên thần cũng không thể may mắn thoát khỏi. Bất quá Hàn Lập thân ở trong không khí nhiệt độ cao mà chỉ là khẽ cau mày rồi đột nhiên vỗ vào Thiên linh cái chính mình một cái. *"Phốc"* một tiếng, một tầng hỏa diễm màu bạc lập tức từ trên đỉnh đầu bay vọt lên đem cả thân hình hắn hoàn toàn bao bọc bên trong đó.

Nhiệt lực cực nóng bốn phía phảng phất như bị một lực hấp dẫn to lớn mà hướng về phía ngân diễm bay vọt tới. Không khí trong phương viên hơn mười trượng quanh Hàn Lập đều trở nên mát lạnh dị thường. Hàn Lập hai tay chắp sau lưng ngẫng đầu nhìn lên *"mặt trời"* trên không trung, mắt cũng không chớp cái nào, thần sắc cực kỳ bình tĩnh.

Trên thực tế, trong lòng hắn cũng đang tự nhủ. Hỏa thuộc tính linh lực bản thân có đặc tính trừ tà diệt ma nhất định cho nên việc ma thú này lại có loại thần thông này cũng thật đúng là cực kỳ hiếm thấy. Hơn nữa con cao giai ma thú này đem hỏa linh lực điều khiển đến trình độ kinh người như thế thì bằng vào điểm thần thông ấy có muốn đánh chết hắn cũng không dễ.

Tuy nhiên trong lòng Hàn Lập vừa cười lạnh một tiếng rồi đột nhiên hai tay chà xát, sau đó chia ra. *"Ầm ầm long"* một loạt tiếng nổ lớn vang lên rồi một tầng hồ quang màu vàng bỗng nhiên hiện lên, sau khi xoay quay quanh thân thể vài vòng thì dần dần thô to hơn và hướng ra bốn phía cuồng trướng lên. Trong lôi quang kinh người một cái lưới điện hình tròn to lớn thành hình đem thân thể hắn bao lấy đồng thời trong lúc đó, hai bàn tay Hàn Lập khẽ hướng lên trên vẫy một cái, mấy cái phù văn quỷ dị lấp lóe kim quang từ trong tay bay ra rồi dồn dập chìm vào trong hồ quang bốn phía không thấy bóng dáng.

Một màn kinh người xuất hiện. Kim hồ sau khi được phù văn nhập vào bên trong thì trong nháy mắt tấc tấc vỡ vụn rồi đoàn đoàn kim quang bạo liệt ra sau đó lóe lên và giao hòa với nhau. Trong nháy mắt công phu một cái quầng sáng đường kính mấy trượng màu vàng hiện lên.

Thân ở trong quầng sáng, thân hình Hàn Lập trở nên mơ hồ không rõ nhưng thanh âm đọc chú ngữ thì vẫn không ngừng truyền ra. Quầng sáng chuyển động, phù văn quay cuồng không ngừng, tiếng vù vù truyền ra cũng dần dần trở nên chói tai! Đột nhiên một tiếng sét đánh vang lên, Hàn Lập một tay bấm quyết mà dần hiển lộ ra thân hình. Một tay kia của hắn, năm đầu ngón tay hướng về phía trước, trên tay có thêm một viên cầu ánh vàng rực rỡ trôi nổi lơ lửng phía trên lòng bàn tay gần một thước. Thoạt nhìn viên cầu này bên ngoài lồi lõm, quang mang ảm đạm phảng phất như là một vật bình thường.

"Ích Tà Thần lôi, Tế lôi thuật!".

Viên cầu do Ích Tà Thần lôi biến thành vừa hiện ra trên không trung thì đã bị Cự thừ kinh hãi mà nhận ra. Hàn Lập thấp giọng cười, nâng kim cầu trên năm đầu ngón tay, viên cầu run lên rồi quay tròn chuyển động trong lòng bàn tay, tựa hồ như lập tức chuẩn bị sử dụng.

Cự thừ nguyên bản đang hao tổn khí lực chuẩn bị bí thuật cực kỳ lợi hại vừa thấy cảnh này thì sắc mặt đại biến, không kịp làm ra sự tình khác cơ hồ không cần suy nghĩ thân hình chợt động nhất thời hóa thành một đám hỏa trụ hung hung bay cuộn xuống.

Hàn Lập thấy việc này thì khóe miệng khẽ run rẩy, kim cầu trong tay nhảy dựng lên rồi lập tức lóe lên mà biến mất không thấy bóng dáng. Bản thân thân hình hắn thì bỗng nhiên luui về phía sau một bước. Phía sau nguyên bản nhìn như trống không đột nhiên thanh quang đại phóng rồi vô số đóa thanh liên hiện lên.

Hàn Lập nhìn như tùy ý đi một bước trong nháy mắt biến mất trong thanh liên không thấy bóng dáng. Hỏa trụ ầm ầm va chạm vào thanh liên nhưng đầy trời hoa sen lại phảng phất như giấy lập tức hóa thành vô số điểm thanh quang tán loạn ra. Tuy nhiên hỏa diễm đỏ đậm vừa đụng vào thanh quang thì lại một đi không trở lại chợt lóe lên rồi biến mất.

Hỏa trụ nhất thời nổ tung hóa thành một vùng biển lửa, trong đó hồng quang chợt lóe lên rồi thân hình khổng lồ của Cự thừ hiện ra, lúc này bộ dáng của nó vẫn hai mắt nhắm nghiền nhưng mà nó cảm nhận được phía trước có nhiều điểm thanh quang như vậy thì trên mặt tràn đầy vẻ kinh dị. Bất quá sau một khắc, trong hư không bốn phía đột nhiên truyền ra thanh âm của Hàn Lập: *"Đã rơi xuống thì cũng đừng nghĩ đến việc ly khai nữa. Hảo hảo nhấm nháp một chút Xuân Lê kiếm trận của ta đi"*.

Vừa dứt lời, trong phương viên hơn trăm trượng xung quanh hắn, trong hư không đột nhiên xuất hiện linh quang chớp động rồi một tầng quang mạc màu xanh hiện lên đem tất cả biển lửa này bao bọc bên trong. Cự thừ vừa thấy cảnh này thì nhất thời há miệng rống to một tiếng rồi phun ra một cột sáng màu đỏ.

"Phốc xuy", một tiếng. Cột sáng sau khi kích lên quang mạc màu xanh thì dễ dàng xuyên thủng mà qua nhưng sau đó một chút lại chìm nghỉm vào trong đó lại không thấy tung tích đâu nữa. Cự thừ thấy việc này thì hai đầu lông mày chau lại rồi trên hạt châu giữa trán có một quầng sáng mờ lưu chuyển rồi một cái chân trước vừa nhấc hướng về phía xa xa vỗ mạnh.

Ầm ầm một trận nổ vang lên. Một phiến quang hà màu đỏ từ chân trước nó cuốn ra sau đó ngưng tụ lại mà biến thành một cái xích hồng sắc cự trảo nhằm về hướng quang mạc phía trước hung hăng đập xuống. Trảo này cũng không hoàn toàn giống như các loại trảo mang do huyền công biến hóa thành, trảo chưa đến mà tiếng xé không đã vang lên ong ong rồi mấy đạo hồng mang dài gần một thước chợt lóe lên từ cự trảo thoát ra.

"Bịch", một tiếng, cự trảo đỏ đậm đã đem mảng lớn quang mạc màu xanh một trảo phá vỡ nhưng quang mạc sau khi bị chọc thủng thì để lộ ra bên trong một vùng không gian sâu tối đen, phảng phất như sâu không lường được. Cự trảo màu đỏ đậm không chút do dự lại vung lên, mấy đạo trảo mang lập tức lóe lên rồi chém tới.

Thanh quang đại phóng, phía trước nguyên bản là một vùng hư không thì lại đột nhiên hiện ra vô số đóa thanh liên, thanh liên chi chít, chỉ mấy cái chớp động thì đã phân bố tràn đầy cả khoảng hư không. Hồng mang trảm vào trong đó thì nhất thời bị bao vây ở bên trong.

Cự thừ vừa thấy cảnh này thì trên mặt cả kinh, trong lòng lập tức thúc dục pháp quyết. Nhất thời thể tích của cự trảo đỏ đậm kia liền cuồng trướng tăng lên gấp mấy lần rồi phát ra thanh âm vù vù rồi lại không ngờ nổ tung ra. Một vòng sáng đỏ rực rỡ chói mắt hiện ra đồng thời phát ra tiếng nổ như sấm cuồng tán ra, trong nháy mắt công phu đã biến thành hơn mười trượng.

Thanh liên phụ cận vừa tiếp xúc với quầng sáng này thì không ngờ lại dồn dập hóa thành một cỗ khói xanh biến mất vô tung vô ảnh. Cự tảo đỏ ửng này thật bá đạo, sau khi cũng quay tròn khẽ chuyển lại hướng về phía trước bay đi, bộ dáng muốn mang toàn bộ thanh liên giết chết hết nhưng vào lúc này, trên bầu trời ngân diễm chợt lóe lên rồi một con Hỏa Điểu màu bạc dài gần một thước xuất hiện, hai cánh vừa mở ra đã lóe lên chui đầu vào phía trong hồng quang.

Cự tảo đỏ ửng toàn thân run lên, rồi một trận âm thanh quái dị *"Đùng đoàng"* liên tiếp tiếng từ trung tâm truyền ra sau đó vầng sáng lấy tốc độ kinh người mà thu nhỏ lại. Một lát công phu sau, vầng sáng đã thu nhỏ lại chỉ còn vài thước mà hồng quang cuối cùng cũng tản ra để lộ ra bên trong con Hỏa Điểu màu bạc kia.

Hỏa Điểu này đem số hồng quang còn sót lại hút vào bụng sau đó đắc ý dương cổ thanh minh một tiếng rồi lập tức *" phanh"* một tiếng mà hóa thành vô số điểm ngân diễm mà biến mất không thấy bóng dáng.

Phía dưới Cự thừ thấy việc này thì nét mặt hiện ra thần sắc giận dữ trong miệng gầm nhẹ một tiếng rồi bỗng nhiên hai cái cánh tối đen như mực sau lưng đột nhiên chớp một cái*". Nhất thời một cơn ma phong màu đen từ hư không trống rỗng hiện lên, nó vây quanh ma thú này xoay tròn mà bành trướng lên. Chỉ sau mấy cái chớp động đã hóa thành một cơn lốc cuồng bạo dị thường. Trong lúc đó, từ trong miệng nó cũng phun ra thêm hỏa diễm cuồn cuộn.*

Gió mượn thế lửa, hỏa mượn sức gió, hai cái kết hợp lại không ngờ lại tạo thành cảnh không thể tin nổi, lúc này ma phong hỏa diễm biến thành một cỗ phong hỏa đỏ thẫm phóng lên cao. Không chỉ có thế, trong miệng Cự thừ tiếng chú ngữ vừa đứt thì bỗng nhiên vù một cái, một đám mưa phi kiếm phun tới. Phi kiếm này chỉ nhoáng lên một cái đã hóa thành vô số kiếm quang dồn dập chìm vào trong lốc xoáy. Nhất thời trong lốc xoáy có thanh âm sắc nhọn nổi lên đồng thời bên ngoài bỗng nhiên hiện ra vô số đạo tử mang lấy tốc độ kinh người bay đi. Tựa hồ mỗi một giây mỗi phút trôi qua, phong hỏa chi trụ đều to thêm một vòng. Thanh thế cực kỳ kinh người!

Bất quá đúng lúc này, Hàn Lập bên kia cũng đang tạo ra một cảnh tượng khác. Chỉ thấy hắn đang giơ tay bắt quyết thúc dục cả tòa Xuân Lê kiếm trận. Bên ngoài kiếm trận lúc này có vô số ngũ sắc quang điểm đang tập hợp mà đến, chi chít liều mạng hướng về phía quang mạc màu xanh tuôn vào. Trên bầu trời phụ cận, thiên địa nguyên khí biến thành ngũ sắc ánh sáng càng lúc càng nhiều, bao phủ cả bầu trời, đưa mắt nhìn không thấy điểm cuối cùng.

Chẳng biết khi nào Hàn Lập đã đem thiên địa nguyên khí phụ cận tận lực triệu tập tới, vào lúc này trong mắt hắn hàn mang chợt lóe lên rồi đột nhiên thúc dục kiếm trận. Trong trận, một màn quỷ dị xuất hiện.

Chỉ thấy trên trời cao, trong quang mạc hơi có chút mơ hồ rồi bỗng nhiên thò ra một cái dây mây. Lúc vật ấy vừa mới xuất hiện *kích thước bất quá chỉ có vài tấc nhưng một lát công phu sau đã cuồng trướng lên đến hơn một trượng hơn nữa còn nhanh chóng sinh sôi, nảy nở, nở hoa kết quả, ngưng kết ra một cái tiểu hồ lô màu xanh biếc.*

Đúng lúc này, trên quang mạc bốn phía xuất hiện quang mang kỳ lạ lưu chuyển rồi huyễn hóa ra vô số đóa Thanh Liên. Số thanh liên này đồng loạt nở ra rồi run lên mà phun ra từng đạo kiếm ảnh dài gần một trượng, kiếm ảnh chợt lóe lên rồi dồn dập bay vào trong hồ lô.

Bên ngoài Hồ lô bỗng nhiên hiện lên một vết kiếm màu xanh vô cùng mờ nhạt nhưng lập tức đại lượng ngũ sắc quang hà từ trong quang mạc hiện lên rồi men dọc theo dọc sợi dây mây dồn dập rót vào trong Hồ lô. Vết kiếm trở nên rõ ràng dị thường và có ngũ sắc quang mang chớp động lên không ngừng.

Cái này không ngờ lại đúng là sát thủ đồng, Nguyên khí chi kiếm của Xuân Lê kiếm trận. Loại đại thần thông này phải cần đại lượng thiên địa nguyên khí cung cấp thì mới có thể miễn cưỡng thi triển ra được. Cho nên ngay từ đầu hắn vẫn chưa thúc dục sở trường huyễn thuật của Xuân Lê kiếm trận mà một lòng dùng thần niệm điều động thiên địa nguyên khí phụ cận vì chính mình sử dụng.

Nguyên bản hắn đã sớm làm từ đầu vì sợ bị đối phương cướp lấy quyền điều khiển thiên địa nguyên khí nhưng lại không nghĩ rằng đối phương chỉ chuyên tâm thi triển thần thông của hắn mà không thèm ra tay việc này. Kể từ đó, nguyên khí chi kiếm thuận lợi ngưng kết mà thành đồng thời cũng vẫn đang không ngừng hấp thụ thiên địa nguyên khí bên ngoài khiến cho uy năng càng lúc càng gia tăng.

Cự thừ cũng cảm ứng được thiên địa nguyên khí ngoài kiếm trận cực kỳ nồng hậu đồng thời cũng thấy một màn quỷ dị phát sinh trên không trung nên trong lòng cũng có chút hoảng sợ! Bất quá nó mượn cơ hội tốt này cũng đem bí thuật chuẩn bị xong cho nên quát khẽ một tiếng rồi cũng hướng lên trời cao ngưng trọng nhìn lên.

*Nhưng vào lúc này, đột nhiên từ trên cao truyền đến thanh âm nhàn nhạt của Hàn Lập: "*Trảm". Hồ lô đột nhiên đảo ngược, trong miệng xuất hiện quang mang lưu chuyển một trận rồi lóe lên mà phun ra một đạo kiếm quang. Kiếm quang này dài gần một thước, phía trên có ngũ sắc linh quang chớp động không chừng!

------oOo------

Chương 1649: Tam ma

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngũ sắc quang kiếm vừa động đã lao xuống. Cự thừ thầm kêu một tiếng bất hảo, thân trong hắc hồng phong hoả trụ *"oanh"* một tiếng mà nhằm trên không trung cuốn đi. Không gian nơi nào phong hoả chi lực đi qua đều bị bóp méo vặn vẹo, âm thanh vù vù vang lớn dường như cả hư không cũng bị xé rách. Chỉ chợt loé lên nó đã đem ngũ sắc quang kiếm quấn vào trong đó.

Tử mang chợt hiện rồi bên trong truyền ra tiếng nổ vang kinh người, cả kiếm trận biến thành quầng sáng đều kịch liệt run rẩy, tựa hồ tuỳ thời có thể vỡ vụn ra. Cự thừ thần sắc buông lỏng, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ tươi cười.

Nó nghĩ, chiêu này của nó hơ mồ đã phát huy ra toàn bộ tiềm lực của phụ thân Cự thừ, đồng thời cũng đã mượn đến uy năng của viên linh châu trên trán mà thi triển một loại đại thần thông dung hợp lại cho nên tuyệt đối không phải kiếm trận này có thể ngăn được. Cho dù là bản thể của nó đối mặt với chiêu này cũng phải tạm lánh đi.

Bất quá, vẻ tươi cười của Cự thừ vừa lộ ra thì trong phong hoả chi lực bỗng nhiên truyền ra một tiếng rồng ngâm, tiếp theo hắc trụ đột nhiên quỷ dị chia ra để lộ ra ánh ngũ sắc linh quang chớp động, bên trong là một thanh cự kiếm dài hơn một trượng. Quang hoa chợt loé, cự kiếm run lên mà phát ra thanh âm vù vù.

Tại phụ cân, phong hoả chi lực giống như gặp phải lực lượng bất khả tư nghị phản kích lại nên phát ra âm thanh quái dị vang ra tứ phía, đồng thời để cự kiếm hoàn toàn hiển lộ ra. Ngũ sắc cự kiếm vào lúc này đang quay tròn và nhắm ngay vào cự thâu nhẹ nhàng trảm tới. Nhát chém này vô thanh vô tức, nhìn như không có mấy uy lực nhưng viên châu màu xám trên trán cự thừ lại bịch một tiếng rồi đột nhiên vỡ vụn ra.

"Không có khả năng!"

Cự thừ bỗng nhiên phát ra một tiếng thét chói tai thê lương, hai mắt đang nhắm chặt liền lập tức mở ra. Con mắt đỏ tươi như máu, ẩn hiện như có máu chảy ra nhưng ngay sau đó, thân hình to lớn của ma thú này không hề có chút dấu hiệu nào đột nhiên phân thành hai. Một cỗ hoả diễm đỏ đậm từ trong thân thể bị chia lìa mà tuôn ra rồi hoá thành một biển lửa đỏ đậm mà tàn thi của cự thừ thì giống như trong nháy mắt bị phong hoá, ở trong hoả diễm hoá thành hai luồng khói xám trắng rồi biến mất trong thiên địa vô ảnh vô tung.

Cự thừ bị phụ thân này dưới uy năng của Nguyên Khí Chi Kiếm lại vô pháp ngăn trở nổi một trảm, nguyên thần cũng không thể chạy ra được. Trên không, thanh quang chợt loé rồi thân hình Hàn Lập hiện lên trong kiếm trân, hắn đưa mắt nhìn về biển lửa đang rào rạt thiêu đốt phía dưới khẽ thở dài một hơi:

"Mượn thiên địa chi lực quả nhiên không phải là bí thuật bình thường có thể sánh bằng. Lúc trước đối mặt với ma viên kia, nếu không phải thân ở trong thông đạo ma khí nên không thể tụ tập đủ thiên địa nguyên khí. Bằng không dùng Nguyên Khí Chi Kiếm này hẳn là cũng có thể đủ chém giết ma viên này không cần vận dụng đến Huyền Thiên chi bảo làm cho pháp tướng lỗ lã quá mức.

*Hàn Lập nói xong mấy câu thì trên mặt hiện ra vẻ tiếc nuối nhưng trong mắt lam mang chợt loé lên rồi hướng xuống biển lửa cẩn thận nhìn một cái, đột nhiên đuôi lông mày nhướng lên, giơ tay đánh ra một trảo. "*Sưu*" một tiếng, từ trong biển lửa bay vụt ra một vật, sau mấy cái chớp động đã bị Hàn Lập nhiếp tới trong tay. Đây là một cái túi màu lam nhạt, mặt ngoài minh ẩn nhiều loại phù văn bất đồng, ánh sáng loè loè, tựa hồ không phải là phàm vật.*

"Túi trữ vật?*"*

Trên mặt Hàn Lập hiện ra một tia ngạc nhiên, bộ dáng có chút không quá khẳng định.

Hắn hơi trầm ngâm rồi bàn tay cầm túi đột nhiên trở nên đen như mực, đồng thời phiến phiến ánh sáng màu xám từ trong lòng bàn *tay phun ra đem cái túi to bao vây nghiêm mật. Tiếp theo lại giơ tay lên bắn ra một đạo pháp quyết màu xanh, pháp quyết chợt loé lên rồi biến mất vào trong túi. Cái túi to màu xanh nhất thời hoảng loạn một trận, trong miệng túi linh quang chợt loé rồi từ từ mở ra.*

"Phốc xuy" *một tiếng.*

Một đoàn lam quang từ bên trong kích bắn ra, sau khi chợt loé lên bộ dáng sẽ phá không bay đi nhưng Hàn Lập sớm đã có phòng bị, sao có thể để cho nó độn đi mất. Hắn hừ lạnh một tiếng, hôi sắc quang hà đột nhiên bành trướng ra rồi vòng lại phía sau, nhanh chóng đem lam sắc quang đoàn kia vây vào trong đó. Hôi sắc và lam mang đan vào nhau khiến cho nó nhất thời hiện nguyên hình.

Đây là một viên châu trong suốt, lam quang mênh mông, to cỡ ngón tay cái, mặt ngoài có quang mang kỳ lạ lưu chuyển, trông giống như ngọc lưu ly.

"Đây là..."

Hàn Lập dùng thần niệm hướng lên trên mặt đảo qua, bộ dáng có chút ngoài ý muốn.

"Nội đan? Không đúng nhưng hình như cũng không phải là pháp khí."

Hàn Lập vươn tay đem viên châu hút lại, sau đó dùng hai ngón tay kẹp lại đưa lên tới trước mắt nhìn kỹ một lần nhưng nhất thời không thể xác định được lai lịch của nó.

"Quên đi, sau này nghiên cứu kỹ thêm một chút. Hiện tại nên mau ly khai khỏi nơi đây đã."

Hàn Lập sau khi hơi cân nhắc một chút thì một tay liền lật lấy ra một cái hộp ngọc, đem hạt châu bỏ vào trong đó. Sau đó hắn nhìn hoả diễm đỏ đậm phía dưới, thần sắc vừa động. Cũng không thấy hắn có hành động dị thường gì mà quầng sáng màu xanh trên không trung bỗng nhiên ngân quang chợt loé rồi Phệ Linh hoả điểu bay vọt ra, nghiêng đầu chui vào trong biển lửa.

Hoả diễm rào rạt trong nháy mắt công phu đã bị Phệ Linh hoả điểu thôn phệ biến mất. Theo sau nó kêu lên một tiếng vui mừng, hai cánh mở ray bay về phía Hàn Lập rồi lại tiến vào trong thân mình biến mất.

Mà Hàn Lập hai tay bắt quyết, quầng sáng màu lam nhạt chợt tắt rồi thanh liên đầy trời hiện ra. Đám thanh liên đó hơi chuyển liền một lần nữa hoá thành bảy mươi hai thanh tiểu kiếm màu xanh. Hàn Lập thân hình vừa động đã hoá thành một đạo kinh hồng màu xanh, bay múa một trận trên không trung. Chúng phi kiếm nhất thời bị thu vào. Theo sau độn quang không chút dừng lại, trực tiếp nhắm phía chân trời bay đi, chỉ sau mấy cái chớp động đã biến mất vô ảnh vô tung.

Ngay lúc Hàn Lập đánh chết cự thừ thì đồng thời ở một nơi sâu trong Ma Kim Sơn Mạch, trong một toà cung điện hùng vĩ, một gã thanh bào nam tử đang cùng hai người khác sóng vai đứng cùng một chỗ, ngóng nhìn về một cái hắc ô đại môn cách đó không xa, trên mặt đột nhiên biến sắc, thần sắc trở nên khó coi dị thường.

"Như thế nào, Thiết huynh có chuyện gì sao?"

Bên cạnh một gã huyết bào nhân, vừa thấy vẻ khác thường của nam tử thì liền hỏi một câu.

"Không có gì, một cái phụ thân của ta vừa bị huỷ."

Thanh bào nam tử cũng không có ý giấu diếm, chậm rãi nói.

"Ký phụ hoá thân? Thiết huynh dùng Ma cốt châu kia luyện chế tạo hoá thân sao?"

Một lão già khác cả người ngân sắc lóng lánh, khuôn mặt nho nhã trong mắt hiện lên quang mang kỳ lạ hỏi.

"Hắc hắc, Đa Nhãn huynh đối với thần thông của Thiết mỗ thật sự hiểu biết thật nhiều a."

Thanh bào nam tử tựa hồ xem lão già không thuận mắt, cười hắc hắc nói.

"Ma cốt châu hoá thân nếu ký phụ vào một gã thủ hạ thích hợp mà nói thì hẳn là có thể phát huy được hai ba thành thông của bản thể. Lấy loại thực lực này, trong Ma Kim Sơn Mạch ngoại trừ ba người chúng ta ra thì không có người nào có thể huỷ diệt cái hoá thân này."

Ngân bào lão giả lại không thèm để ý tiếp tục nói.

"Cái này cũng không nhất định. Đa Nhãn ma huynh chả lẽ đã quên, năm đó trừ bỏ chúng ta mấy người đi theo Thánh tổ vào Linh giới ra thì còn một gã cùng giai với chúng ta sao? Thần thông của đầu ma viên kia cũng không thua ba người chúng ta."

Huyết bào nhân lại cười khẽ nói.

"Hừ, đầu ma viên kia dám trộm Huyền Thiên tàn bảo mà Thánh tổ giao cho chúng ta cùng bảo quản. Hắn sao lại dám hiện diện tại nơi đây."

Ngân bào lão giả cười lạnh một tiếng nói.

"Cái này cũng không nhất định. Ta phỏng chừng nó sở dĩ làm như thế, hơn phân nửa là muốn ra bên ngoài tìm kiếm phương pháp chữa trị Huyền Thiên tàn bảo kia, sau đó mượn bảo vật này mà phản hồi Thánh giới."

Huyết bào nhân lơ đễnh trả lời.

"Chữa trị Huyền Thiên tàn bảo! Nó nghĩ nơi này còn là Cổ ma giới của chúng ta sao? Người đó có đại thần thông và thực lực cũng không kém so với Thánh giới Thánh tổ của chúng ta chút nào. Kha, nếu không phải chúng ta thật sự bị ép buộc không còn cách nào khác thì Thánh tổ đại nhân cũng không liều mạng huỷ diệt Huyền Thiên Chi Bảo để phá vỡ giới diện, đem chúng ta mạnh mẽ xuyên xuống tới đây."

Ngân bào lão giả ánh mắt chớp động nói.

"Không cần đoán, muốn biết hoá thân của ngươi bị huỷ bởi người nào thì chờ tay quay lại dùng bí thuật tra xét liền biết được ngay thôi. Huống chi, theo lần truyền tin cuối cùng về của hoá thân này thì tựa hồ lệnh ái của Huyết Tí huynh có mặt ở phụ cân."

Thanh bào nam tử thản nhiên nói.

"Huyết tục! Thiết huynh có phải muốn nói ký phụ hoá thân của ngươi bị huỷ trong tay tiểu nữ?"

Huyết bào nhân cười ha ha, tựa cười tựa không cười nói.

"Chỉ bằng vào một người thiên kim thì tự nhiên là không được nhưng nếu thêm một kẻ mới tiến giai lên thánh giai là ma ngạc thì cũng rất có thể."

Thanh bào nam tử nhìn huyết bào nhân gằn từng chữ nói ra.

"Cái gì, tiến lên thánh giai?"

"Ngươi nói chính là đầu ma ngạc kia?"

Lúc này đây, huyết bào nhân và ngân bào lão giả đồng thời cả kinh thất thanh hỏi.

"Nhị vị đạo hữu không cần kinh ngạc, ta nghĩ sau đây không lâu, thủ hạ của các ngươi sẽ tự mình bẩm báo tin tức này. Về phần đầu ma ngạc kia thì có thể còn có ai khác. Tự nhiên là đầu Hắc uyên ngạc kia."

Thanh bào nam tử lại cười khổ một tiếng nói.

"Nguyên lai là nó, như thế mới đúng!"

Vừa nghe nói thân phận của ma ngạc, ngân bào lão giả sắc mặt ngưng trọng vài phần nói.

"Là người nầy mà nói thì có thể có chút phiền phức. Nó chính là toạ kỵ năm đó của Minh La Thánh tổ, mà Thánh tổ của chúng ta năm đó cùng Minh La Thánh tổ rất có giao tình. Hiện tại tuy rằng mang theo chúng ta ly khai Thánh giới nhưng chúng ta cũng không tiện trực tiếp ra tay đối phó với ma ngạc này. Tuy nhiên, kẻ này năm đó không phục sự quản thúc của bọn ta mà hiện tại đã tiến giai lên thánh giai thì chỉ sợ là càng thêm không kiêng nể gì. Bất lợi là chúng ta quản lý cả toà sơn mạch."

Huyết bào nhân cũng chau mày, có chút buồn bực nói.

"Việc này cũng không có gì khó. Ma ngạc này nếu đã tiến giai lên thánh giai thì Thánh tổ đại nhân lại không thể tiếp tục mặc kệ không hỏi được. Đến lúc đó, giao cho Thánh tổ đại nhân xử lý là được, chúng ta không cần quan tâm làm gì."

Thanh bào nhân như đã định liệu trước nói.

"Lời này có lý. Thánh tổ đại nhân sắp thức tỉnh rồi, tốt nhất là nghe lão nhân gia ngài phân phó."

Ngân bào lão giả sờ sờ chòm râu trên cằm gật đầu nói.

"Ân, cứ theo lời nhị vị đạo hữu nói vậy."

Huyết bào nhân nghĩ ngợi một lúc rồi cũng không có ý phản đối nổi.

"Tại hạ chỉ là muốn nghe xem, trong lúc Thánh tổ lão nhân gia sắp thức tỉnh thì hai người ngươi, một người đem một cái ký phụ hoá thân phái ra ngoài, một người sai ái nữ ly khai nơi đây. Không biết bên ngoài có chuyện gì phát sinh và nhị vị đạo hữu có tính toán gì không."

Ngân bào lão giả hai mắt nhíu lại, bỗng nhiên hỏi.

Nghe được ngân bào lão giả hỏi như thế, thanh bào nam tử cùng huyết bào nhân nao nao, không khỏi liếc nhìn nhau một cái. Song mục của huyết bào nhân xoay chuyển rồi lập tức cười nhẹ hỏi ngược lại:

"Đa Nhãn, ngươi cần gì phải ra vẻ không biết! Thủ hạ của ngươi không phải là đại bộ phận đã xuất động sao. Không muốn nói cho ta là ngươi không biết gì về chuyện Chi tiên nha?"

Thanh bào nhân đứng ở bên sắc mặt âm trầm nói.

″Chi tiên, cái gì Chi tiên? Lão phu phân phó thủ hạ dưới tay xuất động chính là muốn bắt lại kẻ hại tánh mạng của con ta kia mà hảo hảo báo thủ rửa hận"

Ngân bào lão giả sửng sốt, không khỏi kinh ngạc nói.

------oOo------

Chương 1650: Hoa Thụ cùng Thánh Tổ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngân bào lão giả này tự nhiên chính là vị thánh giai Đa nhãn ma kia. Ngày đó hắn vì báo thù cho quí tử bị chém chết mà không tiếc sai hai vị thủ hạ đắc lực là Cửu Dạ và Ngũ Khấp ra ngoài điều tra hung thủ. Kết quả trong đó Cửu Dạ bởi vì một mình truy tung mà kinh động đến Thiên ngoại Ma quân phụ thân vào huyệt linh nên bị một kích mà chết.

Ngũ Khấp tuy chỉ huy đông đảo ma thú ngăn chặn Hàn Lập nhưng bởi vì bị dẫn dụ phân tán nhau nên kết quả là bản thân cùng hai gã thủ hạ dưới tay khác bị Hàn Lập dùng Giáp nguyên phù biến thành khôi lỗi mê hoặc, đồng dạng xuất kỳ bất ý bị đánh chết.

Về phần đám ma thú khác thì dưới sự dẫn dắt của ma thú ngọc lưu ly kia chuẩn bị đuổi bôn ba đến lối vào tại ngoại vi Ma Kim Sơn Mạch mà mai phục, chuẩn bị phục kích đám người Hàn Lập. Theo đó vị Đa nhãn lão ma này mặc dù thủ hạ không ít nhưng vẫn chưa biết việc liên quan tới Chi tiên nên hiện tại vừa nghe thấy lời này thì hắn tự nhiên ngẩn ra. Về phần hai người còn lại thì tự nhiên chính là Thiết sí ma cùng Huyết tí, đều là thánh giai ma thú.

Vừa thấy thần sắc Đa nhãn ma không giống như giả tạo thì đến phiên Huyết tí bất ngờ. Trong mắt hắn huyết quang chợt loé rồi ngưng trọng nói:

"Như thế nào, Đa nhãn huynh công tử vẫn lạc, việc này sao hai người ta lại không biết một chút nào."

"Hừ, việc con ta bị hại chẳng lẽ là việc vinh quang sao. Vì sao phải cho mọi người đều biết. Huống chi các ngươi đã nhiều ngày

nay đều bận rộn, không được biết tin tức này thì có gì kỳ quái."

Sắc mặt Đa nhãn ma trầm xuống, hơi châm chọc nói.

"Khụ khụ. như thế lão phu đã hiểu lầm đạo hữu."

Huyết bào nhân nghe vậy thì ho nhẹ một tiếng có chút xấu hổ nói.

"Việc khác không cần nhiều lời. Ta hiện tại đối với chuyện của con ta cảm thấy vô cùng đau lòng, còn về chuyện Chi tiên thì cũng cảm thấy rất hứng thú. Không biết nhị vị đạo hữu có suy nghĩ gì không?"

Đa nhãn ma đạm bạc nói.

"Ha ha, kỳ thật không có gì, bất quá là một cái thiên địa linh vật nho nhỏ xông vào trong sơn mạch, cho dù chúng ta không nói thì thiết nghĩ đạo hữu sau đó không lâu cũng sẽ biết được việc này."

Thiết sí ma cười ha ha, nhìn như tuỳ ý nói.

"Nga, không biết một thiên địa linh vật như thế nào mà có thể đồng thời làm cho Thiết huynh cùng Huyết tí đạo hữu động tâm. Ngay cả hoá thân cùng huyết mạch đều phái ra để mà sống mái với nhau. Nhị vị nói không sao chẳng lẽ thực sự cho rằng ta không thể tra xét ra việc này sao! Người đâu tới đây!."

Sắc mặt Đa nhãn ma trầm xuống rồi bỗng nhiên hai tay vỗ vào nhau *"ba ba"* hai cái, trong miệng phát ra một tiếng quát chói tai.

Ngoài đại điện, một tên nam tử dáng người gầy yếu, trong tay ôm lấy một kiện giáp y màu xanh biếc nhoáng lên một cái đã đi đến, sau khi đi vài bước đến trước người ngân bào lão giả thì chắp hai ôm quyền cung kính nói:

"Tham kiến chủ nhân, không biết có gì phân phó."

"Mã Công, ngươi mau đi thăm dò tra xét lai lịch một linh vật tên là Chi tiên. Xem nó hiện tại ở chỗ nào."

Đa nhãn ma lạnh lùng phân phó nói.

"Vân, chủ nhân."

Lục giáp nam tử không chút do dự ứng đáp, sau đó bên ngoài thân hắc quang nhất thiểm hoá thành một đạo độn quang từ đại môn bắn đi.

Hai người Thiết sí cùng Huyết tí thấy tình hình này thì không nói được một lời, một mặt tươi cười tựa hồ không thèm để ý tới hành động này của Đa nhãn ma.

Ngân bào lão giả quay đầu lại thấy vẻ mặt của hai người như vậy thì sắc mặt càng âm trầm, sau khi hừ nhẹ một tiếng thì lại nói:

"Tốt lắm, chuyện Chi tiên dừng ở đây thôi, tiếp theo nên nói chuyện chính sự. Mấy ngày trước ta thu được một tin tức, nguyên bản thông đạo giới diện bị chúng ta ngăn chặn tựa hồ có điều dị thường. Giống như thánh giới bên kia còn chưa từ bỏ ý định lại có hành động mới."

"Giới diện thông đạo lúc trước không phải đã bị Thánh tổ đại nhân một kiếm phá vỡ sao, bọn hắn sao có thể còn dám kích thích."

Huyết bào nhân sắc mặt hơi biến đổi, bộ dáng có chút giật mình nói.

"Như thế nào, Huyết tí huynh không tin lời tại hạ nói sao!"

Đa nhãn ma liếc mắt nhìn hắn một cái hỏi.

"Chuyện giới diện trọng đại như vậy, Huyết mỗ nào dám không tin."

Huyết bào nhân cười ha ha trả lời.

"Nếu thánh giới bên kia có thêm một thánh tổ khác, hơn nữa trong tay cũng có thể có Huyền Thiên chi bảo thì ta cảm thấy không phải không thể đả thông được thông đạo."

Thiết sí ma sau khi sờ sờ cằm thì bộ dáng cân nhắc nói.

"Không thể nào. Năm đó Thánh tổ đại nhân lúc nguy cấp vạn phần, mắt thấy ta cùng đường bị truy binh bao vây xung quanh mới bất đắc dĩ huỷ diệt Huyền Thiên chi bảo cùng tu vi bản thân tổn hao nhiều để phá vỡ giới diện. Hơn nữa thánh tổ ngay cả cũng có Huyền Thiên chi bảo thì sao lại phải hy sinh nhiều như vậy."

Huyết bào nhân không chút do dự phủ nhận nói.

"Việc này cũng không nhất định. Nếu bên kia có hai vị thượng sĩ Thánh tổ dùng Huyền Thiên chi bảo luân phiên công kích thông đạo mà nói thì có lẽ thật sự là không mất cọng lông tóc nào mà vẫn có thể đả thông được giới diện."

Đa nhãn ma ánh mắt chớp động vài cái rồi ngưng trọng nói.

Vừa nghe lời này, Huyết tí cùng Thiết sí ma ngẩn ra, lập tức thần sắc trở nên cực kỳ khó coi.

"Quên đi, dị biến tại thông đạo còn rất nhẹ, cho dù có thể đả thông cũng là chuyện tình nhiều năm nữa. Là chiến hay là trốn vẫn nên giao cho Thánh tổ lão nhân gia quyết định đi. Lão nhân gia lúc này bất cứ lúc nào đều có thể thức tỉnh."

Thiết sí ma thở ra một hơi, cười khổ một tiếng nói.

"Đích xác là như thế. Lấy thần thông của chúng ta căn bản là không thể ngăn cản được biến hoá của giới diện thông đạo. Bất quá, Thánh tổ đại nhân thì có lẽ có biện pháp ngăn cản."

Huyết bào nhân tinh thần rung lênn ói.

Đa nhãn ma nghe xong thì cũng nhất thời miết chòm râu gật đầu, môi vừa nhấp nháy tựa hồ muốn nói gì thì lúc này cái cửa đá cao ước chừng hơn mười trượng đen thui phía trước ba người kia đột nhiên hào quang đại phóng, vô số phấn hồng kinh văn hiện lên, bộ dáng sáng ngời chớp động không chừng.

"Thánh tổ đại nhân tỉnh!"

Vừa thấy cửa đá có dị thượng, Huyết bào nhân thất thanh kêu lên. Lập tức trên mặt ba gã thánh giai ma thú đều hiện ra hỉ sắc rồi hướng về phương hướng cửa đá thúc thủ mà đứng.

Trên cửa đá hào quang lưu chuyển ước chừng một chén trà nhỏ công phu sau thì cuối cùng linh quang cũng thu liễm lại, đồng thời vô số phù văn ở trên trong nháy mắt đã lặn sâu vào trong biến mất vô ảnh vô tung.

Thấy tình hình này, thần sắc tam ma nghiêm nghị, mắt nhìn không chớp vào cửa đá, có chút lo lắng.

Cánh cửa đá lớn trong lúc nhất thời trở nên yên tĩnh không tiếng động nhưng tam ma cũng không có bất cứ biểu hiện dị thường nào. Ước chừng qua hơn nửa canh giờ sau, đột nhiên âm thanh nổi lên *"két"* một tiếng, cánh cửa đá mở ra. Tam ma tinh thần đều rung lên.

"Nga, cả ba người lại đều ở trong này. Thực là mệt cho các ngươi, vào đây đi."

Một thanh âm nữ tử bỗng nhiên từ trong cửa đá truyền ra, thanh âm cực kỳ uyển chuyển êm tai, có một sự mềm mại ý nhị không nói lên lời làm cho chúng nhân vừa nghe thấy đều không khỏi hứng khởi tìm tòi tưởng tượng ra hình dáng của chủ nhân.

Mà cửa đá sau khi mở ra một nửa thì để lộ ra bên trong một phiến không gian màu phấn hồng mờ chớp động không chừng, có vẻ cực kỳ quỷ dị.

"Chúc mừng Thánh tổ đại nhân thức tỉnh, ba người chúng ta tới yết kiến điện hạ."

Đa nhãn ma đại biểu cho những người còn lại khẽ khom người cung kính dị thường trả lời.

Theo sau tam ma đều đè nén cảm giác hưng phấn, sóng vai nhanh chóng đi đến phía cửa đá nhưng bọn hắn vừa bước vào cửa đá thì chỉ cảm giác thấy trước mắt phấn hồng quang mang chợt loé lên rồi như tiến vào một phiến thiên địa xa lạ. Trên không trung bầu trời xanh thẳm không thấy mây, còn trên mặt đất là một màu xanh biếc khôn cùng kéo dài xa liên miên một đường, cả thiên địa giống như vô cùng vô tận.

Mà ở trên mặt cỏ một chỗ cực xa có một gốc cây cao chừng hơn trăm trượng. Trên đầu cây này nở ra một loại linh hoa màu hồng nhạt, giống như hoa sen. Lúc này dưới tàng cây đang có một đạo nhân ảnh màu trắng, hình dáng thướt tha tuyệt vời giống như không phải là người chốn nhân gian đang lẳng lặng đứng ở nơi này.

Tuy rằng cây hoa thụ nọ giống như ở cực xa mà nữ tử này đưa lưng về phía ba người nhưng một nét bóng dáng thoáng hiện này đã đủ làm cho hơn phân nửa nam tử trong thiên hạ lâm vào điên cuồng si mê. Tam ma vừa thấy cô gái này thì lại đồng thời cung kính đứng từ xa thi lễ.

"Nên đến gần đây, đến gần đây nói chuyện đi."

Nàng kia cười nhẹ một tiếng, một cánh tay trắng như ngọc bích tao nhã nhấc lên, nàng vươn tay hái một đoá hoa màu hồng phía trên đỉnh đầu sau đó nhìn như tuỳ ý vứt về phía sau.

"Phốc xuy" một tiếng, cự hoa màu hồng quay tròn chuyển động liền phát ra một tiếng vù rồi hoá thành một quầng sáng màu hồng nhạt bay cuộn lên. Tam ma chỉ cảm thấy phía trước mắt phấn quang chợt loé, cảnh sắc bốn phía trở nên mơ hồ rồi ngay sau đó bỗng nhiên cả ba người đều xuất hiện ở cách cây hoa thụ không đầy mười trượng.

Ba người cả kinh nhưng theo sau lại vừa mừng vừa sợ, vội vàng làm đại lễ chiêm bái.

"Đứng lên đi. Các ngươi cũng theo ta nhiều năm như vậy, hẳn là biết ta cũng không thích đa lễ."

Nữ tử không có trở thân quay lại nhưng thanh âm ôn nhu dị thường làm cho chúng nhân nghe xong thì lại thêm kính yêu.

"Đa tạ Thánh tổ đại nhân, chúc mừng đại nhân thần thông hồi phục."

Tam ma cũng không dám sơ ý, vẫn khom người một cái rồi mới dám đứng thẳng dậy.

"Thần thông khôi phục có thể không nói đến, ta hiện tại vẫn bất quá chỉ có non nửa pháp lực so với lúc trước mà thôi, tu vi là thứ không phải chỉ dựa vào ngủ say tĩnh tu là liền có thể khôi phục được, nhất định mượn lực ngoại vật mới được."

Nữ tử khẽ thở dài một hơi, tựa hồ cũng có chút bất đắc dĩ nói.

"Ngoại vật?"

Vừa nghe lời này. Đám người ngân bào lão giả không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

"Không sai, hơn nữa không phải là ngoại vật bình thường. Nhưng Linh giới này hẳn là không thua kém thánh giới chúng ta nên hẳn là có hi vọng tìm được."

Bạch y nữ tử thì thào một câu, ngẩng đầu nhìn lên đám hoa thật lớn trên cây, bộ dáng tựa hồ cũng có chút không quá khẳng định.

"Đại nhân người cứ việc mở miệng, vô luận là cái gì, chỉ cần Linh giới có được thì thuộc hạ nhất định sẽ tìm được."

Thiết sí ma bỗng nhiên nắm chặt hai tay, lên tiếng khẳng định dị thường nói. Nhị ma còn lại cũng đồng dạng giơ tay một phen biểu lộ trung tâm.

"Ha ha, tâm ý của các ngươi ta biết nhưng nơi này không phải là thánh giới của chúng ta. Các ngươi nay đều đã là thánh giai tồn tại, những kẻ có tu vi thấp tại Linh giới không thể nhìn thấu thân phận các ngươi nhưng nếu gặp kẻ có pháp lực không sai biệt lắm thì lại không cách nào cam đoan là không bại lộ thân phận. Đến lúc đó bản thân các ngươi đều khó bảo toàn thì sao có thể thay ta đi tìm đồ vật nọ. Cũng chỉ có thể tự ta ra ngoài một chuyến."

Nữ tử hơi trầm ngâm một chút thì liền ra quyết định nói.

"Đại nhân muốn đích thân ra ngoài?"

"Trăm triệu lần không thể! Thánh tổ đại nhân tu vi chưa khôi phục, vạn nhất đụng phải tồn tại cùng giai thì làm như thế nào!"

"Đại nhân nhất định phải nghĩ lại."

Tam ma vừa nghe nữ tử nói như vậy thì nhất thời không ngớt lời cát tường được thốt ra, dáng vẻ trung thành và tận tâm với nàng.

"Yên tâm. Tại Linh giới này cơ hội gặp được tồn tại cùng giai với ta là cực kỳ bé nhỏ. Tu vi đã tới trình độ như ta bình thường đều chỉ tránh ở trong động phủ một lòng tu luyện để ứng phó với các loại thiên kiếp. Làm sao dễ dàng đi lại bên ngoài. Huống chi, cho dù ta chỉ có non nửa pháp lực, nếu đụng tới tồn tại cùng giai thì có lẽ không đủ khắc địch nhưng chạy trốn thì vẫn dư dả. Tồn tại như ta bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá bình cảnh cuối cùng, làm sao dễ dàng bị người ta diệt sát như vậy."

Bạch y nữ tử thản nhiên nói.

------oOo------

Chương 1651: Huyền Thiên Như Ý nhận

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tam ma nghe nữ tử nói như vậy thì chỉ lầm bầm lầu bầu, cũng không biết nên khuyên cái gì nữa, chỉ có thể thỉnh cầu nữ tử vì bản thân mà cân nhắc thêm một phần.

"Vì cái gì mà phải đi ra. Nếu không đi ra mà nói, thương thế của ta thuỷ chung không thể hồi phục được, vạn nhất vài tên đại địch ở Thánh giới kia phá không mà đến thì ta có thể thật sự hoàn toàn không có năng lực hoàn thủ. Huống hồ ta lưu các ngươi lại lúc này là còn có an bài khác, sẽ không thoải mái đâu."

Nữ tử lắc đầu hiển nhiên tâm ý đã quyết định.

"Thánh tổ đại nhân có gì phân phó xin cứ việc nói ra."

Đa nhãn ma vội vàng cung kính hỏi. Nhị ma còn lại cũng biến sắc.

"Trong thời gian ta ngủ say, thông đạo đi Thánh giới kia có từng mở ra chưa?"

Nữ tử đột nhiên hỏi.

"Những năm trước thì vẫn vô sự nhưng cách đây không lâu bên kia thông đạo có ẩn hiện dao động truyền đến, tuy rằng rất nhẹ nhưng Thánh giới kia giống như lại có hành động."

Đa nhãn ma thành thật đáp. Thiết sí cùng Huyết tí nghe vậy thì thần sắc cũng trầm xuống.

"Ấn theo tính toán thì bọn họ cũng có thể khôi phục như lúc ban đầu nên bắt đầu có hành động. Ta sẽ lưu lại cho các ngươi một phương pháp bố trí đại trận có thể tạm thời đem thông đạo gia cố

cường lực thêm mấy lần. Như thế mà nói, bên kia cho dù có thực sự có người muốn đả thông thông đạo thì cũng không phải là việc dễ dàng. Bất quá, trận pháp này hao phí nhân lực và vật lực rất lớn, ba người các ngươi cần phải phân công nhau trông coi thì mới có thể mau chóng hoàn thành được. Trong khoảng thời gian này ta rời đi, các ngươi phải chuyên tâm làm nhanh việc này."

Nữ nhân bình tĩnh nói.

"Dạ, cẩn tuân thánh mệnh của Thánh tổ!"

Tam ma nghe vậy thì mừng rỡ, liên miệng đồng thanh lĩnh mệnh nói.

"Đúng rồi, trong lúc ta ngủ say, hình như có sự tình quan trọng gì phát sinh phải không, sau không bẩm báo cho ta biết."

Nữ tử tựa hồ lại nghĩ tới cái gì, thản nhiên phân phó nói.

"Những năm gần đây, trong sơn mạch xác thực có một số chuyện phát sinh nhưng đại bộ phận đều là tiểu sự, ba người thuộc hạ cũng có thể xử lý. Chỉ có hai chuyện liên luỵ quá nhiều, không thể không bẩm báo với Thánh tổ đại nhân."

Tam ma trao đổi một chút rồi Thiết sí ma thì thào mở miệng nói.

"Nga, nói ta nghe một chút."

Bạch y nữ tử nhẹ bâng quơ nói.

"Thứ nhất, năm đó đại nhân trước khi ngủ say đã đem Huyền Thiên Như Ý Nhận tàn phiến giao cho ba chúng ta bảo quản. Kết quả, một mảnh do thuộc hạ bảo quản kia bị một đầu thánh giai ma viên trộm đi, sau đó trốn ra ngoài ngoại vi sơn mạch, hiện tại cũng không biết ẩn thân nơi nào."

Thiết sí ma chần chờ một lúc rồi vẫn kiên trì cúi đầu nói.

"Như Ý nhận bị trộm đi một mảnh? Ma viên kia lai lịch ra sao, sao lại ở trong sơn mạch này?"

Thanh âm của nữ tử hơi có chút dao động.

"Đầu ma viên này hẳn là một trong đám truy binh năm đó khi đại nhân phá vỡ thông đạo trong lúc vô ý bị cuốn vào. Thân nó có thánh giai tu vi nhưng lại che dấu rất tốt, giấu diếm được ba người bọn ta nhiều năm, cuối cùng thừa dịp một lần ta ra ngoài thì mới đột nhiên đến làm khó dễ đoạt đi Như Ý nhận tàn phiến ở trong mật thất. Thuộc hạ đã làm mất đi trọng bảo, xin Thánh tổ đại nhân trách phạt."

Thiết sí ma cúi đầu, chủ động hướng nữ tử thỉnh tội.

"Ha hả, năm đó Như Ý nhận sau khi bị huỷ thì uy năng đã mất đi hơn phân nửa. Hơnn ữa cũng bị chia ra làm ba phần. Cho dù là ta cũng vô pháp phục hồi như cũ. Nói chung loại Huyền Thiên tàn phiến này căn bản không thể tu bổ, vứt bỏ cũng được, cái này cũng không có gì. Một việc khác là cái gì?"

Nử tử áo trắng trầm mặc một chút rồi khẽ cười một tiếng, không thèm để ý tới nói.

"Đạ tạ ân Thánh tổ đại nhân không trách phạt. Còn một sự kiện khác, chính là toạ kỵ của Minh La đại nhân năm đó, đầu Hắc Uyên ngạc kia vừa mới tiến giai thành công, cũng thành tồn tại thánh giai. Biến háo như thế không thể cứ để ở trong sơn mạch mặc kệ không hỏi tới, không biết ý đại nhân như thế nào?"

Thiết sí ma ngầm thở ra một hơi nêu lên một sự kiện khác nhưng tâm lý thoải mái hơn rất nhiều.

"Nga, đầu tiểu ma ngạc kia cũng đã tiến giai thánh giái, đây là một sự kinh hỉ ngoài ý muốn. Một khi đã như vậy, vừa lúc bên ta còn thiếu một cái chân chạy, để cho hắn theo ta cùng nhau ra ngoài một chuyến."

Nữ tử nghe vậy thì lại thản nhiên cười rộ lên. Tiếng cười dễ nghe say lòng người giống như âm thanh tự nhiên làm cho người ta càng nghe càng bị hãm sâu vào trong đó, trong lúc nhất thời không tự kiềm chế được.

Tam ma tự nhiên không dám dị nghị, đều gật đầu xưng phải.

"Đại nhân, còn Như Ý tàn phiến trong tay chúng ta..."

Huyết bào nhân còn cẩn thận hỏi lại một câu.

"Đồ vật này đối với ta cũng không có trọng dụng gì, các ngươi cứ lưu lấy mà phòng thân đi."

Nữ tử khoát tay tuỳ ý nói.

"Đa tạ Thánh tổ đại nhân ban cho."

Huyết bào nhân và Đa nhãn ma vừa nghe lời này thì mừng rỡ vái mà nói. Có Huyền Thiên chi bảo tàn phiến này để hộ thân mà nói có thể giúp cho thần thông của bọn họ tăng lên hơn non nửa. Thiết sí ma đứng một bên tự nhiên lộ vẻ mặt hâm mộ nhưng lập tức nhớ ra cái gì, khom người bẩm báo nói:

"Đúng rồi, Thánh tổ đại nhân. Hiện tại trong sơn mạch phát hiện ra một con Chi tiên, là tồn tại cùng loại với biến hoá ma tiêu. Không biết chủ nhân đối với nó có cảm thấy hứng thú hay không?"

"Chi tiên, biến hoá ma tiêu? Tại sơn mạch chúng ta mà cũng có loại đồ vật này ư? Thứ này là vật tuyệt hảo dùng để tu luyện thân ngoại hoá thân cùng ký phụ nguyên thần nhưng cũng cần tiêu phí cực đại tâm huyết mới bồi luyện được. Lấy tình huống hiện tại của ta thì cũng không có tinh lực phân tâm đến nó, ba người các ngươi ra tay đem nó thu lấy là được."

Nữ tử có chút ngoài ý muốn nhưng lại lập tức lắc đầu, cũng không để ở trong lòng.

Nghe nữ tử nói như vậy, ngân bào lảo giả đầu tiên là cả kinh rồi lập tức lộ ra một tia vui mừng mà Thiết sí cùng Huyết tý liếc nhìn nhau một cái, tựa hồ muốn nói gì nhưng cuối cùng cũng không có nói ra.

"Tốt lắm. Ta hiện tại vừa mới tỉnh lại, hơn tháng sau mới có thể rời sơn mạch được. Trong sơn mạch mọi chuyện lớn nhỏ các ngươi tự xử lý. Không cần bẩm báo cái gì cả."

Mắt thấy tam ma có vẻ như đã nói xong, nữ tử phân phó một tiếng rồi cũng không quay đầu lại, áo bào trắng hướng về phía sau run lên.

Tam ma chỉ cảm thấy phấn quang bốn phía quay cuồng, ngay sau đó thân hình bỗng nhiên hiện ra ở ngoài đại điện, giống như từ đầu đến giờ chưa từng rời đi bước vào. Trong lòng bọn họ không khỏi có chút hoảng sợ.

"Xem ra Thánh tổ đại nhân tuy rằng tu vi chưa phục hồi nhưng chiêu Di tinh hoán nguyệt ấy lại càng sâu không lường được. Nếu là như vậy trong lời nói, đại nhân ra ngoài đích xác sẽ không có chuyện gì."

Thiết sí ma thở dài một hơi, giống như mới chính thức được yên lòng.

"Đích xác là như thế. Huống hồ Thánh tổ đại nhân tâm ý đã quyết, chúng ta sao có thể ngăn cản được, thôi cứ dựa theo phân phó của đại nhân đi làm đi."

Huyết tý cũng trầm ngâm một chút rồi nói.

Ngân bào lão giả nghe xong lời này, hai mắt híp lại rồi lập tức bên ngoài lộ ra vẻ cười nhưng trong lại không cười nói:

"Nguyên lai Chi tiên là tồn tại cùng loại với biến hoá ma tiêu kia a, trách không được nhị vị giữ kín như thế. Hiện tại Thánh tổ đại nhân đã không muốn đồ vật này thì ba người ta đây ai có thể lấy được linh vật này tự nhiên là phải xem bổn sự của chính mình. Nói như thế, lão phu liền đi trước một bước."

Vừa dứt lời, Đa nhãn ma thậm chí không đợi nhị ma đáp lời, một tay bấm quyết, trên người toát ra một cỗ ma phong tối đen sau đso gào thét một tiếng mà chạy ra khỏi đại điện, biến mất không thấy bóng dáng.

"Lão gia hoả này có vẻ thật sự nóng vội a!"

Thiết sí ma bĩu môi có chút khinh thường nói.

"Hắc hắc, Đa nhãn ma huynh tự giác chưa an bài hậu thủ nên tự nhiên phải lập tức phái người đi bố trí. Bất quá, Chi tiên kia chỉ sợ cũng đã không rơi vào tay chúng ta, nếu không hai ta đã sớm có tin tức truyền đến. Hơn nữa ký phụ hoá thân của Thiết si huynh cũng đã bị huỷ mất, điều đó cho thấy đồ vật này hơn phân nửa đã rơi vào ngoại lai nhân. Lần này tiến vào sơn mạch, đám ngoại lai nhân kia xem ra tựa hồ không giống mọi lần a."

Huyết tý trong mắt tia máu chợt loé lên rồi chậm rãi nói.

"Có phải thực sự rơi vào tay ngoại nhân hay không thì đúng là khó nói, bất quá Đa nhãn ma hiện tại đi bố trí thì hơn phân nửa là đã muộn. Dù sao ngoại lai nhân cũng chỉ có thể ở trong sơn mạch chúng ta hơn một tháng mà thôi, hơn phân nửa là đã ra đến lối ra sơn mạch không xa. Cho dù là bọn ta tự mình xuất phát thì vô pháp đuổi kịp. Nếu biết trước như vậy thì lúc trước đã phái thêm nhiều nhân thủ."

Trên mặt Thiết sí ma hiện lên một tia hối hận nói.

"Ha ha, không phải Thiết huynh không muốn điều động nhiều nhân thủ dưới tay mà sợ xuất động nhiều nhân thủ quá mà khiến cho Đa nhãn chú ý."

Huyết bào nhân nghe xong thì lại cười hắc hắc nói.

"Tuỳ Huyết tí huynh nghĩ như thế nào cũng được. Ta xin cáo từ trước xem tin tức thế nào."

Thiết sí ma mỉm cười, một bộ không thèm để ý nói. Sau đó thân hình nhoáng lên một cái, một chút đã xa ra hơn mười trượng, sau hai cái chớp động nữa thì đã ở lối vào đại điện mà tiêu thất.

Huyết bào nhân mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm cửa điện một hồi lâu, đến nửa ngày sau mới cười lạnh một tiếng rồi thân thể đột nhiên phát ra huyết quang, sau đso lại giống như ngọn nến cháy mà tan rã hoá thành một bãi máu loãng chui vào trong lòng đất. Đảo mắt công phu, cả gian đại điện liền trống rỗng, không còn bóng một người nào.

Hàn Lập hoá thành một đạo thanh ảnh, cơ hồ nhạt như không thấy ẩn thân trong một đám mây đen nhìn như bình thường. Hắn đang nhìn về một nơi cách lối ra Ma Kim Sơn Mạch hơn mười dặm, hai mắt híp lại, trong đó có lam mang thản nhiên chớp động, trên mặt tràn đầy vẻ cân nhắc.

Cái gọi là lối ra kỳ thật bất quá là một mảnh hư không trống rỗng mà thôi. Nó là một khu vực dài bất quá vài dặm! Nếu muốn rời khỏi Ma Kim Sơn Mạch thì cũng chỉ có thể thông qua địa phương này được trận pháp chi lực bên ngoài tiếp dẫn đi ra.

Bất quá, địa phương nhìn như không có một bóng người này trong mắt Hàn Lập dùng Minh Thanh Linh Mục thần thông thì lại có thể nhìn thấy hàng trăm cái bóng màu xám, hắc khí trải rộng hai bên sườn, tất cả đều có bộ dáng như hổ rình mồi. Hàn Lập sờ sờ cằm, trên mặt lộ ra vẻ ý vị sâu xa, sau khi quan sát trong chốc lát thì hắn bỗng nhiên vừa lật một tay, trong tay bỗng nhiên có thêm một cái phù lục màu tím nhạt.

Sau khi dán phù lục lên trên người, nhất thời một đoàn tử vụ tán ra cùng phiến phiến ngân sắc phù văn quay cuồng. Thân hình hắn nhất thời hoàn toàn hư hoá rồi bay lên không trung như đám mấy khinh khinh phiêu phù bay về phía trước.

Hắn vừa rồi đã xác định phụ cận không có thánh giai tồn tại nên tự nhiên không quá lo lắng là sẽ bị ma thú nào khám phá ra, liền như vậy mà nghênh ngang chuẩn bị trực tiếp bay qua mà đi. Ma thú mai phục bốn phía căn bản chưa phát hiện được cái gì dị thường, vẫn nằm mai phục ở hai bên không nhúc nhích.

Hàn Lập trong lòng vui vẻ, một lát công phu sau hắn liền vượt qua khoảng hư không này được hơn trăm trượng nhưng vào lúc này, một con tiểu thú hình thể bất quá chỉ vài thước đột nhiên bên ngoài thân không chút dấu hiệu chợt có một quầng sáng nhiều màu huyễn lệ từ trên người bạo phát ra, một chút đem phạm vi hơn ngàn trượng bao vây lấy. Hàn Lập chỉ cảm thấy bên ngoài thân nóng lên rồi lại khôi phục như thường nhưng uy năng của Thái Nhất Hoá Thanh Phù lại cứ như vậy mà bị phá đi.

------oOo------

Chương 1652: Ly sơn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau đó, thân hình Hàn Lập bại lộ ra trước mặt hơn trăm trung cao giai ma thú, sắc mặt hắn nhất thời đại biến. Ánh sáng lưu ly này là loại bí thuật gì mà lại có thần thông lớn như thế. Ngay cả Thái Nhất Hoá Thanh Phù cũng có thể dễ dàng bị phá, hơn nữa đầu ma thú này làm thế nào để biết hắn có mặt ở phụ cận nhưng chuyện tình càng thêm bất ngờ đã xảy ra!

Lúc thân hình hắn vừa mới hiện ra thì đồng thời cách đó hơn mười trượng cũng có thanh quang chợt loé lên rồi hiện ra một thân ảnh thon thả khác. Hắn ngưng thần nhìn lại, đúng là Tiêm Tiêm.

Tinh Tộc nữ tử này cuối cùng cũng không biết dùng thủ pháp gì ẩn nấp mà ngay cả hắn vừa rồi dùng Minh Thanh Linh Mục cũng không thể nhìn thấu hành tích. Bất quá, hiện tại thân hình bại lộ, sắc mặt nàng chợt biến đổi.

Hàn Lập giật mình, tâm niệm nhanh chóng quay ngược trở lại, hai tay bấm quyết, sau lưng có tiếng sấm phát ra rồi một đôi cánh trong suốt hiện lên. Trong khi đó, Tiêm Tiêm vừa thu lại vẻ bối rối rồi há mồm, trong tay đột nhiên có thêm một đạo phù lục ngân quang chói mắt.

Lúc này hai bên thông đạo có tiếng kinh hồ rồi ma khí đen tuyền theo hai bên phóng lên cao, thanh thế như bài sơn đảo hải hướng vào giữa đè xuống. Hơn trăm trung cao giai ma thú đồng loạt ra tay, thanh thế to lớn như thế nào cũng có thể nghĩ được. Chỉ sợ là Hợp Thể Kỳ cũng tuyệt đối không dám trực tiếp đối cứng.

Hàn Lập hít sâu một hơi, hai cánh sau lưng run lên rồi đột nhiên hoá thành một độn quang xanh trắng kích bắn ra, chỉ chợt loé lên liền tiếnn hập vào trong hư không. Còn Tinh Tộc nữ tử thì lập tức đem ngân phù dánh lên người sau đó hoá thành một mảnh ngân quang biến mất. Hắc khí hai bên nhất thời đánh vào hư không. Ngay sau đó, độn quang xanh trắng chợt loé mà ra.

Hàn Lập xuất hiện cách đó hơn trăm trượng rồi quay đầu liếc mắt nhìn lại nhằm phía lưu ly thú liếc mắt một cái, sau đó thân hình nhoáng lên một cái nhập vào trong hư không không thấy bóng dáng.

Trong không trung ngân hồ chợt loé rồi Tiêm Tiêm ngay sau đó cũng xuất hiện trong hư không, nàng quay đầu hướng về đám ma thú thản nhiên cười rồi thân thể mềm mại lại uốn éo biến đi.

Hắc khí tán đi, thân hình trên trăm ma thú hiện ra, không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

"Như vậy mà vẫn để bọn họ chạy thoát được."

Một đoàn lưu quang chợt loé lên rồi thân ảnh Ngọc lưu ly tiểu thú xuất hiện ở phía trước quần thú, nó đưa mắt nhìn về phía hư không trống rỗ, trên mặt lộ ra vẻ trầm ngâm.

"Đều là tại ta vô dụng, lãng phí thời cơ tốt."

Ma thú nhìn giống như heo rừng mở miệng nói. Đám ma thú phụ cạn khác phần lớn cũng lộ ra vẻ hổ thẹn cùng chán nản.

"Cái này cũng chẳng thể trách được các ngươi, độn pháp cùng ẩn nặc thuật của hai người này đích xác có chút kỳ lạ. Cho dù là ta cũng chỉ phát hiện ra một người trong đó, tên còn lại làm như thế nào để độn đén phụ cận thì ta cũng không phát hiện ra."

"Chúng ta có nên tiếp tục mai phục tại nơi này nữa không."

Một con cao giai ma thú khác nhịn không được hỏi.

"Đương nhiên là vẫn phải tiếp tục đợi ở chỗ này. Cho dù bắt không được người này thì cũng phải bắt được một vài tên từ bên ngoài tới. Nếu không thì không thể nào trở về báo cáo được."

Lưu ly tiểu thú cười khổ một tiếng nói. Vừa nghe tiểu thú nói như vậy, đám ma thú khác thấy hữu lý, lúc này lập tức giải tán bay đến khu vực phụ cận ẩn nấp.

Hàn Lập ở trong một đoàn ngân quang phi độn về phía trước. Trong không trung có vô số hồ quang màu xanh không ngừng bắn ra liên tục chớp lên bắn lên ngân quang mà ở phía sau hắn không xa, một đoàn ngân quang khác bay sát sau, dồng dạng bị vạn lôi oanh kích mà từ từ đi tới.

Mấy canh giờ sau, từ trong một mảnh linh khí loãng ngân quang chợt loé rồi hai luồng ngân quang từ trong phi ra, theo sau hào quang chợt tắt hai đạo ngân quang chói lọi tán đi. Sau khi tán đi, một nam một nữ đứng ở nơi đó, nam đúng là Hàn Lập mà nữ chính là Tiêm Tiêm!

"Cuối cùng cũng từ bên trong ra được, lúc này đây đúng thật là trộm gà không được mà còn mất nắm gạo. Chẳng những không có được Chân lân bổn nguyên mà ngay cả pháp lực cùng pháp bảo đều hao tổn không ít, lại còn thiếu đạo hữu một cái thiên đại nhân tình nữa."

Tinh Tộc nữ tử nhìn Hàn Lập liếc mắt một cái, mâu quang lưu chuyển rồi thở dài một hơi nói.

"Tiêm tiên tử cần gì phải quá mức uể oải. Lúc này đây xuất hiện nhiều biến cố như vậy, cao giai ma thú lại hợp thành bầy xuất hiện. Có thể giữ được cái mạng nhỏ từ bên trong đi ra cũng đã là không tệ rồi."

Hàn Lập mỉm cười, rất là thong thả nói.

"Lời này cũng đúng. Lúc này đây hình như có rất nhiều cao giai ma thú khác canh giữ ở lối ra, người có thể sống sót đi ra chỉ sợ không có mấy. Nhưng mặc kệ sự tình này, chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời đi thôi."

Tiêm Tiêm quay đầu nhìn về lối ra liếc mắt một cái rồi thở dài một hơi nói. Hàn Lập tự nhiên không có ý kiến gì liền gật đầu rồi hai người lập tức độn quang tái khởi cùng nhau bay đi.

Ngay sau khi hai người bọn họ rời đi một lúc lâu sau thì đột nhiên từ một phương hướng khác trong sương mù bạch quang nhất thiểm, một đạo kinh hồng chói mắt kích ra, chỉ chợt loé lên thì đã xuất hiện ra một đạo nhân ảnh. Đây là một lão già mập mạp, một thân áo bào, vẻ mặt lo âu. Lão già này đưa mắt đảo qua bốn phía, trong miệng thì thào nói:

"Như thế mà mất đi nửa ngày, sẽ không vì vậy mà bỏ qua cơ hội chặn người ở bên trong đi ra a. Nếu thật sự như thế thì Cốc mỗ nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Lưu phong tử kia. Biết rõ ta có chuyện quan trọng trong người, không nên ép luận bàn tân thần thông cái gì. Chơi với lão phong tử này thật sự là xúi quẩy vô cùng."

Lão giả một bên tự nói mà trên mặt đều là bộ dáng không hay ho gì mà hắn có một thân pháp lực sâu không lường được, dĩ nhiên là một gã Hợp Thể Kỳ tồn tại.

Bất quá vị thánh tộc họ Cốc này tự nhiên không nghĩ tới, người mà chính mình khổ tâm chờ đợi nơi đây nhiều ngày như vậy bỗng nhiên bởi vì vị *"Lưu phong tử"* kia xuất hiện làm cho mục tiêu của mình trốn mất.

Thật không hiểu là do Hàn Lập may mắn hay là vị này xúi quẩy. Kế tiếp vị lão già họ Cốc này một tay bấm quyết, thân hình liền trở nên mờ mịt vô cùng, cuối cùng bị bao phủ trong làn sương mù không thấy bóng dáng. Hàn Lập tự nhiên không biết, chình mình trong lúc vô ý đã thoát một cái đại phiền toái. Hắn cùng Tiêm Tiêm không quay lại Tiêu Vân trấn mà trực tiếp theo phụ cận bay qua nhằm thẳng đến phía ngoài kiên trì mà đi.

Hơn nửa ngảy sau, hai người cuối cùng đã từ trong vụ hải phi độn ra, sau đó phá không bay đi. Một ngày sau, Hàn Lập cùng Tinh Tộc nữ tử đã thấy được trên không trung bóng dáng mơ hồ của Vân Thành xa xa.

Lúc này hai người dừng độn quang lại, tạm thời đứng ở giữa không trung.

"Tiêm tiên tử, vì phòng ngừa có hữu tâm nhân chú ý. Hai người ta

tốt nhất là tách ra mà đi vào thành."

Hàn Lập bình tĩnh nhìn Tiêm Tiêm nói.

"Hàn huynh nói cực kỳ có lý, hai người ta cùng đi vào mà nói đích xác có chút đáng chú ý. Như vậy đi, đạo hữu đi trước vào thành, một khắc sau tiểu muội sẽ đi vào được không?"

Tiêm Tiêm suy đoán mỉm cười nói.

"Không có vấn đề gì."

Hàn Lập vui vẻ đồng ý nói.

"Đúng rồi, Hàn huynh trước tiên có thể đem viên thánh giai ma hạch kia đưa cho ta. Để tu bổ Thiên ngoại ma giáp thì trước tiên ta cần xử lý ma hạch và sử dụng bí thuật luyện chế qua một phen. Như thế mà nói, Hàn huynh cũng có thể sớm có được bộ ma giáp."

Tinh Tộc nữ tử thản nhiên nói.

Hàn Lập nghe xong thì cũng cười nhưng không nói gì mà khoát tay, nhất thời một cái hộp ngọc bay ra. Trên mặt Tiêm Tiêm hiện lên một tia kinh ngạc nhưng ngọc thủ vừa nhấc đã thu cái ngọc hạp tới trong tay. Bất quá, nàng cũng không lập tức mở cái hộp ra mà là mở đôi mắt đẹp nhìn Hàn Lập một lúc sau đó mới bỗng nhiên cười một tiếng nói:

"Hàn huynh đối với tiểu muội thật sự là rất yên tâm sao, bảo vật khó khăn mới đến tay như thế mà lại có thể nhẹ nhàng đưa cho ta."

"Hắc hắc, không phải là yên tâm mà Hàn mỗ tin tưởng Tiêm đạo hữu sẽ không vì một viên thánh giai ma hạch mà làm ra cử chỉ gì không khôn ngoan."

Hàn Lập lại lắc đầu hờ hững nói.

"Mặc kệ như thế nào mà nói, Hàn huynh một khi đã yên tâm đem

vật ấy giao cho ta thì tiểu muội nhất định sẽ không phụ kỳ vọng. Nửa tháng sau, đạo hữu lại đến tiểu điếm tìm ta, ta sẽ chuẩn bị tốt hết thảy vì đạo hữu mà tu bổ Thiên ngoại ma giáp."

Tiêm Tiêm bấc giác nổi lên một tia mỉm cười, nhẹ giọng nói.

"Cái này cũng phải nhờ vả Tiêm tiên tử."

Hàn Lập nghe vậy thì trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười.

Sau đó, hai người hàn huyên vài câu rồi Hàn Lập liền ôm quyền cáo từ trước. Chỉ thấy độn quang xuất hiện rồi một đạo thanh hồng nhằm thẳng đến phía trước tường thành thật lớn mà đi, một lát sau đã biến mất ở trong mây mù không thấy bóng dáng. Mà Tiêm Tiêm thì vẫn đứng ở chỗ cũ không nhúc nhích, nhìn phương hướng Hàn Lập rời đi mà ánh mắt chớp động.

"Như thế nào, ngươi vẫn còn muốn tiếp tục mượn sức người này sao?"

Bỗng nhiên một thanh âm xa lạ từ trên người Tinh Tộc nữ tử truyền ra.

"Kỳ ảnh, ngươi đả tỉnh lại!"

Tiêm Tiêm vừa nghe thấy thanh âm này thì không khỏi vui vẻ, hai ống tay áo run lên. Nhất thời một mảnh sáng mờ bay ra sau đó là một đoàn thanh ảnh, sau khi bắn ra xoay quanh một cái thì hoá thành một cái hư ảnh Kỳ lân to cỡ đầu ngón tay.

Con thú này lắc lắc đầu cười khổ một tiếng nhìn Tinh Tộc nữ tử mở miệng nói:

"Mấy ngày trước ta đã miễn cưỡng tỉnh lại nhưng bởi vì lại phải trợ giúp ngươi liên tiếp thúc giục vài loại đại pháp nên kết quả là phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mất mấy ngày."

"Hành động này của chúng ta xem như không công mà lui. Không nghĩ tới chẳng những Chân linh chi huyệt Huyệt linh xuất hiện dị biến mà ngay cả gia hoả tồn tại giống như ngươi cũng chạy tới nơi

đó. Nếu không có vài phần vân khí thì chúng ta thực có thể vẫn lạc ở trong đó."

Tiêm Tiêm bất đắc dĩ nói.

"Đích xác là như thế. Bất quá cũng may mắn do tiểu tử họ Hàn kia thần thông xa hơn so với dự đoán của chúng ta, nếu không ngươi thật đúng là không thể sống mà ly khai khỏi Ma Kim Sơn Mạch. Bất quá ngươi còn tính toán tiếp tục giao hảo với người này a, có phải là chuẩn bị cho lần vào Chân linh chi huyệt tiếp theo sao?"

Kỳ ảnh gật gật đầu rồi tiếp tục hỏi lại một câu.

"Chân linh chi huyệt xuất hiện lần tiếp theo là chuyện tình của nhiều năm sau. Tạm thời chúng ta không nên cân nhắc xa như thế nhưng cho dù không lo lắng đến việc này thì người này thần thông to lớn như thế, tựa hồ không kém gì thánh giai sơ giai tồn tại. Ta nên hết sức giao hảo thì cũng không có chỗ xấu."

Tinh Tộc nữ tử khoé miệng nhếch lên, cười hỏi.

"Có lý. Thượng tộc thất giai mà đã có thần thông kinh người như thế thì đích xác là đáng giá để mượn sức."

Kỳ ảnh trầm ngâm một chút rồi cũng đồng ý.

"Bất quá, lúc này đây chúng ta tiêu phí nhiều tâm huyết như thế, cũng vì vậy mà chịu nhiều phiêu lưu nhưng cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì. Cái này thật sự làm cho ta rất không cam lòng."

Tinh Tộc nữ tử hai tay ở trong tay áo nắm chặt lại, bộ dáng rất là buồn bực nói.

"Ha ha, ngươi cũng không nhất định phải chán nản như thế. Tuy rằng Chân lân bản nguyên này ngươi tạm thời không thể có được nhưng như thế cũng không có nghĩa là ta không có biện pháp để cải thiện thể chất Tinh Tộc của ngươi mà trợ giúp ngươi tiến vào thánh tộc."

Kỳ ảnh trầm mặc một hồi lâu sau thì đột nhiên bật cười lớn nói.

"Cái gì! Chẳng lẽ Kỳ ảnh người còn biết đến cái Chân linh chi huyệt thứ hai?"

Tiêm Tiêm nghe vậy thì đầu tiên là ngẩn ra rồi lập tức mừng như điên hỏi.

"Hắc hắc, cái Chân linh chi huyệt thứ hai thì ta tự nhiên không có khả năng biết được nhưng ta biết một chỗ thượng cổ di tích khác. Đó là nơi ở của một vị luyện đan tông sư đại danh đỉnh đỉnh thời viễn cổ..."

Kỳ ảnh rung đùi đắc ý nói mà Tiêm Tiêm thì mắt không chớp, ngưng thần lắng nghe.

------oOo------

Chương 1653: Thi thể cùng chân huyết

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngay lúc Hàn Lập trở lại và nghênh ngang tiến nhập đại môn Vân thành thì cách đó không biết bao nhiêu ngàn dặm, tại một đầm lầy ẩm ướt nào đó trong Ma Kim Sơn Mạch, một gã đại hán thân mặc trường bào màu đen, tướng mạo ngăm đen xấu xí đang ngồi xếp bằng trên một hòn đá khối xanh biếc dị thường nhắm mắt mà điều tức.

Theo nhịp hô hấp của đại hán, đạm hắc sắc ma khí phụ cận vây quanh đại hán mà bay múa, phảng phất như có linh tính vậy. Đại hán xấu xí hiển nhiên đang tu luyện công pháp thần diệu gì đó, hơn nữa bộ dáng cực kỳ nhập thần. Không biết qua bao lâu sau, đại hán hít thở sâu một hơi há mồm đem tất cả ma khí phụ cận hút vào trong bụng, sau đso giương đôi mắt, ánh mắt có vẻ hài lòng. Sau khi đảo mắt tuỳ ý đảo qua mọi nơi thì biểu tình lại nhất thời như đọng lại bởi vì cách hắn bất quá hơn một trượng có một nữ tử mặc váy trắng nhưu tuyết, hai chân trần trụi đang cười cười nhìn lại đây.

Nữ tử này có lẽ không phải là quốc sắc thiên hương, miệng thậm chí hơi lớn một chút nhưng một đôi linh mục sáng như sao, mũi quỳnh thẳng tắp giống như chạm ngọc, da thị mềm mại trông rất phong vận, hơn xa cái trên thế gian này gọi là *"tiên tử"*.

"Thánh tổ đại nhân! Hắc ngạc bái kiến đại nhân."

Đại hán xấu xí sau khi thấy rõ hình dáng của nữ tử thì cả kinh sắc rồi lập tức từ trên tảng đá lăn một vòng xuống, hướng nữ tử làm đại lễ chiêm bái. Đại hán này đúng là đầu Hắc Uyên ngạc mới tiến giai thành công. Ngày đó tuy hắn đuổi theo được lão giả họ Ngạn và cũng đánh chết lão nhưng không lấy được Chi tiên nên tự nhiên theo đường cũ quay về. Cuối cùng không lâu sau tin tức Cự thừ bị Hàn Lập đánh chết truyền đến, kể từ đó ma ngạc này choáng váng chỉ có thể ủ rũ rời đi trước.

Sau đó hắn tìm đến nơi này chuẩn bị tu luyện để củng cố cảnh giới chưa ổn định nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới, bất quá nửa tháng thời gian người ở trong lòng nó cho là vẫn đang ngủ say lại tìm đến trước cửa. Mà lấy thần thông sâu không lường được của đối phương thì nếu không vui thì hắn sẽ bị diệt sát ngay trong nháy mắt. Điều này làm cho ma ngạc này một trận hết hồn, không biết là hoạ hay là phúc.

"Ngươi đứng lên đi. Ân, thật đúng là đã tiến giai lên thánh giai rồi. Không tồi, không tồi, xem ra năm đó Minh La muội muội thật ra không có lãng phí vô số linh dược cho ngươi phục dụng. Trừ phi ngươi thật sự không có chút triển vọng nào, còn không việc tiến giai lên thánh giai cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Xem ra Tà Long chân huyết trên người ngươi cũng đã được khai mở."

Nữ tử nhẹ nhàng cười nó.

"Đại nhân cũng biết việc này!"

Đại hán xấu xí thần sắc chấn động, tuỳ theo nở nụ cười khổ nói.

"Đương nhiên là biết. Nếu không phải như thế thì năm đó cho dù Minh La muội muội đối với ngươi có chút sủng ái cũng sẽ không đem nhiều linh dược như thế cho ngươi phục dụng. Tà long chân huyết là một trong những Chân linh chi huyết sỡ hữu ma tính cường đại nhất trong các loại huyết mạch. Nếu lúc trưởng thành và hoàn toàn thức tỉnh được Tà long chân huyết thì thậm chí ngươi trong Tà long tộc có thể trực tiếp cắn nuốt được Thiên ngoại ma đầu, có thể cùng Thiên ngoại Ma quân tranh phong mà không lạc xuống hạ phong. Ngươi hiện tại tuy rằng chỉ thừa kế huyết mạch long tộc nhưng nghĩ đến thần thông tuyệt không dưới thánh giai trung kỳ tồn tại rồi, ba gã thủ hạ dưới tay ta kia cho dù tự mình cùng ngươi giao thủ, nếu đơn đả độc đấu thì tuyệt không chiếm được thượng phong."

Nữ tử thâm ý sâu sắc nói.

"Thánh tổ đại nhân cũng đã quá xem trọng thần thông của tiểu nhân rồi. Tiểu nhân làm sao dám cùng Huyết tí và Thiết sí đạo hữu đánh đồng được."

Đại hán xấu xí giờ phút này biểu hiện lại khiêm tốn dị thường, trong miệng liên tục nói.

"Minh La muội muội tại thánh giới đại chiến không biết vì duyên cớ gì mà lại mất tích, ta cùng nàng tình như thủ túc, ngươi nếu đã tiến giai thành công thì tạm thời đi theo ta đi. Ta chuẩn bị ra ngoài một thời gian, ngươi cũng nên chuẩn bị một chút."

Bạch y nữ tử khẩu khí vừa chuyển, đem sự tình chuyến tới chủ đề chính.

"Đại nhân muốn ly khai Ma Kim Sơn Mạch?"

Đại hán vừa nghe lời này thì lắp bắp kinh hãi nói.

"Không sai. Như thế nào, ngươi không muốn đi theo ta sao?"

"Có thể đi theo bên người Hoa đại nhân là cơ duyên phúc phận của không biết bao nhiêu đời tu luyện của tiểu nhân, chỉ cần đại nhân ra lệnh, tiểu nhân bất cứ lúc nào cũng có thể khởi hành."

Bạch y nữ tử vừa bình thản nói một câu đã làm cho đại hán xấu xí nhất thời đầu đầy mồ hôi, vội vàng khai khẩu giải thích nói.

"Một khi đã như vậy thì không cần thu thập cái gì, đi theo ta đi đi thôi."

Bạch y nữ tử lại tựa hồ cảm thấy biểu tình của đại hán rất thú vị, mỉm cười nói.

"Dạ, tiểu nhân vẫn độc thân một người nên căn bản không có gì để thu thập."

Đại hán cúi người cười làm lành nói.

Bạch y nữ tử hé hai hàm răng trắng cười khẽ một tiếng, một tay áo bào run lên. Một mảnh phấn hồng tản ra, trong nháy mắt kỳ hương xông thẳng vào mũi, quang mang đại thịnh đem nữ tử cùng đại hán bao phủ vào trong đó. Sau khi linh quang tắt đi thì phụ cận đã hoàn toàn trống rỗng, không còn lại bất cứ thân ảnh của người nào. Bạch y nữ tử đã thi triển thần thông trực tiếp đem chính mình cùng đại hán thuấn di ra khỏi nơi này.

Trong Vân thành, tại Vân Mộng sơn, Hàn Lập vừa về tới động phủ thì trước tiên đem các nơi cấm chế trong động phủ kiểm tra qua một lần. Sau khi xác định không có người nào lén lẻn vào thì mới yên tâm chui vào phòng ngủ, ngả vật ra cái giường lớn mà hưởng thụ hương vị ngủ say ngọt ngào.

Hành trình đi Ma Kim Sơn Mạch lần này tuy rằng thời gian không dài nhưng hung hiểm trong đó lại không nhỏ. Điều này ngoại trừ làm cho pháp lực tiêu hao rất nhiều ra thì tinh thần cũng cảm thấy mệt mỏi. Không thể không hảo hảo điều tiết một phần. Kết quả là giấc ngủ này của hắn kéo dài mất hai ngày hai đêm. Đến lúc Hàn Lập tử tỉnh lại thì cảm thấy tinh thần sảng khoái, cả người một lần nữa khôi phục sự tỉnh táo. Lúc này hắn không chần chờ đi ra phòng ngủ rồi đi thẳng đến chỗ mật thất.

Lần này đi Ma Kim Sơn Mạch hắn cũng kiếm được không ít chỗ tốt, cần trước tiên hảo hảo xử lý một chút mới được. Một lát công phu sau, Hàn Lập đã ở trong một cái mật thất rộng hơn mười trượng, tay áo bào run lên rồi hướng ra phía cửa đá vung lên, chẳng những đại môn tự động khép lại mà trên thạch bích bốn phía cũng nổi lên tầng tầng quang hà màu xanh đem toàn bộ gian mật thất bao vây nghiêm mật lại.

Sau khi làm tốt hết thảy việc này, Hàn Lập mới lên bồ đoàn khoanh chân ngồi xuống, một tay chống ở cằm hơi trầm ngâm. Ánh mắt sau khi chớp động vài cái thì cổ tay hắn bỗng nhiên duỗi ra rồi một đạo ô quang bắn ra, sau khi xoay quanh một cái thì trôi nổi ở giữa không trung.

Chính là cái vòng tay trữ vật của hắn. Một tay Hàn Lập hướng lên không trung nhẹ nhàng điểm ra một cái. Nhất thời một mảnh sáng mờ bay cuộn ra rồi một đồ vật màu đen tuyền từ trên cao chợt hiện lên. *"Bộp"* một tiếng, đồ vật này rơi trên mặt đất phát ra tiếng vang cực kỳ trầm trọng.

Đây đúng là thân thể héo như xác ướp của đầu thánh giai ma viên kia, vùng đan điền của nó có một cái lỗ thủng cực đại nhưng một chút máu tươi cũng không có, có vẻ đáng chú ý cực kỳ. Hàn Lập đưa mắt nhìn cái khôi thi cao vài trượng này, trên mặt lộ ra một tia vừa lòng.

Tuy rằng ma hạch trong thi thể ma viên này đã bị hắn lấy ra nên tựa hồ tinh huyết cũng mất đi tám chín phần mười nhưng thân thể vẫn mạnh mẽ vô cùng, vô luận là gân cốt hay là khung xương đều là tài liệu quý hiếm dị thường. Ở phương diện luyện khí đều có chỗ đại hữu dụng.

Nhưng lúc trước hắn đem thi thể này đi cũng không phải là để luyện khí mà là vì một tia Sơn Nhạc cự viên chân huyết trong thân thể ma viên kia. Bất quá thi thể nó lúc này đã trở nên khô như thế nên hắn cũng không có mười thành nắm chắc là còn có thể lấy ra được chân huyết, chỉ có thể kiệt lực thử một lần.

Nếu là người bình thường thì có lẽ đối với việc làm như thế nào để tinh luyện ra Chân linh chi huyết là rất đau đầu nhưng đối với người trên thân mang đủ Kinh Chập quyết như Hàn Lập mà nói thì nào có vấn đề gì.

Chỉ cần Chân linh huyết thuộc về một trong Kinh Chập thập nhị biến thì hắn tự nhiên đều có thể sử dụng bí thuật trong công pháp mà xử lý được, đồng thời theo đó mà kế thừa được Chân huyết mạch trong thân thể linh thú.

Đương nhiên để đề luyện ra được Chân linh chi huyết càng thêm tinh thuần thì tự nhiên là phải xem mức độ kế thừa huyết mạch của Chân linh chi huyết trong thân thể linh thú, trình độ cùng sự cường đại của thân thể. Tóm lại, cho dù Tiên thiên kế thừa huyết mạch cực kỳ thưa thớt thì cũng có thể thông qua việc đề cao cảnh giới bản thân để làm cho Chân linh chi huyết trong cơ thể càng thêm tinh thuần.

Lúc trước hắn có được vài loại Chân linh chi huyết nhưng luận về độ tinh thuần thì thứ nhất tự nhiên là Côn Bằng chân huyết từ

Thiên bằng tộc mà có được, còn nói về số lượng thì Ngũ Sắc Không Tước chân huyết kia là nhiều nhất.

Chân huyết có số lượng ít nhất là Chân Long cùng Thiên Phượng chân linh chi huyết, lưỡng chủng linh huyết này là do hắn tấu xảo lấy được từ hai gã bạch nhân tộc, mặc dù có Chân linh thế gia huyết mạch nhưng hai người này tu vi bất quá mới có Hoá Thần cảnh giới nên tự nhiên là chưa nói tới cái gì tinh thuần.

Do đó mặc dù là Chân Long, Thiên Phượng trong Chân linh bài danh viễn siêu hai loại phía trước nhưng sau khi Hàn Lập luyện thành hai loại biến hoá này thì uy lực biến thân vẫn chưa bằng Côn Bằng cùng Ngũ Sắc Khổng Tước biến thân. Hơn nữa hắn từ trong thần niệm của vị cố Đại trưởng lão Thiên Bằng tộc kia đã lĩnh ngộ được cái loại biến hoá nên chủ yếu vẫn dùng biến thân Côn Bằng cùng Chân linh biến thân khác nhiều hơn.

Cho nên Hàn Lập rất ít dùng lưỡng chủng biến thân Chân Long cùng Thiên Phượng mà chủ yếu lấy biến hoá ra Côn Bằng cùng Ngũ Sắc Khổng Tước mà đối địch.

Mà Chân linh Sơn Nhạc chi huyết của ma viên trước mắt cũng là Hợp Thể trung kỳ tồn tại hàng thật giá thật, cho dù Sơn Nhạc cự viên huyết mạch nó kế thừa từ ban đầu rất thưa thớt nhưng khi tu luyện tới trình độ này thì vô luân là sự tinh thuần hay số lượng đều tuyệt đối không phải là nhỏ.

Điều này tự nhiên làm cho Hàn Lập cực kỳ chờ mong. Đương nhiên điều kiện tiên quyết của hết thảy việc này là Chân linh chi huyết trong thi thể của ma viên còn tồn tại mới được.

Lúc này, Hàn Lập đã nhắm hai mắt lại, trong miệng bắt đầu lầm bầm đọc thần chú đồng thời mười ngón tay cũng nhắm thi thể thật lớn trước người không ngừng búng ra. Nhất thời từng đạo pháp quyết nhan sắc khác nhau từ đầu ngón tay trào ra, sau đó chợt loé lên lướt qua và nhập vào trong thi thể.

Thi thể ma viên nguyên bản đang nằm lẳng lặng nhất thời bên ngoài thân bắt đầu hiện lên các loại sáng mờ đồng thời có vô số phù văn lớn nhỏ không đồng nhất xuất hiện phiêu động. Theo thanh âm câu thần chú càng ngày càng nhanh, cả cổ thi thể hoàn toàn bị sáng mờ bao vây vào trong đó, phảng phất như được phủ thêm một kiện y phục diễm lệ rực rỡ tươi đẹp dị thường.

"Khởi."

Song mục Hàn Lập bỗng nhiên tinh quang bắn ra bốn phía rồi trợn mắt quát khẽ một tiếng. Thi thể nguyên bản lẳng lặng nằm đó đột nhiên bên ngoài thân có ánh sáng mò chợt loé lên rồi lại từ từ bay lên trời. Tiếp theo một màn quỷ dị xuất hiện. Cường quang diễm lệ dị thường trong giây lát vọt lên.

Trong vạn đạo sáng mờ và quang hà giống như ẩn chứa cự lực không thể tưởng tượng nổi đem thi thể ma viên ép lại, trong quá trình ép thanh âm *"dát băng"* loạn hưởng liên tiếp vang lên, đồng thời thi thể bắt đầu rút nhỏ lại.

Kích thước ba bốn trượng liền biến thành hai trượng, rồi từ hai trượng biến thành hơn một trượng. Chỉ thấy thi thể ma viên lớn hơn một trượng trong chén trà nhỏ công phu sau đã thu nhỏ lại còn bốn thước, giống như thi thể đứa bé tí hon vậy.

Hàn Lập thấy vậy, khoé miệng khẽ nhếch lên và nổi lên vẻ tươi cười nhưng ngay sau đó hắn bỗng nhiên vỗ vào Thiên linh cái của bản thân một cái. Nhất thời kim thanh lưỡng sắc quang hà chợt loé lên rồi một cái Nguyên anh mập mạp cao ba tấc hiện lên. Nó vừa hiện thân thì ánh mắt chợt loé lên rồi vọt tới cạnh thi thể ma viên đang lơ lửng trên không trung. Tiếp theo nó cười hi hi rồi há miệng phun ra một cỗ thanh hoả nhằm thẳng đế thi thể ma viên bắn đi.

------oOo------

Chương 1654: Pháp tướng cùng tàn nhận

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thanh hoả vừa tiếp xúc với thi thể ma viên thì phát ra thanh âm *"phốc"* một tiếng, sau đó bốc lên. Nhất thời cái thây khô bị một đoàn liệt hoả rào rạt bao vào bên trong còn Nguyên anh của Hàn Lập thì cũng khoanh chân mà ngồi, một tay kết một cái pháp quyết cổ quái và nhắm hai mắt lại.

Về phần thân thể Hàn Lập phía dưới thì mặt không chút thay đổi vẫn ngồi không nhúc nhích, giống như đang nhập định. Được Nguyên anh dùng pháp quyết thúc dục, thanh sắc anh hoả rực cháy suốt ba ngày ba đêm vì vậy cho dù lấy tu vi hiện giờ của hắn là Luyện Hư sơ kỳ thì tới ngày cuối cùng cũng cảm thấy có chút ăn không tiêu, thanh hoả phun ra bất giác thu nhỏ lại một chút. Cũng may, ngày thứ ba cuối cùng cũng đã qua, bí thuật rốt cục cũng hoàn thành.

Trong thanh sắc anh hoả chợt có tiếng nổ nhỏ rồi một cỗ khói đen từ bên trong hoả diễm tản ra, thi thể ma viên nguyên bản nhì như thuỷ chung bảo trì không thay đổi trong nháy mắt hoá thành tro bụi, trong hoả diễm chỉ còn lưu lại một vật sáng loè loè to cỡ nắm tay gì đó.

Nguyên anh mở hai mắt ra nhìn vật trong hoả diễm, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười đồng thời anh hoả trong miệng bỗng nhiên dừng lại. Kim thanh lưỡng sắc quang hà chợt loé lên rồi Nguyên anh quỷ dị biến mất. Một khắc sau, nhục thân phía dưới vẫn không nhúc nhích cũng mở mắt, một ống tay áo bào hướng lên không trung mà phất. Nhất thời một mảnh sáng mờ bay cuộn qua, anh hoả theo đó mà biến mất để lộ ra vật thể ở bên trong.

Đây rõ ràng là một khối huyết quang loè loè, giống như vật thể kết tinh. Hàn Lập hai mắt nhíu lại, trong cổ tay áo có một ngón tay đột nhiên hơi thò ra rồi điểm nhẹ một cái. Có tiếng xé gió vang lên rồi một đạo kình phong bắn ra, chỉ chợt loé lên thì liền đánh lên khối kết tinh đỏ như máu đó.

"Phanh" một tiếng thanh thuý, khối kết tinh vỡ vụn ra, từ bên trong có một khối chất lỏng sền sệt màu hắc hồng thoát ra. Khối chất lỏng này sau khi lộ ra ở trên hư không thì bỗng nhiên quay cuồng rồi ngưng tụ lại mà biến ảo thành một con tiểu hầu cao chừng nửa thước màu hắc hồng. Tiểu hầu này kêu lên một tiếng rồi bỗng nhiên từ trên người phát ra một cỗ khí tức man hoang làm cho Hàn Lập cũng phải biến sắc, sau đó hắc hồng quang mang chợt loé lên rồi viên hầu liền biến mất ở xa xa không thấy.

Nhưng lập tức trên một bên vách tường mật thật chợt vang lên thanh âm muộn hưởng rồi một đoàn ánh sáng màu hắc hồng lao lên mặt vách nhưng liên bị cấm chế lực hất bắn ngược trở lại. Ánh sáng màu hắc hồng chợt loé lên rồi lại hoá thành bộ dáng của viên hầu giống như con ruồi không đầu lập tức hướng ra một hướng khác vọt đi.

Nhưng lúc này Hàn Lập sớm đã có chuẩn bị liền một tay vừa lật, trong tay nhất thời bạch quang sáng ngời rồi một cái bình ngọc tinh xảo hiện ra rồi ném lên không trung. Cái bình ngọc quay tròn vừa chuyển rồi miệng bình liền nhắm ngay lên chỗ tiểu hầu trên không trung. Bên trong bình có ánh sáng mờ màu trắng như ẩn như hiện.

"Phốc" một tiếng, một chùm tia màu trắng từ bên trong phun ra, chỉ vừa động đã đem hắc hồng viên hầu trên không trung trói lại rồi sau đó lôi về, dễ dàng thu vào trong bình ngọc. Hàn Lập thở dài một hơi, cánh tay vừa nhấc hướng lên không trung vẫy một cái. Cái bình nhỏ vô thanh vô tức rơi xuống rồi dễ dàng bị hắn nắm vào trong tay.

Hàn Lập dùng thần niệm phóng vào trong bình tìm kiếm, sau một lúc lâu thì trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn.

"Hảo. Quả nhiên là Sơn Nhạc cự viên Chân linh chi huyết. Không nghĩ tới mới đề luyện ra mà chân huyết đã tinh thuần như thế. Nếu là sau khi luyện hoá xong thì nghĩ đến biến thân cự viên còn

có thể trên cả Thiên Bằng biến hoá nữa."

Hàn Lập vui sướng tự nói một tiếng rồi tay kia nhằm hư không chộp ra một trảo, hai cái phù lê một vàng một bạc liền thoáng hiện ra, loé lên rồi dán lên miệng bình. Theo sau cái bình ngọc được hắn cẩn thận thu lại.

Tuy rằng đã tinh luyện ra được Chân linh chi huyết nhưng hiện tại tự nhiên không có khả năng lập tức hấp thu và luyện hoá nó vì trải qua mấy ngày phun ra anh hoả nung khô thi thể ma viên, nguyên khí của hắn đã hao tổn không ít, trước tiên cần phải phục hạ pháp lực đã rồi nói sau.

Sau khi dùn một vài loại đan dược và lấy từ trong túi trữ vật ra hai khối tinh thạch, thần sắc hắn bình tĩnh ngồi xuống nhập định. Sau một ngày đả toạ, pháp lực cả người hắn đã khôi phục như lúc ban đầu. Hắn cảm giác trong cơ thể một lần nữa lại mênh mông tràn đầy tinh thuần pháp lực, lúc này mới tươi cười vừa lật tay lấy ra một thanh tàn nhận dài nửa thước ánh vàng rực rỡ ở trong tay.

Đúng Huyền Thiên chi bảo tàn nhận lấy được của ma viên kia. Ngày đó lúc hắn lấy được bảo vật này, do quá mức gấp gáp cho nên vẫn chưa nhìn kỹ, mà trên đường cùng Tiêm Tiêm phản hồi Vân thành thì lại càng không tiện đem bảo vật này lấy ra.

Hiện giờ, Hàn Lập đang lấy tay vuốt ve mặt ngoài tàn nhận, hắn phát hiện trên thanh tàn nhận có nhiều ký hiệu hoa văn gồ ghề được điêu khắc trên đó, trên mặt lộ ra vẻ trầm ngâm. Hắn đã dùng thần niệm hướng vào trong đó quét đi quét lại hơn mười lần nhưng chỉ thấy nó như Huyền Thiên quả thực, thần niệm vừa tiếp xúc với mặt ngoài đã bị một cỗ lực lượng thần bí hất ngược ra. Mà thoạt nhìn vật này hiện giờ một chút linh khí cũng không có. Có vẻ giống như một cái đồ đồng nát.

Nhưng cái tàn nhận nhìn không bắt mắt này ngày đó lại phát ra uy lực kinh thiên. Nếu lúc đó không phải Huyền Thiên quả thực bị kích thích mà bay ra hoá thành Huyền Thiên chi kiếm thì chỉ sợ hắn đúng là đã bị thanh tàn nhân này một chiêu chém xuống, cứ như vậy mà vẫn lạc. Nhớ tới uy lực một kích kinh thiên ngày đó của tàn nhận, trong mắt Hàn Lập lam mang chợt loé lên, đó là đang vận dụng Minh Thanh linh mục thần thông để tra xét.

Quả nhiên linh mục có thể trực tiếp thấu thị vào bên trong tàn nhận nhưng ngoại trừ số kim sắc hành văn nhỏ như hạt gạo ra thì cũng không nhìn thấy đồ vật gì khác. Đuôi lông mày Hàn Lập hơi nhíu lại, thật sự cũng không biết bên trong tàn nhân này nguyên bản vốn là như vậy hay là sau khi bị pháp tướng của hắn thúc dục mà biến thành như vậy.

Bất quá khi tâm niệm vừa chuyển hắn lại cười. Mặc kệ tàn nhân này có bộ dáng gì, cái đó không có quan hệ quá lớn. Hắn chỉ cần có thể đem bảo vật này biến thành một kiện sát thủ giản của minh là được.

Tuy rằng ngày đó hắn đã dùng pháp tướng chi lực thúc dục Huyền Thiên quả thực nên không mất đi quá nhiều tinh huyết và pháp lực nhưng pháp tướng chi lực cũng bị hấp thu hơn non nửa, cái này cũng đã đủ nghiêm trọng. Để phục hồi lại đồng dạng cũng đòi hỏi không ít thời gian. Huống hồ, Huyền Thiên quả thực hiện giờ lại tự hành phong ấn vào trong cánh tay, vẫn không thể chủ động kêu gọi ra được. ai biết lần tiếp theo gặp phải đại địch thì còn có thể đúng dịp chui ra nữa hay không.

Cho tới bây giờ hắn chưa bao giờ đem cái mạng nhỏ của mình ký thác vào loại đòn sát thủ không thể nắm bắt được, cho dù đòn sát thủ này uy lực sâu không lường được, thậm chí liên tiếp cứu mạng hắn hai lần.

So sánh với trường kiếm do Huyền Thiên quả thực biến thành thì thanh tàn nhận này uy lực có lẽ thật sự không bằng nhưng cũng là bở vì như thế nên việc thi triển bảo vật này thực sự tiêu hao ít hơn nhiều so với thi triển Huyền Thiên quả thực, có nhiều khả năng là tuỳ tâm thúc dục.

Trong lòng nghĩ như thế, trong mắt Hàn Lập lam mang lưu chuyển một trân rồi tự nhiên tính toán thử một lần. Chỉ thấy hắn cầm kim sắc tàn nhận trong tay ném lên không trung, tiếp theo hai tay kháp pháp quyết, nhất thời toàn thân kim quang đại phóng, một mảnh kim sắc lân giáp từ bên ngoài thân hiện lên. Theo sau một cái kim sắc pháp tướng cao hơn một trượng ở sau lưng hiện lên, pháp tướng ba đầu sáu tay, kim quang loè loè.

Thoạt nhìn, pháp tướng này tựa hồ không khác gì ban đầu nhưng nhìn kỹ lại thì có thể phát hiện ra thân hình so với trước kia trở nên mơ hồ rất nhiều, ngay cả kim quang thả ra cũng hơi có chút ảm đạm. Phạm Thánh Chân Ma pháp tướng vừa hiện ra, một cánh tay lập tức vừa động đem kim sắc tàn nhận trên không trung bắt vào trong tay.

Hàn Lập hít sâu một hơi, trong lòng đột nhiên thúc dục pháp quyết. Trên không trung, pháp tướng phát ra vạn đạo kim quang đồng thời thả ra quang mà cực kỳ chói mắt, hơn nữa hư không phụ cận có vô số điểm sáng màu vàng hiện lên, một chút đã tràn ngập cả gian mật thất.

Hàn Lập thấy dị tượng này thì đuôi lông mày nhảy dựng, đột nhiên trong miệng quát khẽ một tiếng. Bàn tay pháp tướng bên trên đang cầm lấy kim sắc tàn nhận nhẹ nhàng run lên. Một tiếng rít chói tai phát ra, kim quang trên người pháp tướng như nước chảy hướng về phía thanh tàn nhận, đồng thời trong hư không điểm sáng màu vàng nhộn nhạo một trận rồi biến ảo thành một đám kim sắc ký hiệu lớn nhỏ không đồng nhất.

Đám ký hiệu này sau khi chuyển động một chút thì liền giống như bị gọi về mà hoá thành kim mang hướng về phía thanh tàn nhận bắn đến, cuối cùng thì thi nhau chui vào trong đó không thấy bóng dáng.

Toàn thân Tàn nhận bị ánh sáng màu vàng bao phủ, thanh âm chói tai cũng bỗng nhiên dừng lại. Một khắc sau, kim quang bao trùm tàn nhận liền chợt tắt. Đầu tàn nhận này nguyên bản bị khuyết thiếu một phần thượng lúc này lại khôi phục như lúc ban đầu, mặt ngoài còn có nhiều đạm kim sắc ký hiệu lưu chuyển không chừng.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn lên kim nhận trên không trung, hắn có thể rõ ràng cảm nhận được mặt ngoài trên tàn nhận phát ra linh áp kinh người, đồng thời pháp lực trong cơ thể tiêu hao rất nhanh nhưng trên mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

Quả nhiên, hắn có thể dựa vào pháp tướng mà điều khiển bảo vật này, tuy rằng pháp tướng chi lực cùng linh lực vẫn bị hấp thu một ít nhưng tuyệt đối có thể ở trong phạm vi chấp nhận được.

Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, đột nhiên cẩn thận nhìn lên trên ba cái kim sắc ký hiệu trên thanh tàn nhận. Ba ký hiệu này giống với hành văn trên bảo kiếm do Huyền Thiên quả thực biến thành, văn tự nhìn thấy chính là cùng loại với nhau.

"Kim triện văn, vật này quả nhiên là một kiện Huyền Thiên chi bảo khác."

Hàn Lập nói nhỏ một câu, cũng không có lộ ra vẻ ngoài ý muốn nhưng bỗng nhiên cảm ứng được cái gì, hắn đột nhiên chuyển ánh mắt nhìn lên pháp tướng ba đầu sáu tay.

Chỉ thấy kim quang trên người pháp tướng mặc dù không còn cuốn về phía kim nhận nhưng vẫn có một ít từ từ truyền qua. Cái Huyền Thiên tàn bảo này từ ngay sau khi thành hình thì lại không ngừng rút ra pháp tướng căn nguyên lực.

Hàn Lập hơi có chút bất ngờ, sau khi nhướng mày thì lập tức giơ một tay hướng pháp tướng trên không trung điểm ra một chỉ. Nhất thời cánh tay pháp tướng vừa động, kim nhận bỗng nhiên bị năm đầu ngón tay buông lỏng mà rơi ra ngoài. Tiếp theo hai gương mặt lại đồng thời há mồm phun ra một cỗ kim huỳnh kình phong, chỉ chợt loé lên đã đem kim nhận vừa rời tay quấn vào trong đó.

Nhất thời một tiếng vang thật lớn truyền ra, nửa trên của kim nhận hoá thành một tầng sáng mờ màu vàng bị kình phong cuốn đi, một lần nữa hướng về phía pháp tướng bay đi. Pháp tướng ba đầu sáu tay đợi sau khi kim sắc sáng mờ hấp thu cạn sạch thì hình thể lại tăng vọt, khôi phục lại bộ dáng trước khi phóng xuất mà kim nhận trên không trung cũng khôi phục bộ dáng không trọn vẹn như ban đầu, cũng từ trên không trung rơi thẳng xuống.

Một tay Hàn Lập hướng lên không trung vẫy nhẹ. Kim quang chợt loé lên rồi tànn hạ từ trên hư không hạ rơi vào tay. Huyền Thiên tàn bảo có uy lực đáng sợ này từ nay về sau đã trở thành một đòn sát thủ của hắn nên tự nhiên phải cẩn thận thu hồi lại.

Liên tiếp có hai kiện dị bảo tới tay, Hàn Lập tự nhiên là rất vừa lòng, bất quá tại Ma Kim Sơn Mạch hắn thu hoạch không chỉ có nhứng thứ này. Hàn Lập sau khi hơi trầm ngâm thì cổ tay áo run lên, hai kiện đồ vật khác bay ra, lơ lửng gần trong gang tấc trước mặt.

------oOo------

Chương 1655: Ly thủy châu cùng Nguyên hợp ngũ cực sơn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một cái lam quang chói mắt, một cái quang mang mênh mông. Rõ ràng đó là một viêu châu màu lam cùng một cái hộp ngọc màu trắng. Hai vật này trôi nổi giữa không trung không nhúc nhích. Hàn Lập khoát tay, đem viên châu màu lam hút vào trong tay. Mặt ngoài viên châu này trong suốt bóng loáng dị thường giống như ngọc lưu ly nhưng từ phía bên trong lại tản mát ra thuỷ linh khí tinh thuần dị thường. Vật này tựa hồ là một kiện linh vật thuần thuỷ thuộc tính.

Hàn Lập dùng hai ngón tay đem vật này kẹp ở giữa, sau đó dùng thần niệm cùng lam mang kiểm tra lại vài lần. Chỉ thấy Hàn Lập trầm ngâm xuống. Không biết qua bao lâu sau, trong đầu hắn linh quang chợt loé rồi thần sắc trở nên cổ quái dị thường.

"Cái này chẳng lẽ là đồ vật nghe đồn trong truyền thuyết kia?"

Hàn Lập nói nhỏ một tiếng, trên hai đầu ngón tay thanh quang chợt loé rồi một cỗ pháp lực tinh thuần được rót vào trong viên châu.

"Oanh" một tiếng, mặt ngoài viên châu linh quang lưu chuyển một trận rồi một cỗ thuỷ quang màu xanh từ phía trên phun ra, sau đó nhoáng lên một cái mà hoá thành một màn nước thuỷ tinh màu bạc đem thân hình Hàn Lập hoàn toàn gắn vào phía dưới.

Hàn Lập thần sắc vừa động, không nói gì mà há mồm phun ra một đạo thanh quang chém lên trên quầng sáng. Sau khi có âm thanh như tiếng kim chúc va chạm thì thanh quang bị hất bắn ngược trở về, trở về hình dáng cũ là một thanh tiểu kiếm màu xanh quang hoa loè loè.

Vừa rồi thanh phi kiếm này giống như là chém lên tinh cương, không thể phá vỡ được màn nước mảy may. Lấy sự sắc bén của Thanh Trúc Phong Vân kiếm này mà nói, đây tự nhiên là một chuyện cực kỳ kinh người.

"Thiên Ly thuỷ tinh! Thứ này là Ly Thuỷ Châu!"

Hàn Lập một chút thất thanh kêu lên, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Nhưng ngay sau đó vẻ kinh hãi trên mặt hắn hơi thu lại. Sau khi một phen tự đánh giá lại thì lại há mồm đem tiểu kiếm màu xanh này thu trở về trong bụng. Sau đó lại dùng một ngón tay hướng về phía màn nước hư không điểm ra một cái. Hồng quang chợt loé lên rồi một khối hoả cầu to cỡ quả trứng chim hiện lên ở đầu ngón tay, vừa động đánh lên màn nước.

Vô thanh vô tức!

Vừa tiếp xúc với màn nước, hoả cầu liền lập tức bị tiêu diệt, một chút uy lực cũng không thể hiển lộ ra được. Hàn Lập nhíu mày, tay áo bào lại nhằm màn nước vung lên. Một tiếng thanh minh truyền ra rồi một con hoả điểu màu bạc từ trong cổ tay áo bay ra. Đúng là Phệ Linh hoả điểu.

Hoả điểu này sau khi bay quanh Hàn Lập một trận thì liền giang rộng đôi cánh nhằm về phía màn nước vọt đến.

"Đùng" một tiếng muộn hưởng vang lên, ngân diễm cùng lam quang đan vào nhau thì liền đều run lên mà tách ra. Phệ Linh Thiên Hoả nhất thời không thể thay vào trong màn nước đó được.

"Không sai, quả thật là Thiên Ly thuỷ châu không giả!"

Hàn Lập thì thào một tiếng, tay áo bào lại run lên mà đem hoả điểu màu bạc thu trở về, sau đó lại cúi đầu xem xét thêm viên châu trong tay, ánh mắt một chút trở nên nóng bỏng dị thường nhưng một khắc sau, nhiệt ý trong mắt hắn liền dần dần giảm đi.

"Đáng tiếc a. Công pháp ta tu luyện lại không phải là thuỷ thuộc tính. Bảo vật này chỉ có thể làm một kiện bảo vật bình thường mà thôi. Nếu không mà nói, chỉ cần đem viên châu này luyện hoá sau đó chậm rãi hấp thu thì đủ có thể làm cho thân thể chính mình Ly thuỷ thân trong truyền thuyết."

Hàn Lập nhẹ thở ra một hơi, sắc mặt lộ ra vẻ cực kỳ tiếc nuối.

Nếu có được Ly thuỷ thân mà nói, vô luân là tu luyện loại thuỷ thuộc tính công pháp nào đều làm ít mà hưởng nhiều, hơn nữa nghe nói còn có thể lĩnh ngộ được Thuỷ chi lĩnh vực thiên địa quy tắc nào đó. Điều này đủ làm cho Hợp Thể kỳ cũng phải động tâm.

Bàn tay Hàn Lập lại nhoáng lên một cái. Nhất thời mặt ngoài viên châu màu lam quang mang chợt tắt đi, màn nước bao phủ phụ cận lại hoá thành một mảnh thuỷ quang bị hút trở lại vào trong viên châu này, ánh mắt hắn chớp động như đang nghĩ đến cái gì.

Bỗng nhiên trong mắt Hàn Lập tinh quang chợt loé, tựa hồ sực nghĩ tới điều gì, tay kia thì bấm quyết, chỉ thấy một bóng trắng mơ hồ từ bên hông bay ra, sau khi xoay quanh một cái thì hoá thành một con bạch xà màu trắng dài hơn một thước, nó trôi nổi trước người hắn. Đúng là Thông linh khôi lỗi mà Hàn Lập kêu là *"Oa oa"* kia.

Vì khôi lỗi này mới có tu vi Luyện Hư sơ giai thần thông nên lần đi vào Ma Kim Sơn Mạch, lúc tranh đấu cũng không có nhiều tác dụng nên Hàn Lập vẫn chưa từng triệu hồi nó ra. Dù sao cái khiến hắn coi trọng khôi lỗi này chính là linh tính và tiềm lực có thể tiến giai, nên cũng không muốn nó dễ dàng bị hao tổn.

Chỉ thấy Hàn Lập trong miệng lầm bầm, một tay hướng về phía khôi lỗi này điểm ra một chỉ. Toàn thân bạch xà tinh quang chợt loé rồi bỗng nhiên hoá thành một mỹ mạo nữ tử tư thế oai hùng. Nữ tử này từ trên không trung nhẹ nhàng hạ xuống, hai con mắt sáng chớp động nhìn chằm chằm vào Hàn Lập nhưng trên mặt lại không có chút biểu tình nào, từ trên thân thể tản mát ra một cỗ hàn khí trắng mịt mờ giống như là thân thể bằng huyền băng.

Hàn Lập cảm nhận được hàn khí kinh người trên người nàng thì lại nhìn viên lam châu trong tay, thần sắc có chút chần chờ không quyết.

"Băng thuộc tính là từ thuỷ thuộc tính biến dị mà thành, Ly Thuỷ Châu này nếu cấp cho Thông linh khôi lỗi có băng thuộc tính đeo trường kỳ thì không biết có ích lợi gì hay không."

Một lúc lâu sau, Hàn lập mới nhẹ giọng tự nói một câu, rốt cục đã có quyết định liền đem viên châu màu lam cầm trong tay hướng về phía *"Oa oa"* ném đi. Ly Thuỷ Châu hoá thành một đoàn lam quang nhằm thẳng đến nữ tử bay qua. Còn chưa bay đến thì một cỗ thuỷ linh khí nồng đậm đã đem khôi lỗi này bao bọc lấy.

Nói cũng kỳ quái, Oa oa vừa tiếp xúc với thuỷ linh khí nồng đậm dị thường thì khuôn mặt nguyên bản đang đờ đẫn lại bỗng nhúc nhích, con ngươi đang nhìn chằm chằm vào Hàn Lập lại xoay chuyển gắt gao nhìn vào viên châu đang bay đến phụ cận. Nàng đột nhiên há mồm phun ra một đạo sáng mờ đem viên châu này quấn vào, sau đó lôi kéo nuốt vào trong miệng.

Khuôn mặt Oa oa nguyên bản vốn vô cảm dị thường, lúc này sắc mặt khẽ biến đổi, sắc xanh bao phủ cả khuôn mặt đồng thời lông mày khẽ nhíu lại nhưng ngay sau đó, sắc mặt nàng lại hoà hoãn lại, trên mặt sắc xanh giảm xuống như lúc bình thường. Hàn Lập tự nhiên vẫn quan sát *"Oa oa"*, thấy tình hình này thì đưa tay sờ sờ cằm, trên mặt cũng không có lộ ra vẻ thất vọng.

Dù sao cho dù thật sự có hiệu quả thì khẳng định cũng không phải trong thời gian ngắn có thể thể hiện ra được nhưng hắn cũng không có ý tứ đem Thông linh khôi lỗi này lập tức thu hồi lại mà nhìn ra hướng cửa đá chỉ tay và dùng ngữ khí phân phó nói:

"Ta còn muốn tiếp tục bế quan, ngươi có thể tự do hoạt động ở trong động phủ, đồng thời thuận tiện trông coi dược viên cho ta."

Mặc dù khôi lỗi này linh tính không cao nhưng mệnh lệnh đơn giản này tự nhiên là vẫn có thể hiểu được. Hơn nữa cũng chỉ cso thể đem Thông linh khôi lỗi phóng xuất ra ngoài hoạt động nhiều thì mới có thể bồi dưỡng linh tính. Điểm này thật ra so với bồi dưỡng linh thú cũng không sai biệt lắm.

Oa oa vô thanh vô tức nhoáng lên một cái liền quỷ dị bay xuyên qua cửa đá không thấy bóng dáng. Cấm chế bên kia tựa hồ không thể ngăn cản được nó. Thấy tình hình này, Hàn Lập đang muốn mở cấm chế ra lại ngẩn người, đối với Thông linh khôi lỗi này lại càng không khỏi có thêm vài phần chờ mong.

Sau đó hắn lại xoay chuyển ánh mắt nhìn vào cái hộp ngọc đang trôi nổi trên không trung kia. Mặt ngoài hộp ngọc này có dán cấm chế, lúc này đang có linh quang chớp động không ngừng. Hàn Lập khẽ cau mày nhưng vẫn nâng tay đánh ra một đạo pháp quyết. Nhất thời pháp quyết chợt loé lên lướt qua rồi tiến vào trong hộp ngọc. Mặt ngoài hộp ngọc chợt có quang mang kỳ lạ lưu chuyển, tấm phù nhanh chóng không một tiếng động rơi xuống đồng thời nắp hộp tự động mở ra. Sau đó một đoàn ngân quang từ trong hộp bắn ra, sau một cái chớp động thì liền nhằm thẳng về phía chân trời kích bắn đi.

Tuy nhiên Hàn Lập đã sớm có chuẩn bị, trên tay kia thì thanh quang chợt loé rồi nhằm hư không đánh ra một trảo. *"Sưu"* một tiếng. Ngân quang lập tức bị một cỗ cự lực vô hình kéo xuống, sau đó mạnh mẽ bị nhiếp qua mà biến thành một cái trang giấy ngọc màu trắng ngà.

Mặt ngoài trang giấy ẩn hiện đông đảo văn tự màu bạc chớp động không thôi, đúng là trang giấy ngọc mà Hàn Lập lấy được từ trong cái huyết sàng của ma viên, là một cái Kim Khuyết ngọc thư. Phía trên trang giấy ngọc này có ghi lại một loại luyện khí chi pháp tên là *"Huyền Thiên luyện khí thuật"*, thủ pháp có vẻ cũng là bất khả tư nghị, tựa hồ viễn siêu cảnh giới mà Hàn Lập có thể lĩnh ngộ.

Nhưng hắn ngày đó thời gian gấp gáp, chỉ vội vàng đảo qua mà thôi nên vẫn chưa thật sự nhìn kỹ được. Hiện giờ tự nhiên muốn xuất ra cẩn thận nghiên cứu lại một lần, nhìn kỹ xem liệu có ngộ ra được cái gì hay không.

Hàn Lập cầm trang giấy ngọc trong tay, sau đó đặt lên trên trán dùng thần niệm xâm nhập vào trong đó, chỉ thấy hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại, thân hình không hề động đậy chút nào. Thời gian qua đi, hơn nửa ngày đã trôi qua, thân ảnh Hàn Lập đang ngồi xếp bằng mới hơi cử động rồi mở hai mắt ra, bên trong còn lưu lại một tia hoảng sợ.

"Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn", vậy mà lại có loại phương pháp luyện chế đem ngũ kiện đỉnh giai Thông thiên linh bảo dung hợp làm một thể. Thật sự rất không thể tưởng tượng nôi! Nếu phương pháp này mà khả thi thì chỉ cần có đủ tiền vốn và thời gian thì có lẽ thực sự có thể tại Linh giới cũng có thể luyên chế ra một loại hậu Huyền Thiên chi bảo nhưng loại chuyện này chỉ sợ có khuynh tẫn hết tài lực của một chủng tộc bình thường cũng rất không có khả năng làm được. Nhưng ngay cả như vậy, việc tạo thành đơn độc một kiện *"Ly Hợp cực sơn"* cũng đã đủ để phiên sơn đảo hải còn chuyện ngũ kiện hợp nhất thì rất không có khả năng. Tuy vậy, nếu có thể luyện chế được hai kiện dung hợp được cùng nhau mà nói thì uy lực to lớn không thể tưởng tượng nổi. Hàn Lập như có suy nghĩ gì hiểu rõ lầm bầm nói.

Nguyên lai trên ngọc bài này, bộ phận cuối cùng trong Huyền Thiên luyện khí thuật lại có một số phương pháp cụ thể luyện chế hậu Huyền Thiên chi bảo nhưng vài loại tài liệu cần thiết thì hoặc là không có khả năng xuất hiện ở Linh giới hoặc là Hàn Lập căn bản chưa từng nghe qua.

Duy chỉ có tài liệu luyện chế và thủ pháp luyện chế Ngũ Hợp Ngũ Cực sơn này tựa hồ ở Linh giới còn có thể thực hiện được. Thủ pháp luyện chế này nhất định phải là tồn tại ngoài Hợp Thể kỳ mới có thể miễn cưỡng làm được. Mà nguyên liệu luyện chế đúng là ngọn núi hàng thật giá thật mới được. Đương nhiên ngọn núi đó không có khả năng là núi bình thường mà nhất định phải là vài loại núi có thuộc tính và năng lực hiếm thấy.

Nguyên từ thần sơn hiển nhiên là một trong số đó.

Đương nhiên Nguyên từ tiểu sơn trong tay hắn vẫn chưa thể so sánh với những gì mà trong ngọc bài ghi lại. Nhất định phải gia nhập thêm rất nhiều loại tài liệu quý hiếm cũng như trải qua luyện chế đặc thù và thời gian dài bồi luyện nữa thì mới có thể đại công cáo thành, uy lực gia tăng lên nhiều lần.

Bất quá mà nói, hắn cũng đã có trong tay một ngọn sơn phong làm tài liệu chính. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Hàn Lập động tâm. Về phần Chung Sơn phong còn lại thì nhất định Bắc Cực nguyên sơn ẩn chứa bên trong đại lượng Bắc Cực nguyên quang cũng liệt vào một trong số đó.

Hắn một tay nâng trang giấy ngọc, cả người lại lâm vào trầm tư. Theo lý thuyết, Hàn Lập đã có một kiện Huyền Thiên chi bảo cùng một kiện tàn bảo, đối với cái hậu Huyền Thiên chi bảo này không nên có hứng thú mới phải nhưng vấn đề là cái Nguyên Hợp Ngũ Cực sơn này có một công hiệu sử dụng đặc biệt, đó là một khi tế ra liền có thể làm suy yếu non nửa uy lực của lôi kiếp, thật không thể tưởng tượng nổi.

------oOo------

Chương 1656: Bỏ lỡ cơ duyên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Như vậy, hậu Huyền Thiên bảo vật đối với Hàn Lập mà nói về ý nghĩa tự nhiên là không tầm thường. Hơn nữa cho dù Ngũ toả sơn phong không luyện chế được đầy đủ nhưng chỉ cần có được hai ba toà thì đồng dạng đã có lực để chống đỡ lôi kiếp.

Hiện giờ hắn đã là Luyện Hư kỳ tu sĩ rồi, cứ cách ba ngàn năm liền phải độ một lần đại thiên kiếp. Nhìn thời gian thì dài nhưng đại thiên kiếp thì lời hại hơn xa tiểu thiên kiếp của Hoá Thần kỳ. Đối với Luyện Hư kỳ tu sĩ mà nói, đại thiên kiếp lần đầu tiên thì cơ bản đều bình yên vượt qua nhưng những lần độ kiếp sau đó liền xuất hiện người vẫn lạc.

Ai có thể vượt qua đến lần thứ tư thứ năm thì cơ bản tất cả đều là Luyện Hư hậu kỳ, tuổi cũng vượt quá vạn năm nhưng số người tồn tại qua hai lần đại thiên kiếp thì cũng chỉ còn lại hai ba phần mười mà thôi. Về phần vài lần đại thiên kiếp sau này mỗi một lần lượng tu sĩ cơ bản vẫn lạc ngoài bảy tám phần mười.

Theo truyền thuyết, trong nhân tộc tại linh giới đến nay. Tu sĩ Luyện Hư kỳ căn bản không có khả năng vượt qua được chín lần đại thiên kiếp. Bình thường mà vượt qua được chín lần đại thiên kiếp thì đều đã là tu sĩ Hợp Thể kỳ tu sĩ trở lên. Cho dù tu sĩ Luyện Hư kỳ có thần thông vượt xa cùng giai tu sĩ nhưng nếu không tiến giai lên cảnh giới Hợp Thể kỳ thì ở lần đại thiên kiếp thứ chín nhất định sẽ bị vẫn lạc không phải nghi ngờ.

Đương nhiên đây là tình hình độ kiếp của tu sĩ nhân tộc. Về phần yêu tộc thì một khi đã qua giai đoạn biến hình thiên kiếp của nó cũng xấp xỉ bằng thiên kiếp của nhân tộc nhưng tại Linh giới, các dị tộc khác do thọ nguyên cùng công pháp và thiên phú bất đồng nên thời gian cần độ một lần đại thiên kiếp cũng như khoảng cách thời gian cùng trình độ thiên kiếp cũng khác nhau rất nhiều.

Nghe nói có một số thiên kiếp của dị tộc còn xa hơn trình độ của nhân tộc. Mỗi một vạn năm mới có một lần nhưng một khi xảy ra thì trình độ lợi hai hơn thiên kiếp của nhân tộc. Cũng có một số chủng tộc tuổi thọ kém xa nhân tộc thì thiên kiếp cứ vài chục năm một lần nhưng xét về uy chỉ bằng hai phần mười thiên kiếp nhân tộc mà thôi.

Mà tu sĩ một khí đã tiến giai lên Hợp Thể kỳ thì uy năng của đại thiên kiếp lại hơn xa Luyện Hư kỳ. Mỗi một lần độ kiếp đều giống như vượt ải sinh tử. Nếu không vượt qua thì tự nhiên sẽ bị đẩy vào vòng luân hồi, còn nếu vượt qua thì có thể giống như dục hoả trùng sinh, tu vi cũng nhiều ít được gia tăng thêm. Cá biệt, ở một số loại lôi kiếp tẩy lễ, thậm chí còn có thể đột phá bình cảnh cho nên từ Hợp Thể kỳ trở đi, ngoại trừ trường hợp bản tộc có đại sự liên quan đến tồn vong thì rất ít khí đi ra bên ngoài mà cơ hồ đều dùng toàn bộ thời gian tu luyện mà chuẩn bị cho lần sinh tử kiếp nạn tiếp theo.

Đương nhiên, đại thiên kiếp đều không phải tất cả đều là lôi kiếp thuần tuý nhưng không có gì nghi ngờ, mỗi một lần nhất định đều có lôi kiếp cùng tẩy lễ lôi kiếp làm chính. Cho nên tầm quan trọng của Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn là bảo vật có thể làm suy yếu non nửa uy năng của lôi kiếp là không thể nghi ngờ. Nếu có thể luyện chế ra được thì tương đương với tỉ lệ sinh tồn khi độ kiếp bỗng dưng nhiều hơn non nửa.

Bất quá, trong tay Hàn Lập ngoài Nguyên từ thần sơn ra, bốn toà sơn phong còn lại căn bản đến bóng dáng cũng không thấy đâu. Ngoại trừ bốn toà núi thì những tài liệu phụ trợ để thêm vào cái nào mà không phải quý hiếm dị thường. Có những loại ngay cả nghe nói đến Hàn Lập cũng là chưa nghe thấy bao giờ. Điều này làm cho trong lòng hắn rất là buồn bực.

Hàn Lạp âm tình bất định ở trong mật thất hồi lâu rồi mới dần dần khôi phục thần sắc bình thản. Hắn liếc mắt nhìn cái trang giấy ngọc trong tay một cái, tay kia lật chuyển lấy ra một chiếc hộp ngọc. Hắn đem trang giấy trắng bỏ vào trong hộp rồi sử dụng cấm chế phù dán lại.

Ngay cả có pháp môn luyện chế nhưng liệu có thể luyện chế ra hai ba toàn cực sơn hay không thì hắn một chút nắm chắc cũng không có. Loại chí bảo này vốn không thể cưỡng cầu, còn trông về sau liệu hắn có được thiên đại cơ duyên hay không. Sau khi nghĩ thông suốt vấn đề này, Hàn Lập lẳng lặng ngồi xếp bằng một lát, tâm tình rốt cuộc cũng hoàn toàn khôi phục bình tĩnh.

Tay áo bào bỗng run lên, một chiếc vòng tay từ trong cổ tay áo bay ra. Cái vòng tay này xoay vòng một cái, toả ra quang hà rồi một dải hắc quang từ trong đó cũng nhẹ nhàng rơi trên mặt đất. Ở trong hắc quang có một con khí nhỏ nhỏ màu đen đang nằm cuộn tròn bất động. Chính là Đề Hồn thú.

Con thú này ngày đó sau khi đại triển thần uy tiêu diệt hoá thân của Thiên ngoại Ma quân ký phó vào Huyệt linh thì bản thân lại hư thoát rồi hôn mê, đến hôm nay vẫn còn chưa thức tỉnh. Hàn Lập thấy tình hình như vậy thì sắc mặt trầm xuống nhưng một tay hướng tiểu hầu quơ một cái. Một mảnh thanh hà từ năm đầu ngón tay bay ra cuốn lấy tiểu hầu vào trong rồi dễ dàng đặt tại trước người.

Hàn Lập đưa mắt nhìn tiểu thú trước mặt, lông mày híp lại, ánh mắt tựa như tinh ti kích phong không một tiếng động chui vào trong thân thể tiểu hầu. Vì muốn biết rõ tình hình thực tế của Đề Hồn thú, Hàn Lập đem thần niệm ngưng tụ thành sợi tơ bên ngoài cơ thể mà trực tiếp thí nghiệm trên người tiểu thú.

Sợi tơ (tinh ti) này chui vào cơ thể tiểu hầu, Đề Hồn thú vẫn không nhúc nhích, một chút phản ứng cũng không có. Mà Hàn Lập hai mắt cũng nửa khép, bắt đầu thao tác thần niệm cẩn thận tỉ mỉ kiểm tra tất cả những biến hoá trong cơ thể con thú này. Sau một lúc lâu sau, vẻ mặt Hàn Lập khó có thể tin tự nói nhỏ một tiếng:

"Không có khả năng, như thế nào lại có việc này!"

Pháp lực tiêu hao của Đề Hồn thú chẳng những đã sớm khôi phục lại mà trình độ mạnh mẽ của thân thể cùng pháp lực ẩn chứa trong kinh mạch so với trước kia cũng cuồng tăng, phải nhiều hơn phân nửa. Hơn nữa, khi hắn cẩn thận quan sát con thú này thì dị biến trong cơ thể vẫn cực kỳ thong thả liên tục thay đổi, giống như một khắc cũng không đình chỉ.

"Chẳng lẽ là muốn tiến giai?"

Hàn Lập nhìn tiểu hầu trước mắt, trên mặt tràn đầy vẻ quái dị. Lúc trước Đề Hồn thú giống như ăn phải vật đại bổ, như thế nào sẽ liền xuất hiện tình huống pháp lực tăng vọt. Chẳng lẽ hết thảy đều cùng việc ngày đó ở Ma Kim Sơn Mạch có quan hệ.

Hàn Lập cả kinh lại tiếp tục tăng thêm thần niệm lực tiếp tục tra xét cơ thể Đề Hồn thú.

"Không đúng, đây là cái gì? Trước kia trong cơ thể nó tuyệt không có thứ này!"

Hàn Lập thất thanh kêu lên.

Hắn phát hiện tại sâu bên trong đan điền Đề Hồn thú có một cái tinh lạp gần như trong suốt không thấy. Cái tinh lạp này cực kỳ bí ẩn, thậm chí kích thước chỉ cỡ một phần mười hạt gạo, cũng không có khí tức nhưng lại bị từng đoàn hào quang nhiếp hồn bao vây trong cơ thể Đề Hồn giống như không ngừng bị luyện hoá.

Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng quay ngược lại, lập tức nhớ tới trong Ma Kim Sơn Mạch con thú này sau khi tiêu diệt xong nguyên thần của Huyệt Linh thì liền một ngụm nuốt vào trong bụng. Chẳng lẽ vật này chính là do nguyên thần Huyệt linh biến thành hay là do Thiên ngoại Ma quân ký sinh lưu lại. Nhưng mà trước kia, Đề Hồn thú vô luận cắn nuốt loại hung quỷ lệ phách nào thì cũng không có loại biến dị này. Hắn không khỏi trầm ngâm, chẳng lẽ lại là đồ vật kia? Hàn Lập linh quang chợt loé bỗng nhiên nhớ tới đồ vật nọ, sắc mặt bỗng đại biến.

Hắn không nghĩ nhiều nữa, một tia tinh ti nhanh chóng được đưa vào cơ thể Đề Hồn, nó vừa động nhất thời đã đem một mẩu tinh lạp trong đan điền Đề Hồn cuốn lấy, chỉ thấy tinh ti chợt loé lên rồi lôi ra ngoài cơ thể. Tinh lạp vừa hiện ra bên ngoài thì tinh ti dường như không thể thấy được cũng chợt loé lên rồi biến mất.

Hàn Lập ngưng trọng nhìn tinh lạp. Hắn dùng một tia thanh ti bắn ra đem tinh lạp quấn lấy đưa đến trước mắt. Đồng tử Hàn Lập hiện lên lam mang chói mắt đem thần thông Minh thanh linh nhãn vận dụng cực hạn, mắt không chớp một cái nhìn chăm chú vào tinh lạp.

Qua hồi lâu sau, Hàn Lập thở dài một hơi, trở tay một cái, trong tay hiện ra một cái bình ngọc to cỡ ngón tay cái. Thanh ti vừa động đã đưa miếng tinh lạp vào trong bình nhỏ. Bình nhỏ chợt loé lên rồi quỷ dị biến mất. Sau đó Hàn Lập phất tay áo một cái, cái vòng linh thú đang trôi nổi trên không trung liền rơi xuống, hào quang phun ra đem Đề Hồn thú dưới mặt đất thu vào trong đó.

Hàn Lập đem linh thú hoàn thu lại rồi lập tức đứng dậy nhanh chóng đi ra ngoài cửa đá và vội vàng ly mật thất. Đại môn mật thất vừa mở ra, Hàn Lập thần niệm vừa động liền mệnh lệnh cho *"Oa oa"* đang ở trong dược viên trông coi tốt động phủ sau đó hắn dùng độn quang hoá thành một đoàn thanh hồng rời đi.

Một lát sau, Hàn Lập hiện ra ngoài động phủ bay nhanh tới chân núi rồi bắt một chiếc thú xa đi thẳng về hướng trung tâm Vân thành. Tiếp đó mười ngày sau, Hàn Lập đi đến tất cả những cửa hàng có bán các loại điển tịch và thu mua số lượng lớn điển tịch linh tinh mà ban đầu hắn không chú ý lắm. Điển tịch có đủ loại, có chuyên môn, có phương pháp tu luyện bí thuật, cũng có loại giới thiệu các loại sự vật, sự việc hiếm có.

Mà sau khi quay về động phủ, Hàn Lập dùng một loại tốc độ rợn người đảo qua nội dung các điển tịch, tựa hồ đang tìm kiếm thứ gì đó. Nhưng sau một đêm, hắn lại mang vẻ mặt thất vọng đi ra ngoài mật thất, sau đó lại rời động phủ đi tìm các cửa hàng điển tịch lớn khác trong Vân thành, tiếp tục mua lượng lớn các loại điển tịch đem về.

Liên tiếp năm ngày sau, Hàn Lập ngày nào cũng thế. Mà mấy ngày mua điển tịch, tinh thạch của hắn cũng hao phí đến một số lượng kinh người. Nhưng là một ngày, Hàn Lập lại từ Vân thành trở về lại chui vào mật thất, trên tay cầm một miếng ngọc cổ xưa nhanh chóng đảo qua, trên mặt đột nhiên hiện lên vẻ kinh hỉ.

"Không tệ, cuối cùng cũng đã tìm ra. Ta đã nói, Chân linh bản

nguyên dù hiếm người nào biết nhưng nhất định phải có một số thượng cổ điển tịch ghi lại."

Hắn thì thào một tiếng, tiếp theo vẻ mặt chăm chú bắt đầu quyết tâm cẩn thận đọc nội dung ghi trong miếng ngọc. Thân hình Hàn Lập giống như tảng đá vẫn không nhúc nhích, toàn bộ tâm thần đều bị hấp dẫn vào trong miếng ngọc. Cũng không biết trải qua bao lâu, thân hình hắn vừa động lại thở dài một hơi, cầm miếng ngọc trong tay đặt lên trên mặt đất, trên mặt tràn đầy vẻ uể oải.

"Như thế nào lại như thế này, thiên đại cơ duyên bực này lại cứ thế mà đi qua sát bên người!"

Hắn thất vọng nói, bàn tay theo bản năng lật một cái, chiếc bình nhỏ chứa tinh lạp hiện ra. Bình nhỏ mở ra, khoả tinh lạp từ từ bay ra lơ lửng ở trên miệng bình. Đưa mắt nhìn cái tinh lạp như bình thường này, Hàn Lập nhếch môi nở một nụ cười khổ.

------oOo------

Chương 1657: Hứa lão quái

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dựa theo những gì tìm thấy trong điển tịch, cái gọi là *"Chân linh bản nguyên"* vốn là thực linh khí do trời đất sinh ra cùng một ít Hỗn độn khí mà biến thành. Nếu người bình thường ăn phải thì cũng không thể tưởng tượng được tác dụng mà nó đem lại. Mặc dù không thể hoá thành tồn tại cùng loại với Chân linh nhưng lại khiến cho người ăn được thoát thai hoán cốt, tu vi tăng nhanh, việc tiếng giai lên Hợp Thể kỳ cũng nhiều hơn.

Tuy nhiên thực linh khí tại Linh giới số lượng rất ít, cho nên có thể biết Chân linh bản nguyên ít đến cỡ nào. Cộng thêm việc nhiều năm đã trôi qua, Chân linh bản nguyên nếu có cũng đã bị các đại tu sĩ của các tộc dùng xong, cho nên hiện nay trong Linh giới, Chân linh bản nguyên còn sót lại có thể coi như là không còn. Mà dựa theo sách, loại Chân linh bản nguyên là vốn là thể khí nhưng vì ẩn chứa năng lượng lớn bổn nguyên lực nên khi bị người khác ăn vào thì căn bản không thể luyện hoá nó trong thời gian ngắn. Sau một thời gian, Chân linh bản nguyên trực tiếp ở trong cơ thể người đang luyện hoá mà ngưn tụ thành tinh thể.

Loại hạt tinh thể này ẩn chứa đại lượng Chân linh bản nguyên lớn không thể tưởng tượng nổi. Tuỳ theo thể chất mà có người nhiều nhất thì mất mấy trăm năm, ít thì mấy chục năm mới có thể luyện hoá hoàn toàn. Sau khi Hàn Lập xem đến nội dung này thì trong nội tâm vui sướng không thôi nhưng những dòng tiếp theo lại như dội vào đầu hắn một gáo nước lạnh.

Phía dưới ghi lại, Chân linh bản nguyên khi đã hoá thành hạt tinh thể cũng đã cho thấy đã bị chân nguyên người khác luyện hoá đồng thời khiến cho những người khác không thể hấp thu được. Những người khác một khi bị cưỡng chế hấp thu thì bản thân tinh hạt sẽ trở thành lực lượng thiên địa bình thường. Cuối cùng điển tịch còn đặc biệt nói rõ loại đồng hoá này triệt để phi thường, căn bản không thể chuyển ngược lại.

Sau khi xem xong hết tất cả, Hàn Lập choáng váng đầu óc. Luc snày hắn đang nhìn chằm chằm vào hạt tinh thể trong chiếc bình nhỏ trước mặt, ánh mắt rất phức tạp.

"Trong sách này cũng không có ý kiến xác nhận vấn đề, nói gì thì nói cũng phải thử một lần xem sao..."

Sau một hồi lâu, Hàn Lập không cam lòng nói nhỏ một tiếng. Sau đso hắn bỗng nhiên bấm quyết, một ngón tay chỉ vào tinh lạp điểm một cái.

Sau khi *"Phốc"* một tiếng, một đạo tế ti đánh ra, chỉ thấy chớp động một cái đã đem hạt tinh thể bao vây lấy. Sau đó, Hàn Lập ngưng trọng đánh ra liên tiếp mấy đạo pháp quyết, tất cả đều chui vào trong màn sáng xanh. Hạt tinh thể bỗng nhiên quay tròn, nhan sắc cũng biến ảo nhất định.

Vốn ban đầu trong suốt lại biến thành màu hồng. Sau đó lại từ màu đỏ nhạt hoá thành đen như mực, cuối cùng linh quang chớp động lại nhìn giống như màu vàng kim rực rỡ. Hàn Lập thấy vậy, hai mắt nhíu lại, pháp quyết trong tay biến đổi. Phía trên màn sáng xanh bao vây hạt tinh thể đột nhiên hiện len rất nhiều ký hiệu nhảy múa xung quanh hạt tinh thể, trong nháy mắt tạo thành một cái pháp trận. Mà hạt tinh thể màu vàng thì ở trung tâm của pháp trận này.

Hàn Lập hé miệng phun ra một ngọn anh hoả màu xanh, véo lên một cái đã chui vào trong pháp trận. Một âm thanh muộn hưởng vang lên, cả toà pháp trận toả sáng, anh hoả màu xanh cùng pháp trận dễ dàng hoá thành một thể. Sau một khắc, mọi nơi trong pháp trận đồng thời bốc cháy lên hoả diễm màu xanh đem hạt tinh thể bao vây bên trong rồi bắt đầu nung nóng.

Trong ngọn lửa màu xanh, hạt tinh thể màu vàng ngay từ đầu vốn bất động nhưng theo thời gian mặt ngoài kim quang càng ngày càng sáng, cuối cùng lại còn phát ra một loại thanh âm trầm thấp. Hàn Lập thấy tình hình này thì nội tâm trầm xuống, pháp quyết trên tay còn chưa kịp biến đổi thì một tiếng nứt vỡ từ bên trong pháp trận truyền ra. Hạt tinh thể quỷ dị biến mất tại chỗ, thay vào đó là một đám mây màu vàng kim toả sáng, to cỡ quả trứng gà.

Đám mây quay tít một vòng, bên trong phát ra tiếng sấm kinh người, sau đó thoáng một cái điên cuông lớn lên mấy chục lần, biến thành lớn cỡ một trượng, hơn nữa vẫn còn đang không ngừng điên cuồng lớn lên. Một lúc sau, ngọn lửa màu xanh cùng màn hào quang bao vây hạt tinh thể bỗng nhiên nứt ra. Kim sắc quang vụ không ổn định, rõ ràng là đã mất đi sự khống chế, tuỳ thời có thể nổ mạnh.

Hàn Lập vừa nghĩ tới một cỗ lực lượng đáng sợ ẩn chứa bên trong thì sắc mặt đại biến. Một tay của hắn bỗng nhiên trở nên đen như mực cũng nhằm vào pháp trận đè xuống một cái. Bộp một cái rồi lại *"chiu"* một tiếng xé gió vừa vang lên.

Quầng sáng mờ từ đầu ngón tay bắn ra, sau khi loé lên thì hoá thành một màn sáng màu xám, đem mây mù màu vàng cuốn vào bên trong. Quầng sáng mờ cùng ánh sáng màu vàng đan vào nhau, phát ra thanh âm trầm đục *"lục bục"*.

Nguyên từ thần quang hiện lên bên ngoài hào quang nhưng bộ dáng có vẻ chống đỡ hết sức, căn bản không có cách nào kiềm chế dị biến trong màn sương màu vàng kim. Trên mặt Hàn Lập loé lên vẻ sợ hãi, hai chân cũng không đứng thẳng nữa mà lập tức lùi vào một góc mật thất đồng thời tay áo vung về phía trước.

Tinh quang chợt loé rồi một cái lá chắn nhỏ ánh sáng mịt mờ hiện ra chắn trước người, nhoáng một cái đã biến lớn thành mấy trượng đem phía trước người bảo vệ kín cẩn. Trong nháy mắt khi Hàn Lập vừa làm xong thì Nguyên từ thần quang phát ra tiếng vỡ tan, vô số ánh sáng vàng kim từ bên trogn bắn ra.

Hàn Lập thấy tình hình này thì trong nội tâm liền trầm xuống nhưng trong cơ thẻ pháp lực nháy mắt tuôn ra rót hết vào trong cự thuẫn. Đồng thời bên ngoài thân thể, kim quang chợt loé lên, da thịt thoáng chốc đã biến thành màu vàng kim và hiện lên từng khối lân phiến màu vàng. Xem ra đã chuẩn bị tốt, về phần mật thất và động phủ còn có nguyên vẹn hay không thì có trời mới biết.

Không nghĩ đến một màn dị biến xuất hiện.

Màn sương mù màu vàng sau khi phá tan trói buộc cũng không có tiếp tục điên cuồng bạo liệt ra mà loé lên rồi bỗng hoá thành một đạo ánh sáng hình trụ bắn lên nóc mật thất. Nóc nhà được hắn bố trí cấm chế lại giống như tờ giấy, không thể ngăn cản dù chỉ được một chút, chỉ thấy loé lên một cái liền đã bị xuyên thủng thành một cái động lớn nửa thước. Mà màn sương mù màu vàng kim này thoáng cái đã biến mất vô ảnh vô tung trong mật thất.

Hàn Lập giật mình một cái, vừa nhấc tay thì thấy vài tia mặt trời theo lỗ thủng mà chiếu xuống nhưng lập tức trên không trung đột nhiên truyền đến một cỗ cự đại xôn xao làm cho người ta rợn tóc gáy, thiên địa nguyên khí của cả toà linh sơn bỗng nhiên kịch liệt quay cuồng.

Môi hắn run rẩy nhưng một tay giơ lên. Một đạo pháp quyết màu trắng được đánh ra, thoáng cái đã chui vào nóc mật thất rồi biến mất không thấy. Lập tức, nóc mật thất vốn đã bị xuyên thủng lại đột nhiên chớp động rồi một đoàn ánh sáng trắng bỗng nhiên đem cả lỗ thủng nhanh chóng hợp lại, trong chớp mắt lại lấp đầy như ban đầu. Mà trên mình Hàn Lập ánh sáng màu xanh loé lên rồi bỗng hoá thành một đạo kinh hồng, trực tiếp bay ra ngoài mật thất.

Sau vài lần chớp động, độn quang thu lại, Hàn Lập xuất hiện phía trên bầu trời động phủ, hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lông mày không khỏi nhíu lại. Chỉ thấy lúc này trên bầu trời có thêm một cỗ Cụ phong màu vàng kim nhàn nhạt, ở trên không mà rít gào. Mà tại tầng trời thấp phía dưới Cụ phong màu vàng, khắp nơi bỗng hiện ra dải sáng màu ngũ sắc từ bốn phương tám hướng cuồn cuộn kéo đến, thanh thế cực kỳ kinh người.

Hàn Lập thấy thế, trong tâm không khỏi hoảng sợ thì miệng lại mỉm cười một cái. Hắn may mắn đã không đem hạt tinh thể trực tiếp nuốt vào trong bụng để luyện hoá. Nếu không thì một khi bị phát tác, có thể nghĩ tới một cái kết cục bi thảm nhưng động tĩnh lớn như thế, tự nhiên kinh động đến các dị tộc nhân đang tu luyện trong các động phủ ở linh sơn.

Trên linh sơn, các lơi linh quang chớp động, các đạo nhân ảnh lần lượt hiện ra những người này biết gì đấy thậm chí còn tiến lại cùng một chỗ, cùng hướng lên phía thiên tượng chỉ chỉ trỏ trỏ, bàn tán không ngừng. Hàn Lập thấy tình hình này thì sờ sờ trán, đồng thời tâm niệm đánh giá một lượt. Nếu có người nào đến tra hỏi thì nên tìm một cái cớ nào để che dấu đây.

Nhưng vào lúc này, tại một chỗ trên linh sơn truyền đến một tiếng cuồng tiếu.

"Ha ha, ai lại thử nghiệm bí thuật mới, lại triệu tập ra nhiều thiên địa nguyên khí như vậy, lại còn tinh thuần như vậy nữa. Lão phu đang muốn luyện chế một kiện bảo vật chính là cần một lượng vô cùng lớn thiên địa nguyên khí thế này, hoá ra là giảm bớt cho lão phu một phen công phu rồi..."

Lời nói vừa dứt, một đạo kinh hồng màu đỏ từ dưới bắn lên, sau vài cái chớp động thì muốn đâm đầu vào trong thiên tượng trên không trung. Nhưng vào lúc này, đột nhiên có một ngọn lửa cao một trượng bay ra, thoáng cái hoá thành một con giao màu đỏ dài hơn mười trượng, đắc ý hé miệng. Một loạt tiếng nổ ầm ầm vang lên rồi hoả giao lập tức phun ra một mảng ánh sáng màu hồng lập loè.

Trên không trung điểm sáng đầy trời. Cụ phong nhìn như kinh người bị dải ánh sáng màu hồng này cuốn lấy, bất quá sau vài lần hít thở đã bị quét sạch. Hoả giao màu đỏ ngầu biến lớn thành hơn hai mươi trượng, sau đó cười dài một tiếng, đột nhiên hồng quang chói mắt hoá thành một bóng người cao hơn một trượng, trôi nổi trên không trung.

Vóc người này thoạt nhìn đã ngoài sáu mươi tuổi, khuôn mặt bình thường, tóc trắng đầy đầu nhưng mặc một thân quần áo tím, mặt thì đắc ý đưa mắt nhìn kiện đồ vật trong tay. Đó là một cái hồ lô màu đỏ son cao nửa thước, mặt ngoài hiện lên từng đoàn ngọn lửa cùng đồ án thuồng luồng hung ác lóng lánh. Nhìn hình dáng thì cùng hoả giao lúc trước biến ảo thành giống y hệt.

"Cái gì, là Hứa lão quái!"

"Lão quái vật này sao lại đã trở về."

"Thần thông của lão quái vật này hình như càng lợi hại hơn."

Phía dưới, phần nhiều dị tộc nhân vừa nhìn thấy tử bào lão giả thì lại ồn ào một phen, hơn phân nửa đều nhận ra người này nên xì xào bàn tán một hồi. Hàn Lập thấy tình hình này thì khẽ giật mình sau đó dùng thần niệm hướng qua lão giả này quét qua một cái, lập tức nhận ra tu vi đối phương là một vị tu sĩ Luyện Hư hậu kỳ.

Loại tu vi này hiện tại trên linh sơn vốn không có Hợp Thể kỳ tồn tại thì cũng xem như là tồn tại đỉnh giai nhưng tựa hồ cũng sẽ không khiến cho nhiều dị tộc Luyện Hư kỳ hiện lên vẻ kiêng kỵ như vậy. Hàn Lập trong lòng kinh nghi không thôi.

Bất quá, thiên tượng do hạt bản nguyên tinh thể tạo thành mà bị người ta thu lại như vậy cũng không khiến cho người nào khác chú ý nữa nên hắn tự nhiên thở dài một hơi. Vì vậy bên ngoài Hàn Lập thanh quang chợt loé, lần nữa hoá thành một đạo cầu vồng màu xanh hướng về phía động phủ chạy đi.

Sau khi hắn xuất hiện trong động phủ, trước hết làm phép đem các cấm chế bên ngoài cùng trong động phủ xem xét một phen rồi mới an tâm trở lại trong mật thất khoanh chân ngồi xuống. Hắn đưa tay, một mảnh hào quang màu đen bay xuống, thân ảnh Đề Hồn thú hiện ra nhẹ nhàng trôi nổi gần trong gang tấc. Hàn Lập kinh ngạc nhìn qua con thú này một hồi lâu sau mới thở dài một hơi.

------oOo------

Chương 1658: Áp chế

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trải qua lần thử nghiệm vừa rồi, đối với những gì ghi chép trên điển tịch hắn cũng không phải nghi ngờ gì nữa, cũng chỉ có thể để Đề Hồn thú chậm rãi hấp thu Chân lân bản nguyên mà thôi. Dù sao Đề Hồn thú cũng là linh thú của hắn, nếu có thể hấp thu xong, tu vi tiến nhanh cũng là một sự kiện đáng mừng. Kết quả nếu đem so sánh Chân lân bản nguyên mấy trăm xuất thế thì chắc chắn sẽ mạnh hơn nhiều.

Trong lòng sau khi tự định giá một phen, Hàn Lập trước tiên thì mừng rỡ sau lại vô cùng thất vọng uể oải, nhưng cuối cùng cũng phai nhạt, tâm tình dần dần khôi phục bình tĩnh như trước.

Hắn khoát tay cầm linh thú hoàn phóng ra, đem Đề Hồn thú thu lại sau đó ngưng trọng, bàn tay cuốn một cái lấy ra một cái bình ngọc màu xanh. Bình ngọc này nhìn như bình thường nhưng bề ngoại lại tản ra ánh sáng màu xanh nhàn nhạt, đồng thời trên miệng bình được vài đạo cấm chế phù lục dán kín. Hàn Lập nhíu đuôi lông mày một cái, đem ném cái bình ngọc lên trên không trung rồi tay áo run lên, từ trong bay ra mười cái trận kỳ.

Trong miệng hắn lầm bầm rồi đưa tay chỉ vào những cái cái trân kỳ này một cái.

Một tiếng gào thét vang lên, những trận kỳ này hoá thành hơn mười đạo ánh sáng màu sắc khác nhau, chợt loé lên tiến nhập vào trong không trung rồi biến mất. Một màn sáng màu vàng nhạt hiện lên trong mật thất, mặt ngoài có các ký hiệu khác nhau động đậy không ngừng. Hàn Lập vậy mà lại bố trí ra một loại trận pháp nhỏ, sau đó bản thân cũng tiến vào trong trận.

Sau khi làm tốt hết thảy, hắn mới yên tâm nhìn cái bình ngọc màu xanh hé miệng thổi nhẹ một cái, một luồng gì nhẹ bay ra. *"Phốc phốc"* vài tiếng, sau đó tại miệng bình mấy tấm phù lê trong ngọn gió nhẹ tự động bong ra, cái miệng bình chút mở rộng. Bên trong mơ hồ có ánh sáng chớp động. Hàn Lập thấy tình hình này thì không chút lưỡng lự, nhấc cánh tay lên hướng về miệng bình ngọc quơ một cái. Bình ngọc màu xanh quay tròn, ánh sáng mờ mờ bên trong phát ra, đủ loại màu sắc.

Một đồ vật quỷ dị từ trong miệng bình phun ra. Vật này hình người, cao vài tấc nhưng không nhúc nhích, phảng phất như một cái tượng hình người năm màu. Nhưng Hàn Lập nhìn cái tượng người này lại không chút chậm trễ, trong miệng lầm bầm, tay liên tiếp đánh ra mấy đạo pháp quyết.

Bên ngoài thân của tượng người các loại linh quang chợt loé lên, nhất thời hình thể nó lớn vọt lên. Chỉ sau mấy lần chớp động liền khôi phục hình dạng vốn có. Thân hình cao hai trượng, khuôn mặt xanh biếc dị thường, quái vật hình người có bốn chân màu tím nhạt.

Chính là vật Hàn Lập lúc trong Ma Kim Sơn Mạch đã thu hoạch ngoài ý muốn *"Chi tiên"*. Lúc này, trên thân thể nó hiện lên các loại ký hiệu, toàn thân đều bị cấm chế gắt gao, hai mắt nhắm chặt, nhìn như đã lâm vào giấc ngủ say. Hàn Lập hai mắt nhất mị, đem *"Chi tiên"* trước mắt đánh giá từ trên xuống dưới, dường như cảm thấy rất hứng thú. Khó trách hắn biểu hiện như thế.

Tuy rằng linh dược biến hình sinh vật Hàn Lập cũng không phải chưa từng gặp qua, thậm chí Cửu Khúc Linh Sâm của hắn có thể đem linh tính biến thành một con thỏ trắng khá sống động nhưng so với con *"Chi tiên"* này vốn đã đem bản thể biến ảo thành hình mà lại là hình người thì căn bản Cửu Khúc Linh Sâm không thể so sánh được.

Tuy rằng như thế, hắn cũng không lập tức đánh thức linh vật mà một ngón tay trong tay áo bấm một cái. Tiếng xé gió vang lên, một đạo kiếm quang tinh tế bắn ra, vây quanh một cái rễ cây màu tím. Ánh sáng xanh loé lên, một vết thương dài cỡ một tấc hiện lên, vài giọt dịch thể màu trắng sữa chảy ra.

Dược dương nồng đậm tràn ngập khắp đại sảnh. Trong mắt Hàn Lập hàn quang chợt loé, giương nắm tay lên rồi một cái bình to cỡ một ngón tay cái bay ra. Đồng thời hắn hé miệng phun ra một dải sáng mờ. Dải sáng này chớp động rồi đem dịch thể màu trắng cuốn lấy rồi đem tất cả cuốn vào trong cái bình nhỏ, một chút cũng không sót. Mà trong lúc này, vết thương trên cơ thể Chi tiên chợt có ánh sáng tím loé lên sau đso lại khôi phục như lúc ban đầu, phảng phất chưa từng tồn tại.

Hàn Lập đối với tình hình này cũng không ngoài dự liệu, không tỏ vẻ kinh ngạc mà đưa một tay chộp vào không trung. Một lực vô hình nhất thời hiện ra. *"Vù"* một tiếng, chiếc bình chứa dịch thể màu trắng đục bỗng nhiên bị kéo lại rồi bị hắn cầm vào trong tay, nhẹ nhàng đem lên mũi ngửi.

"Hảo tinh thuần linh lực."

Hàn Lập thì thào một tiếng, nhìn như sợ hãi nhưng mà nét mặt vẫn chưa có lộ ra vẻ mừng như điên. Mày tay kia sau khi bâng quơ chộp vào hư không thì một đoàn sáng bạc hiện ra trong lòng bàn tay, sau khi chợt loé lên một cái thì hoá thành một chiếc bát vuông, lớn chừng nửa thước.

Mặt ngoài cái bát áng sáng bạc lập loè, có những hoa văn đẹp tuyệt vời, hình như không phải là vật bình thường. Hàn Lập không chút chần chờ, cầm cái bình nhỏ hướng cái bát màu bạc dốc xuống. Một giọt linh dịch màu trắng sữa rơi vào trong.

Tiếp theo, tay áo bào Hàn Lập hướng về mặt đất run lên, cái vòng tay trữ vật bay ra, sau khi chợt xoay một cái thì bên trong bỗng có một đoàn sáng mờ phun ra. Luồng sáng mờ bay qua, trên mặt đất bỗng nhiên hiện ra một loạt các loại hộp gỗ cùng các loại lọ khác nhau. Hàn Lập đảo mắt qua rồi quơ lấy một chiếc hộp ngọc trong đó. Nắp hộp tự động bay ra, tiếp đó một ít linh dịch màu lam từ trong bay ra rơi vào trong cái bát. Sau một khắc, lại có một cái chai bay lên nhằm hướng cái ngân bát bay tới.

Sau ba bốn canh giờ, cả gian mật thất tràn ngập dược hương, lam quang trong mắt Hàn Lập chớp động nhìn chằm chằm vào vật to ước chừng nắm tay trong bát, thân hình vẫn không nhúc nhích. Lúc lâu sau, một tiếng cười khổ vang lên trong mật thất, sau đó trong tay Hàn Lập chợt loé lên ánh sáng màu bạc, cái bát bỗng nhiên biến mất.

"Là luyện đan tài liệu, Chi tiên linh huyết mặc dù có không ít tác dụng thần kỳ nhưng tuyệt đối không đủ khiến cho các tồn tại Hợp Thể kỳ coi trọng đến như thế. Có lẽ bản thân nó còn có công dụng thần kỳ khác."

Hàn Lập đem thân thể lần nữa ngồi thẳng, đăm chiêu lầm bầm.

Trong miệng vừa nói, hắn cũng vừa xoay chuyển ánh mắt lần nữa nhìn về Chi tiên vẫn đang lơ lửng trước người. Hàn Lập sờ sờ cằm, ánh mắt chớp động vài cái, bỗng mười ngón tay bắn ra. Hơn mười đạo chỉ phong xé gió bắn ra, chợt lướt qua, dồn dập thu vào trong thân thể Chi tiên không thấy tung tích. Kế tiếp, ngón tay Hàn Lập dừng lại, đem hai tay thu về trong tay áo rồi nhìn Chi tiên.

Không lâu sau, nguyên bản đang bất động, bên ngoài thân Chi tiên ánh sáng loé lên, hiện ra một tần ánh sáng màu tím nhạt. Mí mắt khẽ động rồi chậm rã mở ra rồi chậm rãi nhìn về phía Hàn Lập. Chỉ thấy con ngươi nó có màu lục nhạt, bên trong còn có ánh sáng bạc rực rỡ lưu chuyển, trông cực kỳ quỷ dị.

"Ta đã rơi vào tay các ngươi. Có thể nói cho ta biết đây là nơi nào không?"

Ngoài dự liệu, Chi tiên không lộ ra vẻ kinh sợ, trái lại còn bình tĩnh nói giống như đang cùng một người qua được nói chuyện vậy.

Thấy tình hình này, lông mi Hàn Lập khẽ động một cái, như cười như không, nhưng không hề giấu diếm trả lời:

"Nơi này là Vân thành, cũng cách Ma Kim Sơn Mạch không xa lắm! Nhìn đến ngươi linh trí đã mở ra rất sớm nhưng dưới tình hình này làm sao còn vẻ bình tĩnh như thế?"

"Ta không trấn định thì thế nào, chẳng lẽ ta mở miệng cầu xin ngươi thì ngươi có thể thả ta đi hay sao?"

Chi tiên trầm mặc một chút rồi mới nhàn nhạt nói.

"Điều này cũng đúng. Các hạ là thiên địa linh dược có thể biến ảo nhân hình, toàn bộ Linh giới cũng khó xuất hiện, thả ngươi đi tự nhiên là không thể."

Hàn Lập cười cười nhưng lại tán thành gật gật đầu.

Thấy Hàn Lập khí định thần nhàn, nét mặt Chi tiên cũng có chút kinh ngạc nhưng ánh mắt nó sau khi nhìn lướt qua Hàn Lập một cái thì hừ lạnh, hai mắt nhắm lại, bộ dáng như không muốn nói tiếp.

"Bất quá, ta có chút tò mò, các hạ ngoài việc làm linh dược luyện đan thì có những công dụng khác hay không. Bằng không những tồn tại cao giai kia đối với các hạ lại đuổi theo không thôi."

Hàn Lập lại không hề lưu tâm, chỉ là hỏi tiếp.

Chi tiên nghe Hàn Lập hỏi như thế thì khoé miệng nổi lên một tia châm chọc nhưng vẫn ngậm miệng, căn bản không có ý trả lời.

"Các hạ nếu linh trí đả mở, cũng đã có nguyên thần tinh hồn của chính mình thì sẽ không muốn bị ta vận dụng sưu hồn thuật chứ."

Hàn Lập thở dài một hơi nói ra.

"Sưu hồn? Ngươi cho rằng có thể dùng phương pháp này để biết được điều gì sao, nếu vậy thì cứ tự nhiên thi triển ra."

Chi tiên nghe vậy thì trái lại cười nhạt nói.

Hàn Lập nghe đối phương nói thế, trán không khỏi nhíu lại. Tại Linh giới, người giống như hắn có Phạm Thánh Chân Ma công rút hồn bí thuật tuy rằng không nhiều nhưng cũng không nói là quá ít. Cái loại Chi tiên không biết sống qua bao nhiêu năm tháng này nếu biết được loại thuật này thì cũng không quá ngạc nhiên. Tâm niệm liên tục quay nhanh nhưng thần sắc thì bất biến, nhìn không ra chút dị dạng nào.

"Các hạ không nói cũng không có gì, ta có thể đem bản thể của ngươi luyện ra một ít đỉnh giai đan dược. Nhưng theo ta được biết,

loại như ngươi vốn là nguyên thần của thiên địa linh vật hoá hình, đối với một ít bí thuật tu luyên cùng tu luyện giả tu luyện công pháp đặc thù mà nói rất có tác dụng. Các hạ cũng không biết tồn tại bao nhiêu năm mới có thể tu luyện được một điểm linh tính, nếu rơi vào trong tay loại người này thì sợ rằng phải phí một phen khổ tu trước đây."

Hàn Lập trừng mắt nhìn nói rồi chợt nói ra.

"Ngươi uy hiếp ta sao!?"

"Uy hiếp thì không. Chỉ là tại hạ mạo hiểm lớn như thế khi tiến vào Ma Kim Sơn Mạch, nếu như không chiếm được cái gì có thể bù đắp thì cũng chỉ lấy nó dùng một lần."

Hàn Lập khẽ cười một tiếng nhưng ánh mắt lại không chút tình cảm nào.

"Lẽ nào ta nói thì ngươi sẽ giữ lời thả nguyên thần của ta ly khai hay sao? Ngươi lấy cái gì để làm cho ta tin tưởng?"

Chi tiên hiển nhiên nghe ra ý tứ của Hàn Lập, ánh bạc trong con ngươi chợt loé lên lạnh lùng hỏi.

"Thả nguyên thần của ngươi tự động ly khai thì chắc chắn không thể. Ta còn sợ ngươi đoạt thể trọng sinh hoặc là bị những người khác bắt được mà lộ ra cái gì đó. Nhưng có thể trực tiếp đem ngươi binh giải, thả cho ngươi trực tiếp tiến nhập vào con đường luân hồi. Về phần có tin hay không thì lẽ nào các hạ còn những lựa chọn khác sao?"

Hàn Lập vui vẻ nói ra.

------oOo------

Chương 1659: Thỏa hiệp

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tuy ta không thể chọn lựa nhưng không có nghĩa là không có điều kiện gì!"

Chi tiên ánh mắt nháy lên một chút rồi chậm rãi nói.

"Các hạ có điều kiện gì, có thể nói một tiếng."

Hàn Lập cười cười, bộ dáng không thèm để ý nói.

"Rất đơn giản. Nội dung giao dịch thì theo ngươi, ta có thể nói cho ngươi về những khả năng thần kỳ liên quan đến pháp thân của ta, ngươi thì sẽ thả cho nguyên thần của ta tự động tiêu tán vào trời đất, cho nó tiến nhập vào con đường luân hồi. Nếu như có kiếp sau, cũng có cơ hội hoá thành loài người như các ngươi. Nhưng mà phương pháp giao dịch thì phải làm theo phương thức của ta. Bằng không, ta tình nguyện cùng linh thân đồng thời chôn vùi tại đây, cũng sẽ không làm chuyện ngu xuẩn, đem tất cả giao cho người khác khống chế."

Chi tiên tựa hồ đã sớm có suy nghĩ, một hơi liền nói nhiều như vậy.

"Phương thức gì?"

Hàn Lập hỏi.

"Ta sẽ dùng thiên phú bí thuật đem nguyên thần chia làm hai. Trong đó hơn một nửa sẽ chứa ý thức tự chủ của ta, nửa còn lại thì chứa đựng phần ký ức của ta. Trước tiên ngươi thả phần lớn nguyên thần của ta ly khai, bộ phận nguyên thần còn lại chỉ cần ngươi thực sự giữ lời hứa sẽ tự nheien nói cho ngươi bí mật. Sau đó, khi ngươi nhận được thứ ngươi cần thì đem nguyên thần còn lại đưa vào luân hồi. Như vậy, ngươi cũng không phải lo lắng gì,

ta cũng yên tâm nói cho ngươi biết sự tình ngươi muốn biết."

Chi tiên mặt không biểu tình nói ra.

"Không có nỗi lo về sau, không đúng lắm nhỉ! Ngươi có hơn phân nửa nguyên thần rời khỏi, vạn nhất đột nhiên đổi ý, không nói cho ta biết thì chẳng phải là ăn trộm gà không xong mà còn bị mất nắm thóc sao?"

Hàn Lập trong lòng khẽ động, nhưng lại lắc lắc đầu nói.

"Khi ngươi bắt ta, tổn thương của ta càng nhiều thêm, lúc dó nếu không rơi vào tay ngươi thì sớm muộn cũng bị những người khác bắt được. Vì vậy cũng không cần cùng với ngươi kết thành thâm cừu đại hận gì cả. Ta cuối cùng sẽ không vì một chiếc pháp thể vô dụng cùng một nửa nguyên thần của mình mà giỡn chơi. Dù sao thì cũng có ai biết nếu đem nguyên thần không trọn vẹn tiến nhập luân hồi sẽ gặp phải vấn đề gì."

Chi tiên bình tĩnh dị thường nói ra.

Hàn Lập sờ sờ cằm, lại quan sát Chi tiên trên dưới vài lần rồi bỗng gật đầu cười nói:

"Tốt, theo như ngươi nói, làm như thế đi."

"Ngươi cứ như thế này mà đơn giản đáp ứng sao?"

Thấy Hàn Lập thoải mái như thế thì Chi tiên ngược lại ngẩn ngơ, cảm thấy kinh ngạc.

"Thế nào, đạo hữu còn phương pháp nào tốt hơn chăng?"

Hàn Lập khoé miệng nở nụ cười nói.

"Không có, ta chỉ cho rằng các hạ dù có đáp ứng thì cũng phải cân nhắc một hồi lâu."

Chi tiên từ từ nói ra.

"Cái này có gì phải suy nghĩ nhiều làm gì. Nói thật, có thể tóm được các hạ đã là một việc vui mừng ngoài ý muốn, ta không cần phải tiếp tục suy nghĩ thêm gì nữa."

Hàn Lập thâm ý nói ra. Nghe Hàn Lập nói như thế, Chi tiên thần sắc khẽ động nhưng không nói gì tiếp.

"Tốt lắm, ngươi thi triển bí thuật phân liệt nguyên thần cần thời gian bao lâu, đừng nói cho ta là cần mười năm, thậm chí trăm năm nhé."

Hàn Lập lại hỏi.

"Đương nhiên là không có khả năng cần thời gian dài như thế, nhưng tốn thời gian cũng không quá ngắn. Đại khái tầm một năm ta có thể hoàn thành bí thuật này. Nhưng trong lúc ở đây, ngươi phải hoá giải một phần cấm chế trên người ta."

Chi tiên thần sắc trang nghiêm lần đầu tiên nói chăm chú như thế.

"Một năm. Tốt, ta có thể cho ngươi thời gian một năm dài như vậy, cũng sẽ đem hơn phân nửa cấm chế trên người của ngươi loại trừ đi nhưng các hạ tốt nhất đừng có chủ ý khác. Ta đã làm như thế thì những cấm chế còn lại khác lại càng thêm thần diệu. Dưới tình hình này ngươi vẫn có thể bỏ chạy được thì Hàn mỗ tự nhận là không may mắn thôi."

Hàn Lập lạnh nhạt nói ra.

"Ta đã bị bắt được, vết thương cũ còn chưa khôi phục, bây giờ cũng chỉ miễn cưỡng chống đỡ, đâu còn chút dư lực nào để chạy trốn chứ."

Chi tiên nghe vậy, lại nở nụ cười khổ nói.

Hàn Lập nghe vậy thì cười hắc hắc không nói gì nhưng mà một tay đột nhiên bắn ra, hai đoá linh hoa, một vàng một bạc cùng bay ra. Chi tiên thấy vậy, ngân mang trong con ngươi loé lên vội vàng ngưng thần nhìn qua.

Chỉ thấy hai đoá linh hoa, một là một con bọ cánh cứng màu vàng kim cùng một con chim lửa màu bạc. Cả hai cũng không lớn hơn đầu ngón tay cái, ánh sáng rực rỡ, phảng phất là dùng vàng ròng, bạc nén chế tạo ra.

"Phệ Kim Trùng!"

Ngân sắc hoả điểu thì thôi, còn khi nhìn thấy rõ ràng hình dáng của con bọ cánh cứng màu vàng kim thì sắc mặt nó biến đổi mạnh mẽ.

"Nga, các hạ cũng biết loại Linh Trùng này. Như thế thì càng tốt. Đạo hữu biết rõ sự lợi hại của con bọ này, chắc là không có suy nghĩ gì nữa."

Hàn Lập cười khẽ, nhìn con bọ màu vàng cùng con chim lửa màu bạc đánh tay một cái.

Hai vật cùng lúc từ từ hướng về Chi tiên bay tới. Nét mặt Chi tiên thay đổi liên tục. Sự lợi hại của Phệ Kim Trùng nó sao lại không biết. Hơn nữa con trước mắt là thành thục thể, nếu không phải bản thân đã bị không chế thì nó đã sớm xoay người bỏ chạy.

Còn một con chim lửa màu bạc do hoả diễm tạo thành tuy rằng đối phương không giải thích nhưng có thể cùng thả ra với Phệ Kim Trùng thì sự đáng sợ nếu khong bằng nhưng cũng tuyệt đối không kém xa.

Hai vật đã bay tới bên mép, Chi tiên hơi do dự nhưng cuối cùng cũng cắn răng hé miệng ra. Nhất thời Phệ Kim Trùng cùng chim lửa màu bạc loé lên một cái cùng tiến vào trong miệng của nó.

Hàn Lập cười nhẹ, đưa tay hướng Chi tiên quơ một cái. *"Xuy xuy"*, hơn mười sợi chỉ bạc từ từ trong thân thể Chi tiên bay ra, chợt loé lên rồi biến mất vào trong tay áo bào. Theo sau đó, trong một trận chú ngữ và đủ loại quầng sáng màu sắc mờ ảo bay quanh bên ngoài thân Chi tiên, hoá thành một tấm bùa chú năm màu tự nhiên biến mất.

Thấy vậy, ánh bạc trong mắt Chi tiên chuyển động, bên ngoài thân ánh tím mạnh mẽ sáng lên màu màu xanh biếc trên mặt phai nhạt đi hơn nửa, đồng thời bốn chân giống như xúc tu màu tím nhoáng cái cũng biến thành tay chân của nhân loại.

"Sách sác, không hổ là thiên địa linh vật. Ngay cả tổn thương nặng như thế hiện giờ cũng tự động khôi phục được như thế này."

Hàn Lập cười ha ha nói.

"Ở đây ngươi có dược viên không!? Ta trước tiên đem bản thể cắm rễ ở trong dược viên, mượn linh khí của linh dược gần đấy thì cũng có thể nhanh chóng hoàn thành bí thuật phân chia nguyên thần."

Chi tiên dò hỏi.

"Dược viên tự nhiên là có. Đạo hữu đi theo ta."

Hàn Lập nghe thế thì cũng gật đầu trả lời.

Nếu Chi tiên ở trong dược viên thì tất nhiên sẽ phải dặn dò *"Oa oa"* giám thị. Dù sao Chi tiên tu vi không cao, hơn nữa còn có thương tích trong người, động phủ có cấm chế sâm nghiêm, lấy thực lực của Oa oa là Luyện Hư sơ kỳ nữa cũng đã đủ để trông giữ.

Sau khi đánh giá một hồi, Hàn Lập đứng dậy, đồng thời vung tay, một mảnh sáng xanh lướt qua. tất cả những bình bình lọ lọ gì đó đều đã được thu lại sạch sẽ. Đồng thời trên cánh cửa đá có ánh sáng trắng chớp động và cũng chậm rãi mở ra.

Hàn Lập trước tiên bước ra ngoài. Theo sau Chi tiên hơi do dự một chút rồi cũng đi ra theo. Vừa đi ra bên ngoài cửa đá đã thấy một nữ tử mặt không có cảm xúc, thân toả ra khí lạnh đứng đấy, chính là Thông linh khôi lỗi *"Oa oa"* vừa được Hàn Lập gọi tới bằng thần niệm.

Vừa thấy Hàn Lập đi ra, nữ tử khom người sau đó lại đứng ngây ra bất động. Hàn Lập gật đầu không nói gì mà bước nhanh thẳng hướng tới dược viên.

Do động phủ ở Vân thành hiếm có nên dược viên của Hàn Lập cũng sẽ không quá lớn, chỉ rộng khoảng hai ba trăm trượng mà thôi nhưng mà Chi tiên vừa theo Hàn Lập đi vào cửa trên mặt đã lộ ra vẻ thoả mãn.

"Không tệ, nơi đây tuy không lớn nhưng mà linh khí đúng là nồng đậm. Đạo hữu chọn một địa phương thật là tốt."

"Hắc hắc, không phải tại hạ chọn được địa phương tốt mà linh khí cả toà linh sơn này không tệ. Các hạ tuỳ ý tìm một chỗ cắm rễ xuống đi."

Hàn Lập lơ đễnh nói.

"Phải không, vậy thì ta cũng không khách khí nữa."

Chi tiên gật đầu, thân hình nhoáng lên lướt qua trước người Hàn Lập, tự động đi vào sâu trong dược viên đi tới. Khoé miệng Hàn Lập nhếch lên cũng thong thả đi tới mà Oa oa không nói một tiếng cũng tự động đi theo sau.

Chi tiên vừa đi vừa đưa mắt nhìn dược viên, chỉ một lát sau, trên mặt nó hiện lên vẻ kinh ngạc. Linh dược đầy vườn, không kể về độ quý hiếm thì thời gian thế mà hơn nửa đều được vạn năm trở lên. Còn loại hơn nghìn năm, mấy nghìn năm thì tiện tay quơ cũng đã được một đám.

Toàn bộ dược viên tràn ngập các loại dược hương nồng đậm, nếu là người bình thường ở trong dược viên này nghỉ ngơi nửa khắc, tuy không thể lập tức kéo dài tuổi thọ nhưng mà bách bệnh bất xâm là rất có thể.

Chi tiên giật mình một chút, vốn muốn đi xem toàn bộ dược viên vì vậy dù đã đi tới trung tâm dược viên thì nó vẫn hướng về phía trước đi tiếp. Hàn Lập phía sau thấy vậy thì bộ dáng cũng thờ ơ thản nhiên đi theo sau.

Dược viên nhỏ như vậy, chỉ một chút Chi tiên đã đi dọc theo con đường ở giữa dược viên đi tới phần cuối của dược viên nhưng vào lúc này, một cái bóng trắng loé lên, có cái gì đó cao tầm nửa thước từ trên một lá linh dược nhảy ra sau đó xoay người nhảy vào một con đường nhỏ khác trong dược viên.

Rõ ràng đó là một con thỏ rất lớn, toàn thân trong suốt trắng như tuyết. Chính là nguyên thần của Cửu Khúc Linh Sâm biến thành thỏ trắng.

"Đây là?"

Chi tiên vừa thấy rõ con thỏ ngọc thì thân hình run run, có chút thất thanh, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng cùng kinh hãi.

"Đạo hữu vì sao lại kinh ngạc như thế, lẽ nào trước đây chưa bao giờ gặp qua đồng loại đã hoá hình sao?"

Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, ở phía sau nói.

"Đương nhiên không phải. Chỉ vì bọn ta bình thường đều ở trong những nơi hiểm ác hẻo lánh, cộng thêm thiên địch có quá nhiều, bản thân thì vốn dĩ không có sức phản kháng. Nghìn vạn cây linh dược cũng không có nổi một gốc may mắn mở ra linh tính."

Chi tiên vội vã trả lời rồi vội vàng đuổi theo hướng thỏ trắng vừa rời khỏi. Sau khi đi tiếp vài chục trượng, tại một nơi hẻo lánh thì phát hiện ra nơi Cửu Khúc Linh Sâm cắm rễ.

"Thỏ trắng do nguyên thần của nó biến thành đang cắm cúi gặp một cái rễ cây không biết tha từ nơi nào của dược viên đến, từng ngụm từng ngụm cắn nuốt. Nó vừa thấy đám người Hàn Lập đi tới thì chỉ dùng đôi mắt hồng ngọc nhìn lướt quá một cái rồi lại tiếp tục cắm đầu ăn thực vật, bộ dáng không thèm coi ai ra gì.

Con vật nhỏ này trước kia nhát như chuột, thế mà lúc này lại như vậy. Thấy vậy Hàn Lập sờ sờ trán, dở khóc dở cười.

------oOo------

Chương 1660: Phá giới ma niệm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chi tiên thấy cảnh này, vẻ mặt toát ra vẻ nhu hòa, đột nhiên bước một bước về phía trước, một tay quơ về hướng thỏ trắng.

Một mảnh ánh sáng tím từ trong tay bay ra, bỗng cuốn quanh thỏ trắng đang nằm trên mặt đất, đem tới trước người.

Trong dải sáng, thỏ trắng vẫn bình tĩnh ăn uống, mà không hề cảm thấy có gì không ổn.

Chi tiên sau khi nhìn thỏ trắng một chút, trong mắt lóe lên dị sắc, đưa tay về phía màn sáng.

Nhưng khi ngón tay của hắn vừa tiếp xúc vào thân thể con thỏ lông xù, linh quang ngoài thân thỏ chợt lóe, bỗng hóa thành tàn ảnh rồi biến mất.

Sau một khắc, thỏ trắng một lần nữa xuất hiện trên mặt đất. Không những đứng trên hai chân sau, bộ lông màu tuyết trắng cũng xù hết cả lên, không ngừng nhe răng trợn mắt đối với chi tiên.

Hiển nhiên đối với cử động của Chi tiên, đã khiến cho linh vật này rất là căm tức.

Chi tiên thấy vậy nhưng lại cười cười, hơi thở trên người biến đổi. Đồng thời bên ngoài thân, ánh sáng màu tím thoáng cái đổi thành màu xanh biếc.

Một cổ mộc linh khí nồng đậm phát ra trên người hắn.

Thỏ trắng vốn đang giương nanh múa vuốt, vừa tiếp xúc với linh khí thì giật mình, đầu mũi màu hồng phấn ngửi ngửi hai cái, sắc mặt cuối cùng chầm chậm hòa hoãn, thậm chí nhìn về phía Chi tiên thì ánh mắt cũng trở nên thân mật hơn nhiều.

"Đứa nhỏ kia, tới đây nào." Chi tiên vỗ hai tay, hướng một tay về phía thỏ trắng vẫy.

Thỏ trắng tựa hồ có thể hiểu ngôn ngữ của Chi tiên, sau một chút do dự, hai chân đạp một cái, cuối cùng lại nhảy vào trong lòng của hắn.

Chi tiên mừng rỡ, xòe tay vuốt ve đầu thỏ trắng, vui vẻ như cha đang cưng chiều con vậy.

Thỏ trắng hai mắt híp lại, bộ dáng lộ ra vẻ hưởng thụ, thè ra cái lưỡi hồng mềm, liếm liếm ngón tay Chi tiên.

"Hay, hay lắm, xem ra đến lúc linh trí của nó chính thức mở ra, cũng không còn xa nữa. Hàn đạo hữu, đồng loại này có thể ở trong vườn thuốc tự do hoạt động như thế, có thể thấy được bình thường ngươi cũng có đôi chút bảo vệ hắn. Nếu như thế, ta có thể khiến linh trí của nó mở ra thêm một bước, cũng truyền cho nó ít gì đó. Ngươi có ý kiến gì không!"

Chi tiên vừa vuốt ve con thỏ trắng trong ngực, vừa quay đầu, thận trọng nói với Hàn Lập.

"Giúp hắn mở ra linh trí?"

Hàn Lập hơi kinh hãi,có vẻ tính toán.

"Không sai. Ta là linh dược thành linh, cũng lĩnh ngộ được một ít thần thông cùng công pháp, cũng chỉ có thể truyền cho đồng loại tu luyện. Có thể cho hắn về sau bớt đi rất nhiều công sức. Nếu là hắn có thể biến thành hình người giống như ta, cũng là đối với đạo hữu có thêm một trợ lực không nhỏ."

Chi tiên ánh mắt chớp động, chậm rãi nói.

"Cũng không phải không được, nhưng dù ngươi làm chuyện gì đối

với nó, cũng phải để cho khôi lỗi của ta nhìn tận mắt mới được, và từ nay về sau, khôi lỗi này cũng sẽ không rời ngươi nửa bước."

Hàn Lập nhìn chằm chằm Chi tiên một lúc lâu, cũng gật đầu nhưng là vẫn đưa ra điều kiện của mình.

"Hoàn toàn không có vấn đề gì. Việc mà ta làm, cũng không có gì gọi là bí mật."

Chi tiên lộ ra vẻ vừa lòng.

"Vậy thì không có vấn đề gì. Trong một năm này, các hạ cố gắng tại mảnh đất này tĩnh dưỡng thật tốt đi. Có chuyện gì, có thể nói cho chiếc Thông linh khôi lỗi này."

Hàn Lập nói xong,trở tay hướng về phía sau lưng vỗ một cái.

Lập tức từ sau lưng, *"Oa oa"* bước về phía trước một bước, đi tới bên cạnh.

"Từ hôm nay trở đi, ngươi hãy cùng Chi tiên đạo hữu, một khắc cũng không ly khai."

Hàn Lập theo đó phân phó.

Chiếc Thông linh khôi lỗi này tuy linh tính không cao, nhưng một số mệnh lệnh đơn giản, tự nhiên cũng hiểu được.

Oa oa ánh mắt chớp động, mặt không biểu tình gật đầu.

Chi tiên thấy vậy cười nhạt một tiếng, cổ tay rung rung, hào quang màu tím cuốn xuống, đem thỏ trắng bên trong vững vàng đưa lên mặt đất. Bản thân hắn thì thân hình nhoáng một cái, xuất hiện tại chỗ cách Cửu khúc Linh sâm mấy trượng, hai chân hạ xuống một phân, toàn thân chớp động ánh ngọc phỉ thúy, bốn chân lại biến thành xúc tu màu tím nhạt, cũng hướng mặt đất chui vào.

Vào lúc này, thân hình Chi tiên trở nên xanh biếc ướt át, nổi lên dày đặc bướu chân trong suốt màu phỉ thúy. Hàn Lập đứng tại chỗ hồi lâu, một mực đợi cho cái cây cao một trượng xuất hiện trước mắt, đem tất cả rễ cắm vào sâu trong đất, mới mỉm cười quay người, rời khỏi vườn thuốc.

"Đi thôi."

Tuy hắn đối với những công dụng thần bí của Chi tiên rất là hiếu kỳ, nhưng trước mắt,thời gian ước định cùng Tiêm Tiêm sửa chữa Thiên ngoại ma giáp, cũng đã gần tới rồi. Hắn đối với ma giáp này cũng rất là chờ mong.

Bất quá, để cẩn thận, khi Hàn Lập xuất môn thì đem Báo Lân thú cùng nguyên thần thứ hai để lại trong động phủ, cũng mở ra toàn bộ cấm chế, rồi mới yên tâm rời đi.

Mấy canh giờ sau, hắn cưỡi một tòa thú xa xuất hiện ở trước cửa hàng cô gái Tinh tộc. Cửa hàng cửa chính vẫn đang đóng chặt, bộ dáng sẽ không mở cửa tiếp khách. Hàn Lập cũng không khách khí giơ tay, trong tay ánh lửa hiện lên, ánh lửa bay ra, lóe lên một cái chui vào trong cửa hàng,không còn thấy bóng dáng.

Sau đó hắn lẳng lặng chờ ngoài cửa.

Sau một lát, cửa chính *"dát chi"* một tiếng mở ra. Ở trong cửa truyền ra thanh âm nhẹ nhàng của Tinh tộc nữ tử:

"Hàn huynh thật sự là giữ lời hứa, nửa tháng vừa xong, đã tìm đến cửa."

"Hàn mỗ cũng nóng vội muốn tu bổ ma giáp, có chút nóng lòng. Mong tiên tử không trách!"

Hàn Lập miệng nói, một chân nhấc lên đi qua cửa.

Mà cửa chính vội vàng hạ xuống, cũng tự động đóng lại. Giữa cửa hàng, một cô gái xinh đẹp dịu dàng, hướng Hàn Lập mỉm cười.

Đúng là Tiêm Tiêm.

Nàng vừa thấy Hàn Lập đi tới, bĩu bĩu môi không nói tiếp gì nữa, một tay bấm quyết, phát động truyền tống trận.

Hào quang chớp động, Hàn Lập cùng nàng đồng thời tại cửa hàng biến mất, trực tiếp bị truyền tống đến cái khe không gian của tinh tộc nữ tử.

Hàn Lập từ pháp trận dưới chân đi ra, ánh mắt quét qua, lập tức dừng ở một góc.

Tại đó bố trí một cái pháp trận lớn to hơn mười trượng, tối đen như mực, bao quanh bốn phía có mười khỏa tinh thạch đen nhánh.

Tại mắt trận, trung tâm pháp trận, có một cái đỉnh đồng màu xanh, còn có một vật bị sương trắng mỏng bao vây, cỡ đầu nắm tay, tản ra chói mắt ánh đen, cũng trôi nổi tại chỗ không nhúc nhích.

Hàn Lập vừa thấy cảnh này, hai mắt không khỏi nhíu lại.

Trên đỉnh đồng có cái gì đó đang biến hóa, nhưng ma khí âm lãnh âm lãnh phát ra thì không có gì thay đổi, rõ ràng là ma hạch của con Thánh giai ma viên. Nhưng giờ phút này, ma hạch đã triệt để bị tinh thể hóa, giống như một khối thủy tinh tỏa ánh sáng màu đen.

"Đạo hữu cảm thấy thế nào, mấy ngày này ta không chút nào nhàn rỗi, hao tốn lượng lớn khí lực cùng cho vào không ít tài liệu trân quý, mới đem dấu vết thánh giai ma viên trong ma hạch triệt để xóa đi, cùng tẩy đi những cuồng bạo ma khí."

Từ truyền tống trận đi ra, Tiêm Tiêm cười nói.

"Nga, nói như vậy, Tiêm tiên tử không có tính để nguyên bản ma hạch khảm nhập vào trong ma giáp, mà là chuẩn bị triệt để luyện hóa chăng?"

Hàn Lập sờ sờ cằm, hỏi.

"Không thể tưởng tượng được Hàn huynh cũng tinh thông đạo

luyện khí. Không sai, tiểu muội thực sự là nghĩ như vậy. Nếu đem nguyên vẹn ma hạch khảm nhập vào ma giáp, tuy có thể tu bổ mấy vết rách lớn nhất, nhưng những chỗ khác thì không thể. Hàn huynh chắc sẽ không hy vọng khi dùng ma giáp đối địch, sẽ cho đối thủ sơ hở để lợi dụng chứ."

Tinh Tộc nữ tử hơi kinh ngạc, nhưng miệng thì giải thích.

"Tại hạ tại mặt luyện khí cũng chỉ bình thường mà thôi. Đạo hữu cứ theo ý của mình làm là được. Tại hạ đối với thuật luyện khí của Tinh Tộc nhất mạch rất có tin tưởng."

Hàn Lập mỉm cười nói.

"Trong khi sắp tu bổ ma giáp, tại hạ sẽ mở ra không gian cấm chế, đến lúc đó còn có khả năng nhờ đạo hữu giúp một tay. Phỏng chừng nếu tất cả đều thuận lợi, khoảng ba ngày sau, có thể hoàn thành quá trình tu bổ."

Nghe được Hàn Lập khiêm tốn như vậy, Tiêm Tiêm cũng thản nhiên cười, không hỏi gì nữa, ngược lại có vẻ tự cho là đúng nói cho Hàn Lập.

"Ba ngày cũng không phải là dài, hơn nữa lại là tu bổ bảo vật của tại hạ, Hàn mỗ cũng là nên xuất lực." Hàn Lập bộ dáng không có ý kiến.

"Hàn huynh đã không có ý kiến, chúng ra lập tức bắt đầu đi."

Tiêm Tiêm cũng không muốn nói nhảm nữa, tay ngọc giơ lên, một cái pháp bàn từ trong tay bay lên không, tại chỗ quay tròn trên đỉnh đầu.

Hào quang chớp động, từng tia pháp quyết đủ loại màu sắc từ phía trên cuộn ra, lóe lên rồi lập tức chui vào khắp nơi trong không gian. Sau một khắc, phía trên cả không gian cuồng phong gào thét, một mảnh đậm đặc mây đen tuôn ra, đồng thời bốn vách tường cũng hạ xuống nền, hiện lên một tầng bụi khí.

Cả không gian thoáng cái trở nên đen xì một mảnh, giơ tay không thấy năm ngón, giống như trong Trụy Ma cốc vậy.

Hàn Lập thấy tình hình này, nhưng là ánh nắng lóe lên, tay áo rung rung, một đoàn ánh sáng hình viên gạch, nhỏ cỡ quả trứng gà, vây quanh người hắn mà xoay quanh không ngừng.

Cũng làm cho phụ cận sáng lên không ít. Mà lúc này Tiêm Tiêm đã sớm đi tới biên tòa pháp trận. Hàn Lập thấy vậy, cũng không nói gì, nhưng thân hình vừa động, nhìn thì như là bước hai bước nhưng nhoáng cái đã xuất hiện sau lưng cô gái tinh tộc, giống như di chuyển tức thời.

Tiêm Tiêm một tay đưa ra, đánh một đạo pháp quyết vào pháp trận.

Lập tức một hồi vù vù trầm thấp truyền ra, sau đó ánh đen âm u lưu chuyển một hồi, cả tòa pháp trận bỗng bị kích thích mở ra.

Hàn Lập thần sắc khẽ động.

Hắn chưa nhìn ra chỗ diệu dụng của pháp trận, nhưng pháp trận tản mát ra trận trận ma khí, cũng đủ tinh thuần, cũng không biết đối phương kiếm đâu ra nhiều ma khí như vậy. Đúng lúc này, Tiêm Tiêm đột nhiên lẩm bẩm, trên người ánh sáng xanh phóng ra rực rỡ, sau lưng hiện lên một hư ảnh Kỳ Lân màu xanh cao vài trượng.

Hư ảnh Kỳ Lân vốn không nhúc nhích, nhưng theo chú ngữ ngày càng dồn dập, rốt cuộc cũng chậm rãi há miệng, một cái hỏa cầu cỡ đầu lâu bắn ra.

Hỏa cầu quỷ dị dị thường, đồng thời ẩn chứa hai màu xanh và đen, lóe lên một cái, đánh vào trên đỉnh đồng tại trung tâm pháp trận.

"Phốc xuy" một tiếng, bên ngoài đỉnh đồng hiện lên một tầng hỏa diễm màu xanh đen, thiêu đốt hừng hực.

------oOo------

Chương 1661: Phá giới ma niệm

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hàn huynh, ngươi hãy lấy ma giáp ra đi."

Tinh tộc nữ tử thu tay, ngưng trọng nói với Hàn Lập.

Hàn Lập tự nhiên không có ý kiến gì, lúc này bàn tay khẽ lật, một cái hộp ngọc màu đỏ hiện ra, mặt ngoài hộp còn dán hai tấm cấm chế phù. Tay áo hướng về hộp ngọc phất một cái, nắp hộp lập tức mở ra, một cổ khí đen theo miệng hộp mạnh mẽ tuôn ra.

Trong luồng khí đen, một chiếc chiến giáp màu tím, lớn cỡ nửa thước hiện ra.

Chiến giáp chẳng những hình thù dữ tợn, đầu vai đầu gối còn có vài chiếc gai nhọn hoắt, mặt ngoài bao phủ hoa văn màu đen, ma khí trùng thiên. Nhưng đáng chú ý chỗ ngực lại có một lỗ thủng lớn, các cạnh vỡ vụn thành từng mảnh.

Tiêm Tiêm vừa thấy mặt ngoài ma giáp toát ra ma khí cuồn cuộn, sắc mặt hơi biến sắc, cánh tay nhỏ nhắn vung lên, trên người liền có thêm một màn hào quang trong suốt, mới điểm một cái về cái hộp ở đằng xa.

Chiến giáp tím giống như bị một lực vô hình điều khiển, lướt nhẹ vào trong pháp trận. Nhưng chưa bay đến trung tâm, Tinh tộc nữ tử giương một tay lên, đánh ra một đạo pháp quyết màu bạc nhạt.

Léo lên một cái, chui vào trong đỉnh đồng không thấy đâu nữa.

Lập tức một hồi chuông vọng ra, bên ngoài đỉnh đồng ngọn lửa xanh đen bốc lên, bỗng cuốn ma giáp đem vào trong đỉnh.

Tiếp đó, trong đỉnh có âm thanh ầm ầm như tiếng sấm truyền ra, mặt ngoài hoa văn tinh sảo mà đen bóng chớp động.

Cùng lúc, khí đen bên dưới quay cuồng, một đám ký hiệu màu bạc nhạt hiện ra khắp nơi. Vừa hiện ra, tựu hướng trong đỉnh cùng chui vào trong mất tích luôn.

Sau đó Tiêm Tiêm miệng thì thào niệm chú ngữ, một tay bấm niệm pháp quyết, mặt đất gần chỗ pháp trận lắc lư kịch liệt, bỗng bốn góc lóe lên ánh sáng chói mắt màu vàng, hiện ra một cái bàn đá màu vàng đậm.

Bàn đá cũng chỉ cao tầm một trượng, nhưng mỗi cái đều bóng loáng vô cùng, mặt trên còn cắm một cây cờ nhỏ đen xì.

Mà dưới cây cờ thì bày đủ loại chai lọ.

Hàn Lập thấy vậy, thần sắc hơi có chút biến đổi, nhưng lại lập tức khôi phục bình thường.

Trong tiếng chú ngữ, bốn cây cờ từ nhỏ biến lớn, bỗng to tầm năm sáu trượng.

Tiêm Tiêm mới thu lại pháp quyết, ngừng tay nói với Hàn Lập:

"Hàn đạo hữu, chúng ta bắt đầu đi. Trong quá trình tu bổ, Hàn huynh chi cần theo những gì ta phân phó, kịp thời rót pháp lực vào trong cờ ma là được."

"Không có vấn đề gì."

Hàn Lập không chút do dự gật đầu. Tinh tộc vừa nói, thỏa mãn cười một cái, đưa tay điểm vào pháp bàn đang lơ lửng trong không trung một lần nữa. Lập tức một tiếng trường minh phát ra từ trong pháp bàn, từ đó một lần nữa phun ra vô số đạo pháp quyết, trong không trung mây đen rít lên, lần nữa chuyển động, màu đen hạ xuống.Xung quanh không gian chướng bích, bụi khí trong chốc lát nổi lên, đem Hàn Lập cùng Tiêm Tiêm bao phủ hoàn toàn. Thỉnh thoảng có thể nghe thấy sâu bên trong mây mù truyền đến tiếng nổ vang. Thời gian dần dần trôi qua, nháy mắt một cái, đã qua ba ngày.

Cửa trước cửa hàng bỗng nhiên mở ra, một bóng người vẻ mặt bình tĩnh đi ra, tiện tay vẫy một chiếc thú xa, không chút hoang mang rời đi.

Tại trong không gian, Tiêm Tiêm lại đang đứng tại biên giới pháp trận, nhìn cái đỉnh đồng trước mắt, ngẩn người kinh ngạc.

Mặt ngoài đỉnh, bây giờ hiện ra rậm rạp chằng chịt vết nứt.

Phía dưới, pháp trận cũng đồng dạng nhìn rất bừa bãi, hơn một nửa đều đã hoàn toàn bị phá hủy. Tinh thạch vây quanh bốn phía cũng hóa thành một đống bã vụn.

Trên đỉnh đầu của nàng, hư ảnh Kỳ Lân chỉ còn hơn một thước, ánh mắt cũng như đang tính toán cái gì.

"Ma giáp này chỉ sợ có lai lịch gì đấy, nếu là ma giáp của thiên ngoại ma giáp bình thường chắc chắn sẽ không xảy ra việc này."

Sau một lúc lâu, hư ảnh Kỳ Lân mới thở dài một hơi nói.

"Đúng vậy. Ma giáp sau khi sửa chữa xong, lại đưa thần niệm của ma vật thế giới khác tới, một chút nữa là nó đã mượn ma khí chỗ này mà ngưng tụ thành ma thân rồi."

Tiêm Tiêm trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi.

"Nhưng cũng may tiểu tử họ Hàn trên người mang Ích Tà Thần Lôi, một kích đã đánh tan ma tức đang ngưng tụ, nếu không thật là một phiền toái không nhỏ."

Kỳ Lân ngưng trọng nói.

"Nhưng ma vật lại đem thần niệm cưỡng chế vượt qua không gian mà phủ xuống, có thể thấy được tu vi của hắn cũng không kém chân linh là bao nhiêu. Chẳng lẽ ma giáp này là của một trong thập đại ma đầu? Nhưng khi sửa chữa tốt, ta cũng không phát hiện gì."

Tiêm tiêm nhướng mày nói.

"Thời gian quá ngắn, ta cũng tạm thời không thấy cái gì. Nhưng nếu sớm biết như thế, ma giáp này dù nói gì chăng nữa cũng không thể đưa cho hắn. Kỳ thật vừa rồi khi gần sửa xong, ngươi có thể tìm một cái có, đem thứ đó giữ lại, đem một bảo vật khác đổi cho hắn là được."

Kỳ Lân màu xanh đột nhiên nói.

"Ta cũng nghĩ sẽ làm như thế. Nhưng khi thấy người nọ sau khi đánh tan ma khí, nhìn thì như bình tĩnh, nhưng ta có thể cảm thấy, chỉ cần lúc đó nói một tiếng 'không'. Chỉ sợ vị Hàn đạo hữu này sẽ lập tức ra tay đối phó với ta, một chút chần chờ cũng không có, thần thông của hắn vốn không kém Thánh tộc sơ giai, mà ta có vài món bảo mệnh bảo vật, đều đã trong Ma Kim sơn mạch tiêu hao bảy tám phần, không có chút nào nắm chắc thoát được tính mạng khi đối phương ra tay độc ác."

Tinh tộc nữ tử cười khổ, trả lời.

"Thật đáng tiếc, ta cũng tại Ma kim sơn mạch tổn hao nguyên khí khá nhiều, nếu không mượn nhớ không gian cấm chế nơi đây, ta và ngươi hợp lực cũng không phải không giữ lại được vật ấy."

Kỳ Lân màu xanh có chút bực bội nói.

"So ra, mà giáp này mặc dù có thần diệu nghịch thiên, nhưng dù sao cũng là ma vật. Ta dù có giữ lại cũng không cách nào sử dụng, ngược lại sẽ đắc tội một người phải vất vả lắm mới giao hảo được, đúng là được không bù lại mất." Tinh tộc nữ tử lẳng lặng một hồi lâu, hít sâu một hơi nói.

"Hắc hắc, ngươi nghĩ như vậy, cũng không phải là sai. Cho là tiện nghi cho tiểu tử này đi. Về phần có hay không những bí mật khác, phải xem tạo hóa của tiểu tử này đi. Chỉ là có chút đáng tiếc, ma giáp này cũng có thể coi là một cơ duyên cho ngươi."

Hư ảnh Kỳ Lân trầm mặc một chút, cũng chỉ thầm than một tiếng.

"Cơ duyên, có ngươi ở đây thì ta còn thiếu sao?"

Tiêm Tiêm nghĩ thế, nhẹ giọng cười.

"Điều này cũng đúng. Bây giờ ngươi cũng không thiếu cơ duyên, mà phải mau chóng tăng tu vi cùng thần thông. Nếu không dù cho cơ duyên có nhiều hơn nữa, không nắm giữ được, thì cũng là uổng phí mà thôi. Tốt lắm, tạm thời gác lại việc này. Ta bảo ngươi tìm thứ đó, ngươi đã tìm được chưa?"

Hư ảnh Kỳ Lân chuyển chủ đề hỏi.

"Còn chưa, vật kia nghe nói chỉ có vài lão quái Thánh giai mới biết rõ, có chút khó giải quyết."

Tiêm Tiêm vừa nghe chuyện đó, lộ ra vẻ khó xử.

"Vậy ngươi cần dùng nhiều tâm tư một chút. Không có cái đó, cho dù ta mang ngươi vào trong thượng cổ di chỉ thì căn bản cũng không vào được."

Kỳ Lân màu xanh nói.

"Ta cũng biết vậy, ta sẽ nghĩ cách khác, xem có thể từ vài đứa con cháu bất tài của mấy lão quái vật này, mua hoặc là mượn lấy."

Tiêm Tiêm ánh mắt trầm ngâm chớp động một lát, mới chậm rãi nói ra.

Trong lúc Tiêm Tiêm cùng Kỳ Lân đang thương lượng, thì Hàn Lập đang trên đường trở về động phủ.

Trong thú xa, nhìn thì như ngồi yên, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng thực tế trong lòng đang sóng to gió lớn quay cuồng. Một phần vạn vạn cũng không nghĩ đến, chỉ vốn là sửa chữa ma giáp thôi, lại dẫn đến một sự kiện rất rất ngoài ý muốn.

Một tay vừa động, thò vào tay áo bên kia, mò tới một vật ôn mát gì đấy.

Trong tay áo là một chiếc bình ngọc, thiên ngoại ma giáp đã được sửa chữa tốt, đang được đặt bên trong. Bên ngoài bình ngọc dán hơn mười đạo phù cấm chế.

Ngón tay Hàn Lập nhẹ nhàng lướt qua mặt ngoài hộp ngọc, nhớ lại tình hình lúc đó.

Lúc đó quá trình sửa chữa ma giáp, nửa thời gian trước đều rất thuận lợi, nhưng sau đó lại liên tiếp xuất nhiên lớn lớn nhỏ nhỏ phiền toái. Không phải pháp trận vô cớ đình chỉ, thì cũng là đỉnh đồng vô cớ nứt ra. Cũng may những vấn đề này, hai người bọn hắn hợp sức lại thì cũng giải quyết ổn thỏa.

Nhưng cũng không thể tưởng tượng. Vừa mới hoàn thành trình tự cuối cùng của việc sửa chữa, trong đỉnh đột nhiên có một đạo âm lãnh thần niệm mạnh mẽ, cưỡng chế phá vỡ bức tường không gian, bỗng chốc phủ xuống không gian của Tiêm Tiêm, không một lời thẳng hướng ma giáp mà bay đến.

Bởi vì quá đột ngột, Tiêm Tiêm sững sờ, ngẩn ngơ một chút.

Nhưng cũng may mắn là cái loại thần niệm vượt thế giới này, Hàn Lập cũng phải là nhìn thấy lần đầu tiên, lập tức một đạo Ích Tà Thần Lôi vọt tới, một phát đánh tan gần nửa thần niệm, đẩy nó ra ngoài.

Nếu là bình thường, cổ thần niệm nếu không đắc thủ, sẽ lại lập tức phá vỡ không gian bỏ trốn mất tiêu. Nhưng là không biết là chủ nhân của thần niệm là tình thế bắt buộc đối với ma giáp, hay là cảm thấy hai đứa Luyện Hư kỳ, không đáng để liếc mắt. Lại không lùi bước mà tiến lên đâm đầu vào ma khí tinh thuần trong pháp trận, sau đó đem tất cả ma khí tụ lại vào giữa, một con ma vật tướng mạo dữ tợn muốn trực tiếp ngưng tụ ma thể mà ra.

Nhưng Hàn Lập làm sao có thể cho hắn được như ý, vừa sợ vừa tức, một hơi đem toàn bộ Ích Tà Thần Lôi còn lại trong cơ thể phóng ra, cho ma đầu này hưởng thụ một phát thiên lôi oanh đỉnh.

Đáng thương thay cho ma vật này, mặc dù bản thể có thần thông sâu không lường được, thế mà còn một phần thần niệm còn chưa ngưng tụ hoàn thành ma thể, liền liên tiếp cảm nhận hơn mười lượt Ích Tà Thần Lôi, giống như hàng trăm hàng ngàn đạo hồ quang điện màu vàng từ trong tay Hàn Lập tuôn ra. Tính cả thần niệm cùng ma thể đang ngưng tụ, một tiếng giết heo còn chưa kịp phát ra, đã bị hồ quang điện màu vàng biến thành hư ảo.

Tuy nhiên sau một khắc, Hàn Lập hay là Tiêm Tiêm đều hiểu chiếc ma giáp này, có lai lịch còn cao hơn nhiều so với trong dự tính.

Hàn Lập tất nhiên nhận ra Tinh tộc nữ tử nháy mắt có chút do dự, hắn thì sắc mặt như thường, trong lòng âm thầm dự tính, xem nàng có hay không lật lọng.

Kết quả, Tiêm Tiêm rõ ràng rất là không muốn, nhưng vẫn để cho Hàn Lập thuận lợi bỏ ma giáp vào trong bình ngọc, cũng làm hắn thở dài một hơi.

Kể từ đó, hảo cảm của Hàn Lập đối với Tiêm Tiêm cũng nhiều hơn vài phần, sau đó rời đi không gian của đối phương, ngồi lên thú xa.

Hiện tại hắn vừa vuốt ve hộp ngọc trong tay, càng nghĩ đến ma giáp, càng cảm thấy hiếu kỳ.

------oOo------

Chương 1662: Vân tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhưng hiện giờ đang ở trong thú xa, cho nên không tiện lấy ra nghiên cứu.

Hàn Lập cũng chỉ có thể kìm nén tò mò, thu hộp ngọc lại, tâm tư thu lại tiếp tục trên xe tĩnh tọa nhập định.

Mấy canh giờ sau, thú xa đi tới chân linh sơn.

Hàn Lập từ trên xe đi xuống, tiện tay vứt một khối linh thạch cho phu xe, thong dong bay lên núi.

Động phủ của hắn ở trên sườn Linh sơn, mà trên Linh sơn còn có các ngoại tộc tu luyện giả khác, hoặc là ra ngoài hàng năm, hoặc chỉ là ở trong động phủ khổ tu. Cho nên núi này tuy không nhỏ, nhưng bình thường cũng hiếm thấy bóng người.

Nhưng lần này Hàn Lập vừa dừng độn quang tại sườn núi, vừa hiện thân thì bất ngờ phát hiện trước cửa động phủ, có hai vị khách xa lạ.

Trong đó có một vị, mặc trường bào đỏ, hơn sáu mươi tuổi, đúng là người mới cách đây không lâu thi triển đại thần thông, dùng một cái hồ lô màu son hấp thu toàn bộ thiên địa nguyên lực của Chân lân bổn nguyên mà hắn vốn đã mất đi khống chế.

"Hứa lão quái".

Giờ phút này bên hông của hắn lộ ra chính là chiếc hồ lô kia.

Lúc Hàn Lập xuất hiện thì hắn đang cùng một thiếu niên thanh tú mười bốn mười lăm tuổi, ở cửa đá của động phủ, ngồi lẳng lặng nhắm mắt.

Hàn Lập thấy vậy, sắc mặt ngạc nhiên.

Tựa hồ cảm ứng được chủ nhân quay về, Hứa lão quái mở mắt, tinh quang chợt lóe, vừa lúc bắt gặp ánh mắt Hàn Lập.

"Các hạ chính là người gần đây mới đến,Hàn đạo hữu."

Hứa lão quái nhếch miệng hỏi.

"Không sai, chính là Hàn mỗ. Hứa đạo hữu xuất hiện ở đây, chẳng lẽ đặc ý tìm tại hạ chăng."

Hàn Lập khách khí trả lời.

Đối phương có thể làm cho cùng giai ngoại tộc đều kiêng kị như vậy cả tòa Linh sơn, khẳng định thần thôn không nhỏ. Hắn dĩ nhiên không muốn vô cớ đắc tội với người này.

"Ha ha, không sai, Hứa mỗ thực sự là đến bái phỏng đạo hữu. Vị này chính là một vị hậu bối của tại hạ, còn không nhanh bái kiến Hàn đạo hữu."

Có chút ngoài dự kiến, vị Hứa lão quái này cười ha ha, trực tiếp giới thiệu thiếu niên thanh tú bên người, cũng quát một tiếng.

"Vãn bối Hứa Luân Tường ra mắt Hàn tiền bối."

Thiếu niên nghe vậy, lập tức tiến lên một bước, cung kính nói.

"Hiền chất không cần đa lễ."

Hàn Lập sớm đã dùng thần niệm hướng thiếu niên đảo qua, tu vi cỡ trúc cơ kỳ đỉnh phong của Nhân tộc, bộ dáng chỉ kém một bước là có thể tiến giai lên kết đan kỳ.

Thiếu niên này tuổi cũng không lớn, xem như thiên tư hơn người.

"Lão phu lần này tới chơi, Hàn đạo hữu sẽ không cảm thấy mạo muội chứ."

Hứa lão quái cười khẽ nói.

"Hàn mỗ sao dám như thế. Hứa đạo hữu có thể quang lâm tệ phủ, cũng là vinh quang cùng may mắn của Hàn mỗ. Vừa rồi có việc ra ngoài, không thì đã sớm nghênh đón đạo hữu từ xa. Nào, Hứa huynh vẫn là vào phủ trước đi."

Hàn Lập tuy thấy kỳ quái, nhưng là sắc mặt không thay đổi, tay áo bào lại hướng cửa lớn động phủ rung lên.

Một cổ sáng xanh bay cuộn ra, cửa đá trong ánh sáng mờ tự động mở ra, bên trong lộ ra một thông đạo màu trắng mịt mờ, mặt đất lát thanh ngọc đẹp đẽ.

Hứa lão quái cũng không khách khí, cảm ơn một tiếng, dẫn theo thiếu niên cùng Hàn Lập đi vào.

Vào trong động phủ, thần niệm Hàn Lập thả ra, lập tức cùng liên hệ với nguyên thần thứ hai.

Liền biết được trong ba ngày trừ bỏ hai người Hứa lão quái tìm tới cửa ra, thì trong động phủ cũng không phát sinh chuyện gì khác, hắn cũng yên tâm, dẫn hai người Hứa lão quái thong dong đi vào trong đại sảnh.

Sau một phen khách khí, Hứa lão quái cùng Hàn Lập phân chủ khách ngồi xuống. Thiếu niên vẫn đứng sau Hứa lão quái, lẳng lặng đứng khoanh tay.

"Không dối gạt Hàn đạo hữu, Hứa mỗ vốn là đang bế quan một thời gian. Cũng chỉ vừa mới xuất quan không lâu. Sau khi vừa xuất quan xong, chợt nghe trong Linh sơn có một gã đạo hữu vừa mới dọn đến. Nghe nói là động phủ của Hàn huynh, là do Thiên Cơ Tử trưởng lão Vạn Cổ Tộc tự thân an bài. Đạo hữu là cùng tiền bối Thiên Cơ Tử có sâu xa gì chăng?"

Hứa lão quái vừa ngồi xuống, liền mỉm cười hỏi một vấn đề làm cho Hàn Lập có chút bất ngờ.

"Hắc hắc, tại hạ là người ngoại tộc, cùng tiền bối Thiên Cơ Tử đâu

có gì sâu xa. Tại hạ chỉ là do mấy năm trước, ngẫu nhiên cùng một vị đạo hữu Vạn Cổ Tộc có một ít ân huệ. Mà vị đạo hữu này lại mới đúng là có chút quan hệ cùng tiền bối Thiên Cơ Tử." Hàn Lập ánh mắt chợt lóe, bình tĩnh trả lời.

"Thì ra là thế. Nhưng như vậy cũng là đủ rồi. Vạn Cổ Tộc bài danh không thấp trong Thiên Vân thập tam tộc. Thiên Cơ Tử tiền bối lại là trưởng lão, chỉ cần lão nhân gia thuận miệng một câu, cũng đủ để Hàn huynh ở Vân thành mà không cần lo lắng gì." Hứa lão quái cười nói.

Hàn Lập nghe xong cũng chỉ mỉm cười, chưa tiếp lời.

Trong lòng hắn biết rằng, người này tìm đến cửa, khẳng định là không phải vô duyên vô cớ, chuyện chính chắc còn đợi phía sau.

Quả nhiên Hứa lão quái ngừng cười, sắc mặt cũng thay đổi, thành thật nói:

"Kỳ thật lão phu lần này không báo trước mà đến, là có chuyện muốn dò hỏi đạo hữu. Nếu là có chỗ lỗ mãng, mong rằng Hàn huynh rộng lượng một hai."

Hàn Lập nghe xong lời này, trong lòng lại thêm ba phần cẩn thận, nhưng trong miệng lại cười nhẹ trả lời:

"Hứa huynh khách khí như thế làm gì. Chúng ta vốn là người tu đạo, làm việc cũng theo tính tình. Có chuyện gì thì Đạo hữu cứ nói là được. Nếu Hàn mỗ biết, nếu biết sẽ nói hết."

"Hàn đạo hữu đã nói như thế, Hứa mỗ liền không vòng vo nữa, Hứa lão quái trên mặt nở nụ cười, chắp tay.

Hắn sau một phen tính toán, mới ngưng trọng mở miệng nói:

*"*Mấy ngày trước, trên ngọn núi của chúng ta xuất hiện thiên tượng kinh người. Sự tình này, không biết cùng Hàn đạo hữu có quan hệ gì chăng?*"*

Hứa lão quái đang hỏi lời này, trong mắt một sợi tinh quang bắn *ra, không chớp mắt nhìn Hàn Lập chằm chằm.*

Hàn Lập nghe xong lời này, trong lòng run một cái, nhưng sắc mặt không thay đổi, thậm chí còn khẽ cười hỏi ngược lại:

"Đạo hữu vì sao cho rằng, thiên tượng ngày ấy có quan hệ tới Hàn mỗ?"

"Chuyện này cũng đơn giản, ngày đó thiên tượng tuy là kéo đến thiên địa nguyên khí cực kỳ kinh người, nhưng là trung tâm bùng nổ, Hứa mỗ cũng có thể phân tích ra một vài phần. Hơn nữa cũng khéo, tại hạ trong người có chút phiền lòng, từ trong động phủ đi ra một chút. Vừa hay nhìn thấy đạo ánh sáng vàng kim từ phụ cận động phủ đạo hữu bay ra."

Hứa lão quái cũng không giấu diếm, thản nhiên nói.

Hàn Lập nghe xong, lông mày theo bản năng nhíu lại, nhưng lập tức giãn ra cười cười nói:

"Nếu Hứa đạo hữu đã thấy vậy, Hàn mỗ cũng không cần giấu diếm. Thiên tượng ngày đó đúng thật là trong lúc tại hạ vô ý làm ra. Lại nói tiếp, còn muốn đa tạ đạo hữu đã đem thiên địa nguyên khí tán loạn thu lại sạch sẽ. Nếu không, lấy tu vi tại hạ để hóa giải thiên tượng này,cũng phải phí một chút chân tay."

"Nguyên lai thật sự là Hàn đạo hữu đã làm ra thiên tượng này, đúng là quá tốt. Không biết Hàn huynh có hay không nắm chắc, một lần nữa lại tụ tập thiên địa nguyên khí như thế."

Hứa lão quái vừa nghe Hàn Lập không phủ nhận, trong lòng lúc này mừng rỡ, vội vàng hỏi.

"Lần nữa tụ tập thiên địa nguyên khí? Đạo hữu vì sao hỏi như này, có thể cho Hàn mỗ một lời giải thích."

Hàn Lập trong lòng thực sự kỳ quái, không khỏi hỏi.

"Tự nhiên sẽ thế, Hàn đạo hữu có biết tại hạ thuộc tộc nào trong Thiên Vân thập tam tộc không?"

Hứa lão quái hơi ngẩn người, lập tức cười một cái nói.

"Cái này, tại hạ tu vi vừa nông vừa thấp, đúng là nhất thời không thể nhìn ra."

Hàn Lập hai mắt nhíu lại một lát, cuối cùng cười khổ một tiếng.

Trước mắt vị Hứa lão quái, hình thể bên ngoài đều cùng bình thường Nhân tộc giống nhau, không nhìn ra đặc thù của ngoại tộc.

"Hàn huynh nhìn không ra, cũng không có gì ngạc nhiên. Bởi vì Vân tộc chúng ta, am hiểu nhất là thuật ẩn nấp cùng biến hóa, dù cao giai hơn chúng ta, chỉ cần chúng ta có ý thu liễm hơi thở, cũng không thể phân biệt rõ. Chỉ là lão phu trong tộc cũng khác biệt, tu luyện chí dương hỏa thuộc tính công pháp. Cùng với tộc nhân khác cùng giai, ở thuật biến ảo thực tế có chút kém cỏi. Trong núi những đạo hữu đã ở lâu, chính là cũng rõ ràng về lão phu."

Hứa lão quái nở nụ cười.

"Vân tộc? Tuy nhân số thưa thớt trong Thiên Vân thập tam tộc, nhưng lại có thể xếp vào trước ba Vân tộc."

Hàn Lập sắc mặt biến đổi, thực sự giật mình.

Hắn chính xác đã sớm nghe nói trong Thiên Vân thập tam tộc, bộ tộc thần bí nhất.

"Ha ha,xem ra Hàn huynh đối với Vân tộc chúng ta hiểu biết không ít nhỉ. Vân tộc chúng ta cùng Tinh tộc coi như là hai chủng tộc có nhân số ít nhất trong mười ba tộc. Nhưng không như Tinh tộc, Vân Tộc chúng ta thực lực bản thân không yếu, thực lực chỉnh thể cả tộc chưa bao giờ xuống dưới thứ ba trong mười ba tộc."

Hứa lão quái ngạo nghễ nói.

"Thực sự thất kính. Hàn mỗ thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy người của quý tộc."

Hàn Lập sợ run một hồi, than nhẹ nói.

"Cũng không có gì, tộc chúng ta tuy số người không nhiều lắm, nhưng là trong Vân Thành vẫn có không ít người sống tại đây. Chỉ là phần lớn đều không muốn lộ ra thân phận thực sự trước mặt người khác mà thôi. Thậm chí trong những tộc khác, cũng có người là người của Vân tộc cải trang giả dạng."

Hứa lão quái thâm ý sâu sắc nói.

Hàn Lập nghe cũng đã có điều không còn gì để nói rồi.

"Bất quá, Vân tộc chúng ta tuy lấy thuật biến hóa để dương danh bên ngoài, nhưng thực tế để chân chính uy hiếp các tộc khác, lại là một loại thiên phú thần thông khác. Hàn đạo hữu hẳn là có nghe nói chứ."

"Bản mạng Vân thú!"

Hàn Lập thở nhẹ một hơi, không đợi đối phương nói ra, đã mở miệng nói trước.

"Không sai, có thể coi vừa là linh thú vừa là hóa thân, bản mạng Vân thú. Chỉ có người trong bộ tộc tu luyện ra bản mạng Vân thú, mới có thể coi là chân chính người của Vân tộc."

Hứa lão quái từ từ nói.

"Ân, tại hạ cũng nghe đồn về bản mạng Vân thú của quý tộc. Nghe nói người của quý tộc một khi đã tu luyện ra Vân thú, chẳng những tương đương nhiều hơn một loại thần thông cùng một loại hóa thân độc nhất vô nhị, hơn nữa khi nguy hiểm còn có thể cùng Vân thú hợp làm một, hóa thành Vân thú cự linh trong truyền thuyết. Nếu nói như thế, chẳng những tu vi tăng lên, hơn nữa có thể thi triền một ít đại thần thông vốn bình thường không thể thi triển. Đạo hữu cùng tại hạ nói về việc này, chẳng lẽ việc này cùng bản mạng Vân thú của đạo hữu có quan hệ?"

Hàn Lập sờ sờ cằm, giống như suy nghĩ nói.

"Hàn đạo hữu ánh mắt sáng như sao, việc này chính xác cùng Vân thú có quan hệ, nhưng không phải là Vân thú của lão phu, mà là bổn mạng vân thú của đứa nhỏ này có quan hệ."

Hứa Lão quái cảm thấy không ngoài ý muốn, nhưng chỉ vào thiếu niên phía sau người nói.

------oOo------

Chương 1663: Đổi lấy

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nga, đạo hữu có thể nói chi tiết thêm một chút không."

Hàn Lập liếc mắt nhìn thiếu niên một cái, có chút kinh ngạc.

"Tất nhiên là phải thế rồi. Hứa mỗ con cháu cũng không nhiều, Tường nhi là đứa cháu duy nhất ta đảm nhiệm đào tạo. Hứa mỗ không khoe khoang, đứa cháu này tu chất tu luyện, cho dù ở trong toàn bộ Vân tộc cũng có thể là hơn người, không đến trăm năm có thể tiến giai cảnh giới thượng tộc."

Hứa lão quái ánh mắt nhìn về hướng thiếu niên, hiển thị nét yêu quý, có vẻ đối với đứa này cực kỳ coi trọng.

"Ông tổ có chút nói quá đi, Tường nhi tư chất cũng bình thường, không có gì đáng nói."

Thiếu niên liên tục nắm tay, ngượng ngùng di thường.

"Ha Ha, ngươi cùng lắm chỉ dùng mười mấy năm liền tu luyện lên cảnh giới này, tư chất so với ta năm đó còn khỏe hơn nhiều, có gì mà phải khiêm tốn chứ."

Hứa lão quái cười to nói.

"Nghe Hứa đạo hữu nói như thế, Hứa hiền chất thực sự là thiên tư kinh người."

Hàn Lập mỉm cười gật gật đầu.

Thiếu niên mặt đỏ lên, không nói cái gì.

"Theo lẽ thường mà nói, đứa cháu này thành tựu sau này có thể còn trên ta. Nhưng có chút đáng tiếc, hắn còn có chỗ thiếu hụt,

làm cho việc này xa vời."

Hứa lão quái sắc mặt đắc ý thu lại, thanh âm trầm xuống.

Hàn Lập ánh mắt chợt lóe, cũng không nói gì thêm, biết đối phương nhất định sẽ tự động giải thích.

Quả nhiên là lão quái ngừng nói một chút, rồi mới nói thêm:

"Hắn tư chất tuy rằng thật là tốt lắm, nhưng tại trên bản mạng vân thú có chút vấn đề, vốn là Vân thú phải sớm tu luyện ra nhưng trước sau vẫn vướng mắc ở một bước cuối cùng, không thể ngưng tụ. Mà theo kinh nghiệm, bản mạng vân thú càng sớm tu luyện ra thì càng tốt. Nếu không sẽ ảnh hưởng đến thực lực của hắn cùng tốc độ tiến cấp về sau. Lão phu lần này tìm Hàn Đạo hữu hỏi thiên địa nguyên khí cũng là vì việc này."

"Xin chỉ giáo?"

Hàn Lập có chút khó hiểu.

"Việc này cũng có chút phức tạp. Nhưng nói đơn giản, chính là trong lúc vô ý, lão phu phát hiện theo lần trước thu thập thiên địa nguyên khí từ trong thiên tượng, thế mà có thể trợ giúp đứa cháu này cô đọng ra bản mạng vân thú. Nhưng là lần đó bắt được nguyên khí, đã bị ta trong lục vô tình dùng mất hơn nửa, chỗ còn thừa cũng không đủ sử dụng cho hắn. Cho nên lão phu cũng chỉ có thể tìm đạo hữu xin giúp đỡ."

Hứa lão quái rốt cuộc nói ra mục đích cuối cùng.

"Nếu là thiên địa nguyên khí đối với hiền chất hữu dụng, Lấy thần thông của đạo hữu, ngưng tụ một ít cũng không phải là dễ như trở bàn tay. Cần gì phải gặp riêng Hàn mỗ."

Hàn Lập bình tĩnh trả lời.

"Ta đã thử nghiệm một vài lần, thiên địa nguyên khí bình thường đối với bản mạng vân thú của hắn vốn là vô dụng. Xem ra lần trước đạo hữu làm ra thiên tượng ngưng tụ thiên địa nguyên khí

hẳn là có chút đặc biệt, trong đó chắc là chứa thứ gì đó không thể phát hiện. Cũng nhờ đó mà có thể trợ giúp Tường nhi."

Hứa lão quái bộ dáng buồn bực.

"Thì ra là thế."

Hàn Lập lộ ra sắc mặt suy nghĩ. Hắn trong lòng rõ ràng. Cái gọi là thiên tượng ngày đó, kỳ thực là do tinh thể chân lân căn nguyên tán loạn tạo thành, cùng thiên địa nguyên khí bình thường có chút khác biệt là dĩ nhiên. Nhưng thứ này lại có tác dụng đối với bản mạng vân thú của vân tộc, thực là ngoài ý muốn.

"Hứa mỗ tới cửa lần này, hy vọng đạo hữu có thể tụ tập một lần nữa thiên địa nguyên khí giống như lần trước. Sau đó, Hứa mỗ nhất định cảm ơn sâu sắc."

Hứa lão quái tràn đầy mong đợi nói.

"Không phải tại hạ không nghĩ tới hỗ trợ nhưng chuyện này không dễ làm."

Hàn Lập khóe miệng vừa động, rất là chần chờ.

Chân lân bổn nguyên là vật quý hiếm ra sao. Cho dù hắn không thể lấy để dùng, nhưng vẫn là linh đan diệu dược tăng tiến tu vi cho Đề Hồn thú, hắn làm sao có thể vô cớ lấy ra nghịch ngợm lần nữa.

Ngay cả hạt tinh thể thực lân căn nguyên không ít, nhưng nếu cuối cùng thiếu đi một hai hạt, có thể vừa làm cho con khỉ không thể tiến giai đến cảnh giới cao.

Hàn Lập tất nhiên sẽ không vô cớ hi sinh linh thú của mình chỉ vì một gã dị tộc mới vừa quen biết chốc lát.

"Như thế nào, Hàn đạo hữu có gì khó nói sao. Việc này quan hệ đến tạo hóa tiền đồ của đứa cháu ta, chỉ cần đạo hữu hỗ trợ, muốn bao nhiêu tinh thạch cũng được."

Hứa lão quái lòng hơi trầm xuống, nhưng miệng không lưỡng lự nói.

"Chuyện này không phải là dùng bao nhiêu tinh thạch thì có thể giải quyết. Không gạt Hứa đạo hữu thiên tượng lần trước không phải là do tại hạ dùng bí thuật hoặc công pháp có thể phóng ra. Mà là vận dụng một kiện tiêu hao bảo vật, mới có thể tạo ra. Còn cụ thể là bảo vật gì, tại hạ không tiện nói rõ. Nhưng giá trị của bảo vật, chắc hẳn Hứa huynh cũng có thể rõ ràng. Hơn nữa tại hạ trong tay còn dư rất là ít ỏi."

Hàn Lập tính toán một hồi lâu, khó xử nói.

"Bảo vật tiêu hao!"

Hứa lão quái nghe vậy, sắc mặt biến đổi.

"Không sai, hơn nữa thứ này đối với tại hạ vô cùng quan trọng, vốn muốn dùng vào chỗ khác rồi. Cho dù có nhiều linh thạch, tại hạ cũng không nguyện ý hao phí."

Hàn Lập mặt hiện lên một tia cự tuyệt, nói xin lỗi.

"Nếu thực sự là bảo vật tiêu hao, đổi là tại hạ cũng không dễ dàng hao phí hoặc đổi lấy tinh thạch. Nhưng lại nói, vô luận bảo vật quý hiếm nào, sẽ vẫn có một giá trị nhất định. Hứa mỗ tuy rằng bất tài, nhưng cũng có một chút của cải. Hoàn toàn có thể dùng bảo vật có giá trị tương đương để trao đổi với Hàn dọ hữu."

Hứa lãi quái vẫn tiến về phía trước, cũng sớm đã nghĩ đến một số phương án, ý tứ là không muốn buông tha.

"Trao đổi!"

Hàn Lập vừa nghe lời này, sắc mặt vừa động, cũng thực sự có vài phần động tâm.

Vừa thấy Hàn Lập như vậy, Hứa lão quái liền biết đối phương cũng không thể không có ý trao đổi, trong lòng mừng rỡ, không nói một lời phất tay áo bào ra trước người một cái.

Một mảnh ánh sáng hồng bay cuộn ra, trên bàn bỗng có thêm bảy tám hộp ngọc lớn nhỏ không giống nhau.

"Những thứ này, đều là những trân phẩm do Hứa mỗ nhiều năm cất chứa. Có hai kiện trong đó, thậm chí thiếu chút nữa đã khiến Hứa mỗ vẫn lạc mà chết. Hàn đạo hữu trước nhìn một cái, vô luận là nhìn trúng vật gì, cứ việc cầm lấy là được. Hơn nữa việc này, coi như là tại hạ thiếu đạo hữu một phần nhân tình không nhỏ."

Hứa lão quái sảng khoái dị thường nói.

Hàn Lập nghe vậy cũng cười ôn hòa, ánh mắt đảo qua các hộp ngọc trên mặt bàn, tâm niệm nhanh chóng.

Hứa lão quái đã là luyện hư đỉnh phong, cộng thêm là người của Vân tộc, trên người hình như cũng mang thần thông không nhỏ. Lấy ra trân phẩm, chắc là cũng không kém cỏi.

Nhưng hắn vốn trong người mang nhiều trọng bảo, thậm chí ngay cả tu sĩ hợp thể kỳ cũng không dám tưởng tượng - huyền thiên bảo vật, cũng là có hai món. Trong lòng thật đúng là không chút mong chờ thứ gì đó trong hộp ngọc có thể làm cho hắn sinh ra ý trao đổi.

Dù không có hay có vật mà mình cần, hắn cũng không dễ dàng nói ra.

Hàn Lập cân nhắc trong lòng nhưng miệng cũng không có nói rõ, lại cười:

"Nếu Hứa đạo hữu đã nói như thế, Hàn mỗ trước hết kiến thức vật phẩm trân quý của đạo hữu, mở ra tầm mắt vậy."

Trong miệng nói xong, hắn một tay hướng khoảng không trước mặt chuyển động một cái.

Nhất thời trên bàn một cái hộp ngọc màu đỏ lửa nhoáng lên một cái, lập tức "sưu" một tiếng, bị Hàn Lập bỗng dưng cầm trên tay.

Cảm thấy trong hộp ngọc từng chút phát ra hơi thở nóng bức, đuôi lông mày nhíu lại, không dám chậm trễ, ánh màu xanh trên bàn tay chợt lóe, bị một tầng linh quang bao phủ bên ngoài, đồng thời một ngón tay khác hướng hộp ngọc trở tay bắn ra.

Một tiếng vang nhỏ, nắp hộp tự động mở ra.

Tùy theo hơi thở cực nóng từ bên trong hộp tuôn ra, cả gian đại sảnh nhiệt độ tăng vọt.

Ánh màu lam trong mắt Hàn Lập chợt lóe, nhìn kỹ vật trong hộp.

Kia rõ ràng là một quả trứng thú màu trắng, không kể trứng chim lớn nhỏ, nhưng mặt ngoài trải rộng vằn đỏ, cả vật thể tản ra ánh hồng kinh người, cũng hơi phập phồng không ngừng.

"Đây là?"

Hàn Lập ngạc nhiên, đành hỏi.

Hắn dĩ nhiên thấy hơi thở của trứng không kém, nhưng tự nhiên không thể phân biệt chủng loại, thế này mới có câu hỏi tò mò này.

"Hàn đạo hữu ánh mắt thật tốt, một phát đã bắt đến linh trứng duy nhất trong vài món bảo vật. Đây là do ta năm đó ở chỗ sâu nham thạch trong lòng đất, đánh chết một con Man hoang viêm điệp hiếm thấy, lấy được một quả trứng sâu này. Con bướm lửa này thần thông hỏa thuộc tính không kém ta. Ta tiêu phí một năm, liên tiếp vây khốn, mới có thể diệt sát con yêu thú này. Tin tưởng rằng đem trứng này ấp nở, sau đó đào tạo. tuyệt đối là linh thú tốt nhất. Nếu không phải ta đã có bản mạng vân thú, không thể phân tâm, không chừng đã đem trứng này ấp nở."

Hứa lão quái tủm tỉm nói.

"Có thể có thần thông cùng Hứa đạo hữu tương đương, bướm lửa này tuy cao cấp, chỉ nghe cũng rợn cả người. Đáng tiếc, ta cũng đã có linh thú, nếu không cũng là nhỏ rãi ba thước."

Hàn Lập thu ánh mắt trên trứng sâu lại, chậc chậc nói.

Hứa lão quái sửng sốt, nhưng lập tức liền cười nói:

"Là ta chuẩn bị không chu toàn. Lấy thần thông cùng tu vi của Hàn huynh hiện nay, sao có thể không có linh thú do chính mình đào tạo nhiều năm. Không sao hết, đạo hữu tiếp tục xem những bảo vật khác đi."

Hàn Lập gật gật đầu, cầm hộp ngọc trong tay đậy lại, rồi nhẹ nhàng ném đi.

Một đoàn sáng xanh nhỏ tụ trong cổ tay áo Hàn Lập bay ra, đem hộp ngọc bao lấy, nhẹ nhàng đem nó quay về chiếc bàn đối diện. Nhưng theo ánh sáng xanh chợt lóa, thuận tiện đem một chiếc hộp khác cuốn vào trong, đưa về hướng Hàn Lập.

Hàn Lập khoát tay, đem hộp ngọc này bắt vào trong tay.

Thời gian từng chút trôi qua, qua một chén trà nhỏ, Hàn Lập đã xem tám chín phần mười những hộp ngọc của Hứa lão quái.

Những hộp ngọc này đều là chứa tài liệu quý hiếm gì đó, cũng có hai kiện pháp bảo thành phẩm uy lực không nhỏ, thậm chí còn có một lọ đan dược tăng tiến tu vi có tác dụng với luyện hư kỳ.

Mấy thứ này, không có thứ nào mà không quý hiếm dị thường, thậm chí cầm vào tham gia đấu giá hội của bốn tộc, so với không ít đấu giá phẩm cũng không kém.

Nhưng đáng tiếc Hàn Lập từ đầu đến cuối không để vào mắt lấy một kiện, chỉ cười cười từ đầu đến cuối.

Khi hắn đem hộp ngọc cuối cùng mở ra, xem xong vật trong hộp, cũng chưa nói một lời rồi thu tay lại. Hứa lão quái ngồi đối diện, thần sắc có chút khó coi.

"Như thế nào, những thứ này không có một kiện lọt vào mắt xanh của đạo hữu hay sao?"

Hứa lão quái nhịn không được,hỏi.

"Nói thật, những thứ này của Hứa đạo hữu không cái nào không phải trân phẩm. Đặc biệt là cái trứng sâu kia nếu đem bán cho một vị đạo hữu tu luyện hỏa thuộc tính công pháp, chỉ sợ hắn ra giá có cực cao thì hắn cũng nguyện ý trả. Cũng nếu cầm đi bàn đấu giá, tin tưởng là hơn trăm ngàn vạn linh thạch, cũng chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng những thứ này đối với tại hạ mà nói..."

Hàn Lập cũng lộ ra một tia bất đắc dĩ, nói chưa hết lắc lắc đầu.

------oOo------

Chương 1664: Viêm kim chi tinh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tuy rằng Hàn Lập vẫn chưa nói ra toàn bộ, nhưng Hứa lão quái tự nhiên hiểu được ý tứ này, không khỏi nhíu mày hỏi một câu:

"Đạo hữu rốt cuộc cần loại bảo vật nào mới bằng lòng trao đổi, không ngại thì nói thẳng ra đi. Cho dù lão phu không có, nhưng cũng quen biết nhiều, cũng sẽ giúp đỡ đạo hữu tìm được."

Hàn Lập nghe thế, lại trầm ngâm không nói. Nói rằng hắn không muốn gì đó, tất nhiên là không đúng. Cái gì không nói, nhưng mà những gì Thanh Nguyên Tử cần có một đống lớn. những tài liệu quý hiếm kia. Nhưng cũng bởi vì như thế, hắn lại không tiện mở miệng. Dùng chân lân bản nguyên đổi lấy vài kiện tài liệu, hắn cảm thấy thực là không đáng. Nhưng nếu mà dùng để đổi một đống lớn tài liệu, Hứa lão quái sợ rằng sẽ nghĩ hắn nhân lúc cháy nhà mà hôi của, như thế lại thành cùng đối phương trở mặt.

"Hứa đạo hữu, đồ vật mà tại hạ cần đều có chút hiếm có, cho dù là đạo hữu cũng không thể tìm được. Coi như là không nói đi. Về phần loại thiên địa nguyên khí kia..."

Hàn Lập khẽ thở dài một hơi, trên mặt hiện lên vẻ chần chờ.

Hứa lão quái thấy Hàn Lập bộ dáng khó xử như thế, sắc mặt âm tình bất định. Nhưng hắn liếc mắt về phía sau nhìn thiếu niên, bỗng cắn răng một cái, lại móc ra từ trong lòng một chiếc hộp ngọc màu xanh đậm, vẻ mặt cứng lại nói:

"Hàn huynh hãy xem vật này như thế nào? Thứ này giá trị to lớn, thậm chí còn hơn mấy thứ lúc trước. Vật này cũng là một thứ mà một vị trưởng lão trong tộc cần đến, Hứa mỗ vốn là muốn hiến cho ngài, thuận tiện kiếm một ít chỗ tốt trong tông. Nhưng bây giờ

ta vì đứa cháu này, cũng mặc kệ. Hàn huynh trước tiên hãy nhìn vật ấy một chút. Tại hạ tin tưởng, nếu vật ấy không phải là thứ mà đạo hữu cần, nhưng mà bản thân nó cũng đủ để bù đắp tổn thấy của đạo hữu."

Nhìn thấy Hứa lão quái nói như thế, Hàn Lập cũng không thấy gì đó ngoài ý muốn. Đổi lại là hắn, thì lúc đầu cũng không đem vật ấy ra ngay từ đầu. Về phần trong miệng đối phương đã nói là vật này là thứ mà trưởng lão trong tộc cần đến, hơn phân nửa cũng chỉ coi là thuận miệng nói một cái cớ mà thôi. Hắn tự nhiên sẽ không quá xem trọng.

Vì vậy Hàn Lập sắc mặt bình thường gật đầu, quơ tay một cái cầm lấy hộp. Ngón tay vừa tiếp xúc với hộp ngọc, lập tức hắn cảm thấy một luồng giá lạnh truyền lại, trong lòng không khỏi thắc mắc hộp ngọc là do loại linh ngọc nào luyện chế thành thế mà giá lạnh dị thường, lạnh lẽo còn hơn những loại huyền ngọc mà hắn đã biết.

Hàn Lập đối với vật trong hộp có chút hứng thú, ngón tay khẽ động, nắp hộp chậm rãi mở ra. Chỉ thấy ánh kim chợt lóe, trong hộp hiện ra một vật. Đúng là một khối kim loại màu đỏ tựa như ngọc lưu ly, chỉ lớn cỡ nắm tay, nhưng bề mặt tản ra ánh vàng rực rỡ kỳ quái. Ánh mắt Hàn Lập lập lòe, hiện ra một tia nghi hoặc, tựa hồ biết được lai lịch của vật này, nhưng lại có vẻ không thể tin được.

Bỗng nhiên bàn tay hắn cuốn một cái, hàn quang chợt lóe, một thanh đoản kiếm màu trắng nhạt xuất hiện trong tay, kiếm dài nửa thước, tuy rằng thoạt nhìn hàn quang lập lòe, nhưng rõ ràng là một pháp khí bình thường.Hàn Lập khẽ động cổ tay, đoản kiếm lập tức hóa thành một tia sáng trắng hướng vào trong hộp ngọc vọt tới. Sau một khắc, mũi kiếm đâm vào khối kim loại đỏ đậm trong hộp ngọc.

Một màn kinh người hiện ra.

Vô thanh vô tức! Mũi kiếm vừa mới chạm vào kim loại đỏ đậm một cái, cả thanh đoản kiếm giống như là một ngọn nến bị hòa tan ra, hóa thành một luồng khói xanh biến mất không chút dấu vết.

"Viêm kim chi tinh! Đạo hữu vậy mà lại tìm được vật ấy."

Hàn Lập biến sắc, âm thanh khô khốc nói ra.

"Hàn đạo hữu ánh mắt thật tinh chuẩn. Viêm kim chi tinh này, là đỉnh giai tài liệu luyện chế hỏa thuộc tính pháp bảo, thậm chí nếu đem trộn một ít vào trong pháp bảo bình thường, có thể bỗng nhiên gia tăng hỏa thuộc tính thần thông. Bảo vật tiêu hao của đạo hữu dù có trân quý chăng nữa, nghĩ rằng dùng cái này cũng đủ để đền."

Hứa lão quái nhìn Hàn Lập đang cầm hộp ngọc màu xanh, nói ra chậm rãi.

"Đạo hữu thực sự quyết định làm thế này! Tại hạ đúng là có thể dùng Viêm kim chi tinh này. Thế nhưng vật ấy quý hiếm như thế, Hàn mỗ cũng sẽ không để Hứa huynh chịu thiệt. Vậy đi, ta sẽ bồi thường thêm 500 vạn linh thạch, cũng coi như là nửa mua nửa trao đổi."

Vẻ kinh ngạc dần dần biến mất trên mặt, Hàn Lập tự tính toán một chút, sau đó bỗng nhiên cười nói ra.

"Hay lắm, tất cả theo như Hàn đạo hữu nói đi..."

Vốn là bởi vì đem ra viêm kim chi tinh mà cảm thấy đau lòng, nhưng khi nghe xong lời của Hàn Lập, Hứa lão quái sắc mặt hòa hoãn, gật đầu một cái đồng ý.

Đối với hắn, cái viêm minh chi tinh này dù có quý hiếm, nhưng so sánh với tiền đồ đứa cháu mà mình ký thác bao nhiêu kỳ vọng, tự nhiên là điều sau nặng hơn vài phần.

"Nhưng không biết theo như Hàn đạo hữu nói, bảo vật kia..."

Hứa lão quái thấy bàn tay Hàn Lập khẽ lật, đã thu lấy hộp ngọc, thử thăm dò một câu.

"Hứa huynh yên tâm đi, trước tiên hãy thu lấy túi tinh thạch này. Sau đó lên đỉnh núi chờ là được. Ta lập tức sẽ thúc đẩy bảo vật kia, một lần nữa gọi tới thiên tượng. Đạo hữu chỉ cần tại trên núi thu lất nguyên khí là được."

Hàn Lập ha hả cười, giải thích, cùng phất tay một cái lên túi trữ vật, đem một chiếc túi da đựng tinh thạch, ném cho Hứa lão quái.

"Hay lắm, Hứa mỗ sẽ ở trên núi chờ tin tốt."

Hứa lão quái hiển nhiên không ngờ Hàn Lập lại lập tức thực hiện giao dịch trôi chảy như thế, cầm túi da ngẩn ngơ một cái, lập tức lại trở nên mừng rỡ.

Vì vậy hắn lập tức đứng dậy cáo từ, mang theo thiếu niên ly khai động phủ của Hàn Lập, đi thẳng lên trên đỉnh núi. Hàn Lập tiễn hai người đến cửa, sau khi tận mắt thấy hai người độn quang biến mất, cũng không kiềm chế được hưng phấn trong lòng, khóe miệng cười nhè nhẹ.

*"Vậy mà lại đoạt được Viêm kim chi tinh nhanh như vậy. Hơn nữa trước đây đã có được kim tủy t*ng trùng cùng huyết hạnh, chủ tài liệu cô đọng Phạm thánh chân ma pháp tướng đã đầy đủ hết, chỉ cần đem phối hợp với tài liệu phụ trợ, là có thể cô đọng pháp tướng, làm cho nó có thân thể chính thức."*

Hàn Lập thì thào tự nói, hai mắt sáng ngời. Sau đó hắn đóng cửa đá lại, quay vào trong động phủ, cũng thẳng hướng đại sảnh mà đi. Chuyện tiếp theo thì đơn giản, Hàn Lập lại gọi ra Đề Hồn, từ trong cơ thể nó lấy ra một viên tinh thể chân lân bổn nguyên, rồi lại cố ý dùng anh hỏa luyện hóa.

Kết quả là hạt tinh thể lại lần nữa hóa thành một đạo sáng vàng kim, xuyên thủng nóc nhà bắn ra ngoài, vừa tiến vào đỉnh núi thì thiên tượng kinh người lại xuất hiện lần nữa. Quấy nhiễu thiên địa nguyên khí phụ cận. Hứa lão quái đã sớm chờ trên núi một lúc lâu, tự nhiên mừng rỡ, lập tức lấy ra chiếc hồ lô đỏ thẫm bên hông, làm nó hóa thành hỏa giao hùng hổ bổ nhào vào trong không trung. Kết quả chỉ một chút công phu, thiên tượng nhìn như kinh người tản mát hết, thiên địa nguyên khí hầu hết bị hỏa giao một ngụm nuốt hết.

Toàn bộ quá trình nhanh hơn lần trước nhiều, các dị tộc tu sĩ khác trên linh sơn, cũng không còn kích động nhiều nữa.

Hứa lão quái đem hỏa giao một lần nữa trở về thành hồ lô ban đầu, vừa thu lại xong thì mang theo thiếu niên đang mừng rỡ quay về động phủ của chính mình.

Tại đại sảnh động phủ, Hàn Lập thông qua mặt gương đồng đem tất cả thu vào trong mắt, mới cười cười thu lại bí thuật, cũng thu lại gương đồng, sau đó dùng thần niệm phân phó cho Oa oa vài câu, một lần nữa rời khỏi động phủ.

Lúc này, Hàn Lập trực tiếp chạy đến mấy cửa hàng tài liệu lớn trong Vân Thành, không tiếc tiêu hao một khoản lớn linh thạch, mua một hơi hơn ba mươi loại tài liệu mới quay về động phủ. Cũng may là Vân thành là một trong vài tòa siêu cấp đại thành của Thiên Vân, bằng không có vài loại tài liệu không tầm thường, tại thành thị khác thì đúng là không nhất định mua hết cùng nhau.

Hàn Lập tiến vào mật thất, bắt đầu bế quan nửa tháng, Vân thành lại xảy ra một sự kiện lớn mà ít người biết. Cửa thành vốn là vẫn phòng bị nghiêm ngặt và chặt chẽ, bỗng dưng lại sâm nghiêm thêm vài phần. Trong thành nhân thủ tuần tra các nơi, cũng nhiều hơn mấy lần. Có một ít người ngoài mới vào thành gần đây, bị một ít nhân vật thần bí tìm tới, bị kiểm tra cực kỳ nghiêm khắc.Trong đó một ít người có vấn đề về thân phận, càng lạ lùng là theo đó mà biến mất.

Tại một nơi nào đó trong Vân thành, một gian đại sảnh cực kỳ bí ẩn có hơn mười đại nhân vật thân phận khác nhau, chia ra hai hàng, mỗi người ngồi trên một ghế. Những người này, có Vạn Cổ Tộc Thiên Cơ Tử ba vị trưởng lão, có Tinh tộc Thải Lưu Anh, Thạch Kiển tộc Đoạn Thiên Nhận mà Hàn Lập biết. Về phần những người khác tuy khuôn mặt xa lạ, nhưng xem vẻ mặt thì rõ ràng cùng đẳng cấp với đám người Thiên Cơ Tử. Nhiều thánh tộc thanh danh hiển hách như vậy, lúc này đều cùng ngồi ngay ngắn, vẻ mặt nghiêm nghị. Mà phần lớn đều lộ trên vẻ mặt một tia cẩn thận.

Chính giữa điện phủ lại có một đôi nam nữ ngồi song song với nhau. Nam là một gã thanh niên có bộ dáng tầm hai bảy hai tám tuổi, mặc áo bào trắng, nữ là một lão bà tóc vàng, trên mặt đầy những nếp nhăn sâu dày, hình như đến cả mí mắt cũng không thể mở thì phải. Lão bà thì không nói, nhưng Hàn Lập nếu mà nhìn rõ ràng thanh niên mặc áo bào trắng, thì nhất định sẽ bị dọa sốc. Bởi vì thanh niên mặc áo bào trắng, trong đấu giá hội lần trước từng xuất hiện, là thanh niên họ Phí tu vi Đại Thừa kỳ.

Lúc này, thanh niên sắc mặt trầm như nước, cả người toát ra hơi thở âm trầm.

"Đã nhiều ngày như vậy, mà còn không tìm được người của Giác Xi tộc lẻn vào. Nếu không phải hắn đã cao chạy xa bay, thì cũng chính là trốn ở một nơi các ngươi vốn không tìm ra được. Bạch đạo hữu, Thủy Mị bộ lạc các người phụ trách việc này gần đây. Ngươi thấy việc này thế nào?"

Thanh niên họ Ông bỗng nhìn một người, lạnh lùng hỏi.

Người nọ là một gã tóc bạc trắng, nhưng mặt lại như thanh niên, mặc cẩm bào, nghe họ Ông hỏi như thế, sắc mặt khó coi, nhưng vội vàng đứng dậy, hơi chắp tay trả lời:

"Phí tiền bối, ta đã phái ra tinh nhuệ trong tộc tinh thông mê hồn thuật, gần như những người khả nghi tiến vào Vân Thành trong vòng nửa năm, đều kiểm tra một lần. Thậm chí còn tìm được mấy trăm người là thám tử của các tộc khác phái vào trong Thiên Vân. Nhưng mà tên Giác Xi tộc xông vào cung phụng đường kia, một chút tung tích cũng không thấy. Ta cảm thấy, hắn rất có khả năng đã thực sự rời khỏi Vân thành. Bằng không, tuyệt không cách nào thoát khỏi những kiểm tra nghiêm mật của chúng ta như thế."

------oOo------

Chương 1665: Sa lão phu nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Cũng không nhất định như thế, gã gian tế kia có khả năng cũng tinh thông Mê Hồn thuật, có thể năng lực mà người của Bạch huynh phái ra chưa đủ, không thể nhìn thấu đối phương và bỏ qua mất người này."

Một người toàn thân bao phủ trong quầng sáng trắng mờ ảo, giống như một chiếc bóng, thản nhiên nói.

"Hừ, nếu nói công pháp khác, có lẽ bản tộc không bằng người. Nhưng về Mê Hồn Thuật, trong mười ba tộc thì chúng ta tuyệt đối đứng thứ nhất. Nếu Thương Ảnh đạo hữu cảm thấy Âm Yêu Tộc có khả năng hơn chúng ta, thì việc này chuyển cho Thương Ảnh huynh làm đi."

Gã tóc trắng không thèm khách khí nói lại.

"Ta cũng chỉ là do lo lắng mà thôi, nói đến Mê hồn thuật, Âm Yêu tộc chúng ta làm kính nhường quý tộc thiên phú ba bước."

Chiếc bóng cười ha hả, bộ dáng nhơn nhơn.

Đầu bạc ánh mắt lạnh lùng, còn muốn gây tiếp, họ Phí vẻ mặt trầm xuống nói:

"Thôi được, đừng nói lời vô nghĩa nữa. Tên gián điệp của Giác Xi Tộc chắc chắn là chưa thể chạy đi mất. Sau khi bị phát hiện, ta ngay lập tức phong tỏa cửa thành, đã nhiều ngày Vân thành chỉ có thể vào nhưng không thể ra. Cho dù hắn biến thành ruồi muỗi cũng đừng hòng tẩu thoát. Mà theo như lời của tên thủ vệ bị đánh trọng thương kể lại, tên kia cũng chỉ có tu vi Luyện hư kỳ, không thể lừa gạt thủ hạ của Bạch đạo hữu tra xét. Như vậy nói lên rằng

hắn không phải gần đây mới lẻn vào Vân thành, mà đã sớm ở trong thành nhiều năm. Cho nên phải tra xét những người vào thành lâu hơn."

Vừa nghe lão Phí nói thế, gã đầu bạc cùng bóng xám vẻ mặt cung kính cho là đúng, nhưng không nói gì.

"Theo như lời Phí tiền bối nói, thực sự là có chút khó giải quyết. Một khi mở rộng phạm vi tra xét ra ngoài nửa năm, cơ bản là tra không ra. hơn nữa nếu vậy sẽ khiến người ngoại tộc khó xử, chỉ sợ lại thêm nhiều phiền phức."

Thiên Cơ Tử ho khan, mở miệng nói.

"Ừm, Thiên Cơ Tử đạo hữu nói cũng đúng, chuyện này cũng làm ta rất lo lắng. Nhưng mà tên kia trộm đi đồ giải của cấm chế đại trận vừa mới bố trí xong của Vân thành, dù phải trả giá nào, cũng không thể cho hắn rời khỏi Vân thành. Nếu không, vạn nhất bọn Giác Xi tộc đánh tới, cấm chế của Vân thành sẽ bị phế bỏ đi một nửa."

Họ Phí thản nhiên nói.

"Phí tiền bối nói chí phải. Chỉ cần tên gián điệp kia còn trong thành, tuyệt đối không thể để hắn chạy thoát. Dù phải đánh động dân chúng trong vòng mười ngày,thậm chí một hai tháng cũng không thành vấn đề. Nhưng vạn nhất tên gián điệp quyết tâm ẩn núp trong thành mấy năm thậm chí mười mấy năm thì không thể luôn giới nghiêm như thế được."

Một gã râu đen dài mở miệng.

"Nga, Trữ đạo hữu nói như thế, chắc hẳn là có ý kiến hay?"

họ Phí vừa thấy lão giả này mở lời, ánh mắt chớp động hỏi lại.

"Vãn bối nào có nghĩ ra thượng sách gì, nhưng không phải nơi này còn có Thải tiên tử sao. Lấy trí tuệ Thải đạo hữu, giải quyết việc này hẳn là dễ dàng."

Lão giả râu đen xua xua tay, nhưng lại nói tới Thải Lưu Anh vẫn đang ngồi yên nãy giờ.

Mỹ phụ Tinh tộc vừa nghe râu đen nói xong, ánh mắt đẹp liếc liếc, lập tức cười khẽ trả lời:

"Trữ huynh nói đùa. Nơi này có Phí tiền bối cùng trưởng tộc Sa Sơn, vãn bối nào dám khoe khoang chút thông minh. Ta chỉ nghe theo phân phó là được rồi!"

"Thải đạo hữu, hiện tại không phải lúc khiêm tốn. Ta nghĩ mọi người nên nghe một chút về ý kiến của vị Tinh tộc trưởng lão."

Họ Phí nghiêm mặt, hướng Thải Lưu Anh phân phó.

"Nếu tiền bối thực sự muốn nghe, thì thiếp xin không tự lượng sức nói một hồi."

Mỹ phụ Tinh Tộc nhíu mày, nhưng lập tức trở lại bình thường đứng dậy, sửa sang trang phục thi lễ.

"Ân, Thải tiên tử cứ việc mở miệng đi."

"Đúng vậy, Thải đạo hữu chắc chắn sẽ không làm cho chúng ta thất vọng."

Vừa thấy mỹ phụ nói thế, hơn nửa đều tươi cười tán dương.

Xem ra Thải Lưu Anh tuy tu vi không cao, nhưng mọi người đều phải ngước nhìn.

Bà lão hai mắt vốn nửa mở nửa khép, mi mắt hơi nhấc lên, liếc mắt trông đợi mỹ phụ. Về phần họ Phí nhìn ánh mắt Thải Lưu Anh, cũng lộ ra vài phần mong mỏi.

"Ý của thiếp là, nếu nhanh không được, chậm cũng không xong. Thì chẳng bằng ngoài chậm trong nhanh, dẫn rắn rời hang đi."

Thải Lưu Anh quét mắt qua mọi người một cái, nói ra ý kiến.

"Ngoài chậm trong nhanh!"

Họ Phí nghe thế, sắc mặt trầm ngâm.

"Không sai, mặc kệ tên gián điệp kia dùng phương pháp gì tránh được chúng ta dò xét, xem ra trong một thời gian ngắn sẽ không bắt được người này. Như thế, trong một tháng chúng ta không ngại điều động hết tay chân, dùng lực lượng lớn nhất trong thành điều tra lại một lần. Nếu thực sự bắt được tên kia, vậy là tốt nhất. Còn không có thu hoạch gì, thì lại đem tay chân co rút lại từng chút một, tạo thành việc chúng ta dường như đang thả lỏng. Nhưng thực tế, bốn phía nhân thủ lại không những giảm mà còn tăng lên. Tổ chức ba đội tinh nhuệ, tiếp tục âm thầm tra xét những người khả nghi muốn rời Vân thành, đối phương nếu nóng vội muốn rời đi, dĩ nhiên sẽ tự mình chui đầu vào lưới. Còn nếu hắn tính toán tiếp tục trốn trong thành, nhưng thấy bên ngoài tình hình đã buông lỏng, thời gian tới cũng sẽ không bảo trì cảnh giác bị lộ ra dấu vết thì chúng ta sẽ bắt được."

Mỹ phụ Tinh Tộc từ từ giảng giải.

"Không tồi, đúng là một biện pháp không tồi. Nhưng bốn cửa vừa mở ra, nếu người nọ thuật biến ảo quá mức kinh người, qua được sự dò xét của chúng ta, nhân cơ hội theo cổng lớn nghênh ngang chuồn đi, thì phải làm thế nào?"

Họ Phí sau khi nghe xong, gật đầu rồi lại lắc đầu.

Những người khác thấy biện pháp của Thải Lưu Anh khá hay, nhưng vừa thấy họ Phí không quá đồng ý thì lại liếc mắt nhìn nhau.

"Hi hi, Phí tiền bối. Biện pháp này của thiếp cũng chỉ mới nói một nửa.Còn một nửa thì chưa nói ra. Tiền bối không ngại nghe thiếp nói tiếp chứ."

Mỹ phụ Tinh tộc thản nhiên cười nói. Tiếp đó môi nàng khẽ nhúc nhích, hướng thanh niên họ Phí truyền âm.

Họ Phí trước là thấy bất ngờ, nhưng là sau vài câu, miệng một *tiếng "*di*", lại lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, cuối cùng lộ ra vẻ sợ hãi cùng vui mừng.*

Sau thời gian uống cạn chén trà, mỹ phụ TInh tộc mới ngừng truyền âm.

"Quả là như thế?"

Họ Phí hít sâu một hơi, hướng Thải Lưu Anh hỏi, lại liếc về phía Thiên Cơ Tử.

"Vãn bối đâu dám lấy việc này ra nói giỡn."

Mỹ phụ Tinh tộc sắc mặt cung kính nói.

Chứng kiến Thải Lưu Anh cùng họ Phí thần thần bí bí, các lão quái đang ngồi phía dưới liếc mắt với nhau,sắc mặt không đồng nhất.

Nhưng bọn họ đều rất biết điều, không ai có ý mở miệng hỏi nội dung truyền âm.

"Ừm, nếu Thải tiên tử đã nói như thế. Phí mỗ làm thế nào lại không tin. Sa phu nhân, Thải đạo hữu vừa rồi mới truyền âm chắc là ngươi cũng nghe được. Ngươi thấy thế nào?"

Họ Phí bỗng quay đầu, hướng lão bà nửa ngủ nửa thức bên cạnh, hỏi một câu, thần thái khách khí.

"Ta không có ý kiến gì. Lần này đem thân già lọm khọm xuống núi, cũng lười suy nghĩ. Nếu có cường địch thì giúp đỡ bọn hắn, cũng là giúp đỡ đứa nhỏ kia một chút. Còn chuyện khác, ta sẽ không quản, cũng không có sức quản. Tốt lắm, các ngươi sử trí không sai biệt lắm. Ta đi nghỉ trước. Phí đạo hữu, chuyện tình tiếp theo, ngươi tự mình quyết định là được rồi."

Lão bà họ Sa cười cười, lại run run rẩy rẩy đứng dậy, bộ dáng sắp chết nói.

Nghe lão bà nói vậy, họ Phí cười khổ. Nhưng còn chưa đợi hắn *nói thêm gì, lão bà cứ thế đi ra ngoài đại điện, bộ dáng mặc kệ cho họ Phí thích làm gì thì làm.*

Các thánh tộc khác gặp tình hình này, sắc mặt quái dị.

Lại nói, vị lão bà này lai lịch cực kỳ thần bí, tuy rằng ai ai cũng biết trong mười ba tộc có một vị Đại Thừa kỳ như vậy, nhưng không người nào biết lão bà thuộc vào tộc nào, có đại thần thông gì, vậy mà có thể tiến giai Đại Thừa cảnh giới.

Hơn nữa còn nghe đồn, lão bà này trong đội ngũ Đại thừa kỳ, là vị sống lâu nhất, tuổi thọ dài quá người thường có thể tưởng tượng.

Ít nhất, những thánh giai đang ngồi đây, khi vừa mới tu luyện có chút thành tựu thì đã nghe đến vị Sa lão phu nhân này rồi.

Cho nên đừng tưởng lão bà này nhìn như già nua, bộ dáng chỉ một ngọn gió nhẹ cũng có thể thổi bay mất, nhưng ngay cả thanh niên họ Phí vốn đã có tu vi Đại Thừa Kỳ khi đối mặt nàng, cũng phải lấy thân phận vãn bối.

Các thánh tộc khác, tất nhiên không dám có dù một chút lãnh đạm.

Thế nhưng sau khi thấy lão bà biến mất sau đại môn, bất đắc dĩ thở dài một hơi, thu ánh mắt trở về.

"Nếu Sao lão phu nhân nói thế, chúng ta sẽ không thảo luận việc này sẽ xử lý thế nào nữa. Cứ dựa theo lời Thải đạo hữu làm đi. Thải tiên tử, Bạch đạo hữu, chuyện này ta giao cho hai người toàn quyền quyết định. Nhưng người khác toàn lực phối hợp."

Họ Phí đánh giá một chút, phân phó quyết đoán.

Trong điện phủ mọi người tự nhiên không có ý kiến gì, không ngớt lời khen chí lý.

"Tốt lắm, bây giờ chúng ta thương lượng về chuyện Nghiễm Hàn Giới. Thiên Cơ tử, người nói một chút đi."

Họ Phí chuyển chủ đề, chỉ đích danh nói.

Những người khác vừa nghe đến Nghiễm Hàn Giới, sắc mặt cùng hoi đổi.

"Thiên đạo hữu, thế này là thế nào? chẳng lẽ Nghiễm Hàn Giới lại sắp mở ra?"

Có người tính tình nóng nảy, bức xúc hỏi.

Thải Lưu Anh cùng Đoạn Thiên Nhận nghe vậy, bản năng liếc nhau một cái, lập tức ánh mắt trở lại tự nhiên.

"Nghiễm Hàn nghi mà Vạn Cổ Tộc chúng ta bố trí trong Thông Linh đại điện, hai ngày trước đã có phản ứng. Theo kinh nghiệm những lần trước, Nghiễm Hàn Giới lâu thì ba bốn năm, mau thì trong mấy tháng, sẽ lại mở ra."

Thiên Cơ Tử bình tĩnh nói.

------oOo------

Chương 1666: Lai khách

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nhanh vậy sao!"

"Hiện tại mở ra cũng không phải đúng lúc."

Trong nháy mắt, mọi người tại đại sảnh đều một trận dao động.

"Ngay khi Nghiễm Hàn Lệnh vừa hiện thế không lâu, Nghiễm Hàn Nghi liền xuất hiện dự triệu, việc này có chút không giống với trước kia. Hiện tại lại là lúc Giác Xi Tộc xâm lăng Thiên Vân chúng ta, cho nên không thể phân tâm. Nhưng Nghiễm Hàn Giới một khi mở ra lại là cơ hội cho các tộc ở lôi minh đại lục chúng ta tăng cường thực lực, hiển nhiên cũng không thể chậm trễ. Cho nên việc này chuẩn bị thế nào thì còn cần các vị đạo hữu và Ông tiền bối cho ý kiến." Thiên Cơ Tử ngưng trọng nói.

"Thiên đạo hữu nói không sai. Giác Xi Tộc đã công kích hơn phân nửa tinh lực Vân thành chúng ta. Nhưng cũng may việc Nghiễm Hàn Giới mở ra, chúng ta cũng không phải là lần đầu tiên trải qua. Cho dù lần này mở ra sớm thì cũng không cần hoảng." Thanh niên họ Ông gật đầu nói.

"Kỳ thật Nghiễm Hàn Giới mở ra, chủ yếu là dành cho hậu bối, việc chúng ta cần làm là lên danh sách những người tiến vào. Lúc này đây Nghiễm Hàn Lệnh của mười ba tộc chúng ta cũng không nhiều lắm, trong Vân thành chỉ có hai cái mà thôi. Nói như vậy, chúng ta chỉ cần chuẩn bị hai pháp trận, những việc khác không cần quan tâm." Một đại hán đen thui nhếch miệng đồng ý nói.

"Đúng thế!"

"Nhưng hậu bối Luyện Hư Kỳ đỉnh giai của chúng ta cũng không ít, danh sách này chỉ sợ cũng khó chọn."

"Muốn đề phòng gian tế Giác Xi Tộc nhân cơ hội giở trò, hai truyền tống pháp trận này nhất định phải được gia tăng bảo vệ."

Một người nào đó nhíu mày, mở miệng nói.

Thanh niên họ Ông nghe lời này thì chỉ mỉm cười, sau khi chờ mọi người nói qua một lượt, mới hỏi Tinh tộc nữ tử một câu:

"Thải tiên tử, ngươi có ý kiến bổ sung gì không?"

"Chư vị đạo hữu đã nói đủ, thiếp thân không có gì bổ sung." Tinh tộc mỹ phụ ngẩn ra, nhưng lập tức mỉm cười trả lời.

"Ưh, nếu là vậy, lần vào Nghiễm Hàn Giới này cứ dựa theo quy tắc lần trước mà chuẩn bị, danh sách hậu bối tiến vào, cụ thể như thế nào thì do các ngươi tự trở về an bài. Nhưng ít nhất phải là Hậu Kỳ đính giai. Ngoài ra phải tăng cường bảo vệ tại truyền tống pháp trận lên gấp ba lần, hơn nữa trong phương viên mười dặm quanh pháp trận đều là vùng cấm, không cho ai được bén mảng tới gần. Pháp trận chỉ có Vạn Cổ Tộc mới có thể bố trí, việc này cứ giao cho Thiên đạo hữu phụ trách." Thanh niên họ Ông sau khi tự định giá một chút, cuối cùng nói ra quyết định.

Thiên Cơ Tử và hai vị trưởng lão khác ngồi kế bên, hiển nhiên khom người lĩnh mệnh.

"Được rồi, việc chọn người kích phát Nghiễm Hàn Lệnh, các ngươi đã chọn được chưa." Thanh niên họ Ông bỗng nhiên hỏi.

"Có một cái đã chọn được người, còn cái khác thì đã bị kích phát luôn." Thiên Cơ Tử chần chừ một lát, sau đó mới trả lời.

"Ta nhớ không lầm thì đó là phát sinh ngoài ý muốn. Việc kích phát Nghiễm Hàn Lệnh đều phải trải qua tuyển chọn nghiêm ngặt, tới thời khắc cuối cùng mới kích phát, tại sao lần này lại kích phát sớm như thế." Thanh niên họ Ông nghe vậy, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

"Tiền bối bớt giận, tình huống khối Nghiễm Hàn Lệnh này có chút đặc thù, khi có được thì đã bị kích phát rồi. Chuyện là thế này…"

Thiên Cơ Tử hiển nhiên đem chuyện về Hàn Lập kể rõ một lần.

"Lại có loại chuyện này sao? Nói như vậy thì người này không phải là Thiên Vân chúng ta, thậm chí không phải là người đại lục." Thanh niên họ Ông sau khi nghe xong, kinh ngạc nói.

"Đích xác là vậy, Hơn nữa vài tộc chúng ta cũng đáp ứng sau đó sẽ cho hắn mượn truyền tống trận dùng một lần, đương nhiên linh thạch tiêu hao sẽ do hắn chịu." Thiên Cơ Tử thành thật nói.

"Truyền tống thì không vấn đề, mấu chốt là thân thế hắn có vấn đề gì không?" Thanh niên họ Ông khôi phục thần sắc, có chút quan tâm hỏi một câu.

"Ông tiền bối yên tâm, người này hẳn là không có vấn đề, hơn nữa chúng ta chỉ mượn lực hắn để tiến vào Nghiễm Hàn Giới mà thôi, cả quá trình cơ hồ không coi trọng hắn, hắn sao có thể động tay động chân được gì. Về phần sau khi tiến vào, bọn họ tự mình hành động, càng không có vấn đề gì." Thiên Cơ Tử tự tin nói.

"Nếu đạo hữu đã nắm chắc như thế, Nghiễm Hàn Lệnh đã bị người kích phát thì cứ bỏ đi. Đến lúc đó phân phó những người khác một tiếng, âm thầm giám thị người này một chút là được." Thanh niên họ Ông cảm thấy không có vấn đề, mới gật đầu nói.

Thiên Cơ Tử hiển nhiên đáp ứng.

"Lúc trước đám người Lục đạo hữu truyền tin tới, nói rằng Giác Xi Tộc vừa có thêm viện binh, ngay cả thánh giai cũng tăng thêm năm sáu người. Chúng ta không kịp đề phòng, đã bị công phá 3 tòa thành, hơn nữa phần lớn đang ở thế hạ phong. Xem ra Giác Xi Tộc thật sự có ý mở rộng quy mô."

Sau khi Thiên Cơ Tử ngồi xuống, một thánh tộc da xanh đứng dậy, hướng thanh niên họ Ông bẩm báo một việc khác.

"Hừ, lập tức điều động năm tên thánh giai và hơn ngàn cao giai đến tiền tuyến. Bọn chúng nếu muốn chiến thì Thiên Vân chúng ta sẵn sàng tiếp đón." Thanh niên họ Ông hừ lạnh một tiếng, không suy nghĩ phân phó nói.

"Vâng!"

Thời gian tiếp theo, những người khác bắt đầu bẩm báo một số chuyện quan trọng khác.

Hội nghị này tiếp tục kéo dài thêm gần nửa canh giờ mới chấm dứt.

Tất cả thánh giai sau khi rời đi, lập tức đều về chuẩn bị.

Mà lúc này Hàn Lập đang trong động phủ bế quan.

Một năm sau, vào một ngày nọ, Hàn Lập đột nhiên ra khỏi động phủ, rời khỏi Vân thành.

Nhưng gần nửa ngày sau, hắn liền thần bí trở về trong thành, lại tiến vào mật thất không ra.

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt đã ba năm.

Mà trong động phủ Hàn Lập, ánh sáng có chút hắc ám, trong đó có ba nhân ảnh đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.

Trong đó một người kim quang lập lòe, bên ngoài thân hiện lên một phiến kim sắc lân giáp, giống như xích kim. Một người khác cả người đều là hắc khí quay cuồng, thân ảnh có vẻ vô cùng mơ hồ, không thể thấy rõ bộ dáng. Mà người cuối cùng lại lập lòe tử quang, da thịt xanh biếc.

Ba người bắt pháp quyết khác nhau, bộ dáng vẫn không nhúc nhích.

Cũng không biết trải qua bao lâu, đột nhiên thân thể kim sắc nhân ảnh kia chấn động, mở mắt ra.

Hai luồng lam mang bắn ra.

"Chuyện gì vậy, người nọ đã tìm đến cửa, chẳng lẽ là…" Kim sắc nhân ảnh thì thào tự nói một câu.

Tiếp theo hắn bỗng nhiên vung tay, một đoàn bạch quang từ trong tay áo bay ra, huyền phù trên không.

Hư không bắt đầu sáng lên, đem ba đạo nhân ảnh hiện ra rõ ràng.

Kim sắc nhân ảnh ngồi giữa đúng là Hàn Lập, hắn nhíu mày, tựa hồ đang tự định giá chuyện gì đó.

Mà tên phát ra tử quang, da thịt xanh biếc kia lại có khuôn mặt giống với Hàn Lập, chỉ là hai mắt trong suốt vô cùng, nhìn về phía Hàn Lập, bộ dáng tò mò.

Lúc này, trong đoàn hắc khí truyền ra một trận phạm âm, hắc khí bắt đầu dần tan đi, kết quả lộ ra một quái vật ba đầu sáu tay.

Quái vật này thân cao hai trượng, cả người phát ra kim quang chói mắt, nhưng chỉ có hai gương mặt là rõ ràng, không có mũi, làm cho người ta dựng tóc gáy.

Quái vật phảng phất như kim sắc cự tượng này mở mắt ra, con ngươi sâu thẳm tăm tối như hố đen, phảng phất có thể hút cả tâm thần người khác vào.

"Có khách tới, các ngươi trước tiên cứ tự mình tu luyện, ta đi gặp bọn họ đã." Hàn Lập lúc này đã tự định giá xong, phân phó hai người kia một tiếng, liền hóa thành một đạo kinh hồng bắn về phía vách tường của mật thất.

Kết quả kinh hồng chợt lóe, liền vô thanh vô tức chui vào vách tường không thấy bóng dáng.

Một lát sau, nguyên bổn đại môn đang đóng chặt bỗng chợt lóe thanh quang, từ từ mở ra.

Hàn Lập thong dong từ trong đi ra.

"Bái kiến Thải tiền bối. Tiền bối như thế nào lại đến tệ xá." Hàn Lập vừa thấy người trước mặt, liền khom người, cung kính hỏi

thăm.

Gương mặt nữ tử này cao nhã, dáng người thon dài, đúng là Thải Lưu Anh của Tinh Tộc.

"Thế nào, chẳng lẽ Hàn đạo hữu không hoan nghênh thiếp thân sao?" Nữ tử này thản nhiên nói.

"Tiền bối nói đùa. Thải tiền bối có thể đến động phủ vãn bối thì vãn bối cầu còn không được. Vị đạo hữu này là…" Hàn Lập cười ha ha, nhưng ánh mắt xoay chuyển, nhìn về phía người sau lưng đối phương.

Phía sau Thải Lưu Anh là một nữ tử dáng người thướt tha, nhưng trên đầu lại mang một cái nón trắng che đi khuôn mặt, mơ hồ bị một tầng tinh quang che chắn, không thể thấy rõ khuôn mặt.

"Nàng ta là tiểu đồ vừa mới thu nhận." Tinh tộc mỹ phụ không nói thêm gì, chỉ ngắn gọn giải thích một câu.

Mà nữ tử kia cũng gật đầu, không nói gì.

Hàn Lập thấy vậy, hiển nhiên không đi hỏi thêm, chỉ có thể trực tiếp mời hai người vào động phủ.

Kết quả không lâu sau đó, ba người Hàn Lập đều ngồi xuống trong đại sảnh.

Một khôi lỗi hình người được Hàn Lập dùng thần niệm điều khiển, dâng lên một ít linh quả cùng linh trà.

Tinh tộc mỹ phụ tự mình rót trà, kết quả trong mắt hiện lên một tia dị sắc.

"Linh khí thật mạnh, tựa hồ là cây trà đã ngoài ngàn năm mới có thể cho lá như thế này. Đặc biệt chính là cây trà cũng là loại hiếm có. Nói như thế, linh trà này tại Vân thành cũng hiếm có ai bán." Thải Lưu Anh sau khi nếm một ngụm, không khỏi tán dương.

"Nếu tiền bối thích, vãn bối ở nơi này còn có một chút, xin tặng

tiền bối." Hàn Lập nghe vậy thì cười, tiếp theo tay áo phất một cái, một cái hộp màu trắng hiện ra trên bàn.

"Nếu đạo hữu nói như thế, ta cũng không khách khí, ta thật đúng là thích loại trà này." Tinh tộc mỹ phụ cười nói.

------oOo------

Chương 1667: Hợp kích bí thuật

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thải Lưu Anh vừa nói, ngọc thủ vừa nhấc, đã đem hộp ngọc thu về.

Hàn Lập thấy vậy chỉ cười, tiếp theo cùng Thải Lưu Anh đàm luận một số đề tài về tu luyện, không chút ý tứ hỏi đến nữ đồ của nàng.

Tinh tộc thấy Hàn Lập như vậy, khóe miệng chỉ khẽ cười, đồng dạng cũng không đề cập đến đồ đệ của mình, cứ thế mà trò chuyện.

Sau một canh giờ, hai người vẫn chưa hề mệt mỏi, bộ dáng vẫn tiếp tục trò chuyện thêm một canh giờ nữa.

Nữ tử đội nón trắng kia không nói được lời nào, có chút ngồi không yên, ánh mắt xuyên thấu qua khăn che mặt, không ngừng đảo qua người Tinh tộc mỹ phụ và Hàn Lập, bộ dáng hơi có chút không kiên nhẫn.

Thải Lưu Anh thấy cảnh này, nhíu mày một chút, nhưng cuối cùng nhìn Hàn Lập một lượt, miệng khẽ cười nói:

"Hàn đạo hữu, mới ngắn ngủi mấy năm không gặp, định lực của ngươi đã khác xa trước kia. Có thể đến bây giờ mà cũng không hỏi ý đồ ta đến đây, chẳng lẽ gần đây tu luyện bí thuật gì, hay là tu vi đại tăng."

"Tiền bối nói đùa, vãn bối làm gì có định lực, chỉ là tiền bối không chủ động cho biết, vãn bối sao lại dám mạo muội hỏi." Hàn Lập cung kính trả lời.

"Nói như vậy thì có lẽ thiếp thân đã trách oan Hàn đạo hữu. Bất quá cho dù ta không nói, nghĩ rằng ngươi cũng có thể đoán được vài phần." Thải Lưu Anh hời hợt cười nói.

"Việc này…vãn bối đích xác có chút đoán rằng lần này tiền bối đến là liên quan đến Nghiễm Hàn Giới." Hàn Lập thành thật trả lời.

"Ha ha, đạo hữu quả nhiên đoán đúng, thiếp thân và tiểu đồ đến đây là vì việc này, tin rằng không lâu nữa, Đoạn đạo hữu cũng mang một người khác đến đây bái phỏng." Thải Lưu Anh cười rộ lên.

"Nói như vậy, chẳng lẽ lệnh đồ chính là…" Hàn Lập ngẩn ra, ánh mắt nhìn nữ tử che mặt kia, bộ dáng có chút kinh ngạc.

"Không sai, tiểu đồ chính là người lúc trước đã nói với ngươi, có được Nguyên Từ Chi Thể." Tinh tộc mỹ phụ thản nhiên thừa nhận nói.

"Nếu vãn bối nhớ không lầm thì người mà tiền bối nói trước kia, nên ứng với khách khanh của quý tộc mới đúng, sao lại biến thành lệnh đồ?" Hàn Lập kinh ngạc hỏi.

"Điều này không có gì lạ, năm trước thiếp thân vừa mới nhận lấy tiểu đồ này." Thải Lưu Anh thản nhiên cười.

"Thì ra là thế, là vãn bối nhất thời hồ đồ." Khóe miệng Hàn Lập có chút co quắp, cười khổ một tiếng nói.

"Chẳng lẽ đạo hữu cảm thấy ta là vì chuyện Nghiễm Hàn Giới mới nhận lấy đồ đệ này?" Tinh tộc mỹ phụ thâm ý sâu sắc hỏi một câu.

"Vãn bối nào có suy nghĩ như thế." Sắc mặt Hàn Lập hơi đổi.

"Nghĩ như thế cũng không sao, bất quá ta có thể cam đoan với ngươi, tiểu đồ bái thiếp thân làm sư phụ tuyệt đối là cam tâm tình nguyện, không có nửa phần miễn cưỡng." Thải Lưu Anh lơ đểnh nói.

"Ta thật tâm bái làm môn hạ của sư phụ, không có chút bắt buộc." Nữ tử che mặt rốt cục vào lúc này mở miệng nói.

Thanh âm có chút trầm thấp, nhưng lại có một sức hút, có chút dễ nghe.

Hàn Lập nghe vậy, nét mặt lộ ra một tia ngượng ngùng, chỉ có thể xấu hổ cười, không nói thêm gì.

"Kỳ thật lần này mục đích thiếp thân đến rất đơn giản, chính là muốn cho ngươi làm quen với tiểu đồ một chút, sau này trong Nghiễm Hàn Giới còn cần hai người các ngươi đồng tâm hiệp lực." Thải Lưu Anh chậm rãi nói.

"Tiền bối nói như vậy, chẳng lẽ Nghiễm Hàn Giới sắp mở ra." Hàn Lập không khỏi hỏi ngược một câu.

"Đạo hữu nói không sai, nếu không có gì ngoài ý muốn thì một tháng sau Nghiễm Hàn Giới sẽ mở ra." Tinh tộc mỹ phụ ngưng trọng nói.

"Một tháng sau, nhanh như vậy sao?" Hàn Lập thật sự cả kinh.

"Thế nào, Hàn đạo hữu còn có chuyện chưa làm xong sao?" Thải Lưu Anh chợt hỏi.

"Cũng có một chút, nếu có thể cho tại hạ hơn mười năm nữa, nói không chừng có thể tu luyện đến bình cảnh, lúc đó mượn cơ hội lần này tiến giai." Hàn Lập có chút bất đắc dĩ nói.

"Đúng là xui xẻo, bất quá hiện tại ngươi chỉ là thượng tộc thất giai mà thôi, cho dù tu luyện đến đỉnh giai thì cần phải tốn nhiều thời gian hơn nữa. Đột phá bình cảnh cũng không quá khó khăn, hơn nữa ta và Đoàn huynh đã hứa cho ngươi chỗ tốt như vậy, ngươi nên cảm thấy đủ mới phải." Tinh tộc mỹ phụ nghe vậy, thản nhiên nói.

"Tiền bối yên tâm, cho dù vãn bối muốn lâm trận lùi bước thì Thiên Cơ Tử tiền bối cũng tuyệt không đáp ứng." Hàn Lập rùng

mình, nhưng mặt ngoài lại cười trả lời.

"Đạo hữu biết vậy là tốt, hiện tại ngoại trừ giới thiệu tiểu đồ cho ngươi biết thì cấm chế trong Nghiễm Hàn Giới cũng hung hiểm vô cùng, còn có vài chuyện muốn giao cho ngươi. Ngươi trước khi xuất phát cũng cần chuẩn bị một số pháp khí cùng bảo vật." Sau khi Thải Lưu Anh gật đầu, liền chuyển đề tài nói.

"Xin tiền bối chỉ giáo." Hàn Lập nghe xong lời này thì vui vẻ, có chút thành khẩn trả lời.

Tinh tộc mỹ phụ thấy cảnh này, hài lòng gật đầu, liền giảng giải.

"Những chỗ hung hiểm trong Nghiễm Hàn Giới thì ta không cần nói. Khi xuất phát, hiển nhiên sẽ có người giảng giải cho các ngươi. Hiện tại ta muốn nói đến kinh nghiệm bản thân khi năm đó tiến vào Nghiễm Hàn Giới. Đầu tiên, tốt nhất là không nên đi về khu vực cực nóng cực lạnh, nơi này không chỉ có mãnh thú băng thuộc tính mà còn có cấm chế cực kỳ lợi hại, lấy tu vi các ngươi, đi vào chỉ có chết mà thôi. Thứ hai, các ngươi nếu gặp…"

Thần sắc Tinh tộc mỹ phụ nghiêm nghị, nói chừng thời gian một bữa cơm.

Vô luận là Hàn Lập hay nữ tử che mặt đều chăm chú lắng nghe, dù sao việc này liên quan đến tính mạng của mình, tuyệt không có nửa phần khinh thường.

"Cuối cùng, các ngươi phải nhớ cho kỹ, nếu từ xa nhìn thấy một đám mây đỏ thì phải chạy trốn thật xa, nếu có nửa phần chần chừ thì các ngươi liền chết ngay. Nguyên nhân cụ thể thì không cần ta nói, khi các ngươi nhìn thấy sẽ biết. Được rồi, những điều cần nói thì ta đã nói, Hàn đạo hữu nên nhớ kỹ." Thải Lưu Anh rốt cục ngừng nói.

"Vãn bối đã nhớ kỹ, đa tạ tiền bối chỉ giáo." Hàn Lập cung kính trả lời.

"Được rồi, nếu sự tình đã xong, ta và tiểu đồ liền trở về, lần sau gặp lại, có lẽ sẽ là lúc tiến vào Nghiễm Hàn Giới." Tinh tộc mỹ phụ

cười khẽ nói, tiếp theo đứng dậy.

Nữ tử che mặt thấy vậy, cũng đồng dạng đứng dậy.

"Cung tiễn tiền bối."

Hàn Lập hiển nhiên cũng vội đứng dậy, nghĩ muốn tiễn hai người ra cửa.

"Ngươi không cần tiễn ta ra cửa, ta và tiểu đồ tự rời đi là được, tránh để người khác chú ý." Thải Lưu Anh phân phó Hàn Lập.

"Vâng, vậy thì vãn bối xin thất lễ." Hàn Lập thấy khẩu khí nữ tử này cứng rắn như thế, liền khom người nói.

Thải Lưu Anh gật đầu, liền mang theo nữ tử che mặt ra cửa, nhưng khi gần đến cửa thì dường như nghĩ đến điều gì, quay lại nói với Hàn Lập một câu:

"Thiếp thân thật hồ đồ, có một chuyện thiếu chút nữa đã quên nói cho đạo hữu biết."

"Mời tiền bối phân phó." Hàn Lập ngẩn ngơ, nhưng lập tức trả lời.

"Thứ này có lẽ ngươi nhận ra, bên trong ghi lại vài loại bí thuật, mặc dù không quý hiếm nhưng cũng nên tìm hiểu. Chờ sua khi ba người các ngươi tiến vào Nghiễm Hàn Giới, đừng vội xuất phát, trước tiên cứ đem Nguyên Từ Thần Quang ngưng luyện bí thuật này, bí thuật này không chỉ có tác dụng bài trừ cấm chế, mà khi đối địch cũng là thần thông cực kỳ lợi hại, bảo đảm các ngươi sẽ bình an. Nguyên bổn định cho các ngươi sớm tu luyện, nhưng hiện tại Vân thành quá nhiều tai mắt, vì phòng ngừa bị kẻ khác học lén, cho nên sau khi tiến vào Nghiễm Hàn Giới hãy tu luyện." Thải Lưu Anh vừa nói, vừa đánh ra một dạo bạch quang về phía Hàn Lập.

Hàn Lập có chút ngoài ý muốn hư không một trảo, nhất thời một mảnh hôi quang bay ra, đem bạch quang thu vào tay.

Cúi đầu nhìn xuống, rõ ràng là một bạch sắc ngọc phiến.

"Hợp kích bí thuật!" Hàn Lập nhìn vật ấy, không khỏi thầm nói một tiếng, lập tức đem thần niệm nhập vào bên trong.

Bí thuật này hiển nhiên hắn có nghe nói qua.

Nói đại khái, loại bí thuật này khi có nhiều người liên thủ, thì uy lực rất lớn, là một loại bí thuật hiếm thấy.

Sau thời gian một bữa cơm, Hàn Lập mới đem thần niệm từ trong ngọc phiến thu về, lúc này trong đại sảnh đã trống trơn.

Thải Lưu Anh cùng nữ tử che mặt đã sớm đi mất.

Hàn Lập vẫn chưa lộ ra vẻ ngoài ý muốn, ngược lại tay áo vung lên.

Nhất thời một mảnh hà quang bay ra, người liền biến mất không thấy.

Chỉ một lát sau, hư không trong mật thất bỗng nhiên chợt lóe kim quang, thân ảnh Hàn Lập thoáng cái hiện ra, ánh mắt đảo qua gần đó.

Chỉ thấy kim sắc quái vật ba đầu sáu tay và Hàn Lập phát ra tử quang kia vẫn ngồi xếp bằng, nhắm mắt tu luyện.

Nhưng lập tức, chúng tựa hồ cảm ứng được Hàn Lập xuất hiện, đều mở mắt nhìn lại.

"Nguyên bổn muốn cho các ngươi tu luyện đại thành mới tiến vào Nghiễm Hàn Giới, nhưng hiện tại xem ra không còn kịp, ta đi chuẩn bị vài thứ." Hàn Lập phảng phất tự nói với mình, tiếp theo phất tay áo về phía kim sắc quái vật kia.

Một kim quang lung tráo bay ra.

Một màn khó tin xuất hiện!

Nơi kim quang vừa hạ xuống, thân hình quái vật bỗng vang lên một trận âm phạm, tiếp theo vỡ ra, hóa thành vô số kim sắc phù văn và hắc khí.

Kim sắc phù văn chớp động, hóa thành một đoàn kim quang bay vào người Hàn Lập, mà hắc khí thì quay cuồng, ngưng tụ thành một Nguyên Anh đen như mực cao một tấc.

Đúng là Nguyên Anh thứ hai của Hàn Lập, Ma Anh.

Lúc này vẻ mặt ma anh tươi cười, tử quang chớp động, trên người còn có kiện thiên ngoại ma giáp nọ.

------oOo------

Chương 1668: Ma anh và linh khu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nhìn ma anh mỉm cười, tay phất một cái, nhất thời linh quang ngoài thân ma anh chợt lóe, hóa thành một đạo điểu quang bay vào người hắn.

Hóa ra ban đầu khi Hàn Lập dùng vài loại tài liệu trân quý ngưng luyện ra kim thân pháp tướng, nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện ma anh không có thân thể cho nên mượn ma khí trong kim thân tiếp tục tu luyện huyền âm ma khí.

Nguyên anh này sau khi tu luyện ma công thì không ngừng rèn luyện, đối với việc ngưng luyện kim thân pháp tướng có lợi rất lớn.

Hàn Lập hiển nhiên mừng rỡ.

Dù sao nguyên anh thứ hai dường như là một người độc lập, vô luận tu luyện hay thao túng kim thân cũng không cần hắn hao phí bất cứ tâm thần gì.

Đáng tiếc tu vi ma anh này quá thấp, nếu có thể tu luyện đến cảnh giới của hắn, cộng thêm kim thân thì khi đối địch, lập tức liền giống như một thân ngoại hóa thân, lập tức làm thực lực Hàn Lập tăng lên nhiều.

Một người bình thường muốn tu luyện từ Nguyên Anh Kỳ đến Luyện Hư Kỳ hiển nhiên vô cùng khó khăn.

Nhưng chủ nguyên anh của Hàn Lập lại có cảnh giới cao hơn, trực tiếp truyền các loại kinh nghiệm tu luyện cho nguyên anh thứ hai, cộng thêm các loại đan dược quý hiếm không dứt, cho nên tốc độ tu luyện của nguyên anh thứ hai còn hơn cả bản thể.

Mặc dù bình cảnh đối với ma anh không thể nói là không có, nhưng khả năng đột phá còn dễ hơn tu sĩ bình thường một nửa, dù sao thì trước kia cũng đã đột phá rồi.

Đây cũng là vì sao mà nhân tộc hoặc dị tộc khi tu luyện đến trình độ nào đó, cảm thấy mình khó có thể đột phá liền bắt đầu tu luyện thân ngoại hóa thân, nguyên thần thứ hai và vài loại thần thông lớn.

Nhưng vô luận bồi dưỡng cái nào thì cũng tốn rất nhiều công sức, bình thường thì phải mất hơn một nửa thời gian mới có thể thành công.

Ai cũng biết thân ngoại hóa thân có chỗ tốt thật lớn, bình thường ai cũng tu luyện một hai hóa thân, hơn nữa tu vi đều thua xa bản thể.

Dù sao bọn họ cũng không có bình nhỏ thần bí, không thể luyện ra vô hạn linh đan diệu dược.

Sau khi nguyên anh thứ hai của Hàn Lập có được kim thân ma khí và vô số linh đan, hiện tại đã tu luyện đến Nguyên Anh Trung Kỳ đính phong, bộ dáng tùy thời đều có thể tiến giai đến Hậu Kỳ.

Hiện tại Nghiễm Hàn Giới mở ra, hắn cũng không vội để ma anh tu luyện. Hắn chuẩn bị sau khi tiến vào Nghiễm Hàn Giới sẽ để nguyên anh thứ hai đánh sâu vào bình cảnh Hậu Kỳ.

Linh khí ở linh giới này vốn nồng đậm, đối với bình cảnh của một gã Nguyên Anh Kỳ thì hiển nhiên còn mạnh hơn gấp trăm lần linh đan diệu dược.

Hàn Lập thầm tính toán như thế, ánh mắt xoay chuyển liền rơi xuống trên người một *"Hàn Lập"* khác, hiện lên một tia nôn nóng.

"Thật sự không nghĩ được chi tiên thân thể đúng là vật tuyệt hảo để luyện chế thân ngoại hóa thân và thế thân. Càng không nghĩ tới thúc dục linh lực lại có thể bị chi tiên này trực tiếp hấp thu chuyển hóa thành linh lực tinh thuần, làm cho pháp lực của kim

thân tiến triển cực nhanh. Chỉ vài năm mà pháp lực đã tăng lên đến nhất giai, tới Luyện Hư Trung Kỳ, căn bản không nói đến bình cảnh. Thật sự là khó tin! Bất quá nghĩ lại cũng không có gì khó hiểu. Linh dược này là linh vật do thiên địa biến thành, nguyên bản phải trải qua vô số năm tháng mới có thể tu luyện ra linh trí, nếu muốn biến ảo thành hình người thì phải trải qua hơn mười ngàn năm mới có khả năng. Quá trình này chỉ có thể tích lũy năm tháng mới có thể chậm rãi tinh tiến pháp lực, nhưng thực vật mà cũng có thể tiến giai thì thật đúng là bất công."

"Bất quá cổ quái chính là, đồng dạng là thiên địa linh vật, nhưng Cửu Khúc Linh Tham vì sao chỉ có thể làm cho nguyên khí khôi phục, căn bản không thể tiến giai. Chẳng lẽ chỉ có loại linh vật như chi tiên này mới có thể hấp thu linh dịch? Hay là loại linh dược này phải tiến giai đến mức biến ảo thành bản thể mới có thể có được thiên phú đó." Hàn Lập thì thào tự nói, sau khi chau mày một hồi lâu thì lắc đầu:

"Hắc hắc, quản làm gì. Mặc kệ thế nào thì hiện tại có một thiên đại cơ duyên đặt trước mắt. Mặc dù việc tu luyện của bản thân bị trì hoãn, cũng không thể tu luyện ra thân ngoại hóa thân, nhưng luyện thành một khối thế thân thì hoàn toàn có thể. Sau này trực tiếp dùng nguyên anh khống chế linh khu đối địch."

Sau khi Hàn Lập phát hiện ra linh dịch trong bình nhỏ thần bí có thể là chi tiên tăng tiến tu vi, thì thầm nghĩ đến việc tiếp tục thúc dục linh dịch, xem cuối cùng nó có thể có được pháp lực kinh người như Hợp Thể Kỳ hay không.

Mặc dù không có pháp lực, cũng không có được cảnh giới *"nửa thánh giai"*, nhưng khi nguyên anh phụ thân vào khối thể xác kia đối địch, thì dựa vào bản thân chứa nhiều thần thông cùng pháp lực thông thiên của linh khu, tuyệt đối không e ngại bất cứ tồn tại Hợp Thể Kỳ nào.

Càng huống chi pháp lực của linh khu này còn có thể tiếp tục cuồng trướng, vạn nhất cuối cùng có thể so với pháp lực thông thiên của Đại Thừa Kỳ, như vậy thì tại linh giới cơ hồ không cần e ngại bất cứ ai.

Đương nhiên tất cả việc này chỉ là giả thiết hiện tại hắn đưa ra.

Không biết vì sao, hắn mơ hồ cảm thấy loại chuyện nghịch thiên này mơ hồ không có khả năng xảy ra, có lẻ chỉ có thể khiến cho khối linh khu này có pháp lực Hợp Thể Kỳ hoặc Luyện Hư Kỳ đính phong.

Dù sao khi hắn dùng linh dịch thúc dục kim lôi trúc đến vạn năm thì không còn biến hóa gì khác.

Đã có loại ví dụ đặc thù này, Hàn Lập hiển nhiên không dám khẳng định chi tiên hấp thu linh dịch này có thể có hạn chế hay không.

Hơn nữa khối thể xác này chỉ tích lũy tinh thuần linh lực đến một mức độ nhất định, cần phải điều động đan điền và pháp lực trong kinh mạch luyện hóa mới được.

Thể xác khối chi tiên này không thể tự mình làm việc này, cũng may trong lúc cấp bách, hắn đã nghĩ ra một cách.

Hàn Lập nghĩ tới đây, khóe miệng lộ ra một tia cười, phân phó với *"Hàn Lập"* trong tử quang:

"Khúc nhi, mấy ngày nay khổ cực cho ngươi rồi, ngươi cứ đi ra khỏi khối thân thể kia đi, tạm thời không luyện hóa linh lực bên trong nữa. Một tháng tiếp theo, ta sẽ dùng việc đề cao linh dược, đợi khi tất cả linh dịch tiến vào trong thân thể linh khu thì ngươi sẽ lại từ từ luyện hóa."

"Vâng, công tử."

Một thanh âm trong trẻo non nớt từ trong thể xác chi tiên phát ra, tiếp theo chỉ thấy *"Hàn Lập"* trong tử quang vỗ thiên linh cái của mình một cái, hai mắt nhắm lại, đồng thời một đoàn bạch quang từ bên trong bay ra, sau khi xoay tròn liền hóa thành một nữ đồng sáu bảy tuổi.

Toàn thân mặc một bộ đồ trắng, trên đầu thắt bím, có vẻ vô cùng đáng yêu!

Hàn Lập thấy nữ đồng hiện ra, mỉm cười nói:

"Hiện tại tiến vào Nghiễm Hàn Giới, ngươi sẽ đi cùng ta. Ta sẽ đem bản thể của ngươi theo cùng, hiện tại ngươi cứ đi nghỉ ngơi cho tốt đi."

"Công tử, ta có thể đi cùng sao?" Nữ đồng nghe vậy mừng rỡ, cười hồn nhiên.

"Lúc này đây ta tiến vào Nghiễm Hàn Giới còn không biết gặp phải loại chuyện nào, hiện tại nguyên thần của ngươi đã thông linh, biến ảo thành hình người, ta như thế nào yên tâm để ngươi ở đây một mình. Vạn nhất sau khi ta rời đi, có ngoại nhân xông vào động phủ thì không xong." Hàn Lập ôn hòa giải thích.

"Thật tốt quá, không biết vì sao sau khi ta biến thành bộ dáng thế này, chẳng những ý nghĩ tốt hơn rất nhiều, cho nên hiện tại muốn ra ngoài xem một chút." Đồng tử vui mừng nói.

"Ha ha, đúng là ngươi mới mở ra linh trí không lâu, loại suy nghĩ này hiển nhiên không có gì ngạc nhiên. Bất quá trong khoảng thời gian này, ngươi cứ đợi ở dược viên, ngàn vạn lần đừng để ai thấy được. Trong khoảng thời gian này, ta sợ rằng động phủ sẽ không yên bình." Hàn Lập ngưng trọng nói.

"Vâng, Khúc nhi sẽ đến dược viên nghỉ ngơi." Nữ đồng vừa nghe nói có thể sẽ có ngoại nhân đến động phủ, không khỏi hoảng sợ nói.

Tiếp theo thân hình nữ đồng trở nên mơ hồ, lần nữa hóa thành bạch quang bắn đi, chớp động một lần liền chui vào lòng đất không thấy bóng dáng.

Nữ đồng này hiển nhiên chính là nguyên thần Cửu Khúc Linh Tham biến thành.

Lúc đầu chi tiên nói qua rằng muốn Cửu Khúc Linh Tham sẽ sớm mở ra linh trí.

Nhưng Hàn Lập không nghĩ tới linh vật như chi tiên, sau khi binh giải tiến vào luân hồi, gần một năm sau liền đem nguyên thần từ thỏ trắng biến thành nữ đồng.

Xem ra chi tiên khẳng định là có ý gì đó, cho nên mới tiến giai.

Hàn Lập nhớ đến chuyện này, liền đặt tên cho Cửu Khúc Linh Tham sau khi tiến giai là *"Khúc Nhi"*.

Sau đó hắn lại phát hiện Khúc Nhi bởi vì duyên cớ là thiên địa linh vật, cho nên có thể trực tiếp tiến vào thân thể chi tiên, cũng có thể điều động pháp lực bên trong.

Mà trong quá trình luyện hóa linh lực, tự thân Khúc Nhi cũng có được lợi ích không nhỏ.

Kể từ đó, hắn hiển nhiên dứt khoát đem chuyện luyện hóa linh lực trong thân thể chi tiên giao cho nữ đồng này làm.

Kết quả sau hai năm làm cho hắn rất hài lòng.

Hiện tại thấy nữ đồng đã đi xa, hắn cười nhẹ, giơ tay trảo một cái về phía linh khu trên không.

Nhất thời một mảnh hà quang bay ra, bao phủ lấy linh khu.

Thân thể chi tiên trong tử quang nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành một tấc, bay tới trước người Hàn Lập, chui vào tay áo không thấy bóng dáng.

Sau khi xử lý xong tất cả chuyện này, ánh mắt Hàn Lập đảo qua mật thất một lát, rồi không chút chần chừ quay người lại, bước ra ngoài cửa lớn.

Một tháng tiếp theo, Hàn Lập thường xuyên đến các cửa hàng ở Vân thành, bắt đầu sưu tầm một số tài liệu cùng pháp khí.

Mà trong mấy ngày tiếp theo, Đoạn Thiên Nhận cùng Thiên Cơ Tử quả nhiên đều tìm tới cửa, không biết nói gì với Hàn Lập, nhưng chỉ nửa ngày liền lộ ra vẻ hài lòng rời đi.

Thời gian một tháng hiển nhiên không dài, chỉ chớp mắt đã trôi qua.

Một ngày nào đó, Hàn Lập đang nhắm mắt dưỡng thần trong đại sảnh, đột nhiên một đạo hồng quang từ ngoài mật thất bay vào.

Hắn nhíu mày, bắt lấy hồng quang vào tay, sau đó dùng tâm thầm nhập vào trong xem xét.

"Rốt cục bắt đầu rồi." Hàn Lập cúi đầu tự nói một tiếng, bỗng nhiên đứng dậy hướng bên ngoài động phủ đi ra.

------oOo------

Chương 1669: Thiên Cương Ấn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bên ngoài động phủ có hơn mười dị tộc nhân đang đứng từ khi nào. Cầm đầu là bốn người một thân hoàng bào, đều là Luyện Hư Kỳ, số người còn lại là giáp sĩ tay cầm giáo bạc, bộ dáng sẵn sàng nghênh địch.

"Hàn đạo hữu, ta và các vị huynh đệ phụng mệnh Thiên Cơ Tử tiền bối, đặc biệt đến đây mời đạo hữu đi hội họp."

Một hoàng bào đại hán thấy Hàn Lập từ trong động phủ đi ra, liền ôm quyền nói.

"Vậy thì làm phiền mấy vị đạo hữu."

Hàn Lập chưa lộ ra vẻ ngoài ý muốn, bất động thanh sắc.

Trước kia chuyện tình hắn kích phát Nghiễm Hàn Lệnh chỉ có một số ít cao tầng tại Vân thành là biết. Nhưng sau khi Nghiễm Hàn Giới mở ra, số người biết phỏng chừng tăng lên không ít. Thiên Cơ Tử hiển nhiên lo sợ lúc này có người quấy rối, bắt cóc hoặc là diệt sát nên mới phái người đến bảo vệ.

Sau khi hoàng bào đại hán nghe Hàn Lập nói xong, cười cười, phất tay về phía giáp sĩ phía sau. Nhất thời đám giáp sĩ tản ra hai bên, lộ ra một linh xa được kéo bởi những thanh điểu thật lớn, xinh đẹp vô cùng. Liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra linh xa này không phải là phàm vật!

Hàn Lập thấy vậy, không khách khí, tiêu sái tiến vào trong linh xa.

Bốn gã hoàng bào kia đồng dạng cũng bay lên linh xa, thuần thục phân biệt đứng ở bốn góc linh xa, vừa lúc đem Hàn Lập bảo hộ nghiêm ngặt vào trong. Hai thanh điểu hót vang vài tiếng, hai cánh vỗ bay lên đi. Ngân sắc giáp sĩ đều tự thả ra một ngân sắc viên bàn, đứng lên trên rồi phi hành theo. Một lát sau, thanh sắc linh xa đã bay lên trời cao trăm trượng, thẳng đến một chỗ nào đó tại Vân thành.

Rõ ràng lúc này cả toà Vân thành đều được bảo vệ, chẳng những người đi đường trong thành rất ít, mà dọc đường còn có thể thấy được từng đội ngân sắc giáp sĩ đi tuần. Hàn Lập chú ý tới những nơi trọng yếu, ẩn ước truyền tới một chút cấm chế ba động, tựa hồ một số cấm chế đều được kích phát. Xem ra việc Nghiễm Hàn Giới mở ra được cao tầng Vân thành rất coi trọng.

Đoạn đường linh xa bay đi vẫn không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, linh xa trực tiếp đưa Hàn Lập đến khu vực gần khách sạn mà ngày đó Hàn Lập kích phát Nghiễm Hàn Lệnh. Hiện tại khu vực này hoàn toàn bị cấm chế rậm rạp bao phủ, hơn nữa từ xa có thể nhìn thấy bên trong cấm chế có hơn mười cây cột cao hơn trăm trượng từ dưới đất mọc lên, bao phủ phương viên quanh khách sạn khoảng mười dặm.

Những cây cột này tản ra linh quang đủ loại màu sắc, hình thành một ngũ sắc quang tráo, đem tất cả bên trong bảo vệ nghiêm ngặt, người bên ngoài căn bản không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì bên trong. Bất quá, khi tiến đến khu vực này liền phát hiện giáp sĩ nơi này so với những nơi khác đông hơn mười lần, cơ hồ cả khu vực đều được giáp sĩ vây quanh. Hơn tám trăm khôi lỗi thân cao bảy tám trượng, người đen như mực đeo xích đỏ như lửa phân tán đứng ở khắp nơi không nhúc nhích. Hàn Lập thấy cảnh này, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

Giáp sĩ thủ vệ ở nơi này tu vi ít nhất đã ngoài Kết Đan Kỳ, Nguyên Anh Kỳ lại càng chiếm đa số. Về phần khí tức Luyện Hư Kỳ, Hàn Lập đảo thần niệm sơ qua cũng phát hiện vài người, cấm chế phụ cận bày ra giống như thiên la địa võng. Có thể thấy được nơi này được bảo vệ sâm nghiêm đến cỡ nào.

Thanh sắc linh xa có dấu hiệu đặc thù, đoạn đường bay tới căn bản không bị đội tuần tra nào cản lại.

Hiện tại sau khi đến gần quang mạc, một cự lang có cánh, trên lưng là một giáp sĩ trực tiếp từ trong quang mạc bay ra nghênh đón đám người Hàn Lập.

"Thiết thống lĩnh! Hàn đạo hữu đã tới chưa!"

Một nam tử khoảng năm mươi tuổi, mặc giáp xanh khi trông thấy thanh sắc linh xa nhất thời từ trên lưng cự lang lớn tiếng hỏi.

"Ha ha, là Thiên tiền bối bảo Hoa huynh ra nghênh đón sao. Yên tâm, Hàn đạo hữu đang ở trong linh xa, Hoa đạo hữu có thể mở cấm chế ra được rồi."

Hoàng bào đại hán trên xe mỉm cười trả lời.

"Không có chuyện gì thì tốt, ta sẽ mở cấm chế ra ngay..."

Nam tử trên cự lang nghe vậy liền lấy từ trong người ra một khối lệnh bài, tiếp theo hướng về phía quang mạc. Nhất thời mấy đạo quang trụ màu sắc khác nhau từ trên lệnh bài phun ra, bắn lên quang mạc hình thành một đại quang trận cỡ một trượng.

Quang mạc gần đó như cảm ứng được liền để lộ ra một lỗ hổng rồi từ từ biến thành một ngũ sắc thông đạo, xem ra thần bí vô cùng. Lúc này, hoàng bào đại hán thúc dục thanh sắc linh xa trực tiếp bay vào trong, thấy thế mấy giáp sĩ vội vàng đi theo sau.

Thấy cảnh này, Hàn Lập kinh ngạc.

Tầng quang mạc này lại còn có cả không gian cấm chế, nếu kẻ nào mạo muội xông vào dù cho độn thuận có kỳ diệu thì cũng nhất thời bị nhốt bên trong. Thời gian trì hoãn lâu như vậy, kẻ đột nhập hiển nhiên sẽ bị phát hiện. Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng xoay chuyển, tự định giá.

Lúc này, thanh sắc linh xa đã bay ra, trước mắt bỗng nhiên sáng ngời, cảnh tượng phía trước rơi vào mắt Hàn Lập. Chỉ thấy phía dưới bất ngờ có hai vòng tròn đường kính hơn mười trượng, mặt ngoài có vô số tinh thạch khảm vào, ngoài rìa còn có vô số hoa văn phức tạp, chớp động quang mang đủ màu. Từ xa nhìn lại thật sự rất diễm lệ.

Trung tâm pháp trận, ngoại trừ một điện phủ thì không có bất cứ kiến trúc gì khác. Nhưng thật ra vô luận bốn phía pháp trận hay điện phủ thật lớn kia, toàn bộ đều là bóng người, bộ dáng tụ tập mấy ngàn dị tộc nhân. Trong đó phần lớn là giáp sĩ phụ trách cảnh giới, còn có trăm người mặc phục sức khác nhau, không ai là không có tu vi cao thâm. Những người này đứng quanh hai toà pháp trận cùng điện phủ, không ai nói chuyện.

Bất quá khi linh xa chở Hàn Lập bay tới, phía dưới có không ít người nhìn thấy đều ngẩng đầu nhìn lên. Nhưng hoàng bào đại hán căn bản không để ý tới ánh mắt của những người này, trực tiếp khống chế linh xa bay quanh một vòng, sau đó hạ xuống một bãi đất trống trước cửa điện phủ.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua, lúc này mới phát hiện một bên khác có một linh xa giống như đúc, chỉ là màu sắc chiếc này là màu trắng.

"Hàn đạo hữu, Thiên tiền bối đang chờ đạo hữu trong đại điện, chức trách của ta chỉ có thể tiễn đến đây mà thôi."

Hoàng bào đại hán dừng xe, vô cùng khách khí ôm quyền nói với Hàn Lập.

"Đa tạ Thiết huynh đã hộ tống trên đường!"

Hàn Lập cũng hoàn lễ, lãnh đạm cười trả lời.

Tiếp theo, thân hình hắn thoáng một cái, người từ linh xa bay lên, hai chân sau khi chạm đất liền không chút hoang mang đi về phía điện phủ.

Hơn mười giáp sĩ canh giữ điện phủ thấy Hàn Lập từ trên linh xa hạ xuống, chỉ dùng ánh mắt tò mò đánh giá hắn vài lần, vẫn chưa tiến lên vặn hỏi gì. Hàn Lập thấy cảnh này hiển nhiên là coi như không nhìn thấy, đi vào. Xuyên qua hành lang đầy giáp sĩ đứng ở hai bên, Hàn Lập liền đi tới một gian đại sảnh rộng lớn. Bên trong hoặc ngồi hoặc đứng chừng bốn, năm mươi người, bộ dáng phân làm hai bên. Ghế chính giữa đại điện là một thanh niên da trắng hơn hai mươi tuổi, đúng là thanh niên họ Ông. Mà Thiên Cơ Tử, Đoạn Thiên Nhận cùng Thải Lưu Anh và bảy tám gã Hợp Thể Kỳ khác thì đang ngồi. Phía sau những người này đều một số nam nữ dung mạo khác nhau, khí tức không kém, đều là Luyện Hư Kỳ đỉnh giai.

Lúc Hàn Lập đi vào, Thiên Cơ Tử mỉm cười nói với thanh niên họ Ông điều gì đó, những người khác cũng lẳng lặng lắng nghe.

Hiện tại Hàn Lập đã đi vào đại sảnh, hơn phân nửa số người đều quét ánh mắt về phía hắn.

"Vãn bối bái kiến chư vị tiền bối!"

Hàn Lập vừa nhìn thấy thanh niên họ Ông, trong lòng không khỏi cả kinh nhưng mặt ngoài vẫn duy trì ổn định, hướng lão quái vật này thi lễ.

"Hàn đạo hữu, ngươi đã tới. Được rồi, vài canh giờ nữa Nghiễm Hàn Giới sẽ mở ra, ta lập tức giới thiệu cho ngươi những đồng bạn sẽ cùng ngươi truyền tống."

Thiên Cơ Tử mỉm cười nói.

"Vâng, tất cả đều nghe theo phân phó của tiền bối."

Hàn Lập hiển nhiên sẽ không phản đối.

"Ngươi chính là người trong lúc vô ý kích phát Nghiễm Hàn Lệnh?"

Thanh niên họ Ông sau khi đảo mắt qua người Hàn Lập, tựa hồ phát hiện điều gì, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, bỗng nhiên mở miệng hỏi.

"Bẩm Ông tiền bối, đúng là vãn bối."

Hàn Lập không dám chậm trễ, vô cùng cung kính khom người trả lời.

"Ngươi nhận ra ta."

Thanh niên họ Ông có chút ngoài ý muốn.

"Vãn bối từng tại tứ tộc đấu giá hội may mắn gặp qua tiền bối một lần."

Hàn Lập thản nhiên trả lời.

*"Tứ tộc đấu giá hội, thì ra là thế, nói như vậy ta và ngươi cũng có chút duyên phận. Ta thấy mặc dù ngươi chỉ có cảnh giới thượng tộc thất giai nhưng pháp lực và thần thức lại vượt xa đồng bối mấy lần. Nơi này ta có một kiện "*Thiên Cương Ấn*" là năm đó trong lúc vô ý ta tìm được một kiện dị bảo, thi triển có chút hao phí thần niệm nhưng đối với thánh giai lại có chỗ hữu dụng, vừa lúc thích hợp tặng cho ngươi trong chuyến đi này."*

Thanh niên họ Ông cẩn thận nhìn Hàn Lập vài lần, sau khi hơi trầm ngâm liền nói ra những lời nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Vừa dứt lời, hắn phất tay một cái, nhất thời một mảnh ngân quang bay về phía Hàn Lập. Hàn Lập đầu tiên là ngẩn ra, lập tức vừa mừng vừa sợ, tâm niệm nhanh chóng xoay chuyện, miệng liên tục cảm tạ, giơ tay bắt lấy.

Kết quả, một mảnh thay hà từ đầu ngón tay phun ra đem vật ấy vây lại nhiếp vào trong tay. Hắn tập trung nhìn lại, rõ ràng là một ngân sắc tiểu ấn hình dạng cổ xưa, lớn cỡ năm sáu tấc.

Đem ấn này lật lại, phía dưới hiện lên ba cổ văn.

"Thiên Cương Ấn."

Đây là một loại thượng cổ văn tự vô cùng hiếm thấy, cũng may năm xưa hắn có học hỗn tạp, cho nên vừa liếc mắt một cái liền nhận ra.

------oOo------

Chương 1670: Nghiễm Hàn Nghi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mặc dù Hàn Lập cảm thấy bất ngờ đối với việc vị Đại Thừa Kỳ này ban cho một kiện dị bảo nhưng hiển nhiên sẽ không cự tuyệt. Sau khi thu bảo vật về, trong lòng âm thầm tự định giá nguyên nhân đối phương làm như vậy.

Đám người Thiên Cơ Tử thấy vậy, cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên không khỏi nhìn nhau một cái. Nguyên vốn tưởng rằng thanh niên họ Ông sẽ nói thêm điều gì đó với Hàn Lập nhưng thanh niên lại ngậm miệng không nói gì nữa.

Thiên Cơ Tử ngẩn người nhưng lập tức cười nói với Hàn Lập:

"Hàn đạo hữu có thể được Ông tiền bối ban bảo vật, xem như là thiên đại phúc khí. Nghĩ rằng có bảo vật này hộ thân trong Nghiễm Hàn Giới hơn phân nửa là vô sự. Thời gian không còn nhiều nữa, trước tiên ta sẽ giới thiệu cho ngươi một chút về những người sẽ cùng ngươi tiến vào trong Nghiễm Hàn Giới."

"Như vậy thì làm phiền tiền bối."

Hàn Lập cung kính trả lời.

"Trước tiên ta giới thiệu ngươi một chút về Nguyệt tiên tử. Nàng cũng giống ngươi đều là người kích thích Nghiễm Hàn Lệnh, cho nên sẽ là người mang một đội khác vào bên trong. Mặc dù truyền tống sau nhưng hai đội các ngươi sẽ được truyền tống không cách nhau quá xa. Nếu ở bên trong có gặp nhau thì nên chiếu cố nhau một chút."

Thiên cơ Tử chỉ vào một nữ tử khuôn mặt tái nhợt, mặc cung trang, giới thiệu.

"Hoá ra là Nguyệt tiên tử!"

Hàn Lập quay đầu đánh giá nữ tử này một cái, nhất thời không thể nhìn ra được đối phương là người tộc nào, mỉm cười ôm quyền nói.

Vị *"Nguyệt tiên tử"* này thản nhiên gật đầu với Hàn Lập, vẫn chưa nói gì.

"Vị này chính là Thạch Côn ở Thạch Kiến Tộc, một thân thần thông phòng ngự, cũng tính là số một số hai trong các ngươi. Bên cạnh là Phong Khiếu của Thanh Tộc và hai vị huynh đệ song sinh Vân Đằng Tộc am hiểu liên thủ đối địch."

Thiên Cơ Tử lần lượt chỉ ra những tồn tại Luyện Hư Kỳ đỉnh giai.

Thiên Cơ Tử cũng không nói rõ, mỗi người chỉ nói sơ vài câu cho nên chỉ một lát đã giới thiệu tất cả mọi người. Mà những người này đối với một tồn tại thất giai như Hàn Lập thì có bất động thanh sắc, có lạnh lùng, chỉ có một số người là tươi cười với hắn. Điều này cũng khó trách, bọn họ đều là thượng tộc cửu giai, hơn nữa chỉ là loại cần một bước nữa là đột phá bình cảnh tiến vào thánh giai, nếu không cũng không được tham gia đi lần này, như thế nào lại để ý tới một dị tộc nhân kém mình hai bậc, cho dù hắn có được thanh niên họ Ông khen ngợi đi nữa thì bất quá chỉ là tu luyện một công pháp có chút đặc thù mà thôi, không ít người coi trọng.

Thiên Cơ Tử thấy vậy thì khẽ cau mày.

Người khác thì không rõ nhưng hắn lại biết Hàn Lập từng dựa vào thực lực bản thân mà diệt sát vài tên cùng giai. Nói về công pháp và thần thông thì mặc dù không dám cam đoan có thể dùng lực đè áp tất cả nhưng thực lực cũng có thể xếp vào ba hạng đầu trong nhóm người đi vào Nghiễm Hàn Giới lần này.

Hàn Lập không thèm để ý, chỉ gật đầu với những người đó. Trong những người này, đồ đệ của Thải Lưu Anh và Đoạn Thiên Nhận cũng ở trong đó. Vị Thạch Côn của Thạch Kiến Tộc chính là đồ đệ của Đoạn Thiên Nhận, mà nữ tử che mặt kia mới vừa rồi cũng nghe rõ tên là *"Liễu Thuỷ Nhi"*.

"Nguyên bổn một Nghiễm Hàn Lệnh chỉ có thể mang mười ba người tiến vào Nghiễm Hàn GIới nhưng pháp trận này sau khi đã trải qua cải thiện của mấy vị trận pháp đại sư của chúng ta cùng Tinh Tộc, hiện tại đã có thể truyền tống mười lăm người. Cho nên ba mươi người các ngươi ở đây đều có thể tiến vào trong Nghiễm Hàn Giới. Được rồi, ta đã giới thiệu xong. Đến lượt các ngươi chia đội. Những người được đọc tên sẽ truyền tống cùng Nguyệt tiên tử, số còn lại sẽ đi theo Hàn đạo hữu. Mặc Sát, Phong Khiếu,..."

Thiên Cơ Tử bắt đầu điểm danh.

Kết quả chỉ một lát sau, mọi người đã được phân thành hai nhóm. Hàn Lập và lam bào nữ tử được chia làm hai đội. Hàn Lập nhìn như bình tĩnh nhưng trong lòng lại đang nghĩ thầm không biết Thải Lưu Anh và Đoạn Thiên Nhận thi triển loại thủ đoạn nào mà có thể mua chuộc được Thiên Cơ Tử để đưa Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn thật sự được chia vào đội của hắn. Bất quá hai người này vô cùng bình tĩnh, phảng phất đây là lần đầu tiên nhìn thấy Hàn Lập.

Kể từ đó, xem ra cấm địa thất lạc trong Nghiễm Hàn Giới kia, hắn thật sự phải xông vào một chuyến rồi.

Sau khi chia đội xong, Thiên Cơ Tử phất tay, một lão quái thánh tộc xa lạ bắt đầu nói cho đám người Hàn Lập một số chuyện kiêng kỵ về Nghiễm Hàn Giới.

Mặc dù đám người Hàn Lập đã sớm nghe từ nguồn khác vài lần nhưng giờ phút này vẫn chăm chú lắng nghe, không dám phân tâm.

Sau khi lão quái nói xong, Thiên Cơ Tử lại phất tay, một mảnh sương mù từ trong tay áo bay ra, sau khi chợt loé lên trong hư không liền hiện ra năm, sáu mươi bảo vật lớn nhỏ không đồng nhất. Bảo vật này có viên hoàn, kim bát, tiểu phiên, quải trượng,. có thể nói là đa dạng, bảo khí trùng thiên nhưng hết lần này tới lần khác ngay cả một kiện phi đao, phi kiếm thường thấy thì lại không có.

Mọi người nhìn bảo vật trên hư không mà hoa cả mắt, nét mặt không khỏi hiện ra một trận kinh nghi. Có người nhìn về phía Thiên Cơ Tử môi giật giật như muốn trực tiếp hỏi điều gì nhưng vào lúc này Thiên Cơ Tử lại cười một tràng dài nói:

"Các ngươi còn chờ gì nữa, những bảo vật này đều được lấy ra từ bí khố trong thành, vì để các ngươi đi một chuyến này thuận lợi cho nên mới ban cho các ngươi. Mỗi một kiện đều không cần luyện hoá, có thể sử dụng ngay. Nhưng mỗi người chỉ có thể lấy một kiện, số còn lại sẽ bị lão phu thu hồi."

Nghe nói như thế, mọi người đầu tiên là ngẩn ngơ nhưng lập tức liền mừng rỡ. Không ít người lập tức bắt quyết niệm chú hoặc là trực tiếp trảo lên không bắt lấy vật mình nhìn trúng. Trong đó có vài món bảo vật có khí tức cực mạnh thì càng được coi trọng. Trong lúc nhất thời mặt ngoài bảo vật đó chớp động linh quang, trong hư không lay động không ngừng, cuối cùng rốt cuộc rơi vào tay ai thì hiển nhiên phải xem bản lãnh của người đó.

Trong nháy mắt bảo vật trên không đều bị lấy đi một nửa nhưng vẫn còn một số người vẫn chưa ra tay, chỉ là không ngừng đánh giá số bảo vật còn thừa, bộ dáng chần chờ không quyết.

Đối với những người này mà nói, khí tức bảo vật cường đại thì đương nhiên uy lực không tầm thường nhưng không phải bảo vật khí tức yếu thì sẽ yếu. Đôi khi có được một kiện bảo vật phù hợp với công pháp thì ngược lại có thể gia tăng uy lực gấp bội. Đây cũng là lý do Hàn Lập chưa thu lấy bảo vật.

Bất quá, hắn không chần chờ lâu, lam mang trong mắt chợt loé, tay bỗng trảo một cái lên không trung. Một kiện dị bảo trên trời chợt loé thanh quang, một bàn tay to hiện lên tóm lấy rồi kéo xuống phía dưới. Linh quang trong tay Hàn Lập chợt loé, thanh hà tán đi hiện ra một kiện bích ngọc phiến tử lập loè lam quang, mặt ngoài có vẽ một ngọn núi đẹp tuyệt trần, một cỗ kỳ hàn từ trên phiến này truyền đến.

Đúng là một kiện dị bảo bằng thuộc tính.

Khoé miệng Hàn Lập vểnh lên, hài lòng gật đầu nhưng dường như cảm ứng được gì đó mà thong thả ngẩng đầu nhìn về phía đối diện. Kết quả liền thấy vị Nguyệt tiên tử kia đang nhìn lại, ánh mắt đối phương đúng là rơi vào kiện lam sắc ngọc phiến trong tay hắn. Nhưng khi thấy Hàn Lập nhìn lại, nàng liền thu ánh mắt lại, một lần nữa nhìn lên không trung.

Nữ tử này cũng là người chưa thu lấy bảo vật.

Khoé miệng Hàn Lập hiện ra một tia cười lãnh đạm nhưng trong mắt lại hiện lên một tia đăm chiêu. Cuối cùng vị Nguyệt tiên tử này cũng thu lấy một kiện dị bảo, bộ dáng cũng là thuộc tính âm hàn.

Sau khi người cuối cùng cũng nhận lấy bảo vật, Thiên Cơ Tử phất tay, nhất thời bạch quang hiện lên, tất cả bảo vật còn lại trên không trung đều hoá thành từng đạo bạch quang bay về trong tay áo hắn.

"Thời gian cũng không sai biệt lắm, các ngươi cũng đi ra ngoài chuẩn bị một chút đi."

Thiên Cơ Tử sau khi xin chỉ thị của thanh niên họ Ông, liền trầm giọng phân phó nói.

Vì thế mọi người trong đại điện tao động một trận, bắt đầu đi ra ngoài cửa điện.

Hàn Lập đứng ngoài điện phủ tuỳ ý nhìn lên không trung, chỉ thấy ánh mặt trời chói mắt, hiển nhiên bây giờ đang là giữa trưa. Tiếp theo, ánh mắt hắn nhìn về phía hai toà pháp trận thật lớn kia. Chỉ thấy trong hai toà trận pháp đã có hơn trăm tên giáp sĩ cầm trận bàn và trận kỳ đứng chờ. Pháp trận này khảm vô số linh thạch, bộ dáng chỉ còn chờ phát động.

Bất quá Hàn Lập bỗng híp mắt nhìn lên trời cao. Trong hư không bất ngờ xuất hiện một quang cầu cỡ đầu người, mặt ngoài chớp động ngũ sắc linh quang không ngừng, bên trong mơ hồ có thứ gì đó. Hàn Lập giật mình, tâm thần sau khi cảm ứng liền biết được trong quang cầu chính là Nghiễm Hàn Lệnh mà mình vô tình kích phát lúc trước.

Chỉ khác biệt là lệnh bài này tựa hồ bị ngũ sắc quang cầu tạm thời cấm chế, giờ phút này hắn không có cách nào thúc giục được. Lúc này Thiên Cơ Tử cũng từ trong điện phủ đi ra, dừng lại tại cửa điện một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn mặt trời, trong mắt chợt loé tinh mang.

"Thời gian đã đến, mang Nghiễm Hàn Nghi ra."

Hắn đột nhiên phân phó với giáp sĩ gần đó một tiếng.

"Vâng."

Sau một tiếng đáp ứng, nhất thời vài tên giáp sĩ lập tức hoá thành từng đạo ngân hồng bay vào trong đại điện. Một lát sau, mấy người này cố hết sức nâng một vật cực kỳ lớn từ trong điện đi ra.

Vật này cao chừng hơn mười trượng, toàn thân phảng phất như một màu xanh nhưng hết lần này tới lần khác bên ngoài lại có mười mấy pho tượng rồng nhắm mắt làm cho nó có vẻ thần bí vô cùng.

"Ầm" một tiếng, *"Nghiễm Hàn Nghi"* được đặt giữa sân.

Thiên Cơ Tử nhíu mày, giơ tay bắt quyết.

Một đạo bạch sắc pháp quyết bay ra, chợt loé lên rồi tiến nhập vào trong Nghiễm Hàn Nghi không thấy bóng dáng.

Mặt ngoài thanh sắc đại chung lập tức sáng lên, đồng thời vô số thanh sắc phù văn hiện lên, mười mấy pho tượng rồng nhúc nhích như sống lại. Mọi người kể cả Hàn Lập đều không ngừng đánh giá vật ấy, nhưng hiển nhiên là không thể nhìn ra danh tiếng của nó.

Lúc này Thiên Cơ Tử không hề để ý tới Nghiễm Hàn Nghi nữa mà đứng yên tại chỗ như chờ gì đó. Còn thanh niên họ Ông thì không biết vì sao vẫn chưa từ trong điện phủ đi ra.

------oOo------

Chương 1671: Nhập giới

Nguồn: EbookTruyen.Net

Những tu sĩ dị tộc muốn đi vào Nghiễm Hàn Giới không ngừng đánh giá cự trận trước mặt, nhìn chằm chằm vào Nghiễm Hàn Nghi sắc mặt trở nên trầm trọng. Đây là bởi vì Nghiễm Hàn Nghi có chỗ huyền diệu đối với việc đột phá bình cảnh nhưng số tu sĩ chết trong đó cũng không ít. Những người đó vô luận là tư chất hay thần thông thì hiển nhiên cũng giống như bọn họn. Điều này làm cho những dị tộc nhân này có chút bất an.

Hàn Lập thần sắc bình tĩnh đứng ở một góc, không nhìn pháp trận cũng không chú ý đến Nghiễm Hàn Nghi, chỉ là ngẩng đầu nhìn mặt trời cực nóng kia suy nghĩ không ngừng.

Thời gian từng chút trôi qua, không biết bao lâu sau đột nhiên có một tiếng rồng ngâm từ giữa sân phóng thẳng lên cao.

Thần sắc Hàn Lập vừa động, nhất thời cúi đầu nhìn về phía sân rộng.

Mười mấy con long tượng đều mở hai mắt, chớp động kim sắc dị mang, ngâm lên từng hồi. Ngũ sắc quang mạc toả ra, vô luận là dị tộc nhân hay là giáp sĩ khi nhìn thấy màn này đều yên tĩnh không tiếng động.

"Nghiễm Hàn Giới đã mở ra, bắt đầu kích thích pháp trận mở ra thông đạo."

Một thanh âm lạnh lùng bỗng nhiên từ trong đại điện truyền ra, băng hàn thấu xương. Đúng là lời nói của vị thanh niên họ Ông kia.

Tiếng phân phó này khiến cho mọi người trong sân đều rùng mình. Nguyên bổn những dị tộc nhân đứng trong pháp trận lúc này đều đồng thời thúc dục trận kỳ trong tay. Vô số pháp quyết đủ mọi màu sắc từ trong pháp khí bay ra nhập vào trong pháp trận. Hai pháp trận phát ra tiếng xé gió, linh thạch các màu bắt đầu nhấp nháy tản ra khí tức cực kỳ kinh người. Tựa hồ chịu ảnh hưởng của pháp trận, ngũ sắc quang mạc trên trời cao đột nhiên tối sầm lại, hư không hiện ra một tảng mây đen lớn đem không trung hoàn toàn che lại.

Tiếp theo, cuồng phong gào thét, từng đạo ngân xà chớp động, hắc sắc tuyền qua lớn nhỏ không đồng nhất chợt hình thành bắt đầu thôn phệ lẫn nhau.

Trong lúc nhất thời, thiên tượng cực kỳ kinh người!

Pháp trận và thiên tượng bị ngũ sắc quang mang bao vây mà quang cầu thì giờ phút này đang bạo liệt lộ ra kim sắc lệnh bài bên trong.

"Hàn đạo hữu, Nguyệt tiên tử. Các ngươi dẫn đầu tiến vào trong pháp trận, có thể thúc dục Nghiễm Hàn Lệnh."

Thiên Cơ Tử nhìn thấy cảnh này, không chút do dự quát to.

Hàn Lập và Nguyệt tiên tử không dám chậm trễ, lúc này phân biệt đi nhanh đến hai pháp trận. Những người còn lại cũng biến sắc, đi theo phía sau.

Trong pháp trận, những dị tộc nhân thúc dục pháp khí đều rời khỏi pháp trận, chỉ là pháp quyết trong tay vẫn ào ào tuôn ra từ trận kỳ, trận bàn, không chút dừng lại.

Hàn Lập đi vào trong pháp trận bỗng nhiên cảm thấy trong lòng chấn động, mối liên hệ giữa Nghiễm Hàn Lệnh tăng mạnh gấp mấy lần. Nguyên bổn ban đầu chỉ lập loè thì giờ phút này không ngừng phát ra tiếng xé gió, phảng phất bởi vì Hàn Lập đến mà cộng hưởng.

Cách thúc dục thì Thiên Cơ Tử đã sớm nói qua cho hắn biết cho nên Hàn Lập không chút do dự đi tới trung tâm pháp trận, hai tay nhanh chóng bắt quyết, mười ngón tay hoạt động liên tục, từng đạo pháp quyết được bắn ra, chỉ mấy lần chớp động liền bắn lên lệnh bài phía trên không.

Nhất thời Nghiễm Hàn Lệnh quang mang đại phóng, từ mặt ngoài hiện ra vô số kim ngân phù văn. Phù văn xoay tròn rồi hợp lại thành một phù văn quang trận đường kính mấy trượng mà lấy Nghiễm Hàn Lệnh làm trung tâm.

Hàn Lập hít sâu một hơi, pháp quyết trong tay dừng lại, vươn một ngón tay điểm lên không trung. *"Phốc xuy"* một tiếng, một đạo thanh sắc quang trụ phun ra bắn lên lệnh bài. Nhất thời lệnh bài vang lên một tiếng xé gió, cả quang trận run rẩy, pháp trận dần chuyển động phun ra một ngân sắc quang trụ thô to.

Quang trụ phóng thẳng lêo cao, chợt loé lên liền chui vào trong hắc sắc tuyền qua trên trời không thấy bóng dáng mà cũng không có ý dừng lại.

Tiếng ầm ầm từ không trung truyền đến, tuyền qua sau khi quang trụ nhập vào liền giống như bị cực lực quấy nhiễu, hắc khí trong không trung không ngừng cuồng trướng, hư không bốn phía lập tức bị xé nát.

Bất quá, chỉ ngắn ngủn vài lần hô hấp, tuyền qua trên không trung không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại hai vật khổng lồ tại không trung không ngừng phun ra hắc khí nồng đậm.

Lúc này, lệnh bài trong quang trận sau khi đánh ra một tiếng sét liền hoá thành một đạo ngân sắc điện quang biến mất nhưng một khắc sau lại bỗng nhiên xuất hiện tại trung tâm tuyền qua. Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, kim ngân điện quang bạo phát, phảng phất như mặt trời mới mọc, một đoàn kim ngân quang vựng hiện lên giữa tuyền qua, sau đó bay vào chỗ thâm sâu.

Sau một khắc, một cỗ không gian ba động phảng phất có thể huỷ thiên diệt địa hiện lên trong hắc sắc tuyền qua. Hắc khí trong tuyền qua biến mất, trong hư không hiện ra một vết rách màu bạc chỉ lớn bảy tám trượng nhưng quỷ dị không nhúc nhích, phảng phất giống như bức tranh giữa hư không.

Lúc này Hàn Lập cảm thấy thần niệm trong não đang điên cuồng tuôn ra, sắc mặt hắn liền đại biến, lập tức quát lớn:

"Còn chờ gì nữa, đến lúc rồi, ta không thể kiên trì lâu."

Vừa nghe Hàn Lập nói như vậy những dị tộc nhân xung quanh pháp trận không ngừng thúc dục trận kỳ, trận bàn lập tức cùng ném pháp khí lên không trung, tiếp theo hai tay bắt quyết niệm chú. Nhất thời chúng hoá thành từng quang cầu rơi thẳng xuống pháp trận. Cả pháp trận hiện ra quang hà diễm lệ vô cùng, phù văn hiện ra.

Tiếp theo, tiếng chú ngữ càng ngày càng lớn, cự đại phù văn xoay tròn hơn nữa càng lúc càng nhanh, cuối cùng hoá thành một cỗ ngũ sắc quang hà bao phủ đám người Hàn Lập vào trong, sau đó phóng thẳng lên trời cao, chui vào trong cái khe kim ngân sắc kia.

Bên kia, Nguyệt tiên tử cũng dẫn theo một đội chui vào khe tương tự.

Cơ hồ ngay khi hai luồng quang hà biến mất trong khe, hai khe không gian chợt loé lên rồi biến mất, không trung liền khôi phục lại như thường. Đám người Thiên Cơ Tử thấy quá trình này hoàn tất liền thở ra một hơi. Nhưng vào lúc này, từ trong điện lần nữa truyền ra thanh âm lạnh lùng của thanh niên họ Ông kia:

"Một năm sau Nghiễm Hàn Giới mới có thể mở ra, đến lúc đó sẽ mở ra pháp trận đưa bọn họ quay về nhưng trong lúc này, nhất định phải phái người trông coi hai pháp trận cẩn thận, bất luận kẻ nào cũng không được tuỳ ý đến gần, nếu trái lệnh, giết không tha."

"Tuân mệnh!"

Đám người trong sân đều hướng về phía điện phủ hành lễ, đồng thanh đáp.

Tiếp theo, những dị tộc nhân thúc dục pháp trận kia đều rời đi. Một đội ngân sắc giáp sĩ cùng mười mấy khôi lỗi tiến lên bảo vệ hai pháp trận nghiêm ngặt đến mức một giọt nước cũng không lọt.

Hàn Lập vừa tiến vào khe không gian liền cảm thấy choáng váng, hai mắt tối sầm, thiếu chút nữa mất đi tri giác. Nhưng chỉ một lát sau đầu hắn bỗng nhiên truyền đến một trận đau nhức giống như muốn nứt ra, hai mắt khôi phục như thường, vội vàng đảo qua thì rốt cục thấy được tất cả những thứ gần đó.

Hắn đang đứng trên trời cao tại một nơi nào đó, phía dưới trống không, chỉ có từng đợt sóng nhộn nhạo, đúng là một vùng biển không biết tên. Thạch Côn, Liễu Thuý Nhi và đám người còn lại bất ngờ lại ở gần đó hơn mười trượng. Chỉ là hơn phân nửa số người hai mắt vẫn có chút hoảng hốt, tựa hồ vẫn chưa khôi phục được bình thường.

"Ha ha, rốt cục đã tới Nghiễm Hàn Giới, tới giới này thì lão phu có hy vọng đột phá lên thánh giai rồi. Chư vị đạo hữu, tại hạ muốn tìm một chỗ bế quan nên đi trước một bước."

Một hôi phát lão giả sau khi đánh giá hoàn cảnh bốn phía, bỗng nhiên cuồng tiếu, tiếp theo phất tay, một mảnh linh quang phát sáng liền hoá thành một đạo ngân hồng phá không bay đi. Chỉ sau vài lần chớp động liền biến mất cuối chân trời.

Nhìn thấy cảnh này, những người khác sau khi nhìn nhau một cái liền có ba người không nói một lời cũng hoá thành độn quang hướng ba hướng bất đồng phá không bay đi, sau một khắc cũng biến mất tại chân trời. Số người còn lại thì thần sắc có chút khác biệt nhưng vẫn chưa có cử động gì khác.

"Mấy vị đạo hữu, Nghiễm Hàn Giới này mặc dù là cơ hội tốt để đột phá bình cảnh nhưng chỉ cần một vài tháng là đủ. Thời gian còn lại có thể đi tìm bảo vật, không bằng chúng ta cùng nhau khởi hành, trên đường cũng có thể chiếu cố lẫn nhau một chút?"

Nói chuyện là một gã quái nhân đầu tam giác, vóc người vô cùng thấp bé.

"Liên thủ? Tại hạ mặc dù định làm như vậy nhưng cũng không có hứng thú cùng Kim đạo hữu liên thủ. Trong lớp đồng bối tại Thiên

Vân mười ba tộc, ai chẳng biết Kim huynh nổi danh là trở mặt như thay áo, tại hạ sợ rằng khi tìm thấy bảo vật thì sẽ bị các hạ tàn nhẫn hạ thủ. Phong huynh, Vân huynh, ba người chúng ta đi thôi."

Một gã đại hán dung mạo bình thường, cánh tay thô to cười lạnh một tiếng cự tuyệt, bắt chuyện với hai gã nam tử của Thanh Tộc.

Hai người nọ tựa hồ đã cùng đại hán ước định trước, không nói hai lời chợt loé linh quang, hoá thành ba đạo kinh hồng bay cùng nhau.

Trong nháy mắt, số người lưu lại chỉ còn lại sáu bảy người.

"Nhị vị đạo hữu, chúng ta cũng đi thôi."

Hàn Lập thấy vậy nhưng cũng không có chút ngoài ý muốn, ngược lại mỉm cười bắt chuyện với Thạch Côn và Liễu Thuý Nhi.

"Ừ, chúng ta hành động thôi."

Thạch Côn cười ha ha đáp ứng trong khi đó Liễu Thuý Nhi thì chỉ khẽ gật đầu.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mấy người khác, ba người Hàn Lập độn quang cùng nhau, chọn một phương hướng mà bay đi. Về phần những người còn lại liên thủ hay tự hành động thì Hàn Lập hiển nhiên cũng không quan tâm. Tốc độ độn quang của ba người cũng không tính là chậm, chỉ một lát đã đi được hơn ngàn dặm, lúc này Liễu Thuý Nhi bỗng lên tiếng:

"Hàn đạo hữu, dựa theo ý của sư phụ thì muốn mấy người chúng ta trước tiên ẩn ở một nơi bí mật, sau đó đem việc hợp kích Nguyên Từ Thần quang thao luyện một chút. Vạn nhất có gặp nguy hiểm thì cũng có thêm vài phần nắm chắc tự bảo vệ bản thân."

------oOo------

Chương 1672: Tiểu đảo hải thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Cần gì phải phiền toái như thế, ba người chúng ta liên thủ chỉ cần không đụng phải mãnh thú chính thức trong giới này thì hoàn toàn dư sức tự bảo vệ. Mặc dù một năm sau mới có thể trở về nhưng ta còn không biết đang ở chỗ nào nên muốn tìm đến cấm chế chi địa nọ cộng thêm tu hành đột phá, thời gian có lẽ không đủ dùng. Cần gì phải làm điều thừa."

Thạch Côn lắc lắc đầu nói.

"Thạch đạo hữu! Nguyên từ thần quang này là do gia sư mất nhiều năm công phu mới sáng tạo ra, uy lực to lớn vượt xa tưởng tượng. Ta vẫn muốn trước tiên luyện công pháp này một chút, nếu không vạn nhất đụng phải đại địch thì hối hận không kịp!"

Liễu Thuỷ Nhi hiển nhiên không có hờn giận, thanh âm lạnh lùng nói.

"Có đúng thế không! Ta thì cho rằng nhanh chóng chạy tới cấm chế chi địa, lại nắm chắc thời gian đột phá bình cảnh mới là việc chính. Trước kia Thạch mỗ cũng chưa bao giờ tu luyện thuật hợp kích nhưng vẫn có thành tự như hiện tại."

Thạch Côn cười cười, không chịu thua nói.

"Hàn đạo hữu, ngươi có ý kiến gì không?"

Liễu Thuỷ Nhi lạnh như băng, chuyển qua Hàn Lập hỏi một câu.

"Ý của ta? Nếu ý kiến hai vị khác nhau thì việc nào cũng không làm được. Hai vị không ngại thì cùng nhường một bước, chúng ta chỉ bỏ ra nửa tháng để luyện tập thuật hợp kích này, vô luận đạt

đến trình độ nào thì cũng phải lập tức đi tìm cấm chế chi địa kia. Nói như vậy thì có thể làm quen với bí thuật này mà cũng có thời gian nửa tháng đi tìm cấm chế chi địa kia, đối với thời gian nửa tháng nghĩ rằng Thạch huynh cũng chờ được."

Hàn Lập trầm ngâm một chút, nói ra ý kiến của mình.

"Việc này..."

"Được, cứ như ý đạo hữu."

Nghe Hàn Lập đề nghị, Liễu Thuý Nhi vẫn chần chờ một chút nhưng Thạch Côn thì chỉ nghĩ sơ qua liền quả quyết đồng ý.

"Các ngươi nghĩ như thế thì ta không thể không đồng ý được rồi. Cứ theo đó mà làm."

Liễu Thuý Nhi chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu.

"Vậy trước tiên chúng ta nên tìm một chỗ để tập luyện."

Hàn Lập cười nói.

Hai người Thạch Côn hiển nhiên không có ý kiến gì, độn quang ba người nhất thời nhanh thêm một chút, đem thần niệm thả ra giống như lưu tinh bay trên trời. Nguyên bản tưởng rằng sẽ rất nhanh sẽ tìm được một hòn đảo nhỏ nhưng nằm ngoài dự đoán của ba người chính là mất một đêm mới gặp được một hòn đảo nhỏ.

Bây giờ đã là bình minh, bầu trời trên đảo nhỏ là một phiến mây hồng, ngoài khơi thì tối đen như mực, thi thoảng lại nổi lên u quang, phảng phất như vết dầu loang. Vừa thấy đảo nhỏ này, độn tốc ba người Hàn Lập giảm lại, khi chỉ cách đảo một dặm thì độn quang liền dừng lại, thân hình ba người liền hiện ra, ánh mắt đảo về phía trước.

"Có chút cổ quái, thần niệm không thể dò xét vào sâu trong đảo này được, ngoài khơi cũng có yêu khí, tựa hồ đảo này đã bị yêu thú chiếm cứ."

Thần sắc Thạch Côn ngưng trọng hẳn lên, mở miệng nói.

"Đích xác là như vậy, phía dưới có một con hải thú nhưng tu vi không cao, bộ dáng không khác ta là mấy."

Lam mang trong mắt Hàn Lập chớp động vài cái, chậm rãi mở miệng nói.

"Đạo hữu có thể nhìn được đảo nhỏ phía dưới?"

Liễu Thuý Nhi có chút ngoài ý muốn nói. Mới vừa rồi nàng và Thạch Côn khi dùng thần niệm tiếp xúc với ngoài khơi gần đảo nhỏ liền trở nên mơ hồ không rõ, tựa hồ ngoài khơi gần đó có điều gì đó có thể khắc chế thần niệm.

"Tại hạ may mắn có tu luyện qua một vài bí thuật đặc thù cho nên tai thính mắt sáng, cũng không phải là dùng thần niệm dò xét gì cả."

Hàn Lập thản nhiên trả lời.

"Vậy thì tốt quá, Hàn huynh có thần thông này thì chúng ta có thể tránh được không ít nguy hiểm."

Thạch Côn nghe vậy thì không khỏi mừng rỡ, bắt đầu xưng huynh gọi đệ với Hàn Lập.

Hàn Lập chỉ khẽ cười.

"Đích xác là thế, Hàn đạo hữu có thần thông này thì chuyến đi này của chúng ta lại có thêm hai phần nắm chắc. Hiện tại nếu đảo nhỏ này có hải thú chiếm cứ thì hay là chúng ta tìm nơi khác, không đáng vì một chỗ nghỉ mà lãng phí pháp lực."

Liễu Thuý Nhi nói.

Lúc này đây, Thạch Côn đối với áo choàng nữ tử cũng không có ý phản đối, lập tức gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Nhưng Hàn Lập sau khi hơi trầm ngâm thì lại lắc đầu:

"Chỉ sợ chúng ta không còn tìm được nơi nào nữa và cũng không biết phải đi đâu để tìm."

"Ồ, Hàn huynh nói thế là có ý gì?"

Thạch Côn có chút kinh ngạc nói.

Ánh mắt Liễu Thuý Nhi chợt loé, khó hiểu nhìn lại.

"Hai vị cảm thấy độn tốc mới vừa rồi của chúng ta thế nào?"

Hàn Lập không trực tiếp trả lời, chỉ hỏi ngược một câu.

"Còn thế nào nữa, mặc dù không xuất ra toàn bộ độn tốc nhưng cũng có thể nói là sáu bảy thành."

Thạch Côn không cần suy nghĩ nhiều liền nói ra ngay.

"Chính xác, lấy độn tốc của chúng ta phi hành một đêm chỉ sợ đã vượt được trăm vạn dặm, càng huống chi lúc trước chúng ta dùng thần niệm quét hết phụ cận mà chỉ tìm được một hòn đảo như thế này. Các ngươi không cảm thấy có chút ngoài ý muốn sao?"

Hàn Lập thở dài một hơi.

"Hàn đạo hữu muốn nói gì thì trực tiếp nói rõ là được. Thạch mỗ đầu óc không được tốt cho lắm, bình sinh ghét chuyện vòng vo."

Thạch Côn hừ lạnh một tiếng, phảng phất có chút không kiên nhẫn nói. Nghe thấy thế, khoé miệng Hàn Lập có chút giật giật nhưng trong lòng hiển nhiên không hoàn toàn tin rằng đối phương thật sự không có đầu óc.

"Chẳng lẽ Hàn đạo hữu muốn nói là Nghiễm Hàn Giới này có chút cổ quái, không phải khó tìm tiểu đảo mà là có tìm được thì cũng bị hải thú chiếm cứ."

Liễu Thuý Nhi tiếp lời.

"Ý của Hàn mỗ chính là như vậy, trước mắt đảo nhỏ này mặc dù bị hải thú chiếm cứ nhưng cũng không phải là loại thượng cổ mãnh thú, chúng ta chỉ cần tổn hao chút công phu sẽ dễ dàng giải quyết, so với lãng phí thời gian và pháp lực đi tìm đảo nhỏ khác thì còn tốt hơn."

Hàn Lập chậm rãi giải thích.

"Lời này nghe qua cũng có chút đạo lý. Được rồi, cứ theo ý Hàn huynh. Dù sao ba người chúng ta liên thủ, đối phó một hải thú cùng giai thì tuyệt đối không thành vấn đề."

Thạch Côn đồng ý nói.

"Ừ, ta cũng cảm thấy lời đạo hữu cũng hợp lý."

Liễu Thuý Nhi sau khi tự định giá thì cũng đồng ý.

"Nếu hai vị đạo hữu không có ý kiến gì thì chúng ta liền động thủ. Vì sợ kinh động đến hải thú phụ cận khác, cho nên trước tiên ta sẽ bố trí một pháp trận tạm thời, lát nữa có thể giấu đi việc chúng ta diệt sát đầu hải thú này."

Hàn Lập bình tĩnh nói.

Thạch Côn và áo choàng nữ tử nghe vậy hiển nhiên sẽ không phản đối. Vì thế, Hàn Lập liền lật tay lại, trong lòng bàn tay bỗng hiện ra vài cái trận kỳ, hướng trời cao ném đi, sau đó hai tay bắt quyết, miệng lầm bầm.

Nhất thời mười mấy đạo dị mang xuất hiện, hướng ngoài khơi bắn đi, chợt loé liền không thấy bóng dáng nhưng sau một khắc bốn phía ngoài khơi đảo nhỏ đột nhiên phóng lên mười mấy đạo quang trụ thô to, sau đó liền tán ra hoá thành bạch sắc quang tráo bao phủ lấy đảo nhỏ.

"Để cẩn thận thì ta cũng trợ giúp đạo hữu một tay."

Áo choàng nữ tử thấy cảnh này, nhíu mày nói.

Tiếp theo, nữ tử này giơ tay lên, một kiện hoàng sắc viên bàn bay ra, trong nháy mắt bay lên cao hơn trăm trượng, sau đó Liễu Thuý Nhi vươn ngọc chỉ điểm một cái lên trời cao, ngay sau đó hoàng sắc viên bàn nọ liền quay tròn tại chỗ thả ra một tầng hoàng sắc quang mạc, linh quang tản ra bốn phương tám hướng, đem cả bạch sắc quang tráo do Hàn Lập tạo ra bao vào trong.

"Có tầng cấm chế thế này, cho dù chúng ta đánh nhau long trời lở đất thì cũng không có ai chú ý."

Áo choàng nữ tử thản nhiên nói.

"Ha ha, nếu vậy thì Thạch mỗ thật sực có thể thả tay đánh một trận rồi."

Thạch Côn cười ha ha, tiếp theo hoàng quang trên thân chợt loé, bên ngoài thân hiện ra một kiện hoàng sắc chiến giáp đem hơn nửa thân hình bao phủ vào trong. Tiếp theo, hoàng quang chợt loé lên, Thạch Côn không nói hai lời lao vào trong hai tầng cấm chế, đánh xuống đảo nhỏ phía dưới. Từ xa nhìn lại chỉ thấy giống như hoàng sắc lưu tinh bay xuống.

"Ầm" một tiếng, hoàng quang hạ xuống một khu rừng nhỏ trên đảo, bằng mắt thường có thể thấy được hoàng sắc quang ba từ trung tâm cuộn ra, vô luân là núi đá hay cây cối đều bị vỡ vụn không một tiếng động, tất cả biến thành bụi phấn tán đi trong gió.

Một hòn đảo nhỏ như vậy, trong nháy mắt tất cả đều bị quét sạch trở nên bằng phẳng mà trung tâm chỗ đất bằng, Thạch Côn kiêu hãnh đứng trong một hố to đem nắm tay thu lại.

Hành động kinh người vừa rồi đúng là do hắn dùng một quyền đánh xuống mặt đất.

Chứng kiến một màn kinh người như thế, thân hình áo choàng nữ tử khẽ run lên, hai mắt Hàn Lập cũng híp lại. Xem ra vị Thạch Côn này không muốn tu luyện bí thuật hợp kích là vì tự tin đối với bản thân.

"Sớm biết rằng thân thể Thạch Kiến Tộc nổi tiếng cường đại

nhưng cảnh giới thượng tộc mà đã có uy lực đáng sợ như vậy thì xem ra công pháp mà Thạch đạo hữu tu luyện cũng không tầm thường."

Áo choàng nữ tử đột nhiên thì thào nói, phảng phất nói cho Hàn Lập nghe mà vừa như tự nói với chính mình.

Sau khi Hàn Lập nghe xong lời này thì thần sắc lại như thường, giống như chưa nghe gì cả. Mà Thạch Côn tựa hồ cũng hài lòng với một kích vừa rồi của mình, ngẩng đầu lên nhìn Hàn Lập và Liễu Thuý Nhi như muốn nói gì đó.

Nhưng vào lúc này, hòn đảo nhỏ kịch liệt rung chuyển, nước biển màu đen ngoài khơi cũng bắt đầu sôi sục.

"Vù vù..." bảy tám thứ to lớn màu đen từ trong nước biển quanh đảo nhỏ bắn lên cao chừng trăm trượng, phảng phất như kinh thiên hắc trụ. Nhưng những cây cột này lại nhúc nhích làm cho người ta nhìn thấy thì không khỏi nổi da gà.

Hàn Lập ngưng thần nhìn kỹ lại mới phát hiện ra những cây cột này rõ ràng là những xúc tu thật lớn.

------oOo------

Chương 1673: Các hiện thần thông

Nguồn: EbookTruyen.Net

Những xúc tu này bề mặt chẳng những có lục sắc hoa văn mà lớp thịt bên ngoài còn có những hình tròn thật lớn, hình dạng quả thực vô cùng dữ tợn.

Thạch Côn thấy cảnh này, không nói hai lời dậm chân lên mặt đất, thân hình giống như cự nỏ bắn đi, chỉ một lần chớp động đã tới ngay xúc tu, giơ tay đánh ra một quyền.

Một đạo hoàng sắc quang nhận chiều dài mười trượng dài, chợt loé chém ra.

"Phốc xuy" một tiếng, hoàng sắc quang nhận dường như sắc bén vô cùng, xúc tu dễ dàng bị chém ra làm hai, từ chỗ bị đứt phun ra lượng lớn lục sắc huyết vụ, bầu trời gần đó nổi lên một hồi lục sắc tinh vũ.

Thạch Côn thấy vậy, cuồng tiếu một trận, thân hình nhoáng lên định đánh tới một cái xúc tu khác.

Nhưng vào lúc này, tiểu đảo phía dưới truyền tới một tiếng rống to, chấn động cả vùng trời. Thân hình đại hán lắc lư, sắc mặt hơi đổi.

Nguyên bản nửa đoạn xúc tu đang bất động bỗng nhiên vung lên, miệng vết thương lập tức ngừng chảy máu, ngược lại phun ra một cỗ lục khí nồng đậm, vô cùng hôi thối.

Thạch Côn cũng là người có kinh nghiệm chém giết vô cùng phong phú, không chút do dự thối lui lại, chỉ một lát đã lui ra ngoài hơn ba mươi trượng nhằm ngừa lục khí này có cái gì đó quỷ dị. Nhưng hắn đã quá cẩn thận.

Lục khí này sau khi phóng lên không trung thì liền biến ảo thành một xúc tu khác giống y như lúc ban đầu. Thần sắc Thạch Côn trầm xuống nhưng không chút do dự lại vung tay đánh tới. Lại một đạo quang nhận dài mấy trượng chém ra. Nhưng lúc này đây, da thịt bên ngoài xúc tu mới co lại, phun ra một cỗ hắc sắc quang hà.

Hoàng sắc nhận mang vừa trảm lên, không ngờ lại phát ra tiếng kim loại va chạm. Mặc dù vẫn phá tan một phần hắc quang nhưng khi nhận mang gần chạm vào xúc tu thì liền biến mất.

Lúc này tiểu đảo phía dưới bỗng phát ra một tiếng rống to, xúc tu kia đột nhiên rơi xuống, phảng phất như thái sơn áp đỉnh hung hăng đánh xuống đầu Thạch Côn.

Xúc tu chưa hạ xuống nhưng một cỗ ác phong đã nổi lên cơ hồ khiến cho thân hình người ta không thể nào đứng vững được.

Sắc mặt Thạch Côn trầm xuống, hét lớn một tiếng, hoàng quang tản ra mênh mông vung lên đấm lên không trung.

Lúc này đây, Hàn Lập và Liễu Thuý Nhi ở trên không trung đều nhìn thấy cảnh này rõ ràng.

Nắm tay của Thạch Côn ngay khi đánh ra, trong phút chốc liền bành trướng trở nên to gấp sáu lần ban đầu, hơn nữa bề mặt lại có hoàng sắc phù văn lưu chuyển, bạo liệt không ngừng.

Một vòng hoàng sắc quang vựng hiện lên, tản ra quang mang ba động.

Xúc tu thật lớn kia vừa tiếp xúc với hoàng quang, mặt ngoài lập tức vặn vẹo, phảng phất như bị một cỗ cự lực đánh trúng bắt đầu nứt ra, da thịt lần nưuã lại bị đánh nát bấy, cuối cùng biến mất giữa không trung.

Một quyền này của Thạch Côn uy lực tựa hồ còn hơn cả một kích lúc trước. Lúc này đây ngay cả Hàn Lập cũng giật mình không ít.

Nhưng điều này lại càng chọc giận hải thú chưa vô danh phía dưới tiểu đảo, nó điên cuồng hét lên. Mấy xúc tu còn lại cũng đồng thời múa may một trận, một chút hoá thành vô số hắc ảnh hướng Thạch Côn cuốn tới.

Những xúc tu khổng lồ như thế mang theo thế gió rít gào, cơ hồ đem cả tiểu đảo vây vào trong. Trong lúc nhất thời, cơn lốc hư ảnh đan vào nhau, hoàn toàn bao phủ lấy Thạch Côn.

"Xem ra không cần chúng ta ra tay, một mình Thạch đạo hữu đủ để giải quyết hải thú này rồi."

Nhìn thấy cảnh này, Liễu Thuý Nhi nhẹ thở ra một hơi, chậm rãi nói.

"Đích xác là như thế, thân thể Thạch huynh cực kỳ cường đại, ngay cả khi hải thú có một chút thần thông thì kết quả cuối cùng vẫn là bị diệt sát. Bất quá, hải thú này tựa hồ nắm giữ thần thông Bất diệt thể, chúng ta hay là trực tiếp xuống dưới biển, đem bản thể của nó giải quyết. Dù sao kéo dài thời gian thì cũng không phải là chuyện tốt."

Hàn Lập trầm ngâm một chút, trả lời.

"Cũng đúng. Vừa hay, công pháp tu luyện của ta chính là thuỷ thuộc tính, bản thể của con thú này cứ giao cho ta là được."

Áo choàng nữ tử sau khi tự định giá, liền gật đầu nói.

"Nếu tiên tử nói như vậy, Hàn mỗ sẽ không tranh việc này."

Hàn Lập có chút ngoài ý muốn nhưng lập tức cười đồng ý.

Liễu Thuý Nhi cũng không nói gì thêm, sau khi bắt quyết, lam quang ngoài thân chợt loé, hoá thành một đạo lam sắc kinh hồng bắn thẳng xuống phía dưới, chỉ vài lần chớp động đã bay vào trong lòng biển, đồng thời ngay lúc này, nguyên bổn cơn lốc do xúc tu biến ảo thành đột nhiên phát nổ.

Hàn Lập không khỏi nhìn lại.

Trên đảo, một đạo hoàng mang mạnh mẽ xé rách cơn lốc, đồng thời một cỗ nhiệt khí kinh người phóng thẳng lên cao, ngay cả hai tầng cấm chế cũng có chút chớp động.

Trong tiếng nổ, Thạch Côn cuồng tiếu, mơ hồ có chút cao hứng.

"Vị này hình như là một người có cuồng đấu pháp. Trước kia chỉ nghe nói qua một người như thế, bất quá hiện tại đã tận mắt thấy một người."

Hàn Lập cười khổ một tiếng tự nói một câu, tiếp theo tay áo vung lên hư không. Một mảnh quang hà bay ra, một chút liền nhập vào trong bạch sắc quang mạc. Nguyên bổn cấm chế đang chớp động lần nữa ổn định trở lại.

Cứ như vậy, Thạch Côn đại triển thần uy trên tiểu đảo không ngừng đánh nát các xúc tu nhưng các xúc tu thì lại không ngừng phun ra lục khí nhanh chóng khôi phục lại như ban đầu. Trong lúc nhất thời giằng co không dứt.

Nhưng chỉ một lát sau, phía dưới tiểu đảo đột nhiên truyền đến một tiếng hú thê lương, sóng biển ngoài khơi kịch liệt quay cuồng, một cơn sóng hơn trăm trượng xuất hiện từ bốn phương tám hướng hung hăn đánh lên tiểu đảo

Sóng biển thanh thế kinh người như thế, sợ rằng nếu tiểu đảo bị đánh trúng thì e rằng sẽ bị huỷ mất. Hàn Lập đứng trên không trung thấy cảnh này sắc mặt trầm xuống, không suy nghĩ thêm, ngọc thủ trắng noãn như ngọc bỗng nhiên hư không đánh ra một trảo. Nhất thời tiếng xé gió phát ra, năm đạo ngũ sắc hàn diễm từ đầu ngón tay bắn ra, chợt loé liền bao phủ cả bạch sắc quang mạc trên tiểu đảo. Quang mạc thoáng một cái liền biến thành ngũ sắc quang mạc.

Cự lãng lúc này đã đánh tới, lấy khí thế bài kinh đảo hải đánh lên quang mạc. Quang mạc nhìn như mỏng manh vô cùng giống như chỉ cần một kích liền bị phá nhưng mặt ngoài chợt lưu chuyển ngũ sắc quang mang, nước biển sau khi đánh lên liền ngưng kết thành hàn băng trong suốt sáng long lanh.

Kể từ đó, tầng ngũ sắc quang mang trên quang mạc chớp động không ngừng, những cảnh tương tự xuất hiện xung quang quang mạc. Bốn phía tiểu đảo bỗng hiện ra một bức tường băng màu lam thật lớn, đem nước biển phía sau chặn lại bên ngoài.

Bản thân tiểu đảo vẫn bình yên vô sự. Hàn Lập thấy vậy hài lòng gật gật đầu, sau đó thu tay lại.

Cự lãng đánh lên tường băng mấy lần, liền quỷ dị biến mất, thậm chí sau khi cự lãng tan đi, ngoài khơi liền gió êm biển lặng.

Ngay lúc này ánh mắt Hàn Lập chợt loé, lộ ra vẻ như nghĩ tới điều gì đó. Đột nhiên một tiếng nổ vang lên, một đạo thân ảnh từ trên tiểu đảo hiện ra phiêu phù giữa không trung.

"Chuyện gì xảy ra vậy, hải thú này sao lại không công kích nữa. Ồ, chẳng lẽ là Liễu đạo hữu cũng động thủ sao?"

Thân ảnh nọ hiển nhiên là Thạch Côn. Ánh mắt hắn đảo về phía Hàn Lập liền lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hàn Lập nghe vậy cười dường như đang muốn nói điều gì đó thì ngoài khơi đột nhiên hiện lên một cự đại tuyền qua màu đen thật lớn, nước biển bị vây bên trong bị hút xuống phía dưới thì để lộ ra thi thể quái thú màu đen to như ngọn núi.

Đúng là một con bạch tuộc màu đen thật lớn. Bất quá hình thể con bạch tuộc này chẳng những to lớn dị thường mà trên đầu lại mơ hồ có bộ dáng của một gã nam tử hung ác. Thậm chí hai bên hông trừ bỏ những xúc tu thì còn có hai cánh tay thô to, trong tay cầm binh khí giống như trường thương.

"Vù" một tiếng, một đạo lam quang từ bên cạnh thi thể hải thú bắn ra, sau khi xoay tròn giữa không trung thì bỗng nhiên hiện ra cạnh Hàn Lập. Độn quang thu liễm, trong quang mang hiện ra một thân ảnh thướt tha của Liễu Thuý Nhi.

"Quả nhiên là Liễu tiên tử hạ thủ. Hắc hắc, thủ đoạn của tiên tử quả nhiên không tệ, trong thời gian ngắn như vậy đã giải quyết xong đầu hải thú này."

Trên mặt Thạch Côn hiện ra dị sắc nói.

"Không có gì, nếu không có Thạch huynh làm cho đầu hải thú này phân tâm nửa tâm thần thì ta làm sao có thể dễ dàng đắc thủ như thế. Nhưng thật ra thần thông của Hàn đạo hữu cũng không nhỏ, dĩ nhiên đem sóng biển lớn như thế ngưng kết thành tường băng."

Áo choàng nữ tử hời hợt nói, ánh mắt nhìn về phía bức tường băng thật lớn đang bao quanh tiểu đảo nói.

"Ha ha, hai vị đạo hữu cần gì khiêm nhường như thế, nếu là con thú này đã bị giết thì ta cũng nên thu hồi cấm chế, lên đảo thôi."

Hàn Lập cười ha hả nói.

Nghe lời ấy, Thạch Côn cùng Liễu Thuý Nhi hiển nhiên không có gì phản đối. Lúc này Thạch Côn trực tiếp hướng tiểu đảo hạ xuống, mà Hàn Lập cùng Liễu Thuý Nhi cũng phân biệt thu hồi cấm chế trên không lại.

"Hàn huynh, bức tường băng đó cũng không thể phá đi như vậy thì sẽ gây nhiều chú ý."

Liễu Thuý Nhi vừa hạ xuống liền nói với Hàn Lập.

"Điều này là hiển nhiên, ta sẽ giải quyết."

Hàn Lập tựa hồ đã sớm nghĩ tới điều này, thản nhiên nói.

Tiếp theo hắn há miệng, phun ra một đoàn ngân sắc hoả diễm. Ngâm diễm này sau khi xoay tròn bỗng nhiên ngân quang đại phóng, một chút liền hoá thành một ngân sắc hoả điểu to một thước.

"Đi!"

Hàn Lập giơ tay điểm về phía ngân sắc hoả điểu, miệng khẽ quát một tiếng.

Nhất thời, hoả điểu hót lên một tiếng, vỗ hai cánh lao nhanh về phía trước đâm thẳng về phía tường băng.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Nguyên bổn bức tường băng cứng như đá, khi hoả điểu tiến vào thì liền tan ra, liền hoá thành nước biển từ trên không trung rớt xuống. Sau thời gian một chén trà nhỏ, tất cả tường băng đều biến mất.

Hàn Lập lúc này mới giơ tay điểm ra một cái, ngân sắc hoả điểu lập tức bắn ra, sau vài lần chớp động liền chui vào trong tay áo.

"Hàn đạo hữu có hai loại thần thông băng hoả này thật là hiếm thấy!"

Liễu Thuý Nhi chứng kiến một màn này từ đầu đến cuối, quang mang trong mắt chớp động, bộ dáng có chút kinh ngạc.

------oOo------

Chương 1674: Luận bàn

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đây là những tiểu thần thông không đáng nhắc tới, đã làm Liễu đạo hữu chê cười rồi."

Hàn Lập nghe vậy, chỉ cười trừ, tiếp theo hướng đảo nhỏ từ từ tiến tới.

Liễu Thuý Nhi nhíu mày, nguyên bổn còn muốn nói nhưng lại không thể, chỉ có thể hoá thành một đạo lam sắc kinh hồng hạ xuống.

Lúc này, Thạch Côn sớm đã ở trung tâm tiểu đảo. Hắn cũng đã tận mắt nhìn thấy Hàn Lập thi triển pháp thuật hoá giải tường băng nhưng thần sắc vẫn vô cùng bình tĩnh so với trạng thái lúc điên cuồng giao thủ thì khác rất nhiều.

Hàn Lập thấy bộ dáng của đối phương như thế trong lòng thầm giật mình.

"Thời gian không còn nhiều, hiện tại chúng ta bắt đầu thao luyện bí thuật hợp kích đi."

Thạch Côn thấy hai người Hàn Lập hạ xuống liền nhếch miệng nói.

"Điều này là đương nhiêu, bất quá bí thuật này chính là phối hợp có chính có phụ, cụ thể còn phải xem Nguyên từ thần quang của ai mạnh hơn nữa. Tốt nhất là do người có uy lực lớn nhất làm chủ, như vậy mới có thể phát huy thần thông này đến mức tận cùng. Ba người chúng ta trước tiên tự thể hiện uy lực Nguyên từ thần quang sau đó sẽ quyết định người nào là chủ, người nào phụ."

Liễu Thuý Nhi tuy gật đầu đồng ý nhưng lại nói như vậy.

"Không thành vấn đề, ta cũng có ý này. Nghe nói Liễu tiên tử trời sinh đã là Nguyên từ chi thể nhưng không biết sau khi cùng ta tu thành Nguyên từ chi thể thì ai mạnh hơn ai."

Hai mắt Thạch Côn sáng ngời, nét mặt mơ hồ lộ ra một tia hưng phấn.

"Đại khái là mỗi người một vẻ. Tiên thiên Nguyên từ chi thể mặc dù có thể thao túng tuỳ tâm sở dục nhưng tu luyện lại vô cùng khó khăn, sao lại có thể so sánh với đạo hữu, loại nắm giữ ngoại lực thế này thì dễ dàng trở nên cường đại hơn nhiều."

Liễu Thuý Nhi thong dong nói.

"Nhưng tiên thiên Nguyên từ chi thể có khả năng tiến giai, sao có thể só sánh với sau này chứ. Huống chi năm đó vì tu luyện Nguyên từ chi thể này Thạch Mỗ quả thực đã chịu không ít đau khổ. Hàn đạo hữu, nghe nói ngươi và tại hạ khác nhau, đạo hữu mượn mấy kiện Nguyên từ chi bảo mới có thể thi triển thần quang này, có thật thế không?"

Thạch Côn cười hắc hắc, quay đầu lại nhìn Hàn Lập hỏi.

"Không sai, Nguyên từ thần quang của Hàn Mỗ khẳng định là không thể so sánh với hai vị, việc tỉ thí thì quên đi vậy."

Hàn Lập cười ha ha, hời hợt nói.

"Hàn huynh nói như thế thì tại hạ cũng không miễn cưỡng. Liễu tiên tử, ngươi cùng ta luận bàn một chút."

Thạch Côn nghe Hàn Lập nói như vậy, nhìn hắn một lát, không hề tỏ vẻ bắt buộc.

Liễu Thuý Nhi nghe vậy, không nói hai lời, thân hình vừa động liền từ từ bay lên không, lơ lửng cách mặt đất hơn hai mươi trượng. Không biết nữ tử này có ý gì nhưng tựa hồ cảm thấy rất hứng thú với Nguyên từ chi thể của Thạch Côn.

Thạch Côn quát khẽ một tiếng, hoàng quang ngoài thân chợt loé cũng bay lên đối diện với áo choàng nữ tử.

Ngay sau đó, thân hình Hàn Lập trở nên mơ hồ mang theo một loạt tàn ảnh liên tiếp di chuyển ra xa, khi đã cách xa nơi cũ hơn trăm trượng thì mới mặt không biểu tình nhìn lên trời cao. Hắn tuy rằng không có hứng thú với việc tranh đoạt vị trí chủ đạo gì nhiều nhưng có thể xem hai người có cùng Nguyên từ chi thể đối chiến, việc này cũng có chút thú vị.

Lúc này, Thạch Côn hét lớn một tiếng, da thịt chợt biến thành màu đen, tiếp theo hai tay bắt quyết, hoàng quang ngoài thân trong nháy mắt biến thành hà quang. Đây là dấu hiệu phóng ra Nguyên từ thần quang.

"Liễu tiên tử cẩn thận."

Thạch Côn hét lớn một tiếng, cũng không thấy bắt quyết gì cả liền vung tay, năm ngón tay trảo vào hư không phía đối diện.

Tiếng xé gió nổi lên!

Từ trong lòng bàn tay hắn phun ra hôi sắc quang trụ nhưng vừa bắn ra đã phân thành mấy ngàn đạo hôi sắc quang ti. Tiếng *"xuy xuy"* tràn ngập cả bầu trời.

Hàn Lập thấy cảnh này, hai mắt có chút híp lại.

Liễu Thuý Nhi sau khi trông thấy cảnh này, không chút hoang mang một tay bắt quyết, sau đó thân ảnh thướt tha quang mang đại phóng cũng đồng dạng phóng ra hôi sắc quang hà, quang hà sau khi phóng ra liền hoá thành một quang luân thật lớn, đường kính ba bốn trượng, chuyển động không ngừng. Trung tâm quang luân loé lên, một mảnh hôi quang kích bắn ra trực tiếp nghênh đón quang ti đối diện.

Trong chốc lát, hai người đã va chạm, không khí liền trở nên có chút bạo liệt.

Cũng vì tu vi cùng bổn nguyên chi lực của hai người ngang nhau, dù cho Nguyên từ thần quang thần diệu nhưng cũng không thể phát huy được uy năng vốn có của mình, chỉ có thể đơn thuần dựa vào uy lực mà phân cao thấp. Nhưng sau khi không trung hết bạo liệt, vô luận là quang ti hay hôi sắc quang hà đều biến mất, bộ dáng bất phân thắng bại.

"Được, khá lắm, xem chiêu tiếp theo của ta đây!"

Thạch Côn cuồng tiếu một trận, hai tay đột nhiên hợp lại trước ngực. Nhất thời, thân hình hắn chấn động, hôi quang ngoài thân phát ra chói mắt, cả người bỗng chốc như biến thành một mặt trời, tại không trung bừng sáng lên làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào.

Liễu Thuý Nhi thấy cảnh này, khuôn mặt ẩn sau lớp vải lần đầu tiên lộ ra vẻ ngưng trọng, không nói hai lời, hai tay liền bắt quyết đồng thời trong miệng bắt đầu lẩm bẩm niệm chú. Kết quả, hôi sắc quang luân sau lưng trở nên mơ hồ, thế xoay tròn cực nhanh, hơn nữa trong quang luân hiện ra vô số phù văn bay vút ra rồi một lần nữa tổ hợp lại. Trong nháy mắt, một phù văn thật lớn đã hình thành tại trung tâm quang luân.

"Đi."

Thạch Côn quát khẽ một tiếng, đồng thời hai cánh tay vừa động hoá thành vô số hư ảnh kích về phía trước, trong nháy mắt đánh ra cả trăm quyền. Mỗi quyền ảnh sau khi chấn động liền hoá thành một hôi sắc quang cầu bắn đi.

Trong phút chốc, hàng trăm hôi sắc quang cầu lấy khí thế phô thiên cái địa bắn thẳng về phía áo choàng nữ tử, tiếng gió rít nổi lên, thanh thế cực kỳ kinh người.

Đối mặt với công kích kinh người như thế, Liễu Thuý Nhi chỉ hừ lạnh một tiếng, vươn ngón chỉ điểm về phía đối diện một cái. Hôi sắc quang luân sau lưng phát ra tiếng xé gió, đồng thời ngừng xoay trong chốc lát, phù văn thật lớn kia từ trung tâm quang luân bắn ra.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Phù văn kia khi bắn ra liền cuồn trướng, chỉ vài lần chớp động đã biến to hơn mười trượng, cơ hồ che lấp nửa bầu trời trực tiếp nghênh đón hôi sắc quang cầu phía đối diện.

Vô thanh vô tức.

Hàng trăm quang cầu khi đánh lên phù văn, quang mang chợt loé liền biến mất, giống như trâu đất xuống biển, một đi không trở lại. Nguyên bổn Thạch Côn còn muốn phát động công kích lần hai, nhất thời ánh mắt ngẩn ngơ ngừng cử động trong tay lại, một lúc lâu sau mới lộ ra một nụ cười khổ.

"Không đánh nữa, không hổ là tiên thiên Nguyên từ chi thể, căn bản là ta không thể sánh bằng, chỉ bằng vào một chiêu ấy đã đủ đặt ngươi vào thế bất bại."

Thạch Côn rất sảng khoái, vừa thấy mình căn bản không có khả năng thắng liền lập tức không dây dưa nữa lập tức lên tiếng nhận thua, thân hình hắn nhoáng lên một cái đã về tới mặt đất.

"Thạch đạo hữu cũng không kém, nếu không phải công kích vừa rồi của đạo hữu kinh người như thế thì ta cũng không muốn dùng đến chiêu này. Trên thực tế, dựa vào uy lực của Nguyên từ thần quang thì một kích vừa rồi của đạo hữu cũng không kém ta bao nhiêu."

Liễu Thuý Nhi thấp giọng trả lời, tiếp theo ngón tay lần nữa điểm ra một cái. Phù văn nhất thời vỡ vụn hoá thành điểm điểm linh quang lần nữa tiến nhập vào trong quang luân.

Sau đó, nữ tử này khẽ vung tay lên, quang luân sau lưng chợt loé lên rồi quỷ dị biến mất, bản thân nàng cũng từ từ hạ xuống đất.

"Hắc hắc, Liễu đạo hữu không cần cấp cho ta mặt mũi, tạ hạ tự hiểu rõ. Mới vừa rồi Thạch mỗ đã dốc hết toàn lực mà sợ rằng Liễu đạo hữu nhiều lắm cũng chỉ mới thi triển ra sáu bảy thành toàn lực mà thôi. Hàn đạo hữu có lẽ cũng nhận thấy thần thông của Thạch mỗ thua xa tiên tử."

Thạch Côn không thèm để ý, thản nhiên nói.

"Thạch huynh cũng tự nhận mình không phải là đối thủ của Liễu tiên tử thì Hàn mỗ cũng chỉ là dựa vào ngoại vật mà có được Nguyên từ thần quang, uy lực hiển nhiên còn thấp kém."

Hàn Lập nghe Thạch Côn nói vậy, tựa cười mà không phải cười nói.

Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn hiển nhiên không tin hoàn toàn lời của Hàn Lập nhưng nếu đối phương dựa vào ngoại vật thì thật sự không thể sánh với hai người bọn họ được. Lúc này, hai người bọn họ cho dù khách khí bao nhiêu đi nữa thì cũng không có ý định kiểm tra Hàn Lập mà nếu bọn họ mà biết được bảo vật của Hàn Lập lại là một ngọn Nguyên từ thần sơn thì tuyệt không dám nghĩ như vậy.

Lần giao thủ này hiển nhiên là xác định lấy Liễu Thuý Nhi làm chủ, Hàn Lập và Thạch Côn làm phụ. Lúc này ba người bắt đầu bố trí ảo trận thật lớn gần đó đem tình hình trên tiểu đảo hoàn toàn che lại, sau đó mới bắt đầu luyện cách thi triển thuật hợp kích.

Mười ngày chớp mắt một cái đã trôi qua, trong khoảng thời gian này cũng không có người ngoài hoặc hải thú từ nơi khác đến, cho nên không xảy ra bất cứ điều gì ngoài ý muốn. Kết quả, qua bốn ngày tiếp theo ảo trận trên đảo đột nhiên biến mất, ngay sau đó ba đạo nhân ảnh bay lên không, chỉ chợt loé lên liền bay về phía chân trời.

Ba nhân ảnh này dĩ nhiên chính là đám người Hàn Lập.

Trong mắt áo choàng nữ tử hiện lên vẻ vui mừng, thần sắc Hàn Lập thì bình tĩnh mà vẻ mặt của Thạch Côn thì bất cần, xem ra chuyện tu luyện vô cùng thuận lợi.

"Không nghĩ ra, lúc này đây tu luyện thuật hợp kích này lại thuận lợi như vậy, ba người chúng ta chỉ cần hơn mười ngày là có thể thao túng như ý. Thật là việc ngoài mong đợi."

Liễu Thuý Nhi có chút cảm khái nói.

"Hắc hắc, điều này chủ yếu là do Liễu đạo hữu có lĩnh ngộ đối với Nguyên từ thần quang, lúc tu luyện quả thật khiến cho ta và Hàn đạo hữu thu được lợi ích không ít."

Thạch Côn cười hắc hắc nói.

"Đích xác là vậy. Tại hạ không ngờ Nguyên từ thần quang lại có thể có nhiều cách biến hoá như vậy, thật sự là phải đa tạ Liễu tiên tử đã không tiếc chỉ giáo."

Hàn Lập mỉm cười nói.

"Hai vị đạo hữu đã khách khí rồi, tiểu muội cũng là do có được tiên thiên Nguyên từ chi thể cho nên mới có lĩnh ngộ đó. Nghĩ rằng nếu đổi lại là hai vị đạo hữu thì e rằng việc lĩnh ngộ có lẽ còn vượt xa ta."

Liễu Thuý Nhi khẽ cười trả lời.

"Ba người chúng ta không cần quá khách khí, hiện tại cũng đến lúc nên đi tìm cấm chế chi địa kia. Nhìn mặt biển thì căn bản là không thể xác định được vị trí của bản thân ở nơi nào, trước hết phải lên trên lục địa mới có thể xác định được lộ trình tiếp theo."

Thạch Côn đĩnh đạc nói.

Nghe vậy, Hàn Lập và Liễu Thuý Nhi hiển nhiên không có ý kiến gì khác, lúc này ba người độn quang cùng nhau, chọn một phương hướng rồi phá không bay đi.

------oOo------

Chương 1675: Trấn Hải Viên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ba người Hàn Lập phi hành suốt ba bốn ngày đêm, dọc đường đi chỉ gặp được ba bốn tiểu đảo, mà những tiểu đảo này không cái nào là không bị hải thú chiến cứ, khí tức tất cả đều vô cùng cường đại. Loại khí tức này, mặc dù không thể nói là hù doạ được ba người chạy trối chết nhưng rõ ràng là hơn xa so với con bạch tuộc khổng lồ kia, dù cho ba người có liên thủ thì thủ thắng là chuyện không dễ dàng.

Điều này khiến cho Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn thầm kêu may mắn không thôi. May mà nghe lời Hàn Lập nói, nếu không thì chỉ sợ là khi tới được đất liền mới có cơ hội tu luyện được hợp kích bí thuật kia. Nhưng có điều, chỗ yên ổn trên mặt đất thì lại không dễ tìm.

Tới sáng ngày thứ năm, phía xa ngoài khơi rốt cục cũng hiện lên một dải đất dài, cuối cùng cũng đã thấy được lục địa. Ba người không khỏi hiện ra vẻ vui mừng.

"Cuối cùng cũng đã ra khỏi vùng biển quái quỷ này."

Thạch Côn cười ha ha nói.

"Thạch đạo hữu nên cẩn thận một chút thì hơn, dựa theo kinh nghiệm của tiền nhân thì nguy hiểm trên đất liền còn ghê gớm hơn so với trên biển. Chúng ta khi lên bờ, tốt nhất là nên đem khí tức thu liễm lại để tránh việc kinh động đến đám cổ thú hung mãnh."

Liễu Thuý Nhi tuy cũng lộ ra vẻ mừng rỡ nhưng lại đề tỉnh nói.

"Liễu tiên tử yên tâm, Thạch mỗ tuy hiếu chiến nhưng cũng có vài phần biết cân nhắc."

Thạch Côn dường như chẳng chút để ý trả lời. Liễu Thuý Nhi nghe vậy, lúc này mới thả lỏng.

Nguyên bổn với cảnh giới của đối phương những lời này hiển nhiên căn bản không cần nàng nói ra nhưng bởi vì Thạch Côn thật sự quá mức hiếu chiến cho nên nàng mới khuyên một câu.

Hàn Lập nghe vậy, khoé miệng nổi lên vẻ tươi cười, mở miệng muốn nói gì đó với hai người thì đột nhiên ngoài khơi bỗng nhiên cuồng phong nổi lên, một cỗ sương mù hiện ra, nhanh chóng khếch tán ra.

"Chuyện gì vậy?"

Hàn Lập ngẩn ra, hỏi một câu.

Hai người Liễu Thuý Nhi hiển nhiên cũng thấy cảnh này, không khỏi liếc mắt nhìn nhau. Không cần nói thêm gì cả, cả ba người đang trong độn quang liền dừng lại để lộ ra thân hình, đồng thời nhìn về phía xa trước mặt. Cơ hồ ngay khi ba người làm dừng lại thì từ mặt biển phía xa truyền đến một tiếng xé gió, bạch sắc hải vụ bốc lên, phụ cận ngoài khơi một trận sóng gió mãnh liệt cuộn trào, đồng thời một cỗ khí tức man hoang kinh thiên từ phía trong sương mù phóng lên cao.

Tiếp theo, một thân hình cự thú so với con bạch tuộc lúc trước còn muốn lớn hơn vài lần từ trong hải vụ hiện ra, quái vật toàn thân phủ lông hình dáng có chút mơ hồ giống cự viên nhưng trên đầu lại mọc ra một cái sừng.

Quái thú vừa trồi lên khỏi mặt biển ngay lập tức vung tay nện vào ngực rầm rầm mấy phát, thanh âm va chạm vô cùng khó nghe nhưng khi ba người Hàn Lập nghe được tiếng động này thì sắc mặt đều đại biến, vội vàng thả ra linh quang hộ thể bảo hộ thân thể vào bên trong, mắt lộ ra dị sắc nhìn nhau một cái.

Nguyên bổn tiếng va chạm quái dị vừa rồi truyền đến tai liền truyền đến một cảm giác đau đớn vô cùng, phảng phất như tinh huyết trong cơ thể quay cuồng một trận, làm cho tay chân bủn rủn. Điều này không khỏi làm cả ba người đều hoảng hốt một trận.

Nhưng đám người Hàn Lập không lại không biết rằng tất cả bất quá mới chỉ là bắt đầu.

Sau một khắc, hải thú giống cự viên kia đột nhiên mở miệng, điên cuồng rống lên, tiếng rống thao thao bất tuyệt, chấn động cả bầu trời. Trong tiếng rống, hải vụ phụ cận chẳng những biến mất mà ngay cả nước biến cũng bị âm ba của tiếng rống làm biến thành vô số tuyền qua lớn nhỏ không đồng nhất. Vô số hải ngư trực tiếp từ trong biển sâu nổi lên, hiển nhiên đã bị dư chấn của cự viên hải thú đánh chết.

Trong lúc nhất thời, trăm dặm xung quanh nổi lên một mảnh trắng xoá, thi thể hải ngư các loại trải rộng.

Lúc này, ba người Hàn Lập đang ở trong phạm vi của tiếng rống chẳng những vòng bảo hộ kịch liệt chấn động mà sắc mặt cả ba người đều vô cùng khó coi.

Liễu Thuý Nhi sắc mặt tái nhợt, thân hình không tự chủ khẽ run lên, tuỳ thời có thể rớt xuống

Thạch Côn mặc dù vẫn vững chãi như thái sơn nhưng nguyên bổn khuôn mặt hung ác thì giờ phút này gân xanh nổi lên, hai mắt phồng to, phảng phất như muốn liều mạng.

Trái lại, Hàn Lập thì trông có vẻ thoải mái nhất, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt nhưng cổ quái tiếng gào thét mang theo áp lực to lớn kia lại có thể làm cho ba người Hàn Lập không thể nhúc nhích mảy may, hai chân dường như mọc rễ tại chỗ.

Tiếng hống của cự thú này phát ra càng ngày càng kinh người, thậm chí trong tiếng hống bỗng nhiên mang theo một cỗ sóng khi bằng mắt thường có thể thấy được đang tán nhanh ra bốn phương tám hướng. Phụ cận ngoài khơi khi bị sóng khí này quét qua liền lõm sâu vào hơn mười trượng, thoáng cái đã tạo thành một cự đại tuyền qua mà phía ngoài tuyền qua có thể thấy được đang lấy tốc độ cực kỳ nhanh chóng mở rộng ra.

Từng đợt sóng biển cao trăm trượng trong nháy mắt hình thành, phía sau dường như có một cỗ cự lực đang liều mạng thôi động không ngừng, hướng ra bốn phương tám cuồn cuộn cuốn tới.

Đám người Hàn Lập đang ở cách đó hơn mười dặm nhưng phảng phất chỉ sau một khắ là có thể bị cuốn tới gần. Lần này, trong mắt Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn hiện ra vẻ hoảng hốt nhưng hai người hết lần này tới lần khác lại không thể nhúc nhích được.

Mắt thấy âm ba sau vài lân chớp động đã lan tới cách bọn họ không xa, Thạch Côn liền hé miệng phát ra vài tiếng xé gió, hoàng mang ngoài thân chớp động nhưng cuối cùng lại không thể nhúc nhích mảy may.

Kể từ đó, nét mặt Thạch Côn hiện lên vẻ sốt ruột, mồ hôi tuôn ra như tắm. Còn Liễu Thuý Nhi, trong mắt cũng đồng dạng lộ ra vẻ sợ hãi, thúc thủ vô sách.

Mắt thấy cự lãng sắp đánh tới thì kim quang trên mặt Hàn Lập chợt loé, tiếp theo khoé miệng khẽ hừ lành một tiếng. Tiếng hừ lạnh này không lớn nhưng rơi vào tai của hai người Thạch Côn thì lại khiến cho hai người này giật mình một cái, tiếp theo linh quang ngoài thân chợt loé, trên vẻ mặt hiện ra vẻ vui mừng như điên.

Thạch Côn giẫm mạnh một cái liền hoá thành một đạo hoàng quang bắn nhanh đi, Liễu Thuý Nhi thì giơ tay bắt quyết, thân hình sau đó mơ hồ liền biến mất tại chỗ, khi hiện ra thì đã cách chỗ cũ hơn trăm trượng, lúc ẩn lúc hiện như vậy đã phi độn ra hơn mười dặm.

Về phần Hàn lập, ngay khi hắn phát ra tiếng hừ lạnh thì đã sớm hoá thành một đạo kim sắc kinh hồng phá không bay đi. Sau khi ba người phi độn ra ngoài xa hơn ba bốn mươi dặm thì mới dám dừng lại, lần nữa quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy âm ba kia sau khi đánh qua chỗ bọn họ đứng lúc nãy bảy tám dặm thì rốt cục cũng dừng lại. Ba người không biết, ngay khi bọn họ khôi phục cử động và bỏ chạy, hai con mắt của cự viên chợt loé hung quang, xoay đầu lại nhìn về phương hướng bọn họ đào tẩu, xem việc ấy là bình thường, miệng vẫn tiếp tục gào thét.

"Đay là hải thú gì mà thần thông to lớn như vậy, chỉ bằng vào tiếng rống mà đã có thể khống chế nhục thân và pháp lực của chúng ta. Chẳng lẽ là Sơn Nhạc Cự Viên trong Chân linh?"

Thạch Côn thở dài một hơi, nhìn về phía cự thú phía xa xa, trong lòng vẫn sợ hãi không thôi nói.

"Không thể nào là Sơn Nhạc Cự Viên, nếu thật sự là Chân linh này thì ta còn có thể cầm cự đến giờ sao. Từ lúc đối phương rống lần thứ nhất thì chúng ta đã phi hôi yên diệt rồi. Cho dù không phải là tồn tại cấp Chân linh thì chúng ta tuyệt không thể trêu chọc. Ta cảm giác được nó có chút giống như thượng cổ mãnh thú trong truyền thuyết, Trấn Hải Viên."

Liễu Thuý Nhi tựa hồ đã khôi phục trấn tĩnh, không chút do dự nói.

"Trấn Hải Viên! Là hung viên trong truyền thuyết có khả năng xé nát giao long, nuốt cả tồn tại thánh giai sao!"

Thạch Côn nghe vậy liền hít một ngụm lương khí.

"Có lẽ là nó. Dù sao Trấn Hải Viên có Thiên Hống thần thông, thời thượng cổ cũng có được đại danh đỉnh đỉnh. Hơn nữa chúng ta vừa rồi có thể thoát mạng được có lẽ là do hơn phân nửa là con thú này không công kích chúng ta, chúng ta nhất thời bị tai bay vạ gió mà thôi."

Liễu Thuý Nhi cười khổ một tiếng, nói.

"Nếu thật sự là vậy thì việc chúng ta thoát được quả thật rất may mắn. Bất quá, nếu vừa rồi không phải Hàn huynh đột nhiên thi triển thần thông giải cứu thì Liễu tiên tử và ta chắc cũng khó thoát nổi kiếp nạn này."

Sau khi Thạch Côn trầm ngâm một chút, đột nhiên vẻ mặt mang theo chút dị sắc nhìn về phía Hàn Lập nói.

"Đúng vậy, thật sự không nghĩ ra Hàn huynh lại có thần thông như vậy, cư nhiên có thể phá tan Thiên Hống bí thuật của Trấn Hải Viên."

Liễu Thuý Nhi đồng dạng xoay chuyển ánh mắt, thanh âm có chút quái dị nói.

"Không có gì, Hàn mỗ chỉ là năm đó có tu luyện qua một loại thần thông bí thuật có thể ngăn chặn được tiếng hống của con thú này mà thôi. Hơn nữa may mà khoảng cách đủ xa cho nên mới may mắn thoát được, nếu không thì tại hạ cũng khó toàn thân thoát mạng."

Hàn Lập thản nhiên nói.

Nghe Hàn Lập nói như vậy, hai người Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn không khỏi liếc nhìn nhau, bộ dáng kinh nghi bất định.

"Mặc kệ như thế nào thì cũng xem như Hàn huynh đã cứu tiểu muội và Thạch huynh một mạng, ân này chỉ có thể sau này báo đáp."

Liễu Thuý Nhi sau khi trầm ngâm một chút liền thản nhiên cười nói.

"Không sai, nhân tình này Thạch mỗ xin nhận, sau này chắc chắc sẽ có hồi báo."

Thạch Côn cười hắc hắc nói.

"Hai vị đạo hữu cần gì để ý đến việc này, trong Nghiễm Hàn Giới này hung hiểm vô cùng, thượng cổ mãnh thú như Trấn Hải Viên không biết còn có bao nhiêu. Nói không chừng tiếp theo tại hạ còn cần hai vị đạo hữu tương trợ."

Hàn Lập nghe hai người nói, chỉ mỉm cười trả lời.

"Hàn đạo hữu, ngươi..."

Liễu Thuý Nhi khẽ cười một tiếng định nói tiếp gì đó nhưng vào lúc này đột nhiên từ xa truyền tới một tiếng rống quái dị khác nhưng lại cực kỳ êm tai làm ba người Hàn Lập cả kinh, lập tức ngừng nói chuyện, lần nữa nhìn về phía xa.

Cự ly xa như thế, cho dù không có hải vụ che tầm nhìn đã bị chấn tan nhưng ba người Hàn Lập cũng chỉ có thể nhìn thấy đại khái quang cảnh phía trước, tựa hồ từ trên bờ biển phía đối diện với Trấn Hải Viên bay tới một con tử sắc đại điểu, trên không trung hót vang không ngừng.

Mặc dù chỉ nhìn thấy mơ hồ do khoảng cách quá xa nhưng thể tích của quái điểu cũng không kém cự viên bao nhiêu, hơn nữa cự điểu này đối mặt với tiếng hống của cự viên xem chừng không chút tác dụng mà lao thẳng tới.

------oOo------

Chương 1676: Ám thú rừng rậm

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Không tốt, hung cầm này khẳng định không kém Trấn Hải Viên. Nhanh chạy thôi, chỗ này không an toàn."

Vừa thấy cảnh này, ngọc dung Liễu Thuý Nhi biến đổi liên tục, tiếp theo không chút do dự bắt quyết niệm chú hoá thành một đạo lam hồng phá không mà chạy.

Không cần nữ tử này nhắc nhở, Hàn Lập và Thạch Côn cũng biết một khi hai thượng cổ hung vật này tranh đấu, vô luận là uy lực hay phạm vi ảnh hưởng hiển nhiên đều xa hơn so với âm ba lúc trước. Hai người cơ hồ hoá thành hai đạo kinh hồng theo sát áo choàng nữ tử bay nhanh về phía chân trời.

Ba đạo độn quang chỉ một chút đã biến mất ở cuối chân trời.

Ngay khi ba người vừa rời đi, chỗ cũ đột nhiên phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa. Tiếp theo, tiếng cuồng phong đan vào nhau, tiếng xé gió kinh thiên một chút liền trấn áp cả tiếng hét điên cuồng của Trấn Hải Viên và cự điểu. Cơ hồ đồng thời lúc đó, một ngọn sóng cao ngàn trượng nổi lên, chỉ một lát đã bao phủ hoàn toàn chỗ ba người Hàn Lập đứng lúc nãy.

Lúc này ba người Hàn Lập đã độn ra xa mấy trăm dặm, sau đó thay đổi phương hướng đi đường vòng lần nữa bay về phía đại lục.

"Nghiễm Hàn Giới quả nhiên đúng như lời đồn đại, có nhiều thượng cổ mãnh thú đã sớm tuyệt diệt tại Linh giới."

"Nếu dọc đường đi cứ gặp phải chúng thì đừng nói là tìm ra cấm chế chi địa mà sợ rằng nửa đường đã đi đời nhà ma hết."

Sau khi ba người bình yên bay lên đại lục, Thạch Côn thở ra một hơi, trong độn quang thì thào nói. Mặc dù thanh âm của hắn không lớn nhưng bằng vào tu vi của Hàn Lập và Liễu Thuý Nhi thì vẫn nghe rõ ràng.

"Giới này mặc dù có một số thượng cổ mãnh thú nhưng cũng không nhiều lắm. Hơn phân nửa là do vận khí chúng ta xui xẻo đâm đầu vào trường tranh đấu của chúng."

Liễu Thuý Nhi lắc lắc đầu nói.

"Vận khí xui xẻo? Đây đúng là báo hiệu của một khởi đầu không tốt đẹp gì."

Thạch Côn lắc đầu, bộ dáng không cho là đúng.

"Người tu tiên chúng ta vốn dĩ nghịch thiên mà đi, đối với những điều mê tín đó tuy không thể không tin nhưng cũng không nên hoàn toàn tin tưởng."

Liễu Thuý Nhi cười khẽ nói.

"Hắc hắc! Hy vọng là thế."

Thạch Côn cười hắc hắc nói.

Liễu Thuý Nhi thấy bộ dáng từ chối ý kiến của đại hán cũng không có ý tứ khuyên bảo, ngược lại quay đầu nói với Hàn Lập:

"Hàn huynh, hiện tại chúng ta cần xác định vị trí của chúng ta trong giới này. Xin Hàn huynh hộ pháp cho hai người chúng ta một lát."

Trải qua chuyện lúc trước, Liễu Thuý Nhi rõ ràng đã trở nên khách khí hơn đối với Hàn Lập vài phần.

"Việc này không thành vấn đề."

Hàn Lập cũng có chút tò mò đối với việc xác định vị trí của hai người, không suy nghĩ thêm liền gật đầu nói. Tiếp theo, hắn hoá thành một đạo thanh quang phóng lên cao, một chút liền bay lên trên trăm trượng mới lần nữa thu liễm độn quang lại, thân hình từ trong độn quang hiện ra rồi sau đó triển khai thần niệm bao phủ phạm vi hơn mười dặm.

"Thạch đạo hữu, chúng ta bắt đầu thôi."

Liễu Thuý Nhi hài lòng gật đầu nói với Thạch Côn.

"Ha ha, Thạch mỗ đã sớm chuẩn bị xong rồi."

Thạch Côn không chút do dự trả lời. Vì thế, Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn bay về hai phía, sau vài lần chớp động liền dừng lại cách nhau hơn mười trượng. Vị trí hai người và Hàn Lập lúc này vừa khéo tạo thành một tam giác thật lớn.

Khác với Hàn Lập, áo choàng nữ tử và Thạch Côn đều tự vung tay lên không trung, nhất thời một kiện bạch sắc viên bàn và một hoàng sắc quyển trục từ tay hai người bay ra.

Liễu Thuý Nhi bắt quyết, miệng lầm bầm. Viên bàn thoáng một cái liền cuồng trướng gấp mười lần, biến thành một luân minh nguyệt bàn cực lớn. Sau đó hoàng sắc quang hà bỗng tuôn ra, cả quyển trục liền biến mất.

Sau một khắc, phương viên hơn trăm trượng bỗng hiện ra hoàng quang, tiếp theo tất cả quang điểm đại phóng linh quang hoà thành một thể, tạo thành một hoàng sắc quang mạc che cả bầu trời.

Thạch Côn thấy vậy, miệng khẽ quát một tiếng, đưa tay điểm một chỉ lên minh nguyệt trên không trung. Minh nguyệt lưu chuyển hào quang, sau một tiếng vù vù thì chui vào trong hoàng sắc quang mạc.

Tiếp theo, tiếng niệm chú từ trong miệng của Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn cùng lúc vang lên.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Trong hoàng sắc quang mạc phát ra tiếng xé gió thật lớn, cảnh tượng núi sông hiện lên nhìn chỉ nhỏ như hạt đậu nhưng hết lần này đến lần khác lại rất sống động, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra giống y hệt như bên ngoài.

Nhưng cảnh tượng này đều hoá thành một khối, huyền diệu vô cùng, thật sự khó có thể dùng lời để diễn tả.

"Đây là..."

Hàn Lập hiển nhiên đã xem rõ ràng thứ trong quang mạc, hai mắt híp lại, mở miệng hỏi một câu.

"Đây là Nghiễm Hàn Đồ, là gia sư và Đoạn tiền bối khi tiến vào Nghiễm Hàn Giới và tham khảo tàn đồ của tiền nhân luyện chế mà thành. Tuy không phải là toàn bộ khu vực trong Nghiễm Hàn Giới nhưng cũng có ghi lại mười bảy mười tám khu vực trong đó."

Liễu Thuý Nhi nhẹ nhàng nói.

"Bất quá, chúng ta có thật sự đang ở khu vực trong bản đồ này hay không thì phải thử một lần, vạn nhất không phải thì chỉ sợ rằng có chút phiền toái."

Thạch Côn nói, tiếp theo điểm một chỉ lên quang mạc trên hư không.

Nhất thời, địa đồ đại phóng quang mang, đột nhiên một điểm nhỏ từ trong bản đồ hiện lên, sau đó lơ lửng giữa không trung.

"Tìm được rồi, chúng ta đang ở rìa của Vạn Cầm Lĩnh. Nói như vậy thì hải vực mới vừa rồi chúng ta đã đi qua chính là Bát Hung Hải."

Liễu Thuý Nhi thấy khu vực mà bạch sắc quang cầu chỉ ra, thanh âm có chút run rẩy nói.

"Vạn Cầm Lĩnh, Bát Hung Hải! Hoá ra chúng ta ở khu vực này."

Sắc mặt của Thạch Côn cũng đại biến.

Hàn Lập đứng ở trên không trung nghe nói như thế, không khỏi hít vào một ngụm lương khí. Nếu bọn họ chuẩn bị tiến vào Nghiễm Hàn Giới thì hiển nhiên trước đó cũng đọc qua rất nhiều điển tịch về những hiểm địa trong Nghiễm Hàn Giới để tránh đi vào rồi phải bỏ lại cái mạng nhỏ lại.

Thế nhưng Vạn Cầm Lĩnh và Bát Hung Hải đúng là hai khu vực hung địa nổi danh.

Tên như ý nghĩa, Bát Hung Hải tự nhiên là hải vực mà bọn họ mới đi qua, nghe nói ở đó có tám thượng cổ mãnh thú. Mà Vạn Cầm Lĩnh thì lại có đến mấy vạn linh cầm, thậm chí cũng có ba con thượng cổ mãnh thú trú ngụ, uy danh cũng không kém chút nào so với Trấn Hải Viên.

Hai khu vực này nằm gần nhau, nếu đi lầm vào thì vạn nhất vận khí không tốt, kết quả chỉ có một.

Chẳng những Hàn Lập và Thạch Côn nhíu mày, mà ngay cả Liễu Thuý Nhi cũng kinh ngạc nhìn chằm chằm vào quang mạc thật lớn kia, nhất thời không biết phải nói gì.

"Ta cũng không nghĩ xông vào Vạn Cầm Lĩnh, không cần nói đến ba con thượng cổ hung cầm bên trong, chỉ cần những linh cầm khác phát hiện ra chúng ta thì cũng đủ để cho ba chúng ta không có chỗ chôn rồi."

Thần sắc Thạch Côn âm trầm nói.

"Vạn Cầm Lĩnh đích xác là vô cùng hung hiểm. Mặc dù chúng ta đã đi qua Bát Hung Hải mà không gặp nguy hiểm gì nhưng không đại biểu cho tại Vạn Cầm Lĩnh cũng đồng dạng may mắn như thế, phải tìm đường khác ly khai nơi này thôi."

Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, biểu lộ ra thái độ của mình.

"Cũng chỉ có thể như vậy."

Liễu Thuý Nhi cũng nhẹ thở dài một hơi, ánh mắt sau khi đảo qua Hàn Lập và Thạch Côn thì không thể không gật đầu đồng ý.

Thấy Liễu Thuý Nhi cũng đồng ý với ý kiến của Hàn Lập, thần sắc Thạch Côn tuy tốt hơn một chút nhưng sau khi đảo mắt qua quang mạc thật lớn kia thì vẫn nhíu mày lại.

"Địa vực hai bên Vạn Cầm Lĩnh, một nơi là Lam Dương sa mạc, một nơi là Âm Thú sâm lâm. Lam Dương sa mạc thì không nên bàn tới, đối với những người chưa tiến giai thánh tộc như chúng ta thì so với Vạn Cầm Lĩnh còn muốn hung hiểm hơn nhiều. Dựa theo những gì trên điển tịch ghi lại, nơi này có ánh nắng quỷ dị, chúng ta nhiều lắm cũng chỉ có thể phơi nắng nửa ngày liền hoá thành tro bụi. Mà Ám Thú sâm lâm thì nghe nói có bộ tộc Ám Thú đã sớm tuyệt diệt tại Linh giới. Ám Thú này vào ban đêm thì thực lực của chúng có thể bạo tăng mấy lần, đồng dạng cũng nguy hiểm không nhỏ. Nhưng cũng chỉ có thể lựa chọn khu vực này mà thôi."

Liễu Thuý Nhi chỉ vào quang mạc, chậm rãi nói.

"Không được, mặc dù miêu tả về Ám Thú trong điển tịch vô cùng ít nhưng có thể nhìn ra loại dị thú này vô cùng khó chơi, tiến vào Âm Thú sâm lâm rất nguy hiểm. Hay là cứ trực tiếp quanh quẩn ở khu vực này đi."

Thạch Côn nghe vậy, cuống quýt phản đối.

"Không được, cấm chế chi địa nguyên bổn cách chúng ta rất xa, cho dù toàn lực chạy đi cũng phải tổn hao mất ba bốn tháng. Vạn nhất dọc đường gặp trở ngại khác thì thời gian còn lâu hơn. Ma quanh quẩn trong Vạn Cầm Lĩnh này thì phỏng chừng thời gian mất hơn nửa tháng, mà sau đó mà muốn vượt qua Âm Thú sâm lâm thì cũng phải mất thêm gần hai tháng, cộng thêm chúng ta còn cần hai tháng đột phá bình cảnh nữa. Nói như vậy thì làm sao có thể kịp thời chạy tới nơi đó để bài trừ cấm chế."

Lúc này đây, Liễu Thuý Nhi lại không có ý nhượng bộ, lạnh lùng nói.

Vừa nghe Liễu Thuý Nhi nói vậy, thần sắc Thạch Côn vừa động, lộ ra vẻ chần chờ không quyết.

"Ám Thú sâm lâm mặc dù có chút quỷ dị và nguy hiểm nhưng không phải trước đây chưa có người thông qua. Mặc kệ thế nào thì thông qua điển tịch chúng ta cũng biết một vài thủ đoạn đối phó với đám âm thú, như thế hẳn là có thêm vài phần nắm chắc so với người thông trước kia. Huống hồ, nếu lần này tay trắng trở về, Thạch đạo hữu không sợ Đoạn tiền bối sẽ nghiêm trị sao?"

Liễu Thuý Nhi nhìn chằm chằm vào Thạch Côn, hai con mắt toả ra ánh mắt băng hàn nói.

Thạch Côn trầm ngâm một lúc nhưng một lát sau đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Hàn Lập trên không trung hỏi một câu:

"Hàn huynh, ngươi có đề nghị gì không?"

"Hàn mỗ là do hai vị tiền bối mời tới trợ giúp hai vị, từ chỗ hai vị tiền bối đã thu được lợi ích không nhỏ, chỉ cần hai vị đạo hữu thống nhất ý kiến thì tại hạ đi đâu cũng được."

Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài lần, bất động thanh sắc trả lời.

"Được rồi, nếu Hàn huynh và Liễu tiên tử không e ngại Ám Thú sâm lâm thì Thạch mỗ cũng muốn xem thử ám thú trong lời đồn đó như thế nào."

Thạch Côn sau khi tự định giá một lát, đột nhiên cuồng tiếu nói.

------oOo------

Chương 1677: Chư tộc trong tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe thái độ của đại hán như thế, ánh mắt của Liễu Thuý Nhi ôn hoà hơn vài phần, chậm rãi nói:

"Nếu Thạch đạo hữu đã nghĩ thông suốt thì ba người chúng ta sẽ đồng tâm hiệp lực xuyên qua Ám Thú sâm lâm, tin rằng chúng ta liên thủ thì chuyến này sẽ bình yên."

"Hắc hắc, hy vọng là thế."

Thạch Côn thấp giọng cười nói.

Vì vậy sau thương nghị một lát, ba người liền hướng dọc theo bờ biển mà bay đi. Trong nháy mắt, nơi đây trở nên yên tĩnh trở lại.

Ngay sau khi ba người Hàn Lập rời đi không lâu, xa xa ngoài khơi lưỡng đạo độn quang chợt loé lên, sau vài lần chớp động liền tiến tới ngay gần đó. Độn quang thu liễm lại hiện ra thân hình hai gã dị tộc dung mạo kỳ quái, mặc trang phục khác nhau. Một gã trong đó có tướng mạo béo lùn nhưng trên người lại có một kiện chiến giáp vô cùng lớn, toàn thân màu đen thui, cơ hồ che kín đến nửa đầu. Tên còn lại thì cao gầy, cả người giống như một thây khô nhưng lại mặc một bộ áo choàng rộng thùng thình, vô cùng quái dị.

Sau khi hai người này từ trong độn quang hiện thân, trên người đều có tro bụi, vẻ mặt cực kỳ khó coi. Tên dị tộc nhân mập mạp vuốt mồ hôi trên trán, trong lòng sợ hãi nói:

"Thật sự tà môn, đụng phải hai con thượng cổ mãnh thú, nếu không phải chúng nó đang bận đánh nhau thì chúng ta tuyệt đối không thể may mắn thoát khỏi, nhưng mà cứ như vậy thì chỉ cần

dư âm của chúng cũng khiến chúng ta tự bạo một kiện bảo vật mới có thể thoát ra được."

Dị tộc nhân ục ịch có vài phần tiếc của nói.

"Hừ, có thể giữ được mạng trước mặt hai con thượng cổ mãnh thú đã là phúc lớn rồi, bất quá hải vực nơi này có chút quỷ dị, chúng ta chẳng những lênh đênh trên biển hơn mười ngày, mà khi vừa trốn ra được thì lại gặp ngay trường tranh đấu của hai con thượng cổ mãnh thú."

Dị tộc còn lại thần sắc trầm trọng nói.

"May mắn là cuối cùng chúng ta cũng thoát ra khỏi hải vực này, phiến núi non trước mắt hẳn là an toàn hơn một chút."

Dị tộc nhân ục ịch xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía trước, có chút không khẳng định nói.

"La bà bị mất công hiệu khi trên biển, hiện tại lấy ra lần nửa thử xem, nói không chừng lại có thể xác định được vị trí hiện tại của chúng ta."

Dị tộc nhân cao gầy tự định giá nói.

"Được, làm phép thôi."

Dị tộc nhân ục ịch không có ý kiến gì khác, gật đầu sau đó há miệng phun ra một cái ngọc bàn sáng loáng vô cùng. Vật ấy sau khi xoay tròn trên không trung liền biến biến thành một trượng, đồng thời trên bề mặt mơ hồ có vật gì đó hiện ra.

Sắc mặt dị tộc nhân mập lùn hiện lên một tia huyết sắc, đột nhiên há miệng phun ra một ngụm tinh huyết, huyết vụ vừa phun ra liền biến thành một đoàn huyết vụ. Sau đó dị tộc nhân này hai tay bắt quyết, cuối cùng điểm về phía huyết vụ một cái, nhất thời đoàn huyết vụ kia nhập vào trong ngọc bàn.

Mặt ngoài ngọc bàn đại phóng huyết quang, sau khi hấp thu huyết vụ thì ngọc bàn liền trở nên rõ ràng hơn rất nhiều, thậm chí mơ hồ có thể thấy được cảnh vật trên đó. Hai gã dị tộc nhân thấy cảnh này, lập tức trợn tròn bốn mắt nhìn bạch sắc ngọc bàn không chớp mắt. Nhưng một lát sau, sắc mặt hai gã này trở nên khó coi dị thường.

"Chuyện gì thế này, nó không thể xác định vị trí đại khái của chúng ta sao?"

Dị tộc nhân cao gầy nói.

"Nếu là khu vực đặc thù thì định vị bàn sẽ không có hiệu lực. Chắc là do hai con thượng cổ mãnh thú đánh nhau nên dẫn động thiên địa nguyên khí gần đây cho nên cả nơi này cũng bị ảnh hưởng ít nhiều. Định vị bàn này mặc dù huyền diệu nhưng không thể so sánh với những bảo vật trong lời đồn được."

Dị tộc nhân mập lùn sau khi tự cân nhắc liền nói.

"Hừ, sớm biết như vậy thì ta đã không tốn tiền mua vật này từ đấu giá hội, thứ này khiến ta và ngươi dường như tốn hơn phân nửa linh thạch tích cóp được."

Vẻ mặt dị tộc nhân cao gầy có chút tức giận nói.

"Vật này mất linh khi đến Nghiễm Hàn Giới, không có nó thì ta và ngươi thật sự không cách nào xác định được phương hướng, mà vật này chỉ có Tinh Tộc mới có thể luyện chế được, nghe nói mỗi lần Nghiễm Hàn Giới mươr ra, bọn họ đều bán được rất nhiều, ngoài ra ta còn nghe nói Tinh Tộc còn có thể luyện chế ra những thứ khác còn huyền diệu hơn, không biết là thật hay giả nữa."

Dị tộc nhân mập lùn có chút buồn bực nói.

"Quên đi, việc đã đến nước này thì có nói gì thì cũng vô dụng, hiện tại nếu không thể sử dụng được thứ này thì trước tiên cứ lên đường rời khỏi khu vực này rồi tính sau."

Dị tộc nhân ục ịch sau khi dùng thần niệm đảo qua vùng đồi núi phía trước liền nói.

"Cũng chỉ có thể như vậy thôi."

Tên cao gầy sau khi chần chừ một lát rồi cũng gật đầu. Vì thế hai tên này độn quang tái khởi lần nữa hoá thành hai đạo kinh hồng phá không bay đi. Chỉ một lát sau, cả hai đều biến mất, mà sau này cũng không có ai nhìn thấy qua bọn họ nữa.

Trên bầu trời của một khu rừng, ba gã dị tộc nhân Thiên Vân liên thử hoá thành một đạo tam sắc linh quang phá không mà chạy, mà ngay phía sau bọn họ lại có mấy con quái thú hình dáng giống như sư tử đuổi sát theo.

Lại ở một nơi xa xôi khác, tại một vùng trời bị tuyết bao phủ, mấy tên quái nhân cả người trắng như tuyết đang chậm rãi phi hành cách mặt đất không quá mười trượng. Tuyết vụ cơ hồ có thể đóng băng tất cả nhưng lại không gây ra chút ảnh hưởng nào tới bọn họ, thân ảnh bọn họ liền nhanh chóng biến mất trong tuyết vụ.

Lại ở nơi nào đó trong rừng rậm, hai gã mặc lục bào, da thịt khô vàng đang cầm trong tay một kiện hồng sắc phiên kỳ đang quạt về phía một đại thu cao hơn mười trượng phía trước. Trên thân đại thụ này bất ngờ hiện lên một khuôn mặt ác quỷ dữ tợn nhưng giờ phút này nó đang bị liệt hảo bao vây, hơn nữa trong miệng lại phát ra tiếng kêu vô cùng thê lương, không ngừng phun ra lục sắc dịch thể, ngăn cản công kích của hoả diễm. Mười mấy nhánh rễ cây của quỷ thụ từ dưới đất không ngừng vũ động, trên mặt đất hiện lên những vết rách sâu, có thể thấy được lực đạo to lớn như thế nào. Nếu là hoả diễm bình thường thì có lẽ đã bị rễ cây này dập tắt nhưng hoả diễm đang vây lấy nó giống như bất diệt chi viêm, rễ cây đảo qua thì giống như ảo ảnh, chỉ một lát sau lục dịch từ trên đại thụ phun ra trở nên ít dần, cuối cùng cũng không có cách nào ngăn cản được hoả diễm, từ đó quỷ thụ trong miệng phát ra một tiếng kêu xé gió, sau đó liền biến thành một đống tro đen.

Hai gã nam tử khô vàng thấy vậy, lập tức thu phiên kỳ trong tay lại, bay tới trước đống tro. Bọn họ phân biệt lấy ra từ trong đám tro tàn ra một viên tinh thể xanh biếc, hai gã này sau khi đảo qua vật ấy liền lộ ra vẻ mừng như điên.

Một nơi hẻo lánh khác ở trong Nghiễm Hàn Giới, tại một sa mạc mênh mông, hơn mười nam nữ đang đứng cùng một chỗ, trên trán bọn họ đều có một chiếc sừng đang vây lấy một gã nam tử có một chiếc sừng kim sắc cùng thảo luận điều gì đó, vẻ mặt mỗi người đều lộ ra vẻ sợ hãi, dường như gặp phải chuyện gì đó khó có thể tin được. Mà khi ánh mắt của thanh niên có chiếc sừng kim sắc sau khi đảo qua những người khác thì đều cúi đầu, không dám đối mặt với nam tử này.

"Mục tiêu chính thức của chúng ta lúc này có lẽ các ngươi đều hiểu rõ. Vì để lần hành động này thành công, mấy vị trưởng lão trong tộc thậm chí không tiếc tổn hao nguyên khí, lợi dụng Huyền Thiên chi bảo luyện chế ra năm kiện nghịch thiên bảo vật giúp chúng ta ẩn núp trong Thiên Vân tránh được sự chú ý của cao tầng Thiên Vân mười ba tộc. Nếu việc này thành công thì ý nghĩa đối với tộc chúng ta mà nói thì nghĩ rằng các ngươi cũng biết, không cần ta phải nói nhiều."

Kim giác thanh niên bình tĩnh nói.

"Xin đặc sứ yên tâm, chúng ta nhất định liều mạng hoàn thành việc này."

Những người còn lại sau khi nghe xong, thần sắc mơ hồ hưng phấn, đồng thanh đáp.

"Tốt lắm, mặc dù ta và chư vị quen biết không lâu nhưng tin rằng vì tương lai hưng suy của tộc chúng ta, hy vọng mọi người đều tận sức mà làm. Lần này tộc chúng ta tiến vào trong Nghiễm Hàn Giới mặc dù chỉ có mười mấy đơn vị nhưng chỉ có năm đội là có nghịch thiên bảo vật. Những đội còn lại chỉ là trợ giúp thay chúng ta che dấu hành động lần này để phong ngừa bị các tộc khác phá rối. Hiện tại cứ dựa theo kế hoạch đã định, xuất phát thôi."

Kim giác thanh niên gật đầu hài lòng, sau đó phân phó một câu.

Dưới sự dẫn đầu của kim giác thanh niên, đội ngũ Giác Xi Tộc này bay sâu vào trong sa mạc.

Trên không trung của một hồ nước, hai nam nữ dị tộc nhân nửa người nửa cá đang sóng vai mà đứng, đối diện cách đó mười trượng làm một quái kình trên trán có sáu con mắt màu vàng, phát ra khí tức cực kỳ kinh người, có vẻ hai bên đang giằng co bất phân thắng bại. Con mắt của nam tử dị tộc có màu trắng bạc, còn mắt của nữ tử là kim quang chói mắt, có chút tương tự với quái kình.

Giờ phút này, quái kình đang gầm nhẹ không thôi, chín con mắt nhìn về phía hai người, bộ dáng hung dữ. Thấy cảnh này, hai dị tộc nhân này thần sắc ngưng trọng, thấp giọng nói với nhau vài câu. Sau đó, nữ tử dị tộc kia hai mắt kim quang chợt loé, phát rát thanh âm có vài phần tương tự với tiếng gầm của quái kình. Quái kình vừa nghe thấy thanh âm đồng loại này, chín con mắt cùng chớp động, tựa hồ có chút chần chừ.

Thấy cảnh này, ngư vĩ của nữ tử thần sắc buông lỏng nhưng tiếng hống trong miệng vẫn không dừng lại, thậm chí còn lớn hơn lúc trước vài phần.

Tiếng hống của quái kình dừng lại, tiếp theo kim quang chớp động, thân hình chớp lên bay vòng quanh hai nam nữ dị tộc vài vòng, sau đó mới quay lại chỗ cũ, từ trong miệng một lần nữa hống lên.

Lúc này, ngư vĩ nữ tử vừa nghe tiếng hống của quái kinh thì vẻ mặt mừng rỡ, thân thể chỉ thoáng một cái đã bay đến không trung phía trên quái kình, hạ xuống lưng nó. Quái kình cường đại này trở nên ôn hoà, không chút tức giận, dưới sự thúc dục của nữ tử dị tộc, lam quang chợt loé hoá thành một đạo lam quang bắn về phía xa. Thấy vậy, nam tử dị tộc còn lại kia hiển nhiên bay sát theo sau hai người.

------oOo------

Chương 1678: Ám thú sơ hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ám thú mặc dù không phải là dị thú cường đại nhất trong Nghiễm Hàn Giới nhưng về đêm thì cho dù là thượng cổ mãnh thú cũng không dám đối mặt với một đám đột nhiên thực lực tăng lên gấp mấy lần.

Ám Thú sâm lâm không biết vì nguyên nhân gì mà hai phần ba thời gian của một ngày hoàn toàn là ban đên, thời gian ban ngày thật sự rất ngắn. Ám thú sinh hoạt trong đó có đến mấy ngàn đầu thú, ám thú trưởng thành chiếm tỉ lệ cũng không nhỏ.

Kể từ đó, cho dù là thượng cổ mãnh thú của Vạn Cầm Lĩnh và Bát Hung Hải cũng không dám xâm nhập nơi này. Vì thế, ám thú coi Ám Thú sâm lâm như là nhà của mình và chúng coi các loại yêu thú khác cơ hồ là thực vật của mình. Chỉ có một số rất ít dị thú đồng dạng sống về đem cũng có năng lực biến thân mới có thể miễn cưỡng so găng với ám thú, bộ dáng có chút uy hiếp mà thôi. Đương nhiên, những dị thú này vô luận là về số lượng hay lực lượng thì cũng thua xa ám thú.

Một ngày kia, trong Ám Thú sâm lâm, một cự mãng lân phiến màu xanh đang dùng đôi mắt sắc lạnh giằng co với một ám thú. Mãng xà này nhìn như không giác gì với mãng xà bình thường nhưng trên thực tế lại là một trong số ít dị thú có thể tranh đấu với ám thú, tên gọi *"Thanh Dạ mãng"*.

Tên như ý nghĩa, loại cự mãng này có cuộc sống về đêm. Trong đêm tối, thần thông của chúng có thể tăng mạnh lên mấy lần, hơn nữa có thể mượn lực lượng của đêm tối mà tiến hành cuồng hoá, biến thân. Sau khi cự mãng biến thân, cơ hồ có thực lực cường đại không dưới ám thú trưởng thành là mấy, một khi đánh nhau sống chết thì cực kỳ điên cuồng.

Nhưng đối với Thanh Dạ mãng mà nói, sau khi biến thân hiển nhiên cũng để lại không ít di chứng. Chẳng những thực lực đại giảm trong vòng mấy năm sau mà còn có thể hao tổn thọ nguyên, cho nên nếu không phải gặp nguy hiểm thực sự đến tính mạng thì cự mãng cũng không dám tiến hành biến thân, mà hết lần này tới lần khác, nội đan của Thanh Dạ mãng lại là vật đại bổ đối với ám thú, cơ hồ hai bên vừa gặp nhau thì liền đánh nhau sống chết.

Hai con thú trước mắt là gặp nhau ngoài ý muốn.

Thanh Dạ mãng này ngẩng cao đầu, cái lưỡi màu tím phun ra thụt vào không ngừng, lân phiến màu xanh dựng thẳng lên. Đúng là bộ dáng đang gặp nguy hiểm.

Mặc dù đang giằng co với ám thú, bề ngoài ám thú thoạt nhìn giống như cự lang được phóng to lên ba bốn lần nhưng màu lông lại đen thui, cái đuôi dài phe phẩy trong không khí làm cho người ta có cảm giác thần bí ưu nhã.

Nhìn thể hình của ám thú này hiển nhiên vừa mới trưởng thành không lâu, so với đồng loại thì có chút gầy yếu nhưng đôi mắt lại nhìn chằm chằm cự mãng, hung quang chớp động không thôi. Nhưng kỳ quái chính là con thú này cũng chỉ nhìn chằm chằm cự mãng vẫn chưa lập tức phóng tới.

Ám thú trưởng thành và Thanh Dạ mãng cuồng hoá đánh nhau, kết quả hơn phân nửa là ám thú thắng nhưng cũng không phải là chưa xuất hiện trường hợp ám thú bị đánh chết.

Hai bên gặp nhau, ám thú hiển nhiên vô cùng mừng rỡ nhưng không vội lập tức động thủ. Thanh Dạ mãng sau khi cuồng hoá hiển nhiên thực lực đại tăng nhưng trong nháy mắt sẽ tự lộ ra nhược điểm. Nếu có thể nắm chắc được cơ hội này thì có thể nhất kích tất sát, đánh chết đối phương. Mà Thanh Dạ mãng mặc dù làm ra tư thế chuẩn bị cuồng hoá nhưng trên thực tế cũng không dám coi thường vọng động. Cho nên, hai bên vẫn cứ tiếp tục giằng co cho đến hiện tại.

So với ám thú, các chủng loại dị thú hoạt động về đêm trong Ám Thú sâm lâm, ban ngày chúng đều có thói quen nghỉ ngơi ở trong huyệt động, cộng thêm lượng cây cối trong sâm lâm vô cùng cao lớn, mặc dù đang ở ven rừng nhưng cây cối cơ hồ che kín cả bầu trời, từ khe hở giữa lá chỉ có thể nhìn thấy được một mảnh tối đen như mực.

Hiện tại đúng là giữa đêm.

Nếu không phải gần đó có một số cây cối thấp, lộ ra chút ánh trăng thì nơi đây căn bản là không thể nhìn thấy năm đầu ngón tay.

Thời gian từng chút trôi qua, cự mãng và ám thú vẫn giằng co không nhúc nhích. Tư vị giằng co lâu như thế đúng là có chút buồn chán.

Ám thú rốt cục cũng không kiên nhẫn được, bước lên phía trước một bước.

Nó gầm nhẹ một tiếng, đi xung quanh cự mãng nhưng động tác lại vô thanh vô tức, phảng phất như vô hình. Thanh Dạ mãng thấy vậy, lưỡi phun ra nuốt vào liên tục, đồng thời trong miệng phát ra tiếng *"tê tê"* uy hiếp. Nhưng ám thú phía đối diện, hung quang trong mắt dần dần hiện lên, móng vuốt vừa động, trảo mang kéo dài ra ba bốn thước, đồng thời chiếc đuôi mang theo tàn ảnh liên tiếp quét qua quét lại trong không khí phát ra tiếng xé gió không ngừng.

Đầu Thanh Dạ mãng cũng di động theo chuyển động của ám thú, hiển nhiên nó đem tất cả hành động của đối phương thu vào trong mắt. Vừa thấy đuôi ám thú cử động, nó dường như bị thứ gì đó kích thích mà phát ra tiếng *"tê tê"* dồn dập, thanh sắc lân phiến trên người chợt loé, thân hình cuồng trướng.

Sau thời gian một lần hô hấp, một tiếng *"thử lạp"* thanh thuý truyền ra.

Bên ngoài cự mãng, lớp da rắn tấc tấc vỡ vụn, tại chỗ Thanh Dạ mãng lúc nãy chợt hiện ra một cự mãng to hơn lúc trước gần gấp đôi nhưng hoa văn trên lân phiến đã biến thành màu trắng bạc, hơn nữa hoa văn còn chớp động ngân sắc dị mang, trên trán cũng hiện ra một chiếc sừng trắng noãn như ngọc, hình xoắn ốc.

Bộ dáng vô cùng sắc bén!

Đôi mắt cự mãng chuyển từ màu lục sang màu đỏ đậm, bộ dáng điên cuồng.

Ngay lúc cự mãng hoàn thành quá trình biến thân trong nháy mắt, ám thú liền động thủ không chút do dự.

Trong đêm tối chỉ thấy u quang chớp động không ngừng, thân hình con thú này liền tan biến vào trong màn đêm.

Tiếp theo, trên đầu cự mãng thoáng hiện hắc quang, ám thú bỗng nhiên hiện ra từ trong màn đêm, đồng thời mấy đạo hắc sắc trảo mang chụp xuống đầu cự mãng, tựa hồ nó biết đây chính là yếu điểm của cự mãng.

Nếu đòn tấn công này đánh vào lân phiến của cự mãng thì chỉ có thể làm cự mãng bị thương nặng mà thôi nhưng nếu đánh vào đầu thì có lẽ nó không có thể gượng dậy nổi, đương nhiên nhược điểm này chỉ tồn tại trước khi Thanh Dạ mãng biến thân, sau khi biến thân ngay lập tức sẽ được phủ lân phiến, thậm chí lân phiến tại bộ vị còn cứng hơn xa những bộ vị khác.

Vài tiếng *"phanh phanh"* trầm muộn vang lên, trảo mang đánh lên thân hình Thanh Dạ mãng chấn động mấy tiếng nhưng trảo mang chỉ trượt qua, cự mãng này chật vật mới tránh được một kích trí mạng này. Chỉ là ở cổ cự mãng vẫn lưu lại vài vết xước đỏ nhạt, máu tươi tuôn ra, bộ dáng không quá sâu.

Một kích đánh lén đó hiển nhiên đã làm cự mãng nổi giận, chỉ nghe thấy một tiếng gầm giận dữ, cự mãng vũ động chiếc đuôi hướng lên không trung phất tới. Trong phút chốc công phu, trong hư không hiện ra một thanh sắc vĩ ảnh quét ngang trời, tiếng xé gió phát ra vang vọng cả bầu trời.

Ám thú thấy một kích không đắc thủ lại bị đối thủ phản công, nó tỏ ra vẻ bình tĩnh, thân hình thoáng một cái liền bắn ra hai đạo hắc quang hoá thành hai quái thú.

Hai quái thú này tướng mạo vô cùng giống ám thú, chỉ là thân hình của nó có chút mơ hồ không rõ, hôi quang chớp động.

Hai quái thú vừa hiện ra liền liên thú với ám thú, giương nanh múa vuốt phóng đi. Tiếng trảo mang *"xuy xuy"* nổi lên không ngừng, lập tức đánh tới thanh ảnh trên không trung.

Một trận âm thanh bạo liệt kinh người phát ra, trảo mang và thanh ảnh cùng biến mất, bộ dáng ngang tài ngang sức. Ngay sau đó, một đoàn thanh quang hiện lên ở phía trên đỉnh đầu của hôi sắc quái thú, một cái đầu rắn thật lớn hiện ra giữa không trung dùng tốc độ như chớp giật nuốt lấy thân hình hôi sắc quái thú vào trong cổ họng, sau đó lại phóng tới hôi sắc quá thú còn lại, bộ dáng cũng muốn nuốt nốt vào bụng.

Đúng lúc này, ám thú quỷ dị phóng tới, há miệng để lộ ra hàm răng sắc bén như lợi nhận cắn về phía cự mãng. Nếu thật sự bị cắn thì tin rằng cho dù là thân hình của Thanh Dạ mãng có to thì cũng bị cắn đứt làm hai nửa.

Nhưng sau khi Thanh Dạ mãng biến thân, động tác của nó cũng tuyệt không dưới ám thú, đầu đột nhiên co lại, tiếp theo không chút yếu thế mở to miệng trực tiếp nghênh đón đòn này của ám thú. Mà lúc này, nguyên bổn hôi sắc quái thú còn lại thân mình vừa chuyển, thân thể kéo dài ra bắn thẳng về phía cự mãng.

Tiếng nổ ầm ầm phát ra, trong lúc nhất thời bất phân thắng bại.

Nhưng chúng không biết, cách chúng hơn mười dặm, trong một thân cây lớn nhìn như bình thường lại có một cái huyệt động lớn, đường kính hai trượng. Trong không gian thần bí này có ba người đang khoanh chân ngồi nhìn chằm chằm vào một tấm gương. Gương này phát ra ngân quang chói mắt, mặt kính trong suốt, hiển thị ra hình ảnh vô cùng chân thật. Rõ ràng là cảnh đánh nhau giữa ám thú và Thanh Dạ mãng!

Tất cả cảnh tượng đều giống như thật, chỉ là bị thu nhỏ lại vô số lần mà thôi. Ba người này, một người mặc thanh bào, một người mặc áo choàng trắng, một người thì da thịt màu vàng. Đúng là ba người Hàn Lập, Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn đã mất hơn nửa tháng mới tới đây được.

Sắc mặt ba người ngưng trọng nhìn vào gương không chớp mắt.

Gần nửa canh giờ sau, ám thú trong gương hoá thành hàng trăm hư ảnh, rốt cục cũng cắn chết Thanh Dạ mãng, nuốt nội đan của nó vào bụng, sau đó hết sức phấn khởi rời đi.

"Thế nào? Hai vị đã tận mắt thấy ám thú, có cảm giác như thế nào?"

Một tiếng than nhẹ từ miệng Liễu Thuý Nhi phát ra, nàng giơ tay đánh ra một đạo pháp quyết lên trên kính, nhất thời hình ảnh trong kính chợt loé liền biến mất.

------oOo------

Chương 1679: Thiên Biến Huyễn Diện

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nếu là đơn đả độc đấu, trong vòng mười lần hô hấp thì ta sẽ chiếm được thượng phong, ba mươi lần hô hấp thời gian thì ta sẽ giết được nó."

Thạch Côn nhướng mày trả lời.

"Nga, với thực lực như con vừa rồi nếu đồng thời xuất ra ba bốn con, thậm chí là mười con xuất hiện thì sao chứ?"

Liễu Thuý Nhi tựa như cười hỏi lại.

"Nếu là đều có loại thực lực như thế này, trên ba con trở nên thì ta sẽ không có nắm chắc tất thắng, mà năm con trở nên ta nhất định sẽ bại. Còn là mười con thì ta không nói hai lời lập tức quay đầu lại chạy trối chết."

Thạch Côn khoé miệng co quắp một chút, có chút không tình nguyện nói ra.

"Có thế chứ. Theo ta được biết, ám thú trong Ám Thú sâm lâm này lấy đơn vị là vài vạn để tính, hơn nữa thần thông và thực lực của chúng là khác biệt rất lớn. Dựa theo trên điển tịch ghi lại, con vừa rồi hẳn là thuộc loại phổ thông, vừa mới trưởng thành, bằng không sẽ không mất thời gian dài đối diện trực tiếp với con quái mãng kia. Mà trên loại ám thú phổ thông còn có hai loại ám thú càng cao giai hơn. Một loại là Tam nhãn ám thú, loại này ngoại trừ thực lực so với đám phổ thông thì lợi hại hơn nhiều, con mắt thứ ba có thể thả ra một loại tia sáng quỷ dị, một khi bị dính phải thì lập tức phi hôi yên diệt. Loại còn lại là Ám thú vương, lại ám thú này da lông là màu vàng, thực lực cao bao nhiêu thì trong điển tịch không có miêu tả lại. Nghe nói các tiền bối năm đó xông vào

Ám Thú sâm lâm chỉ có một người đã từng nhìn thấy nó chỉ huy vài trăm con ám thú thành niên tại sâu trong rừng rậm hành động."

Liễu Thuý Nhi thanh âm có chút cứng lại nói.

"Ta cũng xem qua điển tịch tương tự, cái loại Tam nhãn ám thú này, phỏng chừng ta có thể đối phó được một đầu, nếu đồng thời có hai đầu thì sẽ khó mà nói được. Mà loại kim sắc ám thú, nếu đã có thể chỉ huy được đám ám thú, tự nhiên thần thông vượt xa ba loại còn lại. Dù cho chúng ta có liên thủ, hơn phân nửa cũng không phải là đối thú của nó. Bất quá, đã là thú vương là một loại tồn tại đặc thù, toàn bộ Ám Thú sâm lâm này cũng sẽ không có mấy con đâu, chắc sẽ không gặp phải loại tình hình này, không cần quá mức lo lắng."

Hàn Lập chậm rãi mở miệng.

"Ân, lời đạo hữu có lý. Chúng ta nguyên bản sẽ không có dự định đi trêu chọc những dị thú này mà là trong một tháng tiếp theo chỉ là len lén đi qua Ám Thú sâm lâm mà thôi. Đáng tiếc, nếu có thể phi hành thì chỉ cần mấy ngày công phu là có thể thông qua được, còn cứ đi phía dưới thế này thì thời gian e là phải hao phí gấp mười lần thời gian."

Liễu Thuý Nhi than nhỏ một tiếng nói.

"Điểm ấy chúng ta còn có thể chấp nhận được, huống chi chúng ta đâu còn lựa chọn nào khác, còn phi hành mà đi, trừ phi chúng ta muốn trực tiếp đối mặt với hoăn trăm ám thú vây công."

Hàn Lập cười khổ một tiếng.

"Tiểu muội tự nhiên minh bạch, hơn nữa theo như kinh nghiệm của các tiền bối đã thông qua Ám Thú sâm lâm, ban ngày tại Ám Thú sâm lâm thực lực của ám thú chỉ phát huy được hơn phân nửa, cho nên ban ngày đối với Ám Thú sâm lâm thì càng trở nên sâm nghiêm dị thường. Rất nhiều Tam nhãn ám thú cao giai sẽ tuần tra khắp nơi, mà tới đêm tối ám thú thực lực đại tăng, phòng bị trái lại buông lỏng hơn phân nửa, cao giai ám Thú cũng sẽ

phản hồi huyệt động để tu luyện cùng nghỉ ngơi."

Liễu Thuý Nhi nhẹ gật đầu nói.

"Nói như vậy, chúng ta ban ngày thì nghỉ ngơi, ban đêm thì hành động, ta cứ tưởng phải làm ngược lại chứ!"

Thạch Côn nghe xong, có chút kinh ngạc nói.

"Ta đồng ý với lời của tiên tử. Ngoại trừ đám cao giai ám thú tuần tra ban ngày ra, chúng ta ẩn nấp thì thực lực sẽ suy giảm ba phần, khi đó sợ rằng không thể giấu diếm được đám Tam nhãn ám thú kia. Dù sao phàm là dị thú có nhiều mắt thì chúng nó thường có khả năng nhìn xuyên thấu ảo thuật. Điều đó đối với chúng ta đồng dạng rất là bất lợi. Vô luận là ám thú bị suy yếu vào ban ngày đến trình độ nào, một lát mà bị trên trăm đầu vây lấy mà nói thì đối với chúng ta mà nói thì chả khác vào ban đêm là mấy, chi bằng lựa chọn ban đêm mà chạy."

Hàn Lập suy nghĩ một chút rồi nói.

"Nga, lời của nhị vị cũng có lý, đã nói như vậy thì chúng ta sẽ hành động vào ban đêm."

Thạch Côn tựa hồ đã bị thuyết phục, không phản đối nói.

"Nếu nhị vị không có ý kiến gì khác, chúng ta lập tức xuất phát thôi. Có thể sớm đi ra khỏi nơi quỷ quái này thì cũng có thể thả lỏng được một chút. Được rồi, nhị vị có bảo vật gì có thể ẩn nấp hữu hiệu không?"

Liễu Thuý Nhi đầu tiên là thoả mãn gật đầu, bỗng nhiên hỏi lại một câu.

"Ý này của Liễu tiên tử là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi có bảo vật có thể trợ giúp hai người chúng như vậy chăng?"

Hàn Lập tâm tư linh mẫn hơn người sao mà không đoán ra được ý tứ trong lời nói của Liễu Thuý Nhi chứ.

"Hàn huynh thật sự là thông minh hơn người. Lúc trước ra đi, Tiểu muội đích thực đã được gia sư cố ý cho mượn cho ba kiện Thiên Biến Huyễn Diện. Bảo vật này có thể đem ba người chúng ta biến ảo hình dáng như ý muốn, trừ phi có người sử dụng thần niệm tận lực dò xét qua thì căn bản không thể phát hiện ra được. Ta cũng biết nhị vị đạo hữu không có vật tương tự thì bảo vật này đích xác là hữu dụng vô cùng. Nói như vậy, cho dù chúng ta bị ám thú khác phát hiện cũng có thể xảo diệu mà qua."

Áo choàng nữ tử cười nhẹ một tiếng giải thích nói, sau đó tay lật lại, lòng bàn tay bỗng nhiên hiện ra ba tấm da màu bạc mỏng dính.

"Thiên Biến Huyễn Diện! Tại hạ đã ngượng mộ thứ này đã lâu, nghe nói đây là kỳ bảo độc môn luyện bảo của lệnh sư. Nếu Liễu đạo hữu đồng ý cho mượn, tự nhiên là không thể tốt hơn được. Thạch mỗ không khách khí nữa."

Thạch Côn vừa thấy tấm da lập tức giơ tay thu tấm da lại, cúi đầu xem xét.

Hàn Lập đến Vân thành không lâu cho nên đây là lần đầu tiên nghe nói đến bảo vật này. Nhưng việc này không quan trọng, thấy Thạch Côn hưng phấn như thế thì cũng biết đây tuyệt không phải là phàm vật. Cho nên hắn cũng cảm ơn một tiếng, đồng dạng bắt lấy một tấm da bạc, tò mò đánh giá.

Chỉ thấy Thiên Biến Huyễn Diện này tuy có màu bạc nhưng lại vô cùng ôn lương, lấy kiến thức của hắn cũng không thể nhìn ra dùng loại tài liệu nào luyện chế thành. Nhưng càng đáng chú ý hơn là mặt ngoài Thiên Biến Huyễn Diện có ngân sắc phù văn lớn nhỏ chớp động không đồng nhất cỡ hạt đậu, huyền diệu vô cùng.

Sau khi Hàn Lập nhìn rõ ngân sắc phù văn thì sắc mặt hơi biến đổi, mặc dù chỉ là một chút nhưng vẫn bị Liễu Thuý Nhi nhìn thấy, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, liền hỏi:

"Hàn huynh chẳng lẽ đã gặp qua vật này?"

"Nếu là độc môn của Thái tiền bối thì tại hạ làm sao có cơ hội

được gặp qua chứ."

Hàn Lập thầm rùng mình một cái nhưng nét mặt đã khôi phục như thường nói.

"Vậy mới vừa rồi là..."

Áo choàng nữ tử không có ý bỏ qua, cố gặng hỏi một câu.

"Ha ha, tài liệu luyện ra bảo vật này thì có chút cổ quái, tại hạ tự nhận bản thân có kiến thức phong phú nhưng lại không nhận ra được cho nên có chút xấu hổ."

Hàn Lập mỉm cười, hời hợt nói.

"Thì ra là thế, mặc dù tiểu muội không biết phương pháp luyện chế nhưng nghe gia sư có nói qua rằng Thiên Biến Huyễn Diện này chỉ dùng da lông của bảy loại linh thú hiếm thấy trên đại lục dung hợp lại mà thành, khó trách Hàn đạo hữu không thể nhận ra được."

Liễu Thuý Nhi dường như có chút tin tưởng, ôn hoà giải thích.

"Hàn mỗ đã hiểu."

Hàn Lập cũng giả bộ hồ đồ, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt da nhưng trong lòng lại đang quay cuồng các loại ý niệm.

Ngân sắc phù văn trên Thiên Biến Huyễn Diện này bất ngờ chính là Ngân khoa văn trên Kim khuyết ngọc thư nọ, loại văn tự này ngoài ý muốn xuất hiện hiển nhiên làm Hàn Lập rất kinh ngạc. Chẳng lẽ trong tay Thải Lưu Anh cũng có Kim khuyết ngọc thư. Hắn âm thầm nghĩ như vậy.

Đúng lúc này, Liễu Thuý Nhi mươr miệng nói:

"Bảo vật này mặc dù thần kỳ nhưng cũng không phải vừa mang vào là có thể lập tức biến ảo. Nếu biến ảo thành vật còn sống thì tốt nhất phải có chút huyết nhục hoặc là da của vật cần biến thành."

"Da, cái này cũng dễ tìm, tìm vài con ám thú đi lẻ giết chúng là được. Hắc hắc, con ám thú mới vừa rồi không phải là thích hợp sao, với thời gian ngắn như vậy nghĩ rằng nó vẫn chưa chạy được bao xa cả."

Thạch Côn nghe vậy, nét mặt nanh ác vừa hiện lên.

Theo đó, dưới chân hắn hoàng quang chợt hiện ra, cả người không một tiếng động từ từ chìm vào mặt đất. Liễu Thuý Nhi ánh mắt chớp động vài cái nhưng cuối cùng cũng không có ý tứ ngăn cản lại. Kết quả, Thạch Côn thi triển thổ độn thuật trong nháy mắt biến mất vô ảnh vô tung.

"Đã vậy thì để Thạch huynh đi một mình chắc cũng không có vấn đề gì."

Liễu Thuý Nhi nhìn Hàn Lập một cái, lúc này mới thấp giọng nói một câu.

"Nếu như Liễu tiên tử vẫn chưa mở miệng khuyên can tất nhiên là cảm thấy vấn đề không lớn. Hàn mỗ cũng hiểu được. Vừa rồi đã tỉ mỉ kiểm tra phụ cạn, phương viên trăm dặm tuyệt không có con ám thú thứ hai. Hơn nữa Thạch đạo hữu có tính toán riêng, sẽ dễ dàng như trở tay thôi."

Hàn Lập hai mắt khẽ nhíu lại, nhàn nhạt nói ra.

Nghe được Hàn Lập nói như thế, Liễu Thuý Nhi cũng không tiếp lời nữa. Kết quả, sau nửa canh giờ sau, chỗ Thạch Côn biến mất lúc ban đầu, hoàng quang chợt loé, một đạo nhân ảnh từ trong lòng đất từ từ trồi lên. Chính là Thạch Côn.

Hắn từ lòng đất đi ra, hướng Hàn Lập và áo choàng nữ tử cười cười, tay áo bào bỗng run lên, một bóng đen gì đó bay ra. Chính là một tấm da ám thú đen xì.

"Liễu đạo hữu, xem tấm da này thế nào, có thích hợp để sử dụng không?"

Thạch Côn hãnh diện nói.

"Một vết thương cũng không có, hiển nhiên là không thành vấn đề. Ta sẽ truyền khẩu quyết cho hai vị trước tiên có thể thử một lần."

Liễu Thuý Nhi sau khi kiểm tra tấm da thì khẽ cười trả lời.

Tiếp theo, nữ tử này thu tấm da thú lại, môi khẽ nhúc nhích bắt đầu truyền khẩu quyết cho hai người Hàn Lập và Thạch Côn. Hai người Hàn Lập hiển nhiên dụng tâm nhớ kỹ, không dám phân tâm.

Một lát sau, khi Liễu Thuý Nhi kết thúc truyền âm, Thạch Côn hai mắt sáng ngời lên, đột nhiên cầm tấm da thú hướng lên không trung ném đi, tiếp theo giương tay đấm lên.

Thiên Biến Huyễn Diện hoá thành một đoàn ngân quang liền nhập vào trong tấm da thú, nhất thời từng ký hiệu màu bạc hiện lên, toàn bộ tấm da ám thú hướng về phía Thạch Côn từ từ rớt xuống trên người.

------oOo------

Chương 1680: Săn thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chỉ thấy sau khi ngân quang tản ra tràn ngập, Thạch côn lập tức bị tấm da thú kia bọc lấy, biến thành một con ám thú như đúc. Da đen, móng sắc bén, căn bản cùng với đầu ám thú trước đó không có gì khác biệt.

"Hay a. Tay chân mình không có cảm giác gì khác nhưng bề ngoài lại có thể biến hóa đến mức như vậy."

Thạch Côn biến thành ám thú, vừa nhấc chân trước, hai mắt nhìn trước nhìn sau, bỗng phát ra tiếng cười lớn.

"Nếu Thiên Biến Huyễn Diện không có công hiệu bực này, tiểu muội cũng không đem chúng nó ra để nhị vị đạo hữu cười chê."

Liễu Thuý Nhi mỉm cười nói.

"Đa tạ Liễu đạo hữu. Có bảo vật này rồi, bọn ta lên đường lại càng thêm được một tầng yểm hộ."

Ám thú miệng nói tiếng người, bộ dạng vui vẻ ra mặt.

Hàn Lập tận mắt nhìn thấy Thạch Côn sau khi biến thân, cũng đối với cái mặt nạ này rất có lòng tin nhưng sau khi suy nghĩ một chút thì hướng nữ tử mặc áo choàng cảm ơn vài tiếng, sau đó lại đề nghị:

"Hiện giờ Liễu tiên tử cùng tại hạ còn không có da thú. Nhưng chúng ta cũng không nên trì hoãn ở chỗ này nữa, chi bằng cứ lên đường trước, dọc đường xem xem có ám thú đi lẻ không, rồi thuận tay giải quyết là được."

"Hàn huynh nói vậy cũng vừa đúng ý tiểu muội. Ba người chúng ta có chút khẩn trương về thời gian, tự nhiên là không nên lãng

phí chút nào mới là tốt."

Liễu Thuý Nhi mở miệng tán đồng.

Còn Thạch Côn thì tự nhiên lại càng không có ý kiến gì khác.

Cho nên ba người thừa dịp đêm tối, từ trong động lặng lẽ đi ra. Trong đó Thạch Côn trực tiếp hóa thành hình dáng ám thú nhưng từ trong miệng phun ra một đoàn hoàng vân, sau khi rơi xuống thân mình, liền lập tức biến thành một đạo hoàng khí nhàn nhạt.

Ám Thú sâm lâm ban đêm mơ hồ dị thường, Thạch Côn sau khi thi triển phương pháp này, nếu không nhìn kỹ trong vòng mười trượng gần đó, thì tuyệt đối không thể phát hiện ra thân hình đang ẩn nặc.

Liễu Thuý Nhi lấy ra từ bên hông một bảo vật cổ quái nhìn như ngọc bội, sau đó ném về phía trước người liền biến thành một con ngọc thử trắng noãn chừng dài hơn một trượng. Nàng này chuyển mình một cái, liền đứng ở trên lưng ngọc thử. Sau đó ngọc thử này toàn thân nổi lên bạch quang nhàn nhạt, một lúc sau bao bọc lấy cả Liễu Thuý Nhi ở trên thân mình. Thân hình ở trong bạch quang dần dần trở nên trong suốt, cuối cùng biến thành một đạo hư ảnh trong suốt, như có như không.

Về phần Hàn Lập lại càng đơn giản. Thanh Trúc Phong Vân Kiếm sau khi trải qua tinh chế lại là bảo vật mộc thuộc tính vô cùng tinh thuần, ở trong rừng rậm mà mộc thuộc tính nồng đậm tới bậc này, phi độn lại càng cực kỳ khó phát hiện.

Hàn Lập chỉ phất tay áo một cái, một ngụm thanh sắc tiểu kiếm dài vài tấc bay ra, xoay quanh một chút liền biến thành một đạo thanh hồng cao vài trượng quét xuống người. Một lát sau, một đạo thanh quang cơ hồ nhạt như không thấy liền lóe lên.

Cứ như vậy, ba người sau khi thi triển thủ đoạn che đậy thân hình xong xuôi, rốt cục bắt đầu chính thức lên đường, hướng vào sâu trong Ám thú sâm lâm.

Vài ngày sau, một đầu ám thú hình thể mảnh khảnh, bước từng bước ưu nhã, giẫm trên từng lớp lá dầy, chậm rãi tiến về phía trước. Đột nhiên từ trong một cây đại thụ cao chọc trời, từng mảng lam sắc quang hà bay vụt ra cuốn lấy thân hình con thú này. Đầu ám thú này vô cùng kinh hãi, trong miệng phát ra âm thanh bén nhọn, hai bàn chân nổi lên hắc sắc trảo mang hướng lam sắc quang hà quơ một trảo. Nhưng lam sắc quang hà này chỉ xoay tròn một vòng, bỗng nhiên biến thành một quang cầu khổng lồ, mang con ám thú giống cái kia hoàn toàn bao vây lấy.

Tiếng kêu nhỏ từ miệng ám thú chỉ mới phát ra được một nửa, liền ngay sau đó trở nên trùng xuống không thể nghe thấy, đồng thời móng vuốt nhìn như sắc bén dị thường kia sau khi bắt được lam hà cũng chỉ khẽ lay động vài cái, bộ dạng không thể nào bằng một trảo mà có thể phá vỡ nó. Lúc này mặt ngoài đại thụ bạch quang chợt lóe, một thân ảnh thướt tha từ bên trong thoáng chốc hiện ra.

Chính là Liễu Thuý Nhi!

Nàng một tay kết ấn, miệng niệm chú, một tay nâng một viên lam sắc tinh cầu lớn chừng nắm tay, hướng về phía lam sắc quang hà, trong miệng lẩm nhẩm.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Lam sắc quang hà sau khi nàng này thúc dục, từ từ khuếch tán mở ra, chỉ sau chốc lát công phu, liền biến thành một cái lồng bao phủ gần lam sắc quang mạc. Sau đó Liễu Thuý Nhi khẽ lật bàn tay, đem lam sắc tinh cầu thu lại, đồng thời đầu vai nhoáng lên một cái, liền hóa thành một đạo bạch ảnh nhập vào trong màn sáng kia.

Đầu ám thú bên trong thấy vậy, liền không chút chần chừ hùng hổ bổ nhào tới phía nàng này, giữa chừng, thân thể uốn éo một cái, liền phân thành ba đạo bóng đen khác. Liễu Thuý Nhi không chút hoang mang, môi anh đào khúc khích một tiếng, một chùm lam ti tinh tế liền bắn ra. Sau khi lam ti tản ra, liền biến thành một tấm lam sắc quang tráo, hướng ám thú cùng những hắc ảnh hóa thân kia bao bọc lại.

Ám thú thấy vậy cũng không cam chịu yếu thế, miệng há ra, một đạo hắc sắc quang trụ liền bắn ra, còn bóng đen thì giương nanh múa vuốt, huyễn hóa ra chi chít móng vuốt nhọn hoắt nghênh đón lam sắc quang trảo. Ngay tức khắc liền có tiếng ùng ùng phát ra từ trên lam sắc quang mạc, hai loại quang mang hắc lam kỳ lạ đan xen vào nhau, tiếng bạo liệt liên miên không dứt.

Lam sắc quang mạc hiển nhiên có cách đoạn thần thông, linh khí kịch liệt thay đổi, cùng với những tiếng đinh tai nhức óc kia sau khi truyền tới ngoài quang mạc, liền biến thành cực kỳ yếu ớt.

Liễu Thuý Nhi cùng ám thú liền bắt đầu khai chiến.

Ở bên ngoài Lam sắc quang mạc, thanh quang cùng hoàng khí vừa hiện ra, thân ảnh Hàn Lập cùng Thạch Côn không tiếng động liền hiện ra. Hai người cùng quan sát tình hình trong lam sắc quang mạc, thần sắc có phần khác nhau.

"Hắc hắc, Liễu đạo hữu thật đúng là phiền toái, cứ nhất định phải tìm một con ám thú giống cái mới bằng lòng hạ thủ."

Thạch Côn lắc đầu nói.

"Liễu tiên tử nếu đã làm như thế, hẳn là đang kiêng kỵ điều gì đó."

Hàn Lập cũng bất động thanh sắc trả lời.

"Nga, Liễu đạo hữu là nữ lưu có chút băn khoăn còn chưa tính. Hàn đạo hữu ngày đó sao cũng buông tha cho đầu ám thú hai ngày trước, điều này cũng làm cho Thạch mỗ trong lòng có chút kỳ quái."

Thạch Côn nghe vậy nhưng mặt lại lộ vẻ dị sắc nhìn Hàn Lập một cái.

"Cũng không có gì, đầu ám thú kia đã bị thương trong người, hơn nữa vết thương trên người lại chồng chất, Hàn mỗ cho dù có gỡ da lông của nó xuống, sau khi biến hóa sợ vẫn có chút không ổn. Tại hạ vẫn tính là thay một con khác."

Hàn Lập thản nhiên nói.

"Thì ra là như vậy. Ta còn tưởng rằng Hàn huynh ngày đó nhìn thấy đầu ám thú bị thương kia bên cạnh có vài đầu ấu thú khác, nhất thời lòng từ thiện nổi lên chứ. Nghĩ lại cũng phải, chúng ta là người tu luyện sao lại có cái ý nghĩ nông cạn như thế trong lòng chứ."

Thạch Côn đĩnh đạc nói.

Hàn Lập nghe vậy, liền cười hắc hắc không có tiếp lời.

Khi hai người đang thấp giọng nói chuyện phiếm, trong lam sắc quang mạc đột nhiên có một tiếng trầm muộn phát ra, cả màn sáng khẽ rung lên nhưng liền lập tức khôi phục như thường. Hàn Lập thấy vậy, không khỏi nheo mắt, mà Thạch Côn cũng lộ vẻ giật mình.

Lam sắc quang mạc đột nhiên vỡ vụn từng khúc, cuối cùng hóa thành vô số điểm linh quang biến mất không thấy. Chỉ thấy ở trung tâm màn sáng, Liễu Thuý Nhi lẳng lặng đứng đó, ở bên chân là con ám thú giống cái kia đang nằm sấp bất động, trên người ngoại trừ da lông ướt nhẹp, thì một vết thương cũng không có. Hàn Lập hướng thân mình con thú này thần niệm đảo qua, cũng biết đầu ám thú này đã mất mạng, hoàn toàn không có hơi thở.

"Thủ đoạn thật cao minh. Không nghĩ tới thần thông thủy thuộc tính của Liễu đạo hữu lại kinh người như thế, so với Thạch mỗ ngày đó còn nhanh hơn mấy phần."

Vẻ kinh ngạc trên mặt Thạch Côn dần biến mất nhưng miệng liên tục tán dương.

"Thạch huynh cần gì giễu cợt tiểu muội. Thạch huynh thân thể mạnh mẽ, ngày đó ta cùng Hàn đạo hữu cũng đã quá rõ ràng, sao những thủ đoạn nhỏ nhặt này của ta có thể sánh bằng."

Liễu Thuý Nhi giơ tay đem con ám thú kia hút đến tay, thản nhiên cười nói.

"Hạ ha, nếu thần thông bậc này còn là thủ đoạn nhỏ, vậy vài điểm thần thông kia của Thạch mỗ chắc chẳng coi vào đâu được rồi. Hàn đạo hữu, hiện giờ ta cùng Liễu tiên tử cũng đã có da thú, chỉ còn một mình ngươi thôi đấy. Hơn nữa càng đi vào sâu trong rừng rậm, khả năng gặp phải ám thú càng lớn. Đạo hữu cũng nên sớm tính toán cho phải đi."

Thạch Côn bỗng nhiên quay đầu, thâm ý rất sâu sắc hướng Hàn Lập nói.

"Thạch huynh yên tâm, Hàn mỗ trong lòng hiểu rõ, tuyệt đối không lấy mạng nhỏ của mình nói giỡn đâu."

Hàn Lập cười nhạt trả lời.

Ba ngày sau, bên cạnh một dòng suối nhỏ quanh co trong ám thú sâm lâm, một đầu ám thú hình thể so với ám thú bình thường còn lớn hơn ba phần bị một mảnh thanh mông quang mạc vây lấy. Hàn Lập huyền phù phía trên quang mạc, hai mắt khép hờ, hai tay bấm niệm thần chú thúc dục pháp thuật nào đó, làm cho thanh sắc quang mạc liền khẽ chớp động, nhanh chóng sáng dần lên. Mà Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn thì đứng ở một bên màn sáng. Đôi mắt đẹp chớp động không dứt, một chau mày nhưng trong lòng hai người đều hoảng sợ không thôi. Thanh sắc quang mạc này chẳng những dày đặc như thực thể, làm cho bọn họ căn bản không thấy được tình hình bên trong, thần niệm đảo qua cũng không chút khách khí bị bắn ngược trở ra.

Đây chính là Xuân Lệ kiếm trận do Hàn Lập bày ra!

Hàn Lập huyền phù trong không trung, bỗng đuôi lông mày nhảy dựng, pháp quyết trong tay dừng lại, một tay áo bào phất xuống, đồng thời miệng phun một chữ *"Thu"*. Ngay lập tức thanh sắc quang mạc linh quang tản mát, trở lại thành mấy chục khẩu phi kiếm lấp lánh, dài vài xích, huyền phù đung đưa trong không trung. Hàn Lập hướng khoảng không phía dưới quơ một trảo, tất cả phi kiếm thanh quang chớp động, ào ào co lại chỉ còn vài tấc, sau đó lóe lên một cái, liền toàn bộ chui vào trong thân thể. Mà ở mặt đất khi trước kiếm trận bao phủ, đầu ám thú khổng lồ đã thất khiếu chảy máu, ngã xuống đi đời nhà ma.

Thấy cảnh này, nữ tử khoác áo choàng cùng Thạch Côn không khỏi nhìn nhau nhưng đều từ trong mắt đối phương thấy được vài phần kiêng kỵ. Hàn lập thoáng nhìn thấy cảnh này, cũng bất động thanh sắc từ từ hạ xuống, hai chân vừa hạ xuống bên cạnh thi thể ám thú.

"Nhị vị đạo hữu, có da của ám thú này, hiện tại chúng ta có thể hướng vào sâu trong rừng rậm mà đi được rồi."

Hàn Lập hướng hai người bật cười lớn nói.

"Có da thú, dĩ nhiên không thành vấn đề rồi. Nhưng quả thực không nghĩ tới, đại thần thông của Hàn huynh lại là kiếm trận trong truyền thuyết. Hai người chúng ta mặc dù không cách nào thấy tình hình trong trận nhưng đã có thể ngăn cách thần niệm ta cùng Thạch Côn đạo hữu thì có thể nói là bí hiểm."

Liễu Thủy Nhi khẽ cười khổ nói.

"Không sai. Từ khi đạo hữu dụ dỗ đầu ám thú này vào trong trận, đến khi đánh chết nó rồi triệt hồi kiếm trận, mặc dù so với hai người chúng ta động thủ mất thời gian hơn một chút nhưng không có chút âm thanh ba động nào lọt ra ngoài. Có thể thấy được kiếm trận này rất thần diệu. Đạo hữu có thần thông này rồi thì, hẳn là dưới thánh cáp cũng ít có địch thủ."

Thạch Côn cũng tán dương tự đáy lòng.

"Hắc hắc! Nhị vị đạo hữu cần gì phải dát vàng lên mặt Hàn mỗ như vậy. Xuân Lệ kiếm trận của ta mặc dù có chút uy năng nhưng nhị vị đạo hữu có thể được hai vị tiền bối giao trách nhiệm nặng nề, hẳn là bản lĩnh chân chính mới chỉ hiển lộ một hai phần mười thôi đi. Kiếm trận vừa rồi của ta sao có thể sánh bằng!"

Hàn lập cười hắc hắc, hời hợt trả lời.

------oOo------

Chương 1681: Ám Thú Chi Vương

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe được lời này của Hàn Lập, Thạch Côn ngẩn người nhưng ngay lập tức cười ha hả nói:

"Đạo hữu thần thông tuyệt không dưới ta và Liễu tiên tử cũng đừng thổi phồng cho nhau như thế, nói chánh sự đi. Chúng ta đã đi hơn một ngày, coi như là đã đi vào sâu trong Ám Thú sâm lâm, hơn phân nửa ám thú đều sinh hoạt tại đây. Chúng ta muốn thông qua khu vực này thì cần phải xuất toàn lực mới được."

"Muốn thông qua khu vực bên trong Ám Thú sâm lâm thời điểm này, ngàn vạn lần đừng vọng tưởng lại gặp được ám thú hành động đơn độc. Chúng ta dùng cấm chế để che dấu việc động thủ với ám thú nhưng đối mặt với Tam nhãn ám thú thì chỉ cần vừa động thì khẳng định sẽ bị phát hiện. Hơn nữa, tại chỗ bên trong này cũng không có thể thả thần niệm tra xét như trước nữa. Một khi đã động thủ, nguy hiểm cỡ nào có thể nghĩ được."

Liễu Thuý Nhi ngưng trọng nói.

"Cho dù thật sự phải động thủ cũng không thể giống như kéo dài thời gian như lúc trước nữa. Chúng ta ba người phải đồng loạt ra tay tranh thủ trong nháy mắt hạ sát đối phương để giảm khả năng bị phát hiện xuống thấp nhất."

Thạch Côn trầm ngâm một chút rồi nói thêm một chút.

"Ân, đối với một con ám thú thành niên bình thường chỉ với ba người chúng ta liên thủ thì nhất định trong nháy mắt đánh gục được cũng không phải là chuyện tình gì khó khăn. Nhưng nếu gặp cao giai ám thú thì sự tình có chút khó khăn."

Hàn Lập sờ sờ cằm, có chút suy nghĩ nói.

"Muốn không bị cao giai ám thú để ý, không thể không nói thuật hợp kích Nguyên từ thần quang của chúng ta đã có đất dụng võ rồi."

Liễu Thuý Nhi cười khẽ một tiếng.

"Không sai! Thạch mỗ thiếu chút nữa đã quên mất bí thuật này. Dùng thủ đoạn này để đối phó với cao giai ám thú đơn độc cũng không e ngại cái gì nữa."

Thạch Côn hai mắt nhất thời sáng ngời, vỗ tay cười ha hả.

"Bất quá, không phải bất đắc dĩ thì không nên sử dụng thần thông này, ta cũng không muốn bị một đám cao giai ám thú đồng thời truy sát đâu."

Hàn Lập lắc lắc đầu, tựa hồ vẫn có chút lo lắng nói.

"Yên tâm, điểm ấy ta cùng Thạch huynh trong lòng tự nhiên hiểu rõ. Chúng ta lập tức biến ảo rồi lên đường thôi. Trong lúc này chúng ta tốt nhất là cách xa nhau một chút, đi cùng nhau rất dễ bị nghi ngờ."

Liễu Thuý Nhi đề nghị.

"Liễu tiên tử nói có lý, vậy Thạch mỗ đi trước một bước vậy."

Thạch Côn nghe vậy liền đáp ứng một tiếng.

Tiếp theo, hắn bắt quyết, ngoài thân bỗng nhiên hiện ra một tấm da thú, một đoàn ngân quang bỗng hiện ra nhập vào trng tấm da thú. Đại hán trở mình một cái lập tức biến thành một đầu ám thú đen xì, tứ chi dùng sức một cái, toàn thân giống như tên bắn về phía trước.

Hàn Lập và Liễu Thuý Nhi thấy vậy, không chần chừ đồng dạng làm phép, phân biệt hoá thành hai đầu ám thú khác nhau, giữ khoảng cách mà đuổi theo. Trên đường đi, ba người đều thúc dục bảo vật khác nhau, lần nữa che dấu thân hình.

Kể từ đó, dưới bóng cây mông lung, muốn phát hiện ra bóng dáng ba người thì đã khó lại càng khó hơn. Trên đường đi, đám người phát hiện bóng dáng dị thúc hoặc vài sự tình khác nhưng lập tức quỷ dị rời đi xa, tuyệt không dám tiếp xúc với chúng.

Trong mấy ngày tiếp theo, ám thú không xuất hiện nhiều lắm nhưng mỗi lần xuất hiện thì đều là hai ba con đi với nhau.

Bảy tám ngày tiếp theo, bọn họ chính thức đã xâm nhập vào trung tâm của Ám Thú sâm lâm. Một số ám thú bắt đầu kết đội, bình thường là năm sáu con, thậm chí có khi lên đến mười mấy con. Điều này làm cho ba người Hàn Lập cả kinh, càng trở nên thận trong hơn.

Cũng may, độn pháp ba người thần diệu, hơn nữa pháp lực hơn xa đám ám thú bình thường nên cũng không bị phát hiện. Mặt khác, không biết có phải do vận khí quá tốt hay là Ám Thú sâm lâm xuất hiện đại sự ngoài ý muốn mà một đường đi tới ngay cả một đầu Tam nhãn ám thú cũng không gặp, một đường thẳng tiến vào trung tâm rừng rậm.

Trong ba bốn ngày tiếp theo, bọn họ có thể nói là thuận lợi dị thường, cứ như vậy một hơi xuyên qua hầu hết những khu vực nguy hiểm trong Ám Thú sâm lâm. Nhưng điều này lại làm cho ba người Hàn Lập không dám thả lọng, ngược lại càng trở nên ngưng trọng hơn.

Ba người đều là kẻ lịch duyệt thâm hậu, từng thấy rất nhiều chuyện thất bại trong gang tấc. Bởi vì chưa gặp phải cao giai ám thú nào cho nên tuy bọn họ trong lòng mừng rỡ không thôi nhưng vẫn cảnh giác mười phần.

Đoạn đường tiếp theo, ám thú bình thường rất thưa thớt, đi một hai ngày mới gặp được mười mấy con. Điều này khiến trong lòng ba người Hàn Lập càng thêm lo lắng. Hàn Lập đi trong rừng rậm phảng phất như u linh, rõ ràng trước mắt có một cây đại thụ nhưng hắn biến thành thanh ảnh, chớp một cái liền xuyên qua, không gây ra bất cứ tiếng động gì. Độn pháp như thế hiển nhiên làm cho độn tốc nhanh hơn một chút.

Nhưng điều đó càng khiến hắn phải nhíu mày.

Lam mang trong mắt thiểm động không ngừng quét về bốn phía. Trong trung tâm rừng rậm nên hắn không dám thả thần niệm ra chỉ có thể dựa vào Minh Thanh Linh Mục thần thông mà dò xét tình hình xung quanh, kịp thời tránh ra khỏi những phiền phức không đáng có.

Về phần hai người còn lại, không biết hai người Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn dùng cách nào mà mỗi khi có ám thú xuất hiện thì cả hai đều tránh được, bộ dáng không chậm hơn hắn bao nhiêu. Điều này khiến cho hắn cảm thấy kinh ngạc không thôi. Không biết hai người đó tu luyện công pháp bí thuật có thể cảm ứng huyền diệu hay là mượn bảo vật để làm việc đó. Điều này làm cho hắn không khỏi đề cao hai người thêm vài phần. Trong lòng tự định giá như thế, ánh mắt Hàn Lập xoay chuyển một vòng, nhìn về phía hai người.

Dưới linh mục thần thông, hắn thấy rõ Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn khi biến ảo thành ám thú phân biệt cách hắn hơn trăm trượng, đồng dạng đi tới rất nhanh. Thấy hai người vẫn chưa xảy ra vấn đề gì, hắn thoáng thả lỏng tinh thần vài phần lại đem ánh mắt thu hồi lại.

Nhưng vào lúc này, dị biến nổi lên!

Trong khi bọn họ đang đi tới thì bỗng nhiên một đạo kinh ảnh từ trong bóng tối phía trước bắn ra. Chỉ một lần chớp động liền đi được hơn mười trượng tới bên cạnh Thạch Côn, đầu đụng vào Thạch Côn đang ẩn nặc. Cho dù là Thạch Côn đang kinh hãi muốn tránh ra nhưng do không đề phòng, cộng thêm động tác của đối phương quá nhanh cho nên căn bản là không thể tránh kịp. Khi đó hắn chỉ có thể bất chấp, ngoài thân hoàng quang đại phóng, đem pháp lực rót vào hộ thể linh khí.

"Ầm!"

Một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra. Kim quang và hoàng quang đan vào nhau, kim ảnh không khỏi lui lại mấy bước, lập tức thân hình nhoáng lên liền đứng vững lại. Mà ám thú do Thạch Côn biến thành thì trực tiếp bị bắn ra xa, mạnh mẽ đụng gãy một thân đại thụ to hơn mười trượng thì mới dừng lại được.

Nhưng ám thú do đại hán biến thành trong đám gỗ vụn vẻ mặt thống khổ, nhất thời không thể đứng dậy được.

Hàn Lập và áo choàng nữ tử thấy vậy, sắc mặt không khỏi đại biến.

Bọn họ đã từng sớm tận mắt tháy qua thân thể mạnh mẽ của Thạch Côn nhưng thân thể của kim ảnh kia còn mạnh mẽ hơn nhiều, như vậy chẳng phải là kim ảnh kia vô cùng đáng sợ sao.

Lam mang trong mắt Hàn Lập chợt loé, lập tức nhìn rõ kim ảnh phía xa. Kết quả làm hắn phải trợn mắt!

Diện mục kim ảnh nọ rõ ràng là một thân ám thú dài hơn một trượng nhưng cả người đều là kim quang chói mắt, hai mắt đen như mực. Đúng là Ám thú vương trong lời đồn!

"Không thể nào!"

Trước khi xuất phát hắn đã thầm nhủ không thể xui xẻo đến mức gặp phải Ám thú vương. Kết quả hiện tại lại là chưa gặp phải cao giai ám thú nào mà lại gặp luôn thứ đáng sợ nhất trong khu rừng này. Mặc dù không biết thần thông của đối phương ra sao nhưng tuyệt đối đã ngoài thánh giai.

Tâm Hàn Lập trùng xuống, thân hình đứng lại ở phía xa, hai mắt gắt gao nhìn thẳng vào kim sắc ám thú không chớp mắt chút nào. Đồng thời, dị bảo trong lòng cũng cảm ứng được, bắt đầu có chút rung động.

Bên kia, ám thú do Liễu Thuý Nhi biến thành cũng dừng lại trên một cành cây khô, đồng dạng nhìn về phía kim sắc ám thú như lâm phải đại địch.

Còn Ám thú vương này hiển nhiên cũng ngoài ý muốn đụng phải

Thạch Côn, đầu còn chút choáng váng. Sau khi lắc đầu vài cái, lập tức hai mắt phóng ra hung quang nhìn thẳng về phía Thạch Côn đang nhất thời không thể đứng dậy ở đằng xa. Hai chân nó cào một cái, trảo mang chớp động dường như muốn lập tức công kích đại hán.

Hàn Lập và Liễu Thuý Nhi thấy cảnh này, trong lòng bối rối không thôi, có chút do dự nên cứu hay không.

Hiển nhiên hai người bọn họ chưa bị đầu Ám thú vương này phát hiện ra. Nếu cứ yên lặng bỏ đi thì nói không chừng còn toàn thân trở ra. Nếu không cho dù ba người có liên thủ, miễn cưỡng đánh với nó thì đối phương chỉ cần hú lên một cái thì bọn họ lập tức không nắm chắc phần thắng. Nhưng mà cứ như vậy để Thạch Côn chết đi, sau khi thiếu một người thì cấm chế chi địa kia cũng đừng nghĩ đến việc mở ra. Chuyến đi này chưa bắt đầu đã thất bại.

Không thể hoàn thành nhiệm vụ ngược lại Thạch Côn còn chết trong Ám Thú sâm lâm. Khi trở về đối mặt với hai người Thải Lưu Anh và Đoạn Thiên Nhận, cho dù hắn có toàn thân trở ra từ Nghiễm Hàn Giới thì tuyệt không có kết quả tốt.

Bất quá, việc này ngay cả khi kho xử thì đó cũng là chuyện về sau. Hiện tại tất nhiên phải ưu tiên cái mạng nhỏ của mình trước đã.

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, Hàn Lập đã nghĩ thông suốt, ánh mắt thoáng nhìn về phía nữ tử nhưng lại phát hiện ám thú do Liễu Thuý Nhi biến thành ngoài thân bắt đầu nổi lên bạch quang, bộ dáng sẽ động thủ không chút do dự.

Điều này làm hắn kinh ngạc, sâu trong mắt hiện ra vẻ như nghĩ tới điều gì đó. Bất quá, nữ tử này nổi điên thì hắn cũng không muốn tham gia, lúc này hít sâu một hơi định quay đầu bỏ chạy. Nhưng vào lúc này, một chuyện làm cơ hồ làm cho hai con mắt hắn phải rớt xuống đất.

Rõ ràng ánh mắt kim sắc ám thú kia đang lộ ra vẻ hung ác, đột nhiên hai tai nhích lên, thần sắc biến đổi, tiếp theo ánh mắt từ hung quang chuyển thành vẻ cực kỳ kinh sợ.

Nó gầm lên một tiếng, thân hình vừa động liền hoá thành một đạo kim ảnh bắn đi, sau vài lần chớp động liền tiến sâu vào trong bóng đêm không thấy bóng dáng.

------oOo------

Chương 1682: Hai con

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thấy cảnh này, Hàn Lập và Liễu Thuý Nhi không khỏi bốn mắt nhìn nhau.

Thạch Côn rốt cục cũng chậm rãi đứng lên, giọng nói truyền đến một nỗi vô cùng kinh sợ truyền âm với hai người Hàn Lập:

"Chuyện gì xảy ra vậy, tại sao Ám thú vương lại đột nhiên xuất hiện vậy nhỉ? Vô ý mà đụng phải nó, nguy hiểm quá!"

"Thạch huynh không việc gì chứ?"

Liễu Thuý Nhi tựa hồ rất quan tâm.

"Không sao, chỉ là thân thể hơi tê một chút, bây giờ thì tốt hơn rồi."

Thạch Côn lầm bầm nói, thanh âm dần rõ ràng, tựa hồ không có gì đáng ngại.

Hàn Lập nghe xong, nhướng mày như đang muốn nói gì đó thì ở phía trước lại có dị biến phát sinh.

Đột nhiên, thanh âm của hàng vạn ma thú cùng hống đột nhiên xuất hiện!

Tiếng hống phảng phất như tiếng sấm, cuồn cuộn mà đến làm cho tai người ta ong ong lên, xung quanh cây rừng cũng bị ảnh hương mà nghiên ngả không thôi.

"Đây là..."

Liễu Thuý Nhi có chút thất thố la lên.

Hàn Lập và Thạch Côn đồng dạng cũng kinh nghi bất định.

Sau một khắc, tiếng hống dừng lại nhưng từ phương hướng tiếng hống truyền đến bỗng nhiên xuất hiện vô số khí tức cực kỳ kinh người, lấy tốc độ cực nhanh bắn về phía đám người Hàn Lập. Chỉ một lát sau, đám người Hàn Lập đã nghe được tiếng *"sàn sạt"* không dứt.

"Không tốt, tránh mau!"

Lúc này đây, tâm niệm Hàn Lập vừa chuyển, sắc mặt thoáng chút đã trắng bệch cúi đầu truyền âm cho hai người kia một tiếng, tiếp theo thân hình phóng về một phía đại thụ gần đó, thanh quang chợt loé cả người biến mất vào trong thân cây.

Thạch Côn và Liễu Thuý Nhi đồng dạng cũng không chậm hơn bao nhiêu. Cơ hồ ngay khi Hàn Lập nhắc nhở hai người cũng đồng thời tỉnh ngộ, một người thì giẫm lên mặt đất, hoàng mang chợt loé lên cả người lập tức chìm vào trong lòng đất, người còn lại thì há miệng phun ra một đoàn lam sắc quang hà bao lấy thân hình, sau đó thân hình dần dần trở nên trong suốt, cuối cùng cũng biến mất vào hư không.

Dường như ngay sau khi ba người cùng phân ra bỏ chạy thì hắc quang trong rừng cây phía xa chớp động không ngừng, vô số ám thú từ trong đó tuôn ra như thác lũ, số lượng nhiều vô kể, phảng phất như hơn nửa số ám thú trong Ám Thú sâm lâm đều tụ tập về đây.

Hàn Lập không ngừng thi triển thân pháp, sau vài lần chớp động đã chạy xa ra ngoài vài dặm, khi đó hắn mới quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong đó có không ít ám thú hình thể to lớn, giữa trán có một con mắt quỷ dị.

Dĩ nhiên là một đám cao giai Tam nhãn ám thú!

Đoạn đường trước đây ngay cả một đầu cao giai cũng không gặp, hoá ra tất cả bị tập trung lại đây. Ám thú sau khi tuôn ra, vô số đạo thần niệm phóng ra bốn phương tám hướng, đem cả khu vực mấy trăm dặm bao phủ.

Hàn Lập vừa thấy cảnh này, không dám suy nghĩ gì thêm, hắc quang ngoài thân chợt loé, một tấm lụa đen hiện ra bao phủ lấy thân hình, tiếp theo hắn lại há miệng phun ra một tử sắc phù lục, không nói hai lời liền dán lên người.

Sau một tiếng *"phốc xuy"*, một đoàn tử khí hỗn loạn với vô số ngân sắc phù văn hiện lên đem thân hình hắn bao phủ vào trong. Ngay sau đó thân hình liền trở nên trong suốt nhưng độn tốc lại chậm lại một chút. Sau khi làm xong hết thảy, Hàn Lập lại nhìn về phía hai người kia một cái.

Khác với hắn, độn tốc của hai người kia cũng không dừng lại chút nào, mang theo khí tức rất mờ nhạt độn ra ngoài hơn mười dặm. Hiển nhiên khác với Hàn Lập đang tận lực ẩn nặc thân hình, hai người này thừa dịp chưa bị đám cao giai ám thú phát hiện, trước tiên tận lực chạy trốn ra càng xa càng tốt.

Hai cách này không thể nói là cách nào tốt hơn được. Nếu thần niệm của đám ám thú này nhất thời không thể phát hiện ra ẩn nặc thuật của hai người thì hiển nhiên hai người sẽ rời khỏi đây một cách vi diệu. Nhưng bởi vì độn tốc cực nhanh nên làm ẩn nặc thuật giảm đi không ít, khi bị đám ám thú nhận ra thì tình cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Mà Hàn Lập sỡ dị chọn cách ẩn thân chủ yếu là bởi vì hắn rất rõ uy lực của hắc sa và thanh phù, không thể nào dễ dàng bị phát hiện được.

Đám cao giai ám thú chớp động con mắt thứ ba liên tục, vô số thần niệm từ không trung hạ xuống, chẳng những thay nhau đảo qua sát người Hàn Lập mà ngay cả hai người Thạch Côn ở phía xa cũng không buông tha. Nhưng đám thần niệm này chỉ đảo qua mà không dừng lại chút nào trên người bọn họ, dĩ nhiên là chưa phát hiện được sự tồn tại của ba người.

Sau khi cảm thấy an toàn, cả ba người không hẹn mà đều thở dài một hơi.

Đúng lúc này, ánh mắt Hàn Lập chợt động, đột nhiên nhìn thấy thứ gì đó trong đàn thú, lập tức hít vào một ngụm lương khí.

Chỉ thấy trong đàn thú, một đạo kim ảnh nổi bật hiện lên, cả người kim quang chói mắt, đúng là một đầu Ám thú vương.

Ám thú vương này khác hẳn với con vừa rồi, chẳng những nó có thân hình lớn hơn mà bên cạnh lại có đến bảy tám con Tam nhãn ám thú đứng cạnh, mà mắt của đám ám thú này không phải là hôi sắc mà là ngân quang.

Kim sắc ám thú vừa hiện thân, ngoại trừ đám thê thiếp là vài con ngân nhãn ám thú ra thì những ám thú gần đó lập tức cung kính lui ra hơn mười trượng để con thú này đứng giữa một khu vực trống trải. Sau đó chúng lại dừng lại, có ngồi có đứng, đều dùng ánh mắt kính sợ nhìn về phía kim sắc ám thú.

Mà con Ám thú vương này lại dùng ánh mắt lạnh như băng đảo qua khắp nơi, tiếp theo đó là một cỗ khí tức cực kì cường đại, một cỗ thần niệm không thể ngăn cản từ trên người nó phát ra áp đảo mọi thần niệm của những cao giai ám thú khác, thần niệm cường đại này quét ngang khu vực gần đó.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong lòng có chút trầm xuống, dứt khoát dừng phi độn lại, lẳng lặng ẩn thân trong một gốc đại thụ gần đó. Còn hai người Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn ở phía xa, sau khi cảm ứng được ba động thật lớn truyền đến đồng dạng dừng động quang lại, tận lực thu liễm khí tức, hy vọng có thể giấu diếm được thần niệm của đối phương. Nhưng lúc này lại đã chậm.

Hàn Lập thì may mắn hơn nhiều, thần niệm cường đại này sau khi đảo qua thì cũng không phát hiện ra hư hoá chi thân nhưng sau khi đảo qua hai người Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn thì bỗng chớp một cái, tiếp theo liền trở nên âm hàn vô cùng.

"Mau chạy!"

Thạch Côn cảm ứng được thần niệm kia có biến hoá, lúc này sắc mặt đại biến, quát khẽ một tiếng, hoàng quang chợt loé không chút do dự che dấu hoá thành một đạo hoàng quang bay đi. Về phần Liễu Thuý Nhi thì cũng không nói hai lời, hoá thành một đạo quang hà đồng dạng phá không bay đi.

Lần này, không riêng gì kim sắc ám thú những ám thú bình thường và cao giai cũng đều phát hiện ra hai người, lúc này đàn thú có chút tao động. Hàn quang trong mắt kim sắc ám thú chợt loé, một cỗ sát khí trực tiếp bắn ra, khoé miệng vừa động, bộ dáng như sắp ra lệnh gì đó. Nhưng sau một khắc, thần sắc con thú này vừa động quay đầu nhìn về hướng kim sắc ám thú vừa mới bỏ chạy lúc trước, phát ra một tiếng hú dài.

Tiếng hú chẳng những vô cùng rõ ràng mà tựa hồ còn ẩn chứa một cỗ uy lực khó tin.

Ám thú gần đó nghe được tiếng hú này, cấp bậc bình thường thì nằm rạp xuống đất không dậy nổi, mà đám cao giai thì thân hình hoảng loạn một trận, phảng phất như không thể đứng vững được.

Mà tiếng hú này chỉ vang lên một lát, từ phía xa truyền đến một tiếng hú dài khác.

Tiếng hú này thoạt nghe qua thì có chút lãnh khốc, bộ dáng đầy tức giận. Vừa nghe được tiếng hú này, kim sắc ám thú hiện ra vẻ cực kỳ dữ tợn, đồng thời trong miệng đột nhiên phát ra một tiếng rống trầm thấp.

Nguyên bổn đàn thú đang tao động lần nữa cuồn cuộn chạy về trước. Bất quá, Ám thú vương thống lĩnh này không hề để ý đến hai người Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn, nó quay người lại phát ra vài tiếng gầm gừ với những ngân mục ám thú bên cạnh. Nhất thời vài con ngân mục ám thú cung kính gầm nhẹ một tiếng, thân hình vừa động liền hoá thành mấy đạo ngân sắc kinh hồng đuổi theo hai người Thạch Côn. Mà bản thân đầu Ám thú vương thì đứng lên, lần nữa nhắm hướng con kim sắc ám thú lúc trước đuổi theo.

Trong nháy mắt, đàn thú phảng phất như bị một cơn lốc đảo qua, tất cả đều biến mất.

Hàn Lập vẫn đứng yên bất động trong đại thụ cho đến một lúc lâu sau. Sau khi xác định gần đó không còn ám thú nào cả thì hắn mới giải trừ Hoá Thanh phù và hắc sa lại. Hoá Thanh phù hiển nhiên có hạn chế về thời gian, mà hắc sa thì cũng tiêu hao không ít pháp lực, hiển nhiên hắn cũng không thể không thu hai bảo vật lại được.

Thanh quang chợt loé, Hàn Lập liền biến ảo lại hình dáng đầu ám thú lúc trước rồi mới từ trong đại thụ hiện ra. Hắn quay đầu lại, lạnh lùng nhìn về phía đàn thú và đám người Thạch Côn, sau khi tự định giá thì khẽ thở dài một hơi.

Hắn hé miệng phun ra một thanh sắc tiểu kiếm, sau khi xoay tròn liền hoá thành một mảnh thanh quang hạ xuống. Sau đó một đạo thanh hống bắn ra, đuổi theo đám người kia.

Lúc đầu thanh hồng hào quang chói mắt nhưng chỉ một lát sau thì trở nên ảm đạm vô quang, cuối cùng biến thành màu xanh nhạt nhưng độn tốc không hề giảm chút nào. Độn quang cực kỳ nhanh nhưng mà sau hơn nửa ngày đuổi theo vẫn không thấy được bóng dáng hai người Liễu Thuý Nhi ở đâu cả.

Nếu lúc trước không phải bọn họ đã dự dùng bí thuật luyện chế một kiện bảo vật có khả năng định vị lẫn nhau thì sợ rằng có thể đã mất dấu đám người Liễu Thuý Nhi.

Xem ra Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn đang tận lực đào tẩu cho nên cho dù lấy độn tốc của Hàn Lập mà khoảng cách không chút rút ngắn được bao nhiêu, mà mấy đầu ngân mục ám thú kia dĩ nhiên truy sát không tha, cho nên hai người bọn họ không thể coi thường được vẫn duy trì tốc độc không dám giảm sút chút nào.

Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng chuyển động, thầm cắn răng một cái, cuối cùng thân hình đột nhiên chớp động ngân quang, lần nữa biến ảo thành hình người. Sau khi thu tấm da thú lại, hai tay bắt quyết, bỗng nhiên tiếng sét *"ầm ầm"* nổi lên, một đôi cánh trong suốt hiện ra sau lưng.

------oOo------

Chương 1683: Tân Nguyên Từ Sơn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập lại đem Phong Lôi Sí mở ra, đôi cánh hơi động, ở mặt ngoài hai cánh cùng lúc ẩn hiện hồ quang màu trắng xanh, ngay khi thân hình Hàn Lập vừa động liền biến thành một tia sáng trắng xanh rồi bắn ra. Tia sáng này chớp mắt đã phóng ra xa bảy, tám chục trượng, hơn thế trực tiếp từ trong khoảng không xuất hiện ở cuối chân trời không chút tiếng động. Độn tốc nhanh chóng quỷ dị như thế, cũng chẳng hơn kém thánh tộc là mấy, đủ để xưng hùng đối với thánh tộc trở xuống.

Sau một hồi truy đuổi, Hàn Lập cuối cùng cũng sắp đến gần chỗ hai người Liễu Thủy Nhi đã bỏ chạy phía trước. Cũng may tất cả ám thú ở gần đó dường như đều bị con ám thú vương gọi về, bởi thế nên dù có cả gan phi độn như thế này cũng không bị những con ám thú khác chặn lại.

Hơn một canh giờ sau, rốt cuộc hắn cũng đuổi kịp mục tiêu, từ xa xa cũng thấy được thân ảnh của hai người phía trước.

Thật ra thì cũng không thể nói là đuổi theo được. Bởi vì khi hắn chạy tới thì hai người Liễu Thủy Nhi và Thạch Côn đã vội dừng lại độn quang, đang cùng vài con ngân mục ám thú giao chiến ác liệt.

Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, từ cách xa ngoài mấy dặm hắn đã thấy rõ ràng hết thảy.

Thạch Côn lúc này khoác lên một chiến giáp tỏa hào quang ánh vàng lấp lánh đang đứng vững vàng bất động trong không trung, trong tay hắn có thêm một đôi chùy lớn màu đỏ sẫm, sau khi huy động, liền xuất hiện vô số ngọn lửa cỡ nắm tay quay cuồng không ngừng, từng luồng khí hừng hực dưới sự dẫn dắt của đôi chùy lớn liền hóa thành một con hỏa giao màu đỏ sẫm, như ẩn như hiện không ngừng quanh quẩn ở cạnh bên, đang không ngừng nhe răng, trông có vẻ dữ tợn dị thường.

Ở trên đỉnh đầu đại hán, có một bình ngọc sắc hồng đang không ngừng chuyển động quay tròn, phun ra từng chùm sáng đỏ ngầu, hướng bốn phía không ngừng điên cuồng công kích. Đây là chân chính thần thông của Thạch Côn nhưng lại không phải là công pháp thổ thuộc tính, mà là thần thông công kích hỏa thuộc tính mạnh nhất.

Cái này thực sự khiến Hàn Lập có chút bất ngờ.

Ba con ám thú ngân mạc đang vây quanh Thạch Côn cũng không cam chịu yếu thế liền thả ra tất cả phân thân, hóa thành hơn mười đạo bóng đen khó lòng nhìn rõ, từ bốn phương tám hướng không ngừng điên cuồng tấn công.

Vô số hắc mang cùng với hồng quang tranh đấu với nhau, không ngừng phát ra những âm thanh kịch liệt.

Uy lực của hai chùy của Thạch Côn khó có thể đỡ, nhưng thân pháp của ngân ảnh này nhanh nhẹn dị thường, mãi mà không cách nào đánh trúng được nó, chỉ có thể cố hết sức bảo vệ mình trước. Huống chi, ba con ngân mục ám thú không những tự mình tham gia tấn công mà con mắt thứ ba thì thỉnh thoảng lại phóng ra những ánh sáng màu bạc vô cùng nguy hiểm!

Thạch Côn tuyệt không dám để cho thứ đó xuyên thấu qua phòng ngự của bản thân, vừa đến trên người, liền dùng hai chùy ở trong tay đón đỡ lập tức.

Theo như Hàn Lập thấy, ánh sáng màu bạc do con mắt của ám thú thả ra này sau khi đánh lên cái chùy lớn màu đỏ, trong nháy mắt trên chùy liền xuất hiện một mảng màu xanh đen, ngay đến những chỗ khác có thể đẩy lùi nó lại, cũng phải một lúc lâu sau mới có thể miễn cưỡng khiến cho chùy lớn khôi phục lại như thường.

Cũng may là ngân mục ám thú không thể nào liên tục thả ra thứ ánh sáng này, ba con dù liên thủ cũng không tài nào mạnh mẽ phá vỡ phòng hộ của Thạch Côn, cùng với Thạch Côn tạm thời rơi vào thế giằng co.

Liễu Thủy Nhi bên kia cùng bốn con ngân mục ám thú giao thủ, tình hình lại rất khác biệt.

Nàng này chẳng biết từ khi nào tế ra bộ ngân toa chói mắt, tuy chỉ dài hơn một xích, nhưng một lớn bảy nhỏ, ngân quang chuyển động nhấp nháy liên hồi, ở trong đếm tối nơi này giống như là ngân tinh xuất hiện, thanh thế vô cùng kinh người. Mà ngoại trừ bảo vật này, sau lưng Liễu Thủy Nhi cũng hiện ra một pháp tướng màu bạc mơ hồ, nhìn như một cô gái thanh tú mặc ngân giáp, nhưng hai cánh tay liên tục huy động, hiện ra hình ảnh của vô số cánh tay, nhìn như Phật Quan Âm nghìn tay nghìn mắt vậy. Dưới sự huy động của những cánh tay này, mỗi lần, trong tay đều mơ hồ hiện lên một ngụm ngân sắc trường kiếm, liên tục phóng ra từng đạo bạch sắc kiếm khí.

Cứ như vậy, dưới sự huy động của những cánh tay của pháp tướng, vô số kiếp khí ào ào tuôn ra, cùng với bộ ngân toa kia sau khi biến thành ngân tinh kiết thành một mạch, đem phạm vi hơn trăm trượng tất cả đều bao phủ lấy.

Bốn con ngân mục ám thú mặc dù thế đến như chớp giật, bộ dạng không vượt qua là không ngừng biến thành phân thân đánh tới, nhưng vẫn hoàn toàn bị chặn ở bên ngoài.

Nàng này có vẻ như đang tạm thời chiếm thượng phong.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong lòng đồng thời nhẹ nhõm, cũng khẽ thở dài một hơi.

Hai vị này lúc trước cũng luôn miệng nói, nếu đối mặt ba con ám thú bình thường trở lên sẽ không nắm chắc thủ thắng. Kết quả hiện tại đồng thời đối mặt với con ám thú ba mắt còn cao cấp hơn còn có thể một đánh ngang tay, một hơi chiếm thượng phong, rõ ràng điều lúc trước nói tự nhiên không thể nào tin được.

Bất quá điều này cũng không kỳ quái chút nào, cho dù là hắn lần đầu tiếp xúc với người lạ, cũng tuyệt đối sẽ không lộ bài tẩy của mình chút nào.

Con kim sắc ám thú mặc dù nhìn thấu tu vi cảnh giới của hai người Thạch Côn, nhưng tuyệt không nghĩ đến hai người vốn không phải Luyện Hư hậu kỳ bình thường, nên chỉ phái ra vài con ngân mục ám thú đuổi theo mà thôi. Nếu thực sự chỉ là Luyện Hư hậu kỳ bình thường, chắc rằng không thể nào ngăn nổi mấy con ngân mục ám thú này liên thủ.

Dĩ nhiên tình hình trước mắt cũng không thể nói thần thông của Liễu Thủy Nhi cao hơn Thạch Côn một bậc, hay là mấy con ngân mục ám thú này không bằng hai người. Bất kể là ám thú hay là hai người Liễu Thủy Nhi cũng đều chưa mang hết toàn lực ra, mà mặc dù nhìn như đang công thủ kịch liệt nhưng thực ra đang tìm kiếm cơ hội một kích tiêu diệt gọn đối phương.

Đến thời điểm sinh tử như vậy, mới có thể thực sự thấy được thần thông của mình ra sao.

Bất quá, dưới Linh Mục thần thông, Hàn Lập thấy thần sắc Thạch Côn cùng Liễu Thủy Nhi đều ngưng trọng, mơ hồ có một chút lo lắng. Cái này cũng khó trách, ở đây chính là trung tâm của Ám Thú sâm lâm, mặc dù có vẻ như tất cả ám thú đều bị Ám thú vương mang đi rồi, nhưng ai biết đối phương lúc nào đó lại đột nhiên quay lại thì sao, đến lúc đó dưới một bầy thú liên thủ tấn công, bọn họ dù có ba đầu sáu tay cũng nhất định ngã xuống không nghi ngờ gì.

Bất quá bây giờ mà liều mạng thì đối với lực liên thủ của bảy con ngân mục ám thú vốn không kém các nàng bao nhiêu, ngay cả bọn họ lật bài tẩy ra để giết chết đối phương, bản thân cũng sẽ tổn hao nhiều nguyên khí, thân chịu trọng thương.

Tình huống như vậy ở Ám Thú sâm lâm, sẽ không thể nào tránh được những đuổi giết tiếp sau đó.

Hai người Liễu Thủy Nhi trong lòng mẫu thuẫn, tự nhiên không khỏi lo lắng trong lòng. Hai người chỉ còn cách chờ Hàn Lập có thể sớm đuổi theo, ba người liên thủ mới có thể tăng thêm phần dễ dàng thủ thắng.

Tâm niệm Hàn Lập chuyển động thật nhanh, trong nháy mắt hiểu được tình cảnh quẫn bách của đám người Thạch Côn. Cần phải tốc chiến tốc thắng, quyết không để những con ám thú này dây dưa thêm nữa, nếu còn chậm thì tất sẽ sinh biến!

Mặt Hàn Lập không đổi sắc, tay áo bào run lên, bàn tay trong đó vừa lộn, một vật bỗng nhiên xuất hiện trên tay. Cổ tay run lên lần nữa, một vòng tròn đen thui bắn ra, chớp mắt đã trực tiếp biến vào hư không không thấy bóng dáng, đồng thời lòng bàn tay khác của hắn trong nháy mắt liền trở nên đen như mực, từ đầu ngón tay xuất hiện những sợi tơ nhỏ. Toàn thân kim quang lóe lên, ngoài da thịt hiện lên kim sắc lân phiến, đem Phạm Thánh Chân Ma Công vận hành tới cực hạn.

Tiếp đó, một tay giơ lên, một khối lụa đen bắn ra, quay một vòng, liền quay lại quấn quanh người. Thân hình hắn ngay lập tức trở nên trong suốt vô hình, biến mất tại chỗ vô tung vô ảnh.

Một lát sau, ở nơi Thạch Côn đang chiến đấu, một con ám thú đang điên cuồng huy động móng vuốt vây bắt kiếm quang cùng ngân quang dày đặc, đột nhiên công kích chậm lại, trong mắt hiện lên một tia kinh nghi, nhưng vào lúc này, ở khoảng không phía sau bỗng xuất hiện ba động, một thứ trơn nhẵn màu trắng ngoài ý muốn xuất hiện, hướng con thú này bắn thẳng đến.

Con ngân mục ám thú này cũng phản ứng cực nhanh, đầu còn chưa quay lại, liền ngay lập tức đem móng vuốt quơ về phía sau. Hắc mang nhất thời chớp động, mấy đạo hắc sắc trảo mang đồng thời bắn ra.

"Ầm" một tiếng, hắc sắc trảo mang nhọn hoắt cùng tia bạch quang do thứ đồ màu trắng kia phun ra sau khi đánh nhau cũng phát ra tiếng bạo liệt kinh người. Nhân cơ hội này, con thú này mới uyển chuyển quay đầu lại, rốt cục cũng thấy rõ thứ đánh lén từ đằng sau đến.

Đó là một con thú dài tới mấy trượng, bên ngoài thân thể lân phiến trong suốt trắng nõn, lại tỏa ra hàn khí kinh người, hai mắt nhìn con ám thú này không chút nào cảm tình. Con ám thú này thấy vậy, tự nhiên vô cùng tức giận, nhưng còn chưa chờ nó chọn lựa xem tiếp tục làm gì, trên đầu của nó đột nhiên hiện ra một ngọn núi lớn chừng một tấc, sau khi xoay tít một vòng, liền biến thành lớn hơn trăm trượng, không một chút tiếng động rơi xuống. Mặt ngoài núi này rõ ràng có mấy ký hiệu lớn như cái đấu, là ấn ký dùng Ngân Khoa Văn ghi lại. Bởi vì núi này xuất hiện quá mức quỷ dị, cộng thêm khi rơi xuống không hề phát ra một tiếng, cho đến khi rơi xuống, con ám thú phía dưới mới đột nhiên phát hiện. Mà lúc này, bạch sắc cự mãng phía đối diện há miệng phun ra một thanh lam sắc ngọc phiến hướng về phía ám thú. Một mảnh hàn quang lam sắc từ đó hiện ra, lao thẳng về phía đối diện.

Con thú này lúc này kinh hãi thất sắc.

Hai con ám thú khác vừa thấy cảnh này, liền gầm lên giận dữ, lập tức bỏ qua Thạch Côn vồ về hướng bên này.

Thạch Côn cười lớn một tiếng, bay ra, hai chùy màu đó trong tay đột nhiên rời khỏi tay bắn ra, đầu chùy huyễn hóa lớn thành gần một trượng, hùng hổ hướng phía hai con thú bắn đi.

Còn chưa kịp rơi xuống, hai cỗ lực vô hình đã bọc xuống, kiềm giữ thân hình hai con thú, khiến chúng chỉ có thể quay người lại miệng phun hắc quang, trước hết ứng phó với một kích trí mạng trên đỉnh đầu, mà con ám thú bị núi lớn đè chúi xuống bất đắc dĩ da lông trên người đột nhiên dựng đứng, hóa thành hắc mang tua tủa, gào thét hướng lam hà phía trước bắn ra. Tiếp đó nó ngẩng đầu, một đạo hắc quang thô to hướng đáy cự sơn liền bắn ra.

Con thú này căn bản không trông cậy vào một kích vội vã này có thể đỡ được giáp công từ hai phía, nhưng chỉ cần trì hoãn thế tấn công của hai người một chút, thì nó mười phần có lòng tin tránh được kiếp này. Sau một khắc, bên ngoài ám thú hắc quang đại phóng, thân thể nó tản ra, phân thành hàng trăm hắc sắc hồ điệp, hướng bốn phương tám hướng chạy đi.

Hắc sắc quang trụ sau khi đánh vào trên núi lớn, quả thực cũng làm cho núi này dừng lại đôi chút, mà trong khoảnh khắc này, hắc sắc hồ điệp chạy ra được cỡ hai, ba mươi trượng, chớp mắt một cái liền thoát khỏi bao phủ của núi lớn.

Nhưng lúc này, một tiếng hừ lạnh từ trong không trung phát ra.

Nhìn không gì lạ, nhưng những con hắc sắc hồ điệp kia nghe thấy lại không tự chủ được, loạng choạng ngã, thiếu chút nữa từ trong không trung ồ ạt rơi xuống. Ngay lúc đó, ký hiệu màu bạc ở mặt ngoài núi lớn màu đen cũng đột nhiên lóe sáng lên.

Tiếp đó hôi quang phía dưới lóe lên, một âm thanh như xé gió, từ trong núi vô số hôi ti bắn ra. Chỉ thấy phía dưới quang mang nhấp nháy, vô số hôi ti liền xuyên thủng qua người lũ hồ điệp như đang ngây ngốc.

------oOo------

Chương 1684: Sơ hiện thần thông

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hắc điệp nhất thời run lên giống như gặp phải khắc tinh mà lần nữa tan biến thành từng điểm hắc quang.

Lúc này ngọn núi chậm rãi xoay tròn phát ra một tiếng *"vù vù"*, một cỗ hấp lực thật lớn hoá thành một mảnh hôi sắc quang hà bay ra đem toàn bộ hắc sắc quang điểm toàn bộ hút vào.

Con ám thú này đã bị Nguyên từ thần sơn thôn phệ hoàn toàn, về phần sống hay đã chết thì chỉ có trời mới biết được, mà số lông mao biến ảo hắc mang đang công kích Thạch Côn ở phía xa xa sau khi bản thể biến mất thì cũng loé lên tiêu thất.

Lúc này, hai con ám thú gần đó vừa dùng miệng phun ra quang trụ đối phó với hoả chuỳ, thấy cảnh này hiển nhiên vừa sợ vừa giận. Lúc này, hai con thú chợt liếc mắt nhìn nhau một cái, trong miệng gầm nhẹ một tiếng, đồng thời ngoài thân đại phóng hắc quang, hình thể bất chợt cuồng trướng.

Trong nháy mắt, nguyên bản hình thể lúc đầu chỉ cao bất quá mấy trượng nhưng sau khi cuồng trướng thì biến thành hơn mười trượng, đồng thời da lông chuyển sang ngân sắc, khí tức từ trên người chúng toả ra so với lúc đầu gần như gấp đôi.

Hai đầu ám thú này sau khi biến thân thì thần thông cũng tăng lên nhiều, hình thể đồng dạng cũng lớn hơn phân nửa.

Vừa thấy cảnh này, Thạch Côn sắc mặt khẽ biến nhưng lập tức không cam lòng yếu thế hét lên một tiếng, hoàng sắc chiến giáp trên người hoàng quang đại phóng, cánh tay lại nhấc lên hướng hai hoả chuỳ gần đó điểm ra một chỉ. Hai hoả chuỳ nguyên bản đang xoay quanh hắn người giống như hai con hoả giao, bỗng nhiên từ trong miệng phát ra một tiếng thanh minh nhưng hoả quang ngoài thân đột nhiên thu lại. Sau đó song chuỳ hoả quang đại phóng, hướng nhị thú mà kích tới. Song chuỳ chưa tới mà hoả diễm đã cuồn cuộn cuốn tới!

Nhị thú sau khi biến thân, lực lượng cuồng tăng, tự nhiên sẽ không có chút mảy may sợ hãi sợ hãi nào, khoé miệng khẽ hừ lạnh một tiếng hướng về phía xa xa đánh ra một trảo. Sau vài tiếng *"phốc xuy"* xé gió phát ra, trảo mang dài bốn trượng bắn ra xa, sau đó hào quang chợt loé lên rồi hợp thành một đạo hắc sắc ám nguyệt dài mấy trượng.

Ám nguyệt này chợt loé lên liền dễ dàng ngăn cản hoả diễm, đồng thời trảm tới hai xích sắc cự chuỳ phía trên không.

"Oanh" một tiếng kinh thiên động địa phát ra, hắc quang cùng với hồng mang đan vào nhau, bộ dáng giằng co, ngang tài ngang sức.

Hai đầu ám thú này lúc này lại hé miệng phun ra lưỡng đạo hắc sắc quang trụ, đồng thời huy động mấy hắc sắc hoá thân nhân cơ hội này mà hướng Thạch Côn cuồn cuộn kéo đến.

Thạch Côn lại càng không yếu thế, mở miệng cười nanh ác một tiếng, hai tay bỗng nhiên nắm chặt thành quyền, phân biệt toả ra một đoàn hoàng quang chói mắt, sau đó cánh tay vừa động, nhất thời vô số quyền ảnh tuôn ra hướng hắc sắc quang trụ cùng hắc sắc hoá thân mà đánh tới.

Ngay thời điểm nhị thú cùng Thạch Côn tranh đấu, bạch sắc cự mãng bên ngoài thân bạch quang chợt loé đột nhiên biến ảo thành một thân ảnh thon thả, đôi mắt đẹp tựa tranh vẽ nhưng anh khí bừng bừng. Nữ tử này vừa hiện thân, ngay lập tức hướng chuôi của lam sắc ngọc phiến đánh ra một trảo, ngọc phiến bỗng run lên liền bị nhiếp tới trong tay nữ tử.

Bàn tay mềm mại vừa động, lam sắc ngọc phiến lập tức hướng về phía nhị thú liên tiếp quạt tới. Một lát sau, một cỗ làm hà bay cuộn ra, trước sau liền mạch, cuối cùng cũng hoá thành một cỗ cự lãng lam sắc hơn mười mấy trượng hùng hổ hướng về phía nhị thú cuốn tới.

Cùng lúc đó, ngọn hắc sắc tiểu sơn đang huyền phù giữa không trung cũng nhoáng lên một cái liền vô thanh vô tức tiêu thất nhưng ngay sau đó không trung phía trên đầu nhị thú hôi quang chợt loé, hắc sắc tiểu sơn quỷ dị hiện ra.

Hắc sắc tiểu sơn nhanh chóng xoay tròn phóng ra hôi sắc quang hà mênh mông chụp xuống đầu nhị thú.

Nhị thú vừa rồi đã chứng kiến kết cục của đồng bạn thì như thế nào lại không phòng bị đánh lén. Lúc này, mấy tiếng giận dữ từ trong miệng phát ra. Nhị thú hắc quang chớp động liên hồi rồi bỗng nhiên nhảy lên không trung một cái.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Hai cự thú hắc quang đại phóng, ở trên không trung tức thì dung hợp làm một, hoá thành một đầu song thủ ngân sắc ám thú!

Sau khi dung hợp xong, hình thể cao chừng hai mươi trượng, con mắt thứ ba trên trán so với lúc trước còn lớn hơn mấy lần, phảng phất như hai ngọn ngân đăng. Mà cự thú sau khi hiện thân, hai con mắt thứ ba bỗng nhiên mở ra, bắn ra hai đạo ngân quang.

Một đạo ngân quang này bắn về phía lam sắc cự lãng, một đạo bắn về phía hắc sắc tiểu sơn trên không trung. Ngân quang chợt loé liền phân biệt đánh về hai phía.

Nhìn ngân quang có vẻ như nhỏ bé nhưng lại có thần thông khó tin, lam sắc cự lãng và hắc sắc tiểu sơn sau khi va chạm với ngân quang liền đột nhiên đại chấn, tiếp theo dừng lại giữa không trung không hề động đậy chút nào.

"Di!"

Một thanh âm có chút kinh ngạc từ gần đó truyền ra.

Cự thú thấy thần thông của mình đã có hiệu quả nhưng sau khi nghe được thanh âm kinh ngạc gần sát bên người thì ánh mắt lập tức trầm xuống, ngay lập tức hướng về phía thanh âm kia đánh ra một trảo.

Lấy hình thể to lớn của con thú này, mặc dù chỉ là móng vuốt nhưng cũng lớn gần trượng, trảo mang chớp động bao phủ khu vực gần đó, đồng thời cự thú quay đầu lại một cái, ngân mục trên tránh chợt loé lên, thêm một đạo ngân quang nữa lại xuất hiện.

Sau khi hai đầu ngân mục ám thú dung hợp thành cự thú hai đầu, yêu mục thứ ba hoá ra lại có thể phun ra ngân quang liên tục. Nếu người nào đối đầu với nó, không kịp đề phong với thủ đoạn này thì thật đúng là một kích trí mạng.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền tới, nguyên bổn tại một vị trí trên không nhìn như bình thường bỗng nhiên hiện ra một thân ảnh kim quang chói mắt, bàn tay kim sắc thân ảnh thả ra một ngân sắc đại ấn, sau khi quay cuồng liền hoá thành một mảnh ngân quang dễ dàng đón đỡ lấy cự trảo của cự thú hai đầu.

Nhân ảnh đối mặt với ngân quang chợt loé kia thì chỉ khẽ hừ lạnh một tiếng, trước người bỗng nhiên hiện lên một tiểu thuẫn trong suốt, sáng long lanh. Tiểu thuẫn này chỉ loé lên liền biến thành hơn hơn một trượng che kín phía trước người.

Ngân quang sau khi tiếp xúc với thuỷ tinh thuẫn bài thì chợt quỷ dị loé lên mà tách ra, sau đó hướng bên cạnh nhân ảnh mà vòng qua, xem ra ngân quang này không có chút tác dụng nào.

Thấy cảnh này, cự thú hai đầu không khỏi thoáng chút ngẩn ngơ.

Kim sắc nhân ảnh kia tự nhiên là Hàn Lập vừa mới giải trừ hắc sa, mà bạch mãng kia thì chính là Thông linh khôi lỗi *"Oa oa"*.

Hắn vừa rồi thấy cự thú đánh ra một trảo liền thả ra bảo vật Thiên Cương Ấn mà chính mình mới thu được gần đây, mượn cơ hội này thử xem uy lực của nhất kiện bảo vật này như thế nào. Hiện tại thấy ấn này dễ dàng đỡ được một kích khi nãy trong lòng tự nhiên vui vẻ không khỏi khẽ cười một tiếng. Sau đó hai cánh phía sau lưng đột nhiên khẽ vỗ một cái, cả người liền biến thành một đạo thanh bạch điện quang biến mất tại chỗ.

Cự thú cả kinh, sáu con mắt cuồng thiểm quét quanh không ngừng. Nhưng kết quả lại khác hẳn so với dự đoán của nó.

Bỗng nhiên không gian phía trên đầu cự thú đột nhiên truyền ra một tiếng sét đánh, thân hình Hàn Lập quỷ dị xuất hiện phía trên hắc sắc tiểu sơn. Hắn lạnh lùng nhìn bảo vật phía dưới chân, bỗng nhiên vươn một ngón tay chỉ xuống phía dưới.

Nguyên bổn ngọn tiểu sơn này đang phiêu phù bất động, lúc này chợt loé ngân sắc phù văn, tiếp theo cuồng trướng gấp mười lần, phảng phất như lộ ra bản thể.

Cơ hồ trong lúc nhất thời, ngọn núi bỗng nhiên trầm xuống, hư không gần đó đột nhiên vặn vẹo, tiếng xé gió truyền ra. Thân ảnh Hàn Lập và ngọn núi đột nhiên lần nữa biến mất, bỗng nhiên bên ngoài thân cư thú hôi quang quỷ dị chợt loé lên, ngọn hắc sắc tiểu sơn nguyên bản ở phía trên không trung nhưng đột nhiên bỗng hiện áp lên thân thể rắn chắc của cự thú.

Song thủ cự thú hét lên một tiếng kinh hãi nhưng nó chưa kịp làm gì thì đã bị ngọn tiểu sơn đè xuống, cả thân thể như lưu tinh rơi thẳng xuống mặt đất. Ở trên đường rơi xuống, phía bên ngoài ngọn tiểu sơn bỗng nhiên có ngân sắc phù văn chợt loé lên, cả ngọn tiểu sơn và cự thú đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng nhưng ngay sau đó, phía trên mặt đất bỗng nhiên truyền đến một tiếng *"oành"* kinh thiên động địa.

Ngọn hắc sắc tiểu sơn giống như đã thi triển thuấn di bí thuật mà hiện ra ở nơi đó!

Cùng lúc đó, một cái hố đường kính hơn trăm trượng xuất hiện phía dưới ngọn tiểu sơn.

Song thủ cự thú đang bị đè chặt trong hố, chỉ lộ ra hai cái đầu to lớn nhưng trên mặt thất khiếu chảy máu, bộ dạng không thể nhúc nhích mảy may.

Hàn Lập một chân đang dẫm lên trên chỗ cao nhất của ngọn tiểu sơn, thấy vậy hàn quang chợt loé, đột nhiên ống tay áo bào run lên. Nhất thời hai khẩu phi kiếm dài một tấc theo cổ áo bay ra, nhoáng lên một cái liền hoá thành cự kiếm tám trượng, cự kiếm chợt loé lên liền bay xuống phía dưới ngọn tiểu sơn.

Thanh quang chợt loé lên, hai cái cự thủ nhất lượt đồng loạt rớt xuống nhưng quỷ dị chính là ở chỗ cắt ra chỉ thấy một mảnh đen xì, không có một giọt máu nào chảy ra. Bất quá, sắc mặt Hàn Lập lại không chút biểu tình nào lại giơ chân lên dẫm một cái xuống tiểu sơn phía dưới chân.

"Oanh" một tiếng nữa truyền ra, ngọn tiểu sơn nhoáng lên hạ xuống một cái làm cho cái hố to phía dưới đột nhiên hạ sâu xuống thêm ba phần, miệng hố cũng mở rộng ra thêm vài phần.

Về phần thân thể của cự thú thì sau khi ngọn núi ép xuống thêm lần nữa thì tấc tấc vỡ vụn ra, vô số phiến hắc sắc quang điểm nháy mắt hướng bốn phương tám hướng tản ra. Nhưng phạm vi mười trượng xung quanh đó đã bị ngọn tiểu sơn thả ra một đám hôi sắc quang hà bao vây lấy đám hắc sắc quang điểm, sau đó lớp lớp bị nhiếp vào trong ngọn tiểu sơn.

Thạch Côn thấy cảnh này liền sửng sốt một chút, vội vàng đem song chuỳ thu lại rồi nhìn về phía Hàn Lập phía dưới, ánh mắt không khỏi toát ra vẻ hoảng sợ, đương nhiên cũng thoáng nhìn thấy *"Oa oa"*.

Nhưng Hàn Lập lại khẽ cười, vẫy tay về phía Oa oa một cái.

Nhất thời Thông linh khôi lỗi liền thu lam sắc ngọc phiến lại, hoá thành một đạo bạch quang, sau một lần chớp động liền biến thành một bạch xà chui vào tay áo Hàn Lập.

Sau khi Hàn Lập thu khôi lỗi về, không chút do dự vỗ hai cánh, hoá thành một đạo điện hồ bắn ra, sau một tiếng sét đánh hắn liền xuất hiện phía trên bầu trời của trận chiến còn lại, trong mắt lộ ra hung quang nhìn xuống phía dưới.

Hoàn cảnh trận chiến bên này khác hoàn toàn so với trận chiến của Thạch Côn. Nguyên bổn Liễu Thuý Nhi đang chiếm thượng phong nhưng lúc này lại đang lâm vào tình trạng nguy cấp.

Bốn con ngân mục ám thú giờ phút này đã hợp thành một đầu ngân sắc cự thú bốn đầu, hình thể to chừng bốn năm chục trượng, khí tức cường đại cỡ thánh giai.

------oOo------

Chương 1685: Hợp kích bí thuật

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đệ tam nhãn của cự thú bốn đầu đang thả ra ngân tuyến, ngân tuyến lấy tốc độ như chớp giật bắn đi, bộ dáng không chút ngừng lại. Ở trong phạm vi công kích của ngân tuyến, Liễu Thuý Nhi chỉ có thể xuất ra bảo vật ngân toa để đón đỡ, ngoài ra Liễu Thuý Nhi cũng thả ra một mặt kim sắc tiểu cổ.

Bạch phiên do ngân toa toả ra hoá thành một đoàn bạch hà, bên trong phù văn quay cuồng, thiểm động liên tục. Mà kim sắc tiểu cổ thì xoay tròn tại chỗ, một phiến kim sắc ba lãng bỗng chốc hình thành nhanh cuốn về phía cự thú.

Về phần Liễu Thuý Nhi, trừ bỏ pháp tướng sau lưng ra thì hơi thở tràn ngập mùi đàn hương từ trong miệng liên tục phun ra hoá thành từng đoá lam sắc quang liên, mỗi một đoá quang liên đều trong suốt, sáng long lanh, diễm lệ phi thường. Những đoá băng liên này hiển nhiên có uy năng to lớn, thật sự không phải tầm thường.

Một bên tấn công, một bên phòng ngự. Ngẫu nhiên có một vài ngân tuyến xuyên qua được tầng tầng phòng ngự thì đều bị những đoá băng liên này ngăn cản lại, sau khi va chạm thì cả hai đều biến mất vô ảnh vô tung.

Xem ra việc thi triển những đoá băng liên này thật sự đã làm khó Liễu Thuý Nhi. Nữ tử này mỗi lần phun ra một đoá băng liên thì sắc mặt cũng tái nhợt đi một phần, mà trong khoảng thời gian ngắn phun ra trên trăm đoá băng liên, quang mang ngoài thân của nữ tử này thậm chí bắt đầu có dấu hiệu lung lay sắp đổ.

Cũng do là Liễu Thuý Nhi mắt thấy Hàn Lập đã đến thì mới có thể duy trì chịu đựng, nếu không thì nga lúc tứ thú dung hợp thành cự thú tứ thủ nàng đã sớm quay đầu bỏ chạy rồi. Lúc này, vừa thấy Hàn Lập và Thạch Côn thật sự chạy đến chỗ nàng thì sắc mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, trong miệng vội vàng quát to:

"Nhị vị đạo hữu, cự thú này thật sự lợi hại, mau thi triển hợp kích bí thuật!"

Nguyên bản Hàn Lập đang định ra tay đối phó với cự thú phía dưới, vừa nghe được lời này thì hơi ngẩn ray nhưng ngay lập tức hướng phía dưới điểm một cái. Một ngọc thủ đen thui bắt đầu bắt quyết, sau lưng mênh mông hôi quang bỗng nhiên phóng lên cao hoá thành một mảnh mênh mông quang mang. Thạch Côn bên kia, sau khi hơi do dự một chút thì cũng đồng dạng mở miệng quát khẽ một tiếng, ngoài thân linh quang chợt biến thành hắc sắc quang mang, mười ngón tay đen như mực hé ra, vô số hôi sắc quang ti bắn ra. Mà Liễu Thuý Nhi hai tay cũng bắt đầu bắt quyết, pháp tướng sau lưng đột nhiên tán loạn biến mất thay vào đó là một vòng hôi sắc quang luân xuất hiện từ từ trồi lên cao.

Hôi sắc quang luân thế xoay cực nhanh, hơn nữa bên trong quang luân có vô số phù văn lớn nhỏ tuôn ra, tấc tấc vỡ vụn, sau đó đám phù văn này tức thì tổ hợp lại thành một phù văn vô danh thật lớn ở trung tâm của quang luân, dần dần hình thành.

Sau khi phù văn thật lớn được hình thành, Liễu Thuý Nhi mục quang loé lên, trong miệng truyền ra một loạt chú ngữ huyền ảo tối nghĩa.

Tứ thủ cự thú vừa thấy cảnh này, tựa hồ đã cảm giác được chút không ổn, lập tức rống lên một tiếng phẫn nộ, đệ tam nhãn trên bốn cái đầu lập tức phun ra các đạo ngân quang thô to hơn so với lúc bình thường không ít, sau khi bay ra một đoạn thì lập tức loé lên mà dung hợp lại một đạo quang trụ nhắm thẳng Liễu Thuý Nhi đánh tới. Đồng thời hơn mười hoá thân đen thui của tứ thú cũng đột nhiên chia ra làm hai hướng hung hăng hướng về phía Hàn Lập và Thạch Côn đánh tới. Đám hoá thân chưa tới gần thì từng đạo quang trụ từ trong miệng hùng hổ phun ra, sau đó đám hoá thân lập tức biến thành một hắc sắc đại võng hướng từ đỉnh đầu hai người mà chụp xuống.

Nhưng bất quá chỉ là hoá thân của đám ngân mục ám thú mà thôi, tự nhiên không được Hàn Lập để vào trong mắt. Cười lạnh một tiếng, một đoàn ngân sắc hoả diễm từ trên người hắn tự hành bay ra, sau khi quay cuồng một trận liền cuồn trướng lên biến thành một ngân sắc hoả cầu tầm một trượng. Hoả câu này xoay tròn một cái liền bạo liệt bắn ra vô số ngân sắc hoả cầu lớn nhỏ bắn ra bốn phương tám hướng. Hắc võng do đám hắc sắc quang trụ hình thành đang bay thẳng về phía Hàn Lập thì bỗng nhiên một tấm thuỷ tinh thuẫn hiện lên chặn lại, sau đó chợt loé lên mà tách ra hướng bên cạnh hắn mà qua.

Cự võng còn lại chưa kịp chụp xuống thì đã bị một đám ngân sắc hoả cầu đánh tới. Kết quả liền bị ngân sắc hoả diễm bao vào bên trong, lát sau đã biến thành một đám hắc khí nhẹ nhàng tán vào trong không khí.

Về phần Thạch Côn bên cạnh, tuy rằng không nhẹ nhàng giống như Hàn Lập dễ dàng giải quyết đối thủ nhưng bỗng nhiên hé miệng phun ra một mặt xích sắc tiểu kính. Kính này hơi run lên, từ bên trong tiểu kính liền phun ra một đám tam sắc quang diễm, quang diễm này chẳng những đem hắc sắc quang trụ dễ dàng đánh tan mà còn có thể ngăn hắc võng không thể hạ xuống được chút nào.

Mà Liễu Thuý Nhi đối mặt với đám ngân sắc quang trụ, sắc mặt hơi đổi nhưng không nói hai lời đơn thủ đánh ra một pháp quyết cổ quái, ngọc thủ còn lại hướng về phía ngân sắc quang trụ mà điểm ra một chỉ. Hôi sắc quang luân sau lưng đột nhiên phát ra một tiếng *"vù vù"*, sau đó trực tiếp bay ra đánh thẳng về phía ngân sắc quang trụ. Ngân sắc quang trụ hơi chớp động một cái liền hung hăn đánh thẳng vào cự đại phù văn ở trung tâm của quang luân.

Cự đại phù văn trong quang luân cấp tốc chuyển động, cuối cùng trở nên mơ hồ rồi biến mất.

Một chuyện quỷ dị xảy ra!

Quang trụ sau khi đánh vào phù văn ở giữa quang luân phảng phất như một đi không trở lại, chợt loé liền biến mất. Mà một khắc sau, ngay phía trước người cự thú quang hà chợt loé lên, tiếp theo là một cự sắc phù văn hiện ra, mặt ngoài phù văn đại phóng quang mang, một ngân sắc quang trụ thô to từ trong đó bắn thẳng đến cự thú.

Mới vừa rồi Liễu Thuý Nhi đã thi triển một loại thần thông khó thể tin được, trực tiếp xé rách hư không hút quang trụ vào rồi sau đó đưa nó chui ra theo hướng ngược lại.

Bất quá công pháp này hiển nhiên tiêu hao rất nhiều pháp lực, nguyên bổn khuôn mặt tái nhợt của Liễu Thuý Nhi lúc này hiện ra một tia đỏ tươi không bình thường nhưng thân hình vẫn vững vàng đứng vững.

Hơn nữa tia đỏ tươi này chỉ chợt loé liền biến mất.

Cự thú mắt thấy công kích của mình bị phản ngược lại, sau khi ngẩn ngơ một chút liền trở nên vô cùng kinh sợ nhưng lúc này đã trễ, ngân quang trong mắt chợt loé liền phát ra bốn đạo quang trụ bắn thẳng về cự đại ngân sắc quang trụ.

"Ầm" một tiếng, hai cổ ngân quang đụng vào nhau, một đoàn quang mang bạo liệt ra, cự đại ngân lãng tán đi khắp nơi làm cho không gian gần đó có chút vặn vẹo, đồng thời phát ra tiếng xé gió không ngừng.

Nhưng chỉ một chút thời gian này, Liễu Thuý Nhi lại búng ra mười ngón tay. Từng đạo pháp quyết màu sắc khác nhau bắn ra, sau khi chớp động một cái liền chui vào trong tầng hôi sắc quang mang không thấy bóng dáng.

"Đi!"

Liễu Thuý Nhi quát khẽ một tiếng, ngón tay lại điểm một cái lên hôi sắc quang luân trước người. Quang luân chợt run lên, ở giữa chợt hiện ra phù văn hoá thành một đạo hôi sắc quang trụ bắn ra. Mà lúc này vẻ mặt của Thạch Côn và Hàn Lập cũng không chút thay đổi, đồng dạng thúc dục pháp quyết. Hôi sắc quang hà cùng hôi sắc ti quang thuấn di bắn về đỉnh đầu cự thú.

Ba người chợt loé liền đứng gần lại, hợp sức tạo thành một ngân quang cầu đường kính hơn mười trượng, hôi quang chớp động, bề ngoài hiện ra vô số hành văn lớn nhỏ, chớp động quang mang chói mắt. Tiếp theo là một tiếng nổ vang lên, quang cầu bỗng nhiên vỡ vụn ra, phù văn từ bên trong giống như thuỷ triều tràn ra.

Ba người Hàn Lập vừa thấy cảnh này thì lập tức bắt quyết một cách thuần thục, trong miệng niệm chú.

Phía bên trên cao xuất hiện một màn quỷ dị.

Phù văn trong quang cầu chớp động, lập tức bắn xuống cự thú phía dưới như mưa rào. Mỗi một phù văn đều mang theo khí thế bất phàm. Cự thú bên dưới hiển nhiên cũng có thể cảm ứng được lực lượng to lớn trong phù văn, nó gầm lên giận dữ, bốn cái đầu đột nhiên mở to, toả ra hắc quang. Trong hắc quang một cự thú so với trước còn giữ tợn hơn hiện ra.

Con thú này chẳng những trên đầu có hai cái sừng giống như sừng của sơn lộc mà còn có thêm hai cái răng nanh rất dài, hàn quang lập loè giống như hai cự nhận. Nhưng càng làm người ta hoảng sợ chính là trên trán con thú này bất ngờ có đến bốn con mắt đặt song song, không ngừng quét về bốn phía.

Đối với phù văn trên không, bốn con mắt trên trán nó đồng thời nhìn lên, ngân sắc quang mang trong mắt lưu chuyển lập tức từ trên đỉnh đầu hiện ra vô số ngân sắc quang cầu, mỗi một khối chỉ vừa hiện ra lên đã lập tức hoá thành vô số ngân mang bắn lên trên không. Đồng thời con thú này hít một cái, lập tức há miệng phun ra một quang cầu đen như mực.

Quang cầu này vừa xuất hiện liền lập tức cuồng trướng hoá thành một hắc sắc quang mạc đem thân hình nó bao vào trong.

Quang mạc dày đặc như thực chất, đồng thời mặt ngoài chớp động ám mang không ngừng, có vẻ quỷ dị.

Hàn Lập đang đứng trên không, thấy cảnh này hai mắt không khỏi híp lại, một đoàn hàn mang bắn ra.

Mà lúc này, ngân mang và phù văn đã va chạm trên không, sau đó đều tự bạo liệt tan biến.

Trong lúc nhất thời nguyên khí gần đó trở nên hỗn loạn, linh ám kích động hình thành một cơn lốc cao hơn trăm trượng, điên cuồng khuếch tán về bốn phía, phảng phất như muốn thôn phệ tất cả.

Cho dù là Liễu Thuý Nhi hay Thạch Côn thì cũng không khỏi biến sắc, đều bắn ra xa hơn mười trượng, lấy bảo vật phòng ngự ra chắn trước người.

Bất quá lúc này, nguyên bổn Hàn Lập đang lơ lửng trên trời cao đột nhiên hai cánh sau lưng khẽ vỗ một cái, hoá thành một đạo thanh bạch điện hồ biến mất tại chỗ. Sau một khắc, không gian bên dưới hắc sắc quang mạc chợt ba động, Hàn Lập quỷ dị hiện ra.

Trong quang mạc, cự thú gầm nhẹ không ngừng, bốn mắt chớp động quang mang, trên người bắt đầu sinh ra hắc sắc lân phiến, hai bên hông mọc ra hai cái xúc tu thật lớn, hơn nữa cái đuôi nguyên bổn đang nhỏ dài thì lúc này lại biến thành vô cùng to lớn, phảng phất như kỳ lân linh thú.

Hắc quang trong miệng nó chớp động, một khí tức đáng sợ mơ hồ phát ra làm cho người khác nổi da gà. Trong lòng Hàn Lập có chút ngẩn ra nhưng nét mặt không chút biểu tình, đột nhiên thân hình chợt loé kim quang, một hư ảnh ba đầu sáu tay hiện ra. Nhân ảnh vung tay lên, một kim sắc tàn nhận nhẹ nhàng chém một cái về phía hắc sắc quang mạc.

Cách trận chiến của đám người Hàn Lập không biết bao nhiêu vạn dặm, một kim sắc thú ảnh dẫn theo mười mấy con tam mục ám thú đi bay đi, đột nhiên kim quang trên người nó chợt loé, dừng lại trên một nhánh cây, xoay đầu nhìn về phía sau, trong mắt hiện lên một tia kinh nghi.

------oOo------

Chương 1686: Truy sát

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngay sau đó, đầu Ám thú vương này quay đầu lại nhìn về phía một đầu Tam mục ám thú phía sau, trong miệng phát ra một tiếng gầm nhẹ có vẻ tức giận.

Con Tam mục ám thú này lập tức gầm nhẹ một tiếng đáp lại, cung kính lui ra sau, thân hình vừa động liền bắn nhanh về phía sau. Sau vài lần chớp động, nó liền biến mất vào trong bóng đêm, Ám thú vương thấy vậy thì mới quay đầu tiếp tục phi đi.

Đối với nó mà nói những người từ bên ngoài xông vào Ám Thú sâm lâm hiển nhiên cực kỳ đáng giận nhưng so với việc truy đuổi mục tiêu thì không quan trọng bằng. Cho nên mặc dù cảm ứng được có vài đầu ngân mục ám thú đã bị trảm sát nhưng nó vẫn truyền lệnh, bố trí một đầu Tam mục ám thú quay lại còn bản thân thì không có chút ý tứ quay về.

Trở lại trận chiến bên kia.

Mới vừa rồi bởi vì thanh thế do nguyên từ hợp kích bí thuật và ngân mang do cự thú thả ra tạo thành quá lớn, cộng thêm việc Hàn Lập mới vừa rồi thuấn di quá nhanh cho nên hai người Thạch Côn không thể thấy được Hàn Lập đã ra tay giải quyết cự thú trước mắt như thế nào, chỉ có thể mơ hồ thấy có một đạo kim quang chợt loé lên, tiếp theo ngay cả hắc sắc quang mạc hộ thân của cự thú cũng không thể ngăn cản được kim quang, bị chém thành hai nửa mà chết. Khí tức của cự thú này cơ hồ không dưới thánh tộc sơ giai, bị chém chết như vậy thì không khỏi rất khó tin!

Hơn nữa mới vừa rồi trong phút chốc kim quang chớp lên, hai người cảm ứng được thiên địa nguyên khí gần đó phảng phất như bị cự lực gì đó xé rách, tất cả đều tuôn về phía kim quang, tiếp theo cùng với kim quang biến mất.

Điều này làm cho hai người trong lòng không khỏi hoảng sợ một trân.

Có thể điều động được thiên địa nguyên khí thì cũng không phải là việc đáng ngạc nhiên gì nhưng ngay cả khi những tồn tại như bọn họ mà muốn điều động thiên địa nguyên khí thì phải bắt buộc phải bắt quyết một lúc thì mới có thể miễn cưỡng làm được, thậm chí còn có thể thất bại. Nhưng sự thật thì đối phương lại dễ dàng làm được, giống như là ăn cơm vậy. Chẳng lẽ thần thông của đối phương lớn đến mức có thể so sánh với sư phụ của bọn họ? Nếu thật sự là như vậy thì không tránh khỏi quá nghịch thiên a.

Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn đều tự định giá trong lòng, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập không khỏi có chút mất tự nhiên nhưng Hàn Lập thì lại thản nhiên, nét mặt không chút dị sắc nào. Mới vừa rồi hắn điều động pháp tướng dùng Huyền Thiên tàn nhận chém chết cự thú thì đã nhanh tay thu lại pháp tướng, căn bản không để cho hai người nhìn thấy chút gì. Hàn Lập sỡ dĩ không tiếc tổn hao một chút pháp lực đề dùng Huyền Thiên tàn nhận là vì sau khi tinh luyện pháp tướng, hắn muốn thử xem uy lực khi dùng tàn nhận này như thế nào.

Không biết Huyền Thiên tàn nhận tiêu hao ít hay là vì pháp tướng có thể khống chế pháp lực tiêu hao mà thiên địa nguyên khí thu nạp để chém chết cự thú này chẳng những dễ dàng hơn trước mấy lần mà tiêu hao lại chưa tới một phần ba lúc trước.

Mặc dù trong quá trình này hắn cố ý khống chế uy lực của Huyền Thiên tàn nhận còn một nửa nhưng kết quả vẫn làm Hàn Lập hài lòng không thôi. Bởi vì lần trước vận dụng Huyền Thiên quả thực một lần đã khiến cho pháp lực hắn tổn hao không ít, nếu không phải mất mấy năm khôi phục thì không thể khôi phục được, nếu không phải rơi vào hiểm cảnh thì cũng không dám tuỳ tiện sử dụng.

Tâm niệm Hàn Lập chuyển động nhanh chóng, bàn tay trảo về phía thi thể của cự thú một cái, nhất thời một phiến hôi quang bay ra, đem thi thể kia quét sạch không còn một mảnh chỉ chừa lại bốn viên ngân châu thật lớn.

Đúng là nội đan của Tam mục ám thú.

Hàn Lập nhíu mày, đang muốn thu nội đan lại thì từ trong tay áo truyền đến một tiếng gầm nhẹ đầy hưng phấn.

Hắn có chút ngẩn ra nhưng sau đó tay áo liền run lên. Một đạo kim ảnh hoá thành mấy đạo tàn ảnh từ trong tay áo bay ra, sau đó hợp lại hiện ra một đầu tiểu thú ngoài thân trải rộng kim văn.

Đúng là Báo Lân thú!

Con thú này từ sau khi tiến giai lên Hoá Thần Kỳ thì một mực ở trong túi linh thú của Hàn Lập khổ tu, cùng với việc ăn vô số linh đan diệu dược thì nó dã sớm tiến lên Hoá Thần trung kỳ, thậm chí đã gần đạt đến Hoá Thần hậu kỳ. Bất quá ngay cả như vậy, lấy thần thông hiện tại của nó thì cũng không giúp được Hàn Lập bao nhiêu.

Những trận tranh đấu gần đây hắn vẫn không gọi nó ra nhưng hiện tại nó lại hưng phấn như thế, Hàn Lập hiển nhiên thả nó ra.

Báo Lân thú sau khi hiện thân thì lập tức bay đi, chỉ thấy tàn ảnh hiện ra liền nuốt trọn bốn khoả nội đan của Tam nhãn ám thú vào trong bụng, sau đó xoay người bay vụt trở về rơi xuống bên cạnh Hàn Lập, sau đó nó dùng lông mao trên đầu nhẹ nhẹ cạ vào Hàn Lập vài cái, khẽ kêu lên có vẻ cực kỳ thân thiết đối với Hàn Lập.

Hàn Lập thấy cảnh này, thần sắc vừa động, bàn tay lật lại, ngân quang chợt loé, trong lòng bàn tay bỗng nhiên có thêm ba viên châu giống những viên ngân châu mà Báo Lân thú nuốt vào lúc trước. Hai mắt của tiểu thú nhất thời sáng ngời, cơ hồ không cần suy nghĩ gì thêm, thân hình nhoáng lên một cái lần nữa hoá thành một đám tàn ảnh nuốt ba nội đan vào trong bụng, sau đó gầm nhẹ không thôi, tựa hồ đầy vui mừng.

Hàn Lập mỉm cười.

Mặc dù không biết vì sau nó coi trọng nội đan của đám ngân mục ám thú như thế, lúc trước không chút phản ứng nào với nội đan của ám thú bình thường nhưng đối với việc nuốt vào một lúc nhiều nội đan của đám ngân mục ám thú như vậy thì hiển nhiên chỉ có lợi chứ không có hại.

Hàn Lập không nói gì, tay áo lần nữa run lên, một mảnh thanh sắc quang hà bay ra bao lấy tiểu thú, thân hình tiểu thú thoáng một cái liền quỷ dị biến mất trong thanh quang, lần nữa bị thu vào trong linh thú hoàn.

Về phần nội đan gì đó có hiệu dụng hay không thì hiển nhiên phải chờ nó tiêu hoá xong thì mới biết được. Mà lúc này, Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn sau khi thấy báo lân thú nuốt đám nội đan thì nhìn nhau một cái rồi rốt cục cũng bay về phía Hàn Lập, đến khi cách Hàn Lập vài trượng thì mới dừng lại

Áo choàng nữ tử cười duyên, nhẹn nói:

"Đa tạ Hàn huynh ra tay, nếu không những đầu ám thú này khó chơi như thế lại còn có thể tự do hợp thể thì ta và Thạch Côn đạo hữu sợ rằng chỉ có thể táng mạng tại đây."

"Không sai, thần thông cùa Hàn huynh to lớn như thế thật sự làm hai người chúng ta cảm thấy xấu hổ không thôi. Nếu không phải giới này tuyệt không cho phép tồn tại ngoài thánh giai tiến nhập thì Thạch mỗ thật sự nghĩ rằng đạo hữu là một vị tiền bối nào đó chứ."

Vô luận là Liễu Thuý Nhi hay Thạch Côn thì đều có thần thái mang theo vẻ kính ý.

Hàn Lập thấy cảnh này thì chỉ nhìn hai người cười nói:

"Hai vị đạo hữu cần gì phải nói như thế, nếu không có hai vị phân tán hơn nửa sự chú ý của chúng thì Hàn mỗ như thế nào có thể dễ dàng đắc thủ được. Bất quá, nếu tất cả bọn chúng đã chết thì chúng ta không nên ở lâu, có lẽ tiếp theo sẽ có truy binh đuổi tới, chúng ta nên rời đi thật nhanh thì tốt hơn."

"Lời Hàn huynh không sai, mau lên đường thôi!"

Liễu Thuý Nhi nghe vậy thì sắc mặt khẽ biến nhưng lập tức đồng ý nói.

Thạch Côn hiển nhiên càng không có ý kiến gì, cuống quít gật đầu.

Năm ngày sau, ở một chỗ nào đó trong Ám Thú sâm lâm, Hàn Lập mặt không chút biểu tình, hai tay bắt quyết, bên cạnh là hơn mười khẩu thanh sắc phi kiếm hoá thành một đoá thanh sắc quang liên bắn về phía một con Tam mục ám thú, thanh sắc kiếm quang chớp động, trong nháy mắt đã chém con thú này thành vô số mảnh. Sau lưng hắn, Oa oa đang dùng lam sắc ngọc phiến vỗ về phía một đám ám thú bình thường khác.

Từ trong ngọc phiến, cuồn cuộn tuôn ra lam sắc quang hà, sau vài lần chớp động đã biến đám ám thú này cùng hai đạo hắc ảnh hoá thân của chúng thành một ngọn lam sắc băn sơn, không thể nhúc nhích mảy may.

Mà ở phía xa cũng không ngừng truyền ra tiếng oanh minh, Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn cũng đang đại triển thần uy diệt sát mấy con ám thú còn lại.

Sau hôm diệt sát 7 đầu ngân mục ám thú, khi bọ họ rời khỏi trung tâm Ám Thú sâm lâm thì lại gặp rất nhiều đợt phục kích của ám thú, mỗi một đợt ít thì năm sáu con nhiều thì khoảng tám con. Trong đó cũng không có thêm một đầu ngân mục ám thú nào nữa, nhiều lắm thì chỉ có một con ngân mục ám thú dẫn đầu nên không thể hợp thể biến thân.

Kể từ đó hiển nhiên không thể là đối thủ đám người Hàn Lập, tất cả đều bị giết không còn một mảnh. Bất quá cũng bởi vì vậy mà tốc độ của đám người Hàn Lập hiển nhiên không khỏi chậm lại. Mà lúc này có chút bất đồng, mười mấy con ám thú hợp lại thành một đội, nếu không phải là đám người Hàn Lập dùng một số thần thông tương khắc khác thì sợ rằng đúng là không thể thủ thắng được.

Hàn Lập giơ một ngón tay ra, thanh sắc quang liên phát ra tiếng vù vù, một lát sau liền hoá thành hơn mười khẩu thanh thi bắn nhanh ra, chỉ một lần chớp động đã xuyên thủng qua lam sắc băng sơn kia cả ngàn lỗ. Sau đó hắn chuyển ánh mắt về phía trận chiến bên kia, tiếng xé gió lần nữa vang lên, vô số thanh tì lần nữa bắn nhanh đi.

Mười ngày sau, ngay rìa của Ám Thú sâm lâm, ba đạo nhân ảnh mơ hồ lơ lửng giữa không trung, không nhúc nhích nhìn rừng cây phía đối diện. Ở nơi đó có hơn ba mươi đầu ám thú, trong đó Tam mục ám thú chiếm hơn phân nửa. Sắc mặt Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn đều ngưng trọng mà Hàn Lập thì có chút nhíu mày.

------oOo------

Chương 1687: Không hẹn mà gặp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhiều ám thú như vậy, cơ hồ mỗi con đều có thần thông đáng sợ không dưới Luyện Hư Kỳ, một chỗ mà tụ tập đông như vậy cũng khiến cho trong lòng ba người Hàn Lập đều trầm xuống.

Hàn Lập thì không sao, hắn có nhiều cách để đối phó. Nếu nhất định phải đánh thì vô luận là Phệ Kim Trùng hay là Huyền Thiên quả thực, giết đám ám thú này hiển nhiên không thành vấn đề.

Hắn có chút trấn định nhìn Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn, biết rằng hai người kia tuyệt đối không thể liều mạng. Nếu không thì cho dù có thắng cũng không toàn thân trở ra, thậm chí nguyên khí đại thương thì không thể tìm ra được cấm chú chi địa gì đó mà bài trừ cấm chế thu lấy bảo vật được.

Cũng may, đám ám thú này mặc dù muốn ngăn chặn đám người Hàn Lập nhưng sớm biết nhiều động bọn đã táng thân trong tay ba người này, cho nên bộ dáng cũng như lâm phải đại địch, không có ý tứ chủ động ra tay.

Chúng thầm nghĩ, tạm thời giữ bọn họ lại, muốn chờ thêm nhiều ám thú khác đuổi đến.

Liễu Thuý Nhi hơi trầm ngâm, môi khẽ nhúc nhích truyền âm.

Hàn Lập và Thạch Côn nhất thời nghe thấy tiếng nữ tử này truyền âm đến:

"Hai vị đạo hữu, hiện tại chúng ta cách lối ra Ám Thú sâm lâm không xa, không cần phải liều mạng, chúng ta tạm thời chia nhau phá vòng vây, chờ đến khi ra khỏi rừng rậm thì lần nữa tụ hợp lại."

"Được, cứ theo ý của tiên tử."

Thạch Côn cũng có ý định tương tự, không chút chần chờ gật đầu đồng ý nói.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động, thản nhiên gật đầu.

Tựa hồ nhìn ra sự khác thường của ba người, một đầu Tam mục ám thú hình thể to lớn vượt xa đồng bọn bỗng nhiên khẽ gầm nhẹ một tiếng.

Đám ám thú tao động một trận, đột nhiên khí thế hung hăn há miệng phun ra mười đạo hắc sắc quang trụ, vô số trảo mang hiện lên giữa không trung đem thân hình ba người Hàn Lập hoàn toàn bao lấy.

Hơn mười ám thú liên thủ công kích, hiển nhiên thanh thế cực kỳ kinh người.

Nhưng trước kia ba người Hàn Lập đã giết rất nhiều ám thú, lần công kích này đã sớm có đối sách. Linh quang ngoài thân ba người chợt loé, cùng thi pháp độn quang.

Hàn Lập bắt quyết, sau lưng bỗng hiện ra một đôi cánh trong suốt, nhẹ vỗ một cái liền hoá thành một đạo thanh bạch tế ti bắn nhanh đi, sau vài lần chớp động đã xuất hiện trên trời cao phía sau đàn thú, sau đó liền chớp động lần nữa rồi biến mất vô ảnh vô tung.

Liễu Thuý Nhi thì đơn giản hơn, há miệng phun ra một lam sắc tinh cầu, đồng thời bạch quang chợt loé, ngọc bội trong suốt nọ lần nữa hiện ra. Quang mang phát ra, nữ tử này liền biến thành một đạo lam bạch quang đoàn bắn đi. Khi bị hắc sắc quang trụ đánh lên quang đoàn này thì giống như tê ngư xuống biển, một đi không trở lại. Tiếp theo tiếng xuy xuy vang lên, lam bạch quang đoàn mơ hồ một cái liền bắn ra hơn trăm trượng nhằm hướng khác phá không mà đi.

Về phần Thạch Côn thì có vẻ bá đạo hơn nhiều. Hắn chỉ hừ lạnh một tiếng, linh quang trên chiến giáp đại phóng, hai tay hợp lại trước ngực vỗ một chưởng. Sau một tiếng nổ, bốn phía xung quanh người hắn hiện ra từng đoàn quang điểm, trong nháy mắt cuồng trướng hoà hợp thành một, hoá thành một tầng quang mạc quỷ dị bao phủ lấy thân hình hắn. Sỡ dĩ nói quang mạc này quái dị bởi vì mặt ngoài quang mạc hiện ra vô số phù văn, hắc sắc quang trụ khi đánh lên quang mạc liền phát ra tiếng oanh long long, tiếp theo đám phù văn bị bắn tung ra. Thạch Côn nhân cơ hội này liền chìm xuống đất, tốc độ phi độn cực nhanh không kém hơn Liễu Thuý Nhi bao nhiêu.

Nhưng ám thú hiển nhiên không thể dễ dàng để cho ba người Hàn Lập dễ thoát như vậy. Đầu Tam mục ám thú cầm đầu gầm lên một tiếng giận dữ, đàn thú liền chia làm ba hướng phân biệt đuổi theo ba khí tức ba người Hàn Lập.

Hàn Lập không chút cố kỵ, toàn lực thi triển độn tốc kinh người thì hiển nhiên đám ám thú phía sau chỉ có thể đứng nhìn mà thôi. Qua thời gian một bữa cơm, hắn đã dứt khoát bứt được đám truy binh phía sau. Nhưng bởi vì độn quang của hắn trên không trung quá bắt mắt cho nên trên đường có vài ám thú bay lên muốn công kích hắn nhưng hắn chỉ cần phất tay một cái, tất cả dưới mười đạo thanh quang đều bị chém thành vô số mảnh vụn. Cho dù có vài ám thú phản ứng nhanh, dùng móng vuốt phát ra trảo mang ngăn cản nhưng với uy năng của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm thì chỉ trong nháy mắt tất cả đều đi đời nhà ma. Vì thế, trên đường đi Hàn Lập không tiếc pháp lực, rốt cục phi độn liên tục nửa ngày, cuối cùng mới hoàn toàn ra khỏi Ám Thú sâm lâm.

Phía trước cảnh vật sáng ngời, xuất hiện một thảo nguyên xanh mênh mông, ngay cả hiện tại là ban đêm nhưng vẫn có mùi cỏ xanh đập vào mặt nhưng không phải vì thế mà hắn có ý dừng độn quang lại, thanh bạch quang ti chớp động liên tục phá không bay về phía trước.

Sau khi bay một hơi gần mười vạn dặm, phía trước hiện ra một đụm cát cao vài chục trượng, thanh bạch quang ti rốt cục cũng hạ xuống. Độn quang chợt loé hiện ra thân hình Hàn Lập, lam mang trong mắt hắn chợt loé, nhìn khắp nơi một vòng. Địa hình trống trải như thế này, linh mục thần thông hiển nhiên có thể phát huy đến mức tận cùng. Trong nháy mắt, phương viên trăm dặm đều lọt vào trong đầu Hàn Lập.

Sau một tiếng sét đánh, Hàn Lập thu lại đôi cánh phía sau lưng lại. Tiếp theo, hắn quay đầu lại, hai mắt híp lại nhìn về phía Ám Thú sâm lâm vài lần, khoảng cách xa như vậy, ngay cả khi ám thú tức giận thì cũng không thể tiếp tục truy sát hắn được. Bất quá chúng thật sự đuổi theo thì Hàn Lập cũng không ngại giết hết tất cả những con nào to gan. Lúc trước trên đường đi sỡ dĩ không muốn cùng chúng dây dưa không phải vì hắn sợ mà là không muốn bị nhiều ám thú phía sau đuổi theo, bị vây công mà thôi.

Hàn Lập chắp hai tay sau lưng, đứng không nhúc nhích, từng trận gió mát thổi qua trên người làm cho vạt áo tung bay, phảng phất như thần tiên hạ phàm. Đột nhiên bàn tay hắn lật lại, trong tay bỗng nhiên hiện ra một kiện hồng sắc pháp bàn, phía trên mơ hồ chớp động ngân ti. Ánh mắt Hàn Lập chớp động nhìn pháp bàn trong tay một lát, nhướng mày thầm một tiếng:

"Nếu hai người đã tới chỗ hội họp thì cũng không cách nơi này quá xa, tại sao không lập tức đến đây? Chẳng lẽ gặp phải phiền toái gì?"

Hàn Lập thì thào một vài câu, sau đó thoáng một cái vật trong tay bỗng nhiên biến mất. Sau đó ngẩng đầu nhìn về phía xa. Đột nhiên thân hình hắn chợt loé thanh quang, bỗng nhiên hoá thành một đạo thanh hồng bay lên trời, sau khi bay một vòng liền bắn về phương hướng phía xa.

Mặc dù độn tốc không nhanh như lúc trước nhưng tuyệt đối cũng không tầm thường. Chỉ một lát sau, Hàn Lập liền phi độn ra ba ngàn dặm, tới bầu trời một chỗ khác trên thảo nguyên. Hàn Lập trong độn quang lam mang trong mắt thiểm động, trên mặt hiện ra một taia dị sắc.

Sau khi thanh hồng dừng lại, Hàn Lập liền xuất hiện trên hư không, mặt không chút biểu tình nhìn về phía trước. Cách hắn hơn trăm trượng có bốn người chia làm hai bên đang đối mặt, một bên là đám người Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn. Trong mắt Liễu Thuý Nhi chớp động quang mang không ngừng, bộ dáng vô cùng cẩn thận. Còn trên mặt Thạch Côn thì lại ẩn hiện nụ cười lạnh lùng, hai tay nắm lại, chiến giáp trên người chợt sáng chợt tối, phảng phất như nóng lòng muốn đánh nhau.

Còn bên kia lại là một nam một nữ sóng vai mà đứng. Nam tử thì nửa người trên là một kiện ngân sắc lân giáp, tay cầm một kiện tam xoa kích có vẻ vô cùng khí phách, nữ tử thì mày liễu mắt đen, da thịt trắng nõn, trên người mặc một bộ áo tím, tô điểm thêm vóc dáng đầy đặn làm người ta phải động tâm. Nhưng quỷ dị chính là nửa dưới thân hai người lại bị một tầng bạch khí bao phủ, mơ hồ phát ra tiếng nước chảy.

"Hải Vương Tộc!"

Cơ hồ chỉ cần nhìn lướt qua một cái Hàn Lập liền nhận ra lai lịch của hai người kia, thần sắc hơi đổi, khẽ nói một tiếng.

Hải Vương Tộc mặc dù không tiếp giáp với Thiên Vân mười ba tộc nhưng mọi người đều biết tộc này có quan hệ liên minh với Giác Xi Tộc. Khó trách hai bên vừa gặp mặt liền giương cung bạt kiếm.

Vừa lúc thấy Hàn Lập đã đến, đôi mày liễu của Liễu Thuý Nhi lộ ra vẻ vui mừng, trong lòng nhất thời trở nên bình tĩnh, còn Thạch Côn thì cũng không cần biết suy nghĩ như thế nào nhưng cũng hướng Hàn Lập cười cười, khách khí bắt chuyện.

Nam nữ Hải Vương Tộc phía đối diện thấy vậy thì ánh mắt phát lạnh, dùng ánh mắt bất thiện đánh giá Hàn Lập nhưng sau khi thấy Hàn Lập chỉ là một gã thượng tộc tu vi khoảng thất giai thì hai người không khỏi kinh ngạc nhìn nhau một cái, từ trong mắt đối phương nhìn ra sự kinh nghi bất định

"Các hạ cũng là tộc nhân của Thiên Vân tộc?"

Tên nam tử kia mở miệng, thanh âm rõ ràng vô cùng.

"Trước mắt mà nói thì cứ tạm xem như vậy đi. Hai vị đạo hữu ở đây chẳng lẽ là muốn động thủ với hai đồng bạn của tại hạ sao?"

Thần sắc Hàn Lập như thường, lạnh nhạt hỏi ngược một câu.

"Động thủ với bọn họ? Nếu thật sự như vậy thì hai người bọn hắn còn có thể đứng đây được sao?"

Nam tử Hải Vương Tộc cười lạnh một tiếng, có chút châm chọc nói.

"Ngươi nói cái gì? Khẩu khí khá lắm! Hắc hắc, Thạch mỗ bất tài nhưng cũng muốn lãnh giáo một chút thần thông của quý tộc được xưng là một trong tam đại thuỷ tộc."

Thạch Côn nghe vậy thì không khỏi cười rộ lên, thân hình thoáng một cái liền đi nhanh về phía trước, âm trầm nói.

------oOo------

Chương 1688: Huyền thiên thánh khí

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nam tử Hải Vương Tộc thấy cử động của Thạch Côn như vậy, trên mặt chợt loé sát khí, bàn tay hư không đánh ra một trảo, nhất thời lam quang chớp động, tam xoa kích phía sau lưng liền quỷ dị xuất hiện trong tay. Tiếp theo tiếng xé gió vang lên, từng đạo ngân bạch sắc điện hồ trên binh khí hiện lên, tản ra khí tức cực kỳ kinh người.

"Chậm đã!"

"Thạch huynh, dừng tay!"

Cơ hồ cùng một lúc nữ tử Hải Vương Tộc cùng Liễu Thuý Nhi đều cả kinh nói.

Tiếp theo trong tai nam tử Hải Vương Tộc lập tức vang lên tiếng trong trẻo của đồng bạn:

"Huynh trưởng, ngươi đã quên mục đích của chúng ta đến đây sao, hiện tại không phải là lúc tranh đấu, chúng ta còn có trách nhiệm trong người."

"Chỉ cần thả Cửu Mục Thánh Kình ra, ba người kia làm sao mà địch lại chúng ta."

Nam tử Hải Vương Tộc dừng lại một chút nhưng môi khẽ nhúc nhích truyền âm trở lại, bộ dáng không đặt ba người Thạch Côn vào trong mắt.

"Mặc dù ta có thể giao tiếp với Cửu Mục Thánh Kình nhưng hiện tại không phải là lúc thả nó ra, nếu không vạn nhất cho nó thường xuyên ra tay thì có khả năng sẽ làm nó tức giận. Dù sao huyết

mạch vương tộc trên người tiểu muội cũng không nồng hậu, chỉ có thể dùng năng lượng cường hành giao tiếp với thánh kình mà thôi. Huống chi mặc dù bổn tộc có liên quan tới Giác Xi Tộc nhưng cũng không phải là trực tiếp đối địch với Thiên Vân mười ba tộc, không nhất định vì tộc kia mà phá huỷ đại sự của bổn tộc được."

Nữ tử Hải Vương Tộc nhẹ giọng khuyên nhủ.

"Việc này..."

Nam tử Hải Vương Tộc nghe được lời này thì cũng có chút do dự không quyết.

Cùng lúc đó, trong tai Thạch Côn cũng vang lên tiếng truyền âm của Liễu Thuý Nhi:

"Thạch huynh, chúng ta vừa mới thoát khỏi truy kích của ám thú, pháp lực trên người cũng hao tổn không ít, hai người Hải Vương Tộc này cũng không phải là dạng tầm thường. Ngay cả hiện tại có Hàn huynh tương trợ thì cũng không có khả năng đánh thắng bọn họ mà không trả giá gì. Chúng ta đi chuyến này chủ yếu là vì bài trừ cấm chế ở cấm chế chi địa nọ, không nên gây thêm phiền phức không đáng có."

"Cho dù chúng ta không muốn động thủ thì cũng không thể tỏ ra yếu thế được."

Sắc mặt Thạch Côn âm trầm, hừ lạnh một tiếng nói.

"Việc này yên tâm, việc này cứ để tiểu muội giao thiệp với đối phương một chút. Nếu hai bên thật sự bất thiện thì chúng ta sẽ động thủ. Hai người chúng ta liên thủ với Hàn đạo hữu thì hiển nhiên không cần sợ bọn họ."

Tiếp theo, nữ tử này lại hướng Hàn Lập truyền âm vài câu. Hàn Lập nghe xong, ánh mắt chớp động vài cái, chậm rãi gật gật đầu.

Vì thế, Liễu Thuý Nhi liền hướng về phía đối diện khẽ cười một tiếng, nói:

"Thiên Vân mười ba tộc chúng ta tựa hồ cũng không có xung đột gì với quý tộc, cho nên hai bên chúng ta cũng không cần phải ngươi sống ta chết làm gì cả. Ta xem hai vị đạo hữu cũng không nắm chắc có thể hạ sát thủ được với chúng ta. Nếu vậy thì không bằng xem như chưa từng nhìn thấy đối phương đi, chúng ta đều tự làm chuyện của mình, nhị vị thấy thế nào?"

"Tỷ tỷ nói rất đúng, hai huynh muội chúng ta cũng không phải là người của Giác Xi Tộc, hiển nhiên không cần phải vừa gặp mặt là đánh. Nếu tỷ tỷ đã nói như vậy thì hai huynh muội ta xin cáo từ trước."

Nữ tử Hải Vương Tộc vừa nghe Liễu Thuý Nhi nói xong thì trên mặt tươi cười, miệng đầy đồng ý nói.

Tiếp theo, nàng nháy mắt với nam tử Hải Vương Tộc một cái, bạch khí dưới người đột nhiên nổi lên cuốn nam tử vào trong. Nam tử Hải Vương Tộc sau khi hơi chần chừ một lát thì vẫn không phản đối, vì vậy bạch khí dưới thân hai người đồng thời liên kết lại, hoá thành một đoàn bạch quang phá không bay đi, chỉ vài lần chớp động thì đã đi rất xa, cuối cùng cũng biến mất ở cuối chân trời.

Hàn Lập đứng bất động tại chỗ, mắt nhìn về phương hướng đối phương vừa biến mất, lơ đãng nhíu mày một cái. Không biết vì sao, trên người nữ tử Hải Vương Tộc kia tựa hồ có một cỗ khí tức bất đồng, mơ hồ làm cho hắn cảm thấy bất an, cảm nhận được sự uy hiếp nghiêm trọng. Xem ra không phải nữ tử này tu luyện thần thông lợi hại gì mà trên người có mang theo bảo vật đáng sợ. Hàn Lập không khỏi thầm nghĩ như vậy, trong lúc nhất thời liền nghĩ tới linh thú. Dù sao thì ngoại trừ môn phái chuyên môn khu sử linh thú và linh trùng thì thần thông của linh thú so với chủ nhân thấp hơn không ít, chỉ có thể trợ giúp đánh nhau mà thôi nhưng ba người bọn hắn cũng không ở đây lâu, sau khi thương lượng liền khống chế độn quang bay về một hướng khác.

Cùng lúc đó, trong đoàn bạch quang cách đó gần ngàn dặm, ánh mắt đôi nam nữ Hải Vương Tộc kia ngưng trọng nói chuyện với nhau.

"Cái gì, tên thượng tộc thất giai kia còn nguy hiểm hơn cả hai tên còn lại?"

Vẻ mặt nam tử lộ ra vẻ kinh nghi bất định.

"Không sai, đây cũng là nguyên nhân mới vừa rồi ta khuyên can tranh đấu, chỉ bất quá lúc nãy không tiện nói ra cho huynh trưởng biết thôi."

Nữ tử khẽ vuốt tóc, hết sức khẳng định nói.

"Ngươi nói như vậy thì khẳng định là có bằng chứng, không ngại thì nói ra cho ta nghe một chút chứ!"

Nam tử thu lại vẻ mặt, ánh mắt chợt loé lên, truy hỏi nói.

"Kiện phỏng chế Huyền Thiên chi bảo Huyền Thiên Thánh Khí của ta, mới vừa rồi có phản ứng."

Nữ tử trầm mặc một chút nhưng vẫn nói ra.

"Cái gì, Huyền Thiên Thánh Khí có phản ứng! Chẳng lẽ tên kia có Huyền Yêu Thánh Khí?"

Nam tử lần đầu tiên lộ ra vẻ giật mình, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ thất thanh nói.

"Có thể là vậy nhưng cũng không nhất định. Thánh khí của ta phảng ứng hết sức kịch liệt, tựa hồ chưa từng giống với những thánh khí khác trong tộc."

Nữ tử chậm rãi nói.

"Không phải là thánh khí, vậy chẳng lẽ là Huyền Thiên chi bảo! Không thể nào, loại bảo vật này sao có thể xuất hiện trên người một tên thượng tộc thất giai. Ha ha, chắc là tiểu muội cảm ứng sai rồi."

Khoé mắt nam tử co quắp vài cái nhưng lại thản nhiên phá lên cười lớn.

Uy lực của Huyền Thiên chi bảo ra sao, bản thân hai người là thành viên của vương tộc trong Hải Vương Tộc sao lại không biết chứ.

"Cũng có thể là ta thao túng thánh khí chưa thuần thục, cảm ứng bị sai lệch. Dù sao thì các trưởng lão vì chuyến đi này nên mới ban cho vật chuyên dò xét Huyền Yêu Thánh Khí nhưng cho dù chỉ có một phần mười chính xác, vạn nhất đối phương thật sự có Huyền Thiên chi bảo trên người thì chuyện sinh tử của chúng ta nghĩ rằng huynh trưởng cũng rõ ràng.

Nữ tử u oán thở dài một hơi.

"Chênh lệch giữa Huyền Thiên thánh khí và Huyền Thiên chi bảo căn bản là một trời một vực. Cho dù có Cửu Mục Thánh Kình tương trợ thì chúng ta cũng quyết không thể thủ thắng được. Nói như vậy, mới vừa rồi ngược lại là chúng ta đã nhặt được cái mạng nhỏ trở lại a."

Nam tử không khỏi cười khổ một tiếng, nói.

"Điều này cũng không nhất định, việc có được Huyền Thiên chi bảo và việc sử dụng nó là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Nói đại khái, thượng tộc không thể nào khu sử được Huyền Thiên chi bảo nhưng không loại trừ một số người có vài loại bí thuật hiếm thấy, có thể ở cảnh giới này miễn cưỡng kích thích được một chút uy lực của Huyền Thiên chi bảo. Bất quá, thật ra ta cảm giác được đối phương không phải là có một kiện Huyền Thiên chi bảo mà là một kiện Huyền Thiên thánh khí cực mạnh, khả năng này dễ xảy ra hơn. Nếu nói như vậy thì nếu cùng người này tranh đấu, đây không phải là lựa chọn khôn ngoan gì."

Nữ tử chần chừ một chút rồi nói ra.

"Không sai, tình huống này dễ xảy ra hơn."

Nam tử nghe vậy liền đáp.

"Mặc kệ như thế nào, tên đó và chúng ta khẳng định là không cùng một mục đích, cho nên có thể xem như chưa từng gặp bọn họ. Hai người chúng ta cũng không cần suy nghĩ nhiều, nếu có thể hoàn thành nhiệm vụ của bổn tộc giao cho, lập được đại công thì sau khi trở về sẽ có trọng thưởng. Mà cũng xem như chúng ta may mắn, toàn bộ số người mấy lần trước tiến vào Nghiễm Hàn Giới thì chỉ có hai người chúng ta là có khả năng lập được đại công này."

Nữ tử thản nhiên cười rộ lên.

"Lời này khong sai, tên đó cho dù có nguy hiểm thì cũng không liên quan tới chúng ta. Chúng ta cứ làm việc chính sự, nếu gặp mấy tên Giác Xi Tộc thì cũng làm bộ như không biết là được. Phương hướng bọn họ vừa đi hình như là phương hướng mà yêu vân Nhân Nguyên Tiên bỏ chạy, bộ dáng không sai biệt lắm, không biết có gặp nhau không nhỉ?"

Nam tử sau khi tự định giá trong lòng, đột nhiên trên mặt lộ ra một tia cười quỷ dị.

"Điều này không ai biết được. Bất quá Nghiễm Hàn Giới rộng lớn như thế này, tỷ lệ tộc nhân hai bên gặp nhau hẳn là không quá lớn. Nhưng một khi đã gặp nhau thì sẽ không giống như chúng ta có thể dừng tay được. Nếu nói như vậy thì không chừng có thể biết được bảo vật của người kia như thế nào.

Nữ tử khẽ nhếch miệng, hai mắt sáng ngời nói.

"Hắc hắc, chúng ta không thể tự mình chứng kiến việc đó đâu. Đi thôi, chỉ cần hơn một tháng nữa là đến nơi rồi."

Nam tử cười hắc hắc một tiếng, không đợi nữ tử nói gì liền đột nhiên thúc dục độn, nhất thời bạch quang lấy tốc độ còn nhanh hơn lúc trước ba phần, phá không mà bay đi. Nữ tử còn lại hiển nhiên không có ý kiến gì khác, linh quang ngoài thân chợt loé, đồng dạng gia tăng độn quang bay theo sau.

Hàn Lập hiển nhiên không biết mấy tên Hải Vương Tộc vừa gặp đã khám phá ra vài phần bí mật của hắn. Đương nhiên cho dù nữ tử đó có thật sự biết thì lúc ấy chỉ cảm ứng được kiện Huyền Thiên tàn nhận trên người Hàn Lập mà thôi, về phần Huyền Thiên quả thực được phong ấn trong cánh tay của hắn thì không phải Huyền Thiên thánh khí của nữ tử này có thể cảm ứng được.

Hiện tại hắn đang cùng hai người vừa bay vừa thương lượng.

"Ý Hàn huynh là ở đây nghỉ ngơi mấy ngày, sau đó tiếp tục lên đường sao. Điều này có lẽ không cần lắm, mặc dù ở trong Ám Thú sâm lâm, ta và Thạch đạo hữu có tiêu hao một chút pháp lực nhưng chỉ cần độn tốc chậm một chút, trên đường đi chậm rãi hấp thu linh thạch là có thể khôi phục được."

Liễu Thuý Nhi có chút ngoài ý muốn nói với Hàn Lập.

"Liễu tiên tử nói vậy mặc dù không sai nhưng Nghiễm Hàn Giới này tựa hồ hung hiểm hơn rất nhiều so với dự đoán, chỉ mới một Ám Thú sâm lâm mà đã phiền toái như vậy mà lộ trình tiếp theo của chúng ta e rằng còn hung hiêm hơn nhiều. Có thể sớm khôi phục được pháp lực chừng nào thì hay chừng ấy. Huống hồ tiên tử không phải chỉ tiêu hao một chút pháp lực thôi..."

Hàn Lập mỉm cười, thâm ý sâu sắc nói.

"Hàn huynh thật sự tuệ nhãn như đuốc! Nhưng nếu như thế thì sẽ làm trễ thời gian..."

Liễu Thuý Nhi có chút chần chừ nói.

------oOo------

Chương 1689: Hung hiểm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe Hàn Lập nói như vậy, Liễu Thuý Nhi nhíu mày một hồi lâu sau mới than nhẹ một tiếng đồng ý. Bất quá, hiện tại cách hai người Hải Vương Tộc cũng không quá xa, đương nhiên không thể ở lại chỗ này mà điều tức khôi phục lại lượng pháp lực tiêu hao lúc trước, nếu không vạn nhất hai người kia quay lại hoặc đưa tới mãnh thú và dị tộc gì khác thì ba người Hàn Lập sẽ gặp nguy hiểm. Vì thế, ba người lại phi hành về phía trước nửa ngày rốt cục thấy một ngọn núi xanh phía xa xa, linh khí bên trong cũng có chút nồng đậm. Vì cẩn thận, ba người hiển nhiên dùng thần niệm dò xét ngọn núi này một hồi.

Kết quả khiến ba người không khỏi vui mừng!

Núi này mặc dù không cao nhưng bên trong núi lại có một đám tiểu thú tu vi tất cả đều rất thấp, cơ hồ không quá Trúc Cơ Kỳ. Kể từ đó, ba người hạ xuống thấp, tuỳ tiện giết sạch sẽ đám yêu thú yếu nhược, mà đám thú này căn bản ở trong các động quật trông có vẻ không tệ mấy, linh khí phi thường tốt liền sản sinh ra một ít dị vật nhưng đều bị Liễu Thuý Nhi dùng pháp thuật thuỷ thuộc tính tẩy rửa một phen liền trở nên vô cùng thanh linh.

Vì thế ba người chiếm luôn cái động quật này, khoanh chân ngồi xuống điều tức.

Lúc Hàn Lập kết thúc một vòng đại chu thiên, tựa hồ cảm thấy áo choàng nữ tử nhìn mình, hắn mở mắt ra vừa lúc chạm với ánh mắt của nàng. Tinh quang trong mắt nữ tử này chợt hiện, hiển nhiên đã khôi phục hoàn toàn pháp lực.

"Chúc mừng tiên tử đã khôi phục xong."

Hàn Lập mỉm cười, thong dong nói.

"Tiểu muội đa tạ Hàn huynh đã chiếu cố."

Liễu Thuý Nhi thở dài một hơi, ôn nhu nói.

"Ha ha, lúc trước trong Ám Thú sâm lâm, nếu không phải tiên tử một mình cầm chân bốn đầu cao giai ám thú thì ta và Thạch Đạo hữu sao có thể toàn thân trở ra được chứ!"

Hàn Lập lãnh đạm cười.

"Ha ha, Hàn huynh nói lời này quả thật là khiêm tốn khiến Thạch mỗ xấu hổ. Lấy thần thông sâu không lường được của Hàn huynh ra thì có lẽ một mình dễ dàng giết hết tất cả đám ám thú đó nhưng nếu thoát ra thì sợ rằng dư sức. Ta và Liễu tiên tử vốn định tổn hao một ít nguyên khí để xông ra nhưng không ngờ lại được đạo hữu ra tay giúp đỡ nên kết quả thực là ngoài mong đợi như thế."

Ở một góc khác, Thạch Côn cũng đã mở hai mắt, cười to ngắt lời.

"Hai vị đạo hữu đã đề cao Hàn mỗ rồi, tại hạ đích xác có chút thần thông lợi hại nhưng chỉ có thể đánh một kích mà thôi. Nếu bị nhiều ám thú bao vây thì có thể toàn mạng mà ra hay không thì lại là vấn đề khác. Hắc hắc, lấy thân thể mạnh mẽ của Thạch đạo hữu thì cũng không cần liều mạng thì cũng dư sức lao ra được."

Hàn Lập sờ sờ cằm, nhìn Thạch Côn cười nói.

"Có lẽ là thế thật, nếu Liễu tiên tử đã hồi phục pháp lực thì chúng ta nên xuất phát thôi, sớm tìm được cấm chế chi địa thì cũng có thể sớm được nghỉ ngơi."

Thạch Côn cười nhẹ một tiếng, vươn vai đứng lên nói.

Hàn Lập và Liễu Thuý Nhi nhìn nhau một cái, không có ý kiến gì khác.

Một lát sau, trong sườn núi bay ra ba đạo kinh hồng, sau khi xoay quanh một vòng liền phá không mà đi.

Sáu ngày sau, ba người Hàn Lập bị một đám quái điểu miệng phun ra phong nhận bay lấy. Ba người Hàn Lập đều tự thúc dục bảo vật, vạn đạo quang hà hạ xuống, từng trận huyết vũ từ trên không trung rơi xuống, sau một thời gian khoảng một chén trà liền trảm sát hết đám quái điểu này.

Nửa tháng sau nữa, bên một bờ hồ thật lớn trên thảo nguyên mênh mông, ba người Hàn Lập đang thu liễm khí tức, hoá thành hư ảnh lặng yên chậm rãi phi hành phía trên không hồ nước.

Bên dưới hồ nước có một đám quái vật có hình thể giống như ngựa nhưng không phải là ngựa, giống cá mà không phải là cá đang lơ lửng trên mặt nước. Hình thể phảng phất giống như một ngọn núi nhỏ, từng cột nước từ trên mình chúng phun ra cứ chợt loé lên mà biến mất, ngẫu nhiên trong đám quái thú cũng có một vài con đánh lên trên mặt đất nhất thời nổ ầm ầm ra, vài cái hố đường kính hơn mười trượng xuất hiện, quả thực là làm người ta sợ hãi không thôi.

Cũng may, thuật ẩn nặc của đám người Hàn Lập cao minh mà đám cự thú đó hình như là đang chơi đùa cho nên cũng không phát hiện ra trên đầu chúng có ba con kiến bay qua. Cho nên ba người Hàn Lập cũng bình yên vượt qua được hồ nước này.

Một tháng sau nữa, trên bầu trời một vùng hoang nguyên, ba người Hàn Lập và bốn tên cả người đen thui đang đối mặt với nhau, cơ hồ chuẩn bị khai chiến với nhau. Bốn phía quanh người Hàn Lập là vô số thanh sắc kiếm quang bay lượn, bảo hộ bản thân nghiêm ngặt phá vỡ lãng ngân của hai tên Dạ Tộc Nhân nhưng hai tên Dạ Tộc Nhân còn lại lại thúc dục pháp quyết, lãng ngân tiếp tục khôi phục như lúc đầu lần nữa biến thành một đám hư ảnh công kích Hàn Lập. Mà phía bên kia, Liễu Thuý Nhi cả người lam quang chớp động, thân hình được bao phủ trong một đoàn chất lỏng thần bí, trong tay thúc giục ngân toa bắn ra tinh quang bao lấy một tên Dạ Tộc Nhân khác. Phía đối diện, đối thủ của nữ tử này xem ra cũng không nhỏ, cả người ẩn trong hắc khí tung ra một đoàn hoả điểu phối hợp với ngân lãng va chạm với ngân toa không chút nào rơi xuống hạ phong.

Về phần Thạch Côn, giờ phút này hắn đã hoá thành một người khổng lồ cao hơn mười trượng, ngoài thân bao phủ một tầng hôi bạch sắc quỷ dị, lộ ra vẻ hung hãn, hai tay vung cự chuỳ đánh về phía một gã Dạ Tộc Nhân khác bức hắn liên tiếp lùi ra sau. Mặc dù tên Dạ Tộc Nhân kia đang ở hạ phong nhưng hay tay của hắn không ngừng huy động, một tầng hắc khí từ trên người hắn tán ra tạo thành một tấm hắc thuẫn che trước người miễn cưỡng có thể tự bảo vệ mình.

"Hàn huynh, Thạch đạo hữu mau ra tay đi, đến tối xuống thi Dạ Tộc Nhân cũng giống như ám thú, thực lực tăng lên không ít, đến lúc đó thì thực sự phiền phức đấy!"

Liễu Thuý Nhi thấy nhất thời lâm vào giằng co thì trong lòng lộ ra vẻ lo âu, mở miệng cảnh tỉnh hai người Hàn Lập.

Nghe vậy, Hàn Lập thần sắc vừa động, ngẩng đầu nhìn lên trời một cái, chỉ thấy lúc này trời đã gần đến nơi rồi.

"Hắc hắc, hiện tại mới nhớ đến thì đã muộn rồi, Chỉ một lát nữa thôi, lão phu sẽ đối tốt với mấy người Thiên Vân các ngươi!"

Một trong hai gã Dạ Tộc Nhân đối diện với Hàn Lập đột nhiên phát ra tiếng cười vô cùng khó nghe.

"Một lát nữa? Căn bản không cần lâu như thế, các ngươi có thể lập tức biến mất trên thế gian này được rồi."

Hàn Lập thản nhiên nói, tiện thế vung tay lên, nhất thời hôi mông quang hà quang mang đại phóng ào ào tuôn ra.

Cùng lúc đó, hai tay Liễu Thuý Nhi bắt quyết, một hôi sắc quang luân hiện ra sau lưng, còn Thạch Côn thì thân hình xoay tròn một cái, mười ngón tay bắn ra hôi ti như đạn. Từ xa nhìn lại, chỗ đại chiến giữa ba người Hàn Lập với bốn tên Dạ Tộc Nhân đột nhiên hiện lên một quang cầu vô cùng lớn, hôi quang chớp động vô số phù văn như ẩn như hiện.

Lập tứ, hôi sắc quang cầu bạo liệt mà ra, vô số phù văn bắn ra như mưa, đem phương viên trăm dặm bao phủ lại. Bốn gã dị tộc nhân kinh hãi một trận, toàn bộ đều thi triển thần thông liều mạng ngăn cản nhưng mỗi phù văn lại có uy lực vượt xa tưởng tượng.

Nhất thời, tiếng nổ kinh thiên động địa liên tục nổ ra không dứt, bốn gã dị tộc vì thế mà tan thành mây khói, phi hôi yên diệt.

Sau khi kết thúc tất thảy, ba người Hàn Lập lúc này mới thu lại Nguyên từ thần quang, đều nhìn nhau khẽ cười một cái.

Ba tháng sau, trên bầu trời một dãy núi bất tận, ba người Hàn Lập hoá thành ba đạo kinh hồng bay giữa ngàn vạn yêu thú, liều mạng phi độn về phía trước. Phía sau bọn họ vài dặm là một đám ngân sắc vân vụ đang cuồn cuộn kéo tới như thuỷ triều, nơi chúng đi qua cây cối hay là các loại tiểu thú đều bị thôn phệ sạch sẽ, một ngọn cỏ cũng không lưu lại. Một lúc sau, số lượng thú chạy trối chết từ trong núi chạy ra càng ngày càng nhiều, tất cả đều kinh hoàng thất thố chạy trốn.

"Làm sao bây giờ, sớm muộn thì chúng ta cũng bị ngân triều đó đuổi kịp, nghe đồn loại trùng này không kém chút nào so với Phệ Kim Trùng, một khi nhận định được con mồi thì căn bản không buông tha. Giới này hoá ra lại sinh sôi nảy nở nhiều như vậy."

Thạch Côn sắc mặt cực kỳ khó coi, quay đầu nói với hai người Hàn Lập.

"Không sai, thế lực triều trùng này thật kinh người, chỉ sợ chúng sẽ theo chúng ta mấy tháng cũng không thành vấn đề. Ngay cả thượng cổ mãnh thú đối mặt với ngân trù này thì cũng phải tránh lui ba thước."

Thanh âm của Liễu Thuý Nhi hiện ra một tia bối rối.

Cũng khó trách hai người có bộ dáng như thế!

Cho dù là ai thì khi bị trăm vạn hung trùng đuổi theo ba ngày ba đêm, pháp lực cũng tiêu hao gần nửa thì không tránh khỏi kinh hoàng.

"Cách duy nhất là hy vọng có thể gặp vài thượng cổ mãnh thú, dẫn chúng tới đám hung trùng này mà thôi."

Sắc mặt Hàn Lập cũng phát xanh nhưng trấn định nói.

"Theo như địa đồ ghi lại thì cách chúng ta gần đây có khu vực của mãnh thú, lộ trình khoảng một ngày. Nếu không còn cách nào thì chúng ta chỉ có thể đi đến chỗ nó mà thôi."

Thạch Côn cười khổ trả lời.

Hàn Lập nghe vậy, nhất thời không nói gì thêm. Nhưng vào lúc này, trên trời bỗng truyền đến tiếng ầm ầm, tiếp theo lục quang chớp động tại chân trời, một đám lục sắc vân vụ phóng nhanh về phía ba người Hàn Lập.

Thấy vậy, Hàn Lập hiển nhiên cả kinh nhưng lam mang trong mắt chợt loé đã nhìn rõ bản chất của lục vân phía xa xa, là những con quái điệp cỡ nắm tay, cả người chớp động lục phấn, bộ dáng vô cùng dữ tợn.

------oOo------

Chương 1690: Hung trùng chi chiến

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Là Hoá Huyết Điệp! Chúng ta có cơ hội rồi!"

Hàn Lập từ lâu đã không còn là kẻ chân ướt chân ráo bước chân vào Linh giới nữa, khi nhìn thấy hình dáng của đám lục điệp này thì thất thanh kêu lớn nhưng lập tức lại lộ ra vẻ mừng như điên nói.

"Thật sự là loại hung điệp này! Tốt quá, loại điệp này là thiên địch với đám trùng kia."

Liễu Thuý Nhi cũng thi triển bí thuật, sau khi nhìn kỹ hình dáng của lục điệp thì đồng dạng mừng rỡ.

"Đích xác là có cơ hội chạy thoát rồi nhưng phải cẩn thận, ngàn vạn lần đừng để bị dính vào tràng tranh đấu của chúng, nếu không thì tiểu mệnh khó mà giữ được."

Thạch Côn cũng phấn chấn lên, nói.

"Lúc này ba người chúng ta nên chia ra, nếu mục tiêu quá lớn thì rất có thể đều là mục tiêu của hai loại hung trùng này. Dù sao thì hiện tại chỉ còn cách cấm chế chia địa khoảng một nửa lộ trình, chúng ta đều đã biết đường đi, không bằng cứ chia ra chạy trối chết. Hai tháng sau sẽ gặp tại gần cấm chế chia địa nọ."

Hàn Lập bình tĩnh nói.

Nghe Hàn Lập nói thế, hai người còn lại không khỏi ngẩn ra một chút nhưng Thạch Côn lập tức đồng ý nói:

"Hàn đạo hữu nói có lý, lúc này mục tiêu càng nhỏ thì đúng là

càng dễ trốn."

"Chỉ có thể như vậy thôi."

Liễu Thuý Nhi cũng không chần chừ chút nào, sau khi tự định giá một lát thì cắn răng gật đầu nói.

Vì thế ba người vội vàng truyền âm vài câu sau đó phân ra mà chạy trối chết.

Lúc này, lục vân phía xa đã tới gần, cho dù không vận dụng thần thông thì bằng vào mắt thường cũng có thể thấy rõ bộ dáng phô thiên cái địa của lục điệp. Hung điệp này không nói hai lời chia ra làm hai, một phần xông thẳng vào đám ngân triều, một phần đuổi theo đám người Hàn Lập và đám thú đang bỏ chạy phía dưới mặt đất.

Ngân triều phía sau thấy cảnh này cũng không chút yếu thế, một phân thành hai phần lớn nhỏ, phần lớn nghênh chiến lục vân, số còn lại điên cuồng đuổi theo đám thú phía dưới. Hàn Lập và đám thú chạy trối chết phía dưới nhưng bên trong đám thú này lại có không ít linh thú có linh trí cao, biết cơ hội chạy trốn đã tới, vài dị thú tu vi cao nhất điên cuồng hét lên, tất cả đàn thú giải tán hoá thành yêu khí cuồn cuộn tản ra bốn phương tám hướng chạy trối chết.

"Đi!"

Hàn Lập không cũng không do dự, quát khẽ một tiếng, Phong Lôi sí sau lưng hiện ra. Đôi cánh khẽ vỗ nhẹ một cái, cả người liền hoá thành một đạo thanh bạch quang ti bắn đi. Cùng lúc đó, Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn cũng gia tăng độn quang bay về hai hướng khác nhau.

Lấy tốc độ toàn lực của Phong Lôi sí, chỉ cần mấy lần chớp động liền bỏ xa đám thú, đảo mắt một cái đã biến mất ở cuối chân trời, sau đó hắn mới quay đầu nhìn lại đám thú ở phía sau. Kết quả khiến cho hắn không khỏi phát lạnh một trận.

Chỉ thấy hơn trăm dị thú ở phía sau bởi vì hành động hơi chậm, kết quả bị quấn vào trong đại quân của hai loại hung trùng kia. Chỉ thấy lục vân và ngân triều ào ạt kéo đến, cổ họng di thú chưa kịp kêu lên thì đã biến mất không thấy, ngay cả hài cốt cũng không lưu lại chút nào. Lúc lục vân và ngân trùng lao vào nhau, vô số lục điệp đột nhiên vỗ cánh về phía đối diện. Nhất thời một cỗ lục phong quỷ dị từ trong đàn điệp bay ra, khí thế hung hăng ập vào ngân triều.

Tiếng *"chi chi"* quái dị liên tiếp vang lên.

Không ít ngân trùng rơi xuống như mưa rào. Tiếp theo lục vân hạ xuống thôn phệ hết đám ngân trùng đang rơi xuống.

Lam mang trong mắt Hàn Lập chớp động, cảnh tượng trước mắt hiện lên rõ như ban ngày. Đàn điệp sau khi cắn nuốt ngân trùng thì bất ngờ ngoài thân hiện lên một vài chấm đỏ. Bất quá ngay cả khi độc phong của Hoá Huyết Điệp lợi hại nhưng ngân sắc phi trùng thật sự là quá nhiều, hơn nữa không ít phi trù mạnh mẽ có sức kháng cự với độc tính. Kết quả sau khi độc phong trôi qua, ngàn vạn ngân trùng lại bắt đầu lao vào lục vân, cuối cùng ngân triều và lục vân hoàn toàn đan vào nhau đánh nhau sống chết.

Tiếng vù vfu phát ra, lục điệp và ngân trùng giống như mưa từ trên cao rơi xuống, sau đó lại bị lục vân và ngân triều lao tới thôn phệ sạch sẽ. Rõ ràng là năng lực thôn phệ của ngân sắc phi trùng lớn hơn nhiều so với lục điệp nhưng bản thân hung điệp lại mang kịch đột, chỉ cần vỗ hai cánh là đã khiến đối thủ mất đi năng lực chống cự. Hai bên đều là hung trùng hung ác vô cùng, không thèm quan tâm đến tính mạng của mình, trong lúc nhất thời lâm vào thế giằng co không ngừng. Về phần đám hung trùng đuổi theo đàn dị thú, khi thấy đàn thú bỏ chạy tứ tán thì cũng hoá thành vô số đám nhỏ, đồng dạng chia ra mà đuổi theo sau.

Hai loại trùng này tựa hồ hành động rất ăn ý, tuyệt không tha cho con mồi.

Không ít dị thú không chạy được xa liền bị hai loại hung trùng này đuổi theo, cho nên không thể không liều mạng được. Trong lúc nhất thời, tiếng thú kêu, tiếng côn trùng vang lên đan xen lẫn nhau không dứt.

Hàn Lập hai mắt híp lại, mắt thấy Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn đã phi độn ra cực xa nhưng phía sau vẫn còn một đám ngân trùng và lục điệp đang truy sát phía sau. Bất quá hắn cũng chỉ xem đến đây, bởi vì hắn thoáng nhìn thấy một đám ngân trùng đang đuổi theo vài dị thú trực tiếp đuổi đến đây. Bộ dáng ngân trùng có đến cả ngàn con.

Hàn Lập hít sâu một hơn, hai cánh sau lưng vỗ lên một cái, hoá thành quang ti bắn đi. Lúc này đây, Hàn Lập một hơi bay hơn nửa canh giờ mới quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy phía sau đã không còn bóng dáng của trùng ảnh nhưng hắn lại không vui mừng mà ngược lại khẽ cau mày.

Mấy ngày trước lúc ba người bọn hắn bỏ chạy cũng đã thi triển tốc độ cực nhanh, bỏ xa đám hung trùng nhưng không biết đám hung trung này có thần thông quỷ dị gì mà chỉ cần bọn họ hơi chậm lại thì một lát sau chúng liền đuổi tới. Vô luận là có dùng loại bí thuật ẩn nặc nào thì cũng không có hiệu quả là mấy.

Thần sắc Hàn Lập thoáng âm tình bất định, đột nhiên bỗng hừ lạnh một tiếng, trên người chợt loé hắc quang, một tầng hắc sa hiện lên, thân ảnh biến mất. Sau khi ẩn nặc thân hình, hắn mới không chút hoang mang bay về phía trước. Nhưng sau nửa canh giờ, Hàn Lập đột nhiên cảm ứng được điều gì đó, sắc mặt chợt biến đổi quay đầu lại. Kết quả một lát sau, cuối chân trời truyền đến tiếng vù vù, chỉ thấy một đám ngân sắc cự trùng đường kính mấy trượng đột nhiên hiện ra.

Cự trùng này vỗ cánh một cái liền thuấn di đi hơn trăm trượng, bắn thẳng đến chỗ Hàn Lập ẩn nặc. Sắc mặt Hàn Lập hơi đổi, dùng thanh minh linh mục nhìn rõ diện mục đám trùng này. Rõ ràng là hơn một ngàn ngân sắc phi trùng hình thành nên một quái vật thật lớn. Mặc dù không biết vì sao ngay cả hắc sa cũng không che giấu được hung trùng này nhưng Hàn Lập rất rõ ràng, nếu không giết chết chúng thì đừng nghĩ tới việc bình an rời khỏi.

Bất quá đám ngân trùng đáng sợ này ngoại trừ số lượng thì bản thân nó cũng có chút khó chơi.

Thân thể chúng chẳng những cứng vô cùng, có thể chống đỡ được công kích của bảo vật bình thường mà răng của chúng còn có thể dễ dàng xé rách bảo vật phòng ngự. Nếu lấy bảo vật bình thường ra đối phó với chúng thì sợ rằng không có tác dụng. Trong lòng tự định giá như vậy, mắt thấy cự trùng sắp đến, Hàn Lập đột nhiên vung tay lên, nhất thời một tiếng vù vù bay ra, hàng trăm đoá kim hoa bay vù ra, sau đó đột nhiên kim quang cuồng trướng hoá thành một đám giáp trùng lớn nửa thước. Cả người kim quang chói mắt, đúng là Phệ Kim Trùng thành thục.

"Đi!"

Hàn Lập cơ hồ không cần suy nghĩ, quát khẽ một tiếng, tay chỉ về phía ngân sắc cự trùng phía trước.

Nhất thời Phệ Kim Trùng vù một cái bay thẳng về phía cự trùng. Nguyên bổn ngân sắc cự trùng đang lấy khí thế hung hãn dị thường nhưng ngay khi vừa thấy Phệ Kim Trùng xuất hiện thì toàn thân đều run lên một cái, lập tức phát ra một tiếng kêu thê lương, bỗng nhiên quay đầu lại chạy trối chết.

Nếu Hàn Lập đã thả ra một lần nhiều Phệ Kim Trùng như vậy thì hiển nhiên là muốn tốc chiến tốc thắng.

Cơ hồ cùng lúc đó, sau lưng vang lên tiếng sét đánh, cả người liền biến mất trong thanh bạch điện hồ. Sau một khắc, bầu trời phía trên ngân sắc cự trùng chợt loé thanh bạch điện quang, thân ảnh Hàn Lập quỷ dị hiện lên, không nói hai lời lật tay lại, một ngọn hắc sắc tiểu sơn bay ra hoá thành một ngọn núi cao hơn mười trượng nện xuống cự trùng phía dưới. Bảo vật vừa ra liền xoay tròn một cái, toàn thân tiểu sơn tuôn ra một mảnh hôi quang hình thành một tầng quang mạc bao lấy toàn bộ đám ngân sắc phi trùng. Hai cánh sau lưng phi trùng vừa động, cự trùng nhất thời run lên, cả người bị Nguyên từ thần quang vây khốn.

Một tiếng the thé giận dữ phát ra, thân hình cự trùng bỗng nhiên đại phóng quang mang, chỉ một lát sau cự trùng đã trở lại thành hơn một ngàn đầu ngân sắc phi trùng, sau đó như ong vỡ tổ hung hăn cắn nuốt quang hà.

Tầng quang mạc do Nguyên từ thần quang hình thành bốn phía, lấy mắt thường có thể thấy được đang dần mỏng đi nhưng Hàn Lập lại xem như không thấy, không lộ ra vẻ lo lắng gì cả bởi vì chỉ cần một chút thời gian này, hơn trăm Phệ Kim Trùng đã bay tới phía dưới hắc sắc tiểu sơn.

------oOo------

Chương 1691: Lôi bằng khôi lỗi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chỉ thấy kim quang chợt loé lên, Phệ Kim Trùng đối với quang hà phía trước nhìn như không tháy mà vọt vào, ngay sau đó cùng hơn một ngàn con ngân sắc phi trùng cắn xé lẫn nhau. Số lượng Phệ Kim Trùng bất quá chỉ bằng một phần mười ngân sắc phi trùng mà thôi nhưng hình thẻ lại lớn hơn đối phương mấy lần, hơn nữa vô luân là về trình độ mạnh mẽ của thân thể hay là năng lực thôn phệ thì lại viễn siêu đám đối thủ này.

Ngân trùng vô luận là cuồng trảo hay là răng nanh dù có hung hăng cắn lên trên vỏ Phệ Kim Trùng thì một tia dấu vết cũng không lưu lại. Mà Phệ Kim Trùng chỉ cần cắn xé vài cái là đã dễ dàng đem đối thủ cắn nát thành vô số mảnh, sau đó thuần thục đen nuốt vào trong bụng.

Theo số lượng thì cơ hồ là mấy con ngân trùng đồng thời công kích một con Phệ Kim Trùng nhưng đảo mắt một cái, hơn phân nửa ngân trùng lại biến mất không thấy đâu cả. Số ngân trùng còn sót lại rốt cục cũng mất hết dũng khí, xoay người mà chạy nhưng đang ở trong sự bao phủ của Nguyên từ thần quang thì làm sao có thể chạy thoát được, nhất tề đều bị Phệ Kim Trùng đuổi theo, nhất nhất bị cắn nuốt. Dến khi chỉ còn lại một con ngân trùng cuối cùng thì trên con phi trùng này lại đột nhiên hào quang chợt loé rồi tự động bạo liệt ra.

Chỉ thấy ngân mang chợt loé rồi một đạo hư ảnh nhạt như không thấy từ giữa chợt bắn ra, sau đó lặng yêu phi độn mà đi. Nếu là tồn tại bình thường thì hơn phân nửa không thể phát hiện ra tung tích quỷ dị của hư ảnh này nhưng trên trời cao, trong mắt Hàn Lập lam mang chợt loé rồi một bàn tay không chút do dự chộp xuống phía dưới.

Năm ngón tay trắng noãn như ngọc chìa ra, một cỗ ngũ sắc hàn diễm bắn nhanh xuống, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai lao xuống đem đạo hư ảnh mới chạy được hơn mười trượng kia bao ở trong đó. Thân hình hư ảnh chấn động nhất thời hiện nguyên hình nhưng lại bị trói cứng không thể nhúc nhích mảy may.

đúng là một đầu ngân ảnh nhân diện trùng đang ở trong hàn diễm liều mạng giãy dụa, bộ dáng dữ tợn dị thường. Hàn Lập vừa thấy cảnh này thì sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, năm ngón tay nhìn như tuỳ ý hơi co lại. Nhất thời phía dưới, hàn diễm hoá thành vô số ngũ sắc quang ti nhất tề hướng về phía trung tâm bắn nhanh đi. Hư ảnh ngân trùng không thể động đậy mảy may trong nháy mắt bji quang ti cuốn vào trong đó. Tiếp theo số quang ti này dùng sức thắt lại, hào quang đại phóng rồi mạnh mẽ đem hư ảnh bị bao vây trong đó cắt thành vô số mảnh nhỏ.

Thần sắc Hàn Lập lúc này mới buông lỏng vung tay lên. Ngũ sắc quang ti chợt loé, tiếp theo hắn lại lao xuống chỗ đàn Phệ Kim Trùng. Nhất thời Phệ Kim Trùng hoá thành hơn trăm đoá kim hoa hướng về phía này bắn đi. Sau mấy cái chớp động thì chúng nó đều chui vào tay áo không thấy bóng dáng.

Hàn Lập một tay chộp xuống, hắc sắc tiểu sơn cũng chợt thu nhỏ lại rồi bay vào trong tay áo, lúc này hắn mới thở ra một hơi. Thời gian từ lúc thả ra Phệ Kim Trùng đến lúc chúng nó một hơi cắn nuốt tất cả hung trùng và lập tức thu hồi bất quá chỉ là một khắc công phu. Cho nên ngay cả lần này thả ra một lượng không ít Phệ Kim Trùng nhưng hao tổn thần niệm cực nhỏ, chưa tạo thành nhiều ảnh hưởng đối với hắn.

Đương nhiên trong lúc thả ra Phệ Kim Trùng trong lòng hắn cũng đã sớm có quyết định. Nếu không thể trong thời gian ngắn diệt sát được đám phi trùng kia thì tự nhiên không chút do dự đem chúng nó thu lại, tuyệt không để cho thần niệm hao tổn quá nhiều. Nếu không liền mất nhiều hơn được. Bất quá, tựa như đoán trước, Phệ Kim Trùng quả nhiên là lợi khí tốt nhất để đối phó với đám hung trùng này, trong nháy mắt liền diệt sát không còn một mảnh. Vận dụng bảo vật khác mà nói cũng không có nắm chắc có thể làm sạch sẽ lưu loát như thế.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn về phương hướng lưỡng chủng hung trùng đại chiến, sau khi liếc mắt một cái thì bên ngoài thân thanh quang chợt loé rồi hoá thành một đạo thanh hồng phá không mà đi. Sau mấy cái chớp động liền biến mất phía chân trời không thấy bóng dáng.

Cơ hồ đồng thời trong lúc đó, cách nơi xảy ra ngân triều hơn mười vạn dặm, một con cự trùng màu bạc hình thể to lớn hơn xa ngân trùng bình thường đột nhiên ngẩn đầu nhìn về hướng Hàn Lập liếc mắt một cái. Ở trên đầu ngân trùng rõ ràng có một khuôn mặt nam tử già nua. Hắn chau mày, trên mặt hiện ra một tia kinh nghi.

Gương mặt nam tử ngóng nhìn về hướng Hàn Lập trong chốc lát sau đó xoay chuyển ánh mắt hướng về ngân vân phía trước. Ở vài dặm phía trước, ngân sắc phi trùng rậm rạp tạo thành thuỷ triều đang cùng lục vân cuồn cuộn đan vào nhau, bộ dáng nhất thời vẫn không thể phân ra thắng bại.

Nhận diện trùng do dự trong chốc lát rồi cuối cùng vẫn phát ra một tiếng thét dài chói tai. Nhất thời ngân trùng phụ cận như nổi điên nhằm hướng phát ra thanh âm sắc bén nọ cuồn cuộn kéo tới. Trong nháy mắt lấy con trùng to lớn làm trung tâm mà ngưng tụ ra hình thể của một con ngân sắc cự trùng nhưng không ngừng cuồng trướng lên.

Không lâu sau, tất cả ngân sắc phi trùng phụ cận đều trở thành hư không thì một con cự trùng dài hơn trăm trượng đột nhiên hiện lên. Cự trùng này khẽ vỗ hai cánh một cái, nhất thời dưới thân sinh ra hai cơn lốc gào thét rồi thân hình khổng lồ cứ như vậy mà bay lên trời, nhằm thẳng đến phía trước bay đi.

Hàn Lập tuy rằng không biết lai lịch của nguyên thần vừa rồi bị hắn diệt sát cụ thể ra sao nhưng tự nhiên cũng không cần biết, xuất hiện việc này cũng không phải là chuyện tốt gì. Bởi vậy sau khi vừa ly khai chỗ cũ, hắn lại liên tiếp thay đổi phương hướng phi độn mấy lần, cũng vận dụng Thái Nhất Hoá Thanh Phù ẩn nấp một đoạn thời gian rồi mới chính thức yên tâm tiếp tục lên đường.

Tuy rằng hiện tại chỉ còn lại có một mình Hàn Lập nhưng hắn tự nghĩ cho dù bây giờ mình có đụng phải Hợp Thể so giai thì cũng có lực liều mạng nên thật ra cũng không sợ hãi lắm.

Hàn Lập biến thành độn quang lần nũa theo lộ tuyến đã chọn tiếp tục hướng về một chỗ khác trong Nghiễm Hàn Giới phi độn đi. Hai tháng sau, trên không trung một sa mạc mênh mong bão cát vàng tại Nghiễm Hàn Giới bỗng nhiên hào quang chớp động rồi ba cái thanh sắc chiến xa kiểu dáng cổ xưa quái dị bí mật mang theo từng đạo thanh sắc hồ quang từ xa xa bắn nhanh đến.

Chính sau máy cái chớp động, ba cái thanh sắc chiến xa này liền chợt loé lên rồi đã tới chỗ phụ cận, sau khi đến phía trên cơn bão cát chừng hơn trăm trượng thì bỗng nhiên chỉnh tề ngừng lại. Lúc này mới thấy được rõ ràng bộ dáng thực sự của mấy cái chiến xa này.

Chỉ thấy ba cái chiến xa kiểu dáng phong cách cổ xưa, hoa văn tinh mỹ, hơn nữa phía trên còn có thanh quang chớp động và một đám phù văn màu xanh lớn nhỏ không đồng nhất chớp động không thôi. Ở phía trước chiến xa hai bên tả hữu có hai còn quái thú hình dáng như trâu mặc thanh sắc giáp y đang đứng, quái thú này có hai con mắt cực lớn, bên trong đỏ đậm như máu hơn nữa từ trong lỗ mũi thỉnh thoảng phun ra một làn khói nhẹ.

Làn khói nhẹ này vừa phiêu tán đi đã làm cho nhiệt độ không gian phụ cân lập tức tăng vọt lên, đồng thời làm cho người ta có một cảm giác nóng rực khác thường. Mà ở trên ba cái chiến xa này, mỗi cái đều có hai đạo nhân ảnh thấp bé cùng một con khôi lỗi cao lớn đang đứng, khôi lỗi này đồng dạng được một lớp thanh sắc chiến giáp bao bọc nghiêm mật dị thường.

Khôi lỗi này cao chừng hai trượng, bên hông có đeo một thanh đao đặc biệt, sau lưng cắm hai cây đoản thương màu bạc óng ánh, hai tay cầm lấy một cái dây cương trực tiếp nối đến quái thú hình trâu, từ trong mặt nạ màu xanh lộ ra hai con mắt, bên trong mắt có hồng quang chớp động quỷ dị.

Về phần bóng người thấp bé trên xe cũng mặc chiến giáp, trên lưng có đeo một cái pháp luân thật lớn hàn quang lóng lánh, trên mặt hắn lại có nhiều vệt màu xám, trong miệng răng nanh lộ ra ngoài, bộ dáng xấu xí dị thường.

Hiện giờ, sáu cái bóng người thấp bé dừng ở một chỗ này, từ trên cao nhìn xuống bão cát như đang không ngừng tìm kiếm cái gì, đồng thời thi thoảng lại cúi đầu thương lượng cái gì. Kết quả một lát sau, mấy người này tựa hồ đã thương lượng xong, một người trong số đó lại khoát tay rồi đột nhiên trong tay lại xuất hiện một cái thanh đồng cổ kính, sau đó hắn ném cái kính này xuống chỗ bão cát.

Trong bão cát gào thét, cái gương đồng quay tròn vừa chuyển rồi một vòng sáng màu xanh từ mặt kính thượng dựng lên rồi theo bốn phương tám hướng nhanh chóng khuếch tán ra. Bão cát phía dưới giống như cuồng bạo vô cùng nhưng khi bị thanh quang đảo qua thì lập tức gió dừng cát rơi, khung cảnh bên trong hiện ra rõ ràng dị thường. Ở bên trong xuất hiện một cái phế tích đền đài, quy mô của phế tích này rất lớn, đưa mắt nhìn mà không thể nhìn thấy điểm cuối.

Vừa thấy cảnh này, trên không trung mấy tên dị tộc nhân thấp bé kia nhất thời lộ ra vẻ vui mừng, sau khi nói với nhau vài tiếng thì lúc này định cùng thúc dục chiến xa dưới chân bay xuống nhưng vào lúc này, từ một phương hướng khác phía chân trời chợt truyền đến tiếng sấm liên hồi.

Tiếp theo có một tiếng sét đánh thật lớn vang lên rồi một đoàn thanh sắc lôi cầu đột nhiên hiện lên ở chân trời, chỉ thấy lôi quang liên tiếp bắn ra rồi chỉ sau vài tiếng sấm rền thì trên không trung chợt có ánh sáng màu xanh loé lên, đạo ánh sáng màu xanh này kéo dài khoảng cách mấy trăm trượng trong nháy mắt đã tới phụ cận ba cái chiến xa.

Sáu gã dị tộc nhân thấp bé cả kinh nhưng lập tức lại thấy rõ ràng gì đó trong thanh sắc lệ quang. Đúng là một con cự điểu khôi lỗi thân dài vượt quá hai mươi trượng, kim thân ngân đầu thanh vũ. Xem ra bộ dáng đúng là tồn tại đồng dạng với Lôi bằng tiếng tăm lừng lẫy nhưng làm cho người ta giật mình chính là mặt ngoài khôi lỗi này có nhiều vết thương, lông chim thì rụng mất hơn phân nửa, thậm chí hai bộ móng vuốt thì một cái đã không cánh mà bay.

Tuy nhiên ngay cả như thế thì mặt ngoài cự điểu này vẫn phát ra một tầng thanh sắc kim hồ chói mắt, vẫn làm cho kẻ nào nhìn thấy trong lòng run sợ, tuyệt không dám coi thường mảy may.

Sáu gã dị tộc thấp bé này tự nhiên trong lòng run sợ. Lúc này một người trong đó phát ra một tiếng thét dài, nhất thời ba cái chiến xa gào thét một tiếng rồi động dạng hoá thành ba đạo thanh quang trực tiếp lao về phía khôi lỗi. Chưa thực sự tiếp xúc với Lôi bằng nhưng dây cương trong tay ba con thanh giáp khôi lỗi cao lớn bống nhiên đồng thời run lên.

Sáu con quái thú hình dáng như trâu sau khi cùng rống lên một tiếng thì há to miệng phun ra một cỗ thanh sắc hoả diễm, sau khi phun ra nó hoá thành một biển lửa cuồn cuộn cuốn đi.

Cơ hồ cùng lúc đó, sáu gã dị tộc nhân thấp bé kia cũng quát khẽ một tiếng, đầu vai khẽ run lên rồi sau cái ngân sắc pháp luân từ sau lưng cùng nhau bắn ra. Bảo vật này sau khi bị pháp quyết thúc dục bỗng nhiên thể tích cuồng trướng mà hoá thành sáu cái vòng tròn sáng chói lọi từ trên không trung bay thẳng đến Lôi bằng khôi lỗi kia, bộ dáng giống như vô kiên bất tối.

Lôi bằng khôi lỗi kia thấy vậy, hai mắt ngân quang chợt loé, trên người thanh hồ sáng ngời cuồng tăng mấy lần, cái cự trảo còn lại kia hướng lên không trung chộp lên. Một cái hư ảnh thanh sắc cự trảo che lấp cả thiên địa hiện lên trên trời cao rồi hướng về ba cái gương xanh chộp xuống. Đối với vòng tròn màu bạc và thanh sắc hoả diễm đang cuồn cuồn lao xuống, nó một bộ như không nhìn thấy.

Lần này làm cho sáu gã dị tộc nhân thấp bé kinh hãi, có chút thất kinh. Cũng may sáu người này luôn có thói quen liên thủ, bình thường sớm đã phối hợp thuần thục dị thường. Trong đó có một người kinh sợ kêu lên rồi sáu người cuống quít giơ tay bấm pháp quyết rồi hướng lên không trung liên tục điểm ra.

Nhất thời sáu cái vòng tròn kia kêu lên vù vù một tiếng rồi đồng thời hướng về phía thanh sắc cự trảo tụ lại, trong nháy mắt đã hoà hợp thành một thể và hoá thành một cái vòng tròn thật lớn đường kính vài chục trượng, không chút yếu thế hướng lên trên không kích đi.

"Oanh" một tiếng nổ vang lên!

Hư ảnh cự trảo cùng vòng tròn va chạm vào nhau cũng bộc phát ra hào quang hai màu xanh bạc chói mắt. Lúc này thanh sắc hoả diễm cũng lao vào đem Lôi bằng khôi lỗi bao phủ vào trong đó, sau đó cũng cùng hộ thể lôi hồ đan vào nhau, bên trong thỉnh thoảng truyền ra tiếng sét đánh trầm thấp.

------oOo------

Chương 1692: Ảnh tinh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hồ quang kia hiển nhiên là có uy năng không nhỏ, mặc cho hoả diễm màu xanh thiêu đốt ào ạt nhưng chỉ chớp động lên không ngừng mà không bị sứt mẻ tí nào. Trên không trung, trảo ảnh thật lớn kia hơi cứng lại, hiển nhiên là không ngăn cản nổi vòng tròn do sáu kiện pháp luân kiên biến thành rốt cục ở trong ngân quang mà tấc tấc vỡ vụn ra. Không còn bị ngăn cản, vòng tròn kêu vù vù một tiếng rồi nhẳm thẳng đến đầu khôi lỗi mà chém xuống.

Vòng tròn còn chưa hạ xuống mà phía dưới đã xuất hiện linh quang chớp động khiến cho cả hư không vặn vẹo từng trận, từng trận dao động quỷ dị phát ra, giống như bị một trảm vỡ ra. Lôi bằng khôi lỗi thấy vậy thì hé miệng phun ra một đạo quang hồ tho to màu xanh, sau khi bay ra thì hoá tahnhf một con điện giao màu xanh giương nanh múa vuốt bắn đi mạnh mẽ kích lên phía trên vòng tròn.

Sau một tiếng nổ lớn, ngân quang và hồ quang đan vào nhau. Nhất thời vòng tròn màu bạc quay tròn chấn động mà phát ra tiếng gào thét, mặt ngoài hiện ra mấy cái khe. Sau đó hào quang chớp động và lại chia ra làm sáu kiện pháp luân, sau đó một lần nữa hướng về phía sáu gã dị tộc nhân thấp bé quay về.

Tiếp theo, trên người Lôi bằng khôi lỗi hồ quang đại phóng, thân hình nổ vang một tiếng rồi trực tiếp hoá thành một đạo hồ quang biến mất tại chỗ. Ngay sau đó, trên ba cái chiến xa quang hồ chợt loé, thân ảnh Lôi bằng bỗng nhiên hiện lên sau đó hai cánh của nó run lên mà mang theo một cỗ ác phong lao thẳng xuống.

Sáu gã dị tộc nhân thấp bé thấy vậy thì tự nhiên cả kinh nhưng động tác cũng không hốt hoảng. Sáu người đồng thời nhất tay, đem một bàn tay nhanh như chớp giật đặt lên trên người thanh giáp khôi lỗi trước mặt.

Trong mắt ba con khôi lỗi huyết quang chợt loé, bên ngoài thân thanh quang ào ra, thân hình một chút cuồng trướng lên thật lớn. Trong nháy mắt cái mặt nạ khôi lỗi bị rơi ra, bên trong lộ ra thân hình cao hơn mười trượng, mặt mũi hung tợn dị thường. Ba con khôi lỗi vung ra sáu đạo quỷ trảo to lớn, đồng thời hướng lên không trung đẩy ra, hơn mười đạo trảo mang màu xanh đen chợt loé lên rồi hướng lên Lôi bằng trên không trung điên cuồng kích đến. Tiếp theo, mỗi con khôi lỗi lại đưa một tay đập vào sau lưng một cái, lập tức mười hai thanh ngân sắc đoản thương thật lớn cũng hoá thành mười hai đạo ngân trụ chợt loé lên, lướt qua hư không mà biến mất.

Trong nháy mắt sau đó, trong hư không nhất thời vang lên tiếng nổ mạnh như sấm sét! Lôi bằng thấy vậy, mặt không chút thay đổi hé miệng phun ra thanh hồ, đồng thời giơ trảo nhấn xuống một cái, nhất thời từ trảo mang sinh ra một cự lực vô hình đè xuống.

Vào lúc này sáu gã dị tộc thấp bé vừa thu cánh tay lại, trong miệng lẩm bẩm rồi thân hình chợt cuồng trướng lên mấy lần. Tiếp theo liên tiếp hơn mười kiện bảo vật các loại từ trên người họ phóng ra, sau đó hoá thành đạo đạo bảo khí tham gia vào vòng công kích.

Thanh âm bạo liệt ở giữa không trung vang lên liên miên, vô số đạo khí lãng cuồn cuộn tản ra, các loại hào quang chợt hiện chợt tắt loá mắt làm cho người ta cơ hồ không thể nhìn thẳng được. Trận tranh đấu này giằng co ước chừng một canh giờ thì tiếng bạo liệt chợt đình chỉ mà linh quang cuối cùng cũng tắt đi. Thân thể tàn liệt của Lôi bằng khôi lỗi từ trên không trung rơi xuống rồi chìm sâu vào phế tích ở phía dưới quỷ dị biến mất.

Ba cái chiến xa và ba con thanh giáp khôi lỗi đã khôi phục lại nguyên trạng đang huyền phù ở giữa không trung, trên người đồng dạng đầy vết thương. Thậm chí có một con khôi lỗi trong đó trước ngực xuất hiện một cái lỗ to chừng miệng bát, trực tiếp xuyên thủng chỗ trái tim mà qua. Nếu không phải là thân thể khôi lỗi thì thương tổn bực này nếu xảy ra trên người một gã dị tộc bình thường thì hơn phân nửa đã sớm ngã xuống mà chết.

Về phần thân hình sau gã dị tộc nhân thấp bé cũng không tốt đẹp gì. Hơn mười kiện bảo vật xoay quanh bọn họ đã bị huỷ diệt hơn phân nửa, chiến giáp trên người nhiều chỗ cũng cháy đen, thậm chí là không ít chỗ còn bị đánh lõm vào mà trở nên gồ ghề, bộ dáng cơ hồ là hư hao không còn. Chỉ có sáu con quái thú hình trâu kia thì không có hao tổn sợi lông nào nhưng cũng mệt phờ, miệng mũi ào ào phun ra bạch khí, trên người mồ hôi ướt đẫm.

Tóm lại thì trận chiến cùng Lôi bằng khôi lỗi này, sáu gã dị tộc cố nhiên cuối cùng thắng lợi nhưng giết địch ba nghìn mà tự tổn hao tám ngàn, đông dạng hao tổn không ít. Bất quá, sáu gã dị tộc sau khi thấy Lôi bằng khôi lỗi bị đánh rơi thì kẻ nào kẻ nấy sắc mặt đều vui mừng, lúc này thúc giục chiến xa nhằm phía dưới bay đi nhưng đúng lày, một cái thanh âm lạnh lùng từ trong một đám mây cách đó không xa truyền ra.

"Đa tạ, chư vị Hắc Nho Tộc đạo hữu đem con khôi lỗi đánh bại cũng giúp bọn ta đỡ tốn một phen tay chân rồi."

Vừa dứt lời, từ trong đám mây kia bỗng nhiên hào quang vạn đạo bắn ra rồi hơn mười bóng người phục sức khác nhau hiện lên.

Cầm đầu là một người mặc hoàng sắc trường bào, khuôn mặt bất quá mới hơn hai mươi tuổi nhưng trên trán có mọc ra ba cái sừng ngắn màu vàng, bề ngoài sừng sáng loè loè, cực kỳ đáng chú ý. Ở phía sau hắn có hơn mười mấy người nam nữ lão ấu không đồng nhất đứng song song.

Vừa thấy mấy người này xuất hiện, khuôn mặt của sáu gã dị tộc nhân thấp bé đồng dạng khó coi dị thường, trong đó có một gã thấp bé nhìn như kẻ cầm đầu trong miệng phát ra thanh âm khàn khàn khô khốc khó nghe dị thường nói:

"Giác Xi Tộc! Các người như thế nào lại tới đây, chẳng lẽ là một mực âm thầm theo dõi chúng ta?"

"Theo dõi! Bằng vào các ngươi mà cũng xứng ư? Bất quá các ngươi đã phát hiện ra nơi đây thì cũng đừng nghĩ muốn sống mà ly khai. Động thủ đi!"

Gã thanh niên cười lạnh một tiếng nhìn đám đồng bạn phía sau phân phó một tiếng.

Hơn mười tên Giác Xi Tộc phía sau nhất tề dạ ran một tiếng tuân mệnh, theo sau hoá thành độn quang sắp xếp đội hình theo hình quạt cùng nhau tiến lên bao vây.

"Chạy!"

Sáu gã Hắc Nho Tộc kia tự nhiên thần sắc đại biến, gã cầm đầu lại kinh sợ gầm lên một tiếng. Dưới chân sáu con ngưu thú phong hoả chi lực cùng nhau phát động mà đột nhiên nhảy lên, ba cái chiến xa tuỳ theo hoá thành ba đoàn thanh quang hướng về một mặt khác bay vọt đi. Bên trong thanh quang ẩn hiện có hồ quang chớp động đồng thời cũng truyền ra tiếng nổ vang động, độn tốc thực kinh người. Bất quá, đám Giác Xi Tộc này lại có thần thông kinh người.

Bên ngoài thân mười mấy người này, có kẻ linh quang chợt loé mà trực tiếp hoá thành một đạo cầu vòng chói mắt đồng thời trong tay bắt quyết, thân hình nhoáng lên một cái đã biến mất không thấy. Còn có kẻ tay áo bào run lên, bên trong nhất thời bay ra một con linh thú hoặc là bảo vật phi hành, thân hình nhoáng lên cái đã đứng lên trên rồi lấy tốc độ bất khả tư nghị mau chóng đuổi theo.

Chỉ thấy tên thanh niên cầm đầu kia hai tay vẫn chắp sau lưng, huyền phù ở trên không trung không nhúc nhích, giống như tin tưởng mười phần với khả năng của những người này.

Cũng khó trách hắn tự tin như thế. Hắc Nho Tộc tuy rằng cũng là một chủng tộc không nhỏ trên Lôi Minh đại lục nhưng tộc người này lại không am hiểu phi độn thuật. Bình thường cùng người ta tranh đấu thì chỉ có thể dựa vào các loại phi xa do trong tộc luyện chế ra để giao chiến. Nếu là thời điểm bình thường hoặc là lúc cùng người ta tranh đấu mà chiếm thượng phong thì điểm khuyết thiếu này không tính là gì. Nhưng hiện giờ, đám dị tộc nhân thấp bé này vừa mới chịu đau khổ một hồi thì tân cường địch lại liền lập tức xuất hiện, hơn nữa đây rõ ràng là thời điểm bọn hắn khó có thể địch lại được nên khuyết điểm kia tự nhiên trở thành nhược điểm trí mạng.

Kết quả không sai biệt lắm, ba cái chiến xa mới ra được gần ngàn trượng thì phía trước bỗng nhiên xuất hiện vô số đoàn linh quang bạo phát ra rồi mấy đạo nhân ảnh chợt loé lên hiện ra.

Đúng là vài tên vừa rồi ở phía sau tiến nhập vào trong hư không mà thi triển thuật thuấn di quỷ dị của Giác Xi Tộc. Mấy người này vừa xuất hiện lập tức giơ tay lên, nhất thời lôi hoả phô thiên cái địa tuôn ra nhằm về hướng ba cái chiến xa ập xuống. Sáu đầu ngưu thú khống chế chiến xa hung hãn dị thường, thấy vậy nhưng cũng không lùi bước nào, miệng phun ra thanh diễm ngăn cản công kích từ trên không trung xuống.

Trên chiến xa, sáu gã Hắc Nho Tộc thấy tình hình này thì trong mắt đều lộ ra vẻ tuyệt vọng nhưng cho dù là như thế thì bọn chúng vẫn không cam lòng cứ như vậy mà thúc thủ chịu trói. Sáu người hò hét một tiếng rồi đưa một tay vỗ vào thành giáp khôi lỗi đầy vết thương trước người khiến cho chúng lại biến thân thành một yêu quỷ thật lớn, đồng thời trong tay bấm quyết, hình thể lại cuồng trướng lên, ngân luân phía sau lưng cũng phi ra, nhoáng lên một cái đã hoá thành hơn trăm cái vòng tròn màu bạc rồi đồng thời hướng ra bốn phương tám hướng kích bắn đi.

Sáu gã Hắc Nho Tộc sinh lòng liều mạng nên trong lúc nhất thời cùng hơn mười gã Giác Xi Tộc kia tranh đấu bất phân thắng bại. Bất quá, vô luận là Giác Xi Tộc hay là dị tộc nhân thấp bé trong lòng đều rất rõ ràng, loại tình hình này bất quá chỉ là phù dung sớm nở tối tàn mà thôi. Một khi pháp lực của mấy tên Hắc Nho Tộc kia tiêu hao hết thì đây chính là lúc mấy người bọn họ lập tức táng thân.

Nhưng đám dị tộc này, thậm chí là thanh niên một sừng đang bao vây bọn họ kia cũng không biết nơi đây ngoại trừ hai tộc bọn họ ra thì còn một bên thứ ba đang ẩn nấp cách đó mấy trăm dặm, trong một lầu các bị tàn phá và dùng một kiện bảo vật cổ quái mà quan sát chăm chú.

Bảo vật này là một kiện bạch sắc thuỷ tinh trong suốt nhưng mặt ngoài có hình ảnh chớp động không thôi, đúng là hình ảnh sinh tử đại chiến giữa hơn mười gã Giác Xi Tộc cùng sáu gã Hắc Nho

Tộc kia. Chỉ là hình ảnh có chút xa xôi, giống như đang đứng ở cách đó hơn mười dặm mà quan vọng lại. Mà ở trước mặt thuỷ tinh đang có hai người khoanh chân mà ngồi, một người thần sắc lạnh nhạt, một người trên mặt hiện lên vẻ kinh nghi bất định.

"Sao lại thế này, Giác Xi Tộc sao cũng tới đây. Chẳng lẽ cũng là vì di chỉ cấm chế ở nơi này mà đến sao?"

Biểu tình của người này đầy vẻ kinh nghi, dáng người thon dài thướt tha, trên đầu trùm một cái áo choàng màu trắng, đúng là Liễu Thuý Nhi. Giọng của nàng vừa rồi rất bé, cơ hồ thấp không thể nghe thấy được nhưng rõ ràng là hướng sang người bên cạnh mà hỏi.

Mà người còn lại tuổi còn rất trẻ, một thân thanh bào nhưng khuôn mặt bình thường, đây rõ ràng là Hàn Lập. Hàn Lập tuy rằng vẻ mặt vẫn bình tĩnh, ánh mắt thản nhiên nhìn vào hình ảnh trong thuỷ tinh, sau khi nghe lời ấy thì khoé miệng hơi nhếch lên một chút, từ từ trả lời:

"Liễu tiên tử không cần quá lo lắng. Chỗ di chỉ phế tích to lớn như thế, sao lại có thể đúng dịp trùng mục tiêu với chúng ta như thế. Hơn nữa vị trí hiện tại của chúng ta còn cách cấm chế chi địa không biết bao nhiêu vạn dặm. Những người này nếu thật sự có chung một mục tiêu với chúng ta thì cần gì phải cùng đám Hắc Nho Tộc tranh đấu. Bất quá về sau hành động gì thì chúng ta phải cẩn thận hơn, đừng làm cho đám Giác Xi Tộc này phát hiện ra sự tồn tại của chúng ta."

"Hàn huynh nói như vậy cũng có lý, như vậy thì tiểu muội yên tâm hơn. Chúng ta hay là trước tiên đổi chỗ ẩn thân đi, nên cách xa đám Giác Xi Tộc này hơn một chút. Sau đó đợi đến khi Thạch đạo hữu chạy tới đây mà tụ lực lượng của ba người mà mở ra cấm chế chi địa."

Liễu Thuý Nhi sau khi hơi cân nhắc thì đề nghị nói.

"Ân, như vậy cũng đúng. Bất quá trước đó chúng ta nên xác định rõ mục tiêu của đám Giác Xi Tộc kia. Nguyên bản việc này khó khăn như Thải tiền bối trong Tinh Tộc có đưa cho tiên tử một vật

*đại danh đỉnh đỉnh "*Ánh ảnh tinh*". Có vật này thì cho dù ở cách xa địch nhân hơn ngàn dặm vẫn có thể nắm rõ hành động của đối phương như lòng bàn tay."*

Hàn Lập nhìn tinh thạch rồi đưa tay sờ sờ cằm một lúc mới chậm rãi nói.

"Ánh ảnh tinh này tuy rằng có thuật ẩn nấp cực kỳ thần diệu, thậm chí là thánh giai tồn tại cũng không dễ phát hiện ra được nhưng nó chỉ có thể phản ảnh được một ít cảnh thượng bình thường mà thôi. Một khi đối phương thi triển câm chế gì đó che đậy hành động thì ảnh tinh này cũng vô dụng."

Liễu Thuý Nhi không khỏi nhíu mày nói.

------oOo------

Chương 1693: Thái ất thanh quang

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cũng không biết có phải là trùng hợp hay là tên thanh niên kia thực sự là phát hiện được cái gì mà nữ tử này vừa dứt lời thì vốn đang lơ lửng bất động trên không trung bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên phía trên một chút, sau đó giơ tay lên, một cái ô hắc viên bát bay ra, sau khi xoay quanh một cái thì huyền phù ở giữa không trung. Tiếp theo thanh niên Giác Xi Tộc kia mồm lẩm bẩm, mười ngón tay nhắm hướng cái viên bát liên tiếp búng ra. Vô số đạo pháp quyết màu sắc khác nhau bắn ra, sau khi loé lên thì đều chui vào trong cái viên bát.

Viên bát sau khi kêu dài một tiếng thì bên ngoài thân hắc quang đại phóng rồi dường như cuồng trướng lên. Đảo mắt kích thước của nó đã biến thành hơn mười trượng giống như một toàn nhà huyền phù ở phía trên không trung. Tiếp theo từ bên trong viên bát toát ra vô số hắc khí tối đen như mực nhằm bốn phương tám hướng điên cuồng tản ra. Trong nháy mắt nó đã đem cả thiên không che kín lại, khiến cho ngày bỗng nhiên biến thành đêm.

Mảnh thuỷ tinh trướ mặt Hàn Lập và Liễu Thuý Nhi nhất thời trở nên đen thui, rốt cục nhìn không rõ được vật gì nữa. Sắc mặt hai người đều biến đổi nhưng chưa kịp mở miệng nói chuyện gì thì trên thuỷ tinh hắc quang chợt loé rồi mặt ngoài trong nháy mắt lại khôi phục như lúc ban đầu mà một lần nữa hiện ra hình ảnh.

Tuy nhiên chỉ thấy hình ảnh này hết thảy đều khác lúc trước, chỉ thấy xa xa có mấy đám mây trắng lơ lửng trôi đi còn đám Giác Xi Tộc cùng tên thanh niên kim giác kia nguyên bản đang huyền phù ở trên không trung lại biến mất không thấy bóng dáng.

Trong mắt Liễu Thuý Nhi mâu quang chợt loé rồi giơ một ngón tay thon dài hướng về thuỷ tinh điểm ra một chỉ. Hào quang chớp động rồi mặt ngoài thuỷ tinh hình ảnh thay đổi, lúc này trên đó đang phản chiếu hình ảnh phía dưới. Kết quả cũng chỉ thấy bão cát mênh mang mà đồng dạng không thấy bóng dáng đám Giác Xi Tộc đâu cả.

"Xem ra đối phương đã thi triển huyễn thuật để che đậy toàn bộ hành động của bọn chúng. Trừ phi chúng ta mạnh mẽ thao túng ảnh tinh phóng qua cấm chế nếu không là bất lực nhưng nếu làm như vậy thì hành tung của chúng ta khẳng định sẽ bại lộ không thể nghi ngờ. Lúc đó có chút mất nhiều hơn được."

Liễu Thuý Nhi khẽ thở dài một hơi nói. Tiếp theo tay áo bào của nàng hướng về phía thuỷ tinh phất một cái, phía trên thuỷ tinh hoà quang chợt loé rồi mặt ngoài hiện ra một lớp sương mù nhè nhẹ màu trắng ngà, sau đó mọi hình ảnh lập tức giống như ảo ảnh tán loạn biến mất còn thuỷ tinh cuối cùng hoá thành một viên tinh thể màu trắng ngà nhìn như bình thường và bị hút vào trong cổ tay áo.

"Quên đi. Nếu đám Giác Xi Tộc này cẩn thận như thế thì chúng ta cũng không cần kinh động tới chúng. Nhưng như thế mà xem thì việc bọn họ đang mưu đồ cũng không nhỏ, cũng không biết là có liên quan tới việc của chúng ta hay không, có ảnh hưởng gì không?"

Hàn Lập có chút suy nghĩ thì thào nói vài tiếng.

"Mục tiêu của chúng ta mà nói thì chỉ cần một lát công phu là tới, tuy nhiên dù sao cũng nên phải có sự phòng thủ nhất định, Hàn huynh có thượng sách gì không?"

Liễu Thuý Nhi trong lòng rùng mình chậm rãi hỏi.

"Nhân thủ của đối phương khá đông. Hơn nữa thần thông đều không kém gì bọn ta, biện pháp tốt nhất tự nhiên là không có, đến lúc đó chỉ có thể bày ra mấy tầng pháp trận mà che dấu động tĩnh phá cấm chế của bọn ta, mặt khác đám Giác Xi Tộc này tuy rằng đã bày ra huyễn thuật che dấu hành động nhưng chúng ta cũng nên bố trí ở phụ cận ảo trận một số khôi lỗi hoặc là linh thú âm thầm giám thị. Vạn nhất bọn họ thực sự có dị động gì thì bọn ta

cũng có thể đề phòng một chút."

Hàn Lập sau khi hơi cân nhắc thì nói.

"Cũng chỉ có thể như thế."

Liễu Thuý Nhi đồng dạng trầm ngâm trong chốc lát rồi cũng chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu đồng ý nói.

"Nếu tiên tử cũng không phản đối thì chúng ta lập tức bố trí thôi. Nơi đây cũng không có phải chỗ ở lâu, mau đi đến cấm chế chi địa thôi."

Hàn Lập không do dự nói.

"Điều này là tự nhiên, không biết Thạch đạo hữu khi nào thì có thể đuổi kịp tới đây. Mong rằng trên đường đừng xảy ra cái gì ngoài ý muốn."

Liễu Thuý Nhi ngưng trọng nhìn xuống phía dưới, khẩu khí có chút lo lắng nói.

"Nếu hai người chúng ta có thể thuận lợi đến đây như thế này, lấy thần thông của Thạch huynh thì ta nghĩ là cũng sẽ vô sự thôi. Huống hồ hiện tại bất quá vừa qua kỳ hẹn hai tháng, vạn nhất Thạch đạo hữu đi theo lộ tuyến xa hơn thì đến chậm mấy ngày cũng là việc bình thường."

Hàn Lập cười khẽ một tiếng tựa hồ đối với Thạch Côn tin tưởng mười phần.

"Hy vọng là như thế."

Liễu Thuý Nhi nghe Hàn Lập nói như thế thì tự nhiên là không có lời gì lo lắng nữa. Hàn Lập nở nụ cười, tay áo vừa động, nhất thời một đạo bóng trắng từ trong tay áo bay ra, sau khi xoay quanh một cái thì trong bạch sắc hàn quang hiện ra một nữ tử áo trắng mặt vô biểu tình đứng ở trước mặt. Đúng là thông linh khôi lỗi *"Oa oa"*.

"Đi đi! Đi giám thị đám Giác Xi Tộc, không cần động thủ cùng bọn họ mà chỉ cần đứng xa xa coi chừng bọn họ là được."

Hàn Lập thả nhiên phân phó một tiếng.

"Oa oa" vừa nghe lời này thì ánh mắt chợt loé, khẽ cử động như chuẩn bị bay lên trời thì trong lòng Hàn Lập vừa động rồi cất tiếng gọi nàng lại.

"Chậm đã. Ngươi đem bảo vật và phù triện này mang ở trên người thì cam đoan là không bị phát hiện."

Hàn Lập nói xong thì lật tay lại, trong tay hào quang chợt loé rồi bỗng nhiên có thêm một tấm lụa mỏng màu đen cùng một tấm phù triện. Cái phù triện kia có tử quang chớp động không ngừng, đúng là Thái Nhất Hoá Thanh Phù.

Trên mặt Oa oa vẫn không nhìn ra dị sắc gì nhưng nghe nói thế thì liền vung tay đem hắc sa cùng phù triện chộp lấy. Tiếp theo bên ngoài thân bạch quang chợt loé lên mà hoá thành một cái bóng trắng bay đi.

"Hàn huynh. Ngươi có vẻ yêu quý khôi lỗi này dị thường a, bất quá việc này cũng khó trách. Cao giai thông linh khôi lỗi như thế, cho dù là tiểu muội cũng cực kỳ hâm mộ."

Liễu Thuý Nhi xem được một màn này thì thản nhiên cười nói.

"Hắc hắc, tiên tử nói đùa, lấy thân gia của đạo hữu nếu muốn mua một con thông linh khôi lỗi tốt nhất thì đâu phải là chuyện nhỏ. Nhưng nói lại, loại khôi lỗi này cũng có chút như có hoa không quả. Bình thường dùng không tốt bằng một con linh thú cùng giai. Một con này của ta cũng là do người khác tặng cho."

Hàn Lập mỉm cười từ chối ý kiến trả lời nói.

"Điều này cũng phải, việc khu động loại khôi lỗi này đối phó với địch mà nói thì chỉ là rất tốn đỉnh giai linh thạch. Việc này đã đủ để cho người ta cảm thấy đau đầu. Nếu Hàn huynh phái ra thông linh khôi lỗi thì ta cũng thả ra một con linh thú, đồng dạng phối hợp với

khôi lỗi này đi giám thị đám Giác Xi Tộc kia."

Liễu Thuý Nhi thấy Hàn Lập không muốn nói nhiều về thông linh khôi lỗi thì lập tức thức thời chuyển đề tài.

Tiếp theo nàng đưa một tay ra khẽ nhấn vào chỗ eo lưng một cái. Đột nhiên một đạo ngũ sắc thải hồng chợt bắn ra, giống như lôi quang hoả thạch một chút đã biến mất ở trên hư không không thấy bóng dáng. Cho dù Hàn Lập có linh mục mà cũng chỉ có thể ở trong phút chốc mơ hồ nhìn thấy đó tựa hồ là một con tiểu thú trông như mang sí tiểu điêu, ngoài thân phóng ra ngũ sắc quang mang.

Hàn Lập bị độn tốc quỷ dị của tiểu thú này làm cho cả kinh. Không khỏi thâm ý sâu sắc nhìn nữ tử này liếc mắt một cái nhưng Liễu Thuý Nhi lại đứng dậy nói một câu:

"Chúng ta đi thôi. Đến phụ cận cấm chế chi địa chờ Thạch đạo hữu tới."

Hàn Lập tự nhiên không có phản đối. Vì thế bên ngoài hai người linh quang chợt loé hoá thành lưỡng đạo độn quang bay lên không nhằm hướng rời xa Giác Xi Tộc bay đi. Một đường đi, cảnh sắc dưới đất thuỷ chung như một. Tất cả lọt vào trong tầm mắt đều là bão cát màu vàng. Tàn viên phế tích ở trong bão cát như ẩn như hiện.

Từ mấy ngày trước Hàn Lập đã đi trước một bước tới đây đem phiến di chỉ này xem qua. Nơi này diện tích rất lớn, bộ dáng chừng hai ba trăm vạn dặm trong đó có không ít địa phương rõ ràng có cấm chế tồn tại, có vẻ nguy hiểm dị thường.

May mắn Hàn Lập trước đó đã được đám người Thải Lưu Anh nhắc nhở nên đi xa xa né tránh được địa vự này, nếu không loại thượng cổ cơ quan giống như Lôi bằng tại khu vực này tuyệt đối lưu lại không chỉ một con. Về phần chỉ dẫn của đám người Thải Lưu Anh thì cũng chỉ một nơi nguy hiểm nhất trong đó.

Hai người sau khi cẩn thận phi hành mấy vạn dặm thì rốt cục dừng độn quang lại. Hàn Lập hai mắt nhíu lại nhìn về phía trước.

Chỉ thấy xa xa phía dưới có một đạo bạch sắc quang hà dài hơn trăm trượng ở trong bão cát chậm rãi chuyển động. Mặc cho cuồng phong gào thét mà vẫn không chút sứt mẻ nào. Hơn nữa bão cát vừa tiếp xúc với quang hà này thì đều loé lên rồi chui vào, giống như bị cắn nuốt trong đó vô ảnh vô tung.

Càng làm cho người ta mao cốt tủng nhiên chính là bốn phía quang hà đều bị phủ kín bởi từng đống xương thú, trong đó có hơn phân nửa đều bị các hạt cát màu vàng bao phủ trong đó. Bất quá trong đó có một số bộ xương cốt bị cháy đen lộ ra. Mặc dù không biết đã tồn tại bao nhiêu năm nhưng hầu hết đều trắng như phấn, chứng tỏ là hài cốt dị thú mới chết.

Lúc này trong tay Liễu Thuý Nhi đã có thêm một cái pháp trận bàn cổ quái to cỡ bàn tay mà cẩn thận ngóng nhìn.

"Không sai, chính là nơi này, đây chính là cấm chế chi địa trong miệng gia sư cùng Đoạn tiền bối."

Sau một lúc lâu, Liễu Thuý Nhi mới thở dài một hơi tự nói một tiếng.

"Thoạt nhìn đích xác có một chút hung hiểm! Bất quá nếu nhị vị tiền bối đã mất đại khí lực đem ba người chúng ta tụ tập lại đây thì việc bài trừ cấm chế này khẳng định là có vài phần nắm chắc."

Ánh mắt Hàn Lập nhìn lên đám xương thú này đảo qua vài cái có chút bình tĩnh nói.

*"Hy vọng là như thé. Nghe gia sư nói cấm chế nơi đây tại thời điểm thượng cổ do "*Thái Ất thanh quang*" cùng bài danh song song với Nguyên từ thần quang biến hoá hình thành. Để bài trử nó cũng chỉ có cách dùng Nguyên từ thần quang để khắc chế. Cho nên tập hợp ba người có được Nguyên từ thần thể như chúng ta hẳn là đủ để bài trừ cấm chế này."*

Liễu Thuý Nhi hai mắt nhìn vào cấm chế trước mắt. Hiển nhiên so với Hàn Lập thì hiểu hơn không ít nên lại nói ra như vậy.

"Thái Ất thanh quang!"

Thần sắc nguyên bản đang thong dong của Hàn Lập nghe vậy thì không khỏi hô nhỏ một tiếng, trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

"Như thế nào. Hàn huynh đối với kỳ quang này cũng cảm thấy hứng thú?"

Liễu Thuý Nhi tựa hồ phát hiện ra dị sắc của Hàn Lập, mâu quang chợt loé hỏi.

*"Hàn mỗ tự thân có được Nguyên từ chi bảo nên tự nhiên đối với loại kỳ quang song song này có chút hiểu biết, nghe nói Thái Ất thanh quang có danh xưng là "*Hư nhận*". Nghe nói là nó sắc bén dị thường, một khi thả ra uy năng cơ hồ có thể sánh bằng vô hình kiếm khí đại thành, có thể chém giết đối thủ trong vô hình. Không biết có phải thực sự thần kỳ như thế hay không."*

Thần sắc Hàn Lập lập tức khôi phục như thường, nhẹ giọng nói.

"Xem ra Hàn huynh đối với Thái Ất thanh quang này thực sự hiểu biết không ít. Ta nghe gia sư có nói qua, thanh quang này uy năng tuy không nhỏ nhưng cũng không giống như trong truyền thuyết làm cho người ta sợ hãi như vậy nhưng nếu dùng kỳ quang này mà hình thành cấm chế chia địa thì đích xác là vô kiên bất tối và khó lòng phòng bị. Nếu không lúc trước gia sư đã sớm liều mạng mạo hiểm mạnh mẽ phá vỡ cấm chế một lần và đắc thủ bảo vật mà quay về rồi. Hơn nữa Thái Ất thanh quang này dồng dạng không thể hậu thiên tu luyện mà thành, chỉ có thể dựa vào thiên địa tạo hoá chi lực thiên nhiên mà hình thành, ở Linh giới chúng ta kỳ quang này so với Nguyên từ thần quang càng thêm hiếm có. Tồn tại tu luyện Nguyên từ thần quang ngẫu nhiên còn có nghe thấy còn tu luyện Thái Ất thanh quang thì từ thời thượng cổ đến giờ chưa từng nghe nói qua."

Liễu Thuý Nhi giải thích nói.

"Nói như thê. Cấm chế phía dưới hẳn là có một vật có thể sử dụng Thái Ất thanh quang chi bảo hoặc là ẩn chứa kỳ quang này bên trong."

Khoé mắt Hàn Lập chợt nhảy lên một chút, không khỏi hỏi lại một câu.

------oOo------

Chương 1694: Tuyết Hống tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tuy gia sư tuy không có nói tỉ mỉ nhưng hơn phân nửa là như thế."

Liễu Thuý Nhi gật gật đầu nói.

"Hảo! Không nghĩ tới lần này còn có thể kiến thức được Thái Ất thanh quang đại danh đỉnh đỉnh. Chuyến đi này ngay cả không lấy được bảo vật thì cũng không tính là tệ."

Hàn Lập khẽ thở ra một hơi, khoé miệng bỗng nhiên nổi lên vẻ tươi cười nói mà Liễu Thuý Nhi đang nhìn một đoàn bạch hà phía dưới, trong mắt cũng lộ ra vẻ trầm ngâm.

Đột nhiên một tay nàng vừa lật, trong tay bỗng nhiên có thêm một cái phi xoa màu đỏ đậm, chỉ thấy cổ tay nàng khẽ uốn rồi phi xoa đã hoá thành một đạo xích mang bắn ra. chỉ chớp động một cái xích mang trong nháy mắt đã tới phía trên bạch sắc quang hà sau đó loé lên mà chui vào trong đó. Đúng lúc này, xích mang bỗng nhiên run lên rồi phi xoa ngay sau gào lên một tiếng mà vỡ ra làm bảy tám mảnh giống nhau như bị bảy tám thanh thần binh vô hình đồng thời trảm tới, dễ dàng đem vật này chém nát.

Mảnh vỡ của phi xoa càng rơi xuống thì lại càng gặp nhiều công kích, cuối cùng hoá thành vô số điểm xích quang hoàn toàn bạo liệt ra mà biến mất không thấy. Hàn Lập thấy một màn này thì khoé miệng đang tươi cười chợt tắt ngấm, thần sắc có chút ngưng trọng.

Vừa rồi thần niệm của hắn quét xuống nhưng không thể cảm ứng được hình thể của Thái Ất thanh quang nhưng cũng may trước đó hắn đã vận dụng Minh Thanh linh mục nên ở trong đồng tử lam mang chớp động, trong sát na phi xoa bạo liệt bị chém nát mơ hồ nhìn thấy mấy chục đạo hư ảnh chém lên trên. Mấy thứ này, cho dù là ở trong linh mục cũng mơ hồ dị thường, bộ dáng toàn thân trong suốt. Xem ra mấy thứ này là tướng mạo sẵn có của Thái Ất thanh quang.

"Thái Ất thanh quang này quả nhiên là quỷ dị."

Liễu Thuý Nhi không biết dùng phương pháp nào mà giống như cũng có thể cảm ứng được hư ảnh quang này, không khỏi thở dài một hơi nói.

Hàn Lập nghe vậy thì đuôi lông mày vừa động, cánh tay vừa nhấc, theo sau đó từ trong cỗ tay áo bay ra một đạo thanh quang. Thanh quang này đồng dạng xoay quanh một cái rồi nhằm phương hướng nọ rơi xuống. Đây rõ ràng là một thanh phi kiếm dài chừng một thước màu xanh, một trong những thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Thế rơi của phi kiếm này cực kỳ mau lẹ, chỉ thoáng một cái đã đến phía trên bạch hà vài chục trượng. Trong mắt Hàn Lập lam mang khẽ chớp chăm chú nhìn xuống phía dưới không nháy mắt. Kết quả chỉ thấy mấy chục đạo hư ảnh tế ti hiện lên bốn phía phi kiếm sau đó loé lên mà cũng trảm tới trên phi kiếm. Một trận thanh âm va chạm chói tai phát ra!

Mặt ngoài phi kiếm thanh quang liên tục loé ra, nó bằng vào sự cứng rắn của bản thân mà trong lúc nhất thời vẫn bình yên vô sự nên vẫn lao nhanh xuống. Mắt thấy nó sẽ tiếp cận đến bạch hà thì trong nháy mắt này số lượng hư ảnh bốn phía phi kiếm chợt tăng lên gấp mấy trăm ngàn lần rồi đồng thời nhằm phi kiếm cuồn cuồn lao tới. Đến lúc này thì thanh phi kiếm rốt cục đã không thể chống đỡ được, sau một tiếng vang trầm thất thì tấc tấc vỡ vụn ra, hoá thành một đoàn thanh mang nổ tung ra.

Hàn Lập sắc mặt khẽ biến nhưng không nói gì mà lập tức giơ tay hư không đánh ra một trảo. Vô số điểm thanh quang trong tay liền hội tụ lại sau đó một thanh phi kiếm đầy đủ lại một lần nữa ngưng tụ ra. Liễu Thuý Nhi đứng bên thấy như vậy thì trong mắt dị sắc chợt loé mà Hàn Lập thì lại lắc lắc đầu, vung tay lên, phi kiếm trong tay cứ như vậy mà biến mất không thấy bóng dáng.

Tuy trong tay hắn còn nhiều bảo vật có tính năng phòng ngự hơn xa Thanh Trúc Phong Vân Kiếm nhưng một khi đã bị huỷ thì không thể hồi phục được nên tự nhiên là không thể mạo muội lấy ra thử cấm chế này. Bất quá ngay cả ngoài mặt tân lực bảo trì sự bình tĩnh nhưng trong lòng Hàn Lập lại âm thầm hưng phấn không thôi.

Thái Ất thanh quang đúng là chủ tài liệu luyện chế một toà trong Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn, *"Thái Ất thanh sơn"*. Tuy rằng trên thế gian dị bảo có được Thái Ất thanh quang đều không phải có hình trạng là Thái Ất thanh sơn nhưng nơi đây cấm chế nếu có uy năng lớn như vậy, hơn nữa từ thời thượng cổ đến hiện tại mà vẫn còn có thể bảo trì uy năng không thay đổi, tựa hồ vẫn cuồn cuộn không ngừng cung cấp Thái Ất thanh quang thì tựa hồ chỉ có Thái Ất thanh sơn mới có thể làm được điều này.

Nếu như hắn có thể có được núi này thì toà đệ nhị cực sơn chẳng phải là rất có khả năng. Hàn Lập âm thầm cân nhắc như vậy nên quay lại lạnh nhạt nói một câu với Liễu Thuý Nhi:

"Thái Ất thanh quang này quả nhiên là sắc bén, không phải hai người chúng ta có thể bài trừ được. Hay là chờ Thạch đạo hữu đến đã, khi đó ba người liên thủ bài trừ cấm chế."

"Tiểu muội cũng nghĩ như thế. Chúng ta bây giờ nên tìm một chỗ đặt chân ở phụ cận đã, trước tiên điều tức dưỡng thần, súc tinh dưỡng tuệ một phen."

Liễu Thuý Nhi mở miệng đồng ý nói.

Vì thế hai người sau khi thương lượng vài câu thì lại hoá thành độn quang cùng nhau hướng về một phương hướng bắn đi. Sau một chút công phu sau thì hai người đã dừng lại cách chỗ cũ hơn ngàn dặm đồng thời đứng ở trên không trung nhìn xuống phía dưới.

Nơi này bão cát không nhỏ như Liễu Thuý Nhi vừa giơ tay lên tế ra một viên châu vào giữa đám cát vàng mênh mông. Hạt châu này quay tròn vừa chuyển lập tức thả ra một phiến hoàng quang đem Hàn Lập cùng nàng đồng thời bao bọc ở bên trong. Toàn bộ bão cát chung quanh nhất thời bị quét sạch sành sanh. Hàn Lập cùng Liễu Thuý Nhi chậm rãi hạ xuống, cuối cùng cũng dừng lại ở trong một cái điện phủ đổ nát đã sập hơn phân nửa, chỉ còn lại non nửa.

Nửa tháng sau, phía chân trời có hào quang chợt loé lên rồi một đạo độn quang hiện lên sau đó nhằm hướng nơi này kích bắn đến. Sau mấy cái chớp động thì dừng lại ngay phía trên chỗ hai người Hàn Lập ẩn thân, sau khi linh quang chợt tắt thì hiện ra một bóng người thân hình cao lớn. Đúng là gã Thạch Kiến Tộc Thạch Côn kia.

Bất quá giờ phút này đại hán này sắc mặt có chút tái nhợt, hai mắt thần quang ảm đạm, bộ dáng tựa hồ nguyên khí tổn thương không nhẹ. Thạch Côn cũng không vội vã hạ xuống bão cát phía dưới mà cảnh giác dị thường quan sát mọi nơi một vòng, xác định phụ cận không có gì dị thường thì mới đảo tay lấy ra một cái pháp bàn.

Hắn ngưng thần nhìn pháp bàn một lúc rồi bên ngoài thân hoàng mang chợt loé, vô thanh vô tức hướng xuống phía dưới rơi xuống. Phía dưới, hoàng quang mênh mông va chạm với hộ thể linh quang của đại hán thì phát ra tiếng kim chúc ma sát ken két nhưng không cách nào ngăn trở được mảy may. Khi Thạch Côn rơi xuống đến dưới thì Hàn Lập và Liễu Thuý Nhi đã sớm chờ ở lối vào.

"Thạch huynh, khí sắc của ngươi kém như thế, có phải trên đường đụng phải phiền toái gì không."

Liễu Thuý Nhi sau khi thấy rõ bộ dáng của Thạch Côn thì có chút giật mình hỏi.

"Đâu chỉ là phiền toái, Thạch mỗ lần này thiếu chút nữa là không giữ được cái tiểu mệnh này."

Thạch Côn vừa nhìn thấy hai người Hàn Lập thì thần sắc trước tiên là buông lỏng sau đó lại nở nụ cười khổ nói. Sau đó thân hình hắn chớp lên một cái rồi bỗng nhiên bay tới trước mặt Hàn Lập cùng Liễu Thuý Nhi.

"Chẳng lẽ Thạch đạo hữu lúc trước gặp phải đám hung trùng này?"

Hàn Lập chậm rãi hỏi.

Hắn nhớ rất rõ ràng. Lúc trước truy đuổi đại hán này là một đội hung trùng, đúng là ngân trùng truy phía sau hắn. Nếu không phải hắn đã mạnh mẽ đánh chết sạch sẽ thì đích xác là rất khó thoát khỏi được.

"Đám hung trùng này tuy rằng khó chơi nhưng nếu ta thi triển một loại bí thuật do gia sư truyền thụ thì chúng nó còn không đến mức làm cho ta chật vật như thế. Ta ở trên đường đi đã đụng phải Tuyết Hống Tộc, bị chúng nó đuổi giết ước chừng hơn nửa tháng mới thoát được."

Đại hán có chút nghiến răng nghiến lợi nói.

"Tuyết Hống Tộc! Chính là đám dị tộc có thể thi triển băng chúc tính thần thông kia, cũng cho rằng băng chúc mới là căn nguyên của hết thảy thần thông trên thế gian mà điên cuồng kỳ thị những chủng tộc tu luyện thần thông khác."

Liễu Thuý Nhi có chút hoảng sợ nói.

"Không sai, chính là đám điên này. Đừng nhìn tộc này thực lực chỉnh thể bất quá cũng trung bình mà nhầm, kẻ nào kẻ nấy không thèm nói lý mà luận sự cứng rắn của thân thể cùng chiến lực thì không thua tồn tại cao giai cấp bậc Hải Vương Tộc trong Giác Xi Tộc liên minh chút nào. Tộc này trước kia sinh hoạt tại cực bắc của Lôi Minh đại lục nhưng bởi vì nơi đó quá mức hẻo lánh, rất ít khi được nghe nói đến Nghiễm Hàn Giới hay chuyện tiến vào Nghiễm Hàn Giới nhưng không biết tại sao lần này lại không những tiến vào mà còn khiến ta đụng phải."

Thạch Côn oán hận nói.

Hàn Lập bởi vì đã xem qua điển tịch liên quan cho nên tự nhiên cũng biết đến Tuyết Hống Tộc na ỳ, nghe vậy thì hắn và Liễu

Thuý Nhi đều nhìn nhau liếc mắt một cái rồi chỉ có thể than đại hán này quả thực là xui xẻo. Lấy tình hình hiện giờ của đại hán này thì tự nhiên là không thích hợp lập tức cùng hai người hắn liên thủ phá cấm.

Vì thế ba người sau khi thương lượng thì tiến hành chuẩn bị khoảng năm sáu ngày, chờ sau khi Thạch Côn khôi phục nguyên khí thì mới chính thức bắt đầu hành động. Đương nhiên, Hàn Lập cũng thuận miệng đem chuyện Giác Xi Tộc cùng mục tiêu cách xa bọn họ đến mấy vạn dặm nói cho Thạch Côn. Đại hán này nghe vậy thì há mồm, bộ dáng có chút không biết nói gì.

Năm sáu ngày nhoáng cái đã qua. Trong lúc này, khôi lỗi của Hàn Lập và linh thú của Liễu Thuý Nhi vẫn không phát hiện ra đám Giác Xi Tộc này đang thi triển huyễn thuật bên kia có hành động gì dị thường. Giống như đám Giác Xi Tộc này sau khi bày ra ảo trận thì liền lặng lẽ hành quân đi mà không có hành động gì lớn.

Đám người Hàn Lập cùng Liễu Thuý Nhi tuy rằng không biết Giác Xi Tộc này có cái chủ ý quỷ quái gì nhưng lại mong ước tình hình này cứ bảo trì đến cuối cùng để bọn họ có thể thuận lợi bài trừ cấm chế rồi lặng yên rời đi.

Vì thế đến một ngày, ba người độn quang vô thanh vô tức bám theo mặt đất mà bay đi đến thẳng chỗ cấm chế chi địa. Một lát công phu sau, ba đạo độn quang đã hiện ra cạnh đoàn bạch sắc quang hà kia, độn quang loé lên rồi thân ảnh ba người Hàn Lập hiện ra sau đó thân hình lại trở nên mơ hồ quỷ dị tản ra tạo thành thế hình tam giác huyền phù ở trên không trung phía trên cấm chế.

"Như vậy các bước bài trừ ba vị đạo hữu đều đã nhớ rõ rồi chứ. Cấm chế phía dưới xác định mục tiêu đoạt lấy Thái Ất thanh quang là việc chính. Nơi đây tổng cộng chia ra làm ba tầng lớn, mười một tầng nhỏ, trong đó cứ một tầng sau lại lợi hại hơn tần trước ba phần. Chúng ta phải một hơi phá vỡ toàn bộ nếu không thì chỉ cần một cái cấm ché nào bị cản trở khiến cho hành động hơi chậm một chút mà nói thì những cấm chế phía sau đã bài trừ lập tức khôi phục như lúc ban đầu. Lúc đó thì thật sự là kiếm củi ba năm đốt một giờ! Ngày trước Đoạn tiền bối lúc chưa tiến giai

thánh tộc liền dựa vào sức mạnh phòng ngự kinh người cùng thân thể cường đại mà một hơi phát được bảy tầng cấm chế. Lúc này ba người chúng ta liên thủ, hơn nữa còn có Nguyên từ thần sơn khắc chế Thái Ất thanh quang thì trên lý thuyết mà nói là đủ sức phá vỡ toàn bộ mười một tầng một lúc. Bất quá, cái này chỉ là phán đoán của gia sư, còn cụ thể như thế nào thì chỉ có đến lúc đó mới biết được. Cho nên, nhị vị đạo hữu vẫn phải cẩn thận vạn phần!"

Liễu Thuý Nhi nhìn Hàn Lập cùng Thạch Côn liếc mắt một cái, vẻ mặt nghiêm nghị nói.

Hiển nhiên việc bài trừ cấm chế đối với nàng này là việc chính. Hàn Lập nghe Liễu Thuý Nhi nói xong thì không khỏi nở nụ cười hỏi lại một câu:

"Ta cùng Thạch đạo hữu mất bao sức lực mới đến được nơi này tự nhiên sẽ đem toàn lực, sẽ không để cho việc này thất bại trong gang tấc nhưng ước định giữa ta và nhị vị tiền bối lúc trước Liễu tiên tử cùng Thạch đạo hữu hẳn là đều nhớ rõ ràng chứ.?"

"Hàn huynh cứ yên tâm, hai người ta đều được sư tôn nói qua về chuyện hứa hẹn. Ngoại trừ bỏ mấy thứ gia sư cùng Đoạn tiền bối phải có gì đó thì những bảo vật khác có phát hiện ra được hay không thì toàn bộ đều xem vào tạo hoá. Tuyệt không lấy thêm thứ gì khác."

Thạch Côn đứng bên nghe xong thì cũng cười ha ha gật đầu nói phải. Hàn Lập nghe vậy thì sắc mặt lộ ra vẻ vừa lòng, gật gật đầu.

------oOo------

Chương 1695: Phá cấm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phía dưới, Liễu Thuý Nhi thấy Hàn Lập và Thạch Côn không nói gì liền đưa một tay vỗ lên vòng trữ vật một cái. Ngũ sắc quang mang chợt loé lên rồi một cái ô nhỏ nhìn diễm lệ dị thường hiện ra trong tay. Cái ô này dài bất quá nửa thước nhưng phía trên phát ra năm loại ánh sáng, mười loại màu sắc, nhìn rất đáng chú ý. Thạch Côn tựa hồ nhận ra bảo vật này nên thần sắc vừa động.

Liễu Thuý Nhi ngưng trọng đem vật này ném lên không trung. Nhất thời bảo vật này hoá thành một đoàn ngũ sắc linh quang hướng lên trời cao bắn đi, sau mấy cái chớp động thì biến mất trên trời cao vô tung vô ảnh. Một lát sau, một mảnh ngũ sắc quang hà từ trên không trung rọi xuống đem hết thảy trong phạm vi mười dặm bao trùm vào bên trong.

Ở trong quang hà xuất hiện một đám phù văn lớn nhỏ không đồng nhất như ẩn như hiện, sau khi loé lên vài cái thì tán loạn biến mất không thấy. Tiếp theo khắp nơi quang hà nhất thời như trong suốt mơ hồ rồi cuối cùng biến mất vô ảnh vô tung. Hàn Lập thấy vậy thì hai mắt nhíu lại dùng thần niệm đảo qua. Kết quả khi thần niệm vừa bay đến nơi quang hà biến mất thì liền lập tức bị một đạo lực lượng vô hình hất bắn ngược quay về. Có vẻ như một phương thiên địa này đều bị ngũ sắc tiểu tán kia cấm cế phong bế lại.

Nhưng lúc này Liễu Thuý Nhi vẫn chưa dừng tay. Trênn gười nàng hào quang chợt loé rồi hơn mười cân trận kỳ kim quang chói mắt từ trên người bay ra. Mỗi cây đều tinh xảo dị thường, mặt ngoài lấp loé phù văn dày đặc. Đám phù văn này sau khi xoay quanh một trận thì liền hoá thành kim mang chui vào trong hư không bốn phía. Nhất thời hơn mười đạo kim sắc quang trụ phóng lên cao, lại chợt loé rồi biến mất không thấy, đồng thời trong không gian lại xuất hiện một đạo sóng dao động như có như không, mỏng manh dị thường.

Thấy vậy, Liễu Thuý Nhi trong lòng buông lỏng, nhìn hai người Hàn Lập cười giải thích nói:

"Cái Tị không tán này là một kiện chí bảo đắc ý nhất của gia sư, nó có thể che đậy toàn bộ linh áp dao động phát ra lúc bọn ta bài trừ cấm chế. Còn bộ trận kỳ tạo thành Kim Đô Cấm Linh trận kia là vật gia sư vì chuyến đi này mà luyện chế ra, đây là một kiện phòng ngự trận kỳ. Cho dù thánh giai sơ kỳ tồn tại công kích vào pháp trận này thì nó cũng có khả năng ngăn cản được nhất thời, nửa khắc."

"Hảo! Nếu Liễu tiên tử đã làm như thế thì Thạch mỗ cũng sẽ bố trí thêm một ít tiểu vật."

Thạch Côn ánh mắt chợt loé lên rồi cười nhẹ nói.

Theo sau đại hán hé miệng phun ra hơn mười đoàn hôi quang! Trong mỗi đoàn hôi quang có một viên hoàn màu đen, tổng cộng có mười ba viên, sau khi vây quanh đại hán bay vù vù một trận thì cũng đồng dạng nhoáng lên một cái mà quỷ dị biến mất.

"Âm phách tử mẫu hoàn! Đoạn tiền bối lại đem chí bảo này giao cho Thạch huynh."

Liễu Thuý Nhi liếc mắt một cái liền nhận ra đám viên hoàn này, ánh mắt chợt co rụt lại.

"Tử mẫu hoàn này không có công hiệu gì khác ngoại trừ khả năng chuyên đả thương hồn phác nguyên thần. Không kịp đề phòng thì ngay cả thánh tộc cũng bị trọng thương. Cái này vừa lúc phối hợp với tiên tử làm thành thủ đoạn bổ sung mà thôi."

Thạch Côn bất động thanh sắc nói.

"Cũng tốt. Như thế mà nói, nếu đám Giác Xi Tộc này thực sự lại đây quấy rối thì bằng những thủ đoạn này bọn ta cũng đủ sức ngăn cản một trận."

Liễu Thuý Nhi sau khi im lặng một lát thì khẩu khí trở nên bình tĩnh nói còn Hàn Lập thì trong mắt hiện lên một tia đăm chiêu nhưng lại chỉ sờ sờ cằm, thản nhiên nói:

"Nếu nhị vị đạo hữu đã chuẩn bị tốt thì chúng ta nên lập tức bắt đầu bài trừ cấm chế đi. Không biết vì sao, ta vẫn cảm thấy được chúng ta nên hành động càng nhanh càng tốt, đỡ phải đêm dài lắm mộng."

"Hắc hắc, Hàn huynh nói như vậy thực có đạo lý. Liễu tiên tử, động thủ đi!"

Thạch Côn cười hắc hắc liên thanh đồng ý nói.

"Nếu nhị vị đạo hữu đã đều chuẩn bị tốt thì tiểu muội bên này tự nhiên cũng không có vấn đề gì."

Liễu Thuý Nhi nhẹ giọng cười nói. Tiếp theo một tay nàng lại nhoáng lên một cái, trên tay bỗng nhiên xuất hiện thêm một cái tiểu phiến màu đen khác. Mặt ngoài tiểu phiên này màu đen đồng thời phía trên ẩn hiện có Nguyên từ thần quang phát ra!

Nữ tử này cầm tiểu phiên trong tay hướng ra trước người ném đi đồng thời một tay bấm quyết, trong miệng lầm bầm thần chú.

Sau một tiếng nổ *"oanh"* lớn thì một cái hôi sắc quang luân từ sau lưng hiện lên, phù văn bên trong hơi chuyển động thì quang hà theo đó bắt đầu quay cuồng khởi động. Cây tiểu phiên màu đen kia như có cảm ứng chợt trở nên run rẩy đồng thời phát ra thanh âm vù vù trầm thấp.

Vừa thấy Liễu Thuý Nhi kích phát Nguyên từ thần quang, Hàn Lập và Thạch Côn đều nhìn nhau liếc mắt một cái sau đó đồng dạng cùng thi pháp.

Lúc này đây, bên ngoài thân Thạch Côn hôi quang đại phóng, tay áo bào run lên, bên trong có một cái bảo vạt hình dáng như một cái lệnh bài bay ra. Lệnh bài này màu sắc u ám dị thường nhưng hai mặt trước sau có hai văn tự *"Nguyên"* và *"Quang"*. Lệnh bài từ từ chuyển động sau đó hình thể cuồng trướng biến thành lớn hơn một trượng.

Đại hán thấy vậy thì không chút do dự xoè tay, năm ngón tay chia ra đặt lên mặt trên của lệnh bài. Trên năm ngón tay linh quang chợt loé, phía trên lệnh bài nhất thời hôi quang đại phóng, hai cái văn tự cổ mặt ngoài phát ra ánh sáng chói mắt. Về phần đại hán, bên ngoài thân hôi sắc quang hà quay cuồng, thanh thế của Nguyên từ thần quang cực kỳ kinh người.

Lúc này Hàn Lập cũng đem một bàn tay tối đen như mực từ trong cổ tay áo thò ra. Thần sắc vừa động, năm ngón tay hơi hơi co lại rồi một ngọn núi cao tầm một tấc quỷ dị hiện ra trong lòng bàn tay. Đúng là Nguyên cực từ sơn đã bị luyện chế qua. Không chờ Hàn Lập dùng pháp quyết thúc dục, ngọn núi này đã tự động bay ra.

Sau khi nhoáng lên một cái, tiểu sơn lập tức bành trướng lên biến thành hơn mười trượng. Mặt ngoài ngọn núi ngân văn sáng ngời, đồng thời tầng tầng hôi sắc quang lãng toát ra.

Cơ hồ đồng thời lúc đó hôi sắc quang luân từ sau lưng nữ tử chấn động rồi một đạo hôi sắc quang trụ chợt loé lên bắn ra kích lên phiên kỳ gần đó. Nhất thời hôi sắc tán phiên chấn động, mặt ngoài phiên mở ra vô số phù văn hiện lên và một đạo quang trụ thô to từ trên phiên phun ra.

Lệnh bài thật lớn trước người Thạch Côn hào quang lưu chuyển một trận rồi một chùm bụi ti từ trên lệnh bài bắn ra. Hàn Lập mặt không chút thay đổi thúc giục pháp quyết, giơ một ngón tay điểm lên hắc sắc tiểu sơn. Nguyên cực từ sơn quay tròn vừa chuyền rồi một phiến hôi sắc quang lãng từ đáy ngọn núi cuồn cuộn tuôn ra.

Ba loại Nguyên từ chi lực trong nháy mắt hoà hợp thành một thể sau đó lại hoá thành cái phù văn to lớn, đường kính vượt quá hơn mười trượng! Dưới sự điều khiển của Liễu Thuý Nhi phù văn to lớn toàn thân bụi hà này quay cuồng, sau khi chợt loé lên thì liền lập tức chui vào trong bạch hà bên dưới.

Một tiếng nổ trầm thấp truyền ra!

Bạch hà thanh quang đan vào nhau, bạch hà thoạt nhìn đang chậm rãi chuyển động nhưng lại trong nháy mắt bị phù văn dễ dàng một kích mà phá, hoá thành nhiều điểm linh quang biến mất không thấy.

Nhưng lúc này phía dưới bạch hà lại hiện ra một quầng sáng màu xanh nhạt. Phù văn lúc này đang rơi xuống liền không chút chần chờ hung hăng nện lên trên thanh quang nhưng lúc này lại vô thanh vô tức không có thanh âm nào phát ra!

Hôi sắc phù văn cùng thanh quang vừa tiếp xúc thì quầng sáng lại chỉ chợt loé rồi bỗng nhiên biến mất giống như bị cắn nuốt rồi. Phù văn to lớn lại tiếp tục rơi xuống, phía dưới lại lập tức có vô số tinh ti đỏ đậm đan vào nhau lấp loé, số lượng rất nhiều, chằng chịt rậm rạp giống như một tấm mạng nhện thật lớn.

Lúc này đây phù văn còn chưa tiếp xúc đến thì trên ti võng đã có hồng quang chợt loé lên rồi một mảnh hồng vân hà cuồn cuộn toát ra hướng lên phía trên dâng lên. Phù văn vừa lúc chui vào trong hồng vân nhưng tình hình lúc này so với lúc trước thì hoàn toàn tương phản, tiếng nổ từng đợt phong lôi liên miên vang lên.

Tuy nhiên phù văn vẫn trầm xuống, hồng vân sôi trào quay cuồng nhưng cuối cùng vẫn bị hôi quang phá tan mà trở thành hư không. Tinh ti đỏ đậm bên dưới bị hôi quang chụp xuống giống như tuyết chảy mùa xuân nhanh chóng bị hoà tan biến mất. Phù văn hào quang chợt tắt rồi lại tiếp tục nhanh chóng rơi xuống, đánh sau vào đệ tứ tầng trong cấm chế. Chỉ là lúc này phù văn do Nguyên từ thần quang biến thành so với lúc bắt đầu thì hào quang tựa hồ ảm đạm đi một ít.

Thấy cái cấm chú phía trước dễ dàng bị bài trừ như thế làm cho đám người Hàn Lập đều có chút ngoài ý muốn. Nguyên bản ba người nhất thời cố kỵ nhất là Thái Ất thanh quang nhưng do bị Nguyên từ thần quang khắc chế nên ngay từ đầu vẫn chưa thấy xuất hiện trực tiếp ngăn cản phủ văn. Đây cũng là nguyên nhân có thể khiến cho việc bài trừ mấy cái trọng cấm chế dễ dàng như vậy.

Trong nháy mắt, dưới ánh mắt của đám người Hàn Lập, phù văn do Nguyên từ thần quang ngưng tụ thành đã liên tiếp phá tan chín cái trọng cấm chế khác nhau nhưng giờ phút này uy năng của phù văn to lớn này rốt cục cơ hồ tiêu hao không còn, sau một tiếng gào thét trần thấp thì mặt ngoài chợt xuất hiện vô số vết rạn nứt nhỏ, sau đó tấc tấc vỡ vụn ra, có vẻ như sắp tán loạn biến mất.

"Nhị vị đạo hữu còn chờ gì nữa, còn không mau chuẩn bị một kích cuối cùng!"

Liễu Thuý Nhi bỗng nhiên quát lên một tiếng rồi hôi sắc quang luân phía sau chợt bắn ra, hoá thành một đạo quang trụ thô to chui vào trong phù văn sắp vỡ vụn.

Vết rạn mặt ngoài phù văn vào lúc này trong nháy mắt lại khép lại như lúc ban đầu, hào quang lại đại phóng và lại hùng hổ lao xuống.

Hàn Lập và Thạch Côn cũng đồng dạng phân biệt thi pháp. Một cái lệnh bài thật lớn vỗ một cái liền giống như tên rời nỏ bắn vọt xuống. Một cái hắc sắc tiểu sơn bị một ngón tay đẩy khẽ liền không tiếng động rơi xuống. Hai cái một trước một sau hoá thành hai luồng hôi quang thật lớn giống như hai khoả hôi sắc lưu tinh nhanh chóng rơi xuống.

Đệ thập trọng cấm chế rõ ràng là một tầng do vô số hạt cát màu vàng sẫm tạo thành. Hôi sắc phù văn vừa tiếp xúc với màn cát này thì trong nháy mắt toàn thân hơi dừng lại.

Ở dưới linh mục thần thông của Hàn Lập thì Thái Ất thanh quang nguyên bản vẫn bị Nguyên từ thần quang áp chế đã bắt đầu xuất hiện ở phụ cận. Thanh quang này rốt cục chờ lúc uy năng Nguyên từ thần qunag chi lực của phù văn giảm đi thì mới thể hiện ra uy năng của mình. Nó tuỳ theo hướng lên trên chém tới.

Phù văn nhất thời kêu lên một tiếng muộn hưởng rồi hoá thành vô số mảnh nhỏ nổ tung. Quang hà màu xám run rẩy kích động một trận rồi lại ngạnh sinh đem Thái Ất thanh quang này biến thành hư ảnh trong suốt và tách ra làm hai mà đúng lúc này, hôi sắc quang hà do lệnh bài thật lớn cùng hắc sắc tiểu sơn biến thành cũng hùng hổ ập xuống.

Sau hai tiếng *"ầm ầm"* thì Thái Ất thanh quang còn sót lại tuy rằng miễn cưỡng muốn ngăn cản một phần nhưng lại giống như châu chấu đá xe, bị hai cái đồng thời kích lên mà tán loạn đi, hôi sắc quang cầu thừa thế kích lên màn cát phía dưới.

Đám cát vàng óng ánh này sau khi chớp lên một trận thì tiếp theo mỗi hạt cát trong nháy mắt biến ảo thành cỡ nắm tay liều mạng nhắm về hướng hai kiện dị bảo vọt tới. Bộ dáng muốn đem lệnh bài và cả tiểu sơn đè cho vỡ vụn.

Đám cát màu vàng này hiển nhiên là một kiện bảo vật lai lich không nhỏ gì đó, nếu là bảo vật bình thường thì căn bản là không thể ngăn cản được cự lực như thế đánh vào nhưng vô luận là Nguyên cực từ sơn của Hàn Lập hay là kiện hôi sắc lệnh bài kia đều là chí bảo ẩn chứa Nguyên từ chi lực. Tại lúc cát vàng đè xuống, tuy rằng quang hà có co rút lại nhưng hào quang lại càng thêm chói mắt.

Cát vàng ngay cả thần diệu vạn phần nhưng sau khi va chạm với hôi sắc quang hà thì lại tựa như gặp lực cản lớn lao không thể tiến về phía trước một chút nào. Mà đúng lúc này, ngân sắc phù văn mặt ngoài Nguyên cực từ sơn cùng cổ văn trên lệnh bài thật lớn đồng thời loé lên vài cái, lúc này uy năng chính thức mới thể hiện ra.

------oOo------

Chương 1696: Thu sơn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chỉ thấy mặt ngoài tiểu sơn vô số ký hiệu màu bạc biến ảo nổi lên sau đó vây quanh ngọn núi màu đen bay nhanh mà huyễn hoá thành một cái hắc động đường kính mấy trượng. Bên ngoài hắc động có huynh quang xoay tròn cuốn ra, từ đó phát ra một luồng hấp lực thật lớn.

Đám cát vàng phụ cận này bị quầng trắng mờ mờ cuốn đi không tự chủ được quay tròn vừa chuyển rồi liền một lần nữa khôi phục lại hình thẻ ban đầu hướng vào phía hắc động tuôn vào. Đám cát thật lớn gần đso một chút đã bị cuốn đi sạch sẽ.

Lúc này hai chữ cổ văn phía trên lệnh bài chớp động thì cả lệnh bài chấn động rồi một đạo hôi mang thô to từ trên đỉnh kích bắn ra. Hào quang chợt loé, lấy cả lệnh bài lam chuôi, lấy Nguyên từ thần quang làm mũi mà hoá thành một đạo kiếm quang màu xám thật lớn màu xám. Kiếm quang vừa đảo qua thì hư không phụ cận nhất thời vặn vẹo một trận chớp lên không ngừng, hạt cát bốn phía đều lập tức vỡ vụn tán loạn.

Kiếm quang này uy lực lợi hại như vậy!

Hạt cát màu vàng ngay cả số lượng lên đến hàng trăm vạn nhưng sau khi hai kiện dị bảo đại triển thần uy thì hơn phân nửa đều bị Nguyên cực từ sơn thu lại, số còn lại hơn non nửa đều bị kiếm quang chấn vỡ biến mất.

Đệ thập trọng cấm chế bị mạnh mẽ phá vỡ, rốt cục trọng cấm chế cuối cùng đã hiện ra. Một bức hoạ lớn do nhiều quầng sáng màu xanh tạo thành cuộn tròn từ phía dưới hiện lên. Trong bức hoạ cuộn tròn thanh sơn xanh ngắt, vô số linh cầm cùng bướm trắng bay quanh đó, cảnh vật đúng là hữu tình vô cùng vô tận.

Trong lúc đó, cùng với quá trình bức hoạ từ từ cuồn cuộn kéo lên thì một ngọn núi cao lớn màu xanh hiện lên nhưng ngay sau đó chỉ thấy hào quang chợt loé rồi một đoàn linh quang nổ tung ra, kéo theo đó là điểu ảnh đủ mọi màu sắc ở trong thanh quang như sống lại, hoặc là hai cánh giang rộng hoặc là nghển cổ kêu dài, tất cả đều từ trong bức hoạ cuồn cuộn kéo ra.

Trong đám linh cầm đó, có con há mồm phun ra một đoàn hoả cầu đỏ đậm, có con hai cánh vỗ mạnh mà phát ra vô số phong nhận màu trắng. Có con từ song trảo phát ra tiếng lôi minh ầm ầm rồi từng đạo hồ quang màu bạc từ trên móng vuốt bắn ra.

Vô số công kích trong lúc nhất thời giống như phô thiên cái địa từ các phương vọt tới. Không chỉ vậy, trên ngọi núi màu xanh kia chợt có quang mang chớp động rồi hoá thành một cái hư ảnh mắt thường vô pháp nhìn thấy đi trước một bước hướng về ngọn núi màu đen cùng kiếm quang xám bắn tới.

Lần này số lượng Thái Ất thanh quang nhiều hơn xa mấy cái trọng cấm chế phía trước. Nguyên cực từ sơn cùng kiếm quang khi bị hư ảnh áp tới thì quang hà màu xám có vẻ ảm đạm khá nhiều, bộ dáng như bị khắc chế.

"Thái Ất thanh sơn!"

Hàn Lập không kinh sợ mà còn lấy làm mừng. Không cần suy nghĩ đoán gì liền lập tức biết ngọn núi đang chớp động trong bức hoạ kia chính là vật mà hắn đang tha thiết ước mơ.

Bất quá ngọn núi này hiển nhiên đã bị dùng làm một loại chủ tài liệu để luyện chế thành bức hoạ cuộn tròn đồng thời cũng dùng chính bức hoạ này để tăng phúc lực, do đó nên uy lực to lớn tựa hồ viễn siêu do với dự đoán. Trong lòng nghĩ như thế nên hắn thúc dục kiếm quang màu xanh phía trước Thạch Côn, chỉ thấy hào quang đại phóng rồi lao chém xuống.

Nơi nào kiếm quang đi qua thì cho dù là hoả cầu hay là phong nhận đều giống như băng tuyết mùa xuân tan biến mất, thừa thế kiếm quang trực tiếp chém lên đàn chim trong bức hoạ cuộn tròn. Kiếm quang chợt loé, hàng trăng điểu ảnh lập tức bị một trảm tiêu diệt. Tuy nhiên ngay sau lại có vô số điểu ảnh thân hình vừa động mà hoá thành một đoàn ngũ sắc quang diễm hướng về phía kiếm quang cuồng đánh tới.

Tiếng nổ *"ầm ầm"* liên tiếp vang lên, non nửa quang đoàn đi đầu ngay lập tức bị kiếm quang tiêu diệt nhưng càng lúc càng nhiều ngũ sắc quang diễm lao lên, rốt cục kiếm quang cũng vô pháp ngăn cản hết khiến cho quang mang chợt tắt và một lần nữa trở thành hình dáng cái lệnh bài như cũ, cũng gào thét một tiêng bị quang diễm kéo xuống mà rơi vào trong bức hoạ.

Ngũ sắc quang diễm còn lại thừa thế dương uy tiếp tục hướng về phía ngọn núi màu đen trên không trung cuồn cuộn kéo đến. Hàn Lập trong lòng rùng mình, không kịp nghĩ nhiều một tay bấm quyết rồi nahừm hướng Nguyên cực từ sơn ngưng trọng điểm ra một chỉ. Trên ngọn núi chợt có tiếng như tiếng chuông trầm đục truyền ra rồi thể tích ở trong quầng sáng trắng mờ lại cuồng trướng lên. Chỉ sau vài cái chớp động thì ngọn núi đã bành trướng lên thành mấy trăm trượng, mặt ngoài hiện ra vô số ký hiện màu bạc rồi cũng mang theo quang lãng màu xám đè xuống.

Tuy rằng vừa rồi cự kiếm màu xám uy lực kinh người, sắc bén dị thường nhưng luận về số lượng Nguyên từ thần quang thì lại vô pháp so sánh với ngọn núi thật lớn do Nguyên cự từ sơn hoá thành được.

Phía dưới, ngũ sắc quang diễm đang xông lên thì bị Nguyên cực từ sơn dùng thế thái sơn áp đỉnh đè xuống, hai bên còn chưa kịp tiếp xúc thì quang diễm đã bị quang lãng màu xám tiêu diệt mà biến thành vô hình. Ngọn núi thật lớn thừa thế hùng hổ rơi xuống, mắt thấy sẽ lập tức ép đến bức hoạ cuộn tròn thì đúng lúc này, ngọn núi màu xanh trong bức hoạ cuộn tròn phát ra một tiếng thanh minh rồi hết thảy cảnh vật trong bức tranh, vô luâ là linh điểu hay hoa cỏ trùng mộc đột nhiên đều hoá thành linh quang màu xanh nhạt nhất tề hướng về phía ngọn núi kéo đến.

Trong nháy mắt cả ngọn núi trở nên xanh biếc ướt át rồi từ trong bức hoạ cuộn tròn chậm rãi bay ra, hơn nữa hình thể của nó không ngừng chấn động mà thả ra thanh mang nhưng thanh mang sau khi bay ra thì lại ngưng tụ hoá thành một cây bích ti.

Thái Ất thanh quang bị ngọn núi này thúc giục rốt cục ở trên hư không đã trực tiếp hiện hình mà ra rồi đan vào nhau mà hoá thành một tầng bích võng hướng lên phía trên bắn đi.

Quang lãng màu xám và bích võng trong nháy mắt công phu va chạm cùng nhau, thanh âm va chạm phát ra giống như tiếng kim chúc ma sát sắc bén chói tai. Hai toàn sơn phong cự chiến, ở trên hư không nhất thời lâm vào thế giằng co.

Hàn Lập thấy vậy thì hai mắt nhíu lại, linh lực trong cơ thể lưu chuyển không ngừng, đang tính toán rót thêm cho Nguyên cực từ sơn để gia tăng thêm uy lực nhưng vào lúc này, trên trời cao bỗng nhiên xuất hiện âm thanh sét đánh ầm ầm một tiếng rồi vô số đạo hồ quang thô to màu xám từ trên không trung bắn xuongs, hung tợn đánh lên bích võng.

Bích võng do Thái Ất thanh quang biến thành lúc này quang mang loạn hoảng không thôi. Hàn Lập trong lòng vui vẻ, ánh mắt đảo qua lập tức liền thấy rõ ràng từng đạo tia chớp màu xám dĩ nhiên là từ cây phiên kỳ trước người Liễu Thuý Nhi kia phát ra.

Liễu Thuý Nhi thấy một trọng cấm chế cuối cùng chỉ bằng vào Hàn Lập và Thạch Côn thì không dễ dàng phá được nên rốt cục cũng thúc dục bảo vật trước người đến trợ giúp một tay.

Bất quá ngọn núi màu xanh kia cũng thực sự không tầm thường, rõ ràng là Thái Ất thanh quang thả ra căn bản là không thể chống lại được Nguyên cực từ sơn cùng tia chớp màu xám nhưng từ trên ngọn núi không ngừng ba ỷa những cây bích ti và không ngừng bù đắp cho đại võng đang có chút tán loạn. Chính vì vậy mà đại võng lâm vào thế hạ phong nhưng cũng không có lập tức bị hỏng.

Theo đó, mặc dù hai người Hàn Lập có thể chiếm được thượng phong nhưng lại vô pháp lập tức phá vỡ được trọng cấm chế này mà thời gian trì hoãn thì số cấm chế vừa bị phá trừ phía trước có thể khôi phục lại như lúc ban đầu, đến lúc đó thì có thể có đại phiền toái.

Hàn Lập cùng Liễu Thuý Nhi tự nhiên đều biết đạo lý này nhưng cũng đều bắt đầu điên cuồng thúc giục bảo vật nhưng mặc cho quang lãng màu xám cùng tia chớp màu xám như mưa rền gió dữ mãnh liệt công kích thì bích võng phía dưới được Thái Ất thanh quang liên tục chống đỡ lại thể hiện ra sự dẻo dai khó tin, mặc dù chật vật nhưng cuối cùng vẫn có thể chống đỡ được.

Hai người Hàn Lập thấy vậy thì sắc mặt khẽ biến nhưng ngay tại lúc này, Thạch Côn lại đột nhiên có hành động. Chỉ thấy đại hán này đột nhiên hít sâu một hơi, thân hình đột nhiên hoá lớn lên, biến thành cao mấy trượng, hai bàn tay khổng lồ đột nhiên nắm chặt lại thành quyền rồi nhằm trước ngực mình hung hăng vỗ vào, trên người lập tức có quầng sáng trắng mờ đại phóng.

Tiếp theo chỉ thấy hai cánh tay của hắn liên tục huy động rồi quyền ảnh rậm rạp lập tức hiện lên phía trước người, quầng sáng hoá thành một viên quang cầu màu xám điên cuồng đánh xuống. Lúc này nhờ có thêm quang cầu do Nguyên từ thần quang ngưng tụ mà thành tiến hành công kích nên bích võng cuối cùng cũng suy sụp.

Dưới sự hợp kích của Nguyên cực từ sơn cùng tia chớp màu xám quang võng rôt cục cũng kêu lên một tiếng muộn hưởng rồi bị ba loại Nguyền từ chi lực cùng đánh mà hoá thành vô số điểm linh quang tán loạn. Quang hà, tia chớp và quang cầu màu xám thừa thế lao xuống cùng đánh lên ngọn núi màu xanh trên bức hoạ cuộn tròn.

Nhất thời bức hoạ cuộn trò thanh quang chớp động một trận cùng tiếng nổ trầm đục kinh thiên liên miên thì bắt đầu tấc tấc vỡ vụn ra, cuối cùng loé lên mà tiêu thất.

Trọng cấm chế thứ mười một đã tan rã!

Mà trong hư không, nơi bức hoạ cuộn tròn biến mất lập tức hiển lộ một cái lỗ thủng thật lớn, đường kính chừng hơn mười trượng, quỷ dị huyền phù giữa không trung, hai mép tản ra hào quang màu trắng ngà. Hiển nhiên đây là một chỗ cửa ra vào.

Bất quá, Hàn Lập lại không giống hai người Liễu Thuý Nhi, hai người này lúc này đang dùng ánh mắt gắt gao như có lửa nóng nhìn chằm chằm vào lỗ thủng còn Hàn Lập thì nhất ngưng trực tiếp nhìn chằm chằm vào một vật. Chính là ngọn núi nhỏ màu xanh do ba người liên thủ kích hạ, lúc này đang huyền phù ở phía trên cái động khẩu. Mất đi sự tăng phúc của bức hoạ cuộn tròn kia, giờ phút này Thái Ất thanh sơn mặc dù vẫn cao lớn nhưng thanh quang bên ngoài thân rất ảm đạm, bộ dáng hơi có chút lung lay sắp đổ.

Hàn Lập thần sắc vừa động, đột nhiên cánh tay vừa nhấc giơ tay điểm vào vô cực từ sơn một cái. Nhất thời ngọn núi màu đen chớp lên một cái rồi liền lao vào trong hư không biến mất không thấy. Tiếp theo, không gian phía trên ngọn núi nhỏ màu xanh xuất hiện dao động rồi thân hình khổng lồ của Nguyên cực từ sơn hiện lên.

Dưới đáy từ sơn hào quang chợt loé rồi nhất thời một mảnh quang hà màu xám quét xuống đem ngọn núi nhỏ màu xanh gắn vào trong đó. Thái Ấn thanh sơn gào thét một tiếng, bên ngoài thân thanh quang loạn hoảng một trận nhưng lại vô lực ngăn cản Nguyên từ thần quang chi lực.

Nó rõ ràng đã hao tổn nguyên khí rất nhiều nên sao có thể ngăn cản được lực lượng của Nguyên từ cự sơn do Hàn Lập toàn lực thúc giục. Trong quang hà màu xám bỗng nhiên hiện ra một cái ký hiệu màu bạc, ký hiệu này vây quanh thanh sơn chợt loé lên rồi liền như giòi phụ cố mà bám lấy.

Thái Ất thanh sơn kêu lên một tiếng bất đắc dĩ rồi sau đó bị vô số ký hiệu bao vây lấy rồi cuốn về phía đáy Nguyên cực từ sơn, chỉ thấy thanh quang chợt loé lên mà biến mất, rõ ràng là bị Nguyên cực từ sơn thu vào trong.

Khoé miệng Hàn Lập nổi lên một tia vui sướng, một tay đảo lập Nguyên cực từ sơn lập tức nhanh chóng thu nhỏ lại, rốt cục hình thể lại thu lại cỡ một tấc hướng lên không trung bắn đi. Chỉ chớp động một cái ngọn núi nhỏ màu đen đã bay vào trong tay áo bào của Hàn Lập không thấy bóng dáng.

Hành động thu bảo của Hàn Lập lần này đúng là vô cùng kỳ khoái. Chờ đến lúc hai người Liễu Thuý Nhi kịp phản ứng lại thì

Thái Ất thanh sơn đã vững vàng rơi vào trong tay Hàn Lập. Điều này làm cho Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn ngẩn ra, không khỏi nhìn nhau liếc mắt một cái.

Lấy lịch duyệt của hai người thì đương nhiên cũng đoán ra lai lịch chân thật của Thái Ất thanh sơn, nếu nói trong lòng không tơ tưởng đến bảo vật này thì tự nhiên là không có khả năng nhưng bọn hắn không có dự đoán được Hàn Lập lại động thủ nhanh như vậy, cơ hồ cấm chế vừa bị phá thì trong nháy mắt liền không chút do dự thu lấy bảo vật này. Thần sắc hai người đều có chút quái dị!

"Cái bảo vật này đối với Hàn mỗ có chút tác dụng, hơn nữa bên trong kia còn có trọng bảo khẳng định rất nhiều, thiết nghĩ nhị vị đạo hữu sẽ không để ý việc tại hạ thu lấy bảo vật này chứ."

Hàn Lập ánh mắt chớp động vài cái rồi nhìn hai người Thạch Côn mỉm cười nói.

"Ha ha, nếu bảo vật này đối với Hàn huynh hữu dụng thì cứ việc cầm đi. Tiểu muội không có ý kiến gì."

Liễu Thuý Nhi thần sắc rất nhanh khôi phục như lúc ban đầu, cũng thản nhiên cười nói.

"Thạch mỗ tuy rằng đối với vật ấy cũng có chút hứng thú nhưng nếu Hàn huynh đã đi trước một bước đắc thủ thì tại hạ cũng không có gì để nói."

Thạch Côn sau khi sắc mặt thay đổi vài cái thì cũng cười khổ một tiếng nói.

------oOo------

Chương 1697: Sơn phong, cung điện, thạch giai

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Như vậy Hàn mỗi liền đa tạ nhị vị đạo hữu đã nhường cho..."

Hàn Lập hướng về hai người ôm quyền cười dài nói.

"Việc này là việc nhỏ, trước mắt nếu đã phá được cấm chế rồi thì bọn ta hay là nên mau chóng tiến vào bên trong tìm bảo vật thôi. Chỉ cần bọn ta thực sự có thể tìm được mấy thứ đồ vật gia sư cùng Đoạn tiền bối cần kia thì sau khi ra ngoài tự nhiên sẽ có ưu đãi lớn lao."

Liễu Thuý Nhi thần sắc ngưng trọng nói.

Theo sau nàng đem chiếc phiên kỳ màu xám thu lại sau đó liền hoá thành một đạo lam quang hướng xuống phía lỗ thủng bắn đi. Thạch Côn thấy vậy cũng không dám chậm trễ hoá thành một đoàn hoàng quang theo sát sau đó.

Hàn Lập không chút hoang mang, ngẩng đầu nhìn bốn phía, hai mắt híp lại quét qua một lần, sau khi xác định không có vấn đề gì thì thân hình mới vừa động từ từ nhằm xuống phía dưới đuổi theo.

Lúc này Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn đã độn quang bay đi trước một bước tiến vào trong động khẩu. Hàn Lập bất động thanh sắc bay vào trong lỗ thủng thật lớn màu nhũ bạch này thì thấy bốn phía đột nhiên hiện ra một đoàn quang hà diễm lệ nhằm phía hắn kéo đến. Trong lòng hắn cả kinh, trên người thanh quang chợt loé rồi một tầng hào quang trong suốt hiện ra đem thân hình bảo hộ ở trong đó.

Nhưng đám quang hà diễm lệ này sau khi bao lấy Hàn Lập thì lập tức ngưng tụ thành một đám phù văn, sau đó vây quanh Hàn Lập quay tròn vừa chuyển mà hình thành một cái ngũ sắc quang trận nhỏ. Thân hình hắn vừa lúc đứng giữa trung tâm quang trận này. Tiếp theo từ trong quang trận nổi lên thanh âm vù vù rồi từng trân không gian dao động hiện lên.

Hàn Lập thấy vậy thì trên mặt biểu tình lại có vẻ bình tĩnh, hai tay vẫn chắp sau lưng, bộ dáng không hề có ý tứ muốn ra tay đánh tan quang trận này. Quả nhiên ngay sau đó, từ quang trận bỗng nhiên có ngũ sắc linh quang đại phóng. Hàn Lập chỉ cảm thấy cảnh sắc bốn phía chợt trở nên mơ hồ, đầu óc hơi mê muội một chút thì thân hình liền biến mất trong quang trận.

Ngay sau đó, mi mắt Hàn Lập vừa động giương đôi mắt lên thì phát hiện ra chính mình đang ở tại trên một cái đài cao xa lạ. Cả toà đài cao đều dùng đá tảng thật lớn tu kiến thành, mặt ngoài có nhiều hoa văn nhưng trình độ chưa thể nói là tinh mỹ gì mà làm cho người ta cảm thấy một loại cảm giác thô sơ nguyên thuỷ.

Mà dưới chân hắn là một cái truyền tống trận đường kính khoảng hai trượng, cách đó không xa có một cái cầu thang dẫn thẳng xuống dưới đài. Hàn Lập đưa mắt nhìn qua truyền tống trận cùng bãi đá một cái rồi liền lập tức ngẩng đầu cẩn thận nhìn quanh bốn phía.

Giờ phút này hắn giống như đang ở trong một không gian khác, trên không trung chẳng những thái dương rất cao xa mà bầu trời thì vạn dặm không mây, xanh thẳm dị thường, trên mặt đất bốn phía lại tràn ngập các loại kỳ hoa dị thảo, thi thoảng còn có một cơn gió nhẹ thổi qua khiến cho trong không gian tràn ngập hương thơm hoa cỏ.

Bất quá hết thảy điều này cũng không hấp dẫn sự chú ý như một cái tiểu sơn cao mấy trăm trượng gần đó. Núi này tuy rằng không cao nhưng trải rộng hơn mười dặm hơn nữa thế núi kỳ lạ dị thường. Đỉnh ngọn núi này bằng phẳng giống như bị đao cắt vậy, vách núi đạm bạch nhưng trên đỉnh núi lại có ngân quang chói mắt phát ra từ một toàn điện mênh mông, cơ hồ chiếm cứ cả ngọn núi.

Hàn Lập ánh mắt ngưng lại, sau khi nhìn từ trên xuống dưới đánh giá cái cung điện này một hồi lâu thì mới thu ánh mắt lại mà nhìn xuống bãi đá. Ở nơi đó, Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn đang lẳng lặng đứng không nhúc nhích đưa mắt cẩn thận nhìn lên tử sắc cung điện trên đỉnh núi.

Hàn Lập thần sắc vừa động thân hình nhoáng lên một cái rồi trực tiếp bay lên mà hạ xuống bãi đá. Nhưng hai chân hắn vừa rời mặt đất được vài thước thì thân hình chợt chấn động rồi đột nhiên bị lôi trở lại mặt đất, hai chân rơi xuống pháp trận đồng thời phát ra một tiếng nổ nặng nề làm cho cả bãi đá đều lung lay mấy cái. Thân thể hắn tựa hồ trở nên trầm trọng vô cùng.

Hàn Lập khoát khoát cánh tay vào không khí vài cái nhưng vẫn chưa cảm thấy có gì khác thường. Trên mặt hắn lộ ra một tia kinh ngạc nhưng chỉ chợt loé qua rồi như nhớ tới cái gì, bên ngoài thân thanh quang chợt loé rồi thân hình từ từ huyền phù bay lên. Nhưng ngay lúc hai chân vừa mới rời khỏi mặt đất một thước thì một cỗ cự lực đột nhiên không chút dấu hiệu đè lên thân hình.

Thân hình Hàn Lập chỉ hơi trì trệ lại một chút rồi lập tức liền dường như không có việc gì nhưng việc này cũng khiến sắc mặt hắn không khỏi biến đổi. Việc này cũng không nói, hắn bằng vào thân thể mạnh mẽ mà khiến cho thân hình tiếp tục chậm rãi hướng lên không trung bay đi nhưng khi hai chân cách mặt đất vượt quá hai thước thì thân hình lại run lên, bên ngoài thanh quang cũng kịch liệt chớp động lên.

Tuy rằng lúc này, sắc mặt Hàn Lập không có biến hoá gì nhưng lông mày không khỏi nhíu lại, theo sau trong mắt lam quang chợt loé hướng lên trên người chính mình nhìn qua. Chỉ thấy qua linh mục thần thông bên ngoài thân hình hắn không biết khi nào đã bị từng đạo hoàng sắc quang hà quấn quanh, lấy uy năng của hộ thể linh quang mà cũng vô pháp ngăn cản được uy lực của quang hà này.

Lúc này, phía dưới bãi đá Thạch Côn quay đầu lại nhìn lên thấy Hàn Lập thì cười khổ nói:

"Hàn huynh, ngươi cũng phát hiện ra ư? Nơi này cấm chế không

gian tựa hò không giống như cấm chế bình thường, cứ cách mặt đất thêm một thước thì cấm chế chi lực sẽ tăng thêm gấp đôi. Ta cũng chỉ có thể bay cao nhất được tám thước, hơn nữa là cũng vô pháp thừa nhận."

"Mỗi một thước độ cao thì gia tăng gấp đôi uy lực cấm chế chi lực! Cấm chế này thật đúng là bá đạo. Nếu bay lên không cách mặt đất mấy trượng thì chỉ sợ là tồn tại cấp thánh tộc cũng vô pháp thừa nhận loại lực lượng này."

Hàn Lập chậm rãi nói, tiếp theo trên người thanh quang chợt loé, một lần nữa trở xuống mặt đất. Hoàng sắc quang hà quấn quanh trên người hắn sau khi hai chân chạm đất thì trong nháy mắt đã quỷ dị biến mất không thấy.

"Lấy thân thể mạnh mẽ của Thạch đạo hữu mà bất quá cũng chỉ có thể bay cách mặt đất bảy tám thước thì bọn ta là thượng tộc bình thường chỉ sợ là có thể bay cách mặt đất ba bốn thước mà thôi."

Liễu Thuý Nhi cũng không quay đầu lại nói. Trong lúc nói ánh mắt nàng vẫn không có rời khỏi cung điện trên ngọn núi!

Hàn Lập nghe thế thì sắc mặt cũng có chút ngưng trọng nhưng sau khi hơi cân nhắc thì cũng khôi nói gì nữa mà đi ra khỏi pháp trận rồi dọc theo cầu thang mà đi xuống bãi đá, đi tới bên cạnh hai người Thạch Côn và Liễu Thuý Nhi.

"Xem ra cung điên trên núi kia hẳn là nơi cất giấu bảo vật. Nhị vị đạo hữu còn chờ gì nữa?"

Hàn Lập thản nhiên trực tiếp nói.

"Nơi đây lại còn có cấm chế khác nên tự nhiên cần phải cẩn trọng thêm vài phần."

Liễu Thuý Nhi rốt cục đem ánh mắt thu về nhìn Hàn Lập ngưng trọng nói.

"Có cấm chế khác, cái này nói rõ nơi đây thực sự có trọng bảo.

Bất quá nếu là cấm chế cấm không linh tinh gì đó thì ấn theo lẽ thường mà nói, nguy hiểm hẳn là không lớn."

Hàn Lập cười nói.

"Hàn huynh cũng biết chính là ấn theo lẽ thường mà nói! Tuy nhiên chủ nhân nơi đây nếu có thể là tiên nhân tiên giới thfi sao lại có thể ấn theo lẽ thường mà suy tính được."

Liễu Thuý Nhi không khỏi thở dài một hơi trả lời.

"Nhị vị đạo hữu nếu không mạo hiểm thử một lần mà cứ ở đây mà xem xét thì căn bản là không có khả năng đắc thủ được bảo vật. Như thế mà nói thì bọn ta cần gì phải mạo hiểm như thế mà đến đây."

Hàn Lập tinh quang trong mắt vi thiểm, không khách khí nói.

"Lời này của Hàn huynh rất có đạo lý. Phụ cận còn có Giác Xi Tộc nên cũng không có thời gian cho chúng ta trì hoãn quá một ngày."

Thạch Côn tựa hồ chưa nhìn ra cái gì nguy hiểm nên đối với lời nói của Hàn Lập rất tán đồng.

"Nếu nhị vị đạo hữu đều nói như thế thì tiểu muội cũng không có ý kiến gì, chúng ta đi thôi."

Liễu Thuý Nhi sắc mặt biến ảo mấy lần cuối cùng âm thầm hạ quyết tâm đáp ứng nói.

Nghe Liễu Thuý Nhi cũng không phản đối nữa, Thạch Côn cười ha ha rồi đột nhiên tay áo bào run lên, nhất thời một vật đen tuyền gì đó từ trong cổ tay áo bắn ra nhưng vừa ly khai cổ tay áo thì liền lập tức đập thật mạnh xuống mặt đất.

Đây rõ ràng là một con cự lang khôi lỗi bằng sắt đen xì.

"Nơi mà pháp khí bị cấm chế hạn chế như nơi đây thì có cái này thật là hữu dụng a!"

Liễu Thuý Nhi sau khi hô nhỏ một tiếng thì thần sắc có hối tiếc nhìn. Như thế mà nói, nếu có phải đối mặt với nguy hiểm gì ngoài ý muốn thì nàng cũng chỉ có thể dùng pháp lực thân mình cùng bí thuật ngăn cản.

Hàn Lập thấy vậy thì sắc mặt cũng vừa động, trong lòng cẩn thận hơn vài phần. Thạch Côn lại cười ha ha rồi thân hình bỗng nhiên bước nhanh dẫn đầu đi về hướng ngọn núi.

Đối với tu luyện giả bình thường nếu không thể vận dụng pháp khí và bảo vật thì nếu có thân thể mạnh mẽ thì tự nhiên trở thành một đại sát khí, chiếm tiện nghi lớn khi đối địch. Hàn Lập mỉm cười rồi cũng cất bước đi theo. Liễu Thuý Nhi mâu quang vừa chuyển rồi cũng yên lặng đi sau.

Đối mặt với bọn họ về phương hướng ngọn núi có một cái sơn đạo thẳng tắp tới đỉnh núi. Sơn đạo này tất cả đều là do các bậc thềm đá màu trắng tạo thành, từ xa nhìn lại giống như một con mãng xà trắng nằm úp lên ngọn núi làm cho người ta khi nhìn hơi có cảm giác ghê người!

Bất quá ba người Hàn Lập tuy không dám phi hành nhưng thân thể cường đại cũng xa hơn tồn tại bình thường nên cũng không sợ hãi nguy hiểm của sơn đạo này. Ba người trước sau bước trên cầu thang đi thẳng lên đỉnh núi.

Nhưng Thạch Côn cầm đầu khi cước bộ mới bước lên bậc thang thứ nhất thì thần sắc liền trở nên có chút kỳ quái. Trong thực tế cước bộ của hắn chưa dừng, vẫn bước đi hướng về đỉnh núi nhưng tốc độ một chút trở nên chậm rãi, không giống như lúc ban đầu.

Ở mặt sau, Hàn Lập chú ý tới màn này, tâm niệm vừa chuyển tự nhiên có chút kỳ quái. Bất quá khi hắn bước một bước lên thềm đá màu trắng kia thì trong nháy mắt liền bừng tỉnh đại ngộ. Trên thềm đá trống rỗng liền xuất hiện một cỗ hấp lực khiến cho hai chân một chút trở nên như nặng ngàn cân, mỗi bước đi như phải cố hết sức. Hơn nữa đi được vài bước sau thì liền lập tức phát hiện ra cứ mỗi bậc đá phía sau lại thế sinh ra hấp lực cao hơn so với bậc trước một chút.

Tuy rằng điểm gia tăng ấy ở mấy cái thềm đá mỏng manh cơ hồ là không thể phát hiện ra nhưng chỉ cần tưởng tượng, từ chân núi đến đỉnh núi có đến hàng vạn bậc thềm đá thì liền đủ để làm cho người ta rùng minh.

Bất quá cũng may là chỉ cần đứng ở trên thềm đá này bất động một lúc thì hấp lực sẽ suy yếu dần, thậm chí thời gian dài hơn thì có khả năng thoải mái đi được. Trong lòng Hàn Lập âm thầm lấy làm kỳ nhưng đối với điều này cũng không để vào trong lòng. Lấy thân thể tu luyện Phạm Thánh Chân Ma Công như hắn mà nói thì ngay cả thánh tộc bình thường chỉ sợ cũng không theo kịp.

Cái thềm đá này ngay cả cổ quái thì hắn tự nhủ có thể không ngừng tiêu sát đi đến đỉnh núi. Về phần Thạch Côn cũng có thể không ngừng lại mà làm được việc này thì xem ra lúc trước hiển lộ trình độ mạnh mẽ của thân thể lại vẫn còn có thể che giấu một ít thực lực.

Về phần Liễu Thuý Nhi này, nếu không có thủ đoạn khác thì chỉ bằng vào thân thể thì quyết không thể một mạch đi đến chỗ cung điện được. Trong lòng cân nhắc như thế Hàn Lập dưới chân không dừng đi về phía trước hơn mười bậc rồi quay đầu lại nhìn về hướng Liễu Thuý Nhi phía sau liếc mắt một cái.

Liễu Thuý Nhi lúc này thân hình vẫn không nhúc nhích đang đứng ở bậc đá thứ nhất, bộ dáng giống như đang cân nhắc cái gì nhưng mâu quang chớp động rõ ràng là đang cực kỳ tức giận.

------oOo------

Chương 1698: Lên núi khó khăn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hiển nhiên nữ tử này cũng minh bạch tình cảnh của chính mình nên trong lòng tự nhiên là kinh sợ dị thường. Tuy rằng ba người bọn họ không ai nói cái gì nhưng trong lòng đều hiểu người nào có thể đến chỗ cung điện sớm một bước thì tự nhiên là có thể giành trước bảo vật.

Như thế mà nói, nữ tử này tự vấn nếu so với hai người Thạch Côn thì cơ hội của mình thực sự không nhiều. Bất quá dưới tình huống như vậy, nữ tử này cũng không phải là không có một điểm biện pháp nào. Nàng sau khi hơi cân nhắc thì bàn tay liền đảo, giữa ngón tay xuất hiện thêm vài tấm phù màu sắc khác nhau. Trong đó có một cái màu vàng mênh mông, một cái ánh bạc loè loè, ngoài ra còn có một cái màu đỏ đậm.

Ba tiếng *"phốc phốc phốc"* truyền đến, ba tấm phù trong nháy mắt được dán vào thân thể mềm mại của nữ tử mà bộc phát ra ba đoàn quang mang nhan sắc khác nhau, chỉ thấy chúng chợt loé lên rồi liền tiến nhập vào trong thân thể nàng. Lập tức chỉ thấy linh quang ba màu hoàng, ngân, hồng ở trên người Liễu Thuý Nhi nhộn nhạo mà phát ra, tản mát linh áp kinh người.

Ba cái tấm phù này là ba loại bùa chú phụ trợ bất đồng có thể gia trì các loại khí lực đi vào các kinh mạch bất đồng mà làm cho thân thể người được gia trì thêm mạnh mẽ. Có ba loại thần thông này gia trì, nữ tử này cũng không tiếp tục chần chờ thêm nữa mà hướng lên trên núi cất bước đi. Hàn Lập mắt thấy cảnh này thì trên mặt không lộ ra dị sắc nào.

Thứ bùa chú phụ trợ này tuy rằng thần diệu nhưng đối với tu luyện giả cao giai như bọn họ mà nói thì quả thực là thập phần vô dụng. Ngay cả phổ thông tu luyện giả bình thường mà chủ tu pháp lực thì tự nhiên là sẽ không có hứng thú đối với cái bùa chú làm gia tăng trình độ thân thể, lúc đối địch cũng căn bản là không dùng được để phụ trợ cái gì.

Đối với tu luyện giả chủ tu luyện thể thì loại bùa chú này tương tự như *"kim cương phù"* này đối với việc gia tăng thêm sự cường đại cho thân thể bản thân mà nói cũng căn bản là không có kết quả vì dù sao người luyện thể vận dụng bùa chú phụ trợ cao giai đến đâu thì cũng không có khả năng vừa dán một đạo bùa chú lên thân thì làm cho trình độ thân thể tăng vọt lên mấy lần.

Nói chung là bùa chú phụ trợ cao giai hiếm thấy có thể gia tăng thêm một hai thành trình độ cho người luyện thể đã tính là khó thấy. Vì vậy tu luyện giả bình thường co dù có dán lên trên người bao nhiêu phù chú phụ trợ đi nữa thì hiệu quả sau khi gia trì cũng kém xa thân thể cường đại của người luyện thể.

Bản thân Hàn Lập cũng tính thông bùa chú chi đạo nên đối với cái này tự nhiên rất là rõ ràng, vì vậy đối với cái này cũng không thèm để ý mà không chút hoang mang đi dọc theo từng bậc thang đá mà lên. Ba người này một trước một sau giành giật nhau từng chút cự ly nhanh chóng hướng lên trên đỉnh núi mà leo lên.

Ngay từ lúc đầu, ngay cả cấm chế chi lực từ trên thềm đá truyền đến càng lúc càng nặng thì Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn chỉ cần dừng lại trong chốc lát là có thể làm hấp lực triệt tiêu đi nhiều, sau đó lại không chút do dự tiếp tục đi tiếp. Một hơi công phu sau, ba người đi được một phần ba sơn đạo. Bất quá lúc này, tình hình của đám người Hàn Lập lại rất không giống nhau.

Trước nhất là Thạch Côn, phần thân dưới hai chân vẫn trầm ổn hữu lực nhưng khi rảo bước về phía trước thì ngực lại có hơi chút phập phồng, đồng thời trên trán bắt đầu mơ hồ có xuất hiện một ít mồ hôi.

Ở chính giữa là Hàn Lập, da thịt cả người bắt đầu hoá thành màu vàng nhạt nhưng thần sắc vẫn bình tĩnh, nhìn không ra vẻ cật lực nào.

Về phần mặt sau là Liễu Thuý Nhi, do áo choàng nên không thấy rõ khuôn mặt nhưng rõ ràng là cước bộ đi càng lúc càng chậm, đồng thời sau mỗi bước thì thân thể mềm mại đều nhẹ nhẹ run lên, ba tấm phù dán trên người linh quang cũng chợt ám chợt minh, phảng phất như tuỳ thời đều tắt đi. Hiển nhiên nữ tử này cho dù có bùa chú gia trì thân thể thì cũng vô pháp chống đỡ được lâu lắm nữa.

Liễu Thuý Nhi chính mình cũng rất rõ ràng việc này, trong đôi mắt đẹp không ngừng lộ ra vẻ bất đắc dĩ. Cuối cùng sau khi leo thêm được hai trăm bậc nữa thì nữ tử này than nhẹ một tiếng mà dừng chân tại chỗ.

Hàn Lập tuy không quay đầu lại nhưng thần niệm cũng cảm ứng được tất cả việc này, khuôn mặt khẽ động nhưng hai chân thì không có ý dừng lại chút nào. Tiếp theo Thạch Côn cùng Hàn Lập lại đi tới trước được hơn ngàn bậc thì cuối cùng cũng đi tới đoạn giữa sơn đạo.

Trên mặt Thạch Côn mồ hôi nóng bắt đầu cuồn cuộn tuôn ra, mỗi một bước chân dẫm lên trên bậc tiếp theo đều khiến mặt đất hơi chấn động, trên người hoàng quang chợt hiện lên, thần sắc lại không mấy thoải mái. Vị Thạch Kiến Tộc này đồng dạng cũng dùng thần niệm luôn luôn quan sát Hàn Lập ở phía sau.

Hàn Lập lúc này, ngoại trừ trên kim quang ngưng trọng thêm mấy phần ra thì vô luận là thần sắc hay là động tác so với lúc bắt đầu lên núi thì không khác gì cả, phảng phất như không có bị cấm chế dưới chân ảnh hưởng chút nào.

"Lẽ nào người này cũng là người luyện thể cao giai, thân thể còn mạnh mẽ hơn cả mình sao!"

Thạch Côn trong lòng bắt đầu ngạc nhiên nói thầm.

Ở sau cùng là Liễu Thuý Nhi, sau khi nghỉ ngơi một hồi thì lại dùng một ít đan dược khôi phục thể lực và cũng bắt đầu nhấc chân đi tới. Nam tử này tâm niệm quay nhanh, cảm giác hai chân chính mình ngày càng chậm lại, hấp lực dưới chân phảng phất trầm trọng như núi thái sơn đồng thời xương cốt cả người đều mơ hồ truyền đến thanh âm *"dát băng"* lách cách, có thể thấy được thân thể đang chịu áp lực to lớn cỡ nào.

Do tốc độ đi tới của Thạch Côn hạ xuống mà Hàn Lập thì vẫn nhịp bước như một nên cuối cùng sau một chén trà nhỏ công phu sau thì hắn đã vượt qua được nam tử rồi cùng hắn song song mà đi.

Hàn Lập xoay đầu nhìn hướng về phía Thạch Côn đang mồ hôi đầm đìa thản nhiên mà cười nhưng tốc độ thì không giảm chút nào, chỉ trong tích tắc hắn đã đuổi kịp và vượt qua Thạch Côn, sau đó lại dễ dàng đi vài bước mà rời xa nam tử này. Nam tử này cắn răng một cái, thân hình đột nhiên dừng lại, hai chân gắt gao như đóng đinh tại chỗ, sau đó hai mắt nhìn chằm chằm vào bóng lưng Hàn Lập, thần sắc âm u bất định.

Mắt thấy Hàn Lập trong chốc lát công phu đã đi lên được hơn trăm bậc thềm đá nhưng thân ảnh vẫn không thấy chậm chạp chút nào thì sắc mặt Thạch Côn có chút tái xanh. Hắn ngẩng đầu nhìn lên tử sắc cung điện trên đỉnh núi rồi lại dùng thần niệm cảm ứng Liễu Thuý Nhi dưới chân núi đang chậm rãi đi tới thì khoé mắt nhảy lên hai cái rồi bỗn nhiên lấy từ trong lòng ra một cái huyết sắc tiểu bình.

Cái bình nhỏ này toàn thân trong suốt ánh màu huyết hồng, mặt ngoài có dán mấy tấm bùa chú dài một tấc, trông có vẻ thần bí dị thường. Thạch Côn không hề do dự hướng về vật trong tay há mồm khẽ thổi một cái. Nhất thời một cỗ hoàng hà phun ra nhằm cái huyết sắc tiểu bình cuốn tới, mấy tấm bùa chú kia tự hành bóc ra mà rơi xuống.

Sau khi *"phanh"* vài tiếng muộn hưởng thì những tấm bùa chú này hoá thành vài đoàn linh diễm, tiêu thất ở trong không trung. Bùa chú vừa được khai trừ thì miệng bình kia lập tức mở ra, một cỗ quang diễm lập tức trong bình liền phun ra, bên trong mơ hồ bao vây lấy một viên huyết sắc đan hoàn. Thạch Côn đối với cái này đã sớm có dự liệu nên lập tức há miệng hút vào.

Nhất thời một cỗ hấp lực sinh ra một chút đem khoả đan hoàn kia hít vào trong miệng rồi theo cổ họng nuốt xuống bụng. Đan dược cơ hồ trong nháy mắt hoà tan, hoá thành một đạo khí lưu mát lạnh xông thẳng xuống đan điền rồi toả đi các kinh mạch. Hàn Lập mặc dù vẫn rảo bước đi nhanh phía trước nhưng tự nhiên vẫn chú ý tới cử động của Thạch Côn nên trong lòng khẽ động.

Kết quả chỉ thấy nam tử này sau khi ăn đan dược vào thì trên mặt hiện ra vẻ thống khổ dị dạng, tiếp theo bên ngoài thân da thịt nguyên bản màu xám trắng lập tức trở nên đỏ tươi ướt át và tản mát ra nhiệt độ rất cao, linh quang toả ra cũng một chút từ ánh vàng biến thành đỏ tươi rất quỷ dị.

Theo sau chỉ thấy Thạch Côn trong miệng quát khẽ một tiếng, trên trán đột nhiên nhảy ra từng sợi gân xanh thô to đồng thời bạnh ra mà phình ra gấp bội, tiếp theo thân hình điên cuồng tăng vọt lên biến thành cao bốn năm trượng.

Sau khi thân thể hoá thành thật lớn, Thạch Côn không chút chần chờ bỗng nhiên bước đi, *"oanh"* một tiếng, bước chân của hắn vậy mà như sấm nổ đồng thời rảo bước kéo dài qua hai bậc mà qua. Kể từ đó, Thạch Côn lấy một loại tốc độ so lúc bắt đầu thì còn nhanh hơn một chút nhằm về phía Hàn Lập đuổi theo.

Hàn Lập thấy tình hình này thì trong mắt tinh quang chợt loé. Hiển nhiên Thạch Côn vừa vận dụng một loại bí thuật tổn hại đến thân thể nguyên khí, bằng không nếu đã có loại thần thông này mà nói thì sao lại không vận dụng ngay từ lúc bắt đầu, lại chờ tới bây giờ mới vận dụng.

Trong lòng nghĩ như thế nhưng hắn cũng không dám chậm trễ. Lúc này hắn hít sâu một hơn, tay bấm pháp quyết, bên ngoài thân kim quang đại thịnh, tiếp theo ngoài da thịt hiện ra vô số đám kim sắc lân phiến. Sau cùng Hàn Lập đưa tay hướng ra sau đầu đẩy một cái.

Sau một tiếng *"phốc xuy"* thì một phiến sương mù màu vàng một chút từ sau lưng vọt lên đến tận trời, sau khi ngưng tụ lại thì hoá thành một cái kim sắc hư ảnh ba đầu sáu tay.

Kim sắc hư ảnh vừa hiện thân lập tức quang mang chợt loé rồi hướng về phía bản thể Hàn Lập mà bay tới. Nhất thời trên mặt hắn có một vệt sáng óng ánh chợt loé lên mà lướt qua, kim sắc lân phiến trên người xuất hiện quang mang dị dạng lưu chuyển một trận rồi đột nhiên kết thành một cái kim sắc quang giáp có chút mơ hồ nhanh chóng bao phủ lên thân thể.

Sau đó dưới chân Hàn Lập cước bộ khẽ động, hành động đồng dạng so với lúc trước còn nhanh hơn ba phần. Do đó cự ly giữa hắn và cự nhân do Thạch Côn hoá thành phía sau vẫn duy trì như trước.

Phía sau, hai người Thạch Côn thấy cảnh này thì tự nhiên đều lấy làm kinh hãi. Bất quá vô luận là Thạch Côn hay là Liễu Thuý Nhi thì đều giở hết thần thông ra rồi nên cũng chỉ có thể dựa vào chính mình mà tiến bước, từng bước một hướng lên trên đỉnh núi mà đi lên.

Thân thể Hàn Lập vừa được kim giáp do pháp tướng biến thành bao bọc lại thì hiển nhiên là thân thể vừa được gia trì mà đạt tới một tốc độ bất khả tư nghị, tuy rằng không thể nói là bước đi như bay nhưng mà mũi chân khẽ động thì thân thể đã khinh khinh phiêu phiêu lướt đi trên sơn đạo.

Ngay cả trong lòng Thạch Côn phía sau khẩn trương thì cũng chỉ có thể vô lực đưa mắt nhìn thân ảnh Hàn Lập phía trước ngày càng đi xa, đem cự ly ngày càng giãn ra.

Sau một hồi công phu sau, thân hình Hàn Lập trực tiếp vượt xa hơn Thạch Côn đến bốn năm trăm bậc trong khi đó Thạch Côn lại không có cách nào bảo trì tốc độ trước mắt nữa, cước bộ lần nữa không thể không chậm lại. Chỉ là lúc này đây, không riêng gì mặt Thạch Côn mồ hôi đầm đìa mà cả người cũng toát ra trận trận bạch sắc vụ khí, phảng phất như cả thân thể đã hoá thành một cái đại hoả lò, thoạt nhìn cực kỳ kinh người.

Bất quá không riêng gì Thạch Côn mà Hàn Lập phía trước cũng nhướng mày, cuối cùng cũng có chút không chịu nổi hấp lực dưới chân, hai chân cũng vì đó mà chậm lại. Lúc này Hàn Lập chỉ còn cách chỗ đỉnh núi bất quá hai ba trăm bậc mà thôi nhưng mà hắn lại phiền muộn phát hiện ra, cứ một bậc thềm đá leo thêm thì hấp lực gia tăng hơn xa trước đây. Dù cho hắn có được thân thể mạnh mẽ ngang thánh tộc thì cũng có chút ăn không tiêu.

Sau khi trực tiếp đi lên phía trên hơn trăm bậc nữa thi thân hình hắn dừng lại, bước chân đã trở nên cực kỳ chậm, cơ hồ mỗi bước đi đều phải hơi dừng lại bình ổn thân hình một chút thì mới có thể tiếp tục nhấc chân hướng về phía trước.

Mà lúc này, mặt sau Thạch Côn cùng Liễu Thuý Nhi đã sớm lại lần nữa đứng ở tại chỗ, chỉ có thể đưa mắt nhìn Hàn Lập từng bước tiếp cận đỉnh núi. Hàn Lập cuối cùng đã đi tới hơn mười bậc thang sau cùng thì trên mặt đất sản sinh ra hấp lực thật lớn khiến cho Hàn Lập bắt đầu kinh hãi, kim giáp bao bọc bên ngoài thân càng lúc càng run rẩy, một bộ tuỳ thời đều có thể tán loạn. Hàn Lập rơi vào đường cùng, tại cuối sơn đạo, gần đỉnh núi trong gang tấc mà không thể không ngừng lại.

------oOo------

Chương 1699: Tân thần thông

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hắn đợi đến khi hấp lực dưới chân bắt đầu yếu đi đến trình độ nhất định sau đó lại từng bước bước đi, tiếp theo lại dừng lại một hồi lâu. Cứ như vậy, cuối cùng mười tầng thềm đá cuối cùng cũng đã tiêu phí của Hàn Lập đến nửa khắc thời gian nhưng cuối cùng cũng đã đi đến.

Cơ hồ ngay khi hai chân mới vừa bước lên đỉnh ngọn núi thì Hàn Lập cảm thấy hấp lực dưới chân cơ hồ không còn tồn tại nữa, thân hình trở lại cực kỳ nhẹ, giống như không cần sử dụng pháp lực mà một mạch trực tiếp phi lên. Hàn Lập thở dài một hơi, kim giáp mơ hồ trên người cũng trong nháy mắt chợt loé lên mà tiêu thất.

Hắn quay đầu lại nhìn, bộ dáng như Đại Phật nhìn xuống chúng sinh. Lúc này đây chỉ thấy Thạch Côn còn đang cách xa mấy trăm bậc mà há mồm thở hổn hển nhìn Hàn Lập, vẻ mặt buồn bực không thôi. Còn Liễu Thuý Nhi thì còn cách đó hơn hai nghìn bậc, chỉ có thể nhìn thấy một cái điểm đen nhỏ mà thôi.

Cũng may hai người biết tuy rằng để cho Hàn Lập chiếm tiên cơ nhưng tử điện này to lớn như thế, hơn nữa ai biết bên trong còn có cấm chế lợi hại nào nữa hay không nên cũng không e ngại tất cả bảo vật đều bị đối phương lấy hết.

Hàn Lập mỉm cười, biết thời gian hai người lên tới đỉnh núi còn phải rất dài nên cũng không nói gì nữa mà quay lại hướng về tử điện trước mặt đi tới. Cách hắn hơn mười trượng rõ ràng là một cái cửa điện cao hơn mười trượng đứng ở nơi đó. Cửa này hai cánh đóng chặt, mặt ngoài có khảm hơn mười khoả đại tinh thạch màu sắc khác nhau, ở bên cạnh thì có khắc vô số hoa văn rối rắm phức tạp, được sắp xếp theo một trình tự nào đó.

Hàn Lập đứng ở cửa điện cẩn thận nhìn quanh vài lần sau đó ánh mắt chợt loé lên, trên mặt hiện ra một tia kỳ quái. Hắn mới phát hiện ra, hơn mười khoả đại tinh thạch to cỡ nắm tay kia chính là mười khối cực phẩm linh thạch quý hiếm dị thường, thậm chí so với *"Cực phẩm linh thạch"* của linh giới thì còn muốn tinh thuần hơn một bậc.

Hàn Lập trong miệng *"chậc chậc"* vài tiếng, ánh mắt thu lại rồi rơi xuống bức tường bên cạnh cửa điện. Bức tường này không biết dùng loại tài liệu nào xây dựng thành nhưng cao năm sáu trượng, từ thân tường tản ra hào quang màu tím mênh mông quái dị, mặt ngoài còn ẩn hiện một đám phù văn lớn nhỏ không đồng nhất màu bạc.

Hàn Lập khoé miệng nhếch lên, chỉ liếc mắt một cái hắn đã nhìn ra đám phù văn này chính là Ngân khoa văn hắn vốn đã quen thuộc dị thường.

"Nơi đây quả nhiên là nơi ở của tiên giới tiên nhân!"

Hàn Lập trên mặt nhìn như bình tĩnh nhưng trong lòng lại kịch liệt quay cuồng, ánh mắt nhìn về phía cung điện dần trở nên nóng bỏng như lửa đốt. Trên người hắn mặc dù cũng có nhiều loại dị bảo, hơn nữa theo bước đường tu luyện tới nay thì cũng gặp nhiều loại kỳ ngộ nhưng tưởng tượng trong cung điện này có thể có lưu giữ bảo vật của tiên nhân thì trong lòng vẫn hưng phấn đến mưc có chút khó có thể tự kiềm chế mình.

Khó trách Thải Lưu Anh cùng Đoạn Thiên Nhận hai người đều khẳng định nơi này nhất định có đan dược hỗ trợ bọn họ đột phát bình cảnh thánh giai. Thiết nghĩ lấy thực lực đại thần thông của tiên giới tiên nhân thì việc luyện chế ra một ít đan dược hữu dụng đối với người hạ giới tất nhiên là chuyện tình dễ dàng.

Nhưng dù sao Hàn Lập cũng không phải là người bình thường, hắn hít sâu một hơi rồi định tâm lại, cả người bình tĩnh xuống rồi hướng về bức tường cung điện nhìn lại, bỗng nhiên một tay vừa chỉ, vươn một ngón tay hướng về hư không điểm ra một cái. Nhất thời sau một tiếng sét đánh thì một đạo đạm kim sắc hồ quang hiện lên, sau một cái chớp động thì liền nhằm thẳng đến bức tường cung điện kích đến.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Kim sắc hồ quang vừa bắn tới trên bức tường nhìn như trống không thì bỗng nhiên một trận tiên nhạc dễ nghe truyền đến, tiếp theo tử quang chợt loé, kim sắc điện hồ liền như trâu đất nhập biển mà tiêu thất đi. Hàn Lập nhíu mày lại. Cho dù trong phút chốc hắn vận dụng Thanh Minh linh mục thần thông thì cũng không nhìn ra chỗ huyền diệu của tử quang kia.

Về phần thần niệm của hắn vừa lướt đi thì sau khi đụng vào bức tường liền lập tức bị một lực lượng vô hình hất ngược quay về, căn bản không thể tiến vào trong cung điện được. Sau khi nhẹ nhàng thở ra một hơi, Hàn Lập đưa mắt nhìn bức tường tính toán rồi một lần nữa đem ánh mắt quay về tới đại môn cung điện. Rõ ràng so với cấm chế thần bí trên bức tường mà nói thì đi theo lối đại môn tự nhiên vẫn là ổn thoả chút. Tuy nhiên mặc dù hắn vẫn chưa phát hiện được cái gì khác thường trên cửa điện nhưng tự nhiên sẽ không lập tức mạo muội đi tới mở cửa này.

Hàn Lập suy nghĩ một lúc sau thì mới vỗ tay một cái, từ trong vòng tay trữ vật trên cổ tay áo nhất thời xuất hiện một đoàn thanh quang bay ra rồi lập tức rơi xuống mặt đất. Đây là một cái cự viên khôi lỗi mình cao hai trượng, tứ chi bám chặt nằm sấp trên mặt đất, tựa hồ bị lực đạo của cấm chế cấm không ép cho không nhẹ. Hàn Lập thấy vậy thì đuôi lông mày nhướng lên, một tay bấm quyết hướng về khôi lỗi tuỳ ý điểm một cái.

Ngay sau đó, trên người cự viên khôi lỗi liên tục vang lên thanh âm *"dát băng"* rồi nó liền chậm rãi đứng lên sau đó mặt không chút thay đổi quay người lại, hướng về phía đại môn cung điện đi đến.

Hàn Lập chính mình thì đứng ở tại chỗ chờ đợi nhưng hai mắt không khỏi híp lại nhìn không chớp mắt vào hành động của cự viên. Kết quả chỉ thấy cự viên này thản nhiên đi đến chỗ cửa điện rồi không chút do dự dưa hai tay đặt lên đại môn. Sau một trận thanh quang hiện lên trên người khôi lỗi vài cái thì cánh cửa điện liền chậm rãi di động nâng lên bị đẩy lên mà mở ra.

Thần sắc Hàn Lập có chút quỷ dị, giống như có chút kinh hỉ mà lại có chút giống như không thể tin được. Đại môn này cứ như thế mà lại dễ dàng bị mở ra, trông rất đơn giản, nói chung là rất khó có thể tin được. Trong lòng nghĩ như thế, Hàn Lập không cưỡng chế được một tia nghi hoặc cùng lửa nóng trong lòng vội vàng hướng vào trong cửa điện đảo qua.

Chỉ thấy sau cửa điện là một cái quảng trường to màu xanh, bốn phía tất cả đều là rào chắn được làm bạch ngọc trong suốt mà ở phía cuối quảng trường là một cái chủ điện cao lớn màu tím. Xa xa nhìn lại, lúc này phụ cận chủ điện còn có ba cái điện nhỏ diện tích chừng một phần ba chủ điện, vây quanh tạo thành hình chữ *"phẩm"*.

Ngoại trừ cái đó ra thì mặt sau chủ điện còn ẩn hiện có một số ban công các vũ thấp bé nhưng diện tích tựa hồ cũng cực lớn. Hắn sau khi hơi do dự liền dùng thần niệm thúc giục khôi lỗi. Cự viên liền nghênh ngang dẫn đầu đi vào bên trong cửa điện.

Hàn Lập thấy vậy thì cũng chậm rãi đi theo. Sau một lát, hắn đã ở bên trong cửa điện, rốt cục đã tiến vào giữa cung điện, vào tới một góc quảng trường. Quảng trường này cũng không nhỏ, diện tích chừng năm sáu trăm trượng. Lúc này cự viên khôi lỗi dưới sự thao túng của thần niệm đi thẳng đến trung tâm quảng trường, tính toán trực tiếp xuyên thẳng qua quảng trường đi đến phía chủ điện đối diện.

Hàn Lập đi theo sau đó nhưng thuỷ chung vẫn bảo trì khoảng cách với khôi lỗi hai ba mươi trượng để đề phòng có cái gì ngoài ý muốn phát sinh nhưng một lát sau, thần sắc Hàn Lập ngưng trọng vì hắn phát hiện ra có chút không thích hợp. Quảng trường này rõ ràng chỉ rộng mấy trăm trượng nhưng cự viên khôi lỗi cùng hắn đi một thời gian dài như vậy rồi mà thoạt nhìn vẫn chưa đi tới trung tâm quảng trường.

"Ảo trận!"

Hàn Lập hai mắt nhíu lại, bỗng nhiên ra lệnh cho khôi lỗi phía trước dừng cước bộ lại sau đó xoay đầu ra nhìn thoáng qua. Chỉ thấy phía sau hắn ba bốn trăm trượng rõ ràng là hàng rào bằng bạch ngọc trong suốt kia. Phảng phất như ngay từ đầu hắn cũng không rời khỏi góc quảng trường bao xa.

Hàn Lập trong lòng thầm giật mình, lúc này không thể do dự mà trong mắt lam mang chợt loé lên rồi bắt đầu hướng ra toàn bộ quảng trường đảo qua nhưng linh mục đảo qua mọi nơi vẫn thấy tất cả trống rỗng, một chút khác thường cũng không nhìn ra. Hàn Lập sắc mặt khẽ biến, trong lòng cả kinh.

Lấy linh mục thần thông của hắn mà cũng vô pháp khám phá ra ảo trận này, đây cơ hồ là chuyện hắn trướ kia chưa từng có bao giờ gặp phải nhưng nghĩ đến người bày ra cấm chế này có thể là tiên giới tiên nhân thì tựa hồ ảo trận thần diệu này như thế cũng không phải là cái gì rất đáng kinh ngạc nhưng ngay cả như thế thì Hàn Lập cũng không tính toán cứ như vậy mà buông tha cho.

Sau khi thở dài một hơi thì toàn thân pháp lực của hắn tất cả đều dâng lên sau đó dọc theo một đường kinh mạch chạy thẳng lên mắt. Cơ hồ một lát công phu sau, trong mắt hắn nhất thời xuất hiện một đoàn hắc khí ngưng tụ thành, sau đó chợt loé lên và một viên châu trong suốt màu đen hiện lên. Đây đúng là Phá Diệt pháp mục mà Hàn Lập đã luyện thành mấy trăm năm qua.

Pháp mục này theo hắn từ nhân giới lên đây, sau khi Hàn Lập đoạt được nó thì liền luôn luôn ở trong cơ thể hắn mà tu luyện, đến nay trải qua nhiều năm như vậy cũng đã sớm tự hành sinh ra một ít thần thông huyền diệu dị thường. Tuy rằng loại pháp mục này có không gian thần thông là chính nhưng cũng đồng dạng có thêm nhiều loại thần thông khác chuyên khắc chế ảo thuật cùng mê hồn, chỉ là hiệu quả tự nhiên không bằng linh mục thần thông thuần tuý.

Hàn Lập trong một lần bế quan tu luyện ở Lôi Minh đại lục, trong lúc vô ý đã đem Phá Diệt pháp mục cùng Minh Thanh linh mục kết hợp cùng nhau mà thi pháp một lần, kết quả là dung hợp hai loại thành một. Thần thông mới này uy năng có thể to lớn viễn siêu một trong hai loại linh mục đơn lẻ. Chẳng qua là thần thông này cố nhiên là cực kỳ lợi hại nhưng mỗi lần thi triển thì pháp lực tiêu hao thật sự là không nhỏ cho nên từ lúc có được nó đến nay bây giờ cũng là lần đầu tiên hắn dùng tới trong thực chiến. Nhưng cứ tưởng tượng tới lúc trước thử thần thông này thì trong lòng hắn lại có vài phần tin tưởng đối với việc bài trừ ảo trận trước mắt.

Lúc này chỉ thấy trong miệng hắn lẩm bẩm, trong hai mắt lam mang dần dần toả sáng chói mắt mà hắc mục thì bên trong có hắc mang lưu chuyển không thôi, giống như một viên bảo thạch tối đen được khảm ở trên trán, trông có vẻ thần bí dị thường. Đột nhiên lưỡng đạo lam mang cùng một đạo hắc sắc quang trụ cơ hồ đồng thời từ trong linh mục phun ra, sau khi chợt loé lên thì ở trước người Hàn Lập hội tụ lại thành một thể, sau đó linh quang loé lên mà lại dung hợp thành một quang cầu hai màu đen xanh. Quang cầu này ngoài xanh trong đen nhưng vẫn có thể nhìn thấu được bên trong, kích thước to cỡ nắm tay trông giống như một viên cầu nhỉ.

"Phá!"

Hàn Lập không chút do dự nhằm phía quang cầu phất tay một cái. Một mảnh thanh sắc sáng mờ từ trong ống tay áo bay cuộn ra, sau khi loé lên thì tiến vào trong quang cầu rồi lập tức nhập vào trong đó không thấy bóng dáng. Bên ngoài quang cầu linh quang chợt loé rồi hiện ra vô số lưỡng sắc phù văn hai màu xanh đen lớn nhỏ không đồng đều hơn nữa còn quay tròn liên tục.

Trong nháy mắt công phu, từ trên quang cầu hào quang đại phóng, từ phía trên kích bắn ra vô số hắc lam sắc quang ti rồi nhằm bốn phương tám hướng kích bắn đi. Đám quang ti này thoạt nhìn như có vẻ chậm chạp nhưng sau khi kích bắn đi thì lại mau lẹ vô cùng, cơ hồ chỉ một cái chớp động thì liền đã lập tức bắn tới toàn bộ các nơi trong quảng trường đồng thời hình thành một cái hắc lam sắc đại võng đem toàn bộ quảng trường vây lại.

Ngay sau đó, một trận âm thanh trầm thấp vang lên ở các nơi trong quảng trường, thanh âm liên miên phát ra đồng thời trong ti võng, ở tầng trời tháp ở chỗ đoàn hào quang màu sắc khác nhau liên tục nổ tung ra. Không chỉ như vậy, trong không gian đột nhiên một luồng dao động khác thường phóng lên cao, phía dưới ti võng hư không vặn vẹo một trận biến hình rồi tại trung tâm quảng trường hiện ra một cái quang môn cao lớn.

------oOo------

Chương 1700: Tử điện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập vừa thấy cánh cửa này thì thần sắc vừa động nhưng không chút do dự thân hình vừa động hoá thành một đoàn hư ảnh mơ hồ rồi biến mất tại chỗ không thấy. Ngay sau đó, ngay trước quang môn có thanh ảnh chợt loé lên rồi Hàn Lập đã tiến nhập vào trong đó mà con cự viên khôi lỗi kia thân hình cũng nhoáng lên một cái rồi cũng theo sát đi vào.

Cơ hồ ngay lúc khôi lỗi biến mất bên trong quang môn thì hắc lam sắc quang cầu đang lơ lửng tại chỗ trong hư không chợt phát ra một tiếng kêu vù vù rồi mặt ngoài có quang mang kỳ lạ lưu chuyển một trận và hoá thành một đoàn hào quang chói mắt bạo liệt nổ tung ra. Ti võng nguyên bản đang bao phủ cả quảng trường lúc này một chút dấu hiệu cũng không có cứ thế mà tấc tấc vỡ vụn ra mà hoá thành vô số điểm linh quang tán loạn tiêu thất.

Ngay sau đó, cái quang môn cao lớn kia có bạch quang chợt hiện vài cái rồi không gian phụ cận vặn vẹo mơ hồ mà cũng biến mất không thấy. Quang cảnh trong sân hết thảy toàn bộ đều khôi phục như lúc ban đầu. Hàn Lập và con cự viên kia đã biến thành hư vô, giống nhưu chưa từng bao giờ đi vào nơi đây.

Cùng lúc đó, ngoài cửa điện, chỗ thềm đá, Thạch Côn chỉ còn cách đỉnh núi bất quá hơn trăm bậc, lúc này hắn đã có thể mơ hồ nhìn thấy cái bóng lớn của cửa điện. Mà Liễu Thuý Nhi cũng tiến tới thêm được mấy trăm bậc nữa. Hai người mặc dù biết Hàn Lập đã tiến nhập vào cung điện nhưng thần sắc ngược lại vẫn rất bình tĩnh.

Hàn Lập hai mắt híp lại rồi một lần nữa mở ra nhìn rõ ràng cảnh vật trước mắt mình. Sau khi từ trong quang môn đi ra lúc này thân hắn đang ở trong một toà Tử kim đại điện phía trước.

Cửa chủ điện nhìn như bình thường, đồng dạng chỉ dùng tài liệu bình thường tạo thành, hơn nữa hoa văn khắc trên đó còn có một chút tục tằn đơn giản, phía trên đại môn có một cái bảng hiệu thật lớn, dài phải đến tám trượng, trên mặt có viết mấy chữ kim sắc cổ văn. Hàn Lập ngưng thần nhìn tới, sau khi nhìn kỹ thì trong lòng không khỏi vừa động.

Số cổ văn này tuy rằng không thể hiểu được nhưng so với Ngân khoa văn thì không sai biệt lắm, cái này hẳn là Kim Triện Văn kia không sai. Đáng tiếc tại Linh giới người biết Kim Triện Văn thật sự rất thưa thớt, hắn thuỷ chung vẫn không có cơ hội học tập được. Nếu không từ mấy chữ cổ văn này mà có thể nhìn ra được một ít thông tin gì, trong lòng Hàn Lập cân nhắc như thế mà ánh mắt lại nhằm đại môn liếc mắt một cái rồi liền dùng thần niệm thúc giục cự viên khôi lỗi một bên.

Khôi lỗi này đi nhanh về phía trước, sau khi đi qua mấy cái cầu thang thi đi ra đến cửa chủ điện, hai tay nó nhấc lên rồi ấn về phía cửa, chuẩn bị cùng cách lúc trước mở ra đại môn cung điện nhưng là lúc này, mưu tính của Hàn Lập hiển nhiên là không thành.

Hai tay cự viên vừa tiếp xúc với cửa điện nhìn như bình thường thì đột nhiên phía trên cửa truyền đến vài tiếng sấm động trầm thấp, tiếp theo là thanh âm ầm ầm long liên miên truyền đến và một cỗ khí tức huỷ thiên diệt địa từ trên cửa tràn đến.

"Không!"

Mặc dù đứng cách xa chừng vài chục trượng nhưng Hàn Lập vừa thấy tình cảnh này thì trong lòng kêu hỏng bét, không cần suy nghĩ, bên ngoài thân đồng dạng có một tiếng sét đánh rồi một tầng lôi y xanh trắng hiện ra đem toàn thân bảo hộ ở bên trong.

Tiếp theo nửa người trên của hắn khẽ động tựa hồ như không có hành động gì nhưng hai chân nhấc lên rồi hướng một bên trượt đi. Động tác vô thanh vô tức như quỷ mỵ.

Cơ hồ đồng thời, từ trên cửa chủ điện một mảnh tử quang chói mắt chớp động rồi tử sắc hồ quang quỷ dị hiện lên, chợt loé một cái đã liền hoá thành mấy chục con tử xà điện từ trên cửa kích bắn ra. Khôi lỗi cự viên gần trong gang tấc trong nháy mắt đã bị điện quang bao phủ hoá thành một cỗ khói nhẹ biến mất không thấy. Mà tử sắc hồ quang này vẫn chưa có ý muốn dừng lại, nó lại nhắm về phía Hàn Lập đang chạy trốn giống như có linh tính kích tới nhanh như đạn bắn.

Hàn Lập sắc mặt đại biến. Nếu không có cấm chế cấm không thì hắn tự nhiên là có thể sử dụng các loại độn thuật thần diệu thong dong mà tránh đi nhưng hiện tại nơi đây lại không thể bay lên không trung, dưới tình huống này cho dù hắn có linh mẫn đến mấy thì tuyệt đối cũng không có thể thực sự né tránh được hết đám sét đánh trước mặt.

Tâm niệm quay nhanh, hắn vội vàng nhấc tay rồi một cái tiểu thuẫn trong suốt hiện ra chắn trước người. Hào quang chợt loé rồi tiểu thuẫn một chút phình lên biến lớn thành một trượng. Tiếp theo trên người Hàn Lập hắc khí quay cuồng rồi một kiện ma giáp dữ tợn dị thường trong hồ quang xanh trắng hiện ra, đem thân hình Hàn Lập bao vây nghiêm mật. Đúng là kiện Thiên ngoại ma giáp đã được chữa trị kia.

Tử sắc điện quang đại phóng, mấy chục con tử xà vọt tới đầu tiên là va chạm với cự thuẫn. Thuỷ tinh thuẫn này có uy năng có thể làm đổi hướng công kích, từng mấy lần ở trong tay Hàn Lập đại triển thần uy, lập công không ít nhưng lúc này đây tình hình lại khác nhau rất nhiều.

Tử sắc hồ quang này rõ ràng là không giống với lôi điện bình thường, lấy uy năng thần diệu của cự thuẫn mà bất quá chỉ có thể đem một phần ba hồ quang mạnh mẽ đẩy trượt sang hai bên tấm chắn mà thôi. Hai phần ba còn lại vẫn mạnh mẽ công kích lên tiểu thuẫn. Tử sắc điện quang bạo liệt nổ tung, một cỗ khí tức đáng sợ đem cự thuẫn bao phủ trong đó.

Một màn khó tin xuất hiện.

Tiểu thuẫn bị tử sắc hồ quang bao vây nhanh chóng bị hoà tan ra, trong nháy mắt biến thành thuỷ tinh rơi xuống mặt đất không thấy bóng dáng. Hàn Lập trong lòng hoảng sợ, không lưỡng lự giơ tay bấm quyết, lôi y trên người lập tức vang lên thanh âm ầm ầm mà hoá thành hồ quang xanh trắng bay vọt ra cùng tử sắc hồ quang đan vào nhau.

Hồ quang do lôi ý hình thành là do Hàn Lập thu được từ kiếp vân cô đọng mà thành, uy năng tự nhiên cũng không phải là nhỏ, hơn xa lôi hoả chi lực bình thường nhưng lưỡng chủng hồ quang màu sắc khác nhau đan vào nhau, sau khi chợt hiện vài cái thì nhất thời hồ quang hai màu xanh trắng có vẻ thu nhỏ lại mà biến mất, bị tử sắc lôi hồ kia căn nuốt không còn một mảnh, hơn nữa còn làm cho tử quang một chút đại thịnh lên.

Hàn Lập sắc mặt trắng bệch, hai ống tay áo vội vàng hướng ra phía trước người vung lên, tiếng sấm tái khởi, kim sắc hồ quang thô to bắn ra nhưng hành động này hiển nhiên có chút đã muộn, tử sắc hồ quang kia đột nhiên ngưng tụ lại thành một số đạo bát tử quang thô to, sau khi chợt loé lên thì liền hung hăn kích lên Thiên ngoại ma giáp ở trên người Hàn Lập.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, thân hình Hàn Lập ngã nhào, toàn thân bị từng đạo tử sắc lôi quang bao vây lại. Thấy vậy hắn lập tức kinh sợ quát khẽ một tiếng, ma giáp trên người một chút bành trướng lên, hắc sắc hoa văn mặt ngoài như sống lại hiện lên rồi hoá thành vô số hắc sắc phù văn bay ra mà cùng tử sắc hồ quang va chạm với nhau.

Đám phù văn đó nhìn không có gì bắt mắt nhưng uy năng lại to lớn vô cùng, sau khi cùng tử sắc hồ quang va chạm thì hai bên song song bạo liệt nổ tung, sau đó hoá thành một cỗ hắc tử sắc quái phong nóng rực vây quanh Hàn Lập mà quay cuồng một trận.

Lúc này Hàn Lập hai chân một lần nữa ổn định xuống, đứng thẳng thân hình thì bỗng nhiên không riêng gì tử sắc hồ quang hư không tiêu thất mà quái phong cũng bỗng nhiên tán loạn không thấy. Hàn Lập thở ra một hơi, nhìn nhìn Thiên ngoại ma giáp trên người mà trong lòng không khỏi thầm kêu may mắn.

Nếu trước đây hắn không chữa trị được ma giáp này thì công kích bất ngờ vừa rồi ngay cả không thể thật sự giết chết hắn nhưng cũng làm hắn trọng thương, thật sự khó có thể tránh khỏi. Bất quá như vậy thì bộ dáng hắn lúc này cũng bụi bặm đầy đầu, có vẻ có chút chật vật.

Hàn Lập thở dài một hơi, nhìn đám chất lỏng trong suốt trên mặt đất kia mà trong lòng lại cảm thấy đáng tiếc. Tấm thuỷ tinh tiểu thuẫn kia đã bị huỷ thành bộ dáng như vậy thì tự nhiên là không thể chữa trị được nữa. Sau khi đưa mắt một lần nữa nhìn về phía đại môn chủ điện, ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, thần sắc lộ ra vẻ chần chờ.

Chủ điện chi môn này có cấm chế lợi hại như thế thì bên trong khẳng định là có lưu lại bảo vật được thượng cổ tiên nhân coi trọng nhưng giả sử cấm chế có đáng sợ, ngay cả hắn thật sự có thể bài trừ thì cũng không phải là trong nhất thời nửa khắc có thể làm được. Mà lúc này lại trì hoãn thời gian dài như thế thì hai người Thạch Côn cũng có thể tới được đây rồi, chỉ sợ là đi làm việc thay người khác. Thật sự là mất nhiều hơn được.

Trong lòng đã định, Hàn Lập không hề do dự nữa lúc này thân hình vừa chuyển, chạy dọc theo một cái thạch lộ phụ cận, đi nhanh đến một gian thiên điện gần nhất. Thiết nghĩ nơi đó cho dù có cấm chế thì cũng tuyệt không giống như lúc nãy, hẳn là có cơ hội tiến vào trong đó.

Hàn Lập vừa đi nhanh đến đồng thời tay áo run lên, một đoàn thanh quang bay ra, đó là một con cự viên khôi lõi khác. Bởi vì đã có vết xe đổ nên con khôi lỗi này đáng để phóng thích ra, nó vững vàng đứng ở trên mặt đất.

Bị Hàn Lập thúc dục, con khôi lỗi này cũng đi nhanh tới một bên thiên điện. Hàn Lập mặt không chút thay đổi đi sát sau nó. Dọc theo thạch lộ dưới chân đi tới vẫn chưa có chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh, Hàn Lập thuận lợi đi vào thiên điện trước mặt.

Thiên điện này thoạt nhìn diện tích chỉ bằng một phần ba chủ điện nhưng vô luân là kiểu dáng hay là tài liệu sử dụng đều không khác gì chủ điện, thậm chí là thiên điện chi môn cũng được rút nhỏ vài phần, ở phía trên đồng dạng cũng có một cái bảng hiệu được viết bằng Kim Triện Văn.

Nhìn thấy thiên điện đại môn phong cách cổ xưa, khoé mắt Hàn Lập không khỏi nhảy lên vài cái, sau khi hơi cân nhắc thì thân hình nhoáng lên một cái rồi rời xa khỏi cửa thiên điện một chút, sau khi ra xa ước chừng khoảng bốn mươi trượng thì mới dừng chân lại.

Tiếp theo hắn lại giơ tay lên, mấy tấm dị phù bay ra sau đó dán lênn gười hắn. Mấy tầng bảo hộ màu sắc khác nhau lập tức liên tiếp hiện ra. Theo sau hai tay Hàn Lập âm thầm bấm quyết, miệng niệm thần chú, thanh âm gầm thét trầm thấp truyền ra, kim sắc hồ quang nhất thời như ẩn như hiện hiện ra.

Sau khi chuẩn bị xong, Hàn Lập thần sắc ngưng trọng thúc giục khôi lỗi tiến vào. Lúc này thân hình cự viên vừa động tiến lên rồi động dạng hai cánh tay thô to vừa nhấc trực tiếp ấn lên cánh cửa thiên điện.

"Két két" hai tiếng, hai phiến đại môn chậm rãi nâng lên. Cánh cửa này như thế nhưng lại không hề có cấm chế. Hàn Lập thấy vậy thì tự nhiên là vui mừng quá đỗi. Bất quá vì cẩn thận nên hắn vẫn chưa lập tức hành động mà là vẫn thao túng khôi lỗi đi vào. Sau khi thấy cự viên đi vào trong điện mà vẫn không phát sinh vấn đề gì thì hắn mới thật sự yên tâm.

Lúc này trên người linh quang chợt loé, mấy tầng phù chú biến thành vòng bảo hộ kia trong nháy mắt biến mất đồng thời hai tay nắm chặt quyền, kim sắc hồ quang trong tay áo cũng vô thanh vô tức biến mất. Hắn bước nhanh về phía trước, thẳng đến thiên điện đại môn mà đi.

Sau khi Hàn Lập đi vào thiên điện thì cự viên khôi lỗi đứng ở bên trong vẫn không nhúc nhích chờ đợi.

Sau khi đảo mắt hướng trong điện đảo qua, nhìn rõ hết tahỷ thì trên mặt Hàn Lập hiện ra một tia ngài ý muốn. Chỉ thấy phía trước đại điện rõ ràng có một cái bàn thờ thật lớn làm bằng ngọc trắng noãn. Phía trên bàn thờ có đựng một thần tượng màu tím, bên trên có hào quang chớp động nhưng khuôn mặt ẩn hiện không rõ.

Mà tại phương hướng đối mặt với thần tượng có sắp đặt hàng trăm cái bồ đoàn màu vàng đồng thời bốn góc đại điện đều đặt một cái lư hương màu xanh. Trong điện tràn ngập một làn hương khói đàn hương thơm ngát.

------oOo------

Chương 1701: Bồ đoàn, đàn hương, thần tượng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nơi này dĩ nhiên giống như một chỗ chùa miếu hơn là một loại điện phủ. Nơi đây diện tích thật sự cũng không nhỏ, hơn nữa ở hai bên còn có một cánh cửa nhỏ nữa, bộ dáng thông sáng hướng các địa phương khác.

Hàn Lập đảo mắt nhìn nhanh đại sảnh một lần cuối cùng ánh mắt rơi xuống hai cái giá gỗ hai bên. Giá gỗ này trắng noãn như tuyết, ẩn hiện tản mát ra hàn khí nhè nhẹ, đúng là *"Tuyết mộc"* đại danh đỉnh đỉnh ở Linh giới. Tuyết mộc này chính là tài liệu luyện chế pháp bảo băng thuộc tính tuyệt hảo nhưng ở trong này chỉ được sử dụng để làm một cái giá gỗ bình thường để đặt đồ vật này nọ. Cái này cũng không tránh khỏi quá xa xỉ. Cho dù là Hàn Lập cũng cảm thấy có chút hết chỗ nói.

Mà trên cái giá gỗ rõ ràng là bày hơn mười đồ vật màu sắc khác nhau, từ xa nhìn lại trông giống như mấy cái xa bát, tiểu chung này nọ. Hàn Lập hai mắt nhíu lại, dùng thần niệm đảo qua mấy món đồ này, kết quả đầu tiên là ngẩn ngơ nhưng sau đso thần tình lại lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng. Đám đồ vật này không cái nào là không lộ ra linh khí bức người, không cái nào là không phải là bảo vật bán thành phẩm cao giai. Nếu số bảo vật này được chủ nhân luyện chế hoàn toàn thì ngay cả không so được với Thông thiên linh bảo nhưng cùng linh bảo bình thường thì không sai biệt nhiều lắm.

Chính yếu là đám bảo vật này vừa nhìn thấy ngoại hình đã biết được là loại bảo vật có được thần thông đặc thù hiếm thấy. Đương nhiên cho dù hắn có tiêu phí một phen tay chân đem chúng nó luyện chế hoàn toàn thì hiệu quả khẳng định không bằng nguyên chủ nhân luyện chế nhưng cứ như vậy thì chúng vẫn được xem như đỉnh giai bảo vật trong linh giới.

Tay áo Hàn Lập run lên, nhất thời một mảnh thanh quang mênh mông bay ra. Quang hà vừa đảo qua thì đám đồ vật này tất cả đều biến mất. Một lần lấy được nhiều bảo vật có uy lực không nhỏ như vậy khiến cho tâm tình Hàn Lập rất tốt.

Hắn đảo mắt nhìn qua đại sảnh một lần, sau đó chậm rãi cúi thấp đầu nhìn một cái bồ đoàn dưới chân mình vài lần, đột nhiên trong miệng phát ra một tiếng *"di"* nhẹ. Tựa hồ lại phát hiện ra cái gì. Sau đó hắn không lưỡng lự nhằm cái bồ đoàn vẫy nhẹ một cái.

"Sưu" một tiếng, cái bồ đàn này không một tiếng động rơi vào trong tay hắn. Vật này co dãn mười phần, ôn lạnh dị thường, hơn nữa từ trên phát ra một cỗ linh khí tinh thuần dị thường tạt vào mặt.

"Đây là..."

Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái cân nhắc. Bồ đoàn rõ ràng là chỉ dùng mây tre lá nào đó mà chế thành nhưng trải qua nhiều ít bao nhiêu vạn năm mà đến bây giờ vẫn còn duy trì được linh khí dạt dào. Thần sắc hắn vừa động tựa hồ như phát hiện được điều gì đó, đột nhiên đem cái bồ đoàn này đưa lên mũi nhẹ nhàng ngửi mấy cái.

Kết quả là thấy được một mùi tanh ẩn hiện bay ra. Sắc mặt Hàn Lập một chút trở nên quái dị, tay kia vừa lật. Chỉ thấy thanh quang chợt loé rồi một thanh tiểu kiếm dài chừng ba thước hiện lên trên tay. Hắn đem bồ đoàn ném lên không trung rồi cổ tay run lên, một đạo kiếm quang lành lạnh chém ra.

Một màn kinh người xuất hiện!

Kiếm quang nhìn như vô kiên bất tối nhưng một khí chém lên đến bồ đoàn thì chỉ tiến sâu vào được một tấc rồi dừng lại. Tiếp theo nó đã bị ngăn cản sau đó mặt ngoài bồ đoàn hoàng mang lưu chuyển một trận và vệt kiếm lập tức khôi phục lại như lúc ban đầu.

Rõ ràng bồ đoàn này do cỏ cây bện thành còn kiếm quang chính là Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

"Quả nhiên là không giả, chính là Giáp Y thảo trong truyền thuyết! Thế gian thực sự có loại cỏ kỳ dị như vậy. Chỉ bằng vào thân cây mà có khả năng ngăn cản được phi kiếm phi đao cùng pháp bảo trảm kích. Nếu đem nó bện thành áo giáp nhẹ mặc trong người thì đủ có thể so với một kiện đỉnh giai chiến giáp. Đáng tiếc là loại cỏ này sợ nhất là hoả công khiến có giá trị bị giảm đi không ít a. Không hổ là chỗ ở của tiên nhân, lại dùng linh thảo quý hiếm như vậy để làm bồ đoàn. Thật sự là đại tài tiểu dụng a..."

Hàn Lập cầm bồ đoàn trong tay lăn qua lộn lại nhìn vài lần, cúi đầu miệng lẩm bẩm nhưng trên mặt lại tràn đầy ý cười.

Nếu đã phát hiện ra số bồ đoàn này có giá trị thì hắn tự nhiên sẽ không đem chúng bỏ mặc. Lúc này một bàn tay tối đen như mực từ trong tay áo thò ra hướng lên mặt đất nhìn như tuỳ ý chộp ra một cái. Nhất thời một mảnh hôi sắc hướng trên mặt đất quét qua một cái. Quầng sáng mờ chớp động rồi hơn trăm cái bồ đoàn không tiếng động mà biến mất không thấy bóng dáng. Cả đại sảnh lúc này trông có vẻ trống trải.

Sau khi dùng thần niệm xem xét trong vòng tay trữ vậy, thấy số bồ đoàn nọ đều sắp xếp chỉnh tề bên trong thì Hàn Lập vừa lòng gật gật đầu. Loại linh thảo này đã hầu như tuyệt diệt ở Linh giới, như vậy chuyến đi này thật sự không tệ. Hàn Lập trong lòng nghĩ như thế mà thở ra một hơi rồi lại hít sâu một hơi. Không biết có phải là ảo giác hay không mà mùi đàn hương tựa hồ nồng đậm hơn so với vừa rồi.

"Đàn hương!"

Hắn bỗng nhiên quay đầu lại, hai mắt có chút toả sáng đảo qua mọi ngõ ngách rồi nhìn vào cái lư hương. Trong lư hương rõ ràng còn nửa cây nến, cây nến màu vàng nhạt, cũng không biết đã cháy được bao nhiêu năm. Đuôi lông mày Hàn Lập vừa động rồi hướng về góc này bước tới.

Người chưa đi đến nhưng đã dùng thần niệm đi trước đảo qua lư hương, chỉ thấy hắn lập tức nhíu mày. Cái lư hương này lại chỉ dùng thanh đồng bình thường luyện chế thành, thậm chí còn không tính là pháp khí nữa, cái này thật sự có chút ngoài ý muốn.

Ánh mắt Hàn Lập lấp loé vài cái rồi liền đi tới chỗ lư hương, cúi đầu nhìn vào tàn hương của cây nến chiếm khoảng một phần ba. Một cỗ khí tức đàn hương nồng đậm đang từ vật phát tán ra. Đàn hương này có chút kỳ quái.

Nến này nhìn từ bề ngoài thì tựa hồ không khác gì chúc hương nhưng nhiều năm qua đi như vậy mà vẫn có thể bảo trì hương khí nồng đậm như thế thì cũng biết vật này tuyệt đối là rất có lai lịch. Hàn Lập nhìn một hồi lâu sau thì biểu tình trên mặt dần dần có chút ngưng trọng.

Bỗng nhiên một tay vừa nhấc, hắn vươn hai ngón tay hướng đến phía tàn hương chậm rãi gắp lấy. Không chỉ vậy chỉ thấy linh quang chợt loé rồi một tầng thanh quang đem hai ngón tay bao bọc lấy, bộ dáng cẩn thận vạn phần.

Ngón tay hắn từ từ nhích đến chỗ tàn hương trong lư hương, đến lúc này vẫn chưa có cảm giác gì khác thường xuất hiện nhưng thần sắc Hàn Lập vẫn nghiêm nghị dị thường đem tàn hương này lăn qua lăn lại nhìn vài lần, rồi lại để cạnh mũi ngửi một hồi lâu sau mới lộ ra vẻ trầm ngâm.

Bỗng nhiên một ngón tay búng ra, hồng quang chợt loé rồi một đốm lửa cỡ hạt gạo từ đầu ngón tay bắn ra rồi kích lên tàn hương.

Tàn hương chợt loé lên nhưng không bị đốt cháy. Ánh mắt Hàn Lập chợt loé lên, bên trong ẩn hiện một tia hưng phấn, ngón tay hơi bắn ra, nhất thời một viên hoả cầu màu đỏ đậm to bằng nắm tay từ đầu ngón tay trống rỗng hiện lên, huyền phù hơ trên hư không không nhúc nhích sau đó hắn mới đem tàn hương đi vào trong hoả cầu. Hắn ngưng trọng nhìn hồi lâu.

Kết quả tàn hương nhìn như bình thường này mặc cho hoả cầu tàn ra nhiệt lực nóng bỏng rào rạt thiêu đốt mà vẫn không chút thay đổi nào.

"Quả nhiên là 'Hắc u băng hương' đây chính là thánh vật dùng để trừ tâm ma lúc đột phá Hợp Thể cảnh giới!"

Vừa thấy màn này, trên mặt Hàn Lập lại hiện lên vẻ mừng như điên. Lúc này hắn một tay vừa lật, trong tay liền xuất hiện một cái hộp trắng noãn như ngọc rồi đem tàn hương cẩn thận dị thường bỏ vào bên trong. Tiếp theo thân hình hắn liên tiếp chớp lên, lại lao tới một cái lư hương bên góc đối diện tìm được hai đoàn tàn hương khác mà đồng dạng thu lại.

Ngọc hạp ở trong tay linh quang chợt loé lên rồi biến mất vô tung vô ảnh, tiếp theo Hàn Lập lại đi quanh trong phòng này tìm kiếm mọi nơi một phen, đáng tiếc là nơi đây đồ vật nguyên bản không nhiều, ngoại trừ bỏ cái tượng thần cùng kim tiền cung phụng sớm đã biến thành màu xám trắng như hài cốt kia thì cũng không thấy vật gì nữa.

Sau đó, hắn rốt cục đem ánh mắt nhìn về phía thần tượng. Thần tượng này kim thân mình tử long lánh, cao ước chừng một trượng mà bên trong thần tượng lại xanh biếc ướt át, giống như là sử dụng cực phẩm lục ngọc chạm khắc mà thành.

Thần tượng này mặc một thân lục sắc đạo bào, một tay ôm một cái phất trần trắng như tuyết, một tay kia thì nâng một cái tử kim sắc hồ lô, dưới cằm có ba chòm râu dài, mơ hồ có bộ dáng tiên phong đạo cốt nhưng Hàn Lập chỉ nhìn thần tượng này một lát thì trong mắt lại không khỏi toát ra một tia hoảng sợ.

Hắn bỗng nhiên phát hiện ra, mặc cho hai mắt trợn to nhìn thẳng vào gương mặt thần tượng này bao lâu thì cũng chỉ có thể thấy được một mảnh quang hà xanh biếc ở trong mắt lóng lánh mà thôi, thuỷ chung không thể nhìn rõ được dung mạo của thần tượng.

Hàn Lập khoé mắt chợt nhảy lên hai cái, đồng tử hơi co rụt lại, ngay sau đó trong mắt liền xuất hiện lam mang chói mắt chớp động, hắn lại vận dụng Minh Thanh linh mục mạnh mẽ nhìn vào gương mặt thần tượng này. Lần này quả nhiên có chút hiệu quả, khuôn mặt thần tượng kia bị một tầng lục hà phong toả nay lại dần dần bị thấu thị qua, ở trong mắt phong phanh lộ rõ ra.

Hàn Lập trong lòng vui vẻ, ánh mắt ngưng trọng, nghĩ đã có thể nhìn rõ khuôn mặt thần tượng thì bỗng nhiên trong đầu vang lên một trận phạm âm thiên nhạc làm cho hai tai hắn ong ong lên, cả thần thức hải giống như một chút bị đảo điên. Hàn Lập hai mắt tối sầm lại, cả người lảo đảo, thiếu chút nữa là ở thiên huyền địa chuyển ngồi bệt trên mặt đất.

May mắn thần niệm của hắn so với tồn tại Hợp Thể kỳ thì không kém làm ấy nên lúc này vội vàng vận chuyển pháp lực trong cơ thể một trận, cuối cùng từ trong mê muội thanh tỉnh lại rồi vội vàng ổn định hai chân một lần nữa đứng thẳng trở lại.

Hàn Lập sau khi ổn định thân hình thì lại đưa mắt nhìn về phía thần tượng nhưng ánh mắt lại trở nên kinh nghi bất định. Thần tượng này quỷ dị như thế, lấy cảnh giới tu vi hiện giờ của hắn mà vẫn không thể thấy được rõ hình dáng. Có thể thấy được bản thân nó là một dị bảo có uy năng sâu không lường được. Vật ấy lại được thờ phụng ở đây, nghĩ đến người được cung phụng ở Chân tiên giới cũng là một nhân vật không nhỏ. Mà loại thần tượng này chính là một đồ vật có chứa sự cực kỳ huyền diệu gì đó.

Ngay cả ở Linh giới vẫn có một số người có đại thần thông, cho dù ở cách xa trăm vạn dặm thì vẫn có khả năng mượn dùng thần tượng chi lực mà làm cho nguyên thần hoặc là phân hồn hiện hình mà ra.

Thần tượng này nếu chủ nhân có khả năng thật sự là người rất có lai lịch ở Chân tiên giới, hơn nữa tại Linh giới cũng chưa bao giờ có nghe nói qua tiên nhân tại Chân tiên giới dùng thủ đoạn này mà xuyên xuống nhưng nếu đem thần tượng này đi thì tuyệt đối là một loại hành động đốt lửa thiêu thân.

Hàn Lập thần sắc âm tình bất định một hồi lâu, rốt cục hít sâu một hơi miễn cưỡng áp chế dục niệm trong lòng, đem ánh mắt rời khỏi thần tượng nhìn về phía một bên thiên môn. Thân hình vừa động, hắn không hề chần chờ tiêu sái bước đi. Cự viên khôi lỗi kia được thần niệm thúc giục cũng bước đi theo sát phía sau.

Một lát công phu sau, trong phòng ngoại trừ một số đồ vật linh tinh và cái thần tượng ra thì không còn có gì nữa. Lúc này hắn đã đi qua cửa mà đi tới trước một cái sương phòng có hơn mười gian. Căn phòng này cũng không quá lớn, hơn nữa tất cả đều giống nhau như đúc.

Hàn Lập liếc nhanh qua một cái rồi sai cự viên khôi lỗi đem tất cả cửa phòng đẩy mở ra, sau khi thấy không có gì khác thường thì liền bước vào một căn phòng trong số đó.

------oOo------

Chương 1702: Kim Kiếm đồ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhưng bên trong thật ra rất đơn giản, đó là một cái cửa nhỏ đem căn phòng nguyên bản hình chữ nhật chia ra làm hai gian trong ngoài. Gian ngoài lớn hơn, rõ ràng là một gian phòng khách, ngoại trừ một ít đồ dùng đơn giản như bàn ghế cùng một bộ đồ uống trà ra thì cũng không còn vật gì.

Hàn Lập dùng thần niệm đảo qua mấy thứ này thì phát hiện ra tài liệu làm ra coi như cũng có chút quý hiếm nhưng đối với hắn mà nói thì căn bản là vô dụng nên lập tức bước đi, thoáng một cái đã đi vào bên trong phòng ngủ. Bên trong gian phòng này đồ vật nhiều hơn một ít.

Trừ bỏ cái giường ngọc màu xanh nhạt ra thì còn một cái bàn học hình chữ nhật, trên bàn bày ra bừa bãi mấy cây bút lông, một cái nghiên mực màu hồng cùng một tấm lụa mỏng trắng như tuyết.

Hàn Lập đuôi lông mày vừa động liền đi tới chỗ bàn học, đem mấy cái bút lông và nghiên mực phân biệt nhấc lên mà thưởng thức nhưng rồi lại lắc đầu buông xuống. Sau đó hắn lại duỗi tay đem cả tấm lụa mỏng màu trắng kia quơ lấy vào tay, cũng nhẹ nhàng ngắm một hồi lâu. Kết quả là trên mặt trên tất cả đều không có chữ nào cả!

Trên mặt Hàn Lập cũng không có gì khác thường, đem tất cả trả lại chỗ cũ, thần niệm sau khi cẩn thận quét qua một lần nữa xác định thực sự không có bỏ sót gì thì liền không chút do dự xoay người bước đi.

Hắn nguyên bản sẽ không trở vào việc tìm kiếm và có đại thu hoạch bảo vật gì tại nơi ở của môn nhân đệ tử nên tự nhiên cũng không dừng lâu tại đây. Huống hồ số phòng như vậy ở đây còn có hơn mười gian, thời gian cũng không nhiều lắm, cũng không có khả năng mỗi một gian ở đây tìm kiếm qua một lần. Kết quả là ngoại trừ mấy cái ngọc giản dùng một loại cổ văn vô danh ghi lại thì cũng không có thu hoạch gì nữa.

Mấy cái ngọc giản này được tuỳ ý đặt ở đầu giường nên hơn phân nửa cũng không phải là vật trọng yếu gì. Hàn Lập cũng là thuận tay thu lại, tính toán về sau vạn nhất mà sáng tỏ lai lịch cổ văn này thì từ đó cũng có thể có được một số tin tức hữu dụng. Dù sao đối với hết thảy mọi thứ tại Chân tiên giới hắn vẫn cảm thấy tò mò. Hắn mang theo khôi lỗi một lần nữa quay về tới đại sảnh tại chủ điện rồi tiến vào một cánh cửa hông khác.

Đồng dạng trải qua một đoạn thông đạo, Hàn Lập đi tới một khu phòng ốc nằm song song chỉnh tề trước mặt, Tuy nhiên số phòng này so với mấy cái sương phòng lúc trước thì bất đồng, mỗi một gian phòng ở đều có hình vuông, có một cánh cửa nhỏ ra vào, bên trong không có gì khác. Hơn nữa tất cả các phòng đều hoàn toàn độc lập và mỗi cái cách nhau chừng hơn mười trượng.

Điều làm cho trong lòng Hàn Lập nhảy dựng lên chính là bốn vách tường các phòng này đều có ánh sáng màu bạc lóng lánh đồng thời phía trên có viết đầy đạm ngân sắc phù văn. Đúng là Ngân khoa văn mà hắn quen thuộc dị thường.

Hàn Lập nhìn mấy cái phòng này trong chốc lát mới rốt cục xát định được mấy căn phòng này dĩ nhiên là mật thất dùng để tu luyện. Phát hiện này làm cho hắn hơi có chút vui vẻ. Nếu là mật thất thì bên trong nói không chừng còn có vật gì mà người ở trước kia đi lưu lại. Bất quá sau khi nhìn vô số ngân sắc phù văn ẩn hiện bên ngoài cửa thì thần sắc hắn ngưng trọng hơn vài phần.

Nói như vậy, nơi mật thất này có bố trí pháp trận thì hẳn chủ yếu là loại cách âm tiểu cấm chế gì đó nhưng lúc trước tại đại môn chủ điện hắn gặp một phen hoảng sợ nên tự nhiên cũng không thực sự phớt lờ đi. Bất quá lúc này hắn không để cho cự viên khôi lỗi đi kiểm tra mà bày ra trên người mấy tầng phòng hộ rồi thò tay từ trong áo bào trực tiếp đè lên cửa đá của một gian mật thất.

Một thanh tiểu kiếm màu xanh kích bắn ra, chỉ chợt loé lên liền đã hoá thành một đạo thanh hồng dài chừng một trượng hung hăng chém lên đại môn mật thất. Hắn chuẩn bị dùng bạo lực mạnh mẽ bài trừ cấm chế trên cửa. Mật thất đại môn ngân quang đại phóng rồi một tiếng thanh minh từ bên trong vang lên.

Ngân quang kia nhìn như bình thường nhưng Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lại bị ngăn cản lại. Kiếm quang trảm lên ngân quang kia lại giống như trảm lên mặt nước mà nhất thời lại không thể phá vỡ được, chỉ có thể chậm rãi làm tiêu thất linh quang nhưng Hàn Lập thấy vậy thì trong tâm lại buông lỏng.

Quả nhiên như hắn đã dự đoán, cấm chế trên cửa cũng không phải là loại phản kích lại, hơn nữa phân nửa cũng chỉ là loại tiểu cấm chế đê giai ở Tiên giới mà thôi. Ngẫm lại cũng phải, mấy cái gian mật thất tu luyện này làm sao có thể bày ra cấm chế gì đó quá lợi hại. Hắn không chần chờ gì nữa, tay vừa chuyển rồi lấy ra một cái hắc sắc tiểu sơn cao vài tấc ra rồi hướng ra trước người ném đi.

"Oanh" một tiếng!

Tiểu sơn ở trong hắc quang biến lớn hơn một trượng rồi hung hăn đánh lên trên ngân quang. Lúc này đây, cấm chế trên cửa hiển nhiên không thể thừa nhận được cự lực như thế, sau khi phát ra một tiếng thanh minh thì ngân quang tán loạn tiêu thất.

Thanh quang chợt loé, cửa phòng đã bị kiếm quang cắt thành hai nửa hướng ra hai bên sườn mà rơi xuống. Hàn Lập đem bảo vật thu lại rồi tiêu sái bước vào trong.

Cái gọi là mật thất này bất quá chỉ rộng bảy tám trượng nhưng bên trong rộng rãi dị thường, trừ bỏ vài cái bồ đoàn đồng dạng dùng *"Giáp Y thảo"* bện thành thì cũng không có vật gì nữa. Vì vậy nơi đây thật sự không cần dùng thần niệm quét qua làm gì. Hàn Lập chỉ có thể khẽ thở dài một hơi, thuận tay đem mấy cái bồ đoàn kia thu lại thì rời khỏi mật thất.

Tuy nhiên mật thất như vậy còn có rất nhiều nên hắn vẫn chưa thật sự cảm thấy thất vọng cái gì!

Sử dụng thủ đoạn đồng dạng hắn đem một gian phòng cửa bằng đá khác phá vỡ ra rồi đi vào trong nhưng một lát sau hai tay trống trơn đi ra.

Liền một hơi như vậy, Hàn Lập liên tiếp phá vỡ sáu gian mật thất nhưng tựa hồ hôm nay vận khí không tốt nên vẫn không hoạch được gì. Điều này làm cho Hàn Lập trong lòng thầm kêu xui xẻo, đồng thời đối với một số mật thất còn lại cũng không có bao nhiêu mong chờ.

Bất quá, sau một tiếng *"oanh"* vang lên, gian mật thất thứ bảy vừa bị hắn phá vỡ, hắn vừa đi vào trong đó thì trong miệng lại khẽ kêu lên một tiếng, hai mắt sáng bừng. Gian mật thất này so với mấy gian phía trước thì hoàn toàn không giống. Trong gian phòng chẳng những đầy đủ bàn ghế mà trên mặt bàn còn bày ba cái hộp ngọc lớn nhỏ không đồng nhất cùng hai cái bình nhỏ. Đáng chú ý là trên vách tường còn treo một bộ tranh vẽ màu vàng lóng lánh.

Mặt ngoài bức tranh này kim quang chói mắt khiến hắn nhất thời cũng không thể nhìn thấy rõ ràng nội dung bức tranh ra sao. Chỉ thấy hai mắt Hàn Lập khép hờ, một lát sau bỗng nhiên mở ra, kết quả trong đồng tử có lam mang chớp động rồi tụ quang rốt cục xuyên qua kim quang mà nhìn thấy rõ ràng bức tranh này nhưng chỉ thấy thần sắc hắn ngẩn ra.

Chỉ thấy trong bức tranh có vô số kim sắc phi kiếm kiểu dáng giống nhau nhưng tư thế và kích thước của đám phi kiếm này thì lại hoàn toàn bất đồng, có cai rất nhỏ, có cái rất lớn giống như kinh thiên cự kiếm nhưng lại cho hắn một loại cảm giác đáng sợ như dài mấy chục trượng, cái nhỏ thì chỉ có một tấc nhưng liếc mắt một cái thì có thể nhìn rõ hoa văn trên thân kiếm, giống như là gần trong gang tấc.

Mà nhiều kim kiếm như vậy ở trong bức hoạ thì theo lý thuyết hẳn phải có vẻ hỗn độn dị thường, làm cho người ta căn bản không thể nhìn nhận rõ ràng nhưng nếu nhìn vào bức tranh này thì mỗi một thanh phi kiếm đều trông rất sống động, hơn nữa còn có khí tức khác nhau, làm cho người ta liếc mắt một cái là có thể nhìn ra muôn vàn sai biệt trong đó.

Vạn kiếm đồ quỷ dị như thế làm cho Hàn Lập trong lòng vui vẻ, hai con mắt gắt gao nhìn vào bức tranh này, thân hình vẫn không nhúc nhích nhưng chỉ một lát công phu sau Hàn Lập bỗng nhiên kêu lên một tiếng đau đớn rồi thụt lùi ra sau mấy bước, giống như bị trúng một kích vô hình chi lực. Chỉ thấy hắn lập tức lắc lắc đầu, đem ánh mắt nhanh chóng rời khỏi bức tranh, không dám nhìn lại nữa, đồng thời trên mặt hắn hiện ra sắc đỏ sậm.

"Thần niệm chi lực thật là lợi hại, thật sự là không khác gì dùng phi kiếm trảm kích. Nếu không phải thân ta tinh thông phi kiếm hơn nữa thần niệm đồng dạng cũng không yếu thì một kích này chỉ sợ đã làm hao tổn thần thức nhiều."

Nội linh lực ở trong kinh mạch Hàn Lập điên cuồng chuyển động vài vòng thì dị thường trong cơ thể cũng liền biến mất nhưng trên mặt vẫn còn lộ ra vẻ hoảng sợ.

Bất quá sau khi Hàn Lập ổn định tâm thần thì một tay lập tức vừa chuyển, trên tay đã xuất hiện mấy cái phù lục màu sắc khác nhau, tay vừa giương lên thì nhất thời hơn mười đạo phù lục nhan sắc khác nhau liên tiếp kích bắn ra, sau mấy cái chớp động thì liền tiến vào trong kiếm đồ không thấy bóng dáng.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Trên mặt kiếm đồ hiện ra lục sắc hư ảnh phù văn đem tất cả kim quang thu vào rồi nhanh chóng thu nhỏ lại. Kiếm đồ sau khi bị phù văn áp chế toàn bộ kim quang phát ra thì bắt đầu không tình nguyện mà thu nhỏ lại, cuối cùng chợt loé lên mà biến mất hoàn toàn.

Hư ảnh phù văn sau khi áp chế xong thì lập tức hoàn nguyên trở thành mười tấm phù lục rắn chắc dán lên trên mặt kiếm đồ. Nhất thời các luồng khí tức từ kiếm đồ phát ra thu liễm lại không còn sót lại chút gì, trở thành một bức tranh bình thường.

Hàn Lập thấy vậy thì mỉm cười, một tay hư không đánh ra một trảo. *"Sưu"* một tiếng, kiếm đồ liền rơi vào trong tay hắn. Thanh quang chợt loé lên rồi bức tranh lập tức hành cuốn lại mà biến mất. Hàn Lập lúc này khẽ thở ra một hơi, trong lòng buông lỏng.

Bức tranh vạn kiếm đồ này cũng không biết là vật gì nhưng vừa đơn giản nhìn vài lần là có cảm nhận được đồ vật này thực sự huyền diệu dị thường, bên trong tựa hồ có bao hàm một loại pháp môn tu luyện thần bí hoặc là một loại kiếm quyết lợi hại hoặc như loại thần niệm bí thuật nào đó. Nhưng rốt cục như thế nào thì tự nhiên là phải chậm rãi nghiên cứu rồi mới có thể có được kết luận chuẩn xác.

Tiếp theo hắn đi đến cái bàn trước mặt, tay áo phất một cái, một mảnh thanh hà ba cuộn ra. Nhất thời mấy cái hộp ngọc cùng bình nhỏ tất cả đều bị quang hà cuốn lên tay. Sau khi dùng thần niệm hướng vào trong đó xem xét thì Hàn Lập lại nhíu mày.

Bên trong ba cái hộp ngọc phân biệt có ba tấm phù lục, mặt ngoài có minh ấn ngân triện văn phức tạp dị thường nhưng bên trên linh khí sớm đã tiêu tán như không còn, căn bản là vô dụng. Về phần hai cái bình nhỏ kia thì bên trong lại trống không, chỉ có ẩn hiện mùi linh dịch còn sót lại tản ra.

Xem ra hai cái bình nhỏ này trước đây được sử dụng để chứa loại linh dịch nào đó nhưng bởi vì bảo quản không nghiêm mật, công thêm nhiều năm trôi qua như vậy làm cho chúng bay hơi hết rồi. Hàn Lập hơi cân nhắc rồi đem phù lục này thu lại.

Số phù lục này cùng với vài loại phù lục chứa vài loại Kim Khuyết Ngọc Thư khác nhau rất lớn, thật đáng giá để nghiên cứu phục chế một lần. Tiếp theo hắn lại đem mọi ngóc ngách mật thất điều tra qua một lần nhưng không thu hoạch được gì nữa. Thấy vậy Hàn Lập bèn đi ra bên ngoài.

Còn ba cái mật thất kia hắn cũng không có buông tha nhưng tất cả đều giống như cái trước, bên trong tất cả đều trống rỗng. Khi hắn đi đến cái mật thất cuối cùng thì cước bộ không khỏi có chút nhanh lên.

Không bao lâu sau, Hàn Lập liền đi ra khỏi toà thiên điện, đứng ở cửa điện phân biệt hướng về phía sơn đạo dẫn đến hai gian thiên điện cùng chủ điện liếc mắt một cái, trên mặt lộ ra vẻ trầm ngâm. Lúc này Thạch Côn cùng Liễu Thuý Nhi hẳn là đã lên đến đỉnh núi.

------oOo------

Chương 1703: Dược viên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bất quá, ảo trận tại quảng trường kia cũng không phải là loại bình thường. Hai người này nếu không có thủ đoạn đặc thù thì tuyệt không trong khoảng thời gian ngắn mà thông qua được. Nhưng cho dù là như thế thì thời gian dành cho bọn họ cũng không nhiều lắm, tối đa chỉ điều tra được một vài chỗ mà thôi.

Hàn Lập sau khi cân nhắc như thế thì ánh mắt nhìn sang hai nơi thiên điện khác quét qua vài lần, bộ dáng hơi có vẻ lưỡng lự không quyết. Bỗng nhiên, trong mắt hắn tinh quang chợt loé rồi nhìn về phiến lầu các đỉnh thai phía sau chủ điện kia. Nơi đó có cây xanh biếc, khắp nơi được một cỗ mộc linh khí nồng đậm bao phủ, hơn nữa trong mỗi cơn gió nhẹ thổi tới đều ẩn hiện có chút dược hương lẫn ở trong đó.

Hàn Lập thở dài một hơi, trong lòng không khỏi thầm mắng chính mình là một tiếng *"ngu ngốc"*. Đối với tu luyện giả mà nói, dược viên là cái mà khẳng định là mỗi một động phủ phải có. Nơi đây chính là tiên nhân di lưu chi địa, nghĩ đến dược viên khẳng định là phải có tồn tại. Mà các bảo vật khác dù có thì sao có thể so sánh với linh dược của Tiên giới chứ.

Chỉ cần có thể tìm được linh dược thích hợp mà hắn lại có cái bình nhỏ thần bí nọ thì có thể đem linh dược đó mà nhân ra số lượng lớn, cái này so với bảo vật gì đó thì đều mạnh hơn gấp trăm lần. Chỉ cần lấy linh khí từ xa xa lan đến đây thì xem ra dược viên này rõ ràng là nằm ở giữa phiến lầu các đỉnh thai kia.

Sau khi trong lòng nghĩ thông suốt, Hàn Lập không hề chần chờ nữa, lúc này mang theo cự viên khôi lỗi hoá thành một làn khó nhẹ nhàng bay thẳng đến mặt sau chủ điện. Lấy tốc độ đáng sợ của Hàn Lập chỉ trong một chén trà nhỏ công phu sau hắn đã đến nơi. Tuy rằng không biết vị trí chuẩn xác của dược viên nhưng căn cứ theo mức độ đậm nhạt của mộc linh khí thì có thể phân biệt được dễ dàng.

Hắn cũng không quản trên đường đi có những toà kiến trúc gì, chỉ sau mấy cái chớp động thì đã đến một chỗ bằng phẳng phía trước một gian lầu các ba tầng. Ở chỗ này rõ ràng là có một mảnh vườn rộng một mẫu, dược hương đúng là từ bên trong này phát tán ra. Bất quá cả toà dược viên này đều bị một cái ngũ sắc tử kim quang trụ bao quanh, từ đó toả ra một mảnh ngũ sắc quang tráo bao phủ lấy nó. Hàn Lập thấy cảnh này thì không khỏi nhíu mày.

Pháp trậ này là đại hình pháp trận, thoạt nhìn so với cấm chế ở trên cửa mật thất lúc trước thì đã thấy có chút khó giải quyết nhưng đối với loại phòng hộ cấm chế này thì hắn tự hỏi lại lại có vài phần tự tin. Sau khi hơi trầm ngâm, hắn liền một tay bấm quyết há miệng phun ra một đoàn ngân sắc hoả cầu. Trong ngân sắc hoả cầu có một tiếng thanh minh truyền ra.

Hoả cầu ngân quang chợt loé lên rồi biến ảo thành một con ngân sắc hoả điểu bay ra. Đúng là Phệ Linh Thiên Hoả hoả điểu. Hoả điểu này tối am hiểu thôn phệ các loại linh diễm linh lực, đối với việc bài trừ cấm chế này mà nói tự nhiên là có diệu dụng không thể tưởng được.

"Đi!"

Hàn Lập không chút khách khí chỉ vào ngũ sắc quang tráo trước mặt, trong miệng khẽ quát một tiếng. Nhất thời ngân sắc hoả điểu hai cánh mở ra trực tiếp hoá thành một đoàn ngân quang kích bắn ra.

"Oanh" một tiếng!

Ngũ sắc quang tráo hơi nhoáng lên một cái. Tiếp theo ngân diễm quang hà đan vào nhau mà phát ra tiếng nổ liên miên không dứt. Bên ngoài thân ngân sắc hoả điểu hoả diễm xoay quanh bay múa, thi thoảng trực tiếp bắn ra bốn phía, tất cả hoả diễm này khi tiếp xúc với ngũ sắc quang tráo thì đều loé lên biến mất, bị cắn nuốt vô ảnh vô tung. Một lát công phu sau quầng sáng liền trở lên loãng hơn. Hàn Lập thấy cảnh này thì trong lòng nhất thời lộ ra vẻ vui mừng.

Cấm chế do tiên nhân lưu lại này tựa hồ cũng không được tốt lắm, so với dự đoán thì dễ dàng phá giải hơn nhiều. Hắn đang muốn tái thi pháp thúc dục uy năng của hoả điểu thì từ trên tử kim quang trụ bốn phía kia lại bỗng nhiên phát ra thanh âm vù vù, tiếp theo ngũ sắc linh quang đại phóng, từng đạo quang trụ dày đặc từ phía trên phun ra, chỉ chợt loé lên rồi đều rót vào phía trên quầng sáng.

Quầng sáng nguyên bản vừa mới bắt đầu yếu bớt đi lập tức hào quang chợt loé rồi lại dày đặc như lúc ban đầu. Hàn Lập thấy vậy thì sắc mặt không khỏi trầm xuống nhưng hắn không lưỡng lự, mười đầu ngón tay mơ hồ khu động pháp quyết, trong miệng đồng thời lầm bầm rồi bỗng nhiên một từ *"trướng"* từ trong miệng hắn hung hăng phun ra.

Kích thước của Phệ Linh hoả điểu nguyên bản chỉ có một thước nhưng lúc này hai mắt hung quang chợt loé, hai cánh mở rộng ra rồi hướng lên trời cao bắn lên, tiếp theo nó xoay quanh một cái và hình thể nhanh chóng phình lớn lên. Chỉ một lát công phu sau, một con ngân sắc hoả điểu hình thể một trượng hiện lên phía trên ngũ sắc quang tráo.

Hoả điểu ngẩng đầu kêu lên một tiếng thanh minh rồi hai cánh thật lớn hướng xuống phía dưới hung hăng quạt một nhát. *"Phốc xuy"* một tiếng xé gió đại tác, vô số ngân vũ biến thàn hoả cầu như mưa điên cuồng kích xuống.

Cả không gian bỗng chốc tràn đầy tiếng nổ vang động, hoả diễm rào rạt đem cả quầng sáng bao phủ trong đó. Ngay cả có ngũ sắc quang trụ không ngừng rót linh lực vào nhưng quầng sáng này bắt đầu kịch liệt chớp động. Thấy vậy, ngân sắc hoả điểu thật lớn thu hai cánh lại, thân hình quay tròn vừa chuyển rồi ngân quang sau lưng đại phóng mà hoá thành một viên hoả cầu lớn giống như lưu tinh từ trên cao lao thẳng xuống.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Ngũ sắc quang tráo kia rốt cục vô pháp chống đỡ, mặt ngoài bắt đầu tấc tấc vỡ vụn ra. Hàn Lập thấy vậy trong lòng vui vẻ hẳn, ánh mắt chớp động liền chuẩn bị sau khi quầng sáng kia hoàn toàn hư hại thì lập tức vọt vào trong dược viên nhưng hắn suy nghĩ hiển nhiên quá đơn giản.

Mấy cái Tử kim quang trụ kia đột nhiên ngừng phun ra linh lực nhưng ngay sau đó liền phát ra tiếng sấm thanh lớn, điện quang chớp động rồi từng đạo tử sắc hồ quang nhất thời hiện lên.

Vừa thấy hồ quang này, sắc mặt Hàn Lập chợt khó coi dị thường, ánh mắt đảo qua ngũ sắc quang tráo mắt thấy sẽ hư hại hoàn toàn kia lúc này cắn răng một cái, không những không lùi lại tránh né mà ngược lại trên người hắc khí quay cuồng một trận rồi Thiên Ngoại ma giáp lại hiện lên, hơn nửa linh lực trong cơ thể như nước lũ cuốn về ma giáp kéo đến.

Mặt ngoài ma giáp vô số hắc sắc phù văn bắn ra vây quanh Hàn Lập mà chuyển động không ngừng đem hắn bao vào trong đó. Tiếng sấm vang lên rồi vô số đạo tinh tế kim hồ nhảy vọt ra mà hoá thành một tầng kim sắc điện võng đem hắn bao vào bên trong.

Lúc này một tay hắn hư không đánh ra một trảo, nhất thời một tấm phù lục xuất hiện rồi hướng lên trên người áp vào. Hào quang chợt loé rồi vô số hào quang các màu sắc khác nhau hiện lên ngoài thân. Sau đó tay áo bào Hàn Lập run lên, Nguyên từ cực sơn từ trong tay áo bay ra. Tiểu sơn này bị pháp quyết thúc giục lập tức biến thành hơn mười trượng giống như một cái cự thuẫn che trước người.

Ngay cả tử sắc hồ quang này có lợi hại thì hắn cũng không tin là lôi điện chi lực của nó có thể đem ngọn núi này hoà tan. Cơ hồ ngay lúc Hàn Lập vừa hoàn thành việc này thì mấy quang trụ tử kim kia đồng thời phát ra một tiếng nổ thật lớn như sét đánh.

Năm đạo tử sắc hồ quang thô to từ phía trên bắn ra, trên đường đi hội tụ lại thành một đoàn rồi dung hợp thành một viên lôi cầu đường kính hơn nửa trượng mà hùng hổ xông thẳng đến Hàn Lập.

Hàn Lập vừa thấy được kích thước kinh người của tử sắc lôi cầu thì sắc mặt có chút tái xanh nhưng vẫn không có hành động gì, chỉ thấy trong miệng quát khẽ một tiếng rồi bàn tay bỗng nhiên vỗ vào hắc sắc tiểu sơn trước người. Nhất thời mặt ngoài tiểu sơn ngân sắc phù văn chợt loé lên rồi một quầng sắc màu xám từ trên núi cuộn ra mà trực tiếp nghênh đón về phía tử sắc lôi cầu đối diện. Ngay sau đó, hai cái liền va chạm với nhau.

Một tiếng nổ kinh thiên như sét đánh vang lên, quầng sáng màu xám bị lôi cầu làm cho rung động mà vỡ tan, cơ bản là không thể ngăn cản được bao lâu. Điều này cũng khó trách!

Nguyên từ thần quang này ngay cả huyền diệu nhưng chỉ có tác dụng đối với ngũ hành chi lực mà thôi, còn đối phó với lôi cầu này là do tiên giới bí truyền lưu lại thì tự nhiên là không có tác dụng.

Lúc này tử sắc lôi cầu vừa động, bộ dáng sẽ chuẩn bị vao vào hắc sắc tiểu sơn. Hàn Lập thấy vậy thì khoé miệng hơi nhếch lên. Hiện tại thần thông của Nguyên từ cực sơn cũng không phải chỉ là có một loại Nguyên từ thần quang này. Bàn tay hứn đặt lên ngọn núi bỗng nhiên thanh quang chợt loé rồi một đạo pháp quyết bay ra nhập vào trong đó.

Nhất thời phía trên hắc sắc tiểu sơn ngân sắc phù văn từ trên núi bay ra, hơn nữa sau khi quay tròn vừa chuyền thì cũng hoá thành một cái lưới màu đen che chắn trước ngọn núi. Tử sắc lôi cầu chợt loé lên rồi liền đụng vào lưới đem này rồi lại cũng chợt loé lên mà qua, bộ dáng giống như một chút ảnh hưởng cũng không có.

Hàn Lập ánh mắt ngưng trọng lại nhìn rành mạch, lôi cầu nguyên bản đường kính nửa trượng nhưng sau khi bay xuyên qua hắc sắc quang võng thì trong nháy mắt hình thể bị thu nhỏ lại ước chừng chỉ còn một phần ba nhưng không chờ hắn kịp nghĩ gì nhiều.

Lôi cầu vừa kích lên bản thể của hắc sắc tiểu sơn thì nhất thời một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Tử sắc lôi quang đại thịnh rồi đột nhiên *"thử lạp"* một tiếng, lưỡng đạo tử sắc điện xa một chút t heo hai bên sườn cự sơn vọt qua rồi như thông linh nhằm thẳng Hàn Lập mà đến.

"Phốc phốc" vài tiếng, vô số màn hào quang bên ngoài vừa cùng lưỡng đạo từ xa tiếp xúc thì đều chợt loé lên mà toán loạn phá diệt, bộ dáng không thể ngăn cản mảy may. Khoé mắt Hàn Lập chợt kinh hoảng, một tay bỗng nhiên vung lên. Trên người kim sắc điện võng nhất thời có tiếng sấm truyền ra rồi nhằm thẳng đến lưỡng đạo tử điện cuốn đến nhưng ngay tại lúc đó chợt có một tiếng vỡ thanh thuý truyền đến.

Hàn Lập vừa nghe được thanh âm này thì cơ hồ không cần suy nghĩ thân hình nhoáng lên một cái rồi liên tiếp mang theo tàn ảnh hướng một bên dạt ra. Đúng là ngũ sắc quang tráo đã bị ngân sắc hoả điểu phá hỏng hoàn toàn.

Nhưng tử, kim lưỡng sắc hồ quang vừa đan vào nhau thì lưỡng đạo điện quang lại đột nhiên bạo liệt mà nổ tung. Tử mang trong nháy mắt công phu đã đem kim quang hoàn toàn bao phủ vào trong đó. Tác động của vụ nổ này thật lớn, lốc khí một chút đã cuồn cuộn nổi lên, cơn lốc này mang theo vô số tia điện màu tím lăn xuống đem thân hình Hàn Lập vừa động bao vây vào trong đó.

Sắc mặt Hàn Lập tái xanh, thân hình không dám dừng lại. Tiếng gầm rú vang lên rồi hắc sắc phù văn trong nháy mắt vỡ vụn ra mà hoá thành một cỗ hắc khí cùng tử sắc điện hồ đan vào nhau rồi lại cùng bạo liệt mà song song tán loạn tiêu thất.

Ngay sau đó, một cái hư ảnh ba đầu sáu tay màu vàng từ trong hắc khí hiện ra, song chưởng của nó vung lên rồi vô số kim quang từ sáu bàn tay phun ra đem cơn lốc kích đến lung lay sắp đổ, thanh thế cực kỳ kinh người.

Mấy cái gai sắc nhọn của ma giáp trên người Hàn Lập đột nhiên hắc mang chợt loé rồi một đạo hắc sắc quang trụ phun ra. Cơn lốc này dưới sự tấn công của lưỡng chủng công kích rốt cục gào thét lên một tiếng mà tan thành mây khói.

Thân hình Hàn Lập vừa động lại hướng tới dược viên lao tới nhưng vào lúc này, tử sắc quang trụ đột nhiên phát ra một tiếng vù vù rồi vô số quang hà chợt hiện, quầng sáng vừa mới vỡ tan chợt loé lên rồi khôi phục như lúc ban đầu ở phía trên dược viên.

Hàn Lập muốn dừng lại nhưng căn bản là không kịp rồi, một đầu hắn đã chui vào trong ngũ sắc quang mà. Bốn phía tiếng sấm lại vang lên, mặt ngoài quầng sáng lôi quang chợt loé rồi từng đạo tử sắc hồ quang lại vọt ra, tiếp theo mấy tiếng sét đánh liền hoá thành tử sắc điện xà bắn ra. Sắc mặt Hàn Lập có chút tái nhợt đi.

------oOo------

Chương 1704: Trịch sơn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bất quá ngay khi thân thể hắn bị ngũ sắc quang hà vây lấy thì không gian bốn phía lập tức trở nên cứng rắn như tinh cương, đồng thời một cỗ cự lực chợt ép lên thân hình khiến hắn không thể nhúc nhích mảy may. Năm đạo tử sắc điện xà chợt loé lên rồi mang theo tiếng sấm kinh người bắn ra. Tính mạng Hàn Lập một chút đã lâm nguy.

Bất quá dù sao hắn cũng không phải là tồn tại bình thường, mặc dù trên mặt tái nhợt nhưng ngay sau đó liền biến mất, ngược lại trong mắt hiện lên một tia hàn ý, trong mũi phát ra một tiếng hừ lạnh. Trên người kim quang chợt loé rồi hư ảnh pháp tướng ba đầu sáu tay từ trên người bay vọt ra nhưng lúc này pháp tướng xuất hiện lại rất khác so với lúc trước.

Thân mình pháp tướng sáng ngời chói mắt giống như là được sơn một lớp sơn màu vàng, giống như một thần tượng được làm bằng vàng ròng. Đúng là pháp tướng kim thân Hàn Lập vừa mới tu luyện thành. Lúc này, Hàn Lập cũng vừa hé miệng phun ra một đoàn hắc quang, hắc quang chợt loé lên liền biến hoá thành một đạo hắc khí chui vào trong kim thân.

Ba cái đầu của pháp tướng nguyên bản trông có chút mờ mịt hai mắt lúc này đột nhiên trở nên linh động dị thường, trên mặt ẩn hiện có một tầng hắc khí trồi lên. Nó vừa động thì thân hình cao mấy trượng ánh vàng rực rỡ lập tức chắn trước người Hàn Lập. Mấy đạo tử sắc hồ quang chợt loé lên đánh tới nhưng kim thân không chút khách khí vung năm cánh tay đồng thời chặn lại.

"Ầm" mấy tiếng trầm đục vang lên, năm đạo cột sáng màu vàng từ trong lòng bàn tay vọt ra trực tiếp đón đầu. Kim quang cùng tử sắc hồ quang lập tức va chạm với nhau cách đó không xa. Tử điện ngay cả có lợi hại thì vẫn bị cột sát đánh tan gần một nửa nhưng thân mình cột sáng cũng theo đó mà biến mất.

Chiếu theo tình hình này mà nói thì Hàn Lập chỉ cần thao túng kim thân luân phiên công kích một hồi là có thể thoát ly hiểm cảnh. Vấn đề là số hồ quang còn sót lại kia căn bản không để cho kim thân có cơ hội ra tay lần nữa.

"Thử lạp" một tiếng, tử sắc điện xà liền quỷ dị tới gần trong gang tấc và lại hung hăng kích xuống nhưng tại thời điểm như chỉ mành treo chuông, tất cả các cánh tay trên kim thân của Hàn Lập lại đột nhiên trở nên mơ hồ rồi biến mất không thấy bóng dáng rồi ngay sau đó, năm đạo tử sắc hồ quang run lên, nhìn lại thì đã bị năm cánh tay từ trong hư không hiện lên mà ôm chặt lấy.

Chúng nó giống như trực tiếp từ trong hư không thoát ra, không chút dấu hiệu. Năm ngón tay của hắn khẽ dùng một chút lực, hồ quang chỉ kịp phát ra vài tiếng sét đánh thì bị một trảo mà tán. Tuy nhiên trong vô số tia điện hồ bắn ra thì cũng có một tiểu bộ phận trực tiếp đánh lên kim thân của pháp tướng nhưng chỉ thấy tia điện này chỉ chợt loé lên rồi tán loạn, căn bản là không thể tạo thành thương tổn gì đối với kim thân.

Bất quá từ năm cây cột phía xa xa lại có tiếng sấm không ngừng vang lên rồi lập tức lại có năm đạo hò quang hiện lên, bộ dáng chuẩn bị bắn đến nhưng chỉ cần điểm trì hoãn ấy thì việc phá ngũ sắc quang tráo nhất thời đang vây khốn Hàn Lập mà nói là đủ rồi.

Lấy sự mạnh mẽ của thân thể hắn cùng một thân đạo pháp thần thông thì làm sao có thể thực sự bị nhốt ở bên trong cấm chế. Lúc này chỉ thấy trong miệng hắn lẩm bẩm, ma giáp trên người hắc quang lưu động một trận rồi thân hình đột nhiên cuồng trướng thật lớn, cả người đột nhiên sinh ra một tầng lông mao thô ngạnh màu vàng óng ánh. Hai mắt lam quang chợt loé rồi hai cái răng nanh từ hai bên miệng nhô ra hơn non nửa.

Lúc này Hàn Lập đã biến thân thành một cự viên cao hơn mười trượng. Cự viên này lam nhãn kim mao, miệng đầy răng nanh, tướng mạo dữ tợn dị thường. Bất quá trong đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia vẫn có thể nhận ra được bóng dáng của Hàn Lập, bên cạnh đó biểu tình của cự viên vẫn không khác gì so với trước khi biến thân.

Thiên ngoại ma giáp vẫn ở trên người cự viên mà theo biến hoá của thân hình mà phình lớn lên, hơn nữa gai sắc mặt ngoài cũng trở nên dài hơn một thước, bên ngoài hàn quang kinh người chớp động làm cho người ta vừa nhìn liền không rét mà run.

Đây đúng là Sơn Nhạc cự viên biến thân trong Kinh Trập Thập Nhị biến mà Hàn Lập mới luyện thành, sau khi biến thân thì thành bộ dáng của cự viên. Hàn Lập chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt lực từ đan điền tuôn ra rồi hướng vào kinh mạch các nơi chảy nhanh tới. Trình độ mạnh mẽ của thân thể dường như một chút gia tăng thêm bốn năm thành.

Phải biết rằng thân thể Hàn Lập nguyên bản đã thập phần cường đại, hiện giờ lại một chút cuồng trướng gần nửa thì trình độ đáng sợ đến mức nào cũng có thể nghĩ. Ngay sau đó, cự viên do hắn biến tahnhf lập tức lộ ra uy năng kinh thiên.

Chỉ nghe thấy một tiếng gầm nhẹ từ trong miệng cự viên phát ra, hai cánh tay đầy lông xù đột nhiên hướng lên không trung vung lên. Ngũ sắc quang tráo đang giam cầm hắn nhất thời kịch liệt chớp động rồi vỡ tan ra. Hàn Lập lập tức khôi phục tự don.

Nhưng ở phía xa, ngũ sắc ngoài quang tráo lại chợt loé lên rồi lập tức quay cuồng cuồn cuộn đè xuống, không để cho Hàn Lập có thời gian thở dốc. Cự viên thấy vậy thì không chút do dự hướng về ngân sắc hoả điểu đang bay ở trên cao chỉ một cái, tay kia thì hướng về hắc sắc tiểu sơn một bên hư không đánh ra một trảo.

Ngân sắc hoả điểu sau khi thanh minh một tiếng thì xoay quanh một cái rồi hoá thành một viên hoả cầu thật lớn từ trên cao rơi thẳng xuống, xem nơi hạ xuống thì đúng là chỗ kim sắc cự viên. Mà hắc sắ tiểu sơn nhoáng lên một cái thì *"sưu"* một tiếng rồi biến mất ở trên không trung không thấy bóng dáng.

Sau một tiếng nổ, ngân sắc hoả điểu đến bên cạnh cự viên thì nổ tung ra, chỉ thấy từng đợt ngân sắc hoả lãng tràn ra bốn phía. Ngũ sắc quang hà vừa định tới gần thì trong nháy mắt đã bị hoả diễm mạnh mẽ đẩy ra, nhất thời căn bản không thể tiến vào sát cự viên được.

Thân ở biển lửa, kim sắc cự viên một tay vừa lật, không gian phía trên chợt dao động rồi hắc sắc tiểu sơn cao hơn mười trượng lại từ trong hư không thoáng cái hiện ra và bị một bàn tay đầy lông xù dễ dàng cầm lấy nâng lên. Cảm giác giống như ngọn núi này nhẹ bẫng như bông.

Ngay sau đó Hàn Lập lại làm ra một chuyện nếu có ngoại nhân ở đây nhìn được thì phải giật mình đánh thót. Chỉ thấy cự viên do hắn biến thân thành trong nháy mắt hung quang chợt loé rồi cánh tay đang nâng ngọn núi đột nhiên gấp khúc, thân hình dùng một chút lực đem Nguyên từ cực sơn giống như hòn đá ném mạnh ra ngoài.

Cái này cũng không phải là dùng phép thuật gì thúc dục pháp bảo mà là chỉ bằng vào sức lực của thân thể Hàn Lập mà ném mạnh ra mà thôi. Tuy Nguyên từ cực sơn vẫn chưa phóng đại đến cực hạn, sức nặng cũng chưa phóng xuất ra toàn bộ nhưng cũng nặng chừng hơn mười ngàn cân gì đó. Thế mà cứ như vậy bị Hàn Lập cậy mạnh ném đi, trên không trung chợt vang lên một tiếng xé gió cực kỳ sắc nhọn.

Hắc sắc tiểu sơn trong nháy mắt hoá thành một cái bóng đen bắn đi, nơi nào nó đi qua đều để lại một cơn lốc sương mù, đồng thời một đạo bạch ngân thô to phát ra từ đuôi bóng đen do ngọn núi hoá thành, ở trên hư không quỷ dị hiện lên.

Từ xa nhìn lại, bạch ngân không ngừng vặn vẹo chớp lên, từng trận không gian ba động mãnh liệt từ trong không ngừng tán ra, giống như một cái khe không gian đang dần dần hình thành.

Có thể thấy được Hàn Lập sau khi biến thân thành cự viên, một cái vung tay ném núi này sử dụng khí lực lớn đến thế nào. Nhưng mục tiêu của hắn không ngờ lại là một trong năm tử kim quang trụ kia.

Ngay cả bên ngoài cây cột này trong phút chốc hồ quang tăng vọt, mấy đạo tử hồ tự hành công kích phóng tới đại vụ nhưng lại bị hắc sắc tiểu sơn căn bản không nhìn thấy, tốc độ chút không có chậm lại nửa phần. Ngay sau đó, hắc sắc tiểu sơn liền một chút đánh bại tử sắc điện quang mà đập lên mặt trên của cây cột.

Tử quang hắc mang chợt loé, nhất thời một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra. Một quang đoàn ba màu đen, xanh, tím chói mắt từ trên cây cột bạo phát ra, giống như một vòng kiêu dương hiện lên làm cho người ta căn bản không dám nhìn thẳng vào.

Nhưng cự viên do Hàn Lập biến thành lại hai mắt lam mang thiểm động, đem tình hình trong quang đoàn nhất thanh nhị sở, không nói gì cánh tay vừa động rồi một bàn tay đầy lông xù hướng về phía quang đoàn hư không đánh ra một trảo, đồng thời bàn tay vừa lật.

"Phốc xuy" một tiếng. Không gian phía trên bàn tay dao động rồi một cự vật chợt loé lên hiện ra rồi trầm xuống rơi vào tay cự viên. Rõ ràng là hắc sắc tiểu sơn lúc trước mới bị tử sắc lôi điện đánh trúng. Ngọn núi này mặt ngoài vẫn đen tuyền, một chút vết thương cũng không thấy. Qua điều này liền có thể thấy được Nguyên từ cực sơn này thực sự cứng cỏi phi thường.

Mà động tác của cự viên cơ hồ một chút cũng không dừng lại, sau khi rống to một tiếng hai cánh tay lại ra sức run lên đem ngọn núi ném ra. Lúc này mục tiêu đúng là một quang trụ khác. Âm thanh bạo liệt tái khởi, ngọn núi hung hăng đập tới cây cột này.

Đồng dạng một đoàn chói mắt quang bạo liệt nổ tung. Lúc này, lúc trước cây cột này quang mang đã muốn tẫn tán đi lúc này đã để hiện ra tình hình bên trong rõ ràng.

Chỉ thấy bên trong quang trụ là một cây cột màu tử kim cao hơn mười trượng giờ phút này đã bị tiêu hao đi hơn phân nửa, trên mặt đất phụ cận cũng thấy nhiều mảnh vụn giống như là phi thạch lại giống như kim loại mà không phải là kim loại màu tím.

Cây cột này ngay cả không biết là do dùng thủ đoạn thần diệu nào luyện chế mà thành nhưng luận về trình độ cứng cỏi thì quyết không thể so sánh được với Nguyên từ cực sơn.

Dù sao tiểu sơn này chính là kỳ vật do thiên địa sinh ra, thân đã cứng cỏi phi thường cộng thêm việc được Hàn Lập gia nhập thêm vào thạch đôn vô danh kia rồi lại được hắn dùng bí thuật của Chân tiên giới luyện chế lần thứ hai một phen. Chính là bản thân Hàn Lập muốn tự mình phá hư chỉ sợ cũng phải hết đường xoay sở, chỉ có thể dùng linh hoả chậm rãi một chút luyện hoá thành mới có thể.

Huống chi một kích vừa rồi của tiểu sơn này còn bí mật mang theo thần lực lớn lao mà Hàn Lập sau khi biến thân thành cự viên có được. Nếu cột sáng lúc này mà vẫn không bị huỷ thì chỉ sợ Hàn Lập lập tức quay đầu mà chạy, căn bản không muốn tái lãng phí thời gian.

Liền như vậy! Hàn Lập biến thành kim mao cự viên rồi dùng Nguyên từ cực sơn kia làm vũ khí một hơi đánh ra năm quyền, đem cột sáng phá đi hơn phân nửa. Ngũ sắc quang tráo bao phủ phía trên dược viên lúc này mất đi sự trợ giúp nên sau khi bị ngân sắc hoả điểu qua lại một phen cắn nuốt thì liền hoàn toàn biến mất. Cấm chế này hoàn toàn bị Hàn Lập cậy mạnh phá vỡ.

Kim mao cự viên thấy tình cảnh này thì bàn tay to lập tức bấm quyết, kim quang ngoài thân chợt loé rồi thân hình nhanh chóng thu nhỏ lại, bộ lông dần dần biến mất đi. Trong nháy mắt, Hàn Lập trong linh quang khôi phục lại tướng mạo sẵn có, giải trừ huyền công biến hoá Kinh Trập quyết. Hắn nhìn qua tàn dư của cột sáng nhưng trong ánh mắt lại lộ ra một tia hoảng sợ.

Hắn mới dung hợp chân huyết của Sơn Nhạc cự viên này không có bao lâu nhưng sau khi biến thân thành cự viên thì đã có thần thông to lớn như vậy, thật sự là có chút ngoài dự đoán. Xem ra biến thành này so với vài loại Chân linh biến hoá khác thì càng thêm thích hợp.

Dù sao các loại chân linh hoá thân khác bất quá chỉ làm cho hắn thêm có vài loại thần thông huyền diệu khác hoặc là có thể cảm ứng và điều động được thiên địa nguyên khí thêm một ít mà thôi, đều không có hiện tượng trình độ mạnh mẽ của thân thể tăng vọt như sau khi biến thân thành Sơn Nhạc cự viên.

Nếu không ngay từ đầu biết loại biến thân này hữu dụng như vậy thì hắn căn bản là không cần lãng phí thời gian mà trực tiếp dùng thủ đoạn này để bài trừ cấm chế và lúc trước cũng không gặp phải đại nguy hiểm như thế.

------oOo------

Chương 1705: Hồng La tiên tửu, Thực Độc Thảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bất quá chỉ là một cái dược viên mà thiết trí cấm chế khó chơi như thế, thật không hổ là thủ đoạn của Chân tiên giới. Hơn nữa so với cấm chế trên quảng trường chủ điện thì cấm chế chi lực nơi đây tuy mạnh nhưng tựa đã giảm đi không ít. Nếu không cho dù vừa rồi có biến thân thành Cự viên thì Nguyên từ cực sơn chỉ sợ vẫn không thể ném ra quá xa.

Hàn Lập trong lòng cân nhắc như thế nhưng không hề chần chờ nữa đi thẳng đến đại môn dược viên. Ngũ sắc quang tráo sau khi tan đi thì mọi thứ trong dược viên đều hiển lộ rõ ràng. Dược viên này cũng không lớn nhưng bên trong tản mát ra mộc linh khí cùng linh dược hương thơm ngát.

Xung quanh dược viên là một hàng rào thấp bé xanh biếc còn cửa dược viên chỉ là hai khối gỗ đơn giản dị thường làm thành nhưng cao hơn ba trượng. Hàn Lập nhìn thấy qua khe hở của hàng rào, từ xa xa cũng nhìn được tình hình đại khái bên trong dược viên. Đối diện với hắn là một mảnh đất bằng phẳng, bên trong gieo trồng một loại linh dược thấp bé cao chừng nửa thước. Ánh mắt ngưng lại một chút, Hàn Lập đã đem toàn bộ mảnh dược viên trước mắt xem rành mạch.

Linh dược trong dược điềnn ày có phiến lá màu vàng nhạt nhưng ở chỗ trung tâm đều có một quả to chừng ngón tay cái, hình dáng nhọn ở đuôi, thoạt nhìn giống như quả ớt đỏ ở Nhân giới. Tuy nhiên từ trên quả này tản ra hồng quang khác thường, từ xa nhìn lại liền giống như một cái đèn lồng nhỏ làm cho người ta yêu thích dị thường.

Bởi vì cả mảnh dược điền này đều gieo trồng có một loại linh dược này nên xem ra chủ nhân dược viên đối với nó có chút coi trọng. Hàn Lập sau khi thấy rõ ràng được bộ dáng của linh thảo và quả của nó thì tâm niệm chuyển động, ẩn ước cảm thấy chính mình tựa hồ đã nghe nói qua về loại linh thảo này nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận thì nhất thời cũng không thể nhớ rõ ràng được.

Vì thế hắn mang theo suy tư mà thong thả bước đi bên trong dược viên nhưng ngay tại lúc thân hình hắn vừa đi qua cửa gỗ thì trong đầu Hàn Lập linh quang vừa loé, rốt cục hắn đã nhớ ra lai lịch loại linh thảo này. Cái này là khi hắn còn ở Nhân giới xem được một loại điển tịch phi thường xa xưa tại Loạn Tinh Hải, trong đó có đề cập tới loại linh dược và quả của nó.

Hắn dừng lại một chút ở bên cạnh dược điền mà nhìn chừng hơn trăm gốc linh thảo này, trên mặt lộ ra biểu tình quỷ dị, ẩn hiện có chút cười khổ.

"Hồng La Quả, đúng là loại linh quả này. Nếu một số ít tửu quỷ mà có được chúng, nhất là loại nhiều năm như thế thì cho dù là ít tiên nhân cũng sẽ coi là chí bảo a."

Hàn Lập tự thì thào nói một câu.

Thì ra loại linh quả này chính là chủ tài liệu để ủ chế ra một loại tuyệt thế linh tửu nào đó. Tuy nhiên nếu có đề cập tới *"Hồng La tiên tửu"* thì chỉ sợ tại Loạn Tinh Hải hơn phân nửa tu luyện giả để sẽ biết một phần. Bởi vì trong truyền thuyết, loại rượu này ngay cả Tiên giới tiên nhân chỉ có ai có duyên thì mới được uống một lần. Giống như rượu này ở Tiên giới cũng có đại danh đỉnh đỉnh nên cũng không phải tiên nhân bình thường cũng có thể tuỳ ý dùng để uống.

Không chỉ ở Loạn Tinh Hải mà thậm chí Linh giới nhân tộc đều có truyền thuyết bất khả tư nghị về loại rượu này nhưng vô luận thế nào thì cũng chưa có ai được uống *"Hồng La tiên tửu"* này. Vì vậy thậm chí trong miệng một ít phàm nhân ngu phu thì chỉ cần được uống một ngụm linh tửu này là liền có khả năng có được mạc đại thần thông, có khả năng phi thăng phi thăng len Tiên giới.

Hàn Lập xem qua các điển tịch liên quan tự nhiên là biết tuyệt đối không thể có loại sự tình nghịch thiên này. Sỡ dĩ loại rượu này có đại danh khí như vậy chủ yếu là do nó tinh khiết và thơm ngon vô cùng, hơn nữa tam giới khó tìm. Chỉ cần uống qua một ngụm thì liền trong miệng sinh tân dịch, hương thơm còn tồn tại mãi trong mồm hơn mười ngày không tiêu tan.

Nếu uống hơn một hồ thì ngay cả tiên nhân cũng sẽ đại tuý ba ngày ba đêm mà bất tỉnh, từ đó về sau đối với rượu này lưu luyến không thôi. Đương nhiên nếu uống rượu này một cái điều độ thì còn có thể chậm rãi cải thiện thể chất, có tác dụng kéo dài tuổi thọ. Chỉ là tác dụng rốt cục của nó đến bao nhiêu thì chỉ có trời mới biết. Hơn nữa người nhầm vào chỉ là tu luyện giả đê giai hoặc là phàm nhân mà thôi. Nhưng cứ như vậy, những người yêu thích rượu này tự nhiên coi nó chí bảo, nghe đến nó nước miếng đã ròng ròng chảy vòng.

Cho nên, cũng không thể nói *"Hồng La tiên tửu"* là vật vô dụng nhưng đối với người luôn uống rượu rất ít như Hàn Lập thì nói là quả thực có chút không cần thiết. Cũng may trong điển tịch còn nhắc tới một chút, đó là mức độ tinh khiết và thơm ngon của Hồng La tiên tửu rất có liên quan tới tuổi của chủ tài liệu là Hồng La quả.

Trong khi đó Hồng La quả ngàn năm mới nở hoa, vạn năm mới kết quả. Ở trong quá trình nuôi dưỡng phi thường dễ nửa đường chết héo nên người cần có chuyên môn ngày đêm chăm sóc tỉ mỉ cho đến lúc kết quả thì mới không cần trông giữ nữa. Cho nên đối với người không thích uống rượu mà nói thì tuyệt không hao phí tâm lực gieo trồng loại linh quả này.

Chỉ có đối với tiên nhân chân chính coi rượu như mạng thì mới tiêu phí nhiều tâm lực cùng thời gian như vậy. Dược viên này hắn là đã tồn tại từ thời thượng cổ, Hồng La quả này thoạt nhìn từ sau khi kết quả thì vẫn không có ai hái qua. Như thế là biết tuổi thọ của chúng đã nhiêu ít vạn năm rồi.

Nếu dùng nó mà ủ ra Hồng La tiên tửu thì nói không chừng còn có kỳ hiệu không tưởng tượng nổi gì đó. Mà cho dù đối với hắn là vô ích nhưng nếu đem loại quả này hoặc là ủ ra linh tửu bán cho kẻ thích rượu thì tuyệt đối là thu được một con số thiên văn. Hàn Lập sau khi nhớ lại những gì ghi trong điển tịch thì thần sắc cuối cùng cũng tốt hơn một ít.

Nhưng hắn cũng không có vội đi thu thập đám linh quả đó mà đứng lên sau đó lại hướng về mấy mảnh dược điền phụ cận đi tới. Mấy cái dược điền kia cũng có hai loại linh dược khác số lượng không ít. Một loại giống như là cỏ dại, lá màu xanh biếc mang theo tơ vàng tản ra mùi thơm ngát nồng đậm, lấy tay sờ vào thì cảm thấy phiến lá ôn nhuận như ngọc.

Một loại khác thì hoàn toàn tương phản. Loại này chỉ cao có nửa thước, phảng phất như cành lá giao nhau hỗn độn, bên ngoài thân ngũ sắc sặc sỡ, trên mỗi lá đều có một quả mọng màu tím đen nhưng mặt ngoài gồ ghề và điểm xuyết có nốt màu đen, nhìn chung là xấu xí dị thường. Tuy nhiên vì nó gieo trồng số lượng lớn nên tự nhiên trước hết khiến cho Hàn Lập chú ý đánh giá. Đáng tiếc trong hai loại linh dược này thì Hàn Lập cũng chỉ nhận ra có một loại sau còn đối với loại trước thì không nhận ra.

Nhưng cũng đủ làm cho hắn cảm thấy mừng rỡ vì loại linh dược này từ trăm vạn năm trước đã tuyệt diệt ở Linh giới. Theo sách cổ thì loại Thực Tâm thảo này bên trong có ẩn chứa kịch độc, nghe nói cả tồn tại Hợp Thể kỳ mà ăn nhầm thì cũng sẽ bị mất mạng.

Cái đáng nói nữa là chất kỳ độc chứa trong rễ cây và quả đều là tài liệu luyện chế hơn mười loại đỉnh giai đan dược, trong đó có những loại có tác dụng trực tiếp thúc giục tiến giai lên Hợp Thể kỳ. Đây chính là nguyên nhân khiến cho Thực Tâm thảo này cuối cùng bị tuyệt diệt ở Linh giới.

Bởi vì loại linh thảo này đối với người Linh giới mà nói thì khó có thể nhổ mà trồng được. Vô luận là dùng loại thủ đoạn này thì một khi thay đổi hoàn cảnh sinh trưởng thì mấy năm sau nó liền hoá thành một vũng hắc thuỷ không dùng được gì nữa. Về phần dùng mầm mà trồng loại linh thảo này thì ở Linh giới cũng chưa có ai thành công qua, đều bị thất bại mà chấm dứt.

Lúc này mới phát hiện ra loại linh dược này sau gần mấy vạn năm sử dụng thì đã bị tuyệt diệt không còn, không ai phát hiện ra được nữa.

Trước mắt mảnh dược điền này có chừng bảy tám mươi gốc, tuổi thì dài không cần phải nói. Dùng số linh thảo này mà luyện chế ra đan dược thì tuyệt đối là dược tính được tăng ba phần. Theo đó, việc có được chúng tự nhiên là một chuyện làm cho Hàn Lập vui vẻ ra mặt. Hắn không hề chần chờ nữa, lúc này một tay hướng lên không trung vung lên.

Một tiếng vù vù vang lên! Một cái hắc sắc viên hoàn từ trên cổ tay bay ra, cũng ở trên không trung hơi quay một vòng thì đột nhiên mảng lớn thanh hà bay cuộn ra, sua mấy cái chớp động thì bỗng nhiên hiện ra trước người Hàn Lập. Hàn Lập một tay bấm quyết hướng lên không trung điểm ra.

Nhất thời sau một tiếng vù vù thì một mảnh thanh hà từ trong viên hoàn phun ra rồi đậu trên mặt đất. Thanh quang sau khi hiện ra thì lộ ra một cái hộp ngọc dài ba bốn mươi thước phía trên có chớp động các màu linh quang.

Tay áo hắn lại nhẹ nhàng run lên, đồng thời trong miệng thản nhiên nói nhỏ một tiếng:

"Xuất hiện đi, ta có việc phân phó cho ngươi đi làm."

"Dạ, công tử."

Một thanh âm thanh thuý non nớt từ trong tay áo bỗng nhiên truyền ra, tiếp theo một đoàn bạch quang từ bên trong bay ra, sau khi quay tròn vừa chuyển lên trên không trung thì hoá thành một nữ đồng tầm năm sáu tuổi. Nữ đồng này mặc quần áo trắng như tuyết, trông có vẻ cực kỳ đáng yêu. Đúng là Khúc nhi do nguyên thần của Cửu Khúc Linh Sâm biến thành.

Tiểu nha đầu này sau khi bị gọi ra thì cung kính nhìn Hàn Lập thi lễ, tiếp theo mở to đôi mắt hắc bạch phân minh đợi vị chủ nhân này phân phó.

"Ta xem ra ngươi mấy lần ở trong dược viên thu lượm linh dược gieo trồng chỉ trong nháy mắt liền hoàn thành. Ba phiến linh dược này, ngươi hảo hảo giúp ta thu thập toàn bộ rồi bỏ vào trong tráp này."

Hàn Lập cũng không có khách khí nhìn ba phiến dược điền một chút rồi không lưỡng lự phân phó.

"Việc này đơn giản, chủ nhân chờ một lát là xong ngay."

Khúc nhi nghe vậy, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mấp máy nói. Tuỳ theo thân hình tiểu nha đầu này vừa động mà bay lên trời, sau một cái chớp động thì liền quỷ dị hiện ra trên không trung phía trên một phiến dược điền, song chưởng vừa nhấc, mười ngón tay nhẹ nhàng chụp xuống.

"Phốc phốc" mấy tiếng, hơn mười đạo bích ti từ đầu ngón tay bắn ra rồi trực tiếp lao xuống hơn mười gốc linh dược ở phía dưới bắn đi. Sau một cái chớp động thì số bích ti này đều bám vào một gốc linh dược. Mười ngón tay Khúc nhi hơi động, nhất thời mười đạo bích ti bò lên mười gốc linh dược rồi lập tức không một tiếng động lôi nó ra từ trong lòng đất.

Linh dược bị rút ra chẳng những không một cái lá hay rễ nào bị tổn thương mà mặt trên một điểm bùn đất cũng không có, giống như đã sớm được người ta rửa sạch qua một lần. Bích ti vừa động linh dược lập tức được dẫn thẳng đến ngọc hạp một bên mà chuẩn xác rơi xuống trong đó.

Ngón tay Khúc nhi liên tiếp bắn ra bích ti không ngừng, trong dược điền, cứ mỗi mười gốc linh dược đều không ngừng bị rút ra từ trong đất mà nhanh chóng thu vào trong ngọc hạp. Chỉ trong thời gian mấy cái hô hấp, hơn trăm gốc linh dược khắp dược điền đã bị thu thập không còn.

------oOo------

Chương 1706: Thúc thủ vô sách

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thân hình Khúc nhi vừa động liền biến mất phía xa xa rồi lại hiện ra trên không trung một khu dược điền khác tiếp tục thi pháp đem linh dược nhất nhất nhổ lên. Lúc này Hàn Lập đã đi tới hai khu dược điền phụ cận, trong dược điền này chỉ gieo linh dược với số lượng từ năm gốc tới mười mấy gốc nhưng trong đó chỉ có hơn một nửa là hắn có thể miễn cưỡng nhận ra. Còn lại hơn phân nửa linh dược, vô luân là các điển tịch tại Nhân giới hay Linh giới đều không có ghi lại. Nhưng một tiểu bộ phận cho dù được nhân ra thì không vật nào không phải là vật rất có lai lịch.

Giống như Thực Độc thảo kia tại Linh giới sớm đã tuyệt diệt, còn nếu có ở Linh giới thì cũng là loại quý hiếm dị thường. Theo đó, hắn có thể tìm được các loại linh dược phù hợp với yêu cầu của Thanh Nguyên Tử. Hàn Lập cưỡng chế sự hưng phấn trong lòng lúc này cúi người xuống mà bắt đầu thu hoạch số lượng dược thảo ít ỏi này, đem chúng nó tỉ mỉ phân loại và phân biết thu vào trong các hộp ngọc.

Sau khi đem toàn bộ linh dược trồng tại hai khu dược điền này thu thập hết thì nha đầu Khúc nhi kia đã sớm đứng một bên. Tất cả ba loại linh dược kia đều được nàng thu thập hết chỉnh tề xếp trong ngọc hạp. Hàn Lập khoé miệng khẽ nổi một tia mỉm cười, vẻ mặt ôn hoà khích lệ khen nàng một câu.

Khúc nhi hai mắt nhất thời híp lại như hai vành trăng, vẻ mặt cười tủm tỉm nhìn Hàn Lập. Tuy rằng nàng mới biến ảo thành nhân hình chưa lâu nhưng lúc trước đã lấy hình dạng bạch thỏ đi theo Hàn Lập không biết bao nhiêu năm tháng cho nên hiện giờ ở cùng Hàn Lập một chỗ thì không có cảm giác gì mới lạ, ngược lại ẩn ước có một cảm giác vô cùng thân thiết.

Sau khi đem toàn bộ linh dược ở trong dược điền xử lý xong. Hàn Lập rốt cục đem ánh mắt nhìn vào một góc dược viên khác. Ở nơi đó có mười mấy luống dược thảo, mỗi một cái đều có hàng rao gỗ cao vài thước vây quanh mà hình thành mười mấy mảnh thiên địa độc lập.

Mà linh dược được trồng trong cái dược điền này hoặc là linh thụ cao mấy trượng hoặc là linh hoa cào vài thước, bên cạnh đó còn có một cái đại linh tuyền đài bảy tám trượng vây quanh, trong linh tuyền này rõ ràng có một đài sen nhỏ màu bạc óng ánh nổi lơ lửng, thoạt nhìn trông thần kỳ dị thường. Hàn Lập hít sâu một hơi, bước nhanh tới nhìn kỹ số linh dược này.

Một lát công phu sau, trên mặt hắn tràn đầy vẻ bất đắc quỷ dị. Biết rõ số linh dược này được chủ nhân dược viên gieo trồng riêng thì khẳng định là giá trị viễn siêu Hồng La quả cùng Thực Độc thảo phía trướ nhưng vô luận là đại bích lục quả thực to cỡ nắm tay hay là linh thụ linh mộc đều đồng thời có mười ba loại linh hoa màu sắc bất đồng rất quỷ dị nhưng hắn lại không nhận ra được cái nào.

Xem ra đám linh dược này nguyên bản sẽ không xuất hiện tại Linh giới, có thể là linh dược chỉ có tại Tiên giới mà thôi. Vì vậy, cụ thể chúng có tác dụng gì thì cũng chỉ có thể về sau chậm rãi thí nghiệm. Nếu thật sự có thể hiểu được tác dụng hai ba loại trong đó thì thật sự là thiên đại thu hoạch.

Trong lòng Hàn Lập cân nhắc như thế cũng không chần chờ nữa, một tay hướng về mặt đất xa xa đánh ra một trảo, nhất thời một cái ngọc hạp màu trắng bay lên rồi hoá thành một đoàn bạch quang rơi xuống trong tay.

Hắn xoay chuyển ánh mắt nhìn vào linh thụ đầu quả trước mặt liếc mắt một cái, tay kia thì vừa lật lấy ra một cái xẻng nhỏ màu xanh biếc. Hắn giơ tay lên, cái xẻng liền hoá thành một đạo lục quang lao xuống mặt đất.

Lục quang chợt loé lên rồi *"đang"* một tiếng, xẻng nhỏ như đụng phải tinh cương mà bắn ngược lên, bộ dáng vô pháp đào được bùn đất. Hàn Lập ngẩn ra nhưng lại tựa hồ có chút không quá tin tưởng lại tiếp tục thúc dục pháp lực. Nhất thời chiếc xẻng xoay quanh một cái rồi gào thét một tiếng mà lao xuống nhưng kết quả vẫn không thay đổi, chiếc xẻng vẫn không chút khách khí nào bị hất bắn ra.

Khoé mắt Hàn Lập không khỏi có chút co giật. Hắn vừa rồi chỉ lo chú ý kiểm tra linh dược mà thực sự không có chú ý liệu dưới bùn đất có cái gì dị thường hay không. Lúc này trong đồng tử lam mang chớp động nhằm bùn đất phía dưới đảo qua rồi trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc. Đám tơ vàng trong bùn đất kia rõ ràng là do kim linh khí tinh thuần cực kỳ ngưng tụ mà thành.

Cũng không biết việc gieo trồng linh thụ này cần phải có kim linh khí hay là do dược viên này được chủ nhân quá mức coi trọng nên không ngờ lại hạ một tầng cấm chế khác trên mặt đất. Hàn Lập nhướng mày, sau khi hơi cân nhắc thì phát ra một tiếng cười lạnh. Tiếp theo bàn tay màu đen từ trong cổ tay áo thò ra rồi nhằm xuống phía dưới khẽ vỗ một cái.

Một cỗ quang hà màu xám từ trong lòng bàn tay phun ra hướng trên mặt đất ập xuống nhưng lại không một tiếng động chui vào rễ cây của linh thụ trong bùn đất. Nguyên từ thần quang chuyên khắc chế ngũ hành chi lực nên đối phó với kim linh lực tinh thuần như thế hẳn là việc dễ như trở bàn tay. Hàn Lập tự nhiên là nghĩ như thế nhưng một màn tiếp theo lại ngoài dự đoán của hắn.

Hôi sắc quang hà đảo xuống thì lại bị tế ti do kim linh khí hình thành cũng không có bị dễ dàng đánh tan mà chợt loé lên rồi giằng co với nhau mà hình thành một tấm kim sắc ti võng, phía trên nổi lên kim sắc hào quang chói mắt mà liều mạng ngăn cản công kích của hôi sắc quang hà, mà Nguyên từ thần quang tuy rằng điên cuồng công kích không thôi nhưng nhất thời đúng là không thể đem chúng một kích tán đi được.

Sắc mặt Hàn Lập thật sự biến đổi nhưng sau khi hơi ngưng trọng cân nhắc thì năm ngón tay đen như mực khẽ động, hư ảnh một toà núi nhỏ hiện lên trên tay và đem toàn bộ bàn tay bao phủ ở trong đó.

Nhất thời hôi sắc quang hà trong lòng bàn tay như ngưng tụ lại, hôi sắc quang hà phun ra một chút trở nên đậm đặc như chất lỏng. Hắn thế đã mượn Nguyên từ cực sơn chi lực đem uy năng của Nguyên từ thần quang thúc giục tới cực hạn. Kim linh khí trong bùn đất không thể ngăn cản khắc chế chi lực hung mãnh như thế nên sau khi bị hôi quang hùng hổ công kích thì đều tán loạn tiêu thất.

Hàn Lập thấy vậy trong lòng mới buông lỏng, bàn tay đen xì hư không đẩy ra một chút, nhất thời hư ảnh tiểu sơn biến mất đồng thời bàn tay màu đen cũng khôi phục như thường. Sau đó bàn tay này lại hướng lên không trung điểm một cái, cái xẻng màu xanh lại tiếp tục kêu lên một tiếng rồi lại kích xuống bắn đi, bay quanh gốc linh thụ kia một vòng rồi chợt loé lên mà bay vụt quay về chui vào trong tay áo Hàn Lập.

Nhất thời chỗ cái xẻng đi qua thì một mảnh thanh hà đem linh thụ bao lấy. Hàn Lập thấy vậy thì một tay bấm quyết trực tiếp hướng về phía linh thụ đánh ra một đạo pháp quyết. Pháp quyết loé lên lướt qua rồi biến mất ở trên linh thụ, linh thụ này khẽ run lên rồi lại từ từ dưới lòng đất trồi lên. Hàn Lập thấy vậy thì ánh mắt chợt loé lên, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng nhưng ngay khi gốc linh thụ vừa mới ly khai bùn đất thì trong nháy mắt đột nhiên một tiếng *"phốc xuy"* vang lên, bên ngoài thân toàn bộ linh mộc lập tức hiện ra một tầng hoả diễm màu xanh dày đặc. Lục diễm này loé lên rất nhanh cả cây linh thụ cùng quả sai trong nháy mắt đã hoá thành một cỗ khói nhẹ nhàng biết mất vô ảnh vô tung.

Hàn Lập trợn mắt há mồn nhìn cảnh này, một hồi lâu sau mới thở dài một hơi, nhìn dược viên rỗng tuếch trước mắt mà trên mặt lộ ra vẻ tràn đầy buồn bực. Dĩ nhiên đám linh mộc này căn bản không thể nhổ trồng được, cho dù hắn có đại tiếc hận thì cũng vô dụng. Lúc này hắn quyết đoán quay người lại hướng về phía một dược viên phụ cận khác đi tới, nơi đây có một gốc cây cao ba thước, trên cây có một đoá hoa toàn thân trắng noãn như ngọc.

Mấy đoá hoa này bùn đất dưới gốc thật ra không có cấm chế gì, ngọc sạn dễ dàng đào lên khỏi mặt đất nhưng đoá kỳ hoa không biết tên này sau khi rời khỏi bùn đất thì đột nhiên bên ngoài thân run lên rồi liền như tuyết mùa xuân hoá thành một bãi dịch nước màu xanh rồi ngấm vào trong lòng đất không thấy bóng dáng.

Liên tiếp gặp phải hai gốc linh dược *"đỏng đảnh"* như thế thì chỉ có thể nói là vận khí của hắn quả thật quá kém. Có chút không cam lòng nhìn đống dịch thuỷ biến mất trên mặt đất, Hàn Lập có chút không cam lòng nói lầm bầm vài tiếng nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp tục hướng dược viên kế tiếp bước tới.

Nhưng ba gốc linh dược khác lại vừa li khai mặt đất lại héo rũ trong nháy mắt rồi biến thành tro tàn, cái thì tự nổ tung mà dập nát, cái cuối thì cũng bên ngoài thân nổi lên một tầng điện hồ rồi tự thân biến thành hư ảo.

Liên tiếp năm gốc linh dược đều xuất hiện loại tình hình tự diệt này cho dù là Hàn Lập có trì độn đến mấy thì cũng biết là có điều kỳ hoặc. Tuyệt đối không phải là linh dược không thể nhổ trồng mà sợ rằng chỉ là đã bị chủ nhân dược viên thầm động tay chân, nếu không tuyệt không xuất hiện tình huống tà môn này.

Vì thế, lúc này Hàn Lập đứng ở bên đoá hoa chia làm mười ba loại màu sắc diễm lệ khác nhau bắt đầu kiểm tra từ trên xuống dưới chỉ chu một lần.

Nếu thần niệm đã không có cách nào phát hiện ra cái gì thì tự nhiên là còn có thể ỷ vào Minh Thanh linh mục để tìm kiếm điều kỳ hoặc trong đó. Hai mắt hắn lam mang chớp động, ánh mắt Hàn Lập nhìn vào từ gốc đến rễ linh hoa, cẩn thận quét qua từng tấc một.

Nhưng sau khi xem xét kỹ bảy tám lần thì một chút dị thường vẫn không có phát hiện ra khiến hắn không khỏi bực mình. Cấm chế mà chủ nhân dược viên hạ vẫn không thể khám phá ra thì tự nhiên là không nói tới cái gì giải trừ nhưng trước mắt nhìn thấy nhiều linh dược tại linh giới đều không có như vậy mà bỏ mặc thì hắn tự nhiên là không cam lòng. Đứng tại chỗ, hai tay ôm lấy ngực, thần tình trầm ngâm đau khổ cân nhắc.

Ước chừng qua một chén trà nhỏ công phu sau, hắn than nhẹ một tiếng rồi tự thì thào nói một câu:

"Hễ rễ rời khỏi mặt đất thì tự diệt. Như thế hơn phân nửa cấm chế

kia được hạ ở bộ rễ, xem ra chỉ có thể làm như thế! Nếu không có biện pháp di dời cả cây thì đem hạt giống cùng hoa quả mạnh mẽ bảo tồn, việc này cũng không phải không có khả năng."

Vừa nói xong hắn lập tức nhìn về một đoá hoa diễm lệ dị thường phía trước mặt, ánh mắt ngưng lại rồi đem một cái hộp ngọc ném lên không trung, sau khi ném đi thì vững vàng huyền phù ở phía trên đoá hoa.

Tiếp theo tay áo run lên, một bàn tay trắng noãn từ trong cổ tay áo thò ra. Thanh quang chợt loé, một đạo kiếm ti sắc bén chợt loé lên mà chém ra, trực tiếp nhằm đoá hoa phía dưới chém qua, đồng thời một cỗ ngũ sắc quang diễm cuồn cuộn kéo tới. Kỳ hoa bị chém đứt và bị quang diễm cuốn đi thì lập tức hoá thành một khối băng trong suốt ngũ sắc, sau một tiếng vang nhỏ thì khối băng liền chuẩn xác rơi vào trong hộp ngọc phía dưới.

------oOo------

Chương 1707: Ngân sắc đài sen

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bàn tay lại giương lên, mấy đạo phù lục kích bắn ra, chợt loé lên rồi dán lên trên ngọc hạp. Cấm chế chi lực một chút đã đem toàn bộ hộp ngọc vây vào trong đó. Tay áo bào Hàn Lập lại phất lên một cái rồi một mảnh thanh hà cuộn ra, hộp ngọc nhất thời không tiếng động biến mất ở trong quang hà, bộ dáng đã bị Hàn Lập thu lại.

Từ lúc kiếm ti phun ra đến lúc thu hồi hộp ngọc, cả quá trình xảy ra mau lẹ như lôi hoả điện quang, chỉ một cái hô hấp là liền hoàn thành. Lúc này Hàn Lập mới thở ra một hơi, sắc mặt đẹp hơn vài phần. Hắn đưa mắt nhìn dược viên vừa mất đi một đoá hoa thì không do dự nữa, xoay người hướng dược viên kế tiếp đi đến.

Vì vậy tám gốc linh dược kế tiếp cùng đều được hắn dùng thủ đoạn như thế hái xuống. Hàn Lập đều dùng kiếm quang cắt xuống, sau đó nhanh chóng đóng băng lại và sử dụng cấm chế phù lục giam cầm lại. Sau nhiều thủ đoạn như vậy cuối cùng cũng không khiến cho số linh dược còn lại tự diệt.

Cho dù bên trong chúng vẫn có cấm chế gì đó nhưng chỉ cần trước tiên có thể ức chế giông cho kích phát thì liền có khả năng mang về chậm rãi nguyên cứu. Hắn tự tin là chỉ cần có đủ thời gian thì vẫn có thể chậm rãi phá tan cấm chế. Bất quá đên phiên một loại linh dược cuối cùng là một toà ngân sắc đài sen phiêu phù ở trên con suối kia thì lại gặp đại phiền toái.

Kiếm ti sau khi trảm lên cuống toà sen to cỡ ngón tay thì lại bộc phát ra một đoàn ngân mang chói mắt rồi bị hất ra mà đài sen một li cũng không động! Hàn Lập tự nhiên là ngẩn ra.

Sau khi nhìn đài sen đánh giá cẩn thận vài lần thì hắn nhướng mày rồi mười ngón tay nhắm ngay phía đài sen liên tiếp bắn ra. Mười đạo thanh ti phá không bay ra nhưng trên đường đi lại bỗng nhiên hợp lại mà trực tiếp thành một đạo quang mang trong suốt trảm tới trên đài sen.

Một màn đồng dạng phát sinh. Cả đoá ngân liên đều thả ra ngân quang chói mắt, thanh quang quét tới một cái nhưng lại phát ra thanh âm vù vù rồi tấc tấc vỡ vụn ra, cứ như vậy mà biến thành tro bụi. Khoé mắt Hàn Lập không khỏi chợt co rụt lại. Ngân sắc đài sen này rốt cục là linh vật gì mà có thể cứng rắn đến nghịch thiên như thế.

Hắn tự nghĩ kiếm ti do Thanh trúc phong vân kiếm biến thành sắc bén dị thường, cho dù là Hợp Thể kỳ tồn tại cũng không dám dùng thân thể ngạnh kháng một trảm này nhưng vật trước mắt chẳng những đem kiếm ti hất văng ra mà thậm chí còn có thể dùng sức phản chấn tiêu diệt, thật sự là khó có thể tin được.

Ánh mắt Hàn Lập đảo quanh ngân sắc đài sen một vòng sau đó chợt loé lên mà lại rơi xuống dòng suối phía dưới. Con suối này hiển nhiên không phải là linh tuyền bình thường vì chẳng những nước trong suốt lộ thấu đáy mà phía dưới ẩn hiện có bạch sắc linh khí nhè nhẹ không ngừng từ trong nước thoát ra.

Ở phía đáy con suối, thân cây sen to cỡ cánh tay tiểu hài nhi đang nằm ở nơi đó, màu sắc đồng dạng cũng là màu bạc giống như không nhiễm một hạt bụi trần. Ánh mắt Hàn Lập ngưng trọng lại rồi dùng pháp mục nhìn bộ rễ trắng noãn như ngọc của đài sen, bộ rễ này lại không có ăn sâu xâm nhập vùng phía dưới lớp đất bùn mà là cuộn lại thành một búi phiêu phù bên cạnh, giống như một cái ngân sắc vụ đoàn.

"Như thế mà nói, tựa hồ là có thể."

Sự phát hiện ngoài ý muốn này làm cho hắn thần sắc vừa động rồi có vẻ an tâm hơn. Lúc này đây, Hàn Lập cân nhắc cũng không lâu, một lát công phu hắn liền quyết định tái mạo hiểm thử một lần.

Bàn tay vừa lật chuyenr, trong tay xuất hiện một cái bình ngọc màu xanh cao chừng một thước rồi hướng về phía con suối ném đi, sau khi bị ném lên không, cái bình ngọc liền vững vàng huyền phù ở trên không trung. Tiếp theo tay áo run lên, hơn mười cái trận kỳ nhan sắc bất đồng kích bắn ra, chợt loé lên rồi chui vào dưới con suối bốn phía.

Hàn Lập một tay bấm quyết, trong miệng khẽ quát *"tật"* một tiếng. Hơn mười đạo cột sáng từ bốn phía phóng lên cao, cao chừng mấy trượng. Mỗi một cái đều linh lung óng ánh, bên trong ẩn hiện có phù văn phiêu động không ngừng.

Hiển nhiên pháp trận này không giống bình thường. Hàn Lập vừa thấy cảnh này, hai tay không chút do dự nhất tề cử động hướng về phía trước liên tiếp bắn ra mấy đạo pháp quyết.

Trong phạm vi mấy trượng trên hư không đột nhiên hiện ra vô số lam sắc quang điểm, mỗi cỗ hơi nước nồng đậm một chút tràn ngập cả pháp trận. Phía dưới linh tuyền tựa hồ cũng như cảm ứng được cái gì, mặt nước như bị hấp dẫn mà nhộn nhạo cả lên, tầng tầng sóng nước trào lên. Tuy rằng cực kỳ bé nhỏ nhưng so với lúc trước đang yên bình trong suốt như gương thì tuyệt là cách biệt một trời một vực.

Hàn Lập trong mắ hàn quang chợt loé, quát khẽ một tiếng rồi hướng về cái bình ngọc đang huyền phù ở trên không trung điểm ra một cái. *"Phốc xuy"* một tiếng, cái bình ngọc màu xanh nhất thời đảo ngược lại, từ bên trong có một đạo thanh hồng dị lam cuốn ra. Hơn mười cột sáng đồng thời kêu lên vù vù rồi cấm chế dao động nhất thời bạo phát ra.

Ngay sau đó, trên hư không tất cả quang điểm đều hướng về phía lam sắc quang hà cuồn cuộn kéo đến khiến cho hào quang đại trướng trong nháy mắt công phu đã đem cả con suối hút vào.

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, cả con suối chấn động khiến nước suối như sóng ba đào mãnh liệt dựng lên quay cuồng rồi lấy ngân sắc đài sen làm trung tâm xoay tròn lên. Một cơn lốc xoáy đường kính một trượng nhất thời hiện ra, sóng nước mãnh liệt đem ngân hồng quấn vào trong đó.

Vừa thấy cảnh này, pháp quyết trong tay Hàn Lập lại dồn dập bắn ra hơn nữa trong miệng cũng bắt đầu lầm bầm niệm chú. Đài sen kia và cả nước suối trong nháy mắt đã cuộn tới sau đó vị từng trận lốc bao vây mà hoá thành một con thuỷ long nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng tất cả đều bị hút vào trong ngọc bình màu xanh.

Thấy ngân sắc đài sen kia và cả bộ rễ tất cả đều bình yên vô sự bị hút vào trong ngọc bình thì trong lòng Hàn Lập tự nhiên là kinh hỉ vạn phần.

Trong tay pháp quyết dừng lại rồi vẫy tay về phía cái bình ngọc. Nhất thời bình ngọc hoá thành một đoàn lam quang bắn đến rồi rơi vào trong tay. Hàn Lập thần niệm vừa động, lập tức thông qua miệng bình tiến vào bên trong đảo qua. Kết quả cái ngân sắc đài sen kia và cả bộ rễ đều đang được ngâm ở trong nước suối, một chút khác hường cũng không có.

Hắn nhất thời vui mừng quá đỗi. Sau khi dùng phù lục phong ấn bình ngọc lại thì Hàn Lập đem linh vật duy nhất đầy đủ tới tay này thập phần cẩn thận thu vào trong vòng trữ vật và cũng đem một đống lớn ngọc hạp chất đống cùng nhau. Sự buồn bực do mấy gốc linh dược bị huỷ lúc trước cũng giảm đi ít nhiều.

Đoạn thời gian còn lại, Hàn Lập đem tất cả linh dược thuộc loại thượng vàng hạ cám trong các góc hẻo lánh của dược viên cũng bất kể có nhận ra được hay không thì nhất nhất đều thu lại. Tuy rằng linh dược này có lẽ ở trong mắt chủ nhân dược viên chỉ là bình thường nhưng nếu đem về Linh giới thì tự nhiên vẫn là quý hiếm dị thường. Hành trình đi dược viên lần này xem như là rất có thu hoạch.

Sau khi xác định trong dược viên không còn loại linh dược nào nữa. Hàn Lập cũng không có ý tứ ở đây lâu hơn nữa, lúc này nói một tiếng phân phó cho tiểu nha đầu Khúc nhi kia hoá thành một đoàn bạch quang chui vào trong cổ tay áo rồi nhanh chóng đi ra phía ngoài cửa.

Khi thân ảnh của hắn mới xuất hiện tại ngoài cửa thì trong phút chốc thanh âm nổ ầm ầm từ phía trước chủ điện truyền lại, tiếp theo là một cỗ linh áp dao động phóng lên cao rồi nhằm về phía này cuồn cuộn kéo đến, thanh thế cực kỳ kinh người!

Hàn Lập vừa nghe được thanh âm này thì trong lòng khẽ động nhưng biểu tình lại lộ ra vẻ như không có gì. Xem ra thời gian dài như thế trôi qua, Thạch Côn cùng Liễu Thuý Nhi rốt cục bị ảo thuật trong quảng trường làm cho bực bội rốt cục cũng đã sử dụng vũ lực bài trừ cấm chế. Xem linh áp dao động này thì chỗ ảo thuật kia lại thực sự bị mạnh mẽ bài trừ rồi.

Bọn họ khẳng định đã vận dụng bí thuật hoặc bảo vật viễn siêu khả năng và tu vi có thể nắm giữ được. Nếu không thì với tu vi của hai người thể hiện ra lúc trước thì tuyệt vô pháp làm ra được việc này. Trong lòng nghĩ như thế, ánh mắt Hàn Lập dừng qua ở hai nơi còn lại trong thiên điện nhìn lướt qua thì hơi trầm ngâm nhưng cũng chưa hướng bên kia đi đến mà khẽ cất bước, thân hình giống như chậm rãi mà thực sự lại mau lẹ dị thường đi thẳng đến chỗ chủ điện.

Một lát công phu sau, khi thân ảnh của hắn xuất hiện tại chủ điện thì vừa lúc thấy trên đại môn chủ điện tử quang chớp động mà Thạch Côn kêu lên một tiếng đau đớn rồi ngã lăn ra ngoài vài chục bước.

Nguyên bản trên hai tay cầm một đôi cự chuỳ sau khi bị tử sắc điện quang đánh trúng đã nhanh chóng bị tan rã, trong nháy mắt chỉ còn lại hai cái cán chuỳ.

Thạch Côn sắc mặt tái nhợt vô huyết, trong mắt lộ ra một tia hoảng sợ. Bất quá không chờ hắn tái thi triển thủ đoạn gì ngăn cản tử sắc điện xà, Liễu Thuý Nhi dừng ở phía sau hắn hơn mười trượng lại ra tay.

Nàng phất tay một cái, một cái gương bạc rời tay bắn ra, mặt kính chấn động mà bắn ra mấy đạo cột sáng thanh quang mênh mông tạm thời ngăn cản vài đạo tử sắc hồ quang kia. Thạch Côn nhân cơ hội này mới gầm nhẹ một tiếng, thân hình cơ hồ dán sát trên mặt đất mà trườn bắn ra, trong nháy mắt đã hiện ra cách đó hơn ba mươi trượng.

Đúng lúc này, vài đạo thanh sắc quang trụ kia cũng không chịu nổi hồ quang, trong tiếng lôi minh mà tấc tấc vỡ vụn ra. Tử sắc điện quang sau khi kích tan nát đám quang trụ thì lại thay đổi phương hướng nhắm thẳng đến chỗ Liễu Thuý Nhi mà bắn đi.

Nàng tự nhiên trong lòng rùng mình một cái nhưng lại quyết đoán đột nhiên thúc giục bảo kính trên không trung nhưng lại không phải là thúc giục nó phát ra hồ quang phản kích lại mà vọt tới phía nàng. Sau đó thân hình nàng nhoáng lên một cái lại quỷ dị hoá thành một mảnh tàn ảnh biến mất không thấy. Ngay sau đó, thân ảnh thướt ta của nàng xuất hiện phía xa xa.

Sau một tiếng nổ trầm thấp thì mấy đạo tử sắc điện quang kích lên cái gương màu bạc, sau vài tiếng sét đánh thì đã đem cái gương này hoá thành một đoàn ngân quang nổ tung ra.

Mà sau khi mất đi mục tiêu công kích thì tử sắc điện quang chợt loé lên vài cái cũng tự hành mà tán loạn tiêu thất đi. Liễu Thuý Nhi sau khi hiện thân thấy bảo vật bị huỷ, tuy rằng sớm đã dự liệu nhưng thần sắc cũng không được tốt lắm.

"Nhị vị đạo hữu, cấm chế nơi này cũng không tầm thường, muốn bài trừ thì chỉ sợ cần phải có ba người chúng ta liên thủ mới được."

Đúng lúc này, Hàn Lập từ từ đi tới cao giọng nói.

Hai người Thạch Côn tự nhiên cũng thấy được Hàn Lập xuất hiện. Vừa nghe thấy lời này thì cơ nhục trên mặt Thạch Côn nhảy dựng lên, bộ dáng có vẻ ghen tị không ít nói:

"Hàn huynh thật thông minh. Biết cấm chế nơi này không dễ bài trừ nên lại đi chỗ khác trước. So với việc hai người ta mới vào trong điện như thế thì hẳn là đã có thu hoạch không nhỏ a."

"Thu hoạch thì cũng có một chút nhưng so với những thứ có ở đây thì đâu có đáng gì. Tin tưởng là bảo vật trọng yếu mà nhị vị tiền bối cần đều có đặt trong chủ điện này mới phải!"

Hàn Lập mỉm cười không thèm để ý nói.

"Nơi này hiển nhiên là nơi tiên nhân từng ở lại, chỉ sợ là đồ vật bình thường trong mắt tiên nhân đối với chúng ta mà nói đều rất có ích. Bất quá cũng nói trước, cái này cũng phụ thuộc và cơ duyên cùng bổn sự của Hàn huynh, tiểu muội thật không có gì oán hận. Hơn nữa với một điểm thời gian như vậy, Hàn huynh nhiều lắm cũng chỉ tìm qua được một hai nơi, không có khả năng đem tất cả đồ vật đoạt tới tay. Ta cùng Thạch đạo hữu tự nhiên là vẫn có cơ hội."

Liễu Thuý Nhi có thể nghĩ thông suốt, chỉ khẽ cười một tiếng rồi nói, tựa hồ đối với hành động giành trước bảo vật của Hàn Lập không thèm để ý tới.

------oOo------

Chương 1708: Cân bằng cùng phá cửa

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Bất quá trong số chúng ta thì thần thông của Hàn huynh là đứng đầu, khi bài trừ cấm chế tại chủ điện này thì mong rằng Hàn huynh có thể bỏ thêm một phần khí lực."

Thạch Côn nghe khẩu khí của nữ tử này thì ánh mắt chợt loé lên rồi cũng bỗng nhiên cười nói.

"Thần thông lớn nhất a? Tại hạ cũng không dám tự nhận như vậy nhưng nhị vị cứ yên tâm, lúc nữa Hàn mỗ tự nhiên sẽ dốc toàn lực."

Hàn Lập gật nhẹ đầu, thần sắc không đổi đối đáp lại.

Thấy Hàn Lập đáp ứng, Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn nhìn nhau một cái, thần sắc đều vì đó mà thả lỏng. Hai người tuy rằng đều là hạng người tâm cao khí ngạo nhưng sau khi trải qua một phen dày vò trên sơn đạo cộng thêm việc phải cưỡng ép bài trừ huyễn thuật nên một thân pháp lực đã tiêu hao hơn non nửa.

Nếu không có Hàn Lập với thần thông sâu không lường được này hiệp trợ thì việc bài trừ cấm chế tại chủ điện thật đúng là không phải việc hai người hắn nhất thời nửa khắc có thể làm được, mà bọn họ cũng không lo lắng sau khi bài trừ cấm chế xong thì Hàn Lập sẽ bỗng nhiên trở mặt.

Dù sao khi tới đây thì bọn họ đều còn phải trở về Vân thành, nơi đó có Thải Lưu Anh cùng Đoạn Thiên Nhận đang ở trong thành đợi bọn hắn nên tự nhiên là không cần lo lắng về sau.

Nếu đây chỉ là một chuyến đi tầm bảo bình thường thì việc dọc đường đi Hàn Lập biểu hiện ra các loại thần thông đủ khiến cho hai người bọn họ sớm nảy sinh tâm lý kiêng kỵ cùng phòng bị chứ đâu có chỉ có chút ghen tỵ trong lòng đơn giản như thế. Bất quá trái lại nếu Hàn Lập không biểu hiện ra sự cường đại của mình thì sau khi cấm chế mở ra và tìm bảo vật thì bọn Thải Lưu Anh cần thì hai người bọn họ còn có tuân thủ thoả hiệp chia chác bảo vật trước đây hay không đồng dạng là hai chuyện khác nhau.

Lúc này Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn kiêng kỵ thần thông của Hàn Lập, hai người tự tính toán cho dù có liên thủ với nhau thì cũng không nhất định là đối thủ của hắn nên tự nhiên sẽ không chủ động trở mặt.

Hàn Lập mặc dù nắm chắc việc lấy lực mà trảm sát hai người nhưng thứ nhất bản thân cũng không nguyện chủ động huỷ hoại lời hứa để tránh việc đạo tâm không ổn định, sinh tâm ma về sau. Thứ hai là kiêng kỵ Thải Lưu Anh cùng Đoạn Thiên Nhận nên cũng không có nổi lên tâm tư gì khác.

Trong loại tình hình này, ba người vẫn miễn cưỡng duy trì một thế cục tương đối ổn định cân bằng nhưng cân nhắc đến việc Giác Xi Tộc đang ở phụ cận khuấy động nên việc tìm kiếm bảo vật tự nhiên càng sớm càng tốt. Cái này cũng là do hai người Liễu Thuý Nhi vừa bài trừ ảo thuật xong, cho dù biết cấm chế tại chủ điện này không giống như bình thường nhưng vẫn có ý tưởng cầu may mà thử một lần.

Kết quả là cấm chế chi lực so với dự liệu của bọn họ còn muốn lợi hại hơn ba phần, trước sau đã phá huỷ bảo vật song chuỳ cùng ngân kính của Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn. Hai kiện bảo vật này tuy không phải là bảo vật có uy năng đứng đầu trong số những bảo vật của bọn họ nhưng tuyệt là bảo vật được ưu dùng nhất, sử dụng cực kỳ thuận tay.

Nhưng tất cả đều dễ dàng bị huỷ như thế tự nhiên là khiến cho bọn họ cảm thấy rất phiền muộn. Lúc này vừa thấy Hàn Lập xuất hiện thì trong lòng lập tức nổi lên suy nghĩ để Hàn Lập chủ trì việc phá cấm.

"Liễu tiên tử, Thạch đạo hữu! Tại hạ bỏ ra chút khí lực thì không có gì nhưng hai người Thải tiền bối sai nhị vị đạo hữu tới đây thì

thủ đoạn bài trừ cấm chế tự nhiên là chuẩn bị không ít. Muốn bài trừ cấm chế này thì không nên lãng phí pháp lực nữa, tốt nhất là một lần có thể thành công. Hai vị đạo hữu có bảo vật đặc thù thì đều lấy ra đi."

Thần sắc Hàn Lập bỗng nhiên nghiêm nghị nói.

Nghe Hàn Lập nói lời ấy, thần sắc Thạch Côn ngẩn ra, Liễu Thuý Nhi thì hai con ngươi loé sáng rồi nói:

"Không có vấn đề gì, nếu Hàn huynh đã nói như thế thì tiểu muội cũng sẽ không giấu diếm cái gì nữa. Ta có một bộ pháp khí đối với việc bài trừ cấm chế có chút hiệu quả kì diệu, khẳng định là sẽ toàn lực tương trợ."

Một lát sau, Liễu Thuý Nhi thản nhiên cười nói.

"Thạch mỗ cũng không có vấn đề gì, càng sớm lấy ra bảo vật thì càng sớm làm chuyện khác. Ta còn cần phải tìm địa phương bế quan đột phá bình cảnh. Ta cũng sẽ vận dụng một tấm phù chuyên chú phá cấm do gia sư ban cho."

Thạch Côn sau khi hơi chần chừ một chút thì cũng mở miệng nói.

Hàn Lập sau khi nghe xong thì trên mặt lộ ra vẻ thoả mãn, không hề nói cái gì nữa mà bước lên phía trước, hướng về phía đại môn chủ điện đi tới. Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn thì tả hữu đi phía sau.

Cuối cùng ba người đi đến chỗ cách cửa điện hơn mười trượng thì cùng dừng lại. Hàn Lập đưa mắt đảo qua cửa điện một cái đồng thời hít sâu một hơi. Sau khi kinh lịch qua một phen phá cấm tại dược viên thì việc đối với các tử sắc hồ quang nơi đây hắn cũng có mấy phần nắm chắc.

Đối diện với tử sắc điện quang không gì không phá nổi, hiển nhiên là người thứ nhất công kích cấm chế khẳng định là sẽ bị lôi điện phản kích trước tiên. Chỉ cần có thể chống đỡ được lực phản kích này thì phía dưới tự nhiên là có thể bài trừ được cấm chế trên cửa.

Trong lòng định kế xong, trên người Hàn Lập hắc khí quay cuồng rồi Thiên ngoại ma giáp lại một lần nữa hiện lên, phía trên ma giáp tầng tầng ký hiệu màu đen trong nháy mắt bao lấy thân hình hắn. Trong miệng sau khi huýt một tiếng dài thì quanh thân kim quang đại phóng rồi một cái hư ảnh ba đầu sáu tay màu vàng từ phía sau lưng hiện lên.

Tiếp theo Hàn Lập liền bấm quyết, phía trên hư ảnh kim quang lưu chuyển một trận, bên ngoài thân biến thành sáng ngời, giống như trong nháy mắt được sơn phủ một lớp sơn hoàng kim.

"Kim thân pháp tướng!"

Liễu Thuý Nhi kiến thức rộng rái, vừa nhìn rõ ràng hình thái kinh người của Phạm Thánh Chân Ma Công pháp tướng thì thất thanh kêu lên. Sắc mặt Thạch Côn cũng vì đó mà thay đổi vài lần, vẻ mặt tràn đầy sự giật mình.

Pháp tướng này có vẻ không ít cao giai công pháp tu luyện đến một trình độ nhất định thì đều có thể cô đọng ra nhưng nếu đem pháp tướng cô đọng thành kim thân thì đã ít lại càng ít.

Điều này không chỉ bởi vì pháp quyết liên quan đến ít ỏi dị thường, nếu có thể tìm được loại pháp quyết này thì việc cô đọng kim thân cần phải có rất nhiều tài liệu hy hữu, nói chung là rất khó tập hợp đầy đủ được.

Nếu Hàn Lập không nhờ cơ duyên xảo hợp, liên tiếp thu được nhiều loại tài liệu chủ yếu thì cũng không luyện thành được. Hai người Liễu Thuý Nhi trong lòng khiếp sợ dị thường nhưng kim thân thần thông muôn hình vạn trạng nên hai người không khỏi như ngừng hô hấp chăm chú nhìn Hàn Lập.

Kết quả Hàn Lập không nói hai lời, nắm tay xoè ra rồi một toà tiểu sơn màu đen hiện lên nhằm thẳng vào cửa điện ném đi. Phía trên ngọn núi hôi sắc quang mang kỳ lạ chợt loé lên rồi một chút cuồng tăng tới hơn mười trượng hung hăng đập về phía đại môn chủ điện.

Tiếng nổ *"oanh long long"* vang lên, ngọn núi vừa tiếp xúc với cửa điện thì phía trên bỗng nhiên có vô số đạo tử sắc hồ quang bắn ra rồi đan vào nhau mà hình thành một cái điện võng. Lấy trọng lượng của tiểu sơn mà lại bị điện võng quấn vào rồi ngăn lại vô pháp mảy may.

Mà cùng lúc đó có tiếng sét đánh chói tai truyền ra, vài tia điện xà cũng từ trên cửa bắn ra, sau một cái chớp động thì quỷ dị tới trước mặt Hàn Lập hung hồ bổ nhào lên. Hàn Lập thấy tình hình này thì sắc mặt không thay đổi chút nào, chỉ thấy hai mắt khẽ nhíu lại.

Trong nháy mắt, trước người kim quang chợt loé, Phạm Thánh kim thân một chút quỷ dị từ phía sau vọt đến chỗ trước người, đồng thời sáu cánh tay liền trở nên mơ hồ, ánh vàng rực rỡ trên bàn tay trước người vung lên đồng thời chống lại mấy tia tử sắc điện xà.

Chỉ thấy kim quang và tử điện chớp động, kim thân thủ chưởng vậy mà lại không tổn hao mảy may sợi lông nào. Sáu cánh tay lại mở ra, năm ngón tay đồng thời bắt được tử sắc điện xà nhưng sau một khắc, trên cửa lại có tử sắc hồ quang liên tiếp bắn ra nhưng đồng dạng đều bị kim thân ôm lấy. Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn một bên thì ngạc nhiên nhưng tự nhiên là hết sức kinh hỉ. Hai người liếc nhau một cái rồi không hề do dự nhân cơ hội này xuất thủ. Thạch Côn hé miệng phun ra một tấm phù chú ngân quang loè loè! Phù chú loé lên hai lần rồi hoá thành một đoàn ngân quang hướng về cửa điện bắn nhanh đi.

Mà Liễu Thuý Nhi thì tay áo bào run lên, ba cây giáo ngắn ánh vàng rực rỡ bắn ra, sau khi phát ra tiếng rít dài thì cũng phá không bay đi. Ngân sắc quang đoàn cùng ba đạo kim mang một trước một sau nhưng lại là cùng lúc kích lên đại môn phát ra tử sắc điện quang.

Linh quang chợt loé rồi ngân sắc phù toản lại vô thanh vô tức nhập vào trong điện quang không thấy tung tích. Ba đạo kim mang thì sau một tiếng nổ đùng thì lưỡi mác run lên nhưng ba cái tạo thành hình tam giác gắt gao đóng lên tử sắc điện võng.

Điện võng nguyên bản thanh thế kinh người như vậy mà lại nhất thời bị ảnh hưởng, uy năng của điện quang một chút đã bị ba lưỡi mác hấp thu hơn phân nửa, uy năng nhất thời đại giảm. Lúc này Thạch Côn trong miệng lầm bầm rồi nhấc tay hướng về phía cửa ngưng thần điểm ra một chỉ.

"Phốc xuy" một tiếng trầm đục, trên cửa điện bạch quang chợt loé rồi hiện ra một đoá bạch sắc quang liên, toàn thân trắng tinh như tuyết. Lúc đầu nó chỉ lớn cỡ nắm tay nhưng tiếp theo lại biến to dần bằng cái đầu người.

Trên cửa điện, tử sắc hồ quang quay cuồng chợt hiện lên không thôi nhưng căn bả là vô pháp ngăn cản huyễn ảnh linh hoa này, chỉ có thể để cho đoá hoa này tiếp tục cuồng trướng lên. Cuối cùng non nửa cửa điện đều bị hư ảnh bạch liên bao phủ vào trong đó.

"Bạo!"

Trên mặt Thạch Côn chợt hiện lên nanh nọc rồi hung hăng thúc dục pháp quyết. Sau khi âm thanh này thốt ra thì hư ảnh quang liên run lên rồi nổ tung mà phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Chỉ thấy một đoàn bạch cầu sáng rực như mặt trời hiện lên trên cửa điện, bạch quang trong nháy mắt đã bao phủ kín cả cửa điện, kể cả tử sắc điện võng, thanh thế kinh người dị thường. Khi bạch quang tắt đi thì cửa điện lại lần nữa hiện ra nhưng lúc này chỉ thấy trên mặt hiện ra vẻ gồ ghề với vô số lỗ nhỏ, bộ dáng vô cùng thê thảm. Tuy nhiên cánh cửa này vẫn không có bị huỷ diệt hoàn toàn, mặt ngoài vẫn có tử quang chớp động và toàn bộ tổn thương đang lấy tốc độ có thể nhận ra được mà khôi phục lại. Chỉ có tử sắc hồ quang mặt ngoài thì tất cả đều bị càn quét không còn.

Nguyên từ thần sơn tức thì được khôi phục tự do. Hàn Lập thấy vậy thì không chút chần chờ trong lòng liền thúc dục linh sơn này. Nhất thời chỉ thấy Nguyên từ thần sơn bỗng nhiên hướng ra phía sau xoay quanh một cái, tiếp theo bên ngoài thân quang mang xám trắng kỳ lạ đại phóng, hình thể lại một lần nữa cuồng tăng rồi bỗng nhiên xông thẳng vào chỗ cửa điện hung hăng đập vào.

Lúc này đây không còn bất cứ thứ gì cản đường nữa, cho nên ngọn núi đen rắn chắc đập tới trên cửa điện. Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên! Cấm chế chi lực đại giảm, cửa điện dưới một kích kinh người của Nguyên từ thần sơn, cuối cùng vô pháp thừa nhận mà tấc tấc vỡ vụn ra. Ngọn núi màu đen sau khi gào thét một tiếng thì trực tiếp tiến nhập vào trong chủ điện.

Hàn Lập thấy vậy tự nhiên là mừng rỡ, tay áo bào phất một cái. Pháp tướng kim thân trước người chợt tiêu thất vô tung vô ảnh, phảng phất như chưa bao giờ xuất hiện qua nhưng lúc này phía sau có bóng người chợt loé lên, Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn đều giành trước một bước bắn nhanh đi, sau mấy cái chớp động thì như quỷ mị mà đồng thời xuất hiện ở chỗ cửa điện. Tiếp theo thân hình bọ họ dừng lại rồi không hẹn mà cùng đứng ở ngoài cửa điện, thần sắ khác nhau nhìn về phía đối phương, biểu tình đều có chút quái dị.

*"Thạch huynh, trước khi đi gia sư đã dặn dò rất rõ ràng. Trong chủ điện thì "*Hư Linh đan*" nhất định phải tới tay, còn lại gì đó thì Thạch huynh có thể chọn cho Đoạn tiền bối."*

Sau một lúc sau, Liễu Thuý Nhi yếu ớt mở miệng nói.

------oOo------

Chương 1709: Bình phong, kim đỉnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thì ra là thế. Nhưng Thạch mỗ cũng có sứ mệnh trong người. Đối với Hư Linh đan cũng không thể nhường cho đạo hữu được. Như vậy đi, ngoại trừ Hư Linh đan ra thì mấy thứ đồ vật còn lại tại hạ đều tặng cho tiên tử. Tiên tử không cần cùng Thạch mỗ tranh giành nữa. Hơn nữa sau này gia sư nhất định bồi thường khác đối với Thải tiền bối."

Thạch Côn vừa nghe Liễu Thuý Nhi nói vậy thì cười hắc hắc đáp lại nhưng thanh âm lại có vài phần âm trầm.

"Thạch đạo hữu nói vậy là có ý tứ gì. Đây không phải là lặp lại lời của tiểu muội sao? Khẩu lệnh của gia sư đã rất rõ ràng, Hư Linh đan là vật bắt buộc phải có. Nếu đạo hữu chịu lui một bước mà nói thì tiểu muội có thể thay gia sư làm chủ, đem trấn tộc chi bảo của Tinh Tộc chúng ta, Tinh Nguyệt Dịch tặng cho một lọ. Linh dịch này đối với Thạch Kiến Tộc mà nói, ý vị như thế nào thì thiết nghĩ Thạch huynh hẳn là rất rõ ràng. Linh dịch cho dù quý tộc thánh giai tồn tại cũng cầu mà không được..."

Liễu Thuý Nhi mâu quang phát lạnh nhưng ngữ khí ngược lại càng trở nên hoà ái hơn.

"Tinh Nguyệt Dịch?"

Vừa nghe thấy cái tên này, sắc mặt Thạch Côn hơi đổi, có chút ngoài ý dự liệu, theo bản năng cũng thực sự có vài phần động tâm nhưng hắn lập tức nhớ tới vẻ mặt của Đoạn Thiên Nhận trước khi xuất phát có phân phó nói thì trong lòng giật mình rồi lập tức đem ý niệm này ném lên chín tầng mây. Lúc này hắn liên tục lắc đầu cự tuyệt nói:

"Không được. Ngay cả tại hạ phi thường muốn có được Tinh Nguyệt Dịch nhưng nếu không có Hư Linh đan mà nói thì sau khi rời khỏi đây Thạch mỗ làm như thế nào để hướng gia sư giao cộng đạo. Việc này tuyệt không thể."

"Nói như vậy là Thạch đạo hữu một tia ý lui nhường cũng không có."

Ngữ khí của Liễu Thuý Nhi có chút bất hảo nhưng lúc này đây Thạch Côn cũng không nói gì, chỉ thấy sắc mặt lãnh đạm nhìn Liễu Thuý Nhi. Ý tứ của hắn tự nhiên rất là rõ ràng.

Liễu Thuý Nhi kế tiếp cũng không có nói gì nữa nhưng mâu quang đồng dạng dần trở nên băng hàn. Không khí giữa hai người chợt trở nên ngưng trọng dị thường. Hàn Lập nhìn thấy cảnh này thì không khỏi nhíu mày lại.

"Nhị vị đạo hữu làm cái gì thế! Tại hạ tuy rằng không biết Hư Linh đan rốt cục là có hiệu dụng kinh người như thế nào mà có thể khiến cho hai vị tiền bối đều nhất định phải có. Nhưng bây giờ nhị vị còn chưa thấy đan dược này mà đã giương cung bạt kiếm thì chẳng phải là quá sớm hay sao?"

Hắn bỗng nhiên thản nhiên nói.

"Hàn huynh nói rất đúng."

Thạch Côn thần sắc vừa động mở miệng nói mà Liễu Thuý Nhi nghe vậy thì trong đôi mày liễu cũng hiện lên một tia dị sắc.

"Nếu nhị vị tiền bối đã khẳng định là trong điện có Hư Linh đan kia thiết nghĩ cũng là thong qua manh mối khác mà đưa ra phán đoán như vậy. Nhưng bên trong tình hình thật sự rốt cục là như thế nào thì là một chuyện khác. Nhị vị sao không đi vào, trước tiên xác nhận bảo vật đã sau đó có quyết định như thế nào cũng không muộn."

Hàn Lập lĩnh đạm nói.

Nghe Hàn Lập nói như vậy, Thạch Côn cùng Liễu Thuý Nhi đều tỏ vẻ trầm ngâm. Nói thật, lấy lịch duyệt của hai người này thì tự nhiên đều không có khả năng không nghĩ qua loại tình huống này nhưng lúc trước, trong nháy mắt cửa điện bị phá hai người đều lo lắng đối phương đi trước một bước mà lấy được đan dược nên tự nhiên trong lúc nhất thời xảy ra việc đấu khẩu. Hiện giờ vừa nghe Hàn Lập nhắc tới việc này thì tâm thần hai người một lần nữa khôi phục lại sự thanh minh, tự nhiên là đánh giá lại sự lợi hại nếu trở mặt với nhau.

"Hàn huynh nói có lý. Thạch đạo hữu, chúng ta trước vẫn nên đi vào xem Hư Linh đan có ở trong điện hay không đã, sau đó hãy thương lượng việc đó sau."

Liễu Thuý Nhi chậm rãi mở miệng nói trước.

"Nếu tiên tử đã nói như thế thì Thạch mỗ cũng không có ý kiến gì"

Ý thức được sự tồn tại của Hàn Lập kỳ thật là rất có thể ảnh hưởng đến sự chiếm hữu linh đan nên gương mặt Thạch Côn cũng cố tỏ ra vẻ tươi cười, hoàn toàn đồng ý nói.

"Nếu nhị vị đều không có ý kiến, ba người chúng ta không ngại thì cùng nhau tiến vào bên trong. Không cần phân ra cái gì trước sau."

Hàn Lập mỉm cười nói rồi khinh khinh phiêu phiêu lùi vài bước về phía sau mà đứng sóng vai với hai người. Hai người Thạch Côn tự nhiên không có ý gì phản đối cũng đều gật đầu.

Vì thế, ba người cơ hồ là đi gần sát nhau tiến vào trong cửa điện sau đó đứng song song thành một hàng ngang nhìn cả gian đại điện trước mắt đánh giá. Không hổ là chủ điện, cả đại điện rộng chừng gần ngàn trượng, có đồng thời chứa mấy nghìn người vẫn dư dả.

Cái lọt vào trong tầm mắt đầu tiên chính là những cây cột màu tím vàng với số lượng chừng trên trăm cái. Ở trên vách tường bốn phía đại điện còn giắt nhiều kiện binh khí kiểu dáng phong cách cổ xưa, trong đó có nhiều cây giáo và búa lớn, mỗi một cái đều phát ra ngân quang lóng lánh, linh khí bức người.

Nhìn qua sơ sơ cũng thấy chừng gần ngàn kiện. Phía dưới vách tường, thường cứ cách một đoạn lại có một đống giáp trụ đủ mọi màu sắc chất đống ở đấy. Phía trong giáp trụ rỗng tuếch, mặt ngoài ẩn hiện hoa văn tinh mỹ dị thường, thoạt nhìn đã thấy đây không phải là giáp trụ bình thường.

Ở chỗ đối diện với cửa điện có đặt một tấm bình phong cao bảy tám trượng. Tấm bình phong này tonà thân thanh quang mênh mông, mặt trên tựa hồ như được vẽ cái gì nhưng bởi vì quá xa nên cũng không có thấy rõ được, phía trước tấm bình phong có đặt một cái bàn trà thấp bé, phía trên có đặt một cái kim sắc cổ đỉnh.

Ngoại trừ những thứ đó ra thì cả toà đại điện đều rỗng tuếch, không còn đồ vật nào nữa, căn bản là không cần ba người lo lắng đi tìm bảo vật gì. Vừa thấy bộ dáng trong đại điện như vậy, đám người Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn tự nhiên đều cảm thấy bất ngờ.

Hàn Lập ngưng thần nhìn tấm bình phong và kim đỉnh phía xa xa một lát, sau một phen đánh gía thì liền không nói gì mà cất bước đi tới. Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn thấy Hàn Lập hành động như vậy thì nhìn nhau một cái nhưng lại lập tức đem ánh mắt ly khai rồi cũng không nói gì mà đi sát theo sau.

Dù sao cả toà đại điện ngoại trừ phương hướng này ra thì cũng thật sự không có cái gì phải điều tra nữa. Vì thế ở trong một không khí khác thường ba người liền đi tới chỗ tấm bình phong cùng kim sắc đại đỉnh, khi đến cách chừng hơn mười trượng thì cả ba dừng lại.

Hai chân dừng lại, Hàn Lập nhìn vào cái đỉnh, ánh mắt dò xét cẩn thận. Phía sau hai người kia thấy vậy thì cũng theo bản năng dừng cước bộ lại, đồng dạng nhìn vào hai vật phía trước mà thần sắc khác nhau.

Hàn Lập hai tay chắp sau lưng, thần sắc nhìn như bình tĩnh nhưng sâu trong đồng tử lam mang chớp động không thôi, tấm bình phong này mặt ngoài mặc dù đã được thanh quang che chắn nhưng sao có thể che chắn được linh mục thần thông của Hàn Lập.

Trong nháy mắt công phu, hắn đã đem tấm bình phong này xem rõ ràng. Kết quả trên mặt hắn xuất hiện một tia ngạc nhiên vì trên tấm bình phong này rõ ràng hiện lên một cái quái môn với màu vàng bạc lẫn lộn. Quái môn này kiểu dáng phong cách cổ xưa, toàn thân màu đen nhưng mặt ngoài lại có lưỡng chủng ký hiệu đan vào nhau mà loé lên, bộ dáng trông rất thần bí.

Đám ký hiệu này có chút quen thuộc, rõ ràng là Ngân khoa văn cùng Kim triện văn, lưỡng chủng văn tự của Tiên giới. Đuôi lông mày Hàn Lập lơ đãng vừa động, một lũ thần niệm liền được thả ra rồi hướng về quái môn trên tấm bình phong bay đến.

Kết quả là thần niệm vừa tiếp xúc với quái môn, hình ảnh vừa hiện ra thì một cỗ lực lượng từ trong bình phong đột nhiên sinh ra, lũ thần niệm kia chưa kịp phản ứng thì đã bị kéo vào bình phong mà cắt đứt hẳn liên lạc với Hàn Lập. Hàn Lập thần sắc thay đổi, trong lòng nhất thời đối với tấm bình phong này thêm vài phần kiêng kị.

Thạch Côn hừ nhẹ một tiếng rồi thân hình lui về sau nửa bước thì mới ổn định được thân hình, hiểnn hiên vị này cũng bị thiệt thòi mà tựa hồ so với Hàn Lập thì còn lớn hơn một ít.

Liễu Thuý Nhi bởi vì có áo choàng che kín nên không thể thấy rõ biểu tình như thế nào nhưng xem thân hình lảo đảo thì khẳng định cũng nhận ra được sự quỷ dị của tấm bình phong này.

Tuy rằng tổn thất một lũ thần niệm nhưng đối với người có thần thức mạnh mẽ như hắn mà nói thì tự nhiên là không đáng nhắc. Hàn Lập tạm thời buông tha việc quan sát tấm bình phong mà khẽ cúi đầu đem ánh mắt dừng lại ở trên cái kim sắc cổ đỉnh kia.

Cái đỉnh này toàn thân kim quang chói mắt, mặt ngoài ẩn hiện hoa văn như mây mù. Đám hoa văn phức tạp dị thường, phần lớn có hình dáng xoắn ốc trải rộng các nơi trên cổ đỉnh, tuy nhiên sau khi nhìn kỹ một lát thì làm cho hắn có cảm giác đầu choáng mắt hoa.

Hàn Lập âm thầm rùng mình rồi đồng dạng đem thần niệm thả ra vây quanh lấy kim đỉnh vòng vo mấy vòng nhưng căn bản không thể tiến vào đỉnh mảy may. Cái đỉnh này cũng không biết làm bằng tài liệu gì mà có thể hoàn toàn ngăn cản được thần niệm chi lực.

Bất quá hắn cũng chú ý tới, lúc này hai bên cổ đỉnh phân biệt có thêm hai vết lõm sâu, tựa hồ là dùng để để đồ vật gì đó. Hàn Lập hơi trầm ngâm thì bỗng nhiên cảm ứng được cái gì mà ngẩng đầu lên nhìn hai người Thạch Côn liếc mắt một cái, kết quả trong lòng vừa động.

Chỉ thấy lúc này Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào kim sắc cổ đỉnh, mắt không chớp cái nào. Không đúng, nói chính xác là nhìn chằm chằm vào hai cái giá gác hai bên cổ đỉnh mới đúng. Thạch Côn trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên.

"Như thế nào, nhị vị nhận ra kim đỉnh này?"

Hàn Lập hai mắt nhíu lại, chậm rãi hỏi.

"Hàn huynh nói đùa, Thạch mỗ cũng là lần đầu tiên tiến vào nơi đây, sao có thể nhận thức được vật ấy!"

Thạch Côn nghe vậy thì vẻ vui mừng trên mặt hơi thu liễm lại mà lắc đầu nói.

"Nga, cái này thật kỳ quái. Nếu không biết thì vì sao nhị vị khi nhìn thấy nó đều vui mừng như thế?"

Hàn Lập khẽ cười hỏi.

Cái này. Hàn huynh không ngại Liễu tiên tử một cái, hiểu biết của nàng so với ta thì còn hơn không ít."

Thấy Hàn Lập truy hỏi mãi, hai con mắt của đại hán chuyển động một chút rồi đem vấn đề này đẩy cho Liễu Thuý Nhi.

Nghe Thạch Côn nói như thế, Liễu Thuý Nhi tự nhiên trong lòng tức giận nhưng là thấy Hàn Lập đưa mắt nhìn lại đây thì cũng chỉ có thể làm ra bộ mặt cười khổ nói

"Hàn huynh cũng không cần đa nghi cái gì. Cái đỉnh này hẳn là nơi chứa Hư Linh đan cùng mấy thứ pháp khí khác mà gia sư cùng Đoạn tiền bối muốn có. Ta cùng Thạch đạo hữu sở dĩ biết việc này là bởi vì trên người bọn ta đều mang theo một vật. Thạch đạo hữu, không bằng ta và ngươi đều lấy vật ấy ra cho Hàn huynh xem qua một cái đi!"

Liễu Thuý Nhi nói rõ ràng.

"Ha ha, tiên tử nói như vậy thì tại hạ thật sự cũng có chút tò mò."

Hàn Lập khẽ cười một tiếng nói.

"Cái này..."

Thạch Côn không khỏi lộ ra vẻ chần chờ đồng thời đối với một giáo phản kích này của Liễu Thuý Nhi trong lòng rất buồn bực.

"Như thế nào, Thạch đạo hữu hay là cảm thấy không quá thuận tiện."

Hàn Lập giống như tuỳ ý hỏi một câu, thanh âm cực kỳ ôn hoà nhưng đại hán khi thấy bộ dáng của Hàn Lập như thế thì trong lòng lại rùng mình một cái, lập tức phản ứng lại cười ha ha nói:

"Thứ này cho dù Hàn huynh không hỏi thì Thạch mỗ cũng sẽ lấy ra sử dụng. Dù sao cũng muốn lấy được bảo vật ở trong dỉnh thì nhất định phải có hai vật này mới được."

Dứt lời, đại hán liền đảo tay một cái, nhất thời kim quang chợt loé lên rồi một vật hiện lên ở trong lòng bàn tay. Hàn Lập thấy vậy thì tự nhiên không chút khách khí đem ánh mắt ngưng tụ đem vật ấy nhìn rõ ràng.

------oOo------

Chương 1710: Đỉnh trung thủ bảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đồ vật kia đồng dạng kim quang chói mắt, hình chữ nhật. Một mặt điêu khắc hình rồng, trông giống như một cái ấn tỷ gì đó. Sau khi đưa mắt nhìn đồ vật này nửa vòng thì Hàn Lập lại nhìn Liễu Thuý Nhi bên kia liếc mắt một cái. Nàng này tự nhiên hiểu được ý tứ của Hàn Lập nên bình tĩnh nhấc một tay lên, giữa lòng bàn tay trắng nõn đồng dạng cũng có một vật kim quang chớp động.

Vừa nhìn thì vật này tựa hồ có kích thước xấp xỉ với vật trong tay đại hán, một mặt có khắc một cái đồ án kim sắc chân phượng trông rất sống động. Hàn Lập sau khi xem xong thì trên mặt lộ ra vẻ trầm ngâm.

Mà lúc này, Liễu Thuý Nhi lại giải thích:

"Hai vật này được gọi là Linh Lung Thược, là vật duy nhất có thể mở kim đỉnh này ra, thiếu một thứ cũng không được. Tuy rằng hai người ta cũng không biết tình hình bên trong điện nhưng gia sư đã có nói qua Linh Lung Thược này là vật dùng để mở ra và có đến tám chín phần bên trong có chứa Hư Linh đan."

"Không sai, gia sư của ta cũng nói như thế."

Thạch Côn thấy Liễu Thuý Nhi nói ra toàn bộ cũng không che giấu gì thêm nữa, rõ ràng thừa nhận.

"Nếu như vậy, nhị vị đạo hữu cũng không ngại đem đỉnh này mở ra, nhìn xem bên trong thực sự có vật mà nhị vị tiền bối cần hay không. Đúng rồi, Hư Linh đan kia không biết có mấy khoả, nếu là hơn hai khoả thì nhị vị đạo hữu cũng không phải tranh chấp gì nữa, cứ chia đều đan dược là được."

Hàn Lập cười nói tỏ vẻ bất cần.

Nghe xong lời này, Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn nhìn nhau liếc mắt một cái, ánh mắt đều có chút khác thường.

"Hàn huynh nói có đạo lý. Bảo đỉnh sớm hay muộn thì cũng phải mở ra. Thạch đạo hữu, chúng ta đều tự đem Linh Lung Thược sáp nhập vào trong đỉnh đi. Hư Linh đan kia tuy rằng tựa hồ chỉ có một viên nhưng nếu mà có hai viên thì chúng ta thật sự không cần tranh chấp nữa."

Liễu Thuý Nhi không có lo lắng nhiều cái gì, nhìn đại hán thản nhiên nói.

"Lập tức mở cái đỉnh này ra tự nhiên là không có vấn đề nhưng là Thạch Mỗ cảm thấy được hai người chúng ta không bằng đem Linh Lung Thược giao cho Hàn huynh, để Hàn đạo hữu đem vật trong đỉnh lấy ra, sau đó lại cùng nhau quyết định phân phối. Liễu tiên tử thấy thế nào?"

Thạch Côn tựa hồ có ý nghĩ đó nên nhếch miệng nói ra làm cho nữ tử này ngẩn ra, trong lúc nhất thời nàng ta thật sự không biết phải nói như thế nào cả.

"Như thế nào, Liễu tiên tử đối với Hàn huynh không tin tưởng sao?"

Đại hán trên mặt hiện ra một tia quỷ dị hỏi.

"Hàn huynh thần thông quảng đại, nếu trợ giúp hai người chúng ta đến tận đây thì muội tự nhiên là không có ý kiến gì. Hàn huynh, tiếp lấy Linh Lung Thược này."

Liễu Thuý Nhi phản ứng cũng rất nhanh, tâm niệm đảo mấy vòng thì liền khẽ cười đưa ra quyết định.

Phượng Linh Lung Thược liền hướng về phía Hàn Lập bay đến. Bên kia Thạch Côn cũng cười lạnh một tiếng rồi không chút do dự cầm vật trong tay ném đi. Hàn Lập vung tay áo bào lên cuốn lấy hai vật này. Thanh quang chợt loé rồi hai cái Linh Lung Thược nọ đồng thời rơi vào tay hắn, hắn xem xét kỹ vật trong tay rồi lại nở nụ cười khổ.

"Nhị vị làm như thế, thật đúng là quá coi trọng tại hạ rồi."

"Ha ha, đây là đương nhiên, cũng chỉ có giao cho Hàn đạo hữu bảo quản thì ta cùng Liễu tiên tử mới không lập tức nảy sinh tranh chấp. Nếu không vô luân là ai đi trước lấy bảo vật thì người kia cũng không an tâm."

Thạch Côn nhếch miệng cười ha ha nói.

"Muội đối với Hàn huynh rất yên tâm."

Liễu Thuý Nhi mâu quang chớp động rồi cũng thản nhiên cười rộ lên.

"Hắc hắc, nhưng Hàn mỗ cầm hai thứ này lại thấy nóng phỏng tay a."

Hàn Lập tung tung hai khoả Linh Lung Thược, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ, lắc lắc đầu nói. Bất quá hàn Lập cũng không cầm trong tay mà trả lại cho hai người, sau khi hơi suy nghĩ thì liền đi tới phía kim đỉnh.

Hắn có biểu hiện thong dong như thế tự nhiên là đủ sức áp chế hai người. Ở trước thực lực tuyệt đối nói chung là không cần tốn nhiều tâm tư gì cả. Nhìn thấy hành động của Hàn Lập, Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn trong mắt cùng hiện ra một tia khẩn trương nhưng hai người đều thức thời đứng yên tại chỗ.

Khi Hàn Lập tới kim đỉnh chừng một trượng thì dừng cước bộ lại, đem ánh mắt đảo qua hai vế lõm ở hai bên sườn kim đỉnh đảo qua rồi bỗng nhiên đem pháp lực hướng vào hai vật trong tay cuồng chú mà vào, theo sau cổ tay run lên. Một đôi Linh Lung Thược bắn ra nhưng trên đường đi bỗng nhiên phát ra một tiếng thanh minh rồi ở trong kim quang hoá thành một con kim sắc giao long cùng một con kim phượng hoàng.

Hai con này vây quanh kim đỉnh một vòng rồi liền hướng hai bên sườn bắn vào trong kim đỉnh không thấy bóng dáng, kết quả kim quang chợt loé lên, sau đó kim đỉnh chợt xuất hiện hình dạng đại khái của nó. Hai thanh Linh Lung Thược cùng sáp nhập hơn phân nửa vào vết lõm hai bên, chỉ để lộ ra một pho long tượng cùng phượng tượng, thoạt nhìn hết sức cân xứng, thiên y vô phùng, một chút khe hở cũng không có.

Mà ngay lúc hai vật vừa tiến vào trong kim đỉnh thì trên đỉnh phát ra thanh âm như tiếng rồng ngâm du dương. Tiếp theo kim quang đại phóng, hoa văn xoắn ốc mặt ngoài lúc này như sống lại mà xoay tròn khiến cho kim quang từ trên đỉnh phát ra cũng xuất hiện hình dáng như lốc xoáy rất quỷ dị.

Hàn Lập chỉ mới nhìn một cái mà đã cảm giác được tâm thần chấn động một trận, giống như sẽ bị cơn lốc này trực tiếp hút vào trong đó. Điều này khiến cho hắn trong lòng rùng mình một cái. Bất quá, cái đỉnh này không có người chủ trì, chỉ là vật chết mà thôi nên tự nhiên là sẽ không khiến cho hắn thực sự e ngại cái gì.

Đại Diễn Quyết ở trong thân thể hắn lưu chuyển một trận rồi đồng thời trong mắt Lam quang chợt loé lên, loại cảm giác không khoẻ nọ cũng biến mất. Cùng lúc đó, Hàn Lập quát khẽ một tiếng, một tay bấm quyết bắn ra một đạo pháp quyết màu xanh, chỉ thấy quang mang màu xanh chợt loé lên rồi lướt qua tiến vào trong đỉnh không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, tiếng rồng ngâm trong đỉnh lại biến thành tiếng phượng minh dễ nghe. Từ xa nhìn lại, hai bên sườn kim đỉnh một đầu long, một đầu phượng như sống lại mà đang muốn cất cánh bay ra.

Từ trên đỉnh, vạn đạo kim quang đại phóng, một chú phong lên cao mà rồi chợt loé lên mà biến mất vào trong hư không, không thấy bóng dáng, đồng thời trong đỉnh có tiếng phong lôi nổ lớn, sau mấy tiếng sấm nổ như sấm thì mấy đoàn kim quang to nhỏ đồng thời từ phía dưới kích bắn ra, sau mấy cái chớp động thì tựa hồ đồng dạng sẽ vọt lên trời mà đi.

Sớm đã có chuẩn bị, Hàn Lập sao lại để cho chúng thực hiện được ý đồ. Lúc này một ống tay áo bào hướng về trước người vung lên. Một đạo quang mà màu xám cuồn cuộn bay ra, sau đó như chớp giật bay lên không trung đem đám kim đoàn nọ vây lấy.

Đám kim đoan này xoay tròn rồi đột nhiên tản ra mọi nơi, nơi nào có kim quang đi qua thì quang mà màu xám đều tán loạn tránh né không chút trở ngại, kim đoàn đã phá tan quang hà mà ra.

Phía dưới Hàn Lập thấy cảnh này thì cũng cả kinh. Một tay lại bấm quyết rồi đột nhiên hé miệng phun ra một đoàn thanh quang, bên trong có ẩn hiện một thanh sắc tiểu đỉnh. Đúng là Hư Thiên Bảo Đỉnh.

Một bàn tay hắn hơi vỗ lên mặt đỉnh. Cái đỉnh tự hành phi ra, tiếp theo trong đỉnh có tiếng *"phốc xuy"* vang lên rồi một chùm thanh ti kích bắn ra đầy trời. Bỗng chốc khắp không trung đều vang lên tiếng xuy xuy xé gió, vô số thanh ti giống như thanh sắc thiên võng ụp xuống một cái đã đem tất cả kim sắc quang đoàn bao phủ lại.

Kim sắc quang đoàn khi va chạm với thanh võng này lại đều hất bắn ngược quay về. Hàn Lập thúc dục pháp quyết rồi một tay hướng lên không trung hơi đẩy ra. Thanh sắc cự võng chợt thu lại, chỉ thấy thanh ti đầy trời co rụt lại rồi đem đám kim đoàn vây lấy. Đám kim đoàn này cuối cùng cũng bị hãm ở trong không trung vô pháp nhúc nhích mảy may.

Lúc này Hàn Lập mới lạnh nhạt hướng lên không trung vẫy nhẹ tay một cái, nhất thời thanh ti trên không trung liền phát ra quang mang chói mắt khiến cho hai người Thạch Côn cùng Liễu Thuý Nhi đứng phía sau nhìn chăm chú theo bản năng đồng thời nhắm mắt lại.

Thanh ti vây lấy kim đoàn mà hoá thành một mảnh thanh hà nhằm xuống phía kim đỉnh bắn đi, sau một cái chớp động thì tiến vào trong đó không thấy bóng dáng. Thanh sắc tiểu đỉnh lập tức rơi xuống mà hoá thành Hư Thiên Bảo Đỉnh.

Hàn Lập hướng tới tiểu đỉnh hư không đánh ra một trảo, nhất thời thanh quang chợt loé lên rồi cái đỉnh liền quỷ dị hiện ra trong tay. Theo sau hắn một tay nâng đỉnh này mà quay người lại nhìn về phía hai người phía sau nói:

"Nhị vị đạo hữu, bảo vật đã tới tay, bên trong rốt cục có thứ mà nhị vị tiền bối cần hay không thì còn phải nhờ nhị vị đạo hữu tự mình phân biệt một chút."

Vừa dứt lời, Hàn Lập khẽ rung cổ tay, Hư Thiên Đỉnh liền bay lên không trung huyền phù tại chỗ, sau đó hắn hai tay chắp sau lưng như cười như không nhìn hai người đối diện.

Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn nghe vậy thì không khỏi nhìn nhau liếc mắt một cái nhưng nữ tử nọ lập tức khẽ cười một tiếng rồi liền thướt tha đi tới, còn Thạch Côn thì sờ sờ cằm, ánh mắt rơi trên thanh sắc tiểu đỉnh một lúc rồi cũng ho nhẹ một tiếng. Hai người đi đến cách cái đỉnh tầm một trượng thì đều dừng chân lại.

Không chờ hai người này mở miệng nói cái gì, Hàn Lập thần sắc lạnh nhạt liền vung cánh tay, một ống tay áo hướng lên trên tiểu đỉnh trên không trung phất một cái. Nhất thời thanh sắc tiểu đỉnh quay tròn vừa chuyển, bên trong có thứ gì đó chợt loé lên.

"Hàn huynh, bảo vật này thật linh mẫn, không biết tên nó là gì?"

Thạch Côn lúc này bỗng nhiên hỏi một câu.

"Như thế nào, Thạch huynh đối với linh bảo của tại hạ cũng cảm thấy hứng thú."

Hàn Lập sắc mặt không chút thay đổi nhưng cũng không có trực tiếp trả lời hỏi lại một câu.

"Không có gì, tại hạ từng may mắn được xem qua bảo sao của Hỗn Độn Vạn Linh Bảng trong tộc một lần, tựa hồ trên đó có ghi lại một vật tương tự như bảo vật này của đạo hữu."

Thạch Côn ánh mắt chớp động nói.

"Hỗn Độn Vạn Linh Bảng!"

Hàn Lập theo bản năng nhíu mày nói.

"Như thế nào, chẳng lẽ Hàn huynh chưa nghe nói qua về bảo bảng này sao?"

Thạch Côn có chút ngoài ý muốn nói.

"Nghe thì tất nhiên là đã nghe nói qua nhưng đều chỉ là nghe chút đồn đãi mà thôi, đối với tình hình chân chính của nó thì thật đúng là không quá rõ ràng. Mong đạo hữu chỉ giáo một lần."

Hàn Lập trầm ngâm trả lời.

"Bảng này cũng không có gì đặc biệt. Kỳ thật phàm là tộc này có tài năng chiếm cứ một khu vực nhất định ở Linh giới thì sẽ có một khối thiên ngoại kỳ thạch rơi xuống, mặt trên sẽ có Hỗn Độn Vạn Linh Bảng. Bảng này sẽ ghi lại ngày xuất hiện các loại thiên địa linh vật cùng ngày chí bảo và cũng thường xuyên được cập nhật. Mỗi vật được ghi trong này đều không phải là vật tầm thường mà Thông Thiên Linh Bảo chẳng qua là một loại bài danh cuối cùng trong số các bảo vật mà thôi. Năm đó ta trong lúc vô ý xem qua một bảo sao nên mới nhớ rõ có một vật giống như cái đỉnh này của đạo hữu. Bất quá vật ấy bài danh chỗ nào thì ta cũng không chú ý lắm, có lẽ Thạch mỗ nhớ lầm cũng nên."

Thạch Côn thản nhiên giải đáp một phen.

------oOo------

Chương 1711: Kim hồ cùng hóa hình linh dược

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Cái đỉnh này đúng là vật mà Thạch huynh đã nói hay không thì ta cũng không quá rõ ràng. Có lẽ là phải mà có lẽ là không, bất quá cái này cũng không quá trọng yếu! Việc quan trọng trước mắt là xem bảo vật thu được trong này có phải là vật nhị vị tiền bối muốn hay không."

Hàn Lập nở nụ cười nói.

Thấy bộ dáng Hàn Lập không muốn nhiều lời, Thạch Côn cũng không nói thêm cái gì, lúc này gật gật đầu rồi cũng không tiếp tục truy vấn nữa. Về phần Liễu Thuý Nhi một bên thì đang mở to đôi mắt thuỷ chung nhìn chằm chằm lên Hư Thiên Đỉnh. Lúc này nàng nghe Hai người Hàn Lập nói chuyện với nhau xong thì mới hé miệng nói:

"Hàn huynh, ngươi đem bảo vật thu được ra đi. Hư Linh Đan rất dễ nhận biết, hai người ta tuyệt đối không nhìn lầm."

Nữ tử này đối với bảo vật trong đỉnh xem ra rất là quan tâm, tựa hồ còn hơn nam tử kia một bậc.

Hàn Lập tự nhiên không có ý kiến gì, tay áo bào run lên, nhất thời mấy đạo trận kỳ hoá thành quang mang màu sắc khác nhau bắn nhanh ra rồi liền tiến nhập vào trong không trung bốn phía. Trong nháy mắt một cái bạch sắc quang mạc hiện lên một chút đem phương viên hơn mười trượng trong hư không bao vào trong đó. Đây chính là một cái cấm chế pháp trận đơn giản.

Hàn Lập tự nhiên là vì để ngăn ngừa vạn nhất, sợ tại lúc giám định bảo vật có thể phát sinh cái gì ngoài ý muốn nên mới cố ý bày ra như vậy. Hai người Liễu Thuý Nhi đảo mắt nhìn qua quang mạc này nhưng cũng không lưu tâm lắm. Đối với bọn họ mà nói, cấm chế bực này chỉ tiện tay là có thể phá được nên cũng sẽ không bởi vậy mà nảy sinh ngờ vực vô căn cứ đối với Hàn Lập.

Pháp trận vừa bố trí hoàn tất, Hàn Lập nhìn lên cái tiểu đỉnh trên không trung liếc mắt một cái, đuôi lông mày vừa nhíu lại rồi hé miệng phun ra một cỗ thanh hà. Thanh sắc quang hà trên đỉnh cuốn ra rồi nắp đỉnh chợt loé lên mà quỷ dị biến mất không thấy.

Từ trong tiểu đỉnh ẩn ước có tiếng oanh long truyền ra đồng thời mặt ngoài có thanh quang chớp động không thôi. Liễu Thuý Nhi cùng nam tử thấy màn này thì hô hấp như ngừng lại nhưng Hàn Lập thì lại khẽ cười, bàn tay vừa nhấc một ngón tay nhắm vào thanh sắc tiểu đỉnh hư không điểm ra một chỉ.

Tiểu đỉnh nguyên bản chỉ cao chừng một tấc lúc này thanh quang đại phóng mà quay tròn vừa chuyển rồi hoá thành khoảng một trượng. Tiếp theo tay kia Hàn Lập liền bấm pháp quyết. Một âm thanh muộn hưởng vang lên, trong đỉnh nhất thời có một đạo quang cầu bay ra, quang cầu này chỉ lớn cỡ nắm tay, bên ngoài lại bị vô số tế ti bao quanh, bên ngoài thân liên tục co rút.

"Khai!"

Hàn Lập quát khẽ một tiếng, giương tay lên bắn ra một đạo pháp quyết, pháp quyết này loé lên rồi lướt qua tiến vào trong quang cầu. Một khắc sau, vô số tế ti mặt ngoài quang cầu tấc tấc đứt gáy và hoá thành điểm điểm thanh quang tiêu thất không thấy.

Tế ti vừa biến mất thì bên trong kim quang chợt loé rồi một vật từ trong đó bắn nhanh ra. Trong mắt Hàn Lập hàn quang chợt loé, một tay sớm vung ra. Thanh âm *"xuy xuy"* xé gió vang lên rồi một cỗ hấp lực vô hình phát ra đem vật kia lập tức giam cầm giữa không trung vô pháp nhúc nhích mảy may.

Hàn Lập ánh mắt ngưng lại nhìn rõ ràng vật ấy. Đây là một cái hồ lô màu vàng rực rỡ, mặt ngoài có vô số hoa văn phức tạp, linh quang nhấp nháy bất định. Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn nhìn thấy vật ấy thì thần sắc có chút biến đổi nhưng cũng không có cử động gì khác. Hàn Lập cũng không khách khí vung tay hư không chụp ra rồi bỗng nhiên kéo trở về.

"Vù" một tiếng!

Kim sắc hồ lô lập tức hướng về phía Hàn Lập bắn nhanh rồi rơi xuống trong tay. Cái hồ lô này tựa hồ có một tia linh tính, ở trong tình hình này mà vẫn liên tục run rẩy, bộ dáng như muốn thoát ra.

Hàn Lập đuôi lông mày chợt nhíu lại rồi phất tay áo bào lên trên hồ lô. Bạch quang chợt loé rồi một đạo bạch sắc bùa chú trong nháy mắt đã được dán lên trên mặt. Dưới cấm chế chi lực, hồ lô lúc trước còn rục rịch thì lúc này quang mang vụt tắt, không còn thấy bất cứ cử động gì nữa.

Hàn Lập thần sắc tự nhiên, đưa tay đem hồ lô nâng đến phía dưới mắt tinh tế quan sát. Trong mắt hắn lam mang chớp động, đồng thời một lũ thần niệm trực tiếp xông tới đem bảo vật quét qua. Sau một chén trà nhỏ công phu, trong mắt Hàn Lập linh quang chợt ngừng rồi không nói gì, vung tay lên ném hồ lô về hướng về phía đối diện.

Vật này hoá thành một đoàn kim quang bay ra, sau khi đến chỗ hai người Liễu Thuý Nhi thì ngừng lại, huyền phù bất định ở trên không.

"Cái này không phải là pháp bảo đựng linh dược mà là một kiện bảo vật có thuộc tính kim chúc đầy đủ hiếm thấy. Ngoại trừ bản thân hồ lô tựa hồ có chút thần thông ra thì bên trong còn có vài khẩu phi kiếm không biết tên gì, không biết uy năng rốt cục như thế nào."

Hàn Lập chậm rãi nói ra.

"Như vậy mà nói, đây là Hồ Trung Kiếm có từ thời thượng cổ. Nghe nói phương pháp luyện chế loại bảo vật này đã thất truyền từ lâu. Tiểu muội thật sự muốn hảo hảo kiến thức một phen. Thạch đạo hữu! Tiểu muội muốn giám định và thưởng thức bảo vật này một chút trước, ngươi có ý kiến gì không?"

Liễu Thuý Nhi sau khi nghe xong bỗng nhiên cười nhìn Thạch

Côn nói.

"Hắc hắc, sao Thạch mỗ không đồng ý. Tiên tử cứ việc xem trước đi."

Nam tử cười ha ha nói, bộ dáng không hề để ý tới nói.

Liễu Thuý Nhi mỉn cười, bàn tay nhỏ bé khẽ động rồi hướng lên không trung vẫy ra một cái. Kim sắc hồ lô kia nhất thời rơi xuống rồi bị nữ tử này bắt vào trong lòng bàn tay, sau đó đem thần thức phóng xuất mà cẩn thận phân biệt.

Thời gian rất ngắn, bất quá chỉ trong chốc lát công phu nàng đã lắc lắc đầu, đồng dạng đem bảo vật này ném về phía Thạch Côn. Nam tử kia thấy vậy thì trên mặt lộ ra một tia thất vọng nhưng vẫn có chút không cam lòng tiếp nhận hồ lô, trong mắt hắn xuất hiện tinh quang chớp động nhìn vào.

"Quả nhiên là một kiện kim chúc bảo vật. Tuy nhiên vật này có thể được đặt trong kim đỉnh thì sợ rằng uy năng tuyệt không nhỏ. Nhị vị đạo hữu cảm thấy nên xử lý vật này như thế nào đây?"

Không lâu sau, Thạch Côn cũng thở dài một hơi, có chút tiếc nuối nói ra.

Liễu Thuý Nhi nhìn Hàn Lập liếc mắt một cái rồi thấp giọng cười nói:

"Vật này nếu đã không phải là bảo vật mà gia sư cùng Đoạn tiền bối sở cầu thì không bằng tạm thời giao cho Hàn huynh bảo quản đi, đợi lúc nào tất cả bảo vật được lấy ra cả thì ta quyết định nó thuộc về ai."

Thạch Côn ánh mắt chớp động rồi cân nhắc một chút rồi cũng gật đầu đồng ý, cổ tay run lên rồi đem cái hồ lô ném cho Hàn Lập, đồng thời nói:

"Nếu Liễu tiên tử đã nói như vậy thì Thạch mỗ cũng không có ý kiến gì. Bảo vật này nếu đã không phải là vật gia sư chỉ định lúc trước thì tạm thời gửi tại chỗ Hàn huynh đi, sau cùng sẽ cùng

nhau phân phối."

"Nếu nhị vị đạo hữu có ý này thì Hàn mỗ trước hết sẽ nhận lấy bảo vật này."

Hàn Lập cũng không có khách khí cái gì, ống tay áo khẽ động rồi một mảnh thanh quang hướng lên không trung quét qua. Kim sắc hồ lô liền biến mất không thấy. Sau đó hắn lại vung tay bấm quyết lần nữa thúc dục Hư Thiên đỉnh.

Nhất thời bên trong đỉnh thanh hà chớp động rồi lại một đám tế ti bao lấy một vật khác từ trong bay ra. Vật này đồng dạng bị Hàn Lập thi pháp một phen thì tế ti tản mát đi, bên trong lộ ra một bảo vật khác. Đây là một cái hộp ngọc màu xanh, mặt ngoài có kim sắc ký hiệu chớp động không ngừng.

Cái hộp này được Hàn Lập nhấc tay nhiếp tới trong tay hắn. Vừa thấy cái hộp ngọc này thì Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn đứng đối diện tinh thần đều rung lên, mắt cũng không chớp lấy một cái. Hàn Lập cũng không có làm cái gì mê hoặc mà trực tiếp ngay tại trước mặt hai người há mồm hướng về phía hộp ngọc thổi ra một ngụm linh khí.

Nắp hộp tự hành mở ra, sau khi đảo mắt nhìn qua phía bên trong hộp ngọc thì thần sắc Hàn Lập khẽ động. Bên trong vậy mà có đựng hai con tiểu mã mơ hồ có màu xanh biếc, kích thước to cỡ quả trứng gà, phía trên tản mát ra một cỗ dược hương nồng đạm. Chỉ khẽ ngửi một cái là đã cảm thấy một cỗ linh khí tinh thuần thấm sâu vào tâm phế.

Nhưng hai con tiểu mã này ở trong hộp ngọc vẫn không nhúc nhích, hai mắt đóng chặt, bộ dáng như từ lâu đã không còn sinh mệnh, chỉ thấy ánh mắt Hàn Lập hơi co rụt lại nhưng lại lập tức khôi phục như thường rồi nâng hộp ngọc lên trên bàn tay, thanh quang chợt loé.

Trong hộp ngọc, hai con tiểu mã run lên rồi từ bên trong bay lên, một tả một hữu bay thẳng đến chỗ hai người Liễu Thuý Nhi, đồng thời hắn nhàn nhạt nói:

"Hai cây linh dược này hẳn chính là Ngưng Thuỷ Thảo mà nhị vị tiền bối có nhắc tới. Không tưởng được bản thể của nó đã có thể hoá hình, có thể nghĩ được đối với nhị vị tiền bối hẳn là rất có tác dụng. Theo lời nói trước, nhị vị vừa lúc mỗi người bảo quản một con."

Nghe Hàn Lập nói vậy rồi lại nhìn thấy rõ ràng hai con tiểu mã trông rất sống động thì Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn đều không khỏi mừng rỡ nhưng trong lòng cũng hơi có chút thất vọng.

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, hai người nọ thấy Hàn Lập không chút do dự đem linh dược quý hiếm như thế chắp tay đưa tới thì sự nghi ngờ, lo lắng trong lòng đối với Hàn Lập cũng tan thành mây khói.

Thạch Côn cười ha ha cảm ơn rồi vươn tay trực tiếp đem tiểu mã xanh biếc nhiếp vào trong tay, sau khi kiểm tra đại khái một phen thì lấy ra một cái hộp ngọc đem linh dược cẩn thận thu vào. Còn Liễu Thuý Nhi sau khi tỉ mỉ phân biệt xong linh dược trong tay thì bộ dáng cũng cực kỳ thoả mãn nhìn Hàn Lập cảm tạ một tiếng rồi sau đó đem linh dược kia trực tiếp ném vào trong tay áo.

Hàn Lập không nói gì chỉ gật đầu rồi tiên tay cầm hộp ngọc trong tay hứng lên trên mặt đất ném đi, để cho hai người phía đối diện thấy rõ bên trong hộp ngọc đích xác không còn gì nữa, sau đó lại tiếp tục thúc dục Hư Thiên Đỉnh.

Tiếp theo trong đỉnh phun ra hai vật, đó là một cái pháp bàn mặt lục giác cùng với một cái bảo tháp kim quang loè loè. Hai vật này vừa nhìn là đã biết là hai kiện dị bảo uy năng sâu không lường được, đồng dạng đều được Hàn Lập tạm thời thu lấy chờ sau này tái phân phối.

Bảo vật từ trong đỉnh tiếp tục được lấy ra đó là một loại tài liệu quý hiếm được Thải Lưu Anh cùng Đoạn Thiên Nhận chỉ tên nên cũng được Hàn lập chia đều cho hai người đối diện. Tuy nhiên vào lúc này trong con người Liễu Thuý Nhi quang mang chớp động, ẩn hiện có một tia nôn nóng.

Khuôn mặt Thạch Côn đồng dạng cũng có chút trầm xuống. Kim sắc quang đoàn vừa rôi bị Hàn Lập thu vào trong đỉnh hai người hắn đều nhìn rõ ràng nhưng số lượng có vẻ cũng không quá nhiều mà đến bây giờ vẫn chưa thấy bóng dáng Hư Linh Đan đâu, điều này sao lại không khiến cho hai người đều có chút thấp thỏm bất an.

Những bảo vật khác có nhiều nhưng nếu không lấy được vật tối trọng yếu là Hư Linh Đan thì chuyến đi này vẫn tính là thất bại.

Lúc này trong đỉnh chợt phát ra tiếng gầm nhẹn rồi thanh quang chợt loé mà phun ra một vật được tế ti vây quanh. Sau khi tế ti tản mát đi thì bên trong cũng lộ ra một cái tử kim sắc tiểu bình, chỉ cao có vài tấc nhưng toàn thân trơn tuột, trong sáng như gương, xunh quanh còn có bạch khí nhè nhẹ.

Vừa cảm ứng linh khí kinh người toả ra từ bên trong cái tiểu bình, sắc mặt Thạch Côn vui vẻ hẳn lên, còn đôi mắt liễu của Liễu Thuý Nhi thì cũng xuất hiện dị sắc nhấp nhoáng. Hàn Lập nhìn cái tử kim bình đang chậm rãi chuyển động trong không trung, trên mặt hắn cũng không nhìn ra biểu tình gì nhưng tay khẽ sờ cằm, khoé miệng hơi vểnh lên.

Bỗng nhiên cánh tay hắn vừa nhấc rồi vươn một ngón tay hướng về phía hư không xa xa điểm ra một cái. Nhất thời tiếng *"phốc xuy"* vang lên, nắp bình không cánh mà bay, tiếp theo tiểu bình được đảo ngược lại và từ bên trong có một cỗ hoả diễm màu vàng óng ánh phun ra. Cỗ linh diễm này nhẹ kêu lên một tiếng rồi kim diễm tụ lại quay tròn mà huyễn hoá ra một con hoả điểu màu vàng óng ánh.

------oOo------

Chương 1712: Bình trung động thiên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hoả điểu này vừa hiện hình ra thì lập tức thanh minh một tiếng rồi phóng lên cao. Hàn Lập hít sâu một hơi, một bàn tay trắng nón như ngọc trong ống tay áo thò ra, năm ngón khẽ co lại rồi từ năm đầu ngón tay liên tiếp bắn ra năm đạo hàn diễm, chợt loé lên rồi mỗi đạo kích lên trên thân của kim sắc hoả điểu khiến cho quang mang của nó lập tức thu liễm lại không ít.

Năm đạo hàn diễm toàn bộ đều kích trúng lên thân mình của kim sắc hoả điểu làm cho nó gào lên một tiếng rồi kim sắc hoả diễm thu lại, hào quang lập tức chớp động rồi hoàn nguyên trở thành một viên đan dược màu vang óng ánh. Đan dược này có kích thước to cỡ ngón tay cái, mặt ngoài ẩn hiện có vô số đan văn cộng thêm ánh vàng rực rỡ phát ra cùng màn biến ảo thành nhìn vừa rồi nên thoạt nhìn thật sự huyền diệu dị thường.

"Không sai. Đan dược này chính là Hư Linh Đan."

Liễu Thuý Nhi ngay lúc đan dược hiện ra nguyên hình, trong đôi mày liễu hiện lên vẻ kinh hỷ kêu lên một tiếng. Còn Thạch Côn thì nhìn chằm chằm vào đan dược, trên mặt đồng dạng hiện lên vẻ hưng phấn hiếm có khó có thể kiềm chế được nhưng hắn lại dường như lập tức nhớ tới cái gì mà sắc mặt khẽ biến rồi vội vàng nhìn Hàn Lập hỏi:

"Hàn huynh, trong bình chẳng lẽ có một viên thôi sao?"

Hàn Lập nghe được lời này nhưng không có trả lời ngay mà một tay bấm quyết hướng về phía tử kim tiểu bình đánh ra một chỉ. Cái bình này run lên rồi lại có kim quang chớp động. Tiếp theo một âm thanh muộn hưởng vang lên rồi một con kim sắc hoả điểu lại từ bên trong bay ra.

"Thật tốt quá, còn một viên nữa!"

Thạch Côn thấy vậy thì không khỏi đại hỉ cười ha hà nói.

"Nhị vị tiền bối đều muốn có đan dược này, Hư Linh Đan nếu đã có hai khoả thì mỗi người cầm lấy một viên đi. Nếu nhị vị đạo hữu không có ý kiến gì thì cứ như vậy đi."

Hàn Lập sau khi khẽ cười một tiếng thì nhìn hai người đối diện thâm ý sâu sắc hỏi một câu.

Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn nghe vậy thì thần sắc vừa động, tiếp theo liếc mắt nhau một cái. Thạch Côn trên gương mặt ngưng trọng còn Liễu Thuý Nhi thì hiện lên vẻ lạnh lùng dị thường.

"Hảo, cứ làm theo cách này đi. Tuy rằng gia sư đã nghiêm mệnh Thạch mỗ phải đem tất cả Hư Linh Đan thu lấy nhưng nếu Liễu tiên tử cũng không thoải máy nhượng đi thì cũng chỉ có thể làm như thế."

Thạch Côn sau khi do dự một chút thì thở dài một hơi nói.

"Tiểu muội cũng không có ý kiến gì. Không phải tay không mà quay về cuối cùng cũng có thể cấp cho gia sư một cái công đạo rồi."

Trong mắt Liễu Thuý Nhi lãnh ý cũng chậm rãi hạ xuống, cũng chậm rãi đồng ý.

Hàn Lập thấy hai người đều không có ý tứ phản đối thì gật gật đầu rồi phân biệt hướng lên không trung ném đi hai viên đan dược.

Hai tiếng *"sưu sưu"* xé gió vang lên. Hai viên đan dược vàng óng ánh bắn nhanh đi, sau một cái chớp động thì phân biệt rơi xuống trước mặt hai người Liễu Thuý Nhi. Liễu Thuý Nhi nhấc tay lên đem viên đan dược quơ lấy vào trong tay còn Thạch Côn thì đột nhiên hé miệng phun ra một cỗ hoàng sắc quang hà. Quang hà vừa cuốn ra đã đem viên linh đan nhiếp vào, sau đó đại hán mới đưa dan dược từ trong quang hà thong dong xuất ra.

Tuy rằng hai người đều nhận định đan dược này là Hư Linh Đan nhưng do sự tình quang trọng nên tự nhiên đều muốn tự dùng bí thuật cẩn thận phân biệt một phen đã.

Chỉ thấy Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn trong miệng đều lầm bầm nhằm linh đan liên tiếp đánh ra các loại pháp quyết bất đồng, đồng thời sắc mặt nghiêm nghị nhìn vào viên đan dược trong tay. Ước chừng qua một chén trà nhỏ công phu thì hai người đã đều làm xong công tác rồi ngẩng đầu lên nhìn nhau một cái, cuối cùng cũng thở phào một hơi.

"Chuyến này thật sự đã làm phiền Hàn huynh. Nếu dọc được không được Hàn huynh chiếu cố thì không thể thuận lợi tới đây mà lấy được Hư Linh Đan như thế này."

Liễu Thuý Nhi sau khi cất viên đan dược đi thì liền nhìn Hàn Lập thản nhiên cười nói.

"Tại hạ lúc trước đã được không ít chỗ tốt từ chỗ hai vị tiền bối nên tự nhiên phải xuất ra một chút lực mới phải."

Hàn Lập từ chối cho ý kiến trả lời một câu.

"Hàn huynh quá khiêm nhượng rồi. Bất quá, trong cái bình này còn có đan dược khác hay không."

Thạch Côn sau khi thu hồi đan dược thì nhìn cái bình còn huyền phù ở trên không kia bỗng nhiên mở miệng hỏi một câu. Nghe Thạch Côn vừa hỏi như thế, Liễu Thuý Nhi trong lòng vừa động, trong mắt dị quang cũng khẽ loé lên.

"Hắc hắc, không thể tưởng được. Thạch đạo hữu lại tham lam như thế. Có Hư Linh Đan thứ ba hay không thì đạo hữu có thể tự xem đi."

Hàn Lập cười hắc hắc rồi một tay lập tức bấm quyết thúc giục cái tiểu bình bay đến chỗ Thạch Côn.

Thạch Côn tuy nghe ra vài phần bất mãn trong lời nói của Hàn Lập nhưng là sự tình liên quan đến Hư Linh Đan nên cũng chỉ có thể ra vẻ không hiểu, đem cái tiểu bình ôm lấy mà dùng thần niệm đảo qua một phen. Chỉ thấy trong bình trống rỗng, làm gì có viên đan dược thứ ba nào tồn tại trong đó.

Trên mặt Thạch Côn hiện ra một tia thất vọng nhưng tâm niệm vừa chuyển liền quay đầu nhìn nữ tử kia cười ha ha một tiếng nói:

"Liễu tiên tử có phải cũng nên nhìn qua một lần hay không?"

Nói xong, hắn cầm cái tiểu bình trong tay bộ dáng chuẩn bị ném tới nhưng Liễu Thuý Nhi sau khi hơi trầm ngâm thì lại lắc lắc đầu nói:

"Hàn huynh cùng Thạch huynh đều đã xem qua thì tiểu muội đâu cần phải làm điều thừa này nữa. Tiểu muội sao lại không tin nhị vị đạo hữu chứ."

Nghe Liễu Thuý Nhi nói như vậy Thạch Côn cũng không biết nói cái gì nữa mà chỉ có thể nhìn Hàn Lập ngượng ngùng cười rồi đem tiểu bình ném trở lại. Hàn Lập thần sắc không đổi nhưng tay áo run lên rồi một mảnh thanh hà cuộn ra đem tử kim tiểu bình cuốn vào trong.

Thời gian tiếp theo, Hàn Lập lại lấy từ trong đỉnh ra hai đồ vật khác đều là một số tài liệu quý hiếm mà ở Linh giới gần như đã tuyệt diệt, cũng đều là đồ vật mà Thải Lưu Anh cùng Đoạn Thiên Nhận chỉ đích danh phải có. Bởi vì các đồ vật này đều chỉ có một cái nên được hai người Liễu Thuý Nhi tự phân phối lấy đi nhất kiện mà không cần tranh chấp cái gì.

Kể từ đó, ngoại trừ ba kiên dị bảo ngay từ đầu có được thì những thứ khác đều bị hai người phân nhau lấy đi. Đến lúc này trong đỉnh cũng không còn đồ vật gì nữa thì lúc này đây Thạch Côn mới không ngờ vực cái gì. Dù sao kim sắc quang đoàn lúc trước bị thanh ti bao lấy đích xác cũng chỉ có chừng ấy.

"Hàn huynh, ba kiện bảo vật lúc trước ngươi bảo quản cũng

không phải là vật mà gia sư cùng Đoạn tiền bối cần, vậy chúng ta đem phân phối chúng đi."

Liễu Thuý Nhi sau khi chờ Hàn Lập đem Hư Thiên Đỉnh thu hồi thì liền cười nói.

"Ha ha, không sai. Có tam kiện bảo vật vừa lúc mỗi người được một kiện. Hàn huynh không cần khách khí, cứ việc chọn trước đi."

Thạch Côn tựa hồ hào phóng nói. Liễu Thuý Nhi nghe vậy thì đầu tiên là ngẩn ra nhưng rồi lại lập tức mỉm cười đồng ý.

Bất giác, cái này cũng là bình thường vì vô luận là kim sắc hồ lô, bảo tháp hay là pháp bàn hình lục giác kia bằng vào mắt thường hay dùng thần niệm đảo qua thì căn bản là không thể đưa ra kết luận về công hiệu thần thông hay uy năng lớn nhỏ gì đó. Như thế mà nói, việc chọn lựa trước hay sau cũng không có ý nghĩa nhiều lắm. Hàn Lập nghe xong thì khoé miệng nổi lên nụ cười rồi chậm rãi nói:

"Nếu nhị vị đạo hữu đã nói như thế, Hàn mỗ mà từ chối thì bất kính. Bảo vật ta đã chọn rồi, còn hai kiện còn lại nhị vị đạo hữu sẽ chọn lựa như thế nào?"

Vừa nói xong, tay áo Hàn Lập khẽ run lên, nhất thời hai vật từ trong tay áo bay ra rồi huyền phù bất động trước người. Đúng là cái kim sắc bảo tháp cùng lục giác pháp bàn kia. Cái kim sắc hồ lô kia đã được Hàn Lập giữ lại.

Vừa thấy lựa chọn của Hàn Lập, Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn tuy rằng trong lòng có hơi chút kinh ngạc nhưng cũng không để ở trong lòng, ngược lại cùng nhìn chằm chằm vào hai kiện dị bảo còn lại mà tự cân nhắc không ngừng.

"Tiểu muội chọn toà kim tháp kia, còn lại thì Thạch đạo hữu lấy đi. Thạch huynh cảm thấy được không?"

Liễu Thuý Nhi đi trước một bước mở miệng nói.

"Hảo, ta sẽ lấy kiện cuối này."

Thạch Côn sau khi hơi chần chờ một chút thì vẫn gật đầu đồng ý với đề nghị của Liễu Thuý Nhi.

"Tiểu muội đa tạ Thạch huynh đã nhường cho."

Liễu Thuý Nhi nghe vậy thì cười nhìn về hướng đối diện nói. Nhất thời kim sắc tháp kia gào thét một tiếng rồi bay về phía Liễu Thuý Nhi rồi bị nàng thu vào trong tay áo. Thạch Côn đồng dạng cũng thi pháp đem cái lục giác pháp bàn thu lại.

Ba người lúc này mới nhìn nhau liếc mắt một cái, trên mặt đều hiện ra vẻ kinh hỉ.

"Hàn huynh, Liễu tiên tử, cái kim đỉnh này hai người các ngươi sẽ không cùng Thạch mỗ tranh đoạt chứ. Cái đồ vật này tại hạ muốn lưu lại vì nó có công dụng khác."

Thạch Côn bỗng nhiên đi nhanh tới phía kim sắc cổ đỉnh rồi mở miệng nói. Sau đó không chờ hai người trả lời hắn vỗ tay một cái, trên kim đỉnh nhất thời linh quang đại phóng rồi nhanh chóng thu nhỏ lại, trong nháy mắt hoá thành cỡ nắm tay bị đại hán ôm tới trong tay.

Thấy Thạch Côn đột nhiên làm ra hành động này, Hàn Lập nhíu mày nhưng lại lập tức khôi phục như thường nói:

"Nếu Thạch huynh đã nhìn trúng vật ấy thì Hàn mỗ cũng không có ý kiến gì. Chỉ cần Liễu tiên tử đồng ý là được."

"Từ trong đỉnh này thả ra một số bảo vật tuyệt luân nên tiểu muội cũng muốn thu lấy nhưng dù sao Thạch huynh đã giành trước rồi. Như thế mà nói thì tiểu muội cũng sẽ không tranh chấp. Cứ cấp cho đạo hữu đi."

Liễu Thuý Nhi nhìn kim đỉnh, tinh quang lưu chuyển trong mắt một trận rồi cũng lộ ra vẻ tiếc nuối nói.

Vật ấy nếu đã bị Thạch Côn lấy được vào tay thì nàng ngay cả có chút không nỡ cũng chỉ có thể nói như thé mà thôi. Thạch Côn cười hắc hắc rồi ngông nghênh đem kim đỉnh thu vào trong tay áo, sau đó ánh mắt hắn lại thoáng nhìn phát hiện ra Hàn Lập không biết khi nào đã quay mặt về phía tấm bình phong quỷ dị kia ngưng thần nhìn.

"Hàn huynh, ngươi có phát hiện ra cái gì không?"

Đại hán thấy Hàn Lập nhìn đến xuất thần thì không nhịn được hỏi.

"Thứ này không phải đơn giản."

Hàn Lập đầu cũng không quay lại nói một câu. Thạch Côn nghe xong thì trong lòng tự nhiên không nói gì thêm. Tấm bình phong này có thể cắn nuốt thần niệm của bọn họ thì tự nhiên là không phải bình thường. Hắn muốn có đáp án thì tự nhiên là không thể hàm hồ được.

Nhưng trong tình hình này cũng không tiếp tục truy vấn, hắn chỉ có thể trợn to hai mắt âm thầm dung các loại bí thuật dò xét tấm bình phong này. Bên kia Liễu Thuý Nhi cũng đứng ở bên cạnh bình phong, trong mắt lộ ra vẻ trầm ngâm như đang cân nhắc cái gì đó.

Đúng lúc này, thân hình Hàn Lập nhoáng lên một cái rồi quỷ dị đi vòng qua mà tới mặt sau tấm bình phong. Hai tay nhất tề nâng mười ngón tay lên liên tiếp bắn ra, hào quang chợt loé lên rồi các pháp quyết bắn ra đều nhằm tấm bình phong bắn đi.

Vừa thấy Hàn Lập có hành động như vậy thì Thạch Côn cùng Liễu Thuý Nhi tự nhiên cả kinh, đều dừng hành động của mình lại mà nhìn về chỗ Hàn Lập. Đúng lúc này, trong miệng Hàn Lập quát khẽ một tiếng, trong mắt có một đoàn hắc khí quay tròn hiện ra, tiếp theo ngưng trọng lại mà biến ảo thành một cái pháp mục.

Pháp mục này ô quang chợt loé lên, nhất thời một đạo hắc sắc quang trụ phun ra rồi trực tiếp kích lên trên tấm bình phong. Nhất thời mặt sau bình phong có một trận âm thanh vù vù phát ra, một mảnh thất sắc quang hà chợt phun ra đem Hàn Lập cuốn lấy nhưng chớp giật bay trở về.

Chỉ thấy mặt sau trong bình phong trống rỗng, bóng dáng Hàn Lập đã biến mất. Thạch Côn cùng Liễu Thuý Nhi trong lòng rùng mình một cái, cơ hồ không cần suy nghĩ thân hình vừa động đồng dạng vọt tới mặt sau bình phong. Kết quả chỉ thấy trong quầng sáng màu xanh mênh mông từ bình phong phát ra không biết từ khi nào đã có thêm bốn cái cổ văn.

"Bình trung động thiên."

Đồng tử Liễu Thuý Nhi co lại rồi thì thào nói.

------oOo------

Chương 1713: Đắc đan

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cơ hồ trong lúc nhất thời, Hàn Lập đang ở trong một cái không gian kỳ quái, bốn phía đều là một mảnh xám xịt, chỉ có duy nhất cách đó không xa là một cánh cửa cực lớn toàn thân màu xám đen, mặt trên có vô số phù văn màu kim ngân lẫn lộn. Không khí thoắt minh thoắt ám, có vẻ thần bí dị thường.

Cánh cửa này rõ ràng là hoàn toàn giống với cánh cửa lúc trước ở trong tấm bình phong, lúc này hắn giống như bị cuốn vào trong bức tranh trên bình phong.

"Nơi này quả nhiên là một chỗ cùng loại với Tu di động thiên."

Hàn Lập sau khi nhìn qua mọi nơi thì ánh mắt liền dừng lại ở trên cánh cửa cực lớn, trên mặt lộ ra một tia quỷ dị. Bỗng nhiên một tay hắn vừa lật, trong tay linh quang chớp động rồi một cái trận bàn hiện ra trong tay, còn tay kia nhanh chóng bấm quyết thúc dục pháp lực, chỉ thấy trận bàn bắn nhanh ra ngoài.

Pháp bàn sau khi bay ra bốn phía một chút thì liền hoá thành một đoàn quang cầu rơi thẳng xuống, vừa tiếp xúc với mặt đất thì tiến vào trong đó không thấy bóng dáng. Một lúc sau, một cỗ sương mù màu trắng từ chỗ trận bàn biến mất tuôn ra. Sương mù đậm đặc nhưng không tán lại hình thành một tầng sương mù cực kỳ dày đặc đem Hàn Lập cùng cánh cửa phía trước tất cả che kín lại.

Ở một góc khác, Hàn Lập lúc này thần sắc hơi buông lỏng, tay áo bào run lên, một đoàn thanh quang bao lấy một vật bay ra, sau khi xoay quanh một cái thì bỗng nhiên huyền phù trước người. Đúng là Hư Thiên Đỉnh!

Hắn ngẩng đầu nhìn cái đỉnh này một chút, kết quả là cái nắp tự hành mở ra, từ bên trong có thanh quang chợt loé rồi một đạo bạch sắc hư ảnh bắn ra. Sau khi ra đến giữa không trung thì hiện ra một nữ đồng chừng sáu bảy tuổi, quần áo màu trắng, khuôn mặt tròn xoe, cực kỳ đáng yêu. Đúng là nha đầu Khúc nhi này.

"Tham kiến công tử!"

Nha đầu kia hướng về phía Hàn Lập chỉnh đốn trang phục rồi thi lễ, cười hì hì nói.

"Làm không tệ! Có thể ở trong đỉnh mà không lộ ra chút khí tức nào, ngay cả ta cũng không thể cảm ứng được sự tồn tại của ngươi. Hai người kia tự nhiên là càng không thể phát hiện."

Hàn Lập trên mặt lộ ra vẻ vừa lòng tán dương nói.

"Điều này là đều dựa vào bảo vật cùng phù lục của công tử ban cho, nếu không bằng vào thần thông của Khúc nhi thì làm sao có thể giấu diếm được hai gã Luyện Hư đỉnh giai kia chứ!"

Khúc nhi cười hi hi nói.

Nàng nói xong thì trên người thanh quang chợt loé rồi một tấm hắc sa từ trên người bay ra, đồng thời một tay hư không đẩy ra một tấm Thái Nhất Hoá Thanh Phù bỗng nhiên xuất hiện trong tay. Sau đó tiếp tục hai tay cung kính cầm hai vật dâng lên trả lại cho Hàn Lập.

"Không cần đưa cho ta nữa. Ngươi tự thân am hiểu độn thuật cùng ẩn nặc thuật, hai bảo vật này ở trong tay ngươi lại càng có thể phát huy ra uy năng kinh người. Cái khác không nói, cho dù là ta tự mình vận dụng hai vật này thì cũng không nhất định ở trong khoảng cách gần như thế mà giấu diếm được hai người kia. Hơn nữa ta còn đồ vật khác cũng có công năng tương tự, ngươi cứ việc lưu lại để hộ thân đi."

Hàn Lập khoát tay chặn lại nói.

"Nếu công tử đã nói như vậy thì tiểu tỳ sẽ lưu lại chúng nó."

Khúc nhí khẽ cười rồi đem hắc sa cùng phù lục trực tiếp thu lại, chỉ thấy thanh quang loé lên rồi hai vật kia liền biến mất.

Hàn Lập thấy vậy thì mỉm cười rồi thần sắc ngưng trọng hỏi:

"Lúc trước ta thu bảo vật từ kim đỉnh ra đã cố ý làm cho linh quang trở nên chói mắ một chút thì mới nhân cơ hội đưa ngươi vào trong Hư Thiên Đỉnh, nhưng khoảng thời gian đến lúc mở đỉnh này ra để xem bảo vật rất ngắn, ngươi có kịp ra tay hay không?"

"Hì hì, Khúc nhi động tác chính là rất nhanh, chủ nhân người xem!"

Nữ đồng nghe vậy thì đắc ý cười, tiếp theo bàn tay nhỏ bé vừa lật lấy ra một viên đan dược ánh vàng rực rỡ.

"Hư Linh Đan! Làm tốt lắm!"

Hàn Lập tuy rằng trong lòng mơ hồ có vài phần phán đoán nhưng một khi thực sự nhìn thấy đan dược này thì vẫn mừng rỡ. Hắn vung tay đem khoả kim sắc đan dược kia từ chỗ nữ đồng nhiếp lại trong tay, sau khi ngưng thần nhìn kỹ thì cuối cùng cũng xác định không có lầm. So với hai khoả kia thì không có khác gì.

Hàn Lập tuy rằng chưa biết được công năng cụ thể của nó nhưng ngay cả Thải Lưu Anh cùng Đoạn Thiên Nhận là những tồn tại Hợp Thể Kỳ đều lâm vào tình thế bắt buộc phải có, không ai nhường ai thì cũng biết nó quý hiếm đến mức độ nào.

"Bởi vì chủ nhân lúc trước đã phân phó cho ta không được đụng vào các bảo vật là pháp khí mà tập trung lưu ý dược bình cùng dược hạp linh tinh gì đó. Cho nên ta cũng chỉ lấy ra từ trong bình một viên đan dược mà thôi. Vì chủ nhân đã dặn nên nếu số lượng đan dược vượt quá hai khảo thì lấy đi một khoả. Khúc nhi là hoàn toàn nghe theo mà làm, nếu không hai khoả kia ta cũng không muốn lưu lại đâu."

Nữ đồng nọ khẽ nhếch môi lên, bộ dáng vẫn có vài phần tiếc hận.

Hàn Lập nghe xong thì cười ha ha nói:

"Ngươi như thế là có chút lòng tham a, có thể qua mặt hai người kia mà lấy được một viên Hư Linh Đan đã là rất may mắn cùng rất có cơ duyên rồi. Nếu thật sự động đến mấy viên đan dược khác thì ngược lại dễ dàng xảy ra vấn đề. Bất quá cũng may mắn trong bình có ba khoả đan dược, nếu thật sự chỉ có một viên thậm chí là hai viên thì đúng là rất khó giải quyết. Không thể, ta cũng chỉ có thể trơ mắt mà buông tha mà thôi. Ta cũng không muốn tại dị tộc chi địa bị hai gã Hợp Thể Kỳ truy sát đâu."

Hàn Lập sau khi cười rồi giải thích một hai câu thì một tay hướng vào vòng trữ vật phất tay một cái, cái tử kim tiểu bình kia lại xuất hiện trong tay.

Hắn đem đan dược bỏ vào trong đó, sau đó lại dán thêm mấy đạo phù lục lên trên rồi mới đưa cái bình này cẩn thận thu lại.

"Chủ nhân nói như thế thì khẳng định là có đạo lý nhưng trơ mắt nhìn thấy linh đan rơi vào tay hai người kia thì trong lòng tiểu tỳ cảm thấy có chút không cam tâm."

Khúc nhi vẫn có vài phần không cam lòng nói.

Hàn Lập mỉm cười lắc lắc đầu nhưng lại lập tức nghĩ tới cái gì đó mà vung tay lên, từ trong đó có vô số khẩu phi đao dài chừng một tấc tuôn ra. Mỗi khẩu đều toả ra hàn quang lạnh người mà mỏng như giấy, trong nháy mắt liền trải rộng ra trong không trung phụ cận, số lượng chừng ba bốn trăm khẩu.

"Chủ nhân, đây là..."

Nữ đồng nhìn thấy cảnh này thì có chút há hốc mồm hỏi.

"Đây là một bộ phi đao trước đây ta ở hải ngoại dùng hai cánh quái nga luyện hoá mà thành, tổng cộng có ba trăm sáu mươi khẩu. Ta xem ngươi còn chưa có bảo vật hộ thân liền tặng cho ngươi phòng thân đi. Chúng nó tuy rằng không thể so sánh với Thông thiên linh bảo đỉnh giai bảo vật gì đó nhưng nếu có thể luyện hoá toàn bộ thì đụng tới đối thủ bình thường thì thừa sức hộ thân. Cũng coi như ngươi lần này lập công mà tưởng thưởng!"

Hàn Lập nói xong, một tay hướng lên hư không đẩy đi.

Nhất thời hàn quang đầy trời chớp động, hơn ba trăm khẩu phi đao chợt loé lên rồi bắn nhanh đi. Một lát công phu sau, tất cả phi đao liền rơi vào trong tay Khúc nhi.

"Đa tạ công tử thưởng bảo vật!"

Khúc nhi nghe vậy thì vừa mừng vừa sợ, thân hình nhoáng lên một cái liền trở nên mơ hồ mà biến mất không thấy nhưng ngay sau đó liền xuất hiện ra trước người Hàn Lập rồi kinh hỉ hò hét đem phi đao thu lại.

"Tốt lắm, vì cẩn thận thì ngươi trở về bản thể mà hảo hảo luyện hoá số phi đao này đi, không được ta gọi về thì không cần hiện thân trước mặt người khác."

Hàn Lập thần sắc nghiêm nghị phân phó một câu.

"Dạ, công tử. Khúc nhi nhất định sẽ thành thật tu luyện."

Nữ đồng này tự nhiên là đáp ứng, sau đó một tay bấm quyết rồi mang theo chúng phi đao hoá thành một đoàn bạch quang hướng một chỗ trên người Hàn Lập nhảy vào mà biến mất không thấy.

Hàn Lập thấy vậy thì thở ra một hơi, ánh mắt vừa động rơi lên trên cánh cửa cực lớn cách đó không xa, trên mặt lộ ra vẻ cân nhắc. Cơ hồ trong lúc đó, ở trong tử sắc chủ điện ban đầu, Thạch Côn và Liễu Thuý Nhi đang nhìn tấm bình phong trước mắt. Chỉ thấy một tầng thanh sắc quang mang bao phủ phía trên tấm bình phong đã tiêu tán hầu như không còn để hình ảnh hiển lộ ra nhưng lúc này trong bức tranh lại tràn ngập một tầng mây mù màu trắng khiến cho hai người căn bản không thể nhìn thấy sự tồn tại của cánh cửa thật lớn bên trong.

Ở bốn phía bình phong không biết khi nào đã có thêm mười cây hoàng sắc phiên kỳ, phía trên có hoàng quang thản nhiên chớp động vừa lúc đem bình phong vây vào bên trong, tạo thành một cái pháp trận trên không. Mà trước người Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn đang có hai ba kiện bảo vật loè loè sáng lên mà huyền phù trên không lúc này đang vây quanh hai người mà từ từ chuyển động không ngừng.

"Liễu tiên tử, làm sao bây giờ? Chúng ta đã mượn pháp trận chi lực, hơn nữa còn liên tiếp thay đổi nhiều loại đại uy năng bảo vật nhưng vẫn không thể mở cấm chế vào cửa của tấm bình phong này ra được. Không gian cấm chế này hiển nhiên không phải chúng ta có thể trong thời gian ngắn bài trừ được nhưng Hàn đạo hữu lại làm cách nào mà tiến vào trong đó, hơn nữa tựa hồ lại không thấy hao tổn nhiều khí lực."

Thạch Côn thở dài một hơi rồi bỗng nhiên nhìn Liễu Thuý Nhi hỏi một câu.

"Thạch huynh không có chú ý tới sao?"

Liễu Thuý Nhi trầm mặc một lát rồi hỏi lại một câu.

"Chú ý cái gì?"

Đại hán thực sự có chút không hiểu rõ, hỏi ngược lại.

"Vừa rồi trong mắt Hàn đạo hữu có huyễn hoá ra đệ tam hắc nhãn, ngươi không biết là rất giống với một vật trong truyền thuyết sao?"

Liễu Thuý Nhi thản nhiên nói.

"Ngươi nói Phá diệt pháp mục!"

Thạch Côn dù sao cũng không phải là hạng tầm thường, được nữ tử nhắc khẽ thì nhất thời bừng tỉnh đại ngộ.

"Không sai. Ngoại trừ loại yêu mục trong truyền thuyết này ra thì tiểu muội thật đúng là chưa nghe nói đến có loại thần thông gì tương tự, hơn nữa lại có thể dễ dàng xé mở không gian cấm chế tuỳ thời tiến vào trong bình phong như vậy."

Liễu Thuý Nhi bình tĩnh nói.

"Phá diệt pháp mục xác thực là có loại thần thông bất khả tư nghị này. Nếu thật sự là như thế thì trừ phi chúng ta liều mạng đem cửa khẩu này hoàn toàn phá huỷ, nếu không là căn bản không có cơ hội tiến vào trong đó."

Thạch Côn chau mày, thì thào nói.

"Chúng ta liên thủ liều mạng tổn thương chút nguyên khí thì đích xác là có vài phần có thể làm được chuyện này nhưng vạn nhất thất thủ thì chính là tương đương với biến thành chặt đứt đường lui của Hàn đạo hữu. Làm như thế mà nói Thạch huynh không sợ Hàn đạo hữu từ bên trong nổi giận phá không gian đi ra tìm ngươi tính sổ sao? Dù sao đã có Phá diệt pháp mục trong người thì việc này rất khó mà nói được."

Liễu Thuý Nhi giương đôi mắt khẽ cười một tiếng nói.

Thạch Côn nghe Liễu Thuý Nhi nói thì sắc mặt hơi đổi, ánh mắt quay lại nhìn bình phong một lần rồi lập tức cười khan vài tiếng:

"Liễu tiên tử nói giỡn rồi. Thạch mỗ sao lại đi làm loại chuyện tổn nhân hại mình bất lợi này. Nếu không có khả năng mở ra không gian cấm chế này thì không bằng chúng ta rời đi, đi tới chỗ khác trong thiên điện nhìn xem liệu có thu hoạch khác gì không."

"Thạch đạo hữu nói lời ấy thật sự đúng ý tiểu muội, ta cũng có ý như vậy."

Lúc này Liễu Thuý Nhi thản nhiên cười đồng ý nói. Thạch Côn thấy vậy thì cũng cười hắc hắc, ánh mắt lưu luyến rời khỏi bình phong nhìn lướt qua rồi tay áo đột nhiên hướng sang một bên vung lên.

Nhất thời một cỗ hoàng sắc quái phong từ trong cổ tay áo cuồn cuộn bay ra, sau khi cuộn ra thì đem toàn bộ tường giáo, búa lớn cùng binh khí trên vách đại điện cùng khôi giáp các màu trên mặt đấy thu vào.

------oOo------

Chương 1714: Giáp sĩ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Liễu Thuý Nhi thấy cảnh này thì trong mắt lộ ra ý cười nhưng cũng đồng dạng giương tay lên phóng ra một cái viên hoàn màu xanh biếc. Cái viên hoàn này kêu lên một tiếng ông minh rồi lập tức hoá thành một đoàn thuý quang hướng về phía một bên của đại điện bắn nhanh đi.

Thuý quang chớp động rồi cũng nhằm vào đám binh khí cùng khôi giáp mà cuốn vào trong. Theo đó, cả toà chủ điện ngoại trừ tấm bình phong nằm trơ trọi ra thì cũng không còn bất cứ đồ vật gì khác. Hai người vội vã dùng thần niệm quét qua cả toà đại điện nhưng sau đó cũng không phát ra cái gì thêm nữa thì đều không hề chần chờ tiến ra cửa điện đi ra ngoài.

Đối với bọn họ mà nói, việc Hàn Lập đơn thân xâm nhập vào một không gian xa lạ nói không chừng lại là một chuyện có lợi, vì dù sao bên trong cũng không nhất định là có bảo vật, thậm chí có khả năng bị cấm chế lợi hại nào đó tạm thời ngăn trở hoặc vây khốn bên trong. Mấy chỗ thiên điện còn lại cùng một số lầu các với bảo vật bên trong không có người tranh đoạt thì bọn họ khẳng định sẽ thu hoạch rất phong phú.

Trong lòng cân nhắc như thế thì Thạch Côn cũng tâm bình khí hoà lại. Lúc này cùng Liễu Thuý Nhi đứng tại cửa điện thương lượng với nhau gì đó rồi biến đổi phương hướng nhằm một chỗ thiên điện khác bước đi.

Bên trong tấm bình phong vô danh.

Hàn Lập chạy tới cạnh cánh cửa cực lớn, hai tay cùng nhau giơ lên, một cỗ ngũ sắc hàn diễm cùng một cỗ sáng mờ màu xám từ trong lòng bàn tay tuôn ra rồi liên tục trùng kích lên cánh cửa lớn trước mặt nhưng lúc này phù văn kim ngân lẫn lộn trên cửa đã hoá thành một mảnh sáng mờ diễm lệ vững vàng chống lại những đòn công kích của hai loại thần thông này.

Chỉ thấy quầng sáng mờ cùng hàn diễm liên tục chớp động đem quang hà từng tầng từng tầng xuyên thủng mà qua nhưng phù văn trên cửa toát ra phảng phất như vô cùng vô tận rồi lập tức lại hoá thành vô tận quang mà chen chúc mà tới.

Hàn Lập sau khi thôi động hai loại thần thông một lúc lâu nhưng đối với cấm chế trên cửa lại không có chút hiệu quả nào. Nhìn thấy tình hình này Hàn Lập cau mày, trên hai tay linh quang vụt tắt mà đem thần thông ngừng lại rồi đổi tư thế hai tay tụm lại mà nhằm hướng đối diện phóng ra.

"Oanh!"

Hai đạo kim hồ to bằng miệng chén từ trong lòng bàn tay đồng thời bắn ra, chỉ thấy nó hơi chợt loé qua rồi dồn dập kích lên trên quang hà của đại môn. Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa thì kim hồ triệt để bạo liệt mà ra. Một đoàn điện quang chói mắt một chút đã đem phân nửa cánh cửa lớn bao phủ vào trong đó. Chỉ một lát sau, kim sắc điện quang vụt tắt, cánh cửa một lần nữa hiện ra.

Lúc này trên cánh cửa lớn vẫn có quang hà chớp động, bộ dáng như vẫn bình yên vô sự. Một kích sắc bén như thế nhưng lại không thể gây ra bao nhiêu ảnh hưởng. Sắc mặt Hàn Lập cũng vì đó mà trầm xuống.

Trước khi tiến vào đây, khi hắn đi vòng qua mặt sau tấm bình phong thì Phá diệt pháp mục trong cơ thể đột nhiên rục rịch, thiếu chút nữa là mất đi khống chế. Nếu không như thế thì hắn khó có thể phát hiện ra trên tấm bình phong có tồn tại không gian cấm chế lối vào. Kết quả trong lòng hắn khẽ động thi pháp thôi động Phá diệt pháp mục kích vào bình phong mà phá vỡ cấm chế và dễ dàng vào được nơi đây.

Tuy rằng không biết nơi đây là chỗ nào, lại càng không rõ ràng phía sau cánh cửa kia có bảo vật gì hay không nhưng chỉ bằng vào bản thân cái Tu di động thiên này cũng đã là một kiện dị bảo hiếm thấy ở Linh giới. Nghĩ đến những nơi mà tiên nhân muốn dùng để cất giấu đồ vật hoặc là che dấu bí mật gì đó, đều tuyệt đối không thể coi thường.

Vì vậy biết rõ cấm chế này không tầm thường, thậm chí là Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn lưu lại bên ngoài có thể sẽ có hành động khác nhưng hắn vẫn muốn ở lại đây, không có chút thối ý nào.

Bất quá lúc trước Nguyên từ thần quang đến ngũ sắc hàn diễm, Ích Tà Thần Lôi và các loại thần thông luân phiên khác kích lên đại môn mà vẫn không làm gì được cấm chế làm cho hắn rất là đau đầu.

Sau khi hơi cân nhắc một chút thì cuối cùng hắn hé miệng phun ra một đoàn ngân diễm. Hoả diễm này sau khi quay cuồng một cái rồi biến thành một đầu ngân sắc hoả điểu. Sau đó Hàn Lập hai tay bấm quyết nhằm vào hoả điểu liên tiếp bắn ra hơn mười đạo pháp quyết. Chỉ thấy các loại pháp quyết linh quang chợt loé rồi dồn dập tiến vào trong cơ thể hoả điểu không thấy tung tích.

Nhất thời hoả điểu này giương cổ khẽ hót một tiếng rồi thể hình bắt đầu cuồng trướng khoảng một trượng, sau đó vỗ mạnh hai cánh nhắm thẳng đại môn lao tới. Chưa thật sự va chạm với đại môn mà bên ngoài thân hoả điểu ngân quang đã loé lên rồi, vô số hoả vũ trong suốt phô thiên cái địa kích bắn đi, đem quang hà trên đại môn đánh cho tán loạn.

"Oanh" một tiếng thật lớn, ngân điểu sau khi đâm đầu vào trong quang hà thì trên người ngân diễm đột nhiên tăng vọt lên. Kim ngân phù văn vừa tiếp xúc với Phệ linh thiên hoả thì giống như nước bị đun sôi mà trào lên. Chỗ nào hoả diễm đi qua thì quang hà dồn dập tán loạn mà tan rã. Cho dù phù văn từ trên cửa vẫn không ngừng toát ra nhưng rõ ràng là không còn sức chống đỡ nữa.

Hàn Lập thấy cái này thì nét mặt tự nhiên vui mừng, tiếp theo trong miệng quát khẽ một tiếng, bên ngoài thân có một trận ô quang lưu chuyển rồi bỗng chốc thân hình tăng vọt mấy lần, cả người sinh ra một tầng lông màu vàng nhạt rồi trực tiếp hoá thành một đầu cự viên răng nanh bén nhọn, dữ tợn dị thường. Đây chính là biến thân cự viên mà Hàn Lập không lâu trước đã thi triển ra.

Cự viên vừa hiện thân đã vung nắm đấm lên, chợt thấy Nguyên từ thần sơn biến thành ngọn núi màu đen một chút hiện ra trong lòng bàn tay đầy lông, đồng thời trong mắt cự viên lam mang chợt loé, cánh tay vòng một vòng xuống phía dưới lấy đà rồi ném ngọn tiểu sơn phá không mà bay đi. Trên đường đi, ngọn núi tạo thành một cơn lốc nhỏ rồi gào thét mà cuốn theo, lấy bản thân trọng lượng của Nguyên từ thần sơn cộng thêm thần lực của cự viên ở trong đó nên một cái ném này có uy năng to lớn đến mức nào có thể nghĩ được.

Chỉ thấy tầng quang hà mỏng manh kia trong nháy mắt đã bị ngọn núi xé rách mà qua rồi cường hoành đập lên trên cánh đại môn. Một tiếng kinh thiên động địa truyền ra, một tầng hôi sắc khí lãng từ trên cánh cửa bạo phát ra.

Lúc này hư không xung quanh đều bị vặn vẹo biến hình, từ trong đó xuất hiện một làn khí lãng màu bạc bằng mắt thường có thể thấy được đang lan ra nhưng sau lại lập tức bị khí lãng màu đen từ phía sau lan tới cắn nuốt mà triệt để tiêu thất trong bóng tối.

Lấy thần thông của Hàn Lập mà vừa thấy uy thế một kích này trong lòng cũng rùng mình không thôi, vội vàng thối lui lại vài bước, trên người hắc khí loé lên rồi một kiện hắc giáp hiện lên, chính là Thiên ngoại ma giáp.

Khí lãng màu đen cuối cùng cũng tan đi. Hàn Lập cũng vươn tay ra đem Nguyên từ thần sơn thu lại trong tay, sau đó hai mắt khẽ nhíu lại ngưng thần nhìn về phía trước. Kết quả làm hắn giật mình.

Chỉ thấy trên đại môn chỉ có thêm một vết lõm lớn, giống như một cái nồi sâu chừng một trượng, hình dáng giống y như một góc của Nguyên từ thần sơn. Tuy nhiên cánh cửa này đã bị mãnh kích biến dạng như thế mà vẫn chưa vỡ vụn ra, chỉ thấy trên cánh cửa phù văn kim ngân lưỡng sắc chớp động không ngừng mà bắt đầu khôi phục lại hình thái ban đầu.

Cái đại môn này không biết làm bằng tài liệu gì mà dẻo dai kinh người. Xem ra cũng có thể dùng đến chiêu kia mà thôi. Hàn Lập thở dài một hơi, không khỏi cười khổ một tiếng nhưng hắn cũng không hề chần chờ, trên người hắc quang chớp động rồi giải trừ trạng thái biến thân hiện tại, một lần nữa khôi phục lại nhân hình sau đó hai tay bấm quyết, trên người kim quang đại phóng mà ra.

Mặt ngoài thân từng khối lân phiến hoàng kim hiện lên, trên mặt cũng bị một tầng kim hà mơ hồ bao phủ lấy. Một tay bỗng nhiên hướng ra sau đầu vỗ nhẹ một cái, nhất thời một đạo kim ảnh chợt hiện lên, chính là kim thân pháp tướng ba đầu sáu tay.

Sáu cánh tay của pháp tướng này đồng thời khẽ động mà bấm quyết, mặt ngoài lập tức trở thành kim quang sáng rực mà ngưng tụ thành kim thân thực thể. Sau một khắc, cái kim thân này bỗng nhiên vươn một cánh tay ra phía trước người mà đánh ra một trảo, nhất thời một thanh kim sắc tàn nhận quỷ dị hiện ra trong tay.

Đúng là thanh Huyền Thiên tàn nhận!

Hàn Lập trong miệng lầm bầm niệm chú, một lúc sau trên kim thân có thêm một tầng quang mang kỳ lại lưu chuyển rồi hiện ra vô số phù văn cùng nhau hướng về phía tàn nhận trong tay pháp tướng điên cuồng chui vào trong.

Mặt ngoài tàn nhận có một trân kim quang chớp động nhưng hơi mơ hồ, một lát sau đoạn tàn nhận nguyên bản bị khuyết được biến oả mà ra. Lúc đầu thì còn có chút mơ hồ không rõ nhưng theo thời gian kim sắc phù văn rót vào thì trở nên chân thật vô cùng, không khác gì các bộ phận khác.

Kim thân đem cái tàn nhận này nhẹ nhàng run lên, nhất thời một vòng kim sắc quang lãng từ trên tàn nhận nhộn nhạo mà ra, trong nháy mắt đã tràn ngập không gian phụ cận. Chỉ thấy nơi nào kim quang đi qua thì thiên địa nguyên khí đều bị chấn động sôi trào quay cuồng.

Trong khoảng khắc, vô số ngũ sắc quang diễm từ trên không trung rậm rạp hiện lên sau đó nhưu con thiêu thân lao về phía kim nhận bay đi rồi dồn dập tiến vào trong kim nhận không thấy bóng dáng. Kim nhận liền phát ra một tiếng thanh minh dễ nghe.

"Trảm!"

Một tiếng quát khẽ từ trong miệng Hàn Lập phun ra, trong chốc lát một cỗ sát tinh chi khí trùng thiên xông ra. Kim thân pháp tướng lập tức cầm kim nhận trong tay xoay ngang rồi hướng về phìa đại môn cách đó không xa trảm xuống. Một đạo quang mang sáng rực từ tàn nhận chợt loé lên mà chém ra.

Quang mang này ngay từ đầu chỉ dài bất quá khoảng vài xích nhưng sau khi bay ra mấy trượng thì phình lên khoảng một trượng mà tiếp tục bay đi. Từ xa nhìn lại quang mang này tạo thành cảm giác như ánh trăng trong mộng ảo im lìm vọt tới đại môn.

Chỉ thấy đại môn thoạt nhìn cứng cỏi vô bì nhưng dưới một kích này lại không một chút kháng cực mà bị chém thành hai phần rồi hướng vào trong mà rơi xuống. Hàn Lập mừng rỡ, không do dự liền thu lại kim thân pháp tướng cùng tàn nhận rồi thân hình khẽ động mà tiến vào bên trong đại môn. Tàn ảnh chợt loé lên, Hàn Lập đã xuyên qua đại môn mà tiến nhập vào trong.

Hắn vừa hiện thân ra đã đưa mắt nhìn quét tới mọi nơi, đồng thời cũng phóng ra thần niệm dò xét. Kết quả Hàn Lập trở nên cực kỳ kinh ngạc. Thế giới phía sau đại môn chỉ là một khoảng không gian tràn ngập thanh quang, bốn phía tất cả đều là những bức vách màu xám tạo thành một cái sân rộng. Ngoại trừ đại môn kia thì không còn bất cứ cánh cửa nào khác nữa.

Mà khắp nơi trên sân rộng đều trống không, duy chỉ có tại chỗ trung tâm thì có một cái đài cao hình tròn cổ quáy, trên mặt mơ hồ có một đồ vật gì đó. Hàn Lập thu thần niệm lại, con ngươi nhìn lên phía đài cao hơi co rụt lại rồi cất bước đi lên. Một lát sau hắn đã tới phụ cận đài cao, thân hình nhoáng lên một cái đã tới chỗ bên cạnh đài để quan sát mà hướng lên mặt trên đảo qua.

Cái đài này diện tích không tính là quá nhỏ, rộng chừng khoảng hơn ba mươi trượng. Trên mặt đất ẩn hiện một bộ đồ án tinh mỹ vẽ ra hình ảnh của nhật nguyệt tinh không với vô số ngôi sao lớn nhỏ không đồng nhất nhưng trông có vẻ rất sống động. Bức hoạ này cơ hồ trải rộng khắp cả đài cao mà ở trung tâm đồ án lai có đặt một cái ghế bành màu xanh biếc, thoạt nhìn khí phái dị thường.

Ngoại trừ cái đó ra thì trên đài cao còn có chín con khôi lỗi nhân hình cao bằng bằng người thường đứng tại chỗ không nhúc nhích. Rõ ràng là chín gã ngân sắc giáp sĩ, tay cầm ngân thương, cả người mặc đỉnh khôi quan giáp. Chúng ngoại trừ lộ ra một đôi mắt màu đen thì cả người không lộ ra chút da thịt nào. Thoạt nhìn không phải khôi lỗi mà chính là những pho tượng.

Tuy nhiên tư thế của mấy tên giáp sĩ này tựa hồ có chút quái dị. Không phải hai tay cầm giáo thì một tay cầm ngân thương, một tay đặt ở trước ngực làm thành động tác bấm quyết, một tay kia nắm chặt giữa ngân thương rồi hướng mũi thương nhằm thẳng hướng lên trên cao mà chín ngân sắc giáp sĩ này đều có loại động tác này.

------oOo------

Chương 1715: Tinh không đồ cùng pháp quyết

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đây là..."

Hàn Lập sau khi đảo qua đồ án trên mặt đất cùng giáp sĩ thì nhịn không được nhìn theo hướng mũi ngân thương chỉ lên trên không trung. Kết quả phía trên nguyên bản là bầu trời xanh mênh mông thì lúc này phái trên rất cao có một cái quang đoàn màu vàng óng ánh, bên trong có quang hà từ từ chuyển động, trông có vẻ huyền bí dị thường. Thấy cái này lập tức khiến cho Hàn Lập liên tưởng đến sự tồn tại của không gian tiết điểm.

Quang đoàn này cho dù không phải là không gian tiết điểm chân chính nhưng tuyệt không phải là một không gian liệt phùng. Hàn Lập nhìn vào quang đoàn vàng óng ánh, trong mắ lam mang chớp động mà lộ ra mấy phần kinh nghi.

"Lẽ nào địa phương này còn thông tới một nơi thần bí gì đó hay sao?"

Một lúc lâu sau hắn cũng không phát hiện ra cái gì khác liền thu hồi lại ánh mắt rồi lại quan sát chín gã giáp sĩ kia vài lần. Những giáp sĩ này cả người ngân quang loè loè, ăn mặc giống như một khối ngân giáp nhưng vô luận là áo giáp hay là ngân thương trong tay đều có phong cách của thượng cổ pháp khí độc đáo biến phức tạp thành đơn giản, mặt trên không có ẩn hiện phù văn gì, chỉ có mấy bộ vị trọng yếu trên người mới ẩn hiện một chút kim sắc phù văn.

Những cái kim sắc phù văn này cái nào cái ấy đều huyền ảo dị thường, rõ ràng chính là Kim triện văn. Hàn Lập hai mắt híp lại, bỗng nhiên cánh tay vừa nhấc lên rồi một ngón tay hướng vào một gã giáp sĩ gần đó nhẹ nhàng búng ra.

"Phốc xuy" một tiếng, một đạo kiếm khí to cỡ ngón tay bắn ra, sau khi chợt loé lên thì bắn vào đầu vai giáp sĩ, phảng phất như không chút khách khí nào xuyên thủng mà qua nhưng một màn làm người ta giật mình xuất hiện.

Chỉ nghe được một tiếng *"phanh"*. Giáp sĩ nguyên bản như pho tượng bất chợt cử động, ngân thương trong tay khẽ động rồi ngân quang chợt loé lên như tia chớp trảm lên thanh sắc kiếm quang đem nó đánh tan ra. Hàn Lập thấy vậy thì sắc mặt thay đổi, thân hình khẽ lui lại mấy bước rồi vung tay hướng ra trước người vung lên, nhất thời một tầng quang hà màu xám từ hư không hiện ra mà chắn trước người, xem ra cẩn thận dị thường nhưng sau một khắc, ngân giáp giáp sĩ lại cầm ngân thương trong tay thu lại, một lần nữa khôi phục lại tư thế chỉ thiên trước kia và đứng yên không nhúc nhích.

"Khôi lỗi!"

Hàn Lập thở dài một hơi, dùng thanh âm trầm thấp tự thì thào một câu, biểu tình trên mặt thoáng cái buông lỏng. Không cần nói tới những khôi lỗi nào có bao nhiêu lợi hại nhưng mà nhiều năm như vậy rồi mà những khôi lỗi này không có người nào thao túng mà vẫn có thể tự hành động đã tính là cực kỳ kinh người nhưng sau khi xác định những giáp sĩ khôi lỗi này không có linh tính thì trong lòng Hàn Lập ngược lại khẽ buông lỏng một hơi.

Khôi lỗi không người thao túng cho dù bản thân nó có lợi hại thì cũng chỉ là vật chết, tự nhiên không có gì phải sợ hãi. Hàn Lập không để ý tới những giáp sĩ này nữa mà cúi đầu xuống, tỉ mỉ xem xét cái tinh không đồ án thật lớn trên mặt đất kia.

Ngay từ đầu hắn đã cảm thấy đây chỉ là một cái đồ án phổ thông, phi thường bình thường nhưng sau khi xem đi xem lại một hồi thì đột nhiên cảm giác được cả bức tinh không đồ này mơ hồ có chút cử động. Cảnh sắc bốn phía trở nên mơ hồ, hắn như đặt mình vào trong tinh không, thân như ở một thế giới huyền ảo vạn phần.

Nhật nguyệt nguyên bản khô khan thì lúc này như đang phóng xuất ra kim ngân lưỡng sắc quang mang, bên cạnh đó vô số ngôi sao lớn nhỏ không đồng nhất dồn dập phát ra bạch quang lành lạnh rồi vây quanh nhật nguyệt mà bắt đầu chuyền động liên tục một cách có quy luật mà bản thân nhật nguyệt cũng chợt lớn chợt nhỏ, lúc lên lúc xuống không ngừng lặp lại vòng tuần hoàn này. Năm tháng phảng phất trôi qua, chậm rãi mà bình tĩnh nhưng lại có vẻ rất nhanh.

Hàn Lập lẳng lặng nhìn diễn biến ẩn chứa thiên địa pháp tắc này mà trong đầu rỗng tuếch, không có suy nghĩ gì mà hắn cũng không nguyện suy nghĩ nữa mà chỉ cảm thấy như mình đã sôngs qua quãng thời gian cực nhanh, mười năm, trăm năm, nghìn năm,. giống như trong nháy mắt công phu hắn đã vượt qua quãng thời gian phải lấy đơn vị vạn năm để tính toán.

Đột nhiên hắn giật mình, một cỗ thanh lượng chi ý từ đan điền tản ra rồi tự hành đi dọc theo kinh mạch trong đầu rồi lưu chuyển một vòng. Sau khi được cỗ băng hàn linh khí này kích thích, Hàn Lập giật mình phát ra một tiếng hừ nhẹ, cả người cuối cùng cũng thanh tỉnh trở lại, một lần nữa nhớ lại tất cả sự tình có liên quan tới bản thân. Cơ hồ tại lúc hắn hoảng hốt phục hồi lại tinh thần thì đồng thời toàn bộ tinh không như cảm ứng được cái gì mà hoá thành từng phiến quang hà vỡ vụn tiêu thất đi.

Đến lúc Hàn Lập triệt để thanh tỉnh lại thì hắn vẫn cứ đứng ở trên đài cao nhìn chằm chằm vào tinh không đồ khổng lồ trên mặt đất. Quãng thời gian hàng vạn năm hắn vừa trải qua cực kỳ chân thật mới chỉ trong mấy lần hô hấp thôi. Hàn Lập hít vào một ngụm lương khí, vội vàng đem ánh mắ rời khỏi tinh không đồ. Cái tinh không đồ này vậy mà lại ẩn chứa một loại pháp tắc viễn siêu khả năng lý giải của hắn mà cũng có thể là một ảo trận cực kỳ lợi hại.

Thần niệm của hắn cường đại như thế nhưng lại không hề có sức chống cự lại chút nào mà bị kéo vào trong đó. Nếu không có Đại diễn quyết tự hành vận chuyển, cưỡng ép đem thần niệm của hắn kéo lại thì chỉ sợ hắn vừa rồi vô ý sẽ vĩnh viễn rơi vào trong ảo cảnh, cứ như vậy đứng thẳng đến lúc chỉ còn lại bạch cốt mà không rõ nguyên nhân.

Tuy nhiên những kinh lịch thể nghiệm trong ảo cảnh vừa rồi lại hết sức chân thực. Ảo cảnh cùng hiện thực, sự tương phản mâu thuẫn giữa cảm giác và lý trí một chút tràn ngập toàn bộ trái tim hắn. Dù cho Hàn Lập có tâm tình cường đại viễn siêu người thường thì cũng phải chau mày, thần sắc trở nên cừ kỳ quái dị.

Hắn nhắm hai mắt đem Đại diễn quyết vận chuyển liên tục bên trong thân thể từng chúng hoá giải ba động tâm tình trùng điệp dị thường, một lúc lâu sau cuối cùng mới miễn cưỡng kiềm chế được sự mâu thuẫn trong tâm tình lại lần nữa mở mắt ra. Lúc này đây, hắn tự nhiên không dám nhìn lại bức tinh không đồ kia mà đứng nguyên tại chỗ đờ ra một lúc lâu sau mới thở dài một hơi, thần sắc trên mặt dần khôi phục lại như thường.

Hắn mơ hồ cảm thấy một phen kinh lịch vừa rồi tuy có nguy hiểm tới cực điểm nhưng loại tâm tính này cũng là một phen rèn luyện tâm chí của người tu luyện. Hơn nưuã nếu cái tinh không đồ này đã huyền diệu như thế thì vật đặt ở chỗ trung tâm kia tự nhiên cũng có chút môn đạo mới đúng.

Trong lòng Hàn Lập nghĩ như thế mà mơ hồ cảm thấy loại phán đoán này có chút khả năng liền xoay đầu lại quan sát cái ghế bành màu xanh biếc kia. Vật liệu chế tạo ra cái ghế này không phải kim loại mà cũng không phải gỗ nhưng toàn thân xanh biếc dị thường, đồng thời bề ngoài mơ hồ nổi lên một tầng oánh quang long lanh trong suốt.

Hàn Lập bỗng nhiên gắt gao nhìn thẳng vào chiếc ghế, nét mặt hiện ra vẻ giật mình kinh nghi. Phía trên cái ghế lú trước rõ ràng là trống không vậy mà lúc này lại có thêm một mảnh ngân sắc quang văn huyền phù phía trên, số lượng văn tự chỉ có hơn một trăm chữ nhưng linh quang loè loè, tất cả đều là Ngân khoa văn hợp thành. Lấy thần thông đã gặp qua là không quên được của Hàn Lập thì tự nhiên là trong nháy mắt đã thuộc hết toàn bộ nhưng chúng làm cách nào mà xuất hiện thì hắn lại không biết chút nào.

Một lát sau đó, những ngân sắc quang văn này vỡ vụn ra hoá thành điểm điểm linh quang dồn dập tiến vào cái ghế phía dưới mà biến mất không thấy tung tích. Ánh mắt Hàn Lập như đông lại, hai mắt nhìn chằm chằm vào cái ghế không nhưng tâm thần vẫn đặt vào việc ghi nhớ khẩu quyết. Kết quả không lâu sau biểu tình của hắn khẽ động.

Bộ khẩu quyết này dĩ nhiên là một bộ khẩu quyết kích phát đơn giản vô cùng, nó không đầu không đuôi mà cũng chẳng có ngôn từ giải thích chút nào. Thực sự là quá quỷ dị!

Trong lòng Hàn Lập có chút chần chờ, con ngươi hơi hơi chuyển động, ánh mắt đảo qua quang đoàn màu vàng óng theo hướng chỉ của chín giáp sĩ trên không trung sau đó lại đối chiếu với tinh không đồ phía dưới chiếc ghế, vẻ mặt như ngẫm nghĩ lại đoạn khẩu quyết kia. Chỉ thấy hắn sờ sờ cằm, nét mặt hiện ra một tia như có vẻ đăm chiêu, trong lòng mơ hồ có một cái suy đoán gì đó.

Hàn Lập bỗng nhiên giơ tay bấm quyết thôi động Phạm Thánh Chân Ma Công lần nữa, trên người kim quang đại thịnh, trên da thịt hiện ra từng khối kim sắc lân giáp. Tiếp theo hắn quát khẽ một tiếng, đầu vai run lên, phía sau lưng có một đạo kim ảnh xông ra, sau khi nhoáng lên một cái thì hoá thành kim thân pháp tướng.

Tiếp đó, Hàn Lập giơ tay khẽ vỗ vào thiên linh cái một cái, một đạo hắc quang từ trên đỉnh đầu bay ra, sau khi loé lên thì chìm vào trong kim thân. Chính là đệ nhị Nguyên anh *"Tiểu hắc"* của hắn.

Cái nguyên anh này sau khi vừa phụ thân vào kim thân pháp tướng thì khuôn mặt của một trong ba cái đầu đột nhiên trở nên đen kịt như mực, đồng thời trở nên vô cùng linh động giống như thường nhân. Theo đó kim quang chợt loé, tấm thân ba đầu sáu tay của kim thân pháp tướng cao hai trượng dường như ma thần bay xuống trên mặt đất rồi vững vàng đứng ở trước người Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy thì mỉm cười, thân hình liền mơ hồ rồi hoá thành một làn khói xanh tiêu thất. Sau một khắc, tại chỗ cách đó cao hơn ba mươi trượng trong không trung, một đạo thân ảnh quỷ dị hiện lên. Hàn Lập hai tay chắp sau lưng huyền phù tại chỗ, thân ảnh không nhúc nhích.

Lúc trước hắn đã sớm phát hiện ra, sau khi tiến vào trong không gian này thì các loại cấm không cấm chế trên mặt đất đều tiêu thất không còn, vì thế hắn mới yên tâm huyền phù tại tầng trời thấp đem ánh mắt chăm chú vào tình hình trên đài cao.

Sau đó hắn dùng thần niệm thúc dục đệ nhị Nguyên anh, nhất thời sáu cái cánh tay dài của kim thân bỗng nhiên khởi động đồn dập làm ra các loại tư thế bấm quyết bất đồng, tiếp theo là một đoàn thanh âm chú ngữ khó hiểu từ cái đầu đen kịt linh động kia truyền ra. Thanh âm đọc rất chậm nhưng mỗi câu đều rõ ràng dị thường, đây chính là đoạn ngân khoa pháp quyết hiện lên trên cái ghế kia. Tuy rằng Hàn Lập lần đầu tiên tiếp xúc nhưng một cái pháp quyết kích phát như thế tự nhiên là chưa làm khó được một vị Luyện Hư Kỳ như hắn.

Tuy nhiên do thân ở trong loại địa phương quỷ dị như Tu di động thiên này thì để cẩn thận hắn cũng không dám dùng chân thân để kích phát pháp quyết không rõ ràng này. Hơn nữa dùng đệ nhị Nguyên anh lại điều khiển thì lại có thể tuỳ thời tụ tán phụ thân thân thể kim thân vốn có năng lực chống đỡ các loại nguy hiểm hơn xa bản thể.

Hơn nữa, nếu vận dụng đệ nhị Nguyên anh niệm ra đoạn khẩu quyết này thì tin tưởng là so với bản thể niệm ra thì hiệu quả tuyệt không khác gì, vì vậy đây tự nhiên là thủ đoạn thay thế tốt nhất.

Thanh âm đọc chú ngữ vang vọng khắp bầu trời phía trên cái sân rộng mà quanh quẩn không thôi, trong nháy mắt đã được đệ nhị Nguyên anh niêm hoàn tất nhưng trên bãi đá vẫn im ắng, một chút biến hoá cũng không xuất hiện. Kim thân lẳng lặng đứng ở trên đài cao, mặt không chút biểu tình, thân hình vẫn không nhúc nhích.

Hàn Lập thấy tình hình này thì khoé mắt đột nhiên nhíu lại, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc nhưng sau khi hơi trầm ngâm thì thần niệm hắn khẽ động rồi lập tức lại để đệ nhị Nguyên anh này niệm thêm một lần nữa.

Cứ như vậy, trong một chén trà nhỏ công phu sau, pháp quyết lại được tụng niệm liên tiếp ba lần nhưng sau khi âm thanh niệm chú ngữ lần thứ ba ngừng lại thì vô luận là chín ngân giáp giáp sĩ hay là quang đoàn óng ánh phía trên không trung vẫn không có một chút biến hoá nào, dường như những khẩu quyết này không có chút hiệu quả nào.

------oOo------

Chương 1716: Quang trụ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập ánh mắt chớp động nhìn vào cái ghế trên đài cao mà thần sắc ngưng trọng.

"Chẳng lẽ thật sự đi đến giữa tinh không đồ, ngồi trên cái ghế này thì mới được. Như thế mà nói thì hoạ hay phúc không biết thế nào."

Ánh mắt Hàn Lập chớp động ẩn hiện một tia chần chờ.

Nơi này đầy vẻ thần bí như thế thì bí mật cất giấu khẳng định là không nhỏ. Mà nếu có thể được tiên nhân coi trọng như thế thì không tìm tòi nghiên cứu được thì hắn lại không cam tâm mà rời đi. Tuy nhiên vừa rồi ảo cảnh trong tinh không đồ đáng sợ như thế, nay hắn phải thao túng kim thân ngồi vào cái ghế ở trung tâm tinh không đồ này thật sự là khó khăn.

"Quên đi, nguy hiểm cùng cơ duyên nguyên bản chính là đồng thời tồn tại. Nói như vậy nguy hiểm càng lớn thì cơ duyên lại càng lớn. Kim thân đã cô đọng thành công, cùng lắm thì để cho đệ nhị Nguyên anh mạo hiểm một chút là được. Còn nếu bỏ lỡ cơ duyên lần này thì sau này ở Linh giới tiên giới di chỉ như thé này căn bản là không có khả năng gặp được lần thứ hai."

Hàn Lập trong lòng cân nhắ nửa ngày thì khoé miệng run rẩy một chút, trên mặt rốt cục hiện ra một tia kiên quyết. Ngay cả hắn bình thường vạn phần cẩn thận nhưng khi đối mặt với dị bảo của tiên nhân tuyệt đại hấp dẫn đến bực này thì trong lòng cũng không kiềm chế được.

Cơ hồ cùng lúc đó, trên khuôn mặt một trong ba cái đầu của kim thân hai mắt xuất hiện quang mang kỳ lạ lưu chuyển rồi kim thân lập tức đi nhanh tới chỗ cái ghế. Một lát sau, với thân hình cao lớn của kim thân nên việc ngồi xuống gặp chút khó khăn.

Chỉ thấy kim thân một tay bấm quyết, bên ngoài thân kim quang chớp động rồi hình thể nhanh chóng thu nhỏ lại chỉ còn cao một trượng sau đó mới ngồi xuống ghế và cũng theo bản năng đem hai tay tựa lên thành ghế, tiếp theo trong miệng bắt đầu lầm bầm niêm chú.

Lúc này đây, theo thanh âm chú ngữ vang lên, phụ cận kim thân lập tức sinh ra biến hoá. Chỉ thấy trên cái ghế dưới thân lục quang vụt sáng lên rồi một đám ngân sắc phù văn hiện lên trên ghế rồi vây quanh kim thân xoay không ngừng. Theo quá trình niệm chú ngữ, thanh âm dần dần lên cao thì trung hư không đài cao cũng hiện lên nhiều điểm ngũ sắc linh quang, hơn nữa càng ngày càng dày đặc, giống như vô số bông tuyết năm màu ở trên hư không phiêu đãng không thôi, cảnh trí trông diễm lệ dị thường.

Hàn Lập trong lòng căng thẳng, giương mắt nhìn chằm chằm vào đài cao, mắt cũng không chớp một cái. Cơ hồ ngay lúc ngũ sắc quang điểm hiện lên thì trên tinh không đồ đột nhiên toát ra một đạo hào quang kim ngân bạch tam sắc. Trong hào quang có nhật nguyệt tinh tú chớp động rồi đều hoá thành tam sắc linh quang vỡ vụn ra nhưng linh hà vừa chuyển trong nháy mắt công phu đã hợp thành một cái Ngân khoa văn, Kim triện văn cùng một loại bạch sắc phù văn chưa bao giờ gặp qua tạo thành một cái quang trận thần kỳ đem cả đài cao gắn vào trong đó.

Còn chín con ngân giáp khôi lỗi cùng kim thân pháp tướng trên ghế kia vừa lúc thân ở trong quang trận lại ẩn hiện hình thành một mối liên hệ huyền diệu dị thường. Hàn Lập thấy vậy thì trong mắt quang mang kỳ lạ liên thiểm nhưng vẫn chưa có hành động gì.

Lúc này đệ nhị Nguyên anh miệng phun pháp quyết đã đến câu cuối cùng rồi. Đột nhiên trong mắt chín con khôi lỗi kia thanh quang chợt loé, chúng rốt cục đã có hành động. Chỉ thấy tất cả khôi lỗi đột nhiên chân vừa động, hoặc là bước về phía trước hoặc là về phía sau nhưng tất cả cự ly đều cách vị trí ban đầu nửa bước.

Bất quá chỉ cần thay đổi nửa bước này mà một cỗ cấm chế dao động lập tức hiện lên ở trên đài rồi cùng quang trận hô ứng mà làm cho tình hình trong trận lâm vào biến đổi. Ngũ sắc quang điểm nguyên bản huyền phù ở trên hư không chợt run rây rồi liền giống như bạo vũ lao vào trong quang trận.

Cùng lúc đó, chín con khôi lỗi hai tay cầm ngân thương khẽ động, một tầng quang diễm màu vàng óng từ trên người chúng nó toát ra. Kim diễm ngân giáp giao hoà mà tôn nhau lên làm cho đám khôi lỗi này nhìn như thiên binh thiên tướng, uy phong lẫm lẫm nhưng một đám khôi lỗi này cũng không phải là tượng trưng, sau khi kim diễm toát ra thì đồng thời một cỗ linh áp từ trên người khôi lỗi phóng lên cao.

Linh áp cực mạnh này, trong nháy mắt đã làm cho thiên địa nguyên khí phụ cận đài cao quay cuồng một trận rồi cuối cùng hình thành một cơn lốc mênh mông màu vàng gào thét điên cuồng cuốn đi,

Hàn Lập đứng cách đó hơn ba mươi trượng chỉ bị cơn lốc quét qua một chút nhưng kết quả là sắc mặt đại biến, giống như là bị một luồng cự lực cuồng kích, trên người kim quang loé lên rồi giống như tên rời nỏ bắn nhanh ra ngoài. Trong khoảnh khắc, thân hình hắn lại hiện ra cách đó hơn hai mươi trượng nhưng rồi thân ảnh lại liên tiếp lùi ra mấy lần nữa thì mới miễn cưỡng ổn định lại thân hình.

Linh áp do đám khôi lỗi này phát ra thật là đáng sợ. Ngay cả hắn có thân thể so sánh với thánh giai bình thường còn mạnh hơn vài phần mà cũng không thể ngăn được một lát. Hàn Lập trong lòng vừa kinh vừa sợ, bất quá hắn nhất thời bất chấp việc này, vội vàng ngẩng cao đầu nhìn lên trên đài cao.

Chỉ thấy chín tên giáp sĩ cầm ngân thương nguyên bản chỉ lên bầu trời cao run lên rồi đều tự phun ra một đạo kim sắc quang trụ nhằm thẳng quang đoàn truyền ra âm thanh *"oanh long long"* quái dị rồi bên trong quang hà nhanh chóng chuyển động, mơ hồ có một cái lốc xoáy thật lớn đang từ từ hình thành.

"Phốc xuy" một tiếng, trong quang trận tam sắc hào quang thật lớn lưu chuyển một trận rồi một cái tam sắc phù văn từ trong quang trận từ từ trồi lên, sau khi chợt loé lên thì lướt qua trên

không trung kích bắn đi. Một lát sau, phù văn to lớn này chui vào cơn lốc xoáy màu vàng.

Chỉ thấy kim sắc quang hà kịch liệt quay cuồng một trận rồi một tiếng nổ kinh thiên truyền ra, tiếp theo một cỗ không gian dao động từ trong lốc xoáy phát ra. *"Rầm rầm"* vài tiếng nổ, từ ngân thương trong tay giáp sĩ lại phun ra vài đạo kim sắc quang trụ bắn lên không trung. Nhưng lúc này phía trên quang trận do hào quang đại phóng nhưng ngưng kết thành một tầng tam sắc quang mang thật lớn đem cả toà đài cao bao vào trong đó.

Trong quang mang, vô số phù văn lưỡng sắc kim ngân điên cuồng hiện lên mang theo từng trận phạm âm nhằm thẳng đến Kim thân pháp tướng đang ngồi ở trên ghế bay đến. Cả toà quang trận bị kích phát tới cực hạn mà phát ra thanh âm vù vù như tiếng sấm đinh tai nhức óc.

Cùng lúc đó, bản thể của Hàn Lập bỗng nhiên cảm giác cảnh tượng bốn phía tối sầm lại, hắn vội vàng ngưng thần nhìn lại, kết quả nhất thời giật mình đánh thót một cái. Lúc trước hắn rõ ràng đã tự thân kiến thức qua uy lực của tinh không đồ, chẳng qua là lúc này đây tựa hồ đứng ở một góc độ quỷ dị từ trên cao nhìn xuống mà bao quát tất cả, do đó hắn nhìn thấy bên cạnh kim thân có vài vị tinh tú màu trắng to cỡ đầu người nổi lơ lửng. Mà kim thân cùng ghế dựa và tam sắc quang trận dưới chân hay giáp sĩ, kim sắc lốc xoáy cùng đồ vật này nọ rõ ràng đều ở trong tinh không.

Hàn Lập cơ hồ không lưỡng lự, đột nhiên tay áo bào run lên, một thanh phi kiếm dài chừng một thước bắn ra. Phi kiếm này sau khi xoay quanh một cái thì liền hoá thành một đạo thanh quang. Hàn quang chợt loé lên xuyên qua vài khối tinh tú bị chém vỡ nhưng một lát sau, vô số tinh tú bị chém vỡ đó liền xuất hiện bạch quang loé lên rồi một lần nữa khôi phục như lúc ban đầu.

Hàn Lập thấy vậy, đuôi lông màu nhíu lại nhưng trong lòng ngược lại hơi buông lỏng một chút. Tinh không này tựa hồ không phải hoàn toàn là ảo cảnh. Lúc này đây, thần trí của hắn vẫn bảo trì thanh tỉnh dị thường, vẫn chưa bị đánh mất mình.

Bất quá loại ý niệm này mới chợt loé lên trong đầu Hàn Lập thì không gian dao động trong cơn lốc xoáy màu vàng đã mãnh liệt lan ra ngoài. Dao động giống như vật hữu hình hoá thành tầng tầng sóng lãng bằng mắt thường có thể thấy được theo lốc xoáy phun ra rồi hướng ra bốn phương tám hướng điên cuồng tán đi. Nơi nào cơn lốc đi qua thì hư không đều trở nên mơ hồ, cả tinh không đều giống như nháy mắt thiên địa điên đảo, không thể tự chủ được.

Bỗng nhiên một tiếng nổ như xé rách thiên địa truyền ra, một đạo nhũ bạch sắc quang trụ từ trong cơn lốc xoáy phu ra, sau khi chợt loé lên thì trực tiếp kích lên trên quang trận trên đài cao, đồng thời đem pháp tướng trên ghế gắn vào trong đó.

Trong quang trụ mơ hồ có tiếng phong lôi truyền ra, cho dù ở cách đó mấy chục trượng nhưng Hàn Lập vẫn có thể cảm ứng được linh lực cự kỳ tinh thuần trong quang trụ, tuy nhiên nếu cẩn thận cảm giác thì còn thấy bên trong ẩn chứa không chỉ có linh khsi mà tựa hồ còn có một loại khí tức tinh thần vô hạn bàng bạc.

Đệ nhị Nguyên anh đang ngồi ở trên ghế chưa kịp phản ứng gì thì cột sáng đã đến sát bên thân, trong nháy mắt nó liền cảm thấy không gian bốn phía kim thân căng thẳng rồi một cỗ cự lực không thể ngăn cản nổi ép mạnh lên thân hình. Ngay cả kim thân chi lực mạnh mẽ nhưng một đầu ngón tay cũng không thể nhúc nhích nổi.

Linh lực tinh thuần và cả ngũ sắc phù văn trong quang trụ lúc này như thuỷ triều liều mạng hướng tới kim thân mà chui vào, vô pháp ngăn cản. Bản thể Hàn Lập ở xa xa trong hư không thấy vậy thì sắc mặt đại biến. Ở trong khoảng cách gần gũi như thế đệ nhị Nguyên anh cùng chủ Nguyên anh tự nhiên thuỷ chung vẫn duy trì liên hệ chặt chẽ nên những gì Kim thân pháp tướng cảm nhận được thì hắn cũng cảm giác được y như thế.

Ở trong linh lực tinh thuần cùng ngũ sắc phù văn, tu vi của đệ nhị Nguyên anh đang là Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong Huyền âm ma khí thế nhưng giây lát sau đã tiến vào Nguyên Anh hậu kỳ, giống như hậu kỳ bình cảnh căn bản không tồn tại vậy.

Không chỉ có thế, ma công của đệ nhị Nguyên anh trong cột sáng được một lực lượng thần kỳ bất khả tư nghị làm cho tu vi một đường cuồng trướng. Một lát công phu sau liền ngạnh sinh tiến tới hậu kỳ đỉnh phong mà đụng phải đại bình cảnh Hoá Thần Kỳ.

Bình cảnh này nguyên bản gian nan vô cùng, lúc trước Hàn Lập cũng nơm nớp lo sợ hai lần mới có thể vượt qua được nhưng đệ nhị Nguyên anh chỉ cảm thấy nhũ bạch quang trụ hơi rung động vài cái, từ bên trong phát ra tiếng phạm âm cao minh rồi không ngờ như đi trên đường lớn bằng phẳng liền dễ dàng qua, tiến nhập vào giai đoạn Hoá Thần sơ kỳ. Tu vi cứ một đường tăng vọt.

Mà hết thảy việc này phát sinh tuyệt không quá mười lần hô hấp khiến Hàn Lập trong lòng hoảng sợ thế nào có thể nghĩ, hắn cơ hồ không thể tin được những tin tức từ đệ nhị Nguyên anh truyền đến.

Bất quá càng làm cho người ta giật mình chính là chính mắt hắn nhìn thấy cái Phạm Thánh Kim Thân ba đầu sáu tay kia trong nhũ bạch quang trụ bắt đầu tấc tấc tan rã, cuối cùng hoá thành hơn ngàn giọt dịch thể màu vàng quỷ dị huyền phù trong quang trụ.

Đệ nhị Nguyên anh cả người hắc khí quay cuồng hoàn toàn bị bộc lộ ra trước cột sáng nhưng không chờ Hàn Lập kinh ngạc suy nghĩ cẩn thận thì một bộ phận ngũ sắc phù văn bỗng nhiên biến thành từng đốm sáng nhỏ như hạt gạo sau đó dồn dập bay về hướng kim sắc dịch tích chui vào trong đó không thấy bóng dáng. Đám kim sắc dịch tích này giống như đang được một ít lực lượng thần bí gột rửa một lần rồi lại một lần.

Bỗng nhiên bản thể của Hàn Lập cùng đệ nhị Nguyên anh đồng thời phát ra một tiếng kêu đau đớn từ sâu trong hồn phách. Một người bên ngoài thân hắc khí liều mạng quay cuồng, cả người rung động không ngừng rồi lập tức *"rầm"* một tiếng rơi từ không trung xuống.

------oOo------

Chương 1717: Tiến giai

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập cùng đệ nhị Nguyên anh trong lúc nhất thời cảm thấy thân thể cùng thần thức giống như bị vô số lưỡi đao sắc bén cắt qua một lần, rồi lại một lần nữa. Cảm giác đau thấu tim gan nhưng loại cảm giác này căn bản không thể dùng lực hoặc là thần thông gì đó mà giảm bớt được, lúc này bọn hắn giống như phàm nhân bình thường chỉ có thể trực tiếp thừa nhận loại đau đớn như thiên đao vạn quả này.

Cho nên mặc dù thân thể Hàn Lập cứng rắn đến trình độ có khả năng trực tiếp ngăn cản phi kiếm phi đao nhưng lúc này lại kịch liệt đau đớn, thậm chí pháp lực trong cơ thể nhất thời mất đi sự khống chế mà trực tiếp té xuống thẳng dưới mặt đất.

"Phanh" một tiếng muộn hưởng.

Hắn tuy rằng đau đớn không chịu nổi nhưng trên người Phạm Thánh Chân Ma Công vẫn chưa tán đi nên mặc dù rơi từ trên cao xuống nhưng vẫn không bị tổn thương đến thân thể. Ngược lại mặt đất lại bị thân thể hắn đập xuống sinh ra một cái hố nhỏ, một ít đất đá vụn văng tung toé.

Hàn Lập căn bản không còn tâm sức chú ý đến việc nhỏ này, chỉ thấy trong miệng rên rỉ thống khổ sau đó liền mím môi cắn chặt răng mà cố kìm nén lại nhưng là sắc mặt hơi có chút tím tái. Loại đau đớn này thật sự không phải là người thường có thể chịu đựng được, hắn cũng chỉ có thể bằng vào sự ương ngạnh ý chí kiên cường mà liều mạng chống cự lại.

Lúc này Hàn Lập chỉ cảm thấy trong nguyên thần của mình như có lửa, nóng dị thường, tựa hồ đang bị một cỗ hoả diễm nóng bao vây ở trong đó khiến cho cả hồn phách phảng phất như bị đốt cháy rào rạt. Hàn Lập vẫn miễn cưỡng duy trì một tia thanh tỉnh nhưng trong lòng lại vô cùng hoảng sợ. Hắn cắn răng một cái rồi ngồi thẳng dậy, miễn cưỡng khống chế thân thể ngồi khoanh chân lại, hai tay bấm quyết, trên người kim quang đại thịnh.

Hắn sau khi có chút thích ứng với sự đau đớn trên người thì nghĩ muốn bằng vào sự cường đại của Phạm Thánh Chân Ma Công mà khu trừ đi sự khác thường trên người nhưng chuyện tiếp theo lại làm cho hắn sửng sốt. Lúc này trong cơ thể linh lực vừa chuyền thì sự đau đớn lại hoá thành một cỗ thanh lương hướng vào các kinh mạch mà đổ vào, sau đó hoá thành các cỗ năng lượng cổ quái chưa bao giờ gặp qua như phụ giúp Phạm Thánh Chân Ma Công lấy một loại tốc độ đáng sợ mà nhanh chóng vận chuyển.

Sau một vòng chu thiên thì tu vi của hắn không hiểu tại sao lại gia tăng thêm một ít. Đương nhiên xét về số lượng mà nói thì sự gia tăng này cũng không nhiều lắm nhưng đích thật là cứ như vậy mà tự nhiên tăng lên. Hơn nữa loại tu vi quỷ dị tăng tiến này làm cho Phạm Thánh Chân Ma Công vận chuyển cũng không ngừng tăng lên nhanh chóng. Loại chuyện tốt này khiến cho hắn kinh hỉ vô cùng.

Hàn Lập căn bản không hề suy nghĩ đến duyên cớ trong đó mà nhắm nghiền hai mắt, trên người kim quang chớp động tập trung vào tu luyện. Lúc này mỗi một lần vận chuyển một vòng chu thiên công pháp liền tương đương với thời gian khổ tu một năm nên hắn tuyệt sẽ không buông tha cho cơ duyên lớn lao này. Bất quá loại gia tăng tu vi này so sánh với đệ nhị Nguyên anh trong quang trụ phía xa xa kia mà nói thì lại vẫn còn kém xa.

Tuy rằng đệ nhị Nguyên anh cũng đồng dạng đang vận chuyển công pháp để giảm trừ sự đau đớn nhưng do phải trực tiếp thừa nhận năng lượng khổng lồ của quang trụ nên so với đệ nhị Nguyên anh thì năng lượng tăng thêm của Hàn Lập thật sự là nhỏ bé không đáng kể và dù vận chuyển công pháp có tác dụng giảm đau đớn thì cũng chưa giảm được bao nhiêu. Tuy nhiên sự gia tăng tu vi của đệ nhị Nguyên anh cũng xa hơn bản thể Hàn Lập, cơ hồ đã gấp ba bốn lần.

Sau một thời gian bằng một bữa cơm, đệ nhị Nguyên anh đã từ Hoá Thần sơ kỳ đột phá tới trung kỳ, lúc này đồng dạng chưa gặp phải bình cảnh gì. Thời gian cứ thế trôi qua, Hàn Lập chỉ cảm thấy thân hình mình run lên rồi một cảm giác khác thường hướng lên não trào lên, bình cảnh Luyện Hư sơ kỳ sau một phen công phu lại thật sự cứ như vậy mà đột phá tiến vào giai đoạn trung kỳ!

Hàn Lập thấy vậy thì mừng như điên mà trực tiếp điên cuồng vận chuyển công pháp, hắn cũng không có chú ý tới trong nháy mắt hắn đã tiến giai đến Luyện Hư trung kỳ thì trong quang trụ phía xa xa, kim sắc dịch tích kim quang chợt loé lên rồi bỗng nhiên hướng về phía đệ nhị Nguyên anh hội tụ đến. Trong nháy mắt, một khối kim thân mới tinh được tổ trọng trong quang trụ mà hiện lên.

Tân kim thân này đồng dạng có ba đầu sáu tay nhưng trên người có vô số Tử kim sắc hoa văn tạo thành như một đám phù văn cổ quái có chút mơ hồ. Tử kim sắc phù văn này chẳng những ẩn hiện mà tựa hồ còn có chút không trọn vẹn.

Cứ như vậy, linh áp từ kim thân này phát ra so với lúc trước thì căn bản là một trời một vực, ngoài ra trong linh kim quang ẩn hiện lộ ra một đám tử quang, trông có vẻ thần bí dị thường. Khuôn mặt thứ ba của kim thân vẫn còn hơ hồ không rõ nhưng so với lúc trước thì đã rõ ràng hơn vài phần, thậm chí có thể mơ hồ thấy được mặt mũi cùng một ít ngũ quan.

Có tân kim thân chi khu, tốc độ hấp thu linh lực tinh thuần cùng ngũ sắc phù văn của đệ nhị Nguyên anh một chút đã tăng lên rất nhiều, sự đau đớn cũng giảm đi không ít. Một lát sau, tu vi của đệ nhị Nguyên anh lại đột phá lên Hoá Thần hậu kỳ, đồng thời hướng về phía giai đoạn hậu kỳ đỉnh phong mà điên cuồng kích phá.

Một lát sau nữa, tu vi của Hàn Lập mau chóng tiếp cận Luyện Hư trung kỳ đỉnh phong và đệ nhị Nguyên anh tiếp tục tích tụ kỳ lực đột phá bình cảnh mà tiến vào cảnh giới tương đương với bản thể là Luyện Hư kỳ. Loại tốc độ tiến giai đáng sợ này nếu một gã Linh giới đại thần thông có thấy thì cũng chỉ có thể trợn mắt há mồm không biết nói gì mà thôi.

"Oanh", một tiếng nổ vang lên!

Tựa hồ như cảm ứng được cái gì đó, ngân thương trong tay chín tên giáp sĩ chỉ lên trời cao đồng thời phát ra thanh âm, đồng thời phun ra chín đạo quang trụ lên trên hư không. Chỉ thấy nhũ bạch quang trụ từ cơn lốc xoáy phun ra đột nhiên khẽ động liền trở nên thô to hơn so với lúc trước một vòng.

Thân ở trong quang trụ, đệ nhị Nguyên anh gào rú lên một tiếng thảm thiết. Kim thân pháp tướng mới hình thành lại có kim quang chợt loé lên mà một lần nữa tan rã ra. Trong nháy mắt lại có vô số kim sắc dịch tích huyền phù trong quang trụ. Chính lúc này đây, trong đám kim sắc dịch tích đó còn hiện lên từng đợt tử ti, tựa hồ cùng dịch thể lần trước có chút bất đồng.

Phía dưới lại là một màn đồng dạng lúc trước. Linh lực tinh thuần cùng ngũ sắc phù văn lần nữa hướng về phía kim sắc dịch tích này mà chui vào, một cỗ năng lượng thần bí lại một lần nữa gột rửa cùng rèn luyện cho đám kim sắc dịch tích này. Tử sắc quang ti trong kim sắc dịch lấy một loại tốc độ bằng mắt thường có thể phát hiện ra bất tri bất giác thô to lên.

Hàn Lập ở bên kia, ngay lúc quang trụ nhũ bạch đại thịnh thì đồng thời cảm thấy sự đau đớn trên người cùng thần thức tăng vọt lên mấy lần. Sự đau đớn lớn lao xâm nhập sâu vào trong hồn phách cơ hồ làm cho hắn thiếu chút nữa hai mắt tối sầm lại mà hôn mê bất tỉnh. Cũng may giờ phút này đối với loại thống khổ này hắn đã thích ứng được rất nhiều nên mới miễn cưỡng duy trì thân hình không ngã. Hơn nữa linh lực trong cơ thể Hàn Lập vận chuyển hấp thu linh khí so với lúc trước thì cũng nhiều hơn rất nhiều làm cho tu vi gia tăng nhanh hơn vài phần.

Hàn Lập chỉ cảm thấy chính mình giống như đang ở trong băng hoả lưỡng trọng thiên. Tu vi của hắn từ nửa khắc trước là trung kỳ đỉnh phong và đang mượn năng lượng thần bí để đánh sâu vào trong bình cảnh hậu kỳ cảnh giới nhưng lúc này đây bình cảnh so với vài lần phía trước thì khác nhau rất lớn. Liên tiếp mấy lần đánh sâu vào nhưng vẫn không có hiệu quả.

Theo đó, ở chỗ sâu trong hồn phách sự đau đớn cùng sự bành trướng của năng lượng thần bí trong cơ thể tăng lên rất nhanh tới một tình trạng trước nay chưa bao giờ có. Hắn rất có khả năng trong thời gian ngắn không thể đột phá được bình cảnh này, lúc đó hồn phách bị cảm giác đau đớn xé rách và cuối cùng bạo thể mà chết.

Cũng may hắn tu luyện Đại diễn quyết cùng Phạm Thánh Chân Ma Công, vô luân là nguyên thần hay thân thể đều mạnh mẽ viễn siêu đồng giai mấy lần, còn Luyện Hư tu sĩ bình thường thì vào lúc này đã sớm vẫn lạc từ lâu rồi. Vẻ mừng rỡ của Hàn Lập đã sớm biến mất mà thay vào đó là sự hoảng sợ khi quá trình đột phá bình cảnh không ngừng.

Rõ ràng là chỉ còn kém một tia thôi mà vẫn chưa hoàn toàn tiến vào cảnh giới Luyện Hư hậu kỳ, điều này khiến cho hắn lo lắng vạn phần. Đúng là chỗ tốt trên trời rơi xuống quả nhiên không phải dễ lấy như vậy. Dựa theo suy tính của hắn, nếu sau ba lượt đánh sâu vào bình cảnh hậu kỳ nữa mà không có kết quả thì thật sự là phải thân ngã, mạng vong. Cho nên Hàn Lập đầu đầy mồ hôi, trên người kim quang giống như một đoàn kiêu dương sáng chói cơ hồ làm cho người ta không thể nhìn thẳng vào.

Cũng không biết là vài lần đánh sâu vào phía trước có hiệu quả hay không thì dưới tình huống cấp bách mà cơ duyên của hắn thật sự tới rồi. Tiếp theo vài lần đánh sâu vào bình cảnh nữa thì như nước chảy thành sông mà thành công. Thân thể hắn chấn động, vô số cỗ nhiệt lưu từ trong đan điền vọt ra phân biệt rót vào các nơi trong kinh mạch trong cơ thể, đồng thời bên ngoài thân chủ Nguyên anh các sắc linh quang chớp động không thôi và kích thước so với lúc trước cũng lớn hơn một vòng.

Pháp lực tu vi cơ hồ trong nháy mắt công phu so với cảnh giới trung kỳ thì cuồng tăng hơn phân nửa. Điều này khiến cho Hàn Lập trong lòng mừng rỡ nhưng ngay sau đó trong mắt lại toát ra vẻ kinh sợ, vì lẽ trong quang trụ phía xa xa, kim sắc dịch tích sau khi bản thể tiến giai lên hậu kỳ thì lần nữa lại tụ hợp lại tạo thành nhân hình kim thân mới.

Trên cái kim thân này phù văn so với lúc trước thì chẳng những rõ ràng đầy đủ hơn rất nhiều mà hộ thể linh quang phát ra cũng đã biến thành màu tử kim nhưng tiếp theo, uy năng của nhũ bạch quang trụ từ trên không phun xuống cũng tăng lớn làm cho kim thân đồng dạng lại bị tan ra thành dịch thể mà trong cơ thể Hàn Lập linh lực vẫn tiếp tục bành trướng, một chút dừng lại cũng không có, thanh lương khí lúc này lại thúc dục tu vi nhanh chóng gia tăng, so với lúc trước thì còn muốn mau lẹ hơn vài phần.

Tuy nhiên cho tới lúc này, hắn chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày mình bởi vì pháp lực cuồng tăng quá nhanh mà phải kinh hãi. Hàn Lập rất rõ ràng, cho dù mượn uy năng của quang trụ thì việc đột phá bình cảnh cũng càng ngày càng khó. Việc tiến giai lên Hợp Thể Kỳ vấp phải đại bình cảnh này cũng không phải trước mắt mà hắn có thể may mắn thành công được.

Nếu lúc này pháp lực tiếp tục gia tăng nữa thì tự nhiên là tránh không khỏi việc bạo thể mà chết. Dưới tình huống như thế sao hắn không kinh hãi chứ?

Loại tình hình quỷ dị này căn bản không phải hắn có thể khống chế được, chỉ có trước tiên khiến cho đệ nhị Nguyên anh phát sinh dị biến thì may ra mới có thể giải trừ được nguy hiểm của bản thể nhưng kim thân của đệ nhị Nguyên anh đều liên tiếp bị phân rã hai lần. Nguyên anh lại bị năng lượng cường đại áp chế không thể nhúc nhích mảy may, làm sao có biện pháp gì ngăn cản nhũ bạch quang trụ này được.

Hắn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đứng nhìn tu vi thân từng thời từng khắc gia tăng không ngừng. Sau nửa canh giờ, đệ nhị Nguyên anh liên tiếp đột phá bình cảnh hai lần mà tiến lên Luyện Hư hậu kỳ, sánh vai cùng với bản thể nhưng tốc độ gia tăng của đệ nhị Nguyên anh ở trong quang trụ tự nhiên là bản thể không thể sánh bằng. Khi bản thể vẫn còn cách Luyện Hư hậu kỳ đỉnh phong một khoảng lớn thì đệ nhị Nguyên anh lại đi trước một bước mà tiến tới trạng thái đỉnh phong và bắt đầu đánh sâu vào Hợp Thể Kỳ đại bình cảnh.

------oOo------

Chương 1718: Bạo thể và Hoàng kim bàn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Năng lượng thần bí đang đánh sâu vào cảnh giới Hợp Thể Kỳ viễn siêu so với tưởng tượng rất nhiều. Một cỗ năng lượng cường đại ở trong cơ thể đệ nhị Nguyên anh không ngừng quay cuồng làm cho thân thể Nguyên anh nguyên bản màu xám đen thì lúc này ngoài thân thể nổi lên một tầng ngũ sắc quang hà, đồng thời cũng làm cho thân hình được thổi phồng lên mấy lần.

Trong quang trụ, kim sắc dịch thể tựa hồ cũng có cảm ứng, cùng lúc đó hội tụ lại rồi biến ảo thành kim thân đem đệ nhị Nguyên anh bao bọc vào trong đó. Năng lượng thật lớn từ trong cơ thể Nguyên anh trào ra, ngay cả kim thân cũng vô pháp thừa nhận loại đột phá bình cảnh này mà đồng thời vỡ vụn tan rã.

Chỉ một lần đánh sâu vào bình cảnh thì không có khả năng phá tan được chướng bích giữa Luyện Hư và Hợp Thể kỳ. Đệ nhị Nguyên anh không thể để cho kim thân biến mất rồi lại lần nữa tích góp từng tí một năng lượng thần bí. Mà kim thân vừa mới biến mất lại tản ra tử kim sắc hào quang rồi lại một lần nữa ngưng tụ thành hình. Cứ như vậy, liên tiếp bảy tám lần, mỗi lần đánh sâu vào bình cảnh đều làm cho năng lượng thần bí trong cơ thể đệ nhị Nguyên anh tiêu hao không còn nhưng do cỗ lực lượng này quá mức khổng lồ nên đều làm cho kim thân huyễn hoá dễ dàng bị phá huỷ hoà tan. Nhưng thần niệm của đệ nhị Nguyên anh vẫn thao túng được kim thân lại điên cuồng ngưng tụ mà tranh chấp với năng lượng thần bí.

Hợp Thề kỳ đại bình cảnh viễn siêu hơn trước đó rất nhiều, trải qua nhiều phen đánh sâu vào như vậy mà nó vẫn chỉ có một tia rung động mà thôi. Đợi đến lúc chân chính phá tan được quan khẩu này thì rõ ràng còn cách xa vạn dặm. Trong tâm Hàn Lập trầm xuống.

Lúc này tại bản thể, pháp lực tu vi đồng dạng đã đạt đến Luyện Hư hậu kỳ đỉnh phong, thanh lương khí bắt đầu mạnh mẽ lấp đầy các kinh mạch. Một tia cảm giác kinh mạch bắt đầu bành trướng được hắn cảm ứng rành mạch.

Hàn Lập trong lòng kinh hãi nhưng bởi hồn phách đau đớn chỉ có thể miễn cưỡng duy trì được một tia thanh minh mà căn bản không thể bấm pháp quyết hoặc thúc giục bảo vật gì được. Ngay cả hắn có thần thông đầy mình cùng kinh thiên bảo vật thì giờ phút này lại vô kế khả thi.

Mà theo quang trụ từ trong lốc xoáy phun ra mênh mông nhũ bạch quang, không thấy yếu đi chút nào. Hàn Lập cảm ứng thấy thần bí năng lượng trong kinh mạch đang nhanh chóng lớn mạnh thì sắc mặt trở nên tái nhợt vô huyết.

Hắn biết rõ, ngay bản thân có sự mạnh mẽ vô cùng thì cũng tuyệt không hơn được Kim thân pháp tướng. Trong khi đó, kim thân kia mỗi lần đánh sâu vào bình cảnh thì trong nháy mắt đều bị vỡ vụn ra. Thân thể chính mình không thể thừa nhận được năng lượng mỗi lần trùng kích bình cảnh Hợp Thể Kỳ được.

Năng lượng trong quang trụ cố nhiên thần kỳ vô cùng nhưng so với linh lực bình thường mà nói thì tuyệt là quá mức bá đạo nhưng loại cảm giác khoanh tay chịu chết này từ khi hắn bước vào con đường tu tiên thì tới nay chưa từng trải qua. Ngay cả tâm chí có cứng rắn như thạch thì cũng không khỏi có vài phần kinh hoảng.

Một lúc sau, trên người Hàn Lập giống như được đổ lên một tầng kim phấn, chẳng những thân hình kim quang chói mắt mà trên da thịt cũng hiện ra kim sắc lân phiến bắt đầu trương lên mà biến hoá thành một tầng đạm kim sắc giáp y. Giáp y này tuy mờ nhạt vô cùng, bộ dáng chỉ có một tầng, từ xa nhìn lại dường như là một kiện kim sắc chiến giáp không trọn vẹn.

Đây đúng là *"Phạm Thánh giáp y"* do Phạm Thánh Chân Ma Công tu luyện đến cảnh giới cao thâm gì có khả năng tự động hình thành để bảo mạng. Chiến giáp này hiện tại căn bản chưa nói tới uy năng gì, năng lực phòng ngự so ra còn kém hơn so với Thiên ngoại ma giáp cả ngàn lần nhưng loại bản mệnh chiến giáp này hơn ở chỗ này có tiềm lực phát triển vô hạn, tuỳ theo sự gia tăng tu vi của chủ nhân mà tự tiến hoá. Hơn nữa bởi vì được tự thân cô đọng mà ra nên ở phương diện biến hoá cùng uy năng tự nhiên cũng hơn xa các loại chiến giáp bình thường có thể so sánh được.

Đương nhiên, Phạm Thánh giáp y này không phải là tồn tại Luyện Hư có thể luyện ra được mà là một loại đại thần thông sau khi Phạm Thánh Chân Ma Công tiến vào Hợp Thể Kỳ mới có được. Hiện giờ do được năng lượng thần bí mạnh mẽ quán thể thì mới may mắn thúc giục ra được một phần. Tuy rằng giáp này chưa nói tới cái gì cường đại nhưng xuất hiện càng sớm thì tự nhiên là tiềm lực càng lớn, có thể trước tiên dùng bản mạng chân nguyên rèn luyện tăng lên.

Nhưng loại chuyện này ở thời điểm bình thường có thể làm cho Hàn Lập mừng rỡ thì giờ phút này hắn ngay cả ánh mắt cũng không nhìn qua một lần. Lúc này hắn đang có tâm niệm liều mạng, muốn trước tiên khi đại nạn xảy ra phải tìm ra một biện pháp nào đó bảo trụ cái mạng nhỏ. Đừng nói là Hàn Lập gặp khó mà ló cái khôn, thật ra nếu đệ nhị Nguyên anh lại một lần nữa đánh sâu vào Hợp Thể Kỳ đại bình cảnh mà thất bại thì sẽ không có biện pháp nào nữa.

Trước tiên là trước khi bạo thể phải tự hành bạo pháp thể, mượn uy lực mà trợ giúp Nguyên anh bỏ chạy.

Hàn Lập tuy rằng hiện tại không thể thúc dục bảo vật cùng pháp quyết gì nhưng tình hình giống như là dược hoả được châm ngòi, nếu tự hành bạo thể trước thì còn miễn cưỡng có thể làm được. Tuy rằng cùng là bạo thể nhưng hai cái tự nhiên là khác nhau rất lớn.

Nếu bị năng lượng thần bí kia mạnh mẽ bạo thể mà chết thì tự nhiên là không thể khống chế uy năng bạo thể mảy may, hơn nữa sẽ khiến Nguyên anh bị cuốn vào trong đó mà hoá thành tro bụi. Mà tự hành bạo thể thì dưới tình huống có thể bỏ qua hết thảy mà khống chế phạm vi uy năng bạo thể lớn hay nhỏ trong phạm vi nhất định cấp cho chủ Nguyên anh có cơ hội đào mạng.

Đương nhiên loại phương pháp này là một loại thủ đoạn bất đắc dĩ trí tử rồi sau đó lại tái sinh. Hắn không đến thời điểm cuối cùng thì tuyệt không dùng đến. Dù sao Nguyên anh đã không còn pháp thể thì kết cục bị thương thế nào có thể nghĩ. Cũng may là trong vòng tay trữ vật còn có một khối Chi tiên linh khu. Nếu thật sự phải bạo thể để Nguyên anh thoát ra thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng phụ thể lên khối linh khu này.

Bất quá cho dù là thực sự phải dựa theo thủ đoạn này mà thi triển thì cuối cùng có thoát được mạng hay không còn là chuyện khó nói nhưng trừ bỏ phương pháp này ra thì hắn đích xác là không còn biện pháp nào khác dùng được nữa.

Về phần đệ nhị Nguyên anh thì cũng chỉ có thể phó mặc cho số phận. Hắn hiện giờ tự thân khó bảo toàn nên tự nhiên không thể cố kỵ mảy may. Hàn Lập tâm niệm chuyển động nhanh chóng, bất đắc dĩ cân nhắc như thế mà trong lòng không khỏi có chút hối hận lần này đã mạo muội hành động. Nếu không sẽ không rơi vào cảnh hai cái Nguyên anh đồng thời ngã xuống.

Tiếp theo, kinh mạch các nơi đều truyền đến từng trận đau đớn, bộ dáng như tuỳ thời có thể bị xé rách ra, sắc mặt Hàn Lập tái xanh, hít sâu một hơn và bắt đầu điều động một tia thần niệm chi lực.

Nhất thời trong kinh mạch được thêm tới mức cực hạn bởi linh lực tinh thuần cùng năng lượng thần bí được dẫn dắt mà bắt đầu ở trong cơ thể quay cuồng sôi trào lên. Hàn Lập ngồi xếp bằng, bên ngoài thân kim quang chợt hiện lên không ngừng. Phạm Thánh giáp y vừa mới hình thành cũng hơi vặn vẹo biến hình, thậm chí trên mặt còn hiện ra bạch sắc không gian liệt phùng.

Hàn Lập cười khổ một tiếng, đưa mắt nhìn về phía đệ nhị Nguyên anh xa xa mà trong lòng đau xót chuẩn bị kích phát tất cả pháp lực trong cơ thể. Làm như thế giống như ném một Hoả tinh vào nồi nước, có thể trong nháy mắt kích hoạt kíp nổ mà bạo thể.

Nhưng ngay tại lúc mành chỉ treo chuông thì dị biến nổi lên. Một cánh tay Hàn Lập trong giây lát trở nên nóng bỏng vô cùng, một chút như bị liệt hoả bao vây thiêu đốt rào rạt. Hắn tự nhiên cả kinh, thần niệm ngưng lại một chút, ánh mắt hướng về phía cánh tay nhìn lướt qua một cái. Kết quả thần sắc ngẩn ra, chỉ thấy trên cánh tay kia hiện ra hoàng quang chói mắt, nơi đó mơ hồ có một cái ấn ký hoàng kim nhạt như ẩn như hiện.

"A, thì ra là bảo vật này!"

Hàn Lập trong lòng vừa động một chút đã nhận ra. Dấu vết này đúng là do Huyền Thiên quả thực tự hành phong ấn lên nhưng không chờ hắn kịp nghĩ gì mà cái ấn ký hoàng kim này đã vặn vẹo chớp động một trận. Trong cơ thể năng lượng thần bí cùng linh lực tinh thuần giống như tìm được chỗ thoát, trong nháy mắt theo kinh mạch các nơi hướng về phía ấn ký hoàng kim trên cánh tay ào ạt trào tới.

Ấn ký này giống như một cái động không đáy, năng lượng cùng linh lực nhiều kinh người như vậy mà chỉ cần hào quang vi thiểm một cái thì chỉ một lát công phu sau, năng lượng thần bí trong cơ thể Hàn Lập đã bị thôn phệ gần một nửa. Cái mạng nhỏ nguyên bản đang treo trên chỉ mành ai ngờ chỉ mành mà lại dễ dàng hoá giải như vậy. Trong lòng Hàn Lập tất nhiên là kinh hỉ không thôi!

Ngay sau đó, một màn kinh người hơn xuất hiện!

Ấn ký hoàng kim kia đột nhiên hào quang chợt loé rồi một câu hoàng sắc mộc côn hiện ra ngoài cánh tay, đúng là bản thể của Huyền Thiên quả thực.

Quả thực này vừa hiện lên thì tựa hồ hưng phấn dị thường, chỉ chợt loé lên vài cái thì linh lực cùng năng lượng thần bí trong cơ thể Hàn Lập liền giống như cự kình hấp thuỷ mà bị hút vào.

Huyền Thiên quả thực tản mát ra một cỗ khí tức kinh người rồi hướng về phía lốc xoáy màu vàng hơi động vài cái, chỉ nghe *"phốc xuy"* một tiếng, một đạo thuý mang chợt loé lên rồi đột nhiên một đạo quang mang mênh mông bắn ra tạo thành một thanh quang kiếm.

Mũi kiếm này thanh thuý dị thường, bóng loáng như gương nhưng ở trung tâm có ẩn hiện một loạt thuý sắc phù văn, hàn quang lưu chuyển không ngừng. Rõ ràng là Huyền Thiên chi kiếm được biến ảo ra!

Căn bản không cần Hàn Lập thao túng, bảo vật này liền cảm nhận được vật nơi đây đối với nó có sự uy hiếp lớn nhất, bỗng nhiên mũi kiếm hướng lên trên cơn lốc xoáy màu vàng trong hư không hơi điểm ra một chút, đồng thời thanh minh một tiếng vang tới tận cửu tiêu.

Theo sau linh quang chớp động, trên đầu mũi kiếm bỗng nhiên hiện ra vô số phù văn màu xanh thẫm, tiếp theo lại run lên nhè nhẹ vài cái. Nhất thời thiên địa nguyên khí trong hư không phụ cận kích động một trận rồi từ trong hư không hiện ra vô số ngũ sắc quang hà nhất tề hướng về phía Huyền Thiên chi kiếm lao tới.

Trong nháy mắt, trên Huyền Thiên chi kiếm quang mang chợt loé mà thanh minh một tiếng rồi chếch lên cao hướng về phía cơn lốc xoáy màu vàng trên trời cao trảm ra. Một đạo kiếm quang xanh biếc hiện lên giống như một đạo cửu thiên lôi điện chói mắt, chợt loé lên rồi lướt qua vọt ra phía cơn lốc xoáy màu vàng tà tà trảm tới.

"Oanh" một tiếng!

Quang trụ nhũ bạch sau khi thanh quang chợt loé lên liền bị trảm thành hai đoạn, một cỗ pháp tắc chi lực giống như có thể huỷ thiên diệt địa từ trong kiếm quang cuồn cuộn hiện lên một chút đem cơn lốc bao phủ vào trong đó. Cơn lốc màu vàng nhất thời nổ lớn một tiếng, tiếp theo hào quang chợt loé ồi hoá thành một cái kim sắc viên bàn to cỡ một mẫu.

Kim bàn to lớn này mặt ngoài có ẩn hiện một bộ đồ ánh giống hệt tinh không đồ trên đài cao, đồng thời bốn phía nổi lên vô số ngũ sắc phù văn. Mà một đạo tiếp một đạo nhũ bạch quang trụ đang từ kim bàn điên cuồng phun xuống liều mạng ngăn cản pháp tắc chi lực của kiếm quang màu xanh.

Nhưng ngay cả bảo vật này là một kiện không gian dị bảo rất có lai lịch ở Chân tiên giới, luận về trình độ quý hiếm cùng giá trị thậm chí còn hơn cả Huyền Thiên chi bảo bình thường nhưng thân mình thần thông lại không phải dùng để cùng người tranh đấu nên sao có thể ngăn cản một kích này.

Chỉ một lát công phu sau, nhũ bạch quang trụ đã bị pháp tắc chi lực cắn nuốt sạch sẽ, tan tành mây khói. Phụ cận hư không vặn vẹo một trận rồi thanh sắc kiếm quang liền trảm lên kim bàn.

------oOo------

Chương 1719: Thu hoạch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một trận âm thanh giòn tan truyền ra. Viên bàn bộc phát ra kim quang chói mắt, ở trong pháp tắc chi lực cường đại vặn vẹo biến hình một trận rồi tấc tấc vỡ vụn ra. Kim sắc viên bàn này lại có vẻ yếu ớt như vậy, trong lúc đó hoá thành vô số quang điểm chợt loé lên mà biến mất vô tung. Trong hư không chỉ còn lại một ít không gian dao động.

Ngay tại lúc dị bảo này bị huỷ thì tại một nơi nào đó tại Linh giới, trong một căn mật thất dưới đất ở đáy biển sâu, một bóng người cao gầy vốn vẫn ngồi không nhúc nhích như có cảm ứng gì trong giây lát ngẩng đầu, trong hai hốc mắt có hai luồng lục hoả hiện lên đem khuôn mặt chiếu sáng rõ ràng.

Đây đúng là khuôn mặt bạch cốt trắng ởn, trong hai hốc mắt có hai luồng lục hoả loè loè không động đậy, trông có vẻ cực kỳ quỷ dị. Phía trước bộ xương khô không xa có bảy mươi hai cái Thanh đồng đăng cao chừng hai thước, mặt trên cổ đăng có vô số đoá lục sắc đang diễm lớn nhỏ không đồng nhất chớp động không ngừng. Đăng diễm này cái to thì to cỡ quả trứng, nhỏ thì nhỏ cỡ ngón cái.

Trong mắt bộ xương khô hiện lên một tia kinh nghi, sau khi nghiêng đầu cân nhắc trong chốc lát thì tựa hồ như nhớ tới cái gì, đột nhiên hé miệng phun ra một đoàn ngân quang. Trong ngân quang, một cái ngân hoàn to cỡ bàn tay hiện lên, ngoại trừ kích thước và màu sắc bất đồng ra thì kiểu dáng và ngoại hình rõ ràng là không khác gì với cái kim sắc viên bàn vừa bị phá huỷ tại Nghiễm Hàn Giới.

Bất quá, lúc này trên bề mặt ngân sắc viên bàn xuất hiện vô số vết nứt rồi trong nháy mắt phát ra một tiếng gào thét mà tán loạn tiêu thất. Bộ xương khô thấy cảnh này thì trong mắt *"phốc xuy"* một tiếng, luc hoả tăng vọt mấy lần biến thành cỡ nắm tay, đồng thời trong miệng rống to một tiếng, tiếng hô có vẻ cực kỳ kinh sợ.

Bộ xương khô đứng vọt dậy, giận dữ giơ tay rồi đột nhiên hướng về một bên trong hư không chộp một cái. Nhất thời không gian dao động nổi lên, một cái cự trảo đen xì hiện ra cũng hướng một bên vách tường trảo xuống.

"Oanh" một tiếng, vách mật thất dày như thế nhưng bị cự trảo đập nát nhưng bộ xương khô tựa hồ vẫn chưa phát tiết hết sự phẫn nộ trong lòng, lúc này lại hướng về một cái vách tường khác hé miệng, nhất thời bên trong miệng có hắc mang chớp động, tựa hồ đang muốn phun ra cái gì đó.

Tuy nhiên vào lúc này, ánh mắt nó vừa động rồi đột nhiên nhìn lướt qua lục diễm trên mười hai cái cổ đăng trên mặt đất. Trong mắt nó lục hoả chợt loé lên rồi chậm rãi nhắm mắt khép mồm lại, bộ dáng có vẻ đã bình tĩnh không ít. Tuy nhiên trong miệng nó vẫn nghe thấy một trận âm thanh lầu bầu, một hồi lâu sau mới oán hận hừ lạnh một tiếng rồi lại khoanh chân ngồi xuống.

Một lát sau, căn mật thất lại trở nên yên tĩnh, trên mười hai cái cổ đăng lục diễm vẫn leo lét đem nơi đây chiếu sáng nhưng ánh sáng chập chờn, chợt tắt chợt sáng.

Lúc này tại Nghiễm Hàn Giới, trên Huyền Thiên chi kiếm thuý mang chợt loé rồi mũi kiếm chợt tán loạn tiêu thất đi, một lần nữa khôi phục lại hình thái mộc côn vốn có. Tiếp theo kiếm này thanh minh một tiếng lại hoá thành một đoàn hoàng quang hướng về cánh tay Hàn Lập chui vào. Nhất thời cái ấn ký hoàng kim lại hiện lên trên cánh tay.

Huyền Thiên chi kiếm lại tự phong ấn lại.

Hàn Lập nhìn ấn ký trên cánh tay vẻ mặt tự nhiên là kinh hỉ. Hắn thở ra một hơi, thân hình vừa động rồi đứng lên. Trong nháy mắt kim sắc viên bàn bị huỷ thì mọi sự đau đớn trên người liền biến mất không còn lại chút gì. Điều này làm cho hắn có cảm giác như tìm được đường sống trong chỗ chết nhưng Hàn Lập hiển nhiên cao hứng có chút quá sớm, thân hình vừa đứng thẳng lên còn chưa kịp có hành động gì thì bỗng nhiên cảm thấy hai chân mềm nhũn rồi bịch một tiếng lần nữa té ngã xuống đất. Tiếp theo cả người như chết lặng đi, toàn bộ thân thể các nơi trong lúc nhất thời không còn tri giác gì nữa.

Hàn Lập trong lòng kinh hãi vội vàng dùng thần niệm tra xét các nơi trong cơ thể, kết quả là hắn lại cười khổ một tiếng.

Giờ phút này tuy rằng hắn đã đạt tới Luyện Hư hậu kỳ đỉnh phong nhưng trong cơ thể lại rỗng tuếch, không còn lại một tia pháp lực nào. Hiển nhiên là một trảm vừa rồi của Huyền Thiên chi kiếm cố nhiên uy năng là vô cùng cường đại nhưng đã đem toàn bộ linh lực trong cơ thể lấy đi hết. Hơn nữa toàn bộ năng lượng thần bí đồng dạng cũng bị cuồng hấp sạch sẽ, nếu không thì dưới tình huống đó cho dù Kim thân pháp tướng có ở bên người hắn thì căn bản là cũng không thể kích phát Huyền Thiên chi kiếm trảm ra một kích như vậy.

Hiện tại hắn chỉ bị tiêu hao hết pháp lực, còn máu huyết nguyên khí thì không có bị tổn hao bao nhiêu và tu vi cảnh giới cũng không giảm xuống, cái này xem như đã là gặp may mắn lớn rồi. Bất quá vì trong cơ thể các kinh mạch lúc trước đã bị năng lượng thần bí đổ dồn vào quá mức nên bất tri bất giác có chút thương tổn, hiện tại năng lượng cùng pháp lực chợt không còn gì thì di chứng tự nhiên phát tác lên.

Bất quá Hàn Lập không lo lắng mấy, lấy thân thể có năng lực phục hồi cường đại của hắn thì sau một lát là có thể chữa khỏi điểm thương tổn ấy. Chỉ có vấn đề là pháp lực tiêu hao hết như thế thì việc khôi phục phải tốn chút thời gian nhưng mặc kệ nói như thế nào, giờ phút này tâm tình của hắn tự nhiên là vui sướng dị thường.

Tuy rằng hắn có tự tin là bản thân không giống như tu sĩ bình thường, trong tay có Đằng Long Đan cùng nhiều loại linh dược phụ trợ khác nên việc tiến giai đến Luyện Hư hậu kỳ chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi nhưng hiện giờ tự nhiên lại tiến giai đến nhường này thì đã tiết kiệm cho hắn sáu bảy trăm năm, thậm chí là cả ngàn năm khổ tu. Cái này tất nhiên là chuyện quá tốt.

So sánh với việc này thì điểm thương tổn trước mắt quá mức nhỏ bé, không đáng kể. Hàn Lập trong lòng cân nhắc như thế, khoé miệng mỉm cười rồi xoay chuyển ánh mắt quét về phía trung tâm đài cao. ở chỗ đó kim thân ba đầu sáu tay đang phiêu phù ở trên không trung, đồng dạng đang khoanh chân ngồi xuống, sáu mắt khép hờ.

Thông qua mối liên hệ tâm thần giữa chủ Nguyên anh cùng đệ nhị Nguyên anh, trong khoảnh khắc hắn đã biết được đệ nhị Nguyên anh đồng dạng bình an, chỉ do tu vi một hơi vượt qua nhiều giai như vậy nên đang ở bên đó liều mạng củng cố cảnh giới mà thôi. Nếu không chỉ cần vô ý một cái thì liền có thể lập tức rớt xuống một hai tầng cảnh giới.

Cái này cũng còn nhờ bản thể Hàn Lập đã có tu vi Luyện Hư, nếu không đệ nhị Nguyên anh thật sự là một tồn tại độc lập mà một chút đã kéo dài qua nhiều cảnh giới như vậy thì rất dễ sinh ra tâm ma phản phệ đủ có thể làm đệ nhị Nguyên anh lập tức phát điên mà chết. Tuy nhiên, cứ như vậy đệ nhị Nguyên anh trong khoảng thời gian ngắn cũng đừng nghĩ đến chuyện động thủ hay đấu pháp cùng ai đó.

Không trải qua mười năm tĩnh tu thì tâm ma đều có thể tuỳ thời xuất hiện làm cho cảnh giới này không xong. Bất quá, điều làm cho Hàn Lập trong lòng lấy làm kỳ chính là Phạm Thánh kim thân hiện giờ. Kim thân này trải qua việc được năng lượng thần bí kia năm lần bảy lượt hoà tan rèn luyện, hiện giờ bên ngoài đã xuất hiện vô số đạo tử kim sắc phù văn, khí tức so với trước kia thì cường đại hơn mấy lần.

Uy năng của Phạm Thánh kim thân nguyên bản đã không phải là nhỏ, nếu thật sự uy năng có thể một chút tăng gấp bội thì đáng sợ đến mức nào có thể nghĩ. Đối với Hàn Lập mà nói, điều này tự nhiên là một điều kinh hỉ ngoài ý muốn.

Tuy đã kiệt sức nhưng trên mặt Hàn Lập vẫn nổi lên một ý cười, tự nhiên không thể che dấu được. Một lúc lâu sau, Hàn Lập liền khoanh chân ngồi xuống, gân mạch tổn thương giờ phút này đã thuyên giảm được hơn phân nửa.

Một tay hắn vừa lật lấy ra mấy cái dược bình nhan sắc khác nhau rồi lấy ra mấy khoả đan dược mà nuốt xuống bụng, sau đó hai tay nhất tề động, dược bình biến mất không thấy, còn trong tay lại xuất hiện hai khối tinh thạch xanh biếc toả ra linh khí cực kỳ kinh người. Hàn Lập không do dự mà nhắm chặt hai mắt lại rồi bắt đầu mượn dược lực cùng linh khí tinh thuần trong tinh thạch đỉnh giai khôi phục lại pháp lực bản thân.

Lại nói tiếp cũng có chút buồn cười.

Trước đó không lâu, Hàn Lập còn bởi vì trong cơ thể có quá nhiều linh lực mà hận không thể đem bài xích ra ngoài, còn bây giờ thì trong cơ thể lại không còn chút gì sót lại lại không thể không mong hấp thu thêm được chút nữa. Loại chuyện cười này tự nhiên cũng làm cho Hàn Lập không biết nói gì hơn.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, trong nháy mắt hơn nửa ngày đã trôi qua, Hàn Lập đang nhắm chặt hai mắt thì bỗng nhiên trợn trừng mở to ra, bên trong nhãn quan có một tia tinh quang chợt loé lên, bộ dáng tựa hồ pháp lực đã hồi phục một ít. Hắn nhíu mày rồi chậm rãi đứng dậy.

Bởi vì hắn liên tiếp vượt qua hai tầng cảnh giới nên khả năng thu nạp pháp lực trong cơ thể hơn xa lúc trước. Trong khi đó nơi đây linh khí nồng đậm hơn xa ngoại giới, cộng thêm việc được linh dược và linh thạch tương trợ nên trải qua thời gian dài như thế mà bất quá cũng chỉ khôi phục được một hai thành mà thôi.

Tuy nhiên cái gọi là một hai thành này cũng đã tương đương với một nửa pháp lực của hắn lúc chưa tiến giai. Bất quá trước mắt Hàn Lập tự nhiên không có khả năng ngồi đây tĩnh toạ mấy ngày được. Sau khi cảm thấy đã có lực tự bảo vệ thì mới tiếp tục hành động.

Tuy nhiên hắn cũng không có lập tức đi ra ngoài mà nhấc chân đi vào trong trung tâm đài cao, đồ vật có giá trị nhất nơi đây chính là cái kim bàn kia đã bị huỷ nhưng vẫn còn một bảo vật khác làm cho hắn có chút động tâm, tính toán thu lấy, đó chính là cái ghế màu xanh biếc kia.

Vừa rồi vật này phối hợp với kim sắc viên bàn trên không trung khiến cho linh quang đại phóng, phù văn chớp động, hiển nhiên là thần diệu dị thường, khẳng định là rất có lai lịch. Tay áo Hàn Lập run lên, nhất thời một mảnh thanh hà cuộn ra sau đó cái ghế chợt loé lên mà biến mất không thấy.

Ánh mắt hắn sau khi đảo qua bốn phía thì thân hình vừa động liền quỷ dị hiện ra trước đám giáp sĩ khôi lỗi. So với cái ghế kia thì đối với Hàn Lập, mấy con khôi lỗi này lại càng thêm hứng thú.

Hiện giờ đám khôi lỗi này sau khi kim sắc viên bàn bị huỷ thì lại khôi phục lại vẻ yên lặng ban đầu, đứng yên như tượng nhưng Hàn Lập không dám khinh thường nó mảy may. Lúc trước đám giáp sĩ này được thúc dục thả ra linh áp to lớn, cơ hồ mỗi con có thể so sánh với Hợp Thể Kỳ, nếu hắn thật sự có thể nắm giữ được mấy giáp sĩ này thì thu hoạch to lớn thế nào có thể nghĩ được.

Trong lòng nghĩ như thế, hắn dùng thần thức đem một tia thần niệm xâm nhập vào trong khôi lỗi trước mắt nhưng một lát sau thì sắc mặt Hàn Lập trở nên cổ quái dị thường. Kết cấu của khôi lỗi này có vẻ cực kỳ đơn giản, thô ráp, điều duy nhất làm cho Hàn Lập không thể hiểu đưuọc chính là trong khôi lỗi được khảm linh thạch không phải bình thường mà là một khối quái thạch màu đỏ chưa bao giờ gặp qua.

Quái thạch này cũng không biết là vật gì mà bề mặt sáng bóng như gương nhưng phía trên có vô số kim sắc tế ti chớp động không ngừng. Lúc này linh quang ảm đạm cực kỳ, giống như tuỳ thời đều có khả năng tắt đi.

Rõ ràng khôi lỗi này sau một phen hành động lúc trước đã tiêu hao hơn phân nửa năng lượng ẩn chứa bên trong quái thạch. Nếu toàn lực thúc dục một lần nữa thì khôi lỗi này nhiều lắm có thể thi triển được một hai kích. Hàn Lập nhíu mày một lúc rồi vung tay áo lên đem đám khôi lỗi này thu lại.

------oOo------

Chương 1720: Sụp đổ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhưng một màn kế tiếp xảy ra làm cho Hàn Lập hoảng sợ xuất hiện.

Khi thanh quang mới vừa bao lấy khôi lỗi trước mắt thì toàn thân khôi lỗi đột nhiên quang mang cuồng thiểm rồi tản mát ra khí tức cực kỳ nguy hiểm và chỉ bằng vào luồng khí tức đó đã đem thanh quang đánh tan.

Hàn Lập cả kinh, không cần suy nghĩ gì cả thân hình nhoáng lên mang theo tàn ảnh liên tiếp lùi ra phía sau. Sau mấy cái chớp động thì cả người xuất hiện ở bên ngoài đài cao trên không trung. Trong nháy mắt chín con khôi lỗi đồng thời vung ngân thương trong tay lên rồi một đạo ngân mang kinh người chợt phun ra nhưng lại phân biệt chém về phía một con khỗi lỗi gần nhất.

"Bụp bụp" vài tiếng vang lên, chín con khôi lỗi đều bị chém thành hai mảnh rơi xuống đất mà nổ tung ra. Trên đài cao thoáng cái đã đầy mảnh vụn từ đám khôi lỗi sau khi bạo liệt.

Hàn Lập tận mắt chứng kiến cảnh này thì tự nhiên là cảm thấy đáng tiếc, ánh mắt sau khi đảo qua đống mảnh vụn thoáng chút trầm ngâm rồi độn quang khẽ động bay quanh đài cao một vòng rất nhanh.

Quang hà cuộn xuống phía dưới, đống mảnh vụn khôi lỗi trên mặt đất đều bị thu hết không còn. Độn quang lại bay lên đài cao rồi vụt tắt lần nữa hiện ra Hàn Lập.

Những khôi lỗi này tuy rằng luyện chế có chút thô sơ nhưng tài liệu sử dụng lại là những tài liệu hắn chưa bao giờ thấy qua, Hàn Lập dự định thu hồi nguyên cứu sau hoặc về sau có tác dụng khác. Sau khi làm xong hết thảy, hắn cúi đầu nhìn xuống phía dưới.

Trên đài cao lúc này đã trống trơn, bộ dáng không còn vật gì nữa mà chỉ còn mỗi bức đồ án tinh không đồ thật lớn và cực kỳ hoàn chỉnh. Sự lợi hại của bức tinh không đồ này Hàn Lập đã tự mình thể nghiệm qua nên bây giờ tu vi của hắn đã tăng nhiều nhưng cũng không dám nhìn quá lâu.

Sau khi hít một hơi sâu, tay Hàn Lập hơi run lên rồi đột nhiên trong tay xuất hiện một quyển trục màu trắng nhạt, cổ tay hơi run lên hướng xuống phía dưới ném đi.

Quyển trục lập tức hoá thành một đạo bạch quang hướng xuống dưới lao đi, khi cách dài cao hơn mười trượng liền dừng lại huyền phù tại chỗ. Hàn Lập giơ tay bấm quyết, đồng thời trong miệng lầm bầm niệm chú rồi hướng xuống dưới ngưng trọng điểm ra một chỉ.

"Phốc" một tiếng.

Quyển trục liền mở ra, bên trong để lộ ra một khoảng trống rộng vài thước. Theo đó trong quyển trục phát ra tiếng chú ngữ điên cuồng tăng lên, trong chốc lát công phu đã hoá to thành kích thước của đài cao, bộ dáng như con diều trắng lơ lửng trên không trung.

Hàn Lập mỉm cười, tiếng chú ngữ trong miệng cũng dừng lại, mười ngón tay liên tiếp búng ra. Nhất thời từng đạo pháp quyết bắn lên hoạ trục phía dưới không thấy tung tích. Trong quyển trục, các loại hào quang đại phóng rồi từ từ rơi xuống phía dưới, trong khoảnh khắc đã đem cái đài cao bao bọc nghiêm mật bên trong.

Được Hàn Lập sử dụng pháp quyết điên cuồng thúc dục, tại chỗ trống trong quyển trục, quang hà diễm lệ lưu chuyển bất định, có vẻ diễm lệ và thần bí dị thường. Sau một chén trả nhỏ công phu, quang hà trên quyển trục dần dần tiêu thất để hiện ra nguyên bản màu trắng đã biến thành năm màu.

Hàn Lập không nói gì mà vẫy vẫy tay, trên hoạ quyển lập tức xuất hiện quang mang rồi từ trên đài cao bay lên không và cũng rất nhanh thu nhỏ lại. Trong nháy mắt kích thước của nó đã biến thành vài thước, nguyên bản hoạ trục vốn trống không thì lúc này xuất hiện một bản tinh không đồ thu nhỏ lại vài phần.

Hàn Lập đã sử dụng bí pháp đem tinh không đồ trên đài cao sao chép lại, hoạ quyển sau khi bay xuống phía dưới thì biến thành một cái hoạ trục tản ra ngũ sắc quang mang rồi run lên mà tự hành bắn nhanh đi, sau đó liền chui vào ống tay áo của Hàn Lập.

Hàn Lập sao chép tinh không đồ này là do hắn tự tin có thể từ đó mà nghiên cứu ra một ít môn đạo, tối thiểu là cũng giúp hắn lĩnh ngộ thêm về một chút ảo thuật. Kể từ đó, nơi đây cũng không còn cái gì có giá trị nữa nhưng Hàn Lập vẫn cẩn thận tỉ mỉ tìm tòi một lần, sau khi xác định không còn đồ vật gì nữa thì thở dài một hơi rồi hoá thành một đạo thanh quang hướng ra ngoài bắn nhanh đi.

Hắn đã ở trong Tu di không gian này gần một ngày nên tự nhiên không muốn ở lại lâu hơn nữa.

"Oanh" một tiếng.

Trong đại điện lúc trước, tấm bình phong thật lớn đang nằm trơ trọi đột nhiên nổ tung ra, một đoàn hắc quang khoảng một trượng hiện lên trên bình phong, sau đó xoay tròn một cái thì hình thành một tiểu hắc qua. Tiếng xé gió vang lên rồi bên trong xuất hiện một đạo cầu vòng bắn nhanh ra rồi trung tâm đại điện hiện ra thân ảnh của Hàn Lập.

Hắn quay đầu lại nhìn tấm bình phong một cái, con mắt thứ ba đen kịt giữa trán từ từ nhắm lại rồi biến mất.

"Đáng tiếc, cái Tu di không gian bảo vật này đã bị người ta triệt để luyện hoá, không phải ngoại nhân có thể thu được. Nếu không có được bảo vật này thì rất có tác dụng."

Hàn Lập có chút tiếc nuối nói nhỏ một tiếng rồi đưa mắt đảo qua mọi nơi. Không ngoài sở liệu, hai người Liễu Thuý Nhi quả nhiên không có ở chỗ này.

Thần sắc hắn vẫn lãnh đạm, cũng không có vẻ lo lắng gì nhưng sau khi hơi cân nhắc bước về phía cửa đại điện. Hắn đã ở trong Tu di động thiên thời gian dài như thế, thiết nghĩ các nơi ở trong cung điện này hẳn là đều bị hai người này tim kiếm qua một lần. Bây giờ đi tìm hai người này cũng không phải là ý hay mà nhanh chóng ly khai nơi đây, sau đó tìm địa phương khác đả toạ mấy ngày đem pháp lực khôi phục lại rồi nói tiếp.

Nhưng Hàn Lập mới đi ra khỏi cửa điện, đang muốn lên tiếng báo hiệu để liên hệ với hai người Liễu Thuý Nhi thì mặt đất đột nhiên truyền đến một trận rung động, tiếp theo một trận động đất đột nhiên truyền đến làm rung động cả không gian, tiếp theo một trận rung chuyển kịch liệt truyền đến. Hàn Lập cả kinh nhưng chưa kịp nghĩ gì trong không trung bỗng nhiên vì đó mà tối sầm lại rồi không biết khi nào đã có thêm một tảng mây đen kịt lớn bay tới đem phân nửa không trung che kín lại. Trong mây đen ẩn hiện có tiếng sấm nổ lớn!

Từng cơn lốc đen kịt như giao long đột ngột mọc lên từ trên mặt đất trực tiếp tiến vào trong đám mây kia. Từ xa nhìn lại như trong thiên địa đột nhiên mọc thêm rất nhiều trụ chống trời đồ sộ dị thường. Sắc mặt Hàn Lập thoáng cái đã trở nên khó coi dị thường.

Bây giờ không cần kiểm tra cái gì, hắn cũng có thể cảm ứng được thiên địa nguyên khí trong nháy mắt đã loạn thành một đoàn. Đủ loại linh áp tràn ngập bầu trời, càng làm cho hắn kinh hãi là trong không trung phụ cận còn có rất nhiều cấm chế ba động hiện lên, chợt mạnh chợt yếu, cực kỳ không ổn định. Đây là dấu hiệu cấm chế nơi này bắt đầu mất đi sự khống chế.

Hàn Lập không lưỡng lự, ngoài thân thanh quang chợt loé rồi từ từ hướng lên không trung bay đi, khi lên đến cách mặt đất sáu trượng thì mới dừng lại huyền phù tại chỗ. Cấm chế cấm không tuy rằng không có triệt để bị mất đi tác dụng nhưng mà cấm chế chi lực không bằng phân nửa trước kia. Như thế mà nói, phi độn ở tầng trời thấp cũng không có vấn đề gì.

Môt lúc sau, sự chấn động trên mặt đất càng thêm mạnh mẽ, phía sau chủ điện cũng bắt đầu có một tầng tử quang nổi lên mà tử quang này cũng chợt ám chợt minh, cuồng thiểm bất định. Từ trong một đám lầu các ở phía sau chủ điện, một đạo hoàng quang bỗng nhiên theo nóc nhà xông ra rồi phát ra một tiếng huýt sáo dài và nhằm thẳng cung điện phía trước bay vụt đến.

Cùng lúc đó, từ một nơi bên cạnh chủ điện cũng có một đạo bạch quang chợt loé lên bay ra rồi cũng hướng về phương hướng đó bắn nhanh đi. Chính là hai người Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn. Bọn họ hiển nhiên cũng không từng dự liệu đến thời khắc kinh biến này nên nét mặt đều có ẩn chứa một tia sợ hãi.

Hàn Lập khoé mắt nhảy lên một chút rồi cũng không có chần chờ. Thanh quang chợt loé rồi hoá thành một đạo thanh sắc cầu vồng lướt qua cái sân trước chủ điện, sau mấy lần chớp động thì đã phi độn tới chỗ sơn đạo, sau đó gấp gáp lao thẳng xuống phía dưới mà đi.

Trước kia hắn còn có chút lo lắng về hấp lực ở chỗ sơn đạo khiến hành động bị trở ngại khi hạ sơn nhưng sau khi vừa bay ra hơn mười trượng thì đã triệt để yên tâm. Không biết là do không gian dị biến còn hay là cấm chế trên sơn đạo chỉ có tác dụng với người lên núi mà độn quang không chút trở ngại, trong khoảnh khắc thanh quang đã chớp động một cái thì đã xuống tới chân núi. Cơ hồ là chân trước chân sau, Thạch Côn cùng Liễu Thuý Nhi cũng tới bên cạnh Hàn Lập.

"Rốt cục là chuyện gì xảy ra vậy? Không gian nơi này không ổn định, sắp sụp đổ rồi. Ta còn có một cái trọng bảo lập tức có thể thu lấy mà."

Thạch Côn vừa hiện ra thân hình thì kinh sợ dị thường gầm nhẹ nói.

"Hừ, đâu chi có ngươi. Ta cũng vừa mới phá giải xong một đám cấm chế trong mật thất, đang muốn tiến nhập đây..."

Liễu Thuý Nhi cũng không có bao nhiêu tức giận nói ra. Hai người tuy không có chủ ý nhắm vào người nào nhưng ánh mắt bất tri bất giác cùng nhìn về phía Hàn Lập.

"Thế nào, nhị vị đạo hữu chẳng lẽ cho rằng việc này có liên quan

tới Hàn mỗ? Ta cũng mới từ chỗ không gian cấm chế kia đi ra, sao lại làm chuyện như vậy được?"

Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, tự nhiên tuyệt không gánh vác loại oan uổng này.

"Nhưng..."

"Có cái gì thì khi thoát ra khỏi nơi đây rồi nói tiếp. Nếu không nhanh chóng ly khai thì một khi không gian sụp đổ e là chết không có chỗ mà chôn đâu."

Thạch Côn còn muốn nói thêm cái gì nữa nhưng đã bị Liễu Thuý Nhi đi trước một bước cướp lời nói.

Vừa nghe lời này, Thạch Côn nhất thời ngậm miệng lại không nói gì nữa mà Hàn Lập tự nhiên lại càng không biết nói gì thêm. Ba người lại lần nữa bay lên không trung rồi hoá thành độn quang bay đi, độn tốc nhanh hơn lúc trước vài lần.

Sau mấy cái hô hấp, ba người đã đến sát bên truyền tống trận. Thân hình ba người nhoáng lên rồi đồng thời đi vào trong truyền tống trận. Hàn Lập giương tay lên đánh ra một đạo pháp quyết vào pháp trận trước phía dưới, pháp trận vang lên một tiếng ông minh rồi bạch quang đại phóng. Thân ảnh ba người Hàn Lập chợt loé lên rồi được bạch quang triệt để bao lấy.

Khi tiếng ông minh vừa dứt, quang mang vụt tắt, ngay sau đó trong truyền tống trận đã không còn ai nữa. Thanh sắc quang mang chợt loé lên, trên cao mấy nghìn trượng thân hình Hàn Lập hiện ra. Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn cũng đồng dạng đứng cách đó vài chục trượng. Ba người không nói gì mà đều đưa ánh mắt nhìn xuống phía dưới.

Lúc này phía dưới các loại quang hà chớp động không thôi, tiếng nổ liên miên truyền ra, đồng thời chỗ sát mép hang linh quang co giãn bất định, nhuyễn động không thôi, giống như một miệng núi lửa sắp phun trào.

"Đi thôi! Nơi đây không phải là nơi có thể ở lâu, phía dưới sắp bị

phá huỷ rồi. Không cẩn thận là bị cuốn vào trong không gian lốc xoáy, nguy hiểm cực kỳ lớn."

Hàn Lập mặt không biểu tình nói ra rồi cũng không để ý tới hai người Liễu Thuý Nhi nữa mà xoay người hướng về một phương hướng phá không mà bay đi.

Hai người Thạch Côn nhìn nhau liếc mắt một cái, thần sắc ngưng trọng rồi không nói gì nữa mà cũng độn quang theo sát Hàn Lập bay đi. Lấy độn tốc của ba người, trong chốc lát đã cách xa hơn mấy nghìn dặm. Vào lúc này, một tiếng nổ kinh thiên động địa từ phía sau cuồn cuộn truyền đến.

------oOo------

Chương 1721: Đuổi kịp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Từ trung tâm vụ nổ, một lượng lớn linh khí đè nén tạo nên linh áp thật lớn cơ hồ trong nháy mắt đem mấy tầng cấm chế tại lối vào phá huỷ tan tành. Một đạo phong trụ thô to từ dưới đất phóng lên cao, sau đó dần dần lan ra, cơ hồ đem tất cả mọi thứ trong khuôn viên vài dặm cuốn vào cơn lốc, đồng thời một cỗ linh áp ba động điên cuồng quét về bốn phía.

Đám người Hàn Lập cho dù đứng ngoài ngàn dặm nhưng vẫn có thể cảm nhận được khí tức huỷ thiên diệt địa kia. Sắc mặt ba người khẽ biến, nếu như bọn họ phản ứng chậm một chút sớm không thoát ly khỏi bên trong không gian vừa rồi sợ rằng đã gặp bất trắc.

"Không ổn, mấy tên Giác Xi Tộc bên kia đã phát hiện ra chúng ta rồi, chúng đang dùng tốc độ rất nhanh hướng sang bên này, chúng sắp tới rồi."

Liễu Thuý Nhi bỗng nhiên thất thanh nói.

"Bọn chúng đã phát hiện ra chúng ta rồi, chúng cũng đang dùng bí thuật khoá chặt chúng ta rồi, nơi này không thể ở lâu, phân tán ra mà chạy. Mấy tên Giác Xi Tộc này lưu lại tại đây một thời gian dài như thế chắc là có mưu đồ không nhỏ, không nhất định sẽ truy sát chúng ta không tha."

Hàn Lập tựa hồ cảm ứng được điều gì đó, thấp giọng nói.

Bây giờ bảo vật đã tới tay, bọn họ nguyên bản mỗi người chuẩn bị chia tay nhưng bây giờ nghe Hàn Lập nói như vậy hai người còn lại dĩ nhiên là không có ý kiến gì.

"Đã như vậy, Thạch mỗ đi trước một bước!"

Thạch Côn lúc này hướng Hàn Lập và Liễu Thuý Nhi ôm quyền nói, sau đó độn quang tái khởi hoá thành một đạo hoàng quang bắn nhanh đi.

"Hàn huynh, mấy tháng sau tại Vân thành gặp lại."

Liễu Thuý Nhi cũng khẽ cười một tiếng nói. Dứt lời, nữ tử này tay áo hơi run lên, một cái ngân sắc phi chu hiện ra trong tay rồi khẽ nhoáng lên một cái rồi biến to ra khoảng một trượng, sau đó trực tiếp bay xuống phía dưới chân nữ tử, toàn thân khẽ động rồi nữ tử này nhẹ nhàng hạ xuống phi chu phía dưới. Cùng lúc đó, không gian phụ cận xuất hiện không gian ba động, một đoàn ngũ sắc linh quang chợt hiện ra liền tiến nhập vào trong cơ thể của nữ tử, rõ ràng là một con tiểu điểu.

Vừa thu hồi linh thú, Liễu Thuý Nhi dứt khoát thúc dục phi chu dưới chân, ngân quang chợt loé lên ngay sau đó phi chu liền biến mất, tức thì xuất hiện cách đó vài chục trượng rồi hướng một hướng khác phá không mà đi.

Hàn Lập thấy vậy, khoé mắt khẽ giựt một cái rồi giơ một tay lên bấm pháp quyết, sau lưng tiếng sét nổi lên rồi hiện ra một đôi cánh trong suốt. Hai cánh chỉ khẽ chớp động một cái thì Hàn Lập đã phi độn ra cách đó hơn trăm trượng, sau mấy cái chớp động liền biến mất tại cuối chân trời.

Đúng lúc đó, độn quang hơi chậm lại một chút rồi phụ cận độn quang có tiếng xé gió truyền đến, một con tiểu bạch xà thoáng hiện ra rồi trực tiếp tiến nhập vào độn quang, sau đó độn quang tiếp tục phá không mà đi, tốc độ lúc này dường như đã đạt tới cực hạn.

Không lâu sau, từ một phương hướng khác linh quang chợt loé, mười mấy đạo độn quang liên kết lại một mạch gào thét chạy tới chỗ đám người Hàn Lập vừa mới đứng cách đấy không lâu, độn quang vụt tắt, bên trong hiện ra hơn mười tên Giác Xi Tộc trang phục khác nhau. Dẫn đầu là một gã thanh niên trên đầu có mọc ra một cây kim giác, sắc mặt âm trầm dị thường nói:

"Mấy tên cũng rất cơ trí, vừa thấy không ổn là lập tức chạy mất.

Bất quá lúc đại sự của chúng ta sắp thành vậy mà lại có tộc nhân của tộc khác ẩn thân bên cạnh nhìn trộm mà không biết, nếu không phải bọn chúng xúc động cấm chế nào đó thì sợ rằng chúng ta vẫn vô pháp phát hiện ra mấy người này. Quyết không thể cứ như vậy mà để bọn chúng thoát đi được. Lãnh Hàn, Bạch Quả hai người mang theo những người khác đuổi theo hai tên kia, tự ta sẽ đuổi theo tên cuối cùng này."

Kim giác thanh niên nghiến răng nghiến lợi phân phó một tiếng.

"Thục Thử đặc sứ yên tâm, hai người bọn ta nhất định sẽ không phụ lòng phó thác của đặc sứ."

Một nam một nữ Giác Xi Tộc lập tức khom người đáp. Trong đó nam nhân ngoại mạo trông có vẻ đã hơn bốn mươi tuổi, thân hình cao lớn, da thịt có một lớp lân phiến dày đặc bao phủ, đỉnh đầu có một đôi lam sắc loan giác, trông có vẻ bưu hãn dị thường. Nữ tử thì mặc một bộ ngân y, vóc người nhỏ nhắn, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, giữa trán có mọc một cây ngân giác dài khoảng vài tấc. Hai người này hướng về phía đội ngũ phía sau hất tay chỉ về phía sau, nhất thời những người phía sau chia ra làm hai đội, mỗi đội ba người liền bay lên đứng phía sau hai người.

"Các ngươi đi cùng Lãnh đạo hữu, còn ta sẽ đi truy sát tên kia."

Kim giác thanh niên vừa thấy trong đội ngũ còn lại ba bốn người vẫn không nhúc nhích thì liền nhướng mày phân phó một tiếng.

"Nhưng mà..."

Bốn người còn lại nghe vậy thì hơi ngẩn ra, trong đó có một người lộ ra vẻ chần chờ thì thào nói.

"Hừ, các ngươi đã quên ta có bảo vật gì sao? Không tính tới Huyền Thiên thánh khí, chẳng lẽ lấy thần thông của ta mà còn đánh không lại một gã thượng tộc thôi sao?"

Kim giác Thanh niên hừ lạnh một tiếng, bộ dáng tự tin nói.

Nghe được tên kim giác thanh niên tên Thục Thử nói như thế, mấy người còn lại khẽ liếc mắt một cái, thầm cảm thấy có lý, lúc này gật đầu một cái rồi cũng chia ra làm hai phần gia nhập vào đội ngũ của đôi nam nữ lúc trước. Sau đó đôi nam nữ này liền dẫn theo đám người đồng loạt bay lên cao rồi hoá thành hơn mười đạo kinh hồng hướng về hai hướng bất đồng đuổi theo, hai hướng đó cũng chính là phương hướng hai người Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn mới vừa rời đi không lâu.

Trong nháy mắt, nơi đây chỉ còn lại một mình tên kim giác thanh niên. Kim giác thanh niên đem ánh mắt thu lại lạnh lùng nhìn về phương hướng Hàn Lập rời đi, bàn tay khẽ vỗ vào thắt lưng một cái. *"Vù"* một tiếng, một đoàn hoàng quang chợt bay ra. Theo một tiếng long ngân truyền đến, một con quái thú giống như rắn mối toàn thân vàng sẫm chợt xuất hiện. Con quái thú này có sáu chân, trên lưng có hai đôi cánh thịt thật lớn, trong nháy mắt biến dài hơn mười trượng, thoạt nhìn dữ tợn dị thường.

Kim giác thanh niên thân hình khẽ động liền bay lên đứng lên phía trên cái đầu rắn mối của nó. Linh quang chợt loé rồi trong tay xuất hiện thêm một con quái trùng trông giống ốc sên, bên ngoài vỏ ốc sáng long lanh hiện lên trong lòng bàn tay nhưng quái trùng này hơn nửa thân thể đều co vào bên trong vỏ, hai cái xúc tu cũng co thành một cục, bộ dáng trông có vẻ cực kỳ lười biếng.

Kim giác thanh niên khẽ nhướng mày, ngón tay khẽ bắn động liền xuất hiện một khoả đan dược màu đỏ đậm, dược hương nồng đậm hướng đến ốc sên bắn nhanh đi. Ốc sên nguyên bản trong bộ dáng lười biếng bỗng nhiên tinh thần phấn chấn, đầu khẽ nhoáng lên, nhất thời như tia chớp từ trong vỏ bay ra đem khoả đan dược kia nuốt vào trong bụng.

Nhất thời hai cái xúc tu nhỏ nhắn của con ốc sên vươn dài ra, hồng quang chói mắt nhắm ngay hướng Hàn Lập bỏ chạy hướng tới. Kim giác thanh niên vừa thấy cảnh này, trong mắt hàn quang chợt loé rồi giơ một chân lên đạp xuống quái thú phía dưới.

Hoàng quang chợt loé, bốn cái cánh thịt của con quái thú dưới chân hung hăng quạt một cái. Nhất thời một cơn lốc bão cát hiện lên, đem thân hình nó triệt để bao lấy, một lát sau sau khi cơn bão cát tan ra thì thân hình của con quái thú cùng kim giác thanh niên kia đã biến mất vô ảnh vô tung.

Cách đó không xa, bên trong quang ti do độn quang của Hàn Lập biến thành đang lấy một tốc độ bất khả tư nghị chạy đi, như ẩn như hiện trên không trung, trong náy mắt công phu đã chạy xa hơn mười vạn dặm. Nhưng hiện tại trong độn quang, lam mang trong mắt hắn liên tục chớp động cùng thần niệm liên tục quét lên trên thân mình, trán hắn hơi nhăn lại. Sau khi phi độn không lâu, hắn dường như cảm thấy mình bị một thứ gì đó khoá chặt lại, bộ dáng không buông tha mà hắn lại sử dụng tới cả linh mục thần thông mà cũng không phát hiện ra điều gì khác thường, giống như đấy không phải là bí pháp hay công pháp gì đó. Kể từ đó, tốc độ độn quang của hắn lại nhanh hơn trước vài phần nhưng vẫn vô pháp thoát khỏi truy binh phía sau. Huống hồ, hắn bây giờ đang sử dụng độn tốc kinh người nhưng đồng thời pháp lực tiêu hao cũng không ít.

Lấy tu vi hiện tại mà tốc độ hao tổn pháp lực như thế cũng vô pháp duy trì lâu dài, chỉ có thể giải quyết truy binh phía sau thì mới có thể triệt để thoát khỏi tình trạng hiện tại. Mà trên đường đào thoát hắn đã thi triển một số bí pháp thì đã biết được phía sau chỉ có một người mà thôi. Kể từ đó, Hàn Lập cũng không có bảo trì tốc độ như trước, ánh mắt quét xung quanh như tìm kiếm cái gì đó, tâm niệm nhanh chóng chuyển động, sát tâm khẽ nổi lên.

Lấy tu vi hiện tại cùng nhiều đại thần thông, ngay cả pháp lực có tổn hao nhiều đi chăng nữa nhưng đối thủ của hắn lại mà một gã cùng giai thì hắn tự nghĩ vẫn có thể giải quyết dễ dàng. Trong lòng nghĩ như thế, Hàn Lập cũng không có lập tức dừng độn quang lại mà tiếp tục bảo trì độn tốc như cũ, tiếp tục hướng về phía trước bắn nhanh đi.

Một hơi bay ra hơn vạn dặm, Hàn Lập cảm thấy tên phía sau mặc dù còn có viện bình nhưng cự ly đã xa như thế thì cũng không có khả năng lập tức chạy tới, độn quang chợt tắt liền ngừng lại hiện ra thân hình Hàn Lập, hắn không nói hai lời tay áo khẽ run lên, vài chục khẩu phi kiếm màu xanh tuôn ra, chợt loé lên rồi tản ra bốn phương tám hướng mà biến mất trong không trung. Sau đó hắn liền đứng tại chỗ, hai tay chắp sau lưng huyền phù tại chỗ mà nhìn về phương hướng lúc trước chạy tới.

Không bao lâu sau, phía xa xa chợt có tiếng gió rít nổi lên, một cỗ hoàng phong cuồn cuồn kéo đến. Thế gió thổi tới trông có vẻ hung ác dị thường, hoàng phong chưa tới gần Hàn Lập mà đã truyền ra tiếng *"oanh long long"* như sấm giật, theo đó hoàng phong chợt tiêu thất rồi xa xa hiện ra một quái thú giống như rắn với sáu chân cùng bốn cánh thật lớn.

Trên đầu con rắn mối, kim giác thanh niên hai mắt híp lại nhìn về phía Hàn Lập, hàn quang chợt loé lên.

"Ngươi là người tộc nào, tựa hồ không thuộc Thiên Vân Tộc? Mặc kệ ngươi là người phương nào đã có dũng khí rình trộm việc của chúng ta thì cũng chỉ có thể nhận lấy cái chết mà thôi."

Thanh niên kia vừa mới mở miệng thì đã nói ra những lời băng hàn thấu xương.

Theo đó cũng không thấy hắn có cử động gì mà con quái thú dưới chân chợt gầm nhẹ một tiếng, ngoài thân hiện lên một đám quái phong rồi biến mấy ngay tại chỗ chỉ lưu lại tên thanh niên, mà tên thanh niên kia cũng không nhanh, không chậm đánh ra hư không một trảo. Một bóng đen mơ hồ hiện lên, vặn vẹo chớp động vài cái rồi hình thể chợt kéo dài ra rồi biến thành một cây ô mâu.

Hàn Lập thấy cảnh này, khoé miệng khẽ co quắp một chút, bỗng nhiên trên người kim quang đại thịnh, một tay nắm chặt bỗng nhiên hơi nghiêng một chút liền đánh ra một kích. Quyền này chưa kịp đánh ra hoàn toàn nhưng một kim sắc quyền ảnh trông có vẻ ngưng đọng dị thường đã gần như thoát ra khỏi nắm tay chợt loé lên mà bắn ra.

Quyền phong đi qua nơi nào nơi đó phát ra tiếng bạo liệt xé gió, tiếp theo quyền ảnh liền vặn vẹo một chút rồi *"oanh"* một tiếng. Kim sắc cự quyền sau khi bay ra cách Hàn Lập không xa một chút thì bạo liệt, hoá thành một vòng kim sắc quang tráo đem phương viên mấy trượng bên trong bao lại. Một tiếng rống kinh sợ truyền ra, tiếp theo một đoàn hoàng quang bỗng nhiên bạo liệt mà ra rồi cùng với kim quang đan vào nhau.

Theo đó con rắn mối sáu chân chợt hiện ra trong không trung nhưng trông bộ dáng có vẻ chật vật dị thường, trong miệng liên tục phun ra hoàng mang liều mạng chống lại công kích của kim quang. Mà đúng lúc này, kim giác thanh niên kia vừa thấy Hàn Lập có chút phân tâm, lúc này nét mặt chợt hiện lên vẻ nanh ác, trong tay ô mâu chợt loé lên rồi vô thanh vô tức tiêu thất.

------oOo------

Chương 1722: Ngân thước và kim thân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngay sau đó, phía trước người Hàn Lập mấy trượng ô mâu quỷ dị hiện lên, ô mâu này khẽ run lên một cái liền hoá thành một đạo ô mang nhằm Hàn Lập bắn thẳng tới. Tuy vậy, Hàn Lập phản ứng cũng nhanh không kém, ô mâu cơ hồ vừa mới xuất hiện thì trong miệng hắn đã phun ra một đạo kim sắc hồ quang vừa lúc kích lên trên thân ô mâu. Tuy rằng hắn không biết ô mâu này là thần thông gì nhưng từ phía trên thân ô mâu có ẩn ẩn truyền ra huyết tinh chi khí, tám chín phần là một kiện ma khí, dùng Ích Tà Thần Lôi có thể khắc chế được.

Nhưng một màn quỷ dị xuất hiện ngay sau đó!

Ô mâu đột nhiên chợt loé linh quang mà hoá thành một đạo hư ảnh xuyên thẳng qua kim sắc hồ quang, kim sắc hồ quang mất đi mục tiêu mà đánh vào hư không, căn bản là không thể ngăn cản thế tới của ô mâu này.

Nguyên bản ô mâu này đã xuất hiện gần trong gang tấc, hiện giờ lại xuất hiện cảnh quỷ dị này cho dù Hàn Lập có thân pháp linh mẫn phi thường thì cũng không tránh thoát khỏi một kích bất ngờ này. Kết quả chỉ thấy *"phanh"* một tiếng, ô mâu hung hăng đâm lên người Hàn Lập một cái rồi cũng bạo liệt thành một đám hắc quang mà ra.

Hàn Lập bị một cỗ cự lực vô hình đánh sâu vào trong cơ thể làm hắn không thể không lui lại vài bước nhưng thân mình lại bình yên vô sự. Ngay cả hàn quang đen kịt do ô mâu bạo liệt tạo thành giống như Cửu U minh quang nhưng lại bị hắc sắc chiến giáp trên người Hàn Lập ngăn cản toàn bộ.

Thần thông này của kim giác thanh niên kia tuyệt đối là có thể nhất kích trảm sát tu sĩ bình thường nhưng chỉ thấy bên ngoài hắc sắc ma giáp chợt loé lên toả ra một mảng hắc sắc phù văn liền ngăn cản toàn bộ đám hắc sắc hàn mang kia.

Hàn Lập cùng kim giác thanh niên đồng thời biến sắc.

Hàn Lập tự nhiên là có chút hoảng sợ dưới một kích bất ngờ có thể xuyên qua Ích Tà Thần Lôi của tên thanh niên kia, nếu không phải Thiên ngoại ma giáp tự hành hộ chủ thì dưới một kích vừa rồi chỉ sợ là hắn cũng chịu không ít thiệt thòi. Mà tên kim giác thanh niên kia trong lòng cũng giật mình không ít, trong lòng hắn thầm nghĩ mọi việc đến lúc này rất thuận lợi, thế nhưng đối phương lại có thể ngăn cản được *"Âm linh mâu"* thần thông này của hắn. Phải biết đối thủ của hắn đã chế dưới thần thông này không ít, trong đó hơn non nửa là tồn tại cùng giai.

Trong mắt hắn chợt loé lên quang mang kỳ dị, gắt gao nhìn chằm chằm vào hắc sắc chiến giáp trên người Hàn Lập, tuy rằng kim giác thanh niên này lần đầu tiên thấy ma giáp như vậy nhưng ma giáp này lại có khả năng tự phóng ra các loại hắc sắc phù văn cùng hình dáng bề ngoài dữ tợn, tự nhiên là có thể nhìn ra được ma giáp này có lai lịch không nhỏ, trên mặt không chút biểu tình.

"Hảo hảo. Chiến giáp này của ngươi không tệ, bổn toạ nhất định phải có."

Kim giác thanh niên trong miệng lạnh lùng liên tiếp phun ra hai chữ *"hảo"*.

"Phải không? Có bản lĩnh thì tự tới đây mà lấy!"

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng tự nhiên nổi lên chút giận dữ nhưng trên mặt lại thản nhiên đáp trả một câu.

"Đàm Hương Thiên Chủ! Đi!"

Trong miệng kim giác thanh niên khẽ quát một tiếng, tay khẽ lật lại, một thanh ngân sắc đoản thước nhất thời hiện ra, một cỗ linh áp kinh người chưa từng có phóng lên cao.

Hàn Lập ánh mắt ngưng trọng, trong lòng thoáng chút rùng mình bởi vì khi hắn sử dụng Linh mục thần thông đảo qua ngân sắc đoản thước thì thoáng chút đã nhìn rõ được đằng chuôi của ngân thước cómột đám ngân sắc phù văn, rõ ràng tất cả đều là Ngân khoa văn.

Cơ hồ không cần suy nghĩ, trong miệng quát khẽ một tiếng, một tay bấm quyết niệm chú. Nhất thời phụ cận hư không hiện ra vô số thanh sắc quang điểm, đám quang điểm này vừa nhoáng lên một cái liền biến lớn thành một đám thanh sắc quang liên to cỡ nắm tay.

Hàn Lập lúc này trong nháy mắt đã đem Xuân Lê kiếm trận kích phát, cũng tuỳ theo cổ tay áo hướng sang một bên phất lên, một đạo bạch ảnh kích bắn ra, sau khi xoay tròn một vòng liền hiện ra một đầu ngân sắc cự mãng dài vài chục trượng. Cự mãng khẽ lắc đầu, vẫy đuôi một cái đã đem toàn thân thẳng như cây trường thương sắc bén nhắm về phía quái thú bên trong tầng kim sắc quang tráo hung hăng đâm tới.

Quái thú lộ ra vẻ kinh sợ, trong miệng phun ra một đạo hoàng sắc khí lưu cùng huy động cự trảo lao thẳng tới phía cự mãng lâm vào thế giằng co không dứt. Hàn Lập rất yên tâm khi giao con quái thú cho thông linh khôi lỗi này, bất quá đầu quái thú kia cũng chỉ là Luyện Hư trung giai mà thôi. Tuy rằng *"Oa oa"* chỉ có tu vi là thượng tộc thất giai nhưng trong cơ thể đã mang theo hai kiện bằng dị bảo băng thuộc tính uy năng không nhỏ nên so với đối phương tuyệt không kém chút nào. Cộng thêm bản thân là khôi lỗi nên trong tranh đấu cũng chiếm đôi chút tiện nghi, trừ phi gặp phải tổn thương trí mạng, nếu không thì uy năng cũng sẽ không giảm bớt chút nào.

Quái thú của đối phương đã có Oa oa chế trụ cho nên toàn bộ tâm thần của hắn đều đặt lên trên người tên kim giác thanh niên đối diện. Lúc này, tên thanh niên kia khoát tay một cái liền tóm lấy thanh đoản thước kia vào trong tay rồi ngẩng đầu lên nhìn về phía đám thanh liên bốn phía mà lộ ra một tia khinh thường.

Chỉ thấy cổ tay áo hắn hơi run lên, ngân thước trong tay liền phát ra một tiếng vù vù, phiến phiến thước ảnh ào ào tuôn ra, thước ảnh ngưng mà không tán, huyền diệu dị thường.

Khoé mắt Hàn Lập khẽ giật một cái, không nói hai lời liền thúc dục kiếm trận, chỉ thấy xung quanh bốn phía thanh liên xoay tròn một chút liền cuồng trướng mấy lần, sau đó liên kết lại thành một bức tầng thanh sắc quang tráo. Kim giác thanh niên đối diện chỉ cảm thấy cảnh sắc xung quanh trở nên mơ hồ, thanh quang hiện lên nhưng ngay sau đó xung quanh hắn xuất hiện trên một phiến thảo nguyên xanh rờn. Cỏ dưới chân tất cả đều là một màu xanh nhạt, thi thoảng có đôi chút màu sắc của hoa dại, bốn phía ẩn ẩn có tiếng chim hót, quang cảnh làm cho tâm thần trở nên bình thản, một cảm giác ủ rũ lập tức xuất hiện trong đầu khiến cho thần trí trở nên u u mê mê.

"Ảo thuật!"

Trong mắt kim giác thanh niên vẻ u mê chợt loé qua chốc lát, sắc mặt hắn bỗng nhiên trầm xuống. Ngân thước trong đột nhiên hướng lên trên không bổ xuống một kích. Vô số thước ảnh đồng thời toát ra rồi sau đó lại tụ lại thành một cự thước cao mấy trượng, cự thước này phát ra một tiếng long ngâm sau đó ngân quang chớp động, không gian xung quanh bỗng chốc truyền đến tiếng sấm nổ rồi ngân thước liền chém xuống, ngân phong quay cuồng, nơi nào ngân phong đi qua không gian phụ cận thoáng cái vặn vẹo, phảng phất như muốn xé nát hư không.

Không trung bốn phía giống như một chiếc gương thoáng cái dưới kích này lập tức vỡ vụn ra, thanh liên đầy trời liền tấc tấc vỡ vụn, hoá thành vô số mảnh nhỏ vô thanh vô tức biến mất, bất quá lúc này quang cảnh xung quanh tên thanh niên vốn dĩ là một mảng thảo nguyên xanh mướt bỗng nhiên lại trở nên mơ hồ rồi lại biến ảo thành một khu rừng rậm, cây cối rậm rạp. Tất cả cây cối trong rừng xanh mướt, cao lớn dị thường cơ hồ đem cả bầu trời che kín lại.

Một trận rung chuyển kịch liệt bỗng nhiên truyền tới, đại thụ bốn phía bỗng chốc hoá thành vô số đoạn mộc, phóng thẳng xuống đầu tên kim giác thanh niên.

"Hừ, chỉ là ảo thuật tầm thường mà cũng dám thi triển tới hai lần,

thật sự là muốn chết mà!"

Vẻ nanh ác chợt hiện lên trên mặt tên thanh niên, ngân thước trong tay lại phóng ra một đám thước ảnh rậm rạp, nơi nào ngân quang đi qua tất cả thanh mộc đều bị kích vỡ, hoá thành điểm điểm linh quang tiêu thất trong không trong, ngân thước này dường như chuyên dùng để khắc chế các loại ảo thuật thần thông.

Ngay sau đó, ngân quang chợt loé lên, tất cả thước ảnh lại hợp lại làm một rồi nhắm thẳng về phía thanh sắc quang mạc bắn thẳng tới.

Một màn kế tiếp lại khiến cho đồng tử của Hàn Lập co rụt lại xuất hiện.

Ngân thước trong lúc sắp va chạm với thanh sắc quang mạc thì hào quang đại phóng cơ hồ khiến cho người ta không dám nhìn thẳng mảy may, bên trong hào quang ngân thước bỗng chốc phóng ra một đạo hư ảnh, sau đó chân thân ngân thước liền trở nên mơ hồ chợt loé lên biến mất chỉ để lại trong không trung đạo thước ảnh khi nãy mà thôi.

Hàn Lập vốn dĩ không xem nhẹ đối thủ nên khi hào quang đại tác thì hắn đã đem linh mục thần thông mở ra nếu không sẽ bị gạt dưới màn này. Mà thước ảnh trên không trung lúc đánh tới trên thanh sắc quang mạc lại giả đò bộc phát ra thanh thế kinh người nhằm che mắt đối thủ, mà trên đỉnh đầu Hàn Lập cách đó không xa chợt xuất hiện không gian ba động cực kỳ nhỏ, ngân thước chân thân quỷ dị hiện lên rồi chậm chậm hướng về phía Hàn Lập rơi xuống.

Vô thanh vô tức, không mang theo chút khí tức nào.

Trong nháy mắt, ngân thước khi còn cách Hàn Lập vài thước liền bột phát ra một cỗ linh áp kinh người, không hề che dấu chút nào nện thẳng xuống, phiến phiến ngân quang tràn ra, thanh thế kinh người dị thường.

Nhưng ngay lúc này, thiên linh cái của Hàn Lập bỗng nhiên kim quang đại phóng, một tử kim ngọc thủ chợt xuất hiện rồi hướng về phía ngân quang mà lao thẳng vào tới, sau đó liền bắt lấy ngân thước bên trong ngân quang, nhất thời một tiếng thanh minh truyền ra.

"Phanh" một tiếng.

Ngân quang cùng tử kim hào quang đan vào nhau truyền ra một tiếng nổ kinh thiên động địa. Một vòng khí lãng bằng mắt thường có thể thấy được từ trung tâm vụ nổ bạo liệt tuôn ra, hướng bốn phương tám hướng cuồn cuồn kéo tới.

Ngân thước bị một tầng ngân quang bao phủ bên trong cũng liều mạng co duỗi không ngừng, bộ dáng muốn dãy dụa thoát ra nhưng tử kim ngọc thủ không chút khách khí dùng năm ngón tay như móc câu liều mạng bắt lấy ngân thước nhưng bộ dáng có chút không hoàn toàn bắt được ngân thước vào trong tay, ngân quang ngoài thân ngân thước đang chậm rãi co lại bao lấy ngân thước vào trong nhằm tránh bị tử kim ngọc thủ bắt lấy.

Ngay khi màn này xảy ra, kiếm trận xung quanh tên thanh niên kia không biết đang sử dụng thần thông nào lại có thể nhìn xuyên qua rõ ràng này hết thảy, trong lòng hắn kinh hãi không thôi, lộ ra bộ dáng có chút thở dốc. Hắn không lưỡng lự, trong miệng quát khẽ một tiếng, tiếp theo một tay hướng về phía ngân thước đánh ra pháp quyết.

"Oanh" một tiếng, tiếng sấm bắt đầu nổi lên.

Bên trong năm ngón tay, ngân thước chợt phóng ra từng đạo ngân sắc điện hồ, ngân quang chớp động không ngừng trực tiếp kích lên trên tử kim sắc ngọc thủ mà bộc phát ra từng trận sét đánh nhưng bàn tay này lại cứng cỏi vô cùng, dưới sự công kích của ngân sắc lôi điện cùng ngân quang mà chỉ khẽ run lên nhè nhẹ mà thôi, bộ dáng không chút tổn thương nào.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này thì khoé miệng khẽ cười nhạt một cái.

Trên không trung, kim quang đại phóng, một cái tử kim nhân ảnh thoáng cái hiện ra, nhân ảnh này có ba đầu sáu tay, ba khuôn mặt không chút biểu tình nào, đúng là tân kim thân pháp tướng. Giờ phút này kim thân chẳng những ngoài thân trải rộng tử sắc phù văn, tản mát ra linh quang rõ ràng biến thành tử kim, mà bàn tay đang bắt lấy ngân thước kia cũng chính là tử kim ngọc thủ, rõ ràng là một trong sáu cánh tay của kim thân này. Chỉ thấy ba cái đầu khẽ cúi xuống, miệng khẽ hé ra, một cổ kim sắc quang quyển hướng về phía ngân thước đem ngân quang xunh quang ngân thước cuồn cuộn cuốn lấy. Nhân cơ hội này, năm ngón tay dùng một chút lực, chỉ nghe *"phanh"* một tiếng.

Dưới sự hợp kích của kim sắc quang quyển vài năm ngón tay, ngân quang bảo vệ của ngân thước nhất thời vỡ vụn ra, năm ngón tay không khách khí đem ngân thước nắm vào trong tay, sau đó cánh tay kia hướng về phía kim thân phóng nhanh tới. Tiếp theo lại hai cánh trong năm cánh tay còn lại đem ngân thước chà xát vào nhau mà phát ra tiếng sấm ầm ầm một, nhất thời ngân thước nhất thời linh quang ảm đạm. Ngay sau đó kim thân hé miệng phun ra một cỗ kim quang cuốn lấy đem ngân thước hút vào trong miệng, sau đó nuốt vào bụng.

Hết thảy màn này chỉ xảy ra trong nháy mắt. Khi kim giác thanh niên kịp phản ứng lại thì đã mất đi liên hệ với bảo vật, điều này khiến cho hắn nhất thời vừa sợ vừa giận.

------oOo------

Chương 1723: Điên đảo càn khôn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tên thanh niên kia tự nhiên cũng không biết hay biết chính bản thân Hàn Lập cũng không rõ ràng tân thần thông của kim thân. Tuy rằng tân kim thân dưới sự rèn luyện của năng lượng thần bí kia đã khác xưa nhưng không nghĩ tới là tân kim thân lại có thần thông lớn đến vậy, cư nhiên có thể cướp lấy bảo vật của đối thủ!

Tuy rằng loại cướp đoạt này có chút xuất kỳ bất ý, hơn nữa bảo vật cướp được cũng không phải là bản mạng pháp bảo nhưng nghe tới cũng rợn cả người. Hàn Lập miễn cưỡng áp chế sự kinh hỉ trong lòng, một tay vỗ lên thiên linh cái một cái.

"Sưu" một tiếng, một đoàn hắc khí từ trên thiên linh cái của hắn chợt hiện ra, sau đó nhắm kim thân trên không mà phóng thẳng rồi chui vào trong đó. Một cái đầu của kim thân hắn khí chợt loé lên, thân hình nhất thời nhoáng lên một cái rồi chui vào trong thanh quang mênh mông trong không trung không thấy bóng dáng.

Tiếp theo hắn lại hé miệng phun ra một đoàn ngân diễm, ngân diễm cũng chợt loé lên rồi cũng chui vào thanh quang biến mất vô thanh vô tức.

Kim giác thanh niên bên trong kiếm trận nguyên bản vẻ mặt đang lộ ra vẻ kinh sợ bỗng nhiên giơ một tay lên bấm quyết niệm chú muốn một lần nữa triệu hồi bảo vật nhưng khi thấy hành động của Hàn Lập thì sắc mặt thoáng biến đổi, ngay sau đó lại khôi phục lại vẽ bình tĩnh lúc trước. Hắn khẽ thở dài một hơi rồi thu lại pháp quyết đang thi triển rồi bỗng nhiên hét lớn một tiếng, đầu vai hắn khẽ run lên, phía sau lưng xuất hiện một lam sắc pháp tướng thật lớn.

Pháp tướng này cao tầm năm sáu trượng nhưng cả người lân phiến dày đặc, hai mắt đỏ như máu, đỉnh đầu cùng tứ chi đều mọc một đám sừng giống như ngưu giác, thoạt nhìn có vẻ hung ác dị thường mà kỳ quái hơn chính là pháp tướng này trong hai tay đều có cầm bảo vật cổ quái dị thường.

Một trong số đó là một cái chuỳ có cán dài, trên đầu có khảm ba cái đầu quái thú, một cái khác là một mặt gương bóng loáng nhưng bên ngoài lại có xích diễm cuồn cuộn bay ba hướng hình thành một tấm chắn hình tam giác.

Kim giác thanh niên khẽ híp hai mắt lại, một tay đánh ra một loại pháp quyết cổ quái, thần sắc nghiêm nghị lẩm bẩm niệm thần chú. Hiển nhiên tên Giác Xi Tộc này vừa thấy Hàn Lập thi triển thần thông viễn siêu dự định rốt cục đem sự khinh địch không chút chậm trễ vứt sang một bên, rốt cục bắt đầu ra tay thật sự. Bất quá hắn nếu còn bị vây trong Xuân Lê kiếm trận thì Hàn Lập làm sao có thể cho hắn tự do hành động được cơ chứ!

Trên mặt Hàn Lập hiện ra một tia lãnh ý, pháp thúc dục kiếm trận lần nữa, chỉ thấy kiếm trận bốn phía thanh quang chợt loé lên, hào quang đại thịnh, hư không hiện ra một đoá thanh liên, sau đó thanh liên hoá thành vô số liên ảnh hướng về trung tâm kiếm trận vũ động bay tới. Trong lúc nhất thời, cả kiếm trận tất cả đều toàn là thanh liên bay lượn, liên hoa lớn nhỏ phóng ra, càng huyền diệu chính là trong nháy mắt ngay khi thanh liên xuất hiện, một mùi hương hoa nồng đậm cũng tràn ngập cả kiếm trận làm cho quang cảnh trước mắt trở nên như thật, khiến cho người ta rơi vào trong không thể kiềm chế được.

Bất quá điều này không thể nào có thể mê hoặc tên kim giác thanh niên kia dễ dàng như vậy, ánh mắt hắn liếc một cái liền nhận ra bên trong đám thanh liên kia ẩn chứa tầng tầng sát khí, sắc mặt hắn khẽ trầm xuống, lam sắc pháp tướng sau lưng bỗng nhiên đã đem cái chuỳ hướng về phía đám thanh liên khẽ run lên, ba cái đầu quái thú được khảm ở đầu chuỳ hai mắt trợn ngược lên, hé miệng phun ra một đoàn hoả diễm cùng từng đạo ngân hồ nhưng lại đồng thời theo đầu chuỳ tuôn trào ra.

Hoả diễm theo gió dưới sự trợ giúp của ngân hồ, trong phút chốc liền hoá thành ba cỗ cự lãng hùng hổ hướng không trung cuồn cuộn cuốn tới. Cơ hồ trong lúc nhất thời, đám thanh liên đang bay múa xung quanh chợt loé lên mà biến thành tầng tầng thanh sắc kiếm quang phô thiên cái địa kích thẳng tới hoả lãng. Kiếm quang cùng hoả lãng một chút va chạm với nhau, ngay cả cây chuỳ quái dị kia cũng là dị bảo hiếm thấy nhưng dưới sự công kích của bảy mươi hai khẩu Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cùng với tu vi hiện tại và uy năng kiếm trận đã hơn xa so với tu vi Luyện Hư sơ kỳ lúc trước.

Ngay cả tầng tầng kiếm ảnh do phi kiếm thả nhưng mỗi một đạo uy năng đều tuyệt không kém chân thân phi kiếm.

Kiếm ảnh thế tới như cuồng phong bạo vũ liên tiếp đẩy lùi hoả lãng về phía sau, bộ dáng không thể ngăn cản chút nào.

Thanh niên đối diện hơi lộ ra vẻ kinh hãi nhưng lập tức hừ lạnh một tiếng. Một cánh tay của lam sắc pháp tướng sau lưng khẽ động liền đem đem tấm chắn hình tam giác một chút ném lên không trung, tấm chắn tam giác này cũng là một dị bảo hoả thuộc tính, sau khi bay lên cao một chút rồi tự động xoay tròn một trận sau đó phóng ra một đoàn hoả vân cỡ một mẫu, bên trong hoả vân ầm vang lên tiếng sấm rồi cũng hướng lên trên bắn đi. Hoả vân quay cuồng một trận, vô số hoả cầu to cỡ nắm tay cùng một tầng tầng hoả lãng đỏ đậm cuộn ra, không ít kiếm ảnh vừa tiếp xúc với đám hoả cầu cùng hoả lãng do hoả vân tạo thành lập tức bị đánh nát bấy.

Cùng với đó, khi hoả vân xuất hiện nhiệt độ của cả toà không gian thoáng cái trở nên nóng hẳn lên, giống như làm cho người ta nhảy thẳng vào hoả lò. Hoả vân cùng quái chuy thả ra tam sắc quang lãng liên thủ trên dưới, thoáng cái đã đem trên trời dưới đất bao kín lại, mặc cho kiếm quang như cuồng phong bạo vũ bắn tới ngăn chặn hoàn toàn.

Vô kiên bất tồi!

Ngay lúc này, đột nhiên tầng thanh sắc quang mạc phía sau thanh niên sắc bỗng nhiên tách ra, một kim sắc ngọc thủ to như cái quạt bỗn nhiên xuất hiện, không chút khách khí trảo tới. Trảo mang chưa kịp hạ lao tới nhưng năm ngón tay liên tục phát ra những tiếng *"xuy xuy"* xé gió kinh người, một cỗ cự lực vô hình hướng thẳng tới tên Giác Xi Tộc kia ép tới. Thanh niên kia chỉ cảm thấy không khí xung quanh như cô đọng lại, bốn phía bỗng chốc trở nên ngưng trệ dị thường đem thân hình hắn gắt gao bao vào trong, đột nhiên thân hình hắn hạ nhanh xuống dưới tránh thoát khỏi trảo này. Mà kim sắc ngọc thủ chợt loé lên từ phía trên đỉnh đầu của tên thanh niên kia tiếp tục đuổi theo cũng không khách khí cứ thế mà bổ xuống.

Cùng lúc đó, từ một phương khác bên ngoài thanh sắc quang mạc ngân quang chợt loé, một con hoả điểu tầm một trượng hai cánh mở rộng lao ra, miệng khẽ hé phun ra một cỗ ngân diễm cuồn cuộn kéo tới.

Đối mặt với nguy cơ rình rập hai phía, chỉ thấy tên kim giác thanh niên lại tỏ ra vẻ bình tĩnh lầm bầm niệm chú, khoé miệng khẽ cười lạnh một tiếng, trong miệng chú ngữ bỗng nhiên dừng lại mà rồi miệng lại phun một cỗ thất sắc linh quang. Thất sắc linh quang lưu chuyển một trận rồi chợt loé lên mà hiện một tiểu chung trắng như tuyết.

Tiểu chung này vừa hiện liền phát ra một tiếng *"đương"*, một cảnh bất khả tư nghị xuất hiện ngay sau đó!

Nguyên bản Hàn Lập thân đang ở trong kiếm trận, ngay khi tiếng *"đương"* kia kịp phát ra trong nháy mắt, đột nhiên thần thức của hắn bỗng nhiên trở nên mơ hồ một trận, tiếp theo cảnh sắc bốn phía một chút trở nên mơ hồ không rõ ràng nhưng thoáng một cái mà hai chân đã quay ngược lên trời, không những như thế mà cả toà kiếm trận cùng hết thảy cũng đều xuất hiện tình cảnh tương tự.

Nguyên bản dưới tầng tầng kiếm quang đang điên cuồng công kích tầng hoả lãng, đột nhiên phương hướng thoáng cái đã đảo ngược cho nên đám kiếm quang thoáng cái đã bắn chệch mục tiêu mà phát ra thanh âm ầm nổ lớn truyền đến. Mà mắt kim sắc ngọc thủ đang ở phía trên thiên linh cái của thanh niên đối diện cũng không biết tại sao thân hình tên thanh niên kia lại uốn éo một cái rồi bỗng nhiên biến mất không thấy, khi đó ngọc thủ cùng ngân sắc hoả điểu sau khi đồng thời mất đi mục tiêu thì lại hướng vào nhau kích tới.

"Đang" một tiếng, ngân diễm rào rạt không chút khách khí đem ngọc thủ bao vào trong đó, về phần hoả diễm phun ra trước đó không biết lại đánh tới nơi nào rồi.

Hàn Lập không khỏi chấn động, không dám nghĩ nhiều, thân hình nhoáng lên một cái lập tức một lần nữa khôi phục nguyên trạng. Đúng lúc này, một tiếng thanh minh truyền đến, cả toà kiếm trận giống như bị thần thông gì đó ảnh hưởng tới, thanh sắc quang mang bỗng nhiên vặn vẹo một trận, lập tức không chịu nổi gánh nặng mà tấc tấc vỡ vụn ra, thanh quang chợt loé lên hiện ra bản thể bảy mươi hai thanh phi kiếm.

Xuân Lê kiếm trận thế vậy mà bị phá giải hoàn toàn. Kim thân cùng ngân sắc hoả điểu lại kinh ngạc ngẩn ngơ tại chỗ, tay chân luống cuống một trận.

Một màn này làm cho tâm thần Hàn Lập có đôi chút kinh hoàng thất thố. Tiểu chung kia là vật gì nhưng lại có thể làm cho Càn khôn điên đảo. Tiếng chung vừa vang lên, hắn tựa hồ cảm ứng được một tia pháp tắc chi lực tinh khiết hàm chứa trong đó.

"Chẳng lẽ là..."

Sắc mặt Hàn Lập biến đổi liên tục, bất quá hắn dù sao cũng không phải là người thường, lam mang trong mắt chợt loé lập tức đem phạm vi hơn trăm trượng xung quanh hết thảy đảo qua một lần. Kết quả khiến hắn ngưng trọng hẳn lên, xung quanh không hề có bóng người nào cả, hắc khí trong mắt chợt loé lên, một con mắt đen xì chợt xuất hiện. Hắc mục ô quang chợt loé lên, một đạo quang trụ nhỏ như ngón cái chợt phun ra rồi nhoáng lên một cái chui vào trong hư không phụ cận.

"Oanh" một tiếng, kim giác thanh niên bộ dáng có chút chật vật từ hư không bên kia hiện ra.

"Phá diệt pháp mục!"

Thanh niên kia thấy rõ ràng đệ tam nhãn thần thông Hàn Lập sử dụng, thất thanh nói. Trên người hắn không biết khi nào đã mặc thêm một bộ lam sắc chiến giáp, khi vừa ổn định thân hình liền vung tay áo bào lên, Lam sắc pháp tướng sau lưng chợt xuất lại tiếp tục đem nhị bảo vung lên.

Kim giác Thanh niên một tay trảo vào hư không một cái, thất sắc linh quang chợt loé lên mà hiện ra một tiểu chung trắng như tuyết rơi vào trong tay. Trong nháy mắt khi tiểu chung rơi vào trong tay, trên mặt hắn không chút biểu tình ngược lại nhìn về phía Hàn Lập ánh mắt chớp động không thôi.

Hàn Lập đối diện mặt không chút biểu tình hướng kim thân cùng Phệ Linh hoả điểu vẫy tay một cái. Nhất thời sau mấy cái chớp động thì đã về tới bên cạnh hắn. Mà cơ hồ trong lúc nhất thời bảy mươi hai khẩu phi kiếm đang huyền phù ở không trung khẽ run lên, đột nhiên không chút dấu hiệu liền hoá thành mấy mươi đạo hàn quang bắn thẳng tới tên kim giác thanh niên kia.

Tiếng *"Xuy xuy"* xé gió vang lên, ngay sau đó bảy mươi hai khẩu phi kiếm liền thi triển thuật thuấn di mà lao thẳng tới trước người tên thanh niên, không chút khách khí đồng loạt chém xuống.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm độn tốc đích thực cực nhanh làm cho kim giác thanh niên kia khoé mắt khẽ giật giật vài cái nhưng đối mặt với thế công kinh người như vậy mà chỉ thấy hắn khẽ vươn một ngón tay hướng tiểu chung điểm ra một cái.

"Đương" một tiếng, một vòng bạch sắc khí lãng tuỳ theo tiếng chung mà dũng mãnh tuôn ra hướng về phía mấy mươi khẩu phi kiếm cuốn tới. Hai phương vừa tiếp xúc, mấy mươi khẩu phi kiếm cùng kiếm quang thanh mang chợt loé lên đều hiện ra nguyên hình. Sau đó, dưới mấy lần khí lãng cuốn qua thì tất cả phi kiếm liền tấc tấc vỡ vụn ra, cuối cùng biến thành hư ảo.

Hàn Lập thấy cảnh này, sắc mặt không chút thay đổi nhưng đồng tử chợt co rụt lại.

Vừa rồi hắn đã sử dụng linh mục thần thông nhìn thấy hết thảy, chỉ thấy từ trên tiểu chung thả ra một loại bạch sắc khí lãng được hình thành từ vô số vết nứt không gian. Những vết nứt không gian này cùng những vết nứt không gian thường thấy khác biệt rất lớn, vết nứt do tiểu chung tạo ra sau khi bắn nhanh ra thì cũng nhanh chóng biến mất. Ngay cả Trúc Phong Vân Kiếm có sắc bén dị thường nhưng không thể nào chịu được không gian chi lực công kích, lúc này mới *"rắc"* một tiếng mà hoá thành vô số mảnh vụn.

------oOo------

Chương 1724: Cự viên hung uy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dưới công kích của bạch sắc khí lãng, toàn bộ phi kiếm đều huỷ diệt nhưng kim giác thanh niên cũng không có ý tứ dừng tay lại, bạch sắc tiểu chung lại vang lên thêm hai tiếng nữa, bạch sắc khí lãng lại tiếp tục cuốn tới khắp nơi trong không gian.

Cùng lúc đó, pháp tướng phía sau lưng hắn cũng nâng tay lên đem hai bảo vật lần nữa tế ra, tam sắc quang diễm đầy trời cùng hoả vân cuồn cuộn tuôn ra. Khi đó thần sắc của hắn bỗng chuyển sang tái xanh, miệng chợt hé phun ra một cỗ hắc khí nồng đậm, sau đó hắc khí lại bao lấy thân hình hắn vào bên trong.

Tiếng quỷ khóc sói tru liên tiếp nổi lên, bên trong hắc khí vô số bịch lục tế ti như ẩn như hiện tản mát ra một cỗ xú khí nồng đậm. Kim giác thanh niên vừa ra tay cư nhiên lại đem một loạt thần thông thi triển ra nhằm nhất kích diệt sát Hàn Lập.

Thấy cảnh này, Hàn Lập cũng hơi rùng mình một chút.

Công kích từ những thần thông khác đối với hắn cũng không có gì đáng để đặt trong mắt nhưng hắn lại rất kiêng kị bạch sắc khí lãng do tiểu chung thả ra, đó là không gian thần thông công kích. Bất quá, bởi vì pháp lực chưa phục hồi hoàn toàn cho nên hắn cũng không muốn dây dưa lâu dài với tên thanh niên đối diện, trong lòng nhất thời trầm xuống, tâm niệm nhanh chóng chuyển động. Kim thân một bên bỗng nhiên tử kim linh quang đại phóng hào quang, từ bên trong hào quang trận trận phạm âm truyền ra. Bên trong kim quang mơ hồ có tử sắc phù văn phiên động không thôi, sau đó kim thân nâng một cánh tay lên rồi đánh ra một trào vào hư không, bỗng nhiên một cái kim sắc tàn nhận hiện lên trong tay.

Vừa xuất hiện, tàn nhận bắt chợt tiêm minh một tiếng!

Dưới tiếng tiêm minh này, phương viên vài dặm phụ cận thiên địa nguyên khí bỗng nhiên sôi trào hình thành vô số ngũ sắc quang hà hiện lên triều bái cuồn cuộn hướng về phía tàn nhận. Cũng vì đây là Nghiễm Hàn Giới nên thiên địa nguyên khí nồng đậm hơn linh giới mấy lần nên mới xảy ra thiên tượng kinh người như thế.

Ngũ sắc quang hà ẩn chứa vô số thiên địa linh khí khiến cho tên thanh niên phía đối diện thần sắc không khỏi biến đổi nhưng không cần chờ hắn có phản ứng gì khác, ngoài thân kim thân linh quang lưu chuyển không ngừng, kim quang dọc theo cánh tay mà điên cuồng rót vào trong kim nhận trong tay. Vốn kim thân nguyên bản cao khoảng hai trượng nhưng thoáng cái thì đã quỷ dị hạ thấp xuống một chút, còn tàn nhận trong tay kim thân nguyên bản không có lưỡi đao nhưng sau khi kim quang chợt loé lên liền huyễn hoá ra một lưỡi kim nhận đầy đủ.

Kim nhận trọn vẹn trong tay kim thân bỗng nhiên phát ra thanh âm *"chi chi"* không ngừng, trên bầu trời ngũ sắc linh quang bỗng nhiên quay tít thành một vòng, sau đó hướng về phía chuôi kim nhận điên cuồng chui vào. Sau thời gian mấy nhịp thở công phu, kim nhận phảng phất như cái động không đáy đem ngũ sắc linh quang đầy trời hấp thu không còn một mảnh.

Vốn kim nhận sau khi huyễn hoá ra chỉ dài có vài thước nhưng sau khi hấp thu ngũ sắc linh quang thì đã biến dài ra tầm một trượng, mặt ngoài kim sắc phù văn lưu chuyển chớp động không ngừng, vô thanh vô tức hướng về phía đối diện chém ra một kích.

Một đạo kim quang hình bán nguyệt từ trên kim nhận phóng thẳng ra, lúc bắt đầu kim quang chỉ dài không quá vài xích nhưng sau khi chớp động mấy cái thì dần dần kéo dài ra mà điên hướng về phía đối diện quét tới.

Kim giác thanh niên phía đối diện thấy cảnh này thì trong lòng hoảng sợ không thôi nhưng đã đến nước này thì tự nhiên là không thể nào cùng Hàn Lập giảng hoà được nữa. Lúc này trong miệng hắn hét to một tiếng, đồng thời ngón tay hướng về phía Hàn Lập ngưng trọng điểm ra một chỉ.

Nhất thời bạch sắc khí lãng, hoả vân, tam sắc hoả lãng cùng hắc khí quay cuồng một trận rồi hướng về phía kim quang đón đầu đánh tới.

Hoả vân, hắc khí, tam sắc hoả lãng cùng kim quang vừa tiếp xúc kim quang đã bộc phát ra một tiếng nổ kinh người nhưng chợt rít lên một tiếng mà tản ra, căn bản không thể ngăn cản chút nào. Về phần bạch sắc khí lãng kia cũng cuồn cuộn xông thẳng vào kim quang mà bộc phát ra một tiếng nổ khác thường.

Hai tầng công kích đan vào nhau, chợt loé lên rồi lâm vào thế giằng co không dứt.

"Huyền Thiên thánh khí!"

Vốn đã có chút hoài nghi trong lòng nhưng vừa thấy cảnh này thì sắc mặt tên thanh niên kia bỗng trầm xuống. Hắn có thể nhận ra thanh Huyền Thiên tàn nhận vì dưới công kích của tiểu chung kia mà cũng không mảy may rơi xuống hạ phong, bất quá hắn chỉ có thể coi đấy là Huyền Thiên thánh khí mà thôi.

Huyền Thiên tàn nhận vốn dĩ khuyết mất lưỡi đao cho nên uy năng tự nhiên là còn lại mấy phần cho nên cũng có chút tương tự như Huyền Thiên thánh khí. Huyền Thiên thánh khí vốn dĩ chỉ là phỏng chế từ Huyền Thiên chi bảo nên cũng có một phần thần thông cùng uy năng của loại bảo vật nghịch thiên này.

Lúc này chỉ thấy cổ tay của tên thanh niên kia khẽ động, đem vật trong tay ném lên không trung, sau đó nâng một ngón tay hướng về phía tiểu chung đánh ra một chỉ.

"Đương đương" mấy tiếng truyền ra.

Ngón tay mơ hồ có ẩn ẩn một tia máu, mỗi lần bắn ra thì sắc mặt của tên thanh niên cũng trắng bệch đôi chút. Bảy tám tiếng chuông liên tục phát ra thì sắc mặt của hắn đã chuyển sang trắng bệch không còn giọt máu. Hiển nhiên làm mỗi lần thôi động tiểu chung tương đương với việc tổn hao nguyên khí vô cùng lớn, cho dù hắn có tu vi Luyện Hư đỉnh giai thì cũng không thể chống đỡ được lâu dài.

Không gì hơn ngoài mấy tiếng chuông phát ra từ tiểu chung, tự nhiên hiệu quả cũng rất kinh người.

Hàn Lập vừa nghe thấy mấy tiếng chuông ngân phát ra thì trong nháy mắt chỉ cảm thấy hai bên tai chợt ông ông lên một trận, bốn phía cảnh sắc mơ hồ như lọt vào khu vực không gian chi lực công kích. Một kích bất ngờ này tự nhiên khiến hắn thất hồn lạc phách nhưng lập tức trong lòng liền thúc dục pháp quyết, bên ngoài ma giáp vốn dĩ đã được khoác lên trên người hắn từ trước chợt toát ra tầng tầng hắc sắc phù văn, những phù văn này quay tít tại chỗ rồi bạo liệt ra. Một cỗ hắc sắc quái phong trong nháy mắt được hình thành, một cỗ vô hình chi lực đem không gian phụ cận hắn bao voà trong đó.

Không gian chi lực do tiểu chung quỷ dị kia tạo thành va chạm với hắc sắc quái phong, ban đầu chỉ có thể khiến cho hắc sắc quái phong vặn vẹo một trận, rồi cùng với vô hình chi lực do quái phong tạo thành triệt tiêu lẫn nhau, không cách nào gây ra tổn thương cho Hàn Lập ở bên trong quái phong được.

Bất quá, khi tiếng chuông thứ hai truyền đến, hắc sắc quái phong *"phanh"* một tiếng liền trực tiếp tan thành mây khói, bộ dáng không thể ngăn cản mảy may. Mà tiếng chuông thứ ba vang lên, ma giáp ngoài thân Hàn Lập bỗng nhiên thả ra hắc sắc hào quang chói mắt, phụ cận hư không dao động từng trận, phát ra tiếng xé gió vù vù.

Không gian chi lực trực tiếp đánh lên thiên ngoại ma giáp, khiến cho hắc quang lung lay từng trận. Hàn Lập trước đây đã từng sử dụng Huyền Thiên chi bảo, đối với sự lợi hại của pháp tắc chi lực vô cùng rõ ràng, chỉ thấy sắc mặt hắn biến đổi mấy lần, vội vàng bấm quyết.

Một tiếng sấm truyền tới, sau lưng hắn thanh bạch hồ quang chợt loé lên, một đôi cánh trong suốt hiện ra. Mà đúng lúc này tiếng chuông thứ ba đã văng vẳng truyền đến, hắc quang do ma giáp thả ra như ngưng kết lại thành thực thể, dưới tác động của thanh âm này liền vỡ vụn ra ngay tức khắc.

Thấy cảnh này, khoẽ miêng hắn khẽ co giật vài cái, không hề chần chừ, đôi cánh sau lưng khẽ động cả người liền hoá thành một đạo hồ quang thanh bạch biến mất tại chỗ. Sau một khắc chỗ hắn đứng lúc trước chợt xuất hiện không gian ba động, rồi biến thành một hắc động đen ngòm.

Khó khăn lắm mới tránh thoát khỏi công kích này thì đến lần tiếng vang thứ tư, trong nháy mắt cách đó hơn hai mươi trượng chợt *"phịch"* một tiếng, một đoàn thanh bạch hồ quang trống rỗng xuất hiện, nhân ảnh bên trong hồ quang loạng choạng ngã vật ra. Chính là Hàn Lập vừa mới sử dụng Phong Lôi Sí thi triển độn thuật vậy mà bị tiếng chuông của tiểu chung kia dễ dàng phá vỡ.

Thêm một tiếng vang dài dằng dặc truyền đến, Hàn Lập chỉ cảm thấy không gian bốn phía căng thẳng hẳn lên, cả người bị thiên địa pháp tắc không chút khách khí bao vào trong đó. Không gian chi lực thoáng cái hoá thành một cỗ hấp lực vô cùng to đè ép lên trên thân hình hắn, tiếp theo hấp lực đột nhiên hướng bốn phương tám hướng bắn đi, dĩ nhiên là muốn xé Hàn Lập ra thành muôn mảnh.

Nhưng vào thời khắc này, Hàn Lập hai mắt mở trừng trừng ra, ngửa mặt lên trời rống lớn một tiếng.

Trên người hắn kim quang chói mắt rồi sinh ra vô số tơ vàng óng ánh, đồng thời răng nanh hoàn toàn lộ ra, trong nháy mắt hắn đã biên thành một đầu kim mao cự viên.

Cự viên này cao tới năm sáu trượng, tướng mạo hung ác, tứ chi thô to, phảng phất như có lực lượng vô cùng lớn.

Cự viên điên cuồng rống lên, tứ chi đồng thời dùng sức vung lên.

Một tiếng *"phanh"* truyền ra, bốn phía trong hư không phảng phất như có thứ gì đó bị kích vỡ ra, sau đó cự viên lại nhe răng cười một cái, thân thể đong đưa sải chân bước tới. Cũng không biết làm như thế nào mà chỉ thấy mỗi bước chân lại có thể kéo dài qua ba bốn mươi trượng, một chút đã tới sát bên cạnh tên thanh niên kia, sau đó cự viên liền nâng tay hung hăng đánh ra một trảo.

Một cỗ ác phong gào thét phóng thẳng chỗ tên thanh niên kia.

Kim giác thanh niên sau khi hao tổn nguyên khí để thúc dục tiểu chung công kích Hàn Lập, mắt thấy công kích của tiểu chung không thể giải quyết được Hàn Lập ngay lập tức thì chỉ biết há miệng trợn mắt đứng sững tại chỗ. Mà khi Hàn Lập hoá thành cự viên thì hắn lại càng không thể tin nổi vào mắt mình được nữa.

Đối với cự viên do Hàn Lập biến thành chỉ với mấy bước chân đã đến bên cạnh hắn rồi hung đánh thẳng về phía hắn nhưng hắn cũng không còn bao nhiêu linh mẫn để ứng phó kịp, căn bản là không kịp thi pháp thúc dục tiểu chung chống lại cự trảo của cự viên.

Mặc dù hắn đối với biến thân cự viên của Hàn Lập không biết chút nào nhưng chỉ dựa vào sự mạnh mẽ của thân thể cự viên mà dễ dàng ngạnh kháng với không gian chi lực thì hắn cũng không dám xem nhẹ chút nào. Cho nên tên thanh niên kia chỉ còn bất đắc dĩ chỉ có thể một tay bắt quyết thật nhanh, pháp tướng sau lưng toàn thân hào quang đại thịnh, hai tay úp lại huyễn hoá thành một thanh lam sắc cự nhận hướng lên trên cự trảo đón đầu đánh tới.

Hàn quang trong mắt chợt loé, đối với công kích của lam nhận kia căn bản không quan tâm tới, ngược lại khí lực toàn thân đều dồn cả vào cự trảo đánh tiếp tục đánh tới.

Một tiếng kim chúc va chạm với nhau truyền ra!

Lam nhận kia khi vừa mới tiếp xúc với cự trảo thì đột nhiên rung mạnh một cái rồi hoá thành vô số đoản nhận hung hăng đánh thẳng lên thân thể của cự viên. Chỉ thấy ngoài da của cự viên kim quang chợt loé lên liền đánh văng tất cả lam sắc tàn nhận, ngay cả một vết xước để lại trên da cũng không có.

"A!"

Một tiếng kinh sợ từ trong miệng tên thanh niên kia truyền ra, trong lòng hắn vô cùng hoảng sợ, không lưỡng lự chút nào liền thúc dục pháp quyết khiến cho pháp tướng sau lưng bắt đầu huy động song chưởng hung hăng lao thẳng tới cự viên điên cuồng đánh tới. Đồng thời một cỗ hắc khí có pha một chút bích ti hướng không trung bắn đi, một cánh tay tiếp tục nhấc nên, trên mặt huyết quang chợt loé, một tia máu từ đầu ngón tay phun ra.

Hắn không tiếc tổn hao nguyên khí tiếp tục sử dụng tiểu chung công kích Hàn Lập nhưng hắn hiển nhiên đã coi thường sự bá đạo của kim mao cự viên!

Khi lam sắc pháp tướng vừa mới lao vào ngăn cản cự viên thì một chút đã bị kim quang ngoài thân cự viên đánh cho tan thành bụi, về phần đám hắc khí này thì đều bị tiêu diệt dưới cự trảo của cự viên.

Lôi đình nhất kích, nhất kích tất sát!

Sau khi thoát khỏi hắc khí cùng pháp tướng, cánh tay cự viên vừa như chớp đánh tới trên hộ thể linh quang của tên thanh niên kia, đối với công kích của cự viên thì một cái hộ thể linh quang cũng không là gì cả, cự trảo như một tia chớp bất thình lình xuyên thủng quang linh quang hộ thể mà đánh thẳng lên đỉnh đầu hắn, sau đó năm ngón tay không chút do dự coi lại nắm chặt lấy đầu của hắn.

"Phanh" một tiếng, đầu của tên thanh niên kia như một quả dưa hấu nổ tung ra. Thi thể không đầu sau khi lảo đảo một chút liền rơi thẳng xuống mặt đất.

------oOo------

Chương 1725: Giác Xi mưu đồ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Oanh" một tiếng, thi thể vừa rơi xuống phía dưới mặt đất bỗng nhiên nứt toác ra, huyết quang đại phóng. Huyết nhục cùng nội thể còn sót lại hoá thành một đoàn huyết vũ hướng bốn phương tám hướng bay tán loạn đi.

Tiếng xé gió vang lên.

Bên trong huyết vũ, một đạo hư ảnh mơ hồ chợt loé lên mà ra, giống như quỷ mị hướng tiểu chung cách đó không xa bắn nhanh đi. Đúng là Nguyên anh của kim giác thanh niên kia!

Hắn cũng rõ ràng, biết sau khi mất đi pháp thể chỉ bằng Nguyên anh mà muốn trốn thoát khỏi tay Hàn Lập thì trước tiên phải mượn sức của tiểu chung bên kia, hy vọng dùng uy lực huyền diệu của tiểu chung này mà thoát khỏi kiếp nạn này.

Đối mặt với huyết vũ đầy trời, cự viên căn bản là không để vào trong mắt, ngược lại trên mặt lệ quang chợt loé, từ trong cổ họng phát ra một tiếng rống to. Tiếng rống này như cửu thiên thiên lôi, khi vừa ra khỏi miệng liền khiến cho không gian phụ cận chấn động mà ông ông một trận, nơi nào âm ba đi qua không trung phụ cận nổi lên từng đoàn phong quyển làm cho không gian vặn vẹo biến dạng. Biến thân cự viên này của Hàn Lập chỉ với một tiếng rống kinh thiên này đã đem hư không phụ cận làm ra bộ dáng như chấn động sắp vỡ, có thể thấy được uy lực trong tiếng rống này lớn đến mức nào.

Đám huyết vũ dưới tác động của âm ba, trong nháy mắt đồng loạt hoá thành hư ảo, đồng thời đạo hư ảnh nọ cũng bị tiếng rống đầy uy lực bao vào trong, hư ảnh chị kịp hét thảm một tiếng liền biến thành tro bụi nhưng bất ngờ chính là tiểu chung kia ngay lúc Nguyên anh của tên kim giác thanh niên kia trong nháy mắt bị huỷ diệt cũng bạo liệt mà hoá thành một đoàn bạch quang. Bất quá, uy lực của tự bạo này không có nhiều uy lực, đoàn bạch quang nọ chỉ chớp động vài cái liền biến thành điểm điểm bạch quang quỷ dị biến mất.

Thấy cảnh này, trong mắt cự viên lam mang chợt loé lên nhưng không chút chần chờ nào, thân hình vừa động chợt loé lên tiến nhập vào trong hư không. Ngay sau đó, cự viên bỗng xuất hiện trên đầu của con quái thú đang cùng bạch sắc cự mãng dây dưa. Lưỡng đạo cự quyền giống như cuồng phong bạo vũ điên cuồng đánh thẳng xuống thân thể quái thú. Đầu quái thú kia tu vi đồng dạng là Luyện Hư trung kì nhưng dưới công kích của cự viên cơ hồ không kịp phản ứng thì đã biến thành bánh thịt, thậm chí ngay cả yêu đan cũng bị cưỡng bức lôi ra khỏi cơ thể, còn tinh hồn của quái thú vừa mới thoát ra khỏi cơ thể thì đã bị bạch sắc cự mãng không khách khí nuốt vào trong bụng mà hồn phi phách tán.

Địch nhân cuối cùng đã đều bị diệt sát hoàn toàn, lúc này ngoài thân cự viên kim quang chớp động, hình thể nhanh chóng co lại, nháy mắt đã khôi phục chân thân Hàn Lập, sau đó hắn quay đầu lại nhìn chằm chằm về phương hướng tiểu chung biến mất, ánh mắt chớp động như nghĩ tới điều gì đó.

Ngay lúc tiểu chung tại Nghiễm Hàn Giới bị huỷ, trong một dãy lầu các thần bí nào đó tại Linh giới, dưới tầng tầng cấm chế bao phủ chung quanh một toà lâu các đột nhiên một tiếng hét kinh hãi truyền ra.

"Sao như vậy chứ!"

Bên trong tiếng hét bao hàm sự kinh ngạc cùng nộ ý.

Ở lối vào toà lầu các này, vài tên kim giác giáp sĩ đứng thẳng tắp, sắc mặt không chút thay đổi, giống như căn bản là không nghe thấy tiếng hét vừa rồi, mà ở toà lầu các ở tầm trung có ba gã Giác Xi Tộc chăm chú nhìn lên một cái bạch sắc tiểu chung được đặt trên một cái ngọc bàn, sắc mặt ngưng trọng dị thường. Tiếng hét thất thanh kia là do một mỹ phụ trung niên ước chừng hơn ba mươi tuổi, trên đầu có một đôi tiểu giác xanh biếc nhưng một tay lại chống nạnh, trong mắt lộ ra vẻ tức giận. Bên trên cái bàn kia có một cái cự chung cao chừng một trượng, trừ bỏ vẻ ngoài thì hình dáng và nhan sắc đều giống hệt cái mà kim giác thanh niên kia vừa mới sử dụng.

Ở trên mặt đất phía dưới ngọc bàn có năm pháp trận liên hoàn cỡ nhỏ, kim quang chớp động không ngừng. Trong đó bốn pháp trận đều không có gì đặc biệt, duy nhất chỉ có một cái pháp trận gần tiểu chung nhất là có bạch quang chớp động.

Bạch quang cùng với bạch sắc hào quang từ cự chung toả chớp động không ngừng, giống như hô ứng lẫn nhau.

"Như thế mà vẫn có một kiện Huyền Thiên thánh khí bị huỷ, cũng do tài liệu luyện chế thánh khí cùng với chung Chân Linh có liên hệ nên mới quay trở về được. Xem ra tên đệ tử giữ Huyền Thiên thánh khí ở Nghiễm Hàn Giới đã vẫn lạc không thể nghi ngờ."

Mỹ phụ thì thào một tiếng nói.

"Điều này có gì lạ. Bên trong Nghiễm Hàn Giới nguy cơ trùng trùng, ngoài ra còn có bao nhiêu dị tộc khác cũng phái người vào trong đó, tiểu tử này chắc gặp phải đối thủ có thần thông nghịch thiên hoặc là bất ngờ gặp phải hung thú thượng cổ nào đó không phải là không có khả năng."

Một lão giả mặc bạch bào, trên trán có một đôi thanh giác vân vê chòm râu nói.

"Sĩ Tâm huynh, lời này có thể không đúng lắm. Có Huyền Thiên thánh khí trong tay thì cho dù có gặp phải tồn tại thánh giai đi chăng nữa thì cũng có thể tự bảo vệ mình. Huống hồ trước đó đã có nghiêm lệnh đệ tử giữ thánh khí cùng đội ngũ phải luôn hành động cùng nhau, thật sự nghĩ không ra tại sao lại hắn có thể gặp nguy hiểm gì mà khiến cho một đệ tử sở hữu Huyền Thiên thánh khí dưới sự bảo vệ của một đám người mà lại vẫn lạc được. Hơn nữa hiện tại mới chỉ qua có nửa năm, chẳng lẽ ngay từ đầu đã truyền tống sai vị trí tới một chỗ xa lạ nào đó, mà với thời gian dài như thế thì cũng phải tới nơi chỉ định chứ!"

Người cuối cùng là một gã bạch diện lam bào trung niên, ảm đảm cười nói.

Nghe trung niên nói như thế, lão giả ánh mắt chợt loé lên rồi lâm vào trầm tư.

"Mặc kệ tên đệ tử kia gặp phải chuyện gì mà mất mạng, đội ngũ kia đã làm mất đi Huyền Thiên thánh khí thì cũng không thể chiếm được vật kia. Điều này đúng là không có nằm trong kế hoạch, e là có ảnh hướng rất lớn tới đại sự lần này."

Trung niên mỹ phụ ngược lại bình tĩnh lạnh lùng nói.

"Không sao, vật kia tổng cộng có năm phần. Chỉ cần một đội ngũ khác đắc thủ thì khi Nghiễm Hàn Giới mở ra lần nữa vẫn sẽ không ảnh hướng đến kế hoạch của bổn tộc."

Trung niên nam tử khẽ nói một tiếng.

"Chỉ sợ những đội ngũ khác cũng xảy ra vấn đề. Thiếu đi một đội thì có thể miễn cưỡng cứu chữa được nhưng nếu lại mất đi thêm một đội ngũ nữa thì e rằng sẽ có phiền toái rất lớn a."

Lão giả sau khi trầm ngâm một hồi liền chậm rãi nói.

"Nào có thể trùng hợp như vậy được, vạn nhất như thế thì chỉ có thể nói trách rằng cơ duyên của bản tộc chưa tới mà thôi, không thể oán hận được."

Trung niên nam tử mỉm cười trả nời nói.

"Nói như thế nhưng mấy người chúng ta đã động viên không ít tài liệu quý hiếm mới luyện chế ra vài món Huyền Thiên thánh khí, có thể nói là có chút lãng phí. Phải biết rằng những thánh khí này đều là nhằm vào phong ấn của vật kia mà nhất thời chuyên môn tạo ra. Tuy rằng uy lực không thể so sánh với Huyền Thiên thánh khí chính thức cũng không kém là bao nhưng qua một khoảng thời gian liền hành tự giải thể biến mất. Nếu như không có gì thu hoạch, ta là người phụ trách kể hoạch này, e rằng phải cấp cho những trưởng lão khác một cái công đạo."

Lão giả nhướng mày nói.

"Công đạo gì? Nhị vị chẳng lẽ đã quên kế hoạch của chúng ta nguyên bản vốn là hoàn thành từng phần làm gì có chuyện một công đôi việc. Mà ngay cả đại sự tại Nghiễm Hàn Giới có thất bại thì nguyên bản kế hoạch vẫn có tám chín phần thành công."

Mỹ phụ trong nháy mắt hàn quang chợt loé, chậm rãi nói.

"Cũng đúng. Có lẽ đến lúc nên đánh một trận cuối cùng với Thiên Vân mười ba tộc rồi."

Vừa nghe được lời này của mỹ phụ, trung niên nam tử cùng lão giả chợt liếc mắt nhìn nhau một cái rồi cũng cười một cái.

Mỹ phụ không nói gì thêm nữa, một ngón tay hướng về phía kim sắc pháp trận có bạch quang huyền phù chính giữa điểm ra một cái, nhất thời đoàn bạch quang kia phát ra một tiếng thanh minh dễ nghe liền phiêu phiêu bay thẳng đến cự chung chui rồi vào bên trong. Ngay sau đó, cự chung chợt phát ra một tiếng vù vù, mặt ngoài hiện lên tầng tâng ngân sắc phù văn mà ra.

Hàn Lập tự nhiên không biết rằng chính mình đánh chết tên kim giác thanh niên kia trong lúc vô ý đã phá vỡ đại kế cực kỳ chu mật của Giác Xi Tộc. Giờ phút này tâm thần hắn toàn bộ đều chìm vào trạng thái thể ngộ khi nhất quyền trảm sát cường địch lúc trước.

Hiển nhiên Kinh Chập Thập Nhị Quyết uy lực cũng tuỳ theo tu vi của tu luyện giả mà tăng lên. Cùng là một loại biến thân nhưng dưới tu vi Luyện Hư hậu kỳ thì uy lực chính thức mới bày ra. Biến thân cự viên với thân thể cùng thần lực có thể đại chiến với Hợp Thể Kỳ một hồi, một phần cũng do cơ duyên của Hàn Lập thâm hậu, dưới ảo cảnh của tinh không đồ kia đưa hắn trải qua vô tận năm tháng cho nên hắn đã trầm ổn hơn rất nhiều so với trước đây, lúc này hắn vẫn có thể bảo trì thể xác và tinh thần cân bằng, không đến mức xuất hiện tình trạng mất khống chế.

Bất quá so với việc này, hắn tuyệt đối không rõ ràng tại sao tiểu chung kia lại biến mất một cách quỷ dị như thế, cảm thấy cực kỳ đáng tiếc. Bất quá chỉ là một kiện phảng chế Huyền Thiên chi bảo mà đã có thần thông thần kỳ như thế, nếu có thể đoạt tới tay mà nói thì thực lực của hắn sẽ tăng lên rất nhiều. Nhưng nếu kiện dị bảo này đã biến mất vô ảnh vô tung thì hắn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đem tâm tư này ném lên tận mây xanh, sau đó đem bảo vật của tên kim giác thanh niên tất cả thu lại liền hoá thành hoá thành một đạo thanh hồng phá không rời đi.

Một lát công phu sau, Hàn Lập đã phi độn ra cách đó mấy vạn dặm. Bên trong độn quang, Hàn Lập bắt đầu tỉ mỉ cân nhắc kế hoạch tiếp theo của bản thân.

Tuy rằng hắn đã hiệp trợ hai người Liễu Thuý Nhi đoạt được vật mà Đoạn Thiên Nhận cùng Thải Lưu Anh phải có nhưng trước đây hắn cũng đã đáp ứng với Thạch Kiến Tộc sẽ thu thập một số tài liệu luyện khí còn chưa tới tay. Cố nhiên Đoạn Thiên Nhận đã có nói qua, chỉ cần đem bảo vật trong cấm chế chi địa nọ tới tay thì việc này cũng không cần đặt trong lòng nữa nhưng hắn vẫn đem yêu cầu của Thạch Kiến Thạch tộc hoàn thành, tránh vì việc này mà trễ nãi kế hoạch mượn truyền tống trận.

Trong lòng cân nhắc như thế, mặc dù từ đây đến vị trí có tài liệu đấy cũng cần đến cũng còn thừa thời gian cho nên hắn quyết định đi đến đó một chuyến. Bất quá, trước đó hắn cũng cần phải khôi phục lại pháp lực trước rồi nói sau. Bên trong Nghiễm Hàn Giới này nguy hiểm trùng trùng, ngay cả tu vi của hắn đại tiến nhưng cũng không dám có chút khinh thị nào. Cân nhắc xong xuôi, lúc này hắn bắt đầu điều chỉnh phương hướng rồi phá không bay đi.

Gần nửa ngày sau, Hàn Lập đã xuất hiện trên không trung một mảnh rừng nhỏ, sau khi bay quanh một vòng thì lam mang trong mắt chợt động quét qua khắp nơi một lần, tựa hồ cảm thấy không có gì nguy hiểm, lúc này liền hoá thành một đạo thanh quang trực tiếp rơi xuống rừng rậm. Một lát sau, Hàn Lập tìm thấy được cái huyệt động nằm dưới rễ một cây đại thụ, sau khi xem xét cẩn thận liền bắt đầu bày ra một cái ẩn nặc pháp trận, đem đại thụ che kín lại. Sau đó tay áo bào khẽ run lên, một đạo hoàng quang từ trong tay áo bay ra, chợt loé lên một cái liền hoá thành một con tiểu thủ.

Đúng là Báo Lân Thú!

Con thú này trước đây đã nuốt vào bụng không ít yêu đan của Ngân sắc Tam nhãn ám thú liền lâm vào trạng thái ngủ say, trước đó không lâu đã tỉnh dậy. Tuy rằng nó đã luyện hoá hoàn toàn đám yêu đan này nhưng bề ngoài tựa hồ vẫn chưa có biến hoá gì lớn, chỉ là trên người lại có thêm một ít hắc sắc hoa văn, hơn nữa trong hơi thở tựa hồ lại có chút bất đồng, Hàn Lập chỉ cảm nhận được một loại cảm giác nguy hiểm bên trong đó.

Điều này làm cho hắn không khỏi đánh giá lại con thú này một lần nữa.

------oOo------

Chương 1726: Phi hồng ngư

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tuy rằng bề ngoài Báo Lân Thú không có gì thay đổi lớn nhưng với tu vi hiện giờ của Hàn Lập lại cảm nhận được một khí tức nguy hiểm từ trên tiểu thú phát ra, tự nhiên là có chút không bình thường. Đáng tiếc là hiện tại hắn đang ở Nghiễm Hàn Giới, cũng chỉ có thể đợi ra khỏi Nghiễm Hàn Giới thì mới có thể hảo hảo nguyên cứu. Trong lòng cân nhắc như thế, sau khi dùng thần niệm phân phó một câu liền khoanh chân ngồi xuống, hai mắt khép hờ lại bắt đầu khôi phục pháp lực.

Lúc ở trong Tu di động thiên nọ, tuy hắn đã từng ngồi xuống đả toạ khôi phục pháp lực lại nhưng thời gian hạn hẹp, mặt khác lại đại chiến một hồi với tên kim giác thanh niên kia nên pháp lực còn lại không còn nhiều lắm. Vì thế, Hàn Lập phải mất tới bảy ngày mới đem pháp lực toàn thân khôi phục được chín thành.

Dựa theo kế hoạch lúc trước, sau khi hồi phục lại toàn bộ pháp lực sẽ rời khỏi nơi này nhưng đến giữa trưa ngày thứ tám đột nhiên có một tiếng gầm nhẹ truyền tới tai hắn. Hàn Lập giật mình từ trong trạng thái đả toạ thanh tỉnh lại, hai mắt mở lớn ra. Một trận thiên địa linh khí hỗn loạn cùng những tiếng bạo liệt như ẩn như hiện từ một phương xa xa truyền đến, bộ dáng giống như đang có người tranh đấu gần đây.

Trong lòng vừa động, không nói hai lời liền triển khai thần niệm lặng lẽ hướng về phía bên ngoài lũ lượt tràn ra. Kết quả là thần sắc hắn không khỏi có chút quái dị.

Chỉ thấy bên trên không trung cách mặt đất mấy ngàn trượng đang diễn ra một màn truy đuổi kỳ dị giữa hai con dị thú một lớn một nhỏ. Phía trước là một đầu thú tầm một trượng nhưng cả người kim quang chói mắt nhưng lại có một cặp mắt đen xì, đúng là đầu Ám thú vương mà hắn đã gặp ở trong Ám Thú sâm lâm lúc trước. Mà hiện tại bộ dáng của nó có vẻ chật vật phi thường, chẳng những trên người không ít bộ phận đã bị cháy đen mà cái đuôi phía sau cũng không hiểu sao lại ngắn bớt khoảng một thốn. Nhưng ngay cả như thế thì khí thế hung ác cũng không giảm chút nào, vừa hoá thành một đạo kim ảnh bắn nhanh về phía trước vừa không ngừng phun ra kim sắc phong nhận đánh về phía sau. Kim sắc phong nhận này sau khi vừa ra khỏi miệng liền hoá lớn thành vài thước, chợt loé lên mà hướng về một chỗ trong hư không cách đó mấy chục trượng hung hăng chém xuống.

Ở phía sau, một đầu dị thú khác đang đuổi theo con Ám thú vương kia, mắt thấy phong nhận hung hăng chém xuống kia mà khinh thường không thèm đặt vào trong mắt, chỉ thấy bên ngoài thân con dị thú này linh quang chợt loé đã đem toàn bộ phong nhận này dội ngược trở lại.

Thần thông phòng ngự thật mạnh, có chút khó có thể diễn đạt nổi!

Mà đầu dị thú này thân thể lại vượt quá mười trượng, đúng là một con quái thú đầu trư nhưng thân thể lại không giống trư. Ngoại trừ phần đầu trắng như tuyết, thân hình lam mang chói mắt, khí tức so với đầu Ám thú vương phía trước có phần mạnh hơn vài phần, trách không được Ám thú vương kia căn bản không dám đối đầu chính diện mà chỉ một mực đào tẩu, một mặt du đấu.

Hàn Lập đem Báo Lân Thú thu lại vào trong linh thú trạc, thanh quang chợt loé lên rồi liền thu liễm khí tức lại. Nhị thú bên trên phân nửa tâm thần đều đặt lên đối thú nào có thể nhận ra được Hàn Lập đang ở phía dưới mặt đất. Một lát công phu sau, hai đầu dị thú một trước một sau liền bay qua khỏi khu rừng rậm mà biến mất tại chân trời không thấy bóng dáng.

Mũi Hàn Lập khẽ nheo lại, trên người thanh quang chợt loé lên rồi khôi phục lại bình thường.

"Con Ám thú vương này sao lại chạy tới đây?"

Hàn Lập trong lòng tự nhiên có chút kinh ngạc, trầm ngâm nói. Bất quá hiện giờ đối với hắn mà nói thì không uy hiếp nhiều lắm, đương nhiên hắn sẽ không vô duyên vô cớ tìm đến cho mình một cái đại phiền toái, lúc này mới ẩn nấp không ra. Ám thú vương xuất hiện có chút ngoài ý muốn nhưng bởi chuyện này không có liên can gì đến hắn, cho nên hắn cũng không suy nghĩ thêm về vấn đề này nữa.

Trải qua biến cố này, hắn cũng không tính ở lại chỗ này nữa, dù sao nhị thú vừa nãy khi bay qua khu rừng này thì cũng để lại một chút khí tức cường đại, như thế e là sẽ gây ra sự chú ý cho những hung thú phụ cận kéo tới. Cũng may phương hướng của nhị thú không cũng không giống với phương hướng địa phương hắn cần đến nên không có chút băn khoăn nào. Sau khi đem cấm chế pháp trận thu lại liền hoá thành một đạo thanh hồng bay ra khỏi huyệt động, rồi tiếp tục bay thẳng đi.

Bên trong độn quang, trong mỗi bàn tay hắn đều đang giữ một khối đỉnh giai linh thạch, linh khí tinh thuần bên trong liên tục được hắn hấp thu vào trong cơ thể. Như thế thì dù cho hắn không ngồi xuống đả toạ khôi phục pháp lực thì cũng không bao lâu sau sẽ bổ sung lại được lượng pháp lực mà cơ thể đang còn thiếu hụt.

Dựa theo kế hoạch đã định từ trước, một tháng tiếp theo hắn cứ tiếp tục một đường đi thẳng tới địa phương nọ. Trên đường đi, trừ bỏ đụng phải một số đê giai mãnh thú thì hắn chưa từng gặp phải một dị tộc nhân nào khác nữa, hắn tự nhiên có chút vui vẻ trong lòng.

Một ngày kế tiếp, Hàn Lập dừng động quang lại trên không trung nhìn về phía xa xa trước mặt, chỉ thấy phía trước xuất hiện một hồ cực kỳ lớn. Mặt hồ xanh thẳm giống như đại dương, không trung vạn dặm không có một gợn mây nào, cảnh sắc cực kỳ mê người. Hàn Lập thấy hồ nước này, khoé miệng bất giác khẽ nở một nụ cười, đồng thời hắn đem thần niệm cẩn thận thả ra hướng về hồ nước cẩn thận đảo qua một lần. Một lát sau, hắn liền đem thần niệm thu lại, độn quang tái khởi biến thành một đạo thanh hồng hướng về một phía hồ nước bắn nhanh tới, sau đó cứ tiếp tục nhằm thẳng chỗ bên trong phá không bay tới.

Mấy canh giờ sau, thần sắc hắn khẽ biến đổi. Hồ nước này ban đầu chỉ tưởng vô cùng lớn nhưng lấy tốc độ cùng thời gian dài như thế mà hắn vẫn chưa đi qua khỏi phạm vi của hồ nước, từ đầu đến giờ hắn vẫn cứ nhắm thẳng một đường đi tới mà cảnh vật vẫn không có chút biến đổi nào. Hắn thầm nghĩ rằng mình đã lạc vào trong một cái hải dương vô danh nào đó.

Càng làm cho hắn bất an hơn là, từ lúc tiến vào hồ nước tới giờ vẫn chưa thấy một tiểu đảo nào cả. Trừ bỏ dưới đáy hồ có một số loài cá bình thường nhưng lại hiếm khi thấy được linh thú nào khác. Ngẫu nhiên thì vẫn thấy có mấy con đê giai hải yêu thú am hiểu ẩn nặc thuật mà trốn dưới đáy hồ, tất cả đều ẩn nấp vô cùng cẩn mật, không hề nhúc nhích. Nếu không phải do thần niệm hắn cường đại thì e rằng không thể phát hiện ra được chúng.

Hàn Lập ánh mắt chớp động, trong lòng nổi lên chút cảnh giác, đồng thời tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển. Loại tình hình này hắn cũng không phải là chưa từng gặp phải, hồ nước này tám chín phần mười ẩn dấu mãnh thú gì đó thì mới có thể đem toàn bộ đê giai ma thú doạ cho chạy mất.

Tuy rằng lúc trước Thạch Kiến Tộc có nói rằng khu vực này không có gì nguy hiểm nhưng đã nhiều năm qua như vậy có lẽ nơi đây đã bị mãnh thú cường đại nào đó chiếm cứ, như vậy thì không có chút bất ngờ nào. Hắn thầm nghĩ như vậy, không khỏi có vài phần chần chờ không quyết vì nỗi: loại tài liệu mà Thạch Kiến Tộc yêu cầu có nên hay không nên mạo hiểm một chuyến.

Dù sao việc hắn mượn truyền tống trận đã được Đoạn Thiên Nhận cũng đã bảo đảm cho hắn mượn dùng một lần. Lấy địa vị của hắn tại Thạch Kiến Tộc chắc chắn không là hư ngôn nhưng vạn nhất đến lúc đó Thạch Kiến Tộc lấy cớ làm khó dễ mà thôi. Hơn nữa suốt một quãng thời gian dài phi hành như vậy cũng khiến hắn có chút mỏi mệt mà giờ phút này lại quay đầu bước đi, tự nhiên là có chút không cam lòng.

Hàn Lập sắc mặt âm trầm bất định cân nhắc kỹ lưỡng, độn tốc bất giác mà chậm đi nhiều. Đúng lúc này, mặt nước phía xa xa cuối chân trời đột nhiên xuất hiện một điểm đen, tuỳ theo phương hướng phi hành mà càng ngày càng lớn, đó là một hòn đảo rất lớn xuất hiện ở giữa hồ nước.

Hàn Lập thấy vậy, cặp mắt khẽ nhíu lại, độn quang trực tiếp dừng ngay lại trên không trung hướng về phía xa xa nhìn lại. Chỉ thấy đảo này chừng ngàn dặm, hơn nữa trên đảo có một hai ngọn núi song song nối liền nhau. Ngọn núi cao nhất trong đó ước chừng ngoài vạn trượng, mặt ngoài có vô số bụi gai thấp mọc rậm rạp, nửa trên ngọn núi lại không hề có một ngọn cỏ nào cả, còn ngọn núi thấp tầm ba bốn nghìn trượng bên cạnh toàn thân lại xanh biếc, cây cối rậm rạp.

"Xem ra chính là nơi này rồi!"

Hàn Lập thì thào một tiếng, ánh mắt nhanh chóng đảo qua hai toà sơn phong kia, ánh mắt không ngừng chuyển động.

Hải đảo này ngoại hình cùng hải đảo bên trong tấm địa đồ có dáng vẻ y hệt nhau, mà tài liệu hắn cần tìm lại nằm trên ngọn núi cao hơn bên trên hải đảo đó. Loại tài liệu khoáng thạch này chỉ có Nghiễm Hàn Giới mới có được, hơn nữa loại tài liệu này đối với Thạch Kiến Tộc cũng có chút trọng yếu. Hàn Lập nhìn về phía hải đảo xa xa có chút thất thần.

Bỗng nhiên thần sắc hắn khẽ biến đổi, tay áo bào hướng xuống phía dưới khẽ run lên. Một thanh thanh sắc phi kiếm chợt loé lên bắn xuống dưới, cơ hồ ngay sau đó mặt hồ phía dưới nguyên bản như gương đột nhiên *"oanh"* một tiếng, một cây thuỷ trụ bắn lên cao hướng về phía Hàn Lập bắn đến.

Thanh quang chợt loé, thuỷ trụ đã bị chẻ ra làm hai nửa.

"Oa" một tiếng, con quái thú ẩn thân bên trong thuỷ trụ cũng đồng dạng bị chẻ ra làm đôi thảm thiết kêu lên một tiếng, huyết thuỷ vương vãi khắp mặt hồ. Hàn Lập cúi đầu, trong mắt lam quang chợt loé đem hình dáng của quái ngư phía dưới nhìn rõ ràng.

Quái ngư này dài tầm nửa thước, toàn thân một màu bích lục, lưng có hai cánh, hơn nữa nhìn rõ ràng thì đầu quái ngư này giống như độc xà, bụng tựa hồ còn có một đôi móng vuốt trong suốt. Khoé mắt Hàn Lập khẽ nhíu lại ẩn ẩn như đã từng nghe qua ở đâu đó, bất quá trong khoảng thời gian ngắn cũng vô pháp nhớ ra được. Nhưng một màn ngay sau đó lại khiến cho hắn giật cả mình!

Tàn thi của con quái ngư kia vừa tiến nhập vào trong mặt hồ, phạm vi vài dặm phụ cận trong hồ nước đột nhiên vang lên vô số tiếng kêu của quái thú. Sau đó, từng cây thuỷ trụ từ trên mặt hồ rậm rạp hướng về phía hắn hung hăng phun tới, không thể đếm được có bao nhiêu nữa.

Cột nước sau đó liền tản ra để lộ ra hình dáng của từng con quái ngư bên trong. Toàn bộ số quái ngư này đều huyền phù tại tầng trời thấp mang theo ánh mắt không có chút tình cảm nào nhìn chằm chằm về phía Hàn Lập. Ngoại hình của đám quái ngư này cùng với con quái ngư lúc trước giống y hệt nhau nhưng bên ngoài thân lại có đủ mọi loại màu sắc, hơn nữa ẩn ẩn tản mát ra linh quang diễm lệ. Có vẻ thần bí dị thường!

"Phi hồng ngư!"

Hàn Lập thấy cảnh này, có chút thất thanh kêu lên, rốt cục hắn cũng đã nhớ ra lai lịch của đám quái ngư này. Năm đó hắn tại thánh thành của Thiên Bằng Tộc đã từng xem qua một điển tịch cổ, ngẫu nhiên bên trong có ghi chép về loại quái ngư này. Đừng nhìn cái tên phi thường dễ nghe này của quái ngư mà khinh thị, ở thời thượng cổ mỗi khi nhắc đến tên loại quái ngư này đồng nghĩa với nhắc đến một loại cảm giác vừa thích thú lại vừa chán ghét.

Thích thú ở chỗ là nội đan của quái ngư này là chủ tài liệu của một loại đan dược cực kỳ hi hữu: *"Thất Thải đan"*. Mà thất thải đan là một loại đan dược chuyên môn dùng để nuôi dưỡng thượng cổ linh trùng. Nghe nói linh trùng nào thường xuyên phục dụng chẳng những có thể thúc dục sinh trưởng mà cho dù khi thành thục thể ăn vào cũng có thể sinh ra tỉ lệ biến dị cùng tiến giai. Loại đan dược này ở thời thượng cổ cũng quý hiếm dị thường.

Còn hận là, loại quái ngư này chẳng những toàn thân mang kỳ độc, ngoài việc chúng có thể phun nọc độc ra thì cũng không có thần thông gì đáng nhắc tới nhưng chúng luôn sống thành từng đàn. Ít thì chỉ vài ngàn, nhiều thì mấy vạn. Nếu đơn thân độc mã đụng tới đàn quái ngư này, trừ phi thân mang thần thông đặc thù trên người ra thì tám chín phần mười chỉ có thể ngã xuống mà chết.

Bất quá loại quái ngư này đã tuyệt diệt tại Linh giới, cũng chỉ có một ít điển tịch liên quan tới thượng cổ linh trùng còn lưu lại mà thôi. Hàn Lập cũng không có nghĩ tới, tại Nghiễm Hàn Giới mà lại có thể nhìn thấy loại quái ngư này. Hắn lúc này chợt bừng tỉnh đại ngộ, vì sao trong hồ nước này lại không hề có một đầu cao giai ma thú nào, hơn phân nửa có lẽ đã bị đàn quái ngư này tiêu diệt sạch sẽ, chính vì thế mà toàn bộ đê giai ma thú đều trốn mất dạng.

------oOo------

Chương 1727: Linh hỏa khắc địch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đương nhiên ngay cả Phi hồng ngư có lợi hại đi chăng nữa nhưng trên người mang bảo vật thì cũng không tính là gì cả, nếu không cũng sẽ không sớm bị tuyệt diệt như vậy. Hiện tại hắn đang gặp phải loại quái ngư này, thật đúng là cơ duyên ngoài ý muốn.

Tuy rằng trong điển tịch có nhắc tới độc tính của Phi hồng ngư vô cùng đáng sợ nhưng Hàn Lập lại có chút nửa tin nửa ngờ. Lúc này một tay vung lên, một tầng hôi sắc quang mạc liền hiện ra trước người, tay kia vừa lật liền xuất hiện một đoàn ngũ sắc hàn quang cuồn cuộn tuôn ra. Hai thứ này cùng lúc bộc phát ra hoá thành hai tầng quang tráo bao lấy thân thể hắn vào bên trong. Tiếp theo, Hàn Lập không chút do dự áo bào khẽ phất lên, mấy mươi khẩu phi kiếm xanh biếc từ trong tay áo ào ào tuôn ra bốn phía. Bốn phía bất chợt xuất hiện mấy trăm đạo kiếm quang vù vù quay tròn, mỗi một đạo thanh quang mênh mông, hàn quang lóng lánh hướng bốn phía trải rộng ra.

Chúng Phi hồng ngư phụ cận thấy vậy cũng không biết con nào phát ra một tiếng kêu sắc nhọn, nhất thời toàn bộ chúng quái ngư nhất tề hướng về phía Hàn Lập hung hăng phi tới.

"Trảm!"

Hàn Lập sắc mặt khẽ trầm xuống, một tay bấm quyết niệm chú, trong miệng lạnh lùng quát khẽ một tiếng.

Mấy trăm đạo kiếm quang thoáng cái run lên nhè nhẹ hướng bốn phương tám hướng bắn nhanh đi, từng đạo thanh quang thô to ở trên không trung bầy quái ngư điên cuồng quét qua. Kiếm quang đi qua nơi nào, tất cả quái ngư đều bị trảm thành hai nửa, thi thể hoá thành thành lục sắc huyết vũ ào ào rơi xuống. Trong nháy mắt đã có gần ngàn đầu quái ngư bị diệt sát, huyết tinh chi khí ào ào nổi lên!

Ngay cả Thanh Trúc Phong Vân Kiếm sắc bén vô cùng nhưng quái ngư bốn phương tám hướng vẫn ùn ùn kéo tới, không có khả năng chém giết toàn bộ trong thời gian ngắn. Mặt khác, quái ngư ở phụ cận cũng bắt đầu mở miệng phun ra từng đoàn lục sắc dịch vụ phô thiên cái địa hướng về phía Hàn Lập mà đến.

Hàn Lập biến sắc, pháp quyết trong tay nhất thời biến đổi. Thanh quang đang điên cuồng quét bốn phía thoáng cái chợt co rụt lại nhưng lập tức thanh minh một tiếng liền hoá thành một đoá thanh liên vô cùng lớn. Thanh liên sau khi xuất hiện liền từ từ chuyển động, đem toàn bộ kiếm quang che lấy Hàn Lập vào bên trong. Mấy trăm đạo kiếm quang hội tụ lại, hoàn toàn biến thành một tầng phòng ngự vô cùng kiên cố.

Hàn Lập rất rõ ràng, chỉ cần có thể kháng lại được độc dịch công kích của Phi hồng ngư thì việc tiêu diệt toàn bộ là chuyện dễ dàng nắm chắc, tất cả Phi hồng ngư đều chỉ dựa vào số lượng cùng với độc dịch mà thôi. Tuy rằng tu vi của Hàn Lập đã tiến rất xa so với trước đây nhưng loại độc dịch của quái ngư thời thượng cổ này trong lòng cũng có chút không yên tâm. Bất quá, không thử một lần thì làm sao biết được có bao nhiêu lợi hại trong đó!

Thất thải đan kia nghe nói thần diệu dị thường, đối với Phệ kim trùng mà nói thì đại hữu dụng, nếu có thể nâng cao uy năng của Phệ kim trùng lên một bước mà nói thì một chút nguy hiểm này cũng đáng. Hắn tự hỏi rằng bản thân mình cũng có nhiều loại bảo vật hộ thân, cộng thêm nhiều loại thần thông nghịch thiên, cho dù tình hình không ổn thì cũng có thể bảo mệnh thoát ly nguy hiểm được. Lúc này, tầng kiếm quang xanh biếc đang bao lấy hắn đang từng bước mở rộng ra, từng cánh hoa thanh sắc của quang liên hình thành tầng tầng kiếm mạc, thoạt nhìn diễm lệ dị thường.

Từng tiếng *"phốc phốc"* liên tiếp truyền ra!

Lục sắc dịch đoàn tất cả đều đánh lên những cánh hoa của quang liên thì đều bị ngăn chặn ở bên ngoài nhưng cũng không ngừng toát ra từng cỗ khói nhẹ, tiếp theo xuất hiện từng lỗ thủng to nhỏ không đồng nhất. Thanh sắc kiếm mạc vậy mà không thể chống đỡ được lâu dài!

Độc dịch của quái ngư này lại có thể dễ dàng xuyên thủng phòng ngự của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, thật sự là không biết nói gì hơn!

Hàn Lập trong lòng cả kinh nhưng trên mặt lại không có chút nào là kinh sợ cả. Ngay cả Thanh Trúc Phong Vân Kiếm có chút tổn hao nhưng lấy thần thông huyền diệu của chúng phi kiếm mà nói thì có thển trong chốc lát là có thể khôi phục lại như lúc ban đầu. Nhưng ngũ sắc hàn diễm sau khi tiếp xúc với độc dịch đều tan thành mây khói, rốt cục hắn cũng lộ ra vẻ ngưng trọng, pháp quyết trong tay lại biến đổi một lần nữa. Ngũ sắc hàn diễm xung quanh chợt lóe lên mà bắt đầu xoay tròn một trận nhưng ngay sau đó lại lóe lên mà biến thành một ngũ sắc phong toàn, không ít độc dịch bị sau bị cuốn vô liền hất ngược trở lại. Nhưng quái ngư bốn phía thật sự quá nhiều, độc dịch phun ra dường như vô cùng vô tận, liên miên không dứt.

Ngay cả ngũ sắc hàn diễm có uy năng thật lớn cũng đã bị tiêu hao không ít mà để lộ ra tầng hôi sắc quang hà bên trong đó. Lục dịch lần nữa lại bắt đầu kích lên trên tầng quang hà này mà phát ra thanh âm *"két két"* liên tục. Khóe mắt Hàn Lập bắt đầu lộ ra vẻ kinh hoàng thất thố, bỗng nhiên trong miệng hừ nhẹ một tiếng, khóe hé miệng phun một đoàn ngân diễm.

"Phốc xuy" một tiếng, một đạo ngân diễm hào quang chợt lóe lên liền biến thành một hỏa cầu tầm một trượng, sau đó lại tiếp tục quay tròn một cái mà biến thành một con hỏa điểu thật lớn.

"Đi!"

Hàn Lập không chút do dự phân phó một tiếng.

Ngân sắc hỏa điểu hai cánh mở rộng ra, nghển cổ lên trời phát ra một tiếng thanh minh, sau đó hai cánh mở rộng ra liền xông ra khỏi tầng hôi sắc quang hà. Kết quả là ngân diễm chớp động liên tục, lục dịch chứa kỳ độc vô cùng dưới một kích này của ngân diễm mà đồng loạt biến thành từng đoàn lục khí tiêu tan trong không trung nhưng tất cả đều không gây ra chút tổn thương nào đối với hỏa điểu.

Hàn Lập thấy vậy trong lòng mừng rỡ, đang muốn thi triển thần thông khác thì đều đỉnh chỉ lại mà bắt đầu thúc dục ngân sắc hỏa điểu. Một bộ phận quái ngư phía xa đồng dạng cũng thấy cảnh này, tiếp theo chúng đồng loạt phun ra lục dịch hướng về phía ngân sắc hỏa điểu hội tụ mà đến. Trong nháy mắt, tất cả độc dịch tụ hội lại mà ảo hóa thành một đầu lục sắc cự mãng dài tầm bảy tám trượng, trông rất sống động.

Độc mãng chợt uốn cong thân hình lại liền mang theo một cỗ tinh phong lao thẳng tới ngân sắc hỏa điểu. Mà hỏa điểu tự nhiên cũng không có chút yếu nào, hai cánh vỗ mạnh một cái, miệng khẽ hé phun ra một đoàn nhũ bạch hỏa diễm cuồn cuộn bay ra. Đúng là Kim ô chân hỏa đã được Phệ linh hỏa điểu thôn phệ ở Ma kim sơn mạch lúc trước.

Nhũ bạch hỏa diễm cùng độc mãng ngay sau đó liền va chạm với nhau nhưng hỏa diễm dường như càng cháy càng to, vọt lớn lên thêm mấy lần đem toàn bộ cự mãng bao vào trong đó. Trong phút chốc toàn bộ cự mãng liền biến thành hư ảo.

Lúc này Hàn Lập trong miệng lại hét lớn một tiếng, một tay bấm quyết niệm chú cách không hướng về phía hỏa điểu điểm ra một chỉ. Hỏa vũ ngoài thân hỏa điểu lưu chuyển một trận liền chuyển từ ngân sắc sang màu nhũ bạch, sau đó không chút dấu hiệu liền bạo liệt thành vô số hỏa ti hướng bốn phương tám hướng bắn nhanh đi.

Nguyên bản lục sắc dịch vụ đầy trời, dưới sự ngăn cản của hỏa ti tất cả đều hóa thành vô số đoàn lục khí mà tiêu tán trên không trung. Trong nháy mắt, công kích độc dịch của Phi hồng ngư ngưng lại một chút!

Mà tầng hôi sắc quang lãng đã bị đánh tan hơn phân nửa lúc trước trong nháy mắt hào quang đại thịnh liền khôi phục lại bộ dáng ban đầu. Nhân cơ hội này, Hàn Lập rốt cục đã trì hoãn pháp quyết trong tay, hai tay mười ngón hướng về phía trước nhanh chóng điểm ra. Từng trận thanh quang chớp động, từng khẩu phi kiếm nhanh chóng hiện ra bản thể, ngay sau đó được Hàn Lập thúc dục liền trở nên mơ hồ rồi huyễn hóa ra vô số kiếm quang hướng bốn phương tám hướng bắn nhanh đi.

Quái ngư ngay cả liên tục phun độc dịch về phía Hàn Lập nhưng dưới sự công kích của hỏa diễm nên không nhận ra thanh sắc kiếm quang có chút uy hiếp gì cả.

Đã không có độc dịch công kích, mấy trăm đạo kiếm quang ở giữa đàn Phi hồng ngư tung hoành không chút kiêng kỵ, đối với Phi hồng ngư cao giai mà nói thì dưới hai lượt công kích của kiếm quang tất cả đều hóa thành hai nửa, còn đám đê giai còn lại thì căn bản không thể tránh né mảy may, tất cả đều hóa thành từng khối tàn thi rơi xuống dưới mặt hồ.

Kể từ đó, dưới sự ngăn cản của Phệ linh thiên hỏa hóa thành hỏa ti ngăn cản độc dịch cùng đông đảo kiếm quang lập tức thể hiện ra uy lực kinh người, một chén trà nhỏ công phu khoảng bốn năm vạn đầu quái ngư đã bị diệt sát không còn một mảnh. Sau đó hắn liền thu hồi toàn bộ phi kiếm và Phệ linh thiên hỏa lại, trong hư không chỉ còn lại một màn huyết tinh chi khí do quái ngư để lại mà thôi!

Ánh mắt hắn hướng xuống phía dưới đảo qua một cái không khỏi ngẩn ngơ một trận. Trên mặt hồ, ngoại trừ tàn thi của quái ngư ra thì còn xuất hiện vô số thi thể của các loài cá khác bên trong hồ, từ xa nhìn lại mặt hồ trở nên mảnh trắng toát, có vẻ cực kỳ quỷ dị.

Hàn Lập chớp chớp hai mắt, ánh mắt nhìn về phía đám lục dịch thêm vài lần cũng lộ ra vẻ giật mình. Lúc trước Phi hồng ngư phun ra độc dịch tuy rằng phần lớn đã bị Phệ linh hỏa điều biến thành hư ảo nhưng lúc trước vẫn có không ít lục dịch bắn ra rơi xuống, kết quả là tất cả đều rơi xuống trong hồ nước, đem hồ toàn bộ cá dưới hồ diệt sát không ít.

Tuy rằng hắn đã muốn đối phó với loại độc dịch có độc tính mạnh mẽ này đã có chút hiểu biết nhưng trên mặt hồ lại xuất hiện một màn khiến cho trong lòng hắn phát lạnh không thôi.

Nếu không phải hắn có Phệ linh thiên hỏa trong người, cho dù vẫn còn biện pháp giải quyết đám quái ngư nhưng quá trình tuyệt không dễ dàng như thế. Hơn nữa hắn không phải tiếc hao tổn thần niệm sử dụng Phệ kim trùng hoặc là vận dụng tới Huyền Thiên tàn nhận mà là hai loại thủ đoạn này có chút di chứng để lại không nhẹ. Không đến lúc cuối cùng hắn sẽ không dễ dàng vận dụng. Hàn Lập trong lòng cân nhắc nhưng tay áo bào lại hướng xuống phía dưới phất lên một cái.

Nhất thời một đoàn bạch quang bắn ra, chớp lên một cái liền biến thành một tiểu đồng.

"Bái kiến công tử! Không biết công tử có gì phân phó?"

Nữ đồng kia tự nhiên chính là Khúc nhi, sau khi xuất hiện bên cạnh Hàn Lập thì lập tức cười hì hì hướng Hàn Lập thi lễ, hỏi.

"Ngươi đem toàn bộ nội đan của đám quái ngư phía dưới lấy ra toàn bộ, cố gắng bảo trì hoàn hảo. Sau khi làm xong thì lên đảo phía trước tìm ta."

Hàn Lập thản nhiên phân phó một tiếng.

"Vâng."

Khúc nhi đáp ứng một tiếng rồi đầu vai khẽ nhún lên một cái, tiếng xé gió liên tnục truyền ra. Vô số hàn nhận phát ra thanh âm *"xuy xuy"* liên tục từ sau lưng nữ đồng bắn nhanh ra, sau đó xoay quanh vài cái liền hướng về phía mặt hồ bắn nhanh đi. Nữ đồng đồng dạng thân hình khẽ động liền hướng xuống phía mặt hồ bắn nhanh tới.

Hàn Lập độn quang tái khởi hướng về phía hòn đảo bắn đi tới. Một lát công phu sau, độn quang chợt tắt, Hàn Lập liền hiện ra thân hình ở phía trên tòa sơn phong xám xịt. Hai mắt hắn khẽ nhíu lại hướng về phía ngọn núi quét qua một lần.

Một hồi lâu sau, bàn tay khẽ chuyển một cái, trong lòng bàn tay xuất hiện thêm một kiện kim bàn kim quang lóng lánh. Hàn Lập khẽ cúi đầu liếc nhìn một cái, kiện pháp khí này do Thạch Kiến Tộc khi xuất phát đã đưa tới tay hắn, đuôi lông mày hắn khẽ dãn ra một chút. Sau đó hắn hé miệng phun ra một đoàn thanh khí lên phía trên kim bàn. Linh quang chợt lóe, thanh khí liền chui vào bên trong không thấy bóng dáng. Sau đó hắn liền giơ tay kia lên hướng về phía kim bàn đánh ra một đạo pháp quyết.

Dị biến xuất hiện!

Pháp quyết sau khi tiến nhập vào bên trong kim bàn, kim bàn đột nhiên kim quang chớp động, thanh âm vù vù nổi lên, từng đạo ngân sắc phù văn theo đó mà hiện ra. Tùy theo pháp khí run lên bỗng nhiên từ trong tay Hàn Lập thoát ra hóa thành một đoàn kim quang hướng về phía ngọn núi bắn nhanh đi.

------oOo------

Chương 1728: Hỗn Nguyên Xích

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Phanh" một tiếng, kim quang sau đó bạo liệt ra theo kim bàn phun ra từng đạo ngân sắc phù văn hướng về ngọn núi bắn đi khắp nơi. Ngân quang chớp động rồi tất cả phù văn đều chui vào bên trong núi đá, sau đó xuyên qua tầng tầng khoáng thạch mà vào sâu bên trong lòng núi.

Hàn Lập lẳng lặng huyền phù tại chỗ, mặt không chút biểu tình. Một chén trà nhỏ công phu sau đó, hư không phía dưới kim bàn đột nhiên phát ra một tiếng *"vù vù"* xé gió, tiếp theo kim quang chợt lóe lên. Hàn Lập thấy vậy đuôi lông mày khẽ nhíu lại, một tay hướng về phía kim bàn phất lên một cái, viên bàn chợt lóe lên liền bị nhiếp vào trong tay của Hàn Lập.

Hàn Lập cúi đầu xuống nhìn viên bàn thật kỹ, chỉ thấy mặt ngoài kim bàn lưu chuyển một đoàn linh quang chói mắt, khóe miêng hắn khẽ run run một chút, bên ngoài thân hoàng quang chợt lóe lập tức hướng về phía ngọn núi bắn thẳng tới, vô thanh vô tức lập tức bay xuyên qua tầng tầng đất đá hướng bụng núi chui vào, tuy là đang thi triển thổ độn thuật nhưng tốc độ cũng không kém phi độn như lúc trước là bao. Chỉ một lát công phu sau, phía trước mặt hắn đột nhiên sáng ngời, một cái động ngầm thật lớn quỷ dị xuất hiện. Bên trong huyệt động có một đoàn kim quang đang huyền phù ngay giữa không gian huyệt động, bề ngoài bộ dáng không chút hao tổn, đúng là kim đoàn từ ngân sắc phù văn do kim bàn tạo thành ban đầu.

Độn quang chợt tắt hiện ra Hàn Lập ngay bên trong huyệt động, ánh mắt nhanh chóng hướng bốn phía đảo qua một lần, nhất thời phát hiện được mấy thông đạo uốn lượn thông với nơi này. Thần sắc hắn vừa động nhanh chóng hướng về phía một cái thông đạo gần đó đi tới.

Bên trong thông đạo chỉ có một mảnh tối đen, cơ hồ không thể nhìn rõ năm ngón tay được nhưng chỉ thấy Hàn Lập tùy ý xuất ra viên dạ quang tinh thạch để cho nó huyền phù ngay trên đỉnh đầu, từ đó trong thông đạo tự nhiên sáng rõ như ban ngày. Sau khi đi qua một đoạn nhỏ, hắn đem thần niệm hướng bốn phương tám hướng quét khắp nơi trong thạch động gồ ghề. Một lát sau hắn liền dừng cước bộ lại, mở miệng phun ra một đạo thanh sắc tiểu kiếm, thanh quang chợt lóe lên liền kích lên trên thạch bích. Kiếm quang này cơ hồ sắc bén dị thường, nơi nào kiếm quang đi qua thạch bích đều như đậu hũ dễ dàng đâm sâu vào bên trong. Trong nháy mắt trước mắt đã xuất hiện một cái thạch động phía trên thạch bích.

"Đương" một tiếng từ bên trong huyệt động mới tạo truyền ra, có vẻ rõ ràng dị thường. Hàn Lập sau khi nghe được thanh âm này, trên mặt lộ ra một tia hỉ sắc. Một tay bấm quyết, một ngụm thanh sắc tiểu kiếm từ bên trong huyệt động lập tức quay trở về trong tay hắn, chỉ thấy bên trên tiểu kiếm có đính một khoáng thạch màu tím đen không rõ danh tính.

"Quả nhiên là nơi này, số lượng cũng không ít, muốn thu lấy toàn bộ e là phải mất vài ngày mới làm được."

Hàn Lập nâng phi kiếm thu lấy khoáng thạch vào trong tay, sau đó ngưng thần nhìn kỹ rồi tự thì thào nói một câu.

Hắn tự nhiên sẽ không tự mình đào xới tìm kiếm khoáng thạch bên trong lòng núi, lúc này một tay hướng về phía túi trữ vật hất lên một cái, vài đạo linh quang chợt bay ra sau đó hiện ra trước người mấy đầu khôi lỗi hình dạng khác nhau.

Số khôi lỗi này đều do hắn luyện chế khi còn ở dưới Nhân giới, cấp bậc tuy vô cùng thấp nhưng cũng đối với việc khai thách khoáng thạch bên trong lòng núi này thì xem ra vẫn dư sức. Sau đó, hắn lại khẽ vuốt lên thiên linh cái một cái, đệ nhị Nguyên anh cũng theo đó mà bay ra, sau đó trực tiếp phụ trách thao túng đám khôi lỗi này thực hiệc công tác đào mỏ, còn về phần hắn thì tự nhiên là lại thi triển thổ độn thuật rời khỏi lòng núi. Lúc này Khúc nhi cũng vừa mang theo mấy vạn khỏa nội đan của Phi hồng ngư bay lại đây, sau đó đem toàn bộ bên trong trữ vật thủ trạc giao cho Hàn Lập. Sau khi kiểm tra cẩn thận, vẻ mặt liền lộ ra vẻ vừa lòng, trong miệng khích lệ Khúc nhi vài câu, sau đó đem trữ vật thủ trạc này cẩn thận thu lại.

"Chủ nhân, Khúc nhi cảm ứng được khu vực gần đây tựa hồ có không ít linh dược, tiểu tỳ đem toàn bộ thu lấy lại đây nhé!"

Khúc nhi do dự một lát rồi hướng về phía Hàn Lập rụt rè nói.

"Linh dược? Ngươi thân là thiên địa linh vật có thể cảm ứng được có lẽ là không sai. Được rồi, nơi đây cũng không có mãnh thú gì khác, thời gian cũng còn nhiều ngươi cứ làm theo ý mình đi."

Hàn Lập nghe nói như thế thì cũng có chút ngoài ý muốn nhưng không có ý ngăn trở đồng ý nói.

"Đa tạ chủ nhân, tiểu tỳ đi làm ngay!"

Nữ đồng tỏ ra vui vẻ, hân hoan đáp lại.

Sau đó bạch quang tái khởi, nữ đồng lập tức hóa thành một đạo độn quang hướng trời cao bay lên, sau đó hướng về ngọn núi thấp xanh rờn bên cạnh kích bay tới. Hàn Lập khẽ cười một cái, lúc này bắt đầu đi tìm một khối cự thạch tùy ý khoanh chân ngồi xuống. Tay áo bào khẽ run lên, hơn mười đạo trận kỳ màu sắc khác nhau, linh quang chớp động hướng bốn phương tám hướng biến vào hư không không thấy bóng dáng.

"Phốc" một tiếng.

Một tầng ngũ sắc quang tráo hiện lên đem cả tòa sơn phong này bao phủ lại hoàn toàn, sau đó linh quang lại chớp lên một cái liền đem toàn bộ tòa sơn phong này biến mất không thấy bóng dáng. Từ xa xa nhìn lại nơi này tựa hồ so với trước không có gì khác biệt nhưng chỉ khác là ngọn sơn phong này đã hoàn toàn trở thành hư vô, không thấy bóng dáng.

Sau khi bố trí cấm chế bao phủ toàn bộ ngọn sơn phong, lúc này hắn mới yên tâm đưa một tay lên bấm quyết, ngoài thân kim quang đại phong, sau lưng xuất hiện một đạo kim ảnh. Đúng là Phạm thánh pháp tướng, sau đó hắn hướng về phía pháp tướng điểm ra một chỉ. Nhất thời ba cái đầu của pháp tướng phía sau lưng hắn đột nhiên tử kim phù văn chợt lóe lên liền biến thành kim thân, kim thân chợt lóe lên mà hiện ra phía trước người Hàn Lập. Hàn Lập hai mắt nhíu lại, nhìn từ trên xuống dưới kim thân một lần sau đó một tay hướng về phía trước đánh ra một kích.

Một trong ba cái đầu của kim thân chợt mở miệng phun ra một đoàn ngân quang, bên trong ẩn ẩn có bảo vật gì đó. Đây đúng là ngân xích ngày đó hắn đã diệt sát tên thanh niên kia mà thu lấy được. Bảo vật này tuy rằng không phải là Huyền Thiên chi bảo nhưng ngày đó cũng đã biểu hiện ra thần thông có phần huyền diệu, uy năng tuyệt không thấp hơn phân nửa là cũng có cấp độ tương đương với Thông thiên linh bảo.

Tuy trong lòng hắn vẫn chưa xác định rõ ràng, giờ phút này có chút thời gian rãnh rỗi nên lấy ra để xem xét lại lần nữa. Chỉ thấy ngân xích chợt lóe lên liền bị nhiếp vào trong tay hắn, sau đó hắn chậm rãi vừa nhẹ nhàng nắm lấy ngân xích vừa triển khai thần niệm tiến nhập vào bên trong ngân xích. Thần sắc thủy chung vẫn không có chút biểu hiện gì cả. Không biết bao lâu sau đó hắn bỗng nhiên mở to hai mắt, cảm thán một tiếng:

"Hỗn nguyên xích! Không ngờ lại là Thông thiên linh bảo, chỉ cần có thể đem Thông bảo quyết bên trong hảo hảo tu luyện một chút là có thể sử dụng được rồi!"

Sau nói nói xong, tùy theo nắm tay bắt ngân xích thanh quang chợt lóe đem một cỗ linh lực tinh thuần rót vào bên trong ngân xích. Ngay sau đó, ngân xích bỗng nhiên truyền ra một tiếng thanh minh chi âm, ngân xích khẽ run lên một cái rồi mặt ngoài bắt đầu phun ra một đám ngân sắc quang mang, sau đó quang mang liền tự hành sắp xếp lại thành một đoạn thượng cổ văn tự hoàn chỉnh hiện ra.

Ánh mắt Hàn Lập khẽ chớp động đem *"Hỗn nguyên xích"* Thông bảo quyết ghi nhớ rõ ràng vào trong đầu, sau đó cổ tay khẽ run lên, quang mang nhất thời tiêu tán trong không trung cùng bảo vật trong tay tiêu thất vô thanh vô tức. Sau khi thu bảo vật và kim thân lại, hai tay bấm quyết niệm chú, bắt đầu tu luyện Thông bảo quyết của *"Hỗn nguyên xích"* Thông thiên linh bảo.

Thời gian thoáng cái đã trải qua ba ngày. Lấy tu vi của Hàn Lập hiện tại tự nhiên sẽ không giống khi bắt đầu tu luyện Thông bảo quyết của Hư thiên đỉnh, ngắn ngủn ba ngày hắn đã đem toàn bộ Thông bảo quyết này triệt để tham ngộ hoàn chỉnh, có thể tùy tâm sở dục mà khu sử được bảo vật này.

Mà cũng trong khoảng thời gian này, đám khôi lỗi bên trong huyệt động phía dưới cũng đã đem gần như toàn bộ khoáng thạch bên trong lòng núi thu hoạch hoàn toàn. Ngày kế tiếp, tiểu nha đầu kia cũng hoàn thành xong công việc của mình. Lúc này, tiểu nha đầu Khúc nhi cũng đã thu thập được không ít linh dược, trong đó có một ít là linh dược hiếm thấy được ở Linh giới.

Đây cũng là chuyện vui ngoài ý muốn!

Bất quá, trong thời gian này cũng có chút sự tình xảy ra. Nguyên bản tiểu nha đầu kia lá gan cũng không nhỏ, sau khi tìm được không ít linh dược nhưng tiểu nha đầu này lại có vẻ chưa thỏa mãn lại tiếp tục hướng về phía đáy hồ tìm kiếm thêm một hồi nữa, kết quả lại tìm ra không ít linh dược sinh trưởng ở những nơi vô cùng bí ẩn. Mà cũng trong khoảng thời gian này Hàn Lập cũng đang tập trung tu luyện Thông bảo quyết nọ nên cũng chỉ dùng thần niệm phân phó một câu. Đương nhiên hắn tự nhiên cũng đem một lũ thần niệm gắn lên trên người của tiểu nha đầu, ngừa có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Kết quả là phiền toái ngoài ý muốn lại kéo tới!

Sau khi hắn đem Thông bảo quyết tham ngộ hoàn toàn tầm nửa ngày, đang ở trên sơn phong nọ nhắm mắt dưỡng thần, tựa hồ cảm thấy được cái gì đó đột nhiên thần sắc lạnh lùng mở miệng quát khẽ một tiếng:

"Muốn chết!"

Ngay sau đó liền hóa thành một đạo thanh hồng lao ra khỏi cấm chế hướng về một hướng phá không bay đi. Cơ hồ trong lúc nhất thời, cách đảo nhỏ mấy trăm dặm trên không hồ nước, ba đạo độn quang điên cuồng hướng về phía hải đảo điên cuồng bay tới, trong số đó có một đạo bạch quang, bên trong bạch quang là một nhân ảnh thấp bé, rõ ràng chính là Khúc nhi!

Mà cách đó vài dặm phía sau lại có một chiến xa cổ quái đuổi theo không dứt. Cỗ chiến xa này cũng không biết lớn nhỏ bao nhiêu nhưng mặt ngoài rêu xanh loang lổ, linh quang ảm đạm, thậm chí bộ dáng còn có chút tàn phá nhưng độn tốc cũng cực nhanh, chớp lên một cái thì đã xuất hiện cách đó mấy chục trượng, ngay cả thiên phú của Khúc nhi về độn thuật cũng vô pháp bỏ xa chiến xa, cơ hồ còn có chút bị thua thiệt. Về phần hai đạo độn quang còn lại tốc độ tựa hồ còn nhanh hơn cả Khúc nhi, thậm chí có thể miễn cưỡng có thể so sánh với chiến xa ở phía sau, luôn bảo trì một khoảng cách không đổi.

"Cạc cạc! Nguyệt đạo hữu, ngươi đã hao tổn nguyên khí nhiều, hiện tại đã dùng tới bí pháp kích thích tiềm lực, có năng lực thoát khỏi tay ta sao? Thức thời thì hãy đem Cửu diễm thảo trong tay giao ra đây. Như thế ta còn có thể nể tình mà thả nguyên thần của ngươi có thể tiến nhập luân hồi."

Một thanh nam tử âm khàn khàn khó nghe dị thường từ bên trong chiến xa truyền ra, tựa hồ có chút không kiên nhẫn nói.

"Hừ, nếu không có được linh dược này, bản tiên tử cũng sẽ hủy diệt nó không để nửa phần lọt vào tay ngươi."

Bên trong một đạo lam sắc độn quang, một giọng nữ lạnh lùng truyền ra.

"Nguyệt tiên tử đừng tin lời vô nghĩa, hai người chúng ta đã đem bảo vật thu vào tay ai ngờ các ngươi lại trở mặt ám toán, quyết không thể sai lầm lần nữa!"

Một đạo hôi sắc độn quang khác cũng vang lên thanh âm phẫn nộ dị thường của một lão giả.

"Tử lão yên tâm, trải qua chuyện lúc nãy thì lời như vậy quả thật là cực kỳ đáng cười."

Nữ tử chậm rãi nói. Cơ hồ trong lúc nhất thời, lão giả trong tai lại vang lên thanh âm nữ tử truyền âm tới:

"Tư lão, phương hướng này không sai chứ? Chỉ sợ ta không thể kiên trì bao lâu nữa rồi."

"Hẳn là không sai, lúc trước pháp khí của ta đã cảm ứng được phương hướng này hẳn là có Thiên Vân tộc nhân của bổn tộc. Hơn nữa phía sau còn có một nữ đồng khí tức có chút quái dị, hình như là linh vật gì đó tu luyện thành nhân hình, hơn phân nữa mấy tên phía sau có mang theo linh thú có khả năng hạ ấn ký lên chúng ta rồi, hiện giờ cũng chỉ có thể liều mạng đánh cược một phen..."

Lão giả lớn tiếng nói nhưng ngữ âm đông dạng là hướng nữ tử phía sau truyền âm tới.

Nghe được lời này, nữ tử chỉ khẽ than nhẹ một tiếng sau đó cũng không nói gì thêm mà toàn lực thúc dục độn quang bay về phía trước.

------oOo------

Chương 1729: Nhung tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đám dị tộc nhân phía sau vừa nghe được lời của lão giả thì tự nhiên giận dữ không thôi, cũng không tiếp tục nói thêm cái gì nữa mà chỉ khẽ hừ lạnh một tiếng. Ngay sau đó bốn cỗ chiến xa lập tức phát ra thanh âm *"vù vù"*, đột nhiên tất cả chiến xa hướng về một chiếc trong đó mà hợp lại. Kết quả, hào quang đại thịnh, sau khi bốn chiếc hợp lại hóa thành một chiếc thì bề ngoài khác hoàn toàn so với những chiếc chiến xa cũ, thể tích cũng vì thế mà gấp mấy lần.

Chiếc chiến xa này có hình thoi, dài hơn mười trượng, hơn nữa ở phía đầu chiến xa lại xuất hiện thêm một thứ giống với ngọn giáo cỡ lớn, nhìn như đầu một con phi mãng nào đó. Mà chiến xa này vừa xuất hiện, bốn phía linh quang chợt lóe hiện ra hai đôi cánh giống như cánh chuồn chuồn nhưng mặt ngoài lại được phủ bởi một tầng lông mao như lông chim.

Lão giả cùng nữ tử phía trước mắt thấy cảnh này đều cả kinh, tay chân có chút luống cuống.

"Đi mau!"

Lão già tuy không hiểu nhiều lắm về chiến xa kia, quay đầu hét lớn một câu sau đó hai đạo độn quang liền hợp lại làm một phá không mà đi. Độn tốc ước chừng nhanh hơn trước vài phần. Mà cơ hồ cùng lúc đó, đôi cánh của chiến xa kia khẽ vỗ nhẹ một cái, cái đầu phi mãng phía trước chiến xa hai mắt hồng quang chợt lóe rồi *"sưu"* một tiếng liền biến mất không thấy!

Ngay sau tiếng hét của lão giả, Khúc nhi tự nhiên cũng cảm ứng được một màn phía sau. Trong lòng kinh hãi, bên ngoài thân bạch quang chớp động mà không tiếc tổn hao chân nguyên thi triển một loại bí thuật có độn tốc nhanh hơn hẳn độn quang hiện thời nhưng hiển nhiên có chút chậm trễ.

Bỗng nhiên trên đầu nha đầu này xuất hiện không gian dao động, sau đó một đoàn thanh quang mơ hồ từ bên trong hư không chợt lóe lên bắn ra, sau một tiếng cười quái dị từ bên trong thanh quang chợt chớp động, một cái cự trảo từ hư không hiện ra hướng phía dưới hung hăng chụp tới.

Khúc nhi tuy rằng không phải là mục tiêu truy sát nhưng nếu cùng đường truy đuổi thì cũng tuyệt không thể buông tha dễ dàng như vậy, thà giết lầm còn hơn bỏ sót!

Nữ đồng bên trong bạch quang sắc mặt đại biến, nha đầu này cắn răng một cái, một tay bấm quyết niệm thần chú, nhất thời trên người phun ra mấy trăm khẩu phi nhận hàn quang lóng lánh như ong vỡ tổ từ bốn phương tám hướng điên cuồng chém tới cự trảo.

"Di!"

Một tiếng kinh ngạc từ bên trong chiến xa truyền ra nhưng cự trảo vẫn không ý dừng lại, ngược lại xuất hiện một cỗ lực mang mênh mông từ bên trong cự trảo phun ra. Tiếng nổ *"ầm ầm"* vang lên một trận đã đem hơn phân nửa phi nhận đánh cho tan tác, rồi tiếp tục hướng về phía Khúc nhi tiếp tục đè xuống.

"A!"

Thấy cảnh này, sắc mặt của Khúc nhi chợt biến thành tái nhợt. Tuy biết rõ ràng số phi nhận này không thể nào tiếp được cự trảo kia nhưng tiểu nha đầu vẫn cứ cắn răng thi triển.

Ngay tại lúc mành chỉ treo chuông này, một tiếng hừ lạnh từ hư không phụ cận truyền tới!

Thanh âm tuy không lớn nhưng không biết vì sao lại có thể rõ ràng truyền vào tai tất cả những người có mặt tại đây. Tùy theo ngân quang chợt lóe, một chiếc ngân sắc đại ấn tầm một mẫu bỗng nhiên xuất hiện giữa không trung, tiếng xé gió cùng chớp giật nổi lên, cự ấn không chút khách khí hướng về phía cự trảo đánh tới.

"Oanh" một tiếng, cự trảo kia ngay cả có thể tích kinh người nhưng không thể chịu nổi một kích của đại ấn như một ngọn tiểu sơn kia. Nhất thời thanh âm bạo liệt truyền ra, cự trảo giống như tuyết gặp nắng xuân tan rã trong không khí.

"Ai! Ai dám ngăn cản chuyện của Nhung tộc ta?"

Bên trong thanh quang chợt phát ra một tiếng gầm giận dữ, linh quang chợt tắt hiện ra chiếc chiến xa hình thoi kia, hai đôi cánh ở hai bên sườn khẽ run rẩy không ngừng.

Ở phía trên chiến xa xuất hiện bốn gã toàn thân bị lục quang bảo phủ bên trong, hình dáng của bọn họ nhìn qua thì có chút giống như người nhưng nhìn kỹ lại cũng có chút bất đồng. Chẳng những những người này cả người được toàn thân đều được bao phủ bởi một tầng lông mao màu bích lục mà cái đầu cũng có chút giống như loài lang sói, có vẻ dữ tợn cực kỳ.

"Ngay cả một nữ đồng mà cũng hạ sát thủ, trước tiên hãy xem bảo vật của ta có bao nhiêu thần thông trước đã!"

Một thanh âm nam từ theo hư không lạnh lùng truyền tới.

Tiếp theo một đạo nhân ảnh chợt hiện ra, đó là một nam tử vẻ ngoài trông còn rất trẻ, sau lưng có một cặp cánh trong suốt màu xanh, sau khi vừa hiện thân nhân ảnh kia khẽ khoát tay một cái trong tay có thêm một thanh ngân xích. Người tới tự nhiên chính là Hàn Lập, trong lúc nha đầu kia cận kề nguy hiểm hắn đã sử dụng tới độn thuật kinh người như xuyên qua hư không của Phong lôi sí kịp thời tới đúng lúc. Bảo vật này dựa theo tu vi tăng tiến của Hàn Lập ngày càng phát huy ra uy năng viễn siêu so với trước đây, lúc này mới có thể kịp thời ngăn cản được công kích của cự trảo.

Hiện tại pháp lực của hắn sớm đã khôi phục hoàn toàn, hơn nữa hắn đã đem Thông bảo quyết của Hỗn nguyên xích tu luyện hoàn chỉnh tự nhiên sẽ không có chút kiêng kị nào ngăn cản đám dị tộc nhân này. Cho nên mắt thấy dám dị tộc nhân này ra tay hạ sát thủ với Khúc nhi, trong lúc nhất thời sát tâm nổi lên.

Tay áo khẽ run lên, Hỗn nguyên xích trong tay linh quang chớp động, phiến phiến thước ảnh nhất thời từ bên trong ngân xích tuôn ra, đem thân hình Khúc nhi bao phủ vào bên trong đó.

"Đa tạ chủ nhân cứu giúp!"

"Di! Là Hàn đạo hữu!"

Hai thanh âm bất đồng đồng thời vang lên. Thanh âm vui mừng cảm tạ đương nhiên là từ phía Khúc nhi truyền tới, còn thanh âm còn lại là từ hướng đám người lão giả bên kia.

Hàn Lập thần sắc vừa động, ánh mắt hướng về phía hai người kia nhìn lại. Chỉ thấy độn quang của hai người đã dừng lại từ lúc nào, chỉ thấy một lão giả và một nữ tử đang huyền phù tại chỗ. Lão giả thoạt nhìn có chút quen mắt còn nữ tử kia hắn chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra. Đây đúng nữ tử đã dẫn đội ngũ khác cùng với hắn tiến vào Nghiễm Hàn Giới, Nguyệt tiên tử.

Nữ tử này khuôn mặt trước giờ luôn tĩnh như mặt nước hồ thu nhưng giờ phút này nhìn về phía Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, mà bộ dáng của lão giả kia lại có phần nhẹ nhõm. Đối với lão mà nói, có thêm một người là có thêm hy vọng, ngay cả khi bọn họ không phải là đối thủ của đám Nhung Tộc kia nhưng khả năng bảo mệnh lại nắm chắc thêm vài phần. Đặc biệt hắn biết Hàn Lập là người dẫn đội khác trong chuyến đi này, không chừng phụ cận còn có đồng tộc, đương nhiên sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Hàn Lập đồng dạng cũng có chút ngoài ý muốn nhưng hắn lại hướng về phía hai người thản nhiên gật đầu một cái, ngân xích bỗng nhiên tản ra tầng tầng xích ảnh rồi đột nhiên nhất tề hướng về phía đối diện kích tới.

Ngân quang phô thiên cái địa giống như vô cùng vô tận, thanh thế kinh người, điên cuồng hướng về phía chiến công kích tới. Thấy cảnh này, bốn tên dị tộc nhân trên chiến xa đầu tiên là cả kinh, lúc này hai người trong đó không chút lưỡng lự đồng loạt ra tay. Một tên một tay vừa lật lại, một cây phiên kỳ đen tuyền liền hiện ra trong tay, sau đó không do dự quạt ra một cái, nhất thời vô số hắc khí ào ào cuốn tới xích ảnh đầy trời. Tên còn lại lại hé miệng phun ra một mặt lục kính, sau khi lục kính xuất hiện liền xoay tròn tại chỗ một chút biến lớn ra tầm vài thước. Mặt kinh lục quang chợt lóe, vô số lục diễm từ bên trong mặt gương tuôn ra, hướng không trung quét tới.

Hai người còn lại bên trên chiến xa thần sắc lạnh lùng đánh giá Hàn Lập bộ dáng có vẻ không muốn ra tay, hiển nhiên hai tên này cho rằng hai gã đồng bọn dư sức ngăn cản công kích của Hàn Lập.

Hàn Lập thấy cảnh này, khóe miệng khẽ nhếch lên, cánh tay nắm giữ Hỗn nguyên xích thanh quang đại thịnh, linh lực tinh thuần giống ào ào hướng về phía ngân xích tay tiến nhập vào bên trong. Trong hư không, đám xích ảnh nguyên bản còn có chút mơ hồ đột nhiên linh quang chợt lóe lên, tất cả đều hóa thành từng thanh ngân xích tầm nửa thước, mặt ngoài lôi quang lòe lòe, ngân hồ ẩn hiện.

"Ầm vang long!"

Vô số ngân xích cùng va chạm với với hắc khí cùng lục diễm, kết quả là đều bị đánh cho tan tành mây khói, tựa hồ có chút chiếm được thượng phong.

"Di! Quả thật có chút thần thông."

Ở trên chiến xa trên không trung, một trong hai gã không có ý tứ muốn động thủ khẽ nhướng mày, tay áo hướng về phía Hàn Lập khẽ run lên một cái. Hồng quang chợt lóe, một viên châu đỏ đậm hướng về phía Hàn Lập bắn nhanh tới. Bảo vật này sau khi bay ra một khoảng liền chợt lóe lên huyễn hóa thành một đầu cự điểu, mặt ngoài cự điểu hồng sắc phù văn quay cuồng liên tục, một cỗ hỏa vân ngay sau đó xuất hiện trên không trung.

Dù ở rất xa nhưng Hàn Lập đều nhìn rõ cảnh này, hai mắt đột nhiên nhíu lại, một bàn tay đen xì hướng hư không đánh ra một trảo. *"Phốc"* một tiếng, một tòa tiểu sơn quỷ dị hiện lên phía trên đầu hạt châu, không chút khách khí hướng hạt châu rơi xuống. Tên kia vừa mới thả hạt châu ra, vừa thấy cảnh này nhất thời giật mình một cái.

Hạt châu này của hắn không phải là loại bảo vật có thể đối cứng với bảo vật khác cho nên trong lòng nhất thời quýnh quáng bắt quyết. Hồng châu khẽ run lên một cái đột nhiên huyễn hóa ra mười khỏa châu ảnh, sau đó vù vù một tiếng liền hướng bốn phương tám hướng vọt tới.

Ở phía bên kia, trong mắt Hàn Lập lam mang thiểm động, đột nhiên hướng về phía ngọn tiểu sơn điểm ra một chỉ. Hắc sắc tiểu sơn nhất thời hôi quang luân chuyển liền biến mất ngay tức thì, ngay sau đó bên trên số châu ảnh đột nhiên hôi quang chợt lóe, hắc sắc tiểu sơn quỷ dị xuất hiện ngay trên đầu nó như chớp giật đánh xuống.

"Oanh" một tiếng, hôi mang và hồng quang lập tức đan vào nhau. Viên châu này coi vậy mà cũng không quá cứng rắn, dưới công kích của tiểu sơn lập tức vỡ vụn biến thành một đoàn hỏa vân phân li tứ tán trong không trung.

"Ngươi dám hủy bảo vật của ta!"

Chủ nhân của khỏa hồng châu kia vừa thấy bảo vật của mình bị hủy trở thoáng cái đã trở nên vừa sợ vừa giận, trong miệng gào thét một trận, đầu vai khẽ nhoáng lên, hơn mười đạo xích mang bắn thẳng tới chỗ Hàn Lập đang đứng. Chỉ thấy Hàn Lập khẽ cười lạnh một tiếng nhưng trong lòng bắt đầu thúc dục ngân xích.

Đám ngân xích ảnh nguyên bản đang áp chế hoàn toàn hắc khí cùng lục diễm, bỗng nhiên một thanh cự xích tầm mấy trượng trong số đó ngân quang chớp động quỷ dị hiện ra trước người hắn. Lúc này, mười mấy đạo xích mang đang hướng tới Hàn Lập còn một khoảng không xa, không nói hai lời đem bàn tay đen thui lúc trước phất lên một cái.

Nhất thời một tầng hôi quang mênh mông hiện lên vừa lúc đem toàn bộ xích mang bao vào trong đó. Bên trong hôi mang, xích mang nhất thời hiện ra nguyên hình, xoay tròn tại chỗ không ngừng nhưng lại không thể mảy may tiến vào thêm một bước. Bên trong xích mang là hơn mười khẩu phi đao đỏ đậm.

Cùng lúc đó, Hàn Lập tay nắm Hỗn nguyên xích hướng về phía trước hư không hoa lên một cái, nhất thời ngân sắc cự xích phát ra một tiếng long ngâm dài hùng hổ hướng về phía chiến xa bổ tới.

Bên trên phi xa, sắc mặt mấy gã Nhung Tộc thấy vậy tự nhiên sẽ không cho cự xích này dễ dàng bổ tới như thế. Lúc này cả đám không cần nghĩ nhiều nhất tề thúc dục bảo vật của bản thân ngăn cản công kích. Nhất thời không trung liền truyền ra thanh âm *"Xuy xuy"* xé gió, hắc khí một chút liền hóa thành một cái hắc sắc đại võng chắn phía dưới cự xích. Còn lục sắc hỏa diễm do gương đồng thả ra phương hướng cũng biến đổi, từ trên không trung phóng ra một đạo lục sắc quang trụ hướng thẳng đến cự xích.

Một tiếng *"Oanh"* muộn hưởng truyền đến.

Cự xích thoáng cái trở nên mơ hồ, dễ dàng đem quang trụ cùng hắc võng đánh cho tan tành, bộ dáng không chịu nổi một kích so với khí thế kinh người lúc trước hoàn toàn tương phản!

Hai tên dị tộc nhân sử dụng hắc phiên cùng lục kính thấy vậy liền sửng sốt một chút nhưng vào lúc này, tên dị tộc còn lại nãy giờ vẫn chưa nói một lời lại đột nhiên sắc mặt đại biến, trong miệng quát lớn một tiếng:

"Cẩn thận!"

Tên này ngay sau đó liền giơ một tay hướng về phía chiến xa trên không trung chém ra một cái, nhất thời một cỗ hôi sắc kiếm quang phá không trảm tới cự xích, mà lúc này đạo cự xích đang mơ mơ hồ hồ kia có chút yên lặng từ bên trong hắc khí cùng lục diễm bay ra.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Hôi sắc kiếm quang kia rõ ràng đánh tới bên trên ngân thước thế mà lại dễ dàng xuyên qua giống như chém phải ảo ảnh mà ngân sắc cự xích thoáng chớp động một cái liền quỷ dị xuất hiện ngay trên đầu tên dị tộc đang sử dụng hắc phiên, lấy thế lôi đình nhất kích hung hăng đập xuống.

------oOo------

Chương 1730: Động tuyền kim quang

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tên Nhung Tộc sử dụng hắc phiên phía dưới săc mặt đại biến, không kịp suy nghĩ nhiều, đột nhiên vỗ lên thiên linh cái, trên người từng đám lông thô to đột nhiên *"sưu"* một tiếng hoá thành một mảng lục mang hướng về phía không trung bắn tới nhưng ngân xích phía trước lại mơ hồ một chút, ngay sau đó đám lục mang liền xuyên qua ngân xích, kết quả là ngân xích cương mãnh đập lên trên đầu của tên dị tộc nhân này.

Hộ thể linh quang của hắn tuy đã thi triển ra nhưng đối với công kích của ngân xích thì căn bản không thể ngăn cản mảy may, đầu hắn giống như quả dưa hấu nổ tung ra, huyết dịch cùng não tương bắn tung toé ra, thân thể không đầu còn lại khẽ lắc lư một cái rồi từ từ ngã xuống.

"Phốc" một tiếng, một đoàn lục ảnh trong nháy mắt từ bên trong thi thể không đầu bắn nhanh ra, bên trong lục quang mơ hồ có một nhân ảnh nhỏ xíu vẻ mặt sợ hãi hướng về phía tên Nhung Tộc sử dụng lục kính kia chạy tới, đồng thời trong miệng sợ hãi la lớn một tiếng:

"Lão huynh, cứu mạng!"

Lời vừa ra khỏi miệng liền *"oanh"* một tiếng, một đạo thước ảnh gần như thuấn di trong gang tấc, không chút khách khí đánh cho nhân ảnh nhỏ xíu kia tan thành mây khói. Tiếp theo, cự xích cơ hồ không có chút ý tứ muốn dừng lại, linh quang ngoài thân chợt loé lại huyễn hoá ra ba khẩu ngân xích giống y hệt cái lúc nãy, đồng thời đều hướng về phía ba gã còn lại hung hăng đánh tới. Xích ảnh như ẩn như hiện, thanh âm sấm nổ *"ầm ầm"* đinh tai nhức óc liên tục truyền tới, thanh thế rất kinh người!

Ba tên Nhung Tộc còn lại khi thấy thân thể cùng Nguyên anh của đồng bạn bị huỷ vẻ mặt bắt đầu lộ ra vẻ sợ hãi, vội vàng tự thi triển thủ đoạn ngăn cản thước ảnh. Một mảnh bụi sa, một mặt hắc khiên đều lấy ra chắn phía trước người nhưng dưới lưỡng đạo thước ảnh thì đều bộc phát ra một đoàn ngân mang chói mắt, ngay sau đó liền biến mất không thấy. Tất cả chỉ là ảo ảnh mà thôi!

"Không tốt!"

Hai gã Nhung Tộc này cơ hồ đều thầm kêu trong lòng một tiếng nhưng dĩ nhiên đã là quá muộn!

Tên Nhung Tộc đang sử dụng lục kính kia đồng dạng giơ tay ngăn cản đạo thước ảnh cuối cùng nhưng lúc này thước ảnh bỗng nhiên linh quang chợt loé lên vô thanh vô tức tan biến mà hư không, ngay sau đó cách tên dị tộc nhân này nửa thước liền xuất hiện một đoạn ngân xích từ trong hư không quỷ dị hiện ra hướng về phía đầu của hắn mà bắn tới.

Lôi quang chớp động, vô số ngân sắc hồ quang từ bên trong ngân xích tuôn ra. Tiếng gầm rú từ trong miệng tên Nhung Tộc truyền ra nhưng ngay sau đó cả người hắn liền biến thành một đoàn tro bụi, ngay cả Nguyên anh cũng không kịp thoát ra ngoài.

Hai tên Nhung Tộc còn lại thấy cảnh này, sắc mặt nhất thời trở nên cực kỳ khó coi nhưng ngân thước lại tiếp tục xoay tròn một cái huyễn hoá ra hơn mười đạo xích ảnh từ bốn phương tám hướng chụp về phía họ, thấy vậy một tên trong đó đột nhiên hét lớn:

"Chạy, tên này quá lợi hại, chúng ta không thể chống lại được!"

Vừa dứt lời, tên dị tộc nhân này nhất thời giơ chân dậm mạnh xuống chiến xa một cái, nhất thời chiến xa hình thoi chợt phát ra tiếng vù vù sau đó hoá thành một đoàn thanh quang hướng về phía sau phá không bay đi, sau mấy cái chớp động liền bay ra khỏi khu vực xích ảnh bao phủ. Mặt khác, tên dị tộc nhân bên cạnh cũng đồng dạng tỉnh lại sau hồi hoảng sợ, vội vàng giơ tay đánh ra một đạo pháp quyết về phía cái đầu cự mãng phía trước chiến xa. Sau khi pháp quyết vừa tiến nhập, đầu phi mãng này đột nhiên khẽ run lên, hai cặp cánh bên sườn ngũ thải phù văn chợt xuất hiện, tựa hồ sẽ toàn lực thi triển ra độn thuật kỳ diệu nào đó để đào mạng nhưng vào lúc này Hàn Lập lại thản nhiên nhìn về phía chiến xa lạnh lùng nói:

"Hiện tại còn muốn chạy, muộn rồi!"

Lời này vừa thốt ra chợt một tiếng *"oanh"* truyền tới. Một toà hắc sơn tầm trăm trượng không biết tự lúc này đã hiện ra phía trên chiến xa mà ngay phía trên toà hắc sơn này lại xuất hiện một đạo nhân ảnh phiêu phiêu trong gió. Đúng là Hàn Lập!

Cũng không biết từ khi nào hắn đã thúc dục Nguyên từ thần sơn xuyên qua hư không mà xuất hiện tại nơi này.

Hai người phía dưới thấy vậy, trong lòng không khỏi đều trầm xuống. Một người trên mặt vẻ lệ sắc chợt loé lên, hai tay nhất thời chà xát lại, sau một tiếng *"phốc"* ngoài thân đã bao phủ một tầng lục sắc hoả diễm, sau đó liền cuồn cuộn tụ lại hoá thành một đầu cự giao tầm mười trượng hướng lên không trung lao tới. Tên còn lại cũng hét lớn một tiếng, thân hình bỗng nhiên biến lớn gấp đôi, hai cánh tay đều to hơn một vòng so với lúc trước, mười ngón tay sắc nhọn dị thường hướng lên không trung đánh ra một trảo. Tiếng xé gió không hẹn mà đồng thời nổi lên, trảo mang và hoả giao cùng hướng về phía hắc sơn đánh tới.

Bọn họ căn bản không nghĩ chừng ấy là có thể hạ sát được đối thủ mà chỉ hy vọng có thể đổi lại được một chút thời gian như thế thì có thể kịp thời thoát ly chiến trường.

Tính từ lúc chạm mặt tới giờ, chỉ với một chút thời gian mà Hàn Lập đã hoàn toàn hạ sát hai tên đồng bạn dễ dàng như thế thì chiến ý hai tên còn lại tự nhiên không còn một mảnh, trong lòng chỉ thầm nghĩ: bỏ chạy mới là vương đạo!

Hàn Lập nhíu mày, một chân khẽ dậm xuống ngọn hắc sơn dưới chân. Nguyên từ thần sơn hôi quang chợt tản ra, bỗng nhiên mặt ngoài hắc sơn một tầng ngân sắc phù văn chợt xuất hiện, ngay sau đó ngọn tiểu sơn bỗng biến mất trong không trung khiến cho hoả giao cùng trảo mang nhất thời đánh vào hư không.

Ngay sau đó, hai gã Nhung Tộc chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện một cái bóng thật lớn, không biết thế nào mà lại xuất hiện ngay trên đầu bọn chúng, không chút khách khí đè xuống hai người.

"Không tốt!"

Rõ ràng thần thông của hai gã Nhung Tộc này cao hơn hẳn so với hai tên vừa mới vong mạng dưới tay Hàn Lập, tuy bị Nguyên từ thần sơn công kích bất ngờ nhưng vẫn chật vật thôi động chiến xa ngăn cản, sau đó liền hoá thành hai đạo thanh hồng phá không bay đi.

Chiếc chiến xa hình thoi kia trông vậy mà lại có thể ngăn cản được một kích cương mãnh này của Nguyên từ thần sơn, ngay sau khi vừa mới va chạm một lát liền hoá thành một đoàn ngũ sắc linh quang bạo liệt mà ra, biến mất trong trời đất. Nhưng lúc này nếu có người hướng về vị trí Hàn Lập đứng lúc nãy thì chỉ thấy một nhân ảnh mơ hồ mà thôi.

Ngay sau đó, chỉ thấy trên đầu một gã đang thi triển độn thuật bỏ chạy xuất hiện một tiếng sấm truyền đến, hắn nhất thời kinh hãi tột độ mà vội vàng khoát tay lên, một mặt hắc khiên hoá thành một đoàn hắc vân bay ra, đồng thời trên người lục diễm cũng tuôn ra hoá thành một tầng phòng hộ bao lấy thân thể vào bên trong nhưng hắn chỉ nghe thấy một tiếng hừ lạnh, từ trên đỉnh đầu bỗng xuất hiện vài tiếng *"xuy xuy"* xé gió, hàng trăm khẩu kiếm quang sắc lạnh thoáng một cái từ phía nhân ảnh trên đầu phóng ra, kiếm quang giống như thuỷ triều ào ào từ bốn phương tám hướng hướng xuống tên dị tộc nhân chém tới.

Thanh quang chớp động, hắc vân cùng hoả tráo cơ hồ trong nháy mắt bị trảm thành vô số mảnh, sau đó tất cả kiếm quang đều biến thành một mảnh thanh ti, giống như một tấm lưới đồng thời thu lại.

Hét thảm một tiếng, tên Nhung Tộc kia tuy rằng tay chân luống cuống một trận nhưng vẫn có đủ thanh tỉnh mà thả ra mấy kiện bảo vật phòng thân nhưng đối với Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đã hoá thành kiếm ti mà nói thì thật sự không có chút ngăn cản nào, kiếm quang chớp động một cái liền đem thân thể, Nguyên anh cùng bảo vật hộ thân của hắn toàn bộ chém thành vô số mảnh.

Ở một phương khác, tên Nhung Tộc với hình thể lớn quá khổ kia vừa nghe thấy tiếng hét thảm thì trong lòng giật mình đánh thót một cái nhưng tâm trí của hắn lúc này đang toàn bộ tập trung thúc dục độn quang hướng phá không bay đi, không dám quay đầu nhìn lại một khắc nào.

Bất quá hắn vừa mới phi độn ra mấy trăm trượng bỗng nhiên phía trước xuất hiện không gian dao động, một đạo kim ảnh quỷ dị hiện lên vừa lúc ngăn cản đường đi của hắn. Dị tộc nhân còn lại sắc mặt biến đổi nhưng hắn lại cắn răng một cái, độn tốc không có ý tứ dừng lại chút nào mà ngược lại còn nhanh hơn trước hai phần, đồng thời tay vừa lật lại trong tay lại có thêm một thanh hắc sắc trường nhận, một tay kia lại có thêm một đoàn lục hoả.

Ngay sau xuất ra trường nhận khẽ mơ hồ rồi hướng về phía trước khẽ phất ra một cái, hơn mười đạo hắc sắc ảnh nhận liên tiếp xuất hiện bổ thẳng tới. Cánh tay còn lại cũng hướng về phía trước đánh ra một trảo, ngay sau đó một cái cự trảo đột nhiên xuất hiện ngay trên đầu kim ảnh rồi ầm ầm chụp xuống dưới, chỉ thấy đầu ngón tay của cự trảo có hắc khí nhè nhẹ, thanh thế kinh người.

Nhưng vào lúc này, nguyên bản kim ảnh có chút mơ hồ, trên người đột nhiên xuất hiện một đám tử kim phù văn không đồng nhất tản ra, tiếp theo kim quang chợt loé liền biến thành một nhân ảnh ba đầu sáu tay. Đúng là Phạm thánh kim thân!

Nguyên lai Hàn Lập trong khi vận dụng Phong Lôi sí đuổi theo tên Nhung Tộc bên kia đồng thời đem đệ nhị Nguyên anh cùng kim thân thả ra đuổi theo tên còn lại, có ý đuổi tận giết tuyệt.

Mắt thấy hơn mười đạo hắc nhận hắc quang loè loè cùng cự trảo phía trên đỉnh đầu đang kích tới nhưng Phạm thánh kim thân ngược lại không có ý tránh né nào cả, ngược lại gương mặt lại có chút nanh ác, hay tay vừa động liền xuất hiện thêm hay thanh kim nhận, hướng về phía trước người trảm đi. Mặt khác, tiếp tục huy động hai cánh tay khác hướng lên không trung tung ra vô số kim sắc quyền ảnh, về phần hai cánh tay còn lại đột nhiên hướng về phía trước người kim thân hợp lại, một đoàn kim quang hiện lên.

Kim thân ba đầu sáu tay đồng thời nhắm hai mắt lại, tiếp theo lưỡng chủng thanh âm trùng trùng điệp điệp truyền ra, nhất thời kim sắc quang đoàn đột nhiên xoay tròn, thoáng cái liền biến thành một cái tiểu kim sắc tuyền qua. Thoạt nhìn có vẻ thần bí cực kỳ!

Chỉ thấy hắc nhận cùng với kim nhận trực tiếp va chạm với nhau nhất thời bộc phát ra một đoàn linh quang chói mắt, kim quang cùng ngân mang đan vào nhau nhất thời lâm vào trạng thái giằng co. Còn cự trảo trên không trung cùng với quyền ảnh đầy trời vừa mới va chạm liền tan thành mây khói.

Bất quá chỉ một chút thời gian trì hoãn này, độn quang của gã Nhung Tộc thoáng cái trở nên mơ hồ rồi loé lên mà tiến vào hư không không thấy bóng dáng. Ngay sau đó, ở phía sau kim thân tầm mười trượng xuất hiện không gian dao động, độn quang của Nhung Tộc mới nãy liền xuất hiện ngay sau đó, hào quang đại thịnh tiếp tục thi triển độn thuật mà trốn mất dạng.

Đúng lúc này, một trong ba cái đầu của Phạm thánh kim thân đột nhiên khẽ nói một câu:

"Động tuyền kim quang!"

Chỉ thấy kim sắc tuyền qua ở trên hai cánh tay lúc nãy chợt loé lên mà đột nhiên biến mất. Tức thì không gian phụ cận tên Nhung Tộc vài thước linh quang chợt loé, kim sắc tuyền qua lại quỷ dị xuất hiện, khi vừa xuất hiện liền chợt loé lên mà bành trướng thành một trượng. Bên trong tuyền qua tản ra mấy tiếng sấm thật lớn, đồng thời ẩn ẩn có phạm âm từ giữa tuyền qua vang lên.

Đang toàn lực khu động độn quang chạy trối chết, tên Nhung Tộc kia chỉ cảm thấy không gian bốn phía thoáng cái trở nên ngưng trọng, độn quang không thể nhúc nhích mảy may.

"A!"

Một tiêng thét kinh hãi từ trong miệng hắn truyền ra, chưa kịp thi triển thần thông khác để thoát thân thì một cỗ hấp lực cường đại liền đem toàn thân hắn bao lấy, một tiếng *"Sưu"* liền trực tiếp bị hút vào bên trong kim sắc tuyền qua.

Một tiếng hét thê lương thảm thiết cùng một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền tới, kim sắc tuyền qua khẽ run lên một cái rồi bình thường trở lại.

Lúc này kim thân khẽ quay người hướng về phía chỗ tuyền qua, trong miệng thanh âm chú ngữ dừng lại, một tay niệm chú hướng về phía kim sắc tuyền qua nhẹ nhàng điểm một cái. Kim sắc tuyền qua chớp lên một cái mà thu nhỏ lại, trong nháy mắt liền biến mất cùng với một thanh âm muộn hưởng vang lên.

------oOo------

Chương 1731: Cửu diễm thảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tiếng xé gió phát ra, thân ảnh Hàn Lập liền xuất hiện ngay bên cạnh kim thân với vẻ mặt vừa lòng tay áo khẽ phất lên, *"phanh"* một tiếng, kim thân hoá thành một mảnh kim quang biến mấy không thấy bóng dáng. Đệ nhị Nguyên anh cũng hoá thành một đoàn hắc quang hướng về phía Hàn Lập bay nhanh tới, chợt loé lên liền tiến vào thiên linh cái của hắn. Hắn mặc dù đã đem đệ nhị Nguyên anh đưa vào bên trong kim thân nhưng bởi vì đệ nhị Nguyên anh còn chưa kịp củng cố tu vi bao lâu cho nên khi tranh đấu không thể vận dụng được thần thông mà chỉ có thể sử dụng thần niệm thao túng kim thân mà thôi.

Nói thì đơn giản nhưng thực ra đệ nhị Nguyên anh cũng không có sợ tâm ma phản phệ đồng dạng kim thân cũng không có khả năng phát huy ra mười thành thực lực nhưng sau khi Hàn Lập tiến giai lên Luyện Hư đỉnh giai căn bản là không thể so sánh nổi, ngoài ra nó còn có nhiều loại thần thông còn chưa kịp sử dụng tới mà động tuyền kim quang kia chính là một trong những thần thông lợi hại nhất của kim thân lúc này. Nếu xuất kỳ bất ý sử dụng thì ngay cả tồn tại Hợp Thể Kỳ cũng khó mà thoát được, mà nếu không có thần thông hoặc bảo vật đặc thì cũng có thể mất mạng như chơi. Cho nên cho dù đệ nhị Nguyên anh không hề sử dụng tới công pháp của bản thân nhưng sử dụng kim thân vẫn không cần tốn nhiều sức lực mà vẫn có thể diệt sát được tên Nhung Tộc kia.

Từ lúc Hàn Lập ra tay đối phó với bốn tên Nhung Tộc kia tới giờ, căn bản chỉ mất nhịp công phu, thậm chí Nguyệt tiên tử và lão già bên kia còn chưa kịp quyết định có quay lại trợ giúp Hàn Lập một tay hay không thì hắn đã giải quyết hoàn toàn địch nhân.

Ban đầu đám Nhung Tộc truy sát hai người đến độ chật vật không chịu nổi thế mà Hàn Lập lại một hơi diệt sạch, hai người lúc này chỉ có thể trợn mắt cứng lưỡi, đứng trơ trơ nhìn chầm chầm về phía Hàn Lập. Thần sắc trên mặt bọn họ ngưng trọng nhưng thật ra trong lòng lại vô cùng bất an có pha chút kinh sợ tuy nhiên phần nhiều là kinh hỷ!

Hàn Lập cũng không có quản tới sắc mặt hai người kia biến đổi ra sao, thân hình hắn khẽ nhoáng lên một cái liền tới bên cạnh Khúc nhi. Sau khi Hàn Lập xuất hiện và đối phó với bốn tên Nhung Tộc, nữ đồng này luôn thành thành thật thật đứng im phía xa. Giờ phút này thấy hắn đã đến gần thì lúc này mới mở lớn hai mắt rồi cùng Hàn Lập truyền âm trao đổi vài câu, sau đó ngoài thân bạch quang chợt loé lên liền bay vào trong tay áo Hàn Lập.

Hàn Lập trầm ngâm trong chốc lát rồi quay đầu hướng về phía hai người bên kia liếc mắt một cái. Hai người này khi thấy hắn liếc nhìn về phía này thì đều đưa mắt nhìn nhau một cái, tựa hồ thương lượng cái gì đó, sau đó do dự một chút liền bay đến gần hắn. Độn tốc hai người này cũng không tính là quá nhanh nhưng ngay cả như thế thì cũng chỉ mất vài khắc hai người cũng đã bay tới cách Hàn Lập gần mười trượng. Độn quang chợt tắt hiện ra thân hình hai người.

"Đa tạ đạo hữu ra tay tương trợ, nếu không thì tại hạ và Nguyệt tiên tử vẫn còn bị đám Nhung Tộc truy sát, với thần thông của đạo hữu thật khiến cho ta cảm thấy xấu hổ."

Lão giả hướng về phía Hàn Lập ôm quyền, thần tình tươi cười liên tục cảm tạ nói.

"Tư đạo hữu nói như vậy cũng không sai. Mấy tên Nhung Tộc này độn thuật cao minh nếu không phải Hàn Lập đạo hữu ra tay thì e là hai người bọn ta sẽ chết trong tay chúng không chừng."

Nguyệt tiên tử ngọc dung đã khôi phục lại bình tĩnh vốn có, thở dài một hơi nói.

"Nguyên lai pháp lực của nhị vị đạo hữu đã hao tổn không ít làm ta phân vân không hiểu tại sao hai vị lại không thể trảm sát được bọn chúng, dù sao Hàn mỗ cũng cùng nhị vị từ Vân thành tiến vào giới này nếu gặp tự nhiên sẽ không thấy chết không cứu."

Hàn Lập mỉm cười, khiêm tốn nói.

"Hàn huynh tuệ nhãn như đuốc! Tại hạ cùng Nguyệt tiên tử lúc trước dính phải quỷ kế của bọn chúng mà phải tổn hao nguyên khí thi triển bí thuật đào mạng cho nên nguyên khí cũng hao tổn không ít. Đại ân cứu mạng tại hạ quyết không quên, nhất định sẽ có hậu tạ."

Vừa thấy Hàn Lập tỏ ra như vậy, lão giả họ Tư trong lòng cũng có chút buông lỏng, trên mặt cũng cười tươi hơn vài phần.

Hàn Lập nghe lão giả nói như cũng lộ ra vẻ cười như không nói gì thêm.

Bên cạnh lão giả, Nguyệt tiên tử mâu quang chuyển động vài cái, đột nhiên khoát tay lên, trong tay xuất hiện thêm một cái hộp ngọc. Sau đó hướng Hàn Lập chậm rãi nói:

"Ở đây có một gốc linh dược vốn đã tuyệt tích ở Linh giới: Cửu diễm thảo, là tài liệu luyện chế đan dược cao cấp, đây cũng là nguyên nhân đám Nhung Tộc truy sát ta và Tư đạo hữu không tha nay tặng cho đạo hữu coi như là báo đáp ơn cứu mạng."

Vừa nói xong liền đem ngọc hạp hướng về phía Hàn Lập ném tới.

Lão giả bên cạnh cũng nhìn thấy cảnh này, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc nhưng lập tức liền khôi phục bình thường, ra vẻ như không thấy gì cả, trên mặt vẫn vẻ tươi cười như trước.

Hàn Lập tuy có chút bất ngờ nhưng thần sắc vừa động liền đem ngọc hạp nhiếp vào trong tay, sau đó hắn cúi đầu xuống liếc mắt một cái. Chỉ thấy ngọc hạp hồng quang lóng lánh, mặt ngoài có dán mấy đạo phù triện, coi bộ cực kỳ cẩn thận. Ánh mắt hắn chợt loé lên liền mở miệng phu ra một đoàn thanh hà, quang hà vừa quét qua mấy tấm phù triện phía trên ngọc hạp liền tự hành bóc ra. Phù triện vừa mới bị bóc xuống, từ trong ngọc hạp đột nhiên có một đoàn lưu ly quang đoàn từ bên trong bắn nhanh ra ngoài, bộ dáng linh tính mười phần nhưng Hàn Lập đã sớm có phòng bị thì lại làm sao có thể ngay trước mũi hắn bỏ chạy được. Chỉ thấy một cánh tay của hắn vung lên hư không đánh ra một trảo. Thanh âm *"xuy xuy"* xé gió vang lên, một cỗ vô hình chi lực trong nháy mắt đem lưu ly quang đoàn kia chụp tới, năm ngón tay khẽ co lại một chút, quang đoàn kia liền bị nhiếp vào trong tay.

"Hàn đạo hữu cẩn thận!"

Vừa thấy Hàn Lập hành động như vậy, Nguyệt tiên tử vội vàng nhắc nhở nói.

"Không sao!"

Hàn Lập nở một nụ cười, trong tay linh quang chợt loé, kim quang đại thịnh. Lưu ly quang đoàn kia ở trong bàn tay quay tròn tại chỗ liền phiêu phiêu bay vào trong lòng bàn tay. Đây rõ ràng là một gốc linh dược hình ngọn lửa nhưng lại tản mát ra chín loại linh quang khác nhau, bất quá nó chỉ cao có vài tấc nhưng cửu sắc quang diễm đi qua nơi nào thì phụ cận không gian nơi ấy đều mơ mơ hồ hồ, một cỗ sóng nhiệt kinh người tản ra. Nhưng đối hắn mà nói tuy nắm linh thảo này trong tay nhưng đối với hắn dường như tất cả mọi thứ đều bình thường.

Lão giả họ Tư thấy cảnh này, trong mắt hiện lên một tia hoảng sợ nhưng trong miệng lại ha ha cười nói:

"Nguyệt tiên tử lo xa rồi! Lấy thần thông kinh người của Hàn huynh nhiêu đó hoả lực sao lại nề hà chứ!"

"Đích xác là vậy! Linh quang do Cửu diễm thảo phát ra có thể nung chảy kim loại nhưng đối với Hàn đạo hữu một chút ảnh hưởng cũng không có, bội phục bội phục!"

Nguyệt tiên tử cũng có chút giật mình nhưng lại nở một nụ cười khổ nói.

Ngón tay vừa động, Hàn Lập lại đem linh thảo này một lần nữa để vào bên trong ngọc hạp rồi cũng dán lên trên ngọc hạp mấy đạo phù triện. Sau đó linh quang chợt loé lên, ngọc hạp trong tay liền biến mất không thấy bóng dáng.

Thấy vậy, Nguyệt tiên tử khoé miệng ngược lại nổi lên chút ý cười. Lão giả tuy rằng trong lòng cảm thấy không nỡ nhưng nghĩ đến thần thông kinh người của Hàn Lập, mặt tự nhiên không dám có chút dị sắc nào mà ngược lại cười ha hả định nói tiếp cái gì đó nhưng Hàn Lập lại khẽ phất tay áo lên, hai cái tiểu bình màu xanh chợt loé lên, phân biệt bay về phía hai người lão giả.

Hai người thấy vậy liền ngẩn ra một chút, theo bản năng liền nâng tay lên phóng ra hai phiến quang hà đem hai tiểu bình nhiếp vào trong tay.

"Hàn huynh, đây là..."

Lão giả thần sắc ngưng trọng, có chút chần chừ nói.

Nữ tử đồng dạng cũng cầm lấy một cái tiểu bình vào trong tay, có chút ngoài ý muốn nhìn về phía Hàn Lập.

"Không có gì cả. Cửu diễm thảo này thật sự là quá mức quý hiếm, đây là hai bình đan dược có thể giúp cho thượng tộc cửu giai tăng pháp lực cùng tăng tiến tu vi, đối với nhị vị khi đánh sâu vào bình cảnh hẳn là có chút tác dụng. Tại hạ dùng hai bình đan dược này coi như là chút bồi thường tới hai vị."

Hàn Lập nhẹ nhàng nói.

"Cái gì, đan dược có thể tăng tiến tu vi cho thượng tộc cửu giai!"

Lão giả vừa nghe được lời ấy thất thố thất thanh nói, sau đó không chút do dự liền mở bình ra đem thần niệm hướng vào trong đó đảo qua rồi tiếp tục đưa lên mũi ngửi một chút, trên mặt liền lộ ra vẻ mừng như điên.

Nguyệt tiên tử đồng dạng nghe vậy, dị quang trong mắt chợt loé, đồng dạng có chút động dung.

"Không sai, đan dược này đích xác đối với sự gia tăng tu vi của lão phu có chút hữu dụng. Bất quá lão phu cùng Nguyệt tiên tử vừa mới được đạo hữu cứu một mạng như thế nào lại có thể lấy đan dược của đạo hữu được chứ."

Lão giả rốt cục đã khôi phục lại vài phần bình tĩnh, liếc nhìn ngọc bình trong tay do dự nói ra.

"Lúc trước đích xác là ta ra tay nhưng cũng chỉ là nhấc tay một cái mà thôi. Cửu diễm thảo này đối với tu luyện giả tu hoả thuộc tính công pháp thấy được thì so với hai bình đan dược tăng tiến tu vi đã là chi. Hàn mỗ không muốn chiếm tiện nghi của nhị vị, mong nhị vị nhận lấy."

Hàn Lập ảm đạm cười, thản nhiên nói.

"Nếu Hàn huynh đã nói như thế, Tư mỗ cùng Nguyệt tiên tử xin đa tạ đạo hữu vậy."

Lão giả sau khi cân nhắc một chút liền mỉm cười đem ngọc bình thu lại, nói.

Nguyệt tiên tử bên kia cũng đồng dạng kiểm tra xong đan dược, cảm ơn một tiếng rồi cũng đem đan dược thu vào trong tay áo.

Trải qua một phen trao đổi, tâm lý kiêng kỵ của lão giả cũng giảm đi phân nửa, sau đó nhìn về bốn phía đột nhiên hỏi:

"Hàn huynh, xung quang đây chỉ có mình đạo hữu thôi sao? Những người khác có ở gần đây không?"

"Tại hạ ban đầu cùng với hai vị khác cùng nhau hành động nhưng trước kia có gặp chút nguy hiểm nên đã phân tán."

Hàn Lập nhướng mày, cũng không có ý giấu diếm nói.

"Thì ra là thế, thật là có chút đáng tiếc!"

Lão giả nghe vậy trên mặt cũng lộ ra chút không cam lòng nói. Nguyệt tiên tử một bên thần sắc vừa động nhưng cũng lộ ra chút đáng tiếc.

"Tư đạo hữu còn có ẩn ý gì sao? Chẳng lẽ ngươi cùng Nguyệt tiên tử có chuyện gì cần rất nhiều nhân thủ sao?"

Hàn Lập sờ sờ cằm, tựa như có chút vô ý hỏi.

Nghe được lời này của Hàn Lập, lão giả họ Tư không khỏi liếc mắt nhìn về phía nữ tử kia một cái. Mà Nguyệt tiên tử cũng hơi trầm ngâm một chút, liền chậm rãi nói:

"Tư huynh, địa phương kia đã bị đám Nhung Tộc chiếm mất, với thực lực của hai người chúng ta không thể dễ dàng cướp lại địa phương kia nhưng Hàn huynh thần thông to lớn, nói không chừng có biện pháp giải quyết được. Không ngại thì nói cho Hàn huynh, vạn nhất chúng ta thành công thì bảo vật bên trong địa phương đó không đáng nhắc tới, chỉ cần phục chế một bản Kim triện văn công pháp là đủ rồi."

------oOo------

Chương 1732: Luyện thần thuật

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Kim triện văn!"

Đồng tử Hàn Lập khẽ co rụt lại, sắc mặt hơi đổi nói.

"Không sai, kỳ thật ban đầu còn có vài vị đạo hữu khác nhưng tất cả đều bặp bất hạnh chết đi. Thiên Kim triện văn công pháp kia cũng là chúng ta cùng Nhung Tộc phát hiện ra ở trong một mật động."

Sắc mặt lão giả âm trầm bất định trong chốc lát, rốt cục thở dài một tiếng, nói.

Hàn Lập ngưng trọng nhìn lão giả, chưa kịp mở miệng nói cái gì thì đối phương đã nói cho hắn hết cả trước. Quả nhiên lão giả này tiếp tục nói:

"Nhưng chưa kịp chờ chúng ta phá vỡ cấm chế thu lấy công pháp lại gặp phải ám toán của Nhung Tộc khiến cho mấy vị đạo hữu khác đều ngã xuống ngay đương trường, chỉ có ta và Nguyệt đạo hữu là may mắn thi triển bí thuật đào thoát ra được. Nếu không phải do nguyên khí hao tổn khá nhiều, tự nhiên không còn đủ sức để mạo hiểm nữa. Nếu là Hàn huynh cảm thấy có hứng thú với thiên công pháp này thì cũng có thể tới đó thử một lần. Đúng rồi, chỗ mật động kia phi thường bí ẩn, trừ bỏ thiên Kim triện văn công pháp này ra nói không chừng là còn bảo vật khác nữa."

"Nga, có chuyện như vậy sao! Mật động ở chỗ nào, mà thời gian dài như vậy rồi không chừng Nhung Tộc sớm đã đắc thủ ly khai rồi."

Hàn Lập cân nhắc một chút, hỏi ngược lại một câu.

"Hàn huynh yên tâm, mật động kia có cấm chế phi thường lợi hại, hơn nữa Kim triện văn công pháp kia được chia ra làm mấy phần phân ra khắp nơi. Ngay cả thời gian dài như vậy Nhung Tộc cũng vô pháp phá vỡ hết toàn bộ cấm chế đem toàn bộ công pháp rời đi được. Chỉ cần bây giờ đuổi tới địa phương đó, tám chín phần là vẫn kịp."

Nguyệt tiên tử ánh mắt chớp động, giải thích một câu.

"Bên kia đại khái còn bao nhiêu tên Nhung Tộc nữa?"

Hàn Lập có chút động dung, hỏi.

"Hẳn là còn mười mấy tên nữa. Nhưng những tên Nhung Tộc này xảo trá dị thường, ngay từ đầu đã thấy chúng ta ở trong mật động chỉ hiện ra một nửa nhân thủ, sau đó chúng cùng với chúng ta tra xét mật động. Kết quả, sau khi nhìn thấy thiên Kim triện văn kia lập tức trở mặt, đem toàn bộ nhân thủ tới bao vây tiêu diệt chúng ta. Chúng ta ít người hơn chúng, vừa mới xảy ra xung đột liền rơi xuống hạ phong. Đạo hữu ngay cả thần thông quảng đại cũng không thể nào đối phó một lúc nhiều địch nhân như vậy. Chỉ có thể lặng lẽ tiến vào trong mật động hành sự theo hoàn cảnh thôi."

Lão giả tựa hồ sớm đã nghĩ qua việc này, không chút do dự nói ra suy nghĩ của mình.

"Mười tên, nhiều như vậy sao! Đích xác là phải hành động lặng lẽ. Bất quá, Hàn mỗ còn có một chỗ nghi vấn, nhị vị đạo hữu đã biết trước thiên Kim triện văn này tồn tại chắc hẳn cũng phải biết được bên trong đó ghi lại công pháp gì chứ? Theo ta được biết, ngay cả Thiên Vân mười ba tộc cũng không có mấy người hiểu được loại linh văn này."

Hàn Lập trầm ngâm một lúc, bỗng nhiên cười hỏi.

"Cái này...."

"Hàn huynh quả thật thông tuệ, xem ra không thể giấu diếm được đạo hữu rồi. Hai người bọn ta đích xác từ chỗ tiền bối trong tộc

biết được mật động cùng thiên Kim triện văn này. Mà ta cùng Tư đạo hữu đích xác có hiểu đôi chút về Kim triện văn. Thiên Kim triện văn này ghi chép một loại công pháp có tên là Luyện thần thuật!"

Lão giả do dự một chút, nữ tử thần sắc lại bình tĩnh, thừa nhận nói.

"Luyện thần thuật!"

Hàn Lập trợn trừng hai mắt, có chút kinh ngạc.

"Theo như các tiền bối trong tộc nói, thuật này tựa hồ huyền diệu phi thường, có thể làm gia tăng thần niệm lên mấy lần. Nếu có thể tu luyện đến mức đại thành thì khi đột phá Hợp Thể Kỳ hoặc về sau gặp phải bình cảnh đều có chỗ đại hữu dụng."

Lão giả không hề giấu diếm trả lời.

"Gia tăng thần niệm lên mấy lần! Không có khả năng, trên đời làm sao có thể có loại công pháp nghịch thiên như vậy được chứ."

Hàn Lập thần sắc biến đổi, có chút thất thố nói.

"Lời Tư đạo hữu quả thật không sai. Lúc trước, hai vị tiền bối của hai tộc chúng ta kỳ thật ở trong lần Nghiễm Hàn Giới mở ra trước kia đã biết được mật động cùng với thiên công pháp Kim triện văn này. Cho nên đối với Luyện thần thuật đều có hiểu biết một phần. Bất quá bởi vì bên trên đó ghi chép lại có phần mơ hồ, những năm gần đây tộc nhân của chúng ta đều tiến vào bên trong mật động đều gặp phải cấm chế vô cùng lợi hại, mà còn phải có hiểu biết đôi chút về Kim triện văn mới có thể phá cấm tiến vào bên trong mật động được. Cho nên những năm gần đây, hai tộc chúng ta một mực truy tìm trên cả Lôi Minh đại lục những điển tịch về Kim triện văn. Vất vả lắm cho đến lần Nghiễn Hàn Giới lần này cũng chỉ mới nắm được bảy tám phần nên mới mạo muội tiến vào bên trong mật động. Hiện tại ngẫm lại, Nhung Tộc xuất hiện đúng lúc chúng ta thi pháp phá cấm chế mà ám toán chúng ta, e là chúng đã sớm biết được điều gì đó."

Nữ tử chậm rãi giảng giải.

"Nếu thiên công pháp Luyện thần thuật này thật sự thần diệu như thế, tại hạ cũng không ngại đi một chuyến. Bất quá, Hàn mỗ đối với Kim triện văn thật sự là dốt đặc cán mai, cho dù bí thuật này tới tay thì cũng không vô dụng."

Hàn Lập thần sắc âm trầm bất định một hồi lâu, nói.

"Hà hà, điều này không sao cả. Chỉ cần Hàn huynh đem thiên công pháp này đoạt được vào tay, tại hạ cùng Nguyệt tiên tử nguyện ý đem toàn bộ hiểu biết về loại linh văn này truyền thụ cho đạo hữu, mở đường cho đạo hữu thuận lợi nguyên cứu công pháp này. Đó cũng coi như là báo đáp việc đạo hữu không ngại nguy hiểm mà ra tay tương trợ."

Thấy Hàn Lập đã động dung, lão giả tinh thần khẽ rung lên, vội vàng trả lời. Nguyệt tiên tử ở bên cũng không nói gì thêm, hiển nhiên cũng ngầm đồng ý.

"Nếu nhị vị đã nói như thế, Hàn mỗ có lẽ chuyến này không đi không được. Tư huynh, phục chế cho ta một tấm bản đồ đi."

Hàn Lập rốt cục hạ quyết tâm, bình tĩnh nói.

"Đạo hữu chờ một chút, ta lập tức phục chế lại ngay."

Tư lão mừng rỡ, miệng đầy đáp ứng. Chỉ thấy một tay lão giả vừa lật, trong tay hắn có thêm một ngọc giản trắng bóc, sau đó đem ngọc giản hướng lên trên trán áp vào. Một đoàn bạch quang khẽ chớp lên một cái, cơ hồ sau một lát công phu, ngọc giản đã được lão giả dùng thần niệm sao ra một tấm bản đồ rồi đưa cho Hàn Lập.

"Hàn huynh cẩn thận một chút, ta cùng Nguyệt đạo hữu đợi tin vui của đạo hữu!"

Lão già đem ngọc giản giao vào tay Hàn Lập, tươi cười nói.

"Cách đây không xa có một tiểu đảo, nhị vị cứ tiến lên trên đó khôi

phục lại pháp lực. Nếu tại hạ thật sự chiếm được thiên Kim triện văn này thì sẽ cùng nhị vị hội họp lại."

Hàn Lập tiếp nhận ngọc giản, trầm giọng nói. Sau đó ngoài thân hắn thanh quang chợt loé liền hoá thành một đạo độn quang phá không bay đi. Sau mấy cái chớp động liền biến mất không thấy bóng dáng cuối chân trời.

"Tư huynh, ngươi cảm thấy Hàn đạo hữu có mấy phần có thể thành công?"

Mắt thấy độn quang của Hàn Lập biến mất đằng xa, nữ tử đem ánh mắt thu hồi lại, mở miệng hỏi một câu.

"Khó mà nói rõ được. Nếu là thượng tộc bình thường tự nhiên sẽ không có một cơ hội nào nhưng người này từ lúc xuất hiện xuất ra thần thông, tất cả đều vô cùng lợi hại, e rằng không dưới thánh tộc sơ giai chút nào. Nếu là vận khí tốt không chừng có năm phần thành công. Đừng quên, đám Nhung Tộc kia cũng có một tên khá lợi hại, hai người ta và ngươi liên thủ vậy mà vẫn bị thương dưới tay hắn."

Lão giả trầm ngâm một hồi, chậm rãi nói.

"Năm phần! Không sai biệt lắm. Hai tộc chúng ta đối với việc này đã lên kế hoạch từ rất lâu rồi, nếu không phải gặp chuyện ngoài ý muốn như vậy thì chúng ta đã thuận lợi đem thiên công pháp Luyện thần thuật này về trong tộc, kết cục có thể nghĩ ra được."

Nữ tử thở ra một hơi nói.

"Cũng không có cách gì khác. Ai ngờ nửa đường đột nhiên bị một đám thượng tộc Nhung tộc đến phá đám chứ."

Lão giả có chút bất đắc dĩ trả lời.

"Sớm biết Nhung Tộc có ý tính kế với chúng ta ngay từ đâu, lúc trước không cần phải cùng với chúng liên thủ phá không ít cấm chế bên trong mật động."

Nguyệt tiên tử thần sắc bỗng nhiên trở nên sắc lạnh, băng hàn nói.

"Vô ích rồi. Cấm chú ngay cửa mật động trong lúc sắp hoàn thành phá vỡ, cho dù không đáp ứng bọn bọn chúng thì bọn chúng cũng sẽ lập tức gọi thêm người tới công kích chúng ta. Đúng là xuất hiện quá đúng lúc! Huống hồ nếu chúng ta dây dưa với chúng ở ngoài mật động thì lại không thể mượn uy lực cấm chế cùng địa hình, như vậy lại càng dễ dàng bị bọn chúng vây sát."

Lão giả lắc lắc đầu nói.

"Điều này cũng đúng. Chỉ hy vọng Hàn đạo hữu thạt sự có thể thành công."

Nguyệt tiên tử không khỏi hướng về phía Hàn Lập bay đi nhìn lại, mà lão giả họ Tư khẽ vuốt râu, mặt lộ vẻ trầm ngâm không nói.

Phía bên kia, Hàn Lập biến thành độn quang đã phi độn ra xa tầm mấy vạn dặm, lấy tốc độ bất khả tư nghị kích bắn đi. Bên trong độn quang, hai mắt hắn đem đặt lên trên ngọc giản phía trước trán, dụng thần niệm quét qua những gì ghi lại bên trong đó. Tư lão quả nhiên phục chế lại vô cùng rõ ràng không ít chỗ, chẳng những ghi chép vị trí mật động một cách rõ ràng, thậm chí ngay cả đường đi lối lại bên trong cũng có đánh dấu rõ ràng. Thật sự giảm bớt cho hắn không ít phiền toái!

"Luyện thần thuật!"

Hàn Lập lấy một thanh âm vô cùng thấp tự nói một chút.

Thần niệm cường đại là chỗ dựa tốt nhất, năm đó không phải hắn đã từng tu luyện qua Đại diễn quyết thì e rằng không cảm nhận được chỗ tốt của nó. Nếu bí thuật này có thể gia tăng thần niệm của hắn lên gấp đôi mà nói, chẳng những về sau đột phá bình cảnh so với người thường dễ dàng hơn nhiều, hơn nữa lại có thể phóng thích ra Phệ kim trùng số lượng lớn hơn, điều này cũng đủ cho hắn có thể đem linh trùng này khu sử trong khi tranh đấu.

Ngoài ra, thần niệm cường đại cũng có tác dụng vô luận là luyện đan hay trận pháp đồng dạng rất là hữu ích. Cho nên hắn khi vừa nghe được sự huyền diệu của công pháp này, tâm tư chiếm đoạt nhất thời nổi lên. Loại công pháp nghịch thiên này cũng chỉ có thể tồn tại trên Tiên giới, Linh giới tuyệt không thể có được. Mà đây lại là cơ duyên ngay trước mắt, hắn tự nhiên không dễ dàng buông tha.

Theo địa đồ ghi lại, chỗ mật động kia lộ trình còn khoảng một ngày. Tư lão cùng nữ tử có thể kiên trì toàn lực phi độn ra đến chỗ Hàn Lập cũng coi như là không tệ. Về phần nhân thủ ở địa phương đó, đối với trạng thái pháp lực toàn thân sung mãn hiện giờ của hắn mà nói cũng không có chút e ngại nào. Trong giới này không hề có Hợp Thể Kỳ tồn tại, hắn cho dù không địch lại nhưng muốn chạy thì e là không có ai có thể cản được hắn.

Sau khi hảo hảo tính toán một lần, hắn không nghĩ nhiều nữa, sau lưng tiếng sấm đột nhiên phát ra, Phong Lôi sí liền xuất hiện ngay sau lưng hắn. Tuỳ theo hắn một tay bắt quyết niệm chú, tiếng xé gió cùng nhau phát ra, độn quang liền biến mất không thấy, ngay sau đó đã xuất hiện cách đó hơn trăm trượng, tiếp theo chợt loé lên không thấy bóng dáng.

Từ xa nhìn lại chỉ thấy một đạo thanh bạch quang ti ở trên không trung thoát ẩn thoát hiện phá không bay đi, vì sợ Nhung Tộc đi trước một bước phá vỡ hoàn toàn cấm chế, Hàn Lập rốt cục cũng không tiếc hao tổn pháp lực toàn lực phi độn. Nguyên bản lộ trình khoảng một ngày đường nay chỉ còn khoảng nửa ngày là có thể tới nơi được.

------oOo------

Chương 1733: Mật động Nhung Tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tại một mảnh sơn mạch, bên phía dưới một cái khe nứt sâu hoắm, một đoá bạch vân phiêu lãng lơ lửng trên không. Bên trong bạch vân, hai gã dị tộc nhân Nhung Tộc lông mao bao phủ toàn thân đang ẩn nấp trong đó thấp giọng nói chuyện với nhau.

"Huyên huynh, hai tên Thiên Vân tộc kia đã chạy thoát gần một ngày rồi, như thế nào mà những người truy sát vẫn chưa quay lại, sẽ không có cái gì ngoài ý muốn chứ!"

Một gã trên tránh có một nốt ruồi xanh đang có chút lo lắng nhỏ giọng nói với đồng bạn.

"Ngoài ý muốn? Có thể có cái gì ngoài ý muốn đây! Hai gã đào tẩu nguyên khí đều đại thương, nhóm đuổi theo tầm bốn người, không có vấn đề gì đâu. Hơn phân nửa là hai tên Thiên Vân Tộc kia đã sử dụng tới bí thuật kích thích tiềm lực cho nên mới hao phí nhiều thời gian như vậy."

Gã Nhung Tộc còn lại toàn thân mặc một bộ chiến giáp màu đỏ đậm, bộ dáng không cho là đúng nói.

"Ân, hai tên Thiên Vân Tộc kia đích xác tinh thông một ít độn thuật quỷ quái, nếu không ngày đó sao chúng thoát đi dễ dàng như vậy được."

Tên mở miệng lúc trước tựa hồ bị thuyết phục, gật gật đầu đáp.

"Bất quá, bên trong mật động thiên Kim triện văn công pháp hoàn chỉnh kia ai ngờ lại phải dùng tới mấy khối Nghiễm Hàn Lệnh mới có thể giải trừ được cấm chế. Thật sự là ngoài ý muốn. Như thế mà nói, chúng ta thật sự không thể đợi đội ngũ khác quay lại đây

được, mà cũng không biết hai khối Nghiễm Hàn Lệnh này có thật sự đủ dùng hay không. Nói không chừng cần đến ba bốn khối, nếu như vậy thì e là chúng ta chỉ đem được một phần công pháp quay về mà thôi."

Gã chiến giáp Nhung Tộc thở dài một hơi, nói.

"Phần cuối cùng của thiên Kim triện văn công pháp này cùng với mấy bộ phận phía trước khác nhau rất lớn, hiển nhiên là phần trọng yếu nhất. Nếu thật sự khuyết thiếu phần khẩu quyết cuối cùng này thì ngay cả Tiên giới pháp quyết có thần diệu đi chăng nữa e là cũng rất khó mà tu luyện thành công. Đáng tiếc chính là bọn ta cũng không hiểu nhiều về loại linh văn này. Nếu không thực sự có thể tìm hiểu một chút nội dung mấy phần trước, như vậy cũng đỡ phải canh cánh trong lòng."

Nhung Tộc có nốt ruồi bộ dáng cũng có chút buồn bực nói.

"Nếu là Kim triện văn công pháp, bọn ta sao có thể dễ dàng buông tha như vậy được. Phiền toái chính là đội ngũ gần chúng ta nhất lộ trình còn cách chúng bốn năm ngày đường. Nếu thật sự cần nhiều Nghiễm Hàn Lệnh mà nói, chúng ta chỉ có thể dồn sức phá cấm trong mấy tháng còn lại. Như thế thì kế hoạch bế quan tiềm tu đột phá tu vi đều có chút phiền nhiễu."

Chiến giáp Nhung Tộc sắc mặt âm trầm vài phần, nói.

"Đích thật là có chút phiền phức nhưng nếu thiên Kim Triện văn này thật sự kì diệu như trong truyền thuyết, nói không chừng có thể khiến cho toàn tộc chúng ta cường đại thêm vài phần. So với tăng tiến tu vi cũng không tính là cái gì a."

Nhung Tộc có nốt ruồi nhướng mày, chậm rãi nói.

"Lần Nghiễm Hàn Giới mở ra này chính là cơ hội tuyệt hảo cho chúng ta tiến vào thánh tộc. Ta cũng không muốn cơ hội lần này qua đi."

Chiến giáp Nhung Tộc có chút buồn bực nói.

"Hiện tại mà nói đã có chút khác biệt rồi. Chỉ có thể đợi mấy đội ngũ còn lại nhận được tin tức mà mau chóng đem Nghiễm Hàn Lệnh tới. Ngẫm lại cũng có chút bất đắc dĩ, từ xưa tới nay có ai từng nghĩ tới chư tộc trên Lôi Minh đại lục lại đều sử dụng chìa khoá cấm chế mật động này để tiến vào giới này chứ. Mỗi một lệnh bài đổi một cấm chế, cũng có khi một cấm chế lại dùng tới hai ba cái lệnh bài. Lần sau Nghiễm Hàn Giới mở ra phải hồi bẩm tộc trưởng chú ý tới chuyện này nhiều hơn a."

Cứ như thế, hai gã Nhung Tộc ở bên trong tầng bạch vân tán gẫu một hồi nhưng nếu ở bên ngoài tầng bạch vân thì âm thanh đàm thoại của hai tên kia cũng không có chút nào thoát ra ngoài. Bọn họ ẩn thân trong đám bạch vân này đúng là do một tầng cách âm cấm chế hình thành, hai người này tất nhiên là có nhiệm vụ cảnh giới thủ hộ tại cửa của mật động nhưng hai gã này lại không hề biết ngay tại lúc bọn họ tán gẫu, một đạo nhân ảnh mơ hồ cơ hồ không thể dùng thần niệm dò xét được phiêu lãng cách bọn họ chưa tới trăm trượng trên cao, không kiêng nể gì đánh giá hai người.

Cấm chế trong bạch vân tựa hồ không thể ngăn cản được ánh mắt của người này. Đạo nhân ảnh đó chính là Hàn Lập, người đã hao phí gần nửa ngày trời toàn lực phi độn tới đây. Tuy bạch vân cấm chế có chút huyền diệu nhưng đối với linh mục thần thông của hắn từ sớm đã nhìn thấy hai tên dị tộc nhân này. Lúc này từ khoảng cách rất xa hắn đã sử dụng tới Thái Nhất Hoá Thanh Phù, đem thân hình hư hoá sau đó mới chậm rãi bay đến nơi này.

Hắn bằng vào thần niệm viễn siêu hai người phía dưới, căn bản cuộc tán gẫu của hai người phía dưới đều nghe rõ mồn một. Từ trong lời nói, hắn biết được Nhung Tộc căn bản là chưa đắc thủ, trong lòng thở phào một hơi nhưng khi nghe tới đoạn mật động cấm chế cần phải có Nghiễm Hàn Lệnh mới có thể mở ra được thì thần sắc lại hơi đổi một chút.

Nhưng ngay sau đó hắn chợt nhớ tới cái gì đó liền rất nhanh khôi phục lại như lúc ban đầu.

Trong mắt hắn hàn quang chợt loé, nhìn xuống phía dưới liếc mắt một cái, thân hình vừa động từ từ bay xuống dưới. Phía dưới, hai gã dị tộc nhân như thế mà không thể phát giác ra được có người đang lặng lẽ xâm nhập, nếu mà Hàn Lập có ý định động thủ ngay lúc này tự nhiên là có thể dễ dàng giết chết hai người này. Bất quá, tưởng tượng tới hai người này trên người đều có mang bản mệnh bài linh tinh gì đó, nếu thật sự giết đi chỉ sợ lập tức kinh động đến những tên Nhung Tộc khác dưới mật động.

Dù sao lần này tới đây cũng không phải là vì giết người mà tới. Trước khi hắn nhìn tận mắt nhìn thấy thiên Kim triện văn kia, hắn cũng không muốn gây ra động tĩnh gì kinh động tới đám phía dưới.

Trong lòng cân nhắc như thế, thân hình liền khinh phiêu xâm nhập vào bên trong hạp cốc mấy mươi trượng, đồng thời lam mang trong mắt chớp động liên tục hướng về phía hai bên sườn hạp cốc quét tới. Thần sắc hắn vừa động, ánh mắt có ngưng trọng nhìn tại một nơi nào đó trên thạch bích. Mảng thạch bích này có màu vàng nhạt, mặt ngoài có mấy đạo thạch văn nứt lở, trông tầm thường cực kỳ. Nhưng trong mắt Hàn Lập mà nói, theo mỗi góc độ thạch văn này hợp lại chính là một bức Bắc đẩu tinh đồ. Trên mặt hắn hiện lên một tia vui mừng, không chút do dự thúc dục thân hình liền lao thẳng xuống thạch bích phía dưới.

"Phốc" một tiếng!

Thạch bích mặt ngoài linh quang chợt loé, thân hình không chút trở ngại liền chui vào bên trong đó. Kết quả, Hàn Lập chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, bỗng nhiên hắn xuất hiện tại một cái thông đạo lớn dị thường. Bốn bức tường thông đạo được khảm vô số tinh thạch to bằng nắm tay, tản ra bạch quang nhè nhẹ. Mà ở phía trước mấy trượng phía trước xuất hiện một đại môn hai cửa màu xanh cao hơn mười trượng, mặt ngoài gồ ghề, hơn nữa một góc khuyết đi một bộ phận, bộ dáng như bị người nào đó dùng lực mạnh mẽ phá vỡ ra.

Hàn Lập khẽ nhíu mày nhìn về phía đại môn. Phía trên đại môn màu này có một chút kim quang lóng lánh, ẩn hiện có một chút đạm kim sắc phù văn. Tuy rằng hơn phân nửa không được trọn vẹn nhưng hắn chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra tất cả đều là Kim triện vặn. Mà hai bên sườn của đại môn lúc này lại có hai gã

Nhung Tộc một đen một trắng, bốn mắt khép hờ khoanh chân ngồi tại chỗ.

Hai gã Nhung Tộc này bộ dáng đồng dạng toàn thân được phủ một lớp lông mao dày đặc nhưng một tên thì trắng như tuyết, một tên thì đen như than củi, bộ dáng hai người có chút quỷ dị, chắc hẳn là được an bài trấn thủ tại đây.

Hàn Lập vừa nhìn thấy hai tên hắc bạch Nhung Tộc khoanh chân ngồi xuông cách phiến đại môn tầm ba bốn trượng, không khỏi nhíu mày lại.

Ngay cả hắn đối với Thái Nhất Hoá Thanh Phù tin tưởng mười phần, hơn nữa tu vi đã tiến xa so với trước đây cho nên khả năng ẩn thân hiện tại của Thái Nhất Hoá Thanh Phù đã hơn xa nhưng thật sự muốn từ giữa hai người mà qua thì thật đúng là phải mạo hiểm một chút, hơn nữa hắn cũng không nắm chắc mười phần lách qua mà không kinh động tới hai tên cùng giai với mình.

Bất quá, Hàn Lập cũng không có do dự lâu, âm thầm hít sâu một hơi, trong lòng khẽ động liền vô thanh vô tức hướng đại môn nhẹ nhàng lướt qua. Nếu đã tới đây rồi, hắn sao có thể quay đầu trở về. Cùng lắm thì lúc bị phát hiện, lập tức giết chết hai người này sau đó ngạnh xông vào mà thôi. Đấy tự nhiên không phải thượng sách gì nhưng mà khi tình hình đó xảy ra thì cũng chỉ có thể làm như thế mà thôi.

Nơi đây Nhung Tộc cũng có không ít, nếu du đấu thì hắn cũng không e sợ bao nhiêu. Hắn chỉ kiêng kị duy nhất chính là sợ Nhung Tộc chó cùng rứt giậu, đem thiên công pháp kia huỷ diệt đi, tổn thật thật sự là quá lớn, được không bằng mất.

Dù sao loại thượng giới bí thuật này, nếu mà thiếu đi mấy chữ thì đều có thể làm cho công pháp này không thể thuận lợi tu luyện thành công được.

Đương nhiên đây chỉ là tính toán của hắn mà thôi, khả năng xảy ra đều vô cùng thấp.

Nếu muốn nhanh chóng ổn định tình hình phía dưới này, thậm chí không tiếc vận dụng Huyền Thiên tàn nhận cùng Phệ kim trùng liền có thể đem toàn bộ Nhung Tộc trong mật động diệt sát hoàn toàn. Hàn Lập trong lòng phân tích lợi hại, nháy mắt liền thông suốt mới có thể hướng về phía hai gã dị tộc trực tiếp bay qua.

Ba mươi trượng, hai mươi trượng, mười trượng.

Hàn Lập hư hoá thân hình, trong nháy mắt liền đi tới sát bên cạnh hai gã hắc bạch Nhung Tộc nhưng vào lúc này, tên hắc mao Nhung Tộc đột nhiên mí mắt hơi động liền mở to ra, ánh mắt hướng về bốn phía quét qua một lượt.

Hàn Lập trong lòng thoáng chút rùng mình nhưng thân hình lại đứng im tại chỗ, không hề động đậy gì cả.

"Như thế nào, đạo hữu phát hiện ra cái gì sao?"

Gã đối bạch mao ngồi đối diện dường như cảm thấy đồng bạn của mình có hành động, cũng đồng dạng mở hai mắt đảo qua mọi nơi, có chút nghi hoặc hỏi.

Gã hắc mao Nhung Tộc cũng không có trả lời cái gì cả mà đem thần niệm phóng ra lướt qua chỗ Hàn Lập đang đang đứng rồi đem cả thông đạo phía trước quét qua một lần, sau đó lại thu về.

"Không có gì, vừa rồi tâm tình đột nhiên có chút khác thường, xem ra chỉ là ảo giác mà thôi. Lại nói, những lúc nhập định gần đây có đôi chút không yên, cũng không biết duyên cớ là sao."

Hắc mao Nhung Tộc chậm rãi nói.

"Thì ra là thế. Bất quá điều này cũng có chút kỳ quái, lão phu từ lúc tiến vào Nghiễm Hàn Giới này cũng như thế. Mấy ngày gần đây thần kinh của ta lúc nào cũng căng thẳng, thi thoảng cũng có chút dị thường."

Bạch mao Nhung Tộc sau khi cười cười một chút liền nói.

"Có lẽ thật sự là như thế."

Hắc mao Nhung Tộc cân nhắ một chút, nhíu mày nói.

Bất quá ngay sau đó, hắn bỗng nhiên tay áo bào run lên, một mảnh ngân ti từ giữa tay áo bắn ra, ngân mang đầy trời chớp động một cái liền đem toàn bộ thông đạo phía trước dưới một trảo này phủ xuống. Hàn Lập thấy vậy, đồng tử chợt co rụt lại nhưng vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, mặc cho ngân ti này bắn lên trên thân hình hắn.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Một trận *"binh ba"* vang lên, ngân ti chợt loé lên, tất cả đều xuyên qua thân hình hắn mà đâm xuống dưới mặt đất. Chỉ thấy trên mặt đất có vô số ngưu mao ngân châm hàn quang lóng lánh, tất cả đều ghim vào sâu dưới mặt đất hơn phân nửa.

Hai gã Nhung Tộc nhìn về phía thông đạo trống rỗng, hai mắt tinh quang chớp động, sắc mặt không chút thay đổi!

------oOo------

Chương 1734: Thạch bích linh văn

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Xem ra ta đã đa tâm rồi!"

Hắc mao Nhung Tộc khoé miệng khẽ co rụt lại rồi nói.

"Ha ha, như vậy ta và ngươi mới chân chính yên tâm được."

Bạch mao Nhung Tộc tựa hồ đối với hành động của đồng bạn cũng tỏ vẻ không có chút kỳ quái nào, nói.

Hắc mao Nhung Tộc nghe vậy thì khẽ gật đầu rồi chậm rãi nhắm mắt lại, còn bạch mao Nhung Tộc vẫn tiếp tục đưa ánh mắt quét về phía thông đạo thêm một lần nữa, xác định không có gì lạ thường liền cũng cười lớn một tiếng, đồng dạng cũng nhắm mắt lại. Thấy vậy, thân hình hắn khẽ động, vô thanh vô tức lướt qua giữa hai tên này, sau một cái chớp động liền tiến nhập vào bên trong đại môn màu xanh cực lớn kia.

Lúc này hắn mới chân chính thả lỏng.

Vừa rồi tên Nhung Tộc kia vừa rồi vận dụng chính là vật thể công kích, không mảy may tạo thành tổn thương gì cho hắn trong trạng thái hư hoá được. Nếu đối phương vận dụng tới công kích bằng các loại pháp thuật, cho dù đơn giản nhất như hoả cầu thì hắn nhất định sẽ bị phát hiện.

Tâm niệm nhanh chóng chuyển động, Hàn Lập liền tiến sâu vào thông đạo sau đại môn, sau mấy lần chuyển hướng liền biến mất tại một chỗ ngoặt không thấy bóng dáng.

Mật động này đúng là xứng với cái tên Quỷ phủ thiên công!

Càng vào sâu bên trong thông đạo càng nhiều, lớn nhỏ không đồng nhất, giống như mạng nhện trải rộng ngầm tới các nơi, đa số trong đó là do thiên nhiên hình thành. Như thế mà nói lại càng dễ cho nhiều người tiến vào nơi đây, trong này giống như trong một mê cung bình thường. Cũng may Hàn Lập trong tay có được địa đồ cụ thể từ trong tay lão giả họ Tư cho nên hắn cũng không cần phải bỏ thời gian ra dò xét đường đi mà chỉ phi hành một mạch liền tới trước một cái động khẩu thạch nhũ thiên nhiên. Tại đây, bên trong động quật ước chừng hơn ba mươi trượng, một mặt thạch bích màu nhũ bạch dựng đứng, bên ngoài thạch bích có ẩn hiện một số kim sắc phù văn, linh quang chớp động không ngừng.

Hàn Lập khẽ tâm niệm khẽ động nhưng khi đảo qua thạch bích một cái, chỉ thấy phía trước thạch bích có một gã Nhung Tộc đầu đội nón rộng vành ngồi đối mặt với thạch bích. Vẻ mặt trầm ngâm suy nghĩ, giống như đang nghiên cứu văn tự trên thạch bích.

Hàn Lập khẽ lông mày khẽ nhíu lại, cảm thấy có chút khó giải quyết.

Những gì ghi trên thạch bích này chắc hẳn là mục tiêu của chuyến đi này, nếu hắn trực tiếp phục chế phù văn trên bề mặt thạch bích lại, e rằng sẽ kinh động tới đối phương. Lẳng lặng đứng ngay ở lối vào động quật, sắc mặt hắn âm trầm bất định, trầm ngâm không nói một lời. Mà bộ dáng của tên Nhung Tộc kia thi thoảng lại hướng về phia thạch bích khua tay múa chân vài cái, bộ dáng như không quan tâm tới những gì xung quanh. Thấy cảnh này, Hàn Lập tâm niệm nhanh chóng chuyển động, rốt cục đã có quyết định.

Chỉ thấy thân hình hắn vừa động lặng lẽ tiến về phía tên Nhung Tộc này, đảo mắt một cái đã rút ngắn khoảng cách xuống còn bốn năm trượng, hơn nữa vẫn còn tiếp tục tiếp cận đối phương. Tuy vậy, tên Nhung Tộc này vẫn nhìn chằm chằm về phía thạch bích, đầu không quay lại một chút nào, hiển nhiên tâm thần đã đặt toàn bộ lên trên tấm thạch bích này.

Hàn Lập trong lòng vui vẻ, khoảng cách chỉ còn khoảng hai trượng thì hắn liền ra tay.

Chỉ thấy ngoài thân kim quang thiểm động, trong phút chốc liền hiện ra thân hình, đơn chưởng giơ lên, một toà tiểu sơn đen tuyền mang theo hôi quang gào thét bay ra. Đồng thời một cái pháp tướng ba đầu sáu tay chợt hiện lên sau lưng, sáu cánh tay nhất thời mơ hồ hướng về tên Nhung Tộc ngay trước mặt đồng loạt trảo tới.

Tên Nhung Tộc vẻ mặt nhất thời lộ ra vẻ kinh hãi, tâm thần hắn nhanh chóng thanh tỉnh lại một chút, đồng thời ngoài thân lục quang chợt loé lên, bộ dáng giống như định thi triển bí thuật gì đó lùi ra xa nhưng cơ hồ cùng lúc đó lục thủ kim chưởng từ phía sau hắn bỗng nhiên mờ đi một chút, một cỗ vô hình chi lực đồng loạt trảo xuống.

Tên Nhung Tộc này chỉ cảm thấy đầu vai của mình khẽ trầm xuống, không gian bốn phía thoáng cái trở nên ngưng trọng, tứ chi không thể nhúc nhích mảy may, thậm chí ngay cả pháp lực toàn thân cũng không thể sử dụng tới được, trong lúc nhất thời không thể vận chuyển như ý được.

Ngay lúc đó, ngọn hắc sắc tiểu sơn ở trên đỉnh đầu hắn bỗng nhiên cuồng động, một mảng hôi sắc quang hà bay cuộn ra, ngoài ra còn có vô số ngân sắc ký hiệu chợt loé lên.

Tên Nhung Tộc này sắc mặt trở nên kinh hãi cực độ, bất quá dù sao hắn cũng không phải là hạng tầm thường, tâm niệm nhanh chóng vận chuyển, đột nhiên hít sâu một hơi hú dài một tiếng. Hắn thầm nghĩ bất chấp hậu quả phát ra tiếng động báo hiệu cho đồng bạn bên trong động phủ. Bất quá, tiếng hú của hắn vừa chạm phải tầng hôi sắc quang hà xung quanh liền không một chút tiếng động mà tiến nhập vào trong đó, căn bản là không thể truyền ra hơn một trượng được. Tâm trí hắn liền trầm xuống, chưa kịp nghĩ tới phương án khác thì sáu cánh tay kim sắc đột nhiên phun ra rậm rạp kim ti, thoáng cái đã quấn lấy hắn trói thành chặt như cái bánh tét. Cùng lúc đó, Nguyên từ thần sơn sau khi phun ra ngân sắc phù văn cũng hoá thành một đoàn ngân quang chói lọi, ầm ầm rơi xuống.

"Phanh" một tiếng, kim quang tán loạn cùng với tên Nhung Tộc

kia biến mất vô ảnh vô tung, giống như chưa từng xuất hiện chỗ này bao giờ. Mà trên thực tế, nếu có người nào có đại thần thông nhìn xuyên thấu qua ngọn tiểu sơn của Hàn Lập thì có thể thấy rõ ràng tên Nhung Tộc kia vậy mà đang hôn mê bất tỉnh ở trong lòng núi, thân hình chẳng những bị những sợi kim ti quấn quanh mà ngay cả Nguyên anh cũng đồng dạng bị một tầng ngân sắc phù văn bám vào toàn thân, bộ dáng cũng lâm vào trạng thái hôn mê bất tỉnh.

Từ lúc Hàn Lập hiện thân động thủ cho đến khi đem tên dị tộc nhân kia thu vào bên trong Nguyên từ thần sơn bất quá cũng chỉ qua mấy lần hô hấp. Vô luận là kim thân hay là Nguyên từ thần sơn, tất cả đều là vô thanh vô tức, linh áp dao động được hắn tận lực thu liễm tới cực điểm. Cho nên, nếu không có người thứ ba ở đây, quyết không thể phát hiện ra một gã Luyện Hư đỉnh giai lại cứ như vậy mà bị người khác trong chốc lát bắt sống.

Vừa đắc thủ, Hàn Lập khẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Cũng may mắn nơi đây chỉ có mỗi một tên dị tộc nhân này, hơn nữa tâm thần toàn thân đều đặt lên trên kim sắc phù văn trên thạch bích, tuyệt không thể nào dễ dàng mà đắc thủ như vậy được. Đổi lại, trực tiếp cùng hắn tranh đấu mà nói thì tiêu diệt đối thủ lại dễ dàng hơn nhiều so với việc bắt sống. Chỉ cần đối phương không chết, những tên dị tộc nhân khác nhất thời nửa khắc cũng không nhận thấy ở nơi đây có gì khác thường. Mà ngọn hắc sắc tiểu sơn có thể đem địch nhân hút vào bên trong, đây chính là không gian thần thông của Nguyên từ thần sơn sau khi được luyện chế một lần nữa.

Nếu hắn có thể đem ngũ cực sơn luyện chế thành công, thì thần thông này thậm chí có thể nhiếp cả hải dương, người thường căn bản là khó có thể tưởng tượng ra được. Ngay cả hiện tại hắn đã có một ngọn tiểu sơn này, uy lực cũng không phải là nhỏ. Chỉ cần đem đối thủ hút vào bên trong đó thì chạy lên trời cũng không thoát.

Hàn Lập cũng không có chần chờ thêm chút nào nữa liền đem kim thân cùng hắc sắc tiểu sơn thu lại, lúc này tay áo bào run lên một cái, một cái hắc sắc viên hoàn nhất thời phi ra, sau khi xoay quanh một cái liền thả ra một mảnh lục quang mờ mờ đem phương viên xung quanh cuốn tới. Linh quang chớp động, thạch bích linh văn vậy mà không thể bị trữ vật trạc hút vào bên trong. Thấy vậy hắn khẽ thở dài một hơi, trên mặt cũng không có lộ ra vẻ ngoài ý muốn gì cả. Nếu vật ấy có thể dễ dàng thu vào bên trong túi trữ vật thì e là nơi này sẽ không còn cái gì nữa. Hắn vừa rồi chỉ là phòng ngừa vạn nhất mà thử một lần.

Bạch quang chợt loé, một khối ngọc giản chợt xuất hiện từ bên trong ô hoàn phi ra, xoay quanh một cái liền trôi nổi phía trước thạch bích. Tiếp theo hắn giơ một tay bắt quyết niệm chú, một ngón tay hướng về phía ngọc giản điểm một cái. Nhất thời ngọc giản linh quang chợt loé từ giữa bắn ra một đoàn ngân quang đem cả thạch bích bao vào bên trong đó. Ngay sau đó, kim sắc phù văn trên mặt thạch bích khẽ vặn vẹo một chút bên trong ngân quang rồi đột nhiên giống như sống lại, tuỳ theo bạch quang bay ra rồi tiến nhập vào bên trong ngọc giản.

Một lát công phu sau, ngọc giản đã đem tất cả kim sắc phù văn hoàn toàn sao lại. Hai mắt hắn khẽ nhíu lại, pháp quyết trong tay liền thu lại, nhất thời ngọc giản ngân quang chợt tắt hoá thành một đoàn ngân quang rơi vào trong tay hắn. Một tay nắm chặt lấy ngọc giản rồi đem thần niệm hướng về phía ngọc giản đảo qua một cái, trên mặt hắn không khỏi lộ ra vẻ tươi cười.

Bên trong ngọc giản đích xác cũng xuất hiện những phù văn kim sắc độc nhất vô nhị bên trên thạch bích. Lúc này hắn liền đem trữ vật trạc cùng ngọc giản cẩn thận thu lại, một tay vừa chuyển trong tay lại xuất hiện thêm một cái lục phù, sau đó nhẹ nhàng hướng lên người áp vào.

Một mảnh tử quang chớp động, thân hình Hàn Lập lại hư hoá lần nữa.

Cứ như vậy, Hàn Lập ở trong mật động tìm kiếm một phen vậy mà hắn lại liên tiếp tìm thấy ba chỗ khác bên trong đều có thạch bích linh văn tồn tại. Trừ bỏ một trong số đó có người canh giữ ra thì không có gì đặc biệt, điều này làm cho hắn mừng rỡ không thôi, đồng dạng cũng đem tên Nhung Tộc canh giữ tại thạch bích linh văn kia bắt sống rồi nhét vào bên trong Nguyên từ thần sơn, sau đó cũng đem phù văn ghi trên thạch bích phục chế lại một bản cất trong một ngọc giản khác.

Dựa theo bản đồ đánh dấu mật động, hiện giờ chỉ còn lại một bộ phận thạch bích linh văn cuối cùng là có thể đem công pháp hoàn chỉnh quay trở về. Bất quá cho tới giờ phút này, hắn ngược lại càng cẩn thận hơn.

Nếu mấy chỗ có phù văn phía trước không có gặp thêm Nhung Tộc nào khác nữa, như vậy mà nói thì tất cả đều tập trung tại chỗ cuối cùng này. Chiếu theo tin tức thu được từ hai gã Nhung Tộc ở trong bạch vân cấm chế, chỗ phù văn cuối cùng này vẫn còn cấm chế chưa bị bài trừ, khó trách có nhiều người canh giữ như vậy.

Trong lòng cân nhắc một chút, Hàn Lập cũng đã đi tới một cái ngã tư, nơi này chính là thông đạo dẫn tới cái động quật cuối cùng. Hàn Lập đem ánh mắt quét qua mọi nơi một vòng, sờ sờ cằm, bỗng nhiên khoát tay một cái, nhất thời trên một trăm cái trận kỳ từ trong tay áo tuôn ra. Đây đúng là bộ dụng cụ bày trận có uy lực nhất hiện giờ của hắn, uy lực của bộ trận kỳ này có thể tính là không kém, đủ để vây khốn được tồn tại cùng giai trong chốc lát.

Trừ bỏ cái đó ra, hắn lại đem một bộ Cửu Cung Thiên Kiền phù thả ra, một cái hư ảnh cung điện thật lớn chợt loé lên lướt đi rồi biến mất giữa pháp trận. Phù luc này ngay cả tài liệu luyện chế cũng cực kỳ thưa thớt nhưng lúc còn ở Vân thành hắn cũng tiêu tốn không ít linh thạch luyện chế ra được hai tấm.

Tử đó, trừ bỏ mấy tên Nhung Tộc bên ngoài ra, bên trong này dù cho có xảy ra kinh biến gì đi chăng nữa muốn ngay lập tức trở xuống cũng không thể nhất thời hai khắc được, như vậy cũng đủ thời gian cho hắn hành động.

Sau khi làm tốt hết thảy, Hàn Lập vừa lòng gật gật đầu, một tay hướng lên trên thiên linh cái khẽ vuốt một cái, kim quang chợt loé, kim thân ba đầu sáu tay liền hiện ra trước người hắn. Sau đó hắn lại tiếp tục há mồm phun ra một đoàn hắc khí tiến nhập vào bên trong đó.

"Đi!"

Hàn Lập không chút do dự phân phó một tiếng. Gương mặt kim thân vẻ dữ tợn thoáng hiện lên một chút rồi thân hình khẽ nhoáng lên một cái liền tiến nhập vào hư không phụ cận không thấy bóng dáng, giống như quỷ mị.

Tiếp theo trong tay áo hắn lại tiếp tục bắn ra một đoàn ngân diễm cùng hai tấm phù lục màu bạc. *"Phốc xuy"* một tiếng, phân biệt hoá thành một con ngân điểu cùng hai đạo ngân ảnh, chợt loé lên liền tiến nhập vào mặt đất phía trước.

------oOo------

Chương 1735: Kịch chiến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi an bài tất cả, Hàn Lập vẫn tiếp tục giơ một tay lên bấm quyết, miệng lầm rầm niệm chú. Ngay sau đó một đạo bạch ảnh từ trong tay áo phi hoá thành một bạch y nữ tử nhưng ngay vừa mới hiện thân liền biến mất vào trong hư không thấy bóng dáng. Hắn liên tục bày ra nhiều hậu chước như vậy mới tế thì mới cảm thấy thoả mãn, sau đó lại tiếp tục lấy ra Thái Nhất Hoá Thanh Phù rồi hoá thành hư ảnh bay nhanh tới phía trước, mặt không chút biểu tình.

Sau khi bay qua một loạt các thông đạo chằng chịt phía trước chợt xuất hiện một toà động khẩu màu trắng, từ bên trong động khẩu này này tản mát ra bốn cỗ khí tức như ẩn như hiện nhè nhẹ tản ra.

Một lát sau, hắn đã tiến vào bên trong động quật, sau đó đưa mắt hướng mọi nơi đảo qua một lần.

Chỗ động quật này trông có vẻ kì quái hơn so với các động quật lúc trước thì có chút lớn hơn rất nhiều, bộ dáng có chút như một cái quảng trường nhỏ bình thường. Chỉ thấy ở giữa quảng trường có một tầng ngân sắc quang tráo ngân quang mênh mông, giống như một cái bát thật lớn úp ngược xuống vậy, bên trong quang tráo ẩn ẩn có một phiến thạch bích linh văn giống như những tấm lúc trước hắn đã thấy qua. Quảng trường này có hình tứ giác, ở mỗi góc quảng trường đều có một tên Nhung Tộc khoanh chân ngồi tại chỗ trấn giữ toàn bộ quảng trường.

Bộ dáng của những tên Nhung Tộc này có chút bất đồng, có tên thì cúi đầu vẻ mặt như đang cân nhắc cái gì đó, ngoài ra còn có tên hai mắt trợn ngược lên gắt gao nhìn về phía tầng quang tráo ở trung tâm quảng trường. Bất quá, Hàn Lập sau khi đảo qua những tên này, trong lòng hơi rùng mình một chút, trong số những tên Nhung Tộc ở đây, hắn chú ý tới một tên đại trong số đó đang giơ hai tay lên cao, hai mắt nhắm nghiền.

Đại hán này một thân hôi sắc trường bào nhưng sau lưng lại có đeo một cự nhận vô danh. Thân nhận bị một khối da thú màu vàng bao lấy chỉ lộ ra phần cán màu ngăm đen cực lớn. Trông như thế nhưng coi bộ thanh cự nhận này tựa hồ so với đại hán còn muốn cao hơn một chút, nhìn qua có vẻ rất đáng chú ý tới. Điều khiến cho Hàn Lập để ý tới đối phương chính là trên người đại hán này tản mát ra một cỗ huyết quang vô hình. Đây chính là một loại sát khí đặc chủng kỳ dị.

Ba tên Nhung Tộc còn lại là một gã thanh niên mũi nhọn, thân mặc một bộ bì giáp, hai gã còn lại là một lão ông và một mỹ phụ râu tóc đều trắng xoá. Bốn tên dị tộc nhân này trừ bỏ đám lông rậm rạp trên người ra thì phần đầu cũng có khác biệt rất lớn nhưng nhìn chung thì hình thể có chút tương đồng.

Đồng tử Hàn Lập hàn quang chợt loé, không cần suy nghĩ thêm gì mà lặng lẽ tiến tới chỗ đại hán. Trong lòng hắn rõ ràng đánh giá tên đại hán này cao hơn nhiều so với ba tên còn lại, phải xuất kỳ bất ý tiêu diệt đối phương trước sau đó mới nhẹ nhàng giải quyết ba tên còn lại.

Toàn thân Hàn Lập đang trong trạng thái hư hoá vô thanh vô tức tiến lại gần đại hán còn khoảng hơn mười trượng, bộ dáng vẫn cứ từ từ tiến tới. Đại hán nguyên bản vẫn ngồi im không nhúc nhích trên mặt đất như chưa phát hiện ra một gã sát tinh đang tiếp cận hắn. Hàn Lập trên mặt hàn quang dày đặc, pháp lực trong cơ thể bắt đầu chuyển động không ngừng nhưng vào lúc này đột nhiên một chuyển không tưởng bất ngờ xảy ra.

Khi Hàn Lập còn cách đại hán đúng mười trượng, đột nhiên cự nhận phía sau lưng đại hán bỗng nhiên phát ra một tiếng *"vù vù"* quỷ dị. Tuy rằng thanh âm không lớn nhưng nơi đây vốn yên tĩnh, thanh âm *"vù vù"* kia chẳng khác nào như tiêng bom nổ gần sát bên tai. Ba gã Nhung Tộc còn lại phía bên kia không hẹn mà đồng thời cả kinh *"nga"* lên một tiếng, ánh mắt nhất tề hướng về phía đại hán nhìn lại. Đại hán cũng trợn ngược hai mắt, trong mắt kim quang óng ánh chợt loé lên, một tay nhanh như chớp hư không đánh ra một trảo. Cự nhận không biết từ lúc nào đã hiện ra trong tay hắn, còn lớp da thú tấc tấc vỡ vụn mà để lộ ra hoàn toàn.

Cự nhận sau khi thoát ra khỏi lớp da thú liền phóng ra một cỗ hắc sắc kình phong hướng về phía Hàn Lập điên cuồng quét tới. Chỉ thấy bên trong kình phong thanh âm *"ầm vang long"* truyền ra liên tục, ẩn ẩn như có một đầu quái thú đang giương nanh múa vuốt điên cuồng lao tới, thanh thế kinh người dị thường.

Hàn Lập biến sắc, trong lòng thầm kêu một tiếng không hay, tuy bản thân đại hán đã rơi vào trong hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm vậy mà lại có được bảo vật có thể tự hành báo động hộ chủ, hơn phân nửa cự nhận này cũng thuộc một trong những bảo vật trên Hỗn độn vạn linh bảng.

Kim quang từ trên người Hàn Lập chợt loé lên liền hiện ra chân thân, đồng thời hai cánh tay vừa nhấc lên một cái, một tay có thêm một thanh ngân sắc đoản xích, sau đó liền hướng tới hắc sắc kình phong đánh tới. Từ trong ngân xích tuôn ra vô số xích ảnh, ngân quang quang rợp trời nhưng sau một cái chớp động tất cả liền hội tụ lại thành một thanh ngân sắc cự xích phát ra từng trận phong lôi bổ xuống.

"Oanh" một tiếng kinh thiên động địa phát ra.

Ngân quang cùng hắc phong đồng thời bạo liệt mà ra, từng trận khí lãng quét tới khắp nơi, ngân thước cùng thanh cự nhận thoáng cái va chạm với nhau. Mặt ngoài hai bên đều toát ra một đoàn ngân sắc phù văn, linh áp kinh người, đồng thời phát ra từng trận thanh âm *"vù vù"* nhưng lại nhất thời lâm vào thế giằng co không dứt.

Tay kia Hàn Lập thì hoá thành một thủ chưởng, hư không vỗ nhẹ tới một cái.

Một toà hắc sắc tiểu sơn bỗng xuất hiện trên không trung, chợt loé lên liền biến mất không thấy bóng dáng. Ngay sau đó, trên đỉnh đầu đại hán bỗng xuất hiện một cái bóng đen thật lớn, một toà hắc sắc tiểu sơn trống rỗng hiện lên hùng hổ hướng xuống đầu hắn rơi xuống.

"Di!"

Đại hán Nhung Tộc vẻ mặt rốt cục hiện lên vẻ kinh ngạc thốt ra một tiếng, bất quá khoé miệng hắn nhe răng khẽ cười lạnh một tiếng, một tay bấm quyết, trên người toát ra một tầng huyết sắc sát khí mơ hồ. Sát khí này sau khi được phóng thích liền ngưng tụ thành một huyết sắc đại thủ, năm ngón tay mở ra hướng về phía ngọn tiểu sơn phóng tới.

Một thanh âm muộn hưởng truyền ra!

Cự thủ khi vừa mới tiếp xúc với ngọn tiểu sơn, bỗng nhiên trầm xuống lập tức hiện ra vẻ không thể chống cự nổi. Hiển nhiên việc Nguyên từ thần sơn xuất hiện ngay trên đầu hắn hắn sớm đã đoán trước được. Bất quá trọng lượng của Nguyên từ thần sơn đâu phải nhỏ, ngay sau thời khắc đại thủ cùng tiểu sơn va chạm, sắc mặt hắn đại biến, bỗng nhiên đứng thẳng người không nói hai lời hung hăng hướng về phía đỉnh đầu đánh ra một quyền.

Chỉ thấy một đạo huyết sắc quang trụ theo từ đầu quyền phóng ra rồi tiến nhập vào bên trong đại thủ. Nhất thời huyết sắc bên ngoài đại thủ lưu chuyển một trận, thể tích một chút cuồng trướng lên mấy lần, năm ngón tay dùng chút lực liền xuất hiện từng đoá huyết liên ngay trên đầu ngón tay. Năm đoá huyết liên này vừa quay tròn một cái, vô số phù văn tuôn ra phối hợp với đại thủ vậy mà có thể đem ngọn tiểu sơn này nâng lên, bộ dáng không thể hạ xuống mảy may.

Hàn Lập thấy vậy trong mắt lam mang chợt loé, sau lưng một tiếng sét đánh truyền tới, nhất thời một đôi cánh trong suốt hiện ra sau lưng hắn. Hai cánh khẽ vỗ nhẹ một cái thân hình hắn đã biến mất ngay sau một tiếng sét. Nhung Tộc đại hán thấy vậy, đồng tử khẽ co rụt lại, bỗng nhiên hắn hé miệng phun ra một đạo kim quang, ngay sau khi bay lên không gần mười trượng liền biến mất tiêu thất.

Sau một tiếng bạo liệt trầm thấp truyền tới, Hàn Lập thoáng chút chật vật từ trong hư không quỷ dị hiện ra. Một cánh tay trắng như ngọc cùng với ngũ sắc hàn diễm chớp động không ngừng gắt gao nắm chặt một con kim mãng có hai cánh trong tay. Tuy đã bị Hàn

Lập nắm chặt trong tay nhưng con kim xà này vẫn tiếp tục quẫy đuôi lắc đầu liên tục, trong miệng còn tiếp tục phun ra từng đoàn quang diễm, bộ dáng như muốn thoát ra.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, đột nhiên ngũ sắc quang diễm trong thoáng cái trở nên chói mắt cực kỳ. Kim mãng ở trong đoàn quang diễm đó trong mắt hiện ra vẻ kinh hoàng nhưng ngay sau đó một tầng hàn băng trong nháy mắt bao lấy toàn thân kim mãng. Kim mãng nhất thời biến thành một khối hàn băng ngũ sắc.

Tính cho tới thời điểm hiện giờ mà nói, tu vi của Hàn Lập đã tiến rất xa nhanh đồng dạng ngũ sắc hàn diễm uy năng cũng không kém phần, tự nhiên so với trước đây không thể so sánh được.

Không chút do dự, hắn liền giơ hay tay lên đem khối ngũ sắc hàn băng này chà sát một cái, tiếng lôi minh liên tục phát ra, từng đạo kim sắc hồ quang từ trong lòng bàn tay mà bắn ra. Dưới tác động của kim sắc hồ quang, ngũ sắc hàn băng ở trong lòng bàn tay hắn tấc tấc vỡ vụn, sau đó hoá thành từng điểm điểm tinh quang biến mất không thấy.

Nhung Tộc đại hán thấy vậy, trên mặt không khỏi hiện ra vẻ kinh sợ.

Con kim mãng này chính là *"Phá hư linh xà"* do hắn nuôi dưỡng từ rất lâu, trời sinh có khả năng xuyên phá hư không, hơn nữa thân hình vốn cực kỳ rắn rỏi, ngay cả pháp bảo bình thường cũng đừng hòng gây được thương tổn cho nó. Tuy rằng nó đã phá vỡ bí pháp độn thuật của đối thủ nhưng ai ngờ vậy mà dưới một chiêu duy nhất của Hàn Lập liền biến thành một đống thịt vụn.

Nhung Tộc đại hán lúc này trong miệng gầm lên một tiếng rồi hư không đánh ra một trảo, nhất thời trong tay đại hán lại có thêm một cái viên bát. Viên bát này mặt ngoài minh ẩn tinh mỹ phù văn, khoé cạnh lại có vẻ sắc bén dị thường, phiến phiến huyết quang nhè nhẹ lưu chuyển rồi đem đem viên bát gào thét bắn ra.

Tiếng xé gió *"xuy xuy"* liên tục phát ra nhưng thoáng một cái viên bát đã phóng ra huyết nhận đầy trời thẳng đến chỗ Hàn Lập cuồn cuộn chém tới.

Hàn Lập nhìn thấy đám huyết nhận này thì vẻ mặt trở nên cổ quái, thân hình khẽ động nhưng căn bản là không có ý tứ tránh né mà chỉ giơ tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Trên người hắn hắc hắc khí quay cuồng một trận rồi hiện ra một kiện hắc sắc chiến giáp đem toàn thân hắn bao kín vào bên trong. Đám huyết nhận này ngay sau đó liền lên trên hắc giáp, ngay sau khi chiến giáp xuất hiện bắt đầu tự hành phóng ra một tầng phù văn ngăn cản toàn bộ huyết nhận lại. căn bản không thể tiến gần tới hắn mảy may.

Nhân cơ hội này, hai cánh phía sau lưng Hàn Lập đột nhiên mở rộng ra toàn thân hoá thành một đoàn thanh bạch hồ quang chợt loé lên biến mất không thấy.

Đại hán đối diện sắc mặt trầm như nước, không cần nghĩ ngợi gì thêm thân hình khẽ chuyển một vòng, huyết sắc sát khí nhất thời bốn phương tám hướng cuộn ra nhưng trong nháy mắt lại hình thành một đoá huyết liên thật lớn, đem thân thể hắn bảo hộ nghiêm mật vào trong. Bất quá đại hán cũng đã ý thức được địch nhân cũng không phải là loại tầm thường, nhân cơ hội này hướng về phía ba tên đồng bạn nhìn lại, trong lòng đồng thời có chút kinh ngạc vì sao tới giờ phút này mà vẫn chưa thấy có ai tới viện thủ. Bất quá sau khi hắn xoay mặt nhìn lại, sắc mặt trở nên xám nghoét.

Không biết từ khi nào tên bì giáp thanh niên kia cùng với lão già và mỹ phụ ba người đang cùng với một đạo bạch ảnh cùng hai đạo ngân ảnh mơ hồ phân biệt tranh đấu thành một đoàn, tuy rằng tất cả đều chiếm được thượng phong nhưng trong lúc nhất thời cũng không thể thoát thân được.

Bạch ảnh cùng với ngân ảnh tự nhiên chính là hậu chước Oa oa cùng hai tấm Giáp Nguyên Phù mà Hàn Lập đã bày ra trước khi tiến vào bên trong động quật này. Cũng theo tu vi tăng tiến của hắn, hai đạo Giáp Nguyên Phù này cũng lợi hại hơn rất nhiều, lúc này mới có thể cuốn lấy hai gã Luyện Hư đỉnh giai. Nếu dựa theo uy năng trước đây mà nói chỉ sợ chưa kịp đối mặt với đối thủ thì đã bị đánh cho tan tành từ lâu rồi.

Về phần Oa oa biến thành bạch y nữ tử kia, chỉ thấy nữ tử này một tay cầm ngọc phiến theo phiến huy vũ mà phóng ra từng đoàn lam quang ào ào tuôn ra. Còn một tay kia lại dùng tới tà ào dài huy động không ngừng một đám bạch ti liên tiếp kích bắn ra đem tên thanh niên kia gắt gao cuốn lấy.

Đại hán trong lòng thất kinh, chưa kịp suy nghĩ cái gì trên đỉnh đầu lại xuất hiện không gian dao động, thân hình Hàn Lập chớp động mà xuất hiện ngay trên đỉnh tiểu sơn, ngay lúc đó hắn lại tiếp tục dùng chân giẫm mạnh xuống một cái. Tiểu sơn nhất thời hôi quang đại phóng, thể tích cuồng trướng gần mười trượng, ngân sắc phù văn chớp động không ngừng.

"Oanh" một tiếng đã đem huyết sắc đại thủ ép cho tấc tấc vỡ vụn ra sau đó tiếp tục gào thét rớt xuống.

Nhung Tộc đại hán thất sắc, không cần đắn đo thêm nữa mà một tay vừa chuyển, linh quang chợt loé lên, trong tay liền có thêm một cái bủa nhỏ màu bạc, tiếp theo hoá thành một đoàn ngân quang hướng không trung lao tới.

Một thanh âm muộn hưởng phát ra!

Ở trong ngân sắc quang hà, một thanh búa cán dài to lớn chợt hiện lên, sau đó chợt loé lên giống như một đạo lôi điện hùng hổ bổ về phía ngọn tiểu sơn.

Đồng tử Hàn Lập khẽ co rụt lại, trong lòng bỗng nhiên thúc dục pháp quyết, Nguyên từ thần sơn trở nên mơ hồ rồi nhoáng lên một cái biến mất không thấy. Theo đó ngọn búa lớn liền bổ vào trong hư không mà *"phốc"* một tiếng, Hàn Lập cùng với ngọn tiểu sơn quỷ dị hiện ngay ra trên đầu tên đại hán Nhung Tộc, không chút do dự đập xuống.

------oOo------

Chương 1736: Quần tảo chúng địch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đại hán sắc mặt đại biến, hắn căn bản không thể nghĩ tới ngọn sơn phong này lại có được không gian thần thông. Lúc này tình thế cấp bách mà hét lớn một tiếng, nhất thời toàn bộ cánh hoa của đoá huyết liên ngoài thân đồng loạt thu lại, tầng tầng huyết quang ngưng tụ mà thành một lớp quang tráo dày đặc, đồng thời hắn khẽ vỗ lên thiên linh cái một nhát, nhất thời một cỗ huyết sắc chi khí hoá thành một con cự hổ giương nanh múa vuốt từ đỉnh đầu hướng về phía ngọn núi hung hăng chụp tới một trảo.

Ngọn hắn sắc sơn phong đang ầm ầm ép xuống cơ hồ vừa mới tiếp xúc với cự trảo lập tức bị ép cho tan thành từng mảnh nhỏ ngay sau đó áp lên tầng huyết quang bên dưới, đồng thời hôi sắc quang hà cũng cùng lúc ép xuống mà phát ra từng tiếng *"bang bang"* vụn vỡ liên tiếp truyền ra.

Ngọn sơn phong vừa mới va vào tầng huyết sắc quang tráo vậy mà chỉ có thể ép cho vỡ năm tầng đầu tiên nhưng ngay khi vừa ép tới tầng thứ sáu huyết quang bất chợt loé lên miễn cưỡng có thể ngăn trở được thế rơi của Nguyên từ thần sơn. Gương mặt đại hán chợt hiện lên vẻ nanh ác, sau đó hắn liền giơ một tay lên không hướng về phía cự phủ trảo tới, chuôi ngân sắc cự phủ chợt xoay tròn liền hoá thành một đạo lôi điện thô to bổ ngược xuống dưới, mục tiêu dĩ nhiên là thân hình Hàn Lập đang đứng ở phía trên đỉnh ngọn hắc sắc sơn phong.

Hàn Lập khoé mắt khẽ nhếch lên một chút nhưng căn bản là không có ý tứ tránh né mảy may. Ngay sau đó, không gian phụ cận chợt *"phốc xuy"* một tiếng, một đầu ngân sắc điểu từ trong hư không bay ra kích thẳng tới đại phủ đại phủ.

"Oanh" một tiếng, hai phương vừa mới tiếp xúc cự phủ liền hiện

nguyên hình, căn bản là không thể phá tan ngân sắc hoả diễm được nhưng dù cho cự phủ có vẫy vùng như thế nào đi chăng nữa thì vẫn không thể thoát khỏi tầng ngân sắc hoả diễm, trong nháy mắt liền bị ngân diễm nuốt trọn.

Đại hán trong lòng cả kinh, hắn chưa kịp phản ứng gì sau lưng hư không mơ hồ vặn vẹo một trận, kim thân ba đầu sáu tay quỷ dị hiện ra, bên trong sáu cánh tay của kim thân mơ hồ có một đoàn kim quang quay tròn không ngừng, đúng là Phạm Thánh kim thân của Hàn Lập. Ngay khi vừa xuất hiện, sáu cánh tay của kim thân ngay lập tức hướng về phía trước ngực hợp lại, nhất thời sáu đoàn kim quang tụ lại làm một mà hình thành một đoàn kim sắc toàn phong (lốc xoáy) xoay tròn không ngừng. Cùng lúc đó, hai cái đầu kim thân đồng thời nhắm hai mắt lại, ngay sau đó lưỡng chủng chú ngữ bất đồng từ trong miệng lầm rầm liên tục truyền tới. Ngay lập tức tiếng sấm bất chợt từ bên trong kim sắc toàn phong lan ra, ẩn ẩn còn có phạm ân chú ngữ, sau đó kim sắc toàn phong chợt loé lên mà hoá lớn tầm một trượng.

Động tĩnh lớn như thế căn bản là không thể giấu được linh giác của đại hán, sắc mặt hắn thoáng cái liền đại biến. Hắn không cần suy nghĩ liền hướng về phía sau người vung cánh tay áo lên. Nhất thời một đám huyết ti trong suốt đầy trời hiện lên đồng loạt hướng về phía kim thân bắn tới, thanh thế kinh người dị thường!

Bộ dáng của đám huyết ti này trông có vẻ sắc bén vô cùng nhưng khi kích lên trên người kim thân tất cả đều diệt vong trong nháy mắt, căn bản là không thể thương tổn mảy may tới kim thân, phảng phất thân hình kim thân giống như một kim cương, cứng rắn vô bỉ.

Lúc này, từ bên trong kim sắc toàn phong chợt phát ra một cỗ hấp lực vô hình vô cùng cường đại đem Nhung Tộc đại hán gần trong gang tấc quấn vào trong đó. Đại hán kia chỉ kịp cảm thấy không gian bốn phía chợt trở nên ngưng trọng, tứ chi không thể nhúc nhích mảy may.

"A!"

Nhung Tộc đại hán trong lòng phát lạnh thốt ra một tiếng, đồng thời trong lòng kêu khổ không thôi, bất quá thần niệm hắn vừa động liền tính tới việc triệu hồi cự nhận đang giằng co với ngân xích ở trên không không xa kia lại nhưng Hàn Lập nào để cho hắn như ý muốn, chỉ thấy hắn hừ lạnh một tiếng, ngân sắc xích ảnh chợt như thiên nữ tán hoa lập tức tản ra khắp nơi hoá thành từng đoàn ngân quang hướng về phía cự nhận cuồn cuộn cuốn tới. Hắc sắc cự nhận ngay cả có được uy năng kinh người nhưng bản thân nó lại đang nằm trong phạm vị công kích điên cuồng của ngân xích cũng nhất thời không thể ly khai được.

Lúc này, cỗ hấp lực không thể ngăn cản từ phía sau đại hán bất chợt bạo phát ra!

"Sưu" một tiếng!

Đại hán chỉ kịp hét lên một tiếng thảm thiết, thân hình liền bị nhiếp vào bên trong đó, ngay sau đó một tiếng bạo liệt kinh thiên động địa phát ra liền đem toàn bộ khí tức của đại hán nhất thời biến mất vô tung vô ảnh. Tiếp theo tiếng chú ngữ trong miệng kim thân nhất thời dừng lại, sau đó kim thân dùng một hướng về phía toàn phong nhẹ nhàng điểm ra một cái. Linh quang chớp động, kim sắc toàn phong trong nháy mắt liền thu nhỏ lại kích thước ban đầu, cuối cùng chợt loé lên mà biến thành hư ảo.

Lúc này, cự nhận sau khi mất đi sự không chế của chủ nhân liền phát ra một tiếng gào thét, đột nhiên huyễn hoá ra một đầu hắc sắc giao long, bộ dáng điên cuồng phun vân thổ vụ công kích tầng tầng ngân quang của xích ảnh nhằm thoát khốn bỏ chạy.

Hàn Lập tựa hồ sớm đã đoán trước sẽ như vậy, hai cánh sau lưng hắn khẽ vỗ một cái, ngay khi thanh âm sấm nổ phát ra thân hình hắn quỷ dị xuất hiện ngay phía trên ngọn hắc sắc cự nhận. Sau đó hắn lại tiếp tục hé miệng phun ra một đoàn thanh quang, ẩn ẩn bên trong có bao lấy một cái tiểu đỉnh màu xanh. Tiếp theo hắn hướng một ngón tay về phía tiểu đỉnh điểm ra một cái.

Tiểu đỉnh này chợt bay thẳng lên, bên trong thanh âm *"vù vù"* nổi lên liên tục, vô số thanh ti rậm rạp bắn ra, sau một cái chớp động liền thuấn di tới sát đầu giao long, đem đầu hắc sắc giao long trói chặt lại như cái bánh tét.

Hàn Lập tiếp tục hướng về tiểu đỉnh nhẹ nhàng vỗ một cái.

Một tiếng *"đương"* giòn tan vang lên, giao long ngoài thân thanh ti chợt rung lên một cái, sau đó thanh quang đại phóng lần nữa đem đầu giao long hoàn nguyên thành cự nhận, một tay Hàn Lập tiếp tục bắt quyết đem thanh ti thu cùng cự nhận hút vào bên trong đỉnh. Cuối cùng, tiểu đỉnh khẽ xoay tròn một chút liền hoá thành một đoàn thanh quang bay vào tay áo của Hàn Lập không thấy bóng dáng.

Sau khi làm xong tất cả, Hàn Lập đưa mắt nhìn về phương hướng khẩu ngân sắc cự phủ kia nhìn lại, chỉ thấy khẩu cự phủ giờ phút này đã sớm bị ngân diễm nung chảy thành một đoàn chất lỏng, trong chốc lát công phu hoàn toàn biến mất vô ảnh vô tung.

Về phần ba gã Nhung Tộc còn lại, mắt thấy Hàn Lập đánh chết tên đại hán kia. Vẻ mặt ba người lập tức lộ ra vẻ kinh sợ dị thường, cơ hồ đồng thời nhoáng lên mà bỏ rơi đối thủ quay người biến thành ba đạo độn quang hướng về phía động khẩu mà chạy. Bọn họ rất rõ ràng, có thể với một chút thời gian liền chém chết đại hán thì ngay cả bọ họ ba người có thể làm được. Đối với bọn họ mà nói, chỉ có liên thủ với mấy người còn lại thì may ra mới có thể liều mạng đánh một trận.

Nhưng Hàn Lập làm sao có thể để cho bọn họ như ý được, trên mặt hắn sát khí chợt loé, hai cánh sau lưng khẽ nhoáng lên một cái liền hoá thành một đạo thanh bạch hồ quang quỷ dị tiến vào hư không, biến mất vô ảnh vô tung. Theo đó, kim thân ba đầu sáu tay cũng nhanh chóng biến mất, về phần hai đạo hư ảnh khôi lỗi cùng Oa oa tự nhiên cũng nhanh chóng đuổi theo. Một lát sau từ bên ngoài động khẩu bỗng nhiên truyền đến tiếng hét thảm của tên thanh niên, tiếp theo khí tức của người này đồng thời tiêu thất.

Sau đó theo thanh âm bạo liệt cùng tiếng rống giận dữ, tiếng rít xé gió ở bên ngoài động quật liên miên vang lên, sau một lát công phu sau thì tiếng hét thảm của lão già cùng mỹ phụ liên tiếp vang lên, sau đó không còn tiếng động gì nữa.

Ước chừng qua một chén trà nhỏ công phu, ngay chỗ ngã tư phía xa xa động quật bỗng nhiên truyền tới một tiêng nổ kinh thiên động địa, thanh âm chém giết lần nữa nổi lên.

Không biết bao lâu sau, tiếng chém giết từ xa dần dần biến mất.

Một lát sau, bên trong động khẩu có một đạo độn quang bay thẳng vào, Hàn Lập với một thân sát khí ngập trời xuất hiện biểu tình không lộ ra chút hỉ nộ ái ố nào cả. Ánh mắt hắn thoáng đảo qua khắp nơi, sau đó dừng lại tầng ngân sắc quang tráo ở trung tâm quảng trường.

Trước đây, khi tiến vào mật động này hắn đã đại chiến một trận với những tên Nhung Tộc còn lại, với kim thân cùng một loạt thần thông liền đem ba gã Nhung Tộc vây khốn trong pháp trận ở ngã tư giết sạch. Kết quả là kinh động tới bốn gã Nhung Tộc ở bên ngoài cảnh giới nhưng bốn tên này đồng dạng bị Cửu Cung Thiên Kiền Phù vây khốn lại, tự nhiên Hàn Lập lập tức tiến vào bên trong đó lại cùng với bốn tên Nhung Tộc này đại chiến một hồi. Kết quả có thể đoán được.

Hắn tuy rằng đã đánh chết được ba tên trong số đó nhưng đến tên hắc mao Nhung Tộc cuối cùng lại thừa dịp còn sót lại một hơi thở liền thi triển một loại độn thuật quỷ dị nào đó mà tự bạo thân thể rồi hoá thành mười mấy đạo huyết quang xuyên qua tầng cấm chế trốn mất dạng.

Tuy rằng hắn đã thoát được một mạng nhưng thân thể đã bị huỷ, nói không chừng sau khi thoát ra khỏi nơi này rồi cũng sẽ bị mãnh thú nào đó dễ dàng thôn phệ, cũng không cần quá mức để ý. Huống hồ hắn căn bản cũng không có nhiều lưu ý tới điểm này, chỉ cần mở ra cấm chế trước mặt chiếm lấy được bộ phận Kim triện văn công pháp cuối cùng này sẽ lập tức ly khai.

Bất quá, tuy vậy hắn thật sự không có nắm chắc có thể bài trừ được cấm chế trước mắt có thể làm cho mười mấy tên Nhung Tộc thúc thủ vô sách trong một thời gian dài.

Hàn Lập hai mắt khẽ nhíu lại, lam mang chớp động một chút, chậm rãi hướng về phái quang tráo đảo qua một hồi chỉ thấy cấm chế này thoạt nhìn có chút không bình thường. Mặt ngoài tầng cấm chế này nhìn như ngân quang chói mắt nhưng nhìn kỹ lại thì tầng quang tráo này vốn có đủ loại phù văn màu sắc khác nhau liên tục phiêu động hình thành. Mà tầng quang tráo này cũng dày dị thường, hào quang ngưng mà không tán, giống như được được một đám thực vật trong suốt chất chồng dày đặc lên nhau.

Bất quá, đám Nhung Tộc này không thể mạnh mẽ bài trừ cấm chế này không có nghĩa là hắn không thể làm được. Hắn khẽ nhíu mày một chút, đột nhiên từ trong tay áo bắn ra một đạo kiếm quang chợt loé lên kích thẳng lên tầng quang tráo trước mặt.

"Phanh" một tiếng giòn tan phát ra, kiếm quang không chút khách khí kích thẳng lên mà bắn thẳng ra ngoài, căn bản là không làm cho tầng quang tráo hư tổn chút nào. Trên mặt Hàn Lập cũng không có vẻ ngoài ý muốn, không nói hai lời hắn liền mở miệng hướng về phía tầng quang tráo phun ra một đoàn ngân sắc hoả cầu. Một thanh âm muộn hưởng phát ra, Phệ Linh Thiên Hoả sau khi kích lên trên tầng quang tráo nhưng lại tản sang hai bên, đồng dạng không có chút hiệu quả nào. Bất quá, hắn cũng không có dừng tay lại, trong tay hào quang chợt loé, một thanh ngân xích chợt hiện ra, nhoáng lên một cái liền tuôn ra vô số thước ảnh.

Cứ như thế, hắn liên tiếp thay đổi nhiều loại thần thông cùng bảo vật nhưng đổi lại tất cả đều không có tác dụng nào tới tầng quang tráo này.

Một lúc lâu sau, Hàn Lập bắt đầu do dự một chút nhưng hắn khẽ cắn răng không chút do dự khu động kim thân vận dụng tới Huyền Thiên tàn nhận một lần nữa, kết quả hắn hoàn toàn mất hết hy vọng dùng lực mạnh mẽ bài trừ cấm chế này.

Tầng ngân sắc quang tráo này tuy rằng không thể ngăn cản Huyền Thiên chi bảo pháp tắc nhưng ngay khi bị trảm ra một cái khe nhỏ thì màn quang tráo này đột nhiên phát ra một tiếng *"vù vù"*, ngay sau đó khe nứt nhanh chóng thu lại.

Hàn Lập giật mình đánh thót một cái, vội vàng đem công kích thu lại thế nhưng như vậy cũng khiến cho pháp lực trong cơ thể hắn phản phệ một phen, thiếu chút hao tổn tới nguyên khí.

Kể từ đó, hắn không dám sử dụng tới Phệ kim trùng nữa mà khoanh chân ngồi xuống nghiên cứu tầng quang tráo này.

Một phần do vận khí của hắn tốt, bản thân hắn tạo nghệ trận pháp cũng không thấp, cộng thêm lúc trước nghe được từ miệng 2 tên Nhung Tộc trong bạch vân cấm chế về Nghiễm Hàn Lệnh, cho nên hắn ở trong động quật đau khổ suy nghĩ một ngày một đêm tìm ra được vài phần manh mối. Hàn Lập phát ra một tiếng cười vui sướng, thân hình vừa động liền đứng thẳng dậy sau đó tay áo khẽ run lên, nhất thời một đoàn kim ngân quang đoàn từ trong bay ra. Sau một cái chớp động liền biến thành một cái lệnh bài phong cách cổ xưa huyền phù trong hư không không nhúc nhích.

------oOo------

Chương 1737: Đoạt linh văn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mười ngón tay Hàn Lập duỗi thẳng ra hướng về phía màn quang tráo đánh ra một đám pháp quyết với đủ loại màu sắc, bản thân mỗi một đạo sau khi chợt loé lên thì đều biến mất, chỉ thấy tầng ngân quang khẽ động một chút.

Sau một khoảng thời gian, màn quang tráo bây giờ lại trông giống như một cái chảo được tưới nước nóng lên, vô số phù văn sôi trào hiện lên tự hành xếp thành một hàng theo một quy luật nào đó bắt đầu quay tròn.

Hàn Lập nhìn chằm chằm không chớp mắt về phía tầng quang tráo, trong tay pháp quyết không khắc nào ngưng, đột nhiên hắn quát khẽ một tiếng, tay áo bào lại giương lên, mười mấy cây trận kỳ bắn ra, sau khi xoay quanh một cái liền tự sắp thành một trận hình cổ quái phía bên trên tầng quang tráo. Sau một khắc, từng cây trận kỳ đồng loạt phát ra tiếng *"vù vù"* đồng thời tản mát ra các loại linh quang.

Trong miệng quát khẽ một tiếng, một tay hắn hướng không trung ngưng trọng điểm ra một cái. Nhất thời hào quang bên ngoài đám trân kỳ đại phóng, linh quang đan vào nhau mà hình thành một cái quang trận vô cùng phức tạp chuyển động không ngừng.

"Đi!"

Hàn Lập trong mắt lam mang chợt loé, một ngón tay hướng về phía Nghiễm Hàn Lệnh trước mặt điểm một cái.

Nhất thời lệnh bài này khẽ run lên mà hoá thành một đạo ngân mang tiến nhập vào bên trong quang trận. Ngay sau đó, quang trận tản mát ra một cỗ khí tức quỷ dị, tiếp theo từng trận âm thanh *"vù vù"* cùng một đạo kim ngân lưỡng sắc quang trụ từ bên trong quang trận bắn ra đánh lên trên tầng quang tráo. Tầng ngân sắc quang tráo nguyên bản không chút sứt mẻ nhưng khi vừa mới tiếp xúc với quang trụ này liền *"thử lạp"* một tiếng mà tan ra như tuyết gặp nắng xuân. Nhưng một lúc sau nữa, màn quang tráo bốn phía chợt xuất hiện một tầng phù văn hướng về phía quang trụ ào ào cuốn tới khiến cho tốc độ hoà tan của tầng quang tráo có chút đình trệ, thậm chí còn có bộ dáng khôi phục trở lại như lúc ban đầu.

Mắt thấy cảnh này, Hàn Lập trên mặt không chút lo lắng giận dữ nào mà còn lấy làm mừng rỡ!

Một tay hắn khẽ vỗ một cái lên túi trữ vật, từ trong túi trữ vật chợt phóng hai luồng kim ngân hào quang, sau khi hào quang tản ra liền xuất hiện hai cái lệnh bài phong cách cổ xưa. Không ngờ lại là hai chiếc Nghiễm Hàn Lệnh!

Một trong số đó là hắn đã lưu lại trên mình lúc trước còn cái còn lại dĩ nhiên là lấy được trên đám Nhung Tộc. Tấm lệnh bài này trông vậy mà không phải ở trên người đại hán mà là ở trên tên Nhung Tộc đội nón lúc trước, điều này có đôi chút khiến hắn bất ngờ. Về phần hai tên bị Nguyên từ thần sơn thu vào bên trong, toàn bộ đồ vật bên trong túi trữ vật đều bị hắn thu lấy toàn bộ sau đó lại dùng tới Phệ Linh Thiên Hoả thôn phệ hoàn toàn. Hiện giờ hai tấm Nghiễm Hàn Lệnh này đồng loạt được lấy ra, Hàn Lập bắn ra một chỉ, hai tấm lệnh bài đồng dạng bay lên tiến nhập vào bên trong quang trận. Quang trận tức thì rung chuyển một trận kịch liệt ầm ầm, quang trụ từ quang trận phun ngay sau đó chợt phình to gấp ba lần so với ban đầu!

Tầng quang tráo bên dưới nguyên bản còn có thể miễn cưỡng ngăn trở được đôi chút nhưng dưới uy lực của quang trụ lúc này thì căn bản là không thể ngăn trở được bao lâu. Sau khoảng thời gian tầm một chén trà nhỏ, tầng quang tráo dưới ánh mắt nóng rực của Hàn Lập chợt *"oanh"* một tiếng kinh thiên động địa, tiêu thất không thấy bóng dáng.

Hàn Lập mừng rỡ, một tay bấm quyết hướng về phía quang trận trên không đánh ra một đạo pháp quyết. Một thanh âm muộn hưởng phát ra, quang trận một chút liền tán loạn một lần biến trở về hình thái mười mấy cây trận kỳ cùng ba miếng lệnh bài. Tay áo hắn hướng lên không trung phất lên một cái, một cỗ thanh hà cuộn ra nháy mắt đem toàn bộ trận kỳ cùng lệnh bài cuốn vào trong tay áo.

Ánh mắt Hàn Lập xoay chuyển một chút hướng về thạch bích phía trên quảng trường, chỉ thấy toàn bộ kim sắc linh văn giờ này đã rõ ràng, ngay cả trong lòng hắn luôn tĩnh như nước lúc này cũng không khỏi lộ ra vẻ hưng phấn một trận.

Không biết bao lâu sau, một đạo thanh hồng từ bên trong hạp cốc bắn thẳng lên trời, sau khi xoay quanh một cái liền thả ra một ngọn hắc sắc tiểu sơn, ngọn tiểu sơn này khẽ nhoáng lên một cái liền hoá thành một ngọn sơn phong tầm trăm trượng sau đó hướng xuống miệng hạp cốc ầm ầm rơi xuống. Sau mấy tiếng nổ rung chuyển trời đất, cả toà hạp cốc bị ngọn sơn liền sụp xuống hơn mười trượng. Xem ra hạp cốc này đã hoàn toàn phá huỷ. Từ bên trong thanh quang chợt hiện ra thân hình Hàn Lập.

Hắn thản nhiên nhìn về phía hạp cốc, một tay nhìn như tuỳ ý hướng xuống dưới trảo một cái. Ngọn sơn phong liền vang lên một tiếng nổ lớn sau đó hoá thành thu nhỏ lại thành một đạo ô quang bay vào ống tay áo Hàn Lập biến mất không thấy bóng dáng, độn quang tái khởi hoá thành một đạo thanh hồng phá không bay đi.

Một ngày sau, tại một hồ nước rộng mênh mông, một lão giả cùng một nữ tử đang ở trên một toà núi xanh biếc đều tự nhắm mắt dưỡng thần. Hai người thần sắc trầm trọng, ngoài thân linh quang chớp động không thôi, ngoài thân có một đoàn bạch khí nhè nhẹ xoay tròn. Bỗng nhiên nữ tử khẽ động, bạch khí phụ cận một chút tán loạn, cơ hồ trong lúc nhất thời, lão giả ngoài thân linh quang chợt tắt, thần sắc khẽ biến mà mở to hai mắt. Hai người tự nhiên là Tư lão cùng Nguyệt tiên tử.

"Có người tới, chẳng lẽ là Hàn đạo hữu?"

Nữ tử khẽ thì thào một tiếng, bộ dáng không quá tin tưởng nói.

"Có thể nhưng Hàn đạo hữu mới rời đi chưa tới hai ngày, cho dù có đại thần thông thì cũng không dễ dàng đắc thủ như thế chứ.

Dù sao bên kia cũng có hơn mười tên Nhung Tộc cùng giai tồn tại với chúng ta a."

Lão giả cũng có chút khó tin, nói.

"Người tới khó có thể nói rõ là ai, bất quá nếu không phải là Hàn đạo hữu chúng ta sẽ biết ngay thôi."

Nguyệt tiên tử tinh quang trong mắt chợt loé liền giơ một tay lên, một tấm vải màu trắng nhất thời bay ra hoá thành một tầng bạch sắc quang mạc hướng lên người phủ xuống. Trong phút chốc thân hình nữ tử cùng tầng quang mạc đồng thời biến mất không thấy.

Mà lão giả bên kia cũng gật gật đầu, một tay vừa chuyển liền xuất hiện thêm một cây phiên kỳ thanh quang mênh mông, thanh quang nhoáng lên một cái bao lấy toàn thân lão giả sau đó liền biến thành hư ảo. Cứ như vậy, ngọn núi thoáng cái không còn bóng người.

Một lát công phu sau, từ phía chân trời linh quang chợt loé, một đạo thanh hồng xuất hiện ngay trong tầm mắt mà bay thẳng tới chỗ núi này. Sau khi tới ngọn núi, đạo thanh hồng liền hạ xuống phía dưới mặt đất, độn quang chợt tắt hiện ra thân hình Hàn Lập. Trong mắt Hàn Lập lam mang chớp động liền hướng bốn phía đảo qua một cái, sau đó nở nụ cười nói:

"Hai vị đạo hữu, tại hạ đã lấy được pháp quyết trở về, còn không mau hiện thân."

"Quả nhiên là Hàn huynh."

"Cung hỉ Hàn đạo hữu!"

Thanh âm kinh hỉ của Nguyệt tiên tử cùng lão giả đồng thời vang lên, tiếp theo thanh bạch hào quang chớp động một cái, thân ảnh hai người nhất thời xuất hiện ngay gần bên cùng với vẻ mặt kinh hỉ không thể nào dấu nổi.

"Hàn huynh, ngươi thật sự đã đem toàn bộ pháp quyết Luyện thần

thuật đoạt được sao?"

Nữ tử có chút không tin tưởng, thanh âm có chút hồ nghi hỏi.

"Hắc hắc, điều này là tự nhiên thôi, đạo hữu nếu không tin thì có thể tận mắt nhìn thử một lần khắc rõ ràng."

Hàn Lập mỉm cười, giơ tay lên ném một khối ngọc giản màu xanh về phía nữ tử.

Nguyệt tiên tử ngẩn ra nhưng vẫn có chút không tự chủ khoát tay nhiếp lấy ngọc giản vào tay, trong đôi mắt đẹp hiện ra vẻ chần chờ, nữ tử này thật không nghĩ tới Hàn Lập không ngờ lại dễ dàng đem pháp quyết giao cho nàng mà Tư lão một bên bộ dáng cũng giống như vậy. Trong khi đó, Hàn Lập đối với sự kinh ngạc của hai người coi như không thấy, khoé miệng vẫn đạm cười không nói.

"Tiểu muội không khách khí!"

Nguyệt tiên tử hít một hơi sâu trấn định tinh thần lại liền dùng thần niệm đảo qua ngọc giản trong tay, xác định không có cấm chế liền đem vẻ mặt ngạc nhiên thu lại, không hề nghĩ nhiều liền đưa ngọc giản lên trên trán bắt đầu cẩn thận kiểm tra nội dung bên trong. Trước đây nữ tử này tứng nhắc tới bản thân có hiểu biết đôi chút về Kim triện văn, hẳn là không giả.

Một lát công phu sau, nữ tử thần sắc bắt đầu có chút biến hoá, vẻ mặt cân nhắc dần dần chuyển sang vui mừng nhưng ước chừng một chén trà nhỏ công phu sau, vẻ mặt nữ tử bắt đầu dần dần trở nên ngưng trọng hẳn lên, cuối cùng có chút kinh nghi bất định.

Tư lão thấy biểu tình của nữ tử như vậy, khẽ vân vê chòm râu, ánh mắt không khỏi chớp động vài cái.

Nhẹ thở ra một hơi, nữ tử liền đem thu lại vào trong tay sau đó hướng lão giả cùng Hàn Lập cười khổ một tiếng.

"Nguyệt đạo hữu, chẳng lẽ công pháp có gì không ổn sao? Chẳng lẽ trên đó không phải là Luyện thần thuật?"

Tư lão nhịn không được hỏi.

"Pháp quyết là thật, đúng là thiên Kim triện văn công pháp Luyện thần thuật kia. Chỉ là tiểu muội có xem qua một chút lại phát hiện ra điều kiện tu luyện hà khắc vô cùng, đối với đa số người ở Linh giới căn bản là không có bao nhiêu người có thể luyện được. Cái này cũng khó trách, công pháp này nguyên bản là Tiên giới bí thuật, có chút không thích hợp thì cũng là chuyện bình thường. Bất quá trong này chỉ ghi lại nửa đầu của công pháp, có lẽ phần sau sẽ có ghi lại cách khắc phục!"

Nguyệt tiên tử nhìn Hàn Lập một cái, thâm ý sâu sắc chậm rãi nói.

Tư lão nghe vậy trên mặt hơi đổi một chút, không khỏi hướng về phía Hàn Lập nhìn lại một cái. Hàn Lập không khỏi nhíu mày nhưng lập tức khôi phục lại vẻ thản nhiên nói:

"Không sai, ngọc giản này đích xác chỉ có một phần pháp quyết, hai vị đạo hữu đem Kim triện văn truyền thụ lại cho Hàn mỗ, Hàn mỗ tự nhiên sẽ đưa phần còn lại cho nhị vị đạo hữu. Tư huynh, Nguyệt tiên tử thấy thế nào?"

"Ha ha, đương nhiên là được. Lão phu cùng Nguyệt đạo hữu nguyên bản đã đáp ứng việc này từ trước, giờ lấy đó làm trao đổi. Bất quá Kim triện văn thần ảo dị thường, lại chỉ có thể truyền miệng mà thôi, chỉ sợ sẽ tiêu phí không ít thời gian a."

Tư lão cười to một tiếng đáp ứng.

"Nếu Hàn huynh đã đem pháp quyết thu hồi lại, tiểu muội sẽ tuân theo thủ ước. Bất quá nơi này cách mật động khôn quá xa, hay là chúng ta tìm một chỗ yên tĩnh khác đem linh văn truyền thụ lại cho Hàn huynh."

Nguyệt tiên tử nghe xong Hàn Lập nói, thản nhiên nói.

"Nguyệt tiên tử nói có lý, chúng ta lập tức khởi hành đi."

Hàn Lập nở nụ cười, gật gật đầu nói. Vì thế ba người sau khi thương lượng vài câu cùng nhau hoá thành ba đạo kinh hồng hướng về phía chân trời phá không bay đi.

Ngay khi đám người Hàn Lập vừa rời khỏi hải đảo. Năm ngày sau tại một chỗ hạp cốc xa xa lại xuất hiện hơn mười tên Nhung Tộc toàn thân phủ một lớp lông rậm rạp. Cầm đầu đội ngũ này là một nhân diện lão giả đang nhìn về phía vốn là hạp cốc, khuôn mặt âm trầm như nước.

Trong khi đó ba người Hàn Lập lại đang ở trong đại sảnh một toà động phủ tạm thời bên trong một ngọn núi cách đấy không biết bao nhiêu vạn dặm, ba người phân biệt khoanh chân ngồi tại chỗ. Nhờ vào thần thức viễn siêu đồng giai của Hàn Lập, hắn cùng hai người kia dùng hết một ngày một đêm luân phiên mới hoàn thành việc truyền thụ linh văn này.

Ngắn ngủi nửa tháng thời gian sau hắn đã đem toàn bộ hiểu biết của hai người về Kim triện văn nẵm giữ hoàn toàn. Ngay sau đó Hàn Lập cũng tự giác giao ra phần pháp quyết Luyện thần thuật còn lại cho hai người, dĩ nhiên Tư lão cùng Nguyệt tiên tử đều mừng rỡ không thôi. Ngay lập tức cả hai đều tự phục chế lại cho mình một bản, lúc này hắn mới cáo từ rời đi.

Hiện tại thời gian Nghiễm Hàn Giới đóng cửa còn một khoảng thời gian không lâu nữa, bọn hắn tự nhiên bắt đầu tìm một nơi bí ẩn tiềm tu trùng kích bình cảnh.

------oOo------

Chương 1738: Tái ngộ Ám thú vương

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong khoảng thời gian còn lại, vốn dĩ chuyến đi này Hàn Lập không có ý định đột phá bình cảnh cho nên hắn chỉ tập trung thời gian đem toàn bộ những lĩnh ngộ về Kim triện văn tìm hiểu bộ pháp quyết Luyện thần thuật kia.

Trước đây, hắn đã được năng lượng thần bí nọ quán thể, tuy tu vi tăng tiến cực nhanh nhưng lại không thể khiến hắn đạt tới cảnh giới Hợp Thể Kỳ, biện pháp đột phá bình cảnh bình thường đối với hắn tự nhiên lại càng không có hiệu quả. Dù sao hắn đã đột phá bình cảnh hai lần, vô luận là trình độ cô đọng pháp lực hay là cảnh giới đều đã trải qua một phen rèn luyện mới có thể chân chánh có cơ hội đột phá lên Hợp Thể Kỳ. Bất quá, đa phần tu sĩ bình thường ở Linh giới đều dừng lại tại bước này không biết bao nhiêu năm lúc này mới mạo hiểm tiến vào giới này thử sức một phen.

Dĩ nhiên điều này đã có tiền lệ từ xưa, căn cứ vào những ghi chép của các vị tiền bối đã từng xâm nhập Nghiễm Hàn Giới, thời gian hai tháng cuối cùng là khoảng thời gian linh khí tại giới này nồng đậm nhất. Vào lúc này tiến hành đột phá bình cảnh xác suất thành công gia tăng ít nhiều, cho nên đa số tu sĩ tiến vào lần này đều mượn cơ hội quý giá này tiến hành tiềm tu đột phá bình cảnh hoặc là điên cuồng tìm kiếm các loại dược liệu cùng các loại tài liệu quý hiếm. Dĩ nhiên là còn một loại tu sĩ khác có mục đích giống như đám người Nguyệt tiên tử, bất quá là ai đi chăng nữa thì tận dụng hai tháng cuối cùng này bắt đầu đánh sâu vào bình cảnh Hợp Thể Kỳ.

Còn về phần Hàn Lập, lúc ban đầu tiến vào giới này hắn vốn không có đạt tới tu vi Luyện Hư sơ kỳ đỉnh phong vậy mà lại đột phá liên tiếp hai lần tiến thẳng tới Luyện Hư đỉnh phong dĩ nhiên là trường hợp ngoại lệ, tự nhiên không thể xếp vào bất cứ loại người nào!

Bất quá, thiên Kim triện văn công pháp kia đích xác thâm ảo dị thường, dù cho Hàn Lập tiêu tốn hơn nửa tháng thời gian cũng chỉ có thể đọc được non nửa nội dung bên trong và cũng chỉ mới lĩnh ngộ được vài điều đơn giản nhất mà thôi. Mà thiên Kim triện văn công pháp này bao hàm không ít chú giải về Luyện thần bí thuật nhưng cũng chính như vậy càng làm cho Hàn Lập hiểu được vì sao ngày đó Nguyệt tiên tử lại than vãn như vậy.

Dựa theo những gì ghi lại, Luyện thần thuật này ở Tiên giới cũng là một trong những công pháp vô cùng huyền diệu, thậm chí bên trong công pháp còn có dung hợp một số thiên địa pháp tắc vào bên trong pháp quyết, khi tu luyện thành công biên độ gia tăng thần thức không thể tưởng tượng nổi!

Công pháp này được chia làm ba tầng, tầng thứ nhất có thể gia tăng thần niệm lên gấp hai lần, tầng thứ hai có thể gia tăng lên bốn lần và tầng thứ ba liền tăng lên tám lần. Biên độ gia tăng đáng sợ như thế khiến cho Hàn Lập kinh sợ không thôi, đây chính là bí thuật ở Tiên giới a!

Bất quá điều kiện tu luyện cũng cực kỳ sâm nghiêm.

Tuy vậy, điều kiện cũng không có quá nhiều, chỉ cần cảnh giới từ Hoá Thần Kỳ trở nên là có thể tu luyện được nhưng điều kiện tiên quyết chính là pháp thể cùng thần niệm đủ sức thừa nhận được sự phản phệ bá đạo do công pháp đem lại. Dù sao biên độ gia tăng thần niệm lên không phải là nhỏ, tu luyện giả chỉ cần thân thể cùng thần niệm không đủ yêu cầu lập tức nổ tan xác mà chết!

Dựa theo công pháp miêu tả, muốn bắt đầu tu luyện tầng thứ nhất thần thức phải hơn xa đông giai mấy lần, mà thân thể yêu cầu lại càng thêm hà khắc, cho dù là so với luyện thể tu sĩ chỉ miễn cưỡng đủ yêu cầu mà thôi.

Nếu hai điều kiện này mà đem ra so sánh với đại đa số người ở Linh giới mà nói thì cũng chỉ có thể tìm được một hai người đủ điều kiện. Dù sao đối với tu luyện giả bình thường, thần niệm cùng thân thể khẳng định yếu nhược hơn rất nhiều, còn đối với luyện thể giả nếu không có pháp lực làm cơ sở thì chỉ sợ thần niệm cũng tuyệt không đến mức quá cường đại được. Về phần tầng thứ hai, tầng thứ ba thì lại càng khắt khe tới mức nghịch thiên!

Nguyệt tiên tử cũng không phải là hạng tầm thường nhưng khi đọc tới tới phần điều kiện của công pháp tự nhiên thất vọng không thôi. Bất quá tựa như nàng dự đoán ban đầu, ở phần sau công pháp quả thực có ghi lại một số biện pháp giải quyết, đó chính là hai loại đan phương chưa nghe nói bao giờ, một cái tên là *"Di cương đan"*, một cái là *"Ngưng hồn hoàn"*.

Dựa theo những gì ghi lại, hai loại đan dược này một cái có thể gia tăng thần niệm chi lực, một cái có tác dụng cải thiện thân thể. Hai loại đan dược phải phối hợp sử dụng trong một thời gian thì mới có thể đưa tu luyện giả chậm rãi đạt tới yêu cầu của công pháp. Chỉ cần nói tới hiệu dụng của đan dược, tự nhiên không phải là vật Linh giới có được!

Dù cho bên trong dược phương có ghi lại chi tiết về tài liệu luyện chế đan dược, thậm chí ngay cả các bước luyện chế cũng giảng một phần nhưng tài liệu lại là những thứ Hàn Lập chưa bao giờ nghe nói qua. Muốn ở tại Linh giới luyện chế ra được hai loại đan dược này căn bản là khó khăn phi thường lớn.

Hàn Lập xem một lượt hết các điều kiện của công pháp thì sự kinh sợ ban đầu cũng giảm đi vài phần.

Hắn chính là pháp thể song tu giả, còn về phần thần niệm bởi vì đã có tu luyện qua Đại diễn quyết tự nhiên viễn siêu so với đồng giai. Mà Phạm Thánh Chân Ma Công cùng với một số loại đan dược khác đã làm cho thân thể hắn mạnh mẽ tới mức biến thái. Cho nên đối với điều kiện của tầng thứ nhất hắn tự nhiên có thể tu luyện được.

Còn về hai tầng sau, chỉ cần có thể tu luyện thành công tầng thứ nhất thì biên độ tăng trưởng của thần thức hẳn là có thể miễn cưỡng phù hợp nhưng thật ra thân thể trừ phi đem Phạm Thánh Chân Ma Công tu luyện tới cực hạn, lại thu được một chút cơ duyên thì cũng không phải là không có hi vọng. Về phần tầng thứ ba, Hàn Lập cũng chỉ có thể sờ sờm cầm cười khổ mà thôi. Mặc kệ nói như thế nào, công pháp này có thể đem thần niệm gia tăng mấy lần đều có tác dụng lớn đến mức nào có thể nghĩ.

Cái khác không nói, chỉ cần hắn luyện xong tầng thứ nhất khi hắn tiến giai lên Hợp Thể Kỳ ít nhiều có thể nắm chắc thêm một hai phần. Cứ như vậy, thời gian Hàn Lập nghiên cứu thiên Kim triện văn công pháp cứ một chút qua đi.

Bỗng một ngày nọ, Hàn Lập đang ở trong động phủ suy tưởng bỗng nhiên nghe được từ trong túi trữ vật truyền tới thanh âm *"vù vù"*. Trong lòng hắn cả kinh, vội vàng mở lớn hai mắt nhìn xuống túi trữ vật một cái, chỉ thấy túi trữ vật nhoáng lên một cái phun ra ba đoàn kim ngân lưỡng sắc quang đoàn. Đúng là ba khối Nghiễm Hàn Lệnh!

Ba khối lệnh bài này hơi nhoáng lên một cái, ngay khi hắn không để ý liền hoá thành một đám linh quang biến mất. Hàn Lập trong lòng rùng minh một cái liền cảm thấy mặt đất bắt đầu rung chuyển một trận, thiên địa nguyên khí phụ cận cũng thoáng chút trở nên hỗn loạn.

"Chẳng lẽ thời gian đã tới sao!"

Hắn thì thào một tiếng, bên ngoài thân linh quang chợt loé hoá thành một đạo thanh hồng bay vụt ra. Một lát công phu sau, độn quang chợt tắt liền hiện ra thân hình Hàn Lập, thần sắc ngưng trọng nhìn về phía sau.

Lúc này trên không Nghiễm Hàn Giới ngũ sắc vân vụ quay cuồng, từng trận cuồng phong gào thét không ngừng, mặt đất liên miên run rẩy, đất đá lớn nhỏ không ngừng chuyển động, cây cối nghiêng ngả, các loại chim thú điên cuồng hướng bốn phương tám hướng chạy đi.

Hàn Lập hai tay để sau lưng, hai mắt chậm rãi nhắm lại bắt đầu cảm ứng thiên địa nguyên khí bạo động quanh người, trên mặt không chút biểu tình. Dựa theo những kinh nghiệm của tiền bối đã từng tiến vào giới này truyền lại, hiện tại đây đúng là điềm báo

Nghiễm Hàn Giới sắp đóng lại. Nhiều lắm là còn nửa ngày nữa những người từ bên ngoài tiến vào đây sẽ bị pháp tắc của giới này trục xuất về Linh giới. Cũng vì trước khi xâm nhập giới này, trên mỗi người đều có mang theo một kiện pháp khí cảm ứng đặc thù, đến lúc phản hồi sẽ trực tiếp đưa về nơi xuất phát ban đầu.

Hàn Lập một bên vừa yên lặng cân nhắc về những thu hoạch trong chuyến đi này, một bên không ngừng cảm ứng thiên tượng thiên địa biến sắc kinh người. Bỗng nhiên thần sắc hắn khẽ động, thoáng cái vẻ mặt lộ ra chút kinh ngạc quay đầu hướng về một phương xa nhìn lại. Chỉ thấy phía phía dưới tầng trời thấp một đám mây ngũ sắc đột linh quang chợt loé, kim bạch lưỡng đạo độn quang đang hướng thẳng về phía hắn phá không bay đến, lưỡng đạo độn quang này có chút lung lay, bộ dáng ảm đạm nhưng so ra thì đạo bạch sắc độn quang phía sau bộ dáng rõ ràng hơn so với đạo kim quang phía trước, bộ dáng đang ra sức đuổi theo. Mà đạo kim sắc độn quang phía trước lại khiến cho Hàn Lập một cảm giác quen thuộc.

Trong mắt lam mang chợt loé, dưới linh mục thần thông hắn đem lưỡng đạo độn quang nhìn rõ ràng, trên mặt hiện ra một tia kinh ngạc.

Bên trong đạo kim sắc độn quang phía trước rõ ràng là một con kim sắc cự lang đang điên cuồng thúc dục pháp lực khu động độn quang, da lông toàn thân tổn hại thê thảm, đúng là đầu Ám thú vương đã từng gặp mặt hai lần. Còn đạo bạch quang phía sau lại chính là con quái thú sáu cánh nọ, bộ dáng đồng dạng chật vật không chịu nổi nhưng vẫn liều mạng truy sát đầu Ám thú vương phía trước không tha. Nhị thú một chạy một đuổi, nguyên khí cũng đã hao tổn cũng khá nhiều.

Ngay khi nhĩn rõ, Hàn Lập liền đem khí tức toàn thân thu liễm lại hoàn toàn, trong lúc nhất thời nhị thú không thể phát hiện ra Hàn Lập đang ở phía xa xa. Tinh quang trong mắt hắn chớp động không ngừng, tâm niệm nhanh chóng chuyển động, chưa kịp suy nghĩ cẩn thận nên làm như thế nào bỗng nhiên từ trong ống tay áo truyền ra một tiếng gầm nhẹ. Tiếng gầm đầy sự lo âu cùng cấp bách!

Đây đúng là tiếng gầm của Báo Lân thú từ trong linh thú trạc phát ra, bộ dáng đối với tình trạng của nhị thú phía xa xa phi thường kích động.

Cảm ứng được sự khác thường của Báo lân thú, Hàn Lập trong lòng vừa động tự nhiên nhớ tới dị biến không minh bạch do đống yêu đan của Ngân sắc tam nhãn ám thú lúc trước đem lại. Lúc này ánh mắt hắn hướng về đạo kim quang trước mặt dần dần lộ ra vẻ băng hàn thấu xương.

Một tiếng lôi minh phát ra, đôi cánh trong suốt lại xuất hiện ngay sau lưng Hàn Lập, đôi cánh khẽ vỗ một cái cả người hắn liền hoá thành một đạo thanh bạch quang ti không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, phía trên đầu Ám thú vương đột nhiên xuất hiện không gian dao động, một cái pháp tướng ba đầu sáu tay thật lớn chợt hiện ra. Ngay khi vừa hiện ra, sáu cánh tay của pháp tướng đồng loạt run lên phun ra sáu đạo kim sắc quang trụ với tốc độ cực kỳ nhanh, cơ hồ vừa mới phun ra liền đánh lên trên người đầu Ám thú vương này.

Đối với công kích dạng này khi đầu Ám thú vương còn ở trạng thái bình thường thì đối với sáu đạo quang trụ xuất kỳ bất ý không thể gây ra thương tổn gì cho nó nhưng hiện tại đã sớm lâm vào tình trạng cạn kiệt pháp lực, một thân pháp lực mười thành đều không còn nổi một thành. Tuy vậy, ngay cả có công kích mang tính bất ngờ bực này nhưng nó vẫn có thể tránh được một nửa công kích trong số đó.

Sau một trận *"ầm ầm vang"* truyền đến, kim quang chói mắt thoáng cái đã đem đầu Ám thú vương này bao phủ vào bên trong, một đạo khí lãng theo đó truyền ra khắp nơi. Tiếp theo, một đạo hắc sắc cự sơn tầm ngàn trượng cùng một thanh ngân sắc cự xích nhoáng lên một cái hiện ra ngay trên vị trí lúc trước của đầu ám thú, cũng không chút khách khí hướng xuống phía dưới đồng thời đập xuống.

------oOo------

Chương 1739: Phản hồi Vân thành

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phía dưới ngọn sơn phong, vô số đạo ngân sắc phù văn quay cuồng tuôn ra biến thành một cái quang trận thật lớn, một cỗ vô hình cự lực nháy mắt phủ xuống đầu Ám thú vương phía dưới. Đầu Ám thú vương này mới vừa rồi dính phải công kích bất ngờ của kim thân, vừa mới miễn cưỡng định thân lại bỗng nhiên cảm thấy không gian bốn phía chợt ngưng trọng hẳn lên, thân hình thoáng cái như tăng thêm cả ngàn cân vậy. Nhất thời nó kinh hãi mà rống to lên một tiếng, lông mao toàn thân trong nháy mắt dựng đứng hoá thành một mảnh kim mang toả ra bốn phía xung quanh.

Lấy tu vi Hợp Thể Kỳ của nó này, nếu là lúc bình thường thì kim mang này đều có thể xuyên thủng cấm chế bốn phía huỷ đi trói buộc trên người nhưng hiện tại nó đã như ngọn đèn cạn dầu hết, pháp lực không còn đủ một thành, dưới tình huống như vậy kim mang bất quá chỉ có thể bắn xa tầm một trượng rồi ngưng trệ bất động bên trong tầng cự lực. Sắc mặt nó đại biến!

Ngay cả bản thân nó có đại thần thông nhưng không có pháp lực làm sao có thể thi triển ra thủ đoạn gì lợi hại được.

Đúng lúc này, cự xích từ trên không nhoáng một cái, đạo đạo xích ảnh phát ra tiếng từng sấm nổ mạnh chợt loé lên lướt tới đánh lên trên đầu của đầu Ám thú vương. Một tiếng rú thê lương thảm thiết phát ra!

Thân thể Ám thú vương trong nháy mắt bị vô số ngân ảnh bao vào bên trong, sau một tiếng *"phốc"* một thanh thanh sắc cự kiếm cũng từ trong hư không mà hiện ra hung hăng chém xuống. Kim sắc ám thú bên trong hồ quang cùng cự lực trói chặt căn bản là không thể trốn tránh mảy may, thanh quang chợt loé liền bị chém thành hai nửa, ngay lập tức một tiếng nổ lớn vang lên.

Từ trong thi thể vừa mới bạo liệt của nó, một đầu kim sắc ám thú có kích thước bằng một nửa đầu ám thú ban đầu đột nhiên từ trong huyết vụ ra, ngoài thân có một cỗ huyết vụ liên tục được phun ra, sau đó hoá thành một đoàn huyết quang kích bắn ra xa.

"Di!"

Một tiếng kêu kinh ngạc từ trong hư không phụ cận truyền tới.

Tuỳ theo một tiếng *"oanh"* ngay sau đó, ngọn hắc sắc cự sơn nguyên bản đang ở trên cao chợt thuấn di một cái chuẩn xác đem đạo huyết quang kia nhất nhất đè xuống nhưng ngay sau đó một màn quỷ dị xuất hiện!

Huyết quang trong nháy mắt tán loạn khắp nơi đồng thời có một đạo kim quang hết sức nhỏ từ bên trong huyết quang bắn ra, mơ hồ là một đầu kim sắc ám thú nhỏ bằng nắm tay, không ngờ bí thuật này của nó lại có thể sử dụng để thoát thân hai lần liên tục. Bất quá, ngay sau đó từ trên không trung chợt truyền đến một tiếng hừ băng hàn thấu xương, ngân quang chợt loé, một con ngân sắc hoả điểu chợt quỷ dị hiện lên phía trước vừa lúc chắn ngay đường đi của nó. Hoả điểu này bất chợt mở rộng hai cánh đập xuống, đem đạo kim quang kia bao phủ vào bên trong mà thôn phệ hoàn toàn.

Đúng lúc này, một tiếng sấm trầm thấp phát ra, một đạo thanh hồng chợt xuất hiện ngay phụ cận hoả điểu, độn quang chợt tắt liền hiện ra thân hình Hàn Lập, sau đó hắn liền nâng tay hướng về phía hoả điểu trảo một cái.

"Sưu" một tiếng, một viên kim sắc yêu đan bằng ngón cái từ trong hoả diễm bị nhiếp tới trong tay hắn, đúng là yêu đan của đầu Ám thú vương xấu số nọ. Hàn Lập chỉ đánh giá vật trong tay một giây sau đó đem ánh mắt hướng về một phương khác nhìn lại.

Ở mấy trăm trượng phía xa xa, đầu quái thú sáu cánh trên lưng với vẻ mặt kinh sợ nhìn chằm chằm vào yêu đan trong tay Hàn Lập, ẩn ẩn vẻ tham lam nhưng nó lại không dám nào tiến lại gần đây chút nào.

Hàn Lập hai mắt nhíu lại, một tay hướng về ngọn cự sơn cùng ngân thước nhất thời điểm ra một cái. Nhị bảo chợt phát ra một tiếng *"vù vù"* liền quay trở về, đồng thời cũng khôi phục lại bộ dáng ban đầu mà xoay quanh Hàn Lập không ngừng. Về phần Hàn Lập thì vẫn nắm yêu đan trong tay, đứng im không nhúc nhích, trên mặt không chút biểu cảm.

Lúc này, thiên tượng trên không trung càng ngày càng kịch liệt, từ bên trong đám ngũ sắc vân vụ bắt đầu hiện ra từng đạo ngân sắc hồ quang, tiếp theo đó là từng cơn mưa to như trút nước từ trên không trung dội thẳng xuống, đem cả không gian biến thành một biển sương mù dày đặc.

Quái thú sáu cánh phía xa xa thân hình mơ hồ có chút đứng thẳng lên nhưng ánh mắt vẫn chớp động không ngừng, bộ dáng do dự không quyết. Thấy vậy, khoé miệng Hàn Lập khẽ hừ một tiếng, trên mặt hiện ra một tia không kiên nhẫn, hai cánh sau lưng đồng thời khẽ vỗ nhẹ một cái, một đám thanh bạch quang cầu từ phía sau lưng hắn bắt đầu ào ào hiện ra. Theo đó thanh âm *"tích đùng ba"* cũng từ từ lớn dần lên.

Quái thú xa xa vừa thấy cảnh này, đồng tử màu xanh biếc chợt co rụt lại, có chút không cam lòng gầm nhẹ một tiếng quay đầu hoá thành một đoàn bạch quang hướng về hướng ngược lại kích bắn đi.

Hàn Lập không hề động thân đuổi theo mà ngược lại chỉ thấy đạo bạch quang kia sau khi biến mất ở chân trời thì hai cánh khẽ run lên, lôi cầu không cùng ngọn tiểu sơn và ngân xích đang bay quanh ngoài thân hắn đều biến mất không thấy, bộ dáng đã được hắn thu lại.

Đầu quái thú kia dù gì cũng là Hợp Thể Kỳ tồn tại nhưng pháp lực của nó mặc dù không có tiêu hao nhiều như đầu ám thú bất hạnh kia, tuy rằng rất phẫn nộ nhưng tình hình hiện tại của nó căn bản là không có hy vọng chiến thắng Hàn Lập, sau một lúc cân nhắc không cam lòng mà rời đi.

Từ lúc Hàn Lập thu lấy kim sắc yêu đan vào trong tay, Báo lân thú ở bên trong linh thú hoàn liên tục phát ra những tiếng gầm nhẹ, bộ dáng hưng phấn không thôi, nó thậm chí nó còn trực tiếp dùng thần niệm hướng tới Hàn Lập, bộ dáng thèm thuồng yêu đan trong tay hắn như thể cấp bách không thể đợi được.

Hàn Lập mỉm cười, đem yêu đan trong tay bỏ vào trong linh thú hoàn, nhất thời Báo lân thú đang ẩn thân trong đó lập tức truyền ra một tiếng gầm đầy kinh hỉ, một hơi nuốt trọn viên yêu đan vào trong bụng. Tiếp theo, lại hướng Hàn Lập truyền đến một tia cảm kích, sau đó lập tức quay về chỗ cũ nằm xuống nhắm mắt không nhúc nhích, không lâu sau liền truyền đến một tiếng ngủ say.

Bởi vì trước kia đầu linh thú này đã từng nuốt một đống yêu đan của cao giai ám thú, Hàn Lập đối với hành động này cũng không có kinh ngạc, trong lòng ẩn ẩn lại có vài phần chờ mong. Ám thú vương nội đan tự nhiên hơn xa so với mấy viên cao giai ám thú nội đan trước, không biết có thể đem tới biến hoá kinh người gì cho Báo lân thú.

Kế tiếp, Hàn Lập cứ như vậy trôi nổi trên không trung, không hề có hành động gì khác nữa.

Mấy canh giờ sau, từng đám mây ngũ sắc chợt phát ra một trận ầm ầm, phô thiên cái địa từ trên trời cao rơi thẳng xuống. Thân hình Hàn Lập theo đó bị bao phủ vào bên trong, hồ quang chợt hiện, một cỗ không gian dao động kinh người truyền ra. Sau một chén trà nhỏ công phu, ngũ sắc vân vụ đầy trời cùng hồ quang đều quỷ dị biến mất, theo đó vị trí Hàn Lập đứng lúc ban đầu đã không còn bóng người, bộ dáng như toàn bộ dị tộc nhân đã bị pháp tắc của giới này mạnh mẽ trục xuất ra khỏi.

Bên trong một đám ngũ sắc quang hà chói mắt, hai mắt Hàn Lập nhằm chặt lại, bộ dáng không thể mở mắt nhìn rõ quang cảnh phái trước được, cho dù hắn có sử dụng tới Minh thanh linh mục thần thông đều không thể nhìn thẳng mảy may. Tiếp theo đó, từ dưới chân đột nhiên không còn chút cảm giác gì nữa thì một trận thiên toàn địa chuyển chợt xuất hiện. Ngay khi hai chân hắn một lần nữa có cảm giác thì hắn đã ở trên một mảnh đất thì trong tai lại truyền tới một thanh âm bạo liệt đinh tai nhức óc, theo đó từ trên đỉnh đầu lại truyền đến một trận lạnh lẽo.

Hàn Lập trong lòng cả kinh, lúc này hắc khí trên người chợt hiện lên, hắn không lưỡng lự liền đem Thiên ngoại ma giáp mặc lên trên người.

"Đương" một tiếng, hắn bỗng mở lớn hai mắt ra. Chỉ thấy trên đầu không biết từ khi nào xuất hiện một thanh phi kiếm hơn nửa thước, hàn quang lập loè đang bị một vòng hắc quang bắn ngược trở lại, căn bản là không thể phá vỡ tầng phòng ngự này mảy may. Mà thanh phi kiếm này rõ ràng là gã đại hán trên đầu có một đôi sừng dài, ngoài thân có mặc một kiện ngân giáp nào đó. Khôn ngờ lại là một gã Giác Xi Tộc.

Hàn Lập sắc mặt âm trầm, ánh mắt đảo qua liền nhìn tới khoảng trời bên cạnh chỉ thấy khắp nơi toàn là các bảo vật liên tục bay múa, linh quang đủ mọi màu sắc, thi thoảng lại xuất hiện chút tán loạn.

Hơn một ngàn dị tộc nhân đang thi triển thần thông chém giết nhau tại đây. Trong số đó, hơn nửa đều là Giác Xi Tộc, những người còn lại đều là những hộ vệ Thiên Vân đang chi trì bảo vệ pháp trận.

Ở bên tầng trời cao, hai chiếc chiến chu có kích thước như hai toà thành đứng im không nhúc nhích trôi nổi trên cao mấy vạn trượng, vô số Giác Xi Tộc nhân cùng Thiên Vân mười ba tộc tộc nhân đang đánh nhau dính thành một đoàn trên không. Nguyên bản ở đây bố trí hai cái trận pháp thật lớn cùng các loại cấm chế hầu như đã bị huỷ đi bảy tám phần, mà các nơi khác phía xa xa trong Vân thành đồng dạng ánh lửa ngập trời, thanh âm chém giết không ngừng vang lên, loạn thành một đám.

Kỳ quái chính là nơi đây lại không hề song phương không hề phái ra thánh tộc tồn tại, tu vi cao nhất bất quá cũng chỉ là Luyện Hư đỉnh giai tồn tại mà thôi. Tuy vậy mà trông nơi đây vẫn hỗn loạn cực kỳ!

Pháp trận cực lớn trên mặt đất hiện tại liên tục phát ra tiếng *"vù vù"*, bộ dáng vẫn đang tiếp tục truyền tống người trở về nhưng xung quanh rõ ràng là chỉ có mình hắn. Chẳng thể trách, hắn vừa mới truyền tống lập tới đã gặp ngay công kích phủ đầu của Giác Xi Tộc.

Hàn Lập sắc mặt một chút trở nên âm trầm, ngẩng đầu hướng lên tên Giác Xi Tộc vừa công kích hắn liếc mắt một cái, đột nhiên tay áo hướng lên không trung run lên một cái, một thanh tiểu kiếm màu xanh kích bắn ra. Thanh sắc kiếm quang chợt loé lên liền tiến vào hư không không thấy bóng dáng.

Tên Giác Xi Tộc giáp sĩ kia vừa thấy công kích của mình bị chiến giáp cổ quái trên người Hàn Lập hất ngược trở lại, lại vừa thấy bảo vật đối phương lại có thể thi triển ra không gian thần thông trong lòng không khỏi than thầm một tiếng *"không tốt"*, ngoài thân linh quang chợt loé hướng về phía xa xa phá không chạy đi. Nhưng tất cả đều đã muộn!

Thanh sắc kiếm quang từ hư không chợt hiện ra cách đỉnh đầu đại hán ngay trong gang tấc, chợt loé lên liền quấn quanh cổ đại hán một cái, nhất thời cái đầu đại hán lập tức bắn lên không trung, thân thể không đầu chợt ngã nhào xuống mặt đất. Tiếp theo linh quang đại phóng đem thi thể không đầu cùng Nguyên anh trong nháy mắt đánh tan thành một đoàn hôi khí.

Hàn Lập mặt không chút biểu tình, lúc này khẽ khoát tay một cái đem phi kiếm triệu trở về. Đúng lúc này, vài đạo không gian dao động bỗng nhiên cùng nhau xuất hiện, linh quang chớp động trước sau liền hiện ra bốn đạo nhân ảnh từ trung tâm pháp trận bước ra.

Hàn Lập hai mắt nhíu lại một cái liền nhận ra một đôi nam nữ trong số đó, đúng là Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn. Mặt khác hai người còn lại là một gã trung niêm nam tử có khuôn mặt bình thường cùng một tên thanh niên, cả hai đều là người trong nhóm của hắn lúc trước. Bất quá khi ánh mắt Hàn Lập rơi lên trên người tên trung niên, đồng tử hắn chợt co rụt lại, chỉ thấy linh áp từ trên người tên phương truyền tới rõ ràng là Hợp Thể sơ kỳ. Người này lúc trước không có gì đáng chú ý vậy mà lại có thể may mắn tiến giai thành công. Về phần hai người Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn linh áp trên người vẫn không chút thay đổi, hiển nhiên đều không thể thành công đột phá bình cảnh.

Lúc này, trung tâm một toà pháp trận khác bên cạnh, linh quang chợt loé đã truyền tống bốn người trở lại. Hàn Lập ánh mắt đảo qua một chút liền nhận ra một người trong số đó, chính là Nguyệt tiên tử, còn lão giả họ Tư lại không thấy bóng dáng. Mà Nguyệt tiên tử trên mặt lại mang theo vẻ tươi cười thản nhiên, khí tức trên người cùng trước kia hoàn toàn bất đồng, bộ dáng cũng đã đột phá thành công tiến lên Hợp Thể sơ kỳ.

------oOo------

Chương 1740: Vân thành chi loạn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập thấy cảnh này, trên mặt không khỏi có chút khác thường. Tuy rằng xác xuất đột phá thành công tại Nghiễm Hàn Giới cao hơn Linh giới không ít nhưng trong hai đội ngũ đã xuất hiện hai người tiến giai thành công, tỉ lệ này cũng thập phần kinh người. Cũng may là Nghiễm Hàn Giới vạn năm mới mở một lần, nếu không phải vậy thì e là Lôi Minh đại lục Hợp Thể Kỳ đã đạt tới một số lượng kinh người, chỉ sợ các đại lục khác còn lâu mới sánh bằng.

Bất quá, Hàn Lập đối với việc hắn là người đầu tiên được truyền tống trở về cũng có chút nghi hoặc, chẳng lẽ chỉ là một loại trùng hợp thôi sao. Trong lòng hắn không khỏi cảm thán một chút.

Hàn Lập tự nhiên không biết, hết thảy việc này là đều do Huyền Thiên quả thực được phong ấn trong cánh tay của hắn có chút liên quan. Bản thân nó là Huyền Thiên chi bảo vốn đã mang theo một số pháp tắc chi lực đặc thù, ngay cả bị vây trong pháp tắc chi lực của Nghiễm Hàn Giới thì cũng có thể tự mình mạnh mẽ bài xích hộ chủ, so với tu sĩ bình thường thì mãnh liệt hơn nhiều. Cho nên hắn là người đầu tiên bị tống khứ khỏi Nghiễm Hàn Giới.

Mà giờ phút này, tràng cảnh hỗn loạn trước mặt lại làm cho mỗi người trở về từ Nghiễm Hàn Giới đều trợn mắt há mồm, cơ hồ không thể tin được vào mắt mình nữa. Bọn hắn rõ ràng mới tiến vào Nghiễm Hàn Giới có một năm thôi a, chẳng lẽ chỉ với một năm chiến tranh thế nào lại lan tới Vân thành rồi?

Bất quá những người còn sống sót trở về tự thân đều không phải là hạng tầm thường, đều hiểu đây không phải là lúc tìm hiểu nguyên do, không chút rối loạn linh quang chợt loé mà thả ra bảo vật chuẩn bị gia nhập vào tràng tranh đấu trên không. Nhưng vào lúc này, trên không chợt hiện ra một đoàn hồng quang, chợt loé liền bay lướt xuống dưới, sau mấy cái chớp động liền xuất hiện ngay tầng trời thấp ở giữa hai toà pháp trận, đúng là một gã thoạt nhìn có chút quen thuộc. Người mới xuất hiện một thân mặc lam sắc chiến giáp, hai mắt hơi ố vàng.

"Chư vị đạo hữu cuối cùng đã quay trở lại, các vị trưởng lão trong tộc đã ra tay ứng phó với Giác Xi Tộc cho nên không có ở chỗ này. Bất quá Ông tiền bối trước khi rời đi đã có phân phó, nếu chư vị đạo hữu đã truyền tống thành công quay trở lại lập tức tiến đến Vạn Cổ Tộc thông linh chiến bảo."

Người này không biết là tộc nhân của tộc nào, vội vàng hướng về phía đám người Hàn Lập hét lớn một tiếng, sau đó lại đem một khối lệnh bài ném xuống dưới, tiếp theo độn quang tái khởi bay ngược trở lại lên không trung thả ra một đám xích sắc lôi hoả hướng về phía một gã Giác Xi tộc cuốn tới, mà tên Giác Xi Tộc này cũng hét lớn một tiếng, trên người cũng toát ra một đoàn bạch sắc quang diễm. Hai người một chút liền va chạm với nhau, thanh âm ầm ầm liên tục phát ra.

Phía dưới mặt đất, đám người Hàn Lập nghe vậy không khỏi đưa mắt nhìn nhau. Lệnh bài được tên trung niên thành công tiến giai Hợp Thể Kỳ kia hấp vào trong tay, dùng thần niệm cẩn thận tra xét một chút, thần sắc vừa động lại ném về phía Nguyệt tiên tử ở bên cạnh.

"Không sai, là thật. Vị đạo hữu truyền lệnh kia đích xác là ta đã từng gặp qua, là Thanh Tộc Ngu đạo hữu, hắn là trưởng lão hội chấp pháp thị vệ."

Nguyệt tiên tử cũng nhìn khối lệnh bài trong tay, hướng những người còn lại nói.

"Một khi đã vậy. Chúng ta liền y mệnh mà làm. Nghĩ tới mệnh lệnh của Ông tiền bối hẳn là có thâm ý khác."

Trung niên nhân hơi trầm ngâm một chút, liền nói như vậy. Trong lời này mơ hồ có ba phần ra lệnh!

Dù sao thì hắn hiện tại cũng đã là thánh tộc cho nên không thể đánh đồng với đám người Thạch Côn được nữa. Những người khác nghe xong loại khẩu khí này, trong lòng đều cảm thấy có chút không thoải mái nhưng cũng không có làm trái với ý của hắn, phần lớn im lặng gật đầu.

Lúc này tất cả mọi người đều hướng lên không trung bay lên, sau đó hướng về một hướng khác trong Vân thành bay tới. Dọc theo đường đi, tuy rằng thi thoảng vẫn đụng phải vài tên Giác Xi Tộc tiến lên chặn đường nhưng căn bản là không có thánh tộc nào cả cho nên làm sao có thể ngăn cản được một đội ngũ có tới hai vị Hợp Thể sơ kỳ cùng một đám Luyện Hư hậu kỳ tồn tại như vậy được, tất cả đều nhất kích tất sát!

Sau khi bay ra một đoạn, trên bầu trời Vân thành tuy rằng vẫn đang loạn thành một đoàn nhưng so ra thì Giác Xi Tộc rõ ràng càng ngày càng nhiều lên. Các loại phi chu lớn nhỏ không đồng nhất, chiến thú, giáp sĩ cơ hồ rậm rạp trải rộng ra khắp nơi.

Ở trên đường đi, Hàn Lập thậm chí còn chứng kiến được một đầu siêu cấp khôi lỗi tầm vạn trượng như một ngọn núi nằm im ở phía dưới mặt đất lẳng lặng không nhúc nhích. Đầu khôi lỗi này nguyên bản đầu khôi lỗi này toàn thân trắng toát nhưng lúc này lại rách bươm, toàn thân cơ hồ không thể tìm ra một chỗ lành lặn.

Chứng kiến đầu khôi lỗi khổng lồ này, Hàn Lập rùng cả mình nhưng lập tức nghĩ tới mười hai khoả cự cầu ở bốn phía Vân thành. Không thể nghi ngờ, đây chính là thập nhị Vân thành chi vệ khôi lỗi. Nghe nói, chúng có thể tương đương với Hợp Thể sơ kỳ tồn tại thế mà lại bị phá huỷ thành cái dạng này, như thế có thể nghĩ được đại quân Giác Xi Tộc đáng sợ đến cỡ nào. Phỏng chừng tám chín phần lúc này Vân thành không thể tự bảo vệ được. Mà càng làm cho lòng hắn bất an đó chính là dọc theo đường đi hắn vẫn chưa đụng phải tồn tại thánh giai nào, giống như song phương không có ai tu vi như thế tồn tại, có lẽ những tồn tại đỉnh giai đều chạy ra ngoài thành đánh nhau cả rồi.

Hàn Lập một bên yên lặng phi độn, một bên âm thầm cân nhắc trong lòng. Trên đường đi, vô luận là Liễu Thuý Nhi hay Thạch Côn cũng không nói với hắn một câu gì cả, giống như hắn và hai người này chưa từng gặp mặt bao giờ cả. Về phần Nguyệt tiên tử, trừ bỏ lúc đầu mở miệng chứng thực lệnh bài thì cũng không mở miệng nói thêm điều gì nữa. Trong lúc ngẫu nhiên có nhìn về phía Hàn Lập thì cũng chỉ cười một cái, đồng dạng không có truyền âm gì cả.

Hàn Lập đối với hành động này cũng không có để ý tới, ngược lại bởi vì Vân thành lúc này hỗn loạn cực kỳ, trong lòng hắn có chút nặng trĩu lại. Thời điểm nhạy cảm này không biết Thiên Vân mười ba tộc có thể cho hắn mượn dùng truyền tống trận hay không, không biết có xuất hiện biến hoá gì ngoài ý muốn hay không nữa.

Cứ như vậy, những tồn tại thánh giai đều ra ngoài thành ngăn cản đại quân Giác Xi Tộc, đám người Hàn Lập một hơi bay thẳng tới Bát Vân sơn, ngoài ra trên đường đi còn thuận tay phá huỷ trên trăm chiếc chiến chu các loại nhưng khi vừa mới tiến vào địa phận Bát Vân sơn lại không hề thấy bóng dáng một tên Giác Xi Tộc nào cả, ngược lại nơi nào cũng có thể thấy từng đội đội Thiên Vân giáp sĩ liên tục ra vào. Từ bên trong tám ngọn linh sơn ẩn ẩn cảm nhận được bảo khí tận trời, một tầng cấm chế dao động ẩn ẩn tán phát ra. Ngoài ra, từ bên trong những đám mây trên không trung phụ cận còn có thể thấy được một đám thanh đồng chiến xa cùng một đống khôi lỗi có kích thước thật lớn với đủ loại màu sắc đang dàn hàng đứng đó, nơi đây vậy mà lại phòng thủ sâm nghiêm như vậy.

Đám người Hàn Lập trong lòng đều cảm thấy kinh ngạc nhưng chưa chờ bọn hắn tiến lên hỏi cái gì thì một đội ngũ hơn trăm giáp sĩ đã tiến tới đón bọn họ. Cầm đầu đội ngũ là một gã đại hán mặt đen, gã này tựa hồ nhận ra đám người bọn họ, lúc này chợt nhếch miệng cười ha ha nói:

"Mấy vị đạo hữu rốt cục đã quay trở lại, Ông tiền bối đang ở trong thông linh chiến bảo đợi tin tức của chư vị. Các vị xin hãy đi theo ta!"

Đại hán này có khí tức rất kỳ lạ, ngay cả Hàn Lập đều không thể đoán ra được tu vi của đối phương, chỉ có thể mơ hồ cảm thấy đối phương tựa hồ có thần thông đặc thù nào đó, bộ dáng có uy lực đáng sợ cực kỳ.

"Nguyên lai là Bính tiền bối, bọn ta sao dám làm phiền tiền bối cất công đợi tại đây được."

Nguyệt tiên tử cùng trung niên nam tử tiến giai thành công kia vừa nhìn thấy đại hán này vẻ mặt lộ ra chút kinh hãi, vội vàng song song tiến lên hành lễ đáp, sắc mặt đám người Liễu Thuý Nhi đồng loạt đại biến mà tiến lên thi lễ. Về phần Hàn Lập, hắn chỉ khẽ nhíu mày nhưng vẫn bất động thanh sắc, chỉ hướng đối phương chắp tay từ xa.

"Nguyệt đạo hữu cùng Ngưng đạo hữu đã tiến giai thành công, từ giờ ngang hàng với tại hạ, hai vị không cần khách khí như thế. Chư vị tốt hơn là theo ta đi gặp Ông tiền bối đi!"

Đại hán cười hì hì hướng về phía Nguyệt tiên tử cùng trung niên phất tay, nói.

"Ông tiền bối ở bên trong thông linh chiến bảo sao!"

Trung niên họ Ngưng cả kinh, sau đó liền mừng rỡ nói một câu, về phần những người khác cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nơi này đã có một vị Đại Thừa Kỳ Thiên Vân thái thượng trưởng lão trấn thủ, liên tưởng tới thế cục Vân thành lúc này không khỏi yên tâm một phần.

Đại hán mặt đen mỉm cười gật đầu không nói gì thêm, trực tiếp hướng một toà sơn phong dẫn đường bay đi. Hàn Lập và đám người tự nhiên theo sát phía sau, còn đội ngũ hơn trăm người kia thì phân ra làm hai đội trái phải hộ vệ mấy người rời đi.

Một lát công phu sau, mọi người bay qua một ngọn lớn, một toà thành nhỏ tầm vài lý xuất hiện trước mắt. Trên tường thành ẩn ẩn có mấy pho tượng màu trắng, hình thái bề ngoài khác nhau, có thú hình, nhân hình, cái to thì cao ngoài trăm trượng, nhỏ thì cũng ngoài bảy tám trượng, một đám đờ đẫn bất động nhưng một cỗ sát khí ẩn ẩn từ trên người chúng phát tán ra.

Ở mỗi đầu tường thành, phía trên lại có một loạt thanh sắc giáp sĩ chỉnh tề tuần tra qua lại nhưng trên người đám giáp sĩ này lại không hề có một chút sinh mệnh dao động nào, không ngờ tất cả đều là nhân hình khôi lỗi. Mà ở phụ cận toà thành này còn có hơn mười đầu kim chúc khôi lỗi cao tới mấy trăm trượng, trong tay đều cầm đao kiếm đứng sừng sững ở đó.

Ở trên tầng trời thấp của toà thành lại có thêm mấy cái quang trận cổ quái, linh quang chớp động không ngừng, không biết có công hiệu huyền diệu gì. Đây đúng là toà thành của Vạn Cổ Tộc mà Hàn Lập đã từng đến một lần.

Nơi đây vốn là tổng bộ của Vạn Cổ Tộc ở Vân thành nhưng giờ phút này từ trung tâm toà thành đông đảo độn quang của đủ các tộc trong Vân thành ra vào liên tục, nơi đây nghiễm nhiên đã trở thành trung tâm chỉ huy của cả Vân thành.

Được đại hán mặt đen kia dẫn đường, đám người Hàn Lập trực tiếp đáp thẳng xuống Thông linh điện, sau đó dưới ánh mắt tra xét của hai thanh bào giáp sĩ ngoài đại môn, đám người trực tiếp tiến nhập vào trong đại điện.

Đại điện hiện giờ bên trong cũng không có nhiều người lắm, bất quá cũng chỉ có ba người, một người trong đó đang ngồi dựa ở ghế, thần sắc hờ hững thong dong, đúng là tên thanh niên họ Ông, Đại Thừa Kỳ của Thiên Vân tộc. Hai người còn lại đều đứng bên cạnh hắn, bất quá tu vi chỉ đạt tới Luyện Hư kỳ tồn tại, vẻ mặt cung kính, bộ dáng như đang nghe thanh niên phân phó gì đó.

"Tham kiến thái thượng trưởng lão!"

Nguyệt tiên tử cùng trung niên họ Ngưng vừa tiến vào trong đại điện lập tức dẫn đầu những người còn lại tiến lên thi lễ.

"Nga, các ngươi đã trở lại. Không sai, không sai, vậy mà lại có hai người tiến giai thành công. Tất cả đều đứng lên đi."

Thanh niên họ Ông vừa thấy Nguyệt tiên tử cùng trung niên thi lễ, tinh quang trong mắt chợt loé, khoé miệng khẽ nổi lên ý cười, nói.

Nguyệt tiên tử cùng đám người tự nhiên tòng mệnh đứng dậy.

Sau đó thanh niên họ Ông lại tiếp tục hướng xuống những người còn lại quét qua một chút.

Hàn Lập cảm thấy không biết có phải là vô ý hay không, khi ánh mắt của thanh niên họ Ông kia khi quét qua hắn thì ngừng lại một lúc, khoé mắt ẩn ẩn ý cười tựa hồ còn đậm hơn so với khi nhìn thấy Nguyệt tiên tử cùng trung niên đã thành công tiến giai. Hắn bỗng nhiên nhớ tới việc ngày đó đối phương đem kiện dị bảo *"Thiên cương ấn"* tặng cho hắn, điều này làm cho Hàn Lập trong lòng có chút không yên.

Cũng may, thanh niên họ Ông này cũng chỉ liếc nhìn Hàn Lập một cái đã đem ánh mắt rời đi, sau đó hướng hai người bên cạnh phất tay một cái. Nhất thời hai người nọ lập tức cáo lui rời khỏi đại điện.

------oOo------

Chương 1741: Hư Linh Bảo Đỉnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nói tóm lại, tình thế hiện tại có điểm đặc biệt. Các ngươi cũng đã nhìn thấy qua tình hình Vân Thành lúc này. Sự tình rất đơn giản, chính xác là bản tộc đã trúng phải gian kế của Giác Xi tộc, bị đối phương đem nhóm chủ lực tới trước tạm thời vây khốn những nơi quan trọng. Còn đại quân Giác Xi tộc lợi dụng cơ hội liên tiếp công phá mười ba thành rồi tiến công đánh Vân Thành. Mà bản đồ cấm chế toàn thành đã bị đối phương lấy cắp, nên căn bản không thể dựa vào cấm chế đại trận để đối kháng đại quân của đối phương. Vì vậy không bao lâu nữa sẽ buông bỏ Thành này. Bây giờ các ngươi đừng nên lưu lại đây, hãy lập tức rút lui đến Phục Giao Thành ở gần đây đi" Thanh niên họ Ông thản nhiên nói.

"Thật sự tình thế không ổn rồi! Nhưng theo như lời tiền bối nói thì không lẽ phải bỏ Vân Thành ra đi à" Nguyệt tiên tử vừa nghe xong, mặt mày có chút thất sắc.

Những người còn lại trên mặt đều lộ vẻ kinh hãi.

"Hắc hắc, chẳng lẽ các ngươi nghĩ là bên Giác Xi tộc không có tồn tại Đại Thừa kỳ sao? Lúc này đây trong đại quân xâm chiếm của Giác Xi tộc cũng có đi theo hai gã Giác Xi thái thượng trưởng lão. Đầu tiên bọn họ nhắn tin cho ta, trong trận đại chiến của hai tộc lần này, nếu ta không ra tay thì bọn họ cũng sẽ không ngó ngàng đến. Nếu không thì hậu quả thế nào các ngươi cũng có thể đoán được. Dĩ nhiên ta không có khả năng đối địch cùng lúc với hai tên đối thủ đồng giai, nhưng dù cho hai tên đó liên thủ cũng chưa chắc đánh chết được ta, vì vậy hai bên đều phải dè chừng lẫn nhau" Thanh niên họ Ông giải thích hai câu.

"Bất quá trong thành hiện tại tập hợp hơn chục vị thánh giai, bao

nhiêu đó đạo hữu mà ra tay cũng có thể cứu vãn lại được tình huống xấu như lúc này. Thật sự suốt trên đoạn đường đến đây, bọn vãn bối chẳng nhìn thấy một thánh giai nào của bản tộc, chẳng lẽ bọn họ đã …" Trung niên nam tử hít một ngụm lương khí rồi không nhịn được mà hỏi.

"Yên tâm đi, bọn họ đều an toàn cả chỉ là họ đang nhân nhiệm vụ nên không hiện diện bên trong thành thôi. Nói vậy các ngươi cũng đã phát giác ra tương tự như vậy, trong đám Giác Xi tộc tấn công vào thành cũng chẳng có tên thánh giai nào cả, chính là nhờ công lao của bọn họ đấy. Tuy nhiên tình hình này khó mà duy trì được lâu hơn, bọn Giác Xi tộc sẽ rất nhanh có kế sách khắc phục, sẽ trực tiếp điều động cấp thánh giai tham chiến. Trong hoàn cảnh ta không thể ra tay, tất nhiên Thành này sẽ bị phá mà không phải nghi ngờ gì nữa, đó chính là nguyên nhân mà ta đã hạ lệnh rời bỏ Vân Thành. Các ngươi hãy lập tức đi theo Bính đạo hữu mà rời đi" Thanh niên vung tay lên trực tiếp ra lệnh.

Nguyệt tiên tử cùng tên trung niên liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi vội vàng đáp ứng mà không dám phản đối.

Mấy người còn lại cũng chấp tay tuân mệnh.

Chỉ riêng Hàn Lập là chân mày hơi nhăn lại, trên mặt thoáng hiện một chút do dự.

"Đúng rồi, Hàn đạo hữu hãy lưu lại một chút. Ta có một chuyện khác muốn cùng ngươi đàm đạo" Thanh niên họ Ông liếc mắt nhìn Hàn lập một cái rồi bỗng nhiên nói.

Trong lòng Hàn Lập khẽ rùng mình, nhưng không dám kháng lệnh mà liền trả lời đáp ứng.

Những người khác thấy vậy, trong lòng đều âm thầm có chút hoài nghi nhưng trên mặt không dám biểu lộ, theo Đại hán mặt đen rời khỏi đại điện.

Thanh niên họ Ông lúc này mới dùng ánh mắt tựa như cười nhìn về phía Hàn Lập.

"Không rõ tiền bối có điều gì phân phó" Đứng trước một Đại Thừa kỳ tựa hồ tâm tư Hàn Lập có chút lo sợ, nhưng ngoài miệng vẫn kính cẩn hỏi.

"Ân. lão phu lưu ngươi ở lại chính là có chuyện muốn hỏi. Xuất thân của Hàn đạo hữu có phải từ Nhân tộc ở Phong Nguyên Đại Lục không" Thanh niên họ Ông chỉ cần mở miệng hỏi một câu đã làm cho Hàn Lập hoảng sợ thật sự.

"Làm sao tiền bối có thể nhận ra được xuất thân của vãn bối, chẳng lẽ tiền bối cũng đã từng đi qua Phong Nguyên Đại Lục sao?" Sau khi trong lòng có chút cấp bách, Hàn Lập cũng không còn giữ được bình tỉnh mà hỏi lại.

"Hà hà, ta đâu chỉ có đi qua Phong Nguyên Đại Lục. Lúc trước lão phu còn cùng vài vị nhân tộc kết giao, đúng là không đánh thì không quen biết mà, cũng coi như có chút giao tình vậy. Thực lực của Nhân tộc tuy rằng không được tính là cường đại, nhưng trong đó có vài loại thần thông tương truyền qua nhiều thế hệ thật không thể xem thường, uy lực không thấp chút nào. Chỉ có điều là những công pháp tu luyện quá hà khắc, nên người bình thường trong Nhân tộc căn bản không thể tu luyện được" Thanh niên họ Ông cười nhẹ rồi nói.

"Nói vậy vãn bối không dám che giấu điều gì. Quả thật vãn bối từ Nhân tộc ở Phong Nguyên Đại Lục lưu lạc đến nơi này" Hàn Lập cũng chỉ có thể thành thật thừa nhận.

"Hắc hắc, đạo hữu thừa nhận như vậy là tốt rồi! Vậy ngươi cùng với Băng Phách Tiên Tử có quan hệ gì, trong người ngươi sao lại có được Hư Linh Bảo Đỉnh của Băng Phách đạo hữu" Thanh niên họ Ông vừa cười vừa hỏi một câu làm Hàn Lập hết sức ngạc nhiên.

"Hư Linh Bảo Đỉnh! Thứ tiền bối đề cập không lẽ là vật này?" Hàn Lập trừng mắt thật sự thoáng kinh ngạc, nhưng đồng thời há miệng phun ra một đoàn thanh quang.

Bên trong đó ẩn hiện một chiếc tiểu đỉnh.

Chính là Hư Thiên đỉnh.

"Đúng là vật này. Tuy đã nhiều năm qua chưa gặp lại bảo vật này, nhưng rõ ràng hơi hám tỏa ra so với năm đó không khác biệt lắm" Hai mắt Thanh niên họ Ông nhíu lại, nhìn chằm chằm vào bảo đỉnh rồi chậm rãi nói.

"Băng Phách Tiên Tử, đích xác vãn bối có biết qua. Nhưng chiếc đỉnh này không phải là Hư Linh Bảo Đỉnh nào đó, mà chính là Hư Thiên Bảo Đỉnh!" Hàn Lập vừa cười khổ vừa trả lời.

"Hư Thiên Đỉnh!" Thanh niên hơi sửng sốt, nhưng lập tức nhớ tới chuyện gì, một tay tung trảo về hướng tiểu đỉnh.

Nguyên bản tiểu đỉnh vốn đang bị khống chế, *"Sưu"* một tiếng, nháy mắt nó bị cắt đi liên hệ, chớp động một cái rồi quỷ dị bay tới tay thanh niên.

Hàn Lập thoáng biến sắc nhưng lập tức khôi phục lại như thường.

Thanh niên họ Ông cầm tiểu đỉnh trên tay, ngưng thần tập trung xem xét.

"Xem kỹ thì rõ ràng có chút khác lạ với Hư Linh Đỉnh. Thủ pháp luyện chế không được tinh xảo bằng, nhưng cũng chẳng phải phỏng chế phẩm, tựa như đây là một vật được luyện chế thử nghiệm trước khi hoàn tất chế tác Hư Linh Đỉnh vậy" Trong chốc lát mắt thanh niên họ Ông hàn quang chớp động rồi nhướng mày bảo thế.

"Vật thí nghiệm!" Hàn Lập nghe vậy không khỏi có chút suy nghĩ.

"Thôi quên đi, tuy rằng ta nhận nhầm bảo vật, nhưng đỉnh này có xuất xứ cũng từ Băng Phách Tiên Tử, ta nghĩ ít nhiều ngươi cùng nàng có chút liên quan. Sở dĩ ta giữ ngươi lại là muốn cho ngươi quay về Nhân tộc, sau đó thay ta tìm được Băng Phách Tiên Tử, tiện thể trao cho nàng một lá thư cùng một món đồ mà thôi" Thanh niên họ Ông buông tiểu đỉnh ra, nở nụ cười mà nói.

"Không dám dối gạt tiền bối, chính là trong lúc vô tình vãn bối

nhặt được bảo vật này, kỳ thật cũng không rõ Băng Phách tiền bối còn bình an tại thế hay không" Hàn Lập vội vàng thu HƯ Thiên Đỉnh vào thể nội, vội vàng mở miệng thanh minh.

Tuy hắn ở Nhân giới có từng nghe qua Băng Phách Tiên Tử, nhưng nếu thật sự nàng đã phi thăng Linh giới và còn sống đến bây giờ, chính là yêu quái tồn tại không khác biệt lắm với Thanh niên họ Ông này.

Hắn cũng không muốn vô duyên vô cớ mang thêm phiền toái vào người.

"Chẳng biết cũng không sao, với danh tiếng của Băng Phách Tiên Tử, đến khi về lại Nhân tộc hẵn ngươi có thể biết được tung tích của nàng. Nếu Băng Phách đạo hữu thật sự không còn trên nhân thế hãy đem mấy món đồ này giao cho hậu nhân của nàng của được" Thanh niên họ Ông không thèm để ý mà nói luôn, tiếp theo đan thủ vừa lật chuyển, lập tức trong tay xuất hiện một hộp ngọc cùng một khối Ngọc giản lam sắc.

Cổ tay khẽ run lên lên, hai món đồ vật trực tiếp bay đi.

Trước mắt Hàn Lập thấy căn bản không thể thoái thác, chỉ có thể âm thầm thở dài một hơi rồi bắt lấy hai vật đó vào tay, sau đó chậm rãi nhìn lướt qua.

Chỉ thấy mặt ngoài mấy món này được dán một đạo phù lục kim quang lóe sáng, đem phong ấn hai món này thật nghiêm mật.

"Hai tấm phù lục này do chính ta cố ý luyện chế, ngoại trừ Băng Phách Tiên Tử hoặc là hậu nhân cùng huyết thống với nàng mới có thể mở ra, còn lại ai cố tình cưỡng ép mỡ ra, nó sẽ lập tức nổ tung không còn gì nữa, đạo hữu hãy nhớ lấy việc này. Ông mỗ cũng không vội để ngươi thực hiện chuyện này, ở đây ta có một chút tài liệu quý hiến của một hảo hữu ở Lôi Minh Đại Lục, nay tặng cho ngươi xem như là thù lao vậy. Mặc khác, tuy rằng bọn người Thiên Cơ Tử đã đáp ứng cho ngươi sử dụng siêu cấp Truyền Tống Trận, nhưng do tình hình chiến sự lan nhanh quá, nên hầu như tất cả Truyền Tống Trận đều đã bị phong kín. Còn siêu cấp Truyền Tống Trận ở tại mật điện trong Phục Giao Thành

này cũng đồng thời bị phong bế luôn, ta sẽ ra lệnh xuống dưới cho ngươi sử dụng một lần Truyền Tống Trận này. Dĩ nhiên trước đó ngươi phải lấy tâm ma ra thề, nhất định phải thủ tín, khi đó ta mới có thể phân phó xuống dưới" Thanh niên họ Ông thản nhiên nói.

"Tiền bối đã nói vậy, vãn bối không còn cách nào cự tuyệt nữa!" Sắc mặt Hàn Lập âm trầm bất định trong chốc lát, rồi chỉ có thể cười khổ một tiếng. Sau khi một tay bấm quyết niệm chú, quả thật lấy tâm ma chính mình ra thề một phen, hắn mới thu lấy hai món đồ đang cầm trong tay vào vòng tay trữ vật.

Loại thề thốt này lúc trước còn ở Nhân giới tính ra không có hữu hiệu gì lắm, nhưng từ khi tiến vào Linh giới rồi sau khi thăng cấp lên Luyện Hư, hiệu quả của lời thề đủ sức để khiến cho tâm ma trở thành một trở ngại đáng sợ nhất cho những ai muốn đột quá bình cảnh.

Vì thế đối với những tồn tại cấp cao mà nói, loại lời thề này cũng xem như là một ước thúc cực kỳ hữu hiệu.

Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng quay trở lại thực tại, không chút do dự liền lấy tâm ma nghiêm chỉnh thề thốt một phen, nguyện ý nhất định sẽ trao tận tay hai món đồ vật nọ cho Băng Phách Tiên Tử hoặc là hậu nhân của nàng.

Lúc này Thanh niên họ Ông thấy vậy gật đầu vừa ý, lại lấy ra thêm ba hộp ngọc trực tiếp ném tới, bên trong đều có chứa những tài liệu mà lão đã đề cập.

Lúc này tay áo hàn Lập run lên, cũng không thèm nhìn kỹ, sau khi một quầng thanh quang hiện ra, tất cả hộp ngọc đều thu lấy.

"Tốt lắm, hiện tại ngươi có thể đi được rồi" Gương mặt thanh niên nghiêm lại, sắc mặt không chút thay đổi rồi ra lệnh.

Trong lòng Hàn Lập nhẹ nhõm, cung kính đáp ứng một tiếng liền quay người đi ra khỏi đại điện.

Thanh niên họ Ông nhìn theo bóng dáng Hàn Lập đã khuất, trong ánh mắt chớp động lộ ra một chút trầm ngâm suy nghĩ.

Khi Hàn Lập đi tới Thông Linh Điện, có chút bất ngờ khi nhìn thấy một chiếc phi xa to lớn màu bạc đang vững chãi đáp ở cổng điện.

Chiếc xe hình chữ nhật dài hơn hai mươi trượng, mặt ngoài hoa văn tinh xảo, phía trước còn có sáu con quái thú Đường Lang to lớn để kéo xe.

Nhóm người Nguyệt tiên tử còn có Liễu Thúy Nhi đã đứng sẳn trên xe, tên đại hán mặt đen lẳng lặng đứng ở đầu xe.

Những người này vừa thấy Hàn Lập đi ra, ánh mắt cùng quét qua nhìn tới, tuy thần sắc có khác nhau, nhưng lại cùng có một bộ dáng đều đang chờ đợi hắn.

"Hàn đạo hữu, hãy lên xe đi. Chúng ta lập tức xuất phát" Đại hán mặt đen hướng về phía Hàn Lập tươi cười, tiếp đón một tiếng.

"Đa tạ tiền bối!" Thần sắc trên mặt Hàn Lập trông như bình thường, sau khi chắp tay cảm tạ một tiếng, thân hình nhoáng lên một cái, ngay sau đó liền hiện ra trên phi xa, không nói lời nào nhẹ nhàng tìm đến một góc khoanh chân ngồi xuống.

Đại hán mặt đen sau khi cười mấy tiếng hắc hắc, miệng khẽ la lên một tiếng, lập tức cả sáu con quái thú đều hiện ra từng đôi cánh rồi mang theo phi xa bay lên trời.

Sau khi bay lên một lát, mặt ngoài phi xa hiện ra một tầng hào quang bích lục, rồi hóa thành một đoàn lục quang phá không bay đi.

------oOo------

Chương 1742: Ngẫu Ngộ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tuy rằng chiến hoả đã lan tới phụ cận Vân thành nhưng chỉ cần Vân thành chưa bị công hãm chính thức thì hậu phương tự nhiên vẫn được Thiên Vân Tộc trấn thủ. Cho nên phi xa trực chỉ hướng về hậu phương bay đi, dọc đường cũng không có việc ngoài ý muốn gì phát sinh.

Tầm nửa tháng sau, đám người Hàn Lập đã trông thấy một trong những thành thị của Thiên Vân mười ba tộc, Phục Giao thành. Thành này khác với toà Vân thành huyền phù trên cao, nó toạ lạc trên một phiến sơn mạch vô cùng rộng lớn. Non nửa toà thành căn bản là day sơn phong liên kết xây dựng mà thành, mà trong thành còn bao lấy vô số ngọn sơn phong lớn nhỏ khác. Vô luận là đỉnh các ngọn sơn phong hay là lưng chừng giữa núi đều được kiến tạo vô số những toà lầu các lớn nhỏ không đồng nhất vây quanh ngọn núi đó, từng cái ngã tư hình vòng cung nhiều vô số kể thông đi mọi nơi, có chút kỳ lạ.

Phục Giao thành này các hướng tiến công của đại quân Giác Xi Tộc khoảng hơn mười dặm, tình hình trong thành lúc này có thể cảm nhận được không khí khẩn trương hơn bao giờ hết. Chẳng những từ trên tường thành truyền đến một cấm chế ba động mà còn có từng đội ngũ hơn mười người hoặc trăm người đang tuần tra qua lại khắp nơi. Ngay cả phi xa đám người Hàn Lập đang ngồi rõ ràng có ký hiệu của Vân thành nhưng cũng bị vài đội ngân sắc giáp sĩ kiểm ra vài lần. Đương nhiên chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt đen xì của đại hán thì tất cả đều tự động cáo lui, bộ dáng đại hán chính là chứng minh thân phận dễ dàng nhất, vì vậy đám người một đường đi thẳng tới chỗ cửa thành mới hạ xuống.

"Nguyên lai là Bính tiền bối, mấy vị đạo hữu này có lẽ là những người vừa mới trở về từ Nghiễm Hàn giới. Các vị trưởng lão ở Vân thành sớm đã có phân phó, các vị sau khi quay trở về liền trực tiếp tới gặp mặt."

Người nói chuyện là một gã phụ trách kiểm tra ở cửa thành, tu vi cũng đã đạt đến Luyện Hư Kỳ, hắn liếc mắt một cái liền nhận ra đại hán mặt đen, cung kính nói.

"Ân, một khi đã như vậy, các vị lĩnh mệnh tiến vào thành đi. Ta còn có việc phải phản hồi Vân thành ngay, không tiễn các vị được."

Đại hán mặt đen đối với hành động này không có chút kinh ngạc nào, hướng giáp sĩ gật gật đầu, sau đó quay đầu lại hướng về đám người Nguyệt tiên tử phân phó nói.

Những người khác tự nhiên không có ý kiến gì khác, nhất tề hướng đại hán mặt đen cung kính cảm tạ một câu liền ra khỏi phi xa tiến vào thành.

Đại hán mặt đen trong miệng quát khẽ một tiếng, sáu con linh thú trực tiếp bay lên không, quay đầu hướng về phía sau phá không bay đi, trong nháy mắt đã biến mất ở phía chân trời.

Đám người Hàn Lập vừa tiến vào cửa thành liền phát hiện ra các ngã tư đường trong thành nhộn nhạo nhốn nháo dị thường nhưng hơn nửa người trong số đó khuôn mặt luôn mang theo vẻ lo lắng. Ngẫm lại cũng phải!

Phục Giao thành cách Vân thành không quá xa, theo đường rút lui của Thiên Vân Tộc tự nhiên là sẽ tái tụ hội lại đây, dân số trong thành vì thế mà đông đúc hơn hẳn ngày thường.

Đám người Hàn Lập ngăn một cỗ phi xa trắng như tuyết lại, sau đó hướng xa phu yêu cầu đi tới *"Tinh Vân các"*. Ngay khi đám người Hàn Lập toàn bộ tiến nhập vào thú xa, thú xa liền hướng thẳng đến một toà linh phong phía xa chạy như bay.

Bên trong thú xa, Hàn Lập chọn ngồi ngay cửa sổ, ánh mắt hắn thi thoảng hướng về kiến trúc dọc đường cùng người đi đường nhìn lại nhưng trên mặt không có chút biểu hiện gì cả, không biết hắn đang suy nghĩ cái gì. Bỗng nhiên thần sắc hắn vừa động, ánh mắt dừng lại trên một người nào đó.

Người này một thân áo bào màu tro, tóc muối tiêu, thần sắc như có bệnh trong người đang đứng ở một cửa hiệu bán tài liệu nói chuyện với một người thân mặc hoàng bào, da mặt tím nhạt, vẻ mặt thoáng chút hung ác.

Hàn Lập nhíu mày lại, tinh quang lưu chuyển trong mắt, đột nhiên mở miệng nói:

"Dừng xe, ta cần xuống xe làm chút việc. Chư vị đạo hữu tới Tinh Vân các trước, ta sẽ đến sau."

Những người khác cùng ngồi trên thú xa với hắn khi nghe được lời này có chút ngoài ý muốn nhưng tự nhiên không có lý do gì ngăn cản hắn lại, vì thế xa phu liền lệnh cho linh thú dừng lại. Ngay khi thú xa vừa dừng lại, Hàn Lập không chút do dự liền khinh phiêu phiêu bước xuống phi xa, hướng về phía hai người đằng sau bước tới. Hai người này hiển nhiên là đang tranh chấp cái gì đó, thanh âm có vài phần to tiếng.

"Trong ba ngày phải kiếm đủ lượng tinh thạch cho ta nếu không đừng trách ta không khách khí."

Tên mặt tím thần tình lạnh lẽo, lạnh lùng nói.

"Tình cảnh của lão phu chắc hẳn Hoàng đạo hữu cũng rõ ràng, nội trong ba ngày thật sự không thể kiếm đâu ra nhiều tinh thạch như vậy chứ?"

Lão giả hôi bào liên tục lắc đầu, bộ dáng có chút khó coi.

"Ta mặc kệ tình cảnh của ngươi như thế nào, linh thạch không trả đủ thì hậu quả ra sao ngươi cũng rõ. Ba ngày sau, nếu thật sự không có đủ tinh thạch, hắc hắc..."

Tên mặt tím cười lạnh một tiếng, nói.

Lão giả hôi bào sắc mặt hơi đổi, định nói thêm cái gì nữa, bỗng nhiên tên mặt tím đối diện thần sắc có chút ngẩn ngơ, trong mắt lộ ra một tia kinh nghi tuỳ theo thanh âm nam tử từ phía sau đột nhiên truyền tới:

"Hướng sư huynh thiếu các hạ bao nhiêu linh thạch, ta thay hắn trả."

Lão giả cả kinh, thanh âm phía sau cơ hồ gần trong gang tấc vậy mà hắn không cảm ứng được chút nào, trong lòng không khỏi hoảng hốt vội vàng quay người lại, chỉ thấy tầm ba trượng sau lưng không biết từ khi nào xuất hiện một gã thanh niên mặc thanh bào, khuôn mặt bình thường, thần sắc tựa cười như không, không phải là Hàn Lập thì còn là ai nữa?

"Hàn sư đệ?"

Lão giả vừa thấy Hàn Lập, trên mặt nhất thời hiện ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

"Hướng sư huynh, lâu ngày gặp lại!"

Hàn Lập mỉm cười đáp.

Lão giả này là người lúc trước Hàn Lập đã gặp tại Vân thành, Hướng Chi Lễ!

"Sư đệ, ngươi đã tới Phục Giao thành. Trước lúc ta rời khỏi Vân thành đã từng cố ý tìm sư đệ ngươi nhưng hành tung của ngươi lại cực kỳ bí ẩn, căn bản là ta không hỏi thăm được."

Hướng Chi Lễ thần tình tươi cười, nói.

"Hành tung của ta dạo này đích thực là không mấy ai biết, sư huynh vất vả rồi. Này, Hướng sư huynh ta thiếu ngươi bao nhiêu linh thạch?"

Hàn Lập hướng Hướng Chi Lễ nói, sau đó liền hướng tên mặt tím hỏi lại một câu.

Tu vi hiện tại của tên mặt tím cùng Hướng Chi lễ bất quá cũng chỉ là Kết Đan Kỳ, đương nhiên thần niệm căn bản là không thể cảm ứng được tu vi của Hàn Lập, sắc mặt đã sớm trắng bệch nhưng hiện giờ nghe khẩu khí Hàn Lập như vậy, vội vàng khom mình hướng Hàn Lập thi lễ cung kính đáp:

"Không dám! Vãn bối không biết Hướng đạo hữu có giao tình thâm sâu với tiền bối. Số tinh thạch này coi như là vãn bối hiếu kính tiền bối!"

"Hắc hắc, ngươi cho rằng ra là người tuỳ tiện nhận ân huệ của người khác sao? Bao nhiêu linh thạch nói số lượng ra đi!"

Hàn Lập nghiêm mặt, thanh âm lạnh đi vài phần nói.

"Không nhiều lắm, chỉ là..."

Tên mặt tím trong lòng nhảy dựng lên, vội vàng hướng Hàn Lập nói ra một số lượng tinh thạch không đáng nhắc tới.

Nghe xong lời này, Hàn Lập một tay vừa lật, một cái túi da chợt xuất hiện trong tay hắn, sau đó hắn ném cái túi da này về phía tên mặt tím rồi dụng khẩu khí phân phó nói:

"Ngươi có thể đi được rồi."

Tên mặt tím cúi đầu len lén kiểm tra túi da, một câu cũng không nói lập tức ly khai.

"Đã khiến Hàn sư đệ bắt gặp bộ dáng của lão ca lúc này, thật sự đáng hổ thẹn."

Hướng Chi Lễ đợi cho thân hình tên mặt tím đi xa mới hướng Hàn Lập ôm quyền cười khổ một tiếng, nói.

"Không có gì, chừng ấy linh thạch không tính là gì cả nhưng thật ra ta có thể gặp được Hướng sư huynh ở nơi này, thực sự là có chút ngoài ý muốn. Bất quá, ta còn nhớ rõ là sư huynh từng đề cập qua là nếu ta phản hồi Phong Nguyên đại lục nên tái kiến ngươi một lần, ngươi có chuyện dặn dò. Không biết là chuyện gì, sư huynh hiện tại có thể nói ra được rồi."

Hàn Lập một tay vừa nhấc, một tầng hôi sắc quang tráo thoáng lướt qua bao lấy hai người rồi cười cười hỏi.

Trong lúc nói chuyện, Hàn Lập thuận tay thi triển ra một tầng Nguyên từ thần quang cấm chế tạm thời, ngăn những chuyện sắp nói ra sẽ bị người khác nghe lén.

Hướng Chi Lễ tuy rằng không biết Hàn Lập dùng loại thần thông nào nhưng thấy Hàn Lập thản nhiên như vậy, tự nhiên cũng hiểu được đôi chút huyền diệu trong đó, lúc này hai mắt sáng ngời, kích động hỏi:

"Sư đệ nói như vậy, chẳng lẽ ngươi có thể phản hồi Phong Nguyên đại lục?"

"Không sai. Trước đó không lâu ta đã làm cho Thiên Vân Tộc chút chuyện, cuối cùng có thể mượn toà siêu cấp truyền tống trận sử dụng một lần. Không bao lâu nữa ta sẽ rời khỏi Lôi Minh đại lục."

Hàn Lập bình tĩnh nói.

"Thật tốt quá! Bất quá, thứ ta cần giao cho sư đệ hiện tại không có đem theo trên người. Hơn nữa nơi này cũng không phải là nơi thích hợp để nói chuyện. Như vậy đi, ba ngày sau, sư đệ hãy đến ngọn Thanh Kỳ phong ngoài thành hơn trăm dặm chờ ta, khi đó chúng ta sẽ hảo hảo nói chuyện một phen."

Hướng Chi Lễ mừng rỡ nói.

"Thanh Kỳ phong? Nếu Hướng sư huynh đã nói như thế thì cứ như vậy đi."

Hàn Lập nghe xong, trong mắt ẩn ẩn xuất hiện một tia dị sắc, gật gật đầu nói.

"Một lời đã định. Đúng rồi, Hàn sư đệ, có phải tu vi của ngươi lại tiến nhanh rồi không? Tuy rằng hiện tại ta không thể nhìn ra cảnh giới hiện thời của ngươi nhưng áp lực ngươi gây ra cho ta rõ ràng lớn hơn lúc trước nhiều lắm!"

Hướng Chi Lễ nhìn khắp người Hàn Lập đánh giá vài lần, bộ dáng có chút sợ hãi cùng cảm thán hỏi.

"Nói về việc này, chẳng qua tu luyện có chút tiến bộ mà thôi."

Hàn Lập cười nhẹ, bâng quơ đáp.

Cứ như vậy, Hàn Lập cùng Hướng Chi Lễ hàn huyên trong chốc lát liền thu Nguyên từ thần quang lại, sau đó ngăn một chiếc thú xa cáo từ rời đi.

Lão giả đứng tại chỗ nhìn bóng dáng thú xa khuất dần, khoé miệng hơi hơi run rẩy một chút nhưng lại giống như một nụ cười gian xảo!

Phục Giao thành tuy rằng rất lớn nhưng so với Vân thành thì vẫn hơi kém một chút. Hàn Lập ngồi trong thú xa, hơn nửa canh giờ sau hắn đã đi tới chân một ngọn sơn phong. Tại đây, một tảng lớn lầu các liên tiếp được dựng lên đem cả ngọn sơn phong bao kín vào bên trong.

Dựa theo chỉ dẫn của xa phu, Hàn Lập đi dọc theo sơn đạo mà lên nhưng ở chỗ sườn núi lại có thêm một toán giáp sĩ, bộ dáng cảnh giới nghiêm mật. Cũng may, đám người Liễu Thuý Nhi cũng vừa mới đi qua cho nên Hàn Lập chỉ vừa mới báo thân phận lập tức dễ dàng được thông qua.

Một lát sau, Hàn Lập đã đứng trước một toà lầu các thật lớn ngay trên đỉnh núi. Trước phiến đại môn của toà lầu các này có treo một tấm biển hiệu màu hoàng kim, mặt trên dùng cổ văn viết *"Tinh Vân các"* như rồng bay phượng múa, bộ dáng có chút đáng chú ý. Bất quá làm cho Hàn Lập có chút kinh ngạc chính là phía trước toà lầu các này có một lão giả mặc hoàng bào, thân hình mập mạp, hai tay để sau lưng bộ dáng như đang đứng đợi ở đó. Bất quá vừa thấy Hàn Lập xuất hiện, hoàng bào lão giả lập tức tươi cười đi tới. Lão già này chính là trưởng lão Vạn Cổ Tộc, Thiên Cơ Tử.

------oOo------

Chương 1743: Linh dược cùng trao đổi

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Bái kiến tiền bối."

Mắt thấy Thiên Cơ Tử như đã sớm đứng đợi ở đây từ lâu, Hàn Lập sau khi hơi ngẩn ra liền cung kính thi lễ.

"Ha ha, Hàn đạo hữu không phải khách khí như vậy. Di, đạo hữu đã là thượng tộc cửu giai!"

Thiên Cơ Tử vẻ mặt vốn cười hì hì liên tục xua tay hướng Hàn Lập bước tới nhưng sau khi dùng thần niệm đảo qua người hắn, sắc mặt hơi đổi nói.

"Vãn bối trong Nghiễm Hàn Giới gặp được một ít cơ duyên, may mắn tiến giai."

Hàn Lập trong lòng thở dài một hơi nhưng trên mặt không chút khác thường nào, trả lời.

Tuy rằng hắn trong một thời gian cực ngắn liên tiếp tiến giai hai lần lên Luyện Hư hậu kỳ đỉnh phong nhưng trước đó hắn đã dùng tới bí thuật che dấu tu vi làm cho đám người Liễu Thuý Nhi cùng những người đồng giai khác khó có thể phát hiện ra tu vi hiện thời của hắn. Về phần sau khi rời khỏi Nghiễm Hàn Giới, Nguyệt tiên tử tuy rằng đã thành công tiến giai lên Hợp Thể Kỳ nhưng bởi vì vừa mới tiến giai thành công nên thần niệm cũng khó có thể so với Hàn Lập, tự nhiên sẽ không thể nhận ra được.

Về phần thanh niên họ Ông, tuy rằng hắn chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra hết thảy nhưng lấy tu vi của vị Đại Thừa Kỳ này mà nói tự nhiên sẽ không để việc này vào mắt, cho nên căn bản là chưa đề cập đến, bất quá hiện tại hắn đã bị vị Thiên Cơ Tử này nhìn thấu.

"Có thể thoáng chốc tiến hai cấp, cơ duyên như vậy không thể nói tiểu cơ duyên được. Ha ha, bất quá lão phu lúc này chính là vì Hàn đạo hữu mà tới. Đạo hữu theo ta một chút, có hai vị đạo hữu khác cũng muốn gặp mặt đạo hữu."

Trên mặt Thiên Cơ Tử dị sắc thoáng hiện lên liền khôi phục lại bộ dáng như trước, tươi cười nói.

"Hai người khác?"

Hàn Lập khép tay lại, tự nhiên có vài phần kinh ngạc hỏi lại một câu.

"Không sai. Hàn đạo hữu không cần lo lắng, hai người này đều là những người Hàn đạo hữu đã từng gặp qua."

Thiên Cơ Tử thâm ý sâu sắc nói.

Hàn Lập tâm niệm nhanh chóng chuyển động nhưng trên mặt vẫn như thường, nói:

"Nếu là tiền bối có lệnh, vãn bối tự nhiên sẽ tòng mệnh."

"Hảo, theo lão phu đến đây."

Thiên Cơ Tử vừa lòng gật gật đầu, xoay người đi nhanh vào trong lầu các.

Hàn Lập chần chừ một chút rồi cũng đi theo sau. Hắn tuyệt không sợ đối phương nảy sinh dụng tâm hiểm độc. Dù sao nơi này cũng là trọng địa của Thiên Vân tộc, xung quanh lại đông người nhìn vào, cho dù đối phương thân là trưởng lão Vạn Cổ Tộc quyết không thể huỷ đi danh tiếng của bản thân được. Mà có vị Vạn Cổ Tộc trưởng lão dẫn đường, ngân y thủ vệ hai đường bên tự nhiên không có tiến lên ngăn trở cái gì, kết quả là hắn cùng Thiên Cơ Tử một đường thẳng đến một gian phòng khác. Gian phòng này nằm ở tầng một, bên trong ngoại trừ mấy toà tiểu truyền tống trận thì hoàn toàn không có thứ gì khác.

Thiên Cơ Tử vẫn không dừng lại mà trực tiếp dẫn Hàn Lập đi vào trong một cái tiểu pháp trận, bạch quang chợt loé, lát sau hắn đã xuất hiện ở bên trong một toà đại sảnh. Đại sảnh này cũng không tính là quá lớn, chỉ tầm hai mươi trượng. Bốn phía đại sảnh có một ít bàn ghế, trên đỉnh đại sảnh được khảm một viên tinh thạch lớn bằng đầu người, bạch quang loè loè đem cả đại sảnh chiếu sáng như ban ngày. Bất quá những thứ này cũng chưa phải là trọng yếu nhất, ánh mắt Hàn Lập khẽ đảo qua khắp nơi trong đại sảnh, ánh mắt liền rơi xuống bốn người đang ngồi bên trong đại sảnh, hai nam hai nữ, hai người ngồi còn ha người đứng phía sau lưng. Bốn người này hắn đều nhận ra được, đúng là Thải Lưu Anh, Liễu Thuý Nhi, Thạch Côn cùng Đoạn Thiên Nhận, hai cặp sư đồ.

Hàn Lập vừa thấy bốn người này, trong lòng có chút than thầm nhưng thần sắc không thay đổi, hướng hai gã thánh giai nói:

"Nguyên lai là Đoạn tiền bối cùng Thải tiền bối, xin bái kiến nhị vị tiền bối."

"Ha ha, Hàn đạo hữu không cần đa lễ. Nếu không có đạo hữu ra tay tương trợ thì e là hiện tại ta cùng Thải đạo hữu cũng không thể có được thứ mình muốn."

Đoạn Thiên Nhận ha ha cười nhưng ánh mắt lại đánh giá Hàn Lập từ trên xuống dưới một chút, dị sắc chợt loé lên.

Hiển nhiên vị Thạch Kiến Tộc trưởng lão này đồng dạng đã nhìn ra tu vi hiện tại của Hàn Lập.

Thải Lưu Anh một bên tuy rằng chưa mở miệng nói gì nhưng tinh quang trong mắt đồng dạng chợt loé lên.

"Vãn bối bất quá chỉ là làm theo những gì nhị vị tiền bối dặn dò mà thôi, nào dám nói chuyện công lao gì."

Hàn Lập nét mặt cười cười, không ngớt lời khiêm nhượng nói. Bất quá, trong lòng hắn cảm thấy có chút kì quái, trong lời nói của Đoạn Thiên Nhận cùng Thải Lưu Anh đầy ẩn ý, vậy mà Thiên Cơ

Tử ở một bên cũng không có gì thắc mắc, tựa hồ sớm đã biết rõ.

"Hàn đạo hữu cần gì phải khiêm nhượng. Ta nghe tiểu đồ kể lại, thần thông của đạo hữu còn lợi hại hơn hẳn những gì ta đoán lúc đầu, nếu không phải đạo hữu ra tay thì đồ vật nọ sao có thể thuận lợi tới được tay ta chứ. Hiện giờ tu vi của đạo hữu tiến nhanh như thế, chỉ sợ thần thông đã không dưới thánh tộc sơ giai, hoàn toàn có thể ngang hàng cùng chúng ta."

Thải Lưu Anh thản nhiên cười, mở miệng nói.

Nghe Thải Lưu Anh nói như thế, Hàn Lập có chút ngẩn ra, ánh mắt không khỏi quét qua hai người Đoạn Thiên Nhận cùng Thiên Cơ Tử một chút, hai người này thần sắc bình tĩnh, đối với ý kiến của Thải Lưu Anh bộ dáng cũng không chút phản đối nào.

Hàn Lập tâm niệm nhanh chóng chuyển động, vẻ mặt cười cười cũng không có ý phản bác lại mà hỏi ngược lại một câu:

"Lần này ba vị tiền bối muốn gặp tại hạ hẳn là có nguyên do gì rồi. Chẳng lẽ truyền tống trận có chuyện gì sao, hay là có khó khăn gì khác?"

"Chuyện lão phu cùng mấy vị tộc trưởng các tộc khác đã đồng ý tự nhiên sẽ không có chuyện gì xảy ra. Huống chi, Ông tiền bối đã phân phó thì lại càng không có người nào dám gây khó dễ gì."

Thiên Cơ Tử vân vê chòm râu nói.

"Vậy ý của ba vị tiền bối là..."

Hàn Lập mơ hồ đoán ra được cái gì đó nhưng thần sắc vẫn bất động hỏi ngược lại một câu.

"Đạo hữu chớ nên hiểu lầm. Đoạn mỗ nghe tiểu đồ nói đạo hữu tựa hồ đã phá giải cấm chế dược viên bên trong Tiên giới di chỉ và đã đem toàn bộ linh dược bên trong quét không còn một mảnh. Số Tiên giới linh dược kia khẳng định là Linh giới không còn tung tích, hơn phân nửa là hữu dụng đối với tu vi ngoài thánh giai. Như thế này đi, Hàn đạo hữu có muốn làm một cuộc giao dịch đôi bên

cùng có lợi với ba người bọn ta?"

Thải Lưu Anh mỉm cười nói.

"Cùng có lợi! Ý của ba vị tiền bối là muốn giao dịch như thế nào?"

Hàn Lập nghe vậy, thần sắc bình tĩnh, từ chối cho ý kiến ngược lại hỏi một câu.

Bộ dáng Hàn Lập thong dong làm cho ba người Thải Lưu Anh có chút bất ngờ nhưng thần sắc ba người vẫn chưa lộ ra chút khác thường nào mà chỉ liếc mắt nhìn nhau một cái.

Đoạn Thiên Nhận mở miệng trước, giải thích rõ ràng nói:

"Lấy thân phận ba người chúng ta tự nhiên sẽ không khiến cho đạo hữu chịu thiệt chút nào. Trong tay ba người chúng ta còn có một chút linh đan có khả năng hỗ trợ đột phá bình cảnh thánh giai cùng một ít bảo vật, dùng chúng đổi lấy một ít linh dược trong tay đạo hữu, thế nào?"

"Ngay cả Tiên giới linh dược có quý hiếm dị thường nhưng so với cơ hội tiến giai lên thánh tộc, bên nặng bên nhẹ, Hàn đạo hữu hẳn rất rõ ràng?"

Thiên Cơ Tử suy đoán, trực tiếp nói.

"Đan dược hỗ trợ đột phá bình cảnh!"

Hàn Lập nghe xong lời này, thần sắc hơi động, bộ dáng có chút động tâm.

"Bất quá, năm đó ba người chúng ta tiến giai lên thánh tộc tự nhiên đều đặc biệt luyện chế ra một lượng lớn loại đan dược này, tuy rằng đã tiêu hao hơn phân nửa nhưng trong tay ba người cũng còn dư ra một ít. Với số đan dược này, xác suất đột phá bình cảnh có thể nắm chắc được hai ba thành."

Đoạn Thiên Nhận ngạo nghễ nói.

"Đương nhiên, nếu muốn ba người bọn ta xuất nhiều ít linh dược cùng bảo vật thì phải xem đạo hữu có thể mang ra nhiều ít Tiên giới linh dược cùng chất lượng ra sao mà định."

Thải Lưu Anh bổ sung thêm một câu.

Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn một bên ngay cả sớm biết rằng Đoạn Thiên Nhận tìm Hàn Lập là có dụng ý, giờ phút này ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập không khỏi lộ ra một chút hâm mộ. Tuy rằng bọn hắn lúc này đã chiếm được không ít chỗ tốt ở Nghiễm Hàn Giới cùng những ưu đãi mà sư phụ bọn họ ban cho nhưng so với những gì được đưa ra lúc này tự nhiên vẫn kém xa.

Hàn Lập thần sắc bất định, ánh mắt chớp động không thôi, bộ dáng cân nhắc.

Ba người Thiên Cơ Tử cũng không tiếp tục mở miệng, để cho Hàn Lập hảo hảo cân nhắc một phen lợi hại trong đó. Một lúc lâu sau, Hàn Lập thở dài một hơi, rốt cục đã có quyết định, hướng mấy người Thiên Cơ Tử nói:

"Vãn bối bên trong dược viên di chỉ đích xác đã thu được một ít linh dược, số lượng cũng không nhiều lắm nhưng đa số là không thể phân biệt được lai lịch của chúng, có thể dùng chúng để đổi lấy linh dược của ba vị tiền bối cũng là chuyện tốt. Cũng không biết ba vị tiền bối có vừa ý với số linh dược này hay không."

"Hàn đạo hữu cứ yên tâm, ba người bọn ta coi như cũng có chút lịch duyệt, có lẽ có thể phân biệt ít nhiều. Cho dù không thể phân biệt được cũng tuyệt sẽ cấp cho đạo hữu một cái hảo công đạo."

Vừa nghe Hàn Lập đồng ý trao đổi, Thiên Cơ Tử trong lòng mừng rỡ nói.

Đoạn Thiên Nhận cùng Thải Lưu Anh cũng vô cùng vui sướng, đồng dạng cam đoan nói như vậy.

"Ba vị tiền bối đã nói như thế, vãn bối sẽ lấy linh dược ra, mời ba vị xem xét."

Hàn Lập gật đầu, cổ tay run lên một cái. Trữ vật trạc chợt phát ra thanh âm vù vù, nhất thời một cỗ thanh sắc hào quang mờ hướng không trung phun ra. Thanh quang chợt loé lên, trong hư không hiện ra hơn trăm ngọc hạp các loại, mỗi loại linh quang chớp động không ngừng.

Đoạn Thiên Nhận hai mắt sáng ngời, hư không trảo một cái đem ngọc hạp tím đậm cách đó không xa nhiếp vào trong tay. Ngón tay phất một cái, ngọc hạp tự hành mở ra, bên trong là một gốc cây giống như san hô đỏ dài hơn thước có màu đậm loè loè sáng.

"Viêm hô thảo! Thật không ngờ lại là nó!"

Đoạn Thiên Nhận thất thanh thốt ra, trên mặt tràn đầy vẻ giật mình.

Hàn Lập thấy vậy, đồng tử thoáng co rụt lại nhưng lập tức liền khôi phục như thường.

Linh dược này là một trong những loại linh dược hắn trước không thể nhận ra, nhớ không nhầm thì còn năm sáu gốc như vậy, tự nhiên đây chỉ là một gốc trong số đó.

Thải Lưu Anh cùng Thiên Cơ Tử gặp cảnh này liền liếc nhau một cái, trong mắt tràn đầy vẻ nóng bỏng. Lúc này đồng dạng cũng đem một đám ngọc hạp hấp tới trong tay, bắt đầu cẩn thận phân biệt.

Ba người bọn họ không hổ là thánh giai đã sống qua mấy vạn năm, tự nhiên nhận biết được hơn mười năm mười sáu loại linh dược mà Hàn Lập không thể phân biệt được. Tuy rằng số lượng ngọc hạp tầm trên trăm chiếc nhưng chỉ một thời gian công phu ngắn ngủi đã bị ba người xem xét không sai biệt lắm.

"Không sai, số linh dược này đều là Linh giới linh dược khó tìm. Bất quá dựa theo khuôn viên dược viên sẽ không chỉ có chừng này linh dược chứ? Hàn đạo hữu còn bao nhiêu linh dược thì hãy lấy ra cả đi."

Thiên Cơ Tử sau khi kiểm tra ngọc hạp cuối cùng, có chút không nữ đem linh dược đặt vào lại ngọc hạp, bỗng nhiên hướng Hàn Lập mỉm cười nói.

------oOo------

Chương 1744: Sắp Xếp Ổn Thỏa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nghe bảo thế, trên mặt vẫn chưa lộ ra vẻ bất ngờ.

Tuy rằng hắn đã thu thập tất cả dược vật bên trong dược viên, nhưng với quy mô của dược viên lão cũng có thể tính ra được đại khái số lượng linh dược đã gieo trồng.

Cho nên Thiên Cơ Tử mới có câu hỏi như vậy.

"Chính xác trong tay tại hạ còn có một số linh dược chưa lấy ra, nhưng tam vị tiền bối có lẽ cũng nên trưng ra một ít thành ý để vãn bối xem qua đã" Hàn Lập mở trừng hai mắt, mỉm cười nói.

Nghe Hàn Lập nói thế, ánh mắt Thiên Cơ Tử chợt lóe, sắc mặt trầm xuống: *"Sao vậy, không lẽ Hàn đạo hữu không tin tưởng bọn lão phu à"*.

"Vãn bối sao dám nghĩ vậy, chỉ có điều hầu hết linh dược vãn bối thu gom được từ Quảng Hàn Giới cũng đã bày ra đây, bất quá những thứ còn lại chỉ là một ít linh dược cùng loại mà thôi. Hiện tại vãn bối nghĩ là nên nhìn qua linh đan trong tay của tam vị tiền bối trước, hiển nhiên là không bị xem như một yêu cầu quá phận chứ" Hàn Lập cũng chậm rãi nói ra, lại không có ý nhường bước.

"Thiên Cơ Tử đạo hữu, hãy làm theo lời Hàn đạo hữu nói đi, cứ lấy linh đan trong tay giao ra cho hắn xem qua là được. Cũng tốt thôi, nhân tiện cho hắn thấy rõ thành ý trong lần giao dịch này của bọn ta" Sau khi truyền âm cùng Thải Lưu Anh, trong mắt lão chợt lóe thần sắc kỳ dị. Đoạn Thiên Nhận cầm trong tay một tiên quả màu đỏ kỳ lạ, chỉ to cỡ ngón tay cái.

"Lần này hầu hết những linh dược do Hàn đạo hữu xuất ra đều là

những thứ mà ta và ngươi rất cần, đích xác có tư cách cùng bọn ta thực hiện chuyến giao dịch lần này. Nếu như thế, trước hết thiếp thân đành thả con tép để bắt con tôm vậy, đây là thứ thiếp thân dùng để trao đổi linh dược, Hàn đạo hữu hãy xem qua đã" Thải Lưu Anh cười một tràng rồi nói.

Nghe được hai vị đồng cấp nói thế, Thiên Cơ Tử tuy có ngơ ngác đôi chút nhưng sau đó ánh mắt chớp động vài cái rồi bỗng nhiên cười lên ha hả.

"Nếu nhị vị đạo hữu đều không có ý kiến, tại hạ đâu thể làm ác nhân được. Hảo! liền theo như lời Hàn đạo hữu nói vậy".

"Đa tạ tam vị tiền bối đại lượng!" Hàn Lập ôm quyền hướng ba người cực kỳ khiêm cung.

Lúc này trong tay Thải Lưu Anh khẽ lật chuyển, bỗng nhiên linh quang chợt lóe xuất hiện ra thêm ba lọ thuốc, rồi hướng Hàn Lập ném qua.

"Ba loại linh đan này đều là linh dược hỗ trợ đột phá bình cảnh, tiếng tăm không nhỏ chút nào, có lẽ Hàn đạo hữu đã từng nghe qua Ngân Miên Đan, Vạn Diệu Đan và Khổ Thanh Tán chứ. Lúc trước ta hao tổn rất nhiều tâm huyết mới điều chế được một ít đan dược và đã phục dụng hết một nữa, phần còn lại này cũng đủ trợ giúp cho đạo hữu vậy. Đặc biệt trong đó có ba viên Vạn Diệu Đan, rất có tác dụng dùng để đột quá bình cảnh so với những loại đan dược thông thường".

Trong lúc Hàn Lập mở ra xem qua những lọ thuốc này, Thải Lưu Anh kín đáo giải thích từng loại một.

Với trình độ nhận thức về đan dược của Hàn Lập, liền dễ dàng phân biệt rõ thực hư, sau khi xem xong hắn gật đầu nhè nhẹ.

Lúc này, Đoạn Thiên Nhận cũng lấy ra hai dược bình cùng với hai hộp thuốc, còn Thiên Cơ Tử thì xuất ra hai chiếc hồ lô một đỏ một lam lớn bằng bàn tay.

Sau một hồi Hàn Lập đã xem xét xong hết những vật phẩm trong tay.

Tất nhiên linh đan diệu dược của Đoạn Thiên Nhận đưa ra không thể kém hơn so với Thải Lưu Anh. Còn hai chiếc hồ lô của Thiên Cơ Tử lại chứa những linh dịch quý hiếm trong Lôi Minh đại lục từ những hảo hữu, tuy rằng dùng trực tiếp sẽ không có hiệu quả gì, nhưng nó chính là nguyên liệu chính để luyện chế vài loại linh đan, rất khó tìm thấy thứ tốt hơn ở trên Linh Giới này.

Sau khi Hàn Lập tỏ vẻ vừa lòng, cổ tay nhoáng lên một cái, từ trong vòng tay trữ vật lại bay ra vô số hộp ngọc, thanh quang chớp động vèo vèo.

"Linh đan linh dược của tam vị tiền bối đưa ra đích xác đều là những bảo vật vô giá, đủ để gây ra một trận phong ba bảo táp. Bất quá chỉ bằng từng này đan dược để đổi lấy những linh dược tại đây vẫn là chưa đủ" Hàn Lập ngó lên khoảng không che kín bên trên, chậm rãi nói.

"Ha ha, thật sự lại có nhiều linh dược đến thế, không lẽ với ba người như bọn ta còn không có cách nào làm vừa lòng đạo hữu nữa sao? Hàn đạo hữu cứ việc nói thẳng, còn muốn thêm những thứ gì nữa" Đoạn Thiên Nhận lại thấy Hàn Lập vừa trưng ra thêm lượng lớn linh dược nhiều hơn lúc trước gấp mấy lần liền mừng như mở cờ trong bụng, lập tức nói ra không cần nghĩ kỹ.

"Không sai! Những linh dược này đều rất phù hợp với cả ba người bọn ta, đạo hữu có điều kiện kiện gì cứ việc đưa ra". Tuy rằng Thiên Cơ Tử biết rõ trong tay Hàn Lập còn khá nhiều linh dược, nhưng thật sự không nghĩ tới đối phương lại dễ dàng xuất ra nhiều như vậy, nên cũng đồng dạng mừng rỡ mà nói.

"Những thứ pháp khí, bảo vật cùng đồ vật linh tinh này nọ coi như là xong. Vãn bối còn khiếm khuyết một ít tài liệu quý hiếm, trong này có một phần danh sách, tam vị tiền bối xem thử có thể nào cấp cho vãn bối dựa theo số lượng và chủng loại được không. Còn có Cửu Văn Tinh Nguyệt Dịch là thuốc tiên chuyên luyện thể của Tinh Tộc, rất muốn xin Thải tiền bối một lọ. Mặt khác, vãn bối đối với đan phương Vạn Diệu Đan cùng phương pháp luyện chế Thông Linh khôi lỗi cực kỳ hứng thú, hy vọng nhờ vã tam vị tiền

bối có thể giúp cho thành toàn một phần" Hàn Lập cũng không khách khí, nhất thời mở miệng tuôn ra nhiều yêu cầu như thế.

Ba người Thiên Cơ Tử sau khi nghe qua, không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

"Hàn đạo hữu, ngươi không khỏi quá tham lam đấy chứ. Phần tài liệu không phải nói tới, cách điều chế Vạn Diệu Đan chỉ có luyện đan tông sư của Tinh Tộc chúng ta mới có thể nắm giữ. Còn Tinh Nguyệt Dịch thì rất nhiều Thánh giai cầu mong mà không có" Thải Lưu Anh nhướng mày, bộ dáng không chút nào hờn giận.

"Vãn bối quả thật không biết là đã quá phận. Cơ hồ những thứ trước mắt đây do vãn bối thu thập được đều là linh dược của tiên nhân bên trong Quảng Hàn Giới, mỗi món nếu đem ra ngoài để trao đổi chỉ sợ các thánh giai tiền bối khác đều phải giành lấy. Ở đây ước chừng nhiều hơn trăm gốc, hơn nữa trong số đó không ít những linh dược đã tuyệt chủng tại Linh giới, lại khó tưởng tượng nỗi toàn là loại linh dược vạn năm hơn xa bình thường. Lại nói thêm, càng về sau vãn bối càng thấy rất thua thiệt" Hàn Lập trả lời một cách tỉnh bơ.

"Đan phương Vạn Diệu đan tuyệt không có khả năng, cách điều chế này căn bản là của Thiên Vân chư tộc bọn ta, không thể nào để cho người ngoại tộc nắm giữ. Còn cách luyện chế Thông Linh khôi lỗi cũng tương tự như vậy" Thiên Cơ Tử dùng một khẩu khí hết sức đáng tin cậy để cự tuyệt.

"Thật ra tuy rằng Tinh Nguyệt Dịch rất quý hiếm lại khó cưỡng cầu, nhưng thiếp thân có thể miễn cưỡng trao ra một lọ. Còn những thức kia đạo hữu hãy đổi yêu cầu khác đi" Thải Lưu Anh nói ra có chút đau lòng.

Tuy rằng dựa theo lẽ thường, hiệu quả luyện thể của một lọ Tinh Nguyệt Dịch có giá trị còn hơn xa so với phương pháp luyện chế Thông Linh Khôi Lỗi cùng phương đan của Vạn Diệu đan. Nhưng dù sao đi nữa nó cũng là loại vật phẩm có tiêu hao.

Sắc mặt Đoạn Thiên Nhận cũng có chút thâm trầm.

Hàn Lập gặp tình huống này, nhưng cũng tạm thời yên tâm.

Vừa rồi hắn đưa ra điều kiện kỳ thật cũng chỉ có ý muốn thử xem sao mà thôi.

Nếu căn bản tình hình đối phương không thể châm chước được, mà có thể đổi được một lọ Tinh Nguyệt Dịch thì tự nhiên cũng đã là một thu hoạch rất lớn rồi.

Tâm niệm Hàn Lập vừa có chút thay đổi lập tức bình tĩnh trở lại rồi trả lời: *"Tam vị tiền bối nếu đã cảm thấy đan phương cùng bí thuật khôi lỗi không thể truyền cho ngoại nhân thì vãn bối cũng không dám miễn cưỡng nữa. Như vầy đi, lần này vãn bối sử dụng Truyền Tống Trận còn thiếu một nửa số lượng Cực Phẩm Linh Thạch nữa, nếu chư vị bổ sung cho đủ thì điều kiện này hiển nhiên đơn giản hơn nhiều!"*

"Linh thạch à! Không thành vấn đề, cứ quyết định như vậy đi" Thải Lưu Anh vốn đang ngẩn ra, theo đó khẽ cười rồi đáp ứng.

Thiên Cơ Tử cùng Đoạn Thiên Nhận hơi trầm ngâm một hồi, thần sắc cũng chầm chậm tỏ vẻ đồng ý.

Thấy điều kiện giao dịch đã đạt được, hai tay Hàn Lập hợp lại một chút, bên trong luồng bạch quang chớp động, xuất hiện một khối ngọc giản màu xanh hiện ra.

Ngón tay hướng ngọc giản chỉ một phát, ngọc giản liền bay về hướng Thải Lưu Anh.

Chân mày nàng nhíu lại, ngón tay thon dài ngà ngọc khẽ động, đã bắt lấy ngọc giản vào tay.

Dùng thần niệm đảo qua, thấy bên trong ghi lại chi chít rất nhiều tên tài liệu các loại, rõ ràng phần lớn đều là những thứ nàng đã từng biết qua từ rất nhiều năm trước.

Nàng này liếc mắt nhìn Hàn Lập một cái tựa như cười rồi ngọc chỉ run lên, liền đem ngọc giản trao cho Đoạn Thiên Nhận gần đó, còn bản thân nàng lấy ra những tài liệu Hàn Lập yêu cầu bỏ vào một hộp ngọc.

Không bao lâu sau, ba người đem linh dược kiểm tra qua một lần, sau khi hoàn tất mới bắt đầu từ vòng tay trữ vật xuất ra một lượng lớn hộp gỗ cùng bình ngọc có kích thước khác nhau.

Vậy mà chỉ trong khoảnh khắc, đã chuyển cho Hàn Lập đến sáu bảy phần những tài liệu được ghi chép trong ngọc giản.

Thần sắc Hàn Lập trông có vẻ như rất bình tĩnh, nhưng trong lòng hết sức kinh sợ.

Hắn cung cấp danh mục tài liệu này tự nhiên không phải tùy tiện đưa ra, trong đó có hơn phân nửa tài liệu đều do Thanh Nguyên Tử yêu cầu hắn thu thập mà vẫn chưa tìm thấy.

Tuy rằng đa phần cũng chưa phải là tài liệu quan trọng trong danh sách đó, nhưng tương tự như thế thì có đầy.

Vậy mà cả ba người Thiên Cơ Tử lại không hế chớp mắt chút nào liền nhanh chóng lấy ra nhiều như thế, khiến cho Hàn Lập tự nhiên phải giật mình.

Bất quá cũng phải nói cho rõ, ba gã Hợp Thể kỳ này đích thật trước đó đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng để cố gắng hoàn thành chuyến giao dịch này. Nếu không cũng đã không mang theo trên người nhiều đồ đến thế.

Hàn Lập đem từng món tài liệu kiểm tra lại, thấy rất vừa lòng rồi đem toàn bộ đồ vật thu tất cả vào trong vòng tay trữ vật.

Lúc này Đoạn Thiên Nhận mới nói: *"Những tài liệu còn thiếu đây, ngoại trừ vài thứ không thể tìm ra, trong vòng mười ngày ta sẽ phái người giao cho ngươi những tài liệu còn lại. Hàn đạo hữu không có ý kiến gì chứ"*.

"Không sao cả, đương nhiên vãn bối tin vào ba vị tiền bối!" Hàn Lập cười cười rồi trả lời.

"Còn đây là Linh thạch cùng Tinh Nguyệt Dịch mà ngươi muốn,

lúc này đạo hữu cũng thu được rồi. Hàn đạo hữu thật có thu hoạch quá lớn, chỉ một hơi đã gần như vét sạch gia sản của ba người bọn ta, lúc trở về không chừng còn phải mắc thêm một khoản nợ nhân tình rất lớn của các vị lão hữu" Thải Lưu Anh thản nhiên cười, cổ tay áo run lên.

Nhất thời một túi da màu đen củng một chiếc bình lam quang sáng chói được bao phủ bởi một đoàn ngũ sắc hào quang chậm rãi tay về phía Hàn Lập.

"Tiền bối nói đùa rồi" Hàn Lập cười ha hã, sau đó sắc mặt hiện ra vẻ vui mừng, đơn thủ cách không tung ra một trảo, liền bắt lấy chiếc bình cùng túi da vào tay.

Đối với Linh thạch bên trong túi da, Hàn Lập chỉ cần dùng thần niệm đảo qua một chút rồi thu vào trong vòng tay trữ vật, nhưng đối với chiếc bình màu lam lại rất cẩn thận.

Chẳng những hắn mở nắp bình ra, dùng thần niệm kiểm tra qua lượng dịch trong bình mà còn đưa mũi vào ngửi nhẹ một cái, sau khi chắc chắn không phải đồ giả hắn mới cẩn thận thu hồi lại.

Nếu lần giao dịch này đã hoàn thành, đương nhiên Hàn Lập sẽ không cần ở lại đây nữa, sau khi hắn hướng đám người Thiên Cơ Tử thi lễ, liền mở miệng cáo từ.

Còn ba vị Hợp Thể lão quái hiển nhiên cũng không muốn Hàn Lập ở lại làm gì, sau khi thản nhiên nói mấy câu, liền không khách khí tiễn khách.

Trong Truyền Tống Trận chợt lóe linh quang, thân ảnh Hàn Lập trong nháy mắt biến mất dạng.

"Hai người các ngươi đi ra ngoài một chút đi" Thải Lưu Anh đảo qua trên mặt hai người Liễu Thủy Nhi cùng Thạch Côn, rồi bỗng nhiên phân phó.

"Vâng!".

"Tuân mệnh!".

Liễu Thủy Nhi đương nhiên cung kính vâng lệnh, còn Thạch Côn liếc mắt nhìn Đoạn Thiên Nhận một cái, sau khi thấy lão ta gật đầu mới thành thật ứng tiếng.

Vì thế hai người này cũng bước lên Truyền tống pháp trận, chớp động một chút rồi cũng rời khỏi gian phòng.

Ngay khi hai người Thạch Côn vừa hiện thân ở tòa lầu các trong một tầng đại sảnh thì bóng dáng Hàn Lập đã sớm hoàn toàn biến mất mà không rõ đã chạy về hướng nào.

Hai người này liếc mắt nhìn nhau, trên mặt không khỏi lộ ra một tia cười khổ não.

------oOo------

Chương 1745: Cự Linh Phù Cùng Huyết Ảnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Những linh dược này cứ dựa theo ước định mà chia đều chứ" Đoạn Thiên Nhận nhìn vào đám hộp ngọc chi chít mà không dấu nỗi vẻ hưng phấn nói.

"Đạo hữu chậm đã! Tuy rằng bọn ta lúc trước cùng hứa hẹn sẽ phân chia bằng nhau, nhưng sau cùng thiếp thân phải bỏ ra cả Linh Thạch lẫn Tinh Nguyệt Dịch, bao nhiêu đó linh dược thiếp thân cần phải được nhiều hơn một phần chứ" Tuy rằng Thải Lưu Anh cũng háo hức như vậy, nhưng lúc này lại lắc đầu nói.

"Nhiều hơn một phần? Tiên tử tính hủy ước sao? Đối với Linh thạch thì chốc nữa ta cùng Đoạn đạo hữu sẽ có thứ khác để bù lỗ cho tiên tử. Về phần Tinh Nguyệt Dịch, cho dù là thuốc tiên dùng cho luyện thể đi nữa, nhưng làm sao có thể so sánh được với linh dược của tiên giới, cao lắm chỉ có thể nhượng cho ngươi năm sáu cây linh được là cùng" Sắc mặt Thiên Cơ Tử trầm xuống lạnh lùng nói ra.

"Thôi được, năm cây thì năm cây vậy" Thải Lưu Anh liền đáp ứng, trên mặt còn đượm nét cười nhẹ.

Thiên Cơ Tử không khỏi ngẩn người, nhưng lập tức nhớ tới việc gì, ngược lại trên mặt lộ ra vẻ buồn bực, nhưng sau đó hừ một tiếng cũng không tiện thay đổi gì nữa.

Đoạn Thiên Nhận đứng sát bên gặp tình cảnh này thì khoanh hai tay lại, trên mặt lộ vẻ mỉm cười.

Lúc này, ba người bắt đầu phân chia mấy trăm phần hộp ngọc linh dược, sau khi trải qua một phen cò kè mặc cả kịch liệt, cuối cùng cũng chia xong toàn bộ đống linh dược.

"Hắc hắc, may mắn có những linh dược này, Đoạn mỗ thật sự đã phải dừng lại ở bình cảnh quá nhiều năm rồi, nghĩ đã đến lúc đột phá hẳn là không thành vấn đề gì nữa" Đoạn Thiên Nhận đem tất cả hộp ngọc của phần mình đều thu lại hết rồi vừa lòng nói.

"Bất quá trên người tên tiểu tử kia, chắc chắn còn có thêm một số linh dược chưa lấy ra nữa. Nhị vị đạo hữu có hứng thú không?" Trong mắt Thiên Cơ Tử chớp nhẹ dị sắc bỗng nhiên hỏi thế.

Đương nhiên Đoạn Thiên Nhận cùng với Thải Lưu Anh nghe qua đã hiểu rõ ẩn ý của Thiên Cơ Tử, nhưng sau khi hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, đồng thời lộ ra vẻ e dè.

"Nếu chỉ mỗi một mình hắn, ba người chúng ta liên thủ đương nhiên không cần phải tính toán. Nhưng đừng quên mệnh lệnh của Ông tiền bối mấy hôm trước, lưu ý đặc biệt mở ra phong ấn của Truyền Tống Trận để cho tiểu tử này sử dụng. Như vậy xem như hơn phân nữa căn nguyên là hắn có chút quan hệ với Ông tiền bối. Hơn nữa với quy mô của dược viên đó ta cũng có nghe tiểu đồ thuật lại, thì tính tới tính lui lượng linh dược mà hắn đưa ra cũng không sai biệt lắm, cho dù còn lưu lại chút ít, tuyệt đối sẽ không bao nhiêu. Không lẽ vì một chút như vậy mà đi chọc tức tới Ông tiền bối thì thật không cần thiết lắm. Hơn nữa thần thông tiểu tử này không tệ, lại tỏ ra biết điều như thế … theo ta không cần phải làm chuyện thừa nữa" Đoạn Thiên Nhận sắc mặt âm thầm trầm ngâm một hồi rồi mới lắc đầu nói.

"Tiểu muội cũng thấy lời nói của Đoạn huynh rất hữu lý, nếu vì thế mà đắc tội với Ông tiền bối thì ngay cả bọn ta là thánh tộc tồn tại cũng tuyệt đối nuốt không trôi đâu" Thải Lưu Anh thần sắc cũng ngưng trọng, tán thành nói ra.

"Nhị vị đạo hữu đã bảo thế, thì coi như lúc nãy lão phu chưa từng đề cập tới chuyện này vậy, cũng do vừa rồi đúng là ta có chút lòng tham mà" Thiên Cơ Tử cười ha hã, đem việc này mà bỏ qua.

Do không được hai người Thải Lưu Anh cùng Đoạn Thiên Nhận ủng hộ, nên chút ý niệm trong đầu mới phát sinh đã vội vụt tắt.

Lúc này, thân hình Hàn Lập đã xuất hiện trên sơn đạo dẫn xuống núi, ống tay áo hắn đang phe phẩy, thần sắc hờ hững.

Không ai biết được trong lòng hắn đang quay cuồng không thôi, luôn phải cân nhắc điểm lợi hại trong lần giao dịch này.

Nhìn sơ qua cứ tưởng nhiều loại linh dược tiên giới đó đều đã bị đối phương dùng tài liệu cùng linh đan để trao đổi hết sạch rồi, dĩ nhiên như vậy hắn phải chịu rất nhiều thiệt thòi. Nhưng trên thực tế hắn biết rất rõ, căn bản hắn không mất mát gì cả thậm chí ngược lại còn chiếm thêm tiện nghi thật lớn.

Thật ra là, lúc trước hắn lấy thêm ra những linh dược đang sở hữu, tất nhiên mỗi loại hắn đều để dành lại một gốc linh dược. Chỉ cần sau này bỏ ra thêm thời gian, hắn liền có thể nhờ sự trợ giúp của tiểu bình thần bí để thúc dục thêm một lượng lớn linh dược tương tự.

Nếu cảm thấy hắn bị tổn thất gì đó thì chẳng qua chỉ là tốn một ít thời gian để tiếp tục dưỡng dục linh dược mà thôi.

Riêng Hồng La Quả cùng Thực Độc Thảo, nếu áp dụng phương pháp dưỡng dục kiểu đó có lẽ sẽ không hiệu quả, nên hắn chỉ giao ra vài cọng tượng trưng mà thôi, còn đại đa số những thứ để lại đều cùng loại với đám linh dược hắn đã từng mang ra trao đổi.

Về phần bảy tám loại linh dược độc nhất vô nhị cùng với Ngân sắc đài sen thần bí lại càng không thể giao ra được.

Như vậy, rõ ràng Hàn Lập chưa từng bị tổn thất nhiều về mặt linh dược, lại có thể từ đám người Thiên Cơ Tử đổi lấy được nhiều thứ tốt đến thế.

Tâm tình của hắn đương nhiên tốt hẳn lên.

Sau khi xuống núi, Hàn Lập đến vùng phụ cận một ngọn núi lân cận rồi tạm thời ở tại chỗ đó.

Trong vòng ba ngày kế tiếp, hắn không ngồi ì một chỗ để chờ đợi, mà liên tục chạy tới chạy lui trong các cửa hàng bán tài liệu ở

Phục Giao Thành, rồi tiến hành thu mua một lượng lớn tài liệu các loại.

Những loại tài liệu này không hẳn đều là loại quý hiếm, nhưng hầu hết đều là những loại vật phẩm đặc sản của Lôi Minh Đại Lục.

Hắn đã có dự định quay về Phong Nguyên Đại Lục nên tự nhiên muốn chuẩn bị mua thêm một ít tài liệu để sau này có dịp dùng tới.

Đến buổi sáng hôm thứ tư, Hàn Lập rời khỏi chỗ ở, nhẹ nhàng đi tới ngoại thành Phục Giao Thành.

Thanh Giao Phong là một ngọn núi nằm ở phía tây cách Phục Giao Thành hơn trăm dặm.

Trong vùng sơn mạch thật rộng lớn, ngọn núi này không quá lớn cũng không quá nhỏ, lại tương đối vắng vẻ. Nếu không phải do toàn cảnh trên núi được bao phủ bởi cây cối xanh tươi quanh năm, hơn nữa hình dáng ngọn núi trông khá kỳ dị, tựa như một con giao long vươn mình sắp bay lên trời cao, thì có lẽ không người nào quan tâm đến ngọn núi này nữa.

Sau khi Hàn Lập hóa thành luồng hào quang thanh hồng rồi biến mất, liền tại trên đỉnh núi chợt hiện ra thân hình được bao phủ trong quầng sáng rồi vụt tắt, hắn giương đôi mắt nhìn xuống dưới.

Với thần niệm cường đại hiện giờ, trong khoảnh khắc hắn đã đem cả ngọn núi tìm hiểu cặn kẽ.

Hiện tại trên núi trống không, người ước hẹn là Hướng Chi Lễ vẫn chưa tới nơi.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn lên cao thoáng chớp động rồi cân nhắc một chút, bỗng nhiên tay áo bào khẽ run lên, nhất thời hơn chục đạo trận kỳ đồng loạt bay tán ra, tất cả đều bắn nhanh xuống ngọn núi cùng lóe lên lướt nhanh rồi biến mất.

Sau đó hắn mới hạ xuống đỉnh núi.

Tùy ý ngồi xuống xếp bằng tại một mõm đá núi sạch sẽ rồi hai mắt khép hờ lại.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, trong nháy mắt đã trải qua mấy canh giờ rồi.

Thần sắc Hàn Lập vừa động, bỗng nhiên hai mắt mở ra, nhìn về hướng Phục Giao Thành. Chỉ thấy linh quang chợt lóe nơi phía xa chân trời, một đạo kinh hồng bắn nhanh đến, một lát sau đã bay đến phía trên ngọn núi rồi xoay một vòng mới hạ xuống dưới.

"Hàn sư đệ, vi huynh bận việc nên đến chậm một chút, thật làm cho sư đệ phải đợi lâu" Quầng hao quang tắt đi hiện ra một hoàng bào lão giả đứng kế bên, hai tay chắp lại hướng Hàn Lập trên mặt lộ ra vẻ xin lỗi.

Người đó đúng là Hướng Chi Lễ.

"Không có gì, ta ngồi đây cũng chưa được bao lâu, hiện tại sư huynh có thể nói thẳng ra rồi chứ" Thần sắc Hàn Lập bình tỉnh, thản nhiên nói.

"Đương nhiên phải thế, bất quá trước hết ta muốn cho sư đệ xem qua món đồ này đã" Trong tay áo báo rộng thùng thình của Hướng Chi Lễ đưa ra một hộp ngọc xanh lục, vẻ mặt tươi cười trao cho Hàn Lập.

"Đây là thứ sư huynh muốn giao cho ta à? Vật gì đây, sao thần bí quá vậy!" Hàn Lập liếc mắt nhìn chiếc hộp một cái, thần niệm vừa tiếp xúc với hộp ngọc không ngờ bị bắn ngược trở ra, khiến cho sắc mặt hắn không khỏi ngạc nhiên mà hỏi.

Bên trong chiếc hộp dường như bị ai đó hạ cấm chế cực kỳ huyền diệu!

"Ha ha, Hàn sư đệ có hứng thú thì hãy tự mở ra tự nhiên sẽ biết ngay" Hướng Chi Lễ cười nói, trên mặt lộ ra vẻ thần bí.

Hàn Lập nghe vậy liền gật đầu.

Tay cầm chiếc hộp ngọc, sau khi ước lượng một chút liền thấy trọng lượng rất nhẹ, tựa như chẳng có gì đặc biệt lắm.

Tiếp theo âm thầm liếc sang Hướng Chi Lễ một cái, trong mắt Hàn Lập chợt hiện lên một tia kỳ quái, đột nhiên quăng hộp ngọc lên không trung, kế tiếp tay áo bào phất lên, một đạo kiếm quang màu xanh dài hơn trượng nhất thời lóe ra, liền hung bạo chém lên chiếc hộp.

"A." Hướng Chi Lễ đang chứng kiến bất chợt kinh hoảng thốt ra, đến nỗi không kịp ngăn cản lại.

Chỉ nghe vang lên tiếng động *"Răng rắc"*, kế đó hộp ngọc đã bị kiếm quang chém vỡ, theo đó rớt ra một vật bay xuống.

Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, hiển nhiên thấy rất rõ ràng, trên mặt hiện ra vẻ bất ngờ.

Đấy là một tấm phù lục chiếu ánh vàng rực rỡ, mặt ngoài phủ một lớp hoa văn màu bạc trông rất huyền diệu, đồng thời có vô số ký hiệu vàng bạc như ẩn như hiện bao quanh phù lục, thoạt nhìn thấy có vẻ rất dị thường.

"Đây là một tấm Cự Linh phù, chính là vật năm xưa ở Nhân giới lão phu vô tình có được, nhưng nhất định tu vi phải từ Hóa Thần trở lên mới có thể tế luyện sử dụng được. Trước đây khi xuyên qua không gian tiết điểm thì ít nhiều gì cũng nhờ có tấm phù này hộ thân nên mới có thể sống tới bây giờ. Thế nhưng tu vi ta đã giảm xuống tới Kết Đan kỳ, thật sự lưu lại cũng bằng vô dụng, nay ta muốn tặng vật này cho Hàn sư đệ kể như là trao đổi đi, hy vọng lúc nào trở lại Nhân tộc Hàn sư đệ hãy giúp ta một việc. Bất quá đệ hãy yên tâm đi, việc ta nhờ tuyệt đối chỉ là chuyện nhỏ so với năng lực của Hàn sư đệ thôi!" Thần sắc trên mặt Hướng Chi Lễ bình tĩnh trở lại, không hề đề cập tới việc tại sao Hàn Lập ra tay chém chiếc hộp ngọc, ngược lại chỉ giải thích đơn giản vài câu, lời nói hết sức thành khẩn.

Hàn Lập vừa nghe qua thoáng nhíu mày lại, cũng không nói gì nữa, ngược lại tung một trảo lên không trung.

Nhất thời một cổ sức mạnh vô hình hướng lên trời cao bao trùm lấy.

"Sưu" một tiếng! Âm thanh phát ra từ tấm phù lục vàng chói đang rơi xuống, lập tức bị hắn bắt lấy.

Mơ hồ cảm ứng được linh lực tinh thuần từ trong Cự Linh phù truyền ra, Hàn Lập trong lòng thoáng động, một tiếng xé gió *"xuy xuy."* chợt vang lên, từ trên vầng trán bắn ra sợi tơ trong suốt chợt lóe lên rồi lướt tới nhập luôn vào trong phù lục.

"Thần niệm tinh hóa" Hướng Chi Lễ vừa chứng kiến cảnh này lại thất thanh thốt ra, trong mắt chợt lóe ra vẻ hoảng sợ.

Nhưng ngay sau đó, có bất ngờ xảy ra!

Nguyên bản linh khí trên *"Cự linh phù"* rất sung túc, lúc này chợt phát ra một tiếng vang nhỏ, tấm phù vốn màu vàng rực nay bị hóa thành màu đen nhánh, đồng thời tuôn ra một đám khí xám xịt, cùng một chùm tơ trắng từ trong phù lục bắn ra.

Tốc độ chùm tơ bắn tới cực nhanh, mới vừa lóe lên đã hiện ra trước người Hàn Lập.

Nhưng dường như Hàn Lập đã đoán trước được chuyện này, một chút bối rối trên mặt cũng chẳng có, ngược lại linh quang chói lóa, một tầng kim quang hiện ra dày đặc dị thường trên người Hàn Lập, nhìn qua thấy rất kiên cố khó mà phá vỡ được.

Thật sự là vậy, với tu vi hiện nay của Hàn Lập, thì linh quang hộ thể được cô đọng lại từ Phạm Thánh Chân Ma Công, ngoại trừ vài loại bảo vật cao cấp ra, những pháp bảo thông thường căn bản khó lòng làm cho suy suyển.

Nhưng kế tiếp tình cảnh quỷ dị lại xuất hiện!

Quang ti xám trắng trông có vẻ như không thể ảnh hưởng gì tới quầng kim quang, nay chợt lóe lướt tới liền xuyên thủng tầng kim quang đó rồi tiến sâu vào.

Hàn Lập cảm thấy một cỗ âm hàn tỏa ra từ quang ti xám trắng nọ, chỉ khoảng chừng một hơi thở, tứ chi cùng cơ thể liền tê rần, không thể nhúc nhích được chút nào.

Cùng lúc đó, Hướng Chi Lễ vốn đang đứng cách mấy trượng vừa thấy quang ti đã bắn vào trong cơ thể Hàn Lập, lập tức trên mặt hiện lên vẻ hung tợn, hai tay bắt quyết niệm chú, thân hình chợt nứt toát bị xé tung ra.

Huyết nhục bay tán loạn, một đạo huyết ảnh mờ ảo hiện ra ngay tại chỗ cũ.

Kế tiếp huyết quang đại phóng, huyết ảnh hóa thành một nhân ảnh đỏ như máu ào ào đánh tới.

Đối phương tiến tới gần Hàn Lập, nhất thời một cỗ huyết tinh xông thẳng vào mặt.

------oOo------

Chương 1746: Ly Khai Lôi Minh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đột nhiên trên thân Hàn Lập hắc khí quay cuồng, một kiện chiến giáp ngăm đen hiện ra.

Vô số hắc sắc phù văn từ trên chiến giáp lơ lững xuất hiện.

Luồng huyết quang hết sức quỷ dị ngay khi tiến sâu vào trong lại chạm vào tầng hắc khí, sau đó vang lên một tiếng *"Phanh"*, lập tức những phù văn chớp động liên tục bị bắn tung tóe văng ra.

Thoáng cái huyết ảnh bị thương té ngã rồi lăn lộn ra xa, hiện lại nguyên hình.

Trong mắt Hàn Lập lam quang chợt lóe, rốt cuộc cũng thấy rõ ràng chân tướng huyết ảnh.

Cho dù hắn đã từng trải qua nhiều sóng to gió lớn, thế mà cũng không khỏi biến sắc.

Đột nhiên nhìn thấy được gương mặt của huyết ảnh đó, rõ ràng nhất là hàm răng nanh hoàn toàn lộ ra trên bộ mặt quỷ dữ tợn kia. Nhưng đáng sợ hơn cả là sau một chút chớp động thì bộ mặt quỷ liền biến ảo thành khuôn mặt của Hướng Chi Lễ, một lát sau lại mờ ảo biến thành khuôn mặt của một nam tử quen thuộc khác.

Đương nhiên gã nam tử đó Hàn Lập cũng nhận ra, người mà trước đây đã cùng tiến vào không gian tiết điểm với Hướng Chi Lễ, chính là Hô lão ma.

Gương mặt huyết ảnh lại biến hóa ra cả ba khuôn mặt khác nhau, tuần tự biến ảo nhanh chóng, tựa như dòng nước đang chảy không thể dừng lại được.

"Thiên Ma giáp? Không có khả năng, làm sao ngươi có được Thiên Ma chiến giáp" Thân hình huyết ảnh chớp lên vài cái, rốt cuộc thân ảnh đó đứng vững lại ở cách đó không xa, trong miệng thốt ra lời nói cực kỳ sợ hải. Thanh âm có chút giống với Hướng Chi Lễ, nhưng khiến cho Hàn Lập một cảm giác xa lạ hết sức quỷ dị.

Hàn Lập *"hừ"* lạnh một tiếng, trong chốc lát da thịt trở nên vàng chóe chói mắt, giống như một loại vàng đỏ thường thấy, đồng thời hiện lên một mảnh lân giáp vàng rực.

"Ngươi nghĩ rằng khoát vào Thiên Ma giáp thì ta sẽ không làm gì được người sao!" Huyết ảnh thấy cảnh tượng này, sau mấy lần khuôn mặt biến ảo liên tục, từ miệng phát ra một âm thanh rất to hết sức quái dị, rồi xoay người đứng lên.

Trong chốc lát, một cơn lốc đỏ như máu cuộn theo huyết ảnh tung người lên cao vài chục trượng.

Bên trong cơn lốc vang lên tiếng nổ ầm ầm rất to, từng đạo huyết sắc điện quang chợt hiện ra, thanh thế cực kỳ kinh người.

Tiếp theo huyết ảnh phát ra vài câu thần chú quái dị, cơn lốc đó nhoáng lên một cái, bất ngờ bay nhanh lên rồi thu nhỏ lại. Một lát sau, liền hóa thành một người đầu to với đám huyết sắc phù văn nho nhỏ, còn huyết ảnh phía trước người lại nhẹ nhàng lơ lững bất động.

Hàn Lập mơ hồ cảm ứng được lực dao động cuồng bạo lan tỏa ra từ phù văn, sắc mặt liền ngưng đọng lại.

Một âm thanh sấm sét vang lên!

Huyết sắc hoa văn vừa xoay tròn liền hóa thành một đạo quang điện màu đỏ phóng xuất ra.

Lại *"Oanh"* một tiếng!

Quang điện cùng hắc sắc phù văn ngay khi vừa tiếp xúc với nhau chợt hiện lên hào quang chớp lóe, rồi đem hắc sắc phù văn công kích tán loạn, sau đó tập trung đánh lên hắc sắc ma giáp.

Kế đó tiếng động ngân vang, huyết sắc quang điện tan biến vào hư không, để lại một lỗ thủng trống trơn to cỡ bàn tay trên hắc giáp.

Răng nanh lại lộ ra trên mặt huyết ảnh, sau một tràng cười quái dị, hóa thành một đạo huyết hồng bắn mạnh ra.

Thoáng chớp động một cái, tốc độ cực nhanh đã ào tới trước mặt Hàn Lập, nhắm thẳng vào lỗ thủng trên áo giáp mà đánh tiếp vào.

Nhưng vào lúc này, trong không trung gần đó cũng đồng thời dao động, một bàn tay to lớn vàng chói bỗng nhiên xuất hiện ngay chỗ bị thủng, năm ngón tay tung ra, lập tức vừa vặn bắt lấy đạo huyết hồng tự chui đầu vào lưới.

Huyết quang tán loạn, huyết ảnh đang nằm gọn trong bàn tay lại hiện thân ra, trên mặt hoàn toàn lộ ra vẻ sợ hải, nhưng đột nhiên nó há miệng phun ra một cỗ huyết diễm thẳng vào mặt Hàn Lập.

Một chiêu này thật sự ác độc dị thường!

Hiện tại Hàn Lập không thể nhúc nhích được chút nào, lại thêm khoảng cách quá gần, theo lẽ thường tuyệt khó mà thất bại.

Nhưng khóe miệng Hàn Lập khẽ động, lộ ra một tia cười lạnh.

Trên vầng trán chợt léo lên quầng đen, một con mắt ngăm đen bỗng nhiên bật mở ra, nhanh tựa tia chớp phọt ra một đạo ô quang, rất chuẩn xác đã đánh trúng huyết diễm.

Vang lên một tiếng *"Phốc xuy"*, không gian xung quanh đột nhiên vặn vẹo, cả hai thứ đều đan vào nhau rồi thoáng chốc tan biến vào hư không mất dạng.

Huyết ảnh cả kinh, huyết quang trên người bành trướng ra, vẫn còn muốn thi triển thêm thần thông gì nữa nhưng chẳng còn cơ hội.

Đột nhiên năm ngón tay trên kim sắc đại thủ toát ra một quầng hỏa diễm màu bạc, chỉ cần quay cuồng một phát đã bao phủ huyết ảnh vào bên trong.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang ra từ ngân diễm, huyết ảnh liều mạng giãy dụa không ngừng, thân hình dường như không xương bị kéo dài ra rồi biến dạng, không ngừng biến ảo đủ loại.

Nhưng cho dù là biến hóa thế nào đi nữa, thì kim sắc đại thủ vẫn đeo bám quyết liệt, căn bản vẫn nắm chặt trong lòng bàn tay không thể thoát ra.

Sau vài lần hô hấp, tiếng kêu thảm thiết bỗng dừng lại!

Thế là huyết ảnh đã bị tan biến trong quầng hỏa diễm đó.

Lại nói tiếp, xem như tên huyết ảnh này không may mắn chút nào.

Nguyên bản nó vốn có một thân thể vô hình, đối với bảo vật cùng thần thông bình thường căn bản khó vây khốn cũng như làm thương tổn đến nó. Nhưng chính kim sắc đại thủ kia lại do Phạm Thánh Kim Thân biến hóa thành, cũng do tu vi Hàn Lập tiến nhanh cùng với việc trải qua nhiều lần luyện thể, nên uy lực không thể tưởng tượng nổi, dó đó có thể đơn giản bắt giữ được thân thể vô hình đó.

Về phần Phệ Linh chân hỏa, vốn rất am hiểu về cắn nuốt thiên địa năng lượng hỏa hệ, hơn nữa sau khi đã nuốt qua nhiều loại hỏa diễm thì rất có công dụng khắc chế được những loại ma vật tà khí lợi hại hơn thế nữa. Vì vậy lúc này mới dễ dàng luyện hóa tên huyết ảnh vốn có chút lai lịch đó ra thành tro.

Hàn Lập thấy hết thảy sự việc, thần sắc trên mặt bắt đầu buông lỏng, Phá Diệt Pháp Mục trên trán từ từ khép lại rồi biến mất.

Theo đó miệng hắn khẽ niệm chú, kim quang trên người nhất thời lưu chuyển, sau đó há miệng phun ra một viên quang cầu to bằng nắm tay.

Mặt ngoài viên quang cầu này được bao phủ bởi một tầng kim quang, bên trong cũng đan xen vào một chùm tia sáng trắng xám.

Đây chính là dị vật vừa rồi đã bắn vào trong cơ thể, thế là bị hắn dùng chân nguyên lực mạnh mẽ thu thập rồi đẩy ra ngoài cơ thể.

Cũng do hiện tại tu vi hắn tiến bộ rất nhanh, nên Phạm Thánh Chân Ma Công đã gần đạt đến đại thành, nếu không rất khó thực hiện được.

Sau khi quang cầu trắng xám bị hắn phun ra, thân hình lập tức khôi phục trở lại bình thường.

Hàn Lập không nói lời nào liền hướng hỏa diễm màu bạc chỉ tới.

Nhất thời Phệ Linh chân hỏa *"Vèo"* một cái, đem quang cầu đang nằm trong kim sắc đại thủ bao vây lại, hào quang trên kim sắc đại thủ chợt lóe rồi tán loạn biết mất dạng, quang cầu xám trắng ở trong ngân diễm sau khi chớp động vài lần rồi cũng tan vào hư không.

Lúc này Hàn Lập liền xoay chuyển ánh mắt, quét về phía bộ hài cốt có huyết nhục mơ hồ ở cách đó mấy trượng mà không khỏi nén một tiếng thở dài.

Tuy rằng đến lúc này hắn vẫn chưa hiểu được rốt cuộc Hướng Chi Lễ đã gặp phải kiếp nạn gì, khiến cho tên tà vật huyết ảnh đó lại ẩn nấp được bên trong cơ thể, nhưng có một điều chắc chắn rằng thân thể đó chính là Hướng Chi Lễ.

Hơn nữa theo những gì trên khuôn mặt quỷ dị của huyết ảnh thể hiện đã luân phiên biến đổi, thì dường như nguyên thần của Hướng Chi Lễ cùng Hô Lão Ma đã bị nuốt trọn rồi hợp thành một thể.

Nếu không thì tại sao ngày đó lần đầu gặp lại Hướng Chi Lễ ở Vân Thành, Đề Hồn lúc đó còn chưa ngủ say đã trở nên bất an có chút xao động, làm cho hắn đề phòng cảnh giác, nếu không thì chưa chắc đã phát hiện ra được vẻ khác thường của *"Hướng Chi Lễ"*.

Cho dù nguyên bản vị *"Hướng Chi Lễ"* này thật sự có vấn đề gì đi nữa, chỉ cần không đụng đến hắn, Hàn Lập cũng sẽ không cần đối phó làm gì.

Nhưng vị *"Hướng Chi Lễ"* này trước sau gặp hắn hai lần đều thấp thoáng lộ ra âm mưu với hắn.

Tất nhiên trong lòng Hàn Lập cũng đã động sát tâm, nên lúc này mới theo đúng hẹn mà đến phó ước.

Bất quá do chưa chắc chắn lắm để khẳng định *"Hướng Chi Lễ"* thật sự có vấn đề, nên hắn mới tới trước chờ đợi đối phương rồi làm khó dễ.

Trong lòng Hàn Lập vốn đã có cảnh giác, lại nhờ sau khi ra khỏi Quảng Hàn Giới thì tu vi tăng tiến rất nhanh, đương nhiên tin tưởng sẽ không dễ bị huyết ảnh ám toán.

Trên thực tế, cho dù vừa rồi hắn bị bất động ngoại trừ sử dụng kim thân cùng Phệ Linh chân hỏa ra, hắn cũng có nhiều thủ đoạn khác để giải trừ tình thế nguy hiểm rồi dễ dàng giệt sát tà vật này.

Dù sao đi nữa lấy tu vi của huyết ảnh đã phụ thân vào cơ thể Hướng Chi Lễ mà đem so với Hàn Lập thì vẫn còn hơi kém.

Hơn nữa tên huyết ảnh đó phải tự bạo thân thể Hướng Chi Lễ, nên bị mất đi hơn phân nữa tinh huyết, do đó không phát huy được nhiều thần thông.

Hàn Lập trầm ngâm đứng yên tại chỗ, trong thâm tâm quay cuồng không yên.

Hướng Chi Lễ vốn là một gã tu sĩ đứng ở đỉnh cao Nhân tộc lúc còn ở Nhân giới, vậy mà nay lại vướng phải một kết cục như thế, thật sự làm cho người ta cảm thán thở dài.

Cũng không biết hắn cùng với Hô lão ma thật sự bị gặp nạn trong không gian tiết điểm, hay là sau khi tiến vào Linh giới mới bị tên huyết ảnh kia chiếm đoạt thân thể. Nếu là sau khi tiến nhập rồi mới bị ngộ hại, thì tự nhiên càng khiến cho người khác không ngừng lo lắng.

Hàn Lập thở dài một hơi, tay áo bào nhắm hướng mặt đất nhẹ nhàng run lên.

Nhất thời phun ra một cỗ hỏa khí đỏ đậm, chỉ cần ánh lửa lướt qua, huyết nhục thi thể lập tức hóa thành một luồng khói bay đi mất.

Về phần tấm *"Cự Linh phù"* kia, sớm cùng với huyết ảnh bị giết đi cũng đã đồng thời hóa thành một nhúm tro bụi bay tán loạn.

Hàn Lập vốn chứng kiến tia sáng xám trắng nọ lợi hại như thế, còn muốn bỏ công tìm hiểu một phen, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể quên đi.

Lúc này hắn không cần phải lưu lại đây nữa, sau khi hướng bốn phía hư không xung quanh ngọn núi phất nhẹ vài cái, nhất thời dễ dàng phát hiện ra dao động trên không trung, tiếp theo mười mấy đạo hào quang đủ loại màu sắc bắn nhanh ra, đồng thời tập trung lại rồi chợt lóe lên nhập vào trong tay áo biến mất dạng. Đúng là những cây trận kỳ lúc trước hắn đã thả ra!

Vừa rồi trận kỳ này tạo thành một pháp trận hết sức đơn giản nếu so với linh khí dao động hiện tại.

Lúc *"Hướng Chi Lễ"* vừa mới hạ xuống ngọn núi này, lập tức đã bị hắn âm thầm phát động trận pháp, một phen chiến đấu ầm đùng vừa rồi đã hoàn toàn bị che lấp. Nếu không cho dù nơi này cách xa Phục Giao Thành cả trăm dặm, nhưng đối với vài tên thánh giai cao cấp trong thành cũng nhìn qua không bỏ sót chuyện gì.

Hiện tại nhờ có pháp trận che dấu kỹ càng, dù cho không thể xóa hết dấu vết tranh đấu đi nữa thì cao giai tồn tại cũng khó có khả năng cảm ứng rõ rệt.

Độn quang thoáng hiện, Hàn Lập hóa thành một đạo thanh hồng bay lên cao, sau khi xoay người một vòng trên không trung nhắm hướng Phục Giao Thành phá không chạy đi mất.

Chẳng bao lâu, có một đám giáp sĩ tuần tra từ một hướng khác bay đến, nhưng sau khi tra xét một vòng quanh núi cũng không phát hiện ra chuyện gì, chỉ có thể buồn bực bỏ đi.

Còn Hàn Lập vừa về tới Phục Giao Thành lập tức chui ngay vào chỗ trọ, không hề bước ra khỏi cửa.

Trong mười ngày tới chờ đợi bọn người Thiên Cơ Tử, rốt cuộc cũng phái người lần lượt đem tài liệu tới giao cho Hàn Lập, đúng là tuân thủ theo lời hứa hẹn trước đó.

Đương nhiên Hàn Lập sẽ không khách khí mà hoàn toàn thu nhận.

Một tháng sau, cuối cùng Hàn Lập cũng rời khỏi chỗ ở, tiến thẳng đến ngọn núi cao nhất trong Phục Giao Thành.

Nghe nói trong núi lúc này đang tu sửa lại vài chỗ kiến trúc trọng yếu của Phục Giao Thành, và cũng không tiết lộ sự tình cho người ngoài biết được.

Nửa ngày sau, đột nhiên cả ngọn núi bị run lên, một cột sáng thật lớn từ nơi nào đó trong lòng núi phun thẳng lên chín tầng mây.

Thế nhưng chỉ sau vài lần chớp động, cột sáng liền lóe lên rồi biến mất.

Tuy rằng cảnh tượng này khiến cho một ít tên dị tộc gần đó bàn tán xôn xao, rồi tò mò nghị luận một thời gian. Nhưng sau đó mọi người liền không hề nhắc tới nữa, đâu có ai rãnh rang lại đi tìm hiểu chuyện không liên quan tới bản thân.

Cùng lúc đó, ở một chỗ bí ẩn tại đại lục khác rất xa so với Lôi Minh đại lục, cũng tương tự phóng lên cao một cột sáng, rồi tiếp theo xuất hiện một nhân ảnh tại trung tâm tòa pháp trận thật lớn ngay khi cột sáng biến mất.

------oOo------

Chương 1747: Lôi Trận

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tại khu hoang dã thế giới trên Phong Nguyên Đại Lục, có hằng hà vô số quái vật mãnh thú chưa hề biết tên. Lại có vài nơi cực kỳ nguy hiểm, cho dù là cao giai tu sĩ tùy tiện tiến vào cũng khó lòng sống sót mà quay trở về.

Hàng năm trong khu hoang dã này đã ngã xuống biết bao nhiêu người.

Nhưng cho dù như thế, vì nếu may mắn tại khu hoang giả thế giới này, có khả năng sẽ tìm được rất nhiều tài liệu quý hiếm, chính những tu sĩ thâm nhập vào trong đó lần lượt từng người đi trước ngã xuống, lập tức có kẽ khác tiến lên.

Lãnh địa Nhân tộc nằm tại một góc hẻo lánh trên Phong Nguyên Đại Lục, nếu so với những đại tộc khác hiển nhiên rất nhỏ yếu, thậm chí kể cả những chủng tộc lân cận cũng không thể mạnh hơn được.

Cũng may liên minh với Yêu Tộc vốn có thực lực tương đương, hơn nữa Tam cảnh Thất địa của cả hai tộc đều được thần thông của cổ đại tu sĩ bố trí cấm chế bảo vệ.

Ngoại trừ một cổng đi vào duy nhất là Thiên Uyên Thành, không có nơi nào có thể tiến nhập vào địa phận hai tộc, vì vậy mới có thể khiến cho hai tộc an tâm tu dưỡng và phát triển, đồng thời có thể đứng sừng sững trên Linh giới tới ngày nay.

Đương nhiên Thiên Uyên Thành được xem trở thành trọng địa của cả hai tộc, chẳng những lúc nào cũng có trụ sẵn phần lớn tinh nhuệ hai tộc, mà bản thân cũng có một tổ chức trực tiếp tọa trấn ngay tại Thiên Uyên Thành đó là Trưởng Lão hội, chuyên môn phụ trách phòng ngự bản thành.

Trưởng Lão hội này tuy rằng thành viên không nhiều lắm, chỉ vỏn vẹn mười người, nhưng bất kỳ ai cũng có tu vi từ Hợp Thể trở lên. Mỗi khi có vị nào ngã xuống trong số mười Trưởng Lão đó, lập tức sẽ từ trong Nhân Yêu hai tộc tuyển ra một tu sĩ Hợp Thể kỳ khác bổ sung vào.

Có như vậy mới giúp cho sức phòng thủ của Thiên Uyên Thành được kiên cố.

Cũng như thế, tu sĩ Nhân Yêu hai tộc muốn tiến vào khu hoang dã chỉ có cách duy nhất là thông qua cổng Thiên Uyên Thành này.

Đối với những tu sĩ bình thường, không dám xâm nhập quá sâu vào khu vực hoang dã, đa số chỉ hoạt động cách Thiên Uyên Thành cỡ một tháng lộ trình mà thôi. Chẳng may lỡ đụng phải cổ thú cùng hung cực ác hoặc những thứ hung hiểm khác, thì còn có cơ hội chạy trốn về Thiên Uyên Thành nhờ che chở.

Đương nhiên cũng có không ít tu sĩ thần thông lợi hại, tài cao mật lớn trực tiếp thâm nhập vào sâu trong khu vực hoang dã.

Tất nhiên lúc đó tỷ lệ ngã xuống tăng cao lên gấp nhiều lần.

Lúc này ngay trên bầu trời của một hồ nước tại khu hoang dã, có vài tên tu sĩ Nhân tộc đang đối mặt hiểm cảnh sắp bị ngã xuống.

Có tổng cộng bốn gã Nhân tộc, hai nam hai nữ, đang bị một đầu cổ thú kỳ lạ rất to lớn vây kín một chỗ.

Thân hình cự thú trông giống như một con rùa biển thật lớn, nhưng trên lưng lại mọc ra hơn mười cái xúc tu trông tựa như vòi bạch tuộc, nó đứng lên huy động từng trận cuồng phong, bóng đen thật mạnh, hình thành một tấm võng thật lớn, đem phía trên không trung bốn người áp chế mạnh bạo.

Ngay cả bốn người này pháp lực cũng không kém, bọn họ đều có tu vi Hóa Thần kỳ, bảo vật khu động cũng không tầm thường chút nào đều chiếu ra vạn đạo hào quang, nhưng vô luận là phi đao phi kiếm hay pháp luân cự trượng, khi đánh vào các xúc tu cũng đều bị văng trở ra, căn bản không thể nào phá vở được tầng cự võng này.

Nếu không có một gã trung niên nam tử phục trang kiểu nho sinh, đang sử dụng một kiện pháp bảo ngân sắc Như Ý cực kỳ thần diệu, để ngăn chặn hơn phân nửa áp lực từ chiếc võng to lớn vốn là xúc tu biến thành thì lớp phòng ngự này đã sớm bị phá vỡ mà ngã xuống chết hết rồi.

Thế nhưng bộ dáng người này đang thở hồng hộc, mồ hôi ướt đẫm, khó mà duy trì được bao lâu nữa.

"Hỏa huynh, ngươi mau chóng phóng ra Cực Lôi Châu đi, bọn ta sẽ liều mạng một phen" Tên nho sinh thấy tình hình nguy cấp bèn lớn tiếng nói với tên bên cạnh.

"Không được! Cực Lôi Châu tuy rằng lợi hại, nhưng khoảng không gian nhỏ hẹp như vầy, nếu quăng ra bọn ta sẽ bị liên lụy đấy" Một gã hán tử xấu xí vận giáp y đỏ thẫm sắc mặt biến đổi rồi trả lời.

"Đương nhiên ta biết việc này. Nhưng lúc này phải bất chấp tất cả, con Thạch Nguyên Quy này có thần thông cỡ Luyện Hư sơ kỳ, Bách Linh Như Ý của ta không thể kéo dài được bao lâu nữa đâu, nếu không thử một lần, ta nghĩ dù cho bọn ta muốn liều mạng cũng không còn cơ hội đâu" Tên Nho sinh lớn tiếng quát, trông gã có vẻ vô cùng quyết đoán.

Đại hán giáp đỏ nghe qua lời ấy lại biến sắc, tuy nhiên vẫn chần chờ đôi chút.

Xúc tu cổ thú ngày càng huy động nhanh hơn, thi thoảng nghe tiếng sấm nổ mạnh bạo, kèm theo sức mạnh truyền từ cự võng cũng tăng lên không ít.

Ngọc Như Ý biến hóa bạch quang đầy trời, sau vài lần va chạm, nhất thời linh quang ảm đạm đi rất nhiều, nên không thể không đem quầng sáng thu nhỏ lại còn phân nữa, khiến cho bốn người chỉ còn cách đâu lưng nhau chống cự lại các đòn công kích của xúc tu to khổng lồ.

Lúc này Đại hán vận giáp đỏ cảm giác được ngay cả một tia may mắn cuối cùng cũng không còn!

Hắn lập tức cắn răng một cái, lòng bàn tay vừa lật chuyển hiện ra một viên châu to cỡ trứng chim.

Viên châu lam quang chói mắt, mặt ngoài cùng phủ chi chít đầy những hoa văn xanh lam, thoạt nhìn thấy vô cùng thần bí.

Vừa thấy Đại hán thật sự đã đem ra lam sắc viên châu, hai vị nữ tu có vài phần nhan sắc bất giác trên gương mặt xinh đẹp trở nên tái mét.

Trong lúc hốt hoảng, một người lầm thầm niệm chú rồi tay áo vung lên, lập tức hơn mười đạo phù lục cao cấp bắn mạnh ra, rồi hóa thành nhiều tầng ánh sáng bao trùm lấy cả bốn người vào trong.

Một vĩ nữ tu khác giơ tay lên, bay ra một cái Chuông đen tuyền.

Vật này liền phóng đại lên thật lớn, sau một tiếng vang nhỏ *"Đương"*, một tầng quang hà đen kịt cuồn cuộn bay xuống, cũng tương tự phủ kín mấy người này.

Tên Nho sinh kia hạ quyết tâm, liên tiếp phun ra từng đoàn máu huyết.

Mỗi ngụm sau khi phun ra khiến cho sắc mặt hắn liền trở nên trắng bệch, kế đó dùng ngón tay nhanh chóng điểm chỉ vài cái.

Máu huyết chợt lóe lên rồi chui hết vào Như Ý trên không trung.

Linh quang trên Như Ý vốn đang bị ảm đạm, liền lập tức sáng rực lên, trong phút chốc huyễn hóa tầng tầng bạch sắc quang hà vô cùng dày đặc.

Hán tử vận giáp đỏ vừa thấy đồng bạn chuẩn bị phòng ngự đầy đủ, kế đó cổ tay run lên không chút do dự liền đem lam sắc viên châu quăng ra ngoài.

Ngay hướng viên châu vừa bay ra, liền hóa thành một đoàn lam quang chói mắt.

Hán tử vận giáp đỏ bấm tay niệm chú để thúc giục, sau khi lam quang quay tròn bay ra liền hóa thành bánh xe thật lớn, rồi hướng đến một chiếc xúc tu đang ngoe nguẩy phóng tới.

"Oanh" vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Đoàn lam quang cùng xúc tu vừa chạm nhau lập tức nổ tung tóe, một đám khói lam sắc ngay chỗ vừa bùng nổ quay cuồng tản ra xung quanh.

Hơn mười cái xúc tu vốn đang hình thành chiếc võng to lớn, trong nháy mắt bị lam quang bao phủ, đám khói lan tỏa ra xa cả dặm, trong lam quang có tiếng cuồng phong gào thét gầm rú không ngừng.

"Sưu sưu" vài âm thanh nho nhỏ vang lên.

Mấy đạo kinh hồng đang bay theo đám khói thoát ra, sau mấy cái chớp động liền liên kết với nhau nhắm hướng chân trời mà lao đi.

Bên trong độn quang chính là bốn gã nam nữ trông hết sức chật vật!

Trong đó, trên người tên Nho sinh vết máu loang lổ, một cánh tay đã bay đi mất.

Ba người còn lại quần áo cũng tả tơi, sắc mặt tái nhợt dị thường, ai nấy cũng đều bị thương không nhẹ.

Cũng còn may bốn người này cũng chưa mất đi khả năng phi hành, độn quang chớp động vẫn lấy tốc độ kinh người phóng đi như bay.

Một lát sau, khói mù trên không trung mới tản ra, lam quang chợt lóe lên rồi cũng tan đi mất.

Chỉ thấy con cổ thú cự quy kia, trong hơn mười cái xúc tu thì phân nữa đã hóa thành hư ảo, những cái còn lại cũng bị cháy khét lẹt hết một nữa, trông bộ dáng không còn nguyên vẹn chút nào.

Một tiếng rống giận dữ từ trong miệng cổ thú truyền ra, lục quang chợt lóe phủ đều lên những xúc tu không trọn vẹn, tuy nhiên một lần nữa chúng lại tiếp tục được sinh trưởng dài ra, tiếp theo xung quanh mặt hồ nổi lên từng trận ba đào mãnh liệt, một lượng lớn nước dưới hồ bị hút lên cao, rồi hóa thành một mảnh thủy vân trải rộng khắp mấy mẫu, rồi nhắm hướng thoát đi của bốn người mà phá không đuổi theo.

Bốn người phía trước thấy vậy trong lòng hoảng hốt, tự nhiên liều mạng thúc giục độn quang bay nhanh, cố gắng bỏ xa đám thủy vân kia.

Tuy đám mây đó vô cùng to lớn, nhưng tốc độ không thể so với độn quang phía trước do bốn người hợp lực lại, nên có chênh lệch đôi chút.

Bốn người chia ra hai trước hai sau, không bao lâu sau đã bay xa cả trăm vạn lý.

Mà càng về sau, ngược lại khoảng cách giữa độn quang cùng thủy vân ngày càng kéo gần lại.

Chẳng phải do thủy vân đột nhiên tăng tốc nhanh hơn, mà do bốn gã Nhân tộc phía trước mang thương tích đầy người, lại trải qua một phen liều mạng điên cuồng phi độn, rốt cuộc pháp lực đã tiêu hao khá nhiều.

Đương nhiên cả bốn người đều biểu hiện tình hình bất ổn giống nhau, nhưng rõ ràng thực lực bọn họ căn bản không thể kháng cự lại được cổ thú, nên tự nhiên đành phải thúc thủ vô kế khả thi.

Cuối cùng cũng phi hành tới trước được hơn mười vạn dặm, bất quá hai bên cách nhau chỉ hơn trăm trượng, phía sau bất chợt truyền ra tiếng rống thật to của cổ thú, đột nhiên thủy vân mờ dần đi, tiếp theo sau một tiếng *"Phanh"* liền tự động nổ tung văng ra.

Sau một trận quay cuồng, thủy linh trắng xóa lập tức tiêu tán, con cự quy lại biến đi đâu mất.

Mấy người phía trước đang phi độn lúc nào cũng để ý đến tình hình phía sau. Vừa thấy cảnh này, tên Nho sinh cụt tay biến sắc rồi thất thanh kêu lên một tiếng *"Không xong"*.

Nhưng bốn người bọn hắn chưa kịp bàn kế sách đối phó, thì độn quang trên không đột nhiên bị dao động, có vài xúc tu đen tuyền chợt lóe lên rồi hiện ra, hướng mấy người bên dưới mà hung hăng đập xuống theo thế sét đánh không kịp bưng tay.

Dù chưa thật sự chạm tới, nhưng áp lực cuồng phong thật lớn ép xuống độn quang run rẩy liên tục lúc ẩn lúc hiện không ngừng.

Cả bốn người đều hét lên, cơ hồ làm theo bản năng rồi độn quang lập tức chia ra làm bốn hướng khác nhau mà bỏ chạy.

Tuy rằng trước mắt bọn họ tránh được một kích hung ác như trời giáng, nhưng đồng thời cũng bị phân chia ra mỗi người chạy về một phương, rồi cùng liếc mắt nhìn nhau sắc mặt đều khó coi dị thường.

Vừa rồi bốn người bọn họ liên hợp pháp lực với nhau, thế mà không thể bỏ xa được cổ thú lại còn bị đánh cho rã ra, bây giờ muốn bảo toàn tính mạng chỉ sợ là si tâm vọng tưởng mà thôi.

Bóng đen thật to lớn trên không trung chợt lóe lên, thân hình cự quy cũng theo hư không mà hiện ra, hai con mắt xanh lè quét qua bốn người rồi lạnh lùng liếc mắt một cái.

Trong lòng mấy người Nho sinh cảm giác chùng xuống, đa phần đều biết chạy trời không khỏi nắng.

Bất quá bốn người này đã có thể tu luyện đến cảnh giới này, lại còn dám xâm nhập vào sâu trong khu hoang dã, cũng là những người có ý chí khác thường, đương nhiên sẽ không dễ dàng khoanh tay chịu chết.

Thần sắc bọn họ đều rung lên mạnh mẽ, tất cả đều phóng ra bảo vật, quyết liều chết một trận.

Cổ thú cự quy thấy vậy gầm nhẹ một tiếng, trong mắt hiện ra một tia khinh miệt y như con người, hơn mười xúc tu trên lưng đều vung lên, liền hóa thành một mãnh đen nghịt.

Trước mắt thấy hai bên người và thú sẽ tiếp tục xảy ra đại chiến, không ngờ trên sắc mặt bọn chúng đột nhiên cùng hiện lên vẻ kinh dị, cơ hồ đồng thời cùng ngó về một hướng trên không trung.

Chỉ thấy một chỗ trên cao hơn trăm trượng, không biết từ lúc nào xuất hiện rất nhiều lôi cầu thật lớn.

Lôi cầu tỏa ra ánh bạc lóng lánh, vô số quang điện chớp động rõ ràng không ngưng, nhưng lạ lùng là không phát ra bất kỳ một tiếng động nào, quang cảnh vừa tỉnh vừa động như thế lại hoàn toàn mâu thuẫn, tự nhiên khiến cho mọi người lâm vào một cảm giác cực kỳ quỷ dị.

Nhưng cả bọn bốn người cùng cổ thú này chưa kịp phản ứng gì thì đột nhiên lôi cầu nổ tung ra, thể tích bất chợt cuồng bạo phóng to lên mấy lần.

Tiếp theo liên tục vang lên tiếng gầm rú, quang điện dày đặc theo lôi cầu tan vỡ bắn ra, sau một lúc chớp động, trong nháy mắt lại hình thành một pháp trận hình tròn có đường kính rộng tới mấy trượng.

Bên trong pháp trận này hoàn toàn được hình thành từ ngân sắc quang điện, kế tiếp vô số ngân sắc phù văn đều đồng thời hiện lên.

Lại một tiếng sét đánh kinh thiên động địa.

Một đạo quang điện thô to như hang động chợt lóe lên rồi điện quang vụt tắt, một thân ảnh ngã nghiêng vừa hiện ra ngay giữa lôi trận.

Thân ảnh người này vừa mới ổn định, thế nhưng không kể gì đến những người xung quanh liền chửi ầm lên:

"Lôi Vân Tử, tên tiểu tử nhà ngươi! Lần sau đừng để ta gặp phải, nếu không ta quyết không bỏ qua đâu".

------oOo------

Chương 1748: Lôi Vân Tử và Lôi Quang Pháp Trận

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bóng người rõ ràng là một gã nam tử vận thanh bào, trên lưng mang một cặp cánh trong suốt, khuôn mặt trông rất bình thường, nhưng thần sắc mang vẻ hết sức buồn bực oán hận.

Nho sinh cụt tay trong lòng vừa động, nhất thời thần niệm đảo qua.

Kết quả làm hắn ngẩn ra, lập tức trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ, liền vội vàng lớn tiếng hô to:

"Tiền bối cẩn thận, phía dưới chính là Thạch Nguyên Quy vốn đã có linh trí, thập phần đáng sợ".

"Thạch Nguyên Quy!" Tên thanh niên vừa nghe qua lời này, tựa hồ như lúc này mới phát giác ra sự hiện diện của bốn người cùng một thú ở bên dưới, nhưng sau khi ánh mắt đảo qua lại cười phá lên:

"Các ngươi thuộc Nhân tộc! Hảo, được lắm, vậy là nơi đây cách Thiên Uyên Thành không xa rồi".

Thanh niên nam tử vốn căn bản không hề để ý đến cổ thú cự quy, bộ dáng hoàn toàn không thèm ngó tới.

Còn cự quy tựa hồ cảm thấy tên nam tử trên không trung chẳng dễ chọc vào, linh trí nó không hề thấp, hai mắt xoay tròn nhìn láo liên, vẫn chưa dám tùy tiện công kích.

"Nơi đây cách Thiên Uyên Thành không xa lắm, nếu tiền bối không chê bai, bốn người vãn bối nguyện làm người dẫn đường vậy" Đại hán giáp đỏ cũng phát hiện tương tự, đúng là tu vi của

nam tử trên kia thâm sâu không lường được, sau khi thần niệm lướt qua căn bản không thể tra ra được nông sâu, bây giờ tựa như người đang chết đuối lại vớ được cọng rơm cứu mạng vậy, nên hắn hét to lên.

Nho sinh cùng hai vị nữ tu còn lại cũng liên tục gật đầu đồng ý.

"Dẫn đường à, ừm, cũng tốt. Bất quá hãy chờ một chút, đầu Thạch Nguyên Quy này cũng có chút chỗ cần dùng tới, hãy đợi ta thu lấy nội đan rồi cùng lên đường một thể!" Thanh niên sau khi mỉm cười, lúc này mới nhìn về phía cổ thú.

Con Thạch Nguyên Quy này tuy không hiểu được ngôn từ bọn họ nói chuyện với nhau, nhưng cũng phát hiện ra ánh mắt tên thanh niên ngó qua, trong lòng bỗng nhiên mất tự chủ nhất thời phát lạnh, nó gầm lên một tiếng, không chút lưỡng lự há miệng ra, một cây cột sáng thô to màu lam hướng không trung phun ra, đồng thời hơn mười cái xúc tu trên lưng cùng nhau xoắn tít bay ra, hóa thành vô số bóng đen bao trùm lấy thanh niên nam tử.

Con thú này có dự cảm không tốt, có thể người này sẽ đe dọa tính mạng của nó, nên cuồng tính bật trỗi dậy.

Mới vừa thấy đòn công kích kinh người của cự quy, bốn người phía dưới sắc mặt đại biến, vội vàng thúc giục bảo vật hóa thành tầng tầng hào quang để tự vệ, rồi yên lặng lui ra phía sau vài bước.

Thanh niên mang cánh bay lơ lững trên không trung trông thấy thế lại phát ra một tràng cười dài.

Chỉ thấy hắn phất tay áo về phía trước, nhất thời một quầng sáng màu xám hiện ra chắn trước người hắn.

Cột sáng lam sắc đánh lên quầng sáng nọ, thoáng thấy hào quang chợt lóe rồi âm thầm biết mất không để lại dấu vết.

Nhìn thanh thế tấn công thật kinh người, nhưng một chút hiệu quả cũng không có.

Bóng đen rợp trời lại biến thành đại võng, phủ xuống tràn ngập khắp nơi, mí mắt tên thanh niên chẳng buồn chớp chút nào, nhưng cặp cánh sau lưng đột nhiên vỗ mạnh, thình lình tiếng sấm nổi lên, vô số điện quang trắng xanh trên cặp cánh đều hiện ra, *"Binh ba"* một âm thanh rất to ngân vang liên tục trong không trung.

Đồng thời lúc này, cánh tay tên thanh niên thoáng động, bàn tay đen thui từ trong tay áo tung ra một trảo đón đầu cự võng.

Đang trời quang mây tạnh bỗng vang lên một tiếng sấm sét!

Một màn kinh người hiện ra.

Ngay khi ngũ trảo được tung ra, trong nháy mắt những tia quang điện trắng xanh trên không trung đều tập trung kéo về cùng một chỗ, mang theo tiếng động ầm đùng, rồi lập tức hóa thành một bàn tay khổng lồ cũng màu trắng xanh to hơn một trượng, toàn bộ đều được hợp lại từ những tia quang điện đan xen vào nhau.

Năm ngón tay xòe ra, những xúc tu hóa thành cự võng lại bị bàn tay lôi điện khổng lồ dễ dàng phá tan như rọc giấy, kế tiếp bàn tay chợt lóe lên rồi biến mất.

Đồng thời lúc đó, ngay trên đỉnh đầu cự quy tia chớp hiện lên một đạo quang điện thật lớn, lập tức nhoáng lên rồi một lần nữa hóa thành bàn tay khổng lồ, bất ngờ tung ra một trảo như sét đánh không kịp bịt tai.

Một đòn công kích điện quang hỏa thạch này khiến cho cự quy kia không kịp phản kháng, lập tức liền bị điện quang màu xanh phá vỡ đi hộ thể, trực tiếp đánh thẳng lên thân hình rắn chắc của nó.

Vang lên một tiếng sấm thật lớn, quầng sáng trắng xanh bỗng bành trướng lên, vô số điện quang liền hiện ra.

Cũng không biết luồng quang điện đó có uy lực gì đáng sợ, thế mà khi thân hình Thạch Nguyên Quy bị điện quang chạm vào, chỉ vài cái chớp động lập tức biến thành tro bụi, thậm chí cả tiếng kêu la thảm thiết cũng chưa kịp thốt ra.

Điện quang chợt lóe lên rồi sau đó biến mất, chỉ còn lại mỗi viên yêu đan nhỏ tựa trứng chim, đang lặng lẽ lơ lững giữa không trung.

Ánh mắt thanh nên chợt lóe, không nói lời nào tung ra một trảo, tiếp theo vang lên một tiếng *"Sưu"*, lập tức yêu đan hướng lên trời cao bắn nhanh đi, bay thẳng vào tay của hắn.

Tên thanh niên săm soi nhìn qua yêu đan vài lần, sau đó linh quang chợt lóe trực tiếp thu cất vào, rồi hướng mấy người Nho sinh thản nhiên nói: *"Tốt lắm, có thể khởi hành rồi"*.

Bọn bốn người Nho sinh sớm chứng kiến đều há mồm trợn mắt.

Con Thạch Nguyên Quy này rất lợi hại tương đương với tu vi Luyện Hư kỳ, bản thân bọn họ vừa mới nếm mùi đau khổ, thiếu chút nữa toàn bộ đã ngã xuống rồi. Vậy mà vị thanh niên xa lạ đứng trước mặt đây, lại đối mặt với con thú này chỉ cần vung tay nhẹ nhàng đã đánh chết được cự quy.

Thật sự không còn gì để nói, chẳng lẽ cảnh giới đối phương còn cao hơn nhiều so với dự đoán lúc trước của bọn họ.

"Xin hỏi tôn tính đại danh của tiền bối, chẳng lẽ người là Thánh giai tu sĩ đạt tới cảnh giới Hợp Thể kỳ rồi" Nho sinh sau khi hít sâu một hơi vội vàng thi lễ, cực kỳ kính cẩn hỏi.

"Hợp Thể? Tại hạ còn chưa đạt tới đâu, về phần danh tính tại hạ họ Hàn" Thanh niên liếc qua Nho sinh một cái, trả lời hết sức bình thường.

Tên thanh niên nam tử này rõ ràng đúng là Hàn Lập.

Hiện tại đã là thời điểm cách lúc trước hơn trăm năm từ khi hắn quay về Phong Nguyên Đại Lục bằng Truyền Tống Trận.

Năm đó hắn từ Lôi Minh Đại Lục truyền tống tới một nơi cực kỳ hẻo lánh ở Phong Nguyên Đại Lục, xung quanh Truyền Tống Trận ngoại trừ nhân thủ của Thiên Vân được phái tới để thủ hộ, cũng không có dị tộc nào khác.

Sau khi hắn đưa ra Ngọc giản chứng minh thân phận, lập tức thuận lợi nhẹ nhàng rời đi.

Nhưng hắn không thể nào nghĩ tới, hành trình quay về Nhân tộc lại gập ghềnh khó khăn và lâu dài đến thế.

Lúc đó với thần thông của hắn, cho dù đối mặt với Hợp Thể kỳ cũng không quá sợ hãi.

Nhưng thật sự Phong Nguyên Đại Lục quá rộng lớn, hơn nữa trên đường đi xuất hiện vô số hiểm cảnh kỳ dị, lại còn thu mua một ít vật phẩm trong khu vực dị tộc.

Cho dù Hàn Lập tập trung hết tinh thần cảnh giác để ứng phó hết mọi tình hình, thế nhưng vẫn có vài lần phải đối mặt với hiểm cảnh tưởng đâu đã ngã xuống rồi.

Có một đợt bị đàn cổ thú khoảng bảy tám con cấp Hợp Thể đuổi giết suốt mấy tháng trời, may mắn dựa vào lượng linh đan cùng linh thạch dư giã, cuối cùng mới cắt đuôi được đàn thú đó. Lại có lần tiến vào Kỳ Hàn Tuyệt Địa, đáng sợ nhất là bị một luồng quỷ khí quấn lấy cơ thể, nếu không phải do khí lạnh màu lam kích thích Ngũ Sắc Hàn Diễm trong thể nội khiến cho nó thăng cấp, rồi quay ngược lại hấp thu luôn loại khí âm hàn kỳ dị đó, chỉ sợ lúc đấy hắn đã vĩnh viễn hóa thành một tòa điêu khắc băng giá mãi mãi lưu lại nơi đó.

Chỉ có thế mà cũng khiến cho hắn tốn hết cả năm trời, cuối cùng mới có thể thoát thân khỏi tuyệt địa.

Lại có một lần, hắn đụng với một đám dị tộc cao giai, bọn kia thấy hắn đơn độc nên nãy sinh ý muốn giết người đoạt bảo.

Kết quả sau một phen đại chiến, hắn đã thi triển hầu hết các đại thần thông vốn có, thậm chí phóng ra Phệ Kim Trùng cùng với Huyền Thiên Tàn Nhận, rồi liên tiếp đánh chết bảy tám tên tu vi Luyện Hư, thậm chí còn làm bị thương nặng hai gã Hợp Thể kỳ nữa, nhưng bản thân cũng trúng phải một loại kỳ độc, khiến cho đại thương nguyên khí nên phải tìm đường chạy trối chết.

Lần bị thương đó, hắn phải bế quan hết mười mấy năm ở một chỗ hết ức bí ẩn, mới có thể hồi phục lại nguyên khí đồng thời hóa giải hoàn toàn chất độc đó.

Trên đường đi sau đó, đương nhiên hắn càng phải hết sức cẩn thận, thế nhưng vẫn liên tục đụng phải hiểm cảnh, khiến hắn bực bội không thôi.

Hiện tại, cuối cùng hắn cũng biết, vì sao khi nhắc tới sự tình đi xuyên qua đại lục, dù cho là Hợp Thể kỳ tồn tại cũng đều biến sắc.

Với thần thông bấy giờ, có mấy lần thiếu chút nữa hắn đã đi đời nhà ma rồi, bình thường có không ít Hợp Thể kỳ bị ngã xuống bởi vì ngao du xuyên đại lục kiểu này.

Nhưng cũng phải nói cho rõ, hình thức du lãm kiểu này đều là tồn tại đỉnh giai ở các tộc, sau khi đạt tới tu vi đại thành mới bắt đầu tính tới chuyện xuyên đại lục. Phải trải qua nhiều hiểm cảnh kỳ dị như thế, mới giúp cho bọn họ một lần nữa ma luyện tâm tính, biết đâu có thể chính mình đạt được một cơ duyên tạo hóa nào đó.

Tương tự như vậy, trên đường phản hồi Nhân tộc, Hàn Lập đã đối mặt rất nhiều hiểm nguy mà không chết, nên thu hoạch rất lớn thật sự khó thể tưởng tượng được.

Không chỉ trên đường đi, chỉ cần ở sâu trong khu hoang dã thì phần lớn đã thu thập được nhiều tài liệu quý hiếm rồi, hơn nữa dọc theo đường đi hắn dừng chân tại lãnh địa của một số dị tộc, theo đó đa phần đã học lóm được vài bí thuật pháp quyết không giống với công pháp của Nhân tộc, khiến cho hắn được lợi rất lớn.

Vị sợ người dị tộc phát hiện, mỗi lần hắn chỉ tìm hiểu ở những khu vực lân cận bên cạnh lãnh địa dị tộc, và chỉ tiến nhập vào những thành thị nào mà không có hiện diện của tồn tại cấp đỉnh giai.

Kể từ đó, những mối nguy hiểm dần dần được giảm bớt đáng kể.

Nhưng dù sao đi nữa, cũng không phải lần nào cũng được bình yên vô sự. Có một dạo hắn đi vào một thành nhỏ của một dị tộc được gọi là Minh tộc, nhưng lại bất ngờ gặp được một tên dị tộc nhân tự xưng là *"Lôi Vân Tử"*.

Tên này rõ ràng cũng chỉ có tu vi Luyện Hư trung kỳ thôi, thế nhưng chỉ cần liếc mắt qua đã phát hiện ra thân phận dị tộc nhân của hắn.

Tự nhiên lúc đó hai người bùng nổ một hồi đại chiến.

Kết quả Hàn Lập vốn nghĩ có thể dễ dàng tiêu diệt được đối phương, nhưng không ngờ khi phát hiện ra, hắn căn bản không thể vây khốn được một gã chỉ có tu vi Luyện Hư trung kỳ.

Tên dị tộc nhân này là Lôi Vân Tử, lại được may mắn trời sinh đã có thể thao túng cùng lúc năm loại sức mạnh lôi điện khác nhau, dựa theo truyền thuyết hắn được gọi là *"Ngũ Lôi Thân Thể"*, hơn nữa công pháp hắn tu luyện lại là đại thần thông thượng cổ Lôi Đình vốn đã sớm thất truyền từ lâu, lại có thể tùy thời đem cơ thể cùng lôi điện tự do chuyển hóa. Tuy rằng bị giới hạn theo tu vi nên không thể kéo dài được lâu, nhưng cũng đủ làm cho Hàn Lập giương mắt ra nhìn mà vô kế khả thi.

Càng nghịch thiên hơn chính là, vị Lôi Vân Tử này lại là một Trận Pháp tông sư rất có danh tiếng trong Minh tộc, hắn đã kết hợp chính bản thể với Lôi Đình thần thông, nghiên cứu ra một loại độc môn chính là Lôi Quang Pháp Trận. Hắn tùy thời có thể đem lôi điện trong thể nội biến hóa thành các loại trận pháp có khả năng vây địch hoặc công kích cùng phòng ngự, thật sự không còn gì để nói nữa.

Đương nhiên với đại thần thông của Hàn Lập, tên Lôi Vân Tử này cũng tương tự đừng mơ tưởng có thể chiếm được tiện nghi, hai người sau khi trải qua một cuộc chiếc kéo dài hơn tháng trời, ngược lại quay ra kết giao bằng hữu.

Tất nhiên Hàn Lập cảm thấy tò mò với Lôi Quang Pháp Trận của đối phương có thể thao túng được lực lượng lôi điện, còn Lôi Vân Tử lại rất hứng thú với Ích Tà Thần Lôi cùng Lôi Văn Cô Đọng Thuật mà năm xưa Hàn Lập lĩnh ngộ ra từ Thiên Lôi Mộc.

Vị này cùng Hàn Lập bèn bàn nhau, hai người tìm một chỗ ở rồi trao đổi cho nhau những tâm đắc của bản thân.

Kết quả là Hàn Lập đương nhiên học được vài loại Lôi Quang Pháp Trận rất có chỗ dùng đến, đối phương cũng hấp thụ được một ít Ích Tà Thần Lôi từ Hàn Lập và cũng học xong Lôi Văn Thuật.

Hai người lúc này mới vừa lòng chia tay nhau.

Bất quá là không biết do Lôi Quang Pháp Trận tu luyện quá khó hay do Lôi Vân Tử cố tình dấu đi những chỗ quan trọng nào đó, khiến cho Hàn Lập sau khi tu luyện vẫn chưa thể điều khiển theo ý muốn được, hơn nữa ngay khi thi triển lúc nào cũng xuất hiện vài trục trặc nho nhỏ.

Nên làm cho hắn luôn cảm thấy bực bội.

Ngay lúc vừa rồi, hắn bỏ công ra rà soát lại rất kỹ lưỡng toàn bộ trận pháp, rốt cuộc Hàn Lập đã có thể hiểu thông được đến tám chín phần.

Cho nên chuyện này làm cho hắn đối với Lôi Vân Tử luôn oán giận không thôi.

Tuy vậy, hắn cũng giống như thế, trong Lôi Văn Thuật có động tay động chân vài chỗ, mỗi khi đối phương cô đọng lôi châu, thì trong mười lần cũng không sai biệt lắm có thể thành công được một lần.

------oOo------

Chương 1749: Trở Về Thiên Uyên Thành

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kể từ đó, Hàn Lập chỉ có thể dựa vào thực lực chính mình, trên suốt đường đi tiêu hao rất nhiều tinh lực cùng tài trí và tận dụng thành tựu trận pháp của mình, để tu sửa từng chút một nhằm nâng cao hiệu quả của Lôi Quang Pháp Trận.

Vừa rồi đột nhiên hắn xuất hiện bên trong lôi điện Truyền Tống Trận, chính là một trong những loại Lôi Quang Pháp Trận mà hắn rất xem trọng.

Pháp trận này có thể dùng lôi điện chi lực để hình thành nên một truyền tống pháp trận cự ly ngắn, có thể truyền tống trong phạm vi vạn dặm trở lại.

Nếu đổi lại Lôi Vân Tử sử dụng pháp trận này, cơ hồ có thể truyền tống chính xác đến một địa điểm trong phạm vi trăm trượng, hơn nữa chỉ cần vài nhịp hô hấp liền có khả năng hoàn thành truyền tống.

Do không có được hoàn chỉnh mấy chỗ quan trọng trong pháp quyết, cho nên dù Hàn Lập có cố gắng chỉnh sửa đến mấy, cũng chỉ có thể truyền tống đến một nơi nào đó trong phạm vi vạn dặm mà không thể xác định trước được điểm đến, hơn nữa từ lúc thi pháp đến khi hoàn tất Lôi Vân Tử chỉ tốn một nữa thời gian mà thôi.

Truyền tống trận vừa rồi chính là do Hàn Lập lại một lần nửa thử nghiệm cải tiến, kết quả tự nhiên vẫn y nhu cũ.

Vì chuyện này mà khiến cho hắn cực kỳ oán giận Lôi Vân Tử, rồi nhịn không được mà chửi toáng lên vài câu.

Mà tính cho tới lúc này, từ khi hắn đặt chân về tới Phong Nguyên Đại Lục đến bây giờ, không ngờ đã tiêu tốn gần trăm năm trời.

Sau khi liếc mắt nhìn đám người Nho sinh, trong lòng Hàn Lập bất chợt lại vui hẳn lên.

Tuy rằng chỉ dựa trên một ít thông tin có được từ địa đồ đại lục quá mức đơn giản, hắn cũng thừa biết bản thân đã ở rất gần với khu vực Nhân tộc, nhưng dù sao cũng không thể tính toán chính xác được.

Hơn nữa mấy người này chính là người cùng tộc mà hắn đã nhiều năm qua mới gặp lại, sau khi xác định được chắc chắn Thiên Uyên Thành không còn bao xa nữa, trong lòng hắn vô cùng hưng phấn.

Đã nhiều năm lưu lạc bên ngoài, hằng ngày chỉ tiếp xúc với dị tộc và mãnh thú, tự nhiên khiến cho Hàn Lập có cảm giác rất nhớ nhà.

Quan trọng hơn là …, trong lòng Hàn Lập vẫn còn vướng bận sự tình phi thăng của Nam Cung Uyển, không biết ái thê hắn có phi thăng thành công lên Linh giới hay không, đồng thời có tới Thiên Uyên Thành hay không.

Các loại ý niệm trong lòng Hàn Lập tựa như cơn thủy triều tung lên rồi hạ xuống, thế nhưng trên mặt vẫn không biểu lộ sự tình, vẫy tay lên thả ra một chiếc phi xa màu xanh lóng lánh.

Phi xa dài khoảng bảy tám trượng lơ lững trên không trung, hầu như mặt ngoài bao phủ một lớp phù văn huyền ảo, phía trước xe còn có hai đầu Cự Lang khôi lỗi thú trên lưng đều mọc ra cặp cánh.

"Trông bộ dáng các ngươi đều bị thương không nhẹ chút nào, e rằng không có khả năng phi hành đường dài, hãy lên xe mà yên tỉnh dưỡng thương đi, chỉ cần cho ta biết đường đi là được" Hàn Lập thản nhiên phân phó.

"Đa tạ đại ân tiền bối!"

"Vãn bối tuân mệnh!"

Bốn người Nho sinh nhất thời vui vẻ liên tục nói lời cảm tạ.

Tuy rằng bọn họ nghe qua Hàn Lập phủ nhận bản thân là tu sĩ Hợp Thể kỳ, nhưng cũng biết rõ tu vi đối phương tuyệt đối không phải chỉ cỡ như những tồn tại Luyện Hư bình thường khác, nếu không thì làm sao có thể dễ dàng diệt sát được Thạch Nguyên Quy vốn tương đương với Luyện Hư cấp, vì vậy tự nhiên không dám kháng lệnh đối phương*".*

Huống chi hiện tại nguyên khí mấy người bọn họ đang bị thương trầm trọng, cho nên cái loại mệnh lệnh có lợi như vầy cầu còn không được cơ mà.

Nguyên bản đường xá từ đây hồi Thành cũng thật khó khăn, hiện tại lại được một vị tu sĩ lợi hại như vậy đi cùng, xem ra chẳng còn gì lo lắng nữa.

Vì thế độn quang cả bốn người cùng bay vào phi xa.

Hàn Lập tức thì khoát tay, hai đạo thanh sắc pháp quyết bắn ra, rồi chợt lóe lên chui vào trong thân hình hai con thú khôi lỗi.

Thú khôi lỗi vốn nhìn tựa như những món đồ không có sinh mạng, bỗng nhiên truyền ra tiếng gầm nhẹ, giống như vừa mới được hồi sinh, nhất thời quạt mạnh cặp cánh chạy như bay về phía trước.

Phù văn trên phi xa màu xanh quay cuồng từng trận, trong chốc lát hiện lên một tầng thanh quang bao bọc toàn bộ vào bên trong, tiếp theo chợt lóe lên rồi hóa thành một đoàn thanh quang nhắm hướng chân trời mà bắn đi.

*"*Các ngươi là tu sĩ ở Cảnh nào? Đã rời khỏi Thiên Uyên Thành bao lâu rồi?*" Hàn Lập khoanh chân ngồi ở giữa phi xa, hướng mấy người này hỏi một câu.*

*"*Khởi bẩm tiền bối, tông môn bốn người vãn bối vốn xuất thân từ Huyền Vũ cảnh, từ khi rời đi Thiên Uyên Thành cũng đã được

nửa năm rồi!" *Nho sinh hẳn nhiên là thủ lĩnh của nhóm bốn người này, cung kính trả lời.*

"Nửa năm à! Nói vậy mọi tình huống gần đây của Thiên Uyên Thành hẳn là biết rất rõ" *Chân mày Hàn Lập khẽ động rồi hỏi.*

"Mấy người bọn vãn bối đã từng ở lại Thiên Uyên Thành khá nhiều năm, thật sự đối với tình hình trong thành cũng biết được chút ít. Nhưng tiền bối cũng biết, tu vi bọn vãn bối không cao, nên có một số chuyện bí mật chắc chắn không được rõ lắm" *Nho sinh dường như đoán được tâm ý của Hàn Lập, trả lời có chút cẩn thận.*

"Hắc hắc, đừng lo lắng gì cả. Hàn mỗ vốn cũng xuất thân từ Thiên Uyên Thành, chính là nhiều năm qua vì bất ngờ nên phải rời đi, ta chỉ muốn biết một số tình huống trong Tộc và Thiên Uyên Thành mà thôi. Bất quá hiện tại Thiên Uyên Thành vẫn bình an vô sự, xem ra năm đó đám dị tộc tiến công bị thất bại rồi" *Hàn Lập cười nhẹ một tiếng.*

"Dị tộc tấn công? Nguyên lai lúc đó tiền bối đã ly khai Thiên Nguyên thành! Năm đó mấy tộc xung quanh cùng liên thủ tấn công bản thành, nhưng nhờ có Nhân tộc và Yêu tộc phối hợp phòng thủ, nên hai bên đều có thảm thương trầm trọng, dường như đã có Hợp Thể kỳ bị ngã xuống. Nhưng nghe nói cuộc chiến đang tới hồi kịch liệt thì tự dưng đại quân dị tộc bỗng nhiên bất ngờ rút quân, lúc này mới khiến cho Thiên Uyên Thành được trở lại bình yên vô sự" *Trước hết Nho sinh cả kinh, nhưng cũng thành thật trả lời.*

"Rút quân!" *Hàn Lập sờ sờ cằm, lộ ra vẻ mặt trầm ngâm.*

"Không sai! Nhưng nguyên nhân cụ thể lại có nhiều người nói khác nhau, có người bảo Nhân Yêu hai tộc chúng ta đã phái ra lực lượng tinh nhuệ, rồi tập kích địa phận của mấy tộc đó, bức bách bọn chúng buộc phải lui quân về phòng thủ. Lại có người bảo nguyên do xuất thế Huyền Thiên chi bảo, nên đám người dị tộc đó đều chuyển hướng đi tranh đoạt bảo vật" *Tiếp theo Hán tử giáp đỏ trả lời một câu.*

"Có tin đồn gì về Huyền Thiên chi bảo?" *Trog lòng Hàn Lập thoáng rùng mình, nhưng ngoài mặt không hề biến đổi.*

"Thật ra, việc này năm xưa truyền tai nhau có chút mơ hồ và thần kỳ! Có người bảo là bên trong dị tộc nào đó đột nhiên sinh ra linh bảo. Lại có người bảo tự nhiên xuất hiện một Thánh giai đến từ đại lục khác bỗng nhiên mang theo linh bảo đi tới đại lục chúng ta. Cũng có những lời đồn thổi, nói người từ hạ giới phi thăng lên mang theo linh bảo và đang ở trong Tộc chúng ta" *Nho sinh cười khổ một tiếng rồi đáp.*

"Ha hả, tu sĩ phi thăng từ hạ giới à!" *Hàn Lập nghe vậy, chẳng những không hề sợ hãi mà còn cười rộ lên.*

"Tiền bối cũng thấy quá hoang đường đúng không, Huyền Thiên chi bảo đó sao lại là một món bảo vật có xuất xứ từ hạ giới được chứ, cũng không biết lời đồn này xuất phát từ đâu nữa" *Một trong hai nữ tu sĩ cũng thản nhiên cười nói.*

"Đích xác có chút khó tin. Được rồi, ta muốn hỏi … thêm một câu nữa, một hai trăm năm gần đây trong Tam cảnh Thất địa có phát sinh đại sự gì không?" *Hàn Lập không đề cập đến chuyện đó nữa, rồi gật gật đầu tiếp tục hỏi.*

"Gần một hai trăm năm nay, trong Tam cảnh Thất địa chính xác đã xảy ra không ít đại sự gây chấn động toàn Tộc, bất quá nếu nói cho hết e rằng phải mất nửa khắc mới có thể nói xong" *Nho sinh cười cầu tình rồi trả lời.*

"Không sao đâu, lộ trình còn dài như thế, cũng đủ để các vị đạo hữu thuật lại cho ta biết vài phần" *Hàn Lập lộ ra biểu tình cười tủm tỉm.*

"Nếu tiền bối đã nói vậy, đương nhiên mấy người vãn bối sẽ thuật lại tường tận" *Nho sinh cung kính nói.*

Lúc này hắn vừa mới phục dụng một ít đan dược, cũng xuất ra một khối linh thạch, bắt đầu chậm rãi từ từ khôi phục lại nguyên khí.

"Đại sự phát sinh gần nhất trong vòng hai trăm năm trở lại đây, chính là Thiên Diệu Linh Hoàng, nhân vật tối trọng yếu trong Tam cảnh đã hết thọ nguyên cách đây mấy mươi năm, chuẩn bị tuyển chọn ra một Linh Hoàng mới trong số toàn thể Nhân tộc. Tiếp theo, chính là đứa bé gái của Thất Yêu Vương Nam Ly Giao Vương bị mất tích, vì chuyện này mà Nam Ly Giao Vương đem quyền lực ra náo loạn long trời lỡ đất." *Thần sắc Nho sinh hết sức nghiêm túc, bắt đầu kể lại.*

Đại hàn giáp đỏ củng với hai nữ tu ngồi một bên, thỉnh thoảng xen vào bổ sung những nội dung còn thiếu.

Hàn Lập vừa nghe mấy người này thuật lại, lúc đầu thần sắc bất động, dần dần có chút động dung, nhưng không lâu sau bắt đầu âm trầm biến đổi.

Tựa hồ mấy năm hắn rời đi, Nhân Yêu hai tộc đích xác đã xãy ra nhiều chuyện kinh thiên động địa.

Ước chừng nửa ngày sau, cuối cùng Hàn Lập cũng đã nghe mọi người thuật lại xong.

Âm thanh đang nói chuyện bỗng dưng im ắng lại, cả người hắn nhất thời lâm vào trạng thái trầm ngâm.

Bốn người Nho sinh thức thời không mở miệng nói chuyện tiếp, mà cung kính chờ đợi phản ứng của Hàn Lập.

"Những năm gần đây, ở Thiên Uyên Thành các ngươi có nghe qua một nữ tu phi thăng từ hạ giới tên là Nam Cung Uyển không?" *Sau khi thần sắc được thu lại, đột nhiên hắn hỏi ra một câu như vậy.*

"Nam Cung Uyển! Cái tên này thật chưa nghe qua. Nếu muốn hỏi về những thủ vệ Thiên Uyên Thành thì bọn ta có lẽ không rõ lắm, nhưng số ượng tu sĩ phi thăng từ hạ giới vốn đã ít lại càng hiếm hơn, không đến nỗi cả bọn ta đều không biết"*.*

"Ừm, có thể nàng đã đổi tên, mấy năm nay những nữ tu sĩ phi thăng lên Thiên Uyên Thành có nhiều lắm không?" *Ánh mắt Hàn*

Lập chớp động vài cái, lại nghĩ mông lung nên hỏi tiếp.

"Phi thăng nữ tu tuy rằng ngày càng thưa thớt, nhưng cũng có vài người" *Nho sinh chần chừ một chút rồi nói.*

"Được rồi, đa tạ các vị đạo hữu đã cho biết, về sau chư vị chỉ cần lẳng lặng tu dưỡng trên phi xa này là được" *Hàn Lập gật đầu tỏ vẻ hài lòng, sau đó nhắm mắt lại không nói gì nữa.*

Mấy người Nho sinh liền cảm ơn, sau đó cũng nhắm mắt nhập định giống như vậy.

Lúc này, trên mặt Hàn Lập trông hết sức bình tĩnh, nhưng trong lòng lại dao động có chút lo lắng, trong đầu đầy ắp thanh âm dịu dàng và gương mặt mỉm cười của Nam Cung Uyển.

Nỗi khổ nhớ nhung biết bao năm nay, không biết Nam Cung Uyển có thật sự phi thăng thành công lên Linh giới hay không, mọi thứ cảm xúc đè nén bấy lâu nay bất chợt cùng ào về.

Hắn mơ hồ nhận thấy nơi sâu thẳm trong tim có cảm giác đau nhói.

Dưới thúc giục của Hàn Lập, độn tốc của chiếc phi xa màu xanh chạy cực nhanh, nếu so với bốn người Nho sinh cùng khống chế độn quang vẫn nhanh hơn hẳn ba phần.

Đáng lẽ phải mất tới hơn hai tháng lộ trình, thế nhưng cuối cùng rút ngắn lại chỉ còn nửa tháng đã về tới khu vực phụ cận của Thiên Uyên Thành.

Phi xa lẳng lặng dừng lại trên trời cao, Hàn Lập đứng trên phi xa nhìn thấy tường thành Thiên Uyên phía xa trông như ngọn núi cao thật lớn, thoáng cái trên mặt không khỏi hiện ra tâm trạng phức tạp.

Đã nhiều năm như vậy lưu lạc ở ngoại tộc, rốt cuộc hắn đã quay về hai tộc Nhân Yêu.

"Tiền bối, bọn ta hãy mau chóng truyền tống vào thành đi" Nho sinh đứng một bên cẩn thận nói.

Ở phía trước chỗ dừng của phi xa, trên mặt đất cách tường thành không xa lắm rõ ràng đứng sừng sững một tòa truyền tống pháp trận cao tới mấy trượng.

Ngay pháp trận, có hơn mười tên Thanh Minh Vệ vận chiến giáp màu xanh đang đứng thẳng hai bên.

Hào quang pháp trận chợt lóe, có mấy đạo nhân ảnh từ trung tâm được truyền tống bước ra, sau khi nói vài câu với nhóm Thanh Minh Vệ, liền hóa thành mấy đạo kinh hồng phá không rời đi.

Đây đúng là truyền tống pháp trận dùng để tiến nhập Thiên Uyên Thành.

Bởi vì cổng thành hướng về phía Hoang Dã Thế Giới căn bản không mở cửa thành, nên bình thường muốn đi ra khu Hoang Dã Thế Giới cũng chỉ có cách thông qua mấy tòa truyền tống trận này thôi.

Về phần những vệ sĩ Thiên Uyên Thành đang đứng đây chấp hành nhiệm vụ, dường như có chút bí ẩn xung quanh truyền tống pháp trận.

------oOo------

Chương 1750: Nhập Thành

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vừa thu lại ánh mắt, chân Hàn Lập nhẹ nhàng giẫm xuống, phi xa liền từ từ bay thấp xuống.

Do chiếc thanh sắc phi xa này khá to lớn, nên đám Thanh Minh Vệ thủ trận đã sớm phát hiện ra bóng dáng của bọn họ, lúc này từng đạo thần niệm quét qua.

Hàn Lập phất tay áo một phát, thanh quang chợt lóe lên rồi phi xa đột nhiên biến mất.

Thân hình năm người thoáng động, lập tức đều hạ xuống sát bên Truyền Tống pháp trận.

"Ồ, đội trưởng!" Đột nhiên tiếng thét kinh hãi vang lên từ miệng một gã Thanh Minh Vệ.

Hàn Lập vừa nghe qua cảm giác nao nao, ánh mắt liền đảo qua, phát hiện một gã đại hán mắt xanh trong đám Thanh Minh Vệ, dung mạo hết sức quen thuộc.

Tên đại hán đó rõ ràng là Trác Hướng, chính là một trong số mười gã Hắc Vệ năm xưa khi hắn còn làm thủ lĩnh ở Thiên Uyên Thành.

Bây giờ hắn cũng đã tiến giai từ Nguyên Anh hậu kỳ lên Hóa Thần sơ kỳ, vẻ mặt giật mình nghi ngờ nhìn chăm chăm Hàn Lập.

"Nguyên là Trác đạo hữu! Chúc mừng đạo hữu cũng đã trở thành Thanh Minh Vệ" Trên mặt Hàn Lập hiện lên nét tươi cười, chậm rãi nói.

"Quả thật là đội trưởng! Ồ, đội trưởng đã tiến cấp lên Luyện Hư cảnh giới rồi!" Trác Hướng vừa xác nhận đúng là Hàn Lập, đầu

tiên rất vui mừng, sau đó lại cả kinh hỏi.

Thần niệm hắn vừa đảo qua, thế nhưng không cách nào nhìn ra được tu vi nông sâu của Hàn Lập, tự nhiên phải nhận định như vậy.

"Mấy năm nay lưu lạc ở bên ngoài một thời gian, đích xác đã tiến nhập vào Luyện Hư cảnh giới. Nhưng thật không nghĩ tới, còn chưa kịp vào thành đã gặp ngay Trác đạo hữu rồi, các vị đạo hữu khác trong đội ngày trước hiện tại đều khỏe cả chứ" Hàn Lập mỉm cười hỏi.

"À, Không biết phải nói thế nào, năm đó đội trưởng rời đi không bao lâu thì dị tộc tấn công Thiên Uyên Thành. Trong số bọn họ, gần phân nữa đã ngã xuống trong trận chiến, đa số những người còn sống thì lựa chọn rời khỏi Thiên Uyên Thành, hiện nay trong thành chỉ còn mỗi ta và Hứa tiên tử thôi" Trác Hướng nói như thế.

"Hứa tiên tử vẫn còn trong thành à?" Hàn Lập vừa nghe qua lời này, trong mắt chợt hiện lên dị sắc.

Nàng này chính là hậu nhân của Băng Phách tiên tử, đúng là một tin tốt để hắn hoàn thành ước nguyện của thanh niên họ Ông ở Thiên Vân tộc, vì vậy hắn tỏ ra rất quan tâm.

"Hứa tiên tử cũng tương tự tiến cấp lên Hóa Thần cảnh giới, hơn nữa lại là Hóa Thần trung kỳ đấy, hiện tại vị đó đang dẫn dắt một tiểu đội hắc vệ. À phải rồi, Hứa tiên tử cũng đã từng nhiều lần nhắc tới đội trưởng, đại khái cứ nhắc hoài nhờ có đội trưởng ân cần chỉ điểm nên nàng mới đạt được tu vi như ngày nay" Trác Hướng cười hì hì.

Dường như hắn nghĩ rằng giữa Hàn Lập cùng nàng này có mối quan hệ gì đó không bình thường thì phải.

"Ha hả, năm đó ta cũng chỉ tiện tay mà làm thôi, chưa có gì gọi là chỉ điểm đâu. Hứa tiên tử có thể đạt được thành tựu như hiện nay, tự nhiên là nhờ tư chất hơn người của bản thân nàng thôi" Hàn Lập lắc đầu thản nhiên nói.

Trác Hướng miệng vẫn cười cười, cũng chưa nói thêm gì.

Còn đám Nho sinh bốn người vừa thấy Hàn Lập có quen biết với tên Thanh Minh Vệ Trác Hướng, nên một tia lo lắng cuối cùng cũng đem vứt bỏ. Xem ra vị này đúng thật là xuất thân từ Thiên Uyên Thành như lúc đầu đã nói qua, bọn họ cũng không cần phải lo lắng đối phương chính do dị tộc biến hóa ra, rồi tìm cách tiếp cận đám người bọn họ để âm thầm tiến vào Thiên Uyên Thành nữa*".*

Sự tình như vậy trước giờ đã gặp qua nhiều lần rồi.

Trước đây Nho sinh cũng đã biết qua Trác Hướng, hai mắt nhìn qua liền ôm quyền chào Trác Hướng:

*"*Nguyên là Hàn tiền bối cùng Trác huynh quen biết nhau, thật sự quá tốt rồi. Bọn ta cũng nhờ Hàn tiền tối ra tay cứu giúp, nên chuyến này mới có thể quay về được đây*".*

*"*Sao vậy, bốn vị đạo hữu gặp nguy hiểm à*" Trác Hướng có chút bất ngờ.*

*"*Đâu chỉ là nguy hiểm thôi, bốn người chúng ta thiếu chút nữa đã chui vào miệng một đầu cổ thú Luyện Hư cấp là Thạch Nguyên Quy rồi*" Nho sinh cười khổ nói.*

*"*Ha ha, đội trưởng chúng ta năm xưa đã có thể với tu vi Hóa Thần kỳ đánh chết được tên di tộc Luyện Hư cấp rồi, bây giờ mà đánh chết một đầu Thạch Nguyên Quy lại càng không thành vấn đề gì cả*" Trác Hướng cười hắc hắc nói.*

Nghe qua Trác Hướng bảo vậy, mấy người Nho sinh liên tục gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

*"*Thôi sau này nếu có cơ hội sẽ tán gẫu cùng Trác đạo hữu vậy, ta còn nhiều chuyện quan trọng cần phải làm, trước hết vào thành đã*" Hàn Lập lại như đang cười nói.*

*"*À, cũng là do Trác mỗ quá sơ sót. Khẳng định đội trưởng mới từ một nơi rất xa mới về thành, nên nhất định rất mỏi mệt*" Lúc này*

Trác Hướng mới hơi giật mình, vội vàng nhích người qua một bên, làm lộ ra truyền tống pháp trận nằm phía sau đó.

Hàn Lập sau khi gật đầu chào Hướng Trác, liền không khách khí tiến nhập vào trong trận.

Hào quang chợt lóe lên, cả người bỗng nhiên biến mất không thấy đâu nữa.

Mấy người Nho sinh tự nhiên cũng giống thế, thân ảnh đều mất dạng trong pháp trận.

Trác Hướng vẫn nhìn vào pháp trận trống không, sắc mặt hiện lên vẻ đăm chiêu tư lự.

*"*Trác huynh, thật sự ngươi quen biết vị Hàn tiền bối này chứ?*".*

*"*Năm đó hắn chính là đội trưởng của người à? Thật có thể với tu vi Hóa Thần diệt sát được tồn tại cấp Luyện Hư sao?*".*

*"*Làm thế nào chúng ta không thể nhìn ra được tu vi cảnh giới của hắn vậy! Không lẽ hắn tu luyện loại thần công đặc thù nào sao?*".*

Vừa rồi đứng yên lặng kế bên chính là mấy tên Thanh Minh Vệ khác, lúc này không nhịn được đều mở miệng tra vấn.

*"*Tất nhiên không giả rồi, vị Hàn đội trưởng này năm đó danh tiếng trong Thanh Minh Vệ tuyệt đối không nhỏ đâu. Một thân thần thông cái thế, thậm chí nhiều Thiên Vệ bình thường kết hợp lại cũng chưa chắc là đối thủ. Năm đó Trác mỗ ở dưới trướng của người này tính ra cũng rất có lợi, nếu không ta đã khó lòng tiến giai thành công lên Hóa Thần rồi. Sau một thời gian dài không gặp, không ngờ vị đó đã đột phá lên cảnh giới Luyện Hư, hiện tại chắc chắn thần thông lại càng biến thái, thật ra các ngươi không thể nhìn thấu tu vi cũng là chuyện bình thường thôi*" Trác Hướng trả lời, đồng thời trong lòng lại âm thầm đoán già đoán non hành tung bấy lâu nay của Hàn Lập.*

Cho dù hắn có tính nát óc cũng không đoán ra được nguyên nhân tại sao Hàn Lập biến đi đâu mất qua nhiều năm như vậy, có ngờ *đâu là hắn bị lưu lạc rất xa thậm chí còn tới đại lục khác một chuyến nửa.*

Đồng thời lúc này, linh quang chớp động, thân hình Hàn Lập hiện ra tại một tòa điện phủ trông rất bình thường, hắn chậm rãi ra khỏi Truyền Tống pháp trận rồi quay nhìn bốn phía đánh giá vài lần.

Một lát sau mấy người Nho sinh cũng đồng dạng bước ra từ Truyền Tống Trận.

"Hiện tại đã tới Thiên Uyên Thành rồi, ta nghĩ nên chia tay các vị đạo hữu tại đây" *Hàn Lập xoay qua phía bốn người rồi nói.*

"Xin đa tạ đại ân của tiền bối, bốn người bọn ta tạm thời sẽ ở lại Xuân Miên Các, nếu tiền bối có gì sai bảo xin cứ nói ra, tuyệt không dám chối từ" *Nho sinh thi lễ vô cùng thành khẩn.*

Nếu không có mặt Hàn Lập kịp thời, lúc này đây khẳng định khó mà tìm được đường sống, quả thật lời này xuất phát tận đáy lòng.

"Xuân Miên Các! Ta biết rồi. Sau này không chừng ta sẽ có chuyện nhờ vã các vị đạo hữu" *Hàn Lập liếc mắt nhìn qua Nho sinh rồi gật gật đầu, tay áo theo sau vung lên, bản thân nhắm hướng cửa điện đi tới.*

Tên Nho sinh cảm giác nao nao, cùng ba người còn lại cung tay tiễn biệt.

Đi ra khỏi điện phủ, thấy rõ bên ngoài là một gian đại sảnh rất to lớn phạm vi cả trăm trượng, có vài người cũng đang từ mấy chỗ điện phủ ở bốn phía xung quanh cùng tiến vào đại sảnh, chỉ có điều nhân số không được đông lắm.

Bất quá hiện tại ở trong đại sảnh vẫn có hai Thanh Minh Vệ đang tuần tra, trong tay cầm sẵn một khối Dị Linh Bàn, kiểm tra kỹ càng từng tên tu sĩ ra vô.

Thế mà ở ngay phía sau Thanh Minh Vệ còn có một gã Thiên Vệ toàn thân áo giáp vàng chóe, lạnh lùng khoanh hai tay đứng đó quan sát từng người một.

"Luyện Hư trung kỳ!" *Hàn Lập liếc mắt sơ qua đã nhìn ra tu vi của tên Thiên Vệ đó, thoáng có chút cân nhắc liền không chút do dự nhẹ nhàng đi tới.*

Những tên trông coi pháp trận ở ngoài thành là Thanh Minh Vệ, chủ yếu phụ trách trông coi Truyền Tống pháp trận không cho dị tộc cùng vài loại cổ thú tới quấy phá, ở nơi đó thủ vệ phụ trách chỉ cần xác nhận thân phận của những ai ra vào thành.

Nguyên bản Thiên Uyên Thành chính là cửa ngõ ra vào để mọi người tiến nhập Hoang Dã Thế Giới, khi đó những người ra ngoài sẽ tạm thời được cấp cho một lệnh bài thông hành, đã nhiều năm qua Hàn Lập chưa từng quay lại Thiên Uyên Thành, nên đương nhiên không có tín vật đó, thực có chút phiền phức.

Trong đại sảnh lúc đó không có bao nhiêu tu sĩ, tồn tại Luyện Hư cấp chỉ có mỗi Hàn Lập mà thôi.

Ánh mắt tên Thiên Vệ bỗng nhiên chợt loé lên nhìn về hướng này.

Trên mặt Hàn Lập một chút biến sắc cũng chẳng thấy, trước đây vốn dùng bí thuật để che dấu đi hơi thở, nhưng hiện tại hắn cũng chẳng cần thu liễm lại làm gì.

Tên Thiên Vệ kia có khuôn mặt gầy ốm nhất thời biến sắc, trong mắt lộ ra vẻ giật mình.

"Tại hạ là Ngọc Linh Tử, tu vi đạo hữu thật kinh người, xin hỏi tôn tính đại danh cùng nơi xuất xứ?" *Tên Thiên Vệ này vừa thấy Hàn Lập đến gần, lập tức thân hình nhoáng lên rồi quỷ mị xuất hiện chắn trước mặt Thanh Minh Vệ, rồi khách khí ôm quyền hướng Hàn Lập mà hỏi.*

"Tại hạ là Hàn Lập! Về phần xuất thân thì, hắc hắc, hơn ba trăm năm trước ta chính là thành viên trong Thiên Uyên Vệ" *Khóe miệng Hàn Lập vừa động liền nói.*

"Thiên Uyên Vệ! Chắc đạo hữu nói giỡn rồi. Lúc Dương mỗ đảm nhiệm chức vị Thiên Vệ đã mấy trăm năm qua rồi, toàn bộ Thiên

Vệ không có một ai mà ta không biết, đã bao giờ thấy qua các hạ đâu" *Tên Thiên Vệ này trước hết ngẩn người ra, kế tiếp sắc mặt trầm xuống.*

Hàn Lập nghe bảo thế liền cười hắc hắc, đột nhiên giơ tay lên, một đoàn thanh quang bay vèo tới trước.

Cặp đồng tử gã Thiên Vệ gầy ốm thoáng co rụt lại, tay cách không tung ra một trảo, liền bắt lấy quang đoàn màu xanh vào trong tay.

Rõ ràng đây là một tấm ngọc bài màu xanh đen.

Một mặt ngọc bài hiện lên vài nét ngân khoa văn, mặt còn lại có khắc mấy chữ vàng sậm "Bính năm mươi sáu"

Đây đúng là Thanh Minh Vệ lệnh bài năm xưa!

"Thanh Minh Vệ?" *Tên Thiên Vệ này có chút khó tin.*

"Không sai. Đạo hữu cảm thấy có gì không ổn à?" *Hàn Lập thản nhiên nói.*

"Thật ra không có gì bất ổn cả, bất quá tại hạ cần kiểm tra qua lệnh bài này một chút" *Tên Thiên Vệ họ Dương cười một tiếng, cẩn thận trả lời.*

"Không có gì, đạo hữu cứ tùy tiện" *Hàn Lập thong thả trả lời.*

Tên Thiên Vệ gầy ốm gật gật đầu, hai tay chà xát một phát, lập tức ngọc bội nhè nhẹ chớp động thanh quang.

"Không sai, đích thật đây là lệnh bài Thanh Minh Vệ. Bất quá dựa theo con số ghi trên lệnh bài Thanh Minh Vệ này, đáng lẽ ra đã bị hủy bỏ từ trăm năm trước rồi, hiện tại đạo hữu đã được tự do" *Linh quang trong tay tên Thiên Vệ gầy ốm chợt tắt đi, trên mặt hiện lên vẻ kỳ quái khó hiểu.*

"Cũng do năm xưa tại hạ nhận một nhiệm vụ cực kỳ nguy hiểm, vì vậy lúc nhiệm vụ hoàn thành cũng là lúc được tự do" *Hàn Lập* *cũng chẳng ngạc nhiên gì, bình tĩnh trả lời.*

"Nhiệm vụ cửu tử nhất sinh từ ba trăm năm trước?" *Tên Thiên vệ hai mắt sáng ngời, tựa hồ nhớ lại gì đó rồi thoáng giật mình.*

"Xem ra đạo hữu cũng nhớ được sự tình năm đó!" *Hàn Lập cười hắc hắc.*

"Thì ra năm đó đạo hữu chính là một trong số những người chấp hành nhiệm vụ đó, thật là thất kính. Đã không có vấn đề gì nữa, đạo hữu có thể đi được rồi. Tuy nhiên khối lệnh bài Thanh Minh Vệ này ta buộc phải thu hồi lại" *Vẻ mặt Dương Thiên Vệ hiện ra vài phần kính trọng, hai tay liền ôm quyền nói.*

"Hiển nhiên là thế, bởi vì đã lâu rồi tại hạ chưa trở về thành, nên chẳng có một vật nào khác để chứng minh thân phận bản thân được, hiện tại cũng chỉ có thể đưa ra khối lệnh bài đó thôi" Hàn Lập nói nhẹ nhàng bâng quơ.

Tên Thiên Vệ gầy ốm gật đầu rồi vung tay ra hiệu, mấy tên Thanh Minh Vệ kia lập tức tránh qua một bên nhường đường.

Hàn Lập cũng không khách khí, hóa thành đạo thanh hồng độn quang bay ra khỏi đại sảnh.

------oOo------

Chương 1751: Đuổi Đi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bên ngoài gian đại sảnh, trong một tòa thạch tháp cao tầng, một đạo độn quang thanh hồng chớp động vài cái, lập tức không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

"Dị Linh Bàn có phản ứng gì không?" Lão già gầy ốm vừa thấy độn quang Hàn Lập đã đi xa, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống vội hỏi.

"Khởi bẩm đại nhân, vẫn không có phản ứng gì. Vị Hàn tiền bối này đích thật chính là người của Nhân tộc!" Một gã Thanh Minh Vệ lên tiếng trả lời.

"Không có lệnh bài thông hành, cũng không bị thu hồi lại lệnh bài Thanh Minh Vệ vô dụng này, đã qua nhiều năm như vậy không lẽ người này vẫn phải trụ lại ở khu hoang dã à. Xem ra chắc chắn hắn có được cơ duyên không nhỏ rồi, nếu không làm sao có thể trong vòng ba trăm năm liền tiến cấp từ Hóa Thần lên tới Luyện Hư hậu kỳ cảnh giới được. Dù sao nếu đã đúng là người Nhân tộc, ta nghĩ cũng không có vấn đề gì nữa, cần gì phải nhiều chuyện chứ" Ánh mắt tên Thiên Vệ gầy ốm chớp động một lát, nhưng vẫn lắc đầu không thôi.

Loại sự tình này, chỉ trong vòng mấy trăm năm ngắn ngủi đã liên tiếp tiến giai như vầy tuy rằng cực kỳ hiếm thấy, thế nhưng trong khu hoang dã có thể bắt gặp vô số cơ duyên, cũng không hẳn chưa từng xảy ra việc tương tự. Nếu đối phương trước kia vẫn chưa từng gia nhập vào Thiên Uyên Vệ thì có lẽ hắn nên thử mời vào Thiên Vệ, thế nhưng hiện tại đối phương đã từng thoát ly Thiên Uyên Thành rồi, đương nhiên hắn sẽ không muối mặt đi tìm làm gì nữa.

Cho nên tên Thiên Vệ gầy ốm này rất nhanh không cần quan tâm đến sự việc này nữa, tiếp tục ngó qua bốn người Nho sinh đang tiến ra từ điện phủ.

Trong độn quang, Hàn Lập không ngừng đánh giá xung quanh.

Mới đây đã trải qua hơn ba trăm năm, hầu như các kiến trúc trong Thiên Uyên Thành không thay đổi chút nào.

Trong thành vẫn đang có khá đông hắc bạch giáp sĩ tuần tra xung quanh, rất khác với phần đất bên ngoài của các tu sĩ vốn đã có vài chỗ thay đổi.

Cả tòa thành trì như một bức tranh toát ra một khí thế vô cùng thịnh vượng, không còn để lại chút dấu vết nào trước đây khi bị dị tộc tấn công.

Hiện tại chính là có một nơi rất gần, Hàn Lập cũng không cần phải lo lắng gì nữa, độn quang lập tức bay thẳng tới Phường thị Thiên Uyên Thành.

Lúc này đây hắn căn bản không dự định ở lại lâu tại Thiên Uyên Thành để làm gì.

Trải qua hơn trăm năm củng cố pháp lực, cộng với nhiều lần vào sống ra chết giúp cho ma luyện tâm tính, hắn đã đủ điều kiện để chuẩn bị đánh sâu bình cảnh tiến lên Hợp Thể. Chỉ cần nghỉ ngơi dưỡng sức một thời gian nữa, hắn sẽ bắt đầu thử nghiệm tiến giai.

Hắn vốn có nhiều loại đại thần thông, chỉ cần tiến giai lên Hợp Thể sơ kỳ cảnh giới liền có thể chống lại được Hợp Thể hậu kỳ, cơ hồ lúc đó sẽ có thể tung hoành hai tộc Nhân Yêu.

Việc trước mắt hắn phải làm chính là tìm một nơi bí ẩn ở gần với Thiên Uyên Thành, rồi chuẩn bị bế quan một thời gian ngắn, sau đó mới bắt đầu đánh sâu vào bình cảnh.

Trước đó phải tạm gác lại hết mọi sự tình, tạm thời không để ý tới nửa.

Cũng do hắn đã tiêu hao hết hơn trăm năm để hồi thành, nên hiện tại phải bổ sung thêm một số lượng lớn tài liệu phụ trợ ngay tại Thiên Uyên Thành này.

Mấy năm qua tuy rằng cũng có thu thập thêm được vài thứ ở mấy chỗ dị tộc, nhưng do phải dừng lại ở những khu lân cận với thành trì trung tâm của di tộc, nên dĩ nhiên không chính thức bổ sung được bao nhiêu thứ.

Nếu không phải do trước lúc ly khai Lôi Minh Đại lục hắn đã sớm chuẩn bị không ít đồ vật các loại, thì có lẽ đi nữa đường đã buộc phải dừng lại để tìm kiếm bổ sung thêm rồi.

Với quy mô của Thiên Uyên Thành này hắn hy vọng có thể thu gom đầy đủ.

Chỉ cần có đủ tài liệu, hắn liền có thể luyện chế một số pháp khí và đan dược, dùng để phụ trợ phần nào cho tiến trình đột quá bình cảnh.

Tại Phường thị Thiên Uyên Thành này, năm đó Hàn Lập đã đi vào không biết bao lần rồi.

Cho nên nửa canh giờ sau, hắn hạ xuống tại một quầng sáng thật lớn được phân ra làm đôi, bên cạnh một tòa kiến trúc đặt ngay ngã tư đường.

Ở bên kia quầng sáng chính là nơi giao dịch của Yêu tộc tại Thiên Uyên Thành này.

Còn ở giữa quầng sáng nọ là một tòa điện phủ, chính là nơi duy nhất để hai tộc Nhân Yêu cùng trao đổi những vật phẩm quý giá.

Ánh mắt Hàn Lập lướt nhìn qua điện phủ thật lớn ở xa xa, thần sắc thoáng động liền trong đầu tự nhiên hình dung ra một thân ảnh mơ hồ của nữ tử Yêu tộc.

Cũng tại đây, năm đó trong tòa điện phủ này, hắn đã nhiều lần giao dịch với một nữ tử Yêu tộc vẫn chưa biết tên, để đổi lấy các cây giống linh dược quý hiếm từ tay cô nàng yêu tộc này.

Nếu không phải nhờ đợt đó, thì có lẽ hắn phải tốn rất nhiều công sức cũng chưa chắc đã tìm được nhiều đến thế.

Bất quá nàng này tựa hồ cũng có chút lai lịch, có thể năm đó đã biết trước việc dị tộc tấn công quy mô lớn vào Thiên Uyên Thành, nên đã sớm tìm cách rời khỏi Thiên Uyên Thành này.

Ánh mắt Hàn Lập vừa thu lại, ngó qua hai bên một chút, liền tiến vào một căn thương hiệu chuyên bán tài liệu.

*"Trong tiểu **** chuyên môn bán các loại tài liệu dùng để luyện khí luyện đan, cần cái gì cũng có. Tiền bối muốn tìm gì xin cứ việc phân phó là được"* Trong thương hiệu có tới năm sáu tên phục vụ, một gã thiếu niên thanh tú lập tức tươi cười bước ra tiếp đón.

"Ngươi đi xuống đi, vị tiền bối này hãy để ta tự mình tiếp đãi" Hàn Lập còn chưa kịp đề cập chuyện gì, thì tên chưởng quầy vốn đang ngồi ngay ngắn trên ghế trúc bỗng phát hiện ra hào quang chợt lóe sáng trên một vật đang cầm trong tay, liền cả kinh nhảy dựng người lên rồi lớn tiếng nói.

Kế tiếp, lão già chưởng quầy Kim Đan kỳ chạy thẳng đến trước người Hàn Lập, trên mặt tràn đầy vẻ kính cẩn nói:

"Mọi người không biết tiền bối đại giá quang lâm, vãn bốn không kịp ra ngoài nghênh đón, mong tiền bối thứ tội".

Hàn Lập nghe vậy trong lòng có chút kinh ngạc.

Tuy rằng sau khi vào thành hắn vẫn chưa dùng lại bí thuật cố ý che dấu cảnh giới tu vi thật sự, nhưng không thể nào một gã Kim Đan kỳ lại có thể trực tiếp nhìn ra tu vi của mình được.

Nhưng sau khi nhìn lướt qua một cái pháp bàn trong tay lão già, Hàn Lập cũng có chút giật mình rồi gật đầu nói:

"Nguyên lai ngươi có món pháp khí Linh Áp Bàn này, trách sao không biết được một phần tu vi của ta, tốt lắm không cần nói dài dòng làm gì, ta đang cần một lượng lớn tài liệu, ngươi hãy xem qua rồi cho ta biết ngay".

Hàn Lập vừa lật tay, trong lòng bàn tay liền xuất hiện thêm một khối ngọc giản màu trắng, rồi ném qua lão già.

Hai tay tiếp nhận ngọc giản, trong miệng lão già liền vâng dạ liên tục, có điều sau khi đảo thần niệm xem qua ngọc giản, trên mặt lão liền hiện ra biểu tình vừa mừng vừa sợ.

*"Tiền bối lại muốn nhiều tài liệu đến thế, bản thân tiểu **** tự nghĩ có thể trao ra hơn phân nửa tài liệu trong đó, còn những thứ tài liệu khác, bản **** tạm thời có thể đi tìm thêm ở những nơi khác, hy vọng tiền bối có thể ngồi chờ trong chốc lát"*.

"Được rồi, ta có thể đợi ngươi trong một khắc" Hàn Lập thản nhiên phân phó.

Lão già nghe vậy mừng rỡ, vội vàng đích thân mời Hàn Lập đến ngồi xuống tại một chiếc ghế, sau đó sai một gã phục vụ dâng lên linh trà, rồi phân phát mấy người khác lập tức vào kho lấy tài liệu.

Còn bản thân hắn sau đó liền rời khỏi thương hiệu, tới những tiểu **** quen biết ở gần đó, nhanh chóng tìm thêm những tài liệu khác cho Hàn Lập.

Thấy thái độ của lão chưởng quầy như vậy, tên phục vụ hiển nhiên đoán được vị tiền bối này khẳng định có tu vi rất cao thâm, nên cũng không dằn lòng được mà dùng ánh mắt sợ sệt nhìn qua.

Hàn Lập tùy tiện ngồi thưởng thức linh trà, sau đó bình tĩnh nhắm mắt lại không nói lời nào.

Bất quá chỉ khoảng sau thời gian uống một tách trà, lão già mang theo một vẻ mặt kích động đã quay trở về, rõ ràng trong tay lão đã có thêm một vòng tay trữ vật.

Đồng thời những tên phục vụ khác trong cửa hàng cũng trưng ra một đống rương có kích cỡ bất đồng.

Những tài liệu này hiện giờ đối với Hàn Lập, có lẽ chỉ là một ít tài liệu phụ trợ bình thường mà thôi, thế nhưng với cửa hiệu mà nói vẫn xem là đồ quý hiếm dị thường.

Thần niệm liền hướng qua vòng tay trữ vật cùng mấy cái rương quét qua vài lần, Hàn Lập liền thản nhiên hỏi giá.

Thần tình lão già nở nụ cười cầu tình rồi nói ra một cái giá, mà đối với những người tu tiên bình thường mà nói tuyệt đối là cái giá trên trời.

Mí mắt Hàn Lập chẳng thèm chớp một chút, cổ tay khẽ phất một cái, nhất thời một túi da không lớn lắm hiện ra.

Lão già vừa tiếp nhận túi da liền lấy thần niệm đảo qua, không ngờ còn nhiều hơn cả so với cái giá lão đưa ra, lúc này hết sức mừng rỡ cảm ơn liên tục.

Hàn Lập thần sắc bất động thu lại những thứ mới mua xong, liền hướng ra cửa nhẹ nhàng đi mất.

Độn quang Hàn Lập trực tiếp rời khỏi Phường thị, bay đến một mặt khác của Thiên Uyên Thành.

Mấy canh giờ sau, hắn liền dứt khoát ly khai Thiên Uyên Thành, hóa thành đạo thanh hồng nhắm hướng sơn mạch mênh mông phá không mà đi.

Hai tháng sau, đạo thanh hồng đó rốt cuộc mới hạ xuống một ngọn núi cây cối xanh rì.

Độn quang chợt tắt, thân ảnh Hàn Lập liền hiện ra trên một tòa cự thạch, sau khi đánh giá xung quanh, hai mắt nhắm lại rồi phóng ra thần niệm cường đại.

Một lát sau, khuôn mặt liền hiện ra vẻ vừa lòng.

Nơi này đúng là có một nguồn linh mạch tuy không lớn lắm, nhưng trong phạm vi mấy trăm dặm xung quanh có linh khí dạt dào, vừa lúc rất thích hợp với hắn.

Khó tìm được linh mạch nào như thế, đương nhiên nơi này đâu thể là vật vô chủ. Vừa rồi sau khi thầm niệm đảo qua, hắn liền phát hiện trong khu vực lân cận có hơn mười tòa động phủ có tu sĩ.

Những động phủ lớn thì tập trung khoảng mười mấy người, nhỏ thì mỗi người độc chiếm một ngọn núi.

Bất quá tu vi cao nhất cũng chỉ có hai gã Nguyên Anh kỳ, còn lại đa số đều là mấy gã Kết Đan cùng với Trúc Cơ mà thôi.

Nghĩ lại cũng thấy bình thường, nếu tu vi đã cao hơn thì cớ gì mở động phủ ở một nơi hẻo lánh như vầy.

Khi đã là Hóa Thần kỳ, chính là có thể độc chiếm một động phủ trong khu vực dài cả vạn lý. Cho dù ngay cả nơi này linh khí dồi dào đi nữa, cũng không có một tu sĩ cao cấp nào lại chấp nhận ở tại một nơi nhỏ thế này.

Chẳng qua Hàn Lập căn bản không dự định ở lại đây tu luyện lâu dài, nên tất nhiên không cần để ý kỹ lắm.

Lúc này hắn bắt quyết niệm thần chú, kim quang trên người bừng sáng, môi khẽ nhúc nhích vài cái, nhưng không nghe phát ra âm thanh gì, tựa như đang truyền âm với ai vậy.

Cách chỗ đứng của Hàn Lập ước chừng trăm dặm, trong lòng một ngọn núi có một lão già vận đạo bào, mái tóc trắng xóa, đang đối diện với đỉnh lô cao hơn trượng bên trong một căn mật thất xung quanh bày ra cấm chế cường đại, một tay bắt quyết niệm chú vẻ mặt trông rất khẩn trương.

Bên dưới đỉnh lô, xuất hiện một cỗ hỏa diễm lam sắc bay quanh uốn lượn, đồng thời từ giữa đỉnh toát ra một mùi hương linh dược tràn ngập nồng đậm.

Bỗng nhiên xuất hiện một cỗ áp lực thần niệm mạnh bạo kinh người, không thèm để ý đến tầng cấm chế bên ngoài, mà lập tức xuyên thẳng vào bên trong mật thất.

Đạo bào lão giả lấy một tia ngăn cản cũng không có cơ hội ra tay, bỗng phịch một tiếng đã bị cổ thần niệm mang theo sức mạnh cực lớn đè sát xuống mặt đất, cả người không thể nhúc nhích được chút nào.

"A"

Lão già thất thanh la lên, tự nhiên trong lòng vô cùng hoảng hốt.

Nhưng không đợi hắn kịp phản ứng gì, một âm thanh nam tử lạnh lùng bỗng nhiên vang vọng xung quanh mật thất:

"Bổn tọa có việc cần, muốn mượn nơi này sử dụng một chút, ta không muốn bất kỳ ai đến quấy rầy. Những ai nghe được truyền âm của ta phải lập tức ly khai khỏi nơi đây. Trong vòng một ngày, còn ai dám ở lại xung quanh đây sẽ được vĩnh viễn nằm lại".

Mấy câu nói đơn giản vừa chấm dứt, lập tức cổ thần niệm cường đại liền tán loạn không thấy nữa.

Đạo bào lão giả cảm thấy trên người nhẹ tênh, liền lập tức khôi phục lại cử động như trước.

Sau khi hắn run rẩy đứng thẳng lên thì trong mắt hiện lên nét kinh hoàng.

Lão già cân nhắc một lát, bỗng nhiên giẫm chân một cái thân hình thoáng động liền nháy mắt chạy ra khỏi mật thất, ngay cả đỉnh lô mà hắn hết sức coi trọng cũng không dám liếc mắt nhìn qua.

Một lúc sau, đạo bạch quang từ phía sau ngọn núi bay lên không trung, kế tiếp xoay người một cái liền nhắm hướng chân trời phá không bay đi.

Cũng giống như vậy, ở các nơi khác trong phạm vi mấy trăm dặm đều đồng thời diễn ra cảnh tượng tương tự.

Từng đạo độn quang từ các nơi bay túa ra, những người trước đây vốn chiếm giữ linh mạch đều vô cùng hoảng sợ mà rời khỏi đây.

Hơn nửa ngày sau, trên một dãy sơn mạch rộng lớn không có lấy một gã tu sĩ nhân tộc, chỉ lưu lại những tòa động phủ trống không người.

------oOo------

Chương 1752: Luyện thần tầng 1

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thần niệm Hàn Lập quét qua phạm vi mấy trăm dặm, sau khi xác định đúng là không còn tu sĩ nào ẩn nặc không đi, liền tái khởi độn quang hướng phía sườn núi phóng tới.

Thanh quang vừa thu lại, Hàn Lập liền xuất hiện ở phía trước một tấm thanh sắc thạch bích.

Lam mang trong mắt hắn lóe lên đánh giá thạch bích, sau đó Trữ vật trạc trên cổ tay hắn run lên, vài đoàn thanh quang bay ra, lóe lên một cái, liền hóa thành mấy đầu cự viên khôi lỗi.

Không cần Hàn Lập phân phó cái gì, những khôi lỗi này liền lập tức dùng mười đầu ngón tay phóng ra thanh mang dài hơn thước, liên tiếp đánh về phía thạch bích.

Thanh quang lấp lánh, thạch bích cứng rắn vậy mà như đậu hũ lả tả rơi xuống, trong nháy mắt, một cửa vào cao chừng mười trượng hiện ra trước mắt.

Mấy khôi lỗi này vừa động thân hình một cái, liền tiến nhập vào trong đó.

Lúc này, Hàn Lập cũng không nữa để ý tới những khôi lỗi này nữa, hắn khẽ động tay áo, một đoàn kim quang từ đó bắn nhanh ra, sau khi xoay tròn vài vòng, liền biến thành một con thú dài hơn thước hiện ra ở trên mặt đất.

Con thú này thân thể có lông mao dựng đứng, màu vàng rực rỡ, nhìn qua giống như một con báo con.

Chính là con Báo Lân thú kia!

Con thú này ngoài thân kim quang lấp lánh, hình thể nhanh chóng cuồng trướng, trong nháy mắt liền biến lớn hơn một trượng, răng nanh lộ ra ngoài, trên người hiện ra từng đạo hoa văn đen tuyền quỷ dị, trên đầu cũng mọc ra một đôi sừng bạc dài cỡ vài tấc.

Từ nó phát ra một cỗ hơi thở đáng sợ không nói ra lời.

*"Đi tuần ở phụ cận cho ta, không được cho bất cứ kẻ nào đến gần ngọn núi."*Hàn Lập phân phó một tiếng.

Báo Lân Thú khổng lồ rống lên một tiếng, bốn chân liền sinh ra một cỗ khí đen, lập tức chui xuống lòng đất, không thấy bóng dáng.

Hàn Lập thì khoanh chân ngồi nguyên tại chỗ, yên lặng chờ động phủ trước mắt khai mở hoàn toàn.

Báo Lân Thú hiện giờ biến ra hình dạng như vậy cũng có chút ngoài dự liệu của hắn.

Nguyên nhân cũng là do con thú này ở trong Nghiễm Hàn Giới ăn vào một quả nội đan Ám thú Vương.

Ban đầu con thú này sau khi ăn vào nội đan, liền ngủ say một mạch hơn mười năm mới thức tỉnh.

Mà con thú này vừa tỉnh dậy, tu vi liền lập tức tiến nhanh, cứ thế dễ dàng tiến cấp tới Luyện Hư, bề ngoài cũng trở nên vô cùng dữ tợn.

Hàn Lập đối với việc này cũng chỉ đành gật gù kêu là lạ.

Bất quá con thú này bản thân vốn có một tia huyết mạch của chân linh Kỳ Lân, hơn nữa lại được ăn vào yêu đan của con Ám thú Vương cấp kia, lần trưởng thành này có biến hóa kinh người, có vẻ là cũng không phải không thể tiếp nhận.

Mà tiềm lực của Báo Lân Thú, có vẻ như chưa dừng lại ở đó.

Trong mấy chục năm sau đó, con thú này được Hàn Lập dùng lượng lớn linh đan bồi dưỡng, mấy năm trước không ngờ lại tiếp tục lên cấp lần nữa, tiến vào Luyện Hư trung kỳ, lại xuất hiện thêm nhiều loại thần thông lợi hại dị thường.

Theo Hàn Lập phỏng đoán, tu sĩ Luyện Hư hậu kỳ bình thường cũng không thể là đối thủ của con thú này được.

Mà dáng vẻ của Báo Lân Thú, chẳng qua mới chỉ là bắt đầu tiến vào trưởng thành.

Điều này khiến cho hắn đối với con thú này sau khi trưởng thành không khỏi rất là mong đợi.

Bởi vậy, bây giờ đem con thú này thả ra, tất nhiên hắn thấy rất yên tâm.

Chỉ cần không phải là thánh giai tu sĩ Hợp Thể kỳ, chắc chắn không thể đến gần ngọn núi này.

Sau khi cân nhắc trong lòng như vậy, Hàn Lập chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Vài canh giờ sau, mấy đầu cự viên khôi lỗi cuối cùng cũng đem động phủ mở hoàn thành, liên tiếp đi ra khỏi cửa động phủ.

Hai mắt Hàn Lập mở ra, tay áo khẽ vung một cái, mấy khôi lỗi này hóa thành một đoàn thanh quang biến vào trong ống tay áo.

Tiếp đó hắn đứng dậy, một tay lật một cái, một đống trận kỳ bỗng nhiên hiện lên trong tay.

Hàn Lập giơ tay lên, hơn mười đạo linh mang màu sắc khác nhau hướng bốn phía bắn đi, lóe lên rồi biến mất trong hư không không thấy bóng dáng.

Vô số cỗ sương mù tự dưng hiện ra, trong phút chốc liền tràn ngập khắp nơi.

Chỉ trong chốc lát, trong phạm vi trăm dặm bên cạnh ngọn núi hết thảy đều biến thành một biển sương mù mịt mờ, không cách nào thấy rõ cái gì.

Hàn Lập thấy vậy, một tay bấm niệm pháp quyết, hư không một trảo, bạch quang lóe lên, trong tay liền xuất hiện một cái pháp bàn hình tròn cỡ bàn tay.

"Khai!"

Hàn Lập điểm nhẹ một ngón tay lên pháp bàn, quát khẽ trong miệng một tiếng.

Tức thì trong sương mù hiện ra trăm ngàn phù văn màu bạc cỡ cái đấu, sau khi quay tít một vòng liền lóe lên biến mất.

Lúc này Hàn Lập mới đem pháp bàn thu lại, hướng cửa vào thạch bích đi tới.

Thân hình hắn vừa mới vào trong, tay áo run lên, một tấm cửa đá màu xanh từ đỉnh chóp rơi xuống, đem cửa vào hoàn toàn phong kín.

Linh quang phía ngoài cửa đá hiện lên, liền cùng với thạch bích bên cạnh hợp thành một thể, cho dù có đứng gần trong gang tấc cũng không thể nào nhìn ra có gì khác thường.

Bởi động phủ này vốn là do Hàn Lập điều khiển khôi lỗi mở ra, nên tự nhiên đối với cả tòa động phủ này hắn rõ như lòng bàn tay.

Hắn không nói thêm gì, trước tiên hướng Dược viên đi tới, mang một chút linh dược gieo xuống.

Tiếp đó hắn lại ở trong động phủ bố trí vài tầng cấm chế loại nhỏ, sau đó liền hướng thẳng tới mật thất đi tới.

Sau khi qua vài ngã rẽ, trông thấy cửa đá của mật thất, hắn bỗng nhiên vỗ vào eo lưng một cái.

Một cái bóng trắng nhàn nhạt bay ra, một nữ tử thân mặc bạch y dung mạo xinh đẹp hiện ra, tư thế oai hùng, cả người tỏa ra hàn khí nhàn nhạt.

Chính là thông linh khôi lỗi *"Oa oa"* kia.

Oa Oa lúc này cùng với trước kia có chút bất đồng, không những trong mắt có thêm một viên châu lam sắc cỡ ngón cái, giống như được khảm vào trong đó, hơn nữa ánh mắt hơi đổi, so với trước kia linh hoạt hơn mấy phần.

Cái này tự nhiên là hiệu quả do viên *"Ly Thủy Châu"* kia mang đến.

Trải qua gần trăm năm được dị bảo này bồi dưỡng, thân thể Thông linh khôi lỗi Oa Oa trở nên lạnh lẽo vô cùng, cũng từng chút từng chút một càng ngày càng giống với Ly thủy chi thân.

Mặc dù những thay đổi này cũng không quá rõ ràng, phải mất tới gần trăm năm mới có thể nhìn ra được một chút, nhưng như vậy cũng khiến cho Hàn Lập hết sức hài lòng.

Hơn nữa ngay cả linh tính của Oa Oa, dường như cũng đang có chút gia tăng.

Cái này tự nhiên lại là thu hoạch ngoài ý muốn.

Thần niệm dưới mắt Hàn Lập vừa động, liền đối với nàng này ra một chút lệnh đơn giản, sau đó lóe một cái hắn tiến vào trong mật thất.

Hắn giơ tay lên, một cái bồ đoàn màu vàng nhạt liền bay ra.

Hắn khoanh chân ngồi ở trên bồ đoàn, từ từ khép hai mắt lại, sau đó không hề nhúc nhích, chỉ thi thoảng thấy trên mặt hắn có một tầng thanh quang trong suốt lưu chuyển không ngừng.

Lần nhập định này của Hàn Lập kéo dài ba ngày ba đêm, trong suốt thời gian này chưa từng mở ra hai mắt.

Mà ở phía ngoài ngọn núi hắn ở thì bắt đầu có chút xôn xao.

Bởi có nhiều tu sĩ như thế bị hắn cậy mạnh đuổi đi, có tên dứt khoát cao chạy xa bay, có người thì đi tìm nơi khác nương tựa ở những hảo hữu chí giao gần đó.

Nhờ đó những tu sĩ khác ở khu vực lân cận cũng biết được chuyện này một chút, hiểu rằng ở gần đây có thêm một tên tu sĩ cao giai có thần thông sâu không lường được, chỉ bằng Thần Niệm lực liền có thể dễ dàng cấm chế cấp Nguyên Anh, có vẻ như là một gã tu sĩ cao giai Luyện Hư kỳ.

Bởi vậy, những tu sĩ này tự nhiên sinh tâm lo lắng đề phòng, sợ vị *"Tiền bối"* này tìm đến tận cửa.

Nhưng sau đó không lâu, bọn họ biết được chỗ Hàn Lập ở bị sương mù trắng hoàn toàn phong tỏa thì lúc này trong lòng mới hơi buông lỏng.

Bọn họ biết vị tu sĩ cao giai này cũng không có ý chiếm các khu vực khác nữa, chắc là chỉ cần một vùng đất như vậy là đủ rồi.

Mặc dù trong lòng vẫn còn chút thấp thỏm, nhưng rốt cuộc cũng không cần phải rời bỏ động phủ hiện tại mà đi.

Tới buổi sáng ngay thứ tư, thân thể Hàn Lập hơi động một chút, thanh quang trên mặt ngưng tụ, hai mắt hắn bỗng nhiên mở ra.

Chỉ thấy hai luồng lam mang chói mắt trong mắt lóe lên, ngay sau đó lại thu vào biến mất.

Hàn Lập liền thở dài một hơi.

Trải qua ba ngày nghỉ ngơi, hắn cuối cùng khiến cho tinh thần cùng pháp lực cũng trở nên vô cùng dư dả, những mỏi mệt tích tụ bởi thời gian dài đi đường cũng toàn bộ tiêu biến.

Cuối cùng hôm nay cũng có thể làm việc chính rồi.

Mặt hắn lộ vẻ hơi suy nghĩ một chút, tiếp đó liền lật bàn tay, tức thì trong tay biến ra một khối ngọc giản tinh xảo.

Ngọc giản này có vẻ rất kỳ lạ, chẳng những có kim quang nhàn nhạt tản ra, lại căng rụt không ngừng trong lòng bàn tay như có linh tính, cứ như là nếu cầm không chắc là có thể thoát cái bay mất vậy.

Hàn Lập không thèm để ý tới điều đó, năm ngón tay nắm lấy ngọc giản, liền đem nó áp lên trán một cái, cũng lại tiếp tục nhắm mắt lần nữa.

Thời gian cứ thế trôi qua, không biết mất bao lâo, Hàn Lập mới than nhẹ một tiếng, bỏ ngọc giản ra khỏi trán.

Sau đó hắn mở mắt ra, trên mặt có vẻ như đang đắn đo rất nhiều.

Trong ngọc giản này tự nhiên chứa hoàn toàn là công pháp Luyện Thần thuật bằng Kim Triện Văn.

Thuật này phân thành ba tầng, sợ là chỉ có thể tu thành tầng thứ nhất, nhưng chỉ thế thôi cũng đủ cho thần niệm mạnh lên gấp hai lần.

Tăng nhiều đến mức có thể tin được như thế, cộng thêm Hàn lập vốn có thần niệm vượt xa cùng giai tồn tại, nếu có thể tu luyện thành công thì những khó khăn lúc đột phá bình cảnh Hợp Thể kỳ, cơ hồ có thể giảm đi non nửa. So với bất kỳ loại linh đan diệu dược nào cũng mạnh hơn mấy lần.

Cho nên ngay từ đầu khi Hàn Lập có được chỗ kinh văn này, liền tìm hiểu ngay lập tức. Sau khi truyền tống từ Lôi Minh đại lục trở về thì không đắn đo mà bắt đầu tu luyện công pháp này.

Hơn trăm năm trên đường trở về, trừ nghiên cứu một chút bí thuật khác, hắn cũng đem hơn phân nửa tâm tư đặt vào công pháp này.

Luyện thần thuật tầng thứ nhất, nói khó không khó, nói dễ không dễ.

Sở dĩ nói như vậy bởi người tu luyện phù hợp điều kiện của nó ở Linh giới căn bản không có mấy. Người không phù hợp điều kiện thì không thể tu luyện thành công thuật này, mà cho dù có miễn cưỡng tu luyện, cuối cùng sẽ bị Thần Niệm mạnh mẽ cắn trả dẫn tới nổ tan xác mà chết.

Với Thần Niệm lực và thân thể mạnh mẽ của Hàn Lập cũng đủ để tu luyện tầng thứ nhất.

Bởi thế sau khi trải qua hơn trăm năm tu luyện, Hàn Lập cũng đem tầng thứ nhất của Luyện Thần Thuật tìm hiểu hoàn toàn, cũng tu luyện đến một bước cuối cùng này.

Bởi vì công pháp này là Tiên giới bí thuật dùng Kim Triện Văn viết thành nên dựa theo kinh văn nói mỗi lần tu luyện một tầng đại thành liền sinh ra thiên tượng có thanh thế không nhỏ.

Cho nên đối với bước cuối cùng này, tốt nhất nên tìm một chỗ bí ẩn, hơn nữa ở phụ cần không có gì bất cứ cái gì cường đại là tốt nhất.

Mặc dù mấy năm trước Hàn Lập đã đem tầng thứ nhất của Luyện Thần thuật tu luyện gần hoàn thành, nhưng lúc ấy thân đang ở nơi hoang dã, nếu không may thu hút cổ thú cường đại nào đó tới, hắn có thể gặp nguy tới tính mạng.

Hiện giờ hắn thân đã ở trong nhân tộc, lại ở trong một vùng đất vắng vẻ, tự nhiên có thể đem tầng thứ nhất của Luyện Thần thuật tu luyện đại thành rồi.

Vừa rồi hắn thở dài là vì tầng thứ hai của Luyện Thần thuật có độ huyền ảo vượt xa tầng thứ nhất, để có thể tìm hiểu thấu triệt là vô cùng khó khăn, nếu không bỏ ra trăm năm chuyên tâm nghiên cứu thì cũng đừng mong đợi gì.

Chưa nói tới việc tu luyện luyện thần thuật tầng thứ hai này, mới nói tới điều kiện đã thấy vô cùng hà khắc rồi.

Tay hắn nhoáng lên một cái, ngọc giản giữa những ngón tay bỗng nhiên lóe lên biến mất.

Tiếp đó hắn lấy ra mấy cái bình ngọc lớn nhỏ khác nhau, liền đổ ra một chút đan dược rồi ăn vào, tay áo một lần nữa run lên, từ đó bay ra chín cái vòng tròn ngân quang lóng lánh, sau khi bay vòng quanh thân thể một chút, liền lơ lửng ở bốn phía bất động.

Thần sắc Hàn Lập nghiêm nghị, hai tay bấm một pháp quyết cổ quái, kim quang trên người bỗng nhiên vụt sáng.

Một kim sắc hư ảnh ba đầu sáu tay liền hiện ra ở phía sau lưng.

------oOo------

Chương 1753: Cốc gia

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phạm Thánh Pháp Tướng cũng không ngưng kết ra kim thân, nhưng sáu cánh tay kết một loại pháp quyết, hai cái đầu đã có khuôn mặt rõ ràng môi khẽ nhúc nhích, rõ ràng đang khẽ niệm cái gì đó.

Chỉ chốc lát sau, có tiếng Phạm âm cứ từng đợt, từng đợt vang vọng trong mật thất.

Đồng thời kim quang trên mặt Hàn Lập lưu chuyển, da thịt bên ngoài thân chuyển động một trận, từng khối từng khối kim sắc lân phiến từ từ hiện ra.

Rõ ràng cái này là biểu hiện cho thấy Phạm Thánh Chân Ma Công đã vận chuyển tới cực hạn.

Chín vòng tròn màu bạc lơ lửng ở bốn phía khẽ run lên, cũng bắt đầu trở nên chói mắt, có tiếng vù vù truyền ra.

Âm thanh này cùng tiếng Phạm âm vang vọng trong mật thất hô ứng lẫn nhau, giống như liền lạc một thể không có chút nào chói tai, mà như là có cùng nguồn gốc vậy.

"Phốc phốc" hai tiếng, sau lưng Hàn Lập cùng với Phạm Thánh Pháp Tướng bỗng nhiên có một vầng sáng màu vàng kim từ từ hiện ra.

Vầng sáng phía sau lưng Pháp Tướng rõ ràng lớn hơn một vòng so với phía dưới, nhưng nếu nói về độ dày thì còn xa mới bằng được vầng sáng phía dưới.

Hàn Lập hừ nhẹ trong miệng một tiếng, pháp quyết trong tay liền biến đổi.

Hai vầng sáng kim sắc quay tít một vòng, vô số phù văn màu vàng tuôn ra từ trong vầng sáng, cái nào cũng có màu vàng kim, chói mắt dị thường.

Nếu tập trung nhìn kỹ một chút, thì sẽ phát hiện những phù văn này hóa ra tất cả đều là Kim Triện Văn.

Phảng phất nhận thấy lời triệu hoán bằng Kim Triện Văn, dị biến trên chín vòng tròn màu bạc cũng hiện ra.

Ở trong tiếng vù vù, một lũ phù văn màu bạc lớn cỡ nắm tay từ trong chín vòng tròn nhanh chóng bay ra, cũng hướng tới vầng sáng kim sắc bắn tới.

Những phù văn màu bạc này thì rõ ràng là Ngân Khoa Văn.

Trong nháy mắt, hai loại linh văn hai màu Kim Ngân đồng thời xuất hiện ở trong vầng sáng, hơn nữa càng ngày càng nhiều, một lát sau liền trải rộng khắp các nơi của vầng sáng.

Nhưng vẫn có đại lượng phù văn không ngừng toát ra, điên cuồng tràn vào trong đó.

Thân hình Hàn Lập không nhúc nhích, nhưng khuôn mặt vốn không chút biểu tình, liền lộ ra vẻ cố hết sức, phù văn trong vầng sáng càng gia tăng, lại càng trở nên rõ ràng hơn.

Chỉ trong chốc lát, hai mắt Hàn Lập trợn tròn như chuông, đồng thời hắn hét một tiếng lớn như sấm động giữa trời quang.

Ngay lập tức, chín màu bạc vòng tròn đồng thời kêu lên một tiếng bén nhọn vỡ tung ra, hóa thành từng đoàn ngân quang biến mất vào trong hư không.

Mà vầng sáng kim sắc sau lưng Hàn Lập cũng xoay tròn điên cuồng, dường như đang không ngừng thủ nhỏ lại, những phù văn hai màu Kim, Ngân trong đó cũng theo đó mà thu nhỏ lại.

Kết quả chỉ mất không tới thời gian mấy hơi thở, mấy ngàn phù văn thu nhỏ thành cỡ hạt gạo.

Bản thân vầng sáng kim sắc cũng hóa thành một quang cầu quỷ dị cỡ nắm tay, có màu vàng kim sáng chói.

Vầng sáng kim sắc phía trên cao, dưới sự thúc giục của Phạm Thánh Pháp Tướng, tương tự cũng hóa thành một viên kim sắc quang cầu khác từ từ rơi xuống.

Sau khi một tia sáng lóe lên, Phạm Thánh Pháp Tướng liền biến mất không thấy.

Kể từ đó, bên cạnh Hàn Lập chỉ còn lại hai khỏa quang cầu nhẹ nhàng nhấp nhô.

Sắc mặt Hàn Lập ngưng trọng dị thường, một ngón tay hướng hai quang cầu nhè nhẹ điểm một cái.

Sau hai tiếng *"Sưu " " sưu"*, hai khỏa kim sắc quang cầu lóe lên, chui vào trong trán không thấy bóng dáng.

Sau một khắc, trên trán Hàn Lập mồ hôi to như hạt đậu, thân thể cũng lớn thêm một vòng, da thịt tứ chi cũng ngày càng run rẩy, xuất hiện một cây như sừng cứng rất lớn ở dưới lân phiến như muốn phá da thịt mà ra.

Phảng phất như có thứ gì đó đang ở trong thân thể của Hàn Lập tác yêu tác quái khiến cho hắn có vẻ mặt vô cùng thống khổ.

Không lâu sau, linh quang trên đỉnh đầu Hàn Lập nhấp nhoáng, bỗng nhiên bị một tầng quang mang tử kim bao vào trong, lúc lớn lúc nhỏ vô cùng bất ổn.

Mà trên gương mặt hắn thì có một chút phù văn Kim, Ngân thoắt ẩn thoắt hiện, giống như có thứ gì muốn từ đó chạy ra, nhưng lại bị mạnh mẽ lôi trở về.

Thoạt nhìn thật sự vô cùng quỷ dị.

Hàn Lập lúc này nhắm lại hai mắt, pháp quyết ở hay tay như bánh xe không ngừng biến hóa, giống như đang liều mạng thúc giục cái gì đó, khiến cho bên ngoài thân kim mang lúc sáng lúc tối không ngừng lập lòe.

Cùng thời gian này, ở ngọn núi phía trên động phủ, cũng xuất hiện cảnh tượng kinh người.

Vốn là một bầu trời xanh biếc mây đen trải dài vạn dặm, bỗng nhiên cuồng phong gào thét.

Tiếp theo đó cả bầu trời như ngày một ảm đạm đi, một đám mây đen lớn từ từ kéo đến, khiến bầu trời bao la trong phạm vi trăm dặm trở nên tối như đáy nồi.

Vốn dĩ cuồng phong đang mãnh liệt như vậy nhưng lại đột ngột bị thu lại, một dòng nước lạnh không biết từ chỗ nào chui ra, ở trong mây cuồng loạn không ngừng.

Sau khi một lớp mưa đá màu lam cỡ nắm tay rơi xuống, những bông tuyết to như lông ngỗng liền từ không trung tầm tã rơi xuống.

Chỉ sau một chốc thời gian, khu vực này liền hóa thành một bầu trời của băng tuyết, nơi nơi trong suốt, giống như sông băng ở vùng cực hàn vậy.

Bảo tuyết còn chưa hoàn toàn dừng lại, cơn gió nóng như rang từ trong mây thổi xuống.

Đám mây đen dầy vô cùng vậy mà bị thổi tán loạn, từng chùm tia sáng mặt trời trong nháy mắt chiếu nghiêng xuống.

Lúc này bất luận ai ở trên núi, nhìn bầu trời lúc bấy giờ cũng không khỏi có chút biến sắc, hít sâu một hơi.

Hiện giờ còn đang là buổi trưa, vốn là phải thấy đồng thời mấy mặt trời, giờ phút này lại chỉ còn có một đang lập lòe sáng, những mặt trời khác tất cả đều biến mất không thấy đâu.

Mà mặt trời còn sót lại, cũng mơ hồ phát ra ánh vàng óng ánh, bầu trời xanh thẳm bao la cũng chẳng biết từ khi nào biến thành vẻ đạm bạc.

Dưới sự giao hòa của ánh sáng hai màu Kim Ngân cả khu vực phía dưới giống như một thế giới thần bí.

Bất quá nếu như có người một hơi từ ngọn núi chỗ Hàn Lập ở phi độn ra ngoài mấy trăm dặm sẽ thấy hiện tượng thiên văn kinh người kia rốt cuộc cũng chẳng có gì đặc biệt lắm.

Một khi bay ra cách biển sương mù chừng hơn ba trăm dặm sẽ thấy không trung vẫn nắng chói chang, mà bầu trời cũng vẫn xanh thẳm như ban đầu, chẳng qua bầu trời ở trên biển sương mù có quang hà màu bạc mỏng manh lấp lánh không ngừng mà thôi.

Nhưng thật ra những tiếng vang *"Ùng ùng"* từ phương hướng đó truyền tới lại khiến không ít tu sĩ vốn sinh lòng cảnh giác cũng rối rít cả kinh phi độn từ trong động phủ ra.

Bọn họ hoặc đứng vững vàng ở trên đỉnh núi, hoặc trực tiếp khu động bảo vật bay đến trời cao, tất cả đều hướng về phía biển sương mù nhìn lại, tất cả đều mang một vẻ mặt vô cùng kinh nghi.

Ở bầu trời trên một ngọn núi cách biển sương mù không đầy mười dặm, có mười mấy người đang lơ lửng ở trên cao ngàn trượng, cũng như những người khác, đang nhìn về phía biển sương mù nơi xa.

Trong đó có một gã mặt mũi thanh tú mặc áo bào trắng, dáng vẻ như chỉ khoảng hơn ba mươi tuổi, nhưng hiển nhiên thân phận cao xa khác người, chân đạp một thanh kiếm lớn màu trắng đang đứng đầu đám người.

Còn mười mấy người nam nữ lão ấu thì hơi lùi về phía sau một chút, nhìn về phía ánh mắt của người mặc áo bào trắng, dáng vẻ vô cùng kính cẩn.

"Người này quả thật là ba ngày trước đến chiếm mất ngọn Húc Nhật Phong?" Người mặc áo bào trắng cũng không thu lại vẻ kinh

dị, cũng không quay đầu lại mà hỏi một câu.

"*Khởi bẩm thúc tổ, người này đích xác là ba ngày trước mới tới Húc Nhật Phong, sử dụng Thần Niệm lực vô cùng cường đại, cùng một lúc đem tất cả các tu sĩ ở gần đây đuổi đi sạch sẽ. Tiểu điệt có một tên hảo hữu là Nguyên Anh hậu kỳ, ban đầu ở trong khu vực này. Hắn nói rằng dưới Thần niệm lực đó, căn bản không tài nào nhấc nổi chân, một thân pháp lực cũng bị áp chế không cách nào vận chuyển, bởi thế mới không dám phản kháng chút nào mà biết điều rời đi.*" Một lão giả râu tóc trắng muốt, cúi người một chút, cung kính trả lời."

"Ồ, chỉ bằng Thần Niệm lực mà có thể cách không hoàn toàn áp chế một gã tu sĩ Nguyên Anh kỳ, mặc dù có chút khó khăn, ta cũng miễn cưỡng làm được. Nhưng đồng thời áp trục mười mấy nơi tu sĩ động phủ, cái này cũng không phải tu sĩ Luyện Hư có thể làm được. Cho dù là Luyện Hư đại thành tu sĩ cũng rất không có khả năng." *Người mặc áo bào trắng thần sắc có chút quái dị, chậm rãi nói.*

"Thúc tổ có ý nói là, vị tiền bối này là Hợp Thể kỳ hay sao." *Lão giả tóc trắng sắc mặt đại biến, giọng nói có hơi chút thất thanh.*

Những người khác nghe vậy, cũng giật mình không kém, nhao nhao hít một khẩu lương khí.

"Chỉ từ Thần Niệm lực mạnh mẽ như vậy mà suy thì hẳn là rất có thể. Nhưng không loại bỏ người này mượn uy năng của dị bảo nào đó, hoặc là bản thân tu luyện bí thuật nào đó đặc biệt khiến thần niệm trở nên mạnh mẽ." *Người mặc áo bào trắng sau khi suy nghĩ một chút, nói với vẻ cũng không thể khẳng định được.*

"Thì ra là như vậy." *Lão giả tóc trắng bớt lo lắng đi một chút, có vẻ như cảm thấy cách giải thích này có lẽ còn có thể chấp nhận được.*

"Hừ, cái này chỉ là phán đoán của ta mà thôi. Cho dù người này không phải là tu sĩ Hợp Thể kỳ, cũng nhất định là Luyện Hư kỳ, hơn nữa mười phần là đã tu luyện tới cảnh giới đại thành. Các ngươi ngàn vạn lần không được chọc vào người này. Đối với những cao giai tồn tại như vậy, chân linh thế gia chúng ta cũng chỉ có cố gắng giao hảo, tuyệt không trở mặt." *Người mặc áo bào trắng sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng phân phó.*

"Tiểu điệt sao dám đi chọc giận vị tiền bối này. Nếu không phải vừa may thúc tổ đi ngang qua đây, nhất mạch của tiểu điệt thậm chí còn muốn lập tức rời khỏi nơi này, tìm kiếm nơi đặt chân khác cho gia tộc đặt chân ấy chứ." *Lão giả tóc trắng nở nụ cười khổ.*

"Thực ra cũng không cần rời khỏi nơi này. Người này nếu ban đầu chẳng qua là dùng thần niệm đuổi người khác đi, xem ra chỉ là có chút bá đạo, cũng không phải là người có lòng dạ độc ác gì. Hơn nữa nhìn hiện tượng thiên văn trước mắt, hẳn là người nọ mượn nơi này để tu luyện đại thần thông khó lường nào đó, cũng không phải có mưu đồ gì khác. Nếu chọn ở nơi vắng vẻ này hẳn là một gã tán tu không có gia thế. Nếu có thể lôi kéo hắn vào gia tộc đảm nhiệm chức vị khách khanh trưởng lão thì có thể khiến cho Cốc gia chúng ta tăng thực lực lên rất nhiều. Cũng bởi thế, ta muốn ở nơi này của ngươi thêm một thời gian ngắn, xem có thể giao hảo với người này hay không rồi hẵng nói." *Ánh mắt người mặc áo bào trắng chớp động, liền nói như vậy.*

"Thúc tổ nguyện ý tạm chỗ tiểu điệt, là đại vinh hạnh của nhất mạch chúng ta." Lão giả tóc trắng nghe vậy, không khỏi mừng rỡ.

Vị thúc tổ này của hắn hóa ra là một vị Luyện Hư sơ kỳ, ở tạm trong động phủ của bọn họ trong khoảng thời gian này chỉ cần tùy ý chỉ điểm cho bọn hắn một chút cũng đủ cho nhất mạch con cháu của bọn hắn có được ích lợi không nhỏ.

Mặc dù hắn là tộc trưởng của Cốc gia nhất mạch, nhưng chẳng qua chỉ là một gã tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ mà thôi.

Người mặc áo bào trắng rất hài lòng với thái độ của lão giả, hơi gật đầu một chút, ánh mắt lại hướng tới bầu trời trên biển sương mù ở đằng xa, trong lòng không khỏi âm thầm đoán xem đây là loại đại thần thông nào của nhân tộc mà có thể hiện ra loại hiện tượng thiên văn này.

Nhưng Luyện thần thuật chính là bí thuật trân quý của Chân tiên giới, vị này ngay cả là cao giai của chân linh thế gia, nhưng sau khi nhìn một hồi lâu, tự nhiên vẫn không hiểu đó là cái gì.

May là ở nhìn hiện tượng thiên văn ở nơi này vẫn còn chưa thấy có gì kinh người, chứ nếu thân mình ở trong biển sương mù, người mặc áo bào trắng sớm đã trợn mắt hốc mồm, nào có thể trấn định như vậy được.

Dù sao Linh giới cũng có một vài thần thông, khi tu luyện mặc dù có thể cảm ứng được thiên địa, nhưng cùng lắm cũng chỉ là khiến cho thiên địa nguyên khí ở xung quanh hỗn loạn một chút thôi, tuyệt đối không thể có thứ nào kinh người giống như Luyện Thần thuật được.

Nhưng ngay cả thiên tượng trước mắt, cũng khiến cho người mặc áo bào trắng không dám coi Hàn Lập là tu sĩ bình thường, trong lòng liền nổi lên ý muốn lôi kéo.

Lại nhìn trong chốc lát sau đó, thấy hiện tượng thiên văn phía xa không hề có thay đổi gì, người mặc áo bào trắng lưu lại một gã thanh niên ở trên ngọn núi, con mang theo những người khác về động phủ dưới chân núi.

Những tu sĩ ở gần đó đến xem hiện tượng thiên văn, sau khi hoảng sợ một hồi, nhưng vẫn không thể nào tiếp tục quan sát được nữa, hầu hết đều thấp thỏm quay trở về động phủ.

------oOo------

Chương 1754: Tiên vực cùng Cấm thuật

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ở trung tâm biển sương mù, trên bầu trời là ngân quang lấp lánh, mặt trời vẫn tỏa ánh nắng vàng rực rỡ.

Nhưng ngoại trừ những thứ đó ra thì không thấy một chút gợn mây nào, cũng không có dấu hiệu nào cho thấy có gió nhẹ thổi qua. Trong phạm vi một trăm dặm không nghe thấy chút âm thanh nào, cứ như là hết thảy đều bị một loại năng lượng thần bí nào đó ngưng trệ lại.

Thời gian cứ từng chút, từng chút một trôi qua, nhưng hiện tượng thần bí trong biển sương mù vẫn cứ liên tục duy trì không đổi.

Nhưng vào ngày thứ hai, ở giữa mặt trời màu vàng lại xuất hiện ra một vài đốm đen, khẽ chớp động.

Ngày thứ ba, các đốm đen cũng ngưng tụ lại ở trung tâm mặt trời thành một đoàn bóng đen.

Ngày thứ tư, đoàn bóng đen bắt đầu biến hình kéo dài ra, hơn nữa lại càng ngày càng mảnh.

Ngày thứ năm, một sợi tơ dài nhỏ màu đen trở nên rõ ràng ở phía ngoài vầng mặt trời vàng, từ xa nhìn lại giống như một con mắt màu vàng đang nhắm, vô cùng vĩ đại.

Cực kỳ quỷ dị.

Ngày thứ sáu, tất cả các hiện tượng thiên văn đều duy trì không có gì thay đổi, chỉ có mặt trời phát ra kim quang càng thêm chói mắt.

Buổi trưa ngày thứ bảy, Hàn Lập vốn đang ngồi xếp bằng trong động phủ, liền mở ra hai mắt.

Cùng thời gian đó, mặt trời biến thành một con mắt màu vàng vĩ đại, sợi tơ đen mơ hồ như uốn lượn một trận, cũng từ từ mở ra.

Ở giữa hắc quang, một quang cầu bảy màu giống hệt như con ngươi từ từ hiện ra.

Ánh sáng diễm lệ ở mặt ngoài quang cầu lưu chuyển không ngừng, khiến người ta có một cảm giác như hiểu thấu được thiên địa vạn vật không thể nói lên lời.

Chỉ chốc lát sau, ở phía dưới, bên trong ngọn núi bỗng nhiên có một tiếng hú như tiếng rồng ngâm truyền ra, thanh âm du dương như xông thẳng ra ngoài chín tầng mây.

Trong một không gian khác, tại một nơi tối tăm không biết đâu là đâu, trong một cung điện trắng noãn đang lơ lửng trong không trung, có mấy bóng người mơ hồ chìm trong ánh sáng mênh mông, mỗi người đang ngồi ngay ngắn ở trên một đài cao vài chục trượng, đang từ xa chuyện trò với nhau điều gì đó.

Những bóng người này cũng đều bị linh quang che lại hơn phân nửa hình dáng, phía sau có mấy chục tên đệ tử phục vụ dáng dấp khác nhau, nam phụ lão ấu đều có, mọi người đều kính cẩn dị thường.

Những tòa đài cao này xếp quay trung tâm một đóa hắc bạch kỳ hoa có đường kính trăm trượng, lặng lẽ lơ lửng ở tầng trời thấp,mùi thơm sực nức mũi, thần bị dị thường.

Bỗng nhiên một nhân ảnh mơ hồ có thất sắc linh quang vờn quanh phát ra một tiếng kêu nhẹ, tiếp đó liên miệng kêu mấy tiếng *"Cổ quái"*.

"Huyền Minh đạo hữu, đã xảy ra chuyện gì, sao lại nói như vậy?" Một nhân ảnh dưới bạch quang ở gần đó, thấy kỳ quái liền hỏi một câu.

*"Có người tu luyện công pháp "*Luyện thần thuật *", hơn nữa tầng thứ nhất đại thành, dẫn phát thiên tượng liền bị tiên khí giám sát của ta cảm ứng được."* Bóng người bảy màu sau khi do dự một chút, liền thành thật trả lời.

"Luyện thần thuật? Thuật này sớm đã bị các đại tiên vực liệt vào cấm thuật rồi, còn có người dám mạo hiểm tu luyện? Cho dù như thế, phái người đem người tu luyện bắt lại là được. Đạo hữu cần gì phải kinh ngạc!" Nhân ảnh trong bạch quang vẫn có chút kinh ngạc hỏi.

"Nếu thật sự là như thế, bần đạo tự nhiên sẽ không cần nói gì. Tiên khí giám sát cảm ứng được thiên địa phản ứng là đến từ trong một tiểu linh giới, không phải là người trong tiên vực tu luyện." Nhân ảnh bảy màu tên gọi Huyền Minh cười khổ một tiếng, nói.

"Người hạ giới? Quả thật có chút ngoài ý muốn, xem ra hẳn là có tên nào lén qua hạ giới, mang thuật này tới đó. Bất quá cũng không sao cả. Luyện thần thuật ngay cả người Tiên giới chúng ta tu luyện cũng không dễ. Chỉ là một tiểu linh giới, chắc chắn không thể tu luyện tới tầng cuối cùng được. Nhân ảnh trong bạch quang hơi ngẩn ra một chút, nhưng ngay sau đó cười một chút rồi nói vậy.

"Ư, nói vậy cũng phải. Ta mặc dù đảm nhiệm chức giám sát, nhưng không phải là người trong tiên vực ta tu luyện thuật này, vốn cũng không quản được việc này. Người này cho dù gặp may mắn tu luyện thành thuật này thật, thì khi độ kiếp phi thăng cũng không có thể giấu diếm được người của Tiếp Dẫn Thai.*" Nhân ảnh bảy màu cũng mỉm cười trả lời.*

*Hai người nói chuyện với nhau chẳng qua cũng chỉ là hàn huyên phiếm vài câu, mấy người khác nghe hai người nói vậy, ban đầu cũng có hơi chú ý, nhưng khi nghe đến là một gã "*người hạ giới*" tu luyện thuật này, thì cũng đều không để trong lòng, lúc này một người khác mỉm cười tiếp lời, liền chuyển sang hàn huyên những chuyện khác.*

Nhân ảnh trong thất sắc linh quang lại càng không đề cập tới *chuyện này nữa, phảng phất như quả thực đem việc này quên đi sạch sẽ.*

Hàn Lập thở dài ra một hơi, sau khi cảm ứng thấy thần thức tăng nhiều gấp đôi, có một cảm giác kỳ dị như mang đến cả thế giới, trong lòng hắn mừng rỡ dị thường.

Luyện thần thuật tầng thứ nhất cuối cùng cũng tu luyện thành công.

Mặc dù hắn còn chưa tiến vào Hợp Thể Kỳ, nhưng thần niệm mạnh mẽ của Hợp Thể hậu kỳ đại thành tu sĩ cũng không hơn gì cái này.

Hắn thần niệm của hắn trong nháy mắt xuyên thủng mật thất, xuất hiện ở ngoài ngọn núi.

Kết quả, chân mày không khỏi hơi nhíu lại.

Hiện tượng thiên văn trong không trung đã sớm biến mất, nhưng ở phía ngoài là một cảnh tượng vô cùng bừa bãi.

Băng tuyết cuồng phong khi trước không phải chuyện đùa, hoa cỏ cây cối ở gần đó chẳng những biến mất hơn phân nửa, những cỏ cây còn lại tất cả đều ngã trái ngã phải như đang hấp hối.

Một nửa trên của ngọn núi lại càng trụi lủi, lộ ra vẻ hoang vu dị thường.

Thần niệm của Hàn Lập đảo qua mấy vòng ở phụ cận, sau đó lại hướng phía xa tiến tới, nháy mắt liền đem hết thảy mọi thứ trong ngàn dặm quét qua.

Đột nhiên thần sắc hắn vừa động, thần niệm dừng ở trên ngọn núi bên cạnh biển sương mù, đem cả ngọn núi bao phủ lấy.

Dưới chân núi có một động phủ, mà ở trong đó mơ hồ có thần niệm của tu sĩ cấp Luyện Hư đang dao động.

Mặc dù ngoài động phủ này có một vài tầng cấm chế, nhưng *trước thần niệm cường đại của Hàn Lập, tự nhiên mỏng như tờ giấy.*

Một luồng thần niệm ngưng tụ lại, liền trực tiếp xuyên thủng qua mấy tầng cấm chế, xuất hiện tại nơi cảm ứng thấy khí tức vừa rồi.

Trong một gian mật thất, quả nhiên có một gã mặt mũi thanh tú, mặc áo bào màu trắng đang ngồi xếp bằng.

Luồng thần niệm này của Hàn Lập không hề che giấu, cộng thêm động thái mạnh mẽ xuyên qua cấm chế, nên khi vừa mới xuất hiện ở trong mật thất, trong nháy mắt đã bị người mặc áo bào trắng nhận ra.

Hắn mở hai mắt vừa nhắm, mỉm cười nói:

"Tại hạ Cốc Vân của núi Nguyệt Nam, xin ra mắt đạo hữu. Chúc mừng đạo hữu thần thông đại thành!"

"Núi Nguyệt Nam? Chẳng lẽ là núi Nguyệt Nam ở gần thành Trần Vũ?" *Thanh âm của Hàn Lập có chút ngạc nhiên, hỏi một câu có vẻ không chắc chắn.*

"Ha hả, không sai, chính là núi đó. Chẳng lẽ đạo hữu biết Cốc gia chúng ta?" *Điều này cũng làm cho người mặc áo bào trắng có chút ngoài ý muốn.*

"Mặc dù ta không nghe tới Cốc gia nhiều, nhưng đối với đại danh núi Nguyệt Nam cũng biết một chút. Nói như vậy tu sĩ ẩn cư trong núi này trong truyền thuyết ở ngoại giới chính là người Cốc gia các ngươi rồi" *Hàn Lập chậm rãi nói.*

"Hắc hắc, đạo hữu chắc hẳn là có nghe nói qua về chân linh thế gia đúng không. Cốc gia chúng ta chính là một mạch truyền thừa từ thời thượng cổ đến bây giờ, để cho huyết mạch được kéo dài, bổn gia đúng là rất ít tiếp xúc với bên ngoài. Mặc dù người biết chuyện này cũng không nhiều, nhưng với thần thông của đạo hữu, biết chuyện này cũng chỉ là chuyện sớm muộn thôi." *Người mặc áo bào trắng cười nhẹ một tiếng.*

"Chân linh thế gia? Nói như vậy, ngươi cũng biết Diệp gia cùng với Lũng gia?" *Hàn Lập hơi trầm mặc một chút, đột nhiên hỏi.*

"Diệp gia với Lũng gia cũng là những gia tộc lớn nhất trong các chân linh thế gia, Cốc gia chúng ta mặc dù không kém, nhưng so với hai nhà này, có lẽ vẫn kém hơn một bậc. Đạo hữu nhắc tới hai nhà này, chẳng lẽ biết con cháu của hai nhà này." *Người mặc áo bào trắng có chút chần chờ.*

"Ừm, tại hạ quả thực có tiếp xúc với con cháu của hai nhà này một chút, nhưng chưa đến mức gọi là thâm giao. Lại nói đạo hữu đột nhiên xuất hiện ở nơi này, cũng dừng lại không đi, không biết là có chuyện gì?" *Hàn Lập nhàn nhạt hỏi.*

"Ha hả, nơi đây là chỗ ở của một tên con cháu của Cốc gia chúng ta, vốn ta cũng chỉ là vừa đúng lúc đi qua nơi này, không nghĩ tới lại có thể gặp được đạo hữu ở đây tu luyện đại thần thông, quả thực rất đáng mừng, ta muốn kết giao với Hàn đạo hữu một chút." *Người mặc áo bào trắng kín người cười nói.*

"Thì ra là như vậy. Hàn mỗ hiện tại đã tu luyện xong, nếu đạo hữu không chê thì giờ có thể đến chỗ ta gặp mặt một chút. Tại hạ cũng rất tò mò với một vài chuyện của các chân linh thế gia, ta và ngươi trao đổi một chút, hẳn là cũng rất có lợi." *Thanh âm Hàn Lập chậm rãi nói như vậy.*

"Chuyện này Cốc mỗ cầu còn không được, tại hạ sẽ qua đó ngay." *Người mặc áo bào trắng nghe vậy, tự nhiên mừng rỡ đáp ứng ngay.*

"Vậy Hàn mỗ xin ở trong động phủ đợi đạo hữu đại giá!"

Thanh âm Hàn Lập dần dần nhỏ lại, một lát sau, thần niệm đang ở trong mật thất tán loạn biến mất.

Sau thời gian một chung trà, một đạo bạch hồng phóng ra từ dưới núi này, sau khi nhấp nháy vài lần, đã đến cách bên ngoài biển sương mù chừng hơn mười dặm.

Biển sương mù vốn yên tĩnh bất động, mấy phù văn màu bạc *chừng cái đấu đột nhiên lóe lên, biển sương mù bỗng nhiên tách ra hai bên.*

Một lối đi rộng vài trượng từ từ hiện ra, có vẻ như nối thẳng tới tận sâu trong biển sương mù.

Cốc Vân không có chút nào chần chờ, liền vận khởi độn quang bay vào trong đó, sau vài lần nhấp nháy, đạo bạch hồng độn quang liền biến mất ở sâu trong lối đi, không thấy bóng dáng.

Lúc này, sương mù đã tách ra một lần nữa lại tràn tới lấp đầy như lúc ban đầu.

Khi Cốc Vân bay đến ngọn núi trong biển sương mù, Hàn Lập đã đi ra cửa lớn của động phủ, đang mỉm cười chờ hắn tự bao giờ.

Sau khi thấy Hàn Lập đúng như mình đoán, là một gã Luyện Hư hậu kỳ đại thành tu sĩ, nụ cười trên mặt Cốc Vân càng thêm rõ ràng.

Hai người sau một phen nói những lời khách khí, liền một trước một sau đi vào trong động phủ.

Cũng không biết Hàn Lập cùng đối phương đã nói gì với nhau ở trong phủ, nhưng ước chừng gần nửa ngày sau, vị tu sĩ Cốc gia này một lần nữa đi ra với vẻ mặt tiếc nuối, liền bay khỏi biển sương mù.

Sau khi trở lại chỗ ở, Cốc Vân đối với lão giả ở phân chi của Cốc gia dặn dò một phen, liền nhẹ nhàng rời đi.

Cùng thời gian đó, Hàn Lập cũng đang ở trong mật thất trong động phủ, một tay vuốt vuốt một khối ngọc giản màu trắng, khuôn mặt trầm ngâm.

"Lũng gia này lại có danh hiệu đệ nhất chân linh thế gia, lại còn có cấp Hợp Thể trấn giữ gia tộc, sau này cần phải lưu ý một chút rồi."

Hàn Lập lẩm bẩm nói nhỏ mấy câu, một tia sáng lóe lên trong bàn tay, ngọc giản liền biến mất không thấy đâu.

Khối ngọc giản chính là do Cốc Vân tặng hắn, bên trong có ghi lại một vài thứ có liên quan tới chân linh thế gia, để cho Hàn Lập có một hiểu biết đại khái đối với chân linh thế gia của nhân tộc.

Dĩ nhiên những thứ này cũng không phải là cái gì quá bí ẩn, đây cũng chỉ là thứ mà một khi lên cấp Luyện Hư, dần dần cũng sẽ thông qua những con đường khác mà có thể biết đến những chuyện này thôi.

Vị Cốc gia tu sĩ này, cũng chỉ là thuận nước giong thuyền mà thôi.

Sở dĩ vừa rồi Hàn Lập muốn mời đối phương đến động phủ nói chuyện, cũng là nghĩ đến trước kia hắn đã to gan đắc tội với chân linh thế gia là Lũng gia, khiến cho mưu đồ lớn của nhà này đối với Diệp gia sắp thành lại bại.

Mặc dù đã trôi qua mấy trăm năm, nhưng đối với người tu tiên mà nói thì, chút thời gian này tự nhiên không đủ để cho Lũng gia quên đi hết thảy.

Một khi hắn đã trở về nhân tộc, còn muốn ở lại lâu dài trong tộc, tự nhiên cần phải làm một chút phòng bị giải hòa đã.

Lúc mới vừa nghe thân phận của Cốc Vân, trong lòng hắn liền nảy ra ý muốn mời đối phương đến động phủ nói chuyện.

Đúng như hắn đã dự liệu, vị người Cốc gia này mới bắt chuyện cùng hắn không lâu, liền đưa ra lời mời muốn hắn gia nhập Cốc gia, đảm nhiệm khách khanh trưởng lão.

Hàn Lập tự nhiên uyển chuyển cự tuyệt.

Lấy tu vi thần thông của hắn hôm nay, không tội gì phải khuất phục trong một gia tộc. Huống chi lấy thân gia của hắn, những điều kiện mà Cốc Vân tự cho là hậu đãi kia vốn không cách nào đả động tới tâm tư của hắn một chút gì.

Hàn Lập thần sắc âm tình bất định sau khi tự cân nhắc một chút, lắc đầu đem việc này ném ra sau đầu, cổ tay run lên, một cuộn tranh dài hơn một thước bỗng nhiên hiện ra ở trước mặt.

------oOo------

Chương 1755: Niệm Kiếm quyết

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngón tay điểm nhẹ một chút, cuộn tranh liền từ từ mở ra.

Một cỗ sát khí kinh người phóng lên cao, trong bức tranh là một mảng mịt mờ vàng vọt, căn bản không thể nhìn thấy rõ được bất cứ cái gì.

Lam quang trong suốt trong mắt Hàn Lập lưu chuyển một trận, dưới Linh Mục thần thông, tức thì hình ảnh trở nên rõ ràng.

Trong bức tranh rõ ràng là vô số phi kiếm màu vàng kim lớn nhỏ không đều màu vàng phi kiếm rải rác khắp nơi, mỗi một khẩu đều rất sống động, khí tức cũng khác nhau.

Quỷ dị chính là, bức họa này rõ ràng không dài đến vài xích, vậy mà lại làm cho người ta có một cảm giác như nó đang dung nạp vô số phi kiếm trong đó.

Hơn nữa dáng vẻ của những phi kiếm này mỗi cái một khác, có lớn có nhỏ, lớn thì giống như đang chống chọi với trời, làm cho người ta có cảm giác đáng sợ là nó phải dài tới chừng mười trượng, nhỏ cũng chỉ dài có hơn một tấc, nhưng nhìn kỹ lại, ngay đến hoa văn trên thân kiếm cái nào cũng giống nhau như đúc, cả trên thân kiếm hoa văn cũng nhìn thấy hết sức rõ ràng, cứ như nó đang gần trong gang tấc vậy.

Bức họa này đúng là bộ *"Vạn Kiếm Đồ"* do hắn ngày đó lấy được trong cấm chế di chỉ ở Nghiễm Hàn giới.

Cũng bởi trong tấm đồ này hiển nhiên có chứa một loại pháp môn tu luyện cực kỳ lợi hại, những năm gần đây Hàn Lập ngoại trừ tu luyện Luyện Thần thuật, cũng ở tấm đồ này hao tổn không ít thời gian, cũng từ đó mà lĩnh ngộ được một số thứ.

Thứ lĩnh ngộ được từ trong Vạn Kiếm đồ, tự nhiên là có liên quan tới kiếm quyết, lại cùng khu sử thần niệm có quan hệ thật lớn.

Lấy tu vi của hắn hiện tại, sớm đã có thể tu luyện loại kiếm trận cuối cùng của Thanh Nguyên Kiếm quyết, là *"Thanh bàn"* kiếm trận.

Kiếm trận này so với Xuân Lê kiếm trận, tự nhiên uy lực còn lớn hơn nhiều. Nhưng sau mấy lần Hàn Lập gặp qua Hợp Thể kỳ ra tay, liền cảm thấy có chút chưa đủ.

Cho nên hắn liền khéo léo đem những gì lĩnh ngộ trong Vạn Kiếm Đồ dung nạp vào trong Thanh Bàn kiếm trận.

Kết quả là uy lực của kiếm trận mới quả nhiên tăng rất nhiều, hơn nữa biến hóa của nó lại càng thêm tùy tâm, chỉ cần nghĩ một cái liền có thể bố trí ra kiếm trận.

Hàn Lập ngắm nhìn Vạn Kiếm Đồ trong không trung, ánh mắt không chút lay động.

Thứ hắn lĩnh ngộ ra từ trong Vạn Kiếm Đồ, hắn tự gọi là *"Niệm Kiếm quyết"*, Hắn đem từ mưu đồ trung lĩnh ngộ ra đồ, tự hành xưng là *"Đọc kiếm quyết"*, vả lại trong đó cũng rất rõ ràng, Niệm Kiếm quyết này còn chưa được đến một hai phần mười thứ chân chính ẩn chứa trong Vạn Kiếm đồ.

Chẳng qua là những thứ còn lại trong Vạn Kiếm Đồ này, cũng quá mức thâm ảo, vốn không phải một Luyện Hư kỳ như hắn có thể lĩnh ngộ ra được.

Sau một lúc lâu, Hàn Lập khẽ thở dài một hơi, tay áo hướng trước người vung một cái.

Thanh quang lóe lên, Vạn Kiếm Đồ liền một lần nữa biến thành hình dáng một bức tranh cuộn, cũng lóe lên biến mất trong hư không.

Hàn Lập lại trầm ngâm cân nhắc.

Thu hoạch của hắn ở Nghiễm Hàn giới có thể nói là không nhiều lắm!

Ngoại trừ Luyện Thần thuật cùng với Vạn Kiếm Đồ, coi trọng nhất đúng là viên Hư Linh đan khéo mà dấu đi được.

Hư Linh đan này ngay cả hai tên Hợp Thể kỳ như Thải Lưu Anh cũng coi trọng như vậy, không tiếc hao phí hơn mấy vạn năm để có được linh dược này.

Từ đó có thể thấy rõ giá trị của nó to lớn đến mức nào.

Đáng tiếc là, linh đan này lần đầu tiên hắn nghe thấy, hơn nữa hẳn là đối với Hợp Thể kỳ mới có chỗ hữu dụng lớn.

Cho nên trước khi lên cấp Hợp Thể, thì đối với hắn cũng tạm thời vô dụng.

Ngoài Hư Linh đan ra, hắn còn lấy được rất nhiều linh dược từ trong dược viên trong cấm chế di chỉ.

Nhưng những linh dược này phần lớn cũng đã bán cho đám người Thiên Cơ Tử, trong tay hắn cũng chỉ còn lại một hai gốc để sau này gây giống.

Những thứ linh hoa linh quả độc nhất vô nhị kia mặc dù không thể nhận ra, nhưng chắc chắn mỗi gốc cũng là linh vật khó tìm ở Linh giới.

Trong đó hắn lưu tâm nhất, tự nhiên là một vài gốc cây lấy được cuối cùng như đài sen màu bạc.

Linh dược này tám chín phần mười là một gốc cây trân quý nhất trong dược viên, nhưng hắn không biết lai lịch của nó, nên cũng chỉ có thể trơ mắt mà nhìn thôi.

Hàn Lập chỉ có thể hi vọng sau này có cơ duyên biết rõ cách dùng những thứ linh dược này.

Cho dù như thế, nhưng những quả Hồng La kia có thể dựa theo cách điều chế mà chế ra một chút Hồng La Tiên Tửu.

Rượu này có thể có kéo dài tuổi thọ, lại có tác dụng cải thiện thể chất một cách kỳ diệu, chắc là uống trước một chút cũng không có chỗ nào không tốt.

Huống chi quả Hồng La trong tay của hắn cũng là tích lũy dược tính không biết bao nhiêu vạn năm trở lên, linh tửu ủ ra nói không chừng còn có linh hiệu nào khác nữa.

Về phần Thực Độc Thảo, cũng là chủ tài liệu để luyện chế nhiều loại đan dược có thể tinh tiến tu vi cho Hợp Thể kỳ, lại càng là đan dược chuẩn bị cho sau này lên cấp Hợp Thể.

Ngoại trừ những thứ này ra, còn mấy tấm phù đã hao hết linh lực cùng tấm Tinh Không Đồ thu được trong tu di không gian của bình phong, cũng là thứ rất đáng nghiên cứu.

Tin rằng đối với phù lục cùng trận pháp chi đạo cũng rất có giá trị tham khảo.

Chẳng qua là thời gian hơn trăm năm trước, chủ yếu hắn dùng để tu luyện Luyện Thần thuật cùng một ít bí thuật khác, nên cũng không cách nào phân tâm vào những thứ này.

Bởi thế hắn cũng chỉ có thể để hai vật này yên vị trong Trữ vật trạc mà thôi.

Hàn Lập thầm tính toán mọi thứ trong lòng đến đây, ánh mắt khẽ chớp động.

Sau một lúc lâu, hắn thở dài một cái, liền thu lại tạp niệm, bắt đầu cân nhắc chuyện đột phá bình cảnh Hợp Thể kỳ.

Thần niệm của hắn nay đã tăng nhiều, cộng với số lượng lớn linh đan lấy được từ Lôi Minh đại lục, tỷ lệ đột phá tự nhiên vượt xa tu luyện giả bình thường.

Bất quá trước đó vẫn còn cần luyện chế một nhóm linh đan cùng pháp khí nữa.

Dù sao đột phá bình cảnh Hợp Thể kỳ cùng với mấy lần đột phá trước khác nhau rất lớn.

Chẳng những cần lượng lớn linh đan để phụ trợ, còn cần phải bố trí một pháp trận khác, mượn thiên địa nguyên khí tới để gia tăng tỷ lệ thành công.

Cái pháp trận này là do Hàn Lập may mắn lấy được từ dị tộc khác trên đường trở về.

Nghe nói pháp trận này là bí mật bất truyền của tộc đó, nếu không phải pháp trận này hay là lần này dị tộc là không truyền chi mật, nếu không phải do cơ duyên xảo hợp, quả thực đúng là hắn không có cách nào có được phương pháp bố trí cái pháp trận này.

Thực sự pháp trận này cũng không quá phức tạp, nhưng kết cấu cực kỳ tài tình, hơn nữa lại cần có vài loại pháp khí làm trận nhãn mới được.

Những pháp khí này, hiển nhiên Hàn Lập chỉ có thể tự luyện chế ra.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến hắn mua nhiều tài liệu như vậy ở Thiên Uyên Thành.

Cổ tay Hàn Lập run lên, Trữ vật trạc hóa thành một đạo ô quang hướng không trung bay ra, sau khi xoay tròn một cái, liền lơ lửng bất động ở trong không trung.

Bàn tay hắn hướng vòng tròn trong hư không ra một chiêu.

Hồng quang lóe lên, một cái đỉnh lô màu xích hồng cao, thô, trống rỗng bỗng nhiên xuất hiện phía dưới vòng tròn.

Tiếp đó từ trên Trữ vật trạc có một cỗ thanh hà bay cuộn xuống, linh quang trên mặt đất lấp lánh, một đống hộp ngọc, bình tử liên tiếp hiện ra.

Bàn tay kết thành pháp quyết, đỉnh lô phía trên không trung xoay tít một vòng, trong chốc lát liền biến thành cao tới vài thước.

Hàn Lập khẽ mỉm cười, một ngón tay hướng tới đỉnh lô điểm một cái.

"Phốc xuy" một tiếng, một luồng lửa xanh từ đầu ngón tay bắn ra.

Ngọn lửa này nhẹ nhàng quấn quanh lô đỉnh, sau đó đột nhiên hạ xuống, lửa xanh dâng cao cuồn cuộn gấp mấy lần.

Đồng thời trong mật thất toát ra hơi nóng rất lớn, nhiệt độ tăng lên rất nhiều.

Lúc này Hàn Lập mặt không biểu tình, hướng một cái hộp ngọc quơ nhẹ một trảo.

Cái hộp ngọc ngay lập tức liên tự động mở ra, một khối kim loại không biết tên tức khắc bay ra từ đó.

Mặt ngoài khối kim loại này có màu đen bóng nhoáng, trong đó mơ hồ phát ra linh khí li ti, hiển nhiên là một khối tài liệu bán thành phẩm đã trải qua luyện chế thô.

"Vèo" một cái, khối kim loại đen nhánh thoáng cái liền chui vào trong đỉnh lô không thấy đâu.

Tay áo Hàn Lập hướng vật này phất một cái, ngọn lửa màu xanh một lần nữa dâng cao, đem cả đỉnh lô nuốt trọn vào trong.

Tiếp đó, liên tiếp hết tài liệu này đến tài liệu khác liền bị hút vào trong đỉnh lô.

Cứ như vậy, Hàn Lập tốn ước chừng hai tháng, mới luyện chế ra hết những thứ pháp khí cùng đan dược cần thiết.

Lại bỏ ra thời gian nửa tháng nữa, lấy ngọn núi làm trung tâm, tỉ mỉ bố trí một tòa pháp trận khổng lồ.

Sau đó, Hàn Lập lại bế quan chừng hơn nửa năm, nghỉ ngơi dưỡng sức, đưa cả người đến trạng thái tốt nhất, cuối cùng bắt đầu đột phá bình cảnh Hợp Thể kỳ ở trong mật thất.

Lão giả tóc trắng ở chi nhánh của Cốc gia, một ngày kia đang ở trong động phủ yên lặng đả tọa luyện khí, bỗng nhiên cảm thấy mặt đất rung động một trận, ngay cả gian mật thất cũng bắt đầu lung lay.

Lão giả này cả kinh, mở hai mắt, đang muốn hét lớn một tiếng hướng những tộc nhân khác hỏi xem là cái gì, liền lập tức biến sắc.

Tức thì liền khởi lên độn quang, hóa thành một đạo kinh hồng bay ra khỏi mật thất.

Sau vài cái nhấp nháy, lão giả tóc bạch liền xuất hiện ở trên một tảng đá lớn trên ngọn núi, hướng biển sương mù phía xa nhìn với vẻ mặt ngưng trọng.

Một chốc lát sau, lại có mấy đạo độn quang cũng từ dưới chân núi bay tới, chậm rãi dừng ở phía sau lão giả.

Đồng dạng một màn này, cũng ở xung quanh biển sương mù liên tiếp diễn ra.

"Hiện tượng thiên văn, lại là hiện tượng thiên văn!"

Ý nghĩ này cơ hồ như đồng thời run rên trong lòng mọi người.

Chỉ thấy ở phía xa trong biển sương mù, chẳng biết từ khi nào đã hiện ra mười mấy cột sáng màu bạc phát sáng lập lòe.

Mỗi cái cao chừng hơn trăm trượng, mặt ngoài có phù văn màu vàng nhạt, lấp lánh không ngừng.

Mà sương trắng trong biển sương mù quay cuồng kịch liệt, từ không trung nhìn lại, khắp nơi đều là những điểm sáng đủ mọi màu sắc trôi lơ lửng, đang từ bốn phương tám hướng cuồn cuộn tụ về trong biển sương mù.

Có người mới cảm ứng một chút, sắc mặt ngay lập tức liền trở nên tái nhợt.

Trong phạm vi cảm ứng của thần niệm, tất cả thiên địa nguyên khí cũng như nổi điên hướng biển sương mù hội tụ về. Mấy linh mạch ở gần đó lại càng phun ra lượng linh khí hơn xa lúc bình thường, giống như bị thứ gì đó hấp dẫn mãnh liệt.

Bầu trời phía trên biển sương mù, một đám Ngũ Sắc Linh Vân ngưng tụ thành, trong nháy mắt đem nửa bầu trời che khuất.

Từng trận sấm đùng đùng nổi lên, từng đạo hồ quang màu tím trong mây phập phù hiện ra, đan chéo vào nhau giống như một con tử sắc điện xà, thoắt ẩn thoắt hiện trong đám mây.

Bỗng nhiên có một tiếng hú dài từ trong biển sương mù truyền ra, tiếp đó một cỗ linh áp khổng lồ phát ra.

Linh áp này mạnh đến khó có thể tin nổi, cho dù cách tới mấy trăm dặm, nhưng đám nhân tộc tu sĩ ở bốn phía chỉ cảm thấy thân thể trầm xuống, tu vi hơi yếu một chút, liền trực tiếp ngã quỵ hôn mê bất tỉnh, thất khiếu mơ hồ có vết máu chảy xuống.

Tu vi cao hơn một chút như lão giả tóc trắng, cũng cảm thấy hai mắt tối sầm, cuống cuồng nửa quỳ ngã xuống đất.

Những người này tự nhiên vừa sợ vừa giận.

Nhưng bọn hắn còn chưa kịp có cử động nào khác, trong Ngũ Sắc Linh Vân đột nhiên có tiếng Phạm Âm truyền ra, các phù văn đủ màu trong mây như ẩn như hiện.

Nhưng lúc này, từ ngọn núi trong biển sương mù truyền ra một tiếng gầm nhẹ như không phải tiếng người, tiếp đó một đạo kim quang bắn ra, tia sáng tản ra, liền hóa thành một đạo kim sắc hư ảnh.

Kim ảnh này cao chừng hơn trăm trượng, hai mắt Lần này kim ảnh chừng cao hơn trăm trượng, hai mắt to như chuông đồng, răng nanh lộ ra, đúng là một con kim sắc cự viên hung ác dị thường.

Nơi con vượn này vừa hiện thân ra, Ngũ Sắc Linh Vân trong không trung ngay lập tức có cảm ứng, tiếng sấm nổi lên, vô số tử sắc điện xà hướng một chỗ trong mây đồng thời bắn tới, liền hóa thành một tử sắc cự giao hình thể không chút nào kém hơn cự viên.

Một tiếng sét đánh kinh thiên động địa truyền đến, ngoài thân tử sắc điện giao điện quang lập lòe, thân hình vừa động một cái, liền hùng hổ bổ nhào xuống phía trước.

Kim sắc cự viên thấy vậy, tức giận dị thường, hai nắm tay khổng lồ đột nhiên đấm thùm thụp vào ngực, sau đó tung người nhảy đến nghênh đón con tử sắc cự giao.

------oOo------

Chương 1756: Tiến giai Hợp Thể (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kim sắc cự viên vung hai nắm tay to như quạt hướng bổ lên, thoắt một cái đã chộp lấy cổ con tử giao, vừa hống lên, hai cánh tay dùng lực đã đem cái đầu khổng lồ của con tử giao cứ thế mà vặn gãy xuống.

"Oanh " một tiếng, thân thể con tử giao phút chốc hóa thành vô số luồng hồ quang tán loạn biến mất.

Cự viên đột nhiên ngẩng đầu hít sâu một hơi, miệng mở rộng ra, phóng ra một tầng kim quang khổng lồ.

Ngay lập tức hồ quang đang tán loạn kia liền bị kim quang vừa nhả ra ồ ạt bao vây lại, sau đó lại chui vào cái miệng lớn của con kim viên.

Trong nháy mắt tất cả điện quang biến mất không còn.

Không chỉ như thế!

Hư ảnh cự viên còn chưa có ý dừng lại, linh quang ngoài thân thể lưu chuyển một trận, Cự viên hư ảnh còn chút nào dừng lại ý không có, bên ngoài thân linh quang một trận lưu chuyển, kim quang phun ra lại hóa thành một cột ánh sáng chui vào trong Ngũ Sắc Linh Vân.

Trong Linh Vân có tiếng ầm ầm liên miên không dứt, Ngũ Sắc Linh Vân cứ thế xoay tròn lấy Kim Sắc Quang Trụ làm trung tâm.

Các phù văn đủ màu như chịu một lực hút khổng lồ, ào ạt bay từ trong Linh Vân ra, lại bị kim sắc quang trụ cuốn lấy, cuối cùng bị hư ảnh của cự viên hút hết vào trong bụng.

Chỉ trong phút chốc, trong kim sắc quang trụ chi chít các phù văn đủ màu, rót xuống dưới như thủy triều đang xuống.

Kim sắc cự viên há to miệng như một cái động sâu không đáy, sau khi không ngừng hút vào nhiều phù văn như vậy nhưng sắc mặt dường như không chút nào biến đổi.

Các tu sĩ dọc theo biển sương mù cũng tận mắt nhìn thấy hết thảy điều này, tất cả đều trợn mắt hốc mồm nháo nhào cả lên.

Trong lòng lão giả tóc trắng không ngừng tụng mấy chữ: *"Chân Linh Huyết Mạch"*, *"Sơn Nhạc Cự Viên"*, vẻ mặt còn kinh sợ hơn xa những tu sĩ khác.

Hắn vốn là tộc trưởng một phân chi của chân linh thế gia là Cốc gia, nên kiến thức hiển nhiên người thường không thể sánh bằng, ngay lập tức đã nhận ra hư ảnh màu vàng bên dưới tầng trời của biển sương mù chắc chắn là Pháp tướng của Sơn Nhạc Cự Viên, trong lòng giật mình thon thót.

"Thảo nào người này không muốn gian nhập Cốc gia chúng ta, hóa ra là bản thân hắn đã có chân linh huyết mạch! Nhưng Pháp tướng này cũng quá kinh người đi, khoảng cách xa như vậy mà chỉ bằng khí tức đem đám người chúng ta trấn trụ. Hơn nữa hiện tượng thiên văn này thanh thế còn vượt xa lần trước. Nhiều thiên địa nguyên khí tụ tập đến chỗ này, chẳng lẽ hắn đang đột phá bình cảnh Hợp Thể kỳ?" Lão giả tóc trắng tu vi không cao, nhưng đầu óc không đơn giản, trong khoảng thời gian ngắn đã đem sự việc đoán trúng đến bảy tám phần, trong lòng không khỏi âm thầm hoảng sợ vô cùng.

Lúc này, bầu trời trên biển sương mù chẳng những hướng vào trong kim quang bay tới, ngay cả Ngũ Sắc Linh Vân cũng vừa quay tròn vừa bị cuốn vào trong đó.

Không lâu sau, hình dạng linh vân trong không trung biến đổi rất lớn, kéo dài ra, trên to dưới nhỏ, trông như một cái phễu khổng lồ vô cùng quỷ dị.

Linh Vân vốn do lượng lớn nguyên khí biến thành, giờ đây hướng vào trong hư ảnh của cự viên điên cuồng rót vào.

Nguyên bản hư ảnh của cự viên vốn có chút mơ hồ, nhưng sau khi những phù văn lấp lánh ngưng tụ lại, lại trở nên vô cùng chân thật và rõ ràng.

Khoảng chừng sau nửa bữa cơm, tất cả Ngũ Sắc Linh Vân đều bị hấp nạp không còn gì.

Hư ảnh của cự viên thấy vậy, nhưng vẫn chưa có ý dừng lại, miệng lớn khép lại, hai tay từ xa đập vào trong lồng ngực một cái, lập tức kim quang bên ngoài thân thể phát ra chói mắt.

"Phanh" một tiếng!

Một cơn lốc mang theo hơi sương màu trắng từ nơi hư ảnh cự viên vừa đứng phóng ra, điên cuồng biến lớn, trong nháy mắt trở nên khổng lồ vô cùng đem hư ảnh của ngọn núi bao phủ vào trong.

Cùng thời gian này, một cỗ dao động vô hình từ trong cơn lốc cũng hướng bốn phương tám hướng tản đi rất nhanh, vượt qua biển sương mù, phạm vi tác động rộng như thế cũng khiến cho người xem trợn mắt líu lưỡi.

Chỉ thấy thiên địa nguyên khí nội trong vạn dặm cũng bị lay động, điên cuồng hóa thành những điểm sáng cỡ hạt đậu, ồ ạt tụ về trong biển sương mù.

Vô số điểm sáng như thiêu thân lao vào lửa phóng về phía gần cơn lốc lớn, lóe một cái đã không thấy bóng dáng.

Mà từ trong cơn lốc truyền ra tiếng gầm của cự viên, dương như có gì đó như không giữ nổi bình tĩnh, lại có bộ dạng như đang chịu không ít thống khổ.

Cùng với lượng ngũ sắc quang điểm càng nhiều, tiếng hô của cự viên ngược lại cũng ngày càng thấp, cuối cùng cũng không có tiếng gì vang lên nữa.

Nhưng bất luận bao nhiêu điểm sáng từ bốn bề vọt tới, cũng bị cơn lốc hút hết vào trong, cứ như là không cách nào đủ cho nó thỏa mãn vậy.

Đám tu sĩ nhân tộc ở gần biển sương mù thấy vậy, không khỏi liên tục nuốt nước miếng không ngừng.

Nếu là tu sĩ bình thường mà hút vào nhiều thiên địa nguyên khí như vậy, chỉ sợ là sớm đã nổ banh xác mà chết rồi.

Không đầy thời gian một bữa cơm sau, trong cơn lốc màu trắng có một tiếng vượn hót thê lương truyền ra, tiếp theo là một loạt tiếng nổ như trời đất đang sụp đổ.

Cơn lốc kia cứ như thế mà vỡ ra, từng trận từng trận sóng không khí tràn ra bốn phía, những điểm sáng đông đúc trước đó cũng bị thổi đi tứ tán.

Mà ở trung tâm của những làn sóng không khí ấy, hình ảnh khổng lồ của cự viên lại một lần nữa hiện ra.

Bất quá hư ảnh lúc này cũng không còn màu vàng rực rỡ bên ngoài thân như lúc đầu nữa, mà trái lại có phù văn năm màu lúc ẩn lúc hiện, giống như cả thân thể dán đầy Ngũ Sắc Linh Văn vậy.

Từ xa nhìn lại, cái này quả thực là quỷ dị.

Mà hai tay cự viên lại ôm đầu, biểu hiện trên mặt biến hóa không ngừng.

Lúc thì thống khổ không chịu nổi, lúc lại vô cùng tức giận, một lát sau hai mắt nổi vằn máu, giống như là đang trở nên rất điên cuồng vậy.

Cùng lúc đó, những kỹ hiệu trên thân thể nó cũng hiện lên không ngừng, khiến cho thân thể lúc thì mơ hồ đi, lúc thì lại cực kỳ rõ ràng, có vẻ như là cực kỳ không ổn.

Những người khác đang từ xa nhìn lại, tự nhiên mắt lớn mắt bé trừng hết cả lên, không hiểu ra làm sao cả.

Chỉ có lão giả tóc trắng âm thầm kinh hãi, trong lòng sợ hãi vô cùng.

Tình hình như vậy, rõ ràng là đối phương đã đột phá bình cảnh đến chỗ mấu chốt, gặp phải tâm ma xâm lấn.

Vạn nhất đối phương thất thủ ở tâm cảnh, tâm trí bị lạc mất, dưới sự khống chế của tâm ma có nhiều khả năng là sẽ đại khai sát giới ở phụ cận.

Mà với tu vi kinh người của đối phương, bọn tu sĩ thấp, trung giai như họ tự nhiên không tài nào chống nổi, chỉ có thể biết điều bó tay chịu trói mà thôi.

Loại chuyện này, trước kia đã phát sinh không chỉ một lần.

Lão giả tóc trắng càng nghĩ càng sợ, hắn khẩn trương điên cuồng thúc dục pháp lực, muốn đứng dậy từ áp lực lớn này, nhanh chóng mang theo tộc nhân bỏ trốn mất dạng.

Nhưng thân thể hắn vừa mới nhích lên được một nửa, hai chân lại run lên, một lần nữa lại nửa quỳ trên mặt đất.

Mặc dù hư ảnh cự viên ở phía xa kia thần trí có chút không ổn định, nhưng linh áp phát ra không có dấu hiệu giảm bớt, một gã tu sĩ Nguyên Anh như hắn căn bản không tài nào nhúc nhích. Linh lực trong cơ thể đã bị một áp lực lớn đè nén không cách nào điều động, thậm chí ngay cả hướng tộc nhân báo động cũng không tài nào làm được.

Trong lòng lão giả lúc này vô cùng sợ hãi!

Cùng thời gian này, ở mật thất trong ngọn núi, Hàn Lập đang ngồi xếp bằng ở trong một pháp trận cỡ nhỏ kỳ lạ, thân thể không hề nhúc nhích, giống như là đã chết vậy.

Một Nguyên Anh màu xanh cao chừng nửa thước đang lơ lửng ở phía trên cách đó vài thước, nhìn chằm chằm vào mộ góc pháp trận ngoài mật thất.

Hai tay Nguyên Anh ôm một lưỡi tàn nhận, ở gần đó có bảy mươi hai thanh kiếm nhỏ màu xanh dài gần tấc đem nó che kín nghiêm mật.

Ở bên ngoài những thanh kiếm nhỏ này, có một thanh tiểu xích màu bạc, một cái đỉnh nhỏ màu xanh cùng với một thanh kiếm lớn màu đen đang vây quanh Nguyên Anh chuyển động không ngừng.

Mà sở dĩ nói là quỷ dị, vì trên gương mặt Nguyên Anh có một con mắt phóng ra lam mang lập lòe, một con mắt khác lại đỏ lòm như máu, lấy sống mũi chia làm đôi, là hai loại vẻ mặt hoàn toàn bất đồng.

Một nửa thì da thịt trên mặt vặn vẹo dị thường, tràn đầy vẻ dữ tợn, một nửa khác thì như cười như không, trong mắt lại trong trẻo, lạnh lùng vô cùng.

Phảng phất như trong thân thể Nguyên Anh có hai Hàn Lập bất đồng cùng tồn tại vậy.

Phía dưới thân thể một tay bấm tay niệm thần chú, một tay nâng một lư hương thanh đồng, trong lư hương đang cắm nửa đoạn tàn hương đen thui, nhưng có vẻ như vẫn chưa bị đốt lên.

Từ đỉnh mật thất có Ngũ Sắc Linh Văn từ từ hạ xuống, bất kể là rơi xuống thân thể hay là Nguyên Anh cũng đều lóe lên mà biến mất vô thanh vô tức.

Nguyên Anh nhìn vào trong góc, ở đó có một đoàn hắc khí to bằng đầu người đang quay cuồng không ngừn, đồng thời phát ra tiếng kêu ô ô kỳ quái.

Âm thanh này vừa mới lọt vào tai, ngay lập tức liền thấy thấp thỏm lo lâu, khó có thể bình tĩnh tâm thần, lại có một cảm giác khác thường là cực kỳ khát vọng đối với giết chóc.

Một nửa khuôn mặt tỉnh táo kia của Nguyên Anh thì không sao, không vì tiếng kêu kỳ quái kia mà thay đổi.

Một bộ phận mặt mũi khác thì dưới sự kích thích của tiếng kêu kỳ quái này, huyết quang trong mắt càng đậm lên, ý điên cuồng càng dâng cao, tia lý trí cuối cùng dường như cũng sắp mất đi.

Lam mang trong mắt Nguyên Anh chợt lóe lên hàn quang, một tay nhấc lên, hướng thân thể đang nâng lư hương điểm một cái.

"Phốc" một tiếng, một đoàn hỏa diễm màu bạc từ đầu ngón tay phun ra, đánh lên chính xác tàn hương đang ở trong lư hương kia.

Hương này vừa đốt lên một cái, một cỗ hương khí thí thần bí liền ngay lập tức tràn ngập trong mật thất.

Nói cũng kỳ quái, Nguyên Anh chẳng qua chỉ là hít sâu vài lần mùi hương này xong, một nửa khuôn mặt khác vốn là khó có thể khống chế, lập tức ý điên cuồng giảm đi, huyết sắc trong mắt bắt đầu biến đổi.

Mà đoàn hắc khí đang ẩn nấp trong góc kia, vừa mới tiếp xúc với mùi hương này ngay lập tức phát ra tiếng hét thảm, âm thanh kỳ quái kia đột nhiên ngừng lại.

Hắc khi quay cuồng điên cuồng, ở trong mùi hương dần dần tản đi, lộ ra một khuôn mặt quỷ không có mặt mũi, đang vô cùng thống khổ.

Nguyên Anh thấy vậy, không chút nào chần chờ, một đạo kim sắc hồ quang liền bắn ra.

Sau một tiếng nổ vang, kim hồ đánh chính xác lên mặt quỷ, cả người nó run lên.

Nó oán hận cắn răng một cái, bỗng nhiên kêu lên một tiếng bén nhọn, rồi đột nhiên trở nên mơ hồ không rõ, cuối cùng hóa thành một cõ hắc khí tiêu tán không thấy.

Nguyên Anh lúc này mới chậm rãi nhắm hai mắt lại, khuôn mặt vốn vặn vẹo khi trước dần dần biến mất, khi hai mắt mở ra lần nữa thì ánh mắt lại trong suốt như lúc ban đầu.

"Chẳng qua chỉ là một phân thần của thiên ngoại ma đầu, cũng muốn thừa dịp tam ma xâm lấn nhiễu loạn tâm thần của ta, cái này cũng xem nhẹ ta quá đi." Nguyên Anh cười lạnh nói với âm thanh thấp không thể nghe thấy.

Sau đó nó cầm lưỡi tàn nhận trong tay hướng đỉnh đầu ném đi, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, lại một lần nữa nhắm lại hai mắt.

Những phù văn năm màu đang xuyên thủng góc mạt thất rơi xuống bỗng nhiên tăng nhiều lên gấp đôi, khiến trong mật thất inh quang diễm lệ lấp lánh không ngừng.

Đồng thời một cỗ hương khí kỳ diệu khác từ phía dưới thân thể phát tán ra.

Nhưng Nguyên Anh phảng phất như không để ý, chỉ tập trung liều mạng thu nạp những phù văn năm màu do thiên địa nguyên khí biến thành trong hư không kia, thân thể lấy tốc độ của mắt thường có thể thấy được, từng chút từng chút một lớn dần.

Sau nửa khắc đồng hồ, Nguyên Anh của Hàn Lập đã cao lên chừng ba, bốn thước, giống như một đứa bé.

Lúc này hư ảnh cự viên ở trên ngọn núi bỗng hóa thành một cột sáng rút về trong lòng núi.

Một thiên địa nguyên khí khổng lồ ngay lập tức phủ đến mật thất, điên cuồng hướng thân thể cùng Nguyên Anh rót vào.

Thân thể da thịt bắt đầu trở nên trong suốt, đồng thời mùi thơm phát ra càng thêm nồng nặc.

Nguyên Anh ở phía trên, lại qua mấy lần hô hấp, linh quang lấp lánh liền lớn đến khi bằng với thân thể, nhưng hai mắt lại nhắm nghiền, nhẹ như bấc lơ lửng trong không trung, lông mày nhíu lại vô cùng thống khổ.

------oOo------

Chương 1757: Tiến giai Hợp Thể (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc này, Nguyên Anh của Hàn Lập chỉ cảm thấy toàn thân nóng như lửa đốt, khắp cơ thể Nguyên Anh phảng phất như đang chứa đầy một cỗ dung nham nóng bỏng, khiến hắn miệng đắng lưỡi khô, tứ chi đỏ ngầu.

Nhưng đúng vào lúc này, một lực hút khổng lồ từ thân thể phía bên dưới bộc phát ra.

Nguyên Anh không có chút sức phản kháng nào liền thu nhỏ lại hơn mười lần, lóe một cái liền chui tọt vào thiên linh cái ở đỉnh đầu của thân thể, một lần nữa trở về bên trong pháp thân.

Luồng năng lượng nóng bỏng vốn tràn ngập trong cơ thể Nguyên Anh như tìm được nơi phát tiết, liền điên cuồng hướng vào trong cơ thể tuôn ra.

Thân thể Hàn Lập vốn là đang trong suốt dị thường, ngay khi luồng năng lượng nóng bỏng này tràn vào thì cùng lúc đó, bên ngoài da thịt hắn có một luồng tinh quang lưu chuyển, khiến cho thân thể hắn trong nháy mắt trở nên hơi mờ đục.

Ngay cả xương cốt màu vàng nhạt bên trong máu thịt cũng có thể nhìn thấy hơi lờ mờ.

Giờ phút này, hắn đang được bao bọc trong vô số tia sáng tinh tế, ánh sáng năm màu nhàn nhạt đang không ngừng lấp lánh.

Cùng lúc đó, vô số luồng năng lượng vô cùng nhỏ tại vùng đan điền dọc theo kinh mạch mà nhanh chóng chảy qua các khắp các nơi trong cơ thể.

Hàn Lập chỉ cảm thấy mỗi nơi mà những năng lượng này đi qua, sức nóng nhanh chóng biến mất mà trở thành một luồng khí mát dịu, khiến cho hắn thư thái vô cùng.

Chỉ trong chốc lát, tất cả các luồng năng lượng hội tụ lại với nhau, cũng tự động hướng về phía đầu xông tới.

Hàn Lập chỉ cảm thấy trong biển thần thức mơ hồ có thứ gì đó như một cái khóa lớn, bị luồng năng lượng như nước chảy thành sông này cứ thế mở ra, nhưng ngay sau đó một cảm giác tê dại như thấm sâu vào tận hồn phách trào lên từ tận đáy lòng.

Khiến cho hắn không kìm được phải há miệng ra, huýt dài lên một tiếng.

Đám tu sĩ nhân tộc ở gần đó sau khi thấy hư ảnh của cự viên biến mất không thấy đâu, đồng thời khí tức kinh người trấn áp họ cũng biến mất tự nhiên trong lòng vừa ngạc nhiên vừa kinh sợ.

Sau khi ồ ạt đứng lên khỏi mặt đất, mỗi đám người lại có những động thái vô cùng khác nhau.

Có người hơi do dự một chút, nhưng vẫn đứng ở xa hướng biển sương mù nhìn lại, có vẻ như vẫn muốn xem đến cùng.

Có người cảm thấy nơi đây quá sức nguy hiểm liền vội vàng chào hỏi hảo hữu, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Lão giả tóc trắng thì ngay khi vừa có thể cử động lại, liền hóa thành một luồng sáng trắng bay thẳng về trong động phủ, muốn triệu tập đám tộc nhân rời đi ngay lập tức.

Nhưng những đám người này vừa mới khôi phục cử động được trong chốc lát, tiếng huýt dài của Hàn Lập lại như sóng cuồn cuộn đánh đến.

Tiếng huýt giống như sấm động từng cơn, biển sương mù rộng mấy trăm dặm kia sau khi tiếng huýt đó đi qua thì ào ào cuồn cuộn lên những cơn sóng cao như núi, hướng bốn phía bay ra.

Những tu sĩ vẫn còn ở gần biển sương mù thấy vậy, tự nhiên thất kinh, rối rít bỏ trốn mất dạng.

Nhưng là tiếng huýt này vừa tới tai, những tu sĩ này chỉ cảm thấy thần thức *"Ông"* một cái, giống như bị có vô số tiếng sấm đang trực tiếp nổ bên trong đầu, liền kêu gào ầm ĩ nháo nhào rơi từ trên không xuống.

Một vài tu sĩ mặc dù pháp lực mất linh, nhưng thân thể so với người bình thường vẫn là vô cùng mạnh mẽ, nên ngay cả khi rơi từ mấy trăm trượng xuống đất cũng chỉ bị đau nhức một trận mà không bị tổn hại gì quá lớn.

Tiếng huýt từ đằng xa truyền đến liên miên không dứt phảng phất giống như âm thanh truy hồn khiến cho một đám tu sĩ vô cùng thống khổ lăn lộn đầy trên mặt đất, rối rít lấy tay bịt lỗ tai, muốn giảm đi một chút đau đớn.

Nhưng tiếng huýt này dường như có thể ảnh hưởng trực tiếp tới thần thức hải của người khác, cho dù có người kéo cả vạt áo đến che hết lỗ tai, nhưng vẫn không có chút hiệu quả nào.

Tiếng huýt truyền vào trong đầu rõ ràng vô cùng, cũng có tiếng vang ùng ùng phát ra không ngừng.

Bất quá chỉ trong phút chốc, nhưng những tu sĩ này cảm giác như đã trải qua mấy tháng liền, bọn họ chỉ hận không thể nổ tan xác được mà chết để cho cái thứ hành hạ đau đớn muốn chết này dừng lại.

Cảm giác sống không bằng chết chính là đây!

Lúc này, những cơn sóng khổng lồ đã tràn đến biên giới của biển sương mù, nhưng vẫn còn khí thế hùng hổ như muốn lao ra khỏi đó, hướng bốn phía xông ra.

Có một vài tu sĩ miễn cưỡng quay đầu thấy tình cảnh này, sắc mặt lại càng tái nhợt vô huyết.

Mặc dù những cơn sóng này cũng chỉ là từ một ít sương mù tạo nên, nhưng khí thế kinh người như thế vẫn không khỏi khiến cho bọn họ cảm thấy kinh hãi mất hết dũng khí.

Dù sao đến giờ phút này, bọn họ cũng không có cách thúc giục bất cứ bảo vật hay công pháp nào để ngăn cản những cơn sóng này, mà ai biết những cơn sóng này có uy năng nào khác hàm chứa trong đó hay không.

Ngay khi mắt họ nhìn thấy những cơn sóng sương mù khổng lồ kia đang chuẩn bị đánh tới tấp vào ngọn núi, đem đám tu sĩ nhân tộc bao phủ lấy thì tiếng huýt từ trong biển sương mù lại đột nhiên dừng lại, tiếp đó một tiếng hừ lạnh vô cùng băng hàn truyền ra.

Có tiếng *"phanh" "phanh nổi lên!*

Tất cả các cơn sóng sương mù trong phút chốc vỡ ra tán loạn, biến thành hư ảo.

Phảng phất như một màn kinh hồn vừa rồi vốn như chưa từng xuất hiện.

Sau chưa đầy thời gian một chung trà, đám tu sĩ nhân tộc mới rối rít bò dậy từ trên mặt đất dáng vẻ chật vật không chịu nổi. Có người liếc người bên cạnh đều thấy trên mặt đối phương vẻ vô cùng sợ hãi.

Tất cả đều không mở miệng nói thêm cái gì, cuồng cuồng khống chế độn quang trở về động phủ.

Không lâu sau sau, từng đạo độn quang từ trong ngọn núi của mỗi người bắn ra, hướng ra bộn phương tám hướng bay đi mất.

Suốt dọc đường đi bọn họ không dám ngưng nghỉ, cho đến khi bay ra xa tới trăm vạn dặm, mới có người do dự dừng lại độn quang.

Lúc đó lại càng có nhiều người hơn phi độn một hơi tới khi biến mất không thấy, hoàn toàn rời xa khỏi khu vực này.

Dù sao làm hàng xóm của một vị cao nhân có thể chỉ dùng một *tiết huýt gió cũng khiến bọn họ lâm vào sinh tử lưỡng nan như vậy thật sự khiến cho bọn họ phải lo lắng đề phòng quá nhiều.*

Bất quá thiên tượng vừa rồi cùng với đại thần thông mà Hàn Lập thể hiện ra cũng làm cho không ít người mơ hồ đoán được một chút.

Cho nên cũng có người trong lòng tràn đầy hoảng sợ, nhưng cũng có một vài suy nghĩ khác.

Lão giả tóc trắng ở một sơn cốc nhỏ cách xa chừng trăm vạn dặm, sau khi an trí xong tộc nhân của mình, liền phái ra một đại hán tu vi cũng gần bằng hắn, mang theo một khối ngọc giản do hắn đích thân giao phó hướng bản gia của Cốc gia ngày đêm bay đến.

Cơ hồ như cùng thời gian đó, có tin đồn, ở Húc Nhật Phong, có một tên tu sĩ vừa tiến giai Hợp Thể kỳ có thần thông to lớn, truyền đến các khu vực khác với một tốc độ không thể tưởng tượng.

Mà lúc này, biển sương mù ở phụ cận Húc Nhật Phong đã khôi phục hình dáng ban đầu, màn sương dày đặc đem ngọn núi che giấu nghiêm mật, tất cả toát lên vẻ an tĩnh vô cùng.

Ba ngày sau, ở mật thất trong lòng núi, Hàn Lập đang ngồi xếp bằng, liền chậm rãi mở hai mắt ra.

Ban đầu con ngươi phát ra lam mang chói mắt, nhưng trong nháy mắt liền trở nên đen nhánh như thường.

Mấy ngày trước hắn mặc dù tiến giai Hợp Thể thành công, nhưng vì cùng cố cảnh giới cùng tu vi, liền yên lặng ngồi trong mật thất mấy ngày nay.

Đánh giá lại một chút, hắn cuối cùng cũng chế trụ được những ảnh hưởng bất lợi do cảnh giới tăng nhiều, giờ có thể làm được một chút sự tình khác.

Ánh mắt Hàn Lập vừa động, liền nhìn về phía bốn phương tám hướng, vốn khuôn mặt vẫn bình đạm như nước của hắn đột nhiên *hiện lên một tia cổ quái.*

Ngay cả khi hắn chưa cần thả ra thần niệm, thì trong mật thất cũng có thể cảm ứng được thiên địa nguyên lực rõ ràng trong hư không.

Hàn Lập thở nhẹ một cái, một tay liền bấm niệm pháp quyết, đồng thời đọc lên một chú ngữ đơn giản.

Một màn kinh người xuất hiện!

Trong hư không có âm thanh vù vù vang lên, từng điểm từng điểm sáng trắng hiện ra dần dần hóa thành từng đạo phong nhận cỡ bàn tay.

Những phong nhận này mỏng vô cùng, hiện lên hình dạng hơi mờ, hơi run rẩy lơ lửng trong không trung, tràn ngập khắp cả mật thất.

"Những gì ghi lại trong điển tịch quả nhiên không sai! Một khi bước vào cảnh giới Hợp Thể, cảm ứng và điều khiển đối với thiên địa nguyên khí hơn xa so với Luyện Hư kỳ, gần như không cần hao phí pháp lực liền có thể trực tiếp điều khiển nguyên khí hóa hình công kích." *Hàn Lập lẩm bẩm vài câu, trên mặt vô cùng vui vẻ.*

Tay áo bào run lên, phong nhận liền biến thành từng đoàn bạch quang biến mất.

Hàn Lập khép hai mắt lại, bắt đầu dùng thần niệm cẩn thận kiểm tra chính xác tình huống của pháp lực cùng thân thể mình, xem có chỗ nào không ổn hay không.

Sau chưa đầy một bữa cơm, Hàn Lập mừng rỡ mở mắt.

Sau khi hắn tiến giai Hợp Thể, trình độ mạnh mẽ của thân thể cùng với pháp lực gia tăng cũng vượt xa sự tưởng tượng trước đây của hắn, hắn đoán rằng lấy tu vi hiện tại, cho dù liều mạng với một gã Hợp Thể đại thành hắn cũng có hơn phân nửa là sẽ thủ thắng.

Sau khi đem sự vui mừng đè xuống, Hàn Lập bắt đầu chớp mắt tính toán những chuyện kế tiếp.

Không còn chút nghi ngờ gì nữa, hắn giờ đã là Hợp Thể kỳ, ngoài tu sĩ Đại Thừa ở hai tộc nhân yêu mà không biết là có tồn tại hay không, hắn coi như là không cần phải sợ bất cứ kẻ nào nữa. Điều này khiến cho những chuyện hắn muốn làm sau này tự nhiên không cần phải câu nệ cái gì nữa.

Dĩ nhiên là trong vài năm đầu, hắn sẽ không rời khỏi nơi này, vẫn còn cần tập trung toàn lực đem cảnh giới tu vi hoàn toàn củng cố đã.

Sau đó có nhiều chuyện phải xử lý nữa.

*Quan trọng nhất trước hết là cần xác định ái thê "*Nam Cung Uyển*" có tới Linh giới hay không. Bất quá bởi vì Nam Cung Uyển cũng có thể sử dụng không gian tiết điểm mà nhập cư trái phép tới Linh giới. Nếu vậy thì cho dù ở Thiên Nguyên Thành cũng có thể không tìm được, cũng có thể lưu đến những địa phương khác, thậm chí là có rất nhiều khả năng trong khu vực yêu tộc.*

Dù sao khu vực hai tộc nhân yêu cũng là ở gần sát nhau.

Cho nên nếu thật ở Thiên Uyên Thành không chiếm được tin tức có liên quan thì cũng cần phải đi các nơi ở hai tộc nhân yêu tìm kiếm một phen.

Nếu Nam Cung Uyển quả thật bởi vì tu vi cùng thần thông không đủ, vẫn còn lưu lại ở Nhân giới, hắn cũng phải tìm ra phương pháp phá giới tới giúp Nam Cung Uyển một tay.

Cái khác không cần phải nói, chỉ cần đem một vài loại linh đan ở trong tay của hắn cùng với một chút bảo vật, cách giới đưa cho Nam Cung Uyển, khiến cho nàng tu vi tăng lên nhiều, thuận lợi phi thăng Linh giới tuyệt đối không phải là việc khó.

Nghĩ tới ái thê, Hàn Lập tự nhiên có muôn vàn tư vị xông lên đầu, không kìm được lại ngây người trong mật thất rất lâu.

Cuối cùng hắn cũng bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, một lần nữa đem tâm thần thu lại, tiếp tục cân nhắc những chuyện khác.

Ngoại trừ chuyện của Nam Cung Uyển, sau khi xuất quan hắn còn cần phải đi tìm hậu nhân của vị Băng Phách Tiên tử kia, cũng chính là "Hứa tiên tử'.

Chỉ cần từ nàng hỏi rõ tung tích của Băng Phách tiên tử, đem đồ mà thanh niên họ Ông giao cho đối phương cũng coi như là giải quyết xong việc này.

Ngoại trừ cái này ra, còn có chuyện thu thập tài liệu cho Thanh Nguyên Tử nữa.

Mặc dù các tài liệu hắn đã sưu tập không sai biệt lắm, nhưng bởi vì chỗ lúc trước hắn truyền tống từ Lôi Minh đại lục đến cách Phi Linh tộc cũng tương đương với Nhân tộc, nên ban đầu hắn cũng không đi Phi Linh tộc, mà trước hết trở về Nhân tộc, để có sức bảo vệ mình trước rồi tính.

Dù sao theo lời đối phương nói là trong thời gian ngàn năm, cách kỳ hạn này còn những hơn sáu, bảy trăm năm nữa.

Trong khoảng thời gian này, hắn hoàn toàn có thể khiến cho tu vi của mình tiến lên đến Hợp Thể hậu kỳ đại thành rồi mới đi gặp Thanh Nguyên Tử, trao đổi lấy Minh Hà thần nhũ.

Có vậy mới ổn thỏa hơn một chút.

------oOo------

Chương 1758: Lai khách

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dĩ nhiên vào lúc này, hắn còn cần sưu tập một chút tài liệu phụ trợ, dùng Thực Độc Thảo làm chủ tài liệu để chế xuất ra đan dược cấp Hợp Thể.

Mặc dù so với Thực Độc Thảo mà nói thì những tài liệu khác căn bản không thể đánh đồng, nhưng dù sao cũng là vật Linh giới hiếm thấy. Cho nên nếu muốn gom đủ hết thảy tài liệu luyện đan cần thiết thì cũng cần phải tốn một chút thời gian.

Mặt khác vì phải ứng phó Đại Thiên Kiếp cứ mỗi ba ngàn năm một lần kia, hắn còn phải đem Thái Ất Thanh Sơn lấy được trong Nghiễm Hàn Giới kia luyện chế thành một tòa Cực Sơn.

Mặc dù uy lực của nó không thể so với Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn chân chính, nhưng phối hợp với Nguyên Từ Cực sơn thì cũng có hiệu quả nhất định khi ngăn cản Thiên Kiếp.

Hư Linh Đan đã lấy được cũng vậy, hắn cũng phải tìm ra cách dùng của nó.

Khi nào hắn biết cách phục dụng thích hợp của nó thì mới có thể yên tâm sử dụng.

Ngoại trừ những thứ đó ra, do thần niệm tăng rất nhiều sau khi tu luyện Luyện Thần Thuật cùng với tiến giai Hợp Thể, dù hắn không thể một lúc điều khiển hơn vạn con Phệ Kim Trùng, nhưng thả chừng hơn ngàn con Phệ Kim Trùng ra một lúc ra thì hắn cũng có thể chịu được trong thời gian ngắn.

Số lượng Phệ Kim Trùng trưởng thành nhiều như vậy cũng đã là một loại đại sát khí cực kỳ đáng sợ.

Ngay đối với Hợp Thể kỳ cũng chắc chắn vô cùng sợ hãi.

Còn nữa, hắn cũng có thể sử dụng nội đan của Phi Hồng Ngư để bắt đầu phối trí Thất Thải đan trong truyền thuyết kia.

Phối hợp lá Kim Lôi Trúc với thật nhiều thượng cổ linh đan này, hẳn là có thể làm cho Phệ Kim Trùng trưởng thành lại có thể lên cấp một lần nữa hoặc là sinh ra biến dị.

Năm xưa hắn đã từng sử dụng tài liệu là thạch đôn cổ quái kia làm cho một phần nhỏ Phệ Kim Trùng biến dị một lần rồi.

Chẳng qua là loại biến dị này ngoại trừ thể trọng những con Phệ Kim Trùng này trở nên nặng dị thường thì cũng không phát hiện hiệu quả đặc thù kinh người nào khác, điều này khiến hắn có hơi tiếc nuối.

Về phần Phệ Kim Trùng Vương khiến Chân Tiên cũng phải tránh lui ba bước mà Thanh Nguyên Tử đề cập đến thì đối với hắn là quá sức hư vô mờ mịt, cho dù có muốn bồi dưỡng ra cũng không thể nào làm được, nên cũng như chỉ để nghĩ cho vui mà thôi.

Bất quá bất kể vì cần phải khu sử càng lúc càng nhiều Phệ Kim Trùng, hay là tính toán trước cho đột phá bình cảnh sau này thì tầng thứ hai của Luyện Thần Thuật hắn cũng phải tu luyện.

Lại nói tình huống của hắn bây giờ, cường độ của thần niệm cũng đủ đạt yêu cầu, nhưng cường độ của thân thể vẫn hơi kém một chút, phải đợi đến Hợp Thể hậu kỳ khi Phạm Thánh Chân Ma công đại thành mới có thể miễn cưỡng đạt đủ điều kiện.

Trước đó, cần phải nghĩ thêm một số biện pháp sử dụng ngoại vật tăng cường thân thể thêm một chút rồi hẵng nói.

Chẳng hạn như Hồng La Thiên Tửu kia cũng có tác dụng kỳ diệu là từ từ cải thiện thể chất, cũng cần điều chế ra để uống.

Dĩ nhiên, mấy tấm phù của Tiên giới kia cùng với Tinh Không Đồ thần bí cũng cần phải thời gian tìm hiểu một chút.

Hàn Lập yên lặng suy nghĩ trong lòng, cả người lâm vào trầm ngâm.

Trong một năm còn lại, Hàn Lập không rời động phủ trong Húc Nhật phong nửa bước, toàn tâm củng cố pháp lực cùng tâm cảnh.

Nhưng ở phía bên ngoài do chuyện hắn tiến giai Hợp Thể nên đã trở thành một mảng hỗn loạn.

Không ít thế lực gần đó cũng vì thế mà bắt đầu rục rịch hành động.

Cũng may những thế lực này cũng hiểu rằng một gã tu sĩ vừa mới đột phá bình cảnh thì nội trong một năm tự nhiên phải bế quan, cho nên cũng rất thức thời, trong khoảng thời gian này không phái người đến quấy rầy Hàn Lập tu luyện.

Nhưng vừa hết một năm, ngay lập tức đã có người không kiềm chế được.

Vào một ngày, có một lão giả thân hình khẳng khiu, hai hàng lông mày vàng nhạt xuất hiện ở biên giới của biển sương mù.

Trên người hắn là một bộ trường bào màu xanh, ở bên hông giắt một thanh Ngọc Như Ý màu xanh biếc, đứng ở trên một ngọn núi gần đó, nhìn về phía trong biển sương mù, trên mặt không chút biểu tình.

Đột nhiên lão giả quay đầu, nhìn về hướng bầu trời phía sau.

Chỉ thấy ở đằng xa cuối chân trời, linh quang lóe lên, có một đạo ngân hồng kinh người dài hơn mười trượng phập phù hiện ra.

Một tiếng xé gió vang lên, tốc độ của đạo ngân hồng này nhanh chóng cực kỳ, chỉ lóe lên vài lần đã bay tới gần đó, lóe một cái liền chui thẳng vào trong biển sương mù.

Nhưng vào lúc này, trong không trung truyền đến một tiếng *"Di"* nhẹ, thanh âm không lớn nhưng truyền thẳng vào trong tai lão giả.

Lão giả nghe thấy vậy, thần sắc không khỏi vừa động.

Lúc này chỉ thấy đạo ngân hồng quanh quẩn một lúc, rồi bỗng nhiên hướng đỉnh núi nơi lão đang ở hạ xuống.

Ngân quang lóe lên, ở cách mười trượng trước người lão giả, có một bóng người thon thả hiện ra.

Hóa ra là một thiếu phụ mặt mũi trắng trẻo xinh đẹp, trên mình mặc trang phục màu xanh lam.

Trên người nàng này không có một chút khí tức bất thường nào, mặt vẫn nở nụ cười thản nhiên, giống như có thể bắt gặp được ở bất cứ đâu trong thế giới của phàm nhân vậy.

"Hiểu Phong tiên tử! Thật không ngờ, tiên tử vốn bảo hộ Cốc gia, lại có thể đích thân đến nơi này." Lão giả mặc áo bào xanh vừa thấy mặt thiếu phụ, con ngươi co rụt lại, nói.

"Hóa ra là Thích trưởng lão của Thiên Uyên Thành, tiền bối đến nơi này là vì người ở Húc Nhật Phong sao?" Thiếu phụ quay sang, mỉm cười thi lễ rồi nói.

"Hắc hắc, Thiên Uyên Thành cũng chỉ cách nơi này mất mấy tháng lộ trình, chuyện ở đây xuất hiện một đạo hữu Hợp Thể kỳ tự nhiên đã truyền đến từ lâu. Những người khác của Hội trưởng lão đang bế quan, hoặc đang đi ra ngoài, nên chỉ có lão già như ta mới chạy đến đây một chuyến. Cốc gia chủ đến đây cũng có mục đích giống ta hay sao?" Lão già mặc áo bào xanh nở một nụ cười trả lời, đối với thiếu phụ có chút khách khí.

"Tiền bối minh giám! Thật ra một năm trước, một vị trưởng lão của Cốc gia đã tiếp xúc với tiền bối trong Húc Nhật Phong, nhưng cũng không ngờ được là chỉ qua vài năm thời gian, vị tiền bối này lại tiến giai Hợp Thể kỳ rồi. Vãn bối tự nhiên cần phải đích thân đến gặp một lần." Thiếu phụ mỉm cười nói.

"Nếu ta nhớ không lầm thì mấy năm nữa chính là Chân Linh Đại Điển cứ ba ngàn năm một lần của Chân Linh Thế Gia các ngươi

đúng không. Không trách được các ngươi lại phải gấp rút nghĩ cách tăng cường thực lực Cốc gia. Bất quá vị đạo hữu ở Húc Nhật Phong này, nếu quả thực là có cảnh giới Hợp Thể thì lão phu không thể nào nhường được. Lần trước dị tộc công thành, Thiên Uyên Thành đã mất đi hai trưởng lão. Thêm hai trưởng lão nữa chắc rằng khó mà qua được Đại Thiên Kiếp tiếp theo, cần phải gấp rút bổ sung đạo hữu Hợp Thể kỳ vào." Lão giả mặc áo bào xanh lắc đầu không hề có ý nhượng bộ.

"Thì ra là như vậy. Nhưng vì vinh nhục của Cốc gia chúng ta ở Chân Linh Đại Điển, vãn bối cũng không thể xem nhẹ mà nhường được." Thiếu phụ nhíu đôi lông mày kẻ đen, cười khổ một tiếng.

"Ha hả, một tu sĩ Hợp Thể sao lại có thể dễ dàng thuyết phục gia nhập gia tộc nào được. Có khi ta và ngươi chuyến này chỉ có thể cùng tay không mà quay về thôi. Hay là trước mắt cứ ra mắt vị đạo hữu này đã rồi mới nói những thứ khác sau." Lão giả thấp giọng cười một tiếng, lơ đễnh nói.

"Đúng là như thế. Nói vậy, thiếp thân với Thích trưởng lão cùng tới cửa bái phỏng vị tiền bối này xem sao." Thiếu phụ gật đầu, đồng ý nói.

Lão giả mặc áo bào xanh lại càng không mong gì hơn.

Cho nên hai người cùng khởi độn quang, trong chốc lát đã đi tới phía trên không ở biên giới của biển sương mù.

Lão giả mặc áo bào xanh khẽ hít một hơi, trong giây lát có tiếng nói chuyện lanh lảnh truyền ra từ miệng:

"Thích Húc Băng của Thiên Uyên Thành, Hiểu Phong tiên tử của Cốc gia, đặc biệt tới bái phỏng!"

Tiếng nói chuyện của lão giả hóa thành một cỗ linh lực huyền diệu, truyền tới bầu trời dày đặc sương mù, quanh quẩn không dứt trên bầu trời ở biển sương mù.

Hàn Lập đang nhắm mắt ở trong động phủ, tức thì mở mắt ra, trên mặt hiện ra một tia ngưng trọng.

Bất quá, hắn lập tức quơ tay một cái, một cái pháp bàn mờ ảo hiện ra trong lòng bàn tay.

Một tay hắn bấm tay niệm thần chú hướng pháp bàn điểm nhanh vài cái, đôi môi Hàn Lập khẽ nhúc nhích lẩm bẩm một chút.

Cùng thời gian đó, hai người lão giả áo xanh ở dọc bờ biên của biển sương mù cũng vang lên tiếng nói chuyện nhàn nhạt của Hàn Lập.

"Hóa ra là hai vị đạo hữu đại giá quang lâm, Hàn mỗ còn đang bế quan ở bên trong, không thể lập tức ra nghênh đón được. Xin mời hai vị đạo hứu tới động phủ nhỏ của tại hạ ngồi chơi trong chốc lát, Hàn mỗ sẽ lập tức xuất quan đích thân gặp mặt.

Vừa dứt lời, biển sương mù phía dưới cũng quay cuồng một trận, trong chốc lát liền hiện ra một cái lối đi rộng vài trượng.

Lão giả mặc áo bào xanh cùng vị Hiểu Phong tiên tử kia nhìn nhau một cái rồi cũng một trước một sau bay vào trong đó.

Chỉ trong chốc lát sau, hai người liền đi tới phía trên ngọn núi, cũng dừng độn quang, hạ xuống ở sườn núi trước động phủ.

Cửa lớn của động phủ Hàn Lập đã rộng mở sẵn tự bao giờ.

Lão giả cùng thiếu phụ liền đi vào trong đó.

Trong giây lát, hai người liền chia nhau ngồi xuống ở một chỗ đơn giản trong đại sảnh.

Tiếp đó một nữ tử thân mặc áo trắng mặt mũi cứng nhắc tay nâng một khay trà, sau khi chia cho mỗi người hai chén linh trà mùi thơm sực mũi, liền lẳng lặng khoanh tay đứng ở một bên.

Lão giả mặc áo bào xanh và thiếu phụ ban đầu còn không để ý, nhưng sau khi tùy ý đảo thần niệm qua người nữ tử mặc áo trắng, hai người đều không khỏi kinh hãi.

"Thích tiền bối, không phải vãn bối nhìn nhầm chứ. Nữ tử này hình như là một khôi lỗi." *Âm thanh của thiếu phụ có chút kinh nghi, âm thầm truyền âm hỏi.*

"Không sai, rõ ràng là một khôi lỗi, hơn nữa từ khí tức thì hình như là một khôi lỗi cấp Luyện Hư. Nhưng kỳ quái là, nó giống như không có người điều khiển, hoàn toàn tự do hoạt động." *Ánh mắt lão giả mặc áo bào xanh lại càng sắc bén, nhìn thấy được vài thứ mà thiếu phụ không nhìn ra được.*

Thiếu phụ nghe vậy, trong lòng khiếp sợ vô cùng.

Nhưng là không đợi nàng này quan sát kỹ nữ tử mặc áo trắng hơn, ở ngoài đại sảnh chợt truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, có một thanh niên chừng hơn hai mươi tuổi đang thong dong đi đến.

Thiếu phụ lập tức quay sang, nhìn kỹ người đang tới.

Kết quả sau một khắc, nàng này lập tức đứng lên hướng thanh niên khẽ thi lễ, thần sắc cực kỳ nghiêm túc.

"Tiền bối quả nhiên đã tiến giai Hợp Thể, vãn bối thay mặt Cốc gia chúc mừng tiền bối thần thông đại thành."

Lão giả mặc áo bào xanh ở bên cạnh cũng lộ ra nét cười trong mắt, liền đứng dậy ôm quyền nói:

"Tại hạ Thích Húc Băng, là trưởng lão ở Thiên Uyên thành, xin ra mắt đạo hữu."

"Hai vị đạo hữu quá khách khí rồi! Hai vị từ xa đến đây, Hàn mỗ lại không thể nghênh đón từ xa, mong rằng hai vị đạo hữu không lấy làm phiền lòng." *Hàn Lập khẽ mỉm cười, đáp lễ lại như trước.*

"Ha ha, Hàn đạo hữu vừa mới tiến lên cảnh giới Hợp Thể, chính là lúc cần củng cố tu vi, Thích mỗ sao lại không biết." *Lão giả vân vê chòm râu trả lời.*

Cứ thế ba người khách khí với nhau vài câu nữa rồi cả chủ lẫn *khách cũng lần lượt ngồi xuống.*

"Không dối gạt Hàn tiền bối, khi thiếp thân nhận được tin tức, nói tiền bối lên cấp Hợp Thể, cơ hồ còn có chút không dám tin tưởng. Dù sao thời gian trước đó, Cốc Vân trưởng lão của bổn tộc mới trở về không lâu, nói rõ đạo hữu là tu vi Luyện Hư kỳ. Không nghĩ tới chỉ qua có một năm, tiền bối đã là cảnh giới này." *Vị thiếu phụ Cốc gia này tỏ ra có hơi chút cảm khái.*

"Ha hả, thật ra thì lúc ấy Hàn mỗ đã chuẩn bị đánh sâu vào bình cảnh rồi. Nhưng hai vị đạo hữu cũng biết, tỷ lệ người có thể tiến vào cấp Hợp Thể tỷ lệ cũng thật sự không cao, tại hạ cũng không cho là mình có thể tiến cấp thành công. Ban đầu cũng không phải cố ý giấu diếm Cốc Vân đạo hữu." Nét mặt Hàn Lập hơi tỏ ra có lỗi.

------oOo------

Chương 1759: Yêu cầu cùng Linh Hoàng Đại Bỉ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Làm sao vãn bối lại dám có ý nghĩ này. Việc tiền bối đánh sâu vào bình cảnh Hợp Thể kỳ là chuyện quan trọng tới nhường nào, tất nhiên là phải cẩn thận một chút." *Thiếu phụ thản nhiên cười nói.*

"Lúc trước khi lão phu đột phá bình cảnh Hợp Thể kỳ, cũng có tâm lý như Hàn đạo hữu là đi tìm một chỗ cực kỳ vắng vẻ." *Lão giả mặc áo bào xanh cũng nở nụ cười.*

Hàn Lập nghe thấy vậy, tự nhiên cười đáp lễ một tiếng.

Tiếp đó, ba người cũng không nói tới chuyện này nữa mà tùy ý tán gẫu một ít chuyện khác.

Hàn Lập từ những kinh nghiệm phong phú năm xưa xông pha hai đại lục nên lịch duyệt phong phú có thể nghĩ.

Mà lão giả cùng thiếu phụ, một là người đứng đầu Chân Linh Thế Gia, một là người đã tiến giai Hợp Thể nhiều năm, kiến thức tự nhiên không phải chuyện đùa.

Ba người cứ thế nói chuyện với nhau, trò chuyện thật vui vẻ.

Lão giả cùng với thiếu phụ cũng có cảm giác được mở rộng tầm mắt.

"Hàn đạo hữu, nghe ngươi nói như vừa rồi có vẻ hiểu rõ rất nhiều chuyện của dị tộc, có nhiều thứ ngay cả trên điển tịch của nhân tộc cũng không ghi lại, thậm chí còn có chuyện ở đại lục khác nữa. Chẳng lẽ đạo hữu đã từng du lịch qua đại lục khác?" *Lão giả rốt cục cũng không nén nổi nghi ngờ trong lòng, liền mở miệng hỏi.*

"Thích đạo hữu tuệ nhãn như đuốc! Tại hạ đúng là mới đi du lịch man hoang trở vê, về phần đại lục khác thì cũng đã may mắn được đi qua một chuyến." *Hàn Lập cũng không có ý giấu diếm, thản nhiên trả lời.*

Nhưng lão giả mặc áo bào xanh cùng với thiếu phụ cũng không khỏi hít vào một hơi.

Hiểu Phong tiên tử trầm mặc chốc lát, mới hơi chần chừ nói:

"Không trách được lấy tu vi cùng thần thông của tiền bối trước kia vãn bối cũng không có nghe nói qua. Hóa ra là một mực ở bên ngoài tu luyện, tới gần đây mới trở về bổn tộc. Bất quá nghe Vân trưởng lão nói đạo hữu từng nhắc tới hai Chân Linh Thế Gia là Diệp gia và Lũng gia. Nói tới cái này thì thực ra thiếp thân đang nhớ tới một chuyện, không biết có nên nói hay không?"

"Ồ, là chuyện gì vậy? Đạo hữu không cần phải ngại!" *Thần sắc Hàn Lập không đổi, nói.*

"Nếu tiền bối đã có lời thì thiếp thân xin nói thẳng. Không dối gạt tiền bối, sau khi trưởng lão Cốc Vân nói cho ta những chuyện có liên quan tới tiền bối thì thiếp thân có hơi cảm thấy hứng thú, cũng sử dụng một ít nhân thủ điều tra được một người trùng tên trùng họ với tiền bối. Mặc dù thời gian hơi ngắn nên cũng không tìm được nhiều thứ, nhưng cũng tìm được một số tư liệu đơn giản. Trong đó cho biết có một người mấy trăm năm về trước đã từng đảm nhiệm chức Thanh Minh Vệ ở Thiên Uyên Thành cũng tên là Hàn Lập, đó có phải là tiền bối không?" *Hiểu Phong tiên tử nhẹ nhàng chậm rãi nói.*

Lão giả mặc áo bào xanh nghe thấy vậy cũng có chút giật mình.

Bất kể là chuyện Hàn Lập năm đó chính là một thành viên của Thiên Uyên Thành hay là chuyện chỉ trong thời gian vài trăm năm mà một gã Thanh Minh Vệ có thể trở thành tu sĩ Hợp Thể kỳ cũng làm cho vị trưởng lão Thiên Uyên Thành này cảm thấy kinh ngạc.

"Ha hả, Chân Linh Thế Gia quả nhiên không phải tầm thường. Đã trải qua nhiều năm như thế nhưng cũng có thể tìm ra xuất thân của Hàn mỗ. Tại hạ đúng là đã từng là Thiên Uyên Vệ của Thiên Uyên Thành, bất quá năm đó sau khi hoàn thành một nhiệm vụ cũng đã khôi phục tự do, thoát khỏi Thiên Uyên Thành." *Sắc mặt Hàn Lập hơi đổi, nhưng lập tức lại khôi phục như thường, trả lời.*

"Nói như vậy, người bị Lũng gia với Diệp gia cùng tìm kiếm kia cũng là Hàn tiền bối rồi." *Vẻ mặt thiếu phụ có chút kỳ quái.*

"Diệp gia, Lũng gia? Hai nhà bọn họ đi tìm ta sao?" *Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, thần sắc có vài phần âm trầm.*

"Diệp gia mất hơn trăm năm tìm kiếm tiền bối rồi cũng bỏ cuộc. Nhưng Lũng gia được xưng là đệ nhất Chân Linh Thế Gia dường như vẫn không đem lệnh chính thức hủy bỏ. Những năm gần đây, Diệp gia cùng Lũng gia trở mặt không ít, mặc dù còn chưa đến mức đánh nhau to, nhưng cũng có lúc có chút xung đột. Bắt đầu là từ sau khi hai nhà bắt đầu tìm kiếm tiền bối." *Thiếu phụ nói với vẻ thâm ý sâu sắc.*

Hàn Lập nhíu mày một cái, cũng không có tiếp lời, ngược lại có chút trầm ngâm.

"Năm đó đạo hữu đã từng làm qua Thanh Minh Vệ tại Thiên Nguyên Thành? Cái này quả thật có chút bất ngờ, nhưng cũng may là vừa đúng lúc, đã vậy Thích mỗ sẽ đi thẳng vào vấn đề. Lần này ý định thực sự mà lão phu đến đây chắc hẳn là Hàn đạo hữu cũng đoán được mấy phần đi." *Lão giả mặc áo bào xanh ho nhẹ một tiếng, lúc này mới mở miệng.*

"Ồ, Thích huynh nói vậy, chẳng lẽ là lại muốn mời tại hạ trở về Thiên Uyên Thành!" *Đuôi lông mày Hàn Lập hơi nhướn lên, nhàn nhạt trả lời.*

"Không sai, đích xác là lão phu thay mặt cho trưởng lão hội muốn mời đạo hữu gia nhập bổn thành. Dĩ nhiên với tu vi Hợp Thể kỳ của đạo hữu, sau khi gia nhập bổn thành liền lập tức trở thành thành viên của Hội trưởng lão. Về phần đãi ngộ sau đó, nếu Hàn đạo hữu đã từng ở Thiên Uyên Thành hẳn là có thể rất rõ ràng. Cũng không cần lão phu phải nhiều lời làm gì." *Thích Húc Băng* *nghiêm nghị nói.*

"Cái này..."

Trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ cân nhắc, cũng không nói ngay là đáp ứng hay là cự tuyệt.

Thiếu phụ thấy vậy, con ngươi khẽ đảo một cái, rồi cũng nhẹ giọng nói:

"Nếu Thích tiền bối đã mở miệng, thiếp thân thân là người đứng đầu Cốc gia, tự nhiên ý định đến đây cũng không khác nhiều lắm, muốn mời tiền bối gia nhập Cốc gia, trở thành Thái thượng trưởng lão của Cốc gia chúng ta. Chức vị này, ngoại trừ đãi ngộ sẽ tuyệt đối làm cho đạo hữu hài lòng ra thì bình thường ngoài đại sự liên quan tới sinh tử tồn vong của Cốc gia, chúng ta tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sự gò bó nào đối với đạo hữu.

Hiểu Phong tiên tử vừa mở miệng đã đưa ra điều kiện lại càng thêm cực kỳ mê người.

Lão giả mặc áo bào xanh nghe vậy sắc mặt cũng trầm xuống, cũng không tiện nói với nữ tử này thêm cái gì.

Dù sao thiếu phụ này mặc dù chỉ có tu vi Luyện Hư, nhưng lại có thân phận là người đứng đầu Chân Linh Thế Gia, điều này khiến cho bất kỳ một tu sĩ Hợp Thể kỳ nào cũng không dám xem nhẹ.

Nhưng sau khi lão giả trầm ngâm một lát, vẫn hướng Hàn Lập chậm rãi nói:

"Hợp Thể kỳ ở hai tộc nhân yêu chúng ta vốn cực kỳ thưa thớt. Ngoại trừ bổn thành ra, tin chắc rằng ở bất kỳ địa phương nào, ngay cả tam cảnh thất địa cũng không thể có chỗ nào lại có thể có đồng thời nhiều Hợp Thể kỳ như vậy. Trở thành thành viên của Hội trưởng lão của bổn thành có thể thường xuyên trao đổi những lĩnh ngộ trong tu luyện mà mình đạt được. Nếu đạo hữu chịu gia nhập bổn thành, sau này về phương diện tu luyện sẽ có lợi ích không nhỏ. Hơn nữa Hội trưởng lão của chúng ta cũng thường xuyên liên thủ đi Man Hoang thế giới, săn giết một số cổ thú

cường đại. Đây đều là những thứ mà ở nơi khác không thể so sánh. Hàn đạo hữu xin cẩn thận cân nhắc một chút, lão phu quả thực là thành tâm muốn mời đạo hữu gia nhập bổn thành."

Thần sắc Hàn Lập khẽ động, tựa hồ như quả thật có vài phần rung động.

"Cốc gia chúng ta mặc dù chỉ có một Thái thượng trưởng lão Hợp Thể kỳ trấn giữ, nhưng Cốc gia vốn là một trong những Chân Linh Thế Gia, đối với việc vận dụng cùng với khu sử Chân Linh Huyết tự nhiên có bí thuật đặc biệt. Nghe nói khi Hàn tiền bối đánh sâu vào bình cảnh Hợp Thể, hiển lộ ra Sơn Nhạc Cự Viên Pháp Tướng. Mà theo ta được biết, trong đám Chân Linh Thế Gia ở nhân tộc cũng không có nhà nào thừa kế huyết mạch của Sơn Nhạc Cự Viên. Xem ra đó là tiền bối chiếm được Chân Linh Huyết Mạch này ở ngoài nhân tộc. Nếu tiền bối chịu gia nhập Cốc gia chúng ta, thiếp thân sẽ đem thuật luyện hóa cùng khu sử Chân Linh Huyết Mạch giao cho tiền bối. Hơn nữa cũng bảo đảm vạn năm sau, cho dù tiền bối có ý dựng lên Chân Linh Thế Gia khác thì Cốc gia chúng ta cũng tuyệt đối không ngăn trở, mà sẽ toàn lực ủng hộ." Thiếu phụ cũng nói ra chỗ dựa lớn nhất của chuyến đi này.

Khi lão giả mặc áo bào xanh nghe thấy Hàn Lập lại còn có Chân Linh Huyết Mạch thì lại càng kinh hãi, lại thấy điều kiện thiếu phụ kia đưa ra thì sắc mặt lại hoàn toàn biến đổi.

"Chân Linh Thế Gia mới!" Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

"Không sai. Với thần thông của tiền bối cùng với việc thừa kế Chân Linh Huyết Mạch, Cốc gia sao dám chỉ cho tiền bối đảm nhiệm cái hư danh Thái thượng trưởng lão như vậy. Chỉ cần tiền bối trong vạn năm gánh vác việc trở thành Thái thượng trưởng lão của Cốc gia chúng ta, thì vạn năm sau, Cốc gia chúng ta nhất định sẽ giúp tiền bối dựng lên một Chân Linh Thế Gia khác. Nếu không, với tu vi cùng thần thông của tiền bối cũng có thể một mình thành lập gia tộc, nhưng khẳng định sẽ gặp khó khăn không nhỏ. Dù sao các đại thế gia đã chia xong hết các lợi ích. Nếu lại thêm một nhà, khẳng định phần được chia sẽ nhỏ đi không ít.

Những nhà khác hơn phân nửa là sẽ không đồng ý." Thiếu phụ mỉm cười nói.

Hàn Lập sờ sờ cằm, trầm mặc không nói!

Thích trưởng lão thấy vậy, trên mặt không khỏi tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Hàn Lập còn chưa hồi đáp gì, nhưng hiển nhiên là cho dù có muốn gia nhập thế lực nào đi nữa, cũng chắc chắn không thể nào là Thiên Uyên Thành bọn họ được.

Mà thiếu phụ Cốc gia mặc dù trên mặt tỏ ra vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng lại vẫn rất thấp thỏm bất an, không biết những điều kiện hậu đãi mà mình đưa ra không biết có thể vừa ý đối phương hay không.

Dù sao cũng có không ít cao giai tu tiên giả, hoàn toàn không có chút hứng thú nào đối với việc thành lập gia tộc cùng thế lực của riêng mình.

Có không ít khổ tu sĩ chỉ một lòng đặt vào việc tu luyện, hơn nữa trên danh nghĩa cũng không muốn có bất kỳ gò bó cùng vướng bận gì.

Nếu không, Thiên Uyên Thành sau khi tổn thất một vài tu sĩ Hợp Thể kỳ kia cũng khó có được bổ sung từ Tam Hoàng Thất Cảnh.

"Tại hạ nghe nói Thiên Diệu Linh Hoàng trong Tam Hoàng cách đây không lâu đã tọa hóa mất. Trong hơn trăm năm nữa cần phải chọn ra một Linh Hoàng mới một lần nữa. Không biết chuyện này có thật hay không?" Hàn Lập sau khi cân nhắc một lúc lâu, vừa mở miệng ra, lời nói ra đã khiến cho Thích Húc Băng cùng Hiểu Phong tiên tử ngẩn cả người.

"Quả thật có chuyện này. Linh hoàng mới sẽ là do sau trăm năm nữa cử hành Thánh Tu Đại Bỉ mà chọn ra một đạo hữu Hợp Thể kỳ tới đảm nhiệm. Hàn đạo hữu hỏi chuyện này, chẳng lẽ là cũng có hứng thú đối với vị trí Linh Hoàng?" Sau khi sửng sốt một lúc lâu, lão giả mặc áo bào xanh mới trả lời với vẻ mặt quái dị.

"Sao vậy, tại hạ không có tư cách tham gia tuyển chọn vị trí Linh Hoàng sao?" Hàn Lập khẽ cười một tiếng, hời hợt trả lời.

"Chỉ cần đạo hữu nhân tộc Hợp Thể kỳ là đủ tư cách tham gia tranh đoạt vị trí Linh Hoàng. Bất quá ba vị trí Linh Hoàng từ trước tới nay hầu như cũng là rơi vào tay tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ đại thành. Thỉnh thoảng cũng có ngoại lệ, là một trung kỳ có thần thông nghịch thiên. Tu sĩ sơ kỳ đảm nhiệm vị trí Thánh Hoàng theo Thích mỗ biết, từ khi Nhân tộc đặt chân tới Linh giới đến nay, quả thật đúng là chưa bao giờ có." Vẻ kinh dị trên mặt lão giả liền thu lại, cười khổ một tiếng trả lời.

"Hàn tiền bối có Chân Linh Huyết, thần thông đương nhiên không phải chuyện đùa. Nhưng nếu muốn mưu đồ vị trí Linh Hoàng, sợ rằng vẫn còn có chút nóng vội. Hơn trăm năm thời gian may ra chỉ vừa đủ để cho tiền bối quen thuộc với cảnh giới cùng thần thông sau khi tiến giai, sợ là không thể nào tranh giành với những kẻ trung kỳ, hậu kỳ kia." Thiếu phụ sau khi hít nhẹ một hơi cũng dùng lời lẽ cực kỳ uyển chuyển khuyên hắn.

"Ha hả, Hàn mỗ dĩ nhiên không tự cao tự đại như thế, cho mình vừa mới tiến giai lên Hợp Thể đã có thể đoạt được vị trí Linh Hoàng. Trong Linh Hoàng Đại Bỉ nhất định sẽ tụ tập đông đảo các vị cùng giai, tại hạ tham gia Đại Bỉ lần này cũng chỉ muốn làm quen thêm với nhiều vị đạo hữu và trao đổi với họ một chút. Về ý tốt của hai vị đạo hữu muốn mời tại hạ, quả thực Hàn mỗ luôn luôn không thích dừng ở một địa phương quá lâu, cũng không muốn dính dáng tới quá nhiều chuyện quan hệ nhân quả với người khác, nên cũng chỉ đành bất kính mà cự tuyệt. Bất quá, tại hạ đối với thuật khu sử cùng luyện hóa Chân Linh Huyết của Chân Linh Thế Gia quả thực cảm thấy rất hứng thú. Nếu Hiểu Phong tiên tử nguyện ý thì tại hạ xin dùng những bảo vật hoặc công pháp khác để trao đổi lấy bí thuật này. Không biết tiên tử thấy như thế nào?" Tinh quang trong mắt Hàn Lập lóe lên, cứ điềm nhiên mà nói ra một tràng như vậy.

------oOo------

Chương 1760: Chân Huyết Ẩn Ưu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe xong lời này, ánh mắt thiếu phụ nhảy dựng lên, bộ dáng giật mình.

Mặc dù đối phương không có đáp ứng gia nhập Cốc gia nhưng ngược lại còn muốn dùng bảo vật cùng công pháp trao đổi lấy bí thuật luyện hoá Chân linh huyết gia tộc nàng, điều này thật sự làm cho nàng có chút suy nghĩ. Sau khi sắc mặt mỹ phụ này biến hóa mấy lần, rốt cục miễn cưỡng cười một tiếng, trả lời:

"Đề nghị này của Hàn tiền bối chỉ sợ vãn bối không thể đáp ứng được. Bí thuật của Cốc gia ta vốn không thể dễ truyền ra ngoài. Mặc dù tiền bối dùng bảo vật cùng công pháp để đổi lấy nhưng thiếp thân cũng không có thể đáp ứng được. Trừ phi tiền bối chịu đáp ứng chuyện lúc trước."

"Nói như vậy, chuyện gia nhập Cốc gia không cần nói nữa. Không riêng gì Cốc gia, những thế lực khác Hàn mỗ cũng sẽ không gia nhập. Xem ra lần này, để cho hai vị đạo hữu đi một chuyến tay không rồi."

Hàn Lập đối với sự cự tuyệt của thiếu phụ cũng không thèm để ý, ngược lại bình tĩnh nói.

Thiếu phụ chỉ có thể khẽ thở dài, tinh quang mắt chợt lóe rồi không nói thêm cái gì nữa. Đồng dạng, Thích Húc Băng ở một bên cũng chau mày, giống như trước không đề cập tới yêu cầu với Hàn Lập nữa.

Thời gian còn lại, ba người chỉ thuần túy trao đổi một chút tâm đắc tu luyện. Nguyên bản ban đầu không khí còn có chút lúng túng nhưng dần dần cũng hòa hoãn xuống. Hơn nửa canh giờ sau, hai người mới đứng dậy cáo từ nói rời đi. Hàn Lập tự nhiên khách khí mấy câu giữ lại nhưng bộ dạng của lão giả cùng thiếu phụ như ý đã định, hắn chỉ có thể tự mình đưa hai người xuất phủ.

Không bao lâu sau, từ trong biển sương mù liền xuất hiện hai đạo độn quang, linh quang chợt loé lên liền để lộ ra thân ảnh của lão giả cùng thiếu phụ.

"Thích tiền bối, xem ra lần này chúng ta phải tay không mà về rồi. Vãn bối sẽ trực tiếp trở về Cốc gia, còn tiền bối sẽ trở về Thiên Uyên thành sao?"

Thiếu phụ hướng lão giả mỉm cười nói.

"Hiểu Phong đạo hữu cứ tự nhiên. Lão phu cũng không thể về Thiên Uyên thành ngay được. Nghe nói trong Huyền Vũ cảnh cũng có một vị tiến cấp Hợp Thể Kỳ không bao lâu, mặc dù nghe nói người này đã đáp ứng yêu cầu của Phách Hoàng nhưng ta vẫn phải chạy tới đó một chuyến."

Thanh bào lão giả trầm ngâm một chút, đáp.

"Nếu như vậy, vãn bối xin đi trước một bước."

Thiếu phụ gật đầu hướng lão giả thi lễ, sau đó ngoài thân linh quang chợt lóe liền hóa thành một đạo ngân quang hướng chân trời phá không bay đi. Trong nháy mắt, ngân quang cuối chân trời chớp động một cái liền biến mất vô ảnh vô tung.

Thanh bào lão giả vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn về phương hướng thiếu phụ biến mất một lát, sau đó trong miệng than nhẹ một tiếng rồi thả ra một chiếc phi chu màu xanh, thân hình lão vừa động liền nhẹ nhàng đáp lên trên phi chu. Sau đó, thanh bào lão giả giơ bắt đầu bấm quyết niệm chú thúc dục phi chu hóa thành một đoàn lục quang hướng một phươn khác phá không bay đi, trông chốc lát đã bay ra xa cả ngàn dặm. Sau đó không lâu, nơi đây trở nên vắng vẻ, không tiếng động. Nhưng sau nửa canh giờ sau, nơi chân trời đột nhiên linh quang chợt lóe, đạo kia ngân quang kia lần nữa xuất hiện, sau khi bay quanh một vòng liền tiến tới biên giới biển sương mù. Độn quang thu lại, thân ảnh thiếu phụ nhanh chóng hiện ra. Nàng này thần sắc bình tĩnh, hơi thở tràn ngập mùi đàn hương từ miệng khẽ thở ra, mơ hồ hướng về phía biển sương mù thấp giọng nói cái gì đó. Một khắc sau, biển sương mù quay cuồng một trận rồi lần nữa tách ra tạo thành một cái thông đạo. Vị Hiểu Phong tiên tử này không chút do dự độn quang tái khởi tiến vào bên trong thông đạo. Sau đó, biển sương mù một lần nữa khẽ động liền khôi phục lại bộ dáng như lúc ban đầu.

Một khoảng thời gian sau, một thông đạo từ bên trong biển sương mù lần nữa thoáng hiện ra, một đạo ngân quang từ bên trong đó bay ra, sau mấy chớp động liền biến mất không thấy bóng dáng ở cuối chân trời.

Cùng thời gian đó, Hàn Lập đang ngồi ở đại sảnh bên trong động phủ, một tay hắn đang cầm một khối ngân bạch ngọc bài, ngón tay ở mặt ngoài ngọc bài vuốt ve không ngừng, vẻ mặt vẻ do dự. Ngọc bài này ngân quang chói mắt, một mặt ẩn hiện một chữ *"Cốc"*, mặt còn lại ấn hiện một đồ án quái thú ba đầu màu đỏ. Quái thú này hình thể giống như tuấn mã nhưng toàn thân dày đặc lân phiến đỏ ngầu, một trong ba cái đầu đích xác là có một cái sừng, hai cái đầu còn lại một là đầu hổ màu đen, một cái khác là lam sắc sư thủ. Đây chính là một trong những chân linh trong truyền thuyết, Lê Hống.

Nghe nói Chân linh này mặc dù chỉ xếp hạng trung trong số chân linh Linh giới nhưng ba cái đầu có khả năng cùng lúc điều khiển ba loại lực lượng thuộc tính bất đồng, hơn nữa mỗi một loại đều là đại thần thông uy năng bất khả tư nghị. Những thần thông này chẳng những trong lúc tranh đấu đối địch có tác dụng bất phàm, đồng thời lại có khả năng phụ trợ cực kỳ hữu dụng trên những phương diện khác.

Khối ngọc này bài chính là Hiểu Phong tiên tử giao cho hắn sau khi quay lại. Còn huyết mạch Chân linh mà Cốc gia thừa kế chính là Lê Hống huyết mạch.

Hàn Lập đối với sự quay lại của thiếu phụ cũng có chút ngoài ý muốn, trong đầu có chút hồi tưởng lại những lời nói của đối phương. Nàng này vừa mới quay lại, chẳng những lập tức giao cho hắn tấm ngọc bài mà còn đưa ra một cái đề nghị giao dịch khó có thể cự tuyệt.

Theo lời nói của nàng này, nàng ta cũng không cần Hàn Lập phải gia nhập Cốc gia trong nhiều năm, chỉ cần hơn mười năm sau xuất thủ giúp đỡ Cốc gia trong Chân Linh đại điển là đủ. Chỉ cần hắn có thể vì Cốc gia tranh đoạt được nhiều lợi ích, nàng ta có thể làm chủ đem một bộ phân Chân linh huyết mạch bí thuật của Cốc gia truyền cho hắn. Dĩ nhiên đây chỉ là một phần bí thuật mà thôi, mặc dù cũng không phải là một trong những bí thuật trọng yếu của Cốc gia, nhưng ngoài Cốc gia ra thì những thế gia khác cũng khó có thể xuất ra được bí thuật cùng loại. Cho nên mới có thể đổi lấy xuất thủ Hàn Lập một lần.

Không cần gia nhập Cốc gia lâu, chỉ là tương trợ một lần, điều này khiến Hàn Lập cũng có chút động tâm. Mặc dù Hắn nắm giữ Kim Chập Quyết trong tay có khả năng luyện hóa mười hai loại Chân linh huyết nhưng dù sao đây là bí thuật dựa vào đặc điểm của Phi Linh Tộc mà sáng tạo ra, đối với Nhân Tộc mà nói thì vẫn còn có chút không hoàn thiện.

Trước khi tiến cấp Hợp Thể Kỳ, hắn còn chưa phát giác ra nhưng trong một năm củng cố trong tu vi, rốt cục hắn trong lúc vô tình phát hiện những thứ Chân linh huyết cho là hoàn toàn luyện hóa kia vẫn có chút ít bộ phận thần bí còn sót lại ẩn dấu cực kỳ bí ẩn bên trong thân thể hắn. Lần này, hắn tự nhiên khiến hắn kinh sợ không nhỏ, lập tức tập trung nghiên cứu tỉ mỉ một chuyến.

Kết quả, hắn dựa theo tình hình trước mắt phát hiện được rằng, dựa vào pháp lực toàn thân hiện tại có thể áp chế số bộ phân còn sót lại của Chân linh huyết thì không ngại nữa nhưng nếu sau này tiếp tục luyện hoá những Chân linh huyết khác thì sợ rằng có khả năng xuất hiện vấn đề lớn.

Không phải là những bộ phận Chân linh huyết còn sót lại cắn trả mà là sẽ không cách nào biến thân thành Chân linh của Kinh Chập Quyết được nữa. Cho nên mấy ngày nay, hắn vừa củng cố Hợp Thể kỳ tu vi vừa suy nghĩ cách khắc phục. Vì vậy, lúc trước thiếu phụ nhắc tới Cốc gia Chân linh huyết mạch luyện hóa thuật thì hắn mới cảm thấy có chút hứng thú.

Mặc dù bí thuật luyện hóa cũng không thể nào giúp hắn trực tiếp đem những bộ phận chân huyết còn sót lại hoàn toàn luyện hóa nhưng khẳng định rất có giá trị tham khảo. Nếu là hắn không có nắm giữ Kinh Chập Quyết mà muốn luyện hóa thuật thô thiển, khẳng định không có ích lợi gì nhưng đem Kinh Chập Quyết ra mà so sánh, hắn chỉ cần tìm ra chỗ bất đồng là có thể giải quyết tâm phúc đại họa rồi.

Bất quá, như hắn nói lúc trước, hắn không bởi vì chuyện này mà bị trói chặt ở Cốc gia nhiều năm. Hơn nữa, cho dù hắn không cách nào nhận được Cốc gia luyện hóa thuật thì cũng sẽ dùng một chút bàng môn tà đạo tìm tới luyện hóa thuật tương tự của các chân linh thế gia khác. Dĩ nhiên, cho dù nói như thế nhất định sẽ có chút phiền phức, cũng có thể trở mặt với vài chân linh thế gia.

Cho nên, mặc dù hắn nghe thiếu phụ giải thích về Chân linh đại điển nhiều như vậy chẳng qua là chỉ cần ở đại điển cùng những Chân linh thế gia tu sĩ khác tranh tài một phen, vì Cốc gia tranh thủ một chút ích lợi về sau mà thôi. Cho nên hắn đã gật đầu đồng ý làm cho vị Hiểu Phong tiên tử rời đi trong vui vẻ.

Về phần khối ngọc bài trong tay, dĩ nhiên là ngọc bài chính là thứ tạm thời chứng minh thân phận Cốc gia trưởng lão của hắn.

Trong lòng hắn cân nhắc tự định giá vài lần, cảm thấy đúng là không có gì không ổn liền đem việc này vứt ra đầu, sau đó hắn vẫn trở lại mật thất tiếp tục củng cố tu vi Hợp Thể Kỳ của mình.

Từ đó về sau, có vài thế lực lớn cũng tìm tới tận cửa, thậm chí trong đó có cả Thiên Nguyên Thánh Hoàng sứ giả. Hàn Lập trong lòng đã sớm có quyết định, tự nhiên nhất nhất khách khí cự tuyệt.

Cứ như vậy, thời gian thoáng cái đã qua mấy năm.

Bỗng một ngày ở ba năm sau, Hàn Lập từ trong mật thất đi ra rồi hóa thành một đạo thanh sắc cầu vồng rời động phủ phá không bay đi. Trong thời gian ngắn bế quan, sau khi trải qua hết thảy, bản thân hắn đã hoàn toàn củng cố được tu vi, tự nhiên sẽ đi ra thực hiện những sự tình sớm định từ trước.

Do khoảng cách giữa hắn và Thiên Uyên thành là ngắn nhất, cho nên mục tiêu của hắn chính là ghé qua nơi này trước. Dọc theo đường đi vô sự, hai tháng sau thân hình Hàn Lập xuất hiện phía trên không tường thành Thiên Uyên thành. Sau khi hơi suy nghĩ một chút sau, liền hướng thẳng tới một nơi nào đó bay đi.

Ở một chỗ sâu trong những toà Thạch tháp lầu các ở Thiên Uyên thành, đây là khu vực dành cho những tu sĩ bên ngoài tạm thời đặt chân ở lại. Đối với số tu sĩ tu vi thấp, tự nhiên số tinh thạch trên người cũng không có nhiều cho nên thông thường vài người ở chung một toà lầu, thậm chí là hơn chục người. Về phần số tu sĩ Luyện Hư Kỳ trở lên thì có thể độc chiếm lấy một toà lầu các.

Trong số tòa lầu các đó, có một toà đã bị một nhóm bốn người bao trọn, bốn gã người này tu vi đã đều đạt tới Hóa Thần Kỳ, nghe nói thần thông không kém. Hơn nữa, bốn người này đã thuê nơi này hơn một trăm năm và đã mấy lần tiến vào hoang dã địa vực và có thể toàn thân trở lui, tự nhiên ở Thiên Uyên thành cũng hơi có chút danh khí.

Bất quá mấy năm gần đây, bốn người này rất ít đi ra ngoài, hơn phân nửa thời gian đều ở chỗ ở đóng kín cửa lại.

Những tu sĩ ở phụ cận khác cũng có nắm được chút tin tức linh thông, mơ hồ nghe nói bốn người này mấy năm trước xâm nhập sâu vào bên trong hoang dã địa vực gặp phải thiệt thòi không nhỏ, nguyên khí hao tổn không ít. Cho nên mới có thể trở nên như thế. Nhưng loại chuyện này ở Thiên Uyên thành thật sự quá bình thường, nhiều lắm là khiến người khác lần nữa cảm khái sự nguy hiểm của Man Hoang thế giới, bất quá sau chừng ấy năm cũng đã không thấy ai nhắc tới chuyện này nữa rồi.

Một ngày kia, hai nam hai nữ đang trong lầu các bế quan tu luyện, đột nhiên bên tai đồng thời vang lên một thanh âm đàm thoại nhàn nhạt:

"Bốn vị đạo hữu, Hàn mỗ có thể bái phỏng một chút hay không?"

Dù cho bốn người này đã bố trí tầng tầng cấm chế xung quanh toà lầu các vậy mà thanh âm này vẫn lọt vào tai bốn người rõ ràng dị thường. Bốn người nghe vậy tự nhiên cả kinh nhưng lập tức liền nhớ người vừa nói, lúc này sắc mặt đại biến rối rít đứng dậy hướng tầng một lầu các phi xuống.

Cầm đầu là một gã nho sinh, gã này vốn dĩ đã đứt rời một cánh tay nhưng đã khôi phục như lúc ban đầu, thân hình hắn vừa xuất hiện ở lầu một liền không chậm trễ bước tới đại môn mở ra. Chỉ thấy phía có một gã thanh niên thần sắc nhàn nhạt, một thân áo bào xanh, chính là Hàn Lập.

"Vãn bối bái kiến Hàn tiền bối! Không biết tiền bối đại giá quang lâm, mong tiền bối thứ tội!"

Nho sinh trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng, vội vàng sâu thi lễ, mời Hàn Lập tiến vào.

Hàn Lập cũng không có khách khí, hướng nho sinh gật đầu một cái liền bước vào bên trong.

Lúc này, tên kia hồng giáp đại hán cùng nhị nữ còn lại giống như trước, vừa bước xuống tầng một thấy được Hàn Lập liền giống như nho sinh lúc trước trước cung kính thi lễ.

"Dù sao ta cùng mấy vị đạo hữu cũng coi như là quen biết, không cần phải đa lễ như vậy!"

Hàn Lập vi khoát tay chặn lại nói, thong dong ngồi ở chủ vị.

Nghe vậy, bốn người nho sinh đồng loạt nói *"không dám"* rồi cũng tràn đầy kính sắc đứng ở một bên.

------oOo------

Chương 1761: Người Quen Cũ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nhìn bộ dáng bốn vị đạo hữu xem ra vẫn chưa khôi phục hoàn toàn rồi."

Hàn Lập ánh mắt khẽ đảo qua bốn người một cái, dễ dàng nhìn thấu tình trạng của bọn họ hôm nay, bất động thanh sắc nói một câu.

"Tiền bối tuệ nhãn như đuốc. Mấy người vãn bối đúng là tổn thương đến chân nguyên, cộng thêm tu vi không cao, hôm nay chỉ miễn cưỡng khôi phục gần nửa."

Nho sinh không có gì giấu diếm, đàng hoàng trả lời.

"Nếu đã như vậy, chỗ này ta có vài bình đan dược, các ngươi bốn người cầm lấy phục dụng đi. Sau khi luyện hóa dược lực, tầm một tháng sau là các ngươi có thể khôi phục như lúc ban đầu."

Hàn Lập cân nhắc một chút, đột nhiên một tay vừa chuyển, trong lòng bàn tay hiện lên bốn thanh sắc ngọc bình, nhàn nhạt nói.

"Đa tạ tiền bối ban đan dược!"

Bốn người nho sinh trong lòng vui mừng, bái tạ lần nữa.

Bọn họ tiến lên mấy bước chìa tay ra nhận lấy đan dược, sau đó đem nắp bình mở ra, một cỗ kỳ hương lập tức tràn ngập cả gian đại sảnh, thoáng cái đã cảm thấy thần thanh khí sảng, tinh thần đại chấn.

Đám nho sinh trong lòng người mừng rỡ, biết linh dược trong bình không phải là phàm vật, dược lực mạnh mẽ đúng như lời Hàn Lập đã nói.

"Tiền bối quang lâm lần này, chắc hẳn là có chuyện gì cần mấy vãn bối ra sức sao?"

Nho sinh có thể tu luyện tới tu vi như ngày hôm nay, tự nhiên không thể nào là kẻ ngu dốt, sau khi đem linh dược thu hồi, thức thời hỏi.

"Ừ, thật sự ta có chuyện cần nhờ tới các ngươi. Chuyện này mặc dù đơn giản nhưng cần phải ở lại trong Thiên Uyên thành một khoảng thời gian rất dài. Không biết mấy vị đạo hữu lúc này có rảnh hay không? Đương nhiên, Hàn mỗ sẽ không để cho mấy vị đạo hữu thiệt thòi".

Hàn Lập thong dong hỏi.

"Tiền bối yên tâm, bốn người vãn bối đã tính toán ở lại Thiên Uyên thành khoảng một trăm năm. Tiền bối có chuyện gì, xin cứ việc phân phó. Đám vãn bối có thể làm được tuyệt không từ chối."

Nho sinh vừa nghe Hàn Lập nói, xem ra việc hắn nhờ vả cũng không có nguy hiểm, trong lòng buông lỏng một chút, miệng đầy đáp ứng.

"Nếu đạo hữu đã nói như thế, ta đây cũng không khách khí. Lúc trước ta đã từng đề cập tới vị nữ tu sĩ Nam Cung Uyển, các ngươi tìm kiếm nàng tại Thiên Uyên thành dùm ta. Nàng là tu sĩ phi thăng, cũng có thể đã đổi tên. Nhưng ta sẽ lưu lại cho các ngươi một khối ngọc giản có bức hoạ của nàng, tạo điều kiện cho ngươi có thể dễ dàng phân biệt được. Nếu là Thiên Uyên thành không cách nào tìm được thì trong trăm năm sau đó các ngươi tiếp tục giúp ta lưu ý một chút về nàng. Nếu thật sự có thể tìm được nàng, ta nhất định sẽ trọng tạ."

Hàn Lập cười nhạt nói.

"Không có vấn đề, mấy người vãn bối có vài vị hảo hữu ở Thiên Uyên thành. Chỉ cần vị tiên tử này thật sự có mặt ở Thiên Uyên thành, nhất định sẽ giúp tiền bối tìm được."

Nho sinh cung kính đáp ứng nói.

"Ừ, trừ chuyện này ra, ta còn có một chuyện khác nữa. Ta chuẩn bị luyện chế một nhóm đan dược nhưng bởi vì còn thiếu một lượng chủng loại tài liệu khá nhiều. Đa số cũng không phải là vật thường gặp, e là tại Thiên Uyên thành cũng không thể trong thời gian ngắn thu mua đầy đủ được. Mà sắp tới ta lại muốn đi xa một chuyến, cũng chỉ có thể thể để cho mấy vị đạo hữu thay ta thu mua. Nơi này có một khoản linh thạch, hẳn là đủ để mua toàn bộ số tài liệu ta cần. Ngoài ra còn có vài món bảo vật là ta năm xưa vô tình có được, coi như tặng cho mấy vị đạo hữu."

Hàn Lập vừa nói xong, một cái ống tay áo hướng cái bàn bên cạnh phất một cái. Linh quang các màu chớp động, bốn chiếc hộp ngọc lớn nhỏ không đều cùng một cái túi da màu đen thoáng hiện ra trên bàn.

Bốn người nho sinh nghe vậy, không khỏi kinh ngạc liếc nhau truyền âm vài câu rồi kính cẩn đáp ứng. Sau đó, nho sinh cáo lỗi một tiếng liền tiến tới cầm lấy cái túi da, sau đó đem thần niệm hướng trong đó quét qua, sắc mặt lập tức đại biến, thất thanh kêu lên, bộ dáng đầy vẻ khó có thể tin!

Ba người Hồng giáp đại hán nhất thời ngẩn ra, ánh mắt nhìn về Hàn Lập không khỏi có chút kinh nghi. Nhưng thần sắc Hàn Lập không đổi, giống như không thấy gì cả. Cũng may nho sinh thấy không ổn, vội vàng mở miệng trước giải thích:

"Nhiều cực phẩm linh thạch như vậy, thật là hảo đại thủ bút! Xem ra linh dược tiền bối muốn thu mua đúng là không hề tầm thường. Bất quá, nếu tiền bối có ý tín nhiệm đám người vãn bối như vậy, vãn bối nhất định tận tâm đi làm."

Nói xong lời này, nho sinh cẩn thận đem túi da thu lại, sau đó hơi chút do dự cầm lấy một trong bốn trong hộp ngọc trên bàn ngưng trọng mở ra. Một cổ sương mù sáng mờ bay cuộn ra, trong hộp rõ ràng là một tấm ngọc phiến màu trắng, mặt ngoài linh quang lành lạnh, phù văn chi chít. Nho sinh giơ tay lên đem ngọc phiến lấy ra, thoáng cái từng đám phiến ảnh hiện ra ở trước người di động một chút, đồng thời một cổ linh áp kinh người tản ra.

"Đây là Sơn Hà phiến, nó có hai loại thần thông phong và thổ, có thể tạo ra lực lượng nghìn cân vô hình đả thương địch thủ ngoài trăm trượng. Coi như là một bảo vật không tệ."

Hàn Lập mắt thấy cảnh nầy, cười khẽ nói.

Nho sinh lập tức mừng rỡ bái tạ không dứt.

Ba người còn lại đồng thời tiến lên đem một ngọc hạp đoạt vào tay, đồng dạng hưng phấn phân mở ra. Kết quả, thứ tự trong ngọc hạp là một đôi vòng bạc, một cái khăn cùng một khoả Huyền Băng phi đao.

Ba bảo vật này đối với Hàn Lập mà nói căn bản là phế vật nhưng đối với đám người nho sinh tu vi chỉ đạt đến Hóa Thần v mà nói thì đó là những bảo vật chỉ có trong mơ, giống như trước vui mừng quá đỗi, luôn miệng cảm ơn. Đương nhiên bốn người này thu bảo vật của hắn cũng không tính là chính thức đáp ứng yêu cầu của hắn.

Về phần bốn người sẽ đổi ý hay không hay là mang theo linh thạch cùng bảo vật chạy trốn nhưng Hàn Lập lại cảm thấy rất yên tâm. Lai lịch Bốn người này hắn sớm hỏi thăm vài người trong thành. Mấy người này trong thành cũng coi như có chút danh khí, đều không phải là tán tu, vô luận là gia tộc hay môn hạ của tông môn nào đó cũng dễ dàng tìm được.

------oOo------

Chương 1762: Vô đề

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dưới tình cảnh này, bốn người này chỉ cần hơi có chút đầu óc sẽ không đi làm loại chuyện ngu xuẩn này. Nếu không chính là tự rước lấy đại hoạ.

Huống chi, trước lúc rời đi, vì vạn nhất Hàn Lập vẫn là dùng khẩu khí hời hợt nhắc khéo về chuyện hắn đã tiến lên Hợp Thể kỳ cho bốn người nho sinh biết, rồi cũng bày ra một chút khả năng thao túng thiên địa nguyên khí của tu sĩ Hợp Thể kỳ. Bốn người nho sinh tự nhiên đều trợn mắt há mồm, nào dám nảy sinh tâm tư khác. Mà khi Hàn Lập rời đi lại trực chỉ bay thẳng tới phiến thạch tháp khổng lồ trước kia hắn từng ở khi còn là Thiên Uyên Vệ.

Không lâu sau, Hàn Lập đã hiện ra tại phụ cận một ngọn thạch tháp, thông đạo ra vào không ngừng các loại giáp sĩ, trên mặt tất cả đều thoáng lộ ra một tia hoảng hốt. Chỗ thạch tháp đúng là nơi năm đó hắn đảm nhiệm một chức vụ trong Thanh Minh vệ. Bất quá, sau mấy trăm năm mọi thứ dường như không thay đổi chút nào.

Hàn Lập ánh mắt chớp động mấy cái, đem tia cảm khái trong lòng thu lại, độn quang tái khởi bay đi.

Tại lối vào Thạch tháp, có hơn mười Hắc vệ cùng hai gã Thanh Minh vệ thủ hộ ở nơi đây, vừa thấy Hàn Lập rõ ràng không phải là Thiên Uyên vệ bay tới, nhất thời đem ánh mắt hoài nghi quét lại.

Hàn Lập sắc mặt bình tĩnh nhưng trong khoảnh khắc đến gần những giáp sĩ này cũng không thèm che dấu đem khí tức Hợp Thể kỳ tu sĩ phóng ra. Mặc dù hắn chỉ để lộ ra một tia khí tức mơ hồ nhưng khoảng cách giữa cảnh giới giữa hai bên thật sự là rất lớn khiến cho hai gã Thanh Minh vệ không kịp đề phòng, sắc mặt đại biến rồi sáng ngời lên. Những tên Hắc Thiết Vệ còn lại thì lại càng là không chịu nổi mà lùi lại mấy bước.

"Hợp Thể tu sĩ!"

Một gã Thanh Minh vệ đại hán hít vào một hơi, nói.

"Di, Hàn đạo hữu!"

Một lão giả Thanh Minh vệ một bên ánh mắt vừa hướng Hàn Lập đảo qua một cái nhưng ngay lập tức đã trợn mắt cứng lưỡi. Người này vậy mà lại có thể nhận ra Hàn Lập.

Hàn Lập nghe vậy cũng có chút ngoài ý muốn, không khỏi dùng ánh mắt quét về phía lão giả một cái, cảm thấy có mấy phần quen thuộc.

"Hoá ra là Nhạc đạo hữu!"

Hàn Lập hơi lưỡng lự một chút rồi cũng nhận ra lão, nói.

"Hàn đạo hữu, không Hàn tiền bối, ngươi..."

Lão giả làm ra bộ dáng giống như gặp quỷ, vẻ mặt không thể tin nổi, trong miệng lẩm bẩm một lúc.

"Tiền bối không phải là Thiên Uyên thành trưởng lão sao? Xin hỏi tôn tính đại danh tiền bối, vãn bối có thể giúp gì cho tiền bối? Nhạc huynh, chẳng lẽ ngươi biết vị tiền bối này?"

Thanh Minh đại hán khác mặc dù có chút hoảng sợ nhưng không dám chậm trễ vội vàng thi lễ, không nhịn được hướng lão giả họ Nhạc thấp giọng hỏi.

Nhưng lão giả lúc này rõ ràng vẫn đang còn hoảng hốt, miệng vẫn há to ra nhưng lại không hề có bất cứ thanh âm nào phát ra.

"Thanh Minh vệ Hứa tiên tử hiện tại có trong tháp không?"

Hàn Lập nhàn nhạt hỏi một câu.

"A, Hứa tiên tử! Hứa đạo hữu mấy ngày trước đây mới vừa dẫn

đội ra khỏi thành tuần tra. Sợ rằng phải đợi mấy ngày nữa mới có thể trở về."

Thanh Minh vệ đại hán mặc dù cảm thấy lão giả kỳ có chút quái khác thường nhưng vẫn cung kính trả lời.

"Nếu không có ở đây. Vậy ta cũng không tiến vào nữa. Chờ Hứa tiên tử trở về, phiền đạo hữu nói cho Hứa tiên tử là ta đang ở Tụ Tiên các, mời Hứa đạo hữu tới một chuyến. Về phần thân phận của ta, Nhạc đạo hữu chắc biết rất rõ ràng, ta cũng không cần phải nói nữa."

Hàn Lập khẽ cau mày nhưng ngay sau đó khôi phục như thường, phân phó nói. Sau đó hắn lại hướng lão giả hơi chắp tay lại rồi hoá thành một đạo kinh hồng phi độn mà đi. Đại hán tự nhiên mang theo một đám hắc giáp vệ bộ dáng cung kính tiễn hắn.

"Nhạc huynh, vị Hàn tiền bối này rốt cuộc là người phương nào, ngươi vì sao thất thố như vậy?"

Mắt thấy thanh sắc cầu vồng không còn bóng dáng, đại hán xoay người lại, thấy lão giả họ Nhạc vẫn còn có chút run sợ run, có chút bất mãn hỏi.

"Nếu là tìm Hứa tiên tử, xem ra người này thật là không giả. Đinh huynh chớ trách, vị Hàn tiền này bối này ba trăm năm trước cũng giống ta là Thanh Minh vệ. Năm đó, lần cuối cùng ta thấy vị Hàn tiền bối này, khi đó tu vi bất quá chỉ là Hoá Thần trung kỳ".

Lão giả tựa hồ có chút phục hồi tinh thần, thanh âm quá dị dị thường, trả lời.

"Ba trăm năm trước, Thanh Minh vệ! Nhạc huynh nói giỡn rồi!"

Đại hán nghe vậy sợ hết hồn, tròn xoe hai mắt, nói.

"Đinh huynh, đích thị huynh mới gia nhập Thiên Uyên thành mới gần hai trăm năm, cho nên không hiểu được. Ta cùng vị Hàn tiền bối này năm đó đều là Thanh Minh vệ, mặc dù không giao tình không nhiều nhưng đã từng được đối phương xuất thủ viện trợ

một lần. Trước kia, vị Hàn tiền bối này tại Thanh Minh vệ chúng ta là đại danh đỉnh đỉnh, có thể lấy tu vi Hóa Thần trung kỳ đánh chết dị tộc tương đương với Luyện Hư kỳ. Sau đó, vị Hàn tiền bối này hình như có nhận một nhiệm vụ bí ẩn nào đó mà tiến vào Man Hoang thế giới, từ đó không thấy bóng dáng. Bất quá cho dù như thế, từng ấy năm mà lại có thể từ Hóa Thần kỳ tiến thẳng tới Hợp Thể kỳ, thật là khó tưởng tượng nổi."

Lão giả họ Nhạc thở dài một hơi, thật sự khó nén sự khiếp sợ cùng đố kỵ trong giọng nói, nói.

------oOo------

Chương 1763: Ma ảnh tái hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thanh Minh Vệ đại hán sau khi nghe lão giả nói, đồng dạng làm ra bộ dáng si ngốc.

Hàn Lập khi rời khỏi thạch tháp, sau một phen cân nhắc liền hướng về phía phường thị bay đi. Mặc dù hắn đã đem việc thu mua số linh dược phụ trợ cho đám người nho sinh nhưng tự nhiên cũng không ngại ghé quá phường thị một chuyến, có thể thu thập được chừng nào hay chừng đó.

Phường thị ở Thiên Uyên thành chính Hàn Lập đã tới vô số lần nhưng hắn vẫn tìm tới cửa hàng tài liệu lần trước rồi giao ra bản danh sách số tài liệu mình cần để chưởng quỹ tự tận lực giúp hắn thu mua. Sau đó hắn rời khỏi cửa hàng rồi lại tiếp tục chạy thẳng tới phường thị trong cái toà cự đại điện phủ kia.

Bên phía nhân tộc đã sớm có người giúp hắn, cho nên hắn cũng không phải bận tâm quá nhiều nhưng về phía yêu tộc bên lại có nhiều khả năng có được tài liệu hắn cần hơn.

Sau khi tính toán một chút, hắn cũng xem thử chuyến này có thu hoạch gì ngoài ý muốn hay không.

Bất quá, chẳng qua là thu mua một ít tài liệu phụ trợ, hắn vẫn muốn tới đó một chuyến. Ở phương diện này mà so với việc gia nhập vào một thế lực lớn xem ra tốt hơn nhiều. Nếu hắn gia nhập vào thế lực nào đó, chỉ cần giao cho người khác là hoàn toàn có thể làm được, dĩ nhiên việc ước thúc người khác mà đem so với việc nắm trong tay một thế lực nhất định tự nhiên tốt hơn.

Đối với hắn hiện tại mà nói, muốn xây dựng cho mình một thế lực nhất định là hoàn toàn có thể nhưng cả quá trình xây dựng đó khẳng định là phải hao tâm tổn sức vô cùng lớn, có thể làm trễ nãi con đường tu luyện của bản thân. Về lâu dài, cái được không đủ *bù đắp đủ cái mất!*

Mà có thể nắm được Linh Hoàng hoàng vị tựa hồ là lựa chọn tốt nhất.

Dù sao thế lực của tam hoàng cùng những tông môn gia tộc khác hoàn toàn bất đồng, quyền lực và thủ hạ phần lớn cũng đến từ bản thân chức vị tam hoàng. Bất luận kẻ nào chỉ cần có thể nắm được một trong số tam hoàng hoàng vị thì lập tức trở thành một trong những người đứng đầu Nhân Tộc.

Hàn Lập vừa đi vừa tự định giá, thoáng cái đã đi tới khu vực điện phủ khổng lồ, trung tâm giao dịch của Nhân - Yêu nhị tộc.

*Trong lúc hắn đang giao tinh thạch làm thủ tục tiến vào điện phủ, ở bên trong một động quật vô cùng bí ẩn cách Nhân Tộc tương đối xa, một toà pháp trận được đặt ở trung tâm mười mấy đầu giáp sĩ khôi lỗi khổng lồ đột nhiên phát ra thanh âm "*vù vù*" cùng linh quang đủ màu nhanh chóng sáng lên.*

Số khôi lỗi bốn phía nguyên bản không nhúc nhích, ngay lập tức cảm ứng lại mà hai mắt hồng quang chớp động, huy động thanh cự nhận trong tay chậm rãi hướng về phía pháp trận chỉ tới. Cơ hồ cùng thời gian đó, phía ngoài lối vào động quật đột nhiên linh quang chợt loé, một gã toàn thân mơ hồ được bảo phủ trong một tầng ngân quang hiện ra ngay tại đó. Sau một khắc, từ trong truyền tống trận bạch quang chợt sáng choang lên, mơ hồ có thêm hai đạo nhân ảnh.

Sau khi linh quang của truyền tống trận thu liễm lại, hai đạo nhân ảnh lập tức hiện ra rõ ràng dị thường. Hai nhân ảnh đó bao gồm một gã đại hán một thân hắc bào, thân hình cao lớn cùng một nữ tử thần thái ưu nhã. Đại hán bề ngoài tầm ba mươi tuổi, da ngăm đen, tướng mạo cực kì xấu xí, khuôn mặt còn có vài phần hung ác. Nữ tử thì có một làn da trắng như tuyết, hai tròng mắt đen nhánh toả sáng như hai vì sao đêm.

*"*Các người là ai. Vì sao lại sử dụng truyền tống trận của Ngân Tộc chúng ta?*"*

Nhân ảnh bên trong ngân quang phía ngoài thông đạo, mắt thấy đôi nam nữ này tự nhiên giật mình thất thanh kêu to một tiếng.

"Di, bên này cũng có người của Ngân Tộc thủ hộ. Thánh Tổ đại nhân, để cho thuộc hạ làm thịt hắn!"

Hắc bào đại hán nhìn về phía người bên trong ngân quang một cái, vẻ mặt lộ rõ nét thèm thuồng.

"Tên Ngân Tộc này tu vi không kém ngươi bao nhiêu. Sẽ không lật thuyền dưới rãnh chứ!"

Bạch y nữ tử quét ánh mắt về phía nhân ảnh trong ngân quang, bình tĩnh nói.

"Ha hả, có Thánh Tổ đại nhân ở chỗ này. Cho dù là Ngân Tộc thánh giai thì đã sao."

Hắc bào đại hán nghe vậy liền cười cười, ra vẻ làm lành với bạch y nữ tử, nịnh nọt nói.

"Lớn mật!"

Tên trong ngân quang kia vừa nghe được lời nói của hai người bên trong truyền tống trận như vậy, tự nhiên biết đối phương không phải là hạng người tốt, dứt khoát là địch nhân, nhất thời thét lên một tiếng kinh sợ!

Cùng lúc đó, cự nhận trong tay đám khôi lỗi bốn phía đột nhiên đồng loạt hướng về phía trung tâm pháp trận chém tới.

"Khúc khích"

Một tiếng cười đầy vui vẻ chợt nổi lên, hơn mười đạo ngân quang chợt loé lên liền kích tới.

"Chút tài mọn!"

Hắc bào đại hán gặp tình hình này nhưng chỉ cười lạnh một tiếng, tay áo bào run lên phun ra một mảnh hắc quang hiện ra chắn *trước người.*

Vài tiếng "ùng ùng" *bạo liệt liên tiếp truyền ra. Ngân quang vừa lúc đánh lên hắc quang phảng phất như va phải tường đồng vách sắt chợt loé lên đồng thời bạo liệt ra. Tiếp theo đó, đại hán liền làm ra một chuyện khiến cho tên Ngân Tộc kia thất kinh.*

Sau một tiếng hét của đại hán, một mảnh hắc quang bay cuộn ra đem tất cả ngân quang bạo liệt ra xung quanh hút vào trong bụng. Tiêp theo thân hình đại hán vừa động, một đạo hắc ảnh cực lớn sau lưng đại hán chợt hiện ra đảo qua một cái.

Âm thanh bạo liệt lần nữa vang lên!

Sau khi va chạm với hắc ảnh, mười mấy đầu cự khôi lỗi liền nhất nhất nát bấy, căn bản là không đỡ nổi một kích.

Tên Ngân Tộc kia thấy vậy, vẻ mặt kinh hãi, hai mắt vội vàng hướng về phía hắc ảnh nhìn kỹ lại. Chỉ thấy bên trong hắc ảnh ẩn ẩn có thứ gì đó đen ngòm, mặt ngoài bao phủ bởi một lớp lân phía thô dày, bộ dáng giống như một cái đuôi của một loại quái thú cực lớn nào đó. Cái đuôi này dài hơn mười trượng, thoáng cái đã bao xunh quanh đại hán mấy vòng.

Hắc bào đại hán lúc này chợt phát ra một tiếng cười dữ tợn bén nhọn, trên người hắn hắc quang chợt loé, một cỗ khí tức thánh giai tồn tại từ trên người hắn phả ra. Nhất thời khiến cho tên Ngân Tộc trong ngân quang hoảng hốt một trận!

Chỉ tính riêng một mình hắc bào đại hắn cũng không có đủ tự tin thủ thắng được, mà bên cạnh đại hán lại còn có một bạch y nữ tử, bộ dáng tựa hồ còn lợi hại hơn đại hán mấy phần.

"Không ổn!"

Tên Ngân Tộc kia thầm kêu một tiếng, ngoài thân ngân quang lưu chuyển một trận, thân ảnh thoáng chút trở nên mơ hồ.

"Muốn chạy!"

Hắc bào đại hán hung quang trong mắt chợt loé, cái đuôi đang bao quanh người tên Ngân Tộc nhất thời như cự mãng bắn nhanh tới, thoáng cái đã kéo dài ra vài chục trượng, trong nháy mắt xuyên thủng nhân ảnh bên trong ngân quang. Nhưng thân ảnh ở bên trong ngân quang chỉ mơ hồ một trận rồi tiêu thất không thấy bóng dáng.

Tên Ngân Tộc này vừa thấy đại hán không dễ đối phó liền thi pháp đào tẩu nhưng vào lúc này, bạch y nữ tử vốn chỉ đứng một bên cười mỉm, chợt giương một ngón tay lên hướng về phía trước nhẹ nhẹ điểm một chỉ. Một đoá hoa màu phấn hồng do linh quang tụ lại đột nhiên phóng ra, sau một cái chớp động liền biến thành một đoá hoa hư ảnh khổng lồ đem toàn bộ động quật phủ kín lại. Trong phút chốc, trong phạm vi hơn mười trượng bên trong đoá hoa hư ảnh đột nhiên tản ra một cỗ kỳ hương.

"Phanh" *một tiếng, một đạo ngân quang không có chút dấu hiệu nào từ hư không phụ cận bắn ra. Bên trong ngân quang rõ ràng là tên Ngân Tộc vừa mới bỏ chạy lúc trước.*

"Không thể nào!"

Tên Ngân Tộc dính phải công kích của nữ tử kinh sợ quát to một tiếng, ngoài thân linh quang chợt loé bộ dáng sẽ tiếp tục thi triển bí thuật nào đó.

Bạch y nữ tử thấy vậy, đôi mày liễu khẽ nhíu lại. Sau một khắc, phía dưới chân tên Ngân Tộc đột nhiên xuất hiện một luồng không gian ba động, một đoá cự hoa màu phấn hồng không một tiếng động hiện ra.

Tên Ngân Tộc chỉ cảm thấy toàn thân ngưng trệ không cách nào nhúc nhích được, mà hắc bào đại hán lại ha ha cười to một tiếng, đột nhiên trên người hắc khí quay cuồng hướng về phía tên Ngân Tộc bổ nhào tới. Ở bên trong hắc khí, ẩn ẩn có một cái miệng hơn một trượng như cái chậu máu mở rộng ra, một luồng huyết khí tanh tưởi phả thẳng vào mặt.

Bạch y nữ tử tựa hồ cảm thấy mất đi hứng thú, ánh mắt vừa thu lại, trong tay chẳng biết tự khi nào đã có thêm một đoá linh hoa *màu hồng, nhẹ nhàng đặt ở chóp mũi ngửi ngửi một chút, trên mặt thoáng một tia u buồn.*

Trong khi đó, hắc bào đại hán biến thành một đám hắc khí đem tên Ngân Tộc hoàn toàn đè dưới chân hắn, một tiếng thê lương thảm thiết truyền ra.

Trong một toà cung điện nằm ở giữa Phong Nguyên đại lục và Lôi Minh đại lục, trong một gian mật thất bị một tầng hắc khí phong kín có một cái kén khổng lồ đang huyền phù ở giữa không trung. Mặt ngoài cái kén huyết quang chớp động không ngừng, mặt ngoài phập phồng liên tục, bộ dáng giống như đang dưỡng dục thứ gì đó. Ở phía dưới cái kén rõ ràng có mười hai đầu dị thú khổng lồ. Có con có hai đầu, sáu mắt, bốn cánh, ba trảo, thậm chí trong đó còn có một con đầu cá mình giao long, toàn thân kim quang chói mắt thế nhưng lại có tới chính cái đuôi mảnh khảnh, bộ dáng xinh đẹp cực kỳ. Nhưng mười hai đầu quái thú này, giờ phút này đều nằm sấp trên mặt đất không nhúc nhích, hoàn toàn không có chút hơi thở nào.

Mà phía trên đầu chúng huyết quang chớp động liên tục, cơ hồ có thể thấy rõ ràng mười hai đầu dị thú toàn thân đã khô quắt lại, phảng phất như khí huyết toàn thân đã sớm bị thứ gì đó hút ra. Hình thể cũng đã bị rút nhỏ đi mấy lần. Nếu không, chỉ dựa vào hình thể ban đầu của chúng mà nói, cho dù gian mật thất này nhìn như rộng lớn nhưng cũng không thể chứa được toàn bộ chúng.

Bất quá, trong một góc mật thất còn có mười hai ngọn cổ đăng lặng lặng đặt ở đấy, chẳng qua phía trên đám cổ đăng có đăng diễm nhưng giờ phút này lại không còn sót lại chút gì.

Ở bên kia mật thất có một cái ngọc bàn thấp bé xanh biếc, trên đó có một viên thuỷ tinh cầu lớn bằng cái nắm tay, linh quang yếu ớt chớp động. Mặt ngoài có hiện lên một bức tranh vô cùng rõ ràng, bên bức tranh đó có một cái đài ngân sắc đài sen trông rất sống động huyền phù tại chỗ, bộ dáng giống như thật.

Nhân Tộc, bên trong phường thị đại điện tại Thiên Uyên thành, Hàn Lập đang nhìn về phía một nữ tử yêu tộc toàn thân được hắc khí phủ kín với vẻ mặt ngoài ý muốn.

"Không nghĩ tới ở chỗ này mà vẫn có thể gặp lại được đạo hữu, điều này khiến cho Hàn mỗ giật mình không ít."

"Khanh khách, tiểu nữ tử cũng giống như đạo hữu, không ngờ có ngày có thể gặp lại được Hàn đạo hữu. Ta tưởng đạo hữu vì nguyên nhân dị tộc công thành mà đã rời khỏi thành mà mai danh ẩn tích chứ. Xem ra tiểu nữ tử có phần đã xem nhẹ thủ đoạn của đạo hữu rồi."

Ở trước mặt Hàn Lập mấy trượng, nữ tử yêu tộc năm đó từng cùng hắn làm một phen giao dịch đang nhè nhẹ cười, trả lời.

Hiển nhiên nữ tử này rất cao hứng khi nhìn thấy Hàn Lập, bộ dáng mơ hồ còn có chút hưng phấn. Bất quá, bởi vì nơi đây bị hạn chế bởi một tầng cấm chế nên Hàn Lập cũng không có cách nào nhìn rõ sau hơn trăm năm, không biết tu vi đối phương đã tăng tiến ra sao. Nhưng dựa theo lẽ thường mà nói, lúc trước hắn đã trao đổi với nữ tử này nhiều vạn năm linh dược như vậy, khẳng định là tu vi đã tăng tiến không ít.

Dĩ nhiên nữ tử này lại càng không thể phát hiện ra tu vi Hàn Lập nghịch thiên biến hoá ra sao.

Hàn Lập lúc này khẽ mỉm cười đáp lại, nói:

"Hàn mỗ ban đầu cũng không có thoát thân kịp thời, nếu không phải gặp chút cơ duyên khác thì thật đúng là khó mà nói được có thể gặp lại đạo hữu hay không. Vốn ta nghĩ rằng đạo hữu sau khi thu được nhóm vạn năm linh dược kia hẳn phải bế quan tiềm tu một thời gian dài chứ."

"Đạo hữu cho là ta không nghĩ như thế à. Ban đầu số linh được đã đến được tay ta nhưng bản thân ta sao có thể dùng hết được. Linh dược đã sớm tiêu hao không còn. Bất quá, những năm gần đây bản thân ta cũng đã tìm được một nhóm linh dược trân quý khác. Hàn đạo hữu có bằng lòng hay không tiếp tục trao đổi?"

Nữ tử yêu tộc này thở dài một hơi nói, bộ dáng có vẻ mong chờ, nói.

"Chỉ cần trong tay tại hạ không có mầm mống, tự nhiên sẽ không cự tuyệt. Nhưng nhiều năm trôi qua như vậy, số linh dược ta cần đã gần đủ. Cho dù trao đổi chỉ sợ cũng không trao đổi được bao nhiêu."

Ánh mắt Hàn Lập chợt loé lên, thản nhiên nói:

------oOo------

Chương 1764: Kim Việt thiền sư

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nói như thế, mầm linh dược trong tay tiểu nữ tử còn có thể không cách nào được đạo hữu đặt trong mắt rồi. Bất quá, lần này ta cũng không có cách nào ở lại Thiên Uyên thành lâu. Có thể đổi lấy được nhiêu vạn năm linh dược, đổi được bao nhiêu cứ đổi."

Nữ tử yêu tộc vẻ hưng phấn trên mặt thoáng cái giảm đi không ít, than nhẹ một tiếng nói.

"Tiên tử không cần gì phải như vậy. Ta cũng chưa nói chỉ cần mỗi linh dược quý hiếm, nếu có thể giúp ta thu thập một chút tài liệu, Hàn mỗ nguyện ý dùng vạn năm linh dược làm điều kiện trao đổi."

Hàn Lập cười nhẹ, nói.

"Tài liệu?"

"Không sai, chỗ này của ta có một bản danh sách, tiên tử có thể xem xem bên phía yêu tộc các ngươi có thể thu thập được bao nhiêu."

Hàn Lập vừa nói, tay áo bào run lên, một khối bạch sắc ngọc giản bắn ra.

Một bàn tay trắng noãn từ trong hắc khí chui ra đã ngọc giản bắt được vào trong tay.

"Di, những tài liệu này có không ít linh cốt, nội đan của yêu tộc chúng ta. Đạo hữu thật đúng là có đảm lược viết ra. Chẳng lẽ đạo hữu muốn luyện chế bảo vật gì sao?"

Nữ tử yêu tộc chỉ dùng thần niệm đảo qua, phát ra một tiếng kêu nhẹ.

"Hàn mỗ đích xác tính luyện chế mấy kiện bảo vật. Về phần chút linh cốt, nội đan như vậy không phải Yêu Tộc các ngươi vẫn thường xuyên làm như thế sao?"

Hàn Lập nhàn nhạt trả lời.

"Hừ, không sai. Yêu tộc chúng ta cho dù phải dùng tới linh cốt, nội đan để luyện chế bảo vật thì tài liệu là của tộc khác mà thôi. Đồ của bản tộc tuyệt không dùng tới. Còn Nhân Tộc các ngươi làm thế, ít nhiều vẫn vi phạm cấm kỵ của Yêu Tộc chúng ta."

Nữ tử này hừ lạnh một tiếng, nói.

"Ta thấy bộ dáng tiên tử không giống như để ý tới điều này, nếu không cũng sẽ không nói ra những lời này rồi."

Hàn Lập cười khẽ một tiếng, tựa hồ nói ra một cách lơ đễnh.

Nữ tử trong tầng hắc khí nghe vậy, hơi do dự một chút liền chậm rãi nói:

"Chỉ cần không phải liên quan tới bổn tộc thì ta cũng không quan tâm nhưng nhóm tài liệu ghi lại trong ngọc giản trong Yêu Tộc chúng ta cũng vô cùng hiếm thấy, ta cũng chỉ có thể giúp ngươi hơn nửa số mà thôi. Hơn nữa giá tiền cả vô cùng cao."

"Không sao! Chỉ cần đúng tài liệu yêu cầu, dùng vạn năm linh dược trao đổi, ta sẽ không để tiên tử chịu thiệt thòi đâu."

Nét mặt Hàn Lập lộ ra vẻ vui mừng, sảng khoái dị thường, đáp.

"Tốt, có câu này của đạo hữu là được nhưng những tài liệu này ta cũng không tiện đem tới Thiên Uyên thành để trao đổi với đạo hữu. Nếu đạo hữu có thành ý giao dịch, mấy năm sau tại Vạn bảo giao dịch hội. Đại hội đó là do Nhân - Yêu nhị tộc chúng ta cứ cách mỗi ngàn năm lại cử hành một lần. Địa điểm tổ chức được xác định từ sớm, ngay giữa Thiên hồ chi địa và Cửu tiên sơn trong Huyền Vũ cảnh."

Nữ tử yêu tộc nói.

"Vạn bảo giao dịch hội! Ừ, đúng là tại hạ đã có nghe qua một chút. Nếu đạo hữu đã nói như thế, Hàn mỗ chuyến này không đi không được rồi."

Hàn Lập thoáng tự định giá một chút, gật đầu nói.

"Tốt, một lời đã định. Tiểu nữ tử trước hết đem số mầm linh dược trong tay lấy ra, đạo hữu xem xem có thể nhìn trúng được thứ nào hay không. Sau đó chúng ta lại trao đổi tín vật để đến lúc Vạn bảo đại hội mở ra còn có cách nhận ra nhau."

Yêu tộc nữ tử thản nhiên cười, thanh âm ôn nhu dễ nghe mơ hồ còn kèm theo chút dụ dỗ.

Hàn Lập cũng không có ý kiến khác, miệng đầy đáp ứng.

Sau khoảng thời gian tầm bữa cơm, Hàn Lập từ trong đại điện đi ra, trên mặt mang theo vẻ cười nhàn nhạt. Lần này tới phường thị bên trong đại điện quả thật đúng là có thu hoạch ngoài ý muốn.

Ngọc giản lúc trước hắn giao cho nữ tử yêu tộc kia, trong đó không những có tài liệu luyện chế đan dược mà còn có cả không ít tài liệu dùng để luyện chế Thái ất thanh sơn. Ngọn cực sơn này để luyện thành còn nhiều phiền toái hơn ngọn cả Nguyên từ cực sơn kia. Tài liệu phụ trợ không những vượt xa lúc trước mà còn không ít tài liệu trong đó đều là vật hiếm thấy ở Linh giới, khó tìm dị thường, mặc dù hắn đã tìm cách thay thế không ít tài liệu quý hiếm khác, trong đó phần lớn là linh cốt cùng nội đan của yêu thú. Số tài liệu này dĩ nhiên trong Nhân Tộc cũng không có bao nhiêu, cho nên hắn không đem việc này giao cho mấy người nho sinh.

Hôm nay, ngay khi hắn gặp lại nữ tử yêu tộc kia, tự nhiên không khách khí đem toàn bộ danh sách giao ra.

Yêu tộc mặc dù không tính là cường đại nhưng trong đó bao hàm đủ loại linh cầm dị thú, số lượng phải dùng tới đơn vị trăm vạn mà tính. Cộng thêm Yêu Tộc đã sinh hoạt ở Linh Giới nhiều vạn năm như vậy, số linh cốt, nội đan tích trữ được cũng coi như là không thể đếm nổi rồi.

Dù sao hắn cũng không yêu cầu quá nhiều. Chỉ cần nữ tử này có thể đáp ứng hơn phân nửa số linh cốt, nội đan thì cũng coi như đã giúp hắn không nhỏ.

Nếu vận khí tốt, tại Vạn bảo đại hội sắp tới, nói không chừng có thể có được thu hoạch khác nữa. Ngoài ra, số tài liệu còn lại thì có thể từ từ tìm đủ.

Hàn Lập trong lòng tính toán như thế, không chút hoang mang quay trở lại cửa hàng tài liệu lúc trước, chưởng quỹ sớm đã chuẩn bị xong một cái trữ vật trạc, cung kính chờ hắn ở đấy rồi. Hàn Lập nhận lấy trữ vật trạc từ tay tên chưởng quỹ, sau khi kiểm tra qua một chút, chân mày không khỏi nhíu lại.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, bên trong trữ vật trạc cũng không có bao nhiêu tài liệu hắn cần. Xem ra đúng là cần phải tìm hỗ trợ thu mua trong thời gian dài.

Hơi trầm ngâm một chút, sau khi trả cho chưởng quỹ một khoản linh thạch hắn liền rời khỏi cửa hàng. Hắn cũng không có tiếp tục đi tới địa phương khác nữa mà trực tiếp hoá thành một đạo thanh sắc cầu vồng hướng về khu vực chuyên môn phục vụ cho các tu sĩ cao cấp tại Thiên Uyên thành, Tụ tiên các.

Mặc dù danh xưng là Tụ tiên các nhưng thực tế Tụ tiên các là do nhóm mười mấy toà lầu các độc lập kiến tạo thành. Mỗi một toà lầu các này đều có mười ba tầng, thiết kế tinh mỹ, trang nhã dị thường, cách nhau hơn trăm trượng. Ngoài ra, xung quanh mỗi toà lầu các còn được thiết lập một tầng cấm chế cách ly lẫn nhau.

Như thế mà nói, lượng tinh thạch hao phí mỗi ngày ở nơi này chẳng những không ít mà còn ngay cả tu vi không phải Luyện Hư Tu trở lên thì căn bản ngay cả tư cách ở lại cũng không có.

Dĩ nhiên, Tụ tiên các này thật ra cũng chính là nơi dành riêng cho tu sĩ Luyện Hư Kỳ ở lại, mặc dù vẫn cho tu si Hợp Thể Kỳ ở lại nhưng trong trăm năm cũng không thấy được mấy người ghé lại.

Cho nên, Hàn Lập tới đây cũng không có che giấu chút nào, đứng trước mặt chưởng quỹ trực tiếp để lộ ra một chút khí tức khiến cho vị chưởng quỹ Hoá Thần Kỳ này tự nhiên giật mình một trận, ngay sau đó cung kính đầy miệng sắp xếp cho Hàn Lập một gian lầu các tốt nhất, ngoài ra còn phái mấy thị nữ dung mạo xinh nhất tới phục vụ.

Hàn Lập căn bản là không có ý tứ ở lại đây lâu cho nên hắn chỉ miễn cưỡng để cho đám thị nữ quét dọn lầu các một phen, còn hắn thì tiến lên tầng cao nhất ngồi xuống đả toạ.

Sáng hôm sau, trong khi hắn đang ngồi trên bồ đoàn nhắm mắt đả toạ, bỗng nhiêu hai mắt khẽ động mở ra, miệng lầm bầm mấy câu:

"Quả nhiên đã tới rồi. Bất quá người này khí tức có chút xa la, tu vi cũng là Hợp Thể trung kỳ, xem ra cũng không phải là vị Thích trưởng lão lúc trước, xem ra có chút ngoài dự liệu."

Kết quả, một lát sau lầu dưới nhẹ nhàng truyền đến tiếng bước chân, tiếp theo là thanh âm của một thị nữ có pha chút khẩn trương truyền ra:

"Khởi bẩm tiền bối, có Kim Việt thiền sư của bổn thành bái phỏng."

"Kim Việt đạo hữu! Tốt, ta biết rồi, ta sẽ xuống ngay."

Hàn Lập vừa nghe thấy cái tên này, trong lòng thoáng rùng mình một cái, không lưỡng lự trả lời. Đối với hắn mà nói, trong số trưởng lão của Thiên Uyên thành căn bản là hắn không biết mấy người nhưng vị Kim Việt thiền sư này chính là một trong hai vị tu sĩ phi thăng trong Trưởng lão hội. Vị Kim Việt thiền sư này năm đó cũng là đại danh đỉnh đỉnh của Nhân Tộc.

Chẳng qua, vị thiền sư này nghe nói xuất thân từ Phật tông, quanh năm ở bí địa trong thành bế quan không mấy khi ra ngoài. Cho nên, ngoài những người trong Trưởng lão hội ra thì cũng không có bao nhiều người được gặp qua.

Đại nhân vật như thế mà bỗng nhiên tới đây, khó trách những thị nữ của Tụ tiên các khẩn trương như thế. Bất quá, hắn đã từng là đảm nhiệm một vị trí trong Thanh Minh vệ, cho dù không phải vị Kim Việt thiền sư này thì hơn phân nửa Thiên Uyên thành Trưởng lão hội cũng sẽ phái người khác tới đây một chuyến.

Hàn Lập nghĩ thầm, một tay bấm quyết, ngoài thân linh quang chợt loé, thân thể thoáng chút mơ hồ không rõ.

Tại đại sảnh ở lầu một, một vị tăng nhân một thân đạm kim sắc cà sa, bộ dáng đang thưởng thức bức cổ hoạ trên vách tường, phía sau còn có mấy thị nữ đang đứng chờ một bên, vẻ mặt có vẻ cực kỳ hưng phấn. Đột nhiên tăng nhân quay người nhìn về góc trống không trong đại sảnh. Kết quả, sau một khắc, đột nhiên thanh quang chợt loé lên, một đạo nhân ảnh từ trong thanh quang không một tiếng động hiện ra. Nhân ảnh đó dĩ nhiên chính là Hàn Lập.

"Lão nạp Kim Việt mạo muội tới chơi, mong Hàn đạo hữu không lấy làm phiền!"

Sau khi tụng niệm một tiếng Phật hiệu, tăng nhân bình tĩnh hướng Hàn Lập thi lễ, nói.

"Không dám. Thiền sư đại danh đỉnh đỉnh, Hàn mỗ sớm đã ngưỡng mộ từ lâu."

Hàn Lập không dám chậm trễ, vội vàng ôm quyền đáp lễ, ánh mắt ngưng trọng đánh giá cẩn thận vị tăng nhân trước mặt một chút.

Chỉ thấy đôi lông mày của đối phương trắng bạch, dài tầm nửa thước, da mặt nhăn nheo, mắt híp, tựa hồ ngay cả hai mắt cũng khó có thể mở to ra được.

"Ha hả, Hàn đạo hữu, lão nạp cách đây không lâu được Thích trưởng lão truyền tin biết một hai. Nghe nói đạo hữu chẳng những ngắn ngủi mấy trăm năm từ Hoá Thần Kỳ tiến cấp tới Hợp Thể Kỳ, mà còn là phi thăng tu sĩ đã từng đảm nhiệm một chức vị trong Thanh Minh vệ. Không biết những chuyện này có thật hay không?"

Kim Việt thiền sư cười nhẹ một tiếng, thẳng thắn hỏi một câu.

"Kim Việt đạo hữu thật là người thẳng thắn. Không sai, điều này xác thực không giả. Hàn mỗ coi như thu được chút cơ duyên, nếu không sao có thể đạt được như ngày hôm nay."

Hàn Lập hơi ngẩn ra nhưng ngay sau đó cười lớn, nói.

"Ha hả, phàm là có thể tuy luyện tới cấp độ chúng ta mà nói, không ai là không có chút đại vận khí trong người. Bất quá, đạo hữu chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà tu vi tăng tiến đên mức này, đúng là từ cổ chí kim không có được mấy người."

Tăng nhân mặt đầy nếp nhăn, hiền hoà nói.

Hàn Lập tự nhiên tỏ vẻ khiêm tốn, khách khí mấy câu.

"Nghe Thích trưởng lão truyền tin, đạo hữu cũng không có ý tứ muốn gia nhập Thiên Uyên thành Trưởng lão hội. Chuyện này thật là đáng tiếc. Nếu không số trưởng lão phi thăng trong Trưởng lão hội cũng chỉ còn mỗi não lạp rồi."

Tăng nhân lời nói vừa chuyển, bộ dáng rất là tiếc nuối, nói.

"Một người? Tại hạ nhớ không lầm, trong Trưởng lão hội không phải là còn có Lôi La chân nhân sao? Chẳng lẽ..."

Hàn Lập nghe vậy liền ngẩn ra, nói.

"Lôi La đạo hữu trong lúc dị tộc công thành, đã vẫn lạc mà chết rồi."

Tăng nhân thở dài, cười khổ trả lời.

"Cái gì, có chuyện này sao! Hàn mỗ chỉ biết là Trưởng lão hội có hai vị đạo hữu vẫn lạc, thật không nghĩ tới lại có Lôi La đạo hữu ở trong đó."

Hàn Lập cả kinh, bộ dáng có chút ngoài ý muốn.

Tăng nhân nghe vậy, mặt sắc nghiêm nghị, sau khi niệm mấy tiếng Phật hiệu mới tục nói:

"Mặc dù đạo hữu đã cự tuyệt yêu cầu của Thích trưởng lão nhưng lão nạp cũng là một thành viên trong số tu sĩ phi thăng, lão nạp lần nữa hướng đạo hữu yêu cầu gia nhập Trưởng Lão Hội của bổn thành. Hàn đạo hữu hẳn là rất rõ ràng, số phi thăng tu sĩ chúng ta cùng tu sĩ bản địa có chút bất đồng, hơn nữa nhân số tu sĩ phi thăng trong Thiên Uyên Thành cơ hồ chiếm tới chín phần. Nếu có thêm đạo hữu gia nhập, chắc hẳn tình cảnh cùa tu sĩ phi thăng tại bổn thành sẽ được cải thiện ít nhiều."

Kim Việt Thiền Sư bộ dáng khuyên bảo, thần sắc ngưng trọng.

(DG: Chương này theo tác giả viết vốn dĩ đã kết thúc ngay tại câu *"hơn nữa nhân số tu sĩ phi thăng trong Thiên Uyên Thành cơ hồ chiếm tới chín phần."* nhưng tại hạ cảm thấy nó chưa đáng để kết chương, cho nên mới lấy thêm mấy câu của chương kế tiếp thêm vào để cho chỗ kết dễ hiểu hơi đôi chút.)

------oOo------

Chương 1765: Hứa Gia (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Net

". Nếu có thể được đạo hữu cùng trấn thủ bảo vệ tộc quần, lão nạp nghĩ là nhất định sẽ cải thiện được tình cảnh của không ít phi thăng tu sĩ" Kim Việt thiền sư khuyên bảo nhiều như vậy, bất giác thần sắc ngưng trọng lại.

Sau khi nghe qua, trên mặt Hàn Lập cũng trở nên nghiêm nghị vài phần, nhưng ánh mắt chớp động vài cái liền chậm rãi lắc đầu:

"Tuy Hàn mỗ xuất thân từ phi thăng tu sĩ, và cũng nắm rất rõ tình cảnh của tu sĩ phi thăng, nhưng chuyện này thật sự không phải chỉ bằng sức lực của hai người chúng ta mà có thể cải thiện được đâu. Cho dù tại hạ có gia nhập Trưởng Lão hội đi nữa chắc chắn cũng sẽ không có tác dụng gì lớn, trái lại khiến cho quá nửa thành viên trong hội lâm vào cảnh phân tranh lẫn nhau. Đồng thời Hàn mỗ tâm niệm từ những ngày mới bắt đầu bước vào con đường tu tiên, phải kiên trì tu tiên đột phá trường sinh. Tuy hiện nay đã tiến giai lên Hợp Thể, nhưng con đường phi thăng Chân Tiên thật sự vẫn còn quá xa, khó có khả năng lo nghĩ tới những việc khác nữa".

"Đạo hữu đúng là một tu sĩ khắc khổ, bần tăng vô cùng kính nể! Nếu đạo hữu đã hạ quyết tâm như vậy để đi theo chí lớn, lão nạp cũng sẽ không đề cập tới nữa. Hiện nay đạo hữu tiến nhập Thiên Uyên Thành này, nếu có sự tình quan trọng thì bần tăng nguyện giúp đỡ phần nào vậy!" Kim Việt thiền sư đã rõ ràng được quyết định của Hàn Lập, bèn thở dài một hơi cũng không nhắc lại lời mời nhập hội nữa.

"Đa tạ nhã ý của thiền sư. Lần này Hàn mỗ vào thành chỉ cần mua một số tài liệu với xử lý một ít việc được người khác nhờ vã thôi" Hàn Lập chấp hai tay lại khách khí trả lời.

"Ha ha, thì ra là thế. Bất quá nếu thật sự đạo hữu cần giúp gì cứ việc đến tìm lão nạp, trong Thiên Uyên Thành này bần tăng tin tưởng có thể hỗ trợ được phần nào" Kim Việt thiền sư gật gật đầu.

Hàn Lập nghe qua tự nhiên mở miệng cảm ơn không ngớt.

Đoạn kế tiếp, Hàn Lập cùng vị Kim Việt thiền sư này không hề đàm luận chuyện phiếm, mà cùng nhau bắt đầu trao đổi một vài kinh nghiệm tu luyện tâm đắc.

Hầu như đây là đề tài thảo luận hiển nhiên khi các tu sĩ Hợp Thể kỳ gặp gỡ nhau.

Dù sao thì tu vi đạt được tới cảnh giới này như bọn họ, cơ hồ như tu sĩ đã phải hao công tốn lực cả đời mới có thể đạt đến giới hạn cao nhất. Về phần có nghe phong phanh về tu sĩ Đại Thừa cùng Độ Kiếp kỳ thì căn bản chỉ là một chuyện khó mơ tưởng đến.

Nhân tộc chỉ là một tộc rất nhỏ, vì vậy trong cả tộc cũng chưa chắc có được một hai vị như thế.

Cho nên dưới tình huống không có người chỉ điểm như vậy, những Hợp Thể kỳ tu sĩ cũng chỉ còn cách cùng nhau trao đổi nhằm tháo gỡ vài gút mắt trong quá trình tu luyện.

Vị Kim Việt thiền sư này đã là tu sĩ Hợp Thể trung kỳ, bất quá chỉ còn cách cảnh giới hậu kỳ một bước chân nữa thôi, dĩ nhiên về tu luyện tâm đắc phải hơn xa vị Thích Trưởng lão Hợp Thể sơ kỳ kia rồi.

Còn Hàn Lập một thân thần thông quảng đại, chỉ tính tới công pháp song tu pháp thể là Phạm Thánh Chân Ma Công đã khó tìm được người tu luyện giống như thế, vì vậy trong quá trình tu luyện hiển nhiên có nhiều chỗ độc đáo hơn người.

Trải qua một phen trao đổi, cả hai người đều cảm thấy thu được rất nhiều ích lợi, vậy mà không ngờ đã luận đàm qua hết một ngày một đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, Kim Việt thiền sư mới vui vẻ cáo từ.

Hàn Lập vẫn ở lại đỉnh lầu tiếp tục ngồi xuống tu luyện.

Kế tiếp mấy ngày tới cũng không có thêm tu sĩ Hợp Thể nào ghé ngang qua, xem ra bọn họ không hẳn đều bận rộn hết, có khả năng nguyên do nhờ Kim Việt thiền sư chuyển lời lại cho biết hắn từ chối gia nhập Trưởng lão hội, nên cũng không có ai lại làm chuyện dư thừa nữa.

Trải qua sáu ngày sau, đến ngày thứ bảy thì rốt cuộc người hắn chờ đã sắp tới.

Hàn Lập không cần đợi thị nữ vào bẩm báo, đã lập tức đứng lên rời khỏi tấm bồ đoàn, trực tiếp bay xuống.

Vài thị nữ đang nhỏ giọng tán gẫu gì đó, vừa thấy thân hình Hàn Lập xuất hiện liền hoảng sợ cùng tiến lên chào hỏi.

Hàn Lập khoát tay áo thản nhiên bảo: *"Các ngươi hãy ra ngoài trước, vị khách ta chờ đợi đã đến rồi, hãy mời nàng vào đây mau"*.

Đám nữ tu Trúc Cơ kỳ vừa nghe Hàn Lập nói lập tức cung kính tuân lệnh, đi ra khỏi cửa.

Hàn Lập liền ngồi xuống trên chiếc nghế gia chủ.

Quả nhiên một lát sau, đi theo một gã thị nữ tiến vào chính là một nữ tử có khuôn mặt trắng noãn như ngọc bước đến.

Dáng người thon dài, mình vận cung trang lam sắc, nàng này chính là vị *"Hứa tiên tử"* ngày trước.

Rõ ràng tu vi nàng đã tiến giai lên tới Hóa Thần kỳ.

"Quả nhiên là Hàn tiến bối, thật sự tiền bối đã tiến giai lên Hợp Thể kỳ rồi" Hứa tiên tử mở miệng nói lộ ra một tia nghi hoặc.

Cơ hồ khuôn mặt Hàn Lập không hề thay đổi trong suốt mấy trăm năm qua, nữ tử chỉ cần liếc mắt qua một cái liền nhận ra chắc chắn là Hàn Lập, vội vàng chỉnh đốn trang phục rồi thi lễ.

Năm đó Hàn Lập đối với nữ tử này vốn là hậu nhân của Băng Phách tiên tử từng có chiếu cố qua, đôi khi trong quá trình tu luyện cũng có chỉ điểm phần nào.

Nàng này đối với Hàn Lập luôn luôn cung kính, trong thâm tâm cũng có chút cảm kích.

Cho nên lúc mới vào thành không bao lâu, nghe Đại hán Thanh Minh Vệ cùng Lão già râu ngắn nói qua, hiện tại Hàn Lập đang ở Thiên Uyên Thành và có việc cần gặp nàng, vì vậy lập tức đến ngay Tụ Tiên Các.

Đương nhiên liên quan đến sự tình Hàn Lập tiến giai lên Hợp Thể, sau khi nghe qua nàng cũng rất kinh sợ và giật mình không thua gì lão già họ Nhạc.

Sự việc này nếu xãy ra đúng như vậy thì thật là hết chỗ nói, nhưng chính nàng vẫn chưa thấy tận mắt, nên trên đường đến đây cứ mãi nghi vấn không thôi.

Hiện tại vừa gặp mặt liền cảm ứng ngay hơi thở cường đại của Hàn Lập, tự nhiên trong lòng nàng không còn chút nào hoài nghi, lúc này vừa mừng vừa sợ vội vàng chắp tay ra mắt Hàn Lập.

"Đạo hữu không cần đa lễ, ta cùng Tiên tử cũng xem như là người quen cũ, hãy ngồi xuống nói chuyện đi" Hàn Lập mỉm cười với vị hậu nhân này của Băng Phách tiên tử.

"Vãn bối xin tuân lệnh" Hứa tiên tử thoáng có chút chần chừ, sau đó liền cung kính nghe theo.

Nàng ngồi xuống chiếc ghế còn trống bên cạnh Hàn Lập.

Lúc này thị nữ dâng lên khay trà, bên trong có hai chén linh trà tỏa mùi thơm ngan ngát.

"Tất cả lui ra đi, không có lệnh của ta, không được cho ai tiến vào" Hàn Lập phân phó với tên thị nữ.

"Vâng!" Thị nữ ứng thanh tuân lệnh, kính cẩn lui ra ngoài.

Lúc này Hàn Lập mới phất nhẹ tay áo vào cánh cửa.

Nhất thời cổng lớn của tòa lầu chợt lóe quầng hào quang trắng sáng, kế tiếp chậm rãi tự khép cửa lại.

Đồng thời bốn phía trên vách tường không ngừng chớp động một tầng thanh quang, tòa lầu lập tức được phát động cấm chế, tạo nên một tầng ngăn cách với gian đại sảnh.

Lam sam nữ tử thấy tình hình như vậy liền rùng mình, trên mặt cũng hiện lên vài phần ngưng trọng.

Nếu không có chuyện bí ẩn cần phải bàn bạc, đương nhiên chẳng ai rãnh hơi làm những việc thừa thải này.

"Hứa đạo hữu! lúc này ta cần tìm ngươi chẳng qua là muốn hỏi rõ ràng một chuyện. Tổ tiên của đạo hữu có phải thật sự là Băng Phách tiên tử không!" Hàn Lập nghiêm sắc mặt hỏi.

"Băng Phách tiên tử quả đúng là tổ tiên của vãn bối, vãn bối tuyệt không dám hư ngôn" Hứa tiên tử thoáng ngẩn ra, nhưng không chần chừ mà đáp ngay.

"Tốt, nếu như vậy … đạo hữu có lẽ cũng biết được nơi ở của Băng Phách tiên tử tiền bối chứ? Ta có một chuyện, cần phải đích thân gặp mặt tiền bối một phen" Hàn Lập thở nhẹ ra một hơi chậm rãi nói.

"A, gặp mặt tổ tiên à?" Vị nữ tử này nãy giờ còn đoán già đoán non, hiện giờ không khỏi ngạc nhiên.

"Sao vậy, không lẽ đạo hữu cũng không biết lệnh tổ ở đâu sao?" Hàn Lập nhướng mày.

"Tuy rằng vãn bối được truyền thừa huyết mạch từ tổ tiên, nhưng từ lúc được sinh ra, tổ tiên đã sớm mất tích suốt mấy vạn năm trước rồi. Bất quá đã từng nghe qua trưởng bối trong tộc đề cập,

lúc ấy tổ tiên cũng vừa mới tiến giai lên Hợp Thể cảnh giới, thậm chí cũng được lời mời từ Thiên Uyên Thành trưởng lão hội, sau đó trong một lần ra ngoài, từ đó về sau không còn nghe tung tích nữa" Hứa tiên tử cười khổ nói.

"Thì ra là thế. Nếu là như vậy, thật sự cũng khó có biện pháp khác. Hậu nhân của Băng Phách tiên tử tiền bối ngoại trừ Hứa đạo hữu ra, không biết còn có những người nào khác nữa không?" Hàn Lập thoáng trầm ngâm lại dò hỏi.

"Không dám dối gạt tiền bối, đã nhiều năm trôi qua trước đây, tổ tiên Băng Phách tiên tử vốn chỉ truyền có mỗi một mạch hậu nhân, hiện giờ đã bị chia làm mười mấy chi lớn nhỏ bất đồng rồi. Thậm chí trong đó còn có người dựa vào công pháp của tổ tiên lưu lại mà kiến tạo ra hai tiểu tông môn. Nhưng nếu nói về huyết mạch truyền thừa, chắc chắn Hứa gia chúng ta đích thực là huyết mạch hậu nhân chính thống nhất, ngay cả toàn bộ gia tộc từ xưa đến nay cũng đều được truyền thừa trực tiếp từ tổ tiên" Sau một lúc chần chừ suy nghĩ, do cảm giác được Hàn Lập dường như có chút quan hệ sâu xa gì đó với Băng Phách tiên tử, nên nàng này cũng không ngần ngại nói thẳng ra.

"Vậy gia tộc Hứa gia hiện tại do ai làm chủ, có phải chính là đạo hữu không?" Hàn Lập bỗng nhiên cười hỏi.

"Tiền bối nói đùa rồi, đương nhiên là không phải. Tuy rằng Hứa gia chúng ta không phải là một Chân Linh thế gia, nhưng ở trong Thiên Nguyên cảnh cũng có chút danh tiếng. Tộc trưởng hiện nay chính là gia phụ, ngoài ra trong tộc còn có vài vị thúc tổ nữa" Hứa tiên tử có chút do dự liền mở miệng nói.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, tay vân vê cằm rồi nhẹ nhàng cười:

"Nếu như vậy có thể ta sẽ tới quý gia tộc để bái kiến lệnh tôn vậy, đạo hữu không có ý kiến gì chứ"

"Nếu tiền bối nguyện ý ghé thăm Hứa gia, đương nhiên đây chính là vinh hạnh của gia tộc. Chỉ có điều, Hàn tiền bối có thể tiết lộ một chút sự tình bên trong được không?" Nữ tử sợ run một hồi

lâu mới có chút do dự hỏi ra một câu.

"Ha ha, ngươi không cần lo lắng làm gì. Chẳng qua là ta được người nhờ vã, phải chuyển giao một vật cho Băng Phách tiên tử đạo hữu, hoặc hậu nhân trực hệ huyết mạch của nàng. Nếu hiện tại Hứa gia các ngươi chính là một chi rất gần với Băng Phách tiên tử, ta sẽ lập tức đích thân giao vật ấy cho Tộc trưởng Hứa gia" Hàn Lập cũng không có ý gì thản nhiên trả lời.

"Thật sự có chuyện này à! Tiền bối có thể nói rõ cho vãn bối được biết đó là người nào nhờ chuyển tới hay không?".

"Hắc hắc, chắc chắn Hứa đạo hữu không thể biết người đó đâu! Có lẽ hầu hết những người trong Hứa gia cũng không ai nhận ra đâu" Hàn Lập lắc đầu nói.

"Nếu đã như vậy, vãn bối nguyện dẫn đường mời tiền bối tới Hứa gia một chuyến. Vừa lúc ta mới hoàn thành xong nhiệm vụ tuần tra bên ngoài nên có thể nghỉ ngơi hơn nữa năm. Hứa gia chúng ta ở ngay tại Thiên Nguyên cảnh, bọn ta cũng có thể mượn Truyền Tống pháp trận sử dụng vài lần" Nữ tử nghe qua, sắc mặt có chút âm trầm bất định, một hồi lâu sau mới có được quyết định.

"Ha hả, Hứa đạo hữu đã khẳng khái đồng hành cùng với ta một chuyến đương nhiên là rất tốt" Hàn Lập cũng không cảm thấy có gì bất ngờ, khóe miệng mỉm cười nói.

"Vậy vãn bối quay về động phủ chuẩn bị một chút, hai ngày sau sẽ cùng tiền bối xuất phát nhé?" Hứa tiên tử đã rõ ràng mọi chuyện liền đứng lên rồi cung kính hỏi Hàn Lập.

"Hàn mỗ không cần chuẩn bị thêm gì nữa, lúc nào cũng có thể lên đường, nếu Hứa đạo hữu đã bảo hai ngày thì hai hôm sau gặp lại đi" Hàn Lập thoáng cân nhắc cũng gật đầu đồng ý.

------oOo------

Chương 1766: Lưỡng Tộc Đại Thừa

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nếu tiền bối không có ý kiến gì, vãn bối nhất định sẽ tới đúng hẹn cùng tiến bối tập trung trong thành. À còn nữa, vãn bối tên thật là Hứa Thiên Vũ, từ nay về sau có thể gọi thẳng tên đấy của vãn bối là được. Ở trước mặt tiền bối, vãn bối ngàn vạn lần không dám tự xưng hai chữ tiên tử đâu" Hứa Thiên Vũ nhất thời cúi đầu kính cẩn nói.

"Ha ha, Thiên Vũ đạo hữu không cần phải khách khí như thế" Hàn Lập nghe được có chút ngẩn ra, nhưng lập tức lắc đầu cười cười.

Sau đó nàng này cũng không ở lại thêm, chẳng bao lâu liền cáo từ Hàn Lập rời đi.

Mặc dù có hai ngày để chuẩn bị, đồng thời động phủ cũng ở gần Thiên Uyên thành, nhưng chỗ gần nhất đi nữa cũng phải mất khá nhiều thời gian di chuyển, nên vị tiên tử Thiên Vũ này cũng không dám quá mức chậm trễ.

Còn Hàn Lập lại chạy một chuyến tới chỗ ở của mấy người Nho sinh, đem đi những tài liệu đã thu mua được, rồi tiếp tục đưa thêm một danh sách khác cho bốn người đó.

Kế đó hắn quay về Tụ Tiên Các rồi ở suốt trong đó không hề rời khỏi lầu một bước.

Cơ hồ cùng lúc này, trong một điện phủ thần bí ở Thiên Uyên thành, có năm sáu tên tu sĩ đang tập trung bàn bạc đại sự cực kỳ bí ẩn.

"Nói như vậy người này không hề có ý muốn gia nhập Thiên Uyên thành rồi" Một lão già vận áo bào trắng, có khuôn mặt mịn màng,

đầu tóc bạc phơ, nhăn tít cặp chân mày nói.

"Cốc trưởng lão, lão phu đã hết sức khuyên mời, nhưng vị Hàn đạo hữu này là một tu sĩ khắc khổ, quyết một lòng theo đuổi thiên đạo, một chút ý tứ gia nhập bất kỳ thế lực nào cũng không có" Một vị lão tăng thân mặc áo cà sa kim sắc thở dài trả lời.

Vị đó đúng là Kim Việt thiền sư!

Mà vô luận là lão già áo bào trắng hay mấy người khác ở đây, ai cũng đều có khí thế bất phàm, rõ ràng đều cùng là những tu sĩ Hợp Thể kỳ có tu vi tương đương với Kim Việt thiền sư.

Đương nhiên mấy vị kia cũng đều là trưởng lão của Thiên Uyên thành này.

"Nếu như vậy, chẳng phải thực lực của bản thành bị giảm xuống đáng kể sao, không lẽ Trưởng lão hội không thể bổ sung cho đủ mười người à? Ở thời điểm trước khi đại chiến ngoại tộc lần đó, Trưởng lão hội chúng ta chẳng những có đầy đủ mười vị, thậm chí còn có Ngân Quang đạo hữu chính là vị trưởng lão dự khuyết mà chưa công khai cho người ngoài biết rõ. Hiện tại xem tình hình thế này của Thiên Uyên thành, một khi tai họa Chân Ma kéo đến, lúc đó Ma tộc tất sẽ xem bản thành là nơi trọng điểm để tiến đánh, khi đó chẳng phải sẽ cực kỳ bất ổn hay sao. Cái loại sự tình như vầy rõ ràng trước giờ chưa từng gặp phải mà" Một gã đại hán hắc bào, sắc mặt vàng sậm, lạnh lùng nói một câu.

"Vô dụng thôi. hiện tại cho dù là Phách Hoàng, Thánh Hoàng hay là bảy vị Yêu Vương của Yêu tộc cũng không thể phái ra thủ hạ Hợp Thể kỳ để gia nhập Thiên Uyên thành được. Ai cũng rõ sắp tới Ma giới hàng lâm đã không còn cách nào tránh khỏi, có lẽ sự tình này sẽ xãy ra trong vòng ngàn năm tới. Mọi người đang bắt đầu tập trung lực lượng, trước mắt ai cũng muốn bảo vệ bản thân mình. Dù sao mỗi lần ma kiếp giáng xuống, tuy rằng diễn ra rất nhanh chỉ cỡ trong vòng trăm năm thôi, nhưng thông thường trong số Tam Hoàng cùng Thất Yêu Vương sẽ gặp họa sát thân gần phân nữa. Tất nhiên bọn hắn không hề muốn tái diễn lại cảnh đó" Kim Việt thiền sư trả lời có vẻ bất đắc dĩ.

"Kim Việt đạo hữu, ngươi thực sự có thể khẳng định tình hình Ma giới trong vòng ngàn năm sẽ trùng khớp ứng với Linh giới không?" Một nữ tử mang chiếc mặt nạ bạc, tóc đen nhánh, cũng bỗng nhiên mở miệng, có điều thanh âm rất êm dịu.

"Tuyệt đối không sai. Không riêng gì mật tin từ trong Thánh đảo truyền ra báo động trước, mà ngay cả Mạc Giản Ly đại nhân cũng đích thân dùng Tinh bàn mạo hiểm tiến nhập Chân Ma giới một chuyến. Kết quả phát hiện rõ Cổ Ma trong Ma giới đang tiến hành chuẩn bị một cuộc chiến quy mô lớn, đồng thời tìm cách xâm nhập tấn công Linh giới chúng ta. Đáng tiếc Mạc tiền bối vẫn chưa kịp điều tra rõ ràng đã bị một gã Thánh tổ ở Ma giới phát hiện ra, bất đắc dĩ mới buộc phải quay trở về Linh giới. Xem tình hình này thì có khả năng không tới ngàn năm, thậm chí chỉ khoảng vài trăm năm nữa Ma giới có thể sẽ tiến hành xâm lấn. Địa phận hai tộc Nhân Yêu chúng ta cùng với vài Tộc xung quanh, đều nằm trong khu vực xâm nhập của Ma giới, đại kiếp nạn lần này khẳng định là khó tránh khỏi" Khóe mắt Kim Việt thiền sư khẽ giật vài cái, liền âm trầm nói.

"Nếu Thánh đảo và Mạc đại nhân đã bảo thế, sự việc đó chắc chắn sẽ không sai. Nói như vậy, có lẽ Tam Hoàng, Thất Yêu Vương cùng những thế lực lớn khác có thể cũng đã nhận được tin tức tương tự, vì vậy bọn họ mới không chấp nhận bổ sung thêm người vào Trưởng lão hội Thiên Uyên thành chúng ta" Lão già áo bào trắng vân vê chòm râu, hai mắt nhíu lại hoài nghi.

"Khẳng định là như vậy. Nếu trong lúc ma kiếp xảy ra, cả hai Mộc tộc cùng Quỷ dạ xoa tộc cũng sẽ tương tự cũng gặp tai họa khu vực, nên bọn chúng chỉ biết co cụm lại thực lực tuyệt đối sẽ không thể hợp lại công phá hai tộc chúng ta, tất nhiên bọn chúng cũng phải tự biết, không nên vô duyên cớ lại làm cho thực lực chính mình bị suy yếu đi, tốt nhất là phải tự bảo vệ bản thân mình trước. Dù sao thì cấm chế vòng bảo hộ của hai tộc chúng ta thật sự chẳng có hiệu quả chút nào với lực lượng xâm lấn của Ma giới. Lúc trước, khi kiến tạo Tam cảnh Thất địa, vốn cũng đã tính tới ứng phó ma kiếp kéo đến vài vạn năm xảy ra một lần. Kỳ thật sau đợt bị ngoại tộc công thành lần trước, chẳng những không có Hợp Thể kỳ trưởng lão nào gia nhập thêm vào bản thành nữa, mà đến vệ sĩ cấp Luyện Hư và Hóa Thần cũng chưa bổ sung thêm chính

thức lần nào. Hiện tại những thủ vệ chỉ toàn là do Trưởng lão hội chúng ta tự đảm nhiệm tuyển nhận cả" Nữ tử mang mặt nạ nói chuyện bình tĩnh.

"Trong lần Thiên Uyên Thành chúng ta bị ngoại tộc công thành đã hao tổn không ít nguyên khí, hiện tại còn chưa có người bổ sung, vậy chỉ có thể tự tìm cách bảo vệ chính mình, có thể sắp tới sẽ bắt đầu chủ động bồi dưỡng lực lượng để chuẩn bị đối phó ma kiếp. Mà nghĩ lại thật khó tưởng tượng nổi, không ngờ trong đợt ma kiếp lần trước, lại có thể xuất động toàn lực nhân thủ chủ động bao vây tiểu trừ Ma tộc" Một thiếu phụ mái tóc tựa như tử sắc hỏa diễm, bỗng nhiên chân mày hơi nhíu liền nói.

"Hiện tại cũng không còn cách nào, trải qua nhiều lần ma kiếp đáng sợ, rõ ràng đối với người tu tiên bọn ta thật sự chính là một hồi đại kiếp nạn. Cũng may là Ma tộc không có hứng thú với phàm nhân vốn chẳng có chút linh lực nào, bọn chúng chỉ liều mạng cướp đoạt tài nguyên Linh giới và thảm sát những người tu đạo mà thôi, dù sao cũng còn đỡ hơn đám cổ thú ở xung quanh đây, đồ sát luôn cả phàm nhân. Nếu không cứ cách vài vạn năm lại xuất hiện một lần ma kiếp như vầy, chỉ sợ là hai tộc Nhân Yêu chúng ta đã sớm bị xóa tên trên Linh giới rồi" Lão già vận áo bào trắng âm trầm sắc mặt nói.

"Hừ, cũng chẳng phải là Ma tộc có hảo tâm gì, chẳng qua là bọn chúng cố ý lưu lại những phàm nhân được ví như cừu non này (nguyên văn: trâu - dê), kế đó tạo cơ hội cho người tu tiên tiếp tục được sinh sôi nãy nở, rồi sau này lại lâm vào ma kiếp để cho bọn chúng tiếp tục tàn sát. Đối với những người tu luyện có chút thành tựu mà nói thì dù là Yêu đan hay Nguyên anh cũng đều là thuốc bổ tốt nhất cho Ma tộc" Kim Việt thiền sư chậm rãi nói, nhưng trong ánh mắt thoáng hiện tia hàn quang.

"Hơn nữa chúng ta vốn có chút ít tài nguyên, nên hai tộc không cam tâm buông bỏ Linh giới được, nếu không chỉ cần cho người tập trung sẵn ở một chỗ, rồi chờ tới đúng ngày bị tấn công liền lập tức rời xa Linh giới bằng cách trốn vào Ma giới để bảo toàn nguyên khí" Tử phát thiếu phụ nói ra có chút bất đắc dĩ.

"Lúc này ma kiếp sắp kéo tới, tất nhiên các thế lực khác cũng sẽ

có những tính toán riêng, Thiên Uyên thành chúng ta cũng khó đòi hỏi được gì, chỉ còn cách làm theo dự tính ban đầu thôi. Theo đó, trong ngày đầu tiên xảy ra tranh đấu, hãy đem hết những tòa thành trì cũ kỹ mà hủy bỏ cấm chế đi, rồi chuyển những phàm nhân trong Tộc gần đó lưu trú vào trong những tòa thành thị to lớn. Mặt khác điều động đám tu sĩ thông thạo công pháp thuộc tính thổ, tiến hành xây thêm vài tòa thành trống không để sẳn, trước mắt chúng ta cũng chỉ có thể tương trợ đối với phàm nhân ở một vài khu vực xung quanh mà thôi" Ngón tay Bạch bào lão giả khẽ nhịp xuống ghế, ánh mắt chợt lóe lên rồi nói.

"Thời gian chấm dứt ma kiếp càng sớm càng tốt, nhưng cũng nên sớm chuẩn bị cho ổn thỏa. Tuy rằng chúng ta dựa vào cấm chế pháp trận, nhưng tốt nhất vẫn nên tuyển mộ thêm nhiều thủ vệ cao giai tu sĩ. Dù sao trong trận đại kiếp nạn này, chỉ cần bọn ta có thể chống đỡ được mấy đợt công kích mãnh liệt thôi, quan trọng nhất là lúc mới bắt đầu mới bùng nổ tranh đấu. Lúc đó Ma tộc cũng sẽ không liều mạng mà tiến sâu vào, cố gắng tạo nên tình huống giằng co là được. À, Bảo đạo hữu, trong Tộc của ta mấy trăm năm sắp tới khó có người nào sẽ tiến giai lên Hợp Thể kỳ, ta muốn nhờ đạo hữu để ý giúp xem trong Yêu tộc các ngươi có ai sắp đột phá bình cảnh tiến vào Hợp Thể không" Bạch bào lão giả vừa đổi tay, bỗng nhiên hướng về phía Đại hán mặt vàng sậm nói.

"Không thành vấn đề. Trong Tộc của các vị Đại Vương Yêu tộc của chúng ta đích xác dưới trướng có mấy tên có thiên phú kinh người, rất có hi vọng sẽ sớm tiến giai lên Hợp Thể" Đại hán kim sắc gật đầu, trầm giọng đáp.

"Nói đến chư vị đồng đạo của Yêu tộc, Cốc mỗ có một câu không biết có nên hỏi Ngân Quang đạo hữu không?" Bạch bào lão giả thoáng do dự một chút, rồi hướng về phía nữ tử mang mặt nạ hỏi một câu.

"Thiếp thân cùng Cốc huynh đã có giao tình nhiều năm như vậy, có chuyện gì mà không hỏi được chứ" Nữ tử mang mặt nạ hơi lấy làm lạ trả lời.

"Nếu tiên tử đã bảo thế, lão phu liền nói thẳng ra vậy. Không biết

hiện tại Ngao Khiếu tiền bối của quý tộc vẫn mạnh khỏe chứ?" Bạch bào lão giả ngóng nhìn nữ tử, chậm rãi hỏi qua.

"Ồ, ta cứ tưởng là chuyện gì. Thì ra Cốc huynh quan tâm tới sự tình của Khao Khiếu lão tổ tông. Ta không hiểu tại sao ở nơi đây, vốn đâu chỉ có mỗi mình ta là trưởng lão Yêu tộc đâu, vì sao lão hữu lại tìm đúng thiếp thân để hỏi vậy?" Nữ tử mang mặt nạ vốn đang sửng sốt, nhưng chuyển ánh mắt nhìn lướt qua Hắc bào đại hán rồi khẽ cười nói ra.

"Ngân Quang tiên tử đã biết rõ lại còn cố ý hỏi vậy! Tuy rằng xuất thân của tiên tử vốn không phải ở Ngân Nguyệt Lang tộc, nhưng cũng có chút quan hệ với Ngân Nguyệt Lang tộc mà, năm xưa cũng đã từng bái làm môn hạ của Ngao Khiếu tiền bối cả ngàn năm. Cho nên ta nghĩ muốn hỏi thăm tình hình gần đây nhất của Ngao Khiếu tiền bối, đương nhiên ở đây chỉ có đạo hữu rõ ràng nhất mà thôi" Hắc bào đại hán nhíu chân mày lại, thản nhiên nói.

"Yên đạo hữu bảo thế không sai chút nào. Không dám dối gạt Ngân Quang đạo hữu, từ hơn ba nghìn năm trước, từng trông thấy qua một lần Ngao Khiếu tiền bối xuất hiện ở Cự Vân Sơn, từ đó về sau ta không còn nghe bất kỳ tin tức nào nữa. Trước mắt ma kiếp sẽ giáng xuống, thân là một trong hai vị Đại Thừa kỳ của hai tộc Nhân Yêu, chắc chắn Ngao Khiếu tiền bối khó tránh khỏi lo lắng" Bạch bào lão giả thận trọng hỏi.

Vừa nghe qua lời nói của lão già, mấy người khác cũng đều chớp động ánh mắt, nhìn về phía Nữ tử mang mặt nạ, hiển nhiên cũng quan tâm giống như vậy.

Còn Nữ tử đó, trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên một tia do dự, sau một lúc lâu mới bất đắc dĩ trả lời:

"Ta biết chư vị lo lắng chuyện gì rồi. Đích xác hai tộc Nhân Yêu chúng ta dù cho trải qua thời gian dài sinh sống yên ổn trên Linh giới này, cũng không có mấy người có thể vượt qua trên hai mươi lần Đại thiên kiếp. Thế mà mấy mươi năm trước lão tổ tông đã độ qua lần Đại thiên kiếp thứ hai mươi mốt, do đó không ít đạo hữu đều lấy làm lo lắng. Dù sao hai tộc chúng ta còn có lão tổ tông cùng với Mạc tiền bối chính là những tồn tại trụ cột, mới có thể

giúp cho hai tộc có thể bảo trụ an ổn từ trước tới giờ. Các vị đạo hữu hãy yên tâm, lão tổ tông Ngao Khiếu vẫn chưa lần nào gặp rũi ro trong các kỳ Đại thiên kiếp cả, chỉ có điều do lần độ kiếp này bị hao tổn nguyên khí nên sau đó vẫn phải bí mật bế quan".

"Thật sao!" Hắc bào đại hán nhất thời lộ ra vẻ mừng rỡ.

Đều là trưởng lão của Yêu tộc, nên tự nhiên hắn so với đám người Bạch bào lão giả càng thêm quan tâm đến vị lão tổ Đại Thừa kỳ này của Yêu tộc.

Bạch bào lão giả cùng với đám Tăng nhân đồng thời thở dài nhẹ nhõm.

"Mấy năm trước đây, dường như Linh Lung tiên tử đã luôn theo sát bên cạnh lão tổ từ vài trăm năm trước. Nghe nói tiến trình khôi phục của lão tổ hết sức thuận lợi, hẳn là không lâu sau đó đã có thể hồi phục pháp lực mà xuất quan rồi" Nữ tử đeo mặt nạ khẳng định nói ra.

------oOo------

Chương 1767: Hứa Gia (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Linh Lung tiên tử, chẳng lẽ chính là phi tử của Thiên Khuê Thần Lang mới trở về từ hạ giới à. Nghe nói vị Linh Lung đạo hữu này chẳng những là hậu nhân chính thống của Ngao Khiếu tiền bối, mà còn được Lang Vương hết mực sủng ái phải không?" Tử phát thiếu phụ mặt dù là tu sĩ Nhân tộc, nhưng có lẽ tựa hồ biết rõ chuyện này nên hỏi qua có chút kinh ngạc.

"Không sai, đúng là vị Linh Lung đạo hữu này. Năm đó lúc nàng mới từ hạ giới phản hồi về Linh giới, tu vi còn chưa tới được Hóa Thần hậu kỳ, nhưng trong lần gặp mặt lúc trước cũng đã tiến giai lên Luyện Hư trung kỳ đỉnh phong rồi, trông có vẻ không bao lâu nữa sẽ đột phá vào hậu kỳ cảnh giới. Nói không chừng, trước khi ma kiếp hàng lâm sẽ lại có cơ hội tiếp tục đột phá. Dù sao thì cũng do thiên tư của nàng lúc trước ở Ngân Nguyệt lang tộc đã rất có danh tiếng, nếu không phải do bị giam cầm quá lâu ở hạ giới, có lẽ hiện tại cũng đã gia nhập vào nhóm bọn ta rồi" Nữ tử mang mặt nạ thở dài một chút rồi nói.

"Cho dù tư chất như thế nào đi nữa, chỉ cần được ở bên cạnh Ngao Khiếu tiền bối tu luyện vài trăm năm, hiển nhiên tu vi cảnh giới sẽ được đột phá tiến giai, như vậy có thể thấy được thần thông của Ngao Khiếu tiền bối rất quảng đại. Nhưng lạ một việc, nàng đó chính là sủng phi của Lang Vương, vậy tại sao Ngao Khiếu tiền bối lại dẫn theo Linh Lung đạo hữu bên cạnh, không lẽ Ngao Khiếu tiền bối cố ý làm như vậy là còn có tính toán gì khác sao?" Tử phát thiếu phụ đối với chuyện này rất lấy làm hứng thú, lại truy vấn thêm vài câu.

"Việc này thiếp thân cũng không rõ ràng lắm. Nhưng mơ hồ có nghe được người trong tộc bàn tán, dường như lần đó Linh Lung tiên tử thoát khỏi hạ giới thì Thiên Khuê đạo hữu lúc đó lại bỗng nhiên khó chịu gì đó. Chính Ngao Khiếu tiền bối đã chủ động dẫn Linh Lung đạo hữu mang đi, có lẽ do Linh Lung tiên tử bị nhốt từ

rất lâu dưới hạ giới vậy mà Lang Vương cứ mặc kệ không đoái hoài tới, nên không chừng vì thế cảm thấy bất mãn mà dẫn đi" Nữ tử mang mặt nạ chần chừ một chút mới nghi ngờ phỏng đoán.

"Tốt rồi, nếu Ngao Khiếu tiền bối vẫn bình thường, thì chúng ta cũng không cần để ý tới sự tình của đạo hữu khác làm gì nữa. Kế tiếp nên thảo luận một chút về việc sứ giả của Dạ Xoa tộc với Mộc tộc, rất có khả năng hai tộc này cũng vì ma kiếp nên mới phái người đến đây" Bạch bào lão giả bỗng nhiên mở miệng đề cập đến chuyện khác.

Những người nọ nghe qua vẻ mặt giật mình, lập tức tập trung lắng nghe.

Cứ như vậy thời gian từ từ trôi qua.

Các vị Trưởng lão Thiên Uyên thành nghị luận ở đó ước chừng nữa ngày, cuối cùng mới giải tán.

Hai ngày sau, tại Thiên Uyên thành, đột nhiên một tòa Truyền tống pháp trận chớp sáng lên, hai đạo nhân ảnh ở trung tâm pháp trận chợt lóe lên rồi biến mất dạng.

Cùng lúc đó, tại điện phủ trong một tòa Thành thị to lớn khác cách Thiên Uyên thành rất xa, bỗng nhiên nổi lên âm thanh vù vù.

Trên tòa Truyền tống pháp trận được canh gác kỹ càng, đột nhiên phóng lên luồng bạch quang.

Vài tên giáp sĩ đứng ở gần đó vốn đang nói chuyện với nhau, nhất thời cả kinh đều quay đầu ngó qua.

Tuy rằng Truyền tống pháp trận trong Thành rất được nhóm cao tầng coi trọng, thông thường cũng phái ra nhiều thủ vệ canh gác vô cùng chặt chẽ. Nhưng chi phí cho mỗi lần truyền tống rất đắt, đúng là cái giá trên trời, vì vậy rất ít người nguyện sử dụng Truyền tống trận này, trong một năm cũng chỉ có thể thấy qua vài lần mà thôi.

Tất nhiên mỗi lần vận dụng Truyền tống pháp trận, khó có khả năng là tu sĩ tu vi thấp.

Cho nên vài tên tu sĩ Kết Đan kỳ vừa thấy ngay trung tâm pháp trận hiện ra hai đạo nhân ảnh, lập tức đứng thẳng người lên, biểu hiện tỏ vẻ hết sức cung kính.

"Đây có phải là Phong Lâm thành không?" Từ trong Truyền tống trận đi ra một thanh niên nam tử, sau khi đảo mắt qua một vòng liền hướng về phía một tên giáp sĩ thản nhiên hỏi.

"Khởi bẩm tiền bối nơi đây đúng là Phong Lâm thành, rất hoan nghênh tiền bối đã đến bản thành!" Giáp sĩ được hỏi nghiêm cẩn trả lời.

Mấy tên kia đã sớm dùng thần niệm đảo qia hai người trước mặt, căn bản không thể nhìn ra được tu vi nông sâu, nên tự nhiên không dám lơ là chút nào.

"Nếu đây đúng là Phong Lâm thành thì tốt rồi" Thanh niên hơi cười cười, liền không ngó tới mấy tên giáp sĩ này, dẫn theo một nữ tử da đẹp như ngọc đi ra từ pháp trận, rồi thẳng theo cửa lớn mà đi.

Hai người bọn họ hẳn nhiên chính là Hàn Lập cùng với Hứa tiên tử vốn vừa trực tiếp truyền tống từ Thiên Uyên thành đến đây.

Tuy rằng Hứa gia chẳng phải ở ngay trong Phong Lâm thành, nhưng Thành thị được truyền tống này cách rất gần với Hứa gia.

Hai người Hàn Lập xuyên qua mấy tầng thủ vệ, rốt cuộc ra khỏi truyền tống đại điện.

Kết quả, trước mắt hiện ra một quảng trường thật lớn được lát bằng đá tảng.

Quảng trường này bài trí hết sức đơn giản, ngoài trừ những khối đá xanh cực lớn ra chẳng có gì đáng chú ý cả.

Nhưng bốn phía xung quanh quảng trường có chỗ hơi giống với kiến trúc của các điện phủ khác, gần đó ngoại trừ vài đội giáp sĩ tuần tra qua lại, cũng không thấy tu sĩ nào khác.

Hàn Lập thả thần niệm ra xa, thần sắc thoáng động.

Không ngờ quảng trường này lại được kiến tạo trên sườn núi cao cả trượng nằm bên trên một ngọn núi, ở bốn phía chân núi đầy rẫy những phòng ốc giống nhau đồng loạt sắp xếp chỉnh tề.

Hàn Lập quay đầu lại, nhìn lướt qua đỉnh núi.

Trên đó xây dựng một tòa cung điện loại nhỏ, chẳng những bề ngoài hoa lệ dị thường, mà bên trong mơ hồ còn có vài đạo hơi thở đều có tu vi Luyện Hư kỳ.

Xem ra mấy người đó chính là cao giai tu sĩ phụ trách Thành này.

Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, lập tức thu lại thần niệm.

Tiếp theo sắc mặt không chút thay đổi, tay áo thoáng động kế đó từ trên người bay ra một quầng hào quang màu xanh, bao bọc lấy cả nữ tử đứng bên cạnh, lập tức hóa thành một đạo kinh hồng phá không rời đi.

Ngay trong gian đại sảnh của cung điện trên đỉnh núi, có ba gã tu sĩ Luyện Hư kỳ đang ngồi trên một bàn dài bày biện vô số linh tửu và thức ăn, cả nhóm đang nói chuyện với nhau rất vui vẻ.

Nhưng một lát sau, cả bọn đưa mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đều chớp lên vẻ giật mình.

"Sao thế này, vừa rồi có một cỗ thần niệm thật cường đại quét qua, vị tiền bối Hợp Thể này đột nhiên tới bản thành để làm gì vậy?" Một lão già thì thào tự nói.

"Dựa theo cường độ thần niệm bậc này, chỉ sợ đúng là tu sĩ Hợp Thể kỳ đã truyền tống tới bản thành, không rõ là chư vị Thánh Hoàng đại nhân hay là Trưởng lão Thiên Uyên thành nữa" Một trung niên nam tử trang bị một bộ bạch giáp kín mít, cũng có chút kinh nghi nói.

"Theo ta được biết, mấy vị đại nhân bên cạnh Thánh Hoàng vẫn còn bận rộn ở Thiên Nguyên thánh thành để chuẩn bị đại sự, vì vậy khó lòng phân thân đến bản thành được. Chắc hẳn là một vị Trưởng lão Thiên Uyên Thành thì phải?" Tên tu sĩ thứ ba là một gã thanh niên tóc vàng, thốt ra câu nói có vẻ chắc nịch.

"À, nếu vậy là Trưởng lão Thiên Uyên thành rồi, có thể không định dừng lại ở bản thành, xem ra bộ dạng rất vội vàng, bọn ta cũng không cần đến bái kiến làm gì" Lão già thở dài ra một hơi, trên mặt thần sắc từ từ biến đổi.

"Dù sao Phong Lâm thành này cũng bị coi là một nơi hẻo lánh trong Thiên Nguyên cảnh, không biết vị Trưởng lão Thiên Uyên thành đó tới đây để làm gì nữa?" Bạch giáp trung niên nam tử tựa hồ có chút bất an.

"Hắc hắc, những tồn tại Hợp Thể kỳ như vầy vốn xuất quỷ nhập thần, chỉ cần không phải nhắm vào bọn ta, cũng không cần phải xen vào việc của người khác, ta thật mong vị tiền bối này lập tức rời xa bản thành càng sớm càng tốt" Thanh niên thần sắc dữ tợn nói.

"Nói thế cũng không sai. Bất quá phải dặn dò đám hạ nhân bên dưới, trong khoảng thời gian này mọi thứ đều phải làm cho cẩn thận, đừng gây ra bất kỳ phiền toái gì cho đám huynh đệ chúng ta là được" Lão già lại cực kỳ bình tỉnh, thoáng nghĩ qua một chút liền ngưng trọng nói.

"Đại ca nói vậy rất có lý, cho dù không phải mấy vị đại nhân của Thánh thành kia đi nữa, tuy bọn ta không chịu sự quản chế của Thiên Uyên thành, nhưng đối với tồn tại Hợp Thể kỳ, cẩn thận một chút cũng chẳng sao" Bạch giáp trung niên nghe vậy, liên tục gật đầu.

Ba người này lại một phen nói chuyện với nhau, thông qua lời nói có thể cảm nhận được bọn họ vốn có hành động không được minh bạch lắm, dường như là sợ người khác biết được chuyện mình đang làm vậy.

Ở bên kia, bản thân Hàn Lập đương nhiên không biết chỉ vì mình truyền tống một phen, vậy mà khiến cho ba vị chính phó Thành chủ cảm thấy có tật giật mình.

Hắn dựa theo lời chỉ dẫn của Hứa Thiên Vũ, sau khi ra khỏi Phong Lâm thành liền chạy như bay một mạch về hướng Nam.

Cũng thông qua lời nàng này đã nói, tuy rằng nơi đây chính là Thành thị gần nhất với Hứa gia, thế nhưng khoảng cách đến nơi cư trú chính thức của Hứa gia, còn cách xa hơn một tháng lộ trình nữa.

Cho nên một lát sau, Hàn Lập thả ra một chiếc phi xa, cả hai người đều leo lên đó, chiếc xe tự vận hành hướng lên trời cao lao đi.

Hiển nhiên nơi đây tương đối hẻo lánh, sau khi ra khỏi Phong Lâm thành hơn vạn dặm, trên mặt đất rất hiếm thấy phàm nhân lai vãng nữa.

Ngẫu nhiên bay ngang vài Thành trấn loại nhỏ, cũng thấy được cảnh tu sĩ cùng với phàm nhân sống chung với nhau.

Bất quá trải qua mười ngày sau, toàn bộ trên mặt đất đều mọc lên từng tầng đồi núi vực thẳm, ngoại trừ có thể ngẫu nhiên trông thấy vài đàn thú hoang trong hang động, còn lại chỉ thấy bóng dáng những vật vô cùng nhỏ bé.

Càng làm cho Hàn Lập có chút bất ngờ đó là..., tuy đồi núi vùng này không muốn nói là một chút linh khí cũng không có, nhưng rõ ràng linh khí loãng hơn nhiều so với những nơi khác.

Về phần địa phận có linh mạch, mặc dù đã phi hành qua nhiều ngày như vậy, cố tìm một cái cũng không thấy.

"Hứa gia các ngươi tại sao lại chọn địa phương này để kiến tạo gia tộc vậy?" Rốt cuộc, Hàn Lập ở trên xe không nhịn được mới hỏi.

"Xin thứ cho vãn bối không vội giải thích rõ ràng, hẳn là không bao lâu nữa tiền bối sẽ hiểu được nguyên do bên trong" Hứa

Thiên Vũ thản nhiên cười, rồi lộ ra nét thần bí nói.

"Phải không! Đến lúc đó Hàn mỗ thật sự kiến thức một phen" Trong lòng Hàn Lập tuy có vài phần tò mò, nhưng trên mặt vẫn không lộ ra chút dị sắc nào.

Thế rồi sau mười ngày một mạch phi hành, phía dưới vốn đang là vùng đồi núi xanh bạt ngàn có điểm chút sắc vàng, lại bắt đầu đỏ ửng lên, cho dù là núi đá bùn đất hay vài loại cây cối mọc tại đây đều hơi bị nhiễm chút sắc đỏ.

Lúc đầu Hàn Lập còn không để ý tới điểm này.

Nhưng đến khi phi hành thêm mấy ngày sau, mới trông thấy cả mặt đất đều toàn bộ bị nhuốm một màu đất đỏ, rốt cuộc thần sắc Hàn Lập có chút động dung.

Dùng thần niệm cẩn thận quét xuống mặt đất vài lần, lát sau trong mắt hắn lộ ra vẽ đăm chiêu suy nghĩ.

"Xem ra rốt cuộc tiền bối đã minh bạch rồi" Hứa Thiên Vũ khẽ nỡ nụ cười.

"Thì ra là thế, không ngờ nơi đây lại có một nguồn tài nguyên Tinh Đồng khoáng mạch, xem ra lượng khoáng sản này không hề nhỏ. Chẳng trách đành nguyện hy sinh một phần tổn thất phương diện linh khí để xây dựng gia tộc ở chỗ này" Hàn Lập sau khi mỉm cười liền trả lời.

"Tiền bối minh giám! Hứa gia chúng ta đã dọn tới đây cả vạn năm trước, cũng chỉ vì quyết định có nên hay không đặt nền tảng của gia tộc ở lại nơi đây mà lúc đó trải qua một phen tranh luận. Cuối cùng vài vị thúc thúc trong Tộc hạ quyết tâm, kết quả là tất nhiên gia tộc từ đó về sau trở nên nhất phương cự phú, chỉ có điều đối với các môn nhân đệ tử tu luyện cũng vì đó mà bị ảnh hưởng. Thật sự trong đó mặt lợi cũng như mặt hại khó nói vô cùng" Hứa Thiên Vũ thở dài một hơi, có chút bất đắc dĩ nói.

Hàn Lập nghe xong gật gật đầu, nhưng ánh mắt thoáng động mà không nói tiếp gì nữa.

Nữ tử đương nhiên cũng biết điều, không quấy rầy Hàn Lập nữa.

Mấy hôm sau, phía xa xa ở cuối chân trời rốt cuộc cũng hiện ra một vùng xanh tươi.

Cảm nhận được nguồn linh khí dao động xông tới, khiến cho tinh thần Hàn Lập không khỏi ngạc nhiên, cuối cùng biết rõ đã tới Hứa gia rồi.

Quả nhiên không bao lâu sau, một vùng sơn mạch cỡ nhỏ trải đầy màu xanh cây cỏ chợt xuất hiện trước mắt.

Bên trong sơn mạch này tuy chỉ có mỗi một cái linh mạch rất đỗi bình thường, nhưng linh khí nơi đây rõ ràng cách biệt một trời một vực so với khu vực bốn phía xung quanh.

Ngay sơn mạch, phía đỉnh mười ngọn núi cao cao, kiến tạo dầy đặc kiến trúc các loại.

Trong khi đó, trên ngọn núi còn mơ hồ dao động một chút huyền diệu nào đó, rõ ràng có tồn tại cấm chế pháp trận cũng có chút lợi hại.

------oOo------

Chương 1768: Mê Thận Ảo Cảnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tiền bối, đã tới Hứa gia rồi. Ta xin đi trước một bước để thông tri một tiếng cho mọi người trong tộc, sau đó gia phụ sẽ ra đây nghênh đón tiền bối" Phi xa đang bay trên trời cao, sau khi lượn một vòng quanh sơn mạch, Hứa Thiên Vũ ở bên trong xe liền xin ý kiến.

"Đây là Hứa gia à, quả nhiên tìm được một nơi tốt thật, ta sẽ ở trên này chờ một lát" Thần niệm Hàn Lập quét qua sơn mạch. Một hồi sau, dị sắc trên mặt thoáng động rồi chậm rãi gật đầu.

Bởi do chiếc phi xa thủy chung vẫn đứng yên trên không trung, nên đương nhiên sớm đã bị đám tu sĩ Hứa gia trong sơn mạch phát hiện ra rồi.

Lúc này cấm chế xung quanh thoáng dao động, tức thì hơn mười đạo độn quang từ trong các ngọn núi bắn nhanh phi ra, trông bộ dáng có chút bất thiện.

Hứa Thiên Vũ vừa được Hàn Lập đồng ý liền không dám chần chừ, lập tức độn quang hóa thành một đạo bạch hồng bay tới đón đầu đám tu sĩ trong gia tộc.

Kết quả sau vài lần chớp động, hai bên đã tụ họp với nhau.

Hiển nhiên những tu sĩ Hứa gia đều đã nhận ra vị Đại Tiểu Thư của gia tộc, quầng hào quang chợt tắt mọi người đều hiện ra thân hình.

Trong đó có cả già trẻ nam nữ, ai nấy cũng đều hiện lên vẻ mặt sợ hãi pha lẫn vui mừng.

Thiên Vũ tiên tử mỉm cười rồi thấp giọng trao đổi vài câu gì đó với đám người này, bọn họ liền lập tức cùng nhau quay về bên trong sơn mạch.

Hàn Lập bình bĩnh đứng trên phi xa, vẻ mặt nhàn tản chờ đợi.

Một lát sau, từ trong sơn mạch vang lên từng đợt âm thanh tiên nhạc.

Hai đội thiếu nữ xinh tươi vận cung trang hai màu hồng, trắng bay ra từ một ngọn núi.

Tuy rằng đám nữ tử đó tu vi cũng không vượt qua Kết đan và Trúc cơ kỳ, nhưng mỗi người xinh đẹp như hoa, thần thái vô cùng cung kính.

Mà ngay phía sau đám cung trang nữ tử đó, còn có thêm ba người nữa cũng bay sát theo sau.

Một người trong đó chính là Hứa Thiên Vũ vừa mới đi vào không bao lâu, ở giữa là một nam tử áo trắng trông rất nho nhã, cuối cùng là một đại hán cao to râu quai nón, mắt tựa chuông đồng.

Hai đội cung trang nữ tử bay đến gần liền dừng lại cách đó vài chục trượng.

Ba người Bạch y nam tử không dám chậm trễ, bay một mạch tới chỗ Hàn Lập rồi đồng thời hạ xuống dưới.

"Vãn bối là Hứa Giao, tham kiến Hàn tiền bối. Thứ lỗi cho Hứa gia không kịp nghênh đón".

Nhìn sơ qua, bất quá Bạch y nam tử này mới trên dưới ba mươi, dung mạo cũng bình thường, nhưng đã có một thân tu vi Hóa Thần hậu kỳ, thực lực hiển nhiên không yếu. Khi hắn đứng trước mặt Hàn Lập, vội vàng khom người thi lễ biểu hiện vô cùng kính trọng.

"Vãn bối là Hứa Lỗ, xin ra mắt tiền bối" Tên đại hán kia cũng có tu vi Hóa Thần trung kỳ.

"Hứa Giao đạo hữu đây có phải là Tộc trưởng của Hứa gia không?" Ánh mắt Hàn Lập đảo qua Bạch y nam tử, sắc mặt bất động hỏi.

"Đúng vậy tiền bối, vãn bối đã chấp chưởng tộc Hứa gia hơn ngàn năm nay rồi" Bạch y nam tử thành thật trả lời.

"Ý định đến đây của ta hẳn nhiên Thiên Vũ đạo hữu cũng đã đề cập qua phần nào với Hứa tộc trưởng rồi chứ" Hàn Lập gật gật đầu hỏi.

"Đích xác tiểu nữ đã nói qua một chút, tiền bối đã vì chuyện của tổ tiên mà đến, thật sự khiến cho Hứa gia vô cùng cảm kích. Bất quá chỗ này không phải là nơi nói chuyện, xin mời tiền bối vào trong nói chuyện" Bạch y nam tử kính cẩn nói.

"Được rồi, hãy đi trước dẫn đường đi" Hàn Lập cũng không có ý từ chối, lúc này tay chỉ về phía trước mà nói.

Vì thế hai đội cung trang nữ tử cúi người đi trước, Hàn Lập vừa thu hồi lại phi xa liền từ không trung bay xuống.

Bạch y nam tử cùng tên cự hán kia chia ra tả hữu hai bên tiếp đãi.

Còn Hứa Thiên Vũ tụt lại phía sau chừng nữa bước, rồi cũng đi theo ba người.

Vừa bay đến vùng không trung phía trên sơn mạch, một tay Hứa Giao liền lật ra, hiện lên một lệnh bài bích lục, rồi hướng vào hư không phía xa quơ một vòng.

Lập tức vùng trời trên đỉnh đầu sơn mạch đột nhiên xảy ra một đợt dao động không gian kịch liệt.

Nguyên bản trước đây vốn nhìn thấy hơn mười tòa núi cao, bỗng nhiên hiện ra một tấm màn nước chớp lóe rồi vặn vẹo, cảnh sắc lập tức hoàn toàn biến đổi.

Nhìn sơ qua vẫn thấy dãy núi đó, nhưng dãy núi hiện tại hoàn toàn khác biệt so với dãy núi trước đây, lúc này ngay tại vị trí cũ mơ hồ tựa như một vùng ảo ảnh.

Hơn mười ngọn núi cao thấp bất đồng, bỗng chốc bị kéo lệch ra xa tới vài dặm, vị trí cũ vốn cũng nằm trong vùng sơn mạch nhưng hiện giờ không còn nằm ở chỗ đó nữa.

Trước đây nếu kẽ địch thật sự muốn vận dụng đại thần thông trực tiếp đánh vào ngọn núi của Hứa gia, chắc chắn một kích đó tuyệt đối không thể đánh trúng, tất nhiên cũng chẳng thể gây thương tổn đến bất kỳ kiến trúc nào trên núi.

Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, bỗng nhiên thốt ra một câu:

"Mê Thận Ảo Cảnh! Không thể tưởng tượng nổi, Hứa gia lại có khả năng bày ra cấm chế thượng cổ trong truyền thuyết à".

"Ha hả, thật đã làm cho tiền bối phải chê cười. Cách vạn năm về trước, trong dòng tộc Hứa gia chúng ta sinh ra một đại sư trận pháp có thiên phú cực cao, vị đó hao tâm tổn lực cả đời mới có thể phục hồi được bảy tám phần ảo trận thượng cổ này. Đáng tiếc tu vi vị này không được cao lắm, nếu thọ nguyên có thể kéo dài thêm một chút, nói không chừng đã có thể phục hồi hoàn toàn pháp trận thượng cổ này rồi" Hứa Giao khẽ cười một tiếng, tựa hồ có chút hãnh diện đối với đại trận hộ tộc này của Hứa gia vậy.

"Không sai, nhờ có đại trận này nên căn bản Hứa gia có khả năng tự bảo vệ được mình" Hàn Lập cười nhẹ, rồi không nói thêm gì nữa.

Hứa Giao thấy tình hình như vậy, trong lòng có vài phần thất vọng.

Khó có thể được một vị tu sĩ Hợp Thể kỳ chiêm ngưỡng qua đại trận hộ Tộc, vì thế muốn đối phương đưa ra thêm vài ý kiến nữa.

"Tiền bối, người thấy pháp trận này thế nào, có thể ngăn cản được một kích của tu sĩ Hợp Thể kỳ hay không?" Tên cự hán trông khá thô lỗ, nhưng ấp úng một đoạn mới phát ra câu hỏi.

"Hợp Thể kỳ à? hắc hắc …" Hàn Lập liếc mắt ngó tên cự hán một cái, cũng không trực tiếp trả lời minh bạch, ngược lại trên mặt hiện ra biểu tình tựa như cười cười.

"Ý của tiền bối là pháp trận này dường như không có hiệu quả đối với tu sĩ Hợp Thể kỳ à" Bạch y nam tử chần chừ hỏi.

"Có hiệu quả hay không ta không dám chắc, nhưng chính xác là pháp trận này có vài nhược điểm, thật sự chưa phát huy hoàn toàn uy lực lúc xưa của pháp trận thượng cổ. Nếu vị đạo hữu nào có tạo nghệ trận pháp kém một chút, có lẽ phải phí chút sức lực mới có thể bài trừ được trận này. Nhưng chỉ cần tu sĩ Hợp Thể kỳ tinh thông trận pháp chi đạo, e rằng khó có thể gây khó khăn được nếu chỉ muốn dựa vào Mê Trận Ảo Cảnh chưa hoàn hảo này" Hàn Lập im lặng một chút mới bình tĩnh nói ra, đồng thời cũng tùy tiện chỉ vào vài chỗ thiết lập cấm chế bị khiếm khuyết đang bao phủ cả tòa sơn mạch này.

"Thật sự tiền bối có thể phát hiện ra được lỗ hổng của pháp trận này à?" Bạch y nam tử miệng lắp bắp kinh hãi.

Hứa Thiên Vũ cùng Cự hán liếc mắt nhìn nhau một cái, trên mặt đều thất sắc.

"Không có gì, chẳng qua ta đã từng ngó qua điển tịch có liên quan với pháp trận này, do đó có thể nhìn ra được phần nào, nên tự nhiên không tính là gì cả" Khóe miệng Hàn Lập khẽ nhếch lên, trong miệng bâng quơ trả lời.

Hắn nói ra câu này thật ra chẳng phải muốn ứng phó trước mắt với đối phương.

Quả thật Mê Thận Ảo Cảnh chính là một bộ pháp trận thượng cổ, mặc dù đã thất truyền ở Nhân tộc từ rất lâu, nhưng trong lúc hắn trên đường quay về Nhân tộc ở Thiên Nguyên đại lục, trong một Phường thị của dị tộc lại phát hiện ra bộ điển tịch ghi chép lại trận pháp thượng cổ của Nhân tộc.

Bởi vì bộ điển tịch này được viết bằng cổ văn của Nhân tộc, hơn nữa do đa số người dị tộc không hề xem trọng trận pháp chi đạo, cho nên bị vứt ở một gian hàng tạp hóa mà căn bản chẳng có ai ngó ngàng tới.

Cũng không rõ tại sao lúc trước quyển điển tịch thượng cổ này lại bị kẽ nào đó mang ra khỏi Nhân tộc rồi lưu lạc ở đấy.

Đương nhiên Hàn Lập sẽ không bỏ qua chuyện tốt như thế, liền thu mua toàn bộ các quyển điển tịch trận pháp thượng cổ ở đó, rồi trên đường đi cũng có tìm hiểu sơ qua.

Loại sự tình như vầy, Hàn Lập đã gặp qua rất nhiều trong suốt hành trình đi ngang qua những khu vực dị tộc khác, vì thế hắn cũng không để ý lắm.

Nhưng lúc này, vừa gặp phải đại trận hộ tộc của Hứa gia, đúng là cổ trận đã được ghi đầy đủ trong điển tịch, nên tự nhiên nhìn ra được chỗ khiếm khuyết của đại trận.

Vị Hứa Giao này hẳn nhiên đã ở trong Hứa tộc từ rất lâu rồi, lúc này đâu có nghĩ tới ẩn tình của Hàn Lập, nên vừa nghe hắn nói có trong tay đầy đủ phương pháp bố trận Mê Thận Ảo Cảnh này, trên mặt liền đại biến.

Tuy rằng hắn không biết vị Hàn tiền bối này, làm thế nào có được điển tịch thượng cổ pháp trận đã bị thất truyền nhiều năm qua. Nhưng thật sự mà nói, không lẽ bảo với mọi người rằng đại trận hộ tộc của Hứa gia, căn bản không có chút ảnh hưởng nào trong mắt đối phương hay sao.

Mà lúc trước có nghe qua đối phương đã tiết lộ ra vài chỗ sơ hở của pháp trận, nhìn kỹ thấy cũng chẳng giống như người ăn nói lung tung.

Trên khuôn mặt Bạch y nam tử vốn đang tươi cười, nhưng kế đó liền trở nên hết sức miễn cưỡng.

Hàn Lập dường như chẳng cần quan tâm đến, không chút do dự tiếp tục bay về phía trước.

Hai đội cung trang nữ tử bay trước dẫn đường, nhóm người Hàn

Lập cuối cùng cũng đáp xuống một toà cung điện thật lớn nằm ngay trung tâm.

Ở đây đang có mặt hai lão già râu tóc lốm đốm, khuôn mặt hao hao giống nhau đang chờ sẳn.

"Hàn tiền bối, xin giới thiệu với người, đây là hai vị thúc tổ của vãn bối, vốn đang bế quan tu luyện, có nghe nói tiền bối giá lâm liền lập tức xuất quan tự mình nghênh đón" Hứa Giao đi tới trước hai bước, rồi giới thiệu hai lão già với Hàn Lập.

"Bọn vãn bối là Hứa Hỏa cùng Hứa Nham bái kiến Hàn tiền bối!" Hai lão già này không dám chậm trễ, vội vàng ôm quyền ân cần thăm hỏi, rõ ràng một người là Luyện Hư sơ kỳ, còn người kia lại là Luyện Hư trung kỳ cảnh giới.

Với tu vi như thế, rõ ràng trong một gia tộc tu tiên bình thường hiện nay, cũng được tính là có chút kinh người rồi. Dù sao ở một gia tộc nhỏ hơn chỉ cần có một gã Hóa Thần tu sĩ tọa trấn, đã có thể xem như sống yên ổn thâm căn rồi.

Xem ra những gì Hứa Thiên Vũ đã từng nói qua có hơi khiêm tốn một chút, dù sao Hứa gia ở tại Thiên Nguyên cảnh này quả nhiên danh khí không nhỏ.

"Nhị đạo hữu không cần quá đa lễ, lúc này Hàn mỗ tới đây cũng do được người khác ủy thác mà tới thôi" Hàn Lập khoát tay, đối với hai gã cao giai tu sĩ này của Hứa gia, vẻ mặt hắn có chút hòa nhã.

Mà trong miệng hai lão già này liên tục thốt ra không dám, rồi trực tiếp đưa Hàn Lập vào trong tòa cung điện thật lớn.

Mọi người sau khi phân ngôi chủ khách ngồi xuống, lập tức có nữ tử Luyện Khí kỳ ăn mặc tựa nha hoàn dâng linh trà cho đám người Hàn Lập.

Kế đó Hứa Giao mới trầm trọng mở miệng:

"Lúc nãy, tiểu nữ có nói sơ qua về sự tình của tiền bối. Nghe nói

Hàn tiền bối có một vật liên quan đến tổ tiên Băng Phách tiên tử, nên muốn chuyển giao cho hậu nhân trực hệ của lão nhân gia phải không?"

"Không sai. Lúc trước Hàn mỗ đã từng nhận một khoản ân tình không nhỏ, vì vậy mới nguyện đáp ứng làm việc này. Bất quá có nghe Thiên Vũ đạo hữu nói qua, năm đó hậu nhân của Băng Phách tiên tử đích xác không chỉ lưu lại mỗi một huyết mạch Hứa gia này, cho nên ta cần đạo hữu chứng thực qua, lúc đó Hàn mỗ mới có thể trao ra được món đồ đó" Hàn Lập trực tiếp nói thẳng vào vấn đề.

"Chứng thực? Tiền bối dự định nghiệm chứng bằng cách nào. Chuyện Hứa gia chúng ta kế thừa huyết mạch tổ tiên, thì những gia tộc phụ cận đều biết rõ sự tình" Lão già Hứa Hỏa khẽ ho một tiếng, lời nói có chút khó xử.

"Ta thấy cũng không khó lắm. Chẳng hạn như thần thông công pháp tu luyện năm xưa của Băng Phách đạo hữu, hoặc là bảo vật linh tinh nổi danh nào đó của tiên tử, đều có thể chứng minh thân phận của Hứa gia là được rồi" Ánh mắt Hàn Lập chớp nhanh liền bình tĩnh nói.

------oOo------

Chương 1769: Hàn Diễm Cùng Kim Phù

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Bảo vật à? Quả thật năm xưa trước khi mất tích, tổ tiên đã đem toàn bộ bảo vật tùy thân mang hết trên người, cuối cùng vẫn chưa kịp lưu lại vật gì cho đám hậu nhân chúng ta cả. Còn về phần công pháp, tổ tiên Hứa gia chúng ta có để lại vài loại bí thuật uy chấn năm xưa, nhưng do điều kiện tu luyện quá hà khắc, nên rất ít người có tư cách tu luyện được, cũng may còn có Nham thúc tổ chính là một vị trong số đó. Thúc tổ, cảm phiền người biểu diễn cho tiền bối xem qua một chút" Hứa Giao sau khi trầm ngâm một lát, liền quay đầu qua lão già cạnh bên nói.

"Nếu tiền bối đã muốn xem, vãn bối mạn phép xin được bêu xấu vậy" Lão già thoáng có chút do dự, cũng liền gật đầu.

Kế đó chỉ thấy cánh tay khô gầy của hắn từ trong tay áo giơ ra, năm ngón tay liền xòe ra rồi hướng về trước lật chuyển.

Trong phút chốc, một đoàn quang diễm lam sắc hiện ra trong lòng bàn tay, linh quang lưu chuyển thoáng chốc hóa thành một đóa sen lam sắc trong suốt. Băng liên này vô cùng tinh xảo, tựa như trời sinh ra đã như thế.

"Kiền Lam Băng Diễm!" Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, không khỏi thì thào thốt ra một câu.

"Tiền bối thật có con mắt tinh tường, Hàn Diễm này chính là thần thông danh chấn của tổ tiên, nếu có thể tu luyện đến đại thành, uy lực phát ra có khả năng đóng băng ngàn dặm, hư không hóa hàn băng, tiếc rằng vãn bối còn xa lắm mới tu luyện đến được cảnh giới đó" Gương mặt gầy yếu của Hứa Nham hiện lên nét tươi cười, đóa băng liên trong tay vừa xoay tròn một phát, liền hóa thành một luồng lam quang đập mạnh vào hư không phía trước.

Chỉ thấy những nơi nào mà tầng lam quang này tràn qua, lập tức trên hư không toát ra sắc lam lóng lánh, trong nháy mắt không gian nơi đó cảm giác như có chút mơ hồ vặn vẹo.

Chính lúc này, một lão già khác của Hứa gia vung chén trà đang cầm trong tay, chỉ thấy lóe lên một cái rồi bay thẳng vào trong khoảng hư không đó.

Một màn quỷ dị liền xuất hiện.

Trong nháy mắt, chén trà chẳng những bị tầng lam quang hóa thành một khối băng điêu (khắc), mà còn bị dừng lại ở giữa hư không.

Đồng tử Hàn Lập co lại, biểu tình trên mặt không chút thay đổi, nhưng trên khóe miệng vẫn còn hiện ra tia kinh ngạc.

Kiền Lam Băng Diễm này nếu có thể tu luyện được về sau, có thể đạt được thần thông lợi hại đến thế, hắn quả thật vô cùng bất ngờ.

Tuy nhiên suy nghĩ sâu xa thêm một chút, đây cũng là lẽ thường tình.

Năm xưa hắn từ trong Hư Thiên Đỉnh mà có được Kiền Lam Băng Diễm, vì vậy đâu phải do tự tu luyện mà thành, hơn nữa lúc trước hắn trực tiếp hấp thu luyện hóa, cho nên uy lực sẽ khó có thể tự tăng lên được.

Còn Hàn Diễm của tên Hứa Nham này, thần thông hoàn toàn do dự thân khổ luyện mà ra, thêm vào sau đó có khẩu quyết công pháp nữa, đương nhiên uy lực về sau có thể từ từ thăng tiến.

Hai trường hợp này tất nhiên có chỗ lợi hại khác nhau.

Nếu trực tiếp hấp thu Hàn Diễm sẵn có, sẽ không cần hao phí thời gian tu luyện đặc thù, liền có thể sở hữu ngay được thần thông đó, nhưng về sau muốn tiếp tục tăng cao uy lực hơn nữa, chỉ còn cách mượn ngoại lực hoặc tìm cách dung hợp một loại

Hàn Diễm cực lạnh nào khác.

Thể theo những gì lão già cùng Băng Phách tiên tử tự tu luyện nên, tuy rằng hao phí thời gian rất lâu, nhưng chỉ cần dựa theo khẩu quyết công pháp, sau cùng có thể tu luyện Hàn Diễm này đến giai đoạn đại thành.

Mà chuyện hắn hấp thu được Kiền Lam Băng Diễm vẫn chỉ là sự tình xa xưa lúc còn ở Nhân giới.

Khi đó Băng Phách tiên tử lưu lại Kiền Lam Băng Diễm thì thần thông của vị đó cao lắm cũng chỉ tới Hóa Thần kỳ mà thôi, do đó làm sao có thể so với lão già có tu vi Luyện Hư kỳ như bây giờ được.

Tâm niệm Hàn Lập sau khi xoay chuyển nhanh một chút, liền hiểu ra được ảo diệu bên trong, nên khóe miệng vốn đang ngạc nhiên cũng chợt bình thường trở lại.

Tuy nhiên, lúc này vùng lam quang trong hư không phía trước người lão già, cũng chỉ duy trì được vài nhịp thở, sau đó liền giống như một chiếc bàn thủy tinh bị vỡ tung ra từng mãnh vậy.

Nguyên bản chén trà vốn đang bị lơ lững giữa hư không, lập tức rơi nhanh xuống đất.

Một lão già đứng gần đó chính là Hứa Hỏa đã sớm có chuẩn bị, lập tức ra tay hút lấy chén trà vừa mới bị hóa băng đó vào tay. Đồng thời trong tay hắn chợt lóe lên một quầng sáng đỏ sậm, ngay tức thì tầng lam băng bị chảy ra rồi tan biến.

Chén trà đó lại hoàn hảo hiện ra tựa như lúc ban đầu.

"Tiền bối cảm thấy thế nào, thần thông này của Nham thúc tổ có thể chứng thực được Hứa gia chúng ta chính là hậu nhân trực hệ của tổ tiên hay không?" Vẻ mặt của Bạch y nam tử tươi cười hỏi Hàn Lập.

"Quả thật đúng là Kiền Lam Băng Diễm, hơn nữa thần thông của Hứa Nham đạo hữu cũng đã đạt tới lô hỏa thuần thành rồi, có thể

đem cực hàn chi lực khống chế được trong một phạm vi tùy ý, thật sự rất khó!" Hàn Lập nở nụ cười, cũng nhẹ nhàng gật đầu.

"Không biết ý tiền bối là …" Tinh thần Hứa Giao thoáng rung lên.

"Hắc hắc, đạo hữu hãy cứ yên tâm, nếu Hứa gia đúng thật là hậu nhân trực hệ của Băng Phách tiên tử thế này, đương nhiên ta sẽ giao ra đồ vật nhờ chuyển hộ" Hàn Lập thấp giọng tươi cười, bỗng nhiên tay áo bào phất lên một cái.

Một chùm ánh sáng chợt lóe, lập tức hai món đồ vật liền hiện ra trên mặt bàn.

Một thứ là ngọc giản màu lam nhạt, món kia lại là một hộp ngọc trắng noãn.

Cả hai vật đều bị dán bởi một đạo phù lục kim quang nhàn nhạt, quả thật vẫn còn phong ấn kín mít, đủ minh chứng cho Hàn Lập chưa từng xem qua bao giờ.

Bạch y nam tử đảo ánh mắt ngó qua, vẻ mặt có chút nghiêm nghị, lập tức ánh mắt bao lấy cả hai thứ, ngược lại cẩn thận hỏi thêm một câu:

"Hiện tại tiền bối có thể báo cho biết là người phương nào đã ký thác nhờ tiền bối chuyển giúp hay không?"

"Không phải tại hạ không chịu nói ra. Lúc trước ta đã bảo, nếu có nói ra có lẽ cũng không có vị đạo hữu nào có khả năng biết người đó là ai đâu, ta chỉ có thể tiết lộ cho chư vị đạo hữu biết chút ít, vị tiền bối đó không phải là người trong hai tộc chúng ta, với thần thông tu vi như ta cũng khó sánh nổi một phần so với vị đó" Hàn Lập nhướng mày, chậm rãi nói ra.

"Cái gì, người dị tộc à"

"Ngay cả tiền bối đây cũng tự nhận không bằng, vậy không lẽ là …"

Mấy người trong Hứa gia thất thanh la lên, hiển nhiên vừa nghe qua câu trả lời này, đã vượt xa những gì họ đoán trước.

Hứa Thiên Vũ cùng mấy lão già đều lộ ra vẻ kinh nghi.

Nhưng thật ra Hàn Lập đối với phản ứng của bọn họ, lại chẳng hiện lên chút kỳ quái nào, có vẻ vô cùng bình tỉnh.

Ánh mắt Hứa Giao chợt lóe lên, thoáng suy nghĩ qua rồi nói:

"Năm đó lúc tổ tiên rời đi cũng vừa mới đột phá Hợp Thể kỳ cảnh giới không bao lâu, rồi sau đó tiến nhập Hoang Dã Thế Giới để đi du ngoạn khắp nơi Phong Nguyên đại lục. Nếu nói như vậy, có thể biết được một hai vị tiền bối dị tộc âu cũng là việc bình thường, không lẽ chuyện này có liên quan tới việc mất tích năm xưa của tổ tiên à"

"Quả thật rất có khả năng" Hứa Nham và lão già kia ngó nhau, sắc mặt chợt lóe lên tia vui mừng, cơ hồ như một câu này đã thay lời của biết bao người xung quanh vậy.

Hứa Thiên Vũ cùng với cự hán cũng nhìn nhau, sau đó cả hai không dằn nỗi đều hiện lên vẻ hưng phấn.

"Đây chỉ là dự đoán thôi, có thật hay không vẫn là hai chuyện khác nhau. Xin tiền bối hãy chờ một chút, vãn bối đi làm chút chuyện sẽ quay về ngay. Nham thúc tổ, cảm phiền người cùng Vũ nhi bồi tiếp tiền bối một chút" Bạch y nam tử hít sâu một hơi, liền không chần chờ thu hai món đồ trên bàn vào trong tay, sau đó áy náy nói với Hàn Lập.

"Hứa đạo hữu cứ tự nhiên" Hàn Lập dường như không để ý lắm.

Nghe thế Hứa Giao liền cầm hai món đồ rồi đứng dậy, dẫn theo một lão già khác cùng với tên cự hán cáo từ đi ra.

Chốc lát, trong đại sảnh chỉ còn lại ba người Hàn Lập. Hứa Thiên Vũ và Hứa Nham.

"Hàn tiền bối, trước đây tại hạ từng nghe Vũ nhi có kể qua, năm đó lúc ở trong thành tu vi còn thấp, con bé đã được tiền bối chỉ

điểm qua, nếu không thì không nhất định đột phá lên Hóa Thần cảnh giới nhanh như vậy, ta đây thân làm thúc tổ xin thay Vũ nhi cảm tạ tiền bối rất nhiều" Lão già bồi tiếp Hàn Lập nói chuyện phiếm vài câu, hai tay kính cẩn thốt ra.

"Không có gì đâu, cũng nhờ Thiên Vũ đạo hữu bản thân tư chất hơn người, năm đó ta cũng chỉ điểm qua sơ sơ thôi" Hàn Lập thoáng động lòng trả lời.

"Thế nhưng đề cập đến việc này, ta có nghe Vũ nhi nói, dường như tiền bối cùng với tổ tiên có chút liên quan sâu xa thì phải?" Hứa Nham có chút tò mò mà hỏi.

"Tuy rằng vẫn chưa có cơ hội diện kiến Băng Phách tiên tử, nhưng quả thật có một chút quan hệ. Nếu không thì vị tiền bối kia sẽ không phó thác cho ta chuyển giao đồ vật này đâu, nếu trong lòng đạo hữu có chút hoài nghi nào, hãy tự mình xem qua tất sẽ hiểu được" Hàn Lập liếc mắt nhìn lão già, sau khi suy tính một lúc, bỗng nhiên ngón tay đưa ra trước mắt rồi giương lên, tiếp theo chỉ nghe truyền đến một tiếng cười khúc khích, một đóa quang diễm màu lam từ đầu ngón tay nở rộng ra, vừa xoay tròn một vòng liền hóa thành một đóa băng hoa màu lam.

*"Kiền Lam Băng Diễm!"*Lão già cất lên tiếng thét kinh hãi, hết sức chăm chú nhìn vào băng hoa mà trên mặt đầy vẻ giật mình.

*"Chẳng lẽ tiền bối cũng là …"*Hứa Thiên Vũ đang đứng bên cạnh vừa nhìn thấy cảnh này cũng khiếp sợ thì thào không ra tiếng.

"Không phải như các ngươi nghĩ đâu, năm xưa ta chỉ có cơ may thu được một ít Hàn Diễm của tổ tiên hai vị, được di lưu lại ở hạ giới mà thôi" Hàn Lập mỉm cười.

"Thì ra là thế!" Hứa Nham liền bừng tỉnh hiểu ra, tuy nhiên trong mắt vẫn còn thấp thoáng chút nghi ngờ, nhưng không tiện mở miệng mà truy vấn tiếp nữa.

Dù sao Hàn Lập cũng là một vị tu sĩ Hợp Thể kỳ, một tu sĩ Luyện Hư như hắn làm sao có tư cách dám đưa ra nghi vấn được chứ.

Cũng đồng thời ngay lúc này, trong một mật thất ở mặt sau tòa lâu đài bị tầng tầng cấm chế bảo vệ nghiêm ngặt, Hứa gia tộc trưởng cùng với cự hán và một lão già đang hồi hộp dòm thật kỹ hai món đồ đang nằm trên mặt bàn.

"Đạo phù này thật lợi hại, dựa vào tu vi của hai người bọn ta, lại không thể mạnh mẽ dụng lực gỡ ra được. Xem ra thật đúng như lời vị tiền bối kia đã bảo, những thứ này chắc chắn là do người dị tộc Đại Thừa chuyển giao tới cho tổ tiên rồi" Tên lão già Hứa Hỏa tựa hồ đã nếm thử qua mùi vị thất bại khi muốn gỡ đạo phù xuống, mắt nhìn hai vật có chút bất đắc dĩ nói.

"Nếu thật sự nguyên nhân xuất phát từ tồn tại Đại Thừa kỳ, thì hai đạo phù này huyền diệu đến thế cũng chẳng có gì gọi là kỳ quái cả. Nếu dựa vào uy lực của bảo vật mà mạnh mẽ hủy diệt luôn hai đạo bùa đó, chỉ sợ đồ vật bên trong tất sẽ bị ảnh hưởng hư hao, chắc chắn là phải có chút xảo thủ nào đó mới phải" Hứa Giao sờ sờ chiếc cằm bóng loáng tựa hồ như đang nghĩ tới chuyện gì đó.

"Tộc trưởng nếu đã có biện pháp, nếu không ngại cứ thử nghiệm một phen xem sao, trường hợp không được nữa thì chúng ta lại tìm biện pháp khác vậy" Hứa Hỏa hiển nhiên hơi nóng vội, nói ra không lưỡng lự.

"Thúc phụ nói hay lắm, tiểu chất trước hết thử qua một lần xem sao" Hứa Giao sau một hồi lâu nghĩ ngợi, liền hồi hợp gật đầu.

Tiếp theo bỗng nhiên thấy hắn khoát tay rồi há miệng ra, theo đó một đạo bạch quang tuôn ra.

Chỉ thấy luồng bạch quang dày đặc vây quanh cổ tay bay lòng vòng một hồi, liền lập tức lóe lên rồi bị Hứa Giao hút trở về miệng.

Nhưng ngay sau đó, ngay chỗ cổ tay hiện lên một vệt đỏ thẫm, vài giọt máu từ từ rớt xuống, vừa lúc rơi ngay phía trên tấm phù đang phong ấn khối ngọc giản kia.

Huyết quang rơi nhanh xuống, những giọt máu đó liền dễ dàng hòa nhập vào rồi biến mất.

Nguyên bản tấm phù vốn đang nằm yên bất động, nháy mắt quầng kim quang phóng lớn ra, tiếp tục ở phía trên hiện ra một đám kim văn lớn nhỏ bất đồng.

Sau đó chợt lóe lên, những kim văn đó đều tán loạn biến mất, đồng thời linh khí trên tấm phù chợt tắt, toàn bộ linh quang cũng tiêu biến không thấy nữa.

Hứa Giao vừa nhìn thấy cảnh này nhất thời mừng rỡ, biết rõ bản thân đã đoán đúng quá nữa rồi, quả nhiên chỉ có huyết mạch kế thừa của Băng Phách tiên tử mới có thể yên ổn gỡ xuống tấm phù này.

Hắn hít sâu một hơi, sau đó há miệng nhẹ nhàng thổi một phát về phía ngọc giản.

Kim sắc phù lục thoáng run lên, liền sau đó từ trên ngọc giản bay xuống không một tiếng động.

------oOo------

Chương 1770: Huyết Hồn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lão già cùng tên cự hán trông thấy tình hình như vậy, sắc mặt đều lộ vẻ vui mừng.

Hứa Giao dằn lại tia hưng phấn đang dâng trào, liền dùng thủ pháp tương tự gỡ lấy phù triện từ trên hộp ngọc.

Ánh mắt Bạch y nam tử đảo qua đảo lại nhìn kỹ hai món đồ vật, sau một lúc hơi do dự bàn tay còn lại liền chụp lấy ngọc giản lam sắc kia.

Nhẹ nhàng áp ngọc giản lên trán, hai mắt vị nam tử đó khẽ nhắm lại.

Một lát sau, sắc mặt Bạch y nam tử bắt đầu định thần trở lại, rồi dần dần hiện lên chút nghi hoặc, nhưng sau đó lại lộ ra chút vẻ khiếp sợ.

Lão già Hứa Hỏa cùng với Cự hán đứng bên cạng trông thấy tình hình như vậy, liếc mắt nhìn nhau trong lòng không khỏi có chút khẩn trương.

Sau một tuần trà, rốt cuộc Bạch y nam tử thở dài một hơi, thần sắc có chút hoảng hốt rồi lấy ngọc giản đang áp lên trán đem xuống.

"Hiền chất, rốt cuộc bên trong nói gì vậy" Lão già không nhịn được hỏi ngay.

Biểu tình tên cự hán cũng lộ ra vẻ cấp bách tương tự.

"Hỏa thúc, người hãy tự xem đi" Tựa hồ Hứa Giao đã bình tĩnh lại được vài phần, thần sắc biểu hiện phức tạp rồi trực tiếp đưa ra ngọc giản, dường như không muốn bàn luận thêm gì nữa.

Lão già tiếp nhận lấy ngọc giản, tự nhiên trong lòng cũng có chút kinh nghi, sau một hồi do dự cũng tương tự thả thần niệm vào trong.

Lúc này ánh mắt Hứa Giao dừng lại ở hộp ngọc, thoáng cân nhắc liền phất tay áo qua một cái.

Nắp hộp lập tức mở bung ra.

Bên trong hộp ngọc đang ngưng tụ một quầng ô quang lưu chuyển không ngừng, bên trong rõ ràng đang đặt một chiếc bình đỏ tươi cao gần một tấc.

Mặt ngoài chiếc bình này có khắc một loại hoa văn rất kỳ quái, thoáng mơ hồ tỏa ra một cỗ huyết tinh khí.

"Ồ, hình như cái này là …" Tên cự hán đứng bên cạnh thấy rất rõ, lập tức cả kinh nhận ra chút gì đó.

"Không sai, đây chính là Huyết Hồn Bình của tổ truyền Hứa gia. Nguyên trước đây bình này có một đôi, nhưng năm xưa đã bị Băng Phách tổ tiên mang đi một cái rồi, thật không ngờ lại có ngày gặp lại được tại đây" Thần sắc Hứa Giao âm trầm nói.

"Đúng là bảo vật này rồi" Tên cự hán nuốt nước miếng cái ực, liền thì thào một câu.

Hứa Giao cũng không đề cập thêm nữa, liền trực tiếp phân phó cho tên đại hán:

"Ngươi lập tức cầm lệnh bài của ta, điều động tất cả mật vệ trong Tộc đến xung quanh ngọn núi ngay chỗ Tông Miếu cho ta, đồng thời cũng phát động toàn bộ cấm chế gần đó, đem phong tỏa kín mít cho dù con ruồi cũng khó bay lọt. Kế tiếp, mời cho được Đại thúc tổ dù đang trong giai đoạn bế quan cũng phải tỉnh lại rồi vào Tông Miếu chờ ở đó"

"Sao phải điều động mật vệ, lại còn thỉnh Đại thúc tổ xuất quan nữa" Tên cự hán cả kinh, trông bộ dạng rất khó tin.

"Không sai. Đây là chuyện đại sự có liên quan đến Băng Phách tổ tiên, Đại thúc tổ cho dù đang tu luyện đến giai đoạn quan trọng cũng phải mời xuất quan một chuyến" Bạch y nam tử cắn răng một cái, dứt khoát phân phó.

"Thật sự Tộc trưởng đã tìm được tung tích của tổ tiên rồi à, được ta đi làm ngay" Tên cự hán nghe vậy mừng rỡ, liền không chút do dự đáp ứng ngay, rồi đi thẳng ra ngoài.

Còn Hứa Giao thấy tên cự hán sau khi đã rời khỏi mật thất, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào chiếc bình nhỏ đỏ như máu, sắc mặt thoáng âm trầm bất định.

Một lát sau, lão già Hứa Hỏa thở ra một hơi, cuối cùng cũng xem xong ngọc giản liền mở mắt ra nói:

"Thì ra là thế, tổ tiên đại nhân thật sự đã đi vào khu vực hoang dã thế giới, lại còn đến một đại lục nào khác nữa. Chuyện gì đã xãy ra, đến nỗi chỉ có thể chuyển về được một tia huyết hồn vốn được tế luyện từ năm xưa" Lão già thì thào một câu, cặp chân mày nhăn tít.

"Trong Ngọc giản này ngoại trừ truyền lại bộ bí thuật Huyết hồn ra, cũng chỉ có lưu lại vài câu nhắn nhủ thôi. Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, hiện tại chỉ cần vận dụng Huyết tinh khiến cho tia huyết hồn này được tỉnh lại, lúc đó mới biết rõ sự tình. Nghĩ lại cũng nhờ năm xưa Băng Phách tổ tiên đã sớm chuẩn bị kỹ càng, trước đó đã luyện chế ra Huyết Tinh Quan cùng với một cặp Huyết Hồn Bình này, nếu không bọn ta thật sự bó tay không còn cách nào giải quyết" Hứa Giao âm trầm nói.

"Chính xác như thế, theo như những gì bên trong Ngọc giản cho biết, một khi tấm phù triện này bị gỡ xuống, nhất định trong vài ngày phải gấp rút cử hành nghi thức, nếu không cho dù có Huyết Hồn Bình này đi nữa, một tia huyết hồn đó sẽ bị tan đi mất, dù sao huyết hồn được phong ấn trong chiếc bình này đã rất lâu rồi" Lão già lại tiếp tục lộ ra vẻ lo lắng.

"Yên tâm đi, chúng ta sẽ lập tức cử hành nghi thức trong ngay

đêm nay" Ánh mắt Bạch y nam tử chợt lóe lên rồi nói.

"Cũng chỉ còn cách này mà thôi. À còn nữa, vị Hàn tiền bối kia đang ở chính điện, chúng ta sẽ hồi báo thế nào đây. Ta có nghe Vũ nhi nói qua, dường như vị này cùng với Băng Phách tổ tiên cũng có chút liên quan gì đó, hơn nữa lại chủ động đem trả về huyết hồn tổ tiên, hiển nhiên không có ác ý gì với Hứa gia chúng ta đâu" Lão già nói ra một câu.

"À, vị Hàn tiền bối này tuy là mới vừa tiến giai không bao lâu, nhưng thần thông dường như không thấp chút nào, lại còn tinh thông pháp trận thượng cổ nữa chứ, nói không chừng về sau sẽ trở thành một bức tường lớn để Hứa gia chúng ta dựa vào. Bất luận thế nào cũng quyết phải giữ chân vị tiền bối này ở lại Hứa gia càng lâu càng tốt. Sau khi cử hành nghi thức hồi sinh huyết hồn, ta hãy nghĩ cách làm sao để tăng thêm giao tình với vị Hàn tiền bối này" Hứa Giao trầm ngâm một chút liền có quyết định.

"Chắc chắn phải thế, thôi ta ra ngoài trước để an bài đôi chút đây" Hứa Hỏa nhẹ gật đầu, liền dự định rời đi.

"Để chứng tỏ thành ý, hay là ta và Hỏa thúc cùng đi ra vậy" Bạch y nam tử hơi do dự một chút lại bảo thế.

"Cũng tốt, đối với một gã Hợp Thể kỳ như thế, bất luận thế nào chúng ta phải đối đãi thật long trọng vào" Lão già thoáng suy nghĩ liền tỏ vẻ đồng ý.

Vì thế, vị tộc trưởng của Hứa gia này đem hộp ngọc có chứa chiếc bình màu đỏ cẩn thận thu hồi lại, sau đó cùng lão già rời khỏi mật thất.

Vài hôm sau, trong một tòa lầu vô cùng xinh đẹp được xây dựng bên trên ngọn núi, Hàn Lập đang ngồi khoanh chân trên tấm bồ đoàn ở tầng cao nhất, hắn khẽ nhíu mày trầm ngâm không thốt nên lời.

Hiện tại trong lòng hắn thật sự có chút chuyện khó xử.

Vốn là chỉ muốn sau khi đưa được đồ vật đến nơi, rồi đàm đạo vài câu với Hứa gia, sau đó sẽ cáo từ rời đi ngay.

Vốn không nghĩ sẽ phải ở lại Hứa gia lâu hơn, thế nhưng do gia chủ hết sức nhiệt tình, chẳng những quyết liệt giữ ở lại thêm một thời gian, mà còn khi thấy hắn muốn rời khỏi nơi đây, lại ẩn ý tiết lộ chút ít tin tức về món đồ nhờ chuyển cho Hứa gia, đồng thời phong phanh nói ra manh mối có liên quan đến Băng Phách tiên tử.

Chỉ cần hắn ở lại Hứa gia vài hôm thôi, nói không chừng có thể biết được hạ lạc của tổ tiên bọn họ.

Hắn nghe qua trong lòng không khỏi suy tính.

Nếu nói Hàn Lập thật sự không để ý đến sự tình của Băng Phách tiên tử thì hoàn toàn không hẳn thế.

Bất luật là hắn hấp thu Kiền Lam Băng Diễm, hay đã từng mạo hiểm tiến vào Hư Thiên Cung rồi đoạt được Hư Thiên bảo đỉnh, lại còn diễn biến hung hiểm trong Bắc Minh Tiểu Cực Cung ở Đại Tấn nữa, hầu hết đều có liên quan mật thiết với vị Băng Phách tiên tử này.

Hơn nữa trong lòng hắn cũng có vài vấn đề mơ hồ nan giải, cũng nghĩ nên gặp vị Băng Phách tiên tử này để kiến thức một phen.

Nếu chỉ cần ở khoảng mười ngày nửa tháng, tự nhiên hắn không quan tâm lắm.

Dù sao với thần thông tu vi hiện tại, hắn cũng không cần phải lo lắng mấy người Hứa gia này có ý đồ gì đó với hắn.

Trong hai tộc Nhân Yêu, ngoại trừ tu sĩ Đại Thừa được nhắc tới như một truyền thuyết, thật sự khó tìm được người có thể uy hiếp được tính mạng hắn.

Do đám tu sĩ Hứa gia quá sốt sắng lưu lại, nên hắn ở lại tộc Hứa gia một thời gian, kế đó yên tỉnh ngồi trong tòa lầu này.

Bất quá trong lòng Hàn Lập cũng đã có quyết định, nhiều lắm cũng sẽ ở lại Hứa gia hơn tháng là cùng, nếu đến khi đó vẫn không có tin tức của Băng Phách tiên tử, chắc chắn sẽ không thể tiếp tục chờ đợi ở đây được nữa.

Tất nhiên, dù cho thật sự có biết được hạ lạc của Băng Phách tiên tử đi nữa, hắn vẫn chưa tính tới chuyện có nên dành thời gian đi tìm hay không, hắn muốn chờ tới lúc tình huống rõ ràng rồi mới quyết định sau.

Hàn Lập đang trầm ngâm suy nghĩ, bỗng nhiên nhấc bàn tay lên, tiếp theo linh quang chớp nhoáng, nhất thời trong tay xuất hiện một ngân sắc phù triện.

Tấm phù triện này chính là trước đây hắn có được từ cấm chế di lưu trong Quảng Hàn giới, đích thực là một phù triện tiên giới đã bị tiêu hao hết linh lực.

Trong khoảng thời gian này, bởi vì đan dược cho Hợp Thể kỳ nhất thời không thể điều chế được, nên hắn cũng không vội mà tu luyện pháp lực, trái lại tập trung hơn phân nữa tinh thần để tìm hiểu tấm phù triện tiên giới này.

Tuy rằng toàn bộ uy lực đã bị tiêu tán đi hết, nhưng phù văn được vẽ trên đó đều dùng ngân khoa văn cả, so với lĩnh ngộ về phương diện phù triện được ghi trong Kim Khuyết Ngọc Thư rất có chỗ giống nhau.

Điều này khiến cho Hàn Lập cảm thấy rất có khả năng tìm hiểu sâu hơn.

Nguyên bản bên trong tàn trang của Kim Khuyết Ngọc Thư, hắn thủy chung vẫn chưa có khả năng nhập môn được chút nào, thế nhưng cuối cùng cũng tìm được chút manh mối đó là *"Thiên Qua Phù"*.

Tấm phù này chính là một loại ngân khoa văn phù triện được ghi lại sau cùng bên trong tàn trang, đây cũng là loại phù triện duy nhất có đặc tính công kích.

Không đề cập tới uy lực của tấm phù triện này mạnh mẽ tới cỡ nào, mà chỉ nói tới chỗ thâm ảo phức tạp thôi, nó thật sự đã hơn xa Thái Nhất Hóa Thành Phù vốn cùng loại ngân khoa văn linh phù.

Cho dù đối với thiên địa pháp tắc cũng có một ít lĩnh ngộ nhất là từ khi Hàn Lập tiến giai lên Hợp Thể, nhưng cuối cùng vẫn không đủ khả năng thấu triệt nỗi.

Về sau mà nói, Thiên Qua Phù này giá trị chắc chắn là tuyệt đối cao, rất đáng chờ mong.

Hàn Lập chuyển ánh mắt nhìn chằm chằm vào ngân sắc phù lục, ngón tay bên kia không ngừng tung lên vẽ xuống tựa như đang họa bức tranh nào đó.

Một lát sau, chẳng thấy điểm dị thường nào xuất hiện, nhưng cũng có khi từ đầu ngón tay tuôn ra vài ngân sắc phù văn lớn nhỏ bất đồng, có khi tiêu biến đi mất, hoặc có lúc ngưng tụ lại một chút rồi lóe lên, trông hết sức thần bí.

Thời gian thoáng trôi qua, không bao lâu sau phía trên bầu trời ngay vị trí sơn mạch của Hứa gia, vầng trăng trên cao soi sáng, lúc này trời đã về khuya.

Hàn Lập đang khoa tay vẽ không ngừng, gương mặt bỗng nhiên hiện lên tia khác thường.

Ngay sau đó, hắn dừng lại rồi đứng lên, bóng người chợt lóe, liền xuất hiện bên cạnh cửa sổ, kế đó nhìn về phía ngọn núi xa xa, trên mặt thoáng hiện ra vẻ nghi hoặc.

"Sao lại thế này, một cổ dao động cấm chế rất quái dị, dường như là …" Tâm niệm Hàn Lập bỗng chốc quay ngược trở lại, tựa hồ nhớ tới chuyện gì đó, liền ngó lên trên trời cao.

Kết quả khiến hắn hết sức kinh hãi!

Chỉ thấy vầng trăng treo trên bầu trời đêm vốn long lanh ánh sáng trắng ngà, không biết từ lúc nào đã biến thành màu đỏ khiến bất kỳ ai nhìn lên cũng cảm giác bất an.

Hàn Lập thở ra một hơi rồi thu ánh mắt lại, sau đó bỗng nhíu mắt tiếp tục nhìn về phía ngọn núi một lần nữa.

Tia lam quang từ nơi sâu thẳm trong cặp đồng tử chớp động không ngừng, ngọn núi nhìn xa xa nhìn trông rất đổi bình thường, thế nhưng nhờ hiệu quả của linh mục, hắn thấy rất rõ ràng một tầng huyết quang đỏ thắm.

Vầng huyết quang đó bao phủ xung quanh ngọn núi, không ngừng bành trướng lớn ra rồi thu hẹp trở lại, dường như hắn bị ảnh hưởng bởi một lực dao động tựa hồ như được phóng ra từ trong ngọn núi này.

Thấy được rất tường tận, xung quanh bốn phía ngọn nút đã bày ra cấm chế huyền diệu nào đó. Nhưng cổ huyết quang kia thật sự chẳng tầm thường chút nào, một phần linh áp vẫn có thể trực tiếp xuyên thẳng qua.

"Một lượng lớn huyết tinh khí như thế, chẳng lẽ Hứa gia muốn cử hành nghi thức huyết tế ở chỗ đó? Bất quá cho dù muốn tiến hành huyết tế đi nữa, cũng không nên chọn thời điểm có ngoại nhân như ta chứ, không lẽ đợt huyết tế lần này có quan hệ gì với ta sao" Một hồi lâu sau, lam mang trong mắt hắn chợt biến mất, thì thào nói nhỏ vài tiếng, trên mặt đầy vẻ trầm ngâm.

Hắn là hạng người cơ trí, nên chỉ cần cân nhắc qua một chút, liền đoán trúng chân tướng sự việc hết bảy tám phần.

------oOo------

Chương 1771: Hứa Gia Tông Miếu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong lòng Hàn Lập sau khi đã có đáp án, liền nhìn lại ngọn núi ở xa, bình tĩnh trở lại.

Nhìn kỹ một lúc lâu, cuối cùng tình hình xáo động từ nơi đó chầm chậm giảm đi rồi tắt hẳn, kế đó hắn suy nghĩ một chút liền trở về khoanh chân tiếp tục ngồi lên tấm bồ đoàn, hai mắt cũng từ từ nhắm lại.

Kế tiếp vài hôm sau, ngoại trừ Hứa Thiên Vũ có tới vấn an chu đáo ra, thì những người khác trong Hứa gia chẳng ai đến làm phiền hắn tu luyện cả.

Bất quá càng ngày hắn càng thấy rõ vẻ lo âu hiện lên gương mặt của nữ tử đó, xem ra hành động của gia tộc đêm đó dường như không được thuận lợi cho lắm.

Quả nhiên mấy hôm sau đó, cứ mỗi tối linh khí dao động cứ như thế liên tiếp bạo phát.

Liên tục những đêm sau, Thiên Vũ tiên tử cũng có tới thỉnh an, nhưng tựa hồ có chuyện muốn nói với Hàn Lập, nhưng mấy lần lời nói chưa kịp phát ra khỏi miệng liền do dự nuốt trở lại.

Hàn Lập mục kích hết toàn bộ, trong lòng thoáng cân nhắc nhưng ngoài mặt thần sắc vẫn bình thường.

Bất quá tới sáng ngày thứ năm, trong lúc Hàn Lập đang tiếp tục tìm hiểu phù lục, bỗng nhiên thần sắc thoáng động, khẽ lật bàn tay, lập tức phù lục đang tìm hiểu lóe lên rồi biến mất.

Hắn rõ ràng cảm ứng được ngay cửa vào, ngoại trừ Hứa Thiên

Vũ vốn hằng ngày thường xuyên vấn an ra, còn có thêm Hứa Giao cùng với khí tức của một người xa lạ khác.

Đạo khí tức này vô cùng cường đại, tu vi đã đạt tới Luyện Hư hậu kỳ.

Điều này làm cho hắn có chút ngạc nhiên.

Không ngờ trong Hứa gia lại có tu sĩ bậc này, xem ra lúc bình thường đã che dấu đi hết sức kỹ lưỡng.

Lúc này trong lòng Hàn Lập thoáng cân nhắc một phen, bên dưới truyền đến âm thanh kính cẩn của Tộc trưởng Hứa gia:

"Vãn bối Hứa Giao xin bái kiến tiền bối, không biết tiền bối có thể dành chút thời gian để vãn bối được diện kiến không"

"Nguyên lai là Hứa tộc trưởng đã tới, không cần phải khách khí như thế, phiền ở đại sảnh chờ một lát, Hàn mỗ sẽ xuống ngay" Hàn Lập thản nhiên trả lời, tiếp theo bước xuống tầng dưới.

Một lát sau, thân ảnh Hàn Lập bỗng hiện ra tại đại sảnh, ánh mắt hắn cũng nhìn rõ tên Luyện Hư hậu kỳ xa lạ kia.

Cùng đứng sánh vai với Hứa Giao là một gã thanh niên nam tử mặc áo bào tro hơi cũ kỹ, trông bộ dạng bất quá mới chỉ chừng hai bảy hai tám tuổi, cũng hướng về Hàn Lập chắp tay cười.

Nhìn kỹ qua thấy dung mạo của tên thanh niên này khá giống với Hứa Giao, hai người mà đứng cạnh nhau cứ ngỡ người thanh niên này là hậu bối con cháu trong nhà của Hứa Giao vậy.

"Tiền bối, xin giới thiệu đây là Đại trưởng lão Hứa Nguyên, do mấy hôm trước tu luyện tới giai đoạn quan trọng nên không kịp xuất quan để tiếp đón tiền bối được" Hứa Giao vừa thấy Hàn Lập liền thi lễ, đồng thời giới thiệu luôn người bên cạnh.

"Đại trưởng lão à? Hứa Nguyên đạo hữu đây sắp đạt tới đại viên mãn Luyện Hư hậu kỳ rồi, có lẽ tùy thời có thể đột phá bình cảnh lên Hợp Thể cảnh giới, nói không chừng sắp tới cũng sẽ trở thành

đồng giai với ta" Đánh giá thanh niên này vài lần, Hàn Lập đột nhiên cười rộ một tiếng.

"Tiền bối tuệ nhãn như đuốc, đích xác vãn bối đã dự tính sẽ chuẩn bị đột phá bình cảnh, bất quá có thành công hay không thật sự rất khó nói" Thành niên cung kính thi lễ với Hàn Lập, sau đó thở dài rồi trả lời.

Hàn Lập nghe qua mỉm cười không đề cập tiếp chuyện này nữa, sau khi ngồi xuống ghế chủ vị liền ra hiệu ý bảo mọi người hãy cùng ngồi xuống.

Mấy người Hứa Giao nói lời cảm tạ, sau đó an vị ở hai bên Hàn Lập.

"Lúc này Hứa tộc trưởng đến đây có phải truy được chút tin tức gì đúng không" Hàn Lập không quanh co lòng vòng mà đi thẳng ngay vào vấn đề.

Nhưng vừa nghe hắn hỏi thế, thật sự làm cho Hứa Giao ngẩn người ra, kế tiếp khóe miệng hơi run rẩy liền nở nụ cười khổ:

"Nếu như hôm qua mà tiền bối hỏi như vầy, chỉ sợ vãn bối thật sự không thể chính xác đưa ra tin tức nào, thế nhưng lần này vãn bối đến đây chính là muốn nhờ tiền bối một chuyện".

"Nhờ ta?" Mí mắt Hàn Lập hơi nhíu lại, tựa hồ khá bất ngờ.

"Không dám dối gạt tiền bối, lúc trước tiền bối chuyển giao đồ vật tới, đích xác là có phương cách để tra ra hạ lạc của Băng Phách tiên tổ. Nhưng nếu chỉ bằng thực lực của mấy người Hứa gia chúng ta quả thật không đủ, e rằng cần phải nhờ thêm sự giúp sức của tiền bối mới được" Rõ ràng Hứa Giao nói thẳng luôn ý định đến đây.

"Lời của tiểu chất không giả chút nào. Chỉ vì chuyện này mà cả ba tu sĩ Luyện Hư kỳ của Hứa gia chúng ta đều đã thử qua, nhưng có lẽ do pháp lực chưa đủ mạnh mẽ, chỉ còn cách tới đây cầu tiền bối ra tay giúp đỡ" Thần sắc Hứa Nguyên cũng ngưng trọng nói ra.

"Có chuyện này à! Trước hết hai vị hãy đem chân tướng sự việc nói rõ ra một chút đã" Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, lại thản nhiên nói.

Với tu vi thân phận như hắn hiện giờ, tự nhiên sẽ không dễ dàng hứa hẹn bất cứ việc gì.

"Tất nhiên rồi, cho dù tiền bối không hỏi, vãn bối cũng nguyện trình bày tỏ tường" Hứa Giao đáp ứng luôn miệng, thoáng cân nhắc một chút liền tiếp tục nói:

"Kỳ thật sự tình cũng không đến nỗi phức tạp lắm, không biết tiền bối đã từng nghe qua Huyết Hồn Đại Pháp chưa?".

"Huyết Hồn Đại Pháp! Vừa mới nghe qua đã thấy hơi quen quen, ồ, không phải chính là Huyết Hồn Đại Pháp do Huyết Tinh Thượng Nhân đã tu tập cách đây mấy vạn năm trước sao?" Đầu tiên là Hàn Lập nhướng mày, nhưng lập tức đã nghĩ ngay tới chuyện liên quan rồi, sắc mặt có hơi biến đổi nói.

"Quả nhiên tiền bối đã nghe qua rồi, vị Huyết Tinh Thượng Nhân này cũng có thể xem như là một kỳ tài vạn năm khó tìm của Nhân tộc chúng ta, chẳng những có thể tế luyện ra Huyết Hồn Chi Mộc, mà còn từng dùng qua thanh gỗ này đánh chết dị tộc đồng giai nữa đấy. Không dám dối gạt tiền bối, tuy rằng Huyết Tinh Thượng Nhân đã sớm ngã xuống, nhưng toàn bộ y bát của vị đó lại được Băng Phách tiên tử vô tình phát hiện ra. Tuy bộ công pháp này hơi giống tà đạo một chút, hẳn nhiên tiên tổ cũng không có khả năng chỉnh sửa lại công pháp cho phù hợp được, nhưng vẫn chọn trong đó ra vài loại bảo mệnh bí thuật để tu luyện một phen, lại còn có thể luyện chế ra nhiều loại bảo vật cứu mạng nữa. Lần này trong số những món đồ mà tiền bối giao cho, đích thật có một món tên là Huyết Hồn Bình do đích thân tiên tổ tế luyện ra, quả thật bên trong có chứa một đám huyết hồn, chỉ cần có thể hồi sinh lại đám huyết hồn này, chắc chắn sẽ biết được tung tích của tiên tổ" Hứa Giao vừa nói vừa để ý thần sắc của Hàn Lập.

Nhưng ngoại trừ lúc nghe qua Huyết Hồn Bình, cặp mắt Hàn Lập vốn lơ đãng liền chớp động một chút, sau đó cũng không thấy điểm khác thường nào nữa.

"Mấy đêm nay ta thấy trên bầu trời có hiện tượng kỳ lạ, có phải do các ngươi đánh thức huyết hồn gây ra không?" Hàn Lập sau một hồi trầm mặt, bỗng nhiên hỏi một câu.

"Đúng như lời tiền bối đã nói. Thật sự vãn bối không dám chậm trễ, ngay từ đêm đó đã lập tức bắt đầu triệu tập nhân thủ, tiến hành nghi thức gọi hồn, nhưng đáng tiếc là …" Hứa Giao nói tới đây, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

"Không biết có phải do Huyết hồn đã bị phong ấn quá lâu năm, hay nguyên do huyết mạch bọn ta không được tinh thuần cho lắm, nên mấy lần hoán tỉnh đều thất bại liên tục. Bởi vì trước đó đã gỡ tấm phù lục dùng để phong ấn Huyết hồn rồi, nếu trong vòng hai ngày mà không thể làm cho Huyết hồn tỉnh lại, thì khi đó một đám Huyết hồn của tiên tổ sẽ hoàn toàn bị tiêu tán" Thanh niên thở dài một hơi rồi nói ra.

"Hứa gia các ngươi muốn Hàn mỗ hỗ trợ nghi thức gọi hồn phải không?" Hàn Lập không vội cho ý kiến, liền hỏi thẳng.

"Tiền bối minh giám. Đã mấy ngày qua, quả thật bọn vãn bối đã thử hết mọi phương cách mà vẫn không hiệu quả, nay cũng chỉ còn biết nhờ vã tiền bối một phen mà thôi" Hứa Giao lại đứng dậy chắp tay thi lễ với Hàn Lập, vẻ mặt hết sức thành khẩn.

"Nếu đúng thật do pháp lực không đủ mạnh, dù cho Hàn mỗ tốn chút khí lực cũng không tính là gì. Nhưng nếu vì lý do nào khác làm ảnh hưởng tới nghi thức hoán tỉnh Huyết hồn, tại hạ cũng đành bất lực thôi" Hàn Lập sờ sờ cằm một hồi lâu, sau đó mới lạnh lùng lên tiếng.

"Tất nhiên là vậy, nếu thật sự vấn đề xuất phát từ bọn vãn bối, cũng chỉ có thể xem như ý trời đã định thế thôi" Hứa Giao nghe qua, nhất thời vui sướng liên tục gật đầu.

Hứa Nguyên vùng với Hứa Thiên Vũ cũng mừng rỡ ra mặt.

"Việc này không thể chậm trễ được, Hàn mỗ muốn xem qua

Huyết hồn của Băng Phách đạo hữu ra sao đã, rồi cùng các ngươi chuẩn bị cho nghi thức gọi hồn nữa" Hàn Lập sau khi đáp ứng sự tình, ngược lại có bộ dáng hết sức nghiêm khắc, đứng dậy phân phó.

"Đi thôi, tuy rằng nghi thức này chỉ có thể thực hiện lúc ban đêm, nhưng trước hết xin mời tiền bối xem qua một phần cũng tốt!" Hứa Giao thoáng lo lắng một chút, sau đó cũng cảm thấy không có vấn đề gì, liền lên tiếng đáp ứng.

Nếu quả thật có thể tìm được hạ lạc của vị tiên tổ Hứa gia này, lập tức có khả năng khiến cho Hứa gia trở thành một trong những gia tộc hùng mạnh nhất Nhân tộc.

Vì thế, bất luận là Hứa Giao hay Hứa Nguyên cùng mấy vị trưởng lão khác, bọn họ đều đem hết toàn lực cố gắng làm tỉnh lại đám Huyết hồn này của Băng Phách tiên tử.

Hàn Lập theo sau ba người của Hứa gia lập tức rời đi, sau đó độn quang cùng bay thẳng tới ngọn núi mà hằng đêm truyền ra lực dao động.

Khoảng cách gần như thế, thoáng chốc đã tới nơi.

Chỉ thấy bốn phía xung quanh ngọn núi trông cũng giống như bao ngọn núi bình thường khác, chỉ có điều khắp nơi giăng đầy từng đoàn linh quang cấm chế đủ mọi màu sắc, trong tầng tầng linh quang đó xuất hiện từng nhóm vệ sĩ mặc áo giáp màu xanh chợt ẩn chợt hiện.

Thần niệm Hàn Lập quét qua, liền dễ dàng phát hiện ra tổng cộng khoảng hơn trăm người, hầu hết đều có tu vi cỡ Nguyên Anh kỳ.

Đám nhân thủ đó có lẽ cơ bản chẳng là gì so với thế lực lớn như Thiên Uyên thành, nhưng cũng đủ để dọa khiếp đối với một gia tộc.

Hơn nữa đám vệ sĩ đó mỗi người đều có thủ pháp ẩn nấp xảo diệu, cũng chẳng nghe được bất kỳ tiếng động nào được phát ra, trông tựa như một đội binh sĩ được huấn luyện nghiêm ngặt vậy, do đó một đội nhân thủ như thế hiển nhiên khó có khả năng xuất hiện trong một gia tộc bình thường được.

Tựa như phát hiện ra điểm ngạc nhiên của Hàn Lập, Hứa Giao ở bên cạnh lên tiếng giải thích:

"Thật khiến cho tiền bối chê cười, đây là đội vệ sĩ bí mật của chúng ta, và cũng chính là lực lượng tinh nhuệ nhất của Hứa gia. Tuy rằng đứng trước mặt cao giai tu sĩ thì không đáng nhắc tới, nhưng chỉ cần ba bốn người liên thủ lại, cũng đủ để đấu một trận với tu sĩ Hóa Thần kỳ".

"Ồ, nói vậy những tên này còn tinh thông cả bí thuật liên thủ nữa à" Hàn Lập tựa hồ có chút hứng thú nói.

"Ha hả, đúng là như vậy. Nghi thức gọi hồn này hết sức kiêng kị bị người khác quấy rầy, vì cẩn thận triệt để mới triệu tập toàn bộ mật vệ trong tộc bố trí tại đây" Hứa Giao giải thích một chập.

Lúc này Hàn Lập gật đầu không nói tiếp nữa.

Một lát sau, Hứa Giao vận dụng pháp bàn trong tay mở ra cấm chế, mọi người liền dừng lại ở trước một tòa miếu thờ rất lớn nằm sát ngay sườn núi.

Mà ngay bên trên cổng chính miếu thờ có treo một tấm bảng hiệu, đơn giản chỉ dùng phấn màu bạc viết lên một chữ *"Hứa"* to tướng bằng cổ văn.

Đứng cạnh cổng chính hiện diện bảy tám gã mật vệ, trên mặt không chút biểu tình đứng canh gác tại đây.

Kỳ quái chính là tuy cổng chính đã bị phong bế đóng chặt, nhưng cửa hông bên cạnh lại mở sẵn ra, chỉ có điều kích cỡ vừa đủ để một người đi qua mà thôi.

Thần sắc Hàn Lập thoáng động.

"Mong tiền bối thứ lỗi, nơi đây chính là tông miếu của Hứa gia chúng ta, mà lối vào mật điện chỉ có thể tiến vào theo lối cửa hông

mà thôi" Hứa Nguyên nói lời xin lỗi.

"Không có gì đâu" Hàn Lập lắc đầu, thái độ như không thèm để ý đến.

Vừa nghe qua Hàn Lập bảo thế, Hứa Nguyên với Hứa Giao đều cùng lúc thở phào nhẹ nhõm.

Nếu đối phương chỉ vì chuyện này mà sinh lòng bất mãn, đối với bọn họ mà nói đương nhiên là mất nhiều hơn được.

Kế đó mọi người cùng xuyên qua cửa hông để tiến nhập vào trong Hứa gia tông miếu.

------oOo------

Chương 1772: Nghi thức

Nguồn: EbookTruyen.Net

Xuyên qua một cái hành lang dài và một khúc ngoặt hình vòng cung, đám người Hàn Lập trực tiếp xuyên qua chính điện thẳng tới một gian phòng ở ngay hậu điện. Trong một gian phòng này rõ ràng có một cái thông đạo thoai thoải hướng dưới mặt đất đi xuống. Dĩ nhiên cũng có vài tên mật vệ phụ trách thủ vệ nơi này.

Dừa tiến tới lối vào thông đạo, Hứa Giao liền khoát tay áo một cái, mấy tên mật vệ này lập tức khom người lui lại sang hai bên nhường lối cho đám người Hàn Lập đi xuống. Thông đạo này có chút âm âm u u, dọc đường đi xuống thi thoảng có từng trận hàn phong thổi tới, mà ở hai bên thông đạo cứ mỗi khoảng lại được khảm một khối Nguyệt quang thạch cỡ nắm tay làm cho thông đạo được một tầng linh quang lúc sáng lúc tối, âm u trùng trùng, quỷ dị lạ thường.

Cũng may thông đạo này cũng không tính là dài lắm, chỉ lát công phu sau mọi người đã đi ra khỏi thông đạo tiến vào một gian đại sảnh được thiết kế tỉ mỉ.

Hàn Lập đưa ánh mắt thoáng đảo qua khắp nơi, hai mắt hắn hơi hơi nhíu lại.

Cả gian đại sảnh này đều dùng một loại hắc sắc ngọc thạch không rõ xây dựng lên, diện tích ước chừng ba bốn trăm trượng, bốn phía cùng đỉnh đại sảnh có một tầng phù văn thần bí ẩn ẩn bao phủ. Đám phù văn này toả ra từng trận bạch sắc linh quang liên hồi, đem cả gian đại sảnh chiếu sáng như ban ngày nhưng thứ đáng chú ý nhất lại là một cái đài cao tinh xảo dị thường được đặt ngay trung tâm của đại sảnh.

Cái đài này có hình lục lăng giác được đặt ngay ở trung tâm một toà pháp trận cỡ lớn, mà ở trên đài cao lại có một ao nhỏ hình tròn chứa một dám dịch đỏ tươi như máu nhưng lại không hề có chút huyết tinh chi khí nào mà ngược lại tản ra từng trận úc hương kỳ dị. Ngoài ra, tại trung tâm pháp trận còn có hơn mười Hứa gia tu sĩ đang khoanh chân nhắm mắt vừa khéo tạo thành một vòng tròn vây quanh cái đài cao. Trong số đó có cả Hứa Nham, Hứa Hoả hai người.

"Bái kiến Hàn tiền bối, đa tạ tiền bối ra tay tương trợ Hứa gia."

Hai gã Luyện Hư kỳ tu sĩ này vừa thấy Hàn Lập cùng với đám người Hứa Giao xuất hiện trong đại sảnh lập tức hiểu rõ ý tứ của Hàn Lập, trong lòng mừng rỡ, đứng dậy hướng Hàn Lập phía xa xa thi lễ.

"Trước đừng nói cái gì cảm kích. Ta có thể giúp đỡ được hay không là chuyện khó nói trước được."

Hàn Lập lắc lắc đầu nói.

Hứa Giao thấy vậy không có chút phật lòng nào mà ngược lại còn hướng mấy tu sĩ còn lại ở phía xa xa vẫy tay một cái. Trong số tu sĩ này nam nữ, già trẻ đều có, trẻ nhất bộ dáng bất quá cũng mới ba mươi tuổi, già thì râu tóc cũng đã bạc trắng như tuyết nhưng mỗi người tu vi đều đã đạt tới Hoá Thần kỳ, hiển nhiên đều là Hứa gia trung tâm đệ tử.

Số tu sĩ này sớm đã dùng ánh mắt kính sợ len lén nhìn về phía Hàn Lập, hiển nhiên từ sớm đã biết hắn là tồn tại Hợp Thể kỳ, hiện giờ lại thấy tộc trưởng phân phó, nhất thời cả đám đứng dậy đồng loạt hướng Hàn Lập thi lễ.

Hàn Lập khoát tay, ánh mắt không tự chủ mà hướng về phía huyết trì nhìn lại, trên mặt lộ ra vẻ hứng thú.

"Vật này được dựa theo ghi chép trong Huyết hồn đại pháp tạo ra. Linh dịch trong ao không chỉ chứa máu huyết mà còn có một lượng lớn linh dược, linh vật quý hiếm khác. Hỗn hợp này không chỉ là một trong những thứ thiết yếu nhất để đánh thức Huyết hồn mà còn có thể trì hoãn tốc độ tiêu tán của Huyết hồn."

Hứa Nguyên đứng một bên thấp giọng nói.

"Thì ra là thế. Bất quá thứ trọng yếu nhất trong nghi thức không phải là thứ linh dịch kia hay pháp trận huyền diệu kia mà là thứ ở ngay bên huyết trì. Không có vật này, cho dù là pháp trận huyền diệu hơn nữa hay linh dịch trong ao có nhiều hơn thì chỉ e là bí thuật cũng rất khó thi triển ra."

Đồng tử Hàn Lập lam mang thoáng hiện, thản nhiên nói.

"Tiền bối tuệ nhãn như đuốc! Thứ ở bên trong linh dịch kia chính là một trong trấn gia chi bảo của Hứa gia ta, Huyết tinh quan. Nếu không có vật này, nhất định sẽ không thể ngưng luyện ra Huyết hồn chi khu được, như vậy mà nói thì Huyết hồn sẽ không có chỗ để ký thác được."

Hứa Nguyên sắc mặt hơi đổi nhưng lập tức giải thích, nói.

"Huyết tinh quan! Hắc hắc, ta hiểu, xem ra nghi thức thức tỉnh này chắc hẳn đã có chuyện rồi."

Hàn Lập đưa ánh mắt quét về phía pháp trận mấy lần, tựa hồ nhớ tới cái gì đó mà trầm ngâm chốc lát, cười nói.

"Tiền bối, lời này là thật sao!"

Hứa Hoả cùng Hứa Nham một bên lâm vào sửng sốt, rõ ràng có chút không quá tin vào lời này của Hàn Lập.

Nghi thức thức tỉnh này là do toàn bộ Hứa gia cẩn thận bố trí thoả đáng, cũng hao phí hơn nửa ngày mới miễn cưỡng bố trí được vậy mà đối phương chỉ cần nhìn qua vài lần là có thể thấu được huyền diệu bên trong, bọn hắn tự nhiên khó có thể tin được.

Đám người Hứa Giao nghe được lời ấy, đồng dạng lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Các vị đạo hữu không cần kỳ quái, nghi thức này Hàn mỗ đã từng kiến thức qua nhưng đó chỉ là một loại dị tộc công pháp có hiệu quả tương tự mà thôi."

Hàn Lập thu lại vẻ mặt tươi cười, nói tiếp nhưng trong đầu hắn không khỏi nhớ tới một loại điển tịch công pháp của một Thiên Vân tộc nhân. Tuy rằng tên dị tộc nhân này ở Thiên Vân danh tiếng ko quá cao nhưng bản công pháp của hắn lại có thể đem hồn phách tách ra, chỉ cần dùng một tia hồn phách trực tiếp nhập một thân thể đã chuẩn bị tốt trước đó là có thể lập tức chế phục ra một cái hoá thân độc nhất vô nhị.

Loại công pháp này thoạt nhìn kỳ lạ nhưng văn tự dùng để ghi khẩu quyết tu luyện trong đó lại có nét tương đồng với văn tự của Nhân tộc.

Hàn Lập lúc ấy đã từng coi đó như chí bảo, tự nhiên hiểu được đôi chút huyền bí trong đó. Nhưng sau này hắn lại phát hiện ra chỗ mấu chốt của công pháp lại dựa trên một loại thiên phú bí ẩn thì mới có thể, nếu không sẽ dễ dàng bị phản phệ trong lúc tu luyện. Kể từ đó hắn chỉ có thể than thầm một tiếng đáng tiếc mà buông tha.

Nguyên bản hai loại bí thuật này có chỗ bất đồng nhưng trong quá trình phân hồn cùng ký phụ tại tân thân thể thật sự có thể tham khảo được ít nhiều.

Hàn Lập vốn dĩ chỉ nắm chắc ba bốn thành nhưng sau khi đem hai loại bí thuật này hảo hảo nghiền ngẫm một phen liền có thể nắm chắc được bảy tám phần. Đương nhiên mấy thứ này Hàn Lập sẽ không nói ra mà dùng anh mắt chăm chú nhìn về phía đám tu sĩ xung quanh huyết trì cùng pháp trận, một khắc cũng không rời.

"Tốt lắm, lúc nào tiến hành thực hiện nghi thức thì các ngươi cứ tiến hành như cũ, lúc cần thiết ta sẽ ra tay."

Tâm niệm sau khi đảo qua mấy vòng, Hàn Lập thản nhiên nói một câu, sau đó liền đi tới một góc đại sảnh khoanh chân ngồi xuống, hai mắt từ từ khép lại.

Hứa Giao nghe vậy đuôi mày khẽ cau lại, chốc lát sau thấy Hàn Lập vẫn duy trì bộ dáng như cũ rốt cục có chút không nhịn được, môi mấp máy như muốn nói cái gì nhưng vào lúc này, bên tai hắn đột nhiên nghe thấy Hứa Nguyên truyền âm tới. Tuy rằng chỉ là vài câu qua lại nhưng rõ ràng khiến cho vị Hứa tộc trưởng này trong lòng rùng mình không nhỏ, không chút do dự ném ý định đó ra khỏi đầu. Trong chốc lát, đám Hứa gia tu sĩ còn lại đã trở lại bình thường, lục tục quay lại pháp trận tiếp tục vây quanh đài cao mà ngồi xuống.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, bầu trời sơn mạch bắt đầu trở nên hôn ám. Mà theo màn đêm buông xuống, đám tu sĩ Hứa gia nguyên bản đang ngồi quanh đài cao dần dần có chút xôn xao hẳn lên. Có không ít tu sĩ không nhịn được mà hướng về phía đài cao nhìn lại, thần sắc trên mặt có chút kỳ quái.

Lại một lúc lâu sau, đám người Hứa Giao cùng Hứa Nguyên cũng đồng dạng mở hai mắt nhìn qua nhìn lại. Cũng không biết qua bao lâu nữa, đỉnh đại sảnh đột nhiên hào quang đại phóng, một đám ký hiệu bạch sắc bắt đầu lưu động không thôi, trong một lát công phu sau đã hình thành mấy loại tiểu pháp trận đơn giản.

Ngay một khắc sau, thanh âm vù vù bắt đầu nổi lên!

Số tiểu pháp trận này sau khi hơi run lên một chút, mấy đạo nhũ bạch quang trụ từ giữa pháp trận nhất nhất phun ra, vừa lúc kích lên ngay đài cao, chỉ chợt loé lên liền nhập vào bên trong huyết trì.

Hàn Lập thần sắc vừa động, bỗng nhiên hai mắt mở ra. Cơ hồ trong lúc nhất thời, huyết trì nguyên bản đang yên lặng đột nhiên sôi trào lên. Một đạo toàn phong (lốc xoáy) quỷ dị xuất hiện ngay trung tâm huyết trì nhanh chóng xoáy tròn dựng thẳng lên. Đám dịch thể đỏ au bên trong toàn phong ẩn ẩn một đám ngân sắc phù văn hốt ám hốt minh, bộ dáng thần bí dị thường.

"Thời điểm đã tới, bắt đầu vận chuyển pháp trận!"

Hứa Nguyên vẫn lẳng lặng chờ đợi đột nhiên hét lớn một tiếng khiến cho cả gian đại sảnh ông ông một trận.

Sau một tiếng đồng thanh đáp ứng, những tu sĩ Hứa gia đang ngồi xếp bằng tinh thần khẽ rung lên, hai tay bắt đầu bắt quyết, lầm rầm niệm chú.

Thanh âm *"phốc phốc"* trầm đục không ngừng vang lên, pháp trận trung tâm đột nhiên linh quang chợt loé lên, từ các hướng khác nhau hơn mười đạo quang trụ màu đỏ đồng loạt phun ra. Mỗi đạo quang trụ đều có kích thước cỡ miệng bát, huyết quang loè loè, trực tiếp tiến nhập vào đỉnh đại sảnh duy trì không đứt đoạn.

Hứa Nguyên, Hứa Hoả, Hứa Nham ba tồn tại Luyện Hư kỳ tự nhiên chiếm cứ ba vị trí tối trọng yếu trong trung tâm pháp trận cũng theo những tu sĩ khác mà bắt đầu niệm chú, bắt quyết thúc dục pháp trận. Ngay trong lúc đó, trong tay mỗi người đều có thêm một cây trận kỳ đỏ tươi cỡ một tấc. Nhất thời cả ba đều hướng trận kỳ thổi nhẹ một hơi, lập tức ba cây trận kỳ đón gió mà dựng thẳng lên rồi quay tròn chuyển động không ngừng. Ba gã Hứa gia Luyện Hư kỳ tu sĩ hiển nhiên đã từng thực hiện nghi thức này không ít lần, vừa thấy cảnh này lập tức cắn nhẹ đầu lưỡi phun ra một đoàn tinh huyết.

Ba đoàn tinh huyết này nhất nhất gào thét bay ra, ngay sau đó liền *"phịch"* một tiếng mà hoá thành một đám huyết vụ đem ba cây trận ký bao vào bên trong. Trên ba cây trận kỳ lập tức phát ra một tiếng thanh minh, tiếp theo mỗi cây đều tự giải phóng ra một cỗ quang hà quyển ra đem đám huyết vụ thôn phệ không còn một mảnh.

Trong phút chốc, ba cây tiểu kỳ ở trong huyết quang linh quang đại phóng, hình thể cuồng trướng!

Sau mấy lần chớp động, liền hoá thành ba cây huyết kỳ thật lớn, sát khí tận trời.

Từng trận huyết sắc quang hà từ trên huyết kỳ tuôn ra không ngừng đem cả toà đại trận phủ kín lại. Cùng lúc đó, trung tâm pháp trận chợt nổi lên một đám huyết quang khác, đem cả khối huyết trì bao phủ lại.

Một cỗ huyết tinh chi khí cùng một cỗ quái hương đồng thời quay cuồng xuất hiện nhưng cả hai lại đan vào nhau một cách kỳ diệu rồi hoá thành một cỗ khí tức khiến cho người ta cảm thấy trong lòng nặng trĩu. Mà đúng lúc này, cỗ khí tức này giống như bị thứ gì đó hấp dẫn mà vang lên một trận thanh minh kỳ quái, tiếp theo đó một đoàn huyết sắc hoả diễm quang đoàn thật lớn từ trong lốc xoáy bên trong huyết trì từ từ phóng ra.

Ở trong huyết sắc quang diễm, một cái quan tài huyết sắc bằng thuỷ tinh lẳng lặng huyền phù tại chỗ.

Vừa thấy cỗ Huyết tinh quan này xuất hiện, vô luận là ba gã Luyện Hư kỳ hay Hứa gia tu sĩ khác trên mặt không hẹn mà cùng lộ ra vẻ ngưng trọng dị thường. Ngoài thân tất cả đều toả ra các loại linh quang đủ màu chuyển động không ngừng, sắc mặt tất cả thoáng cái trắng bệch đi vài phần, thân hình khẽ run run lên, hiển nhiên đã đem pháp lực toàn thân thúc dục tới cực hạn rồi!

------oOo------

Chương 1773: Thức Tỉnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bạch sắc phù văn rậm rạp từ trong huyết trì tuôn ra, khẽ chớp động trong không trung một cái liền tiến nhập vào bên trong Huyết tinh quan không thấy bóng dáng, sau đó liền ngưng tụ lại mà huyễn hoá thành bạch sắc nhân ảnh trong nháy mắt.

Thấy vậy, Hứa Giao không chút lưỡng lự hướng về phía trước phất tay áo lên. Trong phút chốc, một cái huyết sắc tiểu bình từ trong tay áo bay ra, sau khi hơi xoay tròn một chút liền trôi nổi ở trước mặt.

Vật này vừa hiện ra, Hứa Giao hít sâu một hơi, một tay vừa lật liên tục đánh ra từng đạo pháp quyết. Số pháp quyết này chợt loé lên liền nhập vào bên trong tiểu bình. Mặt ngoài tiểu bình chợt xuất hiện một tầng huyết quang trong suốt, sau khi hơi run lên một chút liền tự hành khai mở ra.

Sau một tiếng *"phốc"* nhỏ, một sợi huyết ti từ trong miệng bình nhất thời phun ra, dưới sự thúc dục của Hứa Giao, sợi huyết ti này không chút lưỡng lự liền hướng thẳng về phía cỗ Huyết tinh quan trên không kích bắn tới, chỉ chợt loé lên liền dễ dàng tiến nhập vào bên trong. Ngay sau đó, một màn quỷ dị xuất hiện!

Ngay khi sợi huyết ti tiến nhập vào bên trong Huyết tinh quan, một cỗ huyết sắc thoáng cái bắt đầu lan ra toàn thân bạch sắc nhân ảnh, chỉ chốc lát công phu đã biến bạch ảnh thành một huyết nhân!

Thấy cảnh này, Hứa gia tu sĩ bốn phía tựa hồ cũng biết đã tới lúc mấu chốt, linh quang ngoài thân đại phóng, thanh âm niệm chú trong miệng đồng thời thoáng cái lớn hẳn lên. Còn số tu sĩ Luyện Hư kỳ còn lại lại càng thêm điên cuồng thúc dục huyết kỳ.

Huyết sắc quang hà bên trong pháp trận trên đầu, đột nhiên xuất hiện một đám huyết sắc phù văn chuyển động không ngừng, rồi tự hành vây quanh lấy Huyết tinh quan lại.

Huyết sắc toàn phong ở trong huyết trì trong phút chốc cũng phát ra một tiếng nổ lớn. Một chùm huyết ti rậm rạp theo tiếng nổ hiện ra, chợt loé lên liền kích thẳng về phía Huyết tinh quan rồi vây lấy huyết nhân vào trong.

Huyết nhân nguyên bản có chút mơ hồ dưới rậm rạp huyết ti liền bị bao kín vào trong, thoáng cái liền hoá thành một thứ giống như một cái kén, theo đó huyết ti không ngừng dũng mãnh tiến vào, kích thước của cái kén vì thế mà càng ngày càng lớn, hơn nữa ngày càng rõ ràng hơn.

Kết quả, sau một lát công phu, kích thước của huyết kén chẳng những xấp xỉ như người bình thường mà ở phần đầu ngũ quan cũng mơ hồ hiện ra đầy đủ. Từ xa nhìn lại, thật sự trông rất quỷ dị!

Nhưng nếu lúc này mà sử dụng thần niệm xâm nhập vào trong đó thì dễ dàng nhận thấy được số huyết ti này không những chỉ quấn quanh huyết nhân thành cái kén mà còn dần dần bị khô héo từ bên trong ra ngoài biến thành từng đám tro tàn biến mất không thấy.

Thời gian từng chút trôi qua, cho dù Hứa gia tu sĩ ngay cả điên cuồng thúc dục pháp trận nhưng số huyết ti từ huyết trì phun ra thuỷ chung không thể gia tăng mảy may.

Dưới tình huống này, thể tích của huyết kén cũng vì đó không những kích thước liên tục giảm xuống mà còn bắt đầu co rút lại, theo đó gương mặt của huyết kén cũng dần dần lộ ra vẻ thống khổ.

Số tu sĩ cao giai Hứa gia sắc mặt đại biến, liều mạng thúc dục pháp lực còn sót lại trong cơ thể, bất quá dù có làm như vậy thì càng làm tình trạng của huyết kén trong Huyết tinh quan vẫn không cải thiện được bao.

Thời gian kế tiếp, khi số Hứa gia tu sĩ trong đại sảnh sắc mặt tất cả đều đã chuyển sang tái nhợt, bộ dáng pháp lực toàn thân như đã cạn kiệt không còn. Đến lúc này, Hứa Giao không khỏi trong lòng đầy lo lắng, rốt cục không nhịn được mà hướng về một góc trong đại sảnh, nơi Hàn Lập đang ngồi nhìn lại. Chỉ thấy Hàn Lập lúc này vẫn giữ nguyên bộ dáng khoanh chân xếp bằng như lúc trước, một tay đang chống cằm quan sát tình hình trước mặt, bộ dáng có vẻ đăm chiêu suy nghĩ tới vấn đề gì đó.

"Hàn tiền bối!"

Hứa Giao có chút khẩn cầu hô to một tiếng.

Hàn Lập dường như sớm hiểu rõ ý tứ của nam tử này, lạnh nhạt nói:

"Đạo hữu không cần nóng vội, Hàn mỗ nếu đã đáp ứng tự nhiên trong lòng hiểu rõ."

Sau đó hắn không chút hoang mang đứng dậy rồi bỗng nhiên hướng về phía thiên linh cái vỗ nhẹ một cái. Một đạo hắc quang chợt loé lên, bên trong hắc quang ẩn ẩn có một hắc sắc nhân ảnh cao nửa thước, hắc sắc nhân ảnh này một thân chiến giáp, đôi tay trần trụi, mặt không chút biểu tình, đúng là đệ nhị Nguyên anh của hắn!

Tiếp theo, tay áo bào Hàn Lập lại nhấc lên, một đoàn kim quang bắn ra, sau một cái chớp động liền hoá thành một đầu kim sắc tiểu thú. Tiểu thú này toàn thân phát ra một loại khí tức đáng sợ, hai mắt lạnh như băng, đúng là Báo lân thú!

Vừa thấy một người một thú xuất hiện, Hứa Giao và số tu sĩ xung quanh trong lòng không khỏi đều phát lạnh một trận nhưng cả đám chưa kịp phản ứng gì thì tay áo Hàn Lập đã run lên, thấp giọng phân phó một câu.

"Đi!"

Nhất thời Ma anh hai tay bắt quyết, thân hình nhoáng lên một cái liền quỷ dị biến mất không thấy. Ngay sau đó, lão giả Hứa Hoả chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu phát ra tiếng xé gió, Ma anh quỷ dị hiện ra ngay trên đó. Lão giả sắc mặt khẽ biến, vài kiện bảo vật trong cơ thể lập tức rục rịch muốn động, trong lòng hoàn toàn cảnh giác nhưng Ma anh căn bản là không để lão giả trong mắt, nhất thời khẽ đưa hai cánh tay nhỏ bé hướng về đám huyết phiên trước người lão vỗ tới.

Sau hai tiếng *"phốc phốc"* vang lên, lưỡng đạo hắc sắc quang trụ nhất nhất phun ra, thoáng chốc liền nhập vào bên trong huyết kỳ. Nguyên bản huyết kỳ lão thả ra lúc trước linh quang ảm đạm do pháp lực trong nội thể lão giả không còn bao nhiêu, nhất thời một tiếng *"vù vù"* vang lên, huyết quang đại phóng hơn nữa còn chói mắt viễn siêu lúc trước. Lão giả Hứa Hoả thoáng cái ngẩn ra nhưng ngay lập tức mừng rỡ, pháp quyết trong tay bắt đầu biến hoá.

Cùng lúc đó, phụ cận một lão giả khác đồng dạng thân hình Báo lân thú xuất hiện ngay bên cạnh. Chỉ thấy con thú này há mồm phun ra một cỗ linh lực cực kỳ tinh thuần, cỗ linh lực này vừa ra khỏi miệng liền biến thành một đạo quang trụ kim sắc đồng dạng đánh lên trên huyết kỳ trước mặt.

Về phần Hàn Lập, hắn chỉ nhẹ nhàng tiến lên phía trước từng bước một, thanh bạch hồ quang dưới chân chợt loé lên, ngay sau đó đã xuất hiện ngay trước mặt Hứa gia đại trưởng lão cách chỗ hắn đứng lúc trước hơn mười trượng. Không cho đối phương kịp lộ ra vẻ giật mình, một cánh tay từ trong ống tay áo của hắn chợt lộ ra, sau đó liền hướng về phía cây huyết kỳ còn lại búng ra một cái.

Thanh quang ở ngay đầu ngón tay chợt bộc phát, trong nháy mắt liền hoá thành một đoá thanh liên cỡ nắm tay, chớp động một cái liền bắn thẳng ra, ngay sau đó thanh liên thoáng mơ hồ đi rồi tiến nhập vào bên trong huyết phiên. Huyết phiên lập tức kịch liệt run rẩy, huyết quang thoáng cái liền cuồng trướng lớn hơn một vòng so với lúc trước, huyết sắc phù văn giống như thuỷ triều từ trong huyết kỳ tuôn ra.

Những ngón tay khác của hắn đồng dạng liên tiếp bắn ra từng đoá thanh liên, vô thanh vô tức theo thứ tự tiến nhập vào bên trong huyết kỳ mà biến thành một cỗ linh lực tinh thuần.

Nguyên bản Hứa Nguyên đã cảm thấy cố hết sức thúc dục huyết kỳ, nhất thời càm thấy áp lực nhẹ hẳn đi, không khỏi lộ ra vẻ kinh hỉ.

Lúc này, toàn phong ở bên trong huyết trì cùng với uy lực của trận pháp thoáng cái tăng, sau một tiếng tiêm minh phát ra, tất cả bỗng nhiên dừng lại nhưng toàn phong thoáng cái mở rộng ra mấy lần, cơ hồ chiếm cứ hơn phân nửa huyết trì.

Theo sự biến hoá của toàn phong, số huyết quang ngoài thân từng sợi huyết ti liên tục chớp động rồi hoá thành một chùm tơ máu điên cuồng bắn đi.

Huyết kén ở bên trong Huyết tinh quan nguyên bản đang héo rút, sức sống nhất thời cuồng tăng, chẳng những nhanh chóng khôi phục lại thể tích ban đầu mà còn liên tục ngọ nguậy, hình thái thân thể dần dần lộ ra vẻ thướt tha, có phần giông giống với thân thể nữ tử.

Lúc này, Hứa Giao mừng rỡ hét lớn một tiếng:

"Bắt đầu ngưng hoá huyết khu!"

Theo tiếng hét, Hứa gia tu sĩ xung quanh dưới sự chỉ dẫn của Hứa gia Luyện Hư kỳ mà bắt đầu biến đổi. Số huyết sắc phù văn nguyên bản đang vây quanh Huyết tinh quan thoáng cái liền dũng mãnh tiến vào, chỉ chợt loé lên liền tiến nhập vào bên trong.

Huyết nhân ở trong huyết kén nhất thời rối rít hấp thu toàn bộ số huyết sắc phù văn đó, ngoài thân linh quang lưu chuyển một trận, màu sắc cũng bắt đầu dần dần chuyển sang vẻ trong suốt nhưng có kèm theo một chút ngưng đọng.

Kết quả, sau thời gian khoảng một chén trà nhỏ công phu, nhân ảnh ở bên trong huyết kén dần dần trở nên gần như người thật nhưng lại không hề có chút nhúc nhích nào, bộ dáng giống như một pho tượng toàn thân đỏ tươi như máu trôi nổi ở trong Huyết tinh quan.

"Thành!"

Hứa giao thấy vậy, thở dài một hơi, theo đó mà dẫn đầu thu pháp quyết lại. Số Hứa gia tu sĩ khác tự nhiên dừng động tác trong tay lại, cả pháp trận linh quang chợt tắt, đình chỉ vận hành. Mà số tu sĩ xung quanh lúc này mới rối rít đứng dậy, sôi nổi hướng về phía Huyết tinh quan ở trên không trung nhìn lại. Mà động dạng Hứa Giao cùng Hứa gia cao giai tu sĩ mắt không chớp một cái gắt gao nhìn về phía vật thể ở bên trong đó.

Lúc này, thần niệm Hàn Lập khẽ động liền triệu hồi Ma anh cùng Báo lân thú lại. Một người một thú vô thanh vô tức quay trở lại bên cạnh hắn, sau khi hào quang chớp động liền quỷ dị tiến nhập vào trong ống tay áo hắn không tháy bóng dáng. Lúc này hắn mới cảm thấy hứng thú nhìn về phía trên không huyết trì.

Chỉ thấy pho tượng huyết sắc bên trong Huyết tinh quan tinh quang lưu chuyển không ngừng, bỗng nhiên *"ba ba"* hai tiếng nhỏ truyền ra. Ngay vị trí hai mắt của pho tượng này nguyên bản đang nhắm chặt hai mắt, đột nhiên vỡ ra để lộ ra hai lỗ nhỏ. Mà ở bên dưới lỗ nhỏ này lại có một đôi mắt xinh đẹp, đỏ tươi như máu. Đôi mắt này chỉ thoáng di chuyển xuống dưới vậy mà lại có thể thả ra một loại dị quang dường như có thể chấn nhiếp linh hồn!

Hàn Lập thấy cảnh này, thần sắc khẽ động nhưng không có biểu tình gì khác, mà ngoại trừ hắn ra, cả gian đại sảnh thoáng cái trở nên yên tĩnh cực kỳ. Toàn thể Hứa gia tu sĩ vậy mà đều không dám thở mạnh, im lặng quan sát biến hoá ở bên trong Huyết tinh quan.

Ngay khi hai tiếng nhỏ vang lên, dường như đấy mới chỉ là bắt đầu mà thôi!

Đôi huyết sắc chi nhãn sau khi đảo xuống phía dưới lại tiếp tục nhắm lại, sau một lát công phu, toàn thân pho tượng huyết sắc giống như đồ sứ mà nứt ra, một loạt âm thanh thuý vang lên, ngoài thân pho tượng hiện ra vô số vết rách tinh tế. Tiếp theo, sau một tiếng hừ dễ nghe từ bên trong phát ra, thứ bao phủ mặt ngoài pho tượng thoáng cái liền biến thành vô số mảnh nhỏ rơi xuống. Ngay khi vừa rơi ra khỏi pho tượng, số mảnh nhỏ này trực tiếp hoá thành một đoàn huyết vụ, phải mất một lúc lâu mới tiêu tán đi để lộ ra thân hình một nữ tử xinh đẹp tuyệt luân xuất hiện ngay trong Huyết tinh quan. Vô luận là thân thể, đôi chân dài hay là bụng (Nguyên văn: bụng cứng) cũng đều lộ ra một cỗ hấp lực trí mạng. Mà da thịt toàn thân nữ tử này lại bóng loáng dị thường, khuôn mặt tựa bạch ngọc, toàn mỹ vạn phần.

Nữ tử này hai mắt vẫn nhắm nghiền, song chưởng đan chéo trước ngực, đem cảnh tuyệt luân trước ngực che lại hơn phân nửa, dù thế cũng đủ khiến cho hơn nửa số nam tu sĩ có mặt trong đại sảnh không tự chủ thầm nuốt nước miếng.

Trong số tu sĩ này ít nhiều tu vi đã đều ngoài Nguyên Anh kỳ, định lực tự nhiên đều hơn xa bình thường, nếu không chỉ sợ thật đúng là đã có không ít người lập tức làm ra một ít trò khôi hài.

Không cần đám Hứa Giao hành động gì cả, ngoài thân nữ tử đột nhiên xuất hiện một tầng huyết sắc quang hà, một bộ cung trang thanh lịch đỏ đậm trống rỗng hiện ra đem thân thể trên không nghiêm cẩn che lại.

Theo đó, đôi lông mi của nữ tử này khẽ động rồi chậm rãi mở ra, một đôi con ngươi đỏ oánh hiện lên trong mắt mọi người, bộ dáng không hề có chút tình cảm ba động nào.

------oOo------

Chương 1774: Huyết Linh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ánh mắt của Cung trang nữ tử quét quanh nhìn qua mọi người, một lát sau mới dừng lại nhìn chằm chằm trên người Hàn Lập.

Hàn Lập cảm thấy một cỗ thần niệm xuyên qua người, tuy rằng không đến nỗi quá mức cường đại, nhưng lại khiến cho hắn một cảm giác hết sức quỷ dị tựa như bị nhìn thấu toàn bộ cơ thể vậy.

Trong lòng hắn thoáng rùng mình, lập tức Đại Diễn quyết trong cơ thể tự động vận hành, không chút do dự tống khứ thần niệm chi lực này ra khỏi cơ thể.

Cung trang nữ tử dường như hơi bất ngờ, nhưng lập tức thu lại ánh mắt, kế đó một bàn tay như ngà như ngọc từ trong người vung ra rồi lật chuyển.

Nguyên bản Huyết Sắc Tinh Quan đang bao phủ trên người, nhất thời hiện ra một tầng phù văn quay cuồng bất định.

Tinh quan chợt lóe lên rồi từ từ thu nhỏ lại nhiều lần, cho tới khi kích cỡ chỉ còn gần một tấc liền hiện ra trên bàn tay, lại một tia sáng lóe lên, cuối cùng cũng biến mất tăm không thấy đâu nữa.

Trong khi đó, Cung trang nữ tử thoát ra khỏi bảo vật, rồi trực tiếp đối mặt với mọi người.

"Bọn ngươi đều là người của Hứa gia à! Nhưng còn người kia là ai, hình như không phải là đệ tử của Hứa gia thì phải?" Nữ tử vừa mở miệng liền hỏi một câu tựa như đã đoán biết được sự việc.

Nhất thời đám người Hứa gia nhìn nhau nghi hoặc.

"Các hạ có phải là Băng Phách đạo hữu không?" Lúc này Hàn Lập khẽ cau mày rồi hỏi lại một câu.

Thân thể nàng này rõ ràng là do máu huyết tụ thành, nhưng lại khiến hắn vô phương trực tiếp cảm ứng được tu vi đối phương nông sâu thế nào, điều này thật sự làm cho hắn có chút kỳ dị.

Chẳng qua đây chỉ là do một đám phân hồn biến thành hóa thân, nên đương nhiên phải có điểm quỷ dị nào đó, vì thế tự nhiên hắn không cần phải sợ hãi gì cả.

"Bảo ta là Băng Phách tiên tử cũng không sai mấy, đạo hữu là tu sĩ Hợp Thể kỳ à?" Huyết quang trong mắt của Cung trang nữ tử hơi lóe sáng, cũng trả lời câu hỏi của Hàn Lập.

Đương nhiên nàng cũng nhìn rõ tu vi của Hàn Lập không kém gì bản tôn nàng, cũng là Hợp Thể kỳ cảnh giới.

"Tại hạ là Hàn Lập, đích thật là người mà Hứa đạo hữu mời tới để trợ giúp làm tỉnh lại Huyết hồn của tiên tử" Nghe đối phương xác nhận đích thật do Huyết hồn của Băng Phách tiên tử hóa thành, Hàn Lập khách khí chắp tay chào.

"Thì ra là thế! Coi như là đám hậu nhân cũng có chút dụng tâm, thế nhưng không ngờ đến có thể khiến cho Hợp Thể kỳ tu sĩ như đạo hữu tới đây tương trợ" Nghe được Hàn Lập nói thế, sắc lạnh trong mắt Cung trang nữ tử có giảm đi, rồi cũng hướng Hàn Lập thi lễ mà nói.

Đám người Hứa Giao vừa nghe nữ tử này nói thế, cùng cảm thấy trên mặt nóng lên.

Rõ ràng vị Hàn tiền bối này trước đây chính do bọn hắn lao tâm lao lực mà chủ động mới mời tới được.

Nếu không thì làm sao Hứa gia bọn họ có thể thức tỉnh Huyết hồn của tổ tiên gia tộc mình được.

"Hắc hắc, chẳng qua chuyện này vốn cùng tại hạ có chút liên quan, hơn nữa sự tình khá cấp bách, huống chi Hàn mỗ cùng Băng Phách đạo hữu còn có một chút quan hệ sâu xa mà" Hàn Lập nở nụ cười nhẹ.

"Ồ, lại có chuyện này nữa à?" Cung trang nữ tử hơi ngẩn ra rồi xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía đám tu sĩ Hứa gia.

"Tổ tiên, quả thật Hàn tiền bối nói không sai. Chẳng những thế, Huyết hồn đã được tiền bối mang về Hứa gia, hơn nữa trước đây vị tiền bối này cùng với Băng Phách tổ tiên đều có xuất thân từ Nhân giới, mà còn nhờ đó hấp thu được một ít Kiền Lam Băng Diễm của tổ tiên di lưu lại" Hứa Giao tiến lên từng bước cẩn thận trả lời.

"Thì ra là thế! Thiếp thân xin cảm tạ! Chỉ cần bản tôn sau này được thoát nạn nhất định hậu tạ báo đáp" Trong đôi mắt đẹp của Cung trang nữ tử thoáng hiện lên một tia kinh ngạc, tuy rằng không nói ra nhiều nhưng cũng khiến cho người ta nghe qua mà không tự chủ được, rất đáng tin tưởng.

"Thật sự tại hạ cũng không cần báo đáp gì cả, chỉ là có vài vấn đề muốn được thỉnh giáo tiên tử một phen. Bất quá hiện tại không phải là lúc để đàm đạo, hay là đạo hữu hãy củng cố lại pháp thân cho hoàn tất đi rồi sẽ bàn luận tiếp" Hàn Lập nhìn nữ tử vài lần, khóe miệng vừa động liền nói.

"Đạo hữu đã nhìn ra rồi, thật khiến cho đạo hữu phải chê cười. Khối huyết thân này vừa mới cô đọng lại, đích xác cần phải bỏ ra vài hôm mới có thể làm cho Huyết hồn này chân chính dung hợp lại làm một" Cung trang nữ tử có chút kinh ngạc nhưng cũng không có ý phủ nhận.

"Ha hả, Huyết hồn đạo hữu vừa mới tỉnh lại, nhất định có nhiều chuyện muốn nói cùng tộc nhân. Hàn mỗ sẽ không quấy rầy nữa, Thiên Vũ đạo hữu, ngươi hãy đưa ta quay về chỗ ở đi" Hàn Lập quay người lại, bỗng nhiên nói với Hứa Thiên Vũ đứng gần đó.

"Vâng … Thiên Vũ tuân mệnh!"

"Vãn bối cung tiễn tiền bối, sau khi Huyết hồn tổ tiên bình ổn trở lại, tự mình sẽ đến thâm tạ tiền bối vậy" Hứa Thiên Vũ không khỏi sửng sốt, liền nhìn Hứa Giao một cái, nhưng có điều vị Hứa tộc trưởng đó vừa nghe Hàn Lập bảo thế, trong lòng vui vẻ mà cảm

tạ liên tục.

Cung trang nữ tử thấy thế cũng không ngăn cản lại, liền hướng Hàn Lập nhẹ nhàng thi lễ.

Sau đó Hàn Lập cùng với Hứa Thiên Vũ quay người đi, nhanh nhẹn bước ra khỏi đại sãnh.

Vừa thấy thân hình Hàn Lập khuất dạng, Hứa Giao mới cùng với đám tu sĩ Hứa Gia đồng loạt tiến

lên quỳ xuống bái kiến nữ tử.

"Các ngươi hãy đứng lên cả đi! Hiện tại đã có thể khiến cho Huyết hồn của ta thức tỉnh trở lại, thật nhọc công cho các ngươi quá. Ngươi chính là đương nhiệm Tộc trưởng Hứa gia à!" Cung trang nữ tử hướng về Hứa Giao chậm rãi hỏi.

"Đồ tôn Hứa Giao hiện chấp chưởng gia tộc đời thứ một trăm bảy mươi ba, xin bái kiến Băng Phách tổ tiên" Hứa Giao cung kính dị thường liền trả lời.

"Đời thứ một trăm bảy mươi ba? Xem ra đã trôi qua nhiều năm rồi. À, tu vi của ngươi tuy không được cao lắm, nhưng cũng tạm được. Tất cả hãy đứng lên hết đi! Tuy rằng Huyết hồn được truyền thừa một ít ký ức từ bản tôn, nhưng vốn chẳng phải chân chính là bản tôn, hơn nữa do trải qua một thời gian phong ấn quá lâu, phần lớn trí nhớ đã không còn được trọn vẹn, cố gắng lắm cũng chỉ có thể nhớ lại được vài thứ trọng yếu trước đây mà thôi. Cũng không cần phải gọi ta là tổ tiên gì cả, cứ kêu ta một tiếng Huyết Linh là được rồi" Cung trang nữ tử lại cười khổ rồi khoát tay chặn lại.

Đám tu sĩ Hứa gia vừa mới nghe qua trước hết đều phát sửng sốt, kế tiếp trong lòng ai cũng cả kinh.

"Huyết Linh tiền bối, có thể nhớ được bản tôn của Băng Phách tổ tiên có được bình yên vô sự hay không?" Hứa Nguyên cuống lên, thật cũng không cần dây dưa nhiều về cách xưng hô làm gì, liền há miệng hỏi thẳng vấn đề quan trọng nhất.

Vừa nghe hỏi như thế, ngọc dung của Cung trang nữ tử thoáng âm trầm, một lúc lâu sau đó mới lắc đầu. Đám người Hứa Giao trông thấy bất chợt phát lạnh.

"Yên tâm đi, tuy rằng ta không nhớ rõ bản tôn có ngã xuống hay không, nhưng chỉ bằng vào tia cảm ứng của Huyết hồn, chắc chắn sẽ tra ra được nàng có hiện hữu trong Linh giới này hay không, hơn nữa ta còn mơ hồ ấn tượng được một ít manh mối liên quan" Cung trang nữ tử cuối cùng cũng nói ra một câu khiến cho mọi người trở nên thoải mái hơn.

"Dù sao có được manh mối cũng tốt rồi, chỉ cần tìm ra tung tích, bọn ta nhất định thỉnh tổ tiên đại nhân trở về" Hứa Giao hít sâu một hơi, sau đó ngưng trọng hướng không trung ôm quyền nói.

"Chuyện này cũng chẳng phải dễ dàng gì, tuy rằng sự tình ta chưa nhớ ra, nhưng hẳn là bản tôn bị nhốt ở một đại lục khác. Được rồi, hãy chờ cho ký ức trong đầu ta được ổn định trở lại, lúc đó sẽ nói rõ ràng cho các ngươi. Trước hết các ngươi hãy nói cho ta biết tình hình Nhân tộc hiện nay, cùng với sự tình của tên tu sĩ Hợp Thể kỳ vừa rồi. Lúc nãy ta cảm nhận được một cỗ khí tức nào đó rất quen thuộc, ngoài Kiền Lam Băng Diễm như các ngươi đã nói lúc trước, dường như còn một thứ nào khác mà ta vô cùng quen thuộc, nay cũng bị người đó chiếm giữ, nhưng cụ thể là gì quả thật ta không thể nhớ ngay lúc này!" Khuôn mặt xinh như ngọc của Huyết Linh hiện ra tia nghi hoặc.

Đám người Hứa Giao nghe bảo thế không khỏi lấy làm kinh ngạc mà liếc mắt nhìn nhau một cái.

Sau khi do dự một lát, Hứa Giao liền cung kính trả lời:

"Nếu Huyết Linh tiền bối muốn biết, vãn bối lập tức trình bày chi tiết. Từ khi Băng Phách tổ tiên mất tích không bao lâu, Nhân tộc chúng ta liền bị một lần đại kiếp nạn từ ma giới tấn công vào Nhân tộc, lúc đầu trong Tam Hoàng và Thất Yêu Vương bị ngã xuống không ít, khiến cho hai tộc Nhân Yêu phải một phen điêu đứng, trong suốt hơn vạn năm có chút hỗn loạn xãy ra …".

Vị tộc trưởng Hứa gia này bắt đầu thuật lại tuần tự những đại sự mấy vạn năm trước, trong đó cũng có xen vào một ít sự tình phát sinh của Hứa gia, thậm chí kể cả những lần đại nạn suýt bị diệt tộc cũng thuật lại rõ ràng.

Kế tiếp hắn kể lại cặn kẽ nguyên do nào mà Hứa Thiên Vũ quen được Hàn Lập cho hóa thân Huyết hồn tổ tiên nghe.

Mà lúc này Cung trang nữ tử vẫn còn lơ lững trên không trung Huyết Trì, thần sắc trên mặt thủy chung vẫn bình thường, chỉ có mỗi cặp mắt xinh đẹp mơ hồ chớp động tia huyết quang, khiến cho bất cứ ai ngó qua cũng khó tránh được trong lòng gợn sóng.

Cùng lúc đó, Hàn Lập đã quay về tới tòa lầu lúc trước, sau đó tiễn Hứa Thiên Vũ rời đi.

Hắn leo lên tầng trên cùng, rồi bước tới cạnh cửa sổ, hai mắt híp lại nhìn vài lần về phía Hứa gia tông miếu, thoáng trầm ngâm một chút.

Nhưng chỉ một lát sau, Hàn Lập rời khỏi cửa sổ mà vào lại bên trong. Sau khi khoát tay, một tấm bồ đoàn bay ra, theo đó hắn khoanh chân ngồi xuống, tay bắt quyết niệm chú, thần sắc lạnh nhạt rồi hai mắt nhắm lại.

Từ đó trở đi, Hàn Lập không có bất cứ hành động nào khác, tựa như đã hoàn toàn nhập định vậy!

Ba ngày sau, Cung trang nữ tử tự xưng là Huyết Linh dẫn theo Hứa Giao xuất hiện trước cửa tòa lầu.

Hàn Lập đã sớm cảm ứng biết rõ, không chút hoang mang ra đón tiếp vào đại sảnh.

"Chúc mừng đạo hữu, huyết thân đã đạt tới đại thành!" Sau khi an tọa, Hàn Lập liền hướng sang Cung trang nữ tử mỉm cười nói.

"Có thể trong thời gian ngắn như vầy liền đem pháp thân cùng với Huyết hồn dung hợp lại với nhau, chính nhờ có pháp lực tinh thuần của Hàn đạo hữu. Nếu không, tuyệt đối không thể nào chỉ

trong vòng ba ngày, đã có khả năng khiến cho pháp thân Huyết Linh cũng cố đạt đến mức độ thế này" Khóe miệng Cung trang nữ tử cũng mỉm cười rồi trả lời.

Nàng vốn có cặp đồng tử đỏ tươi, thế nhưng lúc này nhìn qua không phát hiện có điểm gì đặc biệt, hoàn toàn trông giống như người bình thường.

"Ha hả, chẳng qua Hàn mỗ cũng tiện tay mà làm thôi. Nhưng quả thật Huyết Hồn bí thuật của đạo hữu đích xác vô cùng huyền diệu, thế mà có thể dễ dàng ngưng tụ lại hóa thân, thật đúng là đại thần thông bảo mệnh mà" Hàn Lập vừa nghe được nàng này tự xưng là Huyết Linh thì hơi ngẩn ra, nhưng lập tức khoát tay khôi phục bình thường.

*"Huyết Hồn bí thuật này cũng do năm đó trong lúc vô tình thiếp thân có được, đích xác bí thuật đó cũng có vài hiệu quả nhất định, nhất là trên phương diện bảo mệnh có chút tác dụng. Nếu như đạo hữu không chê thì Huyết Linh sẽ dùng điển tịch này để tạ ơn đại ân trợ thủ của đạo hữu!"*Huyết Linh chớp đôi mắt đẹp, bàn tay liền lật chuyển, bỗng nhiên trong tay xuất hiện một khối ngọc giản, rồi đặt lên bàn trước người Hàn Lập.

Tiếp theo ánh mắt nàng nhìn về phía Hàn Lập, vẻ mặt tựa như cười.

Hàn Lập nghe qua lời ấy, đồng tử hơi co lại, nhìn vào ngọc giản đang nằm gần đó, sau một hồi trầm mặt đột nhiên ra tay.

"Sưu" một tiếng! Bạch sắc ngọc giản liền bay vào trong tay. Thần sắc Hàn Lập bình tĩnh trở lại rồi đảo mắt nhìn qua, thả thần niệm tiến vào ngọc giản.

Huyết Linh thấy như vậy, tuy trên mặt không chút biểu tình, nhưng phát hiện ra nơi sâu thẳm trong cặp mắt xinh đẹp đó thoáng hiện lên một chút ngạc nhiên.

------oOo------

Chương 1775: Hoàn Đỉnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đa tạ nhã ý trao tặng bảo điển của Huyết Linh đạo hữu, nhưng có điều bên trong có đề cập tới những thứ này nọ lại có chút bất đồng với công pháp tu luyện của ta, do đó những bí thuật trong đó e rằng tại hạ không thể tiếp nhận được" " Cầm ngọc giản trong tay một hồi, Hàn Lập đảo qua đại khái nội dung bên trong ngọc giản một lần, sau đó lắc đầu rồi đặt ngọc giản trở lại bàn.

"Sao vậy, không lẽ công pháp chủ tu của đạo hữu là pháp quyết nho gia à!" *Dung mạo Huyết Linh thoáng động, có chút hoài nghi nói ra.*

Dù sao đệ nhị Nguyên Anh của Hàn Lập vốn đang tu luyện ma công cực kỳ lợi hại, đồng thời hắn cũng chính là tu sĩ cùng lúc tu luyện hai loại công pháp hoàn toàn tương phản nhau, chẳng phải nói trên thế gian không hề có, nhưng nếu tính ở Nhân tộc thì tuyệt đối chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay mà thôi.

"Cũng không hẳn là vậy. Hàn mỗ tu luyện bí thuật thần niệm quá đặc thù, nếu thật sự bây giờ tu luyện Huyết hồn thì ngược lại sẽ gây trở ngại cho việc tu luyện về sau" *Thần sắc Hàn Lập bình tĩnh, thản nhiên trả lời.*

"Xem ra đệ nhị Nguyên Anh của đạo hữu cũng đã tu luyện tới Luyện Hư hậu kỳ rồi, thiếp thân cũng biết bí thuật thần niệm của Hàn đạo hữu đang tu luyện hẳn là không thua Huyết Hồn đại pháp chút nào. Nếu không, bất kỳ ai muốn tu luyện thêm Nguyên Anh phụ trợ, mà thần niệm chi lực không đủ, thì theo lẽ thường ắt hẳn tu vi phải thua xa bản tôn. Còn thiếp thân đây, được hóa thân từ một đám huyết hồn, bất quá pháp lực cũng chỉ đạt tới Luyện Hư sơ kỳ mà thôi. Nếu là như vậy, ta sẽ thu hồi lại vật ấy" *Huyết Linh tuy nghe Hàn Lập bảo thế, nhưng không lộ ra chút bất ngờ nào, phất tay áo một cái thu ngọc giản trở về.*

"Huyết hồn thuật này mà so với đệ nhị Nguyên Anh thì quả thật cái nào cũng có sở trường riêng cả, chỉ có điều nếu đệ nhị Nguyên Anh của tại hạ mà rời xa bản tôn lâu năm như đạo hữu đây, ắt hẳn đã sớm xuất hiện phiền toái lớn rồi" *Hàn Lập nhìn sang Cung trang nữ tử ở đối diện, cười một tràng rồi nói thêm.*

"Cũng vì từ thời thượng cổ, Huyết Hồn Thuật đã được sử dụng bí thuật huyết luyện đặc thù để tế luyện hồn niệm, do đó không cần phải e ngại xuất hiện trường hợp hóa thân phản phệ. Nếu không thì Huyết Tinh Thượng Nhân sáng lập ra bí thuật này, năm xưa đã không có danh khí cực lớn như vậy rồi" *Huyết Linh thản nhiên cười rộ.*

Hàn Lập nghe qua, cũng không nói tiếp lời nào nữa, chỉ cười hắc hắc.

"Đúng rồi, mấy hôm trước có nghe Hàn đạo hữu nói là có chút vấn đề cần hỏi thiếp thân phải không, tuy rằng Huyết Linh truyền thừa ký ức từ bản tôn không được trọn vẹn lắm, nhưng chỉ cần biết rõ sẽ ra sức giải đáp phần nào cho đạo hữu" *Thần sắc nữ tử ngưng trọng nói.*

"Nếu đạo hữu đã bảo thế, thì Hàn mỗ cũng không khách khí nữa. Lai lịch của tại hạ có lẽ Huyết Linh đạo hữu đã từng nghe nói qua rồi chứ" *Ánh mắt Hàn Lập đảo qua người Hứa Giao đang ngồi kế bên rồi trầm ngâm hỏi.*

"Đích xác Huyết Linh đã biết được một ít. Chẳng những đạo hữu với bản tôn Huyết Linh cùng xuất thân từ Nhân giới, mà còn tìm được Kiền Lam Băng Diễm di lưu lại của bản tôn tại hạ giới, hiện giờ lại còn trợ giúp Hứa gia hoán tỉnh lại thiếp thân, trong đó cơ duyên thật xảo hợp, đúng là không còn gì để nói nữa" *Cung trang nữ tử than nhẹ một tiếng, thần sắc thoáng có chút phức tạp.*

"Cũng vì lý do đó, mà Hàn mỗ còn vài sự tình ở Nhân giới năm đó vẫn chưa hiểu được, thật muốn đạo hữu giải thích tường tận" *Khóe miệng Hàn Lập hơi nhếch lên rồi nói.*

"Đạo hữu muốn hỏi chuyện gì dưới Hạ giới?" *Nữ tử ngẩn ra, tựa hồ có chút bất ngờ.*

"Sao vậy, có gì không ổn à?" *Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, dường như hơi khó hiểu.*

"Đâu chỉ đơn thuần là không ổn! Nếu đạo hữu muốn hỏi về chuyện dưới Nhân giới, Huyết Linh e là không thể giải thích được chuyện nào cả" *Cung trang nữ tử cười khổ một tiếng.*

Bỗng nhiên Hàn Lập nhíu mày lại, bất quá cũng chưa mở miệng hỏi kỹ hơn, vì hắn biết đối phương nhất định sẽ nói rõ ràng hơn nữa.

Quả nhiên một lát sau, Cung trang nữ tử nói tiếp:

"Không phải Huyết Linh cố ý làm ra vẻ thần bí, mà căn bản trong ký ức của ta không có những chuyện liên quan tới Nhân giới. Đối với mọi hiểu biết về Nhân giới, hiện tại chỉ cảm thấy hết sức mơ hồ, không còn ấn tượng nào cả"

"Sao lại như vậy. Chẳng lẽ trong lúc đạo hữu phong ấn huyết hồn, thì bị mất đi trí nhớ ở Nhân giới rồi à!" *Trong lòng Hàn Lập có chút nghi hoặc liền hỏi.*

"Không hẳn nguyên nhân chủ yếu bị mất đi là do phong ấn, mà có thể trước khi bản tôn truyền thừa ký ức, cơ bản không có phục chế bộ phận trí nhớ trong giai đoạn Nhân giới này" *Nữ tử nhất quyết khẳng định nói.*

"Do nguyên nhân này à?"

"Dường như thế, Huyết Linh cũng không biết chính xác lắm" *Cung trang nữ tử hơi xấu hổ một chút.*

Khóe miệng Hàn Lập hơi mím lại, cuối cùng cũng không hỏi tiếp gì nữa.

Cung trang nữ tử cũng cảm thấy ngượng ngùng, nhưng rõ ràng lần này nàng đến bái phỏng Hàn Lập, còn có một chuyện quan trọng khác nữa, cho nên sau một lúc chần chừ, thần sắc có chút kỳ quái rồi mở miệng:

"Thiếp thân cũng có một chuyện không rõ, không biết có nên hỏi qua không"

Trong lòng Hàn Lập hoàn toàn hết chỗ nói.

Đối phương đã không thể giải đáp cho nghi vấn của mình, mà còn ngược lại muốn nhờ mình giải đáp thắc mắc nữa chứ. Nhưng trên mặt hắn vẫn chưa lộ ra biểu tình gì cả, liền ảm đạm cười nhẹ:

"Có chuyện gì vậy, đạo hữu cứ nói ra đi"

"Nếu vậy thiếp thân mạo muội nói thẳng ra. Xin hỏi Hàn đạo hữu lúc ở Nhân giới, có từng thu thập được món pháp khí nào có quan hệ với bản tôn Huyết Linh không? Mấy ngày trước, khi vừa gặp mặt đạo hữu, thiếp thân đã cảm nhận được một cỗ khí tức hết sức quen thuộc từ trên người đạo hữu. Tuy rằng không thể nhớ được đó là thứ gì, nhưng phảng phất nhận ra được món đồ đó tựa hồ rất trọng yếu đối với Huyết Linh và bản tôn?" *Huyết Linh hít sâu một hơi, rồi hỏi cực kỳ ngưng trọng.*

Hàn Lập vừa nghe qua, hơi biến sắc một chút, sau một lúc lâu nhìn kỹ Cung trang nữ tử, mới chậm rãi trả lời:

"Tuy rằng nghe qua lời nói của đạo hữu không rõ ràng lắm, nhưng ta nghĩ có thể chính là vật này thì phải?"

Vừa dứt lời, Hàn Lập hé miệng phun ra một đoàn thanh quang.

Quầng sáng này vừa xoay tròn liền hóa thành một chiếc tiểu đỉnh màu xanh, nhẹ nhàng rơi xuống tay Hàn Lập.

Đúng là Hư Thiên đỉnh.

"Hư Linh đỉnh, ồ không đúng, chính là Hư Thiên đỉnh …"

Huyết Linh vừa thấy bảo vật này liền kinh hải thất thanh la lên, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hỉ, nhưng kế đó đôi mắt xinh đẹp hơi ngẩn ra, trên mặt lập tức hiện lên vẻ phức tạp dị thường.

"Ồ, đạo hữu có thể nhận biết được bảo vật này à!" *Chân mày Hàn Lập hơi nhướng lên liền hỏi.*

"Chắc chắn không sai. Tuy rằng ta không nhớ rõ những sự tình ở Nhân giới, nhưng chỉ vừa mới nhìn thấy đỉnh này, không hiểu sao lại có thể gọi ra ngay đúng tên như thế. Hơn nữa từ khí tức phát ra trên đó, tựa hồ như rất giống với một kiện Hư Linh đỉnh khác cũng của bản tôn, ắt hẳn là cả hai có cùng xuất xứ do bản tôn tự tay luyện chế ra. Mặt khác ta cũng không hiểu lý do tại sao, ta có cảm giác bảo vật này cực kỳ trọng yếu đối với bản tôn" *Huyết Linh nhìn trân trân tiểu đỉnh, thì thào nói ra.*

"Cực kỳ trọng yếu!" *Hàn Lập lộ ra một tia biểu tình sâu xa.*

"Nguyên nhân khiến thiếp thân khó diễn đạt được nên lời, chính là dựa theo luồng ý niệm mãnh liệt bên trong ký ức được lưu lại trong Huyết hồn mà ra. Ta cũng không quanh co dài dòng với Hàn đạo hữu nữa, thiếp thân sẽ không tiếc tốn kém để thu hồi lại Hư Thiên đỉnh này, chỉ cần đáp ứng việc này, Hàn huynh hãy nói ra điều kiện đi" *Huyết Linh sau khi trầm mặt một hồi, mới cẩn thận nói ra.*

Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, khẽ sờ sờ cằm, trong lúc nhất thời vẫn chưa mở miệng trả lời gì cả.

"Hứa Giao, hãy đem những thứ kia lấy ra đây!" *Huyết Linh thấy tình hình như vậy bỗng nhiên ngó qua Hứa Giao ở bên cạnh, dùng lời lẽ dứt khoát ra lệnh.*

". À vâng, Huyết Linh tiền bối!" *Hứa Giao vừa nghe qua lời nói của Cung trang nữ tử, trên mặt hiện ra vài phần không can tâm, nhưng sau khi cắn răng một phát, liền lắc vòng tay trữ vật trên cổ tay ra.*

Một mảnh bạch sắc hào quang bay cuộn ra, hai hộp ngọc một lớn một nhỏ cùng với túi da màu xanh hiện ra trên mặt bàn bên cạnh Hàn Lập.

"Ở đây có một gốc Ngọc Ma Hoa khoảng ba vạn năm tuổi, còn đây là Linh bảo Bát Giao Nhận có thể triệu hồi tám loại giao long chi lực, cùng với một túi cực phẩm linh thạch trị giá ba nghìn vạn. Huyết Linh xin dùng ba thứ này để đổi lấy Hư Thiên đỉnh trong tay đạo hữu! Hàn đạo hữu cảm thấy thế nào? Việc này nếu như xong, cũng xem như bản tôn nhận của đạo hữu một món nợ nhân tình vậy. Chỉ cần ngày nào bản tôn trở về Nhân tộc, ta nhất định cảm tạ thâm sâu" *Sóng mắt Huyết Linh lưu động nói ra.*

Hàn Lập khẽ cười một tiếng, nháy mắt thần niệm xuyên qua ba món đồ đang đặt trên bàn.

Bên trong quả nhiên đúng như lời nói của Cung trang nữ tử.

Một đóa hắc sắc linh hoa rất hữu dụng đối với tu luyện ma công, đồng thời một lam sắc quái nhận ẩn hiện tám loại giao long, và một túi da chứa đầy cực phẩm linh thạch.

Hàn Lập nhấc tay lên, hộp ngọc đựng hắc sắc linh hoa kia liền bay vào trong tay hắn.

"Hàn huynh, đây là ý gì?" *Huyết Linh nhíu chân mày lại, thoáng có chút khó hiểu liền hỏi.*

"Riêng đóa Ngọc Ma Hoa này vốn có chút tác dụng với Hàn mỗ, nếu từ chối thì hơi thất kính. Còn linh thạch và linh bảo này tại hạ không thiếu nên cũng không cần, Tuy Hàn mỗ chẳng phải là chính nhân quân tử gì, nhưng vẫn ít nhiều hiểu được câu *"Uống nước nhớ nguồn"* chứ. Năm xưa dưới hạ giới, tại hạ đã thu thập được Kiền Lam Băng Diễm cùng với chiếc Đỉnh này, đã từng mấy lần trợ giúp ta đánh bại đại địch. Chỉ bằng vào điểm này Hàn mỗ cũng sẽ không quá tham lam, huống chi đóa hắc ngọc hoa này quả thật là một linh dược đặc sản của Ma Giới, tất nhiên mức độ quý hiếm không thua gì linh bảo đâu" *Hàn Lập mỉm cười nói.*

Tiếp theo tiểu đỉnh trong tay được nâng lên, rồi bay lên không trung, chỉ một thoáng chớp động, đã nhẹ nhàng lơ lững bất động một chỗ trước người nữ tử.

Dựa theo động thái cùng lời nói của Hàn Lập, hiển nhiên Cung trang nữ tử hết sức bất ngờ, liền nhìn kỹ vào tiểu đỉnh, trên mặt hiện lên vẻ khác thường.

Nhưng nàng này cũng chẳng phải người bình thường, sau một lúc trầm mặc, liền nghiêm sắc mặt nói:

"Ân tình này của đạo hữu Huyết Linh đại diện cho Hứa giá cùng bản tôn xin đa tạ, sau này đạo hữu có bất cứ việc nào cần hỗ trợ cứ việc đến Hứa gia tìm ta. Tuy rằng tu vi Huyết Linh không cao lắm, nhưng tự nghĩ chỉ cần có chuyện cần tới, ta nguyện trợ giúp một tay*".*

Cung trang nữ tử tuy nói ngắn gọn mấy câu, nhưng biểu hiện hết sức nghiêm nghị, kế đó tay áo bào vung lên, một quầng huyết quang hiện ra.

Tiểu đỉnh màu xanh đang lơ lững trước người, cùng với hai vật khác còn nằm trên mặt bàn lập tức chợt lóe lên rồi biến mất dạng.

Tiếp theo nàng thi lễ với Hàn Lập, rồi không nói thêm lời nào nữa mà hướng cổng chính đi thẳng ra.

"Vãn bối cũng xin cáo từ" Hứa Giao thấy tình hình có chút bất ngờ, liều cuống quít đứng dậy chắp tay chào Hàn Lập xong cũng đuổi sát theo sau.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động nhìn ra cổng một hồi lâu sau, mới nhẹ phát ra một thiếng than.

Không hiểu tại sao, tuy rằng hắn vẫn chưa nghe được bất kỳ câu trả lời nào của Huyết Linh, hơn nữa cũng chưa rõ ràng lắm tình hình bản tôn thế nào, nhưng sau khi trả lại Hư Thiên đỉnh cho nàng thì nội tâm hết sức thoải mái.

Trước đây, chỉ cần một chút áy náy tương tự thế này cũng có thể biến thành tâm ma gây cản trở trong quá trình tu luyện, bây giờ đây hắn cảm giác hết sức thoãi mái, ảnh hưởng của lời thề năm đó với vị thanh niên họ Ông vào lúc này cũng hoàn toàn được giải khai.

Tuy rằng Hư Thiên đỉnh đúng là một kiện linh bảo, nhưng rõ ràng hắn còn chưa biết được một công năng nào đó của bảo vật này.

Nếu không, chỉ so sánh uy năng đấu pháp thôi thì chưa thể bằng được mấy món linh bảo khác trên người hắn.

Hiện giờ phải giao trả lại đương nhiên có chút đáng tiếc, nhưng cũng chưa đến nỗi khiến hắn không nỡ rời xa.

Hiện tại có thể vừa tiêu trừ hẳn tâm ma, vừa có thể kết giao hảo hữu với Huyết Linh và Hứa gia lại còn Băng Phách tiên tử về sau nữa, nếu tính luôn cả đóa Ngọc Ma Hoa này, cũng chẳng bị thiệt thòi chút nào.

Bất quá mọi việc hầu như đã xử lý xong, cũng đến lúc phải rời khỏi Hứa gia rồi. Thời điểm tham dự Vạn Bảo Đại Hội cũng còn khá xa, trước mắt có thể đi du ngoạn khắp nơi trong Thiên Nguyên cảnh này, rồi từ từ sắp xếp thời gian đến tham gia đại hội.

Hàn Lập đứng dậy chậm rãi đi ra hướng thang lầu, trong đầu thoáng có chút suy nghĩ.

------oOo------

Chương 1776: Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một ngày sau, một đạo thanh hồng từ phía trong sơn mạch Hứa gia bắn ra, sau khi xoay quanh một chút liền hiện ra thân hình Hàn Lập ở tầng trời cao. Chỉ thấy hắn quay đầu thản nhiên nhìn xuống phiến sơn mạch dưới chân vài lần liền tái khởi độn quang phá không bay đi. Sau mấy cái chớp động liền biến mất ở phía chân trời xa xa.

Liên tiếp những ngày sau đó, Hàn Lập bắt đầu du lịch Thiên Nguyên cảnh dọc theo một số thành thị lớn nhỏ rồi kéo dài đến mấy năm. Tại những thành thị này, những danh môn thế gia có chút danh khí đều ghi dấu chân hắn. Một mặt hắn trực tiếp đăng sơn bái phỏng cùng một vài cao giai tu sĩ nhiệt đàm trao đổi hoặc chỉ lạnh lùng quan sát một lát sau đó liền lặng lẽ rời đi.

Tuy rằng hắn mới chỉ đi qua một phần mười Thiên Nguyên cảnh nhưng cũng phải mất tới vài năm, trong những năm ngắn ngủi này cũng đủ để cho hắn đối với tình hình thực tế của Nhân tộc càng thêm rõ.

Về số lượng Hợp Thể kỳ tu sĩ của Nhân tộc đích xác còn xa mới so với Giác Xi tộc hoặc thậm chí là Phi Linh tộc. Trừ bỏ Thiên Uyên thành cùng với đám thế lực của tam hoàng ra thì số tu sĩ Hợp Thể kỳ còn lại phần lớn là ẩn cư tại một số tông môn thế gia lớn nhỏ khác. Tuy vậy, về mặt số lượng cũng không bao nhiêu, cho dù Nhân - Yêu nhị tộc liên thủ với nhau, thực lực phỏng chừng cũng chỉ so với một số dị tộc cỡ trung ở Phong Nguyên đại lục mà thôi.

Điều này một phần cũng do vị trí hai tộc chiếm cứ tương đối hẻo lánh tại Phong Nguyên đại lục, khu vực này cũng không có tồn tại dị tộc nào tương đối mạnh cả. Nhưng ngay cả như vậy nếu không phải nhị tộc có được Thiên Uyên thành cùng siêu cấp pháp trận thủ hộ thì ngay cả việc tồn tại cho tới ngày hôm nay ở Linh giới vẫn là chuyện khó nói. Dù sao theo hiểu biết của hắn, rất nhiều dị tộc ở Linh giới mà đem ra so với Nhân - Yêu nhị tộc thì cường đại hơn rất nhiều, trong đó có không ít tộc đã từng oanh liệt một thời nhưng rồi cũng dần biết mất theo dòng thời gian.

Kể từ đó, lấy thân phận Hợp Thể kỳ tu sĩ của hắn tự nhiên trong khoảng thời gian này, ngay cả một chút nguy hiểm dĩ nhiên chưa từng xuất hiện mà ngược lại dưới sự trùng hợp hắn còn ra tay diệt sát vài tên tán tu, làm cho danh tiếng của hắn ở Thiên Nguyên cảnh dần dần lan truyền rộng rãi.

Có rất nhiều trung, tiểu tông môn thế gia cũng vì thế mà biết được ở Nhân tộc mới xuất hiện một vị tu sĩ trẻ nhưng tu vi và pháp lực sâu không thể lường.

Về sau, thậm chí ngay cả một số thế lực lớn ở Huyền Vũ cảnh cùng Thiên Linh cảnh đều phái không ít người tìm tới chào mời hắn. Dĩ nhiên hắn từ chối hết thảy.

Cứ như vậy, năm năm thời gian trong nháy mắt đã trôi qua.

Một ngày nào đó tại nơi giáp ranh giữa Huyền Vũ cảnh cùng Thiên Nguyên cảnh, trên sườn một toà sơn phong xanh mướt tú lệ dị thường có ba gã Nhân tộc tu sĩ trang phục khác nhau đang ngồi ở trong một toà thạch đình trò chuyện vui vẻ với nhau. Trong số đó có một gã một thân nho bào trắng mướt, mày kiếm mắt lang, bộ dáng đã ngoài ba mươi tuổi, một bộ phong độ tao nhã mỹ nam tử. Bên cạnh hắn, một gã tiểu đạo sĩ một thân đạo bào vàng, khuôn mặt tròn trịa, sau lưng còn đeo một thanh mộc kiếm đã có chút tàn phá, bộ dáng chỉ mới mười bảy mười tám tuổi. Người cuối cùng là một thanh niên tầm hai mươi tuổi, khuôn mặt bình thường, da hơi ngăm đen, thân mặc một bộ trường bào màu xanh, dĩ nhiên đây chính là Hàn Lập!

Khoé miệng Hàn Lập lúc này có chút vểnh lên, bộ dáng như cười như không nghe tiểu đạo sĩ đối diện thao thao bất tuyệt.

"Không phải Khí Linh Tử ta khoác lác, vị tổ sư sáng lập ra bản

môn năm đó vốn xuất thân từ Vụ Hải tông ở dưới hạ giới, đo chính là thiên hạ đệ nhất tông môn, độc quyền chiếm lĩnh cả Nhân giới, uy phong bát diện. Tổ sư gia chính là Huyền Linh Tử danh xưng đương đại đệ nhất tu sĩ. Hiện tại Khí Linh Tử ta kế thừa y bát của lão nhân gia cùng Vụ Hải môn, nếu nhị vị đạo hữu có ý gia nhập bản môn mà nói thì chả khác nào như hổ thêm cánh. Chờ ba người chúng ta tu luyện đại thành mà nói, dưới sự liên thủ của ba người chúng ta về sau nếu không biến bản môn thành thiên hạ đệ nhất tông môn thì cũng xưng bá nhất phương, tuyệt đối dư sức."

"Ha ha, Khí Linh Tử này, dọc đường đi lời này ta và Hàn huynh đã nghe không ngoài mười bảy, mười tám lần. Vụ Hải môn của ngươi bất quá cũng chỉ như tiểu hổ mà cũng dám mời chào bản đại thiếu gia cùng Hàn huynh gia nhập. Cho dù ngay cả tổ sư gia của ngươi khi còn ở Nhân giới uy phong lẫm lẫm nhưng ở Linh giới mà nói, bất quá tu vi cũng chỉ là Hoá Thần kỳ mà thôi. Nếu không, Vụ Hải môn của ngươi hiện tại lụi bại như vậy chứ."

Mỹ nam tử cười hắc hắc, một tay vừa động trong tay liền có thêm một cây quạt màu xanh biếc, sau một tiếng *"phạch"* liền mở ra, bộ dáng tiêu sái quạt nhẹ.

"Phi. phi.! Hải đại thiếu, ngươi thì biết cái gì! Không phải công pháp của Vụ Hải môn ta không được mà là Vụ Hải Vô Cực đại pháp mà tổ sư gia bản môn lưu lại đối với người tu luyện cần phải có tư chất đặc thù. Lúc tổ sư gia ta phi thăng Linh giới lại gặp phải không gian toàn phong (gió lốc), tuy rằng thoát được một mạng nhưng thân phải chịu trọng thương. Sau khi vội vàng sáng lập ra Vụ Hải môn liền vẫn lạc. Nếu không, bản môn sao vẫn phải ru rú ở tại địa phương chim không thèm ỉa như hiện tại chứ."

Tiểu đạo sĩ mặt đỏ tía tai, nói.

"Xem ra tổ sư gia các ngươi thật sự đã đoán trước được. Lấy thực lực của Vụ Hải môn các ngươi, nếu thực sự chiếm cứ một linh sơn linh mạch nào đó thì chỉ e Linh giới nhất mạch các ngươi đã không còn tồn tại tới bây giờ. Hàn huynh, ngươi nói có đúng không?"

Tên *"Hải đại thiếu"* mỹ nam tử kia tay cây quạt nhỏ nhẹ nhàng quạt, bộ dáng rung đùi đắc ý, bỗng nhiên hướng Hàn Lập hỏi.

"Hải lão đệ có lý. Bất quá, công pháp của Khí Linh Tử đạo hữu thật sự có chút huyền diệu, hơn nữa đối với tư chất người tu luyện nhất đích xác là có yêu cầu đặc thù."

Hàn Lập mỉm cười, nói.

"Ha ha, ngươi xem. Ngay cả Hàn huynh đều nói như vậy. Vụ Hải môn chúng ta truyền thừa đích xác không phải bình thường. Thế nào, chỉ cần ngươi gia nhập bản môn, ta lập tức đem Vụ Hải Vô Cực đại pháp truyền lại."

Tiểu đạo sĩ vừa nghe Hàn Lập nói như vậy, đôi mắt nhỏ lập tức cười híp lại thành một đường, dùng khẩu khí đầy dụ hoặc nói.

Hải đại thiếu kia nghe xong lời này, mở lớn hai mắt nhưng không có chút tức giận, đáp:

"Công pháp bản đại thiếu gia ta tu luyện chính là Luyện thể thuật, hơn nữa lại có thiên phú hơn người, Kim Cương Quyết ta đã luyện tới tầng thứ ba. Bất quá, ngươi chỉ mới Trúc Cơ không lâu, ngay cả bản đại thiếu gia ta cũng không hơn mà có năng lực dạy cái gì sao. Bản nhân muốn bái sư thì cũng phải bái nhập vào danh môn chính phái. Còn có Hàn huynh, lời của ngươi mới rồi chính là hàm hồ. Cái gì gọi là có chút đạo lý, lời bản đại thiếu gia vừa rồi khẳng định không sai. Năm đó Huyền Linh Tử tiền bối sỡ dĩ đem Vụ Hải quan di dời tới nơi khỉ ho cò gáy này, hơn phân nửa cũng vì nghĩ tới truyền thừa mà thôi."

Hải đại thiếu nói xong, bộ dáng lại có chút tự đắc.

Hai người trước mắt thật đúng là một cặp dở hơi trời sinh!

Hai người này là hắn gặp lúc trước gặp ở trong một thành thị phụ cận. Lúc ấy hai người vừa lúc đắc tội với một môn phái nhỏ, bị vài tên Trúc Cơ kỳ tu sĩ đuổi giết. Loại chuyện này vô luận là ở Nhân - Yêu lưỡng tộc tự nhiên đều là việc bình thường.

Hàn Lập lúc ấy đang phi hành trên cao, nguyên bản cũng không có ý tứ ra tay can thiệp nhưng vẫn cố tình dùng thần niệm đảo xuống dưới một chút, chỉ thấy tên luyện thể sĩ một thân linh căn tuyệt hảo nhưng lại chủ tu Luyện thể thuật của phàm nhân, hơn nữa tuổi còn trẻ mà đã đem Kim Cương Quyết tu luyện tới đệ tam tầng. Tên còn lại linh căn tựa hồ phi thường thấp kém nhưng lại chủ tu một loại công pháp thập phần kỳ lạ, có thể lấy thực lực yếu nhược của bản thân chống lại vài tên cùng giai tồn tại.

Dưới sự liên thủ của hai người này vậy mà miễn cưỡng không rơi xuống hạ phong dưới sự liên thủ của năm tên cùng giai lại.

Hàn Lập trong lòng sinh ra chút tò mò, tâm niệm khẽ động liền đem khí tức trên người thu liễm tới Trúc Cơ kỳ đỉnh giai tồn tại, sau đó đột nhiên hiện thân cứu giúp một phen.

Lấy thần thông của hắn, cho dù tu vi cùng pháp lực chỉ duy trì ở mức Trúc Cơ kỳ thì cũng chỉ cần nhấc tay liền đem năm tên kia doạ sợ mà lui.

Hai tên Hải đại thiếu cùng Khí Linh Tử kia được Hàn Lập cứu một mạng, tự nhiên đối với Hàn Lập cảm kích vạn phần, hơn nữa sau khi tâm sự mấy câu liền có ý kết bái thành huynh đệ. Hàn Lập ngay lúc đó sắc mặt tự nhiên đặc sắc vạn phần, vội vàng tìm cớ thoát ly. Nhưng sau một hồi, sau khi biết Hàn Lập có ý tới Huyền Vũ cảnh tham gia Vạn bảo đại hội, hai người này lập tức mừng rỡ, kiên quyết nhất định phải đồng hành với hắn. Nguyên lai hai người này cũng đang trên đường tới tham gia sự kiện Nhân - Yêu nhị tộc, Vạn bảo đại hội lần này.

Hàn Lập nghe xong, nhất thời có chút hết chỗ nói.

Vạn bảo đại hội là nơi nào chứ, sự kiện này ngay cả tu sĩ Hợp Thể kỳ thậm chí ngay cả Tam hoàng, Thất yêu vương tồn tại đều có thể đích thân tham dự, vậy mà hai tên Trúc Cơ kỳ lại tính toán tham gia.

Tuy rằng Vạn bảo đại hội đều không có quy định cấm tu sĩ Trúc Cơ kỳ nhưng đê giai tu sĩ bình thường đều là người hầu hoặc thị nữ hoặc môn nhân linh tinh này nọ. Cho dù có một số ít Trúc Cơ kỳ tu sĩ một mình tham gia thì cũng chỉ dám ở phụ cận Vạn bảo đại hội để mở rộng tầm mắt mà thôi. Vậy mà hai vị Hải đại thiếu cùng tiểu đạo sĩ lại mang theo một số linh trà cùng mấy khối quặng sắt không biết tên tính toán tham dự đại hội này. Thật sự là làm cho người khác cười khổ cũng không nổi.

Tuy nhiên có thể nói, linh trà của Khí Linh Tử phẩm chất đích xác không tồi, miễn cưỡng có thể nói là thượng phẩm. Mà quặng sắt không biết tên này tuy rằng không phải là vật đáng giá gì nhưng mà ngay cả Hàn Lập cũng vô pháp nhận ra lai lịch của nó.

Cho nên Hàn Lập lại càng tò mò về hai vị này, hơn nữa hắn cảm thấy Vạn bảo đại hội dù sao còn lâu mới khai mở, cũng không cần quá vội vã chạy tới, cho nên hắn tỉnh bơ đồng ý với hai người này.

Vì thế, hắn lấy ra một kiện pháp khí phi xa thượng phẩm mang theo hai người bay thẳng tới Huyền Vũ cảnh.

Ở trên đường đi, càng làm cho Hàn Lập cười khổ không được chính chưa chờ hắn bóng gió hỏi thăm lai lịch của hai tên này, vậy mà hai tên Hải đại thiếu cùng Khí Linh Tử này ở trong phi xa sau khi cãi qua cãi lại một hồi, tự nhiên đem toàn bộ những gì hắn cần nói ra cả.

Vị tự xưng Hải đại thiếu vốn xuất thân từ một thế gia tại thành thị của phàm nhân, cũng là một trong những luyện thể sĩ phi thường nổi danh, tuy rằng có được linh căn tuyệt hảo nhưng khi mới sinh, tu sĩ kiểm tra linh căn cho hắn phạm phải sai lầm, cho nên hắn bị biến thành phàm nhân không có linh căn. Kể từ đó, từ nhỏ hắn đã được bồi dưỡng thành một gã luyện thể sĩ nhưng đến khi hắn lộ ra thiên phú kinh người lại trùng hợp nhận ra bản thân mình có linh căn, tự nhiên giống như người bị ngũ lôi oanh đỉnh. Nhưng cho dù vậy, vị Hải đại thiếu này vẫn giống như người bình thường khác, không chút do dự bỏ qua Luyện thể thuật mà tiến vào con đường tu tiên.

Nhưng toà thành thị hắn ở lại không có tông môn tu tiên chính hiệu nào cả, thêm nữa hắn có chút tâm cao khí ngạo nên tiểu tông môn bình thường căn bản không để vào trong mắt. Sau một phen *"cặn kẽ"* suy nghĩ, hắn liền lén lút rời khỏi gia tộc tìm tới địa phương có tông môn tu tiên khác. Kết quả, nửa đường đi hắn gặp phải tên tiểu đạo sĩ đang tính toán tham gia Vạn bảo đại hội. Hai người này sau một phen đàm luận với nhau, vậy mà lại mưu tầm mưu, mã tầm mã lập đội lên đường tham gia Vạn bảo đại hội.

Hải đại thiếu sau một hồi bị đối phương cổ động, chẳng những kết bái với hắn thành hảo hữu mà còn đồng hành với hắn đi tới Vạn bảo đại hội. Nguyên bản, trong lời của vị Khí Linh Tử miêu tả về Vạn bảo đại hội:

"'Hoá Thần đầy đất, Nguyên Anh không bằng cẩu', tuỳ tiện tìm một vị tu sĩ bái làm môn hạ đều hơn xa so với gia nhập tông môn tu tiên gì đó hơn gấp trăm lần."

------oOo------

Chương 1777: Cửu Tiên sơn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vì thế, cặp dở hơi trời sinh này kết hảo hữu cùng nhau lên đường.

Bất quá, hai người cũng coi như cơ cảnh (cơ trí), tình nguyện chọn đường dài mà đi, tận lực tránh những chỗ hung hiểm, cho nên dọc đường đi cũng không có đụng phải nguy hiểm gì lớn. Cho đến khi hai người này trong lúc vô tình đắc tội một tiểu tông môn trong một thành thị nhỏ nên mới gặp phải một phen đại hoạ, bị vài tên cùng giai tồn tại đuổi giết. Nếu không đụng phải Hàn Lập, sợ rằng hai người thật là có đại phiền toái.

Cho nên, trong mắt Hải đại thiếu cùng Khí Linh Tử, vị *"Hàn huynh"* gặp phải trên đường này thực sự có chút thần bí. Chẳng những một thân tu vi chỉ cách Kim Đan kỳ chỉ có một bước nhỏ nhưng trên người những có không ít pháp khí cùng bảo vật huyền diệu mà lại còn tuỳ ý chỉ điểm mấy câu tâm đắc trên con đường tu luyện cũng khiến cho hai người được lợi không nhỏ, cho dù bọn hắn thúc ngựa đuổi theo cũng không cách nào so được.

Ngay khi Hải đại thiếu được Hàn Lập chỉ điểm về luyện thể thuật, khiến hắn thực ngạc nhiên rất lâu. Dù sao, đối phương cũng là tu tiên giả nhưng đối với luyện thể thuật của phàm nhân quả thực am hiểu vô cùng, thực sự là hiếm thấy. Cũng chính vì vậy, trong suy nghĩ của hai người không hẹn mà càng không thể đánh giá được Hàn Lập, bộ dáng thâm bất khả trắc!

Cũng may, vị Hải đại thiếu và Khí Linh Tử này tính cách trước nay đều là loại người đỉnh đạc. Cho dù biết Hàn Lập không phải tu sĩ bình thường nhưng bọn họ vẫn không thèm để ý chút nào mà ngược lại còn mở miệng gọi một tiếng *"Hàn huynh"* nhiệt tình dị thường. Nếu không phải *"thấy"* tu vi của Hàn Lập không cao, phỏng chừng hai người này lập tức thi lễ bái sư từ lâu rồi!

Dù sao tiểu đạo sĩ Khí Linh Tử này mặc dù luôn mồm muốn phát triển Vụ Hải môn lớn mạnh nhưng trên thực tế đã sớm lộ ý niệm bái sư tại Vạn bảo đại hội. Hiện tại, phỏng chừng trong mắt hắn một chút lưu luyến danh hiệu môn chủ Vụ Hải môn cũng không có. Cho dù toan tính của hắn là thế nhưng dọc đường đi, vị Khí Linh Tử này vẫn năm lần bảy lượt chào mời hai người Hàn Lập gia nhập Vụ Hải môn nhưng so ra chỉ là như trò đùa mà thôi.

Tự nhiên hắn luân phiên bị Hải đại thiếu cười mắng, mà Hàn Lập cũng chỉ có thể cười khổ không dứt.

Cứ như vậy, Hàn Lập mang theo hai người một đường phi hành suốt một tháng trời, dĩ nhiên một tháng này nằm trong khoảng thời gian cho phép. Cho đến khi ba người Hàn Lập đi thẳng tới một ngọn sơn phong cách Huyền Vũ không xa liền dừng lại nghỉ ngơi chốc lát rồi lại tiếp tục lên đường.

Vừa rồi là Khí Linh Tử thao thao bất tuyệt nói về Vụ Hải môn mà cũng không quên câu dẫn hai người Hàn Lập, Hải đại thiếu tự nhiên một chút do dự cũng không, ngay lập tức cự tuyệt. Mà Hàn Lập nhìn như cười không dứt kia, ở sâu trong mắt ẩn hiện một tia lam mang âm thầm chớp động, bộ dáng như phát giác ra điều gì đó mà nhìn chằm chằm về phía Hải đại thiếu đối diện không tha.

Đột nhiên, trên mặt Hải đại thiếu đột nhiên hiện ra một tia đỏ sẫm khác thường nhưng chỉ sau một lần hô hấp thời gian liền biến mất vô ảnh vô tung.

"Khai!"

Hàn Lập trong lòng quát khẽ một tiếng, một luồng thần niệm cường đại trong nháy mắt bộc phát hướng thân thể Hải đại thiếu đảo qua thật nhanh.

"Ha ha, không phải là ta mặt dày. Chỉ bằng dị linh căn phong thuộc tính linh của ta mà bái làm môn hạ của tu sĩ Hóa Thần hay Luyện Hư kỳ nào đó đều là việc dễ dàng. Chờ đến lúc ta tu luyện đại thành, khi đó..."

Hải đại thiếu bộ dáng cao hứng mơ tưởng tới lúc công pháp đại thành, trở thành tồn tại như những lão quái vật Nguyên Anh kỳ hay Hóa Thần kỳ nào đó, khi đó cuộc sống của hắn hẳn là tốt đẹp vô cùng.

Mà hắn tự nhiên không biết, lúc hắn tự đắc về phong dị linh căn cửa hắn thì linh căn của hắn đã quỷ dị biến mất không thấy. Giờ phút này, bất kỳ một tu sĩ nào tới kiểm tra linh căn của hắn thì chỉ đều sẽ nói hắn chỉ là một gã phàm nhân luyện thể sĩ mà thôi.

Khoé mắt Hàn Lập khẽ co giật mấy cái, trong lòng có chút khiếp sợ.

Quả nhiên một màn này hơn mười ngày trước đều giống nhau y hệt, phong linh căn của đối phương lại lần nữa biến mất trước mắt hắn. Nếu không sai, chỉ sau một ngày một đêm, linh căn của vị Hải đại thiếu này lần nữa sẽ xuất hiện.

Kỳ quái!

Với lịch duyệt của hắn nhưng hắn chưa từng nghe tới trường hợp linh căn tự biến mất trong một khoảng thời gian ngắn như vậy. Thật sự là rất kỳ quái!

Nếu cứ như vậy, chẳng phải là khi linh căn biến mất, một thân tu vi sẽ không cách nào thi triển ra được sao?

Thần sắc Hàn Lập thoáng hiện lên một tia kinh dị, trong lòng thực sự rất khó diễn tả nổi.

"Hàn huynh, ngươi phát ngốc gì thế, sắc mặt ngươi tựa hồ có chút không tốt lắm a. Không bằng thưởng thức một chút linh trà của Vụ Hải môn ta chứ! Nhưng dù sao Hàn huynh cũng phải lấy ra thêm một ít linh quả ra a. Lần trước ăn xong, tư vị kia thật sự làm cho người ta khó quên được!"

Khí Linh Tử linh giác linh mẫn phát hiện nét mặt Hàn Lập có chút khác thường, ánh mắt khẽ động, cười hắc hắc nói.

"Khí Linh Tử nói không sai, linh quả lần trước Hàn huynh lấy ra, tư vị đúng là tuyệt hảo."

Hải đại thiếu vừa nghe Khí Linh Tử nói như vậy, tinh thần khẽ rung lên, không cao giọng đàm luận nữa mà giống như tiểu đạo sĩ dùng đôi mắt trông mong nhìn về phía Hàn Lập.

*"Ta cũng biết nhị vị vẫn còn nhớ tới linh quả lần trước tại hạ lần trước lấy ra. Cũng không phải Hàn mỗ hẹp hòi mà "*Ngưng châu quả*" này mặc dù mùi vị đặc biệt ngon nhưng trong đó ẩn chứa tinh thuần linh lực cũng không nhỏ, một lần ăn quá nhiều rất có thể làm tổn hại kinh mạch của nhị vị đạo hữu. Như vậy đi, ta lấy thêm ra sáu quả nữa, một người hai hai quả."*

Hai người này vậy mà trong nháy mắt liền đem toàn bộ sự chú ý lên linh quả của Hàn Lập, điều này làm cho da mặt hắn giựt giựt mấy cái, chỉ có thể vội vàng ho khan một tiếng, nói.

(DG: Chỗ này tại mấy bản convert ghi là *"mai"*, *"miếng"*, *"khoả"* không thống nhất, cho nên tại hạ mạo muội dùng từ *"quả"*, *"trái"* thay thế, dù sao dựa theo miêu tả phía dưới thì Ngưng châu quả này cũng không lớn lắm. Có sai sót xin hãy góp ý)

Tiếp theo, một tay áo bào run lên, một số chén đĩa cùng bàn ghế bằng ngọc thạch trắng noãn hiện ra, ngoài ra trên bàn còn có thêm sáu trái linh quả xanh mướt to bằng trứng chim.

"Ha ha, không sao, có thể ăn được hai quả là không tồi rồi. Cũng không biết có phải trùng hợp hay không, lần trước ta ăn vào ba trái linh quả của Hàn huynh, tu vi nguyên bản trì trệ không tiến vậy mà trong mấy ngày nay không ngờ có thể đột phá. Nếu linh quả này đúng như lời Hàn huynh nói, có thể cho ta biết nơi nào có bán loại Ngưng châu quả này hay không. Nếu có, ta cũng phải đi mua nhiều một chút a. Sau này cũng không cần đan dược hay đả toạ tu luyện gì cả mà cứ năm ba (3~5) ngày ăn vào hai trái linh quả này là đủ. Khi đó, tu vi chắc hẳn một đường tăng tiến rồi."

Khí Linh Tử nhìn linh quả trên bàn, thần sắc vui mừng quá đỗi nhưng chưa chờ hắn dứt lời, một đạo hắc ảnh chợt loé lên, ngay lập tức số linh quả trên bàn vậy mà lại mất đi hai quả.

Khí Linh Tử ngẩn ra, đảo mắt nhìn xuống một chút liền nhận ra đó là hai cái tay của vị Hải đại thiếu, trong mỗi tay đều bắt được một quả linh quả, ngay lập tức đưa lên miệng ngấu nghiến gặm.

"Sưu cao thuế nặng thiên vật a!" (DG: để nguyên văn convert, khó dịch quá!)

Khí Linh Tử gặp tình hình này, liên tục lắc đầu.

Mà Hải đại thiếu hai mắt khẽ đảo, căn bản là không thèm để ý tới vẻ thương tiếc của tiểu đạo sĩ trước mắt, mà chỉ cảm thấy miệng đầy sinh lực, thoả mãn hô to không ngừng.

Hàn Lập im lặng không nói nhưng trong lòng lại mỉm cười. Không biết hai người này nếu biết được giá mỗi trái linh quả này cũng hơn một vạn linh thạch, không biết còn có thể thống khoái hưởng thụ như vậy được hay không nữa. Bất quá, vị Khí Linh Tử này cũng có chút không tầm thường.

Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt, hai mắt híp lại nhìn về phía tiểu đạo sĩ. Linh căn của tiểu đạo sĩ này đích xác chỉ thuộc loại bình thường, linh căn tam thuộc tính nhưng qua mấy ngày cẩn thận quan sát, hắn cũng phát hiện ra đan điền của đối phương có một hạt châu bỉ ẩn nhỏ như hạt đậu được một tầng linh quang bao phủ.

Đây cũng là do thần niệm của hắn hơn hẳn tồn tại cùng giai, nếu không cho dù tu sĩ Hợp Thể kỳ bình thường cũng không nào phát hiện ra vật này bên trong đan điền của tiểu đạo sĩ được. Mà làm cho Hàn Lập càng kỳ quái chính là dưới thần niệm cường đại của hắn thần không biết quỷ không hay âm thần tiếp xúc xâm nhập vào bên trong hạt châu lại phát hiện ra một cỗ phong ấn chi lực mênh mông cuồn cuộn.

"Truyền thừa pháp khí."

Khi Hàn Lập vừa phát hiện ra điều này thì cũng lập tức hiểu rõ vật này là gì.

Trên con đường tu tiên cũng có vài tu tiên giả vì phòng ngừa truyền thừa đứt đoạn nên dùng một loại bí thuật phong ấn đem một thân sở học của mình truyền thừa vào kiện pháp khí nào đó, sau đó chỉ cần đem pháp khí này tiến nhập vào người một hậu nhân hoặc môn nhân nào đó là được. Mà vật này cũng cần phải có điều kiện nhất định nào đó thì mới có thể mở ra được, nếu không nội dung bên trong truyền thừa pháp khí thuỷ chung sẽ không xuất hiện.

Tuy nói như vậy nhưng chỉ cần tu vi đạt tới cảnh giới nhất định liền có khả năng tự động đạt được các loại bí thuật công pháp ở bên trong pháp. Dĩ nhiên nếu đại hạn buông xuống mà chưa đạt tới yêu cầu thì sẽ dùng tới bí thuật đặc thu lấy pháp khí truyền thừa ra rồi chuyển sang một hậu nhân hay môn nhân khác. Mà nếu bị người khác mạnh mẽ đoạt lấy pháp khí truyền thừa này ra thì nó sẽ lập tức tự bạo ngay lập tức.

Tính ra phương pháp luyện chế loại pháp khí truyền thừa dĩ nhiên hiếm có người biết được, hơn nữa luyện chế loại pháp khí này cũng khó khăn dị thường, có thể coi đây là một trong những thất truyền bí thuật hiếm thấy. Hôm nay, trên người Khí Linh Tử lại có loại bảo vật này khiến cho Hàn Lập cũng có chút ngoài ý muốn.

Xem ra tổ sư của cái này cái gọi là Vụ Hải môn này tựa hồ thật sự cũng có chút danh khí, bộ dáng cũng không phải là tu sĩ phi thăng bình thường. Bất quá, lấy một thân thần thông của hắn tự nhiên sẽ không có hứng thú với công pháp của người khác mà chỉ là có chút kinh ngạc mà thôi. Dù sao toàn bộ chú ý của hắn vốn dĩ đều tập trung trên người vị Hải đại thiếu mỹ nam tử này.

Linh căn có thể tự động biến mất, đây là loại linh căn quỷ dị gì!

Điều này thật sự khơi gợi lòng hiếu kỳ của hắn.

Cùng lúc đó, Khí Linh Tử cũng bắt đầu lấy ra một bộ trà cụ, lấy ra nước mấy chén linh trà thơm nức mũi, làm cho đám người Hàn Lập nhấp nháp một phen. Sau cùng, cũng ăn hết số linh quả còn thừa, lúc này ba người cũng không có ý tứ dừng lại ở địa phương này thêm nữa.

Hàn Lập lại thả ra kiện phi xa pháp khí lúc trước, mang theo hai người còn lại hoá thành một đoàn bạch quang hướng về phía

Huyền Vũ cảnh phá không bay đi.

****

Nếu đem Huyền Vũ cảnh so với Thiên Nguyên cảnh cùng Thiên Linh cảnh thì hơi có chút bất đồng.

Xét về số lượng tu tiên giả trong nội cảnh tuy rằng hơn hẳn Thiên Nguyên cảnh cùng Thiên Linh cảnh nhưng số lượng luyện thể sĩ đồng dạng nhiều hơn hẳn, không phải hai cảnh còn lại có thể so sánh được. Mà dân phong nơi này cũng bưu hãn dị thường, cho dù là lão ấu, phụ nữ và trẻ em cũng đều có thể cầm vũ khí sẵn sàng cùng yêu thú chém giết.

Bất quá, số lượng thành thị của phàm nhân ở Huyền Vũ cảnh quả thực không có mấy, đa phần đều thuộc loại hình sơn trại. Hơn nữa, bởi vì Huyền Vũ cảnh giáp với thất yêu chi địa, cho nên vô luận quy mô thú triều hay là tỉ lệ đêu giai yêu thú xuất hiện đều vượt xa so với hai cảnh khác. Mà hai cảnh kia lại càng không có cảnh yêu thú hoá hình xâm nhập cảnh nội gây rối.

Cho nên Huyền Vũ cảnh cũng là nơi hỗn loạn nhất trong tam cảnh của Nhân tộc, càng vào sâu bên trong Huyền Vũ cảnh tức là càng gần với địa vực của Yêu tộc, tình cảnh cũng vì thề mà càng hỗn hoạn không chịu nổi.

Cửu Tiên sơn, đây vốn là một dãy chín ngọn linh sơn cực lớn nằm trong khu vực giáp ranh giữa Yêu hồ chi địa cùng Huyền Vũ cảnh nhưng nơi này là một trong những ngoại lệ hiếm hoi. Như tên gọi, nơi này có chín ngọn linh sơn, chẳng những trên mỗi ngọn linh sơn đều có cực phẩm linh mạch, hơn nữa còn có là nơi sảnh sinh ra vài loại linh dược đặc hữu đại hữu dụng đối với Nhân - Yêu nhị tộc. Cộng thêm địa thế của Cửu Linh sơn hung ác, là địa vực đặc thù, cho nên mấy ngọn linh sơn này đồng thời được Nhân - Yêu nhị tộc phái tinh nhuệ tới chiếm đóng.

Cho dù nhân sĩ gan to mật lớn của hai tộc cũng tuyệt không dám ở nơi này gây rối, mà mấy năm gần đây Cửu Tiên sơn lại càng sâm nghiêm hơn hẳn. Nhân - Yêu nhị tộc đã phái ra rất nhiều nhân thủ đem toàn bộ tiểu thế lực xú danh phụ cận quét sạch không còn một mảnh.

Ngắn ngủn năm sáu năm, nơi này lại trở thành một trong những nơi bình yên nhất của Huyền Vũ cảnh. Nhưng vào lúc này đây, Nhân - Yêu nhị tộc tại đây cử hành đại hội mỗi ngàn năm một lần, Vạn bảo giao dịch hội.

------oOo------

Chương 1778: Bạch Quả Nhi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hiện tại còn mấy tháng nữa mới tới ngày mở hội chính thức, nhưng trên Cửu Tiên Sơn cũng đã tụ tập rất đông những Tu sĩ và Yêu tu đến từ Tam cảnh Thất địa.

Tuy rằng bọn họ vô phương tiến nhập vào sâu bên trong Cửu Tiên Sơn, nhưng tại những nơi xung quanh sơn mạch đó, đã sớm hình thành tự phát mười mấy Phường thị lớn nhỏ.

Vô số trung giai và cao giai tu sĩ thường xuyên lui tới những Phường thị này, một số tài liệu linh dược hiếm thấy cũng liên tục xuất hiện ở đây, không khí cũng sôi nổi hẳn lên trước ngày giao dịch chính thức.

Ở những nơi khác thì hai tộc Nhân Yêu có thể giải quyết ân oán với nhau, nhưng tại khu vu75v Phường thị này lại cấm tiệt tình trạng đó xảy ra.

Dù cho Yêu tộc có tiến vào những Phường thị này đi nữa, thì số lượng rất ít so với Nhân tộc. Nhưng bù lại những tên Yêu tộc nào dám xuất hiện tại đây, cơ hồ ai cũng có khả năng biến hóa gần như trọn vẹn cơ thể thành cao giai yêu thú.

Vì vậy luận về thực lực chân chính tại những Phường thị, Yêu tộc không kém chút nào so với Nhân tộc, người của hai tộc cũng có thể kết giao ở gần nhau, vì vậy sẽ khó xảy ra tình huống Tộc này khi dễ thẳng thừng Tộc kia.

Dĩ nhiên, đây mới chỉ là tình hình đại khái mà thôi.

Những Phường thị này cũng chẳng phải là khu vực chính thức tổ chức Vạn Bảo Đại Hội, mà chỉ mang tính tạm thời, vì thế trật tự không được chặt chẽ cho lắm.

Ngay cả những lúc từ trong Cửu Tiên Sơn phái ra vài tên vệ sĩ tới Phường thị tuần tra đi nữa, thì sơ lược cũng chỉ có thể thấy biểu hiện bên ngoài khá yên ổn mà thôi.

Cậy mạnh hiếp yếu, do đó những chuyện ép buộc mua bán tại những nơi hẻo lánh đương nhiên sẽ có xảy ra.

Vào một ngày, tại tòa núi hoang vu cách Cửu Tiên Sơn khá xa, đúng là đang phát sinh ra sự việc đại loại như thế.

Một trung niên tu sĩ có thân hình gầy ốm, đi cùng một nữ đồng có niên kỷ chừng mười một mười hai tuổi, lúc này đang bị ba tên hắc y nhân sát khí đằng đằng bao vây xung quanh.

Trung niên tu sĩ bất quá chỉ mới Trúc Cơ trung kỳ, còn nữ hài lại chỉ mới là Luyện Khí kỳ ba bốn tầng mà thôi. Thế nhưng đám người vây bắt này lại đều có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, mặt mày tên nào cũng lộ vẻ hung hăng.

"Bạch Hóa Cập, hãy đem Thiên Niên Huyết Sâm trên người mang ra đây ngay. Nếu biết thức thời, ba huynh đệ chúng ta chẳng những tha cho phụ tử các ngươi rời đi, mà còn có thể trả cho ngươi một ít linh thạch, còn không thì đừng trách Thạch mỗ trở mặt vô tình đấy" Trong số ba gã hắc y nhân này, có một tên xem ra niên kỷ đứng đầu, âm trầm lên tiếng.

"Thạch Luân, Bạch mỗ chỉ trách bản thân không may nhìn lầm người, bị ngươi lừa gạt tới đây. Nhưng nếu ngươi muốn ta giao ra Huyết Sâm, thì trước hết hãy thả tiểu nữ rời khỏi chỗ này, bằng không ta nguyện hủy diệt Huyết Sâm cũng sẽ không giao ra" Tên trung niên gầy ốm tuy có gương mặt tiều tụy nhưng không hề hoảng loạn, một tay giơ lên lập tức lấy ra từ trong tay áo một hộp gấm, tay kia linh quang chớp động đè lên chiếc hộp, trên mặt thoáng hiện vẻ tức giận liền nói ra.

Ba gã hắc y nhân thấy vậy, sắc mặt không khỏi biếc sắc.

"Không được, ngươi mà không giao ra Huyết Sâm trước, đừng nghĩ sẽ có ai thoát khỏi nơi này" Một tên hắc y nam tử khác dứt khoát cự tuyệt.

"Hừ, Bạch mỗ sao không biết chứ, dù cho ba người các ngươi có đoạt được Huyết Sâm hay không, nhất định cũng sẽ hạ độc thủ với hai người phụ tử chúng ta. Không cần phải phát thệ độc chú gì đó, lời hứa của ba người các ngươi ta sẽ không tin được chút nào đâu" Trung niên tu sĩ lạnh lùng nói ra, thần sắc hết sức kiên quyết.

"Ngươi đừng mơ …",

"Được, Thạch mỗ đáp ứng ngươi!".

Hắc y tu sĩ vừa mở lời cự tuyệt vốn còn muốn tiếp tục uy hiếp gì đó, lại bỗng dưng bị tên Thạch Luân kia âm trầm chặn lại, chẳng những vậy còn tỏ lời đáp ứng nữa.

"Thạch huynh, ngươi …"

"Thế nào, các ngươi không muốn nghe theo lời của Thạch mỗ nữa sao" Thạch Luân quét ánh mắt lạnh lẽo dị thường về phía hai tên đồng bọn.

"À không, bọn ta sao dám như vậy chứ, thôi thì cứ theo như lời Thạch huynh nói đi, hãy phóng thích cho tiểu nha đầu này trước!" Hai gã hắc y tu sĩ kia liếc mắt nhìn nhau, tựu trung lại hết sức kiêng nể tên Thạch Luân này, mà chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý nghe theo.

Trung niên tu sĩ thấy tình hình như vậy rất đỗi vui mừng.

"Có lẽ ngươi đã nghe thấy ba người bọn ta nói rồi chứ, tiểu nha đầu này có thể đi được rồi. Nhưng nếu sau đó ngươi ma mãnh đổi ý gì đó, kết quả thế nào hẳn ngươi đã rõ!" Thạch Luân lại âm trầm uy hiếp Trung niên tu sĩ.

"Cứ yên âm. Bạch mỗ chỉ cần quan tâm tới an nguy của tiểu nữ mà thôi, chỉ cần tiểu nữ được bình an vô sự, một gốc Huyết Sâm này có sá là gì" Trung niên tu sĩ buông lỏng nét mặt ra rồi nói.

"Không được phụ thân, Quả Nhi không muối rời đi một mình đâu!"

Nữ hài xinh xắn như tiên đồng ngọc nữ trong tranh vẽ, thế nhưng lúc này một tay nắm lấy vạt áo trung niên tu sĩ mà liên tục lắc đầu kêu lên.

"Nha đầu ngốc này. Ngươi hãy đi đi, rồi tới Phường thị tìm ngoại tổ mẫu đến đây cứu ta." Trung niên tu sĩ biến sắc, môi khẽ động vài cái liền truyền âm rất nhanh vài câu với nữ đồng.

Trước hết nữ đồng thoáng ngẩn ra, tiếp theo liều mạng liên tục gật đầu.

"Tốt, còn không mau cút đi, nếu không Thạch mỗ sẽ đổi ý đấy" Thạch Luân tựa hồ không còn kiên nhẫn nữa mà tàn bạo gắt lên.

Nữ đồng vừa nghe qua câu này, thoáng có chút ngẩn người, tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng cũng biết phân biệt nặng nhẹ.

Nàng quyến luyến không nỡ rời đi, lại liếc mắt nhìn trung niên tu sĩ rồi mới vung tay ra, trên tay xuất hiện thêm một tấm phù triện màu trắng, kế đó dán lên người lập tức quanh thân nổi lên một tầng bạch quang nhẹ bay lơ lững, dự định bỏ chạy ra xa.

Còn Trung niên tu sĩ nắm thật chặt chiếc hộp gấm trong tay, mắt cũng không chớp chăm chú nhìn cử động của ái nữ, mắt thấy ba gã hắc y tu sĩ đứng yên đó, Quả Nhi nữ tử ngây thơ chất phác lướt người ngang qua tên Thạch Luân, khiến hắn thở dài ra một hơi nhẹ nhõm.

Nhưng đúng lúc này dị biến xảy ra!

Nữ đồng mới từ bên cạnh Thạch Luân bay ra xa chừng hai ba trượng, trong mắt Thạch Luân chợt lóe hung quang, đột nhiên hắn vung tay lên rồi hóa thành một bóng đen tung ra một trảo về phía sau.

"A."

Nữ đồng thét lên kinh hãi, rốt cuộc không thể chống cự lại mà còn bị bóng đen túm lấy.

Kế tiếp bị hút xuống dưới, thân hình nữ đồng bị kéo mạnh về sau, liền rơi vào tay của Thạch Luân.

Một bàn tay xám xịt siết chặt cổ tay mềm mại của nữ đồng.

"Thạch Luân, ngươi muốn làm gì! Không sợ ta lập tức hủy đi Huyết Sâm sao!" Trung niên tu sĩ thấy tình hình như vậy vừa giận vừa sợ, linh quang hai tay chớp động rồi ép xuống, đồng thời lớn tiếng quát lên.

"Hủy à, ngươi không sợ ta sẽ vặn gãy cổ con tiểu nha đầu này sao! Ít nói lời thừa đi, lập tức mém chiếc hộp lại đây, nếu ta đếm tới ba mà ngươi vẫn không làm, ta sẽ động thủ ngay! Một, hai." Thạch Luân không thèm để ý đến lời uy hiếp của Trung niên tu sĩ, trái lại năm ngón tay siết chặt hơn, bấm mạnh hơn khiến cho nữ đồng bị tươm máu, đồng thời lạnh lùng hô to đếm ngược thời gian, căn bản không để cho Trung niên tu sĩ có cơ hội phản ứng.

Hai gã hắc y tu sĩ đứng cạnh thấy tình hình như vậy thì mừng rỡ ra mặt, đến lúc này bọn hắn mới biết được ngay từ đầu tên đồng bạn đã không có ý định thả nữ đồng, bất quá chỉ muốn thi kế bắt người làm con tin để uy hiếp ngược lại đối phương mà thôi.

Ngay cả Trung niên tu sĩ có chút nhanh trí, nhưng vừa thấy qua tình hình như vậy cũng giận run cả người, trong đầu rối như tơ vò, mắt thấy Thạch Luân đếm tới tiếng thứ ba, cơ hồ như làm theo bản năng, lập tức cuống cuồng quăng hộp ngọc ra xa.

Một gã hắc y tu sĩ cười hắc hắc, tiến lên một bước rồi tung trảo ra.

"Vù" một tiếng, nhất thời hộp gấm bị hút vào tay.

"Kiểm tra cái đã, hãy nhìn xem bên trong có cây Huyết Sâm không!" Thạch Luân không chút do dự liền ra lệnh một tiếng.

"Được, Thạch huynh!" Tên tu sĩ kia đang cầm hộp gấm nghe thế liền đáp ứng, tiếp theo khẻ lắc bàn tay, lập tức mở hộp gấm ra.

Chỉ thấy một vầng huyết quang bên trong, có một gốc cây dài cả xích, toàn thân chớp động huyết quang, lẳng lặng nằm yên trong hộp.

"Thạch huynh, quả thật không sai, đây đúng là Huyết Sâm!" Hắc y tu sĩ hé mở cặp mắt ti hí ra rồi trả lời với Thạch Luân.

Thạch Luân cùng một gã khác nghe vậy cũng lộ vẻ vui mừng như điên.

"Được lắm, các ngươi đã đoạt được Huyết Sâm rồi, cũng nên thả tiểu nữ ta ra đi" Trung niên tu sĩ sắc mặt vô cùng tái nhợt, sau khi cắn răng một phát lạnh lùng nói.

"Hừ, thả cho các ngươi rời đi à, rồi sau đó chạy đi tìm vị Nhạc Hoa tiên tử kia để gây phiền phức cho chúng ta sao" Thạch Luân nghe qua câu đó lại hừ lạnh một tiếng sắc mặt lộ nét nanh ác.

"Các ngươi cũng biết Nhạc mẫu của Bạch mỗ mà còn dám hạ độc thủ sao?" Trung niên tu sĩ vừa nghe qua lời này trong lòng thoáng trầm xuống.

"Ha ha, ngươi nghĩ là ta chưa biết tường tận nội tình của ngươi, mà ba người Thạch mỗ đã dám ra tay đấy à. Tuy rằng bọn ta chẳng muốn trêu chọc tới tu sĩ kết đan kỳ chút nào, nhưng ai bảo ngươi lại mang Huyết Sâm trên người làm chi. Chỉ cần đoạt được cây Huyết Sâm này, thì cơ hội kết đan của ba người bọn ta đều nắm trong tầm tay, lúc đó cần gì phải sợ Nhạc Hoa tiên tử nữa chứ. Huống chi hai người phụ tử các ngươi đều chết không toàn thây tại đây, khi đó có ai biết được chuyện ba huynh đệ ta làm chứ. Đủ rồi, bổn đại gia không cần nhiều lời với ngươi nữa, động thủ nào!" Thạch Luân cười điên cuồng một hồi, sau đó hét to một tiếng, bàn tay đang nắm giữ nữ đồng chợt lóe lên hắc quang, động thủ trước một bước.

Khóe mắt Trung niên tu sĩ muốn nứt toát ra, gầm lên một tiếng, tay áo bào run lên, trong tay xuất hiện thêm một thanh tiểu kiếm màu vàng đang run lên muốn phóng thẳng vào tên Thạch Luân đó.

Nhưng rất rõ ràng, động tác này căn bản chẳng kịp giải cứu cho nữ đồng.

Khóe miệng Thạch Luân nhếch lên nanh ác, năm ngón tay vận lực, muốn trực tiếp bẽ gãy cổ nữ đồng ra.

Nhưng ngay lúc chỉ mành treo chuông này, bỗng nhiên xuất hiện một màn hết sức bất ngờ.

Thạch Luân thấy không gian gần đó chợt ba động, nguyên trước đây hắn đang nắm giữ cổ tay rất chặt, bỗng chốc nơi tiếp xúc trở nên vô cùng lạnh lẽo, đồng thời từ đầu ngón tay truyền ra một cơn đau nhức khó mà chịu nỗi.

Hắn buộc miệng hét thảm một tiếng, theo đó vội vàng kinh hãi ngó mấy ngón tay. Chẳng còn thấy nữ đồng Bạch Quả Nhi trong tay nữa, mà đã bị thay thế bằng một thiết khôi lỗi hắc quang chớp lóe. Thế nhưng khôi lỗi này trông thoáng qua thấy chẳng có điểm nào thô cứng cả, vậy mà toàn thân lại mọc đầy gai màu xanh lam nhỏ cỡ một tấc.

Lúc này bàn tay đang nắm lấy khôi lỗi đều bị gai nhọn đâm thủng, máu chảy ròng ròng.

Tên tu sĩ Thạch Luân này dựa vào tu vi khá mạnh mẽ, lát sau cổ tay run lên, hắn đã hung hăng quăng thiết khôi lỗi vứt trên mặt đất gần đó, đồng thời gầm la lên:

"Ai ám toán ta, mau chường mặt ra đây!"

Mới vừa la ầm lên, trong nháy mắt bàn tay hắn lắc nhẹ, xuất hiện một xấp dày cộm pháp kỳ đen tuyền trong tay.

Vẻ mặt Trung niên tu sĩ hết sức nghi ngờ không hiểu.

Lúc này, hai gã hắc y tu sĩ còn lại cũng bừng tỉnh phát hiện, có tên vung ra một cặp đoản thương ngân sắc, còn tên kia tế ra một quái thuẫn màu đen, đồng thời phóng thần niệm ra bốn phía tìm kiếm.

"Đại Thiếu, ta nghĩ không ổn rồi, trận này nhất định phải đánh nhau thôi" Một thanh âm lạnh lẽo từ phía sau đại thụ gần đó đột

nhiên truyền ra.

Bọn ba người Thạch Luân nghe qua biến sắc, tăng cường cảnh giác đồng thời nhìn về hướng phát ra âm thanh.

"Hừ, không cần ngươi nói ra, Hải Đại Thiếu ta trước giờ chưa gặp phải chuyện kinh tởm đến thế này. Cướp đoạt thì cứ lấy đi, vậy mà còn muốn hạ thủ với cả con nít nữa, ta nhất định đánh cho đám này mặt nở đầy hoa mới được. Bất quá, hai người bọn ta chưa chắc đánh nổi ba tên gia hỏa đó đâu" Thanh âm của một nam tử khác thở phì phò cũng vang lên từ phía sau cây đại thụ.

"Ha ha, sợ gì chứ! Chẳng phải còn có Hàn huynh đây sao! Ba người chúng ta đấu với ba tên đó, cho dù đánh không lại đi nữa cũng tuyệt đối chẳng nguy hiểm gì!" Thanh âm đầu tiên vốn lạnh lẽo bỗng nhiên phá lên cười vui vẻ.

------oOo------

Chương 1779: Ba Đấu Ba

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bọn ba người Thạch Luân sắc mặt âm trầm, không nói tiếng nào liền nhìn chằm chằm về hướng cây đại thụ.

Kết quả thấy lóe lên linh quang màu xanh phía sau gốc cây, bỗng hiện ra thêm ba tên tu sĩ xa lạ.

Một gã mặc nho bào màu vàng, đúng là một mỹ nam tử khoảng hơn ba mươi tuổi. Một tên trên lưng đeo thanh mộc kiếm đen tuyền, chính là một tiểu đạo sĩ ước chừng mười bảy mười tám tuổi. Người cuối cùng là một thanh niên vận thanh bào, niên kỷ trông khoảng hai mươi, khuôn mặt rất bình thường chẳng có điểm nào bắt mắt cả, nhưng trên tay hắn đang cầm một tấm phù triện ngân sắc, tay còn lại dẫn theo một thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, đúng là nữ đồng Bạch Quả Nhi.

Hiển nhiên bọn hắn chính là ba người nhóm Hàn Lập.

Quả thật cũng khéo, ba người bọn họ vừa trải qua một phen lặn lội đường xa, cũng mới vừa tới chỗ này.

Do đã tới gần phụ cận Cửu Tiên Sơn, lại thêm lúc trước cả đám đã chạy suốt một quảng thời gian, nên bọn hắn dự định dừng lại điều tức một đêm, rồi ngày mai sẽ đi xung quanh tìm Phường thị.

Rốt cuộc, ba người còn chưa kịp ngồi nghỉ ngơi thì đám người Thạch Luân cũng kéo tới nơi hẻo lánh này, cũng chẳng xem bọn hắn vào đâu ngay tại chỗ này mà phô diễn một màn giết người đoạt bảo.

Bất quá, chuyện giống như vầy ở Linh giới hẳn nhiên xảy ra rất nhiều, nhưng có điều tên Thạch Luân này chẳng những đã lật lọng mà còn dùng một đứa trẻ để uy hiếp đối phương, thật quá mức ti tiện mà.

Khiến cho hai người bọn Hải Đại Thiếu vốn mang trong người tấm lòng chính nghĩa, thật sự không thể nhịn được, nên tự nhiên phải xuất hiện và âm thầm ra tay cứu người.

Dĩ nhiên chẳng qua bọn hắn cũng trông ngóng vào vị *"Hàn huynh"* thâm sâu khó lường đang đứng phía sau kia, nếu không thành công cũng không cần phải lo lắng nguy hại đến tính mạng.

Lúc đó hai người tức giận đầy bụng nên lập tức nhảy ra can thiệp, Hàn Lập thấy vậy cũng chỉ biết cười khổ một tiếng rồi theo ra.

"Các ngươi là ai mà dám rỗi hơi quản vào chuyện ba huynh đệ bọn ta" Thạch Luân vừa thấy hai người đó cũng chỉ là Trúc Cơ kỳ tu sĩ và một tên phàm nhân không có chút pháp lực nào nên thoáng nhẹ người, liền khôi phục lại vẻ uy hiếp âm trầm nói.

*"Khí Linh Tử, cái chiêu "*Thay mận đổi đào*" này của ngươi thật là thú vị, có thể trực tiếp đem tiểu nha đầu này thay thế bằng khôi lỗi đó. Bất quá, lần trước tại sao ngay lúc chúng ta gặp nạn lại không thấy ngươi đem thứ này ra sử dụng. Chẳng lẽ dưới tình huống xém mất mạng lần đó, ngươi còn tính đường dấu nghề gì sao"* Hải Đại Thiếu lại trợn cặp mắt trắng dã ngó tên Khí Linh Tử, tựa như rất muốn tìm hiểu bí mật này.

*"Phì! Cái gì mà giấu nghề chứ. Ngươi tưởng rằng tấm phù "*Thay mận đổi đào*" này rất dễ luyện và sử dụng à. Trước kia chỉ vì muốn luyện chế tấm phù này, cơ hồ ta đã chi hết toàn bộ gia sản mới có thể chế được một tấm duy nhất này. Kết quả ta còn phát hiện ra pháp lực bản thân còn chưa đủ sức để khu động, vừa rồi nếu không phải ta đem phù triện này ra nhờ Hàn huynh kích phát, thì căn bản chúng ta không thể cứu được tiểu nha đầu này đâu"* Mặt Khí Linh Tử lộ rõ vẻ bị oan ức, thiếu điều chút nữa đã nhảy cẫng lên luôn.

"Có chuyện này nữa à" Hải Đại Thiếu ngẩn người ra, bộ dạng có chút bất ngờ.

Hai gã này một hỏi một đáp, căn bản không thèm đếm xỉa gì tới câu hỏi của tên Thạch Luân kia, khiến cho sắc mặt hắn xanh mét, đồng thời trong mắt hai tên hắc y tu sĩ cũng chớp động hung quang.

Về phần Hàn Lập, cánh tay vừa rung lên đã tùy ý đặt nữ đồng xuống đất, trên mặt lộ ra thần sắc hơi cười cười.

Còn Bạch Quả Nhi bởi vì mới vừa thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, nên có chút kinh hoảng bất định, hơi ngơ ngác nhìn đám người Hàn Lập, rồi lóng nga lóng ngóng không biết phải làm thế nào.

"Động thủ đi, hãy giết ba tên tiểu tặc này" Khuôn mặt Thạch Luân trầm xuống, rốt cuộc cũng thốt ra một câu đằng đằng sát khí.

Theo kinh nghiệm của hắn, tuy rằng đối thủ nhiều hơn ba người, nhưng trong đám đó đáng phải chú ý nhiều nhất chính là tên thanh niên Trúc Cơ hậu kỳ mà nãy giờ chưa từng thốt ra lời nào.

Còn hai người kia, một tên là Trúc Cơ sơ kỳ, tên con lại chỉ là một phàm nhân bình thường, cộng thêm Trung niên nam tử lúc trước nữa cũng có tu vi Trúc Cơ trung kỳ thôi.

Ba người bọn chúng đều là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ đỉnh phong, chỉ xem tu vi cảnh giới thôi đã hoàn toàn đủ sức đè bẹp đối phương.

Huống chi với pháp lực của hắn có thể khiến cho hai tên đồng bạn phải kiêng kị như thế, tất nhiên cũng có một đòn sát thủ cực kỳ lợi hại nào đó, dù cho đối với Kết Đan tu sĩ cũng có thể uy hiếp được.

Do đó, hắn tin tưởng tuyệt đối sẽ đánh bại những người trước mắt này.

Có phiền toái duy nhất chính là muốn diệt sát cùng lúc thì hắn không đủ khả năng.

Dù sao nếu đối phương đã muốn chạy trốn thì quả thật không có cách nào tiêu diệt sạch sẽ được.

Đấy cũng chính là lý do tại sao ngay từ đầu hắn vẫn chưa muốn động thủ, mà nguyên nhân chủ yếu là muốn dùng lời nói thu hút bọn ba người Hàn Lập.

Đây cũng chẳng phải là lần đầu tiên giết người đoạt bảo của gã Thạch Luân này, trước mắt hắn thấy không thể lung lay được mấy người, liền không nghĩ thêm nhiều nữa, lúc này sát khí nổi lên muốn ra tay động thủ.

Dựa theo hắn phán đoán, cho dù có một tên trong số đó thật sự chạy thoát đi nữa, thì bất quá bọn hắn sẽ lập tức rời khỏi Cửu Tiên Sơn tránh nạn một thời gian không chường mặt ra nữa là được.

Hơn nữa, làm gì có chuyện cao giai tu sĩ nào đó chỉ vì việc vặt vãnh này mà thật sự muốn truy sát bọn hắn chứ.

Cho nên hắn chỉ mới vừa thốt ra chữ *"Động."* thôi, lập tức nguyên xấp pháp kỳ màu đen đang cầm trong tay bỗng chốc hóa thành mười mấy đạo hắc quang phát ra công kích, chỉ có điều mục tiêu không phải là ba người Hàn Lập, mà lại chính là Trung niên nam tử đang đứng gần đó.

Còn hai gã hắc y tu sĩ kia cũng vung cặp ngân thương và hắc thuẫn lên, hóa thành hai đạo ngân quang cùng đám mây đen hung hăng vọt tới trước người Trung niên nam tử.

Ba tên này thường xuyên liên thủ đối địch, nên không cần thương lượng gì cả, liền đồng thời ra tay.

Ý đồ của bọn hắn quá rõ ràng, trước tiên liên thủ thu thập xong Trung niên nam tử, rồi mới từ từ đối phó ba người Hàn Lập sau.

Lúc này Trung niên nam tử gặp tình hình vây công nên sắc mặt trắng bạch, cổ tay liền dứt khoát run lên, rồi phóng ra thanh tiểu kiếm màu vàng đang cầm trong tay, lập tức xuất hiện một màng kiếm bay lượn xung quanh thân hình.

Tiếp theo một tay áo vung lên, lại bay ra đám hoàng sa sau đó hóa thành nhiều điểm tinh quang rồi bao trùm lấy thân thể.

"Oanh Loong." Một tiếng nổ thật lớn!

Màng chắn kiếm ảnh dễ dàng bị uy lực của ba loại Pháp khí phá nát, nhưng khi tiếp xúc với những hạt hoàng sa này lại chấn động rồi bị chặn lại.

Lần này khiến cho bọn người Thạch Luân có chút bất ngờ.

Bất quá, bọn hắn lại lập tức thúc động Pháp khí tiếp tục công kích vào, khiến cho lớp tinh quang trên hoàng sa ảm đạm đi. Nhưng đúng lúc này, Hải Đại Thiếu lại hét lớn một tiếng, dậm mạnh chân xuống đất.

Lập tức mặt đất dưới chân hắn khẽ run lên, thân hình hắn kích bắn tới trước, sau một thoáng chớp động, liền xuất hiện trên đầu của tên hắc y tu sĩ sử dụng ngân thương.

Hai tay Hải Đại Thiếu ngăn lại, không biết lúc nào trên đôi tay hắn đã hiện ra một cặp bao tay ánh vàng rực rỡ, cánh tay vừa huy động, lập tức vô số kim sắc quyền ảnh điên cuồng đánh xuống như mưa sa bão táp.

Tuy quyền ảnh chưa xuống tới, đã xuất hiện cỗ khí thế kinh người thấu qua quyền ảnh mà bao phủ xuống dưới.

Hắc y tu sĩ đứng phía dưới chấn động, làm sao còn tâm trí công kích Trung niên nam tử nữa, vội vàng biến đổi pháp quyết trong tay.

Hai đạo ngân thương ở xa xa chợt lóe lên rồi tức tốc quay trở về, hóa thành một mảnh ngân quang bảo vệ bản thân.

Ngay sau đó, tiếng gầm rú truyền ra liên miên của cả hai, kim mang và ngân quang đan xen vào nhau, rồi bao phủ toàn bộ thân hình hai người vào trong.

Nhưng lúc đó, Hải Đại Thiếu cất tiếng cười lớn, kim sắc quyền ảnh trong nháy mắt đại phóng kim quang, trông giống như một vầng thái dương sáng chói, liền ép luồng ngân quang liên tiếp lui về phía sau.

"Linh cụ, Luyện thể sĩ"

Một gã hắc y tu sĩ khác thấy tình hình như vậy, sắc mặt thoáng chốc biến đổi, đột nhiên hắc thuẫn đổi hướng một chút, trông có vẻ như muốn giáp công Hải Đại Thiếu vậy.

Nhưng đúng lúc này, tên Khí Linh Tử đang rung đùi đắc ý ở đằng xa bỗng thở dài một hơi cũng ủ rũ lẩm bẩm nói:

"Sao hai người lại có thể đánh một được chứ, quá vô sĩ đi mà. Thật không còn cách nào khác, tuy rằng ta mang danh đứng đầu, nếu động thủ với các ngươi thì hơi mất thân phận một chút, nhưng vì tên Hải Đại Thiếu này đành phải phá lệ một phen vậy".

Vừa dứt lời, tiểu đạo sĩ giơ đơn chưởng ra, đã đem một tấm phù màu lam dán lên người.

Một mảnh lam quang lóe lên rồi lướt qua, sau đó thân ảnh Khí Linh Tử bỗng nhiên biết mất không thấy nữa.

Lập tức ngay lúc này, quầng lam quang lại chớp động rồi hiện lên trên đầu tên hắc y tu sĩ sử dụng tấm chắn.

Tên tu sĩ này xem ra cũng có kinh nghiệm tranh đấu rất phong phú, thoáng thấy tình hình dị biến trên không trung, liền không cần vội vàng phát động tấm chắn trợ giúp đồng bạn, mà trực tiếp hóa thành một đám mây đen kích thẳng vào quầng lam quang.

"Ầm." luồng lam quang lại giống như một vũng nước thoáng cái bị đánh cho tan nát, hóa thành vô số quang điểm lam sắc rồi tan ra biến mất.

Thế nhưng bên trong lại trống không, chẳng hề thấy bóng dáng Khí Linh Tử đâu cả.

"Không tốt"

Tên hắc y tu sĩ thầm kêu một tiếng, nhưng lại có chút muộn màng, ngay phía sau lưng đột nhiên ngưng tụ lại một đoàn khói lam sắc.

Tiếp theo vang lên tiếng rít xé gió rất lớn, hơn mười mũi tên băng dài hơn thước ác liệt kích bắn bay ra.

Với khoảng cách hiện tại, cho dù hắc y tu sĩ có pháp lực hơn xa Khí Linh Tử đi nữa, nhưng căn bản đã khó lòng phòng bị, nên tức thì đám tên băng lam sắc chớp động rồi nhắm sau lưng tên tu sĩ mà phóng tới.

Thế nhưng chỉ thấy hắc quang lóe sáng, kế đó một hư ảnh trông tựa hắc hổ chợt hiện ra.

Ngay chỗ tên băng đánh trúng, hết tám chín phần bị chặn rớt xuống, chỉ có mỗi một mũi thật sự đánh thấm lên lưng của tên hắc y tu sĩ đó thôi.

Dù chỉ bị trúng thương một mũi tên, nhưng lập tức máu tươi cũng theo trên người âm ĩ chảy ra.

"Xú tiểu tử, ta sẽ lấy mạng ngươi" Tên hắc y tu sĩ này bị Khí Linh Tử đánh lén thụ thương nhất thời cực kỳ nổi giận, đột nhiên một tay bấm quyết niệm chú, từ trong cổ tay áo bay ra mấy khỏa hắc sắc quỉ đầu, miệng phun lửa vàng rừng rực, đồng loạt hung tợn lao về phía tiểu đạo sĩ.

Khí Linh Tử thấy vậy muốn nhảy dựng lên, vội vàng khoát tay đã đem hắc mộc kiếm sau lưng ra cầm trên tay, tiếp theo tay cũng bắt quyết niệm chú, mộc kiếm liên tiếp đâm về phía trước điểm điểm không ngừng.

Nhất thời từng đạo lam quang phun ra từ mũi kiếm, rất chuẩn xác đánh vào đầu hắc khô lâu đó, thế nhưng cũng chỉ có thể làm cho chúng nó hơi đình trệ lại một chút, cũng không thể nào chân chính đối đầu được.

Tuy nhiên không rõ Khí Linh Tử này tu luyện độn thuật loại nào, mà ngoài thân lam quang chớp động, nhân ảnh lại tựa như rất đổi bình thường giống cá gặp nước vậy, thân pháp lúc ẩn lúc hiện trên không, khiến cho bất cứ là Pháp khí hay tu vi của đối thủ đều xuyên qua hắn, thế nhưng nhất thời vẫn chưa làm được gì.

Sắc mặt Thạch Luân còn khó coi hơn lúc nãy nữa.

Tuy đối phương mới chỉ có hai người ra tay thôi, nhưng rõ ràng đã rất khó giải quyết rồi, thật quá bất ngờ!

Bản thân hắn tin tưởng hai gã đồng bọn cuối cùng vẫn có thể diệt được đối thủ, nhưng chắc chắn hắn không có nhiều thời gian chờ đợi đến vậy.

Bất giác vẻ hung ác nổi lên, hắn cũng không thèm quan tâm tới mười mấy đạo hắc quang đang tấn công ào ạt Trung niên nam tử không ngừng nữa, lúc này tay vừa lật chuyển lại xuất hiện thêm một chiếc áo da đỏ như máu, bên trong mơ hồ có tiếng động vù vù truyền ra.

Đúng lúc này, bỗng nhiên sau lưng hắn truyền tới một thanh âm lạnh lùng:

"Ồ, là linh trùng sao? tựa hồ cấp bậc không thấp chút nào. Một gã Trúc Cơ tu sĩ mà có được linh trùng cỡ này, coi như ngươi cũng có chút bổn sự".

------oOo------

Chương 1780: Hàn Độc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thạch Luân vừa nghe bảo thế, nhất thời trong lòng cả kinh, cơ hồ không chút lưỡng lự ném thẳng túi da về phía sau.

"Phốc." Một âm thanh ngân vang.

Túi da lập tức bị nổ tung, đồng thời bay tán loạn ra một bầy Huyết Sắc Độc Phong.

Tiếng động vù vù nổi lên, sau đó đám Huyết Phong này hóa thành đoàn huyết vân, bay thẳng đến gã thanh niên không biết xuất hiện từ lúc nào ở sau lưng Thạch Luân.

Hiển nhiên tên thanh niên này đột nhiên hiện ra đã thi triển thuật thuấn di chính là Hàn Lập.

Vừa ngó thấy bầy Huyết Phong nhắm hướng mình bủa xuống, hắn liền cười ảm đạm.

Số lượng Huyết Phong này rõ ràng không ít, khoảng chừng ba bốn trăm con gì đó. Đối phương đã bỏ công đào luyện tới mức thành thục rồi, thật tốn khá nhiều tâm huyết, cho dù tu sĩ Kết Đan kỳ gặp phải tình trạng này chỉ sợ cũng phải kiêng kị vài phần.

Tất nhiên với hắn mà nói, căn bản không đáng nhắc tới.

Tay chân hắn chưa cần nhúc nhích, chỉ há miệng phun ra một cỗ ngũ sắc hàn diễm, luồng khí cực hàn chớp động một cái, lập tức cuốn lấy toàn bộ bầy Huyết Phong vào trong.

Chỉ thấy ngũ sắc hàn quang lưu chuyển trong chốc lát, cả đàn Huyết Phong nháy mắt hóa thành một khối băng cực lớn, rồi treo lơ lững giữa không trung không động đậy chút nào.

Thạch Luân thấy tình hình như vậy tỏ ra kinh sợ, liền đan hai tay lại, giơ ra một cổ kính màu xanh.

Chỉ thấy mặt kính chợt lóe hào quang, lập tức phun ra một luồng thanh quang trải dài, tốc độ cực kỳ chớp nhoáng, mà khoảng cách so với Hàn Lập lại gần trong gang tấc.

Đuôi mắt Hàn Lập hơi nhíu lại, căn bản không cần tránh né gì, bỗng nhiên trước người hiện lên một tầng sắc xám, điện quang lập lòe.

Luồng thanh quang đánh thẳng lên quầng sáng, liền như trâu đất xuống biển mà không thấy chút bóng dáng nào bên trong quầng sáng cả.

Bản thân tên Thạch Luân quá mức giật mình, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin.

Khuôn mặt Hàn Lập không chút cảm tình liền nhẹ nhàng trỏ ngón tay về phía đối diện, một tia thanh quang chớp động bắn nhanh ra, rồi im hơi lặng tiếng biến mất dạng.

Ngay sau đó, tên Thạch Luân cảm thấy trước mắt thanh quang lóe lên, ánh mắt chợt lạnh đi, liền bị tia thanh quang đột ngột xuyên thủng ngay đỉnh đầu, thân thể trở nên cứng đờ rồi không nghe thấy gì nữa.

Lúc đó tia thanh quang không hề dừng lại, tiếp tục bay nhanh xung quanh xác Thạch Luân rồi trực tiếp cắt gọn thành bảy tám mảnh.

Tàn thi tóe ra một màn mưa máu rơi xuống đất, kể cả nguyên thần núp trong cơ thể trong nháy mắt cũng bị tiêu diệt.

"A."

Trung niên nam tử vừa mới thoát chết trong gang tấc đứng gần đó thấy vậy, kinh hãi thất thanh la lên.

Hai gã tu sĩ đang giằng co với Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử đương nhiên thấy trọn một màn Thạch Luân bị chém giết thế nào, nên sắc mặt hai tên đó đại biến, tứ chi lạnh cóng đều lộ ra vẻ hoảng sợ tựa như nhìn thấy quỷ vậy.

Lúc đó Hàn Lập vừa dừng tay, ánh mắt lạnh như băng đảo qua hai người bọn chúng.

Hai gã đồng bọn của Thạch Luân phát lạnh khắp người, cơ hồ cùng lúc buông đối thủ ra. Một tên đột nhiên thả ra khẩu phi đao, rồi hóa thành đạo bạch quang mà ngự khí bỏ chạy ra xa. Tên còn lại móc ra hắc sắc phù lục vỗ nhanh lên người, lập tức một đoàn hắc khí phún ra bao phủ hết toàn bộ thân hình vào trong, rồi cũng cuống cuồn nhắm một hướng khác mà chạy trối chết.

Hai người Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử thì một người không thể bay lên không trung, còn tên kia căn bản không có linh khí phi hành, chỉ có thể đứng tại chỗ mà giương mắt nhìn đối thủ phi độn ra xa, nên bực tức đứng đó chửi ầm lên.

Đúng lúc này Hàn Lập thản nhiên phát ra câu nói:

"Đã tới đây rồi lại còn muốn bỏ đi sao!"

Lời vừa dứt, trên người Hàn Lập vang lên tiếng sấm, hai đạo kim sắc lôi quang bắn ra liền đuổi theo sau lưng bóng dáng hai gã tu sĩ đang chạy trốn.

Hai tiếng *"Oanh" "Oanh"* vang lên, hai gã tu sĩ ngay hướng kim sắc lôi quang kích phát lập tức hóa thành tro tàn mà không kịp kêu rên tiếng nào.

Hải Đại Thiếu và Khí Linh Tử đang đứng đó nhất thời ngẩn người ra như phỗng.

Một lát sau tên mỹ nam tử kia mới hừ một tiếng rồi nói:

"Khí Linh Tử, bản thân ngươi là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, Hàn huynh cũng là Trúc Cơ tu sĩ, nhưng tại sao thần thông ngươi lại kém quá xa vậy. Ngươi đánh một lúc lâu cũng không thu thập được đối thủ, thế nhưng Hàn huynh chỉ cần phất tay liền tiêu diệt gọn. Ta không

hiểu là ngươi quá yếu hay do Hàn huynh quá lợi hại đây nữa!".

Tên Khí Linh Tử vốn còn đang hoảng sợ vừa nghe qua lời này liền hoàn toàn tỉnh táo, lúc này buồn bực trong lòng đều tuôn ra:

"Đại Thiếu à, ngươi cũng là một gã Luyện thể sĩ trung giai, nếu nói thực lực thì không hề thua tu sĩ Trúc Cơ kỳ, vậy tại sao cũng không tóm được tên nào chứ? Hơn nữa, trong tay ta hiện giờ chỉ còn có mỗi thanh hắc mộc kiếm này, nguyên bản có rất nhiều pháp quyết chưa thể thi triển ra được".

"Hừ, dù sao đi nữa xem ra ngươi cũng không bằng cả một ngón tay của Hàn huynh, ta thật may mắn khi trước đây chưa bị ngươi mị hoặc gia nhập vô Vụ Hải Quan gì đó, nếu không thì bản Đại thiếu gia đã bị thiệt thòi lớn rồi" Hai tay Hải Đại Thiếu chợt lóe kim quang, đôi bao tay kim sắc nhất thời biến mất, thay vào đó nhẹ nhàng phe phẩy một cây quạt, bộ dáng rung đùi đắc ý tựa như tình hình xảy ra nằm trong dự tính của hắn vậy.

Khí Linh Tử bị Hải Đại Thiếu nói vậy lập tức gương mặt ửng đỏ, nhất thời chưa tìm ra lời nào chống chế, cũng chỉ có thể làm như không nghe thấy gì rồi hừ vài tiếng cho xong chuyện.

Còn Hải Đại Thiếu lần này dễ dàng tranh luận chiếm thượng phong, nên tự nhiên cảm thấy mãn ý nên không nói thêm gì nữa.

Lúc đó Hàn Lập cũng từ trên không trung chầm chậm hạ xuống.

"Tại hạ Bạch Hóa Cập xin hỏi đại danh của ba vị đạo hữu? Đa tạ đại ân chư vị đã cứu mạng! Nếu không thì tính mệnh phụ tử chúng ta thật khó giữ được" Lúc này Trung niên nam tử mang theo tiểu đồng đi tới, lộ vẻ vô cùng cảm kích liền hướng ba người thi lễ.

Nhưng rõ ràng khi ánh mắt hắn vừa nhìn qua Hàn Lập, liền cảm giác mất tự chủ hết sức kính sợ.

Cũng do vừa rồi Hàn Lập đã phô diễn ra một thân thần thông quá kinh người, chỉ cần trong tích tắc lập tức diệt sát ba gã tu sĩ đồng giai, dường như căn bản vẫn chưa phải động tới thân thủ chân chính vậy.

Thực lực chân chính có lẽ cũng không kém hơn Kết Đan kỳ tu sĩ bao nhiêu.

Hiển nhiên đây là lần đầu tiên hai tên Hải Đại Thiếu và Khí Linh Tử này được một vị tu sĩ đồng giai cung kính đối đãi như thế.

Nên vừa nghe thế, hai tên này ngông nghênh thốt lên: *"Việc nhỏ thôi mà"*

Thần sắc bọn chúng đều lộ vẻ đắc ý, hoan hỷ nhận lời cảm tạ của Trung niên nam tử kia, đồng thời cũng đem danh xưng bản thân cùng Hàn Lập nói ra hết.

Hàn Lập thản nhiên nhìn hai người liếc mắt một cái, rồi xoay chuyển ánh mắt nhìn thật kỹ nữ đồng Bạch Quả Nhi kia.

Nữ đồng có chút thẹn thùng đứng nép phía sau phụ thân mình, lúc này cũng giương ánh mắt tò mò đánh giá ba người Hàn Lập.

Vừa lúc ánh mắt nàng chạm phải cái nhìn của Hàn Lập, liền có chút sợ hãi hơi giấu thân mình ra sau, rồi trốn hoàn toàn sau lưng Trung niên nam tử.

"Ồ, dường như lệnh ái có chút bất ổn" Nhìn một lát Hàn Lập lên tiếng, nhưng trên mặt thoáng hiện ra một tia kinh ngạc.

"A, Hàn huynh có thể nhìn ra được hàn độc bị nhiễm trong cơ thể của tiểu nữ à!" Trung niên nam tử nghe qua lời đó, lập tức cũng lộ ra vẻ giật mình.

"Chà, khí băng hàn đã muốn xâm nhập vào đan điền cùng kinh mạch bên trong rồi, nếu không tìm cách chữa trị, cao lắm lệnh ái chỉ sống được ba năm nữa thôi. Bất quá, dường như không phải thuộc loại băng hàn chi độc thông thường, muốn chữa khỏi thật đúng là hơi phiền phức" Lam mang chớp lóa trong chỗ sâu thẳm cặp mắt Hàn Lập, mấy câu này làm cho Trung niên nam tử chấn động thân hình.

"Cái gì, đạo hữu bảo loại hàn độc này có thể chữa khỏi được à?" Bạch Hóa Cập không tin nỗi vào hai tai mình, thanh âm có chút phát run mà liên tục hỏi lại.

Hàn Lập mỉm cười, đang tính trả lời nhưng đột nhiên nhướng mày lên, tiếp theo ngẩng đầu lên nhắm phía chân trời xa xa tựa như phát hiện ra chuyện gì thì phải*".*

Những người khác thấy tình hình như vậy đều ngẩn người ra, không cưỡng lại được cũng đều nhìn theo, nhưng rõ ràng trên không trung xa xa vẫn trống trải chẳng có chút điểm dị thường nào.

*"*Hàn huynh, ngươi …*" Hải Đại Thiếu khép cây quạt lại, không nhịn được nên mở miệng tính hỏi.*

Đúng ngay lúc này, ở phía chân trời lóe lên luồng bạch quang, rồi chợt hiện ra đạo bạch hồng phá không bắn tới chỗ bọn họ.

*"*A, là ngoại tổ mẫu!*"*

Nữ đồng vừa thấy đạo bạch hồng xa xa liền vẫy tay mừng rỡ, Trung niên nam tử cũng lộ ra vẻ vui mừng.

*"*À, là tu sĩ Kết Đan kỳ? Chẳng lẽ chính là Nhạc Hoa Tiên Tử mà bọn họ nhắc tới*"*

Hàn Lập gật đầu, thần sắc trên mặt vẫn bình thường, chưa lộ ra chút khác thường nào cả.

Một lát sau, đạo bạch hồng đã bay đến không trung trên đầu mọi người, độn quang chợt tắt liền hiện ra một thiếu phụ quần trắng, chừng hơn ba mươi tuổi, tú lệ đoan trang.

*"*Quả nhi, các ngươi không bị gì chứ*" Thiếu phụ vừa hiện thân ra, mặt mày vốn đang lo lắng nhưng khi thấy rõ nữ đồng cùng Trung niên nam tử đó, liền hỏi một hơi.*

*"*Nhạc mẫu đại nhân, tiểu tế vẫn bình yên vô sự. Lão nhân gia người làm thế nào biết được nơi này mà đến đây vậy, chẳng lẽ

đoán biết được phụ tử tiểu tế gặp nguy hiểm gì sao" *Bạch Hóa Cập lập tức bước lên phía trước hướng trên không trung thi lễ, đồng thời cũng có chút nghi hoặc hỏi ra.*

"Không có chuyện gì là tốt rồi! Ta có nghe một hảo hữu ở Phường thị cho biết, các ngươi đang theo Nam Sơn Tam Ác đi ra ngoài. Bọn chúng chính là hạng người xấu xa ai cũng biết đến, ta lo lắng quá nên lập tức chạy tới đây. Ba tên này là Nam Sơn Tam Ác à?" *Thiếu phụ vừa trả lời ngắn gọn mấy câu với Trung niên nam tử, sau đó ánh mắt chợt lóe hàn quang đảo qua đám ba người Hàn Lập, nhất thời một cỗ linh áp trực tiếp ép xuống ba người.*

Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử cả kinh, nhất thời lui lại liên tiếp mấy bước, xem ra không thể ngăn cản nỗi linh áp này, thậm chí có vẻ như sắp phải quỵ xuống đất.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, không nói lời nào đột nhiên vung tay lên không, lập tức một cỗ vô hình cự lực âm ĩ tuôn ra.

"Phanh." *một tiếng ngân vang, linh áp thật lớn từ không trung phóng xuống trong nháy mắt bị đánh tan tành.*

"Chật, cái ngươi không phải là Nam Sơn Tam Ác!" *Thiếu phụ thoáng rùng mình, liền cẩn thận xem lại bộ dáng của ba người Hàn Lập, trên ngọc dung hiện lên vẻ bất ngờ.*

"Nhạc mẫu đại nhân, chậm đã! Ba vị đạo hữu này không phải là Nam Sơn Tam Ác, bọn đó đã bị đánh chết rồi, chính ba vị này đã ra tay cứu giúp tiểu tế cùng Quả nhi đấy. Hơn nữa dường như vị Hàn đạo hữu đây có biện pháp giải trừ được hàn độc trong cơ thể Quả nhi nữa" *Trung niên nam tử thấy tình hình như vậy vội vàng hô lớn.*

"Cái gì, bọn họ thật có biện pháp chữa khỏi bệnh của Quả nhi à!" *Nghe được hai câu đầu của Bạch Hóa Cập, trên mặt sắc lạnh của thiếu phụ đã có chút hòa hoãn trở lại, nay vừa nghe thêm câu cuối thần sắc lập tức đại biến, trên mặt tràn đầy vẻ mừng rỡ.*

"Nãy giờ tiểu tế còn chưa kịp hỏi chi tiết vị Hàn huynh đây, thì Nhạc mẫu đại nhân đã tới rồi" Trung niên nam tử cười khổ một tiếng, cùng lúc dùng ánh mắt ra hiệu cho thiếu phụ ý bảo hãy hỏi Hàn Lập một chút.

------oOo------

Chương 1781: Thiên Nguyên Thánh Hoàng

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Vị này chính là Hàn đạo hữu?" Thiếu phụ cẩn thận liếc mắt đánh giá Hàn Lập một cái, trong mắt loé lên một tia nghi ngờ.

Vừa rồi Hàn Lập chỉ thoáng cái đã xua tan linh áp của nàng phóng ra, việc này làm cho nàng vô cùng chú ý, hiện giờ lại nghe thấy người này có thể chữa khỏi bệnh cho nữ đồng, khiến cho trong lòng nàng không khỏi rùng mình.

Nàng rõ ràng cảm ứng được đối phương chỉ là một gã Trúc Cơ Kỳ tu sĩ, nhưng từ trên người đối phương nàng lại cảm thấy một cỗ uy áp không nói lên lời mơ hồ tán phát ra. Khiến cho thiếu phụ có cảm giác chỉ cần đối phương vừa ra tay một cái, thì chỉ một kích có thể diệt sát mình.

"Như thế nào lại có cảm giác này?"

Nữ tử kêu thầm một tiếng, trong cơ thể pháp lực khẽ lưu chuyển một vòng, rồi lại dùng thần niệm hướng Hàn Lập cẩn thận quét tới.

Nhưng lúc này, loại uy áp trên thân Hàn Lập, lại biến mất hoàn toàn, giống như nó chưa bao giờ xuất hiện qua.

Thiếu phụ tâm niệm khẽ xoay chuyển nhanh hơn mấy phần, trong lòng càng ngày càng nghi ngờ, nhưng vì nữ đồng tên là Ngân Hạnh Nhi kia, nên nàng vẫn hướng ba người Hàn Lập tươi cười nói:

"Thiếp thân Nhạc Hoa, đa tạ ba bị đạo hữu ra tay trợ giúp tiểu tế (con rể) cùng Quá Nhi! Nếu không chê, mời ba vị đạo hữu tới động phủ nhỏ hẹp của ta nghỉ ngơi một chút, Nhạc Hoa nhất định

phải cảm tạ đại ân cứu mạng của ba vị đạo hữu."

"Cái này …!"

Đối diện một gã Kết Đan tu sĩ, ngay cả Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử là kẻ lớn gan, nhưng trong lòng cũng không khỏi có chút lo lắng, nhịn không được liền dùng ánh mắt liếc nhìn Hàn Lập rò xét.

Mà Hàn Lập cũng không biết nghĩ tới cái gì, ánh mắt lại đảo qua trên người nữ đồng tên là Quá Nhi kia, sau đó bất động thanh sắc gật gật đầu nói:

"Nếu Nhạc đạo hữu đã có ý mời, vậy thì ba người Hàn mỗ liền quấy rầy một phen."

"Đâu có, đạo hữu có thể quang lâm tới nơi ẩn cư chật hẹp của thiếp thân, chính là điều may mắn của Nhạc Hoa rồi!" Thiếu phụ vừa nghe thấy Hàn Lập lấy ngang hàng thân phận để xưng hô đối với mình, có chút ngẩn ra, nhưng lại không có hiện ra một chút tức giận nào, ngược lại có vài phần vui mừng.

Hiển nhiên vị Nhạc Hoa tiên tử này mờ hồ đoán ra được cái gì đó.

Bên cạnh trung niên nam tử miệng khẽ há ra, nhìn về phía Hàn Lập với ánh mắt tràn đầy sự kinh ngạc.

Người khác thì không biết, nhưng hắn rất rõ tính cách của vị nhạc mẫu đại nhân này là người tâm cao khí ngạo. Hiện giờ lại đối với một gã Trúc Cơ Kỳ tu sĩ khách khí như vậy, khiến cho hắn khó có thể tin vào mắt mình.

Nhưng đối với Hải Đại Thiếu và Khí Linh Tử do mới lần đầu tiếp xúc với một gã kết đan tu sĩ, nên cũng không cảm giác được có cái gì không ổn, lại nghe thấy Nhạc Hoa tiên tử muốn hậu tạ bọn hắn, ngược lại cả hai đều hiện lên vẻ hớn hở.

Ngay khi Hàn Lập định vung tay xuất ra phi xa để mọi người rời đi nơi này. Thì trên bầu trời lại mơ hồ nghe thấy những âm thanh vô cùng du dương từ phía xa xa truyền tới.

Âm thanh vô cùng vui vẻ dễ nghe, làm cho người nghe có cảm giác say lòng.

Đám người Hàn Lập cùng Nhạc Hoa tiên tử vừa nghe thấy âm thanh này, đều ngẩn ra, đồng thời đều ngẩng đầu nhìn về phía âm thanh truyền tới.

Chỉ thấy xa xa phía chân trời, có một đám mây ngũ sắc lưu động, rồi hiện ra hai hàng giáp sĩ trên người mặc hắc sắc chiến giáp đang cưỡi trên một quái thú đầu trâu thân hổ.

Những tên giáp sĩ này khuôn mặt đều lạnh lùng. Một tay cầm giáo, một tay cầm một cái pháp khí hình rừu, thúc dục quái thú dưới thân từ từ phi hành về phía trước.

Nhạc Hoa tiên tử sau khi dùng thần niệm đảo qua đám kỵ sĩ này, lập tức hít vào một hơi thật sâu.

Không ngờ đám kỵ sĩ này toàn bộ đều là Nguyên Anh Kỳ tu sĩ, ước trừng phải có tới hơn một trăm người.

Mà sau khi đám kỵ sĩ bay theo đội hình đi qua, tiếp theo là vài chiếc hắc sắc chiến xa ở trong đám mây ngũ sắc bay theo.

Mỗi một chiếc chiến xa này đều chế tạo vô cùng tinh xảo, phía trên chiến xa đều có ba gã giáp sĩ đồng dạng mặc hắc sắc chiến giáp đứng ở trên đó, phía trước là một con phi cầm có tướng mạo vô cùng hung dữ kéo xe bay đi.

Ngay khi ba mươi sáu chiếc chiến xa độc nhất vô nhị này bay qua, thì phía sau lại có một đội tu sĩ ăn mặc quần áo khác nhau từ từ hiện ra, trong đó già có trẻ có, có nam có nữ. Tất cả trong mắt đều ẩn tàng thần quang, khí tức bất phàm.

Đám tu sĩ này có mười tám người, nhưng tu vi đều là Luyện Hư Hậu kỳ viên mãn tu sĩ.

Mà sau khi đám tu sĩ này bay qua, thì phía sau trong đám mây truyền ra nhưng tiếng ầm ầm, mơ hồ hiện ra một toà lầu các cao hai tầng. Mà chính xác mà nói thì đó là một chiếc thú xa khổng lồ có hình dáng giống như một toà lầu các mới đúng.

Thú xa này cao ước trừng hơn mười trượng, trông vô cùng hùng vĩ và hoa lệ, phía trước có tám con Khổng Tước màu trắng như tuyết lớn hơn mười trượng đang kéo xe bay đi.

Mà trên thú xa tại tầng một, có một đám cung trang nữ tử mặc y phục ngũ sắc trông vô cùng rực rỡ.

Mỗi một tên đều kiều diễm động lòng người, ngoài ra trên người mấy nữ tử này đều cầm một loại nhạc cụ, người thì trong lòng ôm tỳ bà, kẻ thì đánh đàn, người thì thổi sáo …

Những âm thanh nghe động lòng người đó, chính là từ trong tay những nữ tử này truyền ra.

Nhưng ánh mắt của Hàn Lập căn bản là không đăt trên người những nữ tử này, mà hướng nhìn về phía tầng hai của thú xa này, ở nơi này hiện giờ đang có ba người đang ngồi vây quanh một chiếc bàn ngọc màu lục.

Trên bàn chất đầy một số loại linh quả cùng với tửu thuỷ (rượu hoa quả), ba người lúc này đang đàm đạo với nhau cái gì đó rồi cùng nâng ly cạn chén.

Nhưng mà ánh mắt Hàn Lập lại nhanh tróng chú ý tới phía trên đỉnh của chiếc thú xa khổng lồ này, ở trên đó cắm một cái lá cờ thật lớn toả ra ngân quang.

Lá cờ này được thêu long vẽ phượng, trên đó không ngừng tán phát ra những dao động của cấm chế, mà ở giữa lá cờ lại thêu một chữ *"Thánh"* bằng cổ văn thật lớn.

"Thánh hoàng! là cờ hiều của Thiên Nguyên Thánh Hoàng! Đây là xa giá của thánh hoàng!" Bên cạnh Nhạc Hoa Tiên tử sau khi nhìn rõ lá cờ trên đỉnh thú xa khổng lồ phía xa xa kia, lại hoảng sợ thét lên một tiếng kinh hãi.

Hàn Lập nghe xong sắc mặt hơi đổi, ánh mắt ngưng tụ nhìn kỹ, rốt cuộc thấy rõ ràng ba gã tu sĩ đang ngồi nói chuyện với nhau ở tầng hai.

Ba người này tướng mạo vô cùng kỳ lạ.

Ngồi ở giữa là một người mặc nho bào màu trắng, tướng mạo nho nhã, chỉ có điều hai tai người này lại hơi dài, trên mặt đang mang vẻ mặt tươi cười.

Bên cạnh là một lão giả, mặc trường bào màu xám, khuôn mặt hơi gày, nhưng hai mắt mơ hồ như phóng ra bích mang.

Người cuối cùng, là một tăng nhân béo tròn bên ngoài khoác một chiếc áo cà sa màu tím, nhìn như khoảng bốn năm mươi tuổi, trông tai to mặt lớn, vẻ mặt thì hiền lành.

Mà ba người này đều là Hợp Thể Kỳ tu sĩ.

Lão giả thì không nói, cũng chỉ là Hợp Thể sơ kỳ tu sĩ có cùng giai với hắn, còn tăng nhân là một gã Hợp Thể Trung Kỳ tu sĩ.

Về phần người mặc nho bào màu trắng ngồi ở giữa, dưới linh mục của hắn, thì thấy bên ngoài thân người này được bao phủ một tầng ánh sáng màu trắng bạc. Hắn mất rất nhiều khí lực mới nhìn ra được đối phương có tu vi là Hợp Thể Hậu Kỳ đáng sợ tồn tại.

Xem ra nho sinh mặc áo bào trắng này chính là một trong Tam Hoàng, Thiên Nguyên Thánh Hoàng!

Trung niên nam tử cùng với đám người Khí Linh Tử và Hải Đại Thiếu đứng ở bên cạnh, sớm thấy đã trợn mắt há hốc mồm, sau lại nghe thấy xa đội phía xa xa kia chính là xa giá của Thiên Nguyên Thánh Hoàng, cho dù là người có to gan lớn mật đến đâu cũng không khỏi dâng lên một cỗ run rẩy sợ hãi, nhưng nhìn vào trong mắt lại thấy một vẻ hưng phấn khó có thể nhịn được.

Đây chính là Hợp Thể Kỳ tồn tại, cả nhân tộc cũng chỉ có mấy chục người mà thôi, mà Tam Hoàng lại là một trong những Nhân tộc cao giai nhất tồn tại rồi.

Có thể chính mắt nhìn thấy hình dáng của Tam Hoàng, trong những tu sĩ ở nhân tộc cũng tuyệt đối không có bao nhiêu.

Bọn hắn ở chỗ này có thể nhìn thấy xa giá của Thánh Hoàng cũng coi như là tạo hoá không nhỏ rồi.

Tuy nhiên đúng lúc Hàn Lập đang dùng ánh mắt cẩn thận đánh giá nho sinh mặc áo bào trắng ở trên thú xa phía xa xa kia, thì vị Thiên Nguyên Thánh Hoàng này đang cùng với tăng nhân đang cười cười nói nói, đột nhiên thần sắc khẽ động, sau đó liền đứng dậy, bước vài bước tới phía rìa tầng hai, đồng thời trong mắt kim mang chớp động, hướng nhìn về phía Hàn Lập nói.

"Không biết vị đạo hữu nào cũng ở chỗ này, nếu cảm thấy không chê, có thể lên đây cùng uống vài ly linh tửu!"

Thanh âm của Thiên Nguyên Thánh Hoàng cũng không quá lớn, nhưng không biết làm như thế nào, mà không ngừng quanh quẩn ở trên không trung, đến khi truyền vào trong tai mọi người thì vô cùng rõ ràng.

Trừ bỏ Hàn Lập ra, vô luận là Nhạc Hoa tiên tử hay là đám người Hải Đại Thiếu, cũng không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

"Thánh hoàng tiền bối chẳng lẽ đang nói chuyện với chúng ta?" Sau một hồi lâu, Hải Đại Thiếu, nuốt một chút nước miếng, lớn mật nói một câu mang theo vẻ thiếu tự tin nói.

"Không có khả năng! Có thể được thánh hoàng tiền bối xưng hô như vậy, cũng chỉ có thể là cùng giai tu sĩ mà thôi, những người chúng ta, như thế nào có thể được!" Bạch Hoá Cập liên tục lắc đầu, bộ dáng tuyệt đối không thể tin tưởng.

"Nhưng mà phụ cận quanh đây, cũng chỉ có mấy người chúng ta mà thôi." Khí Linh Tử hai mắt mở to, đồng dạng thì thào nói.

Cái này thật ra cũng không giả! Mấy tên Nam Sơn Tam ác kia để tiện cho việc hạ thủ đối với cha con Bạch Hoá Cập, đã cố ý đưa bọn họ tới chỗ hẻo lánh này, trong phạm vi trăm dặm quanh đây căn bản không thấy bóng dáng của tu sĩ khác.

Những người khác không hiểu ra sao, nhưng Hàn Lập làm sao lại không hiểu vị Thiên Nguyên Thành Hoàng này chính là hướng về phía mình mà nói, lúc này sau khi hắn khẽ nhíu mày một cái, liền quay đầu hướng về mấy người Hải Đại Thiếu rồi thản nhiên nói:

"Hải đạo hữu, hai người các ngươi trước tiên hãy đến động phủ của hoa đạo hữu nghỉ tạm một chút đi. Ta đi lên phía trước gặp vị Thiên Nguyên Thánh Hoàng này trong chốc lát, sau này ta tự có biện pháp tìm được các ngươi.

Nghe xong Hàn Lập nói như vậy. Đám người Hải Đại Thiếu, Khí Linh Tử cùng với Nguyệt Hoa Tiên Tử và trung niên nam tử đều trợn mắt há hốc mồm.

"Hàn huynh, …ngươi nói … cái …cái gì?*" Hải Đại Thiếu lắp bắp nói một cách không rõ ràng.*

Nhưng Hàn Lập lại lắc đầu, cũng không nói thêm cái gì nữa, mà bên ngoài thân thanh quang chợt loé, thoáng chốc hoá thành một đạo thanh hồng, hướng thẳng tới xa giá bay đi, chỉ sau mấy cái chớp động, đã độn xuất ra xa hơn nghìn trượng.

Tại chỗ, chỉ để lại đám người đang trợn mắt há mồm, chỉ có nữ đồng Ngân Hạnh Nhi kia, hai mắt đang mở to nhìn những người khác, tựa hồ có chút minh bạch, trên mặt ửng hồng bộ dạng có chút ngây thơ vô cùng đáng yêu.

"Nguyên lai Hàn đạo hữu lại là một vị tiền bối Hợp Thể Kỳ, ta sớm đã đoán được. Trừ bỏ Hợp Thể tu sĩ ra, những người khác làm sao có thể có biện pháp chữa được bệnh hàn độc trong cơ thể Quá Nhi cơ chứ!*" Thiếu phụ theo bản năng tự nói vài câu, trên khuôn mặt thoáng chốc hiện nên vẻ vô cùng mừng rỡ.*

"Hải đạo hữu, chẳng lẽ hai người các ngươi cũng là …*" Bạch Hoá Cập nhìn chằm chặp vào Hải Đại Thiếu và Khí Linh Tử đứng ở bên cạnh, có chút lắp bắp như muốn nói cái gì.*

"Không, không phải, hai người chúng ta chính là hàng thật giá thật bình thường tu sĩ, tu vi của ta chỉ có Trúc Cơ Kỳ, không giả chút nào. Chúng ta cùng Hàn huynh … không …phải là Hàn lão tiền bối, cũng chỉ là trên đường quen biết, tuyệt đối không biết lão nhân gia chính là Hợp Thể tu sĩ?" *Khí Linh Tử giật mình một cái rồi hồi phục lại thần trí, rồi vội vàng lắc đầu liên tục trả lời.*

"Ta …Chúng ta vậy mà lại cùng một vị Hợp Thể tu sĩ đồng hành trong mấy tháng, lại còn cùng nhau uống trà, cùng nhau uống rượu …lại còn xưng hô ngang hàng… Khí Linh Tử, ta không có nằm mơ đấy chứ!" *Hải Đại Thiếu thì lại giống như mộng du hốt hoảng nói.*

Đồng thời trong lúc đó, Hàn Lập biến thành thanh hồng, cũng đã bay tới gần xa giá.

Những tên giáp sĩ, lúc vừa rồi cũng đã nghe thấy Thiên Nguyên Thánh Hoàng nói, tự nhiên cũng không có tiến lên ngăn cản Hàn Lập.

Hàn Lập sau khi độn quang thu lại, liền xuất hiện ở trong tầng thứ hai của thú xa khổng lồ, rồi chấp tay hướng về ba gã Hợp Thể Kỳ bên trong mỉm cười nói:

"Tại hạ Hàn Lập, ra mắt ba vị đạo hữu."

"ồ, Hàn Lập. chẳng lẽ chính là vị Hàn đạo hữu gần đây ở trong Thiên Nguyên Cảnh ta vừa mới tiến giai! Lão phu Hoàng Đãng ra mắt đạo hữu." *Lão giả khô gày vừa nghe thấy như vậy, thần sắc khẽ động, đáp lễ trả lại.*

"Ha ha! Hàn mỗ quả thật vừa mới tiến giai được có vài năm!" Hàn Lập khoé miệng khẽ nhếch lên, cười khẽ trả lời.

------oOo------

Chương 1782: Tửu Hoàng

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hoá ra đạo hữu chính là vị Hàn Lập mà mấy năm trước vừa mới tiến giai, thật là thất kính! Tiếc là lúc trước đạo hữu lại cự tuyệt lời mời của Thánh Thành, nếu không bổn hoàng có thể sớm đã cùng Hàn đạo hữu thoải mái nâng cốc uống vài chén với nhau rồi." Thiên Nguyên Thánh Hoàng quan sát trên dưới Hàn Lập vài lần, rồi cười cười nói.

"Thánh hoàng nói như vậy thì hơi quá. Nghe nói Hàn đạo hữu chỉ mất có mấy trăm năm thời gian, liền từ một gã Hoá Thần tu sĩ tiến giai tới cảnh giới trước mắt. Tốc độ như vậy quả thật là đáng sợ. Không thể nói từ trước đến nay chưa từng có ai, nhưng như vậy cũng đủ làm cho ta xấu hổ!" Tên tăng nhân béo tròn lúc này cũng hướng Hàn Lập mở miệng tiếp lời, đồng dạng đối với Hàn Lập vô cùng hứng thú.

"Đại sư quá khen rồi. Hàn mỗ tư chất bình thường, nếu không phải là trong Man Hoang Thế giới bản thân gặp mấy lần cơ duyên, thì làm sao lại có thể tiến giai nhanh như vậy được." Hàn Lập biểu hiện vô cùng khách khí nói.

*"Thiên Thiền đại sư, có cái gì muốn nói, thì trước tiên hãy để cho ta kính Hàn đạo hữu một ly linh tửu đã rồi hãy nói sau. Bổn hoàng cũng không có ham mê cái gì khác, chỉ là đối với vật trong chén này là vô cùng yêu thích. Nếu không phải danh hiệu Thánh Hoang này là qua nhiều thế hệ tổ tiên truyền thừa xuống, thì bổn hoàng muốn chở thành một vị "*Tửu Hoàng*". ha ha "*tửu hoàng*" mới là tâm ý mà bổn hoàng muốn hướng tới."* Nho sinh mặc áo bào trắng cười nhẹ một tiếng nói, rồi nhấc tay cầm một chiếc chén ngọc màu lục ở phía trên chiếc bàn ngọc cùng với một chiếc bầu rượu màu đỏ đậm cầm vào trong tay.

Sau đó vị Thiên Nguyên Thánh Hoàng này cổ tay khẽ nhấc lên, tiếp theo từ trong bầu rượu đổ ra một ly linh tửu vô cùng nồng đậm, rượu này nhìn như trong suốt, có màu đỏ như trứng gà, nhìn giống như một loại hổ phách. Rồi tự mình đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập không dám thất lễ, trong miệng nói một tiếng cảm ơn, rồi đem chén rượu tiếp lấy, trong nháy mắt hắn dùng thần niệm khẽ đảo qua chén rượu một vòng, biết rằng rượu này không có vấn đề gì, ngược lại không biết rượu này được ủ bằng vật gì mà tạo thành, mà có thể tản ra hương khí làm say lòng người, hơn nữa ở trong đó còn ẩn chữa một cỗ linh khí kinh người, tuyệt không thua một loại linh dược làm tăng tiến tu vi.

Hàn Lập khẽ nhấc tay lên, liền đem rượu có trong chén chậm rãi uống một hơi cạn sạch.

"Quả nhiên là hảo tửu, theo Hàn mỗ biết đến trong các loại linh tửu, thì rượu này có thể là một trong ba loại đứng đầu." Hàn Lập sau khi uống xong, trên mặt có một tầng hoàng sắc linh quang chợt loé qua, có chút động rung nói.

*"Một trong ba loại đứng đầu? Nói như vậy, Hàn đạo hữu còn biết một loại linh tửu có thể so với loại "*Hổ Phách Linh Tửu*" này!"* Thiên Nguyên Thánh Hoàng vừa nghe thấy lời này, có chút ngẩn ra, tiếp theo mừng rỡ hỏi.

Hàn Lập mỉm cười, định tiếp tục trả lời. Thì lão giả tên kêu là Hoàng Đãng lại khẽ cười nói:

"Thánh hoàng, trước tiên chúng ta hãy ngồi xuống vừa ăn vừa uống rượu đã, rồi sau đó tiếp tục nói chuyện. Chứ để cho Hàn huynh đứng nói chuyện như vậy, quả là có chút thất lễ."

"Đúng vậy! Do bổn hoàng nhìn thấy Hàn đạo hữu nên vô cùng cao hứng. Nhân tộc chúng ra đã gần ngàn năm nay cũng chưa có Hợp Thể Kỳ tu sĩ mới nào tiến giai." Thiên Nguyên Thánh Hoàng vỗ vỗ đầu, vội vàng mời Hàn Lập cùng nhập tiệc, còn bản thân mình cũng về tới vị trí của mình ngồi xuống.

Từ khi tiếp xúc tới giờ, vị Thiên Nguyên Thánh Hoàng gây cho Hàn Lập ấn tượng quả thật không tồi.

Mặc dù mang danh hiệu là Thánh Hoàng, nhưng thái độ làm người tựa hồ như vô cùng hào sảng, không mang một chút cổ hủ nào của nho gia.

Tuy nhiên với tu vi cảnh giới hiện giờ của hắn. Tự nhiên không có khả năng chỉ dựa vào một vài ấn tượng ngắn ngủi mà có thể phán đoán được đối phương là người như thế nào.

Hàn lập lúc này trong miệng nói một câu khiêm nhường, rồi ngồi xuống đối diện với Thiên Nguyên Thánh Hoàng.

"Hàn đạo hữu, hiện giờ có thể nói, ngươi biết loại linh tửu nào có thể so sánh với "hổ phách linh tửu" *của ta. Đạo hữu không biết đã tự mình nhấm nháp qua chưa."* Vị Thiên Nguyên Thánh Hoàng này giống như là một người rất mê rượu, ngay khi Hàn Lập vừa ngồi xuống liền khẩn cấp hỏi.

"Hổ phách linh tửu của Thánh Hoàng cũng là một loại linh tửu hiếm thấy ở trong linh giới cũng là một loại quí hiếm. Tuy nhiên tại hạ ở trong man hoang tại một cái ngoại tộc, đã may mắn từng nhấm nháp qua một loại "Cửu Hương Linh Tửu" *vô luận là tửu hương hay là bản thân hiệu dụng của nó, cũng không kém hơn* "Hổ phách linh tửu" *chút nào"* Hàn lập sau khi suy đoán rồi cẩn thận trả lời.

"Linh tửu của dị tộc nhân? Cửu hương linh tửu, không biết đạo hữu có tiện thể lấy được một bầu mang về không?" Thiên Nguyên Thánh Hoàng có chút mong chờ hỏi.

"Thiên Thiền tăng nhân cùng Hoàng Đãng, cũng đều cảm thấy hứng thú nhìn về phía Hàn Lập.

"Loại Cửu hương linh tửu kia cũng là một loại mật tửu ở trong ngoại tộc nhân do một gã Hợp Thể Kỳ tồn tại nhưỡng chế. Lúc đó Hàn mỗ vẫn còn chưa tiến giai tới cảnh giới bây giờ, làm sao có tư cách mà đòi hỏi rượu này, có thể may mắn uống được một ly, đã tính là người hữu duyên rồi." *Hàn Lập nở một nụ cười khổ nói.*

"Cái này cũng phải. Hổ phách linh tửu của ta, bình thường đối với bản thân ta cũng coi là vật trân quí, cũng không dễ dàng lấy ra để đãi khách." *Thiên Nguyên Thánh Hoàng không che dấu vẻ thất vọng, cũng chỉ thở dài nói.*

"Ha ha, thánh hoàng cũng không cần quá mức đáng tiếc, mặc dù trong tay tại hạ không có cửu hương linh tửu, nhưng chỉ cần qua một thời gian ngắn nữa, lại có thể đạt được một loại linh tửu khác, đến lúc đó sẽ mời thánh hoàng thưởng thức một phen." *Hàn Lập đột nhiên lộ ra một nụ cười thần bí nói.*

"A! cái gì linh tửu. Chẳng lẽ trên cả hổ phách linh tửu của thành hoàng cùng với cửu hương linh tửu kia." *Thiên Nguyên Thánh Hoàng còn chưa kịp hỏi tiếp, thì khô gày lão giả không nhịn được xen vào hỏi.*

Hiển nhiên vị này cũng là một người đam mê rượu.

Cái này cũng khó trách, đối với người tu đạo hàng năm đều ngồi đả toạ tu luyện, nên đối với ngoại vật bình thường căn bản không xem trọng, nam tính tu sĩ trừ bỏ một vài người thích uống linh trà ra, thì đa phần đều là người thích uống linh tửu.

"Hàn mỗ ở man hoang du lịch, may mắn lấy được phương pháp nhưỡng chế *"Hồng La Tiên Tửu"* và hồng la tiên quả, mặc dù còn có một vài loại tài liệu phụ trợ phối chế còn thiếu, nhưng chỉ cần một chút thời gian, hẳn là không thành vấn đề." *Hàn Lập mỉm cười rồi hướng mấy người nói.*

"Hồng la tiên tửu! Nghe nói loại tiên tửu này chỉ có ở chân tiên giới mới có loại rượu này." *Thiên Nguyên Thánh Hoàng nghe xong Hàn Lập nói như thế, vốn mặt có chút ngẩn ngơ, tiếp theo thần tình hiện lên vẻ giật mình.*

Về phần lão giả cùng với tăng nhân hiển nhiên cũng đã từng nghe qua loại linh tửu của tiên giới này, ánh mắt nhìn Hàn Lập cũng có chút đăm đăm.

"Đây chính là linh tửu của tiên giới a. Linh giới làm thế nào mà có thể nhưỡng chế ra được! Hàn đạo hữu chẳng lẽ là đang nói đùa, Hồng La Quả kia chính là vật chỉ có ở tiên giới, làm sao có thể xuất hiện ở đây. Hơn nữa nghe nói, để bồi dưỡng Hồng la quả đến khi ủ được rượu thì thời gian phải tính theo vài vạn năm mới được, cho dù là ở chân tiên giới cũng bồi dưỡng không được. Hàn đạo hữu không có nhận lầm đấy chứ." *Thiên Thiền tăng nhân lại hoảng sợ trực tiếp hỏi.*

"Đối với mấy cái linh quả này có thể ủ ra được hồng la tiên tửu, là do thời điểm tại hạ ở trong man hoang du lịch, có co duyên xảo hợp mới phát hiện. Về phần vì sao nó xuất hiện ở linh giới này, thì chỉ có trời mới biết. Không dám dấu tại hạ lấy được hồng la quả không phải là giả, đối với một chút điểm đó Hàn mỗ vẫn có chút tự tin." *Hàn Lập có chút tự tin nói.*

"Hảo, hảo. Nếu đạo hữu có thể thật sự ủ ra hồng la tiên tửu. Người khác thì mặc kệ, nhưng nhất định phải lưu lại cho bổn hoàng hai ba bình. Đúng rồi, những tài liệu mà còn khuyết thiếu để ủ rượu này, bổn hoàng cũng sẽ không lấy không tiên tửu của ngươi, chúng ta ba người sẽ giúp ngươi thu thập" *Thiên Nguyên Thánh Hoàng trên mặt hiện lên vẻ hưng phấn, ngay sau khi nói hai từ "hảo" xong, liền vội vàng nói như vậy.*

"Thánh hoàng sao lại lấy cơ hội của người phúc ta. Rõ ràng là ngươi muốn thưởng thức loại mỹ tửu này của tiên giới, nhưng lại làm cho hai người chúng ta hỗ trợ thu thập tài liệu là sao." *Tăng nhân lộ ra vẻ mặt ủ ê nói.*

"Ha ha, lời này của ngươi không thành thật rồi, bổn hoàng không tin sau khi tiên tửu được nhưỡng chế ra, ngươi lại không đến thưởng thức một ngụm. Bực này mỹ tửu được lưu truyền trong tiên giới, nếu thật sự có thể nhấm nháp một phần, có thể xem như là thiên đại tạo hoá." *Thiên Nguyên Thánh Hoàng lại cười híp mắt trả lời.*

"Điều này cũng đúng, Bần tăng mặc dù bình thường cũng không mê rượu, nhưng loại này tiên giới linh tửu lại là một chuyện khác, nhất định phải uống một ngụm." *tăng nhân sau khi suy nghĩ, lại vô cùng thành thật trả lời.*

Khô gày lão giả thì ở một bên cười mà không nói.

"Nếu mà được ba vị đạo hữu khẳng khái ra tay hỗ trợ, lại được tại hạ vận dụng một chút bí thuật, thì có nhiều khả năng trong lúc diễn ra vạn bảo đại hội, liền có thể đem rượu này nhưỡng chế ra." *Hàn lập vừa nghe xong lời này, trong lòng khẽ động nói.*

"Như vậy thì tốt quá rồi. Nói vậy thì rượu này khi xuất hiện có thể làm náo động đại hội lần này. Hắc hắc, theo ta được biết, tên Phách Hoàng kia đối với mỹ tửu cũng vô cùng yêu thích, một chút cũng không thua bổn hoàng. Còn mấy tên gia hoả trong Thất Yêu Vương cũng là hạng người nghiện rượu nặng. Đạo hữu hãy mang danh sách tài liệu cần thiết cầm đến đây đi. Vì sự kiện lần này, bổn hoàng đã đem một số đồ vật từ trong thánh hoàng bảo khố mang tới đây." *Thiên Nguyên Thánh Hoàng cũng vô cùng thẳng thắn. Trực tiếp đưa tay ra, muốn hỏi lấy ngọc giản có chứa tài liều cần thiết của Hàn Lập.*

Hàn Lập cũng không khách khí, một tay khẽ xoay chuyển, lấy ra một khối ngọc giản còn trống, hai tay linh quang chớp động phóng tới ngọc giản ở trong lòng bàn tay, liền đem một vài thông tin khắc ấn vào trong đó, rồi lập tức đưa cho đối phương.

Thiên Nguyên Thánh Hoàng đưa một tay nhận lấy, rồi dùng thần niệm đảo qua ngọc giản nằm trong tay, sau đó gật gật đầu rồi thu ngọc giản lại, tiếp theo hướng Hàn Lập nói:

"Qua hai ba ngày nữa, hẳn là có thể đem những thứ này thu thập hết cho đạo hữu. Hàn huynh là tự mình đến chỗ ta để lấy, hay là ta phái người đem những thứ này đưa cho đạo hữu."

"Phái người đưa tới thì không cần. Ta vẫn còn chưa xác định được nơi nghỉ tạm cố định nào. Như vậy đi, ba ngày sau ta lại tới chỗ đạo hữu một chuyến." *Hàn Lập sau một phen cân nhắc, rồi trả lời.*

"Như vậy cũng tốt! Ta nghe nói Ly Hoả Giao Vương cùng với Hắc Phượng Yêu Vương cũng đều đã tới trước Cửu Tiên Sơn rồi. Đến lúc đó bổn hoàng sẽ dẫn Hàn huynh tới giới thiệu làm quen." *Thiên Nguyên Thánh Hoàng hoàn toàn đồng ý rồi tiếp tục nói.*

"Hắc Phượng Vương" *Hàn lập vừa nghe tên này thần sắc hơi khẽ biến đổi.*

"Như thế nào, chẳng lẽ Hàn huynh có quan hệ với Hắc Phượng đạo hữu." *Thiên Nguyên Thánh Hoàng có chút ngạc nhiên hỏi.*

"Hàn mỗ cũng không có quan hệ gì tới Hắc Phượng Vương. Chỉ là trước kia cùng với Hắc Phượng Tộc nhân có chút quan hệ mà thôi." *Hàn Lập lắc đầu, nhẹ nhàng nói.*

"Yêu tộc thất đại yêu vương tu vi thấp nhất cũng là Hợp Thể Trung Kỳ trở lên, hơn nữa một nữa trong số đó đều có thân thể vô cùng mạnh mẽ. Ngoài ra mỗi người đều có một vài loại thiên phú thần thông. Hàn huynh nếu mà không muốn giao hảo, thì tốt nhất cũng không nên dễ dàng đắc tội. Nếu không bản thân cũng sẽ gặp phải đại phiền toái." *Cũng không biết Thiên Nguyên Thánh Hoàng có tin lời Hàn Lập vừa nói hay không, nhưng cũng có chút chân thành báo cho Hàn Lập biết.*

"Đa tạ thánh hoàng chỉ điểm. Tại hạ như thế nào lại vô cớ đi trêu chọc thất đại yêu vương. Hàn mỗ còn muốn nhiều thêm vài năm tiêu dao." *Hàn Lập nở nụ cười, cười nói.*

"Nếu không có việc gì là tốt rồi. Đúng rồi! Hàn đạo hữu cho dù ở trong man hoang gặp phải đại cơ duyên mới có thể tiến giai nhanh như vậy. Chắc hẳn về tu luyện công pháp cung với những điều tâm đắc khẳng định là cũng có chỗ độc đáo, đặc biệt là vừa mới trải qua việc đột phá hợp thể bình cảnh, như vậy tại tâm cảnh chắc hẳn có thu hoạch không nhỏ!" *Thiên Nguyên Thánh Hoàng khẽ chuyển đề tài, đột nhiên cung Hàn Lập thảo luận về những chuyện tình trong quá trình tu luyện.*

"Tại hạ vừa mới tiến vào Hợp Thể, nên nhiều chỗ còn có hiểu biết rất là nông cạn, đang muốn hướng ba vị đạo hữu thỉnh giáo một phen." Hàn Lập tự nhiên sẽ không cự tuyệt loại chuyện tốt bực này, đồng dạng thần sắc vô cùng nghiêm túc trả lời.

------oOo------

Chương 1783: Khô nhãn đại pháp và Vọng khí chi thuật

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thời gian sau đó, Hàn Lập cùng ba vị này Hợp Thể tu sĩ quả thực thảo luận một ít tu luyện cùng công pháp thượng tâm đắc, ước chừng nửa ngày sau, sau khi thu hoạch lợi ích mới cáo từ rời đi.

Thiên Nguyên Thánh Hoàng đứng ở bên cạnh thú xe duyên chỗ, thấy Hàn Lập biến thành thanh hồng biến mất ở tại xa xa trên bầu trời sau, trong miệng ra lệnh một tiếng.

Nguyên bản trên không trung dừng lại xa đội, nhất thời lại đi tới mà đi.

"Hoàng đạo hữu, thiên thiền đại sư, các ngươi cảm thấy được như thế nào?" Thiên Nguyên Thánh Hoàng ngay khi ngồi xuống vị tríchủ vị thượng, hỏi ra một câu có chút không đầu không đuôi nếu cảm thấy đến.

"Thực tuổi trẻ!"

"Rất không tồi!"

Theo khô gầy lão giả cùng tăng nhân lẫn nhau liếc mắt một cái sau, lại sắc mặt ngưng trọng trăm miệng một lời đạo.

"Ha ha, hoàng đạo hữu khô nhãn đại pháp thể, có thể nhìn ra một người chân thật cốt linh. Thực tuổi trẻ, này hảo lý giải. Về phần rất không tồi, lại muốn nghe đại sư kể lại đó bình luận nói như vậy. Thiên thiền đạo hữu vọng khí thuật, ở chúng ta Nhân tộc đủ để sắp xếp tiến tiền tam chi liệt, tin tưởng sẽ không làm cho bổn hoàng thất vọng." Thiên Nguyên Thánh Hoàng mỉm cười nói.

"Người này mặc dù đem bản thân hơi thở thu liễm thập phần bí

ẩn, nhưng là bần tăng Vọng khí thuật không phải theo thần niệm cảm ứng đi lên phán đoán tu vi mạnh yếu. Theo bần tăng xem ra, người này cảnh giới là Hợp Thể sơ kỳ không giả, nhưng thể nội pháp lực thâm hậu cho dù siêu phổ thông Hợp Thể sơ kỳ tu sĩ. Nếu là cụ thể so sánh nếu cảm thấy, hẳn là so với bình thường Hợp Thể sơ kỳ tu sĩ cường đại tiếp cận gấp đôi đi. Nói đúng là vị này Hàn đạo hữu, ngay cả chỉ là Hợp Thể sơ kỳ, nhưng pháp lực dày đặc lại không thua bần tăng như vậy trung kỳ tồn ở tại." Thiên thiền tăng nhân một phen tư lượng hạ, mới thận trọng chậm rãi nói.

"Xem ra vị này đạo hữu tu luyện công pháp có linh lực biên độ tăng trưởng đặc thù thần thông, nếu không sẽ không như thế. Bất quá bình thường loại này tình hình hạ, phương diện khác thần thông, lại hội hơi yếu một ít." Thiên Nguyên Thánh Hoàng thần sắc vừa động, gật đầu.

"Thánh hoàng nếu là như thế muốn, chỉ sợ cũng có chút sai lầm rồi. Trừ bỏ pháp lực đặc biệt thâm hậu ngoại, ta còn lúc này nhân hỏa trên người thấy được một ít đại thần thông linh quang, trừ bỏ chủ tu công pháp ngoại, người này ít nhất còn thân đủ ba bốn loại cực lợi hại thần thông. Mỗi một loại chỉ sợ cũng không hơn bần tăng, ngọc linh bí thuật,." Tăng nhân lại cực kỳ ngưng trọng lắc đầu.

"Có loại chuyện này!" Thiên Nguyên Thánh Hoàng còn chưa có gì tỏ vẻ, khô gầy lão giả lại một chút thất thanh đứng lên.

"Tuy rằng Hàn đạo hữu thực lực có chút một cách không ngờ, nhưng hoàng đạo hữu cũng không cần ngạc nhiên như thế. Đạo hữu chẳng lẽ còn có mặt khác phát hiện!" Thiên Nguyên Thánh Hoàng xem xét lão giả liếc mắt một cái, bình tĩnh hỏi.

"Thánh hoàng hẳn là biết, lão phu khô nhãn đại pháp trừ bỏ có thể trực tiếp nhìn thấu nhân cốt linh, đối thân thể cũng có thể nhìn ra nhất vài thứ tới." Hoàng đãng lại cười khổ một tiếng nói.

"Hay là Hàn đạo hữu thân thể cũng có cái gì đặc thù chỗ!" Lúc này đây, thiên thiền nhịn không được hỏi ngược lại.

"Không có gì đặc thù, chích là phi thường cường đại mà thôi." Hoàng đăng tựa hồ hồi nghĩ tới điều gì, biểu tình trở nên có chút cổ quái đứng lên.

"Phi thường cường đại? Chẳng lẽ so với Thánh hoàng đại nhân thân thể còn mạnh mẽ có thể nào?" Tăng nhân nghe được lời này, trái lại cười khẽ một tiếng.

"Cho dù so ra kém, ta nghĩ cũng sẽ không kém cỏi nhiều lắm.

" lão giả trên mặt cơ thể run rẩy một chút sau, lại nói ra làm cho tăng nhân sắc mặt đại biến nếu cảm thấy đến.

"Thật có chuyện này ư?", Thiên Nguyên Thánh Hoàng ánh mắt chớp động dưới, cũng lộ ra bất ngờ biểu tình.

"Không có khả năng! Hoàng đạo hữu, ngươi hay là đang nói giỡn. Thánh hoàng đại nhân trước mắt tuy rằng lấy nho gia công pháp là việc chính, nhưng là năm đó chính là đỉnh giai luyện thể sĩ xuất thân. Hơn nữa trải qua nhiều như vậy năm vẫn còn cố gắng ma luyện, thân thể mạnh mẽ trình độ chỉ sợ cũng không kém hơn kia vài tên yêu vương. Hàn đạo hữu ngay cả thực ở luyện thể trên có đó sở thành, nhưng lại sao có thể có thể cùng Thánh hoàng so sánh với." Thiên thiền tăng nhân tựa đầu diêu giống như run cổ bình thường.

"Cho dù lão phu khô nhãn đại pháp có chút sai lầm, nhưng người này thân thể mạnh mẽ trình độ, tuyệt đối là một trong những người lão phu chứng kiến, trừ Thánh hoàng đại nhân ra người này thứ hai." Khô gầy lão giả chần chờ một chút, liền thập phần khẳng định ngôn đạo.

"Nhưng cái này cũng rất..."

"Thiên thiền đại sư không cần hoài nghi cái gì, hoàng đạo hữu khô nhãn đại pháp còn chưa bao giờ làm lỗi qua. Ha ha, pháp lực thâm hậu viễn siêu cùng giai, thân đủ một số đại thần thông, thân thể mạnh mẽ không thua bình thường yêu vương, còn như thế đích tuổi còn trẻ. Nếu là có thể chống đỡ qua sau đó không lâu ma tai, về sau chỉ sợ thật đúng là có thể trở thành không thua bổn

hoàng tồn tại. Nguyên Thánh hoàng khoát tay đánh gảy tăng nhân hoài nghi nói như vậy, hai mắt híp lại lên, tựa hồ lâm vào trong trầm tư.

Mà khô gầy lão giả cùng tăng nhân nghe vậy, lẫn nhau liếc mắt một cái sau, trên mặt cũng lộ ra trở nên như có suy nghĩ gì vẻ đến

Đồng trong lúc nhất thời, Hàn Lập biến thành độn quang lại sớm ở ngàn dặm ở ngoài, cũng thẳng đến phía trước một mảnh xanh lá mạ dị thường sơn mạch bay đi.

Này phiến mơ hồ có chín tòa giơ lên trời cự kiếm thẳng tắp ngọn núi sơn mạch, tự nhiên chính là sắp mời dự họp vạn bảo đại hội cửu tiên sơn.

Bất quá hiện tại theo sơn mạch bên cạnh hướng vào phía trong ngàn dặm trong vòng địa vực, đã là khu vực cấm.

*Ở đại hội mời dự họp phía trước, trừ bỏ một ít thân phận đặc thù "*Đại nhân vật*" ra, bất luận kẻ nào tiến vào sơn mạch này ở chỗ sâu trong, nhẹ thì cũng mạnh mẽ đuổi đi, nặng thì giết không tha.*

Cho nên đã theo cực xa chỗ đuổi tới tham gia đại hội nhân yêu lưỡng tộc, phần lớn ở cửu tiên sơn phụ cận hoặc là bên ngoài mặt khác một ít đỉnh núi tạm thời đặt chân ở lại.

Kia Nguyệt Hoa tiên tử chỉ là chính là một gã Kết Đan tu sĩ, tự nhiên cũng là như thế.

Hàn Lập rời đi Hải Đại thiếu đám người thời điểm, tùy tay ở hắn thể nội gieo xuống truy tung linh ấn, mà không sợ không thể tìm được mấy người.

Cho nên mắt thấy Hàn Lập độn quang sắp tiếp cận cửu tiên sơn sơn mạch thì lại bỗng nhiên phương hướng biến đổi, ngoặt hướng một chỗ khác không trung bay đi.

Chừng ăn xong một bữa cơm sau, thanh hồng ở một mảnh đồi núi địa vực đỉnh núi chỗ kích bắn xuống.

Thanh quang chợt tắt, Hàn Lập xuất hiện ở nhất mảnh nhỏ rừng rậm chỗ.

Hắn ngẩng đầu quét mắt trước mắt xanh um tươi tốt rừng cây, trên mặt vi nhiên cười, một con tay áo hướng rừng cây nhẹ nhàng run lên.

Nhất thời một mảnh thân thanh hà bay cuộn mà qua.

Rừng cây đột nhiên một trận mơ hồ biến dạng đứng lên, một lát sau ngay tại nhất thanh muộn hưởng sau, hóa thành nhiều điểm linh quang phá toái mở ra.

Nguyên bản tồn tại rừng cây một chút không còn sót lại chút gì, tại nguyên chỗ lại hiện ra một mảnh có chút hoang vắng cao lớn nham bích.

Ở trên thạch bích, một cái mấy trượng cao màu trắng cửa đá rõ ràng đứng vững ở nơi này.

Hàn Lập cũng không nói nói, đan chưởng giơ lên, một đạo hồng mang kích bắn mà ra, chợt lóe lướt qua hạ, rồi nhập vào trong cửa đá không thấy bóng dáng.

Sau đó hắn liền thản nhiên đứng nguyên tại chỗ, không hề có gì hành động.

Kết quả phiến thật sau, cửa đá linh quang chợt lóe, nhất thời từ từ dâng lên.

Từ bên trong một chút đi ra liên tiếp người đến.

Nhạc Hoa tiên tử, bạch hóa cập, cùng với hải đại thiếu, Khí linh tử hai người vậy mà lại cũng đều ở bên trong. Trừ cái đó ra, còn có một gã dựng long đầu quải trượng lão ẩu đi tuốt ở đàng trước, một đầu đầu bạc, thần tình nếp nhăn, cũng một gã Hoá Thần kỳ tu sĩ.

Điều này làm cho Hàn Lập hơi có chút bất ngờ!

Mà tên kia lão ẩu nhìn thấy đến Hàn Lập, trong mắt tinh quang. Thiểm cẩn thận đánh giá liếc mắt một cái sau, liền lập tức tiến lên hai bước, hướng Hàn Lập cung kính thâm thi lễ:

"Vãn bối Điền Thanh Diệp, mang theo tiểu đồ, bái kiến Hàn tiền bối!"

Mặt sau Nhạc Hoa tiên tử, vừa thấy lão ẩu làm như thế sau, cũng cuống quít đi theo liêm nhẫm thi lễ.

Về phần trung niên nam tử cùng Hải Đại Thiếu hai người, tắc cũng đồng dạng đại lễ chiêm ngưỡng, chỉ là trên mặt quái dị, lại mơ hồ tồn tại.

"Các ngươi đứng lên đi. Có cái gì nói, đến bên trong rồi nói sau." *Hàn Lập lại thản nhiên nói.*

"Vâng, vãn bối đã sớm chuẩn bị tốt linh trà, mong rằng tiền bối không cần ghét bỏ!" *Lão ẩu trong miệng xưng phải sau, mới dám đứng dậy nói.*

Hàn Lập gật gật đầu, không có nói cái gì nữa, vừa nhấc chân sau, liền hướng môn nội đi đến.

Người liên can tự nhiên kính cẩn đi theo mặt sau.

Một lát sau, Hàn Lập ngay tại lão ẩu tiếp khách hạ, ở một tòa sạch sẽ thạch thất trung ngồi xuống.

Nhạc Hoa tiên tử đám người thì tại hai bên thúc thủ mà đứng, mà Hải đại thiếu cùng Khí linh tử tựa hồ vẫn có chút khó có thể tin "Hàn huynh" *đột nhiên biến thành, Hàn tiền bối* ", vẫn thỉnh thoảng hướng Hàn Lập liếc trộm không ngừng,

Hàn Lập lại đối hai người này coi như không thấy bình thường, chỉ là hướng lão ẩu thản nhiên hỏi nói.

Ngắn ngủn nói mấy câu gian, cũng đem lão ẩu thầy trò lai lịch hỏi rõ vài phần.

Nguyên lai này lão ẩu thân mình tựu ra ở Huyền Vũ cảnh nội một cái lớp giữa tông môn, Kim quảng tông*" hơn nữa còn là một trong hai vị trưởng lão của tông môn kia.*

Nhạc Hoa tiên tử còn lại là của nàng nội môn đệ tử, tư chất pha giai, bình thường thâm chịu lão ẩu coi trọng.

Mà Ngân Hạnh Nhi còn lại là thiếu phụ cháu ngoại, cũng là nàng trên thế gian duy nhất huyết mạch, cho nên bạch hóa cập phụ nữ hai người mới có thể theo lão ẩu đang tham gia này vạn bảo đại hội.

Nhưng trăm triệu không ngờ rằng, ở trung niên nam tử muốn tổ tiên truyền xuống một chi huyết tham bán đi, hảo đổi đó mặt khác linh dược ngân hạnh nhi điều chế thuốc chống thể nội hàn độc thì lại lầm trúng Nam Sơn tam ác bẫy.

Nếu không trùng hợp gặp được Hàn Lập ba người, phụ nữ hai người mạng nhỏ chỉ sợ thật sự khó bảo toàn.

Cho nên lão ẩu nói tới đây thì vội vàng lại làm cho nhạc Hoa tiên tử cùng bạch hóa cập tiến lên, lại tạ qua Hàn Lập ân cứu mạng.

Hàn Lập tự nhiên khoát tay tỏ vẻ không cần.

"Vãn bối tuy rằng bình thường rất ít rời đi tông môn, nhưng cũng nghe nói Thiên Nguyên Cảnh trung mới ra hiện một gã tiến giai Hợp Thể Nhân tộc tiền bối, tính danh cùng tiền bối độc nhất vô nhị, xin hỏi có phải là Hàn tiền bối*" lão ẩu cuối cùng cẩn thận hỏi.*

Hiển nhiên Hợp Thể tu sĩ thanh danh thật sự quá, lão ẩu ngay cả đến bây giờ còn không dám thập phần tin tưởng Hàn Lập thân phận.

"Hắc hắc, không nghĩ tới Hàn mỗ thanh danh truyền nhưng thật ra rất nhanh, ngay cả Huyền Vũ cảnh trung tu sĩ cũng biết sự tồn tại của ta.*" Hàn Lập lại ảm đạm cười, một bộ từ chối cho ý kiến bộ dáng.*

"Nguyên lai thật sự là Hàn tiền bối đại giá quang lâm. Ngẫm lại cũng là, có thể bị Thánh hoàng mời, tự nhiên cũng chỉ có thể là cùng giai Hợp Thể tiền bối." *Lão ẩu được nghe lời ấy, thần tình mừng rỡ vẻ.*

Bằng nàng chính là một cái Hoá Thần bình thường tu sĩ, bình thường căn bản không thể nào cùng một gã Hợp Thể kỳ tu sĩ tiếp xúc cái gì. Hiện tại nếu có thể cùng Hàn Lập tạo nên một ít quan hệ, vô luận đối với nàng chỗ tông môn hay là bản nhân mà nói, tự nhiên đều là được ích lợi vô cùng.

Vì thế phía dưới lão ẩu, tự nhiên càng phát ra cung kính dị thường.

Nhưng Hàn Lập ánh mắt mọi nơi đảo qua sau, lại bỗng nhiên nói ra một câu làm cho ở đây nhân cảm thấy bất ngờ nếu cảm thấy đến:

"Kia kêu Quá Nhi tiểu nha đầu vì sao không ở chỗ này, đem nàng kêu lên đến, ta muốn lại nhìn thượng nhìn thấy."

Vừa nghe Hàn Lập lời này, lão ẩu mấy người đưa mắt nhìn nhau, nhạc Hoa tiên tử lại trong lòng rùng mình cẩn thận hỏi:

"Hàn tiền bối, Qúa nhi bởi vì sau khi trở về hàn độc đột nhiên phát tác, hiện tại chính ở phía sau nghỉ ngơi, tiền bối có không chờ một phần. Một hồi sẽ qua nhi, thiếp thân đã đem nàng lĩnh đi ra bái kiến tiền bối."

"Nguyên lai như vậy. Ta cũng không cần đợi, mang ta trực tiếp qua đi xem nha đầu kia đi. Hàn mỗ lúc này đây đến các ngươi nơi này đến, hơn phân nửa nhưng thật ra vì tiểu nha đầu này mà đến.

" Hàn Lập mỉm cười nói, tiếp theo đứng lên đến.

------oOo------

Chương 1784: Băng tủy thân thể

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhạc Hoa tiên tử nghe xong lời nói của Hàn Lập, vẫn là không hiểu ra sao, đồng thời trong lòng rất là không yên, không biết vị này *"Hàn tiền bối"* vì sao hội đối với Quá Nhi như thế coi trọng bộ dáng.

Nhưng là thiếu phụ nghĩ lại, lấy Ngân hạnh nhi hiện tại hàn độc trong người tình hình, chính là đang rất xấu rồi, thêm lão ẩu ở một bên không ngừng đưa mắt ra hiệu, cũng cắn răng một cái ứng tiếng nói:

"Nếu tiền bối đối với Quá Nhi như thế coi trọng, vãn bối cái này ở phía trước dẫn đường."

Nói xong lời này, nàng này liền mang theo Hàn Lập cùng những người khác, hướng động phủ hậu đường mà đi.

Trải qua một tòa Thiên Môn, xuyên qua một cái giản dị hành lang dài, đoàn người bước đi vào một gian giữa phòng ngủ.

Ở phòng ngủ nhất trương màu đỏ nhạt trên giường gỗ, tên là Ngân hạnh nhi nữ đồng, chính nhân sự không biết trong hôn mê.

Nữ đồng khuôn mặt nhỏ nhắn có chút đau đớn hơi nhíu, cũng mơ hồ có một tầng màu xanh bao phủ này thượng, môi ẩn cũng ẩn có chút phát tử khí bộ dáng.

Hàn Lập vừa đi gần giường gỗ, cảm nhận được một cỗ nóng bức khí nghênh diện đánh tới, không được nao nao.

Nhưng ánh mắt ở trên giường vừa chuyển sau, hắn cũng minh bạch rồi vài phần, lập tức lắc đầu nói:

"Dùng viêm mộc cho rằng khu hàn đồ vật, tuy rằng có thể ức chế một ít hàn khí. Nhưng là tiểu nha đầu hàn độc sớm dung nhập kinh mạch bên trong, điểm ấy viêm lực căn bản không có nhiều tác dụng."

"Điểm ấy, vãn bối cũng biết. Nhưng trong lòng tổng ôm một ít may mắn tâm lý, cảm thấy được hoặc nhiều hoặc ít, này trương viêm mộc chi giường tổng có thể giảm bớt một chút Quá Nhi hàn độc phát tác khi đau đớn." Nhạc Hoa tiên tử ở một bên nói, nhìn về phía trên giường nữ đồng ánh mắt, tràn đầy vẻ yêu thương.

Hàn Lập nghe xong lời này, vốn là gật gật đầu, sau đó hay(vẫn) là lắc lắc đầu, sau đó vài bước tiến lên đi tới hồng sắc giường gỗ tiền, một phát bắt được nữ đồng nhất cái cánh tay, đồng thời đồng tử lam mang chớp động không thôi.

Lão ẩu đám người gặp tình hình này, không khỏi ngừng thở, không dám lộng ra cái gì tiếng vang đến.

Trung niên nam tử cùng thiếu phụ tắc thần tình hy vọng vẻ.

Nhất chén trà nhỏ công phu sau, Hàn Lập ánh mắt chợt lóe, đột nhiên cầm lấy nữ đồng cánh tay bàn tay, nháy mắt nổi lên một tầng ngũ sắc hàn quang.

Chỉ thấy hàn quang lưu chuyển gian, nữ đồng trên mặt bao phủ thanh khí lưu chuyển xuống, nhắm thẳng Hàn Lập bàn tay sở nắm chỗ hội tụ mà đi, một lát công phu liền ngưng tụ thành một cái trứng chim lớn nhỏ màu xanh khí đoàn, ở nữ đồng cổ tay chỗ như ẩn như hiện.

Hàn Lập trong mắt tinh quang chợt lóe, tay kia thì chưởng vừa lật chuyển, bỗng nhiên ngón tay gian nhiều ra một cây ngân chói lọi tế châm, chợt lóe dưới, lại hướng nữ đồng trên cổ tay nhất trát mà đi.

"A "

Thiếu phụ cùng trung niên nam tử biến sắc, mất thật lớn nhiệt tình mới khắc chế không có tiến lên cản lại.

Kết quả ngân mang chợt lóe lướt qua hạ, nữ đồng cổ tay chỗ bị trát ra nhất lỗ nhỏ, Hàn Lập pháp lực nhất thúc giục dưới, một giọt đỏ tươi tinh huyết từ giữa từ từ hiện lên.

Hàn Lập ngón tay lại hơi hơi vừa động, ngân châm nhoáng lên một cái biến mất không thấy, cướp lấy lại hiện ra một con bàn tay đại màu trắng ngọc bàn.

Bóng loáng không chút tì vết, tinh xảo dị thường!

Hàn Lập đem ngọc bàn hướng nữ đồng cổ tay phía dưới nhất phóng, tinh huyết nhất thời tích lạc xuống.

"Đương" một tiếng, tinh huyết rơi vào trong ngọc bàn trong phút chốc, lại ngưng huyết thành băng, phát ra dễ nghe một tiếng thúy vang.

Nhìn thấy cảnh này, lão ẩu chờ người liên can tất cả đều lâm vào biến sắc.

Hàn Lập trên mặt tỏ ra quả thế biểu tình, kia giọt tinh huyết cùng ngọc bàn vừa thu lại, nắm nữ đồng cánh tay đích tay chưởng nhất thời ngũ sắc hàn quang đại thịnh.

Kia đoàn thanh khí ở hàn quang chớp động trung, trong nháy mắt trở thành nhạt tiêu tán, cuối cùng biến không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Ngay tại việc này, nữ đồng ưm một tiếng, có chút hoảng hốt mở ra hai mắt.

Thiếu phụ cùng trung niên nam tử nhất thời vui mừng quá đỗi, hướng Hàn Lập không ngớt lời cảm ơn không thôi.

Hàn Lập là một một trong cười, trên tay ngũ sắc hàn quang tản ra sau, buông lỏng ra nữ đồng cánh tay, nhưng tay kia thì chưởng lại chìa một cây ngón tay, hướng nữ đồng trên trán một chút, một đạo màu trắng pháp quyết chợt lóe lướt qua không thấy bóng

dáng.

Vừa mới tỉnh lại nữ đồng, lại thân mình khẽ run lên dưới, lại lại hôn mê ngủ đi.

Điều này làm cho người khác lâm vào cả kinh!

"Không cần lo lắng, trong cơ thể nàng hàn độc vừa mới bị xua tan, thân mình hội yếu nhược, hay(vẫn) là nghỉ ngơi nhiều một chút thật là tốt. Tốt lắm, ta đã xem xong rồi, trở về phía trước bàn lại chuyện khác." Hàn Lập hơi chút giải thích một câu, liền không hề hiểu những người khác đứng dậy mà đi.

Lão ẩu đám người tuy rằng trong lòng nghi hoặc vạn phần, nhưng tự nhiên không dám vi mệnh theo sát đi ra ngoài.

Vì thế một lát công phu sau, Hàn Lập lại ngồi ở giữa đại sảnh ở vị trí chủ vị, nhấm nháp bắt tay vào làm trung một ly linh trà, ánh mắt hơi hơi chớp động, tựa hồ có cái gì khó xử sự tình nhất thời khó có thể quyết đoán.

Những người khác thấy Hàn Lập như vậy thận trọng bộ dáng, tự nhiên không dám quấy rầy cái gì, từ lão ẩu đến Hải Đại Thiếu mấy người cũng đều cung kính im lặng không nói, tĩnh đẳng, yên lặng chờ Hàn Lập chủ động mở miệng.

Không biết bao lâu sau, Hàn Lập đuôi lông mày nhíu lại, đem chén trà trong tay bỏ vào một bên trên bàn, giống như thủ rốt cục có cái gì quyết định.

"Bạch đạo hữu, các ngươi đối lệnh ái trên người hàn độc, hiểu biết nhiều ít?" Hàn lập trường hướng về trung niên nam tử, hỏi một câu.

"Vãn bối cũng từng thỉnh qua một ít cao nhân cẩn thận chẩn đoán bệnh qua, nghe nói Quá Nhi trong cơ thể hàn độc là một loại phi thường hiếm thấy phế hàn khí sở trí, cực khác hậu thế gian bình thường băng hàn chi độc, trừ bỏ Hợp Thể tu sĩ dùng lớn lao pháp lực mạnh mẽ đuổi đi ngoại, cũng chỉ có vài loại nghe đồn trung chí dương linh dược ngoại mới có thể trung hoà này hàn độc." Bạch

hóa cùng trong lòng cả kinh, vội vàng đem biết toàn nói đi ra.

"Hắc hắc, khó trách bọn hắn hội như thế vừa nói." Hàn Lập nghe xong lại từ chối cho ý kiến thản nhiên nói

"Tiền bối, Quá Nhi hàn độc chẳng lẽ có cái gì khác không ổn?" Thiếu phụ nghe xong Hàn Lập nói như vậy cả kinh, rất là lo lắng hỏi.

"Nhị vị đạo hữu khi nào biết nha đầu kia có hàn độc trong người." Hàn Lập không trả lời thiếu phụ, mà hỏi lại một câu.

"Là chín tuổi thời điểm! Quá Nhi ở lúc tu luyện hậu, đột nhiên ở mật thất trung té xỉu, chúng ta này mới phát hiện có này hàn độc. Lúc trước còn chỉ là không chớp mắt một tia mà thôi, ta bắt đầu còn không thèm để ý, dùng một ít bình thường phương pháp đến loại trừ này hàn độc, kết quả ngược lại như lửa cháy đổ thêm dầu nhanh chóng chuyển biến xấu đứng lên. Ngắn ngủn vài năm công phu, liền biến thành trước mắt như vậy bộ dáng. Có thể Quá Nhi vừa mới sinh ra thời điểm, ta cùng nhạc mẫu đại nhân đều kiểm tra qua trong cơ thể nàng toàn thân, cũng không bất cứ dị thường nào. Phỏng chừng hơn phân nửa là người nào ngạt cừu gia, thừa dịp chúng ta không chú ý, ám toán nhà của ta Quá Nhi. Đáng tiếc vẫn tra không được rốt cuộc người nào hạ độc thủ, nếu không Bạch mỗ không tiếc từ bỏ liều mạng tánh mạng, cũng muốn. Trung niên nam tử vốn là thần tình đau lòng chi sắc, tiếp theo lại có đó nghiến răng nghiến lợi đứng lên.

*Một bên thiếu phụ, cũng khuôn mặt âm trầm xuống dưới, hiển nhiên với cái kia "*Cừu gia*" thống hận dị thường.*

"Cừu gia! Không, này hàn độc là từ khi còn trong thai liền bản thân mang đến, cũng không phải gì đó phế hàn khí, mà là vật có lai lịch rất lớn." *Hàn Lập ánh mắt đảo qua hai người, thản nhiên nói.*

"Nếu là tiền bối theo như lời, tự nhiên không có giả. Nhưng tiền bối có không cấp tiểu đồ lược thêm giải thích một phần, để giải bọn hắn nghi hoặc." *Một mực bên cạnh nghe lão ẩu, cung kính mở miệng đạo.*

"Không có gì, đạo hữu không hỏi, tại hạ cũng sẽ nói rõ ràng. Nha đầu kia kỳ thật hoài có một loại trong truyền thuyết linh thể *" Băng tủy thân thể;, ở sinh ra thời điểm loại này thể chất không thể nhận ra thấy đi ra, chỉ có tới rồi chín tuổi âm khi mới sẽ xuất hiện dấu triệu. Nhưng hàn độc lần đầu tiên phát tác khi cực kỳ mãnh liệt, nghe nói có được loại này linh thể trong người người, hơn phân nửa đều ở lần đầu tiên bùng nổ khi vẫn lạc mà vong. Cho nên cho dù loại này linh thể ở một ít thượng cổ điển tịch trung cũng hiếm có ghi lại. Nếu không phải ta trùng hợp hạ biết việc này. Chỉ sợ cũng phải đem nha đầu kia trong cơ thể hàn độc, cho rằng bình thường phế hàn khí xử lý."* Hàn Lập rốt cục chậm rãi giải thích đứng lên.

"Băng tủy thân thể!"

Thiếu phụ cùng trung niên nam tử lẫn nhau liếc mắt một cái, trên mặt tất cả đều là kinh ngạc biểu tình. Loại này linh thể, bọn hắn đích xác lần đầu tiên nghe nói qua, trong lòng tự nhiên không khỏi có vài phần nghi hoặc, không khỏi âm thầm nói thầm trong đó thiệt giả.

Nhưng thật ra tên kia lão ẩu nghe được băng tủy thân thể tên, nếp nhăn gương mặt lâm vào vừa động, trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Hải Đại Thiếu hai người tự nhiên lại càng không hội nghe nói qua cái gì *"Băng tủy thân thể "*, chỉ có thể mắt to trừng đôi mắt nhỏ nhìn những người khác mà thôi.

Về phần Hàn Lập tắc sau khi nói xong, lại nâng chung trà lên khẽ uống một ngụm, một bộ tin hay không toàn từ thiếu phụ đám người tùy ý bộ dáng.

"Băng tủy thân thể, Quá Nhi dĩ nhiên là loại này thể chất. Như thế nếu cảm thấy, chính là họa phúc khó liệu." Lão ẩu lại vào lúc này, thì thào lên.

"Sư phó, ngươi cũng biết loại này dị thường linh thể..." Thiếu phụ có chút kinh ngạc hỏi.

"Vi sư chính mình không biết, nhưng là năm mới từng nghe một vị bạn tốt từng ngẫu nhiên nói đến qua loại này linh thể, theo như lời nội dung nhưng thật ra cùng Hàn tiền bối độc nhất vô nhị. Lại trăm triệu thật không ngờ, Quá nhi liền có được loại này linh thể trong người. Nhưng việc này là họa hay phúc, thật sự khó nói vô cùng a." Lão ẩu nhìn Hàn Lập liếc mắt một cái, mới nói đạo.

"Sư phó ý tứ phải. " thiếu phụ biến sắc hỏi.

"Ta nghe vị kia bạn tốt nói, loại này băng tủy thân thể chẳng những chín tuổi khi bắt đầu phát tác, hơn nữa trong cơ thể hàn khí hội nhất năm thịnh giống như nhất năm, tình hình chung hạ, tới rồi mười lăm mười sáu tuổi thì linh thể chủ nhân liền gặp hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Nếu muốn mạng sống chỉ có lưỡng chủng phương pháp mới có thể." Lão ẩu thở dài một hơi.

"Sư phó, là thế nào lưỡng chủng phương pháp!" Thiếu phụ nghe vậy mừng rỡ, vội vàng truy vấn đạo.

"Một loại chính là thỉnh một gã Hợp Thể kỳ tồn tại, hàng năm đều dùng sức mạnh đại pháp lực đem hàn độc bị xua tan mở ra, sau đó nếu không tiếc chân nguyên trợ này Tẩy Tủy Kinh mạch, ai qua sau trăm tuổi, linh thể chủ nhân liền có thể thích ứng loại này hàn khí, không còn pháp đối thân thể có gì tổn thương. Hơn nữa lược thêm tu luyện lúc sau, này cỗ kỳ hàn lực còn có thể hóa thành một loại danh băng tủy hàn phách đại thần thông, uy lực to lớn không thể tưởng tượng." Lão ẩu chần chờ trả lời.

"Có loại chuyện này. Kia này băng tủy linh thể hẳn là một loại tuyệt hảo thiên phú mới là, vì Hà tiền bối nói nó họa phúc khó liệu." Trung niên nam tử ngẩn ra dưới, cũng kinh hỉ hỏi.

"Đó là bởi vì cấp băng tủy linh thể có chứa Cực hàn, không phải như vậy dễ dàng áp chế. Tiền mấy chục năm hoàn hảo, chỉ cần hoa đó thời gian, Hợp Thể kỳ tu sĩ còn có thể dễ dàng áp chế, tới rồi sau mấy chục năm, ký muốn cam đoan pháp lực không thương tổn hại linh thể đứng đầu thân mình, còn muốn đem hàn độc mạnh mẽ bị xua tan, cơ hồ mỗi một lần áp chế, Hợp Thể kỳ tu sĩ đều hao tổn không ít chân nguyên. Đặc biệt đi tới mười mấy

năm cuối cùng, loại này hao tổn căn bản không phải đả tọa có thể bù lại trở về. Càng khỏi nói tại đây kỳ gian, vị kia Hợp Thể kỳ tu sĩ còn cần tiêu phí càng nhiều pháp lực, cấp linh thể đứng đầu dịch kinh tẩy tủy. Như thế tính xuống dưới, ước chừng sẽ làm ra tay Hợp Thể tu sĩ trì hoãn mấy trăm năm khổ tu thời gian. Loại này tổn hại mình lợi nhân chuyện tình, lại có vị ấy tiền bối nguyện ý đi làm." Lão ẩu cười khổ nhất nhất nói.

------oOo------

Chương 1785: Ký Danh Đệ Tử

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe Lão bà nói vậy, Nhạc Hoa tiên tử cùng với Bạch Hóa Cập mới tỏ ra mừng rỡ, những lo âu nãy giờ cũng tiêu tan.

Trì hoãn thời gian tu luyện những mấy trăm năm, cho dù là đối với người thân nhất đi nữa cũng không có mấy ai bằng lòng bỏ ra, huống gì đây là vì một ngoại nhân vốn không quen không biết.

"Phương pháp thứ hai kia là gì?" Nam tử lòng đầy hi vọng truy hỏi một câu.

"Cách giải quyết thứ hai, chính là đi tìm linh dược trong truyền thuyết để luyện chế ra vài loại đan dược chí dương, sử dụng phương pháp Thủy Hỏa Giao Tế để thay đổi Băng Tủy Thân Thể. Loại này cũng không đơn giản hơn so với phương pháp thứ nhất, chưa nói những thứ linh dược kia toàn là thế gian hiếm thấy, ngàn năm khó xuất hiện được một lần, căn bản không phải chúng ta có thể tập hợp được. Cho dù có được đi nữa, sau khi luyện chế ra đan dược chí dương rồi phục dụng cũng hậu hoạn vô cùng. Mặc dù có thể bài trừ Băng Tủy Thân Thể, nhưng theo cùng với hình thức giao tế còn gây phá hủy tư chất linh căn của chủ nhân linh thể. Nặng thì hoàn toàn phá bỏ linh căn, trở thành một phàm nhân, nhẹ thì linh căn trở nên vô cùng thấp kém, trên đường tu tiên cũng vì thế mà khổ cực trăm bề" Bà lão nói với sắc mặt ngưng trọng.

Nam tử trung niên mặt mũi hoàn toàn trắng bệch, không còn lời gì để nói.

Thiếu phụ ở giữa cũng giật mình trong chốc lát, bỗng nhiên khẽ cắn răng hướng Hàn Lập khẩn cầu:

"Hàn tiền bối, lão nhân gia người pháp lực to lớn, nếu người có thể xuất thủ cứu giúp Quả Nhi, cả nhà vãn bối sau này nhất định

sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp đại ân này".

Nghe thấy thiếu phụ nói vậy, Lão bà không khỏi động lòng, không kìm được nhìn về phía Hàn Lập.

Lúc trước rõ ràng Hàn Lập cũng tỏ ra là vì nữ đồng này mà đến đây.

Nói như vậy, vị *"Hàn tiền bối"* này cũng không hẳn là không thể xuất thủ.

Nam tử trung niên không chút lưỡng lự hướng Hàn Lập dập đầu liên tục!

Hàn Lập nghe vậy, cũng lộ ra vẻ mặt như cười như không, sau một hồi lâu mới từ từ trả lời:

"Cũng coi như là ngươi hiểu biết. Không sai, nếu Hàn mỗ đã thân chinh đến đây, đúng là có ý cứu chữa cho nha đầu này".

"Đa tạ đại ân đại đức của tiền bối!" Thiếu phụ vừa nghe thấy quả đúng như mình suy đoán, trong lòng mừng rỡ, đang muốn hướng Hàn Lập quỳ lạy.

Nhưng Hàn Lập lại lắc đầu, vung một tay áo lên.

Tức thì có một cỗ sức lực vô hình đồng thời tuôn đến dưới chân hai người Bạch Hóa Cập rồi nâng họ lên một chút.

Một người căn bản không cách nào quỳ gối xuống, người kia lại bị một lực mạnh mẽ ép đứng lên.

"Hai người các ngươi đừng vội cám ơn ta trước. Có xuất thủ hay không còn phải xem các ngươi có chịu đáp ứng điều kiện của ta không rồi hãy nói, mặc dù ta rất ấn tượng với tiểu nha đầu này, nhưng cũng không tự dưng mà làm trễ nải của ta mấy trăm năm khổ tu đươc" Thần sắc Hàn Lập thản nhiên nói.

"Tiền bối có gì điều kiện gì xin hãy nói ra. Chỉ cần có thể làm được, vãn bối tuyệt không chút đắn đo" Nhạc Hoa tiên tử không

chút lưỡng lự mà đáp ứng.

Nam tử trung niên mặc dù trong lòng rùng mình, nhưng đồng dạng cũng không nói lời gì khác.

Dù sao Hàn Lập chính là cơ hội duy nhất của con gái yêu của hắn.

"Điều kiện rất đơn giản, Hàn mỗ có thể giúp tiểu nha đầu này tu luyện thành Băng Tủy Hàn Phách đại thần thông, thậm chí có thể thu nàng làm đệ tử ký danh. Nhưng khi thần thông đại thành, phải không tiếc công sức thay ta đi tìm một vật, vật này có thể nằm trong hai tộc Nhân Yêu, cũng có thể ở một góc Man Hoang nào đó. Cũng chỉ có người tu luyện thành công Băng Tủy Hàn Phách thần thông mới có thể cảm ứng và tìm kiếm được nó. Dĩ nhiên đây là chuyện cực kỳ nguy hiểm, nhị vị đạo hữu có thể thay tiểu nha đầu đáp ứng hay không?" Hàn Lập nhìn hai người thiếu phụ bằng ánh mắt sắc nhọn.

"Xâm nhập hoang dã?" Bạch Hóa Cập nghe vậy liền hít vào một hơi, trên mặt hiện ra vẻ do dự.

Đồng dạng như thế sắc mặt Nhạc Hoa tiên tử cũng khẽ biến đổi, nhưng sau khi cân nhắc một phen thì cũng cẩn thận hỏi lại một câu:

"Nhưng không biết theo lời tiền bối nói thì khi thần thông đại thành Quả Nhi sẽ có tu vi bậc nào?, nếu tu vi quá thấp mà tiến vào Man Hoang thế giới thật sự là có đi không có về".

"Ha hả, chuyện này hai vị hãy yên tâm. Nếu Hàn mỗ đã thu nhận làm đệ tử ký danh, lại còn bỏ ra công sức giúp nàng tu luyện Băng Tủy Hàn Phách, tự nhiên không thể làm cho nàng có đi mà không có về đâu. Món đồ mà nàng tìm kiếm, ít nhất cũng phải có tu vi Hóa Thần trở lên mới có thể cảm ứng được. Hơn nữa ta còn ban thêm cho nàng vài trọng bảo để phòng thân, nếu là ở phụ cận hai tộc Nhân Yêu mà có thể tìm được thì căn bản không cần mạo hiểm đi sâu vào Man Hoang tìm kiếm làm gì. Nếu không thì cho dù phụ cận hai tộc Nhân yêu không có, ta cũng phải đợi nàng thăng cấp tu vi lên cao mới để nàng tiến nhập vào Man Hoang thế

giới được" Hàn Lập tựa như đã suy nghĩ kỹ càng, từ từ bình tĩnh nói ra.

"Cảnh giới Hóa Thần! Nếu như vậy thì đủ rồi, cảnh giới này đối với vãn bối mà nói cũng là mong muốn mà không thể thực hiện được, huống hồ nếu tiền bối không ra tay cứu giúp thì đứa nhỏ này ngay cả mấy năm tới cũng không thể qua nổi. Mà tu luyện tới cảnh giới Hóa Thần, ít nhất cũng là sự tình của ngàn năm sau rồi" Nhạc Hoa tiên tử cho dù tu vi không cao, nhưng quyết đoán dị thường, một hơi liền đáp ứng.

Về phần Bạch Hóa Cập cho dù còn có chút bận tâm, nhưng cũng biết thiếu phụ nói như vậy cực kỳ có lý, cũng gật đầu lia lịa.

Lão bà ở một bên lại càng không có lý do khuyên can.

"Được rồi, nếu đã như vậy, nha đầu Quả nhi này ta sẽ thu làm đệ tử ký danh, sau này trong vòng trăm năm tạm thời cho nàng ở bên cạnh ta. Còn sau trăm năm, Hàn mỗ sẽ đem nàng trả lại cho các ngươi, sau này trừ việc chỉ điểm tu luyện, ta cũng sẽ không can thiệp bất cứ chuyện gì của nàng" Hàn Lập cười nhẹ một tiếng, nói với thần sắc rất hòa ái.

"Tiểu nữ sau này là phải nhờ cậy tiền bối nhiều rồi" Nam tử trung niên nghe vậy, mới thật sự yên tâm, khuôn mặt tỏ vẻ cảm kích lại thi hành đại lễ một lần nữa.

Hàn Lập cũng không cự tuyệt nữa mà thản nhiên đón nhận đại lễ lần này của đối phương, Nhạc Hoa tiên tử cũng tỏ ra sắc mặt rất vui mừng hướng Hàn Lập cảm ơn không dứt.

Còn Lão bà ở một bên cũng thở nhẹ một hơi, đồng thời trong lòng không khỏi mở cờ trong bụng.

Mặc dù đối với phương chỉ thu Quả nhi làm đệ tử ký danh, cũng không có ý đem toàn bộ y bát truyền thừa, nhưng dù gì đi nữa cũng khiến cho Kim Quảng Tông các nàng có được một chút quan hệ sâu xa với vị tiền bối Hợp Thể kỳ này. Những thứ khác không cần nói, ít nhất cũng có thể làm cáo mượn oai hùm một phen, không để người khác dễ dàng lấn tới trước cửa.

Nhưng Lão bà đang chuẩn bị nói gì đó, định gây dựng thêm chút quan hệ tốt đẹp với Hàn Lập thì một thanh âm rụt rè lại đột nhiên vang lên ở một bên:

"Hàn tiền bối, hai người vãn bối có thể xin bái làm môn hạ của người được không!".

Nghe được thanh âm này, đám người Lão bà không khỏi ngẩn ra liền quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy người nói chuyện đó, rõ ràng chính là Hải Đại Thiếu đang đứng yên ở phía dưới.

Giờ phút này đôi mắt của hắn tràn ngập hy vọng nhìn Hàn Lập, bộ dạng vừa có chút lo lắng, lại vừa có chút chờ mong.

"Ha hả, muốn bái làm môn hạ của ta à?" Hàn Lập nhìn Hải Đại Thiếu một chút, bộ dạng tỏ ra không lập tức lên tiếng cự tuyệt, cũng không đáp ứng.

"Hì hì, như vật tiền bối có thể coi như đáp ứng rồi phải không" Khí Linh Tử lớn gan đánh bạo một phen, cũng ở một bên cười đùa hỏi.

Hiển nhiên tiểu đạo sĩ rất rõ ràng, bây giờ đối với hắn và Hải Đại Thiếu mà nói là thiên đại cơ duyên nghìn năm có một.

Có thể bái làm môn hạ của một tu sĩ Hợp Thể kỳ là một chuyện mà không biết bao nhiêu tu sĩ cấp thấp chỉ dám nghĩ trong mơ mà thôi.

Cho nên sau khi hai người bọn hắn thấy Hàn Lập nhận Bạch Quả Nhi làm đệ tử ký danh thì len lén truyền âm thương lượng vài câu, cũng muốn dựa vào chút quen biết với Hàn Lập trước kia mà mặt dày trực tiếp tiến đến bái sư.

"Trước hết, về chuyện bái sư hai người các ngươi đừng quá nóng vội, qua ít ngày nữa rồi hẵng nói. Hãy ở bên cạnh ta một thời gian trong kỳ Vạn Bảo đại hội này rồi tính sau" Hàn Lập thu nụ cười lại,

rốt cuộc ngưng trọng nói.

"Vãn bối biết, trước hết Hàn tiền bối cần thử nghiệm lại bọn vãn bối một thời gian ngắn. Xin hãy yên tâm, bổn sự khác vãn bối không có, nhưng lòng hiếu kính đối với sư trưởng thì tuyệt đối thế gian khó tìm" Hải Đại Thiếu mở trừng hai mắt, không lộ ra vẻ thất vọng, ngược lại lập tức mừng rỡ nói.

"Vãn bối cũng nhất định sẽ làm cho tiền bối hài lòng!" Khí Linh Tử thì dập đầu ba cái về phía Hàn Lập rồi mới đứng lên cười hì hì.

Trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ muốn cười khổ cũng không được, nhưng lại lắc đầu, không biết trong lòng đang nghĩ như thế nào.

*"Hàn độc trong cơ thể Quả nhi đã bị ta trục xuất đi một lần rồi, trong vòng một năm cũng sẽ không phát tác nặng hơn. Sau khi kết thúc Vạn Bảo đại hội, ta sẽ đến đây mang nha đầu này đi. Trong lúc đó, các ngươi hãy chuẩn bị cho tốt một chút. Đúng rồi, mảnh Viêm Dương ngọc này hãy mang theo trên người cho tiểu nha đầu, mặc dù không đẩy được hàn độc ra, nhưng đối với thân thể tự nhiên có chỗ tốt của nó, ngoài ra mãnh ngọc này còn là một loại pháp khí phòng thân, nếu như có gặp phải nguy hiểm gì sẽ đỡ cho chủ nhân một lần. Còn đây là bình "*Dưỡng Tinh Đan*", ngươi hãy cho Quả nhi ăn vào, cứ hai ngày một viên là được"* Hàn Lập nói xong lời đó, tay áo đột nhiên phất qua mặt bàn một cái, bỗng nhiên có một khối ngọc bội lấp lánh hồng quang cùng một chiếc bình nhỏ xanh biếc đồng thời xuất hiện ở trên bàn.

Có thể cảm nhận được rõ ràng trên ngọc bội phát ra linh khí kinh người, hẳn nhiên biết được ngọc bội kia không đơn giản chút nào. Về phần Dưỡng Tinh Đan cũng là thánh dược bổ nguyên đại danh đỉnh đỉnh ở Linh giới, vô cùng thích hợp với Quả nhi đang bị tổn hại nguyên khí, thiếu phụ nhất thời mừng rỡ vội vàng tạ ơn, đem hai vật đó cẩn thận thu vào.

Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh Tử đứng kế bên nhìn thấy Hàn Lập vừa mới thu đệ tử ký danh đã có chỗ tốt như vậy, cũng không thể che dấu chút nào vẻ mặt tấm tắc hâm mộ.

Tình cảnh này khiến cho Hàn Lập có chút buồn cười trong lòng, sau khi nghĩ qua một chút, liền lật bàn tay, lại lấy ra hai bình đan dược khác, ném cho mỗi người một chai, mỉm cười nói:

"Bất kể sau này có thể nhận các người làm môn hạ hay không, nhưng suốt đoạn đường đi vừa qua, ít nhất các ngươi cũng có chút duyên phận với ta. Hai bình đan dược này một lọ có thể dịch kinh cường cốt, một bình có thể tăng tiến pháp lực, hai người hãy nhận lấy đi."

"Đa tạ Hàn tiền bối!"

Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh Tử dĩ nhiên hết sức mừng rỡ, sau khi nhận lấy lọ thuốc liền lập tức luôn miệng nói lời cảm ơn, cảm thấy người sư phụ tương lai là Hàn Lập này thật tuyệt vời, sau đó giống như vừa mới nhặt được bảo vật mà đem bình thuốc cẩn thận thu lại.

Thời gian sau đó, Hàn Lập cũng không có ý dừng lại lâu ở đây, sau khi nói thêm vài câu liền mang hai người Hải Đại Thiếu và Khí Linh Tử thong dong rời đi.

Trong chốc lát công phu, ba người đã ở trên một phi xa, từ từ hướng về phía Cửu Tiên Sơn bay tới.

"Hàn tiền bối, tiếp theo chúng ta sẽ đi tới đâu, có phải là đi tìm một nơi để làm động phủ tạm thời hay không" Mắt thấy khoảng cách tới Cửu Tiên Sơn ngày càng gần, Khí Linh Tử đang ở trong phi xa không nhịn được hỏi.

"Không cần phiền toái như thế, mặc dù hiện tại cấm chế tại Cửu Tiên Sơn không cho ngoại nhân tiến vào, nhưng cái này cũng chỉ là đối với tu sĩ bình thường mà thôi, chờ đến khi ta qua đó, tự nhiên sẽ có người tiến ra tiếp đãi" Hàn Lập lơ đễnh trả lời.

------oOo------

Chương 1786: Nghênh Tiên Cung

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thì ra là như vậy! Ta đã nói rồi mà, Hàn tiền bối chính là Hợp Thể kỳ tu sĩ, sao có thể giống như những tu sĩ bình thường, mà tùy tiện tìm chỗ đặt chân ở bên ngoài kia được chứ" Hải Đại Thiếu cười hì hì nói.

"Đúng thế! Nói vậy nơi tiếp đãi tiền bối, nhất định sẽ vô cùng tráng lệ, hai người chúng ta nhờ chiếc bóng của tiền bối cũng có thể vào đó mở rộng tầm mắt một phen rồi" Khí Linh Tử mở to hai mắt, vẫn xum xoe như trước.

Mặc dù Hàn Lập nghe ra ngay hai người bọn họ đang vuốt mông mình, nhưng cũng chỉ cười hắc hắc mà không có nói gì thêm.

Không bao lâu sau, phi xa bay qua bầu trời của một khu Phường thị, liền đâm thẳng vào phía trước một sơn mạch.

Khoảng cách hơn nghìn dặm, đối với cỗ phi xa đỉnh giai pháp khí phi hành này có thể nói chỉ là trong nháy mắt sẽ tới.

Phía trước bỗng nhiên xuất hiện một tầng mây màu lam, hoàn toàn chặn mất đường đi.

Hàn Lập nhẹ nhàng dẫm xuống phía dưới pháp khí, phi xa đang chạy như bay bỗng xoay vòng rồi dừng lại.

Hàn Lập không nói gì mà chà xát hai tay, đồng thời hướng về phía không gian vùng vụ hải giơ lên.

Sau một tiếng nổ vang, có hai đạo tia chớp màu vàng kim bắn ra, lóe lên rồi biến mất trong làn mây.

Sau một khắc, trong đám mây mù màu lam có hai tiếng nổ mạnh *"Oanh"* trực tiếp truyền ra.

Hai cổ linh áp khổng lồ từ trong màn mây phát ra, khiến cho đám mây mù màu lam phía trước kích động quay cuồng kịch liệt, giống như biển động sóng dâng không ngừng.

Tiếp đó, Hàn Lập chắp hai tay ra đằng sau, thản nhiên đứng trong xe không có cử động gì khác, phảng phất như đang đợi thứ gì đó.

Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh Tử thấy vậy, trong lòng cũng nghĩ thầm nhưng không dám mở miệng hỏi thăm lung tung, mà ngoan ngoãn đứng ở phía sau Hàn Lập.

Kết quả chỉ chốc lát sau, trong biển sương mù phía trước mơ hồ truyền ra mấy tiếng thú rống quái dị, tiếp đó một nam tử hô to hét lớn, cũng truyền ra từ bên trong đó: *"Kẽ nào to gan như vậy, lại dám công kích cấm chế nơi này, không biết là từ ba tháng trước, nơi đây đã bắt đầu trở thành cấm địa hay sao?"*.

Tiếng hô của nam tử vừa mới thấp dần, có một trận ba động truyền đến từ trong màn vân vụ màu lam, cụm mây bất chợt rẽ ra làm hai, từ đó hiện ra một lối đi khổng lồ rộng tới vài trượng.

Lam quang lóe lên, có mấy vệ sĩ cưỡi quái thú khổng lồ từ bên trong bay ra.

Những vệ sĩ này đều có thân hình cao lớn, thân to vạm vỡ, nhìn sơ qua ít nhất so với Hàn Lập cũng cao hơn hai cái đầu, nửa người bên trên khoát chiếc cốt giáp màu trắng thô kệch, nửa dưới thì lại mặc theo kiểu quần da, một tay đang nắm chặt cốt thuẫn khổng lồ, tay khác lại cầm một hắc mâu thô kệch.

Mà những con quái thú mà bọn họ đang cưỡi kia, phảng phất như cự lang mọc ra đôi cánh khổng lồ bằng xương bằng thịt, thêm nữa bộ lông khắp người phát ra màu lam, mơ hồ có chút điện quang chớp sáng không ngừng, lộ ra vẻ thần bí dị thường.

Nhưng trên người mấy tên vệ sĩ này không thấy một chút pháp lực ba động nào, hẳn là một đám luyện thể sĩ cấp cao, chỉ với thân thể mạnh mẽ, có lẽ cũng phải tương đương với tu sĩ Kết Đan kỳ rồi.

Vừa thấy Hàn Lập đứng ở trong phi xa trên không trung, đang dùng ánh mắt tỏ ra hơi hứng thú đánh giá bọn họ, trông có vẻ như không muốn trốn tránh hay chạy trốn đi đâu cả, bốn gã vệ sĩ thấy thế lại không khỏi ngẩn người.

Trong đó có một đại hán tựa như tên thủ lĩnh có thân hình cao lớn nhất, vẻ mặt vốn có chút hung ác liền trở nên vài phần kinh nghi.

Hắn vừa vung tay lên, bốn người liền cùng nhau ghìm chặt quái thú, dừng lại ở bờ bên kia của ở đám vân vụ.

"Các ngươi chính là Lôi Vệ rất có tiếng tăm ở Huyền Vũ Cảnh sao! Quả nhiên danh bất hư truyền, bất quá các ngươi xuất hiện ở chỗ này, chẳng lẽ Phách Hoàng đạo hữu đã tới Cửu Tiên Sơn trước rồi à?" Hàn Lập không đợi mấy người này hỏi, đã tranh tiên hỏi trước.

Vừa nghe Hàn Lập khẩu khí lớn như vậy, mấy tên vệ sĩ này cả kinh, lại không dám chậm trễ.

Đại hán cầm đầu thần sắc tập trung, vội hướng Hàn Lập ôm quyền, cung kính nói: *"Mấy người vãn bối đích thực là Lôi Vệ thường bên cạnh Phách Hoàng đại nhân, nhưng hiện tại Phách Hoàng đại nhân vẫn chưa giá lâm tới đây. Tiểu đội này của chúng ta, đến Cửu Tiên Sơn trước để chịu trách nhiệm ổn định trật tự nơi này. Xin được hỏi tôn tính đại danh của tiền bối?!"*.

"Hắc hắc, tên của Hàn mỗ, các ngươi chưa chắc đã nghe qua đâu. Bất quá trước đây, Phách Hoàng các ngươi còn phái người mời ta gia nhập Phách Hoàng cung, bất quá bởi vì những nguyên do khác, nên ta chỉ đành từ chối vậy" Hàn Lập hời hợt trả lời.

"Cái gì, chẳng lẽ tiền bối chính là Hàn Lập tiền bối mới lên cấp Hợp Thể!"

"Ồ, ngươi biết ta à?"

Có chút ngoài dự liệu của Hàn Lập, hắn vừa mở miệng, tên vệ sĩ cầm đầu đã có thể lập tức kêu lên tên của hắn, bộ dạng giống như là nghe đại danh đã lâu vậy.

Điều này làm cho hắn khá ngạc nhiên, không khỏi cẩn thận đánh giá lại đối phương một chút.

"Lúc này mới nhận ra được tiền bối, xin để ta dẫn tiền bối tiến vào bên trong, rồi đến Nghênh Tiên Cung nghỉ ngơi trước một chút" Vệ sĩ thủ lĩnh mặc dù tay chân thô kệch, nhưng lúc này lại có vẻ tâm tư linh xảo, cười thân thiện nói vậy.

"Hắc hắc, ngươi nói cũng đúng, cơ thể ta quả thật là có chút mệt mỏi, ngươi hãy dẫn đường đi!" Hàn Lập gật đầu một cái.

"Vâng, mời tiền bối tiến vào!"

Bốn gã vệ sĩ sau khi cung kính thi lễ lần nữa, mới lần lượt bay vào lối đi lúc nãy mới từ bên trong bước ra.

Hàn Lập thúc giục phi xa dưới chân, thoãi mái đi theo vào trong vùng vân vụ.

Khu vực này hiển nhiên cũng không quá lớn, chỉ trong chốc lát Hàn Lập đã theo sau bốn gã Luyện thể sĩ thoát ra khỏi nơi đó, rồi bay thẳng tới ngọn núi khổng lồ phía trước.

"Chín ngọn núi của Cửu Tiên Sơn thì phân ra do Tộc ta cùng Yêu tộc chia nhau mỗi tộc chấp chưởng bốn tòa, còn tòa cao nhất là Phi Tiên Phong kia cũng là địa phận của phàm nhân, nên bình thường hai tộc cũng không cần phái người tới đóng quân nơi đó. Vạn Bảo đại hội lần này chính thức khai mạc cũng ở quảng trường trên Phi Tiên Phong này, hiện giờ những người có chút tinh thông thần thông thổ hệ của hai tộc Nhân Yêu chúng ta đang ngày đêm ráo riết bố trí cả ngọn núi. Dĩ nhiên chỉ một ngọn núi đó không thể nào đồng thời dung nạp toàn bộ người của cả hai tộc được, cho nên ngay khi Vạn Bảo đại hội khai mạc thì tám ngọn núi còn lại cũng sẽ cùng lúc mở ra, cũng tại trên đó sẽ xây tám tòa phó hội trường, để có thể dung nạp cùng lúc đầy đủ mọi người tham gia sự kiện. Nhưng theo vãn bối ước đoán, cho dù nhiều hội

trường đến vậy cũng sẽ khó lòng đáp ứng đủ hết lượng người tham gia. Dù sao tại Vạn Bảo đại hội lần trước, cơ hồ mỗi một Tộc phải có trên trăm vạn người tham dự, cũng may Vạn Bảo đại hội lần này đã sớm bắt đầu chuẩn bị từ nhiều năm trước, có lẽ sẽ không để xảy ra vấn đề gì. Bất quá, vãn bối còn nghe nói, đại hội lần này so với những lần trước kia dường như có chút ít bất đồng".

Dọc đường đi, đại hán thủ lĩnh vô cùng thức thời chủ động giới thiệu cho Hàn Lập biết một chút về Cửu Tiên sơn, cùng với tình hình chuẩn bị Vạn Bảo đại hội, nhưng câu cuối cùng vừa nói thanh âm lại càng thêm rõ ràng.

"Ồ, có chỗ nào khác lạ vậy?" Hàn Lập trong lòng vừa động, chậm rãi hỏi.

"Cũng chỉ trong lúc vô tình vãn bối thoáng nghe được một chút lời đồn, cũng không biết là đúng hay sai, vạn nhất có nói sai chỗ nào, mong tiền bối không trách tội" Đại hán chần chờ một chút rồi nói.

"Yên tâm đi, trong đó thật hay giả ta sẽ phán đoán, dù thế nào cũng sẽ không trách tội trên đầu của ngươi đâu" Hàn Lập nhìn qua đối phương một cái rồi thản nhiên nói.

"Vậy vãn bối xin cả gan nói ra. Vãn bối có nghe nói, Vạn Bảo đại hội lần này có thể sẽ có người của ngoại tộc tham gia, cũng có thể đưa ra đấu giá công khai vài món chí bảo của dị tộc nữa đấy" Đại hán nhẹ hít một hơi, mới cẩn thận nói.

"Người dị tộc? Chẳng lẽ là Mộc tộc, Linh tộc ở phụ cận, hay là Man tộc cùng người Dạ Xoa Tộc?" Hàn Lập nghe vậy cũng có chút cả kinh, không khỏi khẽ biến sắc mặt hỏi.

"Cái này..." Vãn bối quả thật không rõ ràng lắm! Dù sao vãn bối cũng chỉ là một tên Lôi Vệ bình thường thôi!*" Đại hán nở nụ cười khổ.*

"Điều này cũng đúng, bất quá tấm chân tình này của ngươi, ta sẽ nhớ kỹ. Mấy bình Bổ Nguyên Đan này, các ngươi hãy cầm lấy đi! Vài ngày ăn một viên thì có thể kéo dài thêm thọ nguyên của bọn ngươi một chút đấy. Sau này nếu nghe được những gì hữu dụng khác nữa, chỉ cần tới báo tin cho ta, chắc chắn ta sẽ không bạc đãi mấy người các ngươi đâu" *Hàn Lập sắc mặt sa sầm trong chốc lát, thần sắc cũng khôi phục như thường, liền lật bàn tay, đem mấy bình đan dược ném cho bốn gã vệ sĩ trước mặt.*

"Đa tạ tiền bối đã ban thưởng, nếu vãn bối còn biết được thêm gì nữa, nhất định sẽ hồi báo cho tiền bối trước tiên" *Đại hán thủ lĩnh vừa nghe tên Bổ Nguyên Đan nhất thời mừng rỡ đón lấy, cũng dùng thanh âm khẽ run rẩy mà trả lời.*

Ba người còn lại cũng đồng dạng vui mừng, liên tục bái tạ.

Hàn Lập khoát tay áo, ở trong xe khép mắt lại không nói gì nữa.

Bốn gã Lôi Vệ này cũng vô cùng thức thời nên không quấy rầy gì Hàn Lập nữa, mà dẫn phi xa của Hàn Lập phi hành thêm một thời gian ngắn nữa, rốt cục cũng tới chân một ngọn núi.

Chỉ thấy nơi đó mọc lên một dãy lầu vàng các ngọc nối dài liền lạc, cơ hồ đem hơn phân nửa ngọn núi bao bọc lấy.

Mà bên trong những tòa kiến trúc đó, có một cung điện bạch ngọc tráng lệ cao chừng ba bốn trăm trượng, chia ra khoảng mười tầng, to lớn nguy nga dị thường.

Mà bao lấy tòa cung điện này, là rất nhiều lầu các tinh xảo dị thường, đông một ngọn, tây một ngọn, chừng hơn trăm cái, dường như đều lấy cung điện bạch ngọc làm trung tâm mà vây quanh lại.

"Hàn tiền bối, đây chính là Nghênh Tiên Cung. Tất cả tiền bối Hợp Thể kỳ, cũng có thể mang môn nhân đệ tử độc chiếm một tầng. Mỗi một tầng cung điện đều có truyền tống pháp trận đặc biệt, không cần phải qua tầng lầu phía dưới mà có thể trực tiếp truyền tống đến đại điện công cộng tầng một. Những lầu các xung quanh kia là để chuẩn bị cho các tiền bối Luyện Hư kỳ. Bất quá hiện giờ cũng chỉ có tu sĩ Hợp Thể như tiền bối mới có tư cách tiến vào nơi này. Mà mỗi ngọn núi phía trước đều có các tòa Nghênh Tiên Cung tương tự, để có thể tiếp đón các tiền bối Hợp Thể kỳ đến dự hội." *Đại hán thủ lĩnh tận tâm giới thiệu.*

"Ồ, chỗ này đã có người vào ở rồi ư." *Hàn Lập vừa nghe nói vậy liền cảm thấy có chút hứng thú.*

"Tiền bối minh giám! Ngoại trừ một tháng trước Vạn Cốt chân nhân cùng môn hạ đệ tử giá lâm ra, ở đây không có tiền bối Hợp Thể kỳ thứ hai nào" Đại hán đàng hoàng trả lời.

------oOo------

Chương 1787: Vạn Cốt Chân Nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Vạn cốt chân nhân, ta cũng có nghe nói qua một chút. Nghe nói vị đạo hữu này vốn cũng là một tán tu, vậy mà vạn năm trước khai sáng Bạch Cốt môn, trở thành tổ sư khai phái của một phái, chí hướng có vẻ không nhỏ." Hàn Lập suy nghĩ một chút rồi nói.

"Về điều đó thì Bạch Cốt môn ở trong Huyền Vũ cảnh của chúng ta cũng là một thế lực không nhỏ, nó đủ sức đứng vào hàng ngũ mười tông môn đứng đầu. Trong thời gian ngắn có thể làm được như vậy, có thể thấy thần thông của Vạn Cốc tiền bối quả không tầm thường. Phải rồi, Vạn Cốt tiền bối hiện giờ cư ngụ ở tầng cao nhất của Nghênh Tiên Cung. Tiền bối nếu như muốn ở tầng đó thì cứ việc nói với Tổng quản đại nhân của Nghênh Tiên Cung là được." Đại hán cung kính trả lời.

Đang lúc nói chuyện, bốn gã Lôi Vệ đã dẫn Hàn Lập dẫn tới cửa chính cung điện bạch ngọc, cách đó mấy dặm có vài tên giáp sĩ mặc thanh sắc giáp y trong suốt, đang xếp hàng thẳng tắp thủ hộ nơi đó.

Đại hán cầm đầu vội vàng nhảy xuống khỏi cự lang, đi tới trước một gã thủ vệ, hướng Hàn Lập chỉ trỏ, vừa cúi đầu nói mấy câu gì đó.

Tên thủ vệ mặc giáp xanh kia vẻ mặt vốn có chút lạnh lùng, đột nhiên biết sắc, sau khi cẩn thận đánh giá hai mắt Hàn Lập liền lập tức hướng Hàn Lập vái chào, sau đó xoay người tiến vào trong đại môn.

Mà đại hán thì lại một lần nữa trở về bên cạnh Hàn Lập, nói:

"Hàn tiền bối, đám người vãn bối còn trách nhiệm tuần tra nặng

nề trong người, không thể ở chỗ này đợi lâu được. Sau một lát Tổng quản đại nhân của tiên cung sẽ đích thân ra đón tiếp tiền bối, bốn người vãn bối xin phép đi trước."

Bốn người đại hán vừa hướng Hàn Lập khom người cúi chào, nói lời từ biệt.

Hàn Lập tự nhiên sẽ không ngăn trở, khoát khoát tay, để cho bốn gã Lôi Vệ này rời đi.

Cơ hồ ngay khi cự lang của đám người đại hán vừa mới bay đi trong nháy mắt, thì có hai người cũng từ trong cửa điện đi ra.

Một người chính là tên thanh giáp vệ sĩ mới vừa rồi chạy vào trong cửa, tên còn lại thì là một lão giả mặt trắng mặc áo bào màu tro, hai mắt nhỏ màu xanh, có tia sáng lấp lánh, là một gã tu sĩ Luyện Hư trung kỳ.

"Vị này chính là Hàn Lập tiền bối phải không. Không biết tiền bối giá lâm, vãn bối Tông Miễn không thể nghênh đón từ xa, mong tiền bối thứ tội." Lão giả tiến lên mấy bước, hướng Hàn Lập thi lễ từ xa, cung kính vô cùng.

"Tông đạo hữu không cần phải khách khí, tại hạ đường xa đến đây cũng có chút mệt mỏi rồi. Hay là hãy mau sớm an bài cho ta chỗ dừng chân đi." Hàn Lập cũng đánh giá đối phương vài lần xong liền bình tĩnh nói.

"Tiền bối yên tâm, Nghênh Tiên cung đã sớm bố trí tốt hết thảy, tiền bối lập tức có thể đi vào. Ngoại trừ tầng trên cùng đã có Vạn Cốt tiền bối ở, không thể cho người khác vào, còn lại tám tầng kia cũng chưa có ai ở, tiền bối có thể tùy ý chọn lựa." Tông Miễn mỉm cười nói.

"Vậy tầng thứ năm thì sao. Không cao cũng không thấp, cũng vừa đúng ý của ta." Hàn Lập sau khi suy nghĩ một chút liền nói như vậy.

"Vâng, ta mang tiền bối đi xem qua trước một chút. Nếu tiền bối có gì không vừa lòng thì vãn bối sẽ lập tức điều chỉnh." Lão giả

nói có phần xởi lởi.

Hàn Lập bất động thanh sắc gật đầu, dưới sự hướng dẫn của đối phương, bắt đầu tiến vào đại điện tầng một của Nghênh Tiên Các.

Cả tòa đại điện ít nhất cũng rộng chừng trăm trượng, bất kể là bốn vách hay là mặt đất cũng đều sáng lấp lánh, xung quanh đều là dạ minh châu lớn chừng nắm tay, khiến cho đại điện tinh quang lưu chuyển, giống như là Long cung Tiên cảnh vậy.

Bốn phía của đại điện đều có bàn ngọc dùng bạch ngọc chế thành, cũng không nhiều lắm, góc này góc kia mỗi chỗ lại có một cái.

Mà ở trong đại điện, có một cái pháp trận truyền tống màu bạc, lớn chừng bảy, tám trượng.

Lão giả trực tiếp đi tới chỗ pháp trận, cũng dẫn đầu đi vào trước.

Hàn Lập mặt không chút thay đổi cũng bước vào trong đó.

Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh Tử nhìn nhau một cái, tự nhiên là bước theo một bước cũng không rời.

Hai người này mặc dù là lần đầu tiên sử dụng truyền tống pháp trận, nhưng cũng không có tỏ ra e sợ cái gì.

Kết quả sau khi lão giả đánh một đạo pháp quyết lên truyền tống pháp trận, cả tòa pháp trận bừng sáng, đồng thời có âm thanh vù vù phát ra.

Lúc này, Tông Miễn lật bàn tay, liền đó có một khối ngân bài tinh xảo xuất hiện.

Hàn Lập nhìn lướt qua, chỉ thấy một mặt lệnh bài khắc rất nhiều ký hiệu phức tạp, nhưng mặt kia lại chỉ có một chữ *"Ngũ"*.

Lão giả đem lệnh bài này nhẹ nhàng huy động, liền đó có một đạo ngân quang bắn ra, bắn về phía pháp trận bên dưới.

Sau một khắc, cả tòa pháp trận ngân quang lưu chuyển, thân ảnh bốn người thân ảnh đồng thời biến mất không thấy gì nữa.

Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh Tử mặc dù nhắm chặt hai mắt, nhưng vẫn cảm thấy quay cuồng trong nháy mắt.

Khi hai người mở mắt ra một lần nữa, thì đã xuất hiện ở trên một bình thai lộ thiên.

Ở bốn bên của bình thai, một bên thì có hình hoa do nhiều con đường nhỏ cấu thành, ở hai bên đều trồng rất nhiều loại kỳ hoa linh thảo không biết tên. Một bên khác lại có một hồ nước lớn chừng vài mẫu, bên trong có một loại linh ngư năm màu lớn chừng một thước đang bơi lội tung tăng.

Bỗng có một trận gió thổi qua, một cỗ linh khí dạt dào liền táp vào mặt.

Hải Đại Thiếu có chút phát run, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, liền ngẩng đầu lên nhìn phía trên.

Chỉ thấy phía trên là một mảng xanh biếc, có một đám mây nhẹ nhàng lơ lửng không chút lay động.

Vốn trên bầu trời phải có mấy mặt trời, nhưng hiện giờ hoàn toàn không thấy đâu. Thay vào đó là một quang cầu khổng lồ màu nhũ bạch, lơ lửng trên không phát ra bạch quang rất dịu mắt.

Hải Đại Thiếu nhìn đến trợn mắt hốc mồm.

Khí Linh Tử ở một bên cũng không khá hơn là mấy, miệng hắn cũng đang ngoác cả ra, như là nhất thời không tài nào khép lại nổi.

"Không nên nhìn. Tất cả những gì ở phía trên chẳng qua là do cấm chế huyễn hóa ra mà thôi. Với cảnh giới của các ngươi, nhìn không ra được huyền cơ gì đâu." Thanh âm của Hàn Lập đồng thời vang lên trong tai hai người.

Hai người này cả kinh, nhờ đó mới từ trong hoảng hốt tỉnh táo lại, sau đó lại phát hiện Hàn Lập chẳng biết đã đi ra khỏi pháp trận từ lúc nào, đang đứng ở phía ngoài hơn mười trượng khẽ cười đang nhìn bọn hắn.

Lão giả tên gọi Tông Miễn đang ở cách đó xa hơn một chút, cũng đang cười híp mắt nhìn hai người.

Sắc mặt Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh Tử hơi đỏ lên, có chút thẹn thùng vội vàng đi ra khỏi pháp trận.

Nhưng trong lòng hai người này vẫnkhó nén nổi hưng phấn, khi đi phía sau Hàn Lập, thỉnh thoảng vẫn nhìn quanh khắp nơi không ngừng.

Sau khi đi qua một con đường nhỏ, một tòa đại điện màu xanh nhạt liền xuất hiện ngay trước mắt. Mặc dù chưa nói tới khổng lồ gì, nhưng là vô cùng tinh mỹ tuyệt luận, cơ hồ như mỗi đạo hoa văn cũng được tỉ mỉ khắc lên một cách tinh tế.

Ở hai bên đại điện còn có một đình viện độc lập khác cùng một thiên điện nhỏ hơn một chút.

Những kiến trúc này hiển nhiên là cho môn nhân đệ tử của các tu sĩ đến đây ở lại.

Những kiến trúc này cũng được bao quanh bởi một tầng trúc xanh lục, khiến cho những đình đài trong đó như ẩn như hiện.

Quả là một cảnh tượng mê người.

Ai mà nghĩ đây không phải là một vùng trời đất như là tiên cảnh, mà vốn chẳng qua nó chỉ là một tầng của một cung điện khổng lồ mà thôi.

"Mỗi một tầng của Nghênh Tiên cung đều bố trí như vậy sau?" Hàn Lập đứng ở đại điện cách đó không xa, sau khi xem xét khắp nơi, tùy ý hướng lão nhân hỏi một câu.

"Ha hả, dĩ nhiên không phải vậy. Mỗi một tầng của Nghênh Tiên cung bố trí không giống nhau, để phòng trường hợp có tiền bối

không hài lòng, liền có thể đổi được. Nếu Hàn tiền bối cảm thấy không tốt, vãn bối lập tức có thể để tiền bối chọn một tầng khác." Tông Miễn trả lời không chút lưỡng lự.

"Cái này ta cũng không có hứng thú. Tầng này cũng không phải là tệ, trái lại ta còn tương đối hài lòng, vậy ta ở nơi này đi." Hàn Lập khoát khoát tay, nói với vẻ không thèm để ý.

"Nếu tiền bối cảm thấy như vậy là được rồi thì xin mời tiền bối thu lại lệnh bài cấm chế này. Bởi mỗi tầng cấm chế lại có một lệnh bài, đồng thời mỗi tầng cũng chỉ luyện chế một lệnh bài. Cho nên sau khi kết thúc đại hội, kính xin tiền bối trả lại vật này." Lão giả nghe vậy, trên mặt lộ ra nụ cười, cũng đem ngân bài đang cầm trong tay hai tay đưa tới.

Hàn Lập thu lấy lệnh bài, khẽ gật đầu, tỏ ra đã biết.

Sau đó lão giả lập tức biết điều mà rời đi.

Trong nháy mắt nơi này chỉ còn lại ba người Hàn Lập cùng Hải Đại Thiếu.

"Hai người các ngươi khi đại hội mở ra cũng ở chỗ này đi. Những đình viện kia, có thể tùy ý chọn một cái mà ở. Ta cũng cần nghỉ ngơi một chút, có chuyện gì ngày mai bàn sau." Hàn Lập hướng hai người phân phó một chút.

"Vâng, tiền bối!"

Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh Tử cung kính đáp.

Sau đó hai người khó che dấu vẻ hưng phấn hơn nữa, liền cùng nhau hướng một kiến trúc bên cạnh đại điện bay tới, từ rất xa cũng có thể nghe thấy tiếng hai người đang chơi đùa.

Hàn Lập lắc đầu, xoay người sẽ phía đại điện chính đi tới, cùng tìm một căn phòng an tĩnh trong đại điện, lẳng lặng ngồi xuống nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hàn Lập còn đang ngồi nhắm nghiền hai mắt trên bồ đoàn, bên ngoài thân linh quang màu xanh đang chớp động không ngừng, đột nhiên thần sắc biến đổi, ngay lập tức mở ra hai mắt.

Sau một khắc, có một đoàn hỏa diễm bạch sắc quỷ dị trực tiếp xuyên thủng cấm chế cửa phòng mà vào, lóe lên rồi biến mất, lại xuất hiện ngay trước mặt Hàn Lập.

Ánh mắt Hàn Lập lóe sáng, không nói gì, liền vươn một ngón tay, hướng bạch sắc hỏa diễm điểm nhẹ một cái.

"Phanh" một tiếng, bạch diễm liền vỡ tung ra, hóa thành vô số tia lửa nhỏ lóe lên biến mất không thấy bóng dáng.

Mà cơ hồ cùng lúc đó, một thanh âm, đột nhiên xuất hiện quanh quẩn trong phòng:

"Lão phu Vạn Cốt, ra mắt Hàn đạo hữu. Nghe nói đạo hữu hôm qua cũng tiến vào nghênh Tiên cung trung. Nếu không phải có gì ghét bỏ thì xin mời đến chỗ lão phu ở một chút!"

Thanh âm này già nua dị thường, còn hơi có chút âm trầm, nhưng sau khi nói xong vài câu ngắn ngủn, thanh âm đột nhiên dừng lại.

"Vạn Cốt chân nhân!" Hàn Lập sờ sờ cằm, lại lộ ra vẻ đăm chiêu như đang suy tính cái gì.

Nhưng một lát sau, hắn cũng đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

Ngay khi thân ảnh Hàn Lập xuất hiện ở trong đại điện thời điểm, hắn rất ngoài ý muốn khi thấy Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh Tử.

Cũng không biết hai người này đã đến đây bao lâu, đang ở một góc trò chuyện với nhau gì đó.

Vừa thấy Hàn Lập xuất hiện, hai người bọn họ lập tức tiến lên dùng đại lễ tham bái.

"Đứng lên đi, hai người các ngươi không có ở chỗ của mình nghỉ ngơi nhiều một chút, chạy đến đây làm cái gì." Hàn Lập khoát tay

chặn lại, nhàn nhạt hỏi.

"Hàn tiền bối, có phải người muốn đi ra phường thị bên ngoài không, hai người vãn bối đương nhiên là muốn theo sau hầu hạ." Khí Linh Tử sau khi đứng dây, liền cười hì hì nói.

"Đúng vậy a, hai người ta mặc dù không thể gánh vác đại sự gì cho tiền bối, nhưng làm những chuyện nhỏ như chân chạy đưa tin thì vẫn có thể được." Hải Đại Thiếu cũng tỏ vẻ trung thành không kém, nói.

"Ha hả, ai nói hôm nay ta đi ra phường thị." Hàn Lập nở nụ cười.

"Kia tiền bối vậy người..." Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh Tử nghe vậy, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ thất vọng.

"Ta biết ý tứ của hai người các ngươi, muốn đi phía ngoài phường thị mở mang tầm mắt phải không? Nhưng những thứ đồ ít ỏi trong phường thị này, căn bản không thể nào có đồ ta cần, cho nên nếu không phải không còn cách nào khác, ta sẽ không tới đó. Nhưng ở đây tụ tập nhiều tu sĩ cao cấp như vậy, các ngươi đến phường thị kiến thức một chút cũng không tồi. Lát nữa, ta đi bái phỏng Vạn Cốt chân nhân của Bạch Cốt môn, nên cũng không thể nào mang hai ngươi đi được. Ta sẽ dùng lệnh bài đưa các ngươi ra ngoài trước, đến tối trở về là được." Miệng Hàn Lập vừa nói, thần sắc liền khôi phục bình tĩnh.

------oOo------

Chương 1788: Hắc Vực Trao Đổi Hội

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai người Hải Đại Thiếu nghe thấy vậy mặc dù hơi có chút thất vọng, nhưng cũng không dám không nghe theo phân phó của Hàn Lập, tức thì liên miệng đáp ứng.

Bấy giờ Hàn Lập mới mang hai người ra khỏi đại điện, thẳng hướng truyền tống pháp trận ở bình thai mà đi.

Khi Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh Tử đã ở bên trong pháp trận, Hàn Lập lấy ra một cái lệnh bài màu bạc, phất nhẹ hai cái.

Pháp trận bắt đầu hiện ra ngân quang, đưa hai người đến đại điện tầng thứ nhất.

Sau đó bản thân Hàn Lập cũng chậm rãi bước vào pháp trận.

Linh quang lại lóe lên, thân ảnh của hắn trong phút chốc cũng biến mất không thấy.

Sau khoảng thời gian một chung trà, Hàn Lập đã ở trong một cung điện hùng vĩ màu đỏ như được xây nên từ san hô, cùng với một lão đạo đang ôm trong lòng một cô gái xinh đẹp, đang trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

Lão đạo này có mũi như chim ưng, ánh mắt thâm trầm dị thường, một đầu tóc trắng búi thành hình tam giác, thân mặc một đạo bào màu xám tro, ở bên ngoài có thêu rất nhiều khô lâu màu trắng trông rất sống động, ước chừng hơn mười tám viên.

Mà nữ thị thiếp xinh đẹp đang tựa trong lòng lão đạo kia chẳng những thân thể đẫy đà, da thịt lại càng bóng loáng như ngọc, trên người là một tấm áo choàng mỏng màu trắng phất phơ, mà hơn phân nửa thân thể cũng chúi vào trong lòng lão đạo, chỉ để lộ ra khuôn mặt thiên kiều bá mị, đang vừa nghe lão đạo cùng với Hàn Lập nói chuyện với nhau vừa cười khúc khích.

Xa hơn một chút về phía hai bên đại điện, còn có bảy, tám nữ tử cũng giống như nàng kia, mỗi người lại mặc một màu khác nhau, đang khoanh tay ngoan ngoãn đứng ở một bên.

Lão đạo kia hiển nhiên là chủ nhân của nơi này, cũng là Vạn Cốt chân nhân của Bạch Cốt môn.

Cho dù là nữ tử đang ở trong lòng của hắn hay là những người khác đang ở hai bên, cũng đều là thị thiếp của hắn trên danh nghĩa. Chẳng qua cô gái đang ở trong lòng kia, cho dù là tướng mạo hay phong tình đều hơn xa những cô gái khác, chắc hẳn là người được lão đạo sủng ái.

Hàn Lập vừa cùng đối phương tùy ý bàn về một chút chuyện lúc xưa hắn trải qua ở trong man hoang, đồng thời trong lòng lại âm thầm cân nhắc tới một số tin đồn có liên quan đến Vạn Cốt chân nhân.

Nghe nói Vạn Cốt chân nhân chẳng như tu luyện công pháp của ma đạo, hơn nữa tính cách trời sinh là cực kỳ háo sắc, rất thích thuật thải bổ, cơ hồ là mỗi đêm không có gái là không vui. Bây giờ xem ra, những thứ kia hơn nửa là không giả.

"Ha hả, không nghĩ tới Hàn đạo hữu mặc dù tuổi trẻ nhưng kiến thức lại rộng như thế. Năm đó khi ta Hợp Thể sơ thành thì bất quá cũng chỉ du lịch ở khu vực phụ cận Nhân tộc một phen rồi cũng trở về thôi. Tới giờ tuổi lại càng không còn trẻ nữa, lại càng không nghĩ đến chuyện rời xa Nhân tộc nữa." Lão đạo sau khi trầm trồ tấm tắc một phen xong, cũng thở dài một hơi rồi nói.

"Vạn Cốt huynh chê cười ta. Sở dĩ ta ở trong Man hoang lâu như thế, vốn là do cơ duyên xảo hợp bắt buộc như thế. Nếu nói thật sự về bản tâm của Hàn mỗ thì tuyệt không dám rời xa bổn tộc. Cũng may là vận khí của tại hạ không tệ, có thể nói là đã đi khắp non nửa đại lục, mà vẫn còn may mắn toàn thân quay về." Hàn Lập mỉm cười nói.

"Ừm, nói như vậy thì Hàn đạo hữu thấy bản thân chính là người có đại khí vận rồi. Huống chi, trong chuyến đi đó đạo hữu còn liên tục có tạo hóa của mình, tu vi liên tiếp đột phá tiến cấp. Sau khi trở về tộc lại dễ dàng đánh sâu vào Hợp thể thành công. Quả thực là quá xa so với bần đạo có thể tưởng tượng. Ít nhất trong vòng mấy vạn năm, tuyệt không có người thứ hai có thể lên cấp nhanh giống như đạo hữu như vậy. Năm đó Vạn mỗ đột phá bình cảnh Hợp Thể kỳ ít nhất cũng phải mất mấy ngàn năm mới thành công, căn bản không thể đánh đồng cùng với Hàn đạo hữu. Với tư chất cùng với tuổi tác của Hàn đạo hữu, nói không chừng đánh sâu vào Đại Thừa kỳ cũng có cơ hội." Vẻ mặt lão đạo tươi cười, ấy vậy mà trong giọng nói có một chút ý nịnh nọt.

"Sao Hàn mỗ lại dám vọng tưởng tới chuyện Đại Thừa. Chỉ cần có thể chịu qua được mấy lần Đại Thiên Kiếp cũng đã đủ hài lòng rồi." Hàn Lập tự nhiên khiêm nhường dị thường.

"Lời này cũng phải! Đại Thừa kỳ đối với chúng ta mà nói cũng giống như mò trăng đáy nước vậy. Nhân tộc chúng ta trụ vững ở Linh giới đã nhiều năm như vậy, bất quá cũng chỉ xuất hiện có tổng cộng hơn mười vị Đại Thừa kỳ mà thôi. Thậm chí còn có một thời kỳ không có tu sí Đại Thừa kỳ khiến cho chỉ thiếu một chút là cả tộc gặp phải nguy cơ tuyệt diệt." Vạn Cốt chân nhân tựa hồ như nhớ ra gì đó, vừa nói vừa có chút cảm khái.

Lần này, Hàn Lập cũng không tiếp lời, mà chỉ cười đáp lễ. Những chuyện có liên quan tới lần đại kiếp đó của Nhân tộc, hắn cũng có nghe nói qua một chút.

Lần đó cũng là do bị liên quân của vài dị tộc cùng tấn công. Nếu không phải khi đó Yêu tộc lại vừa đúng lúc là thời kỳ cường đại nhất, có thể xuất hiện hai tu sĩ Đại Thừa kỳ, hơn nữa bản thân Yêu tộc cũng biết rằng chỉ bằng vào lực lượng của Yêu tộc nhất tộc thì không thể nào đặt chân lâu dài ở Linh giới được, nên bắt buộc phải tiến hành lôi kéo với Nhân tộc thì quả thực khi đó Nhân tộc thật đúng là có thể gặp họa diệt tộc.

"Hàn đạo hữu gần đây lên cấp Hợp Thể, lần này tới tham gia Vạn Bảo đại hội, khẳng định là tính toán thu mua không ít đồ đi." Vạn

Cốt chân nhân rất nhanh đem vẻ mặt kinh dị nãy giờ thu lại, bỗng nhiên chuyển đề tài.

"Đúng là tại hạ đang cần một chút tài liệu luyện đan, hy vọng có thể có thu hoạch ở chỗ này. Dù sao cũng chỉ có lúc này mới có thể xuất hiện một số tài liệu trân quý mà bình thường không tài nào thấy được." Hàn Lập gật đầu, cũng không có ý phủ nhận.

"Nếu là như vậy, bần đạo có một đề nghị, Hàn đạo hữu có nguyện ý nghe một chút hay không!" Lão đạo cười nói.

"Nga, chân nhân có gì cứ nói ta xin lắng nghe!" Hàn Lập hơi có chút ngoài ý muốn.

"Các ngươi đi xuống trước đi." Vạn Cốt chân nhân cũng không ngay lập tức nói với Hàn Lập cái gì, ngược lại để cho thị thiếp trong lòng rời đi, cũng xua tay với những nữ tử kia.

Những nữ tử này tự nhiên là ngoan ngoãn nghe lệnh, hướng hai người Hàn Lập thi lễ một cái rồi lũ lượt thối lui ra khỏi đại điện.

Trong nháy mắt, trong đại điện cũng chỉ còn lại hai người Hàn Lập.

Lúc này, lão đạo mới lấy thần sắc nghiêm túc hướng Hàn Lập nói một lần nữa:

*"Hàn đạo hữu hẳn là lần đầu tiên lấy thân phận tu sĩ Hợp Thể tham gia Vạn Bảo đại hội, nhưng không biết có từng nghe nói qua "*Hắc Vực trao đổi đại hội*" không?*

*"*Hắc Vực trao đổi đại hội*"! Hàn mỗ lần đầu tiên nghe nói, chẳng lẽ là thứ giống như bí **** ở phường thị?"* Hàn Lập nghe xong ánh mắt lóe sáng, nhưng cũng không lộ ra vẻ mặt quá sức ngoài ý muốn.

Sự kiện lớn như Vạn Bảo đại hội này, nếu như không có một chút giao dịch hội nhỏ thần bí, ngược lại là một chuyện kỳ quái.

"Hắc hắc, xem ra Hàn huynh cho dù lần đầu nghe nói, nhưng đối

với việc này đã sớm có suy đoán rồi. Đối với tu sĩ Hợp Thể kỳ chúng ta mà nói thì những thứ đồ tầm thường đúng là rất khó đập vào mắt. Cho dù là đấu giá trong Vạn Bảo đại hội cũng không thể toàn bộ hài lòng quay về. Có rất nhiều đạo hữu mặc dù có trọng bảo trong người, nhưng không muốn lấy ra đem trao đổi linh thạch, chỉ là muốn đổi lấy những vật phẩm cấp bách theo nhu cầu của mình. Còn có một vài đạo hữu mặc dù có đồ tốt trong tay, nhưng không rõ lai lịch, không tiện cầm trực tiếp đi đấu giá. Ngoài ra còn có một số bảo vật quả thực quá trân quý, cho dù là tu sĩ Hợp Thể như chúng ta có được, cũng chỉ sợ để lộ phong thanh, gì đó mà dẫn tới đại họa sát thân. Cho nên cũng không biết từ lúc nào, trước khi Vạn Bảo đại hội bắt đầu khai mạc, đã có vài người lén cử hành những hội giao dịch quy mô nhỏ. Chẳng qua Hắc Vực đại hội này cũng là một trong những cái thần bí nhất, do một vài tu sĩ thần bí tổ chức, đặc biệt nhằm vào tu sĩ Hợp thể mà cử hành. Có không ít Hợp Thể kỳ tham gia Vạn Bảo đại hội cũng tham gia đại hội này."

Lão đạo ngừng nói một chút, nhìn thấy Hàn Lập lộ ra vẻ hứng thú, lúc này mới cười một tiếng, lại nói tiếp:

"Những tu sĩ thần bí này lai lịch kỳ lạ, thần thông quảng đại cực kỳ, thậm chí đã từng có một lần ở ngay trong trao đổi đại hội, đã đánh chết một gã tu sĩ Hợp Thể kỳ gây chuyện. Những Hắc Vực đại hội trở về sau không còn có ai dám đắc tội những người tổ chức đại hội này nữa. Cho nên tham gia Hắc Vực trao đổi đại hội này cũng an toàn cực kỳ. Mà ở trao đổi đại hội cũng chỉ lấy vật đổi vật, chỉ cử hành một lần, hơn nữa chỉ diễn ra trong vòng một ngày là kết thúc. Người tham gia cũng không đòi hỏi vấn đề thân phận, lai lịch. Do đó, với những tu sĩ Hợp Thể kỳ như chúng ta hết sức thích hợp cực kỳ. Tham gia đại hội này ngoại trừ Hợp thể kỳ như chúng ta còn có một số người có trọng bảo trong người cũng tham gia. Dĩ nhiên là bảo vật bình thường thì không thể nào được phép ra vào. Trong Yêu tộc cũng có rất nhiều người tham gia. Cho nên trên đại hội cũng sẽ xuất hiện một vài tài liệu yêu thú bị Yêu tộc ngăn cấm cùng với một ít trứng linh thú mà không thể nào mua được theo cách bình thường. Thậm chí còn có người lấy ra đấu giá một số nữ tử yêu tộc Hóa Hình kỳ. Sách sách, đặc biệt là những nữ tử của Hồ tộc, mỗi người đều là lô đỉnh song tu tuyệt hảo, không biết có bao nhiêu đồng đạo Nhân tộc vô cùng cảm

thấy hứng thú. Dĩ nhiên là nếu quả thực đổi được những cô gái yêu tộc này ai cũng chắc chắn sẽ nhốt trong động phủ như Kim Ốc Tàng Kiều, nếu như để cho Thất đại Yêu vương biết được thì, hắc hắc. Cũng giống như thế, có một vài nữ tử nhân tộc tư chất tuyệt hảo cũng có người đem ra trao đổi. Người Yêu tộc cũng đồng dạng cảm thấy rất hứng thú."

Nghe đến đó Hàn Lập tự nhiên hiểu được cái gọi là Hắc Vực trao đổi hội này thật ra cũng giống như giao dịch ngầm ở Đại Tấn ở Nhân giới mà hắn đã từng tham gia không khác biệt nhiều lắm. Chẳng qua chủ yếu người tham gia là Hợp Thể kỳ, kể cả về người trao đổi hay là giá trị đồ đem trao đổi, căn bản là không thể đánh đồng.

Đồng thời nghe lão đạo nói xong, trong lòng hắn cũng có chút thất kinh.

Tu sĩ hai tộc Nhân Yêu nghiêm cấm cưỡng đoạt bắt người cướp của của tộc nhân đối phương, lấy làm lô đỉnh cùng thị thiếp. Đây cũng là một trong các cấm lệnh mà hai tộc Nhân Yêu cùng ký kết.

Mặc dù đã trải qua thời gian dài như thế, quy định này đã không còn mấy người nhắc đến, nhưng nếu quả thật bị bắt tại trận thì tuyệt đối là phiền toái lớn.

Bởi vậy có thể thấy những tu sĩ thần bí tổ chức Hắc Vực trao đổi hội này quả thực là to gan lớn mật.

Nhưng càng như thế, một ít thứ tốt bình thường không thể nào gặp được cũng có thể xuất hiện ở những đại hội trao đổi có tính mờ ám này. Bất quá khiến hắn cảm thấy hứng thú nhất tất nhiên là những tài liệu yêu thú kia.

Hàn Lập không khỏi không kìm được động tâm.

"Nghe chân nhân nói vậy, tại hạ quả thực có chút hứng thú. Cũng không biết trao đổi hội này ở địa phương nào, khi nào thì bắt đầu.

"Hắc Vực trao đổi hội" *bắt đầu mở ra ở một địa điểm tự nhiên là một địa phương thần bí gọi là Hắc Vực. Chẳng qua là Hắc Vực* *này cũng không phải là nơi cố định mà là môi chỗ có thể tự động di chuyển khắp bầu trời. Có thể thấy được thần thông của những người tổ chức này không nhỏ.*

Về thời gian, đến lúc đó sẽ có người tổ chức thông qua đủ loại thủ đoạn cho những tu sĩ muốn tham gia như chúng ta biết, đồng thời cũng cho biết phương pháp tiến vào. Theo ta được biết, phương pháp của các tu sĩ tiến vào cũng không phải hoàn toàn giống nhau. Bần đạo đã nhiều lần tham gia trao đổi hội này, cũng có một chút phương pháp có thể cho biết trước một chút tin tức. Nếu đạo hữu thực sự muốn đi, đến khi đó bần đạo mang đạo hữu cùng đi qua." Vạn Cốt chân nhân cười nói.

"Vậy tại hạ phải cảm ơn chân nhân trước rồi." Hàn Lập sau khi cân nhắc một phen, cũng lộ ra nụ cười đáp ứng.

------oOo------

Chương 1789: Thiên Hồ Yêu Nữ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ha ha, không có gì. Cho dù bần đạo không nói chuyện này thì sớm muộn gì cũng sẽ có đạo hữu khác nói cho đạo hữu biết. Hơn nữa sau này, nói không chừng bần đạo cũng có thể có vài chuyện nhỏ cần phiền đạo hữu ra tay giúp đỡ!" Vạn Cốt chân nhân cười híp mắt nói.

"Chân nhân quá khách khí rồi, sau này nếu quả thật có chuyện mà Hàn mỗ có thể giúp được thì Vạn Cốt đạo hữu cứ mở miệng là được." Bất kể là thật hay giả, Hàn Lập cũng vẫn mỉm cười đáp ứng một lời lấy lệ.

Cũng bởi thế nên quãng thời gian sau đó, hai người cư xử với nhau càng tỏ ra hòa hợp.

Sau khi trao đổi một chút về các tâm đắc khi tu luyện, vị Vạn Cốt chân nhân này thậm chí còn cố ý đưa tới một đội nữ đệ tử dáng người thướt ta tới, cho Hàn Lập thưởng thức một màn thiên ma diễm vũ ngập tràn hương diễm một phen rồi mới tự mình tiễn hắn đến trước truyền tống pháp trận, dõi mắt theo hắn cho đến khi rời đi.

Ngay sau khi thân ảnh của Hàn Lập biến mất trong linh quang của truyền tống trận, nụ cười trên mặt của lão đạo lập tức thu liễm, trái lại trở nên âm trầm hơn mấy phần.

Đúng lúc này, bỗng nhiên không gian ở phụ cận bỗng nhiên chấn động, một thân ảnh thướt tha yêu kiều thoáng chốc đã hiện ra phía sau lão đạo, từ đó cũng truyền đến một tiếng cười kiều mỵ cực kỳ:

"Thế nào, Vạn Cốt huynh cảm thấy có khả năng mượn sức người

này không? Mặc dù cũng uổng phí một phen tâm cơ, nhưng kết quả là chúng ta lãng phí thời giờ a."

Nữ tử này thân khoác một tấm lụa trắng mỏng, khuôn mặt kiều diễm như hoa, chẳng những trang phục trên người giống y hệt mà ngay cả mặt mũi cũng có bảy phần tương tự với người lúc trước lão đạo đã ôm vào lòng ra vẻ cưng chiều hết mực.

Nhưng chỉ một chút bất đồng như vậy, cũng lập tức khiến cho nữ tử này cùng với nữ tử được cưng chiều kia trở thành hai người hoàn toàn bất đồng. Trong mắt nàng này tràn đầy xuân ý làm say lòng người, nhất cử nhất động đều toát ra mị lực kinh người khiến cho nam nhân có thể trở nên rồ dại, mị lực ấy căn bản không phải nữ tử được cưng chiều kia có thể sánh được dù chỉ một chút.

Vạn Cốt chân nhân nghe thấy thanh âm của cô gái, trên mặt cũng không có chút dị sắc nào, ngược lại quay người lại nói:

"Thành hay không thành cũng không thể nhìn ra được vào lúc này. Người này mặc dù tuổi trẻ, nhưng có thể tiến vào cấp Hợp Thể kỳ lại là người như thế nào. Nhưng có một điểm có thể khẳng định, nếu chúng ta không bỏ nhiều tâm tư để mượn hơi hắn, nhất định là không được. Huống chi tiềm lực của người này quả thực rất lớn, nói không chừng qua mấy trăm năm nữa, có thể lại tiếp tục lên cấp một lần nữa. Mượn sức của một mình hắn có thể sánh với mượn sức của mấy lão Hồ ly không thể nhờ vả gì được kia, thậm chí còn mạnh hơn rất nhiều.

"Lên cấp Hợp Thể trung kỳ? Ngươi đề cao vị Hàn đạo hữu này quá đấy. Ngay cả khi hắn có thể lên cấp Hợp Thể sơ kỳ trong thời gian ngắn như thế, nhưng kể từ cảnh giới này trở đi, lên cấp ở mỗi tầng về sau lại càng khó khăn căn bản phía trước không thể so sánh. Nếu không ta và ngươi đã lên cấp Hợp Thể hơn mấy vạn năm, sao có thể dậm chân mãi ở Hợp Thể đỉnh phong, mà pháp lực cũng vì thế không thể tiến bộ thêm chút nào. Hơn nữa không nói riêng gì hai người chúng ta, những tên Hợp Thể kỳ khác ở hai tộc Nhân yêu phần lớn không phải cũng đồng dạng dậm chân tại chỗ ở cảnh giới này sao. Có thể tiến vào cấp trung kỳ chẳng qua là một số ít ỏi thôi. Hậu kỳ thì lại càng thêm hiếm hoi. Người này cho dù tư chất hơn người, cũng phải chờ sau mấy ngàn năm mới có thể có cơ hội đột phá khỏi sơ kỳ. Nếu quả thực trước khi Ma Kiếp phủ xuống hắn có thể lên cấp trung kỳ, lại nguyện ý che chở bổn tiên tử, cho dù là lấy thân báo đáp ta cũng cam tâm tình nguyện." *Diễm nữ thở dài một hơi lẩm bẩm.*

Vừa nghe tới hai chữ "Ma Kiếp", sắc mặt Vạn Cốt chân nhân hơi đổi, trong mắt còn hiện lên một chút sợ hãi.

Nhưng dù sao hắn cũng không phải là người bình thường, trong chốc lát thần sắc lại khôi phục như thường, lạnh lùng nói:

"Ma Kiếp lần trước, ta và ngươi đều đã tự mình nếm trải. Sự đáng sợ của Cổ Ma tộc vốn không cần phải bàn cãi. Những tán tu Hợp thể kỳ của hai tộc Nhân Yêu vậy mà cũng vẫn lạc hơn phân nửa, tổng cộng cũng chỉ còn không quá bốn, năm tên có thể sống sót từ trong Ma Kiếp. Mà những Hợp Thể kỳ khác có thế lực lớn bên mình còn sống sót lại hơn xa so với tán tu. Nguyên nhân cuối cùng cũng chỉ là do tán tu chúng ta đơn thân độc mã chiến đấu nên mới bị những tên Cổ Ma cao cấp kia cứ lần lượt diệt trừ. Cho nên trước khi Ma tai lần này bộc phát, bọn ta nhất định phải cố hết sức mượn sức những đồng đạo tán tu Hợp Thể kỳ, tụ tập nhau lại, chắc tỷ lệ sống sót sẽ lớn hơn nhiều."

"Mặc dù lời của đạo hữu cũng có chút hợp lý, nhưng ta vẫn cảm thấy bỏ nhiều khí lực ra như vậy để tập hợp các đồng đạo tán tu lại cũng không nhất định có tác dụng. Ngược lại ngươi trực tiếp giải tán Bạch Cốt môn rồi đầu nhập vào làm thủ hạ của Tam hoàng, ta thì quay lại nghĩ biện pháp lẩn vào làm thủ hạ của một vị Yêu vương nào đó là được, dù sao dưới bóng đại thụ chỗ nào cũng mát cả." *Ánh mắt của nữ tử sau khi chớp động một trận, liền bĩu môi nói.*

Hóa ra nàng này lại là một tên yêu tộc!

"Hừ, đừng mơ tưởng có chuyện tốt như thế. Ta với ngươi vốn đã quen tản mạn tự do tự tại rồi, sao có thể đầu nhập dưới tay người khác, bị người ta ước thúc. Nếu không thì trước kia ngươi cũng sẽ không rời bỏ Hồ tộc, ta cũng không từ chối lời mời của Tam Hoàng đời trước mà tiêu dao cho đến nay. Huống chi, bình thường chúng ta không cho những thế lực lớn này mượn chút khí lực nào, hiện giờ đột nhiên đi tìm bọn họ nương tựa thì ngay cả bọn họ có hoan nghênh chúng ta cực kỳ, nhưng sau này chắc chắn cũng trở thành pháo hôi bị người ta điều khiển. Nếu quả thực có chuyện gì nguy hiểm, chắc chắn là đưa những người vừa mới tìm nơi nương tựa như chúng ta ra chống trước. Nếu đã như vậy thì bạn chân nhân thà rằng một thân một mình, tự do tiến thối. Huống hồ, cứ cho là chỗ mà thế lực của Tam Hoàng Thất Yêu vươnng cố thủ cũng không phải là tuyệt đối an toàn. Ma Kiếp lần trước, cũng có ba tên yêu Vương và một gã Nhân Hoàng chết trận. Bọn ta hiện giờ là làm những việc chu đáo để phòng ngừa bất trắc thôi. Cứ thêm một đạo hữu Hợp Thể kỳ gia nhập với chúng ta thì tỷ lệ sinh tồn trong Ma Kiếp lại lớn hơn một phần. Dù sao bản chân nhân thà rằng tin tưởng mình chứ không đem tính mạng giao cho người bên cạnh." *Lão đạo âm trầm trả lời.*

"Nếu quả thực như thế thì Vạn Bảo đại hội lần này chính là một cơ hội để liên lạc với những đồng đạo tán tu khác rồi. Nếu không thì ngoài cái này ra, bình thường cũng sẽ không tìm được những người khác như ý. Vậy tu sĩ nhân tộc sẽ giao cho chân nhân đó. Yêu tộc nhất phương ta sẽ đích thân ra mặt khuyên nhủ. Tin rằng những tán tu này, ngay cả có người biết phong thanh chút tin tức gì về Ma Kiếp, nhưng tuyệt đối cũng sẽ không hiểu rõ được như chúng ta, biết chắc chắn sẽ bộc phát trong ngàn năm. Đúng rồi, trước khi đến đây, ta đã cùng con Hắc lang kia nói qua một chút về chuyện này, có vẻ như hắn đối với chuyện này cũng có chút hứng thú. Bất quá muốn đả động được hắn, tất nhiên còn cần phải nói thêm một chút." *Diễm nữ tựa hồ như bị lão đạo thuyết phục một lần nữa, sau khi trầm ngâm một chút cũng gật đầu nói.*

"Thật quá tốt. Thiên Khôn Hắc Lang đạo hữu trước kia đã từng cùng với Thiên Khuê Lang Vương tranh giành Yêu Vương vị, có lực chiến tới hết một ngày một đêm mới chịu thua, thần thông đương nhiên không phải tán tu bình thường có thể so bì. Mà bên Nhân tộc thì những người khác ta không rõ ràng lắm, nhưng Thiên Âm lão tổ ở núi Thiên Âm cùng với ta cũng có một chút giao tình, lần này đến tham gia Vạn Bảo đại hội, việc thuyết phục hắn hẳn là không thành vấn đề." *Vạn Cốt chân nhân nghe vậy, mừng rỡ nói.*

"Nếu quả thật có thể thuyết phục hai vị này thuận lợi gia nhập, cho dù không thể mượn sức những người khác, chúng ta cũng có thể miễn cưỡng tự vệ trong Ma Kiếp." *Nữ tử đột nhiên cười một tiếng, trên mặt bách mị câu sinh, mị lực phát ra trong nháy mắt phảng phất như dâng cao gấp bội.*

Cho dù Vạn Cốt chân nhân tinh thông thuật Thải Âm Bổ Dương như vậy nhưng nhìn thấy vẻ mặt của nàng này ánh mắt cũng không khỏi nhất thời hoảng hốt.

"Sao vậy? Vạn Cốt hunh chẳng lẽ còn muốn thử một chút song tu chi đạo trên người thiếp thân hay sao? Nếu quả thực chân nhân có ý này thì thiếp thân cũng không ngại thử một chút thủ đoạn của chân nhân!" *Nữ tử vừa thấy bộ dạng của Vạn Cốt chân nhân như vậy, nụ cười trên mặt càng tỏ ra kiều mỵ.*

Phảng phất như chỉ cần một câu nói của đối phương là khối thân thể mềm mại tựa không xương kia sẽ mặc cho lão đạo hưởng thụ tùy thích.

Nhưng lão đạo vừa nghe thấy lời nói cực kỳ mê người này liền rùng mình một cái, lập tức liên tục khoát tay, nở nụ cười khổ:

"Tiên tử thật biết nói đùa! Tiên tử vốn là thân Thiên hồ, không phải bần đạo có thể so bì. Lão đạo cũng không phải còn trẻ trung nỗi gì, ta vẫn còn muốn sống thêm mấy năm nữa."

"Vậy thì thật là đáng tiếc. Thiếp thân quả thực muốn cùng đạo hữu trao đổi một chút song tu chi đạo. Đáng tiếc là đạo hữu có tà tâm nhưng lại không có tặc đảm a." *Nữ tử Yêu tộc cười khanh khách, trên mặt mị ý càng thêm tăng lên vài phần.*

Lão đạo miệng niệm một câu đạo hiệu, không dám nhìn thẳng vào mặt nàng này nữa, vội dời ánh mắt đi, đồng thời cũng chuyển đề tài.

"Nói tới vấn đề này, Vạn Huyễn Huyền chi thuật của Hoa tiên tử quả thực đã đến trình độ lô hỏa thuần thanh. Khi tiên tử giả trang thành thị thiếp của ta, ngay cả bần đạo đã biết rõ nhưng cũng không tài nào cảm giác được có chỗ nào không ổn cả. Ta nghĩ ngay cả vị Hàn đạo hữu kia, sẽ lại càng không thể nhìn ra được gì khác thường. Quả không hổ là Thiên Hồ nhất tộc, nói về thiên phú ẩn nặc cùng với biến hóa, cho dù ngay cả trong rất nhiều chủng tộc trong yêu tộc cũng phải đứng trong ba hạng đầu.

"Hừ, Vạn Cốt đạo hữu, ngươi quả thật nghĩ là đối phương không nhìn ra ta giả dạng hay sao?" Vừa nghe lão đạo nói như vậy, nữ tử vốn đang cười dài đột nhiên thu nụ cười lại, thanh âm trở nên băng hàn.

"Lời này của tiên tử có ý gì?" Lão đạo vừa nghe lời này, thật sự ngẩn người.

"Vạn Cốt đạo hữu không phát hiện cũng không có gì lạ, bởi vì vừa rồi khi ta giả trang làm người ngươi cưng chiều, trong thần niệm của đối phương có một tia ba động khác thường, phát ra hoàn toàn hướng về phía ta. Nếu không phải ta đã đã sớm thi triển bí thuật cảm ứng, cũng toàn tâm toàn ý chú ý tới người này thì sẽ không thể nào phát hiện ra cái gì. Thần niệm của vị Hàn đạo hữu này mạnh quả thực là bình sinh tới giờ ta mới thấy. Nếu quả thực muốn so sánh thì sợ rằng cũng không thua đám người Tam Hoàng Thất Yêu Vương." Nữ tử có chút trầm mặc, nói với vẻ ngưng trọng dị thường.

"Lại có chuyện này!" Vạn Cốt chân nhân tự nhiên hít vào một hơi, sắc mặt âm tình bất định.

"Bất quá, Vạn Cốt huynh cứ yên tâm. Đối phương tuổi trẻ như vậy đã có thể lên cấp Hợp Thể, khẳng định là phải có thiên phú khó có thể tin nổi ở một số phương diện. Đây cũng không phải là điều khó hiểu. Hơn nữa, mặc dù hắn có thể nhìn ra mặt mũi của ta là ảo hóa mà thành, nhưng chân nguyên pháp lực của thiếp thân đã sớm dùng bí thuật của Thiên Hồ Nhất tộc trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn khóa lại. Cho dù hắn có tu vi thông thiên cũng tuyệt không thể nhìn ra ta ở Hợp Thể kỳ. Hơn nữa ta cũng không có bất kỳ động tác nào lỗ mãng, nên hắn có thể nhìn ra hai người chúng ta cũng không có chút ác ý nào. Nếu không cũng sẽ không cùng với Vạn Cốt đạo hữu chuyện trò lâu như thế mới cáo từ rời đi."

"Tiên tử nói cũng có đạo lý, cùng lắm thì lần sau gặp mặt, nếu hắn quả thật muốn hỏi rõ, ta tùy tiện tìm cớ ứng phó là được." Lão đạo sau khi suy nghĩ một chút, thần sắc cũng trở nên hòa hoãn.

"Thật ra thì cho dù có cho người này biết thân phận thật của ta thì cũng có sao. Bổn tiên tử chẳng lẽ không thể gặp người khác hay sao. Nữ tử ưỡn người, nói như quát lớn.

Vạn Cốt chân nhân nghe vậy da thịt trên mặt co quắp lại, nhất thời cũng chỉ có thể cười khổ không nói lên lời.

------oOo------

Chương 1790: Tiên Tửu Cùng Động Thiên Thử Vương

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vị Hoa tiên tử của Hồ tộc này cũng là một nhân vật tai tiếng, trước kia đã từng thoát ly khỏi Thiên Hồ nhất tộc, đã từng một hơi hút khô chân dương chi khí của hàng trăm thanh niên ưu tú trong yêu tộc. Đến nỗi bị Thiên Hồ Vương đích thân truy sát một thời gian ngắn mà vẫn còn có thể thoát được tính mạng.

Lão đạo nào dám để cho người khác dễ dàng biết được rằng nàng này cùng hắn có liên hệ rất lớn cơ chứ.

"Được rồi, nếu đã bước đầu tiếp xúc qua với vị Hàn đạo hữu này như vậy rồi thì mấy ngày tới bần đạo muốn bế quan một chút. Gần đây việc tu luyện của ta bỗng nhiên có chút thành quả, ta tính cẩn phải cẩn thận tìm hiểu một chút. Chỗ này của ta không tiện để tiên tử ở lại vậy trước hết xin tiễn khách." Lão đạo lại cùng nàng này nói qua vài câu rồi cũng buông ra lời tiễn khách.

"Cái lão đạo ngươi đúng là đồ giảo hoạt! Rõ ràng là ngươi sợ ta hạ thủ với cái đám đồ tử đồ tôn ít ỏi kia của ngươi nên hết lần này tới lần khác nói tới cái gì bất tiện. Nơi rộng rãi như thế này, sao có thể nói chỗ cho một mình bản tiên tử cũng không có. Bất quá nói đi phải nói lại, những môn nhân đệ tử mà ngươi mang đến lần này, tư chất quả có chút không tồi. Nghe nói vài đứa con cháu mà ngươi thích nhất cũng ở trong đó, Vạn Cốt đạo hữu cần phải cẩn thận một chút đấy." Nữ tử khẽ cười, thoáng một cái, thân hình bỗng biến mất tại chỗ không thấy đâu nữa.

Một khắc sau, linh quang trong truyền tống trận lóe sáng, nàng này bỗng nhiên xuất hiện nơi đó.

Bất quá mặt mũi nữ tử lúc này lại biến thành rõ ràng lại y như nữ tử được Vạn Cốt chân nhân cưng chiều khi trước.

Khi lão đạo nghe đối phương nói vậy, sắc mặt không khỏi trắng bệch đi mấy phần, vội vàng nhấc tay một cái, trong lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện một khối lệnh bài màu bạc, cũng hướng pháp trận quơ một cái.

Âm thanh vù vù vừa vang lên từ pháp trận truyền tống, trong nháy mắt nữ tử đã truyền tống vô tung vô ảnh.

Vị Vạn Cốt chân nhân này cười khổ lắc đầu, cũng xoay người lại đi.

Cùng thời gian đó, Hàn Lập trở lại chỗ mình, một mình ngồi ở vị trí chủ ở đại điện, đang im lặng trầm ngâm suy tính gì đó.

Vị Vạn Cốt chân nhân này rốt cuộc có chủ ý gì.

Nếu muốn bảo là vừa thấy hắn đã hợp ý, mới nảy ra ý giao hảo, tự nhiên hắn không tin chút nào.

Huống chi, trước đó cái tên sủng cơ trong lòng lão đạo đã thi triển Huyễn Hóa Chi Thuật cực kỳ cao minh, che đi khuôn mặt thật, lại càng thêm khả nghi mấy phần.

Bất quá, hắn cũng không cảm nhận được ác ý gì từ những cử động của đối phương nên mới yên tâm nói chuyện với lão đạo hồi lâu mới rời đi.

Tất nhiên nếu quả thật đối phương có mưu đồ gì đi nữa thì với thần thông hiện tại của hắn cũng có thể đánh một trận với Hợp Thể hậu kỳ, đương nhiên là không cần phải quá e ngại.

Cũng phải nói nếu Hắc Vực trao đổi hội kia thần bí giống như đối phương nói thì quả thật hắn muốn tham gia một chút.

Dù sao hắn vốn cũng không trông mong có thu hoạch lớn gì ở Vạn Bảo đại hội giữa ban ngày ban mặt kia.

Lần này hắn đến đây một nửa là vì có hẹn ước với nữ tử yêu tộc không biết tên kia, một nửa nghĩ là nhân cơ hội này kết giao nhiều một chút với tu sĩ cùng giai, tìm hiểu thêm xem Tam Hoàng Thất Yêu Vương là nhân vật lợi hại cỡ nào! So với một số thánh giai mà hắn tiếp xúc ở dị tộc thì ai mạnh ai yếu hơn.

Nhưng nếu quả thật hắn có thể mua được lượng lớn tài liệu yêu thú từ nữ tử yêu tộc đó, lại có thể kiếm được gì đó từ Hắc Vực trao đổi hội thì các tài liệu phụ trợ luyện chế Vô Cực Sơn thứ hai hẳn là có hi vọng gom đủ.

Nếu là như thế, sau khi luyện chế Hàn Lập có thể có thêm một chí bảo trong người.

Mà nếu như có hai tòa Vô Cực Sơn trong người thì ứng phó với Đại Thiên kiếp mấy vòng đầu mấy vòng đầu là chuyện vô cùng dễ dàng.

Huống chi tòa Vô Cực Sơn thứ ba kia, có vẻ như cũng không phải là không có hi vọng tìm được. Bất quá phải kiên nhẫn chờ thêm nhiều năm, cũng phải xem xem vị đệ tử ký danh kia có thật sự tu thành Hàn Phách Thần Thông hay không nữa.

Tài liệu của một tòa Cực Sơn trong Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn kia chính là Hạo Âm Hàn Phách Sơn kỳ hàn vô cùng.

Hạo Âm chi thạch hình thành nên núi này không giống với Huyền Ngọc, cho dù là nó cũng ở vùng đất chí hàn, nhưng bình thường không phát ra hàn khí, chỉ sau khi bị kích thích mới có thể phát ra Hàn Phách chi khí kỳ hàn vô cùng.

Vật này bản thân cũng ở cách mấy vạn trượng dưới sông băng, mà xung quanh vạn trượng lại có hàn khí che dấu nên cho dù dùng thần niệm quét qua căn bản cũng không thể nào phát hiện ra tung tích của nó.

Phương pháp duy nhất cũng chỉ có thể là tìm người có Hàn Phách Thần Thông tương tự, sử dụng Hàn Phách trong thể nội mới có thể cảm ứng được Hạo Âm chi thạch từ xa.

Về phần khoảng cách cùng phạm vi cảm ứng thì đương nhiên hoàn toàn phụ thuộc vào Hạo Âm chi thạch lớn nhỏ thế nào cùng với uy năng Hàn Phách của người tu luyện.

Hạo Âm Hàn Phách Sơn mà hắn tìm đương nhiên lớn vô cùng, chỉ cần Hàn Phách thần thông có chút đại thành, có chút cảm ứng trong phạm vi vạn trượng, tuyệt đối không phải là việc không có khả năng.

Dĩ nhiên có thể thuận lợi tìm được núi này hay không, Hàn Lập cũng không có nắm chắc.

Cũng may những nơi cực hàn mà hắn biết đến thì xung quanh hai tộc Nhân Yêu cũng có không ít.

So với những loại Vô Cực Sơn khác thì tài liệu chế núi này cũng dễ tìm kiếm nhất.

Nhưng có thể tìm được Hạo Âm Hàn Phách Sơn hay không thì đương nhiên là chuyện có trời mới biết được.

Bất quá vừa nghĩ tới có liên quan tới Đại Thiên kiếp sau này, dĩ nhiên Hàn Lập không thể buông tha cho bất kỳ tia hi vọng nào.

Đây cũng là nguyên nhân hắn sau khi hắn phát hiện Bạch Quả có thân thể Băng Tủy Hàn Phách liền cứu giúp không chút do dự.

Nếu không ngay cả khi hắn có thể phục dụng lượng lớn linh đan, cứu giúp tiểu nha đầu cũng không mất đi thời gian dài tu luyện như thế, nhưng nhất định là trì hoãn hơn trăm năm khổ tu.

Mà nếu hắn có thể luyện chế thành Hàn Phách Vô Cực Sơn như vậy sau khi thần thông hắn lại tiến thêm một bước cũng có thể tìm hiểu một chút xem có biện pháp phá giới để cho phân thân áp chế pháp lực, trở lại nhân giới hay không. Nhân giới mà hắn phi thăng vậy mà có hai nơi đều có bóng dáng của Bắc Cực Nguyên Quang, tỷ lệ có thể tìm được Bắc Cực Viễn Sơn chắc chắn vô cùng lớn.

Nếu là vậy thì ngoại trừ ngọn Vô Cực Sơn cuối cùng, hắn có hi vọng tìm được tới bốn tòa.

Nếu sau này phúc tinh cao chiếu để hắn tìm được tài liệu của tòa Cực Sơn cuối cùng, rồi từ đó có thể luyện chế thành Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn. Chắc rằng trong một thời gian rất dài, Đại Thiên kiếp kia căn bản không tạo thành uy hiếp đối với hắn.

Mà nếu có nhiều thời gian như vậy, hắn nghĩ việc đánh sâu vào Đại thừa, thập chí đến một bước cuối cùng kia, cũng không phải là không có cơ hội thực hiện.

Nét mặt Hàn Lập như bình tĩnh, nhưng tâm niệm thì vận chuyển không ngừng.

Sau một lát, hắn liền đứng lên khỏi chỗ ngồi, hướng một bên thiên môn của đại điện đi tới.

Hai ngày này, hắn định tiếp tục nghỉ ngơi dưỡng sức trong điện, sau đó sẽ sang bên Thiên Nguyên Thánh Hoàng một chuyến, lấy những tài liệu phụ trợ luyện chế Hồng La Tiên Tửu kia.

Nếu định tham gia Hắc Vực đại hội này mà trước đó có thể điều chế ra một chút Hồng La Tiên Tửu, lại đụng phải một số tu sĩ thích rượu như mạng thì giá trị trao đổi của nó lớn có thể nghĩ được.

Nếu ngay cả linh dược bảo vật trên người hắn rất nhiều, nhưng cũng không có nhiều thứ có thể lấy ra trao đổi. Vạn năm linh dược tuy rằng hiếm có, nhưng đối với tu sĩ Hợp Thể mà nói, còn chưa tính là cái gì quá trân quý. Mà một số trọng bảo khác, phần lớn lại có chỗ hữu dụng, quả thực không nỡ lấy ra trao đổi.

Cứ như thế cho đến buổi tối, Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh Tử mới mang khuôn mặt hưng phấn trở về.

Hàn Lập vừa cảm nhận được hai người đã xuất hiện ở truyền tống trận tầng một đã mở ra cấm chế này từ xa, để hai người có thể đi vào, cũng thản nhiên phân phó vài câu.

Hai người này mặc dù những lời muốn nói đầy một bụng nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn quay về chỗ ở của mình.

Hai ngày sau, Hàn Lập lại một lần nữa một thân một mình đi thăm

Thiên Nguyên Thánh Hoàng đang cư ngụ tại một tòa cung điện khác trong Nghênh Tiên Cung, cũng lấy một lượng lớn tài liệu dùng riêng cho chế tiên tửu.

Hơi có chút đáng tiếc là, nghe vị Thánh Hoàng này nói vốn là đã đến chỗ hai đại yêu vương *"Hắc Phong Vương"* và *"Ly Hỏa Giao Vương"* sớm một bước, nhưng do có một số sự việc nên hai người này không còn ở trong Cửu Tiên Sơn.

Nhưng chức rằng trong ngày Vạn Bảo đại hội chính thức khai mạc, bọn họ sẽ trở về.

Hàn Lập tự nhiên có chút tiếc nuối, nhưng bởi vì vội chế tiên tửu, nên cũng không quá để ý đến chuyện này.

Hắn cũng không nán lại ở chỗ Thiên Nguyên Thánh Hoàng lâu, rất nhanh cáo từ rời đi, trở về nơi ở của mình.

Hàn Lập ở trong một gian mật thất đã chuẩn bị sẵn từ trước, cứ dựa theo thượng cổ điển tịch ghi lại, lấy ra lượng lớn Hồng La quả, bắt đầu chế Hồng La Tiên Tửu.

Hắn cứ vùi đầu vào chuyện đó, hơn nửa tháng cũng không rời khỏi mật thất một bước.

Nhiều Hồng La quả như vậy, đương nhiên hắn không thể nào một hơi ủ chế hết được.

Ngoại trừ hai bình đã đáp ứng tặng cho Thiên Nguyên Thánh Hoàng, Hàn Lập cũng chỉ chế ra thêm có bảy, tám bình.

Trong lòng Hàn Lập cũng là vô cùng minh mẫn.

Ngay cả Hồng La Tiên Tửu này chưa bao giờ xuất hiện ở Linh giới, mà là Tiên giới linh tửu, nhưng nếu một lần lấy ra quá nhiều, giá trị của nó tự dưng giảm đi rất lớn.

Hơn nữa bởi bản thân Hồng La Tiên Tửu cũng có hiệu quả kỳ diệu là cải thiện thể chất, kéo dài tuổi thọ, Hàn Lập còn phải để chính mình cũng uống nữa.

Chế được xong tiên tửu, rốt cục Hàn Lập cũng trút được một bầu tâm sự. Trong những ngày kế tiếp, mặc dù phân nửa cũng ở trong điện đả tọa tu luyện, nhưng cũng thỉnh thoảng ra ngoài tiếp xúc với một chút tu sĩ cùng giai khác mới đến.

Hắn cũng cùng hai ba người trong số đó nói chuyện có chút hợp ý, liền kết hạ một chút giao tình.

Về phần Vạn Cốt chân nhân kia vẫn vô cùng nhiệt tình đối với Hàn Lập như trước, thậm chí còn muốn mời Hàn Lập tham gia một hội trao đổi nhỏ chỉ tu sĩ Luyện Hư trở lên mới có thể tham gia, khiến Hàn Lập cũng đổi được vài tài liệu cần thiết.

Điều này khiến cho ấn tượng của Hàn Lập đối với vị Vạn Cốt chân nhân này vẫn có chút không tệ.

Nhưng càng ngày trôi qua, lão quái Hợp Thể kỳ tiến vào Nghênh Tiên Cung tự nhiên càng nhiều hơn.

Đến khi chỉ còn khoảng gần một tháng trước khi Vạn Bảo đại hội khai mạ thì vài tòa Nghênh Tiên Cung đã hơn một nửa có người ở.

Trong đó có một số là thái thượng trưởng lão của các thế lực lớn, một số thì là bá chủ một phương. Về phần những tán tu như Hàn Lập thì thực sự không có mấy người.

Có điều các nhân vật trong Tam Hoàng Thất Yêu Vương ngoại trừ Thiên Nguyên Thánh Hoàng cũng chỉ có Động Thiên Thử Vương trong Thất Yêu Vương là đã đến.

Chẳng qua vị Thử Vương này vừa vào trong Cửu Tiên Sơn liền lập tức hướng thẳng đại môn đi tới, không gặp bất cứ một ai, tỏ ra vô cùng thần bí.

Bất quá nói tới cái này thì vị Động Thiên Thử Vương vốn là một trong những người thần bí nhất trong Thất đại Yêu Vương. Nghe nói hàng năm dùng bí pháp che dấu thân hình, những người trong hai tộc Nhân Yêu có thể thấy được bộ mặt thật vốn cũng không có mấy.

Quỷ dị nhất chính là, vị Thử Vương này rốt cuộc có thần thông nào trong người thì không có mấy người có thể nói ra được.

Có vẻ như vị Yêu Vương này cũng không giao thủ với người khác ở trước mặt người ngoài. Vốn dĩ trước đây có một chút cao cấp từng đắc tội hắn, nhưng tất cả đều lần lượt biến mất khỏi hai tộc.

Điều này khiến cho không ai khẳng định được, có phải là vị Thử Vương này âm thầm động tay chân hay không.

Cho nên dù vị Động Thiên Thử Vương mặc dù không phải có danh khí lớn nhất trong Thất Yêu vương, nhưng tuyệt đối không có ai dám dễ dàng trêu chọc.

------oOo------

Chương 1791: Tham Linh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mà vốn vị Thử Vương này cũng thuộc về Quỳnh Thử nhất tộc, là một đại tộc hết sức quan trọng trong yêu tộc, nếu không vị Thử Vương này cũng không thể nào leo được lên vị trí Yêu Vương.

Dù sao Yêu tộc cũng có vài chỗ không giống với Nhân tộc.

Mặc dù bọn họ đều là tầng lớp đứng đầu trong Yêu tộc, nhưng cùng với đó cũng phải có thế lực lớn ủng hộ đằng sau mới được.

Không giống như quyền lực của Tam Hoàng trong Nhân tộc, phần lớn là các thế lực truyền từ đời này qua đời khác.

Mặc dù Hàn Lập rất muốn đi gặp vị Thử Vương này một chút, nhưng thấy đối phương vốn không có vẻ gì là muốn gặp người nên cũng đành ngậm ngùi bỏ cái ý tưởng này ra khỏi đầu.

Bởi thế nên quãng thời gian còn lại, Hàn Lập ngoại trừ ra ngoài kết giao với một vài tên Hợp Thể kỳ khác, cứ cách mấy ngày lại dành ra một chút thời gian tới nghiên cứu cái Linh căn quái dị có thể biến mất kia của Hải Đại Thiếu.

Thêm vào đó hắn chẳng những lật xem một lượng lớn điển tịch, thậm chí còn bảo vị Hải Đại Thiếu này trích ra một chút tinh huyết để hắn có thể nghiên cứu thể chất kia kĩ càng hơn.

Mặc dù cũng phải nói rằng khổ công tìm tòi phen này cũng quả thật khiến hắn tìm được hai, ba loại khả năng mơ hồ. Nhưng nếu quả thật muốn làm rõ được cái vấn đề vặt vãnh về diện mục thực sự của linh căn này thì còn phải cần bỏ thêm một chút thời gian, cũng cần phải quan sát thêm một thời gian.

Mà trong thời gian này, Hàn Lập đối với hai người này quả thực cũng không tệ.

Chẳng những cho Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh Tử tùy ý ra vào trong điện, còn thỉnh thoảng chỉ điểm một chút cho bọn hắn về việc tu luyện khiến cho bọn hắn thu được lợi ích không nhỏ.

Vào một ngày, Hàn Lập đang ở trong điện giảng giải cho Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh Tử một chút vấn đề về công pháp, ngay lúc đang nhấp một chén linh trà, đột nhiên thần sắc có chút ngẩn ra, lộ ra một tia dị sắc.

"Tiền bối, có chuyện gì xảy ra sao?" Khí Linh Tử cũng phản ứng rất nhanh, hỏi một câu theo bản năng.

"Chờ một lát nữa các ngươi cũng sẽ biết." Hàn Lập nhướng mày nói.

Nghe thấy Hàn Lập nói như vậy, Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh tử lại chỉ cảm giác thấy mọi thứ hết thảy như thường, cũng không có cảm ứng gì khác lạ, liền liếc mắt nhìn nhau không khỏi kinh nghi.

Hai người cũng không dám hỏi lại Hàn Lập thêm cái gì, chỉ có thể lẳng lặng tiếp tục chờ đợi.

Sau chưa đầy thời gian uống cạn một chung trà, từ ngoài đại điện mơ hồ truyền đến một tiếng trầm đục trầm thấp, tiếp theo mặt đất ngay gian đại điện cũng khẽ rung lên, đến bốn bức vách cũng bắt đầu run rẩy.

Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh Tử giật mình, ngạc nhiên nhìn về phía ngoài cửa điện.

Trong khi đó Hàn Lập vẫn ngồi yên bất động trên ghế, mặc dù trên khuôn mặt cũng hiện ra một tia ngưng trọng.

Âm thanh trầm đục từng đợt truyền đến đại điện cũng liên miên không dứt, phảng phất như có quái vật lớn nào đó đang chậm rãi hướng về Tiên Cũng đi tới.

"Hàn tiền bối, đây là. Hải Đại Thiếu cũng không nhịn được nữa,

liền hướng Hàn Lập hỏi với vẻ kinh nghi bất định.

"Ở chỗ này các ngươi không cảm ứng được gì đâu, để ta mang các ngươi đi mở rộng tầm mắt đi." *Hàn Lập thở dài, tiếp đó đứng dậy, phất nhẹ tay áo báo về phía hai người phía trước.*

Ngay lập tực một mảng thanh sắc quang hà bay ra, quấn lấy hai người, hóa thành một đạo thanh hồng lóe lên rồi biến mất.

Sau một khắc, ba người Hàn Lập đã xuất hiện ở bên trong pháp trận, cũng lại lóe một cái rồi truyền tống ra ngoài.

Khi vừa mới đi ra ngoài từ truyền tống trận, thanh quang uốn lượn, Hàn Lập liền hóa thành một đạo thanh hồng sau vài lần lập lòe đã bay ra ngoài tầng một của Nghênh Tiên Cung, cứ thế bay thẳng lên trời cao.

Chớp tắt thêm vài lần nữa, ở trên bầu trời cách mấy vạn trượng độn quang đã thu lại, ba người hiện ra ở ngay một đỉnh ngọn núi, mắt nhìn xuống phía dưới, thu hết thảy mấy ngàn dặm vào trong mắt.

Mà không có cấm chế của Nghênh Tiên Cung che đậy, từ nơi xa có những tiếng nổ lớn ùng ùng truyền đến, lại càng phảng phất giống như trời long đất lở vô cùng kinh người.

Bởi cái vật khổng lồ đang đến gần nên cả sơn mạch của tòa Cửu Tiên Sơn đều chấn động xôn xao.

"Cái kia là cái gì, ta thấy thật giống một mảnh lục địa đang sống đang di chuyển tới!" *Vừa mới thấy rõ ràng tình hình ở phía xa, tiểu đạo sĩ Khí Linh Tử đã há hốc miệng đến nỗi sợ rằng không tài nào khép lại nổi.*

Hải Đại Thiếu lại càng khiếp sợ, hai mắt hắn trợn tròn, cứ như là đang cho mình nhất thời hoa mắt.

Cũng khó trách bọn hắn hoảng sợ như thế!

Chỉ thấy ở sơn mạch phía xa, có một khối khẽ nhô ra, là một khối *hắc sắc đại địa to lớn không biết bao nhiêu mà kể, đang từng bước từng bước tiến gần về phía bọn hắn.*

Những tiếng nổ lớn khiến cho cả núi non cũng bị run rẩy chính là từ phía dưới hắc sắc đại địa kia truyền ra.

Phiến lục địa tự dưng nhô ra này có vẻ khô hạn dị thường, ở bề mặt còn có vô số lỗ hổng, tạo thành những rãnh rất sâuđan xen với nhau.

Càng làm cho người ta giật mình là, ở trung tâm của khối đại địa này lại có xây một tòa thành to lớn màu đen, ở bốn phía của tà thành có vô số giáp sĩ màu đen đứng đó.

Bọn họ trong tay cầm các loại giáo, cự phủ, đứng yên không nhúc nhích, thần sắc lạnh băng dị thường.

Mà ở phía trên tòa thành thì có hơn ngàn tên cốt giáp vệ sĩ cưỡi lam sắc cự lang, đang lượn vòng trên không trung.

Chính là những tên Lôi Vệ đã ra đón Hàn Lập!

Hai loại vệ sĩ một động một tĩnh, nhưng cho thấy một cỗ khí thế ngất trời không thể diễn tả bằng lời!

Hàn Lập nhìn thấy vậy, hai mắt nhíu lại, lam quang trong mắt chớp sáng không ngừng.

Bỗng nhiên thần sắc hắn biến đổi, thản nhiên nói một câu:

"Vị đạo hữu kia ở đâu, cớ gì không ra gặp mặt!"

"Hàn đạo hữu quả thật thần thông không nhỏ, những thủ đoạn nhỏ nhặt này của thiếp thân quả nhiên không thể gạt được Hàn huynh. Sách sách, thú cưỡi của vị Bá Hoàng này thật đúng là khổng lồ, tám, chín phần mười hẳn là cùng Tham Linh trong truyền thuyết kia có chút quan hệ." *Thanh âm của một nữ tử xa lạ bỗng nhiên truyền đến từ phía sau, êm tai dễ nghe cực kỳ.*

Trên mặt Hàn Lập khôi phục bình tĩnh vốn có, nhưng thực ra trong *lòng có chút hoảng sợ!*

Với thần niệm cường đại của hắn mà lại để cho người khác tới gần bản thân như thế mới có thể phát hiện quả thực là có chút khó tin.

Hắn thở ra một hơi, từ từ xoay người sang, nhìn về người nói chuyện.

Chỉ thấy đó là một thiếu phụ thân mình mặc ngũ sắc cung trang, đang ở cách mười trượng mỉm cười nhìn hắn.

*Nhưng sau khi thần niệm Hàn Lập đảo qua không khỏi có chút ngoài ý muốn, thốt nhẹ ra một tiếng "*Di*".*

"Liễu Thanh ra mắt đạo hữu. Chắc là Hàn đạo hữu đã nhìn ra, thân thể này cũng không phải bản thể của thiếp thân, chẳng qua là một cụ Khôi lỗi hóa thân mà thôi." *Thiếu phụ chỉnh đốn trang phục thi lễ với Hàn Lập, có vẻ phóng khoáng dị thường.*

"Liễu Thanh! Tại hạ có từng nghe nói, Thiên Diệu Linh Hoàng đời trước có hai gã thủ hạ đắc lực, một người trong đó tinh thông Khôi Lỗi Chi Thuật, một người tinh thông Biến Ảo Chi Đạo. Trong đó tinh thông khôi lỗi thuật được xưng là Thiên Linh tiên tử, cũng gọi là Liễu Thanh, chẳng lẽ chính là đạo hữu." *Hàn Lập thản nhiên đáp lễ, sau đó lại hỏi, có hơi chút đăm chiêu.*

"Không ngờ được, Hàn đạo hữu đến cả tên thiếp thân cũng biết. Cái này quả thật làm cho thiếp thân có hơi thấy được quý mà khiếp sợ. Vốn là thịnh hội ngàn năm một lần như thế này ta phải tự mình tới đây một chuyến mới phải, nhưng hết lần này đến lần khác đều cứ gần đến lúc đều là khi ta tu luyện một loại bí thuật đến hồi mấu chốt không thể nào rời khỏi mật thất nửa bước. Cũng chỉ có thể cho Khôi Lỗi Hóa Thân này đến đây một chuyến. Cũng may hóa thân này của thiếp thân cũng có chút danh khí, các đạo hữu gác ở đây cũng nhận ra mới có thể vào đây." *Nữ tử bình tĩnh nói khiến cho người ta cảm thấy có một cảm giác cao nhã thoát tục phi phàm.*

Sau khi Hàn Lập nghe ra thân phận của đối phương, trên mặt lại *có chút động dung.*

Vị Thiên Linh tiên tử này đừng thấy chỉ là một vị thủ hạ của Thiên Diệu Linh Hoàng, mà nghe nói vốn có thiên phú về khôi lỗi thuật hơn người, sau khi đầu nhập vào làm thủ hạ của Thiên Diệu Linh Hoàng lại càng mạnh hơn về phương diện thuật này. Được xưng là đứng thứ hai ở Nhân tộc về khôi lỗi thuật. Về đệ nhất về khôi lỗi thuật đương nhiên là bản thân Thiên Diệu Linh Hoàng, người đồng thời tinh thông Khôi lỗi cùng Ảo thuật rồi. Vị Thiên Linh Tiên Tử này cùng một người khác trước kia cũng là bởi hai loại thần thông của Thiên Diệu Linh Hoàng thuyết phục mới tự nguyện lấy thân Hợp Thể đi theo.

Mặc dù đối phương đến đây chỉ bằng thân một cụ Khôi lỗi, nhưng trong mắt Hàn Lập có thể nhìn ra thế lực của Khôi lỗi này sợ là không thua kém gì Luyện Hư hậu kỳ.

Cho nên mặc dù hắn có chút ngoài ý muốn khi đối phương dường như nhận ra được mình, nhưng cũng không dám chậm trễ, liền ôm quyền nói:

"Thì ra đúng là Thiên Linh tiên tử giá lâm. Hàn mỗ thật là bất kính. Bất quá vừa rồi theo lời tiên tử, Tham Linh chẳng lẽ chính là con thượng cổ thần quy có thể tiến hóa thành Huyền vũ đại thành kia ư?"

"Không sai. Thiếp thân nói chính là chỉ con cự thú kế thừa huyết mạch của chân linh Huyền Vũ kia. Năm đó thiếp thân may mắn có cơ hội tận mắt nhìn thấy qua con rùa này. Hình thẻ to lớn khiến người ta căn bản không dám có lòng đối kháng. Huống hồ con cự thú kia, vốn dĩ chính nó còn tinh thông hai đại thần thông thuộc tính thủy thổ, phòng ngự rất mạnh, cứ cho như là Thông Thiên Linh Bảo cũng khó lòng đả thương nó chút nào. Con Huyền Vũ mà Bá Hoàng mang đến lần này có lẽ hơn phân nửa là dòng chính đời sau của con rùa kia mà thôi." *Liễu Thanh khẽ cười nói.*

"Đời sau?" *Hàn Lập quay đầu lại thấy lục địa khổng lồ còn đang tiếp tục tiến nhanh lại từ phía xa, da thịt trên mặt có chút co quắp lại, không khỏi hít vào một ngụm lương khí.*

"Không sai, Tham Linh thực sự rất to lớn, con trước mắt này căn bản khó đạt đến một phần vạn của nó." *Thiếu phụ thật tình gật đầu.*

"Nghe Liễu tiên tử nói như vậy, quả thật Hàn mỗ cũng muốn đi kiến thức một chút về con Tham Linh Cự Quy kia." *Hàn Lập nhìn về phía xa, không khỏi lẩm bẩm tự nói với mình một tiếng.*

"Nếu quả thật muốn gặp được cự thú đó cũng không phải là chuyện dễ dàng. Năm đó thiếp thân theo Linh Hoàng đến làm khách ở thành Huyền Vũ, cũng là do cơ duyên xảo hợp, mới gặp dịp con thú này cứ ba ngàn năm một lần con thú này có một ngày thôn thổ nhật nguyệt tinh hoa mới có thể liên tục nhìn thấy mặt mũi con rùa này.

Nếu không thì lúc bình thường, con cự quy này hơn phân nửa thân thể đều chìm trong đất bùn, tứ chi cùng với đầu lại càng núp trong mai ngủ say.

"Thì ra là như vậy. Hàn mỗ giờ mới biết!" Trên mặt Hàn Lập tỏ ra có chút đáng tiếc, hướng thiếu phụ ôm quyền một chút.

Ở một bên Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh Tử nghe lời hai người Hàn Lập nói cũng đến mức xuất thần, khuôn mặt Một bên biển rộng lớn ít cùng khí linh tử nghe được Hàn Lập hai người lời nói, cũng là nghe được xuất thần cực kỳ, khuôn mặt tỏ ra rất chăm chú.

Ở phía xa hắc sắc đại lúc do cự thú biến thành khi chỉ còn cách ngọn núi còn chừng vài chục dặm rốt cục cũng ngưng di động, mặt đất đang chấn động bỗng dưng ngừng lại.

Nhưng lúc này, phiến đại lục kia chậm rãi từ mắt đất dâng lên về phía trước, trong phút chốc liền biến thành một hắc sắc cụ sơn cao hơn nghìn trượng, mà dưới đáy hắc sắc cự sơn lại một lần nữa có một trận chấn động nhỏ. Có một cái đầu khổng lồ từ trong đất bùn chui ra, hai đạo lục quang lành lạnh quét về phía một đám đông tu sĩ ở phụ cận ra ngoài xem náo nhiệt.

Hàn Lập cùng thiếu phụ tự nhiên cũng ở trong đó.

Nhưng ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ, cũng là đem hình dáng đối phương nhìn thấy hết sức rõ ràng.

Chỉ thấy đầu con cự thú này dữ tợn cực kỳ, trên đầu mọc ra tới mười mấy cái sừng cong nhọn, ở chỗ cổ còn có hắc sắc lân phiến, đem chỗ yếu hại của nó che kín nghiêm nghiêm thực thực.

Đồng thời miệng con thú này dài dị thường, mở ra một chút đã có từng trận tinh phong bay ra, có thể nhìn thấy đầy một hàm toàn răng lớn bén nhọn.

Hàn Lập nhìn đến những cái răng nhọn của con thú này không khỏi thở dài một hơi.

Vừa rồi hắn thử so sánh một chút mới phát hiện, với vóc người bình thường như hắn, ít nhất cũng phải tụ tập trên trăm người mới đủ cho con cự thú này nuốt vào một ngụm.

Khí Linh Tử sau khi nhìn thấy bộ dạng hung ác của con cự thú, mặc dù lá gan không nhỏ, nhưng sắc mặt cũng trắng đi vài phần.

Mà Hải Đại Thiếu lúc này dùng ngón tay hướng về phía xa khoa chân múa tay mấy cái, tiếp đó cũng đo lại thân thể của mình một chút.

Khí Linh Tử thấy vậy, không khỏi có chút ngạc nhiên hỏi một câu:

"Đại Thiếu, ngươi làm gì đó!"

"Không có gì, ta chỉ là đo thử xem, rốt cuộc là thân thể ta lớn hay là hàm răng quái vật lớn hơn thôi mà."

Hải Đại Thiếu không quay đầu lại mà buông ra một câu, khiến cho Khí Linh Tử không còn biết nói gì.

------oOo------

Chương 1792: Khuyến giới

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập đương nhiên hiểu lời Hải Đại Thiếu, cơ mặt không khỏi khẽ giật một chút.

Tên này thật đúng là dở hơi!

Chỉ nghe con Cự quy ở xa xa hướng lên không trung phát ra một tiếng gầm rú kinh thiên động địa, tứ chi cùng đầu co rụt lại.

Thân hình Cự thú biến thành một ngọn núi đen sì, nhất thời bất động tại chỗ.

Lúc này, đám tu sĩ tại tòa Hắc thành trên ngọn núi mới bắt đầu hành động.

Cả một đám Lôi Vệ bay lượn trên không trung. Các hắc sắc giáp sĩ tách thành đội, lấy ra khí cụ bày trận quanh ngọn núi màu đen.

Một lát sau, tầng tầng pháp trận cấm chế đã được bố trí xong ngay tại *"Hắc Sơn"*, đồng thời một tầng sương mù màu đen cuồn cuộn tỏa ra, che phủ hoàn toàn Hắc thành trên ngọn núi.

Những hắc sắc giáp sĩ làm xong lập tức bay vào trong hắc sương vụ, một lát không còn không thấy bóng dáng.

Nhất thời trong hắc sương vụ im ắng trở lại, tình cảnh so với khi nãy thì tương phản hoàn toàn.

Đúng lúc này, trên đỉnh một ngọn núi khác phát ra một tiếng rồng ngâm, một đạo kim quang bắn nhanh ra, chớp động mấy cái đã hiện phía trên không màn sương vụ màu đen.

Hào quang chói mắt chợt tắt, hiện ra một con Giao Long ánh vàng rực rỡ, trên đầu có một chiếc sừng màu bạc dài tới hơn mười

trượng.

Đứng trên lưng Giao Long là một bạch y nam tử đang mỉm cười.

Chính là Thiên Nguyên Thánh Hoàng!

"Huyền Vũ đạo hữu, nhiều năm không thấy. Phải chăng nên ra gặp Thiên Nguyên ta một chút."

"Hừ, thì ra là lão gia hỏa nhà ngươi, muốn gặp người thì trực tiếp tiến vào là được. Tuy ngươi không phải Thiên Diệu, nhưng chỉ là một ảo trận chắc không ngăn được Thánh Hoàng đại nhân chứ?"

Lúc này trong sương vụ màu đen truyền ra thanh âm lạnh lùng, không chút khách khí đối với Thiên Nguyên Thánh Hoàng.

"Ha ha, bổn hoàng đã thất lễ!" Thiên Nguyên Thánh Hoàng mỉm cười, như không thèm để ý tới ngôn ngữ bất hảo của đối phương, chân dẫm nhẹ vào Kim Giao, nhất thời hóa thành một kim sắc quang cầu bắn vào trong sương vụ màu đen, không còn thấy bóng dáng.

Tức thời trong tầng sương mù lại trở về với sự im ắng lạ thường.

Các Hợp Thể tu sĩ ở chung quanh bị kinh động do Huyền Vũ Phách Hoàng đã đến. Cả những kẻ liên can khác cũng không dám ở xem náo nhiệt, cả một đám bay trở về nơi cư ngụ.

Hàn Lập cũng ôm quyền hướng về Liễu Thanh, đang định cáo từ thì nàng thản nhiên cười nói:

"Hàn đạo hữu nếu không chê, xin mời đến chỗ của thiếp thân. Nơi đó có một vị đạo hữu khi xưa đã từng gặp qua đạo hữu."

"Từng gặp qua!" Trên mặt Hàn Lập hiện chút kinh ngạc.

"Không sai. Kỳ thật đó là một vị cố nhân ta vừa mới gặp trên đường, nên liền cùng nhau vào Nghênh Tiên Cung. Còn người đó rốt cuộc là ai. Hàn đạo hữu đi gặp tự nhiên sẽ biết." Thiếu phụ thản nhiên cười nói.

"Liễu tiên tử nói như thế khiến Hàn mỗ có chút tò mò. Vậy ta đành quấy quả tiên tử một phen." tâm niệm Hàn Lập thay đổi, bất động thanh sắc nói.

"Hàn đạo hữu nguyện ý thì không thể tốt hơn. Nói đến cũng khéo, thiếp thân ngụ ở tầng trên chỗ của Hàn đạo hữu. Nơi này cũng không còn gì náo nhiệt, chúng ta cùng nhau trở về là được" Liễu Thanh khẽ hé miệng, nhìn không ra đây là một thân khôi lỗi.

Trách không được nàng được xưng Nhân tộc Khôi Lỗi thuật đệ nhị. Thần thông khác thì chưa đề cập, riêng luyện chế pháp khôi lỗi giống người như đúc đã thật bất phàm.

Hiện tại Thiên Diệu Linh Hoàng đã ngã xuống, danh đầu Khôi Lỗi thuật đệ nhất tự nhiên được đặt lên trên người Liễu tiên tử này.

"Được! Hai người các ngươi cầm cấm chế lệnh bài, trước tiên quay về chỗ ở." Hàn Lập gật đầu rồi phân phó, đem một khối ngân bài ném cho hai người Hải Đại Thiếu.

Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử tiếp nhận lệnh bài, cung kính tòng mệnh.

Hàn Lập không quản hai người mà theo thiếu phụ hướng về Nghênh Tiên Cung.

Một một lát sau, trong một tòa điện phủ xanh biếc tại tầng sáu Nghênh Tiên Cung, Hàn Lập gặp một bạch y thiếu nữ niên kỷ mười sáu mười bảy.

Thiếu nữ này có khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, ánh mắt trong sáng lưu chuyển không thôi.

"Diệp đạo hữu!" Hàn Lập vừa thấy nàng thì ngạc nhiên kêu lên.

"Diệp Dĩnh bái kiến Hàn tiền bối. Không ngờ năm đó từ biệt tại Mộc tộc, hiện tại tiền bối đã là Hợp Thể tu sĩ." Bạch y thiếu nữ đối diện Hàn Lập thì trên mặt lại lộ vẻ phức tạp, tuy vậy vẫn nhẹ nhàng chỉnh đốn trang phục thi lễ.

"Hàn mỗ cũng không ngờ được gặp Diệp Dĩnh tiên tử tại đây." Hàn Lập nở nụ cười, tay áo rung lên, nhất thời một sức mạnh vô hình tỏa ra ngăn cản đối phương bái lễ.

Đồng thời hắn đem thần niệm đảo qua, cẩn thận đánh giá đối phương một lần.

Diệp gia nữ tử này thật không hổ là có huyết mạch của Thiên Phượng, tốc độ tu luyện cực nhanh, vượt xa các tu sĩ bình thường. Hiện giờ đã đột phá bình cảnh, có tu vi Luyện Hư Sơ kỳ.

Năm đó Hàn Lập thu được một giọt Thiên Phượng chân huyết là từ chỗ của nàng, đương nhiên có vài phần khách khí với nàng.

"Gia mẫu năm xưa là hảo bằng hữu của Liễu di, mới khẩn cầu mang ta vào nơi đây." Diệp Dĩnh dịu dàng cười, giải thích vài câu.

"Dĩnh nhi không cần khách khí, ta và mẫu thân ngươi tình như tỷ muội. Lúc này nhìn thấy dòng dõi cố nhân, cao hứng còn không kịp. Chút sự tình nhỏ như thế nhớ làm gì." Liễu Thanh ở một bên khẽ nở nụ cười!

Diệp Dĩnh nghe xong, tạ ơn vài tiếng.

"Bất quá, Liễu đạo hữu cùng Diệp tiên tử mời ta đến, không hẳn chỉ là mỗi sự tình gặp Hàn mỗ đó chứ!" Hàn Lập trầm ngâm một chút, nghiêm chỉnh nói.

"Nếu tiền bối đã hỏi, vãn bối cũng không tiện giấu diếm." Diệp Dĩnh ngẩn ra, rồi có chút ngượng ngùng.

"Nếu Dĩnh nhi muốn thương lượng sự tình cùng với Hàn đạo hữu. Ta cũng không ở một bên lạm bàn, hai người chuyện cho tốt." Liễu Thanh vô cùng đích thức thời, tủm tỉm cười nói.

"Chậm đã! Liễu di, việc này kỳ thật có chút quan hệ tới người, mong người ở lại." Thiếu nữ vội ngăn cản Liễu Thanh.

"Ồ, còn có việc này sao? Dĩnh nhi, cô làm ta có chút tò mò a."

Liễu Thanh kinh ngạc dừng chân.

Hàn Lập thì sờ sờ cằm, trên mặt lộ vẻ hứng thú.

"Lần này tìm đến nhị vị tiền bối, là có hai chuyện. Trong đó có một chuyện quan hệ với Hàn tiền bối nhưng đối với Liễu di có liên hệ không nhỏ." Thiếu nữ nghĩ một lát thì nghiêm sắc mặt nói.

"Quan hệ lớn đến ta?" Liễu Thanh nghe thì nhíu mi, tinh quang trong mắt lưu chuyển.

"Không sai, nghe nói từ sau khi Linh Hoàng tiền bối ngã xuống, đến nay bản thể của Liễu di chưa xuất quan. Nếu là như thế, có lẽ Liễu di quyết định muốn tranh đoạt Linh Hoàng chi vị chăng." Diệp Dĩnh nhìn Liễu Thanh, chậm rãi hỏi.

Liễu Thanh nghe vậy sắc mặt hơi biến đổi, sau một lúc mới thở nhẹ rồi gật đầu.

"Không sai. Ta muốn kế thừa danh tiếng khôi lỗi bí thuật của Linh Hoàng đại nhân trước đây, luyện chế thành mấy con khôi lỗi cực kỳ lợi hại. Nếu lần này bế quan có thu hoạch, cho dù đối mặt Hợp Thể hậu kỳ tu sĩ cũng có thực lực đánh một trận!"

Thanh âm của nàng tuy không lớn nhưng lộ vẻ vô cùng tin tưởng.

"Quả nhiên Liễu di có ý tưởng này, nhưng gia mẫu đã căn dặn Dĩnh nhi chuyển lời tới Liễu di một câu. Sau trăm năm, ngàn vạn lần không nên tranh đoạt Linh Hoàng chi vị, chính là họa mà không phải phúc." Thiếu nữ cẩn trọng nói.

"Có chuyện này? Ta biết mẫu thân ngươi tinh thông tính toán tài tình, hơn nữa tài trí cao vời, nhưng sự tình còn chưa phát sinh, sao có thể suy tính đi ra? Như vậy có phải mẫu thân ngươi thu được chút tin tức gì chăng?" Liễu Thanh thông qua mấy câu nói đơn giản của thiếu nữ, như đoán ra điều gì.

"Liễu di quả nhiên bất phàm. Dĩnh nhi còn chưa đến cập mà người đã đoán trúng bảy tám phần. Hàn tiền bối, chuyện về sau vãn bối muốn nói, mong rằng người tạm thời có thể giữ bí mật."

Thiếu nữ do dự một chút, quay sang Hàn Lập nói.

Thấy bộ dáng thiếu nữ thận trọng như thế, Hàn không chút lưỡng lự gật đầu:

"Hàn mỗ đáp ứng, chuyện tình của đạo hữu, ta tuyệt không truyền cho người thứ ba."

Tuy Hàn Lập không hứa hoàn toàn giữ bí mật nhưng Diệp Dĩnh cũng vừa lòng, bắt đầu nói ngọn nguồn sự tình.

"Kỳ thật chuyện thứ hai quan hệ rất lớn đến chuyện thứ nhất. Hàn tiền bối có lẽ không biết việc này nhưng nhất định Liễu di đã nghe nói tới. Chính là trong vòng ngàn năm, Ma kiếp sẽ hàng lâm Linh giới chúng ta." Trên mặt thiếu nữ hiện tia ngưng trọng.

"Ma kiếp!"

Liễu Thanh vẫn bình tĩnh, chỉ là sắc mặt hơi trầm xuống tựa hồ đã biết việc này. Riêng Hàn Lập thì giật mình đánh thót, không khỏi thất thanh hô lên.

Cũng khó trách, các Hợp Thể tu sĩ tiến giai đã ngoài ngàn năm, tự nhiên phong thanh nghe được các sự tình. Riêng Hàn Lập mới trở về Nhân tộc được mấy năm, còn chưa thực kết giao với các tồn tại cùng cấp, đối với Ma kiếp lần này hoàn toàn không biết gì.

Về sự tình ma kiếp chỉ truyền lưu trong các Hợp Thể tu sĩ, được giữ bí mật dị thường với các tu sĩ cấp dưới, phòng ngừa Cổ ma còn chưa hàng lâm thì hai tộc đã trở nên đại loạn.

Hàn Lập do xem trên một số điển tịch nhân tộc, đối với Ma kiếp có hiểu biết một phần. Chẳng qua không ngờ đại họa hai tộc sẽ bùng nổ trong ngàn năm.

Chẳng lẽ vận khí của hắn lại kém như thế sao? Đầu tiên là ở Thiên Uyên thành đụng phải lần dị tộc công thành trong mấy vạn năm mới có một lần, trở về lại vừa lúc gặp đại kiếp nạn hai tộc.

Bất quá hiện tại hắn hiểu được một điều, vì sao ở thời điểm vừa mới tiến giai Hợp Thể, nhiều thế lực vươn tay mời mọc hắn như thế, hơn nữa dùng các điều kiện thật là mê người.

Nếu không phải bản tính hắn cực kỳ chán ghét bị người ước thúc, đã bị hai ba điều kiện làm động tâm a!

"Diệp tiên tử đề cập ma kiếp, chẳng lẽ Linh Hoàng chi vị cùng ma kiếp bùng nổ có quan hệ?" Hàn Lập hít sâu một hơi, ánh mắt chợt lóe hỏi.

Chú ý: Người post tiếp, theo mẫu này

------oOo------

Chương 1793: Thảo Hồn Đan Cùng Niết Bàn Thánh Linh Đại Pháp

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hàn tiền bối nói đúng rồi! Lúc này đây, bất cứ ai đảm nhiệm chức vị Linh Hoàng này e rằng sẽ gặp phải cảnh cửu tử nhất sinh, ở trường ma kiếp phía trước rất có khả năng sẽ đối diện nguy hiểm mà ngã xuống. Ắt hẳn Liễu di cũng biết, gia tổ mẫu từng là ký danh đệ tử của Mạc Giản Ly tiền bối, cho dù sau này đạt thành một gia tộc hàng đầu đi nữa, vẫn kính lễ sư đồ đối với Mạc tiền bối. Mới vài năm trước, đột nhiên Mạc tiền bối mang thương tích ghé qua Diệp gia, đã ở lại Diệp gia cùng gia tổ mẫu bàn chuyện suốt đêm, sau đó mới lặng lẽ rời đi" Bỗng nhiên Diệp Dĩnh thuật lại một tràng làm cho Liễu Thanh phải hít một hơi lương khí.

"Ngươi nói cái gì. Mạc Giản Ly tiền bối bị thương à? Không thể nào, Mạc tiền bối vốn có thần thông nghịch thiên, làm thế nào có thể bị thương được chứ? Chẳng lẽ là …" Liễu Thanh lập tức nghĩ tới chuyện gì khác.

Hàn Lập tự nhiên cũng có nghe qua ít nhiều về vị Đại Thừa kỳ này của Nhân tộc, trên mặt cũng đồng dạng biến sắc.

"Xem ra Liễu di cũng đã đoán được vài phần. Mấy năm trước, Mạc tiền bối nhờ vào Tinh Bàn chi lực mà mạnh mẽ mở ra thông đạo tiến vào bên trong Ma giới, dự tính điều tra động tĩnh Ma tộc trước khi Ma Kiếp giáng xuống. Không nghĩ tới, trong Ma giới lão nhân gia lại bị hai gã Cổ ma thánh tổ phát hiện ra, nên chỉ có thể đại chiến một phen. Cũng may Mạc tiền bối vốn rất cẩn thận, trước lúc tiến nhập Ma giới đã hỏi mượn vị lão tổ Yêu tộc một kiện cứu mạng chí bảo phòng thân, nên lúc đó chỉ bị tổn thương một ít nguyên khí, rồi bỏ chạy về Linh giới. Thôi thì cũng xem như trong bất hạnh cũng còn chút may mắn vậy!" Thiếu nữ giải thích.

"Mạc tiền bối tiến vào Ma giới? Vài năm nay ta mãi bế quen, nên thật sự không biết chuyện này. Mạc tiền bối vì sao lại có hành động hết sức nguy hiểm thế này! Nếu ta nhớ không lầm, trong lần Ma kiếp giáng xuống trước đây, hẳn là lão nhân gia cũng không mạo hiểm hành động như thế" Liễu Thanh nhíu chặt chân mày.

"Mạc tiền bối cũng không nói thêm chuyện gì với Diệp gia chúng ta, nhưng tựa hồ lão nhân gia nhận được lời cảnh báo của các vị cao tầng ở tộc khác, cho biết Ma kiếp lần này chắc chắn hung hiểm hơn xa những lần trước, chỉ cần bất cẩn một chút thì bất kỳ ai ở hai tộc Nhân Yêu trong đợt đương đầu Ma kiếp lần này sẽ phải nằm xuống. Do đó Mạc tiền bối mới mạo hiểm thân mình đi điều tra, hơn nữa tuy rằng lần này lão nhân gia ở lại Ma giới không bao lâu, nhưng cũng đã phát hiện ra vài manh mối cực kỳ nguy hiểm. Cho nên sau khi trở về Nhân tộc, mới lập tức đến ngay Diệp gia chúng ta thu thập một ít Thiên Phượng chân huyết, chuẩn bị dùng luyện chế một kiện bảo vật lợi hại nào đó để ứng phó lần Ma kiếp này. Nếu không, thật sự Diệp gia chúng ta cũng không biết được lần Ma kiếp này lại hung hiểm đến thế, ngay cả Mạc tiền bối tu vi Đại Thừa kỳ mà còn cảm thấy lo lắng dị thường huống hồ ai khác!" Diệp Dĩnh lộ vẻ bất đắc dĩ nói ra.

Hàn Lập cùng Liễu Thanh nghe đến đó liền hoảng sợ hết hồn.

"Rốt cuộc Mạc tiền bối ở Ma giới gặp được những gì, chẳng lẽ lão nhân gia không đề cập đến à?" Hàn Lập bỗng nhiên hỏi.

"Vãn bối cũng không rõ, tổ mẫu chỉ nói qua một lần với mấy người trong gia tộc, có lẽ gia mẫu có thể biết nhiều hơn một chút, nhưng vẫn chưa nói lại cho vãn bối! Lần này, gia mẫu phái vãn bối ra ngoài, mục đích là muốn thông tri cho Liễu di cùng vài vị tiền bối có hảo hữu với Diệp gia, là ngàn vạn lần không nên đi tranh chức vị Linh Hoàng sẽ tổ chức trăm năm tới. Tựa hồ lúc này đây, Ma giới đã khai thông được vài thông đạo dẫn đến Linh giới, cụ thể là ngay tại khu vực gần với cây đại thụ Kình Thiên Thông Linh của Thiên Linh Thành. Do đó khả năng hết tám chín thành, ngay tọa vị của Linh Hoàng Thánh Thành chính là mục tiêu công kích lớn nhất của Ma tộc. Mà một khi tới lúc Ma kiếp bùng nổ, trên cương vị Tam Hoàng nguyên tắc không được phép vứt bỏ tam đại Hoàng

Thành mà bỏ chạy. Hơn nữa ngoại trừ nguyên nhân đó ra, thì Mạc Giản Ly tiền bối cùng với người của Thánh Đảo cố ý làm cho Thiên Linh Thành trở thành một mồi câu hấp dẫn đám Ma tộc. Rồi tận lực lợi dụng lực lượng thần kỳ của cây cổ thụ Kình Thiên Thông Linh cùng với những cấm chế của Thiên Linh Thành, sẽ làm tiêu hao bớt đại quân Ma tộc, giúp cho những thế lực khác ở Nhân tộc giảm bớt được áp lực công kích. Vì vậy lúc này đây, tân nhiệm Linh Hoàng phải đứng ra ngăn cản đội tiên phong của Cổ ma tộc, và tử thủ Thiên Linh Thành mà không được lùi bước chút nào, nguy hiểm bên trong ắt hẳn không cần vãn bối nói thêm nữa" Cuối cùng thiếu nữ cười khổ nói ra.

Liễu Thanh cùng Hàn Lập nghe xong, hai người không khỏi nhìn nhau.

"Lại có chuyện này nữa. Xem ra Mạc tiền bối từ trong Ma giới đã thu thập được một trong những tin tức quan trọng, nên khi biết được việc này mới nghiêm mật chuẩn bị một phen, không đến mức phải khiến cho Nhân tộc chúng ta thật sự gặp phải chuyện không may. Ta cũng không còn thắc mắc nữa, rõ ràng chuyến thâm nhập vào Ma giới của lão nhân gia thật là công đức vô lượng mà. Dĩnh nhi này! ta cảm tạ lời nhắc nhở của mẫu thân ngươi, nếu không ta mà chiếm được ngôi vị Linh Hoàng này, thật sự cũng chỉ còn cách sinh tử tồn vong cùng với Thiên Linh Thành mà thôi" Sắc mặt Thiếu phụ âm trầm bất định trong chốc lát, rồi thở dài ra một hơi mà nói.

Hàn Lập ngồi kế bên cũng thầm kêu may mắn.

Dù sao đối với địa vị Linh Hoàng trước đây hắn cũng có vài phần hứng thú.

Hiển nhiên người của Diệp gia căn bản không nghĩ ra hắn chỉ vừa mới tiến giai lên Hợp Thể kỳ, lại cũng muốn dòm ngó địa vị Linh Hoàng, cho nên những câu nói vừa rồi hoàn toàn chủ ý để khuyến cáo cho vị Thiên Linh tiên tử này.

Diệp thiếu nữ này không hề kiêng dè hắn, hiển nhiên cũng nhờ năm xưa có chút giao tình trợ giúp trong hành trình đến mộc tộc, nhân đây sẵn tiện cũng cấp cho hắn chút ân tình.

Dù cho hắn không biết giải thích tình hình này nọ, nhưng ít ra cũng biết được thanh thế tấn công của Ma kiếp cực kỳ hung hiểm đến mức nào.

Bấy nhiêu thôi đủ để hắn lo sợ phát run.

Ban đầu vốn dự định từ từ tu luyện, xem ra cần phải thay đổi kế hoạch rồi.

"Những gì biết được vãn bối đều đã nói ra, kế tiếp còn một việc khác, Dĩnh nhi đại diện cho gia mẫu, xin mời Liễu di cùng với Hàn tiền bối chấp thuận chức vị Thái Thượng Khách Khanh Trưởng Lão của Diệp gia chúng ta" Ngay lúc hai người Hàn Lập còn chưa kịp nuốt trôi tin tức vừa rồi, thì thiếu nữ này lại thản nhiên cười, đưa ra đề nghị với hai người.

"Thái Thượng Khách Khanh Trưởng Lão! Dĩnh nhi, chẳng lẽ mẫu thân ngươi còn chưa nói qua, năm xưa ta gia nhập dưới trướng của Linh Hoàng đời trước, chỉ vì hắn đã có đại ân với ta nên ta mới phải trả ân nghĩa đó. Hiện giờ rất vất vả mới được tự do tự tại, ta thật sự không muốn lại bị người khác ước thúc chút nào. Nếu không thì ta đã không dự tính tranh đoạt ngôi vị Linh Hoàng kia trong khi tu vi mới chỉ là Hợp Thể trung kỳ thôi" Liễu Thanh cơ hồ quá bất ngờ liền trực tiếp lắc đầu cự tuyệt.

"Đương nhiên gia mẫu biết được việc này, nhưng bà muốn ta tiện thể nói lại với Liễu di vài câu, nếu nghe xong mà vẫn không đồng ý thì gia mẫu tuyệt đối không dám miễn cưỡng chút nào" Diệp Dĩnh trợn tròn mắt rồi cười dài nói.

"Nói vài câu! Ha hả, đã nhiều năm không gặp, mẫu thân ngươi vẫn giống như xưa bình thường rất cổ quái tinh linh. Được rồi! để ta nghe thử qua một chút đã" Liễu Thanh hơi hiếu kỳ, lập tức hé miệng cười rộ lên.

Diệp Dĩnh thấy vậy trong lòng liền buông lỏng, tiếp theo miệng khẽ nhúc nhích rồi truyền âm qua.

Hàn Lập ở bên cạnh thấy như vậy, cũng có vài phần tò mò, liền chăm chú nhìn xem phản ứng của Thiếu phụ thế nào.

Kết quả chỉ thấy khuôn mặt nàng vốn đang mỉm cười, sau một lát đột nhiên trên mặt hiện ra một lớp đỏ sẫm dị thường.

"Đúng thật vậy sao, mẫu thân ngươi không gạt ta chứ?" Vị Thiên Linh tiên tử này trước đây vốn rất bình tĩnh, nhưng đột nhiên thất thanh la lên, thậm chí âm thanh hơi run nhè nhẹ.

"Tuyệt đối không giả. Gia mẫu biết rõ Liễu di vì chuyện năm xưa mà cả đời thương tiếc, nay cơ hội trước mắt tuy rằng có chút nguy hiểm, nhưng tóm lại cơ may không hề nhỏ chút nào. Chỉ cần Liễu di nguyện ý gia nhập, Diệp gia chúng ta cũng sẽ toàn tâm toàn lực tương trợ" Diệp Dĩnh thập phần khẳng định nói.

"Được, ta đồng ý gia nhập Diệp gia! Đừng nói là cơ hội không nhỏ, cho dù chỉ có một tia hy vọng ta cũng quyết không bỏ qua" Thiếu phụ nói chắc như đinh đóng cột, sắc mặt lại tái nhợt cực kỳ.

"Thật tốt quá, từ nay trở đi Liễu di và gia mẫu có thể gặp gỡ thường xuyên rồi, đồng thời Dĩnh nhi cũng có cơ hội được thỉnh giáo một ít bí thuật khôi lỗi của Liễu di nữa" Thiếu nữ vui vẻ ra mặt.

Cũng do mới vừa nghe được thông tin gì đó nên tâm trạng Thiếu phụ có chút kích động, vì vậy chỉ miễn cưỡng cười với thiếu nữ mà thôi.

"Hàn tiền bối, còn ý định của người thế nào!"

Diệp Dĩnh quay đầu lại, dùng ánh mắt chờ đợi nhìn về phía Hàn Lập.

"Tại hạ lúc trước cũng đã từng cự tuyệt nhiều lời mời, nên tự nhiên cũng không có ý gia nhập Diệp gia, chỉ có thể khiến cho Diệp tiên tử uổng phí một chuyến rồi" Hàn Lập không khách khí mà từ chối thẳng.

"Ta còn tưởng rằng tiền bối nếu đã biết được thế công hung mãnh của Ma kiếp kỳ này, hẳn là phải có chút thay đổi ý định rồi chứ.

Nếu như vậy, gia mẫu cũng đồng dạng có mấy lời muốn chuyển tới tiền bối, nếu tiền bối nghe xong mà tâm ý vẫn không biến chuyển, thì coi như vãn bối chưa từng đề cập qua bao giờ vậy" Ánh mắt Diệp Dĩnh láo liên, thần sắc có chút khác thường nói.

"Ồ, Diệp tiên tử nếu không ngại thì nói ta nghe thử!" Chân mày Hàn Lập hơi nhướng lên, thần sắc hơi cười cười.

Bản thân hắn ở Linh Giới vốn không thân không thích, lẻ loi một mình, hắn không tin đối phương thật sự có thể làm cho chính mình thay đổi quyết định.

"Hàn tiền bối, có bao giờ nghe qua Thảo Hồn Đan cùng bí thuật Niết Bàn Thánh Linh Đại Pháp của Diệp gia chưa!" Diệp Dĩnh nhẹ giọng nói ra.

"Đại danh Thảo Hồn Đan thì đương nhiên tại hạ có biết qua, loại đan dược này đích thật là một trong vài loại linh đan ít ỏi trong Nhân tộc dùng để gia tăng pháp lực đối với Hợp Thể kỳ. Bất quá Diệp gia rất ít bán ra ngoài, thậm chí Hàn mỗ cũng chưa bao giờ gặp ai bán đấu giá ở các Phường thị cả. Còn Niết Bàn Thánh Linh Đại Pháp quả thật đây là lần đầu tiên ta nghe nói qua" Hàn Lập sau khi cân nhắc chốc lát, liền chậm rãi nói.

"Tác dụng của Thảo Hồn Đan thì vãn bối không cần phải nói nữa, chỉ cần tiền bối khẳng khái gia nhập Diệp gia chúng ta, gia mẫu nguyện ý dâng tặng ba mươi khỏa linh đan. Tin tưởng có nhiều đan dược tinh tiến tu vi đến thế, về sau tiền bối muốn đột phá trung kỳ bình cảnh, khẳng định có thể trợ giúp phần nào. Về phần Niết Bàn Thánh Linh Đại Pháp kia, trong Diệp gia chúng ta chỉ cần một nữ tử và một nam nhân đều có Thiên Phượng chân huyết cùng phối hợp thi triển sẽ có hiệu quả thần kỳ. Điểm đặc biệt mà các bí thuật khác không có, chính là có khả năng kích phát tiềm lực cơ thể của tu sĩ bình thường, thể chất cơ thể dần dần được biến đổi, thậm chí nếu tu luyện tới viên mãn sẽ có diệu dụng thần kỳ tương tự như bất tử thân thể, giống như bất tử Hỏa Phượng Hoàng thông thường đều có thể niết bàn trùng sinh" Diệp Dĩnh nói tới đây, không hiểu tại sao trên mặt vốn đang cười lại đột ngột đỏ ửng lên.

Vừa nghe được thần thông bất tử thân thể, nhất thời Hàn Lập không cưỡng lại được bùng phát chút động tâm.

Về sau nếu như Phạm Thánh Chân Ma Công luyện tới đại thành, công pháp này giúp cho thân thể càng mạnh mẽ, trong lúc tranh đấu với người khác, nếu có thể sử dụng Niết Bàn Thánh Linh Đại Pháp này để hộ thân thì chẳng phải như hổ thêm cánh sao.

Bất quá với biểu tình của tiểu nha đầu này có chút gì đó không hợp lý lắm!

Hàn Lập nhìn thiếu nữ đó không khỏi thoáng lộ ra vẻ trầm ngâm.

Liễu Thanh vừa nghe Diệp Dĩnh nói xong, trước hết là ngẩn người ra, sau đó nhìn ngay Hàn Lập, rồi ngó qua thiếu nữ, nhưng lại nhịn không được, *"Phốc xuy"* một tiếng cười rộ lên.

------oOo------

Chương 1794: Lo Lắng

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Dĩnh nhi, ta thấy nếu như Hàn đạo hữu đáp ứng gia nhập Diệp gia, thì người được chọn để hiệp trợ tu luyện Niết Bàn đại pháp chính là ngươi rồi. Thật ra, lấy thân phận Hợp Thể tu sĩ của Hàn đạo hữu, những đệ tử Diệp gia bình thường e rằng Thiên Phượng Chân Huyết chưa đủ tinh thuần, vô phương đạt được hiệu quả tu luyện. Ta đã sớm nghe nói, mặc dù đệ thử Diệp gia rất đông đảo, nhưng tựa hồ chân chính kế thừa Thiên Phượng Chân Huyết không có mấy người. Mà Hàn đạo hữu dường như cũng còn độc thân, thật sự rất thích hợp a!" Thiếu phụ nhất thời phiền não trước đây vốn lãng vãng trong đầu liền bay biến đi mất, dùng khẩu khí giễu cợt nói ra.

"A di, Dĩnh nhi không biết đâu, còn phải xem Hàn tiền bối có thực sự muốn gia nhập Diệp gia không đã, mọi việc sẽ do gia mẫu quyết định mà" Khuôn mặt thiếu nữ hoàn toàn ửng đỏ, thoáng ngượng ngùng lắp bắp nói.

Liễu Thanh ở bên cạnh chỉ cười mà không nói gì nữa.

Hẳn nhiên Hàn Lập chẳng phải là loại người ngu dốt gì, chỉ nghe thoáng qua một chút đã rõ ràng, chẳng qua dường như Niết Bàn Thánh Linh Đại Pháp cũng là một loại song tu chi đạo.

Mà trước mắt thấy nữ tử này ngượng ngùng như vậy, nếu gia nhập Diệp gia thì cơ hồ nữ tử của Diệp gia hiệp trợ hắn tu luyện chính xác là Diệp Dĩnh này.

Trong lòng Hàn Lập cũng có chút bất ngờ, nhưng ngoài mặt vẫn trấn định vô cùng, tâm niệm chuyển động vài lần liền lắc đầu:

"Đa tạ ý tốt của Diệp gia, nhưng tâm ý tại hạ đã quyết định rồi, không muốn bị gò bó, hiện tại chỉ có thể đa tạ hảo ý của quý tộc mà thôi"

Vừa nghe Hàn Lập từ chối thẳng thừng như vậy, tựa hồ Diệp Dĩnh cũng thở dài một hơi, nhưng từ sâu bên trong đôi mắt đẹp ấy ẩn chứa chút gì đó hơi thất vọng, thế nhưng sau đó rất nhanh khôi phục lại như thường rồi hỏi:

"Nếu tiền bối thật sự không động tâm bởi ngoại vật, thì việc gia nhập Diệp gia này vãn bối đương nhiên sẽ không đề cập đến nữa. Nhưng nếu đổi lại một điều kiện khác, không biết tiền bối có nguyện ý trong mười năm tới xuất thủ giúp đỡ Diệp gia một lần được không?"

"Mười năm, không lẽ đạo hữu muốn nói tới Chân Linh đại điển!" Hàn Lập vừa nghe qua lời đó, không khỏi biểu lộ ra một tia cười khổ.

"Ủa, Hàn tiền bối cũng biết chuyện này à, chẳng lẽ đã …" Diệp Dĩnh phản ứng cực nhanh, lập tức đoán ra được gì đó.

"Không sai, quả thật tiên tử đã đến chậm một bước, tại hạ vốn đã đáp ứng hỗ trợ Cốc gia trong kỳ hội Chân Linh đại điển cho Hiểu Phong tiên tử rồi" Hàn Lập lộ vẻ tiếc nuối.

"Cốc gia à, không ảnh hưởng gì. Cốc gia với Diệp gia chúng ta vốn có quan hệ rất thân thiết, nếu vậy tại đại điển lần này ắt hẳn Hàn tiền bối sẽ không đối đầu với Diệp gia chúng ta" Diệp Dĩnh thả lỏng tinh thần nói.

"Thì ra là thế. Nói như vậy, Hàn mỗ sẽ để ý một chút" Khóe miệng Hàn Lập liền mỉm cười.

Thiếu nữ cũng đã trao đổi xong những điều cần nói.

Đương nhiên Hàn Lập sẽ không ở lại thêm làm gì nữa, sau một hồi bàn luận cũng khách khí cáo từ rời đi.

Liễu Thanh dẫn theo thiếu nữ cùng nhau đưa tiễn đến chỗ Truyền tống pháp trận.

Ngay khi thấy thân ảnh Hàn Lập biến mất trong ánh chớp linh quang, Liễu Thanh lại thở dài một hơi rồi nhẹ nhàng thốt ra một câu *"Đáng tiếc thật"*.

"Liễu di nói vậy là có ý gì, đáng tiếc chuyện gì vậy?" Diệp Dĩnh nghe qua, không khỏi có chút nghi hoặc.

"Dĩ nhiên là đáng tiếc cho mẫu thân ngươi không thể thuyết phục được người này gia nhập Diệp gia, nếu không thì người trẻ tuổi như thế mà có thể tiến giai lên Hợp Thể kỳ, rồi sau này nếu có khả năng thoát nạn Ma kiếp nữa, thì tiền đồ tương lai khó đoán nỗi đấy" Liễu Thanh cười khẽ nói.

"Hợp Thể tu sĩ mặt dù tại Nhân tộc chính là tồn tại đỉnh cấp, nhưng gia tổ mẫu cũng đã là Hợp Thể trung kỳ rồi, thậm chí chỉ cần kích phát Thiên Phượng Chi Huyết liền có khả năng đấu với Hợp Thể hậu kỳ một phen. Hơn nữa, hiện tại đã có Liễu di gia nhập Diệp gia rồi, nếu Hàn tiền bối mà thật sự làm Thái Thượng Trưởng Lão chúng ta, thì bất quá cũng như thêu hoa trên gấm mà thôi. Bất luận thế nào sau khi diễn ra Chân Linh đại điển, không bao lâu nữa Ma kiếp sẽ bộc phát, huống hồ gì khi Diệp gia đưa ra điều kiện tốt nhất, chúng ta còn có nhiều cơ hội để thu hút thêm những Hợp Thể tán tu khác nữa" Diệp Dĩnh hừ nhẹ một tiếng, nhìn thì chẳng thấy gì lạ cả, nhưng rõ ràng trong lòng có chút không cam tâm.

"Có lẽ mẫu thân ngươi coi trọng hắn là do nhìn ra tiềm lực nào đó, nhưng ta cảm giác vị Hàn đạo hữu này rất kỳ lạ, tựa hồ không xem điều kiện Diệp gia các ngươi đưa ra đáng giá chút nào. Đáng tiếc hiện tại ta chỉ là một khôi lỗi hóa thân, nếu như bản thể đang ở đây không chừng ta sẽ mời đối phương thử sức một chút, có lẽ sẽ dò xét được thực lực chân chính của hắn" Trong đôi mắt xinh đẹp của Liễu Thanh chợt lóe lên tia dị sắc, chậm rãi nói.

"Không cần phải dò xét gì cả. Lấy thủ đoạn của Liễu di, cho dù hắn có thần thông gì đi nữa bất quá cũng mới vừa tiến giai lên Hợp Thể thôi, khẳng định đứng trước mặt Liễu di không có khả năng chống đỡ được bao lâu đâu. Huống hồ có nghe gia mẫu nói qua, lúc trước Thiên Diệu Linh Hoàng đại nhân ngã xuống khi đang độ kiếp, cũng đã truyền lại tỉ mỉ cho Liễu di vô số thủ thuật luyện chế khôi lỗi. Hiện tại thần thông của Liễu di quả thật không

kém hơn Tam Hoàng cùng Thất Đại Yêu Vương bao nhiêu đâu" Diệp Dĩnh lúng liếng cặp mắt, cười hì hì nói.

"Tin tức của Diệp gia ngươi quả thật nhanh nhạy mà. Biết được chuyện này không có mấy người, thế mà cũng truyền đến tận tai của mẫu thân ngươi, thật sự về điểm này ta không thể không khâm phục!" Liễu Thanh nghe nói như thế thần sắc thoáng biến đổi, nhưng lại nghĩ tới chuyện gì khác liền chỉ có thể lắc đầu cười khổ mà thôi.

Thiếu nữ cũng hé miệng cười rộ lên …

Cũng trong lúc này, Hàn Lập đã quay về lại chỗ ở của mình, ở đại điện một chút chờ hai người Hải Đại Thiếu, phân phó vài câu rồi lập tức tiến vào trong mật thất mà khoanh chân ngồi xuống.

Bởi vì Hàn Lập mới vừa tiến giai Hợp Thể kỳ, nên trước đây dự tính tạm hoãn tu luyện, bây giờ vừa mới nắm được tin tức Ma kiếp sắp sửa tấn công, tự nhiên mọi toan tính trước đây đều phải thay đổi.

Hôm nay hắn muốn ngồi yên tỉnh suy nghĩ thật kỷ lưỡng, sắp xếp lại kế hoạch một chút để thích hợp với tình huống biến chuyển mấy trăm năm sau. Trước hết phải nhanh chóng tăng cường thực lực bản thân, tránh khỏi bị vấp ngã trong đợt Ma kiếp này.

Dù sao ở lần Ma kiếp trước, trong số Tam Hoàng và Thất Đại Yêu Vương cũng đã có người ngã xuống, thế nhưng lần Ma kiếp này tựa như còn kinh hơn cả lần trước.

Càng khiến cho Hàn Lập có chút chột dạ chính là, năm xưa tại Nhân giới hắn đã từng đắc tội với Nguyên Sát Thánh Tổ của Ma giới, Thần niệm hóa thân của ma đầu này phủ xuống Nhân giới lúc trước cũng vì vậy đã bị Ngân Nguyệt hấp thu thôn phệ mất.

Mà cấp độ Thánh Tổ trong Ma giới chính là tương đương với tồn tại Đại Thừa kỳ của Nhân tộc.

Chỉ sợ tên đó thừa dịp Ma kiếp giáng xuống Linh giới, liền nhân cơ hội đó mà phái thủ hạ truy tìm hoặc đích thân tới tận cửa hỏi tội.

Vì thế, hắn phải chuẩn bị trước khi Ma kiếp buông xuống, nỗ lực tăng tiến tu vi lên Hợp Thể hậu kỳ cảnh giới mới được.

Chỉ có cách này, dựa vào thần thông và bảo vật hắn mới có thể đủ sức bảo vệ tính mạng trong đợt Ma kiếp này, cho dù có thật sự đối mặt với Cổ Ma Thánh Tổ đi nữa, lúc đó hắn cũng có khả năng đánh một trận sinh tử.

Bất quá phải nói lại, hắn chỉ mới vừa tiến giai lên Hợp Thể không bao lâu, lại mấy ngày nay có cơ hội trao đổi với những đạo hữu cùng cấp, nên cũng biết được giai đoạn tiến cấp từ Hợp Thể kỳ ngày càng khó khăn, còn hơn cả dự tính ban đầu của hắn.

Đối với những tu sĩ sơ kỳ thông thường khác, phải hao tốn tới mấy ngàn năm hoặc vài vạn năm thời gian, thậm chí cho tới lúc ngã xuống ngay đợt Thiên kiếp, rất nhiều người cũng vô phương đột phá được trung kỳ bình cảnh.

Vì thế những người đạt tới Hợp Thể hậu kỳ đương nhiên càng thêm thưa thớt.

Hãy nhìn qua các đời của Tam Hoàng cùng Thất Đại Yêu Vương mà xem, cũng đâu phải ai nấy đều đạt tới tu vi Hợp Thể hậu kỳ cả đâu.

Hơn nữa, cho dù có cho hắn thêm nhiều thời gian hơn nữa, bình thường căn bản cũng vô phương tiến cấp được. Cũng may là trong Quảng Hàn giới hắn thu thập được một ít linh dược Tiên giới, nên có khả năng luyện chế ra được một lượng lớn linh đan dùng để tinh tiến pháp lực cho tu sĩ Hợp Thể kỳ.

Lúc đầu nếu so sánh tốc độ tu luyện với những tu sĩ có tư chất thượng thừa khác mà nói, hắn đã tiết kiệm thời gian hơn mấy lần rồi. Về sau nếu bỏ ra mấy trăm năm không ngừng khổ tu, hẳn là pháp lực tích lũy không thành vấn đề gì nữa.

Phiền toái duy nhất chính là đột phá bình cảnh.

Cho dù hắn có nuốt được vô số linh dược để cải thiện linh căn thể chất đi nữa, thì tư chất thực không thể sánh bằng những tu sĩ khác. Chỉ còn cách chuẩn bị thật kỷ, tận sức mượn lực kích phát mạnh mẽ để đột phá bình cảnh.

Hiện tại trong tay hắn có một khỏa Hư Linh Đan, cùng với một thứ rất mong đợi chính là Minh Hà Thần Nhũ của Thanh Nguyên Tử.

Trong lòng Hàn Lập cứ thế mà tính toán, tinh thần thoáng buông lỏng, ánh mắt lập tức chợt lóe như nhớ ra gì đó, cánh tay khẽ động, một chiếc vòng màu đen liền xuất hiện trong tay.

Thần niệm Hàn Lập thả vào trong chiếc vòng tìm tòi một chút, chân mày khẽ nhíu lại.

Chỉ thấy một đoàn hắc vụ nhàn nhạt được ngưng tụ lại giữa không gian, mơ hồ bên trong có một con Tiểu Hầu đen đúa đang ngủ say không dậy nỗi.

Chính là Đề Hồn Thú.

Ban đầu con thú này biến thân rồi một kích diệt sát Thiên Ngoại Ma Đầu, sau đó lập tức ngủ vùi trong Linh Thú hoàn.

Nếu không phải lúc trước con thú này tung ra thần thông khó thể tin nỗi, rồi đúng lúc hiện thân ứng phó cường địch, thì hiện tại hắn tuyệt đối đã có một đòn sát thủ bí mật rồi.

Cũng còn may là, hiện giờ cho tới lúc Ma kiếp bạo phát còn rất lâu, hắn cũng không tin là con thú này thật sự có thể ngủ say tới ngàn năm.

Trong lòng vừa nghĩ thế, bàn tay Hàn Lập rung lên, lập tức Linh Thú hoàn biến mất không thấy đâu nữa.

Tiếp đến, trong tay lại hiện ra bức Vạn Kiếm Đồ lấp lánh kim quang, cổ tay rung lên liền phóng bức tranh đó lên không trung, rồi từ từ mở ra yên ắng bất động.

Bên trong bức tranh này ẩn chưa một đại thần thông khó lường chính là Niệm Kiếm Quyết, ban đầu hắn tìm hiểu ra vài điểm rồi dung nhập vào trong Thanh Bàn Kiếm Trận, quả nhiên uy lực kiếm trận tăng lên rất nhiều.

Nếu hắn có thể tìm hiểu thấu triệt được hết hoàn toàn, tin rằng thực lực sắp tới tuyệt đối sẽ tăng lên dữ dội.

Dù sao thì tới lúc này, hắn đã tiếp xúc qua không ít tu sĩ Hợp Thể kỳ, mặc dù đa số trong đó là tán tu cùng với vài Tông môn Thế gia tu sĩ, nhưng như vậy cũng đủ rồi.

Còn muốn gặp mặt Tam Hoàng cùng Thất Đại Yêu Vương thì phải chờ một chút cơ duyên mới được.

Đặc biệt là Thiên Khuê Lang Vương, mặc dù Hàn Lập còn chưa thấy qua hình dáng vị đó, nhưng mỗi khi nghĩ tới Ngân Nguyệt, thì mơ hồ trong lòng có vài phần buồn bực không yên.

Cũng không biết, từ lúc Ngân Nguyệt khôi phục lại thân phận Linh Lung Yêu Phi, rồi quay về Linh giới đã nhiều năm, rốt cuộc tình hình thế nào rồi.

Bất quá, với thân phận là phi tử của Thiên Khuê Lang Vương, có lẽ nàng đã sớm quay lại vòng tay của Yêu Vương rồi, thậm chí nói không chừng có thể gặp gỡ lại người ấy ở Vạn Bảo Đại Hội lần này cũng nên.

Nhưng Hàn Lập vẫn nhớ mãi, năm xưa nàng đã quay đầu lại nhìn mình với ánh mắt rất khác lạ, khiến trong lòng hắn vương vấn chút mong đợi lung linh.

Đương nhiên hắn không phải là một tiểu tử thô kệch, nên tự nhiên có thể nhìn ra ý vị trong ánh mắt ngày xưa đó.

Ngân Nguyệt và hắn đã có nhiều năm tương thân tương trợ với nhau, rồi cùng vào sanh ra tử, nếu nói hắn không có chút cảm tình nào với nàng thì … hẳn nhiên không phải thế.

Nhớ lại năm đó, bất quá hắn mới chỉ là Nguyên Anh tu sĩ, căn bản chẳng làm thay đổi được cục diện. Thế nhưng hôm nay đây, hắn cũng đã tiến giai lên tới Hợp Thể kỳ và cũng đã đến Linh giới rồi. Trải qua nhiều năm như vậy, không biết Linh Lung Yêu Phi có còn là Ngân Nguyệt của năm xưa hay không?

Hàn Lập tuy không biết thế nào, nhưng cũng theo bản năng không để chuyện này trong lòng nữa, nhằm tránh cho tâm cảnh bản thân lộ ra sơ hở quá lớn.

Tâm tư hắn quay cuồng một phen, hồi lâu sau mới khôi phục lại tâm cảnh như bình thường, lúc này hai mắt chớp động lam quang mà ngắm nhìn Vạn Kiếm Đồ trước mặt.

Không bao lâu sau, sắc mặt Hàn Lập không chút thay đổi, liền toàn tâm toàn ý tìm hiểu Vạn Kiếm Đồ.

------oOo------

Chương 1795: Ẩn Linh Căn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập ở trong mật thất hơn mười ngày, rốt cục Vạn Bảo đại hội chính thức bắt đầu.

Ngày hôm nay, hắn đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn thì tựa như cảm ứng được điều gì, tay áo rung lên đem Vạn Kiếm Đồ trước mắt thu lại.

Sau đó hắn khởi thân, đi ra cửa chính mật thất.

Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử đang cung kính đợi bên trong Chính điện.

Hai người vừa thấy Hàn Lập đi ra, lập tức tiến lên chào. Hải Đại Thiếu nhanh chóng lấy trong tay áo ra một tấm bái thiếp ánh vàng rực rỡ, hai tay dâng lên nói:

"Hàn tiền bối, đây là thiệp mời của Vạn Bảo đại hội đưa tới cho tiền bối! Chỉ cần có tấm thiếp này, có thể tùy ý tham gia đấu giá hội các cấp bậc, ra vào địa điểm giao dịch của Vạn Bảo đại hội. Hôm nay là ngày đầu tiên đại hội bắt đầu. Ở trên sơn đỉnh Phi Tiên Phong sắp cử hành đại hội đấu giá đầu tiên. Theo thường lệ trước kia của đại hội. Hội đấu giá này có tính chất vô cùng trọng yếu, là dấu hiệu để khai diễn Vạn Bảo đại hội. Một số các thế lực lớn cùng một số tư nhân có thể xuất ra trọng bảo trên đấu giá hội này."

"Ồ, các ngươi hiểu biết cũng không ít. Xem ra mấy ngày nay, hai người các ngươi cũng thường xuyên ra bên ngoài." Hàn Lập nở nụ cười, tùy ý tiếp nhận tấm thiếp rồi nhìn lướt qua nó.

Chỉ thấy trên bái thiếp tỏa ra ánh vàng rực rỡ, một mặt ấn chứng rõ ràng hai chữ cổ *"Vạn bảo "*. Mặt còn lại dùng một loạt phù văn họa tiết một mảnh đồ án màu bạc bảo khí tận trời, có chút huyền ảo xảo diệu.

"Trong khi ta bế quan, bảy đại Yêu vương đã đến đông đủ chưa?" Hàn Lập thu kim sắc bái thiếp lại, hỏi một câu.

"Bẩm tiền bối, trong bảy đại Yêu vương thì ngoài Thiên Khuê Lang vương cùng Thiên Hồ vương, năm vị Yêu vương còn lại đều đã đến đông đủ." Hải Đại Thiếu cung kính trả lời.

"Lang vương cùng Hồ vương không tới? Điều này có chút kỳ quái. Xét ra thì Vạn Bảo đại hội được bảy đại Yêu vương vô cùng trọng thị, không dễ dàng bỏ qua mới phải" Vẻ mặt Hàn Lập hơi ngưng, hỏi.

"Về điều này thì vãn bối nghe đồn một chút! Nghe nói Thiên Khuê Lang vương đang bế quan tu luyện một môn thần thông lợi hại nên không thể tham gia. Về phần Thiên Hồ Vương tựa hồ như không ở tại Thiên Hồ Lĩnh, lại chỉ phái người tới nói có chuyện quan trọng trên thân nên không thể tới." Khí Linh Tử cẩn trọng trả lời.

"Thì ra là thế! Một khi đã như vậy, chúng ta cũng khởi hành. Các hoạt động trong Vạn Bảo đại hội tuy đông đảo nhưng ta chỉ cảm thấy hứng thú mấy chỗ mà thôi. Đương nhiên không thể bỏ qua đấu giá hội đầu tiên này. Các ngươi cũng theo ta. Người bình thường tuy không thể vào đấu giá hội nhưng có kim sắc bái thiếp này, hẳn là có thể mang thêm vài môn nhân đệ tử đồng hành." Hàn Lập nhìn thoáng qua hai người, cười nói.

"Môn nhân đệ tử! Tiền bối, người nhận chúng vãn bối làm đệ tử chăng!" Vừa nghe Hàn Lập nói, hai người vốn ngẩn ngơ nhưng lập tức có phản ứng. Vẻ mặt Hải Đại Thiếu kích động hỏi.

"Hai người các ngươi có tu vi quá thấp, trực tiếp thu các ngươi làm đệ tử thì không ổn. Nếu các ngươi bằng lòng thì ta sẽ nhận làm đệ tử ký danh. Đến khi nào các ngươi tiến giai Hóa Thần thì sẽ là đệ tử chính thức. Hy vọng các ngươi không làm ta thất vọng!" Hàn Lập khẽ lắc đầu, vẻ mặt mang vài phần ngưng trọng nói.

"Ký danh đệ tử cũng tốt! Bái kiến lão sư!" Nghe Hàn Lập nói, Khí Linh Tử không chút do dự quỳ xuống khấu đầu ba cái.

Hải Đại Thiếu cũng vô cùng hưng phấn quỳ xuống, miệng kêu sư tôn rồi làm lễ bái sư.

Hàn Lập thấy vẻ mặt đầy thành ý của hai người thì gật đầu, sau đó tay áo khẽ phất. Nhất thời một sức mạnh vô hình nâng thân hình hai người Hải Đại Thiếu thẳng dậy.

Thanh âm thản nhiên của Hàn Lập lại vang lên:

"Hẳn là hai người các ngươi biết một chút về lai lịch xuất thân của vi sư. Khi trước tại hạ giới, ta từng thu hai đệ tử, như vậy hiện các ngươi có thêm một sư huynh cùng một sư tỷ.

Bất quá tính tình của vi sư ưu thanh tâm quả dục, cũng không muốn vì mối quan hệ này mà chậm trễ tu hành. Ta thu mấy hai ngươi là có nguyên do đặc biệt, cho nên có một số điều quan trọng ta cần nói rõ, để tránh về sau các ngươi nghi hoặc, từ đó sinh ra tâm nghi kỵ!"

Hàn Lập nói lời cuối cùng thì thanh âm trầm xuống, cả gian đại điện đang ấm áp chợt trở nên lạnh lùng, giống như toàn bộ bị hàn khí lạnh lẽo bao phủ.

Với tu vi của Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử mà dưới cỗ kỳ hàn này cũng giật mình rùng mình một cái, vội nói*" không dám "*.

"Hắc hắc, có gì có dám hay không. Nếu đổi lại như ta, là một Trúc Cơ kỳ được tu sĩ Hợp Thể kỳ thu làm đồ đệ, chỉ sợ trong lòng cao hứng không thôi." Hàn Lập cười hắc hắc, lơ đễnh mở miệng.

Nghe như thế, Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử liếc mắt sang nhau, cảm thấy xấu hổ có chút xấu hổ nhưng không biện giải.

"Nói thật, nếu các ngươi chỉ là Trúc Cơ tu sĩ cùng luyện thể sĩ bình thường thì đương nhiên ta không thu làm đệ tử ký danh. Sở dĩ hôm nay nhận hai người cũng có thể nói là do duyên phận. Về tâm tính phẩm hạnh hai ngươi ta thực vừa lòng nhưng chính yếu

hơn đó là, hai người các ngươi, một thì có được Ẩn Linh Căn trong truyền thuyết, còn thể nội người kia có được Truyền thừa Khí vật." Hàn Lập nhìn hai người, vẻ mặt có chút quái dị nói.

"Ẩn linh căn!"

"Truyền thừa Khí vật"

Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử nghe thì nhất thời ngẩn ra không hiểu. Với tu vi hai người này, hiển nhiên không có dịp nghe nên vô pháp hiểu biết những lời huyền cơ của cao giai tu sĩ.

"Khí Linh Tử, *"Truyền thừa Khí vật"* của ngươi, hẳn là một kiện pháp khí của Vụ Hải Quan nhằm phong ấn một công pháp bí thuật trong thể nội của ngươi. Nếu tu vi đạt tới cảnh giới nhất định sẽ tự giải trừ phong ấn, khi đó ngươi sẽ đạt được công pháp tu luyện thích hợp. Đương nhiên Truyền thừa Khí vật cũng là một kiện dị bảo khó tìm, nếu là phối hợp thôi động cùng công pháp mà nói, uy lực tuyệt đối không nhỏ…" Nói tới đây, Hàn Lập ngừng lời một chút.

" Đôi khi đệ tử cũng cảm thấy thể nội có chút kỳ lạ, thỉnh thoảng còn gặp một số quái mộng, nguyên lai là thứ quỷ quái này!" Khí Linh Tử nghe trợn mắt há mồm, theo bản năng lẩm nhẩm vài câu.

Hàn Lập nghe xong cười mà nói thêm:

"Kỳ thật cơ duyên tạo hóa của ngươi không nhỏ. Theo ta quan sát thì nhất mạch thần thông bí thuật của Vụ Hải Quan này không phải là nhỏ, thích hợp cho ngươi tu luyện. Cho nên ta sẽ không truyền thụ thêm chủ tu công pháp cho ngươi. Đợi khi ngươi tu luyện thành công thì truyền cho một số bí thuật là được. Cho nên Vụ Hải nhất mạch vẫn cần ngươi kế thừa về sau. Chờ ngươi tu luyện đại thành thì có thể một lần nữa đảm đương Vụ Hải Quan chi chủ, đem nhất mạch này phát dương quang đại, ta sẽ không can thiệp vào. Ngươi đã có truyền thừa, chỉ cần ta điểm giáo thêm một chút liền có thể tự hành tu luyện. Đương nhiên bái nhập làm môn hạ của ta, về phần các loại tài nguyên ta tuyệt không tiếc rẻ. Nếu ngươi cảm thấy không hài lòng hoặc có oán hận. Lễ bái sư vừa rồi ta xem như chưa bao giờ phát sinh." Hàn Lập nhìn chằm

chằm tiểu đạo sĩ, bình tĩnh dị thường nói.

"Không dám, vãn bối có thể bái tiền bối làm đệ tử ký danh đã là thiên đại hảo sự. Về phần tu luyện công pháp nào tự nhiên do tiền bối làm chủ, tuyệt không oán hận nửa câu." Khí Linh Tử vừa nghe lời này của Hàn Lập, sắc mặt đại biến lại khúm núm nói.

"Ừm, ngươi chấp nhận thì không có vấn đề. Về phần Hải Đại Thiếu..." Hàn Lập vừa lòng gật đầu, xoay chuyển ánh mắt lên người thanh niên tuấn mỹ bên cạnh.

"Sư tôn gọi ta là Hải Nguyệt Thiên là được, danh xưng Hải Đại Thiếu chỉ là lời nói đùa của bằng hữu, không dám xưng hô trước mặt sư tôn." Hải Đại Thiếu có vẻ biết điều vội vàng nói.

"Được rồi! Về sau kêu ngươi là Nguyệt Thiên." Hàn Lập khẽ nở nụ cười nơi khóe miệng.

"Dạ, sư tôn!" Hải Đại Thiếu tự nhiên kính cẩn đáp.

"Tình huống của ngươi lại hoàn toàn khác so với Khí Linh Tử. Mấy ngày nay ta đã kiểm tra qua hoàn toàn thân thể của ngươi, còn tham vấn thêm một số nghi hoặc nơi các đạo hữu cùng cấp, hiện tại có thể khẳng định chẳng những ngươi có Dong Kim chi thể hiếm thấy, hơn nữa Lôi linh căn quái dị trong người ngươi hẳn là Ẩn Linh Căn trong lời đồn. Không, gọi là Ẩn Lôi linh căn thì thỏa đáng hơn. "

"Ẩn Lôi linh căn!" Hải Đại Thiếu lẩm nhẩm hai lần, tự nhiên vẫn là vẻ mặt khó hiểu.

"Dong Kim chi thể tuy hiếm thấy nhưng với số lượng nhân số khổng lồ ở Nhân tộc luôn xuất hiện một số nhất định. Căn cứ vào điểm này, ngươi mới có thể tu luyện luyện thể thuật cực nhanh. Về phần Ẩn Linh Căn mà nói thì còn khá mơ hồ,.Từ xưa đến nay, lời đồn về Ẩn Linh Căn chỉ có trong truyền thuyết, cho nên từ đầu ta không ngờ việc này, phân tích nghiên cứu rất lâu mới có thể xác định chính xác. Ẩn Linh Căn rất khó phát hiện, xác suất sinh ra loại linh căn giả này còn thấp hơn cả Thể chất giả đặc biệt hoặc Kế thừa giả có Chân Linh huyết mạch." Hàn Lập giải thích.

"Đây là vì sao?" Khí Linh Tử nghe được nhịn không được hỏi.

"Bởi vì loại linh căn này chỉ sinh ra trên những kẻ có thể chất hay kế thừa huyết mạch đặc thù. Ở những kẻ này, linh căn bị lực lượng của thể chất hoặc huyết mạch đặc thù tiêu thất thành Ẩn Linh Căn. Bất quá là Ẩn Linh Căn giả cũng chưa chắc đã có lợi. Tông môn tu tiên bình thường sẽ không nhận những người này trừ phi thể chất đặc thù hoặc huyết mạch của bọn họ phải nghịch thiên, hoặc phải là loại linh căn giả hiếm hoi như Lôi linh hoặc Ám linh căn.

Sở dĩ như vậy là do việc phán phán đoán được thời gian Ẩn Linh Căn xuất hiện để tiến hành bồi dưỡng là không dễ. Ẩn Linh Căn tiêu thất trong thời gian quá dài thì bồi dưỡng vô cùng khó khăn. Mà chỉ khi linh căn xuất hiện thì Ẩn linh căn giả mới có thể tiến hành tu luyện pháp lực." Hàn Lập giải thích một phen cho hai đệ tử ký danh.

------oOo------

Chương 1796: Tử sam nữ tử

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hải Đại Thiếu nghe thì hai mắt tỏa sáng, không hiểu dị Linh căn chân chính trong cơ thể, nhịn không được hỏi:

"Theo như lời sư tôn thì lai lịch Ẩn Linh căn ảnh hưởng lớn tu luyện, cuối cùng đồ nhi đã hiểu vài phần. Nhưng vì sao chỉ có Ẩn Lôi Linh căn cùng số hiếm khác mới được coi trọng, trong này còn điều gì kỳ lạ sao?"

"Ngươi rất thông minh, nghe một chút đã hiểu được điểm tối mấu chốt. Về Ẩn Ám Linh căn thì không nói, Loại Linh căn này còn hiếm thấy hơn cả Ẩn Lôi Linh căn của ngươi. Ẩn Lôi Linh căn khi tu luyện thì khó khăn hơn các loại linh căn khác, có điều có thể tu luyện Lôi Đình chi đạo, chính là một trong mấy loại phụ trợ hiếm hoi trên thế gian có thể ngăn cản lôi kiếp." Hàn Lập chậm rãi nói.

"Phụ trợ người ta ngăn cản lôi kiếp? " Hải Đại Thiếu còn chưa phản ứng thì Khí Linh Tử nghe xong lại chấn động. So với luyện thể sĩ như Hải Đại Thiếu. Hắn thân là tu sĩ, tự nhiên hiểu được phân lượng trong lời nói vừa rồi của Hàn Lập.

"Không sai! Người có Ẩn Lôi Linh căn khó có thể bồi dưỡng, nhưng chỉ cần tu luyện đến cấp cao thì các tông môn tu tiên không tiếc tài lực. Bất quá nếu không tu luyện đến đại thành cao giai, như vậy cho dù có Ẩn Ám Linh căn thì cũng không có tông môn nào đi làm điều vô dụng này. Có điều ta nhận ngươi là do là thể chất cùng Linh căn của ngươi thích hợp kế thừa công pháp pháp thể song tu của ta. Cho dù thời điểm Linh căn tiêu thất, ngươi cũng có thể tu luyện luyện thể thuật, sẽ không lãng phí thời gian. Thứ hai là ta cũng am hiểu một số về Lôi Đình chi đạo, có thể truyền thụ cho ngươi. Vạn nhất ngươi thực sự tu luyện đại thành, ở thời điểm ta độ kiếp có thể ra tay tương trợ. Đến lúc đó có thể giảm bớt một phần gánh nặng cho ta, nói không chừng quan hệ đến sự thành bại khi ta độ kiếp!" Hàn Lập cũng không

giấu diếm ý định thu đồ đệ, thản nhiên nói ra.

"Chỉ cần Nguyệt Thiên có một ngày tu luyện đại thành, tuyệt đối toàn lực phụ trợ sư tôn độ kiếp." Hải Đại Thiếu không chút lưỡng lự hướng về Hàn Lập cung kính thi lễ, nghiêm nghị dị thường nói.

*"Ha ha, ngươi cũng đừng quá để ý việc này. Ta cũng là lo lắng vạn nhất, sự tình trên còn không biết là chuyện của bao nhiêu năm sau. không thể đoán trước nên không cần cưỡng cầu. Ta thu hai người làm đồ đệ cũng có phẩm tính hợp với ta, hẳn là có một đoạn duyên phận sư đồ. Bất quá lúc trước hai tiểu tử ngươi kêu một hồi "*Hàn huynh *" khiến ta thực có hại không nhỏ."* Hàn Lập đầu tiên là gật đầu, bỗng nhiên lại thần sắc thoải mái cười rộ lên.

Nghe Hàn Lập nói như thế, Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử tự nhiên ngây ngô cười xấu hổ một trận.

"Được rồi, hiện cũng nên xuất phát. Ta còn hứng thú gặp qua một số đạo hữu cùng cấp. Nghe nói trong đấu giá hội có thể có tộc nhân khác xuất hiện, gần nhất ta càng muốn gặp một phần. Nhìn xem là dị tộc nào từ xa lặn lội tới đây." Nụ cười trên mặt Hàn Lập chợt tắt, trầm giọng phân phó.

"Dạ, sư tôn!" Hai người Hải Đại Thiếu vội vàng đáp ứng.

Hàn Lập gật đầu mang theo hai người đi khỏi đại điện. Vừa thông qua Truyền Tống trận rời Nghênh Tiên Cung, liền nhìn thấy không trung xa xa chớp động linh quang, từng đội giáp sĩ tuần tra ở các tầng trời thấp, đồng thời ở xa hơn thấy được có thân ảnh tu sĩ chớp lên, nhưng nếu tới gần Nghênh Tiên Cung trong vòng mười dặm lập tức bị vệ sĩ chung quanh ngăn cản lại. Hiển nhiên là ngoại nhân muốn ra vào Cửu Tiên Sơn.

Hàn Lập không nói gì mà tay áo rung lên, một vầng thanh quang trong tay áo bay ra, đem hai người Hải Đại Thiếu cuốn lấy, lập tức bay lên trời.

Cửu Tiên Sơn vốn có cấm không chi lệnh nhưng đối với Hợp Thể tu sĩ như Hàn Lập tự nhiên không có tác dụng.

Một số giáp sĩ tuần tra chung quanh vừa thấy Hàn Lập từ Nghênh Tiên Cung bay ra thì chẳng quan tâm, giống như không thấy.

Ba người Hàn Lập hóa thành một đạo thanh hồng, nhằm hướng Phi Tiên Phong kích bắn đi.

Trong độn quang từ trên cao nhìn xuống, rõ ràng thấy sơn mạch khi trước vốn yên tĩnh dị thường mà giờ phút này hoàn toàn bị biển người Nhân Yêu hai tộc bao phủ.

Tuy rằng không thể nói là đầu người lố nhố, nhưng liếc mắt một cái, chỉ thấy khắp cả dãy núi bóng người chớp lên.

Đặc biệt trong một số kiến trúc chuyên sử dụng cho đại hội lần này đã lấp đầy người của Nhân Yêu hai tộc. Càng tới gần chín tòa sơn phong, làn sóng người càng thêm mãnh liệt.

Hai người Hải Đại Thiếu ở độn quang vô cùng hưng phấn còn Hàn Lập sớm tham gia đại hội thế này không biết bao nhiêu lần, tự nhiên thần sắc vô cùng bình thản.

Hắn căn bản không để ý tới phía dưới, từ không trung bay vút qua.

Nửa khắc sau, một tòa phong sơn cao tới cả vạn trượng hiện ra trước mắt. Chính là nơi cao nhất trong Cửu Tiên Sơn.

Phi Tiên Phong!

Tuần tra vệ sĩ nơi đây nhiều hơn hẳn các địa phương khác, còn số một số Lôi Vệ cưỡi Lam sắc Phi lang bắt đầu xuất hiện ở không trung.

Hàn Lập độn quang mới vừa cách bảy tám trượng, rốt cục có Lôi Vệ thúc dục tọa kỵ ngăn cản.

"Vị tiền bối này, chúng vãn bối có lệnh trong người, cần xem xét thiệp mời của tiền bối một chút." Cầm đầu là một lão giả cao lớn, tuy rằng không xuống cự lang nhưng vòng hai tay ôm quyền kính cẩn nói.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua này mấy người, không nói mà tay áo rung lên, một đạo kim quang bắn về đối diện.

Lão giả trên cự lang nâng tay tiếp kim quang, thì ra là thiệp mời kim sắc chứng minh thân phận của Hàn Lập.

Đây rõ ràng là một luyện thể sĩ, cũng không biết sao lão giả có thể phân biệt ra thông tin ẩn trên kim thiếp, vuốt ve một chút liền lập tức nói:

"Nguyên lai là Hàn tiền bối, thứ cho vãn bối vừa rồi đắc tội. Tiền bối tới tham gia đấu giá đại hội. Để vãn bối dẫn tiền bối đến Vạn Bảo Đại Điện!"

"Cũng được, ngươi dẫn đường phía trước!" Hàn Lập gật đầu thản nhiên nói.

Lão giả đáp ứng một tiếng, khoát tay với mấy người bên cạnh, sai sử bọn họ tiếp tục tuần tra, còn lão thì thúc dục cự lang hướng Sơn đỉnh bay đi.

Phi Tiên Phong được biết từ cổ xưa, từ chân núi đến đỉnh núi thẳng tắp dị thường, căn bản không có đường lên, cực kỳ hiểm trở.

Nếu phàm phu tục tử muốn trèo lên căn bản là người si nói mộng, đừng nói tu tạo kiến trúc gì ở trên núi này.

Nhưng đối tu tiên giả điều này không đáng nhắc tới. Cũng không biết là vị chi sĩ nào thi triển thần thông, ở trên sơn đỉnh ngưng tụ thành một biển mây vô cùng rộng lớn, thông qua một cây cầu ngũ sắc uốn lên tới hơn hơn trăm trượng nối liền vách đá cùng biển mây, trực tiếp tương liên khiến cả hai trong như một thể.

Vạn Bảo Đại Điện nằm trong biển mây trên Sơn đỉnh.

Hàn Lập từ xa nhìn lại, chỉ thấy trong mây mù trắng xóa có các tòa điện phủ liên tiếp, xanh biếc như ẩn như hiện, có tiếng nước chảy róc rách cùng chim hót véo von truyền đến, giống như nhân gian tiên cảnh.

Tuy đã sớm nghe qua sự huyền diệu của Phi Tiên Phong nhưng hiện giờ chính mắt thấy, trong lòng Hàn Lập có chút cảm khái cùng kinh ngạc. Về phần Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử lại thấy vui vẻ thoải mái.

Lúc này ngoài ba người Hàn Lập còn có các tu sĩ từ bốn phương tám hướng tụ tập đến.

Bất quá những người này không thể như Hàn Lập tự do khống chế độn quang trực tiếp phi hành, mà là cùng đi vào chân núi, sau đó được một chiếc Lượng Phi Đan đưa lên sơn đỉnh, lại từ cây cầu ngũ sắc hình vòm tiến vào trong biển mây.

Hợp Thể tu sĩ như Hàn Lập chỉ ngẫu nhiên mới có thể trông thấy một hai vị, nhưng thân ảnh chợt lóe đều tiến vào trong mây.

Hàn Lập được tu sĩ kia trực tiếp dẫn vào tòa cung điện trên không, ở một lối vào yên lặng định hạ xuống.

Trước lối vào có hơn mười thủ vệ cùng với vài tên thị giả, phía trước ở bọn họ là một trung niên nhân mặc cẩm bào, thần tình tươi cười nhìn sang một hắc y phụ nhân, đang nói điều gì đó.

Nữ tử này dáng người cao gầy, trên người phát ra khí tức uy nghiêm không nói nên lời, tựa hồ là người nắm đại chưởng quyền.

Mà phía sau phụ nhân còn có một sam ý nữ tử bộ dáng thanh tú, niên kỷ độ mười bảy tám, khuôn mặt hình trứng ngỗng phi thường điềm tĩnh.

Tướng mạo thiếu nữ này không phải là nhất tiếu khuynh thành nhưng trên người có một khí chất thanh linh, động lòng nhân tâm thật sự thế gian hãn hữu.

Thủ vệ cùng thị giả biết đối phương thân phận tôn quý, nhưng là vẫn không nhịn được thỉnh thoảng nhìn sang tử sam nữ tử.

Mà tử sam nữ tử đối mặt nhiều ánh mắt nóng rực như vậy, thần sắc vẫn lẳng lặng như thường, mang một tia cười ngọt ngào nghe cẩm bào nhân cũng hắc y phụ nhân trao đổi.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua thì chỉ hơi dừng trên người tử sam nữ tử một chút, đến cẩm bào nhân cùng hắc y phụ nhân thì trên mặt có chút ngạc nhiên.

Ngay sau đó thanh quang chợt lóe, hắn liền mang hai người Hải Đại Thiếu hạ xuống một nơi cách đó không xa.

Cự ly gần thế này, đám thủ vệ cùng thị giả đang nói chuyện, tự nhiên phát hiện nhìn qua ba người.

Hàn Lập lúc này mới nhìn rõ dung nhan của hắc y phụ nhân. Chỉ thấy đại mi phượng mục, miệng hạnh mũi quỳnh, một bộ tuyệt đại giai nhân.

Phụ nhân này khi thấy rõ tướng mạo Hàn Lập cũng ngẩn ra, nhịn không được nhìn lại về tử sam nữ tử, trên mặt lộ vẻ cực kỳ cổ quái.

Mà tử sam nữ tử nhìn Hàn Lập trong phút chốc, khuôn mặt hiện một tia kinh hỉ, đồng thời trong đôi mắt đẹp nổi một tầng dị quang, nhưng chỉ lập tức chợt lóe rồi thu liễm.

"Ồ, vị đạo này có chút xa lạ! Xin hỏi có phải là Hàn Lập đạo hữu mới tiến giai năm gần đây!" Cẩm bào trung niên nhân dụng thần niệm đảo qua, la khẽ một tiếng nhưng nhớ tới điều gì, lập tức mỉm cười hỏi.

Đối phương cũng là một Hợp Thể sơ kỳ tu sĩ, Hàn Lập không dám chậm trễ liền ôm quyền, nhưng mặt lộ vẻ một tia chần chờ.

"Ha ha, tại hạ là Huyền Vũ thành phó Bành Quyết thành, cũng là quản sự phụ trách phương diện nhân tộc của đại hội lần này. Nhân tộc có thêm một vị Hợp Thể tu sĩ như Hàn đạo hữu, thật sự là đáng mừng!" Cẩm bào trung niên nhân khách khí dị thường nói.

------oOo------

Chương 1797: Đại Nhi

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thế sao, tại hạ bất quá vừa mới tiến giai Hợp Thể, bất luận pháp lực hay sự lịch duyệt đều chưa đủ, còn cần Bành Thành chủ chỉ giáo nhiều hơn." Hàn Lập tự nhiên một bộ khiêm tốn.

"Hàn đạo hữu mới mấy trăm năm đã từ Hóa Thần tiến giai Hợp Thể. Nhân Yêu lưỡng tộc đạo hữu có mấy ai mà không biết. Với tư chất của đạo hữu, tiền đồ thật vô lượng, lão hủ ta thẹn không bằng." Bành Quyết cười nói.

"Bành huynh nói quá rồi. Còn chưa biết vị tiên tử này là…" Hàn Lập cười ha hả, xoay chuyển ánh mắt sang hắc y phụ nhân.

Phụ nhân này một thân pháp lực tinh thuần hùng hậu tới cực điểm, chính là một Hợp Thể hậu kỳ thánh cấp tu sĩ, điều này khiến Hàn Lập có chút kinh hãi, không khỏi thầm đoán thân phận đối phương.

Về phần tử sam nữ tử, trong lúc này vô ý bị xem nhẹ.

"Bổn cung là Tiểu Quán, không biết Hàn đạo hữu có từng nghe nói qua?" Hắc y phụ nhân dùng ánh mắt hứng thú nhìn Hàn Lập, mỉm cười nói.

"Hắc Phượng Vương!" Tuy trong lòng sớm đoán ra nhưng nghe đối phương thản nhiên nói, sắc mặt Hàn Lập vẫn có chút biến đổi.

"Xem ra Hàn đạo hữu không xa lạ với danh tự của thiếp thân. Lại nói khi trước, Hậu bối của bổn cung là Tiểu Hồng, năm đó có một phen vướng mắc với đạo hữu." Hắc y phụ nhân khẽ nở nụ cười.

"Việc năm đó. " Hàn Lập nhướng mày như muốn nói nhưng phụ nhân đã khoát tay chặn lại, thản nhiên nói:

"Hàn đạo hữu không nên hiểu lầm. Năm đó là Tiểu Hồng nha đầu kia không đúng mực, dám tự tiện cùng mắc mưu của Diệp gia về Thiên Phượng chân huyết, đã bị ta trách phạt ở viêm vực trong Hắc Phượng Cung diện bích ngàn năm. Bổn cung vừa rồi nói là muốn đa tạ Hàn đạo hữu năm đó ra tay, không để Hắc Phượng tộc trở mặt cùng Diệp gia. Đạo hữu không biết, Thái thượng Đại trưởng lão của Diệp gia cùng Bổn cung chính là bằng hữu nhiều năm, nếu bởi vậy biến thành thù nhân thì không hay với Bổn cung"

Hàn Lập nghe lời này có chút bất ngờ, tuy không biết lời đối phương là chân là giả nhưng cười lớn trả lời:

"Một khi đạo hữu thẳng thắn như thế nói, Hàn mỗ thật không biết nói thêm gì."

Bành Quyết ở một bên, tự nhiên không biết một phen ân oán của Hàn Lập cùng Hắc Phượng tộc, nhưng hiện tại thấy hai người hóa giải vướng mắc thì trên mặt lộ tia vui mừng, hướng hai người chắp tay nói:

"Tiểu đạo hữu, Hàn đạo hữu, đấu giá đại hội sắp bắt đầu rồi. Nhị vị đạo hữu nên đi trước. Bành mỗ còn ở đây tiếp đạo hữu khác tới sau!"

"Được, Bổn cung cũng nên vào. Đại Nhi, đi thôi." Hắc y phụ nhân gật gật đầu, hướng về tử sam nữ tử phía sau kêu một tiếng. Dưới sự dẫn đường của một thị nữ, thướt tha hướng về cửa trong mà đi.

"Đại Nhi!"

Hàn Lập nghe lời xưng hô của phụ nhân thì không khỏi ngẩn ra, dùng ánh mắt khác thường nhìn lại tử sam nữ tử.

Nhưng không biết khi nào, thiếu nữ này cúi thấp đầu, không hề liếc nhìn Hàn Lập lần nào, theo hắc y phụ nhân nhẹ lướt đi, thủy chung không mở miệng một lần.

Thân ảnh tử sam nữ tử biến mất bên trong cửa, nàng vốn không phát hiện thần sắc Hàn Lập có chút âm tình bất định.

Chẳng lẽ Đại Nhi này, chính là nữ đồng năm đó bên cạnh hắn đã bị Tiểu Hồng mang đi?

Nữ đồng năm đó là hỗn huyết của Nhân Yêu lưỡng tộc, tựa hồ xuất thân còn thiên đại lai lịch. Nếu không một Hắc Phượng yêu tu Hóa Thần Kỳ như Tiểu Hồng sao phải lén vào sâu trong Nhân tộc, đem nàng mang đi.

Nếu tử sam nữ tử này là nữ đồng năm đó, xuất hiện bên người Hắc Phượng Vương phụ nhân cũng là bình thường.

Nhưng ngắn ngủn mấy trăm năm, một phàm nhân theo trói gà không chặt lại trở thành một tồn tại Hóa Thần Sơ kỳ thì không có khả năng.

Cho dù Hắc Phượng tộc coi trọng dị thường với đối Đại Nhi, Hắc Phượng huyết mạch cũng vô cùng huyền diệu nhưng tốc độ tiến giai như thế thật quá mức tưởng tượng.

Hơn nữa dung mạo tiểu nha đầu Đại Nhi, hắn vẫn còn nhớ rõ. Hiện tại sẽ có chút thay đổi, nhưng hắn vẫn nhìn không ra tử sam nữ tử có chỗ tương tự cùng nữ đồng năm đó.

Hơn nữa nếu thật sự là Đại Nhi năm đó, dung mạo hắn vốn không thay đổi, vì sao nàng không nhận ra hắn.

Năm đó tiểu nha đầu còn có chút quyến luyến không muốn xa rời hắn.

Tâm niệm Hàn Lập chuyển động, trong lòng nghi hoặc một phen.

Mà Bành Quyết thấy bộ dáng Hàn Lập cổ quái như vậy thì trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng không thúc giục, mỉm cười nhìn Hàn Lập không nói.

"Bành huynh, nữ đạo hữu được gọi là Đại Nhi cũng là người Hắc Phượng tộc? Không biết có quan hệ như thế nào với Tiểu đạo hữu?" rốt cục Hàn Lập mở miệng hỏi một câu.

"Ha ha, ta còn tưởng rằng Hàn huynh không chú ý tới nàng này. Theo ta biết, vị tiểu đạo hữu Đại Nhi là hậu nhân trực hệ, đại danh đỉnh đỉnh ở lớp trẻ của Yêu tộc. Nghe nói chẳng những tư chất tu luyện dị thường kinh người, hơn nữa hình dáng phong hoa tuyệt đại, được gọi là Phượng Linh tiên tử. Đã có không biết có bao nhiêu Yêu tộc tuấn ngạn vạn phần si mê nàng, đau khổ truy tìm mà không thể." Bành Quyết cười trả lời.

"Hình dáng?" Hàn Lập vừa nghe lời này, ánh mắt chợt lóe.

"Khó trách Hàn đạo hữu không biết! Khuôn mặt hiện tại của nàng là bị Tiểu đạo hữu dùng bổn mạng chân linh biến ảo che đi. Trừ phi thu lại chân linh, nếu không dù có đại thần thông cũng vô pháp nhìn ra dung nhan chân chính. Hắc Phượng đạo hữu nói là muốn giảm bớt phiền toái cho nàng ở Vạn Bảo thiên hội, đỡ phải bị một số kẻ dây dưa không rõ. Sao, Hàn đạo hữu có nhã hứng với Phong Linh tiên tử này chăng? Lại nói, Hàn đạo hữu tuy là tu sĩ Hợp Thể nhưng niên kỷ không lớn, nếu muốn thu hạ nàng không phải không có khả năng. Ta nghe nói nha đầu này không phải là Hắc Phượng tộc nhân thuần túy, mà là nhân yêu lưỡng tộc hỗn huyết." Bành Quyết cười hì hì nói, một bộ dáng đùa giỡn.

Vị Bành phó thành chủ nói như thế, nhưng hiển nhiên không cho là thật.

"Bành huynh thật sự nói đùa. Tại hạ chỉ là thấy khí chất của nàng độc đáo, không phải hạng bình thường nên có chút tò mò. Ha ha, thời gian không còn sớm, Hàn mỗ cũng nên vào trong" khóe miệng Hàn Lập nhếch lên, tươi cười trả lời.

"Ừm. Bành mỗ còn đợi đạo hữu khác, thứ cho không tiễn xa." Bành Quyết như không nghĩ cái gì, chắp tay nói.

Lúc này, tự nhiên có một thị nữ khác tới, dẫn ba người Hàn Lập vào bên trong. Nhưng trong phút chốc Hàn Lập xoay người thì trên mặt lộ vẻ trầm ngâm.

Đoàn người tiến qua một hành lang dài được xây từ bạch ngọc, sau đó một gian thiên điện to lớn cao mấy tầng hiện ra.

Trước mặt là một điện phủ hình tròn rộng cỡ mấy ngàn trượng, có một cái Đài Bạch Ngọc cao hơn mười trượng.

Trên đài trống rỗng không người, nhưng ở bốn góc đài sáng bóng chớp động từng đạo linh quang, bên trong mơ hồ có các ngân sắc phi kiếm dài ba thước lơ lửng trên không trung.

Mà ở bốn phía dưới đài có tám gã Kim Giáp lực sĩ, cả đám dùng mặt nạ màu bạc che khuất gương mặt, sát khí quay cuồng quanh thân, có vẻ thần bí dị thường.

Hàn Lập liếc mắt nhìn bốn cây phi kiếm cùng tám gã kim giáp lực sĩ một cái, lam quang trong mắt chợt lóe, thần sắc hơi động.

Bốn cây phi kiếm này đều là linh bảo, hơn nữa giữa chúng mơ hồ có liên hệ nào đó, rõ ràng là một bộ bảo vật.

Đơn kiếm đã là linh bảo, bốn cây hợp nhất thì uy lực chi thiên có thể nghĩ ra.

Về phần tám gã Kim giáp lực sĩ, tuy rằng trên người không có pháp lực dao động, nhưng bên ngoài cơ thể quấn quanh hắc sắc sát khí, cho thấy sự đáng sợ của bọn họ.

Hàn Lập âm thầm đánh, sau đó theo thị nữ đi tới tầng cao nhất của Thiên điện, cũng là tầng thứ ba. Thị nữ dẫn ba người tới một gian phòng bố trí độc đáo dị thường.

Phòng tuy không lớn, khoảng bảy tám trượng nhưng vật dụng đầy đủ, thậm chí khắp phòng còn có linh hoa nở rộ trong chậu.

Mà hướng về phía đài cao còn có một cái cửa sổ hình vuông.

Trên cửa sổ hiện lên một tầng sương trắng mờ ảo, nhưng hết thảy cảnh vật ngoài cửa sổ vẫn thấy được rõ ràng.

"Tiền bối! người có hài lòng với gian quý tân phòng này không. Nếu không thích thì vãn bối có thể đổi một gian khác." Thị nữ dẫn đường cung kính hỏi.

"Không cần, gian này là được." Hàn Lập nhìn lướt qua, bất động thanh sắc nói.

"Vậy vãn bối cáo lui trước. Hàn tiền bối có gì phân phó cứ việc gọi, vãn bối đợi ngay tại cửa" Thị nữ cúi đầu nói.

Hàn Lập nghe xong gật đầu phất tay.

Thị nữ rời phòng ở, thuận tay đem cửa phòng khép nhẹ lại.

Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử tò mò đánh giá trong phòng, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên cửa sổ.

Hàn Lập thong dong tiến lên hai bước, ngồi xuống một chiếc ghế gần cửa sổ.

Ở phía trước ghế còn có một bàn gỗ xanh biếc, bên trên đặt một cái pháp bàn.

Hàn Lập quét hai mắt, sắc mặt không chút thay đổi, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lúc này có thể thấy, lấy đơn vị hàng nghìn Nhân Yêu lưỡng tộc đã ngồi chiếm cứ bảy tám phần chỗ ngồi nơi tầng một. Đa phần đều là tồn tại Hóa Thần cùng Luyện Hư.

Về phần Hàn Lập cùng Hợp Thể kỳ lão quái khác, tự nhiên đều ở trong các phòng ở tầng ba.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua, thấy hiện tại chưa có gì thì nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử tự nhiên thành thật ở phía sau, vòng tay mà đứng.

Không biết qua bao lâu, phía dưới truyền đến đông đảo tiếng động ồn ào, nhưng được một thoáng thì đột nhiên gian cự điện trở nên yên tĩnh dị thường.

Sắc mặt Hàn Lập vừa động mở hai mắt, thông qua cửa sổ nhìn về đài cao.

Chỉ thấy giờ phút này trên đài rõ ràng sóng vai đứng thẳng hai người tướng mạo vô cùng kỳ lạ.

Một người thân cao hai trượng, hắc khí toàn thân lưu chuyển không chừng, mơ hồ là một đại hán râu quai nón, nhưng nhìn không rõ dung mạo.

Người kia còn cao hơn cả đại hán râu quai nón một cái đầu, chỉ là trên đầu có mọc một cái sừng đỏ sẫm, hai mắt rất lớn màu xanh biếc, hai bên má có vảy giáp tinh oánh chớp động, là một Yêu tộc nhân hóa hình.

Hàn Lập xem bộ dáng hai người, tròng mắt hơi co nhưng lập tức khôi phục như thường.

Đại hán trong hắc quang trên đài ngọc bỗng nhiên mở miệng:

"Các đạo hữu đang an tọa, hẳn là nhận ra bổn hoàng cùng Ly Hỏa đạo hữu bên cạnh, cho nên bổn Phách hoàng cũng không giới thiệu nhiều. Hiện tại bổn hoàng tuyên bố, Vạn Bảo Thiên Hội lần này, đấu giá hội đầu tiên hiện tại bắt đầu."

------oOo------

Chương 1798: Khấp linh Huyết mộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đại hán toàn thân bao phủ trong hắc quang, chính là Huyền Vũ Phách Hoàng. Gã yêu tộc được xưng là Ly Hỏa, tự nhiên chính là Ly Hỏa giao vương trong bảy đại yêu vương.

Tuyên bố bắt đầu đấu giá hội lần này lại là hai người này. Bất quá sau khi Huyền Vũ Phách vương cùng Ly Hỏa giao vương đi xuống, một lão giả tóc bạc vận bạch y lên trên đài.

Theo sát phía sau lão là hai hàng đồng tử mi thanh mục tú, đang bưng những chiếc khay được phủ bên trên bởi những tấm vải sắc kim.

"Lão phu là Thiên Nhãn Tử, phụ trách chủ trì đấu giá đại hội lần này, mong rằng chư vị đạo hữu ủng hộ nhiều cho!" Lão giả chắp tay hướng sang toàn trường, ha hả cười nói.

"Ha ha, có Thiên Nhãn đạo hữu chủ trì lần này, bọn ta cũng yên tâm hơn."

"Chính xác, chính xác! Không nói cái khác, về nhãn lực thì Thiên Nhãn huynh vốn đỉnh đỉnh đại danh trong hai tộc chúng ta"

Một lão giả trong đám người đang ngồi mở miệng, không ít tu sĩ phía dưới một trận hoan hô. Rõ ràng danh đầu Thiên Nhãn Tử trong Luyện Hư kỳ không nhỏ.

Vẻ mặt bạch bào lão giả tươi cười tự nhiên, hướng mọi nơi thi lễ rồi chậm rãi nói:

"Chư vị đạo hữu từ xa tới đây, tự nhiên không muốn nghe lão hủ dông dài. Đấu giá bắt đầu! Đồng tử, đem kiện đấu giá phẩm thứ

nhất ra đây."

Thiên Nhãn Tử vừa nói vừa vẫy tay về phía sau một cái.

Gã đồng tử đứng đầu lập tức cẩn thận tiến lên vài bước, hai tay cung kính dâng chiếc khay tới trước mặt lão giả.

Bạch bào lão giả khẽ phất tay, tấm vải sắc kim sắc chợt biến mất.

Nhất thời ngân quang chớp động, một khối tinh thạch hiện ra trước mắt mọi người.

Tinh thạch chỉ cỡ nắm tay, nhưng bên ngoài có một tầng hoa văn thiên nhiên lóng lánh, giống như vô số sợi tơ bạc nhập vào trong tinh thạch, mỹ lệ dị thường.

"Tài liệu đỉnh cấp luyện khí pháp bảo kim thuộc tính, một khối Ngân Ti Tinh. Là của Vu nhân tộc Bạch Bích hạp Cốc ở cực đông, bình thường sản lượng cả năm không đủ nửa khối trước mắt này. Có thể thấy được sự quý hiếm của nó. Phi kiếm tầm thường nếu được gia nhập một hai phần Ngân Ti Tinh thì trở nên sắc bén vô cùng, vượt xa bảo vật cùng cấp. Nếu là bảo vật được chế hoàn toàn bằng nó thì chính Linh bảo. Giá quy định là ba trăm vạn linh thạch, mỗi lần trả giá thêm không dưới mười vạn, hiện tại bắt đầu!" Thiên Nhãn Tử lớn tiếng giới thiệu một hồi.

Đương nhiên Ngân Ti Tinh không thể lọt vào mắt đám Hợp Thể tu sĩ như Hàn Lập, nhưng đối với Hóa Thần cùng Luyện Hư tu sĩ mà nói, hiển nhiên mười phần hấp dẫn.

Bạch Bích Hạp Cốc vốn trực tiếp chịu sự khống chế của Huyền Vũ Thành, bình thường sản lượng Ngân Ti Tinh nhỏ nhoi còn chưa đủ đáp ứng cho Huyền Vũ Thành. Lúc này xuất hiện một khối lớn như thế, lập tức khiến không biết bao nhiêu ánh mắt cảm thấy hứng thú.

"Bốn trăm vạn"

"Bốn trăm năm mươi vạn"

"Năm trăm vạn "

Thanh âm đấu giá liên tiếp, trong nháy mắt thông qua pháp bàn trực tiếp vang vọng trên đài cao.

Cuối cùng bị một Yêu Tộc Nhân vô danh, bàn tay lông đen rậm rì, dùng bảy trăm ba mươi vạn mạnh mẽ thu được.

Kết quả này khiến không ít Nhân tộc tu sĩ cảm thấy buồn bực!

Yêu tộc ở phương diện luyện khí không mấy am hiểu, một gã yêu tộc nhân lại hao tốn tinh thạch để thu về khối Ngân Ti Tinh này, thật ngoài dự đoán của không ít người.

Mở đầu bằng tài liệu luyện khí, phía sau liên tiếp lấy ra những vật phẩm hiếm thấy. Nếu không phải tài liệu hi hữu để luyện chế yêu tộc chiến giáp thì cũng là luyện chế pháp khí bảo vật.

Nhưng sau mấy bận đấu giá, phần lớn đám người trong đại điện đều biến sắc.

Liên tiếp bảy tám kiện bảo vật đều bị gã Hắc mao Yêu tộc nhân dùng giá trên trời thu về, giống như chỉ cần có tài liệu luyện khí, hắn căn bản không quan tâm bao nhiêu linh thạch, một bộ thân gia vô cùng hùng hậu.

Mà Hắc mao yêu tộc nhân này trừ đôi bàn tay lộ ra thì toàn thân khoác một lớp áo da mỏng vàng nhạt, ẩn ẩn nhìn thấy tướng mạo dữ tợn dị thường nhưng không cách nào xem rõ chân tướng.

Tuy thế chỉ có thể ngăn cản tồn tại Hóa Thần cùng Luyện Hư, đối với Hợp Thể kỳ tu sĩ như Hàn Lập mà nói, chỉ mất chút thần niệm chi lực liền mạnh mẽ xuyên qua lực che lấp của áo da.

"Là một gã Hắc Lang Yêu! Cũng bất quá mới Luyện Hư sơ kỳ, sao ra tay hào phóng như thế? Chẳng lẽ là người có lai lịch trong Lang tộc!" Trong mắt Hàn Lập chợt lóe lam quang, đảo qua thì nhướng mày thì thào một câu.

Khí Linh Tử cùng Hải Đại Thiếu ở phía sau nghe rõ ràng nhưng không hiểu gì, tự nhiên không dám tiếp lời.

Lúc này ở trên đài, một tấm vải dệt phát ra hào quang đỏ sẫm, nhìn như dùng các sợi hỏa diễm kỳ dị đan lại mà thành, được một tên đồng tử bày biện ra.

Nhất thời đám người phía dưới xôn xao một trận!

"Tinh Viêm Ti, là dùng Tinh Viêm Ti bện thành vải dệt."

"Quả thật không thể tưởng tượng!"

"Thật sự quá mức xa xỉ!"

Không ít người với vẻ mặt khiếp sợ nhìn tấm vải đỏ sẫm, trên mặt không dấu nổi vẻ tham lam, hận không thể lên đài đem vật ấy quơ vào trong tay.

"Sư tôn, Tinh Viêm Ti này là bảo vật gì mà khiến nhiều kẻ thèm khát như thế." Hải Đại Thiếu thấy vậy, nhịn không được hỏi.

"Khó trách ngươi không biết! Tinh Viêm Ti này không có trong Nhân tộc chúng ta, chính là linh vật tài liệu đặc biệt chỉ có ở Hắc phượng tộc. Nghe nói những sợi linh tơ là do một một loại Hỏa trùng sống ở trong dung nham nhả ra. Bất quá một con hỏa trùng cả đời chỉ nhả ra được một sợi, cộng thêm nó chỉ sinh trưởng tại nơi dung nham chi địa do Hắc phượng tộc chưởng quản, so với Ngân Ti Tinh được giới thiệu ban đầu càng hiếm có hơn. Dùng nó luyện chế thành pháp khí hỏa thuộc tính, tu sĩ mang trên người khi tu luyện công pháp Hỏa thuộc tính sẽ gia tăng tốc độ tu luyện. Mà dùng vật ấy luyện chế bảo vật hỏa thuộc tính sẽ tăng mạnh thần thông. Không ít kẻ ngồi ở phía dưới đều chủ tu hoặc kiêm tu công pháp hỏa thuộc tính. Tự nhiên Tinh Viêm Ti này khiến bọn họ có chút kích động." Hàn Lập mỉm cười, giải thích vài câu.

"Thì ra là thế, khó trách, khó trách." Khí Linh Tử cũng cười hì hì nói.

Thiên Nhãn Tử tuyên bố giá quy định Tinh Viêm Ti, toàn trường kịch liệt báo giá, nhất thời tranh đoạt vượt xa mấy vật phẩm lúc trước.

Cơ hồ một lát, giá của Tinh Viêm Ti đã bị đẩy lên con số trên trời. Bởi vậy, đám người cạnh tranh thưa dần, chỉ còn năm sáu người không ai nhường ai. Mà hắc mao Yêu tộc nhân cũng ở trong đó.

Sau một hồi nữa, kết quả không ngoài dự liêu, quả nhiên gã Hắc lang yêu tộc nhân dùng một cái giá trên trời thu về.

Kể từ đó tự nhiên hắn càng khiến người chú ý, không ít người của hai tộc thường xuyên nhìn lại, phần lớn ánh mắt đều là bất thiện.

Lúc này bạch bào lão giả lại lên tiếng thu hút ánh mắt chú ý của toàn trường.

"Ha ha, đa phần đạo hữu đã tham gia lần trước, tự nhiên biết trình tự của đấu giá hội. Không phải đấu giá ngẫu nhiên mà là phân biệt ra vật phẩm sơ kỳ, trung kỳ cùng hậu kỳ. Hiện tại xuất ra chính là một trong số hậu kỳ, tin tưởng sẽ làm đại đa số đạo hữu cùng các tiền bối không phải thất vọng."

Lão giả nói xong thì một thị nữ kiều diễm, trong tay một cầm hộp gỗ xanh biếc khoảng nửa tấc, vẻ mặt tươi cười động lòng người đi tới bên cạnh Thiên Nhãn Tử.

Bạch bào lão giả lần đầu lộ vẻ ngưng trọng, thật cẩn thận tiếp nhận hộp gỗ, sau đó hướng về phía dưới đài chậm rãi nói:

"Tuy một số đạo hữu đã nghe nói qua, nhưng không biết đã mấy ai chính mắt gặp qua linh vật Khấp Linh Huyết Mộc này! Trong hộp có một đoạn giá trị cực lớn, là tài liệu phụ trợ thi triển mấy loại đại thần thông, cũng có thể trực tiếp luyện chế đệ nhị hóa thân cùng khôi lỗi thế kiếp. Là chủ tài liệu luyện chế bảo vật nổi danh, Khấp Huyết Linh châu!"

Vừa nghe Thiên Nhãn Tử nói, đại bộ phận đám người đều lộ vẻ mờ mịt, chỉ có số ít nhất thời lộ vẻ mừng như điên.

"Khấp Huyết Linh mộc! Không phải là thánh vật linh tộc gì đó

sao?"

"Trân bảo cỡ này, sao xuất hiện trên đấu giá hội này?"

Một số tu sĩ biết lai lịch vật ấy không khỏi thất thanh đứng lên.

Thần sắc Hàn Lập cũng vừa động, đồng thời cảm ứng được trong mấy phòng nhỏ tầng ba truyền ra không ít dao động thần niệm, hiển nhiên các Hợp Thể kỳ tồn tại đã cảm thấy hứng thú.

"Ha hả, về xuất xứ của đoạn Huyết mộc này lão phu không tiện nêu. Chỉ có thể cam đoan với chư vị đạo hữu, Khấp Linh Huyết Mộc tuyệt đối là hàng thật giá thật" Lão giả nói xong, đem nắp hộp mở ra.

Nhất thời một cỗ huyết tinh khí trong hộp phóng lên cao, hóa thành một luồng huyết vụ nồng đậm, vặn vẹo trên không giống như một con huyết sắc quái xà.

Thiên Nhãn Tử hít sâu một hơi, hai mắt chợt lóe kim sắc, năm ngón tay xòe ra rồi bỗng nhiên cụp lại hướng vào trong hộp.

Ngay sau đó, một đoạn quái mộc màu đỏ hồng to to cỡ ngón tay, dài cỡ hơn thước trình hiện trước mắt đám người.

Quái mộc ảm đạm không ánh sáng nhưng không ngừng tỏa ra huyết vụ nhè nhẹ. Mà huyết vụ không ngừng đan xoắn vào nhau, uốn éo như có sinh mạng.

"Hóa kiếp khôi lỗi!" Hàn Lập nhìn vật ấy, hai mắt không khỏi nheo lại.

Khấp Linh Huyết Mộc này hắn đã nghe nói qua, kỳ thật là tàn khu của Linh Tộc Nhân mộc thuộc tính biến dị, vạn năm khó gặp.

Đệ nhị hóa thân cùng khấp Huyết Linh mộc đều đại danh lừng lẫy, nhưng khiến hắn động tâm chính là hóa kiếp khôi lỗi.

Tuy rằng hắn có thể luyện chế Hóa Linh Phù có hiệu quả thế kiếp, nhưng hiện giờ pháp lực tiến nhanh, công hiệu của hóa linh phù tương đối mà nói trở nên suy yếu, không phát huy được bao nhiêu thần thông.

Hóa kiếp khôi lỗi là dị bảo nổi danh đã lâu được lưu truyền trong nhân tộc, đối Hợp Thể tu sĩ cũng có hiệu qua thế kiếp kỳ hiệu.

Bất quá hóa kiếp khôi lỗi chỉ dùng được một lần, khi thi triển còn phải do chủ nhân chọn đúng thời cơ thôi động, kích phát sớm hay muộn đều lãng phí nó.

------oOo------

Chương 1799: Lang vương hóa thân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nhìn Khấp Linh Huyết Mộc trong tay lão giả trên đài, vẻ mặt có chút động.

Sau khi tham đấu giá hội ngoại tộc cỡ lớn, thứ trong Nhân yêu lưỡng tộc có thể khiến hắn cảm thấy hứng thú không nhiều. Không ngờ lần đấu giá hội này lại xuất một kiện vật phẩm đệ nhất như vậy.

Có một kiện hóa kiếp khôi lỗi trong người, có thể hóa giải trí mạng công kích một lần.

Bất quá loại tài liệu này chỉ Linh tộc mới có, chẳng lẽ có dị tộc nhân tham gia Vạn Bảo đại hội lần này.

Mà dị tộc nhân này chính là Linh tộc!

Tâm niệm Hàn Lập chuyển động, lúc này Thiên Nhãn Tử trên đài lưu chuyển linh lực trong cơ thể, đem một bộ phận pháp lực quán chú vào trong Quái Mộc màu đỏ hồng.

Chỉ thấy Quái Huyết Mộc nhỏ dài đột nhiên lóe ra huyết quang chói mắt, hình thể cuồng trướng thành một cây gậy to cỡ như cánh tay, dài chừng một trượng.

Ngoài thân gậy hiện ra quái ban màu hắc hồng cỡ đồng tiền, đồng thời vặn vẹo ở trong tay lão giả không thôi, giống như linh xà đang sống, lại phát từng trận quỷ khóc âm trầm. Khiến người nghe lạnh buốt chân tay, cả người như nhiễm hàn khí, tâm thần cảm thấy bất an.

Thấy cảnh này, sự nghi ngờ trong lòng một số kẻ tự nhiên tan biến.

Lão giả ra giá quy định là hai ngàn vạn linh thạch, cơ hồ một khắc sau giá cả đã đẩy lên vùn vụt.

"Hai ngàn hai trăm vạn"

"Hai ngàn năm trăm vạn"

"Ba trăm ngàn vạn"

Giá cả trên trời này khiến hơn một nửa kẻ trong đại điện há to miệng không nói nên lời.

Mặc dù muốn Khấp Linh Huyết Mộc nhưng gia thân của tu sĩ Hoá Thần cùng Luyện Hư vốn có hạn. Dốc sạch túi mới mua được một kiện tài liệu như vậy, chỉ sợ tám chín phần trong đám người đều phải dùng lý trí tính toán lại một phen.

Trả giá lớn như thế, chọn lựa mua vài kiện bảo vật hộ thân hoặc là một số đan dược có thể tinh tiến tu vị, đột phá bình cảnh thì thực tế hơn.

Nhưng hiện tại một số cao giai tồn tại mơ hồ biết Ma kiếp sắp bùng nổ ngay tại Nhân Yêu lưỡng tộc, tự nhiên đành cắn răng tranh đoạt.

Không ít các Yêu tộc đang thủ đoạn che dấu hình dáng bên ngoài cùng Nhân tộc tu sĩ vẫn lao vào đấu giá.

Lúc này trên quầng sáng thể hiện giá linh thạch cuồng trướng không thôi, đến bốn trăm ngàn vạn thì tạm dừng một chút, sau đó lại tăng đến tận năm trăm ngàn vạn. Giá cả thế này cho dù là Hợp Thể kỳ lão quái, chỉ sợ cũng đau lòng không thôi.

Cũng không phải là các lão quái trên tầng ba mà vẫn là Hắc lang yêu tộc nhân che dấu tướng mạo kia đưa ra cái giá trên trời này.

Kể từ đó, lưỡng tộc nhân chung quanh dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía hắn.

Một số thần niệm trên tầng ba lần nữa dao động không ngừng về phía hắn, hiển nhiên đám tồn tại cao nhất của lưỡng tộc đã nghi ngờ.

Mà thân trong cường đại thần niệm, gia hỏa Hắc lang yêu tộc vẫn thản nhiên ngồi tại chỗ, dường như không sợ đắc tội với các tồn tại có tu vị pháp lực vượt xa hắn.

"Ta còn tưởng là ai, nguyên là một trong ngũ đại hóa thân của Lang Vương huynh. Thứ cho bổn cung nãy giờ không nhận ra Hắc lang hóa thân của Thiên Khuê đạo hữu." Một tiếng ồ khẽ truyền ra từ tầng ba, tiếp theo là tiếng cười khẽ cùng thanh âm của nữ tử ở vọng ra khắp điện phủ.

Lần này đám nhân yêu lưỡng tộc toàn đại sảnh xôn xao một trận. Không ít người vừa nghe Thiên Khuê Lang Vương thì sắc mặt liền đại biến.

Mấy tu sĩ Hợp Thể kỳ trên tầng ba cũng có chút kinh ngạc. Trong mắt Hàn Lập cũng chợt lóe tinh quang.

"Tiêu đạo hữu, ngươi có nhìn lầm chăng. không phải Lang Vương đang bế quan tu luyện, sao còn phái Hắc lang hóa thân tới đây. Theo ta được biết, ngũ đại hóa thân của Thiên Khuê đạo hữu khác với hóa thân bình thường rất lớn, mỗi hóa thân đều phụ trợ chủ thể tìm hiểu công pháp tu luyện có diệu dụng không thể tưởng tượng nổi, sao dễ dàng rời khỏi bản thể tới đây." Lại là giọng nam tử cao vút, từ một một gian phòng khác truyền ra.

Thần sắc Hàn Lập khẽ động, nghe thanh âm thì người kia đúng là Thiên Nguyên Thánh hoàng.

"Bản thể của Bổn Vương không đến, chỉ phái một hóa thân tới đây, nhưng tựa hồ không cần thưa bẩm Thánh hoàng cùng Tiêu đạo hữu. Nhị vị đạo hữu muốn Khấp Linh Huyết Mộc thì cứ việc ra giá. Bổn Vương sẽ không ngăn trở cái gì." Hắc lang hóa thân của Thiên Khuê Lang Vương phát ra thanh âm băng lãnh dị thường, không chút cảm tình khiến người vô cùng ấn tượng.

"Ha ha, điều này cũng đúng! chuyện tình của Thiên Khuê đạo hữu, bổn hoàng sao có tư cách đi quản. Lời vừa rồi xem như Thiên Nguyên mạo muội. Về phần này đoạn Khấp Linh Huyết Mộc này nếu Lang Vương muốn, bổn hoàng cũng không tranh." Thiên Nguyên Thánh hoàng không hề tức giận, ngược lại điềm đạm trả lời, sau đó trong phòng không còn truyền ra thanh âm nào nữa.

Hắc Phượng Vương ngay từ đầu nhận ra hóa thân Thiên Khuê Lang Vương, khẽ cười một tiếng cũng không nói thêm gì, tựa hồ có chút kiêng kị Thiên Khuê Lang Vương.

Về phần tồn tại lưỡng tộc dưới đài thì thần tình kính sợ, nhất thời gian trong đại điện lại trở nên yên tĩnh dị thường.

"Nếu không ai ra giá nữa thì nên tuyên bố đoạn Huyết Mộc này đã có chủ." ánh mắt Thiên Khuê Lang Vương hướng trên đài lạnh lùng, không hề cảm tình mở miệng. Thanh âm không lớn nhưng mọi người ở đây đều nghe rành mạch,

Bạch bào lão giả nghe lời ấy, trong lòng có chút phát lạnh. Tâm tư muốn kéo dài thêm để đẩy giá tan biến, lúc này cười to một tiếng nói:

"Đoạn Khấp Linh Huyết Mộc đã được ra giá năm trăm ngàn vạn linh thạch, lão phu đếm ba tiếng nữa mà không ai tiếp tục đấu giá thì nó thuộc sở hữu của Thiên Khuê tiền bối."

"Năm trăm ngàn vạn linh thạch lần thứ nhất!"

"Ta ra sáu trăm ngàn vạn linh thạch!"

Thiên Nhãn Tử mới vừa hô một tiếng, trên tầng ba truyền ra một thanh âm già nua dị thường khiến đại điện lại xôn xao một trận.

"Sáu nghìn hai trăm trăm vạn" Thiên Khuê Lang Vương không chút biểu tình nói.

"Sáu nghìn năm trăm vạn " Thanh âm già nua không chút do dự theo sát giá.

Lần này, Hắc lang hóa thân Thiên Khuê Lang Vương không vội ra giá, ngược lại trong mắt chợt lóe hàn quang lạnh như băng nói:

"Động Thiên, ngươi muốn tranh đoạn Huyết Mộc này với bổn Vương sao? Xem ra lần trước ăn một Thiên Lang trảo của Bổn Vương, tựa hồ ngươi đã quên."

"Hừ, chỉ là một Thiên Lang trảo thì làm gì được ta. Tư vị Động Thiên Toản của tại hạ, chắc ngươi nếm khổ sở không nhỏ." Thanh âm già nua hừ một tiếng, không chút khách khí trả lời.

Chủ nhân thanh âm này đúng là Động Thiên Thử Vương thần bí nhất trong bảy đại Yêu Vương! Nghe ra tựa hồ còn từng giao thủ với Thiên Khuê Lang Vương.

Tự dưng nghe một phen bí ẩn, các tu sĩ đều cảm thấy bất ngờ, cũng xì xào bàn tán một trận, cảm giác sâu sắc không khí đấu giá đại hội ngày càng thần bí khó lường.

Trong mắt Hắc lang hóa thân lóe lên lục quang, mở miệng trả lời:

"Sáu nghìn năm trăm vạn, đây cũng là giá hợp lý của đoạn Huyết Mộc này. Tại hạ đành nhường Động Thiên đạo hữu vậy. Chỉ không biết đạo hữu tiêu phí nhiều linh thạch như vậy, vè sau còn có thể tranh những bảo vật khác nữa chăng?"

Nói xong lời này, Hắc lang hóa thân nhắm hai mắt, không hề ra giá nữa.

Động Thiên Thử Vương nghe lời ấy như nghĩ tới thứ gì, cũng hừ một tiếng không có mở miệng.

Những tu sĩ Hợp Thể kỳ khác, không biết có phải không muốn vì Huyết Mộc mà gây ân oán hai đại Yêu Vương hay là đang chờ mong một bảo vật nào đó, cũng không lên tiếng trả giá.

Lúc này đây Thiên Nhãn Tử liên tiếp kêu hai lần, đang muốn quyết định Huyết Mộc có chủ thì vào lúc này, Hàn Lập đang tĩnh tọa trong phòng, đột nhiên ngón tay nhẹ nhàng hướng bàn pháp trước người khẽ động.

Nhất thời giá cả biểu thị ở quầng sáng trên đài cao, từ sáu nghìn năm trăm vạn biến thành sáu nghìn bảy trăm vạn!"

"Sáu nghìn bảy trăm vạn lần thứ nhất!" Giá cả chợt biến hóa, Thiên Nhãn Tử có chút trở tay không kịp, vội vàng há miệng hô lên.

Đám người trong đại điện lại trở nên giật mình.

Không biết rốt cuộc là tồn tại cao giai nào lại muốn tranh đoạt Khấp Linh Huyết Mộc với Động Thiên thử Vương.

Mà đến giờ còn chưa nghe người này mở miệng. Không biết là thần thánh phương nào. Nhưng ngẫm lại, đây để giữ bí mật trên đấu giá đại hội.

Chuyện ngoài dự đoán lại tiếp tục xảy ra!

Động Thiên thử Vương không trả giá thêm, lại đem Khấp Linh Huyết Mộc nhẹ nhàng tặng cho Hàn Lập.

Có lẽ sáu ngàn bảy trăm vạn linh thạch, đích xác đã vượt trên giá trị của Khấp Linh Huyết Mộc.

Liên tiếp kêu ba lượt, không còn người thứ hai tranh đoạt, Khấp Linh Huyết Mộc chính thức rơi vào tay Hàn Lập.

Hàn Lập gặp tình cảnh này cũng rất kinh ngạc.

Nghe vừa rồi nghe lời của hóa thân Thiên Khuê Lang Vương, tựa hồ lần tham gia đấu giá hội này, Tam Hoàng Thất Vương cùng một số tồn tại Hợp Thể kỳ đều nhận được tin tức nào đó, dường như đấu giá hội còn có một kiện áp trục vật phẩm. Cho nên ngay cả Huyết Mộc quý hiếm tự nhiên trở nên như gân gà.

Đối bọn họ mà nói, rõ ràng lưu lại linh thạch cạnh tranh áp trục vật phẩm kai mới là cử chỉ sáng suốt.

Đang lúc Hàn Lập âm thầm cân nhắc thì Khấp Linh Huyết Mộc được một đội vệ sĩ thủ hộ đưa đến trong phòng.

Hàn Lập trả linh thạch, sau đó đám vệ sĩ rời đi.

Hắn cẩn thận kiểm tra Huyết Mộc một lần, bỏ vào một cái hộp trống trong trạc thủ trữ vật, khóe miệng không khỏi nhếch lên cười khổ.

Tuy rằng thu được Huyết Mộc nhưng linh thạch trên người đã mất non nửa, về sau có xuất hiện áp trục đồ vật, phỏng chừng không có năng lực tranh đoạt cùng người.

Bất quá Hàn Lập không hối hận.

Các loại tài liệu cùng bảo vật trên người hắn đã vô số, cơ hội gặp được bảo vật cỡ như Khấp Linh Huyết Mộc không nhiều. Cho dù về sau xuất hiện thứ hữu dụng với Hợp Thể tu sĩ, phỏng chừng cũng bị tu sĩ khác như hổ rình mồi.

Tam Hoàng Yêu Vương bá chủ nhất phương, về linh thạch tự nhiên hắn không thể so sánh.

Huống hồ trọng tâm của hắn đặt ở trên tài liệu yêu thú, chờ mong ở Hắc Vực trao đổi hội chính thức về sau.

Cho nên Hàn Lập đem thân dựa vào lưng ghế nhắm hai mắt, lẳng lặng nghe Bạch bào lão giả giới thiệu từng kiện đấu giá phẩm, thần sắc thủy chung bình tĩnh như thường.

------oOo------

Chương 1800: Vạn Sâm pháp bàn cùng Kình Thiên cự thuyền

Nguồn: EbookTruyen.Net

Là đấu giá đại hội lưỡng tộc ngàn năm diễn ra một lần, phía sau liên tiếp xuất hiện vài món áp trục bảo vật bất phàm, mỗi một kiện đều là tài liệu mà tu sĩ bình thường không thể nào với tới.

Bất quá những vật này không cần thiết với Hàn Lập.

Áp trục vật phẩm bán đấu giá xong sau. Thiên Nhãn Tử lập tức gọi một đám thị nữ đi lên, bắt đầu bán đấu giá rất nhiều linh dược tài liệu linh đan hiếm có mà không thể thấy ở đấu giá hội bình thường.

Mấy thứ này tự nhiên càng không lọt vào pháp nhãn của Hàn Lập.

Đến lúc xuất hiện vài loại linh hoa linh thảo do Linh tộc nhân tài đào tạo ra, Hàn Lập mới có vài phần tâm động.

Nhưng khi nghe nói mấy loại linh dược này là dùng linh nguyên chi lực của Linh tộc tỉ mỉ bồi dưỡng mới có thể sinh trưởng thành thục, cũng tâm tư này của hắn liền tắt.

Những linh dược này có dược hiệu kinh người, nghe đồn còn có một số là thánh dược trong truyền thuyết, nhưng chắc chắn không thể lục dịch trong bình nhỏ thần bí kia thúc dục.

Đối với hắn mà nói, linh dược này đẳng cấp không cách nào đề cao được nữa, cho dù trân quý cũng không có tác dụng quá lớn.

Sau khi đấu giá linh dược linh đan lại đến một lượng lớn pháp quyết công pháp, pháp khí bảo vật liên tiếp được lấy ra.

Những đồ này thích hợp cho tồn tại Hóa Thần cùng Luyện Hư, vừa mới lấy ra lập tức làm cho buổi đấu giá phi thường náo nhiệt.

Cơ hồ mỗi một vật đều bị hàng trăm tồn tại hai tộc cùng tranh đoạt.

Ở trong đó, lại một lần nữa xen kẽ một vài món áp trục bảo vật. Trong đó gồm hơn mười bình Húc Nhật Đan có thể tinh tiến pháp lực cho Hợp Thể tu sĩ, cùng với một khối ngọc giản ghi lại công pháp truyền thừa của một vị Hợp Thể tu sĩ nổi danh vài ngàn năm trước, ngoài ra còn có hai kiện pháp bảo cấp linh bảo.

Những đồ này, tự nhiên làm cho cả buổi đấu giá lên cao trào. Nhưng cho tới giờ, một số Hợp Thể kỳ tồn tại trên tầng ba vẫn chưa tranh đoạt. Ngẫu nhiên chỉ có một người xuất thủ. Tựa như phần lớn mọi người nghỉ ngơi dưỡng sức, đang đợi điều gì.

Cuối cùng là một Chiến Ngẫu khổng lồ thân cao mười trượng, bị một nhân vật thần bí vô danh, một hơi dùng mấy ngàn vạn linh thạch đem đi, trường đấu giá hội đã tới hồi gay cấn nhất.

Lúc này Thiên Nhãn Tử mỉm ôm quyền cười hướng mọi người:

" Vật phẩm muốn đấu giá cuối cùng là hai kiện bảo vật nhất trân quý của bổn tràng đấu giá đại hội. Tiểu lão nhi năng lực có hạn, không thể chủ trì sự tình nên. Cho nên do Ly Hỏa Giao vương tiền bối cùng chủ nhân của bảo vật, một vị thần bí khách nhân đến từ Dị tộc, tự mình phụ trách giải thích cùng bán đấu giá."

Nói xong lời này, bạch bào lão giả hướng bốn phía chắp tay lần nữa, quan sát phản ứng mọi người dưới đài.

Trong đại điện có không ít kẻ đã nghe nói sẽ có dị tộc nhân xuất hiện ở buổi đấu giá, giờ phút này nghe vậy không khỏi xôn xao một trận khác thường.

Dù sao quan hệ của Nhân Yêu lưỡng tộc cùng Dị tộc chung quanh vốn không mấy hòa thuận, thậm chí mấy trăm năm trước mới chấm dứt một hồi đại chiến cùng Dạ Xoa tộc cùng một số dị tộc khác.

Bất quá khi Ly Hỏa giao vương thân vận hồng sắc trường bào cùng một hoàng bào nữ tử đi lên đài, mọi người lập tức ngừng tàn tán.

Vù một chút, ánh mắt mọi người toàn bộ tập trung trên thân ảnh thướt tha đang đứng sóng vai cùng Ly Hỏa giao vương.

Chỉ thấy hoàng bào nữ tử này có khuôn mặt tròn trịa, làn da mềm mại, nhìn qua bộ dáng chỉ mười bảy tám tuổi, vẻ mặt ngọt ngào tươi cười khiến người ta vừa thấy không khỏi sinh ý hảo cảm.

Thiếu nữ *"Dị tộc"* này khiến không ít người trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Chỉ có người tu luyện bí thuật thần niệm độc đáo mới có thể dùng thần niệm đảo qua thân thể nữ tử, mơ hồ cảm thấy khí tức đối phương có chút khác thường so với Nhân tộc.

Hàn Lập căn bản không dùng thần niệm, hai mắt đang nhắm chợt mở ra, tròng mắt chợt lóe lam quang liền phát hiện chỗ kỳ lạ trên người hoàng bào nữ tử, dị sắc trên mặt chợt lóe lập tức liền khôi phục như thường.

Lúc này, Ly Hỏa giao vương đứng ở bên cạnh hoàng bào nữ tử mở miệng:

"Bổn vương thì không cần tự giới thiệu. Về phần vị Thiên Thu thánh nữ Khí Linh tộc này, hẳn không ít người ở đây đã nghe nói qua đại danh của nàng. Lúc này bán đấu giá hai kiện áp trục bảo vật cuối cùng, được Thiên Thu đạo hữu không quản xa vạn dặm từ Khí Linh tộc mang đến."

Thanh âm Ly Hỏa giao vương có chút khàn khàn nhưng tràn ngập sự uy nghiêm không nói thành lời.

Hoàng bào nữ tử chỉnh đốn trang phục, thi lễ rồi phát ra thanh âm dễ nghe:

"Thiếp thân là Thiên Thu, hiện là thánh nữ ở Khí Linh tộc, ra mắt chư vị đạo hữu".

Mặt ngọc tươi cười nhưng thần thái không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, bộ dáng không chút như thân đang ở nơi Dị tộc.

"Thiên Thu thánh nữ! Khí Linh tộc! không phải một trong tứ đại thánh linh của Khí Linh tộc, là tồn tại ngang cấp Hợp Thể tu sĩ sao không!"

" Không ngờ lời đồn dị tộc tới đấu giá đại hội lại là thật sự"

Khi Ly Hỏa giao vương cùng hoàng bào nữ tử vừa dứt lời, lập tức cả đại điện lại lần nữa có chút oanh động.

Thiên Thu thánh nữ Khí Linh tộc thấy thế nhưng vẻ mặt vẫn tự nhiên, không lộ chút khác thường. Còn Ly Hỏa giao vương nhướng mày, đột nhiên sắc mặt trầm xuống khẽ quát một tiếng:

"Tất cả yên lặng một chút. Thiên Thu đạo hữu hội ở chỗ này là đã được Tam hoàng cùng bảy đại Yêu vương chúng ta cùng đồng ý, về phần lý do thì sau khi đại hội kết thúc sẽ cho mọi người một công đạo. Mà lúc này đây, Thiên Thu đạo hữu mang trọng bảo, cũng là đại biểu một phần thành ý đối với hai tộc chúng ta. Linh thạch thu được sau khi bán đấu giá, trực tiếp tặng cho hai tộc chúng ta."

Vừa nghe Ly Hỏa giao vương nói, Nhân yêu hai tộc dưới đài im lặng không ít. Không ít người tự cân nhắc ý tứ trong lời nói này!

Hoàng bào nữ tử lại mỉm cười, ngọc thủ trong vừa chuyển, hai cái vòng tròn màu vàng và bạc lồng vào nhau cùng một khối ngọc giản màu trắng hiện ra trong tay.

Tiếp theo nàng này nói:

"Kiện bảo vật thứ nhất là Vạn Sâm luân bàn, là Thông Thiên linh bảo có tên trên Vạn Linh Bảng. Nguyên là một trong trấn tộc chi bảo của Khí Linh tộc chúng ta. Lần này để bày tỏ chân ý của Khí

Linh tộc chúng ta, mới đem vật này tới đây bán đấu giá. Luân bàn này được xưng có thể biến ảo ra vạn vật thế gian, có thể thi triển chín chín tám mươi mốt loại huyễn thuật khác nhau. Nếu là pháp lực đủ có thể đem tám mươi mốt loại huyễn thuật trùng điệp cùng phát ra. Ngay cả Hợp Thể kỳ tu sĩ thân ở trong cũng rất khó thoát. Có điều pháp bàn tuy lợi hại nhưng cũng khá mạo hiểm, sẽ đem một thân pháp lực của tồn tại Hợp Thể kỳ hút đi hơn phân nửa. Trong chốc lát đạo hữu nào đắc bảo phải cẩn thận một chút."

"Về phần bảo vật thứ hai là Khí Linh tộc chúng ta ở một dị tộc khác, trả giá không nhỏ mua được một bức vẽ cấu tạo Kình Thiên chiến thuyền thời thượng cổ. Thuyền này chở được hơn ngàn người, cũng có thể minh ấn một số pháp trận cực kỳ lợi hại, vô luận công kích hay phòng ngự đều không chê vào đâu được, tốc độ phi độn nhanh vô cùng. Có thể để dùng bảo mạng ở thời khác mấu chốt, là bảo vật tuyệt hảo." Thiên Thu thánh nữ nói xong lời cuối cùng thì thản nhiên cười, nhưng thần sắc có chút động.

Theo sau ngón tay cầm luân bàn chợt lóe linh quang, đem một bộ phận pháp lực quán chú vào trong.

Cánh tay này khẽ vung lên. Nhất thời một mảnh hào quang phấn hồng từ trên kim ngân luân bàn cuồn cuộn mà ra, bắn thẳng xuống dưới đài.

Đám Nhân Yêu lưỡng tộc cả kinh, không ít người chợt lóe linh quang toàn thân, hiện ra một tầng phòng ngự.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ liền cảm thấy một mùi hương hoa xông vào mũi, tiếp theo đột nhiên phát hiện, phấn hồng hào quang cuốn qua đại điện sáng ngời một hồi, ở bốn phía đều hiện ra kỳ hoa đủ mọi màu sắc cỡ nắm tay, kỳ hương lan tỏa từng góc đại điện.

Nhưng một số người pháp lực tinh thuần, lập tức phát hiện hết thảy đây chỉ là một loại huyễn thuật mà thôi, trong miệng tự nhiên than thở sợ hãi một trận.

"Do ta chưa tế luyện qua Vạn Sâm luân bàn nên chỉ có thể phát huy được một hai phần uy năng chân chính của nó. Hơn nữa

huyễn thuật vừa rồi chỉ một trong tám mươi mốt loại, hơn nữa là loại tầm thường nhất." Lời của hoàng bào nữ tử khiến mấy Hợp Thể tu sĩ trên tầng ba cũng có chút rúng động.

"Về phần Kình Thiên chiến thuyền. Mấy mươi vạn năm trước, nó là đỉnh giai chiến thuyền của Thiết Lặc tộc từng hoành hành một thời ở Thiên Nguyên đại lục. Có thể trực tiếp đem chiến lực hơn ngàn người bạo tăng hơn mấy lần, mang theo môn nhân đệ tử tiến thối trong một số kiếp nạn. Đáng tiếc muốn chế tạo nó thì hao phí quý hiếm tài nguyên rất nhiều, thật sự không có khả năng sản xuất ra quy mô lớn. Nếu không với bức họa đồ này, có thể trực tiếp tăng thực lực bộ tộc chúng ta." Thiên Thu thánh nữ Khí Linh tộc cười dài nói rõ ràng.

"Thiên Thu đạo hữu đã đem lai lịch công hiệu của hai kiện vật phẩm giới thiệu xong. Uy năng Vạn Sâm pháp bàn mọi người đã thưởng lãm một phần, về phần bức vẽ cấu tạo Kình Thiên chiến thuyền, bổn vương đã tìm người chuyên môn giám định qua, tuyệt đối không giả. Tại hạ biết rất nhiều đạo hữu tới đây, hơn phân nửa là vì sơ đồ Kình Thiên chiến thuyền.

Bất quá ta xin khuyên một câu. Chiến thuyền uy năng thật lớn nhưng sản xuất nó cần hao phí lượng tài nguyên to lớn vượt xa người tưởng tượng. Một số đạo hữu gia thân không dày, tốt nhất đừng có chủ ý với nó. Để tránh tiêu hao món tiền khổng lồ mua được bản vẽ, lại vẫn vô lực luyện chế ra chiến thuyền. Được rồi, hiện bắt đầu bán đấu giá Vạn Sâm luân bàn, giá quy định là tám ngàn vạn linh thạch!" Ly Hỏa giao vương ở một bên thản nhiên tuyên bố vài câu.

Bắt đầu bán đấu giá linh bảo trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng!

Không biết bao nhiêu tu sĩ Hóa Thần Luyện Hư ở đây còn chưa thấy qua bộ dáng Thông Thiên linh bảo linh bảo ra sao. Giá quy định tám ngàn vạn linh thạch kiến cho đại đa số tồn tại tầng một tầng hai há hốc mồm. Biết bảo vật này khẳng định sẽ rơi vào tay Hợp Thể kỳ lão quái vật trên tầng ba, nên không lãng phí khí lực tranh đoạt.

Nhất thời trong các phòng nhỏ tầng ba vẫn yên tĩnh dị thường, không ai mở miệng trả giá trước.

------oOo------

Chương 1801: Lời mời của Vạn Cốt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chốc lát sau, vô số đạo độn quang cùng từng chiếc Thú xa Phi chu, từ trong biển mây bay vọt lên không, bắn nhanh về hướng bốn phương tám hướng mà đi.

Trong đó có một đạo thanh hồng thoạt nhìn không chút thu hút, chớp động mấy cái rồi tiêu thất vô tung vô ảnh quanh vùng Phi Tiên Phong.

Trong thanh quang, vẻ mặt Hàn Lập trầm ngâm. Tại phía sau hắn, Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử thành thành thật thật mà đứng.

Vừa rồi bán đấu giá hai kiện bảo vật sau cùng, sự tình diễn ra cực kỳ đặc sắc!

Trải qua sự tranh đoạt của hơn mười Hợp Thể tu sĩ, Vạn Sâm La Bàn rơi vào tay Hắc phượng vương Tiêu Quán.

Về phần bản vẽ Kình Thiên chiến thuyền của Thiết Lặc tộc thì rơi vào trong tay Lũng gia, được xưng chân linh đệ nhất thế gia.

Vừa nghĩ đến Lũng gia, Hàn Lập không khỏi nheo hai mắt, trong đầu nhất thời hiện lên một gã trung niên tu sĩ sắc mặt vàng nhạt.

Vị Lũng gia lão tổ trực tiếp lên đài giao dịch bản vẽ chiến thuyền, không ngờ là một tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ đại thành, không chỉ một thân pháp lực sâu không lường được mà quanh thân còn hiện ẩn những luồng khí tức cực hàn băng lãnh.

Xa xa liếc mắt lại, khiến người sinh cảm giác mất hết hồn vía.

Lũng gia lão tổ này một thân tu vi tựa hồ không kém Tam Hoàng cùng bảy đại yêu vương, trách không được Lũng gia được xưng chân linh đệ nhất thế gia ổn cư.

Có thể đấu giá được bản vẽ chiến thuyền, vượt qua Thiên Nguyên thánh hoàng cùng đám nhân yêu lưỡng tộc tối đỉnh giai tồn tại, có thể thấy được tài lực của Lũng gia vượt hơn những thế lực này một chút.

Vừa nghĩ tới mình đã đắc tội thế lực này, Hàn Lập bất giác có chút đau đầu.

Cũng may lúc trước thông qua tiếp xúc cùng Cốc gia và Diệp gia, hắn đã biết rõ Lũng gia quan hệ tương hòa với các chân linh thế gia khác. Mà bây giờ hắn đã có liên hệ với hai nhà này, hắn thân là Hợp Thể kỳ tu sĩ, thật không quá e ngại đối phương.

Lẽ nào Lũng gia lão tổ dám mang theo khách khanh trưởng lão Lũng gia liên can, vây công mình hắn sao?

Trong lòng Hàn Lập như thế nghĩ, lo lắng cũng giảm bớt rất nhiều.

Đúng lúc này, bỗng nhiên từ hướng phía sau hắn mơ hồ truyền đến một âm thanh có chút quen tai.

"Hàn đạo hữu, xin chậm bước."

Thần sắc Hàn Lập khẽ động, độn quang màu xanh vụt tắt rồi ngừng lại, quay người về phía sau chắp tay:

"Ta còn tưởng là ai? Thì ra là Vạn Cốt đạo huynh, không biết vừa rồi tại đấu giá hội, huynh có thu hoạch nhiều chăng?"

Tại ngoài mấy trăm trượng, một đám mây xám nhanh vô cùng bay vụt đến. Đứng trên mây là một lão đạo, chính là Vạn Cốt chân nhân Bạch Cốt môn.

"Tại cũng thu được vài món không tồi. Nhưng hai kiện bảo vật sau cùng, là nhìn mà không chạm tới được!" Lão đạo khống chế đám mây xám, chỉ khoảng nửa nhịp hô hấp đã tới trước mặt Hàn Lập, nghe vậy không khỏi cười khổ một tiếng.

"Ha ha, những lời này của chân nhân rất giống ta. Bất luận Vạn Sâm Luân Bàn hay là bản vẽ Kình Thiên chiến thuyền, không phải để tán tu chi sĩ như chúng ta có thể thu được. Đặc biệt bảo vật sau vốn nóng vô cùng đến phỏng tay a." Hàn Lập cũng cười khẽ một tiếng.

"Ha ha, ta sẽ biết Hàn huynh là người thông minh. Không giống một số lão gia hỏa quanh năm bế quan tu luyện đến ngây ngốc, mắt lại trông mong đi giành thứ đồ vướng tay đó." Lão đạo nghe vậy cười ha hả.

"Bất quá, chân nhân gọi tại hạ hẳn là có chuyện gì quan trọng?" Hàn Lập nhấp nháy mắt, mỉm cười hỏi.

"Cái này là đương nhiên. Hàn đạo hữu cũng biết, Hắc Vực đại hội đã quyết định ba ngày sẽ sau cử hành. Bần đạo thu được tin tức này, cũng thuận tiện lấy một khối Khiên Dẫn lệnh cho đạo hữu. Đến lúc đó, Hàn đạo hữu cầm vật này có thể trực tiếp tham gia trao đổi hội, không cần thông qua nơi khác để lấy lệnh." Nụ cười trên mặt Vạn Cốt chân nhân nhạt dần, móc từ trong tay áo ra một đồ vật.

Tiếp theo cổ tay lão run lên, đã đem nó trực tiếp bay vút qua đây.

Hàn Lập bất động thanh sắc tiếp lấy, cúi đầu liếc mắt.

Chỉ thấy là một lệnh bài hình tam giác đen nhánh, mặt trên ngoại trừ một số giản đơn hoa văn ngoài thì không có thêm dấu hiệu gì, trông có vẻ tầm thường như một khối thiết phiến màu đen mà thôi.

"Đây là Khiên Dẫn lệnh!?" trong mắt Hàn Lập hiện một tia hồ nghi.

"Đạo hữu không cần hoài nghi vật này. Khiên Dẫn lệnh tại Hắc Vực đại hội lần trước chỉ là một cây mộc côn gì đó. Tuy không biết người chủ trì trao đổi hội sao làm được, nhưng mấy thứ này đích thật là tín vật duy nhất tiến nhập kia Hắc Vực, Hàn đạo hữu nghìn vạn lần đừng xem thường nó." Vạn Cốt chân nhân căn dặn.

"Thì ra là thế, đạo hữu thật là có nhã ý. Hàn mỗ đa tạ chân nhân tặng lệnh bài." Hàn Lập cảm thấy có chút ngoài ý muốn, lập tức hướng lão đạo khách khí cảm tạ.

"Ha ha, chỉ là việc nhỏ mà thôi, có gì mà nói đến! Nói thật, bản bản lĩnh khác trong các đồng đạo cùng giai thì bần đạo không có, nhưng một số tin tức vẫn có chút linh thông. Không biết Hàn đạo hữu đã nghe nói qua, nhân yêu lưỡng tộc chúng ta tại nghìn năm tới, khả năng phải gánh một trận kiếp nạn không nhỏ. Chúng ta vốn không thể không đếm xỉa đến." Vạn Cốt chân nhân nói, vẻ mặt bỗng nhiên ngưng trọng.

"Kiếp nạn! Chân nhân nói chẳng lẽ là Ma kiếp?" Hàn Lập thần sắc khẽ động, chậm rãi trả lời.

"Quả nhiên đạo hữu biết rõ việc này. Không biết về phương diện tin tức này Hàn đạo hữu đã biết bao nhiêu?" Vạn Cốt chân nhân không có vẻ ngoài ý muốn.

Trải qua một phen giao lưu trước Vạn Bảo đại hội, bây giờ Hợp Thể tồn tại không biết tin tức về ma kiếp, sợ rằng không còn mấy ai.

Bằng không tại đấu giá hội, sẽ không có nhiều người bất chấp liều mạng tranh đoạt bản vẽ Kình Thiên chiến thuyền. Dĩ nhiên là muốn gấp rút phòng ngừa chu đáo trước khi Ma kiếp hàng lâm.

"Tuy không nhiều nhưng rõ ràng ma kiếp lần này hung mãnh vô cùng, không dễ vượt qua." Khóe miệng Hàn Lập co một cái, thở dài một hơi.

"Dường như đạo hữu biết chính xác một số bí ẩn. Cũng tốt, bần đạo cũng nói thẳng. Sau Hắc Vực trao đổi hội, Hàn đạo hữu có hứng thú theo bần đạo đi tụ hội cùng một số tán tu đồng đạo, hảo hảo trao đổi một lần, tính xem tán tu chúng ta làm sao để bình yên vượt qua Ma kiếp lần này chăng?" Lần này Vạn Cốt chân nhân lộ vẻ ngạc nhiên, nói ra mục đích chân chính.

"Tán tu? Đều là người trong Nhân tộc chúng ta sao?" Hàn Lập nghe xong sắc mặt bất biến, nhưng nghĩ một chút thì bỗng nhiên

hỏi.

"Tán tu Hợp Thể Nhân tộc chúng ta vốn không có mấy người, có gì mà trao đổi. Không dối đạo hữu, lần này các đồng đạo yêu tộc chiếm đa số." Vạn Cốt chân nhân đầu tiên là ngẩn ra rồi biện giải nói.

"Chân nhân không cần giải thích. Ta với yêu tộc cũng không có thành kiến gì, chỉ là muốn xem xét tình huống mà thôi. Đã có người bên Yêu tộc tham gia thì cũng đáng đi một chuyến. Chờ sau khi kết thúc Hắc Vực trao đổi hội, ta sẽ theo đạo hữu một lần." Cũng không biết Hàn Lập cân nhắc như thế nào, nhanh chóng đáp ứng.

"Đạo hữu quyết định tuyệt đối là sáng suốt!" Lão đạo thấy sự tình thuận lợi, không khỏi mừng rỡ.

Kế tiếp hai người nói thêm vài câu, Vạn Cốt chân nhân cáo từ đi trước một bước.

Chỉ thấy mây xám dưới chân lão quay cuồng một trận, hóa thành một quầng sáng mờ bay đi. Trong khoảnh khắc không còn tung tích.

Hàn Lập nhìn độn quang của lão đạo tiêu thất, ánh mắt chớp động không thôi.

"Sư tôn, chúng ta có nên trở về chăng?" Khí Linh Tử thấy Hàn Lập bất động hơi lâu, nhịn không được hỏi.

"Khí Linh Tử, Nguyệt Thiên, các ngươi chưa vội theo ta quay về nơi ở. Các ngươi giúp vi sư tìm kiếm một người, đối phương là một nữ tử yêu tộc." Hàn Lập không quay đầu nói.

"Vâng! Sư tôn!" Khí Linh Tử cùng Hải Đại Thiếu có chút ngoài ý muốn, nhưng không chút do dự đáp ứng.

"Đây là tín vật, phương pháp liên hệ cụ thể, các ngươi hãy nghe cho tỉ mỉ" Hàn Lập khẽ đảo bàn tay đem nửa miếng ngọc bài ném ra, môi khẽ động đem ngôn ngữ truyền âm qua.

Hai gã đệ tử tự nhiên ngưng thần lắng nghe, trong miệng đáp ứng không ngừng.

"Được rồi, không còn gì nữa. Các ngươi tìm được người thì trở về bẩm báo với ta." Hàn Lập vừa nói xong, tay áo khẽ rung lên, thanh quang đang lơ lửng lập tức chia ra non nửa phần, đem Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử cuốn hạ xuống mặt đất.

Bản thân hắn thì lại lần nữa hóa thành một đạo thanh hồng, bay thẳng về nơi ở.

Hàn Lập trở lại Nghênh Tiên cung, chưa vội tiến nhập mật thất tiếp tục tu luyện, mà là ngồi ở chủ tọa đại điện đem Khấp Linh Huyết Mộc lấy ra, ở trong tay nhẹ nhàng thưởng thức, trên mặt lộ vẻ cân nhắc.

Danh đầu của Hóa kiếp khôi lỗi tại Nhân tộc không nhỏ, nhưng bởi vậy nên phương pháp luyện chế không phải độc môn bí thuật, trong đông đảo phường thị đều có bán.

Năm đó hắn sưu tập các loại điển tịch, đã nhớ kỹ phương pháp luyện chế khôi lỗi này, bây giờ vừa lúc phát huy công dụng!

Điều phiền phức là, trong thời gian luyện chế hóa kiếp khôi lỗi cần phải tiêu hao một lượng lớn máu huyết ngâm thấm, thêm nữa khi đã luyện chế thành công thì cách một đoạn thời gian, cần dùng máu huyết bồi dưỡng, bằng không sẽ mất đi hiệu dụng hóa kiếp vốn có.

Đương nhiên máu huyết tổn thất so với hiệu dụng hóa kiếp thay thế kiếp nạn của bản thân thì không tính là gì.

Trong lòng hắn bắt đầu tính toán, luyện chế còn cần những tài liệu phụ trợ gì.

Kết quả tâm niệm chuyển động một hồi thì trên mặt lộ một tia mừng rỡ. Không ngờ tài liệu luyện chế hóa kiếp khôi lỗi đều đã thu thập đủ trong tay.

Cái này cũng là thời gian trước hắn thu được phong phú các loại tài liệu, mới có thể đúng dịp như thế.

Trong lòng Hàn Lập định ra thời gian gần nhất để luyện chế, linh quang trong tay chợt lóe, Huyết mộc liền tiêu thất không thấy.

Tiếp theo hắn nhắm hai mắt cân nhắc từng bước, tránh khi đang luyện chế thì xuất hiện sai lầm.

Một ngày một đêm trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, rốt cuộc Hải Đại Thiếu từ bên ngoài quay trở về đại điện, nhưng vừa thấy Hàn Lập thì nóng vội hét lớn:

"Sư tôn, không tốt rồi. Khí Linh Tử sư đệ đã xảy ra chuyện!"

------oOo------

Chương 1802: Phụ Tâm Ti

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Không cần quá kinh hoảng, đã xảy ra chuyện gì! Từ từ nói tỉ mỉ cho vi sư " Hàn Lập mở hai mắt, hiện một tia kinh ngạc.

Trong Vạn Bảo đại hội tuy hỗn tạp nhân yêu lưỡng tộc nhưng sự tình bất ổn xảy ra trước mắt bao người thì vô cùng hiếm thấy.

"Sư phụ. Con cùng sư đệ đã tìm được vị yêu tộc tiền bối mà người muốn tìm. Nhưng khi hai ta trên đường trở về, qua một chỗ hẻo lánh thì đột nhiên gặp một phụ nhân, phụ nhân kia chỉ là quan sát Khí Linh Tử sư đệ hai lần, đột nhiên sử ra một trận quái phong, đem sư đệ cứ thế mà bắt đi." Hải Đại Thiếu thấy bộ dáng trấn định của Hàn Lập thì trầm tĩnh trở lại, cung kính mở miệng.

"Phụ nhân kia hình dáng ra sao, có điểm gì đặc biệt chăng?" Lần này Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, hàn quang trong mắt chợt lóe hỏi.

"Phụ nhân vừa cao lại vừa gầy, có bộ tóc dài trắng xám, trên trán còn có một nốt ruồi rất lớn, cả người tỏa ra khí tức âm trầm, bộ dáng vô cùng đáng sợ. Đúng rồi, phụ nhân này trước lúc rời đi còn đánh ta một chưởng, khiến con ngất tại chỗ. Về sau con được một nhóm tu sĩ đi ngang qua cứu tỉnh, đồ nhi mới có thể trở về cầu cứu sư phụ" Hải Đại Thiếu có vẻ rất phẫn hận nói ra.

"Còn đánh ngươi một chưởng? Ngươi lại gần đây để vi sư xem một chút" Hàn Lập nghe xong trong lòng khẽ động, khẽ vẫy tay về Hải Đại Thiếu.

"Tuân mệnh!" Hải Đại Thiếu nghe vậy trong lòng cả kinh, nhưng không nói hai lời lập tức tiến lên vài bước.

"Quả nhiên như thế! Tâm cơ thật ác độc!" Thần niệm Hàn Lập hướng về thể nội Hải Đại Thiếu đảo qua, trên mặt hiện vẻ tức

giận.

Sau đó cánh tay hắn vừa nhấc túm lấy tay Hải Đại Thiếu, tiếp theo từ đầu ngón tay bắn ra một vầng thanh quang, cuồng chú vào trong thân thể Hải Đại Thiếu.

Chốc lát sau, một sợi tơ nhỏ màu đen bị thanh quang bao vây, cưỡng ép từ bên trong thể nội của Hải Đại Thiếu rồi lôi ra.

Sợi hắc tơ này mới vừa rời thân thể Hải Đại Thiếu thì lập tức liều mạng giãy dụa trong thanh quang, thì ra là một loại quái trùng vô danh.

Hải Đại Thiếu thấy cái này, tự nhiên sắc mặt tái mét, không khỏi vừa sợ vừa giận.

"Phụ nhân hạ độc thủ thứ gì với con? "

". Hừ, ngoại trừ nó thì còn là gì. Đây là Phụ Tâm Ti, một loại yêu trùng tương đối hiếm thấy. Khi còn là ấu trứng thì nó to cỡ chiếc đũa, được tu sĩ tinh thông khu trùng chi đạo bắt về, sau khi tế luyện thì thân thể từ từ trong suốt dần, chỉ khi hóa thành vô ảnh mà mắt thường vô pháp nhìn thấy, mới tính chân chính tế luyện đại thành. Dùng khu sử để đối địch, vô sắc vô hình rất khó lòng phòng bị. Mà một khi bị trùng này chui vào bên trong cơ thể, khi vào giờ Ngọ, nó sẽ phóng ra nhiệt độc công tâm người bị ký phụ, trong khoảnh khắc có thể làm người ngã xuống mất mạng. Sau này muốn tra ngọn nguồn cũng rất khó. Con Phụ Tâm Ti này tuy rằng chưa luyện chế đại thành, nhưng đã hao phí chí ít tâm huyết mấy trăm năm của chủ nhân. Dùng trên người một trung cấp luyện thể sĩ như ngươi thật đúng là vẽ rắn thêm chân!" Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, giải thích vài câu cho Hải Đại Thiếu.

"Rốt cuộc phụ nhân kia có ý gì, nếu muốn diệt khẩu sao không một chưởng trực tiếp đánh chết con, còn làm ra mê mê hoặc hoặc này làm cái gì." Hải Đại Thiếu nhìn Hắc Ti Trùng trong thanh quang, sắc mặt đại biến nuốt một ngụm nước miếng, nhịn không được hỏi.

"Thời điểm khi mụ động thủ đối với ngươi, ngươi có nói điều gì đó

chăng?" Hàn Lập trầm mặc một lát, bỗng nhiên hỏi vu vơ một câu.

*"Nói điều gì. À, con lúc đó có hô một câu"*Chúng ta ở tại Nghênh Tiên Cung *" Lẽ nào bởi câu nói này mà mụ không dám trực tiếp hạ độc thủ?"* Hải Đại Thiếu nháy nháy mắt, bộ dáng vô cùng kinh ngạc.

"Hẳn là thế! Bất quá khi đó mụ không dám khẳng định lời ngươi là thật hay giả, nên mới dùng Phụ Tâm Ti một lần. Nếu như quá giờ Ngọ đi qua, yêu trùng không bị phát hiện, tự nhiên lập tức ngươi sẽ xuyên tim mà chết. Sau đó nó sẽ trở về với chủ nhân. Nếu ngươi thật quan hệ với Hợp Thể tu sĩ, tự nhiên vô pháp giấu diếm. Một khi bị khu trục ra, mụ cảm ứng được thì sẽ có đề phòng. Về phần vì sao không trực tiếp hạ độc thủ, tự nhiên là kiêng kỵ chấp pháp tu sĩ của Vạn Bảo đại hội. Bọn họ sẽ không hỏi đến tranh chấp trong âm thầm, nhưng trực tiếp hạ độc thủ đối với người khác trước mắt bao người, chấp pháp tu sĩ tuyệt không khoanh tay đứng nhìn." Hàn Lập nhìn Ti Trùng màu đen trong thanh quang, thản nhiên nói.

Hải Đại Thiếu nghe xong, tự nhiên mới bừng tỉnh.

Mà đúng lúc này, hắc tơ trong thanh quang bỗng nhiên run lên, ngoài thân lưu chuyển một hồi hắc quang, ép một cái bắn ra khỏi thanh quang mà đi.

Khóe miệng Hàn Lập khẽ động, một bàn tay vỗ một trảo vào hư không, một đạo cự lực vô hình ép tới.

Vù một tiếng, hắc tơ vừa bắn đi như tên lập tức bị kéo trở lại.

Trên mặt Hàn Lập không chút biểu tình, hai tay chà sát. Một đạo ngân diễm bừng lên quay cuồng trong tay hắn.

Tức thời Phụ Tâm Ti trong ngân diễm bị thiêu đốt biến thành tro tàn.

Yêu trùng vốn cũng có mấy phần hỏa hầu nhưng lại sao có thể chống lại hỏa đoạn thiêu đốt.

Cơ hồ cùng lúc khi Ti trùng màu đen tiêu thất, trong lòng một ngọn núi nhỏ bên ngoài Cửu Tiên Sơn.

Một lão phụ tóc dài xám trắng, móng tay đen thùi kỳ dị, đang ngồi tĩnh tọa đột nhiên giật mình tỉnh lại.

Sắc mặt mụ chợt trắng bệch, há mồm phun ra một ngụm máu huyết đỏ tươi, tựa hồ nguyên khí hao tổn không nhẹ,

"Phu nhân, nàng không sao chứ!"

Tại bên cạnh lão phụ còn ngồi một lão giả có hai hàng lông mày thô đen, kinh hoàng hỏi.

"Hoảng cái gì mà hoảng! Bất quá là một con Phụ Tâm Ti bị người diệt sát mà thôi, chỉ cần tĩnh tọa hai ngày sẽ không vấn đề gì" Lão phụ nhân cắn răng một cái, lạnh lùng nói.

"Không có việc gì là tốt rồi!" Lão giả tuy rằng trong lòng biết rõ, Phụ Tâm Ti được phụ nhân bồi dưỡng cả nghìn năm, sự tình bị diệt một con tuyệt không giản đơn vô sự, nhưng thấy lão phụ nhân trừng mắt, lão lại như chuột thấy mèo, không dám nói thêm điều gì.

"Như vậy lời nói của tiểu tử kia thật không giả. Bọn chúng có chút quan hệ với một lão quái vật Nghênh Tiên Cung." Lão phụ nhân tự mình tự lẩm bẩm, đồng thời sắc mặt âm tình bất định.

"Hay là đem tiểu tử này thả ra đi, dù sao đối phương là Hợp Thể kỳ tu sĩ, bọn ta trêu chọc thì sẽ gây phiền toái lớn." Hắc mi lão giả thì thào nói.

"Thả cái gì mà thả! Ta cùng lão niên kỷ cao như thế, mới có Danh nhi là nhi tử độc nhất, chỉ cần đem bí thuật truyền thừa pháp khí của tên kia truyền thụ sang thân thể Danh nhi, không những có thể thu được hết linh lực truyền thừa, đồng thời còn có thể thu trọn vẹn bí thuật truyền thừa. Ta đã xem qua thể nội của tiểu tử kia, là có truyền thừa một viên bảo châu, phong ấn mặt ngoài huyền diệu dị thường, có thể thấy được công pháp truyền thừa

tuyệt không nhỏ. Danh nhi thu được thì đường tu luyện về sau tuyệt đối vượt chúng ta nhiều. Bỏ lỡ cơ hội này, sao có tu sĩ cùng cấp có được truyền thừa chi vật cho nó." Khuôn mặt Lão phụ nhân có chút vặn vẹo, tàn bạo nói.

"Thế nhưng phía sau hắn là Hợp Thể lão quái vật, vô luận như thế nào, hai Luyện Hư kỳ tu sĩ chúng ta cũng không ứng phó nổi." Bộ dáng của Hắc mi lão giả có vẻ đã chột dạ.

". Hừ, tiểu tử này bất quá chỉ là một gã Trúc cơ kỳ tu sĩ, linh căn lại tầm thường như thế, như vậy chắc chỉ có chút quan hệ mỏng với Hợp Thể lão quái. Chúng ta chỉ cần đi tìm một chỗ dựa lớn vững chắc, lão quái vật kia vì một gã trúc cơ kỳ tiểu tử làm khó chúng ta cũng không dễ. Cùng lắm thì đến lúc đó lại thương lượng một phen, tận lực bồi thường cho đối phương là được." Lão phụ nhân tựa hồ sớm có cân nhắc, vô cùng lãnh tĩnh dị nói.

"Ý của phu nhân là tới tìm..." Hắc mi lão giả ý thức được điều gì, có chút giật mình hỏi.

"Không sai! Chớ quên ta cũng là họ Lũng, Lũng gia lão tổ là phụ thân thân sinh ra ta, chúng ta lập tức rời đi, bây giờ đến Lũng gia ở Nghênh Tiên Cung một thời gian rồi nói." Phụ nhân thản nhiên nói.

"Thế nhưng là căn cứ quy củ của Lũng gia, một khi nữ tử gả cho người ngoài sẽ không còn là người Lũng gia. Bằng không những năm gần đây, nhạc phụ đại nhân đối với nhà chúng ta cũng mặc kệ không hỏi như thế. Phu nhân, ta thấy việc này hay là thôi đi." Lão giả rõ ràng lý trí hơn mấy phần, cười khổ khuyên bảo.

"Không sai. Lũng gia nữ tử chúng ta vốn vô pháp kích phát Chân Long chi huyết, tự nhiên không được gia tộc quá coi trọng. Nhưng lão chớ quên, Danh nhi có lưu giữ huyết mạch Lũng gia. đồng thời không phải hai ta đã kiểm tra bên trong có thể nó Chân Long chi huyết sao. Tuy rằng mỏng manh nhưng chỉ cần đem việc này nói cho đại ca ta biết, tin tưởng huynh ấy sẽ không ngồi yên mà không quản đến " Phụ nhân cắn răng một cái.

"Phu nhân, không phải hai ta đã nói, không đem sự tình Chân

Long chi huyết của Danh Nhi nói cho Lũng gia các ngươi sao? Hiện nàng lại cải biến chủ ý sao!" Hắc mi lão giả nghe lão phụ nhân như thế, sắc mặt không khỏi khó coi.

"Ta biết rõ phu quân nhất tâm muốn Danh nhi truyền thừa hương hỏa của Lý gia các ngươi, không muốn cho nó trở về Lũng gia. Nhưng bây giờ không phải tình huống có biến sao! Nếu không dùng thủ đoạn này thì thọ nguyên Danh nhi bất quá chỉ được mấy trăm năm mà thôi, lão thực sự nhẫn tâm như thế sao? " Phụ nhân trầm mặc một hồi lâu, mới lạnh lùng nói ra.

"Ta..." Môi lão giả mấp máy vài cái, nhưng cuối cùng không nói ra.

"Được rồi, việc này cũng không phải hết cách. Sự tình liên quan đến tiểu tử kia trước tiên chưa cần nhắc tới trước mặt đại ca. Nếu là Hợp Thể lão quái không tìm tới cửa, thì tiểu tử này căn bản không quan trọng gì. Chúng ta chờ sau khi Vạn Bảo đại hội kết thúc, lẽ lặng lẽ rời Lũng gia. Như vậy Danh nhi sẽ không rời xa bên người hai ta." Lão phụ nhân thấy vẻ mặt cùng bộ dáng lão giả uể oải, có chút không đành lòng, mở miệng an ủi vài câu.

"Phu nhân hà tất gạt ta. Danh nhi kích phát Chân Long chi huyết, sao có thể giấu diếm được con mắt đại ca nàng." Lão giả lắc đầu nói.

Nghe lời lão giả, da mặt lão phụ nhân co rúm vài cái, nhất thời á khẩu không trả lời được.

"Thôi được, tất cả cứ như phu nhân nói mà đi làm. Vì tương lai Danh nhi, trở về Lũng gia cũng được. Danh nhi có Chân Long chi huyết, địa vị ở Lũng gia so với hai ta sẽ hơn gấp trăm lần." Thần sắc lão giả biến hóa một lát, bỗng nhiên cắn răng nói ra.

"Phu quân, điều này tuyệt đối là chính xác. Theo ta được biết, một đời Lũng gia kích phát Chân Long chi huyết cũng không có nhiều, Danh nhi trở về, khẳng định được các lão đại thụ coi trọng " Lão phụ nhân nghe mà mừng rỡ.

------oOo------

Chương 1803: Truy địch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đã có quyết định, hai người lập tức chia nhau hành sự.

Lão phụ nhân bước nhanh như bay, trong khoảnh khắc thông qua một hành lang, vào trong một căn phòng rất mộc mạc.

Ở trong gian nhà này có một gã thanh niên mặc áo bào trắng, sắc mặt xanh xao vàng vọt, đang ngồi bên cạnh một cái bàn đá, tập trung tinh thần xem một quyển sách màu bạc rực rỡ.

"Mẫu thân, sao người đến đây." Vừa thấy lão phụ nhân tới, thanh niên lập tức buông quyển sách trong tay, vẻ mặt mỉm cười nói.

"Danh nhi, lập tức thu thập hành trang. Chúng ta sẽ tới Lũng gia ở Nghênh Tiên cung." Lão phụ nhân đối diện thanh niên thì vẻ mặt âm trầm lập tức chuyển thành yêu thương.

"Lũng gia! Phụ mẫu bắt người nọ về, thật có chút vướng bận a." Thanh niên nghe vậy nhướng mày, có chút bất đắc dĩ nói.

"Thế nào, con cũng biết việc này rồi sao?" Lão phụ nhân có chút ngạc nhiên mở miệng.

"Mẫu thân người đã quên, tuy rằng pháp lực của con không cao nhưng đã kích phát Chân Long chi huyết, cũng có được một chút Thiên Nhĩ thần thông. Tuy rằng không rời quá động phủ nhưng các người nói chuyện, mơ hồ nghe được một chút." Thanh niên nở nụ cười nói.

"Thì ra là thế! Bất quá Danh nhi yên tâm. Vô luận như thế nào, ta và phụ thân sẽ đem truyền thừa pháp khí của tiểu tử nọ bình yên chuyển qua cơ thể con. Khi đó không chỉ ác tật của con có thể khỏi hẳn, mà có thể mượn cỗ linh lực truyền thừa đột phá bình cảnh, rất có thể con sẽ kết thành Kim Đan. Về phần lão gia hỏa

phía sau tiểu tử kia, chỉ cần chúng ta tới Lũng gia, hắn tuyệt đối không dám tìm tới cửa." Lão phụ nhân trấn an nói.

"Năm đó Thiên Kính tiên sinh nói rằng cách trị hết ác tật trong cơ thể con là dùng truyền thừa chi vật, phụ mẫu hai người một mực tìm kiếm tu sĩ có được truyền thừa pháp khí mà còn chưa mở phong ấn. Khi đó con có dự cảm sẽ có phiền toái không nhỏ với chúng ta. Bây giờ tìm được một người như thế, cho dù con có khuyên nói thế nào, chỉ e mẫu thân cũng không dễ buông tay." Thanh niên trầm mặc một lát, khẽ thở dài một hơi.

"Con nói lời ngây ngốc gì đó. Ta và phụ thân con mắt thấy chịu nổi đại thiên kiếp tiếp theo, lúc đó mới hạ quyết tâm vất vả có được cốt nhục là con. Nói ra sao thì ta quyết không để người tóc bạc đưa tiễn người đầu xanh.

Chỉ cần người nọ không phải là Tam Hoàng hoặc bảy đại Yêu vương, có đại cửu cùng tổ phụ tuyệt đối sẽ bảo đảm bình yên cho con. Huống hồ bây giờ con đã kích phát Chân Long chi huyết, cũng tính trở thành đệ tử Lũng gia. Hừ! Nếu là Lũng gia không che chở con, còn được xưng cái gì mà chân linh đệ nhất thế gia." Sắc mặt Lão phụ nhân trở nên có chút âm trầm, trong giọng nói mơ hồ có chút oán hận.

"Được rồi! Nếu mẫu thân đã hạ quyết tâm thì chúng ta nên lập tức đi ngay. Nói không chừng Hợp Thể lão quái kia sẽ nhanh chóng truy tới nơi này." Thanh niên lắc đầu, nhưng bỗng nhiên ngữ khí chuyển thành đốc thúc.

"Không có khả năng. Trước đó ta đã tỉ mỉ kiểm ta qua thân thể tiểu tử kia, không thấy có ấn ký gì lưu lại trong người hắn." Lão phụ nhân nghe vậy lấy làm kinh hãi, có chút nửa tin nửa ngờ.

"Mẫu thân, người không phải Hợp Thể tu sĩ. Theo con được biết, Hợp Thể tu có ít nhất ba bốn phương pháp có thể hạ tiêu ký thần niệm, dễ dàng giấu được sự dò xét của thần niệm Luyện Hư kỳ tu sĩ. Mấy năm nay tuy con không còn tu luyện pháp lực, nhưng xem qua nhiều công pháp điển tịch cũng không phải uổng phí." Thanh niên cười khổ một tiếng nói.

"Danh nhi, con nói cũng có lý. Chúng ta không cần thu thập gì nữa mà nên đi ngay. Phụ thân con đã đi mang tiểu tử theo." Phụ nhân biến sắc, có chút khẩn trương.

Cùng lúc đó, tại trong một gian mật thất khác, Hắc mi lão giả nhìn một người đang lẳng lặng nằm bất động trên mặt đất, thần sắc có chút phức tạp.

"Tiểu đạo sĩ, ngươi đừng trách phu phụ chúng ta thủ đoạn độc ác. Muốn Danh nhi có thể khỏi hẳn bệnh, cũng chỉ có truyền thừa bảo vật trong cơ thể ngươi. Mà sau này ngươi không có truyền thừa chi vật, căn cơ toàn bộ sẽ bị phế, sống không bằng chết. Đến lúc đó lão phu sẽ tiễn ngươi bình yên ra đi không chút đau đớn." Lão giả thì thào nói, vẻ mặt trở nên vô cùng dữ tợn.

Mà người trên mặt đất chính là tiểu đạo sĩ Khí Linh Tử.

Nhưng không biết bị hai người lão phụ động tay chân kiểu gì mà hắn đang hôn mê bất tỉnh.

Hắc mi lão giả bỗng nhiên lật tay, giữa ngón tay chợt lóe hắc quang, một tấm Phù lục đen kịt như mực thoáng cái hiện ra.

Cổ tay lão giả run lên, Phù lục lập tức hóa thành một đạo sáng màu xám mờ ảo quỷ dị, chớp động một cái đã lặn vào trong thân thể Khí Linh Tử.

Tiếp theo lão giả há miệng phun ra một đoàn hắc khí, bên trong mơ hồ một quả chuông đồng màu xanh chuyển động quay tròn.

Hắc mi lão giả nhấc tay, khẽ gập một ngón tay lại.

"Đinh đang" một tiếng vang nhỏ, trong chuông đồng truyền ra tiếng vang cùng hắc khí.

Tức thời một màn quỷ dị xuất hiện.

Thân thể Khí Linh Tử đang nằm trên mặt đất rung lên, sau đó tự vặn mình đứng lên từ mặt đất, hai mắt nhắm chặt vẫn đối diện lão giả.

Lúc này trên mặt tiểu đạo sĩ không chút biểu tình, dường như là một kiện khôi lỗi.

Lão giả lẩm bẩm trong miệng, trong tay một đạo liên tiếp bắn ra các đạo pháp quyết, chuông đồng màu xanh nhất thời phát ra âm thanh thanh minh dài ngắn không đồng nhất.

Nghe như tiếng chuông bình thường nhưng vừa lọt vào tai thì Khí Linh Tử chậm rãi mở mắt ra.

Ánh mắt hắn đầu tiên là một vùng mờ mịt nhưng dần trở nên có chút sáng rõ, chỉ là nét mặt vẫn không chút biểu tình.

Hắc mi lão giả thấy tình cảnh này không khỏi thở dài một hơi, nhấc tay một trảo, đem chuông đồng thu vào trong tay áo, không nói hai lời xoay người liền đi!

Tiếng chuông mơ hồ từ trong tay áo lão truyền ra, cước bộ Khí Linh Tử khẽ động, theo sát lão giả không rời đi ra ngoài.

Trong chốc lát sau, hai đạo kinh hồng một đen một xám từ trong ngọn núi nhỏ bay lên không trung, lượn một chút thì nhằm phương hướng Cửu Tiên Sơn bắn nhanh mà đi.

Trong hai đạo độn quang đều có thanh niên gầy gò cùng Khí Linh Tử.

Chớp động mấy cái, hai đạo kinh hồng đã tiêu thất vô tung vô ảnh tại phương tời xa.

Cơ hồ thời gian một cơm sau, một đạo thanh cầu hồng không chút bắt mắt từ một phương hướng khác bắn nhanh đến ngọn núi nhỏ, quang hoa vụt tắt trên bầu trời, hiện ra hai nam tử.

Một người khuôn mặt tuấn mỹ dị thường, người còn lại có diện mạo không chút thu hút.

Chính là hai người Hải Đại Thiếu cùng Hàn Lập.

"Không còn ở tại đây!" Thần niệm Hàn Lập như gió cuốn mây bay đảo qua ngọn núi nhỏ phía dưới, có chút ngoài ý muốn nói.

"Cái gì, bọn họ đã đem sư đệ đưa đến địa phương khác! Sư tôn còn biện pháp truy tung theo không?" Hải Đại Thiếu vừa nghe lời Hàn Lập, có chút khẩn trương hỏi.

"Yên tâm, tuy rằng thần niệm ấn ký mà ta đã đặt vào trong cơ thể ngươi cùng Khí Linh Tử cực kỳ yếu ớt, nhưng cách mỗi đoạn thời gian sẽ có một lần phản ứng cường liệt, khi đó sẽ biết rõ bọn họ đi đâu." Hàn Lập bình tĩnh dị thường nói.

"Như vậy là tốt rồi! Bất quá người này thật đúng là to gan lớn mật, dám trong Vạn Bảo đại hội công khai làm ra sự tình bắt người. Những chấp pháp tu sĩ lại mặc kệ thế sao?" Thần sắc Hải Đại Thiếu đầu tiên là buông lỏng, nhưng tiếp theo lại có chút tức giận bất bình.

"Hắc hắc! Nếu là tu sĩ bình thường làm chuyện này tự nhiên sẽ có chấp pháp tu sĩ ngăn cản. Nhưng nếu là tồn tại Luyện Hư trở lên, bọn họ hơn phân nửa sẽ tỉ mỉ cân nhắc. Nếu là Hợp Thể kỳ tồn tại thì chấp pháp tu sĩ thấy cũng như không, không xoay người rời đi mới là lạ." Hàn Lập cười nhạt một tiếng.

"Lẽ nào lão phụ nhân kia là Hợp Thể kỳ tu sĩ!" Hải Đại Thiếu vừa nghe lời này, sắc mặt biến đổi.

"Hợp Thể tu sĩ? không có khả năng. Bằng không thì phải tránh đi làm gì?." Hàn Lập lắc đầu.

"Điều này cũng đúng." Hải Đại Thiếu đồng ý gật đầu.

Hai người dừng lại ở không trung hơn nửa canh giờ, bỗng nhiên hai hàng lông mày Hàn Lập nháy động:

"Tìm được rồi, hướng Cửu Tiên sơn. Chúng ta đi thôi! " Vừa dứt lời, Hàn Lập không đợi sắc mặt Hải Đại Thiếu hiển lộ vẻ vui mừng, thân hình quay tròn, phút chốc một đạo sáng màu xanh hiện ra bao phủ thân hình hai người lại.

Một đạo thanh hồng lại lần nữa hiện lên, cũng hướng về Cửu Tiên Sơn bắn nhanh đi.

Ba canh giờ sau, thân ảnh hai người Hàn Lập cùng Hải Đại Thiếu lặng yên xuất hiện trước một cung điện xanh vàng rực rỡ rất lớn trên bầu trời.

Cung điện này chia làm mười tầng, chính là một trong chín tòa Nghênh Tiên cung.

Hàn Lập nhíu mày nhìn tầng một cung điện, ánh mắt âm trầm dị thường.

"Sư tôn, không có tính sai chứ? Khí Linh Tử thực sự được đưa đến nơi này?" Vẻ mặt Hải Đại Thiếu có chút trắng bệch, có chút khó khăn hỏi.

Hiển nhiên hắn rõ ràng, nếu Khí Linh Tử xuất hiện ở đây mang ý nghĩa gì.

"Không sai. Với cự ly gần thế này, chút cấm chế che đậy căn bản vô pháp ngăn cản cảm ứng của ta." Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe.

"Lẽ nào lão phụ nọ thực sự là Hợp Thể tu sĩ, nhưng nếu là như thế, vì sao khi nãy sư đệ lại xuất hiện tại bên ngoài Cửu Tiên Sơn." Hải Đại Thiếu thì thào nói.

"Rất đơn giản! Một là lão phụ thực sự là một Hợp Thể tu sĩ, động phủ ngoài Cửu Tiên Sơn chỉ là lâm thời, chuyên môn dùng để làm một số sự tình bí ẩn không muốn người biết. Hoặc là mụ phải có quan hệ sâu xa với một Hợp Thể tu sĩ ở đây, cố ý tới đây là muốn dùng tìm chỗ dựa vững chắc. Dùng điều này hù dọa khiến chúng ta rút lui!" Hàn Lập thản nhiên nói.

"Vậy sư tôn quyết định như thế nào?" Hải Đại Thiếu chần chờ một lúc sau, mới thấp giọng hỏi một câu.

"Ngươi đi xuống, tìm một người hỏi thăm chủ nhân tầng thứ chín rồi nói tiếp." Hàn Lập phân phó một câu.

"Tuân mệnh, sư tôn!" Hải Đại Thiếu vừa nghe lời này của Hàn Lập, không khỏi tinh thần rung lên, vội vàng kính cẩn đáp ứng.

"Ta đưa ngươi đi xuống, ngươi tìm hiểu rõ ràng rồi quay về ngọn núi nhỏ đằng kia tìm ta. Ta chờ ngươi tại nơi đó." Hàn Lập lại dặn thêm một câu, tay áo run lên, nhất thời một đạo thanh quang đem Hải Đại Thiếu bao lại, trực tiếp đưa xuống mặt đất.

Mà hắn thì biến đổi phương hướng, hướng một đỉnh núi nhỏ cách nơi hơn mười dặm bay đi.

Cửu Tiên Sơn là do chín tòa cự phong hợp thành, nhưng tự nhiên trong cả tòa sơn mạch còn có một số đỉnh núi vô danh bình thường.

Hai chân Hải Đại Thiếu thì vừa hạ xuống đất thì hướng về Nghênh Tiên cung nhìn lướt qua, nhưng không lập tức tiến tới mà là hít sâu một hơi, hướng về nơi náo nhiệt gần nhất mà đi.

------oOo------

Chương 1804: Xâm nhập

Nguồn: EbookTruyen.Net

Với tính tình của Hải Đại Thiếu lanh lẹ từ trước đến nay. Ở nơi phường thị đông đảo người tụ tập, không cần bao lâu đã hỏi thăm được thân phận chủ nhân tầng thứ chín Nghênh Tiên cung. Lúc này hắn hít vào một hơi, nhưng mặt ngoài không lộ chút dị sắc, nhanh chóng về gặp Hàn Lập.

"Cái gì, là Lũng gia!" Hàn Lập đang ngồi xếp bằng trên một khối đá, thần sắc vừa động, có chút bất ngờ la lên.

"Không sai. Đồ nhi đã hỏi thăm rõ ràng. Nghe nói tầng thứ chín là chỗ của Lũng gia lão tổ cùng một khách khanh trưởng lão, đương kim Lũng gia gia chủ cùng với các Luyện Hư kỳ trưởng lão cũng ở tại nơi đó." Vẻ mặt Hải Đại Thiếu không khỏi trở nên lo lắng.

"Thật là phiền toái, không ngờ lại là bọn họ" Hàn Lập nheo hai mắt.

"Sư tôn, lời này là…?" Hải Đại Thiếu ngẩn ra, có chút khó hiểu.

"Phiền toái chính là, quan hệ giữa vi sư cùng Lũng gia không tốt. Nếu là một Hợp Thể tu sĩ khác, ta liền trực tiếp tới cửa đòi sư đệ của ngươi. Khi đó đối phương sẽ nể thể diện của tồn tại cùng cấp mà thả người. Nhưng Lũng gia thì không được." Thanh âm Hàn Lập lạnh như băng.

Hải Đại Thiếu nghe xong, sắc mặt đại biến.

"Bất quá không phải không có cách. Hắc hắc, dù sao đã đắc tội qua một lần, đắc tội thêm một lần nữa cũng chẳng sao! Huống hồ, chưa chắc ta đã bị bọn họ phát hiện. Nguyệt Thiên, trước tiên ngươi quay về chỗ ở đi. Vi sư sẽ trở lại sau!" Hàn Lập cười lạnh một tiếng, thân ảnh chợt tỏa ra thanh quang, nhoáng lên một cái biến mất không thấy.

Hải Đại Thiếu tự nhiên hiểu ý của Hàn Lập, vẻ mặt có chút bất ngờ xen lẫn kinh hỉ. Lúc này không quản Hàn Lập còn ở chung quanh hay không liền cung kính đáp ứng một tiếng, sau đó hướng phía chân núi mà bay đi.

Tại một nơi cách Nghênh Tiên cung hơn một dặm, Hàn Lập không một chút tiếng động xuất hiện giữa không trung.

Hắn nhìn tầng thứ chín của tòa cung điện cự đại này, trong đầu hiện ra một pháp trận cấm chế thật lớn.

Chín tòa Nghênh Tiên Cung ở những địa phương khác nhau, nhưng qua quan sát thì pháp trận cấm chế không mấy khác nhau.

Tuy rằng cấm chế cực kỳ tinh diệu nghiêm mật nhưng đối với đại thần thông của hắn, muốn lặng yên phá cấm lén vào cũng không khó.

Trong lòng hắn cân nhắc một lát, đột nhiên bàn tay vừa lật chuyển, một miếng da bạc chói mắt hiện ra.

Đây là Thiên Biến Huyễn Diện, năm đó ở Quảng Hàn Giới thu được trong tay của Liễu Thủy Nhi. Vật ấy thần kỳ dị thường, sau khi thông qua Ám Thú Sâm Lâm, nàng ngẫu nhiên thu về, giờ phút này mới phát huy công dụng.

Hàn Lập đem Huyễn Diện ném ra trước người, cổ tay lắc khẽ. Trên Trữ vật Trạc thủ chợt lóe thanh quang, một tấm da thú phủ đầy lông vàng đã bay ra.

Một tay hắn bấm tay niệm pháp chú, tay kia hướng về hai vật chỉ một chút.

Nhất thời Huyễn Diện vừa động, hóa thành một đạo ngân quang nhập vào bên trong da thú.

Kim sắc da thú quay tròn hướng Hàn Lập mà tới, chợt lóe rồi không thấy bóng dáng.

Mà cơ hồ cùng lúc, trong miệng Hàn Lập phát ra tiếng gầm nhẹ, gương mặt chợt đại biến.

Nguyên bản da thịt bóng bẩy đột nhiên mọc lên một lớp lông thật dày, bao phủ toàn bộ khuôn mặt hắn. Đồng thời hai mắt lóe lam quang, đồng tử biến thành màu lam đậm tràn ngập tia sáng bạo ngược.

Hàn Lập đưa tay sờ sờ lớp lông vàng trên mặt, tự nói một câu:

"Tấm da Kim Tí Viên này quả nhiên rất tốt, hẳn sẽ làm cho đám người Lũng gia đau đầu đoán già đoán non một phen."

Nói xong hắn hít sâu một hơi, ngoài thân chợt lóe hắc quang, đột nhiên hiện ra hai cái khăn sa màu đen.

Hai vật này bay quanh người một chút, liền hóa thành hai đạo sáng mờ ảo màu đen bao phủ hắn lại.

Ngay sau đó thân hình Hàn Lập ở trong hắc quang mơ hồ không rõ, cuối cùng hoàn toàn tiêu thất trên không trung.

Hàn Lập hài lòng cúi đầu nhìn thân hình đã như trong suốt một chút.

Kỳ thật nếu là dùng Thái Nhất Hóa Thanh Phù thì hiệu quả ẩn thân càng tốt hơn. Có điều nếu dùng phù này thì không thể thi triển thần thông khác bài trừ cấm chế.

Do dự một chút, Hàn Lập nhắm thẳng tầng thứ chín nhẹ nhàng mà tới. Một lát sau, hắn đã vô thanh vô tức đến gần mục tiêu.

Bỗng nhiên bạch quang chợt lóe, một tầng sáng màu trắng hiện ra ở trước mắt, hơn nữa mặt ngoài chợt lóe lôi quang, lại có thêm mấy đạo hồ quang ẩn hiện.

Thần sắc Hàn Lập không chút thay đổi, bàn tay lộ ra khỏi tay áo, năm ngón tay co lại một chút, mấy đạo hồ quang kim sắc bắn ra.

Sắp chạm tầng sáng thì một tiếng động xèn xẹt phát ra, lôi quang vừa tiếp xúc với kim sắc hồ quang thì nháy mắt tiêu thất.

Hắc quang quanh thân Hàn Lập lưu chuyển, thân hình chợt lóe, hướng về phía tầng sáng xuyên thủng mà qua.

Chỉ thấy trong tầng sáng hiện một lỗ thủng lớn cỡ thân người, bóng dáng Hàn Lập hoàn toàn tan biến.

Bất quá bằng mắt thường có thể thấy, trong nháy mắt lỗ thủng đã khôi phục như ban đầu, tiếp theo tầng sáng chợt lóe rồi tiêu thất.

Một lát sau, từ một tầng đại điện trong Nghênh Tiên Cung bay ra hai gã Hoá Thần kỳ vệ sĩ, thẳng đến nơi này.

Mấy cái chớp động, hai người hiện ra trên trời qua.

"Cấm chế dao động vừa rồi đích thật là từ nơi này truyền ra, bất quá hiện tại lại như không có gì bất thường!" Một gã thanh niên bộ dáng chừng hai mươi bảy tám, đánh giá khắp nơi vài lần, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc than một câu.

"Phản ứng rất nhỏ như thế, không chừng chỉ là một con phi điểu đụng vào cấm chế mà thôi." Một lão giả có dài chòm râu dê, trên đầu có một đôi sừng ngắn, đôi mắt hình tam giác nhỏ nhẹ chớp không thôi mở miệng.

Thì ra là một gã yêu tu!

"Công Tôn huynh, ngươi đừng nói đùa! Nếu tùy tiện một con phi điểu có thể khiến cấm chế Nghênh Tiên Cung sinh ra phản ứng thì những trận pháp đại sư bố trí pháp trận nơi đây thật sự là phế vật." Thanh niên nhướng mày, có chút tức giận nói.

"Hắc hắc, cho dù không phải phi điểu thì cũng là linh thú ở phường thị gần đây lạc đường, hoặc là một Hợp Thể kỳ tiền bối vô ý kích động cấm chế, ta và ngươi có năng lực điều tra được cái gì! Câu sau nếu nói không dễ nghe, nếu thực sự có người tiềm nhập Nghênh Tiên cung thì chính là một Hợp Thể tiền bối, đạo hữu cảm thấy hai ta có thể ứng phó được chăng?" Yêu tu lão giả cười nhẹ một trận, rõ ràng không muốn quản nhàn sự này nhiều.

"Ừm. Công Tôn đạo hữu nói cũng có lý, nếu cấm chế không có việc gì, chúng ta cũng không cần phải tìm hiểu quá sâu. Tại hạ tính trở lại nội điện Huyền Vũ Thành." Sắc mặt thanh niên âm tình bất định một hồi lâu, đột nhiên cười nói.

"Ha ha, ta biết đạo hữu là người thông minh. Đi, nơi đó lão phu có một hồ Linh Tửu tốt nhất, quay về sẽ mời đạo hữu hảo hảo thưởng thức một chút." Lão giả vừa nghe thanh niên bỏ qua truy xét, mặt mày cười rộ lên.

Vì thế, một người một yêu lại kề vai sát cánh bay xuống phía dưới, không chút hứng thú quay đầu nhìn lại cấm chế.

***

Một đạo hỏa diễm màu bạc phun ra, sau một thoáng đã đem trước mắt quang ti dày đặc phía trước hóa thành hư ảo.

Tiếp theo bóng người chợt lóe, cả người Hàn Lập liền hiện trước mặt vách tường tầng thứ chín.

Nhìn vách tường trắng tinh gần trong gang tấc, chỉ thấy bên ngoài có một đám phù văn màu bạc lớn nhỏ chớp động không thôi, có vẻ vô vùng thần bí. Trên mặt Hàn Lập lộ ra một tia ngưng trọng.

Phù văn màu bạc này không tầm thường, là một loại cấm chế không gian tác dụng trên vách tường, bí thuật công pháp căn bản không có phản ứng.

Nhưng may mắn là hắn có một số không gian thần thông, xâm nhập qua vách tường này không mấy khó khăn.

Tâm niệm Hàn Lập chuyển động một chút. Hai tay bấm niệm pháp chú, đột nhiên trên trán hiện ra một đạo hắc quang. Nó vừa lưu chuyển thì một vết Huyết ngân nhanh chóng mở rộng, một con mắt yêu đen thùi trong suốt hiện lên.

Yêu mục liếc mắt nhìn vách tường một cái, nhất thời từ giữa mắt kích bắn ra một đạo ô quang, chợt lóe vào trên vách tường.

Tức thời một màn quỷ dị xuất hiện.

Ô quang vừa tiếp xúc vách tường thì phù văn màu bạc lại ảm đạm tiêu tán đi.

Trong miệng Hàn Lập quát khẽ một tiếng, đạo ô quang cỡ ngón tay tục to lên gấp mấy lần.

Nhất thời tường trắng trước mắt rung động, quỷ dị hiện ra một lỗ hổng hình tròn đen tuyền đường kính cỡ hơn thước.

Trong mắt Hàn Lập chợt lóe hàn quang, ô quang trên trán vừa thu lại, liền hóa thành một đạo thanh hồng nhập vào trong lỗ hổng.

Ngay sau đó, lỗ hổng chợt lóe rồi biến mất trên vách.

Hàn Lập thấy trước mắt sáng ngời, thân ảnh từ trong hư không thoáng hiện ra.

Hắn xuất hiện ở trong một rừng cây, vừa lúc dưới một cây cổ thụ màu xanh thật lớn.

Nhưng khiến cơ mặt hắn rung một chút chính là, cách hắn hơn trượng có một trung niên nam tử cùng một tử nữ mỹ miều, đang dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn hắn.

Hàn Lập thở dài một hơi, hai cánh tay đồng thời vừa động.

Chỉ nghe răng rắc hai tiếng quái dị, hai cánh tay đột nhiên dài ra mấy lần vỗ tới.

Bộp bộp hai tiếng trầm đục, đôi nam nữ chưa kịp lên tiếng đã bị hắn đánh ngã xuống đất.

Bất quá là một đệ tử Kết đan kỳ cùng một Trúc Cơ kỳ của Lũng gia, hắn không tùy tiện hạ tử thủ, chỉ là đem một tia pháp lực nhập vào trong thần thức hai người, làm cho bọn họ hôn mê bất tỉnh.

Hàn Lập cũng không khách khí, bàn tay lại hướng trung niên nam tử đánh ra một trảo, nam tử lập tức rơi vào trong ngũ chỉ.

Trên mặt Hàn Lập chợt lóe thanh khí, nhất thời thi triển Sưu Hồn thuật!

Sau một lát công phu, sắc mặt Hàn Lập hơi trầm, buông tay trên đầu nam tử xuống, lại đem nữ tử một phát bắt được, đồng dạng thi pháp một phen.

Kết quả sau khi Hàn Lập buông nữ tử tuổi trẻ thì tự thì thào vài câu:

"Quả nhiên Khí Linh Tử bị đưa đến Lũng gia này. Lão phụ kia nhân là chủ muội muội của Lũng gia gia chủ, đáng tiếc trong thần niệm của đệ tử đã bị bí mật thi pháp, tin tức hữu dụng thật sự không có mấy."

------oOo------

Chương 1805: Một trảo, một quyền, một chưởng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập thì thầm tự nói, trên mặt có chút đáng tiếc. Có điều thần thức của đôi nam nữ này bị hạ bí thuật là việc bình thường.

Phàm là gia tộc lớn một chút, đối với một số đệ tử trung tâm đều có thủ đoạn như thế, đề phòng khi rơi vào tay người ngoài, sẽ không tiết lộ một số bí mật trọng đại.

Bất quá sự tình liên quan đến phụ nhân không phải bí ẩn gì, Hàn Lập tự nhiên thu được một số manh mối.

Không lâu trước, có một phụ nhân với bề ngoài chính xác như Hải Đại Thiếu miêu tả, mang theo ba người khác tới nơi này. Hơn nữa sau khi nói chuyện cùng Lũng gia gia chủ một chút, đã được người dẫn đi nghỉ ngơi rồi.

Mà một người trong đó, theo bộ dáng thì chính là Khí Linh Tử không thể nghi ngờ.

Bất quá bọn họ đang ở chỗ nào thì đôi nam nữ này không biết.

Hàn Lập nhíu mày một chút, nhìn hai người đang hôn mê bất tỉnh trên mặt đất, bỗng nhiên khẽ giậm chân một cái.

Một đạo hoàng quang lóe lên rồi lưu chuyển ép xuống, không một tiếng động, một hố to sâu hơn một trượng hiện ra trên mặt đất.

Tay áo hắn khẽ rung, một đạo thanh hà bay ra cuốn lấy đôi nam nữ này, dễ dàng ném vào trong hố.

Sau đó Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, hướng về cái hố điểm một chỉ.

Nhất thời lại một đạo hoàng quang hiện ra trong hố, chớp động một cái thì hố to đột nhiên biến mất, mặt đất bằng phẳng trở lại như lúc đầu, không chút khác biệt.

Lúc này Hàn Lập mới ngẩng đầu nhìn ra ngoài bìa rừng.

Chỉ thấy nơi đó là một vùng sương mù, bên trong mơ hồ có một bức tường thành như ẩn như hiện.

Trong mắt Hàn Lập chợt lóe lam quang, thân hình nhoáng lên một cái, đã được bao phủ trong một tầng mây xám nhạt mờ ảo.

Sương mù kia hiển nhiên là một loại cấm chế huyền diệu nào đó nhưng vừa tiếp xúc với tầng mây xám, đã có một bộ phận trực tiếp bị hút rồi dung nhập vào.

Lúc này thân hình Hàn Lập trở nên mông lung khó phân biệt. Hắn đi tới trước hơn trăm trượng, trước mắt sáng ngời.

Cách chỗ sương mù không xa hiện ra một tòa thành được bao bọc bởi lớp tường cao hơn mười trượng.

Trên tường thành có các bạch bào tu sĩ hoặc đeo kiếm, hoặc chống đao đứng ở nơi đó. bên trong mơ hồ thấy rất nhiều lầu các đình đài liên hoàn. Ở chính giữa là một tòa tháp lớn ánh vàng rực rỡ cao mấy trăm trượng.

Hàn Lập vốn không sợ đám Lũng gia tu sĩ trên thành phát hiện, ánh mắt ngưng tại trên tòa tháp.

Theo tin tức trong thần niệm của đôi nam nữ kia. Lũng gia lão tổ hậu kỳ cùng các Luyện Hư trưởng lão trong tộc đều ở trong tháp này. Hơn nữa từ lúc ở đấu giá hội chiếm được bức vẽ Kình Thiên chiến thuyền, Lũng gia lão tổ liền mời các vị trận pháp cùng luyện khí đại sư trong tộc tới ở trong tháp không rời nửa bước, hợp lực tìm hiểu bức vẽ này.

Về phần thái thượng trưởng lão Hợp Thể kỳ kia, tựa hồ có việc vừa mới đi ra ngoài. Như vậy khả năng bại lộ của Hàn Lập là rất thấp.

Chỉ cần Lũng gia lão tổ không ngẫu nhiên dùng thần niệm quét qua cả tòa thành, về phần những người khác không dễ phát hiện ra hắn.

Trong lòng cân nhắc, Hàn Lập không chút do dự, hắc quang ngoài thân vừa nổi lên lăn tăn như sóng. Cả người đang trong sương mù liền nhằm một đoạn tường thành, khẽ tung bay mà đi.

Một gã bạch bào tu sĩ đang đứng thẳng tắp trên tường thành, bỗng nhiên cảm thấy dường như có một cơn gió nhẹ thổi qua trước người. Gã này không khỏi vừa nhìn mọi nơi, đồng thời đem thần niệm truyền ra quét qua xung quanh.

Không thấy có gì khác thường. Trên mặt bạch bào tu sĩ hiện chút nghi hoặc nhưng lập tức lắc đầu, liền khôi phục tư thế ban đầu.

Hắn tự nhiên không biết, đã có một người từ ngoài trong nháy mắt nhẹ bay tới tường thành, hai chân hạ xuống trên đường phố trắng nõn không chút bụi.

Nhưng kỳ quái chính là người này đang nhắm hai mắt, không nhúc nhích trên đường, dường như cảm ứng cái gì.

Không biết qua bao lâu, sắc mặt hắn âm trầm mở hai mắt, sử dụng thanh âm thấp không thể nghe thấy tự nói vài câu.

"Cảm ứng với Khí Linh Tử đã hoàn toàn mất! Xem ra đã có người động thủ che đậy. Như thế cũng chỉ có thể tìm qua từng nơi. Cũng may chỗ này không lớn, tồn tại Luyện Hư kỳ cũng ở đây, rất nhanh sẽ tìm ra."

Lời vừa ngừng thì thân hình khẽ động, hóa thành một cơn gió nhẹ vô hình thổi tới một tòa kiến trúc gần đấy, lập tức biến mất trong một tòa đình các.

Cơ hồ cùng thời gian, trong một tòa lầu các cách đây rất xa, bốn người lão phụ nhân đang ở cùng một tử bào lão giả tướng mạo cực kỳ âm trầm.

Mà mới vừa rồi, tử bào lão giả đã đem một khối ngọc bội hình quái nguyệt chớp động hào quang kỳ lạ, đeo tới trên cổ một tiểu đạo sĩ. Giờ phút này thản nhiên hướng lão phụ nói:

" Nguyệt Kết Tâm Ngọc này có kỳ hiệu ngăn cách cảm ứng chi lực của thần niệm. Chỉ cần người nọ không ở gần trong gang tấc thì không cách nào tìm được tiểu đạo sĩ này. Như vậy một nhà các ngươi có thể an tâm."

"Đa tạ huynh trưởng khai ân tương trợ!" Lão phụ nhân cung kính hướng sang tử bào lão giả thi lễ, vô cùng cảm kích nói.

Hắc mi lão giả ở một bên cũng lộ vẻ mặt cười bồi, chỉ riêng vẻ mặt thanh niên gầy yếu vẫn không mấy biến chuyển.

"Lá gan của phu thê các ngươi thật lớn, dám đi trêu chọc một Hợp Thể tu sĩ. Nếu không phải ta xem Danh nhi đã kích phát Chân Long chi huyết, ta tuyệt không lại thu lưu các ngươi, cho dù muội muội của ta cũng không ngoại lệ. Lúc này phụ thân đại nhân đang tìm hiểu bức vẽ Chiến thuyền. Trước khi người xuất quan, các ngươi tuyệt không được xuống tay với tiểu đạo sĩ này. Dù thế nào thì việc này sẽ dẫn tới quan hệ đối địch với một Hợp Thể lão quái, tất yếu phải hỏi qua phụ thân một tiếng mới được. Các ngươi nếu dám tự động thủ, đến lúc đó đừng trách ta không niệm tình xưa." Vẻ mặt tử bào lão giả có chút nghiêm khắc nói.

"Điều này tự nhiên. Ta nhiều năm đã không gặp phụ thân đại nhân, lần này muốn tạm biệt lão nhân gia một lần. Đại thiên kiếp tiếp theo, ta cùng phu quân hơn phân nửa đều không thể vượt qua, đến lúc đó tiểu nhi cũng chỉ nhờ huynh trưởng chiếu cố. Chỉ cần ác bệnh trong cơ thể Danh nhi được chữa khỏi, tư chất của nó vốn không kém Lũng gia đệ tử khác, hẳn sẽ không bôi nhọ danh tiếng của Lũng gia." Vẻ mặt lão phụ nhân buồn bã, miễn cưỡng cười nói.

"Ừm, sự tình của Danh nhi không cần lo lắng, ta đều có an bài. Về phần ngươi muốn gặp phụ thân thì chỉ sợ không được. Ngươi cũng đã biết, phàm là nữ tử Lũng gia không nghe theo trong tộc an bài, cố ý phải gả cho người ngoài tộc thì không còn là người

Lũng gia. Mặt khác phụ thân tu luyện công pháp vang danh lừng lẫy là Vô Tình đạo thần thông, căn bản không muốn gặp ngươi. Sau này để Danh nhi lưu lại, hai người các ngươi tự động rời đi là được rồi." Tử bào lão giả không chút do dự lắc đầu.

Nghe tử bào lão giả vừa nói như thế, vẻ mặt lão phụ nhân vô cùng thất vọng!

Sắc mặt mụ có chút khó coi, còn muốn khẩn cầu nhưng tử bào lão giả lại khoát tay chặn lại, lắc đầu rời khỏi phòng.

Trong nháy mắt nơi đây chỉ còn lại một nhà ba người lão phụ cùng tiểu đạo sĩ Khí Linh tử.

"Xem ra, trước tiên chúng ta đành làm theo lời hắn vậy. Phu quân, lão đem tiểu đạo sĩ này xuống mật thất tầng một đi. "

Lão phụ nhân trầm ngâm tại chỗ hồi lâu, có chút oán hận nói.

"Phu nhân đừng nghĩ ngợi nữa, không phải chúng ta sớm đã đoán trước những điều này rồi sao! Huynh trưởng của nàng không sợ liên lụy đến Hợp Thể lão quái, không cự tuyệt chúng ta đã là may mắn rồi trong bất hạnh rồi." Hắc mi lão giả cười khổ một tiếng khuyên nhủ.

"Ta biết nên làm như thế nào, lão không cần nói cái gì nữa! Hãy mau đem tiểu đạo sĩ đi." Lão phụ như không nghe lời lão giả, gương mặt âm trầm vung cánh tay lên.

Hắc mi lão giả thở dài, đành ngậm miệng hướng về Khí Linh tử như muốn giải tỏa buồn bực.

"Tiểu tử, để ngươi giữ lại truyền thừa chi vật thêm mấy ngày đi. Không bao lâu nữa nó sẽ là của Danh nhi nhà chúng ta. Đến lúc đó bất kỳ ai cũng vô pháp ngăn cản." Lão giả thì thào nói đồng thời tay vừa lật, quả chuông đồng màu xanh đã hiện ra.

Lúc này Khí Linh tử bị bí thuật thi pháp cấm chế, tự nhiên đang đứng đờ đẫn không nhúc nhích tại chỗ.

Mắt thấy lão giả sắp động thủ lắc chuông đồng thì một thanh âm thản nhiên của một nam tử vang vọng lên trong phòng.

"Không ai có thể ngăn cản? Nếu là ta muốn ngăn cản, có năng lực quản sao?"

"Không tốt, người nọ đến đây!"

Hắc mi lão giả nhất thời la lên thất thanh, cơ hồ không cần suy nghĩ, ném chuông đồng cầm trong tay đi, nhất thời hóa thành một Cự chung như một lồng tráo bao lấy thân hình Khí Linh tử ở trong.

Lão phụ ở một bên sắc mặt đại biến nhưng phản ứng cũng không chậm, vung tay bào, hai đạo ô quang đồng thời kích bắn ra.

Một đạo lập tức hóa thành một vầng hắc quang, đem thanh niên gầy yếu cuốn lại, chợt lóe đã mang về bên cạnh mụ.

Một đạo khác thì bay múa, mơ hồ hóa thành một con Hắc mãng có một cái sừng, nó há miệng phun ra một đóa hoa sen màu đen đem lão phụ cùng thanh niên hộ thủ ở trong đó.

Lão phụ lại hít sâu một hơi, đột nhiên theo trong miệng như muốn bộc phát ra một tiếng rít thê lương.

Nhưng mụ làm như thế, đổi lại là một tiếng cười lạnh khinh thường.

Tại phía trên khoảng không mà chuông đồng biến thành cự chung bỗng nhiên dao động, một Đại thủ lông xù màu vàng chợt lóe ra, thoải mái oanh kích xuống Cự chung.

Oanh!

Vô số phù văn màu xanh ở mặt ngoài đảo lộn một hồi, Cự chung giống làm bằng đất bùn, không chịu được một kích đã vỡ vụn, hóa thành một vùng thanh quang tiêu tán đi.

Tiếp theo Kim Mao đại thủ lại hướng hắc mi lão giả hư không chụp tới một chưởng. Nhìn qua nhẹ nhàng như không chút sức mạnh, nhưng ngay sau đó hắc mi lão giả lại phát ra một tiếng hét thảm, thân hình liền giống như diều đứt dây văng ngược ra sau.

Cơ hồ cùng lúc đó một Kim Mao đại thủ khác cũng từ hư không hiện ra trước người lão phụ, nhanh như tia chớp trảo xuống.

Bụp một tiếng, hoa sen màu đen bảo hộ cùng với linh quang hộ thể của lão phụ bị một kích xé ra. Kim mao đại thủ tóm lấy cổ lão phụ, đem hai chân nhấc lên khỏi mặt đất.

Lão phụ trợn hai mắt, thanh âm cảnh báo bén nhọn chưa rời khỏi miệng đành ằng ặc nghẹn lại trong cổ.

------oOo------

Chương 1806: Cự viên chiến lão tổ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thanh niên gầy yếu ở một bên thấy thế thì sắc mặt đại biến khoát tay, một thanh trường đao sáng láng xuất hiện trong tay, hung hăng chém tới Kim mao đại thủ.

Đang! một tiếng kêu giòn vang truyền ra.

Lưỡi trường đao mới vừa trảm tới thì trên Quyền thủ liền bạo tỏa ra kim quang chói mắt.

Trường đao pháp khí trong nháy mắt bạo liệt vụn vỡ mà thân hình thanh niên chấn động lùi lại mấy bước, há miệng phun ra một ngụm tinh huyết, toàn thân lập tức uể oải, tê liệt ngã xuống mặt đất vô pháp đứng dậy.

"Nơi đây đã bị ta hạ cấm chế, dù cho có gọi vỡ cuống họng cũng vô dụng. Lá gan các ngươi thật không nhỏ, biết rõ phía sau tiểu đạo sĩ này còn có người, không ngờ không xem vào đâu. Các ngươi cho rằng đây là Lũng gia thì ta không dám đến bắt người sao?" Thanh âm nam tử lại lần nữa tại vang lên trong phòng, ngữ khí vô cùng băng hàn.

Tiếp theo không gian dao động một thoáng, một thân ảnh màu vàng óng từ từ hiện ra trong phòng.

Là một con Yêu Viên lông vàng cao tới ba bốn trượng, thân mặc một kiện chiến giáp màu bạc trắng.

Hai mắt Yêu Viên có màu xanh lam, răng nanh lộ ra ngoài miệng, cả người ngùn ngụt bốc ra khí tức bạo ngược, ngoài ra còn có hung sát chi khí nhàn nhạt xèn xẹt quanh thân.

Dữ tợn dị thường!

"Yêu tu! Không thể nào!" Hắc mi lão giả vừa thấy Cự Viên, không khỏi la lên một tiếng kinh hãi.

Lão phụ nhân cũng trợn tròn hai mắt, lộ ra một tia khiếp sợ.

"Hắc hắc, có gì mà không thể. Các ngươi như đã to gan lớn mật tự tìm đường chết, vậy đừng trách bản tọa lạt thủ vô tình!" Trong mắt Kim Mao Cự Viên chợt lóe hung quang, miệng phát ra tiếng gầm nhẹ, chỉ thấy năm ngón tay đầy lông vàng đang nắm phụ nhân nhất thời đại phóng kim quang, tựa hồ muốn một cái cứng rắn bóp chết lão phụ.

"Tiền bối, không thể!"

"Dừng tay!"

Hắc mi lão giả cùng thanh niên gầy yếu vừa mới hồi tâm, đồng thời hét lớn. Có điều lúc này hai người đều toàn thân bủn rủn, pháp lực hỗn loạn, nào còn chút năng lực tiến lên ngăn cản.

Mắt thấy lão phụ sắc mặt xám trắng như tro, trong mắt đã tràn đầy tử sắc thì đột nhiên một thanh âm thản nhiên từ ngoài phòng truyền vào:

"Ta xem lá gan của đạo hữu cũng không nhỏ a! Dám đơn thân lẻn vào nơi bổn lão tổ tọa trấn, hơn nữa còn dám hạ độc thủ "

Vừa dứt lời, một tiếng sấm sét ngang trời theo nóc nhà giáng xuống, tiếp theo một Tử sắc Cự Thủ to cỡ một trượng, mang theo vô số phù văn loạn chuyển phá khai cấm chế, xuất hiện trên đỉnh đầu Kim Mao Cự Viên, một trảo giáng xuống không chút lưu tình.

"Lũng lão quái!"

Khuôn mặt dữ tợn của Kim Mao Cự Viên biến đổi, gầm nhẹ một tiếng. Kim Mao Quyền thủ đang cầm bỗng đem lão phụ nhân ném đi. Đồng thời nó bạo tăng thể tích lên mấy lần, không chút nào yếu kém nghênh đón Tử sắc Cự Thủ, đồng thời Quyền thủ còn lại hư không một trảo về Khí Linh Tử đang ngây ngốc bất động.

"Oanh" một tiếng nổ kinh thiên động địa!

Một quang cầu lưỡng sắc tử kim thật lớn bạo phát ra trong phòng, linh áp trùng thiên đem vách tường bốn phía cùng nóc nhà hất tung lên.

Trong linh quang chói mắt, một tiếng hừ nhẹ truyền ra.

Tiếp theo một đạo kim ảnh như trong quang cầu kích bắn mà ra, chợt lóe lướt qua đã thoát ra hơn trăm trượng.

"Còn muốn chạy?"

Chủ nhân của Tử sắc Cự Thủ khẽ quát một tiếng băng hàn.

Tiếp theo đó, một đạo tử quang từ trên đỉnh của Tháp lớn tỏa ánh vàng kích bắn ra, truy thẳng theo kim ảnh. Độn quang cực nhanh, tựa hồ còn hơn kim ảnh phía trước mấy phần.

Động tĩnh lớn thế này, tự nhiên khiến toàn bộ mọi người trong thành giật mình tỉnh lại. Vô số độn quang từ trong các kiến trúc bay lên trời, tựa hồ muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng chỉ một thoáng, kim ảnh cùng tử sắc kinh hồng đã một trước một sau bay ra khỏi tường thành, thâm nhập vào trong tầng sương mù màu trắng kia.

Nhiều Lũng gia tu sĩ vội vội vàng vàng đuổi tới sát tầng sương mù màu trắng thì bên trong lại liên tiếp truyền ra âm thanh bạo liệt.

Tiếp theo là những tiếng gầm lên như vang đọng thành một chuỗi, hai cỗ linh áp kinh thiên ở trong chỗ sâu sương mù phóng lên cao, làm cho cả bầu trời vặn vẹo biến hình, mơ hồ truyền xuống những âm thanh như tiếng sấm rền.

Chủ nhân của hai cỗ linh áp này, nhất thời giằng co bất phân thắng bại.

Lũng gia tu sĩ ở chung quanh thấy thế đều hai mặt nhìn nhau, không khỏi lộ vẻ sợ hãi.

Lúc này bọn họ đã biết trong sương mù có một người chính là Lũng gia lão tổ, người còn lại có thể đấu với lão mà không rơi xuống thế hạ phong, chẳng lẽ cũng là một tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ?

Nếu như vậy, những tu sĩ Luyện Hư cùng Hóa Thần nơi đây xông vào chiến cuộc phía trước chẳng phải là tìm chết hay sao!

Dẫn đầu đám tu sĩ Lũng gia chính là Lũng gia chi chủ, là lão giả vận tử bào có tướng mạo uy nghiêm.

Lúc này vẻ mặt lão kinh sợ nhìn vào màn sương mù, cảm ứng linh áp ngập trời trong đó thì có chút chần chờ.

"Ha ha, Lũng gia chủ, hay là để thiếp thân xuất thủ, đem nhị vị đạo hữu trong kia tạm thời tách ra chăng?" Đột nhiên từ phía sau Lũng gia gia chủ, truyền đến âm thanh dễ nghe của một nữ tử.

Tử bào lão giả nghe vậy thì thầm rùng mình, vội vàng xoay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một hoàng bào thiếu nữ chừng mười bảy mười tám tuổi, bộ dáng thướt tha yêu kiều xuất hiện ngay sau lưng, ánh mắt hiện một nụ cười nhìn lão.

Nếu là Hàn Lập ở đây, liếc mắt có thể nhận ra thiếu nữ này chính là Thiên Thu thánh nữ đỉnh đỉnh đại danh của Khí Linh tộc.

"Thì ra là Thiên Thu tiền bối, nếu tiền bối chịu ra tay tương trợ đem người kia sanh cầm, tự nhiên không thể tốt hơn rồi." Tử bào lão giả trong lòng có chút kinh nghi, nhưng ngoài miệng có chút mừng rỡ vội vàng nói.

"Bắt giữ? Không hẳn, dù có hai người như ta cũng không thể làm được điều này. Huống hồ, thiếp thân tuy có giao hảo cùng Lũng gia nhưng cũng không thể vô duyên vô cớ đắc tội với một Đại năng chi sĩ trong Lưỡng tộc các ngươi. Điều mà thiếp thân có thể làm là tạm thời tách hai người bọn họ ra mà thôi." Thiên Thu

thánh nữ lắc đầu, cười tủm tỉm nói.

"Tách ra. việc này cũng được. Phụ thân ta trước đó vài ngày do có một sự tình nên tổn thất một chút nguyên khí, hiện không nên liều mạng tử chiến cùng cường địch" Sắc mặt Lũng gia gia chủ âm tình bất định một hồi, bỗng nhiên giậm chân đáp ứng.

"Được, nếu đã Lũng gia chủ đồng ý, ta đây. Ồ, ta không cần xuất thủ nữa rồi." Thiên Thu thánh nữ đang mỉm cười, nhưng sau một khắc nhìn về phía biển sương mù thì ánh mắt như ngưng đọng lại.

"Cái gì, ý của tiền bối là..." Tử bào lão giả tự nhiên ngẩn ra, còn chưa hỏi rõ ràng thì cảm thấy mặt đất chung quanh toàn thành nhoáng lên một cái, tiếp theo trong sương mù truyền đến một tiếng nổ long trời lở đất, sau cùng là một âm thanh quái dị truyền ra.

Một đạo lãng khí mang hai sắc màu tử kim từ trong bắn ra, đem sương mù gần đó quét sạch không còn, trực tiếp như cuồng phong bão tố thổi tới đám Lũng gia tu sĩ.

Vừa thấy lãng khí đáng sợ như thế, đám Lũng gia tu sĩ trở nên đại loạn, những người có tu vi thấp đều dồn dập lui nhanh về phía sau, trốn đằng sau tường thành.

Các tu sĩ Luyện Hư thì phóng xuất pháp bảo hộ thân, hóa thành hàng loạt luồng sáng chắn trước người, sau đó cũng lùi về vài bước.

Chỉ có Thiên Thu thánh nữ, mặc cho lãng khí ngập trời kia thổi qua nhưng vẫn đứng yên bất động ở tại chỗ, chỉ là nét mặt tươi đã thay thế bằng vẻ ngưng trọng dị thường.

Lúc này tại phía xa, bạch sắc sương mù nơi đó cũng bị lãng khí quét sạch không còn.

Sau một khắc, mọi người đều thấy rõ ràng, trên không trung đang lơ lửng hai thân ảnh thể hình rất khác nhau.

Một gã Kim Mao Cự Viên thân cao hơn ba mươi trượng, phảng phất như một tòa núi nhỏ, một tay cầm một gã đạo sĩ nhân tộc, nắm quyền to tướng đầy lông vàng để ngang trước người, một bộ hung thần ác sát.

Đối diện với hắn là một nhân ảnh, chính là Kim diện trung niên tu sĩ hiện thân lúc sau cùng trên đấu giá hội.

Lúc này trên đầu hắn mọc ra một đôi kim sắc long giác, hai gò má phủ những chiếc vảy kim lân, kim quang trong mắt cũng trở nên rực rỡ, đồng thời cũng là tay không.

Mà mặt đất phía dưới hai người thì nơi nơi đều là hố sâu lớn nhỏ như trải qua một lần chấn động dữ dội.

"Hắc hắc, không hổ là tu vi hậu kỳ đại thành, quả nhiên là chân linh đệ nhất thế gia. Có thể lấy nhục thể trực tiếp khánh ngạnh cùng ta. Bất quá Lũng lão quái, bản tọa cũng đã thử qua thủ đoạn của ngươi, chỉ e không thể hơn ta." Trong miệng Kim Mao Cự Viên truyền ra âm thanh ông ông cực lớn.

"Ngươi là người phương nào? Theo ta được biết, trong đám yêu tộc tiến giai Hợp thể, yêu tu thuộc Viên loài thì ngoài Hoàng Mi làm gì còn kẻ thứ hai." Lũng gia lão tổ nhìn Kim Mao Cự Viên, nét mặt không chút biểu tình hỏi.

"Hắc hắc, bản tọa là người phương nào, đạo hữu từ từ mà đoán đi. Lũng lão quái ngươi đích thân đứng ra, lần này ta tha cho mấy người kia một lần. Nhưng lần sau thì đừng trách ta thủ đoạn độc ác." Sắc mặt Cự Viên hung tợn rít gào.

Sau đó ngoài thân Yêu Tu đột nhiên hiện ra một tầng hỏa diễm quỷ dị mang ngân sắc rực rỡ, thân thể thoáng cái xẹt lên hư không phương xa.

Vẻ mặt Lũng gia lão tổ vẫn vô cảm nhưng tròng mắt không khỏi co rụt lại, không có xuất thủ ngăn cản.

Kết quả là bụp một tiếng, hư không bị ngân diễm trên người Cự Viên hòa tan, một cái lỗ hổng đen tuyền hiện ra.

Thân hình Cự Viên chợt lóe, ẩn vào trong hắc động không thấy tung tích.

Lũng gia lão tổ đứng bất động ở xa, nhìn hắc động rất nhanh thu nhỏ lại rồi tan đi, ánh mắt chớp động không thôi, tựa hồ đang cân nhắc chuyện gì.

"Phụ thân, người không sao chứ." Lúc này tử bào lão giả vội mang theo trưởng lão trong tộc bay đến, cung kính hỏi.

"Hừ, ta có thể xảy ra chuyện gì. Chẳng lẽ còn sợ ta chịu thiệt?" Lũng gia lão tổ liếc mắt quét qua tử bào lão giả, lạnh lùng nói.

"Hài nhi tuyệt không có ý tứ này. Chỉ là thấy phụ thân đã kích phát hơn nửa long thân nên có chút lo lắng mà thôi." Tử bào lão giả vội cung kính dị thường, khoanh tay trả lời.

Lũng gia lão tổ nghe vậy trong mắt chợt lóe tinh quang, bỗng nhiên lạnh lùng hỏi:

"Vừa rồi trước khi yêu tu rời đi, lời của hắn ngươi cũng đã nghe thấy. Ngươi thân là Lũng gia gia chủ, hẳn là biết rõ chuyện gì."

"Việc này liên quan đến lệ nương, con đang muốn bẩm báo với phụ thân đại nhân, nhưng không ngờ đối phương truy tới nhanh như vậy, hơn nữa còn là một lợi hại yêu tu, thực sự có chút ngoài dự liệu của hài nhi." Tử bào lão giả không dám chối, cười khổ một tiếng thành thật trả lời.

------oOo------

Chương 1807: Thánh đảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Lệ Nương! Là nha đầu đã gả cho ngoại tộc? Thị đến đây khi nào? Được rồi, quay về rồi tỉ mỉ nói lại cho ta sau." Trong mắt kim diện trung niên nhân lóe lên một tia tinh quang, khẩu khí lãnh đạm phân phó nói.

Lũng gia gia chủ rùng mình, vội vàng cung kính đáp ứng.

Mặc dù hắn là Lũng gia chi chủ, hơn nữa lại là cốt nhục của lão tổ, nhưng kể từ khi tu luyện thần thông Vô Tình Đạo uy lực tuyệt đại thì huyết thống không đáng nhắc tới trước mặt Lũng gia lão tổ.

Lũng gia chi chủ thường ngày ở cùng Lũng gia lão tổ, cũng là nơm nớp run rẩy, không dám chậm trễ chút nào.

"Đây chính là dùng Chân Long chi huyết hóa nửa Long thân sao! Có thể lấy nhục thân ngạnh cường cùng yêu tu mà không rơi vào thế hạ phong, thật đúng để thiếp thân mở rộng tầm mắt" Thiên Thu Thánh nữ Khí Linh tộc bay tới, nhoẻn nụ cười từ xa.

"Lão phu là một Hợp Thể hậu kỳ tu sĩ mà không thể sanh cầm một yêu tu sơ kỳ, có gì đáng mừng? Chẳng lẽ Thánh nữ đang giễu cợt lão phu?" Lũng gia lão tổ nghe lời ấy, trên mặt không chút hỉ sắc, ngược lại đờ đẫn nói.

"Khách khách, Lũng đạo hữu cần gì khiêm tốn! Yêu tu vốn nhờ thân thể cường đại mà trứ danh, trong đó Viên loài càng nổi bật. Đạo hữu không sử dụng bất kỳ bảo vật nào, lấy nhục thân đối kháng Hợp Thể Yêu tu Viên loại. Điều này ý nghĩa như thế nào không cần thiếp thân nhiều lời. Nếu đạo hữu vận dụng những thần thông khác, Yêu viên kia tuyệt không chống đỡ được bao lâu." Thiên Thu Thánh nữ như không để ý tới vẻ mặt Lũng gia lão tổ, lại cười dài trả lời.

"Hắc hắc, không cách nào chống đỡ bao lâu?! Thánh nữ nghĩ như vậy là sai lầm rồi." Lũng gia lão tổ nghe vậy, trên mặt lộ một tia kỳ quái, cười lạnh nói.

"Ồ, chẳng lẽ đạo hữu phát hiện điều gì?" Hoàng y thiếu nữ mở lớn hai mắt, vẻ mặt lộ chút ngạc nhiên.

"Các ngươi mau lui xuống, ta muốn nói cùng Thiên Thu đạo hữu một lát." Lũng gia lão tổ không vội trả lời nàng, tay áo phất lên, hướng tất cả Lũng gia tu sĩ chung quanh phân phó một tiếng.

Đồng thời đôi Long giác trên đầu cùng Kim lân trên mặt trong nháy mắt biến mất, đôi mắt vàng cũng khôi phục thành đen nhánh như người thường.

Một đám người bao gồm Lũng gia gia chủ, tự nhiên cung kính tòng mệnh, rối rít hướng tòa thành bay đi.

Trong nháy mắt, không trung gần đó chỉ còn lại hai người là kim diện trung niên nhân cùng hoàng y thiếu nữ.

"Đạo hữu như thế cẩn thận, chẳng lẽ tên Viên yêu kia là kẻ rất có lai lịch?" Thiên Thu Thánh nữ nhìn những người khác rời đi, giờ phút này hời hợt hỏi một câu.

"Ta hoài nghi hắn là người Thánh đảo!" Lũng gia lão tổ vừa mở miệng đã khiến Thiên Thu Thánh nữ ngẩn ra, tiếp theo khẽ giật mình.

"Thánh đảo! Thánh địa của Nhân Yêu hai tộc?" Thiếu nữ lẩm bẩm hỏi một câu.

"Không sai. Nếu không phải thế thì rất khó giải thích tại sao trong yêu tộc đột nhiên xuất hiện một Hợp thể kỳ Viên yêu. Cứ một ngàn năm, Thánh đảo sẽ lựa chọn kẻ có tư chất siêu phàm trong lưỡng tộc lên trên đảo. Đã nhiều vạn năm qua đi, tự nhiên khó ai có thể biết trên Thánh đảo có bao nhiêu tồn tại Hợp thể kỳ. Theo ta phỏng đoán, trên Thánh đảo phải có hai mươi ba mươi người đạt Hợp Thể kì. Mà phải có sự tình liên quan tới tồn vong của

lưỡng tộc thì những Hợp Thể kì tu sĩ mới rời khỏi Thánh đảo. Cũng bởi vì có Thánh đảo mà nhân yêu lưỡng tộc mới có thể nhận biết đại địch ngoại tộc để cùng nhau tiến thoái". Lũng gia lão tổ tuy rằng vẫn tỏ ra thần đờ đẫn dị thường nhưng trong mắt lại hiện một tia ngưng trọng.

"Ha ha, nghe Thánh đảo của lưỡng tộc như vậy cũng giống như Thánh Miếu trong Linh tộc chúng ta vậy. Ta cũng không biết trong Thánh miếu hiện tại có bao nhiêu tồn tại cấp Thánh Linh". Hoàng y thiếu nữ nghe xong cũng thở dài một hơi.

"Sở dĩ lão phu đoán Viên yêu này tới từ Thánh đảo là còn do một nguyên nhân khác. Theo ta biết có một loài yêu binh quanh năm đều bảo hộ Thánh đảo, nghe đồn chính là Kim Cương Viên Yêu nhất tộc. Mà Cự viên đến đây hình dạng rất giống loài Yêu viên này. Hơn nữa không phải Yêu tu Hợp thể sơ kỳ bình thường. Ta tuy chưa dùng tới thần thông khác nhưng Cự viên kia cũng không chỉ có từng ấy thủ đoạn. Cho dù ta xuất toàn lực cũng không nắm chắc sanh cầm được Yêu viên này. Như vậy lão phu sẽ không mạo hiểm trêu chọc Thánh đảo" Lũng gia lão tổ trầm mặc một lát mới nói ra chỗ kiêng kị chân chính trong lòng mình.

"Yêu viên này thực sự đáng sợ! Ta tuy chưa động thủ nhưng cũng không dám chắc. Lúc hắn rời đi thì khi trên người xuất hiện một tầng ngân sắc hỏa diễm, có thể trực tiếp dung hóa hư không, khiến ta có cảm giác uy hiếp không nhỏ" Vẻ tươi cười trên mặt Hoàng y thiếu nữ cũng thu liễm lại, chậm rãi nói.

"Theo ta được biết, thiên phú thần thông của Kim Cương Yêu viên nhất tộc có một loại Cửu Anh chân hỏa. Thiên phú này tuy lợi hại vô cùng nhưng trong Kim Cương Yêu Viên nhất tộc hiếm có kẻ có thể kích phát ra để tu luyện đại thành. Loại chân hỏa này rốt cuộc là như thế nào, không có mấy người biết đến" Ánh mắt Lũng gia lão tổ chớp động nói.

"Nói như vậy, ngươi nhận định Kim mao Cự viên này chính là Kim Cương Yêu viên" Thiêu Thu thánh nữ nhướng mày nói.

"Không phải lão phủ nhận định, mà là mười phần thì tám chín là không sai". Lũng gia lão tổ thập phần tự tin, khẳng định nói

"Ừm, nếu là người Thánh đảo thì chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt thôi" Hoàng bảo nữ nhân nhìn chằm chằm Lũng gia lão tổ một hồi lâu rồi cười rộ lên nói.

"Hừ, lão phu cũng không phải e ngại Kim Cương Yêu viên nhất tộc mà là do nể vài phần thể diện của Thánh đảo. Hơn nữa nghe lời Yêu viên nói trước khi đi, chuyện này còn chưa rõ đầu đuôi ra sao. Lão phu muốn điều tra rõ ràng rồi tình sau" Lũng gia lão tổ hừ nhẹ một tiếng, trong mắt hàn quang chợt lóe.

"Nếu Lũng đạo hữu đã quyết đinh, thiếp cũng không nhiều lời. Lại nói tới sự kiện kia, hai ta đã thương thuyết một ngày một đêm mà vẫn chưa thể thống nhất điều kiện, chẳng lẽ còn dây dưa đến bao giờ? Tiểu nữ mạo hiểm đến đây cùng các vị, không phải chỉ riêng tiếp xúc Lũng gia, còn vài chuyện quan trọng cần làm". Hoàng y nữ nhân nói xong khuân mặt trở nên có chút băng lãnh.

"Không phải điều kiện của Lũng gia chúng ta rất đơn giản sao? Chỉ cần cung cấp mười phế linh không có ý thức tự chủ cho Lũng gia để đổi lấy một Cự thuyền. Chúng ta sẽ đem một phần ba số Kình Thiên Cự thuyền luyện chế được chia cho các ngươi. Điều kiện này còn chưa đủ hậu đãi sao? Theo bổn lão tổ biết, Linh tộc các ngươi không đối đãi với phế linh như là đồng tộc, dùng chúng đổi lấy Cự thuyền hẳn là chuyện một vốn bốn lời chứ" Lũng gia lão tổ thản nhiên trả lời.

"Hừ, mười phế linh thì tuyệt không được. Tuy rằng chúng ta không xem phế linh là đồng tộc nhưng dựa theo cấm lệ của linh tộc trước đây, tự tiện đem phế linh giao cho dị tộc là phạm vào tội phản tộc. Mỗi Chiến thuyền chỉ có thể dùng năm phế linh trao đổi. Hơn nữa chúng ta mạo hiểm giao dịch cùng Lũng gia các ngươi, chỉ có được một phần ba số chiến thuyền, so sánh nguy hiểm và lợi ích thì kém nhau rất xa. Bản thánh nữ nói lời không dễ nghe. Sớm biết Lũng gia keo kiệt như này, thiếp thân tình nguyện đưa bản vẽ Chiến Chu rơi vào tay Tam Hoàng yêu vương. Có lẽ các thế lực lớn nhường ấy, hẳn là hào phóng hơn Lũng gia" Hoàng y thiếu nữ thản nhiên nói.

"Thiên Thu đạo hữu cần gì dùng phương pháp khích tướng này!

Ngươi hẳn là rõ ta tu luyện công pháp Vô tình đạo, căn bản không động gì tới cảm xúc. Bất quá thành nữ đã nói như thế, lão phu chủ động nhường một bước. Mỗi linh thuyền cần xác ngươi xuất ra tám phế linh để đổi, hơn nữa sẽ giao dịch bốn thành số lượng làm ra với các ngươi" Lão tổ nhìn Thiên Thu thánh nữ hồi lâu mới trầm giọng nói.

"Bốn thành, tám phế linh! Không được, số lượng thì không nói nhưng ta chỉ có thể làm chủ đáp ứng ngươi nhiều nhất là bảy phế linh mỗi Chiến Chu"

Hoàng y thiếu nữ lộ ra biểu tình cẩn thận nói.

"Được. Bảy thì bảy. Lão phu đáp ứng ngươi, sự tình tiếp theo chúng ta thương thảo nhanh một chút, hợp tác trước khi Ma kiếp hàng lâm" Lũng gia lão tổ trầm ngâm một lúc rồi đáp ứng.

"Đó là tất nhiên, chỉ cần thuận lợi tiến hành. Linh tộc chúng ta nguyện tiếp tục hợp tác cùng Lũng gia các ngươi" Thiên Thu thánh nữ thấy đối phương đáp ứng điều kiện của mình thì tỏ ra mừng rỡ, cười tươi như hoa nói.

"Mời thánh nữ, đây không phải là nơi đàm luận chuyện này, hay là cùng lão phu tới trong tháp tiếp tục nói chuyện đi" Lũng gia lão tổ gật gật đầu nói, cỗ tay khẽ động làm ra tư thế mời.

Giờ phút này Lũng gia lão tổ như đã hoàn toàn quên mất chuyện Kim mao cự viên vậy.

Sự tình một gã Hợp thể sơ kì Viên yêu quấy rối, sao có thể so sánh với việc Lũng gia cùng Linh tộc hợp tác được, việc này quan hệ tới sinh tử tồn vong của Lũng gia khi ma kiếp hàng lâm.

Trong lúc này, Kim mao Cự viên đã sớm rời xa ngoài ngàn dặm, từ từ hạ xuống.

Khi Cự viên này dùng tới ngân sắc hỏa diễm mạnh mẽ xuyên thủng tầng cấm chế của Tiên cung để bay ra, tự nhiên đã kinh động một số thủ vệ ở gần đó, nhưng độn tốc của Viên yên thật quỷ dị, chớp động một cái liền không thấy bóng dáng đâu. Ngay cả Hóa thần cùng Luyện hư vệ sĩ cũng không thể đuổi theo.

Những thủ vệ, vừa nhìn biết không thể truy theo, tự nhiên cũng không tồn tại dụng tâm nữa.

Bọn họ phái người tới Lũng gia tầng thứ chín hỏi thăm một hai, biết được kẻ chạy trốn là một Hợp Thể yêu tu thì tự nhiên kinh hãi. Lúc này đem tổn hại cấm chế một lần nữa tu bổ lại, đồng thời giả câm vờ điếc ra vẻ không biết chuyện này.

Bất quá chuyện tình một gã Hợp thể kỳ Kim mao cự viên đại náo Lũng gia, vẫn như một ngọn gió bay vào tai một số lão quái Hợp thể kỳ.

Bọn họ đều tỏ ra rất kinh ngạc, đều phái nhân thủ đi điều tra việc này.

Nhưng không có ai nghe nói qua một Kim mao cự viên nào như vậy, không bóng dáng cũng không có chút tin tức.

Điều này khiến một số kẻ buồn bực trong lòng, cũng không ít kẻ nghĩ tới Thánh đảo.

Bất quá tất cả điều này Kim mao Cự viên kia đều không biết.

Giờ phút này hắn ở trên đỉnh núi, hai mắt nhìn đảo qua mọi nơi, cả thân thể chợt lóe kim quang, nháy mắt biến thành một thanh niên có khuôn mặt bình thường

------oOo------

Chương 1808: Mê Thiên Lâu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Gã thanh niên này đương nhiên chính là Hàn Lập.

Hắn vốn dùng Thiên Biến Huyễn Diện hóa thành hình dạng yêu viên, rồi lén vào tòa thành, tiếp theo lại bị Lũng gia lão tổ phát hiện đuổi theo, bất đắc dĩ phải vận dụng thần thông Kinh Chập Quyết, liền hóa thân thành Sơn Nhạc cự viên cùng lão quái đối đầu vài chiêu.

Thân thể hắn vốn rất mạnh mẽ, lại thêm uy lực của thần thông Kinh Chập Quyết giao thủ một phen cùng Lũng gia lão tổ đã hóa long một phần, đương nhiên chẳng gây chút khó khăn nào cả, nhưng hắn thật không ngờ khi đối phương hóa long uy lực lại đáng sợ như thế. Bất quá Hàn Lập cũng thấy rõ ràng, không riêng chỉ bản thân hắn chỉ phải vận dụng năm sáu thành khí lực, mà tên Lũng gia lão quái kia dường như cũng chưa phát huy ra hết một thân đại thần thông.

Nếu không vừa thì trận chiến vừa rồi, đã có khả năng khiến cho cả tòa Nghênh Tiên Cung sập mất. Mặc kệ Lũng lão quái có toan tính gì đi nữa, tự nhiên lại thoát thân dễ dàng như thế khiến cho Hàn Lập hết sức mừng rỡ.

Hiện tại hắn đã ở cách khá xa, với số lượng của hai tộc Nhân Yêu hiện giờ, dù cho người của Lũng gia có bản lĩnh thông thiên gì đi nữa, cũng tuyệt đối không có cách nào rượt đến tận nơi đây.

Sau khi đáp xuống đỉnh núi và khôi phục chân thân, Hàn Lập cúi đầu xuống, nhìn thoáng qua Khí Linh Tử lúc này tựa như một khôi lỗi đang được đỡ trên tay mà không khỏi thở nhẹ ra một hơi. Tiếp theo một tay bắt quyết niệm chú, bỗng xuất hiện đạo thanh quang bắn nhanh ra, lập tức chợt lóe rồi lướt qua tiến nhập vào trong thân hình của tiểu đạo sĩ.

Cơ thể Khí Linh Tử bỗng nhiên chấn động, khuôn mặt nguyên bản vốn bị đờ đẫn đột nhiên thoáng nhăn nhó, sau khi rên lên một tiếng liền há mồm rồi phun ra một cỗ hắc khí bị bao bọc bởi đoàn thanh quang lúc nãy.

"Sư phụ, sao lão nhân gia người lại ở đây, đệ tử không phải đã bị một lão phụ nhân bắt đi sao?" Hai mắt Khí Linh Tử chợt chớp lóe quang mang kỳ lạ liền có thần trở lại, cũng vừa thấy Hàn Lập nên kinh hỉ hỏi.

Hiển nhiên mọi sự phát sinh lúc trước, do bị ảnh hưởng của cấm chế, nên tên tiểu đạo sĩ này hoàn toàn không nhớ được chút nào.

"Hừ, ta mà không kịp đến nơi, căn cơ của ngươi chắc chắn bị phế hết rồi. Thôi được rồi, trên đường đi ta sẽ kể lại sự tình cho ngươi nghe, hiện tại nên rời khỏi nơi đây rồi nói sau" Hàn Lập không muốn nói thêm gì với tên đệ tứ ký danh này nữa, liền ra lệnh một tiếng tay áo bào lập tức phất lên.

Một quầng sáng màu xanh bay ra, bao lấy Hàn Lập cùng Khí Linh Tử hóa thành một đạo thanh hồng rồi phá không vọt về hướng chỗ ở bay đi.

Khí Linh Tử đang ở trong độn quang lắng nghe Hàn Lập kể lại tình hình khi hắn bị bất tỉnh, thậm chí sự việc liên quan đến Lũng gia Chân Linh đệ nhất thế gia ra sao, khiến cho bản thân hắn thường ngày hết sức hời hợt mà cũng phải ngạc nhiên đứng đờ người ra.

Hàn Lập bắt gặp thái độ này của hắn cũng có chút bất ngờ, trong lòng không khỏi thầm nghĩ tên đệ tử này rốt cuộc cũng biết thế nào là sợ hãi rồi. Nhưng không thể ngờ tới, trong đầu mới vừa thoáng nghĩ tới chuyện này, tên tiểu đạo sĩ vốn đang đứng trong độn quang liền nhảy cẫng lên mà mắng ầm ĩ.

Hiển nhiên đối tượng đang bị hắn mắng mỏ chính là Lão phụ nhân kia cùng với cả nhà Lũng gia, hắn thẳng thừng mạt sát đối phương, khiến hai gò má đỏ lên, ra vẻ như quyết tâm phải trả mối thù không đội trời chung với Lũng gia vậy.

Hàn Lập thấy thế vốn hơi ngạc nhiên, nhưng sau đó lập tức cười ầm lên, còn tên Khí Linh Tử cuối cùng cũng đã chịu ngậm miệng lại.

"Được lắm, ngươi xem bộ dạng ngươi kìa, còn ra thể thống gì nữa chứ! Quả thật ngươi muốn đi tìm Lũng gia ta cũng không ngăn ngươi lại làm gì, tuy nhiên ngươi phải chờ tới lúc có thực lực đã, hiện tại trong mắt thế gia như cỡ Lũng gia này ngươi cũng chỉ là con kiến mà thôi, chỉ cần chạm nhẹ vào người thì ngươi liền tan xương nát thịt ngay, lúc đó ngươi dựa vào cái gì để đụng với Lũng gia chứ. Nếu ngươi thật sự có ý nghĩ này, hãy chờ đến khi tiến giai lên Hợp Thể đi rồi nói sau. Mặt khác, hiện tại ngươi không tiện lộ diện nhiều ở trước mặt người khác, nên sau khi trở về ta sẽ truyền cho ngươi vài môn công pháp và cho ngươi một số bảo vật cùng linh dược, chờ cho vụ việc này tạm lắng đi, ngươi hãy cùng với Hải Đại Thiếu tức tốc rời khỏi nơi đây, rồi tiến vào Thiên Uyên thành đi. Trước hết, gia nhập vào đội vệ binh thủ thành để ma luyện vài năm đã! Dù cho thế lực Lũng gia có lớn tới cỡ nào cũng phải kiêng kị Thiên Uyên thành vài phần, qua vài năm nữa ta cũng sẽ vào thành tìm gặp các ngươi"

"Hic, sư phụ muốn bỏ rơi đồ nhi sao. Chẳng qua Vạn Bảo đại hội rõ ràng mới vừa khai mạc không lâu, đồ nhi đã đi xa như thế để chạy đến đây, căn bản còn chưa chính thức chứng kiến được gì cả!" Tiểu đạo sĩ vừa nghe được Hàn Lập nói vậy, không khỏi ngẩn ra, lập tức không ngớt buông lời kêu van.

"Hừ, cái mạng nhỏ của ngươi trọng yếu hay là Vạn Bảo đại hội trọng yếu hơn! Cho dù ta không sợ Lũng gia kia đi nữa, cũng không thể suốt ngày chăm bẳm đề phòng hoài, chỉ cần sơ sẩy một chút, lúc đó ngươi lại bị bắt đi nữa thì sao? Không lẽ bảo ta lại đến viếng Lũng gia nữa à?" Hàn Lập hừ nhẹ một tiếng, trách mắng không thương tiếc.

"Nếu sư phụ đã có lệnh, đồ nhi xin nghe theo" Khí Linh Tử vừa thấy gương mặt Hàn Lập sắp nổi đóa, liền co rụt cổ lại lẩm bẩm nói, thế nhưng hiển nhiên trong lòng tràn ngập ý nghĩ không cam tâm.

Đương nhiên Hàn Lập sẽ không cần làm dữ với tên đệ tử này nữa, vừa nghe qua lời đó, thần sắc hắn thoáng trầm tư, cũng không nói gì nữa.

Từ đó trở đi, Hàn Lập không mở miệng nói thêm, mà toàn lực thúc giục độn quang bay nhanh đi.

Hơn một canh giờ sau, bọn hắn liền lặng lẽ về tới tới chỗ ở của mình.

Từ lúc ở lại trong đại điện trông ngóng đến mòn con mắt, Hải Đại Thiếu vừa thấy Hàn Lập thật sự dẫn theo Khí Linh Tử quay về, tự nhiên vui mừng quá đỗi, vội vàng hướng tiến lên làm đại lễ tham kiến.

"Nguyệt Thiên, lần trước có đề cập qua ngươi đã tìm được người mà ta muốn tìm rồi, vậy hiện tại người đó ở đâu?" Hàn Lập ngồi xuống ghế chủ vị, lại hỏi ra một câu khiến cho cả hai người Hải Đại Thiếu hơi bất ngờ.

"Sư phụ. Bọn đệ tử đã đến một nơi gọi là Mê Thiên Lâu, và thấy được dấu hiệu giống như lời sư phụ đã nói qua, hơn nữa còn dùng tín vật để diện kiến được vị tiền bối Yêu tộc kia. Vị đó mời sư phụ giữa trưa ngày mai đi đến Mê Thiên Lâu để gặp mặt " Hải Đại Thiếu cung kính trả lời.

"Mấy ngày tới, các ngươi tốt nhất là ở lại đây, đừng đi đâu cả. Ta sẽ ở khu vực lân cận bố trí một cấm chế đại trận khá lợi hạ, cho dù Hợp Thể kỳ xâm nhập vào trong đó, cũng đủ sức kềm chế trong chốc lát. Bắt đầu từ ngày mai, buổi tối hai người các ngươi phải đến gặp ta một chút, trước hết ta sẽ chỉ điểm các ngươi vài loại tu luyện. Sau đó chờ cho chuyện này lắng xuống, các ngươi hãy chuẩn bị xuất phát" Hàn Lập thản nhiên nói xong, liền bỏ mặc hai người ở lại đại điện, rồi cứ thế mà rời đi.

"Xuất phát? Sư đệ, sư phụ nói như vậy là có ý gì" Hải Đại Thiếu nghe xong lời này, không khỏi có chút nghi ngờ.

"Chuyện này một lời khó thể nói hết, chỉ là ta bị Lũng gia hại khổ quá đi mà!" Tiểu đạo sĩ nhăn mặt lại, khuôn mặt trông tựa như bị mất một món pháp khí yêu thích nào đó.

Còn Hải Đại Thiếu tay sờ sờ cầm, tự nhiên là vẫn tràn ngập nghi vấn mờ mịt.

Ngày thứ hai, Hàn Lập chờ cho tới trưa mới bố trí tại chỗ ở một ảo trận cực kỳ lợi hại, sau đó ly khai cung điện rồi bay thẳng đến Mê Thiên Lâu mà hai gã đệ tử đã từng đề cập qua.

Dựa theo lời của Hải Đại Thiếu, Mê Thiên Lâu này nằm ngay ở Cửu Tiên Sơn, bên trong đó có một khu vực phường thị loại nhỏ.

Trong những vệ quân canh gác phường thị, hầu hết đều đến từ những thế lực lớn nhỏ của cả hai tộc Nhân Yêu mà thành lập nên.

Tuy rằng mỗi thứ không cần quan tâm đến làm gì, cho dù chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng vẫn không thiếu thứ nào! Mỗi một nơi phường thị đều có các hiệu buôn thường bán những món hàng hết sức thông dụng, thậm chí ở những phường thị hơi lớn hơn có vài hiệu buôn chuyên bán hàng hiếm, tức là chỉ chuyên môn cung cấp những món hàng mà khó tìm thấy ở những hiệu buôn khác.

Mê Thiên Lâu chính là một trong số những hiệu buôn đó.

Căn hiệu buôn này không bán những đồ vật này nọ, mà chỉ chuyên cung cấp một loại tài liệu duy nhất được kêu là *"Mê Thiên thạch"*.

Loại tài liệu này tuy không được xem là thứ quý hiếm, nhưng chính là tài liệu thiết yếu dùng để bố trí ảo ảnh trận pháp, cho nên thường dễ bị tiêu hao rất nhiều.

Đương nhiên loại Mê Thiên thạch này cũng được phân ra nhiều cấp bậc, pháp trận bố trí càng lợi hại thì đồng dạng cũng cần phải sử dụng tài liệu cấp cao hơn.

Mê Thiên lâu chính là dạng hiệu buôn duy nhất có thể bán sĩ một lượng lớn Mê Thiên thạch đỉnh giai, cho nên không ít tu sĩ Nhân tộc và Yêu tu hóa hình tìm đến hiệu buôn này.

"Đây là Mê Thiên lâu rồi!"

Hàn Lập đứng ở một gian nhà trệt thấp bé được bố trí tạo thành một dãy phòng ốc phía trước, nhìn kỷ một tấm bảng hiệu treo phía trên, trông bộ dáng không nói lời nào.

Nhưng cho dù như thế, Hàn Lập vẫn tự nhiên đi thẳng vào phòng, chỉ thấy không gian trong phòng không lớn lắm, nhưng được quét dọn rất sạch sẽ.

Ngoại trừ hai cái bàn và vài cây gậy, cùng với một cái giá đựng thật dài ra, còn lại không có vật dụng nào khác nữa.

Mà phía trên cái giá đó, ngoại trừ nhìn thấy một vài khoáng sản lớn nhỏ không rõ ra, còn lại chẳng thấy được thêm món hàng nào khác nữa.

Có một cái bàn đặt phía trước giá đựng đó, có một tiểu cô nương trên đầu thắt hai bím tóc dựng thẳng đứng thật cao, bất quá cô bé này khoảng chừng mười một mười hai tuổi gì đó trông rất đáng yêu, có vẻ đang nhàm chán mà đùa nghịch với ngón tay của mình.

"A, Có khách nhân tới à. Có phải tiền bối muốn mua Mê Thiên Thạch không? Cần loại có cấp bậc nào? Nhiều hay ít? Tuyệt đối trong Mê Thiên Lâu chúng ta cần thứ gì cũng có!" Tiểu nha đầu này vừa thấy Hàn Lập xuất hiện, lập tức tinh thần run lên, liền hướng Hàn Lập cười híp mắt, ra vẻ như một vị đại nhân nhỏ tuổi vậy.

Thần niệm Hàn Lập sau khi đảo qua người nha đầu kia, thần sắc không khỏi thoáng động, hiện lên chút kinh ngạc.

Cô gái trước mắt toát ra yêu khí, hiển nhiên chính là một tiểu nha đầu Yêu tộc, hơn nữa theo linh áp dao động còn biết được đó chính là Yêu tu Hóa Thần kỳ. Nếu có ai thật sự bị khuôn mặt trẻ con của nha đầu này mà qua mặt, ắt hẳn chịu thiệt thòi một chút vậy.

"Tại hạ không phải tới mua hàng, mà đến tìm người!" Hàn Lập thản nhiên nói.

"À, chính là Hàn tiền bối rồi! Gia tỷ đã sớm chờ tiền bối từ lâu ở phía sau viện" Nữ đồng nghe vậy vốn hơi sửng sốt, nhưng sắc mặt khẽ biến lập tức thi lễ với Hàn Lập.

"Ồ, ngươi là muội muội của nàng à?" Hàn Lập thật sự bất ngờ, không khỏi nhìn nữ đồng đánh giá kỷ.

"Vãn bối là Tần Mị Nhi cùng với Tố Nhi tỷ tỷ chính là thân tỷ muội song sinh! Vãn bối xin đưa tiền bối đi gặp Tố Nhi tỷ tỷ" Nữ đồng nháy ánh mắt, nhu thuận trả lời.

"Được lắm, hãy đi trước dẫn đường!" Hàn Lập bình tỉnh nói ra.

Vì thế lúc này nữ đồng dẫn Hàn Lập tiến vào một gian phòng bên cạnh, rồi dọc theo bậc thềm đá mở ra lối ngầm.

Một lát sau, trên mặt Hàn Lập hiện ra tia ngạc nhiên.

Dọc theo suốt bậc thềm đá, vậy mà được chia làm năm sáu tầng, mỗi tầng đều mơ hồ phát hiện ra vài tên yêu tu nam nữ đi qua đi lại.

Chẳng trách nơi này được gọi là *"Lâu"*, hiển nhiên đã đặt hơn phân nữa số lầu đều xây dựng ngầm dưới lòng đất.

Vì thế hắn âm thầm đánh giá, sau đó được nữ đồng đưa tới một gian phòng.

Ở đấy, hiện diện một nữ tử y phục màu trắng đang tươi cười chờ đợi.

Hàn Lập vừa thấy được dung nhan nàng này liền hết sức quen thuộc, chỉ cảm thấy trong đầu vang lên một tiếng *"Oanh"*, lập tức thất thanh hô lên:

"Uyển Nhi! Sao nàng ở chỗ này!"

------oOo------

Chương 1809: Tần thị tỷ muội

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Không đúng, ngươi không phải là nàng" Hàn Lập vừa kinh hô lên thì phát giác có điểm không đúng, sắc mặt trầm xuống lạnh lùng mở miệng.

"Hàn đạo hữu hẳn là tiền bối Hợp Thể nhân tộc nổi danh, vừa mới tiến cấp gần đây. Thật là khiến Tố nhi vô cùng ngạc nhiên. Hơn nữa xem ra Tâm Huyễn Thuật của ta cũng không thể nào ảnh hưởng tới Hàn tiền bối." Nữ tử có dung nhan giống hệt như Nam Cung Uyển khẽ cười một tiếng, khuôn mặt chợt hiện lên một tầng bạch khí.

Sau khi bạch khí tản đi, khuôn mặt nàng lại biến thành hình trái xoan, xinh đẹp nhưng xa lạ.

"Ngươi chính là Tần Tố Nhi, hành động vừa rồi là thử dò xét ta?" Trên mặt Hàn Lập hiện vẻ âm lệ, khẩu khí bất thiện ngó sang bạch y nữ tử hỏi.

"Hàn tiền bối nói quá rồi, ta làm sao dám dò xét tiền bối. Tâm Huyễn đại pháp của vãn bối mới vừa luyện thành, còn chưa thể khống chế như tâm ý. Mới vừa rồi nếu có chỗ đắc tội mong rằng Hàn tiền bối bỏ quá cho. " Sắc mặt bạch y nữ tử biến đổi, vội vàng giải thích nói.

"Tâm Huyễn đại pháp! Ta từng nghe nói qua môn thần thông này, nghe nói đây là một loại thiên phú thần thông của Thiên Hồ Tộc. Có thể ở trong lúc vô tình biến ảo thành người thân cận nhất của đối phương, khiến cho người ta khó lòng phòng bị. Nói như vậy, tỷ muội các ngươi là người trong Thiên Hồ tộc, không biết có quan hệ như thế nào cùng Hồ Vương?" Thần sắc Hàn Lập vừa động, vẻ tàn khốc trên mặt chợt dịu lại.

"Tỷ muội vãn bối đích xác là người Thiên Hồ Tộc. Tuy cùng Hồ

Vương đại nhân hiện tại có chút quan hệ nhưng đã là tương đối xa." Tần Tố Nhi vén áo hướng về Hàn Lập thi lễ nói, sau đó cung kính mời hắn ngồi.

"Vừa rồi Tâm Huyễn đại pháp của ngươi có thể làm dao động tinh thần của ta, sợ rằng có liên quan đến cấm chế nơi đây." Ánh mắt Hàn Lập đảo qua khắp đại sảnh, sau đó cười hắc hắc ngồi xuống ở chủ vị.

"Tiền bối đã nhìn ra! Nơi này là bổn điếm của Thiên Hồ Nhất Tộc, đúng là có bố trí vài loại pháp trận đặc biệt trong tộc. Thần thông khác thì không nói, nhưng nếu là huyễn thuật mê mị chi thuật thì uy lực có thể tăng lên gấp bội. Đương nhiên ở ngoài điếm thì chẳng thể ảnh hưởng đến tiền bối" Tần Tố Nhi nhìn Hàn Lập, trong lòng thầm có mấy phần bội phục.

Có thể nhìn ra nơi đây có cấm chế là bình thường. Nhưng vừa liếc mắt một cái đã phát hiện pháp trận có tác dụng bồi tăng đối với Tâm Huyễn đại pháp, tự nhiên phải là người tinh thông pháp trận.

Mà nghe lời đồn của ngoại giới, đối phương là có kỳ ngộ ở man hoang chi địa, mới có thể ngắn ngủn mấy trong trăm năm tiến cấp Hợp Thể. Như thế làm sao có tâm lực cùng thời gian đi tìm hiểu trận pháp chi đạo!

Tâm niệm chuyển động, một tia không cam lòng cùng khinh thị trong nàng tự nhiên tiêu tan hết.

"Được rồi, ngươi đã đáp ứng tiểu đồ hẹn ta hôm nay ở đây, hẳn đã chuẩn bị xong những thứ Hàn mỗ cần. Hiện lấy ra xem một chút đi." Nghe đối phương nói là người trong Thiên Hồ Tộc, trong lòng Hàn Lập có chút ảo não. Hơn nữa đối phương còn biến ảo thành Nam Cung Uyển nhưng hắn cũng không muốn truy cứu, trực tiếp đi thẳng vào mục đích.

"Cái này là tự nhiên, vãn bối đã thông qua các thủ đoạn trong tộc, đã tìm được bảy tám phần những tài liệu tiền bối muốn, tin rằng sẽ làm cho tiền bối hài lòng. Mị Linh, ngươi đem vật phẩm lấy ra đi.

Tiền bối, vãn bối gần đây phải xử lý một số chuyện phiền phức, để phòng ngừa vạn nhất nên đã giao vật phẩm cho Mị Linh muội muội." Tần Tố Nhi khẽ gật đầu, chướng nữ đồng đứng ở một bên phân phó một tiếng.

"Vâng, Tố nhi tỷ tỷ!" Nữ đồng lập tức đáp ứng một tiếng, tiếp theo nàng hé miệng phun ra một viên châu trong suốt to cỡ quả trứng gà, có màu vàng rất nhạt.

"Đây là..."

Hàn Lập thấy thế tự nhiên có chút sửng sốt.

"Những tài liệu yêu thú mà tiền bối muốn, đối với yêu tu chúng ta mà nói thì có mấy phần kiêng kỵ. Cho nên không bỏ vào Trạc Thủ trữ vật bình thường, mà là tìm một viên Tiểu Di Châu để chứa đựng. Nó tuy chỉ là nửa tu di bảo vật do một vị tiền bối trong tộc luyện chế thất bại, nhưng so sánh dung lượng với linh khí trữ vật bình thường thì lớn rất nhiều, hơn nữa còn có thể trực tiếp luyện hóa nhập vào cơ thể, tương đối an toàn." Tần Tố Nhi mỉm cười giải thích.

"Nửa tu di bảo vật! Như vậy là rất hiếm thấy." Hàn Lập lộ vẻ hứng thú, giơ tay một trảo lên hư không.

Vù một tiếng, viên châu trầm ổn bay đến trong tay hắn.

Vẻ mặt Hàn Lập chợt ngưng trọng, đem một luồng thần niệm trực tiếp dò vào trong viên châu.

Chỉ thấy các loại hài cốt trân quý yêu thú chồng chất dày đặc, thành một tòa núi nhỏ.

Hơn nữa còn có những cái bình để chứa tài liệu trân quý không dễ bảo quản, trong đó không thiếu nội đan của yêu thú cao cấp.

Với thần niệm cường đại của Hàn Lập, trong chốc lát đã xem cũng qua một lần, thậm chí cả tài liệu trong bình cũng dụng thần niệm trực tiếp xuyên qua kiểm kê.

"Không sai, đúng là hơn phân nửa vật phẩm trong danh sách ta giao cho ngươi đã gom góp đủ rồi. Bản lãnh này của Tần đạo hữu, Hàn mỗ phải bội phục một chút rồi." Rốt cục trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ tươi cười.

"Tiền bối. Đây không phải là sức một mình vãn bối, là vãn bối phát động một số hảo hữu chí giao ở các tộc khác, mất sức của chín trâu hai hổ mới miễn cưỡng thu tập được." Tần Tố Nhi nghe vậy thì cười khổ một tiếng.

"Bất kể như thế nào, tiên tử có thể đem nhiều tài liệu như vậy đưa đến, ta tự nhiên xin tâm lĩnh. Mời Tần đạo hữu xem một số Vạn Niên Linh Dược này"

Xem xong tài liệu yêu thú, Hàn Lập hài lòng gật đầu sau. Bàn tay vừa chuyển, một cái Trạc thủ trữ vật màu hồng nhạt xuất hiện ở trong tay, cổ tay khẽ rung đem nó bay sang phía bạch y nữ tử.

Ánh mắt Tần Tố Nhi sáng ngời, cổ tay trắng ngọc vừa nhấc, đã đem Trạc Thủ trữ vật thu về, đem thần niệm vào trong cẩn thận kiểm tra.

Lúc này Hàn Lập không khách khí đem tất cả yêu thú tài liệu ở trong viên châu, bắt đầu chuyển sang Trạc Thủ trữ vật màu đen đeo trên cổ tay hắn.

Nữ đồng ở một bên thấy cử chỉ của Hàn Lập, đồng tử đen nhánh chớp động mấy cái, miệng cười vểnh lên nhưng không dám nói gì.

Hiển nhiên nàng cảm thấy bên mình còn chưa kiểm nghiệm xong linh dược, đối phương làm như thế thật sự có chút bá đạo. Bất quá so sánh với nhân tộc, trong yêu tộc còn cường giả vi tôn hơn nhiều. Hàn Lập là một tồn tại Hợp Thể kỳ, nữ đồng chỉ có thể giận mà không dám nói gì.

Cũng may Tần Tố Nhi kiểm tra thật nhanh!

Chốc lát sau nàng thở dài một hơi, tất cả Vạn Niên Linh Dược đã được nghiệm thu một lần, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ đồng thời hiện thêm mấy phần kinh nghi.

"Đa tạ tiền bối ban thưởng trọng hậu! Chẳng qua số lượng Vạn Niên Linh Dược so với ước định ban đầu tựa hồ nhiều hơn một phần. Không biết ý của tiền bối là.." Nữ tử có mấy phần do dự hỏi.

"Tần đạo hữu đã biết sự tình trong ngàn năm tới, hai tộc sắp gặp đại kiếp chăng?" Hàn Lập nhìn nữ tử một lần, thần sắc bình tĩnh nói một câu.

"Hàn tiền bối nói thế, chẳng lẽ sự tình về Ma Kiếp là thật!" Tần Tố Nhi nghe vậy sắc mặt đại biến, một lúc lâu mới lẩm bẩm hỏi.

"Quả nhiên các ngươi nghe rồi. Không sai, Ma Kiếp sắp hàng lâm. Để phòng thủ tự vệ, sợ rằng trong ngàn năm tới, các thế lực sẽ ở liều mạng thu thập tài liệu nhằm tăng cường thực lực. Như vậy một số linh dược tài liệu thuộc hai tộc trong khoảng thời gian tới sẽ thiếu hụt. Để phòng vạn nhất, ta tính tiếp tục kéo dài giao dịch về sau. Trước thời điểm Ma Kiếp, ta và ngươi vẫn có thể trao đổi vật phẩm hai tộc. Bất quá lần sau không nhất định là tài liệu yêu thú, mà là những thứ đặc biệt khác của yêu tộc." ánh mắt Hàn Lập chớp động nói.

"Vãn bối cũng vô tình biết được sự tình Ma Kiếp mấy ngày nay. Về tiếp tục giao dịch thì không thành vấn đề. Đây là chuyện vãn bối cầu còn không được. Sau này tiền bối có nhu cầu gì, có thể trực tiếp đi Thiên Uyên Thành, tại Điếm phô của Thiên Hồ Nhất Tộc lưu lại lời nhắn là được. Những linh dược này, vãn bối không khách khí nhận lấy rồi." Tần Tố Nhi cơ hồ không cần suy nghĩ một lời đáp ứng.

Đối với nàng, có thể tu luyện đến cảnh giới Nhãn Hạ nhanh như vậy, hơn phân nửa là do diệu dụng của Vạn Niên Linh Dược do Hàn Lập cung cấp lúc trước. Có nhiều Vạn Niên Linh Dược hơn nữa trong khoảng thời gian kế tiếp có thể tu luyện, đương nhiên mong muốn tiếp tục giao dịch.

"Đã như vậy Hàn mỗ không lưu lại chỗ này nữa. Hi vọng ở trong Vạn Bảo đại hội, Tần tiên tử sẽ có được đại thu hoạch. "

Hàn Lập không có ý ở lại hơn nữa, đứng dậy cáo từ rời đi.

Tần thị tỷ muội tự nhiên cung kính đưa Hàn Lập lên mặt đất, ra một tầng ngoài cửa điếm mới lần nữa trở về phòng.

"Tố nhi tỷ tỷ, vì sao ngươi không đem vật kia lấy ra. Chúng ta hao tổn vô vàn tâm huyết mới có được nó, không phải là để trao đổi Vạn Niên Linh Dược sao?" Vừa ngồi xuống, nữ đồng bỗng nhiên mất hứng hỏi một câu.

"Nếu là vài ngày trước thì ta sẽ làm như thế. Nhưng hôm qua, ta thông qua một vị tiền bối yêu tộc có được một thiếp mời đến Hắc Vực đại hội. Ta nghĩ dùng vật này ở đó, xem có thể đổi được vật phẩm khác tốt hơn không? Nếu thật sự không được thì sau này lại trao đổi Vạn Niên Linh Dược cũng không muộn. Dù sao đối phương vẫn muốn tiếp tục giao dịch. Không nên vội vàng đưa ra." Tần Tố Nhi lắc đầu, đã định liệu trước nói.

"Tố nhi tỷ tỷ có chủ ý này thật không tồi. Bất quá vật phẩm nọ dù không có lợi với yêu tu, nhưng giữ nó bên người khiến chúng ta phỏng tay vô cùng. Vạn nhất phong thanh lộ ra một chút tin tức, sợ rằng có thể gây đại họa sát thân. Hay là nhanh chóng đem nó đổi đi là hơn!" Nữ đồng mặc dù gật đầu nhưng trên mặt vẫn lộ vẻ sầu lo.

"Muội muội yên tâm, trong lòng ta hiểu rõ. Nên mới không dám tới tham gia những trao đổi hội bình thường, chỉ tính đem nó trao đổi ở Hắc Vực hội mà thôi" Ánh mắt Tần Tố Nhi lưu chuyển một hồi, hết sức ngưng trọng nói.

Lúc này, Hàn Lập đang trên đường quay về.

Hắn đương nhiên không nghe được những lời cuối của hai nữ tử kia, bỏ lỡ một cơ hội thu bảo vật về tay. Có điều hiện thu được nhiều tài liệu yêu thú như vậy, trong lòng âm thầm cao hứng. Hiện tại chỉ còn thiếu hai ba loại vật phẩm nữa là có thể luyện chế tòa Cực Sơn đệ nhị. Mà Vạn bảo đại hội mới bắt đầu, muốn thu thập thêm những tài liệu trân quý kia tuyệt không thành vấn đề. Bất quá, khi đang hưng phấn trở về thì hắn vạn vạn lần không ngờ tới, có một vị khách nhân ngoài ý muốn đã tìm tới cửa.

------oOo------

Chương 1810: Ngỡ gặp người xưa

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Là ngươi!" Hàn Lập nhìn tử sam thiếu nữ trước mắt, trên mặt lộ chút ngoài ý muốn.

Nàng chính chính là nữ tử Yêu tộc ngày đó theo bên người Hắc Phượng Vương, tên là *"Đại Nhi "*.

Tuy mới chỉ là Hóa Thần sơ kỳ, nhưng truyền thuyết rằng nàng có tư sắc hơn người. Ở trong lớp trẻ Yêu tộc có thanh danh rất lớn, rất được Hắc Phượng Vương sủng ái.

Lúc trước ở Phi Tiên Phong, thời điểm gặp Hàn Lập nàng có biểu hiện cực kỳ lãnh đạm.

Nhưng đây không phải điều Hàn Lập quan tâm. Hắn quan tâm chính là, đối phương có phải là tiểu cô nương năm xưa được gọi là Đại Nhi hay không!

Hiện hắn mới vừa quay về. Thấy nàng thì không khỏi có chút kinh ngạc.

"Đạo hữu đột nhiên đến thăm, chẳng lẽ là phụng mệnh của Tiểu đạo hữu." Hàn Lập nhìn thiếu nữ toàn thân tỏa ra thanh linh chi khí sung mãn, thản nhiên hỏi.

"Không phải, là tự ta muốn đến gặp Hàn tiền bối." Rốt cục Tử sam thiếu nữ cũng mở miệng, thanh âm trong trẻo giống như chim hoàng yến, khiến người nghe thoải mái dị thường.

"Gặp ta!" Thần sắc Hàn Lập vừa động.

"Không sai, vãn bối có vài lời muốn nói riêng cùng tiền bối!" Đôi

nhãn châu của tử sam thiếu nữ trong suốt như ánh nước, khẽ liếc sang Hải Đại Thiếu bên cạnh một cái.

"Ngươi lui xuống trước đi! Không gọi thì không cần tiến vào." Hàn Lập sờ sờ cằm, ánh mắt chợt lóe phân phó một tiếng.

Hải Đại Thiếu chưa biết quan hệ giữa sư tôn cùng thiếu nữ này như thế nào, tuy cảm thấy vô cùng hứng thú nhưng tự nhiên không dám vi phạm mệnh lệnh.

Lúc này hắn nén sự tò mò trong lòng, kính cẩn thi lễ rồi rời khỏi đại điện.

Về phần một gã đệ tử khác của Hàn Lập là Khí Linh Tử, bởi vì sự tình đại náo Lũng gia vừa rồi, tự nhiên không dễ lộ diện trước mặt người khác.

Nếu khi trước có người nhận ra tiểu đạo sĩ này, biết hắn là đệ tử ký danh của Hàn Lập. Lũng gia lão tổ không nể mặt tìm tới cửa, Hàn Lập cũng chút không lo lắng.

Hắn tự nhiên lấy cớ phủ nhận không có quan hệ gì với Cự viên do chính hắn biến thành, thoái thác đã không còn biết tung tích tiểu đạo sĩ này nữa.

Lúc này, tử sam thiếu nữ vừa thấy Hải Đại Thiếu rời khỏi đại điện, im lặng không nói mà ngọc thủ vừa chuyển, phát ra một vầng bạch quang nhàn nhạt. Một cái khăn quyên hiện ra, chầm chậm bay tới trước mắt Hàn Lập.

Hàn Lập vừa thấy vật ấy thần sắc hơi đổi, sau một lúc mới khẽ thở dài:

"Đại Nhi, quả nhiên cô là nha đầu kia!"

Khăn quyên này chỉ là một kiện Linh Khí cấp thấp, nhưng chính là tiểu vật phẩm mà năm đó hắn đưa cho *"Đại Nhi "*nữ loan đồng kia.

Tuy rằng vật này chỉ có một chút tác dụng phòng tránh bụi trần, căn bản không có giá trị gì đáng nói. Nhưng tiểu hài nữ năm đó thu được thì yêu thích vô cùng, vẫn luôn cất bên người. Thiếu nữ trước mắt nếu xuất ra vật này, quả nhiên chính là tiểu nha đầu năm xưa.

Tử sam thiếu nữ nghe Hàn Lập nói vậy. Vẻ mặt nàng có chút phức tạp, trầm mặc một chút. Sau đó đột nhiên cổ tay vừa nhấc, lại dùng hai ngón tay như ngọc như loan, đem một cây phượng trâm bóng loáng như ngọc màu đen trên tóc khẽ lấy xuống.

Ngay sau đó, phượng trâm bộc phát ra một đoàn ô quang. Đồng thời sau một tiếng phượng hót, lại hóa thành một chiếc Linh Vũ đen thùi dài khoảng nửa thước.

Cơ hồ cùng lúc, trên mặt tử sam thiếu nữ cũng đại phóng ra bạch quang, nhất thời không gian trở nên sáng chói lòa, khiến người không thể trực tiếp nhìn rõ.

Hàn Lập dù tu luyện Minh Thanh Linh Mục thần thông nhưng không kịp phòng bị cũng phải nhắm hai mắt. Nhưng ngay sau đó hắn như nhớ tới điều gì, trong sát na lại mở mắt ra.

Chỉ thấy trong mắt chớp động lam quang, như không để ý tới bạch quang chói mắt trên mặt nữ tử.

Tức thời vẻ mặt của hắn trở nên kỳ lạ.

Sau khi tầng bạch quang trên mặt tử sam thiếu nữ tản mát đi, hiện ra một khuôn mặt tuyệt sắc, dường như là tiên tử nơi Nguyệt Cung.

Không những có khí chất độc đáo không khác gì loài u lan mà ngũ quan tinh xảo như được điêu khắc từ ngà voi, lại có bảy tám phần giống Nam Cung Uyển.

Hơn nữa thêm cả thanh linh khí trong người. Nếu hai người đứng chung một chỗ. Bất kỳ ai cũng cho rằng đây là tỷ muội cùng loan bào (tỷ muội song sinh).

Nhưng nếu cẩn thận xem xét, có thể phát hiện hai nàng có một số điểm khác nhỏ.

Khuôn mặt Nam Cung Uyển mang vẻ đẹp dịu dàng, hòa ái mà động lòng người. Còn ngũ quan của tử sam nữ tử tinh xảo hơn một chút, đồng thời khiến người ta cảm giác thanh lãnh hơn.

Bất quá dưới Minh Thanh Linh Mục thần thông, Hàn Lập có thể khẳng định đây là chân dung của đối phương, vốn không phải huyễn thuật.

Hơn nữa từ đôi lông mi cùng vầng trán của tử sam nữ tử, mờ ảo nhìn ra vài phần dung nhan nữ loan đồng *"Đại Nhi "* năm đó. Nhưng vẻ thanh tú so với hiện tại thì kém xa.

Hàn Lập nhìn kiều dung trước mắt, như quen thuộc mà lại xa lạ. Bình thường hắn luôn trấn định dị thường mà lúc này cũng ngơ ngơ ngẩn ngẩn không biết nói điều gì cho tốt.

"Hàn đại thúc, bộ dáng hiện tại của ta, không biết so với Nam Cung cô cô thì có mấy phần tương tự!" Trong mắt tử sam thiếu nữ chớp động dị quang, cười mà như không cười nói.

"Đây là chuyện gì? Sao sau khi cô lớn lại biến thành bộ dáng này! Chẳng lẽ ở cô đã gặp Uyển nhi?" Hàn Lập mạnh mẽ ngăn chấn kinh trong lòng, khôi phục bình tĩnh hỏi.

"Danh tự của cô cô chính là Đại Nhi được biết từ miệng đại thúc, ta sao có thể từng gặp Nam Cung cô cô cho được!" Khóe miệng tử sam thiếu nữ khẽ động, lộ ra nụ cười nhẹ nhàng, khí tức thanh lãnh trên người như tan đi hơn phân nửa.

"Ta nhớ rồi, nhưng điều đó không rõ ràng. Cô…"

Hàn Lập suy xét một chút, hai mắt nhíu lại như nhớ ra điều gì nhưng không khẳng định được.

"Năm đó khi thúc dẫn ta trốn dưới đống loạn thạch, đã từng kể cho ta rất nhiều chuyện cổ quái khi xưa của người, đều là đại thúc cùng Nam Cung cô cô. Mà ngày cuối cùng khi ta òa khóc, la hét muốn gặp mẫu thân. Thúc liền đem một khối ngọc bội có minh ấn

bức họa Nam Cung cô cô lấy ra dỗ dành ta, mới khiến ta một phen an tĩnh lại." Đôi mắt đẹp của tử sam thiếu nữ tỏa sáng, thanh âm phát ra càng trở nên nhu hòa.

"Khi đó vẻ mặt anh nhi của cô, thật là vô cùng đáng yêu." Hàn Lập nghe xong những lời này cũng hồi tưởng lại. Thú triều phá thành năm đó, cùng tiểu nha đầu trốn trong đống loạn thạch, khóe miệng không nhịn được lộ nụ cười.

"Những hồi ức khi xưa, toàn bộ ta vẫn nhớ rõ ràng. Có dung mạo hiện tại là khi ta tu luyện đến giai đoạn Hóa Hình, sau khi kích phát Hắc Phượng chi huyết thì một lần nữa cải biến ra. Vì sao biến thành bộ dáng gần giống Nam Cung cô cô thì chính ta cũng không ngờ. Có lẽ dung mạo cô cô trên ngọc bội kia quá mức xuất chúng, khiến cho ta lưu lại ấn tượng quá mức khắc sâu. Lúc hình hình mới bất tri bất giác hóa thành. Hàn đại thúc là Hợp Thể tu sĩ có lẽ rất rõ ràng. Yêu tộc chúng ta hóa hình, căn bản là vô pháp mình khống chế. Cuối cùng sinh ra dung mạo thế nào thì hơn phân nửa phải xem thiên ý." Tử sam nữ tử dùng hàm răng trắng nhỏ đều như bắp khẽ cắn cánh môi hồng, lộ ra một chút xấu hổ.

"Thì ra là thế! Như vậy xác rất có khả năng." Lúc này Hàn Lập mới hiểu ra, nhưng thấy thiếu nữ xinh đẹp này giống Nam Cung Uyển như vậy, trong miệng bất giác có chút khô đắng.

Hôm nay thật đúng có chút tà môn, đầu tiên là đụng phải Tần Tố Nhi, vô tình mà Tâm Huyễn đại pháp của nàng biến thành Nam Cung Uyển dọa cho hắn nhảy dựng cả người. Kết quả một hồi trở về này lại đối mặt một thiếu nữ có dung nhan tám phần giống nàng!

Chẳng lẽ Uyển Nhi xảy ra chuyện?

Hàn Lập là tu tiên chi nhân, đối với các sự tình dự triệu dự báo, tự nhiên là có vài phần tin tưởng.

Hắn nhíu chặt mày, trong lòng hơi có chút lo lắng.

Lúc này Đại Nhi thoáng ngừng một lát, lại tiếp tục nói:

"Ân tình của Hàn đại thúc, Đại Nhi chưa bao giờ dám quên. Nhưng dù sao nhân yêu hai đường. Đại Nhi không muốn tự dưng khiến đại thúc gặp phải phiền toái. Nên vài ngày trước, khi gặp lại mới lãnh đạm như vậy. Năm đó ta vừa đến Hắc Phượng Cung, cũng không gặp phụ thân ta mà là…"

Tử sam thiếu nữ giải thích thêm vài câu, lại cùng Hàn Lập đàm luận về sự tình sinh hoạt tu luyện tại Hắc Phượng tộc.

Tuy rằng vô cùng vụn vặt nhưng nàng nói rất nồng nhiệt, khóe miệng lộ nụ cười rạng ngời.

Hàn Lập nhìn khuôn mặt giống Nam Cung Uyển, lẳng lặng đứng nghe nhưng thần sắc bất giác ôn nhu vài phần.

Đại Nhi cùng Hàn Lập tán gẫu chừng mấy canh giờ lâu, cuối cùng bỗng nhiên như nhớ tới cái gì, có chút quyến luyến nói lời cáo từ.

Hàn Lập cũng không giữ đối phương, chỉ giống như trưởng bối dặn dò thiếu nữ vài câu, liền gọi Hải Đại Thiếu tiến vào, đưa nàng rời khỏi đại điện.

Thân ảnh thiếu nữ vừa thoáng biến mất nơi cửa điện, nụ cười trên mặt Hàn Lập chợt tắt, lại thở dài như lộ ra vài phần cô tịch, tiếp theo lẳng lặng trầm ngâm tại chỗ ngồi.

Không bao lâu, Hải Đại Thiếu lần nữa xuất hiện trong điện, cung kính hồi báo chuyện tình cung tiễn thiếu nữ.

Vẻ trầm tư trên mặt Hàn Lập vừa thu lại, hướng về gã đệ tử trước mắt thản nhiên phân phó:

"Đi gọi sư đệ ngươi lại đây, trong chốc lát cùng đến phòng ta."

Nói xong lời này Hàn Lập đứng dậy, tự nhiên hướng Ngọa thất của mình mà đi.

Hải Đại Thiếu đứng tại chỗ nghe được lời này, không khỏi hai mắt sáng ngời, vội vàng vâng dạ, sau đó kích động đi tìm Khí Linh Tử.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hàn Lập lặng yên rời chỗ ở, xuất hiện tại một đỉnh núi nhỏ vắng người cách Nghênh Tiên Cung không xa.

Hắn tìm một khối đá, tùy ý ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần, giống như đang chờ đợi người nào đó.

Qua thời gian một bữa cơm, trên không trung vang lên một tiếng tiếng xé, một thân ảnh xuất hiện trên đỉnh núi.

"Hàn đạo hữu tới thực sớm a, xem ra với Hắc Vực đại hội là có phần chờ mong." Thân ảnh cười chắp tay hướng sang Hàn Lập, thanh âm có chút quen thuộc. Chính là lão đạo Vạn Cốt Chân Nhân.

"Ha ha, thực sự Hàn mỗ có chút chờ mong. Bất quá tới sớm chủ yếu là do lần đầu mới tham gia, sợ chậm trễ thời gian tiến vào Hắc Vực!" Hàn Lập mỉm cười, bình tĩnh mở miệng.

"Yên tâm. Nếu đối phương truyền ra tin tức, tuyệt đối sẽ không sai. Bất quá trước khi xuất phát, lão đạo còn có mấy lời trước với đạo hữu. Để tránh trong Hắc Vực, Hàn đạo hữu gặp phải phiền toái không cần thiết." Vẻ tươi cười trên mặt Vạn Cốt Chân Nhân chợt tắt, thần sắc có vài phần nghiêm nghị.

"Ồ. Có chuyện gì? Mời chân nhân nói. Hàn mỗ chăm chú lắng nghe!" Hàn Lập thấy bộ dáng thận trọng của lão đạo, hơi có chút kinh ngạc.

"Kỳ thật những lời này lão đạo không nói, Hàn đạo hữu cũng có thể rõ vài phần. Bất quá Hắc Vực đại hội là một đại hội trao đổi thực sự khác biệt, bần đạo nên dặn vài câu sẽ tốt hơn." Vạn Cốt Chân Nhân thấy bộ dáng Hàn Lập khiêm tốn như vậy, không khỏi lộ ra một tia vừa lòng nói.

------oOo------

Chương 1811: Khiên Dẫn sứ giả cùng vào cửa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kế tiếp, lão đạo liền cung cấp cho Hàn Lập một số điều kiêng kị trong Hắc Vực đại hội.

Hàn Lập nghe xong liên tục gật đầu.

Liền như vậy thời gian trôi qua một tuần trà, lão đạo nhìn lên tầng không trung được che phủ bởi những đám mây sớm, lại mở miệng cười nói:

"Hiện tại thời gian đã gần tới, hai ta nên đến lối vào. Các cửa để nhập vào Hắc Vực có không ít. Nơi mà chúng ta chúng ta chờ, nhiều lắm chỉ có bốn năm người mà thôi. Nhưng trước tiên cần che giấu chân diện mới được. Cũng không cần thủ đoạn quá mức huyền diệu. Ở trong Hắc Vực có cấm chế hạn chế thần niệm. Thủ pháp che giấu bình thường cũng đủ tránh những người khác thăm dò. Vạn nhất lát nữa bị đám đồng đạo ở lối chờ vào cửa nhận ra cũng không sao. Bất quá trong trường hợp đó thì sau khi tiến vào Hắc Vực lại đổi thủ pháp che mắt khác, tuyệt tránh để bị nhận ra trong trao đổi hội."

Vạn Cốt chân nhân không hổ tham gia Hắc Vực đại hội nhiều lần, dễ dàng nói ra điểm phòng ngừa cần thiết nhất.

"Đa tạ Vạn Cốt đạo hữu chỉ điểm, Hàn mỗ đã biết nên làm như thế nào." Hàn Lập cười trả lời. Trong nháy mắt trên người hiện ra một tầng hào quang màu xám mờ ảo, đem cả thân hình che lấp ở trong.

Chính là Nguyên Từ Thần Quang được hắn bức ra bên ngoài cơ thể.

Có thần quang này bao bọc, thần niệm Hợp Thể tu sĩ khác rất khó xuyên thủng qua nhận ra tướng mạo thực.

Vạn Cốt chân nhân thấy bộ dáng này của Hàn Lập cũng cười hắc hắc. Tay vừa bấm niệm pháp quyết, một đạo hắc khí trên người cuồn cuộn tuôn ra che lấp thân hình.

Hai người tiếp tục độn quang, hướng phía ngoài Cửu Tiên Sơn kích bắn mà đi.

Nhất thời, đông đảo Hợp Thể lão quái cùng một số tu sĩ thần bí trong Cửu Tiên Sơn cũng rời khỏi chỗ ở, hướng nơi phía ngoài sơn mạch bay đi.

Chẳng qua những người này đi các địa phương bắc tròn nam vuông, khác nhau rất lớn.

Mấy canh giờ sau, sắc trời đã đứng bóng. Hàn Lập cùng Vạn Cốt chân nhân rời khỏi Cửu Tiên Sơn, tới một sơn cốc hoang vắng heo hút dị thường thì độn quang hạ xuống.

Lúc này đã có hai thân ảnh lẳng lặng chờ ở đây.

Một người toàn thân tỏa ra kim quang chói mắt, nhìn chói lòa như vầng thái dương khiến người không dám nhìn thẳng. Kẻ còn lại thì thân ảnh nhàn nhạt như sương khói, cho dù ánh mắt có chăm chú bao nhiêu cũng vô pháp nhìn rõ.

Hai người này một nam một bắc, đứng cách nhau khá xa. Thấy hai người Hàn Lập đến thì chỉ nhìn lướt qua mà thôi.

Hiển nhiên hai người này không phải cùng một đường như là Hàn Lập cùng lão đạo kia.

Hàn Lập cũng chỉ liếc mắt đánh giá hai người một lần. Hắn không vọng động thần niệm đảo qua. Bởi vì khi trước lão đạo đã nói rõ ràng.

Bắt đầu từ khi sắp tiến vào Hắc Vực, tồn tại hội nhân yêu lưỡng tộc đều cực kỳ kiêng kị dụng thần niệm dò xét người khác.

Nhẹ thì xem như khiêu khích, nặng thì lập tức trở mặt ra tay giáo huấn.

Đối với quy định này, Hàn Lập đương nhiên đồng tình. Bằng mắt thường không thấy rõ mặt hai người kia thì lập tức đem ánh mắt thu trở về.

Tuy rằng hắn tự tin có Minh Thanh Linh Mục, tám chín phần có thể nhìn thấu sự che dấu nhưng chỉ e vạn nhất đối phương tu luyện bí thuật đặc thù, có thể cảm ứng ra thần thông của hắn thì không ổn.

Hắn đương nhiên không muốn, còn chưa tiến vào Hắc Vực đã tùy tiện gây ra phiền toái nào đó.

Vì thế Hàn Lập cùng Vạn Cốt chân nhân tìm một chỗ địa thế tương đối cao ở khá xa hai người kia, cũng lẳng lặng đứng bất động.

Bốn người ở đây đều ẩn tàng chân diện, không ai có hứng thú đàm đạo với nhau cái gì.

Nhất thời không khí nơi đây có vẻ quỷ dị! Ngoài trừ tiếng gió thổi vi vu thì không còn bất luận âm thanh gì khác.

Hàn Lập nheo hai mắt, trong lòng thầm tính toán thời điểm tiến vào Hắc vực.

Qua thêm nửa canh giờ, phía chân trời lại có tiếng xé gió truyền đến.

Tiếp theo một đạo quái quang màu lục ở trên cao phía xa hiện ra, lướt qua hướng bên này kích bắn mà đến.

Chớp động mấy cái, lục quang tựa như vẫn thạch từ trên cao rơi thẳng xuống, có điều mắt thấy hung hăng muốn va vào mặt đất lại thì đột ngột dừng lại, không phát ra một chút tiếng động nào.

Hàn Lập lơ đễnh liếc mắt một cái, chỉ thấy trong lục quang mơ hồ có một thân ảnh.

Vị trí thân ảnh này rơi xuống lại đúng ở giữa chỗ mấy người Hàn Lập.

Thân ảnh trong lục quang đưa mắt ánh giá quang cảnh cùng bốn người còn lại, tựa hồ nhếch miệng cười. Sau đó hắn vững vàng khoanh chân ngồi xuống tại chỗ, không có ý xê dịch một chút nào.

Hàn Lập thấy thế thì ngẩn ra, tiếp theo mỉm cười tựa hồ như cảm thấy người này có chút điểm thú vị.

Nhưng lão đạo ở một bên, ánh mắt âm trầm nhìn bóng người trong lục quang, tựa hồ nhớ tới điều gì, chân mày hơi nhăn lại.

Dựa theo lời Vạn Cốt chân nhân, năm người bọn họ đương nhiên tới ở chỗ này chờ tham gia Hắc Vực đại hội.

Lại qua hơn nửa canh giờ, Hàn Lập bỗng nhiên cảm thấy trong y phục truyền ra dao động khác thường, lúc này thần sắc vừa động.

Tay thò vào bên trong một trảo, trên tay đã một lệnh bài tam giác cỡ bàn tay!

Lệnh bài có màu đen thùi nhưng lúc này, trên mặt có bạch quang nhàn nhạt chớp động lúc sáng lúc tắt không thôi, tựa hồ như đang cảm ứng cùng thứ gì đó.

Hàn Lập trong lòng vui vẻ, ngẩng đầu nhìn sang mấy người khác.

Chỉ thấy Vạn Cốt chân nhân cùng ba người khác đều lấy từ trên người ra một cái bài lệnh độc nhất vô nhị, mặt trên cũng có bạch quang nhàn nhạt chớp lên không thôi.

Đúng lúc này một thanh âm trầm đục ầm vang, từ trên không sơn cốc truyền xuống.

Tiếp theo một vùng không gian dao động mãnh liệt, nhộn nhạo như muốn tách ra.

Năm người ở phía dưới cả kinh, đồng thời nhìn lên không gian truyền ra dao động.

Chỉ thấy trên không sơn cốc vốn đang trời quang mây tạnh, giờ phút này hiện ra một đám mây đen khổng lồ u ám.

Ở trong đám mây đen chợt hiện vô số đạo hồ quang màu bạc chớp động, tiếp theo lóe lên rồi đan vào nhau, nháy mắt ngưng tụ một đoàn.

Đột nhiên một tiếng sấm sét rền vang chấn động cả ngàn dặm ầm vang bên tai, không ngờ trong điện quang chớp động lại hiện ra một cánh cửa màu bạc cực lớn!

Cửa này cao hơn mười trượng, mặt ngoài có hoa văn phong cách cổ xưa huyền ảo, bốn phía cũng có phù văn màu bạc cuồng chuyển không chừng.

Đáng khen cho một cảnh tượng kinh người!

Năm người trong cốc vốn không phải tồn tại bình thường. Từng gặp qua không ít trường hợp quỷ dị thế này. Cả một đám đứng yên bất động tại chỗ, vẻ mặt vẫn tỏ ra tự nhiên.

Đột nhiên cánh cửa cực lớn màu bạc vù vù một tiếng, phù văn bốn phía đang rung động nhất thời trở nên ngưng trệ.

Đại môn từ từ mở ra một khe hở hẹp.

Một đạo hắc quang từ trong khe cửa bắn ra, thân ảnh nhoáng lên một cái, một gã tu sĩ thần bí thân vận trường bào màu đen chợt lóe mà ra, khoanh tay trôi nổi lơ lửng phía trước cánh cửa cực lớn.

Người này toàn thân có hắc khí quỷ dị quấn quanh, dùng ánh mắt lạnh như băng đến tận xương lạnh lùng nhìn đám người phía dưới, không nói một lời.

Hàn Lập nheo hai mắt nhìn Hắc bào nhân, trong lòng khẽ rùng mình.

Khí tức trên thân người này cực kỳ cổ quái, thoáng chốc trở nên cường đại dị thường nhưng thoáng chốc lại yếu nhược như không, một thân tu vi dường như không ổn định.

Đây là công pháp gì? Trong ấn tượng của hắn chưa bao giờ nghe nói qua. Nét mặt Hàn Hập hiện một tia ngạc nhiên, đồng thời tâm niệm chuyển động.

"Các hạ chính là Khiên Dẫn sứ giả đến từ Hắc Vực!" Người có toàn thân lóe ra kim quang, tựa hồ lần đầu tham gia Hắc Vực đại hội, thanh âm phảng phất như chuông đồng hét lớn hỏi.

"Các ngươi đã đem theo Khiên Dẫn Lệnh? Nếu có thì bản sứ giả liền mở Khiên Dẫn chi môn, đón tiếp các ngươi tiến vào bên trong Hắc Vực. Còn người không có Khiên Dẫn lệnh mà tiến vào Hắc Vực ….Giết!"

Hắc bào nhân như không nghe thấy câu hỏi của Kim quang nhân, ngược lại hai mắt chớp động lục quang dị thường.

Ngữ khí tràn đầy sát khí mà thanh âm lại lanh lảnh chói tai, nhất thời không thể phân biệt là nam hay nữ.

Kim quang nhân kia hừ lạnh một tiếng, tựa hồ có chút bất mãn với sự cuồng vọng của Hắc bào nhân, nhưng chung quy không nói thêm gì.

Về phần đám người còn lại, tự nhiên không ai mở miệng.

Hắc bào nhân thấy năm người phía dưới không có dị nghị, cũng không khách khí đưa đơn thủ lật một cái, trong tay hiện ra một kiện Pháp khí là một cây dùi trống tỏa ra ngân quang chói lọi.

Đơn thủ của hắn trở ngược dùng Pháp khí hướng về phía cánh cửa cực lớn gõ một cái.

Đang một tiếng thanh thúy vang lên, khe hở hẹp nơi Ngân môn trong tiếng gầm rú trầm thấp hoàn toàn mở ra.

Hàn Lập tự nhiên ngưng thần nhìn vào trong cửa.

Chỉ thấy bên trong là một vùng đen tuyền không chút ánh sáng, giống như một thế giới hắc ám khôn cùng, thật không hổ là danh là Hắc Vực.

Ngay tại lúc hắn đang mừng thầm thì đột nhiên cảm giác Khiên Dẫn lệnh bài trong tay nóng dần lên, ngay sau đó Phanh một tiếng, nó bạo nổ hóa thành một đoàn hắc quang dần tỏa rộng ra, đem thân hình hắn bao phủ lại.

Cùng lúc đó, Hàn Lập chỉ cảm thấy bốn phía chung quanh như có một sức mạnh cuồng đại vô hình, đẩy thẳng thân hình hắn bay đến cánh cửa màu bạc cực lớn trên không trung.

Hàn Lập cả kinh nhưng xoay chuyển ánh mắt, thấy bốn người còn lại cũng đều bị hắc quang độc nhất vô nhị hút bay lên trời. Tức thời trong lòng bình tĩnh trở lại.

Trong nháy mắt, năm người dưới cái nhìn chăm chú lạnh lùng của Hắc bào nhân, tất cả đều nhất nhất tiến nhập vào trong cánh cửa màu bạc cực lớn.

Hắc bào nhân thấy không chút gì dị thường. Lúc này Pháp khí trong tay hướng hai bên hư không cánh cửa cực lớn khẽ gõ, cứ như thế thân hình cũng bay vào trong cửa.

Tiếng động vang ầm ầm tái khởi. Cánh cửa màu bạc cực lớn từ từ khép lại, tiếp theo sau một tiếng sấm sét rền vang thì lại hóa thành vô số hồ quang tản ra.

Đám mây đen lập tức quay cuồng một trận rồi tiêu thất trong hư không.

Nguyên bản sắc trời đang ảm đạm dần khôi phục lại sự sáng rõ ban đầu.

Hàn Lập ở trong hắc quang, không ngừng đánh giá bốn phía, trên mặt tràn đầy vẻ tò mò.

Sau khi tiến vào cánh cửa màu bạc cực lớn, hắn cùng bốn người khác vẫn bị hắc quang bao phủ, xếp thành một đường lẳng lặng trôi nổi ở trên hư không.

Thân đã trong không gian thần bí sau cánh cửa cực lớn. Hàn Lập với không gian gọi là *"Hắc ám thế giới "* xem rõ ràng một lần.

Bốn phía nơi nơi có hắc khí tạo thành một biển sương vụ màu đen. Trong này có những tia hắc khí từ từ lưu chuyển như bình thường. Lại có hắc khí cuồng bạo không thôi, cuồn cuộn xoay quanh bay múa, đem bốn phía hết thảy điên cuồng xé rách, hình thành từng cơn lốc màu đen sâu rộng mênh mông, nhìn qua nguy hiểm dị thường.

Càng khiến thần sắc Hàn Lập khẽ động chính là, ở trong hơn một số vùng hắc khí xa xa, hắn đã cảm ứng được khí tức của một loại yêu thú kỳ quái rất khác so với yêu thú bình thường. Số lượng của chúng vô cùng đông đảo.

Chúng ẩn thân ở trong sương mù xa xa, bộ dáng chầm chầm nhìn mấy người nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà e dè không dám đến gần.

Nhưng cho dù cách xa như thế, Hàn Lập vẫn có thể cảm nhận được đám yêu thú này phát ra bạo ngược chi khí, xem ra không thể coi thường.

------oOo------

Chương 1812: Hắc sa thị nữ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hắc quang chợt lóe, Hắc bào nhân kia liền quỷ dị xuất hiện ở phía trước năm người, tiếp theo cũng không thấy nói gì cùng bọn họ, liền một mình từ từ bay về phía trước.

Hàn Lập đang thấy có chút kỳ quái, chợt cảm thấy ô quang chợt lóe bốn phía, thân hình không tự chủ được bị một luồng lực lượng vô hình kéo đi.

Bốn người còn lại vướng phải tình hình tương tự.

Hàn Lập vốn là ngẩn ra nhưng ngay đó cười một tiếng.

Khiên Dẫn sứ giả này danh xứng như thực, thật sự muốn kéo mấy người bọn họ mà mời đi.

Bất quá cũng không biết hắc quang bên ngoài cơ thể có huyền cơ gì, mà hắc khí dọc theo đường đi gặp phải đều tự tản ra nơi khác.

Đoàn người tuần tự bay được vài dặm.

Đột nhiên ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ ở một vùng hắc khí rất lớn phía trước, trong mắt mơ hồ có lam quang chớp động.

Dưới sự cảm ứng của hắn, bên trong vùng hắc khí kia ẩn giấu một đại vật, có cùng khí tức với đám yêu thú kỳ quái ban nãy, có lẽ là cùng chủng loại nhưng không biết cường đại hơn biết bao nhiêu lần.

Ngay cả Hợp Thể tu sĩ như hắn cũng cảm thấy một sự uy hiếp rất lớn.

Tầng hắc khí này không chút tầm thường, Linh Mục thần thông của hắn cũng không thể hoàn toàn xuyên thấu. Chỉ mơ hồ chứng kiến trong hắc sương vụ ẩn một cự thú to thân như một ngọn núi nhỏ, hình dáng giống như một con Giao Mãng cự thú.

Thời điểm Hàn Lập thầm rùng mình thì bốn người khác cũng đã phát hiện quái vật trong hắc khí phía trước. Mắt thấy bọn họ đang từ từ trôi tới con thú này thì trong lòng đều trở nên cảnh giác.

Đúng lúc này, Khiên Dẫn sứ giả đang ở phía trước đột nhiên hướng xuống phía dưới mà đi, đồng thời mang theo đám người hạ xuống. Không để tiếp cận với cự thú không biết tên phía trước.

Hàn Lập tự nhiên trong lòng buông lỏng, liếc mắt đánh giá cự thú kia lần nữa rồi không chú ý thêm nữa.

Nhưng một lát sau, sắc mặt hắn lại biến đổi.

Đoàn người dưới sự dẫn dắt của Khiên Dẫn sứ giả, lại trôi xuống phía dưới chừng mấy vạn trượng sâu, nhưng nơi này dường như không có điểm cuối.

Hư không chung quanh trải rộng hắc khí, giống như là một vực sâu không đáy hun hút tối om.

Nếu không phải Hàn Lập thấy bốn người còn lại ở trong hắc quang vẫn không có hành động khác thường, chỉ sợ đã quyết định không để người an bài xuống tiếp như vậy.

Cũng may tiếp tục xuống dưới hơn vạn trượng, hắc khí bốn phía rốt cục tản ra, dần rời khỏi biển sương vụ hắc ám.

Phía dưới xuất hiện một địa phương màu xanh thẫm quái dị.

Nơi nơi là lam quang nhạt tỏa ra khắp bốn phía, đem những kiến trúc lớn phía dưới cùng những quái lâm bốn phía như cột đá màu đen thật lớn chiếu sáng rõ ràng.

Không ngờ trong không trung lơ lửng hơn mười khối quang cầu màu lam chói lọi to lớn, đều đường kính hơn trượng, tản ra lam quang lạnh lùng như vĩnh hằng không tắt.

Sau một thoáng, hắc quang đang bao vây mấy người Hàn Lập rung động một trận, phát ra một tiếng âm trầm đục tiêu thất.

Tức thời dẫn lực đang bao quanh trên người năm người cũng đồng thời biến mất không thấy.

"Ta còn đi tiếp đón những người khác. Các ngươi tới Hắc Vực đại điện phía dưới thì sẽ có những người khác tiếp đãi." Hắc bào nhân lạnh lùng hướng năm người nói một câu, không hề quản bọn họ có nghi hoặc gì, quay người tiến nhập vào trong hắc khí trên cao.

Hàn Lập thấy thế có chút á khẩu.

Bất quá Vạn Cốt chân nhân một bên, tựa hồ không chút nào để ý việc này. Lão đạo cười nhẹ một tiếng, liền tự thúc dục độn quang bay xuống phía dưới.

Kim quang nhân cười hắc hắc, cũng không chút do dự hóa thành một đạo kim hồng kích bắn xuống.

Hàn Lập cùng hai người còn lại liếc lẫn nhau, tự nhiên cũng bay theo xuống dưới.

Chỉ thấy Kiến trúc nơi đây mọc lên như nấm, lại khác thế giới bên ngoài rất lớn.

Tất cả phòng ốc đều chỉ dùng để một loại tài liệu màu đen nhìn như thô hòn đá xếp chồng lên nhau mà thành. Mỗi một tòa đều thô kệch mà dị thường cao lớn, mơ hồ mang theo phong cách man hoang thời thượng cổ.

Hắc Vực đại điện theo như lời Khiên Dẫn sứ giả kia, thật rất dễ dàng nhận ra.

Chính là một tòa đại điện cao tới hơn ngàn trượng, chiếm diện tích vài dặm trên một ngọn núi màu đen, bất luận ai tới đây đều phải chú ý tới nó.

Năm người Hàn Lập trước sau hạ xuống một quảng trường trước đại điện, nơi này sớm có hai hàng nữ tử khoác lụa mỏng màu đen chờ.

Tất cả nữ tử đều dùng khăn đen che mặt nhưng không lấp được mắt mày thanh tú lộ ra, cả một đám đều có dáng người xinh đẹp quyến rũ, hơn nữa nguyên âm khí trên người rất đậm, tu vi đều đã ngoài Kết Đan.

Đây đều là tối cực phẩm tuyệt hảo lô đỉnh.

Năm người vừa rơi xuống, lập tức năm nữ tử gần nhất phong tư chỉnh tề tiêu sái tiến lên.

"Tỷ muội vãn bối bái kiến năm vị tiền bối. Từ giờ trở đi, đám người vãn bối chuyên môn hầu hạ các tiền bối. Các vị tiền bối nếu có nghi vấn cùng yêu cầu gì, chúng vãn bối nhất định sẽ toàn lực giải đáp cùng thỏa mãn. Hiện tại cách Trao đổi đại hội còn một vài canh giờ, các vị tiền bối có muốn tới tĩnh thất chuyên môn nghỉ một lát chăng?" Một nữ tử dáng người cao mảnh dẻ, da thịt như tuyết trắng lấp ló trong làn lụa đen, chỉnh đốn trang phục hướng về đám người Hàn Lập thi lễ, đôi mắt đẹp ẩn tình nói lời cực kỳ mê người.

". Hừ, Hắc Vực các ngươi thích bày ra tà môn ma đạo làm gì. Ta không cần bất luận kẻ nào tiếp đãi, trực tiếp mang ta đến đại điện là được." Gã có thân ảnh nhạt như khói nhẹ bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng. Không ngờ thanh âm này lại dễ nghe êm tai, thì ra là một nữ tu.

"Tiền bối nếu không muốn vãn bối tiếp đãi, tự nhiên sẽ không miễn cưỡng. Số chín, ngươi mang vị tiền bối này đến Thiên Điện đi." Hắc sa thị nữ nọ lại khẽ cười một tiếng, quay đầu hướng sang một nữ tử dáng người hơi thấp trong tứ nữ còn lại, phân phó một câu.

Hắc sa thị nữ kia nghe vậy, vội lên tiếng trả lời:

"Tiền bối, mời theo vãn bối đi trước một bước!"

Nói xong lời này, hắc sa thị nữ được gọi số Chín kính cẩn thi lễ, thướt tha hướng đại điện đại môn đi tới.

Nữ tu thân như làn khói nhẹ, dùng ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn số Chín một cái, không nói một lời theo đi.

"Ha ha, lão phu cũng không cần nghỉ ngơi cái gì, cũng giống vị tiên tử kia, đi tới chính điện đại hội đi." Thân ảnh được lục quang bao phủ cũng cười nói. Mang theo âm thanh già nua dị thường, tựa hồ là một lão giả tuổi không nhỏ.

Hắc sa nữ tử dẫn đầu vẫn mang thần tình tươi cười một lời đáp ứng, tiếp tục phân phó một nữ tử khác mang lão tiến vào trong đại điện.

Trong nháy mắt trên quảng trường liền chỉ còn lại có ba người Hàn Lập.

"Sách sách, có tiện nghi lại không muốn chiếm! Tại hạ sẽ không làm chính nhân quân tử gì đó. Nhị vị đạo hữu, trước hết tại hạ đi tiêu dao một phen." Vạn Cốt chân nhân phát ra một tiếng cười to, thanh âm có chút sắc nhọn, hoàn toàn khác hẳn ban đầu.

Tiếp theo lão đạo cũng không đợi hắc sa nữ tử cầm đầu nói cái gì, trực tiếp tiến lên từng bước, ôm lấy một hắc sa nữ tử gần nhất, liền nghênh ngang rời khỏi.

"Hắc hắc, vị đó đúng là người cùng sở thích với ta, không biết có phải ta nhận sai đồng đạo rồi chăng! Như vậy đi, nếu ngươi là người cầm đầu các nàng ở đây, đương nhiên là người xuất sắc nhất. Bổn tọa muốn ngươi tới hầu hạ một phen." Thân ảnh trong kim quang chói mắt, đưa ánh mắt hung hăng đảo qua khuôn mặt của hắc sa nữ tử cầm đầu, liền phát ra cười nhẹ.

"Tiền bối có thể vừa ý với dung mạo của tiểu nữ, vãn bối tự nhiên cầu còn không được. số Mười một, ngươi chiêu đãi vị tiền bối còn lại cho tốt, không được sơ sót." Hắc sa thị nữ cầm đầu không chút tỏ vẻ nào ngoài ý muốn, ngược lại cười dài nói.

Tiếp theo nàng tiến lên từng bước, ôm lấy thân ảnh trong kim quang, cũng ly khai khỏi chỗ này.

Hàn Lập mở trừng hai mắt, nhìn hai hàng hắc sa thị nữ vẫn đứng xa xa. Lại liếc mắt xem xét nữ tử gần trong gang tấc, không khỏi sờ sờ cằm, cũng đem thanh âm trở nên có chút thô hào hỏi:

"Ngươi là số Mười một? Chẳng lẽ khi trước chỉ có vài đạo hữu tới đây sao"

"Tiền bối hiểu lầm. Vãn bối tuy có số là mười một, nhưng các đồng nghiệp hầu hạ các tiền bối khác khi trước cũng có thể là số Hai mươi, Ba mươi. Đều không phải theo trật tự, mà đón đợi chư vị tiền bối một cách ngẫu nhiên." Hắc sa thị nữ số mười một này có dáng người nhỏ xinh, thanh âm nhu hòa dễ nghe, cùng sử dụng ánh mắt tội nghiệp xem xét Hàn Lập, giống như sợ hắn tùy tiện từ chối.

"Thì ra là thế! Tới tĩnh thất nghỉ ngơi thì không cần, ngươi theo ta tới đại điện một chuyến, ta có lời cần hỏi ngươi." Hàn Lập thản nhiên phân phó một tiếng.

"Dạ, tiền bối!" Thị nữ số mười một tự nhiên cung kính đáp ứng, chủ động tiến lên.

Hàn Lập quét mắt nhìn nàng một cái, không khách khí ôm thân thể mềm mại mảnh mai không xương của đối phương, hướng cửa điện mà đi.

Mà khi đám người Hàn Lập rời đi quảng trường không bao lâu, lại có bốn gã thân hình được các loại linh quang che phủ từ trên cao hạ xuống, đồng dạng có bốn hắc sa thị nữ tươi cười nghênh đón.

Qua thời gian một bữa cơm, Hàn Lập nheo hai mắt ngả người trên một chiếc ghế rộng rãi.

Hắc sa thị nữ số mười một cơ hồ đem hơn phân nửa thân thể mềm mại tiến nhập trong lòng hắn, dùng ánh mắt như có nước nhìn gương mặt mơ hồ của Hàn Lập trong một tầng thanh quang.

Không riêng gì gương mặt mà cả thân hình hắn đều bị một tầng thanh hà bao phủ.

Không biết từ khi nào Hàn Lập đã thay đổi một loại thần thông ẩn dấu thân hình. Lúc này ngay cả Vạn Cốt chân nhân cũng vô pháp nhận ra thân phận này của hắn.

Nơi đây là một thạch đình màu đen lơ lửng ở trên hư không. Trong này chẳng những bàn trà đầy đủ, thậm chí còn có một số linh hoa linh quả giới cực kỳ hiếm thấy ở ngoại giới, trực tiếp bầy ở trên bàn đá trước người Hàn Lập.

Ở hư không chung quanh xa hơn một chút, có thể thấy những kiến trúc tương tự lơ lửng. Cẩn thận đảo qua mọi nơi, mơ hồ có chừng năm sáu trăm tòa như thế.

Trong đó đa phần các phi đình đều trống rỗng, còn lại chừng mấy chực tòa có người ngồi ở trong, phần lớn đều có một hắc sa thị nữ bầu bạn.

Bất quá Hàn Lập không để ý những đồng đạo ẩn dấu tướng mạo này, mà là ánh mắt chớp động nhìn chầm chầm vào một vòng hào quang màu trắng ngà bao phủ nơi trung tâm của các thạch đình.

Màn hào quang này có đường kính rộng hơn trăm trượng, bên trong có một Ngọc đài cao trắng tinh.

Ở bốn phía của đài ngọc là các cột đá màu hồng lam đứng sừng sững, ở trung tâm có bố trí một quỷ dị pháp trận màu hoàng kim. Mà ở trung tâm pháp trận, song song bày hai cái bàn đá cổ quái một đen một trắng hai độc nhất vô nhị.

Giờ phút này trên đài cao rỗng tuếch, không một bóng người.

"Chiếu theo lời của ngươi, lát trao nữa khi lúc trao đổi đại hội mới bắt đầu, Hắc Vực hội các ngươi trước tiên xuất ra một số kỳ trân vật trao đổi cùng chúng ta!" Hàn Lập đem ánh mắt thu lại, thản nhiên hướng nữ tử trong lòng nói một câu.

------oOo------

Chương 1813: Hắc la

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đương nhiên, tài phú của Hắc Vực chúng ta không dám khoe là đệ nhất lưỡng tộc nhưng tuyệt không kém Tam Hoàng Thất vương. Thậm chí còn có một số kỳ trân được cung cấp bởi các dị tộc nơi Man Hoang thế giới, tin tưởng sẽ không làm tiền bối thất vọng." Hắc sa nữ tử ở trong lòng Hàn Lập, khẽ cười nói.

Lúc này nàng đã gỡ tấm hắc sa trên mặt xuống, lộ ra khuôn mặt thiên kiều bá mị, nụ cười diễm mỹ khiến nhân tâm chấn động, không thể tự kềm chế.

Hiển nhiên là hắc sa thị nữ này tu luyện một công pháp mị thuật đặc biệt nào đó, nếu không tuyệt không có mị lực kinh người như thế.

Có điều Hàn Lập đối với khuôn mặt câu hồn dẫn phách của nàng lại như không thấy, thản nhiên hỏi một câu:

"Hắc Vực trong mỗi lần giao dịch, có thể chuyên môn bồi dưỡng ra nhóm nữ tỳ các ngươi thật là một danh tác khiến người trầm trồ. Bất quá ta có chút kỳ quái, với dung mạo cỡ các ngươi, nếu ở ngoại giới thì đương phải có người nhận biết mà nổi danh. Chẳng lẽ là..."

"Tiền bối đoán không sai. Tỷ muội vãn bối từ lúc còn nhỏ đã sống ở trong Hắc Vực, căn bản chưa bao giờ ra bên ngoài. Nếu tiền bối không chê xin thu vãn bối làm thị thiếp. Như thế, mỗi ngày tiểu nữ tử đều có thể hầu hạ người." Nữ tử số mười một nghe như vậy, trên khuôn mặt đang tươi cười lập tức thay thế bởi vẻ đáng thương.

Nếu là tu sĩ bình thường thấy vẻ mị hoặc của nàng chỉ sợ là tâm tình kích động không thôi.

Nhưng thần niệm Hàn Lập cường đại như thế, ý chí kiên quyết như thế. Khóe miệng vừa động, trực tiếp từ chối thỉnh cầu của nàng: *"Không được. Bổn tôn vốn quen độc lai độc vãng"*.

Thiếu nữ số mười một cũng rất thức thời, vừa thấy Hàn Lập thực vô tình như vậy thì lập tức ngậm miệng, không đề cập lại chuyện này, đồng thời nhu thuận đem thân mình tựa hẳn vào người Hàn Lập.

Với động tác này của nàng, Hàn Lập không có bao nhiêu phản ứng. Hắn theo bản năng ôm thân thể mảnh mai vào người, tận hưởng một chút hương diễm của mỹ nữ.

Kế tiếp Hàn Lập lại hỏi thêm một số sự tình có quan hệ chi tiết đến Hắc Vực đại hội. Nữ tử trong ngực nhất nhất giải đáp khiến hắn rất vừa lòng.

Lúc này, các Phi đình còn trống ở bốn phía dần dần xuất hiện thêm nhiều thân ảnh.

Hiển nhiên theo thời gian, các tồn tại tham gia đại hội bắt đầu tiến dần vào đại điện.

Oanh! Đột nhiên một thanh âm rất lớn từ phía dưới truyền lên khiến cả hư không đều chấn động.

Nguyên bản Hàn Lập đang lười biếng tựa vào trên ghế, thần sắc vừa động. Trong mắt lưu chuyển một trận lam quang, lập tức xuyên qua hư không đen tuyền, nhìn qua về chỗ phát ra cự thanh kia.

Chỉ thấy tại nơi cửa vào đại điện có một người khổng lồ thân cao mười trượng, cả người bao phủ trong một tầng hỏa diễm cực nóng, đứng ở nơi đó giương nanh múa vuốt.

Kề bên hắn là một hắc sa thị nữ trên mặt đầy vẻ kinh hoảng, đang hướng về hắn như giải thích điều gì đó.

Thân ảnh khổng lồ trong hỏa diễm tựa hồ phẫn nộ dị thường, rống to một tiếng, một bàn tay thật lớn trong hỏa quang vụt đánh ra, như muốn đem nữ tử bên phải chụp thành một đám thịt vụn.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên nơi hư không gần đó dao động, một đạo kim quang biến thành kim sắc kinh hồng chợt lóe lên, trảm thẳng xuống người khổng lồ một kích.

Kiếm quang mang hàn ý băng lãnh cùng cực, bộ dáng không lưu tình chút nào!

Người khổng lồ trong hỏa diễm gầm lên một tiếng, Cự trảo đang chụp về hắc sa thị nữ biến chiêu hồi thủ, trực tiếp hướng về phía đạo kim sắc kiếm quang nghênh đón.

Kết quả một tiếng vang chói tai nổ chát chúa như kim loại va chạm, hỏa diễm cùng kiếm khí đan vào nhau. Người khổng lồ trong hỏa diễm bình bịch liên tiếp bị đẩy lui mấy bước, mà hư không trên đỉnh đầu thiếu nữ cũng lăn tăn dập dờn như sóng gợn, một thân ảnh mờ ảo xám nhạt cũng bị chấn động hiện ra.

Hàn Lập ngưng thần đảo qua, chỉ thấy thân ảnh nọ mặc một cái áo bào xám, không biết dùng loại tài liệu nào chế thành mà khiến người cảm giác hư ảnh rất mờ nhạt. Có điều phía trên mặt hắn đeo một mặt nạ ác quỷ hung tợn, hai mắt như điện nhìn chầm chầm vào người khổng lồ trong hỏa diễm.

"Vị đạo hữu yêu tộc này, không biết vì sao ngươi tức giận như thế, lại ra tay với một vãn bối. Số ba mươi bảy! Sao ngươi lại đắc tội khách quý, còn không mau lại đây làm đại lễ bồi tội với vị tiền bối này!" Ngoài dự đoán của mọi người, hư ảnh xám nhạt vốn ra tay không chút nào lưu tình, ngược lại lúc này lớn tiếng răn dạy hắc sa thị nữ.

"Vừa rồi vãn bối chiêu đãi có chỗ lầm lẫn, mong tiền bối ngàn vạn lần không trách tội!" Thị nữ số ba mươi bảy mới từ quỷ môn quan dạo qua một vòng trở về, sắc mặt trắng bệch dị thường. Khi nghe hư ảnh xám mờ nhạt phân phó thì vội vàng chỉnh đốn trang phục, hướng người khổng lồ trong hỏa diễm thi lễ.

"Hừ, lần này mỗ bỏ qua. Lần sau còn phạm sự tình kiêng kị của tộc ta, đừng trách mỗ trực tiếp sát diệt ngươi" Người khổng lồ

trong hỏa diễm tựa hồ bị một kiếm của hư ảnh xám nhạt cảnh tỉnh rất nhiều. Lửa giận trong mắt dần biến mất, nhưng trong miệng vẫn phát ra tiếng hừ lãnh đạm ong ong.

Ngay sau đó, hỏa diễm ngoài thân người khổng lồ lưu chuyển, thân hình liền thu nhỏ lại mấy lần, biến thành một gã hồng bào nhân như người thường, trên đầu có một đôi quái sừng đỏ đậm, nhưng bộ mặt bị vầng hồng hà che kín hoàn toàn.

Mà lúc này, hư ảnh màu xám nhạt cũng khẽ nhúc nhích miệng hướng thị nữ số ba mươi bảy truyền âm hỏi một số điều gì, cuối cùng khẽ gật đầu, vòng tay hướng thân ảnh trong hỏa diễm:

"Thì ra đạo là người ở tộc nọ, vừa rồi số ba mươi bảy thực có hành động mạo phạm, nhưng niệm tình vì kiến thức của thị nông cạn, không có khả năng biết lai lịch bộ tộc đạo hữu, hay là không cần chấp nhặt cùng thị. Ta sẽ lập tức sai người đổi lại một nữ tử hiểu chuyện, chuyên môn chiêu đãi đạo hữu."

"Hừ, tùy ngươi. Ta chỉ hy vọng trao đổi đại hội lập tức bắt đầu, bản tôn không có thời gian rảnh ở trong này với Hắc Vực các ngươi." Hồng bào yêu tu hừ lạnh một tiếng, cũng không cần người dẫn dắt, trực tiếp hóa thành một khối hỏa cầu thật lớn bay thẳng lên một tòa phi Đình trống trên cao rồi dừng lại ở đó.

Hư ảnh màu xám nhạt phía dưới thấy vậy lắc đầu, tựa hồ có chút cười khổ. Hướng sang thị nữ số ba mươi bảy đang bái phục trên mặt đất khoát tay một cái, sau đó thân hình nhoáng lên, liền cùng như lúc ban đầu xuất hiện, chợt lóe lên đã không thấy bóng dáng.

Hắc sa thị nữ lúc này mới đứng dậy, nhanh chóng rời khỏi nơi đó.

Tuy Hàn Lập rất có hứng thú đối với nguyên nhân khiến hồng bào yêu tu nổi giận. Nhưng thấy việc này đã từ lớn hóa nhỏ, từ nhỏ hóa không thì liền thu hồi sự chú ý. Hai mắt từ từ nhắm lại, bắt đầu nghỉ ngơi dưỡng thần.

Lúc này, nữ tử đang nhu thuận trong lồng ngực hắn đứng lên, lặng lẽ tới phía sau, dùng đôi ngọc nhẹ nhàng bóp vào đầu vai hắn, giống như tỳ nữ phàm nhân thế tục giới đang hầu hạ chủ nhân.

Với thân thể mạnh mẽ của Hàn Lập, căn bản không cần hầu hạ thế này để giảm cái gì mệt nhọc, nhưng lúc này trong mũi thoang thoảng ngửi thấy phía sau truyền đến u hương dìu dịu của xử nữ, trên vai cảm ứng bàn tay thon nõn mềm mại, tự nhiên vẫn là hưởng thụ dị thường.

Hắn ngả người trên ghế không nhúc nhích, tựa hồ như tiến vào bên trong mộng cảnh.

Cứ như vậy thời gian chậm rãi trôi qua, trong các thạch đình dần dần xuất hiện đông đảo thêm các thân ảnh.

Chừng ba bốn canh giờ sau, tám chín phần số thạch đình đều có người.

Tuy rằng tổng nhân số cũng không đến bốn năm trăm, nhưng tưởng tượng trong này có tới mấy chục lão quái Hợp Thể kỳ, còn lại cũng là tồn tại Luyện Hư mang trọng bảo, liền biết Trao đổi đại hội được mong đợi thế nào.

Bất quá nhân số gia tăng nhiều như vậy, nhưng tu sĩ nhân yêu hai tộc trong các thạch đình đều một đám mang biểu tình lãnh đạm, hoặc ngồi yên vẫn không nhúc nhích, hoặc tự rót tự uống chiếu cố bản thân, không có bất luận kẻ nào có ý tứ liên hệ cùng những người chung quanh hay đàm luận với nhau.

Cả đại điện đều lâm vào không khí im lặng cực kỳ quỷ dị.

Lại quá sau nửa canh giờ, đột nhiên trong đài ngọc cao trắng noãn trên hư không trong đại điện, một đoàn kim quang chói mắt bạo phát ra. Trong một góc kim sắc pháp trận hiện ra một chiếc Cự la (Chiêng lớn) đen tuyền cùng một thân ảnh lục sắc.

Cự la chừng cao ngang đầu người, mặt ngoài ngăm đen dị thường, bên viền có chút tàn tích loang lổ, ở giữa lại minh ấn một đồ án, là khắc họa một con mắt của một quái giao màu đen, liên tục chớp ẩn hồng quang yêu dị.

Thân ảnh lục sắc cùng xuất hiện với Hắc La là một đại hán cầm trong tay một tiểu chùy tử sắc, nửa thân trên trần trụi giống như Huỳnh Cân lực sĩ.

Tuy toàn thân hắn có màu lục nhạt nhìn như không phải nhân tộc, nhưng trên người lại không có yêu khí tán phát ra, khiến người ta nhất thời không thể phán đoán được chủng tộc chân chính.

Bất quá trong da thịt màu lục của đại hán ẩn ẩn tản ra kim quang sáng bóng, có thể khẳng định có tu luyện đoán thể công pháp đặc thù nào đó, thân thể tuyệt đối mạnh mẽ.

Chúng tu sĩ trong các Thạch đình bốn phía tự nhiên hướng lên đài ngọc, nhìn lại một la một người này xem có hành động gì.

Lục phu lực sĩ đối diện nhiều ánh mắt kinh người như vậy vẫn xem như không thấy. Hắn hít sâu một hơi, lục quang ngoài thân chớp động, thân hình chợt bạo tăng gấp đôi, hóa thành một cự hán cao đến hơn ba trượng.

Hai cánh tay lại đầy gân guốc, trực tiếp to lên mấy vòng.

Cánh tay Cự hán vừa động, hai ban tay to như cái đấu đồng thời nắm chặt cây đồng chùy tử sắc, ánh mắt hướng về hắc sắc cự la với vẻ ngưng trọng cực kỳ, chậm rãi gõ một kích.

Đương một tiếng ông minh, từ giữa con mắt trên Hắc la tỏa ra một vòng sáng tử sắc, chợt lóe lên rồi tiêu thất trong hư không.

Hàn Lập thấy vậy ngẩn ra, chưa có phản ứng thì cự hán sau một kích, thân hình như một quả khí cầu xì hơi, trong nháy mắt hóa thành một lão giả râu tóc bạc trắng, thân hình gầy đét như bộ xương khô, một bộ quỷ dị gần đất xa trời.

Một kích vừa rồi giống như đem máu huyết toàn thân cùng lượng lớn thọ nguyên của Cự hán, tất cả đều tiêu hao sạch sẽ.

Chúng tu sĩ trong thạch đình tự nhiên đều biến sắc.

Hắc Vực làm ra hành động này đương nhiên không có khả năng để tự bêu xấu!

Tròng mắt Hàn Lập cũng co rụt lại, tiếng thanh la vừa rồi lọt vào tai rõ ràng nghe rất bình thường, cũng không chỗ dị thường gì.

Nhưng ngay sau đó, bỗng nhiên hắn cảm thấy linh lực trong cơ thể sôi trào, đồng thời máu huyết toàn thân lưu động nhanh hơn mấy lần, cả người trở nên nóng rực dị thường.

"Đây là..."

Hàn Lập cả kinh, đứng lên khỏi ghế.

Chân nguyên cường đại trong cơ thể hắn vừa động, mới đem hết thảy dị tượng trong cơ thể mạnh mẽ trấn áp lại, nhưng đồng thời phát hiện pháp lực toàn thân cơ hồ có điểm khác với trước, sau khi nghe tiếng thanh la thì lại tăng lên một phần!

------oOo------

Chương 1814: Tề Thiên La

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không riêng gì Hàn Lập mà tất cả các tu sĩ đều giật mình, phát hiện pháp lực trong thể nội có sự biến hóa.

Chẳng qua pháp lực của Hợp Thể Kỳ tăng thêm cực kì bé nhỏ, chỉ tương đương với mấy tuần trăng đả tọa khổ tu mà thôi. Còn Luyện Hư kỳ tăng rõ ràng hơn, một tiếng la minh trôi qua, khiến bọn họ tăng thêm mười năm khổ tu.

Điều này khiến các Luyện Hư kỳ tu sĩ trong lòng khá vui vẻ. Còn Hợp Thể lão quái trong lòng kinh nghi bất định.

Nhưng vô luận là thuộc cảnh giới nào, ánh mắt tất cả vèo một cái, gắt gao tiếp cận trên Cự la màu đen. Trong mắt có thể thấy vẻ tham lam, mừng như điên cùng các loại hỏa nhiệt, hận không thể bay đến đem thu nó vào túi.

Chỉ là thanh âm do vật ấy phát ra lại có thể tự tăng thêm tu vi, đây là chuyện tình hoảng sợ tới cỡ nào!

Đúng là bảo vật này phản phệ cũng không nhẹ, lại khiến người gõ la mất đi tinh huyết cùng thọ nguyên nhưng tuyệt đối vẫn là một kiện bảo vật nghịch thiên.

Chẳng lẽ là Huyền Thiên chi bảo trong truyền thuyết sao? Một số tồn tại lưỡng tộc thầm nhủ.

Hàn Lập kinh hãi nhìn Hắc la này không thôi, âm thầm cũng có chút hoài nghi.

Đáng tiếc trong Hắc Vực thì thần niệm chịu sự hạn chế rất lớn, vô pháp dò xét qua Hắc la ở xa. Nếu không trên thân hắn có Huyền Thiên Quả, có thể thuận lợi xác nhận nó có phải Huyền Thiên chi vật hay không.

Lúc này, Bạch phát lão giả do tên lực sĩ biến thành trên đài cao, trong tay cầm tử sắc đồng chùy cung kính hướng người rồi bay lên bàn đá màu đen, tiếp theo linh quang dưới chân chợt lóe, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Nhưng ngay sau đó, một bóng người khác xuất hiện ở một bên của Cự la.

Người này một thân ngân sắc cẩm y, đeo một cái mặt nạ màu vàng, hai mắt xanh biếc dị thường, không giống như nhân tộc bình thường. Vừa hiện thân thì ánh mắt mọi người đều tập trung lên người hắn.

Hai mắt Kim Diện Nhân lại bắn ra lục quang nhìn về bốn phía, ho nhẹ một tiếng rồi mở miệng:

"Ha ha, sự thần kỳ của Tề Thiên La này thì vừa rồi chư vị đạo hữu đã được lĩnh giáo rồi. Tiếng la thanh vừa rồi xem như là một lễ vật nhỏ Hắc Vực dành cho các vị. Tề Thiên La này chính là một trong những bảo vật áp trục, chính là bảo vật đầu tiên được đem trao đổi. Tin tưởng với bảo vật giá trị ỡ này sẽ không làm chư vị đạo hữu thất vọng. "

"Cái gì, thật sự là lấy ra vật đó để trao đổi? " Mặc dù đại đa số mọi người đã có suy đoán, nhưng khi nghe được lời này thì vẫn có vài người kinh hỉ thốt lên.

"Chỉ cần xuất ra bảo vật khiến bản nhân vừa lòng thì Tề Thiên La này đương nhiên có thể trao đổi. " Kim diện nhân cười hắc hắc, khẩu khí trái lại rất đặc biệt.

"Điều này có chút kỳ quái. Lão phu tham gia Hắc Vực đại hội không biết bao nhiêu lần rồi. Tuy trước kia quý vực có xuất ra bảo vật trân quý để trao đổi, nhưng những lần trước chưa bao giờ thấy lấy ra bảo vật nghịch thiên cỡ này để trao đổi ngay đầu tiên. Chẳng lẽ do trường đại kiếp nạn sắp phát sinh, quý vực đã có tính toán sẵn? " Một thanh âm già nua dị thường bỗng nhiên vang vọng trong hư không, khiến mọi người không thể xác định là từ thạch đình nào truyền ra.

Hàn Lập nghe xong có chút rùng mình, hắn đương nhiên biết đại kiếp nạn đối phương nhắc đến chính là ma kiếp bùng nổ ngàn năm.

Bất quá, chuyện liên quan đến ma kiếp thì đám người tham gia Hắc Vực trao đổi hội đã biết được một phần.

Bởi vậy không có ai giật mình vì ý tứ trong thanh âm già nua kia, ngược lại đều nhìn về phía Kim Diện Nhân, xem hắn trả lời câu hỏi này như thế nào.

"Vị đạo hữu này nói không sai, sự việc ma kiếp hàng lâm có liên quan đến nhân yêu lưỡng tộc. Hắc Vực thân là một phần tử của lưỡng tộc, tự nhiên không thể không lo lắng. Có chuẩn bị cũng là bình thường. Nhưng là có một điều, vừa rồi vị đạo hữu này nói chưa hẳn đúng. Tề Thiên La này tuy thần kỳ nhưng chưa đến độ nghịch thiên như chư vị đạo hữu tưởng tượng, hơn nữa bản thân nó cũng có tì vết nhất định. Quả thực không bằng mấy món bảo vật mà trước kia Hắc Vực đã xuất ra" Kim Diện Nhân mỉm cười nói.

"Tì vết! Đạo hữu có thể nói rõ thêm chút không? Chẳng lẽ vật nàu không phải là Huyền Thiên chi bảo?" Một thanh âm trong trẻo dị thường nhưng lạnh lùng từ trong một thạch đình truyền ra, mọi người đều nghe từ trong đó thêm một tia thất vọng.

"Huyền Thiên chi bảo! Hắc hắc, Hắc Vực chúng ta mặc dù có chút bổn sự, nhưng sao có thể có bảo vật nghịch thiên như thế. Không riêng gì chúng ta, mà ngay cả trong Tam Hoàng Thất Vương, thậm chí cả hai vị Đại Thừa kỳ trong lưỡng tộc cũng không có khả năng có Huyền Thiên chi bảo trong tay. Loại Huyền Thiên chi vật này, cho dù lưỡng tộc chúng ta may mắn có được thì cũng chỉ đưa tới họa diệt tộc mà thôi. Bằng không, trận chiến dị tộc công kích Thiên Uyên thành mấy trăm năm trước sao có thể bạo phát?" Kim Diện nhân nói đầy thâm ý, có vẻ khó hiểu nhưng lại khiến các lão quái Hợp Thể kỳ biết sự tình biến sắc.

Thanh âm của Kim Diện Nhân dừng lại một chút, khẩu khí hạ thấp xuống nói thêm:

"Bất quá, bản vực đã đem Tề Thiên La ra trao đổi với chư vị, khẳng định giải thích rõ ràng lai lịch của nó. Thực ra bảo vật này cũng ẩn chứa một tia quy luật thiên địa có uy lực không thể tưởng tượng nổi mà chỉ Huyền Thiên chi bảo mới có. Lai lịch chân chính của nó là, được bản vực tìm thấy trong bí địa của một dị tộc man hoang đã bị tuyệt diệt, bản thân nó có chút bị tàn phá khiến uy lực giảm đi.

Mà dựa theo văn tự tìm được bên trong bí địa dị tộc giải thích, bảo vật này vốn là một đôi, là trấn tộc chi bảo của tộc này. Ngoài Tề Thiên La còn có Chấn Thiên Chùy. Cả hai hợp nhất mới là bộ chí bảo sẵn có. Đáng tiếc chúng ta không hề tìm thấy Chấn Thiên Chùy ở bí địa đó. Sau khi trở về thì tìm một vị luyện khí đại sư, tiêu phí sức của chín trâu hai hổ, mới dùng Thâm Hải Tử Kim Đồng Mẫu cùng một số tài liệu quý hiếm khác phỏng chế ra một kiện Chấn Thiên Chùy. Nhưng kiện phỏng chế phẩm cũng không tính là thành công, nhiều lắm chỉ phát huy ra một phần mười công hiệu của chính phẩm. Về phần tu bổ lại Tề Thiên La, bởi vì cần tài liệu đặc biệt mà nhất giới này căn bản không nơi nào có, cũng chỉ đành để nguyên dạng. Nếu không, Tề Thiên La cùng chính phẩm Chấn Thiên Chùy phối hợp, cho dù không phải là Huyền Thiên chi bảo thì sự thần kỳ chắc chắn không kém bao nhiêu. Đây đúng là một chuyện đáng tiếc!"

"Bổn tọa không quan tâm bảo vật này có phải là Huyền Thiên chi bảo hay không, điểm mấu chốt muốn biết là thần thông cụ thể cùng tì vết của nó." Thanh âm thản nhiên của nữ tử lại vang ra trên hư không.

"Đây là tự nhiên, lão phu sẽ giải thích một phần. Vừa rồi la thanh có thể tăng vọt pháp lực thì chư vị đạo hữu đã đã biết. Bất quá này thần thông chỉ có tác dụng với tồn tại ngoài Hóa Thần. Hóa Thần kỳ tu sĩ nghe một lần, có thể tăng thêm pháp lực khổ tu ba mươi năm, Luyện Hư kỳ tồn tại nghe một lần, tiết kiệm mười năm tu luyện. Còn Hợp Thể Kỳ đạo hữu thì chỉ có thể miễn đi mấy tuần trăng đả tọa mà thôi. Bất quá la thanh này có tác dụng ba lượt với mỗi người. Vượt quá thì nghe thêm bao nhiêu cũng vô dụng. Mà khi tiếng la vang lên, nếu nhân số vượt qua số lượng nhất định, hiệu quả biên độ tăng trưởng pháp lực sẽ giảm xuống trên diện

rộng..." Kim Diện nhân nhất nhất nói.

Mọi người trong thạch đình vừa nghe đến số lần hạn chế, hỏa nhiệt trong mắt đã tan hơn phân nửa. Hơn phân nửa số người lắc đầu, thầm có có tính toán.

"Hơn nữa tu sĩ không bình thường thể gõ ra tiếng la này. Nhất định cần luyện thể sĩ chuyên tu luyện thiên công pháp thu được ở bí địa dị tộc kia, tu luyện đến trình độ nhất định mới có thể gõ được nó. Mà vì Tề Thiên La có tì vết, khi những người khác tự tăng pháp lực thì thân mình luyện thể sĩ sẽ bị lực quy luật của bảo này phản phệ, tinh huyết thọ nguyên đồng thời mất đi, không bao lâu sau sẽ thân vong. Cho nên muốn dùng Tề Thiên La này, trước hết tiêu hao một phen công phu bồi dưỡng một đám lực sĩ chuyên môn. Nhưng Tề Thiên La tác dụng không nhỏ. Đặc biệt với các đạo hữu có môn nhân đệ tử đông đảo thì rất có giá trị." Ánh mắt Kim Diện nhân chớp động, rốt cục giới thiệu xong.

Nghe xong giới thiệu toàn diện, Hàn Lập khẽ cau mày, liền một lần nữa ngồi xuống.

Hiển nhiên Tề Thiên La này với hắn không có tác dụng gì quá lớn. Nhưng công pháp luyện thể thuật của dị tộc nhân kia thì khiến hắn có chút tò mò.

Bất quá nghe xong sự giải thích của Kim Diện nhân, số người cảm thấy hứng thú với bảo vật này vẫn còn không thiếu.

Cả tòa đại điện yên lặng một chút, đã có người mở miệng hỏi một câu:

"Không biết bảo này tính toán đổi những thứ gì. Vật phẩm bình thường chắc chắn sẽ khiến quý vực chướng mắt."

"Hắc hắc, không hẳn là như thế. Chư vị đạo hữu có thể xuất ra bảo vật ngang giá trực tiếp đổi lấy bảo vật này. Hoặc là dùng cực phẩm linh thạch hay dùng linh dược hỏa hầu đã ngoài vạn năm đổi lấy. Đương nhiên số lượng, khẳng định rất khó có thể tưởng tượng." Lời của Kim Diện nhân lại khiến không ít người ngẩn ra.

"Lời này thật sao!" nữ tu bí ẩn kia tựa hồ có hứng thú rất lớn với Tề Thiên La, tinh thần rung lên truy vấn một câu.

"Tại hạ đã đứng ở chỗ này thì tuyệt nhiên không chút giả dối. Hội giao dịch của bản vực, đương nhiên không chỉ có mỗi kiện Tề Thiên La này, phía sau còn nhiều vật phẩm quý báu khác, cũng có thể dùng tinh thạch linh dược ở đây để đổi lấy." Kim Diện nhân nói xong lật bàn tay, một khối ngọc giản màu trắng hiện ra.

Tiếp theo linh quang chợt lóe, từ trong ngọc giản khẽ bắn ra một cột sáng màu trắng sữa, tỏa ra trên không đài ngọc, hiện ra chi chít ngân sắc cổ văn.

Là tên của trên trăm loại vật phẩm!

"Địa Âm Tinh đã ngoài ba cân, Tuyết Linh Mộc to hơn ba trượng. Bích Huyết quả có dược tính đã ngoài mười vạn năm…" Hàn Lập nhìn tên các vật phẩm trên quầng sáng thì yên lặng, trong lòng không khỏi có chút hoảng sợ.

------oOo------

Chương 1815: Âm Phượng Thảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không riêng gì Hàn Lập mà những người khác xem qua hàng cổ văn trên quầng sáng cũng xôn xao một trận.

Có điều một hồi lâu sau lại không có một người mở miệng.

Những tài liệu được liệt kê này có thứ nào mà không phải là vật phẩm khó tìm nơi Linh Giới? Người trong Hắc Vực cũng không thể khẳng định mười phần tu sĩ tham gia trao đổi có thể lấy ra, nên đã dùng phương án trao đổi thứ hai là lượng lớn linh thạch cùng linh dược để đổi lấy.

Đương nhiên phương án này là tính cả trường hợp những người có tài liệu quý hiếm nhưng không lấy ra trao đổi Tề Thiên La mà với bọn họ chỉ như là gân gà. Kiện dị bảo này thực ra chỉ hữu dụng với những thế lực nhất định.

Hàn Lập ngồi ở trên ghế, nhìn tên từng tài liệu trên quầng sáng, ánh mắt lóe ra không ngừng.

"Tuyết Linh Mộc ba trượng thì không có, nhưng không biết một cây dài một trượng, cộng thêm một số lượng linh thạch có thể đổi lấy Tề Thiên La này?" Lại là thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, hiển nhiên nữ tu nọ rất muốn có được bảo vật này.

"Chỉ e không được! Sự dài ngắn của Tuyết Linh Mộc đối với chúng ta rất quan trọng, thiếu một tấc cũng vô dụng." Kim Diện nhân không chút do dự lắc đầu.

"Thật có chút đáng tiếc! Thiếp thân tuy rất muốn Tề Thiên La này nhưng đành phải buông tay." Nữ tu nọ thở dài mở miệng.

"Những tài liệu mà quý vực điểm danh nếu không có, vẫn có thể dùng vật khác đổi lấy chăng?" Đột nhiên trong một phi đình ở một góc hẻo lánh, truyền ra thanh âm không chút tình cảm.

"Trên nguyên tắc là có thể, nhưng tài liệu nhất định phải cùng cấp bậc với vật phẩm mà chúng ta đã liệt kê ra. Thứ bình thường gì đó, chư vị đạo hữu cũng không cần lấy ra nữa." Kim Diện nhân khẽ cười một tiếng trả lời.

Vừa nghe lời này của Kim Diện nhân, người lên tiếng tựa hồ do dự một chút, nhưng một lát sau lại nói:

" Đạo đã hữu nói như thế, nếu không ngại hãy xem vật phẩm trong tay tại hạ có lọt vào pháp nhãn của ngươi chăng!"

Vừa dứt lời, từ trong thạch đình kia truyền ra một tiếng hạc thanh minh dễ nghe.

Tiếp theo một con Bạch hạc thân trắng như tuyết, mỏ ngậm một chiếc hộp gỗ nhỏ đen thùi từ trong bay ra, hai cánh vỗ nhẹ tao nhã, bay đến bạch sắc quang tráo.

Cũng không biết Kim Diện nhân trên đài động thủ thế nào mà Bạch hạc không bị chút ngăn trở, chợt lóe đã băng qua màn hào quang.

Kim Diện nhân nâng tay vẫy một cái. Nhất thời Bạch hạc nhất há mỏ, hộp gỗ liền vững vàng lọt vào trong tay.

Mà Bạch hạc không ngừng bay quanh trên không, không đậu xuống trên đài ngọc mà cũng không lập tức trở về.

Kim Diện nhân đem hộp gỗ màu đen trong tay mở ra, mơ hồ một tầng linh quang thúy lục từ trong thoáng hiện.

Kim Diện nhân thấy rõ vật trong hộp thì tròng mắt co rụt lại, bộ dáng có chút ngưng trọng.

Cũng không thấy hắn động tác gì, chỉ là hào quang kỳ lạ trong mắt lưu chuyển không ngừng, gắt gao nhìn chằm chằm vật trong hộp một hồi.

Chủ nhân của con Bạch hạc thấy thế cũng không mở miệng thúc giục.

Những kẻ khác trong các phi đình tự nhiên có chút tò mò với vật phẩm trong hộp gỗ, xôn xao một chút rồi lập tức khôi phục.

Nếu thứ này không thể trao đổi Tề Thiên La, bọn hắn tự nhiên còn cơ hội, nhất thời cũng không vội.

Một lát sau, hào quang kỳ lạ trong mắt Kim Diện nhân chợt tản ra, trong miệng phát ra một tiếng thở dài đáng tiếc.

"Sao, đạo hữu còn không hài lòng thứ này của ta?" Chủ nhân của Bạch hạc tựa hồ có chút kinh ngạc.

"Vật phẩm của đạo hữu đích thực có giá trị to lớn, không hề dưới các tài liệu ta liệt kê ra. Có điều để sử dụng nó đòi hỏi ít nhất phải mất hơn vạn năm bồi dưỡng. Mà đại kiếp nạn chỉ trong ngàn năm muốn bạo phát, bản vực hiện tại muốn đổi linh thạch cùng tài liệu khác cần thiết hơn." Kim Diện nhân uyển chuyển nói.

Tiếp theo hắn đem đậy hộp gỗ lại, đem nó ném lên không trung.

Con Bạch hạc kêu một tiếng sắc nhọn, mổ một cái đem hộp gỗ ngậm vào trong mỏ. Sau đó xoay thân một cái lao khỏi màn hào quang, bay thẳng về chỗ chủ nhân trong phi đình.

"Cái này thật sự là đáng tiếc!" Chủ nhân của Bạch hạc trầm mặc một chút rồi lâm vào im lặng.

"Nếu không còn đạo hữu nguyện ý dùng vật phẩm ngang cấp trao đổi, vậy bổn tọa tuyên bố dùng cực phẩm linh thạch cùng linh dược ngoài vạn năm trực tiếp đấu giá Tề Thiên La." Mắt thấy tựa hồ không ai xuất ra vật phẩm cần thiết, Kim Diện nhân nhíu mày, có chút bất đắc dĩ nói một câu.

Dùng linh thạch cùng linh dược đấu giá Tề Thiên La đương nhiên là biện pháp cuối cùng.

Nhưng bốn phía trong hư không vẫn yên tĩnh không tiếng động, không có người tiếp lời.

"Nếu như vậy bổn tọa tuyên bố..." Kim Diện nhân cười khổ một tiếng, đang định nói cái gì thì vào lúc này, đột nhiên một thanh âm nam tử thô hào ở vang lên trong hư không.

"Chậm đã, trong tay tại hạ thật có thứ quý vực muốn. Không, phải nói so với chúng thì có chút quý giá hơn. Đạo hữu muốn xem qua chăng!"

Ở phía sau Hàn Lập, thị nữ số mười một đang nhẹ nhàng bóp đầu vai hắn. Đột nhiên động tác trên tay ngưng một chút, trên mặt hiện vẻ giật mình.

Nam tử vừa lên tiếng chính là Hàn Lập.

Giờ phút này tay hắn vừa lật, một cái hộp ngọc màu hoàng lan từ từ hiện ra.

"Nếu đạo hữu có thứ thực sự tốt cứ việc lấy ra. Tại hạ tuyệt không làm đạo hữu thất vọng." Vừa nghe lời của Hàn Lập, tinh thần Kim Diện nhân rung động kinh hỉ, vội vàng nói.

Hàn Lập cười hắc hắc, không đáp lời mà phất tay áo một cái.

Một con Bạch xà tinh oánh bay ra. Nó lắc đầu vẫy đuôi, một đớp đã đem hộp ngọc nuốt vào, liền hóa thành một đạo tinh quang kích bắn ra.

"Ồ"

Bạch xà bay vào màn hào quang, cũng từ từ hạ xuống trước mặt Kim Diện nhân. Vừa đảo qua thân rắn, ánh mắt người này nhẹ chớp, lóe lên một tia dị sắc.

Hắn tựa hồ phát hiện ra Bạch xà trước mắt có điểm khác biệt so với các khôi lỗi bình thường.

Bất quá lúc này, trong mắt bạch xà chợt lóe hàn quang, liền há mồm ra phun ra hộp ngọc kia.

So với điểm kỳ dị của khôi lỗi trước mắt, đương nhiên Kim Diện nhân quan tâm dược liệu trong hộp hơn, vừa tiếp lấy thì cẩn thận mở nắp ra.

Chỉ thấy bên trong trôi nổi một viên quang cầu màu đen nhạt, mà trong quang cầu rõ ràng còn có một thứ gì màu bạc chói lọi, dường như là một cây linh thảo cao hơn tấc.

"Âm Phượng Thảo!" Kim Diện nhân lập tức hô nhỏ một tiếng, trong mắt lộ vẻ mừng như điên.

Lúc này trong tai hắn đã vang lên âm thanh thản nhiên của Hàn Lập.

"Không sai, đích thật là Âm Phượng Thảo. Hơn nữa đã sinh trưởng không biết mấy chục vạn năm, dược tính mạnh vượt xa điều quý vực muốn là bảy vạn năm."

"Mấy chục vạn năm!" Kim Diện nhân còn chưa cẩn thận xem xét, trước hết hít vào một hơi.

Cũng bất chấp đáp lời Hàn Lập. Hắn vội vàng phóng thần niệm, đem ngân sắc linh thảo trong quang cầu hoàn toàn bao phủ, bắt đầu tinh tế kiểm tra.

Hàn Lập thấy thế thì khẽ cười chờ đợi.

Đây chính là Linh thảo hắn thu được trong dược viên ở di chỉ Quảng Hàn Giới.

Bất quá đại đa số trong đó đều đã đổi cho Thiên Vân Hợp thể lão quái, khi đó trong tay bất quá chỉ còn vài mầm linh thảo. Sau khi trở lại Thiên Uyên thành, hắn đã dùng đặc thù bí thuật đem kết xuất nở ra.

Hiện trong tay ngoài gốc Âm Phượng Thảo này, còn có vài cây linh dược khó gặp khác giá trị không thua kém.

Có điều Âm Phượng Thảo vốn chưa có chỗ sở dụng. Không ngờ tới đây đối phương lại chủ động muốn linh thảo này.

Tề Thiên La mang theo phương pháp luyện thể dị tộc nhân khiến hắn có vài phần hứng thú.

Cho nên nghĩ cặn kẽ một phen, Hàn Lập cuối cùng mở miệng.

Sau một lúc lâu Kim Diện nhân dài thở ra một hơi. Rốt cục đã xem xét xong, miệng khẽ nhúc nhích hướng qua Hàn Lập truyền âm:

"Đạo hữu có được Âm Phượng Thảo này, tuy không thể cẩn thận đo lường, nhưng đích xác ít nhất có dược tính đã hơn hai mươi vạn năm. Đạo hữu có thể xác định số năm tuổi chính xác của linh thảo chăng?"

Kim Diện nhân tuy rằng truyền âm nhưng khó dấu sự hưng phấn trong đó.

"Tại hạ cũng không có bổn sự như thế! Trừ phi đem luyện chế thành đan dược mới có thể chân chánh xác định. Bất quá đạo hữu đã khẳng định, niên kỉ linh thảo vượt xa hai mươi vạn năm. Quý vực có hứng thú hay không?" Hàn Lập tự nhiên lắc đầu trả lời.

"Số năm tuyệt đối là đủ, bất quá linh thảo tựa hồ không trọn vẹn, giá trị có thể giảm đi." Ánh mắt Kim Diện nhân chớp động một chút, chậm rãi nói.

"Đạo hữu không cần nói thêm, ngươi hẳn rất rõ ràng, điểm tàn khuyết của Âm Phượng Thảo này không đáng nhắc. Với linh thảo có số năm lâu như thế, ta không có khả năng đồng ý trao đổi chỉ một kiện Tề Thiên La này. Nếu quý vực thật muốn trao đổi, hay là xuất ra thêm thành ý đi. Trao đổi hội lần này không phải quý vực còn chuẩn bị vài món áp trục bảo vật sao? Nếu không đưa ra thêm thì tại hạ xin để lại nó để trao đổi với các đạo hữu khác." Hàn Lập nheo hai mắt, lạnh lùng truyền âm.

"Việc này có chút trọng đại, chờ ta thương lượng cùng những

người khác một chút, sẽ hồi đáo với đạo hữu." Kim Diện nhân do dự một chút, mới ngưng trọng trả lời.

"Đương nhiên có thể!" Hàn Lập tự nhiên một lời đáp ứng.

Vì thế Kim Diện nhân ngẩng đầu nhìn trời, môi khẽ nhúc nhích không ngừng, cũng không biết liên hệ thương thảo thế nào với ai và ở đâu.

Những người khác trong đại điện thấy thế tự nhiên thần sắc khác nhau.

Kim Diện nhân thương thảo cũng không dài, ngắn ngủn nói mấy câu đã có quyết định.

Ngay sau đó, trong tai Hàn Lập vang lên truyền âm của đối phương.

"Đạo hữu, ngoài Tề Thiên La trước mắt. Trong mấy kiện áp trục bảo vật còn lại, chúng ta chỉ xuất ra một thêm kiện duy nhất đưa cho đạo hữu. Đạo hữu cũng không có quyền lựa chọn đổi kiện khác. Đương nhiên nếu đạo hữu không hài lòng về bảo vật thứ hai, chúng ta sẽ bù cho đạo hữu một tuyệt bút linh thạch."

------oOo------

Chương 1816: Vật phẩm trong túi

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Không có quyền lựa chọn? Nếu như vậy tại hạ sẽ để linh dược lại, chờ lát nữa trực tiếp trao đổi." Hàn Lập vừa nghe lời này, nhướng mày trả lời.

"Đương nhiên đạo hữu có thể để linh dược về sau trao đổi. Bất quá tại hạ phải nhắc nhở một tiếng. Mấy món bảo vật sắp trao đổi sẽ gia tăng giá trị cùng biến động một chút. Những bảo vật này là do trưởng lão khác nhau của chúng ta cống hiến ra. Mỗi người cần trao đổi những vật phẩm khác nhau. Hơn nữa cây linh dược này của đạo hữu sẽ không thể đổi được hai kiện bảo vật trong đó. Tề Thiên La này, khẳng định sẽ trôi qua tay đạo hữu." Ánh mắt Kim Diện nhân chợt lóe nhắc nhở.

"Không thể trao đổi hai kiện? Lẽ nào bảo vật về sau còn quý hiếm hơn cả Tề Thiên La sao!" Hàn Lập vừa nghe lời này, trong lòng khẽ động.

"Hắc hắc, cái này còn tùy húng thú của mỗi người!" Kim Diện nhân vô cùng chặt chẽ về tin tức liên quan tới bảo vật sắp trao đổi, không lộ chút nào ra cho Hàn Lập.

Hàn Lập nghe xong lời này thì cơ nhục trên mặt khẽ động, âm thầm cười nhạt ba tiếng:

"Đối phương cho rằng ta rất cần Tề Thiên La sao? Thứ thực sự hứng thú là phương pháp luyện thể của dị tộc đi kèm mà thôi. Tề Thiên La đối với ta cũng chẳng quan trọng lắm."

Trong lòng cân nhắc, Hàn Lập lại thản nhiên nói:

"Ta sao biết rõ kiện bảo vật thứ hai lấy ra có phải một trong các áp

trục bảo vật hay không, vạn nhất các ngươi tìm một kiện vật phẩm tùy tiện thế nào, khi đó chẳng phải ta ăn thiệt thòi lớn sao"

"Ha ha, về điểm này thì đạo hữu yên tâm. Với nhãn lực của các hạ còn sợ nhìn không ra bảo vật phẩm cấp nào sao? Khi đó nếu các hạ thấy không hài lòng vẫn có thể không trao đổi!" Hiển nhiên Kim Diện nhân mười phần tin tưởng đối với kiện bảo vật thứ hai, ngạo nghễ nói ra.

Hàn Lập vừa nghe lời này, cân nhắc một chút thì gật nhẹ đầu đồng ý:

"Đạo hữu đã nói như thế, vậy mời xuất ra kiện bảo vật thứ hai để tại hạ xem một chút. Nếu thật có tác dụng với Hàn mỗ, tại hạ sẽ trao đổi."

Thấy đối bộ dáng phương tự tin như thế, hắn thật có chút hiếu kỳ đối với kiện bảo vật thứ hai này.

"Được, đạo hữu chờ một lát" Kim Diện nhân cười khẽ, linh quang chợt lóe trên tay. Một cái túi kim sắc hiện ra, hướng nó lên không trong ném đi.

Bạch quang chợt lóe, con bạch xà vốn đang bay lượn trên không trung lại như tia chớp bắn tới. Đớp một cái đem túi kim sắc nuốt vào trong bụng, sau đó chuyển thân bay ra khỏi quang tráo, bắn thẳng trở về một tòa Phi Đình.

Cánh tay Hàn Lập vừa nhấc, bàn tay duỗi ra thì cái túi kim sắc đã nằm gọn trong lòng bàn tay.

Hắn khẽ nhíu chân mày, lập tức mở miệng túi rồi dùng thần niệm đảo qua bên trong.

"Đây là..." Sắc mặt Hàn Lập đột nhiên biến đổi, lộ ra vẻ kinh hãi.

Đúng lúc này, đột nhiên trong túi đại phóng ra thanh quang đồng thời truyền đến một hồi âm thanh ông minh kỳ diệu. Tiếp theo hào quang lưu chuyển một trận, mơ hồ có vật gì từ bên trong túi muốn bay ra.

Hàn Lập thấy thế thì hầu như không suy nghĩ, bàn tay hướng trên túi vỗ một cái.

Nhất thời một tầng kim quang mờ ảo đại phóng, đem cả túi bao gọn vào trong.

Vô luận thanh quang cùng âm thanh ông minh quái dị, tất cả trong kim quang đều tiêu thất không thấy.

"Các hạ xuất ra vật phẩm này rốt cuộc là có ý gì?" Hàn Lập ngơ ngác nhìn cái túi trong tay một lúc mới ngẩng đầu truyền âm.

"Rất đơn giản, dùng vật ấy cùng Tề Thiên La đổi lấy Âm Phượng Thảo của đạo hữu!" Kim Diện nhân mỉm cười, như đã định liệu trước trả lời.

"Hừ, vật này nếu luyện chế hoàn thành tự nhiên là bảo vật khôn cùng. Nhưng giờ chỉ là một cái phôi thai mà muốn đổi lấy Âm Phượng Thảo sao. Quý vực thật có ý hay!" Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, hừ lạnh một tiếng.

"Đạo hữu tự hỏi xem nếu đã luyện chế hoàn thành thì ngươi có mang ra trao đổi không. Không cần nói thêm Tề Thiên La, chỉ dùng nó là có thể đổi lấy bảy tám cây Âm Phượng Thảo trong tay đạo hữu." Kim Diện nhân lại không chút để tâm trả lời.

"Điều này cũng đúng, thứ này nếu là thành phẩm thì đối tu sĩ chúng ta xác thật quý giá. Bất quá phôi thai chỉ là phôi thai, muốn luyện chế thành còn các xa vạn dặm.

Hơn nữa đại kiếp nạn sắp nổ ra, dùng linh thảo quý hiếm đổi lấy một thứ không có chỗ trong đại kiếp nạn như vậy, chỉ e không đáng." Hàn Lập nghĩ một lát thì thở dài một hơi nói.

"Hắc hắc, cái này phải xem cơ duyên cùng tạo hóa của đạo hữu như thế nào. Nếu đạo hữu có thể bình yên vô sự qua đại kiếp nạn. Hơn nữa có biện pháp luyện chế vật ấy, về sau tất nhiên được lợi vô cùng. Bản tọa ta cũng không dấu các hạ, bảo vật này chính là vật một trưởng lão Hắc Vực chúng ta từng luyện chế, chỉ

là tự biết không có năng lực hoàn thành bảo này mới đem tới đây trao đổi." Kim Diện nhân cười khẽ một tiếng, cũng không giấu diếm.

Hàn Lập nghe thì sờ sờ cằm, nhất thời trầm ngâm không nói.

Vật phẩm bên trong túi kim sắc nghe đồn là một kiện kỳ bảo trong nhân yêu lưỡng tộc. Một khi luyện hóa thành công thì có thể phụ trợ tu sĩ tu luyện, nghe nói hiện nay trong lưỡng tộc có rất ít người có loại bảo vật này. Trước mắt tuy chỉ là bán thành phẩm nhưng nếu không phải sắp có Ma Kiếp, luận giá trị tuyệt đủ đổi lấy Âm Phượng Thảo trong tay hắn. Bất quá bảo này là linh vật do thiên địa sở sinh. Không chỉ hình thành phôi thai hết sức khó khăn mà luyện chế càng thêm trắc trở trùng điệp, cơ hồ không có khả năng hoàn thành. Vì vậy trong lưỡng tộc có số lượng rất hiếm hoi.

Nhưng nghĩ đến hiệu dụng thần kỳ của bảo vật sau khi luyện thành, tâm niệm Hàn Lập lại vô cùng hưng phấn. Thảo nào đối phương tự tin hắn nhất định sẽ đáp ứng trao đổi. Nhưng như vậy cũng thấy được, đối phương đang rất cần Âm Phượng Thảo.

Các tồn tại trong các thạch đình trên không trung, thấy tình hình của Hàn Lập cùng Kim Diện nhân, biết trao đổi đã tám phần thành công.

Lúc này không ít người âm thầm hiếu kỳ. Bên trong hộp ngọc của Hàn Lập cùng với vật phẩm trong cái túi kim sắc của Kim Diện nhân là thứ gì? Có điều thần niệm bọn họ vốn bị hạn chế rất lớn, tự nhiên không thể tra xét ra cái gì.

"Được! Ta đồng ý trao đổi!" Hàn Lập cũng không cân nhắc bao lâu, gật đầu đáp ứng.

"Đạo hữu chọn lựa tuyệt đối sáng suốt." Trong mắt Kim Diện nhân chợt lóe một tia vui mừng, cao hứng nói. Đồng thời tụ bào hướng qua cự la màu đen phất một cái, một vầng kim quang cuồn cuộn tỏa ra.

Cự la ở trong kim quang thì rất nhanh thu nhỏ lại, trong nháy mắt hình dáng chỉ còn cỡ bàn tay, lơ lửng ở giữa không trung.

Mà tử sắc đồng chùy cũng thu nhỏ lại bằng cỡ ngón tay, hóa thành một đạo tử quang rơi vào trong tay Kim Diện nhân.

Sự tình kế tiếp rất giản đơn.

Kim Diện nhân đem hai bảo vật cho vào một cái hộp gỗ, một tay liền bấm niệm pháp quyết. Một Cự trảo màu đen hiện ra trên đài ngọc, bắt lấy hộp gỗ đưa qua cho Hàn Lập.

Còn chính hắn thì đem hộp ngọc chứa Âm Phượng Thảo cẩn thận thu vào.

Hàn Lập cũng đem Tề Thiên La cùng túi kim sắc thu về, dựa lưng vào ghế nhắm hai mắt. Kể từ đây trao đổi đã hoàn thành.

Thị nữ số mười một phía sau lập tức nhu thuận, hai tay lại lần nữa đấm nhẹ trên vai hắn.

"Kiện áp trục bảo vật đầu tiên đã được trao đổi thành công. Phía sau bản vực có chuẩn bị một lượng lớn tài liệu luyện khí luyện đan hiếm thấy trong phường thị, tin tưởng sẽ khiến không ít đạo hữu cảm thấy hứng thú. Tuy những tài liệu này chưa nói trân quý nhưng cực kỳ hữu dụng và khan hiếm. Do số lượng quá nhiều nên chia làm ba đợt để trao đổi. Nếu các vị đạo hữu xem trọng, cùng nhìn trúng một vật phẩm nào đó, khi đó sẽ do tại hạ chủ trì" Kim diện nhân cao giọng nói.

Đồng thời trên tay hiện ra hai khối ngọc giản khác nhau, đem chúng hướng lên không trung ném ra.

Thượng cổ văn tự trên quầng sáng bắt đầu biến đổi. Tên những vật phẩm khi trước tiêu thất, đồng thời thời hiện ra tên các vật phẩm mới.

Ở bên cạnh cũng hiện ra một quầng sáng. Mặt trên biểu thị chính là ba đợt tài liệu do Hắc Vực xuất ra trao đổi, tên gọi cùng số lượng khiến người trợn mắt líu lưỡi kinh ngạc.

Hiển nhiên những tài liệu này được đông đảo tồn tại tham gia đại hội hoan nghênh. Cơ hồ khi Kim Diện nhân vừa dứt lời, đã có không ít người dồn dập mở miệng báo ra vật phẩm mình cần trao đổi. Nhất thời không khí toàn bộ trao đổi hội lập tức nóng lên dị thường.

Hàn Lập lạnh lùng đánh giá tất cả nhưng không có ý xuất thủ.

Ba đợt tài liệu rất nhanh trao đổi xong, tiếp theo Kim Diện nhân lại lần nữa lấy ra một *"vật phẩm"* trao đổi, khiến Hàn Lập mở rộng nhãn giới một phen.

Chính là một nhóm gồm bảy nữ tử nhân tộc tuyệt sắc, mỗi người đều có tu vi Trúc cơ kỳ trở lên, hơn nữa có thể chất đặc thù thập phần thích hợp làm song tu đỉnh lô.

Những nữ tử niên kỷ cũng không lớn, chỉ cần bồi dưỡng một phen sẽ thành đỉnh lô hoặc thị thiếp tuyệt hảo.

Những tuyệt sắc nữ tu này khiến không ít người hứng thú. Sau một phen tranh đoạt thì bị một thần bí nhân toàn thân trùm kín tử bào, dùng một khối Huyền Quang Thiết đổi đi.

Tiếp theo, Hắc Vực lấy ra kiện áp trục bảo vật thứ hai, là một hoàng sắc Cổ phiên hình thù kỳ lạ.

Đây là một kiện chí bảo, là do một đại năng chí sĩ Nhân tộc danh như sấm rền bên tai ở thời cổ xưa lưu lại. Nghe nói có thần hiệu cải thiên hoán nhật. Bất luận dùng để làm trận nhãn cho siêu cấp pháp trận hay dùng bản thân nó đối phó địch nhân, đều tuyệt đối vạn phần huyền diệu.

Bảo vật cỡ này liền khiến Hàn Lập lần nữa động tâm lên.

Nhưng lần này Kim Diện nhân lại nêu đích danh tên ba kiện bảo vật cần thiết mới có thể trao đổi. Điều này khiến đám người chỉ có thể đỏ mắt nuốt nước miếng mà thôi.

Nhưng không ngờ lại có một người trong tay có cả ba kiện bảo vật này. Người này đem ra cò kè mặc cả một phen. Lúc sau Kim Diện nhân còn phải bù thêm một lượng linh thạch rất lớn thì hắn mới vừa lòng trao đổi.

Điều này khiến Hàn Lập không khỏi liếc nhìn thần bí nhân được bao phủ trong một đoàn huyết vụ kia vài lần.

------oOo------

Chương 1817: Lại thấy Ô Kim

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kế tiếp, Kim Diện nhân lại tiếp tục xuất ra những vật phẩm đặc biệt nhất của Mộc tộc cùng Linh tộc.

Mấy thứ này đều có diệu dụng đặc biệt khiến một số người trong đại điện động tâm không thôi, sôi nổi xuất ra những vật phẩm mà Hắc Vực cần để tiến hành trao đổi.

Sau đó lại có thêm vài kiện áp trục bảo vật được Kim Diện nhân lấy ra.

Mỗi kiện đều là dị bảo thanh danh hiển hách, thần thông không kém Tề Thiên La cùng Cổ phiên vừa rồi.

Các bảo vật này hoặc là phòng ngự kinh người, hoặc là công kích nghịch thiên. Đối với cá nhân còn có giá trị thực tế vượt trên hai vật trước, là thủ đoạn tuyệt hảo tăng cường thực lực bản thân!

Cho nên không khí bảo vật tranh đoạt trong đại điện càng nóng bỏng tới cực điểm.

Cuối cùng là một kiện Di Hải Phiến bài danh phía trên trong Hỗn Độn Vạn Linh Bảng. Có uy lực di sơn đảo hải già không tế nhật, khiến người khác khó có thể tưởng tượng nổi.

Lúc này có hơn hai mươi tồn tại lấy ra đủ các loại tài liệu, không tiếc gia tài tranh sôi nổi đoạt không thôi.

Kết quả Kim Diện nhân chọn được trong đó một người sở hữu nhiều tài liệu nhất, đối phương lại lấy ra thêm vài món bảo vật bất phàm, mới có thể trao đổi kiện Di Hải Phiến kia.

Hàn Lập tự nhiên cũng liếc mắt chú ý tới phiên này. Đáng tiếc vật Hắc Vực muốn đổi không phải linh dược mà là một số tinh thạch quý hiếm trong truyền thuyết. Thứ này thì hắn không mảy may có chút nào.

Sau khi trao đổi xong Di Hải Phiến, cũng là lúc Hắc Vực đã lấy ra toàn bộ các vật phẩm trao đổi hết sạch.

Như vậy có thể thấy được trước đó Hắc Vực đã chuẩn bị đầy đủ thế nào. Lại có thể đưa ra những vật phẩm cần thiết với đám người ở đây.

"Bản vực phao chuyên dẫn ngọc (1), đã trao đổi xong hết thảy vật phẩm. Phía sau là do các vị đạo hữu tự thượng đài hoạt động. Nếu còn có phẩm vật quý báu khiến bản vực vừa ý, mong rằng chư vị đạo hữu có thể ưu tiên trao đổi với tại hạ trước. Về phần quy củ thì vẫn như lần trước, mỗi lần nhiều nhất chỉ có ba người lên triển lãm vật phẩm. Điều kiện trao đổi đương nhiên do các vị đạo hữu tự thương lượng, bản vực sẽ không mảy may nhúng tay. Tốt, bổn tọa tuyên bố, tự do trao đổi bắt đầu!" Hiển nhiên thu hoạch vừa rồi khiến Kim Diện nhân rất hài lòng, ở trên đài nói mấy câu liền tuyên bố mọi người bắt đầu trao đổi tự do.

"Hắc hắc, nếu đạo hữu như thế nói, vậy để tại hạ bắt đầu trước."

Kim Diện nhân vừa mới dứt lời thì một thanh âm âm trầm chợt vang, tiếp theo một đạo ô quang từ trong một tòa phi đình kích bắn ra, chớp động mấy cái liền quỷ dị xuất hiện trong màn hào quang trên đài cao.

Thì ra là một Hôi bào nhân (người mặc áo màu tro), toàn thân có vô số đạo hắc quang quỷ dị xèn xẹt quấn quanh!

"Hừ, đạo hữu thật nóng vội!"

"Nếu như vậy, tại hạ cũng muốn lên trước!"

Cơ hồ cùng lúc, cũng có vài đạo độn quang trong các phi đình bắn ra.

Bất quá thấy có hai đạo độn quang. Một đạo đột nhiên tỏa ra hào quang chói lòa, thuấn di một chút tiêu thất hư không, ngay sau đó xuất hiện trong màn hào quang.

Là một nữ tu thân ảnh yểu điệu được bao phủ trong một tầng ngũ sắc quang hà.

Một đạo độn quang khác thì phát ra một âm thanh kỳ lạ, đột nhiên mơ hồ một chút rồi tốc độ nhanh hơn mấy lần. Không ngờ lại nhanh hơn những người khác một bước hiện ra trên đài.

Hàn Lập thấy rõ người này thì khóe miệng khẽ giật một chút, khó nén nổi vẻ ngạc nhiên trên mặt.

Người thứ ba này hình thể cực kỳ quái dị, thân hình bất luận là chiều ngang hay chiều cao đều dài chừng một trượng, giống như một viên cầu thịt thật lớn lăn tới nơi này.

Mà trên đỉnh Cầu thịt lại có một cái đầu nam tử cũng hình tròn. Trên mặt không có thủ đoạn nào để che dấu vẻ đầy sầu khổ.

Về phần mấy người độn quang tới sau, ngay khi vừa tiếp xúc bạch sắc quang tráo thì phanh phanh bắn ngược về sau, không thể tiến vào bên trong.

"Mấy vị đạo hữu trước tiên mời trở về. Vòng tiếp theo lên đài cũng không muộn." Kim Diện nhân ôm quyền hướng mấy người bên ngoài màn hào quang, khách khí nói.

Mấy người này tuy không cam lòng nhưng đành hừ lạnh vài tiếng, bất đắc dĩ quay về.

Hôi bào nhân cướp được tư cách lên đài đầu tiên, đắc ý cười to một trận.

Có thể lên đài trao đổi vật phẩm ở vòng đầu tự nhiên rất có lợi. Nếu không vật phẩm cần đến bị người khác đi trước một bước giành lấy, tự nhiên chỉ đành giương mắt mà nhìn.

Lúc này, ánh mắt Kim Diện nhân đảo qua trên người *" Cầu Thịt "*, khẽ cười một tiếng nói:

"Không ngờ Chúc huynh lại tới tham gia trao đổi đại hội lần này, hơn nữa còn lên trước một bước như thế. Xem ra sự thất vọng vì lọt mất trọng bảo lần trước khiến đạo hữu không cam lòng."

"Hừ. Lần trước bị chậm bước mà để cho Bách Tiết Châu bị người nọ thu về. Bất quá đáng buồn bực nhất chính là với hình thể của ta. Tham gia trao đổi hội lần nào cũng người liếc mắt một cái đã nhận ra. Có thi triển thủ đoạn che mắt gì cũng vô dụng" Cầu thịt kia thở dài một hơi, tựa hồ vẻ lo lắng trên mặt càng đậm vài phần.

"Ha ha. Chúc huynh tu luyện chính là huyền công đỉnh đỉnh đại danh thời thượng cổ. Tuy rằng không thể tùy tâm biến hóa thân hình nhưng uy lực to lớn khiến người ta hâm mộ không thôi. Điểm thiếu hụt ấy thì tính cái gì."

Cầu thịt này tựa hồ có lai lịch rất lớn khiến Kim Diện nhân có vẻ rất khách khí.

"Hắc hắc, lời các hạ thật khách khí nhưng Chúc mỗ lại thích nghe. Hy vọng lần này ta sẽ có thu hoạch." Cầu thịt vẫn là bộ dáng buồn rầu trả lời.

Kim Diện nhân nghe vậy khẽ cười, lui về sau vài chục bước. Liền đứng ở một góc kim sắc pháp trận không hề nói thêm điều gì.

"Chúc huynh đã trên đài, xin mời triển lãm vật phẩm trước." Hôi bào nhân cũng cực kỳ kiêng kị đối với Cầu thịt, ánh mắt vừa chuyển liền hướng sang hắn ôm quyền nói.

Nữ tu được bao phủ trong ngũ sắc quang hà đứng ở một bên, tuy không nói một lời nhưng thản nhiên gật đầu.

"Nếu nhị vị đạo hữu khiêm nhượng như thế. Chúc mỗ không khách khí " Cầu thịt nhíu hai mắt, thản nhiên tiếp nhận.

Tiếp theo hắn vỗ vào cái bụng căng tròn như cái trống, há mồm phun ra một cái bình nhỏ màu trắng tinh oánh, hư không một trảo đem bắt về trong tay.

"Ba đạo Kim Ô chân hỏa! Dùng đổi lấy Kim Cốt Chi cùng Mạch

Thảo ngoài hai vạn năm! Mỗi thứ chỉ có thể đổi một đạo!" Cầu thịt hướng sang bốn phía lớn tiếng nói.

"Kim Ô chân hỏa, đúng hay sai vậy? Sao hắn có được loại chân Linh chi hỏa này?"

"Nếu hắn dám lấy ra ở đây, hơn phân nửa là đúng."

Một trận thanh âm bàn tán khe khẽ vang lên trong hư không. Hàn Lập ngạc nhiên một chút, sau đó sờ cằm lộ vẻ suy nghĩ.

Phệ Linh chân hỏa của hắn khi trước ở Ma Kim sơn mạch, hấp thu một đạo chân hỏa trên người Yêu cầm. Kết quả là uy lực của nó gia tăng không ít. Nếu là trong tay Yêu tu kia thực sự là chân hỏa. Hơn nữa còn có ba đạo thì có thể khiến uy lực của Phệ Linh chân hỏa tiến một bước dài.

Đáng tiếc chính là ngữ khí của Cầu Thịt kiên định như đinh đóng cột, nhất định phải đổi lấy linh dược cùng vật phẩm đã nêu khiến Lâm Hiên không khỏi buồn bực một trận.

Lúc này Cầu thịt cẩn thận đem nắp bình mở ra, tiếp theo bàn tay vỗ vào bình một cái!

Phốc phốc phốc ba tiếng. Ba đạo bạch sắc quang diễm theo trong bình bay ra, chớp động một cái liền hóa thành ba con quạ lửa bay lượn trước người Cầu thịt.

Ba con quạ lửa này toàn thân trắng như tuyết, trong lúc bay múa mơ hồ có phù văn màu bạc cuồng quyển quanh thân.

Độ nhiệt cực nóng tràn ngập bên trong khiến tầng bạch sắc quang tráo chợt nổi lên một tầng hào quang màu trắng sữa để đối kháng lại.

"Quả nhiên là Kim ô chân hỏa!"

"Người tu luyện thần thông hỏa thuộc tính luyện hóa được chân hỏa này sẽ thu được ích lợi vô cùng"

Lại một trận nói thầm hâm mộ từ mọi nơi truyền ra, các ánh mắt tham lam sôi nổi chăm chú vào ba con Quạ lửa màu trắng kia.

Thần niệm chịu hạn chế nhưng những người ở đây đều có nhãn lực phi phàm. Khoảng cách xa như thế nhưng vẫn phân biệt được Kim Ô chân hỏa này tám chín phần là thật.

"Ồ! Chỉ là Kim Ô chân hỏa còn nhạt!"

Trong mắt Hàn Lập chợt lóe lam quang, nhìn thấy chân diện của Kim Ô chân hỏa trong thể nội của quạ lửa thì vẻ mặt có chút kỳ quái vẻ nói thầm một câu.

Lời này cơ hồ thấp không thể nghe thấy. Ngay cả hắc sa thị nữ số mười một đứng gần trong gang tấc cũng không nghe nổi.

Bất quá một tia buồn bực giữa mi tâm của Hàn Lập tiêu tán hơn phân nửa, tiếp tục lạnh lùng quan sát sự tình trên đài ngọc.

Lúc này Hôi bào nhân cũng xuất ra một đóa Tam sắc Liên hoa băng thuộc tính, có thể đồng thời phóng thích ba loại Cực hàn chi diễm, phối hợp cho người tu luyện công pháp băng thuộc tính thì uy lực vô cùng, lại nói rõ là dùng đổi lấy dị bảo hỏa thuộc tính tương phản.

Nữ tu không biết tên trong ngũ sắc quang hà thì xuất ra một viên cầu màu đỏ cỡ đầu người. Chính là trứng của man hoang cổ thú Huyết Diễm Ưng nổi danh hung bạo.

Huyết Diễm Ưng sau khi trưởng thành thì hai cánh dài chừng hơn mười trượng. Vô cùng am hiểu thần thông huyết thuộc tính hiếm thấy. Tuy thiên phú bất đồng nhưng cuối cùng thể luyện tới thực lực Luyện Hư kỳ, thậm chí là Hợp thể sơ kỳ.

Mà thú trứng này là do nữ tu thu được bên trong sào huyệt của một đôi Diễm Huyết Ưng có thần thông Hợp thể kỳ, cho nên nàng muốn dùng đổi lấy một kiện linh bảo.

Hai vật phẩm này tự nhiên khiến một số người tu luyện công pháp băng thuộc tính cùng am hiểu linh thú vô cùng hứng thú. Một lát sau đã có người bắt đầu xuất ra bảo vật để trao đổi.

Còn hai vật phẩm mà Cầu thịt yêu cầu thật quá mức quý hiếm, những người có hứng thú với Kim Ô chân hỏa cũng đành giương mắt nhìn mà không thể thể xuất ra.

Vật phẩm trong tay Hôi bào nhân cùng nữ tu đã trao đổi xong, vẻ sầu khổ trên mặt Cầu thịt càng đậm thêm vài phần.

Tiếp qua một lát, mắt thấy còn ai thượng đài trao đổi. Cầu thịt thở dài, đem ba con quạ lửa trước người thu lại rồi bay ra khỏi màn hào quang, cứ thế về trong thạch đình của mình.

Hắn bỏ qua trao đổi lần này khiến mọi người xôn xao một trận.

Lập tức lại có ba người một bước bay lên đài ngọc, bắt đầu vòng trao đổi tiếp theo.

Chú thích: (1) *"Tung gạch hứng ngọc"*.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ *"Truyện đăng lục Cảnh Đức – Quyển thứ mười"* của Thích Đạo Nguyên triều nhà Tống.

Tương truyền, cao tăng Tùng Thẩm thiền sư triều nhà Đường là người rất nghiêm khắc đối với các đồ đệ của mình, khi tham thiền phải tĩnh tâm tọa thiền, gạt bỏ mọi quấy nhiễu, đạt tới mức thân tâm bất động. Một hôm, trong khi đang tham thiền vào ban đêm, Tùng Thẩm thiền sư muốn thử các đồ đệ có tập trung chú ý hay không mới nói rằng: *"Đêm nay ta muốn hỏi ai có lý giải gì về phật pháp thì hãy đứng ra"*. Bấy giờ các đồ đệ đều tập trung tinh lực tọa thiền, nên không ai nhúc nhích. Duy chỉ có một tiểu tăng chắp tay đứng ra. Tùng Thẩm thiền sư nhìn tiểu tăng hồi lâu rồi nói: *"Ta vừa tung viên gạch ra để hứng ngọc, nhưng không ngờ lại hứng về một cục đất còn kém hơn cả viên gạch"*.

Về *"Phao chuyên dẫn ngọc"* còn có một truyện kể như sau: Một hôm, khi Triệu Hỗ nhà thơ triều nhà Đường đi du ngoạn tại Ngô Địa, có một nhà thơ bản xứ tên là Thường Kiến rất sùng bái ông, khi biết Triệu Hỗ thế nào cũng đến viếng chùa Linh Nham, Thường Kiến bèn đến trước rồi viết trên tường hai câu thơ, hy vọng Triệu Hỗ nhìn thấy sẽ viết thêm vào cho trọn bài. Quả nhiên, sau khi nhìn thấy hai câu thơ này, Triệu Hỗ đã viết thêm vào hai câu khiến nó trở thành một bài thơ rất hay. Nhưng do ý thơ của Triệu Hỗ bóng bẩy hơn thơ của Thường Kiến, nên người ta mới gọi lối dùng thơ kém để dẫn thơ hay này là *"Phao chuyên dẫn ngọc"*.

Hiện nay, người ta vẫn dùng câu thành ngữ này để nói về bằng sự hiểu biết nông cạn hoặc tác phẩm chưa thành thục để dẫn ra cao kiến hoặc giai tác của người khác.

------oOo------

Chương 1818: Nghiệt Vân cùng Tịnh Minh Đan

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập híp mắt nhìn từng kiện kỳ trân lần lượt được nhân yêu lưỡng tộc xuất ra, rồi lần lượt biết mất không thấy.

Người nào mà trao đổi thành công, mặt mày hớn hở. Trao đổi thất bại, thì thất vọng, buồn bã từ trên đài tay không mà quay về.

Nhưng nói tóm lại, hơn phân nửa mọi người trao đổi đều đạt được những thứ mình muốn.

Có điều rất rõ ràng, đấu giá hội ở đây thì tỉ lệ xuất hiện các bảo vật thành phẩm cùng với các loại tài liệu có phẩm chất cao so với lần đấu giá trước lớn hơn rất nhiều.

Hiển nhiên tất cả mọi người ở đây đều vì chuẩn bị cho việc ma kiếp không lâu nữa sẽ phát sinh, nên muốn tận lực mang những tài liệu mà mình có trong tay, mau tróng đổi lấy các bảo vật thành phẩm có thể sử dụng được ngay.

Dù sao tài liệu cho dù quý hiếm đến mấy, mà không thể luyện chế ra thành pháp khí, pháp bảo, khi ở trong ma kiếp cũng chỉ là đồ vô dụng mà thôi.

Mà đối với nhân yêu lưỡng tộc ở đây mà nói, pháp bảo bình thường cũng sẽ không lọt vào trong pháp nhãn của bọn chúng, mà cực phẩm bảo vật thích hợp cho bọn họ, bình thường đều là loại được luyện chế từ mười loại tài liệu quí hiến trở lên thậm chí trên trăm loại tài liệu quí hiếm mới có thể luyện thành.

Không nói tới trong quá trình luyện chế còn có thể thất bại, với nhiều loại tài liệu như vậy, nếu một người bình thường có khi phải mất tới vài trăm năm thậm chí vài nghìn năm thu thập mới có thể hoàn thành.

Nếu không trên đấu giá hội lúc trước, làm sao có thể xuất hiện được nhiều như vậy các loại tài liệu quí hiếm như vậy.

Tại trong đấu giá đại điện thời gian không ngừng trôi qua, đã có hơn phân nửa người trong đại điện lên trên đài mang các đồ vật mà mình đã chuẩn bị ra trao đổi những vật cần thiết cho bản thân.

Mặc dù có không ít những trọng bảo trong số đó làm Hàn Lập đỏ mắt, nhưng dưới tình huống những người này đều muốn đổi lấy các loại bảo vật thành phẩm, hắn cũng chỉ đỏ mắt đứng nhìn mà thôi.

Tuy nhiên không phải là hắn không có thu hoạch.

Tại đây hắn không chỉ xuất ra một một cây linh dược có trong Quảng Hàn Giới để đổi lấy một bộ trận kỳ có uy lực vô cùng lớn. Ngoài ra hắn còn dùng hai bình Hồng La Tiên Tửu để đổi lấy hơn mười loại linh dược mầm mống mà trong tay hắn không có, từ một tên yêu tu thích rượu ở đây.

Tại lúc trước lên đài hắn xuất ra một ít linh dược vạn năm, rồi chỉ tên những loại yêu thú tài liệu mà bản thân vẫn chưa thu thập xong để trao đổi.

Kết quả từ trong tay vài tên yêu tộc tu sĩ che dấu tung tích rất dễ dàng lấy được các tài liệu cần thiết. Điều này làm cho Hàn Lập thở dài nhẹ nhõm, rốt cuộc sau này cũng yên tâm.

Như vậy chỉ cần sau khi vạn bảo đại hội này kết thúc, là hắn có thể bắt tay vào luyện chế toà cực sơn thứ hai. Do đó thực lực của hắn có thể tăng lên không ít.

Ngay khi Hàn Lập cảm thấy trao đổi sau đó đối với hắn mà nói cũng không còn việc gì quan trọng nữa. Thì một gã toàn thân được bao phủ trong hắc khí bay lên trên đài, rồi xuất ra một cái hắc sắc viên.

"Một mảnh Nghiệt Vân Hải ngưng tụ ngàn vạn (1triệu) thú hồn, tại

hạ có thể cam đoan thú hồn trong Nghiệt Vân Hải này đều là mãnh thú chi hồn, trong đó có mười vạn (100 k) thú hồn là đê giai yêu thú. Tại hạ muốn dùng nghiệt vân này đổi lấy một kiện thông thiên linh bảo có tính công kích được bài danh trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng." người này vừa mới mở miệng, làm cho tất cả mọi người ở đây, ngay cả là Hàn Lập sắc mặt đều đại biến. Các loại ánh mắt mang vẻ kinh hãi, đồng thời chằm chặp nhìn vào đối phương.

Ngay cả tên Kim Diện Nhân lúc trước lui vào trong một góc của kim sắc pháp trận, đang mỉm cười nhìn mọi người trao đổi, sắc mặt cũng biết đổi, trong mắt tinh quang chợt loé, gắt gao nhìn chằm chặp vào người trong hắc khí, Thần sắc hiện lên vẻ kinh nghi.

Nhưng mặc cho ánh mắt sắc bén của mọi người, thần bí nhân trong hắc khí vẫn vững vàng đứng tại chỗ. Đồng thời một tay khẽ động đem viên bát nhất thời nâng lên. Mà tay còn lại thì đem nắp viên bát nhất thời mở ra.

Trong nháy mắt, một trận quỉ khóc lang gào vang vọng cả hư không, một cỗ âm vân tối đen như mực, tựa như một cơn lốc từ trong viên bát cuồn cuộn lao ra, sau đó tản ra xung quanh, trong chốc lát bao phủ một mảnh rộng hơn một mẫu, đem hơn một nữa không gian trong đại sảnh che phủ.

Hàn Lập trong mắt lam mang chợt hiện, nháy mắt liền thấy rõ ràng chân diện mục của đám mây đen này.

Hoá ra đám mây đen này được hình thành do vô số hư ảnh màu đen ngưng tụ mà thành. những hư ảnh này chẳng những có lang sói, hổ báo vô cùng quen thuộc, mà còn có hư ảnh của các loài thú với hình thù cổ quái chưa thấy bao giờ cũng có trong đó.

Toàn bộ hư ảnh của các loài thú này cũng không ngừng biến hoá, bọn chúng không ngừng cắn xé nhau. Chỉ trong nháy mắt hơn phân nửa trong số đó tán loạn biến mất, rồi ngay sau đó lại ngưng tụ thành hình. Nhưng vô luận là hình dạng loại nào, thì cũng biểu hiện vẻ mặt vô cùng hung dữ, cho dù thân hình của bọn chúng có bị cắn xé thành vô số mảnh, nhưng chỉ trong nháy mắt liền ngưng tụ lại hình dạng như lúc ban đầu.

Những hư ảnh thú loại này, chính là tinh hồn của chúng bị người ta dùng phương pháp đặc thù để luyện chế. Nếu loại nghiệt vân mà chỉ ngưng tụ ra hơn mười con, thậm chí là mấy chăm con đi nữa thì giá trị cũng không cao. Nhưng một khi ngưng tụ lên tới trên vạn tinh hồn, thì lập tức giá trị tăng lên không biết bao nhiêu lần.

Bởi vì loại nghiệt vân này, nếu ngưng tụ càng nhiều linh hồn thì hiệu dụng hô ứng đặc thù càng lớn. Đương nhiên việc chế tạo cũng càng khó.

Nếu nghiệt vân có thể ngưng tụ trên mười vạn tinh hồn, cũng đủ làm cho những người tu luyện quỷ đạo hoặc ma đạo công pháp tâm động không ngừng.

Về phần nghiệt vân ngưng tụ trên trăm vạn tinh hồn thì cho dù là quỉ đạo Hợp Thể Kỳ tu sĩ, cũng lâm vào điên cuồng tranh đoạt.

Về phần nghiệt vân ngưng tụ ngàn vạn tinh hồn, tựa hồ trong lịch sử lưỡng tộc cũng chỉ xuất hiện qua vài lần.

Nhưng đối với một số người tu luyên công pháp liên quan mà nói, vô luận dùng cho bản thân tu luyện, hay là trực tiếp dùng để luyện chế quỷ khí pháp bảo, thì hiệu dụng to lớn khó có thể tưởng tượng được.

Tuy nhiên loại nghiệt vân có cấp bậc như vậy, không những phương pháp ngưng luyện sớm đã thất truyền, ngay cả biết đi chăng nữa thì việc thu thập ngàn vạn tinh hồn cũng là việc cơ hồ không có khả năng thực hiện.

Dù sao một người mà diệt sát ngàn vạn sinh linh mà nói, dễ bị cỗ sát khí như vậy gây ra phản phệ. Cho dù là Hợp Thể tu sĩ cũng vô pháp thừa nhận nổi.

Mà bởi vì nghiệt vân ngưng tụ vô số tinh hồn, thực sự tổn hại thiên địa vô cùng lớn. Cho nên từ thời kỳ thượng cổ, nghiệt vân chính là một trong những cấm vật mà lưỡng tộc nghiêm cấm luyện chế. Một khi luyện chế ra nghiệt vân có trên vạn tinh hồn thì sẽ sinh thiên tượng. Mà ngay cả việc luyện chế nghiệt vân trên trăm vạn tinh hồn thôi cũng khó tránh khỏi tai mắt của người khác. cơ hồ Nghiệt Vân cũng chỉ có trong truyền thuyết mà thôi.

Mà trước mắt người này lại nói có được nghiệt vân do ngàn vạn thú hồn biến thành. làm sao mọi người không khỏi biến sắc.

Nếu nơi này không phải là hắc vực, mà là ở bên ngoài. Chỉ sợ có người không nhịn được mà ngay lập tức ra tay cưỡng đoạt.

"Ngàn vạn thú hồn? lời đạo hữu có thật không! thoạt nhìn cũng không giống." Một thanh âm khô khan kèm theo một tiếng nuốt nước miếng vang lên, trong lời nói mơ hồ có chút hoài nghi.

"Chẳng qua ta mới chỉ thả ra hơn một trăm thú hồn mà thôi. Nếu như muốn toàn bộ thả ra, với không gian nho nhỏ của đại điện này làm sao mà đủ chứa. Tuy nhiên nếu đạo hữu muốn trao đổi, có thể tự mình đến nghiệm chứng âm hồn có trong mặt bát này, có phải thực sự có nhiều thú hồn như vậy hay không." Hắc Khí Trung Nhân không chút hoang mang nói.

"Thông thiên linh bảo có tên trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, còn muốn loại hình có tính công kích. Yêu cầu này của các hạ, không khỏi quá cao. Không bằng như vậy, tại hạ dùng hai kiện mà không ba kiện cao giai linh bảo, đổi lấy nghiệt vân của các hạ." Một người có chút vội vàng nói.

"Ngoại trừ loại thông thiên linh bảo mang tính công kích có trên vạn linh bảng ra, còn đối với các loại bảo vật khác tại hạ không có hứng thú trao đổi." Hắc khí trung nhân thẳng thừng từ chối.

"Đạo hữu lời này có chút quá nhanh, trước tiên hãy nhìn xem trong tay của tại hạ có vật gì đã rồi mới quyết định cũng không muộn." một thanh âm già nua của một lão giả khác, chợt vang lên.

Tiếp theo một đạo huyết quang chợt lóe, rồi hướng lên trên đài bay lên, hiện ra một nhân ảnh cao gầy được bao phủ trong một tầng huyết quang. Sau đó gã vung tay ra, đem một chiếc bình ngọc trực tiếp ném qua.

Hắc khí trung nhân có chút miễn cưỡng tiếp nhân bình ngọc, rồi mở nắp bình ra, hướng vào bên trong thoáng nhìn qua. Ngay khi xem qua thân hình của hắn nhất thời khẽ giật mình một cái.

"Thế nào, khoả đan dược này đại biểu cho cái gì, các hạ hẳn rất rõ ràng. Nếu không phải nghiệt vân này đối với tại hạ có giá trị sử dụng lớn hơn một chút, thì ta cũng tuyệt đối không xuất ra khoả đan dược này để trao đổi cùng các hạ." nhân ảnh cao gày nhìn bình dược trong tay đối phương có vẻ tiếc nuối nói.

"Không được! Tại hạ vẫn cần muốn đổi lấy thông thiên linh bảo hơn." Hắc khí trung nhân sau một hồi do dự, lại vẫn lắc đầu rồi đem dược bình ném trở về.

"Đạo hữu như thế nào lại không muốn trao đổi. Trong bình của ta chính là một viên Tịnh Minh Đan có khả năng làm tăng xác xuất đột phá bình cảnh của tu sĩ Hợp Thể Kỳ." Nhân ảnh cao gầy có chút ngạc nhiên, tiếp theo có vẻ không tin lớn tiếng nói.

"Tịnh Mịch Đan!"

"Ngay cả linh đan bực này cũng xuất hiện!"

"Đạo hữu, ngươi có bằng lòng trao đổi Tịnh Minh Đan lấy loại bảo vật khác được không. Ta nguyện ý cùng ngươi trao đổi đan dược này."

Vừa nghe tên Tịnh Minh Đan này, những gã Hợp thể kỳ lão quái khác trong nhân yêu lưỡng tộc thoáng chốc trở lên náo động.

Ngay lập tức có mấy người không để ý người khác lập tức hướng nhân ảnh cao gày, trực tiếp lớn tiếng nói.

Xem ra đối với đan dược này, còn được hoan nghênh hơn so với nghiệt vân kia.

Điều này cũng khó trách, cho dù nghiệt vân ngưng tụ ra ngàn vạn tinh hồn kia là một kỳ vật trong truyền thuyết đi chăng nữa, nhưng nó chỉ có tác dụng lớn đối với các tu sĩ ma tu và quỉ đạo mà thôi. Còn Tịnh Minh Đan được ghi trong điển tịch là một loại thánh dược, có tác dụng đối với tất cả tu sĩ hợp thể kỳ, điều này chẳng phải làm cho tất cả các lão quái hợp thể kỳ nhiều năm chưa đột phá chở nên mất bình tĩnh.

"Hừ, các ngươi muốn đổi lấy Tịnh Minh Đan của ta cũng được, nhưng trước tiên hãy giúp ta đổi lấy nghiệt vân của vị đạo hữu này đã, rồi sau đó ta sẽ lập tức dùng linh đan trao đổi lại." Tựa hồ như nghiệt vân trước mắt này đối với nhân ảnh cao gày vô cùng trọng yếu, làm cho trong mắt hắn khi nhìn hắc khí trung nhân thần bí vô cùng oán hận, liền nói ra một lời như vậy.

Nghe thấy nhân ảnh cao gày nói như vậy, nhất thời làm cho cả gian đại điện lâm vào trầm lặng không một tiếng động nào phát ra.

Trong tay hợp thể kỳ lão quái ở đây, đối với linh bảo bình thường cũng đều có vài món trong người. Nhưng đối với thông thiên linh bảo bài danh trên hỗn độn vạn linh bảng, thì trong toàn bộ nhân yêu lưỡng tộc tuyệt đối cũng không vượt qua mười món. Mà đối với loại thông thiên linh bảo có tính công kích, may ra cũng chỉ có hai ba kiện mà thôi. Mà cho dù có, thì chủ nhân của nó cũng không nhất định tới tham gia hắc vực đại hội lần này.

Huống chi loại linh bảo có tên trên hỗn độn vạn linh bảng, giá trị của nó so với Tịnh Minh Đan mà nói cũng không kém chút nào. Ngoài ra có nguyện ý trao đổi lấy đan được này hay không, còn là một chuyện khác.

Hàn lập nhìn dược bình trong tay nhân ảnh cao gày, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ âm trầm bất định.

Hắc khí trung nhân, thấy thời gian dài như vậy mà vẫn không có người mở miệng nói chuyện, tựa hồ như biết sẽ không có người nào tiến hành trao đổi, vì vậy buồn bã dơ tay bắt quyết niệm thần chú, nhất thời đem mây đen trên không trung thu lại, sau đó định rời khỏi thạch đài.

"Đạo hữu chậm đã!"

Tên nhân ảnh cao gày kia trở lên vô cùng khẩn chương, liền giẫm chân xuống, thân hình chợt loé bay tới trước mặt thần bí hắc khí trung nhân cản lại.

"Các hạ có ý tứ gì? Chẳng lẽ muốn cưỡng bức tại hạ trao đổi chăng!" Hắc khí trung nhân thấy vậy, vô cùng giận dữ, toàn thân đột nhiên toả ra một cỗ khí tức vô cùng băng hàn.

------oOo------

Chương 1819: Ba đổi một

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vừa thấy hành động của người trong huyết quang. Kim Diện nhân đang lẳng lặng ngồi xếp bằng ở một góc pháp trận, trong mắt chợt lóe tinh quang đứng dậy.

Nếu có người nháo sự ở trong đại hội, thân là người tổ chức Hắc Vực đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

"Đạo hữu đừng hiểu lầm, tại hạ không có ác ý. Chỉ là Nghiệt Vân này rất hữu dụng với ta. Đạo hữu xin chờ một lát, để tại hạ nghĩ biện pháp xem có thể trao đổi Linh bảo mà các hạ cần hay chăng. Nếu không có thì ta tuyệt không ngăn trở đạo hữu rời đi." Người trong huyết quang liên tục xua tay, thấy tình thế có chút cấp bách vội vàng giải thích.

"Đợi một lát nữa? Được, xem ta các hạ thiệt tình muốn Nghiệt Vân này. Đợi thêm một tuần trà nữa mà không có được vật ta cần, ta quyết không hao phí thời gian ở đây nữa." Người trong hắc khí do dự một chút, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Thực tế rõ ràng là người trong huyết quang bắt buộc phải có Nghiệt Vân mà người trong hắc khí cũng cực kỳ coi trọng Thông thiên Linh bảo, chỉ cần một cơ hội nhỏ cũng không buông tha.

Thấy đối phương đáp ứng thỉnh cầu của mình. Huyết quang nhân thở ra một hơi nhẹ nhõm, ý nghĩ lưu chuyển một chút, có vẻ đau lòng đưa tay vỗ vào Trạc thủ trữ vật. Một Quyển trục ánh vàng rực rỡ hiện ra trong tay, khẽ giơ lên cao một chút.

"Năm đó tại hạ từng cửu tử nhất sinh xông vào một thượng cổ di chỉ. Ở trong đó thu được được một Quyển trục vô danh đã bị phong ấn. Bởi vì phong ấn trên đó cực kỳ huyền diệu, tại hạ không thể phá giải nên Quyển trục vẫn nguyên vẹn đến nay. Nhưng tại hạ tin tưởng trong đó tuyệt có dấu bí mật kinh người vì

phong ấn chính là dùng Kim Triện văn để viết. Tại hạ nguyện ý dùng vật này cùng Tịnh Minh đan, đổi lấy Linh bảo công kích trên Vạn Linh Bảng." Thần sắc Huyết quang nhân ngưng trọng lớn tiếng nói.

"Kim Triện văn?"

"Chẳng lẽ là vật phẩm của Chân Tiên giới truyền lưu ra!"

Lời của Huyết quang nhân khiến cho toàn trường xao động một trận, không ít người bắt đầu cảm thấy hứng thú.

Bọn họ vốn không sợ Huyết quang nhân lừa gạt. Vật phẩm đã mở phong ấn hay chưa đương nhiên chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra.

Tuy điều kiện động tâm không ít nhưng đáng tiếc trong tay không có vật phẩm mà đối phương cần, đám người cũng chỉ đành bất đắc dĩ đỏ mắt đứng nhìn.

Hàn Lập nhìn chằm chằm vào Quyển trục màu vàng, vẻ mặt có chút động nhưng vẫn ngồi vững vàng ngồi trên ghế.

Thời gian trôi qua từng chút, mắt thấy không ai trong các thạch đình bốn phía lên tiếng trao đổi. Chẳng những người trong hắc khí thất vọng mà Huyết quang nhân cũng lo lắng vạn phần.

Nghiệt Vân cô đọng ngàn vạn tinh hồn bực này, bỏ lỡ lần trao đổi ở Hắc Vực hội này thì ở trên đấu giá hội khác hầu như không cách nào gặp lại.

Mà người trong hắc khí vừa rời khỏi nơi đây, cũng tuyệt đối cẩn thận đem Nghiệt Vân cất đi không lộ tung tích. Cho dù về sau muốn tìm đối phương trao đổi cũng là chuyện không thể.

Trọng yếu là Nghiệt Vân này quan hệ đến lần độ qua Đại thiên kiếp sắp tới của hắn. Không có nó thì tám chín phần là hắn sẽ ngã xuống trong đó, bất kể thế nào cũng phải liều mạng có được.

Chẳng lẽ tham gia trao đổi hội lần này thực không có ai mang thông thiên linh bảo công kích sao?

Mắt thấy thời gian người trong hắc khí đề ra không còn nhiều, người trong huyết quang cắn răng một cái, đột nhiên vỗ vào một cái túi cổ quái màu lam bên hông.

Nhất thời một đạo quang hà màu lam cuồn cuộn bay ra, trong tay hắn hiện ra một cái Băng Thiết Lung (lồng sắt) cao hơn thước màu lam nhạt.

Bên ngoài có dán phù lục kim ngân sắc, trong đó có một con Linh cầm tinh oánh tuyết trắng, ngạo nghễ như long hổ đứng ở trước then, không chút biểu tình hướng ra đánh giá bên ngoài.

"Đây là Băng Phượng trưởng thành được truyền thừa một phần huyết mạch của thiên địa linh cầm Thiên Phượng. Đừng xem khí tức của Băng Phượng này chỉ có Kết Đan, trên thực tế là tồn tại Hóa Thần do bị thương nên tu vi mới giảm xuống. Chỉ cần bồi dưỡng thêm mấy trăm năm, dễ dàng một lần nữa khôi phục tu vi ban đầu. Hơn nữa ta có thể cam đoan, Băng Phượng hóa hình sẽ là một thiếu nữ thuần âm đỉnh lô tuyệt sắc. Nếu có thể hấp thụ thiên phong nguyên âm khí của nàng, âm dương điều hòa thì tốt chỗ không cần ta tỉ mỉ nói nữa. Kỳ hiệu tại lúc đột phá bình cảnh dù còn bằng Tịnh Minh đan nhưng tuyệt không kém bao nhiêu. Cho dù không thu nguyên âm của nàng thì cũng là một Linh thú tiềm lực vô cùng, tin tưởng sẽ không làm chư vị đạo hữu thất vọng. Ta dùng Băng Phượng trong lúc vô tình thu được này cộng thêm hai vật phẩm lúc trước xuất ra để đổi lấy Thông thiên Linh bảo. Đây đã là toàn bộ thân gia của tại hạ, bỏ lỡ cơ hội trao đổi tốt thế này thì tuyệt không có lần thứ hai." Thanh âm của Huyết quang nhân hơi có chút khàn khàn, trong mắt thậm chí mơ hồ hiện lên tơ máu, một bộ bị bức bách tới cực điểm.

Điều này cũng khó trách, bất kể là ai mắt thấy vật cứu mạng ngay tại gần trong gang tấc mà không có cách nào với tới, chỉ sợ trở nên điên cuồng không thôi.

Nhưng nhất thời trong các phi đình bốn phía vẫn không có phản ứng gì.

"Đạo hữu, ta dùng tam kiện vật phẩm này đổi với ngươi" Người trong huyết quang rơi vào đường cùng, quay đầu hướng sang người trong hắc khí thương lượng một câu.

"Không được, tại hạ nói rất rõ ràng rồi. Trừ phi là Linh bảo công kích trên Vạn Linh bảng, vật phẩm khác cho dù quý hiếm cỡ nào cũng không trao đổi." Người trong hắc khí không chút do dự lại lần nữa lắc đầu.

Huyết quang nhân nghe vậy sắc mặt khó coi cực kỳ, trong lòng có chút tuyệt vọng.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một thanh âm nam tử thản nhiên vang lên, giống như một khúc truyền tiên nhạc nhân gian vào trong tai Huyết quang nhân.

"Được, ta đổi."

Huyết quang nhân nghe được lời này, cơ hồ không thể tin được vào hai tai của mình, ngẩn ngơ một chút liền mừng rỡ như điên. Ánh mắt hắn liếc một cái, nhìn về phía phi đình phát ra thanh âm.

"Lời này thật sao? mời mau mau lên đài!"

Người trong hắc khí chấn động cũng thân hình, tựa hồ rất kích động.

Người lên tiếng chính là Hàn Lập!

Từ lúc Huyết quang nhân đem chiếc lồng có Băng Phượng lấy ra, vẻ mặt hắn có chút cổ quái, lại cân nhắc một chút rồi mở miệng.

Nghe tiếng của hắn, ánh mắt kinh nghi của những người khác lập tức hướng về.

Nhưng Hàn Lập xem như không thấy. Thanh quang chợt lóe một chút, thân ảnh hóa thành một đạo thanh hồng kích bắn ra, chớp động một cái liền hiện ra trên đài.

"Đạo hữu thật có Thông thiên Linh bảo sao?" Ngay lúc Hàn Lập

vừa đứng trước mặt Huyết quang nhân, thanh âm của người này không khỏi khẽ run hỏi một câu.

Hàn Lập mỉm cười, nhìn liếc qua Băng Phượng tuyết trắng trong lồng thản nhiên nói:

"Trong tay tại hạ xác thực có một kiện Thông thiên Linh bảo công kích uy lực không nhỏ. Nhưng có phải vật trên Vạn Linh Bảng hay không thì tại hạ không mười phần nắm chắc, mời hai vị đạo hữu xem qua."

"Ồ, đạo hữu mau lấy ra cho bọn ta thưởng lãm một chút." Huyết quang nhân nghe lời của Hàn Lập, sắc mặt vui mừng tuy tan đi hơn phân nửa nhưng vẫn đầy kỳ vọng nói một câu.

Về phần người trong hắc khí vẫn không nói một lời, thờ ơ lạnh nhạt đứng ở một bên.

Hàn Lập đương nhiên không kéo dài, đột nhiên trong tay xuất hiện một thanh Cự nhận rất dài đen thùi, hình dạng cổ xưa vô cùng, tản ra một luồng khí tức man hoang.

Chính là khi ở Quảng Hàn giới, hắn đánh chết tên Nhung tộc cực kỳ lợi hại kia, chiếm được Cự nhận cùng Hỗn Nguyên Xích.

Hai vật này hẳn là đều linh bảo ở trong Hỗn Độn vạn linh bảng!

"Huyền Quang Nhận!" Huyết quang nhân còn chưa có phản ứng thì người trong hắc khí thất thanh la lên, sắc mặt tràn đầy vẻ vui mừng.

"Sao, đạo hữu nhận được Cự nhận này!" Người trong huyết quang nghe xong đương nhiên mừng rỡ trở lại, vội vàng hỏi.

"Đương nhiên. Cái này chính là Thông thiên Linh bảo, tuy bài danh không cao nhưng chính là bảo vật trên Vạn Linh Bảng. Ta đang cần trao đổi loại linh bảo thé này, sao lại không nhận ra. Bất quá tại hạ còn phải cẩn thận xem xét một phen." Người trong hắc khí mạnh mẽ ngăn hưng phấn trong lòng, nghiêm nghị trả lời.

"Như thế rất tốt! Đạo hữu, ngươi có thể đưa qua cho y được chăng" Huyết quang nhân trở nên cực kỳ khách khí đối với Hàn Lập.

"Đương nhiên không có vấn đề, nhưng có phải vật phẩm của đạo hữu cũng nên để ta xem xét một chút chăng." Hàn Lập khẽ cười một tiếng, cổ tay run lên đem thanh Cự nhận màu đen trực tiếp ném sang người trong hắc khí.

"Điều này đương nhiên. Đạo hữu cứ việc xem cho kỹ." Thấy Hàn Lập hành sự mau lẹ như thế, Huyết quang nhân cực kỳ cao hứng. Đem Dược bình, Quyển trục và lồng băng một lần ném cả sang cho Hàn Lập.

Lúc này trong mắt Hàn Lập chợt lóe lam quang, thần niệm phóng ra bao phủ cả ba vật phẩm, bắt đầu cẩn thận xem xét.

Huyết quang nhân cũng hướng về cái bát tròn màu đen của người trong hắc khí, cẩn thận phân Nghiệt Vân có thực sự chứa ngàn vạn tinh hồn hay không.

Ba người xem xét cũng không chậm, người trong hắc khí cơ hồ chỉ đem linh lực quán chú vào bên trong Cự nhận, sau đó cầm bảo vật này trong tay hư không một trảm liền gật gật đầu vừa lòng, trực tiếp thu vào Trạc thủ trữ vật.

"Ha ha, đúng vậy. Nghiệt Vân này xác thực thích hợp cho ta." Huyết quang nhân cũng xem xét xong Nghiệt Vân trong bát tròn thì cười ha ha, không nói thêm lời nào với Hàn Lập và người trong hắc khí, trực tiếp hóa thành một đạo ô quang xuyên thủng màn bạch sắc hào quang, trở về trong Phi đình của mình.

Hàn Lập thấy vậy cười ảm đạm, đem Quyển trục màu vàng cùng dược bình vừa thu lại, sau đó ánh mắt nhìn lướt qua Băng Phượng trong lồng băng.

Hắn phát hiện ra đôi mắt màu bạc nhạt của Băng Phượng biểu lộ một chút bi ai, nhưng chợt lóe liền khôi phục vẻ lạnh như băng như ban đầu.

Hàn Lập cũng không nói thêm gì, trực tiếp lấy ra một Linh Thú Hoàn, đem Thiết Băng Lung có chứa Linh cầm thu vào trong đó, tiếp theo ôm quyền hướng sang người trong Hắc khí ảnh rồi kích bắn mà đi, chớp động về tới nguyên chỗ.

Mà người trong hắc khí phát ra một tiếng hắc hắc cười nhẹ, cũng hóa thành một đoàn hắc phong rời đài ngọc.

Vì thế phía dưới lập tức lại có những người khác thượng đài, trao đổi đương nhiên được tiếp tục.

Lúc này Hàn Lập tựa vào trên ghế, hai mắt khép hờ, sắc mặt bình tĩnh nhưng trong lòng quay cuồng một trận.

Chừng gần nửa ngày sau, Kim Diện nhân tuyên bố trao đổi đại hội rốt cục đã kết thúc.

Hàn Lập cùng các Hợp thể lão quái khác, từ chối buổi tiệc chiêu đãi của Kim Diện nhân. Dưới sự dẫn dắt của sứ giả hạ rời khỏi không gian Hắc Vực, lẳng lặng xuất hiện tại một chỗ không người bên ngoài, sau đó không chút chậm trễ phi độn về thẳng Cửu Tiên Sơn.

------oOo------

Chương 1820: Hội cố nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thời gian Hắc Vực đại hội tổ chức, toàn bộ cơ hồ diễn ra trong một ngày một đêm.

Lúc Hàn Lập trở lại Cửu Tiên Sơn là buổi sáng ngày hôm sau.

Sau khi gọi hai người Hải Đại Thiếu tới. Biết thời gian mình rời đi, nơi này không phát sinh điều gì bất ổn thì trong lòng hắn mới buông lỏng.

Cho hai ký danh đệ tử lui ra, hắn liền tiến nhập vào trong mật thất. Ngồi xếp bằng ở trên một tấm Bồ đoàn.

Một tay vừa lật, một cái Linh Thú Hoàn màu lam bỗng nhiên hiện ra trên ngón tay, rồi tức thời bay lên không trung.

Từ trên Linh Thú Hoàn cuồn cuộn tuôn ra một vầng lam hà, tức thời một cái lồng băng trôi nổi tại trước người.

Bên trong lồng băng là một con Băng Phượng tuyết trắng cỡ nửa thước. Linh cầm không ngờ Hàn Lập phóng xuất nhanh như vậy, vội vàng ve vẩy hai cánh, quanh thân tỏa ra một vầng sáng màu bạc đem thân hình nháy mắt che lại. Sau đó mới dùng ánh mắt cảnh giác đảo qua Hàn Lập.

"Là ngươi, Sao có thể!" Ngay khi thấy rõ dung mạo Hàn Lập, trong đôi mắt màu bạc của Linh cầm hiện ra vẻ khó có thể tin, từ miệng thốt ra ngôn ngữ của loài người.

Rõ ràng là thanh âm thất thanh nhưng dễ nghe của một thiếu nữ, chỉ là hơi có chút băng lãnh.

"Phượng tiên tử, đã nhiều năm không thấy. Không ngờ ta và ngươi gặp lại ở chỗ này." Hàn Lập nhìn Băng Phượng trong lồng,

lại thở dài một hơi.

Băng Phượng này chính là *"Băng Phượng tiên tử"*. Năm đó cùng hắn từ Nhân giới xâm nhập không gian tiết điểm, lại bị không gian phong bạo mạnh mẽ tách ra.

Năm đó nàng ở Nhân giới là *" Băng hải chi chủ "* tồn tại cao nhất. Bất quá mấy trăm năm không gặp mà cảnh giới đã rớt xuống đến không thể hóa hình, lại bị người phong ấn trở thành Linh thú nhốt vào trong lồng.

Điều này khiến Hàn Lập không khỏi có chút cảm khái. Thân là bạn hữu cùng nhau nhập cư trái phép Linh Giới. Khi nhìn thấy Băng Phượng, Hàn Lập có cảm giác khó nói như khi gặp lại một vị cố nhân.

Trên trao đổi hội, vừa thấy nàng bị lấy ra. Hắn liền không chút do dự tiến lên trao đổi.

"Đúng là Hàn huynh! Nói như vậy ngươi chính là vị đạo hữu ở trên đại hội đã trao đổi ta với người nọ. Chẳng lẽ ngươi đã tiến giai Luyện Hư?" Thanh âm của Băng Phượng vẫn băng lãnh dị thường nhưng dường như có chút run rẩy.

"Không sai, đúng là Hàn mỗ. Về phần tu vi của tại hạ, không bao lâu nữa đạo hữu sẽ tự nhận biết. Ta thật vạn vạn lần không ngờ, có thể ở trong Hắc Vực trao đổi hội gặp được tiên tử. Xem ra hai ta có chút duyên phận. Vậy trước tiên để ta thả đạo hữu ra." Hàn Lập không chút chần chờ, thanh quang trên ngón tay chợt lóe, hướng về kim ngân phù lục trên lồng băng chỉ một cái.

Nhất thời phù lục tỏa ra hào quang rồi bay đi, cùng lúc đó cửa lồng băng cũng Keng một tiếng mở ra.

"Đa tạ đại ân viện thủ của Hàn đạo hữu!"

Băng Phượng tuy còn chút kinh nghi nhưng thấy thế tự nhiên vui vẻ, hai cánh khẽ vẫy một cái, liền hóa thành một đạo bạch quang từ trong lồng băng bay ra.

Tiếp theo ngoài thân Linh cầm chớp động ngân quang, cuồng trướng biến thành nguyên hình dài tới nửa trượng, lông vũ như băng trong suốt lóe lên hàn quang lấp lánh, nhìn qua toàn thân giống như dùng Huyền Băng điêu khắc mà thành.

"Đáng tiếc hiện tại ta không thể hóa hình, chỉ có thể lấy hình dạng này hội ngộ cùng đạo hữu. Thật sự rất xấu hổ!" Thân hình tao nhã của Băng Phượng khẽ động, lắc đầu nói.

"Không có gì. Bất quá chỉ cần giải trừ phong ấn trong cơ thể tiên tử, muốn khôi phục tu vi Hóa Hình chẳng mấy khó khăn." Hàn Lập liếc mắt nhìn Băng Phượng một cái, khẽ cười một tiếng.

"Hàn huynh đã nhìn ra! Thể nội của ta bị Hợp Thể lão quái hạ một loại cấm chế không biết tên, có chút phiền phức. Nghe lời hắn thì tựa hồ chỉ có người cùng tu vi Hợp Thể mới có thể giải trừ." Hiển nhiên Băng Phượng chỉ xem Hàn Lập như một gã Luyện Hư kỳ tu sĩ. Ánh sáng bạc trong mắt chợt lóe, bất đắc dĩ nói.

"Hắc hắc, vậy sao? Để Hàn mỗ thử một lần!" Hàn Lập cười khẽ một tiếng, tiếp theo thân hình vừa động. Một thủ chưởng trắng tinh như ngọc đột nhiên hiện ra, vỗ vào trên cánh của Băng Phượng.

Nhất thời một vầng ngũ sắc quang diễm bạo phát ra, hóa thành thủy triều cuồn cuộn bao phủ lấy toàn bộ thân hình Băng Phượng.

Phượng tiên tử chỉ cảm thấy một cỗ linh lực kỳ hàn trong nháy mắt lan tỏa khắp các kỳ kinh mạch bát mạch, giống như biển cuộn sóng trào đem tầng tầng cấm chế đang phong ấn trong cơ thể đánh cho thất linh bát lạc, thoáng chốc phong ấn được khai mở.

Điều này khiến nàng vừa mừng vừa sợ.

Đối phương có thể nhẹ nhàng giải trừ phong ấn như thế, chẳng lẽ đã là một Hợp tồn tại Thể kỳ?

Điều này thật khó mà tin nổi!

Nếu Hàn Lập gặp kỳ ngộ, trong vòng mấy trăm năm tiến giai Luyện Hư thì có thể miễn cưỡng chấp nhận. Nhưng thoáng chốc hắn đã tiến giai Hợp Thể thì thật quá nghịch thiên a!

Tâm niệm của Băng Phượng lưu chuyển, cảm giác cấm chế trong cơ thể đã hoàn toàn được dòng hàn thủy giải khai. Trong mắt chợt lóe tinh quang, mở miệng hướng sang Hàn Lập như muốn nói điều gì đó.

Nhưng tức thời nàng lại cảm giác cơ thể có biến đổi, lời chưa kịp ra khỏi miệng đã nghẹn lại.

Chỉ cảm giác dòng hàn thủy trong các kinh mạch lại một lần nữa cuồn cuộn đổ về trong đan điền, mạnh mẽ nhập vào bên trong yêu đan.

Thiếu nữ có điểm kinh nghi nhưng với sự thao túng của chân nguyên cường đại đối phương. Yêu đan trong cơ thể căn bản không thể cự tuyệt, chỉ có thể bị động đón nhận cỗ kỳ hàn linh lực quán chú vào.

Chỉ một thoáng sau, khí tức trên người nàng như bạo tăng như núi lửa, trong nháy mắt đã đột phá tới cực hạn.

"Phanh" một tiếng muộn hưởng, một vầng bạch quang chói mắt phát ra ngoài thân, đem thân hình Băng Phượng hoàn toàn bao phủ lại.

Lúc này Hàn Lập mới khẽ cười thu tay.

Bạch quang chói mắt lưu chuyển một trận rồi chợt tắt, một Ngân Sam nữ tử khéo cười tươi đẹp xuất hiện trước mắt.

Băng Phượng một lần nữa hóa lại hình thái Nhân tộc.

"Đa tạ đạo hữu tương trợ!" Trên mặt Ngân Sam nữ tử khó nén một tia hưng phấn, đưa mắt đẹp thoáng xem xét cơ thể yêu kiều mới khôi phục một chút, lại chỉnh đốn trang phục rồi cảm kích hướng về Hàn Lập thi lễ.

"Tiên tử không cần đa lễ! Năm đó nếu hai ta không đồng tâm hiệp lực thì tại hạ vô pháp vượt qua không gian tiết điểm tiến vào Linh Giới. Luồng chân nguyên chi lực mà ta vừa truyền sang tuy tương thích cùng thuộc tính thân thể đạo hữu nhưng chỉ làm cho tiên tử có thể hóa hình mà thôi. Tiên tử nếu muốn bảo trì lâu dài hình thái này, nhất định phải lập tức bế quan khổ tu mới được. Nếu không một khi chân nguyên mất đi thì cảnh giới lại rớt xuống." Hàn Lập khoát tay áo, nhắc nhở một chút.

"Điều này là tự nhiên. Bất quá có cỗ chân nguyên chi lực này của đạo hữu tương trợ, thiếp thân tu hồi Hóa Thần chi cảnh có thể tiết kiệm không ít thời gian. Xem ra hiện tại Hàn đạo hữu thật sự là đạo pháp thông thần, pháp lực thâm sâu khôn lường, đã tiến giai tới cảnh giới Hợp Thể kỳ! Về sau thiếp thân phải gọi người một tiếng Hàn tiền bối!" Ngân Sam nữ than nhẹ một tiếng, ánh mắt có chút khác thường nhìn Hàn Lập.

"Hàn mỗ tiến giai tới cảnh giới này bất quá chỉ là may mắn mà thôi. Với băng phượng chi thân của tiên tử, tiến giai cảnh giới Hợp Thể chỉ là sớm muộn. Mà cố nhân của ta tại Linh Giới cũng chỉ có tiên tử. Hai ta ngang hàng tương giao là được, nếu không chỉ khiến Hàn mỗ không được tự nhiên." Hàn Lập cười khổ lắc đầu đáp.

"Nếu Hàn huynh muốn như thế. Thiếp thân cũng cả gan mà không khách khí." Ngân Sam nữ tử như nhìn ra lời vừa rồi của Hàn Lập là thật tâm, không biết nàng nghĩ thế nào mà rất nhanh chóng đáp ứng.

"Bất quá, ngày đó chia lìa tại không gian tiết điểm. Sao Phượng đạo hữu lại bị người sanh cầm? Rơi vào nông nỗi thế này." Hàn Lập nhịn không được hỏi đối phương một câu.

"Tình cảnh của thiếp ra thế này, nói ra cũng do đạo hữu một chút." Vừa nghe Hàn Lập nói, Băng Phượng nhíu động đôi mi, khóe miệng lộ nụ cười khổ.

"Chẳng lẽ là cấm chế ngày đó của ta phát tác trên thân ngươi." Hàn Lập vốn là ngẩn ra rồi lập tức có chút giật mình nói.

"Không sai, cấm chế của Hàn huynh đúng là huyền diệu vô cùng. Ta hao tốn gần trăm năm mới miễn cưỡng luyện hóa được nó. Nhưng bởi vậy mà tổn hao nguyên khí, bị một đám đạo tặc tới cửa khi dễ.

Tuy cuối cùng ta thi triển bí thuật đào thoát nhưng cảnh giới lại liên tiếp rớt xuống mấy tầng, biến thành tu vi hiện giờ. Lại nói tiếp, ta được một Hợp Thể lão quái xuất thủ cứu giúp, nếu không thật không giữ được tánh mạng. Bất quá do không thể hóa hình, lão quái kia đối với ta như một Linh cầm, muốn ta cam tâm làm một kiếp linh thú. Ta tự nhiên không đáp ứng việc này, kết quả liền bị lão nhốt tại trong lồng băng." Băng Phượng giải thích một hồi.

"Ồ, Vậy đạo hữu có biết thân phận của Hợp thể lão quái kia?" Hàn Lập gật gật đầu, trong lòng vừa động hỏi một câu.

"Điều này thì thiếp thân thật sự không biết. Lão quái tinh thông huyễn thuật, thường xuyên biến hóa diện mục khiến ta không thể nhìn thấu chân diện. Chỉ có thể khẳng định lão là ma tu Nhân tộc các ngươi, không phải người trong Yêu tộc chúng ta." Ngân Sam nữ tử sau một phen tư lự mới cẩn thận trả lời.

"Ma tu? Hợp Thể kỳ ma tu nổi danh trong Nhân tộc chỉ có mấy người mà thôi. Hẳn là một trong số đó!" Hàn Lập gật gật đầu, như có suy nghĩ nói.

"Bất quá người kia là ai không quan trọng nữa, ngày đó hắn cứu ta một mạng nhưng về sau lại muốn cưỡng bách ta làm linh thú, hai bên coi như huề nhau." Nghe Hàn Lập nhắc tới huyết quang nhân. Băng Phượng cũng không lộ vẻ gì thống hận, ngược lại khinh đạm mở miệng.

Không rõ nàng thật sự nghĩ như thế hay là tự biết không thể đối đầu cùng Hợp Thể tu sĩ nên đành nói thế.

Hàn Lập nghe xong khẽ cười, không tiếp lời đối phương mà chuyển đề tài:

"Hiện tại tiên tử đã khôi phục thân thế tự do, không biết sau này có tính toán gì không? Hay là trở về với Yêu tộc? Hắc Phượng tộc

trong Yêu tộc cũng là kế thừa Thiên phong Chân huyết của Thiên phượng. Phượng tiên tử cũng có Thiên Phượng huyết mạch, nếu đến đó nương nhờ hẳn là được chiếu cố một phần."

"Hắc Phượng tộc? Hừ, ngày đó đám người tìm tới cửa, khiến ta bị thương rơi xuống cảnh giới này chính là đệ tử đích hệ của Hắc Phượng tộc. Ta trong bộ dáng hiện tại mà tới khác nào đưa dê vào miệng cọp." Vừa nghe tới Hắc Phượng tộc, sắc mặt Ngân Sam nữ tử chợt biến đổi, có chút mất bình tĩnh cắn răng nói.

Hàn Lập cảm thấy kinh ngạc nhưng trầm ngâm một lát thì tiếp tục hỏi:

"Người Hắc Phượng tộc làm đạo hữu bị thương? Điều này thật có chút phiền phức, vậy ý của tiên tử là ".

"Ta nghĩ trước khi khôi phục pháp lực, tạm thời xin theo bên người đạo hữu. Ý của Hàn huynh thế nào? Tuy rằng Nhân yêu bất đồng nhưng với thân phận Hợp Thể kỳ của Hàn đạo hữu hẳn thừa sức che chở cho thiếp thân. Hiện tại tu vi của ta quá thấp, lại là băng phượng chi thể, nếu đơn độc tu luyện thì chỉ sợ có trốn bao xa tai họa cũng sẽ tự tìm tới cửa. Đến lúc đó nói không chừng kết cục còn thảm hơn ngày hôm nay!" Ngân Sam nữ tử suy tư một hồi, mới do dự mở miệng.

------oOo------

Chương 1821: Tụ Linh Thung

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Theo ta?" Hàn Lập nghe xong thì sờ cằm, tựa hồ có chút ngoài ý muốn.

"Ta đương nhiên biết rõ, với tu vi hiện giờ đi theo đạo hữu sẽ gây phiền phức cho ngươi. Nhưng ta tự hỏi có chút thiên phú ở trận pháp chi đạo cùng thần thông không gian, nói không chừng có thể giúp đỡ đạo hữu một chút. Đồng thời bên trong thân thể thiếp có một luồng Thiên Phượng nguyên âm chi khí, hẳn là rất kỳ hiệu khi đạo hữu đột phá bình cảnh. Chỉ cần có thể bình yên khôi phục tu vi, thiếp thân tự nguyện giao cho Hàn huynh." Sắc mặt Băng Phượng phớt hồng mở miệng.

"Cái gì, ý của tiên tử là…"

"Hàn đạo hữu đừng hiểu lầm. Bộ tộc chúng ta Băng Phượng có truyền thừa bí mật, không cần dùng phương pháp song tu lô đỉnh vẫn có thể đem Thiên Phượng nguyên âm chi khí bên trong bức ra ngoài cơ thể. Hiệu quả kém hơn một chút nhưng vẫn đủ để trợ giúp đạo hữu một tay." Thần sắc Ngân Sam nữ tử trong nháy mắt khôi phục như thường, bình tĩnh nói.

"Băng Phượng tộc có bí thuật này sao? Nếu như thế thì đến lúc đó Hàn mỗ đích thực cần tiên tử tương trợ. Được rồi, Phượng tiên tử có thể theo ta tu luyện. Nhưng có mấy lời cần phải nói rõ, tránh sau này khỏi tiên tử lại hối hận." Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, cân nhắc một lát mới ngưng trọng nói.

"Hàn huynh, có chuyện gì mời nói!" Băng Phượng thấy Hàn Lập thật có ý đáp ứng, không chút lưỡng lự trả lời.

"Đầu tiên là ngươi lưu lại bên Hàn mỗ, ta không thể đảm bảo cho đạo hữu thực sự an toàn mười phần.

Chuyện khác không nói nhưng Ma Kiếp hàng lâm, chính là đại kiếp nạn của các Hợp Thể tồn tại. Có thể bình yên vượt qua hay không, ta còn chưa nắm chắc. Thứ nhì, trên người tại hạ có chút bí ẩn không tiện để người khác biết. Phượng đạo hữu muốn lưu lại thì ngoài tu luyện bình thường, tất cả sự tình đều phải nghe theo tại hạ phân phó. Nếu cảm giác không chịu được ước thúc thì cứ viêc rời đi. Một điều sau cùng là đạo hữu vốn là yêu tộc. Thời điểm có ngoại nhân, sợ rằng phải lấy thân phận thị thiếp hoặc là tỳ nữ mới có thể xuất hiện. Sợ rằng đối với danh tiếng đạo hữu có chút tổn hại." Hàn Lập chậm rãi giảng ra rất nhiều sự tình.

"Ma kiếp? Thiếp thân tuy biết không nhiều nhưng vẫn rõ lần này Nhân yêu lưỡng tộc đều chịu ảnh hưởng. Ở đâu cũng không thể an toàn tuyệt đối. Với tu vi của thiếp thân mà dựa vào những thế lực khác, quá nửa cũng bị xem như vật hy sinh. Lưu lại bên cạnh Hàn đạo hữu càng an toàn hơn. Còn những chuyện khác đương nhiên do đạo hữu làm chủ. Mà với thân phận hiện nay của Hàn đạo hữu, muốn tuyển một thị nữ Nguyên Anh kỳ thì chỉ sợ không biết bao nhiêu gia tộc hay nữ tán tu muốn còn không được. Thiếp thân sao dám để ý điều này." Băng Phượng mỉm cười, dường như không quan tâm nói.

"Phượng tiên tử đã rõ như thế, Hàn mỗ đáp ứng việc này. Trước tiên hãy nhận những bình đan dược này mà dùng. Sau khi Vạn Bảo đại hội chấm dứt, tiên tử hãy ở tạm trong mật thất tu luyện. Chờ sau khi trở lại động phủ, ta sẽ an bài chỗ tu luyện chính thức." Hàn Lập hướng tay phất một cái tới túi trữ vật.

Vô số những bình ngọc màu sắc khắc nhau đưa cho Băng Phượng.

Ngân Sam nữ tử tiếp nhận mấy cái bình nhỏ, vừa dùng thần niệm đảo qua tức thì thần sắc trở nên kinh hỉ.

"Không ngờ Hàn huynh lại cho ta nhiều linh đan trợ giúp pháp lực tinh tiến như vậy, như vậy thiếp thân sẽ nhanh chóng khôi phục tu vi."

"Ha ha, tiên tử yên tâm. Cái khác không nói nhưng đan dược cảnh giới Nguyên Anh thì Hàn mỗ vẫn có thể lo được. Phượng tiên tử

cần gì hãy nói với Hàn mỗ một tiếng là được. Tu vi của đạo hữu càng cao đối với tại hạ càng tốt hơn, có thể giúp ta có thể vượt qua lần Ma kiếp này. Quá nửa là trước đại kiếp nạn xảy ra, Hàn mỗ sẽ phải mượn Thiên Phượng nguyên âm để dùng." Hàn Lập thản nhiên cười nói.

" Hàn đạo hữu yên tâm, Băng Phượng không phải loại người không biết điều. Tuyệt không làm lỡ đại sự của Hàn huynh." Ngân sam nữ tử cười rộ lên nói.

Gương mặt nàng vốn thanh lệ tú mĩ mười phần, khóe miệng vừa ghểnh một chút là khác nào trăm hoa đua nở khoa sắc, hấp dẫn vô cùng khiến Hàn Lập không khỏi ngẩn ngơ ngắm nhìn.

Cảm nhận được ánh mắt của Hàn Lập, khuôn mặt Băng Phượng lại rạng hồng lên, chỉnh lại trang phục thi lễ nói.

"Đa tạ Hàn huynh đã đáp ứng. Tiếp thân sẽ lập tức dùng đan bắt đầu tu luyện, pháp lực sớm khôi phục ngày nào đỡ rắc rối cho cả hai ta."

"Cũng tốt, ta cũng muốn kiểm kê lại một chút những bảo vật lấy được từ đại hội. Phượng tiên tử, cô cứ ở tại mật thất này tu luyện cho tốt." Ánh mắt Hàn Lập khôi phục vẻ điềm tĩnh, điểm chân một cái xoay người rời khỏi mật thất.

Nhìn thân ảnh Hàn Lập biến mất khỏi đại môn, ánh mắt Ngân sam nữ tử lóe lên vẻ kỳ lạ, một hồi lâu sau mới thở dài một hơi, từ trong bình lấy ra một viên đan dược màu lửa hồng nuốt vào.

Sau đó nàng ngồi xuống xếp bằng trên bồ đoàn, bắt đầu luyện hóa dược lực.

Cùng lúc đó, Hàn Lập xuất hiện trong một mật thất lớn ở một nơi không xa.

Hắn ngồi dưới đất đang dùng ngón tay cầm một viên đan dược gần như trong suốt, hai mắt nheo lại kiểm tra.

"Không hổ là đan dược đỉnh đỉnh đại danh, quả nhiên phi phàm.

Hy vọng nhờ nó ta có thể đột phá bình cảnh." Hàn Lập than thở hai câu, sau đó đem đan dược bỏ lại vào bình, cẩn thận thu lại.

Tiếp theo bàn tay hắn chớp động linh quang, hai kiện vật phẩm đồng thời xuất hiện.

Một quyển trục Kim sắc cùng một túi Kim sắc.

Quyển trục chính là vật phẩm trao đổi với Huyết quang nhân, còn cái túi là do Hàn Lập dùng một kiện bảo vật đổi lấy.

Hàn Lập đem kim sắc quyển trục ném lên, kệ cho nó trôi nổi trên không trung sau đó đem túi kim sắc mở ra.

Nhất thời từ trong túi vang lên những tiếng vù vù, từ trong túi liên tiếp tỏa ra thanh quang.

Thanh quang bay ra hóa thành mười hai thanh Mộc Côn, dường như có linh tính không ngừng bay lượn trong mật thất.

Hàn Lập vội bấm tay niệm chú, một trảo vào hư không đồng thời trong miệng khẽ quát một tiếng.

Vèo vèo thanh âm phá không vang lên khắp mật thất, từ đầu ngón tay hắn bắn ra năm đạo thanh quang, hóa thành vô số những tia nhỏ như những sợi tơ phóng ra tứ phía. Tạo thành một cái lưới lớn bao phủ khắp mật thất.

Ngay sau đó mười hai cây Mộc côn màu xanh các sợi tơ bao phủ, chỉ giãy dụa tại chỗ mà không thể di chuyển chút nào.

Hàn Lập nhẹ giọng cười đồng thời vẫy tay.

Lúc này tấm võng lớn màu xanh đã bao phủ toàn bộ mười hai cây mộc côn, hắn vẫy nhẹ tay vào hư không, vô cùng xảo diệu bắt lấy một cây rồi ngưng thần đánh giá nó.

Chỉ thấy toàn thân Mộc côn có màu xanh biếc ướt át, đồng thời có vô số những phù văn màu bạc vô cùng huyền ảo, hơn nữa còn phát ra linh khí thuần đậm khiến hắn giật mình.

"Quả nhiên là Tụ Linh Thung. Là dùng tài liệu Linh Nhãn Chi Mộc luyện thành mười hai cái. Thật đúng là một kiệt tác, nếu đem luyện hóa hoàn toàn bộ chí bảo này thì tốc độ hấp thu linh lực chắc chắn sẽ tăng lên phân nửa." Hàn Lập đưa hai ngón tay khẽ vuốt Mộc côn, thì thầm nói.

Có đều sắc mặt hắn vẫn ngưng trọng, một lát sau thì lắc đầu đem mộc côn trong tay ném lên không trung. Lại ảo pháp quyết một chút khiến tấm lưới màu xanh hóa thành một đạo thanh quang đem mười hai thanh Mộc côn thu về.

Ngón tay Hàn Lập khẽ phất. Thời thời Túi Kim sắc một lần nữa được phong ấn lại.

Sau khi đem nó thu vào túi trữ vật, Hàn Lập đưa mắt hướng về phía kim sắc quyển trục, nhấc tay đem nó thu lại.

Cảm giác có chút băng lãnh mà lại co dãn.

Trong mắt Hàn Lập chớp động lam quang, ánh mắt chăm chú nhìn lên quyển trục, một lúc sau thì nhíu mày.

Quyển trục tựa như là một khối không hề có một chút khe hở, dùng Linh Mục quan sát cũng chỉ nhìn thấy một vầng kim quang.

Khóe miệng Hàn Lập hơi nhếch, hít sâu một hơi, thần niệm cường đại phóng ra, bao phủ quyển trục.

Nhưng ngay sau đó cổ tay hắn chợt run lên, vội đem quyển trục kim sắc ném ra xa hơn mười trượng.

Khi thần niệm vừa tiếp xúc thì một luồng hấp lực cường đại từ trong quyển trục sinh ra mạnh mẽ cắn nuốt nó. May là phản ứng nhanh nếu không hấp lực đã trực tiếp ảnh hưởng đến nguyên thần.

Hàn Lập nhìn quyển trục kim sắc, cảm thấy vật này thực khó giải quyết. Nhưng suy nghĩ một chút thì một ngón tay điểm một cái vào nó.

Vèo vèo thanh âm vang động, một đạo thanh sắc xuất hiện, sau đó lóe lên chém tới quyển trục.

Đang một tiếng vang lên, trên quyển trục chớp động kim quang mạnh mẽ ngăn cản kiếm ti, trên thân nó ngay cả một vết xước cũng không có.

Sắc mặt Hàn Lập lần đầu đại biến.

Phải biết rằng với tu vi Hợp Thể Kỳ và thêm Thanh Trúc Phong Vân Kiếm vô cùng sắc bén, hầu nư có thể chém đứt tất cả.

Như vậy chứng tỏ tài liệu làm ra quyển trục này vô cùng quý hiếm, chẳng trách Huyết quang nhân dù không mở được nhưng không muốn buông tha, chắc chắn quyển trục này có lai lịch bất phàm.

Bất quá không thể dùng thần niệm xâm nhập, ngoại lực không thể phá hủy, xem ra muốn giải khai phong ấn không thể dùng sức mạnh.

Trong lòng thầm cân nhắc. Ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ nhìn lên những phù văn kim sắc têm quyển trục.

Đúng hơn là Kim triện linh văn! Nó vốn ẩn dấu bên trong quyển trục, nhưng sau một kiếm lúc nãy liền hiện ra.

------oOo------

Chương 1822: Ước hẹn gặp mặt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kim Triện văn vốn khác Ngân Khoa văn. Phỏng chừng số người trong hai tộc hiểu rõ loại linh văn không vượt quá mười ngón tay.

Bọn họ vốn xem linh văn này như chí bảo, căn bản không cho ngoại nhân biết sự tình liên quan đến nó.

Huyết quang Nhân hẳn là không hiểu linh văn này nên không còn cách nào đành đem quyển trục trao đổi đi.

Cũng may tại Quảng Hàn giới, Hàn Lập đã học được linh văn này. Nếu không hiện giờ chỉ có thể trừng mắt nhìn những phù văn này.

Ánh mắt Hàn Lập vừa đảo một lát thì Kim Triện văn chợt lóe rồi biến mất.

Hắn khẽ cau mày, không chút lưỡng lự búng mấy ngón tay. Bảy tám đạo màu xanh kiếm khí lại lần nữa bắn ra.

Kiếm khí trảm xuống, kim sắc phù văn hiện lên càng nhiều.

Trong lòng Hàn Lập khẽ động, kiếm quang búng ra liên miên không dứt, hóa thành một vầng kiếm ảnh màu xanh cuốn tới quyển trục, quấn nó bao vào bên trong tầng thanh quang.

Nhất thời kim sắc quyển trục khẽ rung lên, mặt ngoài cuồng thiểm bạo liệt ra một đạo kim quang, đồng thời một thiên kim văn đầy đủ hiện lên.

Trong mắt Hàn Lập chớp động tia sáng màu lam, chăm chú nhìn kim sắc phù văn. Sau thời gian chừng một bữa cơm thì vẻ mặt khẽ động, kiếm khí trong tay cũng dừng lại.

Chỉ thấy linh quang bên ngoài Quyển trục chợt tắt, kim sắc phù văn nhanh chóng tán loạn đi không thấy.

Hàn Lập đưa tay hư không một trảo. *"Vù"* một tiếng đem quyển trục hút về trong tay, sau đó vẻ mặt hắn trở nên trầm ngâm.

Hắn tuy chưa nhớ kỹ toàn bộ thiên Kim Triện văn vừa rồi nhưng đã có nhìn cái đại khái.

Nếu đoán không sai thì bên trong chứa đựng cách bố trí một pháp trận huyền diệu.

Tuy còn chút hàm hồ nhưng không hề nghi ngờ, khi tìm hiểu thấu triệt thiên Kim Triện văn này hẳn có thể phục chế lại một tòa pháp trận.

Pháp trận này tuy không quá lớn nhưng độ huyền diệu vượt xa trước những trận pháp Linh giới mà hắn từng thấy trước kia.

Nếu không phải hắn đã tìm hiểu qua cấm chế trên tấm phế khí phù văn ở Quảng Hàn giới thì không cách nào hiểu được ý nghĩa của thiên Kim Triện văn kia.

Dù sao nhận biết Kim Triện văn và lĩnh ngộ cấm chế trận pháp do Kim Triện văn viết ra là hai sự tình khác nhau một trời một vực!

Hàn Lập phỏng chừng, muốn tìm hiểu thấu triệt pháp trận này ít nhất phải cần mấy chục năm chuyên tâm nghiên cứu. Tuy rất có hứng thú với vật được phong ấn trong quyển trục này nhưng hiện tại hắn không có nhiều thời gian như vậy.

Hàn Lập thở nhẹ ra một hơi, đem cấp kim sắc quyển trục thu vào Trạc thủ trữ vật.

Kế tiếp hắn suy nghĩ một chút. Hai tay hợp lại, giữa bàn tay liền hiện ra một đoạn quái mộc dài cỡ nửa thước, to cỡ ngón cái, toàn thân màu hắc hồng.

Quái mộc ảm đạm không ánh sáng nhưng không ngừng tỏa ra huyết vụ nhàn nhạt, chính là Khấp Linh Huyết mộc thu được ở đấu giá hội!

Sau khi xuất ra vật ấy. Trạc thủ trữ vật trên cổ tay Hàn Lập tiếp tục chớp động linh quang, một số bình tài liệu phụ trợ liền hiện ra trên mặt đất mật thất.

Khóe miệng Hàn Lập khẽ nhếch. Đột nhiên đem Huyết mộc đang cầm trong tay ném lên không trung, lại há miệng phun ra một đạo ngân sắc hỏa diễm.

Ngân sắc hỏa diễm lập tức bao phủ lấy Huyết mộc. Tức thời huyết vụ cùng ngân diễm đan vào phát ra những tiếng vang đùng đùng bạo liệt.

Hàn Lập một tay bấm tay niệm pháp quyết, tay kia nhanh chóng hướng về mặt đất ra trảo liên tục.

Các loại tài liệu phụ trợ đủ mọi màu sắc nhanh chóng bay lên, chui vào bên trong ngân diễm.

Trong mắt Hàn Lập không ngừng lưu chuyển tia sáng lam. gắt gao nhìn chằm chằm ngân sắc quang diễm trên không trung, dường như không để ý tới vật nào khác.

Cho đến tối hắn vẫn chưa rời mật thất nửa bước. Ngay cả thụ pháp cho hai người Khí Linh tử cùng Hải Đại Thiếu cũng là truyền âm qua đại môn mật thất.

Liên tiếp bảy tám ngày sau, rốt cục Hàn Lập mới đi ra.

Sau khi xuất quan, đêm đó thừa dịp trời tối hắn đem Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh tử tới một địa phương cách Cửu Tiên sơn trăm vạn dặm. Sau đó đưa cho hai người một số đan dược cùng pháp khí thì phái bọn họ đi tới Thiên Uyên thành.

Còn hắn lần nữa quay lại Cửu Tiên sơn.

Bất quá hai ngày sau, Bạch Cốt chân nhân thần bí đột nhiên tới chơi.

Hàn Lập ở trong đại điện đàm luận với đối phương một hồi lâu, sau đó lão này cáo từ rời đi.

Cơ hồ cùng thời gian này, có một số tán tu Hợp Thể độc lai độc vãng cũng rời các tòa tụ tiên trong cung ở Cửu Tiên sơn, đồng thời biến mất không thấy.

Mãi cho đến nửa ngày sau, bóng dáng Hàn Lập lần nữa hiện ra bên trong đám người tán tu Hợp thể lão quái nọ.

Bởi vì thời gian ngắn ngủi, trừ một số kẻ hữu tâm thì không có bao nhiêu người phát hiện sự tình quỷ dị này.

Thời gian kế tiếp trong Vạn Bảo Đại hội. Hàn Lập thường xuyên xuất môn tới một số phường thị, thu thập được một số tài liệu lọt vào pháp nhãn của hắn.

Đồng thời hắn lại cùng một số Hợp thể tồn tại kết giao. Có khi tham gia một số trao đổi hội bí ẩn loại nhỏ, cũng có thêm một chút thu hoạch.

Mà trong thời gian này, nha đầu Đại Nhi cách mấy ngày lại tới tìm Hàn Lập một chuyến. Tuy không có sự tình quan trọng nhưng mỗi lần đều nói tới cao trào, tận hứng mà về.

Bất quá mỗi lần nhìn khuôn mặt rất giống cùng Nam Cung Uyển, trong lòng Hàn Lập trở nên xao động khác thường.

Mắt thấy thời điểm Vạn bảo đại hội sắp chấm dứt, Huyền Vũ bảo hoàng cùng Thiên Nguyên thánh hoàng lại lần nữa phái người mời các Nhân tộc hợp thể tán tu gia nhập dưới trướng bọn họ, điều kiện đề ra vô cùng hấp dẫn khiến một số người bị động tâm, chia tay gia nhập với hai thế lực này.

Hàn Lập tự nhiên từ chối lời này mời. Vài ngày trước khi Vạn Bảo đại hội chấm dứt đã lẳng lặng rời khỏi Cửu Tiên sơn. Cùng biến mất với hắn còn có Bạch Quả nhi có được băng tủy chi thể.

Nhất thời bóng dáng hai người hoàn toàn không thấy đâu!

Vạn Bảo đại hội chấm dứt, đám người Nhân Yêu hai tộc tụ tập ở Cửu Tiên sơn dần dần tản đi.

Tam hoàng Thất yêu vương cùng các tồn tại khác nhanh chóng khởi hành rời sơn mạch.

Một tháng sau, Cửu Tiên sơn nguyên bản tụ tập gần trăm vạn tồn tại hai tộc. Lúc này trừ vệ sĩ liên can lại lưu lại thì hầu như biến mất. Sơn mạch này lại lần nữa khôi phục yên tĩnh như trước.

Mà đủ loại tin đồn quan hệ Vạn Bảo đại hội theo thời gian trôi qua, cũng dần dần bị người lãng quên.

Nháy mắt đã bốn năm sau.

Vào một ngày, tại một ngọn núi hẻo lánh quanh Thiên Nguyên Cảnh, đột nhiên bay tới một đội tu sĩ Nhân tộc. Nam nữ lão ấu đều có, phục trang tuy khác nhau nhưng góc tay áo đều có thêu một chữ *"Cốc"* màu xanh.

Trong số này thì nữ nhân chiếm đại đa số. Một đám dáng người thướt tha xinh đẹp như hoa.

Gần trăm tu sĩ trực tiếp hạ xuống đỉnh núi!

Một số người trong này lập tức bố trí ở bốn phía một pháp trận phòng hộ đơn giản. Đại bộ phận thì tìm chỗ sạch sẽ trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Cầm đầu đám người là một lão giả tóc vàng cùng một thiếu phụ vận bộ cung trang màu lam trắng.

Hai người đều là Luyện Hư hậu kỳ đại thành, nghiêm nghị đứng ở giữa đỉnh núi, môi khẽ nhúc nhích truyền âm với nhau.

"Hiểu Phong gia chủ, địa điểm người nọ ước định gặp mặt chính là Vọng Quy Phong này sao? Nhìn xem canh giờ tựa hồ cũng sắp đến." Hoàng phát lão giả ngẩng đầu xem xét không trung vài lần, hướng qua thiếu phụ truyền âm vài câu.

"Tiêu trưởng lão yên tâm. Với thân phận hiện tại của đối phương thì không có khả năng làm ra chuyện bội ước. Huống hồ lần gặp mặt này là đối phương chủ động cho người đến truyền tin, càng không thể có vấn đề." Lam cung thiếu phụ không chút lưỡng lự trả lời.

"Ừm, như thế thì tốt. Lần này Thái thượng trưởng lão bị thương ở man hoang thế giới. Sau khi trở về lập tức bế quan tới mấy trăm năm. Như thế lại bỏ lỡ Chân linh đại điển ba ngàn năm của các Chân linh thế gia chúng ta! Thái thượng trưởng lão vốn là Hợp thể tu sĩ duy nhất của Cốc gia, không có lão nhân gia tọa trấn thì tham gia đại điển thật không ổn. Cũng may mắn gia chủ có dự kiến trước, ước định một vị hợp thể tiền bối tiến đến trợ quyền. Nếu không Cốc gia chúng ta tham gia đại điển thật không ổn!" Hoàng phát lão giả thở dài một tiếng nói.

"Không sai. Chân linh đại điển quan hệ đến số lượng đệ tử có thể tiến vào linh động cùng các ích lợi không nhỏ khác, tuyệt không dễ bỏ qua. Lần trước do có Thái thượng trưởng lão ra tay nên Cốc gia chúng ta bài danh không tệ. Lần này phải tìm ngoại nhân trợ quyền, tuy có chút ảnh hưởng nhưng bảo trụ được bài danh như trước đã không tệ rồi." Thiếu phụ miễn cưỡng cười nói nhưng sắc mặt có chút sầu muộn.

"Điều này cũng đúng. Vị Hàn tiền bối mà gia chủ ước định, dù sao mới tiến giai Hợp thể chưa đầy mười năm trước. Cho dù thiên tư hơn người thì vẫn không thể nào có thể sánh bằng Thái thượng trưởng lão thành danh đã gần vạn năm. Huống chi, Thái thượng trưởng lão còn có Chân linh chi huyết. Một khi kích phát thì thực lực hai người vốn cách xa không thể tưởng tượng." Hoàng phát lão giả cũng cười khổ một tiếng.

"Nhưng nếu không có hợp thể tu sĩ áp trận thì lần Chân linh đại điển này, khẳng định tình thế của chúng ta càng khó khăn hơn." Sắc mặt Thiếu phụ âm trầm nói một câu.

"Điều này cũng đúng! Chân linh đại điển bài danh ngũ thế gia hàng đầu. Có thế gia nào mà không có Hợp thể kỳ tồn tại tọa trấn chứ." Khóe miệng hoàng phát lão giả co quắp một cái, tựa hồ rất

bất đắc dĩ.

Nói tới đây hai người nhất thời ngậm miệng, dường như đã mất húng thú nghị luận.

Thời gian từng chút trôi qua!

Hai canh giờ sau, từ một phương xa chợt lóe thanh quang. Một đạo thanh hồng hiện lên trên không trung. Sắc mặt thiếu phụ trở nên vui vẻ, không khỏi thầm thì một câu:

"Đến rồi! Người này quả nhiên thủ tín"

Mà hoàng phát lão thấy thế thì trong mắt chớp động tinh quang. Cẩn thận ngóng qua đạo thanh hồng đang bắn tới đây.

Nhưng thanh hồng chói mắt dị thường, chỉ có thể thấy thoáng qua bên trong thanh quang có hai bóng người một cao một thấp.

Ngay sau đó tiếng xé gió chợt vang bên trên đỉnh núi.

Tiếp theo thanh quang ngưng lại trên đầu chúng tu sĩ. Độn quang chợt tắt hiện ra một thanh niên vận thanh bào cùng một nữ đồng có bộ dáng đáng yêu niên kỷ chừng mười ba mười bốn.

------oOo------

Chương 1823: Yêu ảnh nơi hoang nguyên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thanh niên này chính là Hàn Lập mất tích mấy năm không gặp, rời đi khi Vạn Bảo đại hội sắp kết thúc.

Về phần nữ đồng bên cạnh, tự nhiên là Bạch Quả Nhi có được băng tủy chi thể.

Nàng đã được Hàn Lập thu làm ký danh đệ tử, dựa vào pháp lực mạnh mẽ của hắn trấn áp hàn độc trong cơ thể mới có thể bảo toàn mạng sống, vài năm nay theo sát bên người hắn là đương nhiên.

Cốc gia tu sĩ ở đây vừa thấy trên không trung xuất hiện bóng người thì xôn xao một trận. Không ít người ngoài thân chớp động linh quang, ánh mắt lộ vẻ cảnh giác nhìn Hàn Lập chằm chằm không dời.

"Hiểu Phong đạo hữu, trên đường Hàn mỗ gặp chút phiền toái nên đến chậm một lát, đã để đạo hữu chờ lâu." Ánh mắt Hàn Lập đảo qua trên mặt đất, vừa nhìn thấy cung trang thiếu phụ thì lập tức mỉm cười nói.

Tiếp theo thân hình nhoáng lên, quanh thân nổi lên một tầng thanh hà đem Bạch Quả Nhi bao phủ, chớp động một cái liền xuất hiện trên mặt đất cách thiếu phụ không xa.

"Đâu có, là đám người vãn bối đến hơi sớm. Tiền bối có thể đúng giờ phó ước, thiếp thân đại diện cho Cốc gia vạn phần cảm kích. Vị này chính là Tiêu trưởng lão Cốc gia chúng ta. Lần Chân Linh đại điển này là do hai người chúng ta dẫn đầu." Trên mặt thiếu phụ hiện vẻ vui mừng, vội vàng giới thiệu hoàng phát lão giả cho Hàn Lập.

"Ồ, thì ra là Tiêu trưởng lão! " Hàn Lập thấy tu vi đối phương không thua gì Cốc gia chi chủ Hiểu Phong tiên tử thì khẽ gật đầu nói.

"Không dám, vãn bối đã nghe đại danh Hàn tiền bối từ mấy năm trước. Lần này Cốc gia có tiền bối đích thân đến tương trợ, chúng vãn bối đương nhiên được an toàn." Trong lòng Hoàng phát lão giả vẫn còn lo lắng về thực lực Hàn Lập, nhưng ngoài mặt vẫn tự nhiên cung kính vòng tay.

Lúc này những Cốc gia tu sĩ khác cũng đã biết, Hàn Lập chính là đại viện mà bọn họ trông chờ. Khi thấy hắn tuổi trẻ như thế thì bọn họ giật mình, cũng xì xào bàn tán một trận.

"Nhị vị đạo hữu không cần nói thế, Hàn mỗ đi chuyến này là giao dịch cùng có lợi với Cốc gia mà thôi. Bất quá như lời của Hiểu Phong đạo hữu lúc trước, đáng ra Thái thượng trưởng lão Thiên Lê Tiên Tử của quý gia tộc đã tới chỗ này. Chẳng lẽ Thiên Lê đạo hữu đã đi trước một bước?" Ánh mắt Hàn Lập đảo qua đám Cốc gia tu sĩ, nhướng mày hỏi một câu.

"Thật khó nói! Chỉ sợ Thiên Lê Thái thượng Đại trưởng lão không thể đại biểu cho Cốc gia tham gia lần Chân Linh đại điển này" Cung trang thiếu phụ nghe được lời ấy, trên mặt lộ một tia xấu hổ cùng bất đắc dĩ.

"Mời chỉ giáo cho!" Vừa nghe không giống với ước định ban đầu, sắc mặt Hàn Lập trầm xuống vài phần nhưng vẫn chậm rãi hỏi.

"Tiền bối xin nguôi giận, Thái thượng trưởng lão không thể tham gia đại điển lần này là chuyện bất khả kháng. Sự tình là như vậy..." Hoàng phát lão giả vừa thấy sắc mặt Hàn Lập không tốt thì vội vàng mở miệng, giải thích tình hình cụ thể tỉ mỉ.

"Thiên Lê Tiên Tử thọ thương ở trong man hoang chi địa, hiện đang bế quan? Nếu thế thì khó trách. Với cảnh giới tu vi như chúng ta, một khi nguyên khí tổn thương thì rất khó có thể phục hồi. Như vậy ước định xếp danh của cao quý gia tộc lên cao hơn trong đại điển với ta hiện có chút phiền phức!" Hàn Lập gật gật

đầu, có vài phần khó xử nói.

"Thái thượng trưởng lão không thể ra tay, hiện tại muốn xếp danh Cốc gia chúng ta lên cao như dự tình là không thể. Hiện tại chỉ cần bài danh chúng ta vẫn giữ vững như trước là được." Hiểu Phong tiên tử tựa hồ sớm suy nghĩ, thần sắc ngưng trọng nói.

"Ừm, dù vậy cũng e khó khăn trong đó không nhỏ. Tại hạ chỉ vừa mới tiến giai Hợp Thể, không dám cam đoan điều gì." Hàn Lập nghe nói thế thì thần sắc hòa hoãn lại, nhưng giọng nói vẫn có chút khó xử.

"Chỉ cần tiền bối có thể hết sức. Ngoài những vật phẩm đã đồng ý ban đầu, Cốc gia chúng ta còn vì tiền bối chuẩn bị một lượng linh thạch cực phẩm bù lại ước định bị thay đổi!" Cung trang thiếu phụ thấy vẻ mặt Hàn Lập thì do dự một lát, đột nhiên lấy từ trong tay áo ra một cái Trạc thủ trữ vật đưa qua cho hắn.

Trong lòng Hàn Lập hơi động, tiếp nhận vòng tay trữ vật rồi dùng thần niệm đảo qua, trên mặt hiện một tia ngạc nhiên.

"Xem ra quý gia tộc rất coi trọng Chân Linh đại điển này nên mới bỏ ra một đại thủ bút linh thạch như thế. Như vậy Hàn mỗ sẽ ở trên Chân Linh đại điển, lấy thân phận khách khanh Cốc gia mà dốc toàn lực." Hàn Lập sau một phen tư lự thì không khách khí đem trữ vật vòng tay thu vào tay áo.

Thiếu phụ thấy thế thì trong lòng buông lỏng, cũng mỉm cười nói:

" Nếu như có tiền bối trấn thủ, lần Chân Linh đại điển này Cốc gia chúng ta đương nhiên có chút khí lực. Nơi này còn cách Vạn Linh Thai, địa điểm mời dự họp đại điển lộ trình hơn một tuần trăng. Chúng ta cũng không nên trì hoãn ở chỗ này. Trên đường đi, ta cùng Tiêu trưởng lão sẽ nói tiếp một số sự tình cụ thể quan hệ Chân Linh đại điển với tiền bối"

"Như thế là tốt nhất!" Hàn Lập gật gật đầu.

Vì thế sau khi Hàn Lập gia nhập, đám Cốc gia tu sĩ bay lên trời, hóa thành các loại độn quang rồi xếp thành một đội, hướng về chân trời bay đi.

***

"Thiên Mã hoang nguyên" chính là một vùng đất vàng mông vô bờ, chính là giao giới Thiên Nguyên Cảnh giữa Vạn Diệu Cảnh.

Nghe nói hoang nguyên này có diện tích rộng đến nỗi cho dù một Hóa Thần tu sĩ muốn băng qua, phải không ngừng phi độn mất hơn thời gian một tuần trăng.

Nơi đây đều là cát vàng gió bay không thấy ngọn cây bụi cỏ, chính là một phế linh chi địa nổi danh nên hiếm có tu sĩ quang lâm.

Cho dù tu sĩ bắt buộc đi qua hoang nguyên này cũng là một đường phi độn, không dám mảy may dừng lại trong này.

Bất quá vào một ngày, tại một địa phương sâu nhất trong hoang nguyên, một đội Nhân tộc tu sĩ hơn mười đang dựa lưng vào nhau, tạo thành một đại trận hình vòng tròn lơ lửng trên tầng trời thấp.

Bọn họ đã đem pháp bảo xuất ra hết, hóa thành những vầng quang hà đem thân hình bao phủ lại, sắc mặt mỗi người đều mang vẻ kinh hoàng.

Trong đám tu sĩ này, người có tu vi cao nhất chính là một cẩm bào đại hán Luyện Hư trung kỳ. Hiện một tay hắn đang nâng một viên lam sắc bảo châu, tay kia thì thao túng một cây phiên kỳ. Thân hình hắn được bao phủ trong một tầng sương mù, đứng tại trung tâm đại trận nhưng vẻ mặt ngưng trọng vô cùng, ánh mắt không ngừng quét qua quét lại bốn phía đại trận.

Đúng lúc này, đột nhiên một đạo gió lốc cuốn theo vô số cát vàng thổi qua một nam tu sĩ ở gần nhất.

Nam tu này theo bản năng chớp động mí mắt, nhưng ngay trong sát na đó, trong Hoàng phong lóe ra một thủ chưởng trắng nõn như ngọc vồ tới.

Bụp một tiếng, quầng sáng mờ ảo hộ thể của nam tu giống như tờ giấy mỏng bị rách ra. bàn tay bạch ngọc dễ dàng xuyên thủng qua lồng ngực của hắn.

Chỉ nghe nam tu phát ra một tiếng kêu thảm thiết, đồng thời một đóa băng hoa màu trắng nở rộ ngay tại trước ngực hắn, nháy mắt đem thân thể hóa thành một tượng băng trong suốt.

Mà bạch sắc thủ chưởng chợt lóe lên rồi biến mất vào trong ngực nam tu.

Vài tên tu sĩ chung quanh thấy vậy đồng thời kinh hô, nhất loạt thao túng các loại bảo vật cuồng oanh đến.

Nhưng ngoài đập nát tượng băng do nam tu biến thành thì không thấy bóng dáng địch nhân đâu cả.

Bất quá đúng lúc này, bỗng nhiên trong miệng cẩm bào đại hán Luyện Hư kỳ gầm lên một tiếng. Viên cầu lam sắc trong tay tỏa ra hào quang chói mắt, theo đó từ bảo châu bắn ra một cột sáng màu lam mờ ảo.

Đạo quang trụ này có tốc độ cực nhanh, chợt lóe liền bắn tới đạo hoàng phong vừa nổi lên trên hư không. Nhất thời bạch quang chợt lóe, một đạo thân ảnh trong gió lốc mơ hồ bị lam quang vây khốn.

Vừa thấy cảnh này, không đợi cẩm bào đại hán phân phó, các tu sĩ khác tinh thần chấn động, phần đông thúc giục bảo vật hợp thành một vầng ngũ sắc quang hà cuồn cuộn đánh tới.

Phanh một tiếng trầm muộn, tựa hồ thân ảnh kia không chút lực hoàn thủ, bị ngũ sắc quang hà băm vụn thành các mảnh sáng nhỏ.

Nhất thời trong miệng chúng tu sĩ phát ra tiếng hoan hô, vẻ mặt mỗi người trở nên mừng như điên.

Tuy nhiên thần sắc cẩm bào đại hán lại trở nên kinh nghi, đột nhiên giơ tay hư không một trảo, đem một mảnh nhỏ do thân ảnh vừa vỡ ra quơ về trong tay. Thì ra là một mảnh xác trắng noãn như ngọc đồng thời cực kỳ băng hàn, không ngờ nó nhanh chóng hóa thành nước trong lòng bàn tay hắn.

"Không ổn, nghiệt súc kia còn chưa chết!" Đại hán thấy thế thì sắc mặt đại biến lớn tiếng quát to, theo sau không cần suy nghĩ, bạch sắc phiên kỳ trong tay vừa động bảo vệ toàn thân.

Nhưng đáng tiếc đã muộn!

Cơ hồ cùng lúc mảnh sắc vừa tan, Cẩm bào đại hán chỉ nghe trong tai chói lên một thanh âm sắc nhọn. Tiếp theo nơi gáy chợt lạnh, thủ cấp liền bị hai cái răng nanh trắng như hai thanh loan đoan cắn đứt.

Tiếp theo một hư ảnh Ngô Công cực lớn toàn thân trắng như tuyết, không chút dấu hiệu hiện ra cạnh thân thể đại hán.

Cơ thể Ngô Công này dài năm sáu trượng, hơn nữa trên lưng có mọc ra ba đôi cánh trong suốt mỏng như cánh ve. Đôi mắt đỏ tươi như máu chớp động hàn quang âm trầm. Mà trong nháy mắt nó vừa hiện thân, liền há cái miệng khổng lồ phun ra một tầng hàn sương.

Gần nhất năm sáu gã tu sĩ không kịp đề phòng, lập tức bị bạch sắc hàn khí cuốn vào trong. Không kể là hộ thân bảo vật hay pháp thân đều chớp động trong bạch quang, sau đó đồng loạt bị ngưng thành các tượng băng trông rất sống động.

Mấy tên tu sĩ còn lại thấy vậy thì hồn phi phách tán, không biết gã nào hô to *"Chạy mau"* một tiếng. Cả đám lập tức giải tán, hóa thành các đạo kinh hồng kích bắn ra bốn phương tám hướng mà chạy.

Ngô Công màu tuyết trắng thấy vậy lại như không thèm để ý, sáu cái cánh trong suốt trên lưng khẽ động, đột nhiên hóa thành sáu đạo hư ảnh, chợt lóe lên rồi không thấy.

Chừng một khắc sau, mấy tu sĩ mới độn quang được hơn trăm trượng đều phát ra tiếng hét thảm. Đồng thời một bị đạo bạch quang một trảm hai đoạn, căn bản không thể ngăn cản.

Theo sau các đạo bạch quang vun vút chuyển động, tàn thi bao gồm cả Nguyên Anh của đám người kém may mắn này nháy mắt hóa thành khói bụi.

Hư ảnh Tuyết Bạch Ngô Công thấy vậy thì thân hình khổng lồ nhoáng lên một cái. Nhất thời sáu đạo bạch quang lại chợt lóe kích bắn trở về, ngay sau đó sáu cái cánh ve trong suốt lại hiện ra trên lưng nó.

Đột nhiên ngoài thân hư ảnh Ngô Công lại tỏa ra bạch quang chói mắt, hình thể nhanh chóng bị thu nhỏ lại.

Sau khi bạch quang chợt tắt, một gã bạch y thanh niên có khuôn mặt minh ấn những kim ngân sắc hoa văn hiện ra tại chỗ.

Ánh mắt lạnh lùng của hắn đảo qua chung quanh, bàn tay bỗng nhiên hướng về mặt đất hư không ấn một cái.

Nhất thời một đạo bạch khí phun ra đem thủ cấp của cẩm bào đại hán cuốn vào trong.

------oOo------

Chương 1824: Nghịch Linh Chân Âm đại pháp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tiếp theo trên thủ cấp chợt lóe linh quang, một tiểu nhân màu lam cỡ vài tấc đã bị bạch khí mạnh mẽ hút ra, dung mạo giống hệt cẩm bào đại hán ban nãy.

Đây chính là Nguyên Anh do đại hán do khổ tu ngưng luyện trên vạn năm.

Trước ngực Nguyên Anh có đeo một cái Thạch tỏa mầu trắng ngà, tỏa ra một tầng ngân quang như những sợi tơ bao quanh bảo vệ thân hình. Lúc này trên mặt nó tràn đầy vẻ hoảng sợ, không ngớt kêu lên:

"Ngươi không thể giết ta. Lam Thủy Tông là chính là ngoại môn tông môn ở Thiên Nguyên Thành. Ta thân là Lam Thủy Tông Tông chủ, giết ta nhất định sẽ bị chấp pháp tu sĩ Thiên Nguyên Cảnh đuổi giết. Hai vật này là nhị bảo của bản tông, cứ việc cầm đi. Hơn nữa tại hạ nguyện ý dẫn đường đem bảo vật trong môn hiến cho đạo hữu, cầu đạo hữu cho ta một con đường sống!"

Bạch bào thanh niên nghe xong lời này thần sắc trên mặt vừa động, tựa hồ thực sự đã động tâm.

Nguyên Anh thấy vậy càng liều mạng cầu xin:

"Ta tuy không biết đạo hữu vì sao đột nhiên động thủ nhưng khẳng định có quan hệ đến số tài liệu bản tông tiếp vận lần này. Tại hạ cũng nguyện ý đem tất cả..."

Nguyên Anh mới nói tới đây thì bạch bào thanh niên chợt nhếch khóe miệng nhe răng cười. Cánh tay hắn bỗng nhiên mơ hồ không thấy, ngay sau trong hư không phun ra bạch khí, đem

Nguyên Anh bắt về trong tay.

Tiếp theo năm ngón tay chợt lóe sáng, liền mạnh mẽ bóp nát quang tơ hộ thể của Nguyên Anh.

Cánh tay hắn chợt co lại, đem Nguyên Anh đại hán cho vào miệng rồi nuốt vào trong bụng.

Cơ hồ cùng lúc đó, một thanh âm nam tử xa lạ từ hư không phương xa truyền đến chung quanh:

"Hắc hắc, không tồi! Thằng nhãi này muốn chết. Rõ ràng không giữ được mạng nhỏ mà còn mưu giữ vật phẩm không phải của mình. Chết thật vô ích!"

Thanh âm vừa dứt, một nơi trong hư không dao động gợn sóng một trận, một cái bóng màu vàng kim mờ ảo hiện ra.

Là một đại hán mặc kim sắc trường bào trên đầu có hai cái sừng cổ quái. Tuy rằng hơn phân nửa gương mặt bị râu quai nón màu đen che lấp nhưng có đôi mắt vàng sẫm khiến người nhìn vào có cảm giác rất mê muội.

Bạch bào thanh niên lạnh lùng liếc nhìn đối phương một cái, liền không hề để ý lại nâng tay hướng xuống dưới hư không một trảo.

"Vù vù" hai tiếng! Viên châu cùng phiên kỳ đang trên mặt đất chợt bay lên rồi bị hút về lơ lửng giữa không trung trước người thanh niên.

Đại hán râu quai nón thấy thanh niên lạnh lùng như thế thì cười mà không để ý chút nào. Hắn tùy ý nhấc chân bước nửa bước, không biết như thế nào mà đã xê dịch ra hơn mười trượng, đứng tại trong hư không cách bạch bào thanh niên khoảng mấy trượng.

Lúc này không gian quanh thanh niên vù vù một trận, sau lưng hắn hiện ra sáu cái cánh mỏng trong suốt, bằng mắt thường không thể thấy tốc độ dao động cực nhanh của chúng.

Tức thời vô số đao quang màu trắng nhạt từ trên các cánh ve tuôn ra, hóa thành một biển lưỡi đao màu trắng đem viên châu cùng phiên kỳ bao phủ vào trong.

Hai kiện bảo vật chỉ lóe lên linh quang vài cái, ở trong biển đao phát ra tiếng trầm thấp trầm đục rồi bạo vỡ ra.

Bạch bào thanh niên thấy thế sắc mặt có chút vui mừng, đầu vai khẽ rung lên thì đao quang đầy trời đã vô tung vô ảnh biến mất. Lúc này còn những mảnh vụn bảo vật màu lam cùng trắng trôi nổi phập phồng ở tầng thấp.

Tiếp theo trong miệng hắn lẩm bẩm, đồng thời hai tay bấm niệm thần chú. Hắn hướng về các mảnh vụn bảo vật, há mồm thổi một cái.

Một màn kinh người xuất hiện!

Từ trong miệng thanh niên phun ra một đạo kim sắc quang diễm, chỉ là một cuốn đã đem các mảnh vụn bảo vật bao vào trong, sau một lát đã luyện thành một bộ phận quang diễm.

Đến đây bạch bào thanh niên mới hít sâu một hơi, đem kim sắc quang diễm một lần nữa thu hồi về trong cơ thể.

Tiếp theo ngoài thân hắn chớp động kim quang, một vầng sáng kim sắc cỡ bánh xe hiện ra trên đầu, quay tròn chuyển động một vòng liền hóa thành vô số kim sắc phù văn tán loạn ra.

Đại hán râu quai nón nhìn thấy màn này, trong mắt cũng hiện một tia vui sướng thì thào nói:

"Lam Thủy Tông tuy công pháp bình thường nhưng Lam Cực Châu cùng Bạch Thủy Phiên là trấn tông chi bảo của bọn họ. Chính là hai kỳ bảo dùng bảy bảy bốn mươi chín loại tài liệu chí hàn luyện chế mà thành. Hơn nữa lần này bọn hắn vận chuyển tài liệu còn có một khối Huyền Âm Tinh Bích trăm vạn năm mới có thể hình thành, là vật thiết yếu cho người ngưng tụ Chân Linh chi thể, nói thế nào cũng không thể để lãng phí của trời."

Sau một lát, kim quang ngoài thân bạch bào thanh niên hoàn toàn thu liễm không còn. Trong nháy mắt khí tức trên thân lại cường đại hơn trước một ít, tuy không quá rõ ràng nhưng đủ để người kinh hãi.

"Khối Huyền Âm Tinh Bích kia đâu? Ngoài hai kiện bảo vật này thì ta đâu có cảm ứng được vật cực hàn khác trên người những người này? Có phải tin tức của ngươi lầm lẫn hay chăng?" Bạch bào thanh niên rốt cục cũng mở miệng, thanh âm băng hàn đến xương.

"Có lầm? Điều này sao có thể! Đây chính là ta tiêu phí không ít linh thạch, tin tức mua được ở Vạn Thông Môn! chúng dám có gan gạt thì không sợ ta quay trở lại diệt toàn gia sao. Vật ấy hẳn là bị phong ấn đặc biệt mà thôi. Với thực lực hiện tại ngươi còn chưa thể cảm ứng, ta để giúp Lục Dực đạo hữu tìm vậy" Đại hán râu quai nón nghe lời này lại mỉm cười.

Tiếp theo ánh mắt hắn hướng một về một tu sĩ đã hóa thành tượng băng, bỗng nhiên bàn tay vỗ một cái.

Tiếng vang ầm ầm nổ liên tiếp truyền ra.

Ngay cả Pháp khí trữ vật do tượng băng mang theo bên mình cũng hóa thành một đoàn linh quang bạo nổ ra.

Các loại tạp vật bên trong bay tứ tung, trong đôi mắt màu vàng của đại hán chợt lóe hàn quang, bàn tay hư không một trảo.

Vù một tiếng, một vật trực tiếp từ trong đoàn linh quang kích bắn mà ra, chớp động một cái liền rơi vào trong năm ngón tay đại hán.

Cẩn thận nhìn lại là một cái hộp ngọc màu vàng, mặt ngoài có dán chi chít phù triện màu đỏ sẫm, rõ ràng có chút kỳ lạ.

Đại hán râu quai nón xem xét vật trong tay cẩn thận rồi cười hắc hắc một tiếng, liền không nói hai lời đem hộp ngọc vứt cho bạch bào thanh niên.

Thanh niên thấy thế thì hàn quang trong mắt lưu chuyển, không có ý tiếp nhận mà hư ảnh cánh mỏng sau lưng khẽ động.

Trong tiếng xé gió sắc nhọn, một đạo bạch quang kích ác bắn mà ra, chợt lóe rồi trảm xuống hộp ngọc.

Răng rắc một tiếng, cấm chế của hồng sắc phù triện cùng hộp ngọc giống như đậu hủ, hết thảy vỡ vụn. Từ trong rơi ra một khối vật phẩm lớn cỡ nắm tay.

Nhưng không chờ thanh niên phản ứng thì vật này chợt lóe lam quang, nháy mắt biến thành vách tường màu lam rộng ba thước cao hơn trượng. Từ trên không trung dựng thẳng xuống.

Bạch bào thanh niên vừa thấy vách tường lam tinh thì gương mặt đang kinh ngạc chuyển sang vui mừng.

Ngay sau đó hắn một há mồm, ào ào phun ra hàn khí trắng mờ tựa như thác nước. Sau một thoáng đã đem vách tường lam tinh đông cứng tại trong hư không.

Tiếp theo trong miệng thanh niên lại quát khẽ một tiếng, thân hình mơ hồ một trận dị thường, đột nhiên hai bên trái phải trùng điệp lóe lên ảo ảnh, lại huyễn hóa ra mười hai thân ảnh.

Các thân ảnh đều có dung mạo giống hệt bạch bào thanh niên ban đầu, khuôn mặt cũng ẩn hiện kim ngân văn, sau lưng mọc lên sáu cánh ve trong suốt.

Tiếp theo mười hai đạo thân ảnh đồng thời kháp quyết, không ngờ hóa thành mười hai con Ngô công màu tuyết trắng dài tới vài thước. Thân ảnh chợt lóe lướt qua nhập vào bên trong vách tường bị băng phong.

Tức thời tại các nơi khác nhau trong vách tường màu lam tinh chiếu ra mười hai bạch sắc quang đoàn, từ từ chuyển động đồng thời to dần lên.

Lại thấy trong tinh vách tường lưu chuyển một trận lam quang. Ngàn vạn sợi tơ sáng như trăm sông đổ về biển nhập vào mười hai đoàn bạch quang.

Đại hán râu quai nón quan sát thì thần sắc trở nên ngưng trọng. Nhưng khi thấy mười hai đoàn bạch quang vẫn vững vàng trong tinh vách tường, không ngừng hút lam tơ thì vẻ mặt buông lỏng, chợt lóe một tia phức tạp:

"Không biết là vận may của bổn tọa hay là cơ duyên nghịch thiên của Ngô Công gia hỏa này. Lại ở thời điểm ta tham ngộ ra Nghịch Linh Chân Âm đại pháp mà gặp ta.

Chẳng những gia hỏa này có bạch long chân huyết mà còn sinh ra một lần biến dị. Vừa lúc có thể tu luyện bí thuật thần thông Thiên Nghịch Chuyển Nhân Tộc trong Kim Khuyết Ngọc Thư. Càng xảo hợp chính là, hóa thân của ta ở Hạ giới có nhắc qua đây là linh trùng của tên tiểu tử kia. Thật đúng là thú vị vô cùng! Không biết chờ khi gia hỏa này đại thành Nghịch Linh đại pháp, ngưng tụ ra Chân Linh chi thể, lúc đó gặp lại Hàn tiểu tử thì bộ dáng của cả hai sẽ như thế nào."

"Ta thế nào tựa hồ không quan hệ đến đạo hữu. Thật ra phân thân nơi Hạ giới của các hạ quan hệ không tồi cùng chủ nhân trước kia của ta. Nếu hắn biết bản thể các hạ ở ở Linh Giới mưu tính sự tình bất lợi thì không biết khi đó đã tính xử lý như thế nào." Bỗng nhiên trong tai đại hán râu quai nón vang lên một tiếng hừ lạnh, sau đó truyền đến thanh âm châm chọc của bạch bào thanh niên.

"Hắc hắc, phân thân Thiên Lan kia bất quá chỉ là thủ đoạn phòng ngừa vạn nhất của ta mà thôi, có thể ảnh hưởng đến chân thể bổn tọa sao? Huống hồ chỉ cần ngươi trước thời điểm thiên kiếp lần sau của ta tu thành Nghịch Linh đại pháp. Như vậy hẳn sẽ dễ dàng trợ giúp ta vượt qua vài đợt Lôi kiếp. Khối Thiên Lan phân thân kia tự nhiên cũng thành đồ bỏ. Ta còn quản nó làm cái gì!" Đại hán râu quai nón cười hắc hắc một trận, khinh thường nói.

"Nói vậy đạo hữu cũng không để tâm chuyện tình của chủ nhân ta trước kia. Chỉ cần ta có thể thành tựu Chân Linh, tự nhiên có thể đem một tia hồn niệm trong bổn mạng huyết chú giải trừ. Nhưng trước đó, ta không hy vọng đạo hữu ở sau lưng ta làm ra chuyện tình dư thừa gì!" Bạch bào thanh niên không chút khách khí trả lời.

"Hắc hắc, ngươi cũng quá đề cao ta. Hàn tiểu tử đã tiến giai Hợp Thể, cho dù ta muốn ra tay thì có năng lực sao?" Đại hán râu quai nón nghe vậy sắc mặt hơi đổi, nhưng lập tức lại cười lạnh một tiếng.

"Nếu là người khác tự nhiên không thể. Nhưng với thân phận đạo hữu, ta sao dám không tin!" Bạch bào thanh niên trầm mặc một chút, mới chậm rãi trả lời.

"Ngươi biết thân phận của ta?" Đại hán râu quai nón nghe xong thì hai mắt chợt trợn lên. Trong mắt chiếu ra hai tia sáng màu vàng đậm đặc như đã thành thực thể, lưu chuyển một hồi khiến người sợ hãi!

------oOo------

Chương 1825: Vạn Linh Đài

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tuy không dám khẳng định mười phần nhưng nắm chắc được tới bảy tám. Ngoài mấy người kia ra thì ai có nổi thế lực cùng thần thông lớn như thế! Huống hồ người bình thường đâu thể có được Kim Khuyết ngọc thư.

Bạch bào thanh niên nghĩ vậy cũng cười lạnh một tiếng.

Đai hán râu quai nón nghe xong lời này, sắc mặt có chút âm tình bất định, sau một lúc lâu mới hừ một tiếng nói:

"Đạo hữu tự lo cho mình là được, cần gì phải quan tâm thân phận cụ thể của bổn tọa. Chỉ cần biết ta là người duy nhất có thể giúp ngươi tu thành Nghịch Linh đại pháp là được. Ta chỉ yêu cầu ngươi sau khi đại thành thì trợ ta vượt qua thiên kiếp sắp đến mà thôi."

"Hai ta hợp tác cùng có lợi. Chỉ cần ta thành tựu Chân Linh chi thể tự nhiên sẽ bảo đảm tính mệnh của ngươi. Hiện tại ta đã tu tới Luyện Hư hậu kỳ đỉnh phong, lại hấp thu âm khí trong khối Huyền Âm Tinh Bích này, sẽ tìm một chỗ bắt đầu đột phá bình cảnh Hợp Thể kỳ. Nếu Nghịch Linh đại pháp thật sự thần kỳ như thế hẳn là tiến giai Hợp Thể không thành vấn đề. Khi đó mình ta sẽ tiến vào Man Hoang thế giới, chuyên môn liệp sát cổ thú hàn thuộc tính, thôn phệ Yêu hạch của chúng đồng thời tìm kiếm nơi cực hàn chi địa hấp thu âm khí. Như thế ở trong vòng ngàn năm tu vi của ta có thể tăng mạnh, một đường tiến giai cảnh giới Hợp Thể hậu kỳ. Khi đó liền chuẩn bị thành tựu Chân Linh chi thể." Bạch bào thanh niên trầm giọng đáp một hồi.

"Đạo hữu biết là tốt rồi! Do ma kiếp hàng lâm nên bổn tọa đành phải ở lại trong tộc chuẩn bị. Nếu không kỳ thật ta rất muốn cùng đạo hữu tiến vào Man Hoang thế giới một chuyến. Bất quá một khi Lục Dực đạo hữu tiến giai Hợp Thể, cộng thêm Nghịch Linh

đại pháp có thần thông kinh thiên, chỉ cần không đắc tội trêu chọc mấy đại năng chi sĩ ngoại tộc thì có thể tung hoành ở Man Hoang thế giới." Thần sắc đại hán râu quai nón cũng dịu đi đôi chút mở miệng.

"Phong Nguyên đại lục rộng lớn như thế, các loại cổ thú âm hàn thuộc tính cần thiết đều có. Ta đã hóa hình mở ra linh trí, tự nhiên không ngu ngốc đến mức đi trêu chọc dị tộc nhân cường đại." Bạch bào thanh niên thản nhiên nói, sau đó không nghe lời gì truyền ra nữa.

Đại hán râu quai nón nghe đối phương nói thì vừa lòng gật đầu, cũng không tiếp tục mở miệng, chỉ là ánh mắt chớp động mơ hồ như cân nhắc điều gì.

Một cỗ hoàng phong từ xa cuồn cuộn mà đến, một lát sau đem hết thảy không gian nơi đây bao phủ vào trong.

***

Hai tháng sau.

Hàn Lập ngồi trên một chiếc ghế màu xanh biếc, thần sắc hờ hững thưởng thức một chén rượu màu vàng kim tinh xảo dị thường trong tay, ở bên cạnh là Cốc gia chi chủ Hiểu Phong tiên tử đang đứng nghiêm chỉnh.

Tiêu trưởng lão thì đứng ở một bên khác, một bộ như muốn lấy lòng đối phương.

Cốc gia đệ tử cấp Hóa Thần cùng Nguyên Anh thì xếp thành hàng đứng ở phía sau ba người bọn họ, sắc mặt mang chút vẻ hưng phấn.

Địa phương phía trước bọn họ chính là một bãi đá hình tròn thật lớn, mặt đất là những khối cự thạch màu xanh tạo thành, quan sát thì sắc màu đá đã mơ hồ biến thành màu đen, tựa hồ niên đại đã từ rất lâu.

Mà bên cạnh bãi đá sừng sững những cây trận kỳ màu sắc khác nhau phát ra một tầng quang hà, đem cả nơi đây bao phủ trong một màn hào quang thật lớn cao tới hơn trăm trượng.

Lúc này bốn phía quanh Cốc gia tu sĩ cũng có ba bốn mươi nhóm người khác. Nhóm nhiều thì hai ba trăm, ít thì chỉ có mười mấy người.

Cùng với Cốc gia là bốn nhóm khác tạo thành năm điểm của một vòng tròn lớn. Các nhóm còn lại đương nhiên xếp sau lưng bọn họ.

Mà từ xa nhìn lại thì phía sau đám người ở đây, mơ hồ có thẻ thấy những tuyệt vách to lớn dị thường dựng đứng, cùng bóng dáng một số kiến trúc cao lớn trên đó.

Nơi đây chính là một sơn cốc bốn phía đều bị núi cao vay quanh.

Hàn Lập xuất hiện ở nơi đây, đám người xếp vòng quanh bãi đá trong sơn cốc tự nhiên chính là các Chân Linh thế gia trong tam Cảnh. Cách ba ngàn năm đều tụ tập tại Vạn Linh Đài một lần.

Cốc gia bài danh thứ năm, là một trong ngũ đại Chân Linh thế gia, không riêng địa vị tồn vọng mà ích lợi cũng thật lớn. Tự nhiên có tư cách xếp vị trí gần Vạn Linh Đài, mặt sau là không ít Chân Linh thế gia vừa và nhỏ đưa ánh mắt hâm mộ cùng đố kỵ nhìn tới. Nhưng không riêng gì đám người này mà ánh mắt của một số tu sĩ đại thế gia cũng nhìn về phía Cốc gia có chút âm trầm cùng khác thường.

Nhiều người như vậy tụ tập ở bãi đá này mà bốn phía lại yên tĩnh không tiếng động, tựa hồ đều đang chờ đợi cái gì.

Hàn Lập tuy rằng ngồi thẳng trên ghế không nhìn xung quanh nhưng có thể cảm ứng rõ ràng, chí ít có mười mấy ánh mắt không ngừng đánh giá hắn, trong đó thậm chí mang theo một tia thần niệm không kiêng nể gì.

Điều này cũng khó trách!

Đại trưởng lão Cốc gia Thiên Lê tiên tử không tham dự Chân Linh đại điển này, như vậy rõ ràng Hàn Lập chỉ là một kẻ trợ quyền lâm thời mang danh khách khanh.

Theo thời gian trôi qua những người này vẫn không hề thu liễm, hiển nhiên có ý khiêu khích.

Hiểu Phong tiên tử ở một bên cũng đã phát hiện, thần sắc dần dần trở nên khó coi.

Hàn Lập trong lòng thầm thở dài một hơi, sắc mặt đột nhiên trầm xuống. Kim Tửu Bôi trong tay khẽ rung, liền không chút dấu hiệu biến thành bột phấn kim sắc theo ngón tay tan đi.

Cùng lúc đó ngoài thân thân hắn chợt lóe một tầng hỏa diễm màu bạc. Vài ánh mắt có chứa thần niệm bất thiện vừa tiếp xúc ngân diễm, nháy mắt liền như gặp phải ác xà kinh sợ thối lui.

Lúc này Hàn Lập mới khẽ ngẩng đầu, đưa ánh mắt lạnh lùng đảo qua.

Mấy người kia rõ ràng đều là tồn tại Hợp Thể.

Trong đó hai người là trong ngũ đại thế gia xếp gần Vạn Linh Đài với Cốc gia. Ba người còn lại là trong thế gia hàng trung đẳng.

Ba gã Hợp Thể sơ kỳ này phỏng chừng không thấy Thiên Lê tiên tử Hợp Thể trung giai tham dự đại điển, hiện mới động tâm tư không tốt.

Hai người trong ngũ đại Chân Linh thế gia, một người là Đại trưởng lão Phong gia mà ngay từ đầu Hiểu Phong tiên tử đặc biệt lưu ý. Chính là một lão giả Hợp Thể trung kỳ có bộ mặt như mặt ngựa.

Một thân lão này vận lục bào, tay chống một cây quải trượng đen thùi, ánh mắt âm trầm chớp động nhìn Hàn Lập.

Phong gia vốn bài danh thứ tư, với Cốc gia tựa như là kẻ thù truyền kiếp. Đại trưởng lão Phong gia đánh giá khách khanh tạm thời của Cốc gia cũng xem là chuyện bình thường.

Tên còn lại thuộc Lũng gia được tôn xưng là Chân Linh đệ nhất thế gia.

Bất quá vừa rồi dùng ánh mắt bất thiện nhìn Hàn Lập không phải Lũng gia lão tổ, mà là một gã hắc bào nam tử ngồi bên cạnh, là tồn tại Hợp Thể trung kỳ. Chỉ thấy sắc mặt hắn ửng đỏ, trên trán có một vết sẹo tím thật sâu, bộ dáng tướng mạo thập phần hung ác.

Gã này tự nhiên chính là tân khách khanh trưởng lão mà Lũng gia mới mượn sức trước đó không lâu. nghe nói họ Huy này tu luyện ma đạo đỉnh giai công pháp Thanh Mang Quyết.

Còn Lũng gia lão tổ mang theo đám Lũng gia tu sĩ ngồi ở hàng sau, lúc này vẫn nhắm mắt dưỡng thần, không biết ở trong lòng nghĩ cái gì.

Bất quá khi ánh mắt Hàn Lập đảo qua Lũng gia tu sĩ, ngoài hắc bào nam tử hung tợn trừng mắt thì vẫn còn một người dùng ánh mắt cực kỳ oán độc dõi sang.

Thần sắc Hàn Lập vừa động. Hai mắt ngưng tụ trên thân người này một lát, trên mặt lại lộ ra vẻ cười mà không phải cười.

Gia hỏa này là một thanh niên sau lưng Lũng gia lão tổ, khóe miệng có một nốt huyết chí đỏ tươi, chính là Lũng Đông năm xưa tại Mộc tộc bị hắn phá hư chuyện tốt.

Lũng gia thiếu chủ năm đó đau khổ mưu đồ chuyện tình mấy trăm năm, không ngờ bị Hàn Lập một tay chặn ngang. Chẳng những không có được Thiên Phượng chân huyết của Diệp gia mà ngược lại ngay cả Chân Long chi huyết của bản thân mất đi hơn phân nửa.

Hiện giờ hắn lại thấy Hàn Lập, tự nhiên hận thấu xương. Đặc biệt nghe nói Hàn Lập đã tiến giai Hợp Thể, trong vẻ phẫn hận còn cả sự ghen tị thật sâu.

Năm đó nếu hắn mưu đồ thành công. Mấy trăm năm có thể tiến giai Hợp Thể, nói không chừng hiện đã trở thành Lũng gia chi chủ.

Bởi vậy thời điểm Hàn Lập nhìn sang phía hắn, Lũng gia Thiếu chủ không có ý tránh né mà tiếp tục dùng vẻ oán độc vô cùng chằm chằm nhìn Hàn Lập.

Nụ cười Hàn Lập chợt biến mất không thấy, đồng thời trong mắt chợt lóe những tia sáng lam chói mắt.

Lũng Đông đang hung hăng nhìn Hàn Lập, chỉ cảm thấy hai mắt đột nhiên nóng như lửa, tiếp theo trong đầu truyền đến thanh âm ong một cái, giống như bị mũi nhọn hung hăng đâm vào khiến não đầu kịch liệt đau đớn, không khỏi hai tay ôm đầu thất thanh kêu một tiếng thảm thiết.

Nhưng lập tức Lũng gia lão tổ đột nhiên mở hai mắt. Tiếp theo vỗ ra một chưởng quỉ dị vào cánh tay Lũng Đông, một đoàn kim quang chợt lóe lên rồi biến mất không thấy. Vẻ thống khổ trên mặt Lũng Đông cũng biến mất theo.

Hai tay gia hỏa này buông ra thần tình kinh sợ. Nhưng hắn vốn thông minh hơn người, lập tức vội làm đại lễ với Lũng gia lão tổ, trong miệng không ngớt mở lời:

"Đa tạ lão tổ cứu giúp, nếu không thì tôn nhi đã bị người hạ độc thủ!"

Lũng Đông vừa nói vừa vẫn liếc mắt oán hận hướng sang Hàn Lập bên này, lúc này ngoài vẻ ghen ghét còn thêm sự kinh sợ vô cùng.

Hiển nhiên lúc này hắn mới chân chính ý thức được Hàn Lập đã tiến giai Hợp Thể, thực lực so với trước đã cách biệt một trời.

"Hàn đạo hữu là có ý gì, vì sao ra tay với một gã tiểu bối?" Lũng gia lão tổ không để ý đến Lũng Đông, sắc mặt không chút thay đổi hướng sang Hàn Lập hỏi một câu.

Vừa rồi Lũng Đông kêu thảm thiết, lại thêm Lũng gia lão tổ vừa hỏi như thế, tự nhiên khiến ánh mắt toàn bộ chúng tu sĩ thu hút qua đây.

"Không có gì, chỉ là hắn nhìn ta quá mức bất kính, trừng phạt một chút mà thôi. Lũng huynh cảm thấy không ổn sao?" Tia sáng lam trong mắt Hàn Lập chợt tắt, khóe miệng lại nổi một tia lãnh đạm trả lời.

Lời này không chút nể nang thể diện của Lũng gia lão tổ, tự nhiên khiến không ít ánh mắt trở nên kinh ngạc, bốn phía mơ hồ nổi lên một trận xì xào bàn tán.

"Ừm, tôn nhi của ta có chút tâm cao khí ngạo, để hắn nếm chút trừng phạt cũng tốt!" Ngoài sự phán đoán của đám người, Lũng gia lão tổ khẽ gật đầu không có ý truy cứu. Sau khi nói xong thì nhắm hai mắt lại, không hề để ý bất luận kẻ nào.

------oOo------

Chương 1826: Tính toán

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lũng Đông nghe Lũng gia lão tổ nói như vậy, tuy không cam lòng nhưng nào dám có hành động gì, chỉ có thể không ngớt vâng vâng dạ dạ.

Có điều hắc bào nam tử bên cạnh tỏ ra kinh ngạc, liếc mắt nhìn Lũng gia lão tổ một cái, đôi môi không khỏi khẽ mấp máy truyền âm.

Trong tai Lũng gia lão tổ lập tức vang lên thanh âm:

"Lũng huynh, vừa rồi ngươi làm như vậy ý là.."

"Huy lão đệ còn nhớ rõ tên Yêu Viên thần bí động thủ cùng ta tại Cửu Tiên Sơn chăng?" Thanh âm đàm thoại của Lũng gia lão tổ cũng rõ ràng lọt vào tai hắc bào nam tử.

"Tự nhiên nhớ rõ. Không phải Lũng huynh cho rằng đó là yêu tu trên thánh đảo ra sao?" Sắc mặt Hắc bào nam tử hơi biến đổi.

*"Hắc hắc, đích xác như thế! Nhưng sau ta điều tra kỹ mới biết được, Yêu viên kia là vì một tiểu bối Luyện Khí kỳ mà đến Lũng gia. Mà tiểu bối kia lại chính là ký danh đệ tử của "*Hàn đạo hữu*" này"*.

"Lại có sự tình cỡ này! Chẳng lẽ Lũng huynh cho rằng người này có quan hệ cùng Thánh đảo" Hắc bào nam tử hít vào một hơi, không khỏi thì thào nói.

"Có thể là thế nhưng cũng có khi có quan hệ sâu xa với Yêu Viên kia. Hiện tại lão phu không thể khẳng định. Có điều trước khi Ma kiếp hàng lâm, Lũng gia không nên dây vào những phiền toái không cần thiết đó. Tuy tu vi của người này không là gì trong mắt ta và ngươi, nhưng có thể tiến giai cảnh giới Hợp Thể nhanh như

vậy chỉ sợ không phải tu sĩ Sơ kỳ bình thường. Không phải là có thần thông quảng đại thì cũng dựa vào kỳ bảo trong người." Lũng gia lão tổ thản nhiên trả lời.

"Chiếu theo như lời Lũng huynh, đúng là Lũng gia không nên thụ địch vào thời gian này. Như vậy lát nữa trên đại điển đối đầu cùng Cốc gia, chẳng lẽ chúng ta phải nhường hắn ba phần?" Hắc bào nam tử trước gật đầu, sau đó lại nhướng mày truyền âm nói.

"Điều này thì không cần. Trong Chân Linh đại điển có thể tùy ý động thủ. Vạn nhất đụng phải người này thì không cần lưu thủ. Nhân tiện ta muốn xem thực lực chân chánh của người này như thế nào? Nếu hắn thực sự có đại thần thông, đến lúc đó nói không chừng cũng có thể nhường hắn một lần." Lũng gia lão tổ nói không cần suy nghĩ nói.

"Ừm, Huy mỗ hiểu ý của Lũng huynh. Lát nữa trận tỷ thí xếp danh trên đại điển liền giao cho tại hạ là được." Hắc bào nam tử phát ra một tiếng cười nhẹ, sau đó không thấy hồi âm gì nữa.

Mà Lũng gia lão tổ vẫn khép hờ hai mắt, trên mặt thủy chung không chút biểu cảm, giống như chưa bao giờ truyền âm.

Bên kia Hiểu Phong tiên tử cùng Tiêu trưởng lão thấy hành động của Hàn Lập thì vô cùng hoảng sợ.

Tuy Cốc gia không đối đầu với Lũng gia nhưng Hàn Lập không chút khách khí với Lũng gia lão tổ như thế, lại không có Thái thượng trưởng lão trấn thủ ở đây, đương nhiên hai người âm thầm lo lắng.

Bất quá mắt thấy Lũng gia lão tổ lại không để ý lời nói vừa rồi của Hàn Lập, trong lòng hai người vui vẻ, đồng thời cũng có chút kinh nghi.

Hàn Lập thì vẫn giữ nguyên vẻ hờ hững, không hiểu hành động vừa rồi có dụng ý gì.

Nhưng trong mắt những thế gia vừa và nhỏ khác thì biểu hiện của hắn mang đầy sắc thái cao thâm bất trắc, một số kẻ lại nhịn không được nghị luận chuyện tình của hắn.

"Ồ, Dĩnh nhi! Vị Hàn đạo hữu này năm đó cứu ngươi thật đúng là có lá gan không nhỏ. Với thực lực Hợp thể sơ kỳ mà dám đối đầu với Lũng lão quái. Xem ra không phải là hắn thần thông quảng đại thì sau lưng cũng là đại thế lực nào đó. Chẳng trách ngay cả tiểu Dĩnh nhi nhà ta cũng không thể làm cho hắn động tâm." Một nữ tu trong đám Chân Linh thế gia xếp ở hàng trước đột nhiên mở miệng.

Nhóm người có số tu sĩ tương đương Lũng gia, hơn nữa cũng lại giống Cốc gia là nữ nhân chiếm hơn phân nửa.

Người vừa lên tiếng là thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi ngồi đầu nhóm người này, thân mặc một bộ võ y ngũ sắc, trên dung mạo thanh tú đang lộ vẻ tươi cười.

Lúc này ở hai bên nàng là một thiếu phụ mỹ miều tầm khoảng hai mươi bảy hai tám tuổi cùng một lão phụ tóc xám trắng.

"Lão tổ tông, Dĩnh nhi tư sắc không chút xuất chúng, không thể lọt vào pháp nhãn của …Hàn tiền bối cũng là bình thường." Đứng ở sau lưng thiếu phụ mỹ miều là một bạch y thiếu nữ, vừa nghe lời thì giật mình một cái, sắc mặt đỏ lên có chút lắp bắp trả lời.

Chính là Diệp Dĩnh từng có qua tiếp xúc cùng Hàn Lập trên Vạn Bảo đại hội!

Hình dáng của nàng lại có năm sáu phân giống võ y thiếu nữ kia.

"Phải không? Sao lại nhìn không ra sự đáng yêu của tiểu Dĩnh nhi nhà ta. Xem ra ánh mắt Hàn tiểu tử thật sự kém cỏi. Nếu không hắn mà gia nhập Diệp gia chúng ta, chẳng những thu được rất nhiều chỗ tốt, hơn nữa còn có được tôn nữ mà ta thương yêu nhất." Võ y thiếu nữ lại khanh khách cười rộ lên, thanh âm thanh thúy êm tai giống như chim hoàng oanh hót, khiến cho những người chung quanh nghe tiếng nhịn không được mà nhìn lại.

Do có thi triển cấm chế thuật, người của các thế gia khác căn bản không thể nghe được thanh âm đàm thoại của thiếu nữ này. Chỉ là ánh mắt của tộc nhân chung quanh khiến cho Diệp Dĩnh mặt hồng như ráng hạ, không dám lại tiếp lời lão tổ mà chỉ có thể e thẹn cúi đầu xuống.

"Mẫu thân đại nhân, người đừng đùa giỡn nha đầu nữa. Lão nhân gia cũng thiệt là. Sao năm lần bảy lượt đều cố ý trêu đùa Dĩnh nhi như thế." Lúc này thiếu phụ mỹ miều nhịn không được hướng sang võ y thiếu nữ hờn dỗi một tiếng.

"Hì hì, điều này có gì kỳ quái! Trong đám vãn bối chỉ có Dĩnh nhi nha đầu có vài phần bộ dáng giống ta năm xưa nhưng tính nết kém một chút, ta tự nhiên muốn đích thân chỉ bảo một phần. Nếu không một đại mỹ nữ tốt như vậy sẽ trở thành một ả đầu gỗ băng lãnh thì thật chán ngắt" Võ y thiếu nữ rung đùi đắc ý trả lời, một bộ lơ đễnh.

Nghe thiếu nữ trả lời như thế, thiếu phụ nhìn đoan trang ổn trọng như thế cũng không khỏi cười khổ một tiếng, không còn lời gì để nói.

Về phần lão phụ cùng nam nữ tu sĩ Diệp gia nghe đối thoại vừa rồi thì một đám cười khẽ không thôi.

Cùng lúc đó, hai gã Hợp Thể tu sĩ trong một đại thế gia nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

" Tuy rằng Thiên Lê bà nương kia không tới nhưng Hàn tiểu tử này cũng không phải thiện nam tín nữ gì, lát nữa chúng ta vẫn y nguyên kế hoạch hành sự chăng? Dù sao theo kế hoạch ban đầu cùng Lao gia chính là nhằm vào bà nương kia." Một nam tử vận hoa phục tướng mạo đường đường, nhíu mày nói.

"Vì cái gì mà không động thủ? Bà nương kia không tới thì coi như là vận may của mụ. Hàn tiểu tử này không oán không cừu với chúng ta, nhưng nếu dám tới trợ quyền cho Cốc gia thì phải cho hắn nếm chút lợi hại. Tuy hai người chúng ta cũng chỉ là Hợp Thể sơ kỳ nhưng đã tiến giai trước hắn mấy vạn năm, cho dù không liên thủ thì cũng đủ cho hắn biết sự chênh lệch. Huống hồ việc của chúng ta là chỉ cần tiêu hao một chút pháp lực của hắn, bức ra hắn thể thiện ra phần lớn thực lực mà thôi. Chân chính khổ

chiến thì giao cho người của Lao gia là được. Bà nương kia không có tham dự đại điển lần này, chỉ sợ Lao gia sớm đã âm thầm cười trộm." Bên cạnh là một quái nhân mang mặt nạ bằng đồng che khuất nửa mặt, chỉ lộ ra một bên gương mặt trẻ con mềm mại, thản nhiên trả lời.

"Huynh trưởng nói cũng đúng. Nói sao thì Thiên Lê bà nương cũng không phải đối thủ khi hai ta liên thủ, tiểu tử trước mắt này tự nhiên không bằng được." Hoa phục nam tử một chút nghiêng đầu nghĩ ngợi rồi cười nhạt.

"Lần này Thiên Lê tiên tử không tham gia Chân Linh đại điển, Cốc gia chỉ có một gia hỏa Hợp Thể sơ kỳ trấn thủ. Chính là cơ hội tốt cho Lao gia chúng ta! Tại thời điểm tỷ thí, đụng phải mấy thế gia khác thì có thể nhường một chút. Nhưng đến phiên chúng ta khiêu chiến Cốc gia thì nhất định phải không tiếc nguyên khí đem dốc toàn lực." Một thanh âm âm trầm lành lạnh vang lên ở phía sau một thế gia khác.

"Vâng, lão tổ!"

Những tiểu thế gia khác cũng có người.

Mà lúc này Hàn Lập đã sớm thu hồi ánh mắt. Chỉ thấy giữa hai ngón tay hắn không biết từ khi nào đã có một kim sắc hồ lô nhỏ cỡ ngón cái, lập lòe trên ngón tay giống như không có thực thể, nhưng trừ cái đó ra lại không thấy gì thần kỳ.

Nhưng không biết vì sao Hàn Lập lại rất hứng thú thưởng thức nó, yêu thích không có ý buông tay.

Liền như vậy thời gian chậm rãi trôi qua, người của mấy chục Chân Linh thế gia đều thành thật dị thường chờ đợi.

Rốt cục hơn hai canh giờ sau, đột nhiên linh quang chợt lóe nơi trung tâm Vạn Linh Đài, một pháp trận màu trắng ngà bỗng nhiên hiện lên trên mặt đá xanh, ban đầu chỉ to cỡ mấy trượng nhưng quay tròn chuyển động một chút liền đại phóng hào quang, rồi chợt cuồng trướng to tới cỡ hơn một mẫu.

Trong pháp trận bắt đầu tuôn ra vô số phù văn các màu, đồng thời truyền ra những đợt thanh âm vù vù.

Thời điểm pháp trận xuất hiện, trong nháy mắt cả Vạn Linh Đài cũng rung nhẹ lên.

Giống như cùng hô hứng, trên bốn vách núi liên tiếp vang lên các tiếng nổ sắc nhọn, tiếp theo hàng trăm cột sáng thật lớn không chút dấu hiệu ầm ầm xuất hiện, cả một đám chớp động hào quang ngũ sắc chói mắt.

Mà dưới ảnh hưởng của quang trận, bầu trời hạp cốc nổi lên một trận cuồng phong. Tức thời mây đen phủ khắp một vùng, tiếp sau là một trận sấm động rền vang chấn động lòng người, từng đạo tử kim sắc hồ quang to như cự mãng bỗng xuất hiện khắp nơi.

"A, Là Thiên kiếp chi lôi!"

Không ít đệ tử Chân linh thế gia lần đầu tham gia Chân Linh đại điển bị thiên tượng vừa rồi làm cho cả kinh trợn mắt há hốc mồm. Hiện giờ lại nhìn thấy những đạo tử kim hồ quang thì nhất thời đại loạn kinh hô lên.

"Hừ, một đám phế vật, Giật mình cái gì! Điều này báo hiệu Vạn Linh đại nhân sắp xuất hiện mà thôi. Nghi thức tế điện có thể bắt đầu rồi, các vị đạo hữu thấy thế nào?" Hai mắt Lũng gia lão tổ vốn nhắm nghiền bỗng nhiên mở ra, tiếp theo đứng lên khỏi ghế, vẻ mặt không chút biểu cảm lạnh lùng nói.

Thanh âm của lão không lớn nhưng rõ ràng dị thường trong tai đám người, khiến những đệ tử đang hoảng hốt bình tĩnh trở lại, ngơ ngác nhìn nhau.

"Cái này là đương nhiên. Dựa theo thường lệ, nghi thức lần này là do Lũng huynh chủ trì" Nam tử vận hoa phục ha hả cười nói, đồng thời đứng lên.

"Vãn bối không có ý kiến!"

"Tiểu nữ cũng không có ý kiến, ai bảo Lũng huynh chính là người

có tu vi cao nhất trong số chúng ta!"

"Mời Lũng huynh!"

Mấy thế gia khác cũng nhanh chóng đồng ý.

"Nếu chư vị không có ý kiến khác, vậy trước tiên đem tế phẩm dâng lên đi." Lũng gia lão tổ nhìn lên không trung, gật đầu nói.

Lúc này tử kim hồ quang trên bầu trời hạp cốc đã đan xen lẫn nhau hợp thành một lưới điện khổng lồ, cùng với những cột sáng lớn từ bốn phía của hạp cốc kết hợp thành một cái lồng giam cực lớn!

------oOo------

Chương 1827: Vạn Linh Thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đối với một số gia chủ và trưởng lão của các thế gia này thì cảnh tượng này vốn đã trở nên quen thuộc. Sau khi nghe Lũng gia lão tổ nói như vậy thì quay về phía các đệ tử phía sau rồi vung tay lên. Mỗi người cầm một bình ngọc lớn cỡ bàn tay đi từ trong đám người ra, nhanh chóng đi về phía Vạn Linh Đài.

Cùng lúc đó, thân hình Lũng gia lão tổ chợt bừng sáng lên kim quang, nhoáng một cái đã trực tiếp tiến vào bên trong màn hào quang đang bao phủ Vạn Linh Đài. Tiếp đó bay lên lơ lửng ở tầng trời thấp, đơn thủ kháp quyết đánh ra một đạo kim quang xuống dưới.

Kim quang kia chợt lóe lên rồi nhập vào trong mặt đất bằng đá xanh bên dưới, biến mất không thấy bóng dáng.

Chỉ một thoáng sau đó, khắp Vạn Linh Đài vang lên những tiếng nổ ầm ầm truyền ra tứ phía. Tiếp đó ngay gần pháp trận màu trắng ngà hiện ra một cái bồn đá màu xanh có kiểu dáng cổ xưa vô cùng.

Cái bồn này vừa dài lại vừa dẹt, chiều dài cỡ chừng một trượng. Bốn phía ngoài được chạm khắc những hoa văn màu đen nhạt quỷ dị, có vẻ như đã có niên đại từ rất lâu.

Lúc này những đệ tử của thế gia vừa bước ra, nối đuôi nhau lần lượt đi tới trước bồn đá, một tay mở nắp bình ngọc, đồng thời dốc miệng đổ xuống phía dưới.

Từ trong các bình, từng loại chất lỏng màu sắc khác nhau ồng ộc chảy ra. Có loại hôi thối khó ngửi, lại có loại hương thơm sực nức, còn có loại không màu không mùi như là nước tinh khiết vậy.

Hơn mấy chục loại chất lỏng khác nhau cùng được đổ vào trong bồn nhưng mỗi loại đều ngưng tụ lại riêng ở một chỗ, có vẻ như không dung hợp với nhau dù chỉ một chút.

Đối với sự tình gì vừa diễn ra, Lũng gia Lão tổ xem như không thấy. Lúc này đang quan sát vầng hào quang ngày càng chói mắt trong pháp trận, đồng thời ngẩng đầu lên nhìn tấm lưới điện màu tím vàng khổng lồ thanh thế kinh người trên cao. Thân hình vẫn lơ lửng ở trên không, vẻ mặt vẫn không chút biểu cảm đồng thời không có bất kỳ động tác nào khác.

Ở phía ngoài Vạn Linh Đài, tất cả các tu sĩ Hợp Thể kỳ đồng loạt đứng dậy nhìn về phía pháp trận, cả một đám vẻ mặt ai ai cũng trở nên ngưng trọng dị thường.

Bỗng *"Oanh"* một tiếng vang thật lớn!

Các phù văn đủ mọi màu sắc từ trong pháp trận khổng lồ đang tuôn ra bỗng nhiên ngưng tụ lại một chỗ, biến hóa thành một quang cầu khổng lồ đường kính chừng vài trượng, chầm chậm xoay chuyển không ngừng phía trên pháp trận.

Nhưng chỉ sau vài vòng, quang cầu bỗng nhiên phát ra một thanh âm muộn hưởng rồi bạo liệt vỡ ra, ở phía trong hiện ra một con quái thú có tám đầu.

Con thú này thân sư đầu giao, thân hình vô cùng mờ nhạt như một hư ảnh. Khí tức của nó bất quá chỉ cỡ tồn tại Luyện Hư sơ kỳ mà thôi. Nhưng khi tám cái đầu quay qua quay lại, mười sáu ánh mắt âm trầm quét về bốn phía Vạn Linh Đài ở phía dưới, không ngờ khiến tất cả những người vừa bị nhìn trúng rùng mình một cái. Giống như vừa bị một luồng kỳ hàn lướt qua thân mình vậy.

May mà sau một khắc, Lũng gia lão tổ đang lơ lửng trên không chắp hai tay, từ tốn mở lời:

"Cung nghênh Vạn Linh đại nhân một lần nữa hàng lâm, xin mời đại nhân vui lòng thưởng thức những Chân huyết tế phẩm của năm mươi mốt Chân linh thế gia của Nhân tộc cung phụng."

Quái thú tên gọi Vạn Linh này nghe vậy liền ngẩng một cái đầu đánh giá Lũng gia lão tổ một lần. Ngay sau đó thân hình di động, nhẹ nhàng bay ra ngoài pháp trận, xuất hiện ở không gian phía trên bồn đá.

Tám cái đầu đồng loạt há to mồm, những chất lỏng trong bồn liền biến thành tám cột lỏng phóng lên bay về phía miệng con thú này.

Chỉ trong chốc lát, các tế phẩm trong bồn đã bị quái thú một hơi nuốt gần như không còn. Tiếp đó ngoài thân thể nó nổi lên một tầng hào quang kỳ dị, không ngờ thân thể vốn mờ nhạt lại trở lên rõ ràng giống như là một thực thể.

Tiếp đó quái thú liếc nhìn chúng tu sĩ ở phía xa ngoài thạch đài một cái, bỗng tám cái đầu đồng loạt rống to.

Một cỗ khí tức kinh người từ trên thân con thú bạo phát ra, ban đầu vốn là Luyện Hư sơ kỳ nhưng nhanh chóng tiến lên trung kỳ, rồi hậu kỳ.

Chỉ trong khoảnh khắc, khí tức của nó đã đạt đến Hợp Thể hậu kỳ đỉnh phong. Không, dường như cảnh giới còn cao hơn nửa tầng, phảng phất chỉ còn nửa bước là tiến vào cảnh giới Đại Thừa vậy.

Hàn Lập vốn dĩ bình lặng như nước hồ thu, nhưng khi cảm nhận được khí tức cuồng bạo phát ra từ Vạn Linh Đài thì ánh mắt không khỏi có chút ngưng tụ.

Cũng may tới đây dường như là cực hạn mà con thú này có thể đạt được, khí tức khổng lồ kia rốt cục cũng dừng lại rồi trở nên bình ổn.

Nhưng một thoáng sau, cử động của con quái thú tám đầu này lại khiến không ít tu sĩ thế gia thiếu chút nữa hét lên thất thanh.

Tám cái đầu bỗng nhiên đồng loạt ngẩng lên bầu trời. Âm thanh bén nhọn vừa vang lên, từ trên các đầu phóng ra từng đạo tia chớp màu xanh, lóe lên một cái đã đánh lên lưới điện tử kim ở phía trên bầu trời.

Đến lúc này thì ngay cả một số Hợp Thể kỳ thấy thế cũng không khỏi biến sắc mặt.

Tuy nhiên Lão tổ Lũng gia mặc dù gần quái thú tám đầu trong gang tấc nhưng cơ mặt cũng chỉ hơi giật một chút rồi lại tiếp tục duy trì vẻ vô cảm.

Liên tiếp những tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên!

Điện hồ hai màu xanh tím đan xoắn vào nhau ở trên không trung, tiếp đó hóa thành những khối điện quang lớn như bánh xe rồi bạo liệt vỡ tung trên bầu trời.

Nhưng chỉ trong chốc lát điện quang thu liễm lại, tử kim điện võng cũng chỉ khẽ đung đưa vài cái lại đứng yên như cũ, không mảy may tổn hại chút gì.

Quái thú tám đầu thấy vậy thì hàn quang trong mắt chợt tắt, tám cái miệng đang mở lớn cũng chậm rãi khép lại.

Nhưng một cái đầu màu xanh trong số đó bỗng quay sang, nhìn về lão tổ Lũng gia ở gần đó. Từ trong miệng phát ra một thanh âm cực kỳ già nua:

"Hừ, Nhân tộc các ngươi quả thực cẩn thận. Ta đã hàng lâm nơi này không biết bao nhiêu lần. Ngự Lôi Vạn Phong đại trận này dù trải qua hàng vạn năm mà vẫn chưa từng xảy ra sai sót gì. Bất quá tốt nhất các ngươi nên cầu nguyện có thể tiếp tục giữ được như vậy. Bằng không chỉ cần một lần để ta tìm được lỗ hổng của phong ấn này thì, hắc hắc..."

Từ cái đầu màu xanh của quái thú chẳng những phát ra tiếng người mà kết thúc bằng tràng cười âm lạnh khó tả.

"Về điểm này xin Vạn Linh đại nhân yên tâm. Nếu quả thật có một ngày, ngay cả một pháp trận phong ấn mà các đệ tử Chân Linh thế gia chúng ta cũng không thể bố trí chu toàn, để xảy ra sai sót thì chân huyết trong thể nội của chúng đương nhiên để đại nhân hút về thưởng thức. Đó chẳng khác nào là tự tìm đường chết. Bất quá dựa theo ước định ngày đó của tổ tiên các Chân Linh thế gia với đại nhân. Hiên chúng ta đã cống nạp xong cống phẩm, đến

phiên đại nhân thi pháp chế tạo Tiềm Linh Lệnh rồi." Lũng gia lão tổ hơi cúi người trả lời rất đúng mực, nhưng có vẻ cũng không mấy sợ hãi.

Cũng khó trách, bởi quái thú trước mắt mặc dù có bản thể là một tồn tại cấp Chân Linh ở dị giới, nhưng có thể cách giới hàng lâm xuống đây chỉ là một cái hóa thân phân niệm mà thôi. Thêm nữa tổ tiên của các Chân Linh thế gia đã tỉ mỉ bố trí đại trận phong ấn. Dù hóa thân của quái thú sau khi hấp thu tế phẩm mà tăng vọt tu vi nhưng thực tế, thần thông của nó vẫn bị áp chế hơn phân nửa. Với thân phận tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ như hắn đương nhiên không cần quá sợ hãi.

". Hừ, đã nhận được chỗ tốt từ các ngươi, bổn đại nhân tự nhiên sẽ xử lý cho các ngươi việc nhỏ này." Quái thú hừ lạnh một tiếng, tám cái đầu nhoáng lên một cái rồi đồng thời lẩm nhẩm.

Đồng thời với tiếng chú ngữ, từ miệng mỗi cái đầu đồng loạt phun ra các loại phù văn tám màu, đồng thời đan xen ở trên tầng trời thấp.

Kết quả chỉ trong chốc lát sau, các phù văn đủ màu đã chi chít khắp nơi, thậm chí như trải khắp cả Vạn Linh Đài, thanh thế vô cùng kinh người.

Lũng gia lão tổ kia mặc dù đang bị bao vây giữa các phù văn đủ màu nhưng thần sắc vẫn trấn định dị thường, ngoài thân lão hiện đã được một tầng kim quang bao phủ khiến các phù văn này chỉ trôi nổi cách thân thể chừng vài thước mà không thể nào tiến lại gần thêm.

Đột nhiên quái thú rống to một tiếng! Toàn hư không phía trên vặn vẹo đi trong giây lát!

Các phù văn đang bao phủ ngập trời bỗng trùng trùng điệp điệp chồng chất lên nhau rồi huyễn hóa thành vô số ngũ sắc lệnh bài, từ trên không trung rơi xuống Vạn Linh Đài.

"Được rồi đấy, tổng cộng là chín trăm chín mươi chín cái Tiềm Linh Lệnh đã chế tạo xong. Lần tiếp theo muốn gọi bổn đại nhân

hàng lâm cũng phải đợi thêm ba nghìn năm nữa." Quái thú tám đầu hừ hừ mấy tiếng nói, dường như có chút mệt mỏi.

Tiếp theo con thú này lắc đầu quẫy đuôi, quay đầu bay vào trong pháp trận màu trắng ngà.

Từ pháp trận khổng lồ lại không ngừng chớp giật hào quang, từng vầng linh quang phóng ra trong nháy mắt đã phủ kín thân hình của cự thú.

Tiếng vù vù lại lần nữa vang lên. Pháp trận lại tiếp tục quay tròn ngược khi quái thú tám đầu xuất hiện. Thân thể nó đùng một cái bỗng vỡ vụn thành từng khúc, hóa thành vô số phù văn rồi tán loạn đi.

Sau một khắc, linh quang thu vào trong pháp trận rồi cả hai tiêu thất nơi Vạn Linh Đài, biến mất cứ như chưa từng xuất hiện vậy.

"Người đâu, đem tất cả Tiềm Linh Lệnh vừa được làm cất đi. Chờ đến khi các thế gia một lần nữa phân thứ hạng xong mới quyết định xem số lượng dành cho mỗi nhà!" Lũng gia lão tổ nheo mắt nhìn pháp trận đã biến mất vào trong lòng mặt đá xanh nơi đại địa, lạnh lùng phân phó một tiếng.

Vừa nghe thấy, lập tức có mấy kim giáp vệ sĩ không biết từ đâu xuất hiện.

Trong tay từng người đều có bưng một cái khay màu bạc, thoăn thoắt nhặt lệnh bài từ trên mặt đất. Sau khi tất cả các lệnh bài đã được nhặt lên bỏ vào khay, tiếp đó lại được đưa đến trên một đài thờ cúng gần thạch đài, cung kính cất kỹ.

"Vạn Linh đại nhân đã rời đi, tiếp theo bắt đầu cúng tế các vị Chân Linh tổ tiên của các thế gia chúng ta thôi." Lão tổ Lũng gia đảo mắt qua mọi người ngoài thạch đài, thanh âm trịnh trọng.

Vừa nghe thấy vậy người của các thế gia lớn nhỏ nhất thời xôn xao một trận, sau đó lại có người mang đủ loại linh khí hiến tế cùng với một chút linh quả, nhang đèn bắt đầu bố trí trên đài.

Tiếp đó dưới sự hướng dẫn của những người đứng đầu các thế gia và các trưởng lão, tất cả các đệ tử Chân Linh thế gia bắt đầu thay phiên nhau đi lên trên Vạn Linh Đài. Cả đám quỳ rạp xuống trước Chân Linh tổ tiên nhà mình cung phụng, mỗi người đều có những lời khấn cầu khác nhau.

Thậm chí có một số Chân Linh thế gia được truyền thừa từ cổ xưa còn một vài lễ nghi cúng tế sớm đã thất truyền, khiến cho Hàn Lập ở phía dưới thầm thưởng thức một phen.

Nhưng hoàn thành những thứ này tốn ngót nghét gần nửa ngày. Sau khi lễ cúng tế kết thúc mới thì màn kịch chính thức của Chân Linh đại điển mới bắt đầu. Đó là phân chia thứ hạng các Chân Linh thế gia cùng với các tài nguyên lợi hỉ.

Lũng gia lão tổ lại một lần nữa bay lên trên thạch đài, sau khi hai tay lồng vào trong tay áo rồi khép lại thì thản nhiên nói:

"Dựa theo cổ huấn, ở trong đại điển mỗi gia tộc có cơ hội khiêu chiến những thế gia có vị trí cao hơn mình cùng với tiếp nhận yêu cầu khiêu chiến từ thế gia có vị trí thấp hơn. Nhưng thế gia khiêu chiến không được phép khiêu chiến với thế gia xếp trên mình vượt quá năm bậc. Mỗi người chỉ được khiêu chiến một lần. Nếu có một số gia tộc đồng thời khiêu chiến với một gia tộc thì gia tộc khiêu chiến có vị trí cao hơn sẽ có tư cách khiêu chiến. Dĩ nhiên dựa theo lệ cũ, xếp hạng của ngũ đại gia tộc chúng ta khi trước hiện giờ đã bị bãi bỏ. Hiện giờ chúng ta cần tiến hành xa luân chiến để xếp lại thứ hạng trước. Sau đó các gia tộc khác mới có thể bắt đầu khiêu chiến. Lâm tiên tử, đạo hữu cũng bước lên đây đi, trước tiên hãy rút thăm quyết định đối thủ của vòng thứ nhất rồi hẵng nói."

"Hắc hắc, cái này cần gì phải rút thăm. Dù sao gặp phải Lũng gia các ngươi, Lâm mỗ tự biết là không địch lại được nên chắc chắn sẽ chủ động bỏ qua. Chẳng qua tại hạ mới vừa tu luyện được một chút thần thông, nếu gặp được Diệp tiên tử thì không khỏi muốn lãnh giáo một chút." Trong Ngũ đại chân linh thế gia, rốt cục cũng có một thế gia hoàn toàn do nam tu tạo thành, từ đó truyền ra âm thanh lười biếng của một nam tử.

Người nói chuyện là một nam tử tóc dài người thân mặc trường bào màu xanh lục, trên đầu là một cái vòng bạc cổ quái, nhưng dung mạo lại thanh tú phảng phất như một nữ tử vậy.

------oOo------

Chương 1828: Tỷ thí (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Người này chính là đại trưởng lão của thế gia xếp hạng thứ ba trong Ngũ đại thế gia - Lâm gia, dường như có chút bất mãn với thái thượng trưởng lão của Diệp gia.

*"Hắc hắc, nếu Lâm đ*o hữu muốn tỷ thí với bổn tiên tử thì ta cũng không ngại phụng bồi một lần."* Thiếu nữ mặc võ y nọ của Diệp gia che miệng cười khẽ, trả lời.

Thanh niên tóc dài nghe vậy thì hừ lạnh một tiếng không thèm tiếp lời.

Hiểu Phong tiên tử đại biểu cho Cốc gia cùng với hai nam tử Hợp Thể kỳ của Phong gia tự nhiên cũng không có ý kiến khác.

Lũng gia lão tổ thấy vậy thì gật đầu rồi vỗ nhẹ hai tay.

Tức thì sau tiếng vỗ tay, có một gã vệ sĩ mặc kim giáp hai tay bưng một cái khay tiến tới Vạn Linh Đài.

Trên khay này có bày một ống trúc màu vàng nhạt, bên trong có năm cái thăm nhỏ bằng trúc đỏ tươi màu máu, ống trúc kia cũng che tới hơn phân nửa thân các thăm này.

Đồng thời ống trúc được một tầng linh quang bao phủ, có vẻ như thần niệm không thể xuyên thủng qua được.

"Các đạo hữu sắp tỷ thí hãy đến rút thăm đi! Vẫn theo quy củ như trước, trận đấu giữa chúng ta chỉ giữa các tu sĩ Hợp Thể kỳ. Không cần để lũ tiểu bối lên đài làm xấu mặt. Số một tỷ thí với số ba, số hai sẽ tỷ thí với số bốn. Số năm không phải gặp đối thủ, lát nữa sẽ lập thành một tổ với những người thắng tiếp tục rút thăm." Lũng gia lão tổ thản nhiên nói.

"Xem ra Lũng huynh sẽ không rút trước rồi, vậy tại hạ xin phép chọn trước một cây đi." Nam tử mặc hoa phục của Phong gia cười hắc hắc, cũng không bước lên đài mà trực tiếp đứng tại chỗ quơ tay về phía Vạn Linh Đài phía xa, tức thì một cây huyết thăm lập tức bắn ra, chớp mắt một cái đã đến tay hắn.

"Số ba!" Nam tử mặc hoa phục chỉ nhìn lướt qua vật trong tay rồi thản nhiên nói.

Thiếu nữ mặc võ y của Diệp gia thấy vậy cũng bĩu môi khẽ cười một tiếng rồi nhấc cánh tay quơ nhẹ.

Phốc một tiếng, một sợi tơ bạc từ đầu ngón tay bắn ra, lóe lên một cái rồi dài ra tới vài chục trượng hướng về phía ống trúc ở phía xa.

Vù một tiếng, lại một cây huyết thăm khác bị sợi tơ bạc này quấn quanh một vòng, tức thời nó hóa thành một đạo huyết quang bay về trong tay thiếu nữ này.

"Số năm "

Đôi mắt đẹp của thiếu nữ mặc võ y quét qua huyết thăm một chút, bỗng vẻ mặt lại như cười mà như không cười nói.

Hóa ra thái thượng trưởng lão của Diệp gia lại rút được đúng lá thăm không phải gặp đối thủ.

"Hàn tiền bối, có cần vãn bối giúp một chút không?" Hiểu Phong tiên tử đang ngồi bên cạnh Hàn Lập, lúc này quay về phía hắn cung kính hỏi.

"Vậy thì làm phiền tiên tử rồi." Hàn Lập tỏ vẻ *"thế nào cũng được"*.

Hiểu Phong tiên tử gật đầu, tức thì tay áo run lên, một đạo bạch sắc như một con linh xà từ trong tay áo bắn ra, quấn lấy một cây huyết thăm rồi lại được hút trở lại trong tay nàng.

"Số bốn "

Hiểu Phong tiên tử nhìn qua một lần, quay sang Hàn Lập khẽ báo ra lá thăm còn chưa biết là tốt hay xấu này.

Hàn Lập gật đầu không mở miệng nói gì.

Lúc này tên nam tử tóc dài của Lâm gia sau khi quơ một trảo về phía trên đài cũng đem một trong hai cây huyết thăm còn lại thu vào trong tay, lạnh lùng báo ra một tiếng *"Một"*.

Vừa nghe kết quả này cả đám tu sĩ Cốc gia tức thì biến sắc.

Như vậy lá huyết thăm cuối cùng chính là số hai, mà lúc này chỉ còn mỗi Lung ra chưa bốc thăm.

Ánh mắt Lũng gia lão tổ đảo qua cây huyết thăm duy nhất còn lại. Lão đem thu về tay sau đó đưa ánh mắt đầy ẩn ý nhìn về phía Hàn Lập. Lúc này mới hướng sang những người khác tuyên bố:

"Rút thăm đã xong, bắt đầu tỷ thí. Cụ thể về phương thức tỷ thí cùng với xác định thắng bại thì do hai bên tỷ thí tự quy định với nhau là đủ. Hiện giờ xin mời các đạo hữu của Lâm gia và Phong gia bắt đầu trận tỷ thí đi."

"Không cần phải như vậy, hai huynh đệ chúng ta tự nhận không thể nào phá được Mộc Thận đại pháp của Lâm huynh, Phong gia chúng ta chủ động nhận thua." Nam tử mặc hoa phục của Phong gia không chút lưỡng lự nói.

Nam tử tóc dài kia nghe lời này thì con mắt khẽ chớp, cũng không tỏ ra quá kinh ngạc.

"Ừm, nếu đã như vậy. Phong gia được xếp vào trong tổ chiến bại, tiếp đó sẽ quay lại tỷ thí cùng với một gia tộc chiến bại khác, người thắng có tư cách khiếu chiến một người trong ba gia tộc bất kỳ khác. Nếu bỏ qua cơ hội đó thì sẽ trực tiếp được xếp hạng thứ tư và thứ năm. Tiếp theo đây là hai nhà Lũng gia và Cốc gia chúng ta tỷ thí. Phía bên Cốc gia có phải là Hàn đạo hữu ra tay không? Lũng gia chúng ta có hai người là lão phu cùng với Huy trưởng lão. Chỉ có lần lượt đánh bại hai người chúng ta mới có thể coi là vượt qua Diệp gia chúng ta. Lũng gia lão tổ thản nhiên

tuyên bố, tinh quang trong mắt lóe lên nhìn thẳng vào Hàn Lập.

"Hàn tiền bối, Cốc gia chúng ta buông tay thôi." *Hiểu Phong tiên tử nghe vậy sắc mặt trở nên khẩn trương, không chút lưỡng lự quay sang Hàn Lập nói.*

Trong lòng nàng này rất rõ ràng, cho dù thái Thiên Lê Tiên Tử đích thân xuất thủ cũng không có cơ hội nào đem chiến thắng về cho Cốc gia, nên nàng đương nhiên muốn Hàn Lập giữ thực lực để ứng phó đại chiến tiếp sau đó.

"Hậu kỳ tu sĩ sao! Chẳng qua chỉ là tỷ thí để thêm một chút kiến thức cũng không tệ. Kể từ khi tại hạ tiến giai Hợp thể kỳ đến giờ cũng chưa được đấu pháp với tu sĩ cao giai cùng bậc." *Hàn Lập sờ sờ cằm, đột nhiên lại cười nhạt nói khiến Hiểu Phong tiên tử cùng với Tiêu trưởng lão trợn mắt há hốc mồm không nói nên lời.*

Đối với Hàn Lập nếu không phải là đại chiến sinh tử, thì đây chính là cơ hội hiếm để đánh giá tương quan thực lực giữa hắn và Hợp Thể hậu kỳ Nhân tộc. Vì thế khi bắt đầu hắn đã cố ý dùng thần niệm khiến Lũng Đông một phen kinh sợ, chọc giận lão tổ Lũng gia trước một chút.

Huống chi nếu có thể thì hắn cũng không ngại mượn miệng lưỡi các tu sĩ Chân Linh thế gia này để lập uy trong Nhân tộc.

Tình huống hiện giờ của hắn hiện đã rất khác khi ở dị tộc.

Ở trong dị tộc thì dù tu vi cao đến đâu cũng cần phải hành sự hết sức cẩn trọng và khiêm nhường để tránh cho bọn họ nổi sát tâm. Hiện đã quay về trong tộc của mình thì cần lập cho mình một uy danh hiển hách mà không cần kiêng kỵ nhiều thứ như trước. Như vậy bất kể chỗ tốt hữu hình hay vô hình đều không thể đong đếm được.

Những Hợp Thể kỳ mạnh nhất của các Chân Linh thế gia khác chỉ là cảnh giới trung kỳ, hắn không cần đánh cũng biết không thể thua những người này.

"A, Hàn tiền bối không được đâu, Lũng gia là..."

"Nếu tại hạ nhớ không lầm, trong các điều kiện ban đầu để ta đồng ý tương trợ không có điều ta phải nghe theo yêu cầu của Cốc gia đối chiến với người ở bên nào." *Sắc mặt Hàn Lập bỗng trầm xuống, trong mắt lóe lên lam quang, quét qua Hiểu Phong tiên tử một cái rồi nói.*

Đôi mắt vị nữ chủ này của Cốc gia vừa mới tiếp xúc với lam quang đó thì trong lòng bỗng run rẩy, lời mới đến bên miệng đã ngay lập tức ngừng lại.

Mà trong khi đó bên ngoài thân Hàn Lập lóe sáng thanh quang, hắn vừa bước chân một cái đã biến mất tại chỗ không thấy đâu.

Sau một thoáng, ở trên Vạn Linh Đài hiện một bóng người. Hàn Lập xuất hiện ở cách Lũng gia lão tổ chừng hơn mười trượng, khẽ chắp tay nói:

"Hàn mỗ mới vừa tiến giai Hợp Thể không lâu, nghe đại danh Lũng đạo hữu đã từ rất lâu, mong Lũng huynh không ngại chỉ giáo một chút."

"Thì ra đúng là Hàn đạo hữu thay mặt cho Cốc gia xuất chiến, không biết tên đệ tử tên là Khí Linh Tử kia của đạo hữu hiện giờ có mạnh khỏe không?" *Lũng gia lão tổ cười híp đôi mắt, đột nhiên mở miệng nhắc tới Khí Linh Tử.*

Hàn Lập nghe vậy thì ngẩn ra nhưng bề ngoài vẫn không có vẻ gì khác thường, cũng thản nhiên trả lời.

"Đã phiền đạo hữu bận tâm rồi. Tên đệ tử của ta hay thích gây họa nên Hàn mỗ đã cho nó tìm một nơi bí ẩn để bế quan tu luyện rồi. Có lẽ trong vòng mấy chục năm cũng sẽ không trở ra."

"Như vậy cũng tốt, vị đệ tử này của ngươi cũng không phải người bình thường, tốt nhất là nên cẩn thận một chút. Bất quá nếu giờ Hàn huynh muốn khiêu chiến lão phu thì đã tìm nhầm người rồi. Tu sĩ đầu tiên của Lũng gia ra đài đương nhiên không thể nào là lão phu được." *Lũng gia lão tổ có hơi ngẩn ra, nói.*

Mà cơ hồ gần như cùng lúc, không gian bên cạnh Lũng gia lão tổ có chút vặn vẹo, sau đó một đạo hắc ảnh quỷ dị lóe lên rồi hiện ra, lạnh lùng hướng về phía Hàn Lập, nói:

"Trận đầu này sẽ là để tại hạ chào hỏi đạo hữu một hút. Nếu quả thật các hạ có thể đánh bại Huy mỗ thì Lũng đạo hữu sẽ đích thân tỷ thí với đạo hữu."

Người vừa xuất hiện đương nhiên là thái thượng khách khanh trưởng lão của Lũng gia, là tên nam tử mặc hắc bào có tu vi Hợp Thể Trung kỳ.

Hàn Lập vừa thấy người này, lập tức nhớ lại ánh mắt bất thiện ban đầu của đối phương với hắn, liền bất động thanh sắc gật đầu:

"Tốt, trước hết Hàn mỗ xinh lãnh giáo thần thông của Huy huynh đi."

Lũng gia lão tổ nghe vậy, dường như trong mắt thoáng hiện một nét cười âm hiểm, cũng không nói gì mà ngoài thân lóe lên kim quang rồi bay ra ngoài Vạn Linh Đài, đồng thời quát lớn một câu phân phó:

"Lập tức gia tăng cấm chế lực, tránh để trận đấu của nhị vị đạo hữu ảnh hưởng tới môn hạ đệ tử của chúng ta."

Vừa nghe thấy lời này, những tu sĩ chịu trách nhiệm điều khiển cả tòa đại trận phòng hộ trong cốc tức thì luống cuống tay chân một phen rồi hành động.

Các trận kỳ đủ màu vốn chỉ thưa thớt không có bao nhiêu bao quanh Vạn Linh Đài, tức thì đồng loạt tỏa ánh hào quang.

Hào quang bao phủ cả tòa thạch đài khổng lồ, sau một khắc khẽ rung động rồi tăng độ dày hơn mấy lần, đồng thời ở bên ngoài lại hiện ra các phù văn đủ màu, bay lượn không ngừng trên không trung.

Đám đệ tử tinh anh của Ngũ đại thế gia cùng tiểu thế gia thấy vậy đều xôn xao một trận, người người trên mặt không kìm được vẻ kích động cùng hưng phấn.

Cũng khó trách, không phải ai cũng có được tận mắt chứng kiến tu sĩ Hợp Thể kỳ đấu pháp, là cơ hội mở rộng tầm mắt khó mà có được.

Bên trong hào quang, nam tử mặc hắc bào sau khi thấy cấm chế đã được gia cố uy năng thì cười lạnh hắc hắc một tiếng, tay áo rộng dài khẽ rung lên phát ra âm thanh lảnh lót, đồng thời có hai đạo ô quang bắn ra, hiện hình là hai thanh Ngô Câu đen thui như mực.

Ngô Câu này dài không quá ba thước, có vẻ hắc u âm sâm nhưng mơ hồ có những đóa ngân hoa không ngừng quay cuồng trên thân, thoạt nhìn vô cùng thần bí.

Bất quá hai Ngô Câu quỷ dị này cũng không trực tiếp tấn công Hàn Lập mà trong âm thanh vang vọng kia hóa thành hai đạo kinh hồng bay múa uốn lượn khắp người nam tử mặc hắc bào nhưng chưa vội công địch.

Điều này khiến cHàn Lập ở phía đối diện nhướng mày, trên mặt tỏ vẻ làm lạ.

Nhưng một khắc sau đó, từ trong hai tay áo nam tử mặc hắc bào lại lóe lên linh quang. Hai luồng bạch quang đồng thời bắn ra. Lần này là một đôi đoản kiếm trắng nõn dài chừng hơn một xích, bề mặt lóng lánh mang theo một cỗ hàn khí lạnh lẽo vô bì.

Âm thanh kia vẫn tiếp tục vang lên, hai tay áo của nam tử mặc hắc bào cũng vung vẩy không ngừng, lại có một đôi phi đao màu bạc nối tiếp bắn ra.

Hàn Lập thấy hết hết đôi này đến đôi pháp bảo khác, quỷ dị từ trên người đối phương bay ra dường như vô tận, khóe mắt không khỏi nhảy lên vài cái.

------oOo------

Chương 1829: Tỷ thí (trung)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong chớp mắt, ba mươi sáu đôi bảy mươi hai kiện bảo vật từ trong tay áo nam tử mặc hắc bào vút ra bay múa rợp trời, đồng thời cũng đem che khuất non nửa tầm mắt.

Những pháp bảo như đao kiếm phi xoa này. Kiện thì tỏa ra hàn quang lấp lánh, kiện lại vô thanh quỷ dị, dường như mỗi kiện đều có linh tính riêng đồng thời có lai lịch rất lớn.

Nam tử mặc hắc bào có thể đồng thời điều khiển được nhiều bảo vật như vậy thì thần niệm của hắn thực là kinh thế hãi tục. Chắc chắn một tu sĩ Hợp Thể kỳ bình thường cùng cảnh giới không thể nào so bì được.

Hàn Lập suy nghĩ rất nhanh, đồng thời hơi có chút lấy làm lạ.

Mà sau khoảnh khắc ngắn ngủi này, nam tử mặc hắc bào đột nhiên cười rộ lên. Bảy mươi hai kiện bảo vật tức thì hóa thành quang hà ngập trời, mang khí thế không thể đỡ nổi cuốn về phía Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy thì đuôi lông mày nhảy dựng, tức thời vung tay áo lên.

Ngay lập tức liền có hơn mười đạo tiểu kiếm màu xanh bắn vọt ra, trong chớp mắt đã hóa thành bảy mươi hai đạo thanh hồng nghênh đón quang hà phía đối diện.

Một tràng âm thanh *"leng keng"* giòn giã liên tiếp vang lên, phi kiếm màu xanh nhanh chóng tụ cùng một chỗ với đám bảo vật đa dạng kia. Không tỏ ra yếu thế mà lao vào giao tranh đan xen với đối phương.

Mặc dù bảy mươi hai kiện bảo vật kia, có cái phun ra từng đoàn hắc khí, có cái lại hóa thành lôi hỏa điện quang, nhưng các phi kiếm màu xanh cũng lập lòe như ẩn như hiện trong thanh quang, phảng phất như vô hình nên dù ở trong những hắc khí hay điện quang kia vẫn bình yên vô sự, ngược lại như linh xà bám riết lấy không buông tha, có vẻ không hề rơi xuống thế hạ phong.

Hắc bào nam tử thấy vậy có chút ngạc nhiên, bèn tiếp tục thao túng những bảo vật này không ngừng biến đổi uy năng nhưng không có thêm bao nhiêu hiệu quả. Chỉ giữ thế giằng co với bảy mươi hai thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm không dứt.

Sắc mặt nam tử mặc hắc bào có chút trầm xuống, bỗng nhiên hắn hít sâu một hơi, giẫm mạnh về phía trước một bước, đồng thời đơn thủ chộp về phía trước một trảo.

"Oanh" một tiếng, tất cả thiên địa nguyên khí ở bên trong tầng hào quang bảo vệ liền kích động một trận, tiếp theo đó vô số hắc tơ từ hư không hiện ra. Những hắc tơ này hơi rung rẩy một chút liền hóa thành vô số tia nhọn màu đen rồi bắn ra.

Những nơi nào các tia nhọn màu đen đi qua thì không gian nơi đó trở nên ảm đạm, chúng vừa lóe lên đã quỷ dị đến trước người Hàn Lập.

"Tới hay lắm!"

Hàn Lập thần sắc bất loạn, miệng khẽ quát một tiếng, đồng thời đưa bàn tay ra phía trước. Tức thì một tầng quang hà mờ mịt màu xám tro đột nhiên xuất hiện, ngay lập tức ngưng tụ lại hóa thành một vầng bích quang màu tro dày đặc.

Các tia hắc tơ như mưa bắn tới tấp vào quang bích thì dừng lại ở đó.

Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy dựng, một bàn tay đen thui như mực bỗng nhiên áp lên trên tầng bích quang.

Linh quang này vừa lóe lên, từ trong quang bích bỗng nhiên bạo tỏa ra hào quang màu tro.

Những âm thanh *"Bang bang"* trầm đục không ngừng vang lên!

Những hắc tơ bị giữ lại trong bích quang liên tiếp nổ tung ra rồi hóa thành từng đoàn khói đen, bị quang hà màu tro quấn lấy biến mất không thấy tăm tích.

"Nguyên Từ Thần Quang!" Nam tử mặc hắc bào thấy cảnh này thì tròng mắt co rụt lại, la lên một tiếng thất thanh.

Nhưng một thoáng sau đó sắc mặt hắn lại trở nên ngưng trọng, hai đầu vai rung nhẹ. Phía sau lưng bỗng xuất hiện một đám hắc u vụ khí khổng lồ.

Tất cả những vụ khí này bỗng ngưng tụ ở phía trên đỉnh đầu nam tử mặc hắc bào, hình thành một thanh kiếm màu đen to lớn vô cùng.

Kiếm này nửa trước thì đậm đặc trông như là có thực thể, nhưng phía đuôi lại mỏng manh mịt mờ và nhìn có chút mơ hồ không rõ.

Đầu mũi cự kiếm khẽ run lên, lập tức một quang cầu màu đen đột ngột hiện ra ở đó, đồng thời từ đó phát ra âm thanh vo ve nho nhỏ.

"Đi "

Nam tử mặc hắc bào hai tay bắt quyết, thần tình ngưng trọng hướng về cự kiếm trên không trung điểm một cái.

Tức thì quang cầu màu đen lóe lên một cái, ngay lập tức từ mũi kiếm bắn ra. Ban đầu chỉ lớn chừng cỡ nắm tay nhưng sau mấy chớp mắt thì đường kính đã tới hơn một trượng, trông như là một viên đá lớn màu đen đang hung hăng bắn về phía Hàn Lập.

Nơi nào nó đi qua không gian có chút xiêu vẹo, thậm chí còn để lại một vệt sáng màu đen nhàn nhạt.

Thì ra quang cầu màu đen này lại còn có uy năng đáng sợ là xé rách không gian.

Khiến người ta kinh hãi hơn nữa là trong nháy mắt, có tới một chuỗi bảy tám khối cầu tương tự liên tiếp bắn ra từ cự kiếm.

"Quả không hổ là tu sĩ trung kỳ, thần thông quả nhiên bất phàm!" Hàn Lập thấy vậy nhưng không sợ hãi mà lại còn nở nụ cười.

Hắn khẽ nhấc cánh tay, lại một bàn tay trắng như tuyết lại từ trong tay áo chui ra, đồng thời nhanh chóng bay tới khẽ chạm vào bàn tay màu đen ở phía trước ngực.

Sau một tiếng nổ giống như tiếng kim khí đụng phải nhau, có hai tòa núi nhỏ một đen một xanh bỗng nhiên xuất hiện lơ lửng ở trên không trung. Tiếp đó mỗi tòa khẽ xoay vòng một chút, lại có hai tiếng *"Phốc phốc"* phát ra từ đó.

Từ hai ngọn núi tỏa ra một tầng hào quang màu xanh cùng một tầng hắc khí, sau khi đan xen vào nhau thì biến thành một vòng lớn màu xanh đen đan lẫn, che lấy Hàn Lập.

Lúc này khối quang cầu màu đen đầu tiên vừa lóe lên một cái đã trực tiếp đâm vào trên cái vòng lớn này.

Một âm thanh thật lớn vang lên, hào quang hai màu xanh đen bỗng chốc vỡ tung ra.

Tiếp đó tiếng bạo liệt lại nổ lên trong hư không, dường như không gian nơi đó sắp sụp đổ rồi xuất hiện một cái động màu đen.

Mà sau khi khối quang cầu thứ hai thứ ba liên tiếp chui vào. Trong nháy mắt hắc động điên cuồng biến lớn hơn gấp mười lần, cơ hồ như trải rộng khắp bầu trời của thạch đài, bao phủ lấy cả Hàn Lập và vòng tròn lớn kia vào trong bóng đêm vô tận.

Cả Vạn Linh Đài dưới áp lực đè nén từ hắc động khổng lồ cũng phát ra những âm thanh vang vọng, rồi bắt đầu chấn động kịch liệt.

Các tu sĩ ở ngoài quang tráo chứng kiến cảnh này không khỏi hít vào một hơi.

Lũng gia lão tổ hai tay chắp phía sau lưng nhìn tình cảnh trong quang tráo, trên mặt vẫn không hiện chút biểu cảm nhưng nếu quan sát kỹ, sẽ phát hiện ánh mắt khẽ chớp động không ngừng, có vẻ như trong lòng không còn bình tĩnh như trước.

Thiếu nữ mặc võ phục của Diệp gia chớp chớp đôi nhãn châu đen nhánh, đồng thời thở không ngừng dài ra chiều rất là lão luyện.

Vẻ mặt của đám tu sĩ Chân Linh thế gia còn lại tự nhiên lại càng khác nhau.

Sắc mặt của Hiểu Phong tiên tử cùng với Tiêu trưởng lão hiện vô cùng khó coi.

Cũng may những phi kiếm màu xanh vẫn đang bay múa không ngừng giằng co với bảy mươi hai bảo vật kia. Chưa có vẻ gì là bị mất khống chế. Từ đó có thể thấy Hàn Lập còn chưa đến mức không có sức hoàn thủ. Điều này khiến bọn họ an tâm thêm một chút.

Về phần nam tử mặc hắc bào, liên tiếp thi pháp khiến cự kiếm phóng ra nhiều quang cầu màu đen hiển nhiên không phải là một chuyện dễ dàng.

Giờ phút này chẳng những thần quang nơi hai mắt hắn ảm đạm hơn rất nhiều mà khí tức trên người cũng đã yếu bớt, ngay cả vết sẹo màu tím trên trán kia cũng hơi vặn vẹo, nhìn qua như lớn hơn lúc trước vài phần.

Hắn thở ra một hơi, há miệng phun ra một cái ấn lớn màu lam lập lòe, đang định đánh tiếp một kích cuối cùng thì đột nhiên một thanh âm thản nhiên ung dung từ trong hắc động khổng lồ truyền ra:

"Đây chính là đại thần thông sở trường nhất của Huy huynh sao? Tuy rằng rất thú vị nhưng chỉ bằng đó mà muốn đánh bại tại hạ thì vẫn còn hơi kém."

Vừa dứt lời từ trong hắc động khổng lồ lại vang lên tiếng thanh âm bén nhọn cực kỳ chói tai, tiếp theo bên trong lại truyền ra những tiếng vang đùng đùng rất lớn. Một đạo bạch ảnh dài bảy tám trượng đột nhiên rẽ làm đôi hắc quang, tiếp đó thanh quang lóe lên, một nhân ảnh từ bên trong đó bay ra.

Nam tử mặc hắc bào lần này quả thật giật mình, ngay lập tức hắn liền bắt quyết niệm chú thúc giục, chiếc ấn lớn màu trắng lóe lên tức thì hóa thành như một ngọn núi khổng lồ, chặn ngay nơi bóng người vừa bay ra.

Có điều bóng người chỉ khẽ cười một tiếng!

Tâm niệm Hàn Lập khẽ động một chút, một trong hai ngọn núi đang xoay quanh phía trên đỉnh đầu bỗng trở nên mơ hồ, loáng một cái đã biến mất trong thanh quang.

Một tòa núi khác thì thoáng lóe lên hắc sắc quang hà, lại hóa lớn tới hơn trăm trượng. Từ bên trong bay ra vô số phù văn màu bạc, trực tiếp nghênh đón lam sắc đại ấn đang rơi xuống.

Hai kiện bảo vật khổng lồ trực tiếp va vào nhau nhưng không ngờ lại vô thanh vô tức, không phát ra chút tiếng động.

Một sát na sau đó, từ hư không đột nhiên hiện ra một tầng sóng khí mờ mịt, cuốn về bốn phương tám hướng như cuồng phong sóng dữ.

Sắc mặt nam tử mặc hắc bào trở nên âm trầm, tay áo vung lên dễ dàng rẽ tầng sóng khí đang thổi tới hắn làm hai. Sau đó lại nhíu đôi mắt như muốn cẩn thận đánh giá lại đối phương một lần nữa.

Nhưng vào lúc này sắc mặt hắn bỗng nhiên biến đổi đồng thời thân hình nhoáng lên một cái. Tiếp theo có tiếng xé gió vang lên, một đạo kiếm khí vô hình chợt lóe lên sượt qua phía đầu vai.

Không ngờ hộ thể linh khí không ngăn cản được chút nào. Nếu không phải phản ứng nhanh thì đầu vai hắn đã bị xuyên thủng.

Nam tử mặc hắc bào âm thầm kinh hãi, đang muốn quay đầu nhìn rõ kiếm khí vô ảnh kia rốt cuộc là thứ gì thì cùng lúc đó bỗng có tiếng cười khúc khích giễu cợt liên tiếp vang lên bên cạnh, trong phút chốc lại liên tiếp như cuồng phong bạo vũ.

Nam tử thất kinh, cơ hồ không cần suy nghĩ. Thân hình hắn quay tròn tại chỗ, tức thì từ trên người đồng thời phóng ra hai tấm thuẫn bài một đen một vàng kim cổ kính, phân biệt hóa thành một tầng sáng màu vàng kim cùng với một vùng ô quang bảo vệ toàn thân.

Cùng lúc đó cự kiếm màu đen trên đỉnh đầu trong nháy mắt cũng vỡ vụn ra hóa thành một đoàn hắc vụ bao phủ lấy thân hình hắn.

Lập tức vô số kiếm khí vô ảnh mà thần niệm cùng mắt thường không thể nhìn thấy được lũ lượt bắn vào trong hắc vụ màu đen.

Đầu tiên truyền ra một trận âm thanh trầm đục, một thoáng sau đó lại chuyển thành âm thanh bén nhọn của kim khí va chạm với nhau.

Lúc này nơi không gian phía trên nơi vụ khí màu đen đang bao phủ nam tử, quang hà màu xanh cũng chợt lóe rồi một tòa núi nhỏ màu xanh mơ hồ hiện ra, xoay tròn chuyển động không ngừng.

Cứ mỗi vòng chuyển động thì lại có một tầng quang hà bay ra, vừa rời khỏi sơn thể thì hóa thành vô số kiếm khí vô ảnh biến mất trong hư không.

Bên kia thân hình Hàn Lập thoáng một cái biến mất tại chỗ, sau mấy chớp động đã xuất hiện ở trên đỉnh tòa núi nhỏ màu xanh.

Bàn chân hắn giẫm nhẹ rồi vững vàng đứng ở trên đó, cũng dùng ánh mắt thản nhiên nhìn xuống phía đối phương.

Vụ khí màu đen phía dưới trước sự công kích của vô số kiếm khí đã trở nên thất linh bát lạc.

Mắt thấy hắc bào nam tử sớm không thể ẩn thân tiếp trong vụ khí thì một đạo quang trụ màu vàng kim từ trong bắn ra, trực tiếp nhắm tới ngọn núi màu xanh ở trên không trung.

Hàn Lập thấy vậy khẽ nhướng mày rồi mỉm cười, bàn chân tiếp tục nhẹ nhàng giẫm một cái.

Chuyển động của ngọn núi nhỏ màu xanh lập tức hơi chậm lại, đồng thời tầng quang hà màu xanh bay ra lập tức hóa thành một quang thuẫn trong suốt che lấy ngọn núi.

Bởi vậy âm thanh kiếm khí phá không ngừng lại đôi chút.

Mà quang trụ màu vàng kim sau khi tiếp xúc với quang thuẫn thì linh quang trở nên tán loạn. Trong nháy mắt vàng kim bị tán đi non nửa, hơn phân nửa còn lại thì theo đường cũ bắn ngược trở về, loáng một cái đã chui lại vào trong hắc vụ.

Sau một tiếng nổ đùng đùng, ở đó truyền ra tiếng quát kinh sợ của nam tử mặc hắc bào.

Rốt cục vụ khí màu đen cũng tán loạn đi.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s! (http://adf.ly/2MKOD)

------oOo------

Chương 1830: Tỷ thí (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hắc bào nam tử bấy giờ vẫn đứng ở trong màn kim quang, thoạt nhìn không mảy may thương tổn một sợi tóc nhưng nếu quan sát kỹ mới phát hiện, một bên ống tay đã có thêm vài vết máu chừng ngón tay cái không mấy bắt mắt, thêm nữa ở trên ống tay áo màu đen nên rất khó nhìn ra.

Đám tu sĩ được có mặt ở đây, tối thiểu cũng có tu vi Nguyên Anh kỳ, sao lại không nhìn ra vết máu trên tay áo hắc bào nam tử. Tức thời từ khắp nơi bên dưới đài có âm thanh rì rầm truyền ra. Không ít người còn lộ ra vẻ giật mình cùng kinh ngạc.

Mà hai gã Hợp Thể sơ kỳ Phong gia sau khi nhìn nhau một cái thì sắc mặt trở nên khó coi. Trái lại hai người Hiểu Phong trưởng lão cùng với Tiêu trưởng lão lại mừng ra mặt.

Hàn Lập đang lơ lửng trong không trung không tiếp tục ra tay mà chỉ dẫm nhẹ lên ngọn núi nhỏ màu xanh và nhìn đối thủ, dáng vẻ hết sức bình tĩnh.

Nhưng thanh quang được phát từ ngọn núi nhỏ này đang lúc tối lúc sáng lập lòe, đồng thời một lần nữa hóa thành vô số kiếm khí bao bọc lấy địa phương bên dưới.

"Đây không phải là Nguyên Từ Thần Quang, chắc hẳn là Thái Ất thanh quang! Vô sắc vô hình, sắc bén vô song, ngay cả hộ thân chi bảo cũng không thể chống chọi được, quả nhiên đáng sợ như đã mô tả trong truyền thuyết."

Hắc bào nam tử đột nhiên nhấc một cánh tay lên, một bàn tay màu xanh từ trong áo hiện ra, mặt trên loang lổ đầy vết máu, rõ ràng là các lỗ thủng nhỏ li ti do kiếm khí làm tổn thương mà ra.

"Thần thông của Huy đạo hữu quả thật bất phàm, có thể dùng

thân thể trực tiếp chống chọi với Thái Ất thanh quang. Sợ rằng bàn tay này của đạo hữu kiên cố không thua gì linh bảo phòng ngự thông thường." Hàn Lập nhìn bàn tay của hắc bào nam tử rồi cười nhạt nói.

"Hắc hắc, bàn tay này của tại hạ chẳng qua chỉ hơi chút đặc biệt mà thôi. Bất quá đã hiển lộ ra thì ta cũng không ngại thi triển ra một vài thủ đoạn ít dùng, đồng thời cũng nhờ Hàn đạo hữu chân chính điểm giáo cho một chút." Hắc bào nam tử cười lạnh một tiếng, lập tức linh quang lóe lên tại mấy lỗ máu trên bàn tay, sau đó lại liền lại một cách quỷ dị.

Đồng thời nam tử hít sâu một hơi, ngoài thân hiện ra một tầng hắc hà. Tức thì trên da thịt cũng hiện ra vô số vằn đen.

Những vằn đen này chuyển động không ngừng ngoài thân hắc bào nam tử, từ khắp tay chân đến toàn bộ khuôn mặt, nhìn qua không khác gì vật đang sống.

Từ xa nhìn lại nam tử này như đã hóa thân thành yêu ma, trong chốc lát khí tức cũng trở nên vô cùng quỷ dị!

Hàn Lập thấy vậy thì vẻ mặt lộ ra chút hứng thú, đồng thời năm ngón tay khẽ co lại, tức thì một cây thước ngắn màu bạc phập phù hiện ra trong lòng bàn tay.

Nhưng đúng lúc này, ánh mắt Lũng gia lão tổ ở ngoài quang tráo chợt lóe, đột nhiên mở miệng:

"Huy trưởng lão, ta giúp ngươi luyện thành thần thông này không phải để vận dụng lúc tranh tài. Vị Hàn đạo hữu này thực lực không tồi, ngươi không có cách nào dễ dàng đánh bại hắn. Hãy để lão phu tự xuất thủ một lần xem sao. Huy trưởng lão, tạm thời ngươi xuống đây đi."

Vừa dứt lời dưới chân lão đột nhiên có tiếng lôi minh, thân hình liền hóa thành một đạo ngân sắc điện hồ rồi bắn đi. Chớp mắt một cái đã xuyên qua quang tráo khổng lồ rồi xuất hiện bên cạnh Hắc bào nam tử.

Vẻ mặt đang dữ tợn của hắc bào nam tử bỗng biến đổi, ánh mắt vừa tiếp xúc với khuôn mặt không chút biểu cảm của Lũng gia lão tổ thì không khỏi có chút ớn lạnh trong lòng, liền có chút không tình nguyện gật đầu:

"Lũng huynh không cần lo lắng, ta tự biết chừng mực. Bất quá nếu Lũng huynh đã có hứng thú thượng đài thì tại hạ sẽ nhượng Hàn đạo hữu cho huynh vậy."

Nói xong những lời này, Hắc bào nam tử lập tức một tay bắt quyết thu lại công pháp, nhưng vằn đen trải rộng khắp toàn thân từ từ lặn sâu vào trong da thịt rồi biến mất không thấy nữa.

Tiếp đó Hắc bào nam tử nhìn về phía Hàn Lập một cái, đồng thời hóa thành một đạo hắc khí bay ra ngoài quang tráo.

"Lũng đạo hữu muốn tự xuất thủ sao? Tại hạ quả thật có chút được sủng ái mà kinh sợ rồi!" Hàn Lập thấy ánh mắt Lũng gia lão tổ quét về phía mình thì trên mặt không chút tỏ ra sợ hãi, trái lại khẽ cười một tiếng rồi hỏi.

"Lũng mỗ đã Hợp Thể hậu kỳ còn đạo hữu mới vừa tiến giai chưa lâu. Đừng trách bản lão tổ lấy lớn hiếp nhỏ. Chỉ cần các hạ có thể tiếp được ba chiêu của mỗ, ta sẽ lập tức xuống đài tự nhận mình thua!" Lũng gia lão tổ vẫn chắp hai tay sau lưng, nhưng vừa mới mở miệng thì âm thanh đã tỏ ra lạnh lẽo dị thường.

"Ba chiêu! Tốt, nói vậy Hàn mỗ càng phải thưởng thức một chút rồi." Hàn Lập nghe thấy những lời này, thoạt đầu hơi ngẩn ra nhưng ngay sau đó lại nhếch miệng khẽ cười.

Những tu sĩ khác ở dưới đài nghe thấy hồi trao đổi vừa rồi của hai người lại tiếp tục xôn xao một trận.

Mới vừa rồi, Hàn Lập bất ngờ thể hiện ra thần thông không thua gì tu sĩ trung kỳ khiến cho không ít người quan tâm. Hiện giờ lại nghe lão giả hậu kỳ đại tu sĩ Lũng gia ra ước định ba chiêu phân định thắng thua, tất cả đều trở nên vô cùng phấn khích.

Đối với những đệ tử của các Chân Linh thế gia bình thường thì lần Chân Linh đại điển này quả thực đã khiến bọn họ mở rộng tầm mắt. Có thể thưởng lãm thần thông của tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ, đi chuyến này thật không uổng công.

Đó là do các lần đại điển trước, phàm là đụng phải Lũng gia thì các Chân Linh thế gia khác cũng đều chủ động bỏ cuộc. Đương nhiên là chưa ai từng được vinh hạnh chứng kiến vị tu sĩ đệ nhất Chân Linh thế gia này xuất thủ.

"Chiêu thứ nhất "

Lũng gia lão tổ cũng không có ý nói năng dông dài với Hàn Lập, sau khi một tiếng quát khẽ thì một bàn tay đang chắp ở phía sau đột nhiên chộp về phía trước một trảo.

Phốc một tiếng, nửa vùng trời bỗng trở nên ảm đạm. thiên địa nguyên khí ở phụ cận quay cuồng kịch liệt, ngay phía trên đỉnh đầu của Hàn Lập bỗng ngưng tụ ra một kim sắc cự trảo lớn tới vài trượng, ở bên ngoài có các ký hiệu năm màu không ngừng quay cuồng, từ trong đó lại phát ra tiếng Phạm âm, chộp thẳng về xuống Hàn Lập.

Cự trảo còn chưa hạ xuống, Hàn Lập đã cảm thấy không khí chung quanh trở nên ngưng đọng, thậm chí trở nên rắn như Tinh Cương khiến hắn nhất thời không thể nào nhúc nhích.

Tinh quang trong mắt Hàn Lập chợt lóe lên, nơi hư không ngay trên đỉnh đầu dao động không ngừng, bỗng một ngọn núi nhỏ đen thùi phập phù hiện ra.

Quang hà xám mờ lại một lần nữa chiếu xuống, Hàn Lập tức thời cảm thấy thân thể nhẹ nhõm, khôi phục lại thân thể tự do. Ngay lập tức, bàn tay trong suốt như ngọc nhẹ vỗ vào không trung một cái.

Trong nháy mắt từ trong năm ngón tay cuồn cuộn bắn ra ngũ sắc quang diễm, sau đó ngưng tụ lại rồi hóa thành một vật tựa như đại thủ bằng thủy tinh ngũ sắc, hướng lên không trung đón đỡ.

"Oanh" một tiếng, cự trảo màu vàng cùng với ngũ sắc đại thủ

đồng thời đánh vào nhau!

Song phương hơi giằng co một chút, từ cự trảo bỗng nhiên lóe sáng kim mang rồi cứ thế đem ngũ sắc đại thủ bóp nát thành phấn vụn.

Hàn Lập thấy tình hình như vậy cũng không lộ vẻ bối rối, khóe miệng chỉ hơi co giật đôi chút, rồi bỗng nhiên vươn nhẹ một ngón tay điểm về phía không trung.

Tức thì những mảnh vỡ của ngũ sắc đại thủ lóe lên tinh quang một cái, liền hóa thành ngũ sắc hàn diễm bao vây lấy kim sắc cự trảo.

Sau một khắc, kim sắc cự trảo đang ép xuống bỗng nhiên dừng lại. Tiếp đó ở bên ngoài linh quang bừng sáng rồi bị đông cứng thành một khối ngũ sắc hàn băng, lẳng lặng huyền phù trong không trung.

Lũng gia lão tổ thấy cảnh này khóe mắt hơi nhảy dựng, nhưng miệng lại lạnh nhạt hô:

"Chiêu thứ hai!"

Vừa dứt lời chỉ thấy đơn thủ vỗ vào đầu, tức thì có một tiếng long ngâm phóng vút lên cao.

Tiếp đó linh quang lóe sáng, bỗng chốc từ trong thiên linh cái bay ra hư ảnh của một con giao long màu vàng. Nó uốn lượn một vòng xung quanh bỗng nhiên lắc đầu vẫy đuôi ấn lên người Lũng gia lão tổ.

Lại sau một thoáng, trên người Lũng gia lão tổ bừng sáng kim quang, khắp cả tứ chi và khuôn mặt đều hiện ra lân phiến màu vàng, trên đỉnh đầu lại mọc lên vài cái sừng vàng dài cỡ một tấc.

Không ngờ lão lại yêu hóa thành trạng thái nửa người nửa rồng. Hơn nữa hai chân hơi khẽ động đã thấy có tiếng lôi minh vang lên, liền đó cả người biến mất tại chỗ không thấy đâu.

Cơ hồ như cùng lúc Hàn Lập nghe được tiếng lôi minh trên đỉnh đầu thì Lũng gia lão tổ cũng hiện ra tại nơi đó, khẽ khoát tay một cái, bàn tay màu vàng kim khảm đầy lân phiến bỗng nhiên xòe ra, chậm rãi chộp xuống phía dưới một trảo.

"Oanh" một tiếng trầm muộn, một cỗ cự lực kinh người từ trên không trung áp xuống dưới.

Con ngươi Hàn Lập hơi co rụt lại một chút, cảm thấy có chút hoảng hốt, bởi bàn tay màu vàng kia nhìn qua không lớn mà như đã bao trọn lấy Vạn Linh Đài, khiến cho hắn căn bản không thể tránh khỏi.

Nếu hắn thực sự bị cự lực trong trảo này áp xuống thì dù nhục thân mạnh mẽ vô bì tới cỡ nào cũng tuyệt không thể ngạnh kháng.

Tâm niệm chỉ khẽ chuyển, cơ hồ không cần suy nghĩ, thần niệm của Hàn Lập vận chuyển, ngọn núi màu đen trên đỉnh đầu hắn thoáng cái lại hùng hổ trực tiếp nghênh kháng với bàn tay phải kia. Đồng thời kim quang bừng sáng, một đạo kim ảnh xuất hiện phía sau lưng hắn rồi biến thành một hư ảnh màu vàng cao chừng vài trượng, tướng mạo dữ tợn có ba đầu sáu tay.

Lúc này một tiếng vang thật lớn trong không trung truyền về!

Ngọn núi màu đen cùng với bàn tay màu vàng vừa tiếp xúc một cái, trong nháy mắt đã giống như đụng phải một tòa núi kềnh càng khác mà trực tiếp bắn ra ngoài.

Bàn tay màu vàng vẫn không mấy ảnh hưởng chộp xuống Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy thì sắc mặt trầm xuống, Phạm Thánh Ma ở phía sau lưng nhất tề giơ cả sáu tay lên, sáu quyền đầu ồ ạt như bão táp điên cuồng đánh về phía trời cao.

Ngân quang lại lóe lên, bàn tay Hàn Lập lại cầm ngọn thước bạc rồi vung lên. Một đạo thước ảnh màu bạc cao tới vài trượng cũng theo sát quyền ảnh mà chém vào không trung.

Nhất thời sau một khắc, trong không trung vang vọng tiếng nổ liên miên không dứt. Uy năng của quyền ảnh màu vàng cùng với thước ảnh màu bạc đồng thời kết hợp, tức thì bao phủ lấy một vùng.

Thước ảnh trong tay Hàn Lập khẽ thu về, tiếp đó ngân thước lại không ngừng biến hóa.

Từ một hóa mười, từ mười hóa trăm, rồi từ trăm lại hóa thành ngàn.

Chỉ trong chớp mắt đã hóa thành ngàn vạn cây thước ngắn màu bạc tuôn ra từ trong tay Hàn Lập, hóa thành một dòng thác bạc cuồn cuộn cuốn ngược về phía hư không.

Mọi người ở ngoài quang tráo vừa thấy Hàn Lập thi triển ra thần thông đáng sợ như vậy thì hơn phân nửa trợn mắt hốc mồm, non nửa còn lại không ngừng hít vào một hơi lạnh.

Nhưng ngay lúc này, ở hư không phía trên Hàn Lập lại truyền ra tiếng hừ lạnh của Lũng gia lão tổ, tiếp đó lại có một tiếng nổ vang rền như đất rung núi chuyển.

Quyền ảnh màu vàng cùng vô số đoản thước màu bạc không thể chống đỡ nổi uy năng vô đáng sợ của cỗ cự lực này mà trở nên tán loạn biến mất.

Bàn tay màu vàng chớp mắt một cái đã chỉ còn cách đầu Hàn Lạp chừng gần một trượng, không chần chừ mà tiếp tục vỗ xuống.

Nhưng lúc này, đột nhiên hư không ở phụ cận chợt dao động, một quyền đầu màu xanh xuất hiện rồi nhanh như chớp đánh lên bàn tay màu vàng.

Bàn tay màu vàng vốn không tài nào ngăn cản nổi, vậy mà sau khi trúng một kích từ quyền đầu màu xanh thì kịch liệt rung động.

Nhân cơ hội này Hàn Lập khẽ lắc vai một cái, thoáng chốc biến mất tại chỗ rồi xuất hiện cách đó khoảng chừng hơn mười trượng.

Hai cánh tay lại hợp rồi giơ lên hướng về phía chủ nhân quyền đầu màu vàng kia.

Ánh mắt hắn bình lặng như nước!

------oOo------

Chương 1831: Lao gia khiêu chiến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lũng gia lão tổ thu bàn tay về, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc nhìn về một chỗ trên hư không. Đột nhiên từ nơi đó lộ ra một cánh tay màu xanh.

Đồng thời không gian tiếp tục dao động, một bóng người da thịt xanh biếc từ trong hư không bỗng nhiên hiện ra.

Người này cao chừng hai trượng, cả người chớp động tử quang, mặt mũi giống hệt Hàn Lập, đồng thời trong hai mắt có những tia sáng lưu chuyển.

Hàn Lập khẽ vẫy nhẹ bàn tay. Thân ảnh màu xanh kia thoắt một cái đã quỷ dị xuất hiện ở bên cạnh hắn.

"Đệ nhị hóa thân, hay lắm. Hàn đạo hữu quả nhiên không khiến Lũng mỗ thất vọng, vậy hãy tiếp chiêu thứ ba của tại hạ đi!"

Lũng gia lão tổ nhíu lại hai mắt, lẩm bẩm chú ngữ rồi bỗng cười lạnh một tiếng, một cánh tay lại nhấc lên, hùng hổ trảo về phía Hàn Lập.

Mặc dù cử động này giống hệt nhưng thanh thế so với hai lần trước đó lại hoàn toàn khác biệt.

Cánh tay màu vàng vừa mới lộ ra một nửa, không gian ở gần đó đã vang lên tiếng vù vù, vô số ngũ sắc quang điểm đột nhiên hiện ra trôi nổi trên Vạn Linh Đài.

Một khắc sau đó, những quang điểm do thiên địa nguyên khí biến thành này điên cuồng tụ về cánh tay Lũng gia lão tổ, chớp sáng liên tục rồi ồ ạt chui vào trong đó.

Cánh tay phủ đầy vảy rồng màu vàng kim trong nháy mắt trở nên trong suốt óng ánh, nổi lên một tầng ngũ sắc linh quang. dần trở nên vô cùng chói mắt như vầng thái dương chói lòa khiến người ta không thể nào nhìn thẳng.

Đồng thời có một cỗ linh áp kỳ lạ vô cùng cường đại cũng từ trên cánh tay đó tỏa ra khắp nơi xung quanh.

Cánh tay phát ra ngũ sắc hào quang kia lúc này dường như đã trở thành một cá thể độc lập, không ngờ khí tức còn mạnh hơn Lũng gia lão tổ tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ mấy phần.

Hàn Lập thấy một trảo của đối phương thanh thế kinh người như vậy, rốt cục sắc mặt hơi đổi.

Mắt thấy bàn tay của cánh tay ngũ sắc đang mơ hồ vặn vẹo, trong chốc lát nữa sẽ hoàn toàn chộp tới. Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng chuyển động, bỗng chắp hai tay khẽ cười rồi mở miệng nói:

"Đạo hữu pháp lực thông thiên, Hàn mỗ tự nhận không bằng, chiêu thứ ba không cần phải đánh nữa, trận này tại hạ nhận thua."

Vừa nói xong lời này, Hàn Lập không kể vẻ mặt kinh ngạc của Lũng gia lão tổ ở phía đối diện lộ ra. Cánh tay ngũ sắc còn chưa kịp có phản ứng thì thanh quang ngoài thân đã lóe lên, thân ảnh hắn tức thời hóa thành một đạo thanh hồng trực tiếp bắn ra ngoài quang tráo.

Linh quang chợt lóe, không ngờ tầng quang tráo dày như vậy mà lại bị đạo thanh hồng này xé toạc như giấy hồ mà chui ra.

Chớp mắt một cái Hàn Lập liền vọt ra ngoài Vạn Linh Đài, độn quang lượn vòng hạ xuống ở chỗ đám tu sĩ Cốc gia.

Về phần thân ảnh màu xanh quỷ dị kia thì theo hắn dường như hình với bóng, thân thể hắn vừa dừng lại thì nó cũng hạ xuống phía sau lưng.

Đám tu sĩ của Cốc gia ở phụ cận theo bản năng tự nhiên rối rít lui về phía sau mấy bước, không ngừng dùng ánh mắt tò mò đánh giá về phía này.

Hàn Lập thản nhiên nhìn quét qua thân ảnh một cái, liền một tay bấm niệm pháp quyết.

Bên ngoài thân thân ảnh màu xanh lục lóe sáng tử quang, trong màn linh quang chớp động thì nó nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một đoàn tử quang chui vào trong tay áo Hàn Lập không thấy bóng dáng.

Ở một bên Hiểu Phong tiên tử cùng với Tiêu trưởng lão, nhìn cử động này của Hàn Lập thì thần sắc có chút quái dị cùng phức tạp.

Này cũng khó trách hai người này có vẻ mặt như thế đi. Một kẻ mới tiến giai tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ, lại dám chọi cứng với tu sĩ Hậu kỳ. Hơn nữa thể hiện thần thông không thua gì tu sĩ trung kỳ, ấy vậy mà ở thời điểm một chiêu cuối cùng lại tự nhảy xuống nhận thua.

Cho dù xét ở phương diện nào cũng thấy không bình thường chút nào.

Bất quá mới vừa rồi Hàn Lập lộ ra thực lực kinh người như vậy. Bọn họ tự nhiên cũng không dám hỏi han điều gì, chỉ có thể nhìn nhau một cái rồi cười khổ một tiếng.

Trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ nhưng một tia lo lắng ban đầu kia, giờ phút này cũng tan biến không còn sót lại chút nào.

Ở trong mắt hai người, thực lực Hàn Lập thể hiện ra không hề dưới Thái Thượng trưởng lão của Cốc gia *"Thiên Lê tiên tử"*, hơn nữa chỉ e còn có phần vượt hơn.

Kể từ đó, việc giữ vững vị trí của Cốc gia trong Ngũ đại Chân Linh tuyệt không thành vấn đề.

"Hắc hắc, có chút ý tứ!" Rốt cục Lũng gia lão tổ ở trong quang tráo cũng có phản ứng, nhìn Hàn Lập ở phía ngoài, không chút

tức giận ngược lại còn cười và tự nói một tiếng.

Ngũ sắc hà quang trên cánh tay của lão lưu chuyển một trận, thiên địa nguyên khí cũng từ đó bay ra rồi tiêu thất trong hư không, đồng thời kim sắc long lân mọc trên thân cũng bắt đầu từ từ lặn đi, giải trừ hình thái nửa yêu hóa của cơ thể.

"Chúng ta đành bỏ kế hoạch lần này thôi!" Ở trong đám tu sĩ Phong gia, nam tử mang mặt nạ bằng thanh đồng bỗng nhiên lạnh lùng mở miệng.

"Huynh trưởng nói vậy là có ý gì? Cho dù người này không phải tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ bình thường thì cũng chỉ tương đương Thiên Lê bà nương mà thôi, ta và ngươi liên thủ chẳng lẽ lại còn sợ hắn?" Nam tử vận hoa phục lại nhíu mày hỏi.

"Hừ, tương đương với Thiên Lê? Lão nhị, ta thấy ngươi cần phải dụi mắt xem lại lần nữa cho rõ ràng đi. Những thần thông khác không nói, thực lực đệ nhị hóa thân của người này không phải nhỏ. Có thể dùng một quyền ngạnh kháng đánh bay một kích của Lũng lão quái, cho dù hai ta hợp lại cũng không làm được. Hơn nữa đối mặt với Lũng lão quái, hắn trước sau đều không tỏ ra sợ hãi chút nào, khẳng định còn rất nhiều thủ đoạn lợi hại còn chưa đem ra. Ngươi với ta liên thủ rất khó đánh bại hắn. Ta cũng không muốn Phong gia lại đắc tội với một người thực lực thâm sâu không lường như vậy được." Ánh mắt nam tử đeo mặt nạ lóe sáng, lạnh lùng trả lời.

"Nhưng còn phía Lao gia thì tính sao bây giờ, chúng ta đã nhận lợi ích của họ." Nam tử mặc hoa phục vẫn đang do dự.

"Lúc đầu chúng ta đáp ứng chỉ là làm suy yếu thực lực của Thiên Lê tiên tử mà thôi. Hiện tại Cốc gia đổi một người khác thượng đài mà không phải mụ. Chúng ta thay đổi chủ ý không phải rất bình thường hay sao. Cùng lắm thì đem vật phẩm trả lại cho bọn chúng chín mươi sáu phần. Lao gia còn dám dài dòng cái gì? Lát nữa nếu chúng ta lên đài có tỷ thí với hắn chỉ cần vận dụng thủ đoạn bình thường là đủ rồi." Nam tử đeo mặt nạ lành lạnh trả lời.

"Nếu huynh trưởng đã có quyết định vậy tiểu đệ xin nghe. Bất quá

vẫn có chút đáng tiếc, vốn tưởng là lần này có thể đẩy Cốc gia ra khỏi Ngũ đại thế gia, xem ra chỉ đành chờ lần tới rồi!" Nam tử mặc hoa phục thở dài một hơi rồi đáp ứng. Chẳng qua khẩu khí vẫn có vẻ không cam lòng.

"Không bao lâu nữa chính là Ma Kiếp hàng lâm. Khi diễn ra Chân Linh đại điển tiếp theo thì đã có không biết bao nhiêu thế gia tan thành mây khói, ta với ngươi cần gì phải nghĩ quá xa." Nam tử đeo mặt nạ có vẻ cầm lên được mà bỏ xuống cũng được, cười hắc hắc nói.

Lần này nam tử mặc hoa phục đành cười khổ một tiếng rồi lặng im.

Lúc này, đám tu sĩ của Lao gia đứng cách đó không xa, có mấy tên trưởng lão đang vây quanh một gã tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ duy nhất. Bọn họ ở trong cấm chế thấp giọng tranh luận điều gì đó.

Mặc dù không nghe thấy nội dung đàm luận nhưng rõ ràng sắc mặt người nào cũng vô cùng khó coi.

Mà tu sĩ Hợp Thể kỳ của Lao gia là một nho sinh trung niên thân mặc bạch y cũng đang chau mày suy nghĩ.

Hiển nhiên vừa rồi Hàn Lập thể hiện thực lực ở trên Vạn Linh Đài, nhất thời khiến kế hoạch hạ bệ Cốc gia để cho Lao gia tiến vào Ngũ đại thế gia trở nên rối loạn.

"Tiếp theo đây, kết quả sẽ tùy thuộc trận đấu giữa tổ thua cuộc là Phong gia và Cốc gia, tiến hành tranh vị trí số bốn và số năm. Hàn đạo hữu, Phong đạo hữu, các ngươi có muốn lên đài tỷ thí một chút không." Lũng gia lão tổ lại ở trên đài thong dong tuyên bố.

Vừa nghe thấy lời này, hai gã tu sĩ Hợp Thể của Phong gia đều nhất tề quét ánh mắt về phía Cốc gia bên này.

Hiểu Phong tiên tử cùng Tiêu trưởng lão cũng quay đầu nhìn về phía Hàn Lập.

"Không cần so tài, trận này tại hạ nhận thua!" Hoàn toàn ngoài dự liệu của đám người, khóe miệng Hàn Lập khẽ nhếch, không lưỡng lự lựa chọn.

Đám người xung quanh tức thì lại xôn xao một phen.

"Hàn tiền bối, trận này.' Hiểu Phong tiên tử nhất thời có chút ngồi không yên, vội vàng mở miệng hỏi han.

"Phong gia cũng có hai gã tu sĩ Hợp Thể, vả lại sở trường thuật liên thủ, ta không nắm chắc bao nhiêu phần thắng, tự nhiên là giữ lại sức lực để tập trung ứng phó khiêu chiến từ thế gia phía dưới. Chỉ cần đảm bảo vị trí của Cốc gia trong Ngũ đại thế gia, ta nghĩ không phải trái với ước định cùng đạo hữu chút." *Hàn Lập quét mắt nhìn nàng một cái, thản nhiên nói.*

"Dĩ nhiên là tiền bối không vi phạm ước định, chẳng qua vị trí xếp hạng càng cao trong Ngũ đại thế gia thì chỗ tốt càng tăng thêm rất nhiều nên vãn bối nhất thời có chút tham lam." *Sắc mặt Hiểu Phong tiên tử biến đổi hai lần, cuối cùng cũng gật đầu.*

Lúc này Lũng gia lão tổ ở trên đài, sau khi đã tuyên bố kết quả vừa rồi thì tiếp tục mời ba gia tộc còn lại lên rút thăm tỷ thí một lần nữa.

Lần này, lại đến lượt Lũng gia rút ra được một thăm miễn gặp đối thủ.

Đến phen tỷ thí của Diệp gia cùng Lâm gia.

Phía Diệp gia tự nhiên là vị thiếu nữ mặc võ phục kia, còn Lâm gia thì là nam tử tóc dài đầu đội vòng bạc.

Hai người tựa hồ đã sớm có ân oán, vừa thượng đài lập tức liên tiếp thi triển thần thông, nhất thời đánh đến thiên hôn địa ám, thậm chí thanh thế tựa hồ còn kinh người hơn trận Lũng gia lão tổ đấu với Hàn Lập.

Hai người đều là Hợp Thể trung kỳ nhưng rõ ràng thực lực thiếu nữ mặc võ phục kia cao hơn nam tử tóc dài một bậc. Nam tử liên *tiếp thi triển ra nhiều loại thần thông mới tu hành được nhưng cuối cùng vẫn bị thiếu nữ bức ra ngoài quang tráo, chỉ có thể mặt nặng như đeo đá nhận thua rồi quay trở lại chỗ ngồi.*

Sau đó là Diệp gia đối mặt với Lũng gia, thiếu nữ mặc võ phục tự biết không phải đối thủ của Lũng gia lão tổ nên trực tiếp nhận thua.

Mà Phong gia cũng hết sức sáng suốt không có ý khiêu chiến ba thế gia xếp vị trí đầu nữa.

Như vậy bảng xếp hạng trong Ngũ đại thế gia hóa ra không thay đổi, Cốc gia vẫn bài danh ở vị trí cuối cùng.

Song bởi thực lực Hàn Lập mới hiển lộ ra vừa rồi, đám tu sĩ Cốc gia cũng trở nên an tâm hơn.

Nhưng khi Lũng gia lão tổ tuyên bố bắt đầu đến lúc những thế gia khác tự do khiêu chiến. Bạch y nho sinh Lao gia chậm rãi đứng lên trầm giọng nói:

"Tại hạ là Lao Ai, đại biểu cho Lao gia muốn khiêu chiến với Cốc gia. Mong Hàn đạo hữu chỉ giáo đôi chút!"

Vừa nói xong thì trên người nho sinh lóe lên bạch sắc quang hà, thân ảnh đã hiện ra bên trong quang tráo, yên lặng sẵn sàng chờ Hàn Lập thượng đài.

Hàn Lập thấy vậy thì khẽ mỉm cười, cũng không nói gì mà toàn thân lóe lên thanh quang, xuất hiện ở phía đối diện nho sinh.

Thần sắc Lao Ai tỏ vẻ ngưng trọng, sau khi mở miệng nói một chữ "Thỉnh" thì khẽ đảo hai bàn tay.

Ở một tay bỗng nhiên xuất hiện một thanh thước màu đen, tay còn lại thì lóe sáng kim quang, hiện ra một cây bút lớn màu vàng kim lấp lánh, thân bút dài đến vài thước, ngọn bút phát ra ngũ sắc linh quang diễm lệ cực kỳ.

Cây thước vừa mới khẽ vũ động đã bắn hà quang ra bốn phía, lập tức trước người hắn hiện ra mấy chục đóa linh hoa kỳ lạ, đem thân hình chen phủ kín đáo nghiêm mật.

Mà cây bút lớn màu vàng trong tay liên tiếp vảy lên trong hư không, lập tức từng con từng con yêu điệp khổng lồ ngũ sắc rực rỡ bỗng dưng phập phù hiện ra.

------oOo------

Chương 1832: Kim Thân sính uy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nho sinh quát khẽ một tiếng, tất cả các yêu điệp cùng vẫy hai cánh. Từng mảng bột phấn ngũ sắc ào ào tuôn ra. Sau đó theo sự thao túng của pháp quyết, hóa thành một đám Ngũ Sắc Độc Vân rộng tới cả mẫu, chụp thẳng đến Hàn Lập.

Cùng lúc đó trong miệng nho sinh lại vang lên tiếng lẩm bẩm, hé miệng phun ra một thẻ trúc màu hồng nhạt.

Thẻ trúc bay ra lưu chuyển rồi chớp hào quang một cái. Tức thời một vầng hồng quang bừng sáng, từ bên trong bay ra vô số phù văn lập lòe.

Đám phù văn này nhìn qua huyền ảo dị thường, mới bay ra trong nháy mắt đã dồn dập vặn vẹo biến động, hóa thành những con Hồng sắc Hỏa điểu, theo sát Độc Vân trải rộng khắp trên không trung cuốn sang Hàn Lập.

Lao Ai chỉ là một tồn tại Hợp Thể sơ kỳ nhưng vừa động thủ đã thấy thanh thế bất phàm.

Trách không được, ban nãy đã thấy Hàn Lập có thực lực đấu với cả tồn tại trung hậu kỳ, hắn vẫn dám lên tiếng khiêu chiến.

Bất quá những thủ đoạn này, bây giờ đối với Hàn Lập thì không đáng nhắc tới.

Thấy công kích hung mãnh như thế, Hàn Lập không chút sợ hãi mà cười rộ lên.

Cũng không thấy hắn vận dụng bất luận bảo vật gì. Chỉ là hai tay ngực rất nhanh đặt tại trước kháp quyết. Kim quang chợt lóe, phía sau lưng hiện ra một kim sắc hư ảnh ba đầu sáu tay.

Sáu bàn tay của Hư Ảnh cũng đồng thời bấm pháp quyết. Ngoài thân nó lưu chuyển linh quang óng ánh một hồi rồi biến thành một thực thể tỏa ra kim quang rực rỡ.

Ba khuôn mặt của Hư Ảnh giống Hàn Lập như đúc, đều phảng phất như là chân diện. Đồng thời sáu cánh tay được phủ một tầng kim sắc lân phiến, mặt trên mơ hồ còn có phù văn như ẩn như hiện, thoạt nhìn thần bí vạn phần.

Chính là Phạm Thánh Kim Thân Pháp Tướng mà Hàn Lập đã ngưng luyện ra.

" Kim thân Pháp Tướng!"

Lũng gia lão tổ ở dưới đài, vừa nhìn rõ ba Phạm Thánh Pháp Tướng ngưng thành thực thể thì thất thanh thốt lên, không ngờ trên khuôn mặt vốn không chút biểu cảm lại lộ ra một tia kinh sợ.

Không riêng gì Lũng gia lão tổ mà hai tồn tại Hợp Thể trung kỳ của Diệp gia cùng Lâm gia, hiển nhiên cũng biết một số sự tình có liên quan Kim thân, thần sắc cũng trở nên hoảng sợ.

Kim thân sau lưng Hàn Lập mới vừa ngưng tụ trong nháy mắt, Độc vân cùng Hỏa điểu rợp trời đã cuốn tới trước người, mắt thấy như muốn lao xuống bao phủ hoàn toàn đối phương.

Có điều trong mắt Hàn Lập chợt lóe hàn quang, trong miệng đột nhiên một tiếng hét lớn một tiếng.

Kim thân phía sau nhoáng lên một cái, không biết thế nào đã hiện ra cản trước người hắn. đồng thời ngoài thân bừng sáng kim quang, thân hình thoáng một cái cuồng tăng lên mấy lần, biến lớn lên thành mấy trượng. Đồng thời sáu cánh tay liền nhấc, hướng về phía Độc vân cùng Hỏa điểu nhẹ nhàng vỗ ra.

Những tiếng *"Phốc" "Phốc "* liên tiếp vang lên!

Tức thời trong lòng bàn tay của sáu kim sắc thủ chưởng đều xuất hiện một khối kim sắc quang cầu, quay tròn xoay chuyển không ngừng ở đó.

Lập tức các cánh tay khẽ động, sáu khối quang cầu đồng thời bắn nhanh ra, hợp lại ở không trung, hóa thành một lốc xoáy kim sắc.

Cùng lúc đó, ba cái đầu của Kim thân đồng thời mở hai mắt, từ trong miệng trùng điệp truyền ra ba loại âm thanh chú ngữ hoàn toàn khác nhau.

Trong lốc xoáy đột nhiên nổi lên tiếng sấm nổ, mơ hồ còn có âm thanh phạn âm truyền ra từ trong đó. Lốc xoáy chợt lóe một cái, đã biến lớn đến ba bốn trượng.

Tiếp theo một đạo sóng kim sắc mà mắt thường có thể thấy được từ trong lốc xoáy tỏa ra. Nó lan tới nơi nào, không kể là Độc vân hay Hỏa điểu vừa từ bốn phương tám hướng bắn nhanh đến, đều không chút lực hoàn thủ mà bị cuốn hút vào trong lốc xoáy.

Chốc lát sau, thế tiến công hùng hổ kinh người trong không trung của nho sinh đã bị quét sạch không còn, không còn tồn tại mảy may.

Lao Ai thấy thế, tự nhiên trong lòng kinh hãi!

Kim Sắc Cự Bút trong tay hắn vội khẽ động, muốn tái phát động một đợt công kích nhưng căn bản không có cơ hội.

Thần niệm Hàn Lập khẽ động, Phạm Thánh Kim Thân trước người bỗng vung sáu cánh tay lên. Nhắm ngay nho sinh ở phía đối diện, phản thủ phiêu diêu đánh ra một quyền.

"Phanh " "Phanh" vài tiếng. Sáu đạo Kim Sắc Quyền Ảnh chớp động hào quang chói mắt, từ trên Kim Thân bay ra rồi chợt lóe một cái đã không thấy tung tích.

"Không ổn!"

Nho sinh cũng là tu sĩ kinh nghiệm trên chiến trận, vừa thấy cảnh này lập tức thầm kêu một tiếng. Kim Sắc Cự Bút vốn đang muốn công kích đột nhiên co lại, vẽ một vòng tròn ở trên hư không.

Kim quang chớp động, một thuẫn bài hình tròn sắc kim phập phù xuất hiện trước người.

Cùng lúc đó, Hồng Sắc Thẻ trúc do hắn phun ra cũng tự biến thành một tầng quang mạc sắc hồng, đem thân hình bao phủ trong đó.

Lại có thêm cái thước màu đen xuất ra ngay từ đầu biến thành hắc hồng, trong nháy mắt dường như bày ra ba tầng phòng ngự bất phàm.

Nhưng cơ hồ phòng ngự mới vừa hình thành. Chớp một cái, sáu đạo Quyền ảnh kim quang rực rỡ quỷ dị hiện ra trong không trung gần đó trong gang tấc.

Nguyên bản bất quá cỡ bàn tay nhưng chợt lóe một cái, bỗng nhiên biến to như cái đấu, phát ra thanh âm sắc nhọn chói tai liên tục đánh vào các tầng phòng ngự.

Kim quang chói mắt, ba đạo quyền ảnh tới trước đùng một cái nổ ra, ba tầng phòng ngự cũng chợt lóe tán loạn đi, lộ ra chân thân của Lao Ai.

Nho sinh thấy vậy liền sợ tới mức hồn vía lên mây, không kịp suy nghĩ hai tay liền hợp lại, trong tay mơ hồ lộ ra một thanh cốt chùy màu trắng.

Hai tay hạ xuống nhanh như chớp chắn ngang trước người.

Cốt chùy nhỏ màu trắng liền biến lớn tới cỡ hơn một trượng.

Ngay sau đó, ba đạo kim sắc quyền ảnh còn lại trong tiếng xé gió sắc nhọn liên tiếp đến trước mặt nho sinh.

"Đoành đoành" tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên!

Kim quang cùng bạch quang đan vào nhau. Nho sinh chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng mạnh mẽ truyền tới từ đầu cốt chùy, mười ngón tay như muốn nứt ra, không kìm nổi mà phải lui về phía sau mấy bước.

Nhưng không chờ hắn đứng vững thì đoàn kim sắc quyền ảnh thứ hai cũng đã đánh tới phía trên cốt chùy.

Sau tiếng nổ thứ hai, sắc mặt nho sinh trắng bệch. Cũng không có cách nào giữ Cốt chùy trong tay. Vù một tiếng, cốt chùy cùng với đạo quang ảnh thứ hai song song bắn ra ngoài.

Lúc này, đạo quyền ảnh cuối cùng căn bản không để nho sinh có bất kỳ phản ứng nào. liền lóe lên ngưng tụ đánh lên hộ thể linh quang của hắn.

Sắc mặt nho sinh tái nhợt không còn chút máu, chỉ cảm thấy trước mắt là một luồng hào quang sáng ngời, một cỗ lực lượng cường đại chấn thẳng tới.

Cơ hồ không chút lực ngăn cản, thân hình nho sinh rung mạnh liền bắn về phía sau. Sau một tiếng ầm ầm thì thân thể trực tiếp xuyên qua tầng quang tráo, bị mạnh mẽ đánh bay khỏi Vạn Linh Đài, bay khỏi bãi đá vài chục trượng.

Toàn thân Hợp thể kỳ tu sĩ Lao gia này chợt lóe linh quang rồi mới đứng vững vàng trên không trung. Vội kiểm tra thân thể một chút thì thần sắc buông lỏng, rốt cuộc thở phào một hơi.

"Đa tạ đạo hữu hạ thủ lưu tình, Hàn huynh thần thông quảng đại, tại hạ tự nhận không bằng." Hai tay Lao Ai chắp lại thành quyền, hướng về phía Hàn Lập đa tạ.

Mấy đạo quyền ảnh của Hàn Lập uy lực cực lớn mà hắn lại không bị tổn thương gì cả, hiển nhiên là đối phương đã hạ thủ lưu tình.

"Không có gì, là luận bàn thần thông thì nên làm như thế". Hàn Lập mỉm cười trả lời.

Nếu cảm thấy không cần thiết thì hắn cũng không đi gây thù chuốc oán làm gì.

Bất quá Chân Linh thế gia đệ tử dưới đài đều trợn mắt há mồm nhìn cảnh này.

Đại bộ phận đều đã nhìn ra Hàn Lập không phải là tu sĩ Hợp Thể Sơ kỳ bình thường. Nhưng mới chỉ giao thủ một hiệp, không tới vài cái chớp mắt mà Lao Ai đã bị đánh bay ra khỏi Vạn Linh Đài. Điều này cũng quá khoa trương đi.

Về phần những tu sĩ Hợp Thể kỳ của các Chân Linh thế gia, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập có rất nhiều kiểu biểu cảm. Đại đa số đều là kiêng kị cùng kinh sợ, một số ít thì có vẻ khó hiểu cùng phức tạp.

Mà Hàn Lập bay ra khỏi màn hào quang, về tới chỗ Cốc gia tu sĩ rồi ngồi xuống.

"Sư tôn, mời người uống trà!" Bạch Quả Nhi không biết từ lúc nào đã pha một ly linh trà, cung kính đưa đến trước mắt Hàn Lập.

Hàn Lập liếc mắt nhìn tiểu nha đầu này một cái, thì thấy sắc mặt của nàng ửng đỏ, tràn đầy thần sắc hưng phấn.

Khó trách tiểu nha đầu lại có biểu tình như vậy.

Cho dù nàng biết Hàn Lập là một tu sĩ Hợp Thể Kỳ, nhưng trước nay chưa bao giờ thấy hắn hiển lộ ra thần thông chân chính. Hiện giờ lại thấy sư phụ mình có thực lực không thể tưởng tượng nổi như thế, thì điểm tâm tình này đương nhiên có thể hiểu được.

Hàn Lập mỉm cười, nhận lấy linh trà rồi uống một ngụm.

Lúc này, Hiểu Phong tiên tử cùng Tiêu trưởng lão ở một bên, vẫn còn giật mình vì thần thông của Hàn Lập còn vượt xa những gì họ dự đoán. Tự nhiên trên mặt tràn đầy nét vui mừng.

Hiện tại địa vị chính của Cốc gia trong ngũ đại Chân Linh thế gia sẽ không thể lay chuyển.

Tiếp sau đó sự tình diễn ra lại đơn giản vô cùng.

Bởi lúc này các thế gia đều biết đại khái thực lực của nhau, phát sinh khiêu chiến cũng không nhiều.

Sau mấy trường đấu pháp nữa, toàn bộ đợt tỷ thí xếp danh cũng kết thúc.

Sự tình phía sau là dựa theo bài danh, phân phát những lệnh bài được Vạn Linh quái thú chế tạo ra, cùng phân chia tài nguyên giữa các gia tộc.

Những chuyện như thế này, Hàn Lập tự nhiên không ngó ngàng đến. Giao cho hết Hiểu hai người Phong tiên tử cùng Tiêu trưởng lão xử lý.

Hàn Lập lẳng lặng ngồi trên ghế, nhìn trên Vạn Linh Đài. Lúc này đám gia chủ Chân Linh thế gia đang ngồi cùng nhau, nước miếng bay ngang tranh luận không ngừng, khóe miệng hắn không khỏi nhếch lên.

Những gia chủ trưởng lão này, một chút phong độ cũng không có. Việc phân chia tài nguyên này đều liên quan đến lợi ích kinh người, tự nhiên không thế gia nào chịu nhường nhịn dù chỉ nửa bước.

Mà đây là đã có thứ tự bài danh của các gia tộc, bằng không chỉ sợ tranh cãi đến ba ngày ba đêm cũng chưa đạt được hiệp nghị chính thức.

Bất quá những tồn tại Hợp Thể kỳ khác, tự nhiên cũng không làm mất thân phận mà lên đài tranh luận. Bọn họ đều như Hàn Lập ngồi ở dưới bãi đá, yên lặng chờ kết quả thương nghị cuối cùng.

Trong đó tự nhiên có vài Hợp Thể Kỳ tu sĩ, thỉnh thoảng dùng ánh mắt tò mò đánh giá hắn không ngừng.

Lúc này ánh mắt của những người này tự nhiên không còn vẻ chút ác ý, Hàn Lập xem như không biết, nhắm mắt dưỡng thần.

"Đệ nhị hóa thân, Pháp Tướng Kim Thân! Hẳn là thần thông của Hàn đạo hữu không chỉ có như mới biểu hiện vừa nãy!" Bỗng

nhiên trong tai hắn truyền đến thanh âm đàm thoại, rõ ràng là của Lũng gia lão tổ.

"Ưm, thần thông của Lũng huynh cũng không thể chỉ có Bán Long Hóa chăng!" Hàn Lập nghe xong thần sắc khẽ động, ánh mắt liếc nhìn Lũng gia lão tổ một cái, môi khẽ nhúc nhích thản âm truyền âm cho lão.

"Đây là đương nhiên. Bất quá thần thông của Hàn huynh vượt xa Lũng mỗ dự đoán. không biết Hàn huynh cùng Thánh Đảo có quan hệ gì?" Lũng gia lão tổ trầm mặc một lát, đột nhiên hỏi một vấn đề khiến Hàn Lập ngẩn ra.

------oOo------

Chương 1833: Thương nghị lúc đêm tối

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thánh Đảo! Tại sao đạo hữu lại hỏi như vậy?" Hàn Lực nghe thì trong lòng khẽ động nhưng mặt ngoài không lộ chút nào kinh ngạc, hỏi ngược lại một câu.

"Hàn đạo hữu không muốn nói chuyện này cũng được. Bất quá ta có chuyện khác cùng muốn thương nghị đạo hữu, không biết buổi tối ngươi có hứng thú tới Vạn Linh Điện?" Lũng gia lão tổ tựa hồ khẽ cười một cái, lại hỏi tiếp một câu.

"Vạn Linh Điện!" Hàn Lập nghe vậy khẽ cau mày, các ý niệm lưu chuyển thật nhanh trong đầu.

Địa điểm gọi là Vạn Linh Điện, là điện phủ trên vách núi sơn cốc.

Khi bắt đầu lần đại điển, gia chủ cùng trưởng lão gia tộc đã tụ tập trong tòa đại điện đó thương lượng chuyện tình. Hiện tại Lũng Gia Lão Tổ đặc biệt hẹn hắn đến chỗ đó, xem ra sự tình cần đàm luận tuyệt đối không nhỏ.

"Lũng huynh có thể tiết lộ một phần nội dung được chăng? Khi đó Hàn mỗ mới quyết định trả lời như thế nào!" Hàn Lập không cự tuyệt mà cẩn thận hỏi dò một câu.

"Bây giờ không thể nói quá nhiều nhưng Lũng mỗ có thể hé lộ cho đạo hữu. Đại sự lần này quan hệ đến Ma Kiếp bộc phát, hơn nữa có thể mang đến cho Hàn huynh chỗ tốt bằng trời, thậm chí có liên quan đến việc chúng ta tiến cấp cảnh giới Đại Thừa!" Lũng Gia Lão Tổ nữa trầm ngâm một lát sau đó mới lãnh tĩnh nói.

" cảnh giới Đại Thừa?" Hàn Lập vốn luôn vô cùng trấn định, giờ phút này nghe được lời này, khóe mắt cũng không khỏi máy động

mấy cái.

"Không sai, lão phu đã hẹn mấy vị đạo hữu khác cùng tới. Hàn đạo hữu nếu đã tu thành đệ nhị hóa thân cùng Pháp Tướng Kim Thân tại thể, tự nhiên cũng có tư cách tham dự." Lũng Gia lão tổ lại nói.

"Được, nếu Lũng huynh nói như thế, hồi sau sẽ gặp trong điện." Hàn Lập kìm chế sự giật mình trong lòng, sau một lúc rốt cục mới quyết định trả lời.

"Hắc hắc, lựa chọn của đạo hữu tuyệt đối sáng suốt. Nội dung đàm luận nhất định sẽ khiến đạo hữu cảm thấy rất hứng thú." Lũng Gia lão tổ tựa hồ cảm thấy hài lòng với câu trả lời Hàn Lập, khẽ cười một tiếng rồi không còn truyền âm tới nữa.

Kế tiếp Chân Linh Đại Điển diễn ra vô cùng đơn giản.

Các gia chủ trưởng lão thế gia phân chia tài nguyên cùng ích lợi xong, vừa lúc cử hành một nghi thức thường lệ. Sau đó đại điển coi như kết thúc.

Hiểu Phong Tiên Tử tìm một nơi vắng vẻ. Vô cùng sảng khoái đem điển tịch có liên quan Chân Linh chi huyết cùng những vật phẩm đã đáp ứng ban đầu, nhất nhất giao phó tại chỗ.

Hơn nữa vị Cốc gia chi chủ này còn không nhịn được mà lần nữa mời Hàn Lập gia nhập Cốc gia. Cũng hứa rằng nếu Hàn Lập đáp ứng, hết thảy đãi ngộ cung phụng cho hắn đều như thái thượng trưỡng lão Cốc gia. Hơn nữa thân phận của Hàn Lập ở Cốc Gia cũng dưới một người trên vạn người.

Hàn Lập nghe lời này thì cười nhẹ một tiếng rồi lần nữa cự tuyệt.

Điều này khiến Hiểu Phong Tiên Tử rất thất vọng, chỉ có thể mời Hàn Lập rãnh rỗi thì đến Cốc Gia một lần, từ đó có thể thấy Cốc Gia hoàn toàn có ý tứ giao hảo cùng Hàn Lập.

Về điều này thì Hàn Lập tự nhiên mỉm cười đáp ứng.

Theo thời gian, một số thế gia đã bắt đầu rời khỏi Vạn Linh cốc, ngược theo đường cũ trở về.

Nhưng đa phần các thế gia chuẩn bị ở Vạn Linh Cốc thêm mấy ngày. Cùng trao đổi một số tài nguyên và công pháp tâm đắc, những đệ tử Chân linh thế gia thật không uổng công tới đây chuyến này.

Cốc gia không lập tức rời đi mà lập ra một tòa kiến trúc ở trong sơn cốc, tạm thời ở lại.

Hàn Lập cũng lưu lại, một mình chiếm cứ một ngọn lầu các nhỏ.

Buổi tối hôm đó hắn lặng lẽ rời lầu các, nhằm hướng Vạn Linh Điện bên kia sơn cốc bay đi.

Khi hắn vừa đến gần đại điện thì đã có một người lẳng lặng đứng ở cửa, dường như đặc biệt đứng đợi hắn.

Hàn Lập thấy rõ đối phương, ánh mắt không khỏi lóe lên. Người này chính là Huy trưởng lão của Lũng gia.

"Hàn đạo hữu quả nhiên thủ tín, Lũng huynh cùng mấy vị đạo hữu khác đợi đã lâu." Hắc bào nam tử không còn vẻ bất thiện như trước, ngược lại ôm quyền hướng sang Hàn Lập nở nụ cười nói.

"Sao, Lũng huynh còn hẹn những người khác, chẳng lẽ..." Hàn Lập trong lòng vừa động, như có điều suy nghĩ hỏi một câu.

"Ha ha, Hàn huynh là người thông minh, chắc hiện tại không cần ta nói thêm, xin mời!" Hắc bào nam tử cười hắc hắc nghiêng người đón chào.

"Vậy làm phiền đạo hữu dẫn đường!" Hàn Lập gật đầu cũng không hỏi thêm nữa.

Huy trưởng lão đối với thái độ có chút lãnh đạm Hàn Lập thì không xem như không thấy, hai người một trước một sau đi vào trong đại điện.

Cả tòa đại điện vắng lặng lạ thường, nơi đây cũng không còn gã thủ vệ nào. Hiển nhiên trước đó đã bị điều ra khỏi nơi đây.

Hàn Lập ở dưới sự hướng dẫn của hắc bào nam tử, tiến vào trong đại điện rồi đi tới một tòa thiên điện có chút bí ẩn.

Trong này có ba người đang ngồi quanh một thạch bàn rất lớn.

Vừa thấy hai người Hàn Lập đi đến, toàn bộ ánh mắt bọn họ quét lại đây.

Hàn Lập đánh giá một chút, tròng mắt không khỏi co lại.

------oOo------

Chương 1834: Vô đề

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong ba người, Lũng Gia Lão Tổ với vẻ mặt không chút biểu cảm thì không nói. Hai người còn lại rõ ràng thiếu nữ Diệp Gia vận võ y cùng với nam tử tóc dài Lâm gia đầu đội vòng bạc.

Tính cả Hàn Lập cùng tu sĩ họ Huy thì nơi đây tụ tập tới năm tu sĩ có thực lực Hợp Thể trung kỳ trở lên. có thể nói là sự tình cực kỳ kinh người.

Võ y thiếu nữ vừa thấy Hàn Lập, đôi mắt sáng lưu chuyển một trận. Hướng sang hì hì cười một tiếng.

Mà tóc dài nam tử thì thản nhiên liếc qua rồi lập tức thu hồi ánh mắt, nhìn không ra thái độ đối với Hàn Lập.

Lũng Gia Lão Tổ vừa thấy Hàn Lập đến, trên mặt lộ một nụ cười hiếm hoi. Cũng nói một câu:

"Hàn đạo hữu đã tới, mời ngồi"

Hàn Lập nghe thì khẽ mỉm cười, bĩnh thản đi tới cái bàn rồi thong dong ngồi xuống.

Tu sĩ họ Huy thì trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Lũng Gia Lão Tổ.

"Lũng lão quái. lần này ngươi hẹn nhiều người chúng ta tới rốt cuộc là vì chuyện gì, nói thẳng đi!" Lâm gia tóc dài nam tử tựa hồ không mấy kiên nhẫn mở miệng.

*"Hắc hắc, Lâm đ*o hữu đừng nóng vội, để ta cho giới thiệu cho chư vị thêm một người, sau đó lão phu sẽ nói rõ hết thảy."* Lũng Gia Lão Tổ khẽ cười một tiếng, lơ đễnh nói.

"Sao, còn có người chưa tới sao? Lũng huynh, lần này rốt cuộc

ngươi hẹn bao nhiêu người, không phải là thêm cả Phong Gia huynh đệ đó chứ!" Võ y thiếu nữ chớp chớp hai mắt, cười dài hỏi.

"Phong Gia huynh đệ liên thủ thì thần thông không kém tu sĩ trung giai nhưng bí thuật bị hạn chế quá nhiều. Hơn nữa chuyện này nhân thủ quá nhiều cũng không tốt, lần này lão phu không hẹn bọn họ tới. Về phần người ta muốn giới thiệu đã sớm đến chỗ này rồi. Thiên Thu đạo hữu. Ngươi cũng nên xuất hiện gặp qua chư vị đạo hữu đi." Lũng Gia lão tổ lắc đầu, n tiếp theo hướng sang một góc tối không người trong Thiên Điện nói một câu.

Câu nói này tự nhiên khiến đám người Hàn Lập đều cả kinh, toàn bộ chuyển ánh mắt sang đó.

Chỉ thấy trong góc Thiên Điện mờ tối phát ra một tia khí tức cực kỳ yếu ớt, tiếp theo một vầng sáng kim sắc chợt lóe, trong không trung phập phù hiện ra một chiếc gương đồng màu vàng.

Chiếc gương mơ hồ biến dạng, không thể tưởng tượng nổi lại hóa thành một thiếu nữ vận hoàng y.

Hàn Lập vừa thấy nàng thì tròng mắt không khỏi co rụt lại.

"Thánh nữ Linh Tộc! Lũng đạo hữu, đây là ý gì?" " Nam tử tóc dài đột nhiên thấy thiếu nữ thì khuôn mặt đại biến, thoáng cái từ chỗ ngồi đứng lên, tràn đầy vẻ cẩn thận.

Hoàng y thiếu nữ này chính là Thánh nữ Khí Linh Tộc ngày đó từng xuất hiện trên hội đấu giá Vạn Bảo đại hội một lần.

Thái thượng trưởng lão Lâm gia này hiển nhiên cũng tham gia đại hội lần đó, lúc này mới có thể liếc mắt đã nhận ra Thiên Thu Thánh nữ.

*"*Mấy vị đạo hữu không nên giật mình. Thiên Thu Thánh Nữ đến chỗ này chính là ta mời đến vì đại sự kia. Nếu không có Thánh Nữ xuất thủ, chuyện này căn bản không cách nào tiến hành.*" "* Thần sắc Lũng gia lão tổ bình tĩnh nói.

Nhưng những người khác trong điện cũng không vì lời này mà thay đổi thái độ. Chỉ thấy ánh mắt Hàn Lập lộ ra vẻ cảnh giác, nụ cười trên mặt Võ y thiếu nữ cũng biến mất không thấy. Tóc dài nam tử càng hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn về hoàng y thiếu nữ với vẻ rất bất thiện.

Chỉ có tu sĩ họ Huy đã sớm biết chuyện này, trên mặt vẫn tỏ vẻ như thường.

"Chư vị cũng không cần khách khí đối với tiểu nữ tử như vậy, mặc dù ta là người của Khí Linh tộc, nhưng nói đến uyên nguyên, bản thể của ta chính là bảo vật tùy thân của Tham Thiên Chân Nhân quý tộc năm xưa biến thành. Khi chân nhân vẫn lạc rất nhiều năm sau, ta mới may mắn tự mở ra linh trí. Hóa thành một thành viên Khí Linh Tộc" Hoàng y thiếu nữ vén áo thi lễ với đám người Hàn Lập, lễ độ hàng ngàn vạn nghìn nói.

"Tham Thiên Chân Nhân? Chẳng lẽ chính là vị tồn tại Đại Thừa thời thượng cổ bố trí ra Thâm Uyên Thành!" Võ y thiếu nữ ngẩn ra rồi lập tức lộ một tia kinh ngạc nói.

"Không sai, chính là vị đại nhân này. Nếu không Thiên Thu sao có thể được làm liên minh sứ giả, được Linh Tộc phái đến quý tộc." Thiên Thu Thánh nữ khẽ cười một tiếng.

"Chúng ta Nhân Tộc bắt đầu liên minh với quý tộc từ lúc nào, sao bọn ta không biết chút tin tức?" Nam tử tóc dài cũng có chút kinh ngạc.

"Chuyện này là ta ở trên Thánh đảo của quý tộc cùng Thiên Nguyên Thánh Hoàng, Huyền Vũ Bá Hoàng cùng với khác mấy Hậu Kỳ Đại Thừa tu sĩ cùng thương nghị định ước, nhưng do một số nguyên nhân khác mà thời điểm chính thức tuyên bố còn cần thêm một thời gian nữa. Tới lúc đó, các vị đạo hữu tự nhiên biết lời tiểu nữ tử không giả" Thiên Thu Thánh nữ mỉm cười giải thích vài câu.

"Ngươi có thể ở xuất hiện trên Vạn Bảo Đại Hội. Sự tình liên minh cùng Linh Tộc chỉ là chuyện sớm hay muộn. Bất quá, Lũng huynh để Thánh Nữ vào Vạn Linh cốc thật quá mạo hiểm! Nơi đây dù sao cũng là địa điểm Chân linh thế gia chúng ta cử hành đại

điển!" Sắc mặt võ y thiếu nữ vẫn hơi trầm xuống nói.

"Diệp tiên tử yên tâm! Sau khi kết thúc đại điển thì Thiên Thu đạo hữu mới tiến vào Vạn Linh cốc. Hơn nữa đêm nay thương lượng đại sự cùng chúng ta xong sẽ lập tức rời đi, tuyệt không xảy ra vấn đề " Lũng Gia lão tổ lạnh nhạt nói, tựa hồ đối với câu hỏi này sớm có dự liệu.

"Được rồi, nếu Lũng huynh đã nói thế thì thiếp thân không còn gì để hỏi. Đạo hữu mau đem đại sự nói cho mấy người chúng ta rõ chi tiết đi." Võ y thiếu nữ nhíu hai hàng mi rồi thở một hơi nói.

Ánh mắt nam tử tóc dài chớp động mấy cái thì thần sắc hòa hoãn trở lại, đồng thời ngồi xuống, tựa hồ đã nghe lọt tai một phen giải thích vừa rồi.

Lũng Gia lão tổ thấy vậy gật đầu, nhưng lão vừa mở miệng thì khiến nam tử tóc dài thiếu chút nữa lại nhảy dựng lên.

"Thật ra thì chuyện cũng không mấy phức tạp! Lão phu hẹn chư vị đạo hữu đến chỗ này, chính là muốn đợi lúc tai họa Ma tộc bộc phát. Thời điểm Cổ Ma giới cùng Linh Giới giao hòa thành một thể, mấy người chúng ra xâm nhập Ma giới một chuyến!"

------oOo------

Chương 1835: Tẩy Linh Trì cùng Tịnh Linh Liên

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Xâm nhập Ma giới? Lũng lão quái, ngươi là lão hồ đồ. Cho dù muốn tìm chết cũng không cần dẫn theo mấy người chúng ta!" Nam tử tóc dài thần tình kinh sợ chất vấn.

Võ y thiếu nữ nghe xong lời này tựa hồ nhớ ra điều gì đó, sắc mặt trở nên có chút âm tình bất định.

Hàn Lập thì sờ sờ cằm, cũng lộ ra một tia kinh nghi.

"Lâm huynh không cần tức giận, lão phu đưa ra đề nghị này tự nhiên có sách lược vẹn toàn, ít nhất có bảy tám phần nắm chắc an toàn trở về. Lũng mỗ cũng đưa thân tới đó, chẳng lẽ ta lại lấy cái mạng nhỏ của mình ra giỡn hay sao?" Thần sắc Lũng gia lão Tổ không chút thay đổi, bình tâm tĩnh khí nói.

"Hừ, cho dù như thế thì Ma giới thánh tổ là tồn tại đáng sợ đến mức nào. Vạn nhất chúng ta đụng phải, căn bản không thể bảo trụ mạng nhỏ. Đừng nói chi là bên trong Ma giới, đám Cổ Ma cao giai lại nhiều vô số kể. Tại Linh giới còn có thể dựa vào pháp trận đối kháng cùng bọn chúng, một khi xâm nhập trong đó thì không có cơ hội bảo mệnh." Nam tử tóc dài trừng mắt Lũng Gia lão tổ, không chút khách khí nói.

"Nếu tại hạ nói có biện pháp tạm thời đem khí tức của chúng ta chuyển linh hóa thành cùng giống hệt như đám Cổ Ma. Cho dù Hợp Thể kỳ Cổ Ma cũng vô pháp khám phá, không biết Lâm huynh cảm thấy thế nào?" Hai mắt Lũng Gia Lão Tổ nheo lại, chậm rãi nói.

"Có chuyện này sao? Lũng huynh không nói giỡn chứ. Đám Cổ Ma cao giai tinh thông các loại thần thông không thể tưởng tượng

nổi, sao có thể có biện pháp qua mắt được bọn chúng." Võ y thiếu nữ cũng nhíu sâu đôi mi mở miệng.

Lũng gia lão tổ nghe xong lời này lại cười hắc hắc, đột nhiên xoay người sang Thiên Thu thánh nữ nói một câu:

"Thiên Thu đạo hữu, lại phiền ngươi thi triển kỳ thuật một lần"

"Không thành vấn đề." Hoàng y thiếu nữ cười tao nhã, bàn tay vừa lật chuyển, trong tay hiện ra một viên châu màu đen cỡ ngón tay cái.

Miệng hoa vừa hé, đem hạt châu trực tiếp nuốt vào trong bụng.

Ngay sau đó Thiên Thu thánh nữ đưa đơn thủ kháp quyết, ngoài thân nổi lên một tầng sương vụ màu đen, một thoáng cái thân hình đã được bao phủ ở trong đó.

Chỉ thấy sương vụ màu đen lưu chuyển không ngừng, khi thì hóa thành những xúc tua quay cuồng loạn vũ, có khi thì lại cuồn cuộn quay tròn, giống như chính là một sinh linh còn sống.

"Chân ma khí!" Hàn Lập nhìn thoáng qua thì tròng mắt co rụt lại, dùng thanh âm thấp không thể nghe thấy tự nói một câu.

Lời hắn gần như thì thào nhưng mấy người trong đại sảnh đều có pháp lực vô cùng kinh người, tự nhiên nghe được rõ ràng.

Nam tử tóc dài cùng võ y thiếu nữ nghe xong sắc mặt hơi đổi. Lũng Gia Lão Tổ lại liếc mắt nhìn Hàn Lập một cái, đột nhiên mở miệng nói:

"Hàn đạo hữu có thể thoáng chốc nhận ra chân ma khí, xem ra nhất định là kiêm đỉnh giai công pháp ma đạo tu nào đó. Cộng thêm với ban ngày đạo hữu hiển lộ Kim thân pháp tướng có phần giống chân thân nào đó Cổ Ma nơi Ma giới, như vậy điểm này đã giải đáp vài phần nghi hoặc của lão phu."

"Lũng huynh thật sự tuệ nhãn như đuốc." Hàn Lập không thừa nhận mà cũng không phủ nhận, thản nhiên đáp lời.

Những người khác nghe hai người đối thoại tự nhiên thần sắc khác nhau.

Lúc này, trong ma khí màu đen đột nhiên truyền ra tiếng quát của Thiên Thu thánh nữ. Chân ma khí đồng thời cuồn cuộn đổ về trung tâm, trong khoảnh khắc hóa thành hắc dịch nhè nhẹ, bị nàng cường bạo đem tất cả hít vào trong thân thể.

Sau khi sương mù tán sạch, tự nhiên lần nữa lộ ra thân hình hoàng y thiếu nữ.

Bất quá vừa nhìn một thoáng, vẻ mặt đám người Hàn Lập lộ vẻ kỳ quái.

Giờ phút này thoạt nhìn Thiên Thu thánh nữ có chút khác biệt, dường như một phen thi pháp vừa rồi có hiệu quả không tầm thường.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hoàng y thiếu nữ lại nhẹ giọng cười. Khí tức toàn thân bỗng nhiên biến đổi, trên người tỏa ra một cỗ tận trời ma khí kinh người. Hơn nữa khuôn mặt vốn trắng như noãn ngọc lại hiện ra vài vệt ma văn tối đen, đồng thời giữa mi tâm hiện ra một viên hắc châu.

Tuy rằng nửa viên châu như được khảm vào mi tâm thiếu nữ, nhưng xem vẻ hắc u của nó thì rõ ràng đây chính là viên châu lúc trước nàng nuốt vào.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái. Thần niệm lập tức không chút khách khí bao phủ về phía thiếu nữ. Kết quả là sau một lát, trên mặt hắn hiện một tia kinh ngạc.

Không thể là thân thể hay là pháp lực lưu chuyển trong thể nội hoàng y thiếu nữ, giờ phút này đều tràn ngập chân ma khí cực kỳ tinh thuần. Khí tức phát ra trên người giống hệt như tên Cổ Ma ngày đó hắn từng gặp tại Nhân Giới.

Bất quá khi Hàn Lập có chút rúng động, nam tử tóc dài cùng võ y thiếu nữ cũng dụng thần niệm cẩn thận xem xét qua, trên mặt đều lộ vẻ chấn kinh.

"Xác thực phi thường kỳ diệu, thoạt nhìn thật không hề khác gì Cổ Ma. Bất quá chúng ta không phải Ma tộc, có lẽ nhìn không ra điểm sơ hở, nhưng trong mắt đám Ma tộc…" Võ y thiếu nữ trầm ngâm một phen, vẫn thập phần cẩn thận nói.

"Diệp tiên tử yên tâm, viên Ngụy Ma Châu này của ta là dùng Ma hạch của Cổ Ma luyện hóa mà thành, chỉ cần dụng bí thuật nuốt nhập thể nội, sau đó bức ra chân ma khí chứa ở trong đó thì ngay cả Cổ Ma cao giai cũng tuyệt không thể khám phá. Để khảo thí hiệu quả chân thực của viên châu này như thế nào. Lần trước khi Ma giới xâm lấn, ta đã nuốt viên châu này đồng thời cùng nhốt chung với vài tên Cổ Ma bị Linh tộc chúng ta sanh cầm lâu đến mấy tháng. Kết quả những Cổ Ma nọ không thể khám phá được thân phận tiểu nữ. Có điều nếu đối mặt Thánh tổ hoặc vài loại Ma tộc có đặc biệt thần thông thì thực sự chúng ta còn có chút lo lắng. Bất quá Ma giới rộng lớn như vậy, khả năng gặp phải những tồn tại đó có thể nói phi thường xa vời. Dù sao nghe đồn rằng, Cổ Ma giới vốn không nhỏ hơn Linh Giới bao nhiêu"

Hoàng y thiếu nữ tự tin cam đoan nói.

Nghe được lời này, ba người Hàn Lập đều lộ vẻ suy xét.

"Được rồi! Cho dù biện pháp này thật sự khả thi thì sự tình chúng ta xâm nhập Ma giới vẫn quá mức nguy hiểm. Chúng ta cũng nên cân nhắc lại những chỗ tốt trong đó. Ví như Lũng huynh vừa nói là có cơ hội cho chúng ta tiến giai Đại Thừa. Việc này có vẻ thập phần hoang đường, thiếp thân đương nhiên phải suy xét một phen." Võ y thiếu nữ thở dài một hơi, ánh mắt chớp động hỏi.

Nghe võ y thiếu nữ nhắc tới cảnh giới Đại Thừa, vẻ mặt đang tức giận của nam tử tóc dài ngẩn ra, sau đó sắc mặt trở nên âm trầm cùng bộ dáng lại có chút trầm mặc.

"Nếu ở nơi đó không có cơ duyên tiến giai Đại Thừa. Mấy vị đạo hữu tưởng là ta cùng thánh nữ ăn no không có việc gì nên mạo hiểm à! Ba vị đạo hữu đã nghe nói đến Tẩy Linh Trì cùng Tịnh Linh Liên chưa?" Lũng Gia lão tổ cười lạnh một tiếng, đột nhiên

nhắc tới hai cái tên.

"Tẩy Linh Trì, Tịnh Linh Liên?"

Nam tử tóc dài cùng Hàn Lập nghe xong, không khỏi nghi hoặc đưa mắt nhìn nhau.

Trái lại thần sắc võ y thiếu nữ vừa động, nhìn chằm chằm Lũng Gia lão tổ, trong đôi mắt đẹp hiện lên một trận kỳ quang.

"Ha ha, xem ra Diệp tiên tử từng nghe nói qua. Điều này là đương nhiên, tiên tử đã từng là ký danh đệ tử Mạc tiền bối, bảo ngươi không rõ thì ta không tin" Đột nhiên tu sĩ họ Huy đang ngồi ở bên cạnh Lũng Gia lão tổ, cười hắc hắc mở miệng.

" Lời này của Huy huynh là sao? Chẳng lẽ có điều bất mãn với gia sư?" Sắc mặt võ y thiếu nữ trầm xuống, thanh âm băng hàn hỏi.

"Ha ha, tại hạ sao dám có ý ngông cuồng. Bất quá Mạc tiền bối đã tiềm nhập sâu vào trong Ma giới một lần, biết trong Ma giới có hai vật Tẩy Linh Trì cùng Tịnh Linh Liên là đương nhiên" Huy trưởng lão thản nhiên nói, không dám có lời nào bất kính đối với tồn tại Đại Thừa duy nhất của Nhân tộc.

"Hai vật này không chút quan hệ đến gia sư như ngươi nghĩ. Chính là tổ tiên Diệp Gia chúng ta năm xưa, trong một lần ma kiếp hạ được một Cổ Ma cao giai, từ trong tàn hồn của hắn mà thu được tin tức. Bất quá nó vô cùng mơ hồ. Chỉ là biết hai vật này không có bao nhiêu tác dụng đối với Ma tộc. Nhưng đối các tộc Linh Giới chúng ta, tựa hồ có được tạo hóa chi lực không thể tưởng tượng nổi." Võ y thiếu nữ vẫn lạnh lùng nói.

"Thì ra là thế, xem ra thật sự là Huy mỗ hiểu lầm đạo hữu" Huy trưởng lão ha ha cười nói, cũng không biết là hắn tin tưởng thật hay không.

Lũng Gia lão tổ nghe xong lời võ y thiếu nữ thì bộ dáng có chút đăm chiêu. Lúc này Thiên Thu thánh nữ lại mỉm cười mở miệng:

"Có lẽ ba vị đạo hữu thật sự không rõ lắm về Tẩy Linh Trì cùng

Tịnh Linh Liên. Nhưng nếu nhắc đến đại danh Hóa Tiên Trì cùng Thất Khiếu Nhất Khí Liên, chư vị hẳn không thấy xa lạ chứ!"

"Cái gì, chẳng lẽ giữa chúng có điểm tương đồng. Không có khả năng. Tại Chân Tiên giới mới có Hóa Tiên Trì. Nghe nói chỉ khi tu sĩ vừa phi thăng, mới có thể hữu duyên tại trong tiên trì hoán thai tục cốt, có thể đổi thành linh tiên chi thể. Mà Thất Khiếu Nhất Khí Liên là thiên địa linh vật, phối hợp cùng Hóa Tiên Trì có thể đề thăng linh căn tuệ lực, truyền thuyết rằng cho dù là một kẻ si ngốc ăn được vật này cũng lập tức khai mở được thất cùng, về sau thông minh hơn người" Nam tử tóc dài thất thanh kinh hô một phen, tiếp theo liên tục lắc đầu, tràn đầy vẻ không tin.

Hàn Lập cũng nghe qua những thứ này chỉ có trong truyền thuyết, tự nhiên có chút hoảng sợ. Ánh mắt liền ngưng lại, gắt gao nhìn thẳng vào gương mặt Thiên Thu thánh nữ, tựa hồ nghĩ muốn đánh lời của nàng là thật hay giả.

Trái lại võ y thiếu nữ sắc mặt âm trầm không nói một lời.

"Cho dù tại Chân Tiên giới, Hóa Tiên Trì cùng Thất Khiếu Nhất Khí Liên đều là một trong vài loại kỳ trân không biết bao nhiêu ngàn vạn năm mới có thể hình thành. Đương nhiên công hiệu của Tẩy Linh Trì cùng Tịnh Linh Liên còn kém xa không bằng. Bất quá hai vật này thừa sức để cho chúng ta thoát thai đổi cốt, tuệ căn đại tăng. Bởi vì Hóa Tiên Trì cùng Thất Khiếu Nhất Khí Liên muốn thành thể, nhất định phải do Tẩy Linh Trì cùng Tịnh Linh Liên tiến hóa mà thành." Hoàng y nữ tử vén một một sợi tóc trên trán, vẻ mặt lộ một tia thần bí tươi cười nói.

"Có chuyện này sao? Nếu là kỳ trân như vậy sao chúng ta Linh Giới không có, ngược lại đi xuất hiện ở cái địa phương khắp nơi đầy rẫy ma khí như Ma giới! Mà đạo hữu sao chứng thực chúng có ở tại đó." Lúc này Hàn Lập cơ mặt vừa động, hỏi trước một câu.

"Tin tức này là do một vị Linh Vương đại nhân của linh tộc chúng ta tiết lộ. Lão nhân gia cũng đã từng tiềm nhập vào sâu trong Ma giới, chính mắt thấy hai kiện linh vật này tồn tại. Nhưng đáng tiếc bởi nhiều nguyên do, lão nhân gia vẫn chưa đắc thủ cùng tiến vào

trong linh trì, ngược lại giống như Mạc tiền bối quý tộc, đều là thân mang trọng thương trốn trở về trong tộc. Cho nên này tin tức tuyệt đối không giả. Còn thiên địa kỳ trân này vì sao xuất hiện tại Ma giới, điều này thực sự chỉ có thiên lão nhân gia mới biết. Bất quá tiểu nữ suy đoán, hơn phân nửa là do Ma giới khắp nơi đều là ma khí. Trải qua thời gian dài cùng biến đổi, mới bức tất cả linh khí chi nguyên ở nơi đó tụ về cùng một chỗ. Do đó sinh ra loại Linh trì cùng Linh liên này. Mà chúng ta Linh Giới so với Tiên Giới thì linh khí chi lực còn không đủ lớn, thủy chung không có cách nào hình thành được linh vật này." Hoàng y thiếu nữ do dự một chút, mới nói ra bí ẩn năm đó của Linh tộc cùng một chút suy đoán.

------oOo------

Chương 1836: Ma giới chi ước

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nói như vậy, tin tức về Tẩy Linh Trì là Thánh nữ nói cho Lũng đạo hữu. Nhưng sao Lũng huynh tin tưởng mà không nghi ngờ gì? Hẳn là huynh có điểm nắm chắc chứ?" Hàn Lập sau một phen tư lự, hướng sang Lũng gia lão tổ thản nhiên hỏi.

Nghe Hàn Lập hỏi câu này, thần sắc võ y thiếu nữ cùng Nam tử tóc dài khẽ động, không khỏi nhìn sang Lũng gia lão tổ.

"Lão phu đương nhiên có biện pháp phán đoán chân giả việc này. Nhưng do bất đắc dĩ nên không thể nói với các vị đạo hữu. Cũng may Diệp tiên tử đã nói, chứng thật Tẩy Linh Trì tồn tại ở nơi nào đó trong Ma giới. Nếu như chúng ta dám chịu phong hiểm, có thể thu được thiên đại cơ duyên. Không dấu các vị, lão phu cùng Thánh nữ và Huy huynh khẳng định phải đi chuyến này. Mặt khác bên Khí Linh Tộc cũng có vài vị Thánh linh cùng cấp xuất mã. Nếu các thế lực lớn cấp bậc như Tam Hoàng ở Nhân tộc tham gia việc này khẳng định sẽ ngăn cản bọn họ, cho nên mới tìm tới ba vị đạo hữu. Ha ha, kỳ thật tại hạ chỉ tính mời Diệp tiên tử cùng Lâm huynh. Hàn đạo hữu xuất hiện là một bất ngờ đầy vui mừng. Bây giờ còn xem ba vị đạo hữu có đồng nguyện ý đi Ma giới một chuyến hay không" Lũng gia lão tổ thản nhiên nói.

Ba người Hàn Lập nghe xong thì thần sắc khác nhau, ánh mắt liếc qua nhưng nhất thời nhưng chưa ai đáp ứng.

"Không biết Lũng huynh tính thời gian cụ thể để xâm nhập Ma giới là lúc nào, bao lâu sau khi Ma kiếp hàng lâm? Theo ta được biết, ma kiếp lần này lợi hại vượt xa mấy lần trước. Nếu không cẩn thận, Nhân tộc thậm chí còn có nguy cơ diệt tộc. Nếu rời đi không đúng thời cơ, đám tôn tử thế gia chúng ta rất khó an toàn trong ma kiếp." Võ y thiếu nữ sau một lúc thở dài một hơi nói.

"Điều này lão phu sớm đã lo lắng đến. Thời cơ tiến vào Ma giới sẽ

là mấy chục năm sau khi ma kiếp bạo phát. Khi đó song phương đã trải qua giai đoạn mãnh liệt nhất, tiến vào giai đoạn giằng co, các thế lực đều hỗ trợ lẫn nhau. Lúc này chúng ta tìm thời cơ thích hợp thì sẽ không khó khăn để lén vào Ma giới. Hàn đạo hữu là một tán tu, căn bản không có nỗi lo. Mà Hợp thể kỳ tu sĩ tại Diệp gia cùng Lâm gia, hẳn không chỉ có hai vị đạo hữu chứ?" Trong mắt Lũng gia lão tổ chợt lóe dị sắc, bình tĩnh nói.

"Hừ, tin tức của Lũng lão quái ngươi thật linh thông! Được, nếu trong ma kiếp Lâm gia chúng ta không gặp nguy cơ quá lớn, đến lúc đó Lâm mỗ liền theo ngươi một chuyến " Nam tử tóc dài là người đầu tiên bị thuyết phục.

Hiển nhiên Tẩy Linh Trì cùng Tịnh Linh Liên thật sự hấp dẫn quá lớn đối với hắn, vẻ mặt họ Lâm lúc này âm trầm, nhưng không thể nói ra lời cự tuyệt.

*"Đã có phương pháp che dấu khí tức, lén vào bên trong Ma giới tự nhiên rất an toàn. Nhưng dù là thế, nếu ở trong đó quá lâu ta e sẽ lộ ra sơ hở. Không biết đại khái chuyến đi này cần thời gian bao lâu. Nếu quá dài thì tiểu muội cần cân nhắc một chút rồi mới quyết định. Đương nhiên nếu không lâu, ta sẽ không bỏ qua thiên đại cơ duyên như thế."*Võ y thiếu nữ thở dài một hơi, hỏi.

"Diệp tiên tử hỏi vậy khiến thiếp thân có chút khó xử. Theo ta được biết, Tẩy Linh Trì cùng Tịnh Linh Liên nằm ở địa phương trung tâm trong Ma giới. Cho dù thuận lợi đến đó cũng phải mất mấy chục năm. Nếu gặp phiền toái cùng bất ngờ, thời gian có thể kéo dài gấp mấy lần. Mà ta không thể hành động ngay khi ở ma kiếp mới vừa bạo phát. Cho nên thật khó nói rõ là cần bao lâu." Trên mặt Thiên thu Thánh nữ lộ vẻ khó xử nói.

"Mấy chục năm sao, thời gian thực quá dài với ta. Thiếp thân cần phải cân nhắc kỹ càng, hiện giờ chưa thể đáp ứng trả lời đạo hữu." Sắc mặt thiếu nữ âm tình một hồi lâu mới trả lời.

"Không sao, Diệp tiên tử trở về có thể cân nhắc một phen. Bất quá tiên tử có huyết thống Thiên Phượng, sở hữu đại thần thông phá toái hư không, rất hữu dụng cho hành trình đi ma giới lần này. Nếu ngươi không đi thật sự đáng tiếc." Lũng gia lão tổ cũng không

thúc dục võ y thiếu nữ, ngược lại thâm ý sâu sắc trả lời.

"Đi hay không thiếp thân còn phải cẩn thận châm chước một lần." Võ y thiếu nữ cũng không nói thêm gì, trả lời một câu rồi liền không im lặng.

Nghe vậy ánh mắt mấy người Lũng gia lão tổ, tự nhiên dừng trên người Hàn Lập còn chưa nói gì.

"Đã có bảo vật như thế ở Ma giới, Hàn mỗ một tán tu tự nhiên sẽ không chần chờ. Bất quá trong vòng mấy trăm năm tới, tại hạ quả thực có sự tình trọng yếu cần làm. Cũng không nhất định có thể thoát ra mà đi chuyến này." Hàn Lập trầm ngâm rồi cười khổ khiến mấy người ngẩn ra.

"Được rồi. Như vậy đi! Hàn đạo hữu xem tình huống rồi quyết định sau. Nếu đạo hữu không có thời gian thì lão phu cũng không ép. Bất quá ta có vài lời khó nghe. Bất luận là đi hay không đi thì sự tình hôm nay mong rằng giữ bí mật. Hiện tại biết việc này chỉ có mấy người chúng ta. Nếu bên ngoài truyền ra lời đồn thì đừng trách lúc đó lão phu không nói tình cảm. Hừ, không phải Lũng mỗ ngại những người khác đến tranh đoạt Linh trì, chẳng qua là lo lắng vạn nhất để Ma tộc biết được, đến lúc đó muốn bình yên lén vào Ma giới còn khó hơn lên trời." Lũng gia lão tổ tựa hồ không quá coi trọng sự tham gia của Hàn Lập như võ y thiếu nữ, thản nhiên nói mấy câu. Đến cuối thì khẩu khí trở nên lạnh lùng cảnh cáo.

Hàn Lập nghe xong lời này thì mỉm cười, một bộ không thèm để ý.

Còn võ y thiếu nữ nhíu mi, sắc mặt trầm xuống trả lời:

"Lũng huynh xem ta là người nào, ta đâu phải hạng làm ra chuyện tình hại người hại mình như vậy?"

"Ha ha. Lão phu chỉ là nhắc qua như thế, tại hạ đương nhiên tin tưởng mấy vị không phải hạng người như thế. Hiện tại đã nói rõ sự tình, còn cần ba vị toàn lực tự nguyện tham gia. Bất quá trước ma kiếp bạo phát, nhất định các vị phải có câu trả lời cuối cùng

cho lão phu. Khi đó nếu ai không đi, lão phu còn mời các đạo hữu thích hợp khác." Lũng gia lão tổ cười ha ha rồi sau đó ngưng trọng nói.

"Điều này là đương nhiên!" Lần này võ y thiếu nữ một lời đáp ứng.

Hàn Lập ở một bên như có suy nghĩ gì cũng gật đầu.

Sự tình đã thương lượng xong, đám người Hàn Lập tự nhiên không còn lý do lưu lại. Sau khi hàn huyên vài câu thì ba người nhanh chóng cáo từ rời thiên điện.

Tu sĩ họ Huy lại đi tiễn ba người.

Nháy mắt chỉ còn lại hai người Thiên Thu Thánh nữ và Lũng gia lão tổ trong thiên điện.

Nụ cười trên mặt Hoàng y thiếu nữ chợt tắt không thấy, ánh mắt chớp động không ngừng. Lũng gia lão tổ lại nhìn về cửa lớn, vẻ mặt trầm ngâm không biết đang nghĩ gì.

Nơi đây nhất thời yên tĩnh không tiếng một động!

Không biết qua bao lâu, Thiên thu Thánh nữ đột nhiên âm trầm nói:

"Ta còn chưa rõ, sao đạo hữu nhất định phải mượn sức người của Diệp gia. Chẳng lẽ Lũng huynh cho rằng Thiên Phượng hóa thân đối với hành trình Ma giới của chúng ta thập phần trọng yếu sao! Nếu về thần thông phá toái hư không, ta có thể dễ dàng mời một vị thánh linh đạo hữu khác tuyệt không kém Diệp tiên tử này. Chẳng lẽ Lũng huynh còn chưa tin Thiên Thu?"

"Đương nhiên không phải, tại hạ cùng Thánh nữ thâm giao đâu phải một hai năm, còn có gì mà lo lắng. Bất quá ta nghe đồn, khi ở trong Ma giới có thêm đạo hữu phá toái hư không thì cơ hội bảo mệnh càng lớn hơn. Mà bí thuật thần thông của Diệp gia huyền diệu không kém Lũng gia chúng ta, nếu Diệp tiên tử đi theo sẽ là một cánh tay đắc lực." Lũng gia lão tổ nhìn sang hoàng y thiếu nữ

một cái, thập phần bình tĩnh trả lời.

"Cho dù Diệp tiên tử đích xác trọng yếu, nhưng Hàn đạo hữu kia chỉ là Hợp Thể sơ kỳ tu sĩ, thần thông có chút lợi hại cũng không tính gì. Nếu Lũng huynh thấy nhân thủ không đủ, trong Nhân tộc không tìm được đồng đạo trung kỳ thì thiếp thân có thể hồi tộc liên hệ một vị có thực lực tham gia." Thiên thu Thánh nữ trầm mặc một chút, đột nhiên thở dài nói.

"Hắc hắc, ta cùng Thánh nữ đã có ước định. Lần lén vào Ma giới này, số người của hai bên dẫn theo là bằng nhau, tiên tử sẽ không đổi ý chứ! Hơn nữa lần này Thiên Thu đạo hữu đã lầm! Hàn tiểu tử mặc dù mới tiến giai hợp thể trong Nhân tộc chúng ta không lâu, nhưng đích thân ta đã thử nghiệm, thực lực mạnh tuyệt đối trên Huy trưởng lão. Cho dù ta cùng Thánh nữ là tồn tại hậu kỳ muốn đánh bại hắn cũng không dễ. Ta mời hắn gia nhập cũng không phải là tùy tiện. Người này có thể ngưng tụ được Kim Thân pháp tướng, hẳn là tu luyện đỉnh giai ma công Ma tộc, có thể điều khiển Chân Ma khí. Nếu có hắn trong chuyến đi tới, không chừng có tác dụng lớn bất ngờ! Đương nhiên, nếu hắn không đồng ý thì ta sẽ tìm một tán tu có thực lực tham dự việc này." Lũng gia lão tổ cười lạnh một tiếng, như đã định liệu trước nói.

"Thiếp thân dù sao cũng là Thánh nữ Khí Linh Tộc, sao có chuyện phá vỡ ước định. Nếu Lũng huynh sớm có tính toán, thiếp thân cũng không nhiều lời nữa. Viên Ma châu này ta lưu lại, phương pháp sử dụng đạo hữu cũng đã sớm học xong. Ta đại biểu cho Linh tộc cùng quý tộc đã kết thành hiệp ước, cũng không tiện ở lại đây lâu. Ngày mai liền lập tức xuất phát trở về Linh tộc. Về sự tình Lũng gia cùng Khí linh tộc hợp tác, mong rằng đạo hữu quan tâm nhiều hơn một phần." Thiên thu Thánh nữ thấy Lũng gia lão tổ có dự liệu, cũng lơ đễnh mỉm cười.

"Thánh nữ yên tâm, hai ta hợp tác đều có lợi, Lũng mỗ tất nhiên sẽ quan tâm nhiều hơn. Lần sau gặp lại, chỉ sợ khi đó ma kiếp đã bùng nổ." Lũng gia lão tổ gật gật đầu, gương mặt vô cảm miễn cưỡng nặn ra vẻ tươi cười.

Hoàng y thiếu nữ cười khẽ khách khí vài câu, cũng đứng dậy rời khỏi nơi đây.

Cùng lúc đó Hàn Lập đã về tới chỗ ở, đang nằm trên một chiếc giường lớn trong một tầng lầu các, hai mắt nheo lại như đang cân nhắc điều gì.

------oOo------

Chương 1837: Trăm năm trôi qua

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tiến giai cảnh giới Đại Thừa khó khăn cỡ nào, cứ xem số người của Nhân tộc khổng lồ như thế mà chỉ có một vị Đại Thừa kỳ tu sĩ Mạc Giản Ly thì biết.

Ngay cả Hàn Lập đã có cơ duyên lớn lao, cũng không dám tự đại đến mức tự nắm chắc đột phá bình cảnh lần này.

Như vậy sự mê hoặc của Tẩy Linh Trì cùng Tịnh Linh Liên đối với hắn tuyệt không phải nhỏ. Theo lý hắn đã không chút ngần ngại đáp ứng lời mời của Lũng gia lão tổ. Tạm thời phải trì hoãn là do có chỗ khó riêng.

Tự nhiên là quan hệ giữa hắn và Nguyên Sát Thánh Tổ.

Hắn đã kết đại thù với vị Ma Tổ này. Như vậy muốn tránh tới Ma giới còn không kịp, sao còn dám tự chui đầu vào trong đó. Một khi xâm nhập vào, vạn nhất hành tích bị tiết lộ, đám Cổ Ma Thánh Tổ khác thì không nói, nếu Nguyên Sát Thánh Tổ biết được chắc chắn sẽ tự tìm hắn động thủ, trả mối đại thù năm đó phân niệm bị hủy ở Nhân giới.

Có điều chuyến đi này quan hệ tới cơ duyên tiến giai Đại Thừa, là cơ hội có thể ngộ mà không thể cầu, bỏ qua thì thật sự đáng tiếc.

Đây đúng là sự tình tiến thoái lưỡng nan!

Sau một lúc tự đánh giá, khóe miệng Hàn Lập co quắp một cái, không khỏi lộ ra nụ cười khổ.

Có điều không phải đã hết cơ hội.

Đó là chỉ cần trước lúc Ma Kiếp bộc phát, có thể một hơi tiến giai hai cấp, trở thành tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ viên mãn.

Với tu vi Hợp Thể hậu kỳ, cộng thêm có nhiều đại thần thông trong người, Hàn Lập tin rằng dù không phải là đối thủ Nguyên Sát Thánh Tổ nhưng muốn thoát thân thì có vài phần nắm chắc. Khi đó xâm nhập Ma giới tự nhiên không mấy sợ hãi.

Với những người khác, trong khoảng mấy trăm năm, có thể từ Hợp Thể sơ kỳ tiến giai đến cảnh giới hậu kỳ căn bản là người si nói mộng. Nhưng đối với người mang Luyện Thần Thuật cùng có nhiều linh dược như hắn thì không phải không có cơ hội đạt thành.

Đặc biệt hắn còn có ước định với Thanh Nguyên Tử. Trải qua thu thập tất cả tài liệu, một khi có được Minh Hà Thần Nhũ mà đến ngay cả bốn Đại yêu vương cũng tha thiết ước mơ thì càng thêm mấy phần nắm chắc tiến giai đến Hợp Thể hậu kỳ.

Nếu có thể tiến giai Hợp Thể hậu kỳ trước khi Lũng gia lão tổ hành động, Hàn Lập tự nhiên muốn mạo hiểm tiến vào Ma giới một phen. Còn không đến lúc đó phải xem tình hình thực tế rồi mới quyết định sau.

Bất kể thế nào, hắn cũng dễ dàng buông bỏ Tẩy Linh Trì cùng Tịnh Linh Liên, đây là thiên đại cơ duyên tiến giai Đại Thừa.

Trong lòng đã có chủ ý, Hàn Lập ổn định lại tâm tư. Lúc này tay áo run lên. Mười mấy cây trận kỳ bay ra hóa thành một tầng cấm chế vô hình đem trọn gian phòng bao phủ vào trong.

Sau đó hai mí mắt hắn giao nhau, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Sáng sớm hôm sau, Hiểu Phong tiên tử cùng Tiêu trưởng lão đến thăm hỏi nhưng kinh ngạc phát hiện tòa lầu các đã trống rỗng.

Chẳng biết Hàn Lập cùng Bạch Quả Nhi đã rời đi lúc nào.

Hai người chỉ có thể nhìn nhau cười khổ không dứt.

Lúc này Hàn Lập cùng tiểu nha đầu đang ở trong hư không một nơi nào đó ngoài trăm vạn dặm, trên một chiếc Phi Xa màu xanh. Nhằm một phương hướng nào đó bay đi như tên bắn.

Hàn Lập khoanh chân ngồi trong góc Phi Xa, đang cúi đầu xem một cuốn cổ thư cũ kỹ vô danh, dường như muốn tìm hiểu điều gì.

Bạch Quả Nhi thì đứng đằng trước Phi Xa. Tay đang cầm một kiện pháp bàn, mặt trên của nó mơ hồ có một tầng thanh quang chớp động, hỗ trợ điều khiển tốc độ Phi Xa.

Dù chỉ mới qua mấy năm nhưng tiểu nha đầu nhờ vào linh dược mạnh mẽ đã Trúc Cơ thành công. Tuy pháp lực không đáng nhắc tới trong mắt Hàn Lập nhưng có pháp khí trong tay phụ trợ, cũng có thể điều khiển cỗ Phi Xa này như thường.

Cứ như vậy lẳng lặng phi hành hơn nửa canh giờ.

"Sư tôn, rốt cuộc chúng ta muốn đi nơi nào. Phương hướng này như không phải tới Thiên Uyên Thành, chẳng lẽ chúng ta không về gặp hai vị sư huynh sao?" Bạch Quả Nhi len lén quay đầu nhìn Hàn Lập một cái, thấy bộ dáng chăm chú hết sức si mê của hắn, miệng nhỏ không khỏi vểnh lên hỏi một câu.

Trải qua mấy năm đi theo bên người Hàn Lập, tiểu nha đầu này đã hiểu rõ vài phần tính tình gia sư của mình. Thêm nữa Hàn Lập mấy lần xuất thủ hóa giải sự thống khổ của hàn độc bên trong cơ thể nàng, lúc này thanh âm lộ ra mấy phần thân mật.

"Sao, nha đầu ngươi muốn gặp hai vị sư huynh. Bất quá không biết, Quả Nhi nhà ta muốn nói chính là Sĩ sư huynh hay là Hải sư huynh!" Hàn Lập nghe lời này, không ngẩng đầu mà trả lời một câu.

"Sư tôn ngươi nói gì a.! Chẳng qua Quả Nhi cảm thấy hai vị sư huynh rất thú vị mà thôi, …nào có điều gì muốn hay không!" Bạch Quả Nhi vừa nghe ngữ khí Hàn Lập có mấy phần trêu chọc lời, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên một chút, vội vàng lắp bắp phân trần.

Mặc dù tiểu nha đầu hãy còn nhỏ nhưng người ở nơi Linh giới trưởng thành tương đối sớm, đối với chuyện nam nữ tự nhiên mông lung biết một chút.

"Ha ha, vi sư nói giỡn với ngươi thôi. Bất quá lần trước trở về Thiên Uyên Thành, ta đã đem một số pháp quyết cùng đan dược lưu lại cho bọn họ. Cho dù mấy chục năm không trở về, cũng không trễ nãi bọn họ tu hành. Huống chi ta để Băng Phượng sư cô của ngươi lưu lại trong động phủ, có thể chỉ điểm bọn họ trên phương diện tu luyện. Còn ngươi do có hàn độc trong người nên vẫn phải theo bên cạnh vi sư mới được. Cũng may tu vi của ngươi còn thấp, hiện tại chỉ cần dựa vào đan dược lực để tăng tiến tu vi. Trong khoảng thời gian này ta muốn tham ngộ thần thông là chính, chưa vội bế quan tu luyện. Nên kế kiếp chúng ta sẽ đi khắp các địa phương của Tam Hoàng Thất Yêu." Rốt cục Hàn Lập khẽ cười một tiếng, nghiêm nghị trả lời.

"Với tu vi Băng Phượng sư cô, đương nhiên dư sức chỉ điểm hai vị sư huynh. Bất quá sao sư tôn phải đi khắp nơi như vậy? Mấy năm trước đã mang theo Bạch Quả Nhi đi khắp cả Huyền Thiên Cảnh một lần, chẳng lẽ muốn tìm vật gì?" Bạch Quả Nhi do dự một chút, không nhịn được hỏi.

"Không phải tìm vật mà là hỏi thăm một người. Nếu nàng phi thăng Linh giới thì ta đã có được tin tức mới đúng." Hàn Lập nghe lời này thì khẽ thở dài một hơi rồi lẩm bẩm nói, trên mặt hiện ra một tia lạc tịch.

"A, chẳng lẽ người nọ là thân nhân của sư tôn?" Đôi nhãn châu đen nhánh của Bạch Quả Nhi đảo nhanh một vòng, bỗng nhiên nói.

"Ồ, sao nha đầu ngươi lại biết!" Hàn Lập nghe vậy không khỏi có chút ngạc nhiên.

"Đồ nhi cũng là suy đoán mà thôi. Mấy mấy năm trước Tổ mẫu vừa nhắc tới tổ phụ thì vẻ mặt cùng khẩu khí nói chuyện cũng giống hệt sư tôn lúc này. Chẳng lẽ vị thân nhân này của sư tôn chính là sư nương? Sao Bạch Quả Nhi nhưng chưa từng nghe sư tôn nhắc đến bao giờ." Bạch Quả Nhi đầu tiên ngậm cười mà nói

như có ý không tốt, tiếp theo như cảm thấy hứng thú hỏi một câu.

"Được rồi, sự tình của vi sư ngươi cũng không cần biết nhiều. Lần này vi sư thuận tiện du ngoạn chủ yếu là tìm người nhưng cũng không thiếu toan tính. Ta mới tiến giai Hợp Thể không lâu, bất kể tại tu vi cùng tâm cảnh còn cần tôi luyện một phen để ổn định cảnh giới. Địa phương tiếp theo ta muốn tới là Thiên Linh Cảnh. Nghe nói kể từ khi Linh hoàng ngã xuống, nơi đây đã trở nên hỗn loạn một chút. Hi vọng ở chỗ này chúng ta sẽ có thu hoạch." Ánh mắt Hàn Lập lóe lên sau, thản nhiên nói.

"Thiên Linh Cảnh! Nghe nói thời gian sắp tới sẽ cử hành Linh hoàng Đại Bỉ, chọn lựa ra Linh hoàng một lần nữa. Hay là Sư tôn cũng tham gia Đại Bỉ, đoạt lấy Linh hoàng chi vị. Với đại thần thông của sư tôn ắt hẳn là cơ hội." Bạch Quả Nhi cười nheo mắt nói.

"Hắc hắc, nha đầu ngươi hồ ngôn loạn ngữ gì đó. Với chút tu vi của ta sao có cơ hội đoạt được. Lần này ta cũng là vô tình đi qua. Được rồi, ngươi thao túng pháp khí cho tốt đi. Vi sư còn muốn nghiên cứu vài thứ ghi lại trong bản điển tịch này một chút!" Hàn Lập cười ha ha hai tiếng rồi không để ý tới tiểu nha đầu nữa, tiếp tục nghiên cứu cổ thư trong tay.

Bạch Quả Nhi mà thấy bộ dáng của hắn như vậy. Dù trong lòng còn vô số vấn đề nhưng chỉ có thể im lặng là không dám hỏi gì nữa.

Nàng đem linh lực gia truyền vào pháp bàn, nhất thời Phi Xa màu xanh khẽ rung động, tốc độ đề thăng lên vài phần.

Hàn Lập thì không thèm để ý bên ngoài, dường như đã đem toàn bộ tâm thần vào vật trong tay.

Phi Xa màu xanh vô thanh vô tức hóa thành một đạo thanh quang phá không vút bay đi. Trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng trên không trung.

Trong vòng hai chục trong năm thời gian, dấu chân Hàn Lập đã trải rộng khắp lãnh thổ các địa phương trong Tam Hoàng Cảnh của nhân tộc, thỉnh thoảng còn có tin tức truyền ra.

Nhưng sau hai mươi năm, tin tức của Hàn Lập trong nhân tộc đã biến mất. Ngược lại trong lãnh địa của Thất Yêu có lời đồn đãi của đám yêu tộc cao cấp, nói rằng từng thấy qua bóng dáng Hàn Lập trong phường thị yêu tộc.

Bất quá bởi vì hai tộc trao đổi không tiện, làm cho một số tồn tại chú ý, đối với tin này thì không khỏi bán tín bán nghi.

Mấy chục năm sau nữa thì tin tức Hàn Lập đã biến mất hoàn toàn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, kể từ khi Vạn Bảo đại hội diễn ra đã được hai trăm năm.

Trong khoảng thời gian này, trong Nhân Yêu lưỡng tộc đã xảy ra rất nhiều đại sự.

Rốt cục hơn trăm năm trước, Linh hoàng chi vị của Nhân tộc đã bị một vị nữ tu thần bí không biết xuất thế từ đâu đột nhiên đoạt lấy.

Vị Linh hoàng mới này mặc dù chỉ là tu vi Hợp Thể trung kỳ, nhưng ở trong Đại Bỉ liên tiếp đánh bại mười một vị tu sĩ, trong đó có cả ba hậu kỳ lão quái.

Chuyện này nhất thời oanh động cả Nhân Yêu lưỡng tộc, các tồn tại cao cấp không khỏi say sưa nghị luận hồi lâu.

Cũng vì thế, Linh hoàng mới kế vị đã vô cùng thuận lợi thu nhận các thế lực thuộc Linh hoàng. Thiên Linh Cảnh rất nhanh thoát khỏi hỗn loạn, một lần nữa trở nên ổn định.

Tam Hoàng chi danh cũng lần nữa trở nên danh xứng kỳ thực.

Một đại sự khác là *"Thánh Đảo "*, Thánh Địa của Nhân Yêu lưỡng tộc đột nhiên tuyên bố ra ngoài, rằng lưỡng tộc cùng những dị tộc khác vốn đối địch sẽ tạm thời dừng can qua, hơn nữa kết thành *"Ngàn năm minh ước "*. Trong vòng ngàn năm, các tộc không được khai chiến lẫn nhau, ngược lại tuân thủ ước định đồng minh công thủ.

Chuyện này tự nhiên khiến đám tồn tại trong hai tộc ồ lên một trận!

------oOo------

Chương 1838: Bạch Quả Nhi cùng giao dịch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mà lúc này, sự tình có liên quan tới Ma kiếp đã bắt đầu lưu truyền trong đám tu sĩ trung cấp và cấp thấp. Thậm chí một số phàm nhân có thân phận đặc biệt cũng đã mơ hồ nghe đồn đến chuyện này.

Bất quá mấy trăm năm sau nữa Ma kiếp mới xảy ra. Mà thọ nguyên của tu sĩ cấp thấp cùng phàm nhân nhiều nhất chỉ khoảng hai ba trăm năm. Bọn họ vô cùng coi trọng chuyện này nhưng còn chưa lo lắng tới mức ăn ngủ không yên.

Nhưng một số thế gia vừa và nhỏ cùng các thế lực phàm nhân đã bắt đầu chuẩn bị đối phó Ma kiếp.

Các phàm nhân ở các thành thị nhỏ bắt đầu lục tục dời tới chỗ của các thế lực lớn.

Dĩ nhiên những phàm nhân này bên ngoài tự nhiên sẽ không nhắc tới Ma kiếp, chỉ là viện ra đủ loại lý do rồi tùy tiện rời đi.

Theo thời gian từng năm trôi qua, không khí trong khu vực Nhân tộc bất giác dần trở nên ngưng trọng. Các tu sĩ khi trước vốn rất ít xuất hiện trước mặt phàm nhân, nay đã bắt đầu quần kết thành đội ở các thành thị lớn.

Bọn họ bắt đầu quang minh chánh đại bố trí các loại phòng ngự pháp trận trong thành, hoặc trực tiếp tổ chức luyện thể sĩ trong phàm nhân, bắt đầu thao diễn các huấn luyện đặc biệt nhắm vào Ma tộc.

Mặc dù những luyện thể sĩ được thụ huấn, có thể không ai còn sống tới Ma kiếp vì thọ nguyên sẽ hao tận, nhưng những huấn luyện này khiến thực lực phàm nhân tăng mạnh và mở rộng. Như vậy tới bốn năm đời sau sẽ tạo thành quy mô nhất định, ở thời điểm Ma kiếp bộc phát có thể giúp các thế lực lớn một tay.

Với số nhân khẩu khổng lồ của phàm nhân, số lượng luyện thể sĩ cơ hồ gấp tu sĩ hàng trăm lần. Trong đó luyện thể sĩ cao giai nhất chỉ tương đương Nguyên Anh tu sĩ nhưng số lượng đáng sợ như thế, cũng đủ để trở thành lực lượng đáng tin tưởng trong Ma kiếp.

Lịch sử phát sinh những trận Ma kiếp trước kia, đã chứng thật những luyện thể sĩ được võ trang đầy đủ, sẽ có đại hữu dụng khi đối phó những Cổ Ma trung cấp hoặc cấp thấp.

Một số các đại thế lực ẩn tàng đã từ trong bí khố lấy ra *"Linh cụ"*, bắt đầu phân phát cho thế lực phàm nhân phụ thuộc tương ứng.

Đồng thời trong các đại thế lực, các luyện khí sư bắt đầu từng luyện chế số lượng linh cụ có uy lực kinh người hơn nữa.

Cùng lúc đó, một số pháp khí trung cấp và cấp thấp và các trang bị đan dược đặc biệt cho tu sĩ trung cấp và cấp thấp được luyện chế ồ ạt. Điều này khiến các loại tài liệu tiêu hao hết sức kinh người.

Trong các phường thị lớn, cũng vì vậy mà các loại tài liệu được điên cuồng xuất ra, cơ hồ lớn hơn khi trước mấy lần.

Chính là như vậy nên trong này còn thường xuyên xuất hiện các loại tài liệu khan hiếm mà trước kia có linh thạch cũng không mua được.

Mà trong lãnh địa của Yêu tộc Thất Yêu, cục diện đại thể cũng tương tự như Nhân tộc.

Có điều những biến hóa này của hai tộc chậm rãi trải qua hơn trăm năm nên không gây ra cục diện hỗn loạn gì lớn.

Bất quá những điều này với các cá nhân tựa hồ không mấy ảnh hưởng, hơn nữa cả trăm năm cơ hồ không truyền ra chút tin tức.

Một ngày kia trên không trung thành tường Thiên Uyên nay đã cao lớn gấp bội trước kia, có một đạo bạch hồng bay lướt mà qua.

Trong bạch quang mơ hồ có một thân ảnh thon thả, chớp động mấy cái trong mắt các giáp sĩ thủ thành liền biến mất không thấy.

"Hả, người kia là ai! Thật là lớn mật, chỉ là một Kết Đan tu sĩ mà dám không thông qua cửa thành trực tiếp bay vào, thật không coi chúng ta vào đâu." Một gã hắc giáp đại hán ở đây thấy vậy thì sửng sốt, nhưng ngay sau đó giận tím mặt, ngoài thân lóe lên hắc quang tựa hồ muốn đuổi theo.

"Hồ lão đệ chậm đã. Vị Bạch tiên tử đó không cần bọn ta kiểm tra, có thể trực tiếp tiến vào Thiên Uyên Thành." Một gã giáp sĩ cao gầy khác bên cạnh tay mắt lanh lẹ ngăn cản đại hán.

"A, sao vậy. Chỉ là một nữ tu Kết Đan sao lại có đặc quyền như vậy?" Đại hán nghe vậy lấy làm kinh hãi.

"Sư phụ người đó là một tiền bối chỉ mấy trăm năm đã từ Hóa Thần tu luyện tới Hợp Thể, sau này không chừng còn có thể tiến giai đến Hợp Thể hậu kỳ đại thành. Mà vị Bạch tiên tử này, nghe nói chỉ hơn một trăm năm liền từ Trúc Cơ tiến cấp tới cảnh giới Kim Đan trung kỳ, có thiên phú tu luyện cực kỳ kinh người. Hồ lão đệ mới gia nhập Thiên Uyên Thành không lâu nên chưa biết Bạch tiên tử này." Giáp sĩ cao gầy giải thích nói.

"Mấy trăm năm từ Hóa Thần tu luyện tới Hợp Thể! Chẳng lẽ đạo hữu nói chính là Hàn tiền bối từng tỷ thí với Lũng gia lão tổ!" Sắc mặt đại hán đại biến, buột ra lời kinh hô thất thanh khỏi miệng.

"Ồ, thì ra Hồ huynh đệ cũng biết sự tình về Hàn tiền bối. Bất quá cũng khó trách, dù hiện tại không có tin tức của Hàn tiền bối nhưng đại danh của người rất ít kẻ lại không biết. Đối với đệ tử ký danh của người. Trưởng lão hội Thiên Uyên Thành đã hạ lệnh, không cần chiếu theo như thường lệ tiến hành kiểm tra." Một giáp sĩ khác cũng khẽ cười một tiếng nói.

"Thì ra nàng này là đệ tử ký danh của Hàn tiền bối, khó trách có

được đặc quyền như thế. Bất quá nghe khẩu khí của mấy vị đạo hữu, dường như Bạch tiên tử này thường xuyên ra vào Thiên Uyên Thành hay sao?" Đại hán gật đầu sau, còn có chút không hiểu hỏi.

"Cũng không hẳn. Đôi khi một hai năm một lần, có khi bảy tám năm mới tới một chuyến. Bất quá nghe có đạo hữu khác nói, mỗi lần Bạch tiên tử tới đây đều là tới trong phường thị mua bán một số tài liệu. Điều này cũng không có gì kỳ lạ, hiện tại các địa phương khác đều tài liệu khan hiếm, cũng chỉ có Thiên Uyên Thành chúng ta có thể cung ứng được một số." Giáp sĩ cao gầy không lưỡng lự trả lời.

"Thì ra là như vậy! Nếu đệ tử ký danh ở phụ cận Thiên Uyên Thành vậy cũng có thể Hàn tiền bối cư ngụ ở gần đây chăng." Đại hán như có điều suy nghĩ nói.

"Điều này thì không chắc. Làm sao có người lớn gan dám truy tung Bạch tiên tử chứ! Được rồi, sự tình về Hợp Thể các tiền bối, chúng ta ít nghị luận một chút là tốt hơn. Hay là Hồ huynh nói một chút về sự tình lần trước, ngươi ở trong phường thị phát hiện một khối Tử Kim Thiết đi " Lại có một người khác cười lên ha ha, có chút cẩn thận chuyển đề tài.

"Ha ha, chuyện kia a. Lần đó đúng là Hồ mỗ thu được một mảnh quặng lớn, phát tài được một khoản nhỏ. Ngày đó ta đi trong phường thị, vô tình ở trong một cửa tiệm nhỏ…" Đại hán nghe đối phương nhắc tới sự tình phát sinh ở trên người mình vài ngày trước, tinh thần không khỏi phấn chấn giảng thuật.

Mấy người khác cũng đem chuyện vừa mới rồi lãng quên, tập trung tinh thần nghe đại hán nói thao thao bất tuyệt.

Mà lúc này, độn quang màu trắng kia đang nhằm phương hướng phường thị Thiên Uyên Thành bay đi.

Khoảng một canh giờ sau, độn quang màu trắng liền trực tiếp rơi xuống trước tòa đại điện giao dịch ở trong phường thị nhân yêu hai tộc.

Quang hoa thu liễm hiện ra một thiếu nữ vận ngân cẩm bào. Bộ dáng nàng chừng mười sáu mười bảy tuổi, nổi bật trên tròn trịa gương mặt là đôi nhãn châu đen nhánh, làn da trắng hồng cùng diện mạo hết sức khả ái.

Thiếu nữ này không nói hai lời liền nộp một ít linh thạch cho thủ vệ nơi đó, lĩnh pháp khí che dấu thân phận. Sau đó toàn thân được một đoàn linh quang che phủ đi vào trong đại điện.

Chốc lát sau thiếu nữ xuất hiện ở sảnh chính trong đại điện. Nơi đây đã có trên trăm tu sĩ cũng che dấu thân hình ở các quầy hàng đang giao dịch, không khí cũng có chút thịnh vượng.

Đôi nhãn châu đen nhánh của thiếu nữ đảo qua một chút, bỗng nhiên hai mắt sáng ngời, đi tới một chỗ khá vắng vẻ.

Một tu sĩ yêu tộc thân trong hắc khí đang lẳng lặng đứng ở nơi đó.

Vừa thấy ngân cẩm y thiếu nữ thiếu nữ đến gần, tầng hắc khí bỗng nhiên quay cuồng một trận, từ bên trong lộ ra một bàn tay trắng noãn, phía trên có nắm một nửa khối ngọc bội.

Ngân cẩm y thiếu nữ thấy vậy lập tức thần sắc khẽ động, bàn tay cũng vừa chuyển, đồng thời một nửa một tấm ngọc bội hiện ra.

Hai nửa khối ngọc bội vừa bay tới, lập tức hợp thành một khối ngọc bài đầy đủ.

"Các hạ là. " Thần sắc ngân cẩm y thiếu nữ thiếu nữ buông lỏng nhưng vẫn thử giọng hỏi một câu.

"Ha ha, là tiểu nha đầu này tới, lệnh sư còn đang bế quan sao?" Không chờ cẩm y thiếu nữ đến gần, trong hắc khí truyền ra thanh âm dễ nghe của một nữ tử, khẩu khí dường như nhận ra thiếu nữ này.

"A, Tần tiền bối! Lão nhân gia lại đích thân đến sao. Gia sư vẫn còn chưa xuất quan!" Ngân cẩm y thiếu nữ có chút giật mình hỏi một câu.

"Những tài liệu lần trước lệnh sư muốn cực kỳ trân quý, ta không yên tâm giao cho người khác mang đi, chỉ có thể tự mình lên đường một chuyến. Lệnh sư thật là thần thông quảng đại, có thể khiến ngươi trong vòng ngắn ngủi trăm năm đột phá Trúc Cơ, kết thành Kim Đan tiến giai Kim Đan trung kỳ." Nữ tử trong hắc khí khẽ thở dài một hơi trả lời.

"Tất cả đều là gia sư không tiếc ban thưởng các loại linh dược đồng thời tẩy tủy dịch kinh cho Quả Nhi. Chỉ bằng tư chất vãn bối tuyệt đối không thể có thành tựu như hiện giờ." Cẩm y thiếu nữ trả lời, vẻ mặt tràn đầy vẻ cảm kích đối với sư phụ mình.

Nàng chính là tiểu nha đầu Bạch Quả Nhi, đệ tử ký danh của Hàn Lập.

Bất quá hai trăm năm không thấy, nữ đồng khi xưa hiện tại đã biến thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều. Hơn là đã trở thành tu sĩ Kết Đan trung kỳ.

Mà nữ tử trong hắc khí thì chính là Tần Tố Nhi của Thiên Hồ Tộc, ban đầu vốn có ước định cùng Hàn Lập tiến hành những cuộc giao dịch lớn.

Những năm nay Bạch Quả Nhi cách một thời gian thường tới đây một chuyến, tự nhiên là để hoàn thành giao dịch giữa Hàn Lập cùng Tần Tố Nhi.

"Bất kể nói thế nào, ta thật bội phục bản lĩnh của Hàn tiền bối. Cứ đà này, nha đầu ngươi rất có thể tiến giai Hóa Thần Luyện Hư. Được rồi, chúng ta dựa theo ước định bắt đầu giao dịch đi." Tần Tố nhi khen ngợi một câu rồi đưa ra giao dịch, không biết từ nơi nào lấy ra một hộp gỗ màu tím, trực tiếp đưa tới.

"Vâng." Bạch Quả Nhi cười ngọt ngào, đơn thủ vừa chuyển, trong tay hiện ra một khối cầu màu lam.

Một lúc lâu sau Bạch Quả Nhi từ trong đại điện đi ra, tới một góc hẻo lánh thì đằng không bay lên, không chút do dự bay ngược về đường cũ.

Hai tháng sau trong một sơn mạch linh khí dị thường nồng đậm, Bạch Quả Nhi khống chế độn quang bay đi, cuối cùng từ không trung hạ xuống sơn đỉnh của một tòa đại sơn nằm ở sâu trong sơn mạch.

------oOo------

Chương 1839: Tiểu thế giới trong lòng núi

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ha ha, sư muội trở lại thật nhanh, xem ra chuyến đi này thuận lợi vô cùng"

Thân hình Bạch Quả Nhi hiện ra trước một cửa đá màu xanh ở sườn núi, đột nhiên trong cửa truyền ra một tràng cười cùng thoại ngữ.

Mặt ngoài cửa đá chợt lóe thanh quang rồi tự động mở ra!

Một nho sinh vận hoàng bào niên kỷ chừng tam tuần từ bên trong đi ra, khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ, chính là Hải Đại Thiếu hai trăm năm trước đã được Hàn Lập phái đến Thiên Uyên thành.

Bất quá hai trăm năm không gặp, hai mắt Hải Đại Thiếu thần quang ẩn thiểm, da thịt tinh oánh dạt dào, cũng đã là một tu sĩ Kết Đan, hơn nữa thân thể cường đại vượt xa trước kia.

"Ồ, sư huynh trở về động phủ khi nào!" Bạch Quả Nhi vừa thấy Hải Đại Thiếu thì ngẩn ra rồi lập tức lộ vẻ mặt cao hứng.

"Ha ha, thời gian trước Bổn Đại Thiếu mới vừa hoàn thành một nhiệm vụ khổ sai của Thiên Uyên thành, thiếu chút nữa đã bỏ mạng nhỏ ở lại. Như vậy nên mới được nghỉ ngơi nửa năm, ta liền trở về động phủ xem sư tôn xuất quan chưa." Hải Đại Thiếu cười híp mắt trả lời.

"Vậy sư huynh đã gặp sư tôn chưa?" Bạch Quả Nhi không khỏi hỏi một câu.

"Bản tôn của sư tôn thì tự nhiên không gặp, ta vừa tìm đệ nhị Nguyên Anh của sư tôn xin mấy bình đan dược. Nếu không có gì

bất ngờ, hai năm nữa ta cũng bắt đầu trùng kích Kết Đan trung kỳ. Nói tiếp thật sự là hổ thẹn, kẻ sư huynh như ta mà pháp lực còn không bằng tiểu sư muội, ở trước mặt sư muội thật không dám ngẩng đầu." Hải Đại Thiếu lầm bầm vài tiếng, nửa thật nửa giả nói.

"Khách khách, sư huynh thật biết nói giỡn. Sư huynh chính là pháp thể song tu, luận thực lực chân chính thì Quả Nhi sao có thể sánh bằng. Huống hồ sư tôn cũng là pháp thể song tu. Hơn phân nửa Hải sư huynh sẽ kế thừa y bát của người. Sư muội thật phải hâm mộ sư huynh mới đúng. Hơn nữa nếu luận về pháp lực, tiểu muội sao dám so với Khí Linh Tử sư huynh tiến giai cực nhanh, ngắn ngủi thời gian hai trăm năm đã tới cảnh giới Kết Đan đại thành, chuẩn bị ngưng kết Nguyên Anh." Bạch Quả Nhi lại cười khẽ trả lời.

"Có đại pháp lực thì có ích lợi gì. Ở Thiên Uyên thành, ta chỉ có thể sắm vai một gã luyện thể sĩ bình thường, không dám để người ta biết với quan hệ sư tôn, đề phòng có kẻ hữu tâm. Khí Linh Tử sư đệ cũng như thế. Hai người chúng ta mỗi lần từ Thiên Uyên thành tìm đến sư tôn đều là một bộ lén lút, nào có được như tiểu sư muội với thân phận đệ tử của sư tôn, ra vào Thiên Uyên thành cực kỳ oai phong." Hải Đại Thiếu nghe xong lời này thì mặt mày sầu khổ nhưng lại có vẻ rất hâm mộ nói.

"Ta do đi làm các sự tình sư tôn giao phó, thường xuyên ra vào Thiên Uyên thành. Sư tôn mới cho ta không cần giấu diếm thân phận. Thật có điểm khác biệt so với hai vị sư huynh ở Thiên Uyên thành che giấu hành tích ma luyện tâm tính. Bất quá nói về Khí Linh Tử sư huynh được kế thừa đạo pháp thần thông cùng thiên phú tu luyện, ngay cả sư tôn cũng khen không dứt miệng, nói không chừng tiền đồ tu luyện về sau sẽ vượt xa chúng ta." Bạch Quả Nhi mở lớn hai mắt, thản nhiên cười nói.

"Điều này là khẳng định. Bất quá từ trăm năm trước sư tôn mang ngươi phản hồi Nhân tộc, ở chỗ này mở động phủ rồi lập tức tiến vào bế quan. Bình thường trên tu luyện của ta hoàn toàn do đệ nhị Nguyên Anh cùng Băng sư cô chỉ điểm. Cũng không biết rốt cuộc sư tôn tu luyện như thế nào!" Vừa nói đến sư tôn, thần sắc Hải Đại Thiếu trở nên tôn kính, đồng thời có chút lo lắng.

"Yên tâm đi. Sư tôn năm đó hao phí gần trăm năm thời gian ở nhân yêu lưỡng tộc tìm người mà không được nên mới tạm thời buông bỏ ý định, lúc này bế quan chuẩn bị trùng kích cảnh giới Hợp Thể trung kỳ. Nếu ta đoán không sai, sư tôn không tiến giai đến cảnh giới trung kỳ thì hơn phân nửa sẽ không xuất quan." Bạch Quả Nhi nghiêng đầu, khóe miệng hơi nhếch lên nói.

"Trùng kích Hợp Thể trung kỳ, cho dù sư tôn thần thông quảng đại nhưng chỉ sợ cần cả ngàn năm khổ tu mới có thể thành công. Chẳng lẽ sư tôn tính toán bế quan lâu thế sao?" Hải Đại Thiếu nghe vậy, ánh mắt trở nên đăm đăm.

"Hợp Thể tiền bối khác tu luyện ra sao thì ta không biết. Nhưng sư tôn chúng ta từng đấu qua với Hợp Thể hậu kỳ tu sĩ. thần thông không dưới cảnh giới Hợp Thể trung kỳ, ắt hẳn là có phương pháp đẩy nhanh tốc độ tu luyện. Không cần dùng đến ngàn năm, trước khi ma kiếp bùng nổ người sẽ xuất quan." Bạch Quả Nhi nghĩ một lát sau đó khẳng định nói.

"Điều này cũng đúng! Có lẽ sư tôn cũng là do lần ma kiếp này mới hạ quyết tâm mau chóng tiến giai trung kỳ. " Hải Đại Thiếu gật đầu đồng ý nói.

Không kể là hắn hay là Bạch Quả Nhi đều mười phần tin tưởng Hàn Lập sẽ tiến giai Hợp Thể trung kỳ.

Cũng khó trách bọn họ nghĩ như thế.

Những năm gần đây, bọn họ chẳng những được Hàn Lập truyền thụ cho công pháp thần thông huyền diệu dị thường, hơn nữa khi tu luyện gặp các loại bình cảnh liền được hắn chỉ giáo những điều tâm đắc, hoặc là xuất ra một lượng đan dược quý hiếm khiến bọn họ lập tức đột phá quan ải, có thể thồn suốt tu luyện về sau. Đây cũng là nguyên nhân căn bản khiến ba người tiến giai nhanh như vậy.

Sau năm lần bảy lượt như thế, ba đệ tử của Hàn Lập vô cùng cảm kích gia sư tôn. Đồng thời trong lòng bọn họ cũng tự nhiên hình thành ý nghĩ rằng thực lực của hắn thâm sâu khôn lường, cơ hồ không có sự tình gì không làm được.

Bất quá trước mắt, Hải Đại Thiếu không tiếp tục phiếm đàm cùng Bạch Quả Nhi mà nói vài lời cáo từ rồi rời động phủ, hóa thành một đạo lam hồng phá không mà đi.

Còn Bạch Quả Nhi thì tiến vào cửa đá màu xanh, dọc theo một hành lang trực tiếp tới hậu viện động phủ.

Liên tiếp qua những tầng cấm chế sâm nghiêm thì trước mắt trở nên sáng ngời. Một vùng thảo nguyên rộng lớn hiện ra, phía trên không là mây trắng lững lờ, bốn phía tràn ngập sắc màu xanh tươi của hoa cỏ, một vùng linh khí dạt dào.

Mà ở trung tâm thảo nguyên, một trái một phải có hai ngọn tiểu sơn cao hơn trăm trượng.

Một tòa đen thùi như mực còn một tòa thì thanh thúy bích lục!

Giữa hai ngọn núi có một tòa lầu các tinh oánh như bạch ngọc cao ba tầng, được một tầng hào quang ngũ sắc dày đặc mơ hồ bao phủ trong đó.

Thì ra không gian phía sau động phủ lại bị người dùng pháp lực quảng đại biến ảo thành một tiểu thế giới trong lòng núi, thoạt nhìn như là một thế giới có một không hai. Bất quá thời khác này ở trên hai tiểu sơn có hai thân ảnh lẳng lặng ngồi xếp bằng ở đỉnh núi.

Một thân ảnh thân cao hai trượng da thịt xanh biếc, thân thể không ngừng phát ra tử quang mờ ảo. Thân ảnh còn lại thì phát ra kim mắt chói mắt, từ trong miệng phun một cỗ hắc khí lưu chuyển toàn thân.

Từ xa nhìn lại, khuôn mặt hai người này giống hệt Hàn Lập, hai mắt đều nhắm chặt. Bất quá trong nháy mắt khi Bạch Quả Nhi vừa đi vào thảo nguyên, thân ảnh *"Hàn Lập"* miệng phun hắc khí thần sắc vừa động, chậm rãi mở hai mắt. Trong phút chốc, hai ánh mắt thanh thấu quét về phía ngân y thiếu nữ.

"Tham kiến sư tôn. Đồ nhi đã giao dịch thành công thuận lợi đem vật phẩm trở lại." Bạch Quả Nhi vừa thấy cảnh này, lập tức cúi đầu cung kính hướng về kim ảnh nói, tiếp theo một tay vừa chuyển, lấy ra một hộp gỗ màu tím rồi dùng hai tay dâng lên.

"Đã vất vả cho ngươi. Quả Nhi! Để ta xem qua chúng một chút." Kim sắc thân ảnh kia mỉm cười ôn hòa nói. Nghe thanh âm rõ ràng cũng giống hệt Hàn Lập, tiếp theo một tay hướng về Bạch Quả Nhi khẽ vẫy một cái!

Ngay sau đó hộp gỗ lập tức vù một tiếng bay vọt lên không, vô hình bị hút về trong tay kim ảnh.

Tay phất một cái về trên hộp gỗ, nhất thời nắp hộp tự mở ra.

Bên trong chính là những viên hắc sắc yêu đan to cỡ trứng chim, tản ra một mùi tanh cổ quái dị khiến người ngửi phải muốn ói.

Nhìn đám yêu đan quái dị, kim sắc nhân ảnh gật đầu cực kỳ vừa lòng, đem hộp đóng lại rồi nhìn về Bạch Quả Nhi khẽ cười nói:

"Quả Nhi, không sai. Mấy thứ này vừa lúc thích hợp cho ta. Đến hiện tại cuối cùng các tài liệu Yêu tộc đối phương yêu cầu tất cả đều thu thập đủ! Về sau ta sẽ thu hồi đệ nhị Nguyên Anh, kích phát pháp trận phong ấn hoàn toàn nơi đây, chân chính cắt đứt hết thảy liên hệ với ngoại giới. Nếu các ngươi không gặp nỗi lo tính mạng hoặc ma kiếp bạo phát sớm thì ngàn vạn lần đừng tới kinh động ta. Trong vòng một hai trăm năm tới là thời điểm tu luyện tối quan trọng của ta, không thể để chút phân tâm. Mặt khác ta đã đem đan dược linh thạch cần cho tu luyện của các ngươi giao cho Băng sư cô, về sau nếu cần thì trực tiếp tới hỏi nàng là được. Hắc hắc, hy vọng lúc vi sư xuất quan có thể thấy tu vi của sư huynh muội các ngươi đều tiến thêm một tầng."

"Cái gì, sư tôn muốn bế quan sinh tử. Không biết lần này người bế quan bao lâu.." Bạch Quả Nhi vừa nghe kim sắc nhân ảnh nói thì nhất thời cả kinh thất thanh hỏi.

"Ta cũng không khẳng định. Nhanh thì mấy chục năm mà chậm thì hai ba trăm năm!" Kim sắc nhân ảnh nhướng mày nói.

"Vậy Quả Nhi chỉ có thể cung tiễn sư tôn, hy vọng ngày sư tôn xuất quan tu vi đại tăng!" Trên mặt Bạch Quả Nhi tràn đầy vẻ lưu luyến nhưng biết Hàn Lập vốn không thay đổi quyết định, chỉ có thể cúi đầu nói.

"Ha ha, nhờ cát ngôn của Quả Nhi, hy vọng lúc đó thành sự thực. "

Một trận cười to vang lên. Cũng không phải kim sắc nhân ảnh ở ngoài mở miệng mà được trực tiếp phát ra từ lầu các bạch ngọc trong ngũ sắc quầng sáng. Tiếp theo hai nhân ảnh đang ngồi ngay ngắn tòa trên hai ngọn núi thoáng cái đứng dậy, đồng thời bấm niệm thần chú, thân ảnh mơ hồ một chút rồi tiêu thất trong hư không.

Ngay sau đó hai ngọn tiểu sơn vang lên những tiếng vù vù, hai quang trận phập phù hiện ra ở dưới đáy, nhanh hướng lan truyền ra bốn phương tám hướng.

Không lâu sau cả thảo nguyên đều bị bao phủ trong quang trận, một tầng ngũ sắc linh quang hiện ra, vặn vẹo biến dạng rồi cuối cùng hào quang mờ đi một chút, lại hóa thành một biển sương vụ ngũ sắc đem hết thảy bao phủ vào trong.

Lúc này Bạch Quả Nhi sớm từng bước rời khỏi thảo nguyên, nhìn biển sương thì nhất thời ngơ ngẩn không nói.

Không biết bao lâu sau Ngân y nữ tử mới khẽ thở ra một hơi, xoay người rời khỏi nơi đây.

Cùng lúc đó tại tầng một của tòa lầu các bạch ngọc trong biển sương vụ ngũ sắc, Hàn Lập ngồi đang xếp bằng trên một cái bồ đoàn màu vàng nhạt, hai mắt nheo lại nhìn một kim sắc cự đỉnh mấy trượng mấy trượng, cao hơn trượng đang trôi nổi lơ lửng trước người.

Tiếp theo một vầng ngân sắc hỏa diễm bập bùng lưu chuyển quanh cự đỉnh không ngừng, đồng thời từ trong đỉnh tỏa ra một mùi hương vị nồng đậm quái dị.

Nếu nhìn từ trên xuống, liền có thể phát hiện trong cự đỉnh trung có một chất lỏng thần bí rõ ràng đang cuồn cuộn lưu chảy. Chẳng những óng ánh ngũ sắc mà hơn nữa còn toát ra ngũ sắc bọt khí bay lên trên đỉnh rồi nổ bụp ra.

------oOo------

Chương 1840: Vạn Độc Hỗn Nguyên Thân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mùi kỳ hương quái dị cay độc nồng nồng lẫn trộn lẫn khiến người ta ngửi mà muốn say.

Một tay Hàn Lập bỗng nhiên vừa chuyển, hộp gỗ màu tím do Bạch Quả Nhi mang đến tức khắc xuất hiện ở trong tay.

Thanh quang lóe lên, nắp hộp tức khắc tự mở ra. Bên trong có mấy viên hắc lục sắc yêu đan.

"Có Độc Đan của Hàn Đàm Ma Chu này, tầng cuối cùng của Vạn Độc Hỗn Nguyên Thân hẳn là có thể tu luyện đại thành rồi. Với uy năng của thần thông này cùng sử dụng biến hóa thuật trong Kinh Trập quyết mà nói thì sợ rằng thân thể cường đại gần như kim cương bất hoại rồi, chỉ e gần bằng những Chân linh trong truyền thuyết." Vẻ mặt Hàn Lập hiện một tia hưng phấn, lẩm bẩm nói.

Cổ tay rung lên, mấy viên yêu đan trong hộp gỗ nhanh chóng bay ra *"Phốc phốc"* rơi vào trong cự đỉnh.

Chốc lát sau những yêu đan chóng hòa tan trong cự đỉnh nhanh, cuối cùng thành một thể của chất lỏng thần bí kia.

Một tay hắn lại bấm niệm pháp quyết. Tầng ngân sắc hỏa diễm bập bùng dâng cao gấp bội, cơ hồ bao phủ cả cự đỉnh vào trong.

Nhất thời chất lỏng bên trong lưu chuyển càng lúc càng kịch liệt.

Hàn Lập ngắm cự đỉnh trước mắt, thần sắc khôi phục như thường nhưng từ ánh mắt chớp động vẫn có thể nhìn ra sự ngưng trọng trong đó.

Chất lỏng trong cự đỉnh trước mắt là dùng tới cả trăm loại kỳ độc chi vật luyện chế ra. Chính là được điều chế theo phương pháp luyện thể đi kèm với Tề Thiên La mà hắn thu được trong Hắc Vực trao đổi hội.

Hàn Lập muốn tu luyện Luyện Thần Thuật tầng thứ hai thì thân thể phải mạnh mẽ tiến thêm một bước, tự nhiên rất hứng thú đối với các phương pháp luyện thể cường đại.

Bản thân Tề Thiên La thì không mấy hữu dụng nhưng trái lại phương pháp luyện thể cùng với nó có chút bất phàm.

Về điều này có thể nhìn ra được vài phần trên người tên luyện thể lực sĩ ngày đó đã gõ hắc la. Đây cũng là nguyên nhân hắn giao dịch lấy Tề Thiên La.

Khi ở trong Vạn Bảo đại hội hắn không lập tức nghiên cứu luyện thể thuật Dị tộc này, nhưng khi trên đường du ngoạn Nhân Yêu hai tộc thì đã tìm hiểu cực kỳ thấu triệt.

Kết quả khiến hắn vừa mừng vừa sợ!

Dị tộc luyện thể thuật này tên gọi là *"Vạn Độc Hỗn Nguyên Thân"*, chính là một loại bí thuật quỷ dị vượt xa tưởng tượng của hắn.

Thuật này đại thể chia làm bảy tầng, tu luyện thêm một tầng thì có thêm công hiệu thần kỳ cường hóa thân thể.

Nếu tu luyện đại thành tất cả bảy tầng có thể khiến thân thể Nhân tộc bình thường trực tiếp sánh ngang những yêu tu cao cấp có uy danh thân thể mạnh mẽ, lại còn có thể khiến vạn độc bất xâm. Bất quá điều rắc rối duy nhất chính là bộ này công luyện thể thuật khác xa phương pháp tu luyện bình thường. Nó có yêu cầu là phải ngâm thân thể trong một loại chất lỏng đặc chế từ các loại kỳ độc thì tu luyện mới có hiệu quả.

Mà theo mỗi một tầng tinh tiến, chất độc phụ trợ tu luyện tự nhiên càng trở nên bá đạo.

Như vậy phương pháp tu luyện này hoàn toàn mượn ngoại lực nên nguy hiểm vô cùng! Dựa theo trong pháp quyết nói, người tu luyện tám chín phần ở trong tu luyện độc phát mà chết hoặc là thân thể không cách nào chịu được mà ngã xuống.

Đây là pháp quyết sáng tạo cho dị tộc nhân có thân thể vốn cường đại hơn nhân tộc rất nhiều.

Nếu đúng là Nhân tộc bình thường tu luyện công pháp này, tỷ lệ sống sót tự nhiên lại càng thấp tới đáng thương.

Ngay cả tên lực sĩ gõ Tề Thiên la ngày đó có thiên phú hơn người, bất quá chỉ tu luyện thành hai tầng đầu mà thôi, không dám tiếp tục tu luyện nữa.

Nhưng hết thảy mà nói đối với Hàn Lập không có vấn đề gì lớn.

Thân thể hắn phục dụng qua các loại linh dược linh quả cộng thêm Phạm Thánh Chân Ma Công tu luyện, trình độ kháng độc sớm đã cường đại tới mức nhân tộc bình thường khó có thể mơ tới. Ngay cả Vạn Độc Hỗn Nguyên Thân bá đạo dị thường, đối với hắn mà nói không mấy nguy hiểm.

Huống chi hắn sớm vận dụng Thải Lưu Anh đổi lấy Tinh Nguyệt Dịch.

Thường cách một thời gian hắn lại bôi lên toàn thân, sau đó dùng bí thuật hấp thu toàn bộ hiệu dụng linh dịch. Căn cơ thân thể càng thêm vững chắc. Kể từ đó tu luyện Vạn Độc Hỗn Nguyên Thân, xuất hiện khả năng cắn trả thấp cơ hồ gần như không có.

Trong những năm này, Hàn Lập còn cách mấy ngày lại uống vài chén Hồng La tiên tửu. Kết quả vui mừng phát hiện, linh tửu này quả thật có hiệu dụng thần kỳ cải thiện thể chất.

Bất quá khác với Vạn Độc Hỗn Nguyên Thân cùng Tinh Nguyệt Dịch là kịch liệt thay đổi thân thể khác thường. Hiệu dụng của linh tửu này cực kỳ nhỏ, từ từ thay đổi tư chất tu luyện. Nếu không uống trong thời gian dài thì gần như không thể phát hiện thay đổi.

Nhưng nếu kiên trì thì rõ ràng là có chỗ tốt khổng lồ.

Kể từ đó với việc tiến giai Hợp Thể hậu kỳ, Hàn Lập tự nhiên cảm thấy nắm chắc hơn vài phần.

Hắn vừa kết thúc du ngoạn khắp lưỡng tộc, trở về động phủ thì lập tức bắt đầu sưu tập các loại kỳ độc chi vật.

Mấy tầng đầu Vạn Độc Hỗn Nguyên thì hoàn hảo, tài liệu kịch độc bình thường cũng đủ hữu hiệu. Nhưng khi tu luyện tới ba tầng cuối thì cực kỳ khó khăn khi tìm tài liệu kịch độc thích hợp ở Nhân tộc, điều này khiến hắn đành phải mượn lực lượng yêu tộc thông qua Tần Tố Nhi.

Hắn nhớ phải hao tốn trên trăm năm, mới tu luyện Vạn Độc Hỗn Nguyên Thân xong tầng thứ sáu, hiện tại cũng đã đủ tài liệu kịch độc cần thiết cần cho tầng thứ bảy.

Đặc biệt yêu đan của Hàn Đàm Mặc Chu trong yêu tộc cũng cực kỳ hiếm thấy. Tần Tố Nhi phải tìm mất hơn mười năm nay mới thu thập được đầy đủ số lượng.

Dĩ nhiên trong thời gian này, Hàn Lập vẫn tiếp tục tu luyện pháp lực cùng Phạm Thánh Chân Ma Công.

Qua khảo nghiệm, phát hiện lực lượng lục dịch thần bí vẫn còn hữu dụng đối với Thực Độc Thảo. Đồng thời thành công đề cao một số mầm mống linh dược mang về từ Quảng Hàn giới, hắn luyện chế được khá nhiều loại đan dược tinh tiến tu vi Hợp Thể kỳ.

Những đan dược này bất kể phương pháp điều chế hay là tài liệu phụ trợ cũng khiến Hàn Lập hao tốn rất nhiều tâm huyết cuối cùng mới tạo thành.

Mà mấy loại đan dược nếu xuất hiện ngoại giới, tuyệt đối có thể làm cho những Hợp Thể lão quái vật phải tranh nhau vỡ đầu.

Dù sao cả Nhân Yêu lưỡng tộc cũng chỉ luyện chế được ít ỏi vài loại đan dược tinh tiến tu vi Hợp Thể kỳ, hơn nữa sản lượng thấp đến thảm thương.

Những Hợp Thể lão quái có được, tự nhiên phần lớn dùng trong thời điểm đột phá bình cảnh, căn bản không nỡ dùng khi tu luyện bình thường.

Nhưng đối với người có được thần bí lục dịch như Hàn Lập mà nói, những đan dược này cư mấy ngày hắn dùng một viên. Luận độ xa xỉ đủ khiến những khác Hợp Thể lão quái nếu biết thì không đố kỵ tới hộc máu mới lạ.

Bất quá cũng bởi thế nên tốc độ tinh tu pháp lực của hắn cực nhanh, cơ hồ là gấp bảy tám lần Hợp Thể tu sĩ bình thường.

Cho nên mới ngắn ngủn hơn hai trăm năm tu luyện, pháp lực đã tăng rất nhiều.

Chỉ cần Hàn Lập có thể luyện thành tầng cuối cùng Vạn Độc Hỗn Nguyên Thân, khổ tu hơn trăm năm thời gian hẳn là đột phá bình cảnh.

Hắn cậy vào một số linh đan cùng cường đại thân thể và thần niệm phụ trợ, đối với quan khẩu mà Hợp Thể tu sĩ không dễ vượt qua lại mấy phần nắm chắc đột phá.

Tâm niệm Hàn Lập lưu chuyển, ở trong lòng một lần nữa đánh giá hết thảy một phen. Đột nhiên thần sắc vừa động, ngoài thân lóe lên thanh quang, cả người đang ngồi xếp bằng chậm rãi bay lên, cũng vô thanh vô tức đến phía trên cự đỉnh bầu trời.

Thanh quang vừa lóe, tiếp theo trang phục trên người từ bay ra. Thân thể Hàn Lập trần như nhộng rơi vào trong đỉnh.

Những nọc độc ngũ sắc sặc sỡ lập tức bao phủ hoàn toàn thân thể hắn, chỉ còn lộ ra cái đầu.

Ngân sắc hỏa diễm ngoài đỉnh đột nhiên phát ra một tiếng thanh minh, bên trong sáng hỏa diễm ngời mơ hồ tạo thành những con ngân sắc Hỏa Điểu dài hơn thước, bay lượn không chừng quanh Hỏa Đỉnh, miệng không ngừng phun ra ngân diễm.

Trong phút chốc độ nhiệt trong đỉnh trở nên cực nóng. Từng đoàn từng đoàn độc vụ ngũ sắc từ bên trong toát nhanh ra tràn ngập khắp phòng.

Kể từ đó tự nhiên không thấy thân ảnh Hàn Lập nữa, chỉ có thể nghe phảng phất từng trận xương cốt bạo liệt giòn vang thỉnh thoảng truyền ra từ trong khói độc.

Thời gian ngày từng ngày trôi qua, nơi Hàn Lập hạ cấm chế phong ấn chưa từng mở ra.

Ngoài tam đệ tử là Bạch Quả Nhi thỉnh thoảng đến nơi đây kiểm tra lại cấm chế, phần lớn thời gian nơi này yên tĩnh vô cùng, dường như là một tử địa.

Mấy năm sau Khí Linh Tử cũng ngưng kết Nguyên Anh thành công, trở thành cao cấp vệ sĩ Thiên Uyên Thành.

Mà sau mấy chục năm khổ tu, rốt cục Bạch Quả Nhi cũng tiến cấp tới Kim Đan hậu kỳ.

Bất quá để thuận lợi cho việc ngưng kết Nguyên Anh về sau. Nàng đã tới trước biển sương mù nơi Hàn Lập bế quan, nhẹ giọng khẩn cầu một phen liền rời động phủ, bắt đầu đơn độc tự mình du ngoạn các nơi trong Nhân tộc.

Về phần Hải Đại Thiếu cũng tu luyện đến Kết Đan trung kỳ, sau khi Bạch Quả Nhi rời đi thì hắn trở thành đệ tử thường xuyên đến kiểm tra cấm chế.

Cứ như vậy, cuối cùng thêm một trăm hai mươi năm đi qua.

Một ngày kia Hải Đại Thiếu đang khống chế một con thuyền độc mộc trong suốt óng ánh, trên bầu trời cách động phủ của Hàn Lập mười dặm.

Đột nhiên hắn biến sắc đưa một tay khẽ bắt quyết, độn quang thu lại đem pháp khí dừng giữa không trung, sau đó vẻ mặt vẻ kinh nghi hướng về bầu trời xa xa.

Chỉ thấy nơi đó chẳng biết lúc nào xuất hiện một cơn lốc xoáy ngũ sắc thẳng tắp cao tới cả ngàn trượng, phảng phất như một cây cột chống trời, chung quanh mơ hồ có vô số ngân sắc điện hồ chớp động không dứt, đồng thời từ trong không ngớt có tiếng ùng ùng truyền ra.

Mà nhìn vị trí lốc xoáy rõ ràng là ngọn núi có động phủ sư tôn hắn.

"Chẳng lẽ là sư tôn…"

Hải Đại Thiếu cảm ứng được thiên địa nguyên khí nơi xa kịch liệt lưu chuyển, sắc mặt đầu tiên là âm tình bất định rồi cuối cùng lộ ra vẻ vui mừng lẩm bẩm nói.

Dị tượng thiên văn nơi xa kéo dài một lúc rồi mới từ từ tiêu tán, bầu trời lần nữa khôi phục như lúc ban đầu.

Hải Đại Thiếu thấy thế thì không chút chần chờ. Chân giẫm pháp khí, nhất thời con thuyền độc mộc hóa thành một đạo lam cầu vồng kích bắn tới.

Chốc lát đã đến, độn quang thu liễm rồi vội hạ xuống ngọn núi kia.

"Sư phụ! Đúng là lão nhân gia xuất quan. Thiên tượng vừa rồi cũng là do sư tôn dẫn động! Đồ nhi chúc mừng tu vi của sư tôn đại tăng!" Hải Đại Thiếu vội vã tiêu sái vào trong đại sảnh động phủ, trong này có hai người một nam một nữ đang ngồi, lúc này hắn vui mừng hướng sang nam tử xá dài thăm hỏi.

Nam tử tự nhiên là Hàn Lập vừa mới xuất quan, còn nữ tử bên cạnh là Băng Phượng vẫn ở trong động phủ tu luyện nhiều năm.

"Ra là Nguyệt Thiên, thiên tượng vừa rồi xác thực là ta tiến giai Hợp Thể trung kỳ tạo thành. Cũng nhờ Băng sư cô của ngươi xuất thủ kích phát cấm chế động phủ, kết quả đã áp chế hơn phân nửa thiên địa nguyên khí, nếu không sợ rằng đã khiến một số kẻ chú ý." Hàn Lập nhìn đệ tử trước mắt, khẽ mỉm cười nói.

Ủng hộ chỉ với 1 click và 5s! (http://adf.ly/2MKOD)

------oOo------

Chương 1841: Tân Phệ Kim Trùng biến dị

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tiểu muội nào có năng lực gì, hoàn toàn dựa vào sức mạnh pháp trận Hàn huynh đã bố trí trước đó, mới có thể ngăn chặn được sự chấn động của thiên địa nguyên khí. Với tu vi hóa của thần tiểu muội làm sao có được thần thông cỡ này" Băng Phượng khẽ cười một tiếng, ánh mắt lưu chuyển như nước.

"Sư tôn lão nhân gia, người quả thật đã trở thành hợp thể trung kỳ tu sĩ rồi, như vậy tốt quá. Kể từ giờ, chẳng phải ngay cả tu sĩ Hậu kỳ người cũng không cần sợ nữa." Hải Đại Thiếu há hốc miệng, hưng phấn nói.

"Ngươi hồ ngôn loạn ngữ cái gì. Tu sĩ Hậu kỳ đại thành có các đại thần thông ra sao, sư phụ sao có thể so sánh nổi. Bất quá ngươi trở về thật đúng lúc, ta định sau khi xuất quan không lâu thì lần nữa tiến vào trong Man Hoang thế giới.

Phỏng chừng cho dù thuận lợi thì ít nhất cũng phải mất vài trăm năm. Trước khi đi, ta muốn gặp ba người sư huynh muội các ngươi một lần, trên phương diện tu luyện chỉ điểm cùng an bài cho một phen. Các ngươi phải tranh thủ trước ma kiếp bộc phát, tu luyện tăng lên mấy tầng cảnh giới mới được. Khí Linh Tử thì không nói, việc hắn ngưng kết Nguyên anh ta đã nghe Băng sư cô của ngươi nói qua. nha đầu Quả Nhi cũng có tu vi Kết Đan hậu kỳ, cách ngưng kết nguyên anh bất quá chỉ trăm năm. Còn tu vi của ngươi chỉ là Kết đan trung kỳ thì thật chậm một chút. " Thần sắc Hàn Lập nghiêm túc nói.

"Sư tôn, do là pháp thể song tu nên chậm một chút là bình thường. Đồ nhi ở trên tu luyện không chút lười biếng." Nghe khẩu khí Hàn Lập có chút ngưng trọng, Hải Đại Thiếu sợ hết hồn, không khỏi vội vàng nói.

"Ta dĩ nhiên biết pháp thể song tu rất khó khăn nhưng khi ma kiếp bộc phát, những Cổ Ma cũng sẽ không quản ngươi tu luyện khó khăn thế nào, chỉ có thực lực cường đại mới có thể bảo trụ cái mạng nhỏ của ngươi trong ma kiếp." Hàn Lập hơi trợn mắt, tức giận nói.

"Vâng, sư phụ. sau này đồ nhi tu luyện nhất định sẽ càng thêm cố gắng." Lần này Hải Đại Thiếu không dám nữa lý sự gì nữa.

"Được rồi, lát nữa ta sẽ dùng Vạn Lý Phù báo cho Khí Linh Tử cùng Quả Nhi nhanh chóng trở lại. Ngươi cũng tạm thời không cần về Thiên Uyên Thành nữa, trước tiên ta sẽ chỉ điểm tu luyện cho ngươi. Hiện ngươi lui ra đi, ta muốn nói với Băng sư cô một số điều." Hàn Lập gật đầu lập tức phân phó nói.

"Tuân lệnh, sư phụ!" Hải Đại Thiếu vâng dạ rồi thối lui khỏi đại sảnh.

"Phượng Tiên tử, chúc mừng cô. Hiện tại chẳng những pháp lực khôi phục mà tu vi còn cao hơn một tầng!" Hàn Lập thấy thân ảnh Hải Đại Thiếu biến mất nơi cửa, mới quay sang Băng Phượng mỉm cười nói.

"Có được điều này hoàn toàn là nhờ Hàn huynh dốc đại lực tương trợ. Nếu không cung ứng nhiều đan dược như vậy thì tiểu muội đâu thể nào khôi phục nhanh đến thế. Mà Hàn huynh bất quá hai ba trăm lại tiếp tục tiến giai Hợp Thể trung kỳ, đây mới là sự tình làm cho người ta sợ hãi. Xem ra Hàn huynh tính trùng kích bình cảnh Hợp Thể hậu kỳ trước ma kiếp." Băng Phượng thản nhiên cười trả lời.

"Ha ha, tuệ nhãn của Phượng Tiên tử sáng như sao. Hàn mỗ đúng là có ý này. Nhưng đến lúc trùng kích bình cảnh, chỉ sợ cần nhờ tiên tử Thiên Phượng dùng một chút nguyên âm khí." Hàn Lập chậm rãi nói

"Hàn huynh yên tâm, đến lúc đó tiểu muội có thể có tu vi Hóa Thần hậu kỳ đại thành. Khi đó nguyên âm khí đối với Hàn huynh càng thêm hữu dụng. Bất quá mặc dù tu vi của ta còn thấp nhưng

thông qua xem điển tịch trong động phủ, cũng biết khó khăn khi Hàn huynh tiến giai Hợp Thể hậu kỳ sợ rằng vượt xa nhưng trước kia! Lần này liệu Hàn huynh đối nắm chắc mấy phần" Trên mặt Băng Phượng lộ một tia tò mò hỏi một câu.

"Hắc hắc, Hợp Thể tu sĩ nhân tộc chúng ta có trên trăm người nhưng số lượng hậu kỳ chỉ có thể đếm trên mười đầu ngón tay. Có thể tu luyện tới Hợp Thể kỳ, có đạo hữu nào không phải nhân tộc tu sĩ trăm vạn người chọn một, là trời kỳ tài ngút trời. Ta sao lại dám nói có mấy phần nắm chắc. Chỉ có thể đem hết toàn lực thử một lần thôi." Hàn Lập sờ sờ cằm từ chối cho ý kiến, trả lời.

"Ha ha, nếu những người khác nói như vậy nói không chừng thiếp thân cũng tin là thật. Bất quá Hàn huynh đã có kế hoạch này, sợ rằng nắm chắc ba bốn phần!" Đôi nhãn châu của Băng Phượng ánh lên chút kỳ quang nói.

"Ha ha, nếu đạo hữu quả thực nghĩ như thế tự nhiên cũng là tùy ngươi." Hàn Lập nghe vậy đầu tiên ngẩn ra, nhưng sau một thoáng ha hả cười lên.

"Bất quá Hàn huynh tính toán trùng kích hậu kỳ bình cảnh, bây giờ Nhân tộc lâu như thế không phải là ý định sáng suốt. Ma kiếp sắp bộc phát, Nhân Yêu lưỡng tộc chúng ta cùng mấy tộc phụ cận ký kết minh ước, nhưng mấy tộc lân cận Man Hoang thế giới lại càng thêm hỗn loạn." Giọng nói vừa chuyển, Băng Phượng có chút lo lắng nói.

"Về điều này đương nhiên ta biết. Bất quá lần này đi là cực kỳ trọng yếu, bắt buộc phải làm." Hàn Lập thu lại vẻ cười, có mấy phần ngưng trọng nói. *"Nếu Hàn huynh nói như thế tự nhiên có đạo lý của mình. Tiểu muội sẽ không khuyên nữa. Hơn nữa Hàn huynh mới vừa tiến giai trung kỳ, chuyến đi này xem như củng cố lại cảnh giới."* Băng Phượng cười khổ một tiếng nói.

"Đa tạ Phượng Tiên tử nhắc nhở. Ta cũng không có ý định rời đi lập tức. Ít nhất cũng hai ba năm sau mới có thể lên đường. Khi đó sợ rằng làm phiền Phượng đạo hữu chiếu cố chỉ điểm ba đệ tử của ta nhiều một chút." Hàn Lập khẽ mỉm cười như đã định liệu trước nói.

"Ha ha, ba đệ tử ký danh của huynh luôn cung kính đối với ta, cho dù Hàn huynh không nói ta cũng tận tâm chỉ điểm bọn họ. Về điều này xin Hàn huynh cứ yên tâm là được." Băng Phượng cười dài một lời đáp ứng.

"Vậy thì đa tạ Phượng tiên tử. Đúng rồi, sau khi ta rời đi, nếu đạo hữu gặp phải phiền toái không thể giải quyết thì có thể cầm tín vật của ta đến Cốc gia hoặc là Kim Việt thiền sư Thiên Uyên Thành..." Hàn Lập mừng rỡ, tiếp tục hướng sang Băng Phượng dặn dò thêm một số sự tình, thanh âm lanh lảnh vang vọng ở trong đại sảnh.

Hai tháng sau khi nhận được tin tức, Khí Linh Tử vội từ Thiên Uyên Thành trở về tới Hàn Lập động phủ.

Qua thêm nửa năm, Bạch Quả Nhi cũng trở lại nơi đây.

Hai người cùng Hải Đại Thiếu bắt đầu tiếp nhận sự chỉ điểm của Hàn Lập, một số điểm khó hiểu trên tu luyện đã bắt đầu được khai sáng. Mà tin tức hắn tiến giai Hợp Thể trung kỳ, Hàn Lập cũng nghiêm cấm truyền ra ngoài, ngoại giới vốn không hề hay biết.

Cứ như vậy ba năm chợt lóe qua đi.

Một ngày kia, đại môn nơi động phủ chậm rãi mở ra, Hàn Lập một thân áo bào xanh đi ra.

Theo sát phía sau là Băng Phượng cùng ba vị đệ tử ký danh.

"Phượng Tiên tử không cần tiễn xa nữa. Sau này ba người các ngươi cũng không được chậm trễ việc tu hành của mình, có chỗ không hiểu có thể thỉnh giáo Phượng tiên tử." Hàn Lập xoay người hướng Băng Phượng hơi vừa chắp tay sau, vừa hướng Bạch Quả Nhi ba người bình tĩnh nói.

"Vâng, sư phụ, nhất định chúng đệ tử không chậm trễ tu luyện "
"Chúc Hàn huynh mã đáo thành công!"

Bạch Quả Nhi ba người rối rít cung kính mà Băng Phượng cũng làm lễ cung tiễn hắn.

Hàn Lập gật đầu, ngoài thân lóe lên thanh quang, liền không nói thêm mà hóa thành một đạo thanh sắc cầu vồng bay lên trời, phá không rời đi. Chốc lát sau thân ảnh đã biến mất ở cuối chân trời.

"Trở về thôi, hi vọng sư tôn các ngươi một đường thuận lợi. Các ngươi cũng đừng vội rời động phủ, trước tiên đem những gì sư phó của ngươi truyền thụ cho tìm hiểu thấu triệt rồi hãy nói." Băng Phượng rốt cục thu hồi ánh mắt, hướng sang ba người Hải Đại Thiếu nhẹ giọng nói.

Ba người đương nhiên vâng dạ trong miệng. Bốn người xoay người trở về động phủ, sau khi cánh cửa đá màu xanh đóng lại, chung quanh một lần nữa trở nên yên tĩnh không tiếng động.

Thanh sắc kinh hồng ở vạn trượng trên bầu trời kích bắn mà đi, Hàn Lập trong độn quang lộ vẻ mặt do dự, nhưng đang đánh giá cái gì. Bỗng nhiên ánh mắt của hắn lóe lên, tay áo vừa động, một đạo kim quang từ trong bắn ra, bay qua bay lại không ngừng trong độn quang.

Đơn thủ của hắn hướng về kim quang hư không một trảo.

Nhất thời kim quang vù vù một tiếng rồi hiện ra trong tay, quang hoa thu lại, hiện ra một con bọ cánh cứng to bằng nắm tay, bộ dáng vô cùng dữ tợn.

Toàn thân linh trùng này chói lòa kim quang, bộ dáng giống hệt thể trưởng thành của Phệ Kim Trùng nhưng bên thân phân bố những hoa văn diễm lệ đủ mọi màu sắc, lộ ra vẻ cực kỳ quỷ dị. Hàn Lập ngắm nhìn Ma trùng này, đột nhiên trong miệng phát ra một tiếng cười khẽ.

Linh trùng chợt mở hai cánh quạt lên vù vù, đồng thời bên ngoài những vằn cánh ngũ sắc chợt sáng lên chói mắt.

Một màn không thể tưởng tượng theo đó xuất hiện! Chỉ thấy toàn thân linh trùng vặn vẹo một trận, thân thể cùng đôi cánh dần dần trở nên trong suốt, dưới ánh linh quang thì ẩn hiện như hư ảnh.

Bàn tay vừa động, linh trùng đằng không bay lên rồi lóe lên biến mất không thấy, phảng phất như chưa từng xuất hiện ở chỗ này.

Hàn Lập thấy vậy thì khóe miệng không khỏi lộ ra nụ cười, đột nhiên trở tay đánh ra một trảo.

Giữa năm ngón tay lóe lên ngũ sắc quang hoa, linh trùng đang ẩn nặc lần nữa hiện hình ra rồi tóm gọn trong tay. Nhưng thân thể côn trùng này vẫn chớp lòe chợt sáng chợt tối.

" Thất Thải Đan thật hữu hiệu như trong truyền thuyết, có thể đem những thể thành thục của Phệ Kim Trùng lần nữa tiến giai biến dị, chẳng những phi độn tốc độ nhanh hơn trước kia rất nhiều mà còn có thiên phú thần thông ẩn nặc thân hình. Nếu là khi đấu pháp thì có hiệu quả rất lớn." Hàn Lập lẩm bẩm nói nhỏ hai tiếng, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Bọ cánh cứng dữ tợn này dĩ nhiên là Hàn Lập dùng lượng lớn yêu đan Phi Hồng Ngư luyện chế ra Thất Thải Đan tỉ mỉ bồi dưỡng, lần nữa tiến giai thành Phệ Kim Trùng biến dị.

Kết quả này khiến hắn vừa lòng phi thường.

Những Phệ Kim Trùng biến dị này chẳng những có thiên phú ẩn nặc thân hình, hơn nữa bất kể độ hung ác hay là cường ngạnh càng lợi hại thêm ba phần. Hàn Lập tự tin nếu một lần có thể khu sử hơn vạn linh trùng này, chỉ sợ Hợp Thể hậu kỳ tu sĩ gặp qua cũng phải sợ hãi.

Đáng tiếc dù hắn mới tiến giai Hợp Thể trung kỳ, nhưng độ cường đại của thần niệm chưa đủ để thao túng số lượng linh trùng nhiều như vậy. Bất quá khi tiến giai Hợp Thể hậu kỳ, tu luyện thành công Luyện Thần Thuật tầng thứ hai thì sẽ có khả năng này.

Đây cũng là nguyên nhân Hàn Lập nóng lòng tiến giai Hợp Thể hậu kỳ. Chỉ cần tu vi thật đến cảnh giới này, hắn tự nhiên sẽ có thêm một đòn sát thủ này.

Thở dài một hơi, tay áo hắn run lên, Phệ Kim Trùng trong tay lóe lên không thấy bóng dáng.

Trong lòng thúc giục pháp quyết!

Thanh sắc kinh hồng run lên, nhất thời tốc độ còn nhanh hơn trước nhiều, nhằm hướng Thiên Uyên Thành kích bắn mà đi.

------oOo------

Chương 1842: Ma ảnh tới gần

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trên không trung một vùng sa mạc mênh mông vô bờ trải dài toàn cát vàng, một con ưng khổng lồ hai đầu màu bạc đang kéo một chiếc chiến xa màu đồng cổ, chớp động thanh quang nhàn nhạt phi hành trên bầu trời.

Mà ở giữa chiến xa, Hàn Lập khép hờ hai mắt khoanh chân ngồi trong đó, da thịt mơ hồ có một tầng kim quang lưu chuyển không ngừng.

Bỗng nhiên sắc mặt hắn vừa động, cánh tay vừa nhấc vung lên hướng hư không trước người.

Bỗng không gian phía dưới chiến xa bắt đầu dao động, một đạo kiếm khí màu xanh dài chừng vài chục trượng hung hăng trảm thẳng xuống phía dưới.

Chợt lóe một cái, kiếm khí tựa như ảo ảnh chém xuống cát thì không thấy bóng dáng đâu nữa.

Một tiếng rống kinh thiên động địa từ phía dưới cát vàng vang lên, dòng cát ở chung quanh phút chốc như thác nước chảy ngược phun thẳng lên trên.

Mà ở dưới mắt lớp cát vàng mênh mông, một con cổ thú Cự tầm dài hơn trăm trượng hiện ra, thân hình khổng lồ chỉ kịp giương lên không trung dãy dụa vài cái rồi rơi xuống, đồng thời phun ra những tia máu màu xanh lục.

Chiến xa căn bản không dừng lại, chớp động mấy cái liền hướng phía xa kích bắn mà đi.

Hàn Lập đang ngồi xếp bằng trên chiến xa, tới giờ vẫn chưa thèm liếc nhìn, sau khi phất tay liền tiếp tục yên lặng tu luyện.

Ở sâu trong một tòa cung điện lớn dưới biển, trong mật thất một cái kén đỏ như máu đường kính tới bảy tám trượng lơ lửng trên không.

Kén máu phun ra vô số tơ máu chi chít, chiếm cứ một góc mật thất.

Mà thân kén óng ánh nửa trong suốt, nhìn từ xa có thể thấy từng cụm tơ máu, mơ hồ như một đạo hắc ảnh không ngừng lưu chuyển, lại gần có thể nghe tiếng bịch bịch trầm đục tựa như một trái tim mạnh mẽ đang thong thả đập.

Ở Phong Nguyên đại lục, có một bạch y nữ tử thanh lệ thoát tục cùng một đại hán vận hắc bào tướng mạo xấu xí đang lơ lửng tại trên không một hạp cốc rộng lớn, bốn phía được bao vây bởi số lượng dị tộc nhân tính bằng đơn vị hàng nghìn.

Mà dị tộc nhân này, thân thể to lớn có nước da màu xanh lục, cổ dài khác thường, lại có hai chi trước như những Cự nhận sắc bén, tư thế thật giống một con bọ ngựa thật lớn đang vươn thẳng người.

Bất quá ở dưới hạp cốc, sớm đã chồng chất một đống thi thể của dị tộc, cơ thể bị cụt hết chân tay phủ đầy mặt đất, nhìn qua cực kỳ kinh người.

Tuy rằng trên người hắc bào đại hán không vết máu nhưng sát khí trùng thiên, trên hai gò má phủ đầy những chiếc vảy màu đen, đồng thời cổ tay áo lộ ra hai cánh tay đen thùi lùi dị thường, trực tiếp biến ảo như mười ngọn đoản nhận sắc bén, bộ dáng như hung thần ác sát.

Dưới chân bạch y nữ tử xuất hiện một đóa hoa lớn màu hồng, thần sắc cực kỳ thong dong nhàn nhã

Tuy rằng chỉ là hai người nhưng lại làm dị tộc nhân bốn phía kinh sợ cực độ.

"Bổn tọa nói lại lần nữa, đem lục tộc Thánh Tinh Chi Hoa của Lục

Chi tộc các ngươi giao ra đây thì ta lập tức đi. Nếu không bổn tọa chỉ còn cách giết sạch cả tộc các ngươi, rồi tự mình đi tìm thánh hoa" Bạch y nữ tử mở miệng nói, tiếng nói nhẹ nhàng tựa như là chuyện rất nhỏ.

"Thánh hoa là bảo vật trấn tộc của chúng ta, sao có thể giao cho ngoại nhân. Tiền bối tuy thần thông quảng đại, nhưng yêu cầu này nhất định không được" Một gã dị tộc dùng ánh mắt oán hận liếc nhìn hắc bào nam tử vừa tàn sát tộc nhân nói.

Hắn là một tồn tại Hợp Thể trung kỳ, là một trong những kẻ pháp lực cao nhất của dị tộc nhân.

Phía sau còn có ba gã Hợp Thể sợ kỳ khác, lúc này trong mắt cũng lộ vẻ phẫn nộ.

Bất quá sau một phen đại chiến, bọn hắn cùng với đại trưởng lão đều bị bạch y thiếu nữ kia dùng khí tức cường hoành trấn nhiếp chế trụ, căn bản không thể nhúc nhích, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắc bào đại hán đồ sát hàng loạt tộc nhân khác.

Tộc nhân của hắn cũng liều mạng chống cự nhưng chỉ trong một thời gian ngắn, đại hán kia đã giết hơn người.

Đối phương thần thông quảng đại, thủ đoạn ngoan độc khiến bọn họ vừa giận vừa sợ tới lạnh cả người.

Bọn họ biết rằng hiện bổn tộc gặp phải kiếp nạn lớn, không cẩn thận là thảm họa diệt tộc ở ngay trước mắt.

Đối phương là tồn tại Đại Thừa kỳ, trong tình huống thế này hắn còn biết làm gì!

"Bổn tọa mặc kệ. Hoặc giao ra thánh hoa hoặc là tộc các ngươi từ nay xóa tên khỏi Linh giới, không có lựa chọn nào khác"

Bạch y nữ tử thản nhiên nói, ngữ khí cực kỳ lãnh khốc vô tình.

"Các hạ một thân Đại Thừa kỳ, lại khi nhục một tiểu tộc ẩn thế như chúng ta, dùng thủ đoạn cường đoạt bảo vật, không cảm thấy

mất thân phận sao" Đại trưởng lão do dự một hồi vẫn không cam lòng nói.

"Không cần nói khích, Thánh hoa với ta có chỗ hữu dụng, bổn tọa nhất định phải thu về mới được. Ngươi không cần tồn tại ý nghĩ may mắn. Ta đếm tới mười, nếu không đem Thánh hoa giao ra, ta sẽ đích thân xuất thủ"

Bạch y nữ tử mỉm cười nói, làm cho tộc nhân cảm thấy trong lòng trầm xuống.

"Một"

"Hai"

…

Bạch y nữ tử thản nhiên đếm từng chữ. Thanh âm nghe thật êm nhưng vào tai tộc nhân bốn phía thật giống như tiếng chuông truy hồn, cả đám sắc mặt đại biến.

"Tiền bối không cần đếm nữa, ta sẽ giao ra Thánh Tinh Chi Hoa! "

Sắc mặt đại trưởng lão xám ngoét, rốt cục không chịu được hữu khí vô lực khuất phục nói.

"Làm như vậy mới là sáng suốt! chỉ cần giao Thánh hoa ra, bổn tọa tự nhiên không hứng thú với quý tộc nữa"

Bạch y nữ tử giơ cánh tay lên vén mái tóc, cười khẽ nói.

Vì thế hết thảy sự tình phía sau rất đơn giản.

Các dị tộc nhân được đại trưởng lão phân phó, lập tức phản hồi cấm địa trong hạp cốc.

Chưa tới nửa canh giờ sau, một tộc nhân với vẻ mặt bi phẫn đưa một chiếc hộp gỗ màu xanh biếc cho bạch y nữ tử.

Nàng thậm chí không có mở ra, chỉ dùng thần niệm đảo qua, sắc mặt trùng xuống. Hắc bào đại hán vừa thấy vậy, sắc mặt cũng khẽ biến, hiện lên một tia dữ tợn.

Mấy gã Hợp Thể kỳ dị tộc nhân thấy thế trong lòng nhảy dựng lên, thiếu chút nữa nghĩ đến đối phương muốn đổi ý.

Cũng may sau đó bạch y nữ tử hướng sang hắc bào đại hán thản nhiên nói *"Đi"*, rồi đóa hoa lớn phía dưới chân chợt động, lập tức thành một đạo hồng quang hướng phía xa bay đi.

Hắc bào đại hán cũng thét dài một tiếng, hóa thành một đạo hắc khí theo sát bạch y nữ tử

Một lát sau, hai người hoàn toàn tiêu thất trong mắt đám dị tộc nhân.

Các dị tộc nhân lúc này mới thở ra một hơi.

Tuy rằng mất đi Thánh hoa chí bảo khiến bọn họ vốn yếu nhược giờ lại càng khó khăn, nhưng ít nhất cũng không bị họa diệt tộc.

Đại trưởng lão hạ lệnh, tộc nhân lập tức bay xuống hạp cốc, thu thập tộc nhân thi hài.

Lúc đó, bạch y nữ tử cùng hắc bào đại hán đã ở ngoài vài vạn dặm.

"Thánh tổ, chẳng lẽ Thánh hoa này không phải thứ lão nhân gia tìm kiếm sao?"

Hắc bào đại hán phi hành một hồi, nhịn không được hỏi một câu.

"Không phải. Chỉ là hình dáng giống như linh hoa ta đang tìm kiếm, tuy đây là thiên địa linh vật hiếm có nơi Linh giới này nhưng với ta không có ích lợi gì" Bạch y thiếu nữ bình tĩnh trả lời.

"Nói vậy, công sức một hồi của chúng ta…" Hắc bào đại hán nghe thì trên mặt đầy vẻ thất vọng

"Vật kia sao có thể tìm được nhanh như thế, chúng ta đã tìm mấy

đại tộc ở khu vực quanh đây rồi. Tiếp theo sẽ tới khu vực phía sau tìm kiếm. Tuy rằng diện tích Phong Nguyên đại lục không lớn hơn Lôi Minh đại lục bao nhiêu nhưng số lượng chủng tộc đông đúc hơn mấy lần, muốn tìm được cũng phải mất khá nhiều tâm tư" Bạch y nữ tử có chút dị sắc trả lời.

"Vâng, đại nhân"

Hắc bào đại hán thầm thở dài nhưng mặt đầy kính sợ đáp ứng một tiếng, thành thành thật thật không hề hỏi nữa.

Tám mươi năm sau, trên mặt một vùng biển xanh thẳm, một đám Phi Linh nhân đang liều mạng vỗ cánh bay đi.

Những người này nam có nữ có, niên kỷ cũng còn trẻ, tu vi cao nhất chỉ là Nguyên anh kỳ, còn lại phần lớn là Kim đan kỳ.

Vô luận tu vi cao thấp, hơn mười Phi Linh nhân đều toàn lực dùng phi độn thuât chạy đi, thỉnh thoảng nhìn ra xung quanh, trên mặt tỏ vẻ kinh hoàng

Chỉ thấy đằng sau, không biết khi nào lại có một đạo ngân tuyến phóng tới, mắt thường cũng có thể thấy tốc độ cuồng quyển bắn tới, mơ hồ còn vang lên những tiếng ầm ầm liên miên không dứt

Sắc mặt đám Phi Linh nhân lại càng thêm sợ hãi, trực tiếp thi triển bảo mệnh bí thuật hoặc các loại linh phù bảo vật.

Nhất thời độn tộc nhanh hơn một chút, nhưng cũng không giữ nổi khoảng cách với ngân tuyến phía sau.

Sau nửa giờ phi hành, rốt cục các Phi Linh nhân bởi vì pháp lực cạn kiệt, độn tốc cũng dần chậm lại.

Khoảng cách giữa song phương ngày càng gần.

Từ đó nhìn mắt thường cũng có thể nhìn rõ chân diện mục của ngân tuyến kia.

Đó mà một cái vòi rồng với tốc độ không thể tưởng tượng nổi đang ào ào cuốn tới.

Vòi rồng chẳng những to lớn vô cùng, bên trong lại mơ hồ có vô số điện hồ băng bạc, lại nổ vang không dứt, thanh thế thực kinh người.

Mắt thấy cơn lốc cách tầm hơn trăm dặm, chỉ chốc lát có thể đuổi tới khiến đám Phi linh nhân tỏ vẻ tuyệt vọng

Bọn hắn vừa mới ra biển để thí luyện vậy mà lại gặp ngay thiên tai *"Ngân Triều"* ở hải vực phụ cận, xem như tám chín phần chết chắc.

Cho dù tới đường cùng, đám Phi Linh nhân tự nhiên cũng không cam tâm chịu chết.

Lúc này một gã Nguyên anh kỳ hét lớn, những kẻ xung quanh cũng thôi không chạy trốn chết nữa, theo đó nhanh chóng tạo thành một trận hình kỳ quái, từ trạc thủ trữ vật lấy ra một cây pháp trượng kỳ quái múa may không thôi!

------oOo------

Chương 1843: Lại trở về Phi Linh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhất thời tầng tầng sóng quang nối tiếp nhau từ trong trận kỳ dập dềnh tỏa ra, sau đó giao thoa hình thành một khối quang cầu thật lớn, đem cả đám Phi Linh nhân ở đây bao phủ vào trong, thoạt nhìn năng lực phòng ngự xác thực không kém.

Bất quá những Phi Linh nhân trẻ tuổi, thân ở khối quang cầu bảo hộ nhìn cơn lốc từ phía sau đang gào thét mà đến thì sắc mặt không còn chút máu.

Tại trước mặt *"Ngân triều"* đỉnh đỉnh đại danh, cho dù pháp trận phòng hộ của bọn họ cũng có điểm bất phàm nhưng vô pháp chống đỡ được lâu.

Về điểm này đã sớm có vô số kẻ ra biển ngã xuống trong thiên tai nghiệm chứng qua không biết bao nhiêu lần rồi.

Một khi bị hút vào trong Ngân triều, cảnh giới dưới Hóa Thần tất nhiên là không may mắn. Mà tồn tại đẳng cấp Hóa Thần bất quá miễn cưỡng tự bảo vệ mà thôi, có thể giữ được tính mệnh thoát ra hay không còn phải xem Thiên ý.

Nếu muốn giải cứu nhiều người ở đây như vậy, phải là tồn tại Luyện Hư hậu kỳ đại thành hoặc đẳng cấp Hợp Thể mới có khả năng làm được.

Mà bọn họ thâm nhập vào trong hải dương xa như thế, sao có thể có tiền bối cao nhân trong tộc đi ngang qua chứ.

Dẫn đầu đám Phi Linh nhân là hai Nguyên anh hậu kỳ, một nam một nữ cuống quít thương lượng với nhau vài câu nhưng sắc mặt vô cùng khó coi, hiển nhiên đã hết cách xoay chuyển thế cục.

Mắt thấy cơn lốc khổng lồ cách bọn họ bất quá hai ba mươi dặm, trong khoảnh khắc có thể bao phủ khối quang rất lớn kia, đột nhiên một gã Phi Linh nhân kinh hỉ quát to một tiếng:

"Mau nhìn, trong Ngân triều hình như có người!"

Vừa nghe lời này các Phi Linh nhân khác cả kinh, vội vàng nhìn theo hướng tên Phi Linh nhân kia vừa chỉ.

Chỉ thấy trong Ngân triều cuồn cuộn cách đây không xa, quả nhiên có một điểm thanh quang chớp động không thôi, thật giống như có người đang khu sử độn quang.

Nhưng do ảnh hưởng của thiên địa nguyên khí hỗn loạn trong Ngân triều, đám Phi Linh nhân vô pháp dụng thần niệm phân biệt người trong độn quang rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Bất quá thanh quang ở trong Ngân triều ổn trọng như núi Thái Sơn, đang theo một hướng khác trong Ngân triều bắn đi, một bộ căn bản không xem điện quang thạch băng trong cơn lốc vào đâu.

Một màn này lại khiến đám Phi Linh nhân như thấy cứu tinh!

Lúc này hai nam nữ Nguyên Anh Kỳ Phi Linh nhân kinh hỉ liếc mắt nhìn nhau, sau đó hai người cơ hồ đồng thời phát ra một tiếng huýt dài.

Tiếng huýt một dương cương một âm nhu, sau khi âm dương giao tế thì át cả nổ ầm ầm của Ngân triều trực tiếp xuyên khắp tầng trời cao.

Âm điệu cao thấp biến hóa trong tiếng huýt không phải không theo vần luật, chính là tín hiệu chuyên môn dùng để cầu cứu của Phi Linh tộc.

Chỉ cần trong người Ngân triều không phải bị điếc, nhất định sẽ phát hiện bọn họ đang cận kề hiểm cảnh.

Quả nhiên độn quang màu xanh vốn đang bắn nhanh trong Ngân triều, dường như vì tiếng huýt mới vang lên mà dừng lại.

Nếu có người ở gần độn quang, có thể phát hiện bên trong có một thân ảnh đang quay đầu nhìn lại phương hướng vừa phát ra tiếng huýt, tựa hồ có chút ngạc nhiên.

"Các ngươi là đám vãn bối nhất tộc nào của Phi Linh nhân, vì sao xuất hiện tại nơi đây!"

Một thanh âm xa lạ nam tử đột nhiên vang lên bên trong khối cầu hộ tráo rất lớn kia, khuấy động khiến tất cả mọi người đều được nghe rõ ràng.

"Chúng vãn bối là đệ tử của tam tộc Ngũ Sắc, Bạch Ngọc, Thiên Bằng, đến đây là vì thí luyện, vạn lần không ngờ đụng phải Ngân triều ngàn năm một lần, mong tiền bối mở lượng từ bi cứu chúng vãn bối một mạng."

Nguyên Anh kỳ nam tử thoáng mừng rỡ, không chút lưỡng lự vội lớn tiếng trả lời.

Bất quá nam tử xa lạ nghe xong lời này lại trầm mặc một lúc, không thấy truyền âm lại.

Điều này lại khiến trong lòng đám Phi Linh nhân trầm xuống.

Nếu đối phương không nắm chắc giúp đám người bọn họ thoát ra từ trong Ngân triều, tự nhiên sẽ không mạo hiểm.

Nhưng cũng may độn quang màu xanh tại xa xa không có bay đi, tựa hồ có chút do dự, điều này khiến bọn họ còn một tia hy vọng.

Mà chỉ thoáng một chốc lát này, cơn lốc khủng khiếp đã mang theo vô số điện hồ cùng thạch băng đem tất cả bọn họ cuốn vào trong.

Trong nháy mắt tiếng sấm rền giật đoành đoành như muốn xé màng nhĩ, tiếng ma sát kinh thiên động địa phát ra từ lớp ngoài quang cầu hộ tráo. Chỉ thấy tầng phòng hộ dày đặc rung động kịch liệt một trận, dường như có thể bị nghiền nát bất cứ lúc nào.

Những Phi Linh nhân thấy cảnh này đương nhiên đại kinh thất sắc.

Hai nam nữ Nguyên anh vội quát lên chói tai, lúc này ngoài thân đám người không ngừng cuồng thiểm các loại linh quang, nhanh chóng cầm trận kỳ trong tay, đem toàn thân linh lực liều mạng cuồng chú vào.

Vòng bảo hộ như muốn vỡ ra lại bừng sáng lên một trận hào quang, lần nữa ngưng dầy trở lại.

Bất quá có thể thấy đám Phi Linh nhân tiêu hao pháp lực rất lớn, rõ ràng không thể kiên trì bao lâu. Sinh mạng của bọn họ tự nhiên ký thác tại trên người nam tử xa lạ có thể xuất thủ tương trợ kia.

"Đã có tiểu tử Thiên Bằng tộc trong này, ta không tiện khoanh tay đứng nhìn. Để ta đưa các ngươi rời khỏi nơi đây!"

Cuối cùng âm thanh thản nhiên của nam tử xa lạ lại lần nữa truyền đến!

Những Phi Linh nhân tự nhiên mừng rỡ như điên, nhưng còn không chờ bọn họ truyền âm biểu thị với đối phương thì chợt nghe phía trên ở ngoài quang tráo nổ ra một tiếng sét giật!

Từng đạo điện hồ cỡ miệng bát cuồng thiểm, giật đoành đoành hiện ra rồi như đan vào nhau, hình thành một Lôi Quang Điện Trận đường kính trên mười trượng.

Tại nơi trung tâm của lôi trận chợt lóe một cái, một nam tử vận thanh bào, trên lưng có một đôi cánh óng ánh hiện ra.

Ánh mắt hắn lạnh lùng đảo qua phía dưới, không nói hai lời đơn thủ liền bấm pháp quyết.

Nhất thời hai cánh phía sau đồng thời vỗ một cái, trong âm thanh lôi minh vang động, một pháp trận khá lớn do ngân sắc điện hồ hợp thành lập tức bắn xuống phía dưới.

Vòng bảo hộ nguyên bản đang đau khổ chống đỡ, trong nháy mắt khi vừa tiếp xúc với Lôi trận thì như khối bóng khí khổng lồ vụn vỡ tan biến đi.

Tất cả Phi Linh nhân ở trong vô cùng kinh hãi, chỉ thoáng thấy trước mắt là một vùng sáng bạc chói lòa rồi tất cả triệt để bao trùm trong điện quang.

Bọn họ chỉ cảm giác thiên toàn địa chuyển một trận đồng thời bên tai vang lên một tiếng nổ cực lớn. Nhất thời Lôi trận tiêu thất trong hư không.

Sau một khắc, tại trên bầu trời ngoài khơi một nơi cách Ngân triều ngoài vạn dặm truyền ra một trận tiếng sấm động, một Lôi Điện Quang Trận xé rách hư không hiện ra.

Đám Phi Linh nhân vừa bị Ngân triều vây khốn, nhanh chóng từ thoát ra trung tâm lôi trận, trực tiếp được truyền tống tới nơi đây.

Bọn họ vốn từ nơi tử địa lại thấy ánh dương quang, đầu tiên là giật mình nhìn xung quanh một phen, phát hiện bản thân đang ở chỗ an toàn thì hưng phấn có thể nghĩ, nhịn không được một phen vui sướng.

"Đa tạ ân cứu giúp của tiền bối, không biết người là vị trưởng lão nào của Thiên Bằng tộc?"

Bất quá Nguyên Anh kỳ nam tử cầm đầu đã liếc mắt thấy được một người vận thanh bào đang lơ lửng bất động trên bầu trời. Với cảnh giới của hắn căn bản không thể nhìn ra tu vi đối phương sâu cạn thế nào, thầm rùng mình vội thi lễ thật sâu rồi nói.

Lúc này những người khác cũng đã phát hiện ra Ân nhân cứu mạng. Nhanh chóng cung kính làm đại lễ tham kiến.

"Thiên bằng tộc! Hắc hắc! Đương nhiên không phải. Bất quá ngày trước ta cùng Thiên Bằng tộc có chút sâu xa, các ngươi ở đây đã có người Thiên Bằng tộc, ta không nỡ thấy chết mà không cứu." Thanh bào nam tử phảng phất mới hơn hai mươi, nghe lời của

Nguyên Anh kỳ nam tử thì mỉm cười, lộ ra những chiếc răng trắng đều trong miệng.

Người này tự nhiên chính là Hàn Lập, hao tốn hơn tám mươi năm cuối cùng mới đi tới phụ cận Phi Linh tộc.

Với thần thông của hắn bây giờ có thể so với tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ đại thành, trên đường đi không gặp nguy hiểm thực sự nhưng các loại phiền phức thì không ít.

Đặc biệt vì vòng tránh mấy chỗ hiểm địa nên hắn đã hao tốn thêm hơn mười năm mới bình yên đi tới nơi đây.

"Bất kể thế nào, ân cứu mạng của tiền bối, chúng vãn bối suốt đời khó quên. Mong rằng có thể ban thưởng tính danh, chúng vãn bối khi trở về nhất định bẩm rõ việc này với trưởng lão trong tộc, hơn nữa sẽ có trọng tạ!" Những Phi Linh nhân này tuy tu vi không cao nhưng tựa hồ đều có chút thân phận trong tộc. Nữ tử Nguyên Anh kỳ Phi Linh tộc phía sau hai cánh ngũ sắc, rõ ràng là người của Ngũ Sắc tộc, cung kính hướng về Hàn Lập nói.

"Được rồi, cứu các ngươi bất quá chỉ là nhấc tay mà thôi, cũng không cần trọng tạ cái gì. Bất quá ta nhất mực tu luyện ở man hoang thế giới này, đối với tình huống các tộc có chút không rõ. Các ngươi đem sự tình phát sinh mấy trăm năm nói cho ta một chút." Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, thản nhiên nói.

"Tiền bối đã hỏi, vãn bối nếu biết đương nhiên sẽ nói ra. Thời gian mấy trăm năm gần đây đích xác Phi Linh tộc chúng ta xảy ra rất nhiều đại sự. Bất quá trong đó nổi danh nhất là sự tình mấy đại yêu vương nơi Địa Uyên bỗng nhiên thất tung không thấy, cuối cùng các tộc chúng ta liên thủ phá được toàn bộ Địa Uyên." Nữ tử Ngũ Sắc tộc cân nhắc một chút rồi thành thật trả lời.

"Địa Uyên đã bị công chiếm! Việc này xác thực không nhỏ, chậm rãi tỉ mỉ nói cho ta hết đi." Trong lòng Hàn Lập cả kinh nhưng trên mặt không lộ chút dị sắc.

"Vâng, tiền bối. Việc này nói đến thì dài dòng, bắt đầu là từ Thánh Tử Thí Luyện mấy trăm năm trước..." Nữ tử Ngũ Sắc tộc tự nhiên

tuân mệnh từ từ kể lại.

Không bao lâu ngoài thân Hàn Lập lóe lên thanh quang, hóa thành một đạo thanh kinh hồng thoát ly khỏi đám Phi Linh nhân, chớp động mấy cái thì biến mất.

"Hiên sư muội, vừa rồi ngươi đem nhiều sự tình trong tộc nói cho người đó, sẽ không xảy ra điều gì chứ?" Nguyên Anh kỳ nam tử sau khi thấy Hàn Lập triệt để không còn tung tích, bỗng nhiên nhíu mày hỏi một câu.

"Lời này Miện huynh là ý gì?" Nữ tử Ngũ Sắc tộc ngẩn ra, không khỏi hỏi lại một câu.

"Không có gì, vừa rồi tiền bối này không muốn nói tính danh cho chúng bọn ta, khuôn mặt lại xa lạ như thế, không hẳn là người trong tộc chúng ta." Nguyên Anh kỳ nam tử do dự một chút mới chần chờ nói lời khiến những người khác thất kinh.

"Không có khả năng! Vị này tiền bối rõ ràng cũng có một đôi Linh Sí, đồng thời lại xuất hiện tại hải vực này, không phải Phi Linh nhân thì thuộc tộc nhân nào?" Lập tức có người khác lớn tiếng phản bác.

"Chính xác, vị tiền bối này đã nói có uyên nguyên với Thiên Bằng tộc, đôi cánh có thể khu động Lôi điện, đây chính là thần thông độc đáo của Thiên Bằng Tộc, ngoại nhân tuyệt không thể giả mạo. Huống hồ nếu thực sự là dị tộc nhân giả mạo thì cần gì phải xuất thủ cứu chúng ta, hoặc trước khi rời đi cũng hoàn toàn có thể xuất thủ diệt khẩu chúng ta. Miện huynh thực sự đã đa tâm rồi!" Nữ tử Ngũ Sắc tộc khẽ cười một tiếng, căn bản không tin lời nam tử.

"Có thể là ta đã đa tâm!" Sắc mặt Nguyên Anh kỳ nam tử âm tình bất định một hồi mới miễn cưỡng cười gật đầu.

"Miện sư huynh không cần lo lắng! Cho dù người này thực sự là dị tộc nhân, nhưng sự tình tiểu muội vừa nói thì trong người người trong tộc đều biết, căn bản không có chút cơ mật. Quan trọng nhất bây giờ là chúng ta lập tức rời hải vực này. Nếu lại bị Ngân

triều đuổi tới lần nữa thì chắc chắn không thể giữ được mạng nhỏ." Thần sắc nữ tử Ngũ Sắc tộc ngưng trọng mở miệng.

"Không sai, nơi đây còn là hiểm địa, mau mau rời đi mới được!"

"Lời của Hiên sư tỷ không sai, người vừa cứu bọn ta tu vi thâm sâu khôn lường, dù thực sự là dị tộc nhân thì bọn ta có thể làm gì? Hiện tại mau rời đi mới là quan trọng."

Cái khác dị tộc nhân cũng ào ào mở miệng. Thậm chí có người sắc mặt sợ hãi lần nữa quan sát khắp mọi nơi xung quanh.

------oOo------

Chương 1844: Giật mình

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc này Hàn Lập biến thành thanh hồng đã cách đám Phi Linh nhân hơn mấy nghìn dặm, trên mặt lại lộ vẻ trầm ngâm.

Vừa rồi từ trong miệng nữ tử Ngũ Sắc tộc, hắn đã rõ ràng thời gian gần đây Phi Linh tộc có những biến hóa lớn. Có điều những sự tình không quan hệ đến bản thân, hắn tự nhiên không cần quan tâm.

Khiến Hàn Lập lưu tâm chỉ có hai sự tình mà thôi.

Điều thứ nhất chính là tứ đại yêu vương Địa Uyên năm đó cùng hắn thâm nhập Minh Hà Chi Địa, tựa hồ tới nay bọn họ vẫn chưa thoát thân trở về Địa Uyên, dẫn đến Địa Uyên bị các tộc Phi Linh liên thủ chiếm cứ, đồng thời tiêu diệt tất cả yêu vật nơi đó không còn.

Điều thứ hai là trong thí luyện năm đó có Bạch Bích cùng Lôi Lan bình yên trở về, cuối cùng song song thu được thân phận Thiên Bằng tộc thánh chủ, khiến Thiên Bằng tộc thoát khỏi tình cảnh diệt tộc.

Nói thêm về chuyện thứ nhất, Minh Hà Chi Địa có Thanh Nguyên Tử tọa trấn, cộng thêm Phù Du Tộc cũng có liên quan, tựa hồ trong đó còn ẩn dấu bí mật trọng đại nào đó mà hắn không biết, như vậy Tứ đại yêu vương bị vây khốn ở trong cũng không quá kỳ quái.

Như vậy nếu hắn muốn lần nữa tiến nhập Minh Hà Chi Địa thực có chút phiền phức.

Tọa độ mà Thanh Nguyên Tử ước định tiếp dẫn hắn chính là một nơi nằm ở sâu trong Địa Uyên.

Như không đến được vị trí này thì ngay cả là trong tay có Nghịch Tinh Bàn mà đối phương tặng cho, hắn cũng vô pháp phá giới tiến nhập Minh Hà Chi Địa.

Dù sao khi đó tứ đại yêu vương liên thủ, mất công phu rất lớn cùng mượn ngoại lực mới mở ra thông đạo tiến nhập Minh Hà Chi Địa.

Bây giờ hắn tự hỏi thần thông không dưới Hậu kỳ tu sĩ nhưng tuyệt không có bản lĩnh chân chính Phá Toái Hư Không.

Về chuyện thứ hai, năm đó hắn giả mạo qua thánh tử Thiên Bằng tộc, cũng mượn lực của tộc này luyện thành Kinh Trập Quyết. Có điều lại bị đại trưởng lão cưỡng bức tiến nhập trong Địa Uyên, rơi vào trong tay tứ đại yêu vương. Vì vậy hiện khó có thể phân biệt rõ ràng ân oán với Thiên Bằng tộc.

Bất quá muốn lại lần nữa lẫn vào trong Địa Uyên, xem chừng một lần nữa phải mượn lực của tộc này.

Trong lòng Hàn Lập cân nhắc một hồi, đột nhiên bàn tay lật chuyển, một cái Ngọc giản màu lam cùng một Viên Bàn trắng nhạt đồng thời xuất hiện trên hai tay.

Một tay hắn đem ngọc giản trực tiếp dán trên trán, nheo hai mắt dò xét qua một số tin tức bên trong rồi bỏ xuống, lại đem viên bàn màu trắng kia cẩn thận xem xét.

Sắc mặt Hàn Lập trở nên âm tình bất định, một lúc lâu sau tựa hồ đã có quyết định cuối cùng, liền thu hồi hai vật này. Thanh hồng đột nhiên phát ra một trận thanh âm trầm nhấp, tiếp theo rung động mấy cái, độn tốc trong nháy mắt nhanh hơn gấp bội phá không mà đi.

Năm tháng sau, ở một nơi trên bầu trời cao cách Thánh Thành của Thiên Bằng tộc hơn trăm dặm, một đạo thanh quang chói mắt giống như sao băng từ xa phá không mà đến, chưa tiếp cận Thánh Thành nhưng từ trong bỗng truyền ra một tiếng thanh minh.

Âm thanh này ban đầu không lớn nhưng lại liên miên không dứt, giống như sóng to gió lớn cuồn cuộn không thôi trên toàn bầu trời Thánh Thành.

Tình hình kinh người như thế đương nhiên kinh động tới toàn bộ tồn tại cao giai trong Thánh Thành. Nhất thời có mấy đạo thân ảnh từ trong các tòa kiến trúc rộng lớn vụt bay ra. Tiếp theo nhoáng lên một cái, hoặc hóa thành một đạo điện hồ hoặc trực tiếp mơ hồ một cái đã không thấy tung tích.

Sau một khắc, mấy đạo nhân ảnh này xuất hiện trong không trung ngoài Thánh Thành, cùng dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn phía một thanh quang đang bắn nhanh mà đến.

Thanh quang còn cách bọn họ một khoảng nhưng bên trong đã tản mát ra khí tức man hoang kinh người, phảng phất có thể thôn phệ cả thiên địa trước mắt.

Khí tức này bọn họ quen thuộc vô cùng, chính là khí tức thần linh Thiên Bằng mà bộ tộc bọn họ tôn sùng. Mà tinh thuần đến trình độ như thế này, toàn tộc tựa hồ cũng chỉ có đại trưởng lão biến thân Thiên Bằng mới có thể có được.

Nghĩ tới đây mấy người không khỏi ngẩng đầu.

Trong bon họ còn có một bạch y thiếu nữ duyên dáng yêu kiều sau lưng có đôi cánh kim sắc đang đứng, hai mắt nhìn phía thanh quang kia thì lộ một tia hồ nghi.

Thiếu nữ này chính là Thiên Bằng bộ tộc đại trưởng lão Kim Duyệt!

Bất quá nàng chính là tồn tại Hợp Thể đại thành, đối phương phát ra khí tức khiến người khác giật mình nhưng nàng không có ý sợ hãi, trái lại nhanh chóng liền kết quyết, đôi nhãn châu nổi lên một tầng kim quang, thi triển ra một loại Linh Mục Thần Thông không rõ tên.

Nhất thời đạo thanh quang phía xa xa cơ hồ khiến người không thể nhìn thẳng, lập tức hiện rõ trong mắt thiếu nữ.

"Đây là..."

Kim Duyệt thấy thì cả kinh, trên mặt lộ ra một tia rúng động.

"Đại trưởng lão, ngươi nhìn thấy vật gì?" Bên cạnh là một lão giả Hợp Thể sơ kỳ râu đỏ, không khỏi hỏi một câu.

"Tư trưởng lão, một lát sẽ biết!" Vẻ mặt Kim Duyệt có chút kỳ quái, trầm mặc một thoáng rồi lắc đầu nói.

Nghe Kim Duyệt nói vậy, Tư trưởng lão tự nhiên không dám truy vấn, mấy Hợp Thể kỳ trưởng lão khác càng thức thời không mở miệng, đều đưa ánh mắt hướng lần nữa nhìn lại đạo thanh quang kia.

Mà trong chốc lát, thanh quang lại giống như cuồng phong cuốn tới trước mặt đám người, quang hoa vụt tắt, hiện ra một con Linh cầm rất lớn toàn thân màu xanh.

Thân thể linh cầm này dài mười trượng, lông vũ như thép, song trảo như câu, bộ dáng giống hệt chân linh Thiên Bằng trong thuyền thuyết.

Tuy trong lòng đã sớm suy đoán nhưng khi trông thấy Cự Cầm trước mắt thì đám người Tư trưởng lão không khỏi biến sắc.

Mấy người này còn chưa mở miệng hỏi cái gì thì Cự Cầm đã vỗ hai cánh một cái, nhất thời tiếng hót trường minh trong miệng chợt tắt. Sau một khắc thì ngoài thân thân có một vùng phù văn màu xanh lưu chuyển, thể hình chợt cuồng tăng.

Chớp động mấy cái, Thanh Cầm đã hóa thành mấy trăm trượng như một tòa tiểu sơn. Hai tròng mắt của nó vàng như điện kim, khẽ vẫy cánh thì lập tức cuồng phong lôi điện nổi lên. Toàn thân mang khí thế cường bạo khiến mấy trưởng lão Hợp Thể sơ kỳ Thiên Bằng tộc không khỏi cả kinh lùi lại mấy bước. Kim Duyệt mặc dù đứng bất động tại chỗ nhưng khuôn mặt cũng biến đổi, có điều trong mắt lại hiện lên một tia mừng rỡ.

"Các hạ là người phương nào? Nếu đã biết biến hóa Thiên Bằng, lại tu luyện đến mức này, cũng là người trong Thiên Bằng tộc chúng ta mới phải, sao không hiện chân thân ra gặp mặt." Kim Duyệt nhìn Cự Cầm, cuối cùng chậm rãi mở miệng, ngôn ngữ có chút khàn khàn nhưng tràn đầy vẻ chân thật.

"Mấy trăm năm không gặp, dung nhan Kim đạo hữu vẫn thanh lệ như xưa, thực sự là đáng mừng." Thanh Bằng cúi đầu nhìn lướt qua Kim Duyệt, đột nhiên nói ra tiếng người, tuy không có ý lớn tiếng nhưng vẫn ong ong vang lên bên tai các trưởng lão Thiên Bằng tộc.

"Ồ, ngươi là..." Kim Duyệt khẽ động đôi mày, tựa hồ nghe ra chút gì, trên ngọc dung không khỏi lộ sự khó tin.

"Ha ha, xem ra tiền bối đã nhớ ra Hàn mỗ rồi."

Đột nhiên Thanh Bằng hướng phía dưới lăn một vòng, thân thể khổng lồ trong nháy mắt hóa thành một đoàn thanh quang rồi tản đi, tại chỗ cũ hiện ra một nam tử vận thanh bào trên lưng một đôi cánh, mỉm cười nhìn Kim Duyệt.

"Là ngươi…"

"Không có khả năng!"

Lần này còn không chờ Kim Duyệt mở miệng, lão giả họ Tư cùng một mỹ phụ trưởng lão đồng thời thất thanh hô lên.

"Thì ra nhị vị trưởng lão cũng tới nơi đây, Hàn mỗ hữu lễ." Thanh bào nhân tự nhiên chính là Hàn Lập vừa thi triển biến thân Thiên Bằng, nghe lời lão giả râu đỏ thì nhìn qua một cái, mỉm cười khẽ chắp tay.

"Tư huynh, các ngươi nhận ra người này! Y rốt cuộc là người Thiên Bằng chúng ta sao? Nếu đúng vậy thì với tu vi cỡ này sao chúng ta chưa bao giờ nghe nói qua?" Mấy trưởng lão Thiên Bằng tộc thấy thế thì ngạc nhiên, một người nhịn không được hỏi một câu.

Tư trưởng lão cùng mỹ phụ lại không đáp lời mà liếc mắt nhìn nhau, có thể thấy được vẻ hoảng sợ trên mặt đối phương.

Khi Hàn Lập xuất hiện tại Thánh Thành thì mấy trưởng lão kia có việc đi tọa trấn thành thị khác của Thiên Bằng tộc, tự nhiên không biết vị dị tộc *" Thánh tử Thiên Bằng tộc "* này. Bất quá Hàn Lập sớm rơi vào trong tay yêu vật Địa Uyên, theo lý tám chín phần đã chết mới phải.

Nhưng lúc này đối phương đột ngột xuất hiện trước mắt bọn họ, lại thi triển ra biến thân Thiên Bằng kinh người, một bộ tiến giai tới thánh giai, hai người sao không khiếp sợ cho được.

"Thực sự là Hàn đạo hữu, quả nhiên năm đó đạo hữu vẫn chưa ngã xuống trong Địa Uyên, hiện giờ càng tiến giai Thánh giai, chắc chắn Hàn đạo hữu ở trong Địa Uyên đã có một phen cơ duyên." Kim Duyệt cuối cùng mở miệng,nhưng thanh âm lãnh tĩnh ngoài dự liệu của người khác.

"Hàn mỗ đích xác có chút kỳ ngộ trong Địa Uyên nhưng không có bao nhiêu quan hệ tới cảnh giới bây giờ của tại hạ. Trái lại ta mấy lần thiếu chút nữa ngã xuống trong tay tứ đại yêu vương." Khóe miệng Hàn Lập nhếch lên, than nhẹ một câu.

"Thế sao? Nhưng bất kể thế nào, tu vi Hàn đạo hữu tiến nhanh tới thánh giai là sự tình đáng chúc mừng. Hơn nữa về việc năm đó, thiếp thân còn chưa đa tạ đạo hữu. Bất quá đây không phải là nơi đàm luận, mời đạo hữu theo ta vào trong thành. Ta nghĩ đạo hữu xuất ra đại thanh thế đến đây, không chỉ giản đơn là muốn cùng mấy người thiếp thân ôn lại vãng sự chứ?" Đôi nhãn châu của Kim Duyệt lưu chuyển dị quang, bỗng nhiên thản nhiên cười nói.

"Tuệ nhãn của Đại trưởng lão sáng như đuốc, tại hạ tới lần này đích xác có việc muốn trao đổi cùng Kim đạo hữu." Hàn Lập mỉm cười, thản nhiên thừa nhận.

"Vậy xin mời Hàn đạo hữu." Kim Duyệt nghe đến đây thì ngọc dung lộ ra nụ cười, lúc này làm ra tư thế mời khách.

Tư trưởng lão cùng mỹ phụ và đám Thiên Bằng tộc trưởng lão, tuy rằng trong lòng tràn đầy kinh nghi nhưng danh vọng Kim Duyệt tại Thiên Bằng tộc, căn bản không người thứ hai có thể đụng tới, bọn họ tự nhiên không dám có bất luận phản đối gì.

Lúc này Hàn Lập nở nụ cười, thân hình khẽ động, không chút chần chờ theo bạch y thiếu nữ bay về hướng Thánh Thành.

Đám Thiên Bằng tộc trưởng lão mang trên mặt thần sắc khác nhau bay theo.

Hàn Lập vừa rồi phát ra tiếng huýt cùng biến thân thành Thanh Bằng đều có thanh thế kinh người, tự nhiên đã làm vô số trung cao giai Thiên Bằng nhân trong Thánh Thành chú ý. Bất quá khi thấy mấy vị trưởng lão đều đã hiện thân ngoài thành, tự nhiên không dám quấy rầy, chỉ là trên đầu tường quan sát từ xa.

Có điều với cự ly cách quá xa, hơn nữa chung quang sớm bị Kim Duyệt đại trưởng lão bố trí cấm chế cấm âm, vì vậy căn bản nghe không được manh mối gì.

Bọn họ chỉ là thấy con Cự Bằng màu xanh biến thành một thanh niên có điểm giống người bản tộc, tiếp theo trao đổi cùng mấy vị trưởng lão vài câu, toàn bộ lập tức hướng về trong thành. Đám này tự nhiên một bộ không hiểu ra sao.

Vì vậy dưới đông đảo ánh mắt của các Thiên Bằng nhân, Hàn Lập ung dung tiến nhập Thánh Thành Thiên Bằng. Một lúc lâu sau thì đám Thiên Bằng nhân mới một bộ hồ đồ tản mát rời đi.

------oOo------

Chương 1845: Nửa bộ pháp quyết

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập cùng đám trưởng lão theo Kim Duyệt đến một tòa cung điện cực lớn trong Thánh Thành. Sau khi phân chủ khách ngồi xuống. Kim Duyệt phân phó một tiếng, lập tức có mấy thị nữ tuổi trẻ từ ngoài điện đi vào, dâng các loại linh trà linh quả bày biện ra trên các bàn.

Lúc này Kim Duyệt Đại trưởng lão dùng lễ khách quý đãi Hàn Lập, trên mặt nhìn không ra chút nào dị sắc. Hàn Lập thì khách khí, thong dong bưng một tách linh trà uống một ngụm, sau đó khẽ gật đầu.

"Hàn đạo hữu cảm thấy hương vị trà này như thế nào, đây là Hương Nữ Trà đặc biệt của Thánh Thành chúng ta. Hàng năm chỉ sản xuất mấy chục cân mà thôi. Linh trà này được hái ở thời điểm khi ánh dương ban mai chiếu rọi, hơn nữa người thu hái phải là thiếu nữ mỹ miều còn tấm thân xử nữ. Nếu không hương khí sẽ giảm đi không ít." Kim Duyệt cũng nhấp một ngụm linh trà, cười cười hướng qua Hàn Lập nói.

"Đúng vậy, u hương của trà này ngát mũi, đích thật là trân phẩm hiếm thấy." Hàn Lập cũng tán thưởng nói.

"Hàn đạo hữu nếu đã thích thì thiếp thân có thể tặng một ít" Ánh mắt Kim Duyệt lưu chuyển cùng khóe miệng cười nói. Sau đó nàng vỗ hai tay, nhìn sang một một thị nữ đang khoanh tay đứng bên cạnh thản nhiên phân phó một tiếng: *"Tới trà viên lấy năm cân thượng đẳng nhất Hương Nữ Trà."*

"Vâng, Đại trưởng lão!"

Thị nữ kia cả kinh nhưng vội đáp ứng một tiếng, nhanh chóng lui ra khỏi đại điện.

"Đa tạ Đại trưởng lão ban thưởng trọng hậu!" Hàn Lập cũng có chút ngạc nhiên nhưng lập tức khôi phục như thường, hướng qua Kim Duyệt chắp tay đáp lễ.

Một đám trưởng lão thấy cử chỉ này của Kim Duyệt thì trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng không ai dám hỏi lại cái gì.

"Ngoài hai người Tư trưởng lão, mấy vị trưởng lão khác còn chưa biết Hàn đạo hữu a. Vậy để ta giới thiệu một chút. Không phải phải nói nhiều, chỉ nhắc vị Nhân tộc đạo hữu năm đó giúp Thiên Bằng nhất tộc chúng ta có thể bảo toàn, như vậy mấy vị trưởng lão cũng đã biết rõ Hàn đạo hữu là người phương nào rồi chứ." Kim Duyệt thong dong hướng sang mấy trưởng lão còn đang nghi hoặc giới thiệu.

"Cái gì, là người này! Hắn sao xuất hiện ở chỗ này!"

"Không phải đã ngã xuống trong Địa Uyên sao?"

Mấy Thiên Bằng trưởng lão nghe thì lập tức giật mình. Chỉ có Tư trưởng lão cùng mỹ phụ ở một bên nhìn nhau lộ ra một nụ cười khổ.

"Năm đó tại hạ ở Địa Uyên có chút cơ duyên, may mắn đào thoát trong tay các Yêu Vương, sau đó không trở lại quý tộc mà quay trở về Nhân tộc. Kim đạo hữu không sẽ không trách tội Hàn mỗ chứ." Thần sắc Hàn Lập không đổi, thản nhiên nói.

Nghe Hàn Lập phong khinh vân đạm nói như thế, ánh mắt Kim Duyệt chớp nhẹ một cái, cười khẽ một tiếng: *"Thiếp thân sao dám như thế! Năm đó nếu không nhờ Hàn đạo hữu xuất lực thì Bạch Bích cùng Lan nhi sao có thể thông qua thí luyện, trở thành Thánh chủ của tộc ta, do đó bảo toàn Thiên Bằng nhất tộc. Đạo hữu hoàn thành ước định, đương nhiên khôi phục thân phận tự do. Bất quá mới mấy trăm năm không gặp, đạo hữu liền từ một tu sĩ Hóa Thần tiến cấp tới tồn tại thánh giai. Điều này thật sự khiến người ta khó có thể tin nổi. Xem ra sự tình Tứ Đại yêu vương Địa Uyên biến mất, hơn phân nửa có liên quan đến đạo hữu rồi. Nếu Hàn* *đạo hữu không ngại thì có thể nói với chúng ta điều này chứ?"*

Thiên Bằng Tộc Đại trưởng lão nghe Hàn Lập nói mấy câu, liền đem sự tình năm đó trong Địa Uyên nhắc lại. Các trường lão khác trong lòng khẽ động, cũng ngưng thần lắng nghe.

"Hàn mỗ sau khi tiến vào lãnh địa quý tộc thì mới biết được sự tình Tứ Đại yêu vương mất tích. Do việc này có chút quan hệ tới chuyện tại hạ trở về quý tộc lần này. Thật không tiện nói rõ cho Kim đạo hữu sự tình năm đó. Bất quá ta có thể cam đoan với Đại trưởng lão. Tứ Đại yêu vương năm đó không trở về, hôm nay càng không khả năng phản hồi Địa Uyên. Về phần tu vị của ta tăng tiến, chẳng qua là trong Man Hoang thế giới có chút tạo hóa khác mà thôi. Mà không phải tu vị của Kim đạo hữu cũng tiến nhanh sao?" Khóe mắt Hàn Lập hơi động, miệng khẽ cười trả lời.

Nghe Hàn Lập thản nhiên một lời cự tuyệt như thế, sắc mặt Kim Duyệt không khỏi trầm xuống, trong mắt chớp động hàn quang, thanh âm trầm xuống hỏi:*" Một khi Hàn đạo hữu đã không tiện nói, thiếp thân tự nhiên không miễn cưỡng. Nhưng khi nãy đạo hữu hóa thân thành Cự bằng, dùng thanh thế như vậy đột ngột hiện thân ngoài Thánh Thành phải có chút nguyên do! Hay là đạo hữu tự tự thấy thần thông đại thành, có ý đến tộc chúng ta ra uy"*

Khi nói mấy lời sau, thanh âm của thiếu nữ lại trở nên băng hàn. Ánh mắt đám trưởng lão nhìn về Hàn Lập cũng lộ chút bất thiện.

"Kim đạo hữu cảm thấy tại hạ vừa rồi biến thành Thiên Bằng ra sao?" Hàn Lập thấy thế không chút sợ hãi mà ngược lại còn nở nụ cười.

"Hừ, đạo hữu biến thân thật không tệ, một kẻ ngoại tộc có thể đem Côn Bằng chân huyết luyện hóa đến mức độ như thế, cũng coi như thần thông của ngươi không nhỏ" Kim Duyệt nghe vậy thì trên mặt lộ một tia dị sắc, trong miệng hừ lạnh một tiếng nói.

"Vậy sao, đạo hữu thật chỉ nghĩ đơn giản thế sao?" Hàn Lập lại cười hắc hắc, sắc mặt cũng có chút quỷ dị.

"Hàn đạo hữu, lời này là có ý gì? Muốn gì thì trực tiếp nói ra, cố

làm ra mê hoặc làm gì?" Sắc mặt Kim Duyệt khẽ đổi, lập tức hai mắt nheo lại lạnh lùng nói.

Đám người Tư trưởng lão nghe đến đây thì đã có chút hồ đồ, trên mặt không khỏi hiện vẻ kinh nghi.

Khóe miệng Hàn Lập lại khẽ nhếch, biểu lộ như cười mà không phải cười. Cũng không trả lời nữ tử mà đơn thủ vừa lật, lập tức một khối ngọc giản màu trắng hiện ra, bàn tay khẽ động trực tiếp ném tới đối phương.

"Đạo hữu có ý gì?" Bạch y nữ tử theo thói quen tiếp nhận ngọc giản nhưng chân mày khẽ động hỏi một câu.

"Đại trưởng lão không cần đa tâm, ta có ý gì thì xem vật trong ngọc giản rồi nói sau không muộn" Thần sắc Hàn Lập không đổi trả lời.

Sắc mặt Kim Duyệt trở nên khó coi, ánh mắt nhìn lướt vật trong tay, suy nghĩ một chút thì đưa ngọc giản lên trán, trực tiếp đem một tia thần niệm truyền vào trong.

"Ồ, đây là. " Cơ hồ trong thoáng chốc nàng kinh ngạc hô lên.

Điều này lại khiến đám trưởng lão trong đại điện lại khe khẽ trao đổi một hồi. Vẻ mặt Kim Duyệt sau khi kinh ngạc thì lúc này lại trở nên cuồng hỉ. Dường như không hề quan đến sự tình khác, một bộ đem tất cả tâm thần đặt trong ngọc giản.

Hàn Lập thấy cảnh này thì khẽ cười, lần nữa đưa tay lấy linh trà trên bàn, khoan thai thưởng thức.

Trong nháy mắt thời gian một bữa cơm trôi qua. Rốt cục Kim Duyệt khẽ thở một hơi rồi thu ngọc giản về tay. Sau đó dùng ánh mắt phức tạp đánh giá Hàn Lập một lần nữa, trầm mặc một lát rồi chậm rãi nói: *"Bản công pháp này đạo hữu có được từ đâu? Hàn đạo hữu đừng nói với ta rằng công pháp này là tự các hạ sáng tạo ra. Pháp quyết này tuy vô cùng huyền ảo nhưng rõ ràng dành chỉ cho Thiên Bằng nhân chúng ta."*

"Kim đạo hữu quả nhiên tuệ nhãn như sao, đã thấy được sự huyền diệu trong đó. Bất quá công pháp này do ai sáng lập vốn không quan trọng. Ngược lại đạo hữu đã rõ ràng phương pháp trong này có tác dụng thế nào với quý tộc, đó mới là điều trọng yếu mà tại hạ muốn nói." Hàn Lập tủm tỉm cười, tựa hồ sớm đoán trước Kim Duyệt sẽ hỏi câu này.

"Đạo hữu xuất ra nửa bộ pháp quyết này, đương nhiên không phải để cho thiếp thân thưởng lãm. Lần này các hạ đến Thiên Bằng Tộc chúng ta rốt cục là có dụng ý gì? Mời nói thẳng" Đôi nhãn châu của Kim Duyệt lưu chuyển dị quang một hồi, trên người bỗng nhiên bộc phát ra linh áp vô cùng đáng sợ, nhìn qua Hàn Lập lạnh lùng nói.

"Ha ha, Kim đạo hữu đã nói thế, Hàn mỗ tự nhiên tòng mệnh. Bất quá việc này vốn trọng yếu đối với tại hạ, Hàn mỗ hy vọng có thể bàn riêng cùng đạo hữu." Hàn Lập cười ha hả rồi ánh mắt quét qua mấy Thiên Bằng Tộc trưởng lão, sau đó nghiêm sắc mặt nói.

"Được, theo ý ngươi vậy! Tư trưởng lão, Thanh trưởng lão. Các ngươi tạm thời lui ra một chút. Chờ ta trao đổi cùng Hàn đạo hữu thì mới vào sau." Kim Duyệt không chút lưỡng lự đáp ứng, lại hướng qua những người khác phân phó một tiếng.

Hiển nhiên nàng dị thường coi trọng pháp quyết trong ngọc giản!

"Vâng, Tư mỗ cáo lui!"

"Đại trưởng lão, chúng ta tạm thời chờ ở ngoài điện." Mấy Thiên Bằng Tộc trưởng lão tuy trong lòng phiền muộn nhưng nào dám kháng lệnh Kim Duyệt, chỉ có thể đứng dậy khom người ra khỏi đại điện.

Sau một thoáng, cả gian đại điện chỉ còn lại hai người Hàn Lập cùng bạch y nữ tử.

"Hàn đạo hữu có sự tình cơ mật gì, mời nói." Thần sắc Kim Duyệt ngưng lại một chút nói.

Hàn Lập lại không vội đáp lời mà bỗng nhiên tay áo rung động.

Hơn mười cây tiểu kỳ ngũ sắc thoáng bay ra hướng bốn phương tám hướng. Chúng lóe lên một cái rồi hóa thành đủ kỳ quang đủ mọi màu sắc, nhanh chóng biến vào không trung chung quanh không thấy bóng dáng.

Lập tức sau một khắc, một màn sáng ngũ sắc hiện ra đem hai người Hàn Lập bao phủ vào trong vô cùng nghiêm mật.

"Sao, có thiếp thân ở đây mà đạo hữu còn sợ có kẻ nghe lén hay sao?" Kim Duyệt vốn có chút rùng mình nhưng thấy màn sáng bất quá chỉ là một cấm chế cấm âm thì yên lòng, trên mặt lại hiện vẻ không vui.

"Kim đạo hữu chớ trách, việc này không phải chuyện nhỏ. Tại hạ không thể không cẩn thận một chút." Hàn Lập lại hết sức cẩn thận trả lời.

"Được rồi, cứ theo đạo hữu ý đi. Bất quá trước khi giao dịch, có một việc ta cần đạo hữu xác nhận. Phải chăng nửa bản công pháp còn lại cũng đang trong tay các hạ." Kim Duyệt nhíu mày, nhìn qua ngọc giản trong tay hỏi.

"Hắc hắc, Đại trưởng lão cứ việc yên tâm việc này. Trong tay ta nếu không có công pháp hoàn chỉnh, sao có đảm lược tới đàm phán cùng quý tộc." Hàn Lập không chút do dự trả lời.

"Tốt! Vậy không biết các hạ muốn cùng giao dịch gì với Thiên Bằng Tộc chúng ta?" Kim Duyệt thở nhẹ ra rồi khẽ hỏi, vẻ mặt thoáng chốc đã buông lỏng rất nhiều.

"Hàn mỗ ý định tiến vào Địa Uyên một lần nữa. Ta muốn quý tộc nghĩ cách đưa ta đi một chuyến! Công pháp luyện hóa đặc biệt dùng để luyện hóa Thiên Bằng chi huyết này chính là thù lao của tại hạ." Lần này Hàn Lập không chút dây dưa, nhìn thoáng qua bạch y nữ tử rồi ngưng trọng mở miệng.

------oOo------

Chương 1846: Trở lại Địa Uyên (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tiến vào Địa Uyên?" Kim Duyệt nghe vậy, bỗng nhiên cả kinh.

"Sao, Kim đạo hữu cảm thấy điều kiện này khó khăn sao? Địa Uyên hiện giờ không phải là do Phi linh tộc chiếm cứ sao, đạo hữu đưa ta vào hẳn là một chuyện khá dễ dàng." Hàn Lập bất động thanh sắc hỏi.

"Nếu là trăm năm trước thì lời này của đạo hữu xác thật không sai, dẫn người tiến vào trong Địa Uyên cũng không mất bao nhiêu công sức. Nhưng hiện tại mà nói, lại cực kỳ phiền toái." Kim Duyệt theo bản năng lấy ngón tay vuốt ve ngọc giản trong tay, mới cười khổ một tiếng nói.

"Ồ, là vì sao?" Hàn Lập kinh ngạc hỏi.

"Rất đơn giản, trăm năm trước có kẻ trong lúc vô tình ở chỗ bí ẩn sâu nhất trong Địa Uyên phát hiện ta một mạch khoáng cực kỳ quý hiếm. Khoáng mạch này cực kỳ trọng yếu đối với các tộc chúng ta, hơn nữa số lượng dự trữ cũng cực kỳ kinh người. Vì không muốn để tộc nào đó lén lút khai thác, cho nên cả tòa Địa Uyên hiện tại đang trong trạng thái nửa phong bế, đặc biệt vị trí tầng cuối cùng nơi có khoáng mạch kia, ngoài các thủ vệ thì ngay cả trưởng lão các tộc cũng không thể dễ dàng tiến vào." Kim Duyệt một chút do dự mới giải thích.

"Tầng sâu nhất? khi nào tại hạ nói là muốn vào nơi đó? Ta chỉ muốn vào tầng thứ ba của Địa Uyên mà thôi" Hàn Lập nghe xong lời này, sắc mặt chợt buông lỏng rồi cười nói.

"Chỉ cần không tiến vào tầng sâu nhất thì có thể thương lượng. Bất quá nếu đạo hữu thật muốn làm giao dịch này thì nhất định

phải nói thiếp thân một chút về nguyên nhân thực sự khiến ngươi tiến vào Địa Uyên. Dù sao Địa Uyên vốn thuộc Phi Linh Tộc, trong đó còn ẩn dấu một số bí ẩn chưa được phát hiện.

Đạo hữu không cho rằng, thiếp thân vì lợi ích nhất thời mà đưa một ngoại tộc nhân tiến nơi đó chứ. Cho dù pháp quyết kia vô cùng trọng yếu đối với Thiên Bằng nhất tộc, ta cũng không thể làm ra sự tình lỗ mãng." Nữ tử nhìn chằm chằm Hàn Lập, chậm rãi nói từng chữ.

Hàn Lập nghe đối phương nói như vậy thì trên mặt nhất thời hiện vẻ trầm ngâm, sau một lát liền thở nhẹ một hơi nói:

"Ta biết đạo hữu lo lắng điều gì, bất quá Đại trưởng lão cứ yên tâm, Hàn mỗ sở dĩ muốn tới tầng ba trong Địa Uyên là do ta đã có một ước định cùng một vị tiền bối, cần đến toạ độ mà vị tiền bối này đã cho biết trước. Sau đó mới có thể tiến nhập vào không gian nơi tiền bối đó đang ẩn cư, tuyệt không chút liên quan chứ đừng nói có điều gì tổn hại đến Phi Linh tộc. Còn cụ thể chuyện tình, thứ cho Hàn mỗ không thể nói cặn kẽ."

"Một không gian khác! Hàn đạo hữu đã có tu vi Thánh giai trung kỳ, có thể khiến đạo hữu xưng là tiền bối, chẳng lẽ là..." Sắc mặt Kim Duyệt đại biến.

"Đại trưởng lão biết thì tốt rồi. Vị tiền bối này có chút uyên nguyên cùng Nhân tộc chúng ta. Năm đó ta có thể đào thoát từ trong tay Tứ đại yêu vương cũng là nhờ người tương trợ phần nào. Lần này tại hạ trở lại nơi đó cũng là do vị đó đã yêu cầu từ trước. Nếu ta thật sự không thể tiến vào, chỉ sợ vị tiền bối đó sẽ mất hứng, nói không chừng còn có thể trút giận sang quý tộc." Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, có thâm ý sâu xa nói.

"Ngươi đang uy hiếp ta!" Sắc mặt Kim Duyệt có chút khó coi nói.

"Không hẳn là uy hiếp. Bất quá vị tiền bối này đã ẩn cư không biết bao nhiêu vạn năm, mà sự tình vị tiền bối đó yêu cầu thật sự vô cùng trọng yếu với người. Mong Kim đạo hữu không nên vô duyên vô cớ khiến cho Phi Linh Tộc kết phải một đại địch!" Khóe miệng Hàn Lập nhếch lên, cười mà nhưng không phải cười nói.

"Hừ, cho dù như thế, ta sao có thể biết lời nói của ngươi là thật hay giả?" Sắc mặt Kim Duyệt âm tình bất định, cuối cùng hừ lạnh một tiếng rồi hỏi.

"Chuyện này còn không quá đơn giản sao! Nếu đạo hữu hoài nghi thì có thể đích thân mang tại hạ đến tầng ba trong Địa Uyên, lại tận mắt chứng kiến quá trình tại hạ rời đi. Trên lộ trình nếu đạo hữu nếu cảm thấy có điểm không ổn thì có thể ra tay thu thập Hàn mỗ. Với tu vi Hậu Kỳ đại thành của đạo hữu hiện giờ, muốn sanh cầm một gã tồn tại thánh giai trung kỳ như tại hạ hẳn không quá khó chứ! Đương nhiên nếu Kim đạo hữu còn cảm thấy lo lắng, có thể mang theo mấy người nữa cùng đi. Tại hạ sẽ không phản đối" Hàn Lập không chút lưỡng lự trả lời.

"Biện pháp trên cũng không tồi. Nhưng ta còn có chút lo lắng. Thần thông năm đó của đạo hữu không phải là nhỏ, hiện giờ cũng đã tiến giai thánh giai trung kỳ, đến lúc đó nếu ta thực sự cảm thấy bất ổn, cũng không thể nắm chắc có thể ngăn ngươi lại." Đôi mắt đẹp của Kim Duyệt chợt lóe dị quang, bộ dáng vẫn còn chút cảnh giác.

*"Lời này của Kim đạo hữu chưa hẳn là thật. Ta dùng pháp quyết làm thù lao, nếu phối hợp với thuật biến thân của quý tộc, đủ có thể gia tăng uy lực Thiên Bằng biến thân hơn phân nửa. Quý tộc nếu có được pháp quyết, sẽ có hi vọng trong vòng vạn năm làm cho Thiên Bằng nhất tộc trở thành một đại tộc trong Phi Linh. Kim đạo hữu lại muốn thập toàn thập mỹ, thật sự không phải rất đáng cười sao!"*Hàn Lập có chút châm chọc nói.

Nghe lời này của Hàn Lập, nhãn châu của Kim Duyệt nhất thời co rụt, trong đáy mắt ẩn hiện một tia hàn quang.

"Tốt nhất Kim đạo hữu không nên có tâm tư khác, đạo hữu hẳn cũng rõ. Ta đã đơn thân tới đây, đương nhiên sẽ không sợ quý tộc trở mặt. Mà phần sau bộ pháp quyết trên, ta không phục chế thành ngọc giản mà lưu thành ấn ký trong thần niệm. Nếu đạo hữu cảm thấy đủ năng lực giữ ta lại, chỉ cần một ý niệm của tại hạ, sẽ đem pháp quyết này hoàn toàn hủy diệt. Huống hồ với thực lực hiện giờ của quý tộc có thể lưu lại Hàn mỗ hay không còn là

chưa chắc." Hàn Lập bỗng nhiên cười hắc hắc nói.

"Đạo hữu đã quá đa tâm rồi, dù sao năm đó đạo hữu đã có đại ân với Thiên Bằng tộc chúng ta, thiếp thân sao có thể có ý định đó trong đầu. Được rồi, nếu chỉ là đưa đến tầng ba của Địa Uyên thiếp thân sẽ nghĩ biện pháp hoàn thành. Bất quá việc này nếu muốn làm cho thoả đáng, còn cần đạo hữu phải đợi thêm một thời gian nữa. Đạo hữu nếu không ngại thì cứ ở trong Thánh thành nghỉ ngơi." Kim Duyệt cân nhắc một lúc lâu, rốt cục hít sâu một hơi đáp ứng.

"Tốt, lựa chọn này của Đại trưởng lão thật sự là sáng suốt. Bất quá tại hạ còn tính nhân những ngày nhàn rỗi tu luyện một loại bí thuật nên không tiện quấy rầy Thánh Thành. Nửa tháng sau Hàn mỗ lại tới bái phỏng. Tin rằng đến lúc đó, đạo hữu đã an bài hết thảy mọi sự được thỏa đáng." Hàn Lập thấy đối phương rốt cục đã có quyết định, liền cười dài một tiếng rồi chợt đứng dậy.

Biết rõ đối phương căn bản không có tâm lưu lại, Kim Duyệt chỉ có thể thầm than một tiếng rồi cười khổ nói:

"Một khi đạo hữu đã có ý như vậy, thiếp thân tự nhiên không giữ. Bất quá xin đạo hữu chờ một chút! "

" Người đâu, mau dâng linh trà!" Kim Duyệt bỗng hướng ra ngoài đại điện vận dụng pháp lực truyền âm một tiếng.

Một lát sau một thị nữ vội vàng đi đến, hai tay cầm một cái túi da màu vàng nhạt, dâng đến trước mặt Hàn Lập.

"Đã như vậy Hàn mỗ cũng không khách khí!" Hàn Lập cũng không tiện chối từ, tay áo khẽ rung, một vầng kim hà chợt bay ra, túi da liền không thấy bóng dáng. Kế tiếp hắn chắp tay hướng sang Kim Duyệt cáo từ.

Không bao lâu sau, một đạo thanh hồng từ trong Thánh Thành kích bắn mà ra, sau mấy lần chớp động liền biến mất nơi chân trời.

Sau một hồi phi hành, Hàn Lập dừng tại một nơi cách Thánh

Thành trăm vạn dặm, hạ xuống một vùng sơn khê rồi vận dụng thần thông. Trong khoảnh khắc ở phía dưới sơn khê mở ra một gian mật thất, bố trí ở lối vào một ẩn pháp trận huyền diệu, rồi nhanh chóng tiến vào trong mật thất.

Hắn khoanh chân ngồi xuống, vẻ mặt có chút trầm ngâm. Bắt đầu cân nhắc lại hành động của mình trong Thánh thành liệu có chỗ nào không ổn.

Một hồi lâu sau hắn mới thở ra một hơi, thần sắc trở lại như thường.

Khi trước vì muốn để cho Thiên Bằng tộc trọng thị, hắn cố ý biến hóa ra Thiên Bằng chi thân.

Với hỏa hầu của Kinh Chập Quyết hiện giờ, biến hóa ra Thiên Bằng hóa thân tự nhiên uy lực kinh người, vượt xa thiên phú biến thân của Thiên Bằng Nhân.

Bất quá sự khác biệt cụ thể trong đó, phỏng chừng chỉ Kim Duyệt thấy được vài phần, cho nên lúc mới gặp Hàn Lập mới không thể che dấu sự khiếp sợ trong lòng.

Đương nhiên Hàn Lập làm như thế, nguyên nhân lớn nhất là tu vi đã đến cảnh giới Hợp Thể trung kỳ, thêm nữa lại có nhiều thần thông hộ thân, căn bản không sợ đám trưởng lão Thiên Bằng tộc trở mặt vây công. Cho dù hiện tại pháp lực của hắn không địch lại đám người Kim Duyệt đám liên thủ, nhưng muốn chạy trốn tuyệt không có vấn đề.

Thiên Bằng tộc Đại trưởng lão Kim Duyệt tự nhiên cũng rõ ràng điều này. Hơn nữa thêm Hàn Lập biểu hiện Thiên Bằng biến thân có chỗ kỳ dị, mới khiến nàng ngay từ đầu khách khí với hắn như thế.

Về phần hắn, đem bộ pháp quyết kia giao dịch cũng là hắn dùng luyện hóa thuật Cốc gia linh huyết cùng Côn Bằng biến hóa trong Kinh Chập Quyết tổng kết ra. Đích xác đối Thiên Bằng nhất tộc có hiệu quả rất lớn. Nếu không thì không thể nào làm cho đối phương động tâm như vậy.

Hiện tại Kim Duyệt đã đồng ý giao dịch, sự tình hắn tiến vào Địa uyên có tám chín phần không thành vấn đề. Cho dù Thiên Bằng tộc ở trong Phi Linh Tộc nhỏ yếu, nhưng dù sao Kim Duyệt cũng là một tồn tại thánh giai hậu kỳ đại thành, sự tình nhỏ này thật không mấy khó khăn. Nhưng nếu không làm giao dịch, mình hắn muốn đơn độc tiến vào trong Địa uyên thì khẳng định trùng điệp khó khăn, tuyệt không dễ dàng đi vào.

Bất quá nửa tháng sau, khi gặp lại Kim Duyệt hắn phải thật sự cẩn thận, đề phòng đối phương có ý định không tốt. Đương nhiên sau khi hắn mơ hồ đề cập đến Thanh Nguyên Tử, tồn tại Đại Thừa kỳ đáng sợ thì khả năng kia tự nhiên rất nhỏ.

Trong lòng cân nhắc, tự thấy không có chút sai lầm, Hàn Lập mới thu liễm tâm thần, chậm rãi nhắm hai mắt tiến vào nhập định.

Cùng lúc đó, trong đại điện tại Thánh thành của Thiên Bằng tộc, các Thiên Bằng tộc trưởng lão cùng Kim Duyệt sau một phen bí mật trao đổi, thần sắc khác nhau rời khỏi đại điện.

Trong đại điện chỉ còn lại mình Kim Duyệt ngồi ở trên ghế chủ vị, ánh mắt chớp động như đang trầm tư.

Nửa tháng thời gian tự nhiên rất nhanh trôi qua.

Một ngày sau, mấy đạo độn quang ly khai Thánh thành, phi hành thẳng đến chỗ sâu trong Phi Linh tộc mà đi.

Trong các đạo độn quang có Hàn Lập vận thanh bào cùng Kim Duyệt vận thanh y thanh nhã, ngoài ra còn có một nữ tử trẻ tuổi quanh thân có ẩn lôi hồ chớp động. Thiếu nữ này có ánh mắt như làn thu thủy, một thân ngân y không vương một hạt bụi trần, rõ ràng chính là Lôi Lan, một trong hai vị Thánh chủ Thiên Bằng tộc.

"Hàn đạo hữu, lần này ta trên danh nghĩa đưa Thánh chủ đến Địa Uyên tu luyện Băng Sát bí thuật, để ngươi lấy thân phận thủ vệ tiến vào trong đó. Nhìn chung tự nhiên sẽ vô sự. Bất quá khi tiến vào Địa Uyên nếu bị kiểm tra thì hãy cẩn thận thêm một chút. Dù sao trong Phi Linh Tộc chúng ta, có vài cao giai tồn tại có được

thiên phú bí thuật thật sự có chút khó phòng bị. Vạn nhất đụng phải thủ vệ luân phiên thường trực, sẽ có rất nhiều loại bí thuật tra xét, có thể thêm chút phiền phức." Xuất phát chưa được bao lâu, Kim Duyệt vô cùng ngưng trọng hướng sang Hàn Lập dặn dò.

------oOo------

Chương 1847: Kinh biến trong Địa Uyên

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Về điểm này thì đạo hữu cứ yên tâm, trên phương diện biến ảo ẩn dấu, tại hạ còn có chút tự tin. Trừ phi gặp phải tiền bối Đại Thừa kỳ quý tộc, còn không bí thuật tra xét đối với Hàn mỗ cũng vô dụng" Hàn Lập tự tin nói.

Khó trách hắn nói như thế! Trong cơ thể hắn đích xác ẩn chứa Thiên Bằng linh huyết chân chính, lại thêm đã tu luyện Phong Lôi Sí tương liên tâm thần đến cực hạn, đóng giả một gã thị vệ Thiên Bằng nhân tự nhiên không chút sơ hở.

"Ừm, đạo hữu tự tin như thế là chuyện tốt. Lan Thánh chủ, khi vào Địa Uyên còn phiền Thánh chủ một phen." Kim Duyệt khẽ gật đầu, quay đầu sang ngân y nữ tử nói.

"Đại trưởng lão yên tâm, bản thân Lan nhi đích xác cũng có một loại bí thuật cần mượn dùng Băng Sát khí để tu luyện, mấy chục năm trước đã vào trong Địa Uyên một lần. Như vậy lần này đám thủ vệ cũng không hoài nghi điều gì." Ngân y nữ tử cung kính hướng về Kim Duyệt nói rồi đôi mắt đẹp lưu chuyển liếc qua Hàn Lập một cái, trên ngọc dung mơ hồ ẩn hiện một tia khiếp sợ.

Tuy rằng trước khi xuất phát nàng đã biết Hàn Lập, người mà năm đó trợ bọn họ giúp một tay, nay đã trở thành một tồn tại thánh giai trung kỳ trở về Thánh thành. Nhưng hiện giờ tận mắt nhìn thấy thì trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Lúc trước ở trong Địa Uyên nàng đã nhìn ra Hàn Lập thần thông quảng đại vượt xa tồn tại cùng giai, nhưng chỉ mấy trăm năm không gặp mà đã là tồn tại thánh giai trung kỳ, thật sự không thể tưởng tượng nổi!

Bất quá hiện đã là Thánh chủ, mặt ngoài nàng tự nhiên không lộ điều gì thất thố, khi gặp Hàn Lập thì dùng lễ vãn bối cảm tạ một phen đại ân tương trợ năm đó trong Địa Uyên, đem sự nghi hoặc dấu diếm trong lòng.

Về phần một Thánh chủ khác của Thiên Bằng tộc là Bạch Bích, nghe nói đang bế quan tu luyện công pháp nào đó nên không thể xuất quan gặp lại Hàn Lập.

Vừa nghe Lôi Lan nói như vậy, trên mặt Kim Duyệt lộ vẻ tươi cười, khẽ gật đầu rồi không nói gì thêm.

Vì thế, độn tốc của các đạo độn quang cực nhanh, trong khoảnh khắc đã bỏ lại Thánh thành sau lưng không còn bóng dáng.

Mấy tháng sau đoàn người Hàn Lập rốt cục đã tới được đại thành trấn thủ Địa Uyên, chỉ thấy một loạt bóng người mặc giáp y trên tường thành.

Hai mắt Kim Duyệt khẽ nheo, lúc này liền dẫn theo Hàn Lập cùng Lôi Lan trực tiếp hướng nơi cửa thành bay tới.

Lúc này độn quang chợt tắt, ba người lập tức xuất hiện trước mặt đám thủ vệ.

Ở cửa thành màu xanh có hơn mười thủ vệ Địa Uyên sau lưng có các loại cánh, dùng ánh mắt cảnh giác quan sát đánh giá bọn họ.

Hàn Lập sớm đã biến ảo khuôn mặt, đồng thời pháp lực đem trong cơ thể nháy mắt ép xuống cảnh giới Luyện Hư kỳ.

"Tiền bối thuộc Thiên Bằng tộc! không biết đến đây có việc gì? Hiện tại vẫn chưa đến kỳ hạn thay phiên thủ vệ của quý tộc!" Cầm đầu là một thủ vệ Luyện Hư trung kỳ, đối diện Kim Duyệt thì thi lễ một chút, cẩn trọng nói.

Với tu vi của hắn không thể nhìn ra tu vi chuẩn xác của Kim Duyệt nhưng cũng khẳng định đối phương là một tồn tại thánh giai.

Về phần hai người Hàn Lập cùng Lôi Lan thì người này tựa hồ trực tiếp xem nhẹ.

Khó trách đối phương có thái độ này. Thủ vệ nơi đây do quanh năm chém giết với đám yêu vật, thực lực chân chính cùng thần thông vượt xa các tồn tại cùng giai thuộc các tộc, bình thường đối với người các tộc tới đây không khỏi có chút coi thường.

Kim Duyệt thấy thế không tức giận mà mỉm cười khoát tay, nhất thời một khối ngọc bài màu lam thoáng chốc bay ra, chợt lóe liền rơi vào trong tay đối phương.

Thủ vệ cầm đầu có chút nghi hoặc tiếp nhận ngọc bài, ngưng thần nhìn thoáng qua thì sắc mặt khẽ đổi, hai tay đem ngọc bài trả lại đồng thời cung kính nói: *"Nguyên lai là Kim tiền bối Đại trưởng lão Thiên Bằng tộc, vừa rồi vãn bối thật thất lễ."*

"Dựa theo ước định năm đó các tộc đã kí kết. Đại trưởng lão như ta có tư cách ra vào nơi đây bất kỳ lúc nào, đạo hữu không có thắc mắc gì chứ!" Kim Duyệt thu lại ngọc bài rồi thản nhiên nói.

"Đây là đương nhiên, vãn bối sao dám ngăn trở." Gã thủ vệ không chút lưỡng lự đáp, sau đó khoát tay, đám thủ vệ ở cửa thành lập tức dạt ra hai bên, lộ ra một lối vào.

Kim Duyệt cũng không khách khí, khẽ gật đầu rồi lập tức dẫn theo hai người Hàn Lập chậm rãi đi vào trong thành.

Bên trong cửa thành tự nhiên vẫn bình thường như khi Hàn Lập tới đây mấy trăm năm trước, lọt vào trong tầm mắt là trùng trùng điệp điệp các tòa lầu các hình trụ cao ba bốn mươi trượng, chi chít chiếm hơn phân nửa thành nội.

Bất quá trong thành ít ỏi không có mấy bóng người, chỉ trên tầng trời xa xa mơ hồ thấy những đội thủ vệ tuần tra cả tòa đại thành.

"Đi thôi, chúng ta không cần nghỉ đêm tại chỗ này!" Kim Duyệt bỗng truyền âm vào tai hai người Hàn Lập rồi bay lên trời, hướng một chỗ nào đó trong đại thành trực tiếp bay đi. Hàn Lập cùng Lôi Lan không nói một lời theo sát phía sau.

Một lúc lâu sau, ba người tới trước một tường thành màu xanh rất cao lớn. Trên giữa mặt tường thành rõ ràng minh ấn một pháp trận tỏa ngân quang chói lọi.

Lúc này trước pháp trận có một đội chiến giáp sĩ thủ vệ ở đây.

Bất quá có chút cổ quái là, ngoài đám thủ vệ đang đứng thẳng tắp trang nghiêm thì phía sau bọn họ có một trung niên nam tử mặc Thanh giáp, ngồi xếp bằng trên một tấm bồ đoàn, hai mắt nhắm nghiền.

Vừa thấy nam tử này thì Hàn Lập thầm rùng mình mà đôi nhãn châu của Kim Duyệt cũng không khỏi chợt co rụt lại.

Trung niên nam tử này rõ ràng là Kim Phong, Thủ vệ thống lĩnh Hàn Lập mà năm đó đã từng thấy qua ở nơi đây, cũng là một tồn tại thánh giai đại thành đáng sợ.

Người này sao lại xuất hiện ở chỗ này, còn tự mình trấn thủ nơi cửa tiến vào Địa Uyên?

Ý niệm trong đầu Kim Duyệt lưu chuyển thật nhanh song trên mặt không lộ chút dị sắc, khẽ mỉm cười mở miệng: *" Kim Thống lĩnh xuất hiện ở nơi đây thật sự khiến thiếp thân có chút bất ngờ. Từ biệt mấy trăm năm trước đến giờ, đạo hữu vẫn luôn bình an?"*

Nghe thanh âm của Kim Duyệt, chân mày của Thanh giáp nam tử khẽ động, chậm rãi mở hai mắt.

"Ta còn tưởng là ai, thì ra là Thiên Bằng tộc Kim tiên tử. Đạo hữu sao không ở Thiên Bằng tộc tu luyện mà lại xuất hiện ở chỗ này." Nam tử không chút khách khí, trực tiếp hỏi.

"Lời này tựa hồ phải là tiểu muội hỏi mới đúng. Từ khi mà cửa vào Địa Uyên cần Kim Thống lĩnh đích thân thủ hộ " Kim Duyệt cười khẽ hỏi.

"Ừm, thời điểm bình thường tự nhiên không nói, nhưng trước mắt nơi đây có một đại sự, ta không thể không tự thân xuất mã." Kim Phong bình tĩnh dị thường nói.

"Đại sự?" Kim Duyệt ngẩn ra.

"Hơn tháng trước ta nhận được tin tức, nói có người đánh cướp thương khố nơi khoáng mỏ ở chỗ sâu trong Địa Uyên. Đem tất cả quáng thạch quý hiếm mấy năm khai thác ra cướp sạch không còn. Thủ vệ nơi đó cũng bị kẻ này sát diệt đả thương phân nửa. Thần thông của tặc tử khá cao, thật sự không giống đám tiểu tặc tầm thường. Ta đã phái một số lượng lớn chấp pháp tiến vào trong Địa Uyên truy tung. Nơi này là địa điểm duy nhất ra vào Địa Uyên. Mà hiện ở trong thành trống trải, thủ vệ bình thường chỉ sợ ngăn không được người này. Ta chỉ còn cách tự mình trấn thủ!" Kim Phong cười hắc hắc nói.

"Lại có chuyện này sao! Ta nếu ta nhớ không lầm thì không phải nơi khoáng mạch trong Địa Uyên có Tần trưởng lão đích thân trấn thủ sao! Chẳng lẽ với tu vi Tần trưởng lão cũng không làm gì được tặc tử này!" Kim Duyệt lắp bắp kinh hãi, có chút khó có thể tin hỏi.

"Tặc tử phi thường giảo hoạt, thừa dịp Tần trưởng lão vừa mới có việc rời khoáng mạch trong nửa ngày thì bất ngờ động thủ. Đến Tần trưởng lão tiếp tin trở về thì hắn sớm đắc thủ trốn chạy. Hiện tại Kim tiên tử có thể nói một chút vì sao tiến vào trong chứ. Tuy rằng Đại trưởng lão có quyền ra vào Địa Uyên nhưng lúc này nhất định phải có lý do mới được." Thanh giáp nam tử thở dài một hơi, bỗng nhiên trong mắt chợt lóe tinh quang, nhìn chằm chằm Kim Duyệt nói.

"Không phải ta có việc muốn vào Địa Uyên mà là Lôi Lan Thánh chủ bản tộc cần mượn dùng Băng Sát khí để tu luyện, không thể lại không tiến vào Địa Uyên." Kim Duyệt nhìn sang Lôi Lan, thản nhiên cười trả lời.

Ngân y nữ tử lập tức tiến lên một bước, thập phần nhu thuận hướng sang Thanh giáp nam tử thi lễ thật sâu nói:*" Lôi Lan bái kiến Kim tiền bối!"*

"Lôi Lan Thánh chủ? Ừm, ta đã nhận ra Lôi Thánh chủ, trước kia cũng có nghe thuộc cấp hồi báo qua tiền lệ Lôi Thánh chủ tiến

vào Địa Uyên tu luyện. Như vậy tự nhiên lại có thể tiến vào. Hơn nữa có Kim tiên tử đi cùng thì dù tình hình Địa Uyên hiện tại có chút nguy hiểm cũng không cần lo lắng về vấn đề an toàn. Bất quá người này là ai, chẳng lẽ cũng muốn tiến vào Địa Uyên?" Thanh giáp nam tử khẽ gật đầu nhưng ánh mắt xoay chuyển đảo trên thân Hàn Lập, nhướng mày hỏi một câu.

"Hắn chính là vãn bối của thiếp thân, tư chất xem như không tồi, hiện tại đảm nhận vị trí thị vệ bên người Lôi Lan Thánh chủ, đồng thời muốn tiến vào Địa Uyên" Thần sắc Kim Duyệt không đổi, thong dong trả lời.

"Đã có Kim tiên tử đi cùng còn cần thủ vệ làm gì. Ta xem hắn không cần đi vào. Dù sao hiện tại trong Địa Uyên có chút phức tạp, có thể bớt được người nào tiến vào thì hay người đó" Thanh giáp nam tử nhíu hai mắt nhìn thẳng vào hai mắt Hàn Lập, bỗng nhiên nói.

Vừa nghe lời này thì sắc mặt Lôi Lan hơi đổi, thần sắc Hàn Lập cũng khẽ động.

Ngược lại Kim Duyệt không chút bối rối, chỉ lắc đầu nói: *"Điều này chỉ e không được! Hàn hiền chất tuy chỉ là một thị vệ nhưng có quan hệ không nhỏ với Thánh chủ, hơn nữa lúc này Lôi Thánh chủ tu luyện tới thời điểm trọng yếu, nhất định phải cho hắn tiến vào Địa Uyên. Nếu không thiếp thân cần gì phải ngàn dặm xa xôi mang theo hắn đến đây."*

"Kim tiên tử đang nói giỡn hay sao! Một gã thị vệ thì quan hệ gì đến tu luyện của Lôi Thánh chủ?" Thanh giáp nam tử ngẩn ra nhưng lập tức cười nhạt, một bộ không quá tin tưởng.

Kim Duyệt thấy vậy thì mỉm cười, lúc này môi khẽ nhúc nhích nhưng không có thanh âm phát ra, trực tiếp truyền âm qua nam tử.

Kết quả một lát sau, trên mặt Thanh giáp nam tử có chút nghi hoặc rồi sau đó như hiểu ra, khóe miệng vừa nhếch lên khẽ cười.

"Thì ra là thế. Nếu như vậy tại hạ cũng không cản. Mời ba vị cùng

vào đi thôi." Kim Thống lĩnh nói xong, dùng ánh mắt quái dị quét qua quét lại vài lần trên người Hàn Lập cùng Lôi Lan.

Trên mặt Hàn Lập cùng Lôi Lan tuy không hiển lộ vẻ gì nhưng trong lòng có chút hồ đồ.

Có điều đã nghe đối phương nói như vậy, hai người tự nhiên trước sau mở miệng đa tạ.

------oOo------

Chương 1848: Tái hồi đệ nhị tầng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vì thế nam tử mặc thanh giáp vung một tay lên, lập tức trong đám thị vệ liền có một số người đi ra, sau đó linh quang chợt lóe trên tay, hiện ra một tấm mộc bài màu tím nhạt.

Đột nhiên trên mộc bài đại phóng hào quang, chợt lóe rồi kích bắn ra hai cột sáng tử sắc, sau chớp động mấy lần liền biến mất vào trung tâm trận pháp.

Nhất thời ngân sắc trận pháp vù vù một trận, tiếp theo tại trung tâm trận lưu chuyển hồi hồi kỳ quang rồi tan đi. Cùng lúc đó phía dưới bức tường hiện ra một cánh cửa màu bạc rất lớn.

Cửa lớn cao tới mấy chục trượng, phát ra hào quang âm lãnh, có vẻ băng lãnh một cách dị thường, giống như toàn bộ cánh cửa đều dùng kim loại nào đó đúc ra vậy.

Trong miệng Thanh giáp nam tử lẩm bẩm, tay áo hướng về phía cửa phất một cái.

Oanh một tiếng, một đạo thanh hà cuồn cuộn đánh tới, cánh cửa lớn liền chậm rãi mở ra.

"Làm phiền đạo hữu rồi!" Trên mặt Kim Duyệt lộ nụ cười sau đó đa tạ một tiếng.

Trong chốc lát nàng cùng hai người Hàn Lập Lôi Lan nhanh chóng độn quang, hóa thành ba đạo kinh hồng thông qua cánh cửa cực lớn tiến nhập Địa Uyên.

Sau một lát liền biến mất ở phía sau cánh cửa không còn chút bóng dáng.

Thanh giáp nam tử đứng trước cánh cửa màu bạc cực lớn, nhìn bóng dáng ba người biến mất thì trên mặt lộ vẻ trầm ngâm, tựa hồ trong lòng có điều gì đó khó tiêu tan.

"Quên đi, có lẽ do ta đa tâm. Tuy cảm giác có chút quái dị nhưng hẳn là gã thị vệ này không có vấn đề. Dù sao Kim Duyệt cũng là Đại trưởng lão của Thiên Bằng tộc, tuyệt đối sẽ không làm ra sự tình bất lợi đối với Phi Linh tộc." Thanh giáp nam tử thấp giọng thì thào vài câu, sau đó liền phân phó một tiếng, lệnh cho đám thị vệ phong bế cánh cửa lớn kia, còn hắn thì lần nữa ngồi xếp bằng ở chỗ cũ, tiến vào nhập định.

Bên kia, ba người Hàn Lập sau một lúc đã ở một nơi rất rộng lớn, nhìn chằm chằm một cỗ tà phong, đang thổi như bay ở nơi tiến vào Địa Uyên.

Năm đó Hàn Lập với tu vi Hóa Thần phi hành trong đó còn có chút khó khăn, nhưng hiện tại tu vi đã là Hợp Thể trung kỳ căn bản xem nhẹ cỗ tà phong này.

Thậm chí sau khi phi hành, gặp phải một cỗ băng phong khí màu đen, ngoài thân hắn chỉ chợt lóe thanh quang, đã nhanh chóng đem cỗ hắc phong bắn ra nơi khác, căn bản không để nó tiến đến bên người.

Về phần Lôi Lan ở bên kia đã có Kim Duyệt cố ý chiếu cố, tự nhiên là không thành vấn đề.

Không bao lâu sau, ba người liền tiến đến một vực sâu hun hút có hình một như một chiếc phễu.

Nhìn hàn phong đen tuyền cuồng quyển ở nút thắt bên dưới hắc vực, Hàn Lập nheo hai mắt một chút, không chút do dự bay xuống.

Lần này đến phiên hai người Kim Duyệt đi xuống, sai khi liếc mắt nhìn nhau một cái, liền theo sát phía sau Hàn Lập.

Tiến vào đến Địa Uyên, bốn phía là đại phong gào thét, hết thảy cảm giác không khác biệt như ngày trước Hàn Lập tiến vào.

Sau thời gian một tuần trà, thân hình hắn đột nhiên dừng lại, rốt cuộc đã tiến vào tầng một trong Địa uyên.

Bất quá sau một phen đánh giá bốn phía thì Hàn Lập không khỏi khẽ cau mày.

Thân thể hắn hiện đang lơ lửng trên không một vùng đầm lầy mờ ảo, khắp nơi có một tầng sương vụ màu lục nhạt bao phủ. Phảng phất ngửi được mùi cây cỏ rữa nát.

Nơi này hiển nhiên là địa phương mà lúc trước hắn tiến vào có điều là khác địa điểm.

"Kim đạo hữu, ngươi cũng biết đây là chỗ nào chứ, xem ra đây chính là địa phương gần cửa khẩu tiến vào tầng thứ hai a?" Hàn Lập quay đầu hướng sang Kim Duyệt hỏi một câu.

"Căn cứ vào địa đồ, nơi này tựa hồ là Lan Độc đầm lầy, cách cửa vào tầng thứ hai không xa. Chỉ cần nửa ngày thời gian là tới. Nhưng dù sao Đạo hữu cũng nên cẩn thận một chút, tuy rằng độc khí phía dưới căn bản không uy hiếp với chúng ta, nhưng ở nơi đây có một loại hoa lan mang theo kịch độc lẫn những đám Độc Phong (ong độc), có chút khiến ta chán ghét." Kim Duyệt sau khi đánh giá đầm lầy một chút, sau khi tư lự liền khẳng định nói.

Hiện giờ cả Địa Uyên đều đã bị Phi Linh tộc chiếm lĩnh, có một tấm địa đồ đương nhiên lộ trình dễ dàng hơn trước, cho nên Thiên Bằng tộc đại trưởng lão này chỉ cần liền liếc mắt một cái là đã nhận ra nơi này.

"Độc phong!"

Hàn Lập vừa nghe lời này thì mỉm cười một chút, dương như không thèm để ý chút nào.

Vì thế ba người sau khi nói vài câu, xác định phương hướng một chút liền lập tức kích bắn mà đi.

Nửa ngày sau, ba đạo kinh hồng do ba người Hàn Lập biến thành hiện ra trên không của một sơn mạch. Sau đó tiếp tục phi hành về phía trước thêm nửa canh giờ, rốt cuộc đã đến trung tâm sơn mạch, gần một ngọn núi kỳ quái.

Ngọn núi này sở dĩ gọi là kỳ quái bởi dọc theo sườn núi, có vài chỗ đều bị chẻ đôi, giống như một chữ *"Nhân"* rất lớn. Mà cả ngọn núi lại trọc lóc mang một màu xám trắng.

Nơi này chính là lối vào tầng thứ hai trên địa đồ của Kim Duyệt.

Đường đi lúc trước vô cùng thuận lợi, trên đường ngoài trừ ở đầm lầy đụng phải một đám Độc phong, Hàn Lập dùng mấy kiếm dễ dàng càn quét không còn thì chưa từng đụng phải yêu vật của Địa Uyên.

Xem ra yêu vật cấp thấp của tầng một, hiện tại hơn phân nửa đã bị càn quét không còn.

Cái này cũng không có gì là kỳ lạ, yêu vật cấp thấp của tầng thứ nhất hơn phân nửa đều không có giá trị, những Phi Linh nhân tự nhiên không cần thiết lưu lại chúng.

Bất quá, mắt thấy ba người bay đến ngọn núi, chợt lóe như sắp tiến vào trong đó thì bỗng nhiên Hàn Lập giật mình, nhưng ngay sau đó thần sắc lập tức khôi phục như thường.

Chính là Kim Duyệt bay trước, đột nhiên độn quang chậm lại một chút, giữa lối vào của ngọn núi *"Nhân"* thì ngừng lại, sắc mặt cũng trầm xuống quát lên:

"Là ai đang trốn, nhanh lăn ra đây cho bổn tọa!"

"Thì ra là đại trưởng lão cùng Lôi thánh chủ, Minh Chấn bái kiến đại trưởng lão!"

Ở trong một khoảng hư không gần lối vào, đột nhiên không gian mơ hồ vặn vẹo, tiếp theo một đạo nhân ảnh quỷ dị mang theo một đôi cánh thoáng hiện ra, hướng về Kim Duyệt cung kính thi lễ thật sâu.

Xem khí tức của người này, rõ ràng là một nam tử của Thiên Bằng tộc, toàn thân chiến giáp màu lam, có tu vi Luyện Hư hậu kỳ.

Tình cảnh cũng tương tự, trong hư không ở mấy chỗ gần đó cũng có năm đạo nhân ảnh hiện ra. Những người này cũng hướng sang Kim Duyệt khẽ thi lễ, không nói gì nhưng thần sắc trên mặt khác nhau.

Những người này cũng có tu vi Luyện Hư kỳ.

"Thì ra Minh Chấn hiền chất, nói như vậy các ngươi thuộc chấp pháp đội, chẳng lẽ là ở đây mai phục tên tặc nhân cướp khoáng mạch kia!" Ánh mắt Kim Duyệt đảo qua những người này một chút, cảm ứng được trên người bọn họ phát ra sát khí kinh người, bất động thanh sắc hỏi một câu.

"Thì ra đại trưởng lão đã biết việc này! Xin Đại trưởng lão minh giám, bọn ta đúng là phụng mệnh ở phong tỏa cửa ra vào nơi đây. Đại trưởng lão vì sao lại cùng Lôi Lan thánh chủ tới đây?" Gã nam tử Thiên Bằng nhân mặt mày xấu xí khó coi, đầu tiên là không lưỡng lự trả lời nhưng sau đó lại có chút chần chừ hỏi.

"Ừm, từ Kim thống lĩnh mà ta đã biết khoáng mạch gặp chuyện không may. Về phần ta cùng Lôi Lan thánh chủ đến Địa Uyên là có sự tình quan trọng, lúc này sẽ không dừng lại ở đây lâu." Kim Duyệt không giải thích cái gì, thản nhiên nói hai câu.

"Thì ra là thế, nếu vậy tiểu chất sẽ không làm trễ hành nãi trình của Đại trưởng lão và Lôi Lan thánh chủ. Nếu đại trưởng lão nếu ở mấy tầng dưới gặp được tên tặc tử kia, hi vọng thì có thể xuất thủ bắt giữ. Hiện tại cả tầng hai đều đã bị chấp pháp đội phong tỏa, tặc tử có lẽ còn tránh ở mấy tầng sâu phía dưới." Nam tử Thiên Bằng tộc trong lòng rùng mình, vội cung kính nói.

"Hắc hắc, nếu gặp kẻ khả nghi ta tự nhiên sẽ bắt giữ. Các ngươi trông coi nơi này cho tốt, ta mang Lôi Lan thánh chủ đi trước một bước." Kim Duyệt gật đầu, không nói thêm với những người này, mang theo hai người Hàn Lập lập tức bay vào trong chữ *"Nhân"*,

mơ hồ chợt lóe bên trong liền quỷ dị không thấy bóng dáng.

"Minh Chấn huynh, vị này chính là đại trưởng lão của quý tộc sao, quả nhiên như trong truyền thuyết, một thân tu vi thâm sâu khôn lường! Có Kim trưởng lão này trấn thủ, quý tộc hẳn là trong mấy vạn năm có thể không lo không nghĩ. Nhưng người kế bên là ai, xem thì tu vi tương đương chúng ta nhưng khuôn mặt có chút xa lạ, tựa hồ chưa bao giờ gặp qua." Ở bên ngoài ngọn núi, một gã Phi Linh nhân có đôi cánh màu xám tro, sau khi nhìn đám người Kim Duyệt biến mất, đột nhiên hướng sang nam tử Thiên Bằng tộc nói một câu.

"Kim trưởng lão tu vi đại tiến, đây chính là sự tình may mắn của bổn tộc, bất quá quan trọng nhất chính là trong tộc một lần nữa lại có được hai vị thánh chủ, nhờ đó mấy tộc khác cũng không thể có cớ đụng đến Thiên Bằng tộc chúng ta. Về phần người vừa rồi đi theo đại trưởng lão cùng Lôi thánh chủ, ta cũng chưa từng gặp qua. Nhưng điều này cũng không có gì là kỳ lạ. Thiên Bằng chúng ta tuy rằng là một chi nhỏ yếu nhưng tộc nhân cũng phải tới hàng ức (trăm triệu). Có mấy kẻ mặt xa lạ xuất hiện cũng khiến đạo hữu hoài nghi hay sao?" Gã nam tử của Thiên Bằng tộc tên là Minh Chấn liếc mắt nhìn đồng bạn một cái, mặt sắc trầm xuống, có vẻ không hài lòng nói.

"Sao thế, Minh Chấn huynh đa tâm rồi! Tại hạ chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi, đối với Kim trưởng lão cùng Thánh chủ của quý tộc tự nhiên vô cùng tin tưởng." Người có đôi đánh màu xám tro ha hả cười hai cái, vội vàng đem chuyển hướng đề tài.

"Được rồi, nơi đây cũng không phải là chỗ để phiếm luận, chúng ta còn tại chấp hành nhiệm vụ. Lập tức phải ẩn nặc kỹ, không nên lộ ra hành tích." Một nữ tử trên đầu có một đôi sừng ngắn màu trắng, sau lưng lại có đôi cánh màu tím mở miệng.

Thiên Bằng tộc nam tử như còn muốn nói thêm điều gì nhưng lập tức đem lời nuốt nhanh vào trong miệng. Những người khác cũng vội gật đầu, bộ dáng rất kiêng kị đối với nữ tử này.

Vì thế sáu người bấm pháp quyết, thân hình khẽ động lại tiêu thất trong hư không.

Cơ hồ cùng lúc đó, Hàn Lập cùng hai người Kim Duyệt đang ở trong một vùng sương mù đen tuyền, phi hành hướng xuống phía dưới.

"Xem ra kẻ cướp sạch khoáng mạch thần thông thật không nhỏ. Chỉ riêng nơi nhập khẩu tầng hai đã có sáu tồn tại cấp bậc linh soái phòng thủ. Xem ra người này cho dù không phải tồn tại thánh giai thì thần thông cũng không kém quá xa." Kim Duyệt ở bên trong độn quang bỗng mở miệng, ngữ khí lại ẩn hàm vẻ trào phúng.

"Ồ, nghe khẩu khí của Kim đạo hữu tựa hồ không mấy quan tâm tới khoáng mạch" Tâm niệm Hàn Lập vừa chuyển, hỏi một câu.

"Ta sao phải quan tâm! Khoáng mạch này tuy nói là cùng chia cho Phi linh các tộc, nhưng thực tế phần lớn sản lượng quáng thạch đều bị các đại tộc xếp hạng đầu chiếm cứ. Chia cho Thiên Bằng tộc chúng ta cũng không có bao nhiêu." Kim Duyệt cười lạnh nói.

"Thì ra là thế, xem ra quý tộc cho dù thoát khỏi họa diệt tộc, nhưng tình cảnh ở trong Phi Linh tộc cũng không quá ổn." Hàn Lập như có điểm suy đoán trả lời.

"Nếu không phải như vậy thì ta sao dễ dàng đáp ứng yêu cầu của đạo hữu. Chỉ cần có công pháp của đạo hữu, Thiên Bằng tộc chúng ta chỉ cần thời gian mấy vạn năm sẽ trở nên cường đại hơn. Tốt nhất Hàn đạo hữu cũng nên rõ ràng, nửa sau của bộ công pháp này đích xác không có vấn đề." Kim Duyệt thản nhiên nói.

"Kim đạo hữu yên tâm, ngay khi đến tọa độ đó tại hạ lập tức đem phần sau bộ công pháp giao cho đạo hữu, đương trường mời Kim đạo hữu kiểm tra. Nếu không Hàn mỗ sẽ mặc cho đại trưởng lão xử trí." Hàn Lập đột nhiên khẽ cười một tiếng trả lời.

"Hàn đạo hữu biết vậy là tốt rồi!" Kim Duyệt nói một câu rồi cũng im lặng.

Mà sau một lát, sương mù màu đen bắt đầu mờ nhạt dần, rốt cục ba người cũng hiện ra ở tại tầng thứ hai của Địa Uyên.

------oOo------

Chương 1849: Ngân sắc lôi quang cùng truyền tống

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tầng thứ hai so với tầng thứ nhất đương nhiên hung hiểm hơn rất nhiều, nhưng trong mắt đám người Hàn Lập vẫn không đáng nhắc tới.

Xem xét địa đồ và xác định xong vị trí cần phải đến, thì đám người Hàn Lập liền một đường phi hành.

Trải qua ba ngày ba đêm lộ trình, đám người Hàn Lập ngoài đánh chết một số trung giai yêu vật thì trên đường còn đụng phải một số đội chấp pháp tu sĩ.

Những tu sĩ này tu vi thấp nhất cũng đã là Hóa thần kỳ, dẫn đầu rõ ràng lại là tồn tại thánh giai.

Với thân phận Thiên Bằng tộc Đại trưởng lão của Kim Duyệt, tự nhiên chấp pháp tu sĩ không dám làm khó chút nào. Phần lớn chỉ hỏi một hai câu, sau đó để cho bọn họ tự nhiên rời khỏi.

Bất quá thấy được cảnh này, sắc mặt Kim Duyệt không khỏi có chút âm trầm xuống.

Chỉ vì một người mà lại huy động nhiều nhân thủ đến như vậy, việc này mơ hồ đã lộ ra một chút quỷ dị.

Chẳng lẽ bên trong việc khoáng mạch bị cướp còn có điều gì sâu xa chăng?

Kim Duyệt vốn đã nắm giữ Thiên Bằng tộc nhiều như vậy năm, tự nhiên tâm kế cao hơn bình thường, mặc dù trong lòng nổi lên sự nghi ngờ nhưng khi đối mặt với chấp pháp đội lại không lộ chút dị sắc nào.

Vì vậy ba người phi thường thuận lợi tìm được cửa vào tầng thứ ba, ở dưới đáy một con sông.

Sau một lát công phu, men theo dòng nước chảy và vượt qua một chút rắc rối, Hàn Lập ba người liền đi tới tầng thứ ba của Địa Uyên!

Ba ngày sau, ba người Hàn Lập đang ở trên không trung một vùng rộng lớn không người với muôn vàn đá vụn. Đột nhiên cảm giác ở phía xa xa thiên địa nguyên khí dao động khác thường một trận, tiếp theo một đạo ngân quang ở nơi cuối chân trờ chợt lóe lên.

Một tiếng nổ *"Ầm ầm"* truyền đến, cả mặt đất vì vậy mà chấn động không ngừng.

Hàn Lập cùng Kim Duyệt cũng vì dị biến này mà sắc mặt không khỏi biến đổi, sau đó lại đưa mắt nhìn nhau một cái.

"Kim đạo hữu, ở bên kia tựa hồ có người đang tranh đấu, chúng ta có nên đến nhìn một chút hay không?" Hàn Lập sau một thoáng do dự liền hỏi.

"Với động tĩnh lớn như thế, nếu ở phụ cận có một đội chấp pháp tu sĩ mà chúng ta lại không đi thì sợ rằng có chút không thỏa đáng." Trong mắt Kim Duyệt nhất thời chợt lóe tinh quang nói.

"Nếu đã như vậy, chúng ta mau đến xem xét một chút đi." Trong lòng Hàn Lập mặc dù không muốn đa sự nhưng cũng biết điều băn khoăn của nữ tử này quả thật không ít, liền gật đầu đồng ý nói.

Về phần Lôi Lan càng không có ý kiến khác rồi.

Vì vậy, phương hướng của ba người liền biến đổi, hướng tới địa phương vừa rồi có lôi quang ngân sắc chớp động mà bắn tới.

Sau một hơi phi hành hơn vạn dặm, rốt cục ba người cũng ngừng độn quang ở trên cao một sườn núi.

Trải qua một phen thăm dò cảnh tượng bừa bãi ở phía dưới, thần sắc cả ba đều hiện ra chút khác thường.

Phía dưới một đống loạn thạch, có một phiến đá bất ngờ lại xuất hiện dấu vết rất lớn có đường kính hơn mười trượng.

Trên phiến đá bốn phía đều cháy đen, mơ hồ có mùi vị khen khét phát ra xung quanh, phảng phất như bị lôi điện đánh trúng mà tạo thành.

Đột nhiên Hàn Lập nhấc một tay lên, hướng tới đống loạn thạch hư không một trảo.

"Vù" một tiếng, một vật từ trong đống loạn thạch phía dưới bay ra, sau một lần chớp động, bỗng rơi vào trong tay Hàn Lập.

Chính là nửa miếng Đoản Nhận lam sắc, trên mặt trải rộng những vết nứt nhỏ nhưng lập lòe hàn quang, vừa nhìn đã có thể khẳng định chính là một kiện pháp bảo có uy năng không nhỏ.

"Xem ra, những người này đều bị đạo thiên lôi vừa nãy đánh cháy thành tro, ngay cả bổn mạng pháp bảo cũng bị hủy. Bất quá, một kích lôi điện có thể diệt sát Luyện hư Hóa thần, uy năng to lớn thật sự khó có thể tưởng tượng nổi. Hàn đạo hữu, ngươi cảm thấy đạo thiên lôi này như thế nào?" Sau khi Kim Duyệt nhìn qua hết thảy, bỗng nhiên hỏi.

"Mới vừa rồi, khi đạo thiên lôi hung mãnh khi xuất hiện, mặc dù xa như thế nhưng ta cũng cảm ứng được. Vì vậy có thể thấy, người ra tay hẳn là rất tinh thông thần thông lôi hệ. Mà pháp bảo này lại có chứa một chút sát khí, còn chưa tiêu tan chủ nhân sau khi chủ nhân ngã xuống. Chính là của chấp pháp đội." Hàn Lập sau khi ném tàn nhận trong tay, mười phần khẳng định nói.

"Không sai, nơi này một chút khi tức của có ba người trước khi ngã xuống, mà lại xảy ra tại đây, mười phần thì tám chín là do kẻ thần bí cướp khoáng mạch rồi." Kim Duyệt vung một tay xuống, cũng từ trong đám loạn thạch lấy ra vài món pháp bảo tổn hại khác, vừa quan sát vừa nói.

"Nói vậy người kia thật sự lợi hại, dĩ nhiên có thể đồng thời đánh chết ba gã chấp pháp đội viên!" Lôi Lan hít một hơi lạnh.

"Đây cũng không phải chuyện quá kỳ quái. Nếu không người nọ sao lại dám làm chuyện to gan lớn mật kia. Đến bây giờ vẫn còn chưa thấy những người khác tới. Xem ra ở gần đây cũng không có chấp pháp đội rồi. Bất quá, người trong chấp pháp đội cũng có bí thuật cảm ứng. Khẳng định không lâu sẽ có người tới đây. Chúng ta không nên ở lại đây lâu, đi thôi!" Kim Duyệt sau khi đánh giá một chút nói.

"Đạo hữu nói như vậy cũng có lý, nơi đây cách tọa độ ta muốn đến bất quá cũng chỉ mấy ngày lộ trình nữa thôi. Chúng ta đến được nơi đó, mới có thể hoàn toàn an tâm." Hàn Lập nghe Kim Duyệt nói vậy, lúc này cũng đồng ý nói.

Lôi Lan dường như cũng có suy nghĩ riêng nên gật đầu.

Vì vậy, ba người nhanh chóng độn quang, hóa thành ba đạo kinh hồng tiếp tục bay đi.

Đại khái chừng nửa ngày sau, từ phương hướng khác có mười mấy đạo độn quang bay vụt đến nơi mà ba người Hàn Lập rời đi khi trước.

Mà lúc này đám người Hàn Lập, lại sớm đã ở nơi đó xa ngàn vạn dặm rồi.

Bảy ngày sau, trên không một dãy sơn mạch trùng điệp đen tuyền lẫn nhau, Hàn Lập tay nâng một vật phẩm hình tròn màu trắng. Ngoài thân hắn có hơn mười thanh kim sắc tiểu kiếm bay lượn xung quanh, đem một đám yêu cầm màu đen có hình thể trông khá giống một loài quạ lớn, trong nháy mắt trảm thành vô số đoạn, hóa thành một trận mưa máu từ trên trời rơi xuống.

Ở bên cạnh Hàn Lập, trước người Kim Duyệt không biết từ khi nào hiện ra một cái gương mặt ngoài óng ánh sắc vàng, từ đó phun ra một luồng quang hà mang theo kim điện, đem một lượng lớn yêu cầm chấn nát không còn một mảnh.

Về phần Lôi Lan, sắc mặt nữ tử này ngưng trọng đưa đơn thủ kháp quyết. Sau lưng hiện ra một đôi cánh lông chớp động không ngừng, từng đạo lôi điện màu bạc hình cung nhanh chóng xuất hiện, hình thành một cái lưới nhỏ đem thân hình nàng hoàn toàn gắn sát vào trong.

Ngẫu nhiên có một số yêu cầm đụng vào lưới điện, thì nhanh chóng bị một tiếng sét đánh trúng rồi lập tức biến thành tro bụi.

Sau khi nửa canh giờ vừa chém giết vừa tiến về phía trước, lúc này đám yêu cầm thân đen rốt cục trở nên thưa thớt, cuối cùng phát ra vài tiếng thê lương rồi lập tức tán loạn bay đi.

Ba người thấy vậy, tự nhiên cũng lập tức thu pháp bảo trở lại, tiếp tục phi hành hướng về phía trước.

Trên đường đi, Hàn Lập thỉnh thoảng hướng vật hình tròn trong tay quét mọi hướng không ngừng, mỗi lần vật ấy đều có chỉ cho hắn chuẩn xác phương vị.

Lúc này vật hình tròn màu trắng trong tay Hàn Lập đột nhiên phát ra một trận vù vù, tiếp theo bên trong lại lưu chuyển bạch quang không chừng. Như mình cảm ứng với nơi này mà kích thích lên.

"Tới rồi, chính là nơi đây rồi!" Hàn Lập vội cúi đầu xem mặt trên của vật hình tròn một chút, lúc này độn quang bỗng dừng lại, liền mừng rỡ nói.

Vừa nghe Hàn Lập nói thế, Kim Duyệt cùng Lôi Lan cũng một bộ ngừng lại.

"Nơi này chính là địa điểm theo lời đạo hữu nói sao? Tựa hồ không phải. Không gian gần đây rất chắc chắn, không có dấu hiệu tồn tại Tiết điểm không gian!" Ánh mắt Kim Duyệt đảo khắp mọi nơi, nhướng mày hỏi, dường như có chút hoài nghi.

"Kim đạo hữu yên tâm, nếu vị tiền bối nọ nói tọa độ ở nơi này, như vậy tuyệt đối không sai được." Hàn Lập vừa nhấc tay, vừa thản nhiên cười vừa trả lời.

"Hàn đạo hữu đã khẳng định như thế, vậy thì tốt rồi. Nếu thiếp thân đã đem đạo hữu mang tới nơi đây, đạo hữu nên đem phần sau của nửa bộ pháp quyết lấy ra." Kim Duyệt gật đầu, thần sắc ngưng trọng chậm rãi nói.

"Đại trưởng lão cứ yên tâm, Hàn mỗ nào phải hạng không giữ chữ tín. Đây là phần sau nửa bộ pháp quyết, đạo hữu hãy nhận lấy!" Hàn Lập cười một tiếng, đơn thủ bỗng nhiên vừa lộn chuyển, một khối hoàng sắc ngọc giản xuất hiện trong lòng bàn tay, cổ tay liền run lên ném về Kim Duyệt.

Hai mắt Kim Duyệt sáng ngời tinh quang, ngọc thủ thon thon vươn ra, liền nhanh chóng đón lấy khối ngọc giản, sau đó vội vàng đưa lên trán dò xét chân giả.

Mà Hàn Lập thì dường như không chút để ý hành động này của Kim Duyệt. tay áo bào lại rung một cái, năm cây ngũ sắc trận kỳ bay ra, sau đó vây xung quanh thân thể mà xoay tròn, rồi *"Bịch" "Bịch"* hai tiếng hóa thành năm cột sáng ngũ sắc rồi phóng lên cao.

Đơn thủ của Hàn Lập nhanh chóng kết thành pháp quyết, liên tiếp tạo ra mười mấy đạo quang ảnh đánh vào trên cột sáng, nhất thời cột sáng liền chớp động. sau một lát tại trung tâm liền hiện ra một trận pháp ngũ sắc, chớp động linh quang chói mắt.

Trong miệng Hàn Lập lẩm bẩm vài tiếng, tay áo phần phật phất lên không ngừng. Mỗi lần từ trong bay ra một khối cực phẩm linh thạch, sau một hơi ném khoảng hơn trăm khối, đều chợt lóe biến mất không thấy bóng dáng vào trong trận pháp.

Tiếp theo hắn bỗng nhiên ném vật hình tròn cầm trong tay ra trôi nổi ở trước người, tiếp theo mười ngón ngay búng ra liên tiếp, tựa hồ chậm rãi thúc dục pháp khí.

Lôi Lan ở một bên lẳng lặng quan sát hết thảy. Mắt thấy vật hình tròn nọ bắt đầu tỏa ra hào quang chói mắt, từ từ hóa thành một đoàn bạch sắc linh quang, lúc này nàng không nhịn được đưa mắt nhìn Kim Duyệt một cái.

Chỉ thấy Kim Duyệt mặc dù khép hờ hai mắt nhưng khuôn mặt tràn đầy vẻ kinh hỉ, hiển nhiên pháp quyết là không giả.

Điều này làm cho Lôi Lan, vị Thiên Bằng tộc Thánh chủ trong lòng thở dài một hơi.

Đột nhiên Hàn Lập quát khẽ một tiếng, đưa tay điểm chỉ vào vật hình tròn một chỉ. Chỉ thấy bạch sắc linh quang từ từ phiêu hốt bay về phía tâm ngũ sắc trận pháp. Sau một thanh âm muộn hưởng phát ra thì dễ dàng cùng pháp trận hòa hợp thành một thể.

"Kim đạo hữu cảm thấy nửa bộ pháp quyết này như thế nào, có chỗ nào không hài lòng chăng?" Hàn Lập lúc này dừng kết quyết, quay đầu nhìn Kim Duyệt lạnh nhạt hỏi một câu.

"Không có. Nửa bộ pháp quyết này đích xác không giả, thiếp thân đại diện cho toàn tộc đa tạ Hàn đạo hữu đã ra đại ân này!" Khẩu khí Kim Duyệt phi thường hài lòng, rốt cục thoát ra khỏi sự trầm mê khi kiểm tra pháp quyết nói.

"Ha ha, tại hạ cùng quý tộc bất quá làm một vụ giao dịch mà thôi. Nếu Kim đạo hữu hài lòng, như vậy hết thảy không còn vấn đề gì rồi, tại hạ xin cáo từ trước." khóe miệng Hàn Lập nhếch lên, chắp tay hướng về Kim Duyệt nói.

"Thiếp thân cũng chúc Hàn đạo hữu chuyến này mã đáo thành công!" Kim Duyệt mỉm cười hoàn lễ.

"Hắc hắc, nghe cát ngôn của đạo hữu như vậy, ta cũng hy vọng như thế. Lôi thánh chủ, hy vọng ngươi sau này tu vi đại tiến, sớm ngày tiến vào thánh giai!" Hàn Lập cười hắc hắc, hướng sang Lôi Lan cáo từ.

"Đa tạ cát ngôn của tiền bối, sau này vãn bối nhất định sẽ cố gắng." Sắc mặt Lôi Lan có chút phức tạp, liền thi lễ rồi trả lời.

"Thời điểm đã sắp đến rồi, Hàn mỗ cần phải đi." Hàn Lập nhìn hai người một cái, lúc này không hề chần chờ nữa, thân hình vừa động đã hiện ra trong ngũ sắc quang trận.

Từng hồi chú ngữ từ trong quang trận phát ra.

Tiếp theo quang trận đột nhiên phát ra vài tiếng ầm vang, vô số ngân sắc phù văn từ trong quang trận tuôn ra. Mà ở chỗ trung tâm trận, lúc này bạch sắc quang đoàn càng cuồng trướng mấy lần, cơ hồ chiếm cứ cả toàn bộ tòa quang trận.

------oOo------

Chương 1850: Gặp gỡ ngoài ý muốn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong khi bạch quang cùng ngân sắc phù văn chớp động thì bên trong tòa quang trận lấp lánh vô số tinh quang, phảng phất như hóa thành một dải ngân hà âm u, hiển nhiên là đã đem lực lượng của pháp trận đẩy lên tới cực điểm.

Kim Duyệt thấy tình hình như vậy, khóe mắt khẽ chớp, sắc mặt liền trở nên ngưng trọng.

Nhưng một khắc sau đó thần sắc nàng bỗng nhiên biến đổi, quát một tiếng chói tai: *"Người nào núp ở kia, đi ra cho ta!"*

Vừa dứt lời, một bàn tay không mảy may có một dấu hiệu báo trước từ trong tay áo nàng bắn ra, bất ngờ chụp vào trong hư không gần đó.

Một đạo cự lực vô hình tức thời áp chặt xuống nơi đó!

"Ầm" một tiếng, từ trong hư không nơi chịu cự lực ấy, một đoàn ngân sắc lôi quang bỗng dưng nổ bắn ra, tiếp đó bên trong lóe sáng điện quang, một con Ngân xà theo đó bắn ra, hướng vào phía trong quang trận.

Tốc độ Ngân xà này cực nhanh, tưởng như trong chớp mắt đã vượt qua nghìn dặm, dường như không hề chịu bất kỳ ảnh hưởng nào của cự lực.

Kim Duyệt hơi ngẩn ra, còn chưa kịp phản ứng thì Ngân xà kia đã biến mất vào trong quang trận.

Cơ hồ trong sát na này, trong quang trận khổng lồ phát ra những âm thanh bén nhọn chói tai, từ giữa bắn ra một đạo bạch sắc quang trụ. Quang trụ lóe lên một cái đã xé rách hư không nơi nào đó cách hơn nghìn trượng, rồi chui vào trong một lỗ hổng đen thui khổng lồ lơ lửng trong không trung, biến mất không thấy tăm hơi.

Lúc này, ngũ sắc quang trận mới thu lại những âm thanh bén nhọn kia, linh quang cũng ảm đạm dần rồi tiêu tán biến mất.

Kiện bạch sắc viên bàn nọ ở trung tâm quang trận, lúc này lại vỡ vụn thành từng mảnh rồi biến mất như chưa từng tồn tại.

"Đại trưởng lão, kia là người phương nào, có vẻ như cũng được truyền tống đi cùng với Hàn tiền bối!" Lôi Lan ở một bên nhìn thấy liền kinh ngạc đến mở to đôi mắt đẹp, sau một hồi lâu mới lẩm bẩm nói.

"Lôi điện công pháp của người này vô cùng kỳ lạ, có thể thoát khỏi thần thông của ta áp chế, hơn phân nửa là cái tên tặc nhân kia mà Đội Chấp Pháp đang truy tìm rồi." Sắc mặt Kim Duyệt vẫn có chút khó coi, nhưng lập tức như đoán ra được lai lịch của điện xà.

"Cái gì, lại là tên tặc tử này! Hắn phá giới cùng đi, Hàn tiền bối sẽ không có vấn đề gì chứ?" Lôi Lan hít vào một hơi.

"Yên tâm, Hàn đạo hữu thần thông hẳn không dưới ta, người nọ cho dù cùng truyền tống với hắn, cũng sẽ không chiếm được cái gì tốt từ tay Hàn đạo hữu. Bất quá, tặc tử này có thể ẩn núp ở gần, xem ra là đã theo chúng ta từ mấy ngày trước khi chúng ta tới cái hố to kia. Có thể khiến ta cùng Hàn đạo hữu không hề cảm ứng được gì, Ẩn Nặc Thuật của người này thật sự xuất thần nhập hóa quá mức. Không trách được cho dù phái ra nhiều Đội Chấp Pháp như vậy vẫn không thể nào làm gì nổi được hắn! Bất quá.,...", Kim Duyệt lắc đầu nói, nhưng rốt cục trên mặt lại hiện ra một tia nghi ngờ.

"Bất quá cái gì?" Lôi Lan nghe, có chút khó hiểu.

"Bất quá trong khí tức của hắn có chút cổ quái, tựa hồ như pha trộn khí tức của một loại dị thú, có phần giống Lôi Vân Ưng trong Man Hoang thế giới, nhưng lại có điểm không quá giống." Hai mắt

Kim Duyệt nhíu lại cân nhắc một hồi, chưa dám khẳng định nói.

"Khí tức dị thú? Chẳng lẽ trùng hợp là do Linh Thú của người này phát ra!" Lôi Lan như có điều suy nghĩ nói.

"Không quá giống, khí tức đó cùng người này hòa nhập trong một thể, không giống như là độc lập. Được rồi, bất kể như thế nào, mục đích lần này của chúng ta đã đạt được. chuyện này cũng không nên để lộ ra. Hiện tại chúng ta nên lập tức rời đi. Chúng ta lấy cớ giúp ngươi tu luyện để đến chỗ này, cũng không thể không tới Băng sát chi địa tu luyện một chút. Hơn nữa mới vừa rồi phá không động tĩnh khá lớn, sợ rằng những người khác tới đây rất nhanh, hiện tại rời đi cũng tránh có kẻ hoài nghi." Kim Duyệt sau một phen suy tính, thản nhiên nói.

"Đại trưởng lão nói vậy rất phải!" Lôi Lan gật đầu đồng ý.

Ngay sau đó tay áo bào Kim Duyệt run lên, một vầng kim hà đem những dao động còn sót lại của quang trận quét tan sạch sẽ, tiếp đó liền mang theo Lôi Lan hóa thành hai đạo kinh hồng rời đi.

Ở một nơi khác, trong không gian mà bầu trời cao tràn ngập vụ khí trắng mờ ảo. Hàn Lập lơ lửng ở trên hư không, nhìn chầm chầm nam tử đã ngoài ý muốn xông vào truyền tống pháp trận đang ở trước mắt, vẻ mặt tỏ ra vô cùng kỳ quái.

"Hóa ra là ngươi! Xem ra người cướp sạch khoáng mạch ở sâu trong Địa Uyên cũng là các hạ rồi." Hàn Lập chầm chậm nói ra từng chữ.

Nói lại, trong nháy mắt trước lúc truyền tống, mặc dù Hàn Lập phát hiện ra người này xông vào nhưng truyền tống đã bắt đầu, bởi vì không muốn pháp trận gặp phải gặp phải sự cố ảnh hưởng tới truyền tống, hắn cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở để cho người này cùng truyền tống đến Minh Hà Chi Địa.

Nhưng hắn ngàng lần không ngờ chính là, vừa nhìn rõ mặt mũi của đối phương tức thì đã nhận ra người này.

"Ồ, nghe khẩu khí của đạo hữu tựa hồ như nhận ra lão phu!"

Phía đối diện hơn mười trượng là một trung niên nam tử thân hình khô gầy, một thân lam sắc trường bào, nghe vậy hướng Hàn Lập khẽ mỉm cười, dáng vẻ rất bình thản.

"Không biết Lôi Thú kia của Ngư đạo hữu hiện giờ tu luyện ra sao rồi. Đạo hữu có thể tiến lên đến Thánh giai, sợ rằng có quan hệ rất lớn đến Lôi Thú nọ." Hàn Lập nghe vậy cười lạnh một tiếng rồi hỏi ngược lại.

"Rốt cuộc ngươi là người phương nào, làm sao biết chuyện Lôi Thú." Vẻ mặt nam tử gầy gò còn đang cười dài, vừa nghe thấy hai tiếng *"Lôi Thú"*, trong nháy mắt biến đổi, kinh nghi hô lên một tiếng.

Cùng lúc đó, một cỗ khí tức đáng sợ của Hợp Thể sơ kỳ tản ra trên hắn, không hề nương nhẹ áp xuống Hàn Lập.

Nam tử này chính là người năm đó Hàn Lập biết đến ở trong Thánh Thành của Thiên Bằng Tộc, điếm chủ họ Ngư.

Năm đó người này lấy Thanh La Quả làm mồi nhử, khiến cho Hàn Lập cùng với hai gã tu sĩ cấp Luyện Hư phụ trợ hắn hàng phục Lôi Thú, cuối cùng khi đắc thủ bỗng nhiên trở mặt đánh chết hai người kia.

Hàn Lập khi đó dựa vào thần thông hơn xa cùng giai mới khiến đối phương cố kỵ, nhờ đó chiếm được một hạt Thanh La Quả, rồi sau đó hai bên đều rời đi trong sự kiêng kỵ lẫn nhau.

Khi đó hắn đã cảm thấy thân phận đối phương hết sức thần bí, không phải là Thiên Bằng nhân tầm thường. Sau mấy trăm năm không gặp, giờ đối phương cũng đã tiến giai tới cảnh giới Thánh giai sơ kỳ, tự nhiên minh chứng rõ hơn cho suy nghĩ này.

Bất quá hôm nay Hàn Lập khí tức hoàn toàn biến đổi, dung nhan cũng là do đang thi triển bí thuật nên cũng không phải chân diện, mặt khác tu vi cũng áp chế xuống cảnh giới Luyện Hư trung kỳ, cùng lúc xưa là khác nhau một trời một vực.

Khó trách vị Ngư điếm chủ này nhất thời không thể nhận ra hắn.

Đối mặt với linh áp kinh người đang hùng hổ kéo đến kia, thần sắc Hàn Lập bình tĩnh, nhưng một khắc sau đó, một cỗ linh áp cường đại chỉ Thánh giai mới có từ trên người hắn tức thì bùng lên.

"Phanh" một tiếng vang thật lớn!

Hai cỗ linh áp từ hai người va chạm vào nhau tại một chỗ trong hư không, lại đồng thời nổ tung rồi biến mất, rốt cuộc mà lại tỏ ra cân bằng.

"Ngươi.các hạ cũng là Thánh giai sơ kỳ!" Ngư điếm chủ thấy vậy trong lòng rùng mình hỏi.

Hắn vốn theo sau ba người Hàn Lập từ xa xa, sau khi thấy Hàn Lập có biện pháp rời khỏi Địa Uyên, cũng quyết đoán xông vào trong truyền tống pháp trận, nhưng vẫn cho là Hàn Lập chỉ có tu vi Luyện Hư kỳ nên không có nhiều cố kỵ trong lòng.

Trái lại nếu như biết tu vi chân chính của Hàn Lập thì khó nói hắn có dám hành động thế hay không.

Hàn Lập nghe đối phương thì khẽ mỉm cười, nhưng một khắc sau đó, liền đem tất cả pháp lực vốn đang áp chế bỗng nhiên toàn bộ phát ra, một cỗ linh áp đáng sợ vượt xa Hợp Thể sơ kỳ nhất thời phóng ra.

"Tu vi Thánh giai trung kỳ! Rốt cuộc ngươi thuộc tộc nào của Phi Linh tộc. Tồn tại Thánh giai trung kỳ trở lên, không thể nào có chuyện ta không nhận ra ngươi." Sắc mặt Ngư điếm chủ mơ hồ có chút tái xanh, tròng mắt lại co rụt lại, hỏi.

Bất quá khiến người cảm thấy ngoài ý muốn là, lúc này hắn vẫn tỏ ra hết sức tĩnh táo, cũng không vì vậy mà tỏ ra có chút gì là bối rối.

"Nếu đạo hữu đã không nhận ra tại hạ vậy cũng không cần nói thêm. Các hạ lần này cướp sạch đi thương khố trong quáng mạch

ở Địa Uyên, chắc hẳn thu hoạch không nhỏ. Tại hạ cũng không tham lam, chỉ cần đem những thứ đó giao ra đây, tại hạ sẽ để Ngư huynh rời đi. Sao? Những tài liệu đó coi như là phần thù lao để đạo hữu mượn pháp trận của tại hạ để chạy giữ mạng đi." Hàn Lập thản nhiên nói, cũng không có ý lộ thân phận.

"Ta đang tự hỏi tại sao đạo hữu lại nói nhảm cùng Ngư mỗ nhiều như vậy, nguyên lai là muốn đám tài liệu kia. Chuyện này đúng là cũng có nhờ mượn lực của đạo hữu, ta mới có thể thoát khỏi truy sát, trả chút tiền thù lao cũng là chuyện nên làm. Đạo hữu đón lấy!". Nam tử họ Ngư nghe vậy không giận mà còn cười, tiếp đó liền lật bàn tay, tức thì một viên hoàn lam sắc xuất hiện trong bàn tay, rồi cổ tay khẽ run lên, đem nó ném sang phía Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy đầu tiên là ngẩn ra, nhưng lập tức nhớ tới gì đó, nhìn vào viên hoàn đang bay tới thì trong mắt nổi lên một tia lãnh ý.

Tay áo bào hắn run lên, kim quang lóe sáng, viên hoàn sắp xuống đến nơi bỗng nhiên bị chém đứt đôi, nhưng quỷ dị là không hề có bất kỳ vật gì rơi ra, ngược lại trong nháy mắt có một tiếng sét đánh truyền tới, rồi hóa thành một tấm điện võng lam sắc chụp xuống đầu Hàn Lập.

Nhưng Hàn Lập tựa hồ như sớm đoán trước được điều này, hai cánh sau lưng đột nhiên tức thì vang lên tiếng lôi minh, lập tức cũng có một tấm ngân sắc điện võng tương tự từ đằng sau bắn về phía trước.

Hai tấm điện võng va đập mạnh vào nhau, ngân sắc điện võng lại quay tít một vòng rồi lóe lên một cái biến thành một cái lôi điện pháp trận cổ quái.

Chỉ trong nháy mắt, lam sắc điện võng cứ vô thanh vô tức mà co lại, rồi bỗng nhiên lại bị lôi trận khẽ hút vào trong, một chút uy năng cũng không mảy may thể hiện ra.

Ngư điếm chủ thấy tình hình này, trong lòng cả kinh.

Mà Hàn Lập lại nhẹ nhàng hướng lôi trận khẽ điểm một chỉ.

Tức thì lôi trận phát ra một tiếng lôi minh rồi bỗng nhiên tiêu tán mất.

"Lần này xuất thủ, ta vẫn có thể tha cho đạo hữu. Ta lại cho ngươi một cơ hội nữa, hiện tại giao ra những khoáng thạch trân quý kia, ngươi vẫn có thể bình yên rời đi. Nếu không nghe lời, hắc hắc. " Trên mặt Hàn Lập bỗng lóe lên sát cơ, cười lạnh một tiếng rồi nói.

Năm đó đối phương không có hảo ý gì với hắn, còn tính toán ám toán hắn. Lần này cùng truyền tống theo hắn đến chỗ này, sợ rằng trong lòng cũng không hề có hảo tâm gì.

Nếu đã nói như vậy, tự nhiên Hàn Lập không chút khách khí đối với người này.

Nhưng quả thật là đối phương thức thời giao ra những thứ đã cướp sạch, hắn cũng sẽ để đối phương ở Minh Hà Chi Địa này tự sinh tự diệt. Nếu không nghe lời thì hắn tự nhiên sẽ không ngần ngại mà động thủ diệt sát.

Với thần thông của hắn, cho dù đối phương có vẻ như cũng có chỗ dựa nhưng cũng không để vào mắt.

"Xem ra các hạ quả thật hiểu rất rõ Ngư mỗ, nếu nói như vậy, tại hạ nói chịu giao ra. " Sắc mặt Ngư điếm chủ âm tình bất định một hồi, rốt cục cũng mở miệng tỏ vẻ đã chịu thua.

Nhưng một thoáng sau đó, hư không sau lưng Hàn Lập nổi lên hàn phong, từ trong đó hiện ra hơn mười cây tế châm trong suốt óng ánh lơ lửng, rồi hóa thành hơn mười tia sáng bạc bắn nhanh về phía sau ót Hàn Lập.

Cùng lúc đó, trên đỉnh đầu Hàn Lập bỗng nhiên nổ ra một tiếng sét đánh kinh thiên!

Một đoàn lôi quang chói mắt thoáng hiện, vô số điện hồ cuồng loạn, còn chia ra làm ba loại màu sắc quỷ dị là Kim, Ngân, Lam.

Ở trong lôi quang này, mơ hồ có một con quái thú nửa người nửa chim, vừa kêu lên một tiếng, một đạo tam sắc lôi hồ thô to tức thì giáng xuống.

------oOo------

Chương 1851: Hoá Linh Chi Chiến (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn quang trong mắt Hàn Lập chợt lóe, thân hình trở nên mơ hồ. Hơn mười sợi ngân tơ bỗng nhiên chớp lên, xuyên thủng qua thân ảnh hắn nhưng lại giống như xuyên qua hư ảnh. Trên đỉnh đầu Hàn Lập chợt lóe ngân quang. Một hư ảnh kim sắc ba đầu sáu tay phiêu phù hiện ra, chính là kim thân pháp tướng của Hàn Lập. Sau đó sáu bàn tay đồng thời chuyển động, mỗi cánh tay lại bắn ra một đạo kim sắc quang trụ phảng phất như đã thực chất.

" Ầm ầm ầm" ba tiếng nổ nặng nề vang lên.

Tam sắc điện hồ uy năng cực lớn, nhưng dưới sự oanh kích của sáu đạo quang trụ thì chớp lên một cái, rốt cục cũng tán loạn rồi biến mất.

Ở trong lôi quang, quái thú chuẩn bị công kích lần thứ hai thì Phong Lôi Sí chớp động, thân ảnh Hàn Lập biến mất tại chỗ.

Oành! Dường như cùng một lúc, một đạo nhân ảnh phiêu phù hiện ra bên ngoài hai mươi trượng. Giờ phút này, vẻ tươi cười trên mặt Hàn Lập đã biến mất, thay vào đó là một khuôn mặt lạnh lùng, hàn quang trong mắt chớp động.

" Xem ra các hạ vẫn có ý định động thủ. Cũng tốt, để ta tiễn đạo hữu một đoạn đường, coi như là kết thúc ân oán giữa ta và ngươi".

Vừa dứt lời, Phạm thánh pháp tướng chói lòa kim quang, trong nháy mắt ngưng đọng thành Kim Thân chi thể. Hàn Lập nhanh chóng vỗ đầu một cái, Thiên Linh Cái trên đỉnh đầu mở ra, một Nguyên Anh đen nhánh từ bên trong chui ra, chợt lóe hóa thành một cỗ hắc khí chui vào trong Kim Thân.

Ngay lập tức, sáu mắt của Kim Thân đều mở to, sáu cánh tay chuyển động. Trong lòng các bàn tay đều hiện ra một chiếc Cự nhận kim sắc, đồng loạt được huy động.

Vù vù hai tiếng xé gió vang lên, kim sắc kiếm khí dày đặc phun ra ngút trời.

Tiếp theo Kim Thân chớp động, bản thể liền hóa thành một đoàn kim quang, trực tiếp đánh về phía quái thú trong không trung.

Lôi quang quái thú thấy vậy gầm lên một tiếng giận giữ, vô số lôi cầu màu bạc hiện ra xung quanh thân thể nó. Đồng thời hai cánh khẽ vỗ, lông vũ dày đặc như những mũi tên kịch liệt bắn ra, hóa thành những đạo điện hồ màu lam, trực tiếp bắn tới.

Ngân lôi cầu cùng Lam điện hồ có thanh thế kinh người nhưng trong nháy mắt bị đánh cho thất linh bát lạc dưới sự công kích của vô số kiếm khí kim sắc.

Kim Thân chỉ chớp động một cái, đã đến bên cạnh Lôi Thú, sáu lưỡi Kim Nhận liền hóa thành sáu cái Xa luân kim sắc, lớn có nhỏ có điên cuồng bay tới.

Mắt thấy lôi điện không có hiệu quả, hung quang trong mắt Lôi thú lóe lên, hai cánh tay cũng thiểm động hào quang, hiện ra một cây Phủ và một cây Trùy.

Một tiếng kêu đinh tai nhức óc chợt vang, Phủ và trùy múa may biến ảo. Một vòng Xích màu vàng kim kỳ lạ hiện ra, từng đạo kim sắc điện hồ bắn ra quẩn quanh, không chút sợ hãi nghênh đón sáu đoàn kim quang.Trong phút chốc, kiếm khí tung hoành, lôi điện đan xen,. rốt cục cũng giao tranh cùng một chỗ. Nhất thời khó có thể phân cao thấp.

Thấy Lôi thú không cách nào làm gì được Hàn Lập, Ngư điếm chủ không khỏi kinh hoàng. Người khác thì không nói còn hắn rất hiểu rõ sự lợi hại của Lôi thú. Đừng xem con thú này phát ra những lôi điện nhìn như bình thường đó mà nhầm. Trên thực tế, uy năng của mỗi một đạo điện hồ có thể giệt sát một Luyện hư kỳ tu sĩ.

Trong tầng ba của Địa Uyên, có mấy tên Chấp Pháp Đội may mắn đuổi kịp hắn, hắn có thể khu động pháp lực một kích mà giết chết, chính là sử dụng thần thông lôi điện của Lôi Thú.

Bất quá ngay cả kinh hãi thì sắc mặt hắn vẫn không đổi, ngược lại xoay chuyển tròng mắt. Bàn tay giấu trong tay áo thầm bấm niệm pháp quyết. Sau khi hít sâu một hơi, sau lưng hắn vang lên một thanh âm muộn hưởng, một đạo ngũ sắc quang hoa lóe lên, hóa thành hư ảnh Khổng Tước khổng lồ.

" Ngươi là người của Ngũ Quang tộc!" Hàn Lập chứng kiến cảnh này thì có chút ngoài ý muốn.

" Hắc hắc, có phải hay không thì đạo hữu thử một chút chẳng phải biết ngay hay sao?" Ngư điếm chủ cười lạnh một tiếng. Dưới sự biến hóa kịch liệt của Khổng Tước hư ảnh. Một biển trời linh quang ngũ sắc diễm lệ dị thường từ xa điên cuồng quét tới. Nơi nó đi qua thiên hôn địa ám, cả bầu trời run rẩy như muốn sụp đổ, thanh thế bức người.

Cùng lúc đó, hơn mười cây tế trâm trong suốt đang phiêu lơ lửng trong không trung một lần nữa rung lên, điên cuồng bắn ra rồi quỷ dị biến mất trong hư không.

Hàn Lập thấy thế thì sắc mặt trầm xuống, hai mắt thiểm động lam quang. Trên người lóe lêntử quang, từ trong thân thể một đạo hư ảnh xanh biếc bay ra, vừa kịp chắn sau lưng.

Phốc phốc những tiếng động liên tiếp truyền đến. Hơn mười tia Ngân tơ lóe lên từ phụ cận trong hư không, mãnh liệt bắn ra liên tiếp đâm vào trong hư ảnh màu xanh nhưng giống như là đâm vào cây khô không chút tác dụng.

Sau khi linh quang trên người lục ảnh thu lại, mới hiện ra hình dáng thật sự, một *" Hàn Lập"* hiện ra với làn da màu bích lục, bên trên trải rộng những hoa văn tử sắc. Dĩ nhiên lại là Linh khu Chi Tiên do Hàn Lập tu luyện.

Linh khu này hàng năm được Hàn Lập dùng thần bí lục dịch nuôi dưỡng, đã có tu vi Hợp thể Sơ kỳ, hơn nữa đã đến cảnh giới Sơ kỳ đại thành, có giấu hiệu tiến giai Trung kỳ cảnh giới. Hơn nữa, bởi vì là thân thể của Chi tiên, Linh khu sau khi tiến giai cảnh giới Hợp thể, lại sinh ra nhiều loại thần thông không thể tưởng tượng nổi, có thể nói là một trong những chiêu bài sát thủ của Hàn Lập. Hàn Lập không chút do dự dùng thần niệm thả ra, là có ý định thử một chút uy lực của nó trong thực chiến.

Lúc này Linh khu này dưới sự công kích của Ngân tơ, trước ngực chớp động những tia sáng bạc, hơn mười cây ngân châm cắm vào thân thể lộ ra ngoài một nửa. Nhưng khiến người ta giật mình chính là, tại chỗ chúng đâm vào da thịt, mơ hồ tản mác ra khí vị tanh hôi. Hóa ra đám Ngâm châm này đều chứa kịch độc, hơn nữa vẫn còn đang giãy dụa không dứt, tựa hồ muốn tiếp tục đâm vào thân thể Linh khu.

Nhưng vẻ mặt *" Hàn Lập"* màu bích lục không chút biểu cảm, hừ lạnh một tiếng. Lồng ngực bỗng hiện ra yêu văn tử sắc, da thịt biến thánh một mảnh xám trắng, những Ngâm châm kia không cách nào tiến thêm một chút nào, phảng phất như đâm phải Tinh cương. Chẳng những vậy *" Hàn Lập "* còn cúi đầu xuống, há phồm phun ra một luồng hương khí kỳ dị. Một màn kinh người xuất hiện, sau khi hương khí đi qua thì màu đen nhánh tại nơi lồng ngực bỗng nhanh chóng biết mất không thấy, đồng thời hơn mười cây Ngân châm trên đó run lên bắn ra khỏi lồng ngực, sau đó bị quang hà bao vây, *" Hàn Lập"* một hơi đem nuốt trọn.

Tại nơi xa, ngay cả khi có dự liệu trước nhưng chứng kiến một màn quỷ dị như vậy, Ngư điếm chủ không thể không sợ hãi. Bất quá sau khi sự bối rối qua đi, chẳng những hắn không thu hồi pháp thuật mà còn tăng nhịp độ bấm niệm pháp quyết, pháp lực trong cơ thể cuồn cuộn tuôn ra.

Ngũ sắc quang hải vốn xoay chuyển một trận, lại hiện ra vô số phù văn đồng thời điên cuồng chuyển động, mơ hồ kết hợp tạo thành một Cấm chế, phô thiên cái địa bay đến đỉnh đầu Hàn Lập.

Thấy tình hình như vậy, Hàn Lập thực sự rất ngạc nhiên. Hắn tu luyện Kinh Trập quyết, đồng thời có Ngũ sắc Khổng Tước chân huyết, tự nhiên có sự hiểu rõ sâu sắc về Ngũ sắc thần quang của Ngũ Quang tộc. Nhưng sự đáng sợ của thần quang trước mắt bất đồng với các thần quang khác rất lớn, tựa hồ lớn hơn vài lần. Nếu không phải hắn cảm nhận được khí tức quen thuộc của Ngũ sắc Khổng Tước thì đã nhận lầm rằng đây là hai loại thần thông khác nhau. Không trách được nam tử khô gầy đối mặt với tồn tại cao hơn một cấp mà vẫn không chút do dự lựa chọn xuất thủ, chỉ tính riêng Ngũ sắc thần quang đáng sợ như vậy, tồn tại Hợp thể trung kỳ với tu vi bình thường không thể nào là đối thủ của hắn.

Tu sĩ Hợp thể trung kỳ bình thường nếu bị Ngũ sắc quang hải đảo qua, bị cấm chế trong đó vậy khốn, thật đúng là không có cách nào để dễ dàng thoát thân.

Nhưng sau khi Hàn Lập ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Ngũ sắc quang hải, vẻ kinh ngạc trên mặt biến mất, thay vào đó là một tia cười lạnh, Linh khu ở bên cạnh lóe lên, giống như hợp nhất với thân thể Hàn Lập, rồi biến mất.

Mà bản thể Hàn Lập đột nhiên hướng dưới đất lăn một vòng, quanh thân Ngũ sắc quang hoa lóe lên, biến thành một con Ngũ sắc Khổng Tước dài mấy trượng. Lúc đó, Ngũ sắc quang hải của Ngư điếm chủ đã bao trùm cả hư ảnh Khổng Tước và bản thể vào bên trong. Nhưng một khắc sau đó, một tiếng cười dài từ trong Ngũ sắc quang hải phát ra, Ngũ sắc Khổng Tước cử động hai cánh, từ trong quang hải bay ra. Tựa như tầng tầng cấm chế ẩn chứa trong Ngũ sắc quang hải không có chút tác dụng nào với nó. Tuy thần quang của Ngũ sắc Khổng Tước mà hắn phát ra không lợi hại bằng của Ngư điếm chủ, nhưng nếu dùng nó để tự vệ thì thật đơn giản.

" Ngũ sắc biến thân! Ngươi cũng là người của Ngũ Quang tộc? Không đúng, nếu là người Ngũ Quang tộc, từ thánh giai trở lên ta không thể nào không nhận ra! Chẳng lẽ là…Được, được, bất kể ngươi có phải là người do các lão gia hỏa kia phái ra hay không, cho dù tiêu hao hơn trăm năm pháp lực ta cũng muốn đánh chết ngươi ở chỗ này ". Ngư điếm chủ có chút giật mình, lẩm bẩm mấy tiếng, nhưng sau đó sắc mặt trở nên càng khó coi, thậm chí có chút dữ tợn, đáng sợ, dường như nhớ đến một sự tình khiến hắn cực kỳ thống hận.

Vừa dứt lời khô gầy nam tử nhấc cánh tay hung tợn chỉ về nơi xa. Cuồn cuộn Ngũ sắc quang hải bốn phía bỗng phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, hướng trung tâm mà bay tới, hóa thành một Ngũ sắc quang cầu. Ngay lập tức, Quang cầu này xoay tít một vòng, lại một lần nữa huyễn hóa ra một hư ảnh Ngũ sắc Khổng Tước. So với hư ảnh Khổng Tước của Hàn Lập thì đúng là một trời một vực.

Nhưng hư ảnh này không lập tức công kích Hàn Lập mà ngược lại, dưới sự huy động của hai cánh, nó thuấn di biến mất. Một khắc sau đó, Ngũ sắc quang hải dưới chân Ngư điếm chủ quay cuồng một trận, hư ảnh Khổng Tước lại phiêu phù hiện ra. Hắn mỉm cười, đạp chân xuống hư ảnh, hai bàn tay tự hướng vào người liên tục phát chỉ, hơn mười đạo quang hoa lóe lên rồi biến mất vào trong thân thể.

Một màn quỷ dị xuất hiện, thân hình khô gầy nam tử nhất thời tan rã từ dưới chân đến đầu. Sau một lát, cơ thể nguyên vẹn lại sát nhập hoàn toàn vào hư ảnh Khổng Tước. Mà Khổng Tước vốn chỉ là hư ảnh, kêu một tiếng tiêm minh, từ trong thân thể liều mang phun ra Ngũ sắc phù văn tạo thành pháp trận, thân hình khổng lồ như vậy nhưng trong chốc lát hóa thành thực thể.

Đồng thời một cỗ khí tức đáng sợ của Hợp thể hậu kỳ tu sĩ ào ạt tuôn ra từ thân thể Ngũ sắc Khổng Tước. Nguyên khí tại trăm dặm phụ cận bị cỗ khí tức này ảnh hưởng, vốn không thể nhìn thấy được giờ lại hóa thành muôn vàn những sợi tơ sáng, ồ ạt hướng về Ngũ sắc Khổng Tước mà trút vào.

Tu vi của Khổng Tước to lớn tiếp tục cuồng trướng, thẳng đến trạng thái Hợp thể Hậu kỳ đỉnh phong. Hai cánh vỗ một cái, làm cho hư không mơ hồ dao động một trận, vô số phù văn phập phù hiện ra từ bốn phía, uy năng dường như không thể chống đỡ.

------oOo------

Chương 1852: Hoá Linh Chi Chiến (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập tận mắt thấy cảnh này thì không khỏi hít vào một hơi lạnh.

Ngư điếm chủ không chỉ phóng xuất ngũ sắc thần quang lợi hại vô cùng, bây giờ thân thể cùng pháp tướng Khổng Tước hợp hai làm một, tu vi trực tiếp bạo tăng lên hai cấp.

Thần thông này không khỏi quá mức kinh người.

Thì ra là vào điều này, chẳng trách đối phương luôn luôn trấn định. Lúc này đừng nói chuyện Hợp Thể trung kỳ tu sĩ có thể đánh chết khô gầy nam tử mà có thể tự bảo vệ bản thân mình hay không còn khó nói.

Trong lòng Hàn Lập kinh ngạc nhưng tự nhiên không chút sợ hãi.

Đối phương đã thi triển ra đòn sát thủ, tự nhiên nhất quyết muốn phân sinh tử với hắn. Cho dù bây giờ hắn có ý dừng tay thì Ngư điếm chủ cũng tuyệt không đáp ứng.

"Được, rất tốt! Nếu là như thế Hàn mỗ cũng muốn xuất ra một vài thứ, mới có thể để đạo hữu không coi thường."

Thanh âm băng lãnh bỗng truyền ra từ giữa không trung, theo đó thần quang Ngũ Sắc Khổng Tước do Hàn Lập biến thành đột nhiên tỏa ra một vầng kim quang bao lấy toàn bộ thân thể. Tiếp theo kim quang chói lòa, trong khoảnh khắc một vật khổng lồ vụt xuất hiện giữa không trung.

Rõ ràng là một con kim sắc Cự Viên toàn thân kim quang sáng lạn, hai mắt phảng phất như hai cái chuông đồng!

Trong khoảnh khắc Hàn Lập thay đổi khẩu quyết hóa thân thành Sơn Nhạc Cự Viên, chính là biến thân lợi hại nhất trong Kinh Trập biến hóa mà hắn nắm giữ.

Cự Viên do hắn biến thành thân cao không dưới trăm trượng, tứ chi to thô như cột đình khổng lồ, hai tay phảng phất như hai cái quạt hương bồ thật lớn, từ trên không chút khách khí một kích nện xuống Ngũ Sắc Khổng Tước.

"Phanh phanh" hai tiếng!

Tiếng bạo nổ vang lên phát ra dưới Cự chưởng, đồng thời cự lực phảng phất hai tòa núi nhỏ mạnh bạo áp xuống.

Ngư điếm chủ tự nhiên kinh hãi, không kịp suy nghĩ nhiều, ngũ sắc thần quang ngoài thân quay tròn liền chuyển, trong nháy mắt hình thành một quầng sáng ngũ sắc trực tiếp nghênh đón cỗ cự lực.

Ngũ sắc thần quang huyền diệu dị thường, theo lý có thể dễ dàng hóa giải cự lực vô hình kia.

Nhưng Hàn Lập khi đã hóa thân thành Cự Viên, bản thân hắn đã có được một loại thiên phú đại thần thông, chính là cự lực của Sơn Nhạc Cự Viên danh chấn trong vạn linh, cương mãnh vượt xa sự tưởng tượng của Ngư điếm chủ.

Chỉ nghe *"Oanh" "Oanh"* hai tiếng tiếng nổ phát ra, quầng sáng ngũ sắc chấn động kịch liệt một trận. Có hai chỗ trê đó lõm sâu vào, hào quang lóe lên một trận đồng thời phát ra âm thanh như xé rách tấc tấc vỡ vụn.

Ngư điếm chủ hoảng hốt, Khổng Tước to lớn tự nhiên sẽ không đứng yên tại chỗ chịu công kích, không chút do dự vỗ hai cánh một cái.

Nhất thời ngoài thân chợt lóe ra các quang trận ngũ sắc, thân thể Ngũ Sắc Khổng Tước khổng lồ chợt hóa thành một vùng sáng rồi không thấy tung tích.

Kim sắc Cự Viên thấy thế thì hai mắt lóe lên tia sáng lam, hai chân đột nhiên đạp một cái, thân hình khổng lồ nhoáng lên, chợt lóe vào trong không trung không thấy tung tích.

Sau một khắc, không gian tại không trung một nơi khác cách bọn họ mấy trăm trượng dao động một hồi, thân hình Ngũ Sắc Khổng Tước loáng một cái hiện ra.

Nhưng cơ hồ cùng lúc tại không trung phía trên đỉnh đầu nó chợt lóe kim quang, thân thể Cự Viên khổng lồ cũng đồng thời hiện ra.

Vẻ mặt nó đầy dữ tợn, hai tay nắm chặt thành quyền hung hăng lần nữa đánh xuống phía dưới.

Trong nháy mắt, quyền ảnh trùng trùng vụt xuất hiện, phát ra âm thanh sắc nhọn ào ào cuốn tới Ngũ Sắc Khổng Tước. Quyền ảnh kim sắc dập dồn cuồn cuộn như sóng vỗ, hơn phân nửa hư không dường như nhuộm thành một màu vàng óng, đồng thời vùng không gian giữa song quyền cũng bị uốn cong rung lên dữ dội, dường như mạnh mẽ bị xé rách ra.

Ngũ Sắc Khổng Tước tuy hình thể thật lớn nhưng phản ứng cực nhanh. Trong tiếng sắc nhọn, ngũ sắc linh quang ngoài thân xoay tròn một trận rồi bỗng nhiên ngưng tụ thành vô số quang thuẫn diễm lệ tại bốn phía. Mỗi mặt thuẫn chỉ cỡ một thước nhưng tầng tầng lớp lớp đem toàn bộ thân thể linh cầm bao phủ ở trong.

Kim sắc quyền ảnh thoạt nhìn không thể đỡ nhưng vừa đánh tới tầng phòng hộ do thuẫn bài hợp thành thì bề mặt va chạm tạo thành một tràng âm thanh bạo liệt, quyền ảnh chỉ có thể đánh nát non nửa bộ phận thuẫn bài rồi tán loạn tiêu thất.

Không chỉ như thế, Ngũ Sắc Khổng Tước lại hót lên một tiếng sắc nhọn, số quang thuẫn còn lại chợt lóe, biến thành ngũ sắc phi kiếm bất tận, mỗi thanh đều tỏa ra hàn quang dày đặc, bộ dáng sắc bén vô cùng.

Ngũ sắc phi kiếm mới vừa thành hình khẽ rung lên kích bắn mà ra.

Vù vù những tiếng xé gió, toàn bộ phi kiếm dồn dập hóa thành các đạo ngũ sắc kiếm quang, như tia chớp bắn tới thân thể khổng lồ của Cự Viên, trong nháy mắt tưởng như phải nhất định xuyên thủng, tạo thành vô số lỗ hổng trên thân thể đối phương.

Kim sắc Cự Viên thấy quyền ảnh vô hiệu thì sắc mặt giận dữ, lại nhìn ngũ sắc kiếm quang phô thiên cái địa kéo tới liền rống giận, hai nắm quyền to lớn cuồng đấm ba cái vào ngực.

Nhưng quỷ dị chính là sau mỗi một âm hưởng, tầng kim quang ngoài thân Cự Viên liền đột nhiên dày đặc gấp bội.

Ba tiếng qua đi, không chỉ cả bộ lông người Cự Viên như con nhím dựng thẳng tắp mà còn có ba tầng sáng kim sắc tỏa ra bên ngoài thân.

Ba tầng sáng không chỉ ngưng đặc dường như thực thể mà còn có vô số kim văn trải rộng trong đó, có vẻ huyền diệu vô cùng.

Công pháp này chính là Hàn Lập sau khi tiến giai Hợp Thể trung kỳ, dựa theo Kinh Trập Quyết học được đại thần thông phòng hộ của biến hóa Sơn Nhạc Cự Viên, luận uy năng không chút nào kém bí thuật *"Kim Cương Quyển"* trong truyền thuyết của phật môn.

Khi ba tầng sáng kim sắc vừa mới thành hình thì ngũ sắc kiếm quang tựa như lưu tinh dồn dập trảm mạnh lên.

Trong nháy mắt kiếm khí tung hoành, quầng sáng kim sắc trở nên chói mắt, đồng thời còn có hồi hồi tiếng ông minh phát ra bên trong.

Uy năng của Ngũ sắc thần quang biến thành phi kiếm đích thực không phải nhỏ!

Kiếm quang tại trong không trung đều lưu lại từng vệt sáng bạc nhàn nhạt, như vạch phá trời cao trảm đến kim sắc quầng sáng, nhất nhất đem bên trong kim sắc phù văn một trảm diệt.

Khi ba tầng sáng tan đi thì hơn phân nửa kiếm quang đều tán loạn, vẫn còn hơn trăm đạo ngũ sắc kiếm quang chợt lóe, cuồng bạo trảm lên bản thể kim sắc Cự Viên.

Có điều Khổng Tước khổng lồ lại vô cùng ngạc nhiên, trợn tròn hai mắt như muốn rớt ra khỏi tròng!

Chỉ thấy bộ lông của Kim sắc Cự Viên lưu chuyển như một lớp gai nhọn kim sắc. Những ngũ sắc kiếm quang vừa bắn tới thì giống như chém phải cái gì đó không thể phá vỡ, trực tiếp bắn ngược ra hoặc chợt lóe lên rồi tán loạn đi.

Không mảy may gây thương tổn Cự Viên!

Mà kim sắc Cự Viên lại không hề có ý dừng lại, hừ lạnh một tiếng. Hai mắt chợt lóe hung quang đồng thời hai vai nhoáng lên. Hai cánh tay lông lá vung lên, không ngờ phân nửa cánh tay lại tiêu thất trong hư không.

Sau một khắc, Ngũ sắc Khổng tước chỉ cảm thấy không trung hai bên cạnh thân dao động. Hai thủ chưởng kim sắc như tia chớp lóe mà ra, dường như muốn nắm lấy hai cánh Khổng Tước.

Khổng Tước khổng lồ rùng mình nhưng không lộ vẻ hoang mang, trái lại hừ lạnh một tiếng. Hai cánh dài chừng hai ba mươi trượng khẽ rung lên, ngũ sắc linh quang bỗng nhiên biến ảo thành hai thanh Cự nhận ngũ sắc, mặt ngoài chói sáng vô cùng. Giống như thần binh lợi khí mà thổi tóc qua cũng đứt, tàn bạo trảm ngược về hai thủ chưởng kim sắc.

Hai kim sắc thủ chưởng tựa hồ không chút sợ sệt Cự nhận do hai cánh Ngũ Sắc Khổng Tước biến thành, chỉ là mười ngón co rụt lại một cái biến thành song quyền ánh vàng rực rỡ, chợt lóe đánh lên hai Cự nhận.

"Oanh" "Oanh" hai tiếng tiếng nổ kinh thiên động bạo phát ra!

Tại chỗ hai thanh Cự nhận cùng song quyền đụng chạm bộc phát ra hào quang chói mắt, phảng phất hai vầng thái dương nhỏ chói lòa hiện ra.

Toàn bộ thân thể Ngũ Sắc Khổng Tước chấn động, bắn ngược trở ra như diều đứt dây, một hơi bay ra hơn trăm trượng mới giương hai cánh miễn cưỡng ngừng thân hình, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Cự Viên kim sắc chỉ chấn động nửa thân trên vài cái rồi ổn định thân hình, rõ ràng một kích vừa rồi Cự Viên đại chiếm thượng phong.

Bất quá điều này cũng không có gì kỳ quái. Sơn Nhạc Cự Viên chính là lấy nhục thân cường đại mà dương danh trong đông đảo các chân linh. Ngũ Sắc Khổng Tước tuy không chút thua kém Sơn Nhạc Cự Viên nhưng lấy ngũ sắc thần quang để vang danh thiên hạ, còn đơn độc tỉ thí khí lực thì thúc ngựa cũng theo không kịp Sơn Nhạc Cự Viên.

Mà Cự Viên thừa dịp thân hình Ngũ Sắc Khổng Tước bất ổn, trong miệng gầm nhẹ một tiếng. Thân hình khẽ động giống như một mũi tiễn bắn thẳng đối phương nhưng trên đường lại đột nhiên liền mơ hồ, biến mất quỷ dị không thấy tung tích.

Lúc này Ngũ Sắc Khổng Tước vừa ổn trọng thân hình. Vừa thấy hành động của Cự Viên xa xa thì trong mắt lộ rõ vẻ kinh sợ. Ngoài thân đột nhiên đại phóng hào quang, từng tòa ngũ sắc pháp trận thần bí dị thường từ trong trong cơ thể tuôn ra, phảng phất như muốn thi triển đại thần thông nào đó.

Bất quá động tác so với Cự Viên rõ ràng chậm hơn đôi chút.

Kim quang chợt lóe, thân thể khổng lồ của kim sắc Cự Viên quỷ mị xuất hiện gần trong gang tấc trước mặt Ngũ Sắc Khổng Tước. Vánh tay hơi mơ hồ, đơn quyền kim sắc mang theo một loạt tàn ảnh đánh tới thân thể Khổng Tước, động tác cực nhanh khiến người muốn tránh cũng không thể.

Một tiếng trầm đục vang lên, tuy có ngũ sắc quang trận bên ngoài thân ngăn cản một chút nhưng Ngũ Sắc Khổng Tước vẫn bị một đạo cự lực khủng khiếp đánh thẳng lên trên người.

Ngũ Sắc Khổng Tước rít gào một tiếng sắc nhọn, thân thể phảng phất như sao băng bắn thẳng xuống phía dưới, đồng thời dưới sức ép vô hình của đạo cự lực, nhất thời tứ chi vô pháp nhúc nhích mảy may.

Kim sắc Cự Viên không hề có ý dừng tay, hai tay hư không một trảo, kim quang loạn thiểm trong tay. Ba mươi sáu thanh kim sắc tiểu kiếm hiện rồi nhoáng lên, trong nháy mắt biến ảo ngưng kết thành một kim sắc cự kiếm dài hơn mười trượng.

Trên mặt hiện vẻ dữ tợn, thân hình Cự Viên lại lần nữa chợt lóe, mang theo một chuỗi tàn ảnh đuổi theo Ngũ Sắc Khổng Tước đang rơi xuống.

Kim sắc Cự kiếm trong tay khẽ động một cái. Vô số kiếm quang thô to tuôn ra như cơn lốc đem Ngũ Sắc Khổng Tước cuồng quyển mà vào.

"Oanh" một tiếng!

Thân hình Cự Viên thoáng dừng ở giữa không trung, thân thể Ngũ Sắc Khổng Tước dưới kiếm quang điên cuồng chém tới thì hung hăng đập trên mặt đất tạo thành một cái hố có sâu rộng kinh người.

"Hảo, hảo, đây là các hạ bức ta. Đừng trách Ngư mỗ liều mạng cùng ngươi. Ngư tử thì võng phá!"

Hàn Lập chưa rõ ràng có chém trúng đối phương hay không thì chợt nghe phía dưới truyền tới tiếng gầm nhẹ vô cùng kinh hộ của Ngư điếm chủ!

------oOo------

Chương 1853: Phá không dị biến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập khẽ động, ánh mắt chợt lóe rốt cuộc cũng thấy rõ ràng tình cảnh bên trong hố to phía dưới.

Chỉ thấy Ngũ Sắc Khổng Tước nằm thẳng, móng vuốt hướng lên trời, tuy rằng linh vũ trên người hỗn độn, bộ dáng tựa hồ bị trảm rụng không ít, nhưng rõ ràng vẫn chưa thực sự tổn hại quá lớn.

Hơn nữa ngay sau đó, từ miệng Khổng Tước phun ra tiếng người tựa hồ đang phát ra chú ngữ huyền ảo.

Tầng tầng ngũ sắc quang trận ngoài thân Khổng Tước xoay quanh, sau một trận vù vù lại hướng tới một nơi trên tầng trời nhanh chóng hội tụ.

Hàng trăm quang trận nhỏ quay tròn ngưng tụ thành một ngũ sắc quang trận đường kính mấy trăm trượng.

Từng trận phạm âm thật lớn từ trong trận truyền ra, đồng thời cũng tản ra linh quang ngũ sắc cực kỳ kinh người.

Hàn Lập thấy thế thì trong mắt chợt lóe hàn quang, song thủ cực lớn của Cự Viên đột nhiên hợp lại trước người.

Sau khi kim quang chợt lóe, hai thanh kim sắc cự kiếm ở nháy mắt nhập lại thành một.

Lúc này Cự kiếm dài chừng ba bốn mươi trượng chớp động kim quang, thân kiếm mơ hồ có một con Giao long màu xanh ở trong bay múa, bộ dáng kinh người giống như tùy lúc đều có thể nhất phi trùng thiên (1).

Một tiếng *"Trảm"* bỗng phát ra từ trong miệng Cự Viên!

Cự kiếm nhoáng lên một cái lập tức bắn tới phía trước.

Trong phút chốc, một đạo kiếm quang mờ ảo trảm xuống, chợt lóe liền biến thành hơn trăm trượng, ở giữa phong lôi hung hăng trảm lên phía trên quang trận.

"Phốc" một tiếng!

Thanh quang chợt hiện nơi cự đại quang trận, giống như tờ giấy mỏng bị bạo liệt xé rách, nhưng sau một cái quay cuồng, ngũ sắc quang hà chớp động thì lập tức khôi phục như lúc ban đầu.

Một trảm vừa rồi dường như không chút hiệu quả đối với quang trận này.

Trong mắt Cự Viên hiện một tia ngoại ý nhưng lại cười lạnh một tiếng, cự kiếm trong tay rung lên, không có chút do dự lại một lần nữa chém xuống.

Với sự lịch duyệt của Hàn Lập tự nhiên rất rõ ràng, quang trận này tuyệt không phải không thể hư hao, chỉ cần trảm nhiều liền có thể công phá.

Đạo thanh quang thứ hai tuy thanh thế lớn hơn lần trước nhưng vừa ly khai cự kiếm thì đồng thời, tiếng chú ngữ trong miệng Ngũ Sắc Khổng Tước phía dưới đột nhiên dừng lại, tiếp theo giương một móng vuốt hướng về hư không điểm một cái.

Nhất thời một tiếng quái thanh thống khổ bỗng truyền ra từ một địa phương khác.

Hàn Lập rùng mình, xoay chuyển ánh mắt lướt qua hướng phát ra tiếng hô.

Chỉ thấy bên kia, con lôi thú đang cùng Phạm Thánh kim thân giao chiến quyết liệt, giờ phút này thần tình lại tỏ ra vẻ thống khổ.

Bên ngoài thân Lôi Thú tiếng sấm nổi lên, tam sắc điện hồ tuôn ra, cả thân hình được một tầng lưới lôi quang bao phủ, thân hình lại vừa động, lại trực tiếp từ bỏ trận chiến với kim thân, hóa thành một đoàn lôi quang ba màu tiến thẳng đến quang trận thật lớn.

Hàn Lập tuy chưa rõ con thú này hành động ra sao nhưng cơ hồ theo bản năng cũng rống to một tiếng, một quyền đầu đầy lông lá liền hướng lôi quang hung hăng đánh một kích.

Đồng thời Ma Anh điều khiển Phạm Thánh kim thân, cũng thét dài một tiếng rồi hóa thành một đoàn kim quang, nhanh như chớp mau chóng đuổi theo.

"Oanh" một tiếng!

Một kích của Cự Viên đánh vào hư không, tuy cách xa trăm trượng nhưng vô số các kim sắc quyền ảnh lớn nhỏ bỗng xuất hiện ở phía trước lôi quang, như tia chớp đánh vào phía trước thân hình của lôi thú.

Lôi thú giận dữ *"Gầm"* một tiếng, ngay cả khi nó có lai lịch lớn, nhưng bị Cự Viên dụng toàn lực đánh một kích cũng không thể đón đỡ, lưới lôi quang hộ thể vừa chạm vào một chút đã quyền ảnh bị phá hư, thân hình theo đó chấn động mà bay ra ngoài.

Chỉ một lát trì hoãn này, Phạm Thánh kim thân liền nhanh chóng đuổi theo, Kim Nhận trong tay lưu chuyển một trận, biến ảo thành một Cổ kính kim sắc sáu mặt, nhoáng lên một cái, sáu đạo cột sáng kim sắc phun ra, liền hùng hổ hướng về lôi thú.

Tiếng bạo liệt nháy mắt phát ra, lôi thú bị cột sáng đánh trúng thân hình nhất thời không thể ổn định, lại bị chấn bay đi, thống khổ gầm nhẹ vài tiếng, tựa hồ bị một chút thương thế.

Phía dưới, Khổng Tước khổng lồ do Ngư điếm chủ biến thành thấy vậy không khỏi khẩn trương. Trong miệng phát ra một tiếng thét chói tai, giống như đang liều mạng thúc giục lôi thú.

Một tiếng *"tiêm minh"* thê lương từ trong miệng lôi thú phát ra, lôi quang sau lưng nó đại phóng, tiếp theo ngay sau đó một màn kinh người xuất hiện.

Sau lưng lôi thú *"Phốc" " Phốc" " phốc"* ba tiếng, lại đột nhiên hiện ra ba đôi cánh màu vàng, bạc, lam. Sáu chiếc cánh đồng thời chớp vỗ một cái. Nhất thời phát ra một tiếng sấm, bỗng nhiên từ bên trong tam sắc điện hồ chớp động, quỷ dị biến mất.

Phạm Thánh kim thân phát ra một cột sáng theo sau, không ngờ nhất thời lại đánh vào hư không.

Hàn Lập thấy cảnh này thì tròng mắt co rụt lại, cơ hồ theo bản năng lập tức xoay chuyển ánh mắt nhìn vào cự đại quang trận ở phía dưới, hơn nữa trên trán hắc quang chợt lóe, một con mắt đen thui quỷ dị hiện lên.

Con mắt vừa động, một cột sáng màu đen theo đó phun ra, lập tức cũng nhập vào hư không biến mất.

Quang trận cự đại trên không chợt phát ra một tiếng sấm, thân ảnh của lôi thú có ba đôi cánh ngay trong tiếng sét đánh hiện ra.

Nhất thời một cột sáng màu đen cũng theo hư không bắn ra, khoảng cách gần như thế, ngay cả lôi thú sau khi biến thân sử dụng thần thông thuấn di kinh người mà căn bản không thể tránh.

Mắt thấy cột sáng màu đen chợt lóe, ngưng tụ đánh lên trên mình lôi thú nhưng cự đại quang trận lại bỗng nhiên phát ra một tiếng vù vù, ngũ sắc linh quang đại phóng, cột sáng màu đen lại quỷ dị rẽ ngoặt một cái, lướt qua sát sạt bên cạnh lôi thú.

Lôi thú ngay sau đó cũng không chút do dự, hai cánh mở ra, một đầu chui vào bên trong quang trận.

Hàn Lập không khỏi ngẩn ra.

Toàn cảnh hết thảy nhìn như phức tạp nhưng trên thực tế chỉ tốn thời gian một nhịp hô hấp!

Ngũ Sắc Khổng Tước ở phía dưới hố to thấy vậy, lại phát ra một tiếng thanh minh mừng rỡ, ngũ sắc linh quang bên ngoài thân giống như thủy triều tuôn tới cự đại quang trận, thậm chí hai cánh cùng bản thể cũng hóa thành một đoàn linh quang tiến nhập vào trong đó.

Trong khoảnh khắc, phía dưới hư không ngoài một quang trận thật lớn mơ hồ không còn thấy vật gì!

Quang trận lại bắt đầu biến hóa, sau khi phát ra một tiếng gầm rú, hào quang đại phóng, phun ra liên tục mấy chục cột sáng ngũ sắc to thô.

Mỗi cái đều to chừng một người ôm, trực tiếp phun nhập sương mù trắng mịt trên trời cao rồi biến mất.

Hàn Lập dừng một chút, chợt phát hiện có tám mươi mốt cột sáng.

Còn chưa chờ hắn có phản ứng thì tám mươi mốt cái cột sáng cùng lúc phun ra vô số ngũ sắc phù văn đi ra, ầm ầm chuyển động.

Nhất thời một ngũ sắc cột sáng cực lớn từ trong trung tâm quang trận hiện ra, chợt lóe lên rồi lập tức nhập vào không trung biến mất một cách quỷ dị.

Ngay sau đó không gian tại chỗ cột sáng biến mất truyền ra dao động mãnh liệt.

Một lỗ thủng màu bạc trống rỗng lộ ra ở phía trên quang trận!

Ban đầu bất quá nắm chỉ bằng nắm tay nhưng chớp động một cái, liền biến thành hơn trượng, một cỗ linh khí tinh thuần tới cực điểm từ giữa tuôn ra.

"Ồ, đây là..."

Hàn Lập cảm nhận được cỗ tinh thuần linh khí này, lại mơ hồ có một loại cảm giác quen thuộc giống như đã từng quen biết, tâm niệm lướt qua cực nhanh, bỗng nhiên nhớ tới linh khí tinh thuần này cực kỳ tương tự nơi Quảng Hàn giới.

Hắn nhìn kia vùng hư không đang không ngừng thành lỗ thủng lớn, trong nháy mắt đột nhiên có cảm giác không ổn xuất hiện trong lòng. Không lưỡng lự vung một tay lên, kim sắccự kiếm trong tay được huy động.

"Vù Vù" tiếng xé gió nhất thời mãnh liệt!

Vô số kim sắc kiếm quang lớn nhỏ cỡ bàn tay, điên cuồng bắn tới lỗ thủng màu bạc kia, một bộ liều mạng muốn phá hư lỗ thủng này.

Nhưng chuyện tình khiến Hàn Lập trong lòng trầm xuống đã xảy ra!

Mặc cho kim sắc kim quang cuồng phong bão táp lướt qua lỗ thủng màu bạc, nhưng hư không phụ cận chỉ vặn vẹo một chút,dường như không chút hiệu quả.

Hơn nữa không chỉ thế, lỗ thủng bỗng nhiên một tiếng vang thật lớn, tiếp theo một cột sáng màu bạc phun ra từ trong đó. chợt lóe lên rồi trực tiếp tiến nhập vào đại quang trận phía dưới.

Quang trận nổ vang, lập tức hào quang chói lóa, các loại phù văn ào ạt tuôn ra, đồng thời cả tòa quang trận điên cuồng khuếch trương ra bốn phía.

Cột sáng màu bạc bỗng nhiên dừng một chút, hơn nữa lỗ thủng màu bạc lóe lên rồi lập tức biến mất, đại quang trận đã cuồng tăng thập bội, từ giữa phát ra ngũ sắc linh quang. Cơ hồ trải rộng hơn phân nửa hư không phía dưới, làm cho người ta giống như đặt mình vào một vùng đại địa ngũ sắc, thật sự cực kỳ diễm lệ.

Cùng thời gian, theo trong lòng quang trận truyền ra quái dị thanh âm của liễu phụ và và ấu nhi khóc nỉ non, khiến người vừa nghe lập tức tinh thần hốt hoảng, lâm vào ma chướng.

Hàn Lập nghe thì sắc mặt đại biến.

Nhưng hắn không phải bị ảnh hưởng bởi thanh âm này quái dị, mà là tại nơi khóc nỉ non truyền ra, trong nháy mắt bỗng có cảm giác sởn gai ốc trong lòng, mạng cho hắn một cảm giác nguy hiểm.

"Không ône!"

Hàn Lập thầm kêu một tiếng, thật sự ngưng trọng lại. Tâm niệm vừa động, thân ảnh Phạm Thánh kim thân ba đầu sáu tay nhoáng lên một cái, chợt lóe lên rồi không thấy bóng dáng tại chỗ, nhưng lập tức kim quang chợt lóe, quỷ dị hiện thân ngay tại một chỗ bên cạnh Hàn Lập.

Tiếp theo nó không nói hai lời, sáu cánh tay cùng chuyển động, trong sáu bàn tay lại tạo ra từng đoàn kim quang quay tròn không ngừng, lại đồng thời hợp lại trước ngực. Nhất thời sáu đoàn kim quang hợp làm một thể, lại hóa thành một kim sắc lốc xoáy.

Cùng lúc đó, sáu mắt trên ba đầu kim thân lưu chuyển hào quang, ba loại chú ngữ hoàn toàn khác nhau từ trong ba cái miệng trùng điệp truyền ra.

Trong lốc xoáy nổi lên tiếng sấm chớp, có tiếng phạm âm từ trong truyền ra, chợt lóe lên liền biến lớn thành mấy lần, vừa bay vừa xoay tròn, ở giữa có thể mơ hồ chứng kiến nhiều điểm tinh quang tựa như linh quang.

"Đi"

Cự Viên một bên bỗng nhiên hét lớn một tiếng bằng tiếng nhân tộc.

Kim thân sau khi nghe được, lập tức cầm kim sắc lốc xoáy trong tay hướng quang trận hung hăng mà đi.

Phong lôi thanh nổi lên, nguyên bản kim quang hơn một trượng rời tay, lập tức đón gió cuồng trướng lớn lên, trong nháy mắt liền biến lớn hơn mười trượng, hơn nữa còn đang cuồn bạo to lên hơn lên.

Tại thời khắc tiếp xúc với ngũ sắc quang trận, lốc xoáy lại hóa thành một vùng biển kim sắc đường kính trăm trượng, lốc xoáy mơ hồ lộ ra cự lực vô hình, thậm chí làm cho hư không phụ cận đều mơ hồ vặn vẹo.

Đây chính là Hàn Lập sau khi tiến giai Hợp Thể trung kỳ, lần đầu tiên thao túng Phạm Thánh kim thân toàn lực thi triển Động Tuyền kim quang, uy lực to lớn thậm chí còn có thể vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

Sau một tiếng trầm đục đất rung núi chuyển, kim sắc lốc xoáy liền hung hăng đụng vào trung tâm đại quang trận!

Chú thích: (1) Nhất phi trùng thiên: Một bước lên trời.

Thành ngữ này lấy tích từ một tể tướng nói với một vị vua: ở đất Sở có con chim ba năm không hót, vừa hót là vang trời. Con chim ấy ba năm không bay, vừa cất cánh là vọt thẳng trời xanh.

------oOo------

Chương 1854: Lôi thú chi lực

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cự đại quang Quang trận hơn nghìn trượng thoáng cái va chạm với Động tuyền kim quang, trong nháy mắt nhất thời không gian phụ cận nhộn nhạo lên từng vòng quang lãng mà tại trung tâm vụ va chạm lại càng kịch liệt dao động, trong khoảnh khắc bộ dáng như muốn phá toái không gian vậy.

Phạm thánh kim thân toàn lực thi triển Động tuyền kim quang quả nhiên bá đạo dị thường, thoáng cái liền khiến cho quang trận nhìn như huyền diệu dị thường này đều không thể chống lại mảy may.

Hàn Lập thấy tình hình này trên mặt cũng không lộ ra sắc mặt vui mừng chút nào nhưng lập tức thần sắc lập tức vì đó mà biến đổi.

Bởi vì ngay một khắc sau, trung tâm quang trận đột nhiên truyền ra một tiếng *"tiêm minh"* vang dội, theo đó tam mươi mốt tiểu quang trận thoáng run lên rồi tấc tấc vỡ vụn, tiêu thất không thấy. Một cỗ khí tức phô thiên cái địa đáng sợ từ trong quang trận phóng thẳng lên cao. Tiếp theo đó, tại ngũ sắc quang hà cuồn cuộn điên cuồng, một cái ngân thủ quỷ dị từ bên trong quang trận thoát ra, năm ngón tay thoáng mở ra nhưng lại dễ dàng từ bên trong trung tâm Động tuyền kim quang thoát ra. Bộ dáng như đối với uy năng của Động tuyền kim quang căn bản không có chút tác dụng nào.

Hàn Lập cảm ứng được cỗ khí tức đáng sợ này, sắc mặt khẽ *"bá"* một cái, có chút tái nhợt, nói:

"Đại Thừa kỳ! Không có khả năng, giới này căn bản không thể có thiên đại thần thông nghịch thiên như thế này được!"

Vừa dứt lời, tiếng nỉ non trong quang trận đột nhiên dừng lại, cả toà quang trận trầm đục một tiếng rồi phảng phất như huyễn cảnh mà tán loạn tiêu thất. Mà ở tại trung tâm quang trận lúc đầu lại xuất hiện một *"thứ"* khổng lồ tới ba bốn trăm trượng. *"Thứ"* đồ vật này có hai đầu, tám cánh, nửa thân dưới như chim!

Hai cái đầu nếu nhìn kỹ thì có thể phát hiện ra chính là khuôn mặt Lôi thú cùng Ngư điếm chủ. Tám cái cánh phía sau lưng nếu nhìn kỹ lại thì cũng dễ dàng phát hiện ra được lông cánh của chúng căn bản chính là sáu cái cánh của Lôi thú lúc trước cùng hai cái cánh của ngũ sắc Khổng Tước lúc trước.

Càng thêm kinh khủng chính là, con thú này tuy rằng một thân ngân bạch linh vũ nhưng mà ngoài thân đồng thời lại có thêm thanh âm sấm nổ, từng đạo hồ quang điện ngũ sắc quấn quanh toàn thân.

Dưới lôi quang diễm lệ cùng với hai khuôn mặt dữ tợn của con thú này, bộ dáng tương phản, quỷ dị vô cùng!

Cái đầu của Ngư điếm chủ của con quái cầm mới xuất hiện này hé miệng ra nhưng là phát ra tiếng cười hắc hắc bằng một thứ thanh âm quái dị. Bàn tay đang ở bên trong Động tuyền kim quang năm ngón khẽ động, ngũ sắc hồ quang thoáng cái ào ạt tuôn ra. Sau một tiếng sấm kinh thiên động địa, Động tuyền kim quang vậy mà theo đó dễ dàng bị đánh tan thành từng mảnh nhỏ.

Đứng ở bên cạnh Hàn Lập, ba cái đầu của Phạm thánh kim thân đột nhiên phát ra một tia hoảng loạn, tiếp theo đó kim quang ngoài thân sau khi cuồng thiểm vài cái liền phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ.

Hiển nhiên, khi Động tuyền kim quang bị phá nhượng thân là người thi pháp, kim thân cũng không tránh khỏi bị phản phệ một phen. Cũng may, thân là Kim thân pháp tướng những thương hại này tự nhiên là không đáng nhắc tới. Nhưng cũng chính vì thế mà trong lòng Hàn Lập không khỏi lại càng hoảng sợ, lại càng thêm xác định quái cầm trước mắt tu vi đích xác là đã đạt tới Đại Thừa kỳ! Bằng không thì cho dù là Hợp Thể đỉnh phong tồn tại thì cũng không thể nào dễ dàng phá được Động tuyền kim quang như thế.

Sau khi trong lòng tự định, cơ hồ trong ý thức của Hàn Lập tự nhiên xuất hiện ý đào tẩu.

Hắn tính, trải qua trận đánh vừa rồi, đối với thực lực của bản thân lòng tin cũng tăng lên nhiều, đồng thời hắn còn tự nhận còn có đòn sát thủ chưa vận dụng tới, cũng cho rằng có thể cùng Đại Thừa kỳ đối kháng một trận.

Bất quá, sau khi tâm niệm vừa chuyển, ánh mắt hắn hướng về tám cái cánh phía sau cự cầm kia nhìn lướt qua, sắc mặt không khỏi phát xanh một trận.

Con cự cầm này vậy mà lại có tám cái cánh đồng thời lại khu sử được ngũ sắc thiên lôi quỷ dị kia, tự nhiên độn thuật của nó thì lại càng không thể kém chút nào cả. Nếu dùng tới độn thuật thì hơn phân nửa là không có khả năng thành công.

Đột nhiên, thanh âm quỷ dị của quái cầm kia bỗng nhiên dừng lại, trong nháy mắt Hàn Lập liền có quyết định. Hai tay của cự vượn rất nhanh liền bấm quyết, phía sau đột nhiên xuất hiện một đôi cánh óng ánh. Hai cánh khẽ vỗ một cái liền rất nhanh ở phía dưới chân cự vượn liền xuất hiện từng khoả ngân bạch lôi cầu, theo một trận nổ liền tự bạo liệt ra. Tại bên trong ngân sắc hồ quang, một cái lôi trận thật lớn trống rỗng hiện lên mà Hàn Lập đang ở trong hình dáng cự vượn lại được vô số đạo hồ quang bao phủ, thân hình thoáng cái liền trở nên mơ hồ, bộ dáng như muốn lập tức truyền tống mà đi.

Bất quá, sau một khắc sắc mặt hắn liền đại biến!

Cái đầu Lôi thú của quái cầm phía dưới kia đột nhiên phát ra một tiếng tiêm minh, tiếp theo đó tám cái cánh đồng thời vẫy nhẹ một cái, một cỗ pháp tắc chi lực khổng lồ từ trên thân thể thoáng cái liền đem phương viên hơn mười dặm trong nháy mắt công phu bao phủ lại. Cơ hồ cùng lúc đó quang mang dưới chân cự vượn chợt vụt tắt, truyền tống trận lập tức đình chỉ lại.

Hàn Lập hít vào một ngụm khí lạnh!

Lúc này, cái đầu Ngư điếm chủ của quái cầm dùng một loại ánh mắt chân chọc lạnh lùng nhìn về phía cự vượn, nói:

"Hừ, đầu Lôi thú này ngay cả cùng với Lôi thú chân chính ở Chân tiên giới có khác biệt chút ít nhưng mà nó đã được ta dùng chân linh chi lực quán thể, cũng đủ để thao túng một chút lôi điện pháp tắc rồi. Ngươi dám ở trước mặt ta khu sử lôi điện, thực sự muốn tìm chết!"

Vừa dứt lời, cái đầu còn lại của quái cầm lần nữa lại phát ra thanh âm tiêm minh chói tai! Nhất thời, từ lôi trận phát ra lôi âm thật lớn truyền tới, hơn mười đạo hồ quang thô to phát ra thanh âm đùng đoàng từ đó mà bắn tới phảng phất chớp động một cái liền đem cự vượn xuất kỳ bất ý vây kín lại. Ngay sau đó thanh âm bạo liệt nổi lên, toàn bộ ngân sắc hồ quang đồng thời bạo liệt mà khai.

Từng đoàn điện quang trong nháy mắt đem thân thể cự vượn bao phủ vào trong đó. Sau một khắc, một tiếng rống to từ trong miệng kim sắc cự vượn phát ra, ngân sắc điện quang trong nháy mắt bị xuyên thủng hàng ngàn lỗ hổng, cuối cùng cũng tán loạn tiêu thất. Nhưng cự vượn vừa mới thoát ra khỏi sự trói buộc của lôi điện, không chút chần chờ thân hình liền cấp tốc lăn một vòng đồng thời thu nhỏ lại, trong nháy mắt liền hoàn nguyên nhân hình lúc đầu.

Thân hình Hàn Lập nhoáng lên, tựu một lần nữa đứng dậy liếc mắt nhìn nhìn xuống cự cầm phía dưới, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Nhưng mà ngay một khắc sau, hắn bỗng nhiên thở dài một hơi, một tay khẽ nhoáng lên, lòng bàn tay bỗng nhiên có thêm một thanh kim sắc tàn nhận, đồng thời áo bào tay kia khẽ run lên, nhất thời thanh âm ông minh nổi lên, hơn một nghìn đạo kim hoa từ trong tay áo ào ào tuôn ra.

Chính là những tân Phệ Kim Trùng biến dị kia!

Những Phệ Kim trùng này vừa mới bay ra khỏi tay áo bào bất quá cũng chỉ tầm ngón cái nhưng sau khi xoay quanh Hàn Lập vài vòng liền biến lớn tầm nắm tay, hơn một nghìn con vây quanh thân hình hắn, từ xa nhìn lại đích xác là có chút kinh khủng.

Lúc này, một đạo hắc khí từ Phạm thánh pháp tướng một bên cũng đồng thời thoát ra, chợt loé lên liền nhập vào thân thể Hàn

Lập, còn Phạm thánh kim thân thì theo một tiếng trầm đục mà hoá thành điểm điểm kim quang trống rỗng tiêu tán. Sau một khắc, sau lưng Hàn Lập kim quang chợt loé, một cái hư ảnh Phạm thánh pháp tướng lại lần nữa hiện ra.

Cùng lúc đó, một đạo thanh ảnh cùng một đoàn bạch quang cũng quỷ dị nhoáng lên, cũng theo từ trên người Hàn Lập mà thoáng hiện ra, phân biệt là một gã Hàn Lập với nước da màu xanh cùng một bạch y nữ tử dung mạo mỹ lệ. Đây chính là linh tiên chi thể cùng với thông linh khôi lỗi Oa Oa.

Hàn Lập cầm kim sắc tàn nhận trong tay hướng về phía trước người hoành một cái, mặt không biểu tình nhìn cự cầm phía dưới.

"Di! Phệ Kim trùng, còn là thành thục thể! Đạo hữu quả nhiên sở hữu không ít đòn sát thủ. Nhưng đạo hữu thật đúng là cho rằng hơn một nghìn con phi trùng này lại có thể làm gì được ta sao? Nếu là ngươi có vạn con phi trùng này thì có lẽ ta còn sợ hãi ba phần nhưng chỉ bằng vào những thứ trước mặt sao? Ha ha ha...!"

Cái đầu Ngư điếm chủ của quái cầm truyền ra thanh âm cuồng tiếu nhưng mà lại tỉ mì nhìn lại thì có thể phát hiện ra được ánh mắt của Ngư điếm chủ ngoài mặt thì càn rỡ như thế nhưng hai mắt lại nhìn chòng chọc vào khẩu kim sắc tàn nhận trong tay hắn, vẻ mặt mơ hồ có một tia nghi sắc.

Tuy rằng Hàn Lập còn chưa tế ra uy năng chân chính của nó nhưng mà thông qua pháp tắc chi lực cảm ứng, vị Ngư điếm chủ này phảng phất nhận ra cái tàn nhận này rất không tầm thường.

Cái này tự nhiên không thể thoát khỏi mắt Hàn Lập, mặt không chút dị sắc nhưng trong lòng lại trầm xuống.

Nếu như thế, hắn dự định mượn Huyền thiên tàn nhận đột kích đánh lén một kích nhưng xem ra chiêu này đã không còn bao nhiêu khả năng thành công nữa, phần thắng lại giảm thấp đi hai phần.

Bất quá, đối phương lại không nghĩ ra trên người hắn còn có mấy vạn đầu Phệ Kim trùng cùng với Huyền thiên chi kiếm phong ấn trong cánh tay nữa. Với hai thứ này hắn có thể đều tìm đúng cơ hội để liều mạng một kích, cũng không phải là không có khả năng chạy trốn.

Dù sao đối phương sau khi dung hợp với Lôi thú, tuy rằng tu vi thẳng đường tiến tới Đại Thừa sơ kỳ tồn tại nhưng không phải là tu vi khổ tu mà có được, so với Đại Thừa kỳ chân chính tự nhiên muốn yếu hơn không ít.

Huống hồ nếu hắn thật sự vận dụng Huyền thiên chi bảo cùng đối phương tranh đấu, nói không chừng lại kinh động tới vị Thanh Nguyên Tử ở Minh Hà Chi Địa kia nữa. Nếu có thể kéo dài thời gian tới lúc vị này xuất thủ cứu giúp, tự nhiên an nguy không lo rồi.

Hàn Lập trong nháy mắt phán đoán được - mất tất cả, lúc này đem tàn nhận trước người hoành một cái, tựu chuẩn bị chân chính toàn lực buông tay cùng đối phương quyết tranh cao thấp.

Quái cầm phía dưới thấy vậy, hai cái đầu đồng thời giương lên, phân biệt phát ra thanh âm tiêm minh sắc nhọn cùng âm thanh cuồng tiếu.

Hai loại thanh âm một cai một thấp, âm dương trầm bổng đan vào nhau, cấp cho người nghe toàn thân phát lạnh.

Cùng lúc đó, tám cái cánh của cự cầm đột nhiên hung hăng vẫy một cái, ngoài thân ngân sắc linh vũ thoáng cái dựng đứng hết cả lên, theo một tiếng lôi âm kinh thiên động địa mà hoá thành ngàn vạn đạo ngũ sắc hồ quang hướng bốn phương tám hướng điên cuồng phóng đi.

Những hồ quang này vừa mới ly thể bất quá chỉ cỡ cánh tay nhưng mà sau mấy cái chớp động liền biến to cỡ vại nước, mỗi một đạo điều có độ lớn tới mấy trăm trượng.

Trong lúc nhất thời lôi âm phóng thẳng lên chín tầng trời, hơn phân nửa trong không trung đều là ngũ sắc điện quang chớp động không thôi, phảng phất như biến thành một cái lôi linh vự vậy.

Một cỗ lôi điện pháp tắc to lớn tràn ngập toàn bộ hư không!

Ngay cả Hàn Lập không biết đã trải qua bao nhiêu đại tràng diện, bây giờ mắt thấy thứ ngũ sắc lôi điện cuồng bạo như vậy, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra vẻ hoảng sợ nhưng ngay lập tức trong mắt hắn hàn quang chợt loé, một tay bắt đầu niệm chú, một tay muốn đem tàn nhận trong tay tế ra.

Nhưng chính vào lúc này, sự tình Hàn Lập trăm triệu lần không nghĩ tới đột nhiên xảy ra!

Từ trong ống tay áo hắn đột nhiên truyền ra một tiếng viên hầu đề minh!

Thanh âm gấp gáp to!

Theo đó, một đạo hắc quang từ bên trong một cái linh thú hoàn màu đen bắn ra, sau một cái chớp động liền xông thẳng vào bên trong lôi điện lĩnh vực.

Một màn này cũng khiến song đầu cự cầm kia cũng vì đó mà ngẩn ra!

------oOo------

Chương 1855: Hình thú tái xuất

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khi hắc quang vừa thoát ra, sau một khắc Linh Thú Hoàn liền bị trăm đạo điện hồ xuyên thủng mà qua, trong nháy mắt liền bạo liệt vỡ ra.

Một đoàn hắc khí bỗng nhiên hiện thân ở bên trong lôi quang.

Mặc cho vô số điện hồ bổ lên, hắc khí liền quay tít một vòng đem tất cả điện quang hấp nạp hầu như không còn, bộ dáng như không mảy may thương tổn.

Cự Cầm hai đầu thấy vậy, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc nhưng lại hừ lạnh một tiếng, đưa bàn tay màu bạc hướng về đoàn hắc khí hư không một trảo.

Hơn ngàn đạo hồ quang hơi chút vặn vẹo, sau một tiếng nổ liền ngưng tụ thành một đại thủ ngũ sắc ở phía trên đoàn hắc khí. Đại thủ rung lên, vô số điện quang như những sợi tơ ở mặt ngoài kích động không thôi, lấy thế lôi đình nhất kích đánh xuống đem hắc khí tóm vào trong tay. Năm ngón tay khẽ bóp, lôi quang lập tức đại phóng ra chói lòa!

Cự thủ tính dùng một trảo này cường bạo đánh tan đối phương nhưng từ bên trong đoàn hắc khí lại phát ra một tiếng hống đầy tức giận. Theo đó từ hắc khí chợt kích bắn ra một đạo huyết quang, chợt loé lên liền xuyên thủng cự trảo.

Ngay sau đó, một cảnh tượng quỷ dị liền xuất hiện!

Cự thủ do lôi quang ngưng tụ thành sau khi huyết quang chợt loé lên liền giống như gặp phải khắc tinh liền tán loạn tiêu thất. Hắc khí một lần nữa khôi phục lại tự do, cũng lập tức tại chỗ ngưng tụ lại, huyễn hoá thành một con tiểu hầu đen nhánh! Chính là Đề Hồn thú!

Bất quá lúc này Đề Hồn thú rõ ràng khác hẳn với khí bình thường. Nó chằm chằm nhìn Cự Cầm hai đầu phía dưới, không ngờ vẻ mặt đích xác là vui mừng cùng hưng phấn dị thường. Không đợi Hàn Lập dùng thần niệm thôi động mà nó liền đột nhiên bạo hống một tiếng, ngoài thân lưu chuyển hắc quang một trận, hình thể đột nhiên cuồng trướng hoá thành một con Cự Viên cao hơn ba mươi trượng. Tiếp theo, song mục của con thú này lóe ra huyết quang, hai nắm quyền nhoáng cái liền lớn tới nửa trượng, đột nhiên vỗ mạnh lên bộ ngực đen rậm rì một cái!

Trong phút chốc, lông mao toàn thân nó thoáng dựng đứng cả lên. Trên đầu mọc ra một cái sừng quái dị, răng nanh thì lộ ra ngoài, mà hoá thành một cự quỷ có ba mắt. Ngoài ra sau lưng nó còn mọc thêm ba cái gai xương đen nhánh, âm khí bức người, đáng sợ dị thường!

"Hình thú!"

Vừa thấy rõ bộ dáng biến thân của Đề Hồn thú, cái đầu Ngư điếm chủ trên Cự Cầm hoảng sợ phát ra một tiếng kêu to đầy thê lương, lôi quang đầy trời chợt *"vù"* một tiếng, tất cả liền hoá thành vô số điện hồ tụ lại, hình thành một tấm cự thuẫn chắn trước người Cự Cầm, diện tích cự thuẫn tầm hơn trăm trượng, độ dày lên tới vài chục trượng, bộ dáng vô cùng khủng bố.

Mà bản thân Cự Cầm đều vỗ mạnh tám cánh, ngũ sắc điện hồ cuồng thiểm bao lấy thân hình khổng lồ. Thoáng cái liền phát ra một tiếng nổ như phích lịch rồi biến mất không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó ngoài hơn mười dặm, trong hư không chợt loé lên ngũ sắc điện hồ, thân hình Cự Cầm không một tiếng động hiện ra.

Cự Cầm lại không chút do dự tiếp tục vẫy tám cánh, ngoài thân lại có điện hồ tuôn trào ra, liền một lần nữa muốn dùng thuấn di bỏ chạy.

Bất quá lúc này Đề Hồn biến thành cự quỷ, trong miệng gào ra một tiếng rống kinh thiên động địa, tựa hồ do quái cầm đào tẩu mà nổi giận một phen.

Trong lúc gào thét, thân hình cự quỷ một lần nữa lại cuồng trướng tiếp tục to hơn thêm phân nửa. Ngoài thân bỗng hiện ra chi chít các đạo kim ngân phù văn, con mắt thứ ba vừa động liền bắn ra một đạo huyết sắc quang trụ, đạo quang trụ này chỉ phát ra một tiếng xé gió liền biến mất không thấy bóng dáng.

Mà thân hình Cự Cầm đang mơ hồ muốn đào tẩu phía xa trong lôi quang chợt cũng chợt loé lên tiêu thất.

Cơ hồ cùng một lúc, huyết sắc quang trụ kích bắn hiện ra tại nơi gần đó, nhưng vừa mới xuất hiện liền roạt một tiếng giòn tan, tự hoá thành một sợi xích đỏ tươi như máu (Huyết liên). Một nửa đầu sợi xích khẽ rung động huyễn hoá thành một đầu dây cực dài. Cũng *"vù"* một tiếng, nửa trước sợi xích liền biến mất vào hư không.

Sau đó cả sợi xích đỏ phát ra thanh âm ầm ầm, mặt ngoài hiện ra từng đạo điện hồ cũng đỏ thẫm như máu.

Huyết liên đột nhiên chấn động thì một tiếng hét thảm truyền ra từ trong hư không. Theo đó, trong nháy mắt sợi dây thoáng cái căng cứng ra, bộ dáng như đang kéo một thứ gì đó.

"Phốc" một tiếng, Ở điểm cuối nhìn thấy được của huyết liên đột nhiên vặn vẹo lắc lư rồi lóe lên một trận huyết sắc hồ quang. Không ngờ thân hình của Cự Cầm hai đầu lại bị cường bạo theo từ hư không bị kéo ra. Hai cái đầu của Cự Cầm phát ra thanh âm hoảng sợ kỳ quái, thần tình kinh hoàng, tám cái cánh liền mạng vũ động không ngừng nhưng không chút hiệu quả dưới sự bó buộc của Huyết Liên. Một thân thần thông lôi điện tựa hồ không thể thi triển mảy may.

Cùng lúc này, lôi điện pháp tắc chi lực vốn đang bao phủ toàn bộ không gian đột ngột tan biến không còn sót lại một chút gì.

Cự quỷ do Đề Hồn biến thành thấy vậy thì trong miệng phát ra tiếng cười *"cạc cạc"* đầy quái dị. Không ngờ từ con mắt thứ ba ở giữa trán lại liên tiếp phun ra thêm vài đạo huyết sắc quang trụ nữa, tất cả đồng thời quấn lấy Cự Cầm, đem nó triệt để trói lại như cái bánh tét.

Huyết Liên đột nhiên khẽ rung động, thân hình Cự Cầm theo đó cũng khẽ run rẩy, lại một lần nữa bỗng tiêu thất không thấy.

Lập tức ở mấy chục trượng phía xa xa trước người Đề Hồn, đột nhiên không gian xuất hiện sự dao động, Huyết Liên cùng Cự Cầm hai đầu liền hiện ra. Hai mắt Đề Hồn chớp loé, huyết quang, đưa một đại thủ lông lá đen xì hướng về phía sau lưng hư không một trảo. Ba cái gai xương ở sau lưng không một tiếng động liền biến mất. Ngay sau đó, trong tay Đề Hồn chợt loé hắc quang, ba cái gai xương chợt hiện lên, nhất nhất bị nó nắm chặt trong tay. Một hồi thượng cổ chú ngữ khó hiểu từ trong miệng Đề Hồn truyền ra, nguyên là gai xương đang một màu đen tuyền bỗng hiện một loạt kim văn sáng ngời lên, có vẻ thần bí dị thường.

Gai xương không một dấu hiệu mà tự chấn động, thanh âm ầm ầm càng ngày càng lớn hơn. Sau một tiếng *"phốc "* thì một tầng sóng quang kim sắc từ trong đó lan ra không gian chung quanh, trong nháy mắt bộc phát kim quang kinh người. Sau một khắc, một loạt kim sắc phù văn tương tự trên gai xương bỗng xuất hiện trên không trung, bay lên lượn xuống vòng vòng.

Ngay khi đám phù văn này xuất hiện, Gai xương trong tay Đề Hồn bỗng nhiên tản ra một cỗ sát khí trùng thiên!

Cự Cầm hai đầu vừa thấy gai xương quỷ dị xuất hiện, nhất thời tiếng *"tiêm minh"* càng lớn hẳn lên, hai cái đầu đều hiện ra vẻ cực kỳ hoảng sợ, lại càng điên cuồng dãy dụa ở trong Huyết Liên. Nhưng cho dù thân hình nó chớp động điện hồi lập lòe không ngừng cùng tiếng gầm rú nhưng vô pháp thoát khỏi đám Huyết liên.

Ngay sau một tiếng nổ vang lên, Gai xương kim sắc liền hoá thành một đạo tinh quang rời khỏi tay Đề Hồn, với tốc độ như chớp giật thoáng cái liền xuyên qua thân hình Cự Cầm. Chỉ thấy ngay giữa trán của cái đầu Lôi thú bỗng có một lỗ thủng cỡ nắm đấm, kim quang chói mắt theo lỗ thủng cuồn cuộn thoát ra. Ngay sau đó cái đầu Lôi thú liền giống như bị thạch hoá, theo đó thanh âm vỡ vụn giòn tan nổ ra!

Cái đầu Lôi thú này sau một hồi hiện lên vô số kim văn nhỏ li ti liền theo một tiếng trầm đục mà bạo liệt di.

Nhưng quỷ dị là những mảnh vụn văng tung toé khắp nơi không phải là huyết nhục. Không ngờ là những đoàn ngũ sắc hào quang mờ ảo, hơn nữa lúc này thân hình khổng lồ của Cự Cầm cũng theo vết nứt ở cổ cùng những vết rạn kim sắc nhanh chóng lan tỏa khắp toàn bộ thân hình.

Đề Hồn thấy thế thì song mục chớp loé dị quang, hừ lạnh một tiếng rồi trong mũi phun ra một vầng hoàng huỳnh quang mờ ảo.

Cái đầu Ngư điếm chủ trên Cự Cầm tuy bình yên vô sự nhưng mắt thấy cảnh vừa rồi đã bị doạ tới mức hồn phi phách tán. Dưới tình thế cấp bách hắn há miệng phun ra một thanh kim sắc đoản kiếm, kiếm này chớp loé hàn quang rồi liền hoá thành một đạo kiếm quang hơn mười trượng hung hăng trảm xuống thân mình.

Sau một tiếng hét thảm, cái đầu Ngư điếm chủ nhanh như chớp từ trên thân thể khổng lồ của Cự Cầm lăn xuống một vòng, nhoáng lên một cái liền hoá thành một đạo huyết quang chớp loé không thấy nữa.

Thân hình Cự Cầm nhanh chóng bạo liệt tan ra, hoá thành vô số ngũ sắc quang điểm bắn tán loạn khắp nơi nhưng không một điểm thoát khỏi sự trói buộc của Huyết Liên.

Lúc này thì đạo hoàng huỳnh quang cũng vừa gào rít cuốn tới, đem toàn bộ ngũ sắc lôi quang dễ dàng cuốn vào bên trong, sau khi lượn một vòng liền quay ngược trở về.

Đề Hồn thú há to miệng đem toàn bộ ngũ sắc lôi quang nuốt vào trong bụng, tiếp theo đó song quyền lại như cái chùy nện lên ngực tỏ vẻ hưng phấn vô cùng.

Đám huyết Liên kia sau một tiếng đề minh liền hóa thành điểm điểm linh quang tiêu thất không thấy, mà gai xương cũng một cái chớp lóe liền quỷ dị xuất hiện sau lưng Đề Hồn. Có điều lúc này kim quang mặt ngoài thoáng ảm đạm đi rất nhiều, hắc quang trên thân nó cũng mơ hồ lúc có lúc không, mờ nhạt vô cùng. Một kích vừa rồi tựa hồ đã khiến cho uy năng của nó hao tổn gần như không còn.

Hàn Lập sớm trợn mắt há mồm chứng kiến tất thảy. Bất quá hắn không phải là người tầm thường, ngay khi cái đầu của Ngư điếm chủ kia hóa thành huyết quang bỏ chạy thì hắn cũng đem tâm thần thu liễm. Cơ hồ không cần suy nghĩ mà cười dài một tiếng, Tàn nhận kim sắc cùng hơn ngàn Phệ Kim Trùng đột nhiên quỷ dị biến mất mà hình thể hắn trong nháy mắt cuồng trướng gấp trăm lần, lại lần nữa hóa thành Kim sắc Cự Viên.

Ngoài thân Cự Viên chớp lóe kim quang, sau một tiếng *"vù"* liền biến mất tại chỗ không thấy bóng dáng. Ngay sau đó, thân hình khổng lồ của nó lại xuất hiện cách đấy ngoài trăm trượng, vừa lúc chặn đầu đạo huyết quang kia, không chút khách khí đánh ra một quyền.

Quyền còn chưa đánh trúng huyết quang nhưng một cỗ vô hình cự lực đã bao phủ xuống, nếu là tu sĩ bình thường bị chịu cự lực này thì chỉ sợ toàn thân sớm vô pháp nhúc nhích. Nhưng đạo huyết quang chỉ hạ thấp một chút liền tránh thoát khỏi cỗ cự lực bao phủ, không ngờ thoát ra ngoài hơn ba mươi trượng. Tiếp theo, một tiếng kinh nộ cực kỳ chói tai từ trong huyết quang truyền ra cùng với độn quang chợt tắt, một đạo nhân ảnh hiện ra trong huyết quang. Chính là Ngư điếm chủ kia!

Bất quá lúc này sắc mặt hắn tái nhợt dị thường, khí tức và linh lực trên người rõ ràng đã yếu đi hơn non nửa, sợ rằng tu vi Hợp Thể sơ kỳ đã có dấu hiệu bất ổn.

"Các hạ thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt sao, nếu đã như vậy thì lão phu đành phải vứt bỏ mấy vạn năm khổ tu liều mạng cùng ngươi!"

Song mục của Ngư điếm chủ ẩn ẩn huyết quang, thần tình hổn hển nói.

Vừa dứt lời, ngoài thân hắn chớp loé huyết quang, liền hoá thành một con huyết sắc Khổng tước lớn hơn mười trượng. hai cánh vỗ đều, từng trận huyết tinh chi khí cuồng quyển mà đến, thanh thế so với lúc trước càng thêm kinh người.

Hàn Lập thấy thế thoáng rùng mình, ánh mắt không khỏi lướt qua về phía Đề Hồn ở xa xa, kết quả con thú này đang ở tại chỗ vui vẻ đem một khối tinh hạch cỡ đầu người chơi đùa, căn bản không có ý tứ tới giúp hắn. Hắn âm thầm dụng thần niệm thôi động vài lần nhưng không chút hiệu quả.

Đề Hồn sau khi biến thành quỷ vật cắn nuốt ngũ sắc lôi quang này, tựa hồ mất đi hứng thú với Ngư điếm chủ.

Hàn Lập thấy vậy thầm cười khổ một tiếng, ánh mắt chợt thu liễm, sắc mặt lại trở nên lãnh khốc vô cùng.

Cự Viên đột nhiên giương hai cánh tay lên rống to một tiếng, hai đại thủ liền phiên chuyển, hai luồng linh quang chói mắt đột nhiên xuất hiện, hai tòa tiểu sơn tầm mười trượng liền xuất hiện trong hai bàn tay to bè lông lá xù xì.

------oOo------

Chương 1856: Diệt địch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai cánh tay Cự Viên đột nhiên chợt lóe ra một vòng kim quang to lớn, tiếp theo chợt vung ra, lại đem hai tòa cực sơn như một loại ám khí ném ra ngoài.

Hai tòa tiểu sơn mới vừa rời tay, liền ông minh một tiếng rồi trướng lớn lên mấy lần, hóa thành cự sơn cao tới bốn năm mươi trượng, rồi chợt lóe lên một cái liền xuất hiện ngay tại trên đầu huyết sắc Khổng Tước, phát ra âm thanh đùng đùng điên cuồng đập phía dưới.

Cực sơn chưa thực sự hạ xuống, hư không gần đó đã vang lên những tiếng chói tai do bộc phát ra từng vòng sóng dao động vô hình.

Nhất thời làm cho người ta có cảm giác sợ hãi đến nghẹt thở. Cực sơn trong nháy mắt từ trên trời giáng xuống, huyết sắc Khổng Tước trong lòng kinh hãi nhưng vẫn chưa thực sự quá lo lắng, chỉ là theo phản xạ giương hai cánh hướng lên không trung cuồng vỗ vài cái.

Một vầng huyết quang hà mờ ảo hóa thành một cơn lốc phóng lên cao, không ngờ hắn dự định đón đỡ Cự sơn do Hàn Lập biến thân thành Cự Viên dùng thần lực ném tới.

Cơn lốc huyết quang này có lẽ so về mặt huyền ảo biến hóa không bằng ngũ sắc thần quang nhưng bên trong lại ẩn giấu tinh huyết khí ác độc vô cùng, chuyên dùng để làm ô uế các loại bảo vật có linh tính. Mặc cho bảo vật uy năng lớn cỡ nào nhưng nếu bị huyết quang quấn lấy cũng chỉ có thể ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói.

Có điều Ngư điếm chủ vạn lần không ngờ, phương pháp luyện chế hai tòa cự sơn này không phải xuất từ Linh giới, mà là ở chân tiên giới thậm chí cái tên Nguyên Hợp Ngũ Cực sơn tiếng tăm rất lừng lẫy… Hai tòa cực sơn công kích cùng một lúc thanh thế rất kinh người, với lại được thần lực mạnh mẽ của Cự Viên nên tạo ra một cự lực thật kinh khủng.

Thanh hắc hai tòa cự sơn vừa bị huyết sắc hào quang cuốn đến, chỉ nghe đến *"Phốc phốc"* hai tiếng, linh quang chợt chói lòa rồi đem hào quang nhẹ nhàng xé rách phảng phất như giấy vụn.

A!

Ngự điếm chủ chợt kinh hãi thất thanh kêu lên, thân hình Huyết Khổng Tước mới vội khẽ động kích bắn ra, muốn né tránh hai cự sơn đang công kích trên đỉnh đầu.

Nhưng hai tòa cự sơn bao phủ tới phạm vi hơn trăm trượng ở phía dưới, sao có thể né tránh thế công hung mãnh như thế, ngay tức khắc tòa núi màu đen mang theo một đạo cự lực mạnh mẽ đánh xuống.

Trong mắt Huyết Khổng Tước lộ rõ vẻ hoảng sợ, nhưng rơi vào đường cùng chỉ có thể cắn răng hé miệng phun ra một bức họa.

Bức họa mới vừa xuất hiện lập tức mở ra!

Trong bức họa lập tức phát ra hàng vạn tia sáng, hư ảnh một tòa lầu các đài điện ngũ sắc hiện ra, mỗi một tòa đều diễm lệ dị thường trông rất sống động, nếu ngưng thần nhìn kỹ sẽ khiến người có cảm giác thâm thúy thần bí dị thường.

Hư ảnh lầu các liên kết cùng nhau, hình thành một quầng sáng ngũ sắc bao bọc Huyết Khổng Tước ở trong đó.

Hư ảnh vừa hiện khiến cho không gian vặn vẹo dao động kịch liệt, xem ra bức họa này đúng là một bảo vật không gian cực kỳ hiếm thấy.

Ngự điếm chủ dựa vào bảo vật không gian này chống lại nguy hiểm trước mắt do hai tòa cự sơn uy mãnh tạo nên, cảm giác tuyệt không vấn đề gì.

Ngay cả tòa sơn ẩn chứa lực lượng to lớn, nhưng đối mặt với pháp tắc biến hóa không gian huyền diệu tự nhiên không đáng nhắc.

Đương nhiên vì để ngừa vạn nhất, Huyết Khổng Tước không chút dừng lại, hai cánh xòe ra sau một khắc tưởng như có thể thoát ra khỏi hiểm cảnh.

Nhưng vào lúc này hai tòa ngọn núi đột nhiên đồng thời phát ra hào quang chói mắt, một đạo quang hà màu tro phảng phất như thác nước cuồng nộ đổ xuống. *"Vùn vụt"* âm thanh như tiếng xé gió gào thét, vô số đạo kiếm khí trong suốt vô hình phô thiên cái địa hướng Khổng Tước mà bắn xuống.

Ngay khi kiếm khí vô hình va chạm với quầng sáng ngũ sắc, nhất thời một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền đến!

Trong quầng sáng, hư ảnh lầu các cung điện các loại dồn dập bị xé rách tán loạn, hai tòa cự sơn hạ xuống phía dưới, đem hư ảnh một áp mà diệt, căn bản không có cách nào ngăn trở mảy may.

Huyết sắc Khổng Tước chưa kịp kêu một tiếng đã bị cự sơn màu đen đập một cái thật mạnh, thân thể trong nháy mắt trực tiếp bạo liệt tan xác ngay trên trời cao, từng khối huyết nhục văng khắp nơi bay vùn vụt.

Hàn Lập thấy thế thì lộ nụ cười mỉm, nhưng sau một khắc thì sắc mặt lại bỗng trầm xuống.

Những khối huyết nhục của Huyết Khổng Tước bên dưới tòa cự sơn đột nhiên rung động, tiếp theo phát ra những âm thanh *"Vù vù"*!

Tất cả huyết nhục đều kích bắn về đồng nhất một chỗ, hóa thành một khối cầu thịt màu máu mang vẻ cực kỳ dữ tợn, chuyển động rất nhanh tựa hồ trong khoảnh khắc một lần nữa ngưng tụ ra thân thể mới.

Trong mắt Hàn Lập chợt lóe hàn quang không nói hai lời, một ngón tay hướng màu đen cực sơn xa xa khẽ ngoắc một cái.

Cự sơn tỏa ra hào quang màu xám tro đột nhiên ngưng tụ, biến ảo thành nghìn vạn tia sáng chiếu xuống phía dưới. Trong nháy mắt liền xuyên thủng huyết sắc cầu thịt, tiếp theo chợt lóe rồi biến mất.

Khối cầu thịt còn chưa thành hình, chỉ trong nháy mắt lại một lần nữa biến thành vô số khối vỡ tung tóe.

Mà những tia sáng như những sợi tơ xám tro không có chút dừng lại, những huyết thịt tiếp tục biến thành một mảnh huyết vụ, nhất thời không thể ngưng tụ lại.

"Vù" một tiếng!

Một đoàn hư ảnh ngũ sắc từ trong huyết vụ bắn nhanh mà ra, bên trong mơ hồ có một con Khổng Tước mỹ lệ to cỡ nắm tay.

Chính là Ngư điếm chủ vận dụng bí thuật, mới may mắn thoát được tính mệnh, Nguyên anh của Ngư điếm chủ.

Nhưng Hàn Lập lúc này đang biến thân Cự Viên nào có thể để nó chạy mất, liền hít sâu một hơi rồi hé miệng ra, bên trong ẩn chứa tiếng sấm động, tiếp theo phun ra một đạo kim sắc điện hồ quang cỡ miệng bát.

Kim sắc điện hồ chợt lóe rồi trực tiếp kéo dài thành vệt tới vài chục trượng, cường hãn mạnh mẽ kích vào ngũ sắc hư ảnh.

Một tiếng sét truyền đến, Khổng Tước chỉ kịp hét thảm lên một tiếng rồi hóa thành tro tàn, chân chính từ nay về sau tiêu thất hoàn toàn trên thế gian.

Lúc này kim sắc Cự Viên giương tay gầm nhẹ phấn khích, hai tay nắm tay ra sức vỗ ngực, trong kim quang thể hình cấp tốc thu nhỏ lại, trong khoảnh khắc một lần nữa biến thành hình người.

Hàn Lập khôi phục nguyên hình thì thở dài một hơi, ánh mắt liếc mắt về huyết vụ phía dưới,cân nhắc một chút bỗng nhẹ nhàng vẫy tay.

Nhất thời hai cái nhẫn trữ vật một mầu vàng một màu bạc từ trong đó bắn ra, chớp động một cái liền hiện ra trong bàn tay hắn.

Hàn Lập quan sát hai trữ vật hoàn trong tay một cái, linh quang chợt lóe rồi tiêu thất không thấy.

Hắn lại nhìn khối huyết vụ phía dưới đang phập phù trôi nổi, tròng mắt chớp động tia sáng kỳ lạ, tay áo bào bỗng phình rộng ra hướng phía dưới.

"Phanh" một tiếng, ngân sắc hỏa diễm theo trong tay áo bay ra bắn tới huyết vụ.

Hỏa diễm liền lướt qua đốt cháy huyết vụ, trong khoảnh khắc huyết vụ bị ngân diễm bao phủ tỏa ra mùi tanh nhàn nhạt.

Phía dưới hình thành một biển lửa ngân sắc!

Hàn Lập khẽ nhíu hai mắt, không chút khách khí nhấc tay hướng về phía dưới hư không một trảo.

Nhất thời ngân diễm quay cuồng một trận, liền hóa thành một con Hỏa Long nhằm không trung mà bay đi.

Kết quả toàn bộ hỏa diễm đều bị thu vào trong tay áo, mà trên bàn tay Hàn Lập hiện thêm ra một khối dịch thể cỡ quả trứng gà, mơ hồ tản ra ngũ sắc hào quang.

Hàn Lập nhìn khối dịch thể này, trên mặt hiện lên một tia khiếp sợ.

"Chỉ là tinh luyện một chút đơn giản như thế đã thu được chân huyết tinh thuần cỡ này. Quả nhiên không phải của tu sĩ Ngũ Quang tộc tầm thường! So về độ tinh thuần thì rất khả năng kẻ này là hậu tộc chính thống của Ngũ Sắc Khổng Tước. Lẽ nào hắn có quan hệ sâu xa với Ngũ Sắc Khổng Tước? Được rồi, mặc kệ chân chính lai lịch thế nào bây giờ cũng không trọng yếu rồi."

Vẻ mặt Hàn Lập nghi hoặc thì thào hai câu, cuối cùng đành lắc đầu thở dài.

Tiếp theo một tay lật chuyển, lấy ra một cái bình nhỏ đỏ tươi hướng về dịch đoàn trong tay, trong miệng nói lẩm bẩm.

Nhất thời bình nhỏ run lên, phun ra một đạo bạch sắc quang hà đem dịch đoàn hút vào trong không còn thừa một giọt.

Linh quang chợt lóe, Hàn Lập thu bình nhỏ lại, tiếp theo một tay bấm pháp quyết, đem hai tòa cực sơn cũng thu lại quay về.

Thông qua trận đánh vừa rồi, lấy uy năng đáng sợ của cực sơn phối hợp với biến thân Sơn Nhạc Cự Viên có thần lực thông thiên, đã tạo thành một đòn đại sát thủ khác của hắn.

Nếu có thể tiếp tục luyện chế hai tọa cực sơn thì tin rằng khi đối địch này độ đáng sợ còn của sát thủ này sẽ tăng gấp bội.

Ngoài thân Hàn Lập chợt lóe thanh quang, người nhoáng lên rồi biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, Đề Hồn phía xa xa vẫn giữ nguyên bộ dáng cự quỷ, không gian trước mặt nó khẽ vặn vẹo. Hàn Lập không một tiếng động xuất hiện rồi ngẩng đầu tỉ mỉ quan sát nó, trên mặt tràn đầy vẻ phức tạp.

Hắn vốn đoán Đề Hồn sau khi biến thân thì có thần thông to lớn không thể tưởng tượng, nhưng con thú này có thể sát diệt Cự cầm hai đầu có tu vi Đại Thừa kỳ, điều này làm cho hắn khiếp sợ một hồi lâu không nói được gì.

Đề Hồn không phải chỉ khắc chế mỗi âm hồn ma vật sao?

Hơn nữa mấy ngày trước, hắn đã kiểm tra qua tình hình con thú này trong Linh thú hoàn, rõ ràng không chút dấu hiệu thức tỉnh, kết quả vừa quái cầm hai đầu vừa hiện thân, lập tức hưng phấn tự tiện chạy ra.

Hắn vừa mừng rỡ đồng thời cũng giật mình!

Đề Hồn thú lần này thức tỉnh, tâm thần liên hệ cùng hắn trở nên như có như không, tựa hồ hơn phân nửa mất đi khống chế đối với con thú này.

Điều này khiến hắn lo lắng nhíu mày, nhất thời không biết xử trí ra sao với Đề Hồn.

Dù sao Đề Hồn vừa mới biểu hiện thần thông khiến trong lòng hắn giờ đang còn hãi.

Mà đúng lúc này, Đề Hồn đang thưởng thức lôi thú tinh hạch trong tay, đột nhiên đem ném lên không rồi hé miệng ra, rồi lộp bộp đem tinh hạch cắn nuốt vào trong bụng, sau đó mới cúi đầu nhìn phía Hàn Lập, đôi mắt đỏ tươi nhè nhẹ chớp động dị quang.

"Chủ nhân chẳng lẽ có gì lo lắng sao?" Đề Hồn đột nhiên ong ong mở miệng hỏi.

"Lo lắng, ta vì sao phải lo lắng! Ngươi đã khai mở linh trí hoàn toàn rồi sao?" Hàn Lập thầm rùng mình nhưng mặt ngoài bất động thanh sắc nói.

"Ha ha, đích xác đúng là thêm ra rất nhiều cái mới. Mặt khác chủ nhân hà tất phải giấu diếm cái gì. Ngay cả liên hệ giữa ta cùng chủ nhân biến mất, điểm ấy ta có thể cảm giác được." Đề Hồn nhếch miệng nở nụ cười.

"Ý nghĩ thêm ra nhiều cái mới? Là như thế nào? Cho rằng như thế, rốt cuộc bây giờ ngươi là cái gì, có thật như bọn họ đã nói, Hình Thú sao?" Hàn Lập nghe xong Đề Hồn nói đầu tiên là ngẩn ra, lập tức khóe miệng co quắp một cái cười khổ.

"Cái này. ta cũng không biết rõ! Lúc vừa mới tỉnh ngủ, trong đầu tựa như biết thêm rất nhiều đồ vật, ta có mấy phần giống như hình thú mà bọn họ đã nói nhưng tựa hồ lại có chút bất đồng! Nhưng có một điểm ta có thể khẳng định. Chủ nhân không cần lo lắng gì cả, sợ rằng ta phải lập tức phải ly khai Linh giới này rồi." Đề Hồn thở dài một hơi, nói lời khiến Hàn Lập biến sắc.

------oOo------

Chương 1857: Cự nhãn

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Rời nhất giới này là ý gì? Chẳng lẽ chính là… " Hàn Lập trợn tròn mắt, kinh nghi bất định hỏi.

"Chủ nhân đoán không sai! Vốn là lúc ở Ma Kim Sơn Mạch, sau khi thôn phệ một tia thần niệm của Thiên Ngoại Ma Quân thì bên trong nội thể ta đã có biến hóa long trời lở đất, mơ hồ cảm ứng được sự hấp dẫn của một giới diện khác. Cho nên chỉ đành ngủ dài không dậy ở trong Linh Thú Hoàn, tránh rơi vào kết quả không thể kiểm soát nổi. Mà mới vừa rồi, ta bị Cự Cầm do Lôi Thú biến thành thức tỉnh, không thể khống chế đem thiên lôi chi lực thu nạp vào thể nội. Lúc này thân thể ta đã hoàn toàn bị thiên địa lực lượng ở giới diện này bài xích rồi, sợ rằng trong khoảnh khắc nữa sẽ phải đến Chân Tiên Giới trong truyền thuyết a!" Đề Hồn lẩm bẩm nói, thần sắc cũng có chút hoảng hốt.

"Chân Tiên Giới! Ngươi khẳng định lần này gọi ngươi tới chính là Chân Tiên giới chi lực?" Hàn Lập ngây người một lúc thì khóe miệng vừa động, không khỏi nở nụ cười khổ.

Hắn cam mạo cửu tử nhất sinh nguy hiểm tu luyện đến nay, chẳng phải là mong một ngày kia phi thăng Tiên Giới, chân chính có thể trường thọ cùng thiên địa sao?

Nhưng khoảng cách hiện tại tới mục tiêu vẫn còn xa xôi không hẹn, trong khi Đề Hồn không cần tốn bao nhiêu tâm sức có thể vượt trên chủ nhân rồi.

Điều này khiến trong đầu hắn là một vùng hỗn loạn, mơ hồ mấy phần cảm giác muốn thổ huyết, hơn nữa còn có chút hoài nghi.

"Mặc dù không biết chuyện gì xảy ra nhưng thật sự ta cảm giác được Tiên Giới lực lượng dẫn dắt ta. Trong đầu nghĩ ra nhiều thứ, cũng có không ít thứ liên quan đến Chân Tiên Giới." Đề Hồn

thành thật trả lời.

"Ngươi biết chuyện tình nơi Chân Tiên Giới! Có thể nói cho ta một chút chăng?" Hàn Lập vừa nghe lời này, tâm động như lửa nóng.

"Chủ nhân đã muốn biết thì ta nói một chút tự nhiên không sao… Không ổn, không còn kịp rồi!" Đề Hồn đầu tiên gật đầu đáp ứng, nhưng sau một khắc bỗng nhiên thất thanh la lên.

Vừa dứt lời thì trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng muộn hưởng. Ở một chỗ trên cao sương mù dao động rồi tản ra, một vùng ngũ sắc quang hà lóe lên. Hào quang rực rỡ chói mắt vừa quay tròn vừa hạ xuống, hình thành một khối quang cầu hình dáng như một con mắt rất lớn cỡ một gian phòng ốc.

Chỉ thấy đồng tử bên trong mắt trong suốt như máu, chớp động hào quang yêu dị.

Con mắt quỉ dị vừa thoáng giật thì đồng tử nhìn thẳng Đề Hồn Thú phía dưới.

Một luồng khí tức khủng bố như muốn diệt cả thế gian thoáng chốc từ trên trời giáng xuống.

Hàn Lập chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh, thân hình tê rần, ngay cả một ngón tay cũng không thể mảy may nhúc nhích.

Đây không phải xét về phương diện pháp lực cách xa nhau, căn bản là chính một cảnh giới ở trên tuyệt đối áp chế phía dưới.

Con mắt quỷ dị tựa hồ chỉ cần một ý niệm, liền đủ để khiến hắn hồn phi phách tán.

Sắc mặt Hàn Lập trở nên dị thường khó coi.

Thứ cảm giác sinh mệnh bản thân hoàn toàn nằm trong tay kẻ khác, không biết bao nhiêu năm hắn còn chưa cảm nhận được. Chính là cảm giác vô lực khi xưa đứa đồng tử ngây thơ đối mặt với Mặc đại phu.

Đề Hồn thú bị con mắt kia nhìn chăm chú thì cơ thể run rẩy, cũng dần đổ mồ hôi đầu đầy. Một cánh tay khẽ run giơ lên, nhưng chỉ nâng lên một nửa cuối cùng yếu đuối buông thõng.

Con mắt rất lớn kia thấy cảnh này thì lộ ra một tia châm biếm nhân cách hóa, đồng thời không trung truyền ra một trận thanh âm phạm âm quỷ dị.

Tiếp theo con mắt tựa hồ nháy một cái, lập tức một phun xuống một cột sáng huyết sắc thô to vô cùng!

Phốc một cái!

Đề Hồn thú bị cột sáng huyết sắc chiếu vào, thân hình vô hình bị chấn nhiếp kéo lên. Trong nháy mắt đã tới cao hơn ngàn trượng trên trời.

Hàn Lập tuy không thể nhúc nhích nhưng vẫn có thể miễn cưỡng ngẩng đầu lên nhìn Đề Hồn ở trong cột sáng một cái. Ánh mắt hắn ẩn chứa sự dị thường phức tạp.

Cuối cùng Đề Hồn chợt lóe nhập vào trong con mắt ngũ sắc cực lớn kia. Tiếng phạm âm chợt dừng, con mắt chậm rãi khép lại, sau một tiếng nổ thì biến mất không thấy tại không trung.

Sương mù mơ hồ lần nữa cuồn cuộn kéo lại, cả không trung lại khôi phục như lúc ban đầu!

Khi con mắt ngũ sắc biến mất thì khí tức khủng bố khiến người run sợ cũng đồng thời tiêu thất không còn.

Hàn Lập được khôi phục tự do nhưng vẫn đứng bất động tại chỗ, bộ dáng nhìn trời cao còn có chút run sợ.

Không biết bao lâu sau một tiếng thở dài truyền ra. Hàn Lập vẫn cúi đầu, trên mặt ẩn một tia cô tịch.

Đề Hồn bắt đầu đi theo hắn từ Loạn Tinh Hải cho đến nay đã phi thăng Linh Giới. Trong đó không biết bao lần đã cứu sinh mệnh hắn. Hiện giờ chỉ cách một chút mà lại đến Tiên giới, nơi đó họa phúc còn không biết, bảo hắn không chút lo lắng là không thể.

Con mắt thật lớn rõ ràng là tiên giới chi vật. Ở trước mặt nó hắn chỉ như một con kiến hôi, không mảy may có năng lực kháng cự, đành trơ mắt mà nhìn.

Cũng may xem bộ dáng trấn định của Đề Hồn lúc gần đi, xem ra ở Chân Tiên giới hơn phân nửa không quá nguy hiểm. Nếu về sau hắn có thể phi thăng, đương nhiên có thể gặp lại nó.

Duy nhất tiếc nuối chính là nó phi thăng quá nhanh. Không kịp đề cập cho hắn một số sự tình Chân Tiên giới. Nếu không về sau khi độ kiếp phi thăng, nói không chừng sẽ hữu ích đối với hắn.

Bỗng nhiên thần sắc Hàn Lập vừa động, ngẩng đầu nhìn một hướng khác trong hư không.

Chỉ thấy trên không trung chợt lóe kim quang nhàn nhạt, một đạo kinh hồng kim sắc kích xuất mà đến. Độn tốc cực nhanh, mấy cái chớp động đã tới trước mặt Hàn Lập.

Tròng mắt Hàn Lập hơi co rụt, thấy rõ vãng khách trong độn quang thì trên mặt lộ nụ cười mỉm.

Độn quang chợt tắt, trước mặt hiện ra một tuyệt sắc nữ tử thân hình nổi bật, da thịt trắng như tuyết.

"Nguyên cô nương, nhiều năm không gặp vẫn được mạnh khỏe!" Hàn Lập hai tay ôm quyền hỏi.

"Hàn huynh, quả thật là ngươi!" Nguyên Dao mặc một bộ cung trang lục sắc, vừa thấy Hàn Lập thì không khỏi vui mừng ra mặt.

Thần niệm Hàn Lập đảo qua trên người nàng, thấy rõ tu vi đối phương thì trong mắt cũng hiện tia ngạc nhiên:

"Nguyên cô nương cũng đã tới cảnh giới Luyện Hư hậu kỳ, xem ra Thanh Nguyên Tử tiền bối thật không tiếc hao tổn tâm lực bồi tài đạo hữu."

"Hừ, Dao nhi chẳng những là đồ đệ của lão phu mà mới đây không lâu đã bái ta làm nghĩa phụ! Thanh mỗ sao lại có thể vô tâm"

Đột nhiên thanh âm của một nam tử hừ lạnh một tiếng truyền đến. Tiếp theo bỗng một đạo thanh quang từ trong tay áo Nguyên Dao bay ra, xoay vòng một cái hóa thành một tiểu nhân màu xanh mờ nhạt.

Tiểu gia hỏa này mặc một bộ áo bào tro, lưng đeo một thanh tiểu kiếm màu lục oánh. Bất quá thân hình chỉ cao một tấc. Trên khuôn mặt bình thường là bộ râu dài, chính là Thanh Nguyên Tử thu nhỏ lại nhiều lần.

"Nguyên Anh cố hình!" Hàn Lập vừa thấy tiểu nhân này thì không khỏi sửng sốt kêu một tiếng.

"Sao, Nguyên Anh lão phu xuất khiếu lại khiến ngươi giật mình như vậy sao? A, thiếu chút nữa đã quên, tu vi chưa tới Đại Thừa kỳ thì nếu Nguyên Anh ly thể trong thời gian dài thật rất nguy hiểm. Bất quá lão phu đã tiến vào Đại Thừa kỳ không biết bao nhiêu năm, Nguyên Anh luyện đến cố hình như mức này, đối lão phu mà nói thì thân thể không hẳn là không thể thiếu. Về điểm này đợi khi ngươi tiến giai Đại Thừa kỳ tự nhiên sẽ hiểu. Huống hồ theo Dao nhi đến đây, bất quá chỉ là một Nguyên Anh trong tam đại hóa thân của ta mà thôi." Thanh Nguyên Tử cười hắc hắc nói.

"Tiền bối pháp lực thông thiên, vãn bối vô cùng bội phục!" Hàn Lập khẽ khom người, thành tâm nói.

"Chút thủ đoạn này của ta không tính gì, nhưng bất quá Hàn tiểu tử ngươi mới mấy trăm hỏa năm không gặp đã tiến giai Hợp Thể kì. Tốc độ cực nhanh đến lão phu năm đó cũng theo sau không kịp. Xem ra những năm nay, tạo hóa của ngươi thật không phải nhỏ a." Tiểu nhân màu xanh nhíu hai mắt, tựa cười mà không phải cười nói một câu.

"Tiền bối quá khen. Đây cũng là vãn bối có chút cơ duyên mà thôi. Nào dám cùng so với tiền bối năm đó!" Hàn Lập tự nhiên khiêm

tốn nói một câu.

"Quá khen hay không trong lòng lão phu còn không cân nhắc được sao. Bất quá, lúc trước khi tới đây, ngươi đã tranh đấu cùng người khác? Hơn nữa nơi này lưu lại khí tức tựa hồ thập phần cổ quái!" Ánh mắt Thanh Nguyên Tử đảo qua một vòng, khẽ cau mày hỏi.

Hàn Lập nghe lời này, trong lòng vừa động cùng có chút ngoài ý muốn.

Lúc trước con mắt ngũ sắc chiếu xuống khí tức đáng sợ. Theo lý cho dù cách rất xa thì với thần thông của Thanh Nguyên Tử cũng có thể trực tiếp cảm ứng được một chút. Nhưng hiện tại nói ra câu này, chẳng lẽ khi con mắt phát ra khí tức đã thi triển thêm thần thông nào đó, đem khí tức bao phủ trong phạm vi nhất định, không thoát ra ngoài chút nào.

Nếu như thế thì con mắt ngũ sắc so với suy đoán còn đáng sợ hơn vài phần.

Hàn Lập trong lòng như thế nghĩ nhưng nhẹ bâng quơ trả lời:

"Không có gì, khi vãn bối truyền tống cũng có một cừu gia thuận thế tiến vào. Bất quá vừa rồi đã bị ta giải quyết. Thù gia xuất thân kỳ lạ, nên lưu lại khí tức cũng có chút khác lạ."

"Thì ra là thế, là lão phu đa tâm. Được rồi, đây không phải là nơi nói chuyện, Hàn đạo hữu cùng Dao nhi về chỗ của ta đi. Lần này địa điểm ngươi tiến vào có chút sai lệch, cách chỗ ở của ta lộ trình khoảng nửa ngày. Nếu không phải vừa dịp ta mang Dao nhi đi ra thử nghiệm một loại bí thuật thì sẽ không nhanh như vậy đã tới nơi này gặp ngươi" Thanh Nguyên Tử như có thâm ý liếc mắt nhìn Hàn Lập một cái, liền thản nhiên nói.

Tiếp theo cũng không chờ Hàn Lập đáp lời mà thanh quang chợt lóe, tiểu nhân hóa thành một đạo thanh hồng hướng về phía xa phá không mà đi.

Hàn Lập thấy vậy cũng nhếch miệng đáp ứng một tiếng, thao túng độn quang theo sau.

Nguyên Dao lại cười dài, cũng hóa thành một đạo kim hồng, sóng vai cùng Hàn Lập bay đi.

"Hàn huynh, ta còn nghĩ một thời gian nữa huynh mới trở lại nơi đây. Dù sao những tài liệu nghĩa phụ muốn huynh thu thập đều là vật phẩm hãn hữu thế gian." Nguyên Dao vừa bay vừa nhẹ giọng truyền âm.

"Nguyên cô nương sao dám khẳng định là do ta thu thập đủ tài liệu mà Khương tiền bối cần nên trở lại nhất giới này, nói không chừng đến là có sự tình khác." Hàn Lập khẽ cười truyền âm đáp lời.

"Người khác thì không biết nhưng tính tình Hàn huynh thì tiểu muội hiểu rõ một phần. Nếu không đủ chỗ tốt thì Hàn huynh tuyệt không phí sức trở lại nơi đây. Mà thứ ở nơi này có thể khiến đạo hữu coi trọng, hơn phân nửa chỉ là Minh Hà Thần Nhũ có rất có tác dụng với Hàn huynh." Nguyên Dao thản nhiên cười, khuôn mặt kiều diễm như hoa.

"Tiên tử thật hiểu rõ không ít về tính tình Hàn mỗ. Lần này trở lại, tại hạ thật đúng là vì Minh Hà Thần Nhũ." Hàn Lập trầm mặc một thoáng liền cười khổ một tiếng trả lời.

------oOo------

Chương 1858: Biến hoá

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hàn huynh nếu chỉ vì thế mà đến thì chỉ e sẽ gặp một chút trắc trở." Nguyên Dao khẽ thở dài một hơi, trả lời yếu ớt.

"Nguyên cô nương, lời này là ý gì, chẳng lẽ Khương tiền bối đã đổi ý!" Hàn Lập nghe xong, trong lòng cả kinh.

"Nghĩa phụ có thân phận ra sao chứ, chuyện đáp ứng lúc trước tự nhiên sẽ không đổi. Chỉ là trong chuyện này có chút bất ngờ, ngay cả lão nhân gia cũng không thể kiểm soát. Khi nào về tới động phủ, nghĩa phụ sẽ tự nhiên thuật lại rõ ràng. Lúc này tiểu muội quả thực không dám nhiều lời. Bất quá Hàn huynh cũng không cần lo lắng, việc này cũng không phải là không thể thương lượng được"

Khẩu khí của Nguyên Dao hơi biến đổi, thâm ý sâu sắc nói.

Hàn Lập nghe đến đây trong lòng vẫn không hiểu ra sao cả, chỉ gật gật đầu, ở trong độn quang trầm ngâm không nói lời nào.

Nguyên Dao biết Hàn Lập đang cân nhắc lại lời nói của mình thì cũng thức thời im lặng không quấy rầy, về sau mỉm cười làm bạn một bên.

Mà Thanh Nguyên Tử thì một mực phi hành ở phía trước, thuỷ chung đều không có quay đầu lại. Vì thế ba đạo độn quang một trước hai sau, trong khoảnh khắc liền biến mất tại chân trời.

Địa điểm nơi Hàn Lập cùng Ngư điếm chủ tranh đấu lúc trước thoáng cái trở nên yên ắng trở lại.

Hơn nửa ngày sau, rốt cục ba người cũng về tới động phủ của Thanh Nguyên Tử. Hàn Lập lẳng lặng theo sau cùng tiến nhập động phủ, cũng tới đại sảnh lúc trước mơ hồ còn vài phần quen thuộc.

Lúc này thanh sắc tiểu nhân thoáng duỗi thân người, ngoài thân đột nhiên chợt loé thanh quang, bỗng biến thành một người với kích cỡ bình thường, sau đó thản nhiên ngồi xuống tại vị trí chủ toạ, hướng sang Hàn Lập thản nhiên nói: *"Hiện tại ngươi đã là tu sĩ Hợp Thể kỳ, cũng không cần phải quá câu thúc trước mặt ta, cũng ngồi đi."*

"Đa tạ tiền bối ưu ái!"

Hàn Lập không dám chậm trễ, sau khi thi lễ một cái liền chậm rãi ngồi xuống.

Về phần Nguyên Dao thì chỉ thấy thân hình nữ tử này thoáng nhoáng lên một cái, liền nhẹ nhàng đứng ở phía sau lưng Thanh Nguyên Tử. Lúc này một bạch y nữ tử khác đang bưng mấy chung linh trà nhẹ nhàng đi lên, đem một chung đặt ở trước mặt Hàn Lập rồi cười dài nói:

"Bái kiến Hàn huynh, không ngờ Hàn huynh đã phản hồi nơi này nhanh như vậy."

Nữ tử này chính là Nghiên Lệ!

"Thì ra là Nghiên tiên tử, đã nhiều năm không gặp, phong thái của tiên tử vẫn như xưa!"

Hàn Lập nhìn thoáng qua Nghiên Lệ, mỉm cười đáp.

"Tiểu muội là bán quỷ chi thân, dung nhan tự nhiên không có gì biến hoá. Ồ, xem ra tu vi của đạo hữu tựa hồ càng cao thâm hơn trước, sao tiểu muội không nhìn ra được chút nào vậy, chẳng lẽ Hàn huynh đã tiến giai Hợp Thể kỳ, có thể nào chăng?"

Nghiên Lệ mỉm cười đáp sau đó hai mắt cẩn thận đánh giá Hàn Lập, đột nhiên hoa dung thất sắc hỏi một câu.

Hiện giờ Nghiên Lệ tu vi cũng đã đạt tới Luyện Hư sơ kỳ. Tuy thế nếu muốn dùng thần niệm nhìn thấu cảnh giới nông sâu của Hàn

Lập, điều này tự nhiên không thể làm được.

"Tại hạ đúng là may mắn tiến giai Hợp Thể trung kỳ!"

Hàn Lập thần sắc thản nhiên đáp.

"Hợp Thể kỳ, còn lại là trung kỳ!"

Nữ tử trước mặt Hàn Lập giật mình, đứng tại chỗ nói.

"Được rồi! Nghiên Lệ, nếu ngươi muốn ôn chuyện cùng Hàn tiểu tử thì chờ lão phu cùng hắn bàn bạc một số chuyện tình xong đã, khi đó ngươi muốn nói bao lâu cũng được."

Thanh Nguyên Tử đã có chút không kiên nhẫn nói.

"Là Lệ nhi có chút thất thố."

Nghiên Lệ rốt cục phục hồi lại tinh thần, vội vàng cung kính trả lời, theo đó liền cầm một chung linh trà khác đặt lên trước mặt Thanh Nguyên Tử, sau đó đứng song song cạnh Nguyên Dao.

"Hàn Lập, lão phu cũng không ngờ ngươi sẽ xuất hiện vào ngay lúc này, chủ nguyên anh của ta hiện giờ đang bế quan tham ngộ một loại đại thần thông, sẽ không thể chân chính đi ra gặp ngươi được."

Thanh Nguyên Tử bỗng nhiên hướng sang Hàn Lập nói một câu.

"Không dám, tiền bối chính đang tu luyện tới thời khắc mấu chốt, có thể được gặp mặt nguyên anh hoá thân của người đã khiến cho vãn bối được sủng ái mà kính sợ."

Hàn Lập thần sắc nghiêm nghị đáp.

Thấy Hàn Lập kính cẩn như thế, Thanh Nguyên Tử gật gật đầu liền đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp hỏi:

"Ngươi lần này dùng tới pháp khí mà ta cấp cho lúc trước một lần nữa trở lại Minh Hà chi địa này, xem ra đã thu thập được không ít

tài liệu mà ta cần. Đại khái là khoảng bao nhiêu phần? Chỉ cần ngươi có thể thu thập được bảy phần trong số đó, lão phu có thể tính là ngươi đã hoàn thành nhiệm vụ."

"Bẩm tiền bối, số lượng tài liệu vãn bối thu thập được đều để trong trữ vật thủ trạc này, thỉnh tiền bối kiểm nghiệm."

Hàn Lập không trực tiếp trả lời câu hỏi của Thanh Nguyên Tử mà một tay khẽ lật, trong ống tay áo bỗng trôi ra một cái trữ vật thủ trạc màu xanh, đứng dậy dùng hai tay dâng lên.

"Hắc hắc, Hàn đạo hữu thập phần tự tin a. Khẳng định thu hoạch không nhỏ a. Vậy để lão phu xem kỹ một lần rồi hãy nói đi."

Thanh Nguyên Tử thấy Hàn Lập hành động như vậy, không giận mà chợt có chút vui mừng, không khách khí trảo một cái đã đem trữ vật thủ trạc kia cuốn vào trong tay.

Vì thế để Hàn Lập đứng trước mặt, vị Đại Thừa kỳ này khẽ khép hai mắt, bắt đầu đem thần niệm đảo qua túi trữ vật một lượt.

Thấy hành động của Thanh Nguyên Tử như vậy, Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ cũng không khỏi nhìn lại.

Tuy hai nàng không có dụng thần niệm tra xét trữ vật thủ trạc nhưng qua thần sắc của Thanh Nguyên Tử cũng có thể đoán được số tài liệu bên trong có làm cho vị Đại Thừa kỳ này vừa lòng hay không. Còn thần sắc Hàn Lập lúc này lại bình tĩnh dị thường, một bộ vô cùng thong dong.

Với thần niệm cường đại của Thanh Nguyên Tử thì việc kiểm tra tài liệu không tốn bao nhiêu thời gian. Chỉ thấy sắc mặt vô cảm của lão ngay sau một lát sau liền có chút rúng động cùng khiếp sợ. Theo thời gian một trôi đi, rốt cục lão lộ ra vẻ kinh hỉ.

Nguyên Dao thấy vậy trong lòng buông lỏng, đồng thời quay đầu tò mò nhìn liếc sang Hàn Lập một cái.

Nàng hiện thân là nghĩa nữ của Thanh Nguyên Tử, đối với danh sách tài liệu mà lão yêu cầu với Hàn Lập cũng nhận biết một phần. Trong đó quả thực có rất nhiều tài liệu trân quý khiến nàng khiếp sợ. Lúc trước tự nhiên mất thời gian dài lo lắng Hàn Lập không thể hoàn thành nhiệm vụ này.

Nhưng với bộ dáng hiện tại của Thanh Nguyên Tử mà nói, khẳng định Hàn Lập đã thu thập hơn phân nửa số tài liệu trong danh sách rồi, nếu không lão sẽ không thất thố như thế.

Dù sao lúc trước giao cho Hàn Lập danh sách tài liệu kia, quả thực không quá mong chờ hắn thu thập đủ, chỉ là ôm hy vọng vạn nhất mà thôi. Mà Thanh Nguyên Tử không thể ly khai Minh Hà chi địa, có thể hiểu số tài liệu này trọng yếu đến mức nào.

Nghiên Lệ đứng ở một bên cũng giật mình nhìn Hàn Lập, trong mắt mơ hồ một tia phức tạp.

"Hảo, tốt lắm. Nhiều loại tài liệu ngay cả ta có rời khỏi nơi này tìm kiếm cũng chưa chắc thu thập được, không ngờ ngươi có thể thu thập đầy đủ thập phần. Việc này quả thực khiến cho lão phu ngạc nhiên. Như vậy, lần độ kiếp tới lão phu có thể nắm chắc thêm hai thành."

Thanh Nguyên Tử bỗng nhiên mở lớn hai mắt, khó nén được vẻ hưng phấn, hướng về Hàn Lập nói.

"Chừng đó tài liệu chỉ có thể gia tăng hai thành thôi sao?"

Hàn Lập nghe xong lời này, hoảng sợ hỏi.

Phải biết rằng số tài liệu này cơ hồ đều là thứ khó tìm ở Linh giới này, trong đó còn một số hắn thu thập được từ dược viên ở trong cấm địa Quảng Hàn giới. Theo hắn thậm chí còn không ít tài liệu sớm đã tuyệt diệt ở Linh giới.

"Hắc hắc, Hàn đạo hữu có điều không biết, tình cảnh của ta lúc này mà dùng các thủ đoạn khác để chống lại lôi kiếp căn bản không có hiệu quả. Những ngoại lực ít ỏi có thể trợ giúp được không có mấy. Số tài liệu này có thể gia tăng hai thành là ta đã là vượt mong đợi của ta. Được rồi, việc này tạm thời không nói đến nữa. Lúc trước lão phu từng đáp ứng ngươi, chỉ cần ngươi đem số

tài liệu này giao đến tay lão phu, lão phu đương nhiên đem Minh Hà thần nhũ tặng ngươi, xem như là thù lao. Bây giờ đạo hữu còn tính toán dùng số tài liệu này trao đổi lấy Minh Hà thần nhũ nữa hay không? Nếu là đạo hữu có ý, lão phu có thể dùng thứ khác giá trị tuyệt không kém làm vật trao đổi."

Thanh Nguyên Tử cẩn thận thu trữ vật thủ trạc, sau đó liền cười nói.

"Tiền bối hẳn là biết sự khó khăn trong việc tiến cấp từ Hợp Thể kỳ, mà linh nhũ này đối với việc vãn bối tiến giai vô cùng trọng yếu. Cần Minh Hà thần nhũ là tình thế bắt buộc."

Bởi vì Nguyên Dao lúc trước đã ám chỉ một phần nên Hàn Lập vừa nghe được lời ấy, trong lòng thoáng rùng mình nhưng không chút do dự, lập tức trả lời.

"A, nếu đã như vậy thì chỉ sợ phải phí một chút tay chân rồi."

Thanh Nguyên Tử khẽ cau mày, không từ chối mà lâm vào trầm tư, bộ dáng như đang cân nhắc cái gì đó.

"Tiền bối thoạt nhìn có vẻ khó xử, có thể nói cho vãn bối biết rốt cuộc là chuyện gì chăng? Ta nhớ rõ là không phải trong tay tiền bối sớm có một ít Minh Hà thần nhũ hay sao!"

Ánh mắt Hàn Lập chợt loé, trực tiếp hỏi rõ ràng.

"Ừm, lại nói tiếp, nếu Hàn đạo hữu sớm trở lại ba trăm năm về trước hoặc là hai ba trăm về sau thì lão phu không phải dùng tới cách khó xử như thế này. Đích xác là linh nhũ trong tay lão phu hiện giờ đã bị người khác mượn dùng gấp rồi. Nếu là mấy trăm năm nữa thì lão phu không chừng có thể có được thêm một ít."

Thanh Nguyên Tử ho nhẹ một tiếng, có chút bất đắc dĩ nói.

"Bị người mượn đi rồi?"

Hàn Lập nghe xong lời này, sắc mặt chợt biến đổi.

"Không sai, người mượn là một vị thái thượng trưởng lão của Phù Du tộc có chút giao tình với lão phu. Lúc trước Lão phu có thể trốn vào nơi này một phần cũng nhờ hắn ra mặt. Cho nên khi hắn đến mượn Minh Hà thần nhũ, lão phu thật không thể cự tuyệt."

Thanh Nguyên Tử chậm rãi nói.

Hàn Lập nghe xong lời này thì sắc mặt tự nhiên khó coi dị thường.

"Bất quá Hàn đạo hữu yên tâm, nếu ngươi quả thật rất cần Minh Hà thần nhũ thì cũng không phải không có biện pháp."

Thanh Nguyên Tử bỗng cười cười, nói thêm.

"Lời này của tiền bối có dụng ý sao? Còn cách khác có được linh nhũ này sao?"

Hàn Lập lập tức tinh thần đại chấn, mừng rỡ hỏi.

"Điều này là đương nhiên. Minh Hà thần nhũ tuy rằng quý hiếm dị thường, mỗi lần xuất ra thì lão phu đều nghĩ cách chiếm được một ít. Nhưng ở giới này còn tồn tại vài vị đại năng chi sĩ nữa, họ cũng được phân chia một phần. Trên cơ bản, một nửa số Minh Hà thần nhũ là thuộc về Phù Du tộc, số còn lại là đám người chúng ta chia nhau. Chỉ là những người này tính tình có chút quái dị, thần thông quảng đại không kém lão phu là bao, tuy thế không có bao nhiêu kết giao với lão phu. Ta chỉ có thể tự mình bái phỏng một chuyến mới biết được có thể thu được linh nhũ này hay không. Bất quá đạo hữu yên tâm, cho dù không thể có được linh nhũ này thì ta cũng sẽ cho ngươi một công đạo. Tuyệt không để đạo hữu phải chịu thiệt thòi."

Thanh Nguyên Tử thành thực nói.

------oOo------

Chương 1859: Bái phỏng

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Chuyện đã vậy tự nhiên vãn bối không dám trách gì tiền bối được. Vãn bối trước đợi một khoảng thời gian đã nhưng chẳng biết lúc nào mới có thể có tin tức xác thực!"

Hàn Lập tự nhiên biết Thanh Nguyên Tử sẽ nói như thế, xem ra đối phương cũng có vài phần đáng kính trọng, sau khi hơi trầm ngâm một chút liền cung kính đáp.

"Chuyến bái phỏng lần này ta tự nhiên không thể dùng đệ nhị nguyên anh được, ta phải tự mình tới một chuyến mới được, phỏng chừng chậm thì mấy tháng, lâu thì nửa năm bản thể ta liền có thể xuất quan. Điểm ấy thời gian Hàn đạo hữu có thể đợi được chăng!"

Thanh Nguyên Tử bình tĩnh trả lời.

"Tiền bối đùa rồi, vãn bối tuy rằng có chút nóng vội nhưng chừng ấy thời gian vẫn còn có thể chờ được."

Nghe khẩu khí của đối phương như thế, Hàn Lập không khỏi cười ngượng, nói.

"Ha hả, không biết Hàn đạo hữu đối với Thanh Nguyên kiếm quyết của ta tu luyện như thế nào rồi, mà bảy mươi hai khẩu phi kiếm kia hẳn đã luyện chế lại một lần rồi chứ?"

Thanh Nguyên Tử bỗng nhiên cười hỏi.

"Vãn bối đích xác là đã làm theo lời tiền bối chỉ điểm, đã đem tất cả số phi kiếm tái luyện chế, cô đọng lại lần nữa, hơn nữa cũng đã tu luyện tới Thanh Bàn kiếm trận cuối cùng rồi. Chính là kiếm quyết của tiền bối truyền lại thật sự thâm ảo, vãn bối chỉ có thể lĩnh ngộ thô thiển một hai phần mà thôi."

Nghe được lão giả bỗng nhiên chuyển đề tài, Hàn Lập thoáng nao nao, không chút lưỡng lự đáp.

Vậy mà lời giải thích của Thanh Nguyên Tử lại khiến cho hắn vừa mừng vừa sợ:

"Nếu nói như thế thì lão phu nguyện ý chỉ điểm cho ngươi một phần. Với bộ kiếm quyết này, lão phu mấy năm nay lại có chút sở ngộ, tin rằng có thể có ích đối với đạo hữu. Mặt khác, đạo hữu hiện tu vi đã đạt tới Hợp Thể trung kỳ, nghĩ muốn đột phá hậu kỳ cảnh giới cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Lão phu tuy bất tài nhưng ở phương diện này còn có chút tâm đắc, đồng dạng có thể chỉ điểm một phần."

"Đa tạ tiền bối ưu ái, có thể được tiền bối chỉ điểm, tự nhiên là tam sinh hữu hạnh của vãn bối!"

Hàn Lập mừng rỡ, vội vàng đứng dậy thi lễ, nói.

Hắn biết rõ, Thanh Nguyên Tử làm như thế tự nhiên là do hắn đã thu thập được số tài liệu viễn siêu dự tính lúc đầu.

"Hảo, nếu Hàn đạo hữu không có ý gì khác nữa, trước hết hãy lui xuống nghỉ ngơi đi. Lão phu trước sắp xếp lại số tài liệu này, ngày mai đạo hữu có thể trực tiếp đến mật thất tìm ta. Dao nhi, Nghiên Lệ, hai người các ngươi thay ta hảo hảo bồi tiến Hàn đạo hữu đi."

Thanh Nguyên Tử mắt thấy mọi chuyện đã ổn thoả, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười liền quay đầu hướng Nguyên Dao và Nghiên Lệ phân phó một tiếng.

"Nghĩa phụ yên tâm, nữ nhi sẽ hảo hảo bồi tiếp Hàn đạo hữu."

"Vãn bối tuân mệnh!"

Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ tự nhiên khom mình, vội vàng đáp ứng.

Sau đó, Thanh Nguyên Tử liền từ biệt Hàn Lập một tiếng rồi phiêu nhiên rời khỏi đại sảnh.

Nhất thời, trong đại sảnh chỉ còn lại Hàn Lập cùng hai vị đại mỹ nữ mà thôi.

"Hàn huynh, thật không ngờ, chỉ mấy trăm năm ngắn ngủi không gặp mà ngươi vậy mà đã tiến giai Hợp Thể trung kỳ. Loại tốc độ tiến giai này quả thực khiến đám người thiếp thân cảm thấy vô cùng xấu hổ."

Sắc mặt Nguyên Dao ửng đỏ, không biết nên nói cái gì với Hàn Lập vào thời điểm này mà Nghiên Lệ thì lại dùng ánh mắt kỳ dị hướng Hàn Lập đánh giá lại một lần nữa, hơn nữa trong miệng còn tấm tắc lấy làm kỳ.

Điều này cũng là do nàng với Hàn Lập cũng coi như có chút giao tình, hơn nữa sớm cùng hắn tương giao ngang hàng, nếu không thì cũng khó mà biểu hiện như vậy.

"Nghiên tiên tử có thể ở bên người Khương tiền bối, hơn nữa chỉ mấy trăm năm mà đột phá Hoá Thần kỳ lên Luyện Hư kỳ, loại cơ duyên này chỉ sợ đồng dạng cũng không biết bao nhiêu người hâm mộ a. Huống hồ, mấy năm nay không gặp lại, âm khí trên người nhị vị đạo hữu tựa hồ đã tán đi không ít, xem ra hẳn đã tìm được biện pháp khôi phục lại nhân thân. Điều này thật đáng mừng!"

Ánh mắt Hàn Lập cũng đồng dạng đảo từ trên xuống Nghiên Lệ một cái, khẽ cười một tiếng, đáp.

"Thần thông Hàn huynh thật sự là sâu không lường được. Điểm biến hoá ấy của ta cùng sư muội vậy mà cũng không thể giấu diếm được đạo hữu. Không sai, Khương tiền bối đích xác đã tìm được biện pháp có thể giúp hai người chúng ta thoát ly bán quỷ thân. Bất quá, hiệu quả của loại phương pháp này cực kỳ chậm chạp, cho đến giờ mà chúng ta mới chỉ có chút thay đổi mà thôi. Muốn chân chính khôi phục nhân thân, phỏng chừng còn phải thêm hai ba ngàn năm nữa mới thành."

Nghiên Lệ nhoẻn miệng cười đáp, hiển nhiên việc này làm cho nàng rất là cao hứng.

"Nhị vị tiên tử chẳng những cùng Hàn mỗ xuất thân từ Nhân giới, hơn nữa tại hạ ở Linh giới cũng không có mấy hảo hữu. Nay thấy nhị vị ở bên Khương tiền bối hết thảy mạnh khoẻ, Hàn mỗ cũng cảm thấy vui mừng vô cùng."

Hàn Lập cười, đáp.

"Nếu Hàn huynh đã nói như vậy, có thể nói ra chút sự tình mà ngươi trả qua trong mấy năm nay không. Đương nhiên, những sự tình bí ẩn cũng không cần phải nói ra. Ta cùng sư tỷ phi thăng Linh giới trước nay vẫn luôn quanh quẩn trong nhà, đối với nhưng sự tình mà Hàn huynh trải qua đều phi thường hứng thú."

Nguyên Dao rốt cục mở miệng, nói.

"Không sai, thiếp thân với sự tình đạo hữu trải qua mấy năm nay đồng dạng cũng cảm thấy hứng thú vô cùng."

Nghiên Lệ có chút hưng phấn, nói.

"Ha hả, tại hạ mấy năm nay thật đúng là du lịch tới không ít địa phương, thậm chí còn tới một khối đại lục khác. Nhị vị quả thực muốn nghe thì tạ hạ liền kể lại một phần!"

Hàn Lập nhẹ nhàng cười, không có ý cự tuyệt, nói.

"Năm đó, sau khi Hàn mỗ rời khỏi nơi này liền tìm một đảo nhỏ bế quan tu luyện một thời gian, cũng may mắn đột phá Luyện Hư kỳ..."

Cứ như vậy, Hàn Lập bắt đầu không nhanh không chậm hướng hai nữ tử kể lại một ít sự tình mà mình trả năm đó sau khi rời Minh Hà chi địa. Mà hắn mấy năm nay đã nếm trải không ít sự tình, cho dù có cố ý giấu diếm một ít chuyện trọng yếu thì đối với người thường mà nói quả thật vẫn là lịch trình vạn phần phấn khích. Điều này làm cho tinh quang trong mắt Nguyên Dao loé sáng không ngừng, mà Nghiên Lệ cũng phát ra thanh âm sợ hãi không thôi!

Sau một hồi công phu, Hàn Lập sau khi nói ra năm chuyện tình, tự nhiên cũng hướng nhị nữ hỏi thăm chút chuyện trong việc tu luyện mấy năm nay này.

Thời gian cứ vùn vụt trôi đi, thoáng cái ba tháng đã qua đi.

Một ngày nọ, ở trên không trung động phủ của Thanh Nguyên Tử đột nhiên xuất hiện một đạo kim quang cùng một đạo thanh hồng phá không bay lên, sau mấy cái chớp động liền hướng một phương hướng mà cùng bay đi.

Ở trong độn quang, phân biệt là một hôi bào lão giả cùng một nam tử tầm hai mươi tuổi với khuôn mặt bình thường.

Đúng là Thanh Nguyên Tử và Hàn Lập.

Bất quá, phi hành lúc này chân chính là Thanh Nguyên Tử mà không phải là nguyên anh hoá thân biến ảo thành.

Rốt cục hắn hôm qua mới từ mật thất bế quan đi ra.

Hàn Lập trong ba tháng này dưới sự chỉ điểm của nguyên anh hoá thân, tự nhiên trên con đường tu luyện chiếm được chỗ tốt không nhỏ. Mà vị Thanh Nguyên Tử bản thể này ngay ngày thứ hai liền chuẩn bị đi bái phỏng một vị ẩn cư thần bí tại Minh Hà chi địa này. Điều khiến cho Hàn Lập kỳ quái chính là Thanh Nguyên Tử vậy mà không chút thông tri cho hắn trước, khiến cho hắn có chút nghi hoặc.

"Không biết người tiền bối muốn bái phỏng lai lịch ra sao. Trước có thể hay không nói cho vãn bối một phần."

Trải qua hơn nửa ngày phi hành không ngừng, Hàn Lập không nhịn được hỏi một câu.

"Ta nếu mang theo ngươi đi bái phỏng người này tự nhiên là cảm thấy vị này dễ nói chuyện hơn, so với các vị khác mà nói thì có phần nắm chắc trao đổi được một ít linh nhũ hơn nhiều. Về phần lai lịch! Lão phu thực sự không rõ ràng lắm nhưng tuyệt đối không

phải là Phi Linh tộc hay Phù Du tộc, bản thể tựa hồ là một loại dị thú tu luyện thành công. Luận về lịch duyệt cùng tuổi tác, lão phu quả thực thúc ngựa cũng khó mà đuổi kịp. Người nay tuy rằng so với những người khác có ít nói một chút nhưng tính tình đồng dạng có chút cổ quái, trong chốc lát hội diện người này, Hàn đạo hữu nên chú ý một chút."

Thanh Nguyên Tử trả lời nhưng lại ngưng trọng dặn dò một câu.

"Đa tạ tiền bối nhắc nhở, vãn bối nhất định sẽ ăn nói cẩn thận."

Hàn Lập trong lòng thoáng rùng mình, vội vàng lên tiếng đáp.

"Ha ha, bất quá ngươi cũng yên tâm. Người này năm đó chịu ta một ít nhân tình. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì chuyến này nhất định sẽ có thu hoạch."

Thanh Nguyên Tử cười một tiếng, nói.

"Nếu thật như lời tiền bối nói, vãn bối cũng là an tâm."

Ánh mắt Hàn Lập chợt loé, đồng dạng cười đáp.

"Ha ha, nếu như vậy, ta sẽ toàn lực phi hành. Người nọ ở tại một góc hẻo lánh trong Minh Hà chi địa, cho dù lấy độn tốc của chúng ta mà nói thì cũng phải mất mười ngày mới có thể đến được."

Thanh Nguyên Tử ha ha cười, sau đó kim thân ngoài thân lưu chuyển một trận, độn tốc vậy mà so với lúc ban đầu còn nhanh gấp bội, độn quang hoá thành một sợi kim ti phá không bay đi.

Hàn Lập thấy vậy tự nhiên thôi động pháp lực trong cơ thể, đồng dạng toàn lực nâng cao độn tốc, cũng hoá thành một đạo thanh ti theo sát bay đi.

Mười ngày sau, độn quang của hai người Hàn Lập liền tiến nhập vào một mảnh sương mù hôi sắc bao phủ phía trên một cái thanh hồ.

Hồ nước này chẳng những bị sương mù bao phủ mà bộ dáng có vẻ cực kỳ rộng lớn nhưng mặt hồ lại xanh biếc khác thường.

Hàn Lập ở trong độn quang khẽ dùng thần niệm hướng mặt hồ đảo qua một lượt nhưng lại hoảng sợ phát hiện ra bên trong hồ nước vậy mà linh khí bức người, có vô số ngư yêu thân hình cực lớn du đãng trong nước không thôi.

Số ngư yêu này khí tức kinh người, đúng là một ít ngư yêu có được pháp lực.

Bất quá, số ngư yêu này tựa hồ đã bị cái gì đó ước chế mà chẳng những không trồi lên mặt nước một cái nào mà ngay cả Hàn Lập cùng Thanh Nguyên Tử bay sát mặt hồ chúng đều thờ ơ chuyển thân đi chỗ khác, bộ dáng như không chút hứng thú đi lên tra xét.

Hàn Lập trong lòng kinh ngạc nhưng tiếp tục phi hành thêm mấy vạn lý, bỗng nhiên có một toà đảo nhỏ đáng chú ý xuất hiện ở trên mặt hồ.

Sở dĩ nói đáng chú ý là bởi vì cả toà đảo nhỏ này vậy mà toả ra kim quang chói mắt, hơn nữa ở trên đó còn có một toà cung điện xanh vàng rực rỡ, cơ hồ chiếm cứ tới hai phần ba diện tích.

Một cảnh trước mắt cũng đều là các loại kỳ hoa dị quả, một bộ đẹp không sao tả nổi. Bất quá, cả toà đảo này đều được một tầng quang vụ bao phủ trong đó, cũng từ giữa có thể cảm ứng được không ít cấm chế dao động.

"Nơi này chính là chỗ ở của người nọ! Hàn tiểu tử, cùng lão phu cùng nhau đi tới đi."

Thanh Nguyên Tử vừa thấy toà tiểu đảo này, độn quang lập tức dừng lại, quay đầu hướng Hàn Lập mỉm cười, nói.

------oOo------

Chương 1860: Kim Diễm Hậu

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nơi ở của vị tiền bối này tựa hồ có phần độc đáo a!" Hàn Lập nhìn hòn đảo tỏa ra ánh sáng vàng kim chói mắt, có chút ngạc nhiên mở miệng.

"Hắc hắc, đây chính là sở thích cổ quái của y mà thôi, Hàn tiểu hữu gặp y thì tự nhiên biết nguyên do trong đó." Khóe miệng Thanh Nguyên Tử hơi rung, mơ hồ lộ ra một tia quỷ dị.

"Thì ra là thế, vãn bối thật thêm vài phần tò mò!" Hàn Lập nghe xong lời này không khỏi thoáng lộ vẻ đăm chiêu.

Mà lúc này Thanh Nguyên Tử chợt khẽ phất ống tay áo hướng về tầng sáng bạch sắc phía trước.

Nhất thời một đạo sáng kim sắc mờ ảo bay vọt ra, quay tròn ngưng tụ bên người, liền dễ dàng hình thành một Cự kiếm kim sắc dài hơn mười trượng. Không chút do dự chém về quầng sáng.

"Oanh" một tiếng!

Quầng sáng bạch sắc nhộn nhạo như sóng gợn một trận, mặt ngoài lại chớp động hào quang không thôi, một bộ lung lay sắp vỡ.

Cơ hồ khi quầng sáng phát sinh dị biến, trên đảo lập tức truyền ra mấy tiếng kinh hô sợ hãi không thôi.

"Là ai lớn gan như vậy, dám đến công kích Kim Diễm Đảo chúng ta!"

"Không biết nơi này là của Kim Diễm đại nhân sao?"

Trong nháy mắt quầng sáng chợt lóe hào quang rồi mấy đạo độn quang kích bắn ra, chớp động mấy cái thì bốn gã vệ sĩ kim sắc chiến giáp xuất hiện ở trước mặt hai người, dùng phẫn nộ ánh mắt nhìn lại.

"Ồ, là Thanh đại nhân!"

Khi thấy rõ ràng dung mạo Thanh Nguyên Tử thì bốn gã kim giáp vệ không khỏi cả kinh, không chút lưỡng lự vội thi lễ.

Hiển nhiên mấy người đều nhận ra Thanh Nguyên Tử nên không còn vẻ tức giận lúc trước.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua, liền nhìn ra bốn người này đều có tu vi cấp Luyện Hư, nhưng thể nội mơ hồ phát ra một luồng khí tức hung bạo, rõ ràng không phải người thường.

"Kim Diễm Hậu, Khương mỗ có việc bái phỏng. Còn không ra gặp sao?" Thanh Nguyên Tử căn bản không để ý bốn gã kim giáp vệ sĩ, trực tiếp hướng tới kim sắc cung điện hô một tiếng lanh lảnh.

Cũng không biết Thanh Nguyên Tử vận dụng bí thuật nào, tuy thanh khí không lớn nhưng quanh quẩn nơi nơi trên không hòn đảo.

Dưới tiếng vang vọng, mỗi tấc trong góc cung điện đều có thể nghe được thanh âm đàm thoại.

"Thanh Nguyên Tử, nếu ngươi đã đến đây thì cứ tiến vào là được. Chẳng lẽ còn muốn bản hầu tự mình đón chào sao?" Sau một lúc trong cung điện kim sắc cũng truyền ra một thanh âm nam tử nhàn nhạt, tuy rằng khá xa nhưng rõ ràng dị thường vào trong tai đám người Hàn Lập.

"Hắc hắc, vậy thì lão phu cũng không khách khí! Các ngươi mau dẫn đường!" Thanh Nguyên Tử nghe xong khẽ cười, hướng sang bốn gã giáp sĩ phân phó một câu.

"Thỉnh tiền bối đi cùng chúng vãn bối!" Bốn gã kim giáp vệ sĩ nghe trong cung điện truyền âm thì lập tức trong lòng buông lỏng, một

gã trong đó cung kính trả lời.

Vì thế, Hàn Lập cùng Thanh Nguyên Tử dưới sự dẫn dắt của bốn gã giáp sĩ lập tức khai mở quầng sáng, đi vào trong cung điện trên đảo.

Một lát sau Thanh Nguyên Tử thản nhiên ngồi trong một gian đại sảnh rất rộng lớn còn Hàn Lập cung kính ngồi ở bên cạnh.

Ở chủ vị nơi đại sảnh, một trung niên nam tử đầu đội mũ kim quan thân vận kim sắc trường bào, thần sắc bình tĩnh ngồi nơi đó.

"Khương đạo hữu, lại thêm một vị đạo hữu có tu vi Hợp Thể trung kỳ. Chẳng lẽ ngươi tự biết đại nạn lâm đầu nên thu thân truyền đệ tử sao? Niên kỷ còn trẻ mà đã có cảnh giới như vậy, cũng đủ kế thừa y bát của ngươi. Bất quá lần trước từ miệng một lão quái khác, tựa hồ ngươi thu nhận là một nữ đệ tử a!" Kim quan nhân bỗng mở miệng.

Người này mặt như bạch ngọc, một bộ râu dài hơn nửa tấc đen nhánh, bộ dáng nho nhã. Chính là chủ nhân nơi đây tên là *"Kim Diễm Hậu"*. Một vị Đại Thừa tồn tại cùng Thanh Nguyên Tử.

Hàn Lập nhìn người này kiếm khí toàn thân, trên thân phát ra hào quang kim sắc từ các loại đồ trang sức thì không biết nói gì, trong lòng bắt đầu hiểu ý tứ của Thanh Nguyên Tử lúc trước.

"Kim đạo hữu, có thể ngươi nhận lầm. Hàn tiểu hữu không phải đệ tử của ta mà là một cố nhân thôi. Đạo hữu hẳn còn nhớ mấy trăm năm trước, mấy tiểu bối dẫn một số thủ hạ đột nhập nơi đây, rước lấy sự tình Phù Du tộc phái người đuổi giết. Chính lúc đó ta nhận biết Hàn tiểu hữu này. Về phần đệ tử kia đã được ta nhận làm nghĩa nữ. Tuy tư chất xem như tuyệt hảo nhưng hiện giờ vẫn là Luyện Hư kỳ mà thôi" Thanh Nguyên Tử cười cười, thản nhiên giải thích hai câu.

"Mấy trăm năm trước! A, là đám người đến từ bên ngoài dụ Minh Lôi thú rời đi rồi muốn đào trộm Minh Hà chi nhũ! Ồ, ta nhớ không lầm thì mấy kẻ cầm đầu đều bị Phù Du tộc bắt giữ rồi sao. Vị Hàn tiểu hữu nếu tham dự mà còn may mắn vô sự thoát khỏi. Chẳng

lẽ là đạo hữu xuất thủ cứu giúp?" Kim quan nhân nghe vậy, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

"Lời của đạo hữu không hoàn toàn đúng nhưng cũng trúng vài phần. Hàn tiểu hữu có thể bình yên rời đi Minh Hà chi địa đích thật là lão phu an bài. Bất quá, đạo hữu không cần hiểu lầm. Sở dĩ tại hạ làm như vậy bởi vì Hàn tiểu hữu là người cùng Nhân tộc. Thêm phương diện khác, tại hạ có việc cần hắn ra ngoại giới làm một sự tình nên mới ra tay." Thanh Nguyên Tử thản nhiên nói.

"Thì ra là thế! Bất quá Thanh đạo hữu đã hơn ngàn năm không tới nơi này. Hiện giờ mang theo vị tiểu hữu đồng tộc tìm tới cửa, không phải đơn giản chỉ tới bái phỏng ta như vậy chứ." Kim Diễm Hậu nhíu hai mắt cẩn thận đánh giá Hàn Lập, bỗng nhiên sắc mặt nghiêm nghị mở miệng.

"Kim đạo hữu đã đoán trúng. Lần này lão phu tới đích thật là có chuyện cần thương lượng cùng đạo hữu một chút." Thanh Nguyên Tử cười hắc hắc thản nhiên thừa nhận.

"Hừ, ta chỉ biết như thế. Tuy ta và ngươi giao thiệp gần hơn mấy người khác một chút nhưng còn chưa đến mức đạo hữu vừa xuất quan liền lập tức tới bái phỏng. Sự tình gì, hãy nói Cô(1) nghe một chút" Sắc mặt Kim Diễm Hậu không chút thay đổi nói.

"Lời này Kim huynh e rằng đã quá. Lần này lão phu đến không phải để nhờ đạo hữu mà là muốn làm một giao dịch cùng có lợi. Đạo hữu nếu cảm thấy không hài lòng, lão phu tuyệt không cưỡng cầu." Sắc mặt Thanh Nguyên Tử trầm xuống, thanh âm bắt đầu có vài phần bất mãn.

"Ha ha, vừa rồi nói như vậy chỉ là khách khí mà thôi. Thanh đạo hữu cùng bản hậu giao tình nhiều năm, chỉ cần không phải sự tình quá khó, bản hậu sao lại không đáp ứng." Kim Diễm Hậu liếc mắt Thanh Nguyên Tử một cái, sắc mặt lại mặt giãn ra nở nụ cười.

"Kim đạo hữu đã nói thế thì lão phu cũng nói thẳng. Nhớ lần trước tới bái phỏng thì Kim huynh đặc biệt cảm thấy hứng thú với Cửu Đồng Châu của tại hạ, đã nguyện dùng một số bảo vật trao đổi

nó. Nhưng lúc ấy do Khương mỗ đang cần dùng nó để luyện chế một số bảo vật nên tạm thời chưa nhận lời. Lần này lão phu đem viên châu này đến, tính cùng đạo hữu đổi lấy một số vật phẩm cần dùng. Không biết Kim huynh cảm thấy sao?" Thanh Nguyên Tử nói xong, ống tay áo hướng về trên bàn gần đó phất một cái.

Nhất thời một vầng kim quang lóe lên, một hộp ngọc thanh thúy bích lục xuất hiện ở nơi đó.

"Cửu Đồng Châu!"

Vừa nghe Thanh Nguyên Tử nói như vậy, Kim Diễm Hậu bộ dáng đang thong dong chợt co rụt tròng mắt. Vù một cái, ánh mắt đã rơi vào hộp ngọc trên bàn, cuối cùng tựa hồ như mất khí lực thật lớn mới miễn cưỡng ly khai ánh mắt.

"Khương đạo hữu lấy ra bảo vật này thì Kim mỗ cũng không có gì để nói. Đạo hữu muốn từ Kim mỗ đổi lấy những thứ gì? Chỉ cần không phải vật bất ly thân tại hạ thì đều được." Hiển nhiên Kim Diễm Hậu cực kỳ coi trọng vật trong hộp, cơ hồ không chút suy nghĩ hỏi lại một câu.

Hàn Lập ở một bên thấy thế thì trong lòng vui vẻ. Với tình hình trước mắt, giao dịch đổi lấy Minh Hà chi nhũ thật có hi vọng.

"Ba bình Minh Hà chi nhũ cùng một khối Tức Nhưỡng chi thổ" Thanh Nguyên Tử mỉm cười nói.

"Không có khả năng! Tuy Cửu Đồng Châu thần diệu vô cùng trên luyện khí nhưng muốn một hơi đổi lấy mấy thứ này thì kém quá xa. Minh Hà chi nhũ còn không nói. Tức Nhưỡng chi thổ là tài liệu luyện chế bảo vật thổ thuộc tính đến cực điểm. Thổ thuộc tính tài liệu khác trên thế gian cơ hồ không thể so sánh với nó. Ta tuy có được một chút nhưng dùng để luyện chế bảo vật hộ thân trong lần độ kiếp sau. Sao có thể dễ dàng đổi cho người khác!" Kim quan nhân vừa nghe xong đã lắc đầu lắc cổ.

"Ý của đạo hữu lão phu tự nhiên rõ ràng. Bất quá ta sẽ thêm ba vật phẩm nữa. Kim huynh thấy như thế nào!" Đối với sự cự tuyệt của Kim Diễm Hậu. Thanh Nguyên Tử không chút nào bất ngờ,

ngược lại cười như đã định liệu trước. Ống tay áo lão lại rung lên, có ba đồ vật cổ quái hình lục lăng xuất hiện ở trên mặt bàn.

Ba vật này to cỡ nắm tay, tỏa ra kim quang chói mắt. Bên ngoài chi chít những phù văn cổ quái, bộ dáng huyền ảo dị thường.

Kim Diễm Hậu thấy thì cẩn thận đánh giá vài lần nhưng tựa hồ nhất thời vẫn chưa nhìn ra cái gì, liền lập tức nâng tay hư không một trảo.

Vù một tiếng, một khối trong đó lập tức bay lên không rồi bị kim quan nam tử hút vào trong tay, sau đó cúi đầu lật qua lật lại xem xét.

"Đây chẳng lẽ là..."

Cùng lúc đó, Hàn Lập nhìn hai kiện đồ vật kim sắc trên bàn còn lại. Ở bên trong cảm ứng được một luồng khí tức cực kỳ quen thuộc, trong lòng kinh nghi bất định một trận.

Kiểm tra đồ vật trong tay một chốc lát, khuôn mặt Kim Diễm Hậu dần có chút rúng động.

"Bản hậu thật không quá khẳng định nhưng tựa hồ là Kim Cương Diệt ma thần lôi trong truyền thuyết!" Kim Diễm Hậu rốt cục quay đầu hướng sang Thanh Nguyên Tử dò hỏi.

"Hảo nhãn lực! Năm đó lão phu thu được một ít lá trúc của Kim Lôi Trúc, sau đó phối hợp thêm rất nhiều tài liệu lôi thuộc tính, mượn dùng thiên lôi lực cùng hao phí thời gian mấy trăm năm mới luyện chế ra sáu bảy khối. Hiện giờ Khương mỗ một hơi xuất ra một nửa số lượng trong đó, có thể thấy được thành ý của tại hạ. Đại thiên kiếp tiếp theo của Kim huynh cũng còn không lâu lắm chứ. Thiên Cương Diệt Ma Lôi chính là lợi khí tuyệt hảo đối phó Vực Ngoại Thiên Ma. Mà Vực Ngoại Thiên Ma xuất hiện ở đại thiên kiếp thì căn bản khó lòng phòng bị, các bảo vật khác đối với chúng hầu như không có tác dụng. Lôi châu này so với bảo vật khác ngươi luyện chế dùng bảo hộ tâm thần thì mạnh hơn gấp trăm lần. Nếu không phải luyện chế số lượng đủ thì ta tuyệt không lấy ra trao đổi" Thanh Nguyên Tử tựa cười mà không phải cười

trả lời.

Chú thích:

(1) Cô Quả (Từ cũ): Chỉ vương hầu ở Trung Quốc thời cổ đại

"Nghênh ngang một cõi biên thùy, Thiếu gì cô quả, thiếu gì bá vương!" (Truyện Kiều)

------oOo------

Chương 1861: Khách đến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe câu trả lời của Thanh Nguyên Tử, ánh mắt Kim Diễm Hậu chớp động, lâm vào trầm tư tựa hồ đã bị thuyết phục phần nào.

Hàn Lập nghe được cái tên *"Kim Cương Diệt Ma thần lôi"* thì trên mặt cũng hiện vẻ khác lạ.

Cũng không trách được đối với khí tức của ba kiện đồ vật này hắn cảm thấy có chút quen thuộc, hóa ra là do sử dụng tài liệu chính là lá Kim Lôi Trúc mà hắn tặng lần trước.

Lá này có nguồn gốc từ Kim Lôi Trúc, cho nên dù đã qua luyện chế khí tức tự nhiên cũng không khác quá xa.

Mà Kim Cương Diệt Ma Lôi tuy rằng lợi khí đối phó với Vực Ngoại Thiên Ma, nhưng chỉ khi đột phá bình cảnh cùng thiên kiếp của cấp bậc Đại Thừa thì Thiên ma mới xuất hiện.

Về phần phương pháp luyện chế Hàn Lập đã sớm vô tình thu được từ một địa phương nào đó của dị tộc.

Chỉ là khi đó nhận thấy muốn luyện chế thành công vật này phải phối hợp một lượng lớn tài liệu lôi thuộc tính hiếm thấy. Hắn tự biết với thủ đoạn lúc ấy căn bản không thể thu thập được tất cả chúng, hơn nữa ckhông có năng lực luyện chế nên đã tiếc nuối bỏ quên việc này.

Hiện tại vừa nghe cái tên này, cùng với việc Thanh Nguyên Tử với tu vi Đại Thừa Kỳ chỉ luyện chế bảy tám khối thần lôi đã tốn vài trăm năm, trong lòng chỉ cười khổ không thôi.

Xem ra không tiến giai Hợp Thể hậu kỳ thì Kim cương diệt ma thần lôi này căn bản là mơ mộng.

"Ba viên Kim Cương Diệt Ma Lôi đích xác đủ để đổi Tức Nhưỡng Chi Thổ. Nhưng có một chuyện bổn hậu có chút khó hiểu. đạo hữu cũng có Minh Hà thần nhũ, vì sao lại tìm đến bổn hậu để trao đổi vật ấy." Kim Diễm Hậu lại mở miệng, trong giọng nói mơ hồ một tia hoài nghi.

"Minh Hà thần nhũ của tại hạ, vào thời điểm trăm năm trước đã bị một người mượn đi tất cả. Mà hiện tại Hàn tiểu hữu cần vật ấy để đột phá Hợp Thể bình cảnh, Khương mỗ năm đó bởi vì một sự tình khác, cũng đáp ứng quá việc này. Cho nên cũng chỉ có thể tới cửa, tìm đạo hữu trao đổi." Thanh Nguyên Tử chậm rãi nói.

"Có thể khiến Khương đạo hữu ngay cả Minh Hà thần nhũ cũng đồng ý đưa ra? Xem ra giao tình này đúng là không nhỏ a!" Kim Diễm Hậu kinh ngạc, trong miệng phát ra vài tiếng tấm tắc, ánh mắt cũng rơi lên người Hàn Lập.

Hàn Lập khom người biểu hiện sự kính cẩn, trong lòng ghi nhớ lời Thanh Nguyên Tử căn dặn lúc trước, phi thường thành thật không nói một lời nào.

"Ừm, quả thật là một món nhân tình lớn. Được rồi, những điều cần nói tại hạ đều đã nói xong. Nếu Kim đạo hữu còn tiếp tục hỏi như vậy nữa thì ta sẽ tìm người khác trao đổi. Ta nghĩ Ngôn lão quái cũng phải độ lôi kiếp, tuyệt đối sẽ vui mừng khi cùng tại hạ làm vụ giao dịch này." Thanh Nguyên Tử dùng một ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, thâm ý sâu sắc nói.

"Khương huynh nói đùa. Bổn Hậu nói cự tuyệt khi nào. Nếu đạo hữu đã có thành ý như vậy, cộng thêm giao tình năm đó, tại hạ tất nhiên sẽ đáp ứng giao dịch này." Kim Diễm Hậu trầm ngâm một chút, rốt cuộc cười một tiếng rồi đáp ứng.

"Kim đạo hữu sảng khoái như thế thì tốt rồi. Trao đổi này đối với hai người chúng ta tuyệt đối cùng có lợi!" Thanh Nguyên Tử nghe vậy, cũng mừng rỡ trả lời.

Kim quan nam tử cười hắc hắc một tiếng, bỗng nhiên mở miệng trực tiếp từ phun ra bốn đoàn linh quang.

Ba trắng một vàng!

Đúng là ba bình ngọc nhỏ màu trắng cùng một cái hộp màu vàng!

Tay áo lại phất một cái, bốn kiện đồ vật nọ lập tức hướng tới Thanh Nguyên Tử bay đến, đồng thời tay kia lại hướng hộp ngọc trên bàn cùng hai quả Kim Cương Diệt Ma Lôi chụp lấy.

Một tiếng xé gió vang lên! Vật trên bàn lập tức run lên, cũng được Kim Diễm Hậu cầm vào trong tay.

Cùng lúc đó, Thanh Nguyên Tử cũng đem bình nhỏ cùng hộp ngọc thu vào trong tay, lập tức thần niệm vừa động, cẩn thận tra xét thật giả.

Sau một chút thì trên mặt lão cũng lộ ra vẻ vừa lòng.

"Đồ vật này không có vấn đề, lão phu lần này xin đa tạ Kim huynh! Hàn tiểu hữu, ba bình Minh Hà thần nhũ này, ngươi thu lấy được rồi." Thanh Nguyên Tử sau khi kiểm tra xong, vừa lộ ra vừa lòng vừa nói.

Tiếp theo lòng bàn tay chợt chuyển, cổ tay run lên, ba bình chứa Minh Hà thần nhũ liền bay về phía Hàn Lập.

Hàn Lập ngẩn ra rồi lập tức vui vẻ tiếp nhận, đồng thời trong miệng cảm ơn không ngớt.

Lúc trước theo ước định chỉ là hai bình thần nhũ, hiện giờ đối phương thoáng chốc đã đem ba bình giao cho hắn. Hiển nhiên cũng coi như là đáp tạ hắn khổ công thu thập tài liệu.

Xem ra quyết định đem tất cả tài liệu thu thập được lấy ra là một cử chỉ sáng suốt.

Thần nhũ này tuy rằng quý hiếm cực kỳ nhưng đối với Thanh Nguyên Tử cũng không có quá nhiều tác dụng, cho nên lúc này cũng không mấy tiếc nuối.

Về phần Kim Diễm Hậu hiển nhiên cũng rất vừa lòng với lần trao đổi này, thần tình tươi cười cùng Thanh Nguyên Tử nói chuyện phiếm một hồi.

Hai người có nói đến một vài bí văn dị sự ít người biết đến, và cũng có một vài công pháp tu luyện tương quan khiến Hàn Lập ở một bên cũng nhiệt tình mà nghe ngóng.

Thời gian trong nháy mắt đã qua nửa canh giờ, rốt cục Thanh Nguyên Tử cũng đứng dậy cáo từ.

Kim Diễm Hậu cũng không có ý giữ lại, liền đứng dậy định tiễn Thanh Nguyên Tử đến cửa lớn đại điện.

Đúng lúc này một tiếng nổ ầm ĩ vang lên bỗng nhiên trên không đảo nhỏ, tiếp theo cả tòa cung điện chấn động, dường như bị vật gì đó công kích thật mạnh tạo thành.

Hai người trong đại sảnh vừa mới đứng dậy đều cả kinh, không khỏi hồ nghi nhìn nhau.

Ai đảm lớn gan như vậy, trắng trợn công kích trước cửa.

Lúc trước Thanh Nguyên Tử tuy rằng cũng sử dụng kiếm khí chém lên đảo nhỏ được bao phủ bởi một tầng cấm chế, nhìn như thanh thế rất lớn nhưng trên thực tế vẫn chưa thực sự tạo nhiều uy phong như vậy.

Mà động tĩnh vừa rồi, rõ ràng là tầng cấm chế này bị ngoại lực mạnh mẽ đánh nát.

Sau khi Kim Diễm Hậu phục hồi tinh thần, tự nhiên cũng kinh sợ cực kỳ, một tay bấm quyết niệm chú, tựa hồ lập tức thúc dục thần thông nào đó.

Nhưng ngay sau đó, bỗng nhiên từ trên không chợt phát ra một thanh âm nam tử.

"Kim Diễm, Thanh Nguyên Tử, hai tiểu tử các ngươi ở trong đó làm gì. Mau mau đi ra gặp ta!"

Thanh âm đàm thoại thô lỗ dị thường khiến hai người Thanh Nguyên tử đều biến sắc, liếc mắt nhìn nhau một cái thì không khỏi cùng cười khổ.

"Như thế nào, còn không ra đón bản đại nhân! Kim diễm, chẳng lẽ ngươi thật muốn ta hủy đi nơi này hay sao?"

Mà nam tử kia tựa hồ có chút không kiên nhẫn, vừa dứt lời bên ngoài cung điện truyền đến từng tiếng gầm rú liên miên không dứt, thậm chí tạo ra từng đợt không gian dao động bao trùm cả hòn đảo.

Lúc này, ở bên trong đại điện kim quang chợt lóe, một đạo độn quang xuất hiện trước mặt Kim Diễm Hậu, tiếp theo hào quang chợt tắt, lập tức hiện ra một gã kim giáp vệ sĩ thần sắc kinh hoảng.

"Hồi bẩm chủ nhân, bên ngoài..."

"Ta đã biết, người tới ở bên ngoài là khách quý! Ngươi xuống trước đi. Khương huynh, xem ra ngươi nhất thời chưa đi được rồi! Chúng ta cùng ra ngoài gặp lão quái vật này một chút! Nếu không đảo nhỏ này của ta thật đúng có thể bị hắn hủy đi mất." Kim Diễm Hậu khoát tay chặn lại, sau đó lại quay người hướng về phía Thanh Nguyên Tử cười khổ nói.

"Lão quái vật đã đến đây tự nhiên ta cũng muốn gặp mặt. Bất quá mỗi lần gặp qua hắn, ta đều phải đau đầu vài ngày." Khóe miệng Thanh Nguyên Tử run rẩy một chút, có vẻ bất đắc dĩ trả lời.

Kim Diễm Hậu thở dài, nhưng pháp quyết chợt chuyển, ngoài thân chợt lóe kim quang, một tầng hỏa diễm kim sắc quay cuồng xuất hiện đem thân hình hoàn toàn bao phủ.

Một thanh âm muộn hưởng vang lên, hỏa diễm bạo liệt bay tán loạn. Kim Diễm Hậu biến mất không còn bóng dáng trong đó.

Đúng là hỏa độn thuật cực kỳ hiếm thấy!

Thanh Nguyên Tử thì đơn giản hơn, tay áo bào run lên một cái, hóa thành một đạo kim quang bay ra đại sảnh môn. Sau một cái chớp động, quỷ dị biến mất ở trên không trung.

Cả gian đại sảnh nhất thời chỉ còn lại Hàn Lập lẻ loi đứng đó.

"Lão quái vật! Có thể khiến hai người này đều xưng hô như vậy, thật sự khó có thể tưởng tượng là dạng tồn tại gì. Tuy rằng không muốn gặp, nhưng bất quá đi cũng không có vấn đề gì." Hàn Lập thở dài một hơi, dùng thanh âm trầm thấp không thể nghe thấy thì thào vài câu, tiếp theo sau lưng lôi quang chợt lóe, một đôi cánh trong suốt hiện lên, chợt lóe rồi hóa thành một đạo hồ quang xanh trắng mà biến mất.

Tại đảo nhỏ trên không ngàn trượng, Thanh Nguyên Tử cùng Kim Diễm Hậu hai người đang đối mặt với một quái vật lớn, thân thể dài hơn trăm trượng, thần sắc có chút cung kính!

Mà là một con bọ cánh cứng cả người đen tuyền, trên đỉnh đầu nó hiện ra một thân ảnh của một lão giả dáng người gầy yếu.

Người này nhìn bộ dáng chừng lục tuần, hốc mắt lõm sâu, cái mũi dài thườn thượt, trên thân mặc một bộ trường bào đủ mọi màu sắc, ở cổ lộ ra một chuỗi hạt như hoa sen sáng chói mắt, mỗi viên đều lớn như quả trứng chim, thoạt nhìn cực kỳ màu mè.

Nhưng khiến người ta giật mình chính là, tầng cấm chế bạch sắc bao phủ vốn cả tòa đảo nhỏ hiện đã không còn sót lại chút nào.

Mà ba gã kim giáp vệ sĩ, lại bị tơ trắng từ trong miệng bọ cánh cứng phun ra quấn thành một đống, thân bất do kỷ ở trên không trung quay tròn chuyển động không ngừng như con vụ.

Lúc đó Hàn Lập vốn đã hóa thành một đạo hồ quang xanh trắng cũng vừa xuất hiện ở bên cạnh Thanh Nguyên Tử và Kim Diễm Hậu. Mà Kim Diễm làm như không thấy quẫn cảnh ba gã vệ sĩ, ngược lại tươi cười hướng tới lão giả đứng trên con bọ cánh cứng nói:

"Hư Linh huynh, ngươi vốn rất ít ghé thăm, hôm nay sao lại có thời gian đến đây. Bất quá nếu đã đến, chi bằng cùng chúng ta

xuống phía dưới một lát!"

"Hắc hắc, Kim Diễm ngươi trong miệng tuy nói như vậy nhưng trong lòng kỳ thật ước gì ta vĩnh viễn không đến đây a." Lão giả cười hắc hắc một trận, khẩu khí không chút khách khí nói.

"Kim mỗ sao dám nghĩ vậy. Nhưng đạo hữu làm thế nào lại biết Khương huynh đến làm khách ở chỗ tiểu đệ vậy." Kim Diễm Hậu cười bồi, vội vàng đem đề tài chuyển sang trên người Thanh Nguyên Tử.

Thanh Nguyên Tử vừa nghe lời này, trong lòng tự nhiên mắng to Kim quan nam tử một trận, nhưng lúc này cũng chỉ có thể miễn cưỡng mỉm cười mở miệng:

"Khương mỗ đích xác cũng có chút nghi hoặc, Hư Linh huynh vì sao lại biết tại hạ cùng Kim huynh ở cùng một chỗ. Hay là đạo hữu đã đi qua động phủ của tiểu đệ?"

"Việc gì phải qua động phủ của ngươi, vốn là những động phủ ở xung quanh đây ta đều qua một chuyến, nên mới biết hai người các ngươi ở đây. Trước đó vốn có hai người còn bế quan không ra, chờ ta hủy đi động phủ rồi cũng thành thành thật thật mà xuất hiện. Đã biết như thế sao lại không sớm xuất hiện!" Lão giả cười to một trận, dương dương tự đắc nói.

------oOo------

Chương 1862: Hỉ Nộ Vô Thường

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe câu này, Kim Diễm Hậu và Thanh Nguyên Tử liếc nhau một cái lộ ra nụ cười khổ. Ngay cả Hàn Lập nghe xong cũng mở to mắt, trong lòng cảm thấy hoảng sợ.

"Ta lần này tìm các ngươi là có việc muốn nói, vào trong ngồi nói cũng được. Kim Diễm Hậu, Bích Linh tửu mà ngươi ủ rất được, cho lão phu thưởng thức bảy tám hồ đi". Lão giả con mắt xoay chuyển, đĩnh đạc nói.

"Bảy tám hồ? Hư linh huynh nói đùa. Muốn ủ được Bích linh tửu phải mất một số nguyên liệu khó tìm, thêm nữa thời gian ủ là ba trăm năm, trong tay ta cũng chỉ có bốn hồ mà thôi. Làm sao có thể cấp cho đạo hữu bảy tám hồ để uống đây?". Kim Diễm Hậu vừa nghe đối phương nói như vậy, trên mặt lộ ra thần sắc bất đắc dĩ.

" Ha ha, ba bốn hồ thì ba bốn hồ. Cũng đủ ta uống được mấy chén." Lão giả cười ha ha nói.

Sau đó không chờ Kim Diễm Hậu và Thanh Nguyên Tử nói thêm điều gì, lão giả bấm quyết niệm thần chú. *" phụt"* một tiếng, con bọ cánh cứng dưới chân hóa thành một cỗ khói đen, biến mất trong hư không. Đám khói di chuyển tựa như linh xà chui vào trong tay áo của lão giả. Tiếp theo đó, thân hình lão chớp động, hóa thành một đạo ô quang, bay tới cung điện của Kim Diễm Hậu.

Trên mặt Kim Diễm Hậu một lần nữa lộ vẻ bất đắc dĩ, hai tay hướng lên hư không chộp một trảo, ba gã Kim giáp sĩ đang trôi nổi trong không ngừng chuyển động, bạch tơ quấn trên người gãy đứt từng tấc rơi ra. Ngay khi vẫn còn choáng váng quay cuồng, ba gã vệ sĩ vẫn miễn cưỡng ổn định thân hình vẻ mặt xấu hổ, thi lễ với Kim Diễm Hậu:

" Đa tạ chủ nhân cứu giúp! Tiểu nhân vô năng, khiến cho chủ nhân hổ thẹn"

"Người tới thần thông quảng đại, đến ta còn phải tránh hắn ba thước. Không trách được các ngươi, bây giờ hãy đem cấm chế tu phục lại đi." Kim Diễm Hậu lắc đầu, bên ngoài thân kim diễm một trận xoay chuyển, cũng hóa thành một đạo kim quang bay về phía cung điện.

" Hàn tiểu hữu, ngươi cũng vào đi. Lão gia hỏa vừa đến này thật khó để hầu hạ, ngươi nên chú ý một chút." Thanh Nguyên Tử thở dài một hơi, dưới chân kim quang chớp động, liền biến mất trong hư không.

Hàn Lập sờ cằm, sau khi suy nghĩ điều gì đó thân hình cũng phi độn đi.

Một lát sau đám người Hàn Lập đã xuất hiện tại đại sảnh ban đầu, phân chủ khách ngồi xuống. Chỉ có điều chỗ ngồi của Thanh Nguyên Tử lại đối diện với lão giả tên Hư Linh.

Kim Diễm Hậu cũng không nói nhiều, vỗ nhẹ hai tay, lập tức có bốn thị nữ mỹ mạo, thân mặc lụa mỏng kim sắc, tay bưng một số linh quả quý hiếm, đặt lên trên những cái bàn ở trước mặt bốn người.

" Bích Linh tửu đâu? Kim Diễm, ngươi tính lừa gạt lão phu bằng những thứ linh quả này ư?" Lão giả liếc mắt qua những linh quả trên bàn, rồi lên tiếng.

Kim Diễm Hậu cố nén tức giận trong lòng, nói: *" Hư Linh huynh đừng vội, Bích Linh tử được đặt trong Huyền Băng vạn năm mới có thể càng thêm nồng đậm, tiểu đệ đã cho người đến đó lấy về rồi"*.

"Như vậy thì còn được!". Lão giả gật đầu, đem một quả đào trong số các linh quả để trước mặt cắn vài miếng rồi nuốt gọn, ngay cả hột cũng không có ý định phun ra.

Hàn Lập gặp cảnh này, nhất thời im lặng.

Nhưng đúng lúc này ánh mắt lão không biết sao lại nhìn sang Hàn Lập, thoáng soi xét vài lần, đột nhiên trong miệng phát ra một tiếng ngạc nhiên.

" Tiểu tử kia, nhìn cốt linh của ngươi thì mới hai nghìn tuổi, mà đã tiến giai đến Hợp thể trung kỳ, tư chất rất tốt, ngươi chính là hậu bối trong Nhân tộc của Thanh Nguyên Tử sao?" Lão giả hứng thú hỏi.

Hàn Lập nghe trong câu nói của đối phương lộ sự tán thưởng nhưng trong lòng chẳng những không vui mừng mà còn xuất hiện cảm giác lo sợ, vội vàng cung kính thi lễ: *" Vãn bối bái kiến tiền bối, vẫn bối đích thực là Nhân tộc"*.

Ngay cả Đại thừa kỳ Thanh Nguyên Tử còn cảm thấy đau đầu vì lão này, hắn đương nhiên là kính nhi viễn chi. Huống hồ, đối phương chỉ bằng một cái liếc mắt đã nhận ra tuổi thật của hắn, nghe thấy mà rợn người. Hi vọng đối phương chỉ là tiện mồm hỏi vậy thôi. Bất quá sự thật lại không phải như vậy.

Lão giả vừa nghe Hàn Lập nói như vậy, hai mắt sáng ngời làm ra vẻ kỳ lạ, hỏi: *" rất tốt, rất tốt, tư chất của ngươi ở Linh giới cũng cực kỳ hiếm thấy. Thanh Nguyên Tử, theo ta được biết, Nhân tộc của ngươi ở Linh giới chỉ là một tiểu tộc, thế nhưng không chỉ có tồn tại Đại thừa kỳ là ngươi, còn có một tên hậu bối tư chất cực tốt, thực lực cũng không phải là yếu a. Chẳng lẽ Nhân tộc lại có ý định che dấu thực lực?"*

" Hư Linh huynh nói đùa! Nhân tộc chúng ta chính xác chỉ là một tộc nhỏ ở mà thôi. Tại hạ tuy rằng xuất thân Nhân tộc nhưng may mắn gặp được cơ duyên, mới có thể tu luyện đến cảnh giới này. Nhưng cũng chính vì vậy mà tại hạ đã không còn là Nhân tộc thuần túy. Về phần Hàn tiểu hữu tiến cảnh kinh người cũng không phải việc kỳ quái. Mỗi tộc đều có thể xuất hiện những kỳ tài ngút trời. Chẳng qua là vừa may gặp được Hư Linh huynh thôi, làm sao có thể so sánh với quý tộc." Thần sắc Thanh Nguyên Tử vừa động, vội vàng cười một tiếng nói.

Lão giả hừ lạnh một tiếng, liếc Thanh Nguyên Tử một cái rồi hướng sang Hàn Lập, tựa tiếu phi tiếu nói:

" Thật ư? Phù Du tộc chúng ta cũng có thể coi là không nhỏ, nhưng niên kỷ chỉ từng ấy đã tiến giai Hợp Thể trung kỳ, lão phu còn chưa có thấy. Thế nào, Hàn tiểu hữu có hứng thú gia nhập Phù Du tộc chúng ta hay không? Chỉ cần nguyện ý ở lại làm khách khanh trưởng lão, về sau ngươi tu luyện cần đến tài liệu hay linh dược, bản tộc có thể cấp toàn bộ cho ngươi."

Thanh Nguyên Tử nghe thấy vậy, sắc mặt đại biến, môi động đậy tựa hồ muốn nói gì nhưng cuối cùng lại thôi. Mà Hàn Lập lại thấy bất ngờ, nhưng tâm niệm vừa chuyển lại không chút do dự từ chối:

" Đa tạ ý tốt của tiền bối, nhưng bản tộc tới đây sẽ gặp một kiếp nạn, vãn bối dù pháp lực nông cạn cũng muốn về trong tộc cùng gánh kiếp nạn, không thể gia nhập quý tộc của tiền bối."

" Đại kiếp nạn? Hừ! Cái gì là đại kiếp nạn, ngươi cố ý tìm cớ chối từ lão phu?" Lão giả vừa nghe lời này sắc mặt trầm xuống, nụ cười trên khuôn mặt biến mất, thay bằng một bộ mặt lạnh lùng, nói. Đồng thời *" Oanh"* một tiếng, một cổ áp lực vô hình từ trên người lão già phát tán ra, hùng hổ xông đến Hàn Lập.

" Vãn bối không có ý này!"

Hàn Lập cũng biết tâm tính đối phương quái dị, nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới, người này không chút kiêng kỵ gì ra tay với mình, trong lòng thầm kêu khổ, vội vàng đáp lại một câu, linh quang hộ thể lập tức tản mác ra. *" Oanh"* một tiếng nữa, hắn chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng cường đại đè nặng lên vai mình, thân hình hơi chùn xuống, hộ thể kim quang lại hiện lên tựa hộ còn lớn hơn bình thường. Đồng thời trong cơ thể truyền ra những tiếng bạo vang, khớp xương toàn thân lâm vào tình trạng chống cự với ngoại lực. Đây cũng là do thân thể Hàn Lập vượt xa người thường. Nếu thay vào một tồn tại bình thường, dưới sự trấn áp mạnh mẽ bằng khí thế của lão giả, cho dù không mất mạng tại chỗ thì cũng thổ huyết hao tổn nguyên khí.

" Hử, có chút bản lĩnh". Lão giả thấy cảnh này trong miệng phát ra một tiếng kinh ngạc, sự tàn khốc trên mặt biến mất mà thay vào đó là sự hứng thú, nhưng thân hình đang ngồi bỗng nhiên cao lên một cái đầu, cự lực vô hình tác động lên Hàn Lập lại bành trướng.

" Phanh" một tiếng. Hàn Lập đầu vai run lên, sắc mặt có chút trắng bệch nhưng vẫn ngồi tại chỗ, tuy nhiên chiếc ghế dưới chân lại hóa thành bột phấn, hư không tiêu thất.

" Hư Linh huynh hạ thủ lưu tình", Thanh Nguyên Tử nhướng mày, rốt cục mở miệng, tay áo hướng sang phía Hàn Lập phất một cái, một vầng kim hà tuôn ra, hai cỗ cự lực va chạm với nhau trước người Hàn Lập, trầm muộn một tiếng, lại cùng nhau biến mất.

Hàn Lập chỉ cảm thấy cự lực ở đầu vai tản ra, nhất thời thân thể trở lên nhẹ nhõm trong lòng thả lỏng nhưng thực sự hoảng sợ đối với thực lực của Hư Linh lão giả. Chẳng trách Thanh Nguyên Tử và Kim Diễm Hậu lại kính sợ lão như vậy, thì ra thần thông của lão còn trên cả hai người.

" Thanh Nguyên Tử, ngươi muốn luận bàn với lão phu? Tốt, lần trước động thủ với ngươi đã là sự kiện hơn mấy ngàn năm rồi, nghe nói ngươi gần đây dụng tâm nghiên cứu một loại thần thông phi thường huyền diệu, lão phu vừa lúc có thể thỉnh giáo". Lão giả thấy Thanh Nguyên Tử ra tay không tức giận mà hai tay xoa vào nhau như nóng lòng muốn khiêu chiến.

Ngược lại lão như đem Hàn Lập ném đến một bên, không thèm liếc mắt một cái. Điều này làm cho Hàn Lập trợn mắt, có chút hồ đồ. Không biết là đối phương hiếu chiến như điên, hay là cố ý giả ngây giả dại?

Thanh Nguyên Tử thấy bộ dáng của lão như thế, mắt chớp động vài cái, miễn cưỡng xua tay nói:

" Hư Linh đạo hữu nói đùa, chút bổn sự của Khương mỗ làm sao dám sánh với đạo hữu. Dù sao Hàn tiểu hữu cũng là tộc nhân của tại hạ, mong đạo hữu hạ thủ lưu tình".

" Không muốn tỷ thí a, quả thật có chút đáng tiếc. Thôi, quên đi, nể mặt ngươi ta cũng không làm khó tiểu gia hỏa này, lão phu có chính sự cần bàn". Lão giả lộ ra một tia thất vọng uể oải trả lời, tinh thần tựa như chán nản không ít.

" Tiểu đệ cũng có chút kỳ quái! Nghe nói Hư Linh huynh đã tới cửa quan cuối cũng rồi, từ ngàn năm trước đã bế quan, chuẩn bị Độ kiếp phi thăng. Sao tự nhiên lại đến Minh Hà Chi Địa tìm mấy người chúng ta vậy, chẳng lẽ có chuyện tình trọng yếu?" Kim Diễm Hậu kỳ quái hỏi.

" Đương nhiên là có truyện trong yếu! Nếu không thì lão phu cho dù ăn no rửng mỡ cũng không phá giới chạy đến nơi này của các ngươi. Không nói những lời vô nghĩa, các ngươi mang Minh Hà Chi Nhũ giao hết ra đây đi. Lão phu dùng Ngũ nguyên đan, trứng của Vạn khôn trùng,, đổi lấy Minh Nhũ hiện có trong tay các ngươi!" Lão giả không chút suy nghĩ nói.

" Cái gì! Đạo hữu muốn Minh Hà Chi Nhũ?"

" Hư Linh huynh muốn lấy Minh Hà Chi Nhũ làm gì?"

Kim Diễm Hậu cùng Thanh Nguyên Tử nghe xong, thất thanh lên tiếng.

Hàn Lập tự nhiên cũng kinh hãi.

" Lão phu chỉ là đổi lấy linh nhũ, hai người các ngươi ngạc nhiên như vậy sao? Chả nhẽ Ngũ nguyên đan, trứng của Vạn khôn trùng không đáng giá để đổi sao?" Sắc mặt lão giả trầm xuống, khẩu khí lộ vẻ bất thiện.

" Đương nhiên là không! Chỉ là tất cả Linh nhũ trong tay tại hạ đã mang đi giao dịch cùng Khương đạo hữu rồi" Thần sắc Kim Diễm Hậu có vẻ cổ quái nhếch miệng nói.

------oOo------

Chương 1863: Thực Tiên Đan

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thanh Nguyên Tử, thật có chuyện này sao?" Lão giả mở trừng mắt, có chút ngoài ý muốn hướng sang Thanh Nguyên Tử hỏi.

"Không sai, Minh Hà chi nhũ của Kim Diễm đạo hữu là do tại hạ dùng vật phẩm khác đổi đi rồi. Hư Linh huynh, linh nhũ này tựa hồ không có tác dụng đối với ngươi. Huống hồ không phải quý tộc có một lượng lớn sao! Người khác có lẽ không thể sử dụng chúng nhưng với thân phận ngươi hẳn là chuyện dễ dàng!" Thanh Nguyên Tử cũng kinh ngạc hỏi.

"Đầu tiên, lão phu tìm linh nhũ này không phải để cho bản thân dùng mà là có mục đích khác. Tiếp theo, số lượng linh nhũ tồn trữ ở Phù Du Tộc chúng ta đã tiêu hao khá nhiều, cũng không còn nhiều như các ngươi tưởng. Còn một chút đã bị ta lấy ra dùng hết rồi. Nếu không cũng đừng mong ta đến nơi này tìm các ngươi. Ta đã từ trong tay mấy người khác đổi lấy một ít nhưng vẫn còn chưa đủ sở dụng. Cho nên Thanh Nguyên Tử, lão phu mặc kệ ngươi đổi lấy linh nhũ có ích lợi gì, nhưng ta nguyện dùng gấp giá trị gấp hai đến đổi lấy chúng" Lão giả có vài phần nghiêm nghị nói.

Vừa nghe lời của đối phương thì sắc mặt Thanh Nguyên Tử hơi đổi, nhất thời không khỏi trầm ngâm.

Hàn Lập ở một bên thần sắc không thay đổi nhưng trong lòng chợt động vài cái.

Mà Kim Diễm Hậu thì khoanh tay, mỉm cười nhìn hai người Thanh Nguyên Tử cùng lão giả, một bộ sự tình không liên quan đến hắn.

"Hư Linh huynh, ngươi ra giá cao như thế lẽ ra Khương mỗ không thể cự tuyệt. Chỉ là hiện tại linh nhũ này tại hạ đã tặng cho Hàn tiểu hữu. Khương mỗ cho dù muốn đáp ứng cũng không thể được." Cuối cùng Thanh Nguyên Tử lắc lắc đầu.

"Tặng người! Tiểu tử này sao?" Lão giả nhướng mày, lộ ra vài phần mất hứng.

"Không sai. Trước kia tại hạ thiếu Hàn tiểu hữu một món đại nhân tình, linh nhũ này chính là Khương mỗ dùng tạ ân. Đạo hữu nếu muốn cưỡng bức, chỉ sợ tại hạ không thể bỏ mặc" Thanh Nguyên Tử thở dài một hơi.

"Ồ, xem ra ngươi thiếu tiểu tử này nhân tình thật không nhỏ, ngay cả lời như vậy cũng nói ra thật đúng là hiếm thấy a! Bất quá tính tình lão phu có chút không tốt nhưng còn chưa đến nỗi làm ra chuyện cường ép với tiểu bối. Nhưng nếu là hắn nguyện ý cho ta thì ngươi sẽ không ngăn trở chứ!" Trong mắt lão giả chợt lóe hoàng quang, ngáp một cái nói.

"Chỉ cần là Hàn tiểu hữu tự nguyện, Khương mỗ đương nhiên không xen vào việc của người khác" Thanh Nguyên Tử quả quyết mở miệng.

"Vậy là tốt rồi!" Lão giả vừa lòng gật đầu, chuyển đầu sang một lần nữa đánh giá Hàn Lập trên dưới vài lần, lại lộ ra vẻ cười hì hì.

"Tiền bối, linh nhũ này… " Hàn Lập thấy bộ dáng đối phương như thế, trong lòng bồn chồn vội ôm quyền muốn giải thích vài câu.

"Không cần phải nói cái gì! Lão phu tuy bá đạo nhưng không lấy lớn khi nhỏ. Cho dù cần linh nhũ trong tay ngươi thì cũng làm cho ngươi hai tay dâng lên." Lão giả như định liệu trước khẽ phất tay, cắt ngang lời nói.

Tiếp theo chỉ thấy tay áo lão rung lên, trên bàn trước người lập tức chợt lóe hắc hà, hiện ra mấy chục bình ngọc lớn nhỏ khác nhau.

"Đan dược trong bình đều là lão phu sưu tập những năm gần đây. Là linh đan có thể tịnh tiến tu vi Hợp Thể kì. Số lượng như vậy giá trị đủ vượt trên một lọ Minh Hà chi nhũ. Ngươi có mấy bình linh nhũ, ta sẽ cho ngươi xuất ra cho đủ số đan dược." Lão giả cười hắc hắc nói.

Thanh Nguyên Tử cùng Kim Diễm Hậu về cơ bản dùng không những đan dược này nhưng thấy thế cũng cả kinh.

Những đan dược này bất luận một lọ xuất hiện ngoại giới cũng khiến không biết bao nhiêu Hợp Thể tu sĩ lâm vào tranh đấu. Nhiều như vậy cùng một chỗ, giá trị thật đúng là phía trên mấy bình Minh Hà linh nhũ.

Hư Linh lão giả vừa ra tay, tùy tiện đưa ra hơn mười bình khiến hai người Thanh Nguyên Tử nhịn không được nhìn về phía Hàn Lập.

Hàn Lập sửng sốt nhưng không lộ vẻ vui mừng, ngược lại bộ dáng có chút cổ quái.

Do dự một chút cánh tay hắn vừa nhấc, bàn tay hướng về đối diện hư không một trảo.

Vù một tiếng! Một cái bình nhỏ trên bàn lập tức bị hút tới trong tay. Nắp bình vừa mở thì một viên đan dược màu xanh bay ra.

Hàn Lập cầm nó cẩn thận đánh giá một chút.

"Đây là Thanh Ảnh đan, là thánh dược trong Thanh Hải nhất tộc. Ăn vào một viên liền đủ bằng để ngươi khổ tu trong cả tháng! Mà loại đan dược này trong các loại ta xuất ra bất quá chỉ có giá trị trên trung bình một chút thôi." Hư Linh lão thấy hành động Hàn Lập thì sờ cằm, rung đùi đắc ý nói.

Hiển nhiên cũng vì sưu tập được nhiều Hợp Thể đan dược như vậy mà lão rất là đắc ý.

"Tiền bối, những đan dược xác thực đều cực kỳ quý hiếm nhưng chỉ sợ vãn bối không thể lấy linh nhũ trao đổi" Hàn Lập nhìn đan dược màu xanh trong tay, sau đó lại nhìn lướt qua các bình trên bàn cười khổ một tiếng nói.

"Cái gì? Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta giả bộ trao đổi với ngươi thôi sao?" Lão giả đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lập tức giận tím mặt.

Thanh Nguyên Tử cùng Kim Diễm Hậu liếc mắt lẫn nhau một cái, lộ ra thần sắc khác nhau.

"Vãn bối tuyệt không có ý niệm này trong đầu. Không dấu tiền bối, trong tay vãn bối đã có không ít đan dược tịnh tiến tu vi. Cho nên những linh dược này đối với vãn bối thật sự không có bao nhiêu tác dụng." Hàn Lập vội vàng giải thích vài câu.

"Đã có đan dược! Ngươi dùng là loại đan dược nào, chẳng lẽ hoàn hảo có thể so sánh với các loại trong tay lão phu?" Lão giả lại ngẩn ra rồi lộ vẻ không tin.

Hàn Lập nghe vậy thầm thở dài một hơi, chỉ có thể còn nói thêm:

"Vãn bối sao dám hư ngôn! Tiền bối không tin có thể xem một chút."

Vừa nói hết, bàn tay trong tay áo Hàn Lập vừa lật chuyển. Linh quang chợt lóe, một cái bình bạch ngọc nhỏ xuất hiện trong tay, khẽ rung trực tiếp ném cho đối phương.

Trên mặt lão giả vẫn lộ vẻ không tin, nhưng thấy bộ dáng Hàn Lập thong dong như thế cũng có chút nửa ngờ.

Một tay lão tiếp lấy dược bình, mới vừa đem bình đưa lên, một luồng hương thơm thấm đậm lòng người lập tức xông vào mũi.

Lão giả biến sắc, chưa vội lấy đan dược ra mà đem bình lên hướng mũi ngửi một cái thật dài.

Ngay sau đó thần sắc lão trở nên âm tình bất định!

"Hư Linh huynh, ngươi là luyện đan tông sư. Chẳng lẽ đan dược của Hàn tiểu hữu có vấn đề?" Kim Diễm Hậu bởi sự không liên quan mình, tò mò nhưng không kiêng kị trực tiếp hỏi.

"Đan dược không có vấn đề nhưng dược hương này tựa hồ có chút kỳ quái" "Lão giả lắc đầu lấy ra một viên đan dược cỡ ngón cái.

Đan này toàn bộ màu lửa hồng, mặt ngoài có một đạo kim văn, mặt ngoài lại không ngừng lưu chuyển linh quang giống như vật còn sống.

"Đây là. Thực Tiên đan. Không sai, ngươi sao có thể tìm được rồi Thực Độc tiên thảo sớm tuyệt diệt?" *Lão giả không hổ là lão quái vật sắp độ kiếp, đánh giá đan dược hỏa hồng vài lần liền kinh ngạc thốt lên.*

"Cái gì, đan dược này là dùng Thực Độc thảo luyện chế thành?" *Kim Diễm Hậu đang ngồi vừa nghe lời này thì đứng lên, thần sắc có vẻ kích động.*

Ánh mắt Thanh Nguyên Tử chợt lóe ra tia ngạc nhiên.

Lão giả vẫn chưa lập tức nói cái gì, cẩn thận nghiên cứu đan dược trong tay thêm một lần mới ngưng trọng bỏ vào dược bình, không nói hai lời đem dược bình vứt lại cho Hàn Lập.

"Nếu là Thực Tiên đan thì dược lực vượt xa linh dược trong tay lão phu. Tính ra ngươi không nói sai. Bất quá ngươi có thể tìm được Thực Độc tiên thảo, lại luyện chế ra đan này coi như là có đại cơ duyên. Trên phương diện nào đó Thực Độc tiên thảo cũng có tác dụng không nhỏ đối với tồn tại Đại Thừa kỳ" *Lão giả gật gật đầu, thâm ý sâu sắc hướng sang Hàn Lập nói.*

"Vãn bối chỉ biết loài thảo có thể luyện chế ra đan dược hữu dụng với Hợp Thể tu sĩ. Thật không biết còn dùng được cho cả tồn tại Đại Thừa kỳ. Mong rằng tiền bối có thể chỉ điểm một phần " *Trong lòng Hàn Lập vừa động, thi lễ thật sâu hướng sang lão giả nói.*

"Đây cũng không có gì phải giữ bí mật. Nếu đem độc tính của Thực Độc thảo tinh luyện ra, sau đó ở Đại Thừa kỳ trực tiếp dùng vào, dựa vào độc tính mãnh liệt thúc đẩy sẽ tạo được tỷ lệ nhất định đột phá những nguyên bản tạp trụ trong bình cảnh. Bất quá khi thực hiện điều này vô cùng nguy hiểm, không cẩn thận một chút sẽ trúng độc mà chết.

Hơn nữa bất luận thành công hay không thì khẳng định nguyên khí đại tổn hao là không thể tránh khỏi. Xem như một thủ đoạn tự mình hại mình. Hơn nữa tỷ lệ đột phá quá mức thấp kém, thật sự mất nhiều hơn được! Bất quá, nếu tự nhận bản thân không có một tia hy vọng đột phá bình cảnh, hơn nữa căn bản không thể vượt qua lôi kiếp tiếp theo thì có thể nếm thử số mệnh một lần. Nhưng tinh luyện một lọ Thực Độc tiên dịch cần thiết dùng một lần như thế cần phải số lượng linh thảo thật quá mức kinh người. Tức là trước kia hầu như không ai có thể làm được việc này" *Ánh mắt lão giả đảo qua trên mặt hai người Thanh Nguyên Tử cùng Kim Diễm Hậu, cười hắc hắc nói.*

Thanh Nguyên Tử thấy vậy mỉm cười, thần sắc vẫn như thường. Ánh mắt Kim Diễm Hậu thì chớp động lộ ra vài phần do dự.

"Được rồi, nếu tiểu hữu ở trên phương diện đan dược không khuyết thiếu, hay là lão phu dùng vài món pháp bảo đổi lấy đi. Ngươi xem qua một chút, lão phu có thể cho ngươi chọn lựa ba kiện!"

Hư Linh lão giả vừa nói, tay áo bỗng hướng trên không khẽ phất.

Nhất thời linh quang chợt hiện nơi ống tay áo, một chút đã phóng đại mấy lần. Tiếp theo một trận vù vù, hàng trăm loại bảo vật như sóng tuôn ra từ trong cổ tay áo.

Có bảo vật tỏa ra hào quang chói mắt, có bảo vật kêu lên những tiếng trường minh không ngừng, còn có bảo vật như ẩn như hiện giống một làn khói nhẹ…

Nhưng bất luận bảo vật nào đều phát ra khí tức cực kỳ kinh người, tất cả đều là đỉnh giai linh bảo, thậm chí có vài món linh áp mơ hồ không thua kiện Ngân xích trong tay Hàn Lập.

Nhất thời Hàn Lập cũng xem hoa cả mắt, trong lòng hoảng sợ thật không biết nói gì cho phải.

Kim Diễm Hậu cùng Thanh Nguyên Tử thấy vậy thì nhìn nhau cười.

"Hư Linh huynh, Hàn tiểu hữu cũng là người có thân gia xa xỉ. Nói không chừng ngay cả bảo vật trên Vạn Linh Bảng cũng có vài món trong người. Ngươi thực tâm muốn đổi lấy linh nhũ, dựa vào mấy thứ này chỉ sợ không được. Chi bằng xuất ra vài món chân chính, để cho ta cùng Khương huynh khai hạ nhãn giới một lần!" Tròng mắt Kim Diễm Hậu vừa chuyển, khẽ cười một tiếng nói.

------oOo------

Chương 1864: Lại gặp lại Huyền thiên chi bảo tàn phiến

Nguồn: EbookTruyen.Net

- Chân chính bảo vật! Kim đạo hữu khẩu khí nhưng thật ra không nhỏ, tại hạ trong tay đúng là có vài món bài danh khá cao trên Hỗn Độn Vạn Linh bảng, giá trị của Thông thiên linh bảo bình thường không thể so sánh bằng, nhưng ngươi cho rằng lão phu nỡ lấy ra chỉ để đổi lấy Minh Hà chi nhũ sao!

Lão giả cười lạnh một tiếng, không chút do dự cự tuyệt.

- Ha ha, tại hạ cũng là nói vậy thôi, Hư linh huynh nếu cảm thấy không muốn thì thôi vậy. Bất quá nghe nói đạo hữu trước lúc bế quan tựa hồ tìm được một kiện cực phẩm bảo vật, nghe nói cùng Huyền Thiên chi bảo có quan hệ, Kim mỗ nguyên bản muốn nhân cơ hội này kiến thức một phần."

Kim diễm hậu lộ ra vẻ tiếc nuối.

- Huyền Thiên chi bảo!

Thanh Nguyên Tử nghe vậy, cũng có chút động dung.

- Hừ, ngươi kể ra cũng tin tức linh thông. Bất quá chỉ là một miếng Huyền Thiên chi bảo tàn phiến, chứ không phải là một kiện Huyền Thiên chi bảo. Nếu Kim diễm đạo hữu đã nói ra, lão phu không đem ra thì có chút không phải, để ta lấy ra cho các vị thưởng lãm.

Hư linh lão giả hai mắt nhíu lại còn Kim diễm hậu cùng Thanh Nguyên Tử chợt động, cùng nhìn nhau cười thâm ý.

- Quả nhiên như thế, hôm nay ta Khương huynh được mở rộng tầm mắt. Tại hạ tuy rằng khổ tu đến nay, chắc đây là lần đầu tiên được nhìn thấy Huyền Thiên chi bảo."

Kim diễm hậu mừng rỡ nói.

- Lão phu năm đó thật đã từng thấy qua một lần Huyền Thiên chi bảo tế ra uy lực, nhưng là lúc ấy pháp lực không cao, hơn nữa khoảng cách khá xa. Đối này Chân chính Huyền Thiên chi bảo, đồng dạng chưa bao giờ được nhìn thấy. Nhưng nghe nói, Phù Du tộc nhân ở Phong Nguyên đại lục đại tộc hẳn là có một kiện chân chính Huyền Thiên chi bảo làm trấn tộc chi bảo!

Thanh Nguyên Tử trong mắt cũng hiện lên một tia hưng phấn vẻ. Về phần Hàn Lập nghe nói Huyền Thiên chi bảo, trong lòng chợt động, ánh mắt đang đang nhìn đám bảo vật trên không, cũng quay lại nhìn hướng về phía lão giả.

- Bản tộc đích xác có một kiện Huyền Thiên chi bảo. Nhưng này bảo vật đó từ rất lâu rồi đã giao cho một vị cấp thánh linh trong bản tộc, ngay cả ta cũng chỉ có thể theo hình dáng mà tạo ra một bản họa đồ để nghiên cứu. Chân chính Huyền Thiên chi bảo, cả Linh Giới cũng bất quá chỉ có hơn mười món mà thôi. Khả năng sinh ra Huyền Thiên chi vật tại Linh giới cũng chỉ được như thế là cực hạn.

Lão giả thản nhiên nói, bỗng nhiên hai tay chà xát, nhất thời phát ra âm thanh muộn hưởng, một đoàn hồng quang lập tức ở giữa hai tay hiện lên.

Ở trong hồng quang, hiện ra một kiện lư hương gì đó, mặt ngoài gồ ghề, bên ngoài thấy có từng đoàn kim sắc phù văn như ẩn như hiện, ngoài ra nó còn được khảm một cái đồ án quái thú chưa bao giờ trông thấy, tựa như đầu ưng mình ngựa mà cũng tựa như đầu heo mình giao, tuy thế đồ án trông như thiếu khuyết đôi nhiều chỗ nên mang vẻ rất tàn tạ.

Hàn Lập ba người không chần chừ, ánh mắt nhìn lên vật vừa xuất hiện, trên mặt thần sắc khác nhau.

- Đây là Huyền Thiên chi bảo tàn phiến!

Kim diễm hậu nhìn vật trong ánh hồng quang, ánh mắt mơ hồ có chút hoài nghi.

Thanh Nguyên Tử cũng khẻ cau mày.

- Hắc, hắc, nhị vị đạo hữu, tu vi, cảnh giới các người cũng như ta, làm thế nào lại có thể bị hình dáng bên ngoài làm cho hồ đồ.

Lão xem thấy hai người có chút bộ dáng không tin, không cảm thấy tức giận, ngược lại ha ha cười, đột nhiên chìa một ngón tay hướng lư hương nhẹ nhàng bắn ra.

"Đương" một tiếng thanh thúy vang lên, lư hương rung lên, bên ngoài thân kim văn sáng bừng lên, đồng thời mấy đồ án trên lư hương cũng nhấp nháy hồng quang, những phần bị tàn phá không trọn vẹn được hồng quang bù đắp lại hoàn toàn.

Ngón tay lão giả chợt động, bắn ra một chỉ thứ hai

"Phanh" một tiếng, lúc này kim sắc phù văn ở mặt ngoài lư hương tán loạn mất đi hóa thành vô số điểm màu vàng bao quanh lư hương, cùng lúc, những đồ án hung thú kia chợt vặn vẹo đứng lên giống như chúng từ bên trong lư hương mà chui ra. Cùng lúc đó có một cỗ thiên địa chi lực đáng sợ bỗng nhiên từ trong lư hương tản ra, tạo thành một sức ép kinh khủng bao phủ toàn bộ gian đại sảnh.

Hàn Lập sắc mặc hơi đổi, dưới linh áp đáng sợ đó vẫn đứng thẳng.

Thanh Nguyên Tử cùng Kim Diễm hậu hai người tuy rằng vẫn ngồi nguyên tại chỗ nhưng khi lư hương phát sinh dị tượng cũng cảm thấy hứng thú.

- Đây là kiện Huyền Thiên linh bảo tàn phiến được ta vô tình tìm thấy tại một chiến trường cổ xưa ở sâu trong Man hoang thế giới. Về sau ta phải hao phí rất nhiều tài lực luyện chế lại một lần nữa mới có thể khu sử nó. Vừa rồi mới nó mới chỉ hiển lộ ra một phần mười uy lực, nếu phát ra toàn bộ uy năng thì cũng không dưới mười loại Thông thiên linh bảo đầu tiên trên Hỗn độn vạn linh bảng đâu.

Lão giả vận pháp quyết thu lại, một tay vung lên thu lư hương lại đắc ý nói.

- Chỉ là một cái bảo vật đã hỏng mà còn có uy lực như vậy, không biết Huyền thiên chi bảo chân chính sẽ đáng sợ như thế nào. Tạo hóa của Hư linh thật không nhỏ ả! Có bảo vật này trong người, đến lúc độ kiếp nắm chắc thêm một hai phần nữa

Thanh Nguyên Tử tán thưởng nói.

- Hắc hắc, hy vọng như thế đi. Bất quá khi phi thăng độ kiếp không dễ dàng chút nào, tại Linh giới trước kia cũng có người độ kiếp, đều phải chuẩn bị đầy đủ mới tiến hành độ kiếp nhưng tỷ lệ người vượt qua thật là thấp đến đáng thương. Nếu lão phu cảm thấy không thể vượt qua được đại thiên kiếp sắp tới thì tuyệt đối không bao giờ mạo hiểm mà độ kiếp phi thăng. Nói như thế, nếu trong tay ta có một iện Huyền thiên chi bảo chân chính thì nói không chừng thật đúng là có thể có vài phần nắm chắc. Đáng tiếc thánh trùng trong tay vị thánh linh đại nhân kia, sớm đã cùng đồng hoá với bản thân nên căn bản không thể mượn được.

Hư linh lão giả trầm mặc một chút, cảm giác rất đáng tiếc nói.

- Bất quá ta tựa hồ nghe nói, mấy trăm năm trước ở Linh Giới chúng ta hình như xuất hiện thêm một kiện Huyền Thiên chi bảo

Thanh Nguyên Tử ánh mắt chợt lóe, bỗng nhiên nói ra làm cho Hàn Lập trong lòng nhảy dựng lên.

- Thật có chuyện này ư, ta như thế nào chưa bao giờ ai nói qua! Dù thế thì cũng không có khả năng. Khương huynh có lầm không!

Kim diễm hậu nhướng mày nói, bộ dáng tỏ ra không tin.

- Lời Khương huynh thật ra không giả, khi ta mới xuất quan có nghe trưởng lão trong tộc nói, mấy năm trước ở Hỗn Độn Vạn Linh bảng đột nhiên xuất hiện thêm một kiện Huyền Thiên chi bảo mới. Điều này thật là một chuyện kỳ quái. Nghe nói bảo vật này xuất hiện tại Phong Nguyên đại lục của chúng ta. Ngay cả Giác Xi tộc cùng với Hải tộc dường như đã phá giới tìm đến đây để tìm kiếm, họ đã dùng đến Huyết tế nhưng vẫn chưa tìm thấy. Về sau không nghe nói tin tức gì về bảo vật này nữa. Không biết là nó đã rơi vào một tu sỹ nào hay tự mở ra linh trí ẩn nấp tại Linh giới này. Thậm chí trong tộc ta có một vài vị trưởng lão có năng lực truy đoán tốn hao rất nhiều tâm lực mà cũng không thể xác định được tung tích, cuối cùng cũng đành phải buông tay.

Hư linh lão giả có chút âm trầm trả lời.

- Còn có loại chuyện này! Nhưng Huyền Thiên chi bảo sao có thể tránh được cả năng lực truy đoán, chẳng lẽ nó đã trực tiếp rơi vào tay vị Chân Linh nào.

Kim diễm hậu lắc đầu liên tục, giật mình nói.

- Không có khả năng bảo vật này nằm trong tay một vị Chân Linh. Chân Linh tuy rằng phần lớn sinh ra ở các giới khác nhưng một khi trưởng thành lại phần lớn rời đi tiến vào Tiên giới, hoặc du hành qua các không gian khác liền kề với không gian ban đầu. Hoàn toàn không có khả năng gặp được Huyền thiên chi bảo, nếu không bản tộc chắc chắn sẽ tìm một vị Chân Linh làm hộ tộc. Ta thấy, Huyền Thiên chi bảo nọ có khả năng không do Linh giới sinh ra, khi mở ra linh trí có năng lực đối kháng và ẩn nặc với thiên địa truy đoán lực, điều này cũng là bình thường

Hư linh lão giả ánh mắt chợt lóe, chậm rãi nói.

- Ồ,Hư linh huynh vừa nói như thế, hẳn là có lý. Cứ cho là như thế đi, nếu không các tộc cũng không âm thầm hành động như vậy. Dù sao đi nữa, cái việc mò kim đáy biển này không phải ai cũng hoang phí tâm huyết mà làm. Kiến giải của Hư linh huynh quả thật hơn hẳn người thường!"

Kim diễm hậu hơi suy nghĩ, có chút bội phục nói.

Thanh Nguyên Tử ở một bên gật gật đầu, trên mặt hiện rõ sự đồng tình.

- Ha ha, chủ ý này cũng là của các trưởng lão trong tộc nói ra, một mình lão phu không thể nghĩ ra được. Tốt lắm, Hàn tiểu tử, ngươi cũng nghe từ nãy đến giờ, thời gian dài như vậy, có thể chọn được vật người muốn chưa.

Hư linh lão giả ha ha cười, đột nhiên quay đầu hướng Hàn Lập hỏi một câu, tưởng đâu như lão đã quên chuyện giao dịch từ nãy rồi.

Hàn Lập trong khi nghe ba người bọn họ nói chuyện với nhau, trong bụng đã có chủ định, khi nghe lão giả quay lại nói chuyện, trên mặt không khỏi hiện ra vẻ quái dị, sau một lúc hắn chỉ có thể kiên trì trả lời:

- Tiền bối, bảo vật này tuy rằng thần diệu bất phàm, nhưng cũng không phải là vật vãn bối muốn tìm. Vãn bối vẫn muốn lưu lại Minh Hà linh nhũ để dùng.

- Không có trúng ý, chẳng lẽ ngươi có bảo vật nằm phía trên của Hỗn độn vạn linh bảng? Tốt, nếu thực sự như vậy, đương nhiên lão phu không cưỡng cầu trao đổi. Nhưng nếu ngươi không nói ra được thì đừng trách lão phu không khách khí.

Hàn Lập hết sức bất ngờ, lão giả sau khi nghe xong không bộc phát cơn giận, mà sắc mặt trầm xuống có chút âm trầm nói.

Hàn Lập nghe vậy cũng không dám nói thêm gì nữa, ngay lập tức một tay lật chuyển ngân quang chợt lóe thành một chùm ánh bạc chói lọi hiện ra đoản thước. Năm ngón tay phát về phía trước, ngay lập tức phát ra một sức ép không kém, vô số đoản thước màu bạc biến ảo ra tạo thành linh quang

- Di, thật đúng là Thông thiên linh bảo bài danh trên Vạn linh bảng. Tuy rằng thứ tự rất thấp nhưng xem ra Hàn tiểu hữu thật đúng là không thiếu những bảo vật bình thường.

Kim diễm hậu có chút kinh ngạc, tiếp theo khóe miệng khẽ cười gian xảo, hiển nhiên lão thấy vui mừng khi Hư linh lão giả rơi vào quẫn cảnh. Thanh Nguyên Tử sờ sờ cằm, lại cười khổ một tiếng.

Hư linh lão gỉa thấy mình liên tiếp hai lần xuất ra điều kiện, cũng không có thể trao đổi thành công, sắc mặt cũng có chút khó coi, hai mắt trừng trừng nhìn Hàn Lập một hồi lâu sau đó mới cười lạnh một tiếng nói:

- Không thể tưởng được ngươi cảnh giới mới chỉ như vậy nhưng thân gia thật quả không nhỏ a. Nếu đan dược cùng pháp bảo ngươi cũng không thiếu thì lão phu cũng chỉ còn cách dùng một phương pháp khiến không thể cự tuyệt để đổi lấy linh nhũ!

------oOo------

Chương 1865: Phệ kim trùng cùng "Phệ kim trùng"

Nguồn: EbookTruyen.Net

- Không thể cự tuyệt?

Hàn Lập nghe xong lời này chợt thấy rùng mình, trong lòng không khỏi có chút ớn lạnh.

Thanh Nguyên Tử cùng Kim Diễm Hậu thì liếc mắt nhìn nhau, trên mặt cùng hiện lên một tia kinh ngạc, vẻ như đã mơ hồ đoán được ra cái gì.

- Ngươi mới nghe xong nãy giờ, hẳn là biết ta là Thái thượng trưởng lão của Phù Du Tộc rồi. Mà Phù du tộc chúng ta có lẽ không cách nào so sánh cùng với hai siêu cấp đại tộc là Giác xi cùng Hải tộc, nhưng trên một phương diện thần thông nào đó có thể nói là ngạo thị được cả Linh giới.

Lão giả vẫn chưa trực tiếp nói cho Hàn Lập vật muốn đưa ra để trao đổi là gì, ngược lại không đầu không đuôi nói một cách cao thâm khó lường. Tiếp theo lão vung trảo về phía trước, toàn bộ những bảo vật đang trôi nổi trên không hóa thành một đoàn linh quang thu hồi vào trong tay áo.

- Khu trùng thuật!

Hàn Lập vừa nghe xong, trong lòng cả kinh, bật dậy nói.

- Ha ha, không sai. Luận về phương diện Khu Trùng Thuật của bổn tộc, tuyệt đối có thể độc bộ cả Linh giới. Dù là các tộc siêu cấp khác trên phương diện này không thể so sánh với bổn tộc. Cái ta muốn dùng để trao đổi chính là phương pháp nuôi dưỡng và thúc dục sinh trưởng của chín chín tám mươi mốt loại linh trùng. Có những linh trùng này tương trợ, đủ để cho ngươi ngạo thị với các đối thủ đồng giai rồi.

Lão giả hãnh diện nói, tiếp theo hai cây ngón tay bắn ra *"phốc phốc"* hai tiếng, hai con linh trùng một tím một lục từ hai cái ngón cái bắn lên trên bàn xoay một vòng.

Hai con linh trùng này, một con ngoài thân ẩn ẩn lôi điện tử sắc lập lòe, một con khác có cái đầu như một con Giao long mỹ lệ được thu nhỏ không biết bao nhiêu lần.

- Đây là sa trùng?

Tức thời Hàn Lập biến sắc, thần sắc có chút quái dị.

- Tử điện trùng cùng Địa giao trùng! Hư Linh huynh, sao ngươi có thể đem hai loại linh trùng bậc này ra để trao đổi.

Kim Diễm Hậu vừa nhìn rõ hai con linh trùng thì có chút kinh ngạc. Vẻ mặt Thanh Nguyên Tử biến đổi, có chút kinh nghi bất định.

- Hừ, các ngươi thì biết cái gì. Nếu là trước kia, tất nhiên Minh Hà thần nhũ không đáng giá để lão phu phải hao tài tốn lực nhưng bây giờ nó hết sức quan trọng đối với lão phu, nhất định phải có được trong tay. Hàn tiểu tử, hai con linh trùng này đều được lão phu tỉ mỉ bồi dưỡng trong mấy vạn năm, có khả năng tranh đấu với một Hợp thể sơ kỳ tu sĩ. Chỉ cần ngươi đáp ứng giao ra linh nhũ, lão phu lập tức có thể hủy bỏ ấn ký nhận chủ, rồi trợ giúp ngươi thu phục chúng nó. Hắc hắc, có thể làm được như thế, chỉ sợ cả Phù du tộc cũng chỉ có một mình lão phu.

Hư Linh lão giả hừ một tiếng, cũng có chút đau xót nói.

- Tương đương với Hợp thể sơ kỳ!

Hàn Lập nhìn hai con linh trùng hít một hơi lạnh đứng lên, không khỏi có chút động tâm. Bất quá trong đầu hắn suy tính, trong linh thú hoàn của mình có đến mấy vạn Phệ kim trùng vẫn chưa có phương pháp khu sử như ý, tâm tư đó lập tức bị dập tắt. Mặc dù thân thể Phệ Kim Trùng không mạnh mẽ bằng hai con linh trùng trước mắt nhưng nếu thật sự tranh đấu, hàng vạn con Phệ kim trùng tất nhiên sẽ cắn nuốt sạch sẽ hai con này một cách dễ dàng.

- Linh trùng của tiền bối thật là kỳ trùng, nhưng trên người vãn bối đã có linh trùng rồi.

Khóe miệng Hàn Lập có chút co quắp, nhưng dưới ánh mắt sắc lạnh của lão giả, một lần nữa cố gắng trả lời.

- Ngươi nói cái gì! Linh trùng của ngươi có thể so sánh cùng với lão phu! Tiểu tử, khả năng nhẫn nại của lão phu đã đến cực hạn rồi, ngươi đừng có ăn nói bừa bãi chọc giận ta.

Trong mắt Hư Linh lão giả chợt lóe lên ánh tàn khốc, trên mặt chợt hiện ra một tầng sát khí nói. Hàn Lập thấy thế trong lòng hết sức run sợ, nhưng chưa kịp nói gì thì Thanh Nguyên Tử như nghĩ tới cái gì, đột nhiên mở miệng nói đỡ:

- Hư Linh huynh không cần tức giận, Hàn tiểu hữu mới vừa rồi nói như vậy cũng không phải là sai. Hắn đúng là có một loại linh trùng khá lai lịch, về danh tính chắc hẳn cũng tương đương các loại linh trùng của đạo hữu.

- Khương huynh, cho dù ngươi ý định bênh vực tên cuồng tiểu tử này cũng không cần tìm ra lý do kém cỏi như vậy. Hắn chỉ là một tên Hợp thể trung kỳ,làm sao so sánh được với linh trùng của lão phu. Huống hồ lão phu tự nuôi dưỡng là những loại linh trùng loại lợi hại nhất. Những kẻ không may gặp qua chúng chắc chắn thế gian không còn nữa rồi. Khương đạo hữu có thể nói rõ thêm không?

Lão giả liếc mắt nhìn Thanh Nguyên Tử một cái, sắc mặt lạnh lẽo nói.

- Ha ha, có lẽ Hư Linh huynh hẳn còn loại linh trùng khác lợi hại hơn, mời lấy ra để trao đổi nữa đi. Nếu chỉ hai loại linh trùng này thì đúng là không đủ để so sánh với linh trùng của Hàn tiểu hữu.

Khóe mắt Thanh Nguyên Tử khẽ nhíu nhưng lập tức cười nói.

- Hắc hắc, thật sự như vậy sao? Khương đạo hữu sợ rằng không biết, lão phu nuôi dưỡng đến bảy mươi hai loại linh trùng. Trừ ra trong đó vài loại hoàn toàn luyện hóa thành bổn mạng linh trùng thì những loại khác có thể lấy ra để trao đổi linh nhũ. Được rồi, để lão phu cho các ngươi đại khai nhãn giới một lần.

Vừa dứt lời, lão giả bên ngoài thân nhất thời hiện lên một tầng hắc khí đem hơn phân nửa thân hình bao phủ vào trong đó, tiếp theo đơn thủ kết quyết, trong miệng nói lẩm bẩm.

Nhất thời xuất hiện các âm thanh trầm thấp phát ra, tự đó bay ra hàng trăm loại linh trùng khác nhau. Có loại trông như hạt đậu, có loại trông như cái đầu, mỗi loại để toát ra khí tức dữ tợn đáng sợ.

- Loại mang đốm vàng này chính là Kim cương trùng, cả người cứng rắn vô cùng, cho dù linh bảo tấn công cũng không mảy may tổn thương. Loại khác có ngũ sắc hào quang bao phủ chính là Sát Tàm, am hiểu cắn nuốt sát khí, lực sinh mệnh nhất tràn đầy, gần như là bất tử chi thân, cho dù có chém thành trăm mảnh cũng có thể trong khoảnh khắc khôi phục như lúc ban đầu. Con kia chính là Huyết Đường Lang nhưng vẫn thường gọi là Quỷ lang, mặc dù thoạt nhìn khí tức không mạnh nhưng chúng thường sống thành đàn, hơn nữa đây là một trong những loại linh trùng hung tàn nhất, một lần có thể cắn nuốt sạch sẽ một con Giao long trưởng thành.

Lão giả vừa chỉ tay vừa giới thiệu về các loại linh trùng hiếm có của Linh giới. Hiển nhiên những linh trùng trên đều là loại hiếm gặp trên Linh giới, thậm chí có những loại là lần đầu tiên Hàn Lập nghe nói đến.

Càng ghê gớm hơn, những linh trùng trên đều đã trưởng thành, nếu một lần nữa nhận chủ thì trong tranh đấu hẳn giúp ích rất nhiều.

- Thế nào, những loại linh trùng ở đây, trước kia các ngươi hẳn đã thấy qua ít nhiều. Hàn tiểu tử, lão phu phá lệ, cho phép ngươi dùng một lọ linh nhũ đổi lấy một loại linh trùng trong đây, như thế là quá hời đối với ngươi rồi. Nếu vẫn không đáp ứng, hơn nữa không giải thích được lý do thì cũng đừng có trách lão phu không khách khí.

Hư linh lão giả chậm rãi nói trong lúc Hàn lập quan sát những linh trùng kia. Hàn Lập nghe vậy trên mặt hoảng sợ, không khỏi nhìn Thanh Nguyên Tử một cái.

- Hàn tiểu hữu, đem linh trùng của ngươi thả ra để Hư Linh huynh xem một lần đi, sau khi xem xong hắn sẽ hiểu nguyên nhân.

Thanh Nguyên Tử suy nghĩ một chút, nhìn Hàn Lập nghiêm mặt nói.

- Vâng, tiền bối!

Trong lòng hoàn toàn không tình nguyện nhưng lúc này không thể cự tuyệt được. Tay áo Hàn Lập rung lên, từ đó phát ra tiếng vù vù, lập tức xuất hiện mười mấy đóa kim hoa từ đó bay ra. Kim hoa khi bay ra khỏi tay áo, trong nháy mắt chợt lóe linh quang, hình dáng nhanh chóng cuồng trướng lên gấp mấy lần, biến thành một loại giáp trùng kim sắc to bằng nắm tay tỏa ra kim quang chói mắt, dường như dùng vàng ròng chế tạo ra.

- Phệ kim trùng! Còn là thành thục thể!

Kim Diễm Hậu nhìn chằm chằm kim sắc giáp trùng, vẻ mặt thất kinh nói.

Thân hình Hư Linh lão giả chấn động, đưa mắt nhìn mười mấy con Phệ kim trùng thì trên mặt hiện vẻ quái dị.

Thanh Nguyên Tử nhìn thấy vẻ mặt lão giả như vậy chợt nhướng mày. Phản ứng của đối phương tựa hồ không giống như suy đoán của lão, mặc dù trong lòng âm thầm có chút kỳ quái nhưng Thanh Nguyên Tử mặt vẫn bất động thanh sắc nói:

- Với kiến thức Hư Linh huynh, hẳn không thể không nhận ra Phệ kim trùng. Hẳn đạo hữu cũng biết, uy danh của chúng chắc chắn hơn so với những linh trùng kia. Cho nên về phương diện linh trùng, ta nghĩ cũng không cần phải trao đổi. Điều này không phải ta chủ tâm khiến Hư linh huynh tức giận, đương nhiên nếu có thể xuất ra loại tốt hơn Phệ kim trùng, lão phu cam đoan không nói thêm gì nữa.

- Linh trùng rất tốt! lại còn là Phệ kim trùng trưởng thành, tốt lắm, ha ha...

Ngoài ý muốn, Hư linh lão giả sau khi đánh giá đám Phệ kim trùng thì ngửa đầu cười rộ lên, bên trong tiếng cười lại tràn ngập vẻ mừng như điên.

Hàn Lập thấy cảnh này, hai mắt không khỏi nheo lại. Thanh Nguyên Tử nhìn chằm chằm lão giả tựa hồ nghĩ ra cái gì, lại khẽ cau mày.

Ánh mắt Kim Diễm Hậu thì chớp động nhìn Hàn Lập, thần sắc có chút phức tạp.

- Hư Linh huynh, ngươi...

- Khương huynh, không cần phải nói gì cả, lão phu cho các ngươi cùng xem một loại linh trùng khác.

Lời nói vừa dứt, lão giả đột nhiên vung hai tay áo, hơn trăm loại linh trùng bên ngoài lập tức bị hắc khí cuốn đến, cuốn vào bên trong cơ thể không thấy bóng dáng.

Cùng lúc lão há miệng phun ra một cái hồ lô màu bạc sáng chói lọi, nó quay tròn chậm rãi đột nhiên mở nắp, phát ra một tiếng tiêm minh, một đám mây nhỏ từ đó phun ra, linh quang chớp động tán ra thành những điểm kim quang, trôi nổi phía trên đại sảnh.

- Không có khả năng!

- Đây là.?

Kim Diễm Hậu cùng Thanh Nguyên Tử vừa nhìn rõ ràng hình dáng đóa kim vân, cơ hồ cùng phát ra âm thanh ngạc nhiên. Hàn Lập nhìn thoáng qua kim quang cũng không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Bao phủ trong kim quang, không ngờ cũng là một con kim sắc giáp trùng, hơn nữa toát ra vẻ dữ tợn dị thường hơn hẳn Phệ kim trùng của Hàn Lập.

- Tiền bối dĩ nhiên cũng có Phệ kim trùng, hơn nữa cũng là thành thục thể

Một hồi lâu sau Hàn Lập trong lòng mới bớt kinh hãi, thở dài nói.

- Không sai, đây cũng là Phệ kim trùng lão phu đã bồi dục hết không biết bao nhiêu năm, mấy trăm năm trước cuối cùng mới tiến lên thể trưởng thành, tổn hao bao nhiêu tâm huyết thì ngươi có thể rõ. Sở dĩ ta muốn có nhiều Minh Hà linh nhũ cũng là muốn dùng cho loại linh trùng này.

- Minh Hà linh nhũ cũng có tác dụng đối với Phệ kim trùng?" Hàn Lập trong lòng vừa động, ngay lập tức hỏi.

------oOo------

Chương 1866: Phệ Kim Trùng Vương

Nguồn: EbookTruyen.Net

- Có thể nói là hữu dụng mà cũng có thể nói vô dụng. Cái này còn phụ thuộc vào linh trùng của ngươi như thế nào!

Ánh mắt Hư linh lão giả không còn sắc lạnh lúc trước, thần tình tươi cười nói.

- Tùy thuộc?

Hàn Lập ánh mắt chợt lóe, có chút nghi hoặc.

- Không sai, nếu Phệ kim trùng chưa đạt đến thể thành thục thì Minh Hà linh nhũ đương nhiên không có tác dụng. Khi Phệ kim trùng đã trưởng thành mà muốn tiến gia thì lại không thể thiếu Minh Hà linh nhũ.

Lão giả thâm ý sâu sắc nói.

- Lại tiến một cấp nữa?

Hàn Lập tựa hồ nhớ tới cái gì, trên mặt lộ ra vẻ giật mình.

- Không sai, cụ thể thế nào lát nữa lão phu sẽ nói tỉ mỉ cùng ngươi. Vạn vạn lần không ngờ ngươi cũng có Phệ kim trùng trưởng thành trong tay. Nếu như vậy, đương nhiên Minh Hà linh nhũ thuộc về ngươi. Lão phu cùng tiểu hữu sẽ làm một cuộc gia dịch khác, bất quá việc này cần phải bí mật nên chỉ có thể trao đổi riêng. Kim Diễm Hậu, Thanh Nguyên Tử. Hai người ngươi không có ý kiến chứ?

Vẻ mặt Hư Linh lão giả hòa hoãn nói với Hàn Lập rồi quay sang hai người kia hờ hững hỏi. Tuy thần sắc bình thường nhưng giọng nói mang ý không thể cự tuyệt.

- Chỉ cần đạo hữu không phải cường hành giao dịch, tại hạ tự nhiên sẽ không để ý.

Thanh Nguyên Tử nhìn thấy hàn quang trong mắt lão lo lắng nói.

- Tại hạ cũng sẽ không để ý! Hư linh huynh, xin cứ tự nhiên.

Kim diễm hậu cũng cười nói.

- Được, lão phu xin thất lễ!

Hư Linh lão giả hài lòng khẽ gật đầu. Đột nhiên một vùng hắc quang chớp động, một tòa lầu các đen bóng cao vút bất chợt hiện ra, bên ngoài được một tầng hắc khí bao phủ, chớp động các loại ấn kí khác nhau, có vẻ thần bí vạn phần.

- Hàn tiểu hữu, ngươi mang cả Phệ kim trùng của ngươi vào Hắc Phong Các của lão phu đi.

Lão giả một tay bấm pháp quyết khiến lầu các trở nên to lớn, sau đó quay lại nói với Hàn Lập. Hắn cũng không quản Hàn Lập có đáp ứng hay không, phất tay đem Phệ kim trùng của mình thu lại, tiếp theo thân hình bỗng chốc thu nhỏ lại như đứa trẻ, thanh quang chợt lóe lên tiến nhập vào trong lầu các.

- Nhị vị tiền bối, vãn bối xin thất lễ.

Hàn Lập trong lòng lo lắng nhưng không thể thay đổi, chỉ có thể hướng sang hai người Thanh Nguyên Tử cười khổ một tiếng.

- Ừm, Hàn tiểu hữu yên tâm cứ theo lời Hư Linh đạo hữu đi, hắn vừa rồi cũng nói không cường ép đến nỗi mất thân phận. Bất quá nếu điều kiện không quá đáng, tốt nhất tiểu hữu nên cân nhắc đáp ứng.

Thanh Nguyên Tử khẽ nhíu mày, dặn dò một hai câu.

- Đa tạ Khương tiền bối chỉ điểm, vãn bối biết cần phải như thế nào.

Hàn Lập trả lời một cách trầm trọng, đem hơn mười con Phệ kim trùng thu lại rồi hóa thành một đoàn thanh quang bay vào trong lầu các. Sau khi Hàn Lập tiến vào, đoàn hắc khí bên ngoài chợt quay cuồng bao phủ toàn bộ toàn lầu các, trong nháy mắt đã không còn cảm ứng được.

- Khương huynh cảm thấy thế nào? Lão quái vật này tính tình cổ quái nhưng thần thông không giả, vạn nhất bên trong có xảy ra vấn đề gì thì ta và ngươi cũng không kịp thời can thiệp.

Kim Diễm Hậu môi khẽ nhúc nhíc truyền âm qua Thanh Nguyên Tử.

- Kim diễm đạo hữu yên tâm. Lão quái vật này tuy bá đạo một chút nhưng từ khi chúng ta kết giao tới nay cũng chưa bao giờ trở mặt. Huống hồ ta nợ Hàn tiểu hữu một ân tình không nhỏ nên muốn chiếu cố một chút, dù thế cũng chỉ trong tình huống cho phép chứ không muốn thực sự đắc tội với lão quái vật này. Nếu không tại hạ cũng không thể tiếp tục ở lại Minh Hà chi địa.

Thanh Nguyên Tử bình thản trả lời.

- Điều này cũng đúng, một thân thần thông của lão quái vật này cho dù đối mặt với cấp Chân Linh cũng có khả năng tự bảo vệ mình. Bản thân ta tự cảm thấy không bằng được. Bất quá, cho dù Phệ Kim trùng thực sự hiếm thấy trên Linh giới thì cũng đâu cần phản ứng thái quá như vậy. Trong khi bản thân hắn cũng có Phệ Kim trùng như thế. Khương huynh có phát hiện được gì không?

Kim Diễm Hậu gật đầu hỏi.

- Khương mỗ làm gì có bản sự đoán được ý nghĩ của lão quái vật đấy. Khả năng lớn nhất là Phệ Kim trùng của Hàn tiểu hữu có tác dụng với hắn mà thôi.

Thanh Nguyên Tử ánh mắt chợt lóe, hàm hồ trả lời.

-Phải không?

Kim Diễm Hậu khóe miệng khẽ nhếch, tựa cười mà không phải cười. Thanh Nguyên Tử cũng cười thâm ý nhưng không nói gì thêm nữa.

Cùng lúc đó, tại một nơi rất sâu trong tòa lầu các, thân hình thu nhỏ Hàn Lập cùng lão giả đang nói chuyện với nhau.

- Hàn tiểu hữu ngồi đi, đây là một loại bảo vật không gian gọi là Hắc Phong Các. Chẳng những lớn nhỏ tùy ý mà còn có khả năng ngăn chặn thần niệm người khác xâm nhập.

Lão giả ngồi đối diện với Hàn Lập, tự tin nói.

- Đa tạ tiền bối, vậy vãn bối không khách khí

Vẻ mặt Hàn Lập cung kính thi lễ, cũng ngồi xuống ghế.

- Trước khi cùng tiến hành trao đổi, ta cần xác nhận một việc. Hàn tiểu hữu, trong tay ngươi có bao nhiêu Phệ Kim trùng trưởng thành, nói cho lão phu số lượng chính xác được không?

Lão giả thầm hưng phấn hỏi.

- Chuẩn xác con số.

Hàn Lập vừa nghe lời này, sắc mặt hơi đổi, không khỏi chần chờ.

- A, yêu cầu vừa rồi của lão phu thật có chút lỗ mãng. Phệ Kim trùng đáng sợ chủ yếu chính là số lượng, không ai muốn cho người khác biết chính xác số lượng. Như vậy đi, hiển nhiên tiểu hữu không muốn nói cho ta, vì thế ta chỉ cần biết số lượng của ngươi có nhiều hơn năm nghìn con không?

Lão giả nhất thời ngẩn ra rồi lập tức sửa lại yêu cầu, ánh mắt không khỏi khẩn trương nhìn Hàn Lập. Hiển nhiên câu trả lời của Hàn Lập rất quan trọng đối với lão.

Hàn Lập nghe vậy tâm niệm chuyển động nhưng vẫn thành thật trả lời. Tuy rằng hắn rất muốn nói *"Không đủ"* nhưng không dám lỗ mãng, chỉ sợ không đúng ý dị tộc nhân trước mặt khiến lão nổi sát tâm chế trụ hắn để kiểm chứng thì mất nhiều hơn được.

- Có hơn năm nghìn con, tốt lắm, nếu đã như thế ta có thể phóng tay mà giao dịch.

Hư linh lão giả mừng rỡ, trong miệng liên tục nói *"tốt lắm, tốt lắm..."*

- Tiền bối, số lượng Phệ Kim trùng có quan hệ gì với điều kiện giao dịch.

Hàn Lập chần chờ một chút rồi hỏi.

- Đương nhiên có quan hệ! Bởi vì lão phu trao đổi ít nhất năm nghìn Phệ Kim trùng trưởng thành trở lên, còn về điều kiện thì ngươi cứ ra giá, chỉ cần lão phu có sẽ không thành vấn đề.

Lão giả hai mắt sáng ngời, tay xoa xoa một cách vô thức.

"Năm nghìn Phệ Kim trùng!" Tuy rằng trong lòng mơ hồ đoán ra được điều gì nhưng khi đối phương nói ra điều kiện, trên mặt Hàn Lập biến đổi lộ ra vẻ giật mình.

- Tiền bối, giao dịch này khiến vãn bối quá khó xử. Năm nghìn Phệ Kim trùng tám chín phần vãn bối tự tay bồi dưỡng ra, ta muốn sau này nếu tiến giai Đại Thừa thì dùng làm đòn sát thủ khi tranh đấu.

- Ừm, nhiều Phệ Kim trùng trưởng thành giá trị rất cao, đúng là hiếm thấy. Nhưng chỉ cần có giá trị thì có thể trao đổi. Cái khác không nói, lão phu còn có thể xuất ra vài loại linh trùng nữa, trong đó có vài loại luận về danh khi không dưới Phệ Kim trùng. Mặc khác, kiện Huyền Thiên tàn bảo kia luận về giá trị chắc chắn hơn năm nghìn Phệ Kim trùng của ngươi.

Vẻ tươi cười trên mặt lão chợt tắt, sắc mặt lạnh lùng nói.

- Tiền bối nói đùa rồi, Linh trùng vừa nãy đều là bổn mạng linh trùng của tiền bối, về phần Huyền Thiên tàn bảo kia khiến vãn bối cực kỳ động tâm nhưng tuyệt không dám mơ được, nếu không chỉ sợ không có phúc dùng. Như vậy đi, xin tiền bối cho biết tại sao muốn dùng nhiều Phệ Kim trùng như vậy, khi đấy vãn bối mới dám quyết định. Có chút khó hiểu là Phệ Kim trùng của vãn bối đã sớm nhận chủ, cho dù có muốn thì phải mất nhiều công sức, hơn nữa số lượng chính xác năm nghìn khiến vãn bối cảm thấy kỳ quái.

Hàn Lập trầm ngâm một chút, tỏ vẻ cực kỳ bất đắc dĩ nói.

- Hừ, lá gan ngươi thật không nhỏ a, dám tìm hiểu chuyện của lão phu!

Hư Linh lão giả hừ lạnh một tiếng, hai hàng lông mày dựng đứng, trên mặt hiện lên một tầng sương lạnh.

- Tiền bối thứ lỗi! Dù sao để đào tạo nhiều Phệ Kim trùng như vậy tiến cấp tới thể thành thục, vãn bối tiêu phí không biết bao nhiêu tâm huyết ở trong đó. Bình thường luôn coi như tính mạng. Nếu không biết rõ ràng ý định sử dụng của tiền bối, vãn bối chỉ sợ rất khó lấy ra nữa trao đổi.

Lần này Hàn Lập dị thường kiên trì nói.

- Hắc hắc, ngươi nói cũng vài phần có lý. Được rồi, lão phu có thể nói cho ngươi biết đại khái mục đích. Nhưng sau khi nghe xong không cho phép cự tuyệt giao dịch. Nếu không.

Hư linh lão giả chuyển động ánh mắt, sau đó nhếch miệng cười trả lời.

- Được, vãn bối đáp ứng.

Sắc mặt Hàn Lập âm tình bất định một hồi lâu, cuối cùng hít sâu đáp ứng.

- Ha ha, Hàn tiểu hữu, đây mới là lựa chọn sáng suốt! Ngươi hãy nghe cho kỹ, lão phu muốn Phệ Kim trùng của ngươi, là tính toán đào tạo ra Phệ Kim trùng vương. Mà muốn sinh ra trùng vương, phương pháp chính là cần số lượng lớn Phệ Kim trùng thành thục thể. Về phần vì sao phải năm nghìn con, là bởi vì trong tay ta đã có năm nghìn con Phệ Kim trùng trưởng thành rồi. Sau khi giao dịch, số lượng thu được vừa đủ dư dả, còn nhiều hơn nữa lão phu cũng không cần.

Lão giả rốt cục nói ra nguyên nhân khiến Hàn Lập động tâm.

- Trùng vương! Tiền bối muốn thu thập Minh Hà linh nhũ có phải để.

Hàn Lập biến sắc, không khỏi bật thốt lên.

- Dùng lượng lớn Minh Hà linh nhũ, tự nhiên cũng là một cách đào tạo ra trùng vương. Bất quá nếu có đủ số lượng thành thục thể Phệ Kim trùng, yêu cầu này thật không cần thiết.

Hư linh lão giả không chút do dự trả lời.

------oOo------

Chương 1867: Dục Trùng Bí Thuật

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thì ra là thế, xem ra muốn đào tạo ra trùng vương, hơn phân nửa là cần một lượng lớn Phệ Kim trùng cho cắn nuốt lẫn nhau mới có thể sinh ra" Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, như có suy nghĩ gì nói.

"Tiểu hữu quả nhiên thông tuệ hơn người, tuy rằng không được đầy đủ nhưng cơ bản là như thế. Bất quá sự tình có quan hệ Phệ Kim trùng vương ngoài vài vị Thái thượng trưởng lão Phù Du tộc chúng ta ra thì người ngoại giới biết rất ít. Vừa rồi tiểu hữu cùng lão phu nói về việc trùng vương nhưng không chút nào bất ngờ, xem ra đã sớm biết được một phần. Nói cho ngươi hẳn là Thanh Nguyên Tử đi. Cũng chỉ có hắn có giao hảo cùng với một vị Thái thượng trưởng lão trong tộc chúng ta mới có thể có biết một phần" Hư Linh lão giả tán thưởng một câu sau, lại cười lạnh nói

"Vãn bối quả thật được nghe qua một lần từ nơi Khương tiền bối. Nghe nói một khi Phệ Kim trùng vương đại thành, thậm chí ngay cả chân tiên tiên giới đều phải tránh lui ba thước, lời này là thật?" Hàn Lập trầm mặc một chút mới chậm rãi hỏi.

"Lời đồn mặc dù có chút khuếch đại nhưng Phệ Kim trùng vương xác thực lợi hại vô cùng, ít nhất lão phu gặp phải cũng tuyệt không muốn đối đầu" Hư Linh lão giả khẽ cười một tiếng nói.

"Thì ra là thế, nhưng không biết tiền bối nếu được linh trùng của vãn bối thì đại khái nắm chắc được bao nhiêu phần có thể đào tạo ra trùng vương!" Hàn Lập gật gật đầu, bỗng nhiên đổi đề tài hỏi lại.

"Nắm chắc một chút!" Lão giả nhíu hai mắt trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng mới chìa hai ngón tay hướng sang Hàn Lập.

"Chỉ mới hai thành. Xác suất này thật sự không tính là cao." Sắc mặt Hàn Lập khẽ biến, trầm giọng trả lời.

" Hừ, tiểu hữu cho rằng Phệ Kim trùng vương là cái gì. Hai thành nắm chắc, đấy là lão phu khổ tâm nghiên cứu dục trùng thuật nhiều năm, đồng thời còn thêm thủ đoạn khác chuẩn bị ở sau mới có thể. Đổi lại là một kẻ khác thì ngay cả một thành cơ hội còn không có. Được rồi, những thứ cần thì ngươi đã hỏi, thậm chí cũng đã vượt qua ước định. Phía sau đạo hữu nên thực hiện ước định đi. Ngươi có điều kiện gì hiện tại có thể trực tiếp nói ra" Nghe thanh âm của Hàn Lập có chút kinh ngạc, sắc mặt lão giả trầm xuống nói.

"Vãn bối sao dám không coi trọng ý của tiền bối. Về phần giao dịch, tại hạ đáp ứng rồi tự nhiên cũng sẽ thực hiện. Về trao đổi thì vãn bối chỉ có hai điều kiện" Trong lòng Hàn Lập tựa hồ đã có quyết định, giờ phút này vừa nghe Hư Linh lão giả nói như thế thì không cần suy nghĩ đáp.

"Thế nào? hai điều kiện, nói thử nghe một chút." Lão giả nghe lời Hàn Lập thì thần sắc khẽ hòa hoãn, gật gật đầu nói.

"Thứ nhất, vãn bối không cần bảo vật khác của tiền bối, chỉ cần lại có thể cấp thêm một ít Minh Hà linh nhũ. Tiền bối vừa đã nói, đã có đủ Phệ Kim trùng thì linh nhũ đối với tiền bối không mấy tác dụng. Như vậy điều kiện này đối với tiền bối không hẳn là khó xử. Thứ hai, vãn bối cũng hiểu được dục trùng thuật, hơn nữa trong tay còn có một chút Phệ Kim trùng sót lại, tự nhiên cũng muốn thử đào tạo một chút về Phệ Kim trùng Vương. Tuy muốn thu gom lại đủ số lượng Phệ Kim trùng cũng không biết là chuyện của bao năm sau nhưng vãn bối vẫn muốn thử một lần. Cho nên muốn một phần đầy đủ bí thuật đào tạo Phệ Kim trùng vương từ tiền bối" Thần sắc Hàn Lập ngưng trọng nhất nhất nói.

Khuôn mặt Hư linh lão giả vốn đang mỉm cười, nghe lời Hàn Lập thì tròng mắt co rụt lại, liền lâm vào trầm ngâm.

"Điều kiện thứ nhất thật ra không khó, ta tuy rằng không thể cho ngươi toàn bộ linh nhũ sở hữu trong tay nhưng có thể cấp cho bốn năm bình. Còn điều kiện thứ hai thì có chút phiền phức. Bí

thuật đào tạo Trùng vương là độc môn bí thuật của Phù Du nhất tộc chúng ta, một số trưởng lão còn không biết được đầy đủ. Hiện tại để lộ cho một ngoại nhân là có chút không ổn" Sau một lúc lâu lão giả nhíu mày mở miệng.

"Chỉ là có chút phiền toái nhưng tiền bối vẫn là có thể làm được. Vãn bối không có nói sai chứ. Hơn nữa tiền bối hẳn là rất rõ ràng, so với bổn mạng linh trùng của tiền bối hay là Huyền Thiên tàn bảo mà nói thì điều kiện của vãn bối xem như bé nhỏ không đáng kể" Hàn Lập mỉm cười, thản nhiên nói.

"Hắc hắc, lời này của tiểu hữu cũng có vài phần hữu lý. Được rồi, lão phu có thể đáp ứng điều kiện của ngươi. Bất quá về điều kiện thứ hai là bí thuật đào tạo trùng vương. Ngươi nhất định phải ở trước mặt lão phu dùng tâm ma phát thề độc, quyết không đem bí thuật này cho người thứ hai biết mới được. Tu vi tới cảnh giới như ngươi rồi, lực ước thúc của tâm ma lại đáng sợ nhất. Một khi làm trái, khi độ kiếp có nhiều khả năng bởi vậy mà ngã xuống. Nếu làm như thế, lão phu có thể làm chủ đem này bí thuật này truyền thụ" Lão giả bỗng nhiên cười nói.

"Không thành vấn đề, điều này hẳn là phải vậy. Vãn bối nguyện ý phát lời thề!" Hàn Lập nghe vậy mừng rỡ vẻ mặt ngưng tụ lấy tâm ma của bản thân phát lời thề ác độc khiến Hư Linh lão giả không còn nghi ngờ.

"Được, chúng ta hoàn thanh giao dịch đi. Đây là mấy bình linh nhũ, tiểu hữu tiếp trước." Lão giả vừa lòng gật đầu rung tay áo lên, nhất thời năm chiếc bình nhỏ xanh biếc chợt lóe, thẳng hướng sang Hàn Lập bay đi.

Sắc mặt Hàn Lập ngưng tụ nâng tay một trảo, đã đem năm bình nhỏ đều tiếp tới trong tay.

Sau đó vừa mở nắp bình, dụng thần niệm đảo qua thì sắc mặt trở nên vui vẻ.

"Tiền bối, đây chính là năm nghìn Phệ Kim trùng thành thục thể, mời tiền bối kiểm tra một phần." Hàn Lập cũng theo trong tay áo lấy ra một cái Linh Thú Hoàn, cổ tay run lên cũng đưa qua.

Tay áo lão giả cuốn một cái, đã đem cái vòng nhận vào trong tay.

Lão không cần mở Linh Thú Hoàn, chỉ đưa ngón tay nhẹ nhàng nhấn một cái lên đó rồi hai mắt khẽ nhắm lại, liền trực tiếp đem thần niệm xâm nhập trong đó.

Một lát sau, trên mặt lão giả liền lộ ra vẻ hưng phấn.

"Không sai, đích xác đều là thành thục thể Phệ Kim trùng, hơn nữa đào tạo so với ta đoán còn tốt hơn vài phần. Tốt lắm, đây là ngọc giản, ngươi giữ gìn cho tốt. Quyết đừng cho người thứ hai nhìn thấy." Lão giả nhẹ thở một hơi sau, hai mắt ngưng lại nói.

Vừa dứt lời một cái ngọc giản sớm đã được chuẩn bị từ trong tay áo bay ra, chớp động mấy lần liền quỷ dị hiện trên đỉnh đầu Hàn Lập.

"Vãn bối sẽ ghi nhớ trong lòng" Sắc mặt Hàn Lập cũng vui mừng, kính cẩn trả lời, liền một tay lấy ngọc giản đưa lên trán.

Trong nháy mắt, từng hàng cổ văn trong ngọc giản cùng một bộ phúc trông rất sống động như tranh vẽ lập tức xuất hiện ở này trong đầu.

Mà Hư Linh lão giả đem Phệ Kim trùng thành thục trong Linh Thú Hoàn thu lại cũng hoàn toàn an tâm, ngược lại dùng tựa tiếu phi tiếu ánh mắt nhìn chăm chú vào Hàn Lập, tựa hồ có chút hứng thú đối với hắn.

Không biết qua bao lâu sau, thần sắc Hàn Lập vừa động, đem ngọc giản trên trán cùng thần niệm tất cả đều thu trở về.

"Thế nào, lão phu cấp bí thuật cũng không có vấn đề chứ?" Lão giả cười khẽ hỏi một câu.

"Vãn bối nào dám nghĩ thế! Tiền bối sở cấp dục trùng bí thuật huyền diệu vô cùng, làm cho vãn bối hiểu ra không ít một số nghi vấn trước kia." Hàn Lập đem ngọc giản thu lại trong tay áo, lúc này cung kính trả lời.

"Ồ, ngươi có thể lĩnh ngộ đại khái trong đó, có thể thấy được tiểu hữu ở khu trùng thuật thật sự trình độ rất sâu. Bất quá lão phu vẫn là muốn khuyên tiểu hữu một câu, Phệ Kim trùng vương kia tuy rằng vô cùnglợi hại nhưng muốn đào tạo ra, cơ duyên cùng tâm huyết thiếu một thứ cũng không được. Tiểu hữu vẫn là lượng sức mà làm là tốt." Lão giả thâm ý sâu sắc nói.

"Đa tạ tiền bối chỉ điểm, vãn bối sẽ lưu tâm" Thần sắc Hàn Lập vừa động nói.

"Ừm, ngươi biết là được. Nếu chúng ta giao dịch đã xong thì ngươi rời Hắc Phong Các trước đi, ta theo sau ra đi. Đừng làm cho Kim Diễm nhị vị đạo hữu chờ lâu." Lão giả gật đầu thản nhiên phân phó.

"Vâng, vãn bối đi trước một bước " Hàn Lập tự nhiên không có gì dị nghị, thi lễ rồi liền hóa thành một đạo thanh hồng bay ra đại sảnh, trong nháy mắt biến mất ở tại bên ngoài hắc khí.

"Hắc hắc, Phệ Kim trùng vương! Chỉ là một Hợp Thể tu sĩ lại dám muốn việc này. Nếu thật dễ dàng đào tạo ra tồn tại có thể so sánh với chân tiên thì chẳng phải Phù Du tộc chúng ta đã sớm xưng bá cả Linh Giới. Bản tộc sở hữu dục trùng thuật nhiều năm như thế, đến nay còn không còn thấy có ai thành công. Tuy mấy bình linh nhũ kia có chút đáng tiếc bất quá có nhiều Phệ Kim trùng như vậy, lão phu luyện chế Vạn Linh tán dùng độ kiếp kia hẳn là tám chín phần có thể thành công. Thân mình Phệ Kim trùng thành thục thể cơ hồ là kim cương bất hoại chi thể, dùng nó luyện chế Vạn Linh Tán thì thật kiên cố không gì phá vỡ nổi. Độ qua phi thăng chi kiếp thật sự có thêm nắm chắc" Lão giả chờ độn quang của Hàn Lập vừa biến thì lập tức nở nụ cười lạnh, thì thào nhỏ giọng vài câu. Tiếp theo một tay Hư Linh lão giả vừa lật chuyển, Linh Thú Hoàn chứa Phệ Kim trùng hiện ra, đơn thủ lão giả kháp quyết hướng sang linh hoàn điểm một chỉ.

Nhất thời linh quang chợt lóe, theo đầu ngón tay trào ra một chút hắc hà, bỗng đem toàn bộ Linh Thú Hoàn hóa thành một mảnh huyền băng màu đen, tản ra hàn khí kinh người.

"Coong coong" hai tiếng!

Tay kia Lão giả mở thành chưởng chớp động, nháy mắt bắn một tấm phù triện màu lam chói lọi lên huyền băng, sau đó sắc mặt mới buông lỏng đem huyền băng thu lại.

Sau nửa canh giờ, hai đạo kinh hồng một vàng kim một xanh từ trong bạch sắc quang mạc thoáng chốc bay ra, xoay một vòng liền nhận ra phương hướng phá không mà đi.

Ở trong độn quang, tự nhiên chính là hai người Hàn Lập cùng Thanh Nguyên Tử.

Hàn Lập và Hư Linh lão giả trước sau đi ra từ trong Hắc Phong Các, không biết có hài lòng hay không nhưng Kim Diễm cùng Thanh Nguyên Tử đều không hỏi bất cứ sự tình gì về giao dịch trong đó của hai người.

Sau khi chuyện phiếm một lát, cùng nhấm nháp cực phẩm linh tửu của Kim Diễm, những người liên can cũng chia ra cáo từ rời đi.

Một đường trên không, hai người cũng không nói chuyện với nhau nhiều mà trực tiếp hướng về Thanh Nguyên Tử động phủ bay đi.

Hơn mười ngày sau, Hàn Lập rốt cục thấy từ xa xa, lờ mờ tòa cự phong cao lớn có chút quen thuộc.

Lúc này độn quang của Thanh Nguyên Tử lại bỗng ngừng một chút, Hàn Lập ngẩn ra, tự nhiêncũng đứng ở chỗ.

"Hàn tiểu hữu, lần này ngươi hẳn là thu được lợi ích gì đó, hơn nữa còn có chút thu hoạch khác. Lão phu xem như trả hết nợ nhân tình của ngươi. Cho nên sau khi trở về, lão phu không định để đạo hữu ở lâu tại chỗ này mà là tính toán lập tức phong sơn, chuyên tâm chuẩn bị đại thiên kiếp lần sau. Chỉ có khi pháp lực Dao nhi tiến giai đến cảnh giới Hợp Thể mới có thể trợ giúp một tay khi ta độ kiếp. Cho nên lão phu muốn đem nàng bế quan. Đan dược đột phá bình cảnh của nó thì lão đã sớm chuẩn bị đầy đủ,

trừ phi nó có thể thuận lợi tiến giai Hợp Thể, nếu không lão phu sẽ không dễ dàng để nó hạ sơn. Hàn tiểu hữu, ngươi có hiểu ý của ta?" Thanh Nguyên Tử bỗng hướng sang Hàn Lập, thản nhiên nói.

------oOo------

Chương 1868: Môn Nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Vãn bối đương nhiên biết rõ ý tứ của tiền bối, tiền bối có thể thay vãn bối hướng Nguyên Dao nhị vị cô nương cáo từ một chút đi. Vậy Tại hạ sẽ không trở về tiền bối động phủ, lúc này trực tiếp rời đi." Hàn Lập nghe xong lời này, thần sắc hơi đổi, trầm mặc rất lâu, vẫn là khẽ thở dài một hơi, hướng Thanh Nguyên Tử liền thi lễ nói.

"Hắc hắc, Hàn tiểu hữu chớ trách lão phu không nói tình cảm, thật sự là thời điểm lúc này Dao nhi cùng tiểu hữu tiếp xúc nhiều cũng không có ích. Nếu là ở chung thời gian nhiều hơn mà nói, khi nàng tiến giai một cửa tâm ma, chỉ sợ rất khó qua. Lão phu không thể không dự phòng một phần." Thấy Hàn Lập đáp ứng, Thanh Nguyên Tử sắc mặt hoà hoãn, hơi thêm giải thích một phần.

"Tiền bối hiểu lầm, vãn bối đối với Nguyên Dao cô nương cũng không ý khác, chỉ là xem trở thành một vị hồng nhan tri kỷ mà thôi." Hàn Lập cười khổ một tiếng, thật không biết như thế nào mới có thể nói rõ ràng việc này.

"Tiểu hữu xem Dao nhi trở thành hồng nhan tri kỷ, nhưng là vị nghĩa nữ này của tại hạ có thể không nhất định là ý tưởng này." Thanh Nguyên Tử hai mắt nhíu lại hạ, tựa tiếu phi tiếu nói.

"Vãn bối không biết giải thích như thế nào, nghĩ đến tiền bối cũng không muốn nghe tại hạ giải thích. Mặc kệ như thế nào, Hàn mỗ lúc này đây có thể thuận lợi lấy được Minh Hà linh nhũ, cũng là ít nhiều nhờ tiền bối mạnh mẽ ủng hộ, ân này tại hạ sẽ ghi nhớ trong lòng. Vãn bối sẽ không muốn lưu lại nơi đây lâu, hy vọng lần sau tái kiến, là lúc tiền bối đã độ kiếp thành công." Hàn Lập hiển nhiên không muốn lúc này dây dưa gì, cúi người hành lễ, cáo từ như vậy.

"Ân, kia Khương mỗ cũng cầu chúc tiểu hữu có thể có cơ hội tiến

giai Đại Thừa chi kỳ!" Thanh Nguyên Tử cũng có chút cảm thấy kính nể đồng dạng hướng Hàn Lập vừa chắp tay.

Hàn Lập gặp tình hình này, gật gật đầu sau, bên ngoài thân linh quang chợt lóe, liền hóa thành một đạo thanh hồng đã đi xa, mục tiêu đúng là chỗ hắn hơn một lần rời đi kia,chỗ không gian vết nứt.

Trước kia hắn tu vi không đủ, còn cần Thanh Nguyên Tử ra tay tương trợ mới có thể theo vết nứt rời đi, nhưng hiện tại đã tiến giai Hợp Thể trung kỳ, bằng lực lượng một người tự nhiên liền có thể dễ dàng phá vỡ khe nứt mà đi rồi.

Thanh Nguyên Tử vạt áo phiêu phiêu ở trời cao trung vẫn không nhúc nhích, thẳng đến thanh quang hoàn toàn ở chân trời cuối chỗ sau khi biến mất, mới phát ra một tiếng gần như thấp không thể nghe thấy than nhẹ:

"Tiểu tử này tiến giai nhanh như vậy, lúc này đây lại được nhiều Minh Hà chi nhũ như vậy, nghĩ đến tiến giai Hợp Thể hậu kỳ tuyệt không thành vấn đề. Nhưng là nếu muốn tiến giai Đại Thừa kỳ, không có một chút cơ duyên, hẳn là rất khó có khả năng. Bất quá này hắn cũng là một cái quái thai, trên người bảo vật cùng bí mật thực không nhỏ, nói không chừng tiến giai Đại Thừa cũng là một chuyện tình có thể.

Lúc này đây, ta coi như là đem hết toàn lực trợ giúp hắn một tay, vạn nhất ngày khác sau cũng thật có thể trở thành Đại Thừa tu sĩ, nói không chừng còn có thời điểm lại mượn dùng người này."

Tự nói xong rồi mấy câu nói đó nói sau, Thanh Nguyên Tử đem ánh mắt khẽ thu lại, cũng độn quang hướng động phủ mà đi.

Gần nửa ngày sau, Minh Hà chi địa một toà vô danh sơn phong, đột nhiên một trận không gian dao động kịch liệt, sau đó u tối sương mù một chút, trống rỗng hiện ra một đạo vết nứt cực lớn màu đen mở ra.

Tiếp theo một tiếng sét kinh thiên, một đạo ngũ sắc quang mạc thoáng chốc từ trên đỉnh ngọn núi bắn mà, chợt lóe lướt qua liền nhập vào giữa vết nứt không thấy bóng dáng.

Tiếp theo không gian dao động bắt đầu nhỏ dần, khe nứt cực lớn cũng chậm rãi di hợp như lúc ban đầu, giống như hết thảy cũng không phát sinh qua bình thường.

Thời gian cực nhanh, hơn ba trăm năm thời gian chợt thoáng qua. Đối với Linh Giới to như vậy mà nói, chừng này thời gian có thể chỉ là nháy mắt công phu mà thôi, nhưng đối với bình thường phàm nhân mà nói, cũng là một cái căn bản thọ nguyên. Về phần đối với người có thể phi thiên độn địa đại thần thông xem ra mà nói, như thế năm tháng cũng là một đoạn thời gian không thể bỏ qua. Tông môn thế gia, thậm chí có thể lợi dụng trong khoảng thời gian này, có thể bước đầu đào tạo ra đại tộc nhân cùng đệ tử.

Bất quá đối với cả Nhân tộc mà nói, ba trăm năm thời gian này lại đủ để mang đến long trời lỡ đất biến hóa.

Hiện giờ sau mấy trăm năm, cả Nhân tộc tam cảnh nơi đã nơi nơi có thể thấy được kết bè kết đội giáp sĩ, cùng một tòa thành lũy cực lớn.

Mà lấy tòa thành thị to lớn này làm trung tâm, một đám kiểu dáng khác nhau pháp trận cấm chế, lại giống như mạng nhện trải rộng các nơi, đem thành thị vây quanh một tầng lại một tầng, đủ có thể làm cho mưu toan tiến công của địch nhân lâm vào tuyệt vọng.

Ở mấy trăm năm trước, đối với bình thường thành thị mà nói căn bản khó gặp Kết Đan,Nguyên Anh tu sĩ,nay lại bắt đầu thường xuyên xuất hiện ở trước mặt phàm nhân, thậm chí có chút cơ duyên tốt, còn có thể ngẫu nhiên thấy Hoá Thần cấp tu sĩ.

Về phần số lượng phàm nhân luyện thể sĩ, trải qua mấy năm nay các thế lực lớn điên cuồng mở rộng, lại liên tiếp thay đổi hoàn thiện, đều trang bị viễn siêu từ trước đến nay võ cụ hoàn mỹ. Mặt khác một ít phàm nhân bách tính ngay cả luyện thể thuật đều không thể tu luyện, cũng sẽ chuyên môn tổ chức đại lượng tráng niên, tu luyện một ít phàm nhân võ học, hảo có thể cường thân kiện thể cũng có một chút lực tự bảo vệ mình.

Mà hết thảy, cơ hồ là phàm nhân bách tính tự nguyện tiến hành. Bởi vì tới lúc này, có quan hệ đến tin tức ma kiếp sắp đến, cho dù là hài đồng ba tuổi đều đã biết được rành mạch

Ở hơn trăm năm trước, ở trong các đại thành thị lớn lại đều tự xuất hiện thánh đảo sứ giả, trực tiếp tuyên bố chuẩn xác đoán trước ma kiếp ở trong hai trăm năm tiến đến, hơn nữa ngưng trọng nói thẳng rõ ràng, lúc này đây ma kiếp khí thế ào ạt, nguy hại to lớn hơn xa trước kia nhiều lần, một cái vô ý thực có thể làm cho cả Nhân tộc như vậy diệt vong. Dưới kinh hãi, cũng đều lấy mấy lần tốc độ cực nhanh chuẩn bị hết thảy thủ đoạn ứng đối. Trong Các phường thị lớn các loại tài liệu cùng linh dược, lại nhanh chóng bị càn quét không còn. Chỉ có các đại tông môn thế gia đều có dược viên, còn có một chút đang gieo trồng linh dược. Mà linh dược cũng cùng linh dược hiếm trước kia gieo trồng bất đồng, phần lớn đổi thành loại thành thục sớm, nhưng lại là tối thường dùng linh thảo linh hoa

Về phần các thế lực lớn trước kia cố hết sức che giấu giấu diếm một vài thứ, lại giống như giếng phun sôi,hiện thế mà ra.

Càng có một chút thế lực, bắt đầu thường xuyên trao đổi một ít bí thuật công pháp cần thiết, mưu toan ở trong khoảng thời gian ngắn khiến cho thực lực của chính mình cao hơn một bậc.

Đương nhiên Nhân tộc này thế lực lớn nhất, tự nhiên vẫn là Thiên Uyên thành cùng tam đại hoàng thành.

Trước kia là nơi tụ tập nhân yêu lưỡng tộc tinh nhuệ, cũng có hơn mười Hợp Thể tu sĩ trấn thủ trong đó, có thể xem vững như thái sơn. Sau còn lại là hội tụ tam cảnh nơi cao giai tu sĩ, cũng có Tam Hoàng tự mình trấn thủ, ở người bình thường trong lòng đồng dạng là bền vững.

Với thưc lực đó, tự nhiên chính là Nhân tộc mười đại tông môn, tam đại Chân Linh gia tộc linh tinh tồn tại, đồng dạng hấp dẫn đông đảo phàm nhân cùng tán tu nhanh chóng hội tụ, ngắn ngủn mấy trăm năm đã đem dân cư tăng vọt hơm gấp mười lần, cơ hồ tới cực hạn bọn hắn có thể nhận.

Không riêng Nhân tộc đối mặt lần này ma kiếp rất có ý đập nồi dìm thuyền, mặt khác Yêu tộc cùng phụ cận mấy ngoại tộc cũng đều đồng dạng động viên cả tộc đứng lên. Các tộc tại đây trong ba trăm năm, lại thường xuyên phái ra sứ giả cho nhau truyền lại một ít cùng ma kiếp tương quan tin tức quan trọng hơn, cũng đã khởi một trăm hai mươi phần tinh thần đối mặt ma kiếp lần này.

Ở nơi này toàn bộ dân giai binh, ở cách Thiên uyên thành không xa trong một mảnh sơn mạch, ước chừng có ba bốn trăm tu sĩ tụ tập ở đỉnh một ngọn núi, đang tập trung tinh thần nghe một bạch y nữ tử ngồi xếp bằng ở trên cự thạch, giảng thuật một thiên công pháp thâm ảo dị thường.

Cô gái này tuổi nhìn như không lớn, chỉ có bộ dáng mười bảy mười tám tuổi, nhưng là bên ngoài thân hình có một tầng màu trắng ngà liên ảnh bao vây lấy, trên vầng trán có một đóa liên hoa màu thâm lam bộ dáng như được khảm vào trong, làm cho nàng càng phát ra vẻ thanh lệ thoát tục, giống như thiên thượng tiên tử không nhiễm bụi trần bình thường.

Mà tu sĩ nghe đạo ở đây, tuy rằng nam nữ lão ấu đều có, nhưng là hơn phân nửa đều là đạo trang, mặt khác hơn một nửa cùng lam bào bối kiếm, tựa hồ cũng là đồng chúc tông môn bình thường.

Bất quá tu vi những người này, hiển nhiên cũng không tính rất cao, chỉ có ít ỏi mấy người là Kết Đan tu vi, đại bộ phận mọi người là Trúc Cơ kỳ tu vi.

"Tốt lắm, hôm nay giảng đạo liền đến nơi này. Tiếp theo bắt đầu bài giảng sẽ ở ba tháng sau, là sư bá các ngươi, tự mình giảng thuật ngũ hành chi đạo cho các ngươi. Hiện tại có thể ly khai." Ước chừng một lúc lâu sau, mỹ mạo nữ tử rốt cục đem pháp quyết nói xong, sau đó bình tĩnh hạ lệnh trục khách.

"Cẩn tuân sư cô pháp chỉ!" Mấy trăm tu sĩ nghe vậy, thần sắc cảm thấy kính nể đang hướng nữ tử đại lễ chiêm ngưỡng một chút, sau đó mới cung kính hoặc thúc dục Pháp khí, hoặc trực tiếp khống chế pháp bảo rời đi.

Bạch y nữ tử, nhìn những người này đi xa độn quang, bỗng nhiên đại mi khẽ nhíu, hướng một bên đại thụ thản nhiên nói một câu:

"Hải sư huynh, đệ tử này rõ ràng là ngươi cùng Khí Linh tử sư huynh sở thu, lại cố tình bảo sư muội đến thay ngươi giảng bài, ngươi không biết là hơi có điểm quá đáng sao?"

"Bản Đại Thiếu lúc trước cũng không nghĩ tới thu cái gì đệ tử, còn không phải là kế hoạch lớn của Đại sư huynh, mới nhận như vậy một đống lớn phiền toái. Huống hồ, sư muội lấy thần dẫn đại pháp giảng đạo,nếu cảm thấy, có thể sánh bằng mạnh hơn gấp trăm lần ta cùng Đại sư huynh. Nếu không chừng này môn nhân cũng sẽ không ngắn ngủn mấy trăm năm, còn có tiến bộ kinh người như thế. Ngay cả Kết Đan tu sĩ đều xuất hiện mấy người." Đại thụ bạch quang chợt lóe, một người mặc lam bào tuấn mỹ nam tử xuất hiện ở nơi đó, cũng thần tình vui cười nói.

"Những đệ tử đó tiến bộ giống như thế này, không là tiểu muội công lao, hơn phân nửa đều là công lao đan dược sư phó trước kia ban tặng còn sót lại. Đan dược này, ta đều đã không dùng được, nhưng thật ra tiện nghi cho đệ tử hai người các ngươi. Bất quá Khí Linh tử sư huynh nhận lấy một ít đệ tử, là vì làm cho kế thừa vụ hải xem có thể phát dương quang đại, ngươi cần gì phải cũng đi theo náo nhiệt này." Bạch y nữ tử vẫn không có tức giận nói.

"Chuyện này căn bản không thể oán ta, đều là Khí Linh tử lúc trước cố ý kích ta, mới có thể trở nên như thế." Lam bào nam tử mày ủ mặt ê dưới, hoàn toàn kêu oan nói.

"Hắc hắc, Nhị sư đệ lời này nói có thể là có chút trái lương tâm. Cũng không biết lúc trước là ai nghe được nhiều như vậy đệ tử gọi là sư phó, miệng vẫn đều không thể khép lại." Một tiếng cười khẽ theo phụ cận một khác khỏa phía sau cây truyền ra, tiếp theo linh quang chợt lóe, một gã mặc hoàng bào đạo sĩ cũng quỷ dị hiện lên mà ra.

Ba người này đúng là Hàn Lập ba gã ký danh đệ tử, Bạch Quả nhi, Khí Linh tử cùng Hải Đại Thiếu

Ba trăm năm không thấy, ba người khuôn mặt tuy rằng cùng trước kia không chút thay đổi, nhưng thần thái hơi thở lại cùng trước kia hoàn toàn bất đồng.

------oOo------

Chương 1869: Ma Ban hàng thế

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bạch Quả Nhi cùng Hải Đại Thiếu rõ ràng chỉ có tu vi Nguyên Anh Sơ kỳ nhưng Khí Linh Tử còn hơn hai người, đã là một tu sĩ Nguyên Anh Trung kỳ.

"Phải rồi, sư muội. Lại nói tới sư phụ. Hai trăm năm trước, sau khi lão nhân gia trở về từ Man Hoang thế giới thì lại lập tức bế quan không ra, chẳng lẽ quả thật sư phụ có ý định tiếp tục trùng kích bình cảnh Hợp Thể Hậu kỳ hay sao!" Đột nhiên thần sắc Hải Đại Thiếu bỗng trở nên nghiêm nghị, hỏi.

"Ta cũng không rõ điều này lắm. Hiện tại nơi sư phụ bế quan bị tầng tầng cấm chế bao vây, ngay đến Băng Phượng sư cô cũng không thể mảy may đến gần. Xem ra nếu người không có ý định trùng kích vào hậu kỳ thì hẳn cũng đang tu luyện một loại đại thần thông khó lường nào đó. Bởi vậy lúc này không muốn để chúng ta quấy rầy" Bạch Quả Nhi suy nghĩ một chút rồi trả lời.

"Năm đó sư phụ tiến giai từ Hợp Thể Sơ kỳ đến Trung kỳ cũng chỉ cần mất ba bốn trăm năm gì đó. Nếu lần này lại trong khoảng thời gian ngắn mà thành công tiến giai đến cảnh giới hậu kỳ. Dù vẫn biết không thể lấy tu sĩ cùng giai so sánh với lão nhân gia nhưng cũng không khỏi quá mức khủng khiếp đi!" Hải Đại Thiếu không biết nghĩ đến điều gì, đột nhiên mở miệng nói.

"Nếu lần này quả thật sự phụ có thể tiến giai hậu kỳ, bất kể là đối với ba người chúng ta hay là cả Nhân tộc đều là chuyện vô cùng may mắn rồi. Bất quá, ta nghĩ chuyện này khả năng cũng không lớn. Dù sao từ Hợp Thể Trung kỳ đến Hậu kỳ, rõ ràng cần phải có pháp lực khổng lồ mới có thể tiến giai. Bình thường cũng cần ít nhất một hai ngàn năm không ngừng khổ tu. Mới chỉ có mấy trăm năm, quả thực không đủ để ngưng luyện ra đầy đủ pháp lực." Khí

Linh Tử sờ cằm, lắc đầu nguầy nguậy ra vẻ không đồng tình, nói.

"Hừ, đại sư huynh. Ngươi cũng biết sư phụ không phải người thường, cần gì phải lôi con đường tu luyện của loại tu sĩ bình thường ra để đánh giá sự tiến cảnh của sư phụ. Theo ta thấy hẳn là sư phụ phải có chút nắm chắc mới bế quan như thế. Hơn nữa, trong khoảng thời gian này. Thiên Uyên Thành cùng với Tam Hoàng và một số thế lực khác thường xuyên phái người tới bái phỏng sư phụ, chúng ta đem tin tức truyền tống vào trong thì người không mảy may hồi âm trở lại. Có thể thấy sư phụ đang dốc toàn tâm vào việc tu luyện, không muốn bất cứ chuyện gì quấy ầy." Trong đôi mắt đẹp của Bạch Quả Nhi lóe lên một tia dị sắc, nói với vẻ hoàn toàn khẳng định.

"Xem ra trong ba người chúng ta thì Bạch sư muội có lòng tin lớn nhất đối với sư phụ. Bất quá những chuyện như thế này chúng ta đã phân tích bao nhiêu lần rồi mà căn bản là không thể đưa ra bất cứ kết luận nào. Huống chi không biết lần này sư phụ bế quan cần bao nhiêu thời gian mới xuất quan. Trong khi đó Ma Kiếp chỉ còn nhiều lắm là vài chục năm nữa sẽ hàng lâm rồi. Sư phụ cho dù có nắm chắc đi chăng nữa, sợ rằng khi Ma Kiếp đến cũng không thể nào không xuất quan ứng đối rồi." Khí Linh Tử khoát khoát tay, nói.

"Điều này cũng phải. Nếu như vậy thì quả thật đáng tiếc, nếu Ma Kiếp hàng lâm chậm hơn một thời gian nữa thì cho dù sư phụ không đột phá bình cảnh thì tu vi lại đại tiến thêm một bước." Vẻ mặt Hải Đại Thiếu đầy tiếc nuối, nói.

"Được rồi, sư phụ tu luyện ra sao cũng không phải chuyện để lũ đệ tử chúng ta có thể tùy ý bình phẩm. Những gì chúng ta nên làm bây giờ là ở trong Ma Kiếp bảo trụ cái mạng nhỏ của mình. Phải rồi sư muội, chi bằng ngươi cũng gia nhập vào Thiên Uyên Thành đi. Dù sao một khi Ma Kiếp hàng lâm thì cả Nhân tộc cũng chỉ có Thiên Uyên Thành an toàn nhất. Nể mặt sư phụ, hẳn những trưởng lão kia cũng sẽ kính trọng vài phần đối với sư muội." Khí Linh Tử quay về phía Bạch Quả Nhi thần sắc nghiêm túc nói.

"Khí Linh Tử sư huynh nói rất phải. Ta cùng với sư huynh đã

quyết định một khi Ma Kiếp bộc phát sẽ di dời tất cả các môn hạ đệ tử vào trong Thiên Uyên Thành. Mặc dù chỉ làm vệ sĩ cấp thấp nhất nhưng có hai người chúng ta chiếu cố, hẳn sẽ không bị đem ra sử dụng như pháo hôi. Nếu có sư muội cũng đến giúp thì tự nhiên lại càng tốt rồi." Hải Đại Thiếu khẽ cười, nói.

"Thiên Uyên Thành?" Cặp lông mày Bạch Quả Nhi khẽ nhíu, lộ ra vẻ trầm ngâm.

"Sao vậy, phải chăng sư muội còn có dự định gì khác chứ? Chuyện này tốt nhất nên sớm quyết định đi, dù sao trước khi sư phụ bế quan đã nói với chúng ta, một khi Ma Kiếp bộc phát người còn có đại sự khác phải đi làm, không thể nào lưu ba người chúng ta ở bên." Khí Linh Tử quan tâm hỏi lại.

"Thật không phải với nhị vị sư huynh. Trước đó không lâu ta nhận được thư phụ thân gửi cho. Tất cả mọi người trong phái của tổ mẫu đều đã di dời vào trong Huyền Vũ hoàng thành. Phụ thân cũng muốn ta về bên đó. Mà tiểu muội cũng chỉ có mấy thân nhân này nên cũng không muốn sau khi Ma Kiếp bộc phát còn sẻ nghé đôi nơi, lo lắng lẫn nhau nữa." Bạch Quả Nhi sau một hồi cân nhắc, rốt cục cũng nói ra quyết định của mình.

"Thì ra là như vậy. Sư muội có thân nhân mong ngóng, đúng là không nên chia lìa ở hai nơi. Bất quá cũng may Huyền Vũ hoàng thành xem như là nơi an ổn đáng tin cậy. Nếu sư muội đến đó thì ta nghĩ hẳn cũng khá an toàn." Hải Đại Thiếu chợt hiểu ra, nói.

"Nếu Bạch sư muội đi Huyền Vũ Hoàng Thành thì chi bằng mang theo Liễu Phong cùng với Phù Vân. Hai người bọn họ nói gì thì cũng là tu sĩ Kết Đan, đi theo bên cạnh sư muội chắc là cũng có khi hữu dụng." Khí Linh Tử bỗng nhiên nói.

"Liễu Phong cùng Phù Vân đã là đệ tử đắc ý nhất của sư huynh, làm sao sư muội dám mang theo bên người để sai sử chứ. Sư huynh yên tâm, không phải ở bên cạnh ta còn mấy tên nha đầu đi theo hay sao. Các ả theo ta cũng được một thời gian rồi, mặc dù còn chưa Kết Đan nhưng tu vi Trúc Cơ kỳ thì có thể có đôi chút hữu dụng" Ánh mắt Bạch Quả Nhi khẽ đảo, hé miệng cười nhẹ, nói.

"Ha ha, nếu sư muội đã nói thế, ta với Hải sư đệ đây có nói nữa cũng. " Khí Linh Tử khẽ cười một tiếng rồi cũng không nói thêm gì nữa.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một tiếng sét từ trên không trung gần đó truyền tới, tiếp đó cả trời đất cũng khẽ rung động, ngọn núi dưới chân đột nhiên rung lên, phát ra những âm thanh ầm ầm.

Cả ba người Bạch Quả Nhi đều là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, chút rung động nhỏ nhỏ này đương nhiên không thể làm họ để tâm chút nào. Đang vững vàng đứng ở chỗ cũ nhưng trong phúc chốc sắc mặt cả ba người bỗng đại biến, không hẹn mà cả ba đều nhìn về phía trời cao.

Chỉ thấy lúc trước bầu trời xung quanh còn vạn dặm trong xanh không một gợn mây. Hiện giờ lại xuất hiện thêm một khối như một cái bớt chàm khổng lồ lớn chừng gần một dặm, rồi sau đó nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh, đồng thời từ bên trong cái bớt chàm có một truyền ra những dao động mãnh liệt lan ra khắp bốn phương tám hướng.

Chỉ trong chốc lát, bớt chàm kia điên cuồng lớn lên gấp ba, bốn lần, rồi một tầng mịt mờ kia dường như khiến cho toàn bộ thế gian trở nên ảm đạm, phảng phất như đang có thứ gì đó đang nhanh chóng ăn mòn cả bầu trời.

"Ma ban! Đúng nó rồi, cái này nhất định đúng là Ma ban trước khi Ma Kiếp hàng lâm!" Sắc mặt Hải Đại Thiếu trắng bệch, bỗng nhiên hắn lớn tiếng hô.

Ánh mắt Bạch Quả Nhi cùng Khí Linh Tử cũng đang nhìn chằm chằm vào Ma ban trong không trung, thần sắc cũng cực kỳ khó coi.

"Đúng chính xác là Ma ban rồi, không giả, không ngờ được là Ma Kiếp hàng lâm so với dự đoán còn sớm hơn một chút." Bạch Quả Nhi lẩm bẩm nói.

"Cái này cũng không nhất định là Ma ban, nói không chừng là

những thiên tượng khác giống nó mà thôi. Phải hay không thì còn cần người từ Thiên Uyên Thành đến chính thức xác nhận một chút mới được." Khí Linh Tử thở dài một hơi, sắc mặt cuối cùng cũng khá hơn một chút, nói.

"Hừ, cái này thì cần gì xác nhận. Nếu quả thật là Ma ban mà nói thì cả địa vực chắc chắn sẽ không chỉ có một chỗ này." Hải Đại Thiếu lắc đầu nói.

"Điều này cũng đúng! Nếu chuyện này là thật thì tất cả mọi người trong Tam Cảnh sẽ biết đến ngay" Khí Linh Tử im lặng một chút rồi trả lời.

"Nhị vị sư huynh cũng không cần quá lo lắng, Ma Ban xuất hiện chỉ cho thấy là Ma giới xâm thực mới vừa bắt đầu thôi, quá trình này cực kỳ chậm chạp. Theo như ghi chép, cho đến khi lực ở mặt biên yếu đến mức mà Ma tộc có thể xâm nhập Linh giới thì còn ít nhất là nửa năm. Có khoảng thời gian này để chuẩn bị, Nhân tộc chúng ta cũng sẽ không bị luống cuống tay chân" Ánh mắt Bạch Quả Nhi khẽ chuyển, nói.

"Nói thế cũng không sai, nhưng Ma tộc cũng có thể thong dong ở nơi có Ma ban triệu tập nhân thủ, những đợt công kích đầu tiên tuyệt đối sẽ hung mãnh vô cùng, không biết có bao nhiêu thành trì có thể qua khỏi được đây." Khí Linh Tử cười khổ nói.

Bạch Quả Nhi cùng Hải Đại Thiếu nghe vậy liền biến sắc mặt, càng trở nên khó coi hơn.

Cũng vào lúc này, ở phía chân trời có tia sáng lóe lên, một chiếc kim sắc phi chu cũng liền bắn về phía này.

Trên chiến thuyền dài hơn mười trượng này, có mười vệ sĩ mặc chiến giáp xanh đen trong suốt đang đứng đầy, ai nấy thần sắc cũng đều ngưng trọng.

Sau khi chiến thuyền dừng lại bên dưới bớt chàm khổng lồ một chút thì những giáp sĩ kia ồ ạt bay lên bầu trời, lóe lên rồi biến mất. Trong giây lát bọn họ đã đến gần chỗ bớt chàm, sau đó hoặc là ném ra từng kiện trận kỳ, trận bàn, hoặc là lấy ra một số pháp khí hình dạng quái dị chỉ vào đó và điên cuồng thúc dục.

Tức thì trên bầu trời lấp lánh linh quang, vô cùng đẹp mắt.

Ở phía xa vẫn có độn quang liên tiếp hiện ra, tựa hồ vẫn còn có nhiều tu sĩ đang ùn ùn kéo đến nơi này.

"Đi thôi, vệ sĩ tuần tra của Thiên Uyên Thành rồi, chúng ta lập tức trở về động phủ, trước hết đem việc này nói cho sư phụ rồi tính" Khí Linh Tử trầm giọng nói.

Hai người Bạch Quả Nhi đương nhiên không có ý kiến, lập tức gật đầu đồng ý, cũng tự thao túng độn quang nhắm về một ngọn núi phía xa bay đi.

Lúc này trong một gian mật thất đang có bạch quang nhàn nhạt lập lòe không ngừng, có một tòa cự đỉnh cao ngang đầu người đang vững vàng ở chính giữa.

Mà vây quanh đỉnh này lại có ba tên *"Hàn Lập"* đang khoanh gối ngồi trên bồ đoàn, tất cả đều nhắm nghiền hai mắt không nhúc nhích.

Trong ba tên Hàn Lập, một tên kim quang lấp lánh, ở bên ngoài thân có một cỗ hắc khí quấn quanh không ngừng lưu chuyển, một tên da thịt màu xanh lục nhạt, toàn thân hừng hực tử khí (khí màu tím), người cuối cùng thì hai tay khẽ đặt trên đùi nhưng sau lưng có một vầng sáng kim sắc lưu chuyển không ngừng. Hơn nữa khi vầng sáng này căng ra co lại thì có thể thấy vô số kim văn ẩn hiện bên trong đang quay cuồng không ngừng.

Mà ở trung tâm của vầng sáng này lại có bảy mươi hai thanh tiểu kiếm xanh biếc đang không ngừng truy đuổi lẫn nhau.

Bỗng đột nhiên ba Hàn Lập đồng thời mở mắt, cánh tay đang hạ ở trên đùi bỗng nhiên đồng loạt nhấc lên hướng về phía cự đỉnh nhẹ nhàng vỗ một cái.

"Oanh" một âm thanh vang lên, nắp cự đỉnh bắn tung lên trời, tiếp đó có tiếng vù vù phát ra, lại có vô số sợi tơ trắng từ trong đỉnh

tỏa ra ngoài.

"Đi" ba tên Hàn Lập, lại một lần nữa vươn một ngón tay hướng cự đỉnh trong không trung điểm một cái.

Ở miệng đỉnh nơi bắn ra bạch tơ nhưng chúng nhất thời như thể đụng phải một tấm bình chướng vô hình, rối rít run rẩy rồi dừng ở chỗ cũ, lại bị cứng rắn cấm chế ở trong không trung.

Đúng lúc này từ trong đỉnh có âm thanh vù vù phát ra, mười mấy đoàn kim quang lóe lên rồi bắn ra, đó là hơn mười con bọ cánh cứng lớn chừng nắm tay, trên lưng mỗi con đều phát ra kim quang chói lọi, cũng trải rộng các vằn màu tử kim. Đồng thời ở phần bụng phía dưới lại trở nên trong suốt có thể nhìn thấu, phảng phất như là hổ phách.

Dường như những con bọ cánh cứng này đều hung hãn dị thường, vừa mới bay ra khỏi đỉnh lập tức đã nhe hết răng nanh nhào tới cùng một chỗ, như thể đang muốn cắn nuốt hết thảy đồng loại của chúng vậy.

Trong nháy mắt, ở miệng cự đỉnh phát ra những âm thanh chói tai, từng trận sát khí kinh người tản ra khắp nơi.

Ba tên Hàn Lập thấy vậy liền quát to một tiếng, từ trên ngón tay bỗng có linh quang lấp lánh, từng đạo pháp liên tục bắn về phía những con linh trùng này.

------oOo------

Chương 1870: Hậu tuyển Trùng Vương

Nguồn: EbookTruyen.Net

Những linh trùng kia sau khi bị những pháp quyết kia đánh lên liền lập tức bị bức bách tách ra nhưng trong miệng không ngừng gào thét bất mãn.

Tiếp đó miệng ba tên *"Hàn Lập"* lại lẩm bẩm gì đó, pháp quyết trong tay lại càng biến hóa không ngừng.

Mười mấy con bọ cánh cứng vằn tím dường như đang bị cấm chế nào đó khống chế tâm thần, trong lòng hoàn toàn không muốn nhưng cũng đành vỗ hai cánh về phía sau, hung hăng ồ ạt lao về phía bạch tơ đã được phóng ra từ trước đó, há to miệng cắn nuốt.

Tốc độ cắn nuốt của những con bọ cánh cứng này kinh người cực kỳ, bạch tơ vốn dĩ còn đang dày đặc nhưng trong chốc lát đã bị cắn nuốt sạch sẽ.

Tên *"Hàn Lập"* da thịt lục nhạt thấy vậy đột nhiên há miệng, lại phun ra vô số điểm ngân quang.

Những ngân quang này bất quá chỉ lớn chừng hạt đậu, nhưng vừa rơi vào trong cự đỉnh màu xanh thì lại dần dẫn huyễn hóa ra mấy chục đóa hoa màu bạc lớn chừng bàn tay. Cánh hoa lóng lánh ngân quang, trải rộng những vằn đỏ như màu máu, thoạt nhìn hết sức quỷ dị.

Mười mấy con bọ cánh cứng vừa thấy những ngân hoa này lại phát ra âm thanh vui sướng, một lần nữa lại bổ nhào về phía trước, từng đó ngân hoa trong khoảnh khắc lại bị cắn nuốt mà biến mất.

Bất quá mỗi khi có một đóa ngân hoa biến mất, lại có thêm một đóa lặng lẽ hiện ra.

Sau chừng thời gian một bữa cơm, số ngân hoa mà những con bọ cánh cứng nuốt vào rốt cuộc cũng phải lấy đơn vị hàng ngàn mà tính. Nhìn thì hoa văn màu tím trên thân thể bọ cánh cứng lưu chuyển mơ hồ lớn hơn một vòng so với lúc trước.

Mà lúc này, tên *"Hàn Lập"* kim quang chói lọi đột nhiên mở hai mắt, từ trong con ngươi màu huyết hồng lại phun ra từng đoàn lửa đen, chỉ sau mấy chớp mắt chúng đã hóa thành một biển lửa đen, đem hơn chục con linh trùng kia cũng hoàn toàn bao bọc vào trong.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Những linh trùng này há lớn cái miệng, lại liên tục phun ra nuốt vào những ngọn lửa đen này. Cứ mỗi lần chúng phun ra nuốt vào như vậy, những ngọn lửa màu đen lại giảm đi một chút. Chẳng mấy chốc, tất cả lửa đen đều bị những con bọ cánh cứng này nuốt hết vào trong bụng, một tia cũng không sót.

Lúc này, trong miệng tên Hàn Lập còn lại quát khẽ một tiếng, hai tay áo đồng thời vung lên. Bỗng có hai tiếng sét từ đó truyền ra, tiếp đó kim quang lóe sáng, hai đạo kim hồ to chừng miệng chén bắn ra, lóe một cái liền hóa thành hai tấm lôi võng lần lượt rơi xuống, chụp lấy toàn bộ mười mấy con bọ cánh cứng kia.

Sau một tiếng nổ lớn *"Ùng ùng"*. Hai tấm lôi võng liền hóa thành vô số điện hồ nhỏ li ti. Kim sắc điện quang vẫn còn đang chớp tắt không ngừng thì những điện hồ này đã bao phủ lấy toàn bộ đám bọ cánh cứng.

Nhưng nếu tỉ mỉ nhìn lại thì những linh trùng màu vàng kia mặc dù bị điện hồ điên cuồng đánh lên thân mình, nhưng những vằn tím trên người cứ chớp tối chớp sáng không ngừng. Hơn nữa còn dang rộng chi chân, để mặc cho những điện hồ kia càng đánh nhiều hơn lên thân mình, dáng vẻ cực kỳ thích thú.

Bọn chúng ở trong điện quang lóng lánh đến một sợi lông cũng không hề hấn gì.

Không biết qua bao lâu, kim sắc lôi quang nọ rốt cục cũng dần dần thu liễm rồi biến mất. Tên Hàn Lập ở đỉnh đầu có vầng kim quang đang chuyển động không ngừng cũng mở hai mắt. Bảy mươi hai thanh tiểu kiếm màu xanh ở trong vầng sáng phía trên đỉnh đầu đồng thời khẽ run lên rồi hóa thành vô số tơ xanh bắn về phía trước, trong nháy mắt thế công kích đã đến trước mặt mười mấy con linh trùng nọ.

Có những tiếng nổ lớn *"Đương đương"* phát ra. Những tơ xanh này chém lên người những con bọ cánh cứng kia dường như chém lên những khối tinh cương. Mặc dù liên tục đánh bay chúng đi, nhưng thanh quang to lớn lại không mảy may lưu lại chút dấu vết trên người chúng.

Mười mấy con linh trùng gặp phải đợt công kích này nhất thời trong miệng phát ra tiếng kêu chói tai. Cả đám đều trở nên vô cùng phẫn nộ, tiếp đó chúng dang rộng hai cánh, thân hình trong phút chốc bỗng trở nên mơ hồ, lập lòe chớp sáng không ngừng phía trên cự đỉnh.

Mặc dù những tơ xanh kia nhanh như thiểm điện nhưng một khắc sau đó cũng rối rít thất bại, căn bản không tài nào chém trúng những con linh trùng thân hình bỗng nhiên trở nên vô cùng quỷ dị kia.

Hàn Lập phóng ra thanh tơ đang đứng ở phía xa ở phía xa lại trầm sắc mặt xuống, một tay bấm niệm pháp quyết, hướng tới thanh tơ ở cự đỉnh khẽ điểm một cái.

Sau một tiếng trầm muộn như chuông vang lên, ở mặt ngoài cự đỉnh bỗng chốc hiện ra vô số phù văn, đồng thời một cỗ lực lượng vô hình từ đó phát ra. Những con bọ cánh cứng kia vốn đã hóa thành một làn khói nhẹ, chỉ sau một khắc đã bị ép hiện nguyên hình. Đồng thời ở phía dưới đôi cánh của chúng phát ra kim quang chói mắt, tốc độ phi độn bỗng chốc trở nên giống như sên bò vậy.

Những thanh tơ do tiểu kiếm màu xanh biến thành kia dưới tác động của cỗ lực lượng vô hình này không hề giảm tốc độ mà lại như cá gặp nước, độn tốc trong phút chốc tăng vọt vài phần.

Thanh ti chớp động, cả không trung phía trên cự đỉnh bỗng hoàn toàn biến thành một vùng sáng màu xanh.

Mười mấy con bọ cánh cứng vằn tím ở trung tâm sâu trong vầng sáng giống như hồng tâm bất động, đồng thời bị hàng trăm thanh tơ đồng loạt đánh tới.

Tức thì có tiếng như kim khí va chạm lẫn nhau, thậm chí giống như cuồng phong bạo vũ không ngừng vang lên!

Trong phút chốc, bên ngoài thân mười mấy con linh trùng có chớp sáng thanh quang khiến người khác không thể nhìn thẳng, nhưng từ trong truyền ra những tiếng kêu vang the thé mà lại vô cùng lọt tai.

Ba tên Hàn Lập thấy vậy thần sắc vẫn bất biến, trong ba người có hai người lại nhanh chóng tự bấm độn pháp quyết, mãnh liệt rót pháp lực vào cự đỉnh.

Người cuối cùng thì trên mặt có một tầng thanh khí che phủ, đang không ngừng điên cuồng thúc dục những tơ kiếm màu xanh kia.

Nhất thời, ở trong mật thấy chỉ nghe những âm thanh *"vèo vèo"* xé gió cùng với những tiếng ầm ầm nổ vang.

Không biết qua bao lâu sau, đột nhiên tên Hàn Lập đang thả ra kiếm tơ màu xanh kia hai mắt nhảy dựng, một ngón tay điểm về hư không phía đằng xa ra một chỉ.

Tức thì những tơ xanh kia ngừng lại một chút rồi lại một lần nữa huyễn hóa thành bảy mươi hai thanh tiểu kiếm màu xanh, lóe lên rồi bắn ngược bên này.

Vầng sáng kim sắc ở đỉnh đầu hắn vốn dĩ đang co giãn không ngừng lại khẽ xoay một vòng, tất cả các phi kiếm đã bị thu lại một cách quỷ dị không thấy đâu nữa.

Tiếp đó bản thân vầng sáng kia sau một tiếng *"Phanh"* cũng tán loạn biến mất.

Mà cùng lúc đó, hai gã Hàn Lập khác cũng thay đổi pháp quyết. Ngoài thân chớp động linh quang tự thu công pháp.

Không trung phía trên cự đỉnh, những con bọ cánh cứng vằn tím vốn dĩ bị thanh quang bao phủ một lần nữa hiện ra thân hình.

Trải qua kiếm tơ mài luyện trong thời gian dài như thế nhưng chúng vẫn tỏ ra phẫn nộ như trước, tinh thần không tỏ ra uể oải chút nào, hơn nữa do không có tác dụng từ cấm chế của cự đỉnh, lập tức lại dang hai cánh rồi chia nhau bắn tới ba tên Hàn Lập.

"Định"

Ba tên Hàn Lập thấy thế không có chút nào bối rối, từ trong miệng lại phun ra một tiếng ngôn quyết! Chỉ trong nháy mắt, mười mấy con linh trùng sau khi nghe được thanh âm này thì đôi cánh khẽ khua loạn, ngã trái ngã phải ở giữa không trung không cách nào giữ vững thăng bằng được vậy.

Cơ hồ như cùng thời điểm, cự đỉnh màu xanh phát ra âm thanh vù vù, một đạo bạch hà từ đó xông ra, chớp mắt một cái đã đem hết lũ bọ cánh cứng vằn tím cuộn vào trong.

Những con linh trùng này dường như không muốn nhưng ở dưới tác dụng của bạch hà thì phải ngoan ngoãn để nó kéo vào trong cự đỉnh.

Thấy cảnh này, tên *"Hàn Lập"* mới vừa rồi thả ra phi kiếm than nhẹ một tiếng, thần sắc khuôn mặt hơi buông lỏng, khẽ lẩm bẩm: *"Ngày càng khó khống chế chúng, xem ra những gì bí thuật nói không sai. Một khi trưởng thành đến tầm này thì phương pháp khống chế ban đầu đúng là không còn bao nhiêu hiệu quả. Xem ra bắt buộc phải tiến hành thêm một lần nghi thức nhận chủ nữa rồi. Bất quá đào tạo đến trình độ hiện tại, thực lực những con linh trùng này cũng không khác biệt nhau nhiều lắm, thật sự rất khó tiếp tục cắn nuốt thêm một bước nữa, muốn đào tạo ra Trùng Vương thật sự là không có khả năng rồi."*

Sau khi tự nhủ thì Hàn Lập khẽ nhíu mày, nhất thời chìm vào trầm ngâm.

Kể từ sau khi hắn vừa rời đi khỏi Minh Hà chi địa, vừa tu luyện vừa thu thập các loại tài liệu khan hiếm gặp suốt dọc đường, trải qua hơn trăm năm rốt cục cũng một lần nữa trở lại Nhân tộc.

Hắn vừa về tới cũng biết, cách thời điểm Ma Kiếp bộc phát không còn bao lâu. Lại lập tức triệu tập ba đệ tử dặn dò một phen, Sau đó bố trí tầng tầng cấm chế và tiếp tục bế quan.

Lần bế quan này, mục đích của hắn chỉ có hai. Một là tận lực khổ tu. Lợi dụng lực lượng của Minh Hà chi nhũ cải thiện thể chất, tranh thủ tu luyện pháp lực tới cảnh giới trung kỳ đại thành, sau đó sẽ thử trùng kích bình cảnh hậu kỳ.

Một mục đích khác, dĩ nhiên là lợi dụng bí thuật nuôi trùng thu được từ tay Phù du tộc để thử đào tạo Trùng Vương. Nếu trước khi Ma Kiếp bộc phát có thể đào tạo ra Phệ Kim Trùng Vương, chưa nói đến quét ngang Ma tộc nhưng ít nhất cũng không bị nguy hiểm tới mức ngã xuống.

Cho nên mặc dù biết rõ khi trước Thái thượng trưởng lão của Phù du tộc dễ dàng đem thuật này giao cho hắn, khẳng định trong đó có chút vấn đề nhưng hắn vẫn không chút lưỡng lự thử nghiệm một chút.

Trong thời gian hơn trăm năm sau khi trở về Nhân tộc, hắn đã sớm đem thuật dục trùng mới có được này tìm hiểu không biết bao nhiêu lần, cũng kết hợp với tâm đắc thu được từ quá trình dục trùng trước kia, cộng thêm một số điều kiện may mắn trời cho mà hắn có trong tay mà tự tổng kết ra một bộ phương pháp đào tạo Trùng Vương.

Phương pháp này hơn phân nửa cũng giống với bí thuật của Phù du tộc nhưng có chút khác biệt. Chẳng hạn như ở trong bí thuật của Phù du tộc cần phải cho ăn một số linh dược, nhưng do chúng quá mức trân quý nên lâu lâu mới áp dụng một lần. Hàn Lập thì chỉ cần thấy linh dược này linh hiệu thì hắn sẽ dựa vào bình nhỏ thần bí trong tay, không lưỡng lự mà đem linh dược này cho bầy Phệ Kim Trùng phục dụng cứ ba ngày hai lần.

Thêm nữa, Hàn Lập do có Ích Tà Thần Lôi trong tay, không chút nào chần chờ mà lấy thần lôi này thay thế mấy loại lôi điện chi lực khác dùng để luyện trùng thể trong bí thuật của Phù du tộc.

Đương nhiên dục trùng thuật đã được cải biến này thực sự có tác dụng hay không thì chỉ có trời mới biết được. Nhưng theo Hàn Lập tự đánh giá thì hiệu suất hẳn là vượt xa phương pháp của Phù du tộc.

Mà quả đúng như dự đoán. Trong hai trăm năm ngắn ngủi, Hàn Lập ngoại trừ giữ lại gần vạn Phệ Kim Trùng thành thục thể chưa biến dị ra thì cũng thả hết tất cả Phệ Kim Trùng biến dị khác vào cùng một chỗ, sử dụng phương pháp đặc thù kích thích chúng cắn nuốt lẫn nhau một lần nữa.

Để có thể khống chế lũ Phệ Kim Trùng bởi vì cắn nuốt lẫn nhau mà khiến cho thực lực đại tăng này, Hàn Lập đã phải tiêu tốn rất nhiều, chỉ đạo môn hạ đệ tử thu mua dị bảo là cự đỉnh màu xanh này.

Đỉnh này có lẽ xét về công địch thì không đáng nhắc, nhưng sau khi trải qua luyện chế một lần nữa lại có thể gia tăng rất lớn lực khống chế đối với Phệ Kim Trùng.

Vì lẽ đó, khi đã làm tốt gấp đôi việc chuẩn bị, hao tổn hơn hai trăm năm tỉ mỉ đào tạo, rốt cục hắn cũng làm cho mấy vạn Phệ Kim Trùng biến dị cắn nuốt lẫn nhau, cuối cùng ở trong đỉnh chỉ còn lại mười ba con Tử Văn Phệ Kim Trùng cuối cùng này.

Những con Phệ Kim Trùng mới này vốn để sau này tuyển lựa Trùng Vương, bọn chúng đều có thần thông hơn bình thường, nếu như liên thủ thậm chí có thể chế trụ một tu sĩ Hợp Thể Trung kỳ. Bất quá khi Hàn Lập mừng rỡ muốn cho mười ba con linh trùng này cắn nuốt tiếp một bước nữa thì lại gặp một vấn đề khó giải quyết. Mặc cho hắn dùng đủ loại phương pháp kích thích nhưng bởi vì những con linh trùng này thực lực tương đương nên không con nào làm được gì con nào.

------oOo------

Chương 1871: Mê Ảnh nơi biển sâu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trùng Vương được sinh ra chủ yếu phải dựa vào chúng! Phải trải qua cắn nuốt nhau mới có thể sinh ra.

Điều này tự nhiên làm cho Hàn Lập có chút buồn bực.

Nhất thời không tìm được biện pháp thích hợp, hắn chỉ có thể dùng loại phương pháp không ngừng rèn luyện, kích thích hơn mười con linh trùng này rồi tính sau.

Làm như vậy, tuy chúng không lập tức cắn nuốt lẫn nhau nhưng thực lực sẽ tăng lên một chút. Về sau đào tạo ra Trùng Vương sẽ dễ hơn một phần.

Hơn nữa hiện tại hơn mười con bọ cánh cứng có tử văn lại có thể dễ dàng dụng thần niệm khu sử hơn so với cả đàn Phệ Kim trùng mấy vạn con. Thực tế khi đối địch hắn sẽ có thêm đòn sát thủ.

Trong hai trăm năm này, Hàn Lập đã dùng hết hơn phân nửa Minh Hà linh nhũ, khiến thể chất của hắn thay đổi một cách huyền diệu.

Trong đó rõ nhất chính là tốc độ tu luyện. Chuyển hóa thiên địa nguyên khí ít nhất đã tăng hơn ba thành so với trước.

Cũng đừng coi thường, tốc độ chuyển hóa ba thành có nghĩa là thời gian tu luyện tiết kiệm được ít nhất gần một phần ba.

Càng không nói, lúc trước Thanh Nguyên Tử từng thệ đán, dùng Minh Hà linh nhũ tẩy thân thì vô cùng hữu ích khi đột phá bình cảnh Hợp Thể. Nếu không lúc trước thì tứ đại yêu vương của Địa Uyên sao cam lòng mạo kỳ hiểm xâm nhập Minh Hà chi địa, muốn từ trong miệng hổ thu lấy một ít linh nhũ.

Trong khoảng thời gian này hắn điên cuồng tu tập, thêm chưa bao giờ ngừng dùng các loại đan dược tinh tiến pháp lực, khiến cho pháp lực tiến triển cực nhanh.

Hiện tại khó khăn lắm tiếp mới cận cảnh giới Hợp Thể hậu kỳ. Chỉ cần cho hắn thêm thời gian khoảng hơn mười năm nữa, liền có thể bắt đầu thử đột phá hậu kỳ.

Trong lòng cân nhắc như thế, trên mặt bản thể Hàn Lập than nhẹ một tiếng sâu kín, hai tay để trên đùi muốn nhắm hai mắt tu luyện.

Nhưng vào lúc này bỗng cửa mật thất chợt lóe linh quang màu trắng, một tầng gợn sóng nửa trong suốt dập dờn hiện ra.

Bản thể Hàn Lập thấy thế không khỏi ngẩn ra, tâm niệm khẽ chuyển, tay áo bào hướng cửa lớn phất một cái.

"Phốc" một tiếng, linh quang trên cửa nháy mắt một phân thành hai mở ra.

Một đoàn hỏa cầu chợt lóe, lướt qua theo ngoài cửa mà vào. Chớp động một cái liền quỷ dị hạ xuống trong tay Hàn Lập.

Hai mắt Hàn Lập đảo qua hỏa cầu, thần niệm thoáng chốc thấu nhập vào trong, kết quả một lát sau thì sắc mặt bỗng đại biến

"Phanh" một tiếng, năm ngón tay hợp lại đem hỏa cầu mạnh mẽ tán đi.

Trong ánh hồng quang, sắc mặt Hàn Lập cực kỳ khó coi.

"Không ngờ Ma Ban đã sớm hiện thế! Xem ra không ra ngoài một chuyến là không được" Hắn dùng thanh âm thấp không thể nghe thấy thì thào vài câu, bên ngoài thân linh quang lóe lên một chút.

Hai gã *"Hàn Lập"* khác thấy thế, mặt không chút thay đổi thân hình khẽ động, hai hư ảnh liền nhào tới bản thể.

Sau hai tiếng trầm đục, ba người hợp nhất!

Khí thế cuồng phát từ trên thân Hàn Lập bỗng nhiên vừa thu, rung tay áo bào đứng dậy.

Một tay hắn khẽ vẫy, cự đỉnh màu xanh trước mắt lúc này quay tròn, vừa chuyển liền biến thành cỡ nắm tay, thanh quang chợt lóe đã bị thu vào trong tay áo.

Sau đó Hàn Lập vừa nhấc chân, thân ảnh liền quỷ dị lướt dài qua vài chục trượng, xuất hiện ở cửa lớn. Đầu vai lại nhoáng lên một cái hạ, chớp động một chút nhập vào trong cửa. Bóng dáng hoàn toàn biến mất.

***

Tại một vùng sơn mạch ở chỗ sâu Man Hoang thế giới. Phía dưới chân một tòa cự phong, một gã bạch y thanh niên hai tay để sau lưng đang giằng co cùng ba tên man hoang cổ thú khổng lồ.

Một cổ thú rõ ràng một cự nhân song đầu thân cao trăm trượng, tướng mạo dữ tợn hung ác, một đầu tóc vàng rối tinh rối mù, một tay mang theo một cây đại bổng đen tuyền.

Còn lại là hai con cự mãng màu đỏ sẫm một lớn một nhỏ. Lớn thì dài tới hơn ba trăm trượng mà nhỏ cũng bảy tám chục trượng, chúng há miệng phun ra hồng vụ có vẻ vô cùng kỳ độc.

Ba cổ thú đều gắt gao nhìn chằm chằm thanh niên nhỏ bé đối diện, tựa hồ rất là kiêng kị.

"Hắc hắc, hai ngày trước đã cảnh cáo các ngươi một chút nho nhỏ, rằng sinh linh cường đại nơi đây đều đi hết cho ta. Những kẻ khác đều hiểu mà rời đi, chỉ có ba tên các ngươi còn lưu luyến không đi. Chẳng lẽ các ngươi cho rằng ba tên tụ tập lại là có thể đối kháng với bản tôn sao? Thật sự là liều lĩnh! Nếu như vậy, các ngươi cũng không cần đi nữa, đem tinh hạch cùng tinh hồn lưu lại!" Trên khuôn mặt bạch y thanh niên này có minh ấn kim ngân hoa văn quỷ dị, ánh mắt đảo qua ba con cự thú thì mở miệng, ngữ khí băng hàn đến tận xương.

Ba cổ thú tựa hồ cũng có chút linh trí. Nghe vậy thì song đầu cự nhân nhe răng nanh, đột nhiên đưa một nắm tay cực lớn tự đấm vào ngực, ngửa đầu phát ra một tiếng gầm tràn ngập tức giận.

Trong mắt hai con xích mãng cũng chợt lóe hàn quang, lưỡi rắn màu tím đỏ trong miệng phụt lên dồn dập, đồng thời phát ra những tiếng *"Phì phì"* rất lớn.

Bạch y thanh niên thấy thế thì khóe miệng lộ nụ cười lạnh, đơn thủ kháp quyết, thân hình đột nhiên lăn một vòng trên mặt đất.

"Phanh" một tiếng, một cỗ bạch khí kỳ hàn tản khai ra. Trong nháy mắt liền rộng tới vài mẫu, thoáng chốc hư không chung quanh hiện ra những bông tuyết hoa tinh oánh. Mỗi bông đều to chừng cỡ trứng chim, dưới ánh dương chớp động hàn quang diễm lệ.

Lúc này trong bạch khí bỗng nhiên bạo phát một trận tiêm minh quỷ dị. Sau đó quay cuồng lưu chuyển kịch liệt. Một con Ngô công thân hình trắng tinh tinh oánh như được tạc từ băng từ giữa vọt ra.

Sau lưng con rết này có mọc lên sáu cái cánh, hai mắt đỏ tươi ướt át. Khi mới lao ra bất quá chỉ dài bảy tám trượng nhưng chớp động một cái, trong tiếng thanh minh đã hóa thành hơn trăm trượng. Nó không chút do dự há rộng mồm phun ra một cỗ hàn diễm trắng mịt mờ, hóa thành một biển sương lạnh trắng cuốn sang ba con cự thú.

Tam thú thấy thế thì cả kinh, hiển nhiên rất rõ ràng sự đáng sợ của hàn khí, không hẹn mà cùng thi triển thủ đoạn ngăn cản!

Lúc này hai tay song đầu cự nhân nắm chặt trong tay hắc bổng, liên tục múa may mấy cái trước người, sau vài tiếng nổ thì một cơn lốc phập phù hiện ra, trực tiếp cuốn tới hàn khí phía xa xa.

Mà hai con hồng mãng cũng hé miệng phun ra một mảng hồng vụ lớn, hóa thành liệt diễm bừng bừng che kín bản thân.

Nhưng biển sương lạnh trắng vừa thổi tới, không kể là cơn lốc hay là hoả diễm vừa chạm vào thì lấp tức bị tan đi. Ba con cự thú phút chốc căn bản không kịp phản ứng, liền hóa thành những tượng băng.

Thân hình khổng lồ của Cự đại Ngô Công bay quanh trên không ba con cự thú một thoáng. Sáu cái cánh run lên, lập tức sáu đạo bạch quang kích ác bắn ra. Từng đôi vây quanh ba tượng băng như tia chớp mấy vòng, lập tức tiếng *" ầm ầm"* truyền đến.

Ba tòa băng nhanh chóng hóa thành những đống băng vụn sụp đổ xuống.

Hào quang chợt lóe. Tinh hồn ba con cự thú từ giữa vừa hiện, hốt hoảng muốn lập tức chạy trốn.

Nhưng con rết sáu cánh lại há mồm quay đầu quẫy đuôi, một cỗ lực lượng vô hình lập tức đem hư không phía dưới bao phủ ở trong.

Tức thì những vụn băng bao phủ hài cốt cự thú cùng ba đoàn tinh hồn, tất cả đều bị hút lên. Cự đại ngô công nhất nhất nuốt vào.

Bạch quang chợt lóe rồi nó bỗng biến mất, ở chỗ cũ lại hiện ra bạch y thanh niên kia.

Hắn lạnh lùng nhìn lướt qua phía dưới, xác nhận không quên gì thì ánh mắt đảo qua tòa cự phong, trên mặt lại hiện một tia lửa nóng.

Thân hình vừa động, thanh niên lập tức hóa thành một đạo bạch hồng bay đi, mấy chớp động một chút liền nhập vào trung tâm cự phong, không thấy bóng dáng.

Sau một lát, dưới chân cự phong không biết bao nhiêu trượng, trong một tòa động quật thiên nhiên, bạch y thanh niên nhìn chằm chằm vào một bức thạch bích màu tím hồng, thần tình hưng phấn.

"Ha ha, Tử Âm Quáng Mạch, quáng mạch quý hiếm như thế vậy mà lại bị ta tìm được, xem ra Chân Linh Chi Khu của ta hẳn sẽ đại

thành sớm một chút so với dự kiến"

Vừa dứt lời, hắn không hề chần chờ lăn một vòng trên mặt đất, lại hiện ra bản thể hình thái con rết.

Tuy rằng lúc này nó chỉ cỡ mấy trượng nhưng trong miệng phun quang hà đem cả thạch bích bao lại.

Sau đó chỉ thấy quang hà chớp động, thạch bích màu tím hồng lại từ từ bị phong hoá biến mất, hiện ra một cái hắc đại động sâu thẳm.

Con rết sáu cánh vừa động, lập tức hóa thành một đạo bạch quang nhập vào trong đó.

Tiếp theo trong động lại truyền ra từng trận gầm rú!

***

Trong một gian mật thất ở Thâm Hải Cung Điện, một cái kén lớn có vô số tơ máu nhẹ nhàng bao quanh đang rung lên. Bên ngoài chợt tỏa ra vô số huyết sắc phù văn, tiếp theo liền lấy tốc độ không thể tưởng tượng nổi bành trướng lên.

Cơ hồ một nhịp hô hấp, mật thất vốn cực kỳ rộng lớn liền bị kén lớn lấp đầy. Trong đó mơ hồ có thể thấy được hắc ảnh khẽ động. Kén này sau khi bạo trướng liền nứt toác ra.

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, trên hư không mật thất đột nhiên hiện ra một thanh niên trần trụi đang khoanh chân mà ngồi.

Thanh niên này mặt như bạch ngọc, dung nhan tuấn mỹ dị thường, thân hình trước sau đều tự minh ấn hình đồ các đóa liên hoa ánh vàng rực rỡ.

Liên hoa trông rất sống động cỡ chừng vài tấc, cơ hồ trải rộng thân hình thanh niên. Nếu người nhìn vào sẽ có cảm giác hoa mắt choáng đầu, có vẻ thập phần quỷ dị!

Hai mắt thanh niên trần trụi nhắm nghiền cùng sắc mặt bình tĩnh, liền lơ lửng không nhúc nhích trên hư không.

Thời gian chừng một bữa cơm, ngoài thân thanh niên chợt lóe kim quang, hình đồ liên hoa kim sắc minh ấn như sống lại, vặn vẹo chớp động.

Thanh niên chậm rãi mở hai mắt. Hai mắt trắng đen rõ ràng nhưng đáy mắt lại trong suốt dị thường, phảng phất có ẩn chứa một lực lượng thần bí nào trong đó.

"Phốc" " phốc " hai tiếng vang nhỏ, trong mắt thanh niên lại có hai luồng hỏa diễm bừng bừng dấy lên.

Hai hỏa diễm một kim một ngân. Cũng theo ánh mắt thanh niên chuyển động, lúc lớn lúc nhỏ chớp động không thôi.

Bỗng nhiên ánh mắt thanh niên đảo xuống một vật phẩm bất động ở một góc mật thất, vẻ mặt trở nên cổ quái cực kỳ.

Kiện vật phẩm kia rõ ràng là một khối thủy tinh cầu cỡ nắm tay, được đặt trên một cái bàn ngọc thấp. Mặt ngoài chiếu ra linh quang nhàn nhạt, hiển hiện một hình ảnh rõ ràng.

Hình ảnh là một đài hoa sen chói lọi ngân quang trông rất sống động, trôi nổi dường như là vật có thực vậy.

------oOo------

Chương 1872: Mộc tộc Đại Thừa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai mắt thanh niên tuấn mĩ không ngừng nổi lên hỏa diễm kim ngân nhưng hàn khí trên người lại dần phát tán ra xung quanh.

Đột nhiên tay hắn bấm niệm pháp quyết. Một tiếng *"Phốc"* vang lên, từ trong cơ thể liền tỏa ra một tầng linh diễm kim sắc, quay tròn một vòng thì hóa thành một trường bào kim sắc hoa mĩ dị thường, đem thân thể hoàn toàn bao phủ.

Tiếp đến hắn lại đưa một tay hướng về phía thủy tinh cầu, chộp một trảo vào hư không.

Sau khi một tiếng *"Vù"* vang lên, vật này liền nhanh chóng bay tới, chỉ trong chớp mắt đã quỷ dị chui vào trong thân thể tuấn mĩ thanh niên.

"Ngươi lại dám lấy đi vật mà lão phu từng vì nó mà suýt chút nữa ngã xuống ở Tiên giới sao. Bất kể ngươi là thần thánh phương nào, bổn tiên cũng sẽ đuổi đến tận chân trời góc bể, phải đem ngươi hình thần câu diệt mà biến mất mới hả giận! Bất quá, bây giờ pháp thể của ta trọng sinh, cũng không cần ở lại nơi đây nữa."

Thanh niên ngẩng đầu, lẩm bẩm nói nhỏ mấy câu nhưng rõ cho thấy sự phẫn nộ cực kỳ. Vẻ mặt lại tăng thêm vài phần quỷ dị.

Sau đó một khắc, đột nhiên hắn lại chà xát hai tay một cái, nhất thời kim quang chớp động bắn lên không trung.

Ngay lúc đó, một khối quang cầu kim sắc bỗng lơ lửng hiện ra, ban đầu chỉ lớn chừng nắm tay nhưng sau vài cái chớp động lại điên cuồng bành trướng.

Tiếng vù vù trong phút chốc tràn ngập khắp căn mật thất!

Chỉ sau mấy nhịp hô hấp, cả tòa cung điện thần bí ở dưới đáy biển sâu phát ra mấy tiếng trầm đục. Tiếp theo các quang trụ kim sắc từ đó phun ra bốn phương tám hướng.

"Ầm ầm" Tiếng vang không ngớt truyền đến, kim quang bên trong tuôn ra ngày càng nhiều, cả tòa cung điện trong khoảnh khắc hoàn toàn sụp đổ.

Cả khu vực cũng bị kim quang quỷ dị này hoàn toàn bao phủ.

Bất chợt tất cả kim quang đều bị thu lại, chỉ còn lại tên thanh niên nọ mặt không biểu cảm đứng trên không trung, nơi trước kia vốn dĩ là một cung điện. Hắ thu hồi hai cánh tay vừa nhấc, dường như từ nãy giờ chân cũng chưa dời một bước.

Một lát sau, một đạo kim quang từ dưới biển bay ra trên mặt biển, sau khi lượn một vòng để xác định phương hướng liền một mạch độn quang bay đi.

Mà phương hướng đó, rõ ràng chính là Phong Nguyên Đại Lục!

Trong khi đó, ở một nơi khác thuộc phạm vi của Mộc tộc trên Phong Nguyên Đại Lục, xuất hiện một bạch y nữ tử hai chân để trần lơ lửng trên một cây đại thụ cao hơn vạn trượng, đang giằng co với một lão giả uy nghiêm thân mặc thanh sam.

Mà ở trăm trượng phía dưới bạch y nữ tử là một gã đại hán xấu xí thân mặc hắc giáp, lại bị một đôi nam nử trung niên sắc mặt tái nhợt bao vây.

Đại hán đưa tay ôm cánh tay còn lại, trong mắt chớp động hung quang nhìn đôi nam nữ đối diện.

Mà đôi nam nữ trung niên này, nam nho nhã tư văn cùng nữ tướng mạo tú lệ lại cẩn thận nhìn đại hán, tựa hồ có chút kiêng kị.

"Dù không biết đạo hữu lai lịch ra sao, nhưng lén lẻn vào Thánh Địa của Mộc tộc chúng ta, lại còn một lúc hái mất mười mấy đóa

Hắc Linh Hoa. Chẳng lẽ thật sự cho rằng bổn tộc không có tồn tại Đại Thừa tọa trấn sao?" Thanh sam lão giả nhìn chằm chằm nữ tử đối diện lạnh giọng nói.

"Bổn cung đã xâm nhập nơi này, sao lại không thăm dò tình hình quý tộc một phen. Nếu ta không nhầm, đạo hữu chính là Đại trưởng lão của Mộc Tộc! Bất quá Ô đạo hữu cũng không nên quá keo kiệt như vậy chứ, chỉ là vài đóa Hắc Linh Hoa mà thôi, đâu cần phải tức giận đến thế." Bạch y nữ tử thần sắc bình thản, không hoảng hốt mà chậm rãi trả lời, tựa hồ chẳng vì đối mặt đại địch mà ảnh hưởng tâm tình.

"Hừ, các hạ nói cũng thật dễ nghe. Hắc Linh Hoa vốn có hiệu quả không thể tượng tượng, cho dù là Hắc Linh Thánh Thôn của bổn tộc, vạn năm cũng chỉ sinh ra hơn trăm đóa mà thôi. Đạo hữu một lần lấy đi gần nửa số lượng còn thừa lại. Chẳng lẽ không cấp cho ta đây một công đạo sao?" Sắc mặt thanh sam lão giả có chút khó coi nói.

Vị Đại trưởng lão của Mộc tộc này vốn đang tu luyện trong mật thất ở phụ cận, nếu không phải đột nhiên có việc đi ra thì không thể phát hiện có người ngoài tiềm nhập hái đi linh hoa trong thánh địa. Nhưng sau khi cấp tốc dẫn người ngăn chặn mục tiêu thì lại không làm gì được nữ tử pháp lực thâm sâu trước mắt. Do đó mới khiến cho vị Đại Thừa này kiêng kỵ mà chưa trở mặt động thủ.

"Công đạo gì mà công đạo! Bổn cung chỉ lấy đi một nửa số Hắc Linh Hoa đã là hạ thủ lưu tình. Tu vi của đạo hữu quả thật không yếu nhưng vẫn chưa phải là đối thủ của ta, giờ lại nói những lời nhảm nhí này, rốt cuộc là có dụng ý gì?" Ánh mắt bạch y nữ tử lưu chuyển nói, nhất thời khiến thanh sam lão giả giận tím mặt.

"Tốt, tốt. Nếu đạo hữu đã không để Mộc tộc của chúng ta trong mắt, vậy cũng không thể trách tại hạ khảo nghiệm thần thông của đạo hữu một chút. Nếu quả thật cường đại hơn Ô mỗ, tại hạ lập tức ra lệnh cho cả Mộc tộc không được xuất thủ, mặc tình để đạo hữu rời đi." Thanh sam lão giả cả giận, vừa cười vừa nói.

"Ngươi đã không phải là đối thủ Bổn cung, những người khác của

Mộc tộc xuất thủ cũng chỉ là tự tìm đường chết mà thôi. Bất quá các hạ thật muốn động thủ ngay tại nơi này sao?" Bạch y nữ tử liếc nhìn xuống đại thụ phía dưới một cái, bỗng nhiên cười mê người nói.

Nàng vốn trời sinh đã thanh lệ vô song, nụ cười này lại phảng phất như muôn hoa khoe sắc, cho dù Đại trưởng lão Mộc tộc ở phía đối diện cũng không khỏi động tâm, nhưng cũng lập tức thanh tỉnh trở lại, sắc mặt trầm xuống trả lời:

"Ta và ngươi động thủ uy năng như thế nào, tất nhiên không thể tại thánh địa bản tộc. Đạo hữu nếu tự cho mình thần thông hơn người, vậy hãy đicùng Ô mỗ một chuyến"

Lời vừa dứt, tay áo thanh sam lão giả đột nhiên hướng về phía hư không, nhất thời một đạo quang trụ thanh sắc liền bắn ra.

Quang trụ này thanh quang mênh mông, chớp động một cái thì huyễn hóa thành một cự kiếm cao hơn trăm trượng, chẳng qua lại hướng về một phía hư không chém xuống.

"Oanh long" một tiếng. Nơi cự kiếm trảm xuống chớp động bạch quang, sau đó một cỗ khí tức kinh người chấn động tản ra, một vết rách không gian dài chừng vài chục trượng hiện ra, bên trong mơ hồ lộ ra một hào quang màu vàng nhạt.

Đại trưởng lão này chỉ với một kích lại cường ngạnh phá vỡ hư không, tạo ra một khe hở không gian.

Tiếp theo thân hình lão giả chớp động, chỉ với một bước nhanh chóng tiến vào, dường như chẳng coi những nguy hiểm trong khe hở không gian là gì.

Bạch y nữ tử thấy thế thì khóe miệng hơi mỉm, như cười mà không phải cười, ẩn một tia khinh miệt. Lại hướng về phía đại hán mặc hắc giáp thản nhiên phân phó một tiếng:

"Ngươi ở nơi này đợi một lát, ta đi rồi sẽ về ngay."

"Vâng, Thánh chủ đại nhân" Đại hán mặc dù mặt mũi xấu xí cùng

hung ác dị thường, nhưng ở trước mặt nữ tử này lại vô cùng kính cẩn, vội vàng khom người đáp.

Tiếp đó, đôi chân ngọc thon dài của bạch y nữ tử điểm nhẹ xuống dưới một cái, tức thì dưới chân sinh ra một đóa hoa màu hồng phấn, nâng lấy nàng rồi từ từ tiến vào bên trong khe hở không gian kia.

Chốc lát sau, từ bên trong khe hở bỗng phát ra một tiếng sấm nổ cực lớn. Tiếp theo đó là tiếng bạo liệt cùng oanh minh đan vào nhau, cùng với đó là từng trận tia sáng chói mắt từ bên trong vết rách trực tiếp phóng ra, dường như bên trong khe hở đang long trời lở đất vậy.

Đôi trung niên nam nữ của Mộc tộc thấy thế liền nhìn nhau một cái, sắc mặt không khỏi cau lại.

Về phần đại hán xấu xí, tuy dữ tợn nhìn hai người kia nhưng trên mặt không có chút lo lắng, tựa hồ tin tưởng mười phần Bạch y nữ.

Từ trong khe hở truyền ra các tiếng nổ kéo dài chừng khoảng một tuần trà thì yên tĩnh không tiếng động trở lại. Sau đó tất cả tia sáng cũng thu lại, một lần nữa khôi phục bộ dáng ban đầu.

Đôi trung niên nam nữ ngẩng đầu lên nhìn về phía khe hở không gian, thần sắc trở nên khẩn trương.

Hắc giáp đại hán tuy thần sắc như thường, bất quá khi nhìn hai người đối diện thì ánh mắt lại lộ tia cười lạnh.

Một lát sau, từ bên trong khe hở không gian lóe lên thanh quang, một nhân ảnh từ bên trong phi độn ra.

Chính là lão giả mặc thanh sam.

Đại trưởng lão của Mộc tộc bên ngoài tuy hoàn hảo không tổn hao nhưng sắc mặt tái nhợt hơn trước. Hơn nữa khi vừa ổn định thân hình, lại quay đầu nhìn về khe hở mơ hồ lộ ra một tia sợ hãi.

Lúc này, Bạch y nữ tử chân đạp kỳ hoa cũng từ bên trong bay ra, nhưng thần thái lại thong dong, chẳng khác biệt bao nhiêu với lúc tiến vào.

Mà đôi nam nữ của Mộc tộc thấy thế, trong lòng cũng trầm xuống.

"Hiện tại bổn cung có thể rời đi chưa vậy?" Bạch y nữ tử vừa ra khỏi khe hở không gian, liền hướng sang lão giả thản nhiên hỏi một câu.

"Mộc Quân, Mộc Giảo, truyền lệnh xuống. Tất cả người của Mộc tộc không được xuất thủ với hai người này, hãy để cho bọn họ tự do rời khỏi phạm vi của Mộc tộc chúng ta" Sắc mặt Đại trưởng lão Mộc tộc âm trầm nhưng cuối cùng cắn răng lạnh giọng phân phó.

"Đại trưởng lão, những Hắc Linh Hoa kia đối với bản tộc..." Vừa nghe lời này, nam tử của Mộc tộc không khỏi khẩn trương.

"Im miệng! Ngươi dám hoài nghi lời của ta sao?" Lão giả mặc thanh sam nghe vậy, hai hàng lông mày dựng đứng, sắc mặt bất thiện lớn tiếng quát tháo.

"Không dám! Vãn bối lập tức tuân lệnh" Tên trung niên nam tử kia trong lòng cả kinh, nhanh chóng khom người hành lễ.

"Hừ, vậy thì biết điều đem tin tức truyền xuống đi." Lão giả hừ lạnh một tiếng nói.

Lần này trung niên nam tử không do dự thêm chút nào. Bàn tay nhất thời lộn chuyển, một chồng phù triện màu xanh lóng lánh xuất hiện ở trong tay.

Nam tử trung niên giơ một tay lên, cổ tay khẽ rung. Những thứ phù triện này liền hóa thành một vầng thanh quang bắn tung tóe, chớp mắt một cái liền biến mất.

Bạch y nữ tử thấy vậy liền đưa tay vuốt mái tóc rồi cười khẽ một tiếng, hướng sang đại hán mặc hắc giáp vẫy tay một cái, không nói lời nào xoay người bay đi.

Đại hán mặc hắc giáp thấy vậy liền phát ra một tiếng cuồng tiếu, tiếp theo ngoài thân cuồn cuộn hắc khí, liền hóa thành một đạo ác phong đuổi theo.

Thấy đại hán tuy chỉ là một gã Hợp Thể kỳ nhưng lại ngông cuồng trước mặt mình như thế. Trên mặt lão giả như phủ một tầng sương lạnh, nhưng chỉ lạnh lùng bất động nhìn bạch y nữ tử cùng đại hán dần biến mất.

"Mộc Giảo, ngươi tu luyện Thanh Linh Tuệ Nhãn huyền diệu phi phàm. Có thể nhận thấy trên hai người này được thứ gì không?" Lão giả mặc thanh sam đột nhiên mở miệng hỏi.

"Giảo nhi đã khiến Đại trưởng lão thất vọng rồi. Ta vừa rồi đã đem Tuệ nhãn vận đến cực hạn nhưng cũng không nhìn ra bao nhiêu. Nữ tử Đại Thừa kỳ kia vừa nhìn một cái đã bị vô số hư ảnh hoa che đậy bên ngoài rồi, căn bản nhìn không ra bản thể của nàng. Có lẽ nàng cũng là Mộc linh tu luyện thành hình, có chút sâu xa cùng chúng ta Mộc tộc chăng?"

Nữ tử có dung nhan xinh đẹp của Mộc tộc vừa nghe lời này, có chút chần chờ trả lời.

"Hừ, nàng tuyệt không phải là người Mộc tộc chúng ta, hơn phân nửa là do tu luyện công pháp có chút quan hệ. Bất quá người này thần thông thâm sâu khó lường, trước khi Ma Kiếp bộc phát lại đột nhiên xuất hiện ở Mộc tộc chúng ta, cũng không biết là họa hay là phúc đây."

Lão giả khẽ thở dài một tiếng rồi nói.

------oOo------

Chương 1873: Nương tựa

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đại trưởng lão đã nói như thế hẳn là không sai biệt lắm. Về phần gã đại hán kia, ta mơ hồ thấy được từ trên người hắn một hư ảnh giao long, hơn nữa trong cơ thể hắn lại hàm chứa ma khí cực kỳ tinh thuần, có lẽ có quan hệ cùng Chân Ma tộc"

Nữ tử Mộc tộc cung kính nói.

"Giao long lại còn có ma khí! Cũng chưa hẳn có quan hệ cùng Ma tộc. Hiện tại người có thể mượn ma khí để tu luyện công pháp ở Linh giới nhiều đến nỗi đếm cũng không xuể. Ngoài ra hắn lại có bản thể là Giao Long thì điều đó lại càng khó xảy ra hơn nữa. Giao Long tộc vốn là sinh tử đại địch cùng Chân Ma tộc, một khi gặp mặt, chỉ có một bên mới có thể còn sống sót."

Lão giả áo xanh sau một phen cân nhắc, mới chậm rãi lắc đầu phủ định.

Có điều đại trưởng lão của Mộc tộc này cho dù kiến thức uyên bác, cũng tuyệt không ngờ đến bản thể của đại hán mặc hắc giáp nọ, lại chính là hậu duệ của Tà Long tộc vốn đã bị diệt sạch ở Linh giới không biết bao nhiêu năm về trước.

Kể vì vậy, mà phán đoán của lão đương nhiên cũng cực kỳ sai lầm.

Cùng lúc đó, trên bầu trời cách đó vạn dặm, đại hán xấu xí đang cung kính hướng sang bạch y nữ tử hỏi:

"Thánh Tổ đại nhân, Hắc Linh Hoa này nếu rất hữu dụng đối với lão nhân gia, vì sao người lại không lấy hết toàn bộ mà lưu lại một nửa là mang ý tgì. Với lại cái tên Đại trưởng lão kia của Mộc tộc chỉ là một Đại Thừa Sơ kỳ, làm sao có thể có thể uy hiếp đến Thánh Tổ đại nhân. Với thần thông của đại nhân, cho dù so với tất

cả Thánh Tổ của Thánh Giới cũng có thể bài danh năm người đứng đầu."

"Cái con Tiểu Ngạc ngươi(Cá Sấu) thì biết cái gì! Ta mặc dù tự tin đánh bại tên Đại trưởng lão kia nhưng cũng không nắm chắc sát diệt được hắn. Hơn nữa hiệu quả Hắc Linh Hoa kia cũng có hạn đối với việc khôi phục thương thế của ta, chỉ cần ăn mười đóa trở lên thì sẽ trở nên vô dụng. Vì vậy thu hoạch lần này việc gì phải hành động thiếu khôn ngoan."

Bạch y nữ tử nhẹ giọng nói.

"Thì ra là như vậy. Bất quá Thánh Tổ đại nhân, chúng ta cũng đã đi qua hơn phân nửa toàn bộ Phong Nguyên đại lục, nếu đã không có thu hoạch nào khác thì chúng ta có cần rời khỏi đại lục này không. Nếu tiểu nhân nhớ không lầm, tựa hồ Thánh Chiến cũng sắp bộc phát rồi. Nếu chúng ta lại gặp những Thánh Tổ đại nhân khác khi Thánh Chiến hàng lâm, sợ rằng lại là một điều không hay."

Đại hán chần chờ một chút rồi mới cẩn thận hỏi.

"Thánh Chiến à! Thời điểm khi ta chưa thoát ra khỏi Thánh giới cũng đã cùng Thánh Tổ tiên đoán trước thời gian bộc phát cùng đàm luận những chuyện liên quan. Nơi đây chính là một trong những nơi có nhiều giao điểm dày đặc nhất trong địa vực. Bất quá Tiểu Ngạc ngươi không cần phải lo lắng cái gì! Cho dù bây giờ có lập tức bộc phát Thánh Chiến thì những Thánh Tổ khác cũng không có cách nào lập tức xuất hiện ở Linh giới, có xuất hiện chẳng qua chỉ là phân thân của bọn hắn mà thôi. Lúc trước ta còn không dám khẳng định, nhưng sau khi đến nơi này dùng bí thuật tính toán, vật ta muốn tìm kiếm chỉ có hi vọng ở chỗ này thôi. Ở tình huống như vậy, ta sao lại có thể rời đi."

Bạch y nữ tử nhẹ giọng cười một tiếng trả lời.

"Thì ra là như vậy. Vậy tiểu nhân cho dù không còn tánh mạng cũng nhất định vì Thánh Tổ đại nhân tìm cho được vật kia, để thần thông của đại nhân lại phục hồi như xưa."

Đại hán nghe vậy trong lòng rùng mình, lập tức liền vỗ ngực nói.

"Xem ra Minh La Thánh Tổ năm đó giao ngươi cho ta quả thực không sai, nếu quả thật ngươi có thể giúp ta khôi phục thần thông, bổn Thánh Tổ cũng sẽ không keo kiệt tặng ngươi chỗ tốt thật lớn." Khóe miệng bạch y nữ tử nổi lên một tia thần bí, mỉm cười nói.

"Đa tạ Bảo Hoa Thánh Tổ! Tiểu nhân do dù đầu rơi máu chảy, muôn lần chết cũng không nan từ."

Đại hán nghe vậy mừng rỡ, vội vàng thề thốt chứng tỏ lòng trung thành của mình.

Bạch y nữ tử nhìn đại hán tựa cười mà không cười, cũng không có nói thêm cái gì nữa.

Nhưng nhìn theo phương hướng độn quang của hai người, rõ ràng hướng về Nhân tộc.

***

Hàn Lập đang đứng ở một chỗ trên đỉnh núi, nhìn bầu trời được bao phủ bởi Ma Ban khổng lồ trùng trùng điệp điệp, sắc mặt âm tình bất định.

Mà ở phía sau mấy trượng, ba đệ tử của hắn vẻ mặt cung kính khoanh tay đứng đợi ở đó.

"Trở về thôi. Xem ra Ma Kiếp nửa năm sau nhất định sẽ bộc phát." Hàn Lập sau khi thở dài một hơi, liền phân phó.

"Vâng, sư phụ!"

Ba đệ tử tất nhiên cũng không có chút ý kiến nào.

Hàn Lập rung tay áo lên, nhất thời một vâng thanh hà bắn ra đem bốn người bao phủ, rồi quay về động phủ.

Sau nửa canh giờ, Hàn Lập đã ngồi ngay ngắn ở ghế chủ vị tại đại sảnh động phủ, một bên là ngồi một nử tử thanh lệ một thân ngân sam, chính là người mà Hàn Lập đã che chở nhiều năm qua Băng Phượng.

Lúc này pháp lực của Băng Phượng sớm đã hồi phục, hơn nữa mơ hồ đã tiến vào cảnh giới Hóa Thần Hậu kỳ. Có thể tiến giai nhanh như vậy, hiển nhiên cũng một phần là nhờ đan dược của Hàn Lập.

Ngồi phía dưới Băng Phượng chính là Bạch Quả Nhi, Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh Tử.

"Hàn huynh, hôm nay Ma Ban đã xuất hiện ở gần động phủ của chúng ta như vậy, hiển nhiên nơi này đã không còn an toàn. Không biết Hàn huynh tính toán như thế nào, chúng ta có cần ngay lập tức di chuyển động phủ tới chỗ khác không?"

Băng Phượng nhẹ giọng hỏi dò Hàn Lập, hai đầu lông mày ẩn một tia sầu lo.

Mấy trăm năm nay, nàng tu luyện trong sự bảo hộ của hắn, chẳng những không cần phải lo lắng an nguy mà lại sử dụng không ngừng đan dược tinh tiến tu vi. đối với Ma Kiếp sắp bộc phát rất bất đắc dĩ.

"Ừm, đúng là phải dời động phủ. Bất quá cũng không cần di chuyển đến những địa phương khác, trực tiếp mang đến bên trong Thiên Uyên Thành đi. Dù sao một khi Ma Kiếp bộc phát, bất kỳ nơi nào cũng rất nguy hiểm. Cho dù không đi Thiên Uyên Thành thì cũng chỉ tới những khu vực khác do Tam Hoàng trấn thủ mà thôi."

Ánh mắt Hàn Lập chớp động một chút, chậm rãi nói.

"Đến Thiên Uyên Thành? Chẳng lẽ Hàn huynh định lúc này gia nhập Trưởng Lão Hội sao?" Băng Phượng kinh ngạc.

"Không phải vậy, sau này ở lâu dài ở Thiên Uyên Thành chỉ là mấy người các ngươi. Sau khi giúp Thiên Uyên Thành đón đỡ vài đợt công kích của Ma tộc, ta sẽ tìm một chỗ mà Ma tộc không cách nào tìm tới để tiếp tục tu luyện." Hàn Lập lắc đầu nói.

"Thế là sao, chẳng lẽ Hàn huynh phải..."

Khóe mắt Băng Phượng giật giật nhưng lập tức hiểu ra.

"Không sai, chỉ cần mười năm nữa ta liền có thể đột phá bình cảnh Hợp Thể hậu kỳ. Như thế, ta cần phải tu luyện thêm một thời gian ngắn nữa." Hàn Lập gật đầu.

"Được, nếu vậy làm như thế đích xác là cử chỉ sáng suốt. Về phần giúp đạo hữu đột phá bình cảnh Hợp Thể hậu kỳ như lời đã ước định, thiếp thân tùy thời chờ đợi Hàn huynh phân phó."

Sau khi Băng Phượng nghe được Hàn Lập nói như vậy, trên mặt không khỏi ửng đỏ lên, nhẹ giọng trả lời.

"Ừm, nếu Phượng Tiên tử không có ý kiến khác, vậy ba người các ngươi lập tức truyền lệnh xuống cho các đệ tử ở phía dưới đi, nhanh chóng đem động phủ thu thập lại, ba ngày sau lập tức rời khỏi nơi này. Quả Nhi nếu không muốn đi Thiên Uyên Thành, chờ sau khi dàn xếp cho đám đệ tử thì hãy đi Huyền Vũ thành. Huyền Vũ thành vốn đã có Huyền Vũ Bá Hoàng cùng lão rùa bất tử kia trấn giữ hẳn là hết sức chỗ an toàn."

Hàn Lập quả quyết hướng ba tên đệ tử phân phó nói.

"Tuân lệnh, sư tôn!"

"Đa tạ, sư phụ!"

Ba người Bạch Quả Nhi cũng không có ý kiến gì, cùng nhau đứng dậy khom người hành lễ.

Ba ngày sau, một cự thuyền thân dài mười trượng từ trong ngọn núi bay ra.

Ở trước mũi thuyền, một thanh niên thân mặc thanh sam lẳng lặng đứng đó, thần sắc bình tĩnh cực kỳ, dường như thế gian không có ngoại vật nào có thể làm hắn thay đổi sắc mặt vậy.

Còn lại chính là mấy trăm nam nữ già trẻ, có người thần sắc khẩn trương, có người bộ dáng lại rất hưng phấn đứng chi chít trên sàn của cự thuyền.

Trong chốc lát, bên ngoài thân cự thuyền đại phóng linh quang, liền hóa thành một vầng hào quang khổng lồ bay đi, trong nháy mắt liền biến mất ở cuối chân trời.

Cùng thời gian đó, ở một nơi cách động phủ của Hàn Lập không biết bao nhiêu vạn dặm, tại một thung lũng được bao vây bởi các sơn mạch, một đám phàm nhân cùng tu sĩ tính bằng đơn vị hàng nghìn cũng đang rối rít đi lên từng chiếc thuyền khổng lồ.

Nhất thời nơi đó liền nối thành một mảng, tựa như những phường thị sầm uất.

Ở bên trong một con thuyền, hơn mười gã có tu vi Hóa Thần lẫn Luyện Hư đang vây quanh một nữ tử thân mặc cung trang.

Nàng này khoảng chừng hai mươi mấy tuổi, dung nhan quốc sắc thiên hương, nhưng sau khi nhìn thấy trường diện hỗn loạn trước mắt, mày liễu hơi hơi nhíu lại.

"Huyết Linh đại nhân, Hứa gia chúng ta có thật phải nương tựa thế lực của Thánh hoàng hay không? Vãn bối cảm thấy tựa hồ Huyền Vũ Hoàng Thành an toàn hơn những nơi khác. Dù sao Huyền Vũ Hoàng Thành ngoài Huyền Vũ Bá Hoàng, còn có một cự thú xấp xỉ tồn tại cấp chân linh." Một lão giả Luyện Hư kỳ có chút chần chờ mở miệng hỏi.

"Thì sao, các ngươi hoài nghi phán đoán của ta?" Cung trang nữ tử nghe vậy, liền lạnh lùng hướng sang lão giả hỏi.

"Không dám, chất tôn tuyệt không ý đó." Tên lão giả kia vội vàng phân giải nói.

"Hừ, các ngươi biết cái gì! Huyền Vũ thành có Bá hoàng cùng lão Quy kia, thực lực mạnh hơn Thiên Nguyên Thành một bậc nhưng ta lại cùng Thiên Nguyên Thánh hoàng hiện giờ có chút sâu xa. Đến Thiên Nguyên Thành, Hứa gia chúng mới không bị đem đi

làm pháo hôi. Còn ở Huyền Vũ thành thì ta cũng chẳng đảm bảo được gì."

Cung trang nữ tử nói.

"Thì ra là như vậy, chất tôn đã quá mạo muội rồi!" Tên lão giả kia vừa nghe nói vậy, trong lòng hơi buông lỏng một chút.

"Thấy ngươi cũng là suy nghĩ cho Hứa gia nên lần này ta bỏ qua. Nếu sau này lại tái diễn thì đừng trách ta vô tình." Trong mắt cung trang nữ tử lóe lên hàn quang, lành lạnh nói.

Những người khác bao gồm lão giả nghe thì đều rùng mình, đồng thời khom người nói liên tục:

"Không dám".

Cung trang nữ tử khoát khoát tay, bộ dáng không thèm để ý.

Hơn nửa ngày sau, hàng trăm chiến thuyền lớn nhỏ đồng thời bay lên trời, đều phi độn cùng một hướng.

Trong nháy mắt, cả sơn mạch liền trở liền trống trải. gia nghiệp to lớn như thế của Hứa gia, dĩ nhiên cũng vì lần Ma Kiếp này mà bỏ lại.

Mà ở các nơi khác của Nhân tộc cũng đồng thời diễn ra như vậy. Một số gia tộc vừa và nhỏ còn chưa đầu nhập vào những thế lực khác, sau khi Ma Ban xuất hiện thì không thể trụ lại, rối rít bỏ của chạy lấy người.

***

Hai tháng sau, trên một tường thành khổng lồ của Thiên Uyên Thành, xuất hiện một lão già thân mặc tăng bào kim sắc đứng bất động, nhưng bên trong hai mắt cũng không ngừng lóe lên tinh quang.

Phía sau tăng nhân còn có hơn mười gã tu sĩ khác, phân nửa đều tò mò nhìn về phía bầu trời.

Ước chừng sau một bữa cơm, một đạo linh quang chợt lóe lên, một chiếc cự thuyền lập lờ hiện ra, trực tiếp hướng về phía thành tường bên này mà bay đến.

Nhất thời đám tu sĩ sau lưng tăng nhân không khỏi xao động một trận, kèm một chút hỗn loạn.

Lão tăng dù không quay đầu lại nhưng là rõ ràng có thể cảm ứng được phản ứng của bọn họ, lúc này chợt nhướng mày ho nhẹ một tiếng.

Thanh âm tuy không lớn nhưng khiến những tu sĩ phía sau đang xôn xao lại yên lặng trở lại.

Mà vài chiến thuyền khác ở phía xa sau vài lần chớp động cũng đã hiện ra.

------oOo------

Chương 1874: Thế gia cứ điểm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lão tăng mặc kim bào thấy những chiến thuyền này, trên mặt nhất thời lộ vẻ tươi cười, lập tức từ rất xa truyền âm nói:

"Người tới chính là Hàn đạo hữu ư, bần tăng Kim Việt ở đây đợi đã lâu."

Thanh âm của Kim Việt thiền sư tuy không lớn nhưng khi truyền tới chỗ mấy chiếc thuyền ở trên không trung lại vang lên ầm ầm, thanh thế thật là kinh người.

"Kim Việt đại sư đích thân ra nghênh đón khiến Hàn mỗ thật có cảm giác được sủng mà kinh sợ a! Xem ra phong thư thời gian trước ta gửi đến, đại sư đã nhận được."

Ở lối vào của chiếc thuyền đi đầu chợt lóe lên thanh quang, một thân ảnh màu xanh cũng từ đó mà hiện ra, mượn gió truyền âm trả lời.

Khi vang lên trên tường thành, cũng rõ ràng dị thường, giống như ở bên tai mọi người mà nói vậy.

Bóng người này chính là Hàn Lập.

Một số tu sĩ cao cấp ở gần đó nghe được những lời ấy, trong lòng bất giác cũng run sợ.

"Ha ha, Hàn huynh nguyện ý tương trợ cho Thiên Uyên Thành chúng ta, bần tăng cho dù có phải nghênh đón ở ngoài vạn dặm cũng là phải đạo thôi."

Kim Việt thiền sư cười một tiếng rồi nói.

Hàn Lập nghe vậy khẽ cười một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

Mấy chiếc thuyền lớn sau mấy cái chớp động, trong khoảnh khắc liền hiện ra ngay trên không của tường thành. Thân hình Hàn Lập vừa động nhẹ nhàng bay xuống.

"Đã nhiều năm không gặp, phong thái của đại sư vẫn như xưa."

Sau khi quét mắt nhìn những người phía sau lưng lão tăng, ánh mắt Hàn Lập mới ngưng ở lão, ôm quyền nói.

"Lão nạp đã đến cái tuổi gần đất xa trời này rồi, còn nói gì tới phong thái, còn Hàn Huynh ngắn ngủn mấy trăm năm lại một lần nữa tiến giai cảnh giới Trung kỳ, thật sự làm cho ta cũng mấy lão gia hỏa ở đây hơi bị xấu hổ! Năm đó khi bần tăng bằng tuổi đạo hữu, bất quá chỉ tiến giai Luyện Hư kỳ mà thôi."

Sau khi sử dụng thần niệm xác nhận cảnh giới của Hàn Lập, trong lòng Kim Việt thiền sư không khỏi hoảng sợ, cười khổ rồi trả lời.

"Đại sư cần gì khiêm tốn, nếu tại hạ không có nhìn lầm thì đại sư hai mắt tinh quang vẫn tràn đầy, rõ ràng chính dấu hiệu một môn thần thông đã đại thành."

Hàn Lập cười như không cười trả lời.

"Tuệ nhãn của đạo hữu sáng như sao, bần tăng gần đây đúng là đã tu thành một môn thần thông, nhưng so cùng đạo hữu thì nào đáng nhắc đến. Được rồi, hay là Hàn huynh hãy cùng bần tăng đi đến Trưởng Lão Điện rồi hãy bàn kỹ hơn vậy. Về phần môn nhân đệ tử của Hàn huynh, bần tăng tất nhiên sẽ cho người an bài thỏa đáng."

Lão tăng lắc lắc đầu khiêm nhường nói mấy câu rồi lại nghiêng người mời Hàn Lập.

"Vậy làm phiền đại sư dẫn đường rồi."

Hàn Lập cũng không khách khí gật đầu đáp ứng.

Sau khi phân phó hai gã tu sĩ phía sau. Kim Việt thiền sư lại dẫn theo mấy chiếc thuyền bay vào bên trong thành. Sau đó mới tự mình cùng Hàn Lập bay đến một chỗ sâu bên trong Thiên Uyên Thành.

Một lúc lâu sau, Hàn Lập cùng Kim Việt thiền sư xuất hiện trong một gian đại sảnh trên một ngọn tháp lớn.

Trong sảnh này, bất kể là bàn hay là vách tường đều trắng noãn tinh oánh, phảng phất như toàn bộ đều dùng loại ngọc thượng đẳng nhất mà xây nên vậy.

Ở nơi này ngoại trừ hai người Hàn Lập, còn có ba tu sĩ Hợp Thể kỳ khác cũng đang bồi tiếp lẫn nhau.

Một trong số đó là một lão giả đầu đầy tóc bạc mặc bạch bào nhưng mặt mũi lại như đồng tử, còn lại là đại hán mặc hắc bào cùng một nữ tử tóc đen mang mặc nạ màu bạc.

Trong ba người này, hiển nhiên lão giả mặc bạch bào có tu vi Hợp Thể trung kỳ đại thành là cao nhất, tựa hồ chỉ thiếu chút nữa là trở thành tu sĩ Hậu kỳ vậy.

Mà đại hán cùng nữ tử tuy chỉ có tu vi Hợp Thể sơ kỳ nhưng khí tức trên người lại rất cổ quái, hiển nhiên sở tu pháp quyết kỳ dị nào đó.

Giờ phút này Hàn Lập đang ngồi ở trên ghế, mặc dù im lặng mời rượu những người khác nhưng ánh mắt lại không ngừng đánh giá nữ tử mang mặt nạ bạc, vẻ mặt mơ hồ có chút quái dị.

"Sao vậy, Hàn huynh lúc trước đã từng gặp Ngân Quang tiên tử sao!" Lão giả mặc bạch bào nhìn thấy thế liền cười một tiếng hỏi.

"Trong lòng thiếp thân cũng nghi vấn đó, Hàn huynh có thể giải thích được không."

Nữ tử kia bị Hàn Lập đánh giá nãy giờ cũng có chút giận dỗi nói.

"Hàn mỗ lần đầu gặp tiên tử nhưng khí tức của đạo hữu lại tương tự với một cố nhân của tại hạ, không biết tiên tử xuất thân ở yêu tộc nào?"

Ánh mắt Hàn Lập chớp động mấy cái, suy nghĩ rồi hỏi mấy câu.

"Khí tức tương tự sao! Xem ra người quen của đạo hữu chính là người của Ngân Lang Tộc rồi. Ngân Quang đạo hữu đây chính là một trong hai Hợp Thể kỳ tu sĩ của Ngân Lang Tộc a!"

Gã đại hán kia bất chợt hiểu ra mà chen ngang.

"Thì ra là vậy. Yên huynh nói như vậy không sai, thiếp thân đúng là xuất thân từ Ngân Lang Tộc. Không biết người bạn của đạo hữu là ai, nói không chừng thiếp thân cũng biết chăng?"

Ngân Quang tiên tử nghe vậy thần sắc giãn ra, tò mò hỏi ngược lại một câu.

"Nếu tiên tử thật sự là người của Ngân Lang Tộc, Hàn mỗ quả thật muốn hỏi thăm một vài điều. Không biết tiên tử có biết một vị tên là Linh Lung trong quý tộc không? Nàng hiện tại vẫn bằng an chăng?"

Thần sắc Hàn Lập vừa động, liền mở miệng hỏi thăm tin tức của Ngân Nguyệt.

Với tu vi hiện tại của hắn, tự nhiên không sợ Thiên Khuê Lang Vương nữa, nên câu hỏi đặt ra cũng rất bình tĩnh.

Khi hắn vừa mới tiến giai Hợp Thể kỳ cũng đã cố ý hỏi thăm tin tức liên quan đến Ngân Nguyệt. Nhưng chỗ ẩn thân của Ngân Lang tộc lại bí ẩn dị thường, mà tộc nhân lại rất ít tiếp xúc với người ngoài. Người khác căn bản không biết hoặc chỉ có thể cung cấp một ít tin tức sơ sài. Hắn cũng không cách nào biết được tình huống cụ thể Ngân Nguyệt. Hiện tại gặp được một tồn tại Hợp Thể kỳ của Ngân Lang Tộc, Hàn Lập tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội.

"Linh Lung? Người mà Hàn đạo hữu quen biết chính là Linh Lung muội muội! Đúng rồi, nghe nói đạo hữu là tu sĩ phi thăng, chẳng lẽ đạo hữu chính là..."

Ngân Quang tiên tử vừa nghe Hàn Lập nói như vậy nhất thời cả kinh đứng lên. Nhưng lời trong miệng vừa mới nói một nửa liền nhớ lại điều gì đó kiêng kỵ rồi ngừng lại, rồi nhìn hắn bằng ánh mắt kỳ quái dị thường.

"Xem ra Ngân Quang đạo hữu thật sự biết Linh Lung?"

Hàn Lập nghe vậy trong lòng vui mừng, nhưng ngoài mặt vẫn thong dong hỏi.

"Linh Lung muội muội cùng thiếp thân lớn lên từ nhỏ, thiếp thân sao lại không rõ. Ta dù biết có biết một số sự tình có liên quan đến Linh Lung nhưng cũng không thể nói hết cho Hàn đạo hữu được. Chỉ có thể nói cho đạo hữu biết là Linh Lung hiện tại vẫn mạnh khỏe, hơn nữa đã tiến giai Luyện Hư hậu kỳ."

Ngân Quang tiên tử khẽ thở dài rồi nói.

"Không thể nói thêm? Thế gian này có chuyện gì không thể nói rõ. Như vậy đi! Nơi đây không thích hợp nói chuyện này. Hai ngày sau, ta sẽ tự bái phỏng tiên tử, chính là nói rõ chuyện tình của Linh Lung."

Trong mắt Hàn Lập chợt lóe hàn quang, suy nghĩ một chút, đôi môi khẽ nhúc nhích truyền âm.

Ngân Quang tiên tử nghe vậy, trên mặt nhất thời hiện vẻ chần chờ nhưng cuối cùng cũng chậm rãi gật đầu.

Lão giả mặc bạch bào thấy bộ dáng của Hàn Lập cùng Ngân Quang tiên tử như vậy, trong lòng có chút tò mò. Nhưng những người ở đây có ai mà không phải hạng đa mưu túc trí. Do đó không nói tiếp về đề tài đó nữa mà chuyển sang Ma Kiếp lần này. Hơn nữa đều tỏ ý hoan nghênh đối với việc Hàn Lập xuất thủ tương trợ.

Hàn Lập từ trước khi tới đây, đã dùng Vạn Lý Phù đưa tin rằng trợ giúp Thiên Uyên Thành chống đỡ những công kích ban đầu của Ma tộc, điều kiện đổi lấy môn hạ đệ tử có thể ở chỗ này để nhận sự che chở của những trưởng lão Thiên Uyên thành.

Ma tộc vốn công kích mãnh liệt nhất chính là vào những đợt công kích ban đầu khi Ma Kiếp bộc phát, cho nên những trưởng lão này rất nhanh chóng đáp ứng.

Nhất thời, Hàn Lập cùng những trường lão đàm luận vui vẻ. Trao đổi một số chiến lược ứng phó trong Ma kiếp rồi mới đứng dậy cáo từ.

Nhìn bóng lưng Hàn Lập biến mất, sắc mặt của Ngân Quang tiên tử âm tình bất định cùng một chút hối hận.

Hai ngày sau, Hàn Lập một thân một mình đi tới động phủ của Ngân Quang tiên tử, chừng nửa ngày mới đi ra với sắc mặt âm trầm.

Phi hành chừng một bữa cơm, hắn mới dừng lại đưa mắt nhìn bầu trời bao la một lúc thật lâu, rồi cười lạnh một tiếng mà hóa thành một đạo kinh hồng thanh sắc mà độn quang trở về.

Chỗ ở của Hàn Lập trong Thiên Uyên Thành chính là một ngọn tháp cao màu trắng. Mặc dù nó nhỏ hơn gấp mười lần so với những ngọn tháp xung quanh nhưng cũng đủ cho hắn cùng một ngàn môn hạ đệ tử cư ngụ.

Hàn Lập tạm thời cư ngụ ở tầng cao nhất.

Bất quá hắn không có ý ở lại ở nơi này lâu dài. Ngắn ngủn mười mấy ngày sau, Hàn Lập gọi ba tên đệ tử lại, sau khi phân phó một hồi liền hóa thành một đạo cầu vồng thanh sắc rời khỏi.

Trước khi Ma Kiếp bộc phát, hắn còn có một chuyện phải đi làm. Dọc đường cũng không dừng lại mà tiến thẳng tới pháp trận truyền tống của Thiên Uyên Thành. Sau khi phân phó mấy tiếng, liền được thủ vệ chịu trách nhiệm trực tiếp truyền tống đến một tòa thành thị lớn cách đó không biết bao nhiêu vạn dặm.

Hàn Lập cũng không để ý tới ánh mắt rất cung kính cùng giật mình của thủ vệ pháp trận nơi này mà nhằm một nơi nào đó độn quang bay đi.

Ước chừng hai tháng sau, bỗng nhiên Hàn Lập xuất hiện ở một sơn mạch tràn đầy sát khí.

Tòa sơn mạch này dài chừng hơn nghìn vạn dặm, ở trong mười mấy thành trì lớn nhỏ chi chít liên kết tạo thành một vòng tròn lớn như pháo đài.

Mà ở bên ngoài pháo đài, những pháp trận ẩn có hiện có trải rộng khắp sơn mạch.

Bên trong sơn mạch nhiều đội vệ sĩ mặc đủ loại áo giáp trong suốt các màu dò xét xung quanh không ngừng.

Với tu vi kinh người của mình, Hàn Lập tự nhiên không trở ngại nào mà tiến thẳng tới chỗ sâu nhất của sơn mạch, cũng chính là tòa thành lớn nhất trong mười mấy tòa thành xung quanh.

Hắn đứng trên tầng trời phía xa nhìn một cây phiên kỳ khổng lồ có một chữ *"Lũng"* thật lớn trên tường thành.

Hàn Lập hai mắt nhíu lại, từ Thiên Uyên Thành dã hỏi thăm được một chút về tình huống của những thành thị này.

Nơi đây chính là cứ điểm chống cự Ma tộc do Lũng gia liên hệ cùng mười mấy thế gia khác xây dựng.

Những thế gia này mặc dù quy môn không đồng nhất, hơn nữa có một số còn không phải là Chân Linh thế gia nhưng là những thế lực không nhỏ, nếu không có mười phần tin tưởng cũng chẳng có tự tin để tự lập môn hộ trong Ma Kiếp lần này.

Dĩ nhiên lòng tin lớn nhất của bọn họ chính là Lũng gia lão tổ, một trong những người có chiến lực cao nhất Nhân tộc hiện tại.

Nhưng nếu bọn hắn biết vị này lại mượn sức bọn họ, để rồi khi Ma Kiếp còn chưa kết thúc sẽ khẩn cấp rời khỏi mà tiến vào Ma giới thì sẽ có suy nghĩ cùng vẻ mặt ra sao.

Sau khi trong lòng suy nghĩ châm chọc một chút, đột nhiên Hàn Lập lật chuyển bàn tay một cái. Một tấm phù màu vàng xuất hiện, thoáng một cái liền hóa thành một đạo kim quang, lóe lên rồi biến mất không thấy bóng dáng.

Sau đó hắn dừng độn quang rồi hạ xuống một tòa núi nhỏ ở gần đó, ngồi tại một chỗ trên núi đá, lạnh nhạt nhắm hai mắt lại.

------oOo------

Chương 1875: Trao đổi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không biết sau bao lâu, thần sắc Hàn Lập khẽ động, lại một lần nữa mở ra hai mắt.

Chỉ thấy từ trong đại thành của Lũng gia có một đoàn kim quang nghênh ngang bay ra, chẳng mấy chốc đã đến không trung gần chỗ Hàn Lập.

Ở trong kim quang lấp lánh, rõ ràng có thân ảnh của một nam tử trung niên.

Đây chính là vị Lũng gia lão tổ đã nhiều năm không gặp kia.

Giờ phút này hắn nhìn từ trên cao xuống, ánh mắt cùng khuôn mặt không chút biểu cảm đánh giá Hàn Lập.

"Ra mắt Lũng huynh!" Hàn Lập bay lên, thong dong hướng lên không trung khẽ chắp tay chào.

"Nghe nói Hàn đạo hữu tiến giai Hợp Thể trung kỳ, Lũng mỗ vốn chỉ cho là lời đồn đại mà thôi. Nhưng giờ được thấy chân nhân mới biết hóa ra là xác thực. Tốc độ tu luyện của đạo hữu cực nhanh, sợ rằng không dám nói là hậu lai vô giả (sau này không có ai bằng) nhưng cả Nhân tộc tuyệt đối không có mấy ai có thể sánh với ngươi." Từ trong mắt Lũng gia lão tổ phóng ra kỳ quang, nói.

"Lũng huynh khen lầm rồi, nhưng lần này gặp không phải để bàn về tốc độ tu luyện của tại hạ chứ" Nghe đối phương khen ngợi như vậy, Hàn Lập cũng chỉ thản nhiên đáp lại.

"Dĩ nhiên không phải vậy. Bất quá sợ là ta cũng không cần hỏi nhiều gì nữa, nếu Hàn huynh đã tiến giai cảnh giới trung kỳ, hiển nhiên là đã quyết định tham gia vào hành trình đi Ma giới rồi."

Khóe miệng Lũng gia lão tổ co giật một chút, trên mặt lộ ra một tia quỷ dị, nói.

"Không sai, chuyến này ta đã quyết định tham gia. Nhưng đây cũng không phải việc chủ yếu, mà hôm nay ta có một món giao dịch khác muốn bàn với Lũng huynh." Hàn Lập khoanh tay, dáng vẻ vô cùng thong dong, nói.

"Giao dịch gì?" Lũng gia lão tổ nghe vậy thì ngẩn ra, bắt đầu có chút ngạc nhiên.

*"Nghe nói Lũng gia có thể dùng Chân Long chi huyết làm chủ nguyên liệu, luyện chế ra một loại đan dược tên là "*Long Linh đan*". Có chút tác dụng đối với việc đột phá bình cảnh của tu sĩ Hợp Thể chúng ta, hơn nữa quý gia tộc còn tựa hồ còn có thể phỏng chế được Kình Thiên Cự Chu trong truyền thuyết nữa."* Hàn Lập không trực tiếp trả lời câu hỏi của Lũng gia lão tổ mà ánh mắt lóe lên, hỏi ngược lại mấy câu.

"Đúng là như thế, chẳng lẽ đạo hữu có hứng thú đối với hai vật này hay sao? Đáng tiếc, hai thứ này, bổn lão tổ tuyệt đối sẽ không lấy ra giao dịch với người khác" Lũng gia lão tổ nghe vậy thì cười lạnh một tiếng nói.

"Tuyệt đối không giao dịch! Lũng huynh cần gì phải mạnh mồm khẳng định như thế. Mọi vật trên thế gian đều có thể giao dịch, chẳng qua là vấn đề là ở chỗ đồ giao dịch có thể làm cho đối phương động tâm hay không thôi." Hàn Lập cười ha hả một tiếng, có vẻ như đã dự liệu trước tình huống này.

"ồ, nghe khẩu khí của đạo hữu hẳn là tự tin có vật phẩm có thể đánh động Lũng mỗ" Trong lòng Lũng gia lão tổ khẽ động nhưng bên ngoài vẫn là bộ dáng lạnh lùng.

"Nghe nói Lũng đạo hữu đã dừng bước tại bình cảnh hậu kỳ hơn mấy vạn năm rồi. Không biết có hứng thú với vật phẩm trợ giúp đột phá bình cảnh hậu kỳ hay không?" Hàn Lập cười hắc hắc một tiếng, nói.

"Đan dược đột phá hậu kỳ! Có thật đạo hữu có vật này? Bất quá

cũng phải xem là loại đan dược nào đã, nếu chỉ có chút điểm hiệu quả thì không mấy hiệu quả đối với lão phu." Lũng gia lão tổ ban đầu là thất kinh, nhưng tròng mắt khẽ đảo, lập tức lại khôi phục tỉnh táo nói.

"Đạo hữu trước tiên hãy xem qua vật này rồi hẵng nói" Hàn Lập nghe vậy liền bật cười lớn, tay áo bào khẽ rung, tức thì một cái bình ngọc lớn chừng ngón cái bay ra, bắn thẳng về phía Lũng gia lão tổ.

Lũng gia lão tổ nhíu hai mắt, bàn tay nhẹ nhàng ra một chiêu đã đem bình nhỏ hút vào tay.

"Đây là..."

Thần niệm quét tới trong bình nhỏ sắc mặt Lũng gia lão tổ hơi đổi, tựa hồ như phát hiện điều gì đó nhưng vẫn còn chưa tin. Liền vội vàng đem nắp bình mở ra, cũng đem miệng bình để dưới mũi, hít sâu vào một hơi.

"Thiên Hà Ngân Nhũ? Không, không mấy giống, quả thật còn mạnh hơn cả tiên dược linh nhũ trong truyền thuyết này một chút, cũng có chút giống như Thái Thanh tiên dịch, nhưng màu sắc lại không giống." Vẻ mặt Lũng gia lão tổ vốn đang đờ đẫn, tức thì tỏ ra vô cùng mừng rỡ.

"Thế nào, Minh Hà linh nhũ này hẳn là hữu dụng đối với đạo hữu chứ?" Hàn Lập thấy vậy đáp lời, có vẻ như không ngoài dự liệu.

"Vật này gọi là Minh Hà linh nhũ? Sao Lũng mỗ chưa từng nghe nói qua. Nhưng linh nhũ này hiệu quả không tệ, quả thật có chút hữu dụng với đột phá bình cảnh của ta. Nhưng không phải trong tay đạo hữu chỉ có một giọt trong bình này chứ? Nếu phải thì đối với lão phu cũng vẫn chỉ là phế vật." Sắc mặt Lũng gia lão tổ rất nhanh chóng khôi phục như thường, cũng suy nghĩ một chút rồi hỏi.

"Dĩ nhiên, trong tay tại hạ còn gần đầy một lọ, nhưng ta muốn đổi lấy một lọ Long Linh đan cùng một chiếc Kình Thiên Cự Chu." Hàn Lập khẽ cười một tiếng, bàn tay khẽ lật, lại có một chiếc bình

nhỏ xanh biếc hiện ra, đánh giá Lũng gia lão tổ một chút rồi nói.

"Đạo hữu thật đúng là công phu sư tử ngoạm, Long Linh đan của Lũng gia chúng ta mặc dù hiệu quả còn hơi kém Minh Hà linh nhũ này một chút nhưng tuyệt không chênh lệch quá nhiều. Vậy mà Hàn đạo hữu lại còn muốn đổi lấy một chiếc Kình thiên cự chu, đạo hữu không thấy có phần quá đáng sao!" Sắc mặt Lũng gia lão tổ khẽ biến, trong mắt hiện lên một tia lãnh ý, nói.

"Điểm này Hàn mỗ hiểu. Nhưng có một vài điểm khác biệt giữa hai thứ này. Minh Hà linh nhũ của ta. Hiện tại cả Nhân tộc cũng chỉ còn lại duy nhất một lọ này, những linh nhũ khác đều đã bị ta phục dụng, nếu không ta cũng không có được tu vi hiện nay, thậm chí cả Phong Nguyên đại lục còn có bình thứ hai hay không cũng là điều rất khó nói. Mà Long Linh đan của quý tộc lại là thứ có thể luyện chế. Nếu đạo hữu bỏ lỡ lọ linh nhũ trong tay tại hạ này, tại hạ có thể đảm bảo sinh thời đạo hữu tuyệt sẽ không thấy được bình thứ hai nữa. Về phần Long Linh đan cũng là vật mà Lũng gia không giao dịch nhưng thỉnh thoảng cũng có lọt ra ngoài một chút, tại hạ chỉ cần bỏ một chút thời gian cũng không phải không có hi vọng đổi được chúng." Hàn Lập nghe vậy, trên mặt hơi lộ ra nét cười nhẹ nói.

"Hừ, Hàn huynh cũng là đang tự mình nói thách lên thôi. Bất quá nếu dùng cách này để đối phó với Lũng mỗ thì đạo hữu đãtìm nhầm người rồi. Mặc kệ đạo hữu ba hoa chích chòe thế nào, nhưng nếu không ngang giá thì lão phu tuyệt không thực hiện giao dịch này." Lũng gia lão tổ hừ một tiếng, cho thấy không có chút ý định nhượng bộ nào.

Hàn Lập thấy tình hình như vậy hai hàng lông mày không khỏi cau lại, nhưng thần sắc ngay lập tức trở lại như thường.

"Nếu Lũng đạo hữu không cần Minh Hà linh nhũ trên tay tại hạ nữa, vậy giao dịch đã nói khi trước cứ coi như thành phế thải rồi đi. Vài giọt linh nhũ kia, cứ cho như là tại hạ đem tặng đạo hữu là được."

Hàn Lập nói xong lời này liền vung hai tay, linh quang bên ngoài thân lóe sáng, cũng xoay người lại chuẩn bị rời đi.

"Khoan đã!" Lũng gia lão tổ thấy cử động của Hàn Lập liền biến sắc mặt, cơ hồ như theo bản năng lập tức quát lớn.

"Sao vậy, Lũng huynh thay đổi chủ ý sao!" Hàn Lập dừng lại thân hình, chậm rãi quay người lại phía sau, như cười như không nói.

"Hừ, với thân phận của ngươi với ta, cần gì phải diễn mấy thứ trò cút bắt này. Minh Hà linh nhũ này đúng là có tác dụng lớn đối với ta, nhưng giá mà ngươi ra lúc trước thật sự là có hơi thái quá. Nếu muốn đổi lấy Long Linh đan cùng với một chiếc Kình Thiên cự chu của lão phu, cần phải thêm một số vật khác hoặc một số linh thạch lớn mới được. Giá trị của nó so với Kình Thiên cự chu còn hơi thấp hơn một chút." Ánh mắt Lũng gia lão tổ lóe sáng, lạnh lùng nói.

"Được, Hàn mỗ cũng có thể cân nhắc điều kiện này. Như vậy đi! Ngoại trừ Minh Hà linh nhũ ra, tại hạ lại dùng một nhóm tài liệu giá trị hơn một ức linh thạch đổi lấy một chiếc Cự Chu thì thế nào?" Hàn Lập sờ sờ cằm, nói ra một giá trị xấp xỉ mấu chốt.

"Tài liệu hơn ức linh thạch, là tài liệu gì?" Cơ nhục trên mặt Lũng gia lão tổ khẽ động, cũng hỏi thêm một câu.

"Ở đây ta có một phần danh mục, Lũng huynh có thể xem qua một chút." Hàn Lập mở lớn hai mắt, như đã định liệu trước nói, tiếp đó tay áo khẽ rung, tức thì một đoàn bạch quang bắn ra, rõ ràng là một khối ngọc giản trong suốt.

"Xem ra Hàn đạo hữu đã chuẩn bị chu toàn từ trước!" Lũng gia lão tổ thấy thế thì hết sức buồn bực, đành bất đắc dĩ nói, khẽ vẫy bàn tay rồi nhiếp ngọc giản nọ vào trong tay.

"Ồ, những tài liệu này là…" Chẳng qua Lũng gia lão tổ cũng chỉ dùng thần niệm quét qua ngọc giản mấy lần, sắc mặt bỗng nhiên cả kinh.

"Lũng huynh có hài lòng những tài liệu này không. Những thứ này, hẳn cũng đều là thứ mà Lũng gia các người hiện tại cần có." Hàn Lập khẽ nhíu hai mắt, thâm ý sâu sắc nói.

"Đạo hữu thật đúng là người có tâm, thậm chí ngay cả những thứ các thế lực lớn đang rất cần thiết cũng có thể thu được. Xem ra đạo hữu đã nhìn chằm chằm vào việc Lũng gia chúng ta luyện chế Kình Thiên Cự Chu từ lâu rồi đi. Nếu không cũng không thể nào trong thời gian ngắn thu thập được những tài liệu này. Hiện tại có linh thạch cũng không tài nào mua được chúng. Xem ra giao dịch này, lão phu cũng không bị thiệt thòi quá lớn. Được rồi! Chúng ta giao dịch theo như lời ngươi nói" Sắc mặt Lũng gia lão tổ âm tình bất định trong chốc lát, rồi mới hiện lên vẻ kinh dị hướng sang Hàn Lập nói.

"Chúng ta cũng là theo nhu cầu của bản thân, quyết định này của Lũng huynh tuyệt đối sáng suốt." Trong lòng Hàn Lập vui mừng, cũng không hề che dấu nụ cười trên mặt. Tiếp đó hai tay khẽ vỗ nhẹ trước ngực, một lần nữa lại có một viên hoàn màu xanh cùng với một cái bình ngọc màu trắng hiện ra.

Nhưng hắn cũng không lập tức đem đồ trong tay vứt tới mà ánh mắt lóe sáng nhìn về phía đối phương.

Lũng gia lão tổ tự nhiên biết ý của Hàn Lập. Lúc này cũng không chút do dự, tay áo cũng run lên, hai luồng linh quang một vàng một đen tức khắc từ đó bay ra.

Đây rõ ràng là một cái bình màu vàng cùng với một chiến thuyền nhỏ đen nhánh.

Cái bình màu vàng kia cũng không có gì đặc biệt, ngoại trừ bên ngoài có chạm trổ một số hoa văn như lá cây ra cũng không thấy có gì dị thường. Nhưng bất quá chiến thuyền tinh mỹ kia chỉ dài vài tấc kia, lại tinh xảo đến mức khiến người ta khó mà tin được.

Bên ngoài chiến thuyền này không những sơn đen như mực, lại có ba cái cột buồm, trong khoang thuyền có hơn năm tầng lớn, hơn nữa ở trên thân thuyền lại ẩn hiển chi chít các loại pháp trận mà mắt thường không thể thấy rõ, cái nào cũng đủ mọi màu sắc, thoạt nhìn huyền diệu dị thường.

Cổ tay Lũng gia lão tổ khẽ run lên, cũng cầm hai vật trong tay trực tiếp ném tới.

Hai mắt Hàn Lập sáng ngời, không chút do dự cũng cầm bình ngọc và trữ vật hoàn trong tay vứt tới, một tay khác ra một trảo, đem hai vật đối diện khẽ nhiếp vào trong tay.

Hắn mở nắp bình ra, sau khi thần niệm khẽ quét qua một lọ đan dược màu đỏ như máu thì lộ ra vẻ hài lòng.

Có một lọ đan dược đại danh đỉnh đỉnh ở cả Nhân tộc này, tỷ lệ thành công khi đột phá bình cảnh hậu kỳ của hắn sẽ lại tăng thêm nửa thành. Ánh mắt khẽ xoay chuyển, hắn lại nhìn sang phi chu nhỏ màu đen kia.

"Đây chính là Kình Thiên cự chu, thoạt nhìn có vẻ rất bất phàm, bất quá uy năng cụ thể như thế nào còn phải thử một chút."

Hàn Lập tự cân nhắc như thế liền ném chiếc thuyền nhỏ dài vài tấc kia vào trong không trung, tiếp đó một ngón tay khẽ điểm một cái.

------oOo------

Chương 1876: Ma bức

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một tiếng động thật lớn *"Ầm ầm"* vang lên, bên trong chớp lóe luồng sáng đen kịt, hiện ra một chiến thuyền khổng lồ đang mãnh liệt phóng to ra.

Lúc đầu chiến thuyền này chỉ nhỏ cỡ chừng mười trượng nhưng trong nháy mắt lập tức hóa to lên tựa như một ngọn núi thật lớn, ba chiếc cột buồm trông giống như những trụ chống trời cao vạn trượng, trên đó giắt ngang một cánh buồm màu đen, khắc rõ ràng hình thù mấy con quái thú đen thui tỏa ra sát khí kinh người, đang giương nanh múa vuốt trông rất sống động.

Càng khiến cho những ai nhìn qua phải giật mình. Ngoài kích cỡ quá to lớn của chiếc thuyền này, còn có linh quang chớp động ẩn hiện pháp trận bên ngoài thân thuyền, có những hình dạng hoa văn khác nhau xuất hiện ở những bộ phận khác nhau.

Những chi tiết này có khi là hình tròn cũng có khi tương tự như thế, nhưng bất luận hình dạng nào đi nữa cũng khắc họa chi tiết những phù văn hết sức phức tạp, vừa mới nhìn qua đã có cảm giác bị cuốn hút bởi những bộ phận toát lên uy lực mạnh mẽ.

Những chi tiết bộ phận này nhiều vô số kể, e rằng phải tập trung đến mấy trăm tu sĩ mới có thể điều khiển và phát huy hết toàn bộ uy lực.

Thế nhưng chi tiết bắt mắt nhất lại là ba cây trụ ngũ sắc được dựng đứng vững chắc trên khoang thuyền.

Những cây tinh trụ này chẳng những to đùng như bể cá mà còn dài đến cả trăm trượng, những bộ phận khác cơ bản không thể so sánh bằng.

Ngay lúc Hàn Lập đang tập trung cẩn thận xem xét chiến thuyền khổng lồ đó thì Lũng gia lão tổ cũng đã kiểm tra xong và thu lấy linh nhũ cùng vòng tay trữ vật, sau đó ngó lên chiếc thuyền to lớn đó mà điềm nhiên nói:

"Chỉ riêng giá trị của nguyên liệu chế tạo ra một chiếc Kình Thiên Cự Thuyền này đã trên một ức linh thạch rồi, chưa nói tới hao tốn nhân công và thời gian tâm huyết để chế tạo ra. Nếu đem ra ngoài bán ắt hẳn vớ được một phen lời to, tuy nhiên lão phu cơ bản chẳng nghĩ tới chuyện đó".

"Đương nhiên Hàn mỗ biết lần giao dịch này đã chiếm chút tiện nghi của đạo hữu, nhưng có điều đạo hữu cũng đã thu được linh nhũ và đống tài liệu đó, bây giờ mà dùng linh thạch cũng chưa chắc đã mua được. Được rồi, bất kể nói thế nào thì cuối cùng khoản giao dịch này cũng đã thành công, Hàn mỗ sẽ không lưu lại đây nữa. Sau này khi nào đạo hữu quyết định tiến nhập Ma giới, chỉ cần nhắn trước đến Thiên Uyên Thành cho ta là được, tại hạ nhất định sẽ phó ước đúng hẹn!" Hàn Lập cười khẽ nói, một tay bấm quyết thu nhỏ lại chiếc thuyền khổng lồ đang lơ lửng trên không trung, nó lập tức hóa thành một vật nhỏ cỡ vài tấc rồi thu luôn vào tay áo.

"Chỉ cần Nhân tộc chúng ta có thể ngăn cản được vài lần công kích của Ma tộc thôi, rồi khiến cho đám Ma tộc đó bị vây lại ở một nơi, thì chắc chắn chuyến đi Ma giới sẽ không bị hủy bỏ đâu, lão phu nhất định sẽ báo trước cho Hàn đạo hữu. Với tu vi hiện tại của đạo hữu, sẽ là một trợ thủ đắc lực trong chuyến đi này" Khuôn mặt trầm tư của Lũng gia lão tổ lộ ra nụ cười rồi nói.

Hàn Lập nghe qua lời này liền gật đầu nhưng sau đó ánh mắt chợt lóe lên, ngó vào một chỗ vắng vẻ gần đó mà quỷ dị cười một tiếng, vừa lúc hai tay chắp lại, liền hóa thành đạo kinh hồng màu xanh phá không rời đi.

Lũng gia lão tổ thấy tình hình này, sắc mặt liền thay đổi nhưng vẫn đứng yên ở chỗ cũ. Cho đến khi đạo thanh sắc kinh hồng hoàn toàn khuất dạng ở cuối chân trời mới khẽ thở dài một tiếng.

Đúng vào lúc này, ngay chỗ hư không mà ánh mắt Hàn Lập mới vừa quét qua trước khi rời đi bỗng nhiên dao động, chợt hiện ra một nhân ảnh mặt mày nhăn nhó, chính là một gã nam tử áo bào màu đen, cũng là một vị Thái Thượng Trưởng Lão khác của Lũng gia.

Lúc này đây, sắc mặt hắn cũng âm trầm nhìn về hướng Hàn Lập, rồi trầm giọng mở miệng nói:

"Lũng huynh, xem ra hắn đã sớm phát hiện ra ta ở đây, ta mới vừa luyện thành môn thần thông ẩn thân này, ngay cả đạo hữu cũng không dễ dàng phát giác ra nhưng lại không thể tránh được tai mắt của hắn. Người này nếu không phải do tu luyện qua loại thần thông đặc thù thì cũng có một món chí bảo chuyên phá thần thông ẩn thân".

"Đúng vậy, thần niệm người này có thể còn cường đại hơn cả ta nữa. Tốc độ lại tu luyện nhanh đến như vậy, thì nếu có một hai loại thiên phú nghịch thiên bên mình là chuyện hợp lý. Nhưng bất kể thế nào, chỉ cần hắn đồng ý gia nhập cùng tiến vào Ma giới, thì thực lực Nhân tộc chúng ta sẽ tăng mạnh thêm một phần nữa, cũng sẽ không quá chênh lệch so với Thánh giai bên Linh tộc" Khuôn mặt Lũng gia lão tổ chẳng chút thay đổi trả lời.

"Nhưng Lũng huynh, chúng ta chưa hiểu rõ Hàn tiểu tử này, cũng có thể gã sẽ khiến cho lực lượng của bọn ta bị mất cân đối trong chuyến đi Ma giới lần này đấy" Hắc bào nam tử hơi nhíu mày nói.

"Hừ! hiểu quá ít thì ảnh hưởng gì. Nếu mời những tên khác thì chúng ta có thể hiểu rõ được bọn họ thật thà ra sao chăng? Mục đích chỉ cần có thể trợ giúp được bọn ta thôi là đủ rồi. Lần này Nhân tộc đối mặt với một đợt đại kiếp nạn từ Ma tộc, đối với Hợp Thể tu sĩ như chúng ta chính là một cơ hội trời ban. Vì vậy, chuyến đi này chỉ được thành công không thể thất bại, nếu không cả đời này của chúng ta chỉ chấp nhận dừng lại ở cảnh giới Hợp Thể kỳ mà không thể tăng tiến thêm được nữa" Hai tay nằm trong tay áo Lũng gia lão tổ nắm chặt lại, trên mặt thoáng hiện nét tàn khốc mà nói.

"Lời Lũng huynh cũng có lý, bất quá trước hết bọn ta cần phải ngăn cản được bước tiến công của Ma tộc đã" Hắc bào nam tử hớn hở đồng ý, cũng quay đầu nhìn về hướng tòa đại thành rồi

nói.

"Cuối cùng lão phu đã thu nạp được lực lượng của mười ba thế gia mà kiến tạo nên cứ điểm này, phòng thủ và tấn công đều hỗ trợ lẫn nhau. Ta tự tin không kể lực lượng tu sĩ cao cấp hay là năng lực phòng ngự đều quyết không thua kém Hoàng Thành. Cho dù lần này Ma kiếp có mãnh liệt hơn, đáng sợ hơn gấp bội so với truyền thuyết đi nữa, đều cũng có thể bình yên" Lũng gia lão tổ tự tin nói ra.

"Điểm này ta cũng hết sức tin tưởng, nếu không cũng chẳng tìm tới hợp tác với Lũng huynh làm gì. Nếu gã tiểu tử đó đã đi rồi, thôi chúng ta cũng nên quay về xử lý chuyện chính đi. Hiện tại Ma chướng càng lúc càng lan rộng, khoảng chừng ba bốn tháng sau thì có lẽ Chân Ma tộc sẽ phá giới đến nơi, bọn ta hãy tập trung toàn bộ tinh thần để ứng phó mới được" Hắc bào nam tử thần sắc nghiêm nghị nói.

"Ừm, đi thôi, lão phu còn một lò đan dược đang luyện chế nữa" Lũng gia lão tổ gật đầu, tiếp theo vung tay áo lên, nhất thời một quầng kim sắc cuồn cuộn bao bọc lại thân ảnh, lập tức hóa thành một đạo kim quang bay về một tòa đại thành.

Hắc bào nam tử cũng một tay bấm niệm pháp quyết, rồi hóa thành một trận cuồng phong đen kịt cuồn cuộn bay đi.

Cùng lúc này Hàn Lập đã cách xa mấy ngàn dặm, cũng bay về nơi xa.

Hơn hai tháng sau, rốt cuộc Hàn Lập đã thông qua truyền tống pháp trận mà quay về Thiên Uyên Thành.

Lúc này cả thành trì đang được đặt trong cảnh giới nghiêm, tất cả các cấm chế pháp trận cũng bắt đầu được mở ra.

Nếu Hàn Lập không phải là tu sĩ Hợp Thể kỳ, e rằng lúc này ngay cả truyền tống pháp trận cũng không có tư cách sử dụng đến.

Đối với sát khí đằng đằng trong thành lúc này, Hàn Lập tựa như không quan tâm chút nào.

Mà kế đó, hắn trực tiếp trở lại nơi đám đệ tử Hải Đại Thiếu đang chờ trong tòa tháp cao, rồi đem Kình Thiên Cự Thuyền giao cho mấy tên đệ tử, để bọn họ tập trung mấy trăm môn nhân mau chóng thích nghi với kiện bảo vật này trước đã. Kình Thiên Cự Thuyền vốn cần đủ lượng nhân thủ mới có thể phát huy được chân chính uy lực.

Vậy là Hàn Lập đã dành cho đám môn hạ đệ tử một con át chủ bài để bảo vệ tính mạng.

Nếu không với tu vi Nguyên Anh kỳ như bọn họ, trong đợt Ma kiếp này có được toàn thân bình an hay không thật sự rất khó nói.

Sau khi đem cự thuyền giao cho đám đệ tử, Hàn Lập trở lại tầng cao nhất trên tòa tháp tiếp tục bế quan tu luyện. Bất quá lần này hắn dặn đệ tử lưu ý tình hình của ma chướng, đến đúng giờ hằng ngày báo cáo lại cho hắn biết.

Thời gian trôi qua từng ngày, không khí trong cả tòa Thiên Uyên Thành tự nhiên cũng khẩn trương dần lên.

Ở mấy chỗ ma chướng gần với Thiên Uyên Thành, chẳng những lan tỏa ra rộng chừng vạn dặm mà còn phát ra ánh sáng đen nhánh, thậm chí đứng gần vài nơi có thể thấy rõ ràng ma khí đen kịt quay cuồng bên trong không ngừng.

Bất quá mấy chỗ ma chướng trong Thiên Uyên Thành này, nếu so với những địa phương khác trong Nhân tộc cũng không tính là lớn. Nghe nói đã xuất hiện một vùng ma chướng cực kỳ lớn ở gần địa phận Linh Hoàng mới nhậm chức, nơi ma chướng đó trải rộng trùng trùng điệp điệp xa tới trăm vạn dặm, lớn hơn ma chướng xuất hiện ở Thiên Uyên Thành gấp trên trăm lần.

Hàn Lập vừa nghe qua tin đó, ngoại trừ khẽ thở dài một cái ra thì chỉ có thể tạm bỏ ngoài tai.

Một ngày kia, ở gần một vùng ma chướng mù mịt cách Thiên Uyên Thành mấy vạn dặm, có hai chiếc thuyền vàng chói cao vài trượng, đang ẩn núp trong một cánh rừng rậm rạp cách đó hơn mười dặm.

Trên hai chiếc thuyền đó, trong đám hắc giáp vệ sĩ có hai gã kim giáp Thiên Vệ.

Những người này không biết đã chờ đợi ở đây được bao lâu rồi mà thần sắc ngưng trọng đang thấp giọng luận đàm gì đó.

"Trần huynh, hai ngày nay ta cảm thấy không an tâm chút nào, mí mắt giật liên tục, không biết có phải Ma kiếp sẽ bộc phát ngay tại chỗ này không nữa!" Một gã kim giáp đại hán có hai cánh tay tràn đầy bắp thịt cuồn cuộn, có chút trầm tư hỏi.

"Kim đạo hữu, đâu phải chỉ có ngươi đâu. Lão phu kể từ khi được phái tới đây để canh chừng động tĩnh của ma chướng mà vẫn lo lắng trong lòng đây. Bất quá, cũng may là bọn ta chẳng qua cũng chỉ chịu trách nhiệm xem xét là chính, chỉ cần ma chướng vừa vỡ ra, lập tức kích phát ngay truyền tống pháp trận để trực tiếp truyền tống về thành, thật ra cũng chẳng có nguy hiểm gì lắm đâu" Một lão giả vóc người thấp bé cũng cười khổ một tiếng rồi trả lời.

"Ừm, ta cũng biết không cần phải lo lắng đến tính mạng nhưng trông bộ dáng ta vẫn như vầy đây, xem ra vẫn chưa đủ tâm cảnh rồi. Bất quá, hai người chúng ta rút thăm bị phái tới nơi đây, xem như quá xui xẻo rồi" Đại hán mở miệng trả lời có chút không cam tâm.

"Hắc hắc, đương nhiên được ở trong thành thì quá an tâm rồi. Nhưng chỉ cần chúng ta hoàn thành nhiệm vụ, phần thưởng kỳ này cũng hết sức khả quan. Lão phu cho rằng lần nhiệm vụ này chẳng nguy hiểm chút nào" Lão giả lắc đầu nói.

"Ừm. Lần này Trưởng Lão Hội ban cho những loại đan dược kia đúng là cực kỳ trân quý, rất có ích lợi đối với chúng ta … Không tốt, đấy là cái gì …" Đại hán đang nở nụ cười thì sau một khắc, ánh mắt ngó lên bầu trời xa xăm mà thân đang đứng trên kim thuyền thì sắc mặt đại biến.

"Cái gì, chẳng lẽ ma chướng có biến hóa rồi!" Lão nhìn thấy đại

hán kia, trong lòng liền rùng mình cũng gấp gáp xoay người lại cùng nhìn về một hướng.

Mấy tên hắc giáp vệ sĩ khác cũng ngó lên bầu trời xa xăm, sắc mặt nhất thời cũng tái nhợt cắt không còn giọt máu.

Chỉ thấy tại khoảng hư không phía dưới một vùng ma chướng, bất chợt xuất hiện một trận rung chuyển kịch liệt, phảng phất cả bầu trời như lật chuyển.

Vào ngay lúc này, một tiếng ầm đùng kinh thiên động địa vang lên, bên trong ma khí cuồn cuộn của ma chướng bỗng nhiên xuất hiện vô số con Ma Dơi dài hơn trượng.

Con nào con nấy lông cũng đỏ tươi như máu, trên đầu nhô ra một sừng đen nhánh, há mồm gào lên một cỗ sóng âm khiến cho hư không dao động xoay chuyển.

------oOo------

Chương 1877: Thiếu niên cùng cự hán

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tầng tầng sóng âm từ trên hư không tỏa ra giống như biển thét sóng gầm dữ dội. Không trung đang vặn vẹo trong nháy mắt lại phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Nhất thời trên tầng Ma chướng, phập phù hiện ra mấy dải sáng như những dòng sông bạc thật dài. Tiếp theo ở âm ba không ngừng cuồn cuộn lan tỏa, lại một trận thanh âm thanh thúy như tiếng pha lê vỡ vang lên.

Những dải sáng bạc kia lại nhanh chóng bạo mở, tạo thành những tia sáng chiếu ra khắp bốn phương tám hướng, tiếp theo cả không trung như hoàn toàn vỡ tan.

Ma khí đen thùi giống như nước bị vỡ đê tràn ra, thoáng chốc rồi tuôn xuống, nháy mắt hình thành một vùng Ma hải tối đen. Cũng bằng tốc độ không thể tưởng tượng nổi cuồng bạo lan khắp bốn phương tám hướng.

Chi chít những con Ma dơi hỗn loạn vỗ cánh bay ra từ trong đó, chúng điên cuồng phát ra những tiếng thét chói tai.

Ngoài thân đám này không ngừng lưu chuyển huyết quang. Từ xa nhìn lại, từ trong Ma Hải giống như có vô số đoàn huyết diễm tỏa ra, nhắm ra bốn phía kích bắn mà đi.

Càng kinh người chính là, lúc này chỗ sâu trong ma chướng đã hóa thành một cái hắc động thật lớn, mơ hồ truyền ra thanh âm gầm nhẹ nhưng khiến người sợ hãi. Dường như có thêm những đám ma thú muốn chen chúc tiến vào Linh Giới.

"Không ổn, Ma tộc đã xâm nhập Linh Giới. Chúng ta đã hoàn

thành nhiệm vụ, lập tức truyền tống trở về!" Ở xa xa, rốt cục kim giáp đại hán theo đã tỉnh táo lại sau khi ma chướng bạo mở, thanh âm kinh hoàng chưa phát hoàn toàn đã bị nén thấp tới cực điểm, hướng sang lão giả nói.

"Lập tức truyền tống, lập tức trở về!" Lão giả thấp bé cũng hoảng sợ trong lòng, vội phân phó một tiếng, tiếp theo hai tay lập tức kháp quyết, đánh ra từng đạo pháp quyết vào một pháp trận nhỏ dưới chân.

Vài tên hắc giáp vệ sĩ đứng phía sau cũng cuống quít, thân hình chớp lên tới bên cạnh lão giả, đồng thời thi pháp phụ trợ.

Nhất thời chiếc Phi Chu kim sắc lập tức cúi mũi thuyền, truyền ra những thanh âm vù vù. Đồng thời hàng trăm phù văn hiện ra lưu chuyển phía dưới, bắt đầu hình thành một cái quang trận màu nhũ bạc.

Phi Chu chớp động ở trong quang trận, bắt đầu phát ra các tia kim quang chói mắt, giống như có thể lập tức truyền tống mà đi.

Một cái Kim Chu khác thì sớm đã khởi động. Đứng ở trên kim chu, kim giáp đại hán thấy thế thì thở dài một hơi, vẻ mặt trở nên buông lỏng.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một thanh âm hùng hậu, từ trên không rừng rậm mà bọn họ đang ẩn nấp truyền xuống:

"Không tồi, vừa tiến vào Linh Giới đã phát hiện hai tu sĩ Luyện Hư kỳ. Vừa lúc để cho bản tôn giả hoạt động tay chân!"

Đại hán cùng lão giả nghe mà cả kinh, đồng thời nhìn lại chỗ truyền ra thanh âm. Chỉ thấy trên trời cao cách hai chiếc Kim Chu hơn ba mươi trượng, không biết từ khi nào đã có một thiếu niên đen đúa xấu xí thấp bé đang lơ lửng.

Kẻ này khuôn mặt dữ tợn, hai mắt xanh biếc, sau lưng có một đôi cánh dơi còn lớn hơn thân hình tới ba phần, thoạt nhìn có bảy tám phân tương cùng đám Ma dơi nhưng trên thân lại phát ra khí tức cường đại hơn tới cả trăm ngàn lần.

"Không ổn, là Ma tộc cao cấp!"

Đại hán cùng lão giả thoáng đã nhận ra thân phận thiếu niên xấu xí, trở nên kinh hãi thất sắc.

Vừa rồi hai người vẫn chú ý đến biến hóa kinh người của ma chướng, đối phương tới gần như vậy mà bọn họ không cảm ứng được chút hành tung.

Bất quá dù sao cũng là tồn tại Luyện Hư kỳ. Cơ hồ khi giật mình, cả hai lại không chút do dự đồng thời ra tay.

Một người vỗ vào sau ót. Nhất thời hơn mười thanh tiểu kiếm ngân sắc kích bắn ra, khẽ rung lên thì liền hóa thành mười mấy đạo ngân hồng điên cuồng trảm tới.

Người kia thì giơ đơn chưởng lên. Một chiếc vòng ngũ sắc bắn ra, chớp động một cái liền biến thành vô số ảnh hoàn ngũ sắc, đồng thời đem hai chiếc kim chu bao phủ vào trong.

Hai người vừa ra tay một công một thủ nhịp nhàng, hiển nhiên từng liên thủ đối địch không chỉ một lần.

Đối với bọn hắn, không cần đánh bại Ma tộc cao cấp trước mắt, chỉ cần ngăn cản công kích của đối phương một thoáng là đủ.

Nhưng thiếu niên có cánh trên trời cao lại âm trầm nhếch miệng, lộ ra đám răng nanh nhỏ sắc nhọn, không thèm tránh né mười mấy đạo ngân hồng linh quang kinh người mà chỉ khẽ há mồm.

Từ miệng hắn phun ra những luồng âm ba kim sắc, tản ra một chút đã đem mười mấy đạo kiếm quang quấn vào trong.

Dị biến xuất hiện!

Mười mấy đạo kiếm quang gào thét một tiếng rồi ngân quang ngoài thân chợt tắt, nhanh chóng trở thành những tiểu kiếm như cũ. Tiếp theo lắc lư trong âm ba, từ trên không rơi xuống.

Kim giáp đại hán thấy thế thì sắc mặt không còn chút máu.

Liên hệ với hơn mười kiện bổn mạng pháp bảo khổ tu mấy ngàn năm đã mất, hắn chưa còn kịp thi pháp tao túng phi kiếm trở về thì ở phía trên không, cánh dơi sau lưng thiếu niên đột nhiên vỗ một cái.

Tiếng sấm nổ mạnh nổi lên!

------oOo------

Chương 1878: Thiếu niên cùng cự hán (tiếp)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thiếu niên thân hình thoáng mơ hồ rồi quỷ dị biến mất tại chỗ, chớp lên rồi hiện ra cách hai chiếc kim chu gần trong gang tấc, không chút do dự tung song quyền đánh tới hoàn ảnh đầy trời.

"Oanh" " Qanh" hai tiếng. Chỉ một kích mà hai quyền đầu được bao phủ bởi huyết quang nhàn nhạt lại đánh cho đám ảnh hoàn dày đặc kia tán loạn.

Thiếu niên lại vỗ cánh một cái, thân hình liền như tia chớp xuất hiện sau lưng đại hán, một tay thoáng mơ hồ, liền quỷ dị xuyên thủng qua lưng đối phương.

Kim sắc chiến giáp vốn cứng cỏi dị thường mà không thể chống được mảy may.

"A "

Mấy tên hắc giáp vệ sĩ trên cùng Kim chu thấy cảnh này thì hồn phi phách tán, bộ dáng cả đám như muốn độn quang chạy trốn.

Thiếu niên xấu xí cũng không quay đầu. Một cánh dơi vỗ lên, một đạo quang nhận hắc sắc lớn tới cả trên trăm trượng xuất hiện. Tốc độ cực nhanh, chợt lóe qua một vòng.

Các hắc sắc giáp sĩ hét thảm một tiếng, nhanh chóng bị hóa thành từng đoàn huyết vũ rơi xuống, ngay cả Nguyên Anh cũng bị trảm diệt.

Tiếp theo thân hình thiếu niên lại nhoáng lên, liền hóa thành một đoàn huyết quang hướng bay tới chiếc Kim chu còn lại.

Hắn chưa tới mà một cỗ huyết tinh khí đã xông vào mũi.

Lão giả thấp bé căn bản không kịp phản ứng, sắc mặt nháy mắt không trở nên tái nhợt.

Nhưng vừa kịp lúc này, truyền tống pháp trận đột nhiên chợt lóe bạch quang. Chiếc Kim chu trong sát na đã được truyền tống đi.

Huyết quang do thiếu niên biến thành bắn vào khoảng không, hào quang chợt tắt liền lần nữa khôi phục chân diện.

Hắn nhìn truyền tống quang trận trên còn sót lại không trung, trên mặt không khỏi hiện một tia ảo não. Một cánh dơi run lên, nhất thời một đạo cự phong đem tàn dư của quang trận quét sạch không còn.

"Ha ha, Bức Liệt, chỉ là hai gã Luyện Hư kỳ Nhân tộc mà ngươi cũng không thể lưu lại. Khiến ta ở một bên còn phải cố gắng xem một hồi hí kịch a!" Bỗng nhiên một tiếng cười to thô kệch từ sau một gốc đại thụ truyền ra, ngữ khí tràn ngập vẻ châm chọc.

"Mông Man, là ngươi! Ngươi tới lúc nào. Không phải Lôi Ngưu nhất tộc thuộc nhóm thứ hai mới được vào Linh Giới sao? Hừ, nếu những người đó nếu không có Pháp khí truyền tống, sao có thể chạy trốn trong tay bổn tôn giả" Thiếu niên xấu xí nghe vậy thì giận dữ, đưa ánh mắt quét qua cự thụ kia.

Chỉ thấy cây đại thụ nhìn bình thường đột nhiên vặn vẹo một chút, lại quỷ dị biến thành một cự hán thân cao năm sáu trượng, cả người da thịt xanh biếc.

Cự hán này trên đầu có một đôi sừng sắc nhọn, trên mặt được bao phủ bởi một lớp lông vàng, một tấm bì giáp hắc sắc thật lớn bao bọc lấy thân hình hắn, sau lưng có một một đôi đoản phủ kim sắc, đang dùng trào phúng ánh mắt nhìn thiếu niên.

Thấy thiếu niên hung tợn trừng lại nhưng hắn vẫn cười dữ tợn, không chút hoang mang trả lời:

"Vừa mới không lâu, Lôi Ngưu tộc chúng ta đã nhận được lệnh

của thánh tổ đại nhân, cùng Ma Bức Tộc các ngươi sẽ là nhóm đầu tiên tiến vào Linh Giới. Hiện tại của ta tộc nhân cũng đã phá giới mà vào."

Nói xong lời này, ngưu đầu ma nhân thản nhiên hướng một tay về xa xa trên trời cao điểm một cái.

"Có chuyện này!" Thiếu niên được gọi lại Bức Liệt cả kinh, vội vàng lướt trở lại.

Chỉ thấy cái động lớn đen ngòm kia đã vỡ tan, tỏa ra ma khí cuồn cuộn. Ngoài những đóa huyết sắc quang diễm bên ngoài thì có còn một con trâu rất lớn màu xanh dài tới mười trượng.

Cự ngưu này ngoài hình thể kinh người thì trên thân còn phủ đầy những ngân sắc hoa văn quái dị, gây cho người ta một cảm giác cực kỳ thần bí.

"Hừ, nếu là mệnh lệnh của thánh tổ đại nhân thì không nói. Bất quá bản tôn sẽ không hành động cùng đám Man Ngưu chậm chạp các ngươi. Với tốc độ của Huyết Bức nhất tộc chúng ta, chỉ cần mấy ngày là có thể quét sạch mọi tu sĩ nhân tộc chung quanh. Khi đó thánh tổ đại nhân có thể trực tiếp kiến tu Ma thành " Thiếu niên hừ một tiếng phẫn nộ.

"Ồ, điều của Bức tôn giả nóicũng là ý của ta. Bằng thực lực huyết bức nhất tộc các ngươi, có thể diệt sạch đám tồn tại nhân tộc cấp thấp. Bất quá đụng tới cứ điểm Nhân tộc khó chơi một chút thì các ngươi chỉ là vật hi sinh mà thôi, há lại có thể so sánh với Lôi Ngưu nhất tộc chúng ta." Cự hán cười lạnh một tiếng nói.

"Vậy sao, chờ xem ba ngày sau, tộc nào chúng ta sẽ tiêu diệt tu sĩ Nhân tộc nhiều hơn!" Thiếu niên giận dữ nói.

"Hảo, Mông mỗ đáp ứng, nếu tộc nào thua thì thu hoạch nơi tam thành Linh Giới sẽ giao cho tộc còn lại" Trong mắt Ngưu đầu cự hán chợt lóe hàn quang nói.

"Kích chưởng vi thệ!" Hai hàng lông mày thiếu niên dựng thẳng lành lạnh nói, cánh dơi sau lưng vỗ một cái, thân hình liền xuất

hiện gần cự hán. Chìa một chưởng chớp động huyết quang vỗ tới.

Cự hán cười âm trầm, một bàn tay như cái quạt bồ lớn đưa tới vỗ một cái.

*"Phanh"*phanh*" phanh"*.

Ba tiếng trầm đục!

Hai thủ chưởng một lớn một nhỏ tiếp xúc, nháy mắt bộc phát ra kỳ quang hai màu xanh hồng, thân hình hai người đều tự chớp lên vài cái, liền như gặp phải độc xà bắn ra.

"Ngũ Bức đâu!" Thiếu niên vừa ổn định thân hình trên hư không, liền quát một tiếng chói tai đầy sát khí!

"Tham kiến Đại thống lĩnh!"

Vừa dứt lời, trong hư không phụ cận truyền ra dao động nhộn nhạo, năm con Huyết Ma Dơi hình thể to lớn dị thường giống như một trận cuồng phong hiện ra.

Những con Cự Bức này mở hai cánh dài hơn mười trượng, hình thể lớn đến mức đáng sợ cực kỳ.

"Đi, trước tiên bắt lấy vài phàm nhân nhân tộc!" Thiếu niên phân phó một tiếng.

------oOo------

Chương 1879: Quần ma sơ hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Vâng, đại nhân" Năm con Cự Bức đồng thời mở miệng nhận mệnh. Hai cánh liền vỗ một cái, hóa thành năm luồng khinh phong biến mất.

Ngưu đầu cự hán thấy thế thì cười lạnh một tiếng, một tay vừa lật, trong tay đột nhiên có một cái Tù Và màu vàng kim, đưa lên miệng dùng sức khẽ thổi.

Nhất thời một tiếng trầm thấp thương tạp truyền ra vang vọng, khắp bầu trời tràn ngập khí tức nói man hoang không nên lời.

Đám cự ngưu màu xanh đang lẫn trong bầy Huyết Bức, vừa nghe thì đều mở hai mắt màu đỏ, miệng phun bạch khí đồng thời phát ra tiếng gầm nhẹ. Trong hắc khí cuồn cuộn chạy thẳng đến hội tụ quanh cự hán.

Tiếng tù và trong miệng cự hán biến đổi, trầm thấp một chút rồi phát ra tiếng boong boong sắc bén. Sau đó thân hình hắn vừa động, liền hóa thành một đạo ngân quang hướng phía xa bay đi.

Ở phía sau hắn, số lượng Lôi Ngưu tính bằng đơn vị hàng nghìn hóa thành một vùng thủy triều, với khí thế không thể đỡ nổi cuồn cuộn đi theo.

Thiếu niên xấu xí thấy cảnh này thì khóe miệng run rẩy một chút, nhưng lập tức cũng phát ra một tiếng tiêm minh.

Đám Huyết Bức vừa nghe thì cũng xôn xao một trận, tiếp theo như nhận được mệnh lệnh. Ào ào hóa thành hơn mười đám huyết vân, nhằm bốn phương tám hướng ầm ĩ bay đi.

Số lượng Huyết Bức lớn gấp Lôi Ngưu mấy chục lần, dù hóa thành hơn mười nhưng mỗi đội đều có trên vạn con Huyết Bức.

Trong đó lại có hai đội Huyết Bức ngông nghênh theo đuổi theo phương hướng mà đám Lôi Ngưu vừa đi. Dường như không chút lo lắng rằng sẽ bị đối phương phát hiện.

Mà thiếu niên thì thu hai cánh, cũng hóa thành một đạo huyết quang nhập vào trong một vầng huyết vân lớn nhất, chợt lóe không thấy bóng dáng.

Ma khí vẫn tuôn ra bốn phía trên trời cao, sau khi hai chủng ma thú rời đi thì nơi đây trở về yên tĩnh không một tiếng động.

Bất quá sau thời gian cạn một tuần trà. Ma khí kịch liệt quay cuồng một trận, bên trong truyền ra những tiếng vù vù xé gió. Lại hiện ra một đám mãng xà cực lớn toàn thân đen thùi dài ngắn không đều. Dài thì ngoài trăm trượng mà nhỏ cũng cỡ hai ba mươi trượng.

Hơn nữa trên trán Cự Mãng có một con mắt màu đỏ tươi, đúng là một đám tam nhãn ma mãng hiếm thấy.

Số lượng Cự Mãng tuy kém xa Huyết Bức cùng Lôi Ngưu, chỉ có năm sáu ngàn con nhưng khi tụ cùng một chỗ. Không ngờ lại tản mát ra khí tức đáng sợ còn vượt cả hai chủng ma thú kia.

Trên lưng một con ma mãng thể hình lớn nhất hơn ba trăm trượng vượt trội, có một gã Ma tộc cấp cao mang mặt nạ đen thùi, mặc thanh giáp.

Hắn khoanh tay mà tay, lạnh lùng hướng sang bốn phía đánh giá, Tựa hồ vì không thấy bóng dáng hai chủng ma thú trước mà tròng mắt hơi co rụt như có chút bất ngờ.

Đột nhiên hắn giẫm vào Ma mãng dưới chân một cái.

Con Ma mãng này lập tức dựng nửa thân trên, miệng phát ra tiếng lôi minh trầm thấp, theo sau trên trán nó chợt lóe huyết quang, tức thời mọc ra hai cái sừng đỏ như máu cực kỳ cổ quái.

Đồng thời trên lưng cũng vặn vẹo một trận, tiếp theo mọc ra một đôi cánh màu xanh.

Đám Tam Nhãn Ma Mãng thấy thế thì thân hình chớp động ma khí, cũng ngẩng đầu rống vang, giống như đang chiêm ngưỡng vương giả của chúng.

Chỉ có thanh giáp Ma tộc kia vẫn đứng bất động trên đỉnh đầu Cự Mãng, hai mắt chiếu ra tia sáng cực kỳ băng hàn.

"Bất quá chỉ vạn năm không thấy, con bổn mạng thần mãng này của Vệ huynh lại tiến giai, chỉ sợ hiện giờ đã ngang với một tồn tại thánh giai sơ kỳ rồi!"

Lúc này chợt một thanh âm nam tử lanh lảnh truyền ra. Tiếp theo một cỗ ác phong cuốn tới, một con Quái trùng dài tới hơn hai trượng từ trong hắc khí hiện ra.

Quái trùng này từ đầu đến đuôi đều được bao phủ bởi những chiếc gai tua màu tím, trong miệng lộ ra răng nanh, chân trước như lưỡi dao thật lớn, bộ dáng giống như một con bọ ngựa thật lớn.

Mà trên người cự trùng cũng có một tiểu nhân cao ba tấc đang đứng.

Tiểu nhân này nhìn bất quá chỉ bảy tám tuổi, trên đầu có một bím tóc nhỏ hướng lên trời, thân mặc một bộ đạo bào màu lục nhạt. Trên đầu vai còn cắm ba thanh kim sắc tiểu kiếm, hai con mắt phân minh trắng đen rõ, có vẻ cực kỳ đáng yêu.

"Nguyên lai là Hồn Châu huynh. Mấy năm trước ta vô tình có được một gốc linh dược quý hiếm, cấp cho bổn mạng linh mãng ăn vào thì nó mới có thể đột phá đến cảnh giới trước mắt. Chỉ mấy năm nay không gặp mà một thân tu vi của đạo hữu ngày càng tinh thuần!" Ánh mắt đầy hàn quang của thanh giáp Ma tộc đảo qua đứa ấu đồng, thanh âm lạnh như băng nói.

"Vì hành trình lần này tới Linh Giới, bổn vương đã chuẩn bị nhiều năm, tu vi tự nhiên cũng đột phá một chút" Ấu đồng cười ha hả trả

lời.

"Nếu tộc nhân của Hồn đạo hữu đã tới thì hãy cùng hành sự chăng, cho dù phụ cận nơi đây có thứ gì khó chơi, cũng tuyệt không thể ngăn cản lưỡng tộc chúng ta liên thủ" Thanh giáp Ma tộc thản nhiên đề nghị.

"Bổn vương cũng có ý đó. Đám hài tử. Đều đi ra cho ta!" Ấu đồng nghe vậy thì vui vẻ ra mặt đáp ứng, tiếp theo quay đầu hướng về ma khí quát một tiếng chói tai!

Vừa dứt lời, trong Ma Hải lại vang lên tiếng động vù vù, ban đầu còn nhỏ nhưng sau một lát liền giống như sóng dữ mãnh liệt.

Hằng hà sa số ma trùng chi chít từ trong hắc khí tuôn ra.

Đám ma trùng này tuy thể hình nhỏ hơn nhưng có bộ dáng giống hệt con bọ ngựa cực lớn dưới chân Ấu đồng kia. Số lượng lại đông đúc phô thiên cái địa. Liên miên không dứt trào ra từ trong ma khí, sau thời gian một bữa cơm mới chấm dứt.

Lúc này ma trùng cơ hồ trải rộng khắp tầng trời thấp, từng đôi cánh tím ngắn chấn động. Số lượng chừng bảy tám chục vạn. Đàn ma trùng khổng lồ như thế. Từ xa nhìn lại thì cho dù tu sĩ Hợp Thể cũng tuyệt phải hoảng sợ!

Thanh giáp Ma tộc lại coi như thường, trong miệng quát khẽ một tiếng. Đám Tam Nhãn Cự Mãng vây quanh ào ào kích bắn xuống mặt đất. Linh quang chớp động liền quỷ dị nhập vào trong đất, không thấy bóng dáng.

Còn hắn thì dùng mũi chân điểm một cái, Cự Mãng dưới chân liền hóa thành một đạo thanh quang bắn xuống mặt đất.

Ấu đồng thấy thế thì cười hắc hắc, trong miệng phát ra một tiếng thét dài. Trùng đàn cực kỳ đáng sợ được nghe thì xôn xao một trận. Sau đó hóa thành một đám trùng hải khổng lồ đuổi theo.

Thời gian kế tiếp lại có những đàn ma thú khác nhau, liên tiếp từ trong ma khí lao ra. Những đám này đều do Ma tộc cao cấp cầm đầu dẫn dắt, cực kỳ hứng thú tràn ra các phương hướng khác nhau.

Theo hành động của chúng thì xem ra không có mục tiêu cố định.

Chừng mười ba đợt ma thú triều bay đi, trời cao cuồn cuộn ma khí rồi khôi phục sự bình lặng.

Nhưng sau nửa canh giờ, trong ma khí lại truyền đến động tĩnh. Bên trong mơ hồ truyền ra từng trận trống đánh trầm thấp, tiếp theo tiếng gầm rú nổi lên. Khắp ma hải trở nên quay cuồng, từng đạo điện hồ màu bạc chợt lóe lên cùng tiếng sấm nổ ầm vang.

Đồng thời không gian kịch liệt dao động, ở chỗ sâu tiếp tục truyền ra ma khí. Ma hải rộng lớn lại uốn khúc rồi mở rộng hơn tới ba phần.

Tiếp theo từ bên trong bắn ra hàng trăm ma vật vô cùng khổng lồ.

Đám này toàn thân đen nhánh, ngoài thân minh ấn những phù văn màu bạc lóng lánh thật lớn. Chúng có hình những cự tháp hình tam giác. Nguyên cái đáy đã to chừng trăm dặm. Kịch liệt dao động phá giới mà đến, giống như một tòa thành nhỏ từ trên trời giáng xuống.

Bất quá đám khổng lồ này hàng lâm không phải dễ. Mỗi tòa tháp vừa hiện ra trong nháy mắt, đồng loạt bị các đạo điện hồ màu bạc trong ma khí không ngừng cuồng kích, khiến chúng xoay tròn vặn vẹo như muốn tan ra.

Có điều đám phù văn ở ba mặt của cự tháp chớp động một hồi, đã triệt tiêu hết thảy công kích, sau đó trong tiếng nổ ầm ầm đã rơi xuống trên mặt đất.

Nơi chúng hạ xuống, không kẻ là đồi núi hay là ao hồ rừng rậm, nháy mắt đều bị biến mất.

Thanh thế cực kỳ kinh người!

Chừng hơn nửa canh giờ sau, đám cự vật mới nhất nhất rơi xuống hết.

Tiếp theo tiếng gầm rú lại vang lên!

Trên vách đá của cự tháp hình tam giác, phù văn màu bạc chớp động rồi một cánh cửa cực lớn màu bạc cũng xuất hiện, sau đó mới chậm rãi mở ra.

Từ trong cự tháp truyền ra tiếng trống trận cùng những tiếng ầm vang. Tiếp theo những chiếc Chiến chu một cột đen thùi từ cánh cửa cực lớn trong chen chúc mà ra.

Các chiến chu dài hơn mười trượng được một tầng hắc quang bao phủ, ở hai bên thành thuyền có minh ấn một đám pho tượng ma thần dữ tợn dị thường, đồng thời có mấy chục lưỡi dao rất dài, sắc bén sắc bén dị thường mọc ra.

Xuyên thấu qua hắc quang, mơ hồ có thể thấy được bên trong có năm sáu tên Ma tộc mặc hắc y hoặc thanh giáp. Cả một đám cầm trong tay lưỡi dao sắc bén ngồi ngay ngắn.

Đám chiến chu xoay quanh bay lượng trên không, vây quanh cự tháp.

Mà sau khi các cự tháp thả ra trên trăm chiến chu màu đen thì từng đội Ma tộc giáp sĩ mặc hồng giáp, sau lưng có mọc hai cánh bay ra. Trong tay bọn họ hoặc cầm trường mâu hoặc cung tên.

Linh quang nơi cánh cửa lại chợt lóe, lại thêm vô số đạo kinh hồng màu sắc khác nhau kích bắn ra.

Độn quang chợt tắt, một đám bộ dáng giống hệ nhân tộc hiện ra giữa không trung.

Những người này nam có nữ có phục sức khác nhau, có trường bào đoản bào, thậm chí còn có kẻ trực tiếp ở trần.

Nhưng trên người đám này quay cuồng ma khí, trong mắt lóe ra hàn quang. Có mấy người lập tức nhoáng lên rồi thân hình chấn động. Răng rắc loạn hưởng một hồi liền biến thành bốn cánh tay cùng cái đầu thứ hai, gương mặt dữ tợn đáng sợ giống như quỷ quái.

Sau khi biến thân thì đám ma nhân này cực kỳ hưng phấn, lưỡng thủ giương lên trời cao phát ra những tiếng gầm nhẹ. Không gian tràn ngập mùi máu tanh, giống như khó có thể nhẫn nại ý giết chóc.

------oOo------

Chương 1880: Ma triều mãnh liệt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một số kẻ còn chưa biến thân, vừa thấy bộ dáng đồng bọn như thế thì phân nửa đều dùng ánh mắt xem thường quét qua.

Còn có một số người, tuy bộ dáng bình tĩnh nhưng khi đưa mắt nhìn bốn phía thì trên mặt mơ hồ hiện vẻ kích động.

Trong đó có mộ lão giả tóc đỏ mũi ưng, nhìn cảnh sắc xanh biếc xa xa thì thần sắc phức tạp, lại dùng thanh âm thấp không thể nghe thấy tự nói hai câu:

"Không ngờ khi lão phu sinh thời lại một lần nữa được thấy những thứ này. Như thế dù chết trận nơi đây cũng không gì tiếc nuối."

"Sa huynh, sao ngươi lại bi quan như thế. Không phải Thánh tổ đại nhân đã sớm truyền lệnh. Lần này rất khác biệt với những thánh tế trước kia. Có thể nói thánh tộc có cơ hội chiếm cứ hoàn toàn Linh Giới. Nếu lập được công lớn trong thánh tế, liền có thể xin lưu lại nơi đây. Đối với những tu sĩ phi thăng lên Ma giới từ Nhân giới như chúng ta, có thể là cơ hội ngàn năm một thuở."

Thanh âm của lão giả tóc đỏ tuy cực thấp nhưng đã bị một lão giả thân mặc hắc sắc ma bào nghe thấy. Lão này lưng mang một cái đai kim sắc, cười hắc hắc nói.

"Lời này của Tam Dương huynh rất đúng! Ta đã phi thăng đến Chân Ma giới thì cũng là một thành viên của thánh tộc. Bất quá sau đại chiến, nếu có thể ở lại Linh Giới thì thật là thiên đại cơ duyên." Thần sắc lão giả tóc đỏ vừa động gật đầu.

Một số người đang xì xào bàn tán thì lúc này trong cự tháp bỗng truyền ra tiếng vang ầm ầm, tiếp theo tiếng bước chân cực kỳ nặng nề nối tiếp truyền ra.

Bốn phía chợt lóe ngân sắc phù văn, từ giữa đi ra một đội ma vật chưa bao giờ thấy qua.

Đám ma vật này da thịt xám trắng khô nứt, toàn thân không có một cọng lông tóc nào, giống như quái vật do các khối nham thạch tạo thành, miễn cưỡng nhìn ra hình người nhưng trên đầu vai có mọc bốn cánh tay thô to. Mỗi lần bước đi là khiến mặt đất phụ cận đều bị rung lên, nguyên cả một đám có sức nặng kinh người.

Thạch Ma cao chừng hơn mười trượng. Từ trong mỗi tòa cự tháp đi ra đông đúc tới cả ngàn tên, chúng thành thành thật thật xếp từng hàng bất động phía trước tháp.

Nhưng khi một gã ma vật gầm nhẹ. Toàn thân Thạch Ma chớp động hào quang màu xám tro, thân hình nhìn như cứng rắn dị thường lại biến thành bùn đất nhão, ào ào nhập vào mặt đất không thấy bóng dáng.

Một lát sau, toàn bộ mặt đất trong phạm vi ngàn dặm bỗng nhiên chấn động, tiếp theo ở nơi nào đó chợt ầm ầm toác ra.

Hoàng quang chớp động trong tiếng tiêm minh, tức thời những dãy tường đất đột ngột hiện lên liên miên không dứt. Sau thời gian uống cạn một tuần trà thì một bức tường thật lớn dài chừng trăm dặm mọc lên từ mặt đất.

Tường này cao tới trăm trượng mặt ngoài thô sơ dị thường, lại không ngừng có đất cát rơi xuống, một bộ lắc lư như sắp đổ.

Nhưng vào lúc này, phía trước chớp động linh quang. Những Thạch Ma màu xám trắng đột ngột chui lên từ dưới đất. Bốn cánh tay huy động, không ngừng chụp về phía tường đất.

Một màn kinh người xuất hiện!

Từng cột sáng to như cái bát bắn tới, ầm ầm đánh vào các nơi trên tường đất.

Trong phút chốc, những tiếng phốc phốc nổi lên!

Cột sáng đánh vào đâu là quang hoa xám trắng nở rộ rồi lan tràn bốn hướng xung quanh. Linh quang màu xám trắng cuốn qua chỗ nào, đất cát xốp vụn nơi đó lại biến thành thiết thạch cứng rắn màu xám trắng.

Như vậy là đám Thạch Ma này có được thần thông hóa đất thành đá.

Kể từ đó, dưới vũ điệu của đông đảo cánh tay Thạch Ma, trong khoảnh khắc tường đất dài tới cả trăm dặm liền hóa thành tường thành không chê vào đâu được.

Ở phương hướng còn lại cũng có tiếng gầm rú không ngừng, một đám Thạch Ma khác cũng dùng thủ pháp tương tự dễ dàng xây nên một bức tường thành khác.

Ngắn ngủi trong một canh giờ, hết thảy không gian trong phạm vi mấy vạn dặm đều bị thạch tường thành vây lại.

Lúc này, trong các cự tháp hình tam giác lại bay ra các đàn quỷ ảnh mơ hồ bị hắc khí bao phủ.

Đám quỷ ảnh lướt nhẹ như gió thoảng, giống như là vô hình chi thể. Nhất nhất bay đến tường thành rồi thân mình dán vào trong đó. Trên vách tường bỗng hiện ra một đám pháp trận lớn nhỏ không đều. Kiểu dáng giống hệt nhau, như là cùng một người ấn ký vào.

Làm xong hết thảy, các quỷ ảnh lại chui ra trên tường thành, không quan tâm tới đám Ma tộc khác mà như ong vỡ tổ quay trở về trong cự tháp.

Liền như vậy theo thời gian, một đại thành sừng sững dựng lên ở phía dưới ma hải.

Lấy trăm tòa cự tháp làm trung tâm, đám Thạch Ma không biết mệt mỏi kiến tu, nhất nhất dựng lên thêm một số kiến trúc kiểu dáng kỳ lạ.

Cũng có một số Ma tộc cấp cao chậm rãi bố trí những cấm chế huyền diệu. Từng tầng cấm chế dao động, không lâu sau liền bao phủ toàn đại thành.

Bỗng tòa cự tháp gần trung tâm đại thành nhất chợt lóe linh quang, lại quỷ dị khai mở ra.

Tiếng vang ầm ầm nổi lên, một tế đàn thật lớn màu đỏ thẫm giống như dùng máu tươi tưới lên chậm rãi dâng cao tại nơi đó.

Bốn phía tế đàn minh ấn những văn tự cổ đại không thể hiểu được, lúc này có thể cảm nhận được một cỗ huyết tinh khí nồng đậm xộc thẳng vào mũi.

Càng thêm quỷ dị chính là, có một đại nhân ảnh cả người bị một tầng huyết quang bao phủ đứng thẳng tắp ở trung tâm tế đàn.

Vừa thấy nhân ảnh này xuất hiện, không kể Ma tộc cảnh giới bốn phía hay là đám có thân phận cao cấp đều cung kính quỳ xuống thi lễ.

Những Ma tộc ở chỗ xa hơn thấy bộ dáng những kẻ khác như vậy, tự nhiên cũng giật mình quỳ thấp người khúm núm.

"Bái kiến Huyết Quang Thánh Tổ!"

Một lát sau, một thanh âm thẳng hướng lên chín tầng mây vang vọng khắp tòa đại thành không dứt.

Có điều nhân ảnh trong huyết quang trên tế đàn lại thờ ơ, chỉ dùng ánh mắt thản nhiên quét bốn phía một chút, hai mắt liền nhíu lại nhìn Ma Hải trên trời cao.

Ánh mắt vô cùng chói lóa, giống như hai ánh tàn nguyệt lưu lại trên không khiến người không thể quên. Đột nhiên một cánh tay vừa nhấc, một bàn tay tinh oánh lộ ra tùy ý phất một cái.

Ầm ầm một tiếng kinh thiên động địa.

Ma hải trên cao giống như bị một bàn tay vô hình khổng lồ trên trời hung hăng trảo xuống. ma khí lại kịch liệt cuồng động. Hào quang chợt lóe rồi một cây Ô trượng đầu quỷ thân giao, quanh thân trải rộng hoa văn quỷ dị, trực tiếp từ chỗ cao rơi xuống tế đàn.

Ánh mắt Huyết ảnh chợt lóe, bàn tay tinh oánh co lại, năm ngón tay thoáng động.

Tức thời Ô trượng lớn tới cả hơn trăm trượng lưu chuyển phù văn xung quanh, ngay khi đang rơi chợt thu nhỏ chỉ còn hai trượng, hạ vào trong tay Huyết Quang Thánh Tổ.

Đưa ô trượng giơ ngang trước người, trong miệng huyết ảnh truyền ra pháp chú trầm thấp khó hiểu. Lại do dùng ngôn ngữ bản thổ Ma tộc niệm ra, càng khiến người ta có cảm giác thần bí khác thường.

Theo chú ngữ, Quỷ đầu trên Ô trượng chợt mở đôi mắt màu bạc, tiếp theo há mồm phun ra một vùng những phù văn đen nhánh. Chúng đón gió nhoáng lên, liền hóa thành từng đóa cự hoa hắc sắc, trôi nổi ra các nơi.

Một lát sau, các đóa cự hoa liền trải rộng mỗi góc đại thành.

Lúc này hai tay Huyết quang thánh tổ chà xát ô trượng, nó liền hóa thành một đạo ô quang quỉ dị.

Ô quang chớp động, từ trong tỏa ra những vòng sóng linh lực lan ra bốn phương tám hướng.

Các hắc sắc cự hoa gặp phải sóng âm thì phốc phốc nở ra, hóa thành những vùng ma khí đen như mực tán loạn đi.

Trong nháy mắt, cả tòa đại thành đều bị ma khí khôn cùng bao phủ vào trong.

Đám Ma tộc đang cúi lạy, thân trong ma khí thì thần sắc đại chấn, vô luận pháp lực hay thể lực đều khôi phục nhanh hơn nửa so với bình thường.

"Trong ba ngày, phải kiên tu cho hoàn thành ba tòa Thánh thành khác rồi chỉnh đốn. Chờ bảy ngày sau khi mọi người thủ đến đông đủ, lập tức tiến tới cứ điểm lớn nhất và gần nhất của nhân loại tu sĩ." Hai tay Huyết quang lão tổ chắp sau lưng, gương mặt chớp lên một trận huyết quang lành lạnh nói.

"Cẩn tuân pháp chỉ!"

Bị ma khí bao phủ trong đại thành, vô số Ma tộc cấp cao trăm miệng một lời hoan hô.

Cũng là một màn tương tự diễn ra ở các địa phương có Ma chướng của nhân yêu lưỡng tộc.

Trong đó tại chỗ ma chướng lớn nhất, gần một tòa thành trì của Nhân tộc kiến tu dựa vào một cây đại thụ vĩ đại dựng thẳng lên trời xanh. Vài tu sĩ Hợp Thể đứng ở trên một tòa lầu các ở một nhánh đại thụ, trên cao nhìn xuống ma hải cuồn cuộn vô bờ xa xa, sắc mặt đều trầm tĩnh dị thường.

Tại một địa phương ở ngoài Thiên Nguyên Thánh thành khoảng ngàn dặm, có hai gã tu sĩ một tăng một đạo đang thao túng một cái gương đồng cùng một cái bát tròn, bắn ra hàng vạn đạo sáng mờ ảo, tùy ý đánh chết một đám ma vật đầu rắn thân ngựa.

Nhưng bỗng phía chân trời xa xa truyền đến một trận tiêm minh nổi giận, một cơn ma phong với tốc độ không thể tưởng tượng nổi cuồn cuộn mà đến.

"Đi, cao giai Ma tộc sắp tới" Đạo sĩ thấy cảnh này lập tức quát một tiếng.

Tiếp theo hắn không chút do dự cùng tăng nhân chợt lóe linh quang ngoài thân, hóa thành hai đạo kinh hồng hơn mười trượng dài kích bắn mà đi, phương hướng bỏ chạy chính là Thiên Nguyên Hoàng Thành.

Trên một vùng bình nguyên khô vàng hoang vắng của Yêu tộc, hai đám đại quân đang liều mạng chém giết.

Một bên là một bầy sói u âm tới cả mười vạn con, bên kia là đàn ma sư màu lam nhạt tới cũng tới vạn con.

Các cự lang thân dài tới mấy trượng, trong mắt chớp động xanh biếc u quang nhưng chỉ là yêu thú cấp thấp.

Đám ma sư lam sắc thì hình thể lớn hơn, đỉnh đầu có một chiếc sừng ngắn cỡ hơn tấc đen thùi, trong miệng thỉnh thoảng phun ra hỏa cầu nhũ băng công kích đối thủ.

Mà ở trên không trung của thú chiến, mấy ngàn con ưng khổng lồ màu trắng cùng một đám song đầu phi xà đang tranh đấu cực kỳ thảm thiết.

Bạch ưng huy động một đôi cương trảo, ngân hồ quấn quanh cùng phát ra tiếng lôi minh. Còn song đầu phi xà thì há mồm, từng đoàn nọc độc dị thường bắn ra khắp nơi.

Thỉnh thoảng song phương đều có yêu thú từ không trung rơi xuống, nhưng một khi ngã vào chiến đoàn trên mặt đất thì nháy mắt đã không còn hài cốt.

------oOo------

Chương 1881: Ma tới dưới thành

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ở hơn nghìn dặm phía sau chiến đoàn, lại có một số Yêu tộc Hóa Hình cùng cao giai Ma tộc. Bọn họ vẫn chưa ra tay mà lặng lẽ nhìn đại chiến phía dưới, chỉ là kềm chế lẫn nhau mà thôi.

Trên một vùng biển, ở phía gần một thành thị cô độc trên một tọa cự đảo đang cuồn cuộn hắc khí mênh mông vô bờ.

Ở trong hắc khí không ngừng chớp lên vô số ma ảnh, phảng phất như ẩn dấu thiên quân vạn mã trong đó.

Bỗng nhiên ở một chỗ sâu trong đáy biển quanh cự đảo, truyền ra một tiếng huýt như rồng ngâm, vang vọng cả không trung.

Tiếp theo cuồng phong gào thét cùng sóng dữ mãnh liệt trên mặt biển, một con thú màu xanh thể hình lớn tới cả vạn trượng từ đáy biển nổi lên.

Con thú khổng lồ này toàn thân gồ ghề, được phủ kín bởi rong biển màu xanh cùng đá vụn. Căn bản nhìn không ra tướng mạo sẵn có nhưng hai con mắt đục ngầu trợn lên, lạnh lùng nhìn lướt qua hướng hắc khí xa xa, cái miệng khổng lồ giống như vực sâu không đáy liền há ra.

Tiếng nổ ầm ầm truyền ra, cả vùng biển chợt chấn động dữ dội.

Một đạo lam sắc quang hà từ cái miệng khổng lồ tuôn ra, sau đó nhoáng lên một cái đã hóa thành một cơn lốc lam sắc phô thiên cái địa, ùn ùn cuốn tới hắc khí dọc theo mặt biển.

Trong hắc khí có số lượng ma thú tính bằng đơn vị hàng nghìn, nhưng khi cơn lốc gần như thiên địa chi lực thổi quét qua thì không chút lực chống cự, thân bất do kỷ mà bị hút vào.

Thậm chí do một lượng lớn nước bị cái mồm khổng lồ kia hút vào, mực nước biển lại hạ thấp xuống.

Cái đầu thật lớn đem vô số ma thú như vậy nhất nhất nuốt. Hai mắt nhắm lại rồi chậm rãi chìm xuống đáy biển.

Nháy mắt mặt biển liền lần nữa trở nên gió êm sóng lặng, giống như tầng ma khí mênh mông cuồn cuộn căn bản chưa từng xuất hiện.

Trên một tòa tháp ở cự đảo xa xa có một bóng người thân hình cao lớn, đang dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chú hết thảy!

***

Thiên Uyên thành!

Hàn Lập khoanh chân ngồi trong tầng tháp cao nhất, song thủ kháp quyết. Trước người trôi nổi một cái hồ lô kim sắc cùng một bộ Vạn Kiếm Đồ tỏa ra kim quang. Hai mắt hắn khép hờ yên lặng như đang quan sát một tác phẩm nghệ thuật.

Bỗng nhiên ánh mắt mở ra, pháp quyết trên tay biến đổi, một ngón tay điểm vào phía trên hồ lô kim sắc.

Tức thời hồ lô rung lên rồi chợt lóe linh quang, hiện ra một đám phù văn ngũ sắc diễm lệ cực kỳ.

Tiếp theo một trận thanh âm vù vù truyền ra!

Hồ lô mở ra rồi quang hà chợt lóe. Từ bên trong ào ào bay ra năm thanh phi kiếm có màu sắc khác nhau gồm kim, hoàng, thanh, hồng, lam.

Mỗi thanh chỉ dài hơn tấc nhưng tinh oánh thiểm thước, tản ra sắc màu có vẻ thần bí vạn phần.

Hàn Lập liền bắt kiếm quyết. Măm thanh phi kiếm ông ông một trận thanh minh, liền chia nhau kích bắn lên hướng trời cao, tự biến ảo thần thông.

Chỉ nghe *"Phốc"* một tiếng muộn hưởng. Thanh phi kiếm màu đỏ đậm cuồn cuộn hỏa diễm, lại biến thành một con hỏa xà dài hơn trượng bay múa không ngừng.

Mà phi kiếm lam sắc thì bay quanh, liên tiếp có thủy khí màu lam tán phát ra. Nơi hư không phụ cận, phút chốc hình thành những đám mây mù lưu chuyển, khó còn thấy được bản thể của nó.

Bất quá thanh thế kinh người nhất vẫn là hoàng sắc phi kiếm.

Kiếm này rung động biến thành hơn mười trượng, đồng thời bên ngoài lưu chuyển linh quang, hiện ra tầng tầng vật hoàng sắc cứng rắn. Từ xa nhìn lại giống như một thạch kiếm thật lớn màu vàng đất. Nó bay múa khiến hư không phụ cận đều vù vù không thôi, uy lực rõ ràng cực kỳ kinh người!

Về phần kim sắc phi kiếm cùng thanh sắc phi kiếm, ngoài hào quang chói mắt thì chưa có biến hóa gì lớn.

Năm thanh phi kiếm truy đuổi bay múa trên không trung, có vẻ linh tính kinh người!

Hàn Lập với ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng khác thường nhìn về phía chúng, thúc dục đám phi kiếm bay múa một hồi thì kháp kiếm quyết.

Năm thanh phi kiếm nhất thời lần nữa trở về trạng thái cũ, gào thét một tiếng rồi bị kim sắc hồ lô hút vào.

Lúc này Hàn Lập mới xoay chuyển ánh mắt, lại rơi vào tấm Vạn Kiếm Đồ bên cạnh, thần sắc có vài phần ngưng trọng.

Ngay sau đó hắn liền nâng tay, liên tiếp đánh ra mấy đạo pháp quyết. Chúng chợt lóe rồi nhập vào trong kiếm đồ không thấy bóng dáng.

Kiếm đồ lập tức truyền ra từng trận tiêm minh, tiếp theo mặt trên đại phóng kim quang. Vô số tiểu kiếm minh ấn trên đó dần dần vặn vẹo chớp động.

Bắt đầu là hơn mười thanh nhưng về sau thì trên trăm thanh rồi tới hơn một ngàn.

Chỉ trong chớp mắt, các tiểu kiếm trên kiếm đồ liền như sống lại.

Hàn Lập quát khẽ một tiếng, há miệng phun ra một đạo linh khí mênh mông, cũng chợt lóe nhập vào trong kiếm đồ.

Vạn Kiếm Đồ tức thời bộc phát ra một cỗ sát khí chi âm sắc nhọn. Vô số đạo kiếm ảnh kim sắc tựa như thủy triều tuôn ra. Trong khoảnh khắc, đám kiếm khí kỳ hàn bức người này liền đem cả tòa đại sảnh bao phủ lại.

Thần sắc Hàn Lập vừa động, trên trán chợt lóe hắc quang. Phá Diệt Pháp Mục hiện ra, những tia hắc quang u tối lưu chuyển không ngừng, một cỗ thần niệm chi lực khổng lồ từ giữa con mắt bạo phát ra, cũng thoáng chốc nhập vào trong Vạn Kiếm Đồ.

Trong phút chốc, đại sảnh chợt lóe trên vạn kiếm ảnh kim sắc, bị thúc giục mà động, từ từ chuyển động vây quanh hắn.

Mới hiện thì chậm chạp nhưng cơ hồ chỉ sau một nhịp hô hấp, các kiếm ảnh liền linh hoạt tự nhiên, bay lượng khắp nơi ở đại sảnh, mơ hồ hình thành một kiếm trận khổng lồ.

Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe rồi biến đổi pháp quyết. Hắn đang muốn điều động pháp lực khổng lồ thúc giục kiếm ảnh thì đột nhiên Vạn Kiếm Đồ rung lên, lại phát ra âm thanh trầm thấp, linh quang chợt tắt mà trở nên ảm đạm.

Vô số kiếm ảnh kim sắc đang bay múa nơi nơi trong đại sảnh liền gào thét một tiếng, ào ào trở nên mơ hồ không rõ, cuối cùng chợt lóe tán loạn tiêu thất.

Cơ hồ cùng lúc đệ tam hắc mục trên trán Hàn Lập cũng chợt lóe không thấy.

Sắc mặt hắn hơi đổi, nhìn vào Vạn Kiếm Đồ thì chân mày nhíu lại.

Kim sắc hồ lô kia là hắn thu được trong cấm địa Quảng Hàn Giới, có thể là Pháp khí của tiên nhân lưu lại. Hắn đương nhiên không dám coi khinh, vẫn chậm rãi nghiên cứu.

Tuy luyện chế phương pháp pháp khí này hoàn toàn khác biệt so với Nhân giới cùng Linh Giới. Hơn nữa tựa hồ phi kiếm chưa luyện chế hoàn thành. Cũng may hiện giờ hắn đã nắm giữ Kim Triện văn cùng Ngân Khoa văn, do vậy vẫn hiểu rõ vài phần trong đó.

Kết quả hắn dựa theo những điều tự lĩnh ngộ, vận dụng một số tài liệu ngũ hành thuộc tính quý hiếm, rốt cục miễn cưỡng luyện chế hoàn toàn bộ bảo vật này.

Ban đầu trong hồ lô đơn thuần chỉ là phi kiếm kim thuộc tính. Có điều hiện tại Hàn Lập đã luyện chế ra một bộ phi kiếm ngũ hành.

Luận uy lực của chúng, đương nhiên không thể so sánh với bảo khí của chủ nhân ban đầu, nhưng khẳng định cũng không dưới Linh bảo bình thường.

Bất quá, bộ tiểu kiếm này tuy không tồi nhưng đối với thân gia hiện tại của Hàn Lập thì không có bao nhiêu tác dụng.

Hắn tính nghiệm chứng bảo vật này, khi thấy không có vấn đề sẽ ban cho đám môn hạ đệ tử.

Về phần dị tượng vừa rồi do tấm Vạn Kiếm Đồ hiện ra, cũng là Hàn Lập linh cảm trong bí thuật ngoại tộc. Dùng một phương pháp đặc thù tiến hành tế luyện kiếm khí kinh người ẩn chứa trong đó một phen, như vậy có thể thao túng chúng như pháp bảo bình để công địch.

Kiếm khí trong kiếm đồ chính là của Chân tiên giới, nếu có thể khu động hoàn toàn thì uy lực to lớn cỡ nào có thể nghĩ.

Cho dù là Hợp Thể tu sĩ, thân trong vạn kiếm khí cũng tuyệt không thể may mắn chạy thoát.

Nhưng đáng tiếc phương pháp quá tốn thời gian. Lúc trước hắn đều dùng phần lớn thời gian để tu luyện tăng tiến pháp lực, đến giờ mới tế luyện xong có một nửa. Hơn nữa bởi kiếm khí là vật tiêu hao. Theo số lần sử dụng thì từ từ Kiếm Đồ sẽ bị hủy đi.

Mà hắn cũng chưa tìm hiểu thấu đáo kiếm quyết ẩn chứa trong Vạn Kiếm Đồ. Cho nên sau này dù tế luyện hoàn thành, nếu không đến thời điểm vạn bất đắc dĩ thì tuyệt sẽ không vận dụng.

Hiện tại Hàn Lập điều khiển Vạn Kiếm Đồ thất bại. Tâm niệm chuyển động, đang cân nhắc thử thêm một lần thì đột nhiên thần sắc vừa động, bàn tay hướng phía sau một trảo.

"Vù" một tiếng, một đoàn hỏa quang từ đại môn kích bắn tới, chợt lóe rồi rơi vào trong lòng bàn tay hắn.

Năm ngón tay hợp lại, hỏa quang bạo mở rồi trong hỏa diễm truyền ra thanh âm dồn dập của Hải Đại Thiếu.

"Sư tôn, vừa rồi Trưởng lão hội phái người tới mời lão nhân gia đi Quan Thiên Thai. Tựa hồ Ma tộc đã tới thành, hơn nữa còn có cao giai Ma tộc xuất hiện."

"Cao giai Ma tộc. cũng tốt, xem như tới kiến thức một lần đi!"

Hàn Lập nghe vậy kinh ngạc nhưng trên mặt vừa hiện sát khí, lại tự thì thầm vài tiếng.

Chỉ thấy tay áo bào rung lên, đem Kim Hồ Lô cùng Vạn Kiếm Đồ thu lại. Đồng thời ngoài thân hắn lóe lên kim quang, hóa thành một đạo kim hồng kích bắn mà đi.

Kim hồng từ trong tháp phi độn ra, liền hướng Thiên Uyên thành bên cạnh.

Với độn tốc nháy mắt vượt qua nghìn dặm, nửa canh giờ sau đã thấy những bức tường thành hùng vĩ cao lớn.

Giờ phút này không trung bên ngoài tường thành cuồn cuộn ma khí, không thấy một tia dương quang, tựa hồ bị người dùng pháp lực quảng đại che khuất vầng kiêu dương.

Phía dưới ma khí truyền đến từng trận tiếng trống thúc giục lòng người. Mà trong Thiên Uyên thành cũng là tiếng kèn liên tiếp phập phồng, trong mỗi cự tháp hoặc chạy hoặc bay ra các đội giáp y lực sĩ cùng tu sĩ.

Trong tay đám này cầm binh khí hoặc Pháp khí, trực tiếp bay ra như đã sớm chuẩn bị phòng thủ. Cả một đám thần sắc cực kỳ ngưng trọng.

Trên một bức tường thành thật lớn có một tòa tế đàn, theo tiếng gầm rú có một pháp trận từ từ hiện lên.

Lúc này trên đài cao có những khối viên bàn cực lớn hoặc là những cột trùy thẳng tắp, chung quanh còn có bảy tám tu sĩ vận trường bào thúc thủ mà đứng.

Trừ cái đó ra, trên không quầng sáng thật lớn đang bao phủ Thiên Uyên thành, giờ phút này lại chiếu ra vạn đạo quang hà, một tòa cung điện bạch ngọc phập phù hiện ra.

Chung quanh cung điện có vô số ngân sắc phù văn quay cuồng, hơn nữa có những thân ảnh chớp lên, mơ hồ có thể thấy vô số giáp sĩ đang đứng sừng sững.

Mà trên đỉnh tòa bảo tháp cao nhất trong cung điện, có một chiếc gương kim sắc đường kính mười trượng cổ kính được khảm ở đó.

Giờ phút này tấm gương chiếu ra hào quang chói mắt, hóa thân làm một vầng thái dương kim sắc, chiếu rọi hơn phân nửa Thiên Uyên thành.

Không kể lực sĩ hay là tu sĩ Nhân tộc, nháy mắt khi kim quang chiếu lên thân thể thì tinh thần lập tức phấn chấn, trong lòng nảy lên dũng khí không hiểu, lòng tin khắc địch chợt gia tăng.

------oOo------

Chương 1882: Nhân Ma chi chiến (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nheo hai mắt nhìn về phía bạch ngọc cung điện trên trời cao rồi độn quang chợt lóe, trong nháy mắt bay thẳng đến phía đó.

Hắn chưa tiếp cận cung điện nhưng những người ở trên đã phát hiện ra.

Lúc này mấy chục gã thanh sắc giáp sĩ dưới sự dẫn dắt của một Kim Giáp thiên vệ từ trên bay ra, cẩn thận đón chào.

"Xin hỏi có phải là Hàn tiền bối? Vãn bối phụng mệnh các vị trưởng lão, cung nghênh tiền bối đến Quan Thiên Thai hội tụ" Ánh mắt kim giáp vệ sĩ vừa đảo qua dung diện Hàn Lập thì lập tức dừng độn quang thi lễ, hỏi.

"Không sai, chính là Hàn mỗ. Ngươi hãy đi trước dẫn đường" Hàn Lập chợt tắt độn quang, thân hình hờ hững hiện ra nói.

"Vâng, mời tiền bối!" Kim giáp vệ sĩ khẽ cúi thân mình, kính cẩn nói.

Bộ dáng các giáp sĩ khác cũng lễ độ cung kính, khoanh tay mà đứng hai hàng phía sau.

Hàn Lập cũng không khách khí, trong đám giáp sĩ vây quanh liền bay thẳng đến một tòa bình đài cao lớn trên cung điện.

Ở trên bình đài có Kim Việt thiền sư cùng mấy trưởng lão Thiên Uyên thành mà Hàn Lập từng gặp một lần. Tất cả đều ở trên cao nhìn xuống đám Ma tộc đang ở ngoài Thiên Uyên thành.

Bọn họ vừa thấy Hàn Lập bay tới thì trên mặt đều lộ vẻ tươi cười, lên tiếng tiếp đón.

"Hàn đạo hữu, rốt cục ngươi đã đến. Lần này Ma tộc khí thế hung hãn, so với lần ma kiếp khác thật khác biệt. Xem ra lời đồn thật không giả!" Kim Việt thiền sư giao hảo với Hàn Lập không tệ, trong miệng niệm một tiếng a di đà phật sau, liền lo lắng nói thẳng.

"Sao, chẳng lẽ có rất nhiều cấp cao Ma tộc xuất hiện!" Hàn Lập thầm rùng mình nhưng trên mặt bất động thanh sắc hỏi một câu.

"Rốt cuộc tình hình thế nào, đạo hữu quan sát sẽ biết" Kim Việt thiền sư lại hướng về xa xa chỉ một ngón tay.

Chân mày Hàn Lập vừa động, cũng không nói mà ánh mắt nhìn lại.

Thân ở trên cao như thế. Tình hình mà trong thành vốn không thấy rõ, thời khắc này lọt hết vào trong mắt.

Liếc mắt một cái. Chỉ thấy ngoài tường thành hơn mười dặm lộ ra từng đội ma thú dữ tợn. Cả đám miệng phun sương mù cùng gầm gừ không thôi, số lượng đông đúc khiến người ngứa ngáy cả da đầu.

Mà tại trung tâm đám ma thú có năm con thân thể siêu đại như những ngọn núi cao. Chúng nửa nằm nửa ngồi trên mặt đất, dùng ánh mắt âm trầm đánh giá Thiên Uyên thành.

Rõ ràng là một con Cự Viên toàn thân đỏ sẫm và hai con Oa Ngưu bạch sắc. Tiếp theo là một con Cự Cầm màu đên có lông cánh như những lưỡi cương nhận. Cuối cùng là một con Ma Xà tử sắc có ba đầu.

Đám ma thú chung quanh đều tránh xa năm siêu đại ma thú này, tựa hồ rất sợ hãi.

Bất quá, Hàn Lập để ý chính là trên không năm siêu đại ma thú phiêu đãng một đám nhân ảnh phục sức khác nhau.

Từ xa nhìn lại, bọn họ mang hình dáng giống hệt Nhân tộc nhưng ma khí trên người trùng thiên. Đám này số lượng chừng hơn vạn, pháp lực tương đương cấp Hóa Thần cùng Luyện Hư, có thể xem như một lực lượng cực kỳ khổng lồ.

*"Ồ, những người này…"*Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, mơ hồ nhớ tới cái gì, ngữ khí có chút hồ nghi.

"Nếu mấy người lão phu đoán không sai, những người này hẳn là tu sĩ từ Nhân giới phi thăng đến Chân Ma giới. Bất quá bọn hắn chủ tu ma công, lại bị ma khí tại Ma giới xâm nhiễm nhiều năm như vậy, căn bản không thể xem như người của bản tộc" Cốc trưởng lão vận bạch bào ở bên cạnh, thở dài một hơi trả lời.

"Những lần Ma tộc xâm lấn trước kia, chưa bao giờ chính thức xuất hiện đám ma nhân này trên chiến trường bản tộc. Xem ra lần ma kiếp này thật đúng không tầm thường. Có lẽ do tình thế bắt buộc xâm lấn mà Ma tộc xuất động ngay cả bọn chúng" Ngân Quang tiên tử vẫn mặt nạ ngân sắc, ánh mắt ngưng trọng chậm rãi nói.

"Những người này đích xác rất phiền toái. Bất quá ta muốn biết Ma tộc cấp cao phụ trách Thiên Uyên thành đang ở nơi nào" Hàn Lập nhìn đám Ma nhân một hồi rồi chợt nhướng mày hỏi.

"Ma tộc cấp cao đều ẩn thân trong tầng ma khí kia, vừa rồi có một số hiển lộ hành tích nhưng hiện tại đã rút vào trong. Xem ra chúng tranh thủ lúc chưa tấn công bản thành, ở trong ma khí nghỉ ngơi dưỡng sức một phen" Kim Việt thiền sư lại tiếp lời.

"Vậy đại sư đã thấy Ma tộc cấp thánh tổ chưa" Thần sắc Hàn Lập ngưng lại truy vấn.

"Chưa phát hiện được cấp thánh tổ nhưng trong đám cấp cao vừa thò ra, quả thực có vài tồn tại Hợp Thể kỳ. Có điều thanh thế đối phương khổng lồ như thế, rất có thể có tồn tại thánh tổ ở trong. Bất quá Ma giới vừa mới xâm thực đến Linh Giới, lực cách giới ở hai mặt biên vẫn vô cùng cực đại. Bản thể của Ma tộc thánh tổ chưa thể phá giới mà đến, cho dù xuất hiện cũng chỉ là một khối

hóa thân mà thôi." Kim Việt thiền sư chần chờ một chút thì đưa ra phán đoán.

"Nếu chỉ là hóa thân, với sự chuẩn bị của Thiên Uyên thành hẳn dễ dàng ứng phó được" Hàn Lập nghe xong lời này thì thần sắc vừa chậm, khẩu khí có vẻ thoải mái nói.

"Hy vọng như thế. Hiện tại chúng ta chứng kiến chỉ là một phần nhỏ thế lực của Ma tộc, số lượng ma thú cấp thấp tuy rất nhiều nhưng chỉ là vật hi sinh mà thôi. Cổ ma nhất tộc chân chính cùng đám Ma tộc tinh nhuệ còn chưa xuất hiện đâu" Cốc trưởng lão từng trải qua hơn một lần ma kiếp, biết rõ sự đáng sợ của Ma tộc nên lo lắng nói.

"Sự tình tới giờ chỉ có thể đi một bước tính một bước. Phòng ngự ở Thiên Uyên Thành chúng ta trong các thành thủ Nhân tộc là thế lực số một. Nếu ngay cả chúng ta cũng vô pháp ngăn cản công kích của Ma tộc thì chẳng phải các thành trì khác sẽ vô cùng bất hạnh sao. Huống hồ căn cứ theo thực tế báo về khi trước, Linh Hoàng Thành mới là hướng công kích chủ yếu của ma tộc, nghe nói xuất hiện số lượng đại quân gấp mấy lần nơi thành chúng ta." Ngân Quang tiên tử hừ lạnh một tiếng nói.

"Lời này của tiên tử nói không sai. Dù Ma tộc khí thế hung hãn nhưng chỉ cần chúng ta chung lưng đấu cật, tin tưởng sẽ vượt qua kiếp nạn này. Cái khác không nói, chỉ bằng cấm chế pháp trận cùng thành lũy mà chúng ta bố trí ở ngoài, đã đủ để diệt sát hơn phân nửa ma thú" Vào lúc này Kim Việt thiền sư lại khẽ cười.

"Điều này rất đúng! Thiên Uyên thành đủ sức chống lại liên quân ngoại tộc công kích, hiện tại trải qua gần ngàn năm đặc biệt bố trí, ta không tin không thể ngăn được đám Ma tộc này" Hắc bào đại hán đang im lặng bỗng mở miệng, thanh âm lạnh như băng nhưng tựa hồ rất tin tưởng phòng ngự của Thiên Uyên thành.

Nghe mấy Hợp Thể tu sĩ bên cạnh đàm luận, Hàn Lập mỉm cười nhưng trong mắt chớp động tia sáng lam, không ngừng quét đứng qua về ma khí xa xa.

Vùng ma khí kia hiển nhiên không tầm thường. Với Linh Mục thần không của hắn mà xâm nhập hơn dặm vẫn không thấy rõ.

Chỉ có thể mơ hồ chứng kiến một con thuyền kiểu dáng tương tự Chiến Chu. Khắp nơi bên trên bày bố các loại pháp khí phi xa phi hành, còn có một số giáp sĩ hỗn tạp.

Trong mắt Hàn Lập chợt lóe hàn quang, đang muốn điều động pháp lực trong thể nội, đem Linh Mục thần thông phát huy đến mức cực hạn thì bỗng nhiên, ở chỗ sâu trong trong ma khí kích xạ ra một ánh mắt lành lạnh. Ánh mắt này thoáng chốc quét qua rồi với tốc độ không thể tưởng tượng nổi hướng về Hàn Lập phía này.

Hàn Lập thầm rùng mình, không lưỡng lự mà lập tức thu hồi Linh Mục thần thông, mặt sắc lại trở nên âm trầm.

Cũng đồng thời, trên một chiếc Thú Xa thật lớn ở sâu trong ma khí truyền ra một tiếng kinh ngạc!

Một lão giả khô gầy tóc vàng thân mặc lục bào, trong mắt cũng chợt tắt xích quang, thu hồi lại thần thông nào đó.

"Sao vậy, Mạc Lục lão thi triển thần nhãn chứng kiến cái gì thú vị chăng?"

Cùng sóng vai mà đứng với lão là một đại hán vận tử giáp, cười hắc hắc hỏi.

"Không có gì, chỉ là Nhân tộc bên kia, tựa hồ cũng có một tu sĩ cấp cao có được thần thông thần mục, vừa rồi bị ta kinh sợ mà thối lui" Lão giả thản nhiên trả lời.

"Ồ, cũng có thần mục. Thế cẳng phải những bố trí bên này của chúng ta đã bị đối phương nhất nhất xem rõ tất cả sao!" Tử giáp đại hán cả kinh vội vàng hỏi.

"Thạch tôn giả yên tâm, ta đã dùng Hỗn Ma Kỳ do thánh tổ đại nhân ban thưởng, bày ra cấm chế huyền diệu trong ma khí. Dù thần mục thần thông của người nọ có lợi hại bao nhiêu cũng vô pháp thấy được cái gì. Bất quá tựa hồ đối phương cũng bố trí cấm

chế lợi hại ẩn giấu nào đó, ta cũng không thể nhìn thấu thủ đoạn phòng ngự trong thành" Lục bào lão giả lắc đầu nói.

"Không sao, chỉ cần chúng ta vẫn giữ kín hành tung là được, dù sao hai chúng ta chỉ là phụ trách hư trương thanh thế mà thôi. Sách sách. Vận khí của chúng ta quả thật không tồi, lại được đóng ở nơi có lớn con mồi như thế. Nếu có thể cướp sạch nơi đây, thu hoạch to lớn tới cỡ nào có thể nghĩ được." Ma tộc vận tử giáp vừa nói, hai mắt mơ hồ tỏa sáng.

"Hắc hắc, Thạch tôn giả đừng coi thường thành này. Theo lời những phàm nhân bắt được, đây chính là đại thành tập trung tinh nhuệ của nhân yêu lưỡng tộc. Cho dù chiếm lĩnh được thì tổn thương cũng tuyệt không nhỏ" Lục bào lão giả lại nhướng mày nói.

"Đã là thánh tế thì tộc nhân ngã xuống là bình thường. Được rồi, chuyện tình quan hệ đến chiếm thành đã có thánh tổ đại nhân, chúng ta chỉ y kế hành sự mà thôi. Thời gian không còn sớm, nên bắt đầu công thành. Mặc dù công kích một lần không thể chiếm lĩnh thành này nhưng phải dò xét ra hơn phân nửa phòng ngự mới được" Bộ dáng tử giáp đại hán lại lơ đễnh song cuối cùng vung tay lên.

"Việc này do Thạch tôn giả chủ sự. Vậy thì bắt đầu đi" Lục bào lão giả cũng không tốn nhiều miệng lưỡi, gật đầu một cái.

Tử giáp ma tộc thấy lão giả không phản đối ý thì trong mắt hiện vẻ hưng phấn, hướng về phía Thiên Uyên thành nhe răng cười một tiếng. Bỗng nhiên một tay vừa lật chuyển, trong tay xuất hiện một loạt cây cờ nhỏ đen thùi.

Những cây cờ chỉ khoảng tám tấc nhưng đều minh ấn những đồ án yêu dị khác nhau, dao động tản mát ra ma khí cực kỳ tinh thuần.

Lúc này Tử giáp đại hán dụng đơn thủ kháp quyết, hướng về hai cây cờ nhỏ trong đám đó.

"Vù" " Vù" hai tiếng, hai cây cờ này nhoáng lên một cái rồi tiêu

thất trong hư không.

Ngay sau đó, hai đàn ma thú xếp hàng phía trước đại quân trên mặt đất xôn xao một trận. Tiếp theo bỗng truyền ra hai tiếng gầm gừ rất lớn hoàn toàn khác nhau.

Lập tức ánh mắt hai loại ma thú nọ chớp động hung quang, bắt đầu hướng về Thiên Uyên thành ào ào bắn tới.

Cùng lúc đó, trong cung điện trên không trung Thiên Uyên thành, Cốc trưởng lão thấy thế thì rùng mình, vội vàng hướng qua vệ sĩ đứng cạnh truyền lệnh:

"Là Song Đầu Ma Tích (Thằn lằn hai đầu) cùng Độc Dịch Ma Trùng! Lệnh cho phòng ngự phía trước cẩn thận một chút."

------oOo------

Chương 1883: Nhân Ma chi chiến (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Vâng! Trưởng lão" Một gã kim vệ lực đang buông tay đứng gần đấy nghe được phân phó, không chút do dự lên tiếng trả lời rồi hóa thành một đạo kinh hồng bay xuống phía dưới truyền lệnh.

"Song Đầu Ma Tích, có thể sử dụng công kích phong hỏa hai loại thuộc tính, được xưng là một trong mười đại ma thú trong đám ma thú cấp thấp của Ma giới" Kim Việt thiền sư hỏi một câu.

"Không sai, chính là loại thú này. Song Đầu Ma Tích cấp bậc không cao, chỉ tương đương với tu sĩ Luyện Khí kỳ nhưng đáng sợ ở số lượng kinh người, nghe nói ở bản địa Ma giới thì lấy đơn vị ngàn vạn lần để tính. Lần này Ma tộc phá giới mà đến, tuy rằng không thể mang tới toàn bộ nhưng một phần nhỏ trong đó cũng phiền toái khá lớn. Về phần Độc Dịch Ma Trùng cũng có chút khó giải quyết. Độc dịch do loại trùng này phun ra, chẳng những có lực sát thương không nhỏ đối với tu sĩ cấp thấp mà còn có thể ăn mòn tường thành" Thần sắc Cốc trưởng lão ngưng trọng trả lời hai câu.

"Bất quá nếu đã biết về chúng, chúng ta hẳn đã sẽ ứng phó. Cổ huynh không cần quá lo lắng" Kim Việt thiền sư gật đầu, có chút trấn định nói.

"Hy vọng là thế!" Cốc trưởng lão khẽ thở dài một hơi, lại đưa mắt hướng về chiến trường xa xa.

Chung quanh Thiên Uyên thành có hàng nghìn thành lũy thật lớn, mỗi cái đều cao hơn trăm trượng, bên người có thể thấy cấm chế huyền diệu mơ hồ chớp động, bên trong có trên trăm tu sĩ nhân tộc gắt gao thủ hộ.

Cũng phải nói, thời gian qua nhân tộc đã tiêu phí khí lực to lớn như vậy. Lại chuẩn bị phòng ngự vô cùng thuần thục. Ma tộc căn bản không thể trực tiếp công kích tường thành của Thiên Uyên thành.

Đây cũng là lý do khiến Ma tộc phải mang đến nhiều ma thú để hi sinh như vậy, trải qua nhiều lần xâm nhập địa vực Nhân tộc, Ma tộc cũng có không ít phương pháp hữu hiệu đối phó với các đại thành của Nhân tộc.

Hai đàn thú ở phía xa xa số lượng cộng lại chừng ba bốn vạn. Trong đó Song Đầu Ma Tích có kích thước giống như một con trâu nhỏ chiếm tới hai phần ba.

Hình thể Độc Dịch Ma Trùng thoạt nhìn thì giống như Cự tàm màu xanh biếc, thân hình mập mạp dị thường, to cỡ gấp hai Song Đầu Ma Tích nhưng lại lẫn bên trong, không hề chậm trễ chút nào.

Mà ở phía sau đàn thú, không biết khi nào hiện ra hơn trăm Ma tộc cấp cao thân mặc hắc giáp, không chút hoang mang đi theo như để đốc chiến.

Trong nháy mắt, mấy vạn ma thú chỉ cách thành lũy Nhân tộc hơn mười dặm. Đột nhiên phía trong bạo phát ra một tiếng rống to uy phong lẫm lẫm. Tức thời hai mắt Song Đầu Ma Tích trở nên đỏ thẫm, phát ra tiếng gầm nhẹ hô ứng rồi cả đàn bắt đầu chạy như điên lên.

Đám Độc Dịch Ma Trùng lẫn trong đó, sau lưng chợt lóe thanh quang, lại mọc ra một đôi cánh trong suốt.

Tiếp theo hai cánh ma trùng chấn động một trận rồi ào ào bay lên bay không trung, tốc độ không chút thua kém đám Song Đầu Ma Tích đang toàn lực chạy băng băng.

Mấy vạn ma thú như điên lao lên, xa xa nhìn lại giống như vạn mã phi chồm. Khoảng cách hơn mười dặm bất quá chỉ là một lát.

Trên không trung cũng có Ma tộc cấp cao thi pháp thúc giục, tiếp theo một cỗ ma khí hắc sắc cuồn cuộn xuống, tựa như một con hắc long cuồng động nhào tới đàn thú rồi bạo mở ra.

Thân hình đám ma thú ở trong ma khí cuồn cuộn trở nên mơ hồ không rõ.

Ngay sau đó, mắt thấy cách thành lũy bất quá hơn dặm thì trong ma khí đột nhiên vang lên những tiếng *"Phốc phốc"*. Chỉ thấy chi chít ạt ào các khối Hỏa cầu cùng các Phong nhận từ bên trong bắn ra, phô thiên cái địa đông đảo cuồng kích về phía trước.

Thanh thế kinh người như thế, thành lũy có cấm chế hộ thủ song cũng tuyệt không thể bình yên vô sự.

Không ít tu sĩ Nhân tộc trong thành lũy thấy thế thì sắc mặt khẽ biến. Nhưng vào lúc này, từ cung điện bạch ngọc trên Thiên Uyên thành đột nhiên truyền ra một trận tiên nhạc thanh minh. Tiếp theo chỉ thấy chiếc gương kim sắc trên chỗ kiến trúc cao nhất đột nhiên rung lên, từ giữa phun ra một cột sáng kim sắc, nó tản ra dưới liền hóa thành một tầng sáng kim sắc mỏng chắn phía trước đám thành lũy.

Trong phút chốc, chi chít Hỏa cầu cùng Phong nhận, ào ào như bạo phong loạn vũ đánh trên tầng kim quang.

Nhất thời tiếng gầm rú nổi lên, hai sắc quang đoàn hồng bạch bao phủ trên quầng sáng, phong hỏa chi lực kết hợp nên thanh thế tăng lên mấy lần. Chúng hấp dẫn vô vàn những quang điểm thiên địa nguyên khí ngũ sắc chung quanh chớp động không thôi, giống như thiên địa sụp đổ vậy.

Đám tồn tại cấp cao của hai bên Nhân Ma thấy cảnh này thì thần sắc khẽ biến, chăm chú quan sát.

Kết quả sau khi hào quang chợt tắt, quầng sáng kim sắc không tổn hao gì xuất hiện ở trước mắt mọi người, nhìn thì mỏng manh nhưng phòng ngự dị thường.

Không ít Ma tộc cấp cao thấy cảnh này thì có chút kinh hãi.

Đám người Kim Việt thiền sư không kinh ngạc quá mức, thậm chí

Ngân Quang tiên tử khẽ cười một tiếng hướng sang bạch bào lão giả nói:

"Cốc trưởng lão, Kim Húc Bảo Kính thật là huyền diệu, mặc dù mượn linh lực khổng lồ của Thiên Bảo thần điện mới có được uy lực như thế, nhưng chỉ là một đạo phân quang mà có thể ngăn trở công kích của ma thú, hơn nghìn năm tế luyện của Cốc huynh thật không uổng phí."

"Bảo kính của ta vốn là Thông thiên linh bảo bài danh khá cao trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, cho dù không cần ta chuyên tâm tế luyện thì cũng đủ ngăn công kích kia. Ta xem Ma tộc làm sao để phá phòng hộ của nó" Cốc trưởng lão lại mỉm cười khiêm tốn nói.

Hàn Lập ở bên cạnh nghe thì thần sắc vừa động, nhịn không được liếc mắt nhìn cự kính phía sau một cái.

Chỉ thấy mặt ngoài nó tỏa ra kim quang chói mắt, từ giữa phun ra một cột sáng kim sắc cỡ miệng bát tương liên cùng quầng sáng kim sắc ở xa xa.

Lúc này tầng ma khí kia chỉ cách thành lũy hơn dặm. Cho dù ẩn trong ma khí nhưng tu sĩ trong các thành lũy vẫn thấy bộ dáng của các ma thú dữ tợn, tâm tình lại trở nên khẩn trương.

"Công kích "

Một thanh âm nam tử lành lạnh đột nhiên truyền tới, quanh quẩn vang vọng khắp các thành lũy. Đám tu sĩ cơ hồ theo bản năng đồng thời bấm quyết niệm pháp chú, Pháp khí cầm trong tay ào ào được tế ra.

Trong phút chốc, trên không mấy chục tòa thành lũy gần đàn thú nhất lóe ra hào quang. Mấy ngàn kiện Pháp khí nhất nhất tế lên, giống như lưu tinh cuồng oanh vào trong tầng ma khí kia.

Song lại nghe trong ma khí hống lên một tiếng thật lớn, vô vàn Hỏa cầu Phong nhận bay vọt mà ra, hóa thành một tầng sóng phong hỏa cực lớn đón đỡ các Pháp khí, khiến chúng không thể tiến thêm mảy may.

Đám ma thú này dưới sự thao túng của Ma tộc cấp cao, cũng là một bộ được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Tu sĩ trong thành lũy thấy cảnh này tự nhiên không chịu dừng lại, lúc này ào ào kháp quyết, đưa ngón tay cuồng điểm vào Pháp khí của mình không thôi.

Uy lực của mấy ngàn Pháp khí đại tăng, hỗn độn kết thành một vầng quang hà diễm lệ liều mạng áp mạnh tới.

Nhất thời tầng sóng phong hỏa kia bị ép thối lui liên tục. Mắt thấy nó chống đỡ hết nổi thì trong ma khí đột nhiên truyền ra những tiếng*" vèo vèo"*. Mấy ngàn đạo lục tuyến từ trong bắn ra, chợt lóe dưới liền ngưng tụ trên ngũ sắc quang hà, sau đó bạo mở ra thành những đoàn sương vụ màu lục.

Một luồng khí tanh hôi khó ngửi bao phủ không gian, các đoàn lục vụ không chút trở ngại đem Pháp khí bao phủ vào trong.

Một màn kinh người xuất hiện!

Trong nháy mắt đại bộ phận Pháp khí đều trở nên xanh biếc, tiếp theo hào quang liền ảm đạm, lảo đảo từ không trung rơi xuống.

Chỉ còn lại có hai ba trăm kiện Pháp khí dường như không việc gì, vẫn tả xung hữu đột ở trong lục vụ.

"Không đúng, ma trùng này không phải Độc Dịch Ma Trùng bình thường, nọc độc lại có năng lực ô nhiễm Pháp khí"

Cốc trưởng lão trên đài cao nhìn thấy cảnh này thầm kinh ngạc song vẫn duy trì vẻ bình tĩnh, biến cố nhỏ này đương nhiên không thể khiến cho tu sĩ Hợp Thể cảm thấy bối rối.

Cùng lúc đó, trong chiếc Thú Xa to lớn ẩn nơi cuồn cuộn ma khí trên trời cao, tử giáp đại hán vỗ tay cười ha hả rồi quay sang lục bào lão giả, đắc ý nói:

"Lục lão, quả nhiên Nhân tộc rút lui. Chúng tưởng ma trùng biến

dị này là độc trùng bình thường, đã nếm một chút đau khổ"

"Đáng tiếc số lượng ma trùng biến dị quá ít, hơn nữa độc tính chỉ hữu hiệu với Pháp khí cấp thấp" Lục bào lão giả cũng mỉm cười nhưng thanh âm lộ chút tiếc nuối.

"Hắc hắc, tìm được biến dị ma thú không phải dễ, chúng ta thu phục được một đám biến dị này xem như vận khí không tồi. Chẳng qua đám ma thú này cũng chỉ là pháo hôi mà thôi, chân chính muốn san bằng này thành phải dựa vào chúng ta mới được" Tử giáp Ma tộc không thèm để ý cười hắc hắc.

"Bất quá ma trùng biến dị còn chút thần hiệu đối với pháp trận cấm chế, không chừng còn gây cho chúng ta kinh hỉ lớn hơn!" Lão giả gật gật đầu nói.

"Ừm" Tử giáp đại hán đưa ánh mắt có chút chờ đợi hướng về thành lũy xa xa.

Lúc này tu sĩ trong mấy chục tòa thành lũy, vừa thấy liên hệ giữa Pháp khí cùng tâm thần thoáng chốc mất đi thì trong lòng thương tiếc, tự nhiên không dám thúc dục kiện Pháp khí thứ hai nghênh địch. Theo sự phân phó của một tu sĩ Kết Đan cầm đầu, đều lấy ra những kiện trận bàn.

Này đó các tu sĩ này trong miệng lẩm bẩm, ngoài thân chớp động linh quang, bắt đầu đem pháp lực cuồng chú vào trận bàn.

Nháy mắt, pháp trận dưới chân chúng tu sĩ bắt đầu sáng lên, cũng phát ra tiếng ong ong trầm thấp.

Một quang cầu ngũ sắc hình thành ở nơi trung tâm pháp trận rồi xoay tròn cực nhanh.

Ở bên ngoài thành lũy, không còn Pháp khí ngăn cản. Song Đầu Ma Tích phun ra phong hỏa chi lực hóa thành tầng quang hà hồng bạch, trực tiếp đánh lên quầng sáng kim sắc phát ra tiếng nổ vang ầm ầm.

Hỗn loạn bên trong quang hà còn có mấy ngàn lục tuyến lẳng lặng bắn về quầng sáng.

------oOo------

Chương 1884: Nhân Ma chi chiến (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Quầng sáng kim sắc vẫn sừng sững bất động ở trong vụ nổ, nhưng khi tầng sương vụ màu lục ăn mòn chợt hiện thì nó không ngừng dao động, tuy rất chậm nhưng đích xác khiến uy lực quầng sáng từng chút giảm dần.

Bất quá đúng lúc này, pháp trận trong thành lũy rốt cục đã kích phát xong. Quang cầu ngân sắc chợt lóe, ào òa biến mất không thấy ở trung tâm của pháp trận.

Ngay sau đó, ở phía trên hơn mười trượng thành lũy, không gian chợt dao động rồi các quang cầu màu bạc hiện ra, chúng quay tròn vừa chuyển sau đó oành oành bạo nổ ra.

Từng đạo điện hồ màu bạc từ giữa cuồng bắn ra, hóa thành những hàng rào điện thật lớn, bao phủ cả một vùng.

Vô luận Hỏa cầu Phong nhận hay là lục vụ vừa tiếp xúc hàng rào điện liền lập tức bị điện quang xé rách, trong tiếng nổ tan biến không sót lại chút gì.

Tiếp theo lưới điện chợt lóe, liền hóa thành vô số con ngân xà bắn vào trong ma khí.

Tiếng vang ầm ầm liên miên không dứt, ma khí cùng ngân hồ quang điện thoáng chốc đan xen sau nổ bung ra.

Trong công kích dày đặc, hai loại ma thú cuống cuồng né tránh nhưng vẫn rất thảm trọng, không ít Ma Tích cùng Độc Trùng bị điện hồ đánh trúng biến thành tro bụi.

Hơn nữa điện hồ khiến bị thương ma thú càng nhiều gấp mấy lần, vô số ma thú bị tàn phá thân thể, ở trong ma khí nằm hàng loạt, trong miệng không ngừng kêu rên.

Tuy thế đám ma thú còn lại vẫn điên cuồng phát động công kích nhưng trong khoảng thời gian ngắn căn bản không làm gì được kim sắc quầng sáng.

Ngược lại quang cầu trên không thành lũy hiện liên tiếp phát ra ngân sắc điện hồ, oanh kích hung mãnh dị thường.

Sau một thoáng hai loại ma thú liền tổn thương gần nửa.

Ở xa xa, Tử giáp Ma tộc trên không trung thấy cảnh này thì sắc mặt có coi, không nói hai lời giơ đơn thủ vẫy một cái.

Hai cây tiểu kỳ đang trôi nổi liền bị thu về tay, dưới sự chà xát của hai tay liền hóa thành hai cỗ khói nhẹ biến mất.

Tiếp theo ngón tay hắn búng ra, các tiểu kỳ khác cũng ông ông kêu vang, gần một nửa trong đó lại khẽ run lên!

Chỉ thấy đám ma thú hình dáng như những con ốc sên hai đầu to lớn mầu trắng ngà nằm úp trong đại quân, đột nhiên ngoài thân chớp động bạch quang. Tiếp theo hai chiếc râu thật lớn giương lên không trung, trong miệng phát ra tiếng rống vang, phun ra hai cột sáng màu trắng nhũ, chợt lóe hung hăng đánh tới quầng sáng kim sắc.

Quầng sáng chợt giống như mặt hồ phẳng lặng bị hai cục đá ném vào, nhộn nhạo một chút rồi nổi lên sóng gợn, ở ngay sau đó liền rung lên rồi cột sáng xuyên thủng mà qua.

Các tu sĩ bên trong mấy chục thành lũy chưa kịp phản ứng, khi các cột sáng chợt lóe qua thì biến thành tro bụi, căn bản không thể ngăn cản mảy may.

Không riêng như thế, ở hậu phương đàn ma thú khổng lồ xôn xao một trận, rốt cục trong tiếng hô vang động liền chạy băng băng như điên tới Thiên Uyên thành.

Đám ma nhân trôi nổi trên trời cao thì ngoài thân chợt lóe linh quang, cũng từ từ bay về phía trước, đồng thời trên người bay ra đoàn đoàn ô quang hoặc cuồn cuộn ma khí, nhất thời khí thế kinh người.

Trong tầng ma khí trên rất cao vang lên một tiếng trống thật lớn. Chỉ thấy vô số Phi Xa đen thùi sáng bóng từ trong đó bay ra, ở trên đứng là đám Ma tộc cấp cao mặc các loại ma giáp, một đám dữ tợn hung ác thần tình sát khí, cầm trong tay đao thương kiếm kích.

Tiếng thê lương sắc nhọn nổi lên, ở sau hơn trăm chiếc phi xa là một chiếc cực lớn dài mấy trăm trượng, được hai con quái thú thật lớn kéo đi, cũng từ trong ma khí hùng hổ phi ra.

Hai quái thú toàn thân bao phủ lớp lông màu tím, hình thể giống như con bò tót nhưng trên mũi lại có một chiếc sừng tỏa ra kim quang chói mắt, bộ dáng rất là hung ác.

Phía trên phi xa cực lớn này lại sừng sững hàng trăm giáp sĩ, ở trung tâm là tử giáp Ma tộc cùng lục bào lão giả sắc mặt lạnh lùng đang đứng.

Ma tộc sau một phen cẩn thận thăm dò, rốt cục phát động chân chính công kích.

Trên đài cao, đám người Cốc trưởng lão thấy hết thảy thì không khỏi nhíu mày.

Số lượng Ma tộc tinh nhuệ xuất hiện rất ít. Thật sự vượt ngoài đoán của bọn họ, so với nghe đồn về ma hung mãnh những lần Ma kiếp trước thật không hợp.

Tuy rằng ma thú hung hãn dị thường nhưng chỉ bằng chút thực lực này, muốn chiếm lĩnh Thiên Uyên Thành thật mơ mộng hão huyền.

Lúc này đại quân ma thú đối diện điện xà ngân sắc, liều mạng vọt tới trước quầng sáng kim sắc, thúc dục pháp lực thiên phú công kích hoặc dùng tấm da dày thịt béo trực tiếp húc vào.

Đám ma nhân trên không thì thao túng ma khí, hóa thành các loại ma vân liều mạng ngăn cản điện hồ giáng xuống, giảm bớt tổn thương cho ma thú phía dưới.

Mà các phi xa chở giáp sĩ Ma tộc lại đứng ở cách quầng sáng hơn mười dặm, liền ào ào huy động binh khí trong tay trực tiếp công kích.

Từng đạo kinh hồng đen thùi từ trên các phi xa ầm ầm lao ra, mấy chớp động liền cuồn cuộn đánh lên quầng sáng kim sắc, nhất thời tiếng kêu chấn động cả một vùng trời.

Hàn Lập thở dài một hơi, quay sang đám người Kim Việt thiền sư nhíu mày nói một câu:

"Mấy vị đạo hữu, xem ra khác với những lần trước của Ma tộc, công kích lần này chỉ thuần túy thăm dò. Nếu như thế Hàn mỗ về trước. Tại hạ đang tế luyện một loại bảo vật đến thời điểm mấu chốt, một khi hoành thành thì sẽ tương trợ được một phần khi chống lại Ma tộc"

"Đợt công kích này đích xác không mạnh như dự đoán, thật có chút ngạc nhiên. Nếu Hàn đạo hữu có chuyện quan trọng trong người, cứ việc yên tâm đi trước xử lý. Ở đây, xem ra trong thời gian ngắn không cần Hợp Thể tu sĩ ra tay." Kim Việt thiền sư thở dài một hơi, hướng sang Hàn Lập gật gật đầu, tựa hồ không vì Ma tộc đang gặp bất lợi mà cao hứng.

"Đích xác như thế! Nếu ngay từ đầu Ma tộc liền toàn lực ứng phó tấn công bản thành thì ngược lại lão phu còn yên tâm hơn. Tình hình trước mắt nên cẩn thận hơn một chút. Chúng ta là chiến lực cao nhất trong thành, nhưng chỉ có chuyện đặc biệt mới cần phải xử lý, không thể vì Ma tộc quấy nhiễu mà đều bị kềm chế. Như vậy đi! Chỉ cần Ma tộc không phát động toàn lực tiến công bản thành, chúng ta sẽ luân phiên chủ trì ứng phó quấy nhiễu.

Hàn đạo hữu, ngươi không phải là thành viên Trưởng lão hội, đối với nhân thủ cùng phòng ngự trong thành vốn không hiểu rõ lắm, cũng không cần tham dự luân phiên trực ban. Bất quá đến thời *điểm bản thành nguy cơ, mong rằng đạo hữu mạnh mẽ tương trợ"* Cốc trưởng lão có chút trầm ngâm nói.

"Cốc huynh yên tâm điểm này!"

"Hàn mỗ cũng không có ý kiến!"

Mấy tồn tại Hợp Thể nghe lời này thì khẽ gật đầu đồng ý.

Vì thế khi ma thú đang công kích kịch liệt dị thường, Hàn Lập liền hai tay liền ôm quyền hóa thành một đạo thanh hồng rời đi.

Đám người Kim Việt thiền sư cùng Ngân quang tiên tử không lâu sau đó cũng ào ào rời cung điện bạch ngọc mà đi.

Trong nháy mắt, trên cung điện chỉ còn lại có Cốc trưởng lão cùng đại hán mặc hắc bào.

"Cốc huynh, chúng ta vẫn khoanh tay quan sát sao, như vậy không khỏi ở thế bị động. Hơn nữa Kim Húc Bảo Kính hình thành tầng phòng hộ, chịu công kích hung mãnh như thế thì tiêu hao linh thạch thật không nhỏ" Hắc bào đại hán lúc trước thủy chung không mở miệng, nhìn kịch chiến xa xa tiếng gầm rú từng trận thì lạnh giọng hỏi một câu.

"Hừ, Bảo đạo hữu yên tâm. Ma tộc lấy ma thú cấp thấp làm vật hi sinh, tính toán thử năng lực phòng ngự của bản thành, bản trưởng lão cũng không muốn làm cho bọn họ quá thất vọng. Để vận dụng Thất Tinh Tinh Hỏa đại trận, cho bọn họ thưởng thức một chút. Coi như giảm oai phong sĩ khí của bọn chúng" Cốc trưởng lão nghe vậy ánh mắt chợt lóe, hừ một tiếng nói.

"Thất Tinh Tinh Hỏa trận! Đây chính là một trong đòn sát thủ của bản thành, hiện tại lộ ra thì không tốt lắm đâu." Lần này, đến phiên hắc bào đại hán lắp bắp kinh hãi có chút chần chờ.

"Không sao, ta chỉ phát động một thành công hiệu của đại trận. Như vậy khiến đám Ma tộc chỉ xem được một chút lợi hại, sẽ không bại lộ uy lực chân chính của trận này. Nói không chừng, ngược lại có thể làm cho Ma tộc cấp cao phán đoán sai lầm." Cốc

trưởng lão lại khoát tay, như định liệu trước nói.

"Ừm, Cốc huynh nói cũng hữu lý" Hắc bào đại hán trầm ngâm rồi ngưng trọng gật đầu.

Hai tồn tại Hợp Thể kỳ lưu lại chủ trì đồng ý, mệnh lệnh phân phó xuống dưới thực không có gì trở ngại.

Trong một tòa cự tháp đỏ đậm ngầm ở chỗ sâu Thiên Uyên thành, trong mật thất có bảy lão giả tóc trắng thân vận đậm trường bào, đang nhắm mắt ngồi xếp bằng ở các nơi nhãn trận của một trận đồ kim sắc nhất.

Lúc này trên người bảy lão quay cuồng không chừng hỏa khí, toàn bộ đều chủ tu hỏa công pháp, hơn nữa từ linh áp phát ra trên người thì đều có tu vi Luyện Hư kỳ kinh người.

Trên người lão giả thoạt nhìn già nua nhất, đột nhiên truyền ra một tiếng chuông đồng thanh minh.

Thần sắc lão giả vừa động lập tức mở hai mắt, trong mắt là một mảnh đỏ đậm ẩn có hỏa diễm quay cuồng.

Tay vừa lật chuyển, trong tay lão giả bỗng hiện ra một kiện pháp bàn màu trắng, cúi đầu nhìn lướt qua thì khóe mắt chợt động.

"Bắt đầu phát động đại trận, chỉ cần kích phát một phần mười tinh hỏa lực thất tinh." Lão giả lành lạnh nói.

"Vâng, đại ca!" Sáu lão giả khác nghe vậy giương mắt một lời đáp ứng nói.

Tiếp theo bảy người đưa song thủ kháp quyết, hỏa quang đỏ đậm ngoài thân chợt bốc cao lên, lại bỗng đưa tay vỗ vào thiên linh cái.

"Phốc " "Phốc " vài tiếng truyền ra, bảy Nguyên Anh màu đỏ đậm quỷ dị hiện ra.

Trên hai tay cả đám đều có một kiện bảo vật hồng chói lọi, phân biệt là Hoàn, Phiên, Kiếm, Dao, Tháp, Bài, Châu.

Mặt ngoài chúng lưu chuyển hồng quang, tản ra hỏa lãng bức người cực nóng, hiển nhiên là dị bảo thuần túy cực hỏa.

Trong miệng bảy Nguyên Anh này truyền ra pháp chú, bảy kiện hỏa bảo vật tỏa hồng quang rồi phóng to tới mấy lần, từ tay các Nguyên Anh bay ra hạ xuống trung tâm trận đồ.

------oOo------

Chương 1885: Nhân Ma Chi Chiến (4)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đang trên đường phi độn quay về, bỗng nhiên độn quang quanh thân Hàn Lập chợt tắt, hắn liền dừng lại giữa không trung, vẻ mặt tràn đầy nét kinh nghi, nhìn lên hướng trời cao.

Chỉ thấy phía trên Thiên Uyên Thành, vốn trước đây mây giăng xanh thẳm cả ngàn dặm trên không, chẳng biết từ lúc nào đột nhiên xuất hiện bảy vì tinh tú đỏ sậm thật to lớn, đem toàn bộ không trung nhuộm đỏ hoàn toàn.

Cho dù cả tòa Thiên Uyên Thành đã bị tầng tầng cấm chế che phủ kín mít, nhưng vẫn khiến cho người đối diện cảm thấy từng luồng khí nóng nhè nhẹ tựa như biển lửa đang lan nhanh tới.

Bất luận là những tên vệ binh đang tất bật, hay những gã tu sĩ đang ngồi thiền, cũng đồng loạt bay vù ra, ai cũng nhìn lên hiện tượng lạ trên bầu trời mà giật mình đánh giá.

Hàn Lập thân là Hợp Thể tu sĩ, hắn thông qua thần niệm mà cảm ứng được gì đó, đương nhiên các tu sĩ khác làm sao sánh bằng, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm lên không trung, trên mặt lại hiện lên nét ngưng trọng hiếm thấy.

Hắn có thể mơ hồ cảm thấy được bảy vì tinh tú đó dần dần hình thành nên một lực lượng khổng lồ, dường như uy lực này có thể gây sát thương mãnh liệt thậm chí diệt sát cả bản thân luôn.

Sự việc này khiến cho hắn cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Đúng lúc này, bảy vì tinh tú đỏ sậm trên không trung đột nhiên toát ra một trận hồng quang chuyển động không ngừng, kế tiếp lấy bảy vì tinh tú đó làm trung tâm, một trận đồ huyền diệu cực lớn bỗng nhiên hiện ra trên bầu trời.

Trận đồ này đỏ bừng như lửa cháy, dường như phủ gần phần nửa Thiên Uyên Thành, tiếp theo sau lực lượng thiên địa kịch liệt dao động, bảy vì tinh tú nằm trong cả tòa trận đồ đột nhiên mơ hồ biến mất, rồi kế đó hóa thành hư ảnh Hỏa điểu thật lớn, kèm theo một tiếng hót vang rõ ràng từ trên cao vọng xuống.

"Ầm …" một tiếng nổ kinh thiên động địa!

Cả tòa Thiên Uyên Thành đều bị chấn động, tiếp theo ngay chỗ tường thành nhất thời dựng lên một cây cột đỏ sậm hình nấm tựa như đám hỏa vân, cao chừng vạn trượng.

Cho dù khoảng cách đã xa đến thế, nhưng Hàn Lập vẫn có thể thấy rõ ràng đám hỏa vân đó quay cuồng dữ dội, khiến trong lòng cảm thấy rùng mình.

Cơ hồ đồng thời lúc đó đám hỏa vân bao phủ hoàn toàn phe Ma tộc đang công thành, lấy quầng sáng kim sắc phân ra ranh giới, phạm vi trong thành so với khu vực ngoài một dặm hoàn toàn như hai thế giới khác nhau.

Thế giới bên trong này không có gì thay đổi như lúc ban đầu, còn khu vực ngoài kia toàn bộ đã biến thành biển lửa rộng lớn.

Biển lửa đỏ rực bị đám mây hình nấm bao phủ bên dưới cơ hồ kéo dài cả ngàn dặm.

Những ma thú gần đó bị biển lửa bao vây tựa như bị công kích bùng nổ trong nháy mắt, ngay trong ánh lửa rực rỡ liền hoàn toàn hóa thành tro tàn, căn bản không có chút lực để chống cự.

Về phần những tên Ma nhân, cho dù có bảo vật pháp khí hộ thân có thể chống đỡ phần nào đi nữa, nhưng cơ bản cũng không kịp thoát khỏi phạm vi công kích quá rộng lớn này, tất cả đều inh ỏi kêu la thảm thiết rồi hóa thành quả cầu lửa mà tiêu vong.

Chỉ có năm tên Ma thú cao cấp, trong nháy mắt ngoài thân xuất hiện một tầng linh quang dày đặc, nên nhất thời có thể bình yên vô sự, bất quá cả năm tên ma thú này hiển nhiên cũng không cách nào chống đỡ được lâu với sức nóng cực kỳ đáng sợ này.

Lúc này tên Hắc sắc Cự cầm thoáng chốc bay lên trời, hai cánh liền mở rộng ra rồi hóa thành một đoàn hắc quang bay vọt ra xa ngoài trăm dặm, chỉ cần thêm vài lần chớp động lập tức tốc độ tăng đến khó tin mà bay ra khỏi biển lửa.

Còn tên Cự Viên đỏ đậm kia không chút do dự liền giẫm mạnh hai chân lên mặt đất, thân hình khổng lồ lập tức hóa thành một cơn lốc tựa sao băng cuốn đi, những nơi bay vù qua khiến cho hơn phân nửa ánh lửa bị vẹt ra hai bên.

Tuy rằng tốc độ của ma thú này còn kém hơn cự cầm một chút, nhưng cũng không đến nổi nào rớt lại phía sau quá xa, ngay sau đó cũng lao theo cự cầm thoát khỏi nguy hiểm.

Còn hai tên Bạch Sắc Ốc Sên cùng với Tam Thủ Tử Mãng rõ ràng cử động chậm hơn, nhưng bọn chúng cũng không được may mắn như lúc trước.

Tuy rằng cũng liều mạng trong biển lửa mà chạy như điên, nhưng cũng chỉ được vài trăm dặm liền không thể chịu đựng nổi, lập tức linh quang tan đi, rồi phát ra vài tiếng kêu thê lương thảm thiết rốt cuộc cũng bị biển lửa cuồn cuộn bao phủ.

Mà ngay khi ba tên ma thú cao cấp vừa bị tử vong không bao lâu, liền nghe một tiếng động *"Sưu…"*, thoáng chốc xuất hiện hai đạo nhân ảnh một tím một lục bay ra từ đám mây lửa đỏ, kế đó chúng không chút chậm trễ liền hóa thành hai đạo quang đoàn bắn nhanh đi một mạch hơn vạn dặm, lúc đó linh quang mới chợt tắt, độn quang dừng hẳn lại.

Bọn hắn đúng là hai tên Ma Tộc cao cấp Tử giáp Đại hán và Lục bào Lão giả.

Hai tên này không hổ là Hợp Thể kỳ của Ma tộc cao cấp, trận công kích khủng bố đến thế mà còn có thể bảo toàn được tánh mạng.

Bất quá, hiện tại trên người cả hai quần áo rách nát, bay mùi cháy khét lẹt, hiển nhiên vừa rồi bọn chúng cũng gặp phải hiểm cảnh, thiếu chút nữa tính mạng khó mà bảo toàn.

Lúc này hai tên ngoảnh đầu nhìn về phía biển lửa mà sắc mặt tái mét, bộ dáng trông khó coi vô cùng.

"Thật không thể tưởng tượng nổi, phe Nhân tộc lại bộc phát ra loại công kích đến cỡ này, thật quá xem trọng hai người bọn ta rồi!" Tử giáp Đại hán nghiến răng ken két nói, thần sắc không cam lòng chút nào.

"Đích xác có chút không nghĩ tới. Theo lẽ thường, chỉ đối với đám ma thú thôi, ắt hẳn phe Nhân tộc sẽ không sử dụng đòn sát thủ đến thế này. Loại công kích này chắc chắn bị tiêu hao linh lực rất dữ dội, chẳng lẽ trong Thành này đã tích trữ sẵn một lượng lớn linh thạch sao, hay là những tên tu sĩ Nhân tộc phụ trách Thiên Uyên Thành lại là mấy tên gia hỏa chẳng cần để ý tốn kém thế này". Sắc mặt Lục bào Lão giả cũng trắng bệch thì thào nói.

"Hừ, cần gì phải quản xem tên gia hỏa nào đang thống lĩnh phòng thủ Thành này đầu óc có vấn gì chứ, hiện giờ điều quan trọng nhất chính là bọn ta kéo theo nhân thủ và ma thú nhiều đến thế, vậy mà toàn bộ đều bị tan xác ở đây, cuối cùng cũng chỉ có hai tên cự ma thú là trốn thoát được. Bây giờ mà quay về, chắc chắn khó tránh khỏi bị xử phạt" Tử giáp Ma tộc bất đắc dĩ nói ra.

"Không nhất định như vậy, bọn ta đây vốn chỉ phụ trách thăm dò khả năng phòng ngự của Thành này mà thôi, cũng đã tận lực công thành. Hiện tại, chỉ bị qua một lần phản kích mà đã đáng sợ đến thế này, coi như là lập công lao không nhỏ đâu, bù qua sót lại coi như xong, cho dù có bị xử phạt cũng không quá nặng đâu" Lục bào Lão giả lại hết sức bình tỉnh nói.

"Hy vọng là thế. May cho phe ta là đến lúc này vẫn chưa thực sự dẫn theo lực lượng tinh nhuệ của Tộc, nếu không đã chịu nhiều thiệt thòi rồi" Tử giáp Ma tộc cười khổ một tiếng rồi nói.

"Thạch tôn giả sao lại bi quan thế. Lúc đó là do bọn ta không phòng bị nên toàn quân mới bị tiêu diệt, chỉ cần khi đại quân kéo

tới, tuyệt không lặp lại tình trạng này nữa đâu" Lục bào Lão giả giảng giải.

"Không sai, sau này có cơ hội bản tôn giả nhất định sẽ báo thù. Từ lúc tu luyện đại thành đến nay, Thạch mỗ chưa bao giờ bị nếm phải quả đắng thế này! Lục lão, bọn ta hãy quay về phục mệnh thôi" Tử giáp Ma tộc oán hận nói ra, rồi cũng không chờ lão già hồi đáp, hắn liền hóa thành độn quang bắn nhanh mà đi.

Lục bào Lão giả dùng ánh mắt âm trầm nhìn lướt qua biển lửa đang che phủ hoàn toàn Thiên Uyên Thành ở phía xa, rồi cười lạnh một tiếng, cũng hóa thành một đạo lục hồng rời đi.

Về phần hai tên Cự Ma thú may mắn thoát nạn, vừa rồi chúng hoảng sợ không ít, sau khi thoát ra khỏi biển lửa, liền lập tức ly khai không chút do dự.

Trong nháy mắt không trung gần đó trở nên yên tĩnh không một tiếng động.

Bất quá không ai chú ý tới trên một đỉnh núi cao chỉ cách xa vài trăm dặm, xuất hiện một quả cầu trong suốt lẳng lặng lơ lững trên trời cao, mặt ngoài lúc tỏ lúc mờ, linh quang vẫn chớp động đều đều.

Cũng trong lúc này, trên ngọn tháp thật lớn hình tam giác trong một tòa thành Ma tộc cách rất xa Thiên Uyên Thành, tụ tập hai mươi mấy tên Ma tộc cao cấp, bọn chúng phân thành hai hàng đứng hai bên tòa đại điện.

Ngồi lẳng lặng trên chiếc ghế ở cuối đại điện tối tăm là một trung niên nam tử vận huyết bào.

Nam tử này tướng mạo nho nhã, mặt tựa như ngọc, nhìn thoáng qua không khác gì hình hài bình thường của Nhân tộc.

Ở một nơi bên trong đại điện, có một viên tinh cầu khác cũng bay lơ lững trên không, kích thước rất giống với quả cầu ở gần Thiên Uyên Thành kia, nhưng trên bề mặt viên tinh cầu hiển hiện khung cảnh lửa cháy rừng rực, chính là cảnh tượng biển lửa thiêu đốt kinh người diễn ra xung quanh Thiên Uyên Thành.

Cả bọn đều chăm chú nhìn vào hình ảnh trong tinh cầu, Huyết bào Nam tử mặt không đổi sắc, khó nhìn ra được trong lòng đang nghĩ gì, nhưng những tên Ma tộc cao cấp khác thần sắc biểu lộ khác nhau.

"Thánh tổ đại nhân, Thạch tôn giả và Lục đạo hữu thật đúng là vô dụng quá, chỉ vì một chút cấm chế công kích thôi, đã đưa tất cả thủ hạ đều gục ngã tại đó. Sau khi họ trở về, nhất định phải nghiêm khắc trừng trị mới được!" Một gã nam tử tướng mạo đường đường, nhưng trên đầu nhô lên một cái sừng ngắn hình xoắn ốc, bỗng nhiên lạnh lùng mở miệng.

"Ban huynh, ngươi thốt ra lời này thật có điều quá đáng. Thạch đạo hữu cùng với Lục lão đây trước đó cũng chưa phạm sai lầm chút nào, cho dù cả ta và ngươi đến chỉ huy tấn công đi nữa, kết quả cũng không hơn gì đâu. Thật không nghĩ tới Thành trì này của Nhân tộc lại bất ngờ phản kích kịch liệt đến thế, có thể phát hiện được đòn sát thủ này của Nhân tộc dù mất đi một ít ma thú cấp thấp thì đã sao, trái lại ta cho rằng hai người bọn họ phải có công mới đúng" Một gã nam tử Ma tộc khác có khuôn mặt trong suốt không khách khí mà phản bác.

"Huyễn tôn giả, nói ra lời đó mà không thấy trái lương tâm à. Ngay cả những ma thú cấp thấp đó chỉ là đám pháo hôi mà thôi, nhưng bị tiêu hao lực lượng nhiều đến thế, đối với bọn ta vẫn là một tổn thất không nhỏ. Huống chi trong đó còn có Cự Ma ba đầu rất quý hiếm, bọn chúng cơ hồ chưa kịp phát huy gì cả liền bị tổn thất chết hết, cái loại sai lầm này mà còn không đem ra xử phạt, thì đối với đám tiểu đội thủ lĩnh này không lẽ chỉ có thưởng mà không phạt sao" Trong mắt Nam tử có chiếc sừng ngắn chợt lóe lên, giọng điệu có vẻ châm chọc.

"Hừ, nếu nói như vậy, không lẽ Ban huynh tự nghĩ mình có thể thống lĩnh tốt hơn hai người bọn Thạch tôn giả à, các hạ vốn có thù hận sống chết với Thạch đạo hữu, ai biết có phải đạo hữu định thừa gió bẽ măng thì sao" Trên gương mặt trong suốt của Nam tử Ma tộc cũng cười lạnh một tiếng rồi trả lời.

Hai tên này lời qua tiếng lại, trong nháy mắt đã nồng nặc mùi đã kích lẫn nhau.

Những tên Ma tộc cao cấp khác trông thấy tình cảnh này lại có biểu hiện khác nhau, có kẽ mặt không chút biểu cảm tựa như không thấy gì cả, có gã than nhẹ một tiếng rồi nhăn mày, còn tên khác thì khoanh tay mỉm cười.

Đương nhiên có có vài tên Ma tộc cao cấp cũng lên tiếng ủng hộ phe mình, nhất thời trong đại điện huyên náo có phần lộn xộn.

"Đủ rồi, tất cả im lại cho ta!" Huyết bào Nam tử đang ngồi trên ghế bỗng nhiên quát khẽ một tiếng.

Âm thanh trong gian đại điện vốn đang la hét ầm ĩ liền im ắng, sắc mặt vài tên Ma tộc đang tranh chấp lộ vẻ sợ hãi, lập tức cúi người hành lễ với Huyết bào Nam tử, đồng thời cẩn thận đứng im.

"Sau khi hai người bọn chúng về tới ta sẽ xử trí. Hiện tại, ta gọi các ngươi tới đây là để nhận định mức độ phòng ngự của Thiên Uyên Thành thế nào, và dùng phương cách gì để có thể nhanh chóng công phá thành này. Hiện giờ mấy lộ đại quân khác ắt hẳn cũng bắt đầu hành sự rồi, bản Thánh Tổ thật không muốn để thua người khác" Huyết bào Nam tử lạnh lùng giảng giải.

------oOo------

Chương 1886: Nhân Ma Chi Chiến (5)

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Huyết Quang đại nhân xin bớt giận, so với lời đồn đại trước đây quả nhiên phòng ngự Thiên Uyên Thành lần này càng thêm lợi hại, nhưng với sức mạnh tấn công của chúng ta thì thành trì này sớm muộn gì cũng bị công phá mà thôi. Nếu Đại Nhân muốn gấp rút phá thành thì chỉ cần cho đại quân Ma thú luân phiên tấn công liên tục, hơn nữa phải tăng cường sức tấn công càng ngày càng mạnh hơn, buộc cho thủ đoạn phòng ngự thành này hơn phân nữa đều phải dần lộ ra hết, rồi tuần tự nghĩ cách phá giải, cuối cùng tập trung hết thực lực toàn lực công kích trận cuối, nhất định sẽ phá được thành này. Bất quá, chỉ sợ khi đó đại quân Ma thú mà chúng ta mang theo chẳng còn lại được bao nhiêu" Một lão già trên đầu cắm vài chiếc lông chim vàng chói, bỗng nhiên cung kính đứng ra giải bày cùng Huyết bào Nam tử.

"Chỉ cần có thể nhanh chóng thu phục được Thành này, thì chết chừng đó Ma thú thấm tháp gì chứ. Thánh giới chúng ta mà nói cái khác không có, nhưng loại Ma thú cấp thấp này thì nhiều vô số kể, bất cứ lúc nào cũng có thể bổ sung lại lực lượng bị tiêu hao. Các ngươi đối với phương pháp của Huyễn Vũ trưởng lão có thêm ý kiến gì không?" Huyết bào Nam tử vừa nghe xong lão già nói vậy, liền gật đầu vừa lòng rồi hướng sang những tên Ma tộc khác mà lạnh lùng hỏi.

"Đại Nhân, ta đề nghị vừa tấn công Thiên Uyên Thành đồng thời chúng ta vừa phái ra những tinh anh Ma tộc dần dần diệt trừ bớt vài cứ điểm của tu sĩ Nhân tộc phụ cận. Như vậy có thể tới thời điểm tổng tấn công cuối cùng, Đại Nhân sẽ bớt lo lắng về sau. Hơn nữa nhân cơ hội này, cũng giúp cho đội tinh nhuệ chúng ta có cơ hội tiếp cận trước cách thức đối phó với phương thức chiến đấu của tu sĩ Nhân tộc, điều này cũng giảm bớt được tổn thất của đội tinh nhuệ khi tiến hành tổng tấn công" Thêm một Phụ nhân

hoàng bào cũng thướt tha đi ra rồi đề nghị.

"Trải qua một phen càn quét sơ khởi lúc trước, các đại cứ điểm Nhân tộc xung quanh còn bao nhiêu chỗ?" Huyết nào Nam tử nghe vậy, có chút động tâm liền hỏi.

"Chỉ vì sau này gặp phải vài cứ điểm hơi khó giải quyết một chút, cũng không còn nhiều lắm, ở khu phụ cận đó đại khái còn khoảng bảy tám cứ điểm, tuy nhiên nếu nói về quy mô mà so với Thiên Uyên Thành thì thật sự kém xa lắm" Một gã Thanh niên Ma tộc cao cấp có gương mặt trắng trẻo cười trả lời.

"Nếu là như vậy, hãy phái ra Già Luân Chiến Ma, Huyết Quang Tinh Vệ cùng Vạn Tượng Ma Kỵ càn quét hết tất cả cứ điểm cho ta. Còn các việc khác, cứ theo ý kiến của Huyễn Vũ trưởng lão mà làm" Huyết bào Nam tử trầm ngâm một lát rồi bỗng nhiên quyết định.

"Cái gì, Đại nhân dự tính phái ra Huyết Quang Tinh Vệ à! Già Luân Chiến Ma cùng Vạn Tượng Ma Kỵ còn chưa tính, mặc dù là lực lượng tinh nhuệ của Cổ Ma nhất tộc chúng ta, nhưng thường là những người dưới trướng Thánh Tổ đại nhân đều phải tuân theo mệnh lệnh. Huyết Quang Tinh Vệ kia lại chính là đội vệ binh thân tín bên cạnh Đại Nhân, làm sao có thể dễ dàng điều đi xa Đại Nhân được".

Vừa nghe qua câu này, hơn phân nữa sắc mặt Ma tộc cao cấp chợt đại biến, cũng có người lập tức muốn đứng ra khuyên can.

"Ta phái ra Huyết Quang Tinh Vệ đương nhiên là có dụng ý, các ngươi không cần khuyên giải gì nữa" Hai mắt Huyết bào Nam tử nhíu lại, chút ý tứ trên mặt đều không lộ ra.

Những tên Ma tộc cao cấp phía dưới đưa mắt nhìn nhau, cũng chẳng dám nói thêm câu nào nữa, chỉ có thể khom lưng im lặng.

Vào lúc này Huyết bào Nam tử ngẩng đầu lên, tựa hồ ánh mắt xuyên thấu qua đỉnh đại điện, trực tiếp nhìn về một nơi xa thật xa…

Cơ hồ cùng lúc này, trên một ngọn núi lớn ở gần Linh Hoàng Thành, có một nữ tử dáng người thướt tha đang đứng trên một tảng đá lớn, trên đầu nhô lên cặp sừng trắng tinh, cũng đồng thời thu lại ánh mắt đang nhìn theo phương hướng nào đó, trên khuôn mặt xinh đẹp lại ẩn hiện một tia trào phúng.

Lúc này phía sau nữ tử đó, có khoảng năm mươi tên cả nam lẫn nữ Ma tộc cao cấp, cả đám đều cung kính đứng im.

Nếu nhìn từ trên cao xuống bốn phía xung quanh đỉnh núi, chỉ thấy bên trong ma khí cuồn cuộn đó, chi chít Giáp sĩ cùng vô số tinh kỳ Ma tộc, cơ hồ liếc mắt nhìn qua liền không thấy điểm cuối.

Cũng có thêm rất nhiều Ma thú cao cấp chưa từng nghe thấy qua bao giờ, trong đám Giáp sĩ hỗn loạn đó, thỉnh thoảng hô lên tiếng lớn thuần phục.

Khoảng cách trước mặt Linh Hoàng Thành không xa, thế mà đại quân Ma tộc vây chặt như nêm.

Khác với tên Huyết Quang Thánh Tổ kia, thủ lĩnh Ma tộc phụ trách tấn công Linh Hoàng Thành này ngay từ đầu đã đưa hết lực lượng ra, dự tính chỉ cần toàn lực một trận chiến thôi cũng sẽ thành công.

Linh Hoàng Thành ở xa xa, ngay trung tâm có vài cây đại thụ cao chọc trời, toàn Thành được bao phủ bởi tầng tầng quầng sáng xanh biếc, trên đầu tường đứng dàn quân thẳng tắp một loạt tu sĩ Nhân tộc.

Xung quanh Linh Hoàng thành, khắp nơi có hàng nghìn đống hài cốt các loại, trông thoáng qua dường như bình thường rất khó ngăn nổi lực lượng công kích mạnh mẽ.

"Bắt đầu công thành!" Nữ tử có cặp sừng với gương mặt rất thanh tú thế nhưng lại hé miệng thốt ra một câu đằng đằng sát khí đến thế.

"Vâng, Lục Cực đại nhân!"

Năm sáu chục tên Ma tộc cao cấp kia thủy chung không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt diễm lệ của nữ tử đó, đồng loạt khom người lĩnh mệnh rồi nói, theo đó một cổ sát khí kinh người từ ngọn núi cao phóng lên ngút trời.

Mà ở cạnh bên đám Ma tộc cao cấp đó, có một nữ tử Ma tộc khác vận cung trang màu tím, mặt vừa thoáng ngẩng lên, liền lộ ra một dung nhan vô cùng diễm lệ hiếm có trên đời.

Khi đối mặt với Nữ tử Ma tộc có cặp sừng, nàng này có chút khác biệt so với những tên Ma tộc cao cấp khác, trên mặt bình thường vẫn tràn ngập vẻ kính cẩn, nhưng sâu trong đáy mắt lại mơ hồ lộ chút vẻ phức tạp mông lung.

----------o0o----------

Sau khi Hàn Lập trở về chỗ ở, lập tức tiến vào mật thất trên tầng chót, tiếp tục tế luyện Vạn Kiếm Đồ và Hồ Lô Kiếm trong tay.

Nếu có thể sớm đem hai món bảo bối này tế luyện xong, đương nhiên có thể giúp cho bản thân và đám môn hạ đệ tử tăng cường thêm chút thực lực trong trận đại chiến sắp tới.

Một tháng sau, trước hết Hàn Lập trao Hồ Lô Kiếm vốn đã hoàn tất cho Hải Đại Thiếu.

Thời gian kế tiếp, hắn liền đặt hết tâm tư tìm hiểu thấu đáo Vạn Kiếm Đồ.

Thế là thời gian trôi qua từng ngày, trong nháy mắt đã được hơn nữa năm.

Trong thời gian đó, Kim Việt Thiền Sư cùng với các Trưởng lão Thiên Uyên Thành cũng không phái người tới quấy rầy Hàn Lập, nhưng hắn thông qua tin tức mỗi ngày từ môn hạ đệ tử lại biết được Ma tộc vẫn liên tục công kích Thiên Uyên Thành cơ hồ chưa bao giờ ngừng nghỉ.

Vô luận có đánh tan đi ít nhiều những tên Ma tộc tiến đến dò xét và công kích, thì mấy ngày sau đó cũng nhất định số lượng đại quân Ma thú xuất hiện càng ngày càng đông thêm, tựa như lực lượng Ma thú này đông đảo không bao giờ hết.

Thế mà thủ lĩnh Ma tộc cao cấp nào đó chỉ huy đám Ma thú lại chẳng thèm quan tâm tới tổn hao của Ma thú cấp thấp cả, cho dù lực lượng tu sĩ Hợp Thể phụ trách thủ thành đã mấy lần kích phát vài loại siêu cấp trận pháp, thiếu chút nữa đã vây khốn toàn bộ đám Ma tộc cao cấp thủ lĩnh.

Kế tiếp đám Ma tộc cao cấp đó vẫn không sợ hãi chút nào, lại tiếp tục dẫn theo một đám đại quân Ma thú khác tiến đến công thành nữa.

Trong khi cầm cự hơn nữa năm nay, nhận được rất nhiều tin dữ truyền tới, cho biết mấy thế lực cứ điểm Nhân tộc gần đó cũng bị công phá thất thủ.

Trong những cứ điểm bị chiếm đóng đó thì hơn phân nữa tu sĩ Nhân tộc đã bị tử trận, một số ít còn lại bị đám Ma tộc bắt đi, nghe nói chúng muốn dùng phương thức Ma Khí Quán Thể để chuyển hóa tu sĩ thành Ma nhân. Còn đối với những bách tính Nhân tộc phàm nhân khác, đám Ma tộc đó vẫn không có ý định tàn sát, vẫn mặc kệ cho dân chúng sinh hoạt bên trong cứ điểm đó.

Mà thành phần Ma tộc tấn công những cứ điểm đó thật sự không phải là đại quân Ma thú cấp thấp, mà chính là lực lượng tinh nhuệ của Ma tộc.

Những tên Ma tộc đó chẳng những thần thông kinh người, mà còn am hiểu thuật liên thủ, vậy mà đã có vài tu sĩ Nhân tộc Hợp Thể kỳ khó thoát chết khỏi tay đám Ma tộc tinh nhuệ đó.

Vừa nghe qua những tin tức này, trong lòng Hàn Lập thoáng rùng mình.

Thực lực chân chính của Ma tộc tựa hồ đáng sợ hơn tin đồn trước đây, một mai bọn chúng thật sự tìm được điểm yếu phòng ngự của Thiên Uyên Thành này, lại càn quét toàn bộ những cứ điểm Nhân tộc ở khu vực gần đó, thế là Thành này có thể trụ vững hay không thật là khó nói.

Bất quá chuyện này với thực lực một người như hắn khó có thể quản nỗi.

Chỉ có thể nhất thời xem Kim Việt Thiền Sư cùng những tu sĩ Hợp Thể khác tìm cách ứng phó tình thế nguy cấp này.

Những Trưởng Lão Thiên Uyên Thành này người nào mà chẳng sống trên vạn năm cả, đương nhiên không thể nào khoanh tay ngồi chờ chết.

Hơn nữa, trong lòng Hàn Lập còn mơ hồ dự cảm được, có thể thời gian nhàn rỗi để tế luyện bảo vật không còn tiếp tục được bao lâu nữa.

Quả nhiên qua một tháng sau, Hàn Lập nhận được tin tức chuyển tới từ Kim Việt Thiền Sư, muốn mời hắn đến Trưởng Lão Điện để nghị sự.

Đương nhiên Hàn Lập không thể chần chờ, lúc này liền rời khỏi mật thất, rồi hóa thành đạo độn quang mà lao đi.

Gần nửa ngày sau, Hàn Lập đã ngồi an vị trên ghế ở đại điện, ngoại trừ biết được Kim Việt Thiền Sư, Cốc trưởng lão và Ngân Quang tiên tử ra, hắn chưa từng biết mặt những vị tu sĩ Hợp Thể xa lạ khác. Hiển nhiên do trước giờ hắn vẫn chưa được gặp mặt toàn bộ Trưởng Lão Hội.

Vài vị Trưởng lão này nghe nói lúc trước đang bận việc quan trọng, nên Hàn Lập chưa từng có dịp diện kiến qua.

Tuy rằng Hàn Lập có chút tò mò về chuyện quan trọng của những vị Hợp Thể kỳ đó, nhưng tự nhiên trên mặt không hiển lộ chút nào, mà mỉm cười chào hỏi vài câu xã giao.

Những Trưởng lão đó đều có tu vi Hợp Thể sơ kỳ, vì thế đương nhiên đều phải khách khí vạn phần với tu sĩ trung kỳ như Hàn Lập đây.

Bất quá trong lúc trò chuyện, Hàn Lập lại chú ý tới thần sắc của đám người Cốc trưởng lão tuy rất bình thường, nhưng ẩn sâu trong ánh mắt bọn họ lại có dấu hiệu lo lắng, tựa hồ ai cũng có tâm sự lo âu.

"Tốt lắm, Trương đạo hữu! các vị cũng đều đã diện kiến Hàn huynh rồi. Kế tiếp chúng ta hãy bàn tới chuyện quan trọng đi, ngay ngày hôm qua Trưởng Lão Hội vừa mới nhận được tin tức, Ma tộc lại phái ra đại quân tấn công liên hợp Thành trì của Tứ Đại Tông Môn trong đó có Khinh Thiên Môn cùng Thiên Hoàng Tông. Tứ Đại Tông Môn đó biết rằng lúc này khó lòng ngăn cản được công kích của Ma tộc, vì thế phái ra sứ giả liều mình chạy đến cầu viện Thiên Uyên Thành chúng ta. Nơi của Tứ Đại Tông Môn đó là cứ điểm có quy mô lớn chỉ thua bản Thành mà thôi, nếu kế tiếp cũng bị đám Ma tộc công phá, thì chúng ta sẽ phải đơn độc chống cự kịch liệt, cho nên bản Thành nhất định phải cử tu sĩ đến đó tiếp viện mới được" Cốc trưởng lão ho nhẹ một tiếng, thần sắc hiển hiện chút nghiêm trọng nói.

Vừa nghe qua, sắc mặt của đám người Kim Việt Thiền Sư cũng thoáng hiện ra vẻ trầm trọng.

Còn Hàn Lập vừa nghe qua chân mày hơi nhíu lại.

Những vị Trưởng Lão khác lại tựa hồ cùng lộ ra vẻ mới vừa biết được tin tức này.

"Cốc huynh, lúc trước không phải Khinh Thiên Môn đã đẩy lùi được công kích của Ma tộc hay sao, thậm chí còn vây đánh vài tên Ma tộc cao cấp nữa, tình huống thế nào lại nhanh chóng quay ngược đến thế?" Một vị Trưởng lão mặt đỏ vội vàng hỏi.

"Thế lực liên thủ của Tứ Đại Tông Môn Ỷ Thiên Môn trong Nhân tộc chúng ta mà nói có thể xếp trong nhóm mười thế lực lớn nhất, bọn họ xây dựng Ỷ Thiên Thành có năng lực phòng ngự tuy không sánh bằng Thiên Uyên Thành, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu. Sở dĩ hiện tại gặp phải nguy cấp là do đám Ma tộc công thành đột nhiên phái ra hơn mười tên Ma tộc cao cấp, cùng dụng mưu dẫn dụ vài vị Thái Thượng trưởng lão trong Tứ Đại Tông Môn ra ngoài, rồi tiến hành đánh lén, kết cuộc có hai vị Thái Thượng trưởng lão trong đó bất hạnh bị vẫn lạc! Kể từ đó, chiến

lực cao cấp nhất của Tứ Đại Tông Môn bị giảm đi đôi chút, nên tự nhiên tình thế không ổn chút nào" Cốc trưởng lão trầm giọng giải thích vài câu.

------oOo------

Chương 1887: Nhân Ma Chi Chiến (6)

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thì ra là thế, Cốc trưởng lão triệu tập chúng ta tới đây, chính là muốn thương lượng việc tiếp viện sao?" Trưởng lão mặt đỏ gật gật đầu nói.

"Không sai! Ỷ Thiên Thành là cứ điểm phụ cận còn sót lại của bản thành, không thể không cứu. Hơn nữa Thành này tại lần ma kiếp trước, một mực chống cự ma kiếp đến cuối cùng vẫn bình yên vô sự. Sở dĩ lần này xuất hiện tình trạng không chống đỡ nổi, chỉ vì khiếm khuyết một số tu sĩ cao cấp trấn thủ mà thôi" Cốc trưởng lão khẽ thở dài nói.

"Ý của Cốc huynh là Thiên Uyên Thành chúng ta không cần điều động quá nhiều nhân thủ, chỉ cần phái ra vài vị Hợp Thể tu sĩ là được sao?" Kim Việt thiền sư ánh mắt chợt lóe, có chút suy tư hỏi.

"Không sai, lão phu chính là có ý này. Dù sao trước mắt Thiên Uyên Thành mới chính là mục tiêu cuối cùng của đại quân Ma tộc, cho dù phải cứu Ỷ Thiên Thành, nhưng cần phải cẩn thận đề phòng kế điệu hổ ly sơn của đối phương. Bên trong Ỷ Thiên Thành đệ tử cấp thấp không thiếu, bản thân lực phòng ngự cũng không tệ, chúng ta chỉ cần phái ra hai ba tu sĩ Hợp Thể chi viện, cũng đủ để ổn định cục diện nguy hiểm bên kia, lại càng không làm suy yếu đi thực lực của bản thành" Cốc trưởng lão hiển nhiên trước đó đã sớm suy nghĩ rõ ràng, không chút lưỡng lự nói.

Nghe xong một tràng của Cốc trưởng lão, các Trưởng lão khác tự nhiên xì xào bán tán một trận, cũng pha lẫn một vài lời thương nghị.

Cuối cùng, phần lớn cũng đều đồng ý theo đề nghị của Bạch bào

Lão giả.

Dù sao việc đi cứu viện tòa Thành đó, trước mắt cũng là phương pháp ổn thỏa nhất. Nhưng liên quan đến bố trí nhân thủ cụ thể đi cứu viện, giữa các Trưởng lão lại xảy ra một phen bất đồng ý kiến.

"Cốc huynh muốn tiểu đệ cùng Dư đạo hữu đi tiếp viện à, chỉ e là không ổn. Không phải tại hạ không nguyện ý đi mạo hiểm, mà Cốc huynh hẳn là rất rõ ràng, hiện tại tiểu đệ phụ trách chuyện đó đang tới thời điểm quan trọng, thật sự không dứt ra được" Một gã bạch mi trung niên nam tử nhướng mày nói.

Vừa rồi Cốc trưởng lão đề nghị hắn cùng một Trưởng lão khác đi tiếp viện Ỷ Thiên Thành, hắn liền không một chút do dự mà cự tuyệt ngay.

"Sự việc của Dư mỗ, ắt hẳn Cốc huynh cũng biết rõ, lô thuốc Hương Tiêu Đan ta đang luyện đến khâu trọng yếu, một khi rời đi sẽ hết sức phí công vô ích, chẳng khác nào kiếm củi ba năm thiêu đốt một giờ" Một Trưởng lão khác cũng liên tục lắc đầu.

"Thế Tần đạo hữu cùng Lôi huynh như thế nào?" Cốc trưởng lão nhướng mày quay đầu hỏi hai người khác.

Kết quả hai Trưởng lão kia đều đồng dạng có vẻ mặt khó xử.

"Thật là phiền toái, lão phu cùng Kim Duyệt đại sư mấy người phải phụ trách toàn bộ việc phòng ngự của Thiên Uyên Thành, nên cũng không có cách nào ly khai được" Cốc trưởng lão có chút không hài lòng ra mặt.

"Như vậy đi, nếu Cốc huynh tin tưởng, thiếp thân nguyện đi một chuyến. Ta cùng Lâm tiên tử của Thiên Vương Tông vốn là hảo hữu kết giao nhiều năm, cũng nên đi trợ giúp một tay" Trên mặt nạ của Ngân Quang tiên tử mục quang chợt lóe đột nhiên lạnh lùng trong trẻo mở miệng.

"Sao, Tiên tử nguyện ý đi à. Thế thì quá tốt! Với thần thông của Tiên tử, lão phu sao lại không an tâm chứ. Nhưng mà, Ngân

Quang tiên tử đi một mình vẫn chưa đủ, ít ra cũng phải phái thêm một người nữa mới được" Vừa thấy Ngân Quang tiên tử tự đề cử mình, Cốc trưởng lão sau khi bất ngờ liền mừng rỡ nói, tiếp theo ánh mắt xoay chuyển, theo bản năng liếc nhìn Hàn Lập một cái.

Hàn Lập thấy tình hình này, trong lòng thở dài một hơi, biết sự việc lần này hầu như bản thân không thể tránh khỏi, liền đứng dậy chắp tay nói:

"Bảo vật trong tay tại hạ tế luyện cũng tạm ổn rồi, chuyến đi Ỷ Thiên Thành lần này, thôi để Hàn mỗ đi luôn được không? Từ lúc tại hạ đến quý thành, còn chưa làm bất cứ chuyện gì, trong lòng cũng cảm thấy có chút bất an"

"Hàn huynh là trung kỳ tu sĩ, thậm chí từng đối địch qua hậu kỳ tu sĩ, nếu đi chi viện, Ỷ Thiên Thành tự nhiên càng thêm vô sự rồi, lần này thật làm phiền đạo hữu" Cốc trưởng lão thấy Hàn Lập chủ động đứng ra, lông mày giãn ra, cực kỳ cao hứng không ngớt lời cảm tạ.

"Lần đi Ỷ Thiên Thành này có quan hệ không nhỏ, Hàn mỗ tận chút sức lực cũng là nên làm. Việc không nên chậm trễ, ta cùng Ngân Quang đạo hữu hãy quay về thu xếp một chút, ngày mai xuất phát ngay!" Hàn Lập bật cười lớn nói.

Tuy rằng lần đi Ỷ Thiên Thành này, sẽ trực tiếp đối mặt với Ma tộc cao cấp, nhưng với thần thông hiện giờ của Hàn Lập, trừ phi gặp phải Thánh Tổ Ma tộc ra, các tên Ma tộc khác làm sao chân chính uy hiếp được.

Cho nên hắn tuy biết rằng chuyến đi này sẽ có chút nguy hiểm, nhưng trong lòng lại không có sợ hãi chút nào.

"Bên phía Ỷ Thiên Thành nguy cơ trùng trùng, ngày mai xuất phát cũng tốt. Bất quá, hiện tại các nơi đều bị Ma tộc bày ra cấm chế ngăn cách truyền tống cự ly xa, nên Truyền Tống Trận của bản thành cũng không có cách nào đưa nhị vị đạo hữu trực tiếp tới Ỷ Thiên Thành được, chỉ có thể tận lực đưa tới chỗ truyền tống bí ẩn gần với Ỷ Thiên Thành nhất mà thôi, lộ trình kế tiếp, còn phải dựa vào thuật phi hành của nhị vị đạo hữu" Kim Việt thiền sư có

chút áy náy nói.

"Không việc gì cả, dựa vào năng lực của ta và Hàn huynh, lộ trình còn lại tuyệt không tốn bao lâu đâu" Ngân Quang tiên tử không chút để ý nói.

Hàn Lập cũng cười một tiếng không để trong lòng.

Do nhân thủ chi viện đã chọn lựa xong rồi, nên trong lòng đám người Cốc trưởng lão đều thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo lại bắt tay thảo luận về việc tại sao cường độ công kích của Ma tộc độ càng ngày càng lớn, cũng như cùng đưa ra một ít đối sách.

Nhưng cho dù những lão quái này ai cũng đều có mưu tính lão luyện, nhưng vấn đề đại quân có vô số Ma thú cấp thấp, thì vẫn hết đường xoay sở. Hiện giờ Thiên Uyên Thành đang tồn trữ nhiều linh thạch, dù dưới hao tổn kinh người của vô số pháp trận, cũng mới chỉ giảm được hơn một phần mười.

Thoạt nhìn tựa hồ còn thừa rất nhiều, nhưng dựa theo thông lệ trước kia, sau khi ma kiếp bùng nổ ước chừng sẽ kéo dài hơn trăm năm. Mà lần ma kiếp này mới bạo phát chưa tới một năm thời gian, việc này sao chẳng làm cho đám trưởng lão không ngừng quan tâm lo lắng được chứ.

Lúc này Hàn Lập lại bỗng nhiên cười nói:

"Các vị đạo hữu cũng không cần quá mức lo lắng cho việc này, Ma thú cấp thấp của Ma giới cho dù thật sự đếm không kể xiết, nhưng việc để thu thập và hàng phục đám Ma thú này, chỉ e cũng hao phí Cổ ma nhất tộc không ít tinh lực, huống hồ lại đem đám Ma thú này từ Ma giới đến Nhân giới, cũng tuyệt không phải là một việc dễ dàng gì. Dù sao hiện tại giới diện chi lực giữa hai giới tuy rằng đã giảm đi nhiều, nhưng vẫn còn sót lại một ít, số lượng Ma thú cấp thấp nhiều như vậy đối với Ma tộc mà nói cũng là một gánh nặng to lớn, nếu không thì đám Ma tộc đó cần gì phải phí sức thám thính làm gì"

"Ta tự nhiên cũng biết việc này, nhưng sự hung hãn của lần ma kiếp này, thật sự có chút ngoài dự liệu. Cuối cùng không biết

Thiên Uyên Thành có thể làm tiêu hao hết đám đại quân Ma thú này không nữa?" Cốc trưởng lão cười khổ một tiếng nói.

"Kỳ thật đối với đại quân Ma thú và những tên Ma tộc cao cấp đã xuất hiện vừa qua, ta càng lo lắng không biết mấy chục năm sau bản thể của Thánh Tổ Ma tộc rốt cuộc có bao nhiêu tên sẽ hàng lâm bản giới" Ngân Quang tiên tử dung nhan xinh như ngọc bỗng trầm trọng nói.

"Xin tiên tử chỉ giáo cho!" Hàn Lập vừa nghe lời này, thần sắc vừa động, không chút lưỡng lự hỏi.

"Ở lần trước kia vừa đến giữa kỳ Ma kiếp, giới diện chi lực cũng không thể ngăn cản nổi bản thể Thánh Tổ Ma tộc hàng lâm nữa, nhưng không biết vì sao mà đám Thánh Tổ Ma tộc đó cũng không có cách nào hàng lâm toàn bộ sang giới này, mỗi lần Ma kiếp chỉ có một số rất ít có thể hàng lâm Linh giới mà thôi. Dưới sự liên thủ Đại Thừa của Nhân Yêu lưỡng tộc cộng thêm mấy tộc phụ cận khác nữa, cuối cùng cũng có thể đấu ngang tay với đám Thánh Tổ đó, nhưng lần Ma kiếp này thanh thế to lớn như vậy, chỉ sợ số lượng Thánh Tổ Ma tộc hàng lâm cũng khác nhiều so với lúc trước. Không cần nhiều, chỉ cần Ma tộc một hơi kéo sang mười mấy tên Thánh Tổ cùng cấp thôi, Nhân Yêu lưỡng tộc chúng ta căn bản không có cách nào ngăn cản nữa" Ngân Quang tiên tử chậm rãi nói.

"Kỳ thật chuyện này ta và Kim Việt đạo hữu cũng đã từng suy đoán qua, nhưng bên phía Thánh Đảo ắt hẳn cũng đã có dự phòng, chúng ta chỉ cần cố gắng làm tốt chuyện của mình là được" Cốc trưởng lão đối với lời nói của Ngân Quang tiên tử không có gì ngạc nhiên, ngược lại hàn ý trên mặt chợt lóe nói.

"Đây cũng nhờ lưỡng tộc chúng ta có nhiều tu sĩ trí tuệ trên thánh đảo, nên đã có thể đoán trước Ma kiếp lần này không giống bình thường, khẳng định đã có đối sách ứng phó. Nếu đã như vậy, thiếp thân liền cáo từ trước, vì chuyến hành trình đi Ỷ Thiên Thành nên trở về chuẩn bị một chút" Ngân Quang tiên tử nghe được lời ấy, ngọc dung hơi hòa hoãn lại chút, sau một thoáng suy nghĩ liền nói lời cáo từ.

Đám người Cốc trưởng lão tự nhiên không nói thêm lời nào nữa, liền cùng đứng dậy đưa tiễn.

Sau khi Ngân Quang tiên tử rời đi không lâu, Hàn Lập cũng đồng dạng lấy cớ chuẩn bị cho hành trình ngày mai mà cáo từ quay về.

Sau đó không lâu, Hàn Lập trở lại động phủ lập tức gọi đám đệ tử Hải Đại Thiếu tới, sau khi ban cho bảo vật và đan dược, cũng ngưng trọng dặn dò một phen. Liền trở vào trong tòa mật thất cao nhất mà đả tọa.

Tuy rằng hắn tự nhận định lần đi này hẳn là cũng không nguy hiểm gì quá lớn, nhưng đem tâm thần bảo trì ở trạng thái tốt nhất rồi xuất phát, tự nhiên cũng có chỗ hữu ích.

Một đêm vô sự, sáng sớm ngày tiếp theo, Hàn Lập đơn thân một mình bay thẳng đến vị trí Truyền Tống Trận của Thiên Uyên Thành.

Mấy canh giờ sau, hắn liền chứng kiến ở xa xa, bên ngoài truyền tống đại điện có một thân Bạch y Nữ tử mang mặt nạ, đang tiêu sái đứng ở đó.

"Thật làm phiền tiên tử đứng đợi lâu!" Độn quang chợt tắt, thân hình Hàn Lập liền quỷ dị xuất hiện ngay bên cạnh nàng, khẽ cười nói.

"Hàn huynh không cần khách khí, thiếp thân cũng vừa mới tới không lâu, chúng ta xuất phát luôn nào!" Hai mắt Ngân Quang tiên tử sau khi đảo qua trên mặt của Hàn Lập, liền thản nhiên nói.

Tiếp theo, nàng liền đi trước dẫn đườn lối vào rong Truyền Tống đại điện, Hàn Lập không chút hoang mang đi theo sau.

Bên trong Truyền Tống đại diện, đã sớm có mặt vài tên vệ sĩ thủ hộ cung kính chờ đợi, chúng vừa thấy hai người Hàn Lập vừa tiến vào, lập tức hướng hai người thi lễ, và tên cầm đầu cung kính nói:

"Hai vị tiền bối, vãn bối đã sớm đem truyền tống pháp trận chuẩn bị tốt rồi, chốc lát lập tức đưa hai vị truyền tống đến vị trí cách Ỷ

Thiên Thành khoảng nửa tháng lộ trình. Bất quá do sợ bị Ma tộc phát hiện, nên vị trí truyền tống này từ lúc Ma kiếp bạo phát tới nay, vẫn chưa từng khởi động qua. Cho nên mong hai vị tiền bối khi vừa đến nơi pháp trận truyền tống đầu bên kia, cần phải cẩn thận một chút, phòng ngừa điểm truyền tống bên kia đã bị bại lộ.

"Nói như vậy, ngay khi chúng ta qua đó, có thể trúng phải mai phục của Ma tộc à!" *Ngân Quang tiên tử nhíu chặt đôi mi lại, lạnh lùng nói.*

"Bẩm báo tiền bối, vị trí thiết lập truyền tống bên đầu kia hết sức bí ẩn, theo lý thuyết tự nhiên sẽ không có vấn đề gì. Lời vừa thốt ra chỉ có tính đề phòng thôi!" *Trong lòng tên vệ sĩ kia rung mình, vội vàng cẩn thận giải thích.*

"Truyền Tống Trận không có bất cứ vấn đề gì chứ!" *Hàn Lập bình tĩnh hỏi một câu.*

"Tuyệt đối là không có vấn đề, vãn bối vừa mới thử nghiệm qua" *Tên thủ lĩnh vệ sĩ thập phần khẳng định nói.*

"Nếu Truyền Tống Trận không có vấn đề gì, cho dù bên kia có Ma tộc mai phục đi nữa, ta cùng Ngân Quang đạo hữu cũng sẽ chẳng quan tâm tới, hãy lập tức chuẩn bị truyền tống đi" Hàn Lập nghe được lời này, không chút do dự phân phó.

------oOo------

Chương 1888: Nhân Ma chi chiến (7)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngân Quang tiên tử nghe Hàn Lập nói thế, ánh mắt trên mặt nạ chợt lóe, nhưng cuối cùng cũng không phản đối chút nào.

Vệ sĩ bên cạnh gặp tình hình này, tự nhiên lập tức tuân lệnh, liền phân phó mấy người khác, vội vàng kích phát truyền tống trận.

Ngân Quang tiên tử không nói hai lời, bạch y phiêu động, liền đứng ở trung tâm pháp trận. Hàn Lập cười cười, cũng bình tĩnh đi vào trong truyền trống trận.

Một lát sau, dưới chân truyền tống trận liền phát ra tiếng động vù vù, đồng thời bốn phía nổi lên linh quang màu trắng ngà. Thân hình hai người chợt lóe, bỗng nhiên biến mất vô ảnh vô tung dưới ánh linh quang sáng rực.

Hàn Lập chỉ cảm thấy hào quang bốn phía chớp động, không gian trước mắt chợt trở nên mơ hồ. Với thần thông hiện tại của hắn, lần truyền tống cự ly ngắn này ngoại trừ trong đầu trầm trọng một chút, thì không có bất cứ khó chịu gì cả.

Nhưng khi bốn phía hào quang tản ra, vừa lúc hai chân Hàn Lập lại chạm đất. Liền không chút do dự phóng xuất thần niệm ra xung quanh, đem toàn khu vực phụ cận đều tra xét kỹ lưỡng.

Kết quả, sắc mặt hắn lập tức trầm xuống, sâu trong trong đồng tử xuất hiện một tia hàn quang lóe ra.

Cơ hồ trong cùng lúc, không gian bốn phía đột nhiên dao động dữ dội, hơn trăm luồng khói đen kịt dày đặc cuồn cuộn từ khắp nơi tràn tới.

Hàn Lập không cần nghĩ nhiều, một tay bấm quyết đột nhiên xung quanh cơ thể hiện ra một quầng sáng màu xám, bất quá lúc đầu chỉ lan ra hơn trượng, nhưng sau một cái chớp lóe, liền mạnh mẽ bung rộng ra vô số lần, cuối cùng bao trọn hàn quang ở khu lân cận vào hết bên trong.

Thật bất ngờ, đám hàn quang đó lập tức bị một cỗ lực lượng quỷ dị từ trong quầng sáng màu xám làm cho đứng yên không nhúc nhích, rồi lần lượt hiện ra nguyên hình. Thấy rõ từng chiếc cung tên màu đen dài hơn thước, mỗi cây đều tỏa ra màu đen bóng loáng. Ngay đầu mũi tên liên tục chớp động ánh sáng màu tím trông rất yêu dị, dường như trên đó có bôi lên chất kịch độc nào đó.

Hàn Lập lúc này không chút hoang mang, đảo ánh mắt qua bốn phía xung quanh. Hắn chỉ thấy bản thân đang đứng trong một gian đại sảnh lớn hơn trăm trượng, mà ở trong đại sảnh này đang hiện diện chừng năm sáu mươi tên Giáp sĩ Ma tộc mặc giáp đen, mỗi tên đều cầm trên tay một cây cung tên đen nhánh, cả bọn đều lộ vẻ giật mình nhìn về phía hai người Hàn Lập.

Bất qua phần lớn đám Ma tộc này đều có tu vi Kết Đan kỳ, lẫn trong đó có vài tên Nguyên Anh kỳ. Nhưng tu vi cao nhất là một gã Độc Giác An tộc Hóa Thần kỳ, da thịt thô ráp, hai mắt xanh biếc.

Ngay lúc này, tên cầm đầu Ma tộc đang ngạc nhiên nhìn Hàn Lập và Ngân Quang tiên tử, đột nhiên trong miệng thét lớn một tiếng:

"Không hay rồi, là Hợp Thể lão quái của Nhân tộc, mau chạy đi!".

Lời vừa dứt, trên thân thể tên Ma tộc cao cấp này vang lên tiếng *"phanh..."*, một cỗ ma khí nồng đậm bạo phát lan nhanh khắp nơi, cơ hồ tràn ngập cả gian đại sảnh.

Mà bản thân hắn lại thừa dịp được cổ ma khí che dấu, lập tức hoá thành một đạo ô quang chạy về hướng cổng chính.

Còn mấy tên Giáp Sĩ Ma tộc khác, tự nhiên cũng kinh hãi đều muốn thi triển ma thuật mà bỏ chạy.

Nhưng Hàn Lập sao có thể để cho bọn họ được như ý, sát khí vừa hiện trên mặt, quầng sáng màu xám đột nhiên co rút lại, nguyên bản cung tiễn đen nhánh đang bị đứng yên bất động trên không, thì chỉ cần sau một cái quay đầu, liền nhắm hướng phía ngược lại bắn đi. Tốc độ quả thật cực nhanh, so với cung tiễn ngũ sắc lúc ban đầu còn muốn nhanh hơn gấp mười lần. Ánh chớp chợt lóe qua, Giáp sĩ Ma tộc bốn phía kêu lên thảm thiết, liền lần lượt xoay người ngã quỵ xuống.

Tiếp theo quầng sáng màu xám trở nên quay cuồng khắp đại sảnh, vô số tia sáng xám nhỏ bé hiện ra, chớp động một cái, toàn bộ thân hình đám Giáp sĩ Ma tộc lập tức rời ra tứ phân ngũ liệt trông hết sức quỷ dị.

Trong vô số ánh sáng màu xám chớp động bao phủ, ngay cả Nguyên Anh cũng không thể thoát ra chút nào.

Nhưng mọi thứ còn chưa dừng lại ở đó, Hàn Lập lạnh lùng liếc mắt một cái, chỉ tốn chút công phu liền ngó về hướng cổng chính, nơi tên thủ lĩnh Ma tộc thừa dịp bỏ chạy, bàn tay bỗng nhiên tung ra một trảo hướng hư không phát ra.

Một tiếng *"phốc xuy"* vang lên, trên không trung ngay đầu tên Ma tộc hiện ra một bàn tay màu xanh to tướng, liền vỗ xuống nhanh tựa tia chớp.

Một tiếng hét thảm vang xa!

Tên Ma tộc Hóa Thần kia căn bản không cách nào chống đỡ nổi uy lực khổng lồ của cự chưởng, ngay cả bảo vật hộ thân cũng chưa kịp tung ra, chỉ cần một cái vỗ liền biến thành đống thịt vụn.

Lúc này Hàn Lập mới vung tay hướng lên hư không, dưới ánh hào quang chớp động, những sợi tơ xám giăng đầy trời cùng với bàn tay to màu xanh liền tán loạn biến mất tựa như ảo ảnh.

Sau đó hắn mới quay đầu lại hướng Ngân Quang tiên tử đồng dạng cùng truyền tống tới khẽ cười nói:

"Ngân Quang đạo hữu, xem ra nơi này đích thực đã bị Ma tộc phát hiện, bất quá vẫn chưa xem trọng lắm, chỉ phái ra bấy nhiêu nhân thủ canh chừng thôi"

"Chẳng phải Ma tộc không coi trọng đâu, mà là những truyền tống trận bí ẩn của Nhân tộc chúng ta ở ngoài các đại Thành có quá nhiều, đám Ma tộc đó không có khả năng đều phái ra trọng binh để canh chừng mỗi truyền tống trận được, chỗ truyền tống trận này có thể có Hóa Thần kỳ của Ma tộc xuất hiện, đã là được ma tộc coi trọng lắm rồi" Ngân Quang tiên tử tựa hồ đối với điều này rất rõ ràng.

"Thì ra là thế, lời của tiên tử đích thực chí lý" Hàn Lập sau khi suy nghĩ một chút, liền cười rộ lên nói.

Kế tiếp ngón tay hắn bắn ra một viên hỏa cầu, chớp động một cái, liền hóa thành hỏa điểu đỏ sậm hướng mặt đất vẫy cánh một cái.

Đám tàn thi Ma tộc sau khi bị hỏa điểu bay ngang qua, lần lượt hóa thành tro bụi, chỉ lưu lại mấy túi trữ vật lớn nhỏ không đồng đều.

Trữ vật pháp khí của Ma tộc và vòng trữ vật của Linh giới nhìn không giống nhau lắm, mỗi cái trữ vật pháp khí nhìn tựa như dây đai thắt lưng vậy.

Tay áo Hàn Lập đảo qua, liền thu hết đám đai lưng đó vào tay, tùy ý dùng thần niệm nhìn lướt qua đó.

Kết quả hắn khẽ cau mày, đai lưng trữ vật của đám Giáp sĩ Ma tộc đó thế mà có quá ít đồ vật, ngoại trừ một số tinh thạch tỏa ánh sáng màu đen, thì phần lớn đều là các dụng cụ linh tinh như trận kì, trận bàn,.

Đám tinh thạch màu đen đó, theo như lời đồn thì ắt hẳn là đặc sản Ma Tinh Thạch từ Ma giới. Đám tinh thạch này cùng với linh thạch của Nhân giới ở Linh giới cũng có công dụng tương đồng, chỉ có điều tự trong tinh thạch tự nhiên tràn ngập từng luồng ma khí tinh thuần.

Hàn Lập lắc đầu, linh quang trong tay chợt lóe, đám trữ vật đai lưng này đều bị thu hết vào người, tiếp theo sải một bước dài, hướng ra phía ngoài đại sảnh mà rời đi.

Vừa rồi thần niệm hắn đã sớm đảo qua toàn bộ khu vực phụ cận, và thấy rõ ràng nơi này ngoại trừ mấy chục tên Ma tộc lúc trước ra, đều không còn lại bất kỳ ai nữa, lúc này mới tùy ý tiếp tục bước đi.

Thần sắc trên mặt Ngân Quang tiên tử cũng cực kỳ bình tĩnh, lúc này cũng đồng thời đi theo ra ngoài.

Vừa vượt qua cổng chính liền có thể phát hiện ra, tòa truyền tống trận này vốn ở trong một động quật nằm sâu dưới lòng đất, ngoại trừ một thông đạo thiên nhiên nhỏ hẹp uốn lượn hướng lên trên ra, thì không còn con đường nào khác nữa.

Địa phương bí ẩn như thế này, cũng không biết đám Ma tộc đó làm sao tìm ra được nữa, điều này khiến cho Hàn Lập lấy làm lạ đôi chút.

Sau một lát công phu, hai đạo độn quang từ đáy một tòa núi nhỏ trong lòng đất bay ra, sau khi xoay quanh một vòng trên không trung, liền xác định phương hướng nào đó rồi bay đi hóa thành một đạo thanh sắc kinh hồng loé lên vài cái, liền dần dần trở nên trong suốt, thậm chí cuối cùng trở nên mờ ảo như có như không, còn một đạo bạch hồng khác, sau một tiếng *"phanh"* âm vang, liền biến ảo thành một đóa mây trắng trông cũng không bắt mắt lắm, nhìn từ xa thì tựa như một đám mây trên trời cao từ từ phiêu động, nhưng trên thực tế độn tốc không thua gì đạo độn quang kia.

Thế là hai người một trước một sau, trong chớp mắt biết mất nơi cuối chân trời.

Nhưng sau khi hai người Hàn Lập rời khỏi vị trí truyền tống trận gần nửa ngày, thì từ một phương hướng khác trên bầu trời đột nhiên trở nên u tối, một đoàn ma khí hóa thành mây mù cuồn cuộn kéo đến.

Tốc độ nó cực nhanh, chỉ một cái chuyển động, liền tức thời tới ngay vị trí đỉnh núi nơi bọn Hàn Lập vừa bay đi.

Sau đó ma khí ngưng tụ lại, lập tức hóa thành một tên Bạch giáp Lão hán.

Lão già này đầu mọc sừng ngắn là một gã Ma tộc cao cấp Hợp Thể kỳ, khuôn mặt dường như hơi giống với tên Ma tộc thủ lĩnh vừa bị Hàn Lập đánh chết.

Lúc này đây, vẻ mặt hắn lo âu, trong nháy thân hình nhoáng lên liền hóa thành một đạo bạch quang chui vào trong thông đạo bí mật.

Nhưng cơ hồ chỉ trong vài lần hít thở, một tiếng rống bi thống đến cực điểm từ dưới đất truyền ra.

Tiếp theo bạch quang chợt lóe, lão già lại từ dưới đất bay ra, sau một cái chớp động, liền bỗng nhiên xuất hiện trên đỉnh một tiểu sơn gần đó, hai mắt tức giận hướng bốn phía nhanh chóng đảo qua.

"Dám hại đến tính mạng ái tôn của ta, cho dù người chạy tới chân trời góc biển, bản tôn cũng nhất định phải đem người băm thành vạn đoạn. À, tìm được rồi, hướng này hẳn là không sai rồi!"

Chỉ trong chốc lát Bạch giáp Lão giả đã tìm ra được hướng rời đi của đám người Hàn Lập, trong miệng gầm nhẹ một tiếng, nhất thời ma khí lộ ra bên ngoài thân thể, lại lần nữa hóa thành một đám hắc vân ngưng tụ bốn phía.

Bỗng nhiên, Lão già vào bên hông một cái, vang lên tiếng thánh thót, một đoàn hắc quang từ trong bay ra, thoáng xao động liền hóa thành con cự hạc đen thui, thân dài cỡ mười trượng.

Thân hình vừa động, lão già liền hóa thành một cổ ác phong xuất hiện ngay trên lưng cự hạc, sau đó đột nhiên bấm quyết khiến sắc mặt tái xanh mét.

Quầng ánh sáng xung quanh hai cánh cự hạc màu đen lưu chuyển một trận, sau một chút mơ hồ, liền huyễn hóa thành bốn cánh màu đen, đồng thời nhè nhẹ vỗ một cái.

Tiếng xé gió nổi lên, cự hạc màu đen bay đi nhanh như tên, đồng thời ngoài thân lão già phát tán ra ma khí cũng đang cuồng trướng tản ra, cũng đem cự hạc vây vào bên trong.

Trong chốc lát độn tốc lại tăng nhanh thêm lần nữa!

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên từ trong đám mây đen kịt kia lại nhô ra một cây Động Thiên cự côn đen tuyền, sau đó nhoáng lên một cái, lại to dài ra hơn ngàn trượng rồi hung hăng đập xuống ngọn tiểu sơn.

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, vô số đá vụn bay ra, cự côn tựa như ảo ảnh lóe lên một cái rồi biến mất.

Ngọn tiểu sơn vốn cao khoảng ngàn trượng, chỉ một cái đập đã thấp đi hơn phân nữa, vị Ma tộc cao cấp này lại chỉ cần ra tay mỗi một côn thôi, đã đem gần nửa tiểu sơn đập cho tan nát.

Lúc này cự hạc màu đen đã sớm hóa thành một luồng hắc quang, từ chỗ gần đó chợt lóe lên rồi trong nháy mắt vượt qua nghìn dặm mà không thấy bóng dáng đâu nữa.

Hai canh giờ sau, trên một tòa núi to lớn cách nơi đây ngoài vạn dặm, có hai gã Ma tộc cao cấp khác đang đối diện đàm luận chuyện gì đó.

"Mễ huynh, Lực lão quái sao lại đi lâu như vậy, không phải nói chỉ là thuận đường mà trao cho tên ái tôn hắn hai món bảo vật hộ thân thôi sao, rồi lập tức quay về ngay mà! Lẽ nào còn ở chỗ đó định diễn thêm chút trò tình cảm ông cháu nữa à? Chúng ta đang có chuyện quan trọng trong người đấy, nếu chậm trễ đại sự, thật không biết phải trả lời làm sao với Huyết Quang đại nhân nữa đây" Một gã Ma tộc cao cấp trên mặt có khắc ma văn màu xanh, hơi không kiên nhẫn được liền nói với tên bằng hữu kế bên.

"Lam tôn giả cần gì phải quá mức gấp gáp vậy chứ, Lực lão quái chẳng phải là người bất phân nặng nhẹ đâu, rất có khả năng là

đang trên đường quay về rồi. Lại nói tới gã đồ tôn của hắn đang phụ trách giám thị địa vực, chính là huyết mạch hậu duệ duy nhất, nên hiện tại phải trọng thị một chút, cũng là chuyện bình thường thôi" Một gã Ma tộc đầu trọc trên khóe miệng có xúc tu dài hơn thước, trông bộ dáng bất cần liền nói.

------oOo------

Chương 1889: Lần đầu gặp Ma Tôn

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tuy vậy, nơi này cách bên kia cũng không tính là quá xa, Lực đạo hữu có thể nhanh chóng trở lại. Không phải là trên đường gặp phiền toái gì chứ?" Lam tôn giả đưa tay xoa xoa ma vân trên gò má, lẩm bẩm nói như có điều suy nghĩ.

"Đã gặp phiền toái. Sao có thể chứ? Với thần thông của Lệ lão quái trừ phi gặp nhân tộc Hợp Thể, những tu sĩ nhân tộc khác há dám trêu chọc hắn." Mấy súc tu trên khóe miệng của đầu Ma tộc đầu trọc cao giai rung lên, liên tục lắc đầu.

"Nói không chừng rất có thể xảy ra. Trong nhân tộc cũng có vài món bảo cụ có uy năng cực lớn vượt cấp giết người, hoặc là vài tu sĩ luyện hư hậu kỳ tinh thông liên thủ đồng dạng cũng rất khó giải quyết." Lam tôn giả cười hắc hắc nói.

"Hiện tại khu cứ điểm nhân tộc này đều bị người của chúng ta bao vây, há có chuyện trùng hợp như vậy chứ." Ma tộc đầu trọc ha ha cười, bộ dáng không cho là đúng.

Mà khi tiếng cười vừa dứt, đột nhiên một hồi tiếng vang trầm thấp từ ma thân truyền ra, khiến hai đầu Ma tộc ngẩn ra.

Thế nhưng Ma tộc đầu trọc lập tức vung tay lên, ô quang trong tay vừa chuyển, một địa bàn rõ ràng hiện ra trong lòng bày tay, ngón tay nhẹ nhàng vê lên đó.

Lập tức một tầng ba động trong suốt thoáng cái nhộn nhạo mở ra, vòng tròn tỏa ra ánh sáng trắng lóe lên, hiện ra gương mặt như chết đuối của một lão giả.

Đúng là người mà bọn hắn vừa đề cập tới. Lực lão quái!

"Lực huynh, ngươi không có trở lại đúng hẹn, ngược lại vận dụng La Sâm ma khí liện hệ với hai người chúng ta, đây là có ý gì?" Ma tộc đầu trọc lập tức nói chuyện với lão giả trong vòng tròn ánh sáng.

"Đúng vậy. Hành động này tiêu hao rất nhiều Ma Huyễn Thạch, cho dù chúng ta cũng không còn lại bao nhiêu. Lực huynh vận dụng lung tung như vậy, thật sự là có phần không ổn..." Vừa thấy bộ dáng cũng không bình yên vô sự của lão giả, trên mặt Lam tôn giả cũng hiện ra thần sắc buông lỏng, thế nhưng trong lời nói vẫn có chút giận dỗi.

"Hừ, nhị vị đạo hữu còn không biết. Cháu yêu của ta trước đó không lâu vừa bị tu sĩ nhân tộc giết chết, hiện tại ta đang truy hung thủ. Nhưng mà đám người động thủ có khả năng là Hợp Thể nhân tộc, một mình ta chưa chắc có thể báo thù. Cần có hai vị đạo hữu giúp một tay. Sau khi chuyện thành công, bản tôn nguyện đem một nửa thu hoạch lần này thành thù lao tặng cho nhị vị đạo hữu." Hung quang liên tục chớp động trong đôi mắt lão giả một sừng, mang theo bộ dạng căm hận nói.

"Hả?, có loại chuyện này sao. Nhưng mà Lực huynh làm thế nào biết kẻ ra tay chính là tu sĩ nhân tộc Hợp Thể?" Ma tộc đầu trọc cả kinh, xúc tu trên miệng rung rinh, hỏi.

"Hừ, ta đã tới địa phương nơi cháu ta bị giết, nơi đó ngay cả một tia khí tức xung đột cũng không có, luyện hư tu sĩ bình thường làm sao có thể làm được việc này. Huống hồ tuy hung thủ đã rời đi được một đoạn thời gian, nhưng rất có khả năng chính là tu sĩ Hợp Thể gây nên." Khóe miệng lão giả một sừng thoáng co rút lại.

"Nếu là như vậy, ngược lại có loại khả năng này. Thế nhưng Lực huynh, ngươi đã biết số lượng chuẩn xác của đám tu sĩ nhân tộc chưa?" Lam tôn giả cũng ngưng trọng hỏi.

"Ừm, ta có cảm ứng qua, chỉ có khí tức của hai gã nhân tộc lưu lại." Lão giả một sừng không hề lưỡng lự trả lời.

"A, nếu là như vậy mà nói, với ba người chúng ta quả thật không

thành vấn đề. Thế nhưng mấu chốt chính là, trên người chúng ta đều có trách nhiệm, vạn nhất lúc đang đuổi giết xảy ra sai lầm gì, chỉ sợ Thánh Tổ đại nhân sẽ trách tội." Ma tộc đầu trọc lại lộ vẻ do dự.

"Tu sĩ Hợp Thể nhân tộc đã xuất hiện tại đây, không cần hỏi cũng có thể khẳng định là có mưu đồ với Thánh tộc bọn ta. Nếu như chúng ta có thể giết được một hai tên tu sĩ Hợp Thể, cũng đã thành công phá hủy mưu đồ của bọn chúng, Thánh Tổ đại nhân nếu biết sẽ trọng thưởng cho chúng ta, như thế nào lại trách tội chứ. Lại nói, ba người chúng ta liên thủ, tu sĩ nhân tộc Hợp Thể cùng bậc nói không chừng chỉ có một người mà thôi, cho dù Hợp Thể đại thành chúng ta cũng c ó thể đấu lại, cũng không có nguy hiểm gì đáng nói. Như vậy đi! Nhị vị đạo hữu chỉ cần giúp ta báo thù này, ngoại trừ chỗ tốt tại lần Thánh Tế này sẽ phân cho các ngươi một nửa, mà ngay cả cây Hủ Ti Chi quý hiếm nhiều năm của ta cũng tặng cho các vị làm thù lao." Lão giả một sừng cắn răng nâng chỗ tốt lên không ít.

"A, xem ra Lực tôn giả thật sự nóng lòng báo thù, ngay cả bảo vật này cũng lấy ra. Nếu như là thật, vậy Mỗ mỗ xuất thủ một lần cũng không phải là không được. Lam huynh, ý của ngươi như thế nào?" Ma tộc đầu trọc hai mắt sáng ngời, rất động tâm.

"Lực đạo hữu, ngươi có chắc chắn hung thủ chỉ có hai người không?" Sắc mặt Lam tôn giả cũng có phần động tâm, thế nhưng hắn vẫn cẩn trọng hỏi lại một lần.

"Hừ, Lam đạo hữu còn lo lắng về năng lực của Lực mỗ sao? Nếu như trên đường hành động ngươi cảm thấy có chỗ nào sai mà nói, tại hạ sẽ không miễn cưỡng nhị vị đạo hữu xuất thủ." Lão giả một sừng hừ một tiếng, trên mặt hiện ra chút giận dữ, nhưng lại cố nén xuống.

"Được, có câu nói này là được rồi. Hai chúng ta lập tức đi tụ tập với Lực đạo hữu. Thế nhưng đạo hữu ngàn vạn lần đừng để mất dấu vết của hai gã tu sĩ nhân tộc." Trên mặt Lam tôn giả lộ ra nụ cười, nói.

"Hai gã tu sĩ nhân tộc đã giết chết hậu nhân của ta, trừ phi đám

người này bay xa khỏi phạm vi tỉ dặm, nếu không cho dù chạy tới chân trời góc biển cũng không thể trốn thoát khỏi bí thuật truy tung của ta." Lão giả một sừng dữ tợn cười, khẩu khí thập phần tự tin.

Tiếp đó trên trạn bàn, ánh sáng trắng lóe lên, bóng ảnh của vị Lực tôn giả này thoáng cái tán loạn biến mất, tự chặt đứt liên lạc.

"Hắc hắc, ta đang phân vân Lực lão quái tại sao lại kéo dài như vậy, nguyên lai đúng là gặp loại chuyện này. Đúng là cũng khó trách, nếu là hậu nhân duy nhất của ta bị người giết, ta cũng nhất định phải bắt lấy hung thủ, tra tấn một năm nửa năm cuối cùng mới diệt sát hắn." Ma tộc đầu trọc cười lạnh.

"Tu vi giống như chúng ta, trên cơ bản rất không có khả năng có được hậu đại nữa, tự nhiên phải có vài phần xem trọng bọn nó. Nếu như có nhiều hậu đại còn may mắn. Như Lực lão quái chỉ có một người, trong đám chúng ta cũng là người hiếm thấy. Khó trách lúc này hắn lại động nộ, không tiếc xuất huyết nhiều như vậy." Lam tôn giả cũng mỉm cười nói.

"Chẳng qua chỉ là hai gã nhân tộc mà thôi, hẳn là không thành vấn đề. Đã vậy chúng ta lập tức khởi hành thôi! Nếu như tồn tại nhân tộc Hợp Thể, giết chết nói không chừng lần này thu được một số trọng bảo đó!" Trong ánh mắt của Ma tộc trọc đầu lóe lên quang mang tham lam.

"Tự nhiên rồi, đã đáp ứng Lực lão quái, chúng ta cũng phải làm hết sức thôi. Đi!"

Lam tôn giả gật gật đầu, lúc này hai tay nhoáng lên, lam sắc điện hồ lốp bốp loạn hưởng, lại biến thành một đôi nhục sí lam sắc.

Đôi cánh này vô cùng dữ tợn, chẳng những mặt ngoài trải rộng gai xương lam sắc, còn có vô số điện hồ quấn quanh người hắn, giống như Lôi công trên bầu trời buông xuống vậy.

Khi song sí khép lại, từng đạo lam sắc điện hồ lóe lên, thân thể hắn lập tức biến mất trong hư không, sau đó lại một lần nữa hiện ra, đã là địa phương cách chỗ cũ mấy trăm trượng.

Thấy vậy, Ma tộc đầu trọc cũng khẽ cười một tiếng, tay áo rung lên, một đoàn hồng quang bắn ra, xoay tròn một cái liền biến thành một đoàn vân vụ xích hồng bao vây lấy thân thể vào trong đó.

Sau đó hồng quang lóe lên, hồng vân nhanh như chớp đuổi theo.

Hai người một trước một sau trong nháy mắt di chuyển được hơn trăm dặm, cuối cùng vô ảnh vô tung biến mất trong hư không.

Mà ở một địa phương khác, lão giả một sừng cũng không hề dừng độn quang đợi hai người, mà thi triển ra một loại bí thuật tăng tốc độ lên ba phần.

Bởi vì vị tôn giả Ma tộc này rất rõ, mặc dù có quan hệ tới bí thuật huyết mạch, hắn có thể tạm thời tập trung vị trí của đối phương, thế nhưng thời gian tự nhiên có phần hạn chế, hoặc một khi đối phương phát hiện dị tượng sẽ dứt khoát dùng truyền tống trận thoáng cái chạy ra khỏi phạm vi hàng tỉ dặm, bản thân rất có thể sẽ mất mục tiêu.

Cho nên trước khi chưa đuổi bắt được mục tiêu, hắn sẽ không buông lỏng.

Dù sao đằng sau hắn có đại viện binh, cho dù mục tiêu thật sự rất khó giải quyết, bản thân cũng không đơn độc đả đấu, trước tiên ngăn cản đối phương thì vẫn có thể làm được.

Trong lòng nghĩ vậy, lão giả một sừng mang theo một bụng tức giận tiếp tục mau chóng đuổi theo.

Mà lúc này, Hàn Lập tự nhiên không hề hay biết, vẫn cùng Ngân Quang Tiên Tử bay về phía tòa thành Ỷ Thiên.

Bởi vì cũng không phải chạy trối chết như tranh đấu với người, mà tốc độ cũng không chậm, thế nhưng dù sao vẫn thấp hơn hai vị Ma tộc ở phía sau.

Theo thời gian qua đi, khoảng cách giữa ba người tự nhiên thu hẹp lại một chút.

Qua một ngày một đêm, khi Hàn Lập đang trò chuyện cùng Ngân Quang Tiên Tử về chuyện có liên quan tới Khỉ Thiên Thành bốn đại tông môn, đột nhiên thần sắc hắn biến đổi, tay áo rung lên, một cây thước ngắn màu bạc lóe lên, hiển hiện ra cuối cùng biến thành thước ảnh lớn hơn mười trượng thoáng cái chém về phía sau.

"Phốc" một tiếng, một cây côn màu đen bỗng nhiên từ trong hư không lộ diện, va chạm với thước ảnh.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền ra!

Một đoàn ánh sáng chói mắt lập tức xuất hiện, ba động phảng phất như có thể xé rách hư không tản ra, cả phiến hư không như muốn sụp đổ.

Ngân Quang Tiên Tử cả kinh, thân hình thoáng cái từ trong bạch vân biến ảo, lộ ra vẻ kinh nghi nhìn về phía vụ nổ.

Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, thần sắc khôi phục như thường, bộ dạng không hề sợ hãi, tiếp tục giơ tay khẽ vẫy.

"Vèo" Một tiếng, đoản thước màu bạc liền phá vỡ hư không một lần nữa xuất hiện trong lòng bàn tay.

Vầng sáng chói mắt thu lại, rốt cuộc tất cả ba động tan rã, phiến hư không kia thình lình xuất hiện thân ảnh lão giả một sừng.

Chẳng qua lúc này thân hình hắn đã biến thành bộ dáng cao tới năm sáu trượng, trên tay cầm một cây côn đen nhánh, ánh mắt hung dữ chằm chằm nhìn Hàn Lập.

"Ma tộc tôn giả!"

Thần niệm của Ngân Quang Tiên Tử nhẹ quét về phía đối phương sau đó ngọc dung cả kinh, không chút phân vân, tay bấn pháp quyết, một hồi ngân quang lưu chuyên quanh thân, từ đó toát ra hai đạo ngân sắc loan câu.

Hàn quang lấp lánh, một thanh bên ngoài có minh ấn bạch sắc loan nguyệt, một thanh minh ấn lại là hình cầu xích hồng.

Hai kiện binh khí hơi lắc lư, phụ cận lại ẩn ẩn có vô số vì sao lập lòe, hiển nhiên là một kiện bảo vật khó lường.

Trông thấy lão giả một sừng, ánh mắt Hàn Lập lóe lên, cũng không nói hai lời, đột nhiên đánh ra một chưởng lên lồng ngực của mình.

"Phanh", thanh âm muộn hưởng vang lên!

Kim quang chớp động trên thân, hắn há miệng phun ra một thanh khí hắc ti

------oOo------

Chương 1890: Kịch chiến tam ma (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Quả là thế, lúc trước ta giết một đám người trong Ma tộc, các hạ hẳn là có quan hệ mật thiết với đám người đó. Cũng chỉ có loại bí thuật huyết mạnh loại này mới có thể bất tri bất giác truy tung dấu vết của ta mà thôi. Nhưng mà vừa rồi tâm tình của các hạ không hề yên ổn, thậm chí còn dẫn động cả dấu hiện huyết mạch, nếu không, Hàn mỗ không có khả năng phát giác ra sự tồn tại của đạo hữu." Hàn Lập cười mà như không cười nói, tay áo vung lên tỏa ra một đoàn thanh khí, một đoàn ngân sắc hỏa cầu bắn ra, thoáng cái biến đoàn thanh khí thành tro tàn.

"Với tu vi của các hạ, chắc hẳn cũng không phải là hạng người vô sanh trong Ma tộc, trước tiên hãy xưng tên ra đi." Trong mắt Ngân Quang Tiên Tử lóe lên một tia sát khí.

"Hừ, lão phu là Lực tôn giả dưới trướng Huyết Quang thánh tổ đại nhân, loài người, là ngươi giết tôn nhi của ta. Hôm nay ta nhất định phải đem ngươi thiên đao vạn quả, rút hồn luyện phách." Lão giả một sừng tu đối mặt với hai tu sĩ Hợp Thể kỳ, không ngờ lại không hề sợ hãi, ngược lại hai mắt chằm chằm nhìn Hàn Lập, nói.

"Vậy ư, vậy cũng phải xem các hạ có loại bổn sự này hay không đã." Hàn Lập ha ha cười, không hề tức giận.

Điều này cũng khó trách! Với thần thông của hắn, chỉ là một tên Ma tộc tu vi Hợp Thể sơ kỳ, thật đúng là không đáng để trong mắt.

"Bằng vào một mình ngươi mà muốn tranh đấu cùng hai người chúng ta. Hàn huynh, không cần nói nhảm nhiều với hắn. Tên ma đầu này lẻ loi một mình xuất hiện tại đây, đúng là cơ hội cho

chúng ta giết chết hắn."

Lời nói của Ngân Quang Tiên Tử lạnh thấu xương, hai ngân câu trước người vừa động, đột nhiên huyễn hóa ra câu ảnh ngân sắc dày đặc, ùn ùn tỏa ra.

Hàn Lập thấy vậy, khóe miệng cũng nhếch lên khẽ cười. Lời nói của Ngân Quang Tiên Tử chính là hợp với ý của hắn, lúc này ống tay áo hắn cuộn lên, thước bạc trong tay một lần nữa xuất ra.

Ngân quang chói mắt, một đạo thước dài chừng mười trượng một lần nữa bắn ra, chỉ một lần chớp động, phát sau mà đến trước người lão giả một sừng, không hề khách khí chém lên thân thể hắn.

Lực tôn giả thấy vậy liền gầm nhẹ một tiếng, nguyên bản trường côn hắc sắc cầm trong tay đột nhiên nhoáng lên, lại huyễn hóa ra tường côn hắc sắc thật dày, thủ hộ chặt chẽ bản thân ở trong đó.

Ngân sắc thước ảnh chém lên côn ảnh, không ngờ lại rung lên rồi bắn ngược trở lại, như đụng phải lực lượng vô hình quỷ dị nào đó, vỡ vụn tán loạn, không gây ảnh hưởng mảy may tới phòng ngực của côn ảnh.

Lúc này vô số đạo câu ảnh cũng đã xạ kích tới, thế nhưng mặt ngoài côn ảnh lại nổi lên một hồi ngân mang cương mãnh, tất cả câu ảnh đều lóe lên rồi bị hủy diệt.

Sau khi vang lên hai tiếng trong trẻo, hai ngân câu cũng bị bắn ngược trở lại, hiện lại nguyên hình.

Ngân Quang Tiên Tử thấy vậy, ngọc dung trầm xuống, pháp quyết trên tay lập tức biến đổi.

Hai ngân câu xoay tròn, sau đó đột nhiên hóa thành hai đạo ngân mang phóng lên trời, lập tức chui vào, biến mất trong hư không.

Sau một khắc cả thiên không đột nhiên kịch liệt ba động, thiên địa nguyên khí trong phạm vi mười dặm bỗng nhiên được điều động một cách quỷ dị, trong sát na vô số phù văn bạch hồng từ trong hư không tuôn ra, quay tít một vòng, liền ngưng tụ thành hai luồng ánh sáng mông lung lớn cỡ hơn mẫu.

Một đoàn bạch quang óng ánh vô thanh vô tức, một đoàn hồng hà quay cuồng, phát ra tiếng nổ lớn ầm ầm, đồng thời áp xuống phía dưới.

Vừa thấy thanh thế của hai luồng quang hà này, lão giả một sừng cũng thầm cả kinh, hai tay run lên, côn ảnh trong tay đột nhiên hóa thành một đạo gió lốc mênh mông đen kịt, trực tiếp cuốn về phía hai luồng quang hà trên không trung, ý muốn dùng một kích cưỡng chế phá giải.

Nhưng vào lúc này, Hàn Lập ở phía xa bất động thanh sắc, bỗng nhiên hai tay chà xát, thước bạc trong tay đột nhiên lóe lên hào quang, bỗng nhiên biến mất một cách quỷ dị.

Sau một khắc, sau lưng lão giả một sừng lóe lên ánh sáng nhàn nhạt, đoản thước lặng lẽ nhô ra, hóa thành một đạo thất luyện kích xạ ra, tốc độ như sấm ảnh điện quang.

Không kịp đề phòng, lão giả một sừng bỗng chốc bị tầng ngân sắc thất luyện bao vây vào trong, giống như bị thiểm điện quấn mấy vòng.

Lão giả một sừng thoáng cái phát ra thanh âm giận dữ, hắc mang ngoài thân phóng đại, phảng phất như muốn chấn vỡ ngân sắc thất luyện, thế nhưng đây chỉ là chuyện si tâm vọng tưởng.

Lúc này côn ảnh biến thành gió lốc màu đen lại thoáng cái va chạm với quang hà trên không trung.

Sau một tiếng nổ trời long đất lở, cả thiên không hơi lắc lư.

Gió lốc màu đen thoáng cái biến thành hai cây kình thiên đại trụ độc nhất vô nhị, hung hăng đập lên hai luồng quang hà, bộ dạng như tiến được vào nửa phần quang hà vậy.

Mà hai luồng quang hà lưu chuyển, tách ra thành một đạo ánh sáng giống như bạch nguyện, một vòng ánh sáng xích hồng kiêu dương.

Hai vật tản mát ra quang mang chói mắt, bọc lấy hai cây đại trụ, nhất thời vây hai cây trụ này vào bên trong.

Mặc dù trong miệng lão giả một sừng liên tục gầm nhẹ, hai tay tuôn ra đại lực, thế nhưng không làm cách nào có thể rút được hai cây đại hắc côn ra, phảng phất như mọc rễ trong loan nguyệt cùng hồng nhật vậy.

Thấy một màn này, khóe miệng Hàn Lập cũng nổi lên một tia cười lạnh, đồng thời lại cách không điểm một cái.

Nguyên bản ngân sắc thất luyện đang bao lấy lão giả, bỗng vù vù đại khởi, mặt ngoài lập tức hiện ra nguyên một đám phù văn ngân sắc, sát nhập sinh ra một cỗ đại lực mạnh mẽ ép về phía Lực tôn giả, trong nháy mắt cũng đánh tan hơn phân nửa hắc mang hộ thể của đối phương.

Lão giả thấy vậy, mặc dù vạn phần không muốn bảo vật rời tay, thế nhưng cũng chỉ đành bất đắc dĩ buông đại côn ra, nhưng sau đó ánh mắt hắn tỏa ra hung quang, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, hơn nữa còn mở miệng quát to một tiếng.

Một màn kinh người xuất hiện.

Nguyên bản thân thể của vị Lực tôn giả này rất khổng lồ, thế nhưng lúc này thoáng cái một lần nữa bành trướng, khối cơ thịt trên bả vai gồ lên, phát ra thanh âm bụp bụp kinh người, sau đó thoáng cái biến thành hai cái đầu lâu độc nhất vô nhị.

Sau lưng của hắn đồng thời xuất hiện bốn khối huyết nhục quỷ dị, cũng chớp động trong màn hắc quang, biến thành hai đôi cánh tay tất hắc.

Trong nháy mắt lão giả một sừng biến thành ma vật ba đầu sáu tay, hơn nữa trên thân còn tỏa ra hắc khí cuồn cuộn, khí tức cường đại gấp đôi so với vừa rồi. Nguyên bản tu vi Hợp Thể sơ kỳ thoáng cái tăng lên tới Hợp Thể trung kỳ.

Tu vi tăng mạnh, trên mặt lão ma đầu này hiện ra thần sắc dữ tợn, sáu tay vừa chuyển, sáu cây hắc sắc ma kiếm xuất hiện, kiếm quang lóe lên, chỉ thấy vô số hắc ti phảng phất như đại võng bộc phát ra.

Nguyên bản bị ngân sắc thất luyện bao phủ, lúc này chợt vang lên tiếng *"xuy xuy"* xé gió, lập tức bị chém thành vô số mảnh vỡ.

Vừa thấy cảnh này, thần sắc của Hàn Lập liền biến đổi, không cần suy nghĩ, bàn tay lăng không xuất ra một chiêu.

Nguyên bản ngân sắc thất luyện bị phá vỡ, thế nhưng một đạo linh quang vừa điểm tới, lại lần nữa ngưng tụ như lúc ban đầu.

Thế nhưng thoáng cái trì hoãn, thân hình ba đầu sáu tay của Lực tôn giả khẽ động, liền thoát khỏi trói buộc, biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, tại địa phương cách đó hơn mười trượng chợt ba động, hắc sắc thân ảnh chợt xuất hiện.

Đầu ma này rống to một tiếng, ma khí quanh thân quay cuồng, từng đạo ma vân đen kịt nổi lên, tiếp đó tốc độ bành trướng của thân hình nhanh không tưởng nổi, lại biến lớn hơn trăm trượng, tiếp đó sáu cánh tay vung lên, hắc quang chợt lóe, sáu thanh cự kiếm bỗng biến mất một cách quỷ dị, vài đại thủ tựa hồ như những ngọn núi phân biệt tản ra.

Hai cánh tay xông về phía loan nguyệt cùng hồng nhật, hai cái lại phân biệt xông về phía Hàn Lập cùng Ngân Quang Tiên Tử.

Ẩn ẩn mang theo từng trận ma phong, khí thế cực kỳ kinh người!

Cuối cùng mười ngón tay trên hai bàn tay liên tục biến ảo búng ra, pháp quyết liên tục được thôi động.

Cùng lúc đó bốn mắt trên hai khỏa đầu lâu trái phải khép lại, khóe miệng khẽ nhếch, lại hấp thụ một loại phù văn bất định, còn có tiếng chú ngữ ẩn ẩn truyền ra.

Hai cái ngân câu biến thành loan nguyệt, hồng nhật được điều khiển vô dùng huyền diệu, nhưng khi tu vi của ma vật tăng lên, tung ra một kích, thứ vũ khí này cũng khó có thể kiềm giữ hai hắc sắc đại côn. Chúng nó rung lên một chút, sau đó hóa thành hai đạo hư ảnh xạ kích ra, chỉ thoáng cái chớp động đã rơi vào trong hai ma thủ.

Hai đạo hư ảnh hợp lại, lập tức lại trở thành một cây đại côn hắc sắc cự đại như cũ.

Cơ hồ cùng thời khắc đó, Hàn Lập chỉ cảm thấy thiên không trước mặt chợt ảm đạm, một đầu cự chưởng màu đen đã tới trước mặt, đồng thời một cỗ mùi vị tanh hôi đập vào mặt.

Trên mặt Hàn Lập không hề có chút dị sắc, kim quang trên người lưu chuyển, tay áo khẽ động, bàn tay lộ ra, biến ảo thành một đầu đại thủ màu vàng hướng không trung nghênh tiếp.

Chưa chính thức tiếp xúc, thế nhưng mặt ngoài hư ảnh đại thủ màu vàng đã nổ mạnh, vô số điện hồ màu vàng bắn ra lóe lên, năm ngón tay đan xen cùng cự chưởng màu đen.

Một tiếng lôi minh vang lên, vô số kim ti bắn ra, ma thủ giống như gặp khắc tinh, một kích đã bị diệt.

Ngân Quang Tiên Tử ở bên kia cũng không dám trực tiếp đón một kích này, trong nháy mắt ma thủ bổ tới, thân hình nàng liền biến thành một cỗ thanh phong, trực tiếp biến mất.

Ma thủ thoáng cái đánh vào hư không, hắc khí chấn động một hồi.

Tại nơi mà lão giả một sừng hóa thân thành chân thân ba đầu sáu tay, thấy công kích của mình không hiệu quả, gương mặt hắn thoáng cái trở nên dữ tợn, miệng hai khối đầu lâu khác cũng dừng niệm pháp quyết, hai tay chưởng bấm niệm pháp quyết đọt nhiên điểm qua hư không, xuyên về phía Hàn Lập cùng Ngân Quang Tiên Tử.

Hai đạo tiêm minh thoáng cái từ trên đầu ngón tay phá không bắn ra, là hai đạo huyết ti, chỉ lóe lên rồi tiếp nhập vào hư không, biết mất không còn thấy đâu nữa.

Nguyên bản Hàn Lập sắc mặt không chút biểu tình, lúc này bỗng nhiên trầm xuống, một tay đột nhiên vung lên, một ngọn tiểu hắc sơn mênh mông thoáng cái hiện ra, cao chừng bảy tám trượng, đem tất cả thân hình của hắn bao phủ lại.

Chính là Nguyên Từ Cực Sơn!

Sau một khắc, huyết ti lóe lên xuất hiện tại hư không cách đó mấy trượng, chẳng qua chỉ khẽ động đã hung hăng cuộn lấy tiểu hắc sơn.

"Phốc" một tiếng, huyết ti thoáng cái đánh sâu vào trong hắc sơn, hắc ti lóe lên, sau đó không tiến thêm được nữa, chỉ xâm nhập được sâu vài thước liền tán loạn rồi biến mất.

Sắc mặt Hàn Lập hơi đổi.

Nguyên Từ Cực Sơn này có lực phòng ngự rất mạnh, tự nhiên không ai có thể rõ ràng điều này hơn hắn. Kiện pháp bảo này sau khi trải qua vô số tài liệu trân quý tế luyện mấy lần, thậm chí Thông Thiên Linh Bảo bình thường cũng vô pháp lưu lại mảy may vết thương trên mặt nó.

Thế nhưng tình huống trước mặt thiếu chút nữa đã bị xuyên thủng, có thể thấy được uy năng của huyết ti này đáng sợ cỡ nào, trách không được lão ma kia sau khi biến thân cũng phải thận trọng chuẩn bị một phen mới dám thi triển ra.

Nhưng mà công kích này mặc dù đối với hắn chẳng là gì, thế nhưng với tu vi của Ngân Quang Tiên Tử chỉ sợ không dễ dàng tiếp được.

Tâm niệm của Hàn Lập như điện suy ngẫm thoáng cái, chợt nghe thấy bên kia truyền tới một tiếng kêu đau đớn, ánh mắt hắn vội quét qua, đã thấy Ngân Quang Tiên Tử dùng tay đè chặt vết thương trên đầu vai, thân hình run lên liên tục lùi lại vài bước.

Trước người nàng xuất hiện một mặt tấm chắn màu hồng, một kiện phiên kỳ, cùng một khối ngọc bài, hóa thành ba đoàn quang hà ngăn cản trước người, thế nhưng nguyên một đám lúc này phát ra ánh sáng ảm đạm, tựa hồ đã bị tổn thương nghiêm trọng.

------oOo------

Chương 1891: Kịch chiến tam ma (Trung)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc này mỹ mâu của Ngân Quang Tiên Tử sau khối mặt nạ không ngờ lại toát ra một tia đau đớn, đột nhiên một cỗ hơi thở đàn hương từ trong miệng khẽ phun, tỏa ra một đạo bạch sắc tiểu kiếm.

Kiện phi kiếm này chợt lóe lên, liền biến thành ngân quang bao vây quanh thân thể nàng, chém mạnh làm đứt rời cánh tay, miệng vết thương quỷ dị lập tức được chữa trị, ngay cả một giọt máu cũng không có.

Cánh tay ngọc vừa rơi khỏi thân thể, trong nháy mắt liền phát ra một tiếng *"Phốc suy"*, bỗng chốc bị một đoàn huyết diễm bao vây, hừng hực thiêu đốt, nháy mắt đã biến thành tro tàn.

"Thực Huyết Ma Diễm, quả nhiên là loại ma diễm cực độc! Hàn huynh cẩn thận đấy, đây là một loai ma diễm cực lợi hại trong tứ đại ma diễm của Ma tộc. Một khi nhiễm phải, trừ phi là có các loại dị bảo trong truyền thuyết hộ thể, ngoài ra không còn cách nào có thể khu trừ." Ngân Quang Tiên Tử quá sợ hãi, đồng thời lớn tiếng nhắc nhở Hàn Lập.

Tiếp đó bàn tay vừa đảo, trong tay lóe lên thanh quang, một viên đan dược bạch sắc tỏa ra mùi thơm ngát bỗng nhiên xuất hiện, nàng lập tức đem nó nuốt vào trong bụng.

Trong sát na, chỗ tay cụt xuất hiện một đạo thanh sắc lượn lờ, một cánh tay dị thường trắng nõn một lần nữa mọc ra, giống y như cánh tay lúc trước.

Thế nhưng ngọc dung sau tấm mặt nạ của Ngân Quang Tiên Tử lại cực kỳ tái nhợt, hiển nhiên nàng vừa thi triển công pháp Chi

Thể Trọng Sinh đã phải trả một cái giá không nhỏ.

"Thực Huyết Ma Diễm! Không ngờ lại là vật này, xem ra Hàn mỗ thật đúng là đã xem thường các hạ rồi. Nhưng mà như vậy cũng tốt, điều này nói lên địa vị của ngươi ở trong đám tôn giả Ma tộc chỉ sợ không tầm thường, càng có giá trị lớn." Ánh mắt Hàn Lập nhìn lướt qua cánh tay mới mọc của Ngân Quang Tiên Tử, lại nhìn ma vật ba đầu sáu tay phảng phất như tiểu sơn đối diện, sát khí trong mắt thiểm hiện.

"Muốn giết ta, chỉ bằng hai người các ngươi!" Lão giả một sừng biến thành ma vật, sáu mắt đều trợn lên, trong ba cái miệng lớn đồng thời phát ra tiếng cuồng tiếu khinh thường, tiếp đó hắc sắc cự côn trong hai tay đột nhiên nhoáng lên một cái, hư không lập tức ầm ầm nổ mạnh, tràn ngập côn ảnh cự đại như một tòa phật sơn, cuồn cuộn cuốn về phía Hàn Lập cùng Ngân Quang Tiên Tử.

Côn ảnh chưa tiến tới, thế nhưng một cỗ linh áp làm cho người ta hít thở không thông khiến hư không phụ cận vặn vẹo, phảng phất như có uy năng khai thiên liệt địa vậy.

"Hừ, xem ra các hạ còn quá tự tin vào sức lực của mình thì phải."

Hàn Lập thấy vậy, chẳng những không sợ, ngược lại đồng tử co rút lại, hai tay nhẹ nhàng bấm niệm pháp quyết, kim quang quanh thân bỗng đại phóng, thân hình thoáng cái điên cuồng lớn lên.

Chỉ trong một lần hô hấp, không ngờ thân thể hắn cũng biến lớn, là Kim Mao cự viên, răng nanh dữ tợn lộ ra.

Tiếp đó hai tay lăng không tung ra một trảo, một tòa hắc sắc sơn phong cùng một tòa thanh sắc sơn phong đồng thời xuất hiện trên tay hắn, hai tay dùng sức nâng lên, hai ngọn núi cự đại lập tức lại biến thành sơn nhạc cao mấy trăm trượng, chắn trước mặt côn ảnh ngập trời.

Lực tôn giả biến thành ma vật, lực lượng cự đại khiến người ta trông thấy mà líu lưỡi, những côn ảnh kia vô cùng mãnh liệt, thế nhưng đánh lên trên hai ngọn núi chỉ bộc phát một hồi hào quang chói mắt cùng tiếng nổ ầm ầm mà thôi.

Sau đó côn ảnh đầy trời tan đi, mặt ngoài hai ngọn núi ngoại trừ có một số vết lồi lõm ra, cũng không thấy bị thương tổn gì.

Lão giả một sừng thấy vậy, ba khối đầu lâu đồng thời cả kinh, lộ ra ánh mắt không thể tin được.

"Không có khả năng a! Ta tu luyện Ma công Cầu Long Đại Lực đã đại thành, tu sĩ nhân tộc Hợp Thể sao có người có khí lực lớn hơn ta chứ? A, biến thân của người này là..." Lão giả một sừng thoáng kinh hô, thế nhưng ánh mắt lại ngưng tụ cẩn thận dò xét Hàn Lập sau khi biến thân thành cự viên, thần sắc bỗng nhiên lại lộ ra vài phần kinh nghi.

"Hắc hắc, khó có thể gặp được một người như các hạ. Vừa tới đã phi lễ. Các hạ cũng nên tiếp một kích của ta chứ nhỉ?" Sắc cự viên miệng phun tiếng người, hai ngọn đại sơn trong giây lát hợp lại, hai tay cự viên lại dùng sững quăng về phía trước.

"Ông" "ông" hai tiếng, sau đó hai ngọn núi mang theo hai đạo bạch ngân nồng đậm phá không bắn tới.

Cách Lão giả một sừng khoảng hai ba mươi trượng, một cỗ sức lực vô hình hóa thành ác phong chộp xuống.

Nơi nó đi qua, hư không phảng phất như vỡ ra thành từng khúc.

Chứng kiến cảnh này, trong lòng lão giả một sừng âm thầm sợ hãi, thế nhưng cũng không cam lòng, ba đầu đột nhiên quát lớn, hắc sắc đại côn trong tay múa lên.

Trong nháy mắt từng mảng côn ảnh cuốn về phía hai tòa núi lớn.

"Oành" một tiếng long trời lở đất vang lên!

Ma vật ba đầu sáu tay chỉ cảm thấy hai tay tê rần, đại côn trong tay nóng lên, rời tay bay ra, đồng thời một cỗ đại lực oanh kích lên người, hắn không nhịn được mà há miệng phun ra một ngụm máu đem, đồng thời thân hìn rung lên, chấn động bay đi.

Hai tòa núi lớn chỉ thoáng đình chỉ trên không trung, cũng không bị tổn thương gì, tiếp tục hung hăng áp xuống phía dưới.

Mắt thấy chỉ cần ép xuống sẽ khiến ma vật biến thành thịt vụn, lão giả một sừng quá sợ hãi, đột nhiên sáu cánh tay đồng thời tự động rời thân, hóa thành huyết vụ cuồn cuộn đem thân hình bao phủ lấy.

"Oành" một tiếng, hai tòa cự sơn không chút khách khí ép xuống màn huyết vụ, nhưng bên trong không ngờ lại trống rỗng, lão giả một sừng cũng không biết đã thi triển bí pháp gì, quỷ dị biết mất tại chỗ.

Hàn Lập biến thành cự viên đầu tiên là khẽ giật mình, tiếp đó trong miệng rộng phát ra thanh âm giận dữ, đột nhiên hai tay vỗ lồng ngực, tại mi tâm mở ra, một con mắt đen kịt xuất hiện.

Sâu trong đồng tử của con mắt này có hắc quang lưu chuyển, một đạo cột sáng hắc sắc lớn cỡ bát cơm bắn ra, lóe lên tức thì chui vào trong hư không.

Sau một khắc trên hư không bên ngoài mấy trăm trượng bỗng nhiên truyền tới tiếng nổ trầm đục.

Tiếp theo, một tiếng gầm nhẹ vang lên, thân ảnh cự đại của ma vật loạng choạng ngã ra khỏi phiến không gian này.

Hàn Lập thấy vậy, cũng không hề chần chờ trực tiếp ném hai ngọn núi về phía đó.

Hai ngọn núi lập tức rung lên, ngân văn mặt ngoài của một ngọn núi chớp động, một mảnh hào quang mờ ảo cuồn cuộn bay tới, mà trên ngọn núi còn lại lại có vạn đạo thanh mang tỏa ra vô số đạo Vô Hình kiếm khí.

Hai thứ đan vào nhau, thiên địa cơ hồ biến sắc!

Lão giả một sừng thấy vậy, sắc mặt lập tức tái đi, tiếp đó không hề do dự, hai chân đột nhiễn giẫm mạnh lên hư không. *"Bang bang"* hai tiếng, cũng hóa thành hai cỗ huyết vụ, lại lộ ra một đôi cước cốt ngân sắc.

Chẳng những ngân quang chớp động bên ngoài cước cốt, tại lòng bàn chân còn dán một đôi phù lục huyết sắc.

Ba khối đầu lâu đồng thời đọc lên một đoạn khẩu quyết quái dị.

Hai phù lục huyết sắc lập tức xì một tiếng liền bốc cháy, mười tờ huyết văn lớn cỡ cái đấu lóe lên, lập tức xâm nhập vào bên trong cước cốt, phảng phất như khảm vào trong đó vậy.

Một đôi ngân sắc cước cốt tức thì lóe lên linh quang, liền huyễn hóa ra một đôi ngân sắc phi luân, thoáng cái xoay tròn, sau đó huyết sắc ma diễm ầm ầm bốc cháy tại mặt ngoài.

Mà bánh xe dưới sự thúc dục của hỏa diễm, thoáng cái điên cuồng vận chuyển, *"Vèo"* một tiếng, sau đó liền biến thành một đạo cầu vồng huyết sắc lớn cỡ trăm trượng kích bắn về phía xa.

Tốc độ cực nhanh, quả thực là nhanh như điện chớp, trong nháy mắt đã tới địa phương cách đó hơn nghìn trượng!

Lão ma này thấy không cách nào đấu lại Hàn Lập, cho nên không hề do dự lựa chọn bỏ chạy.

Hàn Lập tự nhiên là ngẩn ngơ, tiếp đó khẽ chau mày!

Ma đầu kia lúc đầu làm ra một bộ dáng không chết không thôi, thậm chí còn biến ra Cổ Ma chân thân, thế nhưng vừa gặp chút bất lợi đã lập tức làm ra quyết đoán như thế, ngược lại có phần ngoài dự liệu của người ta.

Từ khi Hàn Lập biến thân thành cự viên, đến khi áp tới Lực tôn giả bất quá cũng chỉ qua công phu mấy hơi thở, Ngân Quang Tiên Tử ở một bên nhân cơ hội này điều động linh lực lưu chuyển quanh thân một lần, sắc mặt cũng dễ coi hơn vài phần, vừa thấy một màn này nàng lập tức mừng rỡ, đồng thời vội vàng hô lớn một tiếng.

"Hàn huynh, không nên để ma đầu kia còn sống rời đi, vạn nhất

hắn kéo theo đám Ma tộc khác, chúng ta sẽ gặp phiền toái lớn đó."

Vừa dứt lời, vị Ngân Quang Tiên Tử này trước tiên là điểm lên đôi ngân câu, thu hai kiện binh khí này vào trong tay áo, tiếp đó đan thủ giơ lên, thả ra một đầu phi toa bích sắc, thon thả uốn lượn, vừa lóe lên đã tiến nhập vào hư không.

Một tiếng nổ vang lên!

Phi toa hóa thành một đạo bích quang đuổi theo, tốc độ không ngờ không thể so với huyết sắc cầu vồng phía trước.

"Bích Thiên Toa, thứ Linh Bảo trên Vạn Linh Bảng này đã rơi vào trong tay nàng, chuyện này thật có phần không tưởng nổi. Nhưng mà tung ra truy đuổi lão ma kia, nhưng tựa hồ như đã chậm một nhịp!" Hàn Lập quét mắt nhìn bích toa, có phần kinh ngạc thầm thì hai câu, khóe miệng lại nhếch lên cười lạnh.

Sau đó hay tay hắn bỗng bấm niệm pháp quyết, cự viên bỗng chốc bị một tầng ngân quang quỷ dị bao phủ toàn thân, ở dưới mặt đất lăn một vòng, sau một tiếng thanh minh, một đầu ngân sắc đại bàng thân dài trăm trượng thình lình xuất hiện trên hư không.

Cài này còn chưa tính, đại bàng giương cánh khẽ vỗ, thanh âm như sét đánh nổi lên, từng đạo ngân hồ bắn ra, lại có một đôi cánh óng ánh mọc lên.

Đúng là Phong Lôi Sí!

Thoáng cái đại bàng đã có bốn cánh lớn.

Đem Thiên Bằng biến thân cùng Phong Lôi Sí kết hợp, đây chính là thủ đoạn phi độn thuật cực hạn mà mấy trăm năm trước Hàn Lập đã sáng tạo ra.

Kim ngân sắc bốn cánh đại bang đồng thời rung lên, thoáng cái hóa thành một đạo điện quang biến mất tại chỗ, chỉ có thể nghe thấy trong hư không truyền tới thanh âm lôi minh liên tục, càng lúc càng phi xa.

Mà lúc này, lão giả một sừng biến thành huyết sắc cầu vồng đã chạy xa được mấy chục dặm.

Ma đầu một ben điên cuồng thúc dục ngân luân liên tục xoay tròn, một bên dùng con mắt không ngừng đảo quanh, trên mặt ẩn ẩn có vẻ lo nghĩ.

Lúc trước hắn đuổi theo hai người Hàn Lập, đã cùng liên hệ qua một lần với hai vị đồng bạn. Hai vị này đều là tôn giả Ma tộc, hẳn là còn cách hắn không xa.

Cho nên vừa rồi hắn mới thoải mái chiến một trận với hai tu sĩ nhân tộc Hợp Thể.

Thế nhưng hắn lại tuyệt đối không ngờ, nữ tu nhân tộc không tính, nam tu sĩ nhân tộc giết cháu yêu của hắn lại có thần thông lợi hại như vậy, siêu việt hơn trong tưởng tượng của hắn nhiều, khiến hắn ăn thiệt thòi không ít.

Nhưng cũng không sao. Vừa rồi hắn cũng chưa vận dụng sát chiêu lớn nhất của mình, sau khi tụ tập cùng hai vị đồng bọn, hắn sẽ quay lại tung ra một kích. Có lẽ có cơ hội giết hai gã tu sĩ nhân tộc Hợp Thể kia.

Lão giả một sừng thầm tính toán như vậy, cho nên miễn cưỡng nén sự phẫn nộ lại, đồng thời trong miệng liên tục lẩm bẩm.

Miệng vết thương trên vai lập tức tỏa ra một cỗ huyết vụ, đồng thời huyết nhục liên tục nhúc nhích, chỉ qua một lát, sáu cánh tay nguyên bản bị rụng lập tức mọc ra, khôi phục như lúc ban đầu.

Mà đúng lúc này, đột nhiên bên tai hắn vang lên thanh âm của một nam tử:

"Lực huynh, sao lại có bộ dạng chật vật như vậy? Hai gã tu sĩ nhân tộc kia khó giải quyết thế sao? Nhưng mà cũng không cần lo lắng, hai người chúng ta đã bố trí một tòa ma trận tạm thời tại vùng phụ cận này rồi, đem dụ dỗ hai người kia tới, sau đó ba

người chúng ta đồng thời xuất thủ, nhất định phải giết chết hai gã nhân tộc Hợp Thể kia!"

Thanh âm này vô cùng băng lạnh, chính là thanh âm của Ma tộc đầu trọc nọ!

------oOo------

Chương 1892: Kịch chiến tam ma (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khi nghe vậy, lão giả một sừng tự nhiên âm thầm mừng rỡ, lúc này hắn lập tức thay đổi phương hướng phi độn.

Qua thời gian uống cạn tuần trà, ma đầu này liền thấy phía trước xuất hiện vài ngọn núi nhỏ tiêu điều, lúc này tâm thần mới buông lỏng, hắn lập tức quay đầu nhìn lướt qua tình huống sau lưng.

Tại địa phương cách đó ngoài mười dặm, một đạo bích quang cố hết sức đuổi theo.

Gương mặt đầu lão ma này trở nên dữ tợn, ma diễm xoay tròn quanh thân, liền trực tiếp phi thân về phía toàn núi nhỏ.

Nơi đó chính là chỗ ẩn thân của hai lão giả Ma Tôn cao giai, hơn nữa còn bày ra một cỗ đại trận cực kỳ bí ẩn.

Dựa theo suy nghĩ của lão ma này, tuy có người đuổi theo sát nút, thế nhưng chỉ cần có thể dùng trận pháp này giết một tên tu sĩ nhân tộc, Chỉ còn lại Hàn Lập, bọn họ ba người cũng không e sợ.

Ngân Quang Tiên Tử ở trong bích toa phía xa chứng kiến cảnh này quả thực không hề chần chờ, đồng dạng thúc dục linh bảo ra sức đuổi theo.

Qua mấy hơi thở, hai người một trước một sau đã tới phụ cận tiểu sơn.

Mắt thấy lão ma phía trước đột nhiên nhoáng lên, chuẩn bị chui vào trong một ngọn núi nhỏ.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một tiếng lôi minh lăng không nổ trên đầu lão ma, tiếp đó điện quang lóe lên, tứ sí có ngân xà uốn lượn quấn quanh hùng hổ từ trong hư không hiện ra.

Bốn cánh khẽ rung lên, điện quang chớp động, lại lần nữa biến mất.

Sau một khắc lão ma chỉ cảm thấy tiếng sấm trên đỉnh đầu vang lên, một đoi cương trảo cự đại phá không mà tới, tốc độ cực nhanh, căn bản không kịp né tránh mảy may.

Giật mình kinh sợ, hắn chỉ có thể liều mạng lắc đầu, đem hai đầu lâu ở hai bên vai lệch đi, đồng thời linh quang hộ thể đột nhiên bộc phát tăng gấp bội, hóa thành một tầng ánh sáng chói mắt giống như thực chất.

"Phốc phốc" Linh quang hộ thể giống như tờ giấy mỏng, căn bản không ngăn được mảy may.

Tiếp đó lão ma rên lên một tiếng thê lương, thân hình rung lên, rơi thẳng từ trên không trung xuống, hai cột máu đồng thời từ đầu vai hắn bắn ra, đột ngột bị cương trảo như thiểm điện xuyên thủng.

Nhưng mà đầu ma này cũng không hề tầm thường, bất ngờ bị tổn thương, nguyên bản hai ma diễm dưới chân đang xoay tròn, lúc này rít gào một tiếng, thoáng cái biến thành hai huyết sắc hỏa cầu lớn cỡ đầu lâu, trực tiếp kích bắn vào trong hư không.

Hỏa cầu chưa tới, một cỗ nhiệt khí như muốn thiêu rụi hư không đã ập tới.

Mà cùng lúc đó, thân hình đầu lão ma này vặn vẹo, lại lần nữa hóa thành một đạo cầu vồng mãnh liệt phi về phía ngọn núi nhỏ.

Chỉ cần có thể tiến vào trong ma trận, có hai gã đồng bạn chờ sẵn tương trợ, hắn tự nhiên không cần sợ bị truy kích nữa.

Nhưng bốn sải cánh lớn trên không trung lại vang lên tiếng hừ lạnh, thân hình đột nhiên toát ra một tầng quang hà ngũ sắc, thân hình quay cuồng, không ngờ hóa thành một đầu Khổng Tước ngũ sắc phi thường diễm lệ.

Linh vũ của linh cầm mở ra, từng đoàn từng đoàn vầng sáng ngũ sắc tách mở, lại hình thành năm đạo vầng sáng cự đại, liền kích xạ tới hai vòng tròn ánh sáng của đối phương.

Mà Khổng Tước ngũ sắc khẽ vẫy hai cánh, lại hóa thành một đoàn ngũ sắc quang hà, một lần nữa biến mất.

Hai khối huyết sắc hỏa cầu bị vầng sáng kích xạ lên liền phát ra hai tiếng nổ trầm đục, xuyên thủng thành ba lỗ lớn, nhưng đạo vầng sáng thứ tư lại bị ngăn cản.

Sau đó hai đạo vầng sáng ngũ sắc quang hà bỗng nhiên vòng lại, nhẹ nhàng quấn lấy hai khỏa huyết sắc hỏa cầu, khiến hai hỏa cầu biến thành đại quang cầu cự đại.

"Ầm ầm" hai tiếng nổ lớn vang lên, hai khối đại quang cầu cự đại thoáng cái tự động bạo liệt, từng mảng ngũ sắc quang hà thoáng cái cuồn cuộn tứ tán.

Lão giả một sừng vừa bỏ chạy bị ngũ sắc quang hà này cuốn vào, hắn chỉ cảm thấy thân hình trầm xuống, không khí bốn phía phảng phất như trở nên sền sệt gấp trăm lần, thân thể không khỏi thoáng cái đình trệ.

"Không tốt, nhị vị đạo hữu, mau tới cứu ta." Lão giả một sừng thân là Ma Tôn, kinh nghiệm tranh đấu cùng người tự nhiên là phong phú vượt qua rất nhiều so với tu sĩ bình thường, thấy tình huống như vậy, hắn biết bản thân đã hãm sâu vào cảnh nguy hiểm, lúc này rất cấp bách, hắn vội vàng hét lớn một tiếng.

Thanh âm khiến hư không phụ cận ông ông rung động.

Đồng thời hai tay hắn không ngừng cố sức bấm niệm pháp quyết, ô quang quanh thân thoáng lưu chuyển, bỗng nhiên lại hiện ra một kiện chiếm giáp hắc hồng sắc, mặt ngoài trải rộng phù văn ngân sắc tinh mỹ, chỉ liếc qua cũng biết đây không phải vật tầm thường.

Nhưng mà vị Ma Tôn này vừa xuất ra tầng phòng ngự chiến giáp, ngũ sắc quang hà đã cuốn vào bên trong, đột nhiên hai quyền đầu cự đại tràn ngập tiên diễm trực tiếp nện xuống ngực hắn.

Khi bị cấm chế ngũ sắc quang hà công kích, lão ma căn bản không cách nào né tránh được, chỉ có thể liều mạng rót pháp lực toàn thân lên trên hộ pháp.

Chiến giáp hắc hồng sắc lập tức tỏa ra hào quang, đỏ thẫm giống như mặt trời khi hoàng hôn vậy.

Thế nhưng hiện tại Phiên Thiên Chân Ma của Hàn Lập cộng thêm một thân thần lực kinh người, sự lợi hại của hai nắm tay tuyệt không thua gì so với một kích toàn lực của Linh Bảo.

Một tiếng nổ vang lên giống như ma sát va chạm!

Nắm tay kim sắc thứ nhất hung hăng đánh lên trên ma giáp.

Chỗ bị kích lên, thoáng cái rung lên như gợn sóng, lõm vào thành một hố to, thế nhưng phù văn ngân sắc lưu chuyển một hồi, ma giáp cũng không bị vỡ tan.

Nhưng lại một tiếng vèo vang lên, quyền đầu còn lại cũng như thiểm điện đánh lên vết lõm.

Liên tiếp bị hai kích như cự trùy nện trúng, ma giáp rốt cuộc không chịu được, rắc rắc lập tức bị phá vỡ, lộ ra một tầng lân phiến u hắc bên trong.

Nắm tay kim sắc không hề lưỡng lự, liền oanh kích lên trên ma thân của Lực tôn giả.

Thế nhưng một tiếng trầm đục như gỗ khô gãy vang lên, sau đó kim quang hắc mang đan vào nhau, thân hình lão ma hơi nhoáng lên một cái, nắm tay bị tầng lân phiến cứng rắn ngăn cản.

Lão ma thấy vậy, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười gằn, sáu cánh tay đồng thời hướng qua bốn phía hư không tung ra một trảo, ma khí lượn lờ quanh năm ngón tay, quang hà diễm lệ một hồi vặn vẹo lắc lư quanh bốn phía, hư không cơ hồ bị một trảo này xé rách.

Lúc này, trên tòa tiểu sơn trước mặt bỗng nhiên truyền ra một tiếng thét dài, hai đạo ma ảnh từ trong đó kích xạ ra, hóa thành hai đạo kinh hồng lao thẳng về phía lão ma.

Chính là hai gã tôn giả Ma tộc Hợp Thể kỳ.

Nhưng vào lúc này, nắm tay kim sắc đánh lên thân thể hắn lại đột nhiên loạn hưởng, vô số điện xà kim sắc áp súc như thủy triều bắn ra, cũng trong nháy mắt hóa thành lưới điện cự đại, thoáng cái bao phủ toàn thân lão ma.

Một hồi lôi điện đan xen, lão ma kêu thảm một tiếng thê lương, ma giáp trên người vỡ ra thành từng khúc, nguyên bản hắc sắc lân phiến nhìn như không thể phá vỡ, lúc này lại trở nên ảm đạm vô quang.

"Phốc" một tiếng!

Năm ngón tay trên nắm tay kim sắc bung ra, hóa thành thủ chưởng thoáng cái găm vào lồng ngực lão ma.

Tiếp đó kim hồ tại mặt ngoài năm ngón tay thu lại, một tầng hỏa diễm ngân sắc thay vào đó hiện ra, hừng hực thiêu đốt, trong nháy mắt liền bao vây toàn thân lão ma đầu này.

"Không".

Lão ma quát to một tiếng, trong nháy mắt bị ngân diễm cuồn cuộn bao phủ, biến thành tro tàn, ngay cả Nguyên Anh cũng không thể chạy thoát.

Lúc này ngũ sắc quang hà mãnh liệt bùng lên, một đạo bóng người kim sắc mờ mịt hoàn toàn hiện ra trong quang hà.

Bóng người dần dần hiện rõ, chính là Hàn Lập.

Chẳng qua lúc này toàn thân hắn lập lòe kim quang, là do hắn vận dụng Phạm Thánh Chân Ma tới mức tận cùng.

Lúc này hai đạo ma ảnh ở phía xa biến thành kinh hồng cơ hồ cũng đã tiến tới không trung phụ cận.

Độn quang thu lại, một tên Ma tộc đầu trọc tướng mạo dữ tợn cùng một tên Ma tộc cao giai mặt có dấu lam sắc ma vân hiện ra nguyên hình, cùng dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn Hàn Lập cùng với ngân sắc hỏa diễm vẫn đang thiêu đốt.

"Hàn huynh, vừa rồi huynh đã giết chết tên Ma tộc tôn giả kia?"

Sau lưng Hàn Lập truyền đến thanh âm giật mình của một nữ tử, đồng thời Ngân Quang Tiên Tử cũng khống chế bích toa tiếp cận, trong ánh mắt cũng lóe lên một tia hoảng sợ.

"Chỉ là may mắn thôi, thế nhưng hiện tại có chút phiền toái hơn rồi!" Hàn Lập nhìn qua hai gã Ma tộc cao giai vừa xuất hiện ở phía đối diện, thần sắc có phần âm trầm.

Vừa dứt lời, hắn bỗng nhiên hướng phía trước tung ra một chiêu.

Ngân sắc linh diễm hừng hực thiêu đốt lập tức phát ra một tiếng chim hót lanh lảnh.

Tiếp đó tất cả ngân sắc ngưng tụ, liền biến ảo t hành một đầu ngân sắc Hỏa Điểu dài tới hơn một trượng.

Đầu Hỏa Điểu này giương hai cánh, lập tức lóe lên trên đỉnh đầu Hàn Lập, trên dưới cực kỳ linh thông.

Tình cảnh này khiến cho hai lão ma đối diện đồng tử co rút lại, thần sắc càng trở nên ngưng trọng.

"Tốt, tốt! Ngươi dám ở trước mặt hai người chúng ta giết Lực tôn giả, hôm nay nói thế nào hai người các ngươi cũng phải lưu mệnh lại." Tên Ma tộc lam vân kia thở dài một hơi, trên mặt hiện ra vẻ băng lạnh.

Về phần tên đầu trọc Ma tộc, súc tu trên miệng hơi rung lên, cũng không nói lời nào, bàn tay lập tức bấm pháp quyết, quanh thân hiện lên một tầng hắc khí cuồn cuộn, sau đó ngưng tụ lại hóa thành từng phiến lá chắn lớn cỡ một xích đen nhánh thủ hộ trước người nhị ma.

Tiếp đó bàn tay còn lại giương lên, một đạo ánh sáng xanh bay ra, biến thành một cánh cửa màu xanh cực lớn, đặt ngang trong hư không.

Cánh cửa này cao chừng mười trượng, dày chừng tám thước, mặt ngoài loang lổ rỉ sét, đồng thời hai bên đều có minh ấn khối đại quỷ đầu mặt xanh nanh vàng, gương mặt cực kỳ hung ác dữ tợn.

Vừa thấy không khỏi khiến người ta sởn tóc gáy!

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng khẽ động, tâm thần lập tức đề cao cảnh giác đánh giá cánh cửa này.

Về phần tên Ma tộc lam vân lại gầm nhẹ một tiếng, hai tay giương lên, một cái túi da lam sắc nửa thước cùng mười ba đạo ô quang kích xạ ra.

Túi da đón gió phồng lên, biến lớn thành một trượng, tiếp đó miệng túi hé mở, bên trong vang lên tiếng xuy xuy, trên trăm đoàn lam quang từ trong đó kích xạ bắn ra, quay tít một vòng, hóa thành hơn trăm con phi xà lam sắc óng ánh.

Mỗi một con đều dài ba thước, toàn thân óng ánh, hơn nữa sau lưng mọc lên một đôi cánh bằng băng trong suốt, không ngừng ngoe nguẩy trên không trung.

Về phần mười ba đạo ô quang vừa mới rời tay, lập tức băng băng bạo liệt, quay cuồng trong hắc khí nồng đậm, biến thành hơn mười cây Ma phiên cao tới một trượng.

Đám phiên kỳ này đón gió mở ra, trên mặt đột ngột xuất hiện minh ấn hình vẽ nữ tử bán lõa thể đang giẫm trên bộ cốt khô, tướng mạo nữ tử này đẹp như hoa, rất sống động, có vẻ yêu mị dị thường!

"Tu ma Thiên Quỷ môn, tử mẫu Chân Ma Phiên!"

Ngân Quang Tiên Tử rõ ràng nhận ra kiện bảo vật vừa mới xuất hiện, sắc mặt nàng thoáng cái đại biến, thất thanh hô to.

------oOo------

Chương 1893: Tử Mẫu Chân Ma cùng Tu La Quỷ Vương

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thiên Quỷ Môn, Tử Mẫu Chân Ma phiên! Đây là hai vật trong thập đại ma khí tại Linh giới chúng ta à?" Khi nghe vậy, thần sắc của Hàn Lập cũng khẽ động, có phần bất ngờ hỏi.

"Hàn huynh phải cẩn thận đó, phần lớn thập đại ma khí trong Linh giới chúng ta là đồ phỏng chế bảo vật nổi danh trong Linh giới. Hai vật trong tay ma đầu kia chỉ sợ mạnh hơn thập đại ma khí trong Linh giới chúng ta. Nếu trong tay đã có thứ bảo vật này, xem ra bắt bọn chúng không hề đơn giản, chúng ta cũng không nên dây dưa với hai tên ma đầu này nữa, trực tiếp rời đi thôi. Mà bọn chúng nói không chừng cũng không nguyện ý liều mạng ngăn cản hai chúng ta đâu." Ngân Quang Tiên Tử nhanh chóng nhắc nhở Hàn Lập, nàng có phần chần chờ đưa ra đề nghị.

Hiển nhiên khi thấy hai lão ma vừa mới xuất hiện, đồng thời trong tay có vật hộ thân khác thường, Ngân Quang Tiên Tử cảm thấy phần thắng không lớn, cho nên trong lòng đã có ý lùi bước.

"Chậm đã. Chúng ta đến Ỷ Thiên thành còn một đoạn đường nữa, nếu cứ để hai lão ma này rời đi, lộ trình phía sau khẳng định sẽ không yên ổn. Chỉ cần đạo hữu trước tiên giúp ta cầm chân một người, ta tất có thể tiêu diệt từng bộ phận." Hàn Lập không hề trậm trễ truyền âm nói, trong lời nói tràn ngập tự tin.

Ngân Quang Tiên Tử tự nhiên cũng minh bạch đạo lý trong lời nói của Hàn Lập, trong lòng lập tức cả kinh, nhưng tự nhiên cũng có phần vui vẻ, qua một phen suy ngẫm, cuối cùng nàng gật gật đầu đồng thời truyền âm trả lời: *"Hàn huynh đã chắc thắng như vậy, tiểu muội sẽ hết sức giúp đỡ. Lát nữa ta sẽ xuất động một kiện chí bảo vây khốn một người trong đó, người còn lại phải giao cho Hàn huynh ứng đối rồi."*

Vừa dứt lời, Ngân Quang Tiên Tử duỗi hai bàn tay ra, mười ngón tay bỗng nhiên nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, trên mặt mặt nạ bạc không ngờ linh quang đại phóng, hiện ra phù văn kim sắc dày đặc, ngay từ đầu chỉ lớn cỡ hạt gạp, thế nhưng trong nháy mắt đã trải rộng cả mặt nạ.

Nàng quát lớn một tiếng, mặt nạ màu bạc vặn vẹo một hồi, lại thoáng cái tróc ra khỏi gương mặt.

Tiếp đó nhoáng một cái, trước mặt Ngân Quang Tiên Tử hiện ra một cái đầu mỹ nữ lớn gần trượng, ngân quang chói lọi, trên đầu là mái tóc như tơ vàng dài vài thước, hai mắt nhắm nghiền.

"Động thủ."

Ma tộc đầu trọc phía đối diện vừa thấy cảnh này, trong mắt lóe lên hàn quang, lúc này hắn cũng không có bất cứ do dự nào, hét lớn một tiếng, sau đó cắn đầu lưỡi rồi há miệng phun ra một đoàn máu đen, hóa thành một mảnh huyết vụ bao phủ lấy quỷ môn thanh sắc.

Ma đầu này vừa rồi mắt thấy Hàn Lập cường hoành giết lão giả một sừng, trong lòng sớm đã không còn khinh thị nữa, vừa xuất thủ liền không tiếc tinh huyết muốn thúc dục một kiện bảo vật mà mình ẩn dấu.

Cánh cửa cực lớn màu xanh thoáng cái bị huyết vụ bao lại, bên ngoài minh ấn, hai con mắt trên hai khỏa quỷ đầu cự đại đỏ lên, không ngờ thoáng cái oanh động như nhìn thấu tương lai quá khứ, cái miệng há ra liền hấp thu toàn bộ đoàn huyết vụ kia.

Nguyên bản cánh cửa cực lớn loang lổ thoáng cái trở nên đỏ tươi như máu, đồng thời một cỗ mùi tanh hôi khác thường xông vào mũi.

Hai khỏa quỷ đầu đột nhiên ngẩng lên phát ra một tiếng quỷ tiếu thê lương, tiếp đó đột nhiên bổ nhào về phía trước, thoáng cái lộ ra một nửa thân thể ác quỷ.

Vù vù hai tiếng!

Hai thân hình ác quỷ uốn éo, đều tự duỗi ra một cánh tay thô to, một phát bắt được một bên cánh cửa, ra sức kéo ra.

Cánh cửa cực lớn phát ra thanh âm kẽo kẹt, từ từ mở ra.

Tuy chỉ lộ ra một khe hở nhỏ, nhưng âm phong quỷ khóc sói tru bên trong lại cuồn cuộn nổi lên, thanh thế cực kỳ kinh người.

Về phần Ma tộc lam vân bên này, trong nháy mắt khi đồng bạn hô lớn *"động thủ"*, hắn cũng đồng thời xuất thủ.

Hắn và tên Ma tộc đầu trọc bất đồng, một tay bấm niệm pháp quyết, trên trăm phi xà óng ánh lập tức phát ra thanh âm rè rè, hai mắt lập lòe hung quang, trong miệng phun ra từng đoàn lam sắc hàn khí, đem thân hình bao lại trong đó.

Tiếp theo đầu Ma thần này lại thúc dục mười ba cây Ma phiên!

Lập tức một cỗ hắc khí từ trong phiên cuồn cuộn mà ra. Đám Ma phiên quay tít thoáng cái hóa thành mười ba cỗ hài cốt trắng hếu, mỗi một cỗ đều cao lớn như thường nhân, hai mắt chớp động toát ra huyết quang lành lạnh, thân thể cũng vặn vẹo, há miệng phát ra tiếng cười êm tai của nữ tử.

Thanh âm này hoặc lớn hoặc nhỏ đều phi thường quỷ dị, cho dù Hàn Lập nghe xong cũng cảm thấy thần thức đông lại, có phần choáng váng.

Thế nhưng một màn quỷ dị vẫn còn ở phía sau!

Mười ba cỗ hài cốt đột nhiên thu lại tiếng cười, thân hình nhoáng lên một cái, bí mật mang theo một cỗ thanh âm phượng hoàng, đều lao tới bản thể lam vân Ma tộc.

Lam vân Ma tộc mắt thấy cảnh này cũng không chút nào hoảng hốt, ngược lại trong miệng khẽ quát một tiếng, tay áo rung lên.

Mười ba viên huyết hồng đan sớm đã được chuẩn bị bắn ra.

Những đan dược này lớn ước chừng quả trứng gà, tựa hồ có lực hấp dẫn rất lớn đối với đám hài cốt kia.

Những hài cốt kia cũng lập tức biến đổi phương hướng, há miệng khẽ hấp đan dược.

Mười ba viên đan dược vừa đủ để mỗi một bộ hài cốt hấp thu.

Mà trong nháy mắt, vài bộ hài cốt sau khi hấp thu xong, từng mảnh huyết quang từ trên thân lập tức tản ra, thoáng cái hoan hỉ bay múa trong ma khí, tiếng cười một lần nữa truyền ra, tựa hồ như cực kỳ vui mừng.

Tiếp đó mười ba bộ hài cốt này đột nhiên vặn vẹo, huyết quang quanh thân lập tức cuốn tới trước mặt, cũng hóa thành từng tầng chân huyết nhiễm trên hài cốt.

Trong khoảnh khắc mười ba ma nữ kiều mỵ bán khỏa thân xuất hiện trước mắt mọi người.

Người người đều có dáng vẻ thướt tha mềm mại, cười khẽ nói nhỏ, có vẻ kiều mỵ vạn phần!

Hàn Lập mắt thấy cảnh này, con ngươi cũng không khỏi co lại.

"Đi", hai hàng lông mày của Ma tộc lam vân dựng lên, quát khẽ một tiếng, pháp quyết liên tục thúc động, đột nhiên hung hăng chỉ về hướng Hàn Lập bên này.

Mười ba cỗ hài cốt biến thành nữ tử kiều mỵ lập tức biến sắc, hai tay nâng lên, đều sinh ra tiêm giáp dài vài tấc hung hăng bổ nhào về phía Hàn Lập.

Mà hơn trăm con phi xà lam sắc cũng đồng thời rung lên hai cánh, lam sắc hàn khí phụ cận điên cuồng cuộn lên, lại bị bọn nó thu vào trong cơ thể, trong nháy mắt đều biến thành cự đại băng trùy dài hơn một trượng cực kỳ hung ác, phảng phất giống như cung tiễn bắn ra.

Trên mặt Hàn Lập lóe lên thanh khí, cũng không nói hai lời, tay áo rung lên, lập tức bảy mươi hai kiện tiểu kiếm màu vàng lượn lờ xuất hiện, nhoáng một cái liền biến thành phi kiếm dài ba xích, thế nhưng vẫn chưa dừng lại, mỗi một kiện không ngờ hóa thành mấy đạo bóng kiếm. Mấy trăm đạo kiếm quang rung lên, phát ra tiếng xé gió, lại biến thành kim ti hung ác tàn nhẫn nghênh tiếp băng trùy đối diện.

Về phần ngân sắc Hỏa Điểu, vào lúc này cũng phát ra một tiếng trong trẻo, hai cánh mở rộng, hóa thành một khối hỏa cầu khổng lồ bổ nhào về phía trước.

Mục tiêu chính là mười ba cỗ hài cốt biến thành ma nữ!

Trong nháy mắt Hàn Lập giao chiến trực diện với ma đầu này.

Bên kia, mắt thấy phiến quỷ môn cự đại có xu thế muốn hoàn toàn mở ra, Ngân Quang Tiên Tử cũng lập tức cắn răng xuất thủ.

Đầu lâu ngân sắc mỹ nữ trôi nổi trước người, khi được nàng thúc dục pháp quyết, hai mắt của đầu lâu chậm rãi mở ra, lại lộ ra một đôi đồng tử xích kim sắc quỷ dị.

Lúc hai mắt mở ra, đồng thời đầu lâu mỹ nữ cũng khẽ hé ra đôi môi đỏ, thổi phù một tiếng, liền phun ra một chùm tinh ti.

Tinh ti vừa ra khỏi miệng, không hề có dấu hiệu thu về, thế nhưng chỉ qua một lần chớp động, lại đột nhiên biến ảo hóa thành kình thiên cự võng, ùn ùn mà xuất.

Vị Ma tộc đầu trọc đang toàn lực thúc dục phiến đại môn cự đại, vừa thấy cảnh này, trái tim hắn khẽ nhảy lên, không hề lưỡng lự dùng ngón tay mà điểm lên một mảnh lá chắn hắc sắc dày đặc trước người.

Tấm lá chắn lập tức lóe lên hắc quang, hình thể điên cuồng hóa ra từng mảnh đốn ảnh óng ánh, liên kết cực kỳ chặt chẽ.

Bán quang tráo màu đen nhạt xuất hiện bao phủ trên đầu Ma tộc cùng với phiến đại môn.

Mắt thấy cảnh này khóe miệng Ngân Quang Tiên Tử khẽ cười, cũng không hề tức giận, trái lại còn vui mừng, lúc này nàng không hề lưỡng lự, một lần nữa thúc dục pháp quyết.

Ti võng cự đại đột nhiên chụp xuống, vừa vặn bao lấy hắc sắc quang mạc, Ma tộc đầu trọc cung quỷ môn đều bị bao trong đó.

Tinh quang lưu chuyển một hồi, ti võng rung lên, thoáng cái hóa thành một tầng tinh tráo dày đặc, bao vây hết thảy mọi thứ phía dưới.

Mà lúc này ngón tay ngọc của Ngân Quang Tiên Tử lại điểm lên đầu lâu mỹ nữ trước mặt.

Kim quang trong hai mắt đầu lâu ngân sắc chớp động một hồi, quang mang của phù văn kim sắc trên gương mặt nhất thời phóng đại, tùy theo pháp quyết mà bắn ra, lại hóa thành từng điểm kim quang bay lên trên tinh tráo.

Nguyên bản thủy tinh tráo trong suốt, trong nháy mắt lại sinh ra dị tượng, xuất hiện một đạo màu vàng lốm đốm.

Hai mắt của đầu lâu mỹ nữ ngân sắc nhìn về phía quang tráo, kim quang chớp động không thôi.

Lập tức, đạo kim sắc lốm đốm trên tinh tráo oanh động biến hóa một hồi, qua mấy nhịp thở, lại huyễn hóa thành một pháp trận cự đại kim thải tiên diễm, khảm nạm trên tinh tráo.

Lúc này Ngân Quang Tiên Tử mới thở dài một hơi, trên mặt chính thức lộ ra nụ cười.

Mà phía dưới, Ma tộc đầu trọc mắt thấy hết thảy một màn này, sắc mặt hơi đổi, thế nhưng tiếp đó tựa hồ nghĩ ra điều gì đó, hắn lại dữ tợn cười một tiếng, không hề quan tâm, ngược lại điều động pháp lực trong cơ thể, càng điên cuồng thúc động quỷ môn cự đại.

"Ầm" một tiếng nổ cực lớn, quỷ môn đỏ tươi rốt cuộc cũng hoàn

toàn mở ra.

Ác quỷ nửa người trên hai bên cửa lúc này vui mừng phát ra một tiếng trường khiếu.

Mà thanh âm quỷ khóc thần gào bên trong cánh cửa cũng đột nhiên đình chỉ. Chỉ có một cỗ âm phong lạnh thấu xương từ trong đó thổi ra.

Thế nhưng tình huống như vậy chỉ duy trì một lát, một đạo bóng ảnh mơ hồ đột nhiên từ bên trong âm phong lóe lên, cũng vô thanh vô thức trôi nổi đi ra.

Hai mắt Ngân Quang Tiên Tử tập trung, cũng không chớp lấy một cái vội vàng nhìn qua, kết quả ngọc dung hơi ngây ngốc.

Lại là một gã thiếu niên mặc đạo bào, khuôn mặt dị thường thanh tú, bộ dáng giống như Thiên Quỷ trong truyền thuyết!

"Đây là..." Ngân Quang Tiên Tử mang theo vẻ mặt cổ quái, trong lòng không khỏi có phần kinh nghi.

Thế nhưng sau một khắc, ánh mắt thanh tú thiếu niên quét qua khắp nơi, đột nhiên hắn liền quay đầu lại nói với Ma tộc đầu trọc: *"Hắc hắc, không ngờ lá gan của ngươi không hề nhỏ, lại dám dùng vật ấy triệu hoán bổn vương. Nhưng mà vật huyết tế nên chuẩn bị xong trước đi. Nếu như bổn vương mà chướng mắt, ngươi cũng biết hậu quả rồi đấy."*

"Tu Quỷ Vương, ít nói lời thừa đi, mau triệu hoán Thiên Quỷ tới. Chỉ cần có thể giết chết hai kẻ trước mắt, vật huyết tế bản tôn tự nhiên sẽ chuẩn bị tốt."

Ma tộc đầu trọc hét lên chói tai, đan thủ vừa lộn, một cây trường đao huyết sắc bỗng nhiên hiên ra, trên mặt lóe lên vẻ tàn nhẫn, hung hăng chém xuống một cái, lại chém rơi một cánh tay của chính mình.

------oOo------

Chương 1894: Kinh ma

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thiếu niên thanh tú vừa thấy cảnh này, hai mắt liền sáng ngời, miệng khẽ quát một tiếng, thân hình đột nhiên thoáng cái bành trướng gấp bội, hóa thành một đầu Quỷ Vương mặc la bào, đầu đội kim quan.

Quỷ Vương này có khuôn mặt đỏ ngầu, toàn thân lông xanh, sau lưng còn sinh ra cốt thứ dài hơn thước, hai mắt lóe lên hoàng mang, bốn răng nanh lộ ra.

Đầu quỷ này hé miệng phun ra một cỗ hôi khí cuốn lấy cánh tay cụt, đại khẩu mở rộng, sau đó vang lên hai tiếng "rột rột".

"Tốt, đã nuốt vật huyết tế, còn không mau đem Thiên Quỷ cho ta mượn dùng một chút." Sắc mặt Ma tộc đầu trọc hơi trắng bệch, đồng thời hét lớn.

"Hắc hắc, hai người này cũng không phải hạng tầm thường, để bổn vương triệu hoán Thiên Quỷ đối phó với bọn họ, chỉ với chút tế phẩm ấy quả thật là chưa đủ." Cái lưỡi đỏ hồng trong miệng Quỷ Vương còn thòm thèm liếm vết máu vương vãi trên miệng. Sau khi nuốt trọn một cánh tay, hai mắt nó vẫn lộ vẻ tham lam, nói.

"Gì, ngươi đừng có quá đáng. Chỉ đối phó với hai gã tu sĩ nhân tộc, ngươi nuốt một cánh tay của bản tôn còn chưa đủ?" Ma tộc đầu trọc thoáng cái giận tím mặt khi nghe vậy.

"Hừ, ngươi nói thật thoải mái. Hai người này có thể so chiêu với ngươi, ta cho ngươi mượn đám Thiên Quỷ kia, còn không biết là tổn hao bao nhiêu đâu. Xem ra ngươi đúng là quý nhân hay quên chuyện, đã quên nội dung so qua trong khế ước cùng với bổn tọa. Có muốn bổn vương nhắc lại một lần hay không!" Quỷ Vương lại mở miệng cười quái dị, âm trầm nói.

Khi nghe những lời như lệ quỷ ấy, sắc mặt tôn giả đầu trọc cực kỳ khó coi, đột nhiên cắn răng một cái, Huyết Nhận trong tay một lần nữa chém ra, một chiếc đùi đột nhiên đứt lìa, cuối cùng hắn hung dữ nói:

"Lúc này đã đủ rồi chứ! Nếu như ngươi còn dám nói chữ không, bổn tọa liều mạng lưỡng bại câu thương cũng phải giải trừ khế ước với ngươi."

"Nếu đã thêm vật này, tự nhiên là đủ rồi." Quỷ Vương không khỏi mừng rỡ gật đầu khi thấy một màn này, hắn há miệng, cũng hấp thu, cắn nuốt cái đùi này.

Lúc này lại Ma tộc đầu trọc lại lẩm bẩm niệm quyết, nguyên bản chỗ cánh tay, cẳng chân vừa mất, lúc này đột nhiên sinh ra một cỗ hắc khí, quay cuồng một hồi, lại lần nữa khôi phục như lúc ban đầu.

Bất quá cũng chỉ là như vậy mà thôi, trái lại sắc mặt hắn càng không có huyết sắc. Hiển nhiên tuy tứ chi đã mọc ra, thế nhưng tổn thất tinh huyết không phải chốc lát có thể đền bù được.

Mà khi Quỷ Vương nuốt hai vật huyết tế, lúc này hắn mới vui vẻ thét dài một tiếng, tay áo rung lên, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một khối lệnh bài đầu quỷ đỏ như máu, tiếp theo hắn lập tức ném khối lệnh bài này lên hư không, chính mình lại biến thành một cỗ âm phong chui vào trong quỷ môn, nháy mắt đã biến mất.

Ma tộc đầu trọc vừa thấy quỷ lệnh đỏ tươi, thần sắc mới hơi buông lỏng, sau đó liếc mắt nhìn hai người Hàn Lập.

Lập tức hắn dùng một tay chỉ vào lệnh bài.

Quỷ lệnh lập tức xoay chuyển, hơi mơ hồ, sau đó thoáng cái hóa thành một cỗ gió lốc huyết hồng.

Trong gió truyền ra một hồi tiếng gào thét, từ trong đó thoáng cái nhảy ra bốn đầu lệ quỷ, thân hình lớn tới hơn mười trượng...

Bốn đầu quỷ lệ này toàn thân màu đỏ, không có lông, thế nhưng bộ dáng có vài phần giống như một đầu viên hầu phóng đại mấy chục lần, chẳng qua trên đầu chúng đều có song giác đen nhánh, cũng có lưu một cai đuôi móc câu bích lục, hơi vung vẩy, trong nháy mắt lại nhìn không rõ, chỉ có thể nghe thấy trận trận đì đùng từ trong hư không truyền tới.

Ma tộc đầu trọc vừa thấy bốn đầu huyết hồng thiên quỷ, cũng không chút nào do dự tung một trảo về phía hư không.

Ở phía xa, cỗ gió lốc huyết hồng lập tức cuốn lên, một lần nữa biến thành lệnh bài, thoáng cái rơi xuống tay hắn.

Trên mặt ma đầu hiện lên thần sắc dữ tợn, lập tức đem một đạo pháp quyết đánh vào trong lệnh bài, đồng thời trong miệng bắt đầu lẩm bẩm.

Bốn đầu quỷ rõ ràng bị lệnh bài ước thúc, bị đầu trọc đầu trọc thúc dục, ánh mắt bọn này đều toát ra hung quang nhìn về phía Ngân Quang Tiên Tử.

Trong đó, một đầu Thiên Quỷ kêu to, huyết quang đồng thời xuất hiện sau lưng bốn con Thiên Quỷ, sinh ra một đôi cánh rơi cự đại màu tím, hai cánh khẽ vỗ, như hung thần ác sát đánh về phía cự tráo óng ánh đang vây khốn tên đồng bạn.

Ma tộc đầu trọc thấy cảnh này, trên mặt không khỏi xuất hiện một tia cười lạnh.

Trải qua mấy lần vận dụng Thiên Quỷ Môn, không ai hiểu chỗ đáng sợ của bốn con Thiên Quỷ này bằng hắn.

Có lẽ thực lực của một đầu Thiên Quỷ chỉ tương đương với luyện hư hậu kỳ đại thànhm thế nhưng bốn con Thiên Quỷ liên thủ, hơn phân nửa tu sĩ Hợp Thể trung kỳ không phải là đối thủ.

Cho dù thứ vây khốn bọn họ có phần cổ quái, thế nhưng khi bốn co Thiên Quỷ đồng thời xuất thủ, khẳng định không chịu nổi một kích.

Thế nhưng mặc dù là vậy, hắn vẫn há miệng phun ra một cỗ tiêu ấn đen sì, vừa ra khỏi miệng chỉ lớn vài tấc, thế nhưng ngay lập tức liền biến thành mấy trượng, cũng nổ vang một tiếng, sau đó theo sát bốn quỷ hung hăng đánh lên đỉnh tinh tráo.

Một cái chớp động, bốn con Thiên Quỷ đã tới gần tinh tráo, hai tay khẽ động, trảo ảnh đầy trời lập tức nổi lên, đồng thời cái đuôi hình móc vẫy lên, vèo một tiếng, cũng huyễn hóa ra vô số bích mang đâm thẳng ra.

Bốn quỷ liên thủ tung ra một kích, công kích quả nhiên không hề tầm thường.

Sau một khắc, trên tinh tráo bộc phát ra từng đoàn hào quang chói mắt, cơ hồ chỉ chèo chống được một lát, hào quang chợt ảm đạm.

Ma tộc đầu trọc tự nhiên mừng rỡ khi thấy một màn này, hắn lập tức thúc dục đại ấn màu đen.

Kiện bảo vật này chớp động một hồi, phát ra tiếng sấm ầm ầm, đồng thời đánh lên trên tinh tráo, từng vòng sóng màu đem lập tức tản ra.

Nguyên bản vách tinh tráo tựa hồ như không chống đỡ nổi, bây giờ lập tức vang lên một tiếng ròn tan, trên mặt hiện ra vô số vết nứt bạch ngân nhỏ xíu, tựa hồ như sắp vỡ tan.

Nhưng đúng vào lúc này, trên thân tinh tráo hiện ra Ngân Quang Tiên Tử, thân thể nàng thoáng chớp động, bỗng nhiên đầu lâu mỹ nữ ngân sắc xuất hiện bên người, cũng không chút do dự vỗ ra một chưởng.

Đầu lâu ngân sắc ngóng nhìn tinh tráo, thoáng cái quang mang đại thịnh.

Tựa hồ hô ứng cùng tinh tráo, kim sắc trận trên mặt tinh tráo cũng thoáng cái phát ra thanh âm vù vù, thoáng cái hiện ra vô số phù văn màu vàng chớp động, giống như chui vào vết nứt trên mặt tinh tráo.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Nguyên bản vách tinh tráo sắp vỡ tan, khi bị phù văn màu vàng chui vào, trong nháy mắt kim quang lóe lên liền khôi phục lại bộ dáng ban đầu.

Ở phía xa chứng kiến cảnh này, khóe miệng Ngân Quang Tiên Tử không khỏi nhếch lên cười khẽ.

Ma tộc đầu trọc ngây ngốc, thế nhưng lập tức tỉnh táo lại, kinh sợ hét lên một tiếng, một lần nữa thúc dục quỷ đầu lệnh bài cùng khối đại ấn màu đen.

Huyết quang trong ánh mắt của bốn con Thiên Quỷ trên không trung lưu chuyển một hồi, đồng dạng phát ra thanh âm giận dữ, thân hình một lần nữa bàng trướng hơn phân nửa, há mồm phun ra từng đạo cột sáng huyết sắc, đồng thời trảo ảnh trên tay, cùng bính mang trên câu vĩ liên tục bắn ra.

Về phần cự ấn màu đen liên tục phát ra tiếng sấm rền, từng đạo hắc sắc điện quang từ trong đó bắn ra, đồng thời đại ấn cũng có hàng trăm ngân văn tuôn ra.

Hiển nhiên Ma tộc đầu trọc đã thúc dục uy năng của kiện pháp bảo này tới cực hạn.

Một kích như cuồng phong bão vũ một lần nữa kích lên trên bích tráo, khiến hào quang của nó lập lòe, tiếp đó đại hắc ấn hung hăng nện xuống, một vòng ánh sáng đen mãnh liệt sinh ra từ trong vụ nổ kinh thiên động địa này.

Hắc mang hiển hiện tại chỗ vách tráo bị phá vỡ, thế nhưng kim quang kim sắc trận đại phóng, trong nháy mắt liền khôi phục như lúc ban đầu.

Chỉ thoáng cái, sắc mặt Ma tộc đầu trọc cực kỳ khó coi, thế nhưng pháp quyết trên tay không hề ngừng chút nào, tiếp tục thúc dục đại ấn cùng bốn con Thiên Quỷ điên cuồng công kích lên tinh tráo.

Đầu ma này rất rõ ràng, tinh tráo trước mặt mặc dù cực kỳ huyền diệu, thế nhưng tuyệt đối không thể bảo trì loại tốc độ phá hoại này, chỉ cần liên tục công kích, chẳng mấy chốc sẽ bị phá hủy.

Thế nhưng mấu chốt là còn một gã tu sĩ nhân tộc khác, kẻ đã giết chết Lực tôn giả, vị đồng bạn kia của hắn trong thời gian này cũng không ai có thể đảm bảo an toàn cho hắn.

Ma tộc đầu trọc một bên điên cuồng tấn công lên tinh tráo, một bên dùng ánh mắt bất an quét về phía chiến đoàn bên kia, kết quả là sắc mặt hắn lập tức đại biến.

Chỉ thấy bên kia, kiếm ti kim sắc đầy trời tạo thành một đại kiếm võng cự đại, đem hơn mười con phi xà lam sắc vây lại. Những đầu phi xà kia mặc dù thân thể cứng rắn hơn cả kim loại, miệng lại phun ra Huyền Băng Chi Khí, thế nhưng khi bị kim ti giăng khắp nơi, đám phi xà này không tránh khỏi kết cục bị băm vằm rơi xuống.

Cách đó không xa, mười ba cỗ hài cốt hóa thành ma nữ giờ phút này đã hiện ra nguyên hình.

Chúng nó lại hóa thành hài cốt trắng hếu cao hai trượng, toàn thân có Hắc Sắc Ma Diễm lượn lờ, miệng phun độc khí mờ mịt, hai mắt thỉnh thoáng phun ra từng đạo quang mang lưu ly kỳ lạ, cho dù đã tung ra hết thần thông của Tử Mẫu Chân Ma thế nhưng giờ phút này vẫn bị hơn mười con Tử Văn quái trùng kim quang sáng lạn truy đuổi tán loạn.

Đám Tử Mẫu Chân Ma đỉnh đỉnh đại danh tựa hồ như phi thường sợi hãi đám quái trùng kia, không dám để chúng nó tới gần mảy may. Độc khí ma diễm của đám ma đầu biến thành công kích đều không có hiệu quả đối với đám linh trùng kia.

Về phần Lam tôn giả giờ khắc này càng thêm chật vật.

Tên tu sĩ nhân tộc kia biến ảo thành một đầu kim viên cự đại cao tới trăm trượng, hai cánh tay vũ động một xanh một đen hai ngọn núi nhỏ, uy thế khó đỡ khiến cho Ma tộc lam vân liên tiếp lùi về phía sau.

Mặc dù Ma tộc lam vân vừa sợ vừa giận, pháp quyết trên tay biến ảo không ngừng, trước người còn có sáu bảy kiện bảo vật bất đồng xoay quanh thế nhưng vô luận là loại bảo vật gì vừa tiếp xúc với hai ngọn núi đều bị trấn áp, lui về sau cho kiện kế tiếp xông lên. Nếu không chỉ cần liên tiếp đón đỡ ba bốn lần va chạm, bảo vật nhất định sẽ bị hủy.

Vị này đường đường là tôn giả Ma tộc, thế nhưng qua chốc lát công phu, toàn bộ thể diện, phong độ đều rơi xuống hạ phong.

Ma tộc đầu trọc thần sắc liên tiếp thay đổi mấy lần, ngược lại hít sâu một hơi. Uy năng của mười ba cỗ Tử Mẫu Chân Ma này không thua gì việc hắn triệu hoán ra bốn con Thiên Quỷ, lại bị mấy đầu linh trùng của đối phương bức thành bộ dáng như vậy.

Xem ra lúc trước mặc dù hắn biết tên nam tu sĩ nhân tộc kia không tầm thường, thế nhưng vẫn có phần đánh giá thấp đối phương.

Người này khó giải quyết như thế, chỉ sợ ba bốn vị Ma Tôn Hợp Thể hậu kỳ đại thành mới có phần nắm chắc đối phó với hắn.

Trong lòng Ma tộc đầu trọc không khỏi kinh ngạc, suy ngẫm đánh giá.

Nhưng mà nhãn châu của hắn lập tức xoay động, bỗng nhiên khóe miệng hơi mấp máy, truyền âm tới tên đồng bạn.

------oOo------

Chương 1895: Ma Trận

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vị lam tôn giả kia đang bị Hàn Lập dùng hai toà núi nhỏ liên tục oanh kích hoàn toàn rơi xuống hạ phong, bị đánh mồ hôi ướt đẫm, thân hình loạn choạng không thôi,chỉ có thể vừa đánh vừa lui. Hiện tại vừa nghe lời ấy của trọc đầu tôn giả, lúc này tinh thần hắn rung lên, không lưỡng lự lập tức đáp ứng một tiếng, sau đó con mắt loạn động, lập tức muốn tìm kiếm kế sách thoát thân dụ địch.

Đối diện, Hàn Lập biến thành cự viên, đồng tử lam mang chợt lóe, đem sắc mặt khác lạ trên mặt của lão ma nhìn rành mạch, lúc này một tiếng hừ lạnh, bỗng nhiên trong tay hai tòa ngọn núi vù vù hai tiếng sau, lại dùng sức quăng mạnh mà ra.

Hai tòa ngọn núi hắc thanh lưỡng sắc linh quang đại phóng, sau khi rời tách khỏi tay một chút không ngờ cuồng trướng mấy lần, biến thành ngọn núi hơn trăm trượng cao, lấy tốc độ khó có thể tin hướng lam văn tôn giả bắn đến.

Chưa thật sự lao xuống, hai cỗ cơn lốc trước hết gào thét tới, phụ cận hư không lại một trận vặn vẹo, âm thanh nổ đùng vang lớn.

Lam tôn giả thấy cảnh này, mặt sắc biến đổi, nhưng trong mắt hung quang chợt lóe, đột nhiên cắn răng một cái lấy tay đột nhiên điểm liên tiếp hai kiện bảo vật xoay quanh trước người, tiếp theo thân hình nhoáng lên một cái, liền mang theo bảo vật còn lại hướng về phía sau kích bắn mà đi rồi.

Mà hai kiện bảo vật bị điểm chỉ cũng không lui mà tiến tới, trực tiếp nghênh hướng về phía hai tòa sơn phong, cũng ở trong nháy mắt tiếp xúc, một tiếng gào thét đồng thời tự bạo mà khai.

Sau hai tiếng nổ, hai vầng sáng thật lớn ở phía dưới hai tòa sơn phong hiện lên mà ra, quang diễm quay cuồng lại nhất thời làm cho thế rơi xuống của hai tòa sơn phong ngừng lại

Bất quá ngay sau đó, thân mình hai tòa sơn phong hào quang vạn trượng trầm xuống, liền mạnh mẽ đem hai luồng vầng sáng nhất áp mà tan.

Tiếp theo kim quang chợt lóe, Hàn Lập biến thành cự viên liền quỷ quái xuất hiện ở dưới sơn phong, lưỡng chích Bồ phiến đại thủ hướng lên trên tùy ý, liền thoải mái đem hai tòa ngọn núi vững vàng lại nâng.

Cự viên hai mắt ánh sáng lạnh ngưng tụ, hướng về phía ngoài mấy trăm trượng nơi nào đó trong hư không.

Ở nơi này, lam văn Ma tộc vậy mà lại thừa dịp vừa rồi pháp bảo tự bạo, rốt cục theo Hàn Lập không ngừng truy kích tạm thời đào thoát đi ra, hơn nữa lại xuống phía dưới phương trung tâm tiểu sơn nhanh chóng mà đi.

Cùng lúc đó, mười ba bộ Chân Ma bị hơn mười chích tử văn bọ cánh cứng truy đuổi bay loạn đầy trời, cũng đột nhiên bên ngoài thân ma diễm thoáng chốc cuồng trướng mấy lần, hóa thành mười ba đoàn hắc sắc quang cầu hướng cùng phương hướng kích bắn mà chạy.

Kia hơn mười chích tử văn bọ cánh cứng, vù vù cùng nhau, cũng hóa thành nhiều điểm tử quang mau chóng đuổi xuống.

Về phần lam sắc phi xà này, tại nơi kiếm tia đan chéo dưới, trong nháy mắt chỉ còn lại có ít ỏi mấy cái.

Đáng tiếc phi xà đó ngay cả là cũng là Ma giới cũng là một loại dị thú hiếm có, nhưng là đối mặt với kiếm tia sắc bén vô cùng của Thanh Trúc Phong Vân kiếm hóa thân cũng có thể dễ dàng bị trảm thất linh bát lạc.

Nguyên bản loại này phi xà phối hợp công pháp lam tôn giả, tự nhiên tuyệt đối không chỉ có thể là chút thực lực ấy, nhưng là ở bản thân lam văn Ma tộc bị Hàn Lập xuất kỳ bất ý cuốn lấy lúc sau, lại cơ hồ ngay cả một thành uy lực cũng không phát huy ra mà ra.

Lam văn Ma tộc vì thế rất là đau lòng, nhưng vì vừa Hàn Lập dẫn đi, cũng chỉ có thể quay đầu lại một chút xuống phía dưới phương tiểu sơn phá không mà đi.

Hàn Lập biến thành kim mao cự viên, thấy cảnh này, ngẩng đầu rống to một tiếng, chân khẽ dậm mạnh xuống, chỉ là mấy chớp động, liền một chút vượt qua mấy trăm trượng, cũng hướng tới tiểu sơn trên không.

Hai tay vừa lật chuyển, hai tòa ngọn núi lại hung hăng nện xuống, cự viên bản thân cũng hai tay nắm chặt nắm tay, hóa thành một cỗ cơn lốc cuồng áp xuống.

Mắt thấy công kích kinh người như thế thoáng chốc đi tới đỉnh đầu, phía dưới lam tôn giả trên mặt không có lộ ra sắc mặt bối rối, ngược lại trong mắt hiện lên một tia mừng như điên, bỗng nhiên tay áo run lên, một cái đen nhánh pháp bàn từ giữa nhất phi mà ra, cũng một cái chớp động, hóa thành mây đen tối đen như mực đem thân hình hoàn toàn che ở trong.

"Phốc phốc" hai tiếng nổ, hai tòa sơn phong rơi xuống phía dưới, mây đen lập tức hóa thành nhiều điểm linh quang tản ra mà khai, nhưng phía dưới lại hoàn toàn không có một chút bóng dáng lam tôn giả.

Không riêng như thế, lấy trung tâm tiểu sơn, phụ cận này vài toà sơn phong đều tự nổ vang một tiếng, đột nhiên đều có một đạo vô hắc quang trụ phun ra, chợt lóe dưới, liền biến thành một cây can thô nhược thủy pháp kỳ thật lớn.

Mỗi một can đều đen tuyền, thẳng sáp mây tía bên trong, giống như kình thiên cự trụ bình thường.

Lấy này vài toà sơn phong mắt trận, một vài dặm ma trận lớn nhỏ, vang ầm ầm từ dưới đất hiện lên mà ra.

Không trung lâm vào sắc biến, hư không lâm vào rung động, một cỗ cỗ đen thùi ma khí lại theo các nơi mắt trận, cuồng biến mà ra.

Hàn Lập biến thành cự viên, chỉ cảm thấy bốn phía hắc sắc phù văn thoáng hiện ra, không khí lâm vào căng thẳng, thân hình liền thoáng chốc đình trệ ở giữa không trung trung, không thể nhúc nhích một chút.

Tiếp theo hắc sắc ký hiệu quay tròn vừa chuyển, liền *"Phanh" " phanh"* liên tiếp nứt toác mà khai, hóa thành một đoàn đoàn hắc sắc quang tia.

Quang tia chợt hiện, ngưng tụ dưới, lại hóa thành một cái sợi xích màu đen vô cùng rợn người, lẫn nhau một vòng dưới, nháy mắt ngưng tụ đã đem cự viên trói lại.

Mà cùng lúc đó, phía dưới hắc sắc ma khí một trận vang ầm ầm quay cuồng, hóa thành xúc tu thật lớn vô cùng lợi hại, cũng thẳng đến cự viên cuồng quyển mà đến.

Cự viên trong mắt lam mang một trận lưu chuyển, chút ý sợ hãi chưa lộ ra, chỉ là trong miệng bỗng nhiên gầm nhẹ một tiếng, lông hộ thân liền một chút thẳng tắp dựng thẳng lên, đồng thời thân hình cũng cuồng trướng thật lớn đứng lên.

Hắc sắc cự xích một trận cuồng chiến không thôi, lâm vào cứng thẳng tắp, cũng truyền ra tiếng động vù vù.

*"Dát băng "*Một trận loạn hưởng,tunguf đoạn xích vỡ vụn mà ra.

Cự viên vừa hiện trên mặt nanh sắc, song chưởng tùy theo thô lớn hơn mấy vòng, cũng giơ lên cao dựng lên, trên người lông hóa thành vô số kim mang nổ bắn ra mà ra

Xuy xuy tiếng động nổi lên, kim mang hiện lên chỗ, trong hư không một vòng vây dao động nhộn nhạo dựng lên, một tầng vô hình cấm chế mạnh mẽ lâm vào phá toái mà ra. Tiếp theo một tay lại hư không một trảo, một cây ngân sắc cự thước hiện trong tay.

Hướng bốn phía không chút khách khí hung hăng đảo qua.

Một đạo ngân sắc qunag trụ giống như thiên ngoại ngân long rít gào tảo ra, nơi đi qua, ma khí biến thành xúc tu nhất trảm thành hai đoạn ngã xuống.

Lúc này, ở trên một tòa sơn phong khác không bóng người chợt lóe, tên kia lam văn Ma tộc không tiếng động hiện lên mà ra, thấy một màn cự viên đại triển thần uy, sắc mặt lâm vào trầm xuống, nhưng lại hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên tay áo bào run lên, một con dấu màu đen tỏa sáng từ giữa bay ra một cái hồ lô. Bỗng nhiên mở ra, từ giữa đạo lục quang chợt lóe bắn ra, nhập vào trong phụ cận ma khí không thấy bóng dáng

Mà tay kia vừa lật chuyển, trận bàn đen thùi lại hiện lên mà ra, há mồm, một đoàn tinh huyết phun ra, hóa thành một đoàn huyết vụ nhập vào trong đó.

Ngay sau đó, nguyên xúc tu thật lớn bị chặt đứt kịch liệt chớp lên, liền liên kết như lúc ban đầu, cũng lại hùng hổ một quyển mà đến.

Chỉ là lúc này đây, xúc tu chưa đến trước người chỗ cự viên, lại đột nhiên tiêm minh thanh nổi lên, vô số cây cốt xoa từ giữa kích bắn mà ra.

Cốt xoa mỗi một cây bất quá dài hơn một thước, nhưng là chỗ đầu nhọn xanh mượt một mảnh, cũng có mùi tanh hôi khí truyền đến, hiển nhiên kịch độc vô cùng.

Cự viên vừa thấy cảnh này, mũi vừa động, nắm tay liền hai tay hướng vỗ ngực chính mình.

Một tiếng sấm sét giữa trời quang!

Từng đạo tơ vàng từ trong cơ thể bay ra, chớp động một cái, hóa thành kim sắc hồ quang, đan vào thành võng đem thân hình khổng lồ cự viên bao lại.

Lôi Minh thanh liên miên không dứt.

Mấy cuồng cốt xoa chớp động một cái đánh lên kim sắc hồ quang, run rẩy một cái, không khỏi khẽ ngừng lại một chút.

Mà nhân cơ hội này, cự viên bỗng nhiên ngẩng đầu, phát ra uy phong lẫm lẫm hét lớn một tiếng!

Tiếng gầm rú một chút kinh thiên động địa, kim sắc hồ quang sáng ngời, lại biến thành bát khẩu độ hướng bốn phía cuồng quét mà đi.

Mấy cây cốt xoa mấy thủ đồng thời bị một kích của mười mấy đạo thô hồ quang, ngay cả vật ấy là trải qua Ma tộc bí thuật đặc thù luyện chế qua, lại có thể nào chịu được một kích cuồng bạo của Ích Tà Thần Lôi nhiều như vậy, hóa thành một cỗ cỗ khói nhẹ bị phá huỷ.

Về phần này xúc tu thật lớn, nháy mắt vừa tiếp xúc bát khẩu kim hồ quang, liền hóa thành một đoàn đoàn sương mù bị càn quét không còn.

Xa xa lam văn Ma tộc nhìn thấy cảnh này, vốn là lâm vào ngẩn ngơ, nhưng lập tức liền tỉnh ngộ thất thanh đứng lên:

"Đây là Ích Tà Thần Lôi, vậy mà lại có này lôi hộ thân!"

Vị này lam tôn giả vừa sợ vừa giận, thanh âm có sắc hổn hển.

Mấy cây cốt xoa kia nhìn như không, trên thực tế là đồ vật ngay cả ma tôn bình thường đều có chút kiêng kị, thế gian có thể khắc chế nó cũng không nhiều, trong đó Ích Tà Thần Lôi đúng là một trong số đó.

Điều này làm cho lão ma này vô cùng kinh sợ!

Hàn Lập biến thành cự viên lại một tiếng cuồng tiếu, hai tay nắm chặt quyền, hướng về phía chỗ tiểu sơn hung hăng một quyền đánh ra.

Một trận không gian dao động, một con mẫu hứa kim sắc lớn bằng nắm tay chợt lóe xuất hiện ở trên không tiểu sơn, cũng hung hăng đánh xuống một kích.

Lam tôn giả mặt sắc biến đổi, không nói hai lời đơn độc thủ vỗ vào trận bàn.

"Phốc" một tiếng, một cỗ ma khí đứng thẳng nhất bạo mà ra, đem thân hình nhập vào trong đó.

Một tiếng nổ thật lớn kinh thiên động địa vang lên!

Kim quyền thật lớn không chút khách khí ở tại chỗ lam văn Ma tộc đứng thẳng, cả toà tiểu sơn kịch liệt run rẩy một trận, một tiếng nổ vang, liền hóa thành vô số đá vụn sụp đổ hỏng mất.

Phụ cận trên một tòa sơn phong khác, một cỗ ma khí trống rỗng nhất hiện ra, lam văn Ma tộc chợt lóe hiện thân mà ra.

Hắn bay nhanh quay đầu liếc mắt nhìn một cái xa xa tình hình tiểu sơn hỏng mất, sắc mặt càng khó coi.

Mà thì kim mao cự viên lại động tác chút không ngừng, hai tay hư không một trảo, thanh hắc hai tòa sơn phong quỷ dị lại hiện lên trong tay, cũng không chút do dự hướng hai tòa sơn phong hung hăng ném đi.

Lại hai cái âm thanh ầm vang, hai toà tiểu sơn đồng dạng một chút hỏng mất biến mất.

Lúc này, ma trận phía dưới cuồn cuộn ma khí cũng mỏng đi vài phần.

"Ngươi muốn phá trận, nằm mơ đi thôi. Bản tôn tuyệt sẽ không tha ngươi rời đi." Lam tôn giả thấy cảnh này, hai mắt đồng tử co rụt lại, trên mặt đột nhiên hiện lên sắc hung ác nói.

Vừa dứt lời, hắn đột nhiên cắn răng một cái, một tay bấm tay niệm thần chú, một tay áo đột nhiên run lên, hơn mười khỏa màu đỏ đan hoàn nhanh tróng bay đi

Phụ cận hắc khí quay cuồng, mười ba bộ bạch cốt quỷ dị thoáng hiện ra, há mồm đem huyết hoàn nhất thời nuốt xuống, hai mắt hắc diễm chớp động vây quanh lam tôn giả đứng lên.

Mà lam văn ma tôn này cũng một tay đột nhiên vỗ lên thiên linh cái chính mình, thân hình huyết quang chợt lóe, trên người huyết nhục từng khối rơi xuống xuống.

Sau một lúc, đồng dạng một khối khung xương bạch sắc đáng sợ, liền xuất hiện ở giữa mười ba bộ hài cốt.

------oOo------

Chương 1896: Mẫu Ma

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bộ xương này ngoại trừ một đôi nhãn châu chớp động tử quang ra, trên thân không có một tia huyết nhục, tứ chi cuồng vũ, trong miệng truyền ra một tiếng chú ngữ trầm thấp, sắc nhọn thê lương, khiến người nghe mao cốt không khỏi kinh dị hẳn lên.

Đột nhiên bốn phía mười ba bộ hài cốt khác đồng thời phát ra tiếng kêu sắc nhọn, sau khi rung một cái, liền hóa thành một cỗ hắc khí tiến vào bên trong chính giữa bộ xương trắng.

Trong phút chốc hình thể bộ xương điên cuồng to lên, đồng thời mỗi một tấc xương đều có quang mang lưu chuyển, bắt đầu quỷ dị biến hình.

Chỉ nghe được một trận bạo lôi muộn hưởng, bộ xương liền hóa thành bảy tám trượng to, hắc sắc ma diễm lượn lờ toàn thân, giống như thiên ngoại ma thần hàng lâm. Nhưng nếu ngưng thần nhìn kỹ liền có thể kinh hãi phát hiện, trên các khúc xương thô to nơi lồng ngực của cự đại hài cốt này, không ngờ lại vây quanh vô số đầu lâu nhỏ cỡ một tấc, tổng cộng mười ba cái, bộ dáng rõ ràng chính là mười ba bộ xương kia biến ảo thành.

Càng làm người ta kinh hãi chính là, sau khi cự đại hài cốt húýt một tiếng sáo dài, sau lưng một trận xương cốt va phạm truyền ra, liền nhuyễn hóa ra hai mươi sáu cánh tay bằng xương, mỗi một cánh tay đều cầm các vũ khí bằng xương như đao, kiếm, rìu. Sau khi huy động, trận trận ma phong, hắc diễm quay cuồng, thanh thế thao thiên.

Cự đại dữ tợn hài cốt này sau khi hợp thể, chính là Mẫu Ma, mười ba tử mẫu chân ma.

Chỉ là cùng với một số phương pháp tu luyện loại ma công này không giống nhau. Vị Lam tôn giả này dĩ nhiên là lấy thân thể chính mình làm lô đỉnh, tế luyện thành thân thể Mẫu Ma.

Chỗ tốt khi làm như thế, tự nhiên có thể làm cho tu vi bản thân tăng mạnh, có thể có được nhiều ma công thần thông, càng không phải lo sợ nguy hiểm tử ma cắn trả.

Nhưng cái giá phải trả cũng rất nguy hiểm, hóa thân Mẫu Ma một khi thụ thương quá nặng, thần trí tự nhiên bị ma tính ô nhiễm, liền vĩnh viễn hóa thành Mẫu Ma.

Nếu không phải, vị Lam tôn giả này mắt thấy Hàn Lập thần thông to lớn vượt xa dự liệu, tình hình trở nên vạn phần nguy cấp, chỉ sợ căn bản sẽ không biến thân thành Mẫu Ma chi thể.

Một khi hợp thể biến thành Mẫu Ma, trong đầu Lam tôn giả bỗng chốc sát lục chi khí đầy rẫy, vốn đối với Hàn Lập có tâm sợ hãi liền không còn, sau khi trong miệng phát ra tiếng cười *"khanh khách"* quái dị, liền hướng về phía cự viên nơi xa đột nhiên há miệng. Phun ra một cổ ma phong.

Một mảng hôi sắc ma phong gào thét, băng hàn thấu xương, phô thiên cái địa tiến đến.

Tiếp theo Mẫu Ma lay động đỉnh đầu to lớn, thân thể thóang chốc liền tiến nhập vào trong ma phong, không thấy bóng dáng.

Lúc này, Ngọn sơn phong trong tay Kim Mao Cự Viên liên tục hung hăng quăng ra, cũng đã đem phụ cận ngọn núi phần lớn đập cho nát bấy, mắt thấy chỉ còn lại đỉnh núi nơi Mẫu Ma mới vừa đứng, mới xoay chuyển ánh mắt nhìn qua.

Vừa lúc nhìn thấy ma phong cuồn cuộn mà đến!

Cụ viên há to miệng không nói hai lời đột nhiên đem hai ngọn sơn phong hướng trước người ném đi.

"Đùng đùng" sau hai tiếng nổ mạnh, thanh hắc hai tòa cự sơn vững vàng chắn trước người, quang mang lưu chuyển cuồng trướng lên, trong chớp mắt liền cao hơn nghìn trượng cùng với những ngọn núi khác không có gì bất đồng.

Ma phong nhóang lên một cái, liền không chút khách khí đánh lên hai tòa cự sơn, trận trận hàn khí tản phát ra.

Một bên vách núi của sơn phong trong nháy mắt trở nên trong suốt, liền sinh ra một tầng băng tinh dày.

Cự viên dẫm chân một cái, *"hô"* một tiếng, thân hình khổng lồ liền nhảy lên đỉnh một tòa sơn phong, hai mắt lam quang lưu chuyển hướng ma phong đối diện cẩn thận dò xét.

Nhưng sau một khắc, bỗng nhiên trong miệng cự viên gầm lên giận dữ, hai tay nhanh như tia chớp hướng đối diện đánh tới.

Vô số kim sắc quyền ảnh huyễn hóa ra, hướng vào một điểm trong ma phong bắn tới.

"Khách khách" một tiếng cười quái dị!

Trong ma phong đồng dạng huyễn hóa ra vô số cự đại đao mang, quang mang chớp động, vô số huyết sắc phù văn trong đao mang chợt ẩn chợt hiện, liền đem kim sắc quyền ảnh nhìn như không thể phá vỡ toàn bộ cắt rời ra.

Đao mang không một chút dừng lại, hướng thẳng đến thân thể cự viên điên cuồng chém tới.

Kim Mao Cự Viên gặp tình hình này, trong mắt lam quang lưu chuyển một cách khốc liệt. Nhưng bỗng nhiên đơn thủ khẽ vẫy, tiếng xé gió chợt vang lên, mười ba đóa cự đại kim hoa kích phát ra, quay tít một vòng, liền hóa thành từng con tử văn giáp trùng.

Chính là mười ba con trùng vương hầu tuyển linh trùng của Hàn Lập

Vừa rồi lũ trùng bị cấm chế trong ma trận trói buộc chỉ chốc lát, hiện tại rốt cuộc đã thoát khốn chạy tới bên người Hàn Lập.

Đám linh trùng này cơ hồ không cần Hàn Lập thúc dục cái gì, lập tức bên ngoài tử văn sáng ngời, hình thể bỗng nhiên cuồng trướng, liền trở nên to lớn dữ tợn, ở trước mặt cự viên nhóang lên một cái, nhất thời vô số hư ảnh huyễn hóa ra.

Trước mắt cự viên phảng phất hiện ra vô số tấm chắn tử sắc.

Đám đao mang cho dù sắc bén quỷ dị, nhưng đứng trước thân thể đám giáp trùng này, cũng chỉ có thể phát ra một tiếng muộn hưởng liền toàn bộ khuấy tán biến mất.

Lấy trình độ cứng rắn của thân thể đám biến dị phệ kim trùng này, thế gian cơ hồ không có bất cứ cái gì có thể phá hủy được. Đám đao mang này tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Bất quá trong lúc này, nơi đỉnh đầu cự viên do Hàn Lập hóa thành, đột nhiên một vòng xoáy cự đại trống không hiện ra, tiếp theo một cái bóng đen cự đại rớt xuống, mà phía trước đám hắc ảnh này rõ ràng là hai mươi sáu cái cự đại cốt nhận huy động, mang đến từng trận hắc sắc hỏa hải.

Lam văn tôn giả biến thân thành Mẫu Ma rốt cuộc hiện thân ra, hướng Hàn Lập đánh lén.

Cự viên đối với việc này tựa hồ sớm có dự liệu, cũng không lộ ra thần sắc kinh hòang, ngược lại sau khi chợt hít sâu một hơi, hắc khí trên than một trận quay cuồng, một kiện chiến giáp đen tuyền từ thể nội hiện ra, mặt ngoài hắc mang chớt động, vô số hắc sắc phù văn điên cuồng tuôn ra, đem các bộ phận khác hoàn toàn che chở bên trong.

Tiếp theo hai tay chà sát, ở dưới không trung một tấc, vô số cự đại kim hồ bắn ra, hóa thành một cái cự đại lôi võng nghênh tiếp ma hải.

Một tiếng *"Oanh đùng đùng"*, hắc sắc ma diễm và kim sắc điện hồ vừa tiếp xúc, giống như khắc chế lẫn nhau trong chốc lát liền dập tắt hơn phân nữa, nhưng đám cự đại ma nhận đó lại không chút do dự hướng đỉnh đầu cự viên hung hăng bổ xuống.

Trên mặt cự viên đột nhiên cười nhẹ một tiếng, sau lưng kim quang phát ra, một cái kim sắc hư ảnh ba đầu sáu tay di động hiện ra, sáu cánh tay cùng vung lên, phát ra sáu đoàn kim quang rời tay bắn ra.

Sáu đoàn kim quang chợt lóe, liền bỗng hiện hội tụ ở không trung phía trên cự viên, cùng một tiếng vù vù, liền hóa thành một cái kim sắc vòng xoáy kích cỡ to nhỏ khác nhau.

Chính là đại thần thông trong Phạm Thánh Chân Ma Công, Vòng Xoáy Kim Quang.

Và dưới sự che chở chói mắt của kim quang, ở dưới kim quang, còn có một đạo lục ảnh nhàn nhạt từ trên lưng cự viên chợt lóe bắn ra, tiến nhập vào trong phụ cận ma khí không còn thấy bóng dáng.

Lúc này, vòng xoáy kim quang điên cuồng luân chuyển, từng làn sóng kim sắc từ bên trong bung ra.

Hai mươi sáu khẩu cự nhận chợt lóe, liền trảm lên trên đám kim sóng đó.

Làn sóng kim sắc chỉ cuộn lại một cái, liền đem đám cự nhận đó hoàn toàn bao bọc ở bên trong sau đó hư ảnh ba đầu sáu tay sau lưng cự viên quát khẽ một tiếng.

Một cổ hấp lực to lớn nhất thời từ trong vòng xoáy kim sắc hiện ra, đám cự nhân đó dưới tác dụng của cổ lực lượng này, một trận run rẩy kịch liệt, tiếp theo dưới một tiếng tiêm minh kỳ lạ, liền lập tức rời tay bắn ra, bị làn sóng kim sắc hoàn toàn bao vây bay vào.

Hàn Lập biến thành Cự Viên mỉm cười ngây ngốc

Hiển nhiên lại dễ dàng đem đám cự nhân đó thu lấy như vậy, thật là nằm ngoài dự liệu.

Một khắc sau, một tiếng cười run rẩy quái dị từ đầu Mẫu Ma kia phát ra, một cánh tay đột nhiên hướng hai mươi sáu khẩu cốt nhận kia nhẹ nhàng điểm một cái

Mắt thấy đám cự nhận kia sắp bị hút vào trong vòng xoay kim sắc, đột nhiên trong giây lát run lên liền hội tụ lại cùng nhau, đồng thời bộc phát ra hôi quang chói mắt,

Trong phút chốc công phu, một đóa cự đại cốt liên hiện ra, toàn thân đều do những mảnh xương trắng hếu tạo thành, trên mỗi một đóa cánh sen còn có chi chit phù văn hiện ra, tán phát ra hôi mang yêu dị.

Cự đại cốt liên chuyển động xoay tròn một cái, vô số quang nhận như cuồng phong bạo vũ bay ra, liền đem bốn phía làn sóng kim sắc phá nát ra, sau đó hướng thẳng đến vòng xoáy kim sắc mà bắn tới.

Nhưng Vòng Xoáy Kim Quang này là đại thần thông do Phạm Thánh Chân Ma công của Hàn Lập sau khi đại thành, mới ngộ ra, tự nhiên cũng không phải chỉ đơn giản như thế.

Ba đầu kim sắc hư ảnh lẩm bẩm, đồng thời sáu cánh tay liên tiếp chấp pháp quyết, giống như bay vào trong vòng xoáy.

Trong vòng xoáy kim sắc một tiếng oanh minh nổi lên, chỗ trung tâm xông ra làn sóng kim sắc càng kinh người, nhất thời cùng với hôi sắc quang nhận do cốt liên phát ra bất phân thắng bại.

Mẫu Ma vừa thấy công kích của mình không có tác dụng, hai mắt tử mang trướng lên, tựa hồ trở nên nóng nảy, hai mươi sáu canh tay đột nhiên hướng than thể mình một trảo, liền rút ra một khúc xương to, vừa đón gió, lại hóa thành hai mươi sáu khẩu song cốt nhận, tiếp theo thân hình vừa động, lại tiếp túc hướng cự viên bổ xuống.

Mắt thấy cảnh này, Hàn Lập biến thành cự viên đột nhiên hai tay đấm vào lồng ngực, miệng há ra, liền phun ra một đạo kim sắc quang trụ, đồng thời song quyền lần nữa điên cuồng đấp tới, tiếp theo thân hình trực tiếp nghênh tiếp Mẫu Ma, ỷ vào lực phòng ngự kinh người của ma giáp trên người, trực tiếp cùng cổ ma tranh đấu.

Đúng lúc này, mười ba con tử văn giáp trùng bay lên vù vù, cùng lao thẳng đến cự đại hài cốt.

Nhưng Mẫu Ma gầm nhẹ một tiếng, đám khô lâu dữ tợn nơi lồng ngực hiện ra, từ cơ thể Mẫu Ma liên tục bay ra, miệng phun bích mang nghênh tiếp mười ba con giáp trùng.

Đám bích mang do khô lâu phun ra, mặc dù không cách nào làm bị thương tử văn giáp trùng, nhưng bên trong ẩn chứa uy năng quỷ dị, khiến đám phệ kim trùng này nhất thời vô pháp trực tiếp đột phá đợt công kích này, tạm thời dây dưa cùng nhau.

Mà trong lúc này, đạo kim sắc hư ảnh nguyên bổn ơ nơi đó, đột nhiên chú ngữ trong miệng thu lại, cũng ngưng lại pháp quyết trong tay, toàn thân kim quang đại phóng, thân thể liền biến thành thật thể kim thân phát ra ánh vàng rực rỡ.

Một cổ hắc khi từ giữa đỉnh đầu kim thân bay ra, hóa thành một Nguyên Anh đen nhanh cao hơn một tấc.

Diện mục Nguyên Anh này cùng Hàn Lập giống nhau như đúc, hai tay đang cầm một khẩu ngân sắc đoản nhận, mắt lộ hàn quang nhìn lên Mẫu Ma trên bầu trời một cái, liền hừ lạnh một tiếng thân thể lóe lên, lại bay vào trong thiên linh cái trên đỉnh đầu kim thân không còn thấy bóng dáng.

Một khắc sau, đỉnh đầu ba kim thân nhất động, sáu nhãn châu đồng thời kim quang chớp động, một cánh tay vừa lộn chuyển, chuôi ngân sắc đoản nhận ban đầu bị hắc sắc Nguyên Anh cầm lấy liền xuất hiện ở trong tay, kích thước tự nhiên cũng lớn hơn gấp mười lần.

Ba đỉnh đầu lay động, tiếng chú ngữ lại lần nữa liên miên phát ra, còn lại năm cánh tay khẽ múa, từng mảng kim sắc phù văn từ lòng bàn tay lắc lư rơi ra.

Khẩu ngân sắc đoản nhận chợt lóe, trên thân ngũ sắc hà quang nỗi lên từng vòng.

Cơ hồ cùng một thời gian, một cổ thiên địa pháp tắc chi lực, phút chốc tràn ngập toàn bộ hư không.

------oOo------

Chương 1897: Tru ma

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ở chỗ này, chịu ảnh hưởng luồng Pháp Tắc chi lực, phụ cận còn lại duy nhất Tiểu Sơn, dĩ nhiên ầm vang một tiếng tấc tấc vỡ vụn, biến thành một nhóm bụi bặm tứ tán mà bay.

Cả tòa Ma trận phảng phất bị cuồng phong đảo qua một loạt sụp đổ tan rã, chịu ảnh hưởng mạnh mẽ của Pháp Tắc chi lực, trải rộng hơn mười dặm bên trong Ma khí đều bắt đầu nhanh chóng pha loãng.

Trong hư không hiện ra đông đảo ngũ sắc quang điểm, thủy triều i hướng tới tử sắc Đoạn Nhận tuôn ra.

Ngũ sắc quang hà nhất thời lưu chuyển, tử sắc Đoạn Nhận một bộ phận không trọn vẹn liền tu bổ hoàn toàn.

Tử nhận vù vù, Pháp Tắc chi lực ba động càng thêm mãnh liệt vài phần.

Những ngũ sắc quang điểm này còn chưa đến cùng tràn vào trong đó, đang run rẩy, bắt đầu nhao nhao biến thành ngũ sắc Phù văn!

Trên mặt Kim Thân chợt lóe cười lạnh sắc, hốt nhiên đem tử nhận có chút rung lên, liền một chút nhắm ngay không trung Mẫu Ma, đồng thời bên ngoài thân ngũ sắc quang hà hướng tới tử nhận tốc độ càng nhanh hơn gấp bội.

Cánh tay nắm tử sắc Đoạn Nhận, bởi vì nhiều như vậy ngũ sắc hào quang thông qua, lại biến thành Lưu Ly sắc.

Nhất thời một luồng hơi thở kinh khủng đủ để khai thiên tích địa, từ trên đoạn nhận phóng lên cao, hơn nữa cùng với Thiên Địa Nguyên Khí biến thành ngũ sắc quang điểm tràn vào, tốc độ kinh người cuồng tăng không ngừng.

Bản thể Hàn Lập biến thành Cự Viên đang cùng Mẫu Ma kích đấu không thôi, nhất cảm ứng được hơi thở kinh khủng này, không khỏi giật mình một cái, Lam Vân tôn giả vốn là bị ma tính Mẫu Ma ảnh hưởng hơn phân nửa, lại lần nữa khôi phục lý trí thân mình.

Cơ hồ không có chút nào suy nghĩ, cốt hài thật lớn cầm trong tay hai mươi sáu khẩu cốt nhận đồng thời ném đi, sau đó nhất điểm.

Tất cả cốt nhận nhất ngưng lại, liền hóa thành một cái hung ác quái nhận hơn mười trượng, đột nhiên nhất trảm.

Mà cốt hài tự thân Ma diễm quay cuồng, chợt xoay người hướng trời cao kích bắn mà chạy, một cái chớp động, liền phóng đến hơn ngoài trăm trượng.

Nhưng vào lúc này, phụ cận chỗ cốt hài ba động vừa nổi lên, một cái lục sắc đại thủ thiểm điện lẳng lặng xuất hiện, xuất kỳ bất ý nắm giữ đầu vai.

Mẫu huy thất kinh, nhưng lập tức trong mắt hung quang chợt lóe, một luồng Ma diễm cuồng phun xuất ra.

Lục sắc đại thủ hùng hùng hổ hổ thiêu đốt lên, tại trong Ma diễm tiêu hồ một mảnh, nhưng năm ngón tay vẫn không có chút ý nào buông tay,.

Quang sắc xanh mơn mởn chợt hiện vài cái, đại thủ lại một chút khôi phục như lúc ban đầu, hơn nữa lực lượng năm ngón tay ngược lại càng lớn vài phần.

Mẫu Ma lúc này mới thật có chút kinh hoảng, mấy cái cánh tay đồng thời huy lên, liền hóa thành hơn mười khẩu cốt nhận hướng lục sắc đại thủ nhất trảm.

"Răng rắc" âm thanh liên tiếp vang lên, tất cả cốt nhận dĩ nhiên dừng lại trước đại thủ, không thể xâm nhập vào. Toàn bộ lục sắc đại thủ dĩ nhiên cứng rắn hơn xa Bảo vật phổ thông.

Mẫu Ma vừa sợ vừa giận, trong miệng một tiếng rống to, đột nhiên thân hình như đúc hồ, tạo thành khung xương trong nháy mắt phân liệt tản ra, hóa thành vô số khối cốt phiến.

Thanh sắc đại thủ còn gắt gao nắm trong năm ngón tay bảy tám phiến cốt phiến, mặt khác cốt phiến mưa bay đầy trời tại ngoài mấy trượng lại lần nữa gặp mặt lại lần nữa khôi phục cốt hài thân thể.

Thiếu hụt vài khối cốt phiến, phảng phất đối với thân thể Mẫu Ma cũng không có chút nào bộ dáng ảnh hưởng.

Nhưng chỉ trì hoãn chốc lát, đệ nhị Nguyên Anh Hàn Lập thao túng Phạm Thánh Kim Thân, cũng đã thi pháp xong, mặt ngoài tử nhận trong tay kim sắc Phù văn vừa hiện, sau đó liền đột nhiên đem vật trong tay rung lên, hướng chỗ Mẫu Ma nhất trảm mà xuất.

Một luồng Pháp Tắc chi lực mãnh liệt trong nháy mắt từ trên tử nhận kích bắn mà xuất, hóa thành một đạo hắc sắc cự lãng cuồn cuộn đi, một bóng chớp động, liền quỷ dị đến trước người Mẫu Ma, đón đầu nhất tráo hạ xuống.

Mẫu Ma kinh hãi, bên ngoài thân Ma diễm một chút tăng vọt mấy lần, một quyển nghênh hướng về phía hắc sắc cự lãng, đồng thời cốt cách toàn thân bạo hưởng, mấy trăm khẩu cốt nhận từ trong Ma diễm thân hình hỗn loạn đồng loạt bắn ra.

Quỷ dị một màn xuất hiện!

Vô luận nhìn khí thế hùng hổ như Ma diễm, hay đông đảo thật lớn cốt nhận, trong nháy mắt cùng hắc sắc đại lãng tiếp xúc, đã bị một quyển tro bụi chôn vùi, ngay cả một tia tiếng vang cũng không phát ra.

Bản thân Mẫu Ma kinh hãi, độn quang vừa nổi lên kích bắn mà chạy, nhưng là bốn phía hư không lại bị quang tráo Pháp Tắc chi lực, bên ngoài thân linh quang ảm đạm, căn bản vô phương rời đi chỗ cũ nửa phần.

Hắc sắc đại lãng áp tới, thân hình khổng lồ Mẫu Ma liền bị bao phủ vào trong đó, tịnh trong nháy mắt tan rả, từ thế gian hoàn toàn biến mất vô ảnh vô tung.

Thập Tam khỏa Đầu Khô Lâu đang cùng tử vân Phệ Kim Trùng tranh đấu, kim sắc tuyền qua giằng co cùng cốt liên thật lớn, tại trong nháy mắt Mẫu Ma bị diệt, cũng đồng thời hóa thành một luồng khói đen

Sau một khắc, Pháp Tắc chi lực khổng lồ rung động một cái, từ trong hư không tán loạn biến mất.

Cùng thời hắc sắc cự lãng cũng đồng dạng chợt lóe vô ảnh vô tung, phảng phất như chưa bao giờ xuất hiện tại trong hư không.

Mà Phạm Thánh Kim Thân huy động tử sắc Đoạn Nhận, giờ phút này bên ngoài thân Kim quang ảm đạm rất nhiều, hiển nhiên mới vừa rồi nhất trảm cũng hao tổn không ít.

Lúc này phụ cận hư không bóng xanh chợt lóe, một tên *"Hàn Lập"* da thịt bích lục thong dong hiện lên.

Đúng là cỗ Chi Tiên *"Linh khu"* của Hàn Lập!

Giờ phút này thao túng khối Linh khu này, đương nhiên là Sương nhi do cửu khúc Linh Sâm biến thành.

Mặc dù nha đầu kia tu vi còn thấp, nhưng bởi vì duyên cớ cùng thuộc tính Thiên Địa Linh vật, Chi Tiên Linh khu đối với nó cũng không bất cứ lực bài xích gì, cũng có thể phát huy không ít uy năng Linh khu.

Mà này Linh khu trải qua Hàn Lập mấy trăm năm dùng thần bí Linh dịch quán chú không ngừng càng làm cho thuần thục, rõ ràng đã tiến vào giai đoạn Hợp Thể Sơ Kỳ đại thành.

Tu vi kinh người như thế, mặc dù Sương nhi thao túng Chi Tiên Linh khu chỉ có thể phát huy một bộ phận uy năng, cũng đủ để trở thành một cánh tay đắc lực của Hàn Lập. Lúc này mới có thể ở dưới thần niệm Hàn Lập phân phó, cuốn lấy Mẫu Ma để Kim

Thân dùng Huyền Thiên Tàn Nhận một kích mà diệt.

Nếu không Mẫu Ma này một thân thần thông quỷ dị, thật đúng là không phải Hàn Lập trong khoảng thời gian ngắn có khả năng kích sát.

Kim Thân cùng Linh khu sau khi kích sát Mẫu Ma, không có chần chờ cái gì, thân hình nhất động, liền hóa thành Kim quang cùng Lục ảnh nhập vào trong thân hình Cự Viên không thấy bóng dáng.

Mà Kim Mao Cự Viên bên ngoài thân Kim quang chợt lóe, thân hình nhanh chóng thu nhỏ lại, trong chốc lát liền khôi phục nhân hình, lộ ra tướng mạo Hàn Lập.

Hàn Lập giờ phút này thở ra một hơi, khóe miệng lộ ra mỉm cười.

Nhưng vào lúc này, hốt nhiên một phương hướng khác một tiếng vang lớn kinh thiên động địa truyền đến, đại địa đều hơi bị kịch liệt run lên.

Đồng thời vài luồng hơi thở kinh người từ phương hướng đó đồng nhất phóng lên cao, làm cho người ta một loại cảm giác cực kỳ tà ác âm hàn.

Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, ánh mắt chợt lóe, lập tức quay đầu quét về phía bên kia.

Lúc này bởi vì duyên cớ cả tòa Ma trận sụp đổ, vốn là tràn ngập hắc sắc Ma khí rốt cục tản ra sạch sẽ, bên kia tự nhiên nhìn rõ ràng tất cả.

Chỉ thấy một tầng tinh tráo thật lớn ban đầu vây khốn Ngốc Đầu Ma tộc cùng tứ chích Thiên Quỷ, rõ ràng đã tấc tấc vỡ vụn.

Ngốc Đầu Ma tộc cùng tứ chích Thiên Quỷ, đã hóa thành nhất luồng Âm phong từ giữa bên trong một quyển kích bắn ra, chớp động mấy cái, liền nhao nhao trôi nổi tại giữa không trung lần nữa hiện ra nguyên hình.

Bốn đầu Thiên Quỷ trừ ra sắc mặt mày tàn bạo, cũng không thể nhìn ra cái gì.

Ánh mắt Ngốc Đầu Ma tộc hướng phía sau Hàn Lập quét ngang, phát hiện Ma trận ban đầu tỉ mỉ bố trí dĩ nhiên không còn sót lại chút gì, hơn nữa phía sau hơi thở Lam tôn giả cũng không có một chút nào, sắc mặt trở nên khó coi dị thường. Lần nữa ánh mắt hướng Hàn Lập, tràn đầy thần sắc kinh nghi bất định.

Yêu ma này cùng Lam tôn giả tương giao, tự nhiên đối với tu luyện Tử Mẫu Chân Ma cũng biết một hai, rất rõ ràng Tử Mẫu Chân Ma triển khai toàn bộ uy năng, thần thông đại thậm chí vẫn còn trên hắn từ Thiên Quỷ môn triệu hồi bốn đầu Thiên Quỷ.

Từ khi hắn bị nhốt đến lúc thoát khốn mà ra cũng bất quá chỉ chốc lát công phu, trong lúc này, dưới tình huống Lam tôn giả vận dụng Tử Mẫu Chân Ma cũng bị Hàn Lập gạt bỏ, hắn thật sự có chút khó có thể tin,

Mà vốn là một mực thúc dục ngân sắc mỹ nữ Ngân Quang Tiên Tử, tại trong nháy mắt tinh tráo vỡ tan, cũng cũng rốt cục chống đỡ hết nổi, hé miệng phun ra một đoàn tiên huyết, mặt sắc trở nên tái nhợt như giấy trắng.

Hiển nhiên nàng này vì vây khốn Ngốc Đầu Ma tộc, cũng tốn hao lớn lao vốn liếng, Nguyên Khí tổn thất càng thêm lợi hại.

Ánh mắt Hàn Lập dừng tại trên người Ngốc Đầu Ma tộc phân biệt quét ngang phía sau, khóe miệng co quắp một chút, đương nhiên lộ ra sắc lạnh lùng.

Nhưng còn chưa chờ hắn phải hành động như thế nào thì xa xa Ngốc Đầu Ma tộc lại đột nhiên một tay kết quyết, bên ngoài thân Hắc quang đại phóng, vèo một tiếng, hóa thành ô hồng dài hơn mười trượng phá không mà đi.

Ma đầu này gặp mặt tình thế không ổn, lại lập tức quyết đoán bỏ trốn mất dạng.

Bốn đầu Thiên Quỷ dưới hắc sắc quang hà, đồng dạng bị ô hồng lôi cuốn đến trong độn quang.

Cho tới kiện Thiên Quỷ môn,lúc Ngốc Đầu Ma tộc bỏ chạy, đồng thời liền chợt lóe nhàn nhạt không thấy, phảng phất chỉ là một loại hư ảnh.

Hàn Lập song mục nhíu lại, hừ lạnh một tiếng, tay áo rung lên, một tay kết quyết.

Vù vù âm thanh vừa nổi lên, Thập Tam đầu tử vân Phệ Kim Trùng cánh rung lên, liền hóa thành thập tam đoàn Tử Quang mau chóng đuổi đi.

Đồng thời sau lưng mình âm thanh Lôi Minh vừa nổi lên, một đôi Vũ Sí trong suốt tùy thời hiện lên, tiếp theo một cái quay cuồng phía sau, trên trăm đạo hồ quang cường đại lượn lờ bên trong, lại lần nữa hóa thành tứ cánh ngân sắc Cự bằng.

Tứ cánh đồng thời vỗ một cái, Cự bằng liền tại không trung gầm rú một tiếng hóa thành điện quang biến mất tại chỗ.

Trong nháy mắt, Hàn Lập biến thành Cự bằng cùng ô hồng liền một trước một sau điên cuồng đuổi theo ra ngoài, tại cuối chân trời toàn bộ tịnh không thấy bóng dáng.

Ngân Quang Tiên Tử thấy Cự bằng rõ ràng so sánh ô hồng phải nhanh hơn một phân, thở ra một hơi, thần sắc hơi buông lỏng.

Nàng này trái lại chỉ có tự mình hiểu lấy, biết dĩ tình huống hiện tại chính mình, coi như đuổi theo Ma tộc đào tẩu cũng căn bản vô phương giúp cái gì, dứt khoát liền lưu tại tại chỗ không động.

Nàng từ trong trữ vật thủ trạc lấy ra một cái bình ngọc, một hơi bảy tám khỏa đan dược ăn vào, trên mặt lập tức hiện ra một tia đỏ sẫm không quá bình thường, nhưng tinh thần hơi tốt lên

Theo sau ánh mắt Ngân Quang Tiên Tử xoay chuyển, không khỏi nhìn phía mới vừa rồi chỗ Ma trận, tịnh tại vài toà Tiểu Sơn tàn cốt hóa thành toái thạch quét ngang, ngọc dung không khỏi có một tia dị sắc hiện lên.

Mục quang nhất trận chớp động, lại lộ ra vẻ như có điều suy nghĩ.

Sau nửa canh giờ, tại chân trời tiếng xé gió vang lên, một đạo Thanh Hồng kích bắn mà đến, dưới mấy cái chớp động, liền đến chỗ đỉnh đầu Ngân Quang Tiên Tử.

Độn quang chợt tắt, Hàn Lập mặt không chút thay đổi hiện lên, cánh tay nhất động, bỗng nhiên đem một đồ vật dạng viên hồ từ không trung nhanh như chớp ném đi, vừa lúc vật đó dừng ở tại trước người Ngân Quang Tiên Tử.

Đồ này một luồng huyết tinh khí, rõ ràng là một cái cực đại đầu lâu Thiên Quỷ hung ác dị thường

------oOo------

Chương 1898: Nổi Giận

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trên khuôn mặt, tuy rằng vẫn còn nhìn ra được vẻ mặt tàn bạo hung ngược ban đầu của Thiên Quỷ, nhưng trong đôi mắt trợn tròn rõ ràng vẫn còn lưu lại nét hoảng sợ.

Phảng phất vào lúc đầu tên Thiên Quỷ này bị trảm xuống, đã thấy được một việc khó có thể tin được, mới có bộ dáng chết không nhắm mắt như vậy.

"Hàn huynh, vị ma tộc bỏ chạy kia…" Ngân Quang tiên tử liếc qua đầu của tên Thiên Quỷ, có chút giật mình hỏi.

"Tiên tử yên tâm, tên đó cùng với ba con Thiên Quỷ còn lại cũng đã bị ta chém chết rồi." Khóe miệng Hàn Lập lộ ra một chút tiếu ý, tay áo bào dột nhiên run lên, một đoàn hắc quang từ bên trong bay ra, bên trong vây quanh một cánh cửa màu xanh nhỏ cỡ hơn một tấc.

Rõ ràng chính là Thiên Quỷ Môn do Trọc đầu ma tộc lúc trước thả ra!

Lúc này Thiên Quỷ Môn lung linh mê người, quang mang ảm đảm dị thường, bộ dáng tựa hồ cũng có chút thương tổn.

"Thật tốt quá. Đám ma tộc này đã được diệt, hành tung của chúng ta càng không có khả năng bị sơ hở. Lần này, có thể hoàn toàn đem ba tên Ma tộc tôn giả này tiêu diệt, toàn dựa vào thần thông kinh người của Hàn huynh. Nếu không do nha đầu Linh Lung kia năm xưa từng đề cập qua với ta sự tình của Hàn đạo hữu, thiếp thân thật không dám tin tưởng các hạ từ lúc tu đạo đến giờ, bất quá mới chỉ hơn hai ngàn năm thôi." Ngân Quang tiên tử vừa mừng, vừa kinh nghi nói.

Tại hạ bất quá chỉ là may mắn mà thôi, công pháp tu luyện vừa vặn đối với quá nửa công pháp của ma tộc âm quỷ có tác dụng khắc chế, nếu thật so với các đạo hữu đồng giai khác, thần thông cũng không nhất định có thể mạnh hơn bao nhiêu. Cũng phải nói sự tình ban đầu tiên tử đã đáp ứng ta, ngàn vạn lần đừng quên nhé." *Hàn Lập trong miệng khiêm tốn mấy câu, chợt thâm ý nói.*

"Điều này xin Hàn huynh yên tâm, thiếp thân ban đầu đã đáp ứng đạo hữu, tự nhiên cũng có chút nắm chắc. Ta cùng Lung Linh xuất thân đồng tộc, thay đạo hữu truyền chút tin tức, cũng không phải là một việc quá khó khăn. Chỉ là bây giờ Linh Lung đang theo bên cạnh Ngao Khiếu tiền bối, nhất thời không có cách nào bắt được liên lạc." *Ngân Quang tiên tử cười nhẹ một tiếng nói.*

"Vậy Hàn Mỗ xin đa tạ tiên tử, sau này Ngân Quang đạo hữu nếu có việc cần Hàn mỗ xuất lực, tại hạ sẽ tận hết sức mình." *Hàn Lập cười nhẹ một tiếng trả lời.*

"Đây chỉ là một cái nhấc tay mà thôi, Hàn huynh không cần phải quá khách khí!" *Ngân Quang tiên tử vừa nghe một lời của Hàn Lập, ánh mắt sáng lên, mừng rõ trả lời.*

Thần thông của Hàn Lập to lớn vượt xa tưởng tượng của nàng, so với Hợp Thể hậu kỳ tu sĩ cũng không chênh lệch chút nào, có thể khiến một vị đai thần thông tu sĩ nợ chút nhân tình, đối với con đường tu luyện sau này tự nhiên có giúp ích to lớn.

Hai người sau khi thương lượng thêm mấy câu, lúc này liền chia ra thi pháp đem tất cả dấu vết đánh nhau ở phụ cận xóa đi, sau đó độn quang cùng nhau, tiếp tục nhắm hướng Ỷ Thiên thành bay tới.

Hàn Lập hai tay thu lại hóa thành một đạo thanh hồng nhàn nhạt, không nhanh không chậm phi độn trên không trung, xem ra đã hoàn toàn khôi phục lại bình thường sau trận tranh đấu lúc nãy. Nhưng ở bên trong một ống tay áo, năm ngón tay đang vuốt ve nhè nhẹ một hộp gỗ nhũ bạch sắc.

Nơi sâu thẳm trong mắt hắn, thỉnh thoảng thoáng qua một chút biểu tình đăm chiêu.

Hộp gỗ này chính là hắn lần nữa sử dụng Huyền Thiên tàn nhận, lấy được một trong các chiến lợi phẩm từ trên người Trọc đầu ma tộc

Lúc đầu, hắn cũng không để ý đến vật này. Nhưng sau khi phát hiện vô luận thần niệm hay là linh mục cũng vô pháp thâm nhập vào bên trong, trong lòng tự nhiên rất tò mò.

Nhưng hộp gỗ này rõ ràng đã bị hạ một loại cấm chế vô cùng lợi hại, lấy thần thông cùng thành tựu trận pháp của hắn cũng không thể dễ dàng phá giải, Hàn Lập liền đem vật này thu lại, trước hết vội vã chạy đi.

Bây giờ ngón tay đang vuốt ve mặt ngoài hộp gỗ, có thể rõ ràng cảm nhận thấy trên hộp truyền đến một tia nhiệt ý nhè nhẹ.

Nhưng bất quá sau thời gian cạn một chung trà, nhiệt độ trên hộp gỗ đột nhiên giảm nhanh, trong chớp mắt trở nên băng giá dị thường, có vẻ thần bí dị thường.

Hàn Lập trong lòng có chút ngạc nhiên, đối với đồ vật bị cấm chế bên trong hộp gõ, tự nhiên càng cảm thấy có chút hứng thú.

Bất quá hiện tại vẫn đang trên đường đi, tự nhiên cũng không phải là lúc nghiêm túc nghiên cứu cấm chế trên hộp gỗ, chỉ có thể đợi đến Ý Thiên thành rồi tính.

Hàn Lập trong lòng tự cân nhắc như thế, năm ngón tay đột nhiên bắn ra năm giọt huyết châu, chợt lóe lên rồi biến mất, liền hóa thành mấy cái huyết sắc phù văn phủ lên xung quanh hộp gỗ.

Vì lý do cẩn thận, hắn vận dụng tới cấm chế thuật học được từ một dị tộc khác, ở bên ngoài hộp gỗ bày ra thêm một tầng cấm chế cực kỳ huyền diệu.

Tiếp theo trong tay áo thanh quang chợt lóe, hộp gỗ bạch sắc liền không thấy đâu nữa, bị thu vào trong vòng tay trữ vật, sau đó Hàn Lập toàn tâm điều khiển độn quang bay đi.

Dựa vào tu vi bây giờ của hai người Hàn Lập và Ngân Quang, *trong chốc lát công phu liền bay ra ngoài trăm vạn dặm, sau cùng không còn thấy bóng dáng nào nữa.*

Mà cơ hồ cùng một thời gian, trong một tòa ma thành mới kiến lập ở ngoài xa không biết bao nhiêu vạn dặm, trong đại điện một tòa tam giác cự tháp cao chừng mấy ngàn trượng, đột nhiên vang lên một tiếng rống to, liền sau đó một âm thanh băng hàn thấu xương, giận dữ từ bên trong truyền ra!

"Chuyện gì đã xảy ra! Ba tên Ma tôn vận chuyển một món đồ, lại vẫn có thể xảy ra việc ngoài ý muốn. Ba tên phế vật, bọn hắn chẳng lẽ thật sự muốn bị ném vào trong Hồ Hóa Ma!"

Người nói chuyện, là một thiếu niên thanh tú thân mặc huyết bào đang ngồi ỡ vị trí chủ vị giữa đại điện, trên mặt tràn ngập biểu tình cực kỳ tức giận, rõ ràng chính là hóa thân của thánh tổ đầu tiên hàn lâm Linh giới, Huyết Quang thánh tổ.

Hóa thân này tuy rằng chỉ có tu vi Hợp thể hậu kì đại thành, nhưng sau khi giận dữ, sau lưng chợt hiện ra một cái cự đại ma ảnh cao hơn mười trượng.

Ma ảnh này toàn thân đỏ như máu, trên đầu mọc ra mười mấy cái quái sừng lớn nhỏ, đồng thời trên người có vài sợi xúc tu to lớn lúc ẩn lúc hiện, múa may không ngừng, giống như một đầu bạch tuột khổng lồ.

Mà từ trên thân Ma ảnh này, tán phát ra khí tức kinh khủng phảng phất như thực thể. Đem bốn vách đại điện đè ép tới vang tiếng ken két loạn xạ, sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào.

Một đám hắc giáp vệ sĩ đứng bên trong đại điện, đứng trước cỗ khí tức này sắc mặt liền đại biến nửa quỳ trên mặt đất, cúi đầu không dám nhìn về phía Huyết Quang thánh tổ chút nào.

Chỉ có hai tên cao giai Ma tộc đứng cách Huyết Quang thánh tổ không xa, vẫn đứng yên thẳng tắp, nhưng thấy bộ dáng vị thánh tổ này, cũng không cầm được mà nhìn nhau một cái.

"Huyết Quang đại nhân, không biết đã xảy ra chuyện gì, khiến người tức giận như vậy?" *Trong đó một tên nam tử thân mặc áo bào ngân ti rộng thùng thình, kinh ngạc hỏi.*

"Ta cho ba tên thủ hạ mang theo một món đồ vạn phần trọng yếu ra ngoài làm việc, kết quả một luồng thần niệm bản thánh tổ lưu lại trên vật đó, lại bị người khác dùng bí thuật ngăn cách. Xem ra ba tên gia hỏa kia khẳng định đã xảy ra chuyện, nếu không tuyệt không thể xảy ra loại chuyện tình này." *Nét giận dữ trên mặt Huyết Quang thánh tổ rất nhanh biến mất, nhưng vẫn âm trầm dị thường nói.*

"Lại có chuyện này! Theo lý thuyết thật không có khả năng, ba tên Ma tôn cùng đồng hành, cho dù gặp phải nhân tộc Hợp thể hậu kì đại thành tu sĩ, cũng có thể tự vệ. Về phần nhân tộc Đại Thừa tu sĩ, lần xâm nhập thánh giới ngàn năm trước, sau khi bị mấy vị thánh tổ đại nhân liên thủ đánh cho bị thương, đáng lý không thể ra mặt vào lúc này." *Một tên cao giai Ma tộc khác, trung niên mỹ phụ thân mặc áo phấn, hai mắt như nước, cũng có chút kinh nghi nói.*

Cả ba người đồng thời ngã xuống, đích thực có chút bất khả tư nghị, Nhưng nếu là bị người khác biết trước được tin tức, sau đó cướp đi bảo vật, cũng không phải là không có khả năng. Bản thánh tổ vừa rồi dùng bí thuật thử liên lạc với bọn họ, cũng không có bất kỳ hồi âm nào. Người đâu, đi tra cho ta xem trong Thần Hồn điện có hồn hỏa nào cấp Ma tôn bị tắt hay không." Huyết Quang thánh tổ sắc mắt âm tình bất định gật gật đầu, bỗng nhiên lại lớn tiếng phân phó.

"Vâng, thánh tổ đại nhân" Phụ cận một tên hắc giáp vệ sĩ, lập tức tức cung kính đáp ứng một tiếng, sau đó không chút tiếng động lui ra ngoài điện.

Huyết Quang thánh tổ thấy thế, thân hình liền dựa vào lưng ghế phía sau, hai mắt híp lại không nói thêm lời nào nữa.

Bên cạnh một đôi nam nữ Ma tộc, tự nhiên biết tâm tình vị Thánh tổ ma tộc này không tốt, cũng không dám vào lúc này tùy ý mở miệng nói tiếng nào.

Cả gian đại điện nhất thời trở nên không một tiếng động!

Tình hình yên tĩnh quỷ dị ước chừng sau thời gian cạn một chung trà, thân hình hắc giáp vệ sĩ chợt lóe rồi lần nữa xuất hiện ở cửa vào đại điện, vội vã đi vào.

Hồi báo Thánh tổ, trong Thần Hồn điện có hồn hỏa của ba vị tôn giả đại nhân trước sau đều bị tắt đi!" *Tên ma tộc vệ sĩ này nửa quỷ trên mặt đất, có chút kinh hoảng trả lời.*

"Ba người?" *Huyết Quang thánh tổ ánh mắt đang híp lại chợt trợn tròn, thả ra thích quang kinh người.*

Đồng thời " dát băng" *một âm thanh vang vọng truyền đến, một cánh tay đang bắt chặt cái ghế trong phút chốc cái ghế liền tan thành tro bụi.*

"Đúng vậy, Thánh tổ đại nhân. Căn cứ theo đại nhân phụ trách Hồn điện đích thân kiếm chứng, Hồn hỏa bị tắt chính là của đám Lam tôn giả ba người rời đi vài ngày trước đó.

Huyết Quang thánh tổ nghe được lời này, sắc mặt liền trở nên xanh mét.

Bên cạnh ngân ti nam tử cùng trung niên mỹ phụ mắt thấy cảnh này, không cầm được nhìn nhau một cái, trong lòng đồng dạng cảm thấy hoảng sợ.

Bất quá hai người tự nhiên cũng nhìn ra, vị Huyết Quang thánh tổ đại nhân này, nói là vì ba tên Ma tôn ngã xuống mà kinh sợ cũng chưa đúng, chi bằng nói là vì bọn họ làm mất đi món đồ kia mới giận dữ dị thường.

Điều này làm cho hai tên cao giai Ma tộc đối với vật kia, đoán già đoán non cả lên.

"Hai ngươi lập tức mang theo một đội Huyết Quang Tinh Vệ xuất phát, lập tức tìm tới vị trí ba người họ ngã xuống, cho dù chính là Đại Thừa tu sĩ ra tay, cũng không có khả năng một chút dấu vết tranh đấu cũng không lưu lại được. Hai người đem nơi đó mỗi một

tấc đất cũng phải cẩn thận tìm tòi một phen, nhất định phải tra rõ ràng là người phương nào của nhân tộc ra tay, cùng với tung tích của đám nhân tộc tu sĩ này. Hai người các người chỉ cần chuyên tâm phụ trách việc này, nếu có tin tức lập tức truyền tin cho ta biết!" Huyết Quang thánh tổ sau khi đắn đo một chút, liền hạ quyết tâm phân phó một tiếng.

"Vâng, Huyết Quang đại nhân!" Đôi cao giai nam nữ ma tộc này, liền cúi người hành lễ rồi lĩnh mệnh nói.

Nửa canh giờ sau, một đám huyết vân từ trong cự tháp cuồn cuộn bay ra, bên trong mơ hồ có thể thấy được một đám ma tộc dữ tợn thân mặc một bộ huyết giáp trong suốt, chừng hơn trăm người, trong chốc lát liền bay ra khỏi ma thành không thấy bóng dáng.

Hơn một tháng sau, ở phụ cận một tòa cự đại thành thị xây sát vào mặt hồ của nhân tộc. hai đạo độn quang được che giấu rất kỹ từ phía chân trời bay đến, sau mấy cái chớp động, bỗng nhiên hạ xuống một đỉnh núi vô danh gần đó.

Hai đạo nhân ảnh này, một người áo bạc phiêu động, một người một thân thanh bào, chính là Hàn Lập cùng Ngân Quang tiên tử không ngại ức vạn dặm đường, rốt cuộc cũng bay tới phụ cận Ỷ Thiên thành.

Nhưng giờ phút này ánh mắt hai người nhìn về phái Ỷ Thiên thành, nhất thời hơi thở ngưng trọng, vẻ mặt trở nên nghiêm nghị.

Chỉ thấy trên hư không phía xa một bên tường của Ỷ Thiên thành, đang lơ lửng hơn vạn con hắc sắc cự chu (thuyền lớn màu đen), và ỡ giữa đám chiến chu này, có hằng hà sa số kỵ sĩ dữ tợn đều cưỡi các loai ma thú lớn nhỏ.

Đám ma thú này dưới chân bao quanh hắc vân, thân khoác thú giáp, rõ ràng khác rất xa đám ma thú bình thường.!

------oOo------

Chương 1899: Vạn Trượng Ma Kỵ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đây là Vạn Trượng Ma Kỵ, tin đồn quả nhiên không giả! Ma tộc tấn công Thiên Uyên thành của chúng ta tuy rằng chỉ là một ít đệ giai ma thú, nhưng phái ra càn quét các cứ điểm phụ cận đích xác là lực lượng tinh nhuệ thật sự. Đám ma tộc kỵ sĩ này đại đa số cũng chỉ là Kim Đan, Nguyên Anh tu vi" *nhưng cùng với ma thú bên dưới sau khi trải qua một loại bí thuật cộng sinh, có thể phát huy uy năng bạo tăng gấp mấy lần. nhân tộc tồn tại đồng giai chúng ta một khi gặp phải, tuyệt đối không địch lại. Hóa Thần Luyện Hư tồn tại một khi bị đại lượng Ma Kỵ này vây công, cũng chỉ có thể chạy trối chết. Hơn nữa nghe nói đám Ma tộc tinh nhuệ này còn tinh thông pháp trận liên thủ chi thuật, một khi bày ra ma tộc đại trận hơn vạn ma kỵ, cho dù tồn tại như ta gặp phải cũng cảm thấy đau đầu a. Vạn Trượng ma kỵ ở đây có hơn mười vạn, trách không được Ỷ Thiên thành lại cấp bách hướng chúng ta cầu cứu… Ngân Quang tiên tử mâu quang chớp động nói, trong giọng nói tràn ngập ý ngưng trọng.*

"Khó chơi nhất, e rằng không phải đám Vạn Trượng ma kỵ này, mà là đám gia hỏa đó!"*. Khóe miệng Hàn Lập co rút một cái, đột nhiên dùng tay chỉ hướng đám hắc sắc cự chu chỗ ma tộc nói.*

Số lượng đám cự chu này ít hơn so với đám kỵ sĩ của Ma tộc, tuy rằng đồng dạng thân khoác chiến giáp, nhưng mỗi một tên nửa thân dưới là thú, nửa thân trên là người, hơn nữa đồng thời có ba cái đầu bất đồng cùng với sáu cánh tay.

Cái đầu chính giữa của đám ma tộc này cùng với nhân tộc bình thường giống nhau, hoặc nam hoặc nữ, hơn nữa mặt mày thanh tú đẹp đẽ cực kỳ, nhưng hai đầu còn lại, đều dữ tợn dị thường, giống như ác quỉ dưới vực sâu. Sáu cành tay đều cầm các loại binh nhận khác nhau" trên thân lại phát tán ra hung sát chi khí cực kỳ kinh người. Và sau lưng mỗi một tên đều phát tán ra hôi quang hư ảnh.

Nhìn kỹ một chút. Chính là những đầu cự thú pháp tướng đang giương nanh múa vuốt.

Cái lơn cũng hơn trăm trượng, nhỏ cũng hơn mười trượng!

Và đám ma tộc quái dị này, mỗi một tên trên mặt đều không chút biểu tình, ánh mắt lạnh như băng, bộ dáng tựa hồ một chút tình cảm cũng không có.

"Gia Luân chiến ma, là những kẻ điên của Ma tộc. Tuy rằng chỉ có mấy ngàn tên" nhưng Ỷ Thiên thành chỉ sợ thật sự gặp phiền toái lớn." *Ngân Quang tiên tử vừa nhìn thấy rõ ràng, cũng húp một ngụm lượng khí.*

"Nghĩ đến hai đại thái thượng trưởng lão của Ỷ Thiên thành ngã xuống, chỉ sợ cùng với đám Gia Luân chiến ma này cũng có quan hệ….Hàn Lập cũng chậm rãi nói, ánh mắt đồng dạng lộ ra vẻ ngưng trọng.

"Danh khí to lớn của Gia Luân chiến ma, ta tự nhiên sớm đã nghe qua. Nghe nói đám chiến ma này cho dù trong các lực lượng tinh nhuệ của ma tộc cũng là bài danh trong năm thứ hạng đầu. Nếu như hai vị đạo hữu ngã xuống kia thật sự bị đám chiến ma này dây dưa, lại bị ma tộc tôn giả khác đánh lén vây công. Cũng thật khó mà trở về nguyên vẹn. nhưng mà thực lực thật sự của đám chiến ma này như thế nào, tiểu muội cũng thật sự muốn tận mắt nhìn thấy." Ngân Quang tiên tử vẻ kinh nghi chợt tắt, nhìn về phía các Gia Luân chiến ma ở giữa chỗ Ma tộc đại quân kia, lại thì thào nói.

"Hắc hắc, nếu tiên tử muốn kiến thức một phen, cũng không phải là việc khó khăn gì…. "Hàn Lập bỗng nhiên cười rộ lên. Cũng hướng ma tộc đại quân phía xa kia mân mê cằm nói.

Cơ hồ cùng một thời gian, trong chớp mắt đám hắc sắc cự chu dày đặc kia phát ra một trận âm thành vù vù, tiếp theo cơ hồ dưới mỗi một đạo quang mang chớp động cũng đều phun ra vô số đạo hắc sắc quang trụ, hướng tường thành cực lớn của Ỷ Thiên thành ở phía xa điên cuồng công kích tới.

"Ầm ầm… âm thanh nổ ra!

Mặt ngoài tường thành Ỷ Thiên thành có chút tàn phá, các loại pháp trận đồ án đủ mọi màu sắc hiện ra, hóa thành từng tầng quang mạc chói sáng đem đám quang trụ nhìn như uy năng cực lớn kia đều ngăn lại, một đoàn hắc sắc thái dương ở mặt ngoài đám pháp trận này bạo liệt ra, hóa thành vô số ba động kinh người, khiến cả thiên không đều trở nên ảm đảm thất sắc.

Chính vào lúc này, từng tiếng trống trận kinh thiên động địa từ trên chiến chu ầm ầm truyền ra, tiếp theo trăm con siêu cấp ma thú phảng phát như tiểu sơn chu. Từ trong đám cự chu xông ra, khí thế hung hổ hướng thẳng về phía trước bay đi.

Đám ma thú này, mỗi một con đều lớn hơn trăm trượng, ngoại hình phảng phất giống như con hắc sắc tê giác phóng đại hơn trăm lần, trong miệng gầm nhẹ một tiếng, liền nghiêng đầu điên cuồng không ngừng lao tới. khí thế như muốn dựa vào thân hình khổng lồ liền có thể đem tường thành phía trước một kích hủy đi

Mà cũng đồng thời vào lúc này, đông đảo các loại hình đệ giai ma thú cũng đồng dạng từ trong các cụ chu khác điên cuồng tuông ra, theo sát phía sau đám siêu cấp ma thú xông ra như thủy triều.

Trong nhất thời ma khí cuồn cuộn, vạn thú cùng rống lên.

Vô số nhân tộc lực sĩ đồng loạt xuất hiện từng hàng một trên đầu tường Ỷ Thiên thành, một số khí cụ công kích tầm xa như cung nỏ, hỏa cầu, băng chùy, phong nhận đồng loạt xuất ra lập tức công kích về phía đại quân ma thú.

Đám ma thú xông về phía trước sau khi trải vài lần công kích tẩy lễ, cơ hồ sức chống đỡ không nổi từ trên không trung đồng loạt rơi xuống, hoặc hóa thành trận trận huyết vũ chết ngay lập tức, hoặc hóa thành than và băng khối hơi thở yếu ớt.

Nhất thời, đại quân ma thú tổn thất số lượng đê giai ma thú tính *bằng vạn, toàn bộ công kích lúc đầu đều ngừng lại một chút.*

Nhưng đáng chút ý nhất chính là đám siêu cấp ma thú tê giác kia đối với công kích từ đám nhân tộc lực sĩ kìa lại không thèm quan tâm.

Trên thân đám ma thú này hiện ra một tầng quang mạc màu vàng cực kỳ dày, đám công kích kia bắn tới trên quang mạc, ngoại trừ chớp động vài cái, liền vô pháp tiến thêm chút nào.

Trong chớp mắt, hơn trăm con cự đại ma thú liền tới bên tường thành phụ cận, dùng cái độc giác tối đen trên mũi hướng về phía trước kích tới, hàng trăm tiếng tiêm minh sắc nhọn vang lên. Trên độc giác của các con ma thú này một quầng sáng hình tròn u tối đồng thời hiện ra, sau đó lay mạnh đầu, đột nhiên nhoáng lên một cái biến mất tại chỗ. Sau một khắc, không gian bên ngoài tường thành to lớn của Ỷ Thiên thành ba động nổi lên, những quầng sáng màu đen bỗng hóa thành cự đại quang phiến đột nhiên xông tới, phát ra tiếng thanh minh quỷ dị hung hăng chém lên trên pháp trận phòng hộ mặt ngoài tường thành.

"Bùng bùng". *Âm thanh nổ vang.*

Đám quang mạc do pháp trận hóa thành, đứng trước quầng sáng màu đen này, lại yếu nhược phảng phát như giấy hồ, dễ dàng bị trảm khai ra từng mảnh, rồi chợt lóe thu lại vào trong tường thành, rách ra một cái khe hở to dài chừng mười trượng.

Đám nhân tộc lực sĩ trùng hợp đứng ngay vị trí khe hở, liền không chút phản kháng lập tức tan thành tro bụi, bộ dáng một chút tro bụi cũng không còn.

Nhân tộc lực sĩ khác ở phụ cận, thấy thế tự nhiên toàn bộ đều biến sắc, một số lực sĩ kinh hoảng muốn xoay thân hướng phía dưới tường thành thối lui, nhưng vào lúc này, đột nhiên một mảng quang hà xuất hiện phía trên không đám lực sĩ này, quang hà chớp động, từng khỏa tinh cầu màu vàng to cỡ đầu người ở bên trong bay ra, quang mang chợt lóe liền thả ra từng đạo quang tuyến màu vàng.

Nơi quang tuyến màu vàng đi qua, đám nhân tộc lực sĩ định tháo chạy kia, lần lượt bị trảm thành hai đoạn ngã quỵ, bị trảm tại đương trường.

*"*Ai lâm trận bỏ chạy giết, không nghe thượng lệnh giết, không tận lực diệt địch giết!*". ba tiếng nói băng hàn thấu xương vang lên, tựa như trời đông giá rét vang vọng không dứt trên không trung khắp nơi trong tường thành.*

Tiếp theo linh quang chợt lóe, một đám Nguyên Anh tu sĩ thân mặc huyết sắc giáp y, từ quang hà trên không trung hiện ra, bên cạnh mỗi một người đều có năm khỏa tinh cầu màu vàng phiêu động, người nào mặt cũng trầm như nước.

Vừa thấy đám chấp pháp tu sĩ này xuất hiện, đám nhân tộc lực sĩ ban đầu có chút hoảng loạn, dưới sự kinh hoàng liền không còn người nào dám tùy ý vọng động, chỉ có thể liều mạng thay nhau huy động vũ khí trong tay, tiếp tục hướng các lỗ hỏng dưới tường thành công kích xuống.

Nhất thời liền ép tới hộ thể quang mạc của đám siêu cấp ma thú kia đều run rẩy cả lên, cũng bị buộc không thể tiến thêm một bước nào

Đồng thời tiếng chú ngữ huyền diệu, từ trong thành từng trận vang lên, từng tòa đại trận màu lam đậm bỗng nhiễn ở phía sau tường thành lóe sáng, tiếp theo tiếng sấm sét nổi lên" từng đạo lam sắc điện hồ phát ra tiếng oanh minh kinh người từ trong đám đại trận này bắn ra.

Trong lúc sấm sét chớp động, từng đầu siêu cấp ma thú cùng phụ cận đám đệ giai ma thú bị lôi võng bọc lấy, sau đó liền bạo liệt vỡ ra.

Từng đoàn lam sắc cự đại lôi vân hiện ra, bên trong vô số điện hồ gào thét oanh minh!

Thân thể đám đệ giai ma thú này trong chớp mắt liền bị điện hồ xé rách ra. Hộ thể ma quang của siêu cấp ma thú cho dù dày như thực chất, cũng không cách nào chống đỡ, tấc tấc vỡ vụn. điên xà điên cuồng phủ xuống trên thân thể khổng lồ, khiến đám siêu cấp ma thú này gầm nhẹ không thôi, trên thân trở thành một mảng mơ hồ.

Nhưng sinh mệnh lực cường đại của đám ma thú này cũng thật khiến người ta kinh nghi, ngay cả như thế nhưng cũng không có một đầu ma thú nào bị giết chết, ngược lại loại công kích này, tựa như hoàn toàn chọc giận đám cự đai ma thú này.

Độc giác trên mũi bọn chúng liên tục đong đưa, trong miệng lại thả ra nhiều vầng sáng màu đen, điên cuồng trảm lên tường thành.

Trong tiếng nổ lớn đến thiên băng địa liệt, mấy chục cái tường lớn ruột cuộc chống cự không nổi liền sụp đổ hơn nửa. thậm chí mơ hồ thấy được phía sau tường thành từng hàng nhân tộc lực sĩ hậu trù đại quân đang đứng chỉnh tề.

Đám nhân tộc lực sĩ này sắc mặt ai cũng trắng bệch, nhưng dưới sự lạnh lung của chấp pháp tu sĩ phía sau, cũng có thể miễn cưỡng duy trì trận hình, nhưng bên phía ma tộc đại quân lại không có nhiều kiên nhẫn như thế.

Một tiếng huýt sáo xông thẳng lên chín tầng trời từ trên một con hắc sắc cự chu truyền đến, bên trong tràn đầy sát ý nặng nề.

Đám ma tộc kỵ sĩ nguyên bản phiêu phù ở cư chu phụ cận, sau khi nghe thấy, hàn quang trong mắt chợt lóe, liền thúc dục ma kỵ bên dưới, không chút tiếng động tụ lại thành một mảng.

Xa xa nhìn lại, không trung phảng phất liền xuất hiện thêm mấy mảnh hắc sắc hải dương, theo thời gian huyễn hóa thành các loại trận hình phức tạp hướng Ỷ Thiên thành từ từ áp xuống.

Ma tộc kỹ sĩ giờ phút này, vô luận ma thú dưới thân hay là trên thân, cũng bắt đầu thả ra đại lượng ma khí tối đen.

Trong phút chốc, không trung *"hắc quang tề nhật"* ma khí thành hải!

Trong một số cự chụ đột nhiên phun ra từng đạo quang trụ tử sắc, lóe liền liền tiềm nhập vào trong thân thể đám siêu cấp ma thú phía trước.

Đám ma thú này thân mang thương thế không nhẹ. Đột nhiên sau vài cái hô hấp liền khôi phục như lúc ban đầu. Sau đó dưới sự thúc dục của tiếng huýt gió biến đổi thành, đôi mắt biến thành màu đỏ như máu, một nửa hướng về nhân tộc lực sĩ công kích tới, một nửa hướng về phía lỗ hỏng trên tường thành điên cuồng xông tới.

Đê giai ma thú đại quân nguyên bổn bị chặn ở phía trước, dưới sự yểm trợ của đám cự đại ma thú này, rốt cuộc xông phá được sự phong tỏa của viễn trình công kích của nhân tộc, cùng nhau nhích gần tới Ỷ Thiên thành

Nhất thời, toàn bộ phòng tuyến của Ỷ Thiên thành liền trở nên lảo đảo muốn ngã.

Chính vào lúc này, phía lỗ hỏng nơi bức tường lớn của nhân tộc đột nhiên linh quang liên tiếp chớp động, hiện ra từng tổ nhân tộc tu sĩ tay cầm các loại pháp trận pháp bàn đủ màu sắc, xông xuống liều mạng huy động vật trong tay.

Âm thanh oanh đùng đùng nổ vang

Từng viên đá đủ mọi màu sắc to lớn hơn một trượng từ trên cao điên cuồng quăng xuống như mưa, trong phốc chốc liền đem lỗ hỏng ban đầu chặn lại nghiêm nghiêm mật mật.

------oOo------

Chương 1900: Giằng Co

Nguồn: EbookTruyen.Net

Những viên gạch khổng lồ này không những cường đại vô cùng, mà mỗi một khối cũng sáng bóng diễm lệ, bóng loáng như ngọc, hiển nhiên cũng là vật đã trải qua phương pháp luyện chế đặc thù.

Bọn họ chẳng những đem lỗ hổng trong nháy mắt chắn, lấp, bịt, trên không trung tu sĩ dùng đặc thù pháp quyết thúc giục, mỗi một khối đang lúc tia sáng chợt lóe, liền lớn nhỏ như ý lắp đầy thiên y vô phùng, phảng phất nguyên vốn là trời sanh nhất thể một loại.

Không riêng như thế!

Đồng thời ở thành tường lỗ hổng biến mất, Ỷ Thiên thành một chút mấy trăm trượng cao khổng lồ nhà lầu. Đột nhiên một chút mơ hồ, mặt ngoài đang hiện lên chi chít đông đảo phù văn.

Phù văn một trận lưu chuyển, sau đó trong nháy mắt tạo thành trước mắt mọi người lớn nhỏ không dứt huyền diệu pháp trận đồ án, những kiến trúc này một trận nổ vang, tự nhiên thần kỳ huyễn hóa thành từng con siêu cấp khổng lồ Thạch khôi lỗi đất

Mỗi một con cũng đều diện mục mơ hồ, chỉ có một con là khổng lồ một mắt, nhưng hết thảy đều đầy đủ chân tay.

Những người khổng lồ ở chỗ rốn trần trụi một gian phòng nhỏ, mơ hồ có thể nhìn thấy được mấy tên nhân tộc tu sĩ đang chân giẫm Thất Tinh, tay thổi phồng cổ quái pháp khí đang thúc dục cái gì, khuôn mặt lộ rõ vẻ khẩn trương.

Những người khổng lồ này bỗng nhiên há miệng phát ra tiếng gầm rú âm thanh vang vọng bầu trời, liền sau đó thân hình chuyển động bay lên, mấy sải bước, đã đến thành tường trên không, cũng không chút do dự hai tay đột nhiên một chà xát.

Một trận Hàn Phong cuồng quyển dựng lên, vô số lam sắc quang điểm ở trong gió rét trống rỗng sinh ra, cũng hướng trong lòng bàn tay cuồng tụ mà đi.

Trong chớp mắt, một cây can trăm trượng thật lớn trong suốt băng mâu, Như kình thiên cự trụ, huyền phù hiện ra, cũng bị khổng lồ Khôi Lỗi hai tay một trảo, xuống phía dưới phương hướng hung hăng một quăng ra.

Có tiếng nổ đùng nổi lên!

Băng mâu chợt lóe dưới, liền biến thành từng đạo xanh thẫm ánh sáng từ trong cánh tay người to lớn rối rít biến mất.

Nhưng sau một khắc mắt thấy siêu cấp ma thú sẽ phải vọt tới bức tường to lớn của Ỷ Thiên thành, thì không gian lại ba động kịch liệt, hơn ngàn đạo chói mắt lam quang một chút từ trong hư không quỷ dị kích bắn mà ra, chợt lóe phía dưới, liền biến thành trăm trượng băng mâu rối rít xuyên thủng trên thân thể to lớn như núi của siêu cấp ma thú mà qua, sau đó từng trận bạo liệt nổ vang

Băng mâu ẩn chứa kỳ hàn lực cũng không biết là loại đại thần thông nào biến thành bạo liệt sau lập tức hóa thành từng đoàn từng đoàn vài mẫu to lớn lam vụ, một tóe xuống dưới, ma thú vốn đã bị thương nặng lập tức đóng băng vào trong đó, hóa thành từng ngọn trong suốt trắng noãn màu lam băng sơn.

Bọn họ hộ thể linh quang, căn bản không cách nào ngăn cản được chút nào!

Có tiếng sét đánh nổ lớn.

Trên trăm đạo giống như xích sắc lôi điện không có chút dấu hiệu nào, trống giống phá vỡ trên trời cao dày đặc ma khí hung hăng đánh xuống ngọn băng chứa siêu cấp ma thú.

Thanh thúy giòn rách có tiếng vang lên liên tiếp không dứt, băng sơn gặp lôi điện thô to uy năng kinh người như thế phóng xuống cũng từng khúc vỡ vụn.

Tất cả siêu cấp ma thú tự nhiên là trong nháy mắt bị đánh chết ở tại chỗ, ngay cả tinh hồn cũng đều không thể chạy thoát

Trong Ỷ Thiên thành những người thao túng biến hóa của Thạch khôi lỗi đang lúc ở trong mật thất, một người vận phục trang phục nhân tộc tu vi Hóa Thần tu sĩ, thần sắc buông lỏng lại cầm vật trong tay buông lỏng mở ra.

Kia hẳn là lần lượt từng cái một hồng lóng lánh phù triện mặt ngoài minh ấn vô số Kim Ngân sắc phù văn, thoạt nhìn thần bí dị thường,.

Nhưng những thứ này phù triện vừa mới thoát khỏi ngón tay nhân tộc tu sĩ đồng thời, trở nên ảm đạm không ánh sáng hóa thành một cổ khói xanh tiêu tán tan mất.

Thế nhưng trong nháy mắt lúc uy năng hoàn toàn biến mất!

Cơ hồ cùng một thời gian, trên tường thành nhân tộc lực sĩ đã bị tiêu hao hết các võ bộ uy năng trong tay, bắt đầu hướng phía dưới thành thối lui thật nhanh.

Thay vào đó, nhiều đội người mặc bốn màu chiến bào nhân tộc tu sĩ, bắt đầu chi chít xuất hiện ở trên đầu thành, cũng tế lên từng kiện linh quang chớp động các thức pháp khí hóa thành thành từng mảnh năm màu vòng ánh sáng bảo vệ, hướng tới phụ cận một số ma thú cấp thấp đại quân đã vọt qua cuồng oanh mà đến.

Vòng ánh sáng đi qua đến đâu, ma thú cấp thấp giống như là bụi bay tiêu tán mai một.

Pháp khí uy năng, đúng là hơn xa võ bộ của nhân tộc lực sĩ. Nhiều như vậy tu sĩ đồng thời xuất thủ, ngay cả trong đó không có bao nhiêu tu sỹ cao cấp tồn tại nhưng thanh thế to lớn cũng đủ để phong vân biến sắc, để cho nhật nguyệt bị run rẩy rồi.

Mà không có siêu cấp ma thú che chở cấp thấp ma thú ngay cả số lượng kinh người, cũng trong nháy mắt liền bị giết hết hơn một nửa bộ dạng

Mắt thấy siêu cấp ma thú cùng cấp thấp ma thú đại quân bị hạ, ở phía sau thúc dục cỡi ngựa vạn tượng ma kỵ coi như không bíêt thay đổi cái gì, cứ như vậy thúc dục ma vân nhưng một chút tốc độ tăng lên gấp bội, phát ra trận trận tiếng huýt gió cuồn cuộn mà đến rồi.

Mà trên tường thành nhân tộc tu sĩ, tại mấy tu sĩ cao cấp cầm đầu từng tiếng hạ lệnh, không chút do dự đem pháp khí uy năng nghiêng phương hướng biến đổi.

Phía dưới các loại pháp khí linh quang lóe lên lập tức cùng nhau hướng nơi xa ma vân nổ vang mà đi.

"Phốc " " phốc" mấy tiếng muộn hưởng!

Ma vân một trận kịch liệt quay cuồng, mọi thứ lớn nhỏ màu đen phù văn tuôn ra, cũng như vậy ở trên không trung quay tít một vòng, tự nhiên tạo thành một màu đen phù trận khổng lồ.

Pháp khí như mưa rơi xuống phía trên, phù trận truyền ra từng tiếng oanh minh, nhưng chỉ là hơi thoáng một cái, trong lúc nhất thời ngạnh lên đón đỡ.

Nhưng ngay lúc này, Ma tộc kỵ sĩ trong ma vân, lại đột nhiên giơ tay, đan tay, trong tay hắc khí lăn một vòng, lại ngưng tụ ra từng thanh đao dài vài thước màu đen nhánh, cũng hướng trời cao cuồng phách đi.

Vô số đạo dài mười trượng màu đen khí nhọn hình lưỡi đao, hóa thành từng đạo màu đen ô quang, từ trong ma vân cuồng quyển mà ra.

Một tiếng bạo liệt khổng lồ vang vọng cả bầu trời.

Phóng ra mười vạn pháp khí của nhân tộc, cùng lưỡi dao màu đen hình khí nhọn ở lúc vừa tiếp xúc trong nháy mắt, đã bị chém thành hai khúc rơi xuống bạo liệt, cũng hóa thành đầy trời các màu Quang Đoàn, đem trọn bầu trời cũng đốt sáng lên một loại.

Nhưng không chỉ có như thế, phù trận phía dưới Ma tộc kỵ sĩ một tiếng reo hò, vừa đem vật cầm trong tay màu đen dài lưỡi dao trực tiếp vứt ra ngoài, cũng hóa thành từng đạo hắc mang bắn ra tiến nhập vào không trung cự thiên phù trận.

Những thứ này phù từng trận âm thanh bén nhọn vang lớn, hắc quang chợt hiện sau, thế nhưng ở trung tâm ngưng tụ ra từng kiện màu đen cự nhận, dài chừng mười trượng, cũng một chút thẳng tắp dựng đứng dựng lên, một chút chớp động, liền đột nhiên hướng phía thành tường bổ xuống.

Cự nhận ô quang lưu chuyển, từng đạo ngàn trượng lớn lên màu đen chảy ra từ phía trên run lên kích ác bắn ra, cũng một chớp động, đã đến cuối chỗ bức tường cuối Ỷ thiên thành, không một âm thanh mà chém tới

giống như Khai thiên tích địa một loại cự áp một chút di động hiện ra.

Bị những linh áp đáng sợ này bao lại nhân tộc tu sĩ, một trận đại loạn, không ít tu sĩ lập tức độn quang cùng nhau muốn thoát khỏi chỗ nầy, nhưng cũng là đã muộn!

Màu đen chảy ra một chớp động, mọi người nhân tộc tu sĩ lập tức biến thành gió tanh mưa máu

Mà một ít tường thành càng nổ vang hơn lại bị chém trực tiếp thành hai khúc, rối rít lộ ra hơn trăm trượng rộng cuối một mảng đất lớn trống trải.

Chừng hơn vạn tu sĩ, ở chỗ này bị một kích này lúc đó ngã xuống mà chết.

Trên đầu thành mọi người nhân tộc tu sĩ nhất thời một trận bối rối, vừa có người nghiến răng nghiến lợi tiếp tục tấn công mạnh Ma tộc phù trận, cũng có người cuống quít lấy ra phòng ngự pháp khí hướng trước người phóng đi ra ngoài.

Mà phù trong trận nơi màu đen cự nhận ở một kích kia sau, vù vù một tiếng hóa thành một điểm hắc quang hư không tiêu thất rồi.

Một tiếng lạnh như băng tiếng huýt gió lần nữa từ một mũi Ma tộc cự thuyền ở phía trong ầm ầm truyền ra.

Trong ma vân Ma tộc kỵ sĩ nghe được âm thanh này trên mặt rối rít sát khí hiện ra, trong miệng gầm nhẹ, rồi đột nhiên vỗ ngồi xuống ma kỵ, sau đó hóa thành từng đạo chói mắt hắc mang kích ác bắn ra.

Mấy dặm khoảng cách xa, những thứ này Ma tộc kỵ sĩ cũng chỉ là mấy chớp động xuống liền kéo dài qua mà qua.

Mà rơi ở nó trên người chúng các loại công kích cũng bị trên người chiến giáp hiện lên một tầng hắc sắc quang bọc bắn ra mà mở. Chỉ có số ít ma tộc kỵ sỹ bị quá nhiều pháp khí đồng thời đánh trúng vô pháp nghạnh kháng mới hét thảm một tiếng rơi khỏi tọa kỵ.

Trong nháy mắt, mười vạn tên ma kỵ đã đến thành tường phòng hộ quang mạc lúc trước, hơn nữa hai tay điên cuồng các loại trầm trọng binh khí, phát ra vô số kinh người hắc quang bổ về phía những thứ này phòng hộ.

Những thứ này Ma tộc kỵ sĩ ngồi xuống ma thú, cũng giống như trước cùng thi triển thần thông hoặc một há mồm phun ra một cây hỏa trụ, hoặc sừng thú đỉnh đầu, từng đạo khổng lồ phong nhận kích ác bắn ra.

Nhiều như vậy kinh người công kích, cả tòa Ỷ Thiên thành phòng hộ bất quá mấy hơi thở đang lúc công phu: thời gian, lập tức chao đảo cứ như vậy tuỳ lúc có thể bị phá hỏng bất cứ lúc nào

Những thứ này vạn tượng ma kỵ thế nhưng chỉ bằng vào như vậy chỉ có một lớp đánh sâu vào, sẽ phải sống chết dùng mạnh tấn công trên đâu tường Ỷ Thiên thành, mà những thứ kia cấp thấp nhân tộc tu sĩ pháp khí công kích, bộ dáng không làm được gì những ma tộc này

Thạch khôi lỗi khổng lồ bên phía Nhân tộc, tựa hồ cũng chỉ có lúc trước một kích lực, công kích sau đó trở về hình dạng ban đầu, thì ra chỉ là một loại kiến trúc to lớn

Nhưng trong đó một ngọn cao ngàn trượng trong cự tháp đột nhiên truyền đến từng đợt tiếng kêu, tiếp theo phụ cận không gian ba động cùng nhau, có hơn ngàn nhân tộc tu sĩ đột nhiên chợt lóe hiện lên ở bốn phía trong hư không.

Bọn họ thần sắc mặt ngưng trọng, thân hình một trận loạn sáng ngời, tựu lấy chỗ ngồi này cự tháp làm trung tâm tạo thành một cái cự đại pháp trận cúi đầu thùy mục đích đứng tại nguyên chỗ bất động hạ xuống, cũng đan giơ tay lên nói lẩm bẩm.

Từng đạo linh lực biến thành năm màu pháp quyết hóa thành vô số linh mang rối rít hướng cự trong tháp cuồng rót đi, cự tháp mặt ngoài năm màu vòng ánh sáng bảo vệ một trận chói mắt, tiếp theo ông ông thanh một chút nổi lên.

Cùng lần này cùng hô ứng, Ỷ Thiên thành thành tường bên hông trống trải mặt đất nơi, đột nhiên một trận địa chấn dừng lại, dao động, mặt đất hơi bị vỡ vụn mà mở, mọi người đen nhánh lối đi trống rỗng hiện hình ra, tiếp theo nhiều đội cao chừng hai trượng màu xanh đồng nhân từ đó chen chúc ra.

Những thứ này đồng nhân người mặc trầm trọng dầy giới, hoặc cầm trong tay giáo trường kích, hoặc phía vai cung nỏ cứng rắn, còn có một chút đồng nhân cưỡi thanh đồng Linh Thú, một số khác chút còn khống chế từng chiếc dài mười trượng màu xanh chiến xa, mặt không chút thay đổi lao thẳng tới những tên Ma tộc kỵ sĩ.

ở trong cự thuyền Ma tộc thủ lĩnh gặp tình hình này, tựa hồ có chút ngẩn ra, nhưng ngay sau đó hừ lạnh một tiếng lần nữa lại phát ra một tiếng kêu to.

Hàng trăm. Ma tộc kỵ sĩ, lúc này vừa lộ vẻ dữ tợn cũng lập tức nghênh hướng đến Khôi Lỗi đại quân đón đến.

Một phương hung hãn không sợ chết, binh khí khó làm thương tổn, Một phương lại hung thần ác sát, thực lực kinh người.

Hai bên đại quân chiến đến một chỗ sau, cách nhiên trong lúc nhất thời dây dưa thành một đoàn.

Thừa lúc này có cơ hội thở dốc, từng đạo chói mắt Kinh Hồng cũng xuất hiện ở Ỷ Thiên thành ở trên tường thành to lớn, tia sáng thu vào, biến thành mấy ngàn tu sỹ cao cấp nhân tộc, quát to một tiếng, vô số bảo vật tuôn ra, gia nhập vào trong chiến đoàn …

Mặc dù nhân tộc Thanh Đồng Khôi Lỗi đại quân rõ ràng không địch lại vạn tượng ma kỵ, nhưng là có chút cao cấp tu sĩ gia nhập sau, nhưng lập tức đem thế cục giằng co xuống tới, thậm chí ở trên tường thành đầu cái kia chút ít cấp thấp tu sĩ liều mạng trợ giúp, lại mơ hồ chiếm một tia thượng phong.

Nhưng quỷ dị chính là, nơi xa trong cự thuyền Ma tộc thủ lĩnh, nhưng cũng không phái ra quân đoàn Già Luân Chiến Ma ra nhập công kích.

Vẫn đợi đến khoảng chừng vài canh giờ sau, vạn tượng ma kỵ cùng nhân tộc đại quân cũng đều đã xuất hiện nhất định thương vong, mới đột nhiên ở một trận trầm thấp la thanh truyền ra.

Những thứ kia Ma tộc kỵ sĩ được nghe lần này thanh một khắc không chút do dự rối rít bứt ra thối lui ra khỏi chiến đoàn, cứ như vậy tạo thành trận hình về phía cự thuyền từ từ rút lui.

Lúc này, những thứ kia Già Luân Chiến Ma mới mặt không chút thay đổi phi về phía trước, phi động một khoảng cách, lại dùng ánh mắt lạnh lùng hướng về phía đại quân của Nhân tộc. (.),

------oOo------

Chương 1901: Đại Địch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhân tộc cao giai tu sĩ thấy tình hình như vậy, trong lòng rùng mình xuống, nhưng lại thật sự không dám đuổi theo

Này Thanh Đồng con rối đại quân, lại ở bị một ít thần bí tu sĩ thao túng dưới, đang nghỉ chân ở chỗ cũ cũng không dám rời Ỷ thiên thành quá xa.

Này Ma tộc kỵ sĩ một lui trở lại cự thuyền phụ cận sau, lập tức hóa thành nhiều điểm hắc quang hư hoá tiến nhập vào trong đó.

Chờ tất cả Ma tộc kỵ sĩ đều tiến vào trong thuyền sau, này cản phía sau cuối cùng già luân chiến ma, cũng quay người lại đồng dạng tiến vào trong đó vài toà chiến thuyền phía trong.

Vù vù thanh cùng nhau, phần đông màu đen cự thuyền run lên dưới, lập tức về phía sau thật sự kích bắn bay đi. Trong khoảnh khắc, tất cả cự thuyền liền biến mất ở chân trời cuối chỗ, chút bóng dáng đều không thể gặp được.

Ma tộc đại quân tại như vậy một hồi không lớn không nhỏ đến công thành sau, nhưng lại như vậy thật lui binh.

Xa xa phía trên đỉnh núi nhìn đến này hết thảy mọi việc Hàn Lập cùng Ngân quang tiên tử, không khỏi hai mặt nhìn nhau đứng lên.

"Có chút không thích hợp a! Rõ ràng này già luân chiến ma chỉ cần một đầu nhập đi vào, lập tức liền như vậy một lần nữa tiếp tục chiếm cứ thượng phong, nếu là Ma tộc để cho tôn giả lại ra tay trong lời nói, như vậy phá vỡ này thành cũng không phải thật không có khả năng!"

"Nếu nơi đây xuất hiện nhiều như vậy đội quân Ma tộc tinh nhuệ, nghĩ đến này Ma tộc tôn giả thật sự số lượng cũng tuyệt không có

quá ít vậy. Ỷ thiên thành đã bị ngã xuống hai gã Thái thượng trưởng lão, còn trước mắt là hai gã hợp thể kỳ tồn tại, ở trên đỉnh giai lực lượng cũng tuyệt đối sẽ bị vây áp xuống hạ phong. Hơn phân nửa là Ỷ thiên thành khác có đòn sát thủ gì khác, cũng làm cho Ma tộc này nếm qua một ít khổ sở lúc đầu, bây giờ mới có như thế một phen kiêng kị cuối cùng mới không muốn đem toàn bộ lực lượng một lần áp lên phía trên." Hàn Lập trầm ngâm một chút sau, lại có chút suy nghĩ nói.

"Nói như vậy, thật đích xác rất có thể sự tình như thế. Xem ra chúng ta lần này đi tới trợ giúp, tựa hồ cũng cũng không có trong tưởng tượng đúng như vậy gian nan!" Ngân quang tiên tử nghe vậy, ngọc dung lâm vào buông lỏng.

"Chuyện này cũng khó mà nói. Ỷ thiên thành cho dù thực có cái gì đại sát khí, nhưng hơn phân nửa không đủ để thực đối kháng Ma tộc đại quân như vậy, nếu không cũng sẽ không mạo hiểm hướng đến Thiên Uyên thành cầu cứu rồi. Cụ thể tình hình rốt cuộc như thế nào, còn muốn đi vào trong thành mới có thể biết được." Hàn Lập trong mắt tinh quang chợt lóe nói.

"Cũng chỉ có thể như thế. Hiện tại Ma tộc đại quân đã muốn lui đi, tuy rằng khẳng định lưu có một chút cơ sở ngầm giám thị nơi đây các loại động tĩnh, nhưng có thể nào ngăn được ngươi ta. Chúng ta bỏ qua chuyện đó lập tức liền tiến vào đi. Thiếp thân cùng thiên hoàng tông vị kia lâm loan tiên tử tương giao nhiều năm, cũng không biết nàng hiện tại như thế nào?" Ngân quang tiên tử như có vẻ hiểu ra gật gật đầu.

"Tốt, hiện tại đúng thật là lúc chúng ta phải vào thành. Ngân tiên tử, đi thôi." Hàn Lập nhìn xa xa ỷ thiên thành ở phía trước nhân tộc tu sĩ cùng con rối đại quân cũng bắt đầu đều trở về thành, ánh mắt chợt loé xuống, liền vi nhiên cười cũng đồng ý.

Vì thế hai người độn quang cùng nhau, hóa thành hai đạo cầu vồng, thẳng đến ỷ thiên thành kích bắn mà đi.

Hai người biến thành kinh hồng, một thanh một bạch, mười trượng lớn lên hơn nữa sặc sỡ loá mắt, tự nhiên một chút khiến cho ở phía xa xa nhân tộc cao giai tu sĩ đích chú ý,.

Một ít thần niệm cường đại đúng là bậc luyện hư tu sỹ, thần niệm xa xa đảo qua phía dưới, cũng liền một chút nhận rõ ràng trong độn quang Hàn Lập hai người là thân phận nhân tộc, không khỏi một trận xôn xao lên.

Mắt thấy hơn trăm lý khoảng cách đến như vậy, ở hai người độn tốc kinh người, một chút kéo dài qua gần nửa, chỉ cần lặp lại mấy chớp động dưới, cũng đi ra tới ỷ thiên thành phụ cận thì bỗng nhiên nghe một tiếng băng hàn đến xương, hừ lạnh theo phụ cận hư không truyền đến.

"Tới thật là tốt lắm. Nếu đã đến đây, liền để mạng cho bản tôn lưu lại đây đi.

"

Vừa dứt lời, phụ cận thiên địa nguyên khí một trận kích động xuống, một bàn tay lớn nhỏ cỡ quả núi nhỏ ma trảo bỗng nhiên tách ra hư không, mang theo từng trận tinh phong trực chỉ hướng phía lưỡng đạo cầu vồng một áp xuống.

Ma trảo chừng mấy trăm trượng chi cự, cả vật thể tối đen như mực, đầu ngón tay chỗ phun ra một cỗ màu xanh biếc hỏa trụ.

Cả không trung lúc này một trảo dưới, nhưng lại lâm vào ảm đạm.

Hàn Lập hai người bản thân ở dưới ma trảo lại sinh ra cảm giác quỷ dị giống như không thể tránh được

"Không tốt! Là ma tộc Tôn Giả còn chưa ly khai nơi này!" Ngân quang tiên tử vừa thấy cảnh này, một chút thất thanh nói ra, không chút do dự bắt đầu cả người mạnh mẽ đem hai tay áo hướng không trung run lên.

Nhất thời ngân quang chợt lóe, một đôi ngân câu chợt lóe cứ như thế kích bắn mà ra, nhoáng lên một cái dưới, bỗng nhiên hóa thành một vòng màu trắng trăng rằm cùng một vòng màu đỏ đậm, trong chốc lát cuồng tăng chừng hơn mười trượng to lớn, phát ra sấm gió nổ vang tiếng động nghênh đón hướng không trung cự trảo đánh tới.

Mà Hàn Lập cũng không nói hai lời đem cánh tay vừa nhấc, một con kim lóng lánh đích thật lớn quyền ảnh đầu đồng dạng hướng không trung một kích mà đi.

Một tiếng kinh thiên động địa nổ vang, các màu linh quang bùng nổ chói mắt hào quang, đem cả hư không đều lâm vào nhoáng lên một cái cuối cùng lay động đứng lên, cũng ẩn ẩn có sấm gió tiếng gầm rú trong lúc nhất thời vang vọng liên miên không ngừng!"

Ngay cả Hàn Lập tự phụ thần lực kinh người, thân thể lại không dưới Đại Thừa kỳ tồn tại, cũng bất giác thân hình chấn động cuối cùng thật thối lui ra ngoài.

Mỗi một bước chân như vậy ở trên hư không nhưng lại giống như đạp ở trên đất bằng một loại giống nhau đem phát ra "Đặng đặng "Tiếng động, bảy tám bước sau mới có thể một lần nữa ổn định lại thân hình.

Một bên kia ngân quang tiên tử lại không thể giống như vậy, bị lực phản chấn của pháp bảo tác dụng trên người sau, nhưng lại không tự chủ được cuối cùng bay ngược ra hơn mười trượng xa đi, thân thể mềm mại chợt lóe mới đem cổ lực lượng này đánh tan lại huyền phù ở tại không trung.

Nàng này như thế vẫn là dưới một kích vừa rồi, Hàn Lập ngạnh nghạnh, sinh sinh tiếp được ma trảo bảy tám phần mười uy lực thì mới có thể có tình huống như vậy

Ma trảo này uy năng đáng sợ như thế thì có thể nào mà không cho nàng này sắc mặt khó coi cực kỳ.

Bất quá không trung phía kia chủ nhân con màu đen ma trảo cũng không hơn gì, ở bọn họ hai người liên thủ dưới một kích, chẳng những giơ lên trời ma trảo bị ngạnh sinh sinh đánh vậy mà một kích tán loạn, đồng thời một cái ngã thương xuống, một đạo nhân ảnh theo chỗ cao trong hư không bị buộc hiện thân đi ra.

Hàn Lập trên mặt vẻ tàn khốc chợt lóe định hướng bóng người này cẩn thận nhìn lại khi, bỗng nhiên một cỗ chút dấu hiệu không có đem kỳ hàn một chút theo sau lưng không tiếng động đánh úp lại, chưa thật sự đánh ở này trên người, băng hàn lực liền cơ hồ đem cả thân hình đều bao phủ ở tại này xuống.

Nếu là thay đổi một gã bình thường đích hợp thể trung kỳ tu sĩ, ngay cả sẽ không thực bị này cổ kỳ hàn lực thương tổn, nhưng thân hình ngưng trệ lại tự nhiên không thể tránh khỏi.

Nhưng Hàn Lập thân mình liền có được ngũ sắc hàn diễm, cộng thêm sau lại ở hoang dã thế giới hấp thu mặt khác một loại không không biết tên một loại kỳ hàn, luận ra đối băng hàn lực thật nắm trong tay, chút kỳ hàn này đối với hợp thể tu sĩ bình thường khó có thể chịu nổi nhưng mà hắn thì sao đây.

Cho nên cổ kỳ hàn này trừ bỏ làm cho trên người trường bào ngoài ý muốn nhiễm phải một cỗ mù sương, sương lạnh phía bên ngoài, còn lại mấy cái ảnh hưởng đều không có gì.

Hàn Lập đầu vai chính là nhoáng lên một cái, đột nhiên một cái xanh biếc hư ảnh lập tức theo sau lưng một hướng mà ra, cũng hung hăng một quyền đánh đi ra ngoài.

"Oanh *"Đích một tiếng nổ!*

Lục quang mênh mông nắm tay một chút cùng một ngụm tuyết trắng phi đao đụng vào nhau, lục quang bạch mũi nhọn đan vào xuống, một cỗ bồng bột sinh khí cùng một cỗ mù sương hàn khí bốn phía mà mở.

Hai người lại chia ra sau, kia khẩu tuyết trắng phi đao hào quang run lên sau, lại kích bắn mà quay về, cũng chợt lóe rơi xuống trên tay một bóng người gã này bộ dáng khoảng mười năm, mười sáu tuổi thiếu niên.

Bóng người đúng là một gã mười lăm sáu tuổi bộ dáng gầy yếu thiếu niên, nhưng một thân trường bào tuyết trắng, vẻ mặt lãnh tiếu hàn băng, cũng một loại có thể làm cho cảm giác hít thở khó khăn thế nhưng đang dùng ánh mắt đảo qua mà đến hướng thẳng *về phía Hàn Lập*

Về phần kia màu xanh biếc hư ảnh, linh quang một ngưng tụ xuống, rõ ràng biến ảo thành một gã khuôn mặt cùng Hàn Lập độc nhất vô nhị đích lục bào nhân, trên người tản mát ra thản nhiên tử quang, ngay tại cổ tay, bàn tay bị chém mất cùng với hư không tiêu thất

Vừa rồi vậy mà một kích tuy rằng đánh lui kia khẩu tuyết trắng phi đao, nhưng là nắm tay nhưng cũng bị ngạnh sinh sinh đích một trảm rơi xuống.

Nhưng này lục bào Hàn Lập lại chính là đem đoạn chỗ đoạn cổ tay bị đứt nhẹ nhàng run lên, một đoàn thúy quang bao vây sau, trong khoảnh khắc liền một lần nữa sinh ra mặt khác một bàn tay mới đến,.

Năm ngón tay lược một sống động như thường, dường so sánh với ban đầu hình dạng không có gì khác biệt

Thiếu niên lạnh như băng sau khi thấy cảnh này, nao nao, nhưng tùy theo hừ lạnh một tiếng, trong mắt hung quang chợt loé hiện mà ra.

*Này lục bào Hàn Lập kia, "*Tự nhiên chính là Hàn Lập tu luyện ra phân thân đạt đến hợp thể kỳ cảnh giới cái linh khu. Ở thời điểm nguy cơ, đột nhiên đem thả ra, quả nhiên dễ dàng hóa giải vừa rồi lần quỷ dị đánh lén.

Nhưng giờ phút này thế nhưng Hàn Lập, sắc mặt có chút khó coi, đồng dạng dùng cái ánh mắt không tốt đánh giá tên kia áo bào trắng thiếu niên đối diện.

Đối phương thế nhưng ẩn núp đến cách hắn như thế khoảng cách gần, còn kém một điểm thật sự không thể phát giác. Này từ khi hắn thần niệm đại thành tới nay, thật đúng là chuyện tình cực kỳ hãn hữu.

Điều này làm cho Hàn Lập không khỏi thận trọng đối đãi người này có hợp thể trung kỳ tu vi Ma tộc tôn giả.

Một tiếng nổ, Hàn Lập đuôi lông mày một chọn, ánh mắt quét hướng bên kia đến phía sau ngân quang tiên tử.

Chỉ thấy nàng này trong tay không biết khi nào nhiều ra một mặt màu bạc phiên kỳ, cũng hóa thành một đoàn màu bạc quang hà, nhưng lại cùng tên vừa rồi dùng thật lớn ma trảo đánh lén bọn họ cái tên còn lại lại lấy cứng liều mạng một chiêu.

Nhưng thấy nàng này sắc mặt tái nhợt, bộ dáng trong mắt thần quang có chút tán loạn như thế, rõ ràng tại lúc trước đã bị ăn một cái không nhỏ thật là mệt!

Trong đó cố nhiên có nguyên nhân nàng này lần trước đại chiến nguyên khí còn chưa thể hoàn toàn khôi phục duyên cớ, nhưng càng thuyết minh nàng trước mặt cảm thấy đối thủ, đồng dạng thần thông lợi hại phi thường.

Hàn Lập trong lòng chớp động xuống, ánh mắt không khỏi cũng hướng bên kia chỗ cao nhìn liếc mắt một cái.

Chỉ thấy một gã mặc màu đen ma giáp, sinh ra trên đầu một con huyết sắc bướu thịt là Ma tộc đại hán, hai tay mang một cái cốt chuy đen thùi, dung ánh mắt âm trầm cực kỳ nhìn hắn cùng ngân quang tiên tử hai người.

Hàn Lập khóe mắt hơi hơi nhảy dựng.

Hắc giáp đại hán đúng là một gã tồn tại hợp thể hậu kỳ đỉnh giai đại thành Ma tộc, trên người lại tản mát ra một cỗ nói không nên lời một loại âm trầm khí, giống như đã tu luyện qua loại nào đó cực kỳ lợi hại Ma tộc công pháp.

"Hai vị ở Ma giới coi như là hùng bá một phương tồn tại vậy, thế nhưng lại dùng loại này thủ đoạn đánh lén. Bất quá có phải quá mất thân phận không?" Ngân quang tiên tử kinh sợ dưới, hít sâu một hơi cuối cùng quát nói.

"Hừ, chỉ cần có thể đánh chết địch nhân, dùng cái gì thủ đoạn có gì là khác nhau sao? Tiểu nha đầu, Tên người hầu tộc kia muốn

làm bộ dối trá gì đó à, ở trước mắt hai người bọn ta, lại muốn ra vẻ nhàm chán sao?" Hắc giáp đại hán được nghe lời này, trong tay cầm song trùy phóng ầm một kích, sau đó cuồng cười một tiếng nói.

"Xem ra hai vị bỏ ra thủ đoạn vừa rồi, ở trong các Ma tộc tôn giả chỉ sợ cũng không phải hạng người vô danh đi. Có hay không nói ra danh tính!" Hàn Lập quay nhìn hai gã đối thủ liếc mắt một cái sau, lại hai mắt nhíu lại sau đó bình tĩnh hỏi.

"Các ngươi hai người có thể tiếp được ta vừa rồi một kích ở phía trên, chút tục danh nói cho ngươi thật cũng không có gì là không thể.

Lão phu là thánh tộc cương cốt bộ xưng là Thiết Long, còn vị này là băng linh bộ đích Phi Nha. Xem ra các ngươi hai người chính là viện binh của nhân tộc đến trợ giúp chỗ nơi này ỷ thiên thành, một khi đã như vậy, cũng đem tính danh báo đi lên đi." Tên là thiết long Ma tộc đại hán, trên mặt nanh mâu chợt lóe hỏi.

"Tại hạ họ Hàn, chính là một cái người thuộc hạng vô danh, có nói cho các hạ biết thì các hạ cũng sẽ không biết được. Nhưng hai vị nếu vừa rồi đánh lén chưa còn chưa đạt được, lại cho rằng có cơ hội tiếp tục đối phó Hàn mỗ hai người hay sao?" Hàn Lập nghe xong, cũng không giận lại vì thế cười rộ lên.

Tựa hồ ứng với lời Hàn Lập nói như vậy, cơ hồ đồng trong lúc nhất thời, ở phương hướng ỷ thiên thành bỗng nhiên hai tiếng hoàn toàn bất đồng đang thét dài phát ra, chặn ở đầu tường trên không linh quang chợt lóe, mặt khác hai đạo chói mắt kinh hồng một chút hiện lên mà ra, cũng hướng thẳng đến bên này kích bắn mà đến.

------oOo------

Chương 1902: Hội Hợp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ở phía nơi này bên trong hai đạo Kinh Hồng ẩn ẩn, lộ ra hai cổ kinh người linh áp chỉ có Hợp Thể kỳ tu sĩ mới có được, trực tiếp hướng hai gã Ma tộc tôn giả hùng hổ mà lao xuống, chính là một gã tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ cùng một gã trung kỳ tồn tại.

Ma Tôn đại hán gặp tình hình này, sắc mặt hơi đổi, hướng phía xa xa độn quang nhìn tới, lúc này hướng sang tên thiếu niên có bộ dáng lạnh lùng như băng nói một câu *"Đi"*.

Vừa dứt lời, hắn giương tay lên một chiêu, lập tức từ trong tay bắn ra một chiếc chiến xa màu đen, cao vài trượng, tiếp theo thân hình nhoáng lên một cái, bỗng nhiên liền đứng ở trên đó

Tên mặt lạnh như băng thiếu niên vẻ mặt không biểu lộ cái gì, nhưng thân hình cũng một chút trở nên mơ hồ không rõ, tại nguyên chỗ chợt lóe tiêu thất không thấy bóng dáng.

Sau một khắc, hư ảnh của áo bào trắng thiếu niên liền đã ở ngoài mấy trăm trượng di động hiện ra, vừa cất bước, chỉ thấy nửa áo bồng bềnh, thân ảnh lại tiếp tục quỷ dị không thấy bóng dáng.

Thân thể Ma lần này tự nhiên phảng phất một chút biến thành vô hình, chỉ trong mấy bước như vậy đã đến cuối nơi chân trời.

Về phần tên còn lại Ma tộc đại hán, sau một tiếng cười to, ở dưới chân màu đen chiến xa chợt lóe, bỗng nhiên phát ra một tiếng sét đánh hóa thành một đạo hắc sắc tia chớp kích bắn mà đi, sau mấy cái chớp động, liền biến thành một điểm đen nho nhỏ xa xa, cũng giống nhau một loại với thiếu niên cuối cùng biến mất ở phía chân trời.

Mắt thấy cảnh nầy, Hàn Lập ánh mắt chớp động, nhưng cũng không có ý động thân, đuổi theo.

Một bên Ngân quang tiên tử thấy Ma Tôn đại hán thần thông kinh người, sắc mặt cũng khó coi đứng nguyên tại chỗ không có cử động gì.

Thực lực những tên chỉ huy Ma Tôn thủ lĩnh tinh nhuệ, đã vượt quá dự liệu của nàng này, hơn nữa rất có thể nhóm tinh nhuệ này trong Ma tộc còn có những Ma tộc tôn giả khác.

Nếu thật sự đúng là như thế..., cho dù có nàng với Hàn Lập hai người đến tương trợ Ỷ Thiên thành cùng bốn đại tông môn, cũng rất là khó có thể bảo trụ lại được.

Sắc mặt Hàn Lập cũng rất mau khôi phục như thường, nhìn về hướng 2 đạo cầu vồng vừa đến hai mắt cẩn thận đánh giá, khóe miệng không khỏi nổi lên vẻ mỉm cười.

Độn quang thu vào, ở hướng Ỷ thiên thành bay vụt đến Kinh Hồng, một chút ở hai người cách đó không xa dừng lại mà tán, cũng hiển lộ ra đến hai đạo thân ảnh một nam một nữ.

Nam bốn mươi mấy tuổi, mặt mũi ngay ngắn uy nghiêm, mặc màu vàng nho bào, trên tay nâng một quyển sách dầy màu trắng ngọc, sau lưng thế nhưng lại khác hẳn đeo một cây bút lông bằng kim ngân thô to

Nữ độ khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mặt trái dưa, Dung mạo có mấy phần thoát tục, một thân lục sắc cung trang, trên tay đang xách một lẵng hoa màu tím.

"Lâm tỷ tỷ, ngươi không có làm sao chớ. Tiểu muội lần này phụng mệnh đến trợ giúp quý tông đây." Ngân quang tiên tử vừa nhìn cô gái mặc lục sắc cung trang, đôi mắt đẹp một chút hiện lên vẻ vui mừng, cùng bắt đầu lớn tiếng chào hỏi.

"Dĩ nhiên là ngân quang muội muội đến đây trợ giúp bổn thành, thế này thật là tốt quá. Xem ra quý thành đã nhận được tin tức bổn tông phát ra cầu viện. Nhưng vị kia đạo hữu lại rất xa lạ, thật sự không biết là?" Mặc lục sắc cung trang cô gái một thấy rõ ràng ngân quang tiên tử, trên vẻ mặt giống như trước lộ ra vừa vừa

mừng vừa sợ, nhưng ánh mắt vừa nhìn tới đến trên thân hàn lập, thì lại hơi ngẩn ra.

"Ha hả, vị này là Hàn Lập đạo hữu. Ngày xưa ở núi Cửu Tiên, Thanh mỗ cũng từng cùng Hàn đạo hữu có duyên gặp mặt mấy lần." Một bên nho sinh áo vàng sau khi quét qua Hàn Lập một cái, cũng không chờ ngân quang giới thiệu gì, lại đột nhiên cười một tiếng nói đáp lời.

Người này dường như nhận thức được Hàn Lập.

"Nguyên lai là cửu tinh tông thượng nhân, Hàn mỗ hữu lễ." Hàn Lập nghe đến đây, vốn là đã cảm thấy mặt mũi nho sinh có chút quen thuộc, nghe vậy sau một phen tư lượng, cũng là hồi tưởng lại lai lịch đối phương, lúc này vừa chắp tay cười khẽ đáp lại.

Vị này cửu tinh tông Thanh Long thượng nhân, đúng là lúc hắn tham gia đại hội ở Cửu Tiên cung đã gặp qua một trong hai ba vị Hợp Thể tu sĩ, nhưng lúc đó cũng không có để tâm làm quen cái gì.

"Lần trước gặp nhau, thấy Hàn huynh vẫn chỉ mới là tu vi hợp thể sơ kỳ, hôm nay mấy trăm năm không thấy thế nhưng lại tiến cấp tới trung kỳ tu sĩ, như vậy thật là chuyện đáng mừng a!" Nho sinh thấy đối phương nhớ tới đúng mình, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, nhưng thần niệm sau khi đảo qua tu vi của Hàn Lập, lại không khỏi lộ ra vẻ hoảng sợ.

"Tại hạ bất quá trong mấy năm nay có chút cơ duyên, mới có thể may mắn lên cấp mà thôi. Cũng là không nghĩ tới năm đó từ biệt, hôm nay thế nhưng có thể lần nữa gặp lại Thanh huynh. Về phần vị tiên tử này, nghĩ đến chắc là vị mà ngân quang tiên tử đã đề cập qua là Lâm loan đạo hữu hay sao!" Hàn Lập tự nhiên dùng lời nói hỏi lấy cớ, đem có liên quan đến chuyện tu vi tiến nhanh bỏ quá, ngược lại đề tài vừa chuyển lại nhắc tới cô gái mặc lục cung trang.

"Nguyên lai là Hàn Lập đạo hữu gần đây thanh danh đang nổi lên. Hàn huynh nói không sai, thiếp thân chính là Lâm loan. Lần này muốn đạo hữu cùng Ngân Quang muội muội giúp đỡ thật nhiều

rồi. Nếu là không có cùng giai hai đạo hữu đến giúp, Ỷ Thiên thành sợ rằng thật không cách nào có thể chống đở nổi hai tháng." Tên này Thiên hoàng tông thái thượng trưởng lão vừa mở miệng, thanh âm lại không ngờ uyển chuyển dễ nghe êm tai, hơn nữa trong giọng nói cũng lộ ra cho thấy ý cảm kích to lớn.

"Lâm tỷ tỷ, chỉ giáo cho? Lúc trước ta cùng Hàn huynh ở phía xa thấy được mới vừa rồi một màn Ma tộc công thành. Mặc dù những thứ kia vạn tượng ma kỵ bộ dạng vô cùng khó giải quyết, nhưng quý thành cũng không làm cho đối phương chiếm được tiện nghi cái gì."

Ngân quang tiên tử nghe được nói thế, ánh mắt lẫm liệt, có chút ngưng trọng hỏi:

"Hai vị có điều không biết, mới vừa mới xuất hiện bất quá là non nửa Ma tộc đại quân một bộ phận mà thôi. Đại quân chân chính, còn trú đóng ở cách nơi này vạn dặm xa, đồn trú trong trung kiếm sơn mạch. Hơn nữa những thứ này Ma tộc tinh nhuệ sở dĩ không dám toàn lực ứng phó tấn công bổn thành, bất quá là đang đợi thời gian đến mà thôi." Lâm loan cười khổ một tiếng trả lời.

"Chờ đến đoạn khác thời gian?" Ngân quang tiên tử có chút kinh nghi.

"Lâm tiên tử nói như vậy không sai. Bất quá nơi đây cũng không phải chỗ chúng ta nói chuyện thích hợp, tốt hơn theo ta hai người trở về thành lại lần nữa nói chuyện sao. Ma tộc xảo trá dị thường! Mới vừa rồi kia hai gã ma đầu nói không chừng có nữa đi theo hai gã Ma Tôn khác, lần nữa trở lại nơi đây." Thanh Long thượgn nhân nhưng nhắc nhở nói.

"Bốn gã Ma Tôn! Cũng tốt, chúng ta vào trước thành thôi." Ngân quang tiên tử nghe vậy, trong lòng cả kinh, không chút lựa chọn đồng ý xuống tới.

Hàn Lập tự nhiên cũng không có ý kiến gì.

Cho nên bốn người lúc này độn quang cùng nhau, hướng Ỷ Thiên thành phá không bay đi.

Trong nháy mắt, bốn người đã đến Ỷ Thiên thành cự tường nơi, một số nhân tộc tu sĩ cùng đại lượng Thanh Đồng Khôi Lỗi vẫn còn chưa kịp rút về,

Điều này làm cho Hàn Lập không khỏi nhìn nhiều mấy lần.

Chỉ thấy những thứ này cao cấp tu sĩ tu vi không nói, nhưng là người người hơi lộ vẻ mỏi mệt, thậm chí có những người này sắc mặt tái nhợt dị thường, xem ra một bộ Nguyên Khí đã tổn hại không ít bộ dạng.

Về phần những thứ kia Thanh Đồng Khôi Lỗi, cũng phần lớn bên ngoài thân hiện ra gồ ghề vết rách, thậm chí một chút còn mất đi chân tay, không còn hoàn chỉnh

Hàn Lập nét mặt nhìn như không chút biểu tình, nhưng âm thầm nhưng nhíu mày.

Xem ra Ỷ Thiên thành tình thế mấy ngày này tựa hồ thật không tốt lắm quá.

Ngân quang tiên tử mắt thấy đây hết thảy, thần sắc cũng không thấy âm trầm xuống.

Lâm loan hai người thấy vậy, cũng chỉ có thể cười khổ không nói.

Bất quá lúc này, có khác một nhóm phía sau mang năm màu áo choàng tu sĩ, cũng đã khống chế pháp khí thật nhanh bay lên đầu tường, cũng bắt đầu làm phép tu bổ chỗ thành tường hư hại, đều xem trọng mới ở trên tường thành minh ấn lại mọi người phức tạp huyền diệu pháp trận đồ án.

Cũng có nhiều đội lực sĩ khác một lần nữa đi lên đầu tường, cũng thay xuống những người này nhân tộc tu sĩ. Những thứ này lực sĩ người người võ trang đầy đủ, bộ dạng tinh thần vẫn có vẻ hết sức bình thường.

Nhìn thấy cảnh nầy, Hàn Lập trong lòng ngược lại hơi buông lỏng.

Cho nên cứ như vậy, hắn và ngân quang tiên tử dưới sự hướng dẫn của nho sinh hai người, bay tới đầu tường cùng mấy đạo ở trong thành bố trí sâm nghiêm phòng tuyến sau, rốt cục đi vào một chỗ tọa lạc tại Ỷ Thiên thành một góc trong điện đường.

Ở chỗ này, còn có mấy danh Luyện Hư kỳ tu sĩ đang thần sắc khác nhau chờ chực, nhưng vừa thấy Hàn Lập bốn người, lập tức rối rít tiến lên gặp qua thi lễ, biểu hiện rất là nhiệt tình.

"Mấy người bọn hắn là chịu trách nhiệm cụ thể sự tình phòng ngự bổn thành nghi đạo hữu, Nói đến bọn họ như thế..., nghĩ đến cũng phải giới thiệu cho hai vị đạo hữu thêm một ít sự tình

Vừa thấy Hàn Lập cùng ngân quang tiên tử toát ra một tia có ý nghi ngờ sau, Thanh Long Thượng Nhân lập tức mở miệng giải thích.

"Thì ra là như vậy! Hàn Lập gật đầu, cũng là lơ đễnh cùng mấy người trước sau ở trong điện đường ngồi xuống trên ghế

Mấy tên Luyện Hư kỳ tu sĩ, nhưng ở một bên cung kính đứng vững vàng.

"Lâm tỷ tỷ, Thanh Long đạo hữu, nên đem tình hình hiện tại của Ỷ Thiên thành, giải thích thêm chuyện tình lúc trước đi. Đoạn thời gian trước hai vị đạo hữu khác ngã xuống chuyện tình, cũng hy vọng có thể cặn kẽ hơn nói cho biết một hai. Làm ta cùng Hàn huynh cũng có thể đề phòng nhiều hơn một phần." Ngân quang tiên tử vừa mới thướt tha ngồi xuống, liền mở miệng nói trước rồi.

Vừa nghe ngân quang tiên tử nói tới hai gã đã ngã xuống hợp thể kỳ tu sỹ, trong điện những người khác sắc mặt cũng biến đổi.

Thanh Long Thượng Nhân sắc mặt hơi có chút khó coi.

Lâm loan tiên tử đôi lông mày kẻ đen nhíu lại, cũng có chút bất đắc dĩ trả lời:

"Quá trình ban đầu hai gã vị đạo hữu kia ngã xuống, thật ra thì không có gì tốt để nói rồi. Có thể nói, giống như tin tức cứu viện

truyền đi đã đề cập thôi. Lần này chủ trì tiến công bổn thành Ma tộc tôn giả thật sự giảo hoạt dị thường, vừa bắt đầu tựa như mới vừa rồi công thành một loại, chỉ dẫn theo một phần nhỏ vạn tượng ma kỵ hiện thân, hơn nữa cũng chỉ có hai gã là Ma Tôn Hợp Thể sơ kỳ lộ diện đi ra. Kết quả một cái sơ sẩy, hai người đạo hữu bị Ma Tôn dụ dỗ ra khỏi thành, Sau khi ra rồi lại bị đối phương mai phục cùng bốn gã Ma tộc tôn giả khác phục sẵn liên thủ công kích, lúc này ngay cả Nguyên Anh cũng đều không thể chạy thoát ra ngoài ngã xuống tại chỗ."

"Nói đến như vậy, những tên này Ma tộc thật đúng là gian trá cực kỳ, không trách được hai vị đạo hữu kia lại gặp đại nạn lần này." Ngân quang tiên tử như có điều suy nghĩ thở dài một tiếng.

"Ân, ta hai người đúng là cũng muốn phải cẩn thận nhiều hơn một chút. Nếu là có thể nói, hai vị đạo hữu tốt nhất có thể đem tin tức thần thông của bốn gã Ma tộc tôn giả giảng sơ qua cho tại hạ một hai phần." Hàn Lập nói như thế, hai mắt chợt lóe, ánh mắt ở chỗ này nữ cùng Thanh Long thượng nhân hai người đảo qua sau đó khuôn mặt vừa đổi, liền cười nhạt gật đầu.

"Cái này tự nhiên. Sau này có thể hay không bảo vệ thành này còn dựa vào Hàn huynh cùng ngân quang đạo hữu. Nói ra để lường trước sự việc bốn tên ma đầu, ta thì sẽ bảo hạ nhân sửa sang chép lại hai phần, chia ra giao cho hai vị cùng biết, " Thanh Long thượng nhân một ngụm đáp ứng.

"Như thế tốt lắm rồi. Kia Thanh huynh có thể hay không đem lời lúc trước chuyện Ma tộc đang đợi đến một đoạn thời gian gì đó, một lần nữa giải thích nghi hoặc cho tại hạ một chút?

Cái này một ít thời gian nói thế như vậy rốt cuộc là cái gì?" Hàn Lập lộ ra vẻ mặt hài lòng, nhưng tự định giá lại mọi việc, hỏi xuống nốt vấn đề còn lại

Ngân quang tiên tử nghe được Hàn Lập nói thế, cũng liền bất giác gật đầu

"Cái này sau một đoạn thời gian tự nhiên nói đến chính là hai tháng sau Ngũ Dương hóa nguyệt ngày. Ngày này chính chỗ dựa

của bổn thành, Hộ thành đại trận mất đi hiệu lực." Lâm loan ngọc dung ảm đạm có chút bất đắc dĩ thở dài nói.

------oOo------

Chương 1903: Cửu Dương Cương Nhật Tuyệt Trận

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ngũ Dương hóa Nguyệt! Tính toán thời gian thì hẳn là hai tháng sau sẽ phát sinh kỳ cảnh mà ngày trăm năm mới có một lần này. Nhưng chuyện này sao lại có liên quan đến pháp trận hộ thành của quý thành?" Ánh mắt Ngân Quang tiên tử lưu chuyển, có chút ngạc nhiên mở miệng.

"Vào ngày Ngũ Dương hóa Nguyệt, thiên địa chính dương chi lực sẽ bị thiếu hụt hơn một nửa. Không lẽ đại trận của quý thành liên quan với thiên địa dương lực!" Hàn Lập tinh thông trận pháp chi đạo, như ngộ ra điều gì hỏi lại.

"Hàn đạo hữu nói không sai, bốn đại tông môn chúng ta ở trong Ỷ Thiên Thành bố trí Cửu Dương Cương Nhật pháp trận. Pháp trận này thu nạp đến thiên địa dương lực càng nhiều thì uy năng phát ra càng kinh người! Thậm chí khi toàn thịnh, điều động toàn bộ uy năng của nó cũng có thể đánh chết Ma tộc tôn giả. Chính là bằng vào trận này, bổn thành mới có thể khiến Ma tộc đại quân vẫn không dám toàn lực công thành. Nhưng đại trận này phải có chín nơi tuyệt địa hỏa chi lực mới có thể bày ra, tài liệu hao phí cơ hồ dốc hết của bốn đại tông môn, có điều vẫn còn chút khuyết điểm, cần phải có thời gian thu nạp lượng lớn thiên địa dương lực mới có thể kích thích đối địch. Lúc bình thường thì tự nhiên không có vấn đề, nhưng nếu gặp ngày Ngũ Dương hóa Nguyệt, thiên địa dương lực thiếu hụt lớn, sẽ không cách nào duy trì mà mất đi hiệu lực." Chân mày Lâm Loan tiên tử nhíu chặt trả lời.

"Cửu Dương Cương Nhật Tuyệt Trận? Có pháp trận uy năng lớn như thế sao? nhưng tên lại xa lạ như vậy, tiểu muội chưa từng nghe nói qua." Nét kinh nghi trên mặt Ngân Quang tiên tử vẫn chưa biến mất, ngạc nhiên hỏi.

"Ngân Quang muội muội không biết cũng là bình thường, pháp trận này là của bốn đại tông môn chúng ta tập trung hơn mười tông sư, trước sau tốn hao hằng ngàn năm thời gian mới nghiên cứu ra, uy năng cường đại tuyệt không dưới thượng cổ tuyệt trận trong truyền thuyết" Lâm Loan tiên tử cười giải thích một câu, trong giọng nói có vẻ ngạo nghễ.

Hàn Lập nghe lời ấy, sắc mặt vẫn như thường nhưng trong lòng giật mình. Có thể ngạnh sanh sanh khai sáng ra một tuyệt trận mới đáng sợ như thế, cũng chỉ có những thế lực lớn thế này mới tập trung nhiều nhân lực vật lực làm được chuyện này.

Xem ra thực lực của bốn đại tông môn này không phải chuyện đùa, sớm đã chuẩn bị vì lần Ma Kiếp này.

Chẳng những tụ tập được bốn tồn tại Hợp Thể mà còn có kỳ trận như thế làm chỗ dựa.

Hàn Lập ngẫm nghĩ, bỗng nhiên cười một tiếng mở miệng:

"Hai vị đạo hữu, mặc dù Cửu Dương Cương Nhật đại trận uy lực không nhỏ nhưng nếu tới đây là đám ma tộc tinh nhuệ do bốn Ma Tôn chỉ huy, sợ rằng chỉ bằng pháp trận này thì không thể nào khiến Ma tộc đại quân kiêng kỵ đến như thế."

"Không sai, pháp trận tất nhiên uy lực vô cùng lớn nhưng mấu chốt là điều động vô cùng chậm chạp, dùng để đối phó với bốn tôn giả Ma tộc xác thực có phần miễn cưỡng. Huống chi trong Ma tộc cao cấp tinh nhuệ còn có Ma Tôn hậu kỳ đại thành, như thế sợ rằng chỉ với một đại trận không thể cản được đường tiến của đối phương." Ngân Quang tiên tử sau khi tự đánh giá, có vẻ kinh nghi hỏi.

"Ngoài Cửu Dương Cương Nhật tuyệt trận, ban đầu bổn thành còn có một số thủ đoạn lợi hại đủ để uy hiếp Ma tộc tôn giả. Bất quá những thủ đoạn này có rất nhiều hạn chế cùng sử dụng, đến hôm nay thì không còn bao nhiêu tác dụng. Những Ma tộc tôn giả kia cứ cách mấy ngày lại phái một bộ phận nhân thủ đến đây tấn công một lần, bổn thành đã phải dùng đến toàn bộ các thủ đoạn ẩn dấu lúc trước mà tiêu hao sạch sẽ. Tình hình cụ thể như thế

nào, sau đây mấy người bọn họ sẽ nói lại cho hai vị đạo hữu." Thanh Long thượng nhân nghe đến đây, nhưng cười khổ một tiếng nói.

"Không sai. Những Ma tộc tôn giả cực kỳ đáng hận, mỗi một lần công thành đều dùng nhiều thủ đoạn làm tiêu hao hệ thống phòng thủ của bổn thành, nhiều lần hai người chúng ta thấy tình thế nguy cấp đành lao ra ngoài thành đối địch, bọn họ lập tức hiện thân vây công. Nếu không phải vận dụng đến bí thuật, thiếp thân cùng Thanh Long đạo hữu nhiều khả năng đã phải bước theo hai đạo hữu khi trước rồi" Không biết Lâm Loan tiên tử nghĩ tới điều gì mà ngọc dung lại hiện vẻ mặt thống hận dị thường.

"Xem ra tình hình của quý thành đúng là không ổn. trước hết Hàn mỗ muốn nghe mấy vị đạo hữu nói qua một phần." Hàn Lập bình thản nói.

"Ừm, trước tiên hiểu rõ một chút cũng tốt." Ngân Quang tiên tử thấy sự việc biến chuyển tốt, thần sắc dễ nhìn hơn rất nhiều đồng ý.

"Thạch đạo hữu, ngươi đem đại khái tình hình Ỷ Thiên Thành chúng ta kể lại cho hai vị đạo hữu " Thanh Long thượng nhân nghe vậy gật đầu, lập tức hướng sang phân phó một tiếng.

"Vâng, Đại trưởng lão!" Một lão giả bào xám tro lập tức cung kính bước ra một bước.

Hắn hướng sang hai người Hàn Lập thi lễ rồi liền nghiêm nghị, giới thiệu nói:

"Hồi bẩm hai vị tiền bối, tình cảnh hiện tại của Ỷ Thiên Thành chúng ta xác thực không tốt lắm. Hơn vạn pháo đài mà bổn thành xây dựng phụ trợ từ lúc mấy tháng trước đã bị Ma tộc tiến đánh đều không còn. Mười ba tầng cấm chế che thành dưới sự tấn công của Ma tộc mấy ngày nay đã bị phá huỷ mất năm. Nếu muốn tu phục những thứ cấm chế này như lúc đầu cần thời gian trên dưới một tháng mới được. Đồng giáp Khôi Lỗi là lực lớn nhất cho đại quân thủ thành. Trước khi chiến đấu số lượng đầy đủ mười vạn, sau chiến đấu kịch liệt nay giảm bớt chỉ còn lại hơn bảy

vạn. Hơn nữa bảy vạn khôi lỗi còn lại đã bị thương chồng chất, cấp bách phải được tu bổ. Nếu không đại quân thủ thành còn bị tổn thất nhiều hơn nữa, rất nhanh sẽ tăng lên. Điểm chết người chính là không lâu lúc trước, vài toà thành dùng để che chắn nhãn trận của đại trận bổn thành đã bị một đám Già Luân Chiến Ma đột nhập vào trong phá huỷ rồi. Kể từ đó, năng lực phòng ngự của bổn thành đã giảm đi ba phần. Những Linh Thú doỶ Thiên môn cùng Thiên Hoàng Tông đào tạo ra..." Lão giả bào xám tro còn chưa nói hết sự tình thì sắc mặt Ngân Quang tiên tử đã trở nên khó coi.

Hàn Lập nghe thì chân mày cũng nhíu lại, nghe tiếp một lát bỗng nhiên chen miệng nói vào:

"Hàn mỗ làm sao chỉ nghe toàn chuyện hỏng bét, không lẽ không có một tin tức nào tốt hơn sao?"

"Hồi bẩm Hàn tiền bối, tin tức tốt cũng có một chút! Trong mấy ngày nay nhân thủ của bổn thành tổn thất không đáng bao nhiêu, xét cả tu sĩ trung hạ cấp hay là lực sĩ bình thường chỉ tổn thất một thành mà thôi. Chỉ là trải qua thời gian xuất chiến dài như thế, hai vị tiền bối đã ngã xuống là một đả kích trên phương diện tinh thần. Bổn thành trù bị linh thạch cùng các loại tài liệu khác cũng cực kỳ đầy đủ, nếu kiên trì phòng thủ mấy chục năm cũng tuyệt không có vấn đề..." Lão giả bào xám tro xoay chuyển lời nói, sự tình thế này thật đúng làm phấn chấn lòng người.

"Ừm, nếu phương diện tài liệu cùng nhân thủ không có vấn đề, hơn nữa có chúng ta đến giúp thì hẳn có cơ hội thủ được Ỷ Thiên Thành" Ngân Quang tiên tử khẽ thở ra một hơi, có chút an tâm.

"Ta cùng Thanh Long đạo hữu cũng nghĩ như thế. Có hai vị đạo hữu tương trợ, những Ma tộc tôn giả kia nếu xuất thủ lần nữa, bốn người chúng ta cũng không phải sợ bọn họ liên thủ rồi. Những Vạn Tượng Ma Kỵ cùng Già Luân Chiến Ma mặc dù khó dây dưa nhưng vẫn có biện pháp đối phó. Chỉ cần chúng ta có thể thể hiện được thực lực không thua đám Ma tôn của đối phương, tới đó sẽ khôi phục được sĩ khí." Thanh Long thượng nhân vui mừng nói.

"Đúng là như thế. Lần sau nếu Ma tộc lại đến công thành thì

chúng ta bốn người chỉ cần nghĩ cách vây lấy mấy tên Ma Tôn, sau đó lại điều động Cửu Dương Cương Nhật Tuyệt Trận, nói không chừng có thể khiến một hai Ma Tôn bị thương nặng." Tâm cơ Lâm Loan tiên tử vừa động nhẹ giọng nói.

"Chỉ sợ sẽ không đơn giản như thế. Đám Ma Tôn đã thấy hai người chúng ta tiến vào Ỷ Thiên Thành, lần sau công thành đương nhiên sẽ phòng bị. Hơn phân nửa đã chuẩn bị thủ đoạn khác để đối phó Cửu Dương Cương Nhật đại trận hoặc tạm dừng can qua đợi thời cơ, chờ đến ngày Ngũ Dương hóa nguyệt. Sau khi đại trận mất đi hiệu lực thì mới toàn lực tấn công Ỷ Thiên Thành." Hàn Lập lắc đầu nói.

"Hắc hắc, đám Ma Tôn cũng có thể hành động như thế, nhưng như vậy bổn thành cũng có thiowf gian phục hồi. Trong khoảng thời gian này, một lần nữa khôi phục lại hiệu lực cấm chế đã hỏng, hơn nữa tu bổ lại đại quân đồng giáp Khôi Lỗi, cũng vận dụng vài thủ đoạn lợi hại trù bị cho bổn thành. Dù Cửu Dương Cương Nhật Tuyệt Trận mất đi hiệu lực thì chúng ta vẫn có thể thủ ở Ỷ Thiên Thành. Bất quá lúc đó còn cần hai vị đạo hữu thật lực mạnh mẽ tương trợ rồi." Hai mắt Thanh Long thượng nhân chợt lóe tinh quang, cười lạnh nói.

"Ừm, xem ra trước mắt cũng chỉ có thể làm như thế. Chỉ cần mấy Ma Tôn kia thật sự xuất chiến, Hàn mỗ sẽ hết sức giúp hai vị đạo hữu giúp một tay." Hàn Lập trầm ngâm chốc lát liền chậm rãi gật đầu.

"Lâm tỷ tỷ yên tâm, tiểu muội đã đến nơi đây đương nhiên sẽ giúp tỷ tỷ vượt qua quan ải này." Ngân Quang tiên tử cũng thản nhiên cười nói.

"Thiếp thân đa tạ hai vị" Lâm Loan tiên tử thấy hai người chính thức tỏ thái độ thì nhất thời mừng rỡ.

Thanh Long thượng nhân cũng lộ vẻ mừng rỡ vẻ luôn miệng đa tạ

Thời gian về sau, Hàn Lập cùng Ngân Quang tiên tử quay sang hỏi thăm cặn kẽ những tu sĩ Luyện Hư kỳ về những điều liên quan đến phòng thủ Ỷ Thiên Thành, sau khi nhận được câu trả lời hài lòng liền theo sự hướng dẫn của hai thị nữ ngoài điện cáo từ nghỉ ngơi.

Trải qua thời gian dài lên đường, hai người trước tiên cần nghỉ ngơi thật tốt, sau đó mới dễ bề ứng phó đại chiến có thể bộc phát bất cứ lúc nào.

Dĩ nhiên trước khi đi, Thanh Long thượng nhân đưa cho mỗi người một cái ngọc giản ghi lại thông tin về Ma tộc.

Như vậy lúc bọn họ nghỉ ngơi cũng có thể hiểu rõ cặn kẽ một số tin tức mạnh yếu của địch nhân.

Hàn Lập hai người rời khỏi, sau đó mấy tên tu sĩ Luyện Hư kỳ cũng cung kính thối lui ra khỏi đại điện. Lúc này Thanh Long thượng nhân nhìn về cửa điện rồi thở dài một tiếng!

"Sao, thượng nhân vẫn còn điều lo lắng sao?" Lâm Loan tiên tử thấy vậy nhẹ nhàng cười một tiếng hỏi.

"Sao có thể không lo đây? Tiên tử cũng đã biết việc ngày đó hai vị đạo hữu ngã xuống. Hai gã Ma Tôn đáng sợ vượt xa bọn ta tưởng tượng, sợ rằng dù có Hàn Ngân hai vị đạo hữu tương trợ thì cũng không có bao nhiêu cơ hội thủ thắng." Năm ngón tay giấu trong tay áo của Thanh Long thượng nhân vô thức nắm chặt, thanh âm trở nên trầm thấp.

"Nhưng hai ta cũng không phải dùng lời nói suông để gạt hai vị đạo hữu kia. Chỉ cần chúng ta vận dụng vật kia, không phải không có cơ hội thủ thắng." Sắc mặt Lâm Loan tiên tử có chút khó coi rồi lập tức cười lạnh một tiếng.

------oOo------

Chương 1904: Hậu nhân của Thánh Tổ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đạo hữu tính thật sự thả nó ra? Năm đó cũng thừa dịp quái vật nhất thời suy yếu, bốn người chúng ta liên thủ mới đem nó phong ấn trong Cửu Dương Cương Nhật đại trận. Vạn nhất đại trận bị phá thì nó chính là một đòn sát thủ khác với đám Ma tộc. Có điều nói không chừng quái vật sẽ quay lại công kích chúng ta trước. Dù sao nó vẫn có một chút linh trí." Thanh Long thượng nhân lo lắng mở miệng.

"Thượng nhân không cần quá lo điểm này. Huyết Hồn Phù sắp chế tạo xong, đang tiến hành giai đoạn xung linh cuối cùng. Ta đã hỏi qua mấy tông sư trong bản môn đặc biệt phụ trách việc này. Phù này đã đạt được hơn một nửa uy năng so với thiết kế ban đầu. Chỉ cần thiết hạ Huyết Hồn Phù vào quái vật kia, dù không thao túng được hoàn toàn thì vẫn dư sức khống chế. Không để nó quay lại công kích chúng ta. Điều quan trọng là chúng ta có thể vượt qua được hai tháng này không? Đem con thú này phong ấn trong Cửu Dương Cương Nhật đại trận, nếu pháp trận này không tự dừng lại thì chúng ta cũng không thể giải khai phong ấn thả nó ra. Hơn nữa ta và ngươi cũng rất rõ, mấy tên Ma Tôn kia không muốn tổn thất quá nhiều thuộc hạ. Nếu hiện giờ Ma Tộc toàn lực công thành thì cho dù có Cửu Dương Cương Nhật đại trận, chúng ta cũng không thể đương nổi với thế công của chúng" Đôi mắt đẹp của Lâm Loan tiên tử chớp động nói.

"Huyết hồn phù đã chế thành thì thật sự quá tốt. Hiện tại có Ngân Quang tiên tử cùng Hàn đạo hữu thì hẳn chúng ta có thể miễn cưỡng chống đỡ được đến ngày đó. Ma tộc ngàn vạn lần cũng không nghĩ tới. Chúng đợi tới ngày Ngũ Dương hóa nguyệt thì chúng ta cũng rất mong chờ ngày đó." Thanh Long thượng nhân nghe vậy mừng rỡ.

"Có quái vật kia trợ giúp thì xấu nhất sẽ là lưỡng bại câu thương với Ma Tộc. Đến lúc thủ thành không được, chúng ta lập tức mang đệ tử cùng những thứ trọng yếu chạy tới Thiên Uyên thành. Đến đó tránh không khỏi ăn nhờ ở đậu nhưng tánh mạng có thể bảo toàn trong Ma Kiếp. Trước ngày Ngũ Dương hóa Nguyệt, đạo hữu hãy đem tài liệu hữu dụng trong thành cùng tâm phúc đệ tử tập trung lại. Một khi có biến lập tức dùng đến " Phá Vân Lăng *" đem bọn chúng rời thành. Mấy người chúng ta chỉ cần cuốn lấy mấy tên Ma Tôn kia, bọn đệ tử trọng yếu hẳn sẽ chạy thoát."* Lâm loan tiên tử cười nói, mưu kế chặt chẽ an bài thỏa đáng đường lui.

"Ừm, cũng chỉ có thể như thế. Thật là đáng tiếc, nếu Hoàng Liệt hai vị đạo hữu còn tồn tại thì Ỷ Thiên thành sao lại nguy cơ đến mức này!" Thanh Long thượng nhân thấy mọi chuyện không có vấn đề, nghĩ lại thì tỏ ra thương tiếc nói.

"Đúng là như thế. Không ai ngờ được đám Ma tộc tôn giả lại gian trá như thế. Nếu không với sự chuẩn bị kỹ của bốn người chúng ta, một khi liên thủ thi triển Tứ Tượng Phiên Thiên trận pháp thì đối phó mấy tên này tuyệt sẽ không thể ở hạ phong." Lâm loan tiên tử nghe vậy cũng khẽ thở dài.

"Được rồi, mọi chuyện cứ định như vậy. Bất quá hiện hai đại tông môn mất đi thái thượng trưởng lão nên ảnh hưởng không tốt đến nhân tâm sĩ khí. Lâm tiên tử vẫn phải chú ý nhiều hơn một chút. Còn công việc tu bổ đồng giáp Khôi Lỗi, các tài liệu cần thiết nhất định phải cung ứng đầy đủ. Bốn đại tông môn chúng ta phải mất mấy ngàn năm mới luyện chế ra được đại quân Khôi Lỗi này. Chính là thủ đoạn chủ yếu để đối phó với Vạn Tượng Ma Kỵ"

"Việc này là đương nhiên, nhưng để đối phó với Già Luân Chiến Ma thì chúng ta phải điều động ra quân bài chủ chốt, là nhóm lực lượng tinh nhuệ nhất. Chỉ dựa vào đại quân khôi lỗi tuyệt đối không thể ngăn chặn nổi" Lâm Loan tiên tử không chút do dự gật đầu, tu vi của nàng thấp hơn Thanh Long thượng nhân một chút nhưng xử lý mọi việc trong thành lại chiếm vị thế chủ đạo.

Thời điểm hai Hợp Thể kỳ còn sống sót của nhân tộc đang thương thảo thì cách nơi đây mấy vạn dặm. Trong một tòa sơn cốc khổng lồ bị ma khí quay cuồng bao phủ, bốn gã Ma tộc cấp tôn giả cũng đang hội tụ thương thảo trong một gian đại sảnh.

Một gã đại hán mặc hắc giáp ngông nghênh ngồi ở chủ vị phía trên. Một thiếu niên vận bào trắng trên mặt không biểu lộ chút biểu cảm, đang tựa vào một cây cột đá nơi cửa chính.

Còn một mỹ nữ vóc người nhỏ xinh một thân trường y thuỷ sắc, cười khẽ mà không nói.

Cuối cùng một cự nhân cao bốn trượng vận chiến giáp màu lửa hồng, toàn thân chỉ để lộ ra đôi mắt co hỏa diễm ẩn hiện lưu chuyển không ngừng trong đó.

"Cái gì, ba người Lực tôn giả đồng thời bị người diệt sát, lại còn lệnh cho chúng ta tạm thời dừng công kích Ỷ Thiên Thành, phái nhân thủ đi điều tra rõ ràng chuyện này!?" Vừa mới nghe hắc giáp đại hán nói, cự nhận vận hỏa hồng giáp phát ra một tiếng gầm như không tin nổi.

Cho dù hắn đã giảm thấp thanh âm nhưng vẫn to lớn chấn động ong ong trong đại sảnh khiến mấy người không khỏi nhướng mày!

"Tàng huynh không phải giỡn với bọn tiểu muội chứ?" Vẻ mặt nữ tử Ma tộc nhỏ xinh kinh nghi mở miệng hỏi.

"Ta trở về thì vừa mới nhận được lệnh. Mệnh lệnh do Huyết Quang đại nhân tự lưu ấn ký tuyệt không giả. Hơn nữa Âm Dương Nhị Sát mà đại nhân đem theo bên người cũng đã phái đi, qua một tháng nữa là đuổi kịp tới gặp chúng ta ở đây. Tựa hồ như ba người Lực tôn giả bị tập kích mà chết. Không những vậy mà còn làm mất đi một vật vô cùng quan trọng của Huyết Quang đại nhân." Hắc giáp đại hán lại âm trầm trả lời.

"Âm Dương Nhị Sát lại bị phái đi ra ngoài? Xem ra vật kia trọng yếu vô cùng đối với Huyết Quang đại nhân. Tàng huynh, ngươi có biết rốt cuộc ba người Lực tôn giả đã làm mất vật gì, lại có thể khiến Thánh Tổ đại nhân tức giận như thế!" Nữ tử nhỏ xinh có chút hoảng sợ.

"Thánh Tổ đại nhân không nói rõ. Đợi khi Âm Dương Nhị Sát đến thì các ngươi có thể hỏi" Hắc giáp đại hán lắc đầu nói.

"Khách khách, Thánh Tổ đại nhân đã không muốn nói, chúng ta chủ động hỏi chẳng phải tự tìm phiền toái hay sao? Bất quá, mắt thấy cái gai nhọn Ỷ Thiên Thành này sắp nhổ xuống thì lại phải dừng tay. Đúng là kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Đáng tiếc!" Nữ tử nhỏ xinh mở trừng hai mắt, sau đó lại nheo nheo mắt phát ra một tràng cười khẽ.

Nàng chỉ là một tôn giả Hợp Thể sơ kỳ Ma tộc, có điều đối mặt hắc giáp đại hán là Ma Tôn Hợp Thể hậu kỳ đại thành mà không mấy kính sợ.

"Không phải là buông tha, chỉ tạm thời không công phá mà thôi. Ỷ Thiên thành có thêm hai tu sĩ Hợp Thể kỳ cao cấp có chút thần thông. Bây giờ chúng ta gây rối cũng không ảnh hưởng đến chúng. Chờ ngày Ngũ Dương hóa nguyệt đến là chúng ta sẽ tổng tiến công. Huống chi khi Âm Dương Nhị Sát đến thì mời bọn họ tiện giúp một tay. Như vậy dù nhân tộc có quỷ kế nào, dưới sức mạnh tuyệt đối căn bản không đáng nhắc." Hắc giáp đại hán bất động thanh sắc nói.

"Điều này cũng đúng, thêm Âm Dương Nhị Sát sát xuất thủ thì đánh bại Ỷ Thiên Thành dễ như trở bàn tay. Bất quá nghe khẩu khí của Tàng huynh, hình như đã giao thủ qua với hai tu sĩ mới tới cứu viện kia rồi. Như vậy có thể nói một chút về thần thông của bọn họ chăng!" Đôi nhãn châu của nữ tử chuyển động rồi bỗng nói.

"Gặp hai gã tu sĩ mới đến, không riêng gì Tàng mỗ mà cả Lãnh Nhận cũng giao thủ qua." Hắc giáp đại hán nghe nữ tử hỏi vậy thì nhíu mày một cái, sau đó chậm rãi trả lời.

"Lãnh huynh, ngươi đã động thủ qua cùng viện binh nhân tộc rồi, thực lực của bọn họ thế nào?" Lần này là hồng giáp cự nhân ong ong trực tiếp hỏi.

"Một sơ kỳ, một trung kỳ. Một mạnh một yếu!" Thiếu niên áo bào trắng tựa hồ không thích nói chuyện, một hồi lâu mới phun ra

được mấy câu.

"Lãnh đạo hữu, ngươi nói vậy thật mơ hồ a! Lãnh huynh là hậu nhân trực hệ của Tuyết Thiên Thánh Tổ, một thân thần thông vượt xa tồn tại cùng cấp. Miệng ngươi nói mạnh yếu thật khác với cảm thụ của chúng ta!" Nữ tử nhỏ xinh ngẩn ra rồi lại che miệng thản nhiên cười.

"Một người trong đó không bằng ngươi, một người khác có thể đánh chết ngươi. Ta nói để các ngươi rõ!" Vẻ mặt thiếu niên áo bào trắng không chút thay đổi, lời cuối lại khiến tiếng cười của nữ tử chợt ngừng lại. Ngọc dung của nàng hết chuyển từ trắng lại sang xanh.

"Lãnh huynh nói thế có khuyếch đại chăng? Vũ Tiên tử cũng là hậu nhân trong các chi thứ của Minh La đại nhân, dù huyết mạch trên người không bằng đạo hữu thừa kế huyết mạch thuần khiết Thánh Tổ, nhưng tôn giả cùng cấp bình thường nào có thể sánh bằng." Ngọn lửa trong mắt hồng giáp cự nhân bốc mạnh lên, đồng thời truyền ra thanh âm ong ong không tin.

"Lãnh mỗ chỉ nói phán đoán của mình, tin hay không tùy ngươi." Thiếu niên áo bào trắng lạnh giọng trả lời.

Hồng hỏa giáp cự nhân nghe xong, nhất thời hết chỗ nói.

"Ha ha, Lãnh huynh đệ nói chuyện không dễ lọt vào tai nhưng đúng là trong hai tu sĩ nhân tộc mới xuất hiện, có một người rất bất thường. Người này thân thể mạnh mẽ không dưới ta. Đồng thời tựa hồ có thần lực lớn lao, có thể đón lấy Vạn Trọng Nhất Khí Đại Cầm nã của ta mà vẫn vô sự. Nên biết rằng sức mạnh một trảo này ẩn chứa một tia pháp tắc, uy năng đủ có thể di sơn đảo hải!" Vào lúc này hắc giáp đại hán ngáp một cái nói.

"Người này thật khó giải quyết như thế?" Sắc mặt nữ tử nhỏ xinh vừa khôi phục, giờ lại nghe hắc giáp đại hán nói thì trong lòng không khỏi nhảy dựng, đích thực giật mình.

"Lãnh huynh đệ nói vậy không chút khuếch đại. Tu sĩ nhân tộc kia gây cho ta cảm giác cực kỳ nguy hiểm, ta không nắm chắc đánh

bại được hắn. Vì vậy ta cùng Lãnh huynh đệ mới gặp một chút liền lập tức quay về. Hai vị đạo hữu nếu gặp thì cẩn thận một chút!" Thần sắc hắc giáp đại hán ngưng tụ, trịnh trọng nói.

"Đa tạ Tàng huynh cùng Lãnh huynh đã nhắc nhở. Bất quá nếu gặp, ta thật muốn biết thần thông của hắn có lợi hại đúng như hai vị đạo hữu nói hay không!" Nữ tử nhỏ xinh gật đầu. Đôi mắt đẹp lại hiện vẻ hiếu chiến.

Hắc giáp đại hán thấy vậy không khỏi nhướng mày, định mở miệng thì đột nhiên hỏa giáp cự nhân nói ra một câu khiến tất cả phải ngẩn ngơ.

"Tu sĩ Nhân tộc mới xuất hiện lợi hại như vậy, chuyện ba người Lực tôn giả ngã xuống có quan hệ tới người này chăng?"

------oOo------

Chương 1905: Hộp Gỗ Thần Bí

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hắc giáp đại hán cũng với nữ tử xinh đẹp, thần sắc căng thẳng, cơ hồ theo bản năng liếc mắt nhìn nhau một cái.

Bạch bào thiếu niên nguyên bản biểu tình đờ đẫn, cũng đột nhiên hiện ra một tia khác lạ.

"Lời nhắc nhở của Kinh Yên ma tôn, tựa hồ cũng có chút khả năng. Tính toán thời gian, xác suất hai gã nhân tộc tu sĩ gặp phải ba người Lực tôn giả, cũng thật không nhỏ. Nếu là như thế, sự lợi hại của người này so với dự liệu của ta còn cao hơn vài phần. ít nhất Trang mỗ dưới sự hiệp trợ của một tên ma tôn, kích bại ba người Lực tôn giả không khó, nhưng nếu đem bọn họ toàn bộ giết chết tại đương trương thật vô pháp làm được." Hắc giáp đại hán có chút đăm chiêu nói.

"Nếu nói như thế, người này thật phải xem như là một tên đại địch. Nếu hắn chính là hung thủ giết chết ba người Lực tôn giả. Cho dù có Âm Dương nhị sát tương trợ, muốn đem người này lưu lại trên chiến trường cũng thật không phải là một chuyện dễ dàng, lấy thực lực của hắn như thế nếu một lòng muốn chạy trốn. Trừ phi là thánh tổ tự mình ra tay hoặc đem hắn vây ở một cái tử địa muốn trốn cũng không thể trốn. Nếu không tuyệt đối vô pháp ngăn cản người này. Nữ tử xinh đẹp thì thào nói, trên mặt hiện ra vẻ khó xử.

"Ân, đích xác như thế. Vả lại Ỷ Thiên thành có người này tham gia phòng thủ, chỉ sợ cũng sẽ trở thành một biến số lớn." *Hắc giáp đại hắn ánh mắt chớp động nói, sắc mặt trở nên vô cùng âm trầm.*

Đại sảnh nhất thời yên tĩnh không một tiếng động, nhưng người khác cũng nhíu mày cân nhắc.

"Hừ, thật sự không được. chúng ta lại vận dụng thủ đoạn kia một lần nữa để đối phó người này. Chỉ cần dụ dỗ hắn vào trong đó, cho dù hắn có thiên đại bổn sự cũng chắp cánh khó thoát a. lần trước hai gã nhân tộc Hợp Thể tu sĩ không phải cũng bị chúng ta tiêu diệt như thế sao? Nữ tự xinh đẹp đột nhiên có chút khác thường đề nghị.

"Còn vận dụng phương pháp đó, tuyệt đối không được. lần trước vận dụng thủ đoạn đó, đã tổn thất gần ngàn ma kỵ cũng hơn mười tên Gia Luân chiến ma. Nếu còn vận dụng phương pháp này, tổn thất khẳng định vượt xa lần trước. Đây đều là tinh nhuệ do thánh tộc chúng ta tỉ mỉ bồi dưỡng, tuyệt không thể dễ dàng hy sinh như thế được." Hỏa giáp cự nhân cả kinh, không chút lưỡng lự lớn tiếng phản đối.

"Hừ, nếu không vận dụng phương pháp này, lại để người đó đào thoát, nói không chừng lại chết trong tay người thánh tộc khác, tổn thất sẽ còn vượt xa hơn lần trước. Hơn nữa, hắn chính là người mà Huyết Quang đại nhân muốn tìm, nếu để hắn trốn thoát từ trong tay chúng ta, chúng ta ai có thể gánh vác cơn thịnh nộ của thánh tổ đại nhân." Hắc giáp đại hán hừ lạnh một tiếng, không chút do dự phản bác.

"Ta vừa rồi cũng bất quá chỉ là lời dự đoán, lại có sự trùng hợp cũng liên quan đến Lực tôn giả như thế" Hỏa giáp cự nhân hỏa diễm ngưng tụ trong mắt, không khỏi cười khổ nói.

"Có phải hay không, chúng ta còn phải điều tra trước một phen rồi nói. Nhưng bất kể nói như thế nào, chúng ta cũng phải chuẩn bị án chiếu theo loại kết quả này. bất quá cũng không nhất định phải cần thiết vận dụng thủ đoạn này." Hắc giap đại hán lại trầm ngầm nói.

"Trang huynh, lời của người có ý tứ gì? Vừa rồi còn nói phải vận dụng phương pháp đó mới có thể đối phó với người này. Bây giờ lại nói không nhất định." Nữ tử xinh đẹp đôi mi nhíu lại, bộ dáng có chút không vui.

"Vũ tiên tử không cần nổi giận. Thần thông của Âm Dương nhị sát tuy rằng không yếu, nhưng dưới sự liên thủ cũng cùng lão phu

không sai biệt lắm. Nếu thánh tổ đại nhân đã phái họ ra truy xét hung thủ diệt sát ba người Lực tôn giả, nghĩ lại cũng khẳng định sẽ chuẩn bị cho hai người đó phương pháp đối phó với người này mới phải.Nếu không người đó đã có thể diệt sát Lực tôn giả, đối phó Âm Dương nhị sát cũng sẽ không quá khó khăn." Hắc giáp đai hán cũng không chút tức giận giải thích.

*"Ân, lời Trang huynh nói thật có lý. Với thủ đoạn của Huyết Quang đại nhân, chúng ta đích thực không cần lo lắng quá nhiều. vậy phương pháp chúng ta vừa nói lúc nãy, liền coi như là vạn nhất chi sách** đi."* Hỏa giáp cự nhân cười to một tiếng nói, tựa hồ yên tâm hơn một chút

vạn nhất chi sách**: nghĩa là lỡ có bất trắc gì cũng còn có kế này.

"Lãnh hynh, huynh cảm thấy như thế nào? Nữ tử xinh đẹp nghe vậy, thần sắc giữa long mày cũng không thoải mái hơn chút nào, ngược lại khoanh tay hướng phía bạch bào thiếu niên hỏi một câu.

"Ta không quản các người chuẩn bị loại thủ đoạn nào đối phó với nhân tộc. tính mệnh người đó phải do ta đích thân lấy đi. Người này thân hoài các loại kỳ hàn chi lực, đói với ta có chỗ hữu dụng rất lớn." *Ánh mắt thiếu niên thanh quang chợt lóe, băng hàn thấu xương nói.*

"Điều này yên tâm, tiểu muội không dám cùng Lãnh huynh tranh giành việc này, cũng không biết ý tứ Trang huynh như thế nào?" *Nữ tử xinh đẹp ngẩn ra, nhưng tùy ý cười nhẹ một tiếng.*

"Ân, Lãnh huynh đệ đã có tính toán như vậy, Trang mỗ tự nhiên cũng sẽ thành toàn cho. Nhưng bảo vật trên thân người này, ta lại muốn được chia một nửa. Còn một nửa, liền chia cho Vũ tiên tử và Lãnh huynh đi. Xem ra Lãnh huynh đệ đối với điều này cũng không có ý kiến gì." *Hắc giáp đại hán do dự một chút, nhãn châu xoay động nói.*

"Ta chỉ cần kỳ hàn chi lực của gã nhân tộc tu sĩ đó, bảo vật khác các người cứ việc phân chia là được." *Bạch bào thiếu niên không chút để ý nói.*

"Tiểu muội cùng Yên đạo hữu cũng không có ý kiên!" *Nữ tử xinh đẹp chóp chóp đôi mắt, mở miệng cười nhẹ đồng ý.*

Hỏa giáp cự nhân nghe nữ tử này thay mình phát biểu ý kiến, cũng không phát ra một tiếng dị nghị nào.

"Hảo, thế liền quyết định như vậy đi. Trước hết đem bộ phận nhân thủ phái ra điều tra việc ba người Lực tôn giả vẫn lạc rồi hãy nói. Sau đó lại đợi Âm Dương nhị sát tới, nghĩ đến trước khi Ngũ Dương Hóa Nguyệt chi nhật tới, cũng đủ cho chúng ta biết rõ ràng ba người Lục tôn giả rốt cuộc vẫn lạc trong tay người nào. Nếu chính là gã nhân tộc tu sĩ của Ỷ Thiên thành. Liền án theo phương pháp thương nghị trước kia để xử lý. Nếu như không được, chúng ta mới án theo kế hoạch vừa nãy để hành sự." *Hắc giáp đại hán tuyên bố ra một cái kết luận cuối cùng.*

……

Trong Ỷ Thiên thành, thân ở trong mảnh rừng trúc u tĩnh tinh xảo trong lầu các, Hàn Lập ngồi ở trong một tầng mật thất, bốn phía bày ra từng trận cấm chế nghiêm mật, trong tay đang chơi đùa với một cái hộp gỗ nhũ bạch sắc, trên mặt lộ ra biểu tình đăm chiêu.

Hộp gỗ này chính là chiến lợi phẩm ngày trước hắn đoạt được sau khi giết chết gã Trọc đầu ma tôn kia. Chỉ là vật này bị một loại cấm chế quỷ dị phong ấn, trên đường nhất thời không có thời gian phá giải, bây giờ tiến nhập vào trong Ỷ Thiên thành, cuối cùng có thể nghiên cứu thêm một chút.

Trong hộp gỗ thỉnh thoảng có băng hàn và hỏa nhiệt hai loại lực lượng mơ hồ từ bên trong thẩm thấu ra ngoài, hơn nữa có thể ngăn tuyệt toàn bộ thần niệm dò xét, có chút kỳ diệu.

Hàn Lập tỉ mỉ đánh giá hộp gỗ một hồi lâu, sâu trong đồng tử chợt bạo phát ra hai đoàn lam quang chói mắt, hướng thẳng vào trong hộp gỗ nhìn vào.

Chỉ thấy trong lúc lam quang trong mắt chớp động, thần sắc của Hàn Lập cũng tùy thời biến hóa bất định, nhưng cũng không lập *tức đem linh mục thu lại.*

Thời gian liền qua đi từng chút như vậy, động tác Hàn Lập nhìn hộp gỗ thủy chung duy trì bất động, phảng phát cả người đều triệt để hóa thành một pho tượng gỗ.

Thời gian ba ngày ba đêm, liền nháy mắt trôi qua như vậy.

Hàn Lập sắc mắt có vẻ hơi tái nhợt, lam quang trong mắt so với lúc trước cũng ảm đạm đi vài phần!

Ước chừng sau công phu uống cạn một tuần trà, Hàn Lập biểu tình có chút quái dị đứng lên, một tay bấm pháp quyết, lam quang trong mắt liền tản ra tiêu thất.

*"*Có chút ý tứ, bản thân hộp gỗ này chính là một cái tu di chi vật, hơn nữa còn vận dụng mười ba cái thượng cổ cấm chế phong ấn lên. Nếu không phải ta có được Minh Thanh linh mục, đối với thượng cổ cấm chế cũng có chút nghiên cứu, chỉ sợ thật sự vô pháp nhìn ra được chút manh mối.

"Nhưng mà các cấm chế này mỗi một loại đều cực kỳ lợi hại, không hao phí hơn trăm năm thời gian suy nghĩ phá giải từng tầng, căn bản không có khả năng mở ra được. bất qua xem bộ dáng này, các cấm chế này cũng không có khả năng là tên Trọc đầu ma tộc kia bố trí, cũng không biết bên trong rốt cuộc đang cất giấu vật gì, mà lại cẩn thận đến vậy." Hàn Lập thần sắc một trận âm trầm bất định, thì thào nói nhỏ vài câu không thể nghe thấy được.

Theo sau Hàn Lập đem hộp gỗ đặt ở mặt đất trước mặt, ánh mắt sáng ngời nhìn vào gỗ hộp gỗ này suy ngẫm.

Ước chừng sau công phu một bữa cơm, ánh mắt Hàn Lập sáng lên, tựa hồ nhớ tới cái gì đó.

"Tuy rằng bài trừ phong ấn của vật này tạm thời vô pháp làm được, nhưng nếu vận dụng một loại dị tôc bí thuật nào đó, cũng không phải là không thể tra ra đồ vật bên trong. Bất quá vạn nhất đồ vật cất giấu bên trong là hung sát chi vật, thì cũng có chút

phiền phức a.!" Hàn Lập tựa hồ có chút không quyết định được, hai mắt híp lại trầm ngâm.

Bất quá lần này, chỉ là một chốc lát công phu, Hàn Lập liền bật cười rộ lên.

"Cho dù thật đụng phải hung sát chi vật, nhiều lắm cũng chỉ là tổn thất một chút thần niệm mà thôi, chỉ cần đả tọa nửa tháng liền có thể khôi phục lại bình thường. vật này nếu bị cấm chế lợi hại như vậy phong ấn, hẳn là đáng giá để tìm tòi.

Trong nháy mắt Hàn Lập đã quyết định được chủ ý, cũng không chút chần chừ tay áo run lên.

Quang mang chợt lóe, liền có hơn mười khỏa ngũ sắc viên châu trong suốt từ trong tay áo bay ra, xoay tròn trước ngực, liền hóa thành từng đoàn linh quang phiêu phù bất động.

Mà bên trong đám linh quang này, mơ hồ có từng con mắt ngũ sắc bị vây ở bên trong, chớp động quang mang quỷ dị

Hàn Lập bàn tay vừa lật chuyển, liền bay ra thêm một khỏa ngũ sắc viên châu, hướng trước ngực thổi lên, liền lập tức niệm khởi một loại chú ngữ cổ quái quỷ dị.

Một bàn tay khác, lại đột nhiên hướng thiên linh cái vỗ một cái.

Quang hà màu kim sắc mịt mù lộn chuyển, một cái kim sắc Nguyên Anh cả người trần trụi liền hiện ra.

Đôi tay Nguyên Anh bắt ra một loại pháp quyết quỷ dị, đồng dạng trong miệng lẩm bẩm.

Ánh mắt ngũ sắc ở trong bốn phía linh quang, chợt quang mang đại phóng, liền thả ra từng đạo ngũ sắc quang trụ nhỏ cỡ ngón tay, chợt lóe lên rồi lướt tới nhập vào trong Nguyên Anh.

Cùng một thời gian, Kim sắc Nguyên Anh đột nhiên quát khẽ một tiếng, pháp quyết trong tay đột nhiên hướng xuống viên châu đang phiêu phù trước ngực Hàn Lập điểm một cái.

Một đoàn kim sắc hư ảnh từ thân Nguyên Anh bắn ra, sau một cái chớp động liền nhập vào trong viên châu.

Ở trong viên châu, một cái hư ảnh Nguyên Anh mơ hồ, thần sắc bình tĩnh đứng ở bên trong.

Kim sắc Nguyên Anh thấy tình hình này, miệng nhỏ không ngừng thét lên, một cánh tay nhỏ không chút do dự hướng viên châu lại phát ra một chiêu.

*Bề mặt viên châu ngũ sắc linh quang một trận lưu chuyển, từ từ thu nhỏ lại, "*Sưu*" một tiếng, hóa thành một đạo lưu quang nhập vào trong hộp gỗ trên mặt đất.*

……

Trong một không gian tăm tối, ngũ sắc lưu quang chớp động, liền quỷ dị xuất hiện ở bên trong.

Tiếp theo lưu quang một trận biến hóa, liền hóa thành một cái nhân ảnh mơ hồ không rõ.

Tuy rằng gương mặt có chút nhìn không rõ, nhưng nhìn từ phục trang, không thể nghi ngờ rõ ràng đúng là Hàn Lập.

Hàn Lập vừa hiện thân, liền ngẩng đầu hướng mọi nơi đánh giá một chút, trong mắt lam quang một trận chớp động.

*"*Di, không quá giống tu di không gian, lại giống như một cái cấm chế ảo thuật nào đó. Lẽ nào thần niệm không thể xuyên thấu qua hộp gỗ, chính là bị vây ở bên trong các tầng cấm chế này." Hàn Lập hư ảnh thấp giọng nói, tựa hồ có chút ngoài dự liệu!

------oOo------

Chương 1906: Trấn Ma Tỏa (Khóa)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hư ảnh này, chính là hóa thân tạm thời do luồng thần niệm của Hàn Lập phân ra tụ lại, định mượn một loại bí thuật quỷ dị của ngoại tộc, bỏ qua mười ba tầng thượng cổ cấm chế đưa vào bên trong hộp gỗ.

Nhưng không gian nơi này, hiển nhiên lại không phải là bên trong hộp gỗ. Tự nhiên khiến cho Hàn Lập rất bất ngờ.

Tuy rằng có chút giật mình, nhưng Hàn Lập vẫn không có quá nhiều sợ hãi.

Chu dù thật không may, bất quá chỉ tổn thất luồng phân niệm này mà thôi, cũng không thể đối với bản thể tạo thành quá nhiều tổn hại.

Cho nên sau khi Hàn Lập đánh giá phụ cận bốn phía xong, liền trực tiếp thân hình vừa động, nhẹ nhàng hướng về một phương hướng bay qua.

Ven đường ngoại trừ những màn sương mỏng màu xám, cũng không còn đồ vật nào mang màu sắc khác, Hàn Lập một mực phi hành về phía trước vài thời thần sau, cảnh sắc bốn phía thủy chung không đổi

Hàn Lập khẽ cau mày, nhất thời dừng độn quang lại, đánh giá một phen, đột nhiên phương hướng biến đổi, hướng lên cao thẳng tắp bay lên.

Xông qua từng tầng sương mỏng, không trung của không gian này phảng phất như vô biên vô tận, mặc cho Hàn Lập phi hành sau nửa ngày, bộ dáng quang cảnh đồng dạng không thể thấy được điểm tận cùng.

Hàn Lập sắc mặt có chút âm trầm, thân hình lần nữa dừng lại, hướng bốn phía quét qua một phen.

Đột nhiên thần sắc Hàn Lập vừa động, hướng một phương hướng khác nhìn qua, lập tức khẽ quát một tiếng:

"Là vị đạo hữu nào ẩn thẩn ở phụ cận, cũng xin đi ra gặp mặt!"

Âm thanh của Hàn Lập tuy rằng không lớn, nhưng ở hư không phụ cận quanh quẩn không thôi. Nhưng bốn phía một mảng yên tĩnh, nào có nhân ảnh nào hiện ra đâu.

Hàn Lập thấy tình hình này, đôi mi nhíu lại, sau khi hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên khoanh chân ngồi xuống, hay tay kết quyết đả tọa ở trên hư không.

Hai mắt Hàn Lập nhắm nghiền, thân hình không chút nhúc nhích, liền ngồi luôn hơn nửa ngày, phảng phất như định vĩnh viễn không dậy nữa.

Nhưng vừa tiến vào ngày thứ hai, đột nhiên, một nơi trong hư không phụ cận một đoàn lục quang hiện ra, chợt lóe lên, liền hóa thành một lão giả thân mặc mực lục sắc trường bào

Hai hàng lông mi của lão giả cực kỳ dài, khuôn mặt gầy yếu, tết một cái búi tóc tam giác, tay cầm một cây mộc sãi dài mấy tấc, trên áo choàng minh ấn một cái ma trượng ba đầu sáu tay dự tợn, hình tượng có vẻ quỷ dị dị thường.

Lão vừa hiện thân, không có một chút ý tới gần, chỉ dùng một loại ánh mắt băng lãnh ở chỗ cũ lẵng lặng nhìn Hàn Lập, đồng dạng không nói tiếng nào.

Hàn Lập đối với điều này coi như không thấy, phảng phát căn bản chưa từng phát hiện sự xuất hiện của lão giả, vẫn nhắm mắt đả tọa.

Hàn Lập cùng lão giả kẻ ngồi kẻ đứng, bày biện ra một loại giằng co quỉ dị, tựa hồ ai cũng không nguyện ý là người đầu tiên mở miệng.

Thời gian liền từng chút nhanh chóng qua đi.

Sau ba ngày ba đêm, Hàn Lập cùng lão giã vẫn đều duy trì bộ dáng ban đầu, một chút biến hóa cũng không có.

Bất quá nếu nhìn kỹ một chút liền có thể phát hiện, một đôi nhãn châu màu xám trắng của lục bào lão giả, giờ phút này lại có chút chuyển động, biểu tình mơ hồ lộ ra một tia kinh ngạc nhìn Hàn Lập

Lại trôi qua ba bốn canh giờ sau, nhãn châu của lão giả dấu hiệu hoạt động càng phát ra rõ ràng. Bỗng nhiên một đôi mắt nhíp lại, rồi đột nhiên trợn ra, nhãn châu phái ra một loại ngân quang dị thường, tiếp theo thân hình vừa động, thân thể như bọt khí tại chỗ cũ biến mất.

Ngay sau đó, địa phương Hàn Lập đang ngồi xếp bằng mấy trượng xa phía trước, ba động nổi lên, thân hình lão giả lại quỉ dị hiện ra.

Sắc mắt Hàn Lập một chút cũng không thay đổi, thậm chí ngay cả mí mắt cũng không nâng lên chút nào.

Lục bảo lão giả thấy vậy, trên mặt không khỏi hiện ra một tia uất giận.

"Hừ, lá gan của người cũng thật không nhỏ, trước mắt lão phu còn dám đường hoàng ngồi ngay ngắn bất động như vậy." Lão giả rốt cuộc cũng mở miệng, thanh âm sắc nhọn chói tai phảng phát như kim loại va chạm với nhau, khiến cho người nghe, tâm thần đều trở nên buồn bực bất an.

"Nghe khẩu khí của các hạ, tựa hồ cũng là người rất có lai lịch. Nhưng không biết xưng hô như thế nào?" Hai mắt Hàn Lập chậm rãi mở ra, dị thường bình tĩnh hỏi ngược lại một câu.

"Danh tự của lão phu, nói với một tên nhân tôc tu sĩ như người

cũng không có khả năng biết được. Bất quá ta cũng rất bất ngờ, vậy mà lại có thần niệm hóa thân của nhân tộc tu sĩ xông vào nơi này. Xem ra vật này đã rơi vào trong tay bản thể của ngươi." Lão giả tựa hồ chỉ liếc mắt một cái liền nhìn ra được Hàn Lập trước mắt không phải là bản thể, liền dùng một loại khẩu khí to lớn nói.

"Ha ha, xem ra tiền bối hẳn là đại năng chi sĩ của Cổ Ma giới. hộp này đích thực rơi vào trong tay tại hạ, lúc này mới phái ra một luồng thần niệm hóa thân tới đây tra xét một chút. Bất quá nơi này không phải là thiên địa trong hộp, mà là trong một loại cấm chế nào đó." Thần sắc Hàn Lập không đổi, thản nhiên trả lời.

Hàn Lập tuy rằng chỉ là một luồng thần niệm vô pháp ra nhìn ra được sự nông sâu của đối phương, nhưng sớm đã đoán được đối phương chính là người của Ma tộc, cho nên biểu tình trên mặt không lộ ra, nhưng trong lòng tự nhiên sớm đã cẩn thận một trăm hai mươi phần trăm.

"Nơi này đích thực không phải là bên trong hộp, mà là trong tầng thứ mười của ảo thuật cấm chế. Cấm chế này chỉ cần có thể nắm giữ được điểm mấu chốt nhất của ảo hóa chi đạo, liền có thể tùy ý điều khiển thay đổi thiên địa. Lại nói về, thánh tộc hiện giờ thực sự vô dụng quá, lại để bảo vật này rơi vào trong tay nhân tộc. Nghe khẩu khí của người, hiện tại vật này ảo hóa thành trạng thái hình hộp, như vậy cũng không tồi, so với bộ dáng trước đó trông vừa mắt hơn nhiều." Lão giả nghe vậy nhướng mày thì thào nói, một tay tùy ý hướng không trung vung lên.

Hàn Lập chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, bốn phía cảnh sắc màu xám trở nên mơ hồ, giống như miếng kính vỡ vụn ra, trong mũi đột nhiên ngửi được mùi hương thơm tươi mát của cây cỏ, đồng thời mơ hồ nghe được âm thanh suối nước chảy.

Trong lòng Hàn Lập run lên, vội ngưng thần hướng bốn phía nhìn lại lần nữa.

Bốn phía hết thảy đều biến thành một cái thế giới hoàn toàn bất đồng.

Cảnh vật trời xanh mấy trắng, thanh sơn bích thủy đều xuất hiện ở trong mắt, lại cúi đầu nhìn xuống một cái, Hắn và lão giả rõ ràng đang đứng trong một dòng suối trong suốt chậm rãi trôi đi, dòng suối không tính là sâu, vừa đủ ngập qua một nửa đầu gối, thậm chí mắt thường có thể thấy được vài con thanh ngư dài nửa thước thản nhiên từ bên cạnh bơi qua, bộ dáng một chút cũng không sợ người lạ.

Thần sắc Hàn Lập khẽ biến, không nói hai lời một tay phóng xuống dòng suối bên dưới hư không một trảo.

"Sưu" một tiếng

Một con thanh ngư sống động nhảy loạn lập tức dễ dàng bị nhiếp tới trong tay, năm ngón tay sờ một cái, lại có thể cảm ứng được rõ ràng dị thường trên thân cá đang giãy dụa một tầng cảm giác trơn trợt.

Đồng tử Hàn Lập lam quang chợt lóe, tay run lên, liền đem thanh ngư lần nữa quăng trở về dòng suối. lại đem ngón tay hướng gần mũi ngửi, một cổ hương vị cá tanh nồng đậm lập tức xông vào mũi.

"Cấm chế thật lợi hại, đã đạt tới trình độ vật do tâm sinh. Nhưng đối với việc này, không biết tiền bối có thể nói vì sao lại tự thân xuất hiện ở nơi này. Hơn nữa dựa theo hiệu quả thần thông tại hạ thi triển, hẳn là phải đem luồng thần niệm này trực tiếp đưa tới bên trong hộp. bây giờ bị vây ở nơi này, ít nhiều cũng cùng tại hạ có chút quan hệ a!" Hận Lập sau khi trầm ngâm, chậm rãi hỏi.

"Lão phu vì sao phải trả lời vấn đề của người. Ngươi muốn biết cái gì, có thể tự mình đi tìm đáp án." Lục bào lão giả vừa nghe lời Hàn Lập nói, liền hai mắt trợn lên nói.

"Hắc. tiền bối đã chịu hiện thân ra, không phải chỉ cùng tại hạ tán ngẫu vài câu rồi lập tức bỏ đi chứ. Hơn nữa xem tiền bối tựa hồ cũng không phải là thực thể chi thân, đồng dạng chỉ là thần niệm hóa thành mà thôi. Xem ra ở nơi này cũng không phải là cam tâm tình nguyện." Hàn Lập nghe vậy không chút tức giận, ngược lại quỉ dị cười một cái trả lời.

"Ngươi rốt cuộc là ai, biết được những gì, có phải là Huyết Quang tên tiểu nhân kia phái ngươi đến."

Bên tai Hàn Lập tiếng sấm nổ vang lên ầm ầm, một cổ cự áp khiến mao cốt Hàn Lập nhảy dựng lên rơi trên thân mình.

Tiếp theo cuồng phong nổi lên, lục bào lão giả chỉ là thân hình vừa động, liền đem cổ Hàn Lập bắt lấy, đôi mắt lưu chuyển ngân quang liền biến thành huyết hồng chi sắc, hung tợn hướng Hàn Lập nói.

Trên thân lão giả một cổ khí tức huyết tinh của man hoang mãnh thú xông thẳng lên trời, sau lưng mơ hồ có một cái huyết sắc ma ảnh cự đại lúc ẩn lúc hiện, phảng phất một khắc sau liền lập tức đem Hàn Lập xé rách thành vô số mảnh vụn.

"Cái gì Huyết Quang, tại hạ không quen biết." Hàn Lập trong lòng hoảng sợ, nhưng trên mặt vẫn trấn định dị thường thản nhiên trả lời.

"Thúi lắm, người nếu không quen biết tên tiểu nhân Huyết Quang, làm sao có được kiện Trấn Ma Tỏa này. Ngươi thật sự nghĩ rằng lão phu tin tưởng lời nói vừa rồi của ngươi! Hừ, kiện Trấn Ma Tỏa này từ xưa đến nay không biết ở thánh tộc chúng ta lưu truyền qua trong tay bao nhiêu thánh tổ, nhưng không một người nào mà không luôn mang theo bên người, làm sao có thể rơi vào trong tay một tên nhân tộc như người. Ngươi đừng nói với ta, ngươi đã giết tên tiểu nhân Huyết Quang, mới có được vật này." Lục bào lão giả trên mặt hiện ra một cỗ ý tứ điên cuồng, từng từ hướng Hàn Lập nói, đồng thời năm ngón tay khô gầy đang kẹp lấy cổ Hàn Lập, cũng bắn ra từng tia lục quang chói mắt, bộ dáng tựa hồ lúc nào cũng muốn động thủ.

Khối hóa thân này của Hàn Lập chỉ là một luồng thần niệm hóa thành, tự nhiên không có thần thông nào ẩn chứa bên trong, rõ ràng không chút nào chống cự hành động của đối phương, ngược lại mỉm cười nói:

"Trấn Ma Tỏa? Nguyên lai vật này danh xưng là thế! Tại hạ tuy rằng không biết tên gọi là Huyết Quang kia rốt cuộc là người nào,

nhưng làm sao lại nghe theo phân phó của một gã ma tộc. Càng huống chi nếu ta thật muốn đối với các hạ mưu đồ điều gì, lại càng không chỉ phái ra một luồng thần niệm tới đây. Đạo hữu cho dù hủy đi khối thần niệm hóa thân này của tại hạ, nhưng đối với bản thể tại hạ mà nói căn bản không quan trọng gì. Nói không chừng trong lòng sợ hãi, lại đem vật này tìm đến một vực sâu không đáy, đến một nơi không ai có thể tìm được vứt đi. Có lẽ trải qua trăm vạn năm, sẽ có người khác lần nữa đem vật này tìm được nhưng cũng không nhất định a.

"Ngươi dám uy hiếp lão phu, ha ha, xem ra người thật sự không biết thân phận của lão phu, không phải tên tiểu nhân Huyết Quang kia phái đến. vừa rồi có chút đắc tội, cũng mong đạo hữu thứ lỗi cho!" *Lục bào lão giả vừa nghe lời của Hàn Lập, trên mặt đỏ thẫm kinh người thoáng hiện lên, giận sắc trên mặt liền tiêu thất vô ảnh vô tung, bỗng nhiên năm ngón tay buông lỏng đem Hàn Lập thả ra, thần sắc chợt biến đổi nói.*

"Nga, xem ra đạo hữu đã tin lời của tại hạ. nhưng tại hạ vẫn là một đầu mơ hồ, không biết các hạ có thể đem lai lịch nói cho tại hạ một chút." *Hàn Lập trong lòng đồng dạng buông lỏng, đem vạt áo có chút nhăn nhúm sửa sang lại, sau đó liền xem như tùy ý hỏi một câu.*

"Nói với người, đương nhiên có thể. Nhưng lão phu cũng giống bộ dáng đoán mò của người, vây ở nơi này không biết bao nhiêu năm rồi, cũng muốn biết một ít sự tình ở bên ngoài. Bổn tọa cũng không chiếm tiện nghi của ngươi, ngươi trả lời một câu hỏi của lão phu, ta liền giải đáp một nghi vấn của người." lục bào lão giả mân mê mấy chòm râu trên cằm, hai mắt nhíu lại từ từ giảng đạo.

------oOo------

Chương 1907: Trấn ma tỏa cùng Xa kỵ cung

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Điều này rất công bình, đạo hữu cứ việc hỏi." Trầm ngâm một hồi, khẩu khí Hàn Lập cũng có chút biến hóa.

Rõ ràng người này thân bị hãm sâu trong Trấn Ma Tỏa mà không có cách nào rời đi, hắn đương nhiên sẽ đáp ứng.

"Tốt, nhưng ta muốn biết rõ ngươi rốt cuộc là nhờ người nào mới đến được Trấn Ma Tỏa này?" Lão giả áo xanh nghe vậy mừng rỡ, không chút do dự hỏi ngay vấn đề đang quan tâm nhất.

"Ta nhờ mấy người Tôn Giả của quý tộc nên mới được đến đây." Hàn Lập sớm đã dự liệu được, nên lập tức trả lời.

"Mấy gã tôn giả sao? Chẳng lẽ chính là thủ hạ của Huyết Quang kia chăng? Nhưng hắn sao lại yên tâm giao vật này vào tay của người khác?" Ánh mắt lão giả chợt lóe như có điểm đăm chiêu, miệng lẩm bẩm nói.

"Tại hạ đã trả lời một vấn đề rồi, đạo hữu cũng nên cho ta biết danh tính chứ!" Hàn Lập bất kể nghi hoặc của lão giả, hỏi ngược.

"Bản tọa tên là Xa Kỵ Cung! Nhưng ngươi thân là Nhân Tộc, sao lại gặp phải tôn giả của Thánh Tộc? Lẽ nào bây giờ thân ngươi đang ở trong thánh giới của chúng ta sao?" Lão giả trả lời rất ngắn gọn, rồi lại rất nhanh hỏi tiếp hai vấn đề.

"Xa Kỵ Cung? Đúng là ta chưa nghe nói qua bao giờ. Hiện tại Cổ Ma Giới các người đang xâm nhập Linh giới của chúng ta. Vì vậy việc tại hạ gặp phải tôn giả của quý tộc cũng đâu có gì kỳ quái." Hàn Lập thản nhiên trả lời.

"Cái gì? Bây giờ là là thời điểm thánh tế! Vậy ta đã bị vây khốn nhiều năm thế sao. Hiện thánh tế đã bắt đầu được bao lâu? Nếu mới là thời kỳ bắt đầu, chân thân của Huyết Quang không thể hàng lâm tới Linh Giới? Chẳng lẽ như thế mới để cái Trấn Ma Tỏa ly khai khỏi thân!" Lão giả cả kinh, theo đó mày chau lại rồi thốt.

"Đây đã là vấn đề kế tiếp!" Hàn Lập nghe đến hai từ *"Thánh tế"*, sắc mặt khẽ biến nhưng lập tức lại khôi phục như thường.

"Được rồi, ngươi lại tiếp tục hỏi đi." Lão giả áo xanh vừa nghe vậy, nét giận dữ trên khuôn mặt một lần nữa lại hiện lên, chợt như nghĩ đến điều gì mà nén lại.

"Vấn đề kế tiếp ta muốn biết rất đơn giản. Ta muốn biết tiền bối có phải là một trong những Thánh tổ của Cổ Ma giới hay không?" Hàn Lập ngưng trọng hỏi.

"Ngươi đã đoán được rồi cần gì lại phải hỏi nữa. Lão phu không chỉ là Thánh Tổ của Thánh Giới, mà còn là một trong những Thánh Tổ tồn tại lâu nhất Thánh Giới. Có thể so sánh thọ nguyên cùng lão phu trong toàn bộ Thánh Giới bất quá chỉ lác đác ba bốn người mà thôi." Lão giả áo xanh lạnh giọng đáp.

"Thật là vậy sao? Như vậy vãn bối đã thất kính rồi." Hàn Lập ngẩn ra rồi lập tức cười khẽ trả lời.

Qua khẩu khí cùng thần thông kinh người biểu hiện lúc trước của đối phương. Hàn Lập không quá ngạc nhiên về câu trả lời này của lão giả.

"Ngươi cười cái gì? Chẳng lẽ thấy lão phu thân là Thánh Tổ tốn ngày tốn tháng sóng ở nơi đây nên buồn cười phải không?" Xa Kỵ Cung sắc mặt trầm xuống, trong mắt chợt lóe hung quang.

"Tại hạ đương nhiên không nghĩ như vậy. Thần thông các hạ tới cỡ nào, vãn bối sao có thể so sánh. Nào có ý giễu cợt." Hàn Lập thu liễm nụ cười trên mặt. Bình tĩnh trả lời nhưng trong lòng than một câu. Lão ma này tính tình thật thất thường, nói hỏi gì phải cẩn thận hơn.

"Ngươi biết lão phu là Thánh Tổ của Thánh Giới, nhưng bộ dáng lại trấn định như vậy, chẳng lẽ nghĩ rằng lão phu không dám nuốt hóa thân thần niệm của ngươi chăng!" Xa Kỵ Cung dữ tợn nói.

"Tiền bối muốn thì đã sớm động thủ rồi, sao lại chờ tới bây giờ." Hàn Lập vẫn một bộ lãnh đạm.

"Ngươi thông minh lắm. Nếu không phải bị vây ở nơi đây, lão phu thấy một tu sĩ nhân tộc như ngươi sẽ một trảo đánh chết. Được rồi, ngươi hãy trả lời cái vấn đề lão phu muốn biết đi. có phải Thánh tế vừa mới bắt đầu không bao lâu, những thánh tổ kia có đem chân thân hàng lâm?" cuối Cùng Xa Kỵ Cung cũng tỉnh táo lại, hừ một tiếng rồi nói.

"Đúng là Ma kiếp mới bắt đầu không có bao lâu, những thánh tổ kia muốn đem chân thân hàng lâm vào lúc này căn bản không thể." Hàn Lập không có ý định giấu diếm việc này, thành thành thật thật trả lời.

"Quả thực là như thế!" Xa Kỵ Cung nghe vậy, trên mặt chợt lóe lướt qua một tia kích động nhưng lập tức lại lâm vào trầm tư, tựa hồ đang đau khổ cân nhắc sự tình nào đó.

"Tiền bối có thể nói cho vãn bối một chút công dụng của Trấn Ma Tỏa này chăng!" Hàn Lập làm như không thấy tình hình của lão giả, đưa ra vấn đề kế tiếp.

"Nhân Tộc các ngươi căn bản không thể khu sử Trấn Ma Tỏa này, ngươi hỏi vấn đề này chỉ là uổng phí khí lực mà thôi." Lão giả nghe vậy ngẩn ra. Sau khi liếc nhìn Hàn Lập thì lộ vẻ châm chọc rồi đáp.

"Có vô dụng hay không, tại hạ tất sẽ tự mình phán đoán.", Hàn Lập vẫn kiên trì hỏi.

"Ngươi đã muốn biết, vậy ta nói cho ngươi biết cũng không sao. Trấn Ma Tỏa này kỳ thực chính là một kiện Huyền Thiên Chi Bảo ngầm chứa hai khí âm dương nhưng diễn biến hỗn độn vẫn chưa hoàn thành. Nó tự tạo thành không gian, lại có mười ba tầng. Sau này do một vị đại tông sư tinh thông trận pháp của Thánh Giới đã

*thiết hạ thượng cổ cấm chế lên trên mười ba tầng này. Một khi đã vây người ở trong đó, trừ phi người bị vây khốn có thần thông quảng đại bài trừ "*lưỡng khí hỗn độn*", bằng không muốn dùng ngoại lực phá vỡ hết mười ba tầng cấm chế này chỉ là người si nói mộng. Mà lưỡng khí hỗn độn này vô cùng lợi hại, nếu theo diễn biến chân chính thành Huyền Thiên Chi Vật thì cho dù là Chân Tiên bị vây khốn cũng khó mà thoát. Bất quá với tình hình trước mắt, với bộ dáng nửa thành phẩm này cũng dư dả vây khốn Đại Thừa Kỳ cùng tồn tại Thánh tổ như bọn ta."* Lão giả lạnh lùng nói.

"Huyền Thiên Chi Bảo chưa thành phẩm!" Hàn Lập vốn luôn luôn bình tĩnh như nước. Nhưng vừa nghe lời ấy sắc mặt cũng đại biến.

Huyền Thiên Chi Bảo uy năng to lớn, không có mấy người có được lý giải nhất định về Huyền Thiên chi vật như bản thân hắn. Dù cho chỉ là một cái bán thành phẩm cũng đủ để hắn động tâm.

"Hắc hắc, đáng tiếc chính là Trấn Ma Tỏa này sinh ra trong thánh giới của ta, trừ phi Cổ Ma tộc có thể khai thông thiên địa pháp tắc chi lực của Thánh Giới. Tồn tại Thánh Tổ có thể miễn cưỡng khu sử một chút, ngoại tộc các ngươi có được pháp bảo này cũng không thể khu động mảy may. Chỉ có thể coi như một vật chết mà thôi! Nếu không phải ngươi có biện pháp dùng thần niệm thâm nhập vào trong, mà cũng vừa đúng lúc lão phu hao hết sức chín trâu hai hổ để dùng nguyên thần phá toái đến đây. Sợ rằng tia thần niệm hóa thân này của ngươi vừa đến nơi sâu trong hộp sẽ bị hai khí hỗn độn kia hóa thành hư ảo, căn bản không có thu hoạch nào." Xa Kỵ Cung lãnh đạm nói.

"Thì ra là phải khai thông lực lượng thiên địa của Cổ Ma giới mới có thể sử dụng pháp bảo này!" Hàn Lập thì thào một tiếng, bộ dáng trở nên đăm chiêu.

"Ngươi đừng nên vọng tưởng. Dù cho ngươi tu luyện có tu luyện công pháp của Thánh Tộc, cũng chỉ có thể thôi động một chút Chân Ma khí. Trừ phi tinh luyện ma công đến cỡ tồn tại thánh tổ, bằng không không thể khai thông lực lượng thiên địa của Thánh Giới. Mà nếu ngươi thật sự tu luyện ma công tới cảnh giới này thì không thể nào sống tại Linh Giới, tất sẽ bị cưỡng bức phá không

bay tới Thánh giới chúng ta, rồi trở thanh một thành viên của Thánh giới." Xa Kỵ Cung như nhìn ra chút gì đó, nói ra một câu thâm ý sâu sắc.

Cơ nhục trên mặt Hàn Lập co rụt một cái. Sau một lúc lâu mới chậm rãi nói:

"Theo lời tiền bối nói, vật ấy thật không chút tác dụng với ta."

"Đích xác như thế, cho nên ta mới nói ngươi hỏi công dụng của bảo vật này không chút ý nghĩa. Hơn nữa bảo vật này bởi vì chưa hoàn thành diễn biến mà còn có một hạn chế trí mạng khác. Dù cho Thánh Tổ bọn ta cũng vô dụng." Lão giả áo xanh quỷ dị cười nói.

"Hạn chế? gì" Hàn Lập nhướng mày, vô thức thốt ra.

"Ha ha, lão phu tất nhiên sẽ không nói điều này." Xa Kỵ Cung cười ha ha cự tuyệt.

"Nếu Xa đạo hữu đã không muốn nói, vậy thì quên đi." sắc mặt Hàn Lập hơi trầm xuống nhưng không có trực tiếp lộ vẻ bất mãn.

Lão giả cười hắc hắc cũng không hề tiếp tục đề tài này. Sau một hồi trầm ngâm lại muốn hỏi điều gì đó.

"Lão phu còn muốn biết rõ một việc, hy vọng ngươi trả lời chính xác. Người có biết trong phụ cận địa vực này có Âm Dương Minh Trì, hoặc là Hoàng Tuyền Địa Hỏa, hai loại thiên địa diễn biến linh địa hay không?" Xa Kỵ Cung thần sắc nghiêm nghị hỏi.

"Âm Dương Minh Trì, Hoàng Tuyền Địa Hỏa? Sao các hạ lại hỏi về vấn đề này?" Thần sắc Hàn Lập khẽ động, không trực tiếp trả lời lão giả mà cẩn thận hỏi ngược một câu.

"Vấn đề của ngươi quả thật quá nhiều, còn không mau hồi đáp vấn đề của bản tọa!" Thần sắc của lão nhanh chóng trở nên không tốt, thanh âm băng hàn vang lên.

"Vậy coi như câu hỏi này là vấn đề kế tiếp của tại hạ đi." Trên mặt

Hàn Lập không lộ dị sắc trả lời.

Lão giả nghe vậy, sắc mặt giận dữ lại lần nữa hiện lên. Ngân quang trong mắt lưu chuyển một trận.

"Như các hạ đã nói, tại hạ cũng chỉ là một hóa thân bé nhỏ không đáng kể ở đây mà thôi." Hàn Lập không chút lưu tâm, nhân tiện nhắc nhở lão giả.

"Hừ, nếu như bản thể ngươi ở trước mặt ta. Liệu có tư cách cò kè mặc cả cùng bản tọa?" Xa Kỵ Cung hừ lạnh một tiếng, ngân quang trong mắt vụt tắt, lần nữa nén cơn giận lại.

Hàn Lập thản nhiên cười, cũng không hề tiếp lời.

Sau một hồi do dự, lão giả áo xanh mới bất đắc dĩ miễn cưỡng giải thích:

"Hai địa phương này là nơi duy nhất có thể tế luyện Trấn Ma Tỏa một lần nữa. Nếu đem pháp bảo để vào bên trong, sau đó lại dùng một loại bí thuật của Thánh Tộc thi pháp tế luyện thì có thể rút ra một chút khí hỗn độn. Những thánh tổ tồn tại chúng ta dùng khí hỗn độn này luyện khí, thân thể sẽ tự thu nạp rồi hóa thành thứ của mình, có chỗ tốt đến không ngờ. Do Thánh Giới tràn ngập toàn là Chân Ma khí, nên cũng chỉ đến Linh Giới mới có thể tìm được hai địa phương này. Nếu không phải như thế, Trấn Ma Tỏa này tuyệt đối sẽ không mảy may rời khỏi thân của Huyết Quang kia. Và cũng sẽ không vô tình rơi vào tay một tu sĩ Nhân Tộc như ngươi."

"Đem Trấn Ma Tỏa tới hai hai địa phương kia, từ đó liền có thể rút ra khí hỗn độn thật sao?" Hàn Lập nghe xong chợt động.

Trong một số điển tịch thượng cổ cũng có một chút ghi chép liên quan đến lưỡng khí âm dương hỗn độn này, đích thật là có những công hiệu không thể ngờ tới, khiến hắn không khỏi trở nên kinh hỉ!

"Lão phu việc gì lại lừa dối ngươi. Nếu ngươi đã có thể ngưng tụ thần niệm hóa thân, với tu vi của một gã tồn tại Hợp Thể kỳ hấp

thu một tia hỗn độn khí, không chừng về sau cũng có cơ hội tiến giai cảnh giới Đại thừa! Nếu không được, cũng liền tăng tu vi lên một cảnh giới. Mà dùng hỗn độn khí tế luyện được bảo vật, tái phục hồi bảo vật thì lập tức có thể trở thành một kiện dị bảo thông linh có thần thông cường đại!" Xa Kỵ Cung thản nhiên nói.

------oOo------

Chương 1908: Hỗn độn nhị khí

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nghe khẩu khí của tiền bối, người được gọi là Huyết Quang kia cũng là một tồn tại Thánh Tổ rồi. Nhưng nếu Hỗn Độn nhị khí này trọng yếu như thế, sao hắn lại dễ dàng giao cho thủ hạ mà không để hóa thân của mình mang theo, hoặc đợi cho đến lúc chân thân hàng lâm để lấy Hỗn Độn nhị khí kia." Trên mặt Hàn Lập lộ vẻ âm tình bất định, tỏ ra hoài nghi với lời nói của lão giả.

"Ta bị nhốt ở nơi đây nhiều năm như vậy, không biết rõ nguyên do cụ thể Có lẽ là một Thánh Tổ khác đã hoài nghi hắn có được Trấn Ma Tỏa nên phái người giám thị nhất cử nhất động của hắn. Do mang kiêng kị trong lòng, hắn sẽ không dám tự mình đi làm việc này. Hoặc là chân thân ở Thánh Giới gặp phiền toái lớn gì đó nên không thể hàng lâm Linh giới. Hơn nữa cấp bậc Thánh Tổ tuy có thể phái một số hóa thân hàng lâm nhưng chân chính không sợ lực bài xích thì không có bao nhiêu kẻ làm được. Thánh Tổ cũng có mạnh có yếu, Huyết Quang ở trong cấp Thánh Tổ bài danh cũng không tính là cao. Đúng rồi, ngươi đã cướp được Trấn Ma Tỏa lại đánh chết vài tên Tôn Giả. Thế thì hãy nói qua một phần thần thông của chúng xem lão phu có ấn tượng nào không!" Sau khi giải thích vài câu, thần sắc Xa Kỵ Cung khẽ động bỗng nhiên hỏi.

"Tiền bối nói thế cũng đúng. Tuy ta đánh chết vài tên Ma Tôn nhưng thật ra có điểm lấy làm quỷ dị, trong đó có một gã sức mạnh cường đại vô cùng, thân thể lại mạnh mẽ tựa hồ không thua tồn tại Thánh Tổ. Ngoài ra lại có thể thông qua một món dị bảo mà trực tiếp triệu hồi Thiên Quỷ từ Minh giới. Người cuối cùng thì lại biết phương pháp luyện chế Tử Mẫu Chân Ma trong truyền thuyết."

Sau một phen cân nhắc, cảm thấy không có gì quan trọng nên Hàn Lập không chút giấu diếm bẩm báo.

"Trong ba kẻ này ta chỉ nghe nói qua một người, hơn nữa khi ta bị nhốt ở đây danh khí của hắn chưa có gì lớn. Bất quá lúc ấy đã là thuộc hạ dưới tay Huyết Quang. Xem ra quả thật Trấn Ma Tỏa là do gã Huyết Quang này giao phó cho bọn chúng rồi."

"Nói như vậy, thủ lĩnh Ma tộc hàng lâm địa vực quanh đây tám chín phần sẽ là Huyết Quang Thánh Tổ." Hàn Lập hít sâu một hơi, tự nói một câu.

"Trừ phi phán đoán của ta sai lầm, nếu không chắc chắn là vậy. Nghe khẩu khí của ngươi, phụ cận nơi đây đích xác có Hoàng Tuyền Địa Hỏa hoặc Âm Dương Minh Trì sao." Lão giả cũng tỏ ra ngưng trọng hỏi một câu.

"Chừng hai tháng thời gian trước, ta từng ở một cái khe sâu, bên trong chính là Hoàng Tuyền Địa Hỏa. Địa hỏa này chỉ có tác dụng luyện chế một số bảo vật âm hỏa linh tinh, tuy rất khó tìm nhưng tu sĩ Nhân Tộc bọn ta cũng không mấy coi trọng." Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, từ từ trả lời.

"Vậy là đúng rồi. Tên Huyết Quang này chắc hẳn đã phái ba thủ hạ đi đến đấy để lấy ra một ít hỗn độn khí trong Trấn Ma Tỏa để dùng. Nhưng tuyệt đối không ngờ lại bị ngươi đoạt đi." Xa Kỵ Cung phát ra một trận cười điên dại, xem chừng rất vui sướng khi người khác gặp họa.

Thần sắc Hàn Lập biến đổi không ngừng, một lần nữa lại rơi vào trầm tư.

"Nhìn bộ dáng của ngươi, tựa hồ cũng muốn thu lấy âm dương nhị khí kia?" Lão giả áo xanh ngừng cười lạnh lùng hỏi.

"Bảo vật đã xuất hiện, tại hạ nói không động tâm thì dối trá. Nhưng liệu có thể tin lời tiền bối là thật hay giả?" Hàn Lập bình tĩnh dị thường hỏi.

"Hắc hắc, ta lừa ngươi thì có tác dụng gì? Thật ra, lão phu bị vây ở trong bảo vật này nhiều năm như vậy, đã phá giải chỉ còn ba tầng cấm chế cuối cùng. Nếu ncó thể đem hỗn độn nhị khí của Trấn Ma Tỏa rút đi một phần thì lão phu còn có thể thoát vây mà

thấy lại ánh mặt trời. Đương nhiên, lão phu không vô duyên vô cớ cấp cho một nhân tộc tu sĩ một ưu đãi lớn như thế. Nếu ngươi muốn lão phu tiết lộ phương pháp tế luyện Trấn Ma Tỏa thì phải đáp ứng vài sự tình mới được!" Xa Kỵ Cung ngáp một cái, từ chối cho ý kiến.

"Tiền bối muốn giao dịch cùng?" Thần sắc Hàn Lập khẽ động, ánh mắt gắt gao nhìn vào khuôn mặt của lão giả.

"Không sai, chẳng lẽ đạo hữu không muốn có được âm dương hỗn độn nhị khí kia sao?" Khóe miệng Xa Kỵ Cung lộ ra một tia cười lạnh.

"Đương nhiên là muốn, bất quá vãn bối vẫn phải cân nhắc kỹ lưỡng mới có thể quyết định có giao dịch cùng tiền bối hay không!" Trong mắt Hàn Lập đột nhiên hiện lên một tia kỳ quái. Sau một tiếng *"Phốc"*, thân hình hóa thành nhiều điểm kim quang rồi bạo liệt biến mất không để lại chút bóng dáng.

Xa Kỵ Cung thấy vậy, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi. Sau một hồi lâu lão mới thì thào tự nói vài câu: *"Tiểu tử này đem thần niệm rời khỏi nơi đây. Chẳng lẽ hắn thực sự không động tâm hay sao? Muốn gặp được người có thể giúp ta phá vây như hắn không biết còn ngày tháng năm nào đây."*

Ánh mắt Lão giả áo xanh chớp động, sắc mặt lại trở nên âm tình bất định!

Cùng thời gian đó, trong tầng cao nhất của Ỷ Thiên Thành có một Nguyên Anh màu vàng kim đứng trên đầu Hàn Lập, hai tay nhỏ bé đang vũ lộng không ngừng. Cùng lúc đó, những điểm kim quang không ngừng bay ra từ trong hộp gỗ. Sau khi chớp động vài cái liền ào ào tiến nhập vào trong thân hình hắn.

"Bang bang". Âm thanh liên tiếp vang lên.

Nhãn châu ngũ sắc bay múa xung quanh đó nhanh chóng bạo liệt, hóa thành từng làn khói bụi phiêu tán.

Đơn thủ Nguyên Anh màu vàng kia bấm quyết. Thân hình nhoáng lên, hóa thành một đạo kim quang nhập vào trong nhục thân.

Một tiếng thở dài truyền ra!

Hàn Lập chậm rãi mở mắt, sau đó liền tập trung nhìn hộp gỗ. Trên mặt tỏ vẻ cực kỳ cẩn thận!

"Trấn Ma Tỏa, hỗn độn nhị khí! Không ngờ chiến lợi phẩm tiện tay có được lại là một vật phẩm khó lường. Nhưng thế gian làm gì có miếng bánh từ trên trời rơi xuống. Hỗn độn khí kia tuy có tác dụng lớn nhưng phải suy nghĩ cẩn thận!"

Hàn Lập thấp giọng tự nói hai câu. Tay vung lên đem hộp gỗ trên không thu về trên tay.

Sau đó hắn vừa vuốt ve vừa rơi vào trầm tư.

"Không ổn, thứ này trọng yếu như vậy, Huyết Quang Thánh Tổ kia hẳn sẽ động thủ lên trên. Huống hồ đối phương tuyệt không cam tâm để mất trọng bảo này. Đúng là có chút phiền toái đây."

Hàn Lập bỗng nhiên nghĩ tới gì đó thì sắc mặt hơi đổi, theo đó đứng dậy đi qua đi lại không ngừng.

Có điều, trên mặt hắn có điểm lo lắng nhưng không hề có vẻ kinh hoàng.

Đương nhiên là do Huyết Quang Thánh Tổ kia ở Linh Giới chẳng qua là một khối hóa thân mà thôi. Nếu bản thể hắn xuất hiện ở Linh giới này, chỉ sợ Hàn Lập đã lập tức bỏ trốn mất dạng. Chạy xa được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Tuy hắn có điểm tự phụ đối với thần thông của bản thân nhưng tuyệt đối không cho rằng có năng lực đối kháng với Thánh Tổ của Ma Giới, tồn tại đáng sợ ngang cấp bậc Đại Thừa.

Đương nhiên, nếu tu vi hắn tiến thêm một bước đến cảnh Hợp Thể hậu kỳ. Bằng vào Huyền Thiên chi bảo cùng nhiều thần thông khác trong người hắn cũng đủ để tự bảo vệ trước mặt Thánh Tổ Ma tộc.

Hàn Lập đi qua đi lạichừng một chén trà nhỏ. Rốt cuộc cũng đưa ra quyết định.

Không nói hai lời, hắn ném hộp gỗ trong tay lên không trung. Tay áo rung lên, hơn mười tấm phù lục kim ngân sắc liền bắn ra dán lên trên hộp gỗ.

Trong miệng Hàn Lập lẩm bẩm, mắt nhìn hộp gỗ đồng thời mười ngón tay liên tục bắn ra không ngừng.

Các đạo pháp quyết từ trong tay không ngừng tuôn ra hóa thành từng quầng sáng bao phủ những phù lục kia.

Những bùa chú này chợt lóe linh quang hút quầng sáng vào trong. Tuy khá mơ hồ nhưng cũng hóa thành một đám phù văn ngân kim sắc lớn nhỏ không ngớt, theo tiếng chú ngữ ào ào hãm sâu vào vỏ ngoài của hộp gỗ.

Hàn Lập thấy vậy, tiếng chú ngữ trong miệng liền dừng lại nhưng động tác không chút chậm trễ, ngược lại biến đổi pháp quyết.

Chợt những tiếng sấm trầm thấp liên tiếp phát ra.

Chỉ thấy điện hồ kim sắc chợt lóe ở đầu mười ngón tay,. Từng tia điện giao nhau bắn ra, cũng lập tức hóa thành một tấm lưới điện kim sắc chụp xuống hộp gỗ.

Sau khi Hàn Lập thi pháp, điện hồ chợt lóe liền khóa chặt lại.

Hộp gỗ lập tức sáng rực lên, tầng tầng lớp lớp điện hồ bao vây xen lẫn, trong nháy mắt hóa thành một cái hộp vàng hình chữ nhật.

Hàn Lập thấy vậy mới buông lỏng một chút, tay áo bào vung lên.

Một đạo thanh quang mờ mờ cuốn ra, Hộp vàng chợt lóe rồi biến mất trong vòng tay trữ vật của hắn.

Sau khi xử lý cẩn thận đồ vật không biết là họa hay phúc, Hàn

Lập lại khoanh chân ngồi xuống, cẩn thận cân nhắc các sự tình có liên quan.

Bán thành phẩm Huyền Thiên chi vật! Không biết lục dịch thần bí kia có hiệu dụng đối với Trấn Ma Tỏa này hay không. Đáng tiếc, hiện tại bên trong đó còn có một thánh tổ Ma tộc nên hắn không dám thí nghiệm lung tung.

Nếu không, vạn nhất không có kỳ tích gì mà lại phá hư bên trong cấm chế để Thánh tổ kia xuất ra thì không ổn!

Hàn Lập đương nhiên sẽ không mạo hiểm. Đành áp chế ý tưởng này lại.

Hàn Lập cũng tự đánh giá về việc Huyết Quang Thánh Tổ có phái người tới tìm hay không. Chỉ cần không để bốn năm ma tôn Hợp Thể hậu kỳ đồng thời vây công, hắn tin rằng có thể tự bảo vệ mình. Về phần hóa thân của Huyết Quang Thánh Tổ, tuy rằng thần thông vượt hơn xa Ma tôn Hợp Thể hậu kỳ bình thường nhưng đang ở trong đại quân thông linh của ma tộc, cũng không thể khinh địch xuất động.

Hơn nữa, dù hóa thân Huyết Quang Thánh Tổ thật sự tìm tới cửa thì với Huyền Thiên chi bảo trong tay hắn, hươu chết về tay ai còn chưa biết.

Yên lặng cân nhắc, Hàn Lập tự thấy trong khoảng thời gian ngắn không có nguy hiểm gì quá lớn. Dù hơn mấy chục năm sau, nếu chân thân Huyết Quang thượng nhân hàng lâm. Với thần thông của nhân yêu hai tộc trên Thánh đảo, tất sẽ có kế sách tương ứng đối phó. Chỉ cần trong thời gian này hắn rời khỏi địa phận Thiên Uyên Thành, tin rằng đối phương cũng không làm gì được.

Trong lòng đã có đối sách, lúc này Hàn Lập mới hoàn toàn yên tâm. bắt đầu nhắm hai mắt tiến vào nhập định!

Hơn một tháng sau, ở sơn cốc phụ cận nơi đại quân của Ma tộc đóng quân xuất hiện một chiếc phi xa được một con cầm điểu to lớn màu đen có hai đầu kéo đi, phát ra từng tiếng nổ vang trên không của sơn cốc.

Ở trong phi xa có một nam một nữ cao giai ma tộc đang đứng, trên thân ma khí quay cuồng, đối mặt thỉnh thoảng chuyện trò vài câu, thần sắc ngưng trọng dị thường.

------oOo------

Chương 1909: Đại chiến tái khởi

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tàng lão quái không hư ngôn lừa dối chúng ta chứ. Tên tu sĩ Nhân tộc diệt sát Lực tôn giả lại đúng lúc ở trong Ỷ Thiên thành? Như vậy lão quái này định mượn lực lượng chúng ta công chiếm Ỷ Thiên thành sao? Nhưng ta nghe nói thành này không giống mấy cứ điểm của nhân tộc bị diệt trước đó, hết sức khó đánh!" Mỹ phụ vận y phục màu hồng phấn hướng sang đồng bạn lo lắng nói.

"Yên tâm! Tàng lão quái kia tuy chỉ là tôn giả được tạm điều tới, đồng thời có chút kiệt ngạo bất tuân, nhưng tuyệt không giở trò dối trá với việc như thế này. Lần này chính là do Huyết Quang đại nhân tự mình phân phó, hắn sao cả gan chọc giận đại nhân. Chỉ cần mục tiêu mà hắn xác định không sai, có để hắn mượn lực chúng ta một lần cũng không ngại gì." Nam tử trung niên một thân trường bào màu bạc, lắc đầu trả lời.

"Điều này cũng phải. Tuy lúc trước chúng ta rất nhanh tìm được nơi ba người Lực tôn giả ngã xuống nhưng vết tích hơn phân nửa đều bị người thanh lý sạch sẽ, căn bản tìm không được điều hữu dụng gì. Bây giờ Tàng lão quái có được tin tức chuẩn xác cũng là một việc rất may mắn. Ít ra hai người bọn ta có điều hồi báo với đại nhân rồi" Mỹ phụ khẽ thở dài một hơi, có chút bất đắc dĩ nói.

"Đích xác như thế, nếu không tìm được đồ vật đại nhân bị mất thì chúng ta sao dám tùy tiện trở về. Tốt, bây giờ đã có manh mối. Tiếp theo chính là chuẩn bị một trường ác đấu rồi. Với các tu sĩ nhân tộc đã đánh chết ba người Lực tôn giả, chúng ta dù có chí bảo mượn tạm từ thánh tổ đại nhân thì cũng phải rất cẩn thận. Huống hồ chúng ẩn thân trong Ỷ Thiên thành, nếu muốn bức đi ra sợ rằng còn phải phí một phen tay chân nữa." Trong mắt nam tử trung niên chợt lóe hàn quang nói.

"Hừ, Tàng lão quái muốn nhờ chúng ta đối phó Ỷ Thiên thành, tự nhiên hắn sẽ đi làm việc này. Nếu sự tình này còn không làm được thì dựa vào cái gì liên thủ cùng chúng ta? Chúng ta chủ yếu lo xử lý tên tu sĩ Nhân tộc diệt sát Lực tôn giả là được." Mỹ phụ lại ngạo nghễ nói.

"Hắc hắc, ngươi cũng đừng xem thường bọn người Tàng lão quái. Riêng hắn đã là tồn tại hợp thể hậu kỳ đại thành, chỉ một bước nữa trở thành thánh tổ. Tiểu tử Lãnh Nhận kia tuy niên kỷ không lớn nhưng là hậu nhân chính thống của Tuyết Thiên thánh tổ, nghe nói một thân thần thông hàn lãnh đến cả Tuyết Thiên đại nhân cũng tán thưởng. Còn Vũ nha đầu kia cũng có huyết mạch của Minh La thánh tổ năm đó, hẳn là cũng có một vài thủ đoạn lợi hại để bảo mệnh. Yếu nhất cũng chỉ có Yên tôn giả xuất thân Hỏa Nguyên Thành kia thôi." Thanh âm trung niên nam tử bình tĩnh, vài lời đã nói đại khái mạnh yếu của mấy tên tôn giả đang công Ỷ Thiên thành, như sớm đã rõ lòng bàn tay.

"Điều này cũng đúng. Mấy người bọn họ tính nhờ cậy, chúng ta cũng không thể không giúp một chút. Sư huynh, chúng ta nhanh đi. Tới gần như vậy đám Tàng lão quái hẳn đã rõ chúng ta đến đây rồi." Mỹ phụ cười khúc khích nói.

Thời điểm nữ tử này vừa dứt lời, đám ma vân đen thùi trên sơn cốc bầu trời xa xa đột nhiên quay cuồng một trận. Tiếp theo vang lên một hồi chuông cổ, từng đội hắc giáp kỵ sĩ từ trong ma vân bay ra.

Ở phía đầu chợt lóe thân ảnh một hắc giáp nam tử, khóe miệng cười như ko cười lạnh lùng nhìn tới. Phía sau là Lãnh Nhận cùng nữ tử Ma tộc nhỏ xinh.

Nữ tử nhỏ xinh nheo hai mắt, vẻ mặt tươi cười. Còn thiếu niên băng lãnh vẫn với vẻ mặt không chút biểu cảm.

"Nhị vị đạo hữu khổ cực rồi, tới được đây sớm như thế thật ngoài dự liệu của lão phu" Tàng lão quái cười ha hả, hướng sang trung niên nam tử ôm quyền lớn tiếng nói.

"Không dám. Hai người chúng ta nhận được tin thì lập tức không

ngừng nghỉ mà đến. Xem ra không làm lỡ sự tình của mấy vị đạo hữu!" Mỹ phụ thản nhiên cười.

"Ha ha, nhị vị đạo hữu nói đùa. Bất quá ngày công chiếm Ỷ Thiên thành còn không xa. Có chuyện gì chúng ta vào trong cốc hảo hảo trao đổi một phen" Tàng lão quái thản nhiên cười, nhấc tay làm tư thế mời.

"Được, ta hai người cũng đang muốn đạo hữu lý giải một điều, vì sao có thể khẳng định người chúng ta đang tìm hiện ở trong Ỷ Thiên thành?" Trung niên nam tử liếc mắt quan sát hắc giáp nam tử, cũng cười trả lời.

Sau đó chiến xa màu đen dưới thân được con ma cầm hai đầu thật lớn lập tức bắn nhanh mà đi.

Hắc giáp nam tử nhẹ giọng cười, cũng mang mấy người khác hạ xuống.

Kế tiếp hắc giáp nam tử, Âm Dương nhị sát và các Ma tộc đỉnh cấp ở tòa đại điện trong cốc thương thảo hơn phân nửa ngày trời.

Cuối cùng khi các lão quái cùng đôi trung niên nam nữ này từ bên trong đi ra, trên mặt bọn họ đều lộ vẻ thoả mãn!

Thời gian hơn mười ngày trôi qua rất nhanh.

Một ngày này, Hàn Lập đang khoanh chân ngồi, bỗng nhiên nghe từng đợt kinh hô từ bên ngoài truyền vào!

Trong lòng khẽ động, hắn lập tức đứng dậy đi ra cửa sổ.

Tay áo rung lên, một đạo thanh hà cuồn cuộn mà ra. Cửa sổ vốn được một tầng nhàn nhạt kim quang che đậy, lập tức đương một tiếng tự mở ra.

Hàn Lập liếc nhìn bên ngoài thì sắc mặt biến đổi, hóa thành một đạo thanh hồng từ trong phòng bắn nhanh ra. Sau mấy cái chớp động thì thân hình xuất hiện các mấy trăm trượng trong không trung, hướng chỗ trên cao mà bay lên.

Chỉ thấy giữa trưa trên bầu trời, bảy vầng thái dương lơ lửng đang bị những tầng bụi xám tro quỷ dị bao quanh rồi bắt đầu lan tràn ra. Như bị người dùng bàn tay che khuất ánh dương lại.

Đám nhân tộc trong thành vừa thấy không trung có dị tượng này thì trên mặt đều lộ vẻ sợ hãi.

Tuy đám cao tầng Ỷ Thiên thành đã tận lực phong tỏa các thông tin liên quan đến ngày Ngũ Dương Hóa nguyệt nhưng không khỏi vẫn dần dần lộ ra, làm cho người dân hoảng sợ.

Khi đó hai tu sĩ Hợp thể đứng ra bảo chứng cam đoan, lòng người mới một lần nữa bình ổn.

Bất quá mọi người trong thành vừa thấy trên không trung xuất hiện thiên triệu, trong lòng lại lần nữa trở nên hoảng loạn.

Cũng may cơ hồ cùng lúc này, các nơi trong Ỷ Thiên thành đồng thời vang lên những tiếng chung minh, từng tu sĩ cao giai mặc trang phục tứ đại tông môn bắn ra, từng đội vũ trang tu sĩ hạng nặng cùng lực sĩ nhân tộc từ nơi bí ẩn dồn dập bay lên đầu đường.

Bọn họ tuần tra mọi nơi, hoặc ở trên cao hoặc trên mặt đất. Trong nháy mắt Ỷ Thiên thành trở nên sát khí tận trời.

Đám người đang kinh hoảng thấy thế thì trên mặt buông lỏng, bị người tuần tra xua đuổi trở lại nơi ở của mình. Nhất thời kẻ nhàn tạp trong bị quét sạch không còn, cả tòa cự thành trở an tĩnh dị thường.

Hàn Lập xem như không thấy hết thảy những điều này, hai mắt nheo lại lẳng lặng nhìn dị tượng trên không trung.

Khi qua thời gian một bữa cơm, các vầng thái dương đều triệt để biến thành một màu xám mênh mông. Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, đột nhiên hướng một tòa cự điện phương xa bay đi.

Ỷ Thiên thành rất lớn nhưng nơi ở của hắn được an bài cách đại điện hội nghị không quá xa.

Vì vậy hơn một canh giờ sau, một đạo thanh hồng bắn nhanh tới bầu trời đại điện. Chợt lóe đã hiện ra nơi cửa điện.

"Hàn huynh, ngươi tới muộn một chút!" Một tiếng cười khẽ bỗng truyền ra từ cửa điện, theo đó một bóng người thướt tha nhoáng lên, một nữ tử mangmặt na màu bạc xuất hiện.

Chính là Ngân Quang tiên tử!

"Thì ra là Ngân Quang đạo hữu. Ta vừa ở bên ngoài hơi quan sát tình hình trong thành. Xem ra sự an của bài Lâm tiên tử cùng Thanh Long đạo hữu không tồi, có gì xáo động động lớn." Hàn Lập bình tĩnh trả lời.

"Đương nhiên. Lâm tỷ tỷ cùng Thanh Long thượng nhân tiến nhập cảnh giới Hợp Thể nhiều năm, lại là Thái thượng trưởng lão tứ đại tông môn, xử lý những sự tình thế này tuyệt không có vấn đề. Trái lại Ngũ dương hóa nguyệt bắt đầu rồi, sợ rằng Ma tộc đại quân sẽ lập tức tới đánh một trận. Hàn huynh là chiến lực lớn nhất trong trận chiến này, đến lúc đó còn cẩn thận một chút." Nụ cười trên mặt Ngân Quang tiên tử vụt tắt, ngưng trọng nói.

"Đa tạ tiên tử nhắc nhở, nhưng nói Hàn mỗ là chiến lực lớn nhất thật khoa trương rồi. Pháp lực của Lâm Loan tiên tử cùng Thanh Long đạo hữu không dưới ta." Hàn Lập thấy đối phương có vẻ chân thành, hơi ngạc nhiên nở nụ cười.

"Lâm tỷ tỷ cùng Thanh Long thượng nhân không biết thực lực chân chính của Hàn huynh, bằng không..."

"Nhị vị đạo hữu, xin mời đi vào trong điện thương nghị đại sự. Bản tọa vừa mới thu được tin, Ma tộc đại quân lại lần nữa xuất động, không bao lâu nữa sẽ đến."

Ngân Quang tiên tử còn muốn nói vài câu với Hàn Lập thì từ bên trong cửa điện truyền đến thanh âm có phần nôn nóng của Thanh Long thượng nhân. Nàng chợt rùng mình ngừng lại.

"Ngân Quang đạo hữu, chúng ta đi vào thôi. Đừng để nhị vị đạo hữu Thanh Long chờ lâu." Hàn Lập cũng không muốn tiếp tục đề tài vừa rồi, thuận thế nói.

"Được rồi, Hàn huynh chúng ta vào thôi." Ngân Quang tiên tử vô ý thức gật đầu rồi hai người sóng vai đi vào trong điện.

Trong đại điện lúc này hội tụ dày đặc chừng hơn trăm tu sĩ Luyện Hư cao giai trở lên, bốn phía còn có mấy trăm tên vệ sĩ mặc giáp y đứng không nhúc nhích.

Trên điện song song để bốn cái ghế. Có hai cái đặt hơi cao chút, hai cái còn lại thì sát hai bên.

Mà ở giữa đại điện lơ lửng một quầng sáng ngưng tụ thành hư ảnh thật lớn.

Chỗ trung tâm quầng sáng có một thành thị kì diệu sừng sững nhìn có chút quen mắt. Tại bốn phía có từng đoàn hắc khí đang chút nhuyễn động mà đến.

------oOo------

Chương 1910: Ỷ Thiên chi chiến (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thứ này đương nhiên là mô hình của Ỷ Thiên thành do một kiện bảo vật nào đó tạo ra.

Về phần hắc khí bốn phía đang từng chút di động trong quầng sáng, tượng trưng cho đại quân Ma tộc đang gần đến Ỷ Thiên thành. Nhìn những đoàn hắc khí này rất chậm nhưng trên thực tế thì đại quân Ma tộc đang di chuyển với tốc độ kinh người, cuồn cuộn mà đến.

"Hàn đạo hữu, Ngân Quang tiên tử, mau mời ngồi. Xem ra trận này quyết định tới sinh tử tồn vong của bổn thành, đến lúc đó còn phải dựa vào nhị vị đạo hữu."

Thanh Long thượng nhân vừa nhìn hai người Hàn Lập thì lập tức mừng rỡ đứng dậy đón chào, thành khẩn nói.

"Thanh Long đạo hữu đã khách khí. Nhân tộc vốn là nhất thể, đương nhiên phải xuất thủ tương trợ cuộc chiến này."

Ngân Quang tiên tử thàn nhiên cười, đáp.

Thanh Long thượng nhân nghe lời này thì mừng rỡ, mồm miệng lần nữa rối rít cảm ơn. Mà Lâm Loan tiên tử cũng cười dài, sau khi hai người Hàn Lập an toạ mới mở miệng nói:

"Thông qua thám tử giám thị hướng đi của đại quân Ma tộc truyền tin. Lúc này toàn bộ đại quân Ma tộc đã xuất động, cũng không có lưu lại hậu chiêu gì cả. Cũng may, bọn ta đã có dự liệu việc này, đồng thời cũng có chuẩn bị vì ngày hôm nay. Chỉ cần mấy người chúng ta có thể cuốn lấy mấy tên tôn giả Ma tộc kia thì sẽ có hi vọng đẩy lùi được đại quân Ma tộc. Đương nhiên, lần này Ngân

Quang muội muội cùng Hàn đạo hữu không ngại đường xa tới viện trợ bổn thành, tứ đại tông môn chúng ta cũng không khiến nhị vị không công mà lâm vào hiểm cảnh này. Bọn ta cố ý chuẩn bị một ít lễ vật, mong rằng nhị vị không nên khước từ."

Vừa dứt lời, song thủ liền vỗ nhẹ ra hai cái.

Theo đó, lập tức có hai gã thanh giáp vệ sĩ từ ngoài cửa điện đi vào, trong tay mỗi người nâng một cái khay bạc được phủ kín bằng một tấm tơ kim sắc, cung kính nâng cao quá đầu tiến tới trước mặt Hàn Lập cùng Ngân Quang tiên tử.

Trong mắt Hàn Lập chợt loé dị sắc, cũng không nói một lời đưa tay kích tới khay bạc.

Một tầng quang hà nhàn nhạt chợt hiện!

Tấm tơ kim sắc khẽ động, từ bên trong bay ra một cái vòng tròn sắc kim, chợt loé lên liền bị hút về trong tay hắn.

Chính là một cái trữ vật thủ trạc phẩm cấp không thấp!

Trong mắt Hàn Lập chợt loé tinh quang, không chút khách khí dụng thần niệm đảo qua vào trong, kết quả khiến hắn không khỏi hít vào một hơi.

Tuy sớm đã đoán đồ vật bên trong giá trị không thấp nhưng không ngờ lại chứa nhiều tài liệu quý hiếm cùng một lượng cực phẩm linh thạch tương đương với tài sản của một tông môn trung bình.

Thật không hổ là tứ đại tông môn bài danh sánh ngang với các siêu cấp thế lực khác trong Nhân tộc, vừa ra tay liền xuất ra đại thủ bút như vậy.

Đương nhiên đây là liên quan trực tiếp tới sinh tử tồn vong của Ỷ Thiên thành, bằng không nếu Thanh Long thượng nhân cùng Lâm Loan tiên tử muốn biểu đạt lòng cảm kích, cũng không thể xuất ra đại lễ như vậy.

Mà đại lễ này cũng không phải dễ cầm như vậy. Nhận chúng rồi thì một hồi đại chiến đương nhiên cũng phải liều mạng một phen a!

Tâm niệm nhanh chóng chuyển động, Khoé miệng Hàn Lập khẽ cười, thản nhiên nói:

"Nếu nhị vị đạo hữu đã thành tâm như vậy, Hàn mỗ không khách khí."

Lời vừa dứt thì bàn tay khẽ chuyển, trữ vật thủ trạc chợt loé rồi tiêu thất không thấy bóng dáng.

Ngân Quang tiên tử ở một bên, sau khi kiểm tra qua thì cũng lộ vẻ vui mừng, sau khi đa tạ một câu thì không khách khí nhận lấy.

Hai người kia thấy vậy cũng lộ vẻ cao hứng. bộ dáng Thanh Long thượng nhân mừng rỡ, nói thêm:

"Chỉ cần bảo trụ được bổn thành. Sau khi đại chiến chấm dứt, tứ đại tông môn bọn ta sẽ còn một phần đại lễ nữa hướng tới hai vị, coi như là cảm tạ đại ân tương trợ của nhị vị đạo hữu!"

"Không sai, chỉ cần có thể đẩy lùi được đại quân Ma tộc. Chờ ngày Ngũ Dương Hoá Nguyệt chấm dứt, một khi Cửu Dương Cương Nhật đại trận phục hồi trở lại, bản thành sẽ có thêm mấy phần sức lực tự bảo vệ. Bất quá trước đó, khẳng định bốn người bọn ta phải khổ chiến một trận. Hy vọng những thứ này xem như là một chút hồi báo đại ân tương trợ của bổn thành đối với nhị vị."

Lâm Loan cũng khẽ cười một tiếng, nói.

"Đại lễ của nhị vị đạo hữu không thể nói là nhỏ a, tại hạ chắc chắn sẽ toàn lực ra sức. Bất quá Vạn Trượng ma kỵ thì không tính. Có đám khôi lỗi của quý thành kiềm chế hẳn là không quá lo ngại. Nhưng số Già Luân chiến ma, từng cái đều là hung sát ma vật, người bình thường không thể chống lại. Không phải tại hạ quá mức cẩn thận mà sợ rằng tu sĩ phổ thông vô pháp ứng phó được."

Hàn Lập chậm rãi nói, ngôn ngữ tựa hồ mang theo vẻ lo lắng.

"Thỉnh Hàn huynh cứ yên tâm điểm này! Bọn ta cũng biết tu sĩ phổ thông và tu sĩ cùng cấp bình thường vô pháp chống đỡ Già Luân chiến ma, cho nên ngoại trừ nhóm lực lượng tinh nhuệ được tập trung thì vẫn còn chuẩn bị khác nữa. Tin rằng chỉ với sự liên thủ này có thể ứng phó được với đám Già Luân chiến ma."

Sắc mặt Thanh Long thượng nhân lộ vẻ thần bí, nói.

"Ồ, thì ra thượng nhân sớm đã có định liệu, như vậy Hàn mỗ đã đa tâm. Sau đây, ta cùng Ngân Quang tiên tử xin nghe qua sự sắp đặt của hai vị."

Hàn Lập cười cười, thong dong đáp.

"Ừm. Đại chiến lần này, ta đã lệnh cho toàn thành. Ngoài Cửu Dương Cương Nhật đại trận ra thì các loại cấm chế pháp trận khác, tất cả không tiếc tiêu hao linh thạch dụng tới mười hai thành uy lực mở ra. Đồng thời còn điều động ra mười hai kiện khôi lỗi cấp Luyện Hư được ẩn dấu..."

Thanh Long thượng nhân gật đầu, lúc này bắt đầu giới thiệu đại khái những an bài.

Lâm Loan tiên tử thi thoảng lại lên tiếng bổ sung một hai chỗ.

Hàn Lập cùng Ngân Quang nghe không chớp mắt, tập trung tinh thần nghe từng câu từng chữ một!

Hơn nửa canh giờ sau, trong đại điện bắt đầu có lượng lớn tu sĩ cấp cao nhiều lần tiến tiến xuất xuất, người người thần sắc ngưng trọng dị thường, mang theo các loại mệnh lệnh khác nhau hoá thành từng đạo độn quang bay đi các nơi trong Ỷ Thiên thành.

Không bao lâu sau, một tiếng chuông ngân cao vút hướng thẳng lên chín tầng trời bỗng nhiên vang lên ở các nơi trong thành.

Từng đội Nhân tộc giáp sĩ cùng vô số đạo độn quang khác nhau, thoáng cái hiện lên ở khắp nơi trong thành, như mặt hồ yên tĩnh bị khuấy động tuôn ra các đoạn tường thành.

Đồng thời, tại một cái ngóc ngách vắng lặng bên trong thành. Giữa một khoảnh đất trống trải, từ trong lòng đất hiện ra từng toà pháp trận lớn nhỏ quỷ dị, linh quang chớp động liên hồi.

Ngoài ra còn có một số những tòa kiến trúc, sau khi tự hành liền dồn dập biến đổi hình thái.

Chúng hoặc là biến thành cự nhân cao to, hoặc là biến thành từng cái chiến xa cùng phi xa, bộ dáng trông vô cùng khổng lồ.

Tại trung tâm Ỷ Thiên thành, chung quanh đại điện nghị sự đột nhiên xuất hiện một trận động đất kinh thiên. Rồi sau đó đại điện liền trực tiếp bay lên không vạn trượng, lơ lửng tại không trung mang theo khí thế kinh người!

Không chỉ thế, những hoa văn phổ thông khắc ở mặt ngoài của toà đại điện, sau một trận dao động nhẹ như được một cơn gió thổi qua liền lập tức loé sáng huyễn động liên hồi, cũng hợp thành từng đạo phù văn ngũ sắc huyền ảo dị thường.

Sau một tiếng *"phanh"* trầm đục. Một tầng sáng ngũ sắc dày đặc hiện ra, chợt loé lên rồi cuồng tăng, trực tiếp bao phủ cả toà đại điện vào trong.

Theo đó toàn đại điện phát ra một trận ông minh, sau khi nhoáng lên liền hoá thành một quang cầu ngũ sắc khổng lồ, hướng về một phương nào đó bắn nhanh mà đi.

Mấy canh giờ sau. Tòa cự điện này xuất hiện trên không trung một đoạn tường thành, bộ dáng vẫn lơ lửng không nhúc nhích như trước.

Mà ở tường thành phía dưới và bên trong thành đại điện là một mảng dày đặc, chi chít những lực sĩ Nhân tộc phục trang chỉnh tề cùng tu sĩ cấp thấp hợp thành đại quân, liếc mắt không thấy điểm cuối, xem chừng nhân số phải ngoài cả trăm vạn!

Trên không trung đại quân này chừng bảy tám ngàn tu sĩ cao cấp, bộ dáng như lâm đại địch, từng người chân đạp bảo vật lơ lửng trên không.

Tại một góc đại quân Nhân tộc phía dưới, một nhóm linh thú tướng mạo hung ác cũng nằm sấp ở trong bùn đất chờ đợi.

Trong mắt đám này cũng chớp động hung quang, tựa hồ cực kỳ khó áp chế với tình hình trước mắt nhưng lại bị cấm chế vô hình nào đó khống chế, do đó chỉ có thể cố nén, cũng không dám phát ra ngay cả một tiếng gầm nhẹ.

Tại lòng đất phía bên dưới đám mãnh thú này là những dãy thông đạo phân bố chi chít như mạng nhện, từng kiện Thanh Đồng khôi lỗi thân khoác chiến giáp, cầm trong tay các loại binh khí yên vị tại chỗ.

Cũng tại đây, bên trong đại quân khôi lỗi có ba mươi kiện kim sắc khôi lỗi cao chừng trăm trượng, tay không tấc sắc lẳng lặng đứng tập trung tại một chỗ duy nhất.

Cùng lúc đó, tại quảng trường cực lớn ở phía trong Ỷ Thiên thành được tầng tầng giáp sĩ canh gác, hơn mười tu sĩ bạch bào đang bận rộn đứng bao quanh một tòa siêu cấp pháp trận hồng sắc.

Toàn bộ pháp trận này cơ hồ do từng khối ngọc thạch tử sắc tạo thành. Mà mặt ngoài những ngọc thạch này đều được khắc những đạo phù văn đủ mọi màu sắc, mơ hồ cùng với những phiến ngọc thạch khác hợp thành chín cái tiểu trận đồ khác nhau.

Đây chính là một trong những pháp trận hiếm người biết đến, Tử Mẫu Liên Hoàn đại trận!

Mà tại trung tâm chín toà trận đồ lại có thêm một toà đại trận khác nữa. Toà đại trận này toàn bộ dùng những lam sắc phù văn ngưng tụ thành các loại tiểu pháp trận khác, các tiểu pháp trận này tản ra hàn khí kinh người, thi thoảng từ đó tản ra mùi tanh tưởi.

Cả toà trận đồ ảm đạm kinh quang, chín toà trận đồ phía ngoài cơ hồ cũng không có một tia linh quang, dường như đã ngừng vận chuyển.

Chỉ có toà lam sắc pháp trận ở trung tâm kia thì tỏa ra hào quang chói mắt dị thường, dường như một vầng thái dương nhỏ, linh quang lưu chuyển bất định.

Hơn mười bạch bào tu sĩ phía ngoài tựa hồ có vẻ vạn phần kiêng kị đối với lam sắc pháp trận. Bọn họ tuyệt không dám tới gần mảy may, không ngừn đem từng khối tinh thạch kim sắc không biết tên lắp đặt xung quanh cả toà trận đồ.

Thời gian chậm rãi trôi đi đã ba bốn canh giờ!

Đúng lúc này, đột nhiên từ phía chân trời xa xa truyền tới tiếng trống trận.

Tiếng trống càng ngày càng vang, khiến người nghe cảm giác máu huyết sôi trào!

Theo đó một đạo hắc tuyến chợt loé lên, đồng thời càng ngày càng to, cuối cùng hóa thành một đạo ma khí rợp trời hợp thành ma hải, cuồn cuộn cuốn tới.

Trong ma hải trùng trùng điệp điệp vô số ma ảnh được ma khí che đậy nên không rõ ràng, chỉ mơ hồ thấy được từng chiếc chiến thuyền như những toà tiểu sơn lẳng lặng phi hành trong đó.

Phía đỉnh cự điện trên bầu trời Ỷ Thiên thành chợt loé hào quang, hơn mười nhân ảnh vô thanh hiện ra, thần sắc khác nhau nhìn về phía ma hải đang dồn dập kéo tới.

------oOo------

Chương 1911: Ỷ Thiên chi chiến (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chính là Hàn Lập cùng Thanh Long thượng nhân tứ đại tu sĩ Hợp Thể kỳ, những người khác cũng là một số tồn tại Luyện Hư hậu kỳ trong thành.

Bọn họ đều một mực im lặng, gắt gao chăm chú nhìn về phía ma hải màu đen xa xa.

Trong mắt Hàn Lập chợt loé lam quang!

Trong Ma hải bỗng truyền ra một tiếng cười quái dị, theo đó ma khí chợt phân ra, từ giữa bay ra mấy đạo độn quang.

Một người một thân hắc giáp, tay cầm chuỳ cùng sắc mặt âm trầm, một thiếu niên thân bạch bào tướng mạo băng lãnh. Chính là hai gã ma tộc tôn giả ngày đó từng đấu pháp qua.

Về phần hai đạo độn quang khác là một người thân mặc hỏa hồng giáp cao mười trượng, bốn phía có hoả diễm quay cuồng. Còn lại một nữ tử xinh xắn hai chân để trần đạp trên một con cự mãng hai đầu, sắc mặt lộ vẻ cười cợt. Tuy chưa gặp hai người này nhưng Hàn Lập sớm đã tìm hiểu không ít tư liệu về bốn gã tôn giả Ma tộc, chỉ cần liếc mắt một cái liền phân biệt được.Thần sắc khẽ động dựa theo nội dung tư liệu mà xác minh.

Nữ tử cùng cự nhân trong hỏa diễm đều là Hợp Thể sơ kỳ, chỉ cần thân không mang chí bảo hoặc là tu luyện công pháp nghịch thiên thì không tạo thành uy hiếp đáng kể. Lúc trước đã thương nghị qua, sẽ giao cho Ngân Quang cùng Lâm Loan nhị nữ đối phó với hai Ma tộc tôn giả này.

Hắc giáp đại hán cùng tên bạch bào thiếu niên kia thần thông rõ ràng vượt xa tu sĩ cùng cấp, tất nhiên sẽ do hắn cùng Thanh Long thượng nhân kiềm chế.

Dựa theo những gì Thanh Long thượng nhân đã nói, không cần đánh bại đối thủ mà có thể kiềm chế được bốn gã tôn giả Ma tộc, có thể vượt qua được ngày Ngũ Nguyệt Hoá Dương liền tính là bọn họ đại thắng!

Những người khác tuy rằng thấy tứ đại tôn giả Ma tộc đã bay ra khỏi ma hải nhưng sau một trận xôn xao thì vẫn lơ lửng yên vị phía trên đỉnh đại điện, không mảy may di động.

Bốn gã Ma tộc tôn giả sau khi ra bay ra cách ma hải một khoảng liền thu liễm độn quang, thân hình hiện ra.

Bọn họ thấp giọng nói chuyện vài câu liền lẳng lặng đứng ở giữa không trung, cũng không có ý tứ lập tức khiêu chiến.

"Những ma đầu này thật đúng là bình tĩnh. Xem ra muốn đợi đến thời điểm tất cả Ngũ Dương đều mất đi thiên địa dương lực thì mới bắt đầu công thành."

Sắc mặt Thanh Long thượng nhân trầm xuống, có chút bất đắc dĩ nói.

Hàn Lập nghe vậy, mỉm cười không nói gì nhưng lại ngẩng đầu nhìn lướt qua trời cao.

Chỉ thấy lúc này trên bầu trời, bảy vầng thái dương thì bốn cái đã hoàn toàn ảm đạm. Thái dương thứ năm cũng đã bị màu xám lấm tấm bao trùm hơn phân nửa, với mắt thường cũng có thể thấy đang lan ra với tốc độ cực nhanh.

"Đương nhiên! Chỉ cần thiên tượng Ngũ Dương Hoá Nguyệt chưa hoàn thành, những ma đầu đó vẫn kiêng kị Cửu Dương Cương Nhật đại trận"

Lâm Loan ở một bên mỉm cười tiếp lời.

"Ừm. Nhưng đám ma đầu này lại không nghĩ được, chúng ta

không chờ tuyệt trận này mất đi hiệu lực mà sẽ tự đóng lại. Lúc này mới biểu hiện lo trước lo sau như thế! Như vậy cũng tốt, có thể kéo dài một ít thời gian đối với chúng ta cũng có lợi!"

Thanh Long thượng nhân cân nhắc sơ lược, vẻ mặt lộ tia vui mừng nói.

"Nhưng chỉ sợ cũng không kéo dài được bao lâu."

Ngân Quang tiên tử nhìn không trung một chút, có chút cười khổ nói.

"Hắc hắc, có thể chậm một chút thời gian là có thể thêm phần thắng lợi. Ao với Ma tộc lập tức công thành thì vẫn tốt hơn!"

Thanh Long thượng nhân cười hắc hắc. Nghe hắn nói thế, Ngân Quang tiên tử cũng thản nhiên cười không nói thêm.

Thời gian chậm rãi trôi qua từng chút một. Trên không trung, vầng thái dương thứ năm cũng đã bắt đầu ảm đạm, không chiếu ánh dương xuống nữa.

Trong không trung, trong nháy mắt khi năm vầng thiên dương đồng thời tăm tối, một cỗ sát khí tiêu điều từ phía ma hải cùng Ỷ Thiên thành đồng thời bạo phát ra!

Thanh Long thượng nhân hít sâu một hơi, đang muốn mở miệng thì thanh âm ong ong của hắc giáp đại hán phía xa xa truyền tới:

"Thanh Long đạo hữu, chỉ dựa vào đại trận đã mất đi tác dụng, cớ gì phải liều mạng chống đỡ. Chỉ cần ngươi đồng ý quy thuận Thánh tộc chúng ta, bổn tọa có thể thỉnh cầu thánh tộc đại nhân thi triển Ma Khí Quán Thể đại pháp cho ngươi, khiến ngươi trở thành một thành viên thánh tộc chúng ta. Đây chính là cơ hội cuối cùng cho đạo hữu, nếu còn không chịu đáp ứng. Hắc hắc, đại quân bản tộc liền lập tức san bằng Ỷ Thiên thành nho nhỏ này!"

Thanh âm của hắc giáp đại hán vang dội dị thường trên tường thành Ỷ Thiên thành không thôi, khiến hơn phân nửa Nhân tộc đều nghe hết sức rõ ràng.

Thanh Long thượng nhân nghe vậy, sắc mặt trở nên khó coi, hừ lạnh một tiếng, không chút lưỡng lự lớn tiếng trả lời:

"Hừ, bổn tọa chưa bao giờ nghĩ tới sẽ thành một gã Ma tộc. Các hạ không cần uổng phí tâm cơ, bổn tọa thà chết trận đương trường cũng tuyệt không đầu hàng dị tộc."

Một lời này, thanh âm của Thanh Long thượng nhân trào dâng dị thường, làm cho tinh thần của vô số Nhân tộc nghe được thoáng rung lên!

"Hảo, tốt lắm. Bổn tọa nhìn ngươi có vài phần bổn sự nên muốn tha cho một mạng. Nếu ngoan cố như thế, vậy thì chờ giờ khắc đạo tiêu nhân vong đi."

Hắc giáp đại hán nói xong, trong lòng giận dữ nhưng trên mặt lại cười âm trầm.

Sau đó, chỉ thấy hắn bỗng hướng một chỗ cao vung tay áo lên.

Sau ba tiếng *"phanh phanh phanh"*, ba khối quang cầu lục sắc từ giữa không trung bắn ra, chợt lóe liền bạo liệt ngay giữa trời cao nghìn trượng.

Ba đoàn lục diễm lớn nhỏ thoáng cái liền xuất hiện lơ lửng ở trên cao, bộc phát ra quang diễm chói mắt.

Từ trong ma hải phía sau hắc giáp đại hán đột nhiên truyền ra tiếng thê lương sắc nhọn liên tiếp, Một chiến thuyền dài hơn nghìn trượng chậm rãi bay ra, mấy cánh cửa lớn đồng loạt mở ra, một đội ma thú cấp thấp chi chít xông ra.

Cùng lúc đó, một đội Ma tộc kỵ sĩ mặc giáp y, cưỡi các loại ma thú cũng giống như thủy triều theo sát chiến thuyền ào ào ra.

Trong vài nhịp hô hấp, cả không trung cơ hồ đều bị Ma thú cấp thấp cùng Vạn Tượng ma kỵ chiếm cứ phô thiên cái địa, xem ra số lượng còn vượt xa lần Hàn Lập chứng kiến trước đó, căn bản là nhiều vô số kể!

Hơn nữa, lần này cự thuyền nhoáng lên một cái liền thả ra khoảng chừng hơn ba trăm con siêu cấp ma thú. Trong đó, ngoài đám ma thú giống như tê giác khổng lồ đã gặp một lần qua thì còn có thêm vài loại siêu cấp ma thú càng thêm phần hung ác.

Trong đó có một loài giống như bọ ngựa nhưng được thân thể to lớn gấp vạn lần, cũng có quái điểu lông vũ ngũ sắc không biết tên.

Về phần loại ma thú cuối cùng lại khiến người vừa thấy liền kinh hồn bạt vía, đúng là một loại thân giao mặt người. Một cái đầu rối bời có gương mặt tựa một nam tử hoang dã dữ dằn, nhưng từ cổ trở xuống lại là một cái thân giao tím đậm khổng lồ trải rộng vảy phiến, một cỗ ác tinh chi khí tán phát ra.

Ba loại siêu cấp ma thú mới này xuất hiện, số lượng nhiều nhất là bọ ngựa cự hình chừng hơn hai trăm con. Theo đó là ma tê cự hình có bảy tám mươi con. Còn lại, số lượng tiên diễm cự điểu cùng nhân diện tử giao là ít hơn, cự điểu chỉ có hơn ba mươi, nhân diện tử giao bất quá chỉ có ba con.

Dưới đám siêu cấp ma thú thống lĩnh như thế, số ma thú cấp thấp liền rống to, lập tức giống như một đàn công trùng khổng lồ bắn về Ỷ Thiên thành.

Cùng lúc đó, tiếng gầm rú từ cự hình chiến thuyền vang lên, cũng phóng xuất ra từng đạo hắc sắc cột sáng yểm hộ cho đám ma thú công kích.

Về phần Ma tộc kỵ sĩ thì tụ lại tạo thành một pháp trận, từng bước theo sát phía sau đại quân ma thú. Mỗi tên trong bọn đều mang vẻ mặt hưng phấn, ngập ngụa huyết sát chi khí!

Về phần chiến ma là quỷ dị nhất, lúc này không thấy bóng dáng. Tựa hồ còn ẩn nấp ở trong ma hải chưa ra.

Bất quá, ngoài Vạn Tượng ma kỵ ra thì trong ma hải còn xuất hiện thêm một loại tinh nhuệ khác của Ma tộc.

Những Ma tộc này mỗi tên thân cao bốn năm trượng, hai tay sắc nhọn vô cùng, mặt mũi hung tợn tương tự ác quỷ nhưng lại mặc một thân lục sắc trường bào, hơn nữa trên trán còn có thêm một con mắt xanh biếc, tay không tấc sắt xen lẫn trong Vạn Tượng ma kỵ.

Số lượng loại Ma tộc này tuy nhiều hơn Già Luân chiến ma một chút nhưng so với các chủng loại Ma tộc khác thì không đáng là bao. Tổng cộng cũng không hơn hai ba vạn tên, một đám ánh mắt chớp động lục quang, mặt cười âm hiểm.

Mắt thấy đại quân Ma tộc thoáng cái đã xuất động toàn thể, cơ hồ không lưu lại chút lực lượng, bộ dáng hùng hổ của chúng khiến sắc mặt đám người Thanh Long thượng nhân biến đổi.

Nhưng đám tôn giả Ma tộc vẫn chưa xuất thủ nên bọn họ cũng không tự đối phó với đại quân Ma tộc.

Cơ hồ mấy người đều hạ lệnh, các lầu các trên tường thành, số tu sĩ cao tầng lập tức nghiêm nghị truyền từng đạo mệnh lệnh xuống các đội ngũ Nhân tộc.

Lúc này những cột sáng màu đen phun ra từ cự hình chiến thuyền, chớp động mấy cái liền phô thiên cái địa toàn bộ đánh lên trên cấm chế phòng hộ của Ỷ Thiên thành.

So với những lần công thành trước thì những hắc sắc cột sáng này lớn hơn mà còn liên tiếp bắn ra, không mảy may ngưng trệ một chút nào.

Mỗi cột sáng này đều ẩn chứa uy năng không dưới một kích toàn lực của tu sĩ Hoá Thần.

Uy phong cường đại cộng thêm số lượng đáng sợ, gần như chỉ một lần chiếu xuống đã khiến tầng cấm chế bên ngoài liền tan rã.

Cấm chế cả toà Ỷ Thiên thành lập tức lâm vào tình trạng chống đỡ hết nổi!

Hàn Lập thấy vậy sắc mặt hơi đổi, có điều tại một số địa phương ngầm của Ỷ Thiên thành, hơn trăm cỗ pháp trận khác nhau đột nhiên hiện ra dao động kịch liệt, nháy mắt liền hoá thành một cỗ lực lượng thần bí mãnh liệt tuôn về các nơi trên tường thành.

Tường thành cự đại của Ỷ Thiên thành thoáng cái liền nổi lên thanh âm vù vù, theo đó mặt ngoài hiện ra chi chít một loại ngân sắc phù văn trước giờ chưa xuất hiện, trong phút chốc đã tạo thành một cái trận đồ màu bạc chói mắt!

Hào quang đại phóng!

Màn hào quang ngũ sắc kia lại được một tầng ngân sắc bao phủ. Mặt ngoài màn hào quang lại trở nên bóng loáng tinh oánh dị thường!

Những cột sáng màu đen từ cự thuyền phóng ra kích lên trên mặt hơn phân nửa bắn ra bốn phía rồi tán loạn tiêu thất, chỉ có non nửa mới chính thức đánh lên trên màn hào quang nhưng chỉ làm nó chớp động một chút, căn bản không thể phá hư được.

Trong lòng Hàn Lập khẽ buông lỏng mà Ngân Quang tiên tiên tử cũng trực tiếp hiện vẻ vui mừng.

Lúc này, Nhân tộc dưới sự đốc thúc của tu sĩ cao cấp, đại quân lực sĩ cùng tu sĩ cấp thấp cũng phát động công kích mãnh liệt, thanh thế to lớn.

Đồng thời mặt đất phía trước tường thành bỗng nhiên lõm xuống, một đội đại quân Thanh Đồng khôi lỗi hiện ra.

Cơ hồ giống như lần trước, chỉ là lúc này song phương vận dụng nhân thủ cùng mức độ quyết liệt vượt xa.

Trên bầu trời linh quang phá không liên miên không dứt, mặt đất chấn động không thôi.

Trong phạm vi mười dặm phía trước tường thành thoáng cái biến thành tử địa. Chi chít quang đoàn bạo liệt cơ hồ trải rộng cả địa vực, tiếng nổ vang vọng cả thiên không, một cỗ khí huyết tinh tràn ngập cả hư không.

"Thanh Long đạo hữu, có dám chiến một trận cùng bổn toạ?"

Ngay lúc Thanh Long thương nhân nghiêm nghị chú ý toàn bộ chiến trường, một tiếng cuồng tiếu bỗng nhiên truyền đến từ bầu trời xa xa. Theo hai tiếng nổ *"ầm ầm"*, hai cỗ lốc xoáy đen kịt thoáng chốc từ trên cao xông vào mỗi đoạn tường thành, hướng tới những điểm này điên cuồng đánh vài cái, ngân sắc quang tráo trên tường thành cũng lập tức điên cuồng rung động, có xu thế bất ổn.

Chính là hắc giáp đại hán kia múa may hai cự chùy, điên cuồng đánh xuống cấm chế trên tường thành.

------oOo------

Chương 1912: Ỷ Thiên chi chiến (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai cự chùy liền biến lớn chừng trăm trượng, mỗi cái đều giống như một ngọn núi nhỏ màu đen, nhưng khi được pháp quyết thôi động lại hóa thành hai cơn lốc màu đen quay cuồng. Lúc này liền công kích khiến cấm chế cứng rắn ở đầu tường thành lung lay như sắp đổ.

"Hừ, bản Thượng nhân sẽ đi gặp mặt vị Ma tộc tôn giả này!" Thanh Long thượng nhân thấy tận mắt cảnh này thì sắc mặt phát lạnh. Lúc này đơn thủ kháp quyết, từ cơ thể phun ra một cột sáng bay lên không trung. Sau một cái chớp động thì cột sáng kia hóa thành một hư ảnh Thanh Long Ngũ Trảo dài hơn trăm trượng.

Hư ảnh này xoay quanh một vòng, phát ra một tiếng thanh minh rồi đem thân hình Thanh Long thượng nhân cuốn một cái. Sau đó lại giương nanh múa vuốt bay tới tấn công hắc giáp nam tử.

Hắc giáp nam tử vốn đang cười điên cuồng, nhưng vừa thấy hư ảnh Thanh Long hùng hổ như vậy, tuy khẽ động nhưng liền lập tức cười lạnh một tiếng, đưa tay điểm vào hai cơn lốc mênh mông kia.

Nhất thời bên trong cơn lốc vang lên âm thanh đùng đùng một hồi, cuồng phong vụt tắt hiện nguyên hình là một cái chùy lớn.

Tiếp theo hào quang đại phóng, hai vật nọ hợp lại làm một, nhoáng lên biến thành một đại vật khổng lồ dài mấy trăm trượng, tàn bạo đánh thẳng vào hư ảnh Thanh Long.

Thanh Long thượng nhân bên trong hư ảnh Thanh Long thấy cảnh này, hai hàng lông mày dựng thẳng dậy. Tay áo bỗng run lên, trong tay xuất hiện bảy thanh kiếm nhỏ màu đen, mỗi thanh đều tỏa ra sương mù, tà khí bốc lên tận trời cao.

Bàn tay lão hơi mơ hồ vung lên hướng về thân thể của mình.

Vài tiếng *"Phốc phốc"* liên tiếp truyền ra.

Bảy thanh kiếm nhỏ màu đen cắm lên bảy huyệt vị trên ngực lão, chỉ còn lộ ra một nửa.

Đồng thời Thanh Long thượng nhân lại quát khẽ, há miệng phun ra một huyết vụ. Cùng lúc đó, mười ngón tay kháp quyết đồng thời trong miệng lẩm bẩm.

Dưới thúc dục của pháp quyết, huyết vụ kia phát ra một tiếng Phanh thì hóa thành bảy đạo huyết quang, nhanh như linh xà nhập vào bảy trên thân bảy kiếm màu đen.

Bảy thanh tiểu kiếm trong nháy mắt phát ra âm thanh *"Ông minh"*, thân kiếm tản mát ra huyết quang yêu dị. Lần nữa chợt lóe, tự động chìm vào bên trong thân thể Thanh Long thượng nhân.

Theo đó Thanh Long thượng nhân huýt một tiếng sáo dài, bảy đạo huyết quang vốn đã chìm vào kiếm lại chợt lóe, lướt qua rồi hòa với hư ảnh Thanh Long kia thành một thể.

Một màn kinh người xuất hiện.

Hư ảnh Thanh Long ngũ trảo vốn chỉ nhàn nhạt. Trong nháy mắt trong thân hiện lên chi chít vô số tơ máu, đồng thời dày đặc đan vào nhau.

Sau một nhịp hô hấp, Thanh Long thượng nhân đột nhiên biến mất. Thay vào đó, Thanh Long chân chính xuất hiện trong không trung.

Đồng thời một cỗ khí tức đáng sợ từ bên trong thiên địa tuôn ra, mơ mồ tạo một cảm giác làm người khác phải cúi đầu sùng bái!

Thanh Long giơ móng vuốt lên, khẽ bát xuống cái chùy lớn như ngọn núi màu đen kia.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra!

Một trảo màu xanh xuất hiện ở giữa không trung dễ dàng giữ cự chùy màu đen, rồi đem nó quay tròn loạn chuyển trong không trung, không cách nào hạ xuống.

"Chú Huyết Tố Linh đại pháp! Tốt, tốt, xem ra đãbản tọa khinh thường ngươi rồi. Không ngờ ngươi lại biết sơ một chút về đại thần thông lưu truyền từ thượng cổ này. Bất quá ta cũng muốn xem ngươi có bao nhiêu máu để dây dưa cùng bản tọa. Khi máu hao hết cũng chính là lúc ngươi nằm xuống!" Ở trên cao, hắc giáp nam tử sửng sốt nhưng lập tức nhớ tới điều gì, trên mặt tuy lộ vẻ khiêng kỵ nhưng cũng cười gằn một tiếng.

Đột nhiên hai tay hắn hợp lại, sau một lát lại buông ra thì vô số lôi hỏa màu bạc rồi phô thiên cái địa bắn tới.

Đồng thời cự chùy màu đen kia một liền hóa hai, lấy hai hóa bốn, lấy bốn hóa tám, tám cái chùy vừa huyễn hóa ra điên cuồng đập xuống Thanh Long không dứt.

Nhất thời hộ thành cấm chế trong nháy mắt tỏa ra hào quang gấp bội.

Nhưng Thanh Long ngũ trảo chỉ là khẽ lắc đuôi, một cổ cự lực vô hình như cuồng phong đảo qua. Tám cự chùy cùng lôi hỏa trên không trung phun xuống liền bị cổ lực lượng vô hình này phá hủy.

Thân thể Thanh Long *"Vù"* một tiếng, biến mất vô ảnh vô tung rồi lại xuất hiện ở chỗ của hắc giáp nam tử, hé miệng phun ra một đạo hỏa diễm màu xanh.

Không biết thanh diễm này là loại thần thông ra sao nhưng hắc giáp nam tử chợt biến sắc, không dám đón đỡ, giẫm chân chợt lóe rồi chìm vào hư không.

Sau một khắc, không gian dao động đồng thời một thanh Cự Nhận đen kịt trảm xuống Thanh Long, thế tới cực kỳ hung ác như có thể trảm nó thành hai đoạn.

Nhưng Thanh Long lại mẫn tiệp đến bất khả tư nghị, cơ hồ ngay khi Hắc Nhận vừa mới xuất hiện, móng vuối màu xanh liền chụp xuống.

Vuốt xanh chợt lóe thanh quang, cuồng trướng rồi biến thành năm thanh trường kiếm màu xanh xông vào cự nhận màu đen.

Âm thanh *"Đinh đang"* vang vọng toàn bộ bầu trời.

Hắc giáp nam tử Ma tộc tôn giả với tu vi hợp thể hậu kỳ đại thành nhưng lại bị một thân thần thông quỷ dị của Thanh Long uy hiếp.

Hai người nhất thời khó mà phân ra cao thấp.

Một màn này làm người ta cảm thấy ngoài ý muốn, không kể đám nhân tộc Ngân quang tiên tử hay nữ tử kiều loan Ma tộc tôn giả đều lộ ra vẻ giật mình.

Bất quá nhân tộc tu sĩ đương nhiên hân hoan vui mừng mà Ma tộc lại có chút phiền muộn.

Hàn Lập thấy vậy, tuy ngoài ý muốn nhưng trong lòng cũng hơi buông lỏng.

Nếu Thanh Long thượng nhân này có thể kiềm chế gã Ma tộc tôn giả này, những Ma tộc tôn giả còn lại tự nhiên dễ đối phó hơn.

Trong lòng nghĩ như thế, ánh mắt Hàn Lập lóe lên, nhìn lướt qua ba gã Ma tộc tôn giả đối diện.

Phảng phất như cảm ứng được điều gì, thiếu niên mặc áo bào trắng bên kia nhẹ xoay đầu, ánh mắt vừa lúc chạm ánh mắt Hàn Lập.

Sắc mặt thiếu niên trắng nhợt không nói một lời, tay áo khẽ động, một thanh phi đao óng ánh dài vài tấc xuất hiện giữa ngón tay. Sau đó thân hình khẽ động, trực tiếp hóa thành một đao ảnh óng ánh lao thẳng tới Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy chân mày khẽ động rồi cười lạnh một tiếng. Ngoài thân chợt lóe linh quang, muốn độn quang ra tiếp người này.

Nhưng lúc này Lâm Loan tiên tử chợt vung cánh tay ngọc ra cản hắn, cười khẽ nói:

"Hàn huynh, người này không phải tu sĩ trung kỳ bình thường, đồng thời tinh thông thần thông băng hàn thuộc tính, bảo vật của tiểu muội vừa đúng có thể khắc chế một chút, hay là nhường ta đối phó hắn đi."

Vừa dứt lời, nữ tử cũng không chờ Hàn Lập đáp lời, một bàn tay khác vỗ xuống eo, ba chiếc hồ lô màu *"Tím" "Den" "Vàng"* bay ra.

Mỗi hồ lô lớn chừng vài tấc, mặt ngoài trải rộng phù văn màu bạc, vừa nhìn đã biết là bảo vật bất phàm.

"Phanh" "Phanh" "Phanh" ba tiếng, ba cái hồ lô xoay quanh trên đỉnh đầu Lâm loan một vòng, liên tiếp mở ra. Sau khi nhoáng lên, từ trong phun ra những sơi Hỏa Phong cỡ ngón tay. Vang lên một tiếng *"Ông minh"* rồi hóa thành ba đoàn Hỏa Vân thật lớn nghênh đón Đao Ảnh.

Lâm loan tiên tử liền bấm pháp quyết, phía sau đột nhiên phun hai đạo hỏa diễm đỏ đậm rồi biến ảo thành một đôi cánh màu lửa hồng.

Với đôi cánh lửa này nàng hóa thành một đạo hồng quang cưỡi hỏa vân mà đi.

Sau một lát, Hỏa Vân cùng Đao Ảnh kia đụng vào nhau.Trong nháy mắt hàn khí cùng hỏa vân đồng thời bạo liệt, cực nhiệt cùng băng hàn tràn ngập phạm vi vài dặm xung quanh.

Hai người cũng bắt đầu trận chiến!

Trong mắt Hàn Lập lóe lên lam quang, lập tức thấy rõ công pháp cùng bảo vật của Lâm Loan tiên tử đúng là có chút tương khắc đối với băng hàn chi lực bên kia.

Thiếu niên áo bào trắng đối diện tuy phóng xuất hàn khí kinh người nhưng những đám hỏa vân kia cũng quay cuồng chống lại, dường như chiếm một chút thượng phong.

Bất quá nữ tử này do không ngừng bấm quyết niệm chú tới ba cái hồ lô mà hao tổn nguyên khí. Mà thiếu niên áo bào trắng tuy bị thần thông kia áp chế nhưng trên mặt vẫn băng lãnh như thường.

Hàn Lập không khỏi nhíu mày!

"Hàn huynh, Lâm tỷ tỷ đã cùng thượng nhân cuốn lấy hai người kia thì chúng ta nhanh tiếp hai người còn lại đi. Nếu có thể giải quyết trước một gã Ma tôn trong đó. Trận này nói không chừng còn có cơ hội thủ thắng!" Ánh mắt Ngân quang tiên tử lưu chuyển, hai tay giương lên đem một đôi Ngân Câu cùng vài kiện bảo vật khác cùng phóng xuất ra.

Tiếp theo lại thân lại hóa thành một đạo ngân hồng bay lên trên không đỉnh chóp của đại điện, xuyên thủng quang tráo màu bạc trực tiếp đánh về phía nữ tử của Ma tộc. Riêng cự nhân kia lưu lại cho Hàn Lập đối phó.

"Vũ tiên tử" của Ma tộc đương nhiên không lộ ra vẻ sợ hãi, lúc này khóe miệng lộ vẻ xem thường, quanh thân đột nhiên toát ra một trận kỳ hương. Tiếp theo từng mảng vụ khí hồng nhạt hiện ra bốn phía, hóa thành một đám mây hùng hổ vọt xuống.

Hai bên vừa chạm nhau, đám phấn mây cuốn động đã đem ngân hông bao vây bên trong, rồi trong nháy mắt huyễn hóa ra những đám vụ khí tạo thành các loại quái thú đủ hình dạng, dương nanh múa vuốt nhào qua.

Ngân quang tiên tử cũng không tỏ ra yếu kém. Sau vài tiếng sét, vụ khí liền quay cuồng, một vầng trăng khuyết cùng một khối đỏ hồng như một mặt trời nhỏ hiện ra, đột nhiên phóng ra hào quang chiếu ra mọi nơi.

Hàn Lập cười nhẹ, mắt liếc cự nhân mặc hỏa giáp thì trên mặt hiện vẻ lãnh khốc. Không nói lời bấm pháp quyết.

Sau một tiếng tiếng sấm, một đôi cánh bằng lôi điện hiện ra!

Đôi cánh này chớp động bắn ra từng đạo lôi điện. Sau khi đan vào nhau liền hóa thành lôi quang pháp trận rồi bao phủ thân thể trong đó.

Ở phía xa, trong mắt của hỏa giáp Cự nhân có hai luồng Xích Diễm, vừa thấy cử động của Hàn Lập thì không khỏi hiện tia kinh ngạc.

Nhưng còn không chờ hắn phản ứng, phía trên đỉnh đầu bảy tám trượng đột nhiên vang vọng một tiếng nổ lớn. Trong nháy mắt, lôi quang pháp trận phá vỡ hư không mà hiện ra.

Ở giữa pháp trận chợt lóe lôi quang. Một bóng người quỷ dị xuất hiện, vung tay lên đem hai ngọn núi một đen một xanh trực tiếp ném xuống. Chưa đè xuống mà từng đạo sáng màu xám tro và hàng ngàn vạn kiếm khí từ dưới đáy núi đã tuôn ra

Cùng lúc đó, một tiếng hừ lạnh băng hàn đến tận xương vang lên trong tai cự nhân.

------oOo------

Chương 1913: Ỷ Thiên chi chiến (4)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cự nhân chỉ cảm thấy một tiếng kêu bén nhọn vang lên trong tai, phảng phất như đem vật sắc nhọn gì đó xuyên thẳng vào đầu, một luồng cảm giác đau đớn không nói lên lời do thần hồn bị xé rách, đau nhức nổi lên.

Làm cho vị ma tôn Hợp Thể sơ kỳ này phải dùng hai tay ôm lấy đầu kêu to một tiếng, linh quang hộ thể vì thế mà tán loạn tiêu thất, không tự chủ mà rơi thẳng từ trên không xuống.

Đúng lúc này, hai toà cự sơn thiểm động liên tiếp, đem uy năng lớn lao áp tới đỉnh đầu cự nhân phát ra từng tiếng ong ong đập xuống.

Chỉ thấy quầng hôi sắc quang mang quay cuồng không ngừng, vô số kiếm khí nhàn nhạt màu xám thoáng hiện ra, kiếm khí dày đặc, lần lượt đan vào nhau xoay quanh tạo thành một cái cự võng khổng lồ đem toàn thân cự nhân phủ kín vào trong.

"Không! Nhị vị đạo hữu mau mau cứu mạng!"

Hoả giáp cự nhân dù sao cũng là bậc Hợp Thể tu sĩ, sau khi bị Hàn Lập dùng Thất Thần Thứ hung hăng áp một kích, trong đầu đang lúc đau đớn không chịu nổi nhưng trong khoảnh khắc vẫn kịp thời khôi phục lại được một tia thần trí thanh tỉnh, thấy được tình hình nguy cấp, sắc mặt tái nhợt lớn tiếng kêu cứu.

Mà hoả giáp cự nhân này ngoài thân đỏ ngầu lên, không cần thúc dục mà tự hành nổi lên một tiếng vù vù, mở ra một màn quang hoả khồng lồ bao lấy quanh người, đồng thời từ trong chiến giáp phun ra ba con hoả mãng toàn thân đỏ lừ, ba con hoả mãng vừa ra liền lập tức đem thân thể hắn quấn kín vào trong.

Dị bảo này từ khi hắn có được luôn là vật bất ly thân, lúc nào cũng mặc ở trên người, quả thật không làm cho hắn thất vọng, gặp phải nguy cơ trước mắt này mà vẫn có thể kịp thời tự hành phát động che chắn thủ hộ cho chủ.

Hàn Lập nghe thấy tiếng cầu cứu của cự nhân, trong lòng khẽ động nhưng hai tay không vì thế mà dừng lại chút nào, hay tay áo chợt vung lên, bảy mươi hai khẩu tiểu kiếm màu xanh tuôn ra, thoáng cái liền huyễn hoá thành mấy trăm đạo kiếm quanh xanh mướt, sau khi ngưng tụ lại hợp thành một đạo cự kiếm màu xanh hơn mười trượng.

Hôi mông quang mang mờ mờ quyển tới, ba con hoả mãng phảng phất như gặp phải khắc tinh, chợt loé lên liền tán loạn tiêu thất, theo đó vô số kiếm ti hung hăng trảm xuống.

Phía ngoài thân hoả giáp cự hán chợt vang lên vô số thanh âm bạo liệt, loạn đả khó có thể chống đỡ nổi.

"Trảm!"

Hàn Lập hướng cự kiếm đang huyền phù trước người quát to một tiếng, đồng thời một cánh tay áo hướng phía trước trực chỉ run lên, một đạo ngân ảnh nhàn nhạt từ trong tay áo bào thoáng hiện lên một cái rồi biến mất.

Cự kiếm rền vang một tiếng, hoá thành một đạo thanh sắc thuỷ lưu cuốn thẳng xuống, tốc độ cực kỳ mau lẹ, nhanh chóng chém xuống.

Cự kiếm chưa thật sự hạ xuống nhưng không gian đã xuất hiện từng cỗ kiếm khí vô cùng sắc bén, sức mạnh đủ để có thể khai thiên tích địa tuôn ra phủ xuống đầu cự nhân.

Cự nhân chỉ cảm thấy thân thể phảng phất bị một cỗ hàn khí mênh mông dội thẳng từ trên đầu xuống, bỗng nhiên cả người như bị rơi vào hầm băng ngàn năm, lúc này cực kỳ hoảng hốt, xích diễm ngoài thân quay cuồng, muốn hoá thành một đoàn xích diễm chạy trốn ra ngoài.

Nhưng ngay lúc đó, phụ cận hư không thoáng xuất hiện không gian ba động, một khẩu ngân thước đột nhiên phá không hiện ra, thoáng cái liền biến thành một đầu trường xà màu bạc, uốn lượn nhanh như chớp đem hoả giáp cự nhân quấn chặt vào trong.

Độn quang của hoả giáp cự nhân bị quấn chặt, không thể nhúc nhích mảy may!

Ngay cả xích diễm ngoài thân có tăng lên gấp bội nhưng đối với ngân xà lại không có chút tác dụng gì, ngược lại miệng rắn lại há rộng thè lưỡi ra, đem thân thể hắn lại quấn chặt thêm ba phần.

Cự nhân quá sợ hãi, định thi triển thần thông khác chống lại nhưng đã muộn!

Kiếm quang màu xanh chợt loé lên trảm xuống, kiếm quang màu xanh này màu sắc phảng phất giống như một loại phỉ thuý, chốc lát đã che khuất toàn thân cự nhân.

Hộ thể linh quang kia không thể nào ngăn cản nổi kiếm khí kinh khủng như thế, trong nháy mắt công phu liền bị xé toạc ra. Theo đó, kiếm quang chợt giảo một cái, lập tức hình thành một cơn lốc màu xanh mênh mông, bao phủ phạm vi ước chừng một mẫu vào trong.

Hoả giáp cự nhân lúc này thân đã bị cuốn vào trung tâm của lốc xoáy, phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể cùng Nguyên anh bị giảo thành bột phấn, bắt đầu kể từ nay chân chính biến mất khỏi thế gian.

Mà cơ hồ cùng một thời gian đó, phía trong ma hải chợt phóng xuất ra hai cỗ khí tức kinh khủng cùng một lúc, hai đạo kim, ngân cũng theo đó mà chợt loé ra, hướng thẳng về phía Hàn Lập kích bắn đến.

Hàn Lập còn chưa kịp tự mình hưởng thụ cảm giác đánh chết tên ma tôn Hợp Thể sơ kỳ trong nháy mắt thì tay đã đem toàn bộ bảo vật của hoả giáp cự nhân thu lại, hai mắt hơi nhíu lại, cẩn thận hướng về hai đạo độn quang đang bay đến.

Chỉ thấy kim ngân lưỡng đạo độn quang nhanh vô cùng, sau mấy cái chớp động đã hiện ra trước mặt hắn tầm mấy trăm trượng xa thì dừng lại, độn quang thu liễm hiện ra hai đạo nhân ảnh.

Đúng là một gã một thân ngân bào trung niên nam tử cùng một trung niên mỹ phụ, hai mắt như thu thuỷ, một thân cung trang phấn hồng.

Hai người vừa xuất hiện này dùng ánh mắt hung tợn nhìn chòng chọc về phía Hàn Lập, sắc mặt vừa phát xanh lại vừa có vẻ như không thể tin nổi.

Bọn họ chính là người lúc trước hội họp với đám Ma tộc tôn giả lúc trước, Âm Dương nhị sát! Cũng không biết tên họ Tàng, hắc giáp đại hán lúc trước đã nói năng như thế nào mà đã thuyết phục được hai người này tin rằng Hàn Lập chính là hung thủ diệt sát ba người Lực tôn giả, thật sự đến đây hiệp trợ cho bọn hắn tiến công Ỷ Thiên thành.

Âm Dương nhị sát lúc trước cố ý ẩn thân trong ma hải không ra, trong lòng tự nhiên có tính toán riêng, muốn cho mấy tên Ma tộc tôn giả gây chú ý cho đám người Hàn Lập, về phần bọn chúng thì sẽ xuất kỳ bất ý đánh lén!

Nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới, chưa kịp động thủ thì một trong số bọn chúng đã bị Hàn Lập miểu sát trong nháy mắt, thậm chí bọn họ còn chưa kịp trở tay cứu giúp!

Hai người này thật quá là ngoài ý muốn, trong lòng vừa sợ lại vừa giận!

Hàn Lập dùng thần niệm đảo qua thân thể hai người này, cũng không khỏi nhíu mày lại.

Lại là hai gã Ma tộc tôn giả, nhưng tu vi cũng đã đạt tới Hợp Thể trung kỳ, việc này thật sự là có chút phiền phức.

Mặc dù lúc trước hắn có nghe thấy tên hoả giáp cự nhân cầu cứu, trong lòng sớm đã có chút dự liệu nhưng chính mắt nhìn thấy hai tên tôn giả này trong lòng tự nhiên vẫn cả kinh.

"Tốt lắm! Thủ đoạn của các hạ thật lợi hại, đối mặt với Yên tôn giả mà vẫn một chiêu giảo sát. Xem ra ba người Lực tôn giả tám chín phần mười là vẫn lạc trong tay ngươi rồi. Thần thông của các hạ to lớn như thế, hẳn không phải là hạng vô danh của Nhân tộc, nếu có gan thì hãy xưng danh tính đi!"

Trung niên nam tử nhìn Hàn Lập thật sâu mấy lần, bỗng nhiên mở miệng, nhàn nhạt nói.

"Cái gì Lực tôn giả? Hai người các ngươi chẳng lẽ tìm lộn người? Về phần tên họ của ta hay là hẵng chờ ta đưa hai vị đạo hữu lên đường đã rồi tính, thế nào?"

Hàn Lập nghe thấy thế, trong lòng thoáng rùng mình nhưng vẻ mặt lại bình thường như không, đáp.

"Hắc hắc, thật can đảm. Đã nhiều năm trôi qua như vậy rồi, người dám đối với hai người bọn ta nói như thế cũng chưa có một ai. Bất quá, ngươi đã phủ nhận chuyện Lực tôn giả, chờ chúng ta đem ngươi sanh cầm lại, dùng Ngũ U Luyện Hồn đại pháp, cuối cùng cũng phải phun ra hết thôi. Sư huynh, mau đem nhị bảo thánh tổ ban thưởng cho chúng ta ra sử dụng đi."

Trung niên mỹ phụ trên mặt nổi lên một tầng sát khí, hướng đồng bọn nói một câu.

Vừa dứt lời, nàng này đã bắt đầu há miệng phun ra một khoả tiểu đỉnh màu tím, hắc khí bao phủ bay múa xung quanh, vừa bắt đầu bất quá chỉ là mấy tấc nhỏ, nhưng sau khi đón gió liền trướng lên, biến lớn thành một cự đỉnh hơn một trượng.

Cự đỉnh này mặt ngoài minh ẩn chi chít phù văn màu đen, cả đám đều sáng loè loè.

Trung niên nam tử một biên thấy vậy thì lại càng không nói hai lời, đơn thủ vừa đưa ra liền lộn chuyển lại, trong tay bỗng nhiên nhiều thêm một ngọn bảo tháp trong suốt, toả sắc lung linh, tản ra linh quang bảy màu.

Cổ tay hắn khẽ run lên!

Tháp này bị tế ra, sau khi phát ra một tiếng *"vù vù"* liền trong chốc lát hoá thành một toà cự tháp bảy tầng, cao hơn mười trượng, mỗi một tầng cũng mơ hồ minh ẩn một loại côn trùng, cá, chim, quỷ dị ở phía trên tháp truyền đến dấu hiệu, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể xông ra.

Hàn Lập mặc dù đối với chuyện đám Lực tôn giả mà mấy người này nói đến cũng cảm thấy kiêng kỵ nhưng tự nhiên làm sao có thể sợ hãi hai tên ma tôn trung kỳ liên thủ, cho dù đối phương có sử dụng tới bảo vật uy năng to lớn dị thường đi chăng nữa!

Sắc mặt hắn trầm xuống, hai tay giơ lên, hai toà hắc, lục tiểu sơn chợt xuất hiện rồi ném tới, ra tay sau mà đánh trước. Một tay bấm niệm thần chú, hướng hai ngọn tiểu sơn ngưng trọng điểm ra một cái.

Nhất thời hai ngọn tiểu sơn này hào quang đại thịnh, thân hình thoáng rung lên một cái, đồng thời biến thành hai toà cự sơn ngàn trượng, không chút khách khí hướng hai người hung hăng đập tới.

Hôi mông quang mang cùng vô hình kiếm khí giăng giăng khắp nơi, tự nhiên dưới từ dưới đáy hai toà sơn phong tuôn ra, làm cho bầu trời xung quanh cũng phải biến sắc.

Mà Hàn Lập tựa hồ cũng biết, điểm công kích này đối với hai người kia khẳng định là chưa thể làm được gì, ngay sau đó bàn tay hắn hướng hư không trảo một cái!

Một đoàn ngân quang chợt xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, huyễn hoá thành một khẩu đoản thước màu bạc.

Cổ tay vừa động, chợt loé lên hai đạo thước ảnh từ ngân thước bắn ra, cuối cùng cũng biến mất trong hư không.

Sau một khắc, ở phía sau lưng của hai tên nam nữ đối diện chợt hiện ra hai đạo thước ảnh, thước ảnh chợt loé lên, từ hư không nhanh chóng hiện ra, hung hăng hướng hai người đập thẳng xuống.

Sau lưng Hàn Lập lúc này truyền ra một tiếng sấm nổ, một đôi cánh lóng lánh xuất hiện, thân hình hắn thoáng uốn éo một cái liền cũng giống như ngân ảnh tiến nhập vào trong hư không, không thấy bóng dáng.

"Hừ, điểm thủ đoạn nho nhỏ này mà cũng dám đem ra ám toán hai người bọn ta sao!"

Mỹ phụ hừ lạnh một tiếng nhưng lại đối với thước ảnh đánh lén sau lưng lại không dám buông lỏng, một ngón tay trắng noãn đột nhiên hướng trước cự đỉnh trước người điểm ra một cái.

Tiểu đỉnh chợt nổ vang một tiếng, phía ngoài tuôn ra vô số hắc sắc phù văn, sau khi tự hành hưng tụ lại hoá thành một cía miệng lớn, miệng lớn đột nhiên vang lên một tiếng *"hấp"*.

Cự đỉnh phát ra một tiếng ngân dài, một cỗ năng lượng như không có gì sánh nổi đột nhiên bộc phát tuôn ra, cũng nghênh hướng về phía sau tráo tới.

Thước ảnh vốn đang đập thẳng tới nam nữ hai người thì lại đụng phải cỗ hấp lực này, đầu tiên là thoáng ngưng trệ lại, tiếp theo liền *"sưu"* một tiếng hoá thành hai đạo ngân quang bị hút vào, hào quang chợt loé lên liền tắt ngóm, đích thực là đã bị nhiếp vào trong cự đỉnh.

Về phần hai ngọn cự sơn đang nện xuống kia, mỹ phụ bất quá cũng chỉ biến đổi pháp quyết, hướng cự đỉnh màu tím thúc dục một cái.

Nơi miệng đỉnh mơ hồ có phù văn khổng lồ lưu chuyển, một lần nữa huyễn hoá ra một chữ *"bày"*. Trong đỉnh bộc phát uy năng kinh người nhưng lại biến đổi phương hướng, không ngờ lại hướng không trung quyển tới.

Hai toà cự sơn này bị một cỗ lực lượng quyển tới thoáng hơi chúi xuống một chút, lại hiện ra vô số hắc sắc liên hoa, ngọn núi lớn như thế mà lại bị liên hoa ngạnh kháng, chầm chậm nâng lên, không mảy may hạ xuống chút nào.

Đúng lúc này, một tiếng sét nổi lên, một đạo kim quang mang theo thân ảnh Hàn Lập bất chợt hiện lên đứng ở trên đỉnh ngọn núi màu đen, cũng không chút do dự dùng chân hung hăng dẫm xuống một cái.

Một tiếng *"ùng ùng"* thiên băng địa liệt vang lên!

Sức nặng của toà sơn phong dưới một dẫm này vậy mà lại tăng lên mấy lần, đem vô số hắc sắc liên hoa ở phía dưới trầm xuống, liên hoa lập tức lâm vào thế không thể đỡ nổi.

Hàn Lập một lần nữa đem hai tay chà sát vào nhau, hướng phía dưới dương lên.

Tiếng sét đánh nổi lên, hơn mười đạo điện hồ màu vàng kim to như miệng chén bắn ra, hung hăng bổ xuống dưới.

Mà bên trong những đạo kim hồ này là ẩn dấu mấy chục khẩu phi kiếm màu xanh, cơ hồ nhìn như không thấy được rõ ràng chút nào, cũng hỗn loạn trong đó chợt loé lên chém xuống.

Mỹ phụ mắt thấy cảnh này trong lòng cũng âm thầm sợ hãi, nhưng vẻ ngoài lại không kinh hoảng chút nào, ngược lại lại cười nhạt một tiếng, pháp quyết trong tay biến đổi, hướng cự đỉnh màu tính há mồm phun ra một đoàn ma khí tinh thuần đen ngòm.

Cự đỉnh đem những hắc khí này hút vào trong, theo đó trong đỉnh chợt oanh minh không ngừng, hắc mang chợt loé, lại trực tiếp từ đó bắn ra mấy đạo cổ văn to lớn.

------oOo------

Chương 1914: Ỷ Thiên chi chiến (5)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chỉ thấy *"thuẫn"*, *"đạn"*, *"phản"*, vài cái cổ văn cùng hiện ra, cổ văn vừa hiện khiến cho đám hắc sắc liên hoa trên không trung chợt biến đổi, đột nhiên huyễn hoá thành một tầng quang đoàn, hắc khí mênh mông, phía ngoài tinh quang lưu chuyển không ngừng.

Số hắc sắc liên hoa vốn đang bị Nguyên Từ cực sơn đè cho trầm xuống bỗng nhiên bị một cỗ lực lượng độc nhất vô nhị lần nữa hướng lên trên áp tới.

Còn số kim sắc điện hồ cùng thanh sắc kiếm ảnh vừa va chạm với tầng hắc sắc quang đoàn, trong nháy mắt quang đoàn phát ra số lượng kiếm quang sắc bén đồng dạng tương ứng đón đỡ, chỉ khác là số kiếm quang đó lại có màu đen như mực. Công kích của hai bên vừa va chạm vào nhau tạo thành một trận nổ vang, cùng nhau đồng quy vu tận, tán loạn tiêu thất.

Quang mạc này thế vậy mà lại có khả năng phục chế cùng phản xạ công kích!

Sao có thể có được loại bảo vật nghịch thiên thế này!

Hàn Lập mắt thấy toàn cảnh, trong lòng không khỏi cả kinh một trận nhưng vẫn có chút không tin, cơ hồ theo bản năng thôi động pháp quyết trong tay, hướng ngọn hắc sắc sơn phong tiếp tục hung hăng dẫm xuống.

Một cỗ quang hà mênh mông từ trong lòng bàn chân tuôn ra, quán chú vào trong Nguyên Từ cực sơn.

Bỗng nhiên, từ trên ngọn cực sơn phát ra từng trận sấm nổ, theo đó cự đại ngân văn xuất hiện bao kín đại lượng bề mặt ngọn núi, đồng thời hào quang màu xám tro đại thịnh. Màn hào quang hôi sắc này mơ hồ có chút ngưng tụ lại rồi huyễn hoá ra vô số quang ti hôi sắc dày đặc. Từng tiếng xé gió nổi lên!

Hôi ti run lên, giống như mưa rền gió giật, nhắm thẳng xuống dưới kích xuống.

Về phần ngọn thanh sắc sơn phong lại bị Hàn Lập âm thầm thúc dục cũng hung hăng đập xuống một nhát, thanh thế tự nhiên to lớn hơn xa lần trước!

Trung niên mỹ phụ cười lạnh, bộ dáng như không thèm để ý chút nào, chỉ là há mồm một cái, lần nữa hướng cự đỉnh màu tím phun ra một đoàn ma khí tinh thuần nữa.

Sau một trận nổ *"ùng ùng"* vang ra, một màn đồng dạng lúc trước xuất hiện!

Chẳng những công kích của hai quả núi vô công mà ngay cả đám quang ti ngay cả dễ dàng xuyên kim thấu thạch cũng bị quầng sáng bắn ra vô số hắc sắc quang ti đánh cho tán loạn tiêu thất.

Dưới tầng phòng hộ của cự đỉnh, dường như thật sự có thể phục chế ra tất cả các loại công kích mà hoá giải.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng hơi trầm xuống.

Cũng trong lúc đó, nam tử ngân bào cũng xuất thủ.

Chỉ thấy hắn hướng về phía bảo tháp huyền phù trước người điểm ra một cái, bảy tầng cự tháp phát ra một tiếng nổ vang rồi hoá thành một đạo quang trụ thô to phóng lên cao, chợt loé lên rồi biến mất không thấy bóng dáng.

Đứng ở phía trên đỉnh núi cao ngàn trượng, Hàn Lập dường như cảm ứng được điều gì đó mà sắc mặt chợt biến đổi, hắn ngẩng cao đầu nhìn lên không trung đảo mắt nhìn qua một lượt.

Chỉ thấy trên không vạn trượng, chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện thêm một đoàn thất sắc quang mang mờ mờ, nhìn như không lớn lắm nhưng sau khi tản ra trong không khí một khắc lại đem hơn nữa hư không che kín lại.

Hàn Lập cả kinh, không kịp suy nghĩ nhiều, hai tay khẽ vẫy một cái liền thu lại hai toà cự sơn vào trong cơ thể, đồng thời ngoài thân thanh quang chợt loé, liền biến thành một đạo thanh sắc cầu vồng bắn đi.

Mặc dù không biết dưới tầng thất thải quang mang kia có cái gì nhưng hắn cũng không muốn bị nó đem thân thể bao vào chút nào.

Ngay tại lúc này, phía dưới lại truyền ra thanh âm lạnh lùng của trung niên mỹ phụ.

"Hiện tại mà còn muốn chạy sao, có phải đã quá muộn ko! Lưu lại cho ta!"

Tiếng nói vừa dứt, nàng này liền bắt đầu bắt quyết thúc dục cự đỉnh màu tím.

Phù văn bay múa bao quanh cự đỉnh lại tiếp tục biến đổi liên hồi rồi đột nhiên huyễn hoá thành một chữ *"hấp"*.

Hàn Lập chỉ cảm thấy thân mình thoáng trầm xuống, một cỗ hấp lực như không cách nào chống nổi từ phía dưới quyển tới, độn quang lập tức khựng lại, bị cự lực kiềm giữ mà đứng yên tại chỗ trên không, thân hình một lần nữa bị ép phải hiện ra.

Hàn Lập sắc mặt khẽ biến, quát khẽ một tiếng, kim quang phía sau lưng chợt loé lên, hiện ra một cái hư ảnh ba đầu sáu tay.

Hư ảnh vừa xuất hiện liền đem sáu cánh tay vũ động liền hồi, nhất thời tán phát ra xung quanh một cỗ khí tức kinh người, vậy mà lại đem cỗ hấp lực khủng bố kia triệt tiêu không còn.

Phía ngoài thân Hàn Lập kim quang chợt loé lên, biểu tình như sẽ lại tiếp tục bay đi.

Mà đúng lúc này, phía trên không trung, thất thải quang mang mờ mờ vốn đang bất động đột nhiên chợt phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, một ngọn Kình Thiên cự tháp vạn trượng từ phía trong quầng sáng lao ra nện xuống.

Cho dù độn tốc kinh người của Hàn Lập nhưng hắn căn bản là không thể nào tránh được, chỉ cảm thấy phía trước mắt sáng ngời, hào quang chói lọi, cả người bất chợt xuất hiện ở tại một phiến không gian khác.

Không gian này trên *"không chạm trời, dưới không chạm đất"*, xung quanh chỉ toàn là ánh sáng như ngọc lưu ly mờ mờ, cực kỳ diễm lệ.

Phảng phất giống như lần không lâu trước đó đã được kinh lịch qua, Hàn Lập mở trừng hai mắt, khoé miệng không khỏi nổi lên một tia cười khổ!

"Tu di chi bảo, vậy mà lại đụng phải loại bảo vật này! Xem ra phiền toái lần này thật đúng là không nhỏ rồi."

Hàn Lập thì thào một tiếng, đột nhiên cảm ứng được cái gì mà đuôi lông mày khẽ nhảy lên, hướng về một phương khác nhìn tới.

Chỉ sau một khắc, tầng thất thải quang mang phía bên kia chợt loé lên một cái, từng con hắc sắc ma thú thân hình khổng lồ vô thanh vô tức lao ra.

Nhiều vô số kể, phảng phất như vô cùng vô tận!

Con ngươi Hàn Lập co rút lại, không cần suy nghĩ gì mà hai tay áo bào run lên, bảy mươi hai khẩu tiểu kiếm xanh biếc lần nữa vọt ra, sau khi nhoáng lên một cái liền biến ảo thành trăm khẩu thanh sắc kiếm quang, dựng lên bay múa ở phía trước người.

Phía bên ngoài thất thải cự tháp, trung niên nam tử vừa thấy đã đem Hàn Lập nhốt vào trong tháp, trên mặt lúc này hiện ra vẻ mừng rỡ, hướng đến cự tháp vẫy tay một cái.

Tức thì trong nháy mắt, thất thải cự tháp hoá nhỏ xuống mấy chục lần, lại một lần nữa biến nhỏ thành mười trượng.

Tiếp theo, ngân bào nam tử hướng sang mỹ phụ trung niên nói:

"Ta đã đem tiểu tử này vây khốn vào bên trong bảo vật, nhưng chỉ bằng vào cấm chế này mà sanh cầm được hắn thì còn phải tổn hao nhiều thời gian. Sư muội, ngươi lẻn vào trong mà tuỳ thời cơ hành động, ta ở bên ngoài thúc dục cấm chế, hai người chúng ta liên thủ tránh đêm dài lắm mộng, cẩn thận một chút chắc sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì. Bất quá ngươi phải cẩn thận một chút, không nên để cho hắn làm bị thương."

"Sư huynh yên tâm, ta đã có bảo đỉnh hộ thân, mặc cho hắn có thiên đại thần thông cũng không làm gì được ta. Chuyện này cứ giao cho ta đi."

Mỹ phụ cười khúc khích, không để ý chút nào mà lại đem ánh mắt nhìn về phía cự đỉnh màu tím, nói.

Nhất thời, tử đỉnh chợt *"sưu"* một cái, sau đó lại hoá lại trạng thái tiểu đỉnh ban đầu, bị nàng thu vào trong cơ thể.

Trung niên nam tử gật đầu, cũng không nói gì nữa, một ống tay áo bào hướng mỹ phụ vung lên một cái.

Lập tức, một cỗ thất thải quang mang mờ mờ nhất thời cuộn ra, đem mỹ phụ cuốn vào trong đó, sau một lát liền hoá thành một cơn gió thoảng, tiêu thất trong không trung.

Trung niên nam tử thấy vậy, lập tức đem hay tay vung lên, vô số đồ vật, trận kỳ, trận bàn cứ thế mà tuôn ra, sau khi hướng xung quanh quay tít một trận lập tức tạo thành một cái pháp trận, pháp trận vừa thành liền toát ra từng cỗ bạch khí, đem thất sắc bảo tháp và cả hắn cùng lúc bao phủ vào trong.

Sau đó, vị Ma tộc tôn giả này cũng không cần biết tình hình chiến đấu của mấy vị Ma tộc tôn giả đồng bạn như thế nào mà trực tiếp ngồi xuống trung tâm pháp trận khép hai mắt lại, toàn lực thúc dục cấm chế bảo vật trước mắt.

Phía trận đại chiến của đại quân Nhân tộc và Ma tộc xa xa. Tất cả các tu sĩ bậc Hợp Thể đã chứng kiến hết thảy sự việc vừa xảy ra, tự nhiên cũng vừa vui mừng lại vừa sợ hãi.

Chuyện mừng chính là Hàn Lập vừa ra tay liền miểu sát một vị tôn giả Ma tộc.

Kinh hãi là Ma tộc tự nhiên lôi đâu ra hai tên tôn giả trung kỳ, sau khi liên thủ trong khoảnh khắc liền đem Hàn Lập trấn áp vào trong bảo vật, cũng không biết sinh tử ra sao.

Thanh Long thượng nhân biến thành Thanh Long đối mặt với hắc giáp đại hán, mặc dù chưa có chút nào rơi xuống hạ phong nhưng trong lòng sớm đã kêu khổ không ngừng rồi.

Đúng như hắc giáp đại hán nói lúc trước, lấy pháp lực, thần thông của hắn nguyên bản vô pháp thi triển ra loại hoá long nghịch thiên đại thần thông, chỉ là thông qua bí thuật cưỡng ép thôi động tinh nguyên thì mới có thể miễn cưỡng thi triển ra, tự nhiên vô pháp duy trì được quá lâu.

Hắn và Lâm Loan tiên tử chia nhau chọn ra hai tên tôn giả Ma tộc lợi hại nhất trong tứ đại tôn giả, tự nhiên trong lòng tồn tại một tia hy vọng rằng Hàn Lập sẽ nhanh chóng giải quyết tên Ma tộc tôn giả còn lại, sau đó trở lại đây liên thủ đối phó với hai gã ma tôn còn lại.

Dù sao việc Hàn Lập từng dùng lực địch quá ba vị Hợp Thể hậu kỳ tu sĩ, hắn đã từng nghe nói đến một hai lần, cho nên đối với toan tính này ký thác không ít hy vọng.

Nhưng ngoài ý muốn của Thanh Long thượng nhân chính là chính mắt nhìn thấy Hàn Lập bị hai tên Ma tộc tôn giả xa lạ vừa mới xuất hiện liền vây khốn hắn vào trong bảo vật, ý định này tự nhiên không thể thực hiện rồi.

Thanh Long thượng nhân hướng mắt về phía hai chiến đoàn cao cao trên không kia nhìn lướt qua, trong lòng lại càng lâm vào trầm mặc.

Chiến đoàn của Lâm Loan tiên tử vốn là đã chiếm được một tia thượng phong nhưng giờ đây bạch bào thiếu niên từ trong cơ thể đột nhiên thả ra mười ba khẩu phi đao trắng như tuyết, sau khi dụng tới phi đao thả ra cực hàn chi lực này khiến cho tam sắc hoả phong bắt đầu xuất hiện thương vong, cứ như vậy mà dần dần bị khắc chế xuống.

Còn về phía Ngân Quang tiên tử kia thì tình hình lại càng tệ hại hơn cả, lại bị bốn con ma vượn do sương mù màu hồng biến ảo thành đang cuồng phong bạo vũ bao lấy tấn công không ngừng, bộ dáng vô cùng chật vật, chỉ có thể bị động miễn cưỡng chống đỡ.

Thanh Long thượng nhân trong lòng nhất thời lo âu vạn phần, ý niệm xoay chuyển liên tục, đột nhiên hướng về phía hắc giáp đại hán không tiếc nguyên khí mạnh mẽ dồn dập tiến công, nhất thời đem đối phương liên tục đánh lui về phía sau.

Hắc giáp đại hán trong lòng vốn đang có chút kinh ngạc, đột nhiên Thanh Long quay đầu hướng về phía trong thành phun ra Nhân ngôn, hét lớn một tiếng:

"Lập tức động thủ, đem thứ kia thả ra!"

Miệng vừa nói xong, trên đầu thành lập tức có Nhân tộc tu sĩ cung kính đáp lại một tiếng, theo đó người này nhanh chóng một tay lật chuyển, lập tức trong tay xuất hiện thêm một cái kim ngân lệnh bài, sau khi điên cuồng rót linh lực vào lệnh bài rồi hướng lên trời cao hung hăng vẫy liên tục vài cái.

Nhất thời, một đạo kim ngân quang trụ từ trong lệnh bài bắn ra, thoáng một cái liền biến to thành cỡ miệng chén, xông thẳng lên chín tầng mây, đứng đó thuỷ chung không tán!

Phảng phất như được hô ứng cùng vật này, sau một khắc công phu thời gian, chín đạo cột sáng thô to như vại nước với màu sắc độc nhất vô nhị, cũng theo từng tiếng nổ vang từ trong các pháp trận khác nhau phóng lên cao, hơn nữa trong đó mơ hồ còn có vô số phù văn lưu chuyển không chừng.

"Phốc phốc" mấy tiếng!

Phía trên mỗi một quang trụ bốn phía chợt quay cuồng mở rộng ra, cứ mỗi một quang trụ lại hiện ra một gã bạch bào tu sĩ.

Chín người này, mỗi người trên tay đều cầm một cái trận kỳ nhỏ nhưng màu sắc lại trùng với màu sắc quang trụ của mình, trên mặt hiện lên vẻ nghiêm nghị, miệng lầm bầm niệm quyết.

Chín đạo quang trụ cũng tuỳ theo đó mà phát ra thanh âm vù vù, sau mỗi một vòng chuyển động thì quang trụ lại lớn thêm một phần.

Sau một khoảng thời gian chừng mấy hơi thở, chín đạo quang trụ này đã trở nên vô cùng khổng lồ, rồi tất cả đều hướng về phía trung tâm nhanh chóng tụ lại.

Sau khi tụ lại, chín đạo quang trụ lại hợp thành một đạo quang trụ với kích thước càng thêm kinh người, bên trong mơ hồ ẩn hiện các loại linh quang chớp động không ngừng, phù văn ẩn ẩn bay múa xung quanh.

Thanh thế kinh người cực kỳ!

Mà ngay lúc này, mấy tên bạch bào tu sĩ bỗng nhiên quát khẽ một tiếng, không hẹn mà tất cả đều đem cây tiểu kỳ trong tay hướng quang trụ trung tâm tế đi, còn bản thân lại kinh hoàng thất thố hướng mọi phía xung quang phi độn chạy đi.

Chín cây tiểu kỳ vừa được tế ra liền loé lên một cái rồi tiến nhập vào bên trong quang trụ trung tâm, lập tức từ trong quang trụ truyền ra tiếng sấm nổ *"ầm ầm vang"*.

Sau khi tất cả phù văn ngưng tụ lại, phía mặt ngoài của quang trụ lại tạo thành chín chín tám mốt loại ký hiệu pháp trận, từng cái phát ra linh quang chói mắt, nhanh chóng kích phát ra.

Sau một tiếng sấm nổ, cả quang trụ từ đầu đến cuối tấc tấc vỡ vụn, mở ra!

------oOo------

Chương 1915: Ỷ Thiên chi chiến (6)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một tiếng rống thê lương dài dằng dặc, một con cự thú thân dài nghìn trượng nhất thời từ trong cột sáng phong ấn hiện thân ra.

Đầu dê, thân gấu, cánh dơi, một thân lông dài xanh biếc!

"Không tốt! Hợp Tức thú, đúng là Hợp Tức trong tứ đại mãnh thú!"

Không chỉ số tu sĩ trong Ỷ Thiên thành không rõ tình hình, vừa thấy con thú này xuất hiện liền đại loạn một trận mà ngay cả hắc giáp nam tử phía xa xa đang thôi động song chuỳ vừa lúc định phản kích cảm ứng được khí tức đáng sợ của cự thú, lập tức hắc quang trong hai mắt lưu chuyển một trận, hướng Ỷ Thiên thành nhìn lướt qua một cái, kết quả là thấy được hình dáng của thanh sắc cự thú phía xa xa mà không khỏi thất thanh kêu một tiếng.

Cự thú hai mắt khẽ động, chỉ trong chớp mắt liền đem quang cảnh xung quanh cùng những bạch bào tu sĩ đang thôi động độn quang bỏ chạy kia thấy rõ ràng, lúc này trong mắt hung quang chợt loé liền há mồm phun ra một ngụm thổ tức.

Một cỗ hoàng hà cuộn ra, chợt loé lên liền đem những bạch bào tu sĩ kia toàn bộ quấn vào trong, sau đó chỉ chớp một cái liền bạo liệt thành từng đoàn huyết vũ rồi lại bị con thú này một hơi nuốt sạch vào bụng.

Những tu sĩ phụ cận khác mắt thấy rõ ràng không khỏi sợ tới hồn bay phách lạc, trong nháy mắt hơn nghìn tu sĩ thôi động độn quang hướng bốn phương tám hướng bỏ chạy thục mạng.

Cự thú thấy vậy lại gầm nhẹ một tiếng, cái cự cánh nâu nhạt bỗng giương mở lớn ra, hướng một phương hung hăng quạt tới.

Tiếng tiêm minh chói tai xé gió trong không trung bạo phát ra, một cơn lốc hoàng vụ nhất thời gào thét tuôn ra, chỉ một cái đã đem hơn trăm tu sĩ cuốn vào trong, sau đó liền bị xé thành vô số mảnh nhỏ.

Theo đó, con thú này lại hướng một phương khác thôi động cự chưởng vỗ tới, mười mấy tên tu sĩ đồng dạng bị đánh chết ngay tại chỗ.

Thanh Long thượng nhân phía xa xa mắt thấy cảnh này, sắc mặt cũng vì đó mà cũng biến đổi, hét lớn một tiếng:

"Lâm tiên tử, bây giờ không thi pháp thì còn đợi đến khi nào nữa?"

Lời vừa thốt ra, rõ ràng bao hàm một thần thông nào đó của Thanh Long thượng nhân, không chỉ oanh động không gian mà còn khiến không ít đê giai ma thú choáng váng gục ngay tại chỗ, vô pháp tiếp tục tranh đấu được nữa.

Phía bên kia, đang trong chiến đoàn, Lâm Loan tiên tử vừa nghe được lời này ngọc dung liền âm trầm như nước, đột nhiên trong miệng quát lớn một tiếng, ba cái hồ lô chợt *"phanh phanh phanh"* ba tiếng bạo liệt liên tiếp, từ đó bay ra ba con cự phong lớn nhỏ, phân biệt phun ra ba loại hoả diễm bất đồng hướng thẳng đối thủ bắn nhanh tới.

Đúng là ba con Hoả Phong Vương!

Mỗi một con đều khu sử hoả diễm uy năng hiển nhiên to lớn vô cùng, cho dù bạch bào thiếu niên cũng không dám đón đỡ trực tiếp, không thể không tránh lui một chút.

Thừa dịp này, đôi hoả sí sau lưng Lâm Loan tiên tử khẽ vẫy một cái hoá thành một đoàn liệt diễm đột nhiên tiêu thất.

Sau một khắc, không trung cách bạch bào thiếu niên hơn trăm trượng xa, thân hình nữ tử này chợt loé hiện ra, sắc mặt đỏ ửng, một tay nhanh chóng bấm quyết niệm chú, một tay lại đem ngón giữa điểm nhẹ lên trán một cái.

Mấy đạo phù văn chợt loé lên rồi biến mất, một cái huyết phù như hiện như ẩn xuất hiện, bộ dáng có chút mơ hồ.

Lâm Loan tiên tử lúc này lại quát khẽ một tiếng, ngón tay trắng noãn khẽ điểm ra một cái, một đạo linh lực tinh thuần biến thành một đạo bạch sắc quang trụ nhanh chóng cuồn cuộn rót vào trong khối huyết phù.

Sau một khắc, đầu cự thú đang hướng đông đảo tu sĩ đại khai sát giới trong Ỷ Thiên thành thân hình đột nhiên khựng lại, thống khổ rống to một cái, trên đỉnh đầu cực lớn chợt hiện ra một khối huyết phù khác.

Ngoại trừ kích thước lớn nhỏ bất đồng ra thì hình dạng cùng hoa văn mặt ngoài so với cái đang áp trên trán của Lâm Loan tiên tử có bảy tám phần tương đồng, cũng mơ hồ tản ra từng tia huyết quang.

"Nghiệt súc, nếm được giáo huấn rồi sao không còn mau mau ra khỏi thành!"

Ngay lúc cự thú đau đớn như chết đi sống lại, thậm chí không nhịn được mà lăn lộn ngay ở trong thành thì tiếng quát băng lãnh của Lâm Loan tiên tử đột nhiên vang lên trong thức hải.

Lời vừa dứt, cơn đau theo đó cũng biến mất vô tung.

Sau khi hừ hừ vài tiếng thì cự thú mới chậm rãi đứng dậy, nhưng hai mắt lại chuyển động không ngừng, mơ hồ lộ ra thần sắc kinh nghi bất định, tựa hồ cũng có chút linh trí.

Nhưng sau khi tiếng hừ lạnh của Lâm Loan tiên tử một lần nữa vang lên trong đầu con cự thú này, cự thú giật thoáng mình một cái, không chần chừ giương rộng hai cánh ra biến ảo thành một con cự đại Hoàng bức nghìn trượng, thổi lên một trận quái phong nhắm thẳng hướng Nhân - Ma đại chiến ngoài thành nhanh chóng bay đi.

Cùng lúc đó, hắc giáp nam tử lần nữa cuốn lấy Thanh Long, đem

Thanh Long ép xuống thế hạ phong, nhưng thần niệm hắn lại cảm thụ được một cỗ khí tức đáng sợ xa xa đang lấy một tốc độ cực nhanh hướng tới nơi đây, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi rồi.

Tuy rằng Hợp Tức thú là một trong tứ đại hung thú nhưng nó lại bài danh sau cùng, cũng vô pháp cùng cấp bậc Chân linh đánh đồng nhưng dù sao cũng là cực hung chi vật, mỗi một con thân đều hoài nghịch thiên thần thông, đủ sức đối phó với mấy tên Hợp Thể kỳ đồng giai mà không rơi xuống hạ phong.

Hắn mặc dù tu vi đã đạt tới Hợp Thể hậu kỳ đại thành nhưng cũng không thể nắm chắc dưới tình huống một chọi một có thể chống lại được một trong thập đại mãnh thú được.

"Nơi này thế nào lại xuất hiện đầu mãnh thú này chứ! Những tu sĩ Nhân tộc này làm thế nào có khả năng hàng phục được chứ, cái này cũng quá là bất khả tư nghị đi! Lẽ nào lúc này lại muốn rút lui không công! Không đúng, Ỷ Thiên thành này cho dù có được lực lượng loại này như thế nào mà lại kéo dài tới bây giờ mới phóng xuất. Chẳng lẽ là..."

Hắc giáp nam tử tâm niệm nhanh chóng chuyển động, sau khi giật mình kinh qua liền bừng tỉnh đại ngộ!

Hắc giáp nam tử một mặt biến lớn thành ba mươi trượng, đem hai cái đại thủ trảo xuống một cái, nhất thời vô số trảo ảnh phối hợp với hai cái đại chuỳ thoáng cái đem Thanh Long gắt gao vây vào trong, một mặt lại đem thần niệm ngưng tụ hướng cự thú xa xa quét tới.

Điều này cũng do thực lực của hắc giáp đại hán hơn xa Thanh Long thượng nhân nên mới có thể nhất tâm nhị dụng, bằng không đổi lại đối thủ ngang cơ với hắn thì trăm triệu lần hắn cũng không dám phân tâm như thế.

Lấy một thân thần thông đáng sợ của tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ, tự nhiên thần niệm ngay lập tức quét tới tới chỗ quái phong rồi lập tức hướng vào trong tìm tòi một chặp.

"Quả nhiên là như thế, con thú này khí tức không thuần, lúc yếu

lúc mạnh, quả nhiên là nguyên khí đại thương, bộ dáng một thân pháp lực đại giảm. Nếu là như thế, dụng tới thủ đoạn kia cũng không phải không có cách đối phó với con thú này, trận đại chiến này phần thắng vẫn rất lớn!"

Hắc giáp nam tử coi như là người quyết đoán, vừa phát hiện ra trạng thái của con cự thú này không phải là lúc toàn thịnh, lúc này trong lòng chợt hạ sát niệm, đột nhiên há mồn huýt một tiếng dài.

Tiếng huýt gió phảng phất như hổ khiếu xông thẳng lên chín tầng mây, khiến cho đại quân Nhân - Ma trong chiến trường phương viên trăm dặm nghe thật rõ ràng, mà phần lớn trong đó có chút ngạc nhiên.

"Hắc hắc, đại nhân có lệnh, đến phiên chúng ta xuất động rồi."

Ở phía sâu trong ma hải, một gã cao giai ma tộc một thân giáp trụ vừa nghe thấy tiếng huýt gió, tinh quang trong mắt chợt loé, nói.

Ngay phía sau hắn là một chi đại quân mấy nghìn tên Ma tộc!

Trong số đó, hơn phân nửa đều cưỡi ma thú, Vạn Tượng ma kỵ, bộ phận ít hơn đều là số Già Luân chiến ma ba đầu sáu tay.

So với số Ma tộc đang công thành bên ngoài ra thì những tên Ma tộc này lại có chút bất đồng, bất đồng ở chỗ là từ trên người chúng đều tản mát một loại khí tức băng lãnh bức người, đồng thời còn có một cỗ khí xám trắng quấn quanh bên ngoài thân thể, phảng phất như cùng tu luyện một loại công pháp đặc thù nào đó.

Những tên Ma tộc này nguyên bản khoanh chân ngồi trong không trung, lúc vừa thấy nghe tên ma tướng cầm đầu nói xong hoặc là lập tức đứng thẳng người lên, hoặc là xoay người ngồi lên ma thú toạ kỵ, hoặc là đem binh khí trên lưng tháo xuống, nhưng tất cả đều không phát ra một tiếng động nào, quỷ dị phi thường!

"Lập tức thi pháp, bắt đầu ma hoá!"

Tên ma tướng cầm đầu nhìn lướt qua một cái, lập tức lạnh lùng phân phó một tiếng.

Mấy nghìn tên Ma tộc nghe vậy, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra chút dị sắc, nhưng người nào người nấy đều không có ý nghịch ý, lập tức dồn dập lấy ra một khoả hắc sắc đan dược, hé miệng nuốt vào trong bụng. Sau một khắc, trên mặt những tên Ma tộc này bắt đầu lộ ra vẻ thống khổ, từng đạo huyết sắc hoa văn bắt đầu hiện lên trên khuôn mặt, cũng cấp tốc bành trướng ra khắp nơi.

Những huyết sắc hoa văn này cũng không biết có tác dụng quỷ dị gì nhưng những tên Ma tộc này tuy rằng trên mặt vẫn lộ ra vẻ thống khổ mà khí tức theo đó mà bành trướng lên, trong nháy mắt đã tăng gấp bội và còn tiếp tục tăng lên.

Mà nguyên bản tầng khí xám trắng đang quấn quanh thân thể chúng lại so với lúc đầu càng thô to thêm mấy vòng, phảng phất như một con cự mãng loạn vũ không ngừng.

Bên ngoài ma hải lúc này.

Ngay cả hắc giáp nam tử cho dù đem toàn bộ thần thông xuất ra, một hơi thi triển vài loại bí thuật khác nhau rồi cũng tái phóng xuất bảy tám kiện bảo vật ứng đối với Thanh Long thượng nhân, như một trận cuồng phong bạo vũ mãnh liệt tiến công.

Nhưng Thanh Long thượng nhân đã biến thành Thanh Long, thân có thần thông thật sự không giống bình thường, nhưng cũng khó mà tiếp thụ được loại công kích điên cuồng này, dù vậy long thể cũng chưa tổn thương mảy may chút nào.

Nhưng chân thân hắn lúc này cả người chồng chất vết thương, bộ dáng cũng không thể cầm cự được bao lâu nữa.

Đúng lúc này, hắc giáp nam tử sắc mặt đột nhiên đại biến, bỗng nhiên đem công kích vừa định xuất ra thu lại, thân hình nhoáng lên một cái liền lui về sau mấy chục trượng, cùng sử dụng một loại ánh mắt kỳ dị hướng đối diện nhìn lại.

Thanh Long thượng nhân nhân cơ hội này thở dốc một hơi, trong lòng tự nhiên buông lỏng nhưng lập tức nhớ tới cái gì đó mà Long thủ bỗng nhiên lay động, toàn thân tản mát thanh quang, lần nữa khôi phục lại Nhân thể.

Chỉ là lúc này sắc mặt tái nhợt dị thường, đồng thời trước ngực lại có thể bảy cái lỗ, máu huyết theo đó mà cuồng lưu không ngừng, vậy mà lại trong lúc nhất thời cũng không thể thi pháp khôi phục lại bộ dáng như trước.

Thanh Long thượng nhân đối với vết thương trước ngực căn bản là không thèm để ý, lại xoay đầu hướng về phía sau nhìn lại.

Chỉ thấy bầu trời xa xa cuồng phong bạo vũ gào thét cuốn tới, một cỗ hoàng vụ quái phong đang phô thiên cái địa quét tới.

Nơi nó đi qua vô luận là Nhân tộc lực sĩ, tu sĩ hay Ma tộc đại quân, dưới một quyển này tất cả trực tiếp rơi thẳng xuống đất, sinh tử không rõ.

Hoàng phong vụt tắt, một đầu cự thú thân cao chống trời xuất hiện trên cao, đầu dê, thân gấu, cánh dơi hai ba nghìn trượng, phảng phất có thể đem cả bầu trời che kín dưới cặp cánh này.

Nhân - Ma lưỡng tộc lúc này mới tận mắt chứng kiến hình dáng của cự thú này, không khỏi hít vào một ngụm lương khí, đa số mặt lộ ra vẻ sợ hãi nơm nớp run run.

"Hợp Tức, giết những tên Ma tộc này. Sau khi trận chiến kết thúc ta sẽ thả cho ngươi tự do."

Phía bên kia, đang trong trong chiến đoàn, Lâm Loan tiên tử một mực thấy cự thú bay đến chiến trường, lúc này thúc dục huyết phù giữa trán đồng thời hô lớn một tiếng

------oOo------

Chương 1916: Ỷ Thiên chi chiến (7)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cự thú một bộ đánh giá một đám Hợp Thể kỳ trong chiến đoàn, con ngươi nhanh như chớp chuyển động không ngừng.

Đối với nó mà nói, cho dù đại quân hai phe Nhân - Ma đông vô số kể nhưng cũng chỉ có mấy người này miễn cưỡng tạo thành uy hiếp trực tiếp.

Mà hai gã Hợp Thể Nhân tộc lại mang khí tức quen thuộc mà năm đó nó bị phong ấn.

Còn về khí tức mấy tên tôn giả Ma tộc đồng dạng cũng khiến nó rất chán ghét.

Nếu như là lúc còn toàn thịnh, tự nhiên nó sẽ không ngần ngại một hơi đớp đi tong cả hai bên, nhưng trước mắt bởi vết thương cũ trong cơ thể còn chưa đỡ, hơn nữa vừa bị phong ấn nhiều năm như vậy, một thân pháp lực của nó còn chưa bằng một nửa bình thường, nó cũng không dám lỗ mãng xuất thủ như thế.

Con thú này đang theo bản năng có chút nghi hoặc thì tiếng quát của Lâm Loan tiên tử ngay lập tức truyền vào trong tai, đồng thời do kích thích này, quả huyết phù trong đầu nó nhất thời phóng lớn không ngừng.

Nỗi đau nhức đến độ sâu thấu thần hồn này nó mới vừa được thưởng thức qua, hiện giờ lại phảng phất bất cứ khi nào cũng có thể một lần nữa bộc phát ra, điều này khiến cho cự thú đầu dê thân hình run lên, tiếp đó không hề do dự chút nào đột nhiên há to miệng, một cỗ quái phong màu vàng mù mịt cuốn thẳng về phía đại quân Ma tộc đang công thành phía trước.

Trong phút chốc, thiên địa mờ mờ, hoàng vụ mù mịt cuồn cuộn.

Những con ma thú bị hoàng phong cuốn qua, liên tiếp bị lực lượng kinh khủng ẩn chứa trong đó dễ dàng xé thành mảnh nhỏ, nào có sức phản kháng.

Trong nháy mắt, lập tức hơn ngàn đầu ma thú cùng trên trăm ma kỵ bị chôn vùi trong cuồng phong.

"Hừ, Hợp Tức, ngươi lại dám giúp Nhân tộc đối nghịch với Thánh tộc chúng ta. Vậy hôm nay ngươi cũng nên chôn cùng một chỗ với thành này đi."

Hắc giáp đại hán thấy tình hình này vô cùng giận dữ, quát lớn rồi hừ lạnh một tiếng, tiếp đó đột nhiên khẽ lật bàn tay, lấy ra một cái túi da đen thui vứt ra ngoài, tiếp đó cánh tay khẽ động, trong tay lại xuất hiện một phi xoa màu vàng dài vài tấc.

Vật này thoáng một cái bỗng nhiên biến lớn cỡ trăm trượng.

Hắc giáp đại hán biến thành cự nhân đem phi xoa này nắm chặt trong hai tay, mạnh mẽ bổ xuống về phía ngọn quái phong kia.

Một cổ nhận mang màu xanh mênh mông phảng phất như thác đổ từ trên xuống, lóe một cái đã chẻ đứt đoạn hoàng phong phía dưới, đồng thời phát ra ánh sáng chói mắt lao vào trong đất.

"Ùng ùng", một tiếng vang thật lớn!

Cả vùng đất bị rung chuyển, bỗng dưng xuất hiện một vết nứt lớn hơn ngàn trượng.

Cuồng phong ở nơi này sau khi bị chém qua lập tức tan thành mây khói, một chút cũng không còn.

Mà túi da màu đen kia sau khi bị ném ra cũng phát ra tiếng kêu như sấm, rồi từ đó bỗng nhiên bắn ra hai đạo ngân hồ thô to, lóe lên một cái lại hóa thành hai con cự lang có ngân sắc điện quang bao quanh. Mỗi con đều có một đôi ngân sắc lôi sí dài ba bốn trượng sau lưng, đùng một cái, chúng rú lên thê lương rồi lao thẳng tới cự thú đầu dê.

Hợp Tức cự thú thấy tình hình này, trên mặt hiện lên vẻ khinh thường, không lưỡng lự vỗ một chưởng về phía xa xa.

Cự chưởng màu vàng lớn chừng trăm trượng phảng phất như một ngọn núi lớn ở không trung trên đầu hai con cự lang bỗng hiện ra, chẳng qua mới chỉ hơi hạ xuống một chút, hai con ma thú cự lang nhìn không hề tầm thường kia trong nháy mắt thân thể nổ tung.

Hắc giáp đại hán cả kinh, không kịp suy nghĩ nhiều, phi xoa khổng lồ màu vàng lập tức hướng phía đó bổ ra, nhận mang khổng lồ lóe một cái lại chém ra lần nữa, đồng thời trong lòng thúc giục pháp quyết, hai cái hắc sắc cự chùy cũng huyễn hóa ra tầng tầng hư ảnh điên cuồng đập về phía cự thú.

Cự thú liên tiếp bị hắc giáp đại hán công kích, tự nhiên cho rằng tên kia đối với nó như là khiêu khích, hung quang trong mắt lóe lên, hai cái cánh dơi phía sau lưng quặt về phía trước người một cái, lại mơ hồ biến ảo thành hai luồng hoàng vân đen mờ mịt, đem thân hình khổng lồ lập tức phủ vào trong.

Nhận mang khổng lồ cùng chùy ảnh chi chít đánh lên trên hoàng vân chỉ phát ra liên tiếp những tiếng trầm đục mà không cách nào phá đi tầng phòng ngự này.

Hắc giáp đại hán hoảng hốt, xoay ngang phi xoa màu vàng trong tay, một tay bấm quyết, từng đoàn từng đoàn lôi hỏa màu bạc tức thì phập phù hiện ra bốn phía thân thể, như thể sắp sửa tấn công địch.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên trên đỉnh đầu hắn bắt đầu có chút ba động, một cái nhục chưởng lông lá khổng lồ bỗng chốc nhanh chóng hiện ra, cũng lăm le đè chúi đại hán xuống dưới.

Cự chưởng còn chưa rơi xuống, một cỗ lực lượng đã kìm giữ đại hán từ bốn phía.

Hắc giáp đại hán chỉ cảm thấy đầu vai trầm xuống, thân thể lập tức chậm chạp hẳn lên, phảng phất như bị thiên sơn áp đỉnh, đồng thời hư không phụ cận nhất thời cũng trở nên rắn như tinh cương, động một ngón tay cũng vô cùng khó khăn.

Hắc giáp đại hán thân là ma tôn hậu kỳ đại thành của Ma tộc, tự nhiên bất kể về kiến thức hay thần thông, cũng vượt xa tu sĩ bình thường của Ma tộc tu sĩ, lúc này mặc dù đã kinh sợ nhưng hắn lại quát to một tiếng, lôi hỏa phập phù bốn phía rối rít nổ tung, hư không giam cầm bốn phía bỗng chốc vì sức nổ mạnh này mà bị cưỡng ép mở ra.

Mà phía sau lưng đại hán một cái hư ảnh màu đen phiêu phù hiện ra, sống mũi hừ nhẹ một tiếng, một cỗ khí tức kinh người phóng lên cao.

Hắc giáp đại hán vốn dĩ bị áp chế, lúc này hắc mang lưu chuyển khắp người, sức mạnh thân thể phảng phất gia tăng gấp bội, lại cứ thế bỏ qua cự lực trên người biến thành trên trăm hư ảnh giống nhau như đúc, thoáng một cái đã hướng bốn phương tám hướng chạy tán loạn.

Nhưng nhục chưởng khổng lồ trong không trung chỉ hơi khẽ run lên, thể tích lập tức phóng lớn rơi xuống nhanh như chớp, một cỗ hoàng sắc ba lãng mờ mịt điên cuồng đổ xuống.

Hơn phân nửa hư ảnh bị cuốn vào trong đó, trong nháy mắt biến thành hư ảo.

Chỉ có hơn mười đạo hư ảnh phi độn nhanh nhất, thoát ra hư không ngoài mấy trăm trượng, sau đó lóe sáng tự động tan biến, chỉ lưu lại một đạo trở lại thành hắc giáp đại hán lúc trước.

Nhưng con hắc giáp đại hán này quay đầu nhìn lại tình hình đáng sợ khi nhục chưởng khổng lồ vỗ xuống, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm vô cùng.

Lúc này, hai luồng hoàng vân phía đối diện khẽ động, lại một lần nữa hóa thành hai cánh dơi khổng lồ rồi thu lại.

Thân ảnh cự thú đầu dê lại một lần nữa hiện ra, hai chân hơi khuỵu xuống, lại tung người trực tiếp đánh về phía đại hán.

Với thân hình khổng lồ của con thú này, cho dù không dụng tới bất kỳ thần thông nào cũng giống như một ngọn cự sơn trực tiếp đè xuống đầu vậy.

Hắc giáp đại hán trong lòng rùng mình, cũng không dám trực tiếp đón đỡ nữa, chẳng qua chỉ là đem thân hình thoáng một cái, lần nữa huyễn hóa ra mấy trăm hư ảnh, hai tay không ngừng thúc dục lôi hỏa du đấu không ngừng.

Mặc dù nhìn như vô cùng rơi xuống hạ phong, nhưng cũng không nếm phải đau khổ quá lớn.

Một bên, Thanh Long thượng nhân thấy vậy thì nhướng mày, trên mặt hiện lên vẻ tàn khốc, theo đó lóe một cái, hai tay khẽ lật lại, mỗi bên đều nhiều thêm một khẩu phi kiếm màu xanh, một khẩu bên ngoài có chạm khắc hai con giao long màu xanh, một khẩu có khắc một con khổng tước màu vàng.

Cổ tay khẽ run lên!

Hai lưỡi phi kiếm lập tức đều phát ra một tiếng thanh minh đồng thời bay lên trời, bay lượn một vòng phía trên đỉnh đầu, tiếp đó một cái thoáng cái đã biến ảo thành một cái đầu thanh giao hư ảnh, một cái sau khi phát ra vầng sáng màu vàng chói mắt thì từ đó bay ra một cái huyễn ảnh khổng tước kim sắc.

Dưới sự thúc giục của Thanh Long thượng nhân, hai hư ảnh thanh giao cùng huyễn ảnh kim sắc khổng tước lập tức phát ra vạn đạo quang hà lao nhanh về phía hắc giáp đại hán.

Hiển nhiên vị thái thượng trưởng lão Ỷ Thiên thành này đã quyết tâm mượn thực lực đáng sợ của Hợp Tức thú chém giết hắc giáp đại hán ngay tại chỗ.

Chỉ cần có thể đánh chết vị ma tôn tu vi thâm hậu nhất này, cho dù có thêm ra hai gã ma tôn thần bí nữa thì trận đại chiến này cũng rất có cơ hội thủ thắng.

Hắc giáp đại hán chứng kiến cảnh này, trong lòng tự nhiên cực kỳ giận dữ, nhưng bị cự thú uy hiếp, lại nhất thời không làm được gì Thanh Long thượng nhân, ngược lại do bị đối phương xuất thủ dây dưa, không khỏi liên tục lâm vào hiểm cảnh.

Đang lúc Thanh Long thượng nhân vui mừng quá đỗi, mà hắc giáp đại hán bị buộc liên tới lui về phía sau, trong miệng rống giận không dứt, ở phía ma hải đột nhiên có mấy ngàn cỗ hung sát chi khí kinh người phóng lên cao.

Ma hải vốn là một mảnh đen nhánh, trong khoảnh khắc liền biến thành màu huyết hồng vô bì!

Trận trận điên cuồng gào thét, một đội quân Ma tộc bị huyết quang yêu dị bao phủ từ trong ma hải không chút hoang mang bay ra. Mỗi một trên thân người cũng phát ra tử khí đáng sợ cực kỳ, toàn thân trải rộng huyết sắc hoa văn, trên mặt không hề có chút biểu cảm nào, thân thể có chút mơ hồ phảng phất không phải là thực thể mà như là chiến quỷ vừa mới từ hoàng tuyền đi ra.

"Ha ha, xem đầu hung thú này của các ngươi còn dám hung dữ nữa hay không? Hóa Huyết Minh vệ, bày trận! Đem đầu Hợp Tức thú cùng mấy tên này vây chết trong Huyết Minh đại trận cho ta. Già Luân chiến ma, mở đợt công thành mới cho ta!"

Hắc giáp đại hán vừa thấy chi quân đội Ma tộc có khí tức cực kỳ khác thường này xuất chiến, trên mặt không khỏi lộ vẻ vẻ mừng như điên, lập tức lớn tiếng quát lớn, phân phó xuống hai đạo mệnh lệnh.

Lời vừa dứt, đám Ma tộc *"Hóa Huyết Minh vệ"* này, gã ma tướng cầm đầu quát khẽ, cánh thân thể rối rít tản ra hóa thành tảng huyết vũ lớn cuốn tới, sau mấy cái chớp động liền đã mang cự thú, Thanh Long thượng nhân thậm chí ngay bản thân hắc giáp đại hán cũng đều quấn vào trong đó.

Trong phút chốc, bên trong tiếng kêu rung trời, những tiếng nổ liên tiếp phát ra không ngừng.

Cơ hồ cùng lúc đó, đại quân ma thú đang liều mạng hướng về tường thành cũng liên tiếp phát ra tiếng kêu chói tai.

Hơn ngàn đầu ma thúc ban đầu nhìn có vẻ như ma thú cấp thấp bình thường, đột nhiên bắn ra từ trong đại quân, liên tiếp nhào tới bên ngoài quang tráo che thành màu bạc, tiếp đó ngoài thân lóe lên tia sáng, rồi liên tiếp huyễn hóa ra cao giai Ma tộc ba đầu sáu tay khổng lồ.

Chính là một nhóm từ khi đại chiến bắt đầu chưa từng lộ diện, Già Luân chiến ma!

Những chiến ma này vậy mà từ đại chiến bắt đầu, lại dùng bí thuật biến ảo thành ma thú cấp thấp, ẩn thân ở trong đại quân ma thú, lúc này lại vô thanh vô tức lấn đến gần tường thành gang tấc, sau khi bị hắc giáp đại hán quát to một tiếng, mới hiện ra nguyên hình rồi bỗng nhiên dữ dội công lên thành!

Những thứ chiến ma này, hai cái đầu quái thú trong ba cái đầu phun ra đủ loại hỏa cầu phong nhận công kích, trong khi đó sáu cánh tay lại liên tiếp đổi các loại cự chùy, tiêm trùy,. các loại vũ khí hạng nặng, hóa thành từng đoàn quang cầu chói mắt như cuồng phong bạo vũ hướng về phía cấm chế đánh tới.

Tầng quang tráo màu bạc kia cho dù thần diệu vạn phần, nhưng khi trước dưới sự tấn công mạnh mẽ của đại quân Ma tộc đã sớm đổ vỡ rồi, giờ phút này lại bị Già Luân chiến ma tập trung lực lượng tấn công mạnh vài chỗ, rốt cục tại mười mấy nơi phát ra tiếng giòn vang, lũ lượt vỡ tan rồi mở ra.

Già Luân chiến ma sẵn vẻ dữ tợn nhất thời vọt tới trên tường thành, nhắm ngay đám Nhân tộc trên tường thành đại khai sát giới!

Những lực sĩ cùng tu sĩ cấp thấp của Nhân tộc này sao có thể là đối thủ của một đám ma vật như vậy, trong phút chốc tiếng kêu thảm thiết phát ra không ngừng, rối rít sợ hãi liên tiếp lui về phía sau.

Ngay cả có một vài tu sĩ cao cấp dẫn đội muốn tiến lên ngăn cản đã bị mấy cái Già Luân chiến ma vây công, vẫn lạc trong nháy mắt.

Những chỗ tường thành bị xâm nhập, trong nháy mắt loạn thành đống!

Những thủ vệ Nhân tộc vài chỗ khác chứng kiến cảnh này tinh thần cũng không khỏi bị đại áp chế, người người lộ vẻ hoảng sợ.

------oOo------

Chương 1917: Ỷ Thiên chi chiến (8)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Những Già Luân chiến ma này tu vi thấp nhất cũng đã ngoài Hoà Thần kỳ, cộng thêm công pháp cũng thuộc lại lợi hại đứng đầu, tự nhiên số tu sĩ phổ thông khó có thể chống lại nổi.

Nhưng đúng lúc này, mặt đất phụ cận một phiến tường thành đột nhiên rung động một trận, từ trong lòng đất thoáng cái bay ra ba mươi đầu kim sắc khôi lỗi to lớn, trong tay cầm đủ loại binh khí, mặt không biểu tình đem toàn số Già Luân chiến ma ngăn trở lại.

Các loại thần thông, bảo vật bay múa rợp trời, thanh âm bạo liệt oanh minh không ngừng!

Những đầu kim sắc khôi lỗi này thân thể kiên cố như pháp bảo, binh khí trong tay vũ động mơ hồ mang theo một tia thiên địa lực lượng, cộng thêm vị trí đứng trên cao nên không có chút ý sợ hãi nào, thoáng cái đã lâm vào thế giằng co với Già Luân chiến ma bất phân thắng bại.

Về mặt tổng thể, toàn bộ chiến trường có vẻ nghiêng về phía Ma tộc mấy phần, nhưng phía Nhân tộc dựa vào các loại cấm chế cũng miễn cưỡng chống lại đại quân Ma tộc điên cuồng công kích.

Thắng bại bây giờ phải dựa vào tranh đấu của đám Hợp Thể tồn tại, xem xem phía nào chiếm được thượng phong rồi.

Mà lúc này, chi quân đội Ma tộc trên không trung kia biến thành huyết vân khổng lồ quay cuồng bất động, tiếng thú rống vang vọng hư không kèm theo những tiếng nổ liên tiếp, còn có tiếng người rống to cùng những tiếng *"xuy xuy"* xé gió phá không truyền ra.

Trong lúc nhất thời căn bản là không nhìn tình hình thắng bại ra sao.

Về phía hai người Ngân Quang tiên tử cùng Lâm Loan tiên tử, dưới sự điên cuồng tấn công của nữ tử nhỏ xinh cùng bạch bào nam tử lại không khỏi liên tiếp lùi về sau, bộ dáng vô pháp chống đỡ được quá lâu.

Tồn tại đỉnh giai của Nhân tộc trong lúc tranh đấu tựa hồ có vẻ không ổn!

Hàn Lập một tay vung lên, bảy mươi hai khẩu thanh sắc phi kiếm liền bay ra hoá thành bay mươi hai đoá thanh liên lăng không bay lượn, hướng về phía trước chuyển động quay tròn, đem số cự thú song đầu sư tử chém thành vô số mảnh vụn.

Hàn Lập trên mặt không những không lộ ra vẻ vui mừng mà trái lại khẽ cau mày.

Từ khi hắn bị thất sắc bảo tháp kia nhiếp vào không gian kỳ quái này, hào quang bốn phía tự huyễn hoá ra vô số quái thú khác nhau, không ngừng hướng hắn phát động công kích.

Những loại quái thú này thì căn bản là vô pháp tạo thành uy hiếp đối với hắn, đều dụng một cái kiếm trận đơn giản liền dễ dàng diệt sát sạch sẽ.

Nhưng mà những loại thú này, một lớp diệt, một lớp sinh, tựa hồ cuồn cuộn không ngừng, vô cùng vô tận!

Hàn Lập không có quá để ý nhưng dù sao thân rơi vào không gian đặc thù của Tu di chi bảo thì hắn cũng đã trải qua không phải một lần, đối với cách thoát khỏi loại bảo vật này cũng coi như có chút nắm chắc.

Hắn lúc này một bên thì khu sử bảy mươi hai khẩu phi kiếm hộ thân ép cho quần thú không thể tới gần, một mặt bắt đầu kiếm tìm không gian tiếp điểm, tính dùng bí thuật cưỡng chế ép mở không gian thoát khốn mà ra.

Nhưng không bao lâu sau hắn lại phát giác ra có điểm không đúng rồi.

Cái không gian lưu ly của thất sắc bảo tháp này, vậy mà tựa hồ cùng với khoả Trấn Ma Toả kia có chút tương đồng, đồng dạng vô biên vô hạn nhưng với thời gian phi độn dài như thế vậy mà không tìm được một điểm không gian tiếp điểm nào.

Trong lòng hắn tự nhiên cả kinh, tự nhiên dừng cước bộ lại, bắt đầu tìm kế sách thoát thân khác.

"Xem ra phải tìm cách tìm được không gian tiếp điểm, mới có khả năng cậy mạnh phá vỡ không gian chướng bích rồi."

Hàn Lập trầm ngâm giây lát, trong lòng nhất thời có quyết định.

Nhưng vào lúc này, thất thải quang mang bốn phía đột nhiên thả ra một đám quần thú khác.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, số phi kiếm trước người cuồn cuộn phóng tới, vô số thanh sắc liên ảnh hướng bốn phương tám hướng quét qua một lượt.

Nơi nào liên ảnh đi qua thì những quái thú kia đều tứ phân ngũ liệt, chịu cùng vệnh mệnh với số quần thú trước đây, đều một kiếm giết sạch sành sanh.

Nhưng thần sắc của Hàn Lập lại có chút âm trầm, trong lòng cũng hơi có mấy phần tự nhủ.

Không biết đó có phải là ảo giác hay không, những tân huyễn thú này tựa hồ so với những lần trước tựa hồ còn mạnh hơn một ít, bộ dạng tuy vẫn một kiếm toàn diệt như trước nhưng pháp lực tựa hồ so với những lần trước tiêu hao nhiều hơn một ít.

Tuy rằng sai biệt trong đó thật quá nhỏ nhưng nếu cứ duy trì tình trạng như vầy mà nói thì thật đúng là có khả năng uy hiếp tới hắn.

Hàn Lập trong lòng định kế, lúc này không chút do dự mà một tay hướng giữa trán điểm ra.

Một đoàn hắc mang quay tròn chuyển động trống rỗng xuất hiện, một cái hắc nhãn đen kịt hiện ra.

Chính là Phá Diệt pháp mục!

Con hắc nhãn này được thôi dục trong cơ thể hắn trong nhiều năm như vậy, tự nhiên luyện ra được không ít thần thông huyền diệu, lúc này đây muốn tìm kiếm không gian tiếp điểm trong không này, vừa lúc có thể dụng tới loại pháp mục thần thông này.

Hàn Lập một tay bấm quyết lầm rầm niệm chú, con mắt giữa trán chậm rãi mở ra, hắc mang bên trong chớp động liên hồi, ẩn ẩn còn có phù văn xuất hiện xung quanh tứ phía, có vẻ thần bí vạn phần.

Phù văn bốn phía con ngươi chợt tăng, từ trong pháp mục liền phun ra một đoàn hắc ti, chợt loé lên liền tiêu thất trong không trung.

Hai con mắt bình thường của Hàn Lập nhắm lại, đệ tam nhãn đột nhiên mở to ra, thân hình chợt loé lên liền hoá thành một đạo cầu vồng bắn nhanh đi.

Phương hướng bay đi chính là hướng hắc ti tiêu thất!

Lúc này, phía trước quầng sáng đột nhiên hoảng động một trận, lại có tân quái thú ngưng tụ thành hình từ trong xông ra, cũng vừa lúc chắn đường đi tới của hắn.

Hàn Lập thấy vậy hai mắt không thèm mở ra, đối với tình hình trước mắt tựu như rõ như lòng bàn tay.

Hai hàng lông mày của hắn thoáng dựng thẳng lên, trong lòng thúc dục pháp quyết, thoáng cái tất cả số phi kiếm màu xanh ông minh một trận hướng về phía trước tụ lại, sau một trận mơ hồ liền huyễn hoá ra một thanh cự kiếm màu xanh, cũng hung hăng trảm tới một cái.

Một đạo thanh quang trăm trượng chợt loé lên bổ tới, nơi nào thanh quang đi qua thì tất cả quái thú đều đánh cho tán loạn tiêu thất, từ trong quần thú xuất hiện một cái thông đạo bằng phẳng đi tới.

Pháp lực trong cơ thể Hàn Lập cuồn cuộn tuôn ra, thanh sắc cầu vồng chợt loé lên lao ra khỏi quần thú, sau mấy cái chớp động liền tiêu thất tại cuối hư không.

Lúc này, số quái thú còn lại đều đã thành hình mới gầm nhẹ một tiếng, sau đó điên cuồng đuổi theo.

Hai canh giờ sau, phía trước một toà tháp bảy tầng cao mấy trăm trượng, hai mắt Hàn Lập lại một lần nữa mở ra nhìn về phía thứ to lớn trước mặt, trên mặt tràn đầy vẻ ngưng trọng cùng vẻ bất khả tư nghị.

Cự tháp này nhìn như được tạo thành từ một khối cự thạch duy nhất, toàn thân xám trắng, tại đỉnh tháp còn có một khoả tinh cầu hình con ngươi thật lớn, quỷ dị dựng đứng tại nơi đó.

Ngoài ra, tại tầng một của cự tháp còn có thêm một phiến đại môn cao mười trượng, hai cửa đóng chặt.

Mà ở cách hắn không xa, vô số ngân sắc xích ảnh dài ngắn to nhỏ khác nhau tự hành đem một đoàn quái thú đánh cho phân thân toái cốt, lần nữa biến thành điểm điểm linh quang tiêu thất không còn.

"Không gian tiếp điểm nơi này vậy mà lại cố ý giấu đi. Cái này thật đúng là một cách làm thông minh, xem ra muốn tìm được không gian tiếp điểm thì không thể không xông vào rồi."

Hàn Lập thì thào hai tiếng, trở tay xuất chiêu, xích ảnh xa xa thoáng cái ào ào tiêu thất.

Sau một khắc, trong lòng bàn tay đột nhiên ngân quang chợt loé, một thanh ngân sắc đoản xích trống rỗng hiện ra.

Ánh mắt Hàn Lập thu lại, hướng cự tinh cầu trên đỉnh tháp nhìn lại, đột nhiên trong mắt tinh quang chợt loé đem ngân xích trong tay lăng không bổ xuống.

Không gian ba động xuất hiện, một đạo ngân sắc xích ảnh trống rỗng xuất hiện trên bầu trời cự tháp, cũng hung hăng bổ xuống.

"Phốc xuy" một tiếng!

Ngay khi ngân sắc xích ảnh gần va chạm với tinh cầu, trong nháy mắt cự tháp đột nhiên thả ra một tầng thất sắc phù văn, xích ảnh vừa va vào tầng phù văn này lập tức chìm vào trong đó.

Hàn Lập biến sắc.

Cái này cũng không phải là thần thông làm cho công kích của hắn tiêu thất mà là bị tầng phù văn nhiếp đi.

"Quả nhiên là như thế! Cái bảo tháp này ngoài hoá trong hiện mà thành, vô pháp dùng lực trực tiếp ngoại phá hỏng rồi."

Hàn Lập thấp giọng tự nói hai câu, bộ dáng có chút bất đắc dĩ.

Nhưng ngoài thân hắn lập tức độn quang tái hiện, hướng về phía đại môn từ từ bay đi.

Chưa thực sự tới gần mà Hàn Lập trước đã giơ một tay hướng cửa đá vỗ một cái.

"Oanh" một tiếng, một cái đại thủ màu xanh hiện ra, hùng hổ hướng đại môn đập tới.

Sau một tiếng trầm đục, cửa đá vậy mà lại dễ dàng từ ngoài đẩy vào trong, lộ ra một cái hành lang toả ra bạch quang nhè nhẹ.

Hàn Lập nao nao, sắc mặt biến ảo vài lần, thân người không chút dừng lại khẽ khàng bay xuống, ngông nghênh trực tiếp bay vào đại môn.

Phía sau đại môn là một cái thông đạo được lát đá xanh, trực tiếp thông tới một phiến đại môn khác cách đó không xa.

Hai mắt Hàn Lập khẽ nhíu lại, lam mang trong mắt chợt loé, tính trực tiếp dùng linh mục từ xa thấu thị cửa đá một cái.

Nhưng mà linh mục vừa mới thâm nhập vào cửa đá được khoảng mấy thước lại bị một tầng kim mang hất ngược ra sau.

Con ngươi vừa mới tiếp xúc liền cảm thấy đau đớn vô cùng, đồng thời còn có một cỗ hấp lực mơ hồ quỷ dị đem ánh mắt của hắn hấp dẫn vào trong đó, vô pháp tự kiềm chế được.

Trong lòng Hàn Lập hoảng hốt một trận!

Dù sao hắn cũng không phải là hạng tu sĩ phổ thông, cơ hồ ngay tức khắc Đại Diễn Quyết trong cơ thể tự hành điên cuồng vận chuyển, một cỗ thanh lương khí hướng hai mắt tràn tới, miễn cưỡng đem ánh mắt thu lại, đồng thời trước người chợt loé lên một đạo thanh ảnh, một cái thân thể màu xanh chắn trước người hắn, chừng đó thủ đoạn mới đem tia kim quang kia triệt để ngăn trở.

Cứ như vậy, Hàn Lập phía sau cũng sinh ra một thân mồ hôi lạnh!

Cấm chế lợi hại như thế thật đúng là hắn cũng không có thấy qua mấy lần.

Nhưng đã đụng tới loại cấm chế thần diệu như thế này thì tia coi thường còn sót lại trong đầu Hàn Lập cũng đã không còn sót lại chút gì rồi.

Về phần thân thể màu xanh kia chính là Chi Tiên linh thể hoá thân của hắn.

Sau khi hơi cân nhắc, hắn không chỉ đem bảy mươi hai khẩu phi kiếm tế ra mà tay áo còn rung lên, mười hai đầu tử văn linh trùng sau một tiếng ông minh liền từ trong linh thú hoàn bay ra, bay lượn xoay quanh trên đỉnh đầu hắn.

Hai tay lại lật chuyển, thanh ngân sắc đoản xích trong tay chợt loé lên tiêu thất mà thay vào đó lại là hai toà tiểu sơn một xanh một đen hiện ra, được hắn nâng ngang trước người.

------oOo------

Chương 1918: Ỷ Thiên chi chiến (9)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau một khắc, ngoài thân Hàn Lập kim quang chớp động một trận, miệng quát khẽ một tiếng, thân thể thoáng cái biến lớn lên, từng sợi kim mao từ trong da thịt mọc dài ra, trong nháy mắt liền biến thành một đầu kim mao cự viên!

Vậy mà hắn lại sử dụng tới Kinh Trập quyết biến thân thành Sơn Nhạc Cự Viên!

Thân hình cự viên vừa thành không nói hai lời, hai cánh tay bỗng nhiên vung lên, hai toà cực sơn từ trong tay tựu phát ra tiếng phá không, chợt loé lên liền bắn thẳng tới phiến đại môn, hung hăng đập mạnh lên trên đó.

Hai tiếng nổ kinh thiên động địa truyền đến.

Mặt ngoài cửa đá đột nhiên thoáng xuất ra một tầng kim quang rồi cũng theo hai luồng kim quang chói mắt như vầng thái dương bạo oanh oanh bạo liệt mà mở ra.

Kim quang cấm chế huyền diệu vạn phần vậy mà chỉ dưới nhất kích đã bị tán vỡ thành từng mảnh nhỏ!

Bản thể cửa đá dưới uy năng đáng sợ này, cũng vô thanh vô tức biến thành tro bụi.

Sắc mặt Hàn Lập có chút trắng bệch, nhưng tinh thần cũng coi như không tệ, hơn nữa sau đó hai tay còn thả ra một mảnh kim quang cuốn tới, (DG: khúc này có vẻ như thiếu một đoạn ngắn, dịch đi dịch lại mà vẫn không hiểu tác giả nói cái quái gì nữa khiến ta tiêu tốn khá nhiều thời gian nữa chứ!)

Cái cấm chế nhìn như huyền diệu vô cùng kia, dưới thần lực cùng uy năng của hai toà cực sơn liền bị huỷ diệt trong nháy mắt.

Cự viên thấy vậy, hai chân bất chợt đạp mạnh xuống đất một cái, cả người liền hoá thành một cỗ cuồng phong nhào về phía cửa đá phi vào.

"Hô" một tiếng, một khoả ngân thủ cực lớn bỗng nhiên từ trong không trung phía trước thoáng hiện ra, cũng hung hăng đánh thẳng tới cự viên.

Ngân thủ chưa thực sự tới gần cự viên mà một cỗ vô hình cự lực mang theo khí thế rào rạt đã đánh tới trước rồi.

Thân hình Hàn Lập vốn còn chưa ổn định lại, mắt thấy công kích bất ngờ như vậy cũng cả kinh một cái nhưng bộ dạng lại như không chút sợ hãi nào mà rống to một tiếng, cánh tay liền nhấc lên, đồng dạng đem nắm tay lông lá bù xù hướng về phía ngân thủ nghênh đón.

Trước mỗi đầu ngón tay của đều có kim mang ẩn hiện, toàn bộ đại thủ trong nháy phảng phất như được chú tạo từ tinh kim bình thường.

Ngay khi hai nắm tay một ngân một kim va chạm liền phát ra một tiếng *"răng rắc"*, đồng thời mặt ngoài thoáng cái hiện ra vô số khe nứt rồi giòn tan một tiếng mà vỡ vụn ra, chỉ với một quyền đơn giản của cự viên vậy mà dễ dàng đánh tan được!

Nhưng vào lúc này, phía trên đỉnh đầu cự viên đột nhiên tiếng kình phong nổi lên, hiển nhiên lại bị một cái ngân trảo đánh xuống.

Cự viên không nói hai lời, một cánh tay khác liền vũ động, đồng dạng đem bàn tay còn lại vỗ tới.

Ngân trảo cùng lúc phát ra một tiếng nổ bạo liệt, đồng dạng cũng nổ tung ra.

Cự viên sau khi làm xong hết thảy lại không có ý định dừng tại lại chút nào, hai mắt lam mang chợt loé, đột nhiên hé miệng phun ra một đạo thanh sắc quang trụ thanh quang mênh mông.

Quang trụ vừa ra liền chợt loé lên mà xuyên thủng một khoảng không gian cách đó hơn mười trượng mà ra.

Một tiếng nổ vang phát ra, một đạo ngân ảnh từ không trung loạng choạng rơi xuống mà để lộ nguyên hình.

Đúng là một đầu ngân sắc khôi lỗi hai tay không trọn vẹn.

Thân cao hai trượng, cả người được phủ một tầng phù văn hắc sắc!

Chưa dừng tại đó, cự viên tiếp tục một tay hướng về phía khôi lỗi kia hư không đánh ra một trảo, tiếng xé gió *"xuy xuy"* vang lên, mười đạo thanh sắc kiếm quang đan xen trảm mạnh tới.

Dưới kiếm quang sắc bén vô bì, ngân sắc khôi lỗi trong nháy mắt bị chém thành bốn năm mảnh, tứ phân ngũ liệt!

Mà đúng lúc này, phụ cận hư không chợt nổi lên ba động, thanh âm *"vù vù"* liên tiếp xuất hiện không ngừng, thoáng cái lại dần hiện ra thân hình bảy tám đầu ngân sắc khôi lỗi độc nhất vô nhị khác nữa.

Mắt thấy cảnh này, Hàn Lập trong lòng thoáng kinh nhưng số khôi lỗi này vừa hiện thân này lại không chút do dự, thân hình khẽ động tựu hoá thành bảy tám đoàn ngân quang nháo nhào bổ tới.

Nửa canh giờ sau, sau một tiếng huýt dài, kim mao cự viên đem hai toà cự sơn huy vũ trong tay đồng thời ném đi.

Sau hai tiếng *"oanh long long"*, hai đầu ngân sắc khôi lỗi trong đám đang bao vây quanh hắn lúc này thoáng cái bạo liệt ra.

Mà hai toà cực sơn sau khi bị ném ra xa liền tiêu thất tại chỗ, tiếp đó chợt loé lên liền quỷ dị xuất hiện trên tay cự viên, rồi được cự viên lật tay lại mà tiêu thất.

Bên kia, hơn mười con tử văn giáp trùng đang bay quanh vây đánh vài con đầu ngân sắc khôi lỗi khác, đám ngân sắc khôi lỗi này đồng dạng cũng sau một tiếng phá không mà dồn dập rơi xuống, trong nháy mắt cũng không còn lại thừa lại con nào.

Cự viên thấy vậy, một tay bấm quyết, ngoài thân kim quang chợt tắt, thể hình cấp tốc nhỏ đi, lần nữa khôi phục nhân hình.

Tầng đá xanh trên mặt đất lúc đầu giờ đây trải rộng những mảnh vụn của đám ngân sắc khôi lỗi, trên đó có đến hơn hai mươi đầu khôi lỗi.

Ánh mắt Hàn Lập hướng xuống dưới lướt qua một lượt, trán khẽ nhíu lại lộ ra vẻ chán ghét rồi lại chuyển về phía không trung xa xa nhìn lại, trong mắt hiện lên một tia ngưng trọng.

Những đầu ngân sắc khôi lỗi này tuy rằng tu vi từng cái chỉ đạt tới Hoá Thần kỳ nhưng tuy rằng hắn đang ở tầng một nhưng mà mà số lượng quả thật không ít ít nào.

Mà tầng một của toà cự tháp bề ngoài có vẻ không lớn lắm nhưng hắn đã phi hành khá lâu rồi mà mới chỉ xông tới được nơi này.

Mà một đường thẳng tới đây, hắn đã đánh tan hơn trăm đầu ngân sắc khôi lỗi khác nữa.

Nếu không phải hắn biến thân thành Sơn Nhạc Cự Viên cùng dụng tới mười ba đầu linh trùng thì muốn giải quyết đám khôi lỗi này quả thực không biết tiêu hao bao nhiêu thời gian nữa, nhưng cứ như vậy trong lòng hắn cũng không còn có cái ý nghĩ kinh thường nào nữa.

Dù sao đây mới chỉ là tầng một mà thôi!

Trong lòng cân nhắc như vậy, ánh mắt Hàn Lập lại hướng lên cao nhìn lướt qua.

Trên bầu trời cách mặt đất không quá sáu bảy mươi trượng là một tầng hôi khí mênh mông, đem tất cả bầu trời che kín lại.

Lúc trước, hắn cũng đã từng nghĩ tới việc đi tắt lên tầng cao hơn, trực tiếp đánh tan chướng bách phân cách hai tầng nhưng bởi vì lo lắng vì đó mà ảnh hướng tới không gian tiếp điểm nên cũng đã đem ý nghĩ này vứt ra khỏi đầu.

Chỉ sợ vạn nhất điểm không gian tiếp điểm này đã hoà làm một với toà bảo tháp này, nếu hành động lỗ mãng như vậy thì đúng là lợi bất cập hại.

Hàn Lập tái cân nhắc trong lòng, thân hình không có chần chừ mà tiếp tục hướng về phía trước thang lầu bắn nhanh đi.

Mười ba con tử sắc giáp trùng cũng ông minh một tiếng mà bay theo sau.

Sau mấy cái chớp động, tựu hoá thành một đạo cầu vồng biến mất vô tung vô ảnh.

Không lâu sau đó, không gian nơi đây đã không còn bóng người, đột nhiên một đạo kim quang chợt loé lên, một cái thân ảnh thướt tha vô thanh vô tức hiện ra.

Người này một thân cung trang màu hồng nhạt, hai mắt như thu thuỷ, chính là vị trung niên mỹ phụ trong Âm Dương nhị sát lúc trước.

Mỹ phụ này nhìn về phía cửa thang lầu, nơi Hàn Lập tiêu thất mà trên mặt lại lộ ra vẻ kiêng kỵ.

"Người này quả nhiên có chút thủ đoạn, lại có thể biến thân thành Chân linh cùng khu sử linh trùng lợi hại như vậy. May mà một đường theo sau, bằng không lấy thần thông của người này ta quả thật vô pháp ngăn cản hắn thoát khốn."

Mỹ phụ thì thào hai tiếng, một tay giương lên đem một bộ ngân sắc trận bàn thả ra, cũng xoay tròn trong lòng bàn tay, đem một mảnh ngân quang cuốn xuống phủ kín thân thể mỹ phụ vào trong.

Ngân quang chớp động, thân thể mỹ phụ cũng theo đó mà mơ hồ đi, giống như bị một làn gió nhẹ thổi qua mà tan vào trong không trung.

Tại tầng thứ hai, thanh sắc kiếm quang tung hoành!

Tầng hai so với tầng một thì số ngân sắc khôi lỗi kích thước lại lớn hơn một chút, nhưng tất cả đều dưới kiếm quang cuồn cuộn mà hoá thành từng đống sắt vụn rơi rớt khắp bầu trời.

Những đầu khôi lỗi này ngoại hình giống hệt số ở tầng một nhưng thực lực so với số Nhân tộc tu sĩ Hoá Thần trung kỳ không kém là bao.

Hàn Lập lại lặng yên cân nhắc trong lòng, mang theo mười ba đầu linh trùng mặt không chút biểu tình bay đi, để lại mặt đất vương vãi đầy mảnh vụn khôi lỗi.

Tại tầng thứ ba, chỗ cửa thang lầu, khoảng mười đầu khôi lỗi tu vi Hoá Thần hậu kỳ đại thành đem Hàn Lập vây kín lại, từng cái mặt không biểu tình hung hăng lao tới.

Tại tầng thứ tư.

Tầng thứ sáu, Hàn Lập phiêu phiêu bước về phía trước, trên mặt mơ hồ lộ ra một tia kỳ quái.

Tại tầng thứ tư, khôi lỗi xuất hiện cản đường hắn đã là kim sắc khôi lỗi mà không phải là ngân sắc khôi lỗi như những tầng dưới, mà tu vi từng cái đều đã đạt tới Luyện Hư sơ kỳ nhưng số lượng quả thật không nhiều.

Tại tầng thứ năm, thứ sáu, số kim sắc khôi lỗi tu vi lần lượt gia tăng từ Luyện Hư trung kỳ tới hậu kỳ đại thành.

Tại tầng thứ sáu, số kim sắc khôi lỗi so với lúc trước lại khó chơi hơn nhiều lắm, cho dù là hắn thì cũng phải tốn không ít thủ đoạn, cũng vận dùng tới vài loại đại thần thông, mới có thể một hơi đánh tới tầng này.

Nếu là dựa theo quy luật lúc trước, số khôi lỗi thủ vệ ở tầng này rất có thể đã đạt tới Hợp Thể kỳ.

Điều này khiến cho hắn hoàn toàn chú tâm, mười phần chuẩn bị hảo hảo ứng đối một cái.

Kết quả là, vừa mới tiến nhập tầng này, vậy mà dọc đường đi tới lại không hề thấy chút động tĩnh nào, vẫn chưa xuất hiện lực lượng ngăn cản nào cả.

Cái này làm cho hắn có chút kỳ quái, trong lòng lại càng cẩn thận hơn.

Nhưng cũng may là hắn có được Phá Diệt pháp mục bí thuật chỉ dẫn, khẳng định là không gian tiếp điểm kia tại trong tầng thứ bảy này, hẳn là ở phía trước không xa rồi.

Điều này làm cho trong lòng Hàn Lập có thêm mấy phần vui vẻ.

Đột nhiên, mười ba đầu linh trùng theo sau hắn phát ra một tiếng tiêm minh, đem thân hình hắn vây kín vào trong.

Trong lòng hắn thoáng rùng mình một chập, thân hình dừng lại phiêu nhiên tại chỗ.

Đồng thời lam mang trong mắt cuồng thiểm, hướng về một phương bất định nhìn lại.

Hào quang phía không gian xa xa bên kia đột nhiên quay cuồng một trận, hai đạo thất thải linh quang thân ảnh cao to thoáng cái hiện ra, cả người tản ra linh quang chói mắt, đúng là hai đầu khôi lỗi trong suốt, phảng phất như toàn thân được chú tạo từ ngọc lưu ly trong suốt vậy.

Hai cái lưu ly khôi lỗi này kích thước thân thể so với thường nhân khôi sai biệt lắm, nhưng diện mục lại là một mảnh mơ hồ, ngoài thân óng ánh bóng loáng dị thường, vừa xuất hiện trong nháy mắt liền cấp cho Hàn Lập cảm giác được một loại cảm giác cực kỳ đáng sợ.

"Quả nhiên có chút ý tứ, hai đầu khôi lỗi Hợp Thể sơ kỳ, vậy mà một điểm linh tính cũng không có, tưởng bằng chúng mà ngăn

cản ta sao, cũng quá tâm si vọng tưởng rồi!"

Hàn Lập trong nháy mắt đã đem hai đầu khôi lỗi mới xuất hiện tỉ mỉ quan sát trên dưới một lần, trong mắt tinh quang vụt tắt, cười nhạt một tiếng, nói.

Lúc này hắn đem tay áo vung lên, hai toà cực sơn lập tức gào thét bắn đi, rồi mười ba đầu linh trùng đang bay quanh phụ cận cũng giương cánh lên, cũng hướng về phía hai đầu khôi lỗi ào ào bắn tới.

Tiếp theo, một tay lật chuyển, một thanh ngân xích hiện lên, cổ tay rung lên cũng đem nó bắn nhanh ra, chợt loé lên giống như một đoàn thuỷ lưu hùng hổ bắn tới.

Hàn Lập tuy rằng ngoài miệng xem thường nhưng mà vừa ra tay lại hung mãnh vạn phần, căn bản là không muốn cùng hai đầu khôi lỗi này tiêu hao thêm chút thời gian nào nữa.

Hai đầu khôi lỗi này này, mắt thấy loại công kích như chớp giật này, thất thải linh quang trong bốn mắt lưu chuyển một trận, thân hình đột nhiên chợt loé lên liền tiến tiến lại gần nhau, đồng thời mơ hồ đem bốn bàn tay quỷ dị tháo rời ra lơ lửng tại chỗ.

"Phốc" một tiếng!

Hai luồng thất sắc quang mang lập tức giữa bốn bàn tay bạo phát ra, chợt ào ào vặn vẹo một cái, quỷ dị biến thành một khoả thất sắc quang cầu, cũng thoáng cái cuồng trướng lên.

Quang cầu lúc đầu kích thước chỉ bằng khoảng đầu người nhưng sau khi cuồng thiểm vài lần bỗng biến thành một tầng thất sắc quang tráo thoáng cái đã đem thân hình hai đầu khôi lỗi tất cả bao vào trong, hào quang diễm lệ phi thường, cũng bộc phát ra trận trận ông minh trầm thấp.

Quang tráo vừa thành liền rung động bằng một tần suất khó có thể dùng mắt phân biệt được, đồng thời mặt ngoài tuôn ra vô số phù văn, tản mát ra kỳ quang rực rỡ vô cùng.

"Phanh" một tiếng, đoàn ngân sắc thuỷ lưu lấy một tốc độ viễn siêu tưởng tượng, lại ra sau nhưng mà đến trước tầng quang tráo, cũng hung hăng chém xuống một cái.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Đoàn ngân sắc thuỷ lưu cơ hồ còn cách tầng quang tráo nửa thước thì hư không phụ cận đột nhiên mơ hồ một trận, theo đó ngân sắc thuỷ lưu vô pháp tiến thêm được nửa thước nào nữa.

Trong khoảnh khắc, dòng thuỷ lưu gào thét một cái rồi hiện nguyên hình, cũng bắn lên cao trở ngược ra lại!

P/s: chương này tác giả viết rất lủng củng, khó hiểu, thành ra thời gian dịch kéo dài tới tận hôm sau cho tới khi tôi cảm thấy ưng ý thì mới dám post lên cho các bạn, thông cảm khi 2 ngày mới có một chương nhé ^^!

------oOo------

Chương 1919: Ỷ Thiên chi chiến (10)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thấy vậy, Hàn Lập thoáng rùng mình một cái, trong lòng khẽ thúc giục pháp quyết.

Hai toà cực sơn đang bay nhanh ra chợt nhoáng lên, hào quang vạn đường, biến lớn thành trăm trượng cao, khẽ đè xuống.

Hai tiếng *"rầm rầm"* trầm thấp phát ra, mặt ngoài tầng thất thải quang tráo hào quang vặn vẹo một trận, hai toà cực sơn khủng bố kia không những lại bị hất ngược mà còn không chút tổn hao nào!

Về phần mười ba đầu linh trùng biến thành mười ba đoàn tử quang kia cũng liên tiếp đụng lên trên tầng quang tráo.

Không gian phụ cận tầng quang tráo phải run rẩy một trận, bộ dáng như muốn hất văng những đầu linh trùng này ra nhưng mười ba đầu linh trùng này chợt phát ra một tiếng kêu bén nhọn rồi hình thể chợt cuồng tăng lên vài thước lớn, những cái chân quơ quơ cào loạn lên mà sinh ra một tầng ngân mang đâm thẳng vào tầng quang tráo.

Không gian gần tầng quang tráo khẽ vặn vẹo không ngừng nhưng số linh trùng này giống như cắm rễ tại chỗ, căn bản là không thể lay động mảy may.

Không chỉ như thế, những đầu linh trùng này còn hé miệng phun ra một đoàn tơ tuyến vàng rực cỡ ngón tay cái, tơ vàng lướt đi, không thèm để ý tới năng lực phòng ngự đáng sợ của tầng quang tráo mà trực tiếp xuyên thủng qua.

Nguyên bản tầng quang tráo dày và đậm đặc dị thường, dưới sự công kích của mười ba đoàn kim ti, từng cỗ quang hà diễm lệ thông qua mười ba sợi kim ti mà mau chóng bị hấp vào trong người đám linh trùng.

Chỉ chốc lát sau, màn quang tráo nhanh chóng đã trở nên ảm đạm, thanh âm vù vù phát ra, giống như đang mất đi với tốc độ cực kỳ mau lẹ.

Hai đầu khôi lỗi lưu ly thấy vậy, thần tình ngẩn ngơ nhưng lập tức thất thải quang mang từ hai cánh tay lại tiếp tục bạo phát ra, hoá thành linh lực hướng bốn phía điên cuồng rót vào.

Màn quang tráo theo đó mà chợt loé lên, hào quang rực rỡ hẳn lên, lần nữa lại phát ra thanh âm ong ong vang dội.

Nhưng với tốc độ thôn phệ của đám linh trùng này hiển nhiên cực kỳ kinh người, làm cho hai đầu khôi lỗi cho dù còn nhiều bản lĩnh thông thiên chưa xuất ra nhưng cũng không dám rời tay lơ là chút nào.

Hai bên ngoài ý muốn mà giằng co một chỗ!

Hàn Lập thấy vậy đầu tiên thì có chút ngạc nhiên nhưng sau đó lại mừng rỡ một hồi. Một tay bắt đầu bấm quyết, bảy mươi hai khẩu phi kiếm từ trên người bắn ra, biến thành mấy trăm đạo kiếm ảnh rồi tất cả hợp nhất thành một thanh cự kiếm dài mười trượng.

"Trảm!"

Hàn Lập quát khẽ một tiếng, ngón tay hướng cự kiếm màu xanh điểm liên tục, cự kiếm chợt *"ù ù"* hoá thành một đạo thanh sắc quang trụ hung hăng bổ xuống.

Có lẽ Thanh Trúc Phong Vân kiếm về mặt biến hoá kém hơn ngân thước nhưng xét về mặt sắc bén thì lại mạnh mẽ hơn nhiều. Hơn nữa bộ phi kiếm này lại là bổn mệnh pháp bảo được hắn thôi dục nhiều năm trong cơ thể, cũng đã sinh ra một tia linh tính, cũng có một chút kỹ năng phá không. Hiện tại màn quang tráo bảy màu này cho dù huyền diệu dị thường nhưng hơn nửa uy năng đã bị đám linh trùng đang thôn phệ kiềm chế, cho nên Hàn Lập đối với một trảm này tin tưởng bảy tám phần thành công.

Nhưng ngay lúc vừa chém xuống, bỗng nhiên dị biến ngoài ý muốn xuất hiện.

Ở phía tầng quang tráo xa xa kia, cự kiếm vừa hạ xuống thì đỉnh đầu Hàn Lập đột nhiên dao động một trận, một đám sương mù màu đen bóng hiện ra, loé một cái liền biến thành một chữ *"áp"* to như cái đấu áp xuống.

Không trung phát ra từng tiếng *"ì ầm"*, Hàn Lập bỗng cảm thấy thân thể như bị một cỗ cự lực đè xuống, giống như bản thân bị năm ngọn núi lớn đè xuống vậy.

Nếu không phải thân thể của hắn mạnh mẽ phi thường, thay vào đó là một gã Nhân tộc tu sĩ bình thường thì dưới cỗ cự lực này có thể miễn cưỡng giữ được tiểu mệnh nhưng thân thể tự nhiên bị thương tổn rất nhiều.

Cùng lúc đó, một chiếc tiểu đỉnh vô thanh vô tức xuất hiện dưới chân Hàn Lập, miệng đỉnh tuôn ra một đoàn hắc quang, một chữ *"định"* hiện ra.

Hàn Lập nhất thời cảm thấy thân hình căng ra, tay chân như bị một tầng cương thiết vây khốn, pháp lực đồng dạng cũng ngừng vận chuyển.

Không chỉ thế, bên cạnh hắn còn loé lên một đám lam quang, một con khôi lỗi trong suốt như pha lê hiện thân ra, cánh tay khẽ động, một tay cự kiếm trong suốt dài mấy trượng hoá thành kình phong quét ngang tới.

Bên còn lại, kim quang tản ra, để lộ thân hình mỹ phụ trong Âm Dương nhị sát, mặt mày dữ tợn duỗi hai cánh tay ra.

Một đoàn hoả diễm xanh lục rừng rực cùng một mũi phi kiếm màu huyết hồng đồng thời bắn ra. Lục hoả quay tròn một vòng hoá thành một đầu quỷ mặt mũi hung tợn, răng nanh lăm le hướng Hàn Lập táp tới.

Còn khẩu huyết sắc phi kiếm kia thì nhoáng lên một cái, bộc phát ra một trận tiếng khóc não lòng kèm theo một cỗ huyết tinh chi khí nồng đậm vô bì chém xuống. Mỹ phụ này định mượn cấm chế huyền diệu của tiểu đỉnh, ỷ vào chiếc trận bàn trong tay dấu diếm sự tra xét của linh mục và thần niệm của Hàn Lập, vào lúc hai toà cự sơn cùng linh trùng của Hàn Lập mà nàng rất kiêng kị rời khỏi thân công kích mục tiêu trong chốc lát liền âm thầm liên hợp với một đầu khôi lỗi Hợp Thể kỳ mà phát động đòn ám toán đầy thâm hiểm này.

Hơn nữa, vừa ra tay liền dụng tới vài loại thủ đoạn phi thường như vậy, hiển nhiên muốn nhất kích tất sát!

Đối mặt với công kích liên hoàn cùng âm hiểm như thế, cho dù là Hàn Lập thì con ngươi không khỏi co rụt lại, theo bản năng mà xuất ra phản ứng.

Ngoài thân kim quang đại phóng, thân hình bỗng nhiên cuồng trướng mấy lần, kim mao nhanh chóng mọc dài ra phủ kín toàn thân, cư nhiên vậy mà hắn lại biến thân thành Sơn Nhạc cự viên.

Sau khi biến thân hoàn tất, trong cơ thể bộc phát ra một cỗ thần lực vô bì, trực tiếp đem áp lực to lớn hay cấm chế huyền diệu đang đè lên thân thể hắn triệt tiêu vô tung, pháp lực lại khôi phục như thường.

Rống lên một tiếng giận dữ, nửa thân trên cự viên hắc khí quay cuồng một trận, Thiên Ngoại ma giáp chợt xuất hiện, vô số phù văn màu đen từ sau lưng mặt giáp tuôn ra, hình thành một tầng bảo hộ.

Sau lưng kim quang chợt loé lên, pháp tướng ba đầu sáu tay cũng hiện ra, sáu cánh tay vũ động một chút, sau thanh cự nhận màu vàng đồng thời xuất hiện, cùng lúc hướng về phía thanh cự kiếm chém tới một cái.

Cuối cùng, một đạo thân ảnh màu lục cũng từ trong thân thể hắn bắn ra ngoài, nhoáng lên một cái liền biến thành một gã *"Hàn Lập"* da xanh. Tên *"Hàn Lập"* mới xuất hiện này không nói lời nào mà xuất ra thủ thế, hai tay khẽ động, nhất thời quyền ảnh bay múa rợp trời, chi chít hướng về phía quỷ đầu cùng huyết sắc phi kiếm nghênh đón.

Còn chân thân cự viên lại hé miệng phun ra một đoàn ngân diễm. Ngay sau đó, các loại hào quang quanh cự viên phát nổ một cái, từng cái quang cầu to lớn liên tiếp hiện ra, hào quang chói mắt cực kỳ. Một vòng khí lãng như cuồng phong bạo vũ hướng bốn phía điên cuồng cuốn tới, giống như muốn đem tất cả quét ngang vậy.

Đột nhiên, một tiếng hét thảm truyền tới, một đạo nhân ảnh từ trung tâm tầng khí lãng bắn ra, trên người loang lổ vết máu, một cánh tay cũng đã bị cắt tới gần bả vai.

Là mỹ phụ hùng hổ đánh lén lúc nãy, thế nhưng giờ phút này mặt mũi tràn đầy vẻ kinh sợ.

"Hừ!"

Hào quang phái xa xa chợt tắt đi, cự viên cùng một tên *"Hàn Lập"* da xanh sóng vai đứng cùng nhau. Một tay cự viên đang nắm một đoàn lục diễm, còn tay kia lại cầm một thanh đoản nhận màu tím.

Bên trong lục diễm, một cái đầu quỷ màu xanh biếc miệng phun hắc khí chớp giật không thôi, bộ dáng giãy dụa như muốn thoát ra ngoài. Nhưng cự viên do Hàn Lập biến thành sức lực to lớn đến chừng nào chứ, năm ngón tay vững vàng đem ngọn hoả diễm này nắm chặt vào trong, làm cho nó không cách nào thoát ra được.

Còn thanh đoản nhận bên kia lại tản mát ra hào quang năm màu, cũng có một chút thiên địa pháp tắc mơ hồ tản mát ra.

Linh khu chi thân hoá thân bên cạnh mặt mày cũng không chút thay đổi, nhưng một cánh tay thì đã bị mất đi da thịt, chỉ còn lại phần bạch cốt óng ánh, cánh tay còn lại thì lại cháy khét một mảnh, dường như bị thứ gì đó đốt qua vậy.

Ở một chỗ khác, một đạo thân ảnh kim quang rực rỡ đang cùng đầu khôi lỗi Hợp Thể kỳ đang điên cuồng đánh nhau, khó phân cao thấp!

"Huyền Thiên chi bảo, Kim thân pháp tướng!"

Cổ họng mỹ phụ giống như bị thứ gì đó bóp nghẹt lại mà phát ra thanh âm khàn khàn khó nghe vô cùng. Dứt lời, một tay mỹ phụ chợt lật chuyển lại, một chiếc pháp bàn màu bạc bỗng nhiên xuất hiện trong tay, mỹ phụ mặt mũi tràn đầy sợ hãi vội vàng nhoáng lên một cái, kim quang ngoài thân đại thịnh, cả người trở nên mơ hồ rồi tiêu thất tại chỗ.

Hàn Lập thấy vậy trong lòng khẽ than thầm, nhưng con mắt giữa trán hắn đột nhiên hiện ra, hắc mang lưu chuyển phun ra một cột hắc sắc quang trụ.

Quang trụ này lướt đi cùng lúc mỹ phụ tiêu thất tại chỗ, nhưng sau một tiếng nổ trầm đục phát ra, ngoài xa xa mấy chục trượng, thân ảnh mỹ phụ đột nhiên loé lên, bộ dáng như bị thứ gì đó cường hoành đẩy ra vậy. Thân hình mỹ phụ còn chưa ổn định lại thì cự viên ở phía xa bỗng hừ lạnh một tiếng.

Mỹ phụ vừa nghe thấy tiếng hừ này thân hình bỗng giật mình một cái, thân hình nhoáng lên, không tự chủ được mà rơi thẳng xuống.

Gần như một lúc, thân hình cự viên bổ tới, sau một tiếng sấm nổ, thân hình cự viên ở trong lôi điện liền biến thành một con cự bằng. Sau lưng cự bằng hồ quang màu bạc đan vào nhau, sinh ra một đôi lôi sí óng ánh, ánh mắt cự bằng lặng như băng, bốn cánh tề động. Sau một tiếng nổ, cự bằng tiêu thất tại chỗ.

Lại *"đùng"* một cái! Ngoài mấy chục trượng xa xa, sau lưng mỹ phụ đột nhiên xuất hiện một cái cự trảo màu bạc, chớp mắt liền xuyên thủng thân thể mỹ phụ.

Trên cự trảo xèo xèo mấy tiếng, một đoàn ngân diễm xuất hiện, thân hình mỹ phụ lập tức bị phủ kín lại, lập tức không một tiếng động biến thành tro tàn, ngay cả Nguyên anh cũng không kịp thoát ra.

Lại *"đùng"* một tiếng, cự bằng thu lại bốn cánh, hình thể nhanh chóng thu lại rồi lần nữa khôi phục lại nhân hình.

Tiếp đó, hắn quay đầu nhìn thoáng qua Kim thân pháp tướng đang chém giết với đầu khôi lỗi Hợp Thể trong suốt. Đuôi lông mày khẽ nhướng lên, mười ngón tay hướng về phía đó mà búng ra một cái, từng đạo kiếm khí thanh quang mênh mông rậm rạp, chi chít bắn tới, mỗi một đòn công kích đều chém lên phương vị tránh né của khôi lỗi.

Mà đầu khôi lỗi này rõ ràng được tạo ra không phải là chuẩn bị cho tình huống này, vốn dĩ nó chỉ dùng cho ẩn nấp cùng ám toán. Vì vậy, sau đợt cường công này nó buộc phải lùi ra sau. Sau một cái sơ sẩy, kim sắc cự nhận giống như cuồng phong bạo vũ quét qua thân thể nó rồi bị chém thành muôn mảnh.

Xa hơn chút nữa, hai đầu khôi lỗi lưu ly cũng gặp nguy cơ to lớn.

Tầng quang tráo bảy màu lúc đầu bởi vì bị Hàn Lập đánh lén mà thanh cự kiếm kia chưa kịp chém xuống kia giờ đây dưới sự liên thủ của mười ba đầu linh trùng điên cuồng hấp thu linh lực, không cách nào duy trì được mà tự động vỡ tan ra.

------oOo------

Chương 1920: Thánh tổ ma âm - Ỷ Thiên chi chiến

Nguồn: EbookTruyen.Net

(11)

Mười ba đầu giáp trùng kêu lên một tiếng rồi lập tức lao về phía hai khôi lỗi bằng ngọc lưu ly.

Bốn cánh tay của hai con khôi lỗi đột nhiên run lên, đồng thời thân hình bắn ngược về sau. Không những vậy, hai con khôi lỗi giơ bốn cánh tay về phía linh trùng thả ra một mảng ngân hồ và một cỗ hoàng sắc quang hà cuồn cuộn bay ra từ đó.

Ngân hồ đan xen lẫn nhau, sáng lập lòe, phát ra những tiếng nổ uy lực kinh người. Mà cổ hoàng sắc quang hà kia lại không một tiếng động, hệt như mây trôi nước chảy nhìn không chút thu hút.

Tử văn giáp trùng gặp loại công kích này cũng không có chút ý tránh né, hai cánh cử động một cái, liền phân ra làm hai hướng bay vào trong điện hồ cùng quang hà. Trong nháy mắt, trong ngân hồ truyền ra tiếng sét đánh dữ dội, rồi tất cả ngân hồ vỡ vụn từng mảng rồi tiêu thất đi, cả không gian xung quanh như có chứa một cỗ khí cực nóng.

Còn bên trong hoàng sắc quang hà kia lại hiện lên có vô số ký hiệu quỉ dị, trong nháy mắt đã bao vây lấy đám linh trùng ở trong quang hà, ánh sáng tỏa ra cũng trở nên rực rỡ hơn.

Loại ánh sáng này dường như có loại uy năng thần bí nào đó.

Nhưng mười ba đầu tử văn giáp trùng này chính là do Hàn Lập cho mấy vạn Phệ Kim trùng cắn nuốt lẫn nhau, cuối cùng mới thu được mười ba đầu hậu tuyển trùng vương này. Cho nên xét về độ cứng của thân thể hay các thần thông khác đều hơn xa nhiều cá thể bình thường khác.

Linh trùng này cho dù bị ngân hồ điên cuồng đánh vào hay bị phù văn trong hoàng sắc quang hà bao vây gắt gao không ngừng, thì sau một trận co giãn của hoa văn màu tím trên toàn thân, cũng xem như không có gì, rồi quỉ dị xuyên thủng điện quang và quang hà, giương nanh hung tợn xông tới phía trước hai khôi lỗi.

Hai con khôi lỗi bằng ngọc lưu ly này làm gì có tình cảm nên cũng không hề có chút sợ hãi.

Chỉ thấy trên bề mặt lưu ly ánh sáng lưu chuyển một hồi rồi trong tay một con khôi lỗi xuất hiện hai thanh nhận trong suốt, mỏng lạ thường, hẹp dài, trong tay con kia thì có thêm một thanh trường thương bảy màu. Ba kiện binh khí chỉ vừa hơi huy động thì đã có vô số nhận mang cùng thương hoa bay lượn đầy trời, cuốn mười ba con linh trùng vào trong.

Âm thanh kim chúc va chạm vang lên, tử văn linh trùng mặc dù không bị tổn thương mảy may nhưng vẫn chưa thể tiếp cận hai khôi lỗi.

Đang ở phía xa chăm chú nhìn lại đây, thấy cảnh này, sắc mặt Hàn Lập trầm xuống.

Theo đó, hắn biến thân thành cự viên rồi đột nhiên hét một tiếng dài, Nguyên Từ cực sơn vốn đang lơ lửng trên cao chợt lóe lên biến mất. Ngay sau đó, phía trên đầu hai con khôi lỗi dao động, tòa hắc sơn quỉ dị hiện ra, chuyển động xoay tròn, tỏa ra một mảng hôi sắc quang hà chụp xuống.

Hai con khôi lỗi không hề biết sợ, huy động không ngừng binh khí trong tay và ngoảnh đầu phun ra hai đạo thất thải quang mang va chạm cùng hôi sắc quang hà.

Hai loại quang hà này đan xen vào nhau, giằng co rồi nổ tung ra mà tan biến dần.

Vào lúc này, sau lưng cự viên vang lên một tiếng nổ, đôi lôi sí trong suốt hiện ra rồi chợt lóe, thân hình khổng lồ liền hóa thánh một đạo hồ quang biến mất.

Cơ hồ cùng thời gian, phía sau hai con lưu ly khôi lỗi xuất hiện không gian dao động. Ngay tại chỗ vô số hồ quang đan xen, cự viên chợt hiện thân, cánh tay cũng mơ hồ chuyển động.

Hai tiếng nổ vang lên.

Thất thải quang mang chợt lóe lên trước ngực hai con khôi lỗi, hai nắm tay đầy lông tỏa ra ánh vàng khác thường hiện ra. Cự viên đã dùng tốc độ khó tưởng tượng, dùng hai cánh tay to khoét hai lỗ trên thân hai con khôi lỗi.

Loại khôi lỗi này dù có thực lực tương đương với Nhân tộc tu sĩ Hợp Thể sơ kì nhưng không có tu sĩ dùng thần niệm khống chế, lại chưa mở ra linh trí, đối mặt cùng Hàn Lập đã biến thân, sau khi bị phá đi vòng sáng bảy màu có vẻ như không chịu nổi một kích.

Nhưng cũng chính vì là khôi lỗi, nên tuy bị vết thương có thể làm mất phần lớn sức chiến đấu như vậy mà hai lưu ly khôi lỗi này chỉ hơi run rẩy rồi nhanh chóng lấy ổn định lại thân hình, điều khiển ba kiện binh khí trong tay lại run lên. Trong nháy mắt, hào quang bay đầy trời, chụp xuống cự viên đang ở phía sau.

Hàn quang trong mắt cự viên chợt lóe, sau một tiếng trầm đục, hai ngọn ngân diễm bốc lên từ giữa hai nắm tay bao lấy hai con lưu ly khôi lỗi, chính là Phệ Linh Thiên Hỏa!

Đồng thời thân hình cự viên khẽ động, bắn ngược ra sau như mũi tên, dễ dàng tránh khỏi công kích của khôi lỗi.

Nhưng xảy ra chuyện khiến cho Hàn Lập ngẩn người ra. Dù cho ngân diễm rừng rực thiêu đốt, hai khôi lỗi không hề bị hòa tan chút nào, thân hình vẫn bóng loáng, trong suốt, chỉ có một ít vế cháy xém bên ngoài.

Điều này hiển nhiên làm Hàn Lập rất kinh ngạc trong lòng!

Nhưng dù thế, hắn cũng không cần tung thêm thủ đoạn gì vì hai con khôi lỗi cho dù vẫn có thể đánh trả nhưng động tác chậm chạp nhiều hơn so với lúc trước. Lúc này, mười ba tử văn linh trùng kêu lên một tiếng rồi bay ngay đến trên chúng, bắt đầu thôn phệ hai con khôi lỗi. Tuy hai con khôi lỗi đã dùng hết các loại thần thông nhưng không gạt bỏ được mười ba con linh trùng đang bám như cắm rễ bên ngoài thân chúng.

Dù rằng lưu ly khôi lỗi có thể ngăn cản Phệ Linh Thiên Hỏa nhưng có vẻ như không chịu nổi tử văn Phệ Kim trùng cắn nuốt, cho nên chỉ lát sau liền kêu lên *"chít chít"* rồi ngã xuống, không ngừng lăn lộn trên mặt đất.

Sau đó một chốc thời gian, hai con khôi lỗi đã bị gặm mất non nửa thân thể, không thấy phát ra âm thanh gì nữa. Trong khi hai con khôi lỗi bị cắn nuốt, Hàn Lập bấm quyết niệm chú khôi phục hình người rồi ở một bên lạnh lùng quan sát.

Khi hai con lưu ly khôi lỗi đã bị cắn nuốt sạch, Hàn Lập mới huýt sáo một tiếng, tay vung lên điểm về phía đám linh trùng.

Sau khi cắn nuốt hai con khôi lỗi, thân hình mười ba con Tử văn linh trùng càng trở nên rạng rỡ hơn vài phần, tỏ ra rất hưng phấn, khi bị pháp quyết thúc giục lại có vẻ chần chờ như không muốn trở về.

Hàn Lập thấy thế, sắc mặt trầm xuống, phát ra tiếng huýt sáo ẩn chứa linh lực lớn hơn phát ra trở nên trầm thấp và to hơn. Khi đó, mười ba con Tử văn linh trùng mới xòe cánh, có chút không cam lòng mà hướng về phía tay áo Hàn Lập bay vào.

"Xem ra các tiểu gia hỏa này cũng không thể lấy ra mà đối phó với kẻ địch. Sau khi trở về phải tăng cường dưỡng dục thêm vài lần mới được."

Hàn Lập thở nhẹ một hơi, thấp giọng tự nói một câu.

Sau đó, quét mắt nhìn về một vật xa xa, đó là một cái tiểu đỉnh màu tím, đang lơ lửng không nhúc nhích trên không, cả thân đỉnh có ánh sáng màu đen tỏa ra nhàn nhạt, hình như vì mất đi chủ nhân lúc trước mà trở nên im lặng.

Khóe miệng Hàn Lập lộ ra một tia vui mừng, một cánh tay giơ lên hướng về đỉnh này phất lên. Đỉnh này lúc nãy thể hiện thần thông kinh người. Nếu có được dạng bảo vật này sẽ làm cho thực lực hắn nâng cao thêm một bước.

"Vù" một tiếng, tiểu đỉnh màu tím biến thành một đoàn ánh sáng bay nhanh đến, chỉ cần vài nhịp nữa sẽ đến trong tay Hàn Lập. Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên có một tiếng sét vang lên, một đạo lôi điện màu tím từ trên trời đánh xuống ngay giữa tiểu đỉnh.

"Phanh" một tiếng trầm đục vang lên, tiểu đỉnh chợt lóe lên rồi biến mất ở giữa tử sắc lôi điện. Dường như cùng lúc đó, một giọng nói âm trầm, đầy phẫn nộ vang vọng giữa trời!

"Giỏi, giỏi lắm, không những cướp đi Trấn Ma Tỏa của ta lại thèm muốn có được Tử Ngôn đỉnh của bổn tọa. Xem ra, hai đứa phế vật kia cho dù đã cầm bảo vật của bổn tọa cũng không làm gì được ngươi. Tuy vậy cũng không sao, bổn tọa sẽ đến gặp gỡ ngươi lập tức, sau đó thì ngươi sẽ có thể nếm mùi muốn chết không được, muốn sống cũng không xong!"

Dường như lời nói này có một loại sức mạnh thần bí, tuy rằng không lớn nhưng rơi vào tai Hàn Lập lại vang ầm ầm như sấm nổ. Dù cho Hàn Lập có thần niệm kinh người nhưng trong nháy mắt cũng cảm thấy đầu óc mê muội đi, thân hình bất giác lung lay hốt hoảng, rồi mới ổn định lại. Tuy nhiên sắc mặt hắn cũng đã có chút tái nhợt.

"Đây là thần niệm của tu sĩ cấp Đại Thừa. Chẳng lẽ là do hóa thân kia của Huyết Quang thánh tổ cách không mà truyền đến? Không đúng, chỉ là một khối hóa thân, cho dù có thần thông nghịch thiên ra sao, nhiều nhất cũng chỉ có tu vi Hợp thể hậu kì đại thành, thần niệm sao có thể mạnh mẽ như vậy? Chắc là chính bản thể của vị Huyết Quang Thánh tổ kia! Hắn nói trong chốc lát sẽ tự mình đến gặp ta là có ý tứ gì đây? Không lẽ, bản thể hắn đã có thể đi vào giới này? Nếu không, hắn phải biết rõ một khối hoá thân cũng sẽ không làm gì được ta."

Hàn Lập hoảng sợ trong lòng, vô cùng lo lắng về đạo thần niệm xa lạ vừa rồi. Nhưng hắn càng hiểu rõ, nơi này nhất quyết không thể ở lại lâu được, trước hết phải thoát vây mà ra rồi mới nói đến chuyện khác sau. Vì thế, hắn gạt bỏ suy nghĩ lung tung, đem hóa thân Linh khu và Phạm thánh kim thân ở xa thu hồi về rồi lập tức hóa thành một đạo thanh hồng bay lên trời, sau một vòng lượn liền bay về phía xa xa.

Cách không xa Thiên Uyên thành, trong một cái thành khổng lồ của Ma tộc, kiêu ngạo ngồi ở vị trí điện chủ là một gã huyết bào thiếu niên có khuôn mặt thanh tú, lẻ loi ngồi trên một cái ghế kim sắc, một tay nâng cằm như đang trầm ngâm gì đó.

Bỗng nhiên, đuôi lông mày hắn khẽ động đậy, khuôn mặt lộ ra biểu tình nghi hoặc.

"Sao lại thế này? Loại cảm giác này hình như là…"

Sau vài nhịp thở, thiếu niên biến sắc, giật mình đứng lên, trên mặt trần đầy biểu tình khó tin.

"Chẳng nhẽ là một hóa thân khác đã hàng lâm tới nơi này? Nhưng có cảm ứng mãnh liệt như thế thì không giống, tựa như là bản thể đang đột phá cách giới lực. Nhưng điều này sao có thể xảy ra, không nhẽ hắn thi triển công pháp kia sao!".

Huyết bào thanh niên thất thanh.

Hàn Lập đứng yên, hai tay bấm quyết, miệng niệm chú, giữa chân mày, Phá Diệt pháp mục phun ra một đạo ánh sáng đen, tấn công cuồn cuộn, không ngừng về phía một khỏa linh thạch lớn như đầu lâu nằm trên tòa đài cao mấy trượng phía trước. Đồng thời, ở sau lưng hắn, hư ảnh một pho tượng ba đầu sáu tay màu vàng hiện ra rõ ràng, sáu cánh tay đều huy động, kim quang vây quanh cũng ào tới điên cuồng tấn công.

Cũng không biết hắn đã công kích bao lâu nhưng tinh thạch đã trở nên ảm đạm, mặt ngoài có vết rạn hiện ra mờ mờ.

Một tiếng gốm sứ vỡ vụn giòn vang truyền đến!

Tinh thạch cuối cùng cũng vỡ vụn ra, Phá Diệt pháp mục chợt lóe lên, lướt qua, đánh vào trung tâm tinh thạch. Ngay sau đó, một tiếng vù vù truyền đến, một cái động màu trắng rộng chừng một trượng hiện ra.

Hàn Lập nhìn thấy vậy, hai mắt sáng ngời, lẳng lặng đem thần thông cùng pháp tướng thu lại, hét lên một tiếng dài rồi lập tức hóa thành một đạo kinh hồng bay vào trong động biến mất.

------oOo------

Chương 1921: Băng hàn cửu thiên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trước mắt bừng sáng, một đạo thanh hồng bỗng xuyên qua hư không, ánh sáng dần tắt, thân hình Hàn Lập cũng hiện ra, liền quay đầu nhìn lại một cái.

Chỉ thấy ở phía sau lưng hắn là một ngọn cự tháp cao mấy ngàn trượng đang đứng vững vàng bất động ở nơi đó.

Mà đại động ở chính giữa thân cự tháp nơi hắn từ đó bay ra đang nhanh chóng thu nhỏ lại với một tốc độ mắt thường có thể trông thấy được, trong nháy mắt hư không nơi đó lại khôi phục như lúc ban đầu.

Món bảo vật này có vẻ như cũng không thực sự bị tổn hại nhiều lắm.

Hàn Lập liền biến sắc mặt, nhưng sau khi hít sâu một hơi thì lập tức đảo ánh mắt quét về bốn phía.

Kết quả trên mặt hắn không khỏi tràn ngập vẻ vô cùng kinh ngạc.

Chỉ thấy trong không trung ở xung quanh, bốn phía vẫn là những tiếng gào thét rung trời, đại quân hai tộc Nhân - Ma vẫn đang ở trước bức tường thành khổng lồ của Ỷ Thiên thành liều mạng chém giết.

Mà ở trong không trung trên cao, một con kình thiên cự thú đầu dê mình gấu đang liên thủ với Thanh Long thượng nhân chém giết với hắc giáp đại hán và một đám quân đội Ma tộc thân mình lờ mờ huyết sắc khó phân thắng bại.

Thanh Long thượng nhân không nói, đã sớm khôi phục hình người, hơn nữa sắc mặt vô cùng tái nhợt, dưới sự trùng kích của đại quân ma tộc quỷ dị nọ lại chỉ có thể miễn cưỡng tự vệ mà thôi.

Những tên Ma tộc kia có thủ đoạn công kích vô cùng đơn giản, ngoại trừ miệng phun ra huyết sắc quang trụ ra cũng chỉ liều mạng huy động vũ khí trong tay, phóng ra từng đạo huyết mang mà thôi.

Nhưng hết lần này tới lần khác Thanh Long thượng nhân cùng với kình thiên cự thú kia tựa hồ như đối với hai loại công kích này hơi có chút kiêng kỵ, đến nỗi không khi nào dám để chúng nó thật sự đánh trúng lên người mà phải rối rít hoặc dùng hộ thể linh quang, hoặc trực tiếp thúc dục bảo vật bao quanh thân mình để bảo vệ.

Hơn nữa những tên Ma tộc quỷ dị này có vẻ như mỗi con đều có bất tử chi thân, mặc cho bị quái phong mà cự thú thả ra một nhát xé rách, hoặc là bị cự chưởng trực tiếp vỗ nát bét, chỉ cần huyết quang lóe lên một cái đã khôi phục như lúc ban đầu, lại tiếp tục phát ra công kích càng thêm hung mãnh.

Mà hắc giáp đại hán thì ẩn thân ở phía xa sau đội quân Ma tộc kia, cứ mỗi khi cự thú sắp thoát khỏi vòng vây thì lại thi triển thần thông đánh một kích toàn lực vào cự thú, khiến nó bị bức trở lại chỗ cũ.

Dĩ nhiên tên tôn giả Ma tộc này thỉnh thoảng cũng sẽ không khách khí hung hăng giáng cho Thanh Long thượng nhân một đòn nặng nề, khiến hắn luống cuống tay chân một trận.

Một thân pháp lực đáng sợ của cự thú đầu dê kia, cộng với khả năng có thể khu sử quái phong có thể khiến Hợp Thể hậu kỳ cũng cảm thấy sợ hãi nhưng trước sự dây dưa dai dẳng của hắc giáp đại hán cùng những tên Ma tộc kia cũng cảm thấy bó tay bó chân, nhất thời không tìm ra cách nào để thoát ra khỏi vòng vây của những tên Ma tộc này.

Bất quá với thần thông nghịch thiên của cự thú, hắc giáp đại hán cùng với những tên Ma tộc này nếu quả thật muốn đánh bị thương nó, có vẻ như vẫn là một việc không thể nào xảy ra được.

Cả hai bên lúc này đều bày ra một loại cục diện bế tắc quỷ dị.

Mà ở chiến đoàn bên kia lại đang có bất đồng rất lớn.

Lâm Loan cùng Ngân Quang tiên tử không biết từ lúc nào đã tụ lại một chỗ, hơn nữa tình hình lại vô cùng không khả quan.

Nhị nữ một người thả ra vạn trượng ngân mang, một người thân mình tam sắc hỏa diễm cuồn cuộn thiêu đốt, hai loại thần thông xảo diệu hòa hợp làm một thể, khiến cho uy năng lập tức tăng lên gấp bội.

Nhưng địch nhân ở phía đối diện, bạch bào thiếu niên cùng kiều tiểu nữ tử cũng đồng dạng liên thủ lại một chỗ, hơn nữa sau lưng kiều tiểu nữ tử còn hiện ra hư ảnh một con cự cáp (bò cạp) toàn thân màu lục bích, mỗi khi nó cất tiếng kêu là lại phun ra từng đoàn bích lục quang hà.

Quang hà này cũng không biết là ẩn chứa uy năng huyền diệu nào mà khiến ngân mang cùng với hỏa diễm vừa mới tiếp xúc với nó thoắt một cái đã đồng quy vu tận.

Nếu không phải là hư ảnh cự cáp kia cứ mỗi lần phun lại phải dừng lại một khoảng thời gian nhất định thì sợ rằng phòng ngự mà nhị nữ đang dựa vào đã sớm bị phá vỡ không còn một mống rồi.

Nhưng khiến cho nhị nữ trong lòng không ngừng kêu khổ lại là công kích của tên bạch bào thiếu niên kia.

Tên Ma tộc tôn giả này ngoại trừ lấy ra mười mấy khẩu phi đao trong suốt ra cũng không sử dụng bất kỳ công pháp gì khác. Nhưng chính công kích tưởng chừng như đơn giản này lại hàm chứa một loại kỳ hàn lực vượt xa tưởng tượng ban đầu, cứ liên tiếp từng khẩu phi đao chém xuống lại khiến cho hai người Ngân Quang tiên tử âm thầm kêu khổ không ngừng, phải tốn hao pháp lực rất lớn mới có thể hóa giải được nó.

Bởi vì vậy, dưới tình hình này pháp lực của nhị nữ tiêu hao cực nhanh vượt xa tưởng tượng. Nếu không phải trên người họ cũng mang một số linh dược khôi phục pháp lực cực kỳ trân quý thì sợ rằng liên thủ đã sớm bị phá, bị thua mà chết từ lâu rồi.

Nhưng cho dù là như vậy, linh dược tiêu hao càng lớn, tình hình của hai người vẫn ngày một nguy cấp!

Ở ngoài phạm vi phòng ngự của hai người thậm chí bắt đầu tạo thành một mảng hàn khí trắng xóa, bao bọc lấy toàn bộ phạm vi vài mẫu trong không trung.

Khóe miệng Hàn Lập hơi giật một chút, nhưng trong lòng lại vô cùng kinh ngạc.

Tình hình trước mắt, mặc dù cũng không phải là thời điểm khi hắn vừa mới bị hút vào cự tháp, nhưng tuyệt đối cũng không đi khỏi nơi này quá lâu.

Ấy vậy mà có thể thấy hắn rõ ràng đã ở trong tháp đến gần nửa ngày trời.

Chẳng lẽ cự tháp kia có thể điều khiển được dòng thời gian, khiến cho tốc độ ở bên trong cùng ngoại giới không giống nhau?

Nhưng nếu nói như vậy thì lai lịch của bảo vật hình tòa tháp này có vấn đề rất lớn.

Dù sao ngoại trừ một số Huyền Thiên chi bảo trong truyền thuyết ra, hắn còn chưa nghe qua có bảo vật nào có thể thao túng thay đổi thời gian.

Trong lòng Hàn Lập hoảng sợ, nhưng đầu óc lại minh mẫn lạ thường, ánh mắt một lần nữa quay về phía cự tháp trước người, lại phát hiện trên chiến trường hình như thiếu mất một người.

Gã nam tử mặc ngân ti bào mới vừa rồi liên thủ đối phó với hắn vậy mà cũng không xuất hiện ở gần cự tháp.

Thần niệm lại lập tức đảo qua phụ cận, nhưng trừ một chút dao động từ cấm chế còn sót lại ra thì căn bản không cách nào tìm được sự tồn tại của tên tôn giả Ma tộc kia.

Điều này khiến cho Hàn Lập phát lạnh trong lòng, hơn nữa lại nghĩ tới lời nói cách không truyền đến ở trong tháp.

Sau lưng của hắn run lên, lại mơ hồ có một loại cảm giác quỷ dị rằng có đại họa nào đó sắp giáng xuống đầu mình.

"Không thể dây dưa ở chỗ này nữa, phải lập tức rời khỏi nơi này mới được!"

Ánh mắt Hàn Lập trầm xuống, trong lòng cơ hồ theo bản năng có ý niệm này trong đầu, nhưng lại một lần nữa nhìn thấy tình hình trong tràng đại chiến đang chiếm hạ phong thì trên mặt không khỏi có mấy phần chần chờ.

"Được rồi, trước giúp bọn hắn giải quyết xong hai gã Ma Tôn rồi rời đi cũng không muộn. Chỉ cần toàn lực xuất thủ mà nói thì có lẽ cũng không mất quá nhiều thời gian..."

Hàn Lập lẩm bẩm nói nhỏ hai câu!

Cái này không phải là do hắn thật sự muốn làm loại chuyện đi ngăn cơn sóng dữ như thế này, mà là tình hình đang như thế mà không chiến mà đi thì sợ rằng sau này cũng đừng mong đặt chân ở Nhân tộc nữa.

Đương nhiên tối trọng yếu là, cho dù vừa rồi quả thật là bản thể Huyết Quang thánh tổ truyền âm xuống. Hắn cũng khó mà tin được ngoại trừ bản thể của đối phương phủ xuống ra còn có thể tạo ra uy hiếp gì cho hắn.

Mà khiến bản thể phủ xuống đối với Ma tộc thánh tổ mà nói, khi mới bắt đầu ma kiếp là một việc cơ hồ không thể xảy ra.

Theo hắn biết, nhiều lần ma kiếp trước kia cũng chẳng bao giờ có chuyện tồn tại cỡ thánh tổ, vừa mới bắt đầu ma kiếp đã có thể phủ xuống.

Cho nên mặc dù trong lòng Hàn Lập có dự cảm, nhưng sau khi cân nhắc kỹ lưỡng một phen, vẫn quyết định xuất thủ giúp đám tu sĩ Ỷ Thiên thành trước rồi nói.

Về phần tòa cự tháp này, cho dù Hàn Lập đang rất nóng lòng vì nó, nhưng bảo vật này hiển nhiên cùng với tử đỉnh kia giống nhau, đều là do vị Huyết Quang thánh tổ kia cấp cho thuộc hạ luyện hóa.

Với thần niệm đáng sợ của tu sĩ đẳng cấp Đại Thừa, sợ rằng hắn không thể nào xóa đi được dấu vết ở trong nó, không thể chiếm được nó mà chỉ có thể giương mắt nhìn nó mà thôi.

Chỉ sợ cũng bởi thế nên vị Huyết Quang thánh tổ kia mới yên tâm đem chí bảo bậc này cấp cho một đôi nam nữ thuộc hạ đi!

Trong lòng Hàn Lập đã có quyết định, lúc này khẽ động thân hình, bỗng nhiên hóa thành một đạo thanh quang bắn ra.

Hắn tự nhiên sẽ không đi giúp Thanh Long thượng nhân cùng đầu cự thú kia mà ngay lập tức nhìn thẳng vào hai gã tôn giả Ma tộc là bạch bào thiếu niên cùng kiều tiểu nữ tử.

Ở phía xa hai người Ngân Quang tiên tử cùng Lâm Loan, tự nhiên cũng đồng dạng nhìn thấy một màn Hàn Lập thoát khốn ra, lại thấy Hàn Lập tới đây tương trợ, tự nhiên mừng rỡ vô cùng.

Ngay khi thân hình Hàn Lập lóe một cái rồi xuất hiện ở bên cạnh nhị nữ, hai tay áo run lên, từ đó có vô số đạo kiếm liên màu xanh tung bay đầy trời, một đạo ngân sắc xích ảnh thoáng một cái liền biến thành một dải ngân sắc như cuộc sách trải ra, lao về phía kiều tiểu nữ tử, Lâm Loan không khỏi vui mừng lớn tiếng nói:

"Hàn đạo hữu, ngươi không việc gì thật tốt quá. Trước ngươi hãy giúp tiểu muội ngăn cản hai tên ma đầu này để ta rảnh tay thúc dục con Hợp Tức thú này chém giết một tên ma đầu khác cùng với những tên Ma tộc biến dị kia rồi hãy nói."

Nàng này nói xong liền đem tam sắc hỏa diễm trên người thu liễm, hai tay nhanh chóng bấm quyết, huyết phù một lần nữa trôi nổi giữa hai đầu lông mày, bất kể chuyện phòng ngự mà toàn tâm thúc dục nó.

Hàn Lập thấy vậy, khẽ cau mày, nhưng bàn tay khẽ giơ lên, lại một tiếng ùng ùng đổ xuống. Một ngọn núi đen nhánh hóa thành hơn trăm trượng khổng lồ rơi xuống, vừa vặn chặn lại mấy đạo đao quang trong suốt mà tên bạch bào thiếu niên kia chém về phía nhị nữ.

Chỉ thấy sau khi bạch quang lóe lên, một mặt Nguyên Từ cực sơn lại *"rắc"* một tiếng, hiện lên một tầng hàn băng trong suốt, Nguyên Từ cực sơn trong nháy mắt bị đông kết non nửa.

Kỳ hàn chi lực của đối phương, so với hắn thấy lúc trước lợi hại hơn phải gấp mấy lần, ngay đến Nguyên Từ cực sơn cũng có thể đông cứng lại được.

Mà bạch bào thiếu niên vừa thấy Hàn Lập nhúng tay không những không hề sợ hãi ngược lại hai mắt sáng ngời, mấy chục khẩu phi đao trong suốt bị thúc dục khiến chúng trở nên trong suốt chói mắt, lóe một cái liền hóa thành hàn quang trắng xóa cuồn cuộn lao tới.

Hàn Lập phát lạnh trong lòng, ngay lập tức kết kiếm quyết. Tất cả kiếm liên màu xanh liền quay tít một vòng, gần như đồng thời biến mất trong hư không, một khắc sau đó lại có mấy trăm đạo quang trụ màu xanh từ bốn phía hư không bắn ra.

Kiếm quang đan xen vào nhau lóe sáng, một tòa kiếm trận khổng lồ màu xanh mơ hồ hiện ra, đem cả Hàn Lập và nhị nữ bao bọc trong đó.

Hàn Lập cũng không dám xem nhẹ đối phương, hơn nữa trong lòng còn tính toán tốc chiến tốc thắng, nên đem thần thông cỡ con bài tủ này ra, là tòa Thanh Bàn kiếm trận còn chưa hoàn toàn nắm giữ thấu triệt này trong nháy mắt bố trí ra.

Những đạo đao quang biến thành kỳ hàn lực kia mặc dù lợi hại vô cùng, nhưng vừa tiếp xúc với kiếm trận đã như đá chìm đáy biển, bóng dáng hoàn toàn tiêu biến.

"Hắc hắc, có chút ý tứ! Nhưng chỉ với một tòa kiếm trận cũng mong ngăn cản công kích của ta, cũng là quá coi thường bổn tọa!"

Bạch bào thiếu niên chứng kiến cảnh này, không những không giận, ngược lại lần đầu tiên mở miệng. Thanh âm băng lãnh dị thường, cũng ẩn hàm một tia giễu cợt.

Ngay sau lời nói này, tên ma này lại đưa tay bấm quyết, mấy chục khẩu phi đao trong suốt đột nhiên tụ lại ở giữa, rồi lại dung hợp thành một thể, hóa thành một khẩu cự nhận chừng năm, sáu mươi trượng, cũng vô thanh vô tức chém xuống kiếm trận một cái.

Nó còn chưa thật sự rơi xuống, một tầng quang mang màu trắng mơ hồ đã từ trên trời giáng xuống, không trung gần đó như ngưng tụ, lại truyền ra tiếng nứt vỡ thanh thúy, phảng phất như bị kỳ hàn lực do quang mang phát ra nhanh chóng đông kết lại.

Cho dù kiếm quang trong Thanh Bàn kiếm trận sắc bén dị thường đi nữa, nhưng dưới sự xâm nhập của cỗ kỳ hàn này cũng không khỏi lục tục ngưng trệ chậm chạp lại, cả tòa kiếm trận bỗng trở nên vô cùng chậm chạp.

------oOo------

Chương 1922: Thanh bàn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trước tình hình này, đuôi lông mày Hàn Lập khẽ nhíu lại, một tay nhấc lên để lộ ra bàn tay trắng noãn như ngọc, rồi bỗng nhiên hoá thành trảo.

Lập tức, năm đầu ngón tay huyễn hoá ra năm cái đầu lâu trắng bóc, gào thét bay vụt ra rồi xoay tròn giống như mấy cái bánh xe vậy. Năm cái đầu lâu vừa hiện liền cười một tràng quái dị rồi lập tức há miệng phun ra một đám ngũ sắc hàn diễm cuồn cuộn.

Đó chính là Ngũ Tử Đồng Tâm ma đã được Hàn Lập luyện hoá thành một thể từ lâu

Thực lực của ngũ ma từ trước đã không còn giúp gì cho Hàn Lập nhiều, cho nên trong những trận chiến ở Linh giới Hàn Lập quả thật rất ít khi dụng tới chúng. Nhưng sau đó, tại Man hoang thế giới, trong một lần xảo ngộ hắn đã hấp thu được một loại kỳ hàn chi lực khác với ngũ hàn cực diễm khiến cho thực lực của ngũ ma tăng lên không ít.

Mặc dù thần thông của chúng không thể chịu nổi một kích của tu sĩ cao cấp nhưng loại hàn diễm mới phun ra đó uy lực lại khó thể tưởng tượng được.

Trong những trường hợp bình thường, Hàn Lập cũng không gọi Ngũ Tử Đồng Tâm ma ra bởi vì chính bản thân hắn có thể nhờ vào sức mạnh của ngũ ma mà khống chế một phần uy lực của loại hàn diễm này.

Nhưng hiện tại lại khác hẳn, bạch bào thiếu niên đang thi triển loại băng hàn thần thông quá mạnh, thực sự trong đời hắn ít gặp, cho nên Hàn Lập cũng không giữ lại thủ đoạn này mà nhanh chóng gọi ra tất cả ngũ ma.

Hàn diễm năm màu chỉ vừa mới được năm cái đầu lâu kia phun ra đã làm tan biến hẳn loại kỳ hàn cơ hồ có thể đóng băng cả không gian kia.

Kiếm trận lại một lần nữa khôi phục lại sự linh hoạt.

Mặc dù hàn diễm của Hàn Lập về mặt uy lực còn thua kém so với kỳ hàn chi lực của bạch bào thiếu niên nhưng vẫn có thể đẩy lui được một bộ phần hàn lực.

Hàn Lập giơ một tay lên, nhanh chóng thúc giục kiếm trận.

Lập tức, vô số kiếm quang thanh sắc hiện ra trong kiếm trận, rồi tụ lại về phía trung tâm của kiếm trận, biến thành một quả cầu ánh sáng khổng lồ, toàn thân quang cầu có ánh thanh sắc mờ mịt, kiếm quang chớp động chói mắt!

Một tiếng long ngâm phóng thẳng lên chín tầng trời, đồng thời quang cầu tấc tấc vỡ vụn ra, một con Bàn long toàn thân bích lục giương nanh múa vuốt xông ra.

Toàn thân Bàn long phủ đầy những vẩy xanh, mỗi một cái đều sáng bóng như gương, cả người mang theo một cỗ khí thế khai thiên tích địa đáng sợ, bay lên trực tiếp ngạnh kháng với lưỡi đao màu trắng khổng lồ.

Trên không trung vang lên những tiếng nổ ầm ầm kinh thiên động địa.

Lưỡi đao khổng lồ toả ra hào quang chói lọi, phát ra từng đạo kỳ hàn chi lực mạnh hơn ba phần chém lên cổ Bàn long truyền ra thanh âm trầm đục như kim chúc va chạm với nhau, nhưng lại không thể tạo thành chút xướt xát nào cả.

Tuy nhiên, kỳ hàn chi lực của lưỡi đao này cũng khiến cho nửa thân trên của Bàn long gần như lập tức bị băng phong dầy đặc.

Nhưng chỉ một lát sau đó, thân hình Bàn long đong đưa một cái, hai mắt trợn tròn lên, tầng băng phòng ngoài thân lập tức vỡ vụn mà bong ra. Nó cúi đầu xuống, há miệng cắn vào lưỡi đao rồi cũng đem hai móng vuốt cặp chặt vào đó.

Thanh âm *"răng răng"* vang lên liên tiếp!

Lưỡi đao khổng lồ mặc dù uy lực khủng khiếp vô bì nhưng dường như bản thân nó lại không thực sự quá cứng cáp, bị Bàn long dùng tới hàm răng cùng cặp móng vuốt khổng lồ cặp vào gắt gao nên phát ra từng trận thanh âm chói tai rồi vỡ vụn ra. Toàn bộ thân đao bị thân hình khổng lồ của Bàn long quấn chặt một cái, lập tức hoá thành vô số điểm linh quang óng ánh rơi rụng tán loạn trong không trung.

Bạch bào thiếu niên phía xa xa mắt thấy cảnh này liền lộ ra vẻ giật mình nhưng cũng không nói gì mà điểm về phía trước người vài cái. Sau đó, một cỗ hàn phong băng vụ lập tức cuốn về tập trung lại trước người hắn, mấy chục khẩu phi đao lại không chút hư hại, nguyên vẹn hiện ra.

"Ồ, đây là...!"

Chứng kiến cảnh này, sắc mặt Hàn Lập khẽ biến.

Giờ hắn mới hiểu được, những kỳ hàn chi đao kia vốn là do kỳ hàn chi lực của đối phương ngưng tụ mà thành chứ không phải là pháp bảo chân chính. Cho nên, chỉ cần thiếu niên kia vẫn còn pháp lực thì vẫn có thể ngưng kết ra mãi.

Điều này thực sự vượt quá những dự đoán ban đầu của hắn.

Nhưng hắn cũng chỉ kinh ngạc trong chốc lát rồi đem tâm niệm nhanh chóng thu lại, Bàn long do vô số kiếm quang ngưng tụ lại kêu vang một tiếng, giương nanh múa vuốt lao thẳng về phía bạch bào thiếu niên.

Cùng lúc đó, sau lưng Hàn Lập đột nhiên truyền tới một tiếng sét đánh, một đôi lôi sí óng ánh hiện ra, trong mắt hắn loé lên một tia hàn quang rồi biến thành một đào hồ quang biến mất trong không trung.

Nếu kẻ thù thể hiện ra thủ đoạn càng đáng sợ thì hắn cần phải dốc sức mà đánh chết đối phương. Dù là tỉnh cảnh trước mắt hay vì Nhân tộc mà nói, đây là chuyện nhất định phải làm!

Vừa thấy cảnh này, con ngươi bạch bào thiếu niên co rụt lại. Sau khi hắn hư lạnh một tiếng liền đem mấy chục khẩu phi đao lóng lánh vù vù hướng về phía không trung bay đi, hợp lại thành một lưỡi đao khổng lồ trắng như tuyết giống hệt lúc nãy nữa.

Còn bản thân hắn thì chân dẫm một cái, hoá thành một tia sáng nhập vào một thể với lưỡi đao kia. Từ trong lưỡi đao vang lên một tiếng đao ngâm bén nhọn rồi hoá thành một đạo đao quang hung hăng chém thẳng đến Bàn long.

Lúc này, lưỡi đao ẩn chứa uy năng khổng lồ dường như gấp đôi lúc trước. Đao quang còn chưa rơi xuống nhưng trong không gian đã tràn đầy hàn quang, giống như đem cả bầu trời chụp xuống.

Bàn Long đối mặt tình hình này, lại không hề có chút biểu hiện sợ hãi, vảy trên người dựng ngược cả lên, hóa thành thanh mang đầy trời, đánh tới đao quang.

Hàn quang và thanh mang đan xen, giằng co lẫn nhau giữa không trung, không ai dưới ai. Nhưng vào lúc này, một đường cong màu bạc lóe lên, Hàn Lập đột nhiên xuất hiện tại phía trên cả hai, hét lớn một tiếng, hướng xuống phía dưới hung ác tung một trảo.

"Phốc, phốc" hai bàn tay một trắng một đen mấy trượng lăng không hiện ra.

Trên bàn tay trắng noãn như ngọc bỗng nhiên hiện ra một tầng hàn diễm năm màu còn trên mặt ngoài bàn tay đen như mực kia lại hiện ra một tầng ngân diễm bốc lên rừng rực.

Hai bàn tay khổng lồ đan xen vỗ xuống, ngay lập tức kỳ hàn cũng cực hỏa chi lực trào ra rồi quỉ dị hợp nhất thành một, uy năng không giảm mà còn tăng lên!

Ở phía dưới hàn quang lóe lên, thân ảnh áo bào trắng thiếu niên hiện ra, thân hình khẽ động liền biến thành một bàn tay băng hàn to lớn, óng ánh trong suốt, khiến không gian xung quanh ngưng tụ lại, uy lực cực lớn, bay về lên trên lên đón đỡ.

Ba bàn tay khổng lồ lập tức cùng va chạm vào nhau.

Phía dưới, nơi bàn tay khổng lồ màu trắng tiếp xúc, hàn diễm năm màu ở phía mặt ngoài lập tức tan biến dần. Nhưng bàn tay băng khổng lồ do kỳ hàn chi lực ngưng tụ sau khi chớp động vài lần rồi thể tích thu nhỏ lại một vòng.

Mà sau khi bạch bào thiếu niên cùng bàn tay băng va chạm cùng bàn tay còn lại kia, hắn vốn dĩ xem nhẹ uy lực của Phệ Linh Thiên Hỏa.

Chỉ thấy, ngân diễm bùng lên, vô số ngọn lửa màu trắng quỉ dị hiện ra, bao quanh bàn tay băng. Trong chốc lát, chẳng những kỳ hàn chi lực bị xua đi, bàn tay băng khổng lồ nhanh chóng hòa tan có thể thấy.

Một tiếng kêu đau đớn truyền ra!

Một khắc trước khi băng hàn chi lực biến mất hoàn toàn, một đạo ánh sáng từ trong ngân diễm vọt ra, hướng ra phía xa bay đi. Cùng lúc đó, một sợi tơ màu kim ngân, mỏng manh khó nhìn thấy cũng từ trong ngân diễm theo sát bắn ra, nhanh chóng lóe lên rồi biến mất.

Sau đó một khắc, trong đạo ánh sáng kia truyền ra tiếng kêu sợ hãi, ánh sáng tản ra, áo bào trắng thiếu niên loạng choạng ngã, hiện thân ra.

Hắn không còn giữ được vẻ lạnh lùng nữa mà mặt mũi đầy kinh sợ, một tay đang che ngực, giữa các kẽ ngón tay có thể thấp thoáng thấy một miệng vết thương màu tím đen.

Chính là do Hàn Lập điều khiển một tia Linh Tuyền tà quang mà Phệ Linh Thiên Hỏa thôn phệ ngày trước, lợi dụng đặc tính thần bí của Linh quang, lại nhân cơ hội bạch bào thiếu niên không đề phòng mà cho ăn một cái đau khổ thật lớn.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, nhìn thấy trên mặt đối phương nhanh chóng hiện lên một tầng hắc khí, dù kỳ độc Linh Tuyền Tà Quang không thể khiến đối phương mất mạng luôn nhưng cũng sẽ làm cho tên Ma tộc này bị đại thương.

Hiện tại đúng là cơ hội tốt để đánh chết đối phương!

Nhanh chóng liếc qua nữ tử xinh xắn kia, thấy nàng này đang bị Ngân Quang tiên tử cùng ngân thước biến hóa tranh đấu dữ dội, tuy không thể chiếm được thượng phong nhưng cũng đủ để cuốn lấy nàng này gắt gao, không phân tâm được.

Hàn Lập không chút do dự, hai cánh sau lưng vỗ xuống, tiếng sấm vang lên, định thi triển lôi độn bay vọt về phía áo bào trắng thiếu niên.

Nhưng vào lúc này, trên không trung cách mấy vạn trượng đột nhiên chấn động, bầu trời trở nên u ám, một vòng xoáy đen kịt gần một mẫu hiện ra, một luồng khí tức cực kỳ kinh khủng từ trong dòng xoáy phát ra và rất nhanh chóng lớn mạnh gấp mấy lần.

"Không ổn, chẳng lẽ là…."

Hàn Lập đang định dụng tới lôi độn thuật thì giật mình quay đầu nhìn lên phía không trung.

Hắn mơ hồ có cảm giác quen thuộc với luồng khí tức này, giống hệt với khí tức của luồng thần niệm phủ xuống khi hắn đang còn ở trong cự tháp. Hơn nưa, khí tức bây giờ còn muốn hơn xa lúc trong cự tháp!

Trong lòng hắn càng run sợ hơn khi thấy ngay tại phía dưới vòng xoáy khổng lồ xuất hiện một thân hình đứng tại chỗ không nhúc nhích, chính là tên ngân bào Ma tộc tôn giả không biết chạy đi nơi đâu, bây giờ lại quỷ dị hiện ra.

Không riêng gì Hàn Lập, hai bên chiến trường Nhân - Ma đều sợ ngây cả người. Có không ít kẻ hai tộc đang tranh đấu cũng dừng tay, nhao nhao hoảng sợ nhìn lên vòng xoáy khổng lồ bỗng xuất hiện giữa không trung.

Sắc mặt Hàn Lập chuyển tái xanh, hắn còn chưa kịp quyết định có nên trước hết đánh chết áo bào trắng thanh niên rồi lập tức đem dòng xoáy kia phá đi thì trên không lại nổi lên dị biến.

Chỉ thấy tên Ngân ti bào trung niên nam tử kia hai tay bấm quyết, miệng há ra, mặt không chút biểu tình nhổ ra một khỏa tinh thạch màu đỏ như máu.

Một tiếng thở hổn hển vang lên! Sau một hồi dòng nước xoáy chuyển động, khí tức đáng sợ lúc nãy đã biến mất.

Nhưng chốc lát sau đó, vang lên một tiếng rít, kèm theo đó một cỗ ma khí màu đỏ thẫm từ trong dòng xoáy bay ra, lóe lên rồi chui vào trong khỏa huyết hồng tinh thạch.

Mặt ngoài viên tinh thạch chợt hiện lên những tia máu, *"vèo"* một tiếng, bị trung niên nam tử hút vào trong thể nội!

Sau một khắc, trên khuôn mặt ngân bào nam tử, huyết quang hiện ra, hắn hai tay ôm lấy đầu thống khổ kêu gào thảm thiết, đồng thời thân thể phát ra những tiếng nổ như pháo, gương mặt cùng với khí tức xảy ra biến hóa kinh người trong nháy mắt.

------oOo------

Chương 1923: Huyết Tinh Ma Ảnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nguyên bản là một khuôn mặt nho nhã, sau một hồi vặn vẹo biến dạng, lại biến ảo thành một gương mặt thiếu niên thanh tú.

Dáng vẻ thoạt nhìn bất quá chỉ mười sáu, mười bảy tuổi, nhưng hai mắt đỏ tươi, cả người tản mát ra một cỗ mùi vị dị thường huyết tinh, dường như chính là cỗ khí tức kinh khủng lúc trước biến mất trong lốc xoáy.

Huyết tinh thiếu niên đem hai tay từ trên đầu buông xuống, chậm rãi đứng lên, dùng một loại ánh mắt cổ quái lướt về phía Ỷ Thiên thành cùng Nhân - Ma đại quân song phương, lại nâng hai tay lên xem thử, bỗng nhiên mặt cuồng tiếu:

"Bản tôn rốt cuộc đã đến Linh giới, phương pháp này quả nhiên khả thi. Ha ha, có lẽ bản thánh tổ ta là người thứ nhất có thể làm được sự tình như vậy. Loại cảm giác này thật sự rất kì diệu…!"

Nghe được thiếu niên nói như thế, tất cả cao giai tồn tại phía Nhân tộc đều lộ vẻ kinh hãi, mà cao giai tồn tại phía Ma tộc vừa nhìn thấy rõ ràng dung mạo huyết tinh thiếu niên lập tức kinh hỉ hẳn lên.

Một gã cao giai Ma tộc vô danh tương đối thông minh, chợt nửa quỳ xuống cúi đầu hướng huyết tinh thiếu niên quát to một tiếng:

"Tham kiến thánh tổ đại nhân, chúc mừng thánh tổ đại nhân buông xuống Linh giới thành công!"

Tiếng tung hô này dường như lập tức nhắc nhở những Ma tộc khác, vô luận cấp bậc cao thấp, toàn bộ Ma tộc đại quân đều hướng không trung quỳ gối lễ bái!

Mà Nhân tộc tu sĩ thấy cảnh này, mỗi người không khỏi mặt không còn chút máu.

Hắc giáp đại hán, bạch bào thiếu niên cấp bậc tôn giả Ma tộc lại có chút kinh nghi dâng lên, dáng vẻ thoạt nhìn có ba phần kinh hỉ, bảy phần do dự lẫn lộn.

"Không cần sợ! Ma đầu này bất quá phải có thân thể kí sinh mới có thể buông xuống Linh giới ta, một thân pháp lực chỉ sợ còn chưa bằng một phần mười bản thể. Chúng ta vẫn có phần thắng! Lâm tiên tử, mau khiển Hợp Tức thú đánh chết lão ma này! Chúng ta trước cuốn lấy những ma đầu này."

Thanh Long thượng nhân sắc mặt đại biến, nhưng đột nhiên nét mặt hiện vẻ tàn khốc hét lớn một tiếng.

Lâm Loan nghe được lời này, sắc mặt âm trầm bất định, nhưng sau khi hướng Ỷ Thiên thành cùng đa phần Nhân tộc nhìn lướt qua, cũng liền cắn răng gật gật đầu, một ngón tay bất thình lình điểm giữa huyết phù, lần thứ hai dùng bí thuật thôi động lên.

Con cự thú đầu dê kia nguyên bản dưới sự điều khiển của nàng, đã bắt đầu đem hắc giáp đại hán cùng những huyết sắc ma binh khác áp chế đột nhiên rống to một tiếng, há mồm phung ra một cổ cuồng phong, thoáng chốc đã đem tất cả Ma tộc bên cạnh thổi cho xiêu vẹo, cánh dơi sau lưng chợt lóe lên, liền hóa thành một cỗ quái phong chạy ra khỏi vòng vây, hướng huyết tinh thiếu niên cách đó không xa lao thẳng mà đến.

Tuy rằng huyết tinh thiếu niên còn chưa biển hiện ra chân chính thần thông, nhưng đối phương tản mát ra cổ huyết tinh uy áp làm cho con thú này cũng có một cảm giác uy hiếp mạc danh. Cho dù không bị Lâm Loan tiên tử thúc dục huyết phù, nó cũng muốn theo bản năng đem đối phương nuốt một cái, giảm bớt mối nguy có thể tạo thành uy hiếp đối với chính mình.

Về phần Thanh Long thượng nhân thì hét lớn một tiếng, bảy khẩu đoản nhận bên ngoài thân nhất hiện, lại hóa thành ngũ trảo Thanh long, thân hình khổng lồ lắc lắc, nháy mắt vô số giông tố mãnh liệt tuôn ra.

Huyết quang Ma tộc bên cạnh bị Thanh Long thượng nhân điên cuồng gần như liều mạng tấn công một trận, trong lúc nhất thời không thể phân thân đuổi theo con Hợp Tức cự thú kia.

Mà hắc giáp đại hán thúc dục hai cự chùy hóa ra chùy ảnh đầy trời, nhìn thanh thế công kích kinh người nhưng tựa hồ có chút không tập trung, trong lòng ngập ngừng, đem phân nửa tâm thần đặt ở phương hướng huyết tinh thiếu niên cùng Hợp Tức cự thú kia.

Mà lúc này, Hàn Lập tâm niệm gấp rút, trong lòng tự nhiên cũng là vừa sợ vừa giận!

Vị thánh tổ Ma tộc này vậy mà lại thật sự buông xuống Linh giới, tuy rằng không phải là chân chính bản thể buông xuống, nhưng tựa hồ cũng không phải là thần niệm kí phụ thuật bình thường!

Tên phụ thân (bị kí sinh vào) trung niên nam tử phát ra khí tức thật sự là đáng sợ dị thường, hơn xa Hợp Thể hậu kì tu sĩ bình thường có thể sánh được. Đối phương rốt cuộc thần thông như thế nào, thật đúng là một chuyện khó nói!

Hiện tại con cự thú đầu dê kia đi đối phó người này, Hàn Lập trong lòng rùng mình, rõ ràng đình chỉ truy kích, mắt không chớp chăm chú quan sát.

Về phần bạch bào thiếu niên thấy tình hình vậy, trong lòng buông lỏng, vội vàng từ trong lòng lấy ra vài khỏa giải độc đan ăn vào, sau đó ở xa xa điều động pháp lực trong cơ thể mạnh mẽ bức kì độc ra ngoài.

Hắn cũng là một gã Hợp Thể trung kì tồn tại mới có thể kiên trì đến bây giờ, đổi lại một gã dưới Hợp Thể kì dưới kì độc của Linh Tuyền tà quang sớm đã độc phát thân vong trong chốc lát rồi.

Huyết tinh thiếu niên ở xa, vừa thầy cự thú đầu dê thân gấu cũng không khỏi nao nao, có chút ngoài ý muốn tự nói một câu:

"Nơi đây thế nhưng lại có Hợp Tức thú xuất hiện, trách không được đến bây giờ còn không chiếm được tiện nghi gì. Cũng tốt, bổn tọa buông xuống nơi đây, còn khuyết thiếu một cái tọa kỵ, liền tạm thời bắt người thay vậy."

Vừa dứt lời, huyết tinh thiếu niên một tay đột nhiên khẽ lật, một đoàn tử quang chợt hiện, một cái tử sắc tiểu đỉnh đột nhiên hiện lên. Thiếu niên một tay hướng tiểu đỉnh vỗ một cái, miệng phun một chữ *"võng"*.

Nhất thời tiểu đỉnh di động, miệng đỉnh thả ra một đoàn hắc quang, chợt lóe lên một chữ cổ văn *"võng"* hiện ra, hơn nữa chợt lướt qua, hướng cự thú bắn đến.

Cự thú đầu dê thấy cảnh cảnh này, há mồm phun ra một cỗ mênh mông lốc xoáy màu vàng cuộn xoắn, đồng thời hai cánh sau lưng hướng trước người bọc lại, liền hóa thành một đoàn vân vụ màu vàng, đem thân hình hoàn toàn bao bọc vào trong đó.

Con thú này khống chế vân vụ, nhưng lại không xem hắc sắc phù văn kia ra gì, bộ dáng mảy may không có chút ý dừng lại, hiển nhiên con thú này đối với phòng ngự của chính mình tin tưởng mười phần.

Huyết tinh thiếu niên thấy vậy, vẻ mặt hiện ra một tia cười lạnh, đứng một chỗ không có ý né tránh.

Kết quả, hắc sắc phù văn điên cuồng vài cái, trực tiếp xuyên thủng lốc xoáy mà qua, bỗng nhiên tại hoàng vân trước người cự thú, vô thanh vô tức không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, nguyên bản hùng hổ cự thú đột nhiên phát ra một tiếng rống to sợ hãi, tiếp theo thân hình căng ra, liền quỷ dị không thể mảy may nhúc nhích tại hư không.

Mặt ngoài thân hình khổng lộ hiện lên vô số hắc tí, đem con cự thú này gắt gao bao vây vào bên trong.

Hắc ti này nhìn như mảnh nhỏ vô cùng, nhưng cự thú bị nhốt ở bên trong mặc dù trong miệng gầm lên giận dữ không dứt, thế nhưng căn bản không thể giãy giụa thoát ra.

Huyết tinh thiếu niên khóe miệng lộ ra một tia dữ tợn, ánh mắt xoay chuyển, nhưng lại hướng Hàn Lập bên này nhìn lướt qua.

Ánh mắt băng hàn đến thấu xương, một cỗ kì hàn theo sau lưng nháy mắt trào ra, Hàn Lập không khỏi giật mình rùng mình một cái.

Huyết tinh thiếu niên khóe miệng hơi hơi run rẩy, trên mặt mảy may không chút biểu tình, nhưng đột nhiên nhấc tay, hướng hư không bên cạnh Hàn Lập vẫy một cái, miệng phun một chữ *"thu"*.

"Ầm vang long!" một tiếng.

Phụ cận thế nhưng như đáp lại tiếng nổ, một tòa thất sắc cự tháp cao ngàn trượng từ mặt đất đột ngột ngoi lên, nhoáng lên một cái, liền thiểm nhập trong hư không không thấy tung tích.

Ngay sau đó, huyết tinh thiếu niên thoáng chốc hiện lên đại lượng thất thải quang mang, một tòa bảo tháp cao vài tấc không tiếng động hiện ra, hướng đỉnh đầu cự thú ném đi.

Một tay kết quyết!

Bảo tháp xoay tít, nhưng lại hóa thành một phiến thất sắc quang hà cuồn cuộn cuốn xuống, trong nháy mắt công phu đã đem thân hình khổng lồ của cự thú bao phủ vào trong đó.

Khi thất sắc quang hà một lần nữa ngưng tụ, lại trở về thất sắc tiểu tháp như cũ, nhưng cự thú đâu dê tại chỗ cũ bỗng chốc vô tung vô ảnh.

"Không tốt, linh phù của ta không thể cảm ứng được Hợp Tức thú!"

Cơ hồ ngay lập tức, Lâm Loan tiên tử trong lòng giật mình, cực kỳ hoảng sợ, nói.

Hàn Lập thấy tình hình vậy, trong lòng trầm xuống.

Kiện tử sắc tử đỉnh cùng thất sắc bảo tháp trong tay nguyên chủ là vị Huyết Quang thánh tổ này uy năng so với trước kia cơ hồ bạo tăng mấy lần.

Hắn không có chút nắm chắc bị vây vào trong tháp này lại có thể bình yên thoát thân một lần nữa.

"Đi"

Thanh Long thượng nhân vừa nhìn thấy màn này, đồng dạng sợ hãi, không lưỡng lự đôt nhiên hô to một tiếng.

Tiếp theo hắn biến thành Thanh long, toàn thân linh quang đại phóng, liều mạng bất chấp trúng vài chùy ảnh của hắc giáp đại hán, thoáng cái lao ra vòng vây phi độn bỏ trốn. Vừa thấy thế bại cục lập tức quyết đoán bỏ trốn mất dạng, mục tiêu đúng là phương hướng Ỷ Thiên thành.

Không riêng gì người này, Ngân Quang tiên tử cùng Lâm Loan mặt lộ vẻ sợ hãi liếc mắt nhau, cũng gần như đồng thời hóa thành một đạo kinh hồng, hướng hai phương hướng khác chạy trốn.

Về phần Hàn Lập, hai tay áo run lên, đem Thanh Bàn kiếm trận thu lại, sau lưng Phong Lôi sí tề vỗ, sớm hơn một bước hóa thành một đạo hồ quang bắn đi.

"Bây giờ còn muốn chạy nữa, quả thực là si tâm vọng tưởng!"

Huyết tinh thiếu niên thấy cảnh này, cuồng tiếu một trận.

Tiếp theo chỉ thấy hắn hai tay luân phiên kết quyết, huyết khí trên người bỗng nhiên quay cuồng kịch liệt một trận, thân hình mờ nhạt đi, thoáng chốc tách ra thành ba thân ảnh độc nhất vô nhị.

Hai trong ba gã huyết tinh thiếu niên, một tên nâng kiện thất sắc bảo tháp kia, một tên cầm lấy tử sắc tiểu đỉnh, đồng thời trong miệng phát ra một tiếng cười lạnh, ngay tại chỗ nhoáng lên một cái rồi tiêu thất.

Về phần gã huyết tinh thiếu niên cuối cùng lại đạp mạnh, huyết khí dưới chân quay cuồng một trận, cuối cùng trực tiếp biến ảo thành một cái tiểu thuyền màu đỏ.

Tiểu thuyền này dài bất quá bảy tám trượng, toàn thân đỏ tươi lóng lánh, mặt ngoài lại minh ấn vô số thất sắc phù văn huyền bí, tỏa sáng lập lòe, có vẻ thần bí vạn phần.

Khi thiếu niên bước lên trên thuyền, không thấy hắn có hành động gì sau đó, tiểu thuyền màu đỏ nhưng lại run lên bắn đi.

Sau một cái chớp động, trực tiếp mang theo huyết tinh thiếu niên tiến nhập hư không tiêu thất.

Đồng thời dao động cùng lúc ở xa xa, thuyền này lại lóe lên trở về không gian, nhưng đã ở một địa phương ngoài mấy trăm trượng, tự hồ hai cái chớp động nữa liền có thể trực tiếp đuổi theo Hàn Lập phía trước.

Thần niệm Hàn Lập hướng phía sau đảo qua, vừa nhìn thấy màn này cũng không khỏi hoảng sợ.

Hắn tâm niệm vừa chuyển, lúc này cắn rắn một cái hướng mặt đất lăn một vòng, sau một tiếng sét đánh liền hoá thành một con ngân sắc cự bằng bốn cánh.

Bốn cánh đồng thời vỗ!

Cự bằng thoáng chốc hóa thành một sợi tơ kim ngân mỏng mảnh kích bắn bỏ chạy, sau một cái chớp động, trực tiếp xuất hiện ở cuối chân trời, cũng lóe lên rồi tiêu thất.

"Di, ra là Côn Bằng biến thân thuật! Hắc hắc, tưởng rắng chỉ như vậy là có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của bản lão tổ sao! Mấy người các ngươi đem vài tên Hợp Thể tu sĩ của Nhân tộc xử lý, lão tổ ta tự mình truy đuổi tiểu tử này!"

Trên thuyền, huyết tinh thiếu niên vừa thấy cảnh này, đầu tiên là hơi ngẩn ra, nhưng lập tức cười lạnh một tiếng, lớn tiếng hướng mấy người hắc giáp đại hán truyền âm phân phó một câu.

Tiếp theo, ở chỗ bên cạnh, huyết ảnh chợt lóe, hai gã thiếu niên khác cũng nhoáng lên một cái rồi hiện ra, từ đầu đến cuối giống như chưa từng ly khai quá nửa bước, cũng đồng thời kết quyết.

Sau vài tiếng *"phốc phốc"*, hai sườn tiểu thuyền màu đỏ lại tự hiện ra hai cánh đỏ tươi óng ánh, ra sức vỗ một cái, hóa thành một đạo tơ máu kích bắn mà đi.

------oOo------

Chương 1924: Sa lão

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chỉ trong nháy mắt, chiếc thuyền nhỏ chở ba gã Huyết Tinh thiếu niên đi ngàn dặm, không còn thấy bóng dáng, có vẻ không quan tâm đến đại chiến nơi này nữa.

"Hai người các ngươi đuổi theo hai tên Hợp thể tui sĩ Nhân tộc kia. Ta dẫn đại quân đánh chiếm Ỷ Thiên thành. Còn người cuối cùng chạy trốn về thành ta sẽ thuận tay xử lý. Hắn đã không còn có Hợp Tức thú trợ giúp, nguyên khí lại đại thương, căn bản là không thể thoát khỏi bàn tay ta. Còn tên kia, nếu Huyết Quang đại nhân tự mình ra tay đuổi theo, chắc chắn chỉ có đường chết."

Hắc sắc đại hán sắc mặt âm trầm khó đoán, hướng về hai người bạch bào thiếu niên chậm rãi nói.

"Chỉ có một mình Tàng huynh ở lại nơi đây có ổn không. Nhỡ đâu bên phía Nhân tộc còn có thủ đoạn nào khác nữa thì sao…"

Cô gái nhỏ nhắn xinh xắn một bên chần chờ hỏi.

"Yên tâm! Có ta với Hóa Huyết Minh vệ ở đây đủ để ứng phó tất cả mấy thứ đó".

Hắc giáp đại hán trả lời không chần chừ.

"Nếu đã như vậy, nơi đây liền giao cho Tàng huynh, tiểu muội đi rồi sẽ quay về ngay."

Cô gái xinh đẹp nghe vậy thì gật đầu, lúc này, ánh sáng màu hồng nhạt bên ngoài người quay cuồng một trận rồi kêu lên một tiếng mà phá không rời đi.

Phương hướng nàng này rời đi chính là hướng Ngân Quang tiên tử đã bỏ chạy.

Về phần Bạch bào thiếu niên, chỉ qua một lát công phu đã mạnh mẽ trấn áp kỳ độc trong cơ thể, không nói hai lời, thân thể khẽ động hóa thành một đạo ánh sáng trắng bay vọt đi, hiển nhiên là đuổi theo Lâm Loan tiên tử.

Nhìn thấy những kẻ ngang hàng với mình trong Ma tộc đại quân đều đã rời đi, hai hàng lông mày của hắc giáp đại hán nhướng lên, hét lên một tiếng giữa trời cao:

"Trưởng lão Hợp thể kỳ của Nhân tộc đã chạy trốn, còn chần chờ gì mà không công hạ thành?"

Trong lời nói có chứa uy năng thâm sâu của ma đầu này vang rõ lên bên hai tai của Nhân - Ma song phương đang đánh nhau ở dưới.

Bên phía Ma tộc mừng rỡ hoan hô một trận, thế công mãnh liệt hơn trước nhiều lần. Còn bên phía Nhân tộc sau khi nhìn thấy mấy vị Hợp Thể kỳ tồn tại bỏ chạy, liền không còn chút sĩ khí, mặt cắt không còn giọt máu, hoảng sợ vô cùng.

"Hừ, tên Ma đầu nhà ngươi, thật sự cho rằng Ỷ Thiên thành chúng ta không có thủ đoạn lưu lại hay sao? Muốn loại bỏ được chúng ta, trước hết phải phá được một trăm linh tám con Cự Kiếm Tinh Kim khôi lỗi đã rồi hãy nói."

Đang thời điểm nguy cơ, giọng nói của Thanh Long thượng nhân đột nhiên ầm ầm vang lên từ chỗ nào đó trong Ỷ Thiên thành.

Lời vừa dứt, từ các góc trong thành, hơn trăm cột sáng vàng chợt lóe lên, sau khi ánh sáng ngưng tụ lại liên tục biến thành những pho tượng kim giáp vệ sĩ.

Toàn thân chúng được kim giáp vàng ròng che chắn, chỉ để lộ ra đôi mắt màu bạc nhạt lạnh lùng, ôm trong ngực một thanh đại kiếm màu vàng giống hệt cơ thể.

Một trăm linh tám kim giáp vệ sĩ lơ lửng trong không trung không nhúc nhích, trên người tỏa ra khí tức cường đại của tu sĩ cấp

Luyện Hư.

Bên quân sĩ Nhân tộc vốn đang hoang mang không biêt phải làm gì, khi nhìn thấy cảnh này, tinh thần lại phấn chấn, thúc dục pháp khí, bảo vật liều mạng điên cuồng tấn công về phía ma tộc dưới thành.

Chiến trường đang có chút yên tĩnh lại trở nên đầy sát khí, tiếng gầm rú vang lên đầy trời. Hắc giáp đại hán ở trên cao nhìn thấy cảnh này thì hơi nao nao, nhưng ngay sau đó khuôn mặt lại hiện ra vẻ khinh thường. Hướng về phía Hóa Huyết Minh vệ đang ở xung quanh, vung tay lên nói lớn:

"Thời gian gấp rút, các ngươi lập tức tham gia vào đại quân công thành. Bổn tọa muốn phải công phá được lực lượng phòng ngự chính của thành này trong thời gian ngắn nhất".

Mấy tên Ma tộc dẫn đầu nghe vậy liền vang lên một tiếng đáp ứng, thân thể mấy tên Ma tộc này giống như không phải là thực thể, bay vọt về phía dưới. Trong nháy mắt đã gia nhập vào đại quân Ma Tộc ở phía dưới, đồng thời hướng về phía cự thành bay đến.

Hắc giáp đại hán lơ lửng ở giữa không trung, im lặng đứng nhìn.

Sau khi có Hóa Huyết Minh vệ tham gia làm cho bên Ma tộc chiếm lấy thế thượng phong áp đảo. Thậm chí, một vài tên Ma tộc đánh tanh cấm chế phòng ngự, bay lên trên đầu tường thành.

Thế nhưng hơn trăm Kim giáp kiếm sĩ của Ỷ Thiên thành vẫn bình tĩnh lơ lửng trong thành, không có chạy đến tương trợ, như có tính toán nào khác.

Nhìn thấy cảnh này, con ngươi hắc giáp đại hán co rụt lại, nhưng ngay lập tức nghĩ đến điều gì, liền cười lạnh lùng, thân hình đột nhiên nhoáng lên một cái, bay vọt về phía sau.

Chỉ sau vài lần chớp động, thân hình hắn đã nhập vào bên trong một chiếc thuyền màu đen lớn tựa như ngọn núi nhỏ.

Ma tộc vệ sĩ trong thuyền nhìn thấy hắc giáp đại hán quay về, đều lắp bắp kinh hãi.

Hắc giáp đại hán cũng không buồn giải thích gì, lại nhanh chóng bay vọt đi, thoáng cái nhập vào trong một gian mật thất, rồi lập tức kích hoạt cấm chế đã được bố trí từ trước.

Nhất thời, trên bốn vách của mật thất, tầng tầng ánh sáng ngũ sắc hiện ra, một pháp trận mờ ảo hiện ra trên mặt đất.

Hắc giáp đại hán đi đến bên cạnh pháp trận, một tay liền kết pháp quyết, quát khẽ một tiếng, đánh vào pháp trận màu trắng mấy pháp quyết.

Một trận âm thanh *"vù vù"* vang lên, ánh sáng trong pháp trận chớp động liên hồi, một cái bàn tế bằng bạch ngọc từ từ hiện ra, trên bàn bày một mặt gương đồng màu xanh cổ kính, hoen rỉ loang lổ, tựa như đã tồn tại không biết bao nhiêu vạn năm.

Vừa nhìn thấy kính này, sắc mặt hắc giáp địa hán trở nên nghiêm nghị, miệng lẩm bẩm rồi đột nhiên há mồm phun ra một ngụm tinh huyết, cỗ tinh huyết này nhoáng lên một cái đã hóa thành một đám sương mù bao phủ gương cổ vào trong.

Mặt ngoài cổ kính vốn đang nằm yên bỗng nổi lên một tầng ánh sáng xanh, rồi từ từ sáng ngời lên.

Áng sáng chợt lóe, mặt ngoài cổ kính hiện ra một gã khoác thanh bào.

Mặt mũi hắn nhìn hiền lành, tóc màu xám tro, đang ngồi trên một chiếc ghế màu đen, một tay cầm quyển sách cổ đã ngả vàng, nhìn về đại hán:

"Ồ, ta đang tự hỏi ai cách không truyền tin cho ta, thì ra là ngươi. Không phải hiện tại ngươi đang tham gia thánh tế hay sao, bây giờ lại sử dụng đến Phân Giới kính, chẳng lẽ bên kia xảy ra đại sự gì đó phải không?"

Lão giả mỉm cười nói, thực sự giống như một ông lão bình

thường.

"Ra mắt Sa lão! Huyết Quang đại nhân vừa buông xuống Linh giới!"

Sau khi thi lễ, Hắc giáp đại hán liền nói thẳng vào chủ đề.

"Vừa buông xuống? tại sao Huyết Quang lại tiếp tục phái một khối hóa thân đến Linh giới? Thực sự có chút cổ quái!"

Lão giả mặc dù nói vậy nhưng ánh mắt chỉ lóe lên, vẫn ngồi yên không động đậy.

"Lúc này đây, Huyết Quang cũng không có trực tiếp buông xuống phân thần mà hình như dùng loại bí thuật nào đó trực tiếp đem thần niệm ký phụ trên người Dương Sát. Dương Sát sau khi bị phụ thể, không những trực tiếp biến thành hóa thân của Huyết Quang đại nhân, pháp lực bản thân cũng tăng lên khó tưởng tượng. Nếu thuộc hạ cảm ứng không sai, tựa như có một phần ba thực lực của Huyết Quang đại nhân. Hắn còn có thể phát huy bảy, tám phần uy năng của hai kiện chí bảo Tử Ngôn đỉnh và Thải Quang tháp. Một con Hợp Tức thú bên phía phe Nhân tộc bị khối hóa thân này chỉ trong chốc lát đối mặt đã dùng bảo vật bắt lấy!"

Hắc sắc đại hán khuôn mặt nghiêm nghị nói.

"Có chuyện này sao, thật thú vị! Mặc dù thần niệm buông xuống mặt biên khác có thể mang theo ít pháp lực nhưng sát liêu không có mấy. Mặt khác, lại bị dị giới lực bài xích làm cho lực lượng của phân niệm bị thu hẹp đi. Huyết Quang đã phái một khối hóa thân trực tiếp buông xuống Linh giới lại vẫn dám cho phân niệm tiếp tục buông xuống Linh giới, mà lại có thể khiến thực lực của người bị ký phụ tăng mạnh, lại tránh được cách giới lực đè nén. Hay là hắn nắm được loại bí thuật mới nào đó?"

Lão giả cuối cùng cũng động dung, trầm ngâm thì thào mấy câu.

"Đúng rồi, Huyết Quang đại nhân lần này buông xuống Linh giới, hình như là nhắm vào một gã Hợp Thể kỳ Nhân tộc."

Hắc giáp đại hán chợt nghĩ đến điều này, vội vàng nói ra.

"Ngươi miêu tả tên Nhân tộc tu sĩ kia cùng kể các việc liên quan cho lão phu nghe!"

Lao giả lộ ra biểu tình hứng thú.

"Chuyện là như vậy, gã nhân tộc tu sĩ kia là một tu sĩ Hợp thể trung kỳ nhưng có thần thông lợi hại vô cùng, lúc trước, Âm Dương song sát đánh nhau với hắn, thế nhưng…"

Hắc giáp đại hán đáp ứng một tiếng, bắt đầu kể lại.

Không lâu sau, hắn đem sự việc trải qua kể lại, sau đó, im lặng không nói gì nữa, chờ đợi lão giả phan phó.

"Ân, ngươi làm tốt lắm. Tin tức này đối với ta rất hữu dụng, ngươi đi làm việc của mình đi!"

Lão giả nghe xong, gật gật đầu, vân vê chòm râu, phân phó.

"Tuân mệnh đại nhân, vậy thuộc hạ xin cáo lui!"

Hắc giáp đại hắn nghiêm nghị đáp ứng, giơ tay đánh một đạo pháp quyết lên gương cổ.

Ánh sáng màu xanh chớp động trên mặt gương, một lát sau, hình ảnh lão giả biến mất.

Sắc mặt Hắc giáp đại hán buông lỏng, đứng tại chỗ suy nghĩ một lát rồi quay người đi ra mật thất, bay ra từ cự thuyền, hóa thành một đoàn hắc khí xuất hiện trên chiến trường….

Cùng thời gian đó, bên kia một biên khác, trong một ngôi nhà gỗ nơi nào đó. Lão giả nọ đã đặt cuốn sách cổ đặt lên đầu gối, hai mắt nhắm lại, ngón tay gõ nhẹ nhàng, đang cân nhắc chuyện hì đó.

Ở trên cái bàn một bên, đặt một cái gương cổ giống hệt khác.

"Huyết Quang, lá gan ngươi quả thật không nhỏ. Tuy rằng không biết ngươi dùng phương pháp nào để đem nhiều pháp lực như vậy đến Linh giới. Nhưng không sợ bản thể ở thánh giới sẽ xảy ra chuyện sao? Nếu như bị vài kẻ đối địch kia biết được, không trách khỏi nổi lên một hồi phong ba!"

Lão gải thấp giọng tự nói hai câu, trong mắt ánh sáng lạnh lùng lóe lên.

Trên không trung cách ỷ thiên thành mười vạn dặm, cô gái xinh đẹp đang sử dụng độn quang lướt nhanh, một tay nâng một viên ngọc màu máu, thần sắc nghiêm nghị. Sau khi báo cáo sự tình cho một lão phụ ở Ma giới, thì môi thơm hé ra, đem viên ngọc nuốt vào bụng tiếp.

Sau đó, nữ tử này bình tâm lại, tốc độ phi hành thoáng chút nhanh hơn lúc trước quá nửa.

Phía trước nàng ngàn dặm, Ngân Quang tiên tử cũng đang biến thành một đạo trắng bạc phá không bay đi.

Ở trong hư không phía bên kia, cảnh tương tự cũng xảy ra đối với bạch bào thiếu niên. Tên Ma tộc này cẩn thận cất vào lòng ngực một khối ngọc phù trong suốt vừa sử dụng…

Cùng thời gian đó, cự bằng bốn cánh màu bạc do Hàn Lập biến thành đồng thời vỗ, biến thành một tia sáng như ẩn như hiện trong không trung.

Chỉ lúc trước còn ở bên này nhưng chỉ sau một khắc đã bay vọt quỉ dị đến phía chân trời.

Thế nhưng, ở phía sau hơn trăm dặm trong không trung, một con thuyền nhỏ màu máu đang gắt gao đuổi theo với tốc độ kinh người.

------oOo------

Chương 1925: Ngăn Địch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn lập rùng mình trong lòng, hiển nhiên đã sớm phát hiện ra Huyết Quang thánh tổ đang gấp rút đuổi theo không buông phía sau, thúc dục pháp lực trong cơ thể đến cực hạn, bốn cánh của biến thân Côn Bằng vỗ mạnh liên hồi.

Nhưng tiểu thuyền mà Huyết Quang thánh tổ đang khống chế kia là loại bảo vật phi hành có tốc độ cực nhanh, trong đời Hàn Lập cũng ít thấy.

Hai cặp cánh đồng loạt vỗ mạnh nhưng vẫn không thể nới rộng thêm khoảng cách với thuyền nhỏ phía sau, điều này làm cho trong lòng Hàn Lập rất là bất đắc dĩ.

Chẳng lẽ thật sự phải đánh một trận cùng hóa thân của Huyết Quang thánh tổ sao?

Không tính đến những thần thông lợi hại khác, chỉ riêng hai kiện bảo vật nghịch thiên huyền diệu trong tay đối phương, hắn không chút nào ngăn cản được nổi.

Nhưng lúc này hắn đã bị thần niệm đối phương khóa chặt, trừ khi bỏ rơi đối phương ra mấy vạn dặm nếu không cơ bản là không thể thoát được.

Hàn Lập vừa phi độn chạy trốn vừa suy nghĩ cân nhắc đối sách.

Vài chớp động sau, khi vượt qua một đỉnh núi, đại bàng bỗng nhiên kêu lên trầm thấp, hơn ngàn cây lông màu bạc từ trên thân thể bắn xuống phía dưới, liền biến thành từng cây cờ trận.

Ánh sáng đủ màu sắc chợt lóe lên, cờ trận cùng phù chú run lên rồi biến mất nơi đỉnh núi.

Tuy đại bàng làm ra loại hành động nhưng tốc độ không hề bay chậm lại chút nào, chớp động liên tiếp, thoáng cái đã bay ra khỏi dãy núi nhỏ này, biến mất ở cuối chân trời.

Một lát sau, ở phí kia chân trời, một đường tơ máu lóe lên, một chiếc thuyền nhỏ màu đen xé gió hiện ra trên không dãy núi.

Trên thuyền lúc này có ba gã thiếu niên khuôn mặt giống hệt nhau, lạnh lùng.

Người phía trước khoanh tay, hai mắt híp lại.

Hai người phía sau nhắm hai mắt nhưng hai tay kết quyết niệm chú không ngừng.

Tiểu thuyền màu đen liền trở nên mờ ảo, ánh sáng màu máu chớp động, biến mất trong hư không.

Đúng lúc này, từ phía dưới dãy núi, hơn một ngàn cái cột sáng phun ra, các màu ánh sáng chớp động, thoáng cái hình thành một tòa pháp trận to lớn rực rỡ trên không.

Thuyền nhỏ màu đen đang định bay đi thì không khí xung quang dường như đặc sệt dị thường, chỉ trong chốc lát đã bị bao phủ trong pháp trận.

"Hừ! Chỉ là một tòa trận pháp tạm thời mà cũng muốn vây khốn bổn tọa!"

Trước tình hình này, sắc mặt huyết tinh thiếu niên không đổi mà còn cười lạnh lùng nói.

Tiếp đó, một tên thiếu niên khác đứng ở sau, buông lỏng pháp quyết trong tay, toáng cái mở hai mắt ra, há miệng phun ra một đoàn ánh sáng đen.

Trong ánh sáng đen, một cái đỉnh nhỏ như ẩn như hiện, chính là Tử Ngôn đỉnh!

"Phá!"

Tên thiếu niên phun ra đỉnh tím kia vỗ nhẹ lên đỉnh, mặt không chút biểu tình, quát khẽ một tiếng. Ngay lập tức, đỉnh nhỏ phát ra ánh sáng rực rỡ, thoáng cái trở nên to lớn hơn mười trượng.

Tiếp theo đó, một ký hiệu màu đen lớn khoảng một trượng vù vù bay ra, chuyển động xoay tròn, hóa thành một cơn lốc màu đen cuốn đến.

Cuồng phong màu đen giống như sóng lớn xô bờ, có chứa uy năng khó có thể tin, hướng về bốn phía cuốn tới khiến toàn bộ không trung đều run rẩy.

Trận pháp to lớn chỉ ngăn cản được vài nhịp rồi bị xé toạc như tờ giấy, hóa thành vô số điểm sáng bay toán loạn biến mất.

Cự đỉnh màu tím lóe lên, thu nhỏ lại tỏng nháy mắt, lại hóa thành một đoàn ánh sáng màu đen nhập vào trong cơ thể thiếu niên.

Thiếu niên này phun ra một hơi dài, lại kết quyết rồi nhắm hai mắt lại.

Thiếu niên đứng đầu nhìn thấy vậy, cười ha ha điên cuồng, thuyền nhỏ màu máu lại hóa thành tia sáng bay vọt đi.

Cả quá trình đó cũng chỉ kéo dài trong thời gian vài lần hít thở.

Ngay khi đó, đang điên cuồng vỗ cánh bay đi ở phía trước, Hàn Lập cũng thoáng mơ hồ cảm ứng được một tia liên hệ bỗng biến mất.

Trong mắt không tránh khỏi hiện lên vẻ hoảng sợ!

Sao lại có thể như thế! Bộ khí cụ bày trận này có thể phát huy tám phần uy năng của đại trận Thiên DIệu Hải Vân nhưng vẫn không thể ngăn cản lão ma kia một chút.

Trong lòng Hàn Lập kinh hãi, trầm xuống.

Một lát công phu sau, hai cánh của cự bằng do hắn biến thành đột nhiên rung lên, hơn trăm chiếc lông đột nhiên bay ra.

Các linh vũ này nhoáng lên, hóa thành các loại phù văn đủ màu, lóe lên rồi nhanh chóng nhập vào hư không biến mất.

Ở chỗ cũ chỉ còn lại hai đạo phù văn màu bạc phiêu động.

Một luồng ánh sang màu bạc lóe lên biến ảo thành một giáp sĩ giáp vàng, cầm trong tay một lưỡi dao màu vàng, ngẩng đầu lơ lửng tại nơi này.

Tấm ngân phù kia lại huyễn hóa ra một bóng vàng nhàn nhạt, chợt lóe tới phái sau giáp sĩ, quỉ dị biến mất.

Còn bản thân cự bằng không hề dừng lại, chỉ vài lần lóe sáng lại biến mất ở cuối chân trời.

Từ phía xa nhìn lại nơi đây, chỉ thấy tên giáp sĩ đang lẳng lặng đứng.

Không bao lâu, không trung phía xa xa dao động, thuyền nhỏ màu máu nhoáng lên một cái xuất hiện bên cạnh.

Huyết tinh thiếu niên đứng đầu đứng thẳng trên thuyền, vừa nhìn thấy cảnh này liền ngẩn người ra, nhưng sau khi đánh giá giáp sĩ màu vàng một chút, lại cười lạnh lùng, nói:

"Tên tiểu tử nhân tộc này thực sự có hiểu biết không ít? Ngay cả ảnh khôi lỗi bậc cao như thế cũng có thể luyện chế ra. Nhưng thứ này đối với ta mà nói, cơ bản là không thể chịu nổi một kích!"

Lời vừa dứt, thiếu niên đứng ở cuối thuyền từ từ mở hai mắt, không nói một lời, giơ một tay lên,lập tức ném ra một tòa tháp nhỏ bảy màu.

Chỉ một chớp động, một tòa tháp bảy màu mấy ngàn trượng bỗng nhiên xuất hiện phía trên giáp sĩ màu vàng, chụp xuống.

Mặt giáp sĩ không hề thay đổi, không chút yếu thế hung hăng bổ cự nhận màu vàng trong tay lên phía trên.

"Ầm vang long" một tiếng!

Một cột kiếm quang dài hơn trăm trượng chém vào đáy tháp lại như trâu đất xuống biển, lóe lên biến mất.

Bóng tháp to lớn rơi xuống, vô sô ánh sáng bảy màu tuôn ra, đem giáp sĩ màu vàng bao phủ vào trong.

Sau khi ánh sáng chợt tắt, bóng tháp lại một lần nữa hóa thành một tòa tháp nhỏ bảy màu mà giáp sĩ thì biến mất không thấy.

Người thiếu niên tung ra tháp này, tay vừa vung lên đã đem tiểu tháp thu trở về.

Huyết tinh thiếu niên đứng đầu cười to một tiếng, thuyền nhỏ màu máu khẽ động, hóa thành một đường tơ máu bay vọt về phái trước.

Nhưng khi đường tơ máu vượt qua chỗ không gian mà vừa rồi giáp sĩ bị bắt đi, đột nhiên ánh sáng màu bạc lóe lên phía trước, một giáp sĩ màu vàng khác yên lặng hiện ra, hai tay bấm quyết niệm chú, sau lưng hiện ra một pho tượng pháp tướng ba đầu sau tay mờ nhạt, sáu cánh tay cùng huy động, sáu cột sáng màu vàng trực tiếp đổ ập xuống thuyền nhỏ.

Chưa đánh trúng được thuyền nhỏ thì một cỗ uy năng đáng sợ, vừa quen vừa lạ hùng hổ cuốn tới.

"Chân Ma pháp tướng! Điều này không có khả năng!"

Bị bất ngờ tấn công nhưng thiếu niên đứng đầu vốn không hề để ý nhưng vừa thấy cảnh này lại chấn đông, thốt lên thất thanh.

Nhưng tên thiếu niên ở sau hắn lại không nói một lời, tay lật lên, kiện tiểu đỉnh màu tím hiện ra, bàn tay lật ngược vỗ xuống. Lập tức, một quầng sáng mờ mờ màu tím hiên lên, đem toàn bộ thuyền nhỏ bảo vệ ở trong. Sáu đoàn kim quang kích lên tử mạc, phát ra mấy tiếng trầm đục rồi bị quầng sáng lóe lên hấp thu hết. Nhưng tiểu thuyền cũng bị trì hoãn, dừng lại một chút trong không trung.

Mặc dù bị giật mình một chút nhưng sắc mặt thiếu niên đứng đầu trầm xuống, liền phản ứng, cánh tay vừa nhấc lên xuất ra trước người một vòng tròn cổ quái.

"Phốc xuy" một tiếng. Một đại động trắng mịt mờ chợt lóe hiện ra phía trước tiểu thuyền, ánh sáng màu máu lóe lên, một bóng mờ như mãng xà từ giữa mơ hồ bay vụt ra, trực tiếp xuyên thủng thân hình giáp sĩ màu vàng rồi cuốn chặt lấy.

Một cổ cự lực khó chống buông trên người giáp sĩ.

Vang lên một tiếng trầm đục! Giáp sĩ màu vàng vỡ tan ra trong nháy mắt, hóa thành nhiều điểm sáng màu bạc biến mất. Pháp tướng phía sau cũng bị chấn động

Pháp tướng ba đầu sáu tay phát ra tiếng giòn vang, vỡ vụn biến mất.

Huyết tinh thiếu niên đứng đầu hừ lạnh một tiếng, ánh mắt chợt lóe lên, đang định thúc dục thuyền nhỏ bay đi tiếp thì sắc mặt lại biến động.

Chỉ thấy, phía trên tiểu thuyền, đột nhiên ánh sáng quay cuồng, một cụm đền đài, lầu các mờ mờ ảo ảo, xuất hiện ở đấy.

Chính là Cửu Cung Thiên Kiền phù do Hàn Lập đã bí mật bày ra!

Trong nháy mắt, khi thiếu niên đứng đầu phát hiện ra, những đền đài lầu các này đã phóng xuất vạn trượng hào quang xuống phía dưới, vây thiểu thuyền màu đen trong cấm chế.

Thiếu niên ở sau cùng kia đột nhiên ném bảo tháp bảy màu trong tay ra.

Lập tức, bóng tháp to lớn hiện ra trên đỉnh đầu, chắn không cho dãy đền đài lầu các hạ xuống tý nào, lơ lửng lại giữa không trung.

Tiếp theo, thiếu niên trong lẩm bẩm, há mồm phun ra một ngụm tinh huyết, đồng thời hét lớn một chữ *"thu"*.

Chỉ trong nháy mắt công phu, áng sáng bảy màu từ đỉnh tháp dâng lên cuồn cuộn, quét một cái đã đem hư ảnh lầu các thu vào trong.

Áng sáng chợt tắt, bóng tháp to lớn đã biến mất, tiểu tháp bảy màu lại rơi vào tay thiếu niên.

Khi này, trong lòng thiếu niên đứng đầu mới buông lỏng, tiếp đó cười to một tiếng, liền thúc dục huyết thuyền dưới chân tiếp tục bay đi.

Tại Ỷ Thiên thành, tất cả cấm chế bên ngoài đại thành đều đã bị Ma tộc công phá, trên tường đã thất thủ gần nửa. Vô số Ma tộc kỵ binh cùng ma thú như thủy triều dũng mãnh tiến vào thành.

Mà một trăm lẻ tám Tinh Kim giáp sĩ kia đang lơ lửng trên trời cao không nhúc nhích kia chỉ là hư ảnh do một tòa trận pháp xảo diệu ngưng tụ ra mà thôi.

Nội tình chuyện này không bao lâu đã bị thủ vệ nhan tộc phát hiện, sĩ khí tự nhiên là bị rơi xuống đáy vực, bại lui ào ào, bỏ chạy tán loạn.

Mà lúc này đây, trên một ngọn núi vô danh cách Ỷ Thiên thành mấy ngàn dặm, gần ngàn người nam nữ, già trẻ mặc đồng phục đang nhìn về hướng Ỷ Thiên thành, vốn đã bị ma khí cuồn cuộn áp chế.

Có người hai tay nắm chặt, có kẻ lộ vẻ thảm thiết, còn có tên thì biểu lộ vẻ may mắn khó có thể che dấu.

Mặc dù thần sắc họ khác nhau nhưng đều không nói một lời, bộ dạng như đã được huấn luyện thuần thục.

Ở phía trước người này là một gã thanh bào trung niên, sắc mặt tái nhợt, thần sắc phức tạp cũng nhìn về phương hướng đó.

Đúng là người đã trốn về trong thành lúc trước, Ỷ Thiên thành thái thượng trưởng lão – Thanh Long thượng nhân.

"Đi thôi, việc Ỷ Thiên thành bị phá đã không thể vãn hồi nữa rồi. Các ngươi là hạt giống của tứ đại tông môn chúng ta, chỉ cần Thiên Uyên thành vượt qua Ma kiếp lần này, tứ đại tông môn chúng ta lại có thể một ngày quật khởi. Hiện tại không được chậm trễ, lập tức xuất phát đi."

Thanh Long thượng nhân bỗng quay đầu, hướng về các tu sĩ kia, trầm giọng phân phó.

------oOo------

Chương 1926: Hỏi Kế

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngay khi Thanh Long thượng nhân buộc phải đem các kiệt suất đệ tử của tứ đại tông môn, vụng trộm dùng bí mật truyền tống trận rời khỏi Ỷ Thiên thành, thâu đêm hướng Thiên Uyên thành bí mật ra đi, thì Hàn Lập lại lâm vào một trong hiểm cảnh nguy cơ nhất từ khi tiến vào Linh giới tới giờ.

Sau khi cảm ứng được pháp trận tạm thời, Giáp Nguyên phù cùng Cửu Cung Thiên Kiền phù liên tiếp thất bại, hắn thực sự hoảng hốt, tâm chìm xuống đáy vực.

Tuy hắn không hề trông cậy vào mấy cái thủ đoạn này có thể khắc địch chiến thắng, nhưng thực sự không thể ngờ rằng ngay cả hơi chút ngăn cản Huyết quang thánh tổ hóa thân dù chỉ một lát cũng không xong. Pháp trận cùng hai loại phù triện có thể nói là dị bảo, chỉ vừa kích phát thì nháy mắt đã bị phá vỡ.

Thần thông nghịch thiên như thế, Hàn Lập biết chính bản thân không thể làm được.

Có thể nói, Huyết Quang thánh tổ hóa thân đang đuổi phía sau, thực lực ở trên hắn một phần, cho dù vận dụng vài loại thủ đoạn sát thủ, tỷ lệ thủ thắng không chắc đã được năm thành.

Dưới loại tình hình này, Hàn Lập chắc chắn không muốn mặt đối mặt tranh đấu trực tiếp cùng đối phương.

Dù sao, nếu hắn đấu pháp thất bại, thực sự ra đi mà vẫn may mắn đập chết đối phương, cũng chỉ tính rằng đã khiến cho vị Huyết Quang thánh tổ này tổn thất một khối hóa thân mà thôi. Lỗ vốn như thế, hắn tuyệt sẽ không chơi.

Cho nên sau khi thử đối phương hai lần, theo như thực lực của truy binh lớn hơn rất nhiều so với suy đoán, lúc này hắn thu lại tâm tư, cân nhắc xem chạy thế nào cho thoát.

Tuy rằng không biết thần niệm của hóa thân kia có thể theo dõi trong phạm vi bao xa, nhưng nếu lấy sự đáng sợ của Đại Thừa tu sĩ, trừ khi hắn một hơi độn ra xa mười vạn dặm, nếu không tuyệt đối không thể thoát khỏi tình trạng bị khóa mục tiêu như bây giờ. Nhưng hiển nhiên trừ khi tốc độ phi độn của hai người cách nhau một khoảng lớn, nếu không thì còn lâu mới làm được.

Hắn biến thành cự bằng bay nhanh không nghỉ, các loại ý niệm cũng dồn dập tuôn ra, không ngừng tính toán trong đau khổ.

Hàn Lập tự nhiên không biết, phía sau, gã huyết tinh thiếu niên đang đuổi sát không thôi cũng đang giật mình.

Dưới chân ba tên, chiếc huyết sắc tiểu thuyền chính là một loại danh tiếng lừng lẫy phi hành dị bảo, toàn lực thúc dục thì có thể cùng tốc độ phi độn của Đại Thừa tu sĩ nhất phân cao thấp.

Tuy rằng bây giờ chỉ do hóa thân khu sử, không thể phát huy toàn bộ tốc độ, nhưng so ra thì căn bản độn tốc một gã Hợp Thể tu sĩ không thể sánh bằng,

Mà bọn họ toàn lực khống chế bảo vật này đuổi theo thời gian dài như thế, nhưng lại không thu hẹp được bao nhiêu khoảng cách với đối phương, cũng rất là bất đắc dĩ!

May mà bọn họ có ba người, luân phiên nhau nghỉ ngơi cũng không đến nỗi nào, hai tên đả toạ, một tên thúc dục tiểu thuyền thì chẳng lo pháp lực khô kiệt mà đánh mất mục tiêu, cho nên tuy có chút buồn bực nhưng cả ba tên đều thong dong, cứ từ từ rồi cũng tóm được nhà ngươi.

Còn Hàn Lập, tất nhiên không thể cùng đối phương so bì tiêu hao, hắn mặc dù có Linh khu hoá thân cùng Kim thân pháp tướng luôn sẵn sàng hộ chủ, nhưng chỉ bản thân biến thân Côn Bằng thì mới có thể duy trì khoảng cách trước mắt.

Mà nạn năm Linh nhũ cùng linh dược cùng cấp, đối với lượng linh lực khổng lồ của cảnh giới bọn hắn, căn bản không có tác dụng quá lớn. Mà lấy pháp lực của hắn, duy trì biến thân phi hành toàn lực, dù cho không ngừng phục dụng, đồng thời hấp thu linh thạch cực phẩm, cùng lắm duy trì được năm, sáu ngày thôi.

Cho nên Hàn Lập vừa đau khổ suy nghĩ, vừa lo lắng đôi phần.

"Đợi đã, Huyết Quang thánh tổ vất vả truy sát mình, chắc hẳn là do kiện Trấn Ma Tỏa. Nếu là chịu bỏ qua bảo vật này, có lẽ cũng không phải không có cách nào dẫn Huyết Quang hóa thân rời đi!"

Trong đầu Hàn Lập bỗng hiện lên một tia linh quang.

"Nhưng bảo vật này chính là một kiện Huyền Thiên linh bảo bán thành phẩm, hơn nữa nếu lời lão Xa Kỵ Cung là đúng thì Hỗn độn nhị khí đối với mình lại có tác dụng rất rất lớn. Dễ dàng buông tha như vậy quả thật là không cam tâm."

Hàn Lập suy đi tính lại, nhưng lại rất do dự.

Tuy rằng so sánh giữa mạng nhỏ cùng bảo vật, tự nhiên là muốn giữ mạng nhỏ, nhưng trước mắt còn chưa tới sơn cùng thủy tận, bảo vật thì đã cầm trong tay làm sao phải nhả ra chứ.

Bỗng nhiên ánh mắt hắn lóe lên, thoáng nhớ tới điều gì đó.

Lúc này trong cơ thể đại bằng, ở một nơi nào đó, trong không gian thần niệm, hào quang chợt lóe, đồng thời xuất hiện hai khoả Nguyên anh một vàng một đen giống nhau như đúc.

Kim sắc Nguyên anh nhiên bên ngoài kim quang mờ mờ, nhưng nhìn kỹ thì sẽ thấy luôn có thanh quang nhàn nhạt lưu chuyển, linh quang hộ thể dường như có thể tùy thời đổi từ màu này sang màu khác.

Mà hắc sắc Nguyên anh thì mặt lạnh như tiền, cả người đen như mực, mang một thân ma khí cực kỳ dày đặc. Lúc này bỗng thấy cái Nguyên anh màu vàng há mồm, phun ra hơn mười viên châu năm màu, quang hà lóe lên, cả đám liền quay quanh kim sắc Nguyên anh, chuyển động không ngừng.

Mà hắc Nguyên anh lông mày rủ xuống, cúi đầu bấm tay, miệng lẩm nhẩm niệm chú không ngừng.

Ngũ sắc viên châu chợt hóa thành một đám tròng mắt năm màu, phát sáng bừng bừng, phóng ra từng đạo tia sáng to chừng ngón tay, chiếu vào trong hắc Nguyên anh.

Kim sắc Nguyên anh thấy tình hình này, hai mắt tỏa sáng, một cái tay nhỏ bé mũm mĩm trảo vào không khí một cái.

"Phốc" một tiếng, một cục vàng ròng khối kim chúc vuông vắn rực rỡ hiện ra. Kim sắc nguyên anh chỉ vào khối kim chúc một cái. Lập tức *"đùng"* một tiếng mãnh liệt, hồ quang chớp chớp, vô số sợi điện hồ ào ào quấn quanh khối kim chúc khiến nó nhanh chóng vỡ vụn.

Trong chớp mắt, một chiếc hộp gỗ trắng, bên ngoài khắc khảm đủ loại ký hiệu màu vàng màu bạc hiện ra.

Đúng là *"Trấn Ma Tỏa"* bị Hàn Lập cất chứa.

Bảo vật này, hắn đã cẩn thận phong ấn, đến giờ cũng chưa thấy có vấn đề gì phát sinh.

Vừa thấy Trấn Ma Tỏa hiện ra, thân hình hắc sắc Nguyên anh rung rung, thoắt cái biến thành một đạo ảo ảnh nhàn nhạt, lướt một cái rồi xuyên vào trong hộp gỗ.

Ngay sau đó, trên bầu trời một thảo nguyên xanh biếc, hư ảnh Hàn Lập nhẹ nhàng hiện ra.

"Quả nhiên vẫn là nơi này!"

Lam mang trong mắt chợt lóe, liếc nhìn xung quanh một lát, lẩm nhẩm một câu.

"Như thế nào, tiểu tử ngươi vẫn nghĩ lời lão nói lần trước là giả bộ à? Nếu như tiểu tử ngươi có đủ năng lực bài trừ đi vài đạo cấm chế cuối cùng, lão sẵn sàng nguyện ý có thêm một hảo hữu."

Vừa dứt lời, không gian gần đấy lóe lên, trên thảo nguyên bỗng dư thêm một lão già mặc trường bào xanh thẫm, nhìn Hàn Lập cười mỉm, nói.

"Nếu như đạo thần niệm của đạo hữu có khả năng vĩnh tồn trong đây được, tại hạ đối với bộ dáng thứ chân chính ở bên trong Trấn Ma Toả cũng thấy rất có hứng thú."

Hàn Lập thấy lão già hiện thân cũng không thấy kỳ quái, thản nhiên nói lại một câu.

"Ngay cả lão cũng bị vây nhiều năm như vậy, một chút thần niệm này của tiểu tử ngươi, tiến vào trong đó tất nhiên chỉ đi vào mà khỏi đi ra. Tốt lắm, hôm nay chắc là ngươi đã nghĩ thông việc hợp tác cùng lão phu?"

Xa Kỵ Cung cười hắc hắc, xoa xoa hai bàn tay, tít mắt hỏi thẳng vào ý chính.

"Tại hạ với hỗn độn khí quả thực rất là ham muốn! Thế nhưng Hàn mỗ hôm nay tới gặp đạo hữu, vốn chỉ là tới thăm một chút, tiện thể hỏi thêm một chuyện."

Hàn Lập lắc đầu nói.

"Ngoại trừ chuyện kia của hai chúng ta, lão không muốn cùng chú nói chuyện khác?"

Lão già nghe Hàn Lập nói thế, thất vọng vô cùng, vẻ mặt thoáng trầm xuống, nói.

"A, chẳng lẽ ngay cả chuyện tình của Huyết Quang, tiền bối cũng không muốn nghe hay sao?"

Hàn Lập cười khẽ nói.

"Sao kia! Huyết Quang! Ngươi nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi nhìn thấy tặc tử này!"

Lão già bỗng ngơ ngẩn, rồi khuôn mặt hiện lên vẻ tàn độc.

"Chân chính thì Hàn mỗ chưa gặp qua, nhưng có một khối hóa thân của Huyết Quang thánh tổ đang theo đuổi tại hạ không buông! Cái này hóa thân thần thông không nhỏ, Hàn mỗ tự nghĩ không phải đối thủ, cho nên muốn từ tiền bối lãnh giáo chút kinh nghiệm ứng phó với tình huống này."

Hàn Lập mặt không đổi sắc nói.

"Nguyên lai chỉ là một khối hóa thân, ta lại tưởng thế nào, nhưng làm sao lão phu lại phải chỉ cho ngươi!"

Xa Kỵ Cung có chút ngoài ý muốn, nhưng lại cười lạnh một tiếng.

"Tiền bối đương nhiên có thể khoanh tay đứng nhìn, nhưng vãn bối vì giữ mạng, rất có khả năng sẽ nghĩ tới Trấn Ma Tỏa. Huyết Quang thánh tổ hóa thân tự tìm tới cửa, tám chín phần mười là do nó mà tới. Nếu bảo vật không có trên người tại hạ, rắc rối này có đến thì cũng có thể đi."

Hàn Lập hai mắt híp lại, thong dong trả lời.

"Ngươi dám uy hiếp lão phu! Cũng đừng quên, Trấn Ma Tỏa là ngươi từ trên thân ba gã thuộc hạ của Huyết Quang cướp lấy. Huống hồ, ngươi cho rằng tiểu tử kia có thể bỏ qua một gã dị tộc như nhà ngươi sao? Cho dù đem Trấn Ma Toả giao ra, cũng tuyệt không có cách nào giữ lại mạng nhỏ đâu."

Xa Kỵ Cung bỗng trở nên giận dữ.

"Có thể thành công hay không, thử phát biết ngay thôi. Đương nhiên, nếu là tiền bối chỉ điểm một hai, vãn bối tự nhiên không phải làm việc ấy. Tiền bối cùng vị Huyết Quang thánh tổ này ân oán như thế, chắc hẳn so với tại hạ thì lại càng không muốn rơi vào trong tay đối phương một lần nữa chứ?"

Hàn Lập tựa cười mà không cười trả lời.

Thấy Hàn Lập không chút nào để ý, Xa Kỵ Cung sắc mặt cực kỳ khó coi, ánh mắt chớp chớp, nhưng không biết nói lại thế nào.

Hàn Lập khoanh tay, đứng giữa không trung, cũng không có ý thúc giục.

Sau một lúc lâu, lão già nhìn suy tính kỹ càng xong, liếc mắt một cái, hừ lạnh mở miệng nói:

"Hừ, ngươi sao biết lão phu có biện pháp đối phó khối hoá thân của Huyết Quang? Lão phu cùng Huyết Quang nhiều năm chưa gặp, ngay cả có chút hiểu biết thủ đoạn của nó ngày trước, nhưng hiện tại thì cũng không biết được."

"Có lẽ bản thân Huyết Quang thánh tổ, thần thông có thể sẽ biến hóa một chút, nhưng ở đây chỉ là một khối hóa thân mà thôi. Vãn bối cũng không ngại hóa thân này lắm, nhưng chính là rất sợ hãi hai kiện chí bảo trong tay hắn. Chỉ cần có thể nói cho tại hạ phương pháp đối phó hai kiện bảo vật này, tại hạ tự cho rằng còn có thể chiến cùng đối phương một lần."

Hàn Lập nghe vậy, khóe miệng nở nụ cười hỏi.

"Hai kiện bảo vật, chẳng lẽ là Tử Ngôn đỉnh cùng Thải Quang tháp, hai kiện Huyền thiên tàn bảo!"

Mắt Xa Kỵ Cung giật giật, hỏi lại một câu.

"Tử. Tử. Ngôn đỉnh, Thải Quang tháp. Đúng vậy, đích thực là một chiếc đỉnh nhỏ màu tím cùng một tòa bảo tháp bảy màu. Hai thứ này là, là Huyền Thiên tàn bảo sao!"

Sắc mặt Hàn Lập đại biến, tuy rằn hắn đã có chút đoán trước, nhưng khi nghe lão giả nói như thế, không khỏi lắp bắp kinh hãi.

"Xem ra thực sự là hai kiện bảo vật này. Tốt, tốt lắm. Lão phu đích thực có biện pháp đối phó hai thứ này, thậm chỉ vận may không tồi, ngươi không chừng còn có thể đem một thứ trong đó bất ngờ cướp được."

Xa Kỵ Cung vẻ mặt hiện ra vẻ kỳ quái nói.

------oOo------

Chương 1927: Đối sách

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Có thể cướp về tay? Lời này là thật sao! Nếu ta nhớ không nhầm thì hai bảo vật này hình như đã được Huyết Quang thánghtổ tế luyện thành nhất thể rồi, làm sao có thể cướp lấy được chứ."

Lúc đầu, Hàn Lập rất kinh ngạc nhưng sau thoáng trầm ngâm, lại xuất hiện vẻ mặt không tin tưởng.

"Hình như ta chưa nói cho đạo hữu biết, một trong hai chí bảo kia, Tử Ngôn đỉnh vốn là vật của lão phu."

Lão giả mân mê chòm râu, thâm ý nói một câu sâu sắc.

"Hả, có chuyện này sao!"

Hàn Lập thất thanh nói.

"Hừ, khi lão phu bị Huyết Quang ám toán, buộc phải đem nguyên thần trốn vào trong Trấn Ma Tỏa này, mới dấu diếm được tên giặc kia. Nhưng thân xác với Tử Ngôn đỉnh đều rơi vào tay tên tiểu nhân kia. Tất nhiên là hắn đã tiêu phí hơn trăm năm luyện hóa thần niệm trong đỉnh của ta. Sau đó, tế luyện lại lần nữa để dùng. Nhưng kỳ thật lúc trước, thần niệm lão phu lưu lại trong đỉnh chia ra làm hai phần, một minh một ám. Chỉ cần tên giặc này chưa phát hiện ra thần niệm thứ hai kia, tự nhiên có cơ hội giúp đạo hữu đoạt lại bảo vật này."

Lão giả mân mê chòm râu, lộ ra vẻ âm trầm nói.

"Tiền bối đã có con bài úp này thì rất có khả năng thành công. Nhưng không biết thần niệm lưu lại trong bảo vật mạnh mẽ ra sao, tiền bối có mấy phần nắm chắc?"

Hàn lập nghe xong, tâm tư chấn động nhưng vẫn cẩn thận dò hỏi.

"Luồng thần niệm kia đã được đặc biệt luyện chế ra, chuyên dùng để đối phó sự tình như thế này. Chỉ cần chưa bị Huyết Quang phát hiện, đại khái có hơn năm thành có thể khiến bảo vật này thoát ly sự khống chế của hắn. Mặt khác, theo lão phu tính toán, kể cả nếu không đoạt được bảo vật này thì cũng có thể uy năng của bảo vật giảm đi, không thể tạo thành uy hiếp cho Hàn đạo hữu."

Xa Kỵ Cung nói một cách tự tin kỳ lạ.

"Nắm chắc một nửa, điều này cũng đủ để thử mạo hiểm một phen. Nếu Tử Ngôn đỉnh không cần bận tâm, không biết tiền bối có phương pháp đối phó Thải Quang tháp không? So sánh với Tử Ngôn đỉnh, bảo vật này có thần thông bắt hút sinh linh, càng thêm nghịch thiên và khó giải quyết."

Hàn Lập gật gù rồi bỗng nhiên hỏi.

"Mặc dù Thải Quang tháp không phải đồ vật của lão phu nhưng cũng là một kiện Huyền Thiên tàn bảo nổi danh ở Thánh giới. Cũng không biết lúc trước làm sao mà tên tiểu nhân Huyết Quang có được. Ta đã vài lần thấy bảo vật này, quả thực là có uy năng kinh người, cho dù chính ta đối mặt cũng không nắm chắc có thể phá giải."

Khuôn mặt Xa Kỵ Cung thoáng trầm ngâm, nghiêm nghị nói.

"Nói như vậy tức là bảo vật này căn bản là không thể đối phó?"

Trong lòng Hàn Lập trầm xuống, chậm rãi nói.

"Tuy không thể loại bỏ Thải Quang tháp, nhưng nếu chỉ giúp ngươi kéo dài chút thời gian thì không phải là không có biện pháp. Chỉ cần ngươi có thể nhân cơ hội này thu phục lại Tử Ngôn đỉnh, lại dùng chính đỉnh này đối phó với tháp kia, đồng dạng là Huyền Thiên tàn bảo, chắc hẳn đủ để tự bảo vệ mình."

Ánh mắt lão giả chợt lóe nói.

"Có biện pháp để ngăn cản một phần, vậy là đủ rồi. Mong rằng tiền bối chỉ giáo phương pháp."

Sau khi cân nhắc một lát, Hàn Lập chắp tay, tươi cười nói.

"Hắc hắc, chỉ giáo thì lão phu không dám. Đạo hữu thực sự cho rằng lão phu sẽ đem bí mật dẫn động thần niệm cùng thủ đoạn đối phó Thải Quang tháp nói ra chăng."

Lão giả quay ngoắt đi, không khách khí, khinh khỉnh nói.

"Ồ, vậy tiền bối có tính toán gì."

Sắc mặt Hàn Lập không đổi, tựa như đã đoán ra trước.

"Rất đơn giản, trước hết hãy đáp ứng đề nghị trao đổi của lão phu rồi ta sẽ nói ra chi tiết toàn bộ bí thuật cùng phương pháp!"

Xa Kỵ Cung nói không chút do dự.

Hàn Lập nghe vậy, hai mắt nhíu lại, một lúc sau mới nhàn nhạt nói một câu:

"Nếu đã như thế, tiền bối thử nói ra điều kiện đi. Lần trước, vãn bối đang vội nên còn chưa nghe kỹ được."

"Yên tâm đi, lão phu không phải loại người lòng tham không đáy. Điều kiện của ta cũng sẽ có lợi lớn cho ngươi."

Sắc mặt Xa Kỵ Cung trở nên vui mừng, chậm rãi nói.

"Vậy vãn bối xin chăm chú lắng nghe."

Trong lòng Hàn lập cười lạnh, tất nhiên sẽ không cho rằng lời nói của đối phương là thật, nhưng vẻ mặt không thay đổi.

"Điều kiện thứ nhất chính là, sau khi Hàn đạo hữu thoát vây, lập tức đi đến nơi Hoàng Tuyền địa hỏa gần đây, dùng Thiên Địa âm hỏa hút đi một ít Hỗn Độn nhị khí trong Trấn Ma Tỏa. Đến lúc đó, ta sẽ nói cho ngươi phương pháp hấp thụ còn lại, nhưng mà phải

chia cho ta một phần ba Hỗn Độn nhị khí lấy ra."

Xa Kỵ Cung nghiêm nghị nói.

"Hiện giờ tiền bối đang bị vây trong này, làm sao có thể hấp thu Hỗn Độn nhị khí được!"

Vẻ mặt Hàn Lập khẽ động, thắc mắc hỏi.

"Đạo hữu không cần quan tâm đến điều này. Tuy ta bị trấn áp trong Trấn Ma Tỏa nhưng tự nhiên có cách làm được việc này. Đạo hữu chỉ cần trả lời có đồng ý hay không thôi."

Lão giả nhướng mày lên nói.

"Tiền bối chỉ muốn một phần ba số lượng, quả thật có thể chấp nhận được, Hàn mỗ đáp ứng điều kiện này."

Sắc mặt Hàn Lập trở nên âm trầm khó đoán trong chốc lát, cuối cùng gật đầu đáp ứng.

"Nếu điều kiện này đã đáp ứng, điều kiện thứ hai lại càng đơn giản, cũng là sự tình chưa thể nói trước. Lão phu thấy ngươi dường như cơ duyên cùng thần thông cũng không nhỏ, nói không chừng, về sau cũng có ngày tiến giai Đại Thừa. Cho nên, lão phu muốn một lời hứa mà thôi. Nếu thật sự có một ngày ngươi có thể đạt tới thì giúp lão phu giết chết tên tiểu nhân Huyết Quang."

Lão giả cười, nhẹ nhàng bâng quơ nói ra một câu khiến cơ mặt Hàn Lập run rẩy.

"Chả nhẽ tiền bối nói đùa! Vãn bối làm sao có thể chém giết tồn tại cấp Đại Thừa. Cho dù thực sự có ngày đó, quá nửa là Huyết Quang thánh tổ đã về trong Ma giới các ngươi, vãn bối làm sao dám vượt giới mà đi."

Hàn Lập lắc đầu, một mực từ chối.

"Đạo hữu không cần vội cự tuyệt! Điều kiện này, lão phu cũng không miễn cưỡng bắt buộc đạo hữu phải làm, cũng không yêu

cầu đạo hữu chủ động đi thánh giới (tức Ma giới), lão phu chỉ cần một hy vọng mà thôi. Nếu như đạo hữu căn bản không thể làm được việc này, điều kiện này tự nhiên sẽ được bỏ qua."

Ánh mắt Xa Kỵ Cung trầm xuống, cười khổ một tiếng.

"Nếu là như vậy, thật sự ta có thể hứa. Tại hạ lấy tâm ma thề, nếu sau này Hàn mỗ đạo pháp đại thành, thật sự có thể dễ dàng đánh chết Huyết Quang thánh tổ, ta chắc chắn sẽ trợ giúp đạo hữu…"

Sắc mặt Hàn Lập biến đổi một lúc, sau đó mới chậm rãi đáp ứng, đồng thời nghiêm nghị dùng tâm ma thề thốt.

Ở cảnh giới này, lấy tâm ma thề thốt này nọ có lực ước thúc mạnh mẽ đối với tồn tại cao giai.

Dù sao bọn họ không muốn có một ngày khi đang đánh sâu vào bình cảnh thì bị tâm ma phản phệ mà thất bại trong gang tấc.

Lão giả thấy vậy lộ ra vẻ vừa lòng, nhưng thần sắc ngưng trọng, cẩn thận nói:

"Lão phu nói trước cho ngươi phương pháp đối phó Thải Quang tháp cùng bí pháp dẫn động thần niệm. Nhưng cách hấp thụ Hỗn Độn khí thì khi đạo hữu đến Hoàng Tuyền địa hỏa, lão phu mới có thể đem phương pháp nói ra phương pháp luyện hóa Hỗn Độn nhị khí. Những điều này, Hàn đạo hữu không có ý kiến gì chứ."

"Sao? Luyện hóa Hỗn Độn nhị khí có điểm gì đặc biệt ư?"

Nghe vậy, Hàn Lập rùng mình, hỏi.

"Phương pháp luyện hóa bình thường làm sao có thể hữu hiệu đối với linh vật cấp bậc như Hỗn Độn nhị khí trong Trấn Ma Tỏa. Không phải lão phu khoe khoang, dù là ở Thánh giới, trong số các vị Thánh tổ cũng không có quá ba nguồ biết thuật luyện hóa khí này."

Xa Kỵ Cung lắc đầu, ngạo nghễ nói.

Nge vậy, Hàn Lập trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng có chút bất đắc dĩ gật đầu:

"Vậy thì làm theo lời tiền bối đi. Hóa thân Huyết Quang thánh tổ cách ta không quá xa. Đợi đến lúc đuổi được lão đi rồi, lập tức mang tiền bối đến chỗ Hoàng Tuyền Địa Hỏa."

"Hắc hắc, Hàn đạo hữu lựa chọn như vậy là hành động tuyệt đối sáng suốt. Nơi này ta có một khối ngọc giản, sẽ ngay tức thời phục chế bí thuật cùng phương pháp vào trong đó. Vật này không thể đưa ra khỏi Trấn Ma Tỏa, đạo hữu hãy học thuộc ngay tại đây đi."

Xa Kỵ Cung mỉm cười, tay áo run lên, một khối ngọc giản đen nhánh bay vọt tới.

"Đa tạ tiền bối ban cho."

Hàn Lập cũng không khách khí, một tay vung lên thu ngọc giản trống rỗng vào rồi đặt lên trên trán, thần sắc nghiêm nghị không nói gì.

Lão giả vẫn thản nhiên đứng im ở chỗ cũ.

Chỉ sau thời gian một chén trà, sắc mặt Hàn Lập trầm ngâm khó đoán, thở dài một cái lấy ngọc giản trên trán xuống. Sau đó, dùng chút lực năm ngón tay, tức khắc ánh sáng lóe lên rồi tán loạn biến mất.

"Vãn bối đã ghi nhớ kĩ càng bí thuật cùng phương pháp. Thì ra để đối phó Thải Quang tháp cần không gian bảo vật cùng cấp với nó. Nhưng loại bảo vật này cũng không có nhiều, mặc dù trong tay vãn bối có vài bảo vật kiếm được từ người khác nhưng không biết đẳng cấp có đáp ứng không. Phù triện cùng loại có hữu hiệu tương tự hay không?"

Hàn Lập suy nghĩ một chút rồi hỏi.

"Thải Quang tháp kia chính là Huyền Thiên tàn bảo, không gian bảo vật dùng để ảnh hưởng uy năng của nó, tất nhiên là uy năng

càng lớn càng tốt. Tuy nhiên, nếu chỉ là để trì hoãn thời gian, bất kể bảo vật đẳng cấp cao hay thấp, chỉ cần kích cho chúng tự nổ đều có ảnh hưởng không ít đối với nó. Nếu phù triện có thể tác động đến sự ổn định của không gian thì cũng có hữu hiệu."

Xa Kỵ Cung cười hắc hắc, nói.

"Thì ra là thế, cái này thì vãn bối yên tâm rồi. Việc này không nên chậm trễ, tại hạ lập tức trở ra bên ngoài, đẩy lui hóa thân của Huyết Quang thánh tổ rồi nói sau. Đúng rồi, còn việc nữa. Khối hóa thân Huyết Quang thánh tổ này khác rất nhiều so với ký phụ hóa thân bình thường. Sau khi phụ thể không những pháp lực tăng lên nhiều mà dường như có thể phát huy hoàn toàn uy năng của hai kiện bảo vật kia.Hình như thần niệm buông xuống bình thường không thể làm ra loại chuyện này. Hơn nữa, khối hóa thân này lại có thể phân ra làm ba, huyễn hóa ra hai khối phân thân khác. Tiền bối có biết đây là loại thần thông nào không?"

Hàn Lập lại nghĩ tới gì đó, hướng lão giả hỏi.

"Hả, lại có chuyện này, còn huyễn hóa ra phân thân khác. Điều đó không có khả năng! Thần niệm cách giới buông xuống không thể cách nào làm ra chuyện đó."

Vẻ tươi cười trên mặt Xa Kỵ Cung chợt tắt, lộ ra biểu tình khó mà tin được.

"Vãn bối cũng biết rằng có chút kỳ quái, bởi Huyết Quang thánh tổ đã có một khối hóa thân đang thống lĩnh Ma tộc đại quân ở phụ cận nhưng lại buông xuống thần niệm có thần thông lợi hại như thế. Nếu các thánh tổ Ma giới đều có thần thông lợi hại như thế, mấy tộc quanh đây của chúng ta chỉ sợ đã bị Ma tộc các ngươi đánh bại từ sớm."

Hàn Lập than nhẹ một tiếng, dường như cũng hết sức hồ nghi.

"Thánh tổ khác tuyệt đối không có loại công pháp này. Để lão phu cẩn thận suy nghĩ một chút, hình như ta đã từng nghe nói qua về thần thông cùng loại này, nhưng đã nhiều năm lắm rồi, không thể nhớ ra ngay bây giờ."

Vẻ kinh hoàng thoáng qua trên khuôn mặt Xa Kỵ Cung, hai mắt bỗng nhiên híp lại như đường chỉ, nói.

------oOo------

Chương 1928: Phân Nguyên Trảm Thi đại pháp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe những lời này Hàn Lập thầm vui vẻ. Vừa rồi hắn chỉ thuận miệng mà hỏi, không quá hy vọng sẽ có được manh mối. Thật không ngờ đối phương dường như biết điều gì đó.

Xem ra cái điều Xa Kỵ Cung tự xưng là một trong những Thánh tổ sống lâu nhất trong ma giới không phải giả.

Hàn Lập đang chăm chú chờ đợi thì Xa Kỵ Cung lại ngửa đầu nhìn trời, ánh mắt chớp động không thôi, lát sau lại cúi đầu trầm ngâm. Thêm nữa là vẻ mặt không ngừng biến đổi, đột nhiên hạ giọng thì thầm vài câu không rõ.

Hàn Lập thấy thế trong lòng khẽ động.

"Ta nhớ ra rồi, đúng là Thánh giới chúng ta có một loại cấm thuật truyền từ thượng cổ có thể làm được việc này. Bất quá nó đã thất truyền rất nhiều năm, hơn nữa tu luyện vô cùng nguy hiểm, hậu hoạn khôn lường. Ở thời thượng cổ cũng có rất ít Thánh tổ tu luyện. Hiện tại biết về sự tồn tại của cấm thuật này, ở Thánh giới kể cả lão phu cũng không có bao người. Tên tiểu nhân Huyết Quang kia có được phương pháp tu luyện cấm thuật này từ đâu?" Cuối cùng Xa Kỵ Cung chau mày mở miệng nói.

"Cấm thuật? Tiền bối có thể nói rõ thêm không?" Hàn Lập có điểm kinh ngạc hỏi.

"Cấm thuật này gọi là Phân Nguyên Trảm Thi đại pháp, nghe nói là một loại bí thuật có thể chia tách nguyên thần triệt để. Mỗi tia thần niệm sau khi chia tách đều có thần trí độc lập, có thể thao túng sử dụng một phần pháp lực của thần niệm nhưng tính cách lại biến đổi rất cực đoan, có thể nói là họa ngầm rất lớn. Hơn nữa

khi chia tách, sơ sảy một chút sẽ tạo thành hao tổn cho nguyên thần. Thế nhưng bộ phận thần niệm sau chia tách không phải là hóa thân, mỗi cái có thể xem như chính bản thể người thi thuật, không phân biệt chủ thứ. Cụ thể thế nào thì ngay cả lão phu cũng không rõ. Có điều uy năng của phân thân dựa trên số lượng thần niệm được chia tách nhiều hay ít. Tuy nhiên, nếu phân thân ở giới diện khác muốn hàng lâm xuống Linh giới thì không thể quá lợi hại. Đương nhiên vẫn mạnh mẽ hơn những thần niệm hóa thân bình thường do các Thánh tổ khác hàng lâm." Lão giả vừa cân nhắc vừa chậm rãi nói.

"Thuật này có khuyết điểm nào có thể lợi dụng không?" Sau khi nghe xong thì sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, hỏi.

"Cấm thuật này tất nhiên có khuyết điểm rất lớn nhưng là về sau. Còn trong tranh đấu thì không có nhược điểm rõ rệt nào." Bộ dáng lão giả có điểm bất đắc dĩ.

"Nếu như thế cái đó chưa tính đến vậy. Đến lúc đó vãn bối sẽ tùy cơ hành sự. Nếu cần cũng đành bỏ qua hóa thân này mà thôi."

Hàn Lập gật đầu, dường như không muốn hỏi kỹ thêm mà khom người hướng sang lão giả, ngoài thân chớp động hắc quang liền biến thành đoàn hắc khí biến mất trong không trung.

Nhìn chỗ hắn biến mất, Xa Kỵ Cung thu liễm vẻ mặt ban đầu, thoáng cái trở nên đờ đẫn, lẳng lặng đứng lơ lửng trên không trung vùng thảo nguyên.

"Ngươi xem lâu như vây chắc đã đủ rồi chứ. Cần gì phải ẩn nấp thêm nữa!" Bỗng nhiên lão thản nhiên nói một câu.

"Quả nhiên vẫn không thể giấu diếm được tai mắt của Xa huynh. Như thật ra tiểu đệ có hiện thân hay không cũng có gì khác đâu." Sau một tiếng cười lạnh thì ở khung trung gần đó vang lên thanh âm tang thương dị thường của một nam tử.

"Ta có thể bài trừ cấm chế để tới tầng này, tất nhiên ngươi cũng làm được. Lần trước, khi ta này gặp mặt gã tiểu tử nhân tộc này, ngươi cũng theo phía sau?" Sắc mặt Xa Kỵ Cung trầm xuống, có

vẻ bất thiện hỏi?

"Xa huynh đã biết thì cần gì phí lời hỏi lại. Hay là muốn vấn tội tiểu đệ chăng?" Nam tử xa lạ kia sau thoáng yên lặng, sau đó cũng thản nhiên đáp trả một câu.

"Hừ, nếu không phải không biết làm gì với ngươi. Ngươi thực sự nghĩ rằng ta bỏ qua thế sao?" Xa Kỵ Cung thoáng lớn tiếng.

"Xa huynh chính là người tâm ngoan thủ lạt nhất trong mấy người chúng ta. Lúc trước, nếu Huyết Quang không ra tay ám hại thì chắc Xa huynh cũng sẽ động thủ đối phó chúng ta." Thanh âm của nam tử xa lạ trở nên băng lãnh.

"Ngươi cần gì phải làm ra vẻ người tốt. Lúc trước, trong lòng tất cả mọi người đều mang ý xấu. Thôi! Việc trước kia thì không nhắc nữa, hiện tại tiểu tử nhân tộc kia chính là cơ hội thoát khốn duy nhất của lão phu. Nếu ngươi dám phá hỏng chuyện tốt của ta, đừng trách lão phu trở mặt vô tình." Trong mắt Xa Kỵ Cung lóe lên tia hàn lãnh gằn giọng.

"Được rồi. Chỉ cần chia cho ta một nửa phần Hỗn Độn nhị khí lấy được từ trong tay tiểu tử nhân tộc nọ. Ta đương nhiên không phá hư chuyện tốt này mà sau khi thoát vây còn trợ giúp ngươi đối phó Huyết Quang." Nam tử xa lạ không chút khách khí đưa ra điều kiện.

"Xem ra, nếu lão phu không đáp ứng điều kiện này thì ngươi chắc chắn không bỏ qua. Chia cho ngươi nửa phần Hỗn Độn nhị khí tất nhiên không được, ta có thể chia cho ngươi một phần tư. Đồng ý hay không thì tùy ngươi." Ánh mắt Xa Kỵ Cung chớp động vài cái rồi cực kỳ bình tĩnh nói.

"Một phần tư. Hắc hắc, từng đó cũng đủ để ta tự bảo vệ mình cũng như thoát vây. Được, ta đã đáp ứng." Nam tử xa lạ không chút do dự liền đáp ứng.

"Ừm, nếu như vậy, chờ sau khi chúng ta ra ngoài sẽ luyện hóa Trấn Ma Tỏa này. Sau khi hồi phục tu vi như xưa thì lần nữa tìm Huyết Quang báo thù xưa. Hiện tại, hắn cũng đang đi con đường

sảng khoái cũ của như chúng ta năm đó, hiện giờ chính là thời điểm hắn yếu nhược nhất." Thần sắc Xa Kỵ Cung hạ xuống, nói.

"Không ổn, điều này thực sự kỳ quái. Không phải Huyết Quang chưa tự trải nghiệm nguy hiểm của thuật này. Khổng hiểu sao hắn vẫn dám tu luyện, không sợ sẽ dẫm vào vết xe đổ ngày xưa sao?" Nam tử xa lạ dường như rất nghi hoặc.

"Hừ, ai mà biết Huyết Quang có chủ ý thế nào. Có lẽ hắn đã tìm được phương pháp tránh được nguy hiểm của thuật này. Hoặc là bắt buộc phải tu luyện tiếp. Nhưng bất kể nguyên nhân nào thì hiện tu vi tuyệt đối hắn đang giảm. Chính là cơ hội cho chúng ta báo cừu." Trong mắt Xa Kỵ Cung hiện tia độc ác, trả lời.

"Phương pháp thứ nhất không có bao nhiêu khả năng. Nguyên nhân thực sự thì chờ khi chúng ta thấy chân thân Huyết Quang tự nhiên liền rõ ràng." Thanh âm của nam tử xa lạ cũng trở nên âm trầm, hiển nhiên cũng thống hận dị thường đối với Huyết quang thánh tổ.

"Khi Huyết Quang gặp lại hai người chúng ta, nhất định sẽ rất thú vị đây! Nhưng chúng ta muốn thấy được cảnh đó thì trước tiên còn cần Hàn tiểu tử qua cửa này đã. Nhỡ đâu, hắn không thể chạy thoát khỏi sự đuổi giết hóa thân Huyết Quang, Trấn Ma Tỏa sẽ lại rơi vào tay Huyết Quang. Ta và ngươi trốn ở bên trong, tuy không có bao nhiêu nguy hiểm nhưng muốn thoát thân chỉ là vọng tưởng." Vẻ mặt Xa Kỵ Cung có điểm ngưng trọng, nói.

"Không phải Xa huynh đã đem phương pháp ứng phó hai kiện bảo vật kia nói ra rồi sao? Không có kiện bảo vật này, tiểu tử kia hẳn có thể tự bảo vệ mình!" Nam tử xa lạ chậm rãi nói.

"Chúng ta chỉ gặp một khối hóa thân thần niệm của tiểu tử này, không thể phán đoán chính xác tu vi của hắn tới sâu. Nhưng nếu đã cướp được Trấn Ma Tỏa từ taythủ hạ Huyết Quang thì thần thông thật không kém" Xa Kỵ Cung nhíu nhíu mày nói.

"Hắc hắc, hy vọng là như thế." Nam tử xa lạ không phản bác.

Xa Kỵ Cung cười khổ một tiếng rồi lâm vào trầm lặng.

Bên ngoài Trấn Ma Tỏa, ở không gian thần bí trong cơ thể con chim bằng khổng lồ, nguyên anh kim sắc của Hàn Lập vẫn đang xếp bằng ngồi im bất động.

Bỗng nhiên hộp gỗ trước người chợt lóe hắc khí, từ trong bay vọt ra một luồng hư ảnh nhàn nhạt, sau một cía chớp động liền biến ảo thành khuôn mặt của hắc nguyên anh.

Ma anh này nhìn về Hàn Lập thì cười cười, chớp động một cái liền nhập vào giữa thân hình nguyên anh kim sắc.

Trong nháy mắt,hai nguyên anh hợp lại làm một. Thân hình kim sắc nguyên anh run lên, hai tay vội vàng bấm quyết, trên mặt thoáng hiện vẻ bất ổn nhưng lập tức khôi phục thần sắc như thường.

"Thì ra là thế! Chuyến đi này cũng không trắng tay, cuối cùng đã có được phương pháp ứng phó hai kiện bảo vật kia. Tuy chưa biết là thật giả nhưng tạm thời thử đành thử một lần. Nếu là vô dụng thì đành vứt bỏ Trấn Ma Tỏa này mà dùng phương pháp mạo hiểm khác." Kim sắc nguyên anh từ từ mở hai mắt, tròng mắt trong suốt như nước, từ miệng nhỏ truyền ra tiếng thì thào.

Ve mặt nó không ngừng biến hóa, cân nhắc một hồi lâu thì cuối cùng khóe miệng lộ nụ cười khẽ. Phanh một tiếng, thân hình hóa thành những điểm sáng vàng tán loạn biến mất.

Hai canh giờ sau, Cự Bằng do Hàn Lập biến thành nhìn về vùng cao nghuyên màu vàng mênh mông xa xa trước mắt. Trên bề mặt nơi đó không có một ngọn cay cỏ, hoăng vắng dị thường. Trong mắt Cự Bằng ngân sắc lóe lên tinh quang, ngẩng đầu kêu một tiếng dài, bốn cái cánh đột nhiên cùng thu lại, tỏa ra muôn vàn tia sáng thì hồi phục lại hình người.

Hàn Lập nhìn cao nguyên xa xa, lại quay liếc mắt về phía sau một cái, không nói gì mà vung tay áo lên.

Bảy mươi hai thanh tiểu kiếm màu xanh tuôn ra trong nháy mắt, sau một trận mơ hồ thì biến ảo thành mấy trăm đạo kiếm quang màu xanh, không ngừng quay tròn chuyển động xung quanh hắn.

Một tay Hàn Lập bấm quyết niệm chú, ngoài thân chợt hiện một tầng sáng xanh mờ ảo, tất cả kiếm quang chợt lóe lên rồi đột nhiên nhập vào không gian xung quanh không còn bóng dáng.

------oOo------

Chương 1929: Dẫn niệm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dịch giả: Trước khi đọc chương này, mời đọc giả xem lại phần cuối của chương trước. Vì lẽ, chương trước dịch giả của Tàng Thư Viện đã dịch thiếu một đoạn ngắn nữa, cho nên mọi người nên đọc lại phần cuối của chương trước một chút để hiểu rõ hơn về những thủ đoạn mà Hàn Lập xuất ra để chống lại Huyết Quang thánh tổ.

Đúng là khẩu Huyền Thiên tàn nhận!

Kim Thân vừa tiếp lấy tàn nhận vào tay, hơi hơi nhoáng lên một cái nhất thời bộc phát ra một đoàn tử quang chói mắt, chợt loé lên liền biến mất không thấy.

Thanh tàn nhận này cũng chỉ ở trong tay Kim thân thì mới có thể phát huy ra uy năng khủng bố chân chính của nó, có thể dẫn động được thiên địa pháp tắc chi lực.

Về phần Linh khu kia, Hàn Lập lại vỗ vào trữ vật thủ trạc một cái, từ bên trong một hơi bay ra ba bốn kiện bảo vật, chợt loé lên liền lướt tới.

Các bảo vật này, mỗi kiện đều có hình dáng kỳ lạ, hoặc là ngọc bội, hoặc là phiên kỳ, thậm chí còn một kiện pháp khí hình chiếc nhẫn.

Cuối cùng, Hàn Lập có chút do dự lại đem một bức tranh cuốn ngưng trọng lấy ra, cũng ném về phía Linh khu.

Mà vẻ mặt Linh khu từ đầu đến cuối không chút thay đổi, há miệng ra đem tất cả bảo vật hút hết vào trong bụng, sau đó cùng với Kim thân đều tự bấm quyết niệm chú, thân hình ngay tại chỗ mơ hồ đi rồi tan vào trong hư không.

Hàn Lập sau khi làm xong tất cả thì thân hình quay tròn một cái, từ trên người lập tức bắn ra mấy trăm khí cụ bố trí trận pháp, hào quang đủ màu bay múa đầy trời, thoáng cái đã bố trí ra năm sáu cái trận pháp lâm thời khác.

Lúc này hắn mới ổn định lại thân hình, lần nữa vững vàng đứng thẳng một chỗ, rồi lại đem hai ống tay áo vung lên.

Mấy trăm tấm phù lục theo từ cổ tay áo bay ra, chợt loé lên liền nhập vào thiên không, ẩn ẩn không thấy bóng dáng.

Từ ống tay áo khác lại thoáng chốc bay ra mười ba đoàn tử quang, đón gió lớn lên biến thành mười ba đầu giáp trùng dữ tợn lớn vài thước, bay múa xoay quanh trên đỉnh đầu Hàn Lập.

Cuối cùng, hắn lại lấy ra một khoả bạch sắc tinh cầu lớn cỡ nắm tay, há mồn hướng về tinh cầu phun tới.

Một đoàn tinh huyết hoá thành huyết vụ bay tới, cũng chợt loé lên liền tiến nhập vào bên trong tinh cầu.

Theo đó, tinh cầu lập tức chuyển sang thành mờ mờ huyết sắc tinh cầu.

Hàn Lập lại đem tinh cầu này hướng trước người ném đi, thần sắc ngưng trọng, miệng lẩm nhẩm niệm chú, mười ngón tay luân phiên hướng tinh cầu liên tiếp điểm chỉ không ngừng.

Từng đạo pháp quyết đủ mọi màu sắc giống như thuỷ triều hướng tinh cầu tuôn vào, khiến toàn thân nó tản ra linh quang yêu dị.

Huyết quang trong tinh cầu biến hoá chớp động, cuối cùng ngưng kết thành một cái huyết sắc phù văn vô danh. Sau đó, Hàn Lập thở dài một hơi, đem tay áo vung lên hướng tinh cầu chụp tới.

Thanh sắc quang mang mênh mông hiện lên, tinh cầu thoáng cái đã bị thu lại.

Làm xong hết thảy những thứ này, Hàn Lập lại thoáng hơi trầm ngâm, bỗng nhiên vươn một tay hướng về phía hoa văn minh ẩn trên tay còn lại vuốt ve một chút, khi thấy không có chút phản ứng nào lại không khỏi cười khổ một tiếng.

Sau đó, hắn không chần chờ nữa, nghển đầu thét dài một tiếng, ngoài thân kim quang đại thịnh rồi hoá thành một đầu kim mao cự viên cao hơn trăm trượng.

Đem tiếng huýt dài thu lại, cự viên liền khoanh tay đứng ở trung tâm kiếm trận lạnh lùng nhìn về phía chân trời xa xa, không làm bất cứ hành động gì khác nữa.

"Tốt lắm, ngươi rốt cục hiểu rõ bổn toạ."

Bất quá một lát công phu sau, chỗ chân trời mà cự viên đang nhìn lại chợt truyền đến một tiếng gầm lớn.

Huyết quang chợt loé, một cái tiểu thuyền hiện ra, nhoáng lên một cái liền hoá thành một đoàn huyết ti bắn tới.

Sau vài lần hô hấp, huyết quang chợt tắt, huyết ti thoáng cái xuất hiện tại không gian phụ cận Hàn Lập đang đứng không xa, lần nữa chuyển thành hình dáng tiểu thuyền như trước.

Trên thuyền có ba gã thiếu niên bộ dáng bình thường, thần sắc khác nhau quét tới đây.

Tên thiếu niên cầm đâu vẻ mặt cười lạnh, tựa hồ mang theo một tia châm chọc, còn hai gã thiếu niên phía sau mặt lại không chút thay đổi nào, ánh mắt sắc lạnh giống như đao mang vậy.

"Hừ, Nhân tộc tiểu tử, thực sự là ngươi chạy rất nhanh a. Bất quá, hiện tại dừng lại hay là tính tranh đấu một phen phải không! Chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng bằng vào một toà kiếm trận cùng với vài toà pháp trận lâm thời thì có thể bảo trụ tiểu mệnh sao?"

Thiếu niên cầm đầu ngáp một cái, nói.

"Được hay không phải thử một chút mới biết được. Các hạ hẳn không muốn ta sẽ thúc thủ chịu trói chứ."

Cự viên ong ong cười to, hai đại thủ hư không trảo tới, nhất thời phía dưới tiểu thuyền đột nhiên xuất hiện một đạo không gian ba động, một đen một trắng hai cái đại thủ trong suốt hiện ra.

Một tay phát ra vạn đạo hôi quang, một tay là toàn ngũ sắc hàn diễm lượn lờ, mười ngón xoè ra, hùng hổ áp tới.

"Hừ, không biết tự lượng sức mình."

Thiếu niên cầm đầu thấy vậy, ngạo nghễ nói một câu, một tay liền bấm quyết, sau lưng hắc khí quay cuồng một trận, từ giữa hắc quang thoáng cái bắn ra hai cái xúc tu màu xám trực tiếp đâm thẳng tới hai bàn tay khổng lồ.

Hai cái xúc tu này cũng không biết là đồ vật gì mà bộ dáng có chút giống như thiết thương vậy, chỉ trong nháy mắt liền đánh trúng lên đại thủ, hai cái đại thủ lập tức giống như khí cầu mà bạo liệt nổ tung ra, hoá thành điểm điểm linh quang tiêu thất giữa hư không.

Bất quá, hai đại thủ ẩn chứa Nguyên Từ thần quang cùng ngũ sắc hàn diễm, đều là hai đại thần thông của Hàn Lập ngược lại tăng vọt lên, cuồn cuộn cuốn tới.

Hào quang chợt loé, một cái xúc tu liền biến thành một cây băng trụ trong suốt, một cái khác lại bị hôi sắc quang hà bao vào trong, sau một trận chớp động liền tấc tấc vỡ vụn ra.

"Di! Nguyên Từ thần quang, lại là loại thần thông này, thật đúng là hiếm thấy."

Vẻ ung dung của thiếu niên cầm đầu chợt biến mất hơn phân nửa, có chút ngoài ý muốn, nói.

Cự viên do Hàn Lập biến thành thấy cảnh này, chân mày nhướng lên rồi lại dữ tợn cười một tiếng, lạnh lẽ đáp:

"Các hạ thực nghĩ rằng chỉ bằng hoá thân chi khu có thể bức tại hạ chạy trối chết sao? Hàn mỗ chẳng qua là muốn rời xa những thủ hạ của ngươi một chút mà thôi."

"Ngươi tự tin như thế chẳng lẽ lại dựa vào hai tên đang ẩn nấp bên cạnh sao?"

Thiếu niên cầm đầu đột nhiên lộ ra một tia cười lạnh, nói.

Cơ hồ cùng lúc đó, hai người phía sau đột nhiên xuất thủ.

Một tên há mồn phun ra một đoàn hắc quang, chợt loé lên liền biến thành một cái tiểu đỉnh. Mà miệng đỉnh sau khi quay tròn một cái liền phun ra một đạo hắc sắc quang trụ.

Tên con lại thì hư không một trảo ném ra một cái thất sắc tháp ảnh mơ hồ, chợt loé lên liền kích tới.

Chỗ hai người công kích chính là hai chỗ ở hai bên sườn tiểu thuyền trông như không có bóng người nào cả.

Sau hai tiếng *"oanh oanh"* phát ra, hư không hai bên tiểu thuyền đồng thời xuất hiện đao động, hai đạo nhân ảnh chớp một cái liền lộ ra chân thân.

Một cái nhân ảnh là một pho tượng kim sắc ba đầu sáu tay, cái còn lại thì da thịt xanh biếc, mặt không chút thay đổi, đúng là Phạm Thánh kim thân cùng Linh khu lúc đầu được Hàn Lập xuất ra dùng để ám toán đối phương.

Hàn Lập thấy vậy, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Nhưng khiến cho Hàn Lập ngoài ý muốn chính là tên thiếu niên cầm đầu vừa thấy Kim thân ba đầu sáu tay, vẻ mặt có chút cổ quái.

"Chân Ma pháp tướng! Hắc hắc, khá lắm. Một tên Nhân tộc tu sĩ vậy mà đem Chân Ma công tu luyện được đến trình độ này, lại còn trực tiếp cô đọng ra Kim thân, nếu những lão già kia mà biết được cũng không biết sắc mặt sẽ thú vị tới loại nào."

Ánh mắt thiếu niên cầm đầu chớp động, nói.

Trong giọng nói có pha chút tự giễu, lại có chút ý tứ châm chọc.

Hàn Lập nghe vậy nhưng thật ra không có lộ ra vẻ mặt quá mức kinh ngạc.

Dù sao Phạm Thánh Chân Ma Công tuy rằng đã được hắn cải biến không ít nhưng dù sao hình thái của Phạm Thánh pháp tướng thật sự có chút đặc thù, chỉ sợ bất luận một người nào đó có chút hiểu biết về Ma công đều có thể liếc mắt một cái mà nhìn ra nguồn gốc của nó.

Đương nhiên, trong Nhân tộc, đem Ma công tu luyện đến trình độ như hắn hiện nay thì cũng tuyệt không có mấy người, mà dưới tình huống bình thường thì Hàn Lập cũng ít khi vận dụng tới Kim thân này.

Hiện tại phải đối đầu với Huyết Quang thánh tổ hoá thân này, hắn tự nhiên không có khả năng lưu lại thủ đoạn gì đó, cho nên biến thân cự viên cũng không có lộ ra vẻ kinh ngạc gì, ngược lại còn có chút *"ngẫu nhiên"* nhìn về phía tên phun ra Tử Ngôn đỉnh một cái, trong lòng bắt đầu âm thâm lẩm bẩm niệm chú.

Đồng thời, một cánh tay đầy lông lại vô thanh vô tức hiện ra chiếc tinh cầu ngưng tụ thành huyết sắc phù văn kia.

Theo bí thuật thúc dục tinh cầu, phù văn trong tinh cầu đột nhiên hốt minh hốt ám chớp động một hồi, giống như vật sống vậy.

Thiếu niên cầm đầu thấy thần sắc Hàn Lập không chút biến đổi như vậy, ánh mắt dừng lại trên Kim thân cùng Linh khu phân biệt ngưng tụ lại, tựa như cân nhắc tới sự tình gì đó, nhưng ngay sau đó hắn lập tức đã nhận ra điều gì đó mà sắc mặt đột nhiên đại biến hét lớn một tiếng:

"Dám can đảm ở trước mặt bổn toạ động tay động chân, đi tìm chết đi."

Vừa dứt lời, hắc quang sau lưng hắn chớp động một hồi, đột nhiên hiện ra một cái ma ảnh đầu mọc sừng cao lớn, thân hình trải ra hơi mười cái xúc tu thật lớn.

Ma ảnh này nhìn như mơ hồ không rõ nhưng vừa hiện thân liền đem hơn mười cái xúc tu thoáng vung lên, âm thanh *"đì đùng"* phá không lập tức nổi lên.

Hơn mười cỗ kình phong trắng xoá cuốn tới, số xúc tu này không biết làm như thế nào mà thoáng cái đã xuyên qua khoảng cách mấy trăm trượng, xuất hiện cách Hàn Lập gần trong gang tấc, như chớp giật mà đánh xuống.

"Hừ, hiện tại mới phát hiện ra sao, đã muộn rồi!"

Cự viên hừ lạnh một tiếng, chú ngữ trong lòng thoáng dừng lại, năm ngón tay giữ tinh cầu đột nhiên dùng lực một chút, một đoàn hào quang chói mắt bạo liệt ra.

Huyết sắc phù văn chớp động một cái rồi nhập vào trong lòng bàn tay hắn không thấy bóng dáng.

Cùng lúc đó, phía trước người Hàn Lập đột nhiên xuất hiện một mảnh kiếm mạc, đột nhiên biến ảo thành hơn mười đoá thanh sắc liên hoa, mỗi một đoá liên hoa đều lớn chừng mười thước, cánh sen hàn quang loè loè, có vẻ như sắc bén vô cùng.

Vừa lúc những xúc tu kia tiến vào trong tầng kiếm mạc đó.

Số thanh liên vừa mới hiện ra chỉ chuyển động quay tròn tại chỗ, nhất thời vô số kiếm khí từ giữa đan vào nhau trảm tới, đám xúc tu trong nháy mắt liền bị cắt thành vô số đoạn nhỏ.

Thiếu niên cầm đầu đột nhiên cười lạnh một tiếng, pháp quyết trong tay biến đổi, ngay lúc đang muốn thúc dục thần thông gì đó thì đột nhiên từ phía sau truyền ra một tiếng thét kinh hãi, một trận quái âm chói tai đột nhiên bạo phát ra.

Hắn chấn kinh mà quay đầu nhìn lại. Kết quả là, chỉ thấy Tử Ngôn đỉnh đột nhiên run rẩy dữ đội, phát ra một tiếng quái minh nữa rồi từ trong năm ngón tay của một hoá thân khác bay thẳng lên trời.

Mà tên hoá thân khống chế Tử Ngôn đỉnh kia trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ, nhưng phản ứng cũng không chậm, cánh tay khẽ động nhất thời hư không trảo tới.

Nhất thời một cái trảo ảnh thật lớn thoáng cái hiện ra, đem khoảng hư không tầm một mẫu tất cả phủ lại.

Xem ra Tử Ngôn đỉnh khó có thể thoát khỏi được.

Cầm đầu thiếu niên thấy vậy trong lòng lúc này mới hơi buông lỏng một chút nhưng tâm niệm khẽ động, còn chưa hiểu rõ ngọn nguồn của việc này thì cự viên trong kiếm trận đột nhiên hai tay nện mạnh lên ngực một cái, há mồn phát ra một tiếng rống to.

Tiếng rống này giống như phích lịch kình thiên vậy!

"Không tốt!"

Thiếu niên cầm đầu vừa nghe tiếng rống này thân hình không tự chủ được mà hơi nhoáng lên một cái, đột nhiên sắc mặt trắng nhợt kêu lên.

Cánh tay của tên hoá thân đang trảo tới Tử Ngôn đỉnh kia không tự chủ được đồng dạng rung lên một cái, trảo ảnh khổng lồ bao phủ Tử Ngôn đỉnh đột nhiên thoáng cái tán loạn biến mất.

Tử Ngôn đỉnh nhất thời ngân dài rồi hoá thành một đạo tử quang bay ra xa hơn mười trượng, lại chớp động một cái liền phi độn thoát đi.

"Ngăn nó lại!"

Tên cầm đầu bất chấp phong phạm trước Hàn Lập, vội vàng kinh sợ hét lớn một tiếng.

Phía sau, gã thiếu niên cầm thất sắc tiểu tháp trong tay đuôi lông mày khẽ động, đem tiểu tháp trong tay ném ra.

------oOo------

Chương 1930: Biển Máu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thất sắc sáng mờ bất chợt lóe lên, tiểu tháp trong chốc lát liền bị tên này tế lên tận trời cao, đem một cỗ lực lượng thần bí bộc phát ra, vô thanh vô tức hướng thẳng tới tiểu đỉnh mà chụp tới.

Nhưng cơ hồ cùng lúc thiếu niên ra tay, đồng dạng linh khu vốn đang đờ đẫn đứng im, bỗng đột nhiên hé miệng, từ trong miệng phun ra một đoàn bạch quang, bên trong ẩn ẩn mơ hồ nhìn thấy hình dạng một chiếc nhẫn dạng pháp khí nào đó, cùng lúc ngón tay nhanh chóng điểm tới một cái.

Phanh một tiếng, chiếc nhẫn nơi tay bị điểm đến một cái, nhưng trong nháy mắt bạo liệt nổ ra, nhất thời nhộn nhạo thả ra một cỗ không gian lực mỏng manh.

Tiểu tháp thả ra thần thông, bị một luồng lực lượng này ảnh hưởng tới, không thể tự chủ được cục diện, không gian lực lướt sát qua bên cạnh tử ngôn đỉnh chạm một cái liền bay qua.

Mà tiểu đỉnh lại phát lên một tiếng kêu trầm thấp, liền hóa thành một đạo tử quang độn ra xa khỏi trăm trượng.

Nguyên lai hóa thân của huyết quang thánh tổ đang kiềm giữ bảo vật này, thấy vậy, hai tay khẩn trương vung lên một cái, lập tức hóa thành một đạo huyết quang truy đuổi tới.

Ngươi dám đối với chí bảo của ta động tay, động chân bổn tọa mà không đem ngươi trừu hồn luyện phách, thì thật là uổng danh ta là Thánh tổ thánh giới! Tên cầm đầu thiếu niên sau khi khôi phục lại bình thường, lại thấy rõ ràng cảnh này, tức giận đến mặt mũi xanh mét nói ra.

Hắn lại cũng không tiếp tục để ý đến tên thiếu niên kia có truy hồi lại bảo vật được hay không, hai tay bắt đầu nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, Ma ảnh phía sau lưng lập tức dương cao đầu phát ra một tiếng kêu kinh thiên động địa, sau đó lại cúi đầu há mồm phun ra một cái.

Một cổ huyết thủy cuồng dũng xuất ra.

Huyết thủy này tinh thuần vô bỉ, sau khi trào ra một cái liền cùng nhau đem vô cùng vô tận, phụ cận hư không biến thành một cái biển máu, tất cả đều bị tên thiếu niên cầm đầu thôi động xuống pháp quyết, hóa thành từng cuộn sóng khổng lồ cuốn tới một cái.

Hàn lập trong lòng rùng mình, thân thể đang biến thân thành cự viên một tay bấm niệm thần chú thúc dục vài tòa pháp trận tạm thời, mấy tòa pháp trận này lập tức phát ra tiếng vù vù kích phát dựng lên.

Từng tòa quang trận một đều lần lượt hiện lên mà ra, đem kiếm trận hộ chặt chẽ tại trong đó, tầng tầng quang hà cùng một mảnh sương mù nhiều màu sắc cũng một chút tràn ngập mở ra, lại đem thân thân hình cự viên đang tiến vào trong đó hoàn toàn bao phủ.

Lúc này, huyết sắc tiểu thuyền đã muốn phiêu phù ở vô số máu loãng tạo thành biển máu phía trên.

Trên thuyền tên cầm đầu thiếu niên nhìn thấy Hàn lập bên này toàn lực phòng bị như vậy, cười lạnh một tiếng, hai tay áo đồng thời hướng Hàn lập bên này run lên.

Nhất thời dưới thân biển máu nổi lên một trận ba đào mãnh liệt, cuốn động xuống liền nhấc lên hóa thành hơn mười trượng cao huyết sắc sóng to, hùng hổ hướng hàn lập mà quyển đến.

Các pháp trận tạm thời chắn ở phía trước liền cùng sóng to va chạm đến cùng nhau.

Trong nháy mắt công phu, từ trong pháp trận các loại sương mù mờ sương đang tản mát ra, như gặp phải một loại khắc tinh chợt lóe lên một cái tức thì bị diệt tan, thậm chí ngay cả thân mình của pháp trận gặp máu loãng lao xuống, cũng giống như tờ giấy bị lửa đốt hóa thành một cỗ khói nhẹ tiêu thất.

Huyết sắc sóng to một chút sẽ tràn đến trung gian kiếm trận, cũng bị tên thiếu niên cầm đầu hung tợn thúc dục xuống một cái,va chạm phát ra từng tiếng nổ vang.

Thanh sắc mênh mông kiếm quang nhất thời từ trong kiếm trận chợt hiện lên, giăng khắp nơi nhưng bỗng hóa thành một tầng vách tường màu xanh gắt gao đem chắn sóng to ở phía trước.

Huyết sắc sóng to kia tuy to lớn mãnh liệt, nhưng tiếp xúc với bức tường màu xanh lại bị gắt gao chắn lại.

Tên thiếu niên cầm đầu thấy tình hình vậy, trong lòng không tránh khỏi giật mình.

Huyết hải này của hắn chính là dùng một loại nước kỳ độc của Ma giới luyện hóa mà thành, bình thường đối địch vô luận pháp bảo linh thú, chỉ cần bị cuốn vào trong đó một cái, lập tức hóa thành hư ảo.

Tuy rằng bởi vì duyên cớ là do pháp lực, thần thông đại giảm, nhưng là ở việc này cảm thấy đối phó dưới đại thừa tu sĩ tự nhiên mọi việc đều thuận lợi. Vạn vạn lần không nghĩ tới lại bị đối phương dùng kiếm trận dễ dàng đón đỡ.

Theo từ trong kiếm trận bay ra thanh sắc kiếm quang này nhìn như bình thường, nhưng bị huyết lãng đánh sâu vào cũng không có chút dấu hiệu nào bị hủy đi, giống như chất kịch độc của biển máu căn bản không ảnh hưởng gì tới nó được.

Nhưng nếu một khi thân đã là đại thừa tu sĩ, thiếu niên cầm đầu tự nhiên không có khả năng chỉ có điểm ấy thủ đoạn, sắc mặt hắn trầm xuống, sau đó một tay nhanh chóng nhất bấm pháp quyết, hướng về bốn phía biển máu mà chỉ tới.

Nhất thời biển máu một trận quay cuồng mênh mông, nhưng lại từ giữa một chút bay ra mấy trăm cái quyền đầu to lớn do từng đoàn máu huyết ngưng tụ mà thành, nhưng lại hóa thành một con huyết tàm mang cánh, hướng thẳng dến thanh sắc thanh sắc kiếm mạc cuồng phác mà đi.

Hàn lập thấy tình hình vậy, đồng tử co rụt lại đột nhiên đem kiếm trận thúc dục một cái.

Tức thì phía trước người, thanh sắc kiếm mạc phát ra một tiếng thét dài, nhưng từ giữa lại bay ra một con ngũ trảo thanh long, thanh long vừa đến lại há to miệng phun ra từng đạo kiếm quang dày đặc trảm tới.

Huyết tằm có cánh bị kiếm quang trảm tới phát ra một trận chi chi quái kêu sau đó bị hàn quang lóe lên trảm một cái thành hai nửa.

Bất quá ngay sau đó từng trận một huyết lãng theo sau cuốn tới, rơi xuống huyết tàm chạm vào liền lập tức khôi phục như lúc ban đầu, vẫn như ong vỡ tổ đánh tới, trong chớp mắt, khi tiếp cận thanh mạc vầng sáng đều há mồm phun ra một cây cột trong suốt tơ máu.

Những tơ máu giống như sợi tóc tinh tế xuyên xuống, nhưng vừa tiếp xúc kiếm mạc, thế nhưng phát ra từng tiếng lách cách, giống như ngọc trâu xuống bàn.

Vô số kiếm quang cùng tơ máu vừa tiếp xúc, chẳng những không bị sắc bén kiếm khí trảm thành mảnh nhỏ, ngược lại một chút trở nên dính chặt vô cùng, nhưng lại thi nhau bám mọc rễ trên kiếm mạc.

Mà vào lúc này những con Huyết tằm vừa phun ra tơ máu xong, lại lập tức chấn động hai cánh về phía sau, kích dát bắn lui.

Hằng trăm huyết ti vừa nhanh chóng bám xuống, làm cho đại bộ phận kiếm quang một chút chở lên chậm chạm.

Trong phút chốc thanh sắc quầng sáng lâm vào cảnh không thể tự chủ được, ngưng lại, để lộ đến ra ngoài một tia khe hở.

Thiếu niên cầm đầu thấy tình hình vậy, cười to một tiếng, lại đem một cột huyết sắc cự đại cột sóng, muốn nhân cơ hội có khe này xuyên thủng mà qua quầng sáng.

Nhưng vào lúc này trong trung tâm của thanh sắc kiếm mạc, truyền ra một rồng ngâm cực lớn, chợt lóe vừa vặn theo khoảng cách giữa tìm tòi mà ra, cũng há miệng phun ra một đạo cột sáng kỳ thô

Huyết thủy bắt đầu cùng với cột sáng va chạm đến, cùng nhau bộc phát ra từng tiếng vang đinh tai nhức óc, nhưng hai bên nhất thời ở thế giằng co không dưới.

Thiếu niên cầm đầu sắc mặt trầm xuống, trong miệng bỗng nhiên phát ra từng tiếng thét dài, biển máu phảng phất cùng tương hô, tương ứng với tiếng thét lại từng trận ba đào mãnh liệt, cuồn cuồn dâng lên, một đạo kình thiên cự lãng, trực chỉ kiếm trận cuồng quyển mà tới, cũng giống như trong cơn giận giữ, muốn dùng biển máu đem kiếm trận một hơi mà nuốt hoàn toàn.

Nhưng là một phần dưới thanh sắc quầng sáng, một đầu ngũ trảo thanh long từ giữa hoàn toàn phân ra, giương nanh múa vuốt, đem vô số thanh sắc hoa sen trống rỗng hiện ra, hoa sen vừa hiện lại đem huyết lãng tất cả đỡ tới, hai người nhất thời giằng co không dưới bộ dáng.

Thân ở sau thanh sắc quầng sáng, cự viên đối với mọi việc hết thảy lại nhìn như không thấy, chính là lạnh lùng nhìn về phía khác một gã thiếu niên nâng thất sắc tiểu tháp.

Phụ cận hư không kia một cỗ hỗn loạn, không gian ba động tùy lúc sẽ tiêu thất, vị này hóa thân của huyết quang thánh tổ, trong tay mang huyền thiên tàn bảo, không có khả năng chỉ ở một bên đứng nhìn mà không ra tay.

Đối với cầm đầu thiếu niên cũng chỉ là tương đối, hắn đối với bảo vật trong tay vị này, mới là chân chính đại thêm kiêng kị.

Mà vừa rồi mượn lực một kiện đê giai không gian bảo vật tự bạo, đem ảnh hưởng đến uy lực của bảo này bất quá cũng là một chuyện bất đắc dĩ, hạ sách.

Tiếp theo có hay không lại có thể dùng được, thì có trời mới biết được.

Cho nên chẳng những cự viên cùng linh khu đối với tên hóa thân này một bộ như hổ rình mồi, ngay cả phạm thánh kim thân cũng là ở một bên vận sức chờ phát động.

Quả nhiên, ở phụ cận hư không cuối cùng một tia hỗn loạn không gian dao động biến mất trong phút chốc,

tên hóa thân của huyết quang thánh tổ nâng ngũ sắc tiểu tháp bắt đầu động thủ.

Hắn đột nhiên hai tay đan thủ, vỗ tay một cái vào bảo tháp, trong bảo tháp nhất thời tuôn ra một mảnh thất sắc quang hà đổ ra cuốn xuống, chỉ một cái chớp động, thân ảnh thiếu niên như vậy từ trên tiểu thuyền biến mất không thấy.

Phạm thánh kim thân sáu mắt bỗng nhiên trợn lên, một tầng kim sắc quang diễm theo trên thân hình một phát bắn ra, đem thân hình hộ hoàn toàn vào trong đó.

Linh khu một tay bấm niệm pháp quyết, bên ngoài thân liền toát ra vô số lục ti uốn quanh thân như những cành liễu, lục quang chớp động đem phía mặt ngoài mà ngưng tụ thành một kiện mơn mởn chiến giáp màu xanh thẫm.

Chiến giáp này bao trùm nửa người trên, mặt ngoài minh ấn các loại hoa văn tinh mỹ, gắn liền với phía trên của linh khu.

Hai người bộ dáng cũng đều lộ ra một bộ như lâm đại địch.

Nhưng là thiêu niên vận dụng trong tay tiểu tháp, sau khi thuấn di vẫn chưa tìm tới trên đầu hai người, mà là chớp động một cái, nhưng lại kéo dài một chút qua mấy trăm trượng, xuất hiện ở tại kiếm trận chính trên không, cũng không chút khách khí đưa tay đem một chưởng cuốn tới.

Thất sắc tiểu tháp trong tay đảo ngược một cái hạ xuống, thật lớn tháp ảnh trống rỗng hiện lên mà ra, cũng không chút khách khí hướng phía dưới mà chụp xuống một cái.

Một cỗ dao động mao cốt tủng nhiên lập tức đem cả tòa kiếm trận mà chụp xuống một cái, cũng bỗng nhiên hóa thành một mảnh thất sắc quang hà cuồn cuộn cuốn xuống.

Lúc cỗ dao động này xuất hiện trong chớp mắt, hàn lập đang biến thành cự viên một chút liền cảm ứng được, vừa mãnh liệt ngẩng đầu nhìn đến tình hình trên không trung như vậy, sắc mặt biến đổi, không chút do dự cánh tay vừa động, một cái bàn tay to lông xù liền hướng không trung một chiêu mà đi.

Rất cao trong hư không, trời quang mà phát một tiếng sét đánh, vạn đạo hào quang đồng thời phụt ra mà ra, một mảnh đền đài lầu các hư ảnh bắt đầu hiện ra, cũng đồng dạng phát ra một cỗ dao động xuống phía dưới chợt lóe rơi đi.

Bên kia, phạm thánh kim thân cùng linh khu đồng thời thân hình nhoáng lên một cái, bắt đầu cũng tự mình hành động.

Phạm thánh kim thân lại quay tròn vừa chuyển động, lại hóa thành một đoàn gió nhẹ ở tại chỗ tiêu thất.

Ngay sau đó, ở huyết sắc tiểu thuyền trên không, cùng với cuồng phong phạm thánh kim thân chợt lóe theo trong gió hiện thân mà ra.

Nó đem sáu cái cánh tay vừa động liền đem lục đoàn kim quang lớn nhỏ đồng thời kích dát bắn ra, lóe lên lại ở trên không dung hợp thành một thể, hóa thành một cái kim sắc lốc xoáy đường kính vài trượng.

Lốc xoáy này chỉ hơi chuyển động một lát, liền sinh ra một cỗ bàng nhiên cự lực, lập tức hướng về phía tiểu thuyền mà hấp một cái.

Nguyên bản tiểu thuyền đang huyền phù ở trên biển máu, vừa gặp tới lốc xoáy liền phát ra một tiếng gào thét, lại không tự chủ được mang theo hóa thân huyết quang nhắm thẳng không trung cuốn tới.

Thiếu niên cầm đầu thấy cảnh này, khóe miệng run rẩy, một chút sau không thấy hắn động cái gì tay chân mà ở sau lưng cự giác Ma ảnh lại rống lên một tiếng to, hình thể liền lấy bất khả tư nghị tốc độ, nhanh chóng biến lên thật lớn, đảo mắt một cái biến thành một con quái vật lớn cao trăm trượng, hơn mười điều xúc tu đồng thời đâm tới.

Hơn mười căn xúc tu ở giữa không trung ngưng lại thành một điểm, dung hợp thành một cái cự thương bụi sắc mông mông, cự thương hung hăng chui vào trong trung tâm kim sắc lốc xoáy.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền ra!

Kim sắc lốc xoáy đang chuyển động thì bị ngưng lại, sau khi bên cạnh trướng lên vài cái, liền bị bụi sắc cự thương xuyên thủng trung tâm đâm qua, lại hùng hổ bắn về phía bản thể phạm thánh kim thân.

Kim thân thấy tình hình như vậy cũng không trốn tránh, mà sáu cánh tay nhoáng lên một cái, lập tức đón tới một khẩu kim sắc trường nhận, đan vào đem theo sáu đạo kim sắc ánh đao mịt mờ giống như thác bàn trảm thẳng một cái xuống cự thương.

Ầm vang long, âm thanh vang lên liên tiếp, sáu đạo ánh đao đồng thời bị cự thương một kích mà toái, hóa thành một đoàn linh quang bạo liệt nổ ra!

Tùy theo cự thương mơ hồ một cái, mũi nhọn cũng không biết như thế nào đến thẳng phụ cận kim thân, mang theo tinh phong chớp động một cái, nhưng lại quỷ dị chui vào trong ngực kim thân.

------oOo------

Chương 1931: Kịch Chiến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhưng chỗ thân thể mà cự thương vừa đâm vào bất quá cũng chỉ được vài thốn, thì giống như trát phải tinh cương bàn cứng rắn, lại không thể tiếp tục tiến tới mảy may, đồng thời lúc này sáu con mắt của kim thân tinh quang chớp động, lại đem sáu khẩu kim nhận lóe lên hướng cự thương chém xuống một cái.

Ma ảnh ở phía dưới tựa hồ cũng phát hiện ra tình hình không ổn, lạnh lùng ngẩng đầu nhìn tới, thân cự thương run lên, lập tức muốn từ trên người kim thân rút lui ra.

Nhưng lúc này cũng đã là muộn!

Phạm thánh kim thân thân thể hiện tại đã phát xuất lên một tầng tinh quang khác thường, tinh quang lưu chuyển dựng lên, chỉ trong chớp mắt từ trong cơ thể sinh ra một cỗ cự đại hấp lực, hấp lực bắt đầu hơi chút tác dụng đến trên cự thương, thế nhưng đã đem cự thương quấn lấy như mọc rễ xuống bàn, làm cho nó căn bản không thể nào mà mảy may nhúc nhích.

Mà lúc này, phía trên sáu khẩu kim nhận chợt lóe lên từng đạo hàn quang, phát ra những tiếng xé gió, lập tức dày đặc nhận mang giống như thác bàn tuôn ra bắn xuống, trong chốc lát nhận mang đã bao trùm cả Ma ảnh và thiếu niên cầm đầu vào trong đó

Tên thiếu niên cầm đầu hừ lạnh một tiếng, thân hình lại thối lui về sau nửa bước, đầu bàn tay xuất ra một cái cổ quái thủ ấn, đồng thời trong miệng niệm xuất một cái không biết là loại pháp quyết gì.

Ở phía dưới chân huyết sắc tiểu thuyền phát ra từng tiếng vù vù, hiện lên một tầng huyết quang, quang mạc lại đem thiếu niên tính cả Ma ảnh tất cả hộ vào trong đó.

Mặc cho ở trong không trung nhận mang như mưa rền gió giữ đánh tới, ở phía trên quầng sáng, chỉ là hơi chớp lên vài cái sau đó liền bình yên vô sự, không chút sứt mẻ gì.

Huyết sắc tiểu thuyền này chẳng những là một kiện dị bảo để phi hành, nhưng lại còn có được công năng phòng ngự cực kỳ huyền diệu.

Trách không được tên thiếu niên cầm đầu, đối mặt với công kích liên tiếp của phạm thánh kim thân, mà thủy chung vẫn giữ một vẻ bình tĩnh. Không chỉ riêng như thế, Ma Ảnh lúc này ngẩng đầu phát ra một tiếng gầm nhẹ, cây cự thương nguyên bản đang bị hấp lực cuốn lấy, phía bên ngoài thân liền nổi lên một tầng sáng mờ chớp động, cự thương đang cứng rắn vô cùng bỗng đột nhiên chuyển đổi, trở lên mềm mại bóng loáng, trong phút chốc liền biến ảo thành một con cự mãng màu xám, thân thể dài hơn mười trượng, trên đầu mọc ra một sừng, thân hình rắn khổng lồ cuốn động một cái đem kim thân mà quấn ngay tại trong hư không.

Nếu đổi lại là một gã tu sĩ bình thường, cho dù là cấp bậc hợp thể tồn tại, nếu bị rắn khổng lồ quấn hung mãnh vặn một cái, thân hình cũng muốn lập tức bạo liệt nổ tan.

Nhưng bản thân phạm thánh kim thân, thân mình chính là đã dùng qua vô số tài liệu quý hiếm cô đọng mà luyện thành, thân thể cơ hồ giống như kim cương bất hoại, bị cự mãng quấn tới hoàn hảo không thể gây ra thương tổn gì, ngược lại ba cái đầu mỗi cái đều tự phát ra một tiếng khóc dài, thân hình trong chốc lát liền biến lên thật lớn, hơn nữa sáu khẩu kim nhận trong tay bất chợt lóe lên biến mất không thấy, sáu cánh tay nhất tề vung xuống, trực tiếp huyễn hóa ra vô số kim sắc quyền ảnh, hướng lên thân hình cự mãng điên cuồng đánh tới.

Ầm vang long tiếng động trong lúc nhất thời vang vọng toàn bộ thiên không.

Nhưng cự thương biến hóa thành cự mãng, thân hình tựa hồ cũng cứng cỏi như sắt thép, kim sắc quyền ảnh đánh ở trên người tuy rằng tạo thành một ít tổn thương, nhưng có vẻ trong lúc nhất thời cũng không thể nào mà đánh chết được.

Ngược lại rắn khổng lồ há to mồm từ trong phun ra một cỗ lục khí trực tiếp hướng về phía ba đầu của phạm thánh kim thân phun tới một cái.

Tuy rằng không biết lục khí loại này ra sao, nhưng từ giữa lại tản mát ra một cỗ hơi thở gây cho người hít phải muốn buồn ngủ ngay lập tức.

Ba đầu kim thân biến sắc, ánh mắt đột nhiên mê muội, kim quang trên trán chói lòa, nhưng lại phân biệt nứt ra một cái khe hở, đồng thời từ khe hở con mắt thứ ba dựng thẳng mục hiện lên mà ra. Kim quang lóe lên, ba đạo kim quang chói mắt theo con mắt dựng đứng kích bắn mà ra, chớp động một cái liền xuyên thủng qua lục khí.

Nói cũng kỳ quái, lục khí đang lăn lộn, nhưng lại chỉ kịp lóe lên một cái mà bị diệt.

Cự mãng ngẩng đầu, há miệng ra to như một cái bồn máu, mồm to lại hướng giữa trán trung tâm lao tới cắn một cái, nhưng trước mắt nổi lên giao động, hai bàn tay to ánh vàng rực rỡ lại đã sớm chắn ở phía trước, mười ngón tay cũng giống như là nanh sói hướng thẳng về đầu cự mãng mà cắm xuống.

Bất quá sau một lát công phu, kim thân thế nhưng cùng với con cự mãng này hai bên vật lộn, đều giống nhau cùng một loại da dày thịt béo, trong lúc tranh đấu, nhất thời khó phân thắng bại!

Bên kia tháp ảnh to lớn đang bao phủ kiếm trận ở trên không, bị kích hoạt một bộ cửu cung thiên kiền phù, cùng một kiện khác đê giai không gian bảo vật tự bạo xuống, không tự chủ được mà từng trận lóe lên không ngừng, liên tục thả ra bảy sắc sáng mờ bị hai loại này bất ngờ phát động kiềm chế, cuối cùng phát ra một tiếng vù vù không hoàn toàn rơi xuống dưới,mà ở giữa không trung chợt lóe lên tán loạn tiêu thất.

Mà thu tháp này cũng bị không gian lực ảnh hưởng, cửu cung thiên kiền phù biến thành cung điện cũng chỉ là ở chỗ cao từ từ chuyển động, nhưng cũng đồng dạng không thể đem hạ xuống.

Nhưng mà vào lúc này, hàn lập biến thành cự viên bỗng nhiên trong mắt dị quang chợt lóe, hai bàn tay đột nhiên lên không trung điểm một cái.

"Rầm rầm" hai tiếng, một đen, một xanh hai tòa núi cao hơn mười trượng theo trong hư không chợt lóe mà ra, nhắm thẳng thiếu niên cầm thất sắc tiểu tháp đang muốn đi ném tới.

Mà linh khu cánh tay đột nhiên run lên, nhất thời vang lên một tiếng xé gió, từ trong tay áo kích bắn tới một chùm lục ti!

Lục ti này trong suốt vô cùng, lóe lên một cái liền tiến nhập vào trong hư không, nhưng lại phát ra một tiếng nhọn bén tai, xuất hiện tại xung quanh chỗ tiểu tháp vừa rơi xuống, hóa thành một cái lưới lục sắc mà chụp xuống một cái.

Hàn lập nhưng lại một bộ cũng muốn đem bảo vật này nghạnh nghạnh sinh sinh mà đoạt đi.

Tên thiếu niên hóa thân huyết quang thánh tổ, thấy cảnh này, trên mặt không chút biểu tình, mà hai tay nâng lên hướng tiểu tháp trong không trung khinh phiêu phiêu một chưởng chụp đi, đồng thời trong miệng phun ra một tiếng *"Phá"* vũ.

Tiểu tháp đột nhiên quay tròn trát một cái, đồng thời một cỗ cơn lốc bảy sắc gào thét theo trong trung tâm tháp tuôn ra, chỉ cuốn xuống một cái, liền đem lục sắc ti võng đang chụp tới thổi cho tấc tấc vỡ vụn.

Không riêng gì ti võng, hai tòa ngọn núi sau khi bị gió này thổi qua, không bị vỡ vụn mà nổ vang, tức khắc văng ra ngoài mấy chục trượng xa.

Tiếp theo cơn lốc bảy màu cuốn động một cái, lại tiếp tục đem hai tòa cực sơn bao vây hoàn toàn vào trong, trong tiếng gió rít từ thất sắc cơn lốc lại đột nhiên hiên ra vô số phù văn màu xám, nhìn qua một đám lại thấy có chút quen mắt.

Kim triện văn

Hàn lập trong lòng kêu thầm một tiếng, sắc mặt không khỏi biến đổi mấy phần, tiếp theo chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng thần bí đột nhiên buông xuống ở tại trên ngọn núi, nhưng lại mạnh mẽ chặt đứt liên hệ thần niệm giữa hắn và cực sơn, như đang lấy sức mạnh mà thu đi bảo vật này.

Nếu thần niệm của hắn không cường đại dưới đại thừa tu sĩ, chỉ sợ là thật có khả năng bị đối phương đắc thủ.

Hàn lập bản thân đang biến thành cự viên sau khi giật mình một cái, lập tức gầm lên giận dữ, hai bàn tay to đồng thời hướng đến thất sắc cơn lốc vù vù liên hoàn đánh ra.

Hai tiếng nổ đùng đùng chói tái vang lên!

Hai kim sắc quyền ảnh to lớn từ trong hư không bắn ra, lóe một cái liền hung hăng đánh khắp nơi tới thất sắc cơn lốc.

Đồng thời hai tòa cự sơn bị pháp quyết thúc dục, thân núi liền sáng lên một loạt ký hiệu ngân sắc phù văn, hôi mông mông quang hà cuồng dũng tuôn ra, lại cuốn động một cái thẳng hướng về phía thất sắc cơn lốc

Mặt khác một cái phát ra xuy xuy tiếng nổ lớn, vô số kiếm khí trong suốt theo ngọn núi hướng bốn phương tám hướng đồng thời kích bắn đi, nhìn đến kiếm khí sắc bén như là sẽ đem phụ cận hư không chém thành vô số mảnh nhỏ.

Thất sắc cơn lốc ngay cả có uy lực rất lớn, nhưng ba người đồng thời công đích cùng một thời điểm, cũng nhất thời lâm vào một trận kịch liệt run run, bộc phát ra một đoàn chói mắt hào quang, tiếp theo nhất thanh muộn hưởng liền bị phá tấc tấc tán loạn mở ra.

Hai tòa cực sơn một cái chớp lên liền độn ra khỏi cơn lốc vây quanh, một cái còn lại xoay quanh sau đó đều hướng về hàn lập mà rơi xuống.

Tên thiếu niên khống chế tiểu tháp thấy vừa rồi vận dụng một loại đại thần thông khác trong tháp, nhưng lại không thể đem hai tòa cực sơn mạnh mẽ cưỡng đoạt được, không cấm khỏi khinh *"Di"* một tiếng, lần đầu tiên trên mặt lộ ra một tia ngạc nhiên, nhưng ngay lập tức lại khôi phục vẻ đờ đẫn, một tay lại hướng hư không trảo đến một cái.

Hư không cùng nhau dao động đem một đoàn linh quang từ trong lóe lên mà hiện ra, thất sắc tiểu tháp đang rõ ràng bị bao vây ở trong đó.

Hừ, tiểu tử này có đôi chút bản lĩnh khó mà giải quyết. Không cần dự phòng gì nữa, mau dùng thải quang trong tháp một chiêu mà giải quyết hắn đi. Dùng cái loại đại thần thông này mà nói, cho dù bất kể có bị ảnh hưởng bởi loại không gian lực kháccũng không có gì đáng ngại.

Một cái âm thanh lạnh như băng, đột nhiên theo phía xa xa truyền đến.

Đúng là tên thiếu niên cầm đầu đang đứng ở trên huyết sắc tiểu thuyền, không còn kiên nhẫn lớn tiếng nói ra.

Giờ phút này hắn, chính là thúc dục Ma Ảnh, phía sau lưng tiếp tục huyễn hóa ra hơn mười căn xúc tua thật lớn hướng không trung phạm thánh kim thân, điên cuồng đánh không ngừng, nhưng lại cùng lúc nói ra như vậy, hiển nhiên đối với chuyện này có vẻ đã rất là thuần thục.

Hàn lập nghe vậy, trong lòng vừa động, thân mình đang ở trạng thái cự viên tức thì rống to lên một tiếng, bên ngoài thân tản mát ra màu vàng linh quang chói mắt, song chưởng nhìn như đúc hồ cầm trong tay hai tòa ngọn núi hướng tên thiếu niên cầm đầu hung hăng ném tới một phát.

Lấy trình độ hai tòa ngọn núi phân lượng kỳ trọng như vậy, hơn nữa ngoài núi cao còn có cự viên một thân thần lực nghịch thiên, hai tòa sơn phong phát ra tiếng nổ đùng đùng, nhưng lại trực tiếp cùng nhau biến mất tại trong hư không.

Ngay sau đó phụ cận thiếu niên, hư không vặn vẹo một trận, chợt lóe ra hai tòa ngọn núi rít gào cuồng bắn ra đập mạnh tới trên màn hào quang do huyết sắc tiểu thuyền thả ra

Tên thiếu niên thấy tình hình này, đồng tử không khỏi co rụt lại, sau lưng cự giác Ma Ảnh chợt lóe liền hướng lên trên thân hình nhập vào một cái.

Một đoàn huyết sắc quang hà một chút đem thiếu niên bao phủ ở tại trong đó.

Hai tiếng nổ phát ra kinh thiên động địa, hai luồng chói mắt quang hà một chút hiện ra ở phía trên lồng huyết.

Huyết sắc màn hào quang một trận kịch liệt run run, liền phát ra một tiếng thủy tinh ném bàn, tấc tấc vỡ vụn mở ra.

Hai tòa ngọn núi chợt lóe xuyên thủng màn hào quang mà qua, nhưng phía trên huyết sắc tiểu thuyền lại trống không, một bóng người cũng đều không có.

Mà đúng lúc này cách biển máu khoảng ngoài hai mươi trượng phía trên, không gian dao động, một đạo nhân ảnh vô thanh vô tức hiện lên mà ra.

Đúng là tên cầm đầu thiếu niên trên tiểu thuyền vừa biến mất.

Nhưng vị này hóa thân của huyết quang thánh tổ, lúc này mới lộ dõ chân diện mục, hình dạng bên ngoài so sánh với lúc trước lại hoàn toàn bất đồng khác nhau.

Chẳng những trên người nhiều ra một kiện bụi mông mông quỷ dị ma giáp, sau lưng lại mọc ra một đôi huyết sí, đồng thời trên cổ lại đeo một cái vòng xâu tám cái cái đầu quỷ to bằng nắm tay.

Chúng nó hai mắt nhắm nghiền, tướng mạo dữ tợn, nhưng miệng hé ra hợp lại mấp máy không ngừng, nhưng tất cả là những vật vẫn còn sống. Làm cho người ta nhìn thấy trong lòng không khỏi phát lạnh một trận.

Thiếu niên cầm đầu bản mặt tức giận đùng đùng, dùng một loại ánh mắt tà ác, hung hăng nhìn về phía hàn lập.

Hảo, tốt lắm! không nghĩ tới ngươi thế mà lại bức bổn tọa phải thành ra cái này

Ngay lúc hắn lộ ra một bộ nghiến răng nghiến lợi, cùng một thời điểm, vị hóa thân huyết quang mang tiểu tháp còn lại, trong mắt dị quang chợt hiện lên vài cái, tức thì cầm trong tay bảo tháp một chút nâng cao dần lên, đồng thời hai mắt từ từ nhắm lại

Một trận cổ ngữ, thượng cổ chú ngữ theo trong miệng hắn nhanh chóng truyền ra

Thất sắc tiểu tháp nổi lên phát ra từng tiếng vù vù, lập tức một vòng vầng sáng bảy màu theo trong trung tâm tháp phát ra, cũng hướng bốn phía mà khuếch tán đi, trong nháy mắt đã đem một mảnh hư không bao phủ hết vào trong đó, lại còn liên tục điên cuồng khuếch trương ra ngoài.

Mà theo âm thanh niệm chú ngữ của thiếu niên nhanh hơn, một ít ký hiệu màu vàng lớn nhỏ, không đồng nhất theo một vòng vầng sáng dần biến thành lớn, bắt đầu hiện lên mà ra

Một tia ẩn chứa pháp tắc lực dao động, theo từ phía trong thất sắc vầng sáng truyền ra, cũng chốc lát tràn ra toàn bộ thiên không.

------oOo------

Chương 1932: Khốn địch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập thấy cảnh này mơ hồ cảm thấy không ổn, thần niệm khẽ động, mười ba đầu tử văn Phệ Kim trùng vốn đang xoay quanh trên đỉnh đầu lập tức ông minh một cái, hoá thành từng đoàn tử quang bắn nhanh ra.

Mà kim mao cự viên thì bỗng nhiên một chân hướng hư không đạp tới một cái, thân hình tựu hoá thành một cỗ cuồng phong lao tới. Theo đó, hai cánh tay liên tục vũ động, kim sắc quyền ảnh chi chít dày đặc tuôn ra.

Vô luân là tử văn giáp trùng hay là quyền ảnh, tất cả vừa mới tiếp xúc với tầng thất sắc quang mang kia lập tức phát ra trận rít khó nghe, theo đó mà dồn dập bắn ngược trở lại.

Tất cả thế vậy mà vô pháp tiến nhập vào quầng thất thải quang mang này mảy may!

Lúc này, một tia pháp tắc chi lực tại hư không phụ cận kia ngày càng trở nên rõ ràng. Theo đó, từ trong tầng thất thải quang mang phát ra hào quang diễm lệ, phảng phất như muốn đem cả thiên không nhuộm thành một màu duy nhất, cấp cho người khác phải cảm nhận dược một cỗ cảm giác bất an yêu dị vô cùng.

Cự viên vừa thấy quyền ảnh vô pháp tác động tới quầng quang mang kia được, hai mắt hàn quang chợt loé lên, nhưng thân thể lại không dừng lại chút nào mà ngược lại còn rống to một tiếng, thân thể lấy một tốc độ khó lường cuồng trướng lên.

Chốc lát công phu sau, cự viên đã biến lớn thành bốn năm trăm trượng cao, sau đó bỗng nhiên hít sâu một hơi khiến cho lồng ngực lồi lên vút lên.

Tiếp đó, một cỗ bạch sắc ba lãng được phun ra, lúc đầu vừa phun ra thì cỗ ba lãng này không hề phát ra chút dị âm nào cả nhưng vừa ra khỏi miệng được mười trượng xa thì lại kịch liệt phát ra từng đạo bạo liệt kinh thiên động địa.

Thanh âm bạo liệt này vừa lọt vào tai của tên thiếu niên cầm đầu cùng hoá thân khác liền *"oanh"* một tiếng, khiến cho hai tai ông ông ù cả lên, thân hình không tự chủ được mà run lên một cái, thiếu chút nữa là vô pháp đứng vững thân hình.

Mà nơi bạch sắc ba lãng đi qua, hư không cũng vì đó mà mơ hồ đi, có vài địa phương lại trực tiếp bị vặn vẹo biến hình luôn, phảng phất như có thể đem toàn bộ không gian phá sụp được vậy.

Đây chính là *"Kim võng hống"*, tân thần thông mà Hàn Lập mới lĩnh ngộ ra được từ biến thân Sơn Nhạc cự viên khi tu vi hắn vừa đạt tới Hợp Thể trung kỳ không lâu.

Thần thông này cùng với thần thông khác của hắn có chút bất đồng, nó thuộc về loại âm ba thần thông, uy năng càng lớn tới mức khó lường, một khi toàn lực thi triển ra liền có thể mấy phần cơ hội phá toái không gian.

Đây cũng là do lúc trước Hàn Lập vì phải đối phó với Thải Quang tháp mà chuẩn bị, vì vậy vừa thấy không ổn liền không chút do dự mà xuất ra.

Bạch sắc ba lãng vừa cùng thất thải quang mang đụng vào nhau, vậy mà lập tức vô thanh vô tức chìm vào trong quầng quang mang.

Theo đó, từ trong tầng thất thải quang mang lập tức phát ra một trận *"ong ong"* vang vọng, kim sắc phù văn bên trong theo đó mà dồn dập tán loạn tiêu thất, bản thân quầng sáng theo đó cũng cuồng thiểm bất đinh, phảng phất như tuỳ thời có thể vỡ vụn ra.

Huyết Quang hoá thân vừa từ trong âm ba lần nữa tỉnh táo trở lại, vừa thấy cảnh này một tay vội vàng nhấc lên liên tục bấm quyết, tựu muốn tái thôi động tiểu pháp lần nữa.

Nhưng vào lúc này, vẻ mặt cự viên hiện ra một tia nanh ác, một tay bỗng nhiên nhanh chóng bấm quyết.

Bên kia, Phạm Thánh kim thân đang cùng hôi sắc cự mãng đang đánh nhau mù trời, bỗng nhiên ngoài thân hiện ra vô số ngân sắc phù văn, điểm điểm linh quang chớp động không thôi, có vẻ thần bí vạn phần.

Ngay lúc hôi sắc cự mãng đang há rộng cái mồm tàn bạo nhào tới thì đột nhiên sáu cánh tay của kim thân tề xuất, thân thể liền giống như một đám bụi theo gió mà tan vào không khí.

Lần này, tên thanh niên cầm đầu kiên bắt đầu cảm thấy nao nao.

Hắn vốn chuẩn bị xông lên thi triển thần thông cực mạnh nào đó hiệp trợ cự mãng, ý đồ giải quyết cái kim thân này trước.

Nhưng đúng lúc đó thì hắn bỗng nhiên nghe thấy một trận ông minh, trong lòng thoáng rùng mình một cái, vội vã quay đầu chuyển hướng quét về chỗ phát ra thanh âm kia, chỉ thấy mười ba con bọ cánh cứng dữ tợn dị thường thật lớn đang hướng về phía hắn mà bắn nhanh tới, mà đôi bên còn chưa tiếp cận thì chúng đã dồn dập há rộng miệng ra.

Từng chùm tử ti theo đó mà bắn nhanh ra, cũng chợt phá không lướt tới.

Những đầu linh trùng này không biết từ khi nào đã được Hàn Lập âm thầm thúc dục chạy tới đây.

Tên thiếu niên cầm đầu trong lòng rùng mình một cái, một tay hướng không trung đánh ra một chiêu, bốn phiến huyết sí sau lưng cũng hướng về phía đám giáp trùng không chút do dự phiến tới một cái.

Huyết hải phía dưới cũng theo đó mà gào thét một tiếng, thoáng cái từng cơn cự lãng cuộn lên, vừa lúc chắn phía trước thiếu niên.

Nhưng số tử ti này lại không biết là loại gì, chỉ vừa tiếp xúc với huyết lãng ngoại trừ một bộ phận nhỏ lập tức hoá thành từng đoàn khói xanh tiêu thất còn đại bộ phận lập tức phát ra từng đạo *"xuy xuy"* thanh âm liền bị xuyên thủng mà qua.

Tất cả tử ti đều chợt loé lên liền tới gần tên thiếu niên trong gang tấc.

Tên thiếu niên cầm đầu sắc mặt ngưng trọng, tay chân chưa động nhưng từ trên cổ, khoả hạng liên có tám cái quỷ đầu xanh đột nhiên phát ra từng trận tiêm minh gào thét bay ra, quay tròn chuyển động rồi hoá thành từng cái lục sắc cự hoàn, tám khoả quỷ đầu mặt hướng ra ngoài, một căn viên hoàn mờ mờ trống rỗng đem tám quỷ đầu liên kết thành nhất thể.

Những tử ti kia vừa mới bắn lại đây, hai khoả quỷ đầu đối diện chỉ mở miệng phun ra một phiến ngân tinh thổ tức.

Tử ti chợt loé lên liền bị những ngân tinh này quấn vào bên trong quỷ đầu.

Không riêng như thế, sáu khoả quỷ đầu khác lại rít lên, vô số phong nhận cũng vì đó mà cuồng phóng xuất ra.

Mỗi một phong nhận chỉ có lớn cỡ bàn tay nhưng mặt ngoài lại tinh oánh dị thường, tất cả đều bắn nhanh đi, phảng phất như vô số bạch tuyến tại không trung xuyên vân thiểm vụ, dày đặc chi chít trảm lên những đầu linh trùng kia.

Nhưng chỉ nghe thấy từng trận *"leng keng"* giòn tan vang lên, những phong nhận này trông vậy mà uy năng quả thực phi phàm, nhưng tất cả đều bắn ngược trở lại.

Tử văn giáp dữ tợn lại liền một mặt hất ngược tất cả công kích trở lại, trên người không lưu lại chút vết xước nhỏ nào.

Tên thiếu niên cầm đầu tận mắt thấy một màn này, trong lòng không khỏi có chút hoảng sợ, nhưng hắn không kịp nghĩ nhiều, một tay giương lên hướng bát quỷ hoàn liên tiếp đánh ra mấy đạo pháp quyết.

Bát quỷ hoàn quái dị rống to một tiếng, tám cái đầu rất nhanh ra sức dao động, nhưng bỗng nhiên có tám đạo huyết ảnh từ trên quỷ đầu chợt xông ra, sau mấy cái chớp động liền xông thẳng vào đám linh trùng.

Đúng là tám đạo huyết quỷ xích loã, đầu sinh cự giác!

Đám huyết quỷ này hai mắt xanh biếc, mười ngón tay sắc nhọn vô cùng, cánh tay hơi huy động một cái, nhất thời từng cỗ huyết vụ cuồn cuộn mà ra, đồng thời trảo ảnh hàn quang tràn ngập không gian.

Trong lúc nhất thời cùng đám giáp trùng đối chiến dây dưa một chỗ.

Mà tên thiếu niên cầm đầu lại lần nữa bị Phệ Kim trùng cuốn lấy, vô pháp tranh thủ được chút thời gian thì phía bên kia kim mao cự viên, Phạm Thánh kim thân lúc trước hư không tiêu thất liền chợt loé lên xuất hiện phía sau lưng cự viên.

Tiếp đó, cự viên ngửa đầu rống to một tiếng, kim sắc pháp tướng vừa vặn bổ nhào về phía trước.

Ngoài thân cự viên kim lưu chuyển một trận, dưới sườn đột nhiên nhấp nhô lồi lên, bốn cánh tay lông lá theo đó mà được sinh ra, đồng thời hai bên đầu vai kim quang chợt loé lên, từng bên đều hiện ra một cái đầu hơi nhỏ.

Cự viên này vậy mà lại mô phỏng hình dáng của kim thân mà tái biến thân!

Cự viên vừa hoàn toàn biến thân, sáu cái bàn tay năm ngón liền xoè ra, tựu như thái sơn áp đỉnh hướng tiểu đỉnh hư không chụp tới.

Chỗ trung tâm bàn tay có thêm từng đạo kim quang nhàn nhạt, nhưng là từng cái đều hiện ra một cái ngân sắc phù văn thần bí, mỗi cái cũng hoá thành một đạo hư ảnh theo hướng bàn tay hướng mà ép xuống.

Hư ảnh ngân sắc phù văn chuyển động quay tròn, thiên địa nguyên khí phụ cận theo đó mà điên cuồng rót vào bên trong ngân sắc phù văn, sáu cỗ cự lực bất khả tư nghị như thái sơn áp đỉnh tuôn ra áp xuống.

Thất thải quang mang dưới sáu cỗ cự lực này liền run rẩy kịch liệt một trận, tiếp đó liền không ngừng biến hình mà kéo dãn ra, sau một tiếng trầm đục liền tán loạn tiêu thất triệt để.

Hoá thân của Huyết Quang thánh tổ sắc mặt đại biến, bỗng nhiên mạnh mẽ cắn đầu lưỡi một cái, há mồm hướng tiểu tháp phun ra một đoàn tiên huyết, *"phịch"* một tiếng, hoá thành một đoàn huyết vụ đem tiểu tháp bao vào trong đó.

Thất sắc tiểu tháp mặt ngoài nhất thời hiện lên một tầng tinh quang, cũng ẩn ẩn có một đạo tháp ảnh muốn từ trên đó phóng ra.

Nhưng vào lúc này, cự viên lại hét lớn một tiếng, sáu cánh tay bỗng nhiên hoá thành trảo, năm ngón tay gắt gao nắm chặt lại.

Cỗ cự lực đang điên cuồng hấp nạp thiên địa nguyên khí theo đó liền chuyển thành một cỗ cự đại hấp lực, dưới cỗ cự hấp lực này thất sắc tiểu tháp không tự chủ được mà lung lay hướng cự viên bay tới.

"Không tốt!"

Thiếu niên cầm đầu hô nhỏ một tiếng, thân hình khẽ động liền hoá thành một đoàn huyết quang bắn nhanh đi, chợt loé lên liền tiến vào bên trong toà tiểu tháp.

Tiểu tháp nguyên bản đang hoảng động không thôi liền trở nên ổn ổn như thái sơn.

Cự viên trên cao lại đột nhiên cuồng tiếu một trận, nắm tay nguyên bản đang thu hồi trở lại trong giây lát liền khinh phiêu phiêu kích tới một cái.

Nhìn như không chút dị âm nào so với một kích kinh người kia căn bản là cách biệt một trời một vực, nhưng mà hư không phụ cận tiểu tháp phía dưới lại xuất hiện một trận ba động, không gian xung quanh tiểu tháp thoáng cái trở nên đặc quánh vô cùng.

Một cỗ vô hình cự lực đem tiểu tháp cùng không gian phụ cận trong nháy mắt cấm chế toàn bộ.

Cự viên lại không chút chần chờ, hai tay hung hăng chà xát lại với nhau, lại hướng phía dưới vung lên.

Tiếng sấm nổ *"ầm ầm"* nổi lên!

Vô số kim sắc hồ quang theo hai cái tay lông lá cuồng thiểm hiện lên, tiếp đó liền đan với nhau tạo thành một cái kim sắc cự võng trăm trượng mang theo từng tiếng nổ kinh người bắn xuống, nhưng thoáng cái liền tiêu thất trong không trung.

Một khắc sau, tại hư không phụ cân tiểu tháp đột nhiên xuất hiện tiếng sấm nổ, đồng thời kim sắc điện võng quỷ dị chợt hiện lên, vừa lúc đem tiểu tháp vây vào trung tâm.

Một tiếng sét đánh!

Hàn Lập trong lòng thúc dục pháp quyết, lưới điện lập tức kim quang đại phóng, liều mạng hướng tiểu tháp chụp tới.

Một khoả kim cầu thật lớn trong nháy mắt hình thành, vừa lúc đem cả toà tiểu tháp rắn chắc vây ở bên trong.

Không gian ba động nổi lên, Linh khu cũng hoá thành một đạo thanh quang xuất hiện bên cạnh kim cầu, mười ngón tay nó cũng liên tục bắn ra.

Từng tiếng *"vù vù"* xé gió nổi lên, từng chùm lục ti bắn nhanh ra, nhưng lại ở bên ngoài kim cầu hình hành một tầng bao bọc khác nữa.

Trong nháy mắt, kim cầu lại chuyển thành lục sắc!

Trên cao, cự viên ba đầu sáu tay cũng từ trên cao bay đập xuống, sáu cánh tay hướng về phía kim cầu liên tiếp đánh ra.

Vô số phù lục từ trong sáu cái đại thủ như thuỷ triều chìm vào trong cự cầu.

Mặt ngoài cự cầu cũng theo đó mà xuất hiện đủ mọi màu sắc tinh mỹ, phảng phất như trời sinh đã có sẵn vậy.

"Hừ! Ngươi thật cho rằng chừng ấy thủ đoạn là có thể giam cầm bổn toạ sao?"

Một tiếng hừ lạnh từ bên trong cự cầu truyền ra, trong giọng nói tràn ngập ý tứ tức giận.

Vừa dứt lời, từ bên trong cự cầu truyền ra từng trận nổ vang, mặt ngoài những đạo phù văn kia cuồng thiểm hẳn lên, đồng thời mặt ngoài cũng xuất hiện từng vết lồi lõm vô định.

Trong khoảnh khắc, tầng ngoài cùng lục ti có chút bắt đầu tấc tấc đứt gãy, tựa hồ vật ở bên trong tuỳ thời muốn phá tan cự cầu mà thoát ra.

Hàn Lập trong lòng có chút hoảng sợ, thế mới biết chính mình đã còn coi nhẹ uy năng của kiện Thải Quang tháp kia rồi. Một phen mưu kế tỉ mỉ như vậy mà vẫn còn vô pháp đem nó vây khốn lại được.

Bất quá, vẻ kinh hoảng trên mặt hắn lập tức liền biến mất.

Trước hắn đã chuẩn bị vài loại bộ thủ đoạn, nếu bộ thủ đoạn trước mắt đã vô hiệu thì chỉ có thể liều mạng tổn thất một kiện trọng bảo vận dụng tới loạt thủ đoạn khác rồi.

Tâm niệm Hàn Lập chợt loé lên liền có ngay quyết định khác, cự viên lập tức gầm nhẹ một tiếng, đại thủ lập tức trảo xuống rồi lại hướng trời cao đem cự cầu hung hăng ném đi.

Lục cầu dưới vô hình chi lực liền bị ném lên cao một cái, thoáng cái đã bắn ra tới trên ngàn trượng cao rồi.

Đúng lúc này, phía trên cự cầu đột nhiên xuất hiện một đạo thanh ảnh, Linh khu phát sau mà đến sớm trước một bước chỗ trời cao đợi sẵn, sắc mặt cũng vô cùng ngưng trong đem một vật đột nhiên ném tới.

------oOo------

Chương 1933: Nghịch Chuyển

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vật này vừa hiện thì phát ra ánh sáng, nhìn giống như một cái quyển trục phổ thông.

Khi quyển trục vừa tiếp cận đến lục cầu trên không liền mở ra, nhìn vào phía trong thấy minh ấn vô số kim sắc phi kiếm.

Đúng là hàn lập vừa trước đó mới tế luyện ra *"Vạn kiếm đồ"*.

Kiếm đồ vừa mở ra thì từ trong bốc thẳng lên cao một cỗ kiếm khí, kiếm quang trực tiếp tuôn ra tạo thành một mảnh kim sắc chói mắt.

Kiếm quang tuôn ra đến mặt ngoài khối cầu xanh biếc thì lóe lên rồi biến mất.

Quyển trục vậy mà lại đem toàn bộ kiếm quang thu hết vào trong mình.

Một bên Linh khu da xanh ngắt gương mặt không chút biểu tình, lại mỉm cười, một tay kết quyết niệm chú rồi đem kim sắc kiếm đồ một lần nữa từ từ khép lại, biến thành một quyển trục lẳng lặng huyền phù ở trên không trung.

Đúng lúc này, kim mao cự viên vung cánh tay khổng lồ hướng lên trời vẫy một cái.

Một tiếng nổ vang!

Cách mấy nghìn trượng trong không trung, cung điện lầu các hư ảnh lúc mờ lúc tỏ như đang bị một loại lực lượng thần bí trói buộc, vô pháp hạ xuống, lại thoáng chốc từ dưới đáy phun ra vạn trượng hào quang, đem quyển trục trống rỗng nhiếp tới.

Làm cho các màu quang hà vần vũ đầy trời, bốn phía cung điện lầu các hiện lên một mảng bạch khí mờ sương, thoáng chốc đem toàn bộ kiến trúc cuồn cuộn bao trùm vào trong.

Cùng thời gian Cửu Cung Thiên Kiền Phù bị bao trùm bởi bạch khí.

Vạn kiếm đồ lại kịch liệt run rẩy phía bên ngoài kim quang lưu chuyển liên tục, phát ra một tiếng nổ trầm đục rồi từ từ mở ra.

Tiếp theo quyển trục này vừa kịp mở ra đến một nửa thì bỗng nhiên từ trong chợt lóe, hiện ra hư ảnh một tòa cự tháp bảy màu.

Hư ảnh cự tháp vừa hiện quyển trục vậy mà bạo liệt nổ tung kinh thiên động địa, vô số vầng sáng mảnh nhọn từ trong bạo liệt văng ra xa khắp nơi.

Tức thì một khỏa thất sắc quang cầu từ trong mớ hỗn loạn, chợt lóe mà bắn ra.

Không ngờ đúng là tòa thất sắc tiểu tháp

Nhưng ở phía mặt ngoài của tháp nhỏ, mơ hồ có thể nhìn thấy một khuôn mặt tái nhợt dị thường lúc ẩn lúc hiện, chính là tên thiếu niên ký phụ trên nó biến thành.

Xem gương mặt hắn tái nhợt dị thường, thần tình có vẻ cực kỳ kinh sợ, rõ ràng vừa rồi đem pháp lực điều động cự tháp đã bị tổn thương không ít nguyên khí.

Nhưng không chờ cho hắn đem tháp nhỏ tiếp tục thi triển ra loại thần thông nào khác, thì kim mang từ trận bạo liệt kia đã trở lên chói lòa bắn tới.

Những tiếng kêu bén nhọn phát ra từng khẩu kim sắc phi kiếm liền quỷ dị hiện ra xung quanh tháp nhỏ, khẩu nào khẩu nấy lòe sáng kim quang, kiếm quang dày đặc, đem cả khu vực mà biến thành một biển kiếm, mọi nơi ánh mắt đảo qua đều bị bao phủ bởi một mảnh kim quang.

Mặt người của thiếu niên ký phụ vào tháp nhỏ nhìn thấy cảnh này, không khỏi hơi giật mình.

Nhưng liền ngay sau đó, tất cả phi kiếm đã phát ra những tiếng thét dài chói tai, mũi kiếm vừa đổi hướng liền chuẩn xác nhắm thẳng vào tháp nhỏ bảy màu bắn tới.

"không tốt"

Gương mặt thiếu niên thần tình hoảng sợ thốt lên một tiếng, khi tận mắt thấy vạn kiếm tề minh hướng về mình thế này, khuôn mặt lúc nào cũng lạnh như băng của hắn, lại thoáng chốc đại biến.

Từ phương diện tiểu tháp mà nhìn, chỉ thấy bốn phía đều bị kim sắc phi kiếm đang cuồng phong bão táp cùng nhau hướng tiểu tháp đâm chém tới.

Vầng sáng bảy màu này ngay cả có lực phòng ngự cực kỳ cường hãn, nhưng đối đầu với quá nhiều kiếm quang điên cuồng chém đánh thì làm sao mà đỡ nổi, trong khoảng khắc linh quang chớp lên từng hồi lâm vào trạng thái khó bề chống cự.

Huyết quang hóa thân hợp làm một cùng cự tháp, tự nhiên cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, nhưng hiện tại bị công kích điên cuồng thế này, cũng không thể kịp thi triển ra thần thông khác.

Hắn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ quát khẽ lên một tiếng, lập tức đem thật lớn linh lực cuồng chú vào trong tháp, trong phút chốc bảy sắc vầng sáng ổn định lại bắt đầu dần ngưng kết như lúc ban đầu, hơn thế lại nhanh chóng chuyển động, đem một phần kiếm quang ào ào hất ngược trở ra.

Nhưng bốn bên kiếm quang bắn tới dày đặc, số lượng sao mà kể xiết, bất diệt không gì tổn hại được.

Tên Huyết quang hóa thân vừa mới nghĩ là có thể trì hoãn qua một hơi thời thần, thì kiếm quang đã lại gào thét điên cuồng chém tới, bảy màu quầng sáng lại bắt đầu trở lên không đỡ nổi.

Hóa thân bị lâm vào đường cùng, chỉ có thể tiếp tục đem pháp lực trong cơ thể rót vào tiểu tháp, trước mắt tăng phòng ngự lên một tầng, còn cái khác nói sau.

Trong lúc nhất thời, tháp nhỏ bảy màu bị nghạnh nghạnh sinh sinh vây khốn tại chỗ, vô pháp chạy khỏi.

Cùng thời gian này, bên ngoài chỗ bao phủ Cửu cung thiên kiền phù, Hàn Lập ở trong trạng thái cự viên cảm ứng được tình hình bên trong, không khỏi thầm vui vẻ.

Lúc này liền hét lớn một tiếng, thân hình khổng lồ chuyển động đánh về phía tên thiếu niên cầm đầu đang giằng co với Phệ kim trùng.

Linh khu ở dưới cũng khua múa, hóa thành một điểm linh quang đồng thời xông tới.

Liền sau đó ở phía chân trời bỗng chợt vang lên tiếng xé gió, một đạo huyết quang hiện ra hướng thẳng phía này kích bắn đến.

Trong huyết quang, mơ hồ nhìn thấy một đạo nhân ảnh, đúng là lúc trước đuổi theo Tử ngôn đỉnh, một tên Thánh tổ hóa thân khác.

Tên này không biết có lấy lại được bảo đỉnh hay không, lúc này chớp động vài cái, liền lập tức hội hợp cùng tên thiếu niên cầm đầu.

"Đem hắn ngăn lại!" Hàn lập đụng cảnh này liền không do dự đem thần niệm hướng Linh khu quát một tiếng chói tai.

Linh khu nhất thời biến thành một màu lục quang, trực tiếp hướng tên thiếu niên đang bay tới nghênh đón.

Tên thiếu niên thấy vậy hai mắt tóe ra hàn quang, hắn không nói hai lời ngón tay hơi vận chút lực hướng linh khu bắn tới.

Từ ngón tay xé gió bắn ra từng tiếng*"Xuy xuy"* vang lớn!

tiếp theo mười chỉ tơ máu từ đầu ngón tay liền phun ra, rồi hóa thành một đạo huyết sắc kiếm quang to bằng miệng chén, khí thế ào ào đón đầu linh khu chém đến.

Đồng thời hắn lại há mồm mãnh phun ra một cỗ hắc sắc hỏa diễm.

Linh khu tuy rằng pháp lực không thể bằng hóa thân Huyết quang thánh tổ, nhưng cũng không vì thế mà yếu thế, lập tức há mồm đem một chùm hắc tia bắn ra, cùng lúc cổ tay hơi động liền hiện ra một khẩu ngân sắc đoản thước, cánh tay vung lên liền tuôn ra đầy trời thước ảnh như một cơn thủy triều quét thẳng đến đối diện.

Tên Hóa thân huyết quang này nhất thời bị Linh Khu ngạnh kháng giữ chân tại chỗ, không thể tiến tới thêm một bước.

Liền lúc này Hàn lập hóa thành Cự viên ba đầu, bắt đầu lẩm bẩm, sáu cánh tay chuyển động hiện ra vô số ngân văn ở trong không trung, hướng tên thiếu niên gần đó chụp đến.

mấy cái ngân văn này chỉ hơi chớp động trong không trung, liền hóa thành một cỗ cự lực khủng bố

Tên thiếu niên cầm đầu vẫn còn đang vừa nhìn về tên hóa thân khác vừa thoải mái chiến đấu với Hàn Lập, nhưng nhìn thấy tháp nhỏ bảy màu bị đối phương nhiếp đi, lại nhốt trong phù trận, trong lòng cũng không khỏi hoảng sợ.

Phải biết rằng, ba khối hóa thân này của hắn lúc này cách giới buông xuống, pháp lực không thể so sánh với bản thể lúc toàn thịnh được, lại vô pháp đưa trọng bảo theo người cùng xuống Linh Giới, nhưng theo cảm nhận của hắn ba người liên thủ, lại có Thải Quang Tháp cùng Tử Ngôn đỉnh hai kiện huyền thiên tàn bảo trong tay cũng đủ để quét ngang linh giới dưới đại thừa tồn tại.

Nhưng không nghĩ tới lần này buông xuống Linh Giới mục tiêu đã rõ ràng, mà lại khó giải quyết như thế, đầu tiên là Tử ngôn đỉnh, không hiểu vì sao nhoáng cái đã mất đi khả năng khống chế, tiếp đến Thải Quang tháp cùng với hóa thân cũng bị đối phương đem trấn áp.

Nếu hắn không phải còn cảm ứng được khối hóa thân này còn tồn tại, có thể đã ngay lập tức chạy thoát thân, rồi tìm cơ hội thích hợp khác lại ra tay.

Theo bản năng trong lòng đang do dự, không biết thế nào cho phải.

Nhưng lúc này Hàn Lập biến thân thành Cự viên thoáng cái đã ra tay đánh tới, ngược lại khơi dậy một tia hung tính trong lòng hắn, lúc này liền cất lên một tràng cười quái dị, đem tám cái huyết sắc bóng quỷ đang cắn xé cùng Phệ Kim Trùng triệu hồi, tám cái đầu quỷ tức thì rít lên một tiếng liền theo cự hoàn thoát ra rồi lóe lên một cái ào ào nhập vào thân hình tên thiếu niên cầm đầu.

Tiếp theo tên hóa thân ma đầu hai tay bấm niệm pháp quyết, thân hình liền chớp lên từng đạo huyết quang rồi biến lên thật lớn, thoáng một cái liền biến thành người khổng lồ to lớn không kém gì Kim mao cự viên, cùng lúc trên hai đầu vai lại toát ra tám cỗ hắc khí, từ trong hắc khí theo ra tám cái đầu mặt mũi hung tợn khí thế như ong vỡ tổ tuôn ra.

Tám cái đầu quỷ này phân biệt ra từng loại hỉ nộ ái ố, tám đầu hình dáng bất đồng, chúng nó phối hợp với vẻ dữ tợn vốn có, lại càng phát ra vẻ đáng sợ.

Tên biến thành Cự Ma gầm lên giận dữ, hai cánh tay như hai cái bánh xe quay quanh, vần vũ phát động ra đầy trời trảo ảnh, đồng thời tám cái đầu quỷ cùng há mồm phun ra một cỗ hắc khí.

Những hắc khí này ngưng tụ lại trong không trung, rồi biến ảo thành một đóa hắc sắc cự hoa, cùng với cự lực trên không trung va chạm tới.

Cự hoa lập tức run lên, chớp mắt đã bị đại lực phía trên áp cho tán loạn tan biến, nhưng cũng đem lực lượng triệt tiêu đi hơn nửa.

Còn dư lại cự lực lại bị vô số trảo ảnh trên không chụp tới, liền cùng nhau tan thành mây khói.

Kim mao cự viên thấy như vậy, sáu con mắt chớp động tinh quang, bỗng hét lớn một tiếng, thanh âm làm chấn động Ma đầu như sét đánh ngang tai, làm thân hình nó không khỏi hốt hoảng loạng choạng.

Mặt trước chợt lóe lên kim quang rồi đột nhiên hiện ra một cây kiếm ảnh, mơ hồ xuất hiện trước mắt ma đầu.

Ma đầu lúc này vẫn còn váng đầu hoa mắt, nhưng vẫn kịp giật mình một cái, bàn tay to lớn lấy tốc độ thật nhanh chụp tới.

Tiếp theo vang lên một tiếng *" Phốc Xuy"*

Bị bàn tay khổng lồ chụp tới một trảo, kiếm ảnh chỉ lóe lên được một cái rồi tiêu tán, xem như chỉ là một đạo ảo ảnh mà thôi.

Cự ma đầu thấy tình hình như vậy không khỏi ngẩn người ra, chưa hiểu được ý tứ của đối phương thế nào, thì lại cảm thấy trong thần thức dị quang chợt lóe, khẩu kiếm ảnh vừa biến mất kia đang thoáng hiện ra, hung hăng chém xuống.

"A.

Ma đầu lập tức cảm thấy một cỗ đau đớn như xé rách thần hồn, từng trận đau nhức từ chỗ sâu truyền đến, hắn không thể chịu đựng được, hai tay liền ôm lấy đầu, trong miệng phát ra tiếng kêu cực kỳ thê lương thảm thiết!

Đây là loại Hàn Lập tân lĩnh ngộ ra thần thông Niệm Kiếm Quyết trong vạn kiếm đồ, chuyên cách không đả thương thần thức người khác.

Đáng tiếc thuật này dù sao cũng liên quan cùng với công pháp của tiên giới, làm cho hắn không phải có thể dễ dàng thi triển, nếu cố gượng ép vận dụng sẽ bị phản phệ lực tác động, nếu hắn không biến thân thành Sơn nhạc Cự Viên lại dung hợp nhất thể với Phạm thánh chân ma công, thì tuyệt nhiên không dám lấy ra đối phó với địch.

Nhưng lúc này vẫn đang ở trạng thái Cự viên ba đầu sáu tay cũng không khỏi rên lên một tiếng, tiếp theo bên ngoài thân liền hiện lên một tầng ký hiệu vàng bạc, rồi đột nhiên kích bắn ra vô số tơ máu, vừa nhìn tựa như đối với Ma đầu càng thêm chật vật.

Bất quá trong lòng Hàn Lập tự nhiên đã sớm đem phản phệ chuẩn bị trước một bước, ngay cả ba cái đầu đang bị trận đau nhức không chịu nổi, nhưng gầm nhẹ một tiếng liền nhào tới.

Chỉ chớp lên một cái, Cự viên đã vượt qua khoảng cách hơn trăm trượng, tới đỉnh đầu của Ma đầu trên không trung.

Sáu cánh tay của hắn chợt lóe, đem sáu khẩu kim sắc trường nhận nơi tay, nhằm thẳng chính giữa đầu Cự Ma hung hăng chém xuống.

------oOo------

Chương 1934: Lui địch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Quầng sáng kim sắc quay cuồng, đem sáu khẩu kim nhận hợp làm một thể rồi biến thành một khẩu mười trượng kình thiên cự kiếm.

Hàn quang chỉ vừa chớp lên một cái liền vạch một đường huyết mỏng tang qua cổ Cự Ma, lúc này cái đầu cự ma mang vẻ mặt kinh ngạc, trong mắt nó vẫn hiện lên một tia khó có thể tin nổi, tiếp theo chớp lên một cái đầu liền rời khỏi cổ rơi xuống.

Ma này thế nhưng bị Hàn Lập đem một kiếm chém bay thủ cấp.

Thế nhưng trên mặt Cự viên vẫn không chút vui mừng, thân hình khổng lồ liền hạ xuống, sáu cánh tay thoáng cái đem cự kiếm chia ra làm sáu khẩu kim nhận.

Sáu cánh tay mơ hồ đem kim nhận phóng ra, tiếng nổ chói tai vô số kim tia chằng chịt hướng thẳng phía dưới bắn xuống, quyết ý đem tàn thi của tên thiếu niên cầm đầu bầm thây ra vạn đoạn.

Vậy mà lại xảy ra một màn khó có thể tưởng tượng nổi!

Tàn thi của ma đầu chỉ bất động giây lát, bốn cánh sau lưng lại nhất tề cùng vỗ, thân hình đảo lên liền bắn ra ngoài tới hơn mười trượng, cùng lúc huyết hải ở dưới thân quay cuồng, vô số máu loãng tụ thành những mũi tên phá không bắn ra, chớp mắt đã đem kim tia trong không trung ngăn xuống.

Lúc này trên cái cổ không đầu toát ra một cỗ hắc khí, thoáng cái mà mọc ra một cái đầu khác so với lúc đầu độc nhất vô nhị, nhưng cự hoàn trên đầu vai lại quỷ dị biến mất một trong tám khỏa thanh sắc quỷ đầu.

Cự viên vốn định đuổi sát không tha, bỗng sắc mặt trầm xuống, trong tay không ngừng đem sáu khẩu kim nhận hoán đổi thoáng chốc biến thành Hoàn, Thương, Giản, Trùy sáu loại binh khí khác nhau rồi vũ động, vô số kim sắc lôi hỏa từ trên binh khí tuôn ra vang lên từng trận nổ hướng về Ma đầu phía xa điên cuồng đập đến.

Vừa rồi tổn thất một cái đầu, Cự ma hiển nhiên cũng tức giận cực kỳ, liền kêu to một tiếng bảy cái đầu lâu còn lại đồng thanh lẩm bẩm, hai tay bỗng kì dị kết quyết tạo thành một cái ấn quyết cực kỳ thâm ảo.

Lập tức tiếng rít nổi lên!

Biển máu ở dưới thân đang mênh mông gợn sóng, đột nhiên lấy Cự ma làm trung tâm rồi nhanh chóng chuyển động, phút chốc nổi lên thành một cơn lốc xoáy khổng lồ, rồi hóa thành một cái cột nước bằng máu, nhoáng lên một cái phóng lên cao.

Cự ma đem pháp quyết nơi tay dừng lại, rồi bàn tay to bỗng hướng cột nước phía dưới mà trảo tới một cái.

Cột nước máu liền tỏa ra hào quang liên tục, rồi phát ra một tiếng nổ, ngưng tụ lại hóa thành một cây huyết sắc cự côn dài mấy trăm trượng, mặt ngoài minh ấn từng đợt ký hiệu màu đen kịt.

Cự ma đem côn này bắt được vào tay thì không chút do dự, hung hăng nhắm thẳng về phía cự viên quét tới một côn

Tức thì côn ảnh hóa thành một cơn lốc huyết sắc điên cuồng quét tới, đồng thời từ trên côn cũng kéo theo một cỗ hôi tanh phả tới.

Kim sắc lôi hỏa cùng Huyết sắc cơn lốc hai bên tranh đấu phát ra ánh sáng lòa lòa, đôi lúc truyền ra những tiếng bạo liệt ầm ầm.

Cự viên ba đầu sáu tay thấy tình hình như vậy, ánh mắt lạnh lùng, đem sáu kiện binh khí múa may, hùng hổ hướng cự ma trực tiếp chém tới.

Cự ma lúc này hừ lạnh một tiếng, đem huyết sắc cự côn quét ngang, rồi đột ngột bàn chân dẫm một cái trong không trung bắn trở ra.

Trong lúc nhất thời, hai con quái vật khổng lồ dữ tợn ở trong không trung *"Đinh đương"* đánh nhau loạn xì ngầu.

Sáu đoàn kim quang cùng một đạo huyết ảnh mờ tỏ ẩn hiện, va chạm phóng ra vạn đạo hào quang.

Tiếng đánh nhau đinh tai nhức óc!

Lúc hai người vật lộn không lâu, thì mười ba đoàn tử quang cùng một đạo bóng xám thô to cũng từ hai bên lóe lên gia nhập vào trong chiến đoàn.

Đúng là Tử văn Phệ kim trùng của Hàn Lập cùng với con hôi sắc cự mãng.

Hai người gia nhập chiến đoàn, tự nhiên khiến trận đấu này càng trở lên kịch liệt, các loại âm thanh vù vù, cùng tê tê, đôi lúc thét gào gầm rú ở trong.

Bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa, từ trong vầng sáng trung tâm của chiến đoàn hiện ra rất nhiều màu sắc, sóng dao động phóng xuất khiến cho người kinh hãi hướng bốn phía điên cuồng tán đi, nơi nó đi qua hư không đều bị thiên hôn địa ám, trời đất như là đang bị sụp đổ.

Tiếp theo ngay chỗ sụp đổ trung tâm, hai bóng người, một đạo loạng choạng, bản thân hướng phía sau liên tục vụt bay ra đến hai ba trăm trượng phía xa mới miễn cưỡng bảo trụ lại thân hình.

Đúng là Hàn Lập biến thành Cự viên cùng với tên thiếu niên cầm đầu Ma hóa.

Chỉ khác là bản thân hai người lúc này đều rất chật vật.

Bên phía cự viên không ít lông mao, cùng các nơi trên thân thể bị cháy xém, mà sáu khẩu kim nhận trong tay cũng chỉ còn lại ba kiện, hơn nữa đều không lành lặn có cái chỉ còn sót lại nửa đoạn.

Còn lại Cự ma, chẳng những trên người dính đầy máu tươi, đầu vai hai bên lại bị trực tiếp đánh nát thành một mảnh huyết nhục mơ hồ, huyết sắc cự côn nơi tay không biết bị cái gì chém gẫy làm hai đoạn.

Nhìn qua trận đại chiến này, Cự ma rõ ràng ăn phải thiệt thòi không nhỏ.

Lúc này kim mao cự viên cùng Cự ma đang dừng ở khoảng cách xa nhau hai bên đều mang một vẻ kiêng kị.

Đúng lúc này, chỗ trung tâm không gian vừa bị sụp đổ lại truyền đến một trận nổ ầm ầm, nhìn ra thấy ngũ sắc hào quang đang nén lại rồi bung ra tạo thành một trận bạo liệt nổ tung.

Nhưng cũng trong trận bạo liệt, một đoàn màu tím chớp lên rồi hóa thành hơn chục đoàn tử quang bắn ra ngoài.

Chính là Tử văn Phệ kim trùng của Hàn Lập.

Phía bên kia, hôi sắc cự mãng cũng đang muốn từ trung tâm vụ nổ phi vọt ra, nhưng một nửa thân hình còn lại bị kẹt trong không gian đang sụp đổ, đang bị một cỗ hấp lực rất lớn cuốn đi nơi khác.

Nhất thời từng đoàn nổ tan, thoáng cái đem cự mãng hoàn toàn bao phủ vào trong đó.

Cự ma vừa đụng cảnh này, liền trên người phát xuất ra một trận hôi khí quay quanh, trong mồm không cấm được phun ra một cỗ huyết tinh, sắc mặt thoáng cái liền bị tái nhợt đi vài phần.

Con hôi sắc cự mãng này là hắn thi pháp biến thành, cùng với tên thiếu niên cầm đầu tâm thần tương thông, hiện giờ nếu bị giết đi, sẽ khiến bản thể của hắn bị phản phệ không ít.

Từ đó sắc mặt cự ma lại càng thêm âm trầm.

Cự viên thấy tình hình như vậy, sáu cánh tay phút chốc lại nhất tề vung lên, kim quang nhất thời chớp động lại biến ra thành sáu loại binh khí khác nhau. Mỗi một cái đều như lúc đầu phát ra hàn quang lấp lánh.

Thân hình khổng lồ của Cự viên lưu chuyển lên xuống một tầng kim quang, từ bộ lông đến thân thể trong chớp mắt đã khôi phục như lúc ban đầu.

Tiếp đến cự viên nanh sắc lóe lên, muốn đem binh khí trong tay đánh ra.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên từ trong vụ khí của Cửu cung thiên kiền phù vừa vây hãm tiểu tháp, truyền ra một tiếng nổ rung trời nổ đất, rồi một tòa thất sắc hư ảnh Cự tháp bỗng từ vụ khí trên không hiện ra, cự tháp xoay quanh rồi giống như thủy triều ào ra vô số cột sáng.

Nơi cột sáng đi qua toàn bộ vụ khí chỉ kịp rung nhẹ một cái liền tan biến, những lầu các ẩn náu trong sương mù ngay lập tức bị nó xuyên thủng qua, rồi hóa thành vô sô quang điểm tán loạn biến mất.

Chỉ trong chớp mắt bộ Cửu cung thiên kiền phù bị vỡ tan không còn một mảnh.

Tiếp theo *"Sưu"* một tiếng!

Bảy sắc cầu vồng từ hư ảnh cự tháp chớp cái bắn ra, liên thiểm vài cái liền hiện ra tại trong không trung, hào quang chợt tắt, liền hóa thành một đạo bóng người

Hàn lập đang biến thân thành Cự viên trùng cảnh này, đồng tử không tránh co rụt lại.

Mà cự ma thì trên mặt không khỏi hiện lên vẻ vui mừng.

Bóng người xuất hiện kia, đúng là một tên hóa thân khác lúc trước bị Vạn Kiếm đồ vây khốn.

Hóa thân này đúng thời điểm mấu chốt này, rốt cục đem Thần thông của Thải quang tháp nghạnh kháng phá vây ra

Nhưng Hàn Lập chỉ là cẩn thận nhìn đánh giá đối phương một cái, thoáng cái tâm thần đã lại trấn định như lúc ban đầu.

Tên thiếu niên vừa thoát được vây, tuy trong tay vẫn nâng tháp nhỏ bảy sắc, nhưng mặt tái nhợt không còn tia máu, khí tức cỏ vẻ cực kỳ suy nhược, tháp nhỏ trong tay linh tính cũng bị tổn hại liên tục phát ra những tia ánh sáng ảm đạm.

Cự ma dường như cũng phát hiện được tên kia không ổn, thần sắc ngưng trọng quát khẽ một tiếng.

Tại sao có Thải quang tháp hộ thân mà ngươi lại trở thành như vậy.

"Hừ, tiểu tử này dùng một kiện bảo vật cực kỳ khó chơi, không phải vật Linh Giới có thể so sánh, nếu ta mà không quyết đoán vận dụng tối thủ đoạn, sợ rằng ngươi cũng không còn thấy được ta. Tên thiếu niên hừ lạnh lên một tiếng truyền âm trả lời.

"Không phải Linh Giới vật? Vậy ngươi hiện tại có thể tiếp tục ra tay không!" *Cự ma nghe vậy ngẩn ngơ, nét mặt kinh nghi nhưng cuối cùng lại hỏi một câu.*

Chỉ cần ngươi không có chuyện gì, ta thì cũng không có vấn đề gì lớn, nhưng Thải quang tháp đã bị tổn thất một ít linh tính, lúc này cũng không còn vận dụng được không gian thần thông nữa, thiếu niên lắc đầu trả lời.

Nếu như thế! thì hai người chúng ta mà liên thủ phần thắng tất cũng không nhiều, Cự ma nhíu mày âm tình bất định cân nhắc.

Tiếp theo hắn nhìn về phía biến thân Kim mao Cự viên, rồi đảo mắt nhìn sang gã đồng bọn Linh khu đang đờ đẫn đứng im bên cạnh.

Linh khu đứng kia, tuy rằng bản thân rõ ràng rơi xuống hạ phong, nhưng dựa vào đặc tính thân thể bất tử chi tiên, lại thêm các loại thiên phú quỷ dị thần thông, nếu muốn đem bảo vệ mình thì quá là dư dả.

Nếu tính đến cầm chân một khối hóa thân Huyết quang thì hóa thân nhất thời cũng không thể rời đi được.

Cự ma nhận định hết thảy mọi việc, trong lòng lại tăng lên vài phần do dự.

Luận tình thế trước mắt quả thật rất không ổn, nhưng nếu hắn vì thế mà thối lui, thì thật sự có chút không cam lòng.

Dù sao lúc này hắn mạo hiểm đem ba lũ phân niệm cùng lúc buông xuống Linh Giới, vốn muốn đem Trấn Ma Tỏa đoạt lại rồi tiến hành đại kế ban đầu, kết cuộc hiện tại không những chẳng được như ý, lại đem hai kiện huyền thiên tàn bảo, một cái biếu không còn một cái mất đi vài phần linh tính, trong lòng càng nghĩ đến lại càng cực kỳ buồn bực.

Bên này Hàn Lập tự nhiên cũng thấy được đối phương đang do dự, Ba đầu Cự viên lẩm bẩm, một cánh tay liền hướng phía trước trảo một cái vào hư không, rồi đem một khẩu kim sắc tàn nhận cầm tới trong tay.

Cự viên chỉ là đem kim nhận hướng trước người phạt ngang một cái, tức thì tỏa ra vạn đạo hào quang, phụ cận thiên địa nguyên khí vì thế mà quay cuồng, cùng lúc vô số linh quang ở trong hư không hiện ra, hướng thẳng đến kim sắc đoạn nhận mà kéo đến.

Thanh thế kinh người cực kỳ!

"Huyền Thiên tàn bảo!"

Cự ma thoáng cái thất thanh nói ra, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm đoạn tàn nhận đang tỏa sáng trên tay Cự viên, mang theo nét mặt vô cùng hoảng sợ.

Tên thiếu niên còn lại đụng phải cảnh này, khóe mắt không không cấm được nhảy dựng lên vài cái!

"Chạy"

Cự ma trầm mặt xuống, rốt cục há miệng thốt ra một tiếng trầm thấp.

Tiếp theo đem bốn cánh phía sau thôi động, Huyết hải dưới thân liền xoay quanh, đem thân hình khổng lồ bao lại, rồi hướng thẳng về sau phá không bỏ chạy.

Tên thiếu niên tay nâng bảo tháp thấy vậy mặt co rúm lại, tay cầm bảo vật hơi nắm lại, cũng hóa thành một đạo bảy sắc cầu vồng phi bắn chạy đi.

------oOo------

Chương 1935: Phế Thành

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ở phía xa, một tên hóa thân khác đang chiến đấu với linh khu như nhận được truyền tin, vầng huyết quang trên người chợt tăng bức lui linh khu, rồi thân hình văng ngược về phía sau bắn trở lui.

Trong nháy mắt, ba người hợp lại hóa thành một đạo độn quang, hướng phía xa mà chạy đi.

Tiếp theo một tiếng từ xa truyền lại.

Tiểu tử, việc này chưa thể xong được, bây giờ trong tay ta không mang theo bảo vật lên không thể làm gì được ngươi, nhưng lần sau gặp mặt lão phu nhất định phải đem ngươi trừu hồn luyện phách, để báo thù này.

Tên cầm đầu thiếu niên âm thanh trầm hùng, oanh long một cái truyền đến, mấy lời sau cùng vừa dứt, tựu đã biến thành một điểm huyết quang nơi xa tiêu thất

Ma đầu này vừa ý định, mà lại dị thường dứt khoát rút đi, một bộ đầu cũng không cần nhìn lại.

Hắn như là phi thường khẳng định Hàn Lập tuyệt đối không thừa cơ đuổi theo truy sát.

Kim mao cự viên đang đứng thẳng tắp lơ lững tại giữa không trung, khuôn mặt vô cảm nhìn về phía đại địch vừa biến mất, quả nhiên không có ý động thân đuổi theo.

Cũng không chỉ thế, linh khu phía bên kia bấm quyết lóe lên biến mất, một lát sau hiện ra bên cạnh cự viên thúc thủ vô sách mà đứng.

Cự viên bỗng hừ lạnh một tiếng, ngoài thân lóe lên kim quang đem pháp tướng ba đầu sáu tay biến mất, tiếp theo lại dẫm chân, thân thể theo đó biến nhỏ xuống mấy trăm lần, trút bỏ bộ lông cũng khôi phục hình người.

Nhưng sau khi hoàn lại hình dáng, Hàn Lập trên mặt cũng không có vẻ vui sướng, ngược lại hướng về phía xa nhìn lướt qua để lộ ra vài phần ngưng trọng.

Mới chỉ là mấy khối hóa thân vậy mà đã bị vướng tay đến thế. Nếu đổi thành bản thể đến còn không biết mạnh mẽ tới cỡ nào, tu sĩ Đại Thừa Kỳ quả là lợi hại Danh bất hư truyền! Nếu so với nghe đồn có lẽ càng phải đáng sợ ba phần. Hàn Lập thì thào đôi câu mới đưa ánh mắt thu về.

Sau đó hướng sang linh khu vẫy tay một cái.

Linh khu nhoáng lên liền hóa thành một đạo xanh mờ hướng về phía hắn nhanh chóng bắn đến, chớp lên một cái tựu nhập vào thân thể mất tăm.

Mười ba con tử văn Phệ Kim Trùng, cũng xoay quanh trên không lao tới.

Hàn lập đem tay áo bào vung lên, từ trong ống tay cuộn ra một mảnh thanh hà đem linh trùng đều thu thập vào trong tay áo, tiếp theo hai mắt nhắm lại bàn tay bấm pháp quyết miệng hé ra lẩm bẩm.

Sau đó một cái to bằng ngón cái Huyết tự bỗng từ giữa trán hiện ra, quang mang mờ mờ chớp động.

Sau một lát công phu, Hàn Lập hai mắt chợt mở ra, sắc mặt vui mừng tự nói một tiếng.

"Quả nhiên hữu hiệu, Tử ngôn đỉnh kia chạy không quá xa!"

Thanh âm chưa dứt, Hàn Lập tựu trong tay pháp quyết biến đổi, mười ngón không ngừng biến ảo ra các loại phức tạp thủ ấn, đồng thời huyết văn giữa trán, cũng chợt ám chợt minh chớp động đứng lên.

Không bao lâu sau, ở một chỗ khác xa xa một đạo độn quang màu đen đang độn quang rất nhanh bắn đến.

Phía trong độn quang, hiển nhiên là cái tử đỉnh đang quay tròn, chính là đỉnh lúc trước tự hành độn đi Tử Ngôn Đỉnh.

Nhưng cái đỉnh này vừa độn đến cách Hàn Lập mấy trăm trượng lại bỗng nhiên dừng lại, rồi hiện ra nguyên hình Tử Sắc tiểu đỉnh.

Cái này đỉnh bên ngoài thân tử quang co giãn bất định, lại phát ra từng tiếng ông minh, tựa hồ chần chừ không muốn tiếp cận với Hàn Lập.

Nhưng sau khi Hàn Lập thôi động huyết văn lại sinh ra một loại minh ấn liên hệ, làm cho đỉnh này nhất thời không muốn ly khai.

Hàn lập nhìn tiểu đỉnh, khóe miệng tươi cười càng đậm thêm mấy phần, huyết văn từ trong trán lóe lên, trực tiếp bay ra trước người rồi bắt đầu xoay quanh.

Đồng thời mấp máy miệng đại phát ra một loạt chú ngữ, mười ngón bắn ra từng đạo pháp quyết các màu lòe lòe, thi nhau chìm vào trong tiểu đỉnh.

Tiểu đỉnh lập tức run lên, phát ra một tiếng rồng ngâm thật lớn, hơi chớp lên rồi nhanh chóng hướng thẳng về phía huyết văn bắn tới.

Tiếp theo quang mang lóe lên đem huyết văn cũng chìm luôn vào trong tiểu đỉnh.

Đỉnh này ba chân phía ngoài đều nổi lên một tầng huyết sắc, đồng thời mấy cái âm thanh ngân dài lên vang dội, tựa hồ đang trở lên vui mừng dị thường.

Hàn lập coi thấy cười nhẹ một tiếng, lúc này mới nhấc tay hướng tiểu đỉnh hơi điểm một chút.

Tử sắc tiểu đỉnh hoảng động một cái, nhưng tỏ ra nge lời cực kì bay đến rồi hóa thành vài tấc nhỏ mê người vững vàng rơi vào lòng bàn tay hắn.

Hàn Lập trong lòng mừng rỡ, thở dài một hơi đem tiểu đỉnh hướng trước mắt nhấc lên, hai luồng lam mang trong mắt chợt lóe cẩn thận xem xét.

Chỉ thấy tiểu đỉnh một màu tím nhạt, nhưng mặt ngoài minh ấn vô sô thần bí phù văn, lại có một tầng trống chứa hắc khí đem toàn bộ đỉnh bao phủ vào trong.

Hàn lập hai mắt hơi nheo lại, bỗng nâng đỉnh lên, rồi vô thanh vô tức đem mấy đạo kim sắc phù văn dán lên tiểu đỉnh

Tiểu đỉnh chỉ kịp phát ra một tiếng ngân nhỏ, linh quang bên ngoài chợt tắt trở thành một đỉnh bình thường, không còn dáng vẻ yêu dị thông linh như trước nữa.

Cũng không chỉ như thế, Hàn Lập mười ngón tay hơi động, ầm ì tiếng sấm kim sắc hồ quang theo đầu ngón tay bắn ra, hóa thành một cái lưới điện màu vàng thẳng tiểu đỉnh mà chụp vào trong.

Sau khi một trận đùng đùng rồi thu nhỏ lại biến thành một khỏa kim sắc tiểu cầu nằm gọn trong lòng bàn tay.

Hàn Lập lúc này mới thần sắc buông lỏng, phất tay một cái liền hiện ra một cái hộp bạch ngọc tinh xảo.

Kim cầu lóe lên liền bị thu vào trong đó.

Tiếp theo ống tay áo lại nhanh chóng hướng hộp ngọc vẫy ra, một loạt các loại bùa chú đủ mọi màu sắc bắn ra dán lên, hình thành mấy cái trận pháp mini khảm sâu tại nắp hộp.

Hàn Lập vậy mà lại thuần thục đem tiểu đỉnh tạm thời phong ấn lên.

Sau khi đem hộp ngọc thu hồi, hắn mới thở dài một hơi, lúc này mới chân chính thả lòng người.

Tuy rằng cái tử ngôn đỉnh này, dùng bí thuật của Xa Kỵ Cung mà cướp đoạt trong tay tên hóa thân Huyết quang thánh tổ, nhưng hiện giờ đỉnh này vẫn còn lưu giữ một tia thần niệm của lão ma, cũng chưa khu trừ rồi tân luyện chế lại, hắn sao có thể lỏng lẻo mà cất dấu.

Bất quá có thể được đến một kiện huyền thiên tàn bảo này, trong lòng Hàn Lập thực sự vui sướng dị thường, nhưng đối với kiện vạn kiếm đồ bị hỏng cũng đau lòng vài phần.

Bảo vật này hắn chỉ mới tế luyện hoàn thành, vốn là kiện lợi khí dùng để đối phó với Ma tộc đại quân, kết quả chỉ đánh một trận lại biến thành hư ảo, tự nhiên trong lòng không tránh khỏi hơi chút phiền muộn.

Nhưng khi Hàn Lập chợt nhớ tới tên Ma cầm đầu trước lúc đi nói, sắc mặt lại bất giác ngưng trọng mấy phần.

Cũng như Ma này nói mà thôi, sở dĩ lúc này có thể đánh lui ba gã hóa thân Đại Thừa, cái chính là đối phương vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng mà vội vã tìm tới cửa, cộng thêm dựa vào hai kiện huyền thiên tàn bảo đều ngoài ý muốn, cái khắc chế cái mất.

Nếu như chờ đến hóa thân đang thống lĩnh Ma tộc đại quân mượn tiếp bảo vật, rồi đem thủ pháp phòng bị choThải quang tháp, sau đó mới tìm tới thì không chắc đã đẩy lui được ba gã hóa thân Huyết quang thánh tổ, quả thật là một việc không hay.

Hàn Lập yên lặng nghĩ, ánh mắt chớp động bất định.

Bỗng nhiên, hắn liền cười khẽ một tiếng đứng lên.

Ta thật là buồn lo vô cớ rồi! Hắn như thế nào lại để cho đối phương cơ hội lần thứ hai ngăn chặn mình, tính toán thời gian, nếu đối phương đến đại bản doanh Ma tộc, tối thiểu cũng phải ba bốn tháng thời gian, mà thời gian dài như thế thì hắn đã sớm lén chạy về Thiên Uyên thành rồi. Hàn Lập trong lòng nghĩ thầm vì đó mà nới lỏng, trên mặt thần sắc lại khôi phục như thường.

Bất quá trước đó hắn còn phải làm một việc, chính là tìm đến cách đây không xa chỗ có Hoàng Tuyền Địa Hỏa một chuyến.

Lúc trước hắn đối với Xa Kỵ Cung phát lời thề, cũng không muốn vì thế mà gặp tâm phải Tâm ma phản phệ.

Cùng lúc hắn đối với với hỗn độn nhị khí kia đích xác rất là động tâm.

Bây giờ huyết quang thánh tổ hóa thân bị hao tổn thối lui, nghĩ đến trong khoảng thời gian ngắn tuyệt không khả năng tiếp tục truy tới, thật là cơ hội tốt để làm việc này.

Nhưng Xa Kỵ Cung một khi đã là Ma Tộc Thánh Tổ, hắn tự nhiên tuyệt đối không hoàn toàn tin vào lời nói của đối phương, mà âm thầm làm tiếp chuẩn bị rồi sau đó mới có thể theo lời của đối phương mà làm.

Về phần số phận Ỷ Thiên thành những danh hợp thể tồn tại đã bị bại lui, tuyệt nhiên vô pháp bảo vệ, cũng không cần phải trở lại.

Hàn Lập tâm tư linh động, trong nháy mắt đã xác định chủ ý, lúc này quay người lại, bên ngoài thân thanh quang chợt lóe, liền hóa thành một đạo thanh sắc cầu vồng phá không bay lên.

Lúc này, Cự ma đã chạy một lúc lâu đến hơn mấy vạn dặm, liền đem pháp thân thu lại, rồi đem tế ra huyết sắc tiểu thuyền, cùng hai tên hóa thân khác đứng ở trên nó, thôi động bảo này thẳng hướng Ỷ Thiên thành chạy đi.

Trên đường phi độn, ba gã Huyết Quang thánh tổ hóa thân đều thần sắc ngây ra, không nói một lời.

Mấy ngày sáu, ba ma tựu từ phía xa thấy được những bức tường chỉ còn một nửa của Ỷ Thiên thành, mà Ỷ Thiên thành phía trên không lại từ lâu bao phủ hơn nửa bởi ma khí đen kịt,

Khi huyết sắc tiểu thuyền tiến tới tường thành, trong chốc lát, phía trên không ma khí lập tức quay cuồng, hiện ra một đội ma thú giáp sĩ cung kính tiến lên nghênh đón.

Lập tức đem chỗ truyền tống trận đến thánh tộc đại quân gần nhất mở ra, bọn ta muốn ngay lập tức rời đi nơi đây!

Tên thiếu niên cầm đầu chờ đến gần Vạn tượng ma kỵ một chút, lập tức băng lãnh phân phó.

"Tuân mệnh, thánh tổ đại nhân!"

Lúc trước Huyết Quang thánh tổ thần niệm phủ xuống ký phụ một màn, nơi đây trung cao giai Ma tộc cũng đều tận mắt nhìn thấy, đội vạn tượng Ma kỵ này cũng nhận ra được hóa thân Thánh Tổ, lúc này kỵ sỹ cầm đầu khiêm tốn khom người, cung kính thi lễ.

Nửa tháng sau, Hàn Lập biến thành thanh cầu vồng tại vạn trượng cao một nơi địa phương một đường đi nhanh.

Lúc này hắn độn quang kỳ ảo vô cùng, lại đem pháp lực to lớn đem không trung ba động đều thu liễm vào bên trong, nếu không phải là thần niệm của đại thần thông chi sĩ tỉ mỉ quan sát, tuyệt đối vô pháp phát hiện ra thanh cầu vồng tồn tại.

Bây giờ Hàn Lập đang từ một tòa nhân tộc thành trì trên không bay qua.

Tòa thành này cũng không tính đại, dù trước khi Ma tộc phủ xuống cũng bất quá là một tòa thành nhỏ. Nhưng lúc này trải rộng cỏ hoang phế tích, một bóng người đều không thể nhìn thấy, sớm bị nhân tộc buông tha hơn trăm năm lâu rồi.

Lấy Hàn Lập độn tốc, chỉ khoảnh khắc công phu trên không trung liền lướt qua, nhưng khi hắn thần niệm hướng phía dưới tùy ý đảo qua, lại bỗng nhiên miệng thốt một tiếng *"Di"*, thanh quang vụt tắt hiện ra nguyên hình, đem độn quang lập tức dừng lại đứng ở trên cao.

Hai mắt hắn hướng phía dưới đảo qua, ánh mắt chớp động không thôi, trên mặt tràn đầy vẻ ngoài ý muốn!

------oOo------

Chương 1936: Gặp Cũ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bỗng nhiên hắn nhướng mày, thân hình nhoáng lên liền biến thành một đạo kinh Hồng nhắm đến một nơi rồi kích Bắn tới.

Kinh Hồng mau tựa như tia chớp, chỉ loáng thoáng vài cái Hàn Lập đã xuất hiện trên bầu trời của một tòa phòng ốc nào đó.

Ở nơi đây, rõ ràng có năm tên tu sĩ phục sức khác nhau đang vây bắt một ngọn bị bạch khí sương mù bao phủ, lúc này đang bàn luận xôn xao thương lượng chuyện gì.

Hàn lập lại tự nhiên quỷ mị xuất hiện phía trên tòa nhà, tự nhiên gây cho người khác sợ hết hồn, lúc này hoặc bàn tay phản xạ giơ lên, móc ra bảo vật, hoặc tay bấm niệm thần chú làm ra một tư thế đề phòng.

"Cút cho ta!"

Hàn Lập nhưng cũng không thèm nhìn tới mấy người này, lạnh lùng nói một câu.

"Ngươi nói gì, tên này lại dám như thế vô lễ.

"A, nguyên lai là tiền bối, đám người vãn bối sẽ lập tức rời khỏi ngay!

Mấy tên tu sĩ này rõ ràng cũng đều là Hóa Thần Kỳ tồn tại, vừa mới nghe đối phương nói như vậy, nhất thời tức giận quát lên.

Làm cho Hàn Lập không chút khách khí liền đem khí tức Hợp thể Kỳ khổng lồ thả ra, năm người này thấy được bị dọa cho hồn phi phách tán, ngay lập tức thay đổi lời nói liên tiếp lui về phía sau, lập tức chạy trối chết.

Bọn họ ngay cả đang lúc trốn chạy cái đầu cũng không dám quay lại nhìn, phảng phất phía sau có ác quỷ đang đuổi theo lấy mạng.

Hàn Lập lạnh lùng quét qua mấy người này một cái, hơi chút do dự rồi cũng không hành động gì tiếp, nhưng vào lúc này từ chỗ cấm chế bảo vệ trong nhà lại truyền ra một tiếng kinh hỷ của một cô gái.

Hàn tiền bối, sao lại là ngươi, tiền bối tại sao lại xuất hiện ở chỗ này, Thiên vũ lập tức ra bái kiến!

Vừa dứt lời, phòng bên cạnh liền phun ra một đạo bạch khí, rồi bỗng thổi qua một ngọn gió biến mất.

Đồng thời cửa phòng đang đóng liền mở ra, từ bên trong lần lượt đi ra ba danh nữ tử, cô gái cầm đầu vóc người cao gầy, da tuyết trắng, rõ ràng là người của Hứa thế gia, Hứa thiên vũ.

Hứa đạo hữu, nhiều năm đã không gặp. Hàn Lập cười nhẹ một tiếng liền điểm tên mà gọi.

Năm xưa hắn cùng nàng này từ biệt ở Hứa gia, về sau cũng không gặp mặt, hôm nay ở trong Ma cướp nàng này thế nhưng lại xuất hiện ở đây thật đúng là mọi chuyện cũng đại ra ngoài dự liệu.

"Đa tạ tiền bối xuất thủ tương trợ, nếu không vãn bối lần này thật đúng là khó thoát một kiếp."

Hứa thiên vũ đột nhiên nhìn thấy Hàn Lập, lộ ra kinh hỷ vội vàng mang theo nhị nữ còn lại tiến lên thâm tạ đại lễ Hàn Lập.

"Không có gì, ta cũng bất quá vừa lúc đi ngang qua nơi đây, thuận tay làm mà thôi. Những người kia là ai, vì sao phải vây công các ngươi, là cừu gia của các ngươi sao?" Hàn Lập khoát tay áo, thuận miệng hỏi.

"Cái gì cừu gia, những người kia bất quá là thấy ba người chúng ta thân cô thế cô, sinh lòng ác ý mà thôi. Tiền bối hẳn là đem những người kia bầm thây vạn đoạn mới đúng."

Đi theo phía sau Hứa thiên vũ tiến ra một cô gái mặt tròn, có chút tức giận nói.

Tiểu Thanh, câm mồm. Có thể gặp được đến Hàn Tiền bối, chúng ta chính là đã được phúc tinh trên cao chiếu tới, sao có thể như vậy không biết tôn ti mà đối với tiền bối nói chuyện. Hàn tiền bối, Tiểu Thanh là một đứa cháu gái của tại hạ luôn luôn chỉ ở trong gia tộc tu luyện, không được ra ngoài lịch duyệt mấy lần, mong rằng tiền bối bỏ qua không trách tội! Hứa thiên vũ nghe vậy, ngọc dung thất sắc, lớn tiếng quát lên.

"A, tiền bối thứ tội, vãn bối không phải là cố ý mạo phạm." Nữ tu mặt tròn lúc này mới chợt hiểu ra ở trước mặt mình là một gã pháp lực sâu không lường được tiền bối, mà bản thân cũng không phải là người của Hứa gia, nên mới vừa rồi nói thật là có chút hấp tấp.

"Không có chuyện gì, chẳng lẽ Hàn mỗ là người không thông tình đạt lý ư, nếu sớm biết những người kia là hạng này, nói không chừng cũng là thuận tay quét sạch." Hàn Lập khẽ mỉm cười, cũng không thèm để ý trả lời.

"Đa tạ tiền bối đại lượng, nơi này không phải là nơi nói chuyện, tiền bối hay là mời vào nhà một lát." Hứa thiên vũ trong đầu buông lỏng, mặt mang nụ cười tránh ra phía sau đại môn.

"Vậy Hàn mỗ liền quấy rầy!" Hàn Lập suy đoán ngắn gọn, cũng là gật đầu đáp ứng.

Nơi này cách chỗ đồn trú của Ma tộc đại quân khá xa, hơn nữa phụ cận cũng không thấy xuất hiện bóng dáng của Ma tộc khác, cho nên hắn cũng rất yên tâm.

Căn phòng này bên trong không gian cũng không tính lớn, nhưng bên trong vô luận các thức bài trí trong nhà đều mang một loại cổ xưa, tựa hồ đã tồn tại rất lâu rồi.

Nhưng để cho Hàn Lập trong lòng có chút để ý chính là, phòng bên cạnh những cấm chế ba động như ẩn như hiện, lúc mấy người bọn họ đi tới trong nháy mắt liền vô ảnh vô tung biến mất, ngay thần niệm của hắn cũng nhất thời không cách nào phát hiện căn nguyên.

Điều này làm cho trong lòng hắn càng thêm hai phần hiếu kỳ.

Hàn Lập sau khi đi qua vào trong nhà phân chủ vị ngồi xuống, lại nhìn ba nữ đang cung kính đứng ở một bên bắt đầu hỏi một câu:

"Nơi này tựa hồ cũng không phải là chỗ người phàm cư ngụ, chẳng lẽ có quan hệ gì với hứa gia các ngươi?"

"Hàn tiền bối minh giám, nơi hoang phế này đích xác là nơi Hứa gia nhiều năm trước dùng để đặt chân, vãn bối bị mấy tên tà tu kia đuổi theo bất đắc dĩ mới phải vội vã trốn vào nơi đây mượn cấm chế lực trong này đối kháng một hai phần. Hứa thiên vũ cung kính trả lời.

"Thì ra là như vậy, bất quá nơi này cách Hứa gia tương đối xa, hơn nữa nghe nói cả Hứa gia cũng đã chuyển đến chỗ Thánh Thành. Ba người các ngươi pháp lực không đủ để tự vệ, như thế nào chạy đến." *Hàn Lập gật đầu, nhưng không khách khí trực tiếp đem nghi ngờ hỏi lên.*

Nghe được Hàn Lập vừa hỏi như thế, ba nữ không khỏi liếc mắt nhìn nhau, lại hơi có vẻ chần chờ, nhưng cuối cùng vẫn là Hứa thiên vũ cười khổ nói:

"Tiền bối có điều không biết, chúng ta Hứa gia đích xác trước lúc ma cướp đến liền dời đến nơi Thánh Hoàng trấn thủ, Trấn Hoàng Thành, nhưng là ở trước đó không lâu, Huyết Linh đại nhân đi ra ngoài xử lý một chuyện quan trọng, dẫn dắt ta cùng một ít tộc nhân vừa rời đi thánh thành. Kết quả sau khi làm xong chuyện, trên đường trở về, lại ngoài ý muốn đụng phải một đội Ma tộc đại quân. Kết quả sau một phen chém giết nhân tộc bọn ta bại trận, chỉ có thể tự mình chạy trối chết. Ta cùng hai vị cháu gái bị một ít Ma tộc đuổi giết, mới hoảng hốt chạy bừa chạy tới nơi đây. Kết quả không nghĩ tới phải mất sức của chín trâu hai hổ mới thoát khỏi truy binh, thì lại đụng tới mấy tên tà tu."

"Huyết Linh đạo hữu đi ra ngoài thánh thành?" *Hàn Lập ngẩn ra,* *dáng vẻ hơi ngoài ý muốn.*

"Không sai, vốn là trong tộc trưởng lão cũng không nguyện ý để Huyết Linh đại nhân ra ngoài, nhưng hết lần này tới lần khác đại nhân vẫn muốn đi tựa hồ là chuyện rất quan trọng, nên cũng chỉ có thể tạm thời để Huyết Linh đại nhân rời đi." *Hứa thiên vũ thành thật nói ra.*

"Huyết Linh đạo hữu sau khi gặp phải ma tộc, hẳn là không có sao chứ!" *Hàn Lập cũng không có hỏi tới cụ thể chuyện của Hứa gia, chỉ suy nghĩ một chút, rồi hỏi ngược lại an nguy của Huyết Linh.*

"Hàn tiền bối yên tâm, vãn bối trước khi rời đi tận mắt thấy Huyết Linh đại nhân giết tan vòng vây, mặc dù sau đó có mấy tên cao cấp Ma tộc đuổi theo, nhưng lấy thần thông của đại nhân để tự vệ thì tuyệt đối không có vấn đề gì." *Hứa thiên vũ thản nhiên cho biết.*

"Như thế tại hạ cũng yên tâm. Đúng rồi, hiện tại Thánh hoàng thành tình hình như thế nào? Hiện tại cả lãnh thổ quốc gia cũng bị Ma tộc đại quân nghạnh nghạnh sanh sanh bức nát rồi, thậm chí ngay cả một ít phù thẻ để truyền tin cũng không được." *Hàn Lập thần hơi đổi lại hỏi.*

"Không tốt lắm. Thánh hoàng thành của chúng ta hoàn hảo, Ma tộc đại quân bên kia căn bản không đụng tởi bổn thành, mà đem nhân thủ trực tiếp càn quét đến những cứ điểm khác của nhân tộc, hiện tại trừ ra thánh thành, còn lại rất nhiều cứ điểm của nhân tộc đã bị công phá, một ít tông môn thế gia cũng bị diệt sạch. Hơn nữa Ma tộc công kích lần này cũng không giống với phá thành cướp bóc, thậm chí có một số Ma tộc bắt đầu trú lại ở những thành thị đã bị công phá của nhân tộc, chúng bắt đầu đem dân chúng người phàm làm nô dịch, Hứa thiên vũ vừa nói mà trên mặt cũng không khỏi lo lắng. *"Xem ra lời đồn đãi này là thật, ma cướp lần này khác xa với lúc trước, có ý ở lại lâu dài ở Linh Giới."* Hàn Lập nghe vậy sắc mặt cũng trầm xuống, một hồi lâu sau mới ngưng trọng nói.

"Cái gì, ý của tiền bối là, Ma tộc thật sự tính toán chiếm lĩnh địa

vực của chúng ta?" Không chờ Hứa thiên vũ đáp lời, một gã cô gái sắc mặt tái nhợt, nhưng vóc người đầy đặn quá sợ hãi thấp giọng hô.

"Không riêng gì chúng ta nhân tộc, yêu tộc thậm chí bên cạnh Mộc tộc Dạ Xoa dị tộc sợ rằng cũng là mục tiêu xâm lấn của Ma tộc. Một số việc cụ thể nữa Hàn mỗ cũng không nắm dõ lắm, chẳng qua tin đồn ở tầng lớp cao tầng không giả. Bất quá, các ngươi cũng không nên lo lắng quá mức, trời sập xuống tự nhiên sẽ có người chống vào. Nghĩ đến Thánh Đảo đối với lần này cũng sớm có ứng đối kế sách." Hàn Lập thần sắc bỗng nhiên buông lỏng, cười khẽ nói ra.

"Cũng là, có Thánh Đảo cùng Mạc Giản Ly đại nhân, cho dù Ma tộc có âm mưu lớn hơn nữa, cũng khó mà thực hiện được." Hứa thiên vũ đồng dạng thở phào nhẹ nhõm nói.

Còn lại nhị nữ nghe được như thế, sắc mặt cũng dễ nhìn lên rất nhiều.

Hiển nhiên đem uy danh Thánh Đảo cùng Mạc Giản Ly hai người, mang tới cho tam nữ không ít lòng tin.

Thời gian còn lại, Hàn Lập cẩn thận hỏi han tới một ít liên quan đến tình hình Ma tộc đại quân phụ cận Thánh Hoàng thành, trong lúc vô tình đã trôi qua gần nửa canh giờ.

"Thời gian không còn sớm. Hàn mỗ còn có chuyện trong người, sẽ không nán lại ở nơi đây. Sau này hữu duyên lại tái kiến ba vị đạo hữu! Đúng rồi, nơi đây cũng không phải là chỗ ở lâu, ba vị đạo hữu hay là sớm quay lại Hoàng Thành thì sẽ ổn hơn được chút." Hàn Lập rốt cục đứng dậy mà nói ra cáo từ, cuối cùng cũng khuyên bảo đôi câu.

Nghe được lời này, Hứa thiên vũ tam nữ tự nhiên không dám ngăn trở, lúc này đáp ứng một tiếng, rồi kính cẩn đưa Hàn Lập ra ngoài cửa.

Hàn Lập bên ngoài thân thanh quang chợt lóe, liền tiếp tục hóa thành một đạo thanh sắc cầu vồng phá không rời đi.

Hứa thiên vũ sau khi nhìn thấy thanh sắc cầu vồng lóe lên ở cuối chân trời biến mất, trong đầu hiện lên một tia phức tạp, khẽ thở dài một hơi.

"Hứa cô cô, vị Hàn tiền bối này quả nhiên là người năm đó đưa Huyết Linh đại nhân trở về Hứa gia chúng ta, là vị tiền bối kia. Hắn quả nhiên là Hợp Thể kỳ tiền bối?" bên kia cô gái mặt tròn sau khi đợi Hàn Lập rời đi, bắt đầu khẩn cấp luôn miệng hỏi.

Một cô gái khác đứng bên cũng đồng dạng dỏng tai lên nghe

"Không sai, chính là vị này Hàn tiền bối. Hắn năm đó đến Hứa gia chúng ta, cũng đã là Hợp thể kỳ tồn tại, nghe nói ở trước lúc ma cướp không lâu, hắn vừa lần nữa lên cấp đã là Hợp Thể Trung Kỳ tồn tại, Hứa thiên vũ cười khổ trả lời.

"Cái gì! Là Hợp Thể trung kỳ tu sĩ. Chất nữ cũng là lần đầu tiên thấy được đẳng cấp cao như thế tồn tại. Nghe những người khác nói, cô cô cùng vị này Hàn tiền bối giao tình không ít, thậm chí năm đó cũng từng cùng nhau là cộng sự ở Thiên Uyên thành, chuyện này nhưng lại là thật!" Cô gái mặt tròn hiển nhiên vẫn còn trẻ tuổi, đầu tiên thấp giọng hô, rồi lại hưng phấn hỏi tới một hai câu.

(). Nếu như ngài thích này bộ tác phẩm, chào mừng ngài tới khởi điểm Tặng phiếu đề cử, nguyệt phiếu, ngài ủng hộ, chính là ta lớn nhất động lực.)

------oOo------

Chương 1937: Hư Hoàng Đỉnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngươi cũng biết việc này năm đó, hiện tại nói đến làm gì. Tuy rằng hiện nay tu vi của ta cũng có chút tinh tiến, nhưng so sánh cùng người này căn bản không đáng nhắc tới. Hơn một ngàn năm thời gian liền từ hóa thần kỳ tu luyện đến Hợp Thể Trung Kỳ, tốc độ kinh người như thế cả nhân tộc từ xưa tới nay, cũng không có bao nhiêu người làm được. Không biết hắn như thế nào mà tu luyện. Hứa thiên vũ lắc đầu, trong giọng nói có chút tịch liêu.

Nếu vị Hàn tiền bối này thần thông to lớn như thế, vừa rồi cô cô sao không nói giữ lại một chút, có vị tiền bối này ra tay tương trợ chúng ta, mấy việc chúng ta làm có thể không còn sơ hở chút nào.

Một bên nữ tử yên lặng một lát, lại bỗng nhiên nói ra.

Tuy rằng ba người chúng ta cùng với huyết linh đại nhân rời ra, nhưng lúc trước đại nhân chính mồm dặn qua, chúng ta làm việc này liên quan đến mấu chốt chuyện băng phách tổ tiên có thể trở về hay không.

Cho dù trong Hứa thị gia tộc, cũng không mấy người biết được truyện quan trọng chúng ta làm lần này, Hàn tiền bối tuy rằng đối với Hứa gia chúng ta có ân, nhưng việc này cũng không thể bẩm báo chi tiết. Nói đến Hàn tiền bối đã đem mấy tên tà tu kia đuổi đi, nơi đây tạm thời hẳn là an toàn. Ta chỉ cần nắm chắc làm việc thì sẽ rất nhanh lấy ra được vật kia rồi lại một lần nữa hội họp cùng với Huyết Linh đại nhân, cũng không cần dây dưa tránh phiền phức. Hứa thiên vũ ánh mắt chớp chớp vài cái giọng nói trở lên bình tĩnh vài phần.

Vừa nghe được Hứa thiên vũ nói như thế, hai nữ liếc mắt nhìn nhau một cái không khỏi đều gật đầu.

Tốt lắm, chúng ta lại một lần nữa xuống xem đi ---, Hứa thiên vũ đứng im cân nhắc một lát sau đó hai hàng lông mày dãn ra rồi hướng phía trong phòng đi đến.

Mặt khác hai nữ này thần sắc ngưng trọng, tự nhiên cùng một dạng theo sát phía sau.

Cũng trong lúc nhất thời, ở một chỗ không biết cách xa nơi này bao nhiêu vạn dặm một nơi động quật một gã thân mang Huyết sắc chiến giáp kiều mỵ nữ tử, đang đem một khẩu băng nhận lấp loáng huyết quang yêu dị nhắm tới đầu một gã cao giai Ma tộc mà bạt ra.

Thi thể cao lớn của ma tộc phát ra nhất thanh muộn hưởng ngã nhào xuống, song mục lồi ra giống như là mắt cá dại đi.

Ở mặt trên động quật, rõ ràng còn có hai cái thi thể ngăm đen của ma tộc, đang đứng trên mặt đất không chút nhúc nhích, đồng thời bên ngoài thân đều bao trùm một tầng thẫm màu lam băng sương.

Nữ tử mặt không chút thay đổi quét qua mấy cỗ thi thể ma tộc này liếc mắt một cái, sau đó thân hình vừa động liền tiến theo một cái thông đạo nhỏ hẹp hướng chỗ sâu trong động quật phi độn mà đi.

Sau khi trải qua vài khúc quẹo, rồi xâm nhập xuống mấy tầng động quật, trước mắt nữ tữ rõ ràng xuất hiện một cái thạch bích loại thường nhìn thấy.

Nữ tử kiều mỵ hai mắt sáng ngời, một tay vừa lật chuyển trong tay một đoàn thanh quang chợt lóe,

một cái màu xanh tiểu đỉnh nhất thời quỷ dị hiện lên mà ra.

Đỉnh này vừa chuyển động liền quay tròn, trong khoảnh khắc tiểu đỉnh liền biến thành một trượng lớn, mặt ngoài thanh quang trải rộng, lại mơ hồ có hư ảnh chim cá hiện lên.

Đúng vật năm đó Hàn Lập dựa vào hư thiên đỉnh.

Mà kiều mỵ huyết giáp nữ tử này tự nhiên chính là vị kia băng phách tiên tử huyết hồn biến thành huyết linh hóa thân.

Nàng này sau khi cùng mấy người hứa gia bị ma tộc đại quân tách ra, nhưng lúc này lại xuất hiện ở đây, còn dùng một loại thủ đoạn thần bí nào đó đem ba gã cao giai ma tộc kia nhất nhất đánh chết.

Xem ra nàng đem truy binh dẫn đến động quật này cũng không phải do hoảng hốt, mà là có mục đích khác.,

Giờ phút này huyết linh đem hư thiên đỉnh tế ra, trong miệng lập tức lẩm bẩm hơn nữa bàn tay duỗi ra năm ngón ngọc ngà hướng ngay đến cự đỉnh liên đạn bắn ra.

"Phốc phốc" vài tiếng qua đi, vài đạo màu xanh pháp quyết bắn ra mà ra, cũng chợt lóe lướt qua nhập vào trong đỉnh.

Nhất thời cự đỉnh nổi lên âm thanh vù vù, rồi run run đem đỉnh phóng lên cao xoay tròn biến mất vào hư không.

Mà bản thân đỉnh phía trong thanh quang chợt lóe, nhất thời mấy thanh sắc ký hiệu hướng về một phía tuôn ra, nhoáng lên liền biến thành một chòm đại cổ văn.

Những cổ văn nay song song một hàng, sau đó phát ra liên tiếp chói mắt thì tán loạn hóa thành nhiều điểm thanh quang, hướng mặt trước của thạch bích kích bắn đi.

"Ầm vang long" muộn hưởng truyện lại!

Trong nháy mắt thạch bích bị nhiều điểm thanh quang xâm nhập, tầng ngoài giống như bụi đất bị thổi bay để lộ ra một phiến cánh cửa màu đồng to lớn. Mặt ngoài có dán mấy đạo ngân quang lóng lánh cấm chế phù sách.

"Quả nhiên hoàn hảo không tổn hao gì, cũng không có người phát hiện nơi đây. Xem ra năm đó bản thể làm ra di lưu thật đúng là cực kỳ sáng suốt. Huyết linh đôi mắt đẹp chợt lóe cẩn thận nhìn quét qua cửa lớn một lần, trên mặt lãnh ý dừng lại thành vẻ vui

sướng thì thào một câu.

*Tùy theo nàng này đem ngón tay bắn ra một tia kình phong "*Sưu*" một tiếng, lại tiếp tục đánh tới đỉnh vách đá.*

Tiểu đỉnh phía trong tức khắc ngân vang, rồi phun ra một cỗ thanh hà hướng cánh cửa to bằng đồng mà quyển đi.

Màu bạc ký hiệu, bị thanh hà cuốn qua trong nháy mắt vô thanh vô tức bị tróc ra rơi xuống.

"Kẽo kẹt" *một tiếng!*

Đại môn cổ đồng vẫn còn sử dụng được, chậm rãi mở ra.

Huyết Linh không chút do dự hóa thành một đạo kinh hồng tiến nhập vào trong cửa.

Hơn nữa cự đỉnh trong nháy mắt lóe lên thanh sáng mờ biến mất.

Phía trong cửa lớn rõ ràng thấy một cái mờ mờ đại sảnh.

Diện tích không nhỏ, chừng hơn mẫu lớn nhưng các nơi ở bên trong trống không chỉ có một cái thạch bàn tứ giác lẳng lặng để ở đây.

Mà trên thạch bàn rõ ràng lại là một cái tiểu đỉnh.

Tiểu đỉnh này đồng dạng một màu xanh lóng lánh, mặt ngoài hoa văn tinh mỹ, vừa nhìn thấy lại thấy giống hư thiên đỉnh tám phần!

Huyết quang chợt tắt, thân ảnh huyết linh liền ở trước thạch bàn hiện lên mà ra, nàng nâng tay hưởng tiểu đỉnh một trảo.

Một đoàn thanh quang bay lên không bay tới, dễ dàng thu vào trong tay.

Huyết linh dùng một tay nâng tiểu đỉnh hướng trước mắt nhìn tới, trên gương mặt không khỏi hiện ra sắc mặt vui mừng.

"Hư thiên đỉnh, hư linh đỉnh, hư hoàng đỉnh! Hừ, mấy gia hỏa kia sợ rằng không biết, lúc trước bản tiên tử vừa vặn phỏng chế ra một cái bảo đỉnh, Hư hoàng đỉnh này công hiệu còn hơn xa hai đỉnh trước, từ đây lại cộng thêm cái chìa khóa kia. Đợi cho ma kiếp lui lại liền tiếp tục đi trước đến lôi minh đại lục! Huyết linh thì thào nói nhỏ một tiếng, trong tay linh quang chợt lóe, liền vô tung vô ảnh đem tiểu đỉnh màu xanh thu lên.

Tiếp theo nàng này ngay tại trong đại sảnh nhìn quanh cũng không có ý giữ lại, hai tay liền chà xát hướng bốn phía giương lên.

Tiếng sấm nổi lên, vô số huyết sắc lôi hỏa từ lòng bàn tay tuôn ra, hóa thành vô số lôi điện hướng bốn vách tường mà cuồng phách tới.

Cùng lúc ánh mắt đảo qua, chính gian đại sảnh bị huyết sắc điện quang bao phu, bốn phía thạch bích lại tấc tấc vỡ vụn nổ ra.

Trong lúc nữ hóa thành một đạo huyết hồng hướng ngoài cửa kích bắn mà đi, thì gian đại sảnh phát ra một tiếng hoàn toàn nổ tung.

Sau một lát công phu huyết hồng bỗng nhiên xuất hiện ở phía trên bầu trời một mảnh hoang vu, sau khi xoay quanh một cái liền nhắm chuẩn đến một phương hướng rồi phá không bắn đi

Xem phương hướng này, thế nhưng đúng là hướng về chỗ thành nhỏ Hứa thiên vũ tam nữ đang chờ.

Một tháng sau, hàn lập huyền phù ở một chỗ trên trời cao, dùng ánh mắt nhìn xuống phía dưới một trận chiến sắc mặt lạnh như băng sương.

Tại phía dưới hơn ngàn trượng dưới tầng trời thấp, hơn trăm tên thân mang màu tím chiến giáp, minh ấn hoa văn quỷ dị ma tộc, chính là đang vây quanh hơn mười tên tu sĩ không ngừng điên cuồng tấn công

Những ma tộc này tu vi thấp nhất cũng đã ngoài nguyên anh, hai gã Ma tộc cầm đầu dáng người cao to thậm chí đều có tu vi hóa thần trung kì, hiển nhiên đều là loại Ma tộc tinh nhuệ!

Mà nhân tộc tu sĩ bị vây công này, trang phục giống nhau lại có cả nam phụ lão ấu, hơn nữa tu vi cũng tàn tạ, mấy tên thiếu niên cô gái chẳng qua là Trúc Cơ kỳ cảnh giới, tu vi cao nhất là một gã lão giả râu bạc trắng, đã là tu sĩ hóa thần đại thành.

Hiển nhiên là người của một cái tông môn hoặc là thế gia!

Trong những người này nhiều nhất vẫn là tu sĩ kết đan kỳ, cho nên mặc dù có lão giả kia đau khổ chống đỡ đại cục, cũng chỉ có thể bày ra cho mọi người một cái có vài phần huyền diệu pháp trận, nhưng vẫn bị ma tộc tinh nhuệ bức đại xuống hạ phong, tình thế nguy khốn cực kỳ.

Bên kia lão giả râu bạc cầm đầu một bên thúc giục một kiện ấn bảo vật, một bên đem tình thế chính mình nhìn hết vào mắt, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Lúc này đây, đoàn người bọn họ gặp phải nhiều Ma tộc tinh nhuệ thế này, ngay cả hắn có thể may mắn thoát được tánh mạng, nhưng những môn nhân đệ tử này chỉ sợ tuyệt không thể may mắn thoát khỏi.

Nghĩ đến đây, lão giả không khỏi tâm sinh liều mạng, há mồm hướng đến đại ấn phun ra một cỗ máu huyết, lại dùng ngón tay điểm vài cái.

Khỏa đại ấn màu trắng kia nhất thời nổi lên tiếng sấm sí, ở giữa chớp lên mơ hồ hiện ra một con bạch sắc giao long miệng phun lôi hỏa đến thẳng hai tên Ma tộc cầm đầu.

Hai gã cao giai ma tộc kia như thế nào không biết đối phương muốn liều mạng, lúc này cười nanh ác một tiếng thu cự kiếm đen tuyền lại, bấm tay niệm thần chú sau lưng liền phù một cái liền hiện ra một cái hư ảnh ma cầm khổng lồ.

Đầu hươu cánh dưới thân lại cánh dơi, tựa hồ hung ác dị thường!

Hai ma cầm hư ảnh vừa mới hiện ra, đều tự ngẩng lên gáy một tiếng quái dị hai cánh chớp lên từ sau lưng hai gã ma tộc mà vẫy ra hóa thành một đoàn ma khí cùng hư ảnh bạch giao lao vào chiến đấu.

Hai người liên thủ xem ra nhất thời ở thế giằng co không dưới.

Mà liền một lát trì hoãn này, nhân tộc tu sĩ trong pháp trận bị ma tộc mưa rền gió giữ công kích đang ở thế hỏng mất.

Nhân tộc bầy tu kinh hô không khỏi rối rít mặt không còn chút máu.

Lão giả cầm đầu kinh sợ hét lớn một tiếng bỗng nhiên vỗ đầu định thả ra nguyên anh thật sự bắt đầu liều mạng.

Nhưng vào lúc này, ở đỉnh đầu trên không lại một tiếng hừ lạnh truyền đến!

Tuy rằng âm thanh không lớn nhưng lại băng hàn đến xương, vừa vào trong tai song phương lại giống nhau như bị tình thiên phích lịch nổ vang trong đầu, trấn thẳng đến làm cho nhân ma sắc mặt cũng đều trắng bệch run lên không ngừng.

Tiếng huýt gió nổi lên! Từ chỗ phát ra tiếng Hừ lạnh liền bộc phát ra một đạo thanh sắc quang cầu, bên trong mơ hồ có một đạo bóng người đang hiện ra.

Thân ảnh người này tay áo hướng phía dưới run lên, trên trăm tia thanh mang bắn ra chớp một cái liền hóa thành mấy trăm đạo kiếm quang chói lọi.

Kiếm quang này ở trên cao lượn qua một vòng liền hướng phía dưới kích bắn xuống, chỉ lóe qua một cái dày đặc kiếm quang lại ở trong hư không tiêu thất, giống như lúc trước chỉ là một loại ảo giác bình thường!

Nhưng là ngay sau đó, trên trăm tên ma tộc cách thân mình gang tấc đều phát ra tiếng tê tê, một khẩu màu xanh phi kiếm quỷ dị hiện ra bộc phát ra hào quang chói lòa vây quanh ma tộc vào một vòng.

Tiếng kếu thảm thiết nổi lên!

Những ma tộc này chốc lát bị màu xanh kiếm quang hoàn toàn bao phủ, thân hình nháy mắt biến thành vô số khối, ngay cả nguyên anh ẩn sâu trong đó đều không thể may mắn thoát khỏi trong khoảnh khắc bị kiếm quang giảo thành mảnh nhỏ.

Một mảng lớn huyết vụ thoáng cái ở phụ cận nhân tộc tu sĩ tản mát tung ra, trong chốc lát nồng đậm huyết tinh khí liền tràn ngập toàn bộ hư không không gian.

------oOo------

Chương 1938: Hắc Vũ Thượng Nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi huyết vụ tan hết tất cả ma tộc cũng đều không còn sót lại chút gì!

Lúc này mấy người liên can tu sĩ mới từ tiếng hừ lạnh tỉnh táo lại, nhìn thấy hết thảy phụ cận tự nhiên trợn mắt há hốc mồm.

Là vị tiền bối nào ra tay tương trợ __ vãn bối thiên mã môn Giản Phi Thiên đa tạ tiền bối thiên ân cứu mạng! Vẫn là lão giả râu bạc trắng phản xạ đầu tiên, nét mặt vẫn còn mang vẻ sợ hãi lẫn vui mừng mà vội vàng hướng lên người trong thanh quang trên trời cao quỳ xuống kính cẩn lễ bái.

Vừa nghe được lão giả nói như thế, những tu sĩ khác phân biệt nam nữ lão ấu liền bừng tỉnh hiểu ra, lập tức mừng như điên cũng theo sát phía sau đồng thanh sụp xuống bái lạy.

Cùng là nhất mạch nhân tộc __ nếu gặp, Hàn mỗ tự nhiên không có khả năng khoanh tay đứng nhìn, các ngươi hãy lập tức theo hướng tây khởi hành. Bên đó cũng không thấy có ma tộc xuất hiện tạm thời vẫn là an toàn. Những chuyện tiếp theo tại hạ cũng không thể giúp được" *Bóng người trong không trung thản nhiên nói, tay áo liền tùy ý run lên nhất thời đem kiếm quang đầy trời thu lại.*

Xin hỏi tôn tính đại danh của tiền bối, chúng ta thiên mã nhất mạch về sau nhất định vĩnh viễn cung phụng để tạ đại ân của tiền bối. Lão giả râu bạc trắng tuy rằng đã dùng hết sức để căng mắt nhìn cho rõ người trong quang ảnh, nhưng không có chút hiệu quả nào, lúc này trong miệng liền cực kỳ kính cẩn cúi đầu nói.

Hắc hắc, không cần đại lễ như thế, ta cũng là thuận tay làm thôi.

Tốt lắm, Hàn mỗ còn phải ra đi các ngươi hãy tự mình giải quyết cho tốt. Bóng người trong thanh quang từ chối cho ý kiến nhẹ nhàng cười, rồi không đợi cho lão giả râu bạc trắng nói gì nữa đột nhiên bộc phát ra linh quang chói mắt hóa thành một đạo thanh hồng mà kích bắn đi.

Chỉ thấy tiếng xé gió vang lên vài cái, độn quang liền ở chân trời lóe lên vô ảnh vô tung biến mất chốc lát đã xa ngoài vạn dặm.

Râu bạc trắng tu sĩ nhất thời thấy độn tốc mau như vậy cũng không kìm nổi hoảng sợ, kinh ngạc một hồi lâu mới theo bản năng đứng dậy.

Sư phó, lão nhân gia người đã biết là vị tiền bối nào ra tay cứu giúp bổn môn sao? Một gã nguyên anh kỳ nam tử, bước vài bước đến trước người lão giả cẩn thận hỏi một câu.

Ân, có thể như vừa rồi mà đánh chết nhiều cao giai ma tộc như vậy, luyện hư kỳ tu sĩ căn bản không có khả năng làm được. Cho dù hợp thể kỳ bình thường tồn tại, cũng rất khó để dễ dàng làm được việc này

Mà phụ cận có tiền bối họ Hàn đã ngoài hợp thể kỳ, theo ta được biết chỉ có hai người mà thôi. Một vị gần đây mới đầu nhập dưới trướng thánh hoàng là Cửu lệ chân nhân Hàn Thỉnh tiền bối, còn lại một vị khác lại là ở phụ cận thiên uyên thành Hàn Lập tiền bối. Hai vị tiền bối này pháp lực đều bí hiểm, thần thông quảng đại chắc hẳn là một trong số đó. Về phần chính xác là vị tiền bối nào, chờ chúng ta chân chính thoát ly nguy hiểm, tự nhiên muốn đến hỏi thăm cho tốt. Ơn cứu mạng đại ân này chúng ta không thể xem nhẹ mà quên. Lão giả râu bạc trắng sau khi lo nghĩ thở nhẹ một hơi nói.

Là, cẩn tuân sư phó dạy bảo. Bất quá nơi này đã có ma tộc xuất hiện sẽ không an toàn, tiếp theo chúng ta ấn định phương hướng đi tới, đầu nhập vào ẩn tông nhất mạch trong hắc thủy sơn mạch. Hay là muốn theo lời vị tiền bối này đi về phía tây. Theo đồ nhi biết phía tây bên kia có chút hoang vắng đa số khắp nơi đều là bình nguyên chỉ sợ không có nơi để che dấu ẩn thân. Trung niên nam tử lại kính cẩn hỏi một câu.

Hắc thủy sơn mạch cách nơi đây cũng không tính quá xa, bên kia hẳn cũng không phải chỗ an ổn. Mà vị Hàn tiền bối này nếu nhắc nhở phía tây không có ma tộc xuất hiện __ nghĩ đến cũng không giả. Về phần chỗ mấy chỗ bình nguyên hoang vắng thì cho là gì.

Ngươi thật sự nghĩ tránh ở trong sơn mạch là có thể né qua thần niệm của cao giai ma tộc tìm tòi? Ta nghĩ chỉ cần có thể tìm được một chỗ nơi hẻo lánh, sau đó bày ra pháp trận, ẩn sâu xuống đất cũng không phải không có khả năng né qua ma kiếp lần này.

Dù sao ma tộc cũng không có khả năng đem địa vực chúng ta đều tìm tòi hết một lần

Lão giả râu bạc trắng hai mắt nhíu lại, lúc này mới cười lạnh một tiếng nói.

Là, đồ nhi lập tức hạ lệnh rồi đi về phía tây. Trung niên nam tử sau khi cân nhắc cũng liên tục gật đầu.

Đúng rồi __ kiểm tra một chút trên người mấy tên ma tộc các túi trữ vật pháp khí. Nếu đã là ma tộc tinh nhuệ nghĩ đến trong người chắc có nhiều vật xa xỉ. Vị hàn tiền bối không để trong mắt thứ này, nhưng đối với thiên mã môn chúng ta mà nói lại không phải là nhỏ. Lão giả như chợt nhớ tới cái gì, lại vội vàng phân phó một câu.

Trung niên nam tử tự nhiên đáp ứng một tiếng, xoay người lớn tiếng phân phó mệnh lênh của lão giả râu bạc trắng.

Vì thế mà mười mấy tên nhân tộc trước tiên là độn quang hướng mặt sau bay đi, sau một lúc lâu, mọi người lại cùng độn quang hướng ngoài biên phía tây phi độn mà rời đi.

Về phần những ma tộc bị biến mất này, nghĩ đến không có mười ngày nửa tháng thời gian tìm tòi, ma tộc không có khả năng phát hiện ra cái gì.

Bóng người trong quang ảnh ra tay tự nhiên chính là Hàn Lập.

Loại chuyện ma tộc bao vây để tiễu trừ tu sĩ nhân tộc như thế này, Hắn theo dọc đường đi ít nhất cũng chứng kiến năm sáu hồi, nếu trong tình huống phát hiện không có ma tôn cùng bậc ở trong, hắn không chút khách khí thi triển thủ đoạn sét đánh đem mấy ma tộc du đãng này càn quét sạch sẽ.

Hiện tại trừ phi đụng tới tổng số ma tôn của ma tộc đại quân liên thủ lại, nếu không hắn cũng thực không cần phải kiêng kị cái gì.

Nửa tháng sau, trước mặt xuất hiện một mảng núi rừng nguyên thủy đen sâu thẳm, bên trong thụ mộc cao lớn, cành lá rậm rạp ngẫu nhiên có đầu thú truyền đến tiếng hô, làm cho người ta cảm giác âm thanh trầm lạnh như băng khác thường.

Hàn lập độn quang chợt tắt, ở chỗ bên cạnh hiện ra thân hình, ánh mắt cũng hướng tới chỗ sâu núi rừng mà nhìn. Chỉ thấy ở chỗ cực xa mơ hồ có bảy tòa núi bất đồng liên kết lại một mảnh hình thành một cái tiểu sơn mạch.

Hoàng tuyền địa hỏa! Khi trước thật sự đã nghe nói qua nơi đây, quả nhiên giống với lời đồn là nơi âm khí cực thịnh, chỉ sợ trừ bỏ số ít người tu luyện công pháp âm thuộc tính, sẽ rất ít tu sĩ tìm đến địa phương này đi. Hàn lập thì thào đôi câu vừa đem ánh mắt thu lại lần nữa hóa thành một đạo cầu vồng thẳng vài tòa ngọn núi phi bắn đến.

Nhìn như địa phương cực xa, nhưng lấy thanh hồng độn tốc kinh người lại trong khoảnh khắc đã đi đến chỗ phụ cận.

Hàn lập không có chút nào dừng lại, thẳng đến ngọn núi cao lớn thứ hai bay đi, chớp lên vài cái liền hiện ra thân hình ở một chỗ trên ngọn núi.

Nhưng sau khi đảo mắt qua hàn lập lại vì thế mà ngẩn ra có vẻ ngoài ý muốn.

Chỗ đỉnh núi rõ ràng có hai gã nhân tộc tu sĩ, chính là đang khoanh chân ngồi ở một hố ao miệng núi lửa ở đỉnh núi, một cái da trắng mập mạp, mặt mũi sáng sủa tai to, đúng là một gã tăng nhân mình mặc áo cà sa màu tím, cạnh đó là một cái khác khô *gầy, da thịt ngăm đen, giống như là một cành củi khô, khô mộc lão giả.*

Hai người ở phía trước cũng giống như hắn đều có khí tức tu vi của hợp thể trung kỳ, trước đó không biết dùng loại phương pháp nào để che dấu hơi thở, làm cho hàn lập lúc trước không phát hiện ra bọn họ.

Hai người này vừa thấy hàn lập quỷ dị xuất hiện, ánh mắt đều bá" một cái, cơ hồ đồng thời quét lại đây.

Di nguyên lai là hàn đạo hữu, bần tăng Thiên thiền gặp mặt. Tên béo trắng tăng nhân còn lại vừa thấy rõ dung diện hàn lập đầu tiên là ngẩn ngơ nhưng lại đem thần sắc quái dị kêu lên danh tính hàn lập.

Mà tăng nhân này hàn lập đúng là gặp mặt một lần, trước kia từng gặp qua một trong hai đại thủ hạ dưới trướng thánh hoàng thiên thiền đại sư!

Nguyên lai là thiên thiền đại sư, Hàn mỗ thất lễ. Hàn lập cũng đồng dạng giật mình, nhưng thần sắc như thường đứng từ phía xa vừa chắp tay nói.

Thiên thiền, ngươi nhân được người này! Mặt khác lão giả có khuôn mặt xấu xí cũng nhìn ra tu vi hợp thể trung kỳ của hàn lập thần sắc biến đổi __ thanh âm khàn khàn dị thường mở miệng.

Ha ha __ khó trách vũ huynh không nhận ra hàn thí chủ, hàn đạo hữu tiến giai hợp thể kỳ cảnh giới bất quá mới có mấy trăm năm mà thôi. Tại vũ huynh khi trước luôn bế quan__ tự nhiên là cảm thấy xa lạ. Tăng nhân thiên thiền mỉm cười trả lời.

"Mấy trăm năm? Ta không nhìn lầm, hàn đạo hữu hẳn là có hợp thể trung kỳ cảnh giới đi!" lão giả xấu xí lắp bắp kinh hãi, ánh mắt không khỏi xoay chuyển hướng hàn lập hỏi một câu.

Tại hạ vừa mới tiến giai đến trung kỳ cảnh giới không lâu, đạo hữu là…*" Hàn lập đối mặt với cùng giai tồn tại tự nhiên không có cử chỉ khinh mạn gì, cũng đồng dạng ôm quyền hỏi một câu*

Lão phu vũ Khiếu Thiên, cũng có người đem danh xưng của lão phu kêu là hắc vũ thượng nhân, ha ha có mấy trăm năm thời gian lại có thể tiến giai đến thế, hàn đạo hữu tư chất cao, lão phu ở trên thánh đảo chưa bao giờ gặp qua ai có thể đánh đồng cùng đạo hữu.

Lão giả xấu xí ánh mắt chớp chớp không chút che giấu kinh ngạc trong lòng.

Thánh đảo? Vũ huynh là sứ giả thánh đảo! Lúc này Hàn lập thực sự hoảng sợ thanh âm biến đổi hỏi.

Sứ giả của thánh đảo thì không dám nhận, nhưng hiện nay lão phu xác thức tở tại thánh đảo, Hắc vũ thượng nhân có vẻ dị thường khách khí.

"Thánh đảo đại danh, Hàn mỗ đã sớm nghe như sấm bên tai, chỉ tiếc là vẫn không có cơ hội lên đảo kiến thức một hai. Có chăng vũ huynh nói giúp lên trên Hàn lập nét mặt thu lại bỗng nhiên cười rộ lên một cái.

Hắc hắc, nguyên bản cứ cách ngàn năm, thánh đảo đều đã mời tân tiến giai hợp thể tu sĩ lên đảo một lần, thậm chí còn có thể bị yêu cầu ở lại trên đảo tu luyện. Nếu không phải ma kiếp lần này bùng nổ trước, nói không chừng hàn huynh đã sớm như nguyện. Hắc vũ thượng nhân lại cười hắc hắc nói.

Thì ra là thế, tại hạ đúng thật là lần đầu tiên nghe nói qua việc này, làm cho nhị vị đạo hữu chê cười. Hàn lập gật đầu __ dáng vẻ hơi ngoài ý muốn.

Không có gì thánh đảo từng làm cho các tu sĩ lên đảo đối việc này giữ một phần bí mật, cho nên dưới hợp thể tu sĩ không thể nào biết được.

Hắc vũ thượng nhân nói rõ thêm.

Hàn thí chủ năm đó từ biệt, sau lại nghe nói thí chủ luôn luôn ẩn cư tại phụ cận thiên uyên thành, trước lúc ma kiếp bùng nổ liền trực tiếp đi khỏi thành này, không biết hiện tại tình hình bên thiên uyên thành như thế nào? Tăng nhân bỗng nhiên ngắt lời rồi hướng hàn lập hỏi hai câu.

Ân, hiện tại Hàn mỗ xác thực đặt chân ở thiên uyên thành, xem như là thân phận khách khanh. Về phần tình hình Thiên Uyên thành tính ra cũng không tốt lắm, trừ bỏ phía ngoài thiên uyên thành, còn lại tất cả đại hình cứ điểm tựa hồ đều đã bị vây hãm. Vừa nghe được tăng nhân hỏi như thế __ hàn lập sắc mặt trầm xuống trả lời.

Thiên uyên thành tình thế hiểm ác như thế! Cứ điểm bên kia tuy rằng so với địa vực khác xa mới bằng, nhưng nghe nói mấy cái đại hình cứ điểm rất có thực lực, đều có hợp thể tu sĩ tọa trấn, sao lại bị rơi vào tay giặc nhanh như vậy! Tăng nhân sắc mặt đại biến

Lời này nói đến quá dài, tại hạ sau hẵng tường tận nói lại cho đại sư. Nhưng thật ra lấy thân phận của Đại sư cùng Hắc vũ đạo hữu tại sao lại xuất hiện ở đây lúc này, không biết có thể nói cho Hàn mỗ biết một phần? Hàn lập cười khổ một tiếng, sau đó mặt lại lộ ra một tia tò mò dò hỏi.

------oOo------

Chương 1939: Hoàng Tuyền Địa Hoả

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chuyện này…Thiên thiền nghe vậy có vẻ hơi chần chờ, lại hướng sang hắc vũ thượng nhân liếc mắt một cái.

Ân, hàn huynh thân đã là đỉnh giai tồn tại của nhân tộc, khẳng định sẽ không đối với việc ta đang làm gây bất lợi. Huống hồ lão phu nguyên vốn cảm thấy việc này chỉ có hai người ra tay cũng không có nhiều nắm chắc.

Hàn đạo hữu nếu như có thể xuất lực tương trợ thì tỉ lệ thành công tự nhiên lại càng lớn hơn một phần. Hắc vũ thượng nhân trầm ngâm một lúc sau đó quyết đoán dị thường nói.

Hàn lập nge xong lời này, tự nhiên càng thêm kinh ngạc, nhưng không mở miệng mà lại im lặng chờ hai người nói tiếp.

Quả nhiên khi nghe đến hắc vũ thượng nhân vừa nói thế, tăng nhân cũng nở nụ cười rồi chỉ xuống phía dưới nói.

Bần tăng cũng nghĩ như thế. Một khi đã như vậy lão nạp liền đối với hàn thí chủ nói ra việc vừa rồi, sau khi nghe xong hy vọng đạo hữu có thể ra tay tương trợ hai người chúng ta một lần.

Đại sư khách khí! Nếu chuyện này thật sự liên quan đến đại cục của nhân tộc chúng ta, thì hàn mỗ tuyệt sẽ lo lắng hết sức. Hàn lập sau khi hơi châm trước cấp cho mình đường ra nói.

Kỳ thật lần này hai người bọn ta đến đây cũng là do mệnh lệnh của thánh đảo. Chính là vì nơi này Hoàng tuyền địa hỏa! Thiên thiền rốt cục không hề che giấu mở miệng.

Hoàng tuyền địa hỏa!

Tuy rằng trong lòng đã sớm có đoán trước, nhưng thực nghe tăng nhân nói ra, hàn lập trong tâm vẫn hơi trầm xuống, nhưng tăng nhân lại nói tiếp một câu làm cho hắn trong lòng buông lỏng.

Ân, chuẩn xác mà nói vì một cái linh vật trong hoàng tuyền địa hỏa mà đến. Tựa hồ nhìn ra sắc mặt hàn lập có chút khác thường, hắc vũ thượng nhân bổ xung một câu.

Trong hoàng tuyền địa hỏa có thiên địa linh vật sao, tại hạ vì sao chưa bao giờ nghe nói qua việc này! Hàn lập nghĩ lại trong lòng lại càng thêm kinh ngạc.

Đương nhiên là có, nhưng lại là năm vạn năm mới dưỡng dục mà thành linh vật. Không biết hàn thí chủ có hay không đã từng nghe qua *"Hoàng lương mộng thạch"*? Thiên thiền tăng nhân bình tĩnh nói.

Hoàng lương mộng thạch! Có phải chăng loại này là cực phẩm tài liệu chuyên dùng để bày ra đại hình ảo trận.

"Không sai chính là tài liệu này.

Lần này bọn ta cũng không phải muốn kiếm Hoàng lương mộng thạch bình thường, mà phải là loại đã sinh ra linh trí hoàng lương thạch linh. Thạch linh này chẳng những chỉ có thể xuất hiện ở trong hoàng lương mộng thạch, hơn nữa điều kiện sinh ra rất chi hà khắc. So với một ít nổi danh thiên địa sinh linh tuyệt không kém bao nhiêu, cho nên người biết linh vật này đích xác không nhiều lắm. Mà thạch linh nơi này là do mấy vạn năm trước một vị tiền bối của bản tộc vô ý phát hiện. Nhưng đáng tiếc là vị tiền bối này vẫn chưa có cơ hội bắt được, ngược lại còn làm cho thạch linh chấn kinh sau đó không bao giờ trồi lên hoàng tuyền địa hỏa chút nào nữa.

Mà loại hoàng tuyền địa hỏa này chỉ sợ chính là tu sĩ đại thừa kỳ cũng không dám dễ dàng xâm nhập vào trong. Những tưởng là thôi, nhưng lúc này có vị đại năng tu sĩ ở thánh đảo vẫn luôn theo dõi, vì thế mà bói ra được ở khoảng thời gian này chính là ngày hoàng lương thạch linh độ kiếp, nó không có khả năng cứ ẩn sâu *mãi bên trong địa hỏa mà không ra. Lần này chính là cơ hội duy nhất để chúng ta bắt lấy thạch linh. Thiên thiền tăng nhân tường tận giải thích nói.*

Thì ra là thế, ta nói trước kia chưa bao giờ nghe đến. Hoàng lương thạch linh này thế nhưng ẩn thân ở chỗ sâu trong hoàng tuyền địa hỏa mấy vạn năm. Bất quá chính là một cái thạch linh, cho dù mở ra linh trí có thể cũng không có đại thần thông. Ngay cả nhị vị đạo hữu mà không có nắm chắc bắt được sao? Hàn lập lộ ra vẻ giật mình, nhưng lại hơi nghi hoặc hỏi.

Hàn huynh có điều không biết, hoàng lương thạch linh này cùng với thạch linh bình thường khác nhau rất lớn trừ bỏ thần thông linh thạch bình thường còn có năng lực phóng thích ra ảo thuật. Hơn nữa thạch linh phóng thích ảo thuật này cơ hồ phát ra ngay lập tức, chỉ cần cùng với nó chống lại bất tri bất giác liền rơi vào trong ảo thuật mà không tự biết. Lúc trước vị tiền bối bản tộc phát hiện, cũng là một vị đại danh đỉnh đỉnh tồn tại trong tộc của ta, kết quả sau khi chống lại thạch linh này chẳng những không có đắc thủ, ngược lại bị ảo thuật gây cho mệt mỏi nhiều năm mới may mắn có thể thoát khốn, hơn nữa trở về còn bị bệnh một hồi, nghe nói tổn thất không ít nguyên khí. Lúc này phải đem thạch linh kia bắt sống không thể thương tổn đến tánh mạng, cho nên dù ta và thiên thiền đại sư chuyên vì thế mà chuẩn bị một ít thủ đoạn vẫn không có khẳng định mười thành nắm chắc đắc thủ. Hắc vũ thượng nhân ở một bên giải thích hai câu.

Ảo thuật! Nếu thạch linh thiên phú thần thông đến bực này, xác thực nói như vậy đều không phải chuyện nhỏ. Trách không được nhị vị đạo hữu thận trọng như thế. Đúng rồi, nếu là thánh đảo thỉnh hai vị đến vây bắt hoàng lương thạch linh, hai vị đão hữu tất cũng biết nguyên do trong đó ra sao? Hàn lập gật gật đầu lại truy vấn một câu.

Chuyện này khi lão phu xuất phát, có nghe nói qua một ít. Hình như tinh thạch trong cơ thể thạch linh là một vật trọng yếu để nhân tộc chúng ta dùng đối phó với ma kiếp. Nhưng cách dùng thế nào lại do Mạc đại nhân ở thánh đảo tự mình làm chủ. Cụ thể ra sao lão phu cũng không lắm rõ lắm. Lão giả không chút chần chờ, dứt khoát cực kỳ trả lời.

Mạc tiền bối giao cho chuyện này! Hàn lập biến sắc không khỏi hít vào một ngụm lương khí.

Hắc hắc, nếu không phải thế. Hai người ta ở trong nhân tộc coi như cũng hơi có chút danh khí cùng địa vị, lại như thế nào hướng chỗ khô cằn này chạy đến. Lão giả nở một nụ cười.

Nếu việc này quan hệ đến đại cục của nhân tộc, chuyện này là chuyện nghĩa không thể chối từ, hàn mỗ tự nhiên ra chút sức lực. Nhị vị đạo hữu có chỗ gì cần giúp đỡ cứ việc phân phó đi. Hàn lập cúi đầu trầm ngâm một lát thần sắc nghiêm lại nói.

Ha hả, ta cũng biết hàn huynh tuyệt đối không thể ngồi yên mà không để ý tới, kỳ thật lúc này chụp bộ linh vật cũng không cần đạo hữu làm gì quá phức tạp, chỉ cần đến lúc đó có thể lập tức ứng biến phụ trợ hai người chúng ta, vạn nhất hai người ta có chỗ sơ hở mong rằng hàn huynh đúng lúc cuốn lấy linh vật, ngăn không cho nó lại chạy về trong địa hỏa. Thiên thiền tăng nhân vừa nghe hàn lập nói như thế không khỏi mừng rỡ.

Hắc vũ thượng nhân nghe xong cũng cao hứng một phen liên tục cảm ơn.

Đúng rồi nếu thiên uyên thành tình hình không quá diệu vậy hàn huynh xuất hiện lúc này, hẳn cũng không phải đi ngang qua chẳng lẽ có chuyện quan trọng trong người? Thiên thiền tăng nhân bỗng nhiên nhớ tới cái gì hỏi một câu.

Hàn mỗ lần này đến đây đích thật cũng có chuyện của mình, nhưng chỉ là muốn dụng hoàng tuyền địa hỏa luyện chế vài món pháp khí mà thôi. Bất quá hiện tại gặp phải chuyện của hai vị đạo hữu, điểm việc nhỏ ấy tự nhiên muốn để lại sau. Hàn lập mặt không đổi sắc trả lời.

Đa tạ hàn huynh thông cảm. Hiện tại hoàng tuyền địa hỏa chính xác không dễ tiếp xúc, nếu không thạch linh phát hiện ra có ngoại nhân ở bên ngoài thì thật là có chút phiền phức. Thiên thiền tăng nhân hiện lên vẻ mặt xin lỗi trong miệng lại cảm ơn.

Vì thế sau khi hàn lập cùng lão giả và thiên thiền tăng nhân khách khí vài câu, lúc này liền gia nhập hàng ngũ hai người, cũng khoanh chân ngồi ở bên cạnh hố to.

Sau đó ánh mắt hướng đáy hố to nhìn lướt qua, khẽ cau mày.

Hố này diện tích lớn nhỏ khoảng vài mẫu, nhưng cả tòa hố to từ điểm giữa lại chia làm hai phần hoàn toàn bất đồng.

Nửa trên cùng núi đá bình thường giống hệt nhau đều màu sắc xám trắng, nửa dưới trở xuống vách núi lại một màu đen, phía trong vách hàn khí âm trầm lạnh lẽo tản ra từng đạo lục mang. Hơn nữa bề mặt giống như một loại mỹ ngọc trơn trượt bóng loáng vô cùng.

Ở cái đáy của hố to là từng đoàn vụ khí màu vàng không ngừng quay cuồng nhưng phía trong thỉnh thoảng lại có tiếng ầm vang truyền ra, còn ẩn ẩn có tia hào quang chớp động không chừng, tựa hồ phía dưới sương mù che khuất vật gì linh động.

Hàn lập hai mắt nhíu lại, bỗng nhiên một tay vừa lật chuyển, một khối pháp bàn màu trắng liền xuất hiện tại trong tay.

"Sưu" *một tiếng, cổ tay hắn lại run lên, pháp bàn lập tức hóa thành một đoàn bạch quang hướng cái đáy hố to bắn đi.*

Lúc thời điểm trải qua nửa trên cự hố, pháp bàn không có chút khác thường, nhưng là khi một đầu tiến vào nửa dưới, bạch quang lập tức kịch liệt run rẩy, đồng thời mặt ngoài bỗng nhiên hiện ra một tầng băng tinh, chưa tiến đến sương mù đã hoàn toàn bị đóng băng rồi tất cả tiếp tục rơi vào trong vụ khí.

Một lát sau lại thấy một tiếng ròn vang theo phía dưới sương mù truyền đến, pháp bàn bị đóng băng dường như bị nổ tan ra.

Hoàng tuyền địa hỏa tên này quả nhiên không giả, nơi này âm hàn chi khí kinh người cực kỳ! Hàn lập nửa nói lẩm bẩm vài câu, nhưng trên mặt không có vẻ gì là kinh dị.

Ha ha, nghe nói địa hỏa nơi này chính là trực tiếp từ dưới Cửu U *hoàng tuyền phun thẳng lên, tuy rằng giống như hỏa diễm nhưng kỳ hàn lực lại không phải tầm thường, nhưng đáng tiếc là loại kỳ hàn này lại cực khác so với băng hàn lực bình thường, vô pháp không thể thu vào thể nội để luyện hóa. Đối với nhân tộc chúng ta mà nói nhiều lắm chỉ có thể dùng để luyện chế một ít pháp quyết đặc thù mà thôi thật sự vô cùng đáng tiếc. Thiên thiền tăng nhân cười khẽ một tiếng tựa hồ cũng vô cùng tiếc hận.*

Hỗn độn tạo hóa, Âm Dương Ngũ Hành, nguyên bản chính là thiên địa pháp tắc trong mấy đại căn bản lực. Hoàng tuyền địa hỏa này nếu ẩn chứa băng hàn lực kinh người như thế, tự nhiên nếu lợi dụng nhất định phải chịu hạn chế. Nếu không người tu luyện băng hàn thần thông có thể tùy ý hấp thụ âm hàn lực nơi đây, chẳng phải là pháp lực tiến triển cực nhanh. Đối với nhất tộc mà nói trên đời nào có thiên đại chỗ tốt, hắc vũ thượng nhân cũng thản nhiên ngắt lời.

"Ân, lời này rất có đạo lý.

Nhưng ta cũng từng nghe người ta nói qua, hoàng tuyền địa hỏa này nhiều khả năng cũng là một cửa để đi vào Minh giới, nếu thật sự đúng thế, Hàn mỗ thật đúng là đối với âm hỏa này tò mò, hàn lập thản nhiên cười trả lời.

Ân, tin đồn như thế từ xưa thì tính gì. Nhưng là hoàng tuyền địa hỏa này thật sự âm hàn vô cùng, ta nghĩ nhiều lắm chỉ có thể hoạt động tại trong phạm vi hơn nghìn trượng, nếu là tu sĩ đại thừa độ kiếp cũng nhiều lắm xuống tới vạn trượng, xuống tiếp nữa có khả năng nguy hiểm đến tính mạng. Cho nên việc nghe đồn tự nhiên thật cũng không có người làm chứng. Thiên thiền ánh mắt chợt lóe, cũng hơi nghĩ qua nói.

Ha ha, hai vị đạo hữu làm gì tưởng nhiều như vậy. Cho dù hỏa này thật có thể dẫn đến minh giới, nơi đó đều là mãnh quỷ lệ phách chờ tu sĩ chúng ta đến mà tiếp đãi. Chờ khi ta tu luyện đến mục tiêu cuối cùng, tự nhiên vẫn là hy vọng có thể phi thăng thực tiên chi giới, kể từ đó mới có thể được vĩnh sinh bất tử, chân chính đồng thọ cùng thiên địa. Hắc vũ thượng nhân lại không cho là đúng nói.

Bần tăng đối với cái này không có kiến giải, bọn ta phật môn dạy thiện ác có nguyên nhân, tạo hóa báo ứng. Cho dù cả đời này…"Tăng nhân sắc mặt trang nghiêm không đồng ý lắc đầu đứng lên.

Hắc vũ thượng nhân nghe xong cười hắc hắc, chờ tăng nhân vừa nói xong lại nói ra một phen lĩnh ngộ của chính mình.

Hai người ngươi một câu ta một câu lại từ miệng hố cùng nhau xảy ra biện giải.

Hàn lập thấy tình hình vậy, đầu tiên là nao nao, nhưng lập tức hoạt kê nở ra một nụ cười.

(chưa xong còn tiếp. Nếu ngài thích này bộ tác phẩm, hoan nghênh ngài đến khởi điểm đầu đề cử phiếu, vé tháng, ngài duy trì, chính là ta lớn nhất động lực.)

------oOo------

Chương 1940: Bẫy Rập

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai người một người tu luyện chính là Phật môn thần tụng, một người tu luyện Đạo gia công pháp nói đến chuyện này tất nhiên không cùng quan điểm.

Hàn lập đối với vấn đề này khuynh hướng nghiêng về lão giả. Hắn một khi đã bước trên con đường tu luyện này, tự nhiên không nghĩ đến đường về kiếp sau, mà một lòng truy cầu đại đạo.

Thời gian kế tiếp, Hàn lập thong thả nhắm hai mắt ngồi nhập định một bên cự hố. Mà tăng nhân cùng lão giả sau một hồi biện luận, tự nhiên không có kết quả gì cuối cùng đều nhắm mắt không nói.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã trải qua ba ngày ba đêm, mà trong hố to những sương mù màu vàng vẫn không có gì biến đổi.

Một ngày kia, Hàn lập mí mắt hơi động liền mở ra hai mắt.

Thần niệm của hắn tùy ý đảo qua dưới đáy hố, lát sau chân mày không khỏi giãn ra mỉm cười nói:

Hai vị đạo hữu ở đây đã bao lâu, sẽ không tính sai ngày hoàng lương thạch linh độ kiếp chứ?

Hàn đạo hữu yên tâm, người có trách nhiệm bói ra quẻ này ở trên thánh đảo bọn ta là một vị chuyên tu về bói toán thần thông cực kỳ nổi danh. Tỷ lệ tính lầm rất nhỏ, hơn nữa ta với thiên thiền đại sư mới đến trước hàn huynh có mười ngày. Dựa theo quẻ bói thì thạch linh kia hẳn là độ kiếp ở tháng này, cho lên tuyệt sẽ không lâu, không chừng mấy ngày nữa sẽ có động tĩnh. Hắc vũ thượng nhân bình tĩnh nói

Xem ra Hàn mỗ đã có chút nóng lòng! Di, cái này là… Hàn lập vừa định nói tiếp mấy câu nhưng bỗng nhiên biến sắc thất thanh thốt ra.

Còn lại hai người vừa nghe thấy thế, nhất thời ánh mắt đều gắt gao nhìn về phía dưới

Ở dưới cái rãnh lớn màu vàng mù sương, lúc này quay cuồng kịch liệt hơn nữa lại phát tán ra một cỗ hàn khí làm cho nửa thạch bích phía dưới im lìm ngưng kết ra một tầng nhũ vàng trong suốt sương giá, nhìn quỷ dị vô cùng.

Vừa lúc trên bầu trời lại Oanh một tiếng sét đánh!

Hàn lập trong lòng vừa động cũng ngửng đầu hướng trên cao nhìn tới.

Chỉ thấy cách đỉnh núi mấy vạn trượng trên không trung, cuồng phong đang gào thét từng đoàn mây đen kịt mờ sương đang vần vũ kéo đến, tạo ra các loại hình thù, ở phía trong ẩn ẩn có vô số lôi điện ầm vang từng trận.

"Chẳng lẽ là cái này..." Hàn Lập lẩm bẩm một tiếng, muốn nói lại thôi.

"Ha ha, không tệ, thiên kiếp của thạch linh đã đến, không lâu nữa nó sẽ phải ra khỏi Hoàng Tuyền địa hỏa.

Thiên thiền đại sư, chúng ta bắt đầu bố trí chưa! Hắc vũ thượng nhân vừa thấy liền cười lên ha hả rồi hóa thành một đạo hắc quang bay lên trời.

Bên kia tăng nhân sắc mặt vui mừng, tay áo khoát lên cũng bay đến giữa không trung

Tiếp theo liền thấy hai người miệng lẩm bẩm, mười ngón tay liên đạn bắn ra không ngừng, từ ống tay áo bay ra đủ loại trận kỳ cùng trận bàn dày đặc, chớp mắt đã trải dài thành một vòng lớn trên bầu trời.

Thoáng chốc hai người đã hợp lực đem trận kỳ ẩn nặc, tạo ra một *tòa đại trận cực kỳ sâm nghiêm, lực cấm chế áp dụng từng tấc đất trên đỉnh núi*

Lúc này Hắc vũ thượng nhân mới ngưng tay pháp quyết, thân hình đột nhiên quay tròn trên không trung.

Tiếng xé gió nổi lên!

Vô số hắc tia từ trên người cuồng xạ ra bang bang cái tự hành nổ ra, hóa thành vô số hắc tia biến mất.

Bên kia thiên thiền tăng nhân thì quát khẽ một tiếng, bàn tay đem ra một bình bát hỏa hồng.

Bình bát vừa hiện nhất thời từ trong phát ra một tiếng phượng minh, rồi từ đó bắn ra ba quả cầu lửa sẫm màu!

Mỗi một quả cầu chỉ bằng một đầu nhỏ, nhưng vừa ra khỏi ngón tay tăng nhân lại xì xì cuồng trướng lên hơn mười trượng khổng lồ, kêu vang liền biến thành ba con hỏa điểu rực lửa.

"Tiêm phượng!"

Hàn lập vừa thấy qua ba con chim khổng lồ không khỏi hít sâu một hơi, hoảng sợ nói ra

"Ha hả, để cho Hàn thí chủ chê cười. Đây chỉ là ba bộ có một tia hỏa phượng huyết mạch bạo viêm điểu mà thôi, sao có thể cùng chân chính hỏa phượng so sánh với. Thạch linh sống ở Hoàng tuyền địa hỏa lâu như thế, hẳn sẽ là thân thể cực âm, ba con viêm điểu khí tức có chút huyền diệu, nếu lần này dùng để kiềm chế linh vật hẳn là hiệu dụng. Thiên thiên tăng nhân lại cười một tiếng nói.

"Thì ra là như vậy, nếu không phải hơi thở này yếu hơn, bạo viêm điểu này thật giống với hỏa phượng hoàng trong truyền thuyết" Nghe tăng nhân giải thích Hàn lập vẫn là lấy làm kỳ một tiếng.

Lúc này, bên kia Hắc vũ thượng nhân ở trên người không biết phun ra bao nhiêu hắc tia, lát sau há miệng phun ra một cái tử văn hồ lô tinh xảo.

Hồ lô này bất quá lớn mấy tấc, mặt ngoài chớp chớp điểm xuyết thần bí ngân quang, lúc này lỗ hổng trên hồ lô phún ra một con bọ cạp toàn thân màu xanh lam trong xuốt, bất quá chỉ lớn hơn một thước nhỏ, nhưng trên lưng mọc mờ mờ một đôi cánh chim tinh xảo dị thường…

Tiếp theo, tăng nhân cùng lão giả không chút hoang mang đối với bốn con linh thú làm phép một phen, sau đó đem thân hình cùng khí tức bọn chúng tất cả đều ẩn nặc lên.

Giờ phút này trên không trung mây đen đã che khuất bầu trời, cả bầu trời đã trở thành một màu đen kịt, nếu như trong đó không ẩn ẩn những đạo bàng bạc điện hồ chớp động, sợ rằng nói lúc này là đêm tối cũng sẽ có người mười phần tin tưởng.

Hàn huynh, trước tiên tạm thời lui ra ngoài đỉnh núi! Ta cùng thiên thiền đại sư muốn dùng bảo vật thanh trừ khí tức của bọn ta lưu ở chỗ này. Hắc vũ thượng nhân cúi đầu hướng Hàn lập đang ngồi xếp bằng cạnh hố to có vẻ áy náy nói.

Chuyện này tất nhiên rồi! Những thiên địa linh vật cả đám đều có khả năng cảm ứng kinh người, nếu trước không bố trí một chút, tồn tại như bọn ta khẳng định không cách nào che dấu cảm ứng chúng nó.

Hàn lập không thèm để ý chút nào đứng lên, thân hình thoáng cái liền biến thành một cỗ khói xanh ngay tại chỗ biến mất.

Sau một khắc, một chỗ ngoài đỉnh núi hư không chợt dao động, thân hình Hàn lập nhanh chóng hiện ra sau đó ôm hai cánh tay huyền phù trên không trung không nhúc nhích.

Tăng nhân cùng lão giả gặp tình hình này, cũng không khách khí, bàn tay đan lại lóe lên một đạo bạch quang, trên tay đã nhiều ra một hạt châu trong suốt, kỳ hàn vô cùng.

Hắc vũ thượng nhân thì tụ bào run lên từ trong bắn ra một đoàn thanh quang rồi hóa thành một cái quạt lông màu xanh.

Tăng nhân nhẹ nhàng vuốt tinh cầu một cái, nhất thời mặt ngoài tinh cầu năm màu phù văn chuyển động, bạch sắc kỳ hàn từ đó cuồn cuộn tuôn ra.

Cùng một thời gian, Hắc vũ thượng nhân một tay cũng bấm pháp quyết thúc dục bảo vật trước người.

Quạt lông màu xanh rung lên nhẹ nhàng quạt ra vài cái.

Ì ào một tiếng, từ trong quạt xông thẳng ra một đạo thanh cuồng phong rồi hóa thành một cỗ lốc xoáy ngất trời đem kỳ hàn lực cùng nhau quyện vào.

Một trận bão tuyết bao trùm tất cả đỉnh núi, hết thảy mọi thứ đều bị sức mạnh của băng tuyết bao phủ vào trong.

Cả đỉnh núi cơ hột một hơi công phu: Liền biến thành một mảnh trắng phau.

Nhưng vào lúc này, thiên thiền tăng nhân cùng hắc vũ thượng nhân nhìn nhau một cái, không biết ai nói một câu *"Đi"* hai người thân hình nhoáng lên rồi cũng giống như hàn lập thoát ra ngoài đỉnh núi huyền phù tại không trung.

Một tia khí tức hai người ban đầu lưu lại, nhất thời bị phong tuyết đầy trời thổi cho tản mát.

Thượng nhân dùng kiện đồ kia sao! Nhìn đến lúc này việc Hoàng lương thạch linh hiện thân chắc cũng ở thời điểm canh ba. Tăng nhân ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua bầu trời, hai mắt nhíu lại nói một câu.

Cái này tự nhiên, Thánh đảo để cho ta dùng bảo vật này, không phải dùng vào lúc này sao! Hắc vũ thượng nhân cười hắc hắc, hai tay liền chà xát bạo phát ra một đoàn ngân quang hóa thành một cái lưới dày đặc ngân võng.

"Đi "

Lão giả xấu xí quát to một tiếng, đã đem hai cái lưới màu bạc thúc giục.

Màu bạc mờ sáng thổi qua rồi lóe lên hóa thành một mảng lớn ngân sương, trong nháy mắt công phu liền đem cả ngọn núi bao phủ vào trong.

Tiếp theo lão giả một tay bấm niệm pháp quyết, đám sương liền trở lên cực kỳ ảm đạm, cuối cùng như đúc hồ hoàn toàn biến mất.

Ha hả, có Ngân tiêu lôi võng này, thì thạch linh kia không thể nào từ không trung mà đi. Tối diệu là lôi kiếp phía trên không có bất kỳ ảnh hưởng nào đến lưới này. Hoàng lương thạch linh ngay cả có cảm ứng kinh người cũng vô pháp phát hiện sự tồn tại của nó. Tăng nhân vỗ tay cười khẽ nói.

"Đúng là như thế. Linh bảo Lôi võng này ở Hỗn Độn Vạn Linh Bảng bài danh không thấp, nếu không phải việc lần này trọng đại, thánh đảo sẽ không dễ dàng để lão phu mang lưới rời đi.

Bất quá dù tất cả không trung đã bị bọn ta phong kín, nhưng thạch linh vẫn có cơ hội chạy về trong địa hỏa. Chờ sau khi linh vật độ kiếp suy yếu, bọn ta lập tức phát động cấm chế pháp trận, đem đường về chặt đứt. có điều pháp trận này cũng không hẳn đã ngăn được thạch linh, đến lúc đó phải nhờ đến Hàn đạo hữu tương trợ một phần, ngàn vạn lần không thể để cho thạch linh phá vỡ cấm chế chạy xuống lòng đất. Đúng rồi Hàn huynh phải thật cẩn thận đối với ảo thuật của nó. Hắc vũ thượng nhân ngưng trọng đối với hàn lập nói ra.

Hai vị đạo hữu yên tâm, chẳng qua là ngăn không cho nó chạy chốn …, Nếu thế Hàn mỗ tự hỏi còn có thể làm được. Hàn lập thần niệm không dưới Đại Thừa, tự nhiên lơ đễnh nói…

Hàn đạo hữu đã nói như vậy, chắc cũng không có vấn đề gì. Chuyện động thủ bắt linh vật liền giao cho lão phu cùng thiên thiền đại sư là được rồi.

Thấy Hàn Lập dáng vẻ tự tin như thể, Hắc vũ thượng nhân trong lòng mặc dù hơi bất an, nhưng tự nhiên không thể nói tiếp gì nữa.

Cho nên sau khi ba người thương lượng thêm mấy câu, liền tự mình làm phép đem thân hình ẩn nặc lên.

Trong nháy mắt, cả tòa núi trừ phía trên đỉnh phong tuyết không ngừng gào thét, thì không còn chút động tĩnh gì khác…

Sau đó không lâu, phong tuyết cũng dần dần ngừng lại rồi tiêu tán.

Cả ngọn núi trở thành một mảnh trong suốt tuyết trắng phát ra từng trận kỳ hàn.

Liên quan tới này, trên không trung Mây đen chậm rãi chuyển động dần dần tụ lại kết thành một vòng xoáy đen thùi khổng lồ.

Trong nước xoáy mơ hồ có vô số đạo Ngân hình cung đang cùng nhau ngưng tụ, rồi từ từ kết hợp với một đạo kỳ thô bàng bạc lôi hồ, vốn ầm ầm liên miên không dứt bầu trời bỗng trở lên yên tĩnh vô cùng. Nhưng từ đó phát ra một cỗ áp lực kinh người tràn ra toàn bộ hư không.

Cùng thời gian này, sương mù màu vàng trong cự hố cũng từ từ chuyển động giống như trước tạo thành một mô hình nước xoáy nhỏ.

Ở trung tâm nước xoáy tối đen thỉnh thoảng mắt thường có thể nhìn thấy bạch khí phún ra tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể quỷ dị dâng trào.

(). Nếu như ngài thích này bộ tác phẩm, chào mừng ngài tới khởi điểm Tặng phiếu đề cử, nguyệt phiếu, ngài ủng hộ, chính là ta lớn nhất động lực

------oOo------

Chương 1941: Hoàng Lương Thạch Linh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thời gian cứ thế trôi qua, hơn khắc sau những áp lực vô hình này dần trầm trọng thành những cự lực trăm cân, phía trên đỉnh núi tầng băng tuyết dày vừa mới hình thành đã bắt đầu phát ra nhưng tiếng *"Dát băng "*

Oanh một tiếng vang thật lớn!

Trên bầu trời lốc xoáy màu đen ngưng lại, từ trung tâm bắn ra một đạo hồ quang to như vại nước, nơi nó đi qua không gian lớp lớp tan chảy rồi chớp cái bổ nhào vào cơn lốc của hố to.

Tiếp theo một đạo thô to ngân hình cung chợt lóe biến mất, phụ cận vụ khí liền kịch liệt quay cuồng, từ trong vực sâu lại truyền đến những tiếng hô trầm thấp có vẻ như cực kỳ đau đớn.

Từ dưới lòng đất truyền ra một tiếng rống to rồi từ trong cự hố bắn ra một đạo giao động kinh người.

Cả tòa núi lập tức run lên.

Mặt kia tầng băng dày trong suốt, bị lực giao động tác động tạo thành vô số khe hở tấc tấc vở vụn nổ tan.

Nhưng vào lúc này, trung tâm lốc xoáy tối đen trên cao lấp lóe điện quang ngưng tụ thành một đạo thô to ngân hình cung rồi không chút khách khí bổ xuống.

khi ngân hình cung vừa đánh xuống hố to thì vụ khí như hô ứng sôi sục phun trào ra một đạo hỏa diễm vừa vặn đón tới ngân hình cung.

Trong chớp mắt hai cái đan vào nhau.

Kim sắc hỏa diễm hừng hực thiêu đốt lại tản ra âm hàn kinh người, đồng thời ánh lửa chớp động thỉnh thoảng huyễn hóa thành những cái mặt quỷ cực kỳ dữ tợn

Nhất thanh muộn hưởng, Ngân hình cùng cùng hỏa diễm đồng thời tán loạn biến mất!

Hoàng tuyền địa hỏa? Không đúng, một cái địa hỏa hẳn là không có uy lực lớn như vậy! Hàn lập nhìn thấy cảnh này hai mắt nhíu lại thầm nói.

Nhưng ngay tại lúc này, bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng truyền âm của thiên thiền tăng nhân

Hoàng lương thạch linh này không hổ là linh vật đã ở trong hoàng tuyền địa hỏa tu luyện mấy vạn năm, đã đem một ít địa hỏa cùng yêu khí bản thân kết hợp thành thần thông lợi hại, Hàn thí chủ lát nữa khi chống lại linh vật phải thêm vài phần cẩn thận với yêu hỏa

Đa tạ đại sư nhắc nhở, tại hạ sẽ cẩn thận Hàn lập trong lòng rùng mình, truyền âm lại một câu cảm ơn.

Trên không trung đánh xuống hồ quang một đạo tiếp một đạo, tần suất bắt đầu nhanh hơn lên, nhưng từ dưới đáy của hố to kim sắc yêu hỏa cũng đồng dạng không chậm mà bắn ra từng đạo hỏa cầu chặn lại làm vô hiệu hóa hồ quang

Bất quá như thế hiển nhiên đã chọc giận đến hắc sắc cơn lốc.

Trên không trung màu đen lốc xoáy nhuyễn động, hồ quang cũng vì thế mà dừng lại.

Nhưng ngay sau đó trong lốc xoáy phát ra tiếng nổ đùng đùng tạo thành một khỏa bàng bạc lôi cầu, tại trong mây đen ba lạp loạn hưởng lòe lòe điện quang, khi nhìn lại đã thấy chi chít không biết bao nhiêu lôi cầu.

Lôi cầu kinh người như thế hiển nhiên làm cho thạch linh ở dưới không thể an tâm ẩn thân trong sương mù nữa.

Một tiếng thét quái dị vang lên, màu vàng sương mù quay cuồng một con vật lạ khoảng hơn thước bỗng nhiên từ dưới đáy hố bắn vọt ra, chớp cái đã vọt lên khỏi hố hơn trăm trượng cao, rồi lơ lửng ở đó

Hai mắt nó trợn lên nhin lôi cầu trên bầu trời, trong miệng phát ra tiếng ô ô trầm thấp một bộ như lâm đại địch.

Hàn lập đứng ở ngoài đỉnh núi tự nhiên cẩn thận ngóng nhìn qua.

Chỉ thấy vật này miệng lớn. tứ chi dài nhỏ, cổ ngắn cơ hồ cùng thân hình liền thành một thể, nhìn có bảy tám phần giống thiềm thừ, bất quá giữa đầu lại sinh con ngươi màu đỏ, cả người da thịt đều ánh vàng rực rỡ, tứ chi ngay trước đầu cũng không như thiềm thừ, mà móng vuốt sắc bén.

Thứ này chính là hoàng lương thạch linh! Quả nhiên sinh ra có phần kỳ lạ! Hàn lập âm thầm lấy làm kỳ đứng lên.

Mà ngay khi bản thể của thạch linh vừa xuất hiện, trong nháy mắt lôi cầu trên không trung lập tức bị kích thích nổ vang ầm ầm hướng phía dưới đánh xuống.

Khoảnh khắc công phu, cả đỉnh núi đều bị chi chít lôi quang trùm xuống giống như một cơn mưa lôi điện

Hoàng lương thạch linh thấy cảnh này, hai mắt chuyển động tiếng ô ô dừng lại, há mồm phun ra một đóa hoa nhỏ màu vàng.

Hoa này mơ hồ màu vàng, mặt ngoài trải rộng năm màu ký hiệu sau khi trướng lên lền biến thành một trượng lớn đem thân hình thạch linh hộ kín vào trong đó.

Cự hoa quỷ dị này chắc cũng không phải là vật thường!

Cự hoa vừa tế ra, trong nháy mắt trên không trung lôi cầu nhận thức chuẩn mục tiêu nhất tề hướng thạch linh đánh đến, có mấy khỏa thậm chí hơn mười khỏa đồng thời đụng vào kim sắc cự hoa

Cự hoa từ từ chuyển động mặt ngoài năm màu ký hiệu sáng ngời, lôi cầu vừa lóe xuống đó thì không tiếng động quỷ dị như trâu đất xuống biển mất tăm.

Càng làm cho người giật mình là, cự hoa cứ nuốt trọn một lớp lôi cầu thì lại lớn thêm một vòng, nhanh đến mắt thường cũng có thể nhìn thấy

Sau hơn mười ba đạo, kim sắc cự hoa rõ ràng lớn hơn nhiều so với trước.

Kể từ đó, tốc độ cắn nuốt lôi cầu của cự hoa cũng vì thế mà tăng lên nhiều, bất quá trong khoảnh khắc công phu, lôi cầu đầy trời đã bị cự hoa hấp sạch không còn.

Mà hoàng lương thạch linh tránh ở dưới cự hoa dường như cả lông tóc cũng chưa tổn hại, thậm chí nhìn thấy tình hình này còn vui sướng kêu lên lanh lảnh.

Chỉ thấy thạch linh thóp bụng đột nhiên nhắm cự hoa trên không trung hấp một cái, cự hoa liền hóa thành một đoàn sáng mờ bị hút vào trong bụng

Một tiếng sét đánh!

Bên ngoài thân thể thạch linh chợt lóe, hơn mười đạo thô to ngân hình cung từ trong thể nội tuôn ra, loạn hưởng rồi hình thành một cái ngân võng

Linh vật ngay tại trong lôi quang cuồng trướng đứng lên, bất quá chỉ vài hơi thở liền biến lớn bằng con nghé, đồng thời hơi thở đại trướng, ba mắt dương lên phát ra những tiếng quái dị, tu vi tựa hồ tăng tiến không ít!

Từ lốc xoáy đen nhánh trên không trung lại nổi lên tiếng sét đánh, vô số bàng bạc điện xà nhằng nhịt chớp động, trong đó ẩn hiện hơn mười con bàng bạc lôi giao như sẽ tiếp tục đánh xuống.

Như thế này thì có chút phiền phức. Không nghĩ tới đầu hoàng lương thạch linh còn có bực này chuyển hóa lôi điện lực thần thông, xem ra đợi nó vượt qua lôi kiếp, tu vi không những không giảm mà còn tiến tới. Nếu như vậy, không cần tiếp tục chờ đợi, Hàn đạo hữu! Thiên thiền đại sư! Động thủ đi!

Hắc vũ thượng nhân đột nhiên truyền âm nói, trong giọng nói có ý buồn bực.

Hàn lập tự nhiên không có ý gì phản đối, lúc này cũng đồng ý truyền âm tới.

Bên kia thiên thiền tăng nhân đồng dạng sắc mặt ngưng trọng cũng gật đầu.

Lúc này, trong mây đen hơn mười con lôi giao rốt cục nổi giận gầm lên một tiếng đều nhất phác xuống.

"Động thủ "

Lão giả thấy cảnh này, không chần chừ che giấu gì nữa, một tay bấm niệm thần chú.

"Phốc xuy" một tiếng!

Thân hình nhoáng lên một cái lập tức hóa thành một cỗ khói đen tại chỗ tiêu thất.

Ngay sau đó, cách đỉnh núi hơn ngàn trượng trên không trung giao động, hiện ra thân hình của lão giả.

Trên mặt hắn lộ vẻ dữ tợn tay dương lên.

Một đoàn ngân quang kích bắn ra biến thành một cái ngân chung cao hơn mười trượng rồi hung hăng chụp xuống linh vật giống cự thiềm.

Đồng trong lúc nhất thời, phụ cận hư không đỉnh núi tự nhiên xuy xuy tiếng xé gió, hiện ra vô số hắc ti hướng linh vật bắn tới.

Mà hư không ở sau lưng hoàng lương thạch linh, một đóa hoa sen màu trắng cũng vô thanh vô tức xuất hiện, bạch quang trên mặt lòe lòe một đạo nhân ảnh quỷ dị hiện ra.

Đúng là vị kia thiên thiền đại sư!

Tăng nhân này mắt khép hờ cúi đầu, trên mặt không chút biểu tình nhưng từ trong tay áo phi ra một chuỗi phật châu trong suốt!

Phật châu nhoáng lên một cái hóa thanh hơn mười khỏa ngũ sắc quang cầu bắn ra

Chưa chạm đến trên người thạch linh đã phát ra tiếng sấm nổ ầm ầm, đồng thời quang cầu điên cuồng trướng lên từng khỏa đều biến thành cái đầu lớn.

Ngay cả đối mặt với công kích đột ngột này, hoàng lương thạch linh đầu tiên là cả kinh, nhưng ngay sau đó liền nổi giận thét lên một tiếng chói tai.

Chỉ thấy nó hé miệng phun ra cự hoa lúc trước, vừa vặn nghênh đón ngân sắc cự chung ở trên.

Tiếp theo thân hình cứ như thế quay tròn!

Kim quang chợt lóe, vô số kim mang từ trong cơ thể như mưa rền gió dữ bắn ra bốn phía.

Chỉ thấy kim quang khi đan vào hắc ti liền phát ra tiếng nổ chói tai, vô số quang đoàn ở gần linh vật nổ tung tóe, hai loại linh quang chiếu rực cả đỉnh núi

Hắc ti này thế nhưng không thể tới gần được thạch linh một bước!

Ngũ sắc quang cầu bị kim mang bắn tới, trong lúc nhất thời cũng vô pháp tiếp cận bản thể thạch linh.

Bên kia, mắt thấy ngân chung cùng cự hoa va chạm đến cùng nhau. Cự chung run lên, đột nhiên tự hành phát ra tiếng kêu

"Đương" "Đương" "Đương".

Một tiếng so với một tiếng vút cao thấu tới tận hồn phách.

Một màn quỷ dị liền xuất hiện!

Nguyên bản cự hoa đối mặt với ngân chung, bị ba tiếng chung ngân liền tấc tấc vỡ vụn thành những điểm linh quang biến mất.

Sau đó tiếng chuông giống như trước lại ngân lên, điên cuồng phình lớn lên mấy lần lớn bằng một tòa núi nhỏ ầm ầm rơi xuống đem thạch linh nghiêm kín chụp vào trong.

Thấy cảnh này, lão giả cùng tăng nhân mặt đều ngẩn ra vừa sợ vừa mừng pháp quyết trong tay hơi dừng lại.

Lúc này trong mây đen tia điện chớp động, hơn mười lôi giao màu bạc đã giương nanh múa vuốt phóng xuống, nhưng vừa tiếp cận đỉnh núi thì ngân quang chợt lóe hiện ra một cái cự võng màu bạc trùm cả ngọn núi vào trong,

Giao long vùa chui vào trong ngân võng đều bạo liệt nổ tan thành vô số tia điện, bị cự võng trong chớp mắt hấp thu hết hầu như không còn.

Cái này chính là khi trước Hắc vũ thượng nhân bày ra *"Ngân tiêu lôi võng"*, mà ngay cả thiên lôi đều có thể ngăn lại, thật không hổ là linh bảo bài danh ở vạn linh bảng.

Lão giả trong miệng lẩm bẩm, mười ngón tay liên đạn bắn ra hơn mười đạo pháp quyết lóe lên nhập vào cự chung.

Ngân chung nổ vang một tiếng, mặt ngoài linh quang chớp lên không ngừng sẽ bị hắc vũ thượng nhân thu lại.

Nhưng liền lúc này, từ trong ngân trung bỗng nhiên nổ một tiếng kinh thiên động địa.

Một trận kỳ hàn dao động tỏa ra làm cả cự chung tấc tấc vỡ vụn nổ tan!

Ngay sau đó kim sắc hỏa diễm cuồn cuộn tuôn ra rồi quay đầu xuống hố to phía dưới bắn đi.

Hoàng lương thạch linh tựa hồ đã biết địch nhân trước mắt lợi hại, muốn hướng phía dưới mà chạy trốn về.

(chưa xong còn tiếp. Nếu ngài thích này bộ tác phẩm, hoan nghênh ngài đến khởi điểm đầu đề cử phiếu, vé tháng, ngài duy trì, chính là ta lớn nhất động lực.)

------oOo------

Chương 1942: Vây công thạch linh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hắc Vũ thượng nhân cùng tăng nhân tự nhiên sẽ không để linh vật này chạy thoát đơn giản như thế.

Lúc này, lão giả không chút do dự thúc dục bảo vật. Nhất thời, cự chung thoáng rung động liền thả ra một mảnh ngân sắc âm ba hùng hổ cuốn xuống.

Tăng nhân thì một tay lại lật chuyển, linh quang chợt loé lên, trong tay có thêm một cái trận bàn trắng tinh như ngọc, ngón tay nhanh chóng điểm động vài cái, cái hố lớn ở phụ cận chợt nổ vang một tiếng, vô số quang trận hiện lên, đồng thời từng đạo cấm chế ba động như thuỷ triều đủ loại tuôn ra, trong nháy mắt tất cả chúng đan vào nhau tạo thành một cái lưới lớn chặn kín đường lùi của linh vật lại.

Không chỉ như thế, không gian phía trên tầng cấm chế còn truyền tới một trận phượng minh, ba đoàn xích hồng hoả diễm đỏ rực chợt loé lên, ba con hoả cầm theo đó hiện ra, cũng không chút do dự mà hướng lên cao há miệng phun ra ba cột hoả trụ, trong nháy mắt liền hình thành một mảnh hoả vân hướng thạch linh chụp tới.

Ngoài ra, bên cạnh thạch linh quỷ dị chợt xuất hiện một con phi hạt toàn thân xanh lam lóng lánh, lam sắc câu vĩ khẽ động, một đạo hàn quang xanh lam nhọn hoắt không một tiếng động bắn ra.

Trong nháy mắt, Hoàng Lương thạch linh liền rơi vào trong tình thế nguy hiểm thập phần!

Nhưng cũng như thế cũng đủ chọc giận linh vật, ngoài thân nó kim quang lưu chuyển một trân, bỗng nhiên chợt phát ra một tiếng quái minh. Theo đó, con mắt thứ ba trên trán nó chợt trợn lớn lên, một đoàn bạch quang chói mắt khiến cho người ta khó có thể mở mắt được phóng thích ra.

Hắc Vũ thượng nhân cùng tăng nhân đang ở một bên thi pháp công kích thạch linh, đối mặt với cảnh này cũng không khỏi theo bản năng mà nhắm hai mắt lại, nhưng sau khi mở mắt ra thì sắc mặt cả hai đều đại biến.

Vừa mở mắt ra Hắc Vũ thượng nhân liền phát hiện ra chính mình đã rơi vào một mảnh hoả hải mênh mông vô cùng, trên dưới trái phải đều là hoả diễm cuồn cuộn, mà những hoả diễm này nhìn như rào rạt thiêu đốt nhưng mà lại băng hàn tới thấu xương.

"Hoàng Tuyền địa hoả! Không đúng, đây là ảo thuật."

Sắc mặt Hắc Vũ thượng nhân biến đổi, không khỏi có chút thất thanh nói ra, nhưng dù sao hắn cũng không phải là tu sĩ tầm thường, ngay sau đó liền phản ứng lại nhưng sắc mặt lại không tốt hơn được chút nào.

Trước khi xuất phát, tuy rằng sớm đã được biết Hoàng Linh thạch linh thiên phú ảo thuật kinh người, ngay cả Hợp Thể kỳ tu sĩ cũng có thể vây khốn được, nhưng trăm triệu lần không ngờ ảo thuật lại bá đạo đến mức này, không chút dấu hiệu báo trước đã vây khốn hắn vào ảo cảnh.

Hơn nữa, ảo cảnh huyễn hoá ra chính là loại hoả diễm phiền toái nhất, khó chơi nhất, Hoàng Tuyền địa hoả!

Thạch linh này vốn dĩ thiên sinh trong địa hoả, đã sống trong đó không biết bao nhiêu vạn năm, tự nhiên thần thông ảo thuật sớm luyện tới lô hoả thuần thanh, muốn bằng vào sơ hở của ảo trận mà thoát ra tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng. Xem ra muốn thoát khỏi ảo thuật thì cũng chỉ cậy mạnh mà cưỡng ép đánh tan mà thôi.

Lão giả rất nhanh thả một cái hắc sắc tiểu thuẫn bảo vệ toàn thân, vừa âm trầm cân nhắc.

Bên kia, tăng nhân cũng giương đôi mắt nhìn thân mình ở trong một khoảng hôi mông mông không gian, Hắc Vũ thượng nhân cùng các linh thú khác đều không rõ tung tích, duy độc trước mắt mấy trăm trượng xa xa lơ lửng một khối cự vật cao trên nghìn trượng.

Cự vật đồng dạng kim quang rực rỡ, cực giống thiềm thừ, nhưng từ đầu đến sau lưng lại rõ ràng có một loạt bảy con mắt óng ánh vàng, đang dùng một loại ánh mắt không chút tình cảm nhìn trừng trừng tăng nhân. Theo đó, nó phát tán ra một cỗ khí tức cực kỳ đáng sợ, làm cho người ta cơ hồ cảm thấy hít thở khó thông.

"Kim thiền thất nhãn..."

Tăng nhân thì thào một câu, sắc mặt đại biến, nhưng sau khi tụng một tiếng phật hiệu thì trên mặt lại lộ ra vẻ kiên nghị, hay tay hư không chụp tới một cái, linh quang chợt loé, một cái kim sắc thiền trượng cùng một cái ngân bát nhất thời hiện ra.

Không riêng gì lão giả, sau khi bạch quang vừa loé lên, thân hình tăng nhân hai người thoáng cái liền lẳng lặng huyền phù bất động trên không trung, một chút động đậy cũng không có, ngay cả ba đầu hoả điểu cũng thanh minh một tiếng liền đem hoả diễm trong miệng ngừng lại, hai mắt lộ ra vẻ kinh hoàng mà tại chỗ vỗ cánh không ngừng, đồng dạng cũng rơi vào trong ảo thuật.

Duy độc có con phi hạt xanh lam không rõ là loại linh trùng nào kia, sau khi bạch quang từ trong con mắt của thạch linh đảo qua thì một chút ảnh hưởng cũng không có, độc câu sau lưng vẫn đang điên cuồng bắn ra lam quang không thôi.

Nhưng bản thân nó đã mất đi sự phụ trợ của những người khác, tất cả công kích của nó dưới yêu hoả từ miệng của thạch linh kia lại dễ dàng vô hiệu hoá tất cả. Thấy vậy, thạch linh hung hăng trừng mắt nhìn đầu phi hạt này rồi đột nhiên hoá thành một đoàn kim quang, dụng đầu hung hăng nhắm thẳng cấm chế phía dưới đánh tới.

Đầu linh vật này xem ra linh trí cũng không thấp, biết được hiện tại cũng không phải là lúc cùng những người có mặt tại đây dây dưa, vẫn là chạy về địa hoả phía dưới mới là vương sách.

Nhưng không chờ nó đụng vào tầng cấm chế bên dưới thì bỗng nhiên nó mở rộng miệng ra phun ra một loạt hoàng sắc quang cầu cỡ đầu người.

Những quang cầu này chợt loé lên liền hung hăng tập trung đánh lên một điểm trên tầng cấm chế.

Một loạt thanh âm bạo liệt truyền ra, từng đoàn hoàng mang bạo liệt chói mắt toả ra, cấm chế kia chớp động lên một trận, bộ dáng như sắp hỏng tới nơi.

Thạch linh thấy vậy mừng rỡ, lại há miệng phun ra một chuỗi hơn mười khoả quang cầu, tựu muốn đem cấm chế này đánh tan hoàn toàn.

Nhưng, đúng vào lúc này, phía trên tầng cấm chế đột nhiên một đạo nhân ảnh chợt loé lên, một đoàn thanh quang mênh mông không một tiếng động hiện ra, chớp lên một cái liền nháy mắt biến ảo thành một gã thanh niên mặc thanh bào.

Thanh niên này vừa hiện thân liền ngẩng đầu hướng Hoàng Linh thạch linh cười hắc hắc, lộ ra một miệng răng trắng bóng, theo đó tay áo chợt run lên, một thanh ngân xích theo đó mà kích bắn ra, chỉ thoáng mơ hồ một cái liền huyễn hoá ra vô số xích ảnh, rồi nhất tề hướng đám quang cầu phía trên bắn tới, đem tất cả quang cầu nhất nhất đánh vỡ ra.

Người này tự nhiên chính là Hàn Lập vẫn ẩn thân nãy giờ không ra.

Vừa rồi Hoàng Lương thạch linh phóng thích ảo thuật, đem ảo thuật chủ yếu đặt trên hai người Hắc Vũ thượng nhân cùng tăng nhân, cho nên Hàn Lập mặc dù ở xa cũng dính một chút nhưng dựa vào thần niệm cường đại vượt xa đồng cấp của hắn mà nói thì chả đáng nhắc tới, dễ dàng từ trong ảo thuật thoát ra, cũng thoáng thuấn di một cái liền xuất hiện phía trên tầng cấm chế.

Đầu thạch linh kia mắt thấy tầng cấm chế sắp hỏng tới nơi lại xuất hiện thêm một địch nhân mới ngăn trở nó, trong lòng tự nhiên phẫn nộ thế nào cũng có thể biết.

"Phốc xuy" một tiếng!

Ngoài thân linh vật đột nhiên hoàng sắc hoả diễm cuồn cuộn tuôn ra, thoáng cái liền bốc cao lên, hùng hổ hướng Hàn Lập cuốn tới.

Hoả diễm này đúng là loại hoả diễm mà nó đã tu luyện dưới lòng đất mấy vạn năm mới cô đọng được ra, Âm Hàn yêu hoả.

"Tới hay lắm!"

Hàn Lập thấy hoả diễm này cuồn cuộn cuốn tới nhưng trên mặt lại không lộ ra chút sợ hãi nào, một tay bỗng nhiên lật chuyển, một cái hắc sắc tiểu sơn thoáng hiện ra.

Lấy tay vỗ tiểu sơn này một cái, tức thì tiểu sơn thoáng cuồng trướng thành hơn mười trượng.

Dưới sự thúc dục của Hàn Lập, một loạt ngân sắc phù văn ở trên ngọn sơn phong hiện ra, theo đó một tảng lớn hôi sắc quang hà quyển ra, quay tròn một trận liền hình thành một cái lốc xoáy hôi sắc co giãn bất định trên không trung.

Hoàng sắc yêu hoả cuồn cuộn cuốn tới, mới vừa tiếp xúc với hôi sắc lốc xoáy nhưng lại phát ra từng tiếng nổ lớn như sấm giật, rồi tất cả hoả diễm đều chợt loé lên mà chìm vào trong lốc xoáy.

Hôi sắc lốc xoáy trừ bỏ hơi trướng lên một chút thì một chút ảnh hưởng cũng không thấy.

Hoàng Lương thạch linh thấy cảnh này hai mắt chớp động một trận hào quang khác thường, trong miệng phát ra một tiếng tiêm minh.

"Oanh" một tiếng.

Trong hôi sắc lốc xoáy đột nhiên truyền ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, trong lốc xoáy chợt chớp động một trận kịch liệt, thoáng cái liền tấc tấc vỡ vụn ra. Theo đó, hoàng sắc hoả diễm từ trong đó liền bốc ra, thoáng cái liền biến ảo thành một con hoàng sắc hoả thiềm, hai chân đạp mạnh một cái liền lao thẳng xuống Hàn Lập phía dưới.

Hoả thiềm chưa thực sự tới gần mà từng cổ cực hàn chi lực đã cuồn cuộn phả tới khiến cho người ta cảm giác được một loại cảm giác băng hàn quỷ dị, dường như có thể đóng băng được cả linh hồn vậy.

Hàn Lập thấy vậy chân mày khẽ cau lại.

Yêu hoả này quả nhiên có chút khó giải quyết, nhưng hắn tự nhiên sẽ không thực sự sợ hãi loại yêu hoả này, lúc này hai hàng lông mày khẽ nhếch lên, một bàn tay to đột nhiên hướng hoả thiềm trên không trung trảo tới.

Một tiếng trầm đục!

Trong hư không, ngũ sắc quang hà quay cuồn một trận, một cái bàn tay trắng toát bốc lên từng trận ngũ sắc hàn diễm quỷ dị hiện lên, cũng hướng hoả thiềm ở phía dưới hung hăng túm chặt lại.

Động tác cực nhanh, giống như hoả quang chớp giật!

Đầu hoả thiềm kia không biết có phải là biết không thể tránh thoát hay là căn bản không có ý tứ tránh né mà thoáng cái liền bị năm ngón cự thủ túm chặt lại, sau đó ngũ sắc hàn diễm liền trướng lên, năm ngón tay đồng thời dùng sức bóp chặt lại một cái.

"Thử lạp" một tiếng!

Hoả thiềm trong ngũ sắc hàn diễm trong nháy mắt liền bạo liệt ra, một lần nữa biến thành hoả diễm cuồn cuộn, hướng cự thủ bao trùm trở lại.

Nhưng ngũ sắc hàn diễm cũng là một loại cực hàn chi hoả sao lại có thể dễ dàng để cho yêu diễm thực hiện được ý đồ, lúc này ngũ sắc quang hà chợt tăng vọt lên, không chút khách khí chống lại hoàng sắc yêu hoả.

Tất cả chuyện này chỉ xảy ra trong nửa khắc công phu, mà Hàn Lập lại sớm đã lấy tay điểm lên ngọn hắc sắc sơn phong trước người một cái.

Nhất thời, ngọn sơn phong chớp động một cái, thoáng cái liền ẩn vào hư không không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, phía trên đầu Hoàng Lương thạch linh chợt xuất hiện một đạo không gian ba động, một ngọn hắc sắc sơn phong quỷ dị hiện lên, không chút khách khí áp xuống, đồng thời một trận hôi mông quang hà cuộn tới.

Thạch linh kia chỉ cảm thấy thân mình khẽ trầm xuống, một cỗ vô hình cự lực tựu trước khi ngọn sơn phong áp tới đã tác động lên thân hình nó, làm cho thân hình nó không tự chủ được mà trở nên chậm chạp đi.

Hoàng Lương thạch linh tự nhiên bỗng chốc trở nên sợ hãi cực kỳ, sau khi giãy dụa vài cái thấy không có tác dụng, lúc này nó không chút lưỡng lự hướng không trung phun ra một viên hoàng châu hoàng quang mênh mông.

Viên châu này bất quá chỉ lớn bằng ngón cái, toàn thân một màu nhũ hoàng (DG: màu vàng không chút tạp chất, giống kiểu vàng ròng nhưng màu vàng ở đây là vàng đất), nhìn như không chút thu hút nhưng nó chính là vật mà từ ngày thạch linh mới sinh ra cho đến khi bắt đầu dựng dục cho tới nay, bản mạng yêu đan!

Yêu đan này vừa ra liền bay bay tròn trên đỉnh đầu thạch linh một vòng, bộ dáng trông có vẻ nghịch ngợm nhưng nó lại đem vô hình cự lực đang áp lên trên thân thể thạch linh bài xích toàn bộ, đồng thời sau một tiếng thổi phù, vô số hoàng sắc hoả xà từ trong yêu đan tuôn ra, đón gió nhoáng lên biến thành mấy trượng dài, sau đó giương nanh múa vuốt hướng về lên cao nhất tề nhào tới.

Kết quả, hoàng sắc hoả xà cùng hôi hà đan vào nhau một trận, đem ngọn tiêu sơn ngạnh kháng chắn lại ở phía trên cao mà không thể hạ xuống được chút mảy may nào.

Nhưng vào lúc này, Hàn Lập vốn vẫn ở phía dưới, hàn quang trong mắt chợt loé, một tay bấm quyết, sau lưng chợt phích lịch một tiếng, một đôi cánh trong suốt liền hiện ra, sau đó dụng lực một cái liền tan vào trong không không thấy bóng dáng.

Lúc này, trên không trung, thân hình thạch linh vừa mới tránh khỏi đạo một đạo lam quang do phi hạt xanh lam kia công kích, hai mắt liền chuyển sang vẻ dữ dằn hung ác, tựa hồ nghĩ muốn phát động một ít công kích đối phó với với phi hạt, nhưng hư không sau lưng nó chợt loé lên, thân hình Hàn Lập mang theo lôi điện chợt phóng ra.

Hoàng Lương thạch linh cả kinh, không chút lưỡng lự đem khoả đệ tam yêu nhãn tái phóng thích bạch quang.

Hàn Lập đối với chiêu này của nó dường như sớm đã có chuẩn bị, trong tích tắc liền hừ lạnh một tiếng, đồng thời hai mắt liền nhắm lại, giữa trán hắc quang chợt loé đem Phá Diệt pháp mục mở ra.

Hắc quang chợt loé!

Một đạo hắc tuyến từ trong pháp mục kích ra, chợt loé lên liền vừa lúc đánh trúng vào đệ tam nhãn của thạch linh, làm cho bạch quang của nó chưa kịp phóng ra liền tản đi.

Mà thạch linh kia dưới tiếng hừ lạnh của Hàn Lập trong đầu chợt nổ lớn một tiếng, một luồng đau đớn thấu tận hồn phách chợt nhói lên khiến thân hình nó mà run lên một trận, bộ dáng nó theo đó mà lung lay giống như sắp ngã xuống vậy.

------oOo------

Chương 1943: Chia tay

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhân cơ hội này, Hàn Lập không chút do dự chà khẽ xát hai tay rồi đột nhiên giương lên!

Lôi âm nổi lên!

Kim sắc điện quang nhất thời chớp động, vô số đạo hồ quang bắn ra, sau một cái chớp động liền hoá thành một tầng lôi võng hướng thạch linh cuốn tới, cũng đồng thời co chặt lại.

Chưa cần chờ linh vật kia từ trong tiếng hừ lạnh của Hàn Lập tỉnh lại thì trên người nó đã bị một tầng hồ quang điện bao kín lại.

Nhưng thạch linh nào dễ dàng để bị bắt như thế!

Lúc này một tiếng tiêm minh từ trong miệng nó phát ra, hoàng sắc yêu hoả lần nữa lại cuồn cuộn tuôn ra.

Ích Tà thần lôi biến thành hồ quang điện cùng yêu hoả này vừa tiếp xúc với nhau, sau một trận thanh âm trầm thấp phát ra liền hiện ra xu thế tan rã.

Thạch linh cứ như vậy mà lại muốn giãy thoát ra!

Nhưng Hàn Lập vất vả đem nó vây khốn lại nào để nó có cơ hội trở mình thoát ra được chứ, lúc này khoé miệng hắn chợt nổi lên một tia cười lạnh, một tay bấm quyết niệm chú, trong nháy mắt hắn đã độn tới sát một bên thạch linh.

Nhưng vào lúc này, bên tai hắn bỗng nhiên truyền đến thanh âm có chút dồn dập của Hắc Vũ thượng nhân:

"Hàn đạo hữu chậm đã, lão phu có được linh trùng có thể chế phục được linh vật này."

Hàn Lập ngẩn ra, động tác trong tay theo đó mà dừng lại một chút.

Chỉ thấy một con mắt của lão giả nguyên bản không nhúc nhích trên không trung nãy giờ đột nhiên chớp động vài cái, tiếp đó trong miệng thét dài một tiếng.

Chỉ tíc tắc sau, đầu phi hạt xanh lam kia ngoài thân mơ hồ một chút rồi loé phân ra mười mấy hư ảnh huyễn hoá thành mười mấy đầu phi hạt độc nhất vô nhị.

Đám phi hạt vừa thành hình liền giang rộng đôi cánh ra ào ào hoá thành một đoàn lam quang mà tiêu thất tại chỗ. Ngay sau đó, không gian bên dưới chợt hiện ra một đạo giao động, đám phi hạt này theo đó mà xuất hiện ở phía trên không thạch linh, vĩ câu cũng sáng ngời lên, từng đạo lam quang lúc trước công kích thạch linh cũng từ đó mà phun ra.

Lúc này đây, đầu thạch linh kia thân ở trong Ích Tà lôi võng căn bản không thể cựa quậy được chút nào tự nhiên bị đám lam mang này tiến nhập vào thân hình không thấy bóng dáng.

Một tầng lam sắc vân vụ trong nháy mắt hiện lên trên gương mặt của linh vật, ngoài thân hoàng sắc hoả diễm nguyên bản đang rào rạt thiêu đốt liền như gặp phải khắc tinh mà trở nên ảm đạm không chút ánh sáng, thậm chí cuối cùng theo một tiếng muộn hưởng mà tán loạn tiêu thất.

Hoàng Lương thạch linh gặp cảnh này liền trở nên giận dữ vô cùng, nhe răng há miệng hung hăng hấp một bụng khí, thân hình thoáng cái liền như một quả bóng hơi nhanh chóng bành trướng lên, đồng thời một cỗ khí tức cực kỳ đáng sợ theo đó mà tản ra.

Hàn Lập cảm ứng được cỗ khí tức quỷ dị này, dường như nhớ tới điều gì đó mà sắc mặt đại biến, thân hình nhoáng lên một cái liền xuất hiện ở một phương cách đó trăm trượng xa xa.

Mà trong khoảnh khắc đó, thân hình của đầu Hoàng Lương thạch linh kia đã hoàn toàn căng tròn ra khiến tầng kim lôi võng chớp động không thôi, bộ dáng như có thể bạo ra bất cứ lúc nào.

"Nghiệp chướng, còn muốn tự bạo! Lão phu sớm đã dự phòng một chiêu này của ngươi rồi."

Mới từ ảo thuật thoát ra, Hắc Vũ thượng nhân khẽ hừ lạnh một tiếng rồi sau đó lại hô lớn một tiếng nữa, sau đó liền hư không trảo ra một cái.

Lôi điện màu bàng bạc đầy trời chớp động một trận, từng sợi ngân tơ đan thành một tầng ngân võng nhất thời từ trên đỉnh núi hiện ra, chỉ chợp loé lên liền hướng thân hình Hoàng Lương thạch linh chụp xuống.

Tiếng gầm rú vang lên!

Từng sợi ngân ti của ngân võng thoáng cái liền tập trung lại rồi bám vào thân hình khổng lồ của thạch linh, sau đó lão giả liền cuống quýt thúc dục pháp quyết. Nhất thời, từng đạo hồ quang điện chói mắt cùng vô số ngân sắc phù văn từ trên ngân võng tuôn ra, toàn thân thạch linh theo đó mà hoá thành một đoàn quang cầu màu bạc chói mắt cực kỳ.

Một màn không thể tin nổi xuất hiện!

Dưới sự bó chặt lại của tầng ngân võng, thân hình thạch linh nguyên bản đang bành trướng cấp tốc liền nhanh chóng thu nhỏ lại. Bất quá, tất cả chỉ diễn ra trong mấy lần hô hấp thời gian, thân hình thạch linh liền khôi phục lại như lúc ban đầu, sau đó mặc cho linh vật thúc dục thần thông gì nhưng pháp lực trong cơ thể một chút động tĩnh cũng không có.

Thạch linh ngay cả trong lòng giận dữ cực kỳ nhưng căn bản là chẳng thấm vào đâu.

"Hắc hắc, nếu đã rơi vào Ngân Tiêu lôi võng của lão phu rồi thì cũng đừng mong lại bốc lên cái gì nữa. Cứ ngoan ngoãn cùng lão phu đi Thánh đảo một chuyến đi! Yên tâm, ta cũng không phải muốn cái tiểu mệnh của ngươi mà chỉ là muốn mượn dùng bản thể của ngươi dùng một chút mà thôi."

Hắc Vũ thượng nhân vừa thấy thực sự đã bắt được Hoàng Lương thạch linh, trong lòng vui sướng cực kỳ, vẻ mặt không khỏi lộ ra vẻ tươi cười rồi cũng từ trên cao chầm chậm hạ xuống.

"Ha ha, chúc mừng Vũ huynh, xem ra lúc này đây nhiệm vụ Thánh đảo giao cho ngươi đã thuận lợi hoàn thành. Thực hổ thẹn, bần tăng vẫn chưa được gì quá lớn cả. Nếu không có Hàn huynh ở bên tương trợ thì linh vật này thật đúng đã chạy mất."

Tăng nhân ở một bên bỗng nhiên có chút áy náy mở miệng xin lỗi, nói.

Hiển nhiên ngay lúc thạch linh bị bắt lại, ảo thuật đang vây khốn hắn cũng tự nhiên tự huỷ mà thoát thân ra.

"Đại sư khiêm tốn rồi. Nếu không có đại sư cùng lão phu đồng loạt ra tay mà nói thì cũng không khiến cho linh vật này sử dụng tới thần thông ảo thuật như vậy, mà Hàn đạo hữu cũng không có khả năng dễ dàng ngăn nó lại như vậy. Nhưng đại sư nói đúng một điểm, may mắn là lúc này đây đã thỉnh Hàn đạo hữu ra tay tương trợ."

Hắc Vũ thượng nhân ha ha cười, nói.

"Nhị vị đạo hữu quá khách khí rồi, Hàn mỗ chỉ xuất ra một phần lực mà thôi."

Hàn Lập cười cười đáp, vẫn chưa nói thêm cái gì nhưng một tay lại hướng ngân võng đang bao quanh thạch linh hư không trảo một cái.

Lôi âm lần nữa vang lên, vô số kim sắc điện quang từ trong đám ngân ti kích bắn ra, một lần nữa hoá thành từng đạo kim sắc hồ quang nhập vào thân hình hắn.

"Dĩ nhiên là Ích Tà thần thôi! Sách sách, thần lôi này đúng là thứ ích ma cực kỳ hữu hiệu (khắc chế ma vật), dùng để đối phó đê giai Ma tộc thì đúng là đại sát khí!"

Hắc Vũ thượng nhân thấy vậy, trong miệng tấm tắc khen một câu, tiếp đó liền đưa một ngón tay ra hướng thạch linh đang bị vây khốn ra điểm ra một cái.

Nhất thời, một trời lôi âm phích lịch truyền ra!

Ngân võng dưới sự thúc dục của lão giả lôi quang liền nhẹ nhẹ nổi lên, cũng nhanh chóng co lại.

Lúc này đây, dưới tác động của ngân võng, thân hình thạch linh có chút huyền diệu dần dần co nhỏ lại tầm nắm tay, sau đó lại được lão giả vung tay áo lên hút vào trong.

"Kỳ thật, không riêng gì Ích Tà thần lôi, thế gian này còn nhiều loại công pháp có thể khắc chế được ma vật, nhưng số công pháp đó hoặc là rất khó tu luyện, căn bản không thể lưu truyền rộng rãi, hoặc là sớm đã thất truyền từ lâu, chỉ để lại một chút tin tức ở trong một số cổ điển tịch mà thôi. Nhân tộc chúng ta chân chính mà có được những thần thông này thì cũng không nhiều lắm, nếu không đã không để Ma tộc ép tới mức độ này..."

Tăng nhân từ từ trên không trung hạ xuống, thâm ý sâu sắc hướng Hàn Lập liếc mắt một cái, có chút cảm khái nói.

"Việc này cũng không thể cưỡng cầu được, đại sư cần gì phải quá để ý như vậy chứ, hẳn là Hàn đạo hữu phúc duyên không nhỏ mới có được Ích Tà thần lôi. Nghe nói chân chính dùng Tế Lôi thuật thúc dục thần lôi này uy lực to lớn đủ để uy hiếp Ma tôn cấp Hợp Thể kỳ, nhưng đáng tiếc Thánh đảo chúng ta chỉ có nửa dưới bộ pháp quyết này. Hàn huynh, nếu có cơ hội thì có thể đi Man Hoang thế giới tìm kiếm một phen, không chừng những ngoại tộc khác còn có được toàn phần Tế Lôi thuật cũng nên."

Hắc Vũ thượng nhân thành thành thật thật hướng Hàn Lập đề nghị, nói.

"Tế lôi thuật! Nửa bộ pháp quyết?"

Hàn Lập nghe được lời này, trong lòng vừa động, hỏi lại một câu.

Năm đó, tứ đại yêu vương tại tầng bốn Địa uyên thật ra cũng đã từng chiếm được một loại Tế Lôi thuật, tuy rằng bộ Tế Lôi thuật này uy lực không nhỏ nhưng lúc thúc dục lại hao phí quá nhiều thời gian, trong lúc tranh đấu mà sử dụng tới thì rất là không thích hợp, cho nên trước hắn cũng chỉ dụng tới có vài lần mà thôi.

"Không sai, bộ Tế Lôi thuật này nửa trên là chỉ ra cách khống chế uy lực của thần lôi, tế xuất thần lôi, nửa dưới mới chân chính là phương pháp thao tác sử dụng, thiếu một thứ cũng không được!"

Hắc Vũ thượng nhân giải thích, nói.

"Thì ra là thế, xem ra có cơ hội tại hạ sẽ đi Man Hoang thế giới tìm kiếm một phen."

Hàn Lập tỉnh bơ gật gật đầu nói, nhưng trong lòng lại mắng to không thôi.

Đó là vì Tế Lôi thuật này rất khó sử dụng trong lúc đối địch, nguyên lai lúc trước kia tứ đại yêu vương truyền cho hắn cũng chỉ là nửa bộ, không cần hỏi là khẳng định lúc trước tứ đại yêu vương cố ý làm như vậy.

Bất quá, ngẫm lại cũng bình thường, đổi lại là hắn thì hắn cũng làm như thế.

Sau đó, ba người Hàn Lập ở lại đỉnh núi hàn huyên một chập, sau đó tăng nhân liền nói:

"Nhị vị thí chủ, tình hình của Thánh hoàng thành cũng không phải là rất tốt, thời gian lão nạp li khai cũng không ngắn, muốn lập tức trở lại viện thủ Thánh hoàng thủ thành, ngay lúc này hướng nhị vị cáo từ."

"Ha ha, nếu đại sư đã nói như thế thì lão phu cũng muốn mang thạch linh chạy về Thánh đảo một chuyến, Thánh đảo thực gấp cần tới linh vật này. Hàn đạo hữu, Thiên Thiền đại sư, hy vọng lúc Ma kiếp chấm dứt chúng ta còn có thể hữu duyên tái kiến. Đúng rồi, Hàn đạo hữu còn phải lưu lại ở đây mấy ngày mà."

Khuôn mặt lão giả có chút xấu xí mỉm cười, ôm quyền nói.

"Tại hạ còn muốn sử dụng địa hoả nơi này dùng một chút, đích xác là muốn ở lại đây hai ngày. Nhị vị đạo hữu bảo trọng, thượng lộ bình an, thứ cho Hàn mỗ không tiễn xa được."

Hàn Lập thản nhiên cười, thong dong đáp lễ.

Cứ như vậy, một lát sau một đoàn ô quang cùng một đạo bạch quang từ đỉnh núi bay thẳng lên cao rồi phân biệt hai hướng bất đồng mà hoá thành hai đạo kinh hồng phá không bay đi.

Sau mấy cái chớp động lưỡng đạo độn quang biến mất tại cuối chân trời, rốt cuộc nhìn không thấy chút bóng dáng nào.

Hàn Lập đứng ở trên đỉnh một toà cự thạch dõi mắt nhìn một đạo độn quang xa xa, vẻ mặt tươi cười trên mặt dần dần thu liễm lại, cuối cũng lại tự thì thào nói một câu:

"Tế Lôi thuật nửa dưới! Xem ra phải tới Thánh đảo một chuyến rồi. Bất quá hiện tại lại cùng ma đầu kia hảo hảo thương lượng một phen, trước đem nửa phần hỗn độn nhị khí tới tay đã."

Đang nói võng lạc, thân hình Hàn Lập vừa động, thoáng cái mơ hồ đi đã xuất hiện ở hố to bên cạnh, trịnh trọng hướng hố lớn nhìn tới.

Trận đại chiến vừa rồi thật ra cũng không có lan tới đây, cho nên bộ dáng của nó vẫn được duy trì như trước. Bên dưới hố sâu là vẫn một mảnh sương mù màu vàng tràn ngập, mắt thường khó có thể nhìn rõ bộ dáng bên dưới được.

Hai mắt Hàn Lập khẽ híp lại ngóng nhìn bên dưới một lát, sau đó lại ngẩng đầu hướng bốn phía xung quanh lướt qua, chân mày khẽ cau lại.

Đơn chưởng hắn bỗng nhiên khẽ lật chuyển, một xấp trận kỳ thật dày hiện lên trong lòng bàn tay, cổ tay khẽ run lên, đám trận kỳ liền hoá thành hơn mười đạo hào quang hướng bốn phương kích bắn mà đi. Linh quang chớp động mấy cái, số pháp khí bày trận này liền tiến nhập vào hư không không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, một tầng sương mù trắng xoá liền hiện ra phủ kín ngọn núi, không lâu sau liền đem thân hình Hàn Lập và cái hố to bao phủ hoàn toàn vào trong đó.

Hàn Lập vẫn đứng nguyên tại chỗ, hai tay áo bào lại khẽ run lên, lại có mười ba đoàn tử quang bắn ra, *"vù vù"* mấy tiếng rồi cũng đồng dạng tiến nhập vào trong sương mù không thấy bóng dáng. Tiếp đó, lục quang trên người hắn chợt loé lên, một đạo thanh sắc nhân ảnh từ trong cơ thể bắn ra, sau khi chớp lên một cái liền tiến nhập vào mặt đất.

Làm xong hết thảy thì hắn mới thở ra một hơi dài, thần sắc trịnh trọng ở tại chỗ khoanh chân ngồi xuống, một tay bấm quyết niệm chú, một tay đột nhiên hướng thiên linh cái vỗ nhẹ một cái. Nhất thời, một đoàn kim quang chớp động hiện ra, một cái Nguyên anh tầm nửa thước nhoáng cái từ trên đỉnh đầu hiện lên mà ra.

------oOo------

Chương 1944: Phong Tà và Khiên Cơ đại pháp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khuôn mặt nguyên anh này cực kỳ giống Hàn Lập, vừa xuất hiện, hướng về phía dưới thân thể vẫy cánh tay nhỏ bé một cái.

Một tiếng sét vang lên, từ trên người Hàn Lập một viên cầu có vô số tơ vàng bao quanh bay ra, xoay tòn một cái rồi lơ lửng giữa không trung.

Nguyên anh vươn ra một cánh tay trắng nõn, điểm nhẹ về phía quả cầu này một cái. Lập tức, mặt ngoài viên cầu chợt lóe lên điện quang, nổ vang đùng đoàng, các tơ vàng vỡ vụn ra từng tấc, để lộ ra hộp gỗ mà trắng sữa bị phong ấn bên trong.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn cua nguyên anh xuất hiện vẻ mim cười nơi khóe miệng, rồi lẩm bẩm trong miệng. Xung quanh liền nổi lên dao động, hơn mười viên ngọc năm màu hiện lên không một tiếng động, lóe ra linh quang, rồi hóa thành từng con mắt quỷ dị, vòng sáng năm màu bỗng chốc rực rỡ hơn.

Sau thời gian một chén trà, trên không trung một thảo nguyên xanh mênh mông bát ngát, hóa thân do một luồng thần niệm ngưng tụ lại của Hàn Lập xuất hiện ở tầng trời thấp. Hắn nhìn lướt qua mọi nơi trước, sau khi chưa nhìn thấy sự hiện diện của Xa Kỵ Cung, vẻ mặt hơi đổi, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn chằm chằm lên cao.

Tại vạn trượng trên trời cao, một mặt trời chói rực đang tỏa ra ánh sang trắng, có vẻ nóng nực vô cùng.

Hai mắt Hàn Lập nhìn không chớp, vẻ mặt không có biểu tình gì, chỉ im lặng nhìn chằm chằm quầng sang chói.

Qua thời gian một bữa cơm một chút, cuối cùng từ trên cao truyền đến giọng cười ha ha của một nam tử xa lạ:

"Sách, sách, quả nhiên không phải dạng người bình thường, chỉ một thần niệm hóa thân cũng có thể phát hiện sự hiện diện của bổn tọa. Thảo nào Xa lão quái đem hy vọng gửi gắm lên người ngươi, nguyện ý cùng ngươi hợp tác"

Lời vừa dứt, bóng đen chợt lóe lên trong quầng sang chói kia, đột nhiên một đoàn ánh sáng đen bay vọt ra từ đó, sau một cái chớp lóe, bỗng nhiên xuất hiện tại một nơi cách Hàn Lập không đến vài chục trượng.

Chính là một gã nam tử râu quai nón, mặc chiến giáp màu đen,.

Vẻ mặt hắn tươi cười, mới hiện thân liền dùng thần niệm quan sát Hàn Lập không ngừng, bộ dạng có vẻ hứng thú.

"Các hạ là ai, Xa tiền bôi ở đâu rồi?"

Hàn Lập nhìn rõ cảnh này, trong lòng khẽ rùng mình một cái, nhưng trên mặt bình tĩnh kỳ lạ, hỏi một câu.

"Bây giờ Xa lão quái đang có chuyện quan trọng quẩn chân, muốn trở lên đây cũng phải hao phí chút thời gian. Hay là Hàn đạo hữu nói chuyện với bổn tọa trước, thế nào?"

Nam tử nháy nháy mắt, vân vê râu mép, nói.

"Trò chuyện cùng các hạ? Hình như ta cũng không quen đạo hữu, cũng chưa bao giờ nghe Xa tiền bối nói trong trong Trấn Ma Tỏa còn có người khác."

Hai mắt Hàn Lập khẽ nhíu, nhìn nam tử một lúc lâu mới trả lời chậm rãi.

"Tất nhiên Xa lão quái sẽ không nhắc tới bổn tọa. Nhưng ta có thể nói cho ngươi biết, chuyện hợp tác giữa hắn và ngươi, ta cũng có thể đáp ứng, hơn nữa ta chỉ yêu cầu thấp hơn mà thôi."

Nam tử nói ra, bộ dáng có vẻ tự tin dị thường.

"Ồ, vậy trước nghe đa hữu nói cho ta một chút đi."

Sắc mặt Hàn Lập khẽ động, từ chối cho ý kiến, trả lời một câu.

"Rất đơn giản, chắc là Xa lão quái đã dùng phương pháp rút ra và luyện hóa Hỗn Độn Nhị khí để trao đổi với đạo hữu. Thật khéo là bổn tọa cũng biết thuật này. Ta cũng không cần một nửa Hỗn Độn Nhị khí do đạo hữu lấy ra, chỉ cần cấp cho ta một phần ba, ta có thể cùng ngươi trao đổi."

Nam tử nói ra không chút chần chờ.

"Nghe qua có vẻ hay, nhưng Hàn mỗ đã phát thệ tâm ma chú với Xa tiền bối, e rằng không dễ dàng hủy bỏ."

Vẻ mặt Hàn Lập biến hóa vài cái, cuối cùng lại lắc đầu.

"Hắc hắc, không phải Hàn đạo hữu còn chưa lấy được phương pháp sử dụng Hỗn Độn Nhị khí từ Xa lão quái sao? Sao có thể tính là vi phạm lời thề."

Dường như nam tử sớm có chuẩn bị, ngẩng đầu ngáp một cái nói.

"Mặc dù lời này có lý nhưng ta cùng đạo hữu chưa bao giờ tiếp xúc. Nếu nghĩ rằng chỉ dựa vào mấy câu nói đã có thể khiến tại hạ hủy bỏ, đùa sao!"

Không biết Hàn Lập nghĩ gì trong lòng nhưng lại nhàn nhạt nói ra.

"Nếu bổn tọa đã xuất hiện ở đây, tất nhiên sẽ làm cho đạo hữu tin tưởng ta. Chuyện khác không nói nhưng ta lập tức nói cho biết phương pháp lấy ra Hỗn Độn Nhị khí từ Trấn Ma Tỏa. Hơn nữa, ta còn có thể cho ngươi chỗ tốt lớn khác!"

Sau khi xoay chuyển con mắt, nam tử lộ ra một chút xảo trá, nói.

"Chuyện tốt khác?"

Trong lòng Hàn Lập khẽ động, trên mặt không khỏi hiện ra chút do dự.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên từng trận nổ ầm ầm truyền ra từ bốn phía không trung. Ngay sau đó, thảo nguyên xanh biếc phía dưới liền mờ ảo đi, toàn bộ cảnh sắc đột nhiên biến đổi, thoáng cái biến thành một nơi toàn màu vàng gió cát.

Đồng thời, mây đen rậm rập trên không trung, vô số chớp bạc quay cuồng hiện ra!

"Không thể nào, lão gia hỏa kia sẽ không thoát khốn nhanh như vậy chứ!"

Thần sắc nam tử biến đổi, hô lên thất thanh.

Nhìn thấy tình hình này, Hàn Lập cũng ngẩn ra, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, từ trong mấy đen truyền ra một giọng nói tràn ngập sự phẫn nộ vang lên ong ong.

"Phong Tà, ngươi dám lén ra tay với lão phu, thật sự cho rằng lão phu sẽ cứ như vậy mà bỏ qua sao!"

Chính là giọng của Xa Kỵ Cung, làm cả bầu trời bị chấn động ông ông rung lên.

Sau đó, mây đen trên không cuốn lại, ngưng tụ thành một bàn tay đen kịt lớn tăm trượng, hung tợn trảo đến phía nam tử.

Trảo chưa thực sự hạ xuống nhưng một luồng khí thế to lớn đã bao trùm khắp không trung lại như cái lồng.

Hàn Lập chỉ thấy không gian xung quanh bức bối cực kỳ, thần niệm hóa thân không thể nhúc nhích tí nào.

Sau một tiếng *"Oanh"*, dưới sức ép như vậy, mặt đất trong vòng một mẫu bị lõm sâu vào mấy trượng, tạo thành một cái hố to đáng sợ.

Nam tử đang ở giữa hố cát, sắc mặt liền thay đổi, hai vai run lên, một mảng ánh sáng đen bay ra từ trên chiến giáp.

Chỉ trong nháy mắt khi cự lực kia vừa tiếp xúc với nó đã bị một luồng năng lượng bí ẩn cuốn lấy, tách ra, làm triệt tiêu mất một nửa uy năng. Người Phong Tà chỉ lung lay một cái rồi lại trở lại ổn định như không có việc gì.

"Khiên Cơ đại pháp! Ngươi đã tu luyện thành thần thông này! Thảo nào dám làm ra chuyện như vậy. Tốt, rất tốt, vậy để cho lão phu hảo hảo thử sự thâm ảo thần thông này đi."

Xa Kỵ Cung chợt ngạc nhiên một chút, nhưng rồi lại càng thêm nổi giận, gầm nhẹ nói.

Lời vừa dứt, mây đen trên trời cao lại quay cuồng lần nữa, ngưng tụ thành pháp tướng một ma vật ba đầu sáu tay mờ mờ, dường như muốn hung hăng nhảy bổ từ trên cao xuống.

"Dừng tay! Chẳng nhẽ ngươi không muốn Hỗn Độn Nhị khí kia?"

Sắc mặt nam tử sầm xuống, tay xua lên, hướng lên không trung hét lớn một tiếng.

"Lão phu xử lý ngươi xong rồi, dĩ nhiên Hỗn Độn khí sẽ là thứ trong lòng bàn tay rồi."

Hai mắt ma tướng chợt lóe hung quang nói. Sáu cánh tay khẽ vung lên, trong lòng bàn tay lập tức hiện ra các luồng khí đen quay cuồng, chỉ trong nháy mắt biến thành sáu quả cầu sương mù rất lớn, có vẻ định sẽ ném đi ngay.

"Hừ, thực sự ngươi nghĩ rằng có thể dựa theo phương pháp của ngươi để lấy ra Hỗn Độn Nhị khí từ trong Trấn Ma Tỏa sao?"

Vẻ mặt nam tử lộ ra biểu tình kỳ quái, nhàn nhạt nói.

"Ngươi nói vậy là có ý gì? Từ nhiều năm trước bọn ta đã cùng liên thủ nghiên cứu tìm ra phương pháp lấy Hỗn Độn Nhị khí ra từ Trấn Ma Tỏa rồi. Chẳng lẽ ngươi định dung lời giật gân để kéo dài

thời gian!"

Động tác trong tay ma tướng trên không dừng lại, nhưng trong miệng tiếp tục rít gào nói.

"Ta không cần kéo dài thời gian làm gì. Chẳng nhẽ ngươi cho rằng ta tu luyện đại thành Khiên Cơ Đại Pháp rồi vẫn còn sợ hãi ngươi sao? Ta chỉ không muốn lưỡng bại câu thương tại đây thôi. Còn việc lời vừa rồi là thật hay giả, nếu trong lòng người không có chút hoang mang sao lại chủ động dừng tay chứ."

Nam tử cười ha ha, chẳng hề ý tứ nói ra.

Nghe xong lời nam tử nói, ma tướng khổng lồ đứng im lơ lửng tại chỗ cũ.

Nhưng chỉ có một chút sau đó, một tiếng *"phốc xuy"* truyền đến, ma tướng tan ra tán loạn, hắc khí quay cuồng, từ trong đó bay ra một lão giả vẻ mặt tàn khốc.

Chính là Xa Kỵ Cung!

Nhìn thấy tận mắt tất cả mọi chuyện, tâm niệm Hàn Lập chuyển động rất nhanh rồi tiếp tục khoanh tay, lạnh nhạt theo dõi tiếp.

"Hừ, ngươi ẩn giấu cũng thật kín đáo, cho đến hôm nay mới lộ ra việc tu thành Khiên Cơ đại pháp. Tạm thời không hỏi thần thông này có thực sự nghịch thiên như trong lời đồn, vừa rồi nghe giọng điệu của ngươi, dường như nghiên cứu ra phương pháp khác lấy ra Hỗn Độn Nhị khí. Làm sao lão phu biết được chuyện này là thật hay giả? Phương pháp ban đầu là do mấy người chúng ta liên thủ mới có thể nghiên cứu tìm ra được. Bây giờ chỉ dựa vào một mình ngươi cũng nghĩ có thể làm được chuyện này, ngươi cho rằng lão phu sẽ dễ dàng tin tưởng sao!"

Sắc mặt Xa Kỵ Cung âm trầm như nước, nói ra không chút tình cảm.

"Do có cơ duyên xảo hợp, ta đã phát hiện ra thiếu sót trí mạng của phương pháp trước kia. Còn là thật hay giả, tạm thời ngươi

nghe ta nói qua một chút, tự nhiên có thể biết được thật giả ra sao. Nếu ngươi nghĩ rằng Phong mỗ không nói thật, thì cùng lắm hai chúng ta đại chiến tại đây cũng được, khi đó lại để cho tặc tử Huyết Quang được tiện nghi."

Nam tử cười lạnh, trả lời.

"Tốt, tạm thời lão phu thử nghe ngươi nói, nếu thực sự là lời nói giả dối, đừng trách…"

Mới nghe hai từ *"Huyết Quang"*, khuôn mặt Xa Kỵ Cung trở nên dữ tơn hẳn, hừ lạnh nhanh chóng nói ra quyết định.

"Đây mới là hành động sáng suốt. Nếu thực sự Phong mỗ có thể cung cấp phương pháp khác, ta muốn được chia một phần ba Hỗn Độn khí. Chuyện này không quá đáng chứ."

Nam tử vỗ tay cười ha hả, dùng giọng chân thật đưa ra điều kiện của mình.

"Việc đó để ngươi chứng minh trước đã rồi nói sau, nói tiếp đi."

Xa Kỵ Cung không hề cử động, lạnh lung cho ý kiến.

Phong Tà lơ đễnh, nhếch môi truyền âm cho lão giả.

Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ nhếch lên nhưng cũng không nói gì.

Một ngày sau, trên một dãy núi màu xám mờ mờ, thấp thoáng một luồng hắc quang bay đi với tốc độ đáng sợ.

Trong hắc quang, một lão giả xấu xí thúc dục độn quang không ngừng, chính là Hắc Vũ thượng nhân lúc trước đã chia tay cùng Hàn Lập một thời gian.

Nhìn hắn tập trung đi như vậy, dường như vội vàng quay trở về Thánh đảo.

Phía trước, cách đó không xa, bóng hai tòa núi cao vạn trượng hiện lên, chặn ngang lối đi.

Ánh mắt Hắc Vũ thượng nhân chợt lóe, rồi không chút bận tâm, thúc dục độn quang bay vọt vào giữa khe hở giữa hai tòa núi, có vẻ muốn nhanh chóng bay qua.

Sau mấy cái chớp động, hắc quang chìm vào giữa hai tòa núi, chỉ một chút sau đã bay qua.

Nhưng vào lúc này, dị biến nổi lên!

Không chút dấu hiệu báo trước, đột nhiên từ hai tòa núi phát ra hai tiếng nổ vang trời đất. Sau một trận rung động kịch liệt, hai tòa núi cùng ào ạt đổ xuống chỗ Hắc Vũ thượng nhân.

Thân núi chưa đập đến độn quang màu đen nhưng đá núi đã rơi xuống khắp nơi như mưa.

------oOo------

Chương 1945: Ma nữ hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hắc Vũ thượng nhân rơi vào cảnh này tự nhiên cả kinh một trận, nhưng trên mặt lại không hoảng loạn chút nào, một tay nhanh chóng bấm quyết rồi lại há miệng phun ra một cái chuông bạc nhỏ.

Sau một tiếng *"đương"* thanh thuý vang lên, cái chuông nhỏ lập tức huyễn hoá thành cái ảo ảnh cự chuông lớn hơn trăm trượng, đem thân hình lão giả hoàn toàn phủ vào trong.

Đồng thời, từ trên hư ảnh cự chuông tản ra từng vòng quang lãng hướng bốn phương tám hướng cuốn tới, những thứ đất đá từ trên hai đỉnh sơn phong đổ xuống lần lượt tiếp xúc với quang lãng liền biến thành tro bụi trong nháy mắt.

Mà hai toà sơn phong đột nhiên loé lên một trận sáng xám trắng, từ trung tâm hai toà sơn phong lộ ra vô số hòn đá ngưng tụ thành hai cái cự thủ, năm ngón tay duỗi ra, độ dài chí ít cũng đạt tới trăm trượng, phảng phất như ẩn chứa lực lượng vô cùng vô tận ở trong đó.

"Rầm rầm", hai tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra!

Giống như động tác đập ruồi, hai cái cự chưởng hung hăng vỗ lên trên cái hư ảnh cự chuông một nhát.

Bản thân cái chuông nhỏ vốn là một loại bảo vật khó lường nhưng dưới cỗ cự lực cường đại như vậy cũng chỉ gào thét một trận rồi bị đánh cho hỏng mất.

Thân ở trong hư ảnh cự chuông, Hắc Vũ thượng nhân rốt cục hiện ra vẻ mặt kinh hoàng, lúc này liền quát to một tiếng, tay áo đột nhiên giương lên thả ra một đoàn ngân quang.

Sau một tiếng sấm nổ, vô số lôi điện màu bạc nhỏ như sợi tơ tạo thành một cái lưới điện màu bạc như ẩn như hiện mở bung ra.

Chính là bảo vật trên Hỗn Độn Vạn Linh bảng, Ngân Tiêu lôi võng!

Với thần thông huyền diệu của cái lưới này, một khi tế ra tự nhiên đủ để ứng phó với cú đột kích trước mắt.

Trong lòng lão giả khẽ thở dài một hơi nhẹ nhõm, nhưng trên miệng lại lầm rầm niệm chú, hơn nữa một tay còn hư không trảo một cái. Theo đó, vài đoàn linh quang từ trong lòng bàn tay di động ra.

Hắn muốn triệu hồi ra những bảo vật khác để đối phó với địch nhân trước mắt, nhưng ngay đúng lúc này một màn khó tin bỗng xuất hiện!

Hư không phụ cận chợt dao động, một cái bạch thủ trắng như ngọc đột nhiên phóng ra, rồi trảo ra một cái nhìn như rất tuỳ ý, nhưng một trảo này lại dễ dàng đem một đoàn linh quang trong đó tóm gọn lại. Sau đó, năm ngón tay khẽ siết chặt lại, lão giả theo đó chỉ cảm thấy một trận đau đớn như xé tan hồn phách truyền vào trong óc, hét thảm một tiếng, thần niệm liên lạc với Ngân Tiêu lôi võng cũng theo đó mà bị cắt đứt đi, đồng thời thân thể cũng lung lay một trận, bộ dáng giống như sắp ngã từ trên không xuống vậy.

Mà chỉ một khắc trì hoãn này, hai cái thạch thủ khổng lồ từ hai toà núi kia liền tập trung hung hăng đánh vào một chỗ.

Cho dù có kinh sợ tới hồn bay phách lạc như lão giả vẫn kịp thời thôi động pháp lực toàn thân, ngoài thân đột nhiên hiện ra một tầng chiến giáp xanh mượt.

Nhưng lực lượng của hai cái thạch cự chưởng thực sự quá khổng lồ!

Chỉ sau một tiếng nổ rung trời đất, hộ thể linh quang cùng chiến giáp dưới cỗ cự lực của hai thạch cự thủ liền vỡ vụn tấc tấc, thân thể theo đó mà hoá thành một cỗ huyết vụ bạo liệt tản ra.

"Sưu" một tiếng, từ trong đám huyết vụ chợt bắn ra một đoàn hắc quang, chỉ sau một cái chớp động hắc quang liền biến vào hư không không thấy bóng dáng.

Bỗng nhiên, một tiếng cười thanh thuý truyền đến!

Khi đạo hắc quang kia vừa đào tẩu, ngọc thủ vốn đang đem tấm lôi võng cuốn lại thấy vậy mà duỗi ra một ngón hướng về phía đạo hắc quang nhẹ nhàng bắn ra một cái.

"Phốc xuy" một tiếng, một đoàn ngân quang kích bắn ra, chợt loé lên rồi cũng tan biến vào trong hư không.

Sau một khắc, một thanh âm muộn hưởng phát ra, hư không nơi nào đó tại hơn trăm trượng xa đột nhiên chấn động một trận, một đoàn hắc quang từ trong hư không loạng choạng ngã vật ra, nhưng chỉ lắc lư một chút liền giống như tên rời nỏ mà hướng một phương xa xa phá không bay đi.

Ở bên trong hắc quang rõ ràng là một khoả Nguyên anh cao vài tấc màu tím, mặt mũi giống hệt với Hắc Vũ thượng nhân nhưng sắc mặt lại tái nhợt cực kỳ, vẻ mặt lại tràn đầy kinh sợ, khoé miệng còn ẩn ẩn vương vấn một tia máu lờ mờ.

"Bây giờ còn muốn chạy sao, quá tâm si vọng tưởng rồi!"

Thanh âm lanh lảnh của nữ tử một lần nữa truyền đến.

Ngọc thủ lại một lần nữa đung đưa một chút, lôi võng đang bị tóm trong tay bỗng nhiên không thấy bóng dáng mà thay vào đó là một cái mặt kính có chút cổ kính, cũng hướng về phía Nguyên anh xa xa nhẹ nhàng lung lay mấy cái rồi bắn ra một đạo hắc sắc quang trụ, sau một cái chớp động liền đem khoả Nguyên anh kia bọc vào trong đó.

Nguyên anh vốn đang phá không bỏ chạy lập tức cảm thấy không khí bốn phía chợt ngưng trệ lại, theo đó một cỗ hấp lực khổng lồ không cách gì ngăn nổi thoáng cái nổi lên, sau đó liền bị mạnh mẽ kéo bắn ngược về sau.

Lần này, Hắc Vũ thượng nhân thật sự đã sợ tới hồn phi phách tán rồi, dưới tình thế cấp bách, Nguyên anh gầm nhẹ một tiếng rồi phun ra một cái lệnh bài hình tam giác, rồi lại phun lên trên đó vài đoàn tinh huyết, tinh huyết vừa ra liền hoá thành một đám huyết vụ nhanh chóng nhập vào bên trong lệnh bài.

Tam giác lệnh bài nếu được Hắc Vũ thượng nhân tế ra vào lúc này tự nhiên là một kiện dị bảo khó lường. Sau một tiếng thanh minh, tam giác lệnh bài chợt hoá thành một quang đoàn màu xanh nhạt rồi hướng Nguyên anh phủ lại.

Nguyên anh đang bay ngược về sau, dưới sự bao phủ của tầng thanh quang này, thân hình Nguyên anh đột nhiên ngừng lại, thậm chí ngoài thân còn sáng loé lên, Nguyên anh lần nữa lại cấp tốc hướng về phía trước phá không bay đi.

"Di! Có chút ý tứ, hẳn là Thanh Minh lệnh của Nhân tộc rồi, có vẻ không xuất thêm mấy phần khí lực thì thật đúng là để cho tên tiểu tử này chạy mất."

Thanh âm nữ tử dễ nghe kia đột nhiên vang lên, chẳng qua lần này lại có chút ý tứ ngoài ý muốn.

Một đạo không gian dao động đột nhiên xuất hiện, chủ nhân của ngọc thủ, một nữ tử một thân lam sắc cung trang vô thanh vô tức từ trong hư không hiện ra.

Nữ tử này vóc người yểu điệu, mặt như bạch ngọc, dung nhan cực mỹ, nhưng trong đôi mắt hết lần này tới lần khác lại ẩn ẩn thanh quang, làm cho người khác cảm thấy một cỗ khí tức uy nghiêm khó có thể nói ra được.

Nữ tử này vừa hiện thân liền hướng Nguyên anh xa xa kia nhìn lại một cái, sau đó ngọc nhan hơi trầm xuống rồi đem một cái ngọc thủ hướng trước người dựng thẳng lên rồi chuyển sang một cái pháp ấn huyền diệu mà đánh thẳng ra.

Sau một tiếng *"phốc"* nhỏ vang lên, một cái ma ảnh ba đầu sáu tay đột nhiên xuất hiện phía sau lưng nữ tử, ngoài thân ma ảnh tinh quang lưu chuyển một trận rồi hoá thành một đầu ma vật mặc hắc giáp dữ tợn. Chiến giáp tinh mỹ dị thường, mặt ngoài ẩn ẩn còn có một tầng trận đồ, mà ba cái đầu lại đều bị một tầng chiến giáp bao trùm lại, khiến người khác khó có thể nhìn thấy được hình dáng rõ ràng.

Chỉ trong nháy, ma vật vừa mới xuất hiện ba cái đầu liền tề hống, phát ra một trận thanh âm như muốn xé rách không gian, lục nhãn chớp động một cái, mơ hồ có thể thấy được sáu đoàn thanh diễm chớp động không thôi, sau đó sáu cánh tay đồng loạt hướng Nguyên anh phía xa xa hư không trảo tới.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Sau cái bàn tay đánh ra một chỗ liền phát ra một tiếng nổ chói tai, sáu cơn lốc xoáy đồng thời hiện lên, cũng chợt loé lên liền nứt toác ra.

"Ầm ầm vang!"

Hư không dường như muốn sụp đổ hoàn toàn, một cái lốc xoáy lớn hơn hẳn trong nháy mắt hình thành ở trước mặt nữ tử, sau một chút chuyển động liền tuôn ra vô số hắc sắc phù văn, nhưng tất cả rối rít hoá thành vô số đạo hắc quang tiến nhập vào trong hư không.

Nguyên anh nguyên bản đang toàn lực phi độn phía xa xa đột nhiên cảm thấy một cỗ hàn khí mao cốt tủng nhiên, thần sắc cả kinh nhưng thân chưa kịp có phản ứng gì thì trên đỉnh đầu đột nhiên hiện ra một cái lốc xoáy màu đen không một tiếng động xuất hiện, một cái hắc sắc ma trảo được bao phủ bởi một tầng ma diễm từ trong đó nhanh như chớp chui ra.

Nguyên anh chỉ kịp phát ra một tiếng thét kinh hãi, cho dù ngoài thân còn có một tầng thanh quang hộ thể nhưng chỉ một kích vậy mà ma trảo liền dễ dàng tóm được nó, rồi cũng nhanh như chớp đem Nguyên anh rút về trong lốc xoáy.

Trong khoảnh khắc, lốc xoáy vừa mới xuất hiện ở nơi này liền vô thanh vô tức biến mất, phảng phất như từ đầu đến giờ chưa từng xuất qua chỗ này vậy.

Mà ở bên kia, cái lốc xoáy trước người lam sắc cung trang nữ tử lại không có biến mất theo mà vẫn từ từ chuyển động không ngừng. Khẽ nhoẻn miệng cười, nữ tử này đưa một cái ngọc thủ hướng trung tâm lốc xoáy hư không trảo một cái.

"Phốc xuy" một tiếng, một đạo hắc quang từ trong lốc xoáy bị tóm ra, rõ ràng chính là Nguyên anh của Hắc Vũ thượng nhân kia!

Chẳng qua, Nguyên anh lúc này hai mắt nhắm nghiền, mặt mày xanh lét, toàn thân bị một sợi hắc ti trói chặt như cái bánh tét, quả nhiên là đã bị bắt sống!

Nữ tử thoáng quét mắt nhìn qua Nguyên anh, vẻ mặt không chút biểu tình đem tay áo hướng xuống phía dưới phất xuống, một cỗ hắc quang nhất thời quyển xuống, sau một cái chớp động liền đem một vật nhiếp đến trong tay.

Năm ngón tay mở ra, chỉ thấy vật trong tay là một cái trữ vật thủ trạc tản ra hoàng quang nhè nhẹ.

Nữ tử lúc này vươn một ngón tay hướng trữ vật thủ trạc nhẹ nhẹ điểm ra một cái, đồng thời hai mắt nhắm lại.

"Hoàng Lương thạch linh! Dĩ nhiên là vật này. Quả thật có chút ý tứ, xem ra người này vì vật này mà đặc biệt chạy tới đây. Không trách được Lục Cực mời ta tự mình chạy tới đây một chuyến. Nhân tộc quả đúng là mưu mô, thật đúng là không thể không đề phòng."

Một lát sau, nữ tử mở hai mắt ra, đột nhiên cười một tiếng rồi tự nói mấy câu.

"Xem ra muốn biết tường tận thì phải tra xét nguyên thần người này một chút đi. Bất quá, những Nhân tộc cao giai tu sĩ này đều tu luyện một ít bí thuật tự toả thần niệm, mặc dù dựa vào ma công cậy mạnh phá mở ra nhưng cũng chỉ có thể sưu tra được một phần vô cùng nhỏ mà thôi, cũng không biết có thể hay không tra ra thứ cần nữa."

Cung trang nữ tử trầm ngâm trong chốc lát, vừa thở dài vừa lầm bẩm.

Nhưng nữ tử này dường như trong lòng đã có quyết định, lúc này cũng không chần chờ gì nữa mà một tay hướng xoáy nước hơi vung lên.

Ma vật ba đầu sáu tay phía sau cùng lốc xoáy màu đen đồng thời biến mất không thấy, mà Nguyên anh của Hắc Vũ thượng nhân thì lại vẫn lẳng lặng huyền phù tại chỗ.

Lam sắc cung trang nữ tử một tay lật chuyển, cái cổ kính màu đen kia một lần nữa xuất hiện trong tay, hướng Nguyên anh thoáng rung rung một cái. Nhất thời, một đạo hắc sắc quang trụ mờ mờ bắn ra, đem Nguyên anh cuốn vào trong đó rồi hướng về phía cổ kính bay đi, chợt loé lên rồi quỷ dị biến mất.

"Đi thôi, tìm một chỗ yên tĩnh, bổn toạ cần phải hảo hảo tiến hành sưu hồn tên Nhân tộc tu sĩ này. Lấy pháp lực hiện tại của phân thân này đoán chừng cần phải mất mấy ngày mới có kết quả."

Cung trang nữ tử lần nữa đem cổ kính thu lại, sau đó mạn bất kinh tâm nói một câu, phảng phất như giao phó cho kẻ dưới vậy.

"Tuân lệnh, Nguyên Sát đại nhân!"

Hai đạo thanh âm ong ong bỗng nhiên từ hai toà núi đã sập một nửa kia truyền ra.

Theo đó, hai cái cự chưởng từ hai toà sơn phong ùng ùng thu về, tiếp đó từ trên ngọn núi chợt xuất hiện một đám bạch cốt kèm theo một trận linh quang xám trắng chớp chớp nhuyễn động. Sau thời gian chừng mấy lần hít thở sau liền xuất hiện hai đầu thạch cự nhân đứng trước mặt nữ tử.

Hai người này một thân toàn là đá núi xám tro, bốn tay, cao chừng ngàn trượng, thoạt nhìn trông có vẻ đáng sợ cực kỳ!

"Đa tạ nhị vị trưởng lão xuất thủ tương trợ huỷ diệt pháp thể của

người này, nếu không bổn toạ muốn bắt giữ được người này thì cũng phải hao phí một phen tay chân."

Cung trang nữ tử đối với hai gã thạch cự nhân này cũng có vẻ khách khách khí khí, trong miệng cảm ơn một hai câu.

"Không dám, vì Nguyên Sát đại nhân mà ra lực cũng là vinh hạnh của chúng ta!"

Một trong hai gã thạch cự nhân chợt phát ra tiếng nói, từ khuôn mặt toàn đá là đá kia cũng có thể miễn cưỡng nhận ra được vẻ tươi cười.

------oOo------

Chương 1946: Tân đại địch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nữ tử thản nhiên gật đầu rồi tiếp đó không nói thêm gì nữa mà khẽ đem tay áo rung lên, hai cỗ bạch hà liền cuốn ra, chợt loé lên phân biệt chìm vào thân thể hai tên cự nhân.

Cả người cự nhân theo đó mà *"lộp bộp ùng oàng"* loạn hưởng một trận, thân thể liền cấp tốc thu nhỏ lại, chỉ một chớp mắt sau liền biến thành hai khoả thạch cầu xám trắng cỡ nắm tay, rồi lại hướng về phía nữ tử bay tới, cuối cùng cũng chìm vào trong ống tay áo không thấy tung tích.

Lúc này nữ tử này mới giẫm chân một cái, dưới thân đột nhiên sinh ra một cỗ hắc vân đem thân hình nữ tử phủ vào trong, sau đó hướng về một phương nào đó bắn nhanh mà bay đi.

Cùng lúc này, Hàn Lập đang khoanh chân đả toạ bên một cái hố to, mí mắt khẽ động rồi chậm rãi mở ra, trên mặt ẩn ẩn có chút biểu tình kỳ quái. Hắn đem Nguyên anh thu lại, rồi cũng đem thần niệm hoá thân từ bên trong Trấn Ma Toả kia một lần nữa thu về.

"Xem bộ dáng của hai lão ma này thì Hỗn độn nhị khí này rõ ràng đối với bọn hắn cực kỳ trọng yếu, bằng không cũng không đến mức thiếu chút nữa lấy nguyên thần thể đánh lớn một trận ở bên trong rồi. Hai lão ma này sẽ không vừa thu được Hỗn độn nhị khí là lập tức có thể thoát khốn ra chứ? Không có khả năng! Trấn Ma Toả này đích xác là Huyền Thiên linh vật chưa thành hình, Hỗn độn nhị khí cho dù nghịch thiên đến mức nào thì cũng không thể có cái hiệu quả như vậy. Hai lão quái vật kia chắc hẳn có dự định gì khác, cho dù đã đều lập tâm ma chi thệ thì cũng khó mà tin được."

Sắc mặt Hàn Lập âm trầm, dùng một loại thanh âm trầm thấp khó có thể nghe được mà thì thào tự nói một hai câu.

"Hắc hắc, được rồi! Đến lúc đó vừa đem Hỗn độn nhị khí phân ra cho hai lão quái vật kia liền tìm cách đem Trấn Ma Toả ném trở lại Ma giới đi. Ngày sau dù sao cũng phải đi Ma giới một chuyến, đến lúc đó vừa lúc đem vật này xử lý là được rồi. Dù sao cũng chỉ là hai cái nguyên thần không có nhục thân, đến lúc Ma kiếp vừa kết thúc thì lần Ma kiếp tiếp theo cũng là sự tình ở không biết nhiều ít bao nhiêu vạn năm sau rồi, ai cần quản tới hai ma đầu kia thoát khốn sẽ giày vò Ma giới đến mức nào chứ."

Hàn Lập bỗng nhiên cười nhạt một tiếng, tựa hồ trong nháy mắt đã có chủ ý.

Trong lòng đã quyết, Hàn Lập cũng không tiếp tục chần chờ gì thêm nữa mà đem một ngón tay điểm lên trên cái hộp gỗ trước mắt một cái.

"Đi!"

Quát khẽ một tiếng, hộp gỗ liền bay thẳng tới giữa hố lớn rồi sau đó khẽ rung lên rồi huyền phù giữa không trung.

Sau đó, Hàn Lập hít sâu một hơi, một tay liền bấm quyết, trong miệng bắt đầu lầm bầm niệm quyết.

Chỉ chốc lát công phu sau, một cái pháp tướng ba đầu sáu tay chợt hiện ra ở sau lưng hắn, sáu cánh tay khẽ động, cũng đồng dạng bắt đầu bắt quyết. Theo đó, từng phiến kim sắc hào quang từ trên thân pháp tướng cuồn cuộn tản ra, chợt loé lên rồi dồn dập chìm vào trong cái hộp gỗ.

Trong nháy mắt công phu, hộp gỗ nguyên bản một màu trắng sữa liền chuyển sang một màu kim quang rực rỡ, bộ dáng giống như một khối vàng ròng vậy.

Đúng lúc này, trên mặt bản thể Hàn Lập chợt nổi lên một tầng thanh hà, miệng khẽ quát một tiếng rồi lại đưa một ngón tay lần nữa hướng hộp gỗ trước người điểm ra một cái. Một đám ngân sắc hoả diễm từ đầu ngón tay bắn ra trùm lên cái hộp gỗ, đem nó bao vào bên trong.

Mà đúng lúc này, kim sắc pháp tướng sau lưng Hàn Lập sáu mắt chợt mở ra, thân hình nhoáng lên nhưng lại tự động bước tới một bước lớn, sau mấy cái chớp động liền tiến tới sát cái hộp gỗ vốn cách xa vài chục trượng, tiếp đó hai cái đại thủ liền chui ra, đem cái hộp gỗ nắm chặt lại.

Kim quang chớp động, pháp tướng mang theo cái hộp gỗ từ từ rơi xuống cái hố lớn. Tuy rằng tốc độ không nhanh nhưng cũng chỉ mất mấy lần hô hấp kim sắc pháp tướng đã chìm vào bên trong vụ khí không thấy tung tích.

Thanh âm niệm chú của Hàn Lập vẫn không ngừng phát ra, pháp quyết trong tay vẫn cứ tiếp tục bấm động, nhưng chỉ chốc lát công phu sau thân thể hắn chợt run lên một cái, một cỗ âm hàn khí khó có thể miêu tả được chợt từ trên thân thể hắn toả ra.

Hoàng quang chợt loé, mặt đất phụ cận hắn theo đó được phủ kín bởi một tầng băng lạnh hoàng sắc nhàn nhạt.

Lại qua một lát công phu sau, thanh hà trên mặt Hàn Lập dần dần tiêu tán đi, toàn thân đều bị một tầng hoàng sắc hào quang bao phủ lại.

Búi tóc, thậm chí là cả tứ chi đồng dạng đều bị một tầng hoàng vụ bao trùm toàn bộ.

Dưới cái hố sâu, vụ khí hoàng sắc từ lâu đã kịch liệt quay cuồng theo từ từng tiếng *"oanh long long"* từ dưới sâu không ngừng phát ra, phảng phất như có thứ gì đó đang ở dưới sâu đang bạo liệt không ngừng, khiến người nghe nghe xong cảm thấy nghi hoặc không thôi.

Biểu tình trên mặt Hàn Lập tựa hồ đối với những thanh âm bạo liệt cùng âm hàn khí dường như không thấy, chỉ là vô thanh thôi động một loại bí thuật nào đó, bộ dáng một khắc cũng không ngừng.

Thời gian cứ vậy mà chầm chậm trôi qua, bảy ngày đêm sau.

Hàn Lập vẫn cứ một mực ngồi xếp bằng bên cạnh cái hố lớn không mảy may ly khai, cái này cũng là do pháp lực tự thân hắn thực sự thâm sâu khôn lường, mà nhục thân cùng thần niệm lại viễn siêu đồng giai, bằng không thì hắn cũng sớm vô pháp chống đỡ nổi. Nhưng cho dù như vậy thì pháp lực của hắn cũng đã tiêu tiêu hao không ít rồi, thân thể cũng bắt đầu cảm thấy có chút uể oải.

Bất quá lúc này, ở dưới sâu trong cái hố lớn, thanh âm bạo liệt đã tiêu thất từ lâu, hoàng sắc vụ khí quay cuồng cũng đã an phận ít nhiều, rõ ràng bí thuật đã thi triển tới mức tận cùng rồi, công việc xem ra cũng đã gần như kết thúc.

Đột nhiên, một tiếng nổ như sấm rền từ dưới đáy hố sâu bạo phát ra, vạn đạo kim quang từ phía dưới sâu phun lên, trực tiếp xuyên thủng tầng vụ khí, trong lúc nhất thời đem toàn bộ hố sâu chiếu sáng dị thường, rực rỡ vô cùng.

"Thành rồi!"

Hàn Lập thấy cảnh này tinh thần khẽ rung lên, không khỏi hưng phấn thất thanh nói ra.

Nếu hắn có được thứ Hỗn độn nhị khí này thì trong khoảng thời gian ngắn hẳn là có thể tiến giai tới Hợp Thể hậu kỳ tuyệt đối không có bất luận vấn đề gì. Mà nếu tu vi lại tăng tiến thêm một bước, vô luận là pháp lực hay thần thông uy lực tự nhiên đại tăng, đủ để cho hắn trong Ma kiếp cùng chuyến đi tới Ma giới sau này cũng xem như là đủ sức bảo vệ mình rồi.

Trong lòng nghĩ như thế nhưng động tác trên tay hắn lại không chậm lại chút nào, ngoài thân chợt *"phốc xuy"* một tiếng, một tầng ngũ sắc quang diễm cuồn cuộn từ trên thân thể hắn chợt bốc lên. Nơi nào quang diễm đi qua thì tầng sương lạnh trên người hắn mau chóng tan đi, chỉ trong nháy mắt thân thể hắn liền khôi phục lại như lúc ban đầu.

Lúc này hắn mới đem một cánh tay nhấc lên hướng cái hố sâu chụp một cái.

Vụ khí một lần nữa kịch liệt sôi trào, kim quang chớp động, kim sắc pháp tướng ba đầu sáu tay từ bên trong đó từ từ bay lên cao, trong tay vẫn cứ ôm cái hộp gỗ kia nhưng mà trong thân thể mơ hồ có lại có thêm một đoàn vụ khí thanh quang.

Đám vụ khí này kích thường cỡ quả trứng gà, bộ dáng không chút thu hút nào nhưng bên trong đoàn thanh khí lại mơ hồ có hắc bạch lưỡng khoả quang điểm cỡ hạt đậu huyền phù bất động.

Hàn Lập vừa thấy vật này khoé miệng khẽ nổi lên dáng tươi cười.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc gương mặt hắn chợt ngưng tụ lại mà ngẩng đầu lên, thần sắc lại trở nên kinh sợ cực kỳ.

Cơ hồ đúng lúc này, một tiếng nổ kinh thiên động địa bỗng nhiên từ trên cao bạo phát ra. Theo đó, một cỗ cự lực vô cùng chợt kích lên trên tầng cấm chế trên cao.

Bạch khí vốn do cấm chế hình thành dưới cỗ cự lực này lại giống như yếu ớt không chịu nổi, sau một tiếng nổ trầm đục liền tấc tấc vỡ vụn ra, tầng vụ khí trên cao lập tức như bị cuồng phong quét tới cuốn đi không còn một mảnh. Mà dưới cỗ cự lực này, một đạo thân ảnh yểu điệu vô thanh vô tức hiện ra tại tầng trời cao, cũng từ trên cao lạnh lùng nhìn xuống Hàn Lập ở phía dưới.

Ánh mắt băng hàn thấu xương rơi vào trên khuôn mặt của Hàn Lập, vậy mà lại mơ hồ cảm giác được như bị kim đâm vậy.

"Hảo hảo! Tình báo sưu hồn từ tên Nhân tộc tu sĩ kia quả nhiên không sai, quả nhiên là ngươi..."

Hàn quang trong mắt nữ tử khẽ động, trong lời nói dường như có ý tứ tới Hàn Lập ở phía dưới.

Hàn Lập tuy rằng không biết địa vị của đối phương ra sao nhưng nghe khẩu khí lại rõ ràng là một gã cao gia Ma tộc, hơn nữa tựa hồ còn nhận thức được bộ dáng của hắn.

Tuy rằng trong lòng hắn cảm thấy nghi hoặc cùng kinh sợ nhưng trước mắt tự nhiên không phải lúc suy nghĩ nguyên nhân trong đó. Trong tích tắc, năm ngón tay hướng về phía xa xa chụp một cái.

Kim thận pháp tướng ba đầu sáu tay quang mang chợt loé, trực tiếp biến thành một đoàn kim quang đồng thời cũng đem cái hộp gõ cùng đoàn thanh khí nho nhỏ kia nhắm Hàn Lập bắn nhanh đi.

Nữ tử trên không trung thấy cảnh này đầu tiên là ngẩn ra nhưng ánh mắt khẽ động, mắt vừa thấy cái hộp gỗ cùng đoàn thanh khí sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, thất thanh nói:

"Trấn Ma Toả, Hỗn độn khí! Nguyên lai là ngươi mượn âm hoả nơi này rút ra Hỗn độn nhị khí!"

Nữ tử này hiển nhiên cũng là một người quyết đoán dị thường, cơ hồ ngay khi vừa dứt lời đem tay áo hướng phía dưới lập tức rung lên.

Một đạo bạch quang từ trong ống tay áo bắn nhanh ra, sau một cái chớp động trực tiếp kéo dài qua đoàn kim quang cách đó cự ly mấy trăm trượng, thoáng dừng lại rồi như chớp giật cuốn xuống dưới.

Đó đúng là một dải khăn lụa bạch sắc tầm một trượng lớn, nhưng mặt ngoài ngân quang loè loè, trải rộng phù văn, rõ ràng là một kiện dị bảo!

Bảo vật này dưới sự thúc dục của nữ tử ý đồ muốn đem Trấn Ma Toả cùng Hỗn độn nhị khí kia cường ngạnh chặn lại. Mà cơ hồ cùng lúc đó, Hàn Lập vốn xếp bằng bên cạnh hố lớn cũng đột nhiên truyền đến hai tiếng nổ trời rung đất chuyển, vô số đá vụn cùng nhau bắn ra, hai cái cánh tay xám trắng cực lớn từ trong lòng đất chợt xông ra, cũng từ hai bên hung hăng hướng Hàn Lập vỗ tới.

Thạch chưởng chưa thực sự bắn trúng Hàn Lập nhưng một cỗ vô hình cự lực cũng đã khiến thân hình Hàn Lập trì trệ lại, phảng phất như thân thể bỗng nhiên phải gánh tới mấy vạn cân cự lực vậy.

Mắt thấy cảnh này, Hàn Lập tự nhiên kinh sợ thế nào nghĩ cũng biết, nhưng trong lòng hắn lại không có thực sự thất kinh!

Hừ lạnh một tiếng, một tay liền bấm quyết, bỗng nhiên miệng phun ra một câu:

"Bạo vũ!"

Kim quang nguyên bản đang vây lấy hộp gỗ cùng Hỗn độn nhị khí chợt cuồng thiểm một cái, hoá thành một quầng sáng kim sắc bạo liệt ra.

Nơi nào kim quang đi qua hư không nơi ấy theo đó mà mơ hồ vặn vẹo đi, tấm khăn lụa bạch sắc kia ngay cả huyền diệu vô cùng nhưng không khỏi ngưng trệ lại một chút.

Mà nhân cơ hội này, một cái đại thủ màu xanh đột nhiên từ hư không phụ cận chợt loé lên, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai tóm lấy cái hộp gỗ cùng thanh khí.

Tiếp đó, đại thủ chợt nhoáng lên liền biến thành một đạo nhân ảnh nhàn nhạt, chính là Linh khu biến thành *"Hàn Lập da xanh"*.

Linh khu vừa mới hiện thân liền nhanh chóng bấm quyết, trực tiếp hoá thành một đoàn thanh quang tiêu thất tại chỗ.

Cùng lúc, Hàn Lập nguyên bản đang ngồi xếp bằng trên mặt đất ngoài thân kim quang chớp động, thân thể thoáng cái mọc ra một tầng kim mao, thân thể cũng bắt đầu cuồng trướng lên, chỉ sau một lần hô hấp thời gian liền hoá thành một con kim mao cự viên cao hơn mười trượng. Cỗ cự lực nguyên bản đang tác động lên thân thể hắn trong khoảnh khắc không còn sót lại chút gì. Không chỉ như thế, sau khi hoàn thành biến thân xong cự viên liền rống to một tiếng, hai nắm tay *"vù vù"* hai tiếng hung hăng phân biệt đánh về phía hai cái thạch chưởng cực lớn đang vỗ tới kia.

Sau hai tiếng nổ kinh thiên động địa, cự viên rên lên một tiếng rồi lùi lại mấy bước, mà hai cái thạch cự chưởng thì lại tán loạn đá vụ, non nửa bộ phận đã hư không tiêu thất không thấy rồi.

Lúc này, sau lưng cự viên chợt hiện ra một đạo giao động, một đạo thân ảnh thanh quang nhàn nhạt nâng một cái hộp gỗ cùng một đoàn thanh quang hiện lên rồi nhanh chóng hướng về phía trước bổ nhào tới, trực tiếp chìm vào bên trong thân thể cự viên không thấy bóng dáng.

------oOo------

Chương 1947: Thạch điện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cùng lúc đó, kim mao cự viên gầm lên một tiếng đầy giận dữ rồi há miệng phun ra một đạo kim sắc quang trụ cực kỳ thô to tới nữ tử trên không trung. Mà chính bản thân cự viên lại lăn mình một cái, trong tiếng oanh minh liền hoá thành một con ngân sắc cự bằng bốn cánh.

Cự bằng vừa hiện bốn cánh liền giương lên rồi hoá thành một đạo quang ti trắng xanh chìm vào không trung, chỉ chớp mắt sau xa xa trăm trượng đột nhiên nổi lên một đạo ba động không gian, quang ti lại lần nữa hiện ra, nhưng vừa mới hiện ra lại khẽ rung lên, một lần nữa lại tiêu thất không thấy bóng dáng.

Hàn Lập tự thấy tình cảnh bây giờ thực sự bất hảo, nữ tử trước mắt lại cao thâm khó lường nhưng hắn lại không chút do dự lập tức phi độn bỏ chạy.

Hoá thân thành cự bằng bốn cánh khiến cho độn tốc của hắn cực nhanh, cũng giống như lần bị ba cái hoá thân của Huyết Quang liên thủ đuổi giết, đều nhất thời vô pháp đuổi kịp. Vì vậy hắn đối với độn tốc của chính mình lại tự tin dị thường.

Nữ tử yểu điệu trên không trung một tay vung lên, một đạo kiếm quang đen kịt từ trên trời giáng xuống đem kim sắc quang trụ đang bắn tới ở phụ cận dễ dàng trảm diệt đi. Nhưng chỉ với một chút thời gian này cự bằng đã phi độn ra tới một chỗ cực xa rồi, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một cái điểm đen xa xa mà thôi.

"Muốn chạy, nếu bản toạ đã trông thấy ngươi, không đem ngươi trừu hồn luyện phách nào đơn giản như sự tình trước ở Nhân giới!"

Nữ tử trên không trung nhìn lướt qua điểm đen xa xa trong mắt hàn quang chợt lưu chuyển phun ra một câu băng hàn thấu xương.

Liền sau đó, nữ tử này hướng xuống dưới đánh ra một cái, mặt đất bên dưới chợt nổ vang một cái, hai cái thạch thủ cực lớn từ trong lòng đất triệt để hiện thân ra, dưới pháp quyết của nữ tử đều hướng không trung bay đi, rồi quỷ dị hợp lại thành một đoàn quang cầu xám trắng thật lớn, cũng phát ra quang mang chói mắt cực kỳ. Mà lúc này thân hình nữ tử khẽ động, trực tiếp hoá thành một đoàn hắc khí hướng về phía quang cầu thật lớn bổ nhào tới rồi chìm vào bên trong không thấy bóng dáng.

Chỉ chốc lát công phu sau, quang mang chói mắt vụt tắt đi để lại giữa không trung một toà thạch điện cao vài chục trượng. Toà thạch điện này toàn thân xám trắng do hơn mười cây cột thẳng tắp thô kệch dựng đứng mà thành, cấp cho người khác một loại cảm giác hoang dã độc đáo.

Nữ tử yêu kiều đứng tại trung tâm đại điện, chân ngọc nhẹ nhàng điểm một cái lên thạch điện dưới chân, miệng phun ra một chữ:

"Đuổi!"

Mặt ngoài thạch điện theo đó lập tức nổi lên một tầng bạch sắc linh quang mênh mông, thoáng run lên một cái liền kích bắn đi với tốc độ cực nhanh hướng về phía Hàn Lập bỏ chạy mà bay đi.

Cái thạch điện này nhìn như vụng về nhưng chỉ qua một lượt chớp động lại trực tiếp xuyên qua trăm trượng, độn tốc cực nhanh nhưng so với Hàn Lập biến thành cự bằng bốn cánh phía trước lại chậm hơn ít nhiều.

Hàn Lập đang toàn lực phi độn phía trước tự nhiên cũng phát hiện ra một điểm này, trong lòng vừa hoảng sợ không thôi vừa lộ ra vẻ không muốn dừng lại cùng với địch nhân phía sau giao chiến một hồi.

Đối phương rõ ràng không phải là hạng tôn giả Ma tộc phổ thông, hắn không nguyện ý vừa mới tân tân khổ khổ hao tổn không ít pháp lực thu được Hỗn độn nhị khí vào tay mà ngay lập tức cùng đối phương sinh tử khổ chiến một hồi. Hơn nữa, khí tức của nữ tử này lại khiến hắn cảm thấy nguy hiểm cực kỳ nhưng lại có chút hơi hơi quen thuộc!

Điều này làm cho hắn nghi hoặc, không biết trước đây hắn đã từng gặp đối phương hay chưa mà lại càng không nguyện ý liều lĩnh giao thủ.

Cho dù hắn biến thân thành cự bằng, lấy độn tốc chỉ so với đối phương nhanh hơn một xíu nhưng chỉ cần miễn cưỡng kéo dài thời gian thì tự nhiên có cơ hội triệt để thoát khỏi đối phương. Vì vậy, trong lòng Hàn Lập tuy rằng đầy nghi hoặc nhưng lúc này cũng chỉ toàn lực thôi động pháp lực, liên tiếp vũ động bốn cánh hướng về phía trước tiếp tục bỏ chạy.

Lấy độn tốc kinh người của cả hai, chỉ sau nửa canh giờ đã được trăm vạn dặm!

Lúc này, Hàn Lập cũng đã đem toà thạch điện phía sau lưng vứt ra hơn mười dặm rồi.

Đối với phàm nhân phổ thông mà nói, điểm cự ly này tự nhiên được tính là cực xa nhưng đối với loại tồn tại như Hàn Lập mà nói thì cũng chỉ cần một khắc là vượt qua được rồi. Nhưng không quản nói kiểu gì đi chăng nữa, cự ly hai bên dần dần cách xa ra, trong lòng Hàn Lập nhìn chung mà buông lỏng xuống, đồng thời tâm niệm nhanh chóng vận chuyển, bắt đầu cân nhắc nữ tử phía sau kia địa vị ra sao.

Cùng lúc, ở bên trong thạch điện, lam sắc cung trang nữ tử đang ngồi trên vương toạ trung tâm đại điện ánh mắt lành lạnh nhìn về phương hướng truy đuổi, mí mắt cũng không khỏi giật giật mấy cái.

"Hừ, tên Nhân tộc tiểu tử này năm đó ở Nhân bất quá chỉ là một con kiến hôi mà thôi, không ngờ hơn ngàn năm không thấy vậy mà lại tiến giai tới Hợp Thể trung kỳ, mà lại còn học được thuật biến thân kinh người này nữa chứ! Xem ra không thể xem nhẹ được rồi. Bất quá, chỉ với điểm thần thông ấy là có thể dưới mí mắt bổn toạ mà chạy mất sao, cũng không quá mơ mộng hão huyền rồi."

Ngọc dung nữ tử khẽ trầm xuống tự thì thào nói một hai câu, tiếp đó bỗng nhiên quát lên một tiếng chói tai:

"Thạch Cảm, hai người các ngươi lập tức bắt đầu thuấn di đi, thời gian dài như thế cũng đủ cho các ngươi toả định vị trí của người này rồi."

"Tuân mệnh Nguyên Sát đại nhân! Hai người ta lập tức bắt đầu truyền tống nhưng mà vị trí có khả năng sai lệch trong phạm vi một dặm, mong rằng đại nhân có thể chú ý một chút."

Một đạo thanh âm ong ong đột nhiên từ trên trần nhà đại điện truyền ra, bảng đá bên kia sau một trận nhuyễn động liền huyễn hoá ra một gương mặt thô ráp.

"Khoảng một dặm! Không đáng kể, đủ để cho ta ngăn tiểu tử này lại rồi. Lập tức bắt đầu truyền tống!"

Nữ tử không chút nào lưu tâm tới việc này, quyết đoán dị thường phân phó nói.

"Vâng!"

Lúc này đây, gương mặt thô ráp không nói thêm lời gì nữa, lập tức đáp ứng một tiếng.

Trong khoảnh khắc, toà thạch điện nguyên bản đang phi độn cực nhanh rồi đột nhiên dừng lại tại không trung. Tiếp đó, hai loại thanh âm chú ngữ bất đồng cổ quái dị thường truyền ra, sau một trận linh quang lưu chuyển, mặt ngoài đại điện chợt hiện ra vô số ngũ sắc phù văn.

Những phù văn này trông có vẻ huyền diệu thâm ảo dị thường, dưới sự phối hợp với hai loại thanh âm chú ngữ, linh quang bên ngoài đại thịnh một trận rồi đột nhiên thoát ly thạch điện mà phân tán ra, cũng trong nháy mắt quay tròn một cái, thoáng cái tại bốn góc đại điện hình thành một cái siêu cấp ngũ sắc phù trận. Thạch điện vừa lúc ở trung tâm đại trận, dưới quầng sáng chớp động liền nhoáng lên không thấy bóng dáng.

Cùng lúc, Hàn Lập đang biến thân cự bằng bốn cánh đang vẫy cánh ở xa xa bỗng nhiên cảm ứng được hư không cách hắn tầm một dặm xa có một đạo không gian ba động, trong lòng cả kinh, không khỏi quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy ở chỗ xa xa kia, một cái phù trận thật lớn đang vô thanh vô tức hiện ra, bên trong ngũ sắc quang mang chớp loé, tựa hồ có thứ gì thật lớn đang muốn chui ra.

"Không tốt!"

Hàn Lập tự thân cũng tinh thông thuấn di cùng trận pháp, làm sao không nhìn ra đây là một cái trận phù truyền tống cỡ lớn khó gặp cơ chứ. Lúc này, sau một tiếng trường minh, cự bằng bốn cánh chợt dừng độn quang lại nhưng giữa trán cự bằng lại có thêm một đoàn hắc khí chớp động, một đạo vết nứt chợt tách ra, một cái con ngươi màu đen dựng đứng bỗng nhiên xuất hiện.

Đây chính là thứ mà Hàn Lập đã đào tạo không biết bao nhiêu năm trong thể nội, Phá Diệt pháp mục, nhưng cho dù đang trong biến thân cự bằng mà cưỡng ép thôi động pháp mục này thì cũng là do Hàn Lập tiến giai Hợp Thể mà ra, đổi lại là trước đây thì trăm triệu lần hắn không làm ra được loại sự tình này.

Phá Diệt pháp mục trên trán cự bằng yêu dị xoay tròn một trận rồi lập tức phun ra một căn hắc ti. Đạo hắc ti này vừa mới phun ra chỉ nhỏ như sợi tóc, nhưng chỉ sau một lần chớp động lại biến thành một đạo quang trụ to như miệng chén, cũng chợt loé lên rồi chìm vào hư không không thấy tung tích.

"Oanh" một tiếng!

Quang trụ màu đen thoáng hiện ra ngay sát bên cạnh quang trận trong gang tấc, cũng hung hăng kích lên trên phù trận một cái mà phát ra thanh âm bạo liệt kinh thiên động địa.

Nhất thời, hắc mang chói mắt cùng ngũ sắc quang mang quay cuồng bất định, hai cái cứ đan vào nhau thành một đoàn, đem cả toà phù trận nhấn chìm vào bên trong.

Cự bằng làm ra loại sự tình này xong, pháp mục giữa trán chợt loé lên lập tức tiêu thất, đồng thời bốn cánh lại vẫy động một phen, lại lần nữa kích bắn về phía trước mà đi, nhưng lại không chút lưu ý tới đòn công kích vừa rồi.

Hiển nhiên, Hàn Lập rất rõ ràng, Phá Diệt pháp mục công kích tuyệt đối vô pháp tổn thương tới đối phương, vì vậy mới quyết đoán bỏ đi như vậy.

Sự thực hiển nhiên là như thế!

Sau khi bạo liệt sản sinh một trận linh quang tán loạn thật lớn, không gian trung tâm phù trận mơ hồ vặn vẹo một trận, toà thạch điện thật lớn có chút loạng choạng hiện ra.

Bất quá, dưới không gian hỗn loạn chi lực tác động toà thạch điện cũng vô pháp lập tức phi độn đuổi theo cự bằng, chỉ có thể tung ra một tầng bạch sắc quang tráo dưới từng cỗ không gian ba động mà chớp động không thôi.

"Phá Diệt pháp mục!"

Nữ tử ngồi ngay ngắn trên vương toạ trong đại điện tận mắt thấy cảnh này, trong miệng phun ra từng chữ một, sắc mặt thoáng cái trở nên rất khó coi.

Hàn Lập biến thân cự bằng dưới mi mắt của nữ tử này sau mấy lần chớp động nữa lại biến thành một cái điểm đen bay xa tít tắp.

"Lập tức đuổi theo lần nữa cho bổn toạ!"

Hai hàng lông mày nữ tử này nhíu lại thành một đoàn, lớn tiếng phân phó một câu. Thanh âm lớn tiếng vang vọng mãi trong đại điện không thôi, biểu thị cho chủ nhân tức giận khó giữ được.

"Hồi bẩm đại nhân, bởi vì không gian chi lực ảnh hưởng, hai người chúng ta phải hơi hơi điều trị lại thì mới có thể tái thôi động pháp lực được!"

Thạch diện lại lần nữa chớp loé xuất hiện tại đỉnh chóp đại điện, thần tình có chút áy náy, ong ong đáp.

"Hanh! Đến lúc các ngươi hảo hảo điều trị thể nội xong thì tên tiểu tử Nhân tộc kia sớm đã không còn bóng dáng rồi, ta tới trợ giúp các ngươi một tay!"

Nữ tử hừ lạnh một tiếng, hai tay nắm lấy hai tay vịn hai bên, đồng thời ngoài thân tuôn ra tầng tầng ma khí đen kịt, ma khí vừa ra dường như cũng có chút linh tính mà tự hành hướng tới tay vịn cuồng chú mà vào.

"Đa tạ Nguyên Sát đại nhân tương trợ, chúng ta lập tức có thể hành động rồi."

Thạch diện lộ ra vẻ vui mừng, nói.

Mà cơ hồ chỉ sau một lần hô hấp thời gian sau, ngoài thân thạch điện lại nổi lên một tầng bạch quang, lại lần nữa kích bắn phi độn đi.

Tuy rằng thạch điện này tuy truyền tống tới sát một bên Hàn Lập thất bại nhưng khoảng cách hai bên lại kéo gần lại một ít, vì vậy nữ tử này không chút nổi giận nào mà tiếp tục phân phó thạch điện điên cuồng đuổi theo.

Hàn Lập tự nhiên một mạch cắm đầu đào tẩu không ngừng, nhưng mỗi khi Hàn Lập đem cự ly kéo xa hơn một chút thì nữ tử này lại vận dụng năng lực truyền tống của đại điện đem cự ly một lần nữa kéo gần lại.

Nữ tử này lần đầu tiên truyền tống thu được quả đắng tự nhiên những lần sau cũng không đem vị trí truyền tống tới quá gần Hàn Lập nữa, vì vậy Hàn Lập ngay cả có Phá Diệt pháp mục cũng vô pháp đối với truyền tống trận phù có bất cứ phá hoại gì.

Điều này làm cho trong lòng Hàn Lập phiền muộn cực kỳ!

Tuy rằng hắn đồng dạng có được Lôi Quang truyền tống trận nhưng vị trí truyền tống căn bản là vô pháp nắm giữ, truyền tống quá gần thì lại có khả năng tự hành đụng vào truy binh, truyền tống quá xa thì cần phải thời gian thi pháp dài, căn bản là thời gian cũng không cho phép.

Huống hồ, cho dù có thành công truyền tống ra hơn vạn dặm thì cũng vô pháp thoát khỏi thần niệm toả định của đối phương, không cần bao lâu lại lần nữa đuổi theo sau.

Nữ tử ở phía sau vậy mà so với ba phân thân của Huyết Quang lại khó *"xơi"* hơn hẳn.

Cứ như vậy, một chạy một đuổi qua hơn phân nửa ngày.

Bởi vì phương hướng Hàn Lập đào tẩu vốn dĩ là hắn đã từng đi qua, cho nên một đường đào tẩu cũng không đụng phải Ma tộc ngăn trở gì. Nhưng, mắt thấy truy binh phía sau coi bộ muốn đuổi cùng giết tận, Hàn Lập tâm hơi hơi trầm xuống, không thể không bắt đầu vắt óc nghĩ tới kế thoát thân khác rồi.

Hắn tự nhiên không biết, bên trong toà thạch điện ở trăm dặm phía sau, lam sắc cung trang nữ tử đang tế ra một mặt cổ kính màu đen, mặt không biểu tình cùng một gã Ma tộc khác nói chuyện với nhau.

------oOo------

Chương 1948: Đại địch liên thủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nguyên Sát, sao lại là ngươi! Ngươi phái hóa thân xuống linh giới khi nào thế! Nếu ta nhớ không lầm thì trong danh sách Thánh tổ phủ xuống linh giới không hề có ngươi, Hậu Kỳ càng không có tư cách để chân thể phủ xuống."

Ma tộc trong cổ kính bất ngờ là một thiếu niên thanh tú mặc huyết sắc trường bào, nhưng vẻ mặt dường như không tốt lắm, đúng là hóa thân Huyết Quang Thánh tổ thống lĩnh đại quân đánh Thiên Uyên thành.

"Huyết Quang, ta chỉ để một hóa thân phủ xuống trợ giúp Lục Cực, không thống lĩnh đại quân, cũng không có ý định để chân thân phủ xuống, cho nên không tính là vi phạm hiệp nghị ban đầu của mọi người, ngươi có gì để chỉ trích."

Lam sắc cung trang nữ tử mặt không chút thay đổi trả lời.

"Hừ. có giải thích thế nào thì cũng chỉ là ngụy biện mà thôi. Việc này tạm thời không nói đến, nếu ngươi phái hóa thân trợ giúp Lục Cực thì tại sao lại đến khu vực do bổn tọa phụ trách, ngươi cũng nên giải thích thỏa đáng, đừng nói là chỉ bảo cảm ứng trong chiến thuyền của bổn tọa báo sai."

Huyết Quang trong lòng giận dữ, nhưng đối với nữ tử này rõ ràng có chút kiêng kỵ, chỉ có thể hừ lạnh một tiếng chất vấn.

"Không sai, hiện tại ta đúng là đang ở khu vực ngươi quản lý, hơn nữa còn đang đuổi giết một tên tu sĩ Nhân tộc, nhưng đây cũng là lệnh của Lục Cực, hơn nữa đối với đại quân Thánh tộc cũng có lợi, cho nên ngươi không cần quan tâm."

Thần sắc nữ tử hòa hoãn, nói.

"Đuổi giết tu sĩ Nhân tộc? Lấy thần thông truyền tống của hai thủ hạ đại thạch ma của ngươi, ngoại trừ Đại Thừa Kỳ thì nào có ai có thể chạy thoát khỏi ngươi đuổi giết. Nếu người này có liên quan tới đại quân Thánh tộc thì bổn tọa cũng không thể ngồi yên, nếu cần thì ta sẽ phái hóa thân khác lập tức hội họp cùng ngươi, giúp ngươi một tay."

Huyết bào thiếu niên ánh mắt chợt lóe. thâm ý sâu sắc nói một câu.

"Nói như thế thì ngươi vẫn còn lo lắng về bổn tọa rồi! Hóa thân khác, ta cũng nghe người ta nói qua một chút. Huyết Quang, ngươi không ngờ lại để ba hóa thân mượn thân thể phủ xuống linh giới, không sợ bản thể của ngươi tại Thánh giới gặp chuyện không may sao? Huống hồ hiện tại mới phái người, không cảm thấy đã quá muộn sao! Chờ hóa thân ngươi chạy tới, bổn tọa đã sớm giải quyết xong."

Nữ tử chớp đôi mắt đẹp. cười lạnh một tiếng, nói.

"Chuyện của ta, Nguyên Sát ngươi không có tư cách xen vào, về phần hóa thân khác, bọn họ hẳn là cách ngươi không xa, đại khái hơn nửa ngày liền hội họp cùng ngươi. Ta vừa mượn Càn Khôn Bàn từ Độc Long, vừa lúc có thể trợ giúp ngươi một tay."

Huyết bào thiếu niên thản nhiên nói một câu.

"Cái gì, Càn Khôn Bàn! Độc Long đưa bảo vật này cho ngươi mượn, hắn luôn giữ nó như tính mạng mà."

Nữ tử biến sắc, rốt cục lộ ra vẻ giật mình, nói.

"Hắc hắc, chỉ cần trả giá đủ lớn thì Độc Long sao lại không cho mượn. Quan trọng là lai lịch tu sĩ hiện giờ ngươi đang đuôi giết thế nào? Có thể chạy thoát từ tay ngươi, xem ra cũng là tồn tại cực kỳ quan trọng trong Nhân tộc! Ngươi lập tức liên lạc với mấy đại hóa thân của ta. Ta sẽ nói bọn họ mai phục phía trước, bất ngờ ra tay ngăn cản."

Huyết bào thiếu niên đột nhiên chuyển đề tài, nói.

"Ngươi ra tay cũng được, nhưng người này tại hạ giới từng đắc tội với ta. Sau khi bắt phải giao cho ta xử lý, nếu không ta nguyện tốn nhiều thời gian cũng muốn một minh xử lý việc này."

Nữ tử nghe vậy thần sắc vừa động, nhưng sau khi hơi trầm ngâm liền ngưng trọng nói.

"Từng đắc tội với ngươi ở hạ giới? Đúng là có chút ý tứ! Ta dường như có nghe nói qua, một tia phân hồn của Nguyên Sát ngươi tại hạ giới bị một Nhân tộc tu sĩ giết, không phải là tên tu sĩ hiện tại đang chạy trốn chứ. Ha ha, nếu là thế thì đúng là rất trùng hợp!"

Huyết bào thiếu niên sau khi ngẩn ra, vẻ mặt liền lộ ra một tia châm chọc, nói.

"Ngươi nếu cố ý cười cợt bổn tọa thì không cần nói thêm gì nữa."

Ngọc dung nữ tử trầm xuống, phất tay lên, hắc quang chớp động, định cắt liên lạc thông qua cổ kính.

"Chậm đã, ta đáp ứng yêu cầu của ngươi, nhưng sau khi việc này chấm dứt. ngươi phải giúp ta làm một việc, hơn nữa từ nay về sau phải lập tức rời khỏi khu vực do ta phụ trách."

Huyết bào thiếu niên bỗng nhiên quát khẽ, nói.

"Giúp ngươi chuyện gì?"

Nữ tử có chút ngoài ý muốn, pháp quyết đang định đánh theo đó mà ngừng lại.

"Rất đơn giản, cũng là giúp ta đối phó một tên tu sĩ Nhân tộc mà thôi."

Thiếu niên không chần chờ nói.

"Ngươi không phải đã có ba đại hóa thân phủ xuống sao. Như thế

nào còn muốn bổn tọa giúp, ngươi định thế nào. không phải muốn nhờ khối hóa thân này của ta đi đối phó tồn tại Đại Thùa Kỳ Nhân tộc chứ!"

Lam sắc cung trang nữ tử giật mình, hỏi một câu.

"Hắc hắc, đi đối phó với tồn tại Đại Thừa Kỳ Nhân tộc? Trí tưởng tượng của ngươi đúng là phong phú, cho dù ngươi muốn tìm cái chết thì bổn tọa cũng không nỡ bỏ mấy khối hóa thân kia. Yên tâm đi, chỉ đối phó một tên tu sĩ Hợp Thể Kỳ Nhân tộc mà thôi, chỉ là kẻ này có rất nhiều bảo vật, mà ta thì mặc dù có vài đại hóa thân mượn thể phủ xuống, nhưng vẫn không mang theo bảo vật, cho nên không làm gì được người này. Có đạo hữu giúp đỡ thì không thành vấn đề."

Huyết bào thiếu niên cười cười, nói.

"Chỉ là một tu sĩ Hợp Thể Kỳ thì đúng là không vấn đề gì, cứ quyết định như vậy đi, ngươi đem cách liên lạc với mấy hóa thân kia nói ra đi."

Lam bào nữ tử sau khi nghe xong, trong lòng thả lỏng, không chần chờ nói.

Huyết bào thiếu niên hiển nhiên đáp ứng, sau đó điểm một ngón tay lên cổ kính, một đoạn ngân sắc phù văn từ trong kính tuôn ra.

Cùng lúc đó, Hàn Lập đang bay ở phía trước không hề biết hai cừu gia Ma tộc đã vô liên thủ với nhau. Hắn đang một bén bay đi, một bên ngưng trọng đau khổ suy tư, nhưng trong lúc nhất thời không thể nghĩ ra cách thoát thân nào.

Cái này cũng khó trách.

Không lâu trước đó hắn vừa mới ra tay đánh nhau với mấy hóa thân của Huyết Quang Thánh tổ, vô luận là khí cụ bày trận hay các loại pháp khí phù triện đều tiêu hao bảy tám phần, hiển nhiên cảm thấy thủ đoạn không đủ. Huống hồ, mặc dù hắn cảm giác nữ tử Ma tộc phía sau nguy hiểm, nhưng chưa chính thức đánh nhau, đối với thần thông của đối phương thế nào thì vẫn còn mù tịt, không khỏi cảm thấy bó tay bó chân.

Hàn Lập tự định giá một hồi lâu, cân nhắc tất cả chuyện liên quan tới thực lực nữ tử. Dù sao chỉ có biết người biết ta mới nắm chắc thắng lợi.

Trong lòng tự định giá như thế, tứ sí côn bằng lúc này từ cơ thể bắn ra vô số linh quang, hóa thành vô số phù triện, trận kỳ, trận bàn, bố trí thành mười mấy pháp trận cạm bẫy lớn nhó không giống nhau, sau đó tiếp tục bay đi.

Kết quả, sau một lát Hàn Lập mơ hồ nghe thấy phía sau phát ra tiếng nổ liên tiếp, pháp trận cạm bẫy liên mất đi liên lạc với thần niệm.

Trong lòng Hàn Lập có chút trầm xuống.

Lấy tốc độ bài trừ cạm bẫy hắn lưu lại thì xem ra thần thông đối phương tuyệt đối lợi hại hơn dự đoán vài phần, không phải Ma tôn bình thường có thể sánh bằng, bộ dáng cũng không kém ba đại hóa thân của Huyết Quang bao nhiêu.

Hơn nữa khí tức của đối phương giống như đã từng quen thuộc, khiến trong lòng hắn mơ hồ sợ hãi, mơ hồ nhớ tới một đại địch kiêng kỵ đã lâu.

Chẳng lẽ đối phương thật sự là hóa thân của tên nào đó?

Nếu nói như thế, lấy đại cừu giết phân hồn đối phương năm đó tại Nhân giới, đối phương đuổi giết không tha cũng không phải là chuyện kỳ quái.

Hàn Lập sau khi tự định giá. Rốt cục nhớ tới khí tức nữ tử phía sau có chút tương tự với phân hồn Nguyên Sát Thánh tổ bị phong ấn tại Nhân giới năm đó, trong lòng hoảng sợ, có vài phẩn thấp thỏm không yên.

Bất quá, nếu biết thần thông đối phương không nhỏ, lại có thể là đại Ma tộc đối đầu với mình, hắn càng không thể dừng lại đại chiến với đối phương, chỉ thúc dục pháp lực trong cơ thể bay đi.

Hắn đã nghĩ ổn thỏa, cho dù thạch điện nọ có thể thuấn di thì pháp lực hao phí vượt xa phi hành bình thường, thời gian dài thì kẻ đầu tiên không thể kiên trì được chính là đối phương. Cho nên trong lòng Hàn Lập thả lỏng, quyêt định, không tiếc hao tổn nguyên khí cũng muốn đua pháp lực với đối phương.

Thòi gian tiếp theo, hắn không ra tay thử nghiệm nữa mà chi lấy ra một ít đan dược, cầm hai khối cực phẩm linh thạch trong tay bắt đầu hấp thu linh khí và luyện hóa dược lực.

Mà thạch điện sau khi không ngừng thuấn di thì vẫn đuổi sát phía sau.

Hai bên như sao băng đuổi trăng, truy đuổi trên trời cao vạn trượng suốt nửa ngày.

Bọn họ bay qua một vùng đất đai khô cằn và một sa mạc, bay đến bầu trời một đầm lầy đầy bụi cây thấp lùn, bầu trời vô cùng trong xanh, ngoại trừ vài đám mây trắng và mặt trời đang tỏa ánh nắng gay gắt thì không còn thứ gì lọt vào tầm mắt.

Trước đó, Hàn Lập cảm giác thấy tần suất thuấn di của thạch điện phía sau bắt đầu dần giảm đi, trong lòng không khỏi vui mừng.

Nhưng đúng lúc này, trong thần niệm của hắn đột nhiên truyền đến một tiếng nói yếu ớt:

"Chủ nhân cẩn thận, phía trước hình như có khí tức của kẻ địch!"

Tiếng nói không lớn, hơn nữa lại ngọng nghịu giống như giọng đứa bé.

Hàn Lập nghe vậy kinh ngạc, độn quang dừng lại, đồng thời vội vàng hỏi một câu:

"Ai đó? Chẳng lẽ là...."

"Chủ nhân không nhận ra ta sao, ta là Báo Lân, vừa mới tinh lại, ta sắp ngủ tiếp đây. Nhưng phía trước đích xác có ké địch, ta có

thể cảm nhận rõ ràng khi tức bọn họ tràn ngập ác ý với chủ nhân."

Đứa bé kia dường như vô cùng lo lắng, sau khi vội nói vài câu liền ngáp một tiếng, không nói thêm gì nữa.

"Báo Lân Thú? Khí tức đầy địch ý?"

Hàn Lập kinh nghi.

Báo Lân Thú đã sớm ngủ say mấy trăm năm, hiện tại lại đột nhiên ngoài ý muốn tinh lại, có thể nói tiếng người, hiển nhiên khiến hắn cảm thấy rất bất ngờ. Nhưng khí tức địch ý mà con thú này nói đến là gì? Vì sao lúc trước hắn không phát hiện ra?

Tâm niệm sau khi nhanh chóng chuyển động, cự bằng nhất thời đảo mắt về phía trước, đồng thời thần niệm chi lực khổng lồ như thủy triều quét về bốn phía.

Nhưng hư không phụ cận trống rỗng, không có dấu hiệu khả nghi khiến Hàn Lập không khỏi trâm ngâm. Đồng thời, cùng lúc đó trong một pháp khí thần bí, ba đạo huyết sắc nhân ảnh đứng ngang hàng, nhìn vào tấm đá lớn đang trôi nôi trước mặt. Bề mặt tấm đá bất ngờ hiện lên hình ảnh một ngán sắc cự bằng cả người lập lòe điện hồ. Cự bằng này có bốn cánh, đang nhìn xung quanh đánh giá gì đó, trong đôi mắt màu vàng nhạt tràn đầy vẻ hoài nghi.

"Thật sự không nghĩ tới tu sĩ Nhân tộc mà Nguyên Sát truy giết lại chính là hắn. Hắc hắc, đúng là tốn biết bao công sức không tìm thấy, không ngờ vô tình lại gặp hắn ở đây!"

Đạo huyết ảnh ờ giữa bỗng nhiên âm u cười một tiếng, trong giọng cười tràn ngập ý tức giận.

------oOo------

Chương 1949: Chặn lại

Nguồn: EbookTruyen.Net

Huyết ảnh này đúng một huyết bào thiếu niên khuôn mặt thanh tú.

"Đừng vội cao hứng! Đừng quên điều kiện ban đầu với Nguyên Sát!"

Một tên huyết ảnh khuôn mặt giống như đúc, thản nhiên nói.

"Hừ, nếu mục tiêu truy đuổi của Nguyên Sát giống chúng ta thì điều kiện ban đầu hiển nhiên phải thay đổi một chút. Người có thể giao cho nàng ta, nhưng bảo vật trên người thì chúng ta không đồng ý giao."

Thiếu niên ở giữa hừ lạnh một tiếng, không chút do dự trả lời.

"Nói như thế thì sợ rằng Nguyên Sát không chịu bỏ qua. Bảo vật cũng có thể chia cho một nửa, nhưng Trấn Ma Tỏa và Tử Ngôn đỉnh thì chúng ta phải lấy trước tiên."

Huyết ảnh khác lắc đầu, nói.

"Chia một nửa! Tiểu tử Nhân tộc này rõ ràng mang trọng bảo trên người, các ngươi đồng ý bỏ qua sao."

Thiếu niên ở giữa nhếch miệng, nói.

"Không bỏ cũng không được, chớ quên sau lưng Nguyên Sát còn có Lục Cực làm chỗ dựa, hiện tại không phải thời cơ tốt để trêu chọc tới ả!"

Huyết ảnh kia cười lạnh một tiếng, nói.

"Uh, Lục Cực đúng là phiền toái lớn!"

sắc mặt thiếu niên khẽ biến, lộ ra vài phần kiêng kỵ.

"Được rồi! Các nguơi đừng mơ tưởng nữa! Lúc này đây không biết có bắt được hắn hay không, dường như hắn đã phát hiện ra chúng ta, nghĩ rằng muốn mai phục thì hơn phân nửa không có khả năng."

Gã huyết ảnh cuối cùng mở miệng, nói, bộ dáng có vài phần ngưng trọng.

"Phát hiện ra chúng ta, không thể nào! Chúng ta đã dùng Càn Khôn Bàn che giấu tất cả, trừ phi hắn có tu vi Đại Thừa Kỳ, nếu không tuyệt đối không thể cảm nhận được, nhiều lắm là chi nghi ngờ một chút mà thôi! Nguyên Sát lại đang đuổi sát phía sau không tha, hắn không thể nào dậm chân tại chổ."

Sắc mặt thiếu niên ở giữa trầm xuống, nhìn hình ảnh trên vách tường không tin, nói.

"Có đúng thế không, nhưng ta lại cảm thấy. Không tốt, hắn đang làm gì thế kia?"

Gã huyết ảnh cuối cùng lắc đầu định nói gì đó nhưng sau một khắc bỗng nhiên thất kinh la lên.

Hai người khác sau khi thấy rõ động tác của Hàn Lập trên vách tường, sắc mặt đồng dạng đại biến.

Chỉ thấy côn bằng do Hàn Lập biến thành đột nhiên há miệng phun ra một lôi cầu kim quang chói mắt, chợt lóe liền hóa lớn hơn trượng.

Cự bằng hướng về phía ba người, bộ dáng có vẻ như đang nhếch miệng, lôi cầu một chút liền háo thành kim hồ chói mắt bắn tới.

Tiếng sét đánh vang lên!

Xung quanh vách tường đều là kim hồ lượn lờ, sau một tiếng vỡ vụn giòn tan liền hóa thành một cổ phấn mịn tan biến.

"Đúng là hắn đã phát hiện ra Càn Khôn Bàn, nếu không thể dụ lại đây thì chi có thể ra tay mạnh mẽ ngăn lại!"

Thiếu niên ở giữa quát một tiếng.

Hai người còn lại hiển nhiên không ý kiến, đều bắt quyết niệm chú. Tiếng chú ngữ xé gió lập tức quanh quẩn trong không gian. Đồng thời, sau khi lôi cầu hóa thành cự võng bao phủ phía trước, trong lôi quang chớp động, một thứ gì đó hiện ra trong mây mù trên trời cao.

Thứ này lớn hơn trăm trượng, toàn thân trong suốt, hình tròn, phảng phất như một cái ngọc bàn thật lớn trôi nổi giữa hư không. Viên bàn phát ra bạch sắc quang mang, một cái pháp trận lớn không tiếng động hiện ra.

Nếu lúc trước Hàn Lập không dừng độn quang lại thì sợ rằng đã đâm đầu vào trong cấm chế này.

Hắn ngay cả khi luôn thong dong, mắt thấy cảnh này trong lòng cũng giật mình!

Lúc này cự đại ngọc bàn quay tròn, một tầng bạch sắc quang mạc bay ra, sau vài lần chớp động liền hóa thành quang bích nhìn như vô biên vô hạn, đem đường đi phía trước hoàn toàn ngăn chặn. Nhưng côn bằng do Hàn Lập biến thành vào lúc này đột nhiên hướng mặt đất lăn một vòng.

Một cổ hà quang huyễn lệ chợt lóe lên, ngân sắc cự bằng biến mất không thấy mà thay vào đó là một cự điểu đầu phượng, toàn thân là linh vũ dài. Xem bộ dáng thì có vài phần giống với chân linh Thiên Phượng trong truyền thuyết.

Đúng là Hàn Lập thúc dục Kinh Chập Quyết, hóa thành Thiên Phượng.

Cự điểu vừa hiện thân, liền hót một tiếng trong trẻo, vỗ hai cánh. Nhất thời hư không trước người ba động, một khe hở hiện lên trong sương mù. Thân hình cự điểu vừa động, lập tức chợt lóe biến mất vào bên trong.

Sau một khắc, phía sau bạch sắc quang mạc chợt lóe một khe hở, cự điểu quỷ dị từ đó bay ra, thân hình lần nữa lăn một vòng nữa.

Ngân sắc điện hồ thoáng hiện đan xen vào nhau!

Hàn Lập lại biến thân thành ngân sắc cự bằng.

Cụ bằng thoáng vỗ bốn cánh, liền phát ra tiếng xé gió biến mất tại chỗ.

Ở phía xa cách đó hơn trăm trượng vang lên tiếng sét đánh. thanh sắc điện hồ lượn lờ, cự bằng lần nữa hiện thân ra. Tiếp theo, thân hình vừa động liền hóa thành một đạo thanh bạch quang ti tiếp tục bắn đi.

Từ khi cự đại ngọc bàn thả ra quang mạc cho đến khi Hân Lập biến thân Thiên Phượng trực tiếp phá vỡ không gian bỏ chạy, thoạt nhìn như hoa cả mắt, nhưng trên thực tế chỉ trong phút chốc.

Ba đại hóa thân Huyết Quang Thánh tổ trong ngọc bàn thấy cảnh này, không khỏi trợn mắt há mồm.

"Không thể nào! Dưới cấm chế của Càn Khôn Bàn, hắn sao có thể dễ dàng thuấn di chạy thoát, nhất định là có chỗ nào đó sai lầm! Chăng lẽ trên người hắn có bảo vật khắc chế Càn Khôn Bàn?"

Một gã huyết ảnh sau khi tỉnh táo lại. nhất thời có chút gấp gáp, nói.

"Không phải, là do mói vừa rồi hắn biến thân. Các ngươi đã quên rằng Càn Khôn Bàn ngay cả khi vô cùng huyền diệu trên phương diện cấm không, không thể nào cấm chế được thiên phú phá không chi lực của Thiên Phượng. Tiểu tử này rõ ràng mới vừa rồi thi triển ra biến thân chi thuật của loại Thiên Phượng nào đó."

Thiếu niên ở giữa tinh táo phân tích, nói.

"Nếu như thế thì biến thân chi thuật của tiểu tử này quá nhiều rồi, cho dù liên thủ với Nguyên Sát thì muốn bắt giữ hắn chi sợ cũng không phải chuyện dễ dàng."

Một gã hóa thân Huyết Quang cuối cùng, sắc mặt âm trầm, nói.

Mà đúng lúc này, hư không phía sau chợt lóe bạch quang, một tòa thạch điện hùng vĩ xuất hiện, khí thế hung hãn đuổi theo phía bên này.

"Đi, chúng ta trước tiên đuổi theo cái đã!"

Đồng tử trong mắt thiếu niên ở giữa có chút co lại, không hề do dự, nói.

"Đúng là không thể để tiểu tử này chạy thoát, nếu không sau này cũng không nhất định có thể chặn được. Đi!"

Hai đại hóa thân khác cũng gật đầu, nói.

Vì thế toàn thân ba người chợt lóe huyết quang, trong nháy mắt liên kết làm một, đem pháp lực cuồng chú vào cự đại pháp bàn. Ngọc bàn phát ra tiếng *"vù vù"*, bề mặt không ngừng lưu chuyển phù văn, hóa thành một đoàn bạch quang nhanh chóng đuổi theo.

Ở một nơi cách bọn hắn mười mấy dặm, Nguyên Sát ngồi ngay ngắn trên ghế đá. nhìn thấy cảnh phía xa, ngọc dung cực kỳ khó coi!

"Đúng là phế vật! Ba đại hóa thân liên thủ, đã mai phục mà vẫn không thể ngăn được Hàn tiêu tử nọ, xem ra bổn tọa phải tự mình ra tay mới được."

Nữ tử có chút tức giận, nói nhỏ vài câu sau đó ra lệnh một tiếng, lần nữa thúc dục thạch điện đuổi theo.

Hàn Lập đang bay phía trước, trong lòng đang âm thẩm kêu khổ.

Mặc dù địch nhân trong ngọc bàn cổ quái kia còn chưa lộ diện, nhưng mới vừa rồi đối phương thúc dục bảo vật mơ hồ tản ra huyết quang khiến hắn rất dễ dàng nhận ra kẻ đã giao thù trước đó không lâu.

Kể từ đó, hai đại địch Ma tộc cũ mới đồng thời tìm tới cửa. Hàn Lập hiển nhiên đã dập tắt ý định đánh nhau với đối phương, chỉ toàn tâm thúc dục cự bằng bay về phía xa.

Hai ngày sau, ngân sắc cự bằng lọt vào vòng vây của mười mấy tên trung giai Ma tộc. Đám Ma tộc này mặc chiến giáp đủ màu, miệng phun ma khí huy động vũ khí trong tay, không biết sống chết công kích về phía cự bằng. Nhưng sau một khắc, cự bằng sau khi hót một tiếng xé gió, một tầng kim sắc điện hồ từ trong cơ thể bắn ra.

Nơi tiếng sét đánh trôi qua, tất cả ma tộc đều phi hôi yên diệt, hóa thành một cỗ khói xám biến mất vào hư không.

Cự bằng không đám trì hoãn, lần nữa vỗ bốn cánh bay đi.

Sau một lát, ngọc bàn và thạch điện phát ra tiếng rít dài, cũng trước sau bay tới, bộ dáng không chút dừng lại.

Năm ngày sau, hơn trăm tên ma tộc đang điều động hơn một ngàn đê giai ma thú chắn trước mặt ngân sắc cự bằng. Lúc này đây, cự bằng không nói hai lời đâm thẳng vào trong đàn thú, trên người chợt lóe thanh quang, vô số thanh sắc kiếm khí tuôn ra. Vô luận là đê giai ma thú hay Ma tộc đều bị kiếm khí chém nát bấy.

Cừ bằng chớp một cái liền trực tiếp xuyên thủng huyết vụ bay đi.

Đúng lúc này, ngọc bàn và thạch điện cũng bay đến cách đó hơn ngàn dặm.

Mười ngày sau, trên bầu trời một vùng núi non xám trắng, một kim mao cự viên cao hơn trăm trượng, tay không xông vào đại quân hơn trăm tên Ma tộc tinh nhuệ và hơn mười con siêu cấp cự thú.

Cự viên huy động hai tay, vô luận là Ma tộc hay siêu cấp ma thú, cơ hồ trong nháy mắt đều bị kim quang diệt sát, căn bản không thể chống cự. Kỳ quái chính là đám Ma tộc này dường như đã nhận được lệnh, mặc dù trong chốc lát chỉ còn hơn phân nửa nhân thủ, nhưng lại gắt gao cuốn lấy cự viên không tha, bộ dáng không màng đến sống chết.

Tại một nơi khác, không trung vang lên tiếng xé gió, hai đạo bạch quang cơ hồ đồng thời hiện lên bắn về phía chiến đoàn bên này.

Kim mao cự viên gầm lên giận dữ, há miệng phun ra một phiến âm ba màu vàng nhạt khiến hư không gần đó vặn vẹo mơ hồ.

Trong nháy mắt, tất cả Ma tộc, ma thú tham gia đều bị kim sắc âm ba cuốn lấy rồi thân thể bạo liệt ra mà chết.

Kim mao cự viên đột nhiên giẫm chân hóa thành một đoàn kim quang bay lên, nhưng giữa không trung vang lên một tiếng sét đánh liền hóa thành một ngân băng bốn cánh bay đi.

Nửa tháng sau, Hàn Lập khôi phục hình người đứng lơ lửng trên một hồ nước, hung hăng nhìn hai gã ma tộc tôn giả hình dáng kỳ lạ trước mặt.

Một tên đầu đen, hai tay có màng, dưới nách mọc ra xúc tu thô to không ngừng huy động. Tên cuối cùng hai mắt sáng như đèn, trên tay cầm cương xoa, trên người toàn lân phiến lập lòe ngân quang.

Hàn Lập sau khi hít một hơi sâu, hai tay hư không trảo một cái, hai tiếng *"ầm ầm"* phát ra, hai ngọn núi một xanh một đen bất ngờ xuất hiện, trực tiếp phất lên ném về phía hai gã ma tộc.

Cách hồ nước hơn vạn dặm, ngọc bàn và thạch điện một trước một sau hiện ra, hướng vị trí Hàn Lập bay đến.

Hai tháng sau, trên hư không một ao đầm quái dị bốc khí nóng ngùn ngụt, ngân sắc cự bằng bị hơn mười tên huyết sắc Ma tộc cả người phát ra quang mang gắt gao cuốn lấy không tha.

Vô luận cự bằng thả ra ngân sắc điện hồ không ngừng cuồng kích, hay trực tiếp dùng móng vuốt chụp xé, huyết ánh giống như bất tử chi thân, liền lập tức khôi phục như thường, sau đó nhe rằng cười.

Trong trời cao hơn ngàn dặm, ngọc bàn và thạch điện chợt lóe, lần nữa hiện ra.

------oOo------

Chương 1950: Chật vật

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập hiển nhiên cũng cảm ứng được truy binh phía sau đang đến gần, lúc này cự bằng hót lên một tiếng, từ trên người đột nhiên bay ra vô số kim hoa. Mỗi một đóa đón gió biến lớn như miệng bát, đúng là giáp trùng kim quang chói mắt.

Đây là Phệ Kim trùng thành thục mà Hàn Lập giữ lại, một hơi thả ra mấy ngàn con.

Kim sắc huyết ảnh ngay cả khi phảng phất là bất tử chỉ thân, nhưng bị nhiều Phệ Kim trùng như vậy trong nháy mắt bao phủ, chỉ vài lần hô hấp đã bị cắn nuốt không còn, ngay cả tí cặn bã cũng không lưu lại.

Hàn Lập biến thành cự bằng lại hót một tiếng, tất cả linh trùng liền bay trở về!

Tiếng sét đánh nổi lên!

Cự bằng sau khi vỗ bốn cánh, hóa thành một đạo ngần hồ biến mất tại chỗ. Mà tại chân trời thì liên tiếp vang lên tiếng ầm ầm, ngần hồ như ẩn như hiện chớp động vài lần liền biến mất không thấy bóng dáng.

Sau thời gian một chén trà nhỏ, ngọc bàn và thạch điện gào thét bay đến, thoáng một cái đông thời dừng lại ở hư không gần đó.

Quang mang chợt lóe, hai đạo nhân ảnh hiện lên trên bầu trời. Một người vóc dáng thướt tha, một người toàn thân huyết quang mờ ảo. Đúng là hóa thân Nguyên Sát và Huyết Quang.

Mặc dù hai người đều nhìn phụ cận một lần. nhưng thần sắc lại khác nhau. Lam sắc cung trang nữ tử vẻ mặt không chút thay đổi, nhưng đôi mắt đẹp lại chuyển động, ẩn hiện vẻ tức giận. Huyết bào thiếu niên thì sắc mặt xanh mét. ánh mắt không còn chút tức giận.

"Tiểu tử này thật đúng là khó giải quyết, ngay cả huyết quang tinh vệ của ta cũng không thể ngăn cản hắn được chút nào. Xem ra hắn thật sự có ý định dây dưa kéo dài với ta và ngươi."

Huyết Quang oán hận, nói.

"Hừ, cận vệ của ngươi không phải được xưng là bất tử chỉ thân sao, không ngờ lại bị vài đầu linh trùng giết chết, đúng là vô dụng!"

Nguyên Sát hừ lạnh một tiếng, nói.

"Nguyên Sát, ngươi bớt châm chọc lại đi, ta không tin ngươi không nhìn ra lai lịch của đám linh trùng đó! Cận vệ của ta cho dù tu luyện Huyết Thân ma công thì sao có thể ngăn cản được thượng cổ hung trùng thôn phệ."

Huyết Quang không tức giận trả lời.

"Bổn tọa hiển nhiên cũng nhìn ra. bất quá nếu sổ lương Phệ Kim Trùng này lên đến mười vạn, trăm vạn thì bổn tọa còn kiêng kỵ vài phần, nhưng nếu chỉ có chút Phệ Kim trùng như thế thì sao có thể chạm tới ta và ngươi. Cùng lắm thì tới lúc đó dùng bảo vật thuộc tính mộc vây khốn chúng lại là xong."

Nữ tử thản nhiên nói.

"Bảo vật thuộc tính mộc, ta cũng có hai kiện trong người. Nhưng ngươi có thể khẳng định trên người tiểu tử này chỉ có nhiêu đó linh trùng sao? Vạn nhất hắn khu sử mười mấy vạn linh trùng thì ta không thể ứng phó được. Hơn nữa tiểu tử này không biết còn có bao nhiêu đòn sát thủ chưa thi triển ra. Nếu chúng ta cứ từng bước áp bức như thế. sẽ không rơi vào tình trạng lưỡng bại câu thương chứ!"

Khóe miệng Huyết Quang co quắp một chút, nói.

"Mười mấy vạn Phệ Kim trùng! Ngươi thật sự nghĩ như thế sao? Thôi được, cho dù Hàn tiểu tử nọ thật sự có nhiều linh trùng như vậy trong người, ngươi cho rằng hắn có thể khu sử toàn bộ được sao? Mười mấy vạn Phệ Kim trùng, lấy bản thể của ta và ngươi thì trong khoảnh khắc cũng tiêu hao hết thần niệm. Yên tâm đi, mới vừa rồi có lẽ tiểu tử này đã vận dụng linh trùng đến cực hạn. Nếu có thể dễ dàng đem ra đối địch thì lúc trước chẳng phải hắn đã sớm lấy ra đối phó ta và ngươi rồi sao, cần gì chờ đến bây giờ. Nhưng thật ra thần thông tiểu tử này cũng không tệ. chúng ta phải cẩn thận hơn một chút. Huyết Quang, ngươi không định từ bỏ đấy chứ? Nếu như thế thì chỉ cần một mình bổn tọa truy đuổi cũng được. Ngươi chỉ cần điều động thủ hạ phong tỏa đường chạy trốn về cứ điểm Nhân tộc của hắn."

Nữ tử nhếch miệng, cười lạnh nói.

"Bổn tọa cũng đoán như thế mà thôi, nếu đạo hữu đã tin như thế thì ta hiển nhiên đi theo tới cùng."

Sắc mặt huyết bào thiếu niên khẽ biến, nhưng lập tức cười nói.

Vị Thánh tổ Ma tộc này liên tiếp tổn hại mất mát hai kiện trọng bảo vì Hàn Lập, sao có thể thật sự chịu buông tha dễ dàng như vậy chứ.

"Bất quá ngươi cũng biết, ngay cả khi ta thống lĩnh đại quân Thánh tộc ở khu vực này, nhưng cũng không thể điều động tất cả binh lực đi vây bắt tiểu tử đó. Nếu xảy ra sai sót thì ta không cách nào nói chuyện với những người khác."

Đôi mắt Huyết Quang chớp động, bỗng nhiên nói.

"Ngươi, nói vậy là ý gì, cứ nói thẳng ra, không cần quanh co lòng vòng."

Nữ tử nhíu mày, có chút không kiên nhẫn, nói.

"Ha ha, không có gì, nếu không thể trong thời gian ngắn bắt được tên tu sĩ Nhân tộc này thì ta và ngươi cũng nên tính toán chuyện lâu dài. Đạo hữu sao không điêu động một số tinh nhuệ bên Lục

Cực lại đây, như vậy tiểu tử này có chắp cánh cũng khó bay. Lấy giao tình của ngươi và Lục Cực, chút chuyện ấy hẳn không thành vấn đề."

Huyết Quang nhìn thẳng nữ tử, chậm rãi nói.

"Điều động nhân thủ bên Lục Cực? Uh, như vậy cũng là một cách tốt. Được, ta có thể đáp ứng, nhưng trong lúc này người của ngươi phải gắt gao cuốn lấy tiêu tử đó, không để hắn có thời gian nghỉ ngơi, càng không để hắn nhân cơ hội chuồn mất."

Ánh mắt nữ tử chớp động vài cái. không biết nghĩ gì, liền đáp ứng.

"Nguyên Sát đạo hữu yên tâm. ta sẽ điều động lực lượng, đem đường tới Thiên Uyên Thành và vài cứ điểm lớn của Nhân tộc trong khu vực ngăn lại, khiến hắn không thể hội họp với những người khác, hoàn toàn trở thành chim sợ cành cong."

Huyết Quang mừng rỡ cam đoan nói.

"Uh, như thế thì tốt. Trước khi nhân thủ Lục Cực đến, ngươi và ta cứ đuổi theo với khoảng cách không xa cũng không gần, chờ khi tiểu tử này sức cùng lực kiệt, chúng ta lại ra tay, hẳn là có thể dễ dàng bắt giữ hắn!"

Nữ tử lạnh lùng nói.

"Điều này hiển nhiên! Kỳ thật, lấy thần thông của ta và ngươi, phi hành thế này chỉ tổn chút nguyên khí, như thế nào mà lại không bắt được tiểu tử này chứ."

Huyết Quang cười cười nói.

"Được rồi, chúng ta đi thôi. Độn tốc tiểu tử này quả thực không chậm, nếu không đi thi có thể hắn sẽ chạy thoát khỏi phạm vi cảm ứng của ta và ngươi."

Nguyên Sát ngẩng đầu nhìn phía xa một chút, đột nhiên nói.

"Điều này hiển nhiên, bất quá nếu lại đi về phía trước thì ta đã điều động hơn bảy đợt nhân thủ chờ nơi đó, hẳn là có thể tiêu hao vài lần sức lực của hắn."

Huyết Quang gật đầu, vẻ mặt lộ ra một tia quỷ dị, nói.

Nguyên Sát nghe thế thì không nói thêm gì, thân thể mềm mại khẽ động, trực tiếp hóa thành một đoàn bạch quang bay về phía thạch điện. Về phần Huyết Quang thì tay bắt quyết, sau một tiếng *"phanh"* trầm muộn truyền ra thân hình liền hóa thành một đoàn hắc khí bay vào trong ngọc bàn. Sau một khắc, thạch điện và cự đại ngọc bàn lưu chuyển linh quang, cùng gào thét bắn đi. Phương hướng bay tới của hai người đúng là phương hướng Hàn Lập bỏ chạy lúc trước.

Cùng lúc đó, Hàn Lập ở cách xa hơn vạn dặm, mặc dù cự bằng nhanh như chớp bay đi, nhưng trong lòng lại vô cùng âm trầm!

Hiện tại, đã qua hai tháng hắn không ngừng bị Ma tộc đuổi giết, nhưng lại không nghĩ ra cách nào hữu hiệu để đối phó với hai đại địch phía sau.

Trong khoảng thời gian ngắn, trên đường đi hắn đã đánh lui ba bốn chục đợt công kích của kẻ địch. Đám Ma tộc này phần lớn là đê giai Ma tộc hoặc ma thú, nhưng cũng có lực lượng tinh nhuệ của đại quán Ma tộc, thậm chí còn có hai đợt công kích còn có Ma tôn tham dự.

Nếu là lúc bình thường, cho dù số lượng Ma tộc không ít nhưng sao đáng để hắn lưu tâm. Nhưng dưới tình huống ở phía sau có hai đại địch đang dòm ngó, hắn sao dám dây dưa với địch nhân, chỉ có thê không ngừng thi triển thủ đoạn sét đánh, một kích tiêu diệt tất cả những ngăn trở này. Mà làm như thế cũng khiến pháp lực và thần niệm của hắn dọc đường đi không ngừng tiêu hao rất nhanh.

Nếu không phải hắn mang theo vô số đan dược bổ sung linh lực thì chỉ sợ đã sớm không thể chống đỡ, nhưng cứ như thế này thì trước sau sẽ khó mà an an ổn ổn được.

Một thân pháp lực dưới luân phiên kịch chiến chỉ còn không tới năm thành lúc toàn thịnh, mà thần niệm chi lực sau khi bất đắc dĩ vận dụng mấy ngàn Phệ Kim trùng thì cũng chỉ còn lại hơn một nửa.

Điều này khiến trong lòng Hàn Lập càng thêm âm trầm.

Mà hai đại địch ở phía sau cũng không tốt cho lắm, dường như bị những thủ đoạn cường ngạnh của hắn liên tiếp chấn nhiếp, nhất thời không có dũng khí tự mình ra tay, chỉ điều động thủ hạ cản đường mà thôi.

Cứ như vậy, ngược lại khiến hắn tạm thời không có nguy hiểm.

Nhưng loại tình hình này rõ ràng không thể kéo dài, chờ khi bọn hắn phát hiện hắn sức cạn lực kiệt hoặc thật sự điều động lượng lớn nhân thủ vây giết thì mạng nhỏ này hiển nhiên không thể giữ được nổi rồi.

Hàn Lập hiển nhiên sẽ không ngồi chờ loại chuyện này phát sinh, dọc đường đi cơ hồ thi triển đủ loại thủ đoạn, nghĩ muốn làm truy binh phía sau dao động. Nhưng vô luận Huyết Quang hay là Nguyên Sát đều truy đuổi không tha.

Hắn cho dù giảo hoạt thế nào thì nhiều lắm cũng chỉ bỏ xa được hai người hơn nửa ngày, nhưng cuối cùng vẫn bị đuổi tới gần.

Điều này khiến Hàn Lập âm thầm kêu khổ không ngừng.

Nếu phía sau chỉ có một tên đuổi theo thì có lẽ hắn còn có thể lợi dụng khinh suất của đối phương mà tìm cách thoát thân. Nhưng hai người liên thủ bù đắp cho nhau, loại ý nghĩ này chỉ có thể là mơ ban ngày. Hơn nữa hắn càng đến gần Thiên Uyên thành thì lại càng gặp nhiều kẻ địch hơn.

"Không được, không thể để điều này tiếp diễn! Rõ ràng đối phương biết ta muốn trở về Thiên Uyên thành, không biết đã bố trí bao nhiêu nhân thủ ngăn chặn. Cứ đi như vậy thì chưa đến gần Thiên Uyên thành pháp lực đã khô kiệt hết mà chết. Phải thay đổi phương hướng mới được!"

Hàn Lập một bên điều động pháp lực còn sót lại trong cơ thể luyện hóa đan dược vừa ăn vào, một bên cảm thấy lo âu thầm nghĩ.

"Mặc dù hướng khác khẳng định cũng có người chặn lại, nhưng lực lượng hẳn là ít hơn nhiều. Bất quá, cũng không thể để lộ ý đồ, phải khiến phía sau bị mê hoặc, tạm thời thoát khỏi đối phương thì mới có thời cơ thở dốc."

Tâm niệm Hàn Lập xoay chuyển, âm thầm nghĩ.

Sau khi quyết định như thế, nhất thời hắn lại phải đau khổ nghiên cứu thủ đoạn hành động cụ thể. Không biết là do bị áp bức hay thật sự do tâm cơ linh hoạt, không bao lâu sau hắn liền nảy ra một chủ ý.

Trong ngọc bàn phía sau, ba hóa thân Huyết Quang đứng trước vách tường không nhúc nhích. Hai trong số ba hóa thân thì đang nhắm mắt, dường như đang nghỉ ngơi dưỡng sức, mà hóa thân thứ ba thì mắt nhìn hình ảnh trên vách tường không chớp mắt.

Đột nhiên, hóa thân thứ ba biến sắc, cất một tiếng *"ồ"* đầy kinh ngạc!

Thanh âm truyền đó vào trong tai hai người khác, khiến thần sắc bọn họ vừa động mà mở mắt ra.

Chỉ thấy hình ảnh trên vách tường, nguyên bổn Hàn Lập đang hóa thân thành cự bằng, đột nhiên thoáng cái khôi phục hình người, hơn nữa độn quang dừng lại, nhưng hai tay lại bắt đầu bắt quyết, thân hình theo đó mà hơi mơ hồ đi, rồi liền huyễn hóa ra tám đạo thân ảnh giống nhau như đúc.

------oOo------

Chương 1951: Thoát xác

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mấy thân ảnh *"Hàn Lập"* thoáng cái liền bắn ra bốn phương tám hướng.

"Hừ, chỉ có chút tài mọn mà cũng dám qua mặt bổn tọa!"

Một gã Huyết Quang hóa thân sắc mặt trầm xuống, hừ lạnh một tiếng nói.

Tiếp theo chỉ thấy hắn bắt quyết, sau lưng chợt lóe hôi quang, một cự đại ma ảnh hắc quang mờ ảo nhất thời hiện lên. Trên đầu ma ảnh mọc hai sừng, sau lưng có xúc tu thật lớn không ngừng vũ động, sau khi phát ra tiếng gầm khiến người ta kinh hãi, giữa ngực đột nhiên chợt lóe huyết quang, một con mắt thật lớn hiện lên. Con mắt chiếm nửa diện tích lồng ngực, sâu trong mắt là bích quang khiến người ta vừa nhìn liền nổi da gà.

Hóa thân Huyết Quang hét lớn một tiếng!

Nhất thời một đạo bích quang từ trong mắt bắn ra, chợt lóe liền nhập vào vách tường không thấy bóng dáng. Sau một khắc, hai mắt Huyết Quang hóa thân nhắm lại, thanh quang trên mặt không ngừng chớp động.

"Hai thật sáu giả, hẳn là có một cái hóa thân, hơn nữa thực thể cũng thay đổi phương hướng, chạy về hai hướng trái phải."

Một lát sau, hắn liền khẳng định nói.

"Xem ra hắn đã phát hiện ý đồ của chúng ta, nghĩ muốn lần nữa ẩn nặc chạy trốn. Tăng tốc độ Càn Khôn Bàn lên, không thể để tiểu tử này chạy mất!"

Một gã huyết ảnh khác lạnh lùng nói.

"Điều này hiển nhiên, bất quá..."

Một gã Huyết Quang hóa thân khác gật đầu. nhưng đang định nói gì thì đột nhiên vách tường chớp động linh quang, đổi thành hình ảnh Nguyên Sát đang ngồi ngay ngắn trên ghế.

"Hai tên là thật, mỗi bên phụ trách một tên, một khi tìm được bản thể thì lập tức thông báo cho nhau biết!"

Nữ tử vẻ mặt không chút thay đôi, ngay sau khi kết nối liên lạc với ba người liền không khách khí nói.

"Được, cứ làm như đạo hữu nói!"

Một Huyết Quang hóa thân đáp ứng nói.

Nguyên Sát gật đầu, tay áo huy động, vách tường liền trờ lại mờ mịt. Cơ hồ cùng lúc đó, thạch điện phát ra tiếng *"vù vù"*, vô số phù văn từ đó tuôn ra, hình thành một truyền tống pháp trận thật lớn bên dưới. Thạch điện ớ trung tâm pháp trận, chỉ xoay vòng vài lần liền chợt lóe biến mất.

"Chúng ta cũng đi thôi!"

Một hóa thân Huyẻt Quang thản nhiên nói.

Tiếp theo ba người bắt quyết, huyết quang ngoài thân đại thịnh. Sau một khắc, cự đại ngọc bàn phát ra bạch quang chói mắt, lập tức phát ra tiếng xé gió, độn tốc gia tăng gấp mấy lần.

Bên kia, mấy tên *"Hàn Lập"* hoặc bay lên không hoặc ngự khí bắn đi, trong nháy mắt mắt hư không chỗ đó không còn bất cứ ai.

Cách nơi đây hơn mười dặm, một đám tinh nhuệ hơn ngàn tên nguyên bổn đang đứng mai phục, nhưng sau một lát liền nhận được lệnh, lúc này như ong vỡ tổ hành động. Bọn họ chia làm hai hướng, phân biệt đuổi theo hai tên *"Hàn Lập"* đã được xác định.

Mà nơi Hàn Lập đứng lúc đầu, vô luận đám Ma tộc. Nguyên Sát hay Huyết Quang đều không có chút hứng thú xem xét. Sau thời gian một chén trà nhỏ, phía dưới hư không nơi mấy tên *"Hàn Lập"* chia ra bay đi, sau một hòn đá xanh nhìn không bắt mắt, một đoàn tử sắc quang hà chợt lóe, một đạo ngân sắc nhân ảnh quỷ dị hiện lên.

Không ngờ là một gã *"Hàn Lập"*!

Gã *"Hàn Lập"* này khí tức cả người giống như không có, trong phút chốc hiện thân liền nhắm hai mắt thả thân niệm ra ngoài, đem phạm vi mấy ngàn dặm xung quanh đảo qua, sau khi xác định không có bất cứ tên Ma tôn nào, sắc mặt lúc này mới hiện lên vẻ vui mừng.

Hắn không nói hai lời một tay lật lại, trong tay bỗng nhiên hiện ra một tấm da, sau khi phủ lên người, trong nháy mắt liền biến thành một đầu hôi sắc cự lang bình thường, sau đó hóa thành một đạo hôi quang chạy về phía trước.

Xem phương hướng thì bất ngờ giống như lúc ban đầu, vẫn là chạy về hướng Thiên Uyên thành.

Sau thời gian một bữa cơm, trên hư không một phiến rừng rậm, một gã *"Hàn Lập"* đang hóa thành một đạo thanh hồng phá không bay qua. Phía sau hắn không tới vài dặm là một tòa thạch điện khí thế hung hãn theo sát không rời.

Lúc này, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một ngọn núi thật lớn cao chừng vạn trượng, phía trên đầy cỏ cây xanh biếc, cảnh sắc vô cùng đẹp. Gã *"Hàn Lập"* này vừa thấy ngọn núi này hai mắt sáng ngời, trực tiếp phóng về phía ngọn núi. Sau vài lần chớp động liền quỷ dị biến mất trong núi.

Trong tiếng rít, thạch điện chớp cái xuất hiện trên đỉnh núi, sau khi lượn vài vòng, đủ loại phù văn hiện lên, trong nháy mắt ngưng kết thành một tòa ngũ sắc quang trận thật lớn.

Quang trận vừa hình thành liền phát ra tiếng *"vù vù"*, trung tâm ngưng kết ngũ sắc quang hà, hình thành một quang cầu thật lớn đường kính hơn mười trượng.

Một tiếng *"hừ"* lạnh từ trong thạch điện truyền ra, cự đại quang cầu chợt lóe liền thoát khỏi quang trận, mang theo thanh thế kinh người rơi xuống đỉnh núi. Chỉ thấy ngũ sắc linh quang điên cuồng chớp động!

Trong nháy mắt khi quang cầu vừa tiếp xúc đỉnh núi liền vô thanh vô tức chui vào trong núi đá, trên mặt đất chỉ lưu lại một cái hố khồng lồ.

Cái hố vô cùng lớn, rộng hơn trăm trượng, miệng hố tỏa ra hắc quang, từ trong hố tòa ra nhiệt độ cực nóng.

Qua thời gian vài lần hô hấp, một tiếng nổ trời rung đất chuyển từ trong lòng núi truyền lên. Mặt đất run rẩy, vô số đạo quang trụ thô to từ bề mặt ngọn núi phun ra, trong nháy mắt đã xuyên thủng cả ngọn núi thành vô số lỗ. Ngọn núi theo đó mà ầm ầm sụp đổ, vô số đá vụn bay tán ra ra bốn phía, hình thành một đống đổ nát thật lớn. Tại trung tâm đống đổ nát là một cái hố to mười mấy mẫu, sâu hơn mười trượng. Trung tâm hố chỉ là khoảng không, tại đó giống như tất cả đều trực tiếp hóa thành không khí.

Lúc này, quang trận trên không trung chớp động một trận, từ đó phun ra hơn trăm đạo quang trụ thô to tiếp tục bắn xuống đống đổ nát dưới đất.

Ngoại trừ tiếng nổ từ dưới đất mơ hồ truyền đến thì không còn gì dị thường.

Lúc này, thạch điện ở trên cao mới dần hạ xuống, khi cách đống đổ nát hơn trăm trượng mới dừng lại. Thạch điện chợt lóe bạch quang, Nguyên Sát với vẻ mặt hoài nghi đột nhiên xuất hiện, hơn nữa ánh mắt chớp động, không ngừng nhìn xuống phía dưới.

"Tiểu tử nọ mới vừa rồi trốn trong núi, hẳn không thể chạy ra khỏi phạm vi công kích. Nhưng sao lại giết chết dễ dàng như thế, xem ra cái ta truy đuổi chỉ là một khối hóa thân mà thôi. Bất quá cho dù là hóa thân thì cũng phải có hài cốt lưu lại mới đúng. Chẳng lẽ xảo hợp ỡ trung tâm công kích, nên ngay cả thi thể cũng không sót lại chút nào."

Nguyên Sát quan sát một lát, nhướng mày thì thào nói vài câu.

Tiếp theo nữ tử này nghĩ gì đó. nhẹ nhàng vươn ngón tay ngọc điểm một cái lên giữa trán rồi nhắm hai mắt lại. Nhất thời bốn phía ba động, một cổ thần niệm chi lực cực kỳ khổng lồ cuồn cuộn tuôn ra bốn phía.

Thần niệm này kiểm tra vô cùng cẩn thận, cơ hồ mỗi một tấc trong đống đổ nát đều xem xét kỹ càng. Nhưng, nữ tử này vẫn không phát hiện ra điều gì!

"Xem ra đúng là ta đã quá đa tâm!"

Nguyẻn Sát mở mắt thở dài một hơi, nói.

Mà đúng lúc này, đột nhiên từ trên người nàng truyền đến một trận ba động dị thường. Nữ tử này biến sắc, tay áo phất lên, một đoàn hắc quang bay ra, sau một cái chớp động liền hóa thành một tấm kính cổ kính. Cổ kính sau khi xoay một vòng, liền lơ lửng trước người nàng.

Một lát sau, mặt kính chợt lóe, khuôn mặt huyết bào thiếu niên hiện ra.

"Nguyên Sát đạo hữu, ngươi không cần phải đuổi theo tiểu tử bên kia nữa. Tên kia mười phần chỉ là hóa thân mà thôi, tên mà ta truy đuổi bên này chẳng những giết hơn phán nửa nhân thủ ta phái đi ngăn cản, mà còn một hơi xông qua ba vòng phong tỏa. Lợi hại như thế thì có lẽ là chân thân! Cũng may hiện tại hắn bị ta dùng Càn Khôn Bàn phong tỏa lại, nhưng tiểu tử nọ không biết thi triển loại ẩn nặc thuật nào, trong thời gian ngắn ta không thể tìm ra. Hơn nữa ba người chúng ta phải liên thủ thì mới thao túng được việc phong tòa, không cách nào tự mình đi ra làm việc này, nên phiền Nguyên Sát đạo hữu lại đây giúp một chút."

Thần sắc Huyết Quang hóa thân ngưng trọng nói.

"Tên kia là chân thân? Uh. có lẽ là thế. Tên ta truy đuổi bên này đã giải quyết xong, đích xác không giống như bán thể! Ta cũng

nên qua bên đó, ngàn vạn lần không được để Hàn tiểu tử nọ chạy thoát."

Nữ tử nghe lời ấy, thần sắc không chút hoài nghi gì, lúc này lạnh giọng nói hai câu rồi lập tức thu cổ kính lại, cả người trực tiếp hóa thành một đạo bạch hồng bắn đi.

Sau vài lần chớp động, Nguyên Sát liền lần nữa về trong thạch điện, tiếp đó liền bắt đầu thi pháp thúc dục thạch điện ầm ầm phi hành bay đi. Trong chốc lát, noi này ngoại trừ tiếng gió nhẹ thổi qua đống đổ nát thì không còn bất cứ tiếng gì nữa.

Qua hai canh giờ sau, trong một góc của đống đổ nát, trên bề mặt một khúc gỗ bình thường đột nhiên lưu chuyển một tầng lục quang, sau khi hơi mơ hồ đi liên hóa thành một gã thanh niên da xanh. Khuôn mặt gã thanh niên này giống Hàn Lập như đúc, trên người tản ra mộc linh khí tinh thuần cực kỳ.

Đúng là linh khu của Hàn Lập!

Linh khu sau khi vừa khôi phục hình người, lập tức vỗ lên thiên linh cái, một đoàn lục quang từ đó bay ra, bên trong mơ hồ bao phủ một nữ đồng, nhưng sắc mặt nữ đồng lúc này lại có chút tái nhợt mà ngồi xếp bằng phía trên linh khu bắt quyết không nhúc nhích. Sau một hồi lâu, nữ đồng hít sâu một hơi, nét mặt khôi phục một chút huyết sắc.

"Công tử đúng là không tính sai! Lợi dụng nguyên hình của Chi tiên chi thể linh khu ẩn thân giữa đám cây cối quả nhiên có thể đánh lừa được kẻ nọ. Hiện tại nhiệm vụ đã hoàn thành, cứ dựa theo an bài lúc đầu, trước hết tìm một nơi ẩn nấp, chờ sau này nghĩ cách hội họp với công tử. Hy vọng lúc này đây công tử có thể thoát được đại kiếp lần này."

Nữ đồng sợ hãi nhìn hố to cách đó không xa, có chút buồn bã nói.

Tiếp theo, thân hình nàng thoáng một cái hóa thành một đoàn lục khí nhập vào trong linh khu. Sau một khắc, linh khu mở hai mắt ra, vẻ mặt không chút thay đổi. Sau khi xác định phương hướng một chút liền bay thẳng lên trời rồi lại chọn tiếp một hướng nào đó mà bay đi.

Bên kia, hơn trăm tên Ma tộc tinh nhuệ đang vây quanh một cự đại ngọc bàn lơ lửng trên không trung một ngọn núi, thần sắc ngưng trọng không ngừng nhìn xuống phía dưới.

------oOo------

Chương 1952: Giương đông kích tây

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cự đại ngọc bàn hóa thành một mặt trời chói mắt, từ phía trên tỏa ra linh quang đỏ đậm bao phủ nghiêm ngặt sơn cốc bên dưới. Trong xích (đỏ) quang, vô số ngán sắc phù văn không ngừng chớp động, dường như ẩn chứa lực lượng thần bí nào đó.

Trong ngọc bàn, ba gã hóa thân Huyết Quang sóng vai đứng cùng một chỗ, tay bắt quyết, ngoài thân chớp động huyết quang nhìn vách tường trước mặt không chớp mắt. Trong vách tường hiện lên hình ảnh vô số xích hồng quang cầu đang tìm kiếm thứ gì đó khắp sơn cốc, vô luận trên trời hay dưới đất, quang cầu đều không gặp chút trở ngại, bay lượn khắp nơi.

Hình ảnh trên vách tường cũng tùy theo từng khỏa quang cầu du động mà biến ảo không ngừng, nhưng ngoại trừ một số hòn đá, cây cối và một số dã thú chưa khai mở linh trí ra thì không còn bất cứ thứ gì lọt vào tầm mắt.

Sắc mặt ba gã hóa thân hiển nhiên càng trở nên âm trầm, nhưng vẫn thúc dục quang cầu tiếp tục tuần tra từng ngõ ngách. Không bao lâu sau, chân trời phía sau truyền đến tiếng xé gió, một đoàn bạch quang từ trên cao bắn nhanh đến.

Đúng là Nguyên Sát khống chế thạch điện bay đến nơi đây.

Thạch điện sau khi chớp lên vài cái, liền gào thét bay tới cách ngọc bàn hơn ngàn trượng rồi dừng độn quang lại. Cơ hồ cùng lúc đó, vách tường trên ngọc bàn chợt lóe bạch quang, một thân ảnh yểu điệu hiện ra.

"Nguyên Sát đạo hữu, ngươi rốt cục đã tới."

Huyết Quang hóa thân ở giữa vừa thấy hình ảnh nữ tử xuất hiện, lúc này lộ vẻ tươi cười nói.

"Không cần nói nhảm, tiểu tử đó thật sự bị các ngươi vây trong sơn cốc sao?"

Sau khi Nguyên Sát liếc mắt nhinba người một lần. liền thản nhiên nói.

"Đúng thế, ta sao dám gạt đạo hữu, tiểu tử nọ sau khi bị ta đuổi theo liền chui xuống đất muốn đào tẩu, kết quả bị ta nhân cơ hội dùng Càn Khôn Bàn phong tỏa khiến hắn không thể chạy ra ngoài. Bất quá cũng không biết hắn dùng loại thuật ẩn nặc nào, trong lúc nhất thời ta không thể nào tra ra được, cho nên mới làm phiền Nguyên Sát đạo hữu."

Một gã Huyết Quang hóa thân khác lạnh lùng trả lời.

"Uh, nếu như thế thì tốt, ta sẽ tự mình thi triển ma nguyên bức tiểu tử này ra."

Nguyên Sát gật đầu đồng ý.

"Không cần vội, để một người trong chúng ta đi cùng đạo hữu đến sơn cốc, cũng có thể thay đạo hữu hộ pháp, phòng ngừa tiểu tử nọ nhân cơ hội đánh lén."

Gã Huyết Quang hóa thân cuối cùng lạnh lùng nói.

"Hộ pháp? Hừ, không phải là muốn giám thị bổn tọa đó chứ?"

Nữ tử nghe vậy không vui chút nào, ngược lại sắc mặt âm trầm.

"Ha ha! Nguyên Sát đạo hữu đừng hiểu lầm! Tiểu tử nọ quỷ kế đa đoan, hơn nữa còn có vài món trọng bảo trong người, nên đề phòng vẫn hơn."

Huyết Quang hóa thân ờ giữa cười hắc hắc nói.

"Tùy ngươi thôi, muốn phái người đi cùng thì bổn tọa cũng không

ngăn cản, nhưng tốt nhất là không nên có chủ ý gì, nếu không vạn nhất xảy ra sai lầm gì thì đừng trách ta không nể tình."

Ánh mắt nữ tử sau khi chớp động vài lân. mặt không chút thay đôi nói.

Tiếp theo, nữ tử không đợi Huyết Quang trả lời mà trực tiếp bắt quyết biến mất trên vách tường.

"Tốt rồi! Cứ dựa theo kế hoạch ban đầu mà làm. Ngươi đi giám sát nữ tử này, một khi thật sự tìm được tiểu tử nọ thì lập tức báo cho hai người chúng ta biết, quyết không thể để tiểu tử nọ rơi vào tay Nguyên Sát trước."

Huyết Quang hóa thân ở giữa thu lại vẻ tươi cười, âm trầm nói với một hóa thân khác.

"Yên tâm, ta sẽ tùy cơ ứng biến. Tiểu tử nọ ngay cả khi hiện tại pháp lực không đủ, nhưng không có khả năng dễ dàng bị Nguyên Sát bắt được. Bất quá trước khi tiểu tử này xuất hiện, các ngươi ngàn vạn lần cũng không thể buông lỏng cấm chế của Càn Khôn Bàn, phòng ngừa tiểu tử này nhân cơ hội bỏ chạy."

Tên hóa thân kia gật đâu, nhưng lại lo lắng dặn dò hai câu.

Hai người còn lại hiển nhiên gật đầu nói phải.

Cùng lúc đó, thạch điện phía xa đột nhiên truyền ra tiếng nổ ầm ầm, vô số phù văn chớp động, thạch điện liền chia ra làm hai, lần nữa biến thành hai cự đại thạch nhân. Còn về phần nữ tử kia lại đứng trên đầu một thạch nhân, tay bắt quyết, mang theo hai thạch nhân bay về phía trung tâm sơn cốc.

Ngọc bàn ở phía bên kia cũng bay ra một đạo huyết quang, bên trong mơ hồ có một đạo huyết ảnh, cũng chợt lóe liền bắn nhanh xuống phía dưới.

Chỉ một lát sau, Nguyên Sát và một huyết bào thiếu niên liền hạ xuống giữa đống đá vụn tại một chỗ cao cao trong sơn cốc.

"Chính là nơi này! Thạch trưởng lão, hai ngươi biến thân đi."

Nguyên Sát đánh giá khắp nơi một chút, liền ra lệnh cho hai gã thạch nhân bên cạnh.

"Vâng. Nguyên Sát đại nhân!"

Hai thạch nhân ong ong đáp.

Tiếp theo, hai tên này xoay một vòng trên mặt đất, ngoài thân phóng ra hôi bạch chi quang, trong nháy mắt hóa thành hai cột đá cao hơn trăm trượng, bề mặt khắc một số hoa văn phù chú, nhìn có vẻ vạn phần thần bí.

"Thạch Lôn đồ đằng! Hắc hắc, thật sự không nghĩ ra hai thủ hạ của ngươi cũng tu luyện được đến mức này."

Huyết bào thiếu niên thấy cảnh này, không khỏi lấy làm kỳ quái nói.

"Bọn họ trong Thạch Ma tộc mặc dù tu vi không thể xếp vào ba hạng đầu, nhưng cũng đủ để xếp trong mười hạng đầu, nếu chút chuyện ấy mà không thể làm được thì trong Thánh giới ta cần gi phải che chở cho bọn họ nhiêu năm như vậy chứ."

Nguyên Sát không chút khách khí nói.

"Hắc hắc, nếu ta cũng có Thạch Ma trưởng lão tu vi cao thâm như thế thì hiển nhiên cũng sẽ che chở. Được rồi, không nói đến việc này nữa, đạo hữu gọi đồ đằng ra chẳng lẽ định dùng nó gia tăng uy lực của ma nguyên?"

Huyết bào thiếu niên sờ căm, khẽ cười hỏi.

"Nếu ngay cả Càn Khôn Bàn cũng không thể phát hiện bóng dáng Hàn tiểu tử thì chỉ dùng ma nguyên cũng không nhất định tìm được, nhưng có Thạch Lôn đồ đằng thì không cần lo ngại."

Nguyên Sát thản nhiên trả lời, dường như không có ý tứ giấu diếm.

Huyết bào thiếu niên nghe nói thế liền gật đầu đứng ở một bên không nói gì nữa. Nguyên Sát đồng dạng cũng không muốn nói nhiều, lúc này thân hình vừa động liền xuất hiện ở giữa hai cột đá. Bạch quang chợt lóe, một bãi đá từ dưới đất bỗng nhiên ùn lên, nâng nữ tử lên cao mấy chục trượng.

Nguyên Sát hít sâu một hơi, một tay bắt quyết, tay kia phất lên, mười mấy cây hắc sắc tiểu kỳ bay ra, sau khi tự hành xoay một vòng liền rơi xuống mặt đất bên cạnh bãi đá, vững vàng cắm trên đó. Nữ tử quát một tiếng, một đạo hắc quang từ sau lưng hiện ra, vặn vẹo một cái liền biến thành ma tướng ba đầu sáu tay thật lớn.

Ma tướng này mặc một kiện chiến giáp phát ra hắc quang, cả người tản ra sát khí trùng thiên khiến người ta kinh hãi, sáu con mắt đỏ bừng, bộ dáng không chút cảm tình. Từ trong miệng nữ tử truyền ra tiếng chú ngữ xé gió, đột nhiên phất tay đánh ra bốn phía mười mấy đạo pháp quyết, chợt lóe liền nhập vào hư không biến mất. Hắc sắc tiểu kỳ theo đó mà phát ra một trận thanh âm *"vù vù"*, hắc quang chợt lóe biến lớn lên, chỉ chốc lát liền biến thành cự vật cao mấy chục trượng.

Lúc này, ma tướng sau lưng Nguyên Sát đột nhiên ngẩng đầu nhìn qua, sáu cánh tay phất lên trời cao. Sáu đoàn hắc sắc quang cầu hiện lên trong lòng bàn tay, hóa thành sáu luồng khói đen hội tụ lên trời cao.

Trong khoảnh khắc, một đoàn ma vân hình thành giữa không trung rồi nhuyễn động biến thành hình ảnh phi cầm tẩu thú đủ loại, phảng phất bản thân tự đã có sẵn linh tính.

Nguyên Sát thấy cảnh này, chú ngữ trong miệng dừng lại, giơ một ngón tay ngưng trọng điểm lên phiên kỳ. Đám phiên kỳ đang lưu chuyển hắc sắc hà quang chợt *"vù vù"* hóa thành mười mấy luồng hắc khí phóng lên không trung.

Trong nháy mắt, ma vân không ngừng cuồng trướng trên trời cao mà phát ra từng tiếng *"ầm ầm"* trầm muộn, cơ hồ bao phủ hơn phân nửa sơn cốc.

Thần sắc Nguyên Sát nghiêm nghị lại, hai mắt chợt lóe hàn quang, đột nhiên há miệng phun ra một đoàn tinh huyết về phía ma vân trên không trung. Tinh huyết đón gió hóa thành từng điểm huyết vũ, chớp một cái liền nhập vào trong ma vân.

Lúc này, hai cột đá biến thành đồ đằng cũng thả ra từng vòng ngũ sắc quang hoàn. Quang hoàn phát ra linh quang đảo qua ma vân một lần, khiến ma vân lần nữa phân ra.

Không lâu sau, trong ma vân chợt lóe huyết quang, vô số tơ máu hiện lên, chúng nó đan xen với ma vân rồi quay cuồng ngưng tụ ra vô số đoàn hắc khí to bằng nắm tay. Hắc khí sau khi nhuyễn động một trận liền trực tiếp hóa thành vô số đầu quạ đen. Đám quạ đen vừa hiện ra liền đồng loạt kêu lên, số lượng khoảng hơn vạn con khiến người ta nhìn thấy không khỏi rợn tóc gáy.

"Đi!"

Nguyên Sát phất tay một cái, thấp giọng phát ra một tiếng trong tréo nhưng lại băng hàn thấu xương.

Đám quạ đen đang bay lượn khắp nơi trên cao theo đó mà bắn xuống sơn cốc bên dưới. Mà nữ tử thì đứng trên bãi đá nhắm hai mắt lại, dùng một ngón tay điểm lên trán, yên lặng cảm ứng điều gi đó.

Còn Huyết Quang hóa thân ờ một bên mắt thấy đàn quạ thì thần sắc hơi động, ngoài ra không thấy có bất cứ cừ động nào khác.

Đám quạ phảng phất vô hình, vô luận là núi đá, cây cối hay sông ngòi, bùn đất đều có thể xuyên qua.

Chỉ một lát liền dò xét sâu dưới đất mấy ngân trượng nhưng bộ dáng xem ra vẫn không có thu hoạch gì cả. Sau đó, đám quạ lại được Nguyên Sát triệu hồi rồi đổi hướng bay về nơi khác.

Đúng lúc này, đột nhiên trên người huyết bào thiếu niên phát ra tiếng kêu.

Thiêu niên ngân ra, vội vô bên hông một cái.

Một tinh quả cầu to cỡ trứng gà lập tức bắn nhanh ra, thoáng cái liền hóa thành một quang mạc trong suốt. Trong quang mạc, huyết quang chợt lóe, hai gã hóa thân khác đang sóng vai đứng.

"Không xong rồi! Nhanh kêu Nguyên Sát đạo hữu trở về. Chúng ta vừa nhận được tin một tên Hàn tiểu tử khác đột nhiên xuất hiện chỗ chúng ta bố trí, sau khi đánh tan mấy đạo phòng tuyến, lại đánh chết hai trợ thủ cấp Ma tôn của ta liền bỏ chạy về hướng Thiên Uyên Thành rồi."

"Tên Hàn tiểu tử này không ngờ dùng tới Huyền Thiên tàn bảo, lại thả ra Phệ Kim trùng, có lẽ chính là bản thể. Trước mắt chỉ là một khối hóa thân, chúng ta đều bị hắn dùng kế kim thiền thoát xác lừa gạt, mới vừa rồi chúng ta đã truyền lệnh, không tiếc đại lớn chặn tiểu tử này lại. Hiện tại chúng ta đuổi theo thì vẫn có thể đuổi kịp."

Hai khối Huyết Quang hóa thân trên mặt vừa sợ vừa giận, dồn dập thay nhau nói.

"Cái gì, có loại chuyện này sao! Nguyên Sát đạo hữu, ngươi cũng nghe thấy rồi đó. Lập tức thu pháp, chúng ta lập tức rời khỏi nơi đây, không cần quan tâm đến khối hóa thân kia nữa."

Huyết bào thiếu niên sau khi nghe xong, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, vội vàng quay người lại nói với nữ tử trên bãi đá.

------oOo------

Chương 1953: Truy Anh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mí mắt Nguyên Sát vừa động, nguyên bổn hai mắt đang đóng chặt lần nữa mở ra, trong mắt chớp động bích mang, có vẻ trong trẻo nhưng vô cùng lạnh lùng.

"Hừ, ngươi khẳng định lần này không sai lầm nữa chứ? Ta mất nhiều công sức như vậy thì phải thành công. Cho dù trước mắt không phải là bản thể, nhưng nếu có thể bắt giữ thì cũng có ích với bổn tọa. Nếu các ngươi cảm thấy không chờ được thì cứ đi trước một bước. Chờ sau khi ta bắt giữ tên trước mắt hiển nhiên sẽ hội họp với các ngươi."

Nữ tử lạnh như băng nói.

"Nếu Nguyên Sát đạo hữu đã nói thế thì ta đi trước một bước. Chỉ là một hóa thân, lấy thần thông của đạo hữu khẳng định không thành vấn đề. Nhưng bản thể thì rất khó giải quyết, ngươi và ta liên thủ mói nắm chắc hy vọng bắt được, tốt nhất không nên tham lam thứ khác."

Huyết bào thiếu niên nghe vậy có chút ngoài ý muốn, ánh mắt sau khi hơi nghi hoặc liền cảnh cáo nói.

"Ngươi yên tâm! Liên thủ là chuyện có lợi, bổn tọa sao lại không hiểu. Ta muốn khối hóa thân này hiển nhiên có mục đích quan trọng, có lẽ không lâu sau ngươi sẽ biết."

Nguyên Sát cười lạnh một tiếng, không thèm để ý trả lời.

Nghe nữ tử nói thế, mặc dù huyết bào thiếu niên có chút kinh ngạc, nhưng cũng không tiện phán đổi. chỉ có thể thản nhiên nói:

"Ta sẽ để lại một nửa nhân thủ cho đạo hữu sai khiến. Mặc dù số lượng không nhiều nhưng nghĩ rằng cũng có thể giúp Nguyên Sát

ngươi một chút."

"Bổn tọa đa tạ!"

Thần sắc Nguyên Sát hòa hoãn vài phần, gật đầu nói.

Tiếp đó, huyết bào thiếu niên độn quang tái khởi, hóa thành một đạo huyết quang bay lên trời, sau vài lần chớp động, huyết quang liền chui vào trong ngọc bàn. Chỉ một lát sau, huyết sắc quang mạc do ngọc bàn phát ra chợt lóe liền biến mất.

Quỷ dị chính là tinh nhuệ Ma tộc đang vây quanh ngọc bàn, trong phút chốc cũng mất đi một nửa. Sau một khắc, ngọc bàn run lên hóa thành một đoàn bạch quang phá không bay đi. Còn lại hơn trăm tên Ma tộc dưới sự dẫn đầu của một gã Ma tộc cao lớn Luyện Hư hậu kỳ đều hạ xuống chồỗ Nguyên Sát.

Tên Ma tộc cầm đầu này sau khi tiến lên, liền thi lễ ân cần hỏi:

"Nguyên Sát đại nhân! Huyết Quang đại nhân đã rời đi, đại nhân có chuyện gì cần chúng ta làm không."

Mặc dù tên Ma tộc này là thủ hạ của Huyết Quang, nhưng đối mặt với Nguyên Sát vẫn cực kỳ cung kính!

"Không cần, các ngươi cứ canh giữ ở gần đây là được."

Nữ tử nhìn tên Ma tộc này một cái, thản nhiên ra lệnh.

"Tuân lệnh đại nhân!"

Ma tộc này hiển nhiên không dám ý kiến, lập tức khom người nhận lệnh.

Theo đó, hơn trăm tên Ma tộc còn lại đều tản ra bốn phía bãi đá, không có bất cứ dị động nào khác nữa.

Nguyên Sát thấy cảnh này, tinh quang trong mắt chợt lóe rồi chậm rãi nhắm hai mắt lại. Mà đám mây đen do vạn con quạ đen biến thành chỉ một lát liền tìm tòi tất cả ngõ ngách của sơn cốc, dưới sự thúc dục của ma nữ này liền hung hăng bay đến một khu vực khác.

Lúc này đây đàn quạ bay lượn không bao lâu thì rốt cục xuất hiện dị trạng.

Khi hơn trăm con quạ bay qua một bụi cây rậm rạp đột nhiên vây xung quanh bụi cây này mà không ngừng kêu to.

"Tìm thấy rồi!"

Nguyên Sát bỗng nhiên mở hai mắt, đồng thời trong miệng phát ra tiếng vui mừng lẫn sợ hãi, hô lên một tiếng, lập tức hóa thành một đạo bạch hồng bay thăng về phía bụi cây.

Lấy độn tốc của nữ tử này mà nói, khoảng cách gần như vậy hiển nhiên chỉ chớp mắt liền đuổi tới. Đồng thời, từ trong bụi cây đột nhiên phát ra tử sắc quang hà, hư không hơi vặn vẹo, một đạo hắc khí từ đó bắn ra, đồng thời rít lên phá không bỏ chạy.

Nhưng, hiển nhiên lúc này đã trễ.

Nguyên Sát phía sau thấy cảnh này, không nói hai lời điểm một cái về phía hắc ảnh trên hư không một cái. Nguyên bổn hắc nha (quạ đen) ở gần đó nhất thời kêu loạn xạ, hai cánh vỗ mạnh lao xuống hắc ảnh.

Có lẽ một hay mười mấy con thì không đáng kể, nhưng mấy trăm, mấy ngàn con cùng lao xuống, khí thế to lớn khiến đoàn hắc khí không thể không dừng độn quang lại hiện ra nguyên hình.

Đúng là một Nguyên anh toàn thân đen kịt, dung mạo giống Hàn Lập như đúc, nhưng chỉ là cả người phát ra ma khí nồng đậm.

Đúng là đệ nhị Nguyên Anh mà Hàn Lập tu luyện.

Đệ nhị Nguyên anh hiển nhiên tu vi không bằng chủ Nguyên anh, nhưng được Hàn Lập không ngừng dùng linh dược bồi dưỡng, hiện tại đã có tu vi Luyện Hư kỳ, một thân ma đạo công pháp cũng vô cùng tinh thuần. Mặc dù nó bị cưỡng ép dừng lại, nhưng đổi mặt với công kích của đàn quạ thì cũng không kinh hoàng chút nào mà ngược lại còn hét lớn một tiếng, hai tay đột nhiên chà xát, đồng thời phất ra ngoài.

Hắc phong nổi lên, từ đó bay ra hai cỗ ma khí đen thui, huyễn hóa thành hai đầu hắc sắc quái mãng lao vào trong đàn quạ.

Quái mãng lắc đầu vẫy đuôi, nơi nào nó đi đi qua thì hắc phong cuồn cuộn nổi lên, đàn quạ bị cuồng phong quét qua theo đó mà bị xé nát bét ra, dường như không thể chống đỡ.

Mắt thấy hắc mãng chiếm được thượng phong nhưng động tác trong tay đệ nhị Nguyên anh lại không chút dừng lại. Sau khi nhanh chóng bắt mấy pháp quyết khác, thân hình nhất thòi xoay tròn một cái.

Đúng lúc này, không trung chợt lóe linh quang, một đạo bạch hồng quang mang bắn tới, chớp một cái liền hiện ra một thân ảnh thướt tha.

Dĩ nhiên là Nguyên Sát vừa lúc chạy tới nơi này.

Nguyên Sát vừa hiện thân, không chút khách khí trảo một cái xuống phía dưới.

"Ầm ầm ầm!"

Một bạch sắc đại thủ từ hư không hiện ra, năm ngón tay đè xuống phía dưới. Lấy thần thông của nữ tử này, nếu cự thủ thật sự hạ xuống thì đệ nhị Nguyên anh hiển nhiên không thể chạy thoát. Nhưng cũng may Ma anh đã sớm thi triển thần thông giữ mạng khác, chỉ thấy hư ảnh bỗng nhiên nổ tung ra, rồi từ trung tâm bạo liệt bắn ra mười mấy đoàn hắc sắc ma diễm.

Mỗi một đoàn hỏa diễm đều to cỡ trứng gà, nhưng sau khi bắn ra liền biến thành một đám hắc sắc tiểu nhân. Sau khi *"phốc phốc"* vài tiếng liền quỷ dị xuất hiện cách đó hơn mười trượng.

"Còn muốn chạy sao!"

Nguyên Sát nhíu mày, sau khi quát một tiếng liền bắt pháp quyết cổ quái.

Trong phút chốc, bề mặt bạch sắc quang thủ lưu chuyển một trận tinh quang khác thường, trong nháy mắt nổ tung, hóa thành một bạch sắc quang vựng thật lớn.

Tiếng *"xuy xuy"* xé gió nổi lên.

Vô số tinh mang từ quang vựng bắn ra bao trùm phạm vi hơn trăm trượng, vừa lúc bao phủ mười mấy hắc sắc tiểu nhân vào trong.

Hắc sắc tiểu nhân vốn vừa định lần nữa thúc dục độn thuật chạy trốn liền bị tinh mang trong nháy mắt xuyên thủng.

"Phanh phanh".

Ngoại trừ một hắc sắc tiểu nhân thân hình khẽ lắc một cái khiến tinh mang lướt qua vai thì những tiểu nhân còn lại đều bị tinh mang xuyên thủng, trong nháy mắt liền hóa thành từng đoàn hắc diễm tiêu tán.

Những tiểu nhân đó hóa ra chỉ là mấy đạo hư ảnh.

Hắc sắc tiểu nhân còn sót lại bất ngờ chính là đệ nhị Nguyên anh biến thành, hiện tại thấy ảo thuật bị phá, sắc mặt khẽ biến, nhưng nó lại đột nhiên há miệng phun ra một đoàn tinh huyết đồng thời hai tay bắt quyết, miệng lầm bầm niệm chú.

Đoàn tinh huyết sau khi phun ra liền đón gió liền hóa thành một cổ huyết vụ rồi quay ngược lại bao phủ đệ nhị Nguyẻn anh vào trong.

"Hừ, còn muốn giờ trò gì nữa đây!"

Sắc mặt Nguyên Sát trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, phất tay về phía huyết vụ.

Một đoạn xích màu đen chợt lóe liền bắn ra khỏi cổ tay áo, vừa động liền giống như ảo ảnh chém về phía huyết vụ. Nhưng cơ hồ cùng lúc đó, một đạo huyết hồng cũng từ trong huyết vụ bắn ra, hơn nữa chỉ chớp động một cái liền hóa thành một đạo huyết tuyến biến mất ở cuối chân trời.

Sau một khắc, cuối chân trời chợt lóe huyết quang, huyết tuyến chợt lóe hiện lên, nhưng chỉ chớp một cái liền mơ hồ biến mất.

"Huyết Ảnh độn! Không ngờ là loại độn thuật này, quả thật có chút phiền phức. Nhưng chỉ dựa vào đó mà muốn chạy thoát khỏi bàn tay bổn tọa thì đúng là si tâm vọng tướng."

Nguyên Sát đâu tiên là ngẩn ra, nhưng sau khi tự thì thào vài câu, trên mặt liền trở nên lạnh như băng.

Tiếp theo, nữ tử này phất tay về phía xa, hai cự đại thạch trụ chớp lên một cái liền rút ra khỏi mặt đất mà bay lên không trung lần nữa hợp thành tòa bạch sắc thạch điện lúc trước rồi bay thẳng về phía Nguyên Sát.

Nguyên Sát bay vào trong thạch điện, sau khi ra lệnh cho đám Ma tộc bên dưới một tiếng, liền hóa thành một đoàn bạch quang bắn đi.

Tinh nhuệ Ma tộc khác thấy cảnh này, hiển nhiên đại loạn một trận mà rối rít đuổi theo.

Trong nháy mắt, nơi đây trở nên heo hút không có một bóng người.

Trên bầu tròi một hồ nước cách đệ nhị Nguyên anh không biết bao xa, Hàn Lập đang thúc dục kiếm quyết, vô số kiếm quang tạo thành cự đại thanh long giương nanh múa vuốt xé rách thân thể một gã cao giai Ma tộc cổ dài, thân hình giống như một loại côn trùng nào đấy. Mà ngay cả Nguyên anh bên trong cũng không thể chạy thoát, đều bị kiếm quang chém thành từng mành nhỏ hóa thành một luồng khói xanh biến mất.

Hàn Lập phất tay, thanh sắc giao long nhất thời gầm một tiếng rồi tản ra, lần nữa hóa thành vô số thanh sắc kiếm quang rồi rối rít xoay quanh người hắn rồi tiến nhập vào bên trong thân thể không thấy bóng dáng.

Bên cạnh, đám cao giai Ma tộc nửa người nửa trùng, bất ngờ còn có mười mấy tàn thi khác lơ lửng giữa không trung, dường như đều là cao giai Ma tộc.

Sau khi Hàn Lập thu tất cả kiếm quang vào người, sắc mặt trờ nên trắng bệch, vội vàng vận chuyển tâm pháp vài lần thì sắc mặt mởi trở nên tốt hơn một chút.

"Xem bộ dáng thì bọn họ đã có phản ứng rồi, không thể lại đi hướng này. Đáng tiếc, nếu những người kia hành động chậm một chút thi nói không chừng có cơ hội trở về Thiên Uyên thành. Quyết không thể để bọn họ nắm được quy luật, chỉ có thể đi theo hướng khác thử thời vận. Cũng may ta đã bỏ xa mấy tên phía sau, hẳn là có cơ hội lớn để chính thức chạy thoát."

Hàn Lập thở nhẹ một hơi, ánh mắt nhìn xung quanh nói nhỏ hai câu.

Hóa ra, ngày đó Hàn Lập thi triển bí thuật thoáng cái huyễn hóa ra mười mấy hư ảnh, ngoại trừ Khúc Nhi và đệ nhị Nguyên ânh phân biệt thúc dục linh khu và kim thân từ trong hỗn loạn dụ truy binh đi xa, trong khi đó bản thể thì lặng lẽ xuất ra Thái Nhất Hóa Thanh phù, hư hóa thân thể ở lại chỗ cũ.

Theo sự tăng tiến tu vi của Hàn Lập. Thái Nhất Hóa Thanh phù ngay cả thần diệu cũng không thể duy trì được lâu, nếu không thì Nguyên Sát và Huyết Quang cũng không cần bài trừ phù này, chỉ cần đứng ỡ chỗ cũ một lát hắn liền tự động hiện thân ra.

Cho nên lúc trước trên đường bỏ chạy, Hàn Lập vẫn chưa từng sử dụng tấm tiên phù này.

(Chú: Thái Nhất Hóa Thanh phù vốn là một loại phù chú do Tiên giới truyền xuống, phù này có ghi trong Kim Ngọc tàn thư mà xảo ngộ Hàn Lập đã thu được khi còn ở Nhân giới. Do đó, ta (samus) mới biên thành *"tiên phù"*.)

------oOo------

Chương 1954: Độn xa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bất quá, sau khi hắn cắn rằng quyết định mạo hiểm phái linh khu và kim thân ra, hiển nhiên cũng dứt khoát dùng tới tấm tiên phù này.

Quả nhiên, hóa thân Huyết Quang Thánh tổ không chú ý, để hắn gạt được.

Đương nhiên làm thế cũng có mạo hiểm nhất định, tình cảnh linh khu và đệ nhị Nguyên anh cũng càng thểm hung hiểm. Cũng may, linh khu vốn là Chi tiên tỉ mỉ luyện chế mà thành, mà nha đầu Khúc Nhi khống chế linh khu cũng là linh vật do thiên địa hóa thành, nếu có thể nắm bắt thời cơ hiện ra nguyên hình ẩn nặc thì hắn là có thể giấu diếm được tai mắt đối phương.

Về phần đệ nhị Nguyên anh, hắn đã cấp cho Ma anh một cái Thái Nhất Hóa Thanh phù, hơn nữa Ma anh còn tu luyện một loại bí thuật trong công pháp ma đạo, có thể biến ma khí trong cơ thể thành vĩ dực (cánh), vì thế cũng tu luyện Huyết Ảnh độn.

Có hai sự chuẩn bị này, Ma anh hiển nhiên không phải không có cơ hội thoát thân, dù sao đám người Huyết Quang một khi phát hiện kẻ đang chạy trốn không phải là bản thể, nghĩ rằng sẽ không dây dưa nhiều.

Đó cũng là lý do khiến hắn cảm thấy thời gian không sai biệt lắm, lập tức hiển lộ thân phận đại khai sát giới với một số Ma tộc.

Hiện tại, tính ra thì tin tức bản thể hắn hiện thân cũng đã truyền tới tai đám người Huyết Quang, hắn hiển nhiên không muốn để đối phương lần nữa cuốn lấy, lúc này mới không thể không chính thức bỏ qua Thiên Uyên thành, chạy trối chết tới một nơi khác.

Trong lòng tự định giá như thế, Hàn Lập không hề do dự trực tiếp thúc dục độn quang, quay đầu phá không bay về hướng khác.

Trong hai tháng kế tiếp Hàn Lập bắt đầu phiêu hốt khắp nơi, lúc đông lúc tây, loạn xạ cả lên.

Ngay từ đầu, đích xác khiến Huyết Quang căn bản không thể đuổi kịp, chỉ có thể thường xuyên dựa vào báo cáo của các thủ hạ dưới trướng phát hiện tung tích của Hàn Lập mà vội vã đuổi theo. Hành động như vậy hiển nhiên không thể nào thật sự bắt được hành tung của Hàn Lập, nào chờ cho bọn họ chạy tới gần thì hắn sớm sớm không thấy bóng dáng.

Càng kỳ quái chính là vị Nguyên Sát Thánh tổ kia lại không xuất hiện cùng với ba đại hóa thân Huyết Quang, không biết đã đi đâu.

Loại chuyện này, Hàn Lập hiển nhiên rất vui mừng, nếu không phải pháp lực trong cơ thể không nhiều lắm, thi hắn thậm chí còn muốn nhân cơ hội này đánh trọng thương đám Huyết Quang hóa thân.

Nhưng tình hình trước mắt cũng chỉ có thể tiếp tục chạy trối chết.

Ba đại hóa thân Huyết Quang sau khi thấy đuổi theo nhiều lần vẫn không hiệu quả liền cắn răng điều động vô số nhân thủ bày ra thiên la địa võng phong tỏa tất cả các khu vực. Cộng thêm việc ma đầu này có thể lợi dụng các điểm truyền tống trận mà đại quán Ma tộc đã chiếm giữ, liền có thể gắt gao đuổi theo Hàn Lập không tha.

Biết được điều này, Hàn Lập trong lòng thầm rùng mình không thôi, nghiên cẩn không dám mất cảnh giác chút nào.

Bình thường, khi hắn khôi phục được ba bốn phần linh lực liền dứt khoát bay đi hơn ngàn dặm một mặt không dám lưu lại chỗ cũ.

Cứ như vậy, nhưng hắn thiếu chút nữa mấy lần bị ba Huyết Quang hóa thân ngăn lại.

Chỉ cần một khi trong lòng có dự cảm, tâm thần không yên liền tình nguyện lập tức ngồi xuống khôi phục pháp lực, sau đó lập tức độn xa hơn ngàn dặm, tránh được vài lần tai kiếp.

Liên tiếp mấy lần như vậy, Hàn Lập hiển nhiên càng cẩn thận hơn, nguyên bổn định đi Thánh Hoàng thành và mấy cứ điểm của tứ đại Chân linh gia tộc, lúc này không thể không từ bỏ, phải chọn một hướng khác mà đi.

Những hướng khác quả thật nhân thủ Ma tộc giảm đi rất nhiều, thời gian ba người Huyết Quang truy đuổi cũng bắt đầu kéo dài ra. Điều này khiến Hàn Lập dễ thở hơn rất nhiều, thời gian ngồi xuống nghỉ ngơi hồi phục cũng tăng lên, pháp lực trong cơ thể theo đó mà dần dần dư thừa.

Nhưng việc tốt thường không kéo dài quá lâu.

Ba tháng sau, trong đám truy binh phía sau Hàn Lập bỗng xuất hiện thêm Nguyên Sát hóa thân, hơn nữa vừa hiện thân liền cùng với ba đại hóa thân Huyết Quang đuổi sát phía sau không tha, bộ dáng không để cho hắn có thời gian nghỉ ngơi.

Hiện tại hắn vừa ngồi xuống nghỉ ngơi không quá ba canh giờ, ma nữ này liền dẫn ba đại hóa thân Huyết Quang đuổi theo. Bất quá cũng may Ma tộc đại quân gần đó không nhiều lắm, Hàn Lập hiển nhiên lại thong thả rời đi.

Nhưng trong một tháng tiếp theo, mặc cho Hàn Lập thay đổi phương hướng thế nào đi chăng nữa thì bốn tên Ma tộc này lại chuẩn xác xuất hiện phía sau. Điều này khiến Hàn Lập cả kinh, rốt cục cảm thấy không ổn.

Bốn tên Ma tộc này dường như có biện pháp truy tung đại khái vị trí của hắn, mặc dù không quá chính xác nhưng cũng đủ để đuổi theo không thoát. Rõ ràng phương pháp truy tung này là của nữ tử nắm giữ, nhưng hình như cũng chỉ vừa nắm giữ, nếu không thì lúc trước hắn cũng không có cơ hội dùng kế kim thiền thoát xác mà chạy trốn.

Hàn Lập rùng mình, sau mấy phen làm phép thay đổi phương hướng đều bị đối phương dò ra vị trí, càng không dám bỏ chạy về phía nhiều Ma tộc, hắn liền dứt khoát bay về vùng hoang vu.

Kể từ đó, ngay cả khi hắn nhất thời không thể bứt đuôi đám người Huyết Quang, nhưng nhân thủ của bốn ma đầu này cũng thưa thớt đi nhiều.

Cứ như thế, hai bên một đuổi một chạy, thời gian cứ như thế trôi qua, dần dần đã đi tới rìa khu vực Nhân tộc.

Nơi này bởi vì gần Man Hoang thế giới cho nên thường xuyên có cổ thú xông qua cấm chế xâm nhập lãnh thổ Nhân tộc, cho nên căn bản Nhân tộc không thiết lập thành thị, đây được coi là khu vực hoang vu nhất trong Nhân tộc.

Không có cứ điểm Nhân tộc, hiển nhiên cũng không có đại quân Ma tộc đóng quân ờ đây. Mà lấy độn tốc Hàn Lập, giờ phút này cao giai Ma tộc đuổi theo hiển nhiên rất ít, chỉ có đám Ma tộc bị Huyết Quang thu vào trong ngọc bàn thì mới có thể theo đến đây.

Hàn Lập sắc mặt âm trầm hóa thành một đạo thanh hồng bay nhanh về phía trước. Lúc này, pháp lực trong cơ thể hắn thật sự không thể biến thân thành cự bằng để bay nhanh hơn, cho nên chỉ có thể dùng độn quang bình thường phi hành về phía trước.

Hiện tại hắn đã bỏ chạy được hơn nửa năm, mặc dù bởi vì hắn lúc nào cũng thay đổi phương hướng nên bốn ma đầu phía sau không thể đuổi kịp, nhưng thời gian chạy trốn lâu như thế cho dù tâm trí hắn kiên định như sắt cũng cảm thấy cực kỳ uể oải.

Bất quá đã như vậy, Hàn Lập tự nhiên cũng không nóng đầu mà quay lại đánh một trận sinh tử với đối phương mà ngược lại càng quyết tâm chạy trốn, ý định cùng bốn ma đầu kia giằng co tới chết.

Hắn thật sự không tin rằng bốn ma đầu kia có thể truy đuổi hắn tới chân trời góc biển.

Dù sao bốn ma đầu liều mạng truy đuổi không tha, pháp lực tiêu hao hẳn là không ít, đồng dạng cũng không có bao nhiêu thời gian khôi phục pháp lực.

Trên trời cao cách Hàn Lập ngàn vạn dặm, một tòa thạch điện và một cự bàn đang hóa thành hai luồng bạch quang phá không bay đi.

Trong ngọc bàn, ba đại hóa thân Huyết Quang sóng vai đứng nhìn lên vách tường đang cùng Nguyên Sát bàn bac chuyên gì đó.

"Nói như vậy, Nguyên Sát đạo hữu thật không muốn vào Càn Khôn Bàn. Đạo hữu cũng hiểu rõ, chúng ta tự điều khiển bảo vật truy đuổi, tiêu hao phập lực quả không ít. Ta chạy tới vội vàng, không mang theo nhiêu đan dược khôi phục pháp lực. Mặc dù lúc trước từ tay thủ hạ có một ít, nhưng thời gian phi hành dài như thế cũng không thể chịu nổi. Nếu cứ tiếp tục truy đuổi thế này thì chỉ có thể dựa vào pháp lực bản thể mà chống đỡ. Bổn tọa cũng không dám cam đoan có thể kiên trì lâu hơn tên tiểu tử Nhân tộc nọ! Tiểu tử này không biết gia sản thế nào, đan dược khôi phục pháp lực nhiều bao nhiêu mà đến bây giờ bộ dáng vẫn chưa hoàn toàn khô kiệt pháp lực. Đạo hữu chắc cũng không mang theo nhiêu đan dược. Cứ như vậy e rằng chúng ta phải cùng nhau điều khiển một bảo vật thì mới có thể thay phiên điều tức."

Hóa thân Huyết Quang ở giữa đang khuyênbảo Nguyên Sát.

"Thay phiên nghỉ ngơi khôi phục hiển nhiên bổn tọa không phản đối, nhưng ba vị sao không vào trong thạch điện, cần gì cố gắng nói ta vào trong Càn Khôn Bàn của ngươi."

Hai mắt lam bào nữ từ nhắm lại, bất động thanh sắc nói.

"Hừ! Đạo hữu biết rõ mà còn hỏi. Ba người chúng ta tu luyện huyết quang công pháp, trời sinh bài xích với thạch khí hộ thân của Thạch Ma nhất tộc, vào trong thạch điện của ngươi nghỉ ngơi căn bản không có bao nhiêu tác dụng. Hiển nhiên Nguyên Sát đạo hữu vào Càn Khôn Bàn thì ổn thỏa hơn một chút."

Hóa thân Huyết Quang lắc đầu, cự tuyệt nói.

"Có đúng vậy không! Nhưng bổn tọa đang lo vào trong Càn Khôn

Bàn, vạn nhất bị các ngươi điều động thần thông Càn Khôn Bàn, vậy cái mạng nhỏ của bổn tọa liều tiêu tùng. Huyết Quang công pháp am hiểu thôn phệ tinh huyết pháp lực của người khác, loại chuyện này Huyết Quang ngươi không phải là không làm được."

Nguyên Sát cười lạnh một tiếng, không khách khí trực tiếp nói.

"Nguyên Sát đạo hữu quá đa tâm rồi, ta và đạo hữu chỉ là hóa thân, nếu làm như thế, bản thể ngươi biết được thì Huyết mỗ cũng không tốt đẹp gì."

Một khối hóa thân Huyết Quang khác thở dài một hơi, nói.

"Hắc hắc, điều này cũng khó nói. Cho dù lời ngươi nói có lý, nhưng bổn tọa tuyệt đối không mạo hiểm. Có lẽ tinh huyết pháp lực của một khối hóa thân thì không khiến các ngươi động tâm, nhung nếu là Hỗn độn nhị khí và Trấn Ma Tỏa trong tay Hàn tiểu tử nọ sợ rằng ngay cả ta cũng động tâm."

Khóe miệng Nguyên Sát nhếch lên một chút, châm chọc nói.

"Hỗn độn nhị khí nào chứ, Trấn Ma Tỏa! Huyết mỗ không biết ngươi đang nói cái gì?"

Ba khối hóa thân Huyết Quang đồng thời biến sắc, sau khi nhìn nhau, khối hóa thân ở giữa lắc đầu phủ nhận.

"Huyết Quang, ngươi cần gì giả nai, tiểu tử nọ tại Hoàng Tuyền địa hỏa đã rút ra được Đỗn độn nhị khí trong Trấn Ma Tỏa, cảnh đó bổn tọa đã tận mắt nhìn thấy. Sớm nghe nói Trấn Ma Tỏa này thuộc về ngươi, hiện tại xem ra lời đồn là thật. Nhưng không biết ngươi làm thế nào mà bảo vật này lại rơi vào trong tay tên tiểu bối Nhân tộc này. Lúc này ngươi để ba đại hóa thân phủ xuống Nhân giới chắc cũng vì Đỗn độn nhị khí này rồi."

Nữ từ nhíu mày. cười lạnh nói.

"Nếu ngươi đã tận mắt nhìn thấy thì Huyết mỗ cũng không gạt ngươi nữa. Ngươi muốn thế nào, chẳng lẽ thông báo cho Lục Cực?"

Hóa thân Huyết Quang ở giữa sắc mặt âm trầm, lạnh lẽo nói.

"Hỗn độn nhị khí này rất quan trọng đối với tồn tại Thánh tổ như chúng ta, ta nào chịu chia cho người khác! Điều kiện của ta rất đơn giản, Trấn Ma Tỏa và một nửa Hỗn độn nhị khí có thể cho ngươi, nhưng hỗn độn nhị khí còn lại và trọng bảo trên người tiểu tử Nhân tộc này thì phải giao cho ta."

Ánh mắt Nguyên Sát chợt lóe mâu quang, chậm rãi nói ra điều kiện của mình.

"Khẩu khí của ngươi đúng là không nhỏ. Điều kiện khác không nói, nhưng Tử Ngôn đỉnh của ta cũng rơi vào tay tiểu tử này, ta phải thu hồi bảo vật đó lại."

Hóa thân Huyết Quang ở giữa đồng tử co lại, sau một lúc lâu mới hừ lạnh trả lời.

"Tử Ngôn đỉnh bị Hàn tiểu tử đoạt lấy? Đúng là bất ngờ thật, nếu như thế thì bảo vật này trả về nguyên chủ cũng được, ta không ý kiến."

Nguyên Sát có chút ngẩn ra, lộ ra vẻ ngoài ý muốn, nói.

"Được, quyết định như thế đi. Hai người chúng ta cũng xem như chính thức kết minh, có hay không đem phương pháp truy tung tiểu tử này nói cho ta nghe một chút."

Một khối hóa thân Huyết Quang khác, con ngươi vừa chuyển bỗng nhiên hỏi một câu

------oOo------

Chương 1955: Hắc quan

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đạo hữu cho dù biết thì cũng không cách nào làm được."

Nguyên Sát thản nhiên nói một câu.

"Hắc hắc, Nguyên Sát đạo hữu không nói thì sao biết Huyết mỗ không làm được."

Huyết Quang hóa thân ngáp một cái nói.

"Nếu muốn biết thì bổn tọa sẽ cho biết. Còn nhớ lúc đầu ta ở lại đối phó với hóa thân của tiểu tử Nhân tộc kia chứ."

Ánh mắt Nguyên Sát chợt lóe hỏi ngược một câu.

"Đương nhiên là nhớ, hơn nữa đạo hữu còn trì hoãn hon mấy tháng, sau khi trở về chưa bao giờ nhắc đến việc này cho Huyết mỗ, chẳng lẽ phương pháp của ngươi có liên quan tới hóa thân của tiểu từ này, cho nên ngươi mới bắt giữ hóa thân đó lại?"

Hóa thân ờ giữa thần sắc vừa động, hỏi.

"Huyết Quang đạo hữu mặc dù không nói đúng hoàn toàn, nhưng cũng không sai biệt lắm. Khối hóa thân kia kỳ thật chỉ là một Phân anh của tiểu tử Nhân tộc nọ, mặc dù tu vi chỉ là Luyện Hư hậu kỳ, nhưng lại tu luyện vài đại thần thông giữ mạng. Mặc dù ta truy đuổi thời gian dài như thế kết quả vẫn khiến hắn tự bạo anh thể, hóa thành vô số phân hồn chạy thoát. Ta chỉ có thể bắt được một lũ phân hồn trong số đó mà thôi."

Thần sắc Nguyên Sát ngưng trọng.

"Cái gì, một Phân anh mà có thể chạy thoát từ tay Nguyên Sát đạo hữu!"

Một khối hóa thân Huyết Quang nghe vậy. không khỏi thất thanh la lên.

Mà hai người khác sau khi nhìn nhau một cái cũng lộ ra vẻ kinh hãi.

"Hừ, tiểu tử này hẳn là tu luyện loại bí thuật phân hồn nào đó, cộng thẩm trên người còn có vài loại phù chú khó tin, ta nhất thời không cẩn thận nên mới để hắn chạy thoát. Lấy thần thông của Nguyên anh này, chỉ cần có hơn phân nửa tàn hồn tìm một nơi nào đó tụ tập lại thì cũng không phải là không có khả năng khôi phục như lúc ban đầu. Bất quá, nếu không phải bổn tọa vội đến hội họp cùng Huyết đạo hữu thì đã đem đám tàn hồn đó giết sạch. Bất quá, sỏ dĩ ta buông tha không đuổi giết đám tàn hồn đó chủ yếu là vì đã bắt được một phân hồn của Phân anh. Trong Ma Nguyên đại pháp mà ta tu luyện, có một loại thần thông dựa vào hồn niệm chi lực, trực tiếp cảm ứng được bản thể. Mới vừa rồi ta đã luyện hóa được tàn hồn của tiểu tử nọ, tự nhiên cảm ứng được phương vị đại khái. Trong tay ta không có tàn hồn thứ hai, cho nên đạo hữu hiển nhiên không thể làm được chuyện tương tự. Bất quá loại cảm ứng này chỉ trong phạm vi đại khái, không hoàn toàn chính xác. Nếu không chúng ta cũng không bị tiểu tử này dắt mũi cho đến bây giờ."

Nguyên Sát dứt khoát nói.

"Cần phải có một phân hồn của tiểu tử nọ, nói như thế thì Huyết mỗ cho dù có bí thuật cùng loại cũng không thể làm được. Nếu biết sớm như vậy, lúc đầu bổn tọa đã ở lại mấy ngày, hoàn toàn bắt giữ Phân anh thì tốt rồi."

Hóa thân Huyết Quang ở giữa sau khi nghe xong, không khỏi lộ ra vẻ đáng tiếc, nói.

"Nhưng nếu ngươi thật sự làm như thế, nói không chừng ngược lại khiến tiểu tử Nhân tộc kia nhân cơ hội chạy thoát. Chỉ là một khối Phân anh mà cũng linh hoạt như thế, bản thể chắc còn khó chơi hơn."

Nguyên Sát lắc đầu không đồng ý nói.

"Hừ, cho dù tiểu tử này có xảo trá thì bị hai người chúng ta đuổi theo lâu như thế, vô luận phập lực hay thần niệm cũng phải khô kiệt, không có thực lực làm hậu thuẫn, hắn sao có tư cách đùa giỡn."

Huyết Quang đầu tiên là gật đầu, nhưng tiếp theo lại hừ lạnh một tiếng, nói.

"Điều này đạo hữu dường như đã nói qua một lần từ hai tháng trước. Tiểu tử nọ hiện tại vẫn chạy loạn phía trước nhưng hai người chúng ta thì đã có chút không kiên trì nổi."

Khóe miệng Nguyên Sát sau khi co quắp một chút, có chút tự giễu, nói.

"Đó là vì Huyết mỗ cũng không ngờ tới đối phượng lại mang theo nhiều đan dược khôi phục pháp lực như thế. Lúc này chúng ta không thể biết được vị trí chính xác, chỉ có thể cùng đua sức với đối phương. Chỉ cần pháp lực hao hết, hiển nhiên chính là cá nằm trong lưới."

Hóa thân Huyết Quang ở giữa nghe vậy, lộ ra một chút xấu hổ, nói.

"Lời này cũng có lý, hiện tại mặc dù độn tốc hắn không chậm, nhưng so với lúc ban đầu thì đúng là một trời một vực. Xem ra pháp lực cũng tiêu hao không ít."

Trên mặt Nguyên Sát hiện lên một tâng sát khí gật đâu nói.

"Cho nên để phòng ngừa, Huyết mỗ muốn mời Nguyên đạo hữu vào Càn Khôn Bàn, chúng ta cùng hợp sức thúc dục một kiện bảo vật thì tốc độ tuy không tăng lên bao nhiêu, nhưng pháp lực lại tiết kiệm được rất nhiêu."

Hóa thán Huyết Quang có chút chờ mong nói.

"Vào trong Càn Khôn Bàn? Việc này không cần bàn nữa. Bổn tọa

tuyệt đối không mạo hiểm. Bản thân Thạch Ma điện là do hai vị đại Thạch Ma trưởng lão hóa thành, bổn tọa thúc dục pháp lực so với người thường thì tiết kiệm hơn nhiều."

Giọng nói Nguyên Sát trong trẻo nhưng lạnh lùng.

"Nếu Nguyên Sát đạo hữu không tin bổn tọa, vậy việc này quên đi. Bên này ta có dẫn theo vài tên thuộc hạ, có thể tạm thời thay ta thúc dục Càn Khôn Bàn một lát."

Ba hóa thân Huyết Quang sau khi nhìn nhau một cái, một người trong đó có chút cười khổ, nói.

"Uh, cứ quyết định như vậy đi. Mặc dù thoạt nhìn tiểu tử nọ không thể kiên trì lâu, nhưng chúng ta vẫn nên chuẩn bị nhiều một chút. Vạn nhất hắn thật sự kiên trì lâu hơn ta và ngươi, hoặc là trước khi hết pháp lực liền ý định cùng chúng ta sinh tử, chúng ta cũng không thể thúc thủ vô sách hoặc ngược lại làm hắn ngoài ý muốn đắc thủ."

Nguyên Sát sau khi gật đầu, hàn quang trong mắt chợt lóe nói.

"Điều này xin Nguyên đạo hữu yên tâm, lần này bổn tọa đuổi theo hiển nhiên cũng chuẩn bị thủ đoạn khác, tuyệt không để tiểu tử Nhân tộc đó có cơ hội trở mình."

Hóa thân Huyết Quang ở giữa cười hắc hắc, hết sức tự tin nói.

"Huyết đạo hữu nói như thế thì bổn tọa cũng yên tâm. Tiếp theo, để tiết kiệm pháp lực cũng không cần phải nói nhiều, ta sẽ không chủ động liên lạc với đạo hữu."

Nguyên Sát thản nhiên nói, tiếp theo phất tay lên, trên vách tường chợt lóe bạch quang, thân ảnh liền biến mất không thấy.

Trong phút chốc, Càn Khôn Bàn liền trở nên vô cùng yên tĩnh.

"Các ngươi thấy Nguyên Sát nói những lời đó thế nào?"

Hóa thân Huyết Quang ỏ giữa thấy cảnh này, vẻ tươi cười trên mặt liền biến mất, sau khi hơi trầm ngâm liền hỏi một câu.

Người hắn hỏi hiển nhiên chính là hai đại hóa thán bên cạnh.

Mặc dù ba người có cùng nguồn gốc, nhưng sau khi trải qua bí thuật đặc thù phân liệt, dường như trở thành ba người khác nhau.

"Còn nói gì nữa, khẳng định là Nguyên Sát nói láo, có thể lợi dụng tàn hồn cảm ứng được vị trí bản thể Nguyên anh, phương pháp này trong mỗi ma công đều có ghi lại. Nhưng cũng phải có pháp lực vượt xa đối phương thì mói có thể làm được, nếu không chỉ cần đối phương cảm thấy không ổn, lập tức dùng thủ pháp đặc thù phong bế cảm ứng với chủ Nguyên anh, phương pháp này liền mất hiệu nghiệm."

Một gã hóa thân nhướng mày nói.

"Không riêng như thế, nàng ta còn dễ dàng đồng ý nhường Trấn Ma Tỏa và Thanh Nguyên Tử lại, chỉ sợ cũng có chủ ý khác. Hắc hắc, hai bảo vật này mặc dù không phải Huyền Thiên chi bảo chính thức, nhưng cũng là Huyền Thiên chi vật, nàng ta như thế nào lại dễ dàng buông tha. Nếu ngay từ lúc đầu nàng ta tranh đoạt một kiện bảo vật thì ngược lại nói không chừng còn có vài phần thật lòng."*

Một khối hóa thân khác cũng cười lạnh nói.

*Biên chú: Thanh Nguyên Tử hay là Hỗn độn nhị khí?

"Việc này chỉ cần chúng ta hiểu là được, trước mắt việc bắt tiểu tử Nhân tộc nọ mới là việc quan trọng nhất. Mặt khác bắt đầu từ hôm nay, ba người chúng ta bắt đầu thay phiên hấp thu Chân Ma tinh. Nguyên Sát ngay cả khi không chịu vào Càn Khôn Bàn thì tuyệt đối nghĩ không ra chúng ta phủ xuống giới này lại mang theo nhiều Chân Ma tinh như vậy. Có Ma tinh thay phiên bổ sung ma khí, cho dù lại mất mấy năm nữa thì cũng có thể kiên trì được. Đến lúc đó thời gian kéo dài, Nguyên Sát và chúng ta mạnh yếu khác xa, xử lý bảo vật trên người Hàn tiểu tử nọ như thế nào thì hiển nhiên không phải do nàng ta định đoạt."

Hóa thân Huyết Quang ở giữa âm trầm nói.

Hai hóa thân khác nghe nói thế, cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Đồng thời, trong cự đại thạch tháp, cung trang nữ tử lẳng lặng ngồi trên ghế đá, lạnh lùng tự định giá gì đó.

Không biết trải qua bao lâu, đột nhiên một tiếng thở dài từ trong thạch điện vang lên, thanh âm êm tai dễ nghe, nhưng lại vô cùng xa lạ, hóa ra là tiếng thở dài của một nữ tử khác.

"Lục Cực, rốt cục tỷ đã tỉnh đậy!"

Nguyên bổn khuôn mặt không chút biểu tình của cung trang nữ từ đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo liền trớ nên mừng rỡ.

"Uh, nhờ có Nguyên Sát muội muội cho mượn thân thể nên phân thân này của ta mới có thể giấu diếm được tai mắt mấy tên gia hỏa kia có thể phủ xuống Linh giới."

Nữ tử xa lạ nọ cười khẽ một tiếng, dường như cũng có chút cao hứng.

"Bất quá, sau khi ta phá giới thì phân thân của tỷ tỷ liền ngủ say, liên tiếp mấy năm cũng không tỉnh lại khiến tiểu muội rất lo lắng."

Nguyên Sát nhẹ thở phào một hơi, đáp.

"Mặc dù thân thể hóa thân của ngươi cũng xem như cường đại, nhưng không thể cùng dung nạp hai nguyên thần cường đại, ta chỉ có thể tạm thời phong bế nguyên thần Lục Cực, mới có thể không tạo thành tổn hại cho thân thể của ngươi. Đúng rồi, đây là đâu, pháp lực của ngươi sao lại hao tổn nghiêm trọng như thế, chẳng lẽ gặp phiền toái gì."

Nữ tử xa lạ sau khi giải thích hai câu, bỗng nhiên chuyển đề tài hỏi.

"Chuyện của tiểu muội, lát nữa sẽ kể chỉ tiết cho tỷ biết. Hiện tại tỷ tỷ trước tiên đem nguyên thần trở về thân thể rồi nói sau. Khối

hóa thân này của tỷ mặc dù uy lực yếu nhất trong sáu khối hóa thân, nhưng vẫn vượt xa hóa thân này của ta."

Nguyên Sát vừa nói vừa phất tay, một đoàn hắc quang từ cổ tay áo bay ra, xoay một vòng liền hiện ra nguyên hình trên sàn thạch điện.

Đó rõ ràng là một cái quan tài đen thui dài một trượng, bề mặt khắc hoa văn thần bí tản ra hắc sắc ma khí nhè nhẹ. Bề mặt quan tài dán mười mấy đạo kim ngân sắc cấm chế, bộ dáng phong ấn vô cùng nghiêm ngặt.

"Cũng tốt, nếu ta đã tinh lại thì cũng không ở lâu trong thân thể muội."

Nữ tử xa lạ lạnh nhạt nói một câu.

Tiếp theo, chỉ thấy trên mặt Nguyên Sát hiện lên một tầng hắc khí, lục mang trên trán không ngừng lưu chuyển, rồi một đoàn linh quang từ đó bắn ra, chỉ chớp một cái liền hóa thành một lục sắc tiểu nhân cao một thốn lơ lửng phía trước quan tài. Lục sắc tiểu nhân này bị một tầng lục quang bao phủ, từ xa nhìn lại vô cùng mơ hồ, không thể nhin thấy rõ khuôn mặt.

Lúc này, Nguyên Sát lẩm bẩm niệm chú, phất một tay lên, ngưng trọng điểm một chỉ về phía quan tài.

"Phốc xuy" một tiếng, kim ngân sắc phù triện trên quan tài đen chợt bốc cháy lên, trong nháy mắt biến thành một luồng khói xanh biến mất không thấy.

Tiếp đó, nắp quan tài mở ra, từ trong quan tài tuôn ra ma khí nồng đậm, cơ hồ chỉ trong thời gian một lần hô hấp liền tràn ngập cả gian đại điện. Mà lục sắc tiểu nhân vừa thấy cảnh này, thân hinh vừa động, liền hóa thành một đoàn lục quang bay vào trong quan tài, chợt lóe liền biến mất không thấy bóng dáng.

------oOo------

Chương 1956: Ngẫu ngộ Man Hoang

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ầm" một tiếng!

Nguyên bổn ma khí đang từ ngọc quan (quan tài bằng ngọc) tuôn ra, sau tiếng nổ liền quay ngược trở lại hắc quan. Chỉ chốc lát, hắc khí tràn ngập cả gian đại điện liền biến mất không còn. Mà phù văn trên bề mặt ngọc quan thì phát sáng một trận, chớp động bạch mang chói mắt. Bản thân ngọc quan vốn toàn thân đen ngòm tỏa ra hắc quang thì giờ phút này quang mang hai màu đen trắng đan xen vào nhau, khiến người ta có một loại cảm giác yêu dị hít thở không thông.

Nhưng cảnh này chỉ diễn ra trong chốc lát quang mang hai màu liền thu liễm trở nên ảm đạm.

Đúng lúc này, từ trong ngọc quan mơ hồ truyền ra từng trận *"ầm ầm"*, hàng trăm ngân sắc cổ văn tuôn ra, sau khi xoay quanh tại không trung liền ngưng tụ thành sáu cự đại hư ảnh chớp động ngân quang.

Những hư ảnh ngân sắc này thân hình vô cùng cao lớn, cả người đầy đặn, dáng người thướt tha, trên đầu có hai sừng, đều là ma vật hình người, nhưng chúng chỉ xuất hiện một lát, chợt lóe liền hóa thành từng điểm ngân quang biến mất trong hư không.

Sau một khắc, từ trong ngọc quan phát ra một tiếng thở dài, một cánh tay phủ kín hắc giáp bỗng nhiên lộ ra, tiếp đó là một hắc sắc giáp sĩ dáng người thướt tha từ trong ngọc quan chậm rãi đứng lên.

Giáp sĩ này chẳng những cả người bị một kiện hắc sắc chiến giáp cổ xưa bao phủ mà trên mặt cũng bị một cái mũ giáp dữ tợn trùm kín, bên trong lộ ra hai con mắt màu lam nhạt trong suốt như nước.

"Lục Cực tỷ tỷ, khối thân thể này của tỷ không có việc gì chứ, có thể phát huy được bao nhiêu phần thần thông của bản thể."

Nguyên Sát thấy giáp sĩ đứng lên, bộ dáng quan tâm hỏi một câu.

"Mặc dù ở giới này bị chút áp chế, nhưng cũng có hai phần thực lực của bản thể, đủ để ứng phó với tất cả đối thủ dưới Đại Thừa Kỳ."

Nữ giáp sĩ vươn vai, khẽ cười một tiếng, nói.

"Hai phần thì đích xác cũng đủ tung hoành Nhân tộc! Tỷ tỷ tỉnh lại đúng lúc lắm, hiện tại tiểu muội gặp một chút phiền toái cần tỷ tỷ ra tay tương trợ."

Nguyên Sát nghe vậy, thần sắc buông lỏng, nói.

"Phiền toái gì chứ? Ồ, dường như không phải chỉ có mỗi mình muội, trong Càn Khôn Bàn bàn bên cạnh cũng là một vị trong Thánh tộc chúng ta, chẳng lẽ là lão gia hỏa Độc Long phủ xuống Linh giới."

Ánh mắt nữ giáp sĩ sau khi nhìn ra bên ngoài, lập tức phát hiện ra bên cạnh thạch điện còn có một cái ngọc bàn thật lớn, có chút ngoài ý muốn hỏi ngược lại một câu.

"Không phải Độc Long, là mấy khối hóa thân của Huyết Quang đang thao túng bảo vật này. Hơn nữa hiện tại muội và hắn đang liên thủ đuổi giết một tên tu sĩ Nhân tộc, trên người tên này không ngờ lại có trọng bảo Trấn Ma Tỏa, Tử Ngôn đỉnh và Hỗn độn nhị khí!"

Nguyên Sát không chút chần chờ nói.

"Trấn Ma Tỏa, hỗn độn nhị khí? Có chút ý tứ, ta bắt đầu cảm thấy hứng thú rồi. Muội kể chi tiết cho ta nghe một chút!"

Ánh mắt nữ giáp sĩ chợt lóe, thần sắc lộ ra vẻ kinh ngạc nhưng thanh âm vẫn có vẻ vô cùng bình tĩnh.

"Chuyện là thế này. Nguyên bổn ta được một khối hóa thân khác của tỷ tỷ nhờ vả đến ngăn cản hành động của Nhân tộc đối với Thánh tộc chúng ta, nhưng kết quả lại phát hiện ra...."

Nguyên Sát nghe vậy gật đầu, bắt đầu kể lại.

".Cứ như thế, ta chỉ có thể cùng tên tiểu tử Nhân tộc kia đua sức, mà Huyết Quang rõ ràng cũng không đáng tin, chờ khi thật sự đuổi kịp tên tu sĩ Nhân tộc kia, hơn phân nửa ta và hắn sẽ phát sinh chuyện gì đó."

Sau thời gian một chén trà nhỏ, nữ tử này mới kể đại khái xong, thở dài một hơi cười khổ nói.

"Nghe muội nói như thế, xem ra Huyết Quang hẳn là có hậu thủ nào đó, nếu không hắn sao dám có chủ ý với muội. Hắn mượn thể tại Linh giới biến ảo thành phân thân, còn muội trực tiếp phủ hóa thân xuống, thần thông của hắn khẳng định yếu hơn một bậc. Bất quá muội không cần lo lắng, nếu ta đã tỉnh lại thì hiển nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Hỗn độn nhị khí đối với tồn tại Thánh tổ chúng ta cũng vô cùng hữu ích, rơi vào tay Huyết Quang thì không tránh khỏi quá đáng tiếc đi. Hơn nữa, khối hóa thân này của ta, khi phủ xuống cũng mang theo không ít Ma tinh, đủ để muội hồi phục pháp lực."

Nữ giáp sĩ sau khi nghe xong, thản nhiên nói.

"Vậy thì tốt quá! Có tỷ tỷ giúp, muội hiển nhiên không cần lo lắng."

Nguyên Sát vô cùng cao hứng, nói.

Một tháng sau, trong tầm mắt Hàn Lập đã xuất hiện một dãy sơn mạch cực lớn, sương mù lất phất.

Đám sương mù này chẳng những vô cùng dày đặc, mà lại bốc thẳng lên chín tầng mây, bộ dáng dường như không có chút giới hạn nào.

Lúc này, Hàn Lập đang ngồi xếp bằng trong một tam giác phi xa, hai mắt nhắm lại, hai tay đang cầm hai khối cực phẩn linh thạch yên lặng đều tức. Mắt thấy phi xa càng lúc càng gần sơn mạch, Hàn Lập dường như cảm ứng được gì đó mà mí mắt vừa động chậm rãi mở ra.

"Rốt cục cũng tới rồi, đây là tận cùng Nam Thiên trong truyền thuyết. Không hổ là cấm chế do siêu cấp pháp trận hình thành bảo vệ Nhân tộc nhiều năm. Nếu không phải hai giới giao nhau, khiến cấm chế chỉ lực yếu đi nhiều thì sợ rằng muốn xuyên qua nơi đây đúng là không dễ dàng."

Hàn Lập thì thào nói nhỏ một câu, thần sắc bình tĩnh nhưng lạnh lùng, lần nữa nhắm mắt lại, nhưng phi xa lại không chút ý tứ dừng lại, lại chớp động vài lần liền không chút do dự bay vào trong sương mù.

Nửa ngày sau, thạch điện và cự đại ngọc bàn cũng bay đến đây.

Nguyên Sát và Huyết Quang đang khống chế bảo vật, thấy cảnh này đều tự hiện thân thương lượng vài câu, sau đó lại tiếp tục cùng thúc dục bảo vật bay vào trong sương mù.

Đối với bọn họ mà nói, đã bức Hàn Lập tới bước này, hiển nhiên sẽ không buông tha, cho dù biết rõ Man Hoang thế giới có chút hung hiểm nhưng cũng chỉ có thể đuổi theo.

Ba tháng sau, thân hình Hàn Lập xuất hiện trên bầu trời một đầm lầy, ngón tay búng ra, vô số đạo thanh sắc kiếm khí đan xen tung hoành đem một đầu tử sắc cự sư (sư tử) bị bao phủ trong kim sắc lôi võng chém thành vô số thịt nát, một cổ huyết vũ từ không trung rơi thẳng xuống.

Không chút do dự, Hàn Lập hư không đánh ra một trảo, một đoàn tử quang từ trong huyết vũ bắn ra, chớp một cái liền rơi vào lòng bàn tay.

Rõ ràng là một viên yêu đan trong suốt nhỏ bằng quả trứng gà!

"Phí một phen tay chân như vậy, cuối cùng cũng giải quyết xong con sư tử Luyện Hư hậu kỳ này, có yêu đan của nó hẳn là có thể luyện chế ra một số Nhiếp Linh Đan, có đan dược khôi phục phap lực này hẳn là có thể kiên trì được thêm một đoạn thời gian nữa."

Hàn Lập thở dài một hơi, sắc mặt có chút tái nhợt nhưng khóe miệng nổi lên một tia cười mỉm, tự nói hai câu.

Đan dược khôi phục pháp lực trên người hắn ngay cả không ít, nhưng trải qua không ngừng sử dụng trong gần một năm qua hiển nhiên cũng bắt đầu không đủ xài. Mà chỉ dựa vào linh thạch khôi phục pháp lực thì không thể duy trì được việc chạy trối chết trường kỳ như vậy được.

Do đó, hắn đã quyết định dứt khoát mạo hiểm tìm một chỗ có nhiều cao giai cổ thú, dùng thủ đoạn sét đánh trực tiếp đánh chết chúng mà thu lấy yêu đan, rồi lấy chúng làm nguyên liệu, cộng thêm một số linh dược phụ trợ thì hẳn là có thể trong thời gian ngắn luyện chế một ra số đan dược khôi phục phập lực cấp thấp.

Mặc dù bởi vì không có thời gian cho nên lúc luyện chế những đan dược này không khỏi lãng phí không ít dược lực, nhưng hắn cũng chỉ có thể làm được tới đó.

Bất quá việc này cũng làm Hàn Lập cảm thấy vững tin hơn một chút.

Chỉ cần kịp thời luyện chế ra đám đan dược này, hắn tự tin có thể kiên trì lâu hơn so với truy binh phía sau.

Một ngày sau, ba khối hóa thân Huyết Quang cùng Nguyên Sát đều xuất hiện trên bầu trời đầm lầy. Bốn người nhìn bộ hài cốt cổ thú đã sớm hóa thành một đống thịt nát bên dưới sắc mặt theo đó mà đều có chút khó nhịn.

Hiển nhiên, mấy người bọn họ không hẹn mà mơ hồ đoán được dụng ý của Hàn Lập.

Mặc dù nhất thời bọn họ không nghĩ ra cách đối phó đối phương, nhưng đã leo lên lưng hổ thì cũng chỉ có thể kiên trì đuổi theo.

Cũng may hai bên mang theo không ít Ma tinh, trong lúc nhất thời không cần lo chuyện pháp lực không đủ.

Cứ như vậy, dọc đường đi Hàn Lập một đường săn giết cổ thú, một đường luyện chế đan dược khôi phục pháp lực, dần dần dẫn theo truy binh phía sau xâm nhập vào sâu trong Man Hoang thế giới.

Ngẫu nhiên cũng có những khoảng thời gian không thể thu hoạch yêu đan cổ thú, không thể luyện chế đan dược, Hàn Lập liền dứt khoát lấy ra một số linh thảo linh, linh quả Tiên giới mà bản thân thu hoạch được ở Nghiễm Hàn Giới trực tiếp nuốt chửng.

Những linh dược này mặc dù dược tính khác nhau, nhưng không thứ nào không ẩn chứa linh khí cực kỳ thuần khiết, dùng trực tiếp mặc dù lãng phí rất nhiều dược lực, nhưng cũng kịp thời bổ sung một ít pháp lực.

Làm như thế bản thân hắn hiển nhiên tích súc một lượng nhỏ dược tính lẫn lộn, đối với bản thân dĩ nhiên có hại không nhỏ. Nếu là lúc bình thường, hắn chỉ cần chút thời gian là có thể bức chúng ra ngoài được, hoặc là luyện hóa chúng là khiến bản thân vô sự, nhưng lấy bộ dáng vội vã chạy trốn chết hiện tại của Hàn Lập, vô luận thời gian hay pháp lực cũng không có khả năng lãng phí chỉ có thể tạm thời cưỡng chế dược tính sâu trong người, chờ sau này xử lý.

Lấy thần thông hiện tại của Hàn Lập, trong thời gian ngắn hiển nhiên sẽ không có chuyện gì, nhưng nếu cứ tiếp tục tình trạng thế này, sớm muộn rồi cũng trở thành một đại họa.

Điểm này, bản thân Hàn Lập hiểu rất rõ, bất quá vì cái mạng nhỏ, chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp tục kiên trì.

Cứ như vậy, một chạy một đuổi, thòi gian bất giác trôi qua hơn nửa năm.

Một ngày kia, Hàn Lập đang ngồi nhắm mắt trong phi xa, trước người là một bạch y nữ tử, gương mặt xinh đẹp, tay bắt quyết, tinh quang lưu chuyển thay Hàn Lập khống chế bảo vật phi hành.

Nữ tử này chính là khối thông linh khôi lỗi mà Hàn Lập có được từ Thiên Vân mười ba tộc tại Lôi Minh đại lục lúc trước.

Mặc dù pháp lực khôi lỗi này thua xa Hàn Lập, dùng để khống chế bảo vật phi hành hiển nhiên tốc độ chậm đi nhiều, nhưng lúc này Hàn Lập cần phải điều tức, còn hơn là dừng lại chờ truy binh phía sau đuổi tới.

Điều này khiến Hàn Lập tranh thủ được một chút thời gian để nghỉ ngơi. Nếu không, thời gian phi hành lâu như thế, ngay cả khi có đan dược linh thạch bổ sung thì căn bản cũng không thể chống đỡ được.

Nhưng cứ như vậy, sắc mặt Hàn Lập so với nửa năm trước hiển nhiên kém hơn rất nhiều, khí tức trên người lại càng trở nên như có như không.

Đột nhiên sắc mặt Hàn Lập vừa động, trong giây lát mở hai mắt ra.

Cơ hồ cùng lúc đó, cách Hàn Lập không quá vài dặm chợt truyền ra một tiếng sét bạo liệt, vô số ngân hồ hiện lên rồi lại đan xen vào nhau hình thành một tòa lôi trận cực lớn. Mà trung tâm lôi trận sau khi vang lên tiếng *"ầm ầm"* thì một thân ảnh khôi ngô cao lớn có chút loạng choạng hiện ra.

------oOo------

Chương 1957: Hoa thụ tái hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhân ảnh cao to này cả người bị lôi điện quấn quanh, thân hình trong lôi điện sau khi ổn định, ngẩng đầu lên, rõ ràng là một trung niên đại hán tóc đỏ, trên mặt có râu quai nón.

Khuôn mặt đại hán vuông vức, cái mũi lớn cong lại, phảng phất như mũi ưng, sau lưng có một đôi cánh đỏ, mỗi lần vỗ liền có điện quang hiện lên, phảng phất như hóa thân của lôi thần.

Nguyên bổn thoạt nhìn đại hán uy phong lẫm liệt, nhưng giờ phút này sắc mặt lại trắng bệch, trên người mặc một kiện ngân sắc trường bào, không ít nơi bị cháy đen, thậm chí tay áo còn bị xé rách, lộ ra một cánh tay trần.

Đại hán này đúng là một tu sĩ Hợp Thể Sơ Kỳ, nhưng thoạt nhìn bộ dáng so với hl còn chật vật hơn vài phần, hơn nữa trong nháy mắt vừa hiện thân, lập tức quay đầu lại dáo dác nhìn, vẻ mặt rất kinh hoàng.

"Như thế nào là hắn, sao hắn lại xuất hiện ở đây!" Chút khoảng cách như thế, Hàn Lập hiển nhiên liếc mắt liền nhìn rõ khuôn mặt đại hán, trong lòng cả kinh, thất thanh la lên.

Mà đại hán phảng phất cũng nghe được lời Hàn Lập, bỗng nhiên quay đầu lại, hai mắt bắn ra tinh quang về phía Hàn Lập, kết quả sau khi thấy rõ khuôn mặt Hàn Lập trên phi xa, vẻ mặt một chút liền trở nên cực kỳ cổ quái.

Sắc mặt Hàn Lập ngay cả khi không tốt, nhưng sau khi suy nghĩ gì đó, khóe miệng nhếch lên, có vẻ hưng phấn.

Sau một khắc, hắn đứng lên, thân hình vừa động liền quỷ mị xuất hiện phía sau thông linh khôi lỗi.

"Bốp" một tiếng, Hàn Lập nhẹ nhàng vỗ lên đầu vai bạch bào nữ tử.

Thông linh khôi lỗi này liền hóa thành một đoàn bạch quang bị hắn thu vào trong tay áo.

Tiếp theo, dưới chân Hàn Lập chợt lóe linh quang, nhất thời độn tốc phi xa tăng lên mấy lần, chớp động vài cái liền xuất hiện trên hư không cách đại hán không quá trăm trượng.

"Hàn Lập, là ngươi! Sao ngươi lại xuất hiện nơi đây, bộ dáng lại còn chật vật như thế?" Đại hán sau khi thả một cỗ thần niệm đảo qua người Hàn Lập, nhướng mày lớn tiếng hỏi.

Thanh âm đại hán này có chút trầm thấp, bất ngờ lại nhận ra Hàn Lập.

"Lôi huynh, Hàn mỗ cũng định hỏi như thế, đường đường là thiếu chủ của một tộc, nhưng lại giống như chim sợ cành cong, chẳng lẽ ngươi cũng bị kẻ nào đó đuổi giết?" Khóe miệng Hàn Lập sau khi nhếch lên, cười khổ một tiếng hỏi.

"Hừ, đích xác Lôi mỗ gặp chút phiền toái, bất quá so với tình hình của ngươi thì tốt hơn một chút. Chỉ mấy trăm năm không gặp, không ngờ ngươi lại tiến giai đến cảnh giới Hợp Thể Trung Kỳ, nhưng pháp lực trong cơ thể sao lại khô kiệt đến thế? Không phải ngươi cũng bị mấy tồn tại Đại Thừa Kỳ đuổi giết chứ?" Ánh mắt đại hán hơi chuyển, nhìn khuôn mặt Hàn Lập, có chút nghi hoặc hỏi.

"Đúng như Lôi huynh đoán, tại hạ thật sự đang bị tồn tại Đại Thừa Kỳ đuổi giết, cho nên mới chạy lạc tới man hoang. Lôi huynh, lấy thần thông lôi trận kinh khủng của ngươi, chẳng lẽ cũng bị tồn tại Đại Thừa Kỳ đuổi theo." Hàn Lập nhíu mày, thản nhiên thừa nhận, sau đó hỏi ngược một câu.

"Hắc hắc, xem ra chúng ta đúng là một đôi huynh không ra huynh, đệ không ra đệ. Bất quá, truy đuổi ngươi là thần thánh phương nào. Dạo này tồn tại Đại Thừa Kỳ vì sao lại trở nên nhiều như vậy!" Đại hán ngáp một cái, tò mò hỏi.

"Lôi huynh biết rõ mà còn hỏi. Nhân tộc chúng ta ở gần đây đã gặp phải ma tai đại kiếp. Đuổi giết phía sau ta hiển nhiên cũng chỉ có cổ ma! Đạo hữu chẳng lẽ không biết việc này?" Hàn Lập nghe vậy ngẩn ra, có chút kỳ quái nói.

"Ma kiếp? Chẳng lẽ truy giết ngươi chính là Thánh tổ cổ ma! Mấy tháng trước ta vừa bế quan đi ra, nên không biết việc này!" Lần này đến phiên đại hán bị hù dọa, hít một ngụm lương khí trả lời.

"Mới vừa bế quan đi ra, cũng khó trách, ma kiếp đã bắt đầu được một đoạn thời gian rồi. Đuổi giết ta chính là mấy hóa thân của Thánh tổ ma tộc, mỗi một tên đều có thần thông đáng sợ Hợp Thể Hậu Kỳ, liên thủ lại thì ta hiển nhiên chỉ có thể chạy trối chết. Phía sau Lôi huynh không phải cũng là hóa thân Thánh tổ cổ ma chứ?" Vẻ dị sắc trên mặt Hàn Lập biến mất, nghi hoặc hỏi.

"Có phải là Thánh tổ ma tộc hay không thì ta không biết."

"Nhưng đích xác bọn hắn có thể sử dụng ma khí tinh thuần, một người trong đó có công pháp khắc chế ngũ lôi chi thể của ta, về phần người khác thì đến bây giờ ta vẫn không nhìn ra tu vi đối phương sâu cạn thế nào, nói không chừng thật sự là hóa thân của vị Thánh tổ cổ ma nào đó." Đại hán hàm hồ nói hai câu.

Hàn Lập nhướng mày, nhưng lập tức liền giãn ra.

Vị này là Lôi Vân Tử mà hắn gặp tại dị tộc khi xưa, rõ ràng có thứ gì đó giấu diếm, nhưng lúc này hiển nhiên không phải lúc hỏi nhiều, ngược lại sau khi hơi trầm ngâm, hắn liền nói với đối phương:

"Có thể gặp đạo hữu thì cũng là vận khí của Hàn mỗ, không biết Lôi huynh còn nhớ loại lôi trận ngày đó ta từng nói với huynh không? Nếu ta và huynh liên thủ thì..."

"Ngươi nói đến loại Song Trọng Lôi Trận đó sao, ta sao lại quên được. Ha ha, như vậy là có cơ hôi thoát thân rồi." Hai mắt Lôi Vân Tử sáng ngời, nghe vậy mừng rỡ.

"Đạo hữu, nếu đã đồng thuận thì chúng ta nên nhanh. Oh, mùi thơm này từ đâu tới vậy?" Hàn Lập đồng dạng cười tươi, sau khi họ nhẹ một tiếng liền nói hai câu, nhưng mũi vừa động, đột nhiên sắc mặt đại biến.

"Không tốt, là hai tên gia hỏa kia đuổi tới, Hàn đạo hữu mau lại đây, trước tiên ta dẫn đạo hữu rời khỏi nơi này rồi nói sau." Sắc mặt Lôi Vân Tử có chút trắng bệch, vội vàng hét lớn một tiếng nói.

Hàn Lập vừa nghe nói thế cũng hoảng sợ, không để ý mùi hương kia đến từ đâu, giẫm chân xuống phi xa, nhất thời hóa thành một đạo thanh hồng bắn đi.

Sau hai lần chớp động, Hàn Lập liền xuất hiện bên cạnh đại hán, tay phất xuống dưới, phi xa liền hóa thành một đoàn linh quang nhập vào trong người.

Đại hán lo lắng bắt quyết, nhất thời tiếng nổ lớn vang lên, vô số ngân sắc điện hồ từ hai cánh và thân hình bắn ra, trong nháy mắt xung quanh hình thành một cái lôi trận mới.

Lôi trận phát ra tiếng ầm ầm rung trời, đem đại hán và Hàn Lập bao phủ vào trong, điện quang chớp động, phảng phất như ngân xà cuồng vũ, đem thân ảnh hai người bao phủ vào trong. Nhưng đúng lúc này, đột nhiên phía trên lôi trận ba động, một hư ảnh hồng sắc hoa thụ không chút tiếng động hiện lên.

Hoa thụ này cao khoảng trăm trượng, toàn thân màu hồng trong suốt, tản mát ra một loại hương thơm khó diễn tả.

Hoa thụ đang chuyển động trên cao, bỗng nhiên vô số cánh hoa đỏ rơi rụng xuống, chớp một cái liền hóa thành một cổ hồng sắc hàn quang cuồn cuộn hạ xuống.

Nói cũng kỳ quái, phấn sắc quang hà nhìn như chậm, nhưng chớp một cái liền đi hơn trăm trượng, tới phía trên lôi trận.

"Không kịp nữa rồi, tránh ra!"

Phấn sắc quang hà nhìn vô cùng diễm lệ, khiến người ta vừa nhìn không khỏi cảm thấy vui vẻ thoải mái, nhưng sau khi đại hán nhìn thấy, lại giống như nhìn thấy phấn độc, sắc mặt trắng bệch quát to một tiếng, thậm chí ngay cả truyền tống lôi trận sắp hình thành cũng phải bỏ đi, hai cánh sau lưng đột nhiên vỗ một cái, liền từ trong lôi trận bắn ra, chớp động một lần liền biến mất vào hư không.

Mặc dù Hàn Lập lần đầu nhìn thấy phấn hồng hoa thụ, nhưng vừa thấy cử động của Lôi Vân Tử, trong lòng rùng mình, không chút do dự đầu vai thoáng một cái, thân hình mơ hồ, đồng dạng hóa thành một đạo thanh bạch quang ti từ trong lôi trận bắn ra.

Thanh bạch quang ti như ẩn như hiện, chớp động một lần liền xuất hiện trong hư không cách đó hơn hai trăm trượng.

Cự đại lôi trận bị phấn hồng quang hà lướt qua, kim hồ chợt lóe liền tiêu tán, không quá thời gian một lần hô hấp, cả tòa lôi trận liền tan biến thành tro bụi.

Phấn hồng hà quang dường như có thể khắc chế lôi điện chi lực.

Thanh bạch độn quang thu lại, Hàn Lập lần nữa hiện ra thân hình, quay đầu lại nhìn cảnh này, hiển nhiên hít một ngụm lương khí.

"Lôi huynh, chẳng lẽ là..." Hắn không khỏi giật mình hỏi Lôi Vân Tử nửa câu.

"Không sai, truy binh của ta đã đuổi tới rồi. Tốc độ hai tên gia hỏa này càng lúc càng nhanh." Lôi Vân Tử sắc mặt trầm như nước, nghe vậy chỉ có thể miễn cưỡng trả lời.

Hàn Lập nghe xong, trong lòng hiển nhiên âm thầm kêu khổ không ngừng, chỉ có thể mạnh mẽ đề thăng mười hai phần tinh thần, cẩn thận nhìn khối hư ảnh hoa thụ trên không.

Nhưng ngoại trừ hư ảnh hoa thụ kia thì hư không gần đó vẫn trống không, vô cùng yên tĩnh, không xuất hiện bất cứ thứ nào.

Vô luận là Lôi Vân Tử hay Hàn Lập đều không phải tu sĩ bình thường, hiển nhiên sẽ không bị chiêu nhỏ này mê hoặc, không dám mạo hiểm hành động, cứ đứng tại chỗ bất động.

"Hắc hắc, lúc này đây sao không chạy nữa đi? Chắc không phải định bó tay chịu trói, giao thứ đó ra chứ?"

Vừa dứt lời, hư không phụ cận hoa thụ bỗng nhiên hiện ra một tên nam tử xấu xí mặc trường bào, vừa hiện thân liền đảo mắt xung quanh, nhất thời phát hiện ra Lôi Vân Tử và Hàn Lập.

"Oh, còn có kẻ khác ở đây. Ngươi là ai?" Trong mắt nam tử xấu xí chợt lóe hung quang, có chút dữ tợn hỏi.

"Chính là người này đuổi giết ngươi chạy trối chết sao?" Thần sắc Hàn Lập vừa động, hỏi Lôi Vân Tử.

"Đương nhiên không phải, ngoại trừ hắn còn có...."

"Đương nhiên còn có thiếp thân..."

Một thanh âm lãnh đạm của nữ tử đột nhiên từ hư không phía trên hoa thụ truyền đến.

Tiếp theo bề mặt hoa thụ cuồng hiện phấn sắc hà quang, phanh một tiếng liền vỡ vụn thành từng mảnh.

Một trần cuồng phong thổi qua, hư ảnh hóa thành từng điểm linh quang tiêu tán, nhưng chỗ cũ lại ba động, hiện ra một nữ tử mặc váy trắng.

Nữ tử này dung mạo vô song, thần sắc vô cùng bình tĩnh, dưới đôi chân ngọc bất ngờ lơ lửng một đóa cự hoa hồng nhạt.

Trong nháy mắt Hàn Lập nhìn thấy nữ tử này, chỉ cảm thấy trong lòng ngưng trọng, cảm giác hít thở không thông, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Cơ hồ trong nháy mắt, Hàn Lập liền khẳng định cho dù đối phương không phải là tồn tại Đại Thừa Kỳ thì tuyệt đối cũng là một hóa thân của Đại Thừa Kỳ, nếu không thì không có khả năng khiến hắn cảm thấy sợ hãi như thế.

Nữ tử sau khi hiện thân, ánh mắt phân biệt nhìn hai người Hàn Lập và Lôi Vân Tử, miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười thần bí.

------oOo------

Chương 1958: Bại lộ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đạo hữu nên đối y đi, hà tất vì một đóa linh hoa mà trốn chạy cả tháng. Phải biết rằng đóa Thiên Đàm hoa này đối với ngươi hiện tại cũng vô dụng. Chỉ cần giao nó ra, ta liền tha cho ngươi một mạng, ngươi cảm thấy thế nào?"

Bạch y nữ tử nói mấy lời khiến Lôi Vân Tử xanh cả mặt.

"Hừ, Thiên Đàm hoa là thiên địa linh vật trân quý, cho dù hiện tại ta không dùng được, nhưng sau này nhất định có tác dụng. Muốn Lôi mỗ không công giao ra thì thứ cho không thể làm theo!"

Lôi Vân Tử sau khi hừ lạnh một tiếng, không chút do dự từ chối.

"Xem ra ngươi vẫn có vài phần tin tưởng đối với lôi độn chi lực của mình."

Nữ tử không chút tức giận lạnh nhạt nói.

"Hắc hắc, các hạ nếu thật sự có bản lĩnh bắt được ta thì Lôi mỗ sao có thể trốn chạy cả tháng."

Lôi Vân Tử cười lạnh, bộ dáng kiêng kỵ nữ tử lúc trước này chỉ trong khoảnh khắc liền biến mất không thấy, nói.

"To gan! Ngươi dám nói chuyện với Bảo Hoa đại nhân như vậy sao!"

Hắc bào đại hán xấu xí bỗng nhiên hướng Lôi Vân Tử hét lớn một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn.

"Đúng là cáo mượn oai hùm! Ngươi có tin không, nếu một đánh một, ta chỉ cần ba giây là có thể lấy được cái tiểu mạng của ngươi!"

Sắc mặt Lôi Vân Tử trầm xuống, giọng nói băng hàn châm chọc lại một câu.

Đại hán xấu xí nghe vậy nhất thời tức giận sôi máu, miệng gầm nhẹ một tiếng, hai tay nắm lại định đánh qua. Nhưng đúng lúc này, bạch bào nữ tử lại khoát tay chặn lại, thản nhiên nói:

"Hắc Ngạc dừng tay! Ngươi vừa mới hóa hình không lâu, đích xác không phải là đối thủ của vị đạo hữu này."

"Bảo Hoa đại nhân, ta..."

Mặc dù đại hán nghe lời mà thả lỏng nắm tay, nhưng bộ dáng vẫn có chút không cam lòng.

"Thế nào, ngươi dám ý kiến sao?"

Nữ tử được gọi là *"Bảo Hoa"* này mí mắt vừa động, thản nhiên nói một câu.

"Không dám, thuộc hạ vừa rồi có chút lỡ lời."

Hắc Ngạc cả kinh, có chút kinh hoảng vội vàng giải thích.

Ánh mắt Bảo Hoa nhìn vẻ mặt đại hán vài lần, sau đó mới hời hợt nói một câu:

"Không có lần sau, rõ chưa!"

Hắc Ngạc trong lòng thả lòng, hiển nhiên cuông quýt vâng dạ.

Hàn Lập ở một bên chậm rãi quan sát tất cả, nét mặt ngưng trọng, hai mắt nhìn hắc bào đại hán hiện lên một tia kinh nghi. Hắc bào đại hán này rõ ràng hắn lần đầu tiên gặp qua, nhưng khí tức hung ác của đối phương khiến hắn cảm giác như đã từng cảm nhận được ở nơi nào đó rất xa.

Trong lòng hắn hiển nhiên có chút nghi hoặc.

Bất quá, trước mắt không phải lúc lo lắng việc này, quan trọng nhất chính là làm cách nào cùng Lôi Vân Tử thoát thân.

Về việc này, hắn biết rõ chỗ huyền diệu của Lôi Quang trận cho nên cũng không thật sự quá mức lo lắng. Lấy thần thông của Lôi Vân Tử, chỉ cần có chuẩn bị trước, muốn mang hắn truyền tống bất quá cũng chỉ là một ý nghĩ mà thôi. Cho dù ngay cả nữ tử trước mắt thật sự là tu sĩ Đại Thừa Kỳ thì cũng không thể cản được. Nếu không, Lôi Vân Tử cũng không thoải mái trước mặt đại địch sâu không lường được này.

Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng chuyển động, mà nữ tử trên cự hoa phía đối diện lại lần nữa mở miệng nói với Lôi Vân Tử:

"Loại lôi trận chi thuật này do đạo hữu tự mình sáng tạo đích xác rất huyền diệu, nhưng cũng chỉ có người có ngũ lôi chi thể như ngươi mới có thể phát huy nhuần nhuyễn. Đạo hữu mới vừa rồi từ chối đề nghị của ta, chắc cũng chỉ dựa vào điểm này."

"Không sai, vậy thì sao?"

Lôi Vân Tử âm trầm trả lời, trong lòng có chút kỳ quái đối với dụng ý của đối phương.

"Kỳ thật, lôi trận truyền tống chi thuật này của ngươi là đem không gian chi lực và lôi điện chi lực kết hợp xảo diệu lại với nhau thì mới có thể truyền tống ra ngoài mấy vạn dặm. Nhưng đem hai loại lực lượng này dung nhập một thể thì không phải chuyện dễ dàng, ngươi cũng phải tham khảo một loại bí thuật nào đó mới có thể may mắn nghiên cứu ra."

Bảo Hoa thản nhiên nói.

Thần sắc Lôi Vân Tử vừa động, nhưng ngoại trừ lạnh lùng nhìn nữ từ thì vẫn chưa nói gì mà bạch bào nữ tử sau khi khẽ cười, liền bổ sung:

"Vừa hay, thần thông ta tu luyện cũng ẩn chứa lôi điện chi lực và không gian chi lực, đối với hai loại lực lượng pháp tắc này cũng có chút nghiên cứu."

"Ngươi nói vậy là có ý gì!"

Sắc mặt Lôi Vân Tử khẽ biến, rốt cục không nhịn được hỏi một câu.

"Chắc đạo hữu cũng đã nhận ra, khoảng thời gian hai ta truy đuổi càng lúc càng ngắn. Nói không chừng, không quá mấy lần nữa ta có thể tham ngộ ra loại lôi trận pháp tắc chi lực này, thần thông này của đạo hữu liền mất đi hiệu dụng trước mặt ta. Mà trên người ngươi cũng bị ta hạ một loại ấn ký, trừ khi có thể một lần truyền tống ra ngàn vạn dặm, nếu không thì sớm hay muộn cũng bị ta bắt được. Mới vừa rồi ta nói nhiều như vậy cũng chỉ là không muốn lãng phí thời gian mà thôi, cũng coi như cho đạo hữu cơ hội cuối cùng. Nếu không thì trong tay ta có một loại bảo vật, vừa lúc thiếu mấy tinh hồn Hợp Thể Kỳ làm chủ hồn, một khi ngươi từ chối cơ hội lần này, từ nay về sau một khi bị ta bắt được, hiển nhiên ngươi sẽ trở thành một trong những chủ hồn của bảo vật này."

Trong mắt nữ tử lưu chuyển mâu quang, khinh phiêu phiêu.

Mà Lôi Vân Tử sau khi nghe xong, sắc mặt không khỏi trắng bệch, thần sắc âm tình bất định.

Bạch y nữ tử cũng không có ý thúc giục, ngược lại ánh mắt vừa động, rốt cục nhìn về phía Hàn Lập. Ánh mắt nữ tử này trong suốt như nước, nhưng Hàn Lập chỉ cảm thấy trên người mát lạnh, có cảm giác toàn thân đều bị đối phương nhìn thấu.

Điều này chứng tỏ thần niệm đối phương cường đại vượt xa mình.

Hàn Lập trong lòng cả kinh, không kịp suy nghĩ nhiều, Đại Diễn Quyết và Luyện Thần Thuật đồng thời vận chuyện trong cơ thể, thần niệm chi lực thoáng cái liền trải rộng khắp nơi trên cơ thể, cảm giác quỷ dị khi bị nhìn thấu theo đó mà miễn cưỡng ngăn trở lại.

Nhưng chỉ một lát này cũng khiến Hàn Lập cảm thấy sau lưng đổ mồ hôi lạnh, trong lòng cực kỳ kinh sợ.

Hắn tự phụ thần niệm cường đại không kém quá nhiều so với tu sĩ Đại Thừa Kỳ, nhưng ánh mắt nữ tử này lại khiến hắn cảm thấy đáng sợ hơn như thế, điều này chẳng phải nói lên nữ tử này cho dù ở trong số Đại Thừa Kỳ tuyệt đối là tồn tại đứng đầu.

Sau một khắc, chuyện khiến Hàn Lập càng thêm hoảng sợ lại xảy ra.

Ánh mắt nữ tử sau khi đảo qua người hắn một vòng, ánh mắt đột nhiên hiện lên vẻ cổ quái, thản nhiên nói:

"Hóa ra ngươi là kẻ tại Ma Kim sơn mạch giết đi thủ hạ của ta, cũng đoạt lấy một khối Huyền Thiên Như Ý Nhận. Đạo hữu lấy bảo vật của ta dùng nhiêu năm như vậy, có phải nên trả lại cho thiếp thân hay không."

"Tiền bối nói vậy là có ý gì, tại hạ không rõ. Dường như đây là lần đầu tiên ta gặp tiền bối."

Hàn Lập trong lòng kinh hãi, mơ hô đoán được gì đó. nhưng gượng cười nói một câu.

"Xem ra đạo hữu không định chủ động trả lại. Cũng được, để ta tự mình lấy vậy."

Vẻ mặt nữ tử không chút cảm tình, sau khi nói một câu tay liền phất về phía Hàn Lập.

Nhất thời, từ trong tay áo Hàn Lập đột nhiên vang lên tiếng xé gió *"vù vù"*, một đạo kim quang theo đó bắn nhanh ra, đúng là khẩu Huyền Thiên tàn nhận nọ!

Bảo vật này nguyên bổn vẫn ở yên trên người Hàn Lập, nhưng sau khi bị nữ tử tùy ý phất tay lại lập tức chặt đứt liên lạc thân niệm với Hàn Lập. bay về phía bạch bào nữ tử. Sắc mặt Hàn Lập lập tức đại biến, cơ hồ theo bản năng phất tay ra, một bàn tay hóa thành thanh sắc đại thủ đánh ra.

Nhưng khẩu kim sắc tàn nhận này chỉ chợt lóe một cái, lập tức hóa thành một đạo tinh mang biến mất trong hư không. Vì thế thanh săc đại thủ liền chụp hụt vào khoảng không.

Lúc này, bạch y nữ tử khẽ vươn hai ngón tay ngọc ra, giữa hai ngón tay chợt lóe kim mang, một khẩu kim sắc đoạn nhận dài không quá một tấc quỷ dị hiện lên, vừa lúc nhẹ nhàng bị kẹp vào giữa ngón tay.

Sắc mặt Hàn Lập một chút liền trở nên cực kỳ khó coi.

Lúc này hắn đột nhiên nhớ tới lai lịch của đại hán xấu xí kia.

Đối phương rõ ràng mang khí tức cường đại của một loại ma thú nào đó mà hắn cảm ứng được khi ở còn Ma Kim sơn mạch, chỉ là lúc đó hắn đang đánh nhau với kẻ địch, chỉ dùng thần niệm vội đảo qua mà không để ý nhiều lắm, cho nên ấn tượng mới mơ hồ như thế. Nếu vậy thì lời nữ tử này nói hơn phân nửa là không sai, dù sao khẩu tàn nhận này đúng là đoạt được từ con ma viên Hợp Thể Kỳ ở Ma Kim sơn mạch.

Mà nữ tử này hẳn là Thánh tổ Ma tộc ẩn tàng trong Ma Kim sơn mạch rồi.

Mặc dù Hàn Lập đau xót vì mất đi bảo vật, nhưng sau khi nhanh chóng tự định giá đã đem lai lịch nữ tử và thủ hạ này đoán được bảy tám phân.

Hắn âm thầm kêu khổ không ngừng, chỉ có thể lập tức đề cao sự cảnh giác lên một trăm hai mươi phần trăm.

"Quả nhiên đúng là Như Ý Nhận. Bảo vật này theo ta thời gian dài như thế, ngay cả ta cũng không nhớ rõ có nó từ bao giờ. Cho dù ngươi che giấu khí tức thì sao có thể giấu diếm được bổn tọa. Hắc Ngạc, đúng lúc ngươi không có bảo vật vừa tay, khẩu Như Ý Nhận tàn phiến này ta ban cho ngươi."

Thân sắc nữ tử có chút khác thường, sau khi vuốt ve tàn nhận vài cái liền ngoài dự đoán của mọi người vứt bảo vật này cho đại hán xấu xí đang đứng một bên.

"Đa tạ Bảo Hoa đại nhân ban thưởng!"

Hắc Ngạc đầu tiên là ngẩn ngơ nhận lấy bảo vật, tiếp theo mới hiểu ra, nhất thời vừa vui vừa sợ vội vàng thi lễ với nữ tử.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này trong lòng hiển nhiên buồn bực không thôi, nhưng nghĩ đến thần thông kinh người của nữ tử này thì cũng chỉ có thể trừng mắt mà nhìn thôi.

Tiếp theo, lại có chút ngoài dự đoán, nữ tử không hỏi gì tới Hàn Lập nữa mà ngược lại chuyển ánh mắt lần nữa lạnh nhạt hỏi Lôi Vân Tử một câu:

"Ngươi nghĩ kỹ chua? Có chắc vì một gốc linh dược hiện tại vô dụng mà định cả đời không vươn lên được!"

Lôi Vân Tử nghe nói thế thân hình có chút động, vẻ trầm ngâm trên mặt dần thối lui, thở dài một tiếng, nói:

"Lời tiền bối vừa rồi không sai, nhưng nếu như lời này sớm nói từ hơn nửa ngày trước thì Lôi mỗ không chừng thật sự đã bị thuyết phục, nhưng hiện tại thì..."

Lời còn chưa dứt, đột nhiên hai cánh sau lưng Lôi Vân Tử vỗ mạnh một cái, đồng thời hai tay bắt quyết.

Tiếng *"ầm ầm"* nổ ra!

Vô số ngân hồ từ trên người bắn ra, thân hình hắn khẽ chớp lên một cái liền biến mất trong điện quang. Sau một khắc, bên cạnh Hàn Lập chợt lóe điện quang, một lôi trận thật lớn *"ầm ầm"* hiện lên, bên trong có một đạo nhân ảnh như ẩn như hiện.

Đúng là Lôi Vân Tử.

"Chạy mau!"

Hắn quát khẽ một tiếng.

Mà cơ hồ ngay khi lôi trận vừa xuất hiện, Hàn Lập liền không chút do dự phóng vào.

Đại hán xấu xí ở phía xa thấy cảnh này nhất thời giận dữ hét lớn một tiếng, tay hư không trảo một cái, một cái búa lớn màu đen xuất hiện trong tay, hai tay cầm chặt bổ thẳng vào trung tâm lôi trận.

"Phốc" một tiếng!

Một đạo phủ mang thô to liền hóa thành một đạo hắc mang điên cuồng chém đi, nơi nào hắc mang đi qua nơi ấy hư không loạn động một trận, phảng phất như hư không dưới một kích này mà bị bổ nứt ra vậy.

------oOo------

Chương 1959: Huyễn Nhật thần thông

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhưng hành động này của đại hán hiển nhiên đã trễ!

Hắc sắc phủ mang ngay cả khi thanh thế to lớn, nhưng động tác Lôi Vân Tử lại nhanh hơn vài phần.

Chỉ thấy Lôi Vân Tử hừ lạnh một tiếng, lôi trận ba động, hắn và Hàn Lập liền biến mất trong ngân sắc điện quang.

Hắc sắc phủ mang bay đến chém nát lôi trận, nhưng ngay cả cọng lông của hai người Hàn Lập cũng không thể tổn thương.

Nữ tử Bảo Hoa vẫn không ngăn cản đại hán công kích, nhưng bản thân vẫn không có ý ra tay. Sau khi than nhẹ một tiếng, liền nhắm hai mắt lại, dường như đang yên lặng cảm ứng gì đó.

Đại hán ở bên cạnh thấy công kích không hiệu quả, trên mặt lộ ra vẻ không cam lòng, nhưng thấy hành động của nữ tử như vậy, lập tức ngậm miệng đứng bảo hộ một bên, không hề nói gì.

Không biết trải qua bao lâu, nữ tử mở đôi mắt đẹp ra, thản nhiên nói một câu:

"Nhiều lắm thì chỉ năm sáu lần nữa, ta sẽ khiến tên này chắp cánh cũng khó thoát. Hiện tại ta đã tìm ra vài vị trí có thể xuất hiện truyền tống, chúng ta lập tức đuổi qua thôi. Lần gặp mặt tiếp theo lâu lắm cũng chỉ vài giây."

"Vâng, Bảo Hoa đại nhân! Những tên dị tộc Linh giới này sao biết được chỗ lợi hại của đại nhân, bất quá bảo vật của đại nhân sao lại rơi vào tay người nọ?"

Hắc Ngạc tiến lên nịnh nọt một câu, cũng có chút kỳ quái hỏi.

"Chẳng có gì lạ cả! Năm đó, một cái Huyền Thiên Như Ý tàn phiến của ta bị đầu ma viên nọ lấy cắp ra ngoài, chờ khi ta thức tỉnh tìm ra nơi ma viên này ẩn thân thì lại phát hiện nó vừa mới bị giết. Mà tàn bảo này hiển nhiên cũng rơi vào tay kẻ giết nó. Năm đó, trước lúc ta thức tỉnh một đoạn thời gian, có không ít người của Thiên Vân xông vào sơn mạch. Kẻ giết nó có lẽ là một người trong số đó, ta vốn tưởng là người của Thiên Vân, bởi vì năm đó ta và mấy tên thái thượng trưởng lão có hiệp nghị, cho nên không tiện đi điều tra bảo vật này. Nhưng tuyệt đối không ngờ Huyền Thiên tàn phiến lại rơi vào tay tu sĩ Nhân tộc, cũng không biết lúc đầu hắn sao lại trà trộn vào Ma Kim sơn mạch, nếu là thế thì ta hiển nhiên phải đòi lại bảo vật."

Nữ tử binh tĩnh nói.

"Thì ra là thế, lúc đầu thuộc hạ từng gặp qua đám người này tại Thiên Vân, nhưng không nghĩ tới trong bọn họ lại có người có thể giết được ma viên Hợp Thể Kỳ."

Sắc mặt đại hán biến đổi, không khỏi có vài phần hoảng sợ.

"Được rồi, việc này tạm thời không nói, trước tiên cướp lấy Thiên Đàm Hoa quan trọng hơn. Cái khác không nói, kỳ thật đóa kỳ hoa này có thể ức chế một phần thương thế trên người ta, cho nên ta không thể dễ dàng bỏ qua. Huống hồ, dựa theo bói toán thuật mấy ngày trước, linh dược ta muốn tìm dường như đều ở khu vực này. Hắc Ngạc, ngươi giúp ta để ý một chút, nếu có thể tìm được linh dược, khiến pháp lực ta khôi phục thì hiển nhiên ngươi cũng có chỗ tốt."

Ánh mắt nữ tử chợt lóe mâu quang, nói.

"Đại nhân yên tâm, Hắc Ngạc tuyệt đối tận tâm hết sức giúp đại nhân tìm kiếm linh dược nọ. Nhưng đáng tiếc chính là bản thân đại nhân cũng không biết chính xác linh dược nọ là gì, nếu không thì đã giảm bớt phiền phức rồi."

Đại hán vội vàng biểu lộ trung thành, nói.

"Mặc dù ta am hiểu chút thuật bói toán, nhưng cũng không tính là tinh thông cho lắm. Đáng tiếc, năm đó hai người Vân Long bên cạnh ta đã chết trận, nếu có bọn họ ra tay thì ta cần gì phải tự mình rời núi."

Trong đôi mắt đẹp của bạch bào nữ tử hiện lên một chút cô độc.

"Danh tiếng hai vị đại nhân Vân, Long năm đó Hắc Ngạc cũng từng nghe nói qua. Nghe nói mặc dù hai vị đại nhân này không phải là tồn tại Thánh tổ, nhưng lại nắm giữ thần thông khiến Thánh tổ binh thường cũng phải kiêng kỵ vài phần. Đặc biệt là thuật bói toán của Vân đại nhân được xứng là thứ hai tại Thánh giới. Cũng chỉ có Huyễn Quang đại nhân dùng thuật bói toán tiến giai mới có thể miễn cưỡng so sánh."

Hắc Ngạc vừa nghe nữ tử đề cập đến hai người kia, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ nghiêm nghị.

"Hắc hắc, ngay cả ngươi cũng biết tên của bọn họ! Cũng khó trách, năm đó danh tiếng bọn họ rất lớn, đích xác không dưới Thánh tổ."

Nữ tử thản nhiên cười một tiếng, đôi mắt chớp động lâm vào trầm tư.

Đại hán cười làm lành một chút, cũng không dám nói tiếp điều gì.

Không lâu sau, thần quang trong mắt nữ tử thu lại, ra lệnh:

"Đi thôi, nếu không đi thì muốn đuổi theo tiểu tử nọ sợ rằng phải phí một phen tay chân."

Đại hán hiển nhiên không chút ý kiến, lúc này khom người đáp ứng một câu, thân hình vừa động lập tức chợt lóe bay lên trên cự hoa rồi cung kính đứng phía sau nữ tử vài trượng.

Bảo Hoa phất tay, cự hoa phía dưới xoay tròn, vô số phấn hồng hà quang tuôn ra, đồng thời một mùi thơm từ trên hoa tán ra.

"Phanh" một tiếng, phấn hồng hà quang tan đi, cự hoa nhất thời biến mất không thấy.

Trong một thời gian ngắn, cự hoa liên tiếp xuất hiện ở ba bốn nơi khác, nhưng chỉ quỷ dị hiện lên liền biến mất không thấy.

Sau hai canh giờ, hư không trên một phiến rừng rậm vừa động, phấn hồng cự hoa lần nữa xuất hiện, đột nhiên từ trong cự hoa truyền ra một tiếng *"di!"* đầy kinh ngạc. Tiếp theo, cự hoa thu hà quang lại, cánh hoa thật lớn mở ra, Bảo Hoa và đại hán xấu xí lập tức hiện thân đi ra.

"Sao vậy đại nhân, đại nhân đã tìm ra hai người nọ rồi à!"

Hắc Ngạc đầu tiên là ngẩn ra, nhưng lập tức mừng rỡ hỏi.

"Không có, chỉ là chúng ta dường như gặp một số vị khách không mời!"

Hai mắt bạch bào nữ tử nhìn về phía chân trời, trên mặt hiện lên vẻ ngoài ý muốn.

"Khách nhân?"

Hắc Ngạc hiển nhiên khó hiểu, vội vàng nhìn về phía xa nhưng lại không thấy bất cứ thứ gì, trong lòng không khỏi có chút nói thầm.

Nhưng sau một khắc, chân trời chợt lóe linh quang, hai luồng bạch quang không chút dấu hiệu hiện lên, chỉ chớp động vài lần liền gào thét bay tới hư không gần đó.

Độn tốc cực nhanh, quả thực khó có thể hình dung!

"Càn Khôn Bàn, Thạch Ma Điện!"

Đại hán lúc đầu còn chưa để ý, nhưng chờ khi bạch quang tới gần, thấy rõ hai thứ khổng lồ kia, thất thanh la lên, vẻ mặt trở nên quái dị.

Trong bạch quang rõ ràng là một tòa thạch điện và một cự đại ngọc bàn!

Ánh mắt Bảo Hoa nhìn hai vật này đồng dạng có chút phức tạp, nhưng trên mặt càng lúc càng lạnh lùng. Còn về phía đám người trong thạch điện và ngọc bàn hiển nhiên cũng phát hiện ra cự hoa, cơ hồ sắc mặt đại biến vội vàng dừng bảo vật lại, tiếp theo hư không phía trên hai vật này ba động một trận, bốn đạo nhân ảnh theo đó mà đồng thời hiện lên.

Đúng là bốn đại hóa thân Nguyên Sát và Huyết Quang, bọn họ nhìn bạch bào nữ tử trên cự hoa, sắc mặt thoáng cái liền trở nên cực kỳ khó coi.

"Bảo Hoa tỷ tỷ, hóa ra là tỷ!"

Sắc mặt Nguyên Sát sau khi liên tiếp biến hóa vài lần thì mới nói ra được vài chữ, giọng nói vô cùng cứng ngắc.

"Nguyên Sát, hóa ra là ngươi! Không nghĩ tới ta và ngươi lại có ngày gặp lại ở Linh giới này. Xem ra Thánh tế đã bắt đầu rồi. Bất quá danh xưng "tỷ tỷ" thì ta không dám nhận."

Thần sắc Bảo Hoa khôi phục bình tĩnh, hời hợt nói.

Sau khi Nguyên Sát nghe nói như thế, sắc mặt một chút liền trở nên trắng bệch rồi không nói gì nữa. Mà ba đại hóa thân Huyết Quang bên cạnh sau khi nhận ra thân phận Bảo Hoa, sớm đã âm thầm kêu khổ không ngừng, nhưng khi ánh mắt Bảo Hoa lạnh như băng đảo tới, trên mặt ba người không khỏi lộ ra vẻ gượng cười, khối hóa thân ờ giữa càng có chút khép nép, vội vàng nói:

"Huyết Quang bái kiến Bảo Hoa đại nhân!"

"Hừ, bản lãnh của ngươi cũng tiến bộ nhanh đấy, không ngờ một hơi tu luyện ra nhiều hóa thân như vậy. Đúng lúc bên cạnh ta còn thiếu mấy tên sai vặt, bắt các ngươi cũng có ích."

Bạch bào nữ tử nhíu mày, thanh âm lạnh lùng nói.

Ba khối hóa thân Huyết Quang nghe nói thế, sắc mặt giật mạnh một cái mà trở nên tái nhợt không còn chút máu. Bọn họ sau khi nhìn nhau một cái, dường như hạ quyết tâm, không chờ Bảo Hoa nói gì thêm, lúc này gào thét một tiếng, đồng thời hóa thành ba đạo hắc khí bắn đi. Tất cả chợt lóe liền chui vào trong ngọc bàn.

Càn Khôn Bàn sau khi phát ra tiếng *"ầm ầm"*, ngoài thân chợt tuôn ra hắc bạch chi khí, thoáng cái liền hóa thành một cái đồ án Thái Cực thật lớn, thoáng một cái liền mơ hồ biến mất.

"Càn Khôn Bàn đích xác vô cùng huyền diệu, nhưng đáng tiếc ngươi không phải chủ nhân chính thức của nó, mà bản thể của ngươi cũng không ở đây, lại còn muốn chạy thoát trước mặt ta, không thấy hiện ra đã quá vọng tưởng rồi sao?"

Ngọc dung Bảo Hoa trầm xuống, lạnh như băng nói một câu, một tay bỗng giơ lên cao.

Một màn kinh người xuất hiện!

Nguyên bổn một trong số bảy mặt trời cực nóng trên cao đột nhiên cuồng trướng lên, hơn nữa mơ hồ còn có chút vặn vẹo, hư không gần đó theo đó mà ba động một trận, một cái mặt trời đường kính ngàn trượng cuồn cuộn hiện lên!

Mặt trời này vô cùng chói mắt, hư không bị chiếu sáng, nhiệt độ thoáng cái liền tăng lên gấp mười lần, phảng phất như mặt trời trong nháy mắt bị nữ tử mạnh mẽ tóm lại gần.

"Huyễn Nhật đại pháp!"

Nguyên Sát vừa thấy cảnh này, sắc mặt biến đổi mà thất thanh kêu lên một tiếng, tiếp đó sắc mặt trở nên vô cùng âm trầm bất định.

Bảo Hoa lạnh lùng nhìn nữ tử này một cái nhưng không nói gì cả chỉ khẽ vươn một ngón tay ra điểm về phía mặt trời trên không trung.

"Ầm" một tiếng!

Mặt trời chậm rãi chuyển động, vô số bạch sắc quang ti từ bề mặt bắn ra xuyên thủng hư không phía dưới, phạm vi công kích cực lớn, phảng phất bao trùm tất cả phạm vi mà mắt thường có thể nhin thấy.

Nguyên Sát thấy vậy cũng phất tay một cái, một cái hắc sắc cổ kính theo đó mà hiện lên ở trên đinh đầu hóa thành một tầng quang mạc trong suốt bảo hộ bản thân bên trong.

Phiến quang mạc này ngay cả khi thoạt nhìn kiên cố, nhưng dưới công kích của đám quang ti lại nhộn nhạo vài cái, bộ dáng như rất miễn cưỡng chống đỡ được. Bất quá, xem bộ dáng của lam bào nữ tử đang không ngừng bắt quyết thì rõ ràng là không thể chống đỡ lâu.

Mà cách đó hơn ngàn trượng, trong nháy mắt khi quang ti xuyên thủng hư không thì một tiếng nổ kinh thiên xé gió truyền đến!

Không gian thoáng ba động một cái, cự đại ngọc bàn có chút loạng choạng hiện ra.

Quang ti gần đó vừa thấy mục tiêu xuất hiện mà như có linh tính đồng loạt thay đổi phương hướng như mưa rào bắn về phía ngọc bàn.

Trong phút chốc, toàn bộ ngọc bàn bị vô số quang ti như vũ bão bảo phủ vào trong.

Theo đó, một tiếng hét đầy kinh sợ của Huyết Quang từ trong ngọc bàn truyền ra, ngọc bàn xoay tròn một cái đem hắc bạch nhị khí tuôn ra, lần nữa biến thành bộ dáng Thái Cực thật lớn, nhất thời có thể chống lại thế công mãnh liệt của quang ti.

------oOo------

Chương 1960: Cung thần đả thương địch thủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bảo Hoa thấy cảnh này, nét mặt không chút biểu tình lập tức phất một tay về phía ngọc bàn.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra!

Quang mang chợt lóe từ đó lộ ra một bàn tay to hơn trăm trượng, năm ngón tay mở ra, bạch sắc chân diễm trên tay hung hăng thiêu đốt, chụp thẳng về phía ngọc bàn.

Ngọc bàn lần nữa truyền đến tiếng rống giận dữ của Huyết Quang, hắc bạch Thái Cực đồ án chấn động thoát ra khỏi ngọc bàn, rồi cuồng trướng nghênh đón bàn tay to, mà bản thân ngọc bàn sau khi *"vù vù"* một tiếng, hư không gần đó mơ hồ vặn vẹo một trận, định lần nữa thuấn di bỏ chạy.

Hắc bạch Thái Cực và bạch diễm trên bàn tay to vừa tiếp xúc với nhau lập tức quang mang hộ thân run rẩy, bị bàn tay khổng lồ bóp chặt lại phát ra một tiếng gào thét rồi nổ tung ra.

Bạch diễm cuồn cuộn trong nháy mắt đem hắc bạch Thái Cực biến thành mây khói, sau đó trở mình, không biết làm thế nào lại đem ngọc bàn bao vây vào trong. Ngay cả khi ba khối hóa thân Huyết Quang trong ngọc bàn kinh hãi, tiếng cầu xin tha thứ khác nhau đồng thời truyền ra, nhưng ngọc bàn này trong bạch diễm lượn lờ thiêu đốt, cơ hồ trong khoảnh khắc liền biến thành một màu đỏ đậm. Thậm chí, sau khi năm ngón tay to chụp lấy ngọc bàn, năm con hỏa long từ đầu ngón tay bay ra, sau khi vây quanh ngọc bàn một lần liền khiến bảo vật này bắt đầu tan ra thành nước.

"Không!!!!!!!!"

Một tiếng hét cực kỳ kinh sợ từ trong ngọc bàn truyền ra, tiếp theo linh quang chợt cuồng thiểm một trận, một tiểu tháp từ trong ngọc bàn bay ra, thoáng cái liền hóa thành một đạo thất sắc hư ảnh cao hơn trăm trượng đem năm con hỏa long chặn lại.

Năm con hỏa long mặc dù lắc đầu vẫy đuôi, miệng không ngừng phun bạch diễm, nhưng bộ dáng lại không thể làm gì được hư ảnh thất sắc cự tháp này. Không riêng như thế, bề mặt hư ảnh cự tháp sau khi hiện lên một tầng thất sắc quang vựng liền hấp thu không ít bạch diễm vào trong, khiến cho bản thân nó càng lớn thêm vài phần.

Nhưng đúng lúc này, khỏa mặt trời khổng lồ trên không trung dưới thúc dục pháp quyết của Bảo Hoa phảng phất như cự sơn ầm ầm rơi xuống.

Thất sắc tiểu tháp nọ ngay cả khi vạn phần huyền diệu, nhưng dưới năng lực của ba gã hóa thân Huyết Quang căn bản không thể phát ra mười phần uy lực, bị mặt trời áp xuống bất quá chỉ kiên trì được vài giây liền vỡ vụn thành từng điểm thất sắc quang điểm.

Thất sắc quang điểm chợt lóe lên, lần nữa ngưng tụ thành một tiểu tháp lúc trước nhưng quang mang ngoài thâm ảm đạm vô cùng lơ lửng bất động tại chỗ. Mà khỏa mặt trời khổng lồ vẫn đè xuống cự bàn bên dưới, cự bàn căn bản không kịp có bất cứ phản ứng gì liền bị mặt trời nuốt chửng vào trong.

Trong trăm đạo quang mang chớp động, ngọc bàn lần nữa rã ra, trong nháy mắt khi ngọc bàn chưa hoàn toàn biến mất chợt ba đạo huyết quang từ trong ngọc bàn bắn ra, nhưng sau khi bị bạch diễm cuồn cuộn bao vây, nhất thời phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, liền bị bạch diễm cắn nuốt không còn một mảnh.

Ba đạo huyết quang này đúng là ba đại hóa thân Huyết Quang.

Ba đại hóa thân này, mỗi một khối đều có thần thông không kém gì tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ, nhưng trước mặt nữ tử Bảo Hoa này lại có vẻ không chịu nổi một kích.

Đương nhiên, đầu tiên là đây chỉ là hóa thân của Huyết Quang mà thôi, trong khi đó Bảo Hoa lại là bản thể. Thứ hai, Huyễn Nhật thần thông này nguyên bổn có công dụng khắc chế phần lớn ma công, cho dù ngay cả khi Bảo Hoa danh chấn Ma giới một thời, nhưng hiện tại dưới tình huống tu vi đại giảm thì tuyệt đối không thê dễ dàng diệt sát ba đại hóa thân của Huyết Quang có chí bảo hộ thân như vậy được.

Mà cơ hồ ngay lúc ba đại hóa thân Huyết Quang chết, trong một tòa cự tháp của Ma tộc gần Thiên Uyên thành, một gã huyết bào đang ngồi ngay ngắn trên vương tọa thần sắc nghiêm nghị đang nghe mấy tên ma tôn Hợp Thể Kỳ kể lại kết quả càn quét nhân tộc gần đây. Hiện tại, Ma tộc đại quân sau khi đem các cứ điểm khổng lồ gần Thiên Uyên thành càn quét không còn, mà ngay cả một số tông môn thế gia nhỏ trốn ở những nơi bí ẩn cũng bị tiêu diệt sạch tới bảy tám phần thì hiện bắt đầu tính đến chuyện bố trí bao vây như thế nào xung quanh Thiên Uyên Thành.

Huyết bào thiếu niên nghe đến nhập thần, thường xuyên gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nhưng đột nhiên sắc mặt đại biến mà đứng bật dậy, đồng thới phát ra một tiếng gầm nhẹ cực kỳ kinh sợ.

"Không thể nào. ba người bọn họ liên thủ. sao lại xảy ra chuyện được cơ chứ!"

Đám Ma tộc tôn giả khác vừa thấy bộ dáng giận dữ của huyết bào thiếu niên, hiển nhiên cũng bị rất bất ngờ, trong lúc nhất thời không khỏi hai mặt nhìn nhau.

"Huyết Quang đại nhân, rốt cục có chuyện gì xảy ra mà khiến đại nhân kinh sợ như thế?"

Một lão giả Ma tộc thân phận không thấp, sau khi hơi chần chờ liền cẩn thận hỏi một câu.

"Không có gì! Ba gã cận vệ bị ta hạ thần niệm xảy ra chút chuyện, không thể hoàn thành đại sự mà ta giao phó. Bất quá không sao, ta sẽ phái người khác đi làm."

Tâm niệm huyết bào thiếu niên vừa chuyển, vẻ phẫn nộ trên mặt nhanh chóng biến mất, lần nữa khôi phục như thường, nói.

Thấy huyết bào thiếu niên nói như thế, trong lòng đám Ma tộc tôn giả tuy có chút nghi hoặc, nhưng hiển nhiên không dám hỏi thêm, một gã ma tôn sau khi ho nhẹ hai tiếng liền tiếp tục trở lại đề tài. Mà huyết bào thiếu niên thần sắc lại vô cùng bình tĩnh, phảng phất sự giận dữ mới vừa rồi chỉ là nhất thời thất thố mà thôi.

Ở sâu trong hồ nước đỏ như máu tại Ma giới đột nhiên không chút dấu hiệu truyền ra một tiếng thét cực kỳ giận dữ. Tiếng thét này đầy thê lương tới chói tai khiến hồ nước gần đó không ngừng chấn động, nhưng sau thời gian một chén trà nhỏ tiếng thét liền ngừng lại, rồi nơi đây lại trở nên không còn bất cứ tiếng động gì nữa.

Tại Linh giới, trong nháy mắt khi Nguyên Sát bị mặt trời khổng lồ rơi xuống, quang mạc trong suốt do hắc sắc cổ kính biến thành nhất thời không chịu nổi, đồng dạng vỡ vụn. Mà bạch sắc hỏa diễm do mặt trời khổng lồ phát ra đồng dạng cũng không chút khách khí phủ xuống.

Sắc mặt Nguyên Sát thoáng cái liền trở nên trắng bệch, không nhịn được há miệng kêu cứu một tiếng.

Trong thạch điện bên dưới đột nhiên hắc quang chợt lóe, một đạo nhân ảnh quỷ dị bắn ra, mơ hồ một chút liền xuất hiện sau lưng Nguyên Sát, rồi không chút do dự giơ tay lên không trung.

"Phốc xuy" một tiếng, một cái kim sắc viên châu to cỡ nắm tay chợt bay ra, chợt lóe liền nhập vào trong khỏa mặt trời không lồ không thấy bóng dáng.

Tiếp theo, một tiếng nổ long trời lở đất truyền đến, một vòng kim sắc quang vựng từ trong mặt trời không lồ bạo liệt nổ tung ra, kim vựng này cũng không biết ẩn chứa uy lực thế nào mà chỉ trong phút chốc khiến mặt trời khổng lồ nổ tung hoàn toàn, tạo thành một cái hắc động khổng lồ đường kính lên tới mười trượng.

Cái động này thể tích khổng lồ phảng phất như ngọn núi, nhưng cái này cũng không quan trọng bằng đạo hắc sắc nhân ảnh vừa mới hiện thân kia lại xoay chuyển thân hình, hóa thành một đoàn ô quang bao phủ Nguyên Sát vào trong, sau đó hóa thành một đạo kinh hồng phóng thẳng vào trong động khổng lồ.

"Lục Cực!"

Nguyên bản khuôn mặt bình tĩnh của Bảo Hoa, trong nháy mắt khi hắc sắc nhân ảnh vừa xuất hiện, đồng tử không khỏi co rụt lại, miệng phát ra một tiếng băng hàn, tiếp theo hai tay hư không trảo một cái.

"Vù vù" hai tiếng, hai cánh hoa theo đó liền rớt ra bay về phía tay nàng.

Kết quả, trên tay bạch y nữ tử này chợt lóe thanh quang, một cái cánh hoa trực tiếp hóa thành một cái cung lớn màu xanh biếc, một cánh khác lại phát ra bạch mang chói mắt, trực tiếp hóa thành một mũi tên dài mở ảo.

Động tác Bảo Hoa nhìn như chậm, nhưng hai tay kéo một cái, cũng không cần ngắm liền bắn mũi tên màu trắng ra.

Mũi tên vừa rời tay toàn thân liền cuồn cuộn bạch diễm, hóa thành một đạo tinh mang biến mất không thấy. Lúc này, nhân ảnh trong hắc quang vừa mới bao phủ Nguyên Sát chợt hiện ra trong động khổng lồ, tai nghe thấy bên tai vang lên tiếng xé gió liền thầm kêu một tiếng *"không tốt"*, tiếp đó toàn thân chợt lóe lam mang, đồng thời tám tiểu thuẫn trong suốt hiện ra.

Mỗi một cái tiểu thuẫn toàn thân một màu lam nhạt trong suốt, phảng phất như từ hàn băng ngưng tụ thành, trong nháy mắt chắn trước hắc sắc nhân ánh.

Tiếng chói tai vang lẻn liên tiếp!

Bạch sắc tinh mang đột nhiên xuất hiện trước tám tiểu thuẫn, chợt lóe liền biến mất. Sau một khắc, từng tiếng giòn tan vang lên, tám cái tiểu thuẫn đồng thòi nổ tung ra. Mà nhân ảnh trong hắc quang lảo đảo một trận, bộ dáng như bị thương không nhẹ, trước ngực xuất hiện một cái lỗ máu nhỏ bằng ngón cái.

"Phanh" một tiếng, một đoàn bạch diễm từ trong lỗ máu nổ bung ra, thoáng cái liền bốc lên bao phủ cả hắc ảnh vào trong.

Lúc này mới có thể nhìn thấy diện mạo của hắc ảnh, đúng là một nữ tử thướt tha một thân hắc giáp, trên đầu cũng đội mũ giáp chỉ để lộ ra một đôi mắt lạnh như băng, có vẻ vạn phần thần bí.

Nữ giáp sĩ mặc dù bị bạch diễm bao phủ, nhưng trong mắt không hề thấy vẻ bối rối nào mà ngược lại đột nhiên há miệng phun ra một đoàn tinh huyết, tinh huyết vừa phun ra liền hóa thành một đoàn huyết vụ nhanh chóng lan ra toàn thân.

Một cảnh kinh, người xuất hiện!

Nơi huyết vụ đi qua bạch diễm nhìn có vẻ vô cùng lợi hại, nhưng ngay lập tức liền bị dập tắt hoàn toàn, trong khoảnh khắc bạch diễm không còn sót lại chút gì. Nhưng nữ giáp sĩ không hề bận tâm đến thương thế, hai tay nhanh chóng bắt quyết, hắc quang ngoài thán đại thịnh, lần nữa bao phủ lấy thân hình và Nguyên Sát mà phá không chạy trốn.

Độn tốc dĩ nhiên cực nhanh, bất quá chỉ chớp mắt hắc quang liền phóng tới cuối chân trời, lần nữa lại nhoáng lên rồi trực tiếp biến mất không thấy bóng dáng.

Về phần tòa thạch điện đang huyền phù hư không đột nhiên ngoài thân quay cuồng ngũ sắc hà quang, vô số phù văn tuôn ra rồi tụ thành một pháp trận cực lớn. Thạch điện ở ngay trung tâm pháp trận theo đó mà trở nên mơ hồ đi, bộ dáng như định trực tiếp truyền tống đi thoát đi.

"Hừ, các nàng ấy có thể rời đi, nhưng hai người các ngươi thì ở lại cho ta."

Bảo Hoa thấy một tiễn không thành công, sắc mặt vốn có chút khó coi, mắt thấy cảnh này liền quát khẽ một tiếng.

Bảo cung trong tay biến mất mà thay vào đó một tay chỉ một cái về phía hư không xa xa một cái.

Khỏa mặt trời khồng lồ ở xa xa kia theo đó thoáng cái liền hóa thành một tầng bạch sắc quang mạc đem cả bầu trời bao phủ lại. Mà tòa thạch điện bên dưới lại chợt chớp động quang hà, một đóa hồng sắc cự hoa đột nhiên hiện lên, rồi từ đó một đạo hồng sắc kiếm khí từ hư không gần đó chợt xuất hiện, vừa lúc chém lên cự đại quang trận.

Trong nháy mắt, dưới một kiếm này một góc của quang trận liền bị phá hủy, thạch điện nguyên bổn vừa mới mơ hồ liền lần nữa trở nên chân thật trở lại. Mà từ trong thạch điện lại truyền ra hai tiếng gầm nhẹ, thoáng lắc một cái liền một ra thành hai rồi lại biến ảo thành hai đầu thạch nhân cực lớn màu xám trắng.

Hai đầu thạch nhân khổng lồ vừa hiện nguyên hình liền đem hai tay vỗ lên ngực, không ngừng hướng về phía Bảo Hoa và đại hán gầm nhẹ, nhưng bộ dáng trông có vẻ rất kiêng kỵ, không dám xông lên.

------oOo------

Chương 1961: Thoát thân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhưng Bảo Hoa thấy cảnh này chỉ hời hợt bắt một pháp ấn cổ quái.

Một thanh âm muộn hưởng phát ra, hồng sắc cự hoa bên dưới cự đại thạch nhân xoay tròn một cái rồi từ đó liên tiếp bắn ra hai đạo quang trụ trong suốt. Mỗi đạo quang trụ này đều sáng long lanh, phảng phất như thực thể, hơn nữa tốc độc cũng cực nhanh như điện quang hỏa thạch, chỉ chợt lóe liền đánh tới trước người hai cự nhân.

Hai cự nhân cả kinh, thân hình lập tức vừa động muốn né tránh nhưng đã trễ.

Hai đạo quang trụ cơ hồ không quan tâm đến hộ thể linh quang của hai cự nhân, chợt lóe liền nhập vào trong hai thân hình khổng lồ không thấy bóng dáng. Hai cự nhân kinh sợ gầm nhẹ một tiếng, trên người bỗng nhiên lóe ra bạch quang, từng đóa hoa thủy tinh từ trên trán phóng ra, cơ hồ trải rộng toàn thân.

Hai cự nhân trong khoảnh khắc liền bị một tầng tinh thể thần bí đóng cứng lại, không cách nào nhúc nhích được.

Nhìn hai thạch cự nhân trong cự đại tinh thể, Bảo Hoa không chút biểu tình phất tay một cái. Nhất thời bạch quang trên cự đại tinh thể chợt hiện rồi bắt đầu thu nhỏ lại, chỉ một lát liền biến nhỏ bằng nắm tay, rồi bị nữ tử này dễ dàng thu vào tay áo.

"Chúc mừng đại nhân có thể diệt sát đại địch!"

Lúc này, Hắc Ngạc ở một bên mới hồi phục tinh thần lại, vội tiến lên trước hai bước lấy lòng nói.

"Ba người bọn họ bất quá chỉ là ba khối hóa thân của Huyết

Quang, không thể coi là đại địch được. Nhưng thật ra sáu đại hóa thân của Lục Cực đều là trợ thủ đắc lực của ả, nay bị ta bắn một phát, không mất hơn trăm năm thì đừng nghĩ đến chuyện khôi phục lại như ban đầu."

Bảo Hoa thản nhiên nói.

"Vậy sao đại nhân không đuổi theo các nàng giết tất cả đi. Hiện tại là cơ hội khó có được!"

Hắc Ngạc cẩn thận đề nghị nói.

"Không cần thiết. Lục Cực nếu đã liều mạng hao tổn nguyên khí để thoát khỏi Huyễn Nhật của ta thì khẳng định sẽ tiếp tục thi triển thần thông bảo mạng khác mà phi độn xa hơn vạn dặm. Cho dù ta toàn lực đuổi theo thì khả năng bắt được cũng không quá cao. Hiện tại, chuyện Thiên Đàm Hoa quan trọng hơn, nếu không vạn nhất khiến tên gia hỏa kia chuồn mất thì sau này càng mất nhiều công sức hơn. Đi thôi!"

Bảo Hoa suy nghĩ sơ thoáng cái, liền quyết định nói.

"Vâng, thuộc hạ tất cả đều nghe theo đại nhân phân phó!"

Đại hán cung kính đáp ứng.

Tiếp theo, cự hoa dưới thân Bảo Hoa rung lên một cái, lần nữa thả ra phấn hồng hà quang bao phủ hai người lại, thoáng cái liền biến mất trong hư không. Trong lúc nhất thời, nguyên bổn chỗ này vừa nãy vô cùng náo nhiệt lại trở nên trống không, không còn bất cứ bóng người nào.

Cách đó không biết bao nhiêu vạn dặm, trong một cái hạp cốc thần bí, hai tòa lôi trận một lớn một nhỏ chớp động ngân quang *"ầm ầm"* hiện ra. Hai tòa lôi trận này lồng vào nhau, một trong một ngoài, mà trung tâm pháp trận bất ngờ có hai đạo nhân ảnh đang lơ lửng.

Một người một thân áo bào xanh tung bay trong gió, sau lưng là đôi cánh chớp động điện quang liên hồi. Người còn lại toàn thân đều là lôi điện, hai tay nắm lấy một cái ngân sắc pháp bàn. Đúng là hai người Hàn Lập và Lôi Vân Tử!

"Hàn đạo hữu, ngươi chuẩn bị tốt chưa! Cái song trọng Lôi Quang trận này Lôi mỗ đã nghiên cứu thấu triệt không còn vấn đề gì, nhưng dù sao vẫn chưa từng thử qua, nếu có gì sai làm thì đạo hữu chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo mà thôi."

Ngọc bàn trên tay Lôi Vân Tử chớp động bạch mang chói mắt, toàn thân lượn lờ điện hồ, cười ha ha nói với Hàn Lập, bộ dáng trông có vẻ cực kỳ hưng phấn.

"Hắc hắc, nếu thật sự là như thế thì Hàn mỗ cũng đành chịu thôi. Bất quá Lôi huynh dám cùng Hàn mỗ truyền tống thì sợ rằng cũng có ít nhất tám chín phần nắm chắc. Nếu Lôi huynh cũng tự tin vô sự thì Hàn mỗ cũng thế. Huống hồ tại hạ mới vừa rồi đã nghiên cứu thêm thoáng cái về song trọng Lôi Quang trận này, cảm thấy đích xác không có vấn đề gì lớn."

Hàn Lập ở bên cạnh thản nhiên cười, nói.

"Hừ, tiểu tử ngươi nói thế thì Lôi mỗ cũng yên tâm, nhưng trên thực tế cũng không phải trăm phần trăm. Được rồi, có lẽ hai tên kia cũng sắp đuổi tới, chúng ta đi thôi."

Lôi Vân Tử sau khi trợn mắt lầm bầm một câu, pháp bàn trong tay bỗng nhiên bắn ra, chớp một cái liền phân biệt nhập vào trong hai tòa lôi trận.

Tiếp theo, hai tay hắn nhanh chóng bắt quyết, miệng lẩm bẩm niệm chú.

Tiếng xé gió ầm ầm nổi lên, hai tòa lôi trận bị kích thích, vô số điện hồ bạo liệt trong pháp trận, ngân sắc điện quang trong lúc nhất thời trải rộng khắp nơi trong lôi trận. Trong tiếng nổ, Lôi Vân Tử bỗng nhiên hét lớn một tiếng, mấy đạo điện hồ thô to từ trung tâm lôi trận bắn ra, đồng thời bao phủ hắn và Hàn Lập vào trong.

Hai người thoáng cái liền biến mất trong lôi trận.

Một khắc sau, hư không gần đó chợt ba động một trận, một đoàn phấn hồng sắc quang hà thoáng hiện ra, lại thoáng một cái biến thành một đóa hoa cự đại.

Cánh hoa từ từ mở ra, bên trong tự nhiên là thân ảnh của hai người Bảo Hoa và Hắc Ngạc.

Mặc dù lôi trận đã sớm tiêu tán nhưng ánh mắt nữ tử Bảo Hoa này sau khi đảo qua hư không chỗ lôi trận, sắc mặt không khỏi biến đổi đôi chút.

"Không gian ba động sao lại hoàn toàn khác xa lúc trước, ngay cả ta cũng không cách nào tìm được vị trí truyền tống!"

Nữ tử thì thào vài câu, đôi mắt đẹp lần đầu tiên hiện lên vẻ ngoài ý muốn.

"Không thể nào! Bảo Hoa đại nhân không phải đã lĩnh ngộ hơn phân nửa pháp tắc chi lực của loại lôi trận kia sao, như thế nào lại thành như thế này?"

Hắc Ngạc cả kinh, giật mình hỏi.

"Không riêng như thế, hơn nữa ta còn cảm thấy một tia ấn ký liên hệ nọ đã bị chặt đứt. Xuất hiện tình huống này, hoặc là người nọ đã hồn phi phách tán, hoặc thật sự hắn đã chạy trốn ra hơn ngàn vạn dặm."

Nữ tử lắc đầu nói.

Vừa nghe nữ tử nói thế, Hắc Ngạc hiển nhiên không khỏi mở to mắt, trong lúc nhất thời không biết nói thế nào mới tốt.

"Xem ra không gian ba động lưu lại nơi này hơn phân nửa là do có tên đến sau tham gia. Xem ra bổn tọa đã coi thường hai tên này, chúng thật sự có cách tiến hành truyền tống cự ly xa. Thôi bỏ đi, Thiên Đàm Hoa ngay cả có chút tác dụng với ta, nhưng cũng không đáng để hao ta tổn nguyên khí tiến hành bói toán. Chúng ta đến chỗ Nhân tộc thôi, nơi đó có lẽ có linh dược giúp ta khỏi hẳn. Chỉ có thể đến đó, trong phạm vi gần tiến hành bói toán mới hy

vọng có được tin tức rõ ràng!"

Đôi mắt Bảo Hoa chớp động tinh quang, nhưng vẫn không lộ ra vẻ tức giận, ngược lại còn thản nhiên nói.

Vừa thấy bộ dáng nữ tử thong thả như thế, Hắc Ngạc cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nhưng hiển nhiên không dám có ý kiến gì khác, lúc này thành thành thật thật gật đầu nói phải.

Bảo Hoa gật đầu, nhưng đột nhiên trong lòng cảm thấy có chút khác thường mà ngẩng đầu nhìn về một phía nào đó mà nhíu đôi mắt lại, nhưng sau khi trầm ngâm một lát lại lắc đầu không để ý tới sự bất an này, sau đó một chân liền giẫm nhẹ lên cự hoa một cái. Nhất thời hà quang chợt lóe, cự hoa liền mang hai người bay về phía Nhân tộc.

Cách đó hơn ngàn vạn dặm, trên không trung một cái hồ rộng mênh mông bất chợt truyền ra một tiếng sét đánh. Theo đó, vô số ngân sắc điện hồ từ hư không bắn ra, trong nháy mắt hình thành một tòa lôi trận thật lớn không ngừng quay cuông co giãn bất định trên không trung.

"Ầm ầm", trong lôi trận phát ra điện quang chói mắt, thân ảnh Hàn Lập và Lôi Vân Tử chợt lóe hiện ra.

Hai người sau khi nhìn xung quanh, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ.

"Không sai, song trọng Lôi Quang trận đích xác đã đưa chúng ta ra xa ngoài ngàn vạn dặm, cái cảm giác lúc nào cũng bị người ta giám sát trên người đã biến mất. Bất quá để an toàn, chúng ta nên chia tay tại đây, ai đi đường nấy."

Vẻ vui mừng trên mặt Lôi Vân Tử thu lại, không chút khách khí quay lại nói với Hàn Lập một câu.

"Hàn mỗ cũng đang có ý này! Đáng tiếc song trọng Lôi Quang trận phải có hai người cùng khu sử lôi trận thì mới thi triển ra được, nếu không thì đây đúng là một thủ đoạn tuyệt diệu để giữ mạng!"

Hàn Lập gật đầu, có chút đáng tiếc nói.

*"Hắc hắc, trên đời nào có chuyện hoàn mỹ mười phần. Lúc này đây chúng ta lại gặp nhau, rồi cùng chạy thoát khỏi đại địch đã xem như tạo hóa không nhỏ. Tục ngữ có câu: "*gặp đại nạn không chết thì tất có phúc về sau*", sau này nói không chừng còn có chuyện tốt đang chờ ta và ngươi."*

Dị sắc trên mặt Lôi Vân Tử chợt lóe, cười to nói.

"Không cần đợi đến sau này, đạo hữu có được Thiên Đàm Hoa đã là phúc lớn rồi!"

Hàn Lập nhìn Lôi Vân Tử, đột nhiên cười rộ lên, nói.

"Như thế nào! Hàn huynh đệ cũng hứng thú với Thiên Đàm Hoa sao?"

Lôi Vân Tử trừng mắt, nửa cười nửa không, nói.

"Lôi huynh nói sai rồi! Thiên Đàm Hoa mặc dù tốt, nhưng đáng tiếc lại tương khắc lớn với công pháp ta sở tu, cho nên ta cũng không quá hứng thú. Được rồi, Hàn mỗ đi trước một bước, hy vọng ngày sau có thể gặp lại đạo hữu."

Hàn Lập ngáp một cái phủ nhận, sau đó lập tức chắp tay cáo từ.

"Vậy Lôi mỗ cũng chúc đạo hữu thuận buồm xuôi gió."

Trong lòng Lôi Vân Tử thả lỏng, trên mặt tươi cười chắp tay nói với Hàn Lập.

Hân Lập không nói thêm gì mà khẽ gật đầu, toàn thân đại phóng thanh quang rồi trực tiếp hóa thành một đạo thanh hồng phá không bay đi.

Lôi Vân Tử chờ sau khi độn quang Hàn Lập biến mất cuối chân trời thì mới hóa thành một đạo ngân quang bay về hướng ngược lại.

Hàn Lập trên đường không chút dừng lại, một hơi bay xa khỏi Nhân tộc ba ngày ba đêm tới không trung một dãy núi đá hoang vu. Khi này hắn cảm thấy không có khả năng bị truy binh phát hiện thì mới dừng độn quang rồi hạ xuống sườn núi. Vừa bay hạ xuống hắn vừa bắt quyết niệm chú, theo đó toàn thân hắn được một tầng hoàng quang bao phủ lại, sau đó trực tiếp tiến nhập vào trong núi đá không thấy bóng dáng.

Chỉ một lát sau, Hàn Lập bỗng xuất hiện trong một động quật ở phía trong lòng núi, hai tay áo huy động, hơn mười cây trận kỳ hóa thành từng điểm linh mang bắn ra, chợt lóe lên rồi tất cả đều tiến nhập vào hư không gần đó không thấy bóng dáng.

Sau một khắc, một tầng bạch quang mờ nhạt bỗng nhiên xuất hiện bốn phía động quật, đem nơi đây bao phủ nghiêm ngặt lại. Lúc này Hàn Lập mới thở dài một hơi, sau đó mới ngồi xếp bằng trên một tảng đá trong động quật.

Tay vừa lật, bảy tám bình ngọc lớn nhỏ khác nhau hiện lên mà lơ lửng trước người.

Thần sắc Hàn Lập ngưng trọng từ ngọc bình lấy ra mười mấy viên đan dược màu sắc khác nhau, sau khi nuốt vào liền nhắm mắt lại, hai tay bắt quyết vận công rồi tiến vào trạng thái nhập định.

Hiện tại hắn chẳng những muốn khôi phục pháp lực gần như khô kiệt trong người, mà còn muốn luyện hóa tất cả di chứng của việc nuốt sống linh dược trước kia. Mà một lúc làm hai chuyện nếu không hao phí hai ba tháng thời gian thì căn bản là chuyện si tâm vọng tưởng.

------oOo------

Chương 1962: Luyện hóa thuật

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thời gian nhập định lần này lại mất đến hai tháng.

Một ngày kia, hắn lần nữa mở hai mắt ra, hậu hoạn trên người chẳng những đã hoàn toàn giải trừ mà pháp lực thần khí cũng khôi phục tới trạng thái đỉnh phong. Lúc này, Hàn Lập mới thật sự khôi phục lại sự trầm tĩnh như trước.

Giờ phút này cho dù Thánh tổ Ma tộc như Nguyên Sát tìm tới cửa thì hắn cũng tự tin có thể đánh một trận.

Sau khi tỉnh lại, Hàn Lập chỉ trầm ngâm một lát, tay vừa lật, một bạch sắc mộc hạp và một lam sắc ngọc bình cùng hiện ra. Kim quang trong tay chợt lóe, bạch sắc mộc hạp nhất thời bị một tầng kim quang bao vây, tự động bay lên lơ lửng giữa không trung.

Hàn Lập nhìn lam sắc ngọc bình còn lại, trên mặt không khỏi lộ ra một tia hưng phấn.

"Hỗn độn nhị khí danh tiếng sớm đã nghe qua, không nghĩ được lại có ngày đoạt được linh vật này, nếu có thể luyện hóa nó thì tiến giai Hợp Thể hậu kỳ hơn phân nửa không thành vấn đề."

Hàn Lập thì thào nói nhỏ vài câu, tiếp theo búng một ngón tay về phía bình ngọc.

"Phanh" một tiếng, nắp bình tự động mở ra.

Trong tiếng xé gió *"vù vù"*, một đoàn thanh quang từ đó bay ra, chớp một cái liền bắn nhanh ra, bộ dáng như muốn bỏ chạy.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, một cánh tay mơ hồ trảo một cái lên hư không, nhất thời một cỗ cự lực vô hình bao phủ cả gian động quật. Tiếp đó, năm ngón tay chớp động quang mang rồi kéo trở lại. Thanh âm *"xuy xuy"* xé gió truyền ra, thanh quang sau khi run lên liền bị hút vào tay.

Hàn Lập nhẹ thở một hơi, hai mắt híp lại cẩn thận đánh giá thứ trong lòng bàn tay. Chỉ thấy thanh quang trong tay chớp động không thôi, trong đó lại có hai quang điểm nhỏ bằng hạt đậu, một đen một trắng liên tục chớp động.

Lam quang trong mắt Hàn Lập chợt động, pháp lực toàn thân quán chú vào hai mắt, nguyên bổn hai quang điểm có chút mơ hồ, nhất thời hiện rõ trong mắt. Nhưng trong nháy mắt khi thấy rõ hai quang điểm, thân hình hắn khẽ chấn động, vẻ mặt trong nháy mắt hiện ra vẻ mờ mịt, cả người bất động. Sau thời gian một bữa cơm, vẻ mặt Hàn Lập đột nhiên vặn vẹo vài cái, đột nhiên cắn răng phun ra một ngụm máu tươi, thân hình chấn động ngã ngược về phía sau.

"Thật lợi hại, luân hồi huyễn cảnh thật lợi hại, quả nhiên đáng sợ như trong truyền thuyết! Nếu không phải lúc cuối đột nhiên tỉnh lại thì sợ rằng tâm trí vĩnh viễn ở lại trong thế giới của Hỗn độn nhị khí rồi."

Thân hình Hàn Lập vừa động, lần nữa khoanh chân ngồi xuống nhưng vẻ mặt có chút khiếp đảm, thất thanh nói.

Mới vừa rồi đúng là hắn đã dùng Minh Thanh linh mục quan sát hai tiểu quang điểm ở bên trong Hỗn độn nhị khí, cũng chỉ trong nháy mắt liền bị bổn nguyên chi lực trong đó hút vào, thoáng cái liền rơi vào vô số thế giới hư ảo lớn nhỏ khác nhau, khiến cho bản thân không thể tự kiềm chế được.

Nếu không phải hắn sớm đề phòng để lại trong cơ thể một đạo chân lực bạo phát tự động có tác dụng trong thời gian nhất định sẽ mạnh mẽ thức tỉnh bản thân thì sợ rằng sớm đã thân hủ thần diệt mà chờ đến ngày tạo hóa mà chết đi.

Mặc dù Hàn Lập chấn kinh không nhỏ, nhưng trong lòng lại không còn bất cứ hoài nghi gì với thứ trong tay. Cũng chỉ có Hỗn độn nhị khí trong truyền thuyết kia mới có uy lực đáng sợ như vậy, hiển nhiên không thể nào là giả được. Lúc này, hắn chỉ cần có phương pháp luyện hóa linh vật này thì việc tiến giai Hợp Thể hậu kỳ sẽ nắm chắc trong lòng bàn tay.

Hiện tại, Hàn Lập ngay cả khi luôn cực kỳ bình tĩnh, nhưng sâu trong đáy lòng lại không khỏi hiện lên vẻ kích động. Bất quá trước đó, hắn còn cần phải thực hiện giao dịch với hai lão ma trong Trấn Ma tỏa một phen mới được.

Trong lòng tự định giá như thế, một ngón tay đột nhiên chỉ về phía thanh sắc quang đoàn. Sau một tiếng sét trầm thấp vang lên, đầu ngón tay chợt lóe kim quang, một đạo điện hồ nhỏ xíu bắn ra, chợt lóe liền nhập vào trong thanh sắc quang đoàn khiến quang đoàn bị lôi ngược trở về.

Quang điểm đen trắng trong thanh sắc quang đoàn vô cùng tĩnh lặng, phảng phất chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, nhưng trên mặt Hàn Lập lại lộ ra vẻ hài lòng, tay phất về phía lam sắc ngọc bình một cái, nhất thời miệng bình phun ra một cỗ bạch hà đem thanh sắc quang đoàn thu lại.

Tay áo phất lên, bình ngọc nhất thời đóng nắp lại.

Lúc này ánh mắt Hàn Lập mới xoay chuyển nhìn về phía hộp gỗ trên không, sau đó hắn liền há miệng phun ra vô số viên châu, tay lại vỗ lên thiên linh cái rồi chậm rãi nhắm mắt lại. Một lát sau, trong một khoảng không gian thần bí nào đó, ba động không gian nổi lên, thần niệm hóa thân của Hàn Lập chợt lóe xuất hiện trên trời cao tại phiến không gian này. Sau khi hắn đảo mắt khắp nơi, khẽ cau mày.

Khắp nơi trong hư không đều mờ mịt, vô số bông tuyết tung bay khắp nơi, nơi đây bất ngờ lại biến thành một phiến băng địa. Bất quá, chưa chờ hắn có cử động gì, hư không phụ cận đã ba động một trận, hai đạo nhân ảnh đồng thời thoáng hiện ra. Một tên mộ thân hắc giáp, một tên một thân đạo bào, đúng là hai lão quái Ma tộc Phong Tà và Xa Kỵ Cung.

Hai tên này vừa thấy Hàn Lập xuất hiện, bộ dáng vừa mừng vừa sợ, Phong Tà cười ha ha, trực tiếp hỏi:*"Hàn đạo hữu, ngươi như thế nào đến bây giờ mới xuất hiện! Ta và Xa huynh còn tưởng bản thể của ngươi gặp đại họa, gặp đại kiếp nguy hiểm gì đó!"*

"Hàn mỗ đích xác định sớm gặp lại hai vị, nhưng một năm qua lại gặp vài tên đại địch, bị đuổi giết đến bây giờ mới thoát ly được hiểm cảnh."

Hàn Lập cười cười, nửa thật nửa giả đáp.

"Hàn đạo hữu nếu đã xuất hiện nơi đây thì xem ra hẳn là bình yên vô sự, Xa mỗ xin được chúc mừng! Bất quá, Hỗn độn nhị khí nọ, không biết Hàn đạo hữu đã lấy được hay chưa?"

Xa lão quái sau khi tùy ý nói hai câu, liền khẩn trương hỏi.

"Hai vị nếu ở trong Trấn Ma tỏa thì Hỗn độn nhị khí có mất chút nào không hẳn là so với Hàn mỗ càng rõ ràng hơn."

Hàn Lập nhíu mày, thản nhiên nói.

Vừa nghe Hàn Lập nói thế, Xa lão quái và Phong Tà sau khi nhìn nhau một cái, không giận mà ngược lại lộ ra vẻ vui mừng lẫn sợ hãi.

"Ha ha, hai người chúng ta đích xác sau khi chia tay không lâu liền cảm ứng được Trấn Ma Tỏa có chút biến hóa khác lạ, nhưng chúng ta bị vây trong này, chịu hạn chế của cấm chế, đối với cảm ứng biến hóa hết sức mơ hồ nên còn cần đạo hữu chứng thật. Nghe khẩu khí của Hàn đạo hữu thì chẳng lẽ đã thật sự chiếm được Hỗn độn nhị khí?"

Phong Tà vẻ mặt mừng rỡ như hoa xuân, tự nhiên không phát hiện khẩu khí đã trở nên vô cùng khách khí.

"Mặc dù ở Hoàng Tuyền Địa Hòa có chút biến cố, nhưng hồn độn nhị khí đích xác đã lấy ra một ít. Hai vị đạo hữu có hay không cũng nên đem cách luyện hóa nói ra."

Hàn Lập trầm ngâm một chút, mới chậm rãi thừa nhận.

Nhưng vẻ vui mừng trên mặt Xa Kỵ Cung cũng chỉ hiện ra trong chốc lát liền thu liễm lại, có chút cẩn thận hỏi:

"Không cần vội! Hai người chúng ta mặc dù tin Hàn đạo hữu không nói dối, nhưng đạo hữu có hay không cũng nên lấy Hỗn độn nhị khí ra làm chứng? "

Phong Tà nghe nói như thế, thần sắc vừa động, cũng đồng ý gật đầu.

"Muốn vật chứng sao? Cũng dễ thôi!"

Hàn Lập híp mắt, tựa hồ đã sớm đã đoán trước, lạnh nhạt nói một câu, hai tay đột nhiên phất ra.

"Ầm" một tiếng!

Một đạo kim sắc điện hồ chợt lóe hiện ra trong lòng bàn tay, lại bị pháp quyết thúc dục, bỗng nhiên một phân thành hai, biến thành hai tia điện bắn thẳng về phía Phong Tà và Xa lão quái. Hai lão ma vừa thấy cảnh này, trong lòng vừa động, cũng không né tránh, hơn nữa một người còn giơ tay bắt lấy, một người thì há miệng hút vào.

Hai đạo kim hồ cùng *"xẹt"* một cái, một đạo bị Phong Tà trực tiếp dùng tay bắt lấy, một đạo lại bị Xa Kỵ Cung hút vào bụng!

Lập tức, hai người này đều nhắm mắt lại, đồng thời cũng đem thần niệm quan sát tia lôi điện vừa chiếm được.

Hàn Lập thấy cảnh này chỉ khoanh tay đứng tại chỗ, ánh mắt không chút thay đổi. Bất quá, sau thời gian vài lần hô hấp, Phong Tà và Xa Kỵ Cung liền mở mắt ra, trên mặt lộ vẻ hài lòng.

"Không sai, mặc dù khí tức vô cùng yếu, nhưng đích thật là khí tức Hỗn độn nhị khí. Xem ra Hàn đạo hữu không nói dối, nếu đã như thế thì chúng ta sẽ thương lượng tiếp theo nên tiến hành hợp tác thế nào."

Trong mắt Phong Tà lộ ra một tia hưng phấn, nói.

"Ban đầu không phải đã nói rồi sao! Hai vị đạo hữu giao phương pháp luyện hóa lại cho tại hạ, tại hạ sẽ đem một nửa Hỗn độn nhị khi tặng cho hai vị, chẳng lẽ hai vị đã thay đổi chủ ý?"

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, thanh âm bỗng lạnh lùng vài phần, nói.

"Hàn đạo hữu hiểu lầm rồi, hiệp nghị ban đầu hiển nhiên không thay đổi. Bất quá phương pháp thực hiện hiệp nghị cụ thể thì cần cẩn nhắc cẩn thận thêm một chút. Nếu không, không bằng đạo hữu giao Hỗn độn nhị khí ra trước rồi chúng ta sẽ giao phương pháp luyện hóa sau, thế nào?"

Xa Kỵ Cung cười hắc hắc, nói.

"Thi ra là thế! Mặc dù chúng ta có ước định, nhưng sự việc quan trọng như thế, đích xác có chút phiền phức."

Thần sắc Hàn Lập hòa hoãn xuống, trầm ngâm một chút, nói.

"Cho nên, ta và Phong đạo hữu đã thương lượng với nhau, đã nghĩ ra một cách vẹn toàn cho hai bên, nhưng không biết Hàn đạo hữu có đồng ý hay không."

Xa Kỵ Cung chậm rãi nói từng chữ một.

"Đạo hữu không ngại thì trước tiên nói ta nghe thử một chút."

Thần sắc Hàn Lập vừa động, thản nhiên nói.

"Kỳ thật rất đơn giản! Ta sẽ đem quá trình luyện hóa chia làm vài phân đoạn. Trước tiên ta đem phần khẩu quyết thứ nhất truyền thụ cho đạo hữu để đạo hữu phân biệt thật giả trong đó. Nếu sau khi phát hiện là thật thì giao một phần Hỗn độn nhị khí cho hai người chúng ta. Cứ làm như thế vài lần cho đến khi hoàn thành. Chắc rằng đến cuối cùng, các hạ sẽ không vì một chút Hỗn độn nhị khí mà động đến tâm ma, mà hai người chúng ta lại càng không vì một chút khẩu quyết còn sót lại mà từ bỏ Hỗn độn nhị

khí."

Thần sắc Phong Tà nghiêm nghị, ngưng trọng giải thích một phen.

Hàn Lập vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhưng trong mắt không ngừng chớp động tinh quang, bộ dáng như đang suy nghĩ cẩn thận về đề nghị của đối phương. Còn hai lão ma vốn tin rằng Hàn Lập sẽ lập tức đáp ứng nhưng thấy ánh mắt hắn như vậy thì trong lòng vẫn có vài phần khẩn trương. Chỉ là, hai người đều là kẻ có kiến thức rộng rãi, vẻ mặt hiển nhiên vẫn duy trì thong thả, chỉ chờ phản ứng của Hàn Lập.

"Đích thật là cách tốt! Được, cứ dựa theo cách của hai vị mà tiến hành trao đổi."

Hàn Lập sau khi thở dài một hơi, thần sắc bình tĩnh, mở miệng nói.

"Ha ha, Hàn đạo hữu quyết định cực kỳ sáng suốt! Hiện tại chúng ta nê bắt đầu tiến hành giao dịch thôi. Đây là một phần pháp quyết thứ nhất, đạo hữu hãy nghiên cứu cẩn thận, chỉ cần cảm thấỵ không có vấn đề gì thì trong vòng ba ngày nhất định phải mang một phần Hỗn độn nhị khí cho chúng ta. Nếu lỡ hẹn không tới thì hai người chúng ta sẽ xem như đạo hữu không muốn giao dịch. Hắc hắc, đến lúc đó các hạ chẳng những phải chịu tâm ma cắn trả mà sau này muốn luyện hóa Hỗn độn nhị khí cũng là chuyện si tâm vọng tưởng."

Phong Tà mừng rỡ nhưng lại vội nhắc nhở, nói.

------oOo------

Chương 1963: Công thành

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi Hàn Lập gật đầu không có ý kiến gì khác thì đột nhiên Xa Kỵ Cung phất tay lên, một đoàn bạch quang bắn ra, chỉ sau một cái chớp động liền bay về phía Hàn Lập ở đối diện. Hàn Lập phất tay, vẻ mặt không chút thay đổi hút bạch quang nọ vào tay, đây rõ ràng là một khối ngọc giản trong suốt trắng noãn.

"Tại hạ đi trước tìm hiểu pháp quyết, có kết quả thì sẽ trở lại gặp hai vị. Cáo từ!"

Hàn Lập cũng không lập tức dùng thần niệm xem xét ngọc giản mà trực tiếp ôm quyền nói lời cáo từ.

Tiếp theo, toàn thân hắn chợt lóe thanh quang, thân hình thoáng một chút liền biến thành từng điểm linh quang tiểu tán trong không gian.

"Xa huynh, ngươi cảm thấy tiểu tử này có giữ lời hay không?"

Ngay khi Hàn Lập vừa rời khỏi phiến không gian này, hắc giáp đại hán liền trầm ngâm một chút hỏi lão giả.

"Bí thuật luyện hóa Hỗn độn nhị khí này ngoại trừ chúng ta và Huyết Quang ra thì thế gian này không có bao nhiêu người biết. Hắn nếu muốn luyện hóa được thì hiển nhiên không thể nào hủy ước được. Ngay cả khi bây giờ lấy ra một chút Hỗn độn nhị khí thì chung quy cũng không phải là loại linh vật lập tức gia tăng thực lực lên gấp trăm lần. Càng huống chi hiện tại là lúc Thánh tộc chúng ta triển khai Thánh tế, đối đầu với kẻ địch mạnh, hắn càng không thể bỏ qua phương pháp lập tức tăng tiến tu vi này."

Xa Kỵ Cung vô cùng tự tin nói.

"Hy vọng sẽ như Xa huynh nói. Hắc hắc, chỉ cần có Hỗn độn nhị

khí này, chúng ta sẽ thoát khỏi nơi đây. Đến lúc đó chúng ta liên thủ lại bắt tiểu tử này, đem một nửa Hỗn độn nhị khí khác trong người hắn rút ra. Thời gian ngắn như thế, hắn hiển nhiên không thể nào chân chính luyện hóa được Hỗn độn nhị khí."

Hai mắt hắc giáp đại hán sáng ngời, nói.

"Điều này là hiển nhiên! Chỉ là một tên tu sĩ Nhân tộc mà cũng muốn có được linh vật bực này sao? Tiểu tử nọ ngay cả khi cơ trí thì cũng không nghĩ đến ta và ngươi đã phá hết tất cả cấm chế trong Trấn Ma Tỏa. Hiện tại chỉ cần Hỗn độn nhị khí nữa mà thôi, không cần lâu lắm, chỉ cần cho chúng ta thời gian nửa năm để luyện hóa sơ bộ Hỗn độn nhị khí liền dư sức rời khỏi Trấn Ma Tỏa. Hừ, đến lúc đó, tên tiểu nhân Huyết Quang nọ...."

Xa Kỵ Cung ngẩng đầu nhìn bầu trời phất phới hoa tuyết, sau khi hít sâu một hơi, vẻ mặt có chút điên cuồng, nói.

"Ha ha! Hy vọng ngày đó nhanh đến!"

Phong Tà cũng âm trầm cười.

Cùng lúc đó, bên ngoài Trấn Ma Tỏa, Hàn Lập sớm đã thu hồi thần niệm hóa thân, Nguyên anh cũng chợt lóe trở về thân thế. Mí mắt vừa động, Hàn Lập chậm rãi mở hai mắt ra, tay vừa lật, một khối bạch sắc ngọc giản từ lòng bàn tay hiện lên. Hắn không nói hai lời búng tay ra, ngọc giản liền hóa thành một đạo bạch quang bay lên rồi áp vào trán.

Nhất thời một cỗ thần niệm cường đại cuồng chú vào trong ngọc giản, nơi nào thần niệm đi thì đem tất cả nội dung bên trong nhìn không sót thứ gì.

Bên trong đích xác có một thiên pháp quyết không đầy đủ, bộ dáng chừng hơn ngàn chữ, mỗi một chữ đều vô cùng huyền diệu, dường như ẩn chứa huyền cơ nào đó.

Lúc này, Hàn Lập bắt đầu tìm hiểu pháp quyết, vẻ mặt không ngừng biến ảo.

Thiên pháp quyết này không dài lắm, nhưng lại khiến hắn nhập định đến hai ngày hai đêm.

Tới buổi sáng ngày thứ ba, Hàn Lập rốt cục thở nhẹ một hoi. thu thần niệm trở về, mà nguyên bổn ngọc giản đang áp vào trán chợt lóe quang mang rồi vỡ vụn ra thành từng mảnh, hóa thành một đống bột phấn tiêu tán trong không gian.

Pháp quyết trong ngọc giản hiển nhiên hắn đã sớm ghi nhớ trong lòng, một chữ cũng không quên.

"Xem bộ dáng thì pháp quyết này hẳn không giả! Nghĩ rằng hai lão ma kia cũng không động tay chân gì!"

Hàn Lập thì thào hai câu, trên mặt lộ ra vẻ tự định giá, bắt đầu lâm vào trầm ngâm.

"Không được, sau khi vừa có phương pháp luyện hóa nhất định phải ném Trấn Ma Tỏa trở về Ma giới mới được. Mà xem ra cũng không thể đợi lão quái vật Lũng gia cùng tiến vào Ma giới được rồi, trước hết phải tìm một tiết điểm giao giữa hai giới rồi ném nó vào trong."

Sắc mặt Hàn Lập sau khi âm tình bất định một hồi lâu, bởi vì muốn chắc chắn cho nên ý nghĩ ban đầu dường như cũng có chút thay đổi.

Sau khi quyết định như thế, hắn phất tay lên, lam sắc ngọc bình đựng Hỗn độn nhị khí lại lần nữa bay ra, đồng thời tay vỗ vào thiên linh cái của mình.

Ngay khi Hàn Lập đang ẩn thân tại khu vực man hoang gần Nhân tộc, đang từng chút lấy phương pháp luyện hóa với hai người Xa Kỵ Cung, thì Thiên Uyên thành ở Nhân tộc đã bị mấy ngàn đại quân Ma tộc vây bắt, đến giọt nước cũng khó thông.

Lấy bốn hướng tường thành làm chủ, từng cứ điểm của Ma tộc cao mấy trăm trượng đột ngột từ dưới đất mọc lên. Trong những cứ điểm này, ma vân quay cuồng, vô số tinh nhuệ Ma tộc mặc ma giáp đứng thẳng, vô số tòa tháp bay thật lớn cũng di động trên bầu trời đại quân Ma tộc, số ma tháp này được vây quanh bởi vô số phi xa chiến thuyền lớn gấp trăm lần. Mà trong các cứ điểm là những lỗ lớn không đồng nhất, nối tiếp liên miên bất tận, trong đó có vô số thân ảnh ma thú trùng điệp, như ẩn như hiện.

Trong một tòa cứ điểm Ma tộc thật lớn, ở trên đỉnh là hơn trăm tên cao giai Ma tộc thần sắc khác nhau nhìn về hướng Thiên Uyên thành. Cầm đầu là một tên huyết bào thiếu niên, lúc này sắc mặt của hắn trông rất âm trầm, ánh mắt lạnh như băng nhưng nhìn kỹ thì dường như có hai phân thờ ơ. Mà những cao giai Ma tộc khác thì ở hai bên nhỏ giọng nghị luận gì đó.

Sau một lát, huyết bào thiếu niên thu ánh mắt lại, miệng thản nhiên nói một câu:

"Thời gian không sai biệt lắm, bắt đầu công thành đi. Hy vọng mấy năm sau bổn tọa có thể chính thức ngồi ở trong Thiên Uyên thành!"

"Chúng ta nhất định cố hết sức phụ tá Thánh tổ đại nhân!"

Những Ma tộc khác nghe nói thế, sắc mặt ngưng trọng, đồng thanh nói.

Lúc này nguyên bổn một gã hồng giáp thị vệ đứng bên cạnh huyết bào thiếu niên đột nhiên cầm một vật trong tay ném lên trời. Nhất thời, một đoàn ngân quang phóng lên cao, sau khi bay lên cao hơn vạn trượng liền phát ra tiếng nổ *"ầm ầm"*.

Một cái ngân sắc cổ văn đường kính trăm trượng liền hiện ra trên hư không, đồng thời phát ra ngân mang chói mắt. Phảng phất như hô ứng với cự đại ngân văn này, vô số tiếng hò hét ở bên ngoài Thiên Uyên thành đồng loạt nổi lên.

Sau một khắc, vô luận phi xa cự tháp trên không trung Ma tộc, hay là đại quân ma thú trên mặt đất đều ngo ngoe muốn động. Đầu tiên là từng tòa quang trận thật lớn sáng lên, tiếp theo vô số quang cầu to như hòn núi hiện lên trên trời, sau đó phát nổ *"ầm ầm"* ra, cuồn cuộn bắn về phía Thiên Uyên thành.

Nơi nào cự đại quang cầu đi qua nơi đó hư không vặn vẹo chớp lên liên hồi, thanh thế có vẻ cực kỳ kinh người!

Mà ma tháp phi xa ở trong ma khí nhất thời cũng bộc phát ra từng đợt công kích, từng đạo quang trụ thô to phảng phất như xé nát bầu trời, khí thế phô thiên cái địa từ trong ma vân bắn ra.

Không chờ cho những công kích này tiếp xúc với cấm chế phòng hộ của Nhân tộc thì từ trong Thiên Uyên thành liền nổi lên từng tiếng *"ầm ầm"*, vô số quang trận bất ngờ hiện lên trên khoảng không tường thành. Ngũ sắc quang hà chớp động, theo đó vô số hỏa cầu, phong nhận, nhũ băng, … đủ loại công kích như thủy triều tuôn ra hóa thành từng trận quang lãng nghênh đón công kích của Ma tộc.

Trong phút chốc, tiếng nổ long trời lở đất nổ ra trước quang mạc phòng ngự của Thiên Uyển thành, linh quang mãnh liệt sinh ra cơ hồ đem phân nửa bầu trời đen kịt chiếu sáng rực lên.

Trong quang mang chiếu rọi mơ hồ có thể thấy bên Ma tộc có từng đội mấy trăm cự mãng lao thẳng về phía Thiên Uyên Thành. Những ma thú này có con trườn dưới đất, có con từ trên trời lao xuống, cũng có con ở trên cao không ngừng vỗ cánh. Mà đám phi xa cự thuyền thì cũng phát ra tiếng *"vù vù"* rồi dần dần áp sát lại Thiên Uyên thành.

Gần đám cự vật Ma tộc này không biết từ khi nào xuất hiện vô số giáp sĩ Ma tộc, có tên giẫm lên ma vân, có tên khống chế ma thú, sắc mặt đều điên cuồng.

Đến lúc này, đại quân Ma tộc thật sự đã chính thức công kích Thiên Uyên thành.

Sâu trong một khu rừng tối đen như mực, một nữ tử xinh đẹp da trắng như tuyết mặc một bộ giáp đen khoanh chân ngồi dưới tàng cây lớn nhắm mắt điều tức. Bên cạnh nàng là một nữ tử thướt tha mặc lam sắc cung trang, vẻ mặt lo lắng chờ đợi một bên.

Đúng là Nguyên Sát!

Không biết trải qua bao lâu, hắc giáp nữ tử nhẹ thở dài một hơi, mở hai mắt ra.

"Lục Cực tỷ tỷ, sao rồi? Thương thế đã khỏi hẳn chưa?"

Nguyên Sát vui mừng, vội hỏi.

"Khỏi hẳn? Lạc Nhật chân diễm của Bảo Hoa nếu dễ khu trừ như thế thì năm đó danh tiếng đứng đầu Thánh giới há là trò đùa. Mặc dù đã dùng một số linh đan, nhưng bất quá cũng chỉ miễn cưỡng ngăn chặn thương thế mà thôi. Trừ phi trở về lập tức bế quan trăm năm, nếu không thì đừng nghĩ đến việc hoàn toàn khỏi hẳn. Bất quá, pháp lực của Bảo Hoa cũng chưa khôi phục lại hoàn toàn, nếu không ta cũng chỉ là một hóa thân, sao có thể chạy thoát khỏi Lạc Nhật Tiễn."

Hắc giáp nữ tử thản nhiên nói.

"Đúng là thế, bất quá ngay cả như vậy, dưới tình huống bản thể không thể phủ xuống, đơn độc đánh nhau thì chúng ta vẫn như trước không chịu nổi một kích."

Nguyên Sát nghe vậy, thần sắc có chút phức tạp, cuối cùng khẽ thở dài một hơi, nói.

"Đó là dưới tình huống một đánh một, hiện tại Bảo Hoa đã không còn là Thánh tổ Thánh giới, chúng ta có đại quân trong tay, không cần cùng nàng ta đơn đả độc đấu. Bất quá, sau khi trở về ngươi không được đi một mình, chỉ có đứng trong đại quân mới an toàn."

Lục Cực hừ lạnh một tiếng, sắc mặt lạnh như băng, nói.

"Đa tạ tỷ tỷ nhắc nhở, bất quá dựa theo tính cách Bảo Hoa thì dường như cũng không có cố ý tìm chúng ta gây phiền toái. Dù sao cho dù giết mấy hóa thân chúng ta thì đối với tình cảnh của nàng ta cũng không có lợi gì. Nàng ta biết rõ Thánh tế đã bắt đâu, còn dám xuất hiện nơi đây thì hơn phân nửa là có mục đích khác."

Nguyên Sát sau khi ngẫm nghĩ một chút, thận trọng nói.

"Có mục đích khác! Còn có thể có mục đích gì chứ? Hiện tại mục đích lớn nhất của nàng ta chính là khôi phục thương thế và pháp lực."

Hắc giáp nữ tử cười lạnh nói.

"Vậy thì chắc là khôi phục pháp lực rồi, bản thân Bảo Hoa cũng là thần toán sư (bói toán sư) có chút danh khí ở Thánh giới, chẳng lẽ xuất hiện ở đây cũng là vì chuyện này, những thứ khác hẳn là không đáng để nàng ta mạo hiểm."

Hắc giáp nữ tử ngẩn ra, lộ ra vẻ như nghĩ tới điều gì đó.

"Có lẽ thật sự là thế. Nhưng, chờ sau này rồi hãy thảo luận cụ thể, hiện tại ta mang tỷ tỷ trở về Nhân tộc. Chỉ cần cùng một khối hóa thân khác của tỷ tỷ hội họp thì hiển nhiên không còn lo lắng gì nữa."

Nguyên Sát gật đầu, đề nghị nói.

------oOo------

Chương 1964: Lại xâm nhập Mộc tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Lúc này đây ta giấu tai mắt mấy tên gia hỏa khác lén đi tới giới này không phải vì không dám ra tay, mà vì tranh thủ chỗ tốt dựa theo hiệp nghị lúc đầu của Thánh tổ, vô luận là ai đánh hạ lãnh địa Nhân tộc, đến lúc cuối thành lập cứ điểm của bổn tộc tại Linh giới đều chiếm được quyền cai quản một nửa diện tích. Chỗ tốt lớn như thế ta hiển nhiên phải tranh thủ rồi."

Hắc giáp nữ tử ngưng trọng nói.

"Vậy ý tỷ tỷ là?"

Nguyên Sát nhíu mày hỏi.

"Sau khi trở về ta sẽ dùng Tỏa Long Đan kích thích tiềm lực của khối hóa thân này, để pháp lực tạm thời khôi phục, chỉ cần không phải đối mặt với đối thủ cường đại thì có thể tiếp tục âm thầm ra tay."

Hắc giáp nữ tử hơi trầm ngâm, nói.

"Tỏa Long Đan, tỷ tỷ chẳng phải vừa nói phải bế quan trăm năm mới có thể làm thương thế chính thức khỏi hẳn sao?"

Nguyên Sát lấy làm kinh hãi.

"Không sao, muốn đạt được lợi ích lớn thì để một khối hóa thân bế quan ngàn năm cũng không sao, chỉ cần muội muội ở bên cạnh thủ hộ là được, phòng ngừa hóa thân này thật sự vẫn lạc."

Hắc giáp nữ tử chậm rãi nói.

"Tỷ cứ yên tâm, lần này ta hạ giới nguyên bổn là giúp tỷ tỷ hành động, chỉ là không ngờ lại gặp Bảo Hoa. Nhớ đến tình cũ giữa mấy người chúng ta năm đó, thật đúng là khiến người ta cảm thán."

Nguyên Sát cười khổ một tiếng, nói.

"Hừ, nếu Bảo Hoa đã lựa chọn con đường khác với chúng ta thì còn nói đến giao tình gì nữa. Thắng làm vua thua làm giặc, đó mới chính là vương đạo của Thánh tộc chúng ta. Ngày đó nếu chúng ta thất bại thì kết quả tuyệt đối so với Bảo Hoa còn thê thảm hơn nhiều."

Hắc giáp nữ tử hừ một tiếng, lãnh đạm nói.

"Có lẽ là thế, nhưng dù sao Bảo Hoa cũng là một trong tam đại Thủy tổ của Thánh tộc chúng ta, nếu muốn hoàn toàn xóa bỏ ảnh hưởng của nàng thì không thể. Không ít người mặc dù bên ngoài không biểu hiện ra, nhưng bên trong vẫn âm thầm trung thành và tận tâm với nàng."

Nguyên Sát thở dài nói.

"Thân là một trong những Thủy tổ, ảnh hường hiển nhiên không phải Thánh tổ bình thường có thể sánh bằng. Nhưng dù cho ảnh hưởng có lớn bao nhiêu thì thời gian cũng có thể khiến nó tiêu tan. Ba vạn, bốn vạn năm có lẽ còn có người nhớ đến nàng, nhưng qua mười vạn năm, trăm vạn năm, ảnh hưởng hiển nhiên sẽ tiêu tan như mây khói. Bất quá cũng không thể để nàng quanh quẩn gần đây được, ngay khi bản thể chúng ta phủ xuống, ta sẽ tổ chức một nhóm nhân thủ chuyên môn đối phó nàng ta. Đến lúc đó, ngay cả khi không thể hoàn toàn diệt sát nhưng cũng có thể ngăn không cho nàng ta phá hỏng đại sự của chúng ta."

Trên mặt hắc giáp nữ tử đầy sát khí nói.

"Uh, nếu tỷ tỷ đã quyết định như thế thì tiểu muội hiển nhiên không có ý kiến. Hiện tại, nếu tỷ tỷ đã ngăn chặn thương thế thì chúng ta lập tức xuất phát trở về Nhân tộc, không sai biệt lắm cấm chế của Thiên Linh thành đã bị công phá, có lẽ sau khi trở về

thì thành này đã hoàn toàn bị chiếm lĩnh."

Nguyên Sát gật đầu, trên mặt đột nhiên lộ ra một chút hưng phấn, nói.

"Đại quân mà khối hóa thân kia thống lĩnh là lực lượng tinh nhuệ do ta ngàn chọn vạn tuyển, đủ để xếp hạng ba trong số tất cả đại quân phủ xuống Linh giới lần này. Nếu không thể phá hủy một chủ thành của Nhân tộc thì ngược lại mới là chuyện kỳ quái."

Hắc giáp nữ tử thản nhiên nói, bộ dáng không chút ngạc nhiên, nói.

"Điều này cũng đúng, nếu không khối hóa thân nọ của tỷ tỷ cũng không dư hơi phái ta đi phá động tác nhỏ của Nhân tộc."

Nguyên Sát cười rộ lên.

"Đi thôi, hy vọng mọi chuyện thật sự thuận lợi như ta nghĩ."

Hắc giáp nữ tử ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt chợt lóe nói.

"Đáng tiếc chính là lúc này đây lại tiện nghi cho Hàn tiểu tử nọ, không công để hắn chạy thoát."

Nguyên Sát sau khi nhớ tới mục tiêu chủ yếu của lần truy đuổi này mà có chút buồn bực oán hận hai câu.

Hắc giáp nữ tử mỉm cười không tiếp lời, nhưng lại há miệng phun ra một đoàn hồng quang. Trong hồng quang rõ ràng là một hồng sắc phi xa trong suốt sáng long long, lớn cỡ một tấc, vô cùng tinh sảo, dưới pháp quyết thúc dục, trong khoảnh khắc liền biến to thành mấy trượng.

Nguyên Sát không chút chần chờ, thân hình vừa động liền xuất hiện trên phi xa, mà hắc giáp nữ tử sau khi đứng lên, đôi chân thon dài khẽ nhấc, cũng chậm rãi bay lên phi xa.

Sau một khắc, bên ngoài phi xa chợt lóe quang mang, hóa thành một đạo xích hồng bay vút lên trời, thoáng cái liền phá không biến mất ở cuối chân trời.

Năm tháng sau, Thiên Linh thành, một trong ba đại hoàng thành của Nhân tộc rốt cục dưới vô biên vô hạn đại quân Ma tộc bao phủ mà thất thủ. Trận chiến này chẳng những khiến tất cả tu tiên giả trong thành chết trận mà ngay cả mấy vị trưởng lão Hợp Thể kỳ cũng bị cao giai Ma tộc mạnh mẽ vây khốn diệt sát.

Bất quá, khi mấy vị tồn tại đỉnh giai của Nhân tộc sắp chết liền tự bạo phản công kéo theo số lượng ma tôn đồng giai tương tự và mấy ngàn cao giai Ma tộc cùng chết. Chỉ có vị linh hoàng kia, ngoài dự đoán của mọi người thi triển thần thông khó tin, đột nhiên đem pháp lực tăng vọt đến tình trạng bất khả tư nghị, từ trong đại quân Ma tộc mạnh mẽ mở một đường máu, thân chịu trọng thương chạy thoát.

Nhưng, sau trận chiến rốt cục không có chút tin tức nào về vị linh hoàng này nữa.

Cao giai Ma tộc thống lĩnh đại quân Ma tộc trong cơn giận dữ chẳng những diệt sát tu sĩ Nhân tộc trong thành không còn một mống mà còn chặt đứt kình thiên cự thụ nối thẳng chín tầng trời, biểu tượng của Thiên Linh thành.

Cả tòa linh thành từ đó bị phá hủy, số kiến trúc còn sót lại không quá một phần mười. Bất quá đại quân Ma tộc trải qua trận đánh ở Thiên Linh thành cũng tổn thất không ít nguyên khí, vẫn chưa lập tức càn quét mấy khu vực khác mà đóng quân trong Thiên Linh thành nghỉ ngơi khôi phục nguyên khí, bên cạnh đó không ngừng bổ sung vô số ma thú Ma tộc từ thông đạo thông với Ma giới.

Càng khiến cho những thế lực còn sót lại trong phạm vi Thiên Linh cảnh kinh hãi chính là những Ma tộc này bắt đầu chặt cây, xây dựng rất nhiều pháp đài quan trọng, bên cạnh đó còn trồng trọt ở xung quanh một số cổ quái ma thụ đen thui phun ra ma khí, bộ dáng như thật sự sẽ định cư lâu dài ở Nhân tộc.

Những thế lực Nhân tộc này kinh hãi, liều mạng đem mấy tin tức này chuyển đến những cứ điểm Nhân tộc khác ở gần đó. Không bao lâu sau, kể cả Thiên Uyên thành và mấy cứ điểm lớn đều biết tin này, bề ngoài mặc dù không phản ứng quá lớn, nhưng bên trong hiển nhiên ba đào mãnh liệt.

*****

Trong Man hoang thế giới, sâu trong một phiến rừng rậm nguyên thủy bên cạnh lãnh địa Mộc tộc, tại mười mấy ngọn tháp cao và một bức tường thành màu trắng hợp thành một cứ điểm đường kính vài dặm. Bên trong cứ điểm là ma khí quay cuồng, mơ hồ có thể thấy được từng đội phi giáp Ma tộc đang tuần tra trên tường thành, mà trên bầu trời cứ điểm, một đại động đen thui rộng cỡ một mẫu như ẩn như hiện trong ma khí, đúng là một trong những tiết điểm giao giữa Ma giới và Linh giới.

Bất quá, tiết điểm này so với mấy tiết điểm bên Nhân tộc thì đúng là nhỏ hẹp vô cùng, căn bản không đáng nhắc tới. Mà đám Ma tộc tuần tra cũng bình thường, tu vi thấp, dường như không phải tinh nhuệ Ma tộc chính thức.

Điều này cũng rất bình thường, tiết điểm nhỏ như thế hiển nhiên không thể nào đóng nhiều quân để bảo vệ. Đây cũng là do số lượng tiết điểm bên khu vực Mộc tộc vượt xa khu vực Nhân Yêu lưỡng tộc, nếu không cũng không gặp phải cứ điểm Ma tộc ở chỗ này.

Bất quá, dựa theo vô số cây cối cháy đen thui bốn phía cùng với vô số hố to trên mặt đất thì có thể nhìn ra nơi đây đã trải qua tranh đấu không ít, nhưng thất bại hiển nhiên không phải thuộc về bên Ma tộc.

Đương nhiên đây cũng là do những thế lực lớn của Mộc tộc căn bản không coi trọng tiết điểm nhỏ như thế mà chính thức đem lực lượng hướng về những tiết điểm to lớn khác, nơi có thể chính thức uy hiếp sinh tồn của Mộc tộc.

Nhưng đối với một số thế lực nhỏ bản địa Mộc tộc thì tiết điểm này lại giống như cái gai trong mắt, như giằm trong thịt, tự nhiên không nhổ không cam tâm, cho nên cứ cách một đoạn thời gian, bọn họ liền tổ chức một đám nhân thủ tấn công một lần.

Đáng tiếc, lần nào cũng thất bại trong gang tấc.

Mà cứ điểm Ma tộc tại tiết điểm này lại không ngừng bổ sung lực lượng, ngược lại bày ra xu thế càng đánh càng mạnh. Điều này khiến một số thế lực Mộc tộc gần đó lâm vào khủng hoảng, số lần tấn công càng lúc càng thường xuyên.

Một ngày kia, sâu trong rừng cách cứ điểm này hơn mười dặm, từng đội nhân ảnh Mộc tộc mặc mộc giáp hai màu vàng xanh quỷ dị xuất hiện, dùng mộc độn thuật chậm rãi tiến về phía cứ điểm Ma tộc.

Đám người Mộc tộc này mặc dù tu vi không đều, nhưng đều hành động trong im lặng, bộ dáng đã được huấn luyện kỹ càng. Trong đám người, một lão giả Luyện Hư kỳ và một cặp trung niên nam nữ Hóa Thần hậu kỳ là có tu vi cao nhất, rõ ràng là người dẫn đầu.

Ba người chẳng những dùng độn thuật đi trước đoàn người mà thỉnh thoảng còn truyền âm cẩn thận nói chuyện với nhau.

"Trúc lão, lúc này đây cảm ơn ngươi ra tay, chỉ cần có thể giúp chúng ta phá hủy cứ điểm Ma tộc này thì mấy nhà chúng ta sau khi trở về nhất định sẽ cảm tạ xứng đáng."

Trung niên nam tử khuôn mặt thanh tú kia rất cảm kích nói với lão giả.

"Không có gì, lão hủ bản thân là một thành viên trong Mộc tộc, bỏ ra chút khí lực đối phó với Ma tộc cũng không tính là gì. Bất quá, lần này ta mạo hiểm lặn lội đường xa tới đây, ở nhà không có ai tọa trấn nên cực kỳ nguy hiểm, trận này phải tốc chiến tốc thắng."

Lão giả lắc đầu, dường như có chút lo lắng.

"Trúc lão yên tâm, lần này mấy nhà chúng ta cơ hồ đều xuất toàn lực, quyết định đánh một trận cuối cùng. Lần trước chúng ta chỉ đánh thử để dò xét, tu vi cao nhất trong cứ điểm Ma tộc bất quá chỉ là bốn tên cao giai Ma tộc Hóa Thần kỳ. Có Trúc lão ra tay giải quyết bọn chúng khẳng định không thành vấn đề."

Nữ tử Mộc tộc bên cạnh, da thịt tái nhợt, trên mặt không có một chút huyết sắc cũng thấp giọng truyền âm nói.

"Uh, nếu thật sự chỉ có mấy tên cao giai Ma tộc đó thì toàn bộ giao cho lão phu là được, đám người các ngươi trước tiên ra tay hủy diệt tiết điểm kia, đám Ma tộc còn sót lại cho dù chạy thoát cũng không gây ra phiền phức gì."

Lão giả gật đầu nhưng lại lo lắng ra lệnh.

"Được, cứ dựa theo lời Trúc lão nói, chờ sau khi chúng ta hủy diệt được tiết điểm nọ liền quay trở lại giúp Trúc lão tận lực đánh chết mấy tên cao giai Ma tộc kia."

Đôi nam nữ Mộc tộc sau khi nhìn nhau một cái. liền đáp ứng nói.

Lão giả nghe vậy, vẻ mặt lúc này mới hòa hoãn.

Tiếp theo ba người lại cúi đầu thương thượng vài câu, sau đó yên lặng chuyên tâm dẫn đoàn người tiến về phía trước, nhưng vô luận là ba gã cao giai Mộc tộc hay mấy ngàn Mộc tộc nhân bình thường phía sau đều không ngờ trong một đám mây mù trên trời, một đôi linh mục chớp động thanh mang đang thản nhiên nhìn bọn họ.

Chủ nhân linh mục là một thanh niên mặc thanh sam, tuổi chỉ vừa hơn hai mươi, đúng là Hân Lập đã không xuất hiện mấy tháng nay.

Giờ phút này hắn một bên đánh giá đội ngũ Mộc tộc bên dưới, một bên nhìn về phía cứ điểm Ma tộc ở xa, trên mặt lộ ra vẻ như nghĩ tới điều gì đó.

Đột nhiên Hàn Lập mỉm cười, thân hình thoáng một cái liền trở nên mơ hồ, cuối cùng hóa thành một đạo thanh ảnh mờ nhạt như không khí, thoáng cái liền bay ra khỏi đám mây, chậm rãi theo sát đám người Mộc tộc bay về phía cứ điểm Ma tộc.

------oOo------

Chương 1965: Lẻn vào

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau nửa khắc, sâu trong rừng rậm gần cứ điểm Ma tộc đột nhiên phát ra từng trận thét dài, một phiến thúy quang theo đó chớp động một trận, hơn trăm cự đại mộc nhân cao hơn mười trượng bỗng từ trong rừng bước ra chạy như bay về phía cứ điểm Ma tộc, theo sát đám cự nhân này là mấy ngàn tên Mộc tộc nhân giẫm lên đủ loại pháp khí phi hành xông lên.

Từng cây mâu gỗ và cung tên hiện lên trên tay bọn họ, nhấc tay một cái, vô số thúy mang bắn về phía cứ điểm. Vô luận mâu gỗ hay mũi tên, tất cả đều trong nháy mắt khi rời tay liền biến lớn gấp mấy lần. Quang mạc phòng hộ bên phía Ma tộc nhất thời bộc phát ra vô số quang đoàn chói mắt, nổ *"ầm ầm"* không dứt.

Lúc này, hơn trăm cự đại mộc nhân cũng phóng tới trước cứ điểm, hai tay thoáng một cái trực tiếp hóa thành từng đạo cự đại thiết chùy chớp động bạch quang, điên cuồng đánh xuống quang mạc.

"Phanh Phanh "

Quang mạc kịch liệt chớp động, chỉ chốc lát liền vỡ vụn.

Cả quá trình duy trì trong thời gian không quá mấy lần hô hấp phía Ma tộc liền phản ứng lại, nhất thời tiếng cảnh giới xé gió liên tiếp từ đầu cứ điểm vang lên, từng phiến hắc mang đồng dạng từ trên tường cứ điểm phóng xuống như mưa bao phủ tất cả Mộc tộc nhân bên dưới.

Trong lúc nhất thời, đại chiến diễn ra cực kỳ kịch liệt.

Hắc mang và thúy quang đan xen vào nhau, tạo thành quang võng thật lớn giữa bầu trời cứ điểm, thanh âm vang vọng không ngừng.

Đám cự đại mộc nhân nhìn như ngu ngốc chậm chạp, nhưng bản thân lại cứng cỏi vô cùng, công kích của Ma tộc binh thường chỉ lưu lại trên người một vết xước, căn bản không thể tạo thành thương tổn chính thức với chúng. Chỉ một lát này, chúng liền lao lên tường thành đánh thủng mấy lỗ lớn, không hề sợ hãi lao vào.

Những mộc nhân này dường như có thần lực trời sinh, hai tay biến thành cự chùy vũ động, đem tất cả Ma tộc ngăn cản phía trước đánh cho huyết nhục tứ tung, một hơi dẫn theo Mộc tộc nhân khác xông vào đám Ma tộc.

Bất quá, điều này đã chọc giận tồn tại cao giai trong Ma tộc.

Một gã cao giai Ma tộc hét lớn một tiếng, nhất thời từ trong cứ điểm phát ra mấy tiếng gầm rú trầm thấp, hơn mười mấy con tê ngưu ma thú xông ra. Đám ma thú này hai mắt màu đỏ, miệng phun ra từng đạo bạch sắc quang trụ, chợt lóe liền đánh lên trên người đám cự nhân.

Nhất thời mười mấy mộc nhân bị đánh tơi tả, thiếu chút nữa té ngã xuống đất.

Chúng bị quang trụ bắn trúng, trên người bất ngờ xuất hiện vô số lỗ thủng khổng lồ. Sau một khắc, những mộc cự nhân khác liền phóng về phía đám cự thú. Đám siêu cấp ma thú cũng không chịu yếu thế, chúng nhất tề cúi đầu hóa thành một cỗ cuồng phong phóng đi, trong nháy mắt liền va chạm với hơn trăm mộc cự nhân.

Tiếng hống đinh, tai nhức óc nổi lên, hai bên nhất thời giằng co bất phân thắng bại. Đồng thời, trên trời cao cách mặt đất mấy ngàn trượng, lão giả và trung niên nam nữ Mộc tộc đang cùng bốn gã Ma tộc giằng co.

"Hừ! Ta đang tự hỏi sao lá gan các ngươi lại lớn như vậy, hóa ra là mời viện binh tới. Cũng tốt, giết lão gia hỏa này chắc hẳn xung quanh đây cũng không còn tên cao giai Mộc tộc nào khác."

Một gã cao giai Ma tộc bộ dáng như gấu chó thật lớn, trên mặt đầy lông đen, ánh mắt sau khi đảo qua trên người lão giả, không những không kinh hoảng mà ngược lại còn lộ ra một tia dữ tợn, nói.

Vừa nghe ma đầu này nói như thế, sắc mặt đôi nam nữ Mộc tộc hơi đổi, nhưng thần sắc lão giả vẫn như thường không biến sắc mà ngược lại thản nhiên nói một câu:

"Chỉ bằng vào mấy tên Hóa Thần kỳ các ngươi mà lại dám khoác lác như vậy, để lão phu xem thần thông của các ngươi rồi nói sau."

"Bốn người bọn họ không được, vậy còn bổn tọa thì thế nào?"

Bất chợt, không gian *"ầm ầm"* ba động, một đạo hắc ảnh chợt lóe xuất hiện ở giữa bốn gã cao giai Ma tộc lạnh lùng nhìn về phía đối diện. Là một nam tử đầu có hai sừng một thân tạo bào, khuôn mặt âm lãnh, đôi mắt hình tam giác nhỏ xíu tản ra vẻ tàn nhẫn.

Lão giả Mộc tộc phía đối diện sau khi đảo thần niệm qua, trong lòng nhất thời trầm xuống.

Tên cao giai Ma tộc vừa mới xuất hiện này bất ngờ lại là tồn tại Luyện Hư hậu kỳ, so với cảnh giới Luyện Hư sơ kỳ của hắn thì còn muốn cao hơn hai bậc, hắn có đến tám chín phần không phải là đối thủ. Mà đôi nam nữ Mộc tộc nọ mặc dù không cách nào nhìn ra tu vi cụ thể của tên Ma tộc kia, nhưng cũng có thể cảm giác được khí tức của hắn so với lão giả còn mạnh hơn vài phân, khuôn mặt nhất thời biến đổi khó coi dị thường.

"Tuần sử đại nhân, may mắn là người giá lâm chỗ này, nếu không thật đúng là phiền toái lớn, mấy tên Mộc tộc nhân này chính là kẻ cầm đầu lực lượng đối kháng phụ cận, phiền đại nhân ra tay tương trợ."

Tên Ma tộc bộ dáng gấu chó kia cung kính khom người nói với tạo bào nam tử.

"Hắc hắc, nếu chỉ có ba tên này, chút tu vi như thế thì bổn tọa tiện tay đều có thể tiêu diệt toàn bộ. Nếu bổn tọa đã gặp, hiển nhiên sẽ không để bọn họ chạy mất."

Song giác nam tử sau khi cuồng tiếu một tiếng, trên mặt tràn đầy vẻ khinh thường, nói.

"Hai vị đạo hữu, tình hình không ổn! Lát nữa ta liều mạng cuốn lấy lão ma này, các ngươi lập tức dẫn những người khác chạy trốn, có thể chạy được bao nhiêu thì chạy."

Mộc tộc lão giả sau khi hít sâu một hơi miễn cưỡng kiềm nén kinh hãi trong lòng, môi vừa động liền nhanh chóng truyền âm cho đôi nam nữ.

"Trúc lão, ngươi ngàn vạn lần không nên liều mạng với lão ma kia, lát nữa nếu có cơ hội thì nhất định cũng phải bỏ chạy."

Đôi nam nữ Mộc tộc nghe vậy thầm rùng minh, nam tử Mộc tộc vội vàng truyền âm dặn dò một câu.

Lão giả ngưng trọng gật đầu thì không nói thêm gì, ngược lại hai tay áo vừa động, mười mấy khối thanh sắc mộc cầu từ đó bay ra, chớp một cái liền hóa thành vô số thanh sắc quang đoàn phóng về phía đối diện, đem năm ma đầu bao phủ vào trong.

"Muốn chết!"

Tạo bào Ma tộc sắc mặt lạnh lẽo hét lớn một tiếng, hai sừng chợt đại phóng hồng quang, vô số xích ti từ trong đó phun ra, mỗi một đạo đều chuẩn xác đánh lên một đạo thanh sắc quang đoàn, chợt lóe liền xuyên thủng qua. Nhưng không chờ ma đầu này đắc ý, sau một trận tiếng nổ giòn tan truyền đến.

Tất cả thanh sắc quang đoàn chợt lóe đồng thời nổ tung ra, linh quang dư âm cực kỳ chói mắt.

Trong lúc nhất thời, năm ma đầu chỉ cảm thấy hai mắt đau nhức một trận, theo bản năng đều nhắm mắt lại.

Nhân cơ hội này, đôi nam nữ Mộc tộc thân hình hơi mơ hồ một cái, phân biệt hóa thành hai đạo thanh hồng bắn về phía sau, đồng thời phát ra hai tiếng huýt dài. Năm ma đầu thất thần bất quá chỉ trong tích tắc, chỉ một lát sau liền khôi phục như thường, hiển nhiên cực kỳ giận dữ.

"Ta muốn đem ngươi phanh thây vạn đoạn, trừu hồn luyện phách. Bốn người các ngươi đuổi theo hai tên kia, lão gia hỏa này cứ giao cho bổn tọa tự mình xử lý."

Tạo bào nam tử gầm lên giận dữ, hai tay chà xát một cái, một cỗ hắc sắc ma khí từ trên người bốc lên, xoay một cái liền mơ hồ ngưng tự thành một ma tướng hai đầu.

Ma tướng này toàn thân có chút mơ hồ không rõ, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn ra hình thái đại khái mà thôi, sau khi ma tướng vừa hiện liền hống lên một tiếng quái dị rồi hung hăng đánh về phía lão giả đối diện.

Lão giả Mộc tộc thế nhưng lại vô cùng trấn định, há miệng phun ra một đạo hoàng sắc kiếm quang, hóa thành một đạo kiếm mạc bảo vệ nghiêm ngặt toàn thân, bộ dáng không muốn công, chỉ muốn thủ. Ngay cả khi ma tướng vô cùng hung ác, vừa tiếp xúc với kiếm quang liền chiếm được thượng phong, nhưng lại không có cách nào lập tức công phá kiếm quang đánh chết lão giả.

Về phần bốn Ma tộc Hóa Thần kỳ còn lại mắt thấy cảnh này, sau khi hơi do dự liền hóa thành từng luồng hắc phong đuổi theo hai đạo thanh hồng phía xa. Đồng thời, những Mộc tộc nhân đang công kích phía dưới sau khi nghe được hai tiếng huýt dài, đầu tiên là lộ ra vẻ giật mình, nhưng tiếp theo lại không chút do dự phóng ngược về phía sau.

Bên Ma tộc nào dễ dàng thả những Mộc tộc nhân này rời đi.

Đúng lúc này, từ trong cứ điểm chợt bộc phát một tiếng thét dài, đại quân Ma tộc theo đó từ bên trong cứ điểm ào ào tuôn ra truy đuổi theo đám Mộc tộc nhân. Mà hơn trăm tên cự đại mộc nhân lại bị đám cự đại ma tê cuốn lấy, căn bản không thể thoát thân ra được.

Phạm vi mấy dặm xung quanh cứ điểm, nhất thời trở thành một mảnh hỗn loạn.

Những tất cả đều không chú ý tới, thừa dịp chiến trận đang hỗn loạn, một đạo thanh ảnh mờ nhạt chợt lóe xuất hiện gần tiết điểm, thanh quang thu liễm hiện ra nguyên hinh. Rõ ràng là Hàn Lập thi triển thuật ẩn nặc!

Tiết điểm này bị một tầng hắc khí bao trùm, có hơn trăm tên Ma tộc và mười mấy chiến thuyền bảo vệ bên rìa ma khí. Bọn họ rõ ràng so với đám phía dưới thì tinh nhuệ hơn nhiều, đối với đại chiến phía dưới không hề có phản ứng chút gì, thủy chung nghiêm nghị đứng canh gác.

Hiện tại, những Ma tộc này vừa thấy trước mắt xuất hiện một ngoại nhân, hiển nhiên thất kinh một trận, nhưng chưa chờ bọn hắn có phản ứng gì thì Hàn Lập đã phất một tay lên, hơn mười khẩu thanh sắc tiểu kiếm bay ra, thoáng mơ hồ liền hóa thành mấy trăm đạo thanh ti xẹt qua hư không.

Sau một khắc, đám Ma tộc kể cả chiến xa liền bị thanh sắc kiếm ti chém thành muôn mảnh.

Lúc này, Hàn Lập lại há miệng phun ra một đoàn ngân diễm, ngân diễm vừa ra liền nổ tung ra, hóa thành vô số ngân hoa bắn đi, hài cốt đám Ma tộc và phi xa bị ngân diễm bắn tới nhiễm, nhất thời *"phốc phốc"* mấy tiếng liền trực tiếp biến mất trong không khí. Tiếp đó, Hàn Lập bắt đầu bắt quyết niệm chú, ngoài thân theo đó mà hiện ra một tầng ngũ sắc quang hà, thân hình chớp một cái liền trực tiếp phóng vào trong ma khí cuồn cuộn.

Nói cũng kỳ quái, ma khí trong cấm chế vừa tiếp xúc với quang hà trên người Hàn Lập liền chợt lóe biến mất. Trong nháy mắt, Hàn Lập liền xuyên thủng ma khi mà qua, trước mặt xuất hiện một tiết điểm rộng vài mẫu.

Tiết điểm này đen thui, có từng trận hắc phong từ trong ma khí tuôn ra.

Hàn Lập thây cảnh này, thần sắc vừa động, lần đâu tiên vẻ mặt ngưng trọng, nhưng sau khi tự định giá, đột nhiên cắn răng vỗ lên người một cái. Ngoài thân quay cuồng hắc khí, một kiện ma giáp tạo hình cổ xưa lập tức phủ lên người. Tay hắn bắt quyết thúc dục, vô số hắc sắc phù văn từ trên giáp này tuôn ra, hoàn toàn bao phủ thân hình vào trong.

Hàn Lập bỗng nhiên lắc người một cái, ngoài thân tỏa ra hà quang cực kỳ huyễn lệ, biến ảo thành một đầu ngũ sắc Thiên phượng cực lớn. Cả người Thiên phượng tản ra một loại khí tức cực kỳ uy nghiêm, hai cánh vỗ nhẹ một cái, hư không phụ cận theo đó mà khẽ ba động một trận, nhất thời hắc phong đang thổi tới đều tan biến.

Tiếp đó, thân hình thật lớn của Thiên phượng vừa động liền tiến thẳng vào trong hắc động.

------oOo------

Chương 1966: Băng hà dưới đất

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong hắc động chợt lóe ngũ sắc hà quang, thân ảnh Thiên phượng liền biến mất không thấy. Lấy thiên phú thần thông không gian của bản thân Thiên phượng, cộng thêm kinh nghiệm Hàn Lập nhiều lần tiến vào khe không gian, hiển nhiên sẽ không để tâm đến *"tiết điểm"* Ma tộc này.

Ngay cả ma tôn bình thường cũng có thể phá giới mà đến, hắn thông qua tiết điểm này chắc cũng không có chuyện gì. Duy nhất khiến hắn cảm thấy kiêng kỵ có lẽ chính là sợ đầu bên kia của tiết điểm có tồn tại đỉnh cao nào đó của Ma tộc, hẳn là vừa chui ra là phải đánh nhau một trận.

Bất quá lấy kích cỡ của *"tiết điểm"* này mà nói thì khả năng kia cực kỳ thấp, cơ hồ có thể bỏ qua.

Quả nhiên, Thiên phượng nghênh đón ma phong được một lát, sau khi liên tiếp phá khai mười mấy vách ngăn do không gian chi lực hình thành, phía trước bỗng nhiên sáng ngời.

Hàn Lập mừng rỡ, Thiên phượng sau khi dùng sức vỗ cánh một cái, ngoài thân chợt lóe hà quang, thân hình thoáng cái liền trở nên mờ nhạt không thấy.

Ở một đầu kia tiết điểm bất ngờ lại là một phiến hôi sắc sa mạc.

Trên mặt đất đối diện với tiết điểm là hai trạm canh gác thẳng tắp màu đen, bên trong mơ hồ có mười mấy vệ sĩ Ma tộc đang nhin về phía tiết điểm. Sau thời gian vài lần hô hấp, không gian chi lực thu lại, Thiên phượng liền vô thanh vô tức chợt lóe xuyên qua tiết điểm, thoáng một cái liền trực tiếp độn xa hơn trăm trượng, biến mất vào hư không.

Vệ sĩ Ma tộc trên hai tòa kiến trúc màu đen này tu vi cao nhất cũng chỉ là Nguyên Anh kỳ, hơn nữa thủ hộ tại nơi này nhiêu năm vẫn chưa từng có chuyện gì phát sinh, tâm trí sớm đã trở nên thả lỏng, căn bản không phát hiện ra điều gì dị thường.

Thiên phượng chợt lóe hiện lên cuối chân trời, ngoài thân sau khi lưu chuyển hà quang mờ nhạt bỗng biến ảo thành hình người.

Hàn Lập khẽ thở dài một hơi, xoay người lại nhìn về phía tiết điểm ở xa, thần sắc có chút khác thường. Lúc này đây, lẻn vào Ma giới không ngờ lại thuận lợi như vậy, mấy chuẩn bị ban đầu cũng không dùng tới.

Hàn Lập hiển nhiên cực kỳ may mắn.

Lúc này hắn mới đánh giá khắp nơi, trong truyền thuyết về Ma giới của Nhân tộc, đây được xem là nơi núi đao biển máu, chém giết liên miên. Nhưng, trước mắt hắn lúc này chỉ có cao màu vàng nhạt, không có một chút gợn mây nào, hết lần này tới lần khác lại có ba mặt trời màu đỏ. Ngoại trừ điều đó ra thì cảnh sắc còn lại cũng không khác gì so với Linh giới, mà điểm khác biệt duy nhất chỉ là linh khí nơi này thưa thớt hơn Linh giới rất nhiều, trong hư không thản nhiên phiêu đãng ma khí.

Bất quá, ma khí nơi này cũng không rõ ràng, nếu không cẩn thận để ý thì thậm chí không thấy.

Điều này lại càng khiến Hàn Lập có chút ngoài ý muốn.

Bất quá, chuyến đi này không phải để nghiên cứu Ma giới mà là có mục đích quan trọng khác. Cho nên sau khi quan sát sơ một lượt hắn liền lầm rầm niệm chú, theo đó ma giáp trên người lần nữa hiện lên, cũng tuôn ra lượng lớn ma khí đen kịt bao phủ thân hình hắn vào trong. Chưa dừng ở đó, hắn tiếp tục bắt quyết, đem khí tức Nhân tộc trên người nhất thời thu lại không còn chút gì.

Hàn Lập quát khẽ một tiếng, trên người hiện ra lân phiến màu vàng nhạt, ma khí trên người đảo một cái liền biến thành màu tối đen, đồng thời hắc mang trên trán chợt lóe, yêu mục thứ ba chớp động hiện lên.

Hàn Lập giang rộng tay chân, khẽ mỉm cười.

Hiện tại, khí tức của hắn đã hoàn toàn cải biến thành khí tức của cao giai Ma tộc, chỉ cần không gặp phải ma tôn cùng giai thì chắc hẳn không ai có thể dễ dàng nhận ra thân phận Nhân tộc của hắn.

Biến thân xong, Hàn Lập không dám trì hoãn ở nơi này lâu, ma khí gần đó quay cuồng một trận, lập tức hóa thành một đoàn hắc phong cuồn cuộn bay về phía xa. Sau một khắc, hắn liền bay ra khỏi phiến sa mạc tới trên bầu trời một vùng núi rừng màu xám.

Vừa tiến vào nơi đây, ma khí so với ban đầu ngưng tụ hơn, mặc dù chỉ tăng thêm một chút nhưng cũng khiến Hàn Lập nhận ra phán đoán ban đầu của mình không sai. Trình độ tinh thuần của ma khí ở Ma giới quả nhiên cũng giống như linh khí ở Linh giới.

Không chút dừng lại, hắn tiếp tục thúc dục hắc phong bay đi.

Cứ như thế, hắn phi hành suốt một ngày một đêm không ngừng nghỉ.

Dọc đường đi, hắn chẳng những bay qua khu vực đồi núi mà còn xuyên qua một hồ nước lớn và mấy phiến sơn mạch liên miên. Cũng không biết nguyên bản Ma giới vốn hoang vu hay là hướng đi của hắn không đúng mà một đường đi tới ngoại trừ gặp một số đê giai ma thú ra thì vẫn không đụng tới bât kỳ một Ma tộc nào.

Điều này khiến tâm tư Hàn Lập thả lòng đôi chút, giảm bớt vài phần cảnh giác.

Đến ngày thứ tư, Hàn Lập rốt cục dừng lại trước một ngọn núi nhỏ quan sát mấy tên trung giai ma vật thân người đâu ngựa đang chém giết lẫn nhau.

Đám ma vật kia tay cầm mộc côn, thân khoác da thú cao hơn mười trượng, bộ dáng vô cùng hung ác, nhưng dường như đã có linh trí nhất định. Sát một bên đó là một con hắc sắc ma thú hình thái phảng phất cọp răng kiếm đang nằm không nhúc nhích.

Hiển nhiên, đám ma vật này vì con mồi kia mà tranh đoạt đến mức ta sống ngươi chết.

Hàn Lập thấy vậy liền mừng rỡ, lúc này hắc phong hạ xuống, tiện tay thả ra vài đạo kim sắc điện hồ đánh ngất mấy tên ma vật. Sau đó, đánh ra một trảo, một gã ma vật lập tức bị hút vào tay, năm ngón tay hướng thiên linh cái nắm chặt lấy.

Hai mắt nhắm lại, hắc mang trên năm ngón tay chớp động liên hồi, nhất thời thi triển thủ pháp sưu hồn, bắt đầu dò xét ký ức của ma vật này.

Quả nhiên gần đúng so với hắn dự đoán.

Những ma vật này bất quá chỉ vừa mở ra linh trí, mọi thứ vẫn còn vô cùng hỗn loạn, căn bản không có gì nhiều để khai thác. Bất quá, cũng may là khu vực mà hắn muốn tìm lại có trong đó, mà bộ dáng lại không quá xa.

Hàn Lập thở dài một hơi, kim hồ nhất thời xẹt một cái, tên ma vật trong tay nhất thời bị điện quang bao phủ mà biến thành tro bụi. Không riêng như thế, kim hồ sau khi bắn xuống, một tiếng sét nổ ra biến tất cả ma vật đang hôn mê và thi thể ma thú kia thành tro bụi.

Hắc phong nổi lên, Hàn Lập thay đổi phương hướng tiếp tục phi hành về phía xa!

Sau vài canh giờ, khi đã thoát ly khỏi phiến sơn mặt, trước mặt hắn chợt xuất hiện một cái hạp cốc thật lớn, dõi mắt khó mà nhìn thấy phía cuối.

Hắc phong tan đi, thân ảnh Hàn Lập lần nữa xuất hiện hiện trên hư không hạp cốc, lướt mắt nhìn xuống phía dưới. Chỉ thấy hạp cốc bên dưới rộng chừng mấy trăm trượng, cuồng phong không ngừng gào thét, cát vàng mịt mù, bộ dáng sâu không lường được.

Hàn Lập phất tay lên, ngoài thân chợt lóe hôi sắc hà quang, không chút sợ hãi hướng đáy cốc rơi xuống. Cuồng phong vừa tiếp xúc với hôi sắc hà quang lập tức như trâu xuống biển, một đi không trở lại, nhưng càng đi xuống nhiệt độ lại càng thấp, hàn khí càng ngày càng dày đặc hơn, thậm chí ngay cả vách núi hai bên cũng ngưng kết thành một lớp sương trắng. Hàn Lập hiển nhiên sẽ không sợ hãi chút hàn khí ấy, sau khi xâm nhập sâu hơn ngàn trượng, rốt cục cũng đến đáy hạp cốc. Kết quả phía dưới là một phiến lam quang, ngoài ra còn có một con sông băng dài hẹp.

Theo lý thuyết thì nhiệt độ lạnh như thế thì nước sông bình thường hiển nhiên đã sớm đóng băng mới đúng. Nhưng bề mặt con sông này lại không có hàn băng nào mà bản thân nó chỉ lẳng lặng phát ra lam quang nhè nhẹ, hai bên bờ thì hoàn toàn trong suốt nhưng lại kết thành một lớp băng dày. Mà phía trên cao cách sông băng mấy chục trượng lại toàn là cuồng phong gào thét, phảng phất như hai thế giới khác nhau.

Hàn Lập huyền phù bên bờ sông một lát, ánh mắt phảng phất có thể nhìn thấu đáy con sông, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

"Hắc hắc, sông này quả nhiên có chút cổ quái, phía trên yên tĩnh như thế, nhưng phía dưới lại chảy cuồng bạo giống như thác nước, hẳn là con sông nối thẳng vào sâu trong trong đất. Kỳ hàn chi lực nơi này dường như cũng có chút danh khí."

Một hồi lâu sau, Hàn Lập thu ánh mắt lại, tự nói hai câu.

Đúng lúc này, đột nhiên phía trên phát ra hai tiếng hống, hai đạo lam quang từ đó bắn nhanh ra, tốc độ vô cùng nhanh, chợt lóe liền tới trước mặt Hàn Lập.

Đúng là hai con lam sắc phi xà toàn thân trong suốt, đầu tam giác, đầu có mào gà màu đen, vừa nhìn thì biết là độc vật vô cùng!

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, thân hình bất động, nhưng hai cánh tay chỉ mơ hồ liền bắt lấy hai lam sắc phi xà vào tay, không chút do dự bóp chặt.

Hai con phi xa ngay cả kêu cũng không kịp phát ra, lập tức mất mạng.

Hàn Lập lại phất tay lên, đem thi thể phi xà ném xuống nước.

Một màn kinh người xuất hiện, thi thể hai con rắn đầu tiên là phát ra một tiếng giòn tan, trong nháy mắt bị một lớp băng bao phủ, tiếp đó liền chậm rãi chìm xuống sông, trong nháy liền thoát khỏi tầm mắt.

Hàn Lập thấy cảnh này hai mắt nhắm lại, bắt đầu dùng thần niệm cảm ứng dòng nước.

Một lát sau, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

"Không sai, quả nhiên đã bị cuốn trôi, mặc dù không biết thông đến nơi nào, nhưng nghĩ chắc hẳn thứ bị ném xuống cũng khó có người phát hiện ra."

Hàn Lập thì thào nói, tay lật lại.

Linh quang chợt lóe, một cái hộp gỗ trắng noãn nhu ngọc nhất thời xuất hiện trong tay. Thần sắc có chút không nỡ nhìn hộp gỗ, nhưng cuối cùng hắn vẫn cắn răng đem hộp gỗ trong tay ném xuống sông.

Một màn tương tự xuất hiện.

Trong nháy mắt hộp gỗ lập tức bị một lớp băng bao phủ, sau đó từ từ chìm xuống nước.

Hàn Lập dõi mắt nhìn vào chỗ sâu trong dòng nước không nói lời nào.

Nửa canh giờ sau hắn mới thở dài một hơi rồi thu ánh mắt trở lại, vẻ tiếc nuối trên mặt cũng giảm đi vài phần. Giờ phút này, cái hộp gỗ kia đã sớm bị sông băng dưới đất cuốn trôi mất tích.

Mặc dù có chút đáng tiếc, nhưng trong Trấn Ma Tỏa còn có hai lão ma, sớm ném xuống nó đi thì tốt đúng là tốt hơn nhiều. Mặc dù không biết hai lão ma này có khả năng nhìn lại ánh mặt trời hay không, nhưng từ nay về sau bọn họ không dính dáng gì tới mình nữa. Bất quá, Ma giới không phải là nơi có thể ở lâu, bản thân cũng nên trở về Linh giới thì tốt hơn.

Hàn Lập thầm định giá như thế, lúc này không hề chần chờ gì nữa, thân hình xoay chuyển, ngoài thân tuôn ra hôi hà, hóa thảnh cuồng phong bắn lên trời cao. Đồng thời, trong không gian hộp gỗ sâu dưới sông băng, Xa Kỵ Cung đang ngồi xếp bằng trong một gian thạch thất hai tay bắt quyết, ngoài thân chớp động hắc bạch quang mang, dường như đang vận công tu luyện. Cũng trong lúc này, trong một thạch điện thần bí khác, Phong Tà ngồi ngay ngắn trên một bồ đoàn cũng hành động tương tự.

Hai người này hiển nhiên không hề hay biết chuyện phát sinh bên ngoài hộp gỗ, nếu không hơn phân nửa là đã đứng dậy mắng to Hàn Lập.

Dù sao đi chăng nữa, hành động Hàn Lập cẩn thận làm ra lọai sự tình này vô tình lại lật đổ mưu đồ chiếm đoạt một nửa Hỗn độn nhị khí khác của hai người, trong lúc nhất thời đã làm đảo lộn tất cả mọi thứ.

------oOo------

Chương 1967: Hành trình trở về và Ma tộc chi mê

Nguồn: EbookTruyen.Net

Con đường trở về của Hàn Lập cũng vô cùng thuận lợi. Vì toàn lực phi hành nên một ngày sau hắn liền lần nữa trở về phiến sa mạc màu vàng kia, lần nữa nhìn thấy *"tiết điểm"* không lớn của Ma tộc.

Từ xa nhìn lại, *"lối ra"* trôi nổi ở trên cao vẫn bình thường, mười mấy tên vệ sĩ Ma tộc nọ vẫn thành thật thủ vệ trong tòa kiến trúc, bộ dáng không có chút thay đổi.

Hàn Lập thấy cảnh này cũng không cảm thấy có gì ngoài ý muốn.

Hắc khí ngoài thân sau khi tan đi, hắn lần nữa biến thành Thiên phượng, hai cánh khẽ vỗ hóa thành một đạo hà quang mờ nhạt bắn nhanh về phía *"tiết điểm"*. Sau khi chớp hiện vài lần độn quang liền trở nên mơ hồ không rõ, cuối cùng trở nên mờ nhạt không thấy.

Quá trình tiến vào không gian tiết điểm cũng vô cùng thuận lợi, không có chuyện gì phát sinh, thân hình theo đó mà biến mất vào trong *"tiết điểm"*.

Không bao lâu sau, Thiên phượng hóa thành một đoàn ngũ sắc hà quang tới lối ra bên kia Linh giới., nhưng trong nháy mắt khi bay ra khỏi *"tiết điểm"*, khi thần niệm Hàn Lập vẫn như trước thả ra tìm kiếm lại cảm ứng được mọi việc không ngoài dự đoán, hắn không khỏi cười lạnh vài tiếng.

Thiên phượng hà quang đại thịnh, chợt lóe trực tiếp nhập vào trong thông đạo không thấy bóng dáng. Sau một khắc, hư không tại lối ra chợt xuất hiện không gian ba động, một đạo thanh sắc nhân ảnh không tiếng động hiện lên.

Hàn Lập trực tiếp biến thành hình người xuất hiện nơi đó.

Cơ hồ ngay khi hắn vừa hiện thân, một tiếng hét lớn *"công kích"* liền vang lên tại gần đó.

Tiếp theo, bốn phía chợt vang lên từng tiếng nổ *"xuy xuy"* lớn, vô số hắc mang từ bốn phương tám hướng bắn nhanh mà đến, đồng thời trên cao nổi lên cuồng phong, mười mấy con ma cầm hai đầu từ trên trời lao thẳng xuống. Ngoài ra, trước mặt còn hiện ra thêm hai chiếc hắc sắc chiến thuyền dài hơn mười trượng đang phun ra hai đạo quang trụ, chợt lóe liền tới trước mặt hắn.

Gần lối ra tiết điểm này không biết từ khi nào đã được bố trí mấy trăm tên vệ sĩ Ma tộc, thừa dịp Hàn Lập vừa xuất hiện liền phát động vây công như cuồng phong bạo vũ.

Hàn Lập đối với cảnh này dường như đã sớm đoán trước, đối mặt với thế công hung mãnh như thế, khóe miệng hắn ngược lại còn thản nhiên nở một nụ cười. Một tay áo đột nhiên phất về phía trước.

Hôi sắc hà quang cuồn cuộn từ hư không tuôn ra, thoáng cái liền hóa thành một tầng quang mạc trong suốt đem thân hình hắn bao phủ hoàn toàn vào trong. Tiếp theo, hắn căn bản không để ý tới quang trụ và hắc mang từ bốn phía bắn tới, năm ngón tay tùy ý vẫy vài cái về phía đám cự đại ma cầm.

Tiếng xé gió nổi lên!

Mười mấy đạo thanh sắc kiếm quang từ đầu ngón tay chợt lóe bắn ra. Đám ma cầm đang lao xuống chỉ cảm thấy trước mắt chợt lóe linh quang chói mắt, thân hình liền cảm thấy mát lạnh rồi bị chém thành hai khúc.

Một cỗ huyết vũ từ tàn thi ma cầm nhất thời đổ xuống.

Mấy tên cao giai Ma tộc quan sát ở xa nhất thời cực kỳ hoảng sợ.

Phải biết rằng thân hình đám ma cầm hai đầu kia cứng như sắt thép, pháp bảo bình thường không thể thương tổn tới chúng nhưng hiện tại lại dễ dàng bị chém chết như thế.

Màn này thật sự rất kinh người!

Mà càng khiến bọn chúng trợn mắt há mồm chính là vô số hắc mang bốn phía ngay khi đánh vào hôi sắc quang mạc xung quanh Hàn Lập liền chợt tiến nhập vào trong đó biến mất thì không còn có bất cứ phán ứng gì khác, phảng phất như đã bị hôi sắc quang mạc hoàn toàn cắn nuốt.

"Không ổn, là lão quái vật Họp Thể kỳ, mau rút!"

Một gã cao giai Ma tộc thất thanh la lên.

Mấy tên cao giai Ma tộc này đúng là đúng bốn gã Ma tộc Hóa Thần kỳ và Ma tộc hai sừng Luyện Hư kỳ mấy ngày trước vừa thống lĩnh đại quân đánh lui công kích của Mộc tộc. Sau khi bọn họ đánh lui Mộc tộc hiển nhiên phát hiện ra đám vệ binh trông coi *"tiết điểm"* bên này biến mất rất quỷ dị, hiển nhiên trở nên cực kỳ hoảng sợ.

Mặc dù không biết xảy ra chuyện gì nhưng nếu tiết điểm thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì mấy người bọn họ hiển nhiên gánh trách nhiệm không nhỏ. Vì vậy, bọn họ sau một phen thương lượng, chẳng những đưa tin cho đại doanh Ma tộc đóng quân gần đây mà còn tự mình dẫn theo lực lượng tinh nhuệ lần nữa bao vây lối ra.

Cách làm như thế có chút phi công, bọn họ nguyên bổn không nghĩ sẽ thật sự bắt được ai đó, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới Hàn Lập chỉ ở Ma giới không quá hai ba ngày* liền lập tức trở về, vừa đúng gặp phải vòng vây của bọn họ.

(Chú: *chắc tác giả nhầm, đoạn ở Ma giới phải lên tới trên 6 ngày mới đúng a)

Mấy người này lúc ban đầu vừa mừng vừa sợ nhưng sau khi Ma tộc hai sừng nhìn ra tu vi chân chính của Hàn Lập, cả đám hiển nhiên bị hù tới hồn phi phách tán. Mấy tên cao giai Ma tộc sau khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng kia, ma khí trên người nổi lên, hóa thành từng đạo hắc quang bắn nhanh về phía sau bỏ chạy.

Cũng vì sợ kinh động Hàn Lập cho nên ngay cả thủ hạ bọn chúng cũng không thông báo một câu, nhưng thần niệm Hàn Lập cường đại ra sao, nếu đã sớm phát hiện mai phục bên ngoài, hiển nhiên cũng đã sớm nhìn thấy những Ma tộc cầm đầu này. Trong nháy mắt, mấy tên Ma tộc định thôi động độn quang liền bị một ánh mắt băng hàn quét qua.

"Muốn chạy sao? Đừng có mơ!"

Vừa dứt lời, cánh tay Hàn Lập khẽ động, một bàn tay trắng noãn như ngọc liền hư không trảo ra một cái.

Mấy tên Ma tộc chỉ cảm thấy không gian ba động một trận, một bàn tay ngũ sắc khổng lồ to hơn mười trượng bỗng hiện lên, hung hăng chụp xuống.

Mấy tên Ma tộc này nhất thời cực kỳ hoảng sợ, một bên liều mạng thúc dục độn tốc nhanh hơn, một bên thả ra các loại bảo vật như phi đao phi kiếm đánh về phía cự thủ. Bọn họ dĩ nhiên không trông mong bảo vật của mình có thể chống lại được cự thủ, chỉ cần có thể ngăn cản một chút thì cơ hội đào tẩu cũng lớn hơn vài phần. Nhưng khiến cho mấy Ma tộc này bất ngờ chính là ngay khi bảo vật đánh trúng cự thủ thì một tiếng *"phanh"* truyền tói.

Ngũ sắc cự thủ nổ tung ra, linh quang cuồng thiểm hóa thành một phiến ngũ sắc hàn diễm rộng tầm một mẫu.

Chỉ thấy ngũ sắc hàn quang cuốn xuống, năm tên cao giai Ma tộc trong khoảnh khắc biến thành từng khối băng di động. Lúc này, những Ma tộc bình thường đang vây công xung quanh Hàn Lập mới phản ứng lại, theo đó mà đại loạn một trận.

Chưa chờ bọn chúng bỏ chạy, Hàn Lập lại phất hai tay ra, vô số thanh sắc tiểu kiếm tuôn ra, chớp cái hóa thành từng đạo thanh sắc kiếm quang rợp trời. Sau khi khẽ quát một tiếng, Hàn Lập hai tay bắt quyết, kiếm quang liền lấy khí thế phô thiên cái địa bắn nhanh về bốn phương tám hướng.

Sau thời gian một chén trừ nhỏ, cả cứ điểm Ma tộc đã không còn bất cứ một sinh mạng nào tồn tại.

Sau đó, bầu trời cứ điểm chợt xuất hiện một đạo thanh hồng, sau khi đảo trên trời một vòng liền bay thẳng về hướng Nhân tộc.

Mấy ngày sau, thám tử do Mộc tộc phái tới mới phát hiện ra kinh biến nơi đây, hiển nhiên vừa mừng vừa sợ. Sau khi dò xét một phen, đánh giá không có cạm bẫy nào, thì đám thám tử liền nhanh chóng trở về bẩm báo.

Bảy tám ngày sau, cứ điểm Ma tộc đã bị Mộc tộc mạnh mẽ chiếm lĩnh, bắt đầu bố trí đại trận huyền diệu tại lối ra *"tiết điểm"*, ý định hoàn toàn phong ấn nơi này lại.

Bất quá, tất cả những việc này đều không còn liên quan tới Hàn Lập nữa. Giờ phút này hắn đang một bên lặng lẽ luyện hóa Hỗn độn nhị khí trong cơ thể, một bên tiếp tục bay nhanh về hướng Nhân tộc.

Hỗn độn nhị khí kia không hổ danh là thiên địa linh vật, mặc dù chỉ luyện hóa một phần nhỏ nhưng cũng khiến pháp lực hắn tăng lên rất nhiều, lợi ích quả thực không nhỏ. Phỏng chừng khi hắn về đến Nhân tộc thì cũng đã luyện hóa xong, tu vi có thể đạt tới cảnh giới Hợp Thể Trung kỳ đại viên mãn.

Kể từ đó, hắn có thể tiến hành đột phá hậu kỳ.

Đáng tiếc lần đột phá này phải có sự trợ giúp của Băng Phượng, nếu không dựa theo ý định Hàn Lập thì không bằng trực tiếp ở lại Man Hoang thế giới đột phá sẽ an toàn hơn. Dù sao hiện tại khắp nơi ở Nhân tộc đều là ma ảnh, không phải là nơi an toàn.

Trong lòng Hàn Lập tự định giá như thế, chỉ có thể bất đắc dĩ không ngừng bay đi. Mà trong lúc nhất thời, trên tường Thiên Uyên thành của Nhân tộc, từng đội tu sĩ Nhân tộc xếp hàng nghiêm chỉnh, liều mạng thúc dục bảo vật trong tay công kích về phía đại quán Ma tộc ở bên ngoài cấm chế.

Một trận đại chiến vô cùng kịch liệt đang diễn ra!

Mà một cảnh tương tự cũng đang diễn ra tại bên phía thành trì của Yêu tộc.

Cứ cách một thời gian, đại quân Ma tộc liền trở nên vô cùng hung mãnh, bắt đầu không tiếc hao tổn nguyên khí mà phát động công kích với hai tòa thành quan trọng của hai tộc. Điều này khiến Nhân Yêu lưỡng tộc tổn thất rất nhiều nhân thủ, không ít tồn tại trung, đê giai đều chết trong kịch chiến. Thậm chí tồn tại cao giai ngoài Hợp Thể kỳ cũng bắt đầu xuất hiện thương vong.

Điều này khiến thần kinh hai tộc căng thẳng vô cùng.

Dựa theo thường lệ của những lần ma kiếp bộc phát trước kia, những thành thị này nếu có thể ngăn được thế công của đại quân Ma tộc trong vòng vài năm thì sau đó liền vô sự. Cho nên những thành thị này hiển nhiên cũng xuất ra tất cả thủ đoạn, đau khổ chống đỡ, hy vọng vào một ngày kia tươi sáng.

Nhưng không ai biết đến, tại một đảo nhỏ thần bí giao giữa hai tộc, hơn mười tồn tại Hợp Thể kỳ đang ngồi trong một điện phủ bao bọc bởi cấm chế đang nghiêm nghị thương lượng chuyện gì đó cực kỳ bí mật.

"Nói như vậy, cổ ma lúc này đây thật sự là định chiếm vài khu vực của hai tộc chúng ta, sau đó đóng quân ở lại, từ nay về sau không đi."

Một lão giả tóc trắng như tuyết hai mắt trong như nước, nhíu mày nói.

"Không chỉ như vậy, thám tử của chúng ta còn phát hiện một lượng lớn cổ ma đê giai dường như cũng đã được phát động, không lâu sau sẽ cường ngạnh phá giới đi tới giới này."

Một trung niên nam tử đỉnh đầu có một đám hồng sắc linh vũ, sắc mặt âm trầm nói.

"Cổ ma đê giai à? Số lượng đại khái bao nhiêu?"

Không biết người nào sau khi thở dài một hơi liền hỏi.

"Do thám không chính xác lắm, ít nhất thì cũng hơn mười ức, nhưng số lượng thật sự thì có thể vượt xa con số này."

Linh vũ nam tử sau khi thoáng suy nghĩ liền trả lời.

(Chú: *1 ức = 1 vạn vạn = 1.000.000.000)

"Mười ức!"

Vừa nghe lời này hơn phân nửa mọi người ở đây đều hít một hơi, thần sắc lộ ra vẻ hoảng sợ.

"Không phải như thế chứ! Cổ ma nhất tộc tại Ma giới nhân số tính ra cũng không nhiều lắm, số lượng mười ức cơ hồ chiếm gần một phần mười của cả Ma giới. Đám Thánh tổ cổ ma sao dám mạo hiểm như thế."

Một lão phụ nhân mặc áo da trắng ánh mắt chợt lóe, hỏi.

"Tin này không hề sai, không ít thành trấn của cổ ma tại Ma giới hiện tại đều bị bỏ hoang. Số lượng này dường như vẫn chỉ là dự bị."

Linh vũ nam tử bộ dáng hết sức khẳng định, nói.

"Hừ! Xem Ma tộc thật sự muốn như thế. Đáng tiếc, mặc dù chúng ta phái người xâm nhập điều tra Ma giới, nhưng thủy chung không thể điều tra nguyên nhân chính thức khiến Ma tộc xảy ra dị biến. Nếu không thì chúng ta cũng có thể tìm cách đối phó, đỡ phải tốn sức."

Lão giả tóc trắng cười khô một tiếng.

------oOo------

Chương 1968: Ngao Khiếu hiện thân

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nguyên nhân chính thức dường như chỉ có tồn tại Thánh tổ mới biết được, tôn giả Ma tộc bình thường chỉ nghe lệnh tiến hành mà thôi. Nếu không, lúc đầu mạo hiểm bắt giữ tôn giả Ma tộc tiến hành sưu hồn cũng không đến mức một chút tin tức liên quan cũng không truy ra."

Lão phụ nhân mặc áo da chậm rãi nói, dường như cảm thấy rất bất đắc dĩ.

"Hừ, mặc kệ nguyên nhân vì sao Ma tộc có dã tâm này, nhưng hai tộc chúng ta tuyệt đối không thể để bọn chúng đạt được mục đích. Mấy chuẩn bị phía sau của chúng ta hiện tại đã đồng thời tiến hành rồi, thậm chí hai trong số đó đã tiến hành được hơn phân nửa, hẳn cũng đủ làm thương nặng đại quân Ma tộc phủ xuống. Thậm chí, một vài bản thể Thánh tổ Ma tộc phủ xuống Linh giới cũng không thể thay đổi được gì. Phiền toái duy nhất chính là chúng ta vừa nhận được tin tình báo, ba đại Thủy tổ Ma tộc dường như sắp cùng nhau phủ xuống. Như vậy, cho dù mấy Đại Thừa kỳ của chúng ta đồng loạt ra tay thì chỉ sợ hơn phân nửa cũng không thể địch lại được. Nghe nói ba đại Thủy tổ Ma tộc mỗi một người đêu là lão quái vật sống hơn mấy chục vạn năm, khoảng cách phi thăng trở thành Chân ma cũng chỉ còn một bước mà thôi."

Linh vũ nam tử nhíu mày nói ra một tin khiến những người khác giật mình.

"Ba đại Thủy tổ Ma tộc đều là thượng cổ lão ma Độ Kiếp kỳ, không cần nói đến hai tộc chúng ta, sợ rằng cả Linh giới cũng không có mấy người dám nói có thể hơn được bọn họ. Nếu phải nói thì cũng chỉ có Chân linh mà mấy đại tộc cung phụng mới có

thể đánh một trận. Mấy tộc chúng ta tại Linh giới chỉ là tộc nhỏ, tồn tại Chân Linh sao có thể đến đây hỗ trợ. Mà nếu không có cách đối phó ba đại Thủy tổ, cho dù có cách đánh lui đại quân Ma tộc thì cũng không thay đổi được cục diện thất bại."

Lão phụ thì thào nói.

Những người khác cũng nhìn nhau một cái, sắc mặt thoạt nhìn đều có chút khó coi.

"Chư vị không cần nản chí như vậy, lúc trước khi Mạc Giản Ly đại nhân rời Thánh đảo đã từng nói muốn đi tìm Đại Thừa kỳ mấy tộc khác cùng nghĩ cách ứng phó việc này. Thời gian lâu như thế nói không chừng đã có cách."

Một nam tử trắng trẻo thủy chung không nói gì bỗng thản nhiên nói một câu.

"Tuần đạo hữu, ta sao lại chưa từng nghe nói qua việc này."

Linh vũ nam tử vừa nghe nói thế thần sắc cả kinh, vội vàng hỏi.

Trên mặt những người khác cũng lộ ra vẻ vừa mừng vừa sợ.

"Việc này chỉ có ta và Lạc huynh biết, lúc trước Mạc tiền bối đặc biệt dặn dò không nên truyền ra ngoài, cho nên cũng chưa nói qua cho các đạo hữu biết. Hiện tại thì dường như đã tới lúc không nói không được."

Nam tử trắng trẻo thở dài giải thích.

"Lạc huynh, điều này có thật không."

Không đợi linh vũ nam tử hỏi, lão phụ nhân đã vội quay đầu nhìn bạch phát lão giả hỏi một câu.

"Ha ha, Tuần đạo hữu nói không sai! Lúc trước Mạc tiền bối rời đi đích xác có nói qua với hai người chúng ta."

Bạch phát lão giả mỉm cười, gật gật đầu thừa nhận.

"Vậy thì tốt quá! Mạc tiền bối nói như thế thì hẳn là trong lòng đã sớm có đối sách."

"Xem bộ dáng thì ma kiếp lần này chúng ta vẫn có hy vọng thủ thắng."

Trong lúc nhất thời, mọi người trong điện đều buông lỏng, bàn tán sôi nổi.

"Được rồi, tiếp theo bàn cụ thể việc an bài lúc trước, ta có chút chuyện muốn tuyên bố. Hắc Vũ đạo hữu lúc trước rời Thánh đảo đi bắt Hoàng Lương thạch linh đã vẫn lạc, theo như lời Thiên Thiền mà Thánh Hoàng thành phái ra hiệp trợ, lúc đó bọn họ đã bắt được Hoàng Lương thạch linh, sau đó mới chia tay rời đi. Nhưng Hắc Vũ vừa đi thì bổn mạng bài liền bị hủy."

Linh vũ nam tử chuyển đề tài, ngưng trọng nói.

Thần sắc những người khác cũng trầm xuống.

"Hắc vũ thượng nhân là Hợp Thể trung kỳ, một thân thần thông thật sự không kém, như thế nào có thể vô thanh vô tức gặp chuyện không may? Chẳng lẽ bên trong có ẩn tình gì khác?"

Ánh mắt nam tử trắng trẻo ngưng lại, có chút hoài nghi hỏi.

"Ẩn tình thì chắc không có. Hoàng Lương thạch linh mặc dù trân quý nhưng đối với người bình thường mà nói thì không có tác dụng quá lớn. Hơn nữa Thiên Thiền đạo hữu cũng nhắc tới một nhân chứng, lúc ấy giúp bọn họ bắt thạch linh còn có một đạo hữu Hợp Thể kỳ khác. Nghe nói lúc ấy nếu không có người này hỗ trợ, hai người bọn họ đã không thể dễ dàng bắt được thạch linh."

Linh vũ nam tử lắc đầu nói.

"Nhân chứng! Là vị đạo hữu nào? Không phải là người của Thánh Hoàng thành chứ?"

Lão phụ nhân nhướng mày, chậm rãi hỏi.

"Không phải, nhắc đến người này, có thể hơn phân nửa đạo hữu đã nghe nói qua. Chính là Hàn Lập đạo hữu mấy trăm năm trước vừa tiến giai Hợp Thể kỳ."

Linh vũ nam tử chăm chú trả lời.

"Hàn Lập! Cái tên này đích xác ta đã nghe nói qua, hình như là thiên tài tu luyện mười vạn năm mới xuất hiện trong Nhân tộc các ngươi, chỉ ngắn ngủi mấy trăm năm liền tu luyện từ Hóa Thần kỳ đến cảnh giới Hợp Thể sơ kỳ."

Lão phụ nhân kinh ngạc, có chút ngoài ý muốn trả lòi.

"Ha ha, tin tức này của đạo hữu đã lỗi thời rồi. Hiện tại vị Hàn đạo hữu này đã là một tu sĩ Họp Thể trung kỳ."

Bạch phát lão giả đột nhiên cười, xen vào một câu.

"Cái gì, đã tiến giai cảnh giới trung kỳ? Tốc độ nhanh thật! Xem ra nói mười vạn năm thì vẫn còn ít."

Lão phụ nhân có chút hoảng sợ.

Không riêng gì nàng, mấy lão quái vật Họp Thể kỳ không biết việc này đồng dạng cũng tao động một trận, đều lộ ra vẻ giật mình.

"Có lẽ là thế. Nếu không phài gặp ma kiếp bộc phát thì Hàn Lập đạo hữu hơn phân nửa đã trở thành một thành viên của Thánh đảo chúng ta. Bất quá, chuyện vị Hàn đạo hữu này để sau hẵng tính. Anh huynh, ngươi đã tìm Hàn đạo hữu chứng thực việc này chưa."

Bạch phát lão giả lãnh đạm cười, tiếp theo hỏi linh vũ nam tử một câu.

"Nguyên bổn ta cũng định làm thế nhưng sau khi thật vất vả mới liên lạc được với Thiên Uyên thành thì phát hiện Hàn đạo hữu đã mất tích. Thời gian mất tích dường như trùng với lần hành động của đám người Thiên Thiền."

Linh vũ nam tử cười khổ một tiếng, có chút bất đắc dĩ nói.

"Đã mất tích! Sao lại có chuyện này!"

Bạch phát lão giả biến sắc, thần sắc có chút khó coi.

"Nghe tin tức từ Thiên Uyên thành truyền tới thì lúc Hàn đạo hữu việc tiếp cứu Ỷ Thiên thành liền gặp hóa thân Thánh tổ Ma tộc phủ xuống, lúc đó liền biến mất. Nhưng khi ta cẩn thận nhận tin tức xác minh từ Thiên Thiền đạo hữu thì Hàn đạo hữu hẳn là đã chạy thoát từ tay Ma tộc, sau đó mới gặp hai vị đạo hữu Thiên Thiền và Hắc Vũ. Nhưng sau khi ba người bắt được thạch linh, chia tay thì ngoại trừ Thiên Thiền thuận lợi quay trở về Thánh Hoàng thành, hai người còn lại dường như gặp chuyện ngoài ý muốn."

Linh vũ nam tử nói.

"Lấy thiên tư vị Hàn đạo hữu này nói không chừng ngày sau cũng có hy vọng tiến giai Đại Thừa, nếu thật sự đã chết thì thật đúng là rất đáng tiếc. Bất quá, những tồn tại như chúng ta nguyên bổn vốn nghịch thiên mà đi, chết sớm cũng không phải là chuyện kỳ quái, càng huống chi lúc này vừa lúc là thời kỳ ma kiếp bộc phát."

Lão phụ nhân thở dài, dường như cảm thấy rất đáng tiếc, nói.

"Nếu Hàn đạo hữu thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì chỉ có thể nói rằng phúc duyên hắn không đủ. Bất quá khác với bổn mạng bài bị hủy của Hắc Vũ. Hàn Lập đạo hữu vẫn chưa lưu lại bổn mạng chi vật tại Thiên Uyên thành, không thể biết sống chết thế nào. Nhưng bất luận Hắc Vũ chết ra sao thì mấu chốt chính là Hoàng Lương thạch linh vốn đã tới tay lại biến mất không thấy. Không có vật ấy, một bước quan trọng chúng ta đã khổ tâm chuẩn bị liền không thể hoàn thành. Đây là việc liên quan đến sinh tử tồn vong của hai tộc chúng ta, phải lập tức nghĩ cách giải quyết."

ánh mắt linh vũ nam tử chợt lóe nói.

"Đúng là không thể chậm trễ nữa!"

"Nơi khác có khả năng tìm được một Hoàng Lương thạch linh nữa không?"

"Ngoại trừ Hoàng Lương thạch linh, có thể dùng thứ khác thay thế được không? Chẳng lẽ lúc đầu không chuẩn bị thứ gì để thay thế sao?"

Mọi người trong điện đều rùng mình, sau khi tự định giá liền mở miệng nói.

"Thiên địa linh vật như Hoàng Lương thạch linh không phải dễ tìm như vậy. Trước mắt chỉ biết có một đầu như thế nên mới để Hắc Vũ thượng nhân tự mình rời đảo đi làm việc này. Về phần vật phẩm thay thế, chúng ta ban đầu cũng chuẩn bị vài món, nhưng kể uy lực của thủ đoạn kia sẽ suy yếu ba phần, cuối cùng có đạt được hiệu quả như ta mong muốn hay không thì rất khó nói."

Linh vũ nam tử đầu tiên lắc đầu, sau đó lại gật đầu nói.

Vừa nghe nam tử nói thần sắc mọi người khác nhau, trong lúc nhất thời không người nào mở miệng nói chuyện. Cả gian điện phủ nhất thời trở nên lạnh ngắt như tờ.

"Hoàng Lương thạch linh chỉ là chuyện nhỏ, cứ giao cho lão phu giải quyết là được. Ta còn có chuyện quan trọng muốn chư vị đạo hữu xuất lực đi làm."

Một thanh âm thản nhiên của nam tử đột nhiên vang lên quanh quẩn trong đại điện, khiến người ta sau khi nghe xong tâm thần không tự chủ mà lâm vào thất thần.

"Ngao Khiếu tiền bối! Là lão nhân gia người tới sao!"

Nguyên bổn thần sắc linh vũ nam tử bình tĩnh, vừa nghe lời này thần sắc mừng như điên hét lớn một câu.

Cơ hồ cùng lúc đó, nguyên bổn đại môn đang đóng chặt đột nhiên mở ra, từ bên ngoài có hai người một trước một sau tiêu sái bước vào. Người đi trước là một nam tử hơn ba mươi tuổi mặc ngân bào, vẻ mặt thản nhiên tươi cười, phía sau là một nữ tử tóc bạc dáng người thướt tha, da thịt trắng như tuyết, dung mạo cực kỳ xinh đẹp.

"Bái kiến Ngao Khiếu tiền bối, cung nghênh tiền bối giá lâm Thánh đảo!"

Nguyên bổn đám người bạch phát lão giả đang ngồi trong đại điện, trong nháy mắt khi thấy nam tử phía trước, trên mặt đầu tiên là cả kinh, tiếp theo đồng dạng lộ ra vẻ giật mình cùng kích động, cung kính đứng lên thi lễ. Những lão quái vật Họp Thể kỳ khác nguyên bổn kinh nghi bất định thì lúc này đã không còn bất cứ hoài nghi gì, đồng dạng vui mừng lẫn sợ hãi đứng dậy bái kiến.

Nam tử này bất ngờ đúng là tồn tại Đại Thùa kỳ duy nhất của yêu tộc, Ngao Khiếu lão tổ danh chấn yêu tôc nhiều năm.

"Đứng lên hết đi. Trong các ngươi cũng có người từng gặp qua lão phu vài lần, cũng có người lần đầu tiên gặp, bất quá cũng không cần phải đa lễ."

Nam tử tóc dài khoát tay chặn mọi người lại, mỉm cười nói.

"Tiền bối nói đùa. Mời lão nhân gia người ngồi xuống trước đã."

Bạch phát lão giả sau khi ngượng ngùng cười, vội vàng đem vị trí chính điện nhường lại.

"Ừm, vậy lão phu không khách khí."

Ngao Khiếu lão tổ gật đầu, khẽ nhấc chân.

Mọi người trong điện chỉ cảm thấy hoa mắt một cái, nam tử tóc dài không biết như thế nào đã xuất hiện tại chỗ ngồi, không chút hoang mang ngồi xuống.

------oOo------

Chương 1969: Điện nghị

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thần sắc ngân phát (tóc bạc) nữ tử lạnh như băng, lúc vào trong đại điện cũng không nhìn tới ánh mắt kinh ngạc của những người khác mà chỉ chậm rãi đứng sau lưng Ngao Khiếu lão tổ.

"Vị đạo hữu này là..."

Bạch phát lão giả đảo thần niệm qua, hiển nhiên rất dễ dàng nhìn ra ngân phát nữ tử là một tu sĩ Yêu tộc, tu vi Luyện Hư hậu kỳ đại thành, không khỏi có chút nghi hoặc hỏi một câu.

"Đây là chất nhi Linh Lung của lão phu, chư vị mặc dù chưa gặp qua nhưng hẳn cũng có nghe nói một chút."

Ngao Khiếu lão tổ không thèm để ý trả lòi.

"Ồ, hóa ra là Linh Lung tiên tử, thật thất kính!"

Trên mặt bạch phát lão giả hiện lên một tia kinh ngạc nhưng vô cùng khách khí, nói.

Nữ tử này đúng là Ngân Nguyệt năm đó từ biệt Hàn Lập tại Nhân giới. Đương nhiên, Ngân Nguyệt lúc này có chút không giống Ngân Nguyệt năm đó mà là Ngân Nguyệt đã dung hợp phân liệt chỉ hồn, có được đầy đủ nguyên thần. Những người khác trong điện, sau khi biết được thân phận ngân phát nữ tử đều lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Thánh đảo có địa vị đặc thù trong Nhân Yêu hai tộc cho nên hiển nhiên luôn chú ý tới thất đại yêu vương thống lĩnh Yêu tộc. Mà Linh Lung tiên tử lại là một vị vương phi từng bị phong ấn tại Nhân giới nhiều năm, hơn nữa sau khi trở về Linh giới dường như không hòa hợp với Thiên Khuê Lang Vương, tin đồn này các trưởng lão Thánh đảo hoặc ít hoặc nhiều đều nghe nói qua một chút. Hiện tại bỗng nhiên nhìn thấy vị Vương phi trong lời đồn này, không ít người thần sắc có chút quái dị.

Ngân Nguyệt đối với tất cả đều xem như không thấy, chỉ đứng phía sau Ngao Khiếu lão tổ, mặt hơi cúi xuống không nói một lời.

"Ngao Khiêu tiền bối, lão nhân gia người như thế nào đột nhiên đến Thánh đảo, không biết Ngao Khiếu tiền bối hao tổn nguyên khí khi độ kiếp đã phục hồi như cũ hay chưa?"

Linh vũ nam tử cúi đầu hỏi Ngao Khiếu lão tổ.

"Năm đó ta độ kiếp, mặc dù tổn hại chút nguyên khí nhưng đã vô sự, nếu không lão phu cũng không xuất hiện tại đây, về phần vì sao đến Thánh đào thì tự nhiên là vì Mạc đạo hữu."

Ngao Khiếu lão tổ lãnh đạm cười, nói.

"Lão nhân gia người đã gặp qua Mạc tiền bối! Thật tốt quá, lão nhân gia người năm đó sau khi rời khỏi Thánh đảo liền bặt vô âm tín giống như tiền bối. Điều này khiến chúng ta hết sức lo lắng."

Nam tử trắng trẻo nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ, nói.

"Hắc hắc, tuổi của hắn còn không lớn như lão phu, lo lắng gì chứ! Được rồi, lão phu không nói nhảm nữa, lúc này đây ta được Mạc đạo hữu nhờ tới Thánh đảo. Thứ nhất là thay hắn nói lại mấy câu, thứ hai là muốn tọa trấn nơi đây một đoạn thời gian."

Ngao Khiếu lão tổ cười hắc hắc, nói.

"Chúng ta xin lắng nghe hai vị tiền bối phần phó! Không biết tiền bối có chuyện gì muốn dặn dò chúng ta."

Nam tử trắng trẻo thầm rùng minh, cung kính hỏi.

"Mạc đạo hữu gần đây có đưa tin đến, vị trí Thánh đảo dường như đã bị Ma tộc biết. Mặc dù lấy lực lượng Ma tộc hiện tại thi không có khả năng đánh hạ Thánh đảo, nhưng đề phòng ngừa vạn nhất thì vẫn nên cẩn thận một chút. Nếu không, lấy danh vọng Thánh

đảo trong hai tộc chúng ta, một khi thật sự gặp chuyện không may, đối với chúng ta thật sự là đả kích tinh thần có tính hủy diệt."

Trên khuôn mặt thanh tú của Ngao Khiếu lão tổ hiện lên một tia ngưng trọng, nói.

"Vị trí Thánh đảo sao lại bại lộ ra ngoài! Không thể nào, trước đó không lâu Thánh đảo vừa mới truyền tống một lần, thay đổi vị trí ẩn thân. Trong khoảng thỏi gian ngắn không thể lại dời đi được."

Không ít người sắc mặt đại biến, có một số người thất thanh nói.

"Có lão phu ở đây các ngươi sợ cái gì. Chỉ trong thời gian ngắn mà Ma tộc biết được vị trí thì xem ra trên Thánh đảo hăn là có thám tử Ma tộc lẻn vào. Bất quá việc này cũng không khó tra ra, chỉ cần chú ý đến mấy kẻ gần đây ra vào Thánh đảo thì có thể tìm ra gian tế."

Sắc mặt Ngao Khiếu lão tổ trầm xuống, sắc mặt thoáng chút âm trầm đi vài phần.

"Vâng, vãn bối lập tức phái nhân thủ điều tra tất cả sứ giả ra vào Thánh đảo gần đây."

Bạch phát lão giả trong lòng cả kinh, vội vàng chắp tay đáp ứng một tiếng.

Những người liên quan khác, hiển nhiên cũng thầm rùng mình.

"Mạc đạo hữu nhờ ta chuyển một tin, đó là thủ đoạn ứng phó Ma tộc lúc đầu phải điều chỉnh một chút."

Ngao Khiếu lão tổ gật đầu, sau khi hơi trầm ngâm liền nói ra một câu khiến mọi người ngẩn ngơ.

"Sao lại thế! Những chuẩn bị đó lúc trước Mạc tiền bối dẫn dắt chúng ta khổ tu mấy trăm năm mới nghĩ ra đòn sát thủ đối phó đại quân Ma tộc phá giới, theo lý thuyết thì tuyệt không có vấn đề."

Lão phụ nhân thì thào hỏi.

"Chuyện này có lẽ sau khi Mạc đạo hữu gặp mấy tồn tại đồng giai dị tộc khác mới thay đổi chủ ý. Có lẽ trong lúc trao đổi với mấy Đại Thùa kỳ dị tộc này liền phát hiện ra chuẩn bị ban đầu không đủ. Bất quá, các ngươi cũng yên tâm đi, cũng không phải là thay đổi toàn bộ mà chỉ có hai ba loại trong số đó cần điều chỉnh lại một chút. Lát nữa có thời gian ta sẽ nói chi tiết cho các ngươi. Mà cũng vừa đúng dịp Hoàng Lương thạch linh đã mất, Mạc đạo hữu đã quyết định dùng một loại thiên địa linh vật khác thay thế. Làm như vậy phải chuẩn bị thêm vài thứ cho nên hiệu quả so với ban đầu chỉ mạnh hơn chứ không kém. Mà linh vật thay thế này lão phu cũng đã tự mình mang tới."

Ngao Khiếu lão tổ nhíu mày, một tay vừa lật, trong tay đột nhiên xuất hiện một hộp ngọc, rồi tay phất về phía bạch phát lão giả.

"Đây là...."

Bạch phát lão giả nghi hoặc mở hộp ra, ánh mắt sau khi đảo qua liền giật mình nói.

"Được rồi, ngươi chỉ cần biết thế là được, thu hồi nó lại đi. Hiện tại thứ này càng ít người biết càng tốt."

Không đợi bạch phát lão giả nói gì. Ngao Khiếu lão tổ liền tùy ý khoát tay chặn lại, khiến lời vừa định nói ra liền nuốt trở vào.

Những trưởng lão Thánh đảo khác thấy cảnh này, ngay cả khi bụng đầy nghi hoặc nhưng cũng không dám mở miệng hỏi.

Bạch phát lão giả sau khi đáp ứng, liền cẩn thận thu ngọc hạp vào trong tay áo.

"Đúng rồi, tiền bối. Chuyện tình ba đại Thủy tổ Ma tộc có thể phủ xuống Ma giới, lão nhân gia người cũng đã biết rồi chứ?"

Lão phụ nhân sau khi do dự một chút, không nhịn được mở miệng hỏi một câu.

"Việc này ta đã biết, hơn nữa là Mạc đạo hữu tự mình tới nói cho

lão phu biết."

Sắc mặt Ngao Khiếu lão tổ không chút thay đổi, nói.

Thấy Ngao Khiếu lão tổ bình thản như thế, mọi người trong điện sau khi nhìn nhau một cái, trong lòng không khỏi buông lòng, mà sắc mặt lão phụ nhân càng lộ ra vẻ vui mừng, hỏi tiếp một câu:

"Nói như thế, hai tiền bối thật sự đã nghĩ ra cách đối phó?"

"Hắc hắc, ngay cả bản thể Thánh tổ Ma tộc phủ xuống Linh giới đều phải mất rất nhiều công sức, càng đừng nói đến ba đại Thủy tổ Ma tộc. Bọn họ không phải dễ dàng phủ xuống được, hiện tại nói đến việc đó thì có hơi sớm, trước tiên cứ lo đối phó với đại quân Ma tộc trước đã, sau đó hãy lại nghĩ đến việc này cũng không muộn."

Ngao Khiếu lão tổ không trả lời cụ thể, ngược lại còn khoát tay chặn lại, hời hợt nói.

Nghe vị Đại Thừa Kỳ Yêu tộc này nói như thế, những tồn tại Hợp Thể kỳ ở đây không khỏi mắt to trừng mắt nhỏ.

"Tiền bối nói như thế khẳng định có lý riêng."

Bạch phát lão giả sau khi ho khan một tiếng, nhìn về phía linh vũ nam tử nói.

"Không sai, chuyện về ba đại Thủy tổ, hiện tại thảo luận đúng là hơi sớm. Như vậy đi, vãn bối sẽ đem một số chuyện của Thánh đảo kể lại tỷ mỷ cho Ngao Khiếu tiền bối. Có một số chuyện trong đó không thể giải quyết, mong tiền bối làm chủ."

Linh vũ nam tử bị lão giả nhắc nhở, dường như chợt hiểu gì đó vội vàng chuyển đề tài.

"Uh, lão phu biết một chút tiến độ của các ngươi cũng tốt."

Ngao Khiếu lão tổ gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười.

"Đầu tiên, vì đối phó đê giai ma thú Thánh đảo đặc biệt bồi dưỡng đại quân linh thú, trên cơ bản đã bồi dưỡng xong. Một số hung trùng sống ngắn ngày cũng bắt đầu mạnh mẽ thúc dục. Dự tính vài năm nữa có thê dùng chúng quyết chiến với Ma tộc. Mặt khác, vì luyện chế mấy món Huyền Thiên thánh khí, mấy vị luyện khí tông sư Nhân tộc cũng đã được mời lên đảo. Dự tính khoảng nửa năm sau sẽ cùng nhau hợp lực luyện chế mấy món chí bảo này. Bất quá, phiền toái duy nhất chính là tài liệu luyện chế vẫn chưa vận chuyển lên đảo. Muốn thế phải đi qua mấy khu vực do Ma tộc khống chế thì mới có thể chính thức lấy được. Bởi vậy, việc phái người đi tiếp ứng nhất định phải cân nhắc kỹ lưỡng. Vãn bối đề nghị."

Linh vũ nam tử dường như phụ trách tất cả mọi việc hằng ngày trên Thánh đảo, một lần liền thành thật kể lại tất cả mọi chuyện.

Ngao Khiếu lão tổ ngồi trên ghế lẳng lặng nghe, thần sắc nhìn như không đổi, nhưng ánh mắt thường xuyên chớp động tinh mang nhè nhẹ. Chờ sau khi lão giả kể xong, những người khác trong đại điện cũng bắt đầu đứng dậy kể lại cho Ngao Khiếu một số chuyện mà minh phụ trách.

Sau mấy canh giờ, tất cả mọi người đều nói xong.

"Uh, cũng không tệ, bất quá việc này các ngươi có thể tụ mình xử lý, không cần lão gia hỏa ta động tay động chân. Lúc này đã không còn sớm, lão phu đi đường dài như thế cũng muốn nghỉ ngơi một chút."

Ngao Khiếu lão tổ sau khi nghe xong, không phát biểu gì mà ngược lại đột nhiên đứng dậy, khẽ cười nói.

Đám người bạch phát lão giả nghe xong, không khỏi mắt to trừng mắt nhỏ.

"Nếu tiền bối đã mệt thì vãn bối sẽ đích thân an bài chỗ ở."

Linh vũ nam tử phản ứng trước tiên, vội cung kính tiến lên nói, sau đó nghiêng người để lộ ra một con đường.

Ngao Khiếu lão tổ gật đầu, liền không chút hoang mang đi qua, Ngân Nguyệt hiển nhiên cũng lẳng lặng đi theo sau.

"Vãn bối cung tiễn tiền bối!"

Mọi người trong điện lúc này mới phản ứng lại, đều khom người đưa tiễn.

"Đúng rồi, hai người các ngươi lát nữa đến chỗ ta một chuyến, ta còn có một số việc muốn nói."

Ngao Khiếu lão tổ sau khi đi tới cửa, dường như nghĩ tới điều gì đó mà đột nhiên quay đầu nhìn hai người trong điện, lấy tay chỉ một cái, thản nhiên nói.

Hai người hắn chỉ rõ ràng là bạch phát lão giả và một gã nam tử cao gầy, sắc mặt âm trầm đang nói nhỏ với những người khác. Hai người này hiển nhiên sửng sốt một trận, nhưng không dám chậm trễ vội vàng lên tiếng đáp ứng.

Ngao Khiếu lão tổ gật đầu, lúc này mới lần nữa xoay người đi ra khỏi đại điện.

"Tư đạo hữu, chẳng lẽ lúc trước ngươi quen biết Ngao Khiếu tiền bối?"

Trung niên nữ tử hơn bốn mươi tuổi đứng cạnh nam tử cao gầy, sau khi thấy Ngao Khiếu lão tổ rời đi liền không nhịn được hỏi một câu.

------oOo------

Chương 1970: Ngân Nguyệt và Thất Tinh Nguyệt Thể

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Một vị trưởng bối trong tộc tại hạ là người quen cũ với Ngao Khiếu tiền bối, cho nên năm đó cũng ở xa nhìn thấy hai lần."

Trên mặt nam tử họ Tư hiện lên một tia dị sắc, miệng hàm hồ trả lời có lệ.

"Ồ, vậy đạo hữu biết lần này Ngao Khiếu tiền bối tìm ngươi vì chuyện gì không?"

Con mắt trung niên nữ tử sau khi hơi đổi một chút, thử dò xét hỏi một câu.

"Không biết, tại hạ cũng hồ đồ như đạo hữu, hơn nữa Ngao Khiếu tiền bối cũng không chỉ gọi một mình Tư mỗ, không phải ngay cả Lạc huynh cũng được gọi đi sao, hẳn là có một số việc muốn nói riêng với hai người chúng ta."

Nam tử họ Tư lắc đầu nói.

Trung niên nữ tử thấy cảnh này, mỉm cười không hỏi thêm gì.

Lúc này, mọi người trong đại điện nhất thời cũng không tiếp tục thảo luận gì thêm nữa, sau khi nói thêm vài câu bạch phát lão giả liền tuyên bố kết thúc lần gặp mặt này. Những người liên quan mang theo tâm trạng khác nhau rời khỏi đại điện, trở về chỗ ở của mình. Đồng thời cùng lúc đó, vị linh vũ nam tử kia đã dẫn Ngao Khiếu lão tổ và Ngân Nguyệt tới một chỗ yên tĩnh trên đảo.

Nơi này không những là nơi có linh khí nồng đậm nhất trên đảo mà thậm chí còn có bảy tám lầu các độc lập cách xa nhau. Những lầu các này chẳng những mỗi một cái đều vô cùng tinh xảo mà còn có chỗ luyện khí, luyện đan, cũng có mật thất tu luyện được trang bị đầy đủ.

Linh vũ nam tử dẫn Ngao Khiếu lão tổ đến đây tự do lựa chọn.

Kết quả nam tử tóc dài tùy ý chỉ một tòa lầu các liền nghênh ngang đi vào. Linh vũ nam tử hiển nhiên không có can đảm nói gì, sau khi an bài một đám thị nữ liền thức thời cáo từ rời đi. Mà Ngao Khiếu lão tổ sau khi ngồi tại vị trí chủ vị trong đại sảnh, mặt không chút thay đối đuổi mấy tên thị nữ xuống.

Trong nháy mắt, cả một gian lầu các chỉ còn lại hai người Ngao Khiếu lão tổ và Ngân Nguyệt.

Nam tử tóc dài ngồi trên ghế không nói gì, nhưng hai mắt hơi híp lại, phảng phất đang nghĩ đến chuyện gì đó. Mà Ngân Nguyệt vẫn yên tĩnh đứng một bên, đồng dạng không có ý định lên tiếng.

"Lấy tu vi hiện tại của chất nhi, cộng thêm đan dược mà ta chuẩn bị, ngươi hoàn toàn có hy vọng trở thành tu sĩ Hợp Thể kỳ. Nhưng hơn trăm năm qua ngươi lại liên tiếp đột phá thất bại ba lần. Xem ra không phải điều kiện không đủ mà là thủy chung không thể đột phá tâm ma của bản thân. Nếu lần tiếp theo còn không thành công thì sợ rằng sau này càng khó đột phá."

Ngao Khiếu lão tổ nhìn Ngân Nguyệt, thản nhiên nói.

"Là chất nhi vô dụng, đã khiến tổ phụ đại nhân thất vọng."

Ngân Nguyệt cúi đầu, khẽ nói.

"Chấp niệm trong lòng ngươi xem ra rất khó hóa giải. Từ sau khi chất nhi ngươi từ hạ giới trở về thì không đề ý tới Thiên Khuê nữa, thậm chí còn rời khỏi tộc đàn đến chỗ ta ở. Ta vẫn không hỏi nguyên nhân, cũng không ép ngươi lần nữa hòa giải với Thiên Khuê, chỉ muốn ngươi chậm rãi hóa giải khúc mắc trong lòng. Nhưng không nghĩ tới nhiều năm như vậy, khúc mắc đó ngươi vẫn không được hóa giải được mà ngược lại càng chôn giấu trong lòng càng lúc càng sâu."

Ngao Khiếu lắc đầu, giọng nói mặc dù hiền từ nhưng từ lời nói vẫn có thể cảm nhận được một chút thất vọng.

"Tổ phụ, năm đó ta và Thiên Khuê...."

Ngân Nguyệt ngẩng đầu, bộ dáng muốn phản biện.

Nhưng Ngao Khiếu lão tổ lại khoát tay, cắt đứt lời nàng.

"Chất nhi không cần giải thích, ta biết ngươi muốn nói gì. Tiểu tử Thiên Khuê nọ thừa dịp ta bế quan mà làm trái lời hứa lúc đầu với ta, chưa chờ chất nhi tiến giai cảnh giới Hợp Thể kỳ mà đã định lấy đi nguyên âm chi thể của ngươi. Sau đó, vì không thực hiện được lại âm thầm động tay động chân khiến nguyên thần của ngươi một chia làm hai, hại ngươi phải chịu nỗi khổ phần hồn hơn ngàn năm. Sau đó, hắn lại mượn hồn niệm của chất nhi hạ giới, lại động tay động chân vào Nghịch Tinh Bàn khiến chất nhi không thể kịp thời trở về Linh giới. Việc này, còn muốn ta nói gì nữa không."

Ngao Khiếu lão tổ vừa nói, khuôn mặt vốn thanh tú nho nhã lại đột nhiên hiện lên vẻ oán hận mà vỗ mạnh tay lên chỗ để tay trên ghế.

Trên tay chợt lóe quang diễm, chỗ để tay liền không chút tiếng động hư không tiêu thất, ngay cả một chút tro tàn cũng không lưu lại.

"Tổ phụ, lão nhân gia người đã biết!"

Thân hình Ngân Nguyệt run lên, sắc mặt thoáng cái trắng bạch, không chút huyết sắc.

"Hừ, chất nhi tưởng rằng ta đã già đến mức hồ đồ sao? Ngay cả việc chất nhi mình bị người khác khi dễ mà cũng không biết? Nếu không phải vì Lang tộc nhất mạch không có hậu bối nào khác có thê kế thừa ngôi vị Lang vương mà thọ nguyên ta cũng không còn dài, không thể chống đỡ Lang tộc nhất mạch thì ta đã sớm lột da rút gân tiểu tử này, hắn còn có thể tiếp tục tiêu dao ngồi ở vị trí Yêu vương sao?"

Ngao Khiếu lão tổ hừ lạnh một tiếng, âm trầm nói.

Ngân Nguyệt nghe đến đó, sắc mặt càng trở nên tái nhợt nhưng lại cười khổ một tiếng, nói:

"Nói đến thì cũng không thể hoàn toàn trách hắn, chất nhi trên danh nghĩa dù sao cũng là Vương phi của hắn, tu vi hắn nhiều năm không tiến thêm, mà hắn lại biết rõ nguyên âm của chất nhi có thể giúp hắn đột phá bình cảnh, đối với chất nhi động chút tay chân cũng là điều khó tránh khỏi."

"Chất nhi lại còn nói tốt cho hắn à? Trước khi chưa gả cho hắn chất nhi ngươi cũng là Thánh nữ của Ngân Nguyệt nhất tộc chúng ta. Trước khi công pháp chưa đại thành, một khi trao thân liền hao tổn thọ nguyên. Hắn thân là Lang vương như thế nào không biết đạo lý này? Hơn nữa sau khi cưới cháu, sủng cơ bên cạnh hắn đông như mây, cũng không nể mặt mũi chất nhi chút nào. Ta thấy từ khi hắn lên làm Yêu vương giống như đã quên mất Ngân Nguyệt nhất tộc chúng ta mới là Yêu lang vương tộc. Nếu không phải đời này hậu bối thật sự quá kém, ngay cả một tồn tại Hợp Thể kỳ cũng không có thì ta sao lại nâng đỡ một người ngoài ngồi lên vị trí Lang vương?"

Trên mặt Ngao Khiếu lão tổ hiện lên một tầng sát khí, có chút giận dữ nói.

Ngân Nguyệt cắn môi, cuối cùng thở dài không nói gì.

"Bất quá, lần này chất nhi hạ giới, sau khi nếm trải một hồi đau khổ Thất Tinh Nguyệt Thể ngoài ý muốn đã thức tỉnh, cũng xem như trong họa gặp phúc. Lấy tư chất ban đầu của ngươi, hơn phân nửa tu luyện đến cảnh giới Luyện Hư kỳ là hết mức nhưng hiện tại có Thất Tinh Nguyệt Thể, sau này tiến giai Đại Thừa kỳ cũng không phải là không có hy vọng. Tư chất lão phu năm đó cũng không nghịch thiên bao nhiêu nhưng cũng giống cháu, sau khi thức tinh Thất Tinh Nguyệt Thể mới đạt tới cảnh giới hôm nay."

Nói đến đây, hai mắt Ngao Khiếu lão tổ dần sáng ngời lên.

"Nhưng bản thân chất nhi không muốn có loại phúc khí này!"

Ngân Nguyệt lắc đầu, sắc mặt vẫn trắng bệch, nói.

"Ta biết mấy năm nay chất nhi chịu nhiều khổ cực, nhưng chất nhi đã có tiềm lực tiến giai Hợp Thể kỳ, lão phu hiển nhiên không cần cố kỵ nữa. Thiên Khuê tốt nhất là sau này chết cùng tôn giả Ma tộc trong đại chiến. Nếu không một khi ma kiếp chấm dứt, lão phu cũng không để hắn chiếm cứ ngôi vị Lang vương."

"Ý tổ phụ là."

Ngân Nguyệt cả kinh, nhìn nam tử tóc dài, có chút sợ hãi.

"Thất đại Yêu vương cũng không phải là không cho phép nữ tử đảm nhiệm. Lúc đầu giúp một tên ngoại nhân leo lên ngôi vị Lang vương ta đã không muốn rồi. Hiện tại chất nhi và Thiên Khuê đã không còn tình cảm vợ chồng, ngôi vị Lang vương này lão phu hiển nhiên muốn lấy lại cho chất nhi ngươi."

Ngao Khiếu lão tổ không chút chần chờ, nói.

"Điều này có chút không ổn."

Cái miệng nhỏ nhắn của Ngân Nguyệt mở ra hơn nửa, sau một lúc lâu mới thì thào nói.

"Có gì mà không ổn? Cũng không phải lão phu sinh ác ý mà là bản thân Thiên Khuê đã hạ độc thủ với chất nhi trước. Chẳng lẽ chất nhi còn chưa dứt được tình cũ với hắn?"

Sắc mặt Ngao Khiếu lão tổ lần nữa khôi phục bình tĩnh nhưng trong giọng nói lại đầy hàn ý.

"Chuyện xảy ra năm đó, chất nhi và hắn đã không phải là kẻ thù là tốt rồi, nào còn có tình cảm gì nữa. Chỉ là, mặc dù chất nhi có được Thất Tinh Nguyệt Thể nhưng có thể tiến giai Hợp Thể kỳ hay không vẫn là chuyện khó nói. Vạn nhất không được thì Lang tộc chúng ta vẫn phải để Thiên Khuê chống đỡ bên ngoài."

Ngân Nguyệt do dự một chút mới cười khổ, nói.

"Ừm, tâm ma của chất nhi một khi chưa giải trừ thì đích xác khó có thể tiến giai Hợp Thể kỳ. Mà hiện tại đại chiến với Ma tộc sắp bộc phát, cũng không thể chờ chất nhi chậm rãi tiến giai được nữa. Vạn nhất lão phu không thể toàn thân trở ra thì chất nhi có thể gặp nguy hiểm. Cũng được, ta chỉ có thể phá lệ ra tay giúp chất nhi một lần. Chất nhi trước tiên xem thứ ghi trong ngọc giản này rồi nói tiếp."

Ngao Khiếu lão tổ nhướng mày, sau khi thở dài một hơi đột nhiên há miệng phun ra một khối ngọc giản màu xanh, chậm rãi bay về phía Ngân Nguyệt.

Ngân Nguyệt có chút nghi hoặc nhưng vẫn giơ tay bắt lấy ngọc giản, sau khi áp lên trán liền đem một tia thần niệm dò xét vào trong.

"Vong Tình quyết!"

Thần niệm sau khi vội vã đảo qua trong ngọc giản, Ngân Nguyệt liền bật thốt lên.

"Không sai, Vong Tình Quyết này là một bộ thượng cổ bí thuật năm đó trong lúc ta vô tình có được, chẳng những uy lực vô cùng lớn mà lại có hiệu quả khó tin đối với tu luyện tâm cảnh. Sau khi chất nhi quyết định tu luyện, ta sẽ dùng bí thuật khác giúp chất nhi nhanh chóng tu luyện thành công, hơn phân nửa có thể tu bổ phần tâm cảnh thiếu khuyết. Như vậy, việc tiến giai Hợp Thể kỳ không thành vấn đề. Bất quá cũng có rủi ro, hậu hoạn sau khi tu luyện cũng không nhỏ. Theo như lời phía sau khẩu quyết ghi lại thì một khi tu luyện thành công quyết này, thất tình lục dục dần lãnh đạm. Nếu hoàn toàn tu luyện đại thành, thậm chí còn có thể hoàn toàn biến mất. Điểm này kỳ thật cũng không có gì, mấu chốt là tu luyện bí thuật này có chút quá kích, sợ rằng đối với việc tiến giai Đại Thừa kỳ sau này của chất nhi có ảnh hưởng không nhỏ. Bởi vậy, lợi hại trong đó chất nhi nên cân nhắc kỹ."

Ngao Khiếu lão tổ nhìn Ngân Nguyệt, trong mắt lộ ra một chút mâu thuẫn.

Ngân Nguyệt một bên dùng thần niệm dò xét ngọc giản một bên nghe tổ phụ nói, sắc mặt không khỏi liên tiếp biến đổi mấy lần, có vẻ đang suy nghĩ gì đó. Mà sau khi Ngao Khiếu lão tổ nói xong, ngược lại chậm rãi nhắm mắt rồi không hề nói gì nữa, bộ dáng như bình thản chờ quyết định của Ngân Nguyệt.

Sau thời gian một bữa cơm, Ngân Nguyệt mới hạ ngọc giản xuống, bình tĩnh suy nghĩ. Lại trải qua một lát, ngân phát nữ tử mới nhíu mày, dường như đã hạ quyết định, ngẩng đầu nhìn Ngao Khiếu lão tổ, ngưng trọng hỏi một câu:

"Tổ phụ đại nhân, dùng bí thuật này trước khi quyết chiến với Ma tộc có thể khiến chất nhi tiến giai Hợp Thể kỳ được sao?"

"Không dám nói là mười phần nắm chắc nhưng ít nhất cũng đến bảy tám phần. Nếu không ta cũng không dễ dàng lấy ra như thế. Bất quá, chất nhi đừng vội quyết định, cứ suy nghĩ vài ngày rồi trả lời cũng không muộn."

Ngao Khiếu lão tổ mở hai mắt. nhìn chằm chằm Ngân Nguyệt, nói từng chữ một.

------oOo------

Chương 1971: Lão Ảnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Vâng tổ phụ."

Ngân Nguyệt hé miệng định nói gi đó, nhưng cuối cùng vẫn do dự không nói.

Ngao Khiếu lão tổ còn muốn cùng chất nhi của mình nói thêm vài chuyện nữa nhưng thần sắc vừa động, đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía cửa. Kết quả một lát sau, tiếng bước chân vang lên, một thị nữ trẻ tuổi xuất hiện ngoài cửa, cung kính nói:

"Hồi bẩm đại nhân, bên ngoài có hai vị trưởng lão đến đây cầu kiến."

"Ồ, bọn họ cũng không chậm, để bọn họ vào đi."

Thần sắc Ngao Khiếu lão tổ hòa hoãn, gật đầu ra lệnh.

Thị nữ kia hiển nhiên đáp ứng dạ một tiếng rồi nhận lệnh đi ra ngoài. Một lát sau, nam tử họ Tư và bạch phát lão giả từ bên ngoài đi vào, vừa thấy Ngao Khiếu lão tổ liền tiến lên chào.

"Bái kiến tiền bối, không biết lần này tiền bối gọi vãn bối đến là có chuyện gì muốn vãn bối đi làm?"

Nam tử trắng trẻo nghiêm nghị hỏi một câu.

"Không cần vội, hai người các ngươi trước tiên ngồi xuống rồi nói."

Ngao Khiếu lão tổ sau khi cười liền chỉ vào ghế bên cạnh.

Hai tồn tại Hợp Thể kỳ một nhân một yêu này hiển nhiên không dám làm trái ý Ngao Khiếu, sau khi cám ơn liền đàng hoàng ngồi xuống hai bên.

"Nói ra, hai người các ngươi cũng có chút quan hệ sâu xa với lão phu, một người là hậu nhân của bằng hữu năm xưa, một người là đệ tử ký danh của Mạc đạo hữu. Lúc này ta có một đại sự cần người đi làm, cũng chỉ có thể giao cho hai người các ngươi ta mới thật sự yên tâm."

Ngao Khiếu lão tổ đánh giá hai người, vẻ mặt ôn hòa nói.

"Tiền bối cứ việc phân phó."

Đối mặt với tồn tại Đại Thừa kỳ trước mắt, hai người nam tử họ Tư hơi có chút khép nép.

"Ta nghe Mạc đạo hữu nói, lúc hắn không có ở đây chủ sự Thánh đảo chính là Lạc đạo hữu vậy thì ta muốn ngươi giúp ta sưu tầm vài món đồ trong này. Có cả tài liệu lẫn pháp khí nhưng dù là gì đi nữa thì ngươi cũng phải tự mình tìm kiếm, tất cả phải âm thầm tiến hành, hơn nữa càng nhanh càng tốt."

Ngao Khiếu lão tổ sau khi hơi trầm ngâm liền đi thẳng vào vấn đề.

"Vâng, vãn bối lập tức phái người tin cậy chia nhau đi làm việc này, tuyệt đối không để người ngoài biết."

Bạch phát lão giả đầu tiên ngẩn ra liền lập tức đáp ứng một câu.

"Tốt lắm, nơi này ta có danh sách, ngươi nhận lấy rồi đi làm."

Ngao Khiếu lão tổ gật đầu, phất tay lên, một khối ngọc giản bay qua.

Bạch phát lão giả lập tức đứng dậy ngọc giản vào tay, không thèm nhìn tới liền cất vào tay áo. Hắn hiểu rằng, bất luận là thứ nào bên trong thì cũng phải cố hết sức mà đi làm.

Ngao Khiếu lão tổ thấy vậy trên mặt lộ ra vẻ hài lòng rồi quay đầu lại ra lệnh cho nam tử họ Tư:

"Tư hiền chất, ta muốn ngươi đi Man Hoang thế giới gặp mấy vị đại năng chi sĩ dị tộc một chuyến. Về phần thứ muốn họ làm thì ta đều ghi lại trong ngọc giản. Ngươi cũng đừng để ai khác trên đảo biết việc này."

"Vãn bối sẽ cẩn thận làm việc."

Nam tử họ Tư đồng dạng đứng dậy cung kính trả lời.

"Uh, hai chuyện này có liên quan đến ba đại Thủy tổ Ma tộc. Mạc đạo hữu sớm đã nói với lão phu rằng nhiều lắm chỉ có thể cho các ngươi thời gian năm năm để hoàn thành, nếu chậm trễ đại sự thì các ngươi cũng biết kết quả rồi đấy..."

Gương mặt Ngao Khiếu lão tổ thoáng cái liền trở nên nghiêm nghị, nói.

"Tiền bối yên tâm, đám người vãn bối cho dù bỏ cái mạng nhỏ cũng chắc chắn hoàn thành."

Bạch phát lão giả và nam tử họ Tư vừa nghe dùng để đối phó Thủy tổ Ma tộc, sau khi nhìn nhau một cái trên mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng lẫn sợ hãi, cơ hồ lập tức thề thốt ra.

"Lão phu tìm các ngươi đến đây tự nhiên là do tin tưởng các ngươi, nếu không có việc gì nữa thì các ngươi lập tức đi làm đi, không nên chậm trễ."

Ngao Khiếu lão tổ khoát tay, sau khi vứt một khối ngọc giản khác cho nam tử họ Tư liền nói ra lời tiễn khách.

Hai người bạch phát lão giả không dám nói thêm gì, lúc này sau khi thi lễ liền rời khỏi lầu các.

"Tổ phụ, hai người này không có vấn đề gì chứ? Trên Thánh đảo không phải đã có gian tế Ma tộc trà trộn sao?"

Chờ sau khi hai người rời đi Ngân Nguyệt mới nhíu mày hỏi một câu.

"Hắc hắc, nếu hai người này cũng không đáng tin thì những kẻ khác lại càng không thể tin. Hai người này là do Mạc Giản Ly tự mình đề cử với ta, cả hai đều ở trên Thánh đảo ngàn năm chưa từng rời đi nửa bước. Vả lại, chất nhi cảm thấy gian tế Ma tộc có thể thoát được hai mắt tổ phụ sao? Ít nhất tại đại điện trước đó, trong đám trưởng lão Thánh đảo không hề có tên nào là gian tế, điều này cũng xem như là tin tốt."

Trên khuôn mặt tré tuổi của Ngao Khiếu lão tổ hiện lên ý cười thản nhiên.

"Tổ phụ đại nhân nếu hiểu rõ thì Linh Lung đã yên tâm, chất nhi xin phép lên lầu nghi ngơi một lát."

Thần sắc Linh Lung* buông lỏng, thi lễ nói với Ngao Khiếu lão tổ.

(Chú: *khi còn ở Nhân giới, một phân hồn của Linh Lung vốn được Hàn Lập thu được thông qua khí linh của một phiến ngọc lưu ly, khi ấy phân hồn đó có nói xuất thân của mình là Ngân Nguyệt lang tộc cho nên Hàn Lập lấy tên của tộc ấy mà gọi nàng là Ngân Nguyệt. Do đó, từ nay về tại sau hạ mạn phép biên nhân vật nữ chính tại Linh giới này sẽ có tên là Ngân Nguyệt, thay thế cho Linh Lung.)

"Chất nhi đã vất vả mấy tháng, đích xác nên nghỉ ngơi cho khỏe, vậy chất nhi lui xuống trước đi." Ngao Khiếu lão tổ gật đầu, có chút trìu mến, nói.

"Tổ phụ đại nhân cũng sớm đi nghỉ, dù sao lão nhân gia người vừa mới khôi phục nguyên khí không bao lâu, không nên lo lắng quá nhiều."

Ngân phát nữ tử cũng lo lắng dặn dò một câu.

"Ha ha, chất nhi cho rằng tổ phụ của ngươi thật sự đã già sao!"

Ngao Khiếu lão tổ nhếch miệng, ra vẻ bất cần nói.

"Lấy bộ dáng tổ phụ đại nhân, chu dù có nói là huynh trưởng của chất nhi thì hơn phân nửa cũng không có người hoài nghi, như thế

*nào lại nhắc đến chữ "*già*" chứ."*

Ngân Nguyệt khẽ cười một tiếng, liền thi lễ đi lên lầu. Cước bộ nhẹ nhàng, phảng phất tâm tình đã tốt hơn rất nhiều.

"Nha đầu này thật là. Hy vọng nó không cần tu luyện Vong Tình quyết."

Ngao Khiếu lão tổ nhìn theo bóng lưng ngân phát nữ tử dần biến mất trên cầu thang, trên mặt hiện lên vẻ quan tâm, khẽ thở dài một hơi.

Nhưng kỳ quái chính là, sau khi nam tử tóc dài nói xong liền nhắm mắt ngồi ngay ngắn trên ghế không động đậy, bộ dáng như không định đứng dậy đi lên lầu. Qua thời gian một bữa cơm đột nhiên hắn mở hai mắt thản nhiên nói một câu:

"Nếu đã tới thì sao không hiện thân."

"Thuộc hạ bái kiến Ngao Khiếu đại nhân."

Lời còn chưa dứt, hư không phụ cận liền ba động một chút, một đạo hư ảnh trong suốt chợt lóe hiện ra cách Ngao Khiếu lão tổ không quá mấy trượng.

Hư ảnh này vừa hiện thân, thân hình liền dần dần ngưng tụ rõ ràng, cuối cùng hóa thành một nữ tử thướt tha mặc hắc bào. Nữ tử đeo mặt nạ sói màu xanh, hai tay mang găng đen nhánh, một chút da thịt cũng không lộ ra.

"Lão Ảnh, nhiều năm trôi qua như vậy mà lối trang phục này của ngươi vẫn không thay đổi chút nào a."

Mí mắt Ngao Khiếu lão tổ vừa động, lộ ra một chút hứng thú nói.

"Phong thái đại nhân cũng vẫn như xưa, lúc trước nghe nói đại nhân độ kiếp mà hao tổn nguyên khí, thuộc hạ quả thực lo lắng rất lâu, hiện tại thấy đại nhân vô sự, thuộc hạ đã yên tâm."

Nữ tử đeo mặt nạ không dám chậm trễ, sau khi thi lễ liền cung kính trả lời.

"Hắc hắc, chỉ là một lần thiên kiếp thì sao lấy được cái mạng của lão phu. Được rồi, không nói nhảm nữa, nhiều năm trước ta ra lệnh cho ngươi tới ẩn náu tại Thánh đảo phòng ngừa vạn nhất. Hiện tại ngươi đem tình hình Thánh đảo kể lại tỷ mỷ cho ta một lượt. Lão phu muốn trấn thủ ở Thánh đảo một thời gian, nhất định cần phải hiểu rõ tình hình trên đảo mới được."

Ngao Khiếu lão tổ ngưng trọng nói.

"Vâng, hiện tại tình hình Thánh đảo kỳ thật không được tốt, chủ yếu là vì Ma tộc bên kia...."

Nữ tử đeo mặt nạ nghe vậy không chút do dự kể lại.

Ngao Khiếu lão tổ chăm chú lắng nghe, gặp chỗ nào không rõ thì mở miệng cắt lời nữ tử hỏi lại cho rõ ràng. Về phía nữ tử thì cũng chỉ có thể trả lời những thứ mình biết, còn những thứ không biết thì chỉ có thể lắc đầu. Sau khi nữ tử kể xong câu cuối cùng liền lập tức im lặng không nói gì nữa, mà vẻ mặt của Ngao Khiếu lão tổ lại lâm vào trầm ngâm, bắt đầu tự định giá.

"Lão Ảnh, ngươi làm không tệ, xem bộ dáng thì mấy năm này ngươi cũng không nhàn rỗi. Bất quá, chuyện lần trước lão phu đưa tin cho ngươi điều tra đã có kết quả chưa?"

Ngao Khiếu lão tổ cuối cùng lộ ra vẻ hài lòng, tinh thần phục hồi lại nhưng đột nhiên hỏi đến một việc khác.

"Ngao Khiếu đại nhân có lệnh thì Lão Ảnh sao lại không chuyên tâm đi làm. Nhưng người mà đại nhân muốn ta điều tra căn bản chưa từng tới Thánh đảo. Lời đồn đãi có liên quan tới hắn mặc dù không ít, nhưng tin tức cụ thể thì không có bao nhiêu. Hơn nữa người này dường như là khổ tu chi sĩ, ngoại trừ tu luyện thì dường như rất ít quan hệ với người khác. Đây chắc cũng là nguyển nhân khiến người này chỉ trong khoảng thời gian ngắn liền tiến giai lên mấy cảnh giới. Thuộc hạ đã sửa sang lại tư liệu về người này một chút, đại nhân xem thì sẽ rõ. Bên trong phần lớn cũng chỉ là một số lời đồn đãi, không nhất định là thật."

Lần đầu tiên trong giọng nói nữ tử lộ ra vẻ khó xử, nhưng sau khi suy nghĩ một chút thì vẫn thành thật trả lời.

"Là thật hay giả thì lão phu phải xem mới biết được bản lãnh hắn lớn cỡ nào. Từ hạ giới phi thăng lên Linh giới bất quá chỉ hơn ngàn năm liền tạo ra danh tiếng lớn như vậy, hơn nữa còn là vướng mắc tâm cảnh chủ yếu của Ngân Nguyệt."

Sắc mặt Ngao Khiếu lão tổ trầm xuống, có chút âm lệ, nói.

"Vâng, đại nhân."

Hắc bào nữ tử phất tay, một đoàn thanh quang liền bay qua.

Ngao Khiếu lão tổ giơ tay bắt lấy thanh quang, sau đó năm ngón tay khép lại bắt đầu đem thần niệm dò xét bên trong.

"Tin tức sao lại ít như vậy? Hơn nữa đều là tin tức không hoàn chỉnh. Dựa theo mấy lời đồn này thì hắn vừa mới tiến giai Hợp Thể sơ kỳ liền có thể liều mạng với tu sĩ hậu kỳ đại thành, ngươi cảm thấy chuyện này có mấy phần là thật?"

Sau một lát, Ngao Khiếu lão tổ xem hết tư liệu trong tay, sau khi lạnh giọng một tiếng liền có chút không hài lòng hỏi một câu.

"Thuộc hạ chỉ làm theo lệnh đại nhân sưu tầm tư liệu có liên quan, còn đúng hay sai thì còn cần đại nhân tự mình phán đoán. Dù sao lúc trước đại nhân không ra lệnh cho ta tự mình ra ngoài điều tra nội dung liên quan. Bất quá, hiện tại đại nhân có hạ lệnh thì cũng đã muộn, nghe nói trước đó người này gặp Ma tộc đuổi giết, đã sớm không rõ tung tích."

Hắc bào nữ tử cực kỳ chăm chú nói.

"Tung tích không rõ? Có thật vậy không? Nếu đúng như thế thì thật ra cũng tốt cho tiểu tử Nhân tộc Hàn Lập này, chỉ là một gã tu sĩ phi thăng mà cũng dám quấy rối tâm cảnh của Ngân Nguyệt, khiến nó thủy chung không thể thuận lợi tiến giai, cho dù chết trăm ngàn lần cũng không hết tội."

Hai mắt Ngao Khiếu lão tổ chợt lóe hung quang, chậm rãi nói.

------oOo------

Chương 1972: Hoả Ly Tông

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nếu như Ngao Khiếu đại nhân thật sự muốn tính mạng người này thì khi hắn sống sót trở về ta có thể thay đại nhân ra tay một lần, như vậy sẽ không có ai hoài nghi đại nhân."

Thanh âm nữ tử đeo mặt nạ bỗng phát lạnh, nói.

"Nếu hắn xuất hiện thì ngươi không thể ra tay."

Ngao Khiếu lão tổ không chút do dự lắc đầu.

"Sao lại thế, chẳng lẽ sợ Ngân Nguyệt biết chuyện này?"

Nữ tử đeo mặt nạ dường như biết không ít chuyện về Ngân Nguyệt, có chút kinh ngạc hỏi.

"Nguyên bổn tin tức về người này ta vẫn một mực giấu Ngân Nguyệt. Chất nữ vẫn theo bên cạnh ta không tiếp xúc với ngoại giới, nhưng trước đó vài ngày tiểu nữ đột nhiên nhận được tin từ một bằng hữu cũ, dường như trong lúc vô tình có nhắc tới chuyện tiểu tử phi thăng từ Nhân giới này đã trở thành tu sĩ Hợp Thể kỳ. Cho nên, lần này rời núi nàng nhất quyết đòi đi cùng. Nếu Hàn tiểu tử nhanh như vậy đã gặp chuyện không may thì cho dù không có chứng cứ gì thì nàng cũng sẽ hoài nghi ta, khúc mắc sợ rằng càng khó hóa giải. Đương nhiên, nếu hắn chết trong tay đại quân Ma tộc thì lại là chuyện khác!"

Sắc mặt Ngao Khiếu lão tổ sau khi âm tinh bất định một lát mới chậm rãi nói.

"Nói như vậy thì có chút phiền phức. Bất quá, để hắn chết trong tay đại quân Ma tộc đối với ta cũng không phải là chuyện không thể làm được."

Nữ tử đeo mặt nạ cười khẽ một tiếng, bộ dáng rất muốn dồn Hàn Lập vào chỗ chết.

"Ta nói không được là không được! Hiện tại, đại chiến với Ma tộc sắp bắt đầu, mỗi một tồn tại Hợp Thể kỳ đều là chiến lực quý giá, tuyệt không thể dễ dàng mất đi được. Nếu không thì ta đã sớm khiến Thiên Khuê từ nay về sau biến mất trên thế gian này, sao có thể lưu tính mạng hắn đến tận bây giờ."

Sắc mặt Ngao Khiếu lão tổ trầm xuống, dùng khẩu khí ra lệnh nói.

"Nếu đại nhân đã nói như thế thì ta sẽ không nhúng tay vào việc này, nếu không thì ta thật đúng là cảm thấy hứng thú với kẻ được xưng là thiên tài tu luyện mười vạn năm mới xuất hiện của Nhân tộc."

Nữ tử đeo mặt nạ sau khi cười khẽ một tiếng thì không nói thêm gi nữa.

"Lão Ảnh, ngươi làm Ảnh vệ của ta đã bao nhiêu năm rồi?"

Đột nhiên, Ngao Khiếu lão tổ hỏi một câu.

"Đại khái khoảng năm sáu vạn năm! Sao đại nhân lại đột nhiên hỏi như thế?"

Nữ tử đeo mặt nạ ngẩn ra, có chút kinh ngạc hỏi ngược lại.

"Năm đó ta cứu ngươi từ dòng chảy thời không ra, ngươi thề đã sẽ thuần phục ta mười vạn năm, cũng lập tức cùng ta thiết lập hồn khế mười vạn năm. Hiện tại ta định đem thời gian mấy vạn năm còn lại chuyển qua cho Ngân Nguyệt, ý của ngươi thế nào?"

Ngao Khiếu lão tổ nghiêm nghị nói.

"Ngao Khiếu đại nhân. Mặc dù ta cảm tạ đại ân cứu mạng nên mới cùng ngươi thiết hạ hồn khế ước, nhưng nguyên nhân chủ yếu vì ngươi là một tồn tại Đại Thừa kỳ, thực lực đủ khiến ta tâm phục khẩu phục. Nếu không năm đó ta đã dùng cách khác để báo đáp ân cứu mạng."

Nữ tử đeo mặt nạ nghe vậy lại nhướng mày một cái, có chút không hờn không giận nói.

"Như thế nào, nguyên nhân chủ yếu khiến ngươi không muốn là vì tu vi Ngân Nguyệt không đủ sao?"

Ngao Khiếu lão tổ thản nhiên nói.

"Không sai! Nha đầu Ngân Nguyệt kia từ nhỏ đến lớn ta luôn quan sát, đối với nàng cũng có chút cảm tình. Những điều kiện khác không tính, nhưng chỉ một điểm là tu vi nàng thật sự quá yếu, ít nhất cũng phải là Hợp Thể kỳ thì ta mới có thể che chở. Ngươi hẳn cũng biết quy tắc của lão (cổ) thú nhất tộc chúng ta, cho dù là ta cũng không thể dễ dàng phá vỡ."

Nữ tử đeo mặt nạ thở dài một hơi, dường như có chút bất đắc dĩ nói.

"Nếu chỉ vì thực lực không đủ thì ngươi yên tâm. Nha đầu kia không quá trăm năm liền có thể tiến giai Hợp Thể kỳ, thậm chí sau này tiến giai lên Đại Thừa kỳ cũng không phải là không có cơ hội."

Ngao Khiếu lão tổ bỗng cười rộ lên.

"Ngao Khiếu đại nhân, ngươi nói vậy là có ý gì?"

Trong mắt nữ tử chợt lóe kỳ quang, kinh ngạc hỏi.

"Ngươi còn chưa biết, Ngân Nguyệt đã thức tỉnh được Thất Tinh Nguyệt Thể, có loại thiên phú này trong người, ngươi cảm thấy lời ta vừa nói có quá đáng không? Bất quá, vì phòng ngừa ngoài ý muốn, việc này ngoại trừ ta và Ngân Nguyệt thì chưa có người thứ ba biết được việc này."

Ngao Khiếu lão tổ trịnh trọng nói.

"Lại có loại chuyện này sao? Nếu đúng như thế thì ta cũng không phải là không làm được. Bất quá, ta còn phải xác nhận đã rồi mới

tính tiếp."

Nữ tử đeo mặt nạ sau khi trầm ngâm một lát, có chút miễn cưỡng gật đầu.

"Được rồi, có ngươi bảo vệ bên cạnh Ngân Nguyệt trước khi tu vi nàng đại thành thì lão phu cũng không lo lắng. Việc này không nên chậm trễ, vài ngày sau ta sẽ an bài tất cả cho ngươi, chứng minh Thất Tinh Nguyệt Thể của Ngân Nguyệt xong, ta sẽ đem hồn khế ước chuyển giao qua."

Thần sắc Ngao Khiếu lão tổ buông lỏng, nói.

"Đại nhân đã nói thế thì ta hiển nhiên sẽ hợp tác. Bất quá, Ngao Khiếu đại nhân nóng lòng như thế chẳng lẽ là không tự tin về đại chiến sắp tới nên mới an bài đường lui cho Ngân Nguyệt?"

Nữ tử đeo mặt nạ gật đầu, đột nhiên có chút giảo hoạt hỏi một câu.

"Hắc hắc, lão phu nếu không tự tin thì sao lại tự mình chạy đến nơi này. Mặc dù không biết bên Ma tộc bày mưu tính kế thế nào nhưng lúc này đây ta và Đại Thừa kỳ mấy tộc khác liên thủ, phần thắng kể ra cũng không ít. Cụ thể ra sao thì ta không tiện tiết lộ, hiện tại cái cần làm là nghĩ ra thủ đoạn phòng ngự. Huống hồ cho dù không có ma kiếp thì lôi kiếp lần kế tiếp tới ta cũng không thể chống đỡ được cho nên an bài một số chuyện cũng là đương nhiên."

Ngao Khiếu lão tổ ngạo nghễ nói.

Thấy vẻ mặt nam tử tóc dài như vậy, trong mắt nữ tử chợt lóe quang mang nhưng không nói thêm gì.

Lúc này khẩu khí Ngao Khiếu lão tổ ngưng trọng, bỗng nhiên nói:

"Bây giờ ta không còn chuyện gì để nói, ngươi trước lui đi. Trên đảo hẳn là bắt đầu bố trí điều tra gian tế Ma tộc, ngươi cũng đừng để bị phát hiện, nếu không vạn nhất bị hiểu lầm thì phiền toái cũng không nhỏ, ít nhất thân phận đang che giấu hiện tại ngươi

cũng không thể nào dùng tiếp được."

"Vâng, đại nhân. Vậy Lão Ảnh xin cáo lui."

Nữ tử gật đầu, thân thể mềm mại khẽ chuyển liền hóa thành hư ảnh giống như lúc đến, cũng theo một đạo không gian ba động mà biến mất không thấy tung tích.

Ngao Khiếu lão tổ thấy cảnh này hai mắt híp lại một lát, cuối cùng phát ra một tiếng than nhẹ, lần nữa nhắm hai mắt lại.

Bên kia, trong một dãy núi cách Thiên Uyên thành hơn mười vạn dặm, một đám tu sĩ Nhân tộc mặc quần áo màu đỏ lặng lẽ ẩn núp trên ngọn núi đang nhìn về phía một hạp cốc cực kỳ bí ẩn ở phía xa. Đám tu sĩ này nam nữ đều có, đa số đều là thanh niên hai ba mươi tuổi, trong đó có mấy người tóc xám trắng, thần quang trong mắt ẩn hiện, bộ dáng tu vi pháp lực cực kỳ tinh thuần. Nhưng kỳ quái chính là đám tu sĩ này sắc mặt đều lộ vẻ tiều tụy, trên người có vẻ phong trần, dường như đã trải qua một quãng đường rất xa mới đến được nơi này.

"Lý sư đệ, ngươi xác định không sai chứ, trong hạp cốc nọ thật sự có truyền tống pháp trận của Thiên Uyên thành, có thể khiến chúng ta trực tiếp tiến vào trong thành?"

Một bạch phát lão giả sau lưng đeo hai thanh trường kiếm vàng xanh, sau khi thu ánh mắt lại liền xoay người hỏi một lão giả trên mặt có sẹo.

"Chưởng môn sư huynh yên tâm, truyền tống pháp trận này chuyên dùng cho trưởng lão trong Thiên Uyên thành, người biết cực kỳ ít. Lúc đầu nếu không phải một gã Kim vệ trong thành là người quen của ta, hơn nữa trong một lần say rượu vô ý nói ra thì ta căn bản không biết việc này."

Lão giả mặt sẹo kia không suy nghĩ thêm lập tức trả lời.

"Điều này cũng khó nói, hiện tại khu vực Ma tộc chiếm giữ không hề nhỏ, nơi bí ẩn cỡ nào thì cũng có khả năng bị phát hiện."

Lão giả lắc đầu, giọng điệu cực kỳ lo lắng, nói.

"Nhưng hiện tại Thiên Uyên thành đã bị Ma tộc bao vây, chúng ta muốn trực tiếp xông qua căn bản là tự tìm đường chết, cũng chỉ có theo lời Lý sư đệ thử một lần."

Một lão ấu khuôn mặt cực kỳ xấu xí có chút không nhịn được mở miệng nói.

"Lời sư muội nói không sai! Hiện tại đích xác đã không còn đường lui nữa. Nếu tiếp tục ẩn núp bên ngoài thì sớm muộn gì Hỏa Ly tông ta cũng bị Ma tộc tiêu diệt, chỉ có tiến vào Thiên Uyên thành mới có thể bảo vệ được truyền thừa bổn tông. Xem ra chỉ có thể mạo hiểm mà thôi."

Sắc mặt lão giả đeo song kiếm sau khi âm tình bất định một lát liền cắn răng nói.

"Sư huynh sáng suốt! Nhân tộc chúng ta trước kia đã trải qua không biết bao nhiêu lần ma kiếp, ba đại Hoàng thành cũng không ổn định, chỉ có Thiên Uyên thành mới không bị công phá, nếu có thể tiến vào trong thì hiển nhiên tính mạng được đảm bảo. Ta sẽ an bài một số đệ tử đi qua xem xét một chút."

Lão giả mặt sẹo nghe vậy liền mừng rỡ.

"Không cần phái đệ tử bình thường. Nếu Ma tộc thật sự bố trí cạm bẫy thì đệ tử bình thường sợ rằng không thể phát hiện được, cứ để ta tự mình đi dò xét thì ổn thỏa hơn. Cho dù vạn nhất mắc bẫy thì ma nhân bình thường cũng không cách nào ngăn cản được ta."

Lão giả đeo kiếm vuốt râu, bộ dáng vô cùng kiên định, nói.

"Cũng tốt, cứ làm theo lời sư huynh nói, ta và Lý sư đệ sẽ đi theo sư huynh một chuyến."

Lão ấu sau khi hơi suy nghĩ liền gật đầu đồng ý.

"Không được, tu vi sư muội trong tông chỉ thấp hơn ta, ở lại đây

với mấy vị sư đệ khác tọa trấn thì tốt hơn. Vạn nhất có chuyện gì, không cần chờ chúng ta trở về lập tức dẫn theo đệ tử rút lui ngay. Lý sư đệ, Dương sư đệ, hai người các đệ theo ta đi một chuyến. Hai đệ, một người hiểu biết tin tức về truyền tống pháp trận, một người am hiểu cấm chế pháp trận chi đạo, nói không chừng có tác dụng."

Lão giả đeo kiếm không hề chần chờ, trực tiếp nói.

Lão giả mặt sẹo và một lão nho khuôn mặt nho nhã khác lập tức đứng dậy. đáp ứng một tiếng. Vì thế, lão giả đeo kiếm sau khi dặn dò mọi người ở lại vài câu liền dẫn theo hai người thôi động độn quang bay đi, bắn thẳng về hạp cốc phía xa. Đám tu sĩ Nhân tộc còn lại tao động một trận, hiển nhiên đều khẩn trương nhìn phương hướng độn quang xa xa.

Ngay cả lão giả lưng đeo kiếm và đám tu sĩ Nhân tộc liên quan đều không nghĩ ra, trong hư không cách dãy núi này mấy ngàn dặm, một đạo thanh hồng mờ nhạt cũng bắn thẳng đến cùng mục tiêu. Trong độn quang, một thanh niên hơn hai mươi tuổi đang cầm một ngọn núi nhỏ màu đen chơi đùa trong tay, ánh mắt thi thoảng lại nhìn ra xung quanh, bộ dáng bình thản vô cùng. Mà trên đầu vai hắn, một nữ đồng khoảng ba bốn tuổi mũm mĩm mặt mày sáng sủa, một tay túm lấy vạt áo đầu vai hắn, một tay cầm lấy một loại linh quả không biết tên vui thích nhấm nháp.

------oOo------

Chương 1973: Xuất thủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nghiêng đầu liếc nhìn nữ đồng trên đầu vai, khóe miệng lộ ra một tia cười thản nhiên. Nữ đồng này không phải ai khác chính là Báo Lân thú tỉnh lại từ trong giấc ngủ sâu. Tiểu thú này ngay khi hắn chạy về đến Nhân tộc thì rốt cục cũng thức tỉnh, hơn nữa lại khiến cho hắn kinh ngạc ngoài dự đoán.

Con thú này vừa tỉnh lại liền bắt đầu độ kiếp Hợp Thể kỳ!

Lấy huyết mạch Chân linh Kỳ lân của nó, thiên kiếp phủ xuống hiển nhiên kinh thiên động địa cực kỳ, cực kỳ lợi hại. Mà thiên kiếp là thứ mà không phải người ngoài có thể nhúng tay vào, Hàn Lập cho dù ở gần trong gang tấc thì cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn nó thiếu chút nữa tan thành tro bụi trong thiên kiếp.

Cũng may nó cắn nuốt yêu đan của Ám Thú vương, cũng bộc lộ ra vài loại thần thông mới thì lúc này mới kiên trì được, cuối cùng miễn cưỡng độ qua kiếp nạn này, biến ảo thành hình người. Lúc đó Báo Lân thú hiển nhiên trên người đầy thương tích. Nếu không phải Hàn Lập không tiếc vô số linh dược, mạnh mẽ xuất thủ cứu giúp thì sợ rằng nó khó giữ được mạng nhỏ.

Nhưng, khiến Hàn Lập có chút không biết nói gì đó là sau khi Báo Lân thú độ kiếp lại biến ảo thành một nữ đồng thoạt nhìn so với Khúc Nhi còn muốn nhỏ tuổi hơn. Nếu đổi lại là người thường, tuổi nhỏ cỡ này sợ rằng ngay cả nói cũng không nói rõ.

Cũng may nữ đồng do nó biến thành mặc dù nhìn như nhỏ tuổi, nhưng hiển nhiên sẽ không thật sự chỉ biết nói bi ba bi bô mà còn có thể trực tiếp dùng thần niệm giao tiếp. Bởi vì tiểu thú ngoài ý muốn độ kiếp, hành trình trở về Thiên Uyên thành của Hàn Lập hiển nhiên bị chậm trễ một chút.

Ước chừng mất đến mấy tháng, sau khi đem thương tích của Báo

Lân thú chữa trị xong hoàn toàn hắn liền dẫn nó bay thẳng về phía Thiên Uyên thành. Hiện tại nơi hắn muốn đi chính là vài chỗ đặt truyền tống trận bí ẩn dành cho trưởng lão trong Thiên Uyên thành.

Bởi vì đây chỉ là truyền tống trận nhỏ, một lần truyền tống không quá hai người cho nên Thiên Uyên thành cũng không sợ bị Ma tộc phát hiện nhân cơ hội trực tiếp xâm nhập vào trong thành. Dù sao nơi truyền tống một lần hai người cũng đã có cấm chế và trọng binh trông coi, cho dù Ma tôn Hợp Thể kỳ tiến vào kết quả cũng chỉ có thể bị vây giết mà thôi.

Hàn Lập tính toán cẩn thận, thầm mong nơi này đừng biến thành chỗ mai phục của Ma tộc dẫn dụ tu sĩ Nhân tộc tự đâm đâu vào lưới. Đương nhiên cho dù có mai phục, lấy tu vi vừa tăng tiến của hắn mà nói thì cũng không cần để tâm. Hiện tại ngoại trừ hóa thân Thánh tổ Ma tộc ra, đám tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ bình thường đã không còn xứng là đối thủ của hắn.

Cho dù lại bị Thánh tổ Ma tộc đuổi giết chạy trối chết như hai lần trước, hắn cơ hồ xem nhẹ đến mức có thể bỏ qua.

Dù sao hóa thân Thánh tổ phủ xuống giới này chỉ là để thống lĩnh đại quân Ma tộc, đâu có thể nào ngồi ở một chỗ mai phục ai đó. Thậm chí ngay cả khi nơi này có xuất hiện Ma tôn thì xác xuất cũng không cao. Đại quân Ma tộc đang tấn công Thiên Uyên thành vào thời điểm mấu chốt, cao tầng Ma tộc sẽ không lãng phí lực lượng vào mấy chuyện nhỏ này.

Hàn Lập một bên tự định giá, một bên thúc dục độn quang. Theo đó, đạo thanh hồng cứ thản nhiên chớp động, không lâu sau liền tiến gần dãy núi phía trước.

Hàn Lập đang muốn thúc dục độn quang trực tiếp bay vào trong, đột nhiên thần sắc vừa động mà *"ồ!"* một tiếng, thanh quang ngoài thân thu lại trực tiếp hiện ra thân hình, hai mắt khẽ nhíu nhìn về chỗ sâu trong dãy núi. Lam mang trong mắt chớp động, hai mắt sau khi mơ hồ một chút, tất cả mọi thứ trong phạm vi ngàn dặm đều hiện rõ trước mắt.

Kết quả, chỉ thấy phía chân trời hiện lên hơn mười đạo độn quang màu sắc khác nhau đang hoảng hốt bối rối bắn về phía này. Phía sau những độn quang đó là một đám ma vân đen thui đang cuồn cuộn đuổi sát không tha. Bên trong hắc sắc ma khí mơ hồ có thể thấy một số ma thú dữ tợn và một số giáp sĩ Ma tộc đang huy động binh khí.

Phía sau cùng mười đạo độn quang, một gã bạch phát lão giả đang liều mạng thúc dục hai thanh phi kiếm một xanh một vàng điên cuồng chém về phía ma vân. Mỗi một đạo kiếm quang sau khi chém ra đều hóa thành cự kiếm hơn mười trượng, mỗi lần đều chém đứt ma vân ra làm hai.

Uy lực hai khẩu phi kiếm quả thực không nhỏ, dường như đã vượt xa khả năng khống chế của lão giả có tu vi Luyện Hư kỳ này. Bất quá, mỗi khi bạch phát lão giả chém ra một kiếm sắc mặt liền trở nên tái nhợt đi vài phần, đôi khi lại chuyển sang trắng bệch không có chút máu, nhưng hắn vẫn há miệng phun ra hai luồng tinh huyết lên hai thanh phi kiếm.

Theo đó, đạo đạo kiếm quang so với trước càng thêm chói mắt, nơi kiếm quang đi qua, ngay cả một phần ma thú, giáp sĩ bên trong ma vân đều không kịp né tránh, nhất kích tất sát. Liên tiếp vài kiếm liền có mấy trăm giáp sĩ Ma tộc biến thành tro bụi tại trận.

Nhưng hành động như thế hiển nhiên cũng chọc giận cao giai Ma tộc ẩn sâu trong ma vân.

Một tiếng rống to truyền ra, đột nhiên từ trong ma vân phóng ra phi xoa ba đầu đen như mực, thoáng một cái liền biến dài hơn trăm trượng, sau một trận loạn hưởng đinh tai nhức óc liền chợt lóe bắn thẳng về phía kiếm quang.

Tiếng nổ kinh, thiên động địa truyền đến!

Kiếm quang và hắc mang đan xen vào nhau phảng phất như sấm vang chớp giận. Kiếm quang thô to sau khi tán đi liền hóa thành phi kiếm phóng về phía sau, quang mang trở nên cực kỳ ảm đạm mà khẩu phi xoa nọ sau khi gào thét một tiếng cũng bắn trở về trong ma vân, dường như cũng bị thương tổn không nhẹ.

"Ngươi dám hủy bảo vật của ta! Lát nữa nếu để ta bắt được, ta sẽ chậm rãi trừu hồn luyện phách ngươi!"

Cao giai Ma tộc trong ma vân vừa thấy bộ dáng phi xoa như vậy nhất thời điên cuồng hét lớn không ngừng.

Tiếp theo, ma vân quay cuồng một cái rồi trực tiếp phóng thẳng về phía lão giả.

Bạch phát lão giả thấy cảnh này sắc mặt đại biến, bất chấp thương tiếc phi kiếm bị hao tổn đột nhiên thu hai phi kiếm lại, nhân kiếm hợp nhất, hóa thành một đạo kinh hồng xanh vàng bỏ chạy. Mà lúc này, bởi vì có lão giả toàn lực ngăn cản cho nên đám đệ tử liền bỏ chạy hơn mấy trăm dặm. Đám Ma tộc trong ma vân phía sau hiển nhiên không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy, lúc này ma phong nổi lên, khí thế hung hãn lần nữa đuổi theo.

Bạch phát lão giả một bên khống chế kiếm quang bay đi, một bên từ trong người lấy ra mấy khối đan dược, không cần nhìn bỏ vào miệng, lại dùng ánh mắt nhìn về phía ma vân đuổi sát phía sau, trong lòng âm thầm kêu khổ không ngừng.

Lúc trước, hắn dẫn theo hai gã sư đệ tiến vào trong sơn cốc tìm truyền tống trận, ngay cả khi trước đó đã sớm đề phòng nhưng vẫn bị lọt vào mai phục của Ma tộc, bị bảy tám gã Ma tộc cùng giai vây công. Nếu không phải hai vị sư đệ liều mạng tự bạo Nguyên anh làm bị thương mấy tên cao giai Ma tộc thì sợ rằng ngay cả hắn cũng phải chết tại trận. Nhưng ngay cả khi như vậy, hắn cũng bị tàn dư Ma tộc truy đuổi, lúc này tình hình càng thêm vạn phần nguy hiểm.

Đừng nhìn mói vừa rồi hắn uy phong lẫm liệt, dễ dàng chặn truy binh Ma tộc như vậy nhưng trên thực tế là do thúc dục chí bảo Thiên Can song kiếm trấn tông chi bảo khiến một thân pháp lực sớm đã tổn thất đến chín phần.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao mới vừa rồi hắn không tiếp tục ở lại ngăn cản ma vân.

Hiện tại, ngay cả khi môn nhân nhìn như có nửa phần cơ hội trốn thoát, nhưng lấy tu vi của môn hạ đệ tử thì bị ma vật đuổi theo cũng là chuyện sớm hay muộn. Càng huống chi nơi này là khu vực Ma tộc chiếm lĩnh, muốn chính thức chạy thoát trừ phi có kỳ tích phát sinh, nếu không thì căn bản là chuyện mơ tưởng.

Bạch phát lão giả càng suy nghĩ, trong lòng càng trầm xuống, biết rõ tình thế đã không thể cứu vãn được nữa nhưng cũng chỉ có thể kiên trì chống đỡ đến cùng.

Vì vậy một bên đuổi, một bên chạy, trong nháy mắt hai bên đã chạy gần ra khỏi dãy núi.

Lúc này, trong đám tu sĩ Nhân tộc phía trước, hơn mười tên đệ tử pháp lực thấp kém chưa phát hiện ra đã bị bỏ lại phía sau một khoảng xa, mắt thấy đám ma thú cùng Ma tộc giáp sĩ đang gầm rú trong ma vân đã gần đuổi tới sát người. Đám đệ tử này nhất thời sắc mặt đại biến!

Bạch phát lão giả thấy cảnh này thầm thở dài một tiếng, dùng thành âm nhỏ đến mức không thể nghe thấy mà tự nói một tiếng:

"Thôi kệ, chống đỡ được tới đâu thì tới!"

Theo đó, hắn liền thúc dục đạo kinh hồng quay đầu lại, lần nữa phóng ra linh mang kinh người bắn thẳng về phía ma vân.

Trong ma vân phát ra tiếng cuồng tiếu, hắc khí quay cuồng một trận, từ trong ma vân đồng thời bay ra bốn cao giai Ma tộc Luyện Hư kỳ, dáng người vô cùng cao lớn. Trong đó, một tên hai tay cầm hắc sắc ma xoa, đúng là cao giai Ma tộc mới vừa đánh lui phi kiếm của lão giả, ba tên còn lại tu vi cũng không kém chút nào.

Mắt thấy đạo kinh hồng do bạch phát lão giả biến thành sắp đến bầu trời phía trên ma vân, bốn ma đầu đồng loạt cầm bảo vật trong tay ném lên trời.

Một hắc sắc cự xoa, hai khẩu âm sâm cốt kiếm, một lam sắc cự kiếm, một hoàng sắc cự chuyên (chùy) to như ngọn núi đồng thời chớp động một cái, không biết làm thế nào đã vây đạo kinh hồng vào bên trong, khiến lão giả không thể không hiện hình.

Lúc này, bốn ma đầu thúc dục năm kiện bảo vật, khí thế phô thiên cái địa đánh xuống đầu lão giả.

Lão giả thấy cảnh này, cười khổ một tiếng, chỉ có thể đem phạp lực còn sót lại trong người điều động ra rót hết vào trong hai khẩu phi kiếm. Nhất thời, hai thanh kiếm một xanh một vàng phát ra tiếng *"vù vù"*, lần nữa hóa thành hai đạo kiếm quang thật lớn, một tầng kiếm mạc dày vô thanh vô tức xuất hiện trên đỉnh đầu lão giả bao phủ toàn thân vào trong.

Ngay cả khi hai khẩu phi kiếm này rất có lai lịch, nhưng uy lực một kích liên thủ của bốn ma đầu cũng vượt xa tưởng tượng của thường nhân.

Năm kiện ma bảo chỉ đánh một kích khiến kiếm mạc liền vỡ vụn thành từng mảnh, tiếp theo vẫn không ngừng lại, khí thế hung hãn đánh xuống lão giả. Bạch phát lão giả sắc mặt trắng bệch, chỉ có thể miễn cưỡng há miệng phun ra một cổ thanh hà lên trời. Tới nước này, hắn cũng chỉ có thể liều mạng giãy dụa mà thôi.

Nhưng đúng lúc này, một đạo thanh âm nam tử bỗng thản nhiên vang lên trong hư không gần đó:

"Hừ! Chỉ là mấy tên ma vật Luyện Hư kỳ mà cũng dám ra tay giết người trước mặt ta sao? Nếu đã tới thì để lại mạng cho ta!"

Lời vừa dứt lời, nhất thời một tiếng sét đánh nổi lên. Một đạo nhân ảnh xuất hiện cách lão giả không đến vài trượng, hơn nữa còn tùy ý khẽ phất tay lên một cái.

Một màn kinh hãi xuất hiện!

Năm kiện ma bảo đang hạ xuống trong phút chốc liền chững lại, đồng thời bị một cổ cự lực đánh bật lên trời cao. Bốn gã cao giai trong nháy mắt liền mất đi khống chế với bảo vật, nhất thời cả đám thất kinh một trận!

-------oOo------

Chương 1974: Vào thành

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc này bọn họ mới nhìn rõ nhân ảnh xuất hiện bên cạnh Bạch phát lão giả là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi. Không phải Hàn Lập thì là ai!

Nhưng không chờ đám cao giai Ma tộc đang kinh sợ lấy lại quyền khống chế bảo vật, hư không trên đầu chúng liền xuất hiện ba động, một đạo kim quang từ đó bắn ra, lấy tốc độ khó tin bay xung quanh bọn chúng một vòng, sau đó một thứ gi đó mơ hồ xuất hiện trên hư không hơn mười trượng. Độn quang thu lại hiện ra một đầu hoàng sắc dị thú lớn khoảng một trượng.

Con thú này thon dài, hình thể giống như con báo nhưng trên đầu có hai sừng nhỏ màu xanh biếc, thoạt nhìn trông có vẻ vạn phần thần bí. Nó vừa hiện thân, liền quay đầu về phía bốn gã Ma tộc, hai mắt lộ ra vẻ châm chọc.

Mà quỷ dị chính là, bốn gã Ma tộc vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ vô cùng kỳ quái. Nhưng sau đó một khắc, thân hình bốn gã Ma tộc đột nhiên hiện ra vô số vết máu nhỏ, trong ánh mắt kinh hoảng của bạch phát lão giả liền biến thành từng đống thịt nát.

Một cỗ huyết vụ từ không trung rơi xuống, thoáng cái liền nhập vào ma vân phía dưới.

Đám đê giai ma thú trong ma vân sau khi dính phải đám ma huyết này thoáng cái liền trở nên vô cùng điên cuồng, rồi bắt đầu cuồng hống cắn xé lẫn nhau. Mà đám giáp sĩ Ma tộc thì trợn mắt há mồm, nhưng không biết là tên nào đột nhiên quát to một tiếng, hơn trăm tên Ma tộc đột nhiên quay đầu chạy về phía sau.

Không tên nào còn để ý đến đám ma thú kia.

Hàn Lập thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống.

Nếu hắn đã ra tay như thế nào lại để đám Ma tộc này chạy mất được, lúc này truyền âm cho Báo Lân thú:

"Đám ma thú đó giao cho ngươi, còn đám Ma tộc này thì để ta tự mình lo liệu!"

Hoàng sắc dị thú vừa nghe Hàn Lập phân phó, cái đầu đầy lông khẽ gật một cái, thân hình thoáng nhoáng lên liền huyễn hóa ra hơn mười đạo kim sắc hư ảnh mờ nhạt, như chớp giật lao thẳng vào đám ma thú đê giai bên dưới. Về phần Hàn Lập, chỉ thấy hắn đứng yên tại chỗ phất tay lên một cái, năm ngón tay nắm chặt lại một cách hết sức bình thường.

"Ầm ầm!"

Một đoàn kim sắc lôi quang kim quang chói mắt nhất thời hiện ra trong tay. Nhưng sau khi năm ngón tay mở ra, trong nháy mắt kim quang trong tay cuồng trướng một trận, rồi bắn ra vô số đạo điện hồ to cỡ ngón tay.

Chỉ thấy kim quang cuồng hiện đầy trời, mỗi một đạo điện hồ đều chớp một cái liền như thuấn di mà đến sau lưng đám giáp sĩ Ma tộc xa xa, cũng hung hăng đánh lên. Lấy công hiệu ích tà (khắc ma vật) của Ích Tà thần lôi, đám Ma tộc đê giai này sao có thể ngăn trở được?

Sau một trận sấm nổ *"ầm ầm"* bộc phát ra, thân hình đám Ma tộc và cả chiến giáp đều biến thành tro bụi trong kim quang.

Chỗ nào lôi quang đi qua nơi ấy ma vân, ma phong đều bị càn quét không còn một mảnh!

Lúc này, mười hư ảnh do Báo Lân thú biến thành cũng đã xong việc, đám ma thú đê giai trong khoảnh khắc cũng đều nối gót đi theo mấy tên cao giai Ma tộc, đồng dạng hóa thành một đống thịt nát. Mà tất cả từ khi xảy ra cho đến khi chấm dứt bất quá cũng chỉ diễn ra trong thời gian vài lần hô hấp, thậm chí ngay cả bạch phát lão giả còn chưa kịp phản ứng thì truy binh đã chết sạch.

"Đa tạ tiền bối ra tay cứu giúp, tiền bối chẳng lẽ là trưởng lão Thiên Uyên thành?"

Bạch phát lão giả lúc này mới hồi phục tinh thần lại, vội vàng chắp tay thi lễ với Hàn Lập, trên mặt tràn đầy vẻ mệt mỏi nhưng cũng không ít vẻ mừng rỡ, nói.

"Ừm, cứ xem là thế đi! Các ngươi là tu sĩ nơi nào, không lo ẩn núp cho tốt mà lại chạy đến noi đây làm gì? Chẳng lẽ không biết những nơi gần Thiên Uyên thành sớm đã là thiên hạ của Ma tộc?"

Thần sắc Hàn Lập không đổi nhìn lão giả một cái, lạnh nhạt hỏi.

"Hồi bẩm tiền bối, đám người vãn bối vốn là tu sĩ của Hỏa Ly tông. Chỗ bổn tông ẩn thân không may bị Ma tộc phát hiện, bất đắc dĩ phải dời tông đến đây, nhưng không nghĩ rằng truyền tống trận phía trước lại bị Ma tộc thiết lập mai phục, thiếu chút nữa đã chết tại trận."

Bạch phát lão giả không dám chậm trễ, vô cùng cung kính trả lời.

"Truyền tống trận phía trước thật sự đă bị Ma tộc khống chế sao? Ngoại trừ mấy tên ta vừa giết ra thì còn có cao giai Ma tộc nào khác bên kia không?"

Hàn Lập nghe vậy đôi lông mày khẽ nhíu lại, tiếp tục hỏi.

"Truyền tống trận bên kia còn mấy cao giai Ma tộc khác nhưng chúng đều bị thương, nếu không thì cũng không chỉ có chút ma nhân ấy đuổi giết đám người vãn bối."

Bạch phát lão giả không có chút ý giấu diếm, thành thật trả lời.

"Chì còn lại mấy tên? Nếu như vậy thì giải quyết luôn một lượt đi. Động tác phải nhanh gọn, nếu không sợ rằng khi bọn chúng biết tin sẽ như chó cùng dứt giậu mà hủy diệt pháp trận."

Hàn Lập nhướng mày, thì thào tự nói hai câu. Lão giả nghe vậy thì sắc hơi đổi.

Giờ phút này, đám đệ tử Hỏa Ly tông còn sống dưới sự dẫn đầu của lão phụ xấu xí, thần sắc khác nhau tán loạn bay về bên cạnh lão giả, ánh mắt đều nhìn về phía Hàn Lập hiển nhiên cực kỳ kính sợ.

Mà không chờ đám tu sĩ đó nói gì Hàn Lập đã ngoắc hoàng sắc dị thú một cái, thanh quang ngoài thân chợt lóe liền hóa thành một đạo thanh hồng bắn nhanh về phía sâu trong hạp cốc.

Báo Lân thú sau khi phát ra quang mang chói mắt cũng hóa thành một đạo kim quang bám theo sát.

Trong nháy mắt, hai người chớp động vài cái liền biến mất cuối chân trời.

"Chưởng môn sư huynh, chúng ta nên làm gi đây?"

Lão phụ nhân kia vội vàng bay đến gần Bạch phát lão giả, ngưng trọng hỏi.

"Còn sao nữa, hiển nhiên là đi theo vị tiền bối này. Có vị tiền bối này mở đường, chúng ta tiến vào Thiên Uyên thành hẳn là không thành vấn đề. Tất cả mọi người đuổi theo, có thể bình yên vào thành hay không đều phụ thuộc vào lần này."

Bạch phát lão giả không chút do dự trả lời.

"Được, chúng ta cùng nhau đuổi theo!"

Lão phụ nhân cũng gật đầu nói phải!

Lúc này, bạch phát lão giả bất chấp pháp lực trong người đã khô kiệt, sau khi vội vàng lấy ra một số đan dược ăn vào, tay điểm lên người vài cái, trên mặt liền hiện lên một tia đỏ đậm không bình thường, lần nữa khôi phục chút pháp lực trong đan điền. Tiếp theo, dưới sự dẫn đầu của hai tu sĩ Luyện Hư kỳ, mười mấy tên đệ tử Hỏa Ly tông đều thôi động độn quang cùng nhau bay về phía hạp cốc.

Khác với sự bất an lo sợ lúc trước, lúc này vẻ mặt cả đám đệ tử Hỏa Ly tông cơ hồ đều lộ ra kích động và tràn đầy hy vọng.

Khoảng cách hơn ngàn dặm đối cấp bậc tu sĩ như chúng mà nói thì hiển nhiên không đáng kể!

Sau một lát, trước mắt những người này liền hiện ra hạp cốc lúc trước, kết quả chưa chờ bọn hắn tới gần, đột nhiên nghe được một tiếng nổ kinh thiên động địa!

Trong hạp cốc phóng lên mấy đạo kiếm khí màu xanh, chợt lóe liền bỗng nhiên biến mất không thấy.

Ngay sau đó, một tiếng kêu thảm thiết truyền ra, một cỗ ma phong bỗng nhiên từ sâu trong hạp cốc phóng ra, bên trong mơ hồ có một ma ảnh đen thui hai sừng, vẻ mặt kinh hoảng nhắm một hướng bỏ chạy thục mạng.

Thấy cảnh này, bạch phát lão giả và lão phụ nhân nhìn nhau một cái, từ trên mặt đối phương có thể nhìn ra vẻ vui mừng.

Xem ra, vị tiền bối nọ dường như vô cùng thuận lợi diệt sát hết đám Ma tộc ở trong hạp cốc.

Một tiếng xé gió từ trên thân hai người phát ra!

Hai thanh kiếm xanh, vàng sau lưng lão giá bay vút ra, lão phụ nhân thì mở miệng phun ra một phi nhận màu bạc. Hai người hiển nhiên định đánh chó xuống nước, muốn mạnh mẽ ngăn Ma anh kia lại. Nhưng chưa chờ bọn họ hành động, trong hạp cốc liền truyền ra một tiếng hừ lạnh, một đạo kiếm quang dài hơn mười trượng chợt lóe, lập tức biến ảo thành một phiến kiếm khí màu xanh, đem Ma anh trong ma phong bao phủ vào trong.

Chỉ thấy trong hàn quang chớp động, Ma anh ngay cả kêu lên một tiếng cũng không kịp, lập tức hư không biến mất. Mà thanh sắc kiếm quang kinh người nọ sau khi thu lại liền biến thành một phi kiếm màu xanh bắn ngược về chỗ sâu trong hạp cốc.

"Đám người các ngươi nếu muốn tiến vào Thiên Uyên thành thì

nhanh lên. Viện binh Ma tộc nói không chừng sẽ lập tức chạy đến."

Thanh âm lo lắng của Hàn Lập thản nhiên truyền ra từ hạp cốc, tiếp đó liền không nghe thấy bất cứ lời nào nữa.

"Nhanh, nhanh bay qua!"

Bạch phát lão giả nghe vậy thần sắc mừng như điên, lập tức quát một tiếng chói tai về phía môn hạ đệ tử.

Nhất thời những tu sĩ liên quan đều lấy hết khí lực hóa thành hơn mười đạo kinh hồng bắn thẳng vào trong hạp cốc.

Thiên Uyên thành, trong đại điện truyền tống bị cấm chế nào đó vây quanh, hai gã vệ sĩ Nguyên Anh kỳ đang đứng ở cửa tán gẫu chuyện gì đó. Đột nhiên, một tòa trong số mười mấy truyền tống trận đột nhiên bộc phát bạch quang chói mắt, đồng thời từng trận *"ầm ầm"* bỗng nhiên từ đó phát ra.

"Không tốt, có người muốn truyền tống vào, lập tức mở tất cả cấm chế ra, đồng thời mau đi bẩm báo Trường đại nhân!"

Một gã vệ sĩ Nguyên Anh kỳ nhất thời vô cùng hoảng sợ, kinh hô một câu.

Một gã thủ vệ khác không nói hai lời, tay thoáng nhoáng lên, linh quang chớp động, một trận bàn màu lam nhất thời hiện lên, tay kia hung hăng vỗ một chưởng.

Một tiếng trầm muộn phát ra!

Trận bàn thoáng cái liền phát ra ngũ sắc quang hà, cả tòa điện phủ lập tức hiện lên các loại ba động, đồng thời từng tầng quang mạc đủ màu và vô số kim ngân phù văn thoáng cái tuôn ra bốn phía, đem cả đại điện phong tỏa ngay cả mưa gió cũng khó lọt.

Trong một lầu các gần đại điện đang có hơn trăm tên vệ sĩ đang ngồi đả tọa, bỗng nhiên cả đám không chút dấu hiệu giật mình đứng lên rồi hóa thành từng đạo kinh hồng bay về phía lầu các.

Từ truyền tống trận đột nhiên phá ra tiếng *"vù vù"*, không gian ba động, trong bạch quang chớp động, một đạo nhân ảnh màu xanh vô thanh vô tức hiện ra.

Hàn Lập mở hai mắt, trước mắt ập vào là cảnh hơn mười vệ sĩ ở cửa như lâm đại địch, lúc này khóe miệng vừa động, cười khẽ, nói:

"Như thế nào, Hàn mỗ mới đi hai ba năm chưa về các ngươi đã không nhận ra ta nữa sao?"

"A! Là Hàn tiền bối, đúng là lão nhân gia người đã trở về. Thật là tốt quá, vãn bối sẽ đi bẩm báo mấy vị trưởng lão ngay. Mấy vị trưởng lão cũng nhắn cho thuộc hạ rằng khi có tin tức về lão nhân gia người phải lập tức phải đi bẩm báo ngay."

Một gã Kim vệ cầm đầu liếc mắt một cái liền nhận ra Hàn Lập, nhất thời mừng rỡ tiến lên thi lễ, cung kính nói.

"Xem ra mấy vị đạo hữu cũng có chút quan tâm tới ta. Được rồi, có gì thì chút nữa ta sẽ nói với mấy vị trưởng lão, nhưng thật ra lát nữa trong truyền tống trận sẽ có người đến, các ngươi cũng nên chuẩn bị đi."

Hàn Lập gật đầu, hời hợt nói.

"Còn có người khác? Vâng, tuân lệnh Hàn tiền bối!"

Tên Kim vệ này nghe vậy, ngay cả khi không hiểu gì nhưng dưới ánh mắt Hàn Lập đảo qua, lập tức rùng mình, khom người đáp.

------oOo------

Chương 1975: Phiền toái ngoài ý muốn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc này, Hàn Lập lập tức đi ra khỏi truyền tống trận, nghênh ngang đi thẳng đến đại môn. Mà bạch quang trong truyền tống trận lần nữa chớp động, hai đạo nhân ảnh khác hiện lên, rõ ràng là bạch phát lão giả và lão phụ nhân xấu xí. Lập tức, mấy tên vệ sĩ dưới sự dẫn đầu của tên Kim vệ tiến tới nghênh đón.

Hàn Lập đối với những việc này không hề quan tâm tới, khi vừa ra khỏi điện phủ liền bay về nơi ở của mình. Trong độn quang, hắn một bên bay về phía trước, một bên thả thần niệm ra không ngừng quét về bốn phía.

Hiện tại, Thiên Uyên thành so với lúc trước khi hắn vừa rời đi thì yên tĩnh hơn nhiều, trong thành ngoại trừ từng đội vệ sĩ đi tuần tra ra thì rất ít nhìn thấy tán tu bình thường đi lại. Đám vệ sĩ tuần tra này so với lần trước rõ ràng nhiều hơn mấy lần, hơn nữa gặp tu sĩ nào đều tra hỏi một chút thì mới để đi tiếp.

Cả Thiên Uyên thành tràn ngập một loại không khí trầm mặc.

Nhưng lấy linh áp cường đại mà Hàn Lập phát ra hiển nhiên sẽ không có đơn vị tuần tra nào dám tiến lên cản lại, làm hắn thuận lợi vào đến thạch tháp cao lớn của mình. Độn quang thu lại trực tiếp tiến vào tầng cao nhất, thân ảnh hắn xuất hiện trong thính đường không tính là quá lớn.

Ánh mắt sau khi đảo qua, khóe miệng Hàn Lập lộ ra một tia cười thản nhiên.

Tất cả vẫn không khác gì so với trước khi hắn rời đi, bất quá khắp nơi không có một hạt bụi, hiển nhiên là do thường xuyên có người đến đây quét dọn.

Xem ra hai gã đệ tử của hắn cũng có tâm.

Trong lòng tự định giá như thế, Hàn Lập không khách khí ngồi xuống vị trí trung tâm đại sảnh, đồng thời phất tay lên. Một đạo phù lục chợt lóe bắn ra, sau khi xoay quanh một vòng liền hóa thành hai luồng hỏa quang biến mất vào hư không.

Tiếp theo, Hàn Lập ngồi yên trên ghế nhắm mắt lại, cứ thế không nhúc nhích.

Một lát sau, ngoài cửa chợt lóe độn quang, hai đạo nhân ảnh thoáng hiện ra trong thính đường. Một gã mặc lam bào đầu đội quan ngọc (cái mũ ngọc), một gã mặc đạo bào, bộ dáng cả hai đều hi hi cười.

Đúng là hai gã đệ tử Hải Đại Thiếu và Khí Linh Tử của Hàn Lập.

Hai người vừa thấy Hàn Lập trên mặt tràn đầy mừng rỡ, vội vàng tiến lên thi lễ.

"Sư phụ có thể quay về, thật sự tốt quá!"

"Chúc mừng sư phụ bình yên trở về!"

"Sao vậy? Nghe giọng các ngươi thì chẳng lẽ muốn ta xảy ra chuyện gì phải không?"

Hàn Lập khoát tay, tựa cười mà không phải cười, nói một câu.

"Sư phụ, thời gian dài như thế người không thể trở về Thiên Uyên thành, trong thành đúng là có chút tin đồn không tốt lắm. Nghe nói sư phụ đã chết trong tay Thánh tổ Ma tộc, bất quá hiện tại tận mắt nhìn thấy sư phụ vô sự, hiển nhiên mấy tin đó chỉ là lời đồn đãi mà thôi."

Khí Linh Tử ở bên cạnh liên tục gật đầu, bộ dáng hết sức đồng ý.

"Cũng không phải hoàn toàn là lời đồn, lúc ta ra ngoài đích xác gặp một số phiền toái, cũng cùng với đám hóa thân Thánh tổ Ma

tộc đánh nhau một phen, đích xác vạn phần hung hiểm."

Hàn Lập vừa nghe nói thế thì khẽ nhíu mày.

Nghe Hàn Lập nói như thế, ý cười trên mặt hai người Khí Linh Tử không khỏi đều thu lại.

"Bất quá đây đều là chuyện đã qua, không phải là ta đã bình yên trở về rồi sao? Hơn nữa, chuyến xuất ngoại lần này, sư phụ các ngươi cũng coi như nhân họa đắc phúc, có được một phen cơ duyên, hiện tại trở về sẽ bắt đầu đánh sâu vào bình cảnh Hợp Thể hậu kỳ."

Hàn Lập cười cười nói.

"Sư phụ muốn đánh sâu vào Hợp Thể hậu kỳ! Đúng là chuyện đáng mừng, như vậy danh hiệu đệ nhất tu sĩ Thiên Uyên thành sẽ vào tay sư phụ."

"Đồ nhi chúc mừng sư phụ đạt thành đại đạo, lấy thần thông sư phụ, sau khi tiến giai Hợp Thể hậu kỳ, nghĩ rằng ngay cả hóa thân Thánh tổ cũng có thể nhấc tay tiêu diệt."

Khí Linh Tử và Hải Đại Thiếu cực kỳ mừng rỡ, luôn miệng chúc mừng, một bộ vỗ mông ngựa Hàn Lập.

Hàn Lập lập tức cười phá lên, sau khi hướng hai người lắc lắc đầu một cái, đột nhiên hỏi một câu:

"Phượng sư cô các ngươi hiện tại vẫn mạnh khỏe chứ? Mới vừa rồi ta dùng thần niệm quét một chút, nhưng nàng dường như không có ở trong tháp."

"Sư phụ, Phượng sư cô đã được mời đi tham gia một hồi tụ hội rồi."

Vừa nghe Hàn Lập hỏi như vậy, Hải Đại Thiếu và Khí Linh Tử thần sắc nhất thời có chút khác thường, sau khi nhìn nhau một cái thì có chút chần chờ, đáp.

"Sao? Có gì giấu ta sao?"

Hàn Lập là người như thế nào chứ, ánh mắt chợt lóe lên, thanh âm bỗng trầm xuống, hỏi.

"Đồ nhi nào dám gạt sư phụ. Chỉ là nhất thời không biết nói như thế nào mới tốt! Lần này Băng Phượng sư cô ra ngoài tham gia tụ hội cũng không phải là tình nguyện."

Khi Linh Tử rùng mình một cái, vội vàng trả lời.

"Không phải tự nguyện? Chẳng lẽ là bị kẻ nào ép buộc?"

Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, thần sắc có chút kinh ngạc, hỏi.

"Dường như chân thân Phượng sư cô bị người ngoài biết. Kẻ nọ trong khoảng thời gian sư phụ mất tích đã không ngừng dây dưa với Phượng sư cô. Bởi vì sư phụ không có ở đây nên sư cô cũng chỉ có thể giả bộ đối phó với người nọ."

Lúc này đây Hải Đại Thiếu có chút oán hận mở miệng.

"Băng Phượng thân là tu sĩ Luyện Hư kỳ, người thường sao dám làm càn như thế? Đặc biệt hiện tại là lúc Nhân Yêu hai tộc liên thủ đối kháng ma kiếp. Thân phận Yêu tộc hẳn không trở thành nhược điểm quá lớn. Như vậy, thân phận kẻ này cũng không tầm thường, trưởng lão trong thành ta đều quen biết, ngay cả khi ta tạm thời không có trong thành thì cũng không nên làm ra chuyện xấu mặt này. Chẳng lẽ gần đây Thiên Uyên thành có tu sĩ bên ngoài đến gia nhập?"

Hàn Lập híp mắt, một lát lâu sau mới lạnh lùng hỏi.

"Sư phụ sáng suốt! Nghe sư cô nói, kẻ này đúng là một Thái thượng trưởng lão Ỷ Thiên thành vừa đến gia nhập. Sư phụ ngày đó không tiếc mạo hiểm xuất lực giúp đỡ bọn họ, vậy mà không ngờ bọn họ lại quay mặt gây bất lợi với sư cô, thật sự rất vong ân bội nghĩa."

Khí Linh Tử lộ ra vẻ giận dữ, nói.

"Ỳ Thiên thành, đúng là có chút ý tứ! Ngày đó ta và Thánh tổ Ma tộc đánh một trận, bọn họ dẫn theo đệ tử tinh nhuệ tông môn chạy trốn tới Thiên Uyên thành. Bất quá, hai trưởng lão Ỷ Thiên thành ta đã đều gặp qua một lần. Không biết là ai làm ra loại chuyện này?"

Hàn Lập sờ sờ cằm, có chút ngoài ý muốn, hỏi.

"Chính là Thanh Long thượng nhân của Cửu Tinh tông!"

Hải Đại Thiếu không suy nghĩ, đáp.

"Thanh Long thượng nhân, quả nhiên là hắn!"

"Nguyên nhân hắn dây dua sư cô các ngươi là gì, nếu biết Phượng sư cô các ngươi có quan hệ sâu xa với ta mà vẫn dám làm loại chuyện này thì không có chỗ tốt thật lớn thì hắn tuyệt không dám làm như vậy."

Hàn Lập nhíu mày, thần sắc âm trầm hỏi một câu.

"Điều này đệ tử chưa từng nghe Phượng sư cô nói qua, nhưng nghe đồn là Thanh Long có ý muốn song tu với sư cô, dường như còn nguyện ý cấp cho danh phận nhất định."

Hải Đại Thiếu sau khi suy nghĩ một chút, liền trả lời.

"Song tu! Hắc hắc, lão gia hỏa này có ý định hay thật!"

Hàn Lập vừa nghe tới đó tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, liền đoán ra tám chín phần nguyên nhân bên trong, cười lạnh nói.

Mặc dù hắn không biết vì sao Băng Phượng bị lộ chân thân trước mặt Thanh Long thượng nhân, nhưng vị Thái thượng trưởng lão Cửu Tỉnh tông này dường như biết hiệu dụng nguyên âm chi khi của Băng Phượng, lúc này mới không để ý gì, muốn cùng Băng Phượng song tu.

Về phần đến nay vẫn chưa đắc thủ chắc là do bản thân Băng

Phượng không muốn. Còn về phương diện khác thì phỏng chừng do thời gian Hàn Lập mất tích không dài, hắn vừa mới tiến vào Thiên Uyên thành cho nên không thể không để ý đến ý kiến của những tu sĩ Hợp Thể kỳ khác. Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu chính là tên Thanh Long thượng nhân này cho rằng Hàn Lập hắn hơn phân nửa đã chết trong tay Ma tộc, lúc này mới không kiêng nể gì.

"Thái độ Băng Phượng sư cô các ngươi đối với việc này ra sao? Có thật là không muốn đồng ý không?"

Sắc mặt Hàn Lập âm tình bất định một lát sau đó bỗng nhiên hỏi một câu.

"Phượng su cô hiển nhiên không đồng ý nên bắt đầu lẩn tránh trong tháp không muốn gặp tên Thanh Long thượng nhân kia. Nhưng không biết đối phương dùng quỷ kế gì mà khiến sư cô không thể không ra ngoài gặp đối phương vài lần. Nhưng sư cô cũng rất cẩn thận, nơi gặp đối phương nhất định phải là chỗ đông người thì mới có thể miễn cưỡng ứng phó. Nhưng đệ tử nghe nói tên Thanh Long thượng nhân kia dường như đã có chút không kiên nhẫn, nhiều lần sai người truyền lời uy hiếp, muốn dùng sức mạnh bức sư cô vào khuôn khổ. Hai sư huynh đệ chúng ta vì thế rất lo lắng, không biết nên làm thế nào, những trưởng lão khác trong thành lại không ra mặt khuyên giải. Đệ tử nghĩ, tên Thanh Long thượng nhân này hơn phân nửa cũng cố kỵ điểm này cho nên mới có thể trì hoãn đến nay."

Đầu óc Khí Linh Tử rõ ràng tốt hơn Hải Đại Thiếu nhiều, một bên trả lời Hàn Lập một bên nói ra phán đoán bản thân.

"Có thể là thế, bất quá địa điểm tụ hội mà sư cô các ngươi tham gia ở đâu? Các ngươi có biết không?"

Hàn Lập gật đâu từ chối cho ý kiến nhưng trên mặt đột nhiên hiện lên một tia sát khí, hỏi một câu.

"Nghe nói là ở Đâu Nguyên các có một giao dịch hội nhỏ có chút thần bí. Bất quá, chỉ có tu sĩ ngoài Luyện Hư kỳ mới có thể tham gia. Nếu không chúng đệ tử khẳng định đã đi cùng sư cô."

Hải Đại Thiếu có chút bất đắc dĩ, nói.

"Chút tu vi của hai người các ngươi thì cho dù đi cũng chẳng làm được gì. Ta sẽ tự mình đi một chuyến đem sư cô các ngươi trở về."

Thần sắc Hàn Lập âm trầm, thản nhiên nói một câu, sau đó đứng lên.

Tiếp đó độn quang nổi lên, hắn trực tiếp hóa thành một đạo thanh hồng thật dài bắn đi.

Khí Linh Tử và Hải Đại Thiếu dường như không ngờ Hàn Lập lại dứt khoát như thế, lúc này mới vội khom người đưa tiễn. Nhưng chờ khi hai người ngẩng đầu lên ngoài cửa đã trống trơn không còn nhìn thấy độn quang Hàn Lập đâu nữa.

Hai người không khỏi hai mặt nhìn nhau!

"Bình thường sư phụ hình như không tiếp xúc nhiều với Phượng sư cô, nhưng không nghĩ tới sư phụ lại quan tâm Phượng sư cô nhiều như vậy. Ngươi nói lão nhân gia người có phải đã sớm để ý tới sư cô hay không? Sư cô có khi nào sau này lại trở thành sư nương của chúng ta không?"

Hải Đại Thiếu trừng mắt nhìn, đột nhiên nói với Khí Linh Tử, nét cười trên mặt tràn đầy vẻ quỷ dị, nói.

"Hắc hắc, mặc kệ có phải hay không thì đó cũng là chuyện của trưởng bối, chúng ta ít bàn luận thì tốt hơn. Bất quá, ta nghĩ cũng không phải là không có khả năng a!"

Khí Linh Tử nghiêm nghị nói, nhưng vẻ mặt thì rõ ràng là cũng muốn biết.

Hải Đại Thiếu thấy vậy hiển nhiên trợn mắt không biết nói gì.

Lúc này, Hàn Lập đã sớm ở trên không trung cách đó hơn mười dặm đang nhận thức một phương hướng bay đến. Hắn ở Thiên

Uyên thành cũng lâu, đối với cái tên Đâu Nguyên các danh khí không nhỏ này hiển nhiên cũng biết không ít, thậm chí cũng từng đi đến hai ba lần. Nơi đó cách chỗ hắn không xa, nhưng thân đang ở trong thành cho nên không thể toàn lực bay đi, đoán chừng phải mất một chút thời gian. Cho nên hắn vừa khống chế độn quang bay đi, ánh mắt vừa chớp động không ngừng, dường như đang tự định giá chuyện gì đó.

------oOo------

Chương 1976: Uy bức

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đâu Nguyên các là một nơi chuyên dùng để cao giai tu sĩ bàn bạc, nơi này chủ yếu là vì thể diện của một vị trưởng lão Hợp Thể kỳ Thiên Uyên thành, cho dù là ai cũng cấp cho nơi này vài phần mặt mũi, tuyệt không dám gây sự, đánh nhau ở đây. Cho nên danh khí nơi này tại Thiên Uyên thành cũng không tệ. Bình thường, nếu tu sĩ bình thường nào đó muốn mở giao dịch hội nhỏ hoặc bàn bạc chuyện tình có chút bí ẩn thì đều thuê một tầng trong lầu các để người tham gia yên tâm.

Sau khi phi hành một lúc, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một phiến rừng rậm rộng chừng trăm mẫu.

Trung tâm rừng rậm, bất ngờ có ba bốn lầu các lớn. Lầu các lớn nhất cao chừng ngàn trượng, độ cao không hề thấp so với một số thạch tháp ở Thiên Uyên thành, ba tòa lầu các còn lại cũng cao đến ba bốn trăm trượng, từ xa nhìn lại có chút hùng vĩ.

Hàn Lập vừa thấy những kiến trúc này thần sắc không đổi nhưng độn quang lại nhanh hơn gấp bội.

Lúc này, mấy tên tu sĩ Nguyên Anh kỳ mặc hoàng bào đang canh giữ ở lối vào tòa lầu các cao nhất tán gẫu chuyện gì đó. Đột nhiên, đám người này cảm thấy mắt hoa lên một trận, dường như có thứ gì đó từ giữa chợt lóe bay qua tiến vào trong cánh cửa. Mấy tên tu sĩ ở đây không ai nhìn rõ thứ đó là gì.

Lần này, mấy tên thủ vệ nhất thời kinh hãi thất sắc.

Có mấy người vội vàng quay đầu lại nhìn vào trong cửa, cũng có người nhấc tay lên, linh quang chớp động, giữa ngón tay xuất hiện phù lục cảnh báo. Đúng lúc này, từ trong cửa truyền ra một tiếng hừ lạnh, một cỗ linh áp cường đại từ bên trong tuôn ra.

Mấy tên thị vệ chỉ cảm thây không khí gần đó như đông cứng lại, thân hình lập tức bị một cỗ vô hình cự lực đè lên, thân thể theo đó mà không thể nhúc nhích chút nào.

Đám người không khỏi kinh hoảng một trận.

Lúc này, bọn họ mới nhìn rõ trong đại sảnh tâng một không biết từ khi nào xuất hiện một bóng người mặc áo xanh. Mặc dù thân ảnh này đứng xoay lưng về phía bọn họ nhưng linh áp trên thân người kia phát ra cực mạnh, đối với bọn họ mà nói thì quả thực giống như ma thần, khiến mấy tên vệ sĩ đều đổ mồ hôi.

"Ta đến đây tìm bằng hữu, các ngươi trong khoảng thời gian này không cần làm gì cả, cứ đàng hoàng ở chỗ này là được. Ta tìm được người, hiển nhiên sẽ rời đi."

Nhân ảnh không quay đầu lại mà chỉ thản nhiên nói một câu, trong giọng nói tràn đầy vẻ áp bức, không thể không nghe lệnh.

Sau một khắc, thân hình nhân ảnh thoáng mơ hồ một chút liền không coi cấm chế trong lầu các ra gì mà biến mất trên hư không. Trong nháy mắt, khi nhân ảnh biến mất, mấy tên thủ vệ chỉ cảm thấy cự áp trên người buông lỏng, lần nữa khôi phục hành động.

"Vị tiền bối này là người phương nào sao dám trực tiếp xông vào Đâu Nguyên các? Chẳng lẽ không biết chủ nhân bổn các là ai sao?"

Một gã thủ vệ tuổi còn trẻ trong nháy mắt khi khôi phục tự do, không khỏi kinh sợ hét lớn.

Mấy người khác mặc dù miệng không nói gì, nhưng sắc mặt hiển nhiên cũng cực kỳ khó coi.

"Hừ, ngươi nên ngậm miệng lại thì tốt hơn, coi chừng dẫn đến họa sát thân đó."

Một lão giả đầu đầy tóc xanh lên tiếng, sắc mặt sau khi âm tình bất định một lát, đột nhiên thấp giọng cắt đứt lời tên đồng bạn trẻ tuổi kia.

"Đạo hữu, ngươi nói vậy là có ý gì, chẳng lẽ ngươi nhận ra người này?"

Tên thủ vệ trẻ tuổi kia nghe vậy ngẩn ngơ một chút nhưng một vị trung niên nam tử thoạt nhìn có chút già dặn bên cạnh lại giật mình hỏi một câu.

"Không sai, mấy người các ngươi đều gia nhập bổn các không lâu, không nhận ra vị tiền bối này cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng năm đó ta đã từng ở xa gặp qua vị tiền bối này một lần. Vị tiền bối này là một tu sĩ Hợp Thể trung kỳ, tu vi so với lão nhân gia các chủ thì còn cao hơn một tầng. Chúng ta đắc tội chẳng phải là tự tìm đường chết sao."

Lão giả sau khi thở dài một hơi mới ngưng trọng nói.

"Cái gì, tu sĩ Họp Thể trung kỳ?"

Những thủ vệ khác vừa nghe lời ấy đều hít một ngụm lương khí, còn thủ vệ trẻ tuổi mới vừa hét lên sắc mặt thoáng cái liền trắng bệch.

Tu sĩ Hợp Thể kỳ nếu ra tay với bọn họ thì tuyệt đối dễ dàng giống như giết con kiến.

Thủ vệ trẻ tuổi nọ càng nghĩ càng sợ!

"Họ Hàn, lại là tiền bối Hợp Thể trung kỳ. Chẳng lẽ vị tiền bối này là...."

Nam tử già dặn kia sau khi hết giật mình, dường như nghĩ tới điều gì, thoáng cái liền thất thanh nói.

"Hắc hắc, đạo hữu cũng biết sao?"

"Không sai, chính là vị Hàn tiến bối nghe đồn hai năm trước đã chết. Hiện tại vị tiền bối này bình yên xuất hiện nơi đây, vậy thì lời đồn hiên nhiên chỉ là lời đồn."

Lão giả vuốt râu, gật đầu nói.

"Nhưng trên người vị tiền bối này đầy sát khí, dường như có ý định không tốt, sợ rằng không chỉ đơn giản chỉ là đến tìm người. Vạn nhất xảy ra chuyện gì thì quy tắc bổn các chẳng phải sẽ bị huỷ sao?"

Thủ vệ trẻ tuổi kia thì thào hai tiếng.

Vừa nghe lời ấy, sắc mặt những người khác lần nữa biến đổi, trong mắt đều hiện một ý sợ hãi.

"Hàn tiền bối đến đây làm gì thì đâu phải chúng ta có thể quản, ngay cả hủy Đâu Nguyên các thì các chủ cũng không vì vậy mà trách tội chúng ta. Quy tắc chỉ áp dụng cho tu sĩ bình thường, há có thể áp dụng đối với tồn tại như vị Hàn tiền bối này."

Lam phát lão giả khẽ cười một tiếng liền trở lại vị trí trước đó rồi không nói thêm gì nữa.

Nghe lão giả nói thế, những thủ vệ khác cũng liên tục gật đầu nói phải, không hề bàn luận chuyện mới vừa rồi, phảng phất tất cả mọi chuyện từ trước đến giờ đều không phát sinh. Chỉ có thủ vệ trẻ tuổi là còn có chút thất thần, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn vào trong cửa.

Cơ hồ cùng lúc đó, trong đại sảnh một tầng lầu các bị cấm chế bao phủ nghiêm ngặt đang có bảy, tám nam nữ vây xung quanh một bạch bào nữ tử, bộ dáng dường như đang khuyên giải gì đó. Bạch bào nữ tử nọ da thịt trong suốt như tuyết, mắt phượng mày ngài nhưng thần sắc lại lạnh như băng.

Đúng là Băng Phượng bị yêu cầu tham gia tụ hội nơi đây.

Nàng vừa đến đây, kết quả không thấy người nào mở hội, hơn nữa nếu cảm thấy không ổn nguyên bổn sẽ lập tức rời đi, nhưng lại không ngờ lại bị người khác phát động cấm chế phong tỏa cả tầng lầu. Tiếp đó, những người tham gia hội này bắt đầu thay phiên khuyên bảo nàng, bộ dáng như sớm đã bị Thanh Long mua chuộc.

"Phượng đạo hữu, nói đến Băng Phượng chi thân của muội thì xem như cũng có chút sâu xa với Hắc Phượng nhất tộc của chúng ta, nếu không mấy ngày này tỷ tỷ ta cũng không ở đây chu toàn cho muội và Thanh Long tiền bối. Nhưng muội cứ như thế này thì có thể sẽ khiến Thanh Long tiền bối tức giận. Lấy thần thông Hợp Thể trung kỳ của Thanh Long tiền bối, nếu muốn áp bức muội thì muội ngay cả chút lực phản kháng cũng không có, không bằng đáp ứng cho rồi. Lấy thân phận địa vị của Thanh Long tiền bối mà so với Hàn tiểu tử xui xẻo kia cũng không kém hơn chút nào, muội cần gì phải cố giữ mình như thế."

Người nói là một thiếu phụ xinh đẹp mặc váy đen, trên trán ẩn hiện sát khí. Đúng là nữ tử Tiểu Hồng của Hắc Phượng tộc, nhiều năm trước bị Hắc Phượng Yêu vương ra lệnh bế quan, hiện tại lại xuất hiện trong Thiên Uyên Thành, bộ dáng xem ra tu vi đã tăng tiến không ít.

Những người khác đều là người của Nhân Yêu lưỡng tộc, hơn nữa hoặc ít hoặc nhiều đều quen biết Băng Phượng, giờ phút này bộ dáng đang cố sức làm bà mối. Yêu tộc ở nơi này tự nhiên là vì sau khi Ma tộc công thành, trong thành đã hủy ranh giới phân chia hai tộc, hai bên cũng có thể đến khu vực của nhau.

Ngay cả khi như vậy, một số tồn tại bình thường của hai tộc cũng không vô cớ chạy đến khu vực đối phương, chỉ có tồn tại cao giai mới có thể không thèm để ý mà vãng lai. Mấy tên Yêu tộc trong này trên cơ bản đều là tu sĩ Luyện Hư kỳ, hiển nhiên hoàn toàn có tư cách xuất hiện nơi đây.

Bất quá đề tài của bọn họ không có gì mới, vẫn là không ngừng nói Thanh Long thượng nhân là tu sĩ Hợp Thể kỳ, song tu tự nhiên là chuyện tốt, cực kỳ có lợi cho hai bên, trong thành không biết có bao nhiêu nữ tu đối với chuyện tốt này có mơ cũng không thấy.

Nhưng, vô luận Tiểu Hồng nói gì hay những người khác khuyên bảo ra sao đi chăng nữa, Băng Phượng giống như không hề nghe thấy, cứ ngồi trên ghế không nói một lời nhưng khuôn mặt lại hiện ra một tầng hàn ý, cơ hồ có thể trực tiếp ngưng kết ra băng sương.

"Băng Phượng muội muội, những lời nên nói thì mấy người tỷ tỷ cũng nói hết rồi, hiện tại muội cũng nên quyết định đi. Cuối cùng muội có nguyện ý song tu với Thanh Long tiền bối hay không?"

Tiểu Hồng thấy cảnh này hiển nhiên thầm nhíu mày, sau một lát liền khoát tay ngăn mấy người khác lại, thanh âm bỗng nhiên trở nên có chút âm trầm.

Mấy người xung quanh hiển nhiên lấy nàng làm chủ.

"Đạo hữu cho dù nói hay đến thế nào đi nữa thì ta cũng không đồng ý. Ta thật ra có chút kỳ quái, đạo hữu thân là một thành viên Yêu tộc, chẳng lẽ không biết đạo lý Nhân Yêu khác đường là quy tắc của đại tộc, như thế nào ngươi cứ mở miệng ra là nhắc đến Thanh Long thượng nhân uy hiếp ta, không sợ sau khi trở về sẽ bị Hắc Phượng Yêu vương đại nhân trị tội sao?"

Băng Phượng rốt cục thần sắc vừa động, nhưng lời nói lại bén nhọn giống như đao kiếm, đâm thẳng về phía yêu nữ Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng vừa nghe nói thế, sắc mặt hơi đổi nhưng lập tức khôi phục như thường, một tay vuốt tóc, âm điệu trở nên vô cùng lãnh đạm, khẽ cười nói:

"Băng Phượng muội muội còn không biết, trong người Thanh Long tiền bối nguyên bổn có linh huyết của Yêu tộc nhất mạch chúng ta, nguyên bổn xuất thân nửa người nửa yêu. Bất quá, lúc đầu lão nhân gia chọn ở lại Nhân tộc cho nên mới trở thành đại trưởng lão Cửu Tinh tông, cho nên tỷ tỷ ta căn bản không lo lắng việc này. Huống hồ, cho dù không có chuyện Thanh Long tiền bối là nửa yêu thì hiện tại Nhân Yêu hai tộc đang phải liên thủ kháng địch, mấy vị trưởng lão Hợp Thể kỳ và tộc chủ cho dù biết cũng sẽ xem như không biết. Bất quá, câu trả lời của muội khiến cho tỷ tỷ ta rất thất vọng, chuyện ở đây chỉ có thể thả tay giao cho người ngoài."

"Giao cho người ngoài?"

Băng Phượng nghe được lời ấy trên mặt không khỏi trắng bệch, dường như đã biết ý tứ đối phương.

Quả nhiên, Tiểu Hồng lập tức quay người hướng cánh cửa bên cạnh cung kính nói:

"Thanh Long tiền bối, ta đã cố hết sức, nhưng xem ra Băng Phượng đạo hữu vẫn cần tiền bối tự mình khai thông."

"Nếu tiểu Băng Phượng này vẫn mê muội như vậy thì lão phu cũng chỉ có thể tự mình ra tay, nhưng loại thủ đoạn này lão phu nguyên bổn không muốn sử dụng."

Một thanh âm lo lắng của nam tử từ sau cánh cửa truyền ra, tiếp theo cánh cửa tự mình mở ra, từ bên trong đi ra một cẩm bảo nam tử.

------oOo------

Chương 1977: Tức giận

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nam tử khoảng bốn mươi tuổi, khuôn mặt ngay thẳng uy nghiêm, trong tay cầm một quyển sách trắng, thần sắc thong dong, đúng là Thanh Long thượng nhân lúc đầu cùng Hàn Lập đối kháng đại quân Ma tộc.

"Tiền bối hẳn cũng biết, chỉ dùng sức mạnh mà không phải thiếp thân tự nguyện, thì sẽ không chiếm được thứ ngươi muốn. Huống hồ, tiền bối không cố kỵ ý tứ của các vị tiền bối khác trong thành sao?"

Băng Phượng nhìn chằm chằm Thanh Long thượng nhân, chậm rãi nói.

"Nếu mấy ngày trước ngươi nói lời này thì lão phu có lẽ thật sự kiêng kỵ vài phần, nhưng hiện tại lão phu đã tu luyện xong một loại thần thông mới, có thể khiến ngươi cam tâm tình nguyện phối hợp. Về phần những đạo hữu khác ở Thiên Uyên thành thì ngươi không cần trông chờ. Hiện tại ta đã chính thức gia nhập Thiên Uyên thành, trở thành một trong những trưởng lão trong thành. Đem bổn tọa so sánh với một vị tu sĩ đã chết, bọn họ chẳng lẽ không cân nhắc nặng nhẹ sao?"

Tới lúc này, Thanh Long thượng nhân không cần phải giả dối, lạnh lùng nói thẳng.

Băng Phượng nghe vậy biến sắc, sau khi khẽ thở dài đột nhiên phất tay về phía trước. Bạch quang chớp động, một cái khe hở màu trắng hiện lên. Thân hình nàng hơi mơ hồ đi, cả người liền như hư ảnh biến mất vào trong.

Băng Phượng hành động nhanh như chớp khiến đám người Tiểu Hồng gần đó không kịp phản ứng.

Chờ khi bọn họ giận dữ muốn ra tay thì cái khe nọ chợt lóe bạch quang, liền quỷ dị thu nhỏ lại. Thanh Long thượng nhân thấy cảnh này thần sắc vẫn như trước, chỉ thấy hắn nhẹ nhàng phất ngọc thư trong tay về hư không phía trước.

Ngân quang chợt lóe, một cổ văn màu bạc từ trong ngọc thư bắn ra, cũng chợt hóa to bằng đầu người, chợt lóe liền đánh vào chỗ khe hở không gian đang dần biến mất kia.

"Ầm!" một tiếng, hư không bên kia sau khi bị ngân văn nổ tung ra, phảng phất như mặt hồ gợn sóng mà vặn vẹo một trận, tiếp theo vỡ vụn thành từng mảnh. Một tiếng rên đau đớn phát ra, thân thể mềm mại của Băng Phượng lảo đảo từ trong hư không hiện ra, sau khi thối lui vài bước mới miễn cưỡng đứng vững thân hình, lần nữa ngẩng đầu lên.

Giờ phút này ánh mắt nàng ngay cả khi vẫn lạnh như băng nhưng sắc mặt thật sự có chút khó coi.

"Hừ, nếu để ngươi chạy thoát trước mặt lão phu thì tên lão phu liền viết ngược lại cho ngươi xem. Tốt lắm! Ngươi muốn ngoan ngoãn để chư vị đạo hữu phong bế pháp lực hay là để lão phu tự mình ra tay?"

Thanh Long thượng nhân liếc mắt nhìn Băng Phượng một cái, hãnh diện nói.

Lúc này đám người Tiểu Hồng mới *" a"* một tiếng, từ bốn phía gắt gao vây nữ tử vào trong. Băng Phượng đứng tại chỗ không nhúc nhích nhưng trong lòng lại âm trầm như nước.

"Ồ, không biết tên của Thanh Long đạo hữu đảo ngược lại sẽ đọc như thế nào? Không ngại thử đọc cho Hàn mỗ nghe một chút!"

Ngay lúc Tiểu Hồng vừa định tiến lên ra tay, đột nhiên một thanh âm nam tử lạnh lùng vang lên quanh quẩn trong thính đường.

Sắc mặt nữ tử này thoáng cái liền trở nên tái nhợt không còn chút máu, đồng thời một tiếng *"ầm"* kinh thiên động địa truyền đến.

Nguyên bổn đại môn bị cấm chế rắn chắc bao phủ đang chớp động linh quang, đột nhiên từ bên ngoài nổ tung ra. Tiếp theo, từng mảnh vỡ bay tung tóe, một cổ cuồng bạo chi khí từ bên ngoài tuôn vào!

Hai gã tu sĩ Luyện Hư kỳ đang cản phía trước bị cổ khí tức đáng sợ này ập tới, phảng phất như bị xe tải tông phải, thân hình giống như bao cát văng lên trời bắn thẳng tới vách tường đối diện. Mà hết lần này tới lần khác vách tường cũng phóng ra cấm chế, phảng phất cứng như sắt.

Hai tên tu sĩ Nhân tộc này cũng không phải là tu sĩ pháp thể song tu, sau cú va chạm mạnh như vậy không thể tránh khỏi đầu rơi máu chảy một trận, ngay cả kêu một tiếng cũng không phát ra được, trực tiếp chết tại trận. Một kích mới vừa rồi, ngay cả Nguyên anh trong người bọn họ cũng trực tiếp bị chấn ngất đi.

Mấy người khác thấy cảnh này trong lòng run sợ, chợt lóe tránh xa khỏi đại môn. Thanh Long thượng nhân trong nháy mắt nghe lời ấy sắc mặt cũng đại biến. Về phần Băng Phượng thì vừa vui mừng vừa sợ hãi, vội quay người lại đôi mắt đẹp nhìn về phía đại môn. Chỉ thấy khí tức đáng sợ ngoài cửa thu lại, một thanh niên mặc áo xanh lạnh nhạt đi đến.

Không phải Hàn Lập thì là ai!

"Hàn huynh, cuối cùng huynh cũng trở về!"

Băng Phượng ngay cả khi luôn lạnh như băng, giờ phút này cũng khó nén kích động trong lòng nét mặt hiện lên vẻ ửng đỏ bật thốt lên.

"Ừm, mặc dù gặp chút phiền phức nhưng cuối cùng cũng bình yên vô sự."

Hàn Lập sau khi nhìn thấy gương mặt Băng Phượng, khẽ mỉm cười nói.

"Không ngờ Hàn hiền đệ có thể chạy thoát từ tay Thánh tổ Ma tộc, thật sự là chuyện đáng mừng. Tại hạ và những đạo hữu khác

nhất định phải mở tiệc rượu tẩy trần cho Hàn đạo hữu mới được."

Thanh Long thượng nhân dù sao cũng là tu sĩ Hợp Thể trung kỳ, sau khi trong lòng bối rối một chập liền lập tức phản ứng lại, trên mặt lập tức hiện lên vẻ tươi cười.

Thế nhưng Hàn Lập căn bản không để ý tới Thanh Long thượng nhân, hai mắt hơi nhíu, ánh mắt phảng phất sắc bén như đao kiếm quét về phía mấy người Tiểu Hồng, không chú cảm tình nói hai chữ:

"Được lắm!"

Ngoại trừ hai gã tu sĩ đã chết ngất ra, mấy tên Luyện Hư kỳ bao gồm cả Tiểu Hồng bên trong nhất thời vẻ mặt đều cắt không còn chút máu. Cho dù bọn họ chưa từng gặp qua Hàn Lập nhưng giờ phút này hiển nhiên cũng biết thân phận người phía trước, sự sợ hãi trong lòng lớn thế nào cũng có thể tưởng tượng được.

Bọn họ sỡ dĩ bị Thanh Long thượng nhân mua chuộc, nguyên nhân chính tự nhiên là do Thanh Long thượng nhân vỗ ngực cam đoan rằng Hàn Lập đã chết. Nếu không, cho dù đám người bọn họ có thêm mấy lá gan, cũng tuyệt không có dũng khí nhúng tay vào chuyện này. Hiện tại nếu vị tu sĩ Hợp Thể kỳ Hàn Lập này không chết, ngược lại vừa lúc xuất hiện nơi đây, ngay cả chút cơ hội ngụy biện cũng không có, kết quả có thể nghĩ được.

"Hàn tiền bối, chúc mừng lão nhân gia người bình an trở về thành, gia sư là...."

Một gã đại hán tướng mạo thoạt nhìn thô lỗ, hai tay ôm quyền muốn nói gì đó nhưng sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, không nói hai lời đột nhiên phất tay lên.

"Phanh" một tiếng, đại hán chỉ cảm thấy ngực nóng lên, thân hình liền giống như diều đứt dây giống như hai người trước, sau khi bị ném lên vách tường liền một đoàn tinh huyết bắn ra rồi bất tỉnh nhân sự.

Mấy người khác kinh hãi vội nhìn lại, chỉ thấy vạt áo trước ngực đại hán sớm biến mất lộ ra một bộ chiến giáp màu xám trắng bóng loáng.

Bộ giáp này thoạt nhìn không có chút khác thường nhưng sau một khắc liền phát ra tiếng giòn tan! Kiện chiến giáp vỡ vụn thành từng mảnh, hóa thành một từng mảnh nhỏ trực tiếp rơi xuống người đại hán.

Một kích nhìn như hời hợt của Hàn Lập thế nhưng chẳng những đánh đại hán trọng thương mà ngay cả bảo giáp trên người cũng bị phá hủy. Kết quả này khiến những người còn lại nguyên bổn trong lòng có suy nghĩ thử vận may đều hít một ngụm lương khí, toàn thân phát lạnh không thể nói ra nửa chữ *"không"* đươc.

Thanh Long thượng nhân thấy cảnh này, cơ mặt tự hành co quắp lại nhưng chợt nhớ tới cảnh ngày đó Hàn Lập một mình độc đấu mấy tên tu sĩ Hợp Thể kỳ, trong lòng đồng dạng cũng không dám nói rằng việc kia tàn nhẫn, chỉ có thể ho một tiếng, ngoài cười nhưng trong không cười nói:

"Hàn huynh cần gì tức giận như thế, mới vừa rồi ngươi đã đánh trọng thương ái đồ của Cố trưởng lão trong thành, ra tay nặng như thế sợ rằng khó có thể cấp cho Cố trưởng lão công đạo!"

"Công đạo? Muốn công đạo gì đây? Cố trưởng lão nếu cảm thấy ta ra tay quá nặng thì cứ việc tìm đến Hàn mỗ. Nhưng, thật ra các hạ có nên cho ta một cái công đạo hay không?"

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, lúc này mời quay đâu lại, không chút khách khí, lạnh lùng nói.

"Khụ, sỡ dĩ xảy ra chuyện này cũng không phải là ý của ta. Nguyên bổn ta tưởng Hàn đạo hữu đã vẫn lạc cho nên lúc này mới mời Băng Phượng đạo hữu đến đây. Nếu Hàn huynh đệ không sao thì lão phu ngày khác sẽ tự minh tới nhà bồi tội."

Thanh Long thượng nhân có vẻ là người cầm được thì cũng có thể thả ra được, không phản biện gì nhiều mà trực tiếp mềm mỏng nói.

"Tới nhà bồi tội? Hàn mỗ không dám! Ngày đó tại hạ mạo hiểm đến Ỷ Thiên thành giúp các hạ một tay, hiện tại chỉ mới mấy ngày không trở về các hạ liền làm ra loại chuyện này. Hàn mỗ nếu không làm đến cùng thì sau này sao dám xuất hiện trước mặt người khác!"

Hàn Lập nhìn chằm chằm Thanh Long thượng nhân, âm trầm phun ra từng chữ một.

"Việc đã đến nước này? Vậy Hàn đạo hữu rốt cục muốn thế nào, chẳng lẽ muốn đánh nhau với bổn tọa?"

Thanh Long thượng nhân nghe Hàn Lập nói thế không khỏi có chút thẹn quá hóa giận, khẩu khí liền cứng lên vài phần.

"Nếu Thanh Long đạo hữu đã nói thế tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh! Đạo hữu dám tới cửa ức hiếp như thế có lẽ tự phụ thần thông rất lớn. Hàn mỗ cũng muốn thỉnh giáo một chút!"

Hàn Lập cười ha ha, không chút do dự đồng ý ngay lập tức.

Sắc mặt Thanh Long thượng nhân hiển nhiên trở nên cực kỳ khó coi, nhưng Hàn Lập không có ý nói nhảm, hai tay phất lên, bên trong truyền ra tiếng ầm ầm. Tiếp đó, thanh quang chớp động, vô số tiểu kiếm màu xanh tuôn ra. Đồng thời, ngoài thân chợt lóe kim quang, một cỗ linh áp so với lúc trước còn kinh người hơn tuôn ra đè thẳng về phía Thanh Long thượng nhân đối diện.

Thanh Long thượng nhân thấy Hàn Lập từng bước áp bức rốt cục cũng không thể kiềm chế tức giận, sắc mặt thoáng cái chuyển thành xanh mét, một tay nhấc lên, ngọc thư trong tay nhất thời bay lên, bên trong chớp động đủ loại hà quang, mơ hồ có vô số phù văn muốn rục rịch từ đó bay ra.

Đám người Tiểu Hồng thấy hai đại tu sĩ Hợp Thể kỳ sắp đánh nhau tại đây trong lòng hiển nhiên cực kỳ hoảng hốt. Nhưng đã có ba người trước đó làm ví dụ, cho nên không ai dám nói gì, cũng không dám chuồn đi, chỉ có thể kiên trì đến cùng, chậm rãi thối lui ra bốn phía đại sảnh.

Ngay cả khi biết chút cự lực ấy đối với tu sĩ Hợp Thể kỳ tranh đấu căn bản không tính là gì, nhưng trong lòng cũng có chút an ủi.

Hàn Lập đối với cử động của những người khác, phảng phất giống như không nhìn thấy, ánh mắt phát lạnh nhìn chằm chằm Thanh Long thượng nhân, trong lòng âm thầm thúc dục kiếm quyết. Nhưng tích tắc ngay lúc này, đột nhiên một đạo bạch hồng từ ngoài cửa chợt lóe bắn vào trong đại sảnh, sau khi xoay quanh một vòng liền vững vàng bắn xuống mặt đất giữa Thanh Long thượng nhân và Hàn Lập.

Trong bạch quang chớp động, một đạo nhân ảnh thoáng hiện ra, lập tức cười ha ha nói:

"Hai vị đạo hữu chẳng lẽ định đánh nhau ở nơi này, hủy đi nơi ở của Bạch trưởng lão sao? Không bằng cấp cho tại hạ chút mặt mũi, tạm dừng mâu thuẫn để lão phu hòa giải một chút!"

Người này mặt đầy nếp nhăn, đỉnh đầu có kim quang phát sáng, trên người khoác một kiện kim sắc cà sa, vẻ mặt vô cùng hòa ái, đúng là vị Kim Việt thiền sư nọ!

------oOo------

Chương 1978: Ba kích

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hóa ra là đại sư, mấy năm không gặp đại sư vẫn khỏe chứ?"

Hàn Lập ngay cả khi rất muốn lập tức động thủ nhưng đối mặt với tăng nhân trước mặt cũng chỉ có thể đè nén tức giận trong lòng, thi lễ nói.

Dù sao Kim Việt thiền sư cũng là một trưởng lão trong Thiên Uyên thành, quan hệ với hắn cũng không tệ, không thể không cấp cho hắn chút mặt mũi. Thanh Long thượng nhân vừa thấy Kim Việt thiền sư chạy tới, trong lòng hiển nhiên buông lỏng rất nhiều. Hắn biết rõ thần thông Hàn Lập đáng sợ ra sao, hiển nhiên không muốn thật sự đánh nhau. Mới vừa rồi hắn bị Hàn Lập dùng lời nói chế giễu, làm trò trước mặt hậu bối cho nên không thể không kiên trì làm ra bộ dáng mạnh mẽ. Lúc này hắn vô cùng khách khí ôm quyền nói với tăng nhân:

"Kim Việt đạo hữu đến khi nào vậy? Thanh mỗ không kịp ra đón, mong rằng đạo hữu không phiền lòng!"

"Bần tăng thu được tin tức rằng Hàn đạo hữu đã về thành liền lập tức chạy tới đây. May mà tới kịp, không thì thật sự gây ra đại sự. Bất quá, trên đường tới đây ta cũng thông báo cho hai vị đạo hữu đang ở khác gần đây. Tính ra thì bọn họ cũng đã đến rồi mới đúng, đến lúc đó ba người chúng ta sẽ cùng hòa giải cho hai vị, thế nào? Dù sao hiện tại đại địch Ma tộc đang ở bên ngoài, hai vị đều là tồn tại đỉnh giai trong thành, bần tăng thật sự không hy vọng xảy ra chuyện gì quá lớn ảnh hưởng đến an ổn trong thành. Cố đạo hữu, ngươi cảm thấy bần tăng nói thế có đúng không?"

Kim Việt thiền sư mim cười vói hai người, sau đó đột nhiên quay đầu nhìn ra cửa, thâm ý sâu sắc hỏi một câu.

"Kim Việt đạo hữu, lão phu thật sự cám ơn ngươi! Nếu không,

Đâu Nguyên các này của lão phu sợ rằng không thể tồn tại nữa."

Một tràng cười ha ha vang lên, ngoài cửa ba động, một đạo nhân ảnh màu xám không chút dấu hiện hiện ra.

Đúng là một lão giả mặt đen khoác áo bào xám!

"Cố đạo hữu!"

Hàn Lập nhìn qua lão giả, nhận ra đây đúng là một tu sĩ Họp Thể sơ kỳ đã từng gặp mặt vài lần, các chủ Đâu Nguyên các.

"Hàn đạo hữu, chúc mừng ngươi bình yên trở về, đạo hữu nhất định phải đến chỗ lão phu một chuyến! Hắc hắc, có thể bình yên thoát thân từ trong tay Thánh tổ Ma tộc nhất định phải cùng lão phu trò chuyện thật lâu."

Hôi bào lão giả mỉm cười nói với Hàn Lập.

Lão giả này chỉ gặp Hàn Lập vài lần nhưng biểu hiện lại vô cùng nhiệt tình, phảng phất Hàn Lập là bạn tốt lâu năm mới gặp lại.

"Cố huynh nói quá rồi, chỉ là hóa thân Thánh tổ mà thôi, nếu thật sự là bản thể Thánh tổ Ma tộc phủ xuống thì tại hạ như thế nào có thể dễ dàng thoát thân được."

Hàn Lập cười khổ một tiếng, mở miệng giải thích hai câu.

"Cho dù chỉ là hóa thân Thánh tổ, đối với tu sĩ Hợp Thể kỳ bình thường gặp phải mà nói thì đều cửu tử nhất sinh! Hàn huynh có thể xuất hiện tại nơi đây cũng đã nói lên thần thông to lớn nhường nào."

Hôi bào lão giả cuống quýt lắc đầu, nói.

Nghe đối phương nói thế Hàn Lập không tiện nói gì thêm mà chỉ cười cười, ngược lại hướng Kim Việt thiền sư hỏi một câu:

"Kim Việt đạo hữu nói rằng có hai đạo hữu đến, hiện tại cố huynh đã tới, không biết một đạo hữu khác là ai?"

"Ha ha, Hàn đạo hữu yên tâm, vị đạo hữu kia đạo hữu cũng rất quen."

Kim Việt thiền sư cười nói.

"Người quen, chẳng lẽ là..."

Hàn Lập nghe vậy híp mắt lại, tâm niệm vừa chuyển, lập tức nghĩ tới điều gì đó.

Trưởng lão trong cả Thiên Uyên thành chỉ có mấy người, người mà hắn quen lại càng ít.

Thanh Long thượng nhân vội ho một tiếng muốn mờ miệng nói gì đó, nhưng đúng lúc này đột nhiên ngoài cửa chợt lóe ngân quang, một đạo ngân hồng bắn tới, sau khi xoay quanh một vòng trên không, liền hiện ra một nữ tử mặc ngân bào.

"Hàn huynh, mấy năm không gặp tu vi huynh lại đại tăng, đúng là chuyện may mắn! Sau trận chiến nọ ta cũng bị tôn giả Ma tộc truy sát, trên đường gặp một chút phiền toái ngoài ý muốn, cũng vừa mới trở về thành không lâu."

Nữ tử đúng là Ngân Quang tiên tử lúc trước đi cùng viện trợ Ỷ Thiên thành với hắn, vừa thấy Hàn Lập nàng lập tức mừng rỡ, nói.

"Hóa ra là Ngân Quang đạo hữu cũng vừa trở về, khó trách..."

Hàn Lập nghe vậy liền ngẩn ra một lát, cũng lộ vẻ tươi cười.

"Tốt lắm, nếu hai vị đã tới chúng ta cùng nhau ngồi xuống bàn bạc một chút đi..."

Kim Việt thiền sư sau khi niệm một tiếng phật hiệu liền nói.

"Ngồi xuống? Cùng ngồi với Thanh Long đạo hữu sao? Nếu như vậy thì không cần, Hàn mỗ không có hứng thú mất thời gian vào việc này."

Hàn Lập nghe Kim Việt thiền sư nói vậy, sắc mặt trầm xuống, lạnh như băng nói.

Sắc mặt Thanh Long thượng nhân hiển nhiên cực kỳ khó coi, khuôn mặt có chút vặn vẹo.

"Tốt, tốt! Ngươi dám vũ nhục lão phu. Trước lần độ kiếp kế tiếp, cho dù lão phu tổn thương nguyên khí cũng phải đánh một trận với ngươi!"

Hắn bỗng nhiên lớn tiếng quát.

"Ngươi nguyện ý như thế, Hàn mỗ mong còn không được."

Hàn Lập nghe vậy, không chút do dự tiếp lời, thanh quang ngoài thân chợt hiện, bộ dáng như sẽ lập tức động thủ.

"Hai vị đạo hữu chậm đã! Trước hết nghe bần tăng nói một lời. Việc này có lẽ Ngân Quang đạo hữu còn chưa rõ nhưng ta và Cố đạo hữu cũng biết một chút. Chỉ là lúc này bên Ma tộc đột nhiên gia tăng thế công nên mới không rảnh điều giải việc này. Nói ra thì cũng khiến Băng Phượng đạo hữu chịu không ít ủy khuất!"

Kim Việt thiền sư vội vàng ngăn giữa hai người, có chút xin lỗi nói với Băng Phượng.

"Việc này chỉ do một mình Thanh Long làm, không liên quan gì đến đại sư."

Băng Phượng ngay cả khi có chút bất mãn với đám người tăng nhân, nhưng trên mặt hiển nhiên không dám biểu hiện ra ngoài, ngược lại còn cung kính đáp.

"Không thể nói như vậy! Bần tăng thân là một trong những trưởng lão Thiên Uyên thành, chuyện trở thành như vậy há có thể phủi sạch trách nhiệm. Bất quá, Thanh Long hiện đã là một trong số trưởng lão bổn thành, mong rằng Hàn huynh có thể cấp chút mặt mũi! Thanh Long thí chủ mặc dù trước đó có chút không đúng nhưng dù sao vẫn chưa thật sự tạo thành thương tổn với Băng

Phượng đạo hữu. Không bằng để cho Thanh Long đạo hữu xuất một số linh thạch lớn, coi như là tạ lỗi với Băng Phượng tiên tử. Về phần số lượng linh thạch, bần tăng cam đoan Băng Phượng đạo hữu sẽ hài lòng."

Kim Việt thiền sư sau khi lắc đầu, vẻ mặt thành khẩn nói với hai người Hàn Lập.

"Đại sư cảm thấy Hàn mỗ thiếu chút linh thạch đó sao?"

Hàn Lập nghe vậy, nhướng mày nói.

"Hàn đạo hữu hiển nhiên sẽ không thiếu chút linh thạch đó nhưng số lượng linh thạch này đối với Băng Phượng đạo hữu thì không thể nói là ít được. Đương nhiên, nếu đạo hữu còn điều kiện gì thì cũng có thể nói ra."

Kim Việt thiền sư thâm ý sâu sắc nói.

"Cố huynh, Ngân Quang đạo hữu, hai người thấy sao?"

Hàn Lập trầm ngâm một lát không trực tiếp trả lời mà ngược lại hỏi hai người khác một câu.

"Nguyên bổn chuyện này Cố mỗ thật sự không muốn nhiều chuyện. Nhưng Ma tộc đang ở trước mặt, ta cũng không muốn xuất hiện chuyện không hay. Tại hạ chỉ hy vọng hai vị đạo hữu có thể hóa giải hiềm khích."

Cố lão giả ngáp một cái, có chút hàm hồ nói.

Hàn Lập thầm mắng một câu: *"Lão hồ ly"* nhưng thần sắc lại lộ ra một bộ từ chối cho ý kiến, tiếp tục nhìn về phía Ngân Quang tiên tử.

"Thiếp thân mặc dù mới trở về không lâu nhưng đối với việc này cũng có nghe nói một chút, quả thực Thanh Long đạo hữu cũng có chút quá phận. Nhưng lúc này tu sĩ Hợp Thể kỳ trong thành không nhiều lắm, mỗi một người đều là chiến lực quan trọng chống cự Ma tộc, thật sự không nên xé to chuyện. Bất quá, chỉ

bồi thường chút linh thạch thì đích xác không thỏa. Thanh Long đạo hữu nếu cảm thấy không ngại thì xuất ra một số tài liệu hoặc bảo vật mà Băng Phượng đạo hữu cần nữa là được. Ta nghĩ như vậy là ổn thỏa nhất!"

Ngân Quang tiên tử suy nghĩ một chút, có vài phần thiên vị Hàn Lập, đề nghị nói.

"Hừ, xem ra ba vị đều nhận định lỗi thuộc về tại hạ!"

Sắc mặt Thanh Long thượng nhân trầm xuống, không nhịn được hừ lạnh nói một câu.

"Có phải đạo hữu sai hay không thì ta nghĩ bản thân đạo hữu hiểu rõ nhất! Chẳng lẽ Thanh Long đạo hữu xem ta giống như người thường, muốn đưa ra chứng cứ sao? Bất quá nếu thật sự muốn tìm người làm chứng, nơi này dường như có mấy vị."

Sắc mặt Kim Việt thiền sư có chút trầm xuống, sau khi nhìn lướt qua mấy người Tiểu Hồng, thần sắc vô cùng bình tĩnh, nói.

Đám người Tiểu Hồng vừa nghe nhắc tới mình, hai mặt nhìn nhau, một câu cũng không dám nói ra.

"Băng Phượng, ý ngươi thế nào!"

Hàn Lập trầm ngâm đứng một hồi lâu mới quay đầu lại ngưng trọng hỏi Băng Phượng một câu.

"Nếu các vị tiền bối đã ra mặt thì thiếp thân cũng không tiện nói thêm gì, tất cả đều do Hàn huynh làm chủ!"

Nữ tử này rất thức thời, nói.

"Nếu như vậy, không nói đến số linh thạch và bảo vật kia, ta còn có một điều kiện. Nếu hắn đồng ý thì việc này tạm thời bỏ qua!"

Hàn Lập híp mắt lại, sau khi tự định giá một hồi mới chậm rãi nói.

"Điều kiện gì, Hàn đạo hữu không ngại nói ra xem!"

Kim Việt thiền sư hiếu kỳ, hỏi một câu.

"Rất đơn giản, không cần linh thạch và bảo vật. Hàn mỗ ngay cả khi không tính là thân gia xa xỉ nhưng chút đồ ấy cũng không thiếu. Thanh Long đạo hữu nếu có thể không né tránh đỡ của ta ba chiêu thì mọi việc trước đây coi như chưa xảy ra!"

Trên mặt Hàn Lập chợt lóe sát khí, nói.

"Cái gì, Hàn huynh vẫn muốn động thủ!"

Kim Việt thiền sư hơi kinh hãi, thất thanh nói!

"Chỉ là tiếp ba lần công kích của tại hạ mà thôi, không tính là động thủ. Đại sư có thể nói là luận bàn thần thông thì cũng không quá."

Hàn Lập thản nhiên nói một câu.

"Thanh Long đạo hữu, ý ngươi thế nào?"

Kim Việt thiền sư thấp giọng thương lượng với hai người Ngân Quang tiên tử vài câu sau đó quay đầu hỏi Thanh Long thượng nhân.

"Đỡ ba chỉêu của ngươi, được phép dùng bảo vật?"

Thanh Long thượng nhân sau khi hơi do dự, cẩn thận hỏi một câu.

"Tu sĩ chúng ta thần thông hơn phân nửa đều dựa vào bảo vật, tự nhiên là vật dụng không thể thiếu. Như thế nào, đạo hữu và tại hạ tu vi không chênh lệch nhiêu lắm, chẳng lẽ ngay cả đỡ ba chỉêu của tại hạ cũng không làm được sao?"

Hàn Lập lạnh lùng nói, trong giọng nói rõ ràng mang theo một tia châm chọc.

"Hừ, ngươi không cần khích tướng, bổn tọa đáp ứng điều kiện này."

Sắc mặt Thanh Long thượng nhân sau khi âm tình bất định một lát, rốt cục hừ lạnh một tiếng, đồng ý nói.

Theo như lời Hàn Lập nói, bản thân là tu sĩ cùng giai, nếu ngay cả can đảm đỡ ba chiêu mà cũng không có thì chỉ sợ là hắn cũng không có mặt mũi nào đặt chân ở Thiên Uyên thành được nữa.

"Tốt lắm, nếu Thanh Long đạo hữu đã không có ý kiến gì nữa, chúng ta liền tìm một nơi luận bàn, các hạ cũng không muốn trì hoãn việc này chứ?"

Hai mắt Hàn Lập chợt lóe hàn quang, lập tức âm u nói.

"Nếu bổn tọa đã đồng ý, sớm tỷ thí cũng không sao. Ngươi chọn địa điểm đi!"

Thanh Long thượng nhân sau khi đáp ứng điều kiện của Hàn Lập thần sắc có vẻ cực kỳ lanh lợi, không suy nghĩ thêm liền trả lời ngay lập tức.

------oOo------

Chương 1979: Hỗn Thiên Lưỡng Nghi trận

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Cố đạo hữu, nơi đây hẳn là ngươi có chỗ chuyên dùng để tỷ thí chứ? Sợ rằng phải mượn dùng một lát rồi."

Hàn Lập quay đầu lại, hỏi hôi bào lão giả một câu.

"Đương nhiên là có, Đâu Nguyên các có một chỗ lợi dụng khe không gian mà mở ra một không gian riêng. Ở bên trong, cho dù tu sĩ Hợp Thể kỳ tranh đấu cũng không ảnh hưởng đến bên ngoài. Hai vị đạo hữu nếu muốn luận bàn thì hiển nhiên không thành vấn đề."

Cố lão giả sau khi ngẩn ra, lập tức trả lời.

Kim Việt thiền sư mắt thấy Hàn Lập chỉ nói vài câu quyết định *"ba kích xong chuyện"*, khóe miệng không khỏi có chút co quắp.

Mặc dù bọn họ từ miệng Ngân Quang tiên tử biết được thần thông Hàn Lập vượt xa tu sĩ cùng giai, ngay cả tôn giả Ma tộc cũng liên tiếp giết mấy tên, nhưng nếu chỉ công kích ba lần thì Thanh Long thượng nhân hiển nhiên có thể đỡ được. Nếu không, vị trưởng lão Cửu Tinh tông mới gia nhập Thiên Uyên thành này chỉ có thể nói là hư danh mà thôi, trưởng lão hội cũng không cần phải mạo hiểm đắc tội với Hàn Lập mà tiếp tục che chở hắn.

Kim Việt thiền sư trong nháy mắt đã đem quan hệ lợi hại nghĩ tới thấu triệt, miệng mở khuyên thêm vài câu nhưng sau khi thấy không có hiệu quả, cũng chỉ có thể cười khổ một tiếng rồi không mở miệng nói gì nữa. Về phần Ngân Quang tiên tử và Cố lão giả, một người thì có chút hướng về Hàn Lập, một người thì giữ ý tứ không muốn đắc tội cả hai, cho nên ý kiến nêu ra cũng rất khác nhau.

Vì vậy những người liên quan, dưới sự dẫn đầu của Cố lão giả đều hướng ngoài cửa đi ra.

Bất quá trong nháy mắt đi ra ngoài cửa Hàn Lập bỗng nhiên quay lại nhìn đám người Tiểu Hồng một cái, thản nhiên nói một câu:

"Ngày mai vào lúc này, nếu ta không thấy mấy người các ngươi thì. Hắc hắc, kết quả có lẽ các ngươi cũng nghĩ ra!"

Nói xong, hắn không quản tới đám người này nữa mà trực tiếp đi ra ngoài, đám người Tiểu Hồng trong lòng run sợ không thôi, không ai dám nói năng gì.

Về phần đám người Kim Việt thiền sư thì giống như không nghe, không nhìn thấy, đều dẫn nhau rời đi.

Thanh Long thượng nhân mặc dù mặt không chút thay đổi quay lại nhìn mấy người bọn họ một cái, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, chỉ một mực đi ra ngoài đại sảnh.

"Tiểu tiên tử, mấy người chúng ta phải làm sao bây giờ? Thanh Long tiền bối dường như không định che chở chúng ta! Phải làm sao bây giờ?"

Một tu sĩ Yêu tộc mặt đầy lông, sau khi thấy đám người Hàn Lập biến mất ngoài đại môn lập tức khóc lóc thảm thiết hỏi Tiểu Hồng một câu.

"Không sai, điều này không giống như lúc trước đạo hữu nói. Lúc ấy tiên tử thay Thanh Long tiền bối xuất hiện khuyên bảo ta, nói rằng Hàn tiền bối đã chết, hơn nữa cho dù có trở lại thì tất cả cũng do Thanh Long tiền bối làm chủ, tuyệt không liên quan đến chúng ta. Hiện tại phải nói rõ ràng cho chúng ta mới được."

Một tu sĩ Nhân tộc khác cũng vội vã hỏi.

Mấy người khác mặc dù không nói gì nhưng đồng dạng đều nhìn Tiểu Hồng, dường như đều coi nữ tử này là chủ.

"Hừ, các ngươi tưởng rằng thiếp thân có thể thoát khỏi trách nhiệm sao? Lúc đầu Thanh Long tiền bối cũng dùng những lời như thế này cam đoan với ta, ta bất quá chỉ chuyển lời của hắn mà thôi. Ta sao biết được đều là tu sĩ Hợp Thể kỳ mà hắn lại kiêng kỵ người này như thế, ngay cả chút can đảm che chở chúng ta cũng không có. Cũng may, mấy người chúng ta đều là người có chút thân phận, người nọ ngay cả khi thần thông rất cao, nhưng cũng không thể một chưởng đánh chết chúng ta được. Nhưng ngày mai có lẽ một chút đau khổ khẳng định là không thể tránh được."

Sắc mặt Tiểu Hồng khôi phục được hai phần, nghe những người khác chất vấn, ngọc dung trầm xuống, tức giận trả lời.

"Ngày mai chúng ta nhất định phải đến động phủ Hàn tiền bối sao?"

Một người sắc mặt âm tình bất định, có chút chần chờ hỏi.

"Hừ, ta khuyên các ngươi tốt nhất là không nên bỏ trốn, nếu thật sự làm như thế, người nọ đã có lý do để giết chúng ta. Đến lúc đó, cho dù trưởng bối ra mặt thì chỉ sợ cũng không thể bảo vệ được chúng ta."

Tiểu Hồng sau khi hừ một tiếng, đề tỉnh nói.

"Tiểu đạo hữu nói rất đúng! Hắn yên tâm để chúng ta rời đi như vậy chỉ sợ sớm đã hạ thần niệm ấn ký lên người chúng ta, muốn chạy trốn thì đúng là tự tìm đường chết. Hơn nữa, Thiên Uyên thành đã sớm bị đại quân Ma tộc bao vây, cho dù muốn rời đi thì có thể đi đâu được đây? Ngày mai phải thành thật đến thỉnh tội! Tại hạ muốn nói việc này cho một vị trưởng bối, trước xin cáo từ."

Một tu sĩ tương đối già khẽ thở dài một hơi, sau khi ôm quyền liền lo lắng rời đi.

Mấy người còn lại sau khi hai mặt nhìn nhau vài lần, đều cảm thấy không còn con đường thứ hai để chọn, cũng chỉ có thể rời đi trong lo lắng.

Trong nháy mắt, cả đại sảnh chỉ còn lại một mình nữ tử Tiểu Hồng.

Nàng sau khi đứng ngây ngẩn tại chỗ hơn nửa ngày, thần sắc trên mặt trong chốc lát chuyển thành nghiến răng nghiến lợi, trong chốc lát lại chuyển thành tràn đầy sợ hãi, nhưng cuối cùng cũng nhấc chân, bất đắc dĩ rời đi.

Về phần những người khác sau khi trở về, người thì định chuẩn bị lễ vật, người thì đi nhờ vả người khác, quyết định hoàn toàn khác nhau.

Lúc này, đám người Hàn Lập dưới sự dẫn đầu của hôi bào lão giả đã đi tới thính đường trên tầng cao nhất của lầu các. Nhìn pháp trận nhỏ bố trí giữa thính đường, ánh mắt Hàn Lập có chút chớp động. Cố lão giả không chút chần chờ đi tới trước pháp trận, hai tay bắt quyết liên tiếp đánh ra mấy đạo pháp quyết vô cùng huyền diệu. Pháp quyết biến thành linh quang chợt lóe liền nhập vào trong pháp trận. Sau một khắc, tiếng *"vù vù"* xé gió vang lên, cả tòa pháp trận liền được kích hoạt.

Cố lão giả lúc này mới quay người lại cười nói với mọi người:

"Thông qua truyền tống trận này có thể trực tiếp tiến vào nơi tỷ thí. Mấy vị đạo hữu cũng đi thôi, pháp trận này đủ để một lần truyền tống chúng ta vào trong phiến không gian kia."

"Nếu như vậy, Hàn mỗ không khách khí."

Hàn Lập mỉm cười, thân hình chớp một cái liền quỷ dị xuất hiện ở trung tâm pháp trận.

Lấy thần thông hiện tại của hắn, khe không gian loại nhỏ này không thể vây khốn được hắn, cho nên hiển nhiên trong lòng không có bất cứ cố kỵ gì. Thanh Long thượng nhân phảng phất không muốn yếu thế, mặc dù sắc mặt âm trầm không nói gì nhưng tay áo phất lên, linh quang ngoài thân đại thịnh, cũng hóa thành một đoàn thanh quang bay vào trong pháp trận.

Thấy hành động của hai người Hàn Lập như vậy Kim Việt thiền sư cũng chỉ có thể lắc đầu mà theo sau, Băng Phượng thì nhíu mày cũng đi qua. Hôi bào lão giả và Ngân Quang tiên tử là người cuối cùng bước vào pháp trận. Lão giả trong nháy mắt khi tiến vào, lập tức thúc dục pháp quyết. Pháp trận nhất thời phát ra một tầng ngũ sắc hà quang, nhanh chóng vây mọi người vào trong. Hàn Lập chỉ cảm thấy cảnh sắc bốn phía hơi mơ hồ đi một lát thì đã tới một nơi xa lạ.

Ánh mắt đảo qua khắp nơi liền đem cảnh vật gần đó thu vào mắt.

Không gian trước mắt cũng không nhỏ, rộng chừng mấy ngàn mẫu, bốn phía cũng không giống như khe không gian bình thường, đồng dạng là vách ngăn không gian mờ ảo nhưng ở trung tâm lại có một đài cao đường kính hon trăm trượng. Bề mặt đài cao chớp động linh quang mờ nhạt, nhìn qua thì biết đã trải qua cấm chế gia cố đặc thù, xung quanh là mấy chục cột đá cao mấy chục trượng, đứng vững xung quanh. Những cây cột này bề mặt khắc hoa văn vô cùng tinh xảo, mỗi một cây đều có một viên cực phẩm linh thạch khảm vào, có vẻ cực kỳ tinh xảo.

"Hỗn Thiên Lưỡng Nghi trận! Cổ huynh, ngươi đã tốn không ít công sức a! Có pháp trận này bảo hộ, cho dù tu sĩ cấp bậc như chúng ta đánh nhau thì đúng là rất khó ảnh hưởng đến người bên ngoài."

Ngân Quang tiên tử liếc mắt một cái liền nhận ra bố trí xung quanh, có chút giật mình nói.

Trên mặt Kim Việt thiền sư cũng lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

"Ha ha, chút thủ đoạn thôi mà, đã làm mấy vị đạo hữu chê cười. Tại hạ thi thoảng cũng có thí nghiệm một chút thần thông công pháp cho nên mới ở nơi này bố trí chút ít."

Mặc dù hôi bào lão giả vô cùng khiêm tốn nhưng trong mắt không nhịn được lộ ra một tia đắc ý.

Cấm chế bố trí nơi đây đích xác tốn của hắn không ít tâm tư.

Hàn Lập sau khi híp mắt nhìn một lát, không nói hai lời bắt đầu bắt quyết, thanh quang nổi lên liền hóa thành một đạo thanh hồng chói mắt bay lên đài cao.

Đến giữa không trung linh quang liền thu lại, thân hình Hàn Lập lần nữa hiện ra, không chút hoang mang lạnh nhạt nói với Thanh Long thượng nhân:

"Thanh Long đạo hữu, nếu đã tới sao lại không lên đài? Còn chờ đến bao giờ nữa?"

Sắc mặt Thanh Long thượng nhân trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, chân nhấc về phía trước, lập tức một cổ thanh khí bao phủ lấy thân hình hắn vào trong phiêu dật hướng đài cao bay lên rồi dừng giữa không trung đối diện với Hàn Lập. Nếu không phải thần sắc hắn âm trầm như băng thì cũng rất giống tiên nhân phiêu nhiên xuất trần.

Cố lão giả bên cạnh thấy cảnh này, không dám chậm trễ một tay vừa lật, một cái ngân sắc ngọc bàn hiện ra rồi hướng đài cao ném lên. Nhất thời, ngọc bàn nhoáng lên một cái hóa thành một ngân sắc quang cầu lơ lửng giữa trời. Lúc này lão giả mới dùng tay chỉ một cái, đồng thời miệng lầm bầm niệm chú. Theo đó, từng đạo *"ầm ầm"* bạo liệt phát ra, cột đá xung quanh phát ra quang mang chói mắt, đồng thời đỉnh cột đá chợt lóe linh quang phun ra các loại quang trụ, vừa lúc tập hợp với ngân sắc quang cầu do ngọc bàn biến thành.

Sau một khắc, ngân sắc quang cầu nổ bung ra, trong vô số ngân quang chớp động liền hóa thành một màn hào quang dày đặc, đem cả đài cao bao phủ lại. Bề mặt quang mạc chẳng những phát ra ngân quang chói mắt mà còn có vô số phù văn màu trắng sữa tuôn ra, đem cả đài cao bao phủ vào trong, có vẻ vạn phần thần bí.

"Tốt lắm, cấm chế đã hoàn thành. Hiện tại cho dù hai vị đạo hữu đánh tới long trời lỡ đất bên trong thì đối với chúng ta cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng."

Hôi bào lão giả thở dài một hơi, sau khi thu pháp quyết lại liền quay đầu cười nói với Kim Việt thiền sư.

"Đã làm phiền Cố thí chủ rồi. Hy vọng hai vị đạo hữu chỉ là luận bàn tới điểm là có thể lập tức dừng tay, nếu không thật sự sẽ tổn thương tới hòa khí đôi bên."

Kim Việt thiền sư cảm ơn một tiếng, nhưng lại có chút lo lắng nói.

"Đại sư yên tâm, nếu chỉ là ba kích thì Thanh Long đạo hữu vô luận thế nào cũng có thể đỡ được. Bất quá, hai vị đạo hữu khẳng định sẽ vận dụng thực lực chính thức, chúng ta có thể tận mắt nhìn thấy thì cũng xem như được mở rộng tầm mắt! Đặc biệt là vị Hàn đạo hữu kia, nghe nói có vài tên tôn giả Ma tộc đã chết trong tay hắn, lão phu đối với thần thông của hắn càng thêm hứng thú."

Cố lão giả cười nói.

"Hy vọng là thế!"

Kim Việt thiền sư sau một tiếng phật hiệu liền thở dài nói.

Về phần Băng Phượng, nàng nhìn Hàn Lập trong quang mạc trong lòng không khỏi có vài phần lo lắng.

"Đạo hữu chuẩn bị chưa, Hàn mỗ ra tay đây!"

Hàn Lập nhìn Thanh Long thượng nhân phía đối diện, trên mặt sau khi hiện lên một tia sát khí, bỗng nhiên lạnh lùng nói.

Cơ hồ cùng lúc đó, hắn nắm chặt hai tay lại, một tiếng sét đánh truyền đến!

Kim sắc điện quang từ hai cánh tay chợt lóe bắn ra, vô số điện hồ thô to tuôn ra sau đó ngưng tụ hóa thành hai kim sắc điện mãng phóng lên cao, giương nanh múa vuốt, thanh thế cực kỳ kinh người!

------oOo------

Chương 1980: Lực áp Thanh Long

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ích Tà Thần Lôi! Bổn tọa tu luyện cũng không phải tà thuật ma công gì, lấy nó đối phó ta liệu có thể có bao nhiêu uy lực!"

Thanh Long thượng nhân thấy tình hình này, lầm bầm một tiếng, bàn tay giơ lên, ngọc thư trong tay kêu lảnh lót một tiếng rồi ngay sau đó hóa thành một vầng sáng năm màu chắn trước người, hai tay lại lật một lần nữa, hai cây bút lớn một vàng một bạc dài hơn thước bỗng nhiên hiện ra huyền phù trong không trung.

Mặc dù hắn nói có vẻ ung dung như vậy nhưng trên thực tế hắn cũng không dám khinh thường mà lập tức dụng tới bổn mạng pháp bảo của mình.

Hàn Lập nghe thấy đối phương nói như vậy, trên mặt cũng không có biểu hiện gì nhưng hai tay áo lại run lên, tức thì bảy mươi hai thanh kiếm nhỏ màu xanh uốn lượn bay ra, dưới sự thúc giục của kiếm quyết bỗng nhiên kêu vang một tiếng rồi dung hợp thành một thể, rồi huyễn hóa thành một thanh kiếm lớn dài hơn mười trượng, thanh quang dập dờn, linh quang gai mắt vô cùng.

Lúc này hắn lại khoát tay khẽ điểm về phía hai con điện mãng màu vàng kim đang ở xa xa trong không trung.

Sau một tiếng nổ vang ra, hai con điện mãng đột nhiên lắc đầu vẫy đuôi rồi bổ nhào về phía thanh kiếm khổng lồ màu xanh ở trước mặt, chợt lóe một cái đã chui vào đó biến mất không thấy đâu.

Một tiếng sấm rền vang!

Thanh sắc cự kiếm trong nháy mắt cuồng trướng lên gấp mười lần đạt tới hơn trăm trượng, đồng thời phía ngoài thân kiếm hiện lên kim quang lập lòe, đồng thời có vô số điện hồ điên cuồng tuôn ra!

Nhưng Hàn Lập không những không dừng lại mà sau khi nhìn qua thanh kiếm lớn trong không trung một cái lại há miệng phun ra một quả cầu lửa màu bạc. Hỏa cầu này vừa mới rời khỏi miệng lập tức từ phát ra một tiếng hót lảnh lót, tiếp đó chợt lóe một cái lại huyễn hóa thành một đầu ngân điểu. Ngân điểu vừa hiện liền dang rộng hai cánh ra, thân thể phát ra một tiếng *"phanh"* rồi phóng lớn lên tới hơn một trượng, rồi lại giống như một tên bắn bổ nhào lên thanh kiếm lớn. Một khắc sau đó, bên ngoài thanh cự kiếm toát ra một tầng ngân diễm, sóng lửa rào rạt trong phút chốc đã bao lấy toàn bộ thanh cự kiếm.

Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ nhếch lên, trong miệng đột nhiên phun ra một chữ *"trảm!"*.

Vừa dứt lời, thanh cự kiếm dài hơn trăm trượng kia lập tức chém xuống Thanh Long thượng nhân một nhát, một âm thanh thật lớn vang lên!

Thế lao xuống của thanh kiếm khổng lồ không tính là nhanh, nhưng nơi nó đi qua, hư không phát ra từng trận *"vù vù"* không dứt.

Cự kiếm còn chưa thực sự hạ xuống thì một cỗ khí nóng đã phủ xuống bọc lấy thạch thai phía dưới trước. Không gian phía dưới theo đó trong nháy mắt chuyển thành một màu lửa đỏ cuồng nhiệt, phảng phất như tất cả sắp bị nấu chín đến nơi.

Thanh Long thượng nhân thấy cảnh này sắc mặt đại biến, hai tay khẽ run lên, hai ngọn bút vàng, bạc trong tay tỏa sáng hào quang, vô số cổ văn từ đó chi chít tuôn ra, mỗi một cái đều lấp lánh linh quang huyền diệu vô cùng, sau khi tất cả dung hợp làm một lại biến thành một vầng sáng màu vàng bạc cuộn lên phía trên.

Một tiếng như sấm động giữa trời quang!

Thanh kiếm khổng lồ cùng với vầng sáng màu vàng bạc đâm đầu vào nhau, vầng sáng của hồ quang màu vàng cùng hỏa diễm màu bạc cũng đan vào nhau thành một rồi hóa thành một vầng sáng khổng lồ bao lấy cơ hồ hơn phân nửa thạch thai vào trong.

Những vầng sáng nổ tung vô cùng chói mắt khiến cho người ta gần như không tài nào nhìn thẳng vào đó, từng đợt sóng va chạm lại càng cuồn cuộn tản rộng về bốn phương tám hướng. Theo đó, thạch thai đung đưa một trận kịch liệt, vầng sáng màu bạc ở trên đỉnh đầu lại càng nhộn nhạo hơn. Ở đó nổi lên tầng tầng gợn sóng phảng phất như không gian có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào vậy.

Một đám tu sĩ phía ngoài thấy vậy tất cả không hẹn mà đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Chiêu thứ nhất giữa Hàn Lập và Thanh Long thượng nhân không ngờ lại có thanh thế lớn đến như vậy, điều này thật sự nằm ngoài dự liệu của bọn hắn.

Sắc mặt lão giả họ Cố khẽ đổi, hai bàn tay mười ngón liền hướng tới cột đá bốn phía liên tiếp bắn ra từng đạo pháp quyết. Những pháp quyết này hóa thành các tia sáng đủ màu ồ ạt lao về phía các cây cột rồi lóe lên biến mất không thấy đâu. Tức thì, luồng sáng phun ra từ đỉnh cột đá lập tức trở nên đậm hơn gấp bội so với lúc trước, mà vầng sáng màu bạc kia thì lóe một cái lại trở nên vững vàng như lúc ban đầu.

Dường như cũng ăn ý với biến đổi này, thạch thai vốn đang bất ổn cũng khôi phục bình ổn trong nháy mắt.

Chỉ sau chốc lát, vầng sáng khổng lồ bao phủ thạch thai rốt cục cũng tan ra, thân ảnh của Hàn Lập cùng với Thanh Long thượng nhân một cao một thấp lại một lần nữa hiện ra.

Hai tay Hàn Lập chắp sau lưng, trên mặt không có biểu hiện gì khác, đồng thời vẫn lơ lửng ở chỗ cũ, bộ dáng giống như chưa từng nhúc nhích chút nào mà Thanh Long thượng nhân không biết tự khi nào đã rớt từ không trung xuống thạch thai, vầng sáng năm màu trên người đã sớm không thấy tăm hơi mà chỉ còn lại một cuốn ngọc thư bề mặt chi chít vết nứt đang lơ lửng ở gần đó, còn linh quang trên hai cây bút vàng và bạc cũng ảm đạm, có vẻ như đã mất đi không ít linh tính. Ngay cả thần sắc của Thanh Long thượng nhân kia thoạt nhìn thì có vẻ như không tổn hại tới một sợi lông nhưng sắc mặt thì mơ hồ có hơi chút tái nhợt.

Một kích mới vừa rồi của Hàn Lập rõ ràng là chiếm thượng phong rất nhiều.

Kim Việt thiền sư cùng lão giả họ Cố thấy tình cảnh này không khỏi nhìn nhau một cái, từ trong mắt của đối phương đều thấy được nét hoảng sợ.

Mặc dù họ đã sớm nghe nói thực lực Hàn Lập hẳn là cao hơn Thanh Long thượng nhân nhưng nếu chỉ một cú đánh mà đã có thể cứng rắn đánh cho Thanh Long thượng nhân rớt từ trên không trung xuống thì lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bọn hắn. Mà cũng không biết là do bản thân Thanh Long thượng nhân quá yếu hay là do thực lực của Hàn Lập quả thật là sâu không lường được nữa.

Hàn Lập nhìn thấy Thanh Long thượng nhân mặc dù có đôi chút chật vật nhưng cũng không có bất kỳ tổn thương thực sự nào thì cười lạnh một tiếng, bàn tay đánh ra một chiêu, không gian gần đó bắt đầu dao động, đồng thời vô số thanh kiếm nhỏ màu xanh liền phá nát hư không mà bắn trở về, lóe một cái đã ồ ạt biến mất vào trong thân thể.

Một đòn mới vừa rồi của hắn mặc dù chiếm thượng phong, nhưng thanh kiếm khổng lồ màu xanh cũng đồng thời bị chấn động mà vỡ ra, đòn thứ hai hắn cũng không có ý lại dùng phi kiếm nữa, lúc này đương nhiên là thu lại toàn bộ hết.

Nhưng, cùng với Hàn Lập một tay bấm niệm pháp quyết, ánh sáng vàng kim bên ngoài thân thể hắn cũng lưu chuyển, thân thể đột nhiên biến thành khổng lồ, đồng thời một tầng lông vàng óng trong nháy mắt bao trùm toàn bộ thân thể. Hắn lại thi triển ra Kinh Chập quyết, hóa thân thành một con đầu kim mao cự viên.

Hai mắt cự viên lóe lên ánh sáng màu lam, khuôn mặt dữ tợn vô cùng, sau khi giương cao tay hú dài một tiếng xông thẳng trời cao, hai quả đấm đột nhiên giáng vào lồng ngực mình, tức thì thân thể lại một lần nữa phóng lớn, lại càng lúc càng trở lên khổng lồ. Trong nháy mắt nó liền hóa lớn chừng mười trượng, nhìn lướt về phía Thanh Long thượng nhân, ánh mắt băng hàn thấu xương.

Thanh Long thượng nhân thấy Hàn Lập biến thân, sắc mặt biến đổi, trong miệng tức giận quát khẽ một tiếng:

"Hừ, ngươi cho là chỉ có ngươi mới có phép biến hóa hay sao? Để cho ngươi cũng nếm thử lợi hại của Thanh Long chân thân của bổn tọa!"

Vừa dứt lời, vị Thanh Long thượng nhân này vỗ một tay lên thiên linh cái của chính mình, tức thì một cột sáng màu xanh từ trong đầu hắn bắn ra, thoáng một cái đã biến ảo thành một hư ảnh Ngũ trảo thanh long đang giương nanh múa vuốt. Mà lúc này tay áo Thanh Long thượng nhân lại run lên, tiếp tục có bảy thanh kiếm nhỏ màu đen từ đó bay ra.

"Phốc phốc" mấy tiếng, bảy lưỡi kiếm nhỏ lại bị hắn nhanh như chớp cắm vào các nơi trên thân thể, hắn lại há miệng một lần nữa, phun ra bảy cỗ tinh huyết nhập vào trong bảo vật.

Sau một khắc, bảy lưỡi kiếm nhỏ vô thanh vô tức biến mất không thấy mà từ các nơi trên thân thể hắn bỗng nhiên có vô số tia máu phun ra, trong chớp mắt đã đem hư ảnh Thanh Long trong không trung quấn lấy gắt gao, đột nhiên kéo xuống phía dưới.

"Phốc xuy" một tiếng, Thanh Long thượng nhân vậy mà lại hợp lại làm một với hư ảnh Thanh Long kia.

Tiếp đó, chỉ thấy hắn gầm nhẹ một tiếng, khắp tứ chi, khuôn mặt liền hiện ra từng mảng vảy xanh, trên đỉnh đầu lóe sáng bạch quang rồi ở đó cũng hiện ra một đôi sừng nhung xanh biếc mượt mà, ở phía sau lại xuất hiện thêm một cái đuôi lớn màu xanh to lớn vô cùng.

Thanh Long thượng nhân này trong nháy mắt đã bán yêu hóa thành một con quái vật nửa rồng nửa người!

"Bản thân ta cũng đã sớm nghe qua Thanh Long đạo hữu có thân thể bán yêu, nên có thể có được biến hóa trước mắt này cũng không có gì kỳ lạ, nhưng cự viên mà Hàn đạo hữu biến hóa ra kia nhìn qua cũng không hề tầm thường, không biết là thuật biến hóa nào đây."

Kim Việt thiền sư thấp giọng nói một câu, trên mặt lộ ra nét ngưng trọng.

"Không quá giống với thuật biến hóa bình thường, chẳng lẽ bản thân Hàn đạo hữu có được loại Chân linh chi huyết nào đó!"

Lão giả họ Cố sờ sờ cằm, có chút suy đoán thầm nghĩ.

"Cái này không thể nào! Hàn đạo hữu là tu sĩ phi thăng từ hạ giới, Chân linh hạ giới đã sớm diệt tuyệt không biết bao nhiêu năm, không thể nào còn có huyết mạch tồn tại lại."

Ngân Quang tiên tử lắc đầu nói.

"Có lẽ là Hàn đạo hữu sau khi tới Linh giới mới lấy được Linh huyết. Nhưng cho dù thế nào đi nữa, một đòn tiếp theo đây khẳng định còn hơn xa mới vừa rồi. Cố đạo hữu, cấm chế không có vấn đề gì chứ."

Kim Việt thiền sư lại đoán được bảy, tám phần chân tướng, cũng có chút bận tâm hỏi một câu.

"Đại sư cứ việc yên tâm, có ta tự mình nắm giữ cấm chế nơi này sẽ không thể có vấn đề gì được."

Lão giả họ Cố cũng trả lời có vẻ rất tự tin.

"Hi vọng là như thế đi!"

Kim Việt thiền sư cũng không có bao nhiêu lòng tin, sau khi cười khổ một tiếng cũng không nói thêm gì nữa.

Lúc này, Hàn Lập biến thành cự viên bắt đầu ra tay.

Chỉ thấy, hai bàn tay lông lá nhọn hoắt của hắn đột nhiên bổ một trảo bào trong hư không. Hai luồng linh quang một xanh một đen bỗng nhiên lóe lên từ trong lòng bàn tay, sau khi ngưng tụ lại liền hóa thành hai tòa núi nhỏ cao hơn mười trượng, vầng sáng xung quanh quay cuồng, vừa nhìn là biết không phải bảo vật bình thường.

Cự viên sau khi rống to một tiếng như sấm động giữa trời quang, hai cánh tay cơ bắp cuồn cuộn bỗng đem hai tòa núi nhỏ hung hăng quăng xuống phía dưới.

Những tiếng nổ lớn bắt đầu vang lên!

Hai ngọn núi bỗng chốc hóa thành hai luồng sáng hai màu một xanh một đen như đạn bắn ra, nơi chúng đi qua chẳng những không gian vặn vẹo dao động mà lại phát ra từng trận thanh âm chói tai, trong chớp mắt đã xuất hiện gần Thanh Long thượng nhân chỉ trong gang tấc.

Thanh Long thượng nhân chỉ cảm thấy một áp lực lớn như có hai lưỡi dao sắc bén đang dần tiến tới trước mặt hắn, không khí bốn phía căng thẳng, thân thể lại bị một cỗ lực lượng vô hình cầm giữ gắt gao, tứ chi nhất thời không cách nào nhúc nhích dù chỉ một chút.

Hắn vô cùng kinh hãi, không lưỡng lự quát to một tiếng, thân thể bán yêu lập tức bùng lên thanh quang, lân phiến khắp người trong nháy mắt cũng dựng đứng cả lên, một cỗ lực lượng to lớn vô cùng từ trong thân thể bộc phát ra, mà một khắc sau đó cũng mạnh mẽ tránh thoát khỏi trói buộc. Hai bàn tay đã biến thành trảo lại càng nhanh như tia chớp, hung hăng đảo về phía ngọn núi đang đến ngay trước mặt hắn.

Thanh Long thượng nhân dám làm như thế, tự nhiên là có đạo lý của hắn.

Vốn dĩ Thanh long chi thể được xếp vào hạng đệ tam trong tất cả Chân long chân linh, mặc dù Chân Long chi thể do hắn biến hóa ra không thể nào so được với Thanh long chi thể chân chính nhưng bởi vì có Thanh long chi huyết cho nên độ mạnh của thân thể cũng không phải người thường có thể tưởng tượng được. Chẳng những cả người hắn cứng rắn tựa như đỉnh giai pháp bảo, mà sau khi kích phát Chân long chi huyết hắn lại có khả năng khu sử một bộ phận Thanh long chi lực, đủ để có thể khai sơn liệt bảo.

Nhưng, ngay khi hai trảo của Thanh Long thượng nhân vừa tiếp xúc với hai ngọn núi, trong nháy mắt, trong lòng hắn lại lập tức hối hận!

Bởi vì hai trảo kia chẳng những không giống như hắn tưởng tượng, có thể một trảo phá nát hai ngọn núi nọ mà ngược lại mười ngón tay hắn nóng ran lên, sau một tiếng *"két băng"* giòn vang, dưới cự lực mà ngọn núi mang theo đã mạnh mẽ chấn gãy đôi song trảo của hắn!

Thanh Long thượng nhân kinh hãi, hai cánh tay nhanh như chớp rụt về phía sau, lại một lần nữa há lớn miệng phun ra một đoàn thanh quang vừa lúc đánh trúng một ngọn núi trong đó, đồng thời cái đuôi lớn sau lưng bỗng mơ hồ đi, ngay lập tức quét trúng một ngọn núi khác.

"Ùng ùng!"

Sau khi hai tiếng nổ mạnh cùng một tiếng kêu đau đớn truyền ra, Thanh Long thượng nhân loạng choạng ngã dúi dụi, thân thể như bao cát bắn ngược ra ngoài, sau khi liên tiếp giật lùi vài chục bước mới miễn cưỡng ổn định lại thân hình.

Nhưng lúc này, trên mặt Thanh Long thượng nhân đã tràn ngập sự sợ hãi, hắn định nói gì đó, nhưng vừa lên tiếng liền phun ra một ngụm máu đen.

------oOo------

Chương 1981: Bức ly

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sơn Nhạc cự viên biến thân của Hàn Lập sau khi tu vi của hắn lại tiến thêm một bước sớm đã không phải như khi còn ở Ỷ Thiên thành có thể sánh bằng. Lực lượng khi biến thân thành cự viên mặc dù vẫn còn không so được với Sơn Nhạc cự viên chân chính nhưng uy lực cũng phải đạt tới gần ba, bốn thành. Hơn nữa, lại thêm phối hợp với hai tòa cực sơn, tự nhiên không phải một tên Thanh Long thượng nhân bán long hóa có thể kháng cự được.

Cho nên, Thanh Long thượng nhân vừa mới chạm đến đã bị thần lực ẩn chứa trong hai tòa cực sơn lập tức đánh bay! Nếu không phải hắn thấy tình thế không ổn nhanh chóng thu lại hai tay rồi phun ra một dị bảo cứu mạng thì chẳng những mười ngón tay sẽ bị đánh nát tơi bời hoa lá mà ngay cả hai cánh tay không nghi ngờ gì là cũng sẽ bị phế tại trận.

Nhưng, ngay cả với tình hình hiện giờ thì chân nguyên trong cơ thể hắn đang nghịch chuyển từng trận, kinh mạch khắp người đau đớn vô cùng, nhất thời không tài nào điều động hơn phân nửa pháp lực trong cơ thể.

Mà lúc này, Hàn Lập dưới hình dáng cự viên trong mắt lóe lên ánh nhìn dữ tợn, một chân bỗng nhiên bước về phía trước, thân thể thoáng mơ hồ rồi cũng khôi phục kích thước như người bình thường, mà cũng ngay sau một bước này, không biết bằng cách nào hắn lại trong phút chốc vượt qua khoảng cách trăm trượng rồi xuất hiện ở cách Thanh Long thượng nhân chỉ có mấy trượng.

"Đòn thứ ba!"

Thanh âm của Hàn Lập lạnh lùng từ miệng cự viên truyền ra, một cánh tay hơi trở nên mơ hồ rồi đánh về phía đối diện.

Thanh Long thượng nhân quá sợ hãi, không còn kịp suy nghĩ gì nhiều, một tay bấm niệm pháp quyết, có vẻ như muốn thi triển công pháp nào đó để tránh xa ra.

Nhưng ngay vào lúc này, một tiếng hừ lạnh băng hàn thấu xương bỗng nhiên từ hướng người nọ vang lên trong tai hắn! Thanh Long thượng nhân chỉ cảm thấy như có sấm rền không dứt bên hai tai, đồng thời với đó là một cảm giác đau nhức như có dùi khoan trong đầu. Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, ngay tới một chút pháp lực cuối cùng cũng không thể nào sử dụng được chút nào.

Một cỗ sát khí kinh người từ trên người cự viên phóng lên cao, một quả đấm màu vàng khổng lồ hóa thành một cơn cuồng phong lao thẳng tới trên đầu Thanh Long thượng thân.

Quả đấm màu vàng còn chưa thực sự đánh trúng thì một cỗ áp lực kinh người đã ép cho Thanh Long thượng nhân gần như không thở nổi. Với thần lực khi Hàn Lập biến thành cự viên này mà nói thì nếu quả thật quả đấm này mà thực sự giáng xuống thì ngay cả thân thể bán yêu hóa của Thanh Long thượng nhân đi nữa thì đầu cũng chắc chắn chỉ một cái là vỡ tan ra.

Trong lòng Thanh Long thượng nhân thầm thét to một tiếng *"bất hảo"*, nhưng hết lần này tới lần khác thân thể đã mất khống chế, căn bản không thể thực hiện được bất kỳ phản ứng nào, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ sợ hãi.

Nhưng dù sao hắn cũng đường đường là tu sĩ Hợp Thể kỳ, đương nhiên cũng có một vài hậu thủ để tự vệ.

Bạch quang chợt lóe sáng lên, một tấm khiên trong suốt bỗng từ trong thân thể bay ra, lập tức chắn ở phía trước. Đồng thời lân phiến khắp người Thanh Long thượng nhân sau khi co rút lại, trong nháy mắt lại hóa thành một tầng chiến giáp màu xanh có chút mơ hồ bọc lấy toàn bộ thân hình của hắn vào trong.

Dưới hai tầng phòng hộ này, đối với công kích bình thường của tu sĩ Hợp Thể kỳ mà nói thì tự nhiên là có thừa để tự vệ. Nhưng chỉ dưới một đòn từ quả đấm màu vàng của cự viên lại như thể giấy dán tường, mỏng manh không chịu nổi một kích.

Chỉ thấy kim quang lóe sáng, sau một tiếng vang thật lớn trên tấm khiên trong suốt, tấm khiên này cũng vỡ vụn thành từng mảnh, thoáng cái liền sắp sửa đánh lên phía trên chiến giáp màu xanh. Sau một tiếng *"vù vù"*, từ chiến giáp toát ra một hư ảnh Thanh long giương nanh múa vuốt đón lấy quả đấm màu vàng đang bổ về phía trước.

Nhưng vào lúc này, kim quang từ quả đấm màu vàng thoắt một cái lại biến mất trong hư không, mà thay vào đó lại xuất hiện một xoáy nước màu vàng lớn chừng hơn một thước. Xoáy nước này chẳng qua chỉ quay tít một vòng, nhưng từ trong đó lại tuôn ra một cỗ hấp lực không thể tưởng tượng được!

Hư ảnh Thanh Long vừa mới hơi tiếp xúc đã bị xoáy nước màu vàng trong nháy mắt quấy cho nát bấy.

Mà cùng với hư ảnh Thanh Long biến mất, trong phút chốc kiện chiến giáp kia cũng vù vù một tiếng biến mất không thấy đâu!

Xoáy nước màu vàng kia lại một lần nữa lóe sáng rồi hóa thành một quyền ảnh to lớn, giáng thẳng vào đầu Thanh Long thượng nhân một đòn.

Quyền ảnh lần này vô thanh vô tức nhưng trong đó ẩn chứa một chút sát ý, ngay tới đám tu sĩ bên ngoài vầng sáng cũng có thể cảm ứng thấy rõ ràng.

Khuôn mặt Thanh Long thượng nhân ở dưới sự bao phủ của quyền ảnh đã sớm trở nên vặn vẹo, sắc mặt xám xịt tới không thể xấu hơn được nữa.

"Hàn đạo hữu, không được!"

"Hàn huynh, dừng tay!"

Đám người phía ngoài thạch thai thấy tình cảnh này quá sợ hãi, gần như đồng thời lớn tiếng kêu gào đòi ngưng lại.

Một khắc sau đó, có một tiếng *"oanh"* vang lên thật lớn, quyền ảnh màu vàng bay sượt qua bên tai Thanh Long thượng nhân, rồi đánh lên một khoảng trống trên thạch thai. Không ai chú ý được, trong tích tắc khi quyền ảnh màu vàng lóe lên, từ đó có một thứ bắn ra tán loạn như sao, trong phút chốc đã chui vào trong tai Thanh Long thượng nhân rồi lóe một cái cũng biến mất không thấy đâu. Cả tòa thạch thai theo đó mà khẽ run rẩy, trên bề mặt linh quang cấm chế dao động điên cuồng, một cái rãnh sâu tới hơn một trượng bỗng dưng xuất hiện.

Lúc này, trên mặt Thanh Long thượng nhân một tia huyết sắc cũng không có, khuôn mặt tái mét ngó chừng cự viên ở phía đối diện đang thu lại nắm đấm, một hồi lâu không nói nên lời.

Nhìn thấy cảnh này, đám người Kim Việt thiền sư ở phía ngoài vầng sáng mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm!

Kim quang lóe lên, trong nháy mắt Hàn Lập giải trừ biến hóa khôi phục hình người, nhưng lại nhìn về phía Thanh Long thượng nhân không hề che giấu sát cơ, nói một câu:

"Ta bất kể ngươi làm cách nào tiến vào Thiên Uyên thành, hiện giờ lại trở thành trưởng lão gì đó nhưng trong vòng ba ngày ta không hy vọng phải nhìn thấy ngươi một lần nữa! Đến lúc đó, nếu như không rời khỏi Thiên Uyên thành mà nói thì tốt nhất là chuẩn bị hậu sự đi rồi hẵng tính!"

Hàn Lập nói xong những lời này, thanh quang bên ngoài thân thể lại hiện lên rồi hóa thành một luồng sáng màu xanh lao ra phía ngoài thạch thai, xuất hiện ở bên cạnh Băng Phượng.

Kim Việt thiền sư vội há mồm ra muốn nói điều gì đó, nhưng Hàn Lập đã tới trước một bước rồi ôm quyền, nhàn nhạt nói:

"Hai vị đạo hữu, chuyện nơi này Hàn mỗ đã xử lý xong rồi. Tại hạ vừa mới trở về thành, vẫn còn có một chút chuyện phải xử lý, cũng xin cáo từ trước."

Vừa nói xong lời này, tay áo bào Hàn Lập run lên, một mảnh thanh hà bay ra cuốn lấy thân hình Băng Phượng vào trong, thân hình trong phút chốc đã xuất hiện ở trên truyền tống trận. Sau một tiếng vang lên từ trên pháp trận, thân ảnh của hai người cũng biến mất không thấy.

Những động tác này của Hàn Lập gần như một hơi đã hoàn thành, gần như không cho Kim Việt thiền sư cùng với lão giả họ Cố có cơ hội nói chuyện. Chờ tới khi tăng nhân cùng lão giả kịp phản ứng thì hai người Hàn Lập cùng với Băng Phượng đã rời khỏi phiến không gian này rồi.

"Đây đúng là Hàn đạo hữu không cho chúng ta cơ hội khuyên nhủ a! Xem ra những lời hắn vừa nói cũng không phải là nói chơi rồi!"

Lão giả họ Cố sau khi run sợ một lúc lâu mới cười khổ một tiếng rồi nói với Kim Việt thiền sư.

"Hàn thí chủ làm thế này thì thật là hơi quá mức! Bất kể như thế nào đi nữa, Thanh Long thượng nhân đã là một trong các trưởng lão của bổn thành, sao có thể bởi vì một câu nói của hắn mà bắt hắn rời khỏi Thiên Uyên thành. Thanh Long đạo hữu ngươi yên tâm, ta sẽ quay về tìm mấy vị đạo hữu khác đi giúp ngươi cầu tình bên phía Hàn đạo hữu, ta nghĩ nhất định có thể thay đổi chủ ý của hắn."

Kim Việt thiền sư lắc đầu liên tục rồi nói hai câu, lại vừa đổi tay, hướng về phía Thanh Long thượng nhân còn đang ngẩn người ở trên thạch thai an ủi một câu.

"Không cần phải làm như thế nữa! Nếu đã do tại hạ tài nghệ không bằng người mà bại bởi Hàn đạo hữu thì cho dù hắn không nói ta cũng không còn mặt mũi nào tiếp tục lưu lại trong thành. Ngày mai tại hạ sẽ lập tức rời khỏi Thiên Uyên thành, cũng sẽ không còn là trưởng lão của Trưởng lão hội nữa. Cũng may những người biết chuyện tại hạ gia nhập quý thành cũng không nhiều nên cũng sẽ không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng bất lợi nào với quý thành cả."

Thanh Long thượng nhân hít sâu một hơi, rốt cục cũng trở nên tỉnh táo, trên khuôn mặt không có một tia huyết sắc, lắc đầu quầy quậy, nói.

Tiếp đó hắn cũng đề khởi độn quang hóa thành một đoàn thanh quang biến mất từ trên thạch thai, một khắc sau đó lại xuất hiện một cách quỷ dị trên truyền tống trận, cũng đồng dạng lóe một cái đã truyền tống đi mất. Kim Việt thiền sư cùng lão giả họ Cố liếc mắt nhìn nhau, hồi lâu cũng không nói được nên lời!

"Nhìn dáng dấp, có vẻ Thanh Long đạo hữu đã bị đả kích không nhỏ nên tự thấy không còn mặt mũi nào đặt chân trong thành rồi!"

Ánh mắt lão giả họ Cố lóe sáng, lầm bầm nói một câu.

"Điều này rất bình thường. Nếu hắn với Hàn đạo hữu đã có mâu thuẫn, lại tự thấy không địch lại được thần thông của đối phương thì có đổi lại là bần tăng chỉ sợ cũng chỉ có nước rời đi thôi."

Kim Việt thiền sư suy nghĩ một chút, trả lời có chút bất đắc dĩ.

"Chẳng lẽ chúng ta thật sự có thể để một vị tu sĩ Hợp Thể trung kỳ như vậy rời khỏi Thiên Uyên thành hay sao? Cái này chính là một tổn thất lớn đối với Trưởng Lão Hội! Mặc dù thần thông của Hàn đạo hữu hơn xa hắn, nhưng dù sao cũng còn chưa có ý gia nhập Trưởng Lão Hội!"

Lão giả họ cố chần chờ một chút lại hỏi lại.

"Trước tiên hai người chúng ta cần nhanh chóng tìm mấy vị đạo hữu khác thương lượng kỹ lưỡng một chút, xem có thể có biện pháp cứu vãn hay không đi đã. Nhưng nói đi phải nói lại, vào lúc tình hình đại quân Ma tộc nguy cấp đến mức này, có lẽ sự trợ giúp với bản thành của Hàn đạo hữu có lớn hơn một chút. Thêm vào đó, Thanh Long đã kiêng dè Hàn đạo hữu như thế, có vẻ sẽ rất khó để ngăn cản việc này."

Kim Việt thiền sư khẽ thở dài một hơi, nói.

"Cho dù có nói như thế nào đi nữa hai người chúng ta cũng phải cố gắng hết sức. Ta cũng phải nhanh truyền tin cho các đạo hữu khác, mời bọn họ đến đây ngay!"

Lão giả họ Cố nói, tiếp đó tay áo khẽ run lên, tức thì một chồng

Truyền Âm phù hiện lên trong tay.

Kim Việt thiền sư gật đầu, hiển nhiên không có ý ngăn cản nhưng khuôn mặt lại trở nên trầm ngâm như đang đắn đo điều gì đó.

Cũng trong lúc này, Hàn Lập đã mang theo Băng Phượng ngự trên một đạo thanh quang phi độn về chỗ ở.

Hàn Lập ở phía đầu độn quang, hai tay chắp sau lưng, thản nhiên nhìn về phía trước, cũng không mở miệng nói câu nào. Băng Phượng thì ở phía sau, thần sắc có chút phức tạp nhưng cũng không có ý muốn mở miệng.

Vài canh giờ sau, thanh quang loáng cái đã trở về đại sảnh ở tầng cao nhất của nơi ở. Hải Đại Thiếu và Khí Linh Tử sớm đã chờ tới không nhịn được, vừa thấy Hàn Lập mang Băng Phượng trở về, lúc này mới mừng rỡ làm lễ ra mắt từ trên mặt đất.

"Bái kiến sư phụ, Phượng sư cô! Lần này sư phụ đi coi như thuận lợi, không gặp phải phiền toái gì chứ?"

Hải Đại Thiếu hỏi có chút hưng phấn.

"Có thể có phiền toái gì được! Ta đã mang Phượng sư cô của các ngươi về, hai người các ngươi không cần lo lắng, trước hết lui xuống nghỉ ngơi được rồi. Ta có vài điều muốn nói riêng với sư cô của các ngươi."

Hàn Lập thản nhiên phân phó một tiếng.

"Vâng, sư phụ!"

Khí Linh Tử và Hải Đại Thiếu trong lòng khẽ run rẩy, ngay lập tức kính cẩn lên tiếng đáp ứng rồi thi lễ với Băng Phượng và lui ra khỏi đại sảnh.

Trong nháy mắt, trong phòng khách cũng chỉ cồn lại có hai người Hàn Lập cùng với Băng Phượng.

"Phượng đạo hữu, mời ngồi. Ta nghĩ lần này ngươi cũng giật mình

không ít đi?"

Chờ hai gã đồ đệ biến mất, Hàn Lập cũng quay về phía Băng Phượng khẽ mỉm cười, nói, hắn thì ngồi ở ghế chủ nhà.

"Đa tạ Hàn huynh! Lần này đúng là tiểu muội chỉ thiếu chút nữa đã bị ám toán. Tiểu muội trăm triệu lần cũng không ngờ được, Thanh Long thân là tu sĩ Hợp Thể kỳ mà lại có thể trắng trợn làm ra chuyện cưỡng bức người khác đến mức này."

Băng Phượng cảm ơn một tiếng rồi cũng ngồi ngay ngắn ở ghế gần Hàn Lập nhất, gượng cười đáp.

"Nếu là lúc bình thường có lẽ hắn còn phải bận tâm vài phần cho thể diện, nhưng dưới tình huống đại quân Ma tộc tiến đến gần như thế này đương nhiên hắn sẽ không còn kiêng kỵ nhiều như thế nữa. Chỉ cần có thể khiến cho tu vi của hắn tăng lên một phần thôi hắn cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha. Đây cũng là bởi hắn kiêng kỵ danh tiếng trước kia của ta, nếu không sợ rằng hắn đã động thủ từ sớm với đạo hữu rồi."

Hàn Lập nói, có vẻ như cũng không lấy gì làm lạ.

------oOo------

Chương 1982: Trảm thảo trừ căn

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nhưng mà Thanh Long sẽ ly khai Thiên Uyên thành thật sao? Cho dù hắn nguyện ý Trưởng lão hội cũng sẽ không cam tâm mà để hắn rời đi được. Dù sao, một tu sĩ Hợp Thể trung kỳ đối với Thiên Uyên thành cũng là một đại chiến lực."

Băng Phượng có chút lo lắng hỏi.

"Đại chiến lực? Tên gia hoả đó ngay cả ba kích của ta cũng không tiếp được, ngươi nghĩ rằng Trưởng lão hội sẽ thật sự coi trọng sao? Huống hồ, như ta đã nói trước đây, nếu là lúc bình thường Trưởng lão hội cũng sẽ tự thân duy trì tôn nghiêm, sẽ có lẽ hướng ta tạo áp lực ngăn cản việc này nhưng mà bây giờ đại quân Ma tộc đã vây hãm thành rồi, ta cùng Thanh Long đối với Thiên Uyên thành bên nào nặng, bên nào nhẹ chẳng lẽ những lão gia hoả kia không rõ ràng sao! Phỏng chừng, hơn phân nữa sẽ vài lần phái người khuyên bảo là thôi."

Hàn Lập thản nhiên cười, lơ đễnh nói.

"Hàn đạo hữu nói không giả, trong tình hình nghiêm trọng thế này, Trưởng lão hội đích xác sẽ không đắc tội với Hàn huynh. Nhưng mà Thanh Long thượng nhân từ này về sau sẽ cực kỳ oán hận đối với đạo hữu. Hàn huynh về sau phải cẩn thận hơn. Bản thân Hàn huynh chắc hẳn sẽ không e ngại người này nhưng e là phải dặn dò môn hạ đệ tử một chút."

Băng Phượng suy nghĩ một lát liền thản nhiên cười, có chút nhắc nhở nói.

"Không cần phiền phức như thế. Đối với ta, Thanh Long về sau sẽ không có bất cứ phiền phức gì."

Hàn Lập nghe xong lời này, trên mặt lại lộ ra một tia cười kỳ quái, một lúc lâu sau mới nói một câu.

"Cái gì, Hàn huynh chẳng lẽ định..."

Băng Phượng thông minh như thế tự nhiên nghe một cái liền hiểu ra ý tứ trong lời nói của Hàn Lập, cả kinh nói.

"Lòng dạ hắn hẹp hòi như vậy, nếu đã kết cừu tự nhiên không thể lưu người này lại được. Trên thế gian này có lý nào lại ngàn ngày, ngàn ngày phòng cướp?"

Hàn Lập nhẹ thổ ra một hơi, thanh âm có chút lạnh lẽo, nói.

"Hàn huynh tuy có thi triển ra thủ đoạn sét đánh nhưng việc này sợ rằng không dễ làm. Tối thiểu ở trong thành Trưởng lão hội sẽ tuyệt không cho phép Hàn huynh làm như thế. Huống hồ, cho dù là đạo hữu có âm thầm tiến hành thành công đi chăng nữa thì Trưởng lão hội chắc chắn sẽ hoài nghi."

Băng Phượng có chút chần chờ, nói.

"Ta sẽ không động thủ trong thành, cũng sẽ không tự thân đứng ra, tự nhiên sẽ có người khác làm thay."

Hàn Lập nghe vậy lại cười khẽ một tiếng, nói.

"Hàn huynh còn người khác giúp đỡ? Nhưng ngàn vạn lần không thể sơ sót. Thanh Long kia mặc dù ở trước mặt đạo hữu không chịu nổi một kích nhưng dù sao cũng là tu sĩ cấp Hợp Thể trung kỳ, những người khác sợ rằng rất khó đánh chết hắn."

Trên mặt Băng Phượng lộ ra vẻ ngoài ý muốn nhưng lại vội vàng cẩn thận nói.

"Phương đạo hữu yên tâm, nếu ta đã có quyết tâm này tự nhiên đã trù tính vạn vô nhất thất..."

Hàn Lập vừa nói vừa vung tay áo lên, một đoàn hoàng quang theo đó mà bay ra, sau khi xoay tròn một cái liền hoá thành một nữ đồng tầm ba bốn tuổi.

Nữ đồng này da trắng như ngọc, hai mắt đen nhánh dị thường đứng trước hai người, mắt không chớp nhìn về phía Hàn Lập, bộ dáng trông cực kỳ khả ái.

"Đi đi! Theo dõi Thanh Long thượng nhân cho ta. Nếu ta đoán không sai, không chừng ba ngày sau hắn sẽ lặng lẽ ly khai thành này. Ngươi âm thầm theo hắn ra ngoài thành rồi tìm một nơi nào đó yên tĩnh giải quyết hắn đi."

Hàn Lập hướng nữ đồng phân phó một tiếng.

"Người nói thật thoải mái a! Theo dõi hắn tự nhiên là không có vấn đề gì, lấy thần thông của ta hiện giờ, một khi ẩn thân thì cho dù tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ cũng khó mà phát hiện ra, nhưng đánh giết người này e là không đủ lực a. Dù sao ta cũng mới hoá hình không bao lâu, thực lực cho dù so với hắn hơi thấp một chút nhưng chênh lệch cũng không quá xa."

Nữ đồng kia miệng chưa động nhưng trong phòng đã vang lên thanh âm của thiếu nữ, bộ dáng thanh âm trông chừng chỉ tầm mười ba mười bốn tuổi.

"Thanh Long thượng nhân đã bị ta đả thương, cho dù có lập tức ngồi xuống điều tức dưỡng thương thì chỉ ngắn ngủi mấy ngày như vậy cũng tuyệt vô pháp khôi phục lại như thường. Trừ cái đó ra ta cũng đã động tay động chân lên người hắn, một khi ngươi động thủ mười thành pháp lực hắn chỉ phát huy được hai ba thành mà thôi. Ngươi đánh chết hắn tuyệt đối là dư dả."

Hàn Lập có chút tự tiếu phi tự tiếu nói. (Nửa cười nửa không)

"Nga, nếu đã vậy tự nhiên sẽ không có vấn đề gì rồi. Người cứ việc chờ tin tức tốt của ta là được!"

Nữ đồng chớp mắt một cái, khoé miệng lộ ra một tia cười đầy khả ái, theo đó ngoài thân kim quang chợt loé liền hoá thành một đạo hư ảnh nhàn nhạt hư không tiêu biến tại chỗ.

"Hàn huynh, vị đạo hữu này là..."

Băng Phượng mắt thấy tất cả tự nhiên có chút khó nhịn, hỏi một câu.

"Đây là linh thú của ta, chỉ vừa mới hoá hình không bao lâu."

Hàn Lập sờ sờ cằm, nói.

"Linh thú của đạo hữu! Nghe khẩu khí của người, nó chẳng lẽ cũng tiến giai Hợp Thể kỳ rồi?"

Băng Phượng có chút hoảng sợ hỏi.

"Ân, đích xác là có tu vi Hợp Thể sơ kỳ, nhưng mà lại kế thừa một ít Kỳ lân Chân linh huyết mạch, vì vậy tu sĩ Hợp Thể trung kỳ bình thường cũng chưa chắc là đối thủ của nó."

Hàn Lập thản nhiên nói.

Băng Phượng nghe đến đây, khoé miệng không khỏi co quắp một cái, một lúc lâu sau mới cười khổ, nói:

"Giờ ta mới biết, Hàn huynh vì sao lại không đem Trưởng lão hội để trong mắt rồi, có linh thú phụ trợ bực này, Hàn huynh sợ rằng đã là Thiên Uyên thành đệ nhất tu sĩ hàng thật giá thật rồi."

"Đệ nhất tu sĩ? Hàn mỗ không dám. Phượng đạo hữu không cho rằng Thiên Uyên thành có thể thủ hộ Nhân Yêu lưỡng tộc vài chục vạn năm như vậy thật chỉ có chút thực lực bề ngoài như vậy chứ? E rằng thành này còn âm thầm cất dấu không biết bao nhiêu chi sĩ đại thần thông a."

Hàn Lập ngưng trọng, nói.

"Nga, nghe Hàn huynh nói vậy, chẳng lẽ Hàn huynh đã nghe được chút gì sao?"

Băng Phượng có chút kinh ngạc, hỏi ngược một câu.

"Không phải vậy, chỉ là tại hạ suy đoán một chút mà thôi. Được rồi, hai người chúng ta không cần phỏng đoán thêm nữa, chờ đại quân Ma tộc chính thức công thành, tự nhiên tất cả sẽ đều rõ ràng. Bất quá trước đó, ta lại cần Phượng đạo hữu trợ giúp một tay."

Thần sắc Hàn Lập nghiêm nghị nói.

"Giúp một tay! Hàn huynh chẳng lẽ..."

Băng Phượng đầu tiên là ngẩn ra nhưng lập tức như nhớ tới cái gì đó mà khuôn mặt không khỏi có chút đỏ ửng lên.

"Không sai, tại hạ lần này xuất ngoại tuy rằng gặp không ít nguy hiểm nhưng đồng dạng cũng có một ít cơ duyên, đã có thể trùng kích Hợp Thể hậu kỳ bình cảnh rồi. Bây giờ sợ rằng cần phải mượn nguyên âm Thiên phượng của đạo hữu dùng một lát rồi."

Hàn Lập sau khi ho nhẹ một tiếng liền chậm rãi nói ra.

"Lúc đầu nếu không phải Hàn huynh xuất thủ cứu giúp, thiếp thân sợ rằng không biết sẽ trở thành linh thú của ai đó rồi, lại càng không thể nhanh như vậy khôi phục lại thực lực, thậm chí còn tiến giai tới Luyện Hư kỳ. Bây giờ trợ giúp Hàn huynh phá tan bình cảnh là chuyện đương nhiên, nhưng không biết Hàn huynh dự định khi nào sẽ bắt đầu bế quan tu luyện?"

Vẻ ửng đỏ trên mặt Băng Phượng rất nhanh qua đi, cũng thận trọng hỏi.

"Nếu không phải tại hạ đối với lần đột phá này vốn không có nắm chắc mười thành, nguyên bản cũng không nhất định phải làm như thế. Bất kể ra sao, Hàn mỗ lần này nếu đột phá hậu kỳ thành công, công đầu tuyệt đối là thuộc về tiên tử. Về phần thời gian tất nhiên là càng sớm càng tốt, chờ khi Báo Lân thú trở về ta sẽ lập tức bế quan."

Hàn Lập không chút lưỡng lự, nói.

Băng Phượng nghe vậy tự nhiên gật đầu đồng ý, tiếp đó cũng không có ý kiến gì thêm nữa.

Trong tình cảnh này, Băng Phượng cùng Hàn Lập tiếp tục hàn huyên một hồi, sau đó nữ tử này liền đứng dậy cáo từ rời đi.

Hàn Lập cũng không có ý giữ lại, sau khi tiễn nàng ra khỏi phòng khách cũng tựu phản hồi tu luyện thất đả toạ nghỉ ngơi.

Cũng trong lúc này, trong một toà thạch tháp điện phủ loại nhỏ cao chừng trăm trượng khác, Thanh Long thượng nhân sắc mặt tái nhợt ngồi ở trên một cái ghế, bốn phía thưa thớt đứng hơn mười tu sĩ nam nữ tuổi tác không đồng nhất, người người hai mắt tinh quang chớp động, tựa hồ tu vi mỗi người đều không quá kém.

Trên một ghế khác tại đối diện với Thanh Long thượng nhân không xa, một nữ tử mỹ mạo đang ngay ngắn ngồi, bên hông đeo một cái lãng hoa tử sắc.

Đây không phải là ai khác mà chính là tu sĩ Hợp Thể kỳ còn lại của Ỷ Thiên thành, Lâm Loan tiên tử.

Nữ tử này cảm ứng được khí tức yếu ớt từ trên người Thanh Long thượng nhân truyền lại, không khỏi thở dài một hơi, nói:

"Thanh Long đạo hữu, ngươi thật quyết định ly khai Thiên Uyên thành, đi tìm nơi nương tựa khác sao? Phải biết rằng, tứ đại tông môn Thái thượng trưởng lão bây giờ chỉ còn lại ta và ngươi mà thôi, nếu như ngươi lại rời đi nữa thì thiếp thân tại thành này đúng là thân cô thế cô rồi. Sợ rằng chúng đệ tử sẽ bất lợi khi đặt chân tại Thiên Uyên thành."

"Bổn toạ cũng không tưởng sẽ phải rời đi, nhưng người đó bức ta, ta không thể không làm như thế. Người nọ thần thông ngươi cũng biết rồi đó, dù cho là ta và ngươi liên thủ, hơn phân nửa cũng không phải là đối thủ của hắn. Tại hạ lưu lại thì có ích gì chứ!"

Khoé miệng Thanh Long thượng nhân co quắp một cái, trong mắt hiện ra một tia oán độc, nói.

"Thanh Long đạo hữu, sớm biết có ngày này lúc đầu ngươi cần gì phải trêu chọc Băng Phượng tiên tử kia. Ta luôn luôn thấy kỳ quái, nữ tử này ngay cả có chút tư sắc nhưng không đến mức khiến ngươi bốc đồng mạo hiểm như thế chứ! Lấy lý giải của ta đối với Thanh Long đạo hữu ngươi, ngươi tựa hồ cũng không phải là loại người háo sắc, lẽ nào trong chuyện này còn có nguyên do khác hay sao?"

Lâm Loan nhíu mày, hơi có chút oán giận nói.

"Tại hạ đích xác là có lời khó nói, bất quá bây giờ những lời này còn có tác dụng gì đây. Vì đề phòng tên tiểu tặc kia đuổi cùng giết tận, ta đêm nay sẽ lập tức ly khai. Nếu không phải vì môn hạ đệ tử, Thanh mỗ nguyên bản sẽ không báo cho bất cứ kẻ nào biết."

Thanh Long thượng nhân cười khổ một tiếng, nói.

"Đệ tử tứ đại tông môn nguyên bản đồng khí liên chi. Cho dù ngươi không nói thiếp thân cũng sẽ chăm sóc tốt cho đám đệ tử Cửu Tinh tông. Lấy thân phận người nọ, e rằng sẽ không làm khó đám vãn bối. Bất quá, Thanh huynh đi Thánh Hoàng thành cũng tốt, bọn ta cũng không cần trứng, gà đặt chung một ổ. Vô luận là bên kia vạn nhất có chuyện gì ngoài ý muốn, phương khác tông môn còn có thể vẫn tiếp tục truyền thừa xuống."

Lâm Loan trầm ngâm một lát, cũng gật gầu đầu nói.

"Ta sở dĩ làm như thế cũng có ý cân nhắc như thế trong đó. Tốt rồi, việc này không nên chậm trễ. Bổn toạ sẽ ly khai ngay. Ngoại trừ hai gã đệ tử ra, những người khác một người ta cũng không dẫn theo. Các ngươi nghe cho kỹ, bổn toạ về sau sẽ không có ở Thiên Uyên thành, Cửu Tinh tông tất cả đều nghe theo Lâm tiền bối."

Thanh Long thượng nhân dù sao cũng là một người quyết đoán, lời vừa nói đến đây liền lập tức đứng dậy hướng đám môn hạ đệ tử phân phó một tiếng.

"Cẩn tuân thái thượng trưởng lão pháp chỉ!"

Hơn mười đệ tử kia nghe vậy, trong lòng đại run sợ, trăm miệng một lời đáp.

Thanh Long thượng nhân gật đầu, hướng Lâm Loan tiên tử ôm quyền một cái liền bước lớn hướng ngoài điện. Trong chúng đệ tử còn có hai người khác không nói một lời bước ra theo sát sau.

Mắt thấy Thanh Long thượng nhân mang theo hai gã chớp loé ngoài điện tiêu thất, Lâm Loan khẽ lay động một cái, trên mặt lộ ra một tia đáng tiếc.

------oOo------

Chương 1983: Thanh Long vẫn lạc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mấy canh giờ sau, Thanh Long thượng nhân mang theo hai gã đệ tử xuất hiện ở đại điện truyền tống trong Thiên Uyên thành, đám tu sĩ phụ trách điện này liền cả kinh, lập tức đi ra đại điện đón chào.

"Tham kiến Thanh Long trưởng lão, không biết trưởng lão đến đây là có việc chi?"

Tên tu sĩ Luyện Hư kỳ cầm đầu cung kính dị thường hướng Thanh Long thượng nhân, cung kính nói.

Hiển nhiên người này đã biết được Thanh Long thượng nhân đã trở thành một trong những trưởng lão của Thiên Uyên thành, lúc này mới xưng hô như thế.

"Lập tức mở truyền tống trận ra, ta có chuyện quan trong muốn rời thành một chút."

Thanh Long thượng nhân hướng ánh mắt truyền tống trận bên trong đại điện quét qua một cái, không khách khí phân phó một câu.

"Gì cơ? Trưởng lão tính vận dụng truyền tống pháp trận? Xin hỏi trưởng lão có thủ dụ hoặc tín vậy gì không?"

Luyện Hư kỳ tu sĩ nghe vậy liền ngẩn ra một chút, có chút chần chờ hỏi.

"Hừ, bổn toạ thân là trưởng lão, dùng truyền tống trận một chút không cần phải phiền toái như thế chứ? Còn không mau mau mở truyền tống trận ra!"

Thanh Long thượng nhân hai mắt nhíu lại, sắc mặt trầm xuống, nói.

"Thanh Long trưởng lão, không phải là vãn bất kính với người, nhưng hai ngày trước trưởng lão hội đã có phân phó xuống, bất kể thân phận, tất cả tu sĩ muốn dùng truyền tống trận đều phải do trưởng lão hội đồng ý mới được. Thanh Long trưởng lão hay là đừng làm đám vãn bối khó xử, nếu vãn bối trái mệnh chắc chắn sẽ bị nghiêm trị."

Luyện Hư kỳ tu sĩ mặt hiện lên vẻ khó xử, nói.

"Có chuyện như vậy sao? Đã như vậy bổn toạ cũng không làm khó ngươi nữa. Ta sẽ đi trưởng lão hội lấy một phần tín vật là được rồi!"

Thanh Long thượng nhân sắc mặt hơi đổi, nhưng sau một lúc tự cân nhắc, vẻ mặt dừng lại một chút liền nói.

"Đa tạ trưởng lão thông cảm, vãn bối trước cung tiễn. A, Thanh Long tiền bối, người muốn làm gì!"

Luyện Hư kỳ tu sĩ vẻ mặt nguyên bản đang cười làm lành nhưng ngay sau đó lại đột nhiên phát giác ra không khí phụ cận có chút khác thường, toàn bộ thân thể không cách nào nhúc nhích được.

Không riêng gì hắn, đám tu sĩ nghênh đón khác đều bị một cỗ vô hình cự lực giam cầm tại chỗ, trên mặt nhất thời cả đám đều nhao nhao hoảng sợ.

"Không cần kinh hoảng, chỉ là bổn toạ trên người có chuyện quan trọng, trì hoãn chút nào là nguy chút đó, chỉ có thể chính mình truyền tống rời đi."

Thanh Long thượng nhân lúc này mới âm thầm đem pháp quyết trong tay buông lỏng xuống, trên mặt lộ ra một chút sắc lạnh, nói.

Sau đó, Thanh Long thượng nhân giơ một tay lên, trong tay đột nhiên có thêm một khối ngọc bài màu trắng hướng về phía cửa điện tầng tầng cấm chế nhoáng lên một cái. Nhất thời, phiến ngọc bài phun ra một đạo bạch sắc quang trụ, nơi nào quang trụ đi qua nơi ấy cấm chế tầng tầng tan rã.

Thanh Long thượng nhân thấy vậy trên mặt lộ ra một chút vui mừng, lúc này mới mang theo hai đệ tử bước nhanh vào đại điện, cũng tìm một cái truyền tống trận chuyên dùng loại nhỏ rồi lập tức bước vào.

Thanh âm *"vù vù"* nổi lên!

Pháp trận thoáng cái liền được kích phát ra, sau một trận bạch quang hiện lên, Thanh Long thượng nhân cùng hai gã đệ tử ba người nhất thời ở trong bạch quang biến mất không thấy bóng dáng.

"Không tốt! Mau mau đem chuyện tình ở nơi này hướng Trưởng lão hội báo cáo. Mấy người các ngươi lập tức đem cấm chế lần nữa khôi phục lại như lúc ban đầu!"

Tu sĩ cầm đầu kinh sợ một trận, thân hình vừa khôi phục lại như thường liền kinh hoảng hướng đám thủ hạ dưới tay lớn tiếng phân phó.

Đám tu sĩ còn lại nghe vậy có chút cuống quít mà lấy ra đủ loại pháp bàn truyền tin, lại có mấy người lấy ra trận kỳ trận bàn các loại, bắt đầu khôi phục lại phòng hộ cấm chế mà Thanh Long thượng nhân vừa phá vỡ.

Toàn bộ đại điện lúc này đã hoá thành một mảnh hỗn loạn.

Mà đúng lúc này, toà truyền tống trận mà Thanh Long thượng nhân vừa mới sử dụng đột nhiên lần nữa phát ra một tiếng thanh minh trầm thấp, không ngờ lại một lần nữa bị kích phát. Bên trong linh quang chớp động, một cái thân hình thấp bé vô cùng chợt loé lên rồi cũng bị nhanh chóng truyền tống đi.

Vậy mà đám tu sĩ trong điện lại không một người thấy rõ cái bóng nhỏ xíu kia đến cùng là thứ gì.

"Vừa rồi có đúng là có thứ gì mới truyền tống hay không vậy?"

Cả đám tu sĩ trừng mắt mà ngẩn ngơ, một trong số tu sĩ thủ vệ đó đột nhiên nuốt một ngụm nước miếng lẩm bẩm nói, bộ dáng rất là hoài nghi chình mình vừa rồi có đúng là hoa mắt hay không.

Lúc này, Thanh Long thượng nhân mang theo hai gã đệ tử đang ở trong một toà mật thất được kiến tạo ở trong lòng một ngọn núi phi độn mà đi, sau mấy cái chớp động liền từ trong một cái động khẩu được xảo diệu che kín bay ra, sau đó hơi phân biệt phương hướng một cái liền bay đi.

Mà ngay lúc ba người Thanh Long vừa mới rời đi khỏi một giây, một đạo kim quang nhàn nhạt khác cũng từ trong cái động khẩu vừa rồi theo ra, cũng không chút dừng lại đuổi sát theo Thanh Long thượng nhân mà bay đi.

Nửa ngày sau, cách Thiên Uyên thành không biết bao nhiêu vạn dặm, trên không một khu đất hoang vu, một đạo thanh quang thô to bao lấy ba đạo nhân ảnh phá không bay qua. Ở trung tâm độn quang, Thanh Long thượng nhân sắc mặt âm trầm, ánh mắt chớp động không thôi, bộ dáng giống như đang tự định giá điều gì đó. Mà lúc này phía cuối chân trời, một đạo hoàng tuyến mơ hồ có thể thấy được đang âm thầm theo sát sau.

Không ngờ bọn hắn muốn bay ra khỏi khu hoang vắng này trốn vào một mảnh sa mạc khôn cùng bên trong.

Đúng lúc này, phía sau độn quang màu xanh bất quá chỉ vài chục trượng đột nhiên bạo liệt ra hai tiếng nổ!

Hai đạo kim ảnh nhàn nhạt thoáng cái từ trong hư không bắn ra, chỉ chớp lên một cái liền xuất hiện cách độn quang gần trong gang tấc. Hai tiếng trảo mang thê lương vừa vang lên, dưới trảo ảnh rợp trời đem Thanh Long thượng nhân cùng chúng đệ tử hoàn toàn bao phủ vào trong.

Ngay chỗ trảo mang hiện lên, hư không nơi ấy vỗn dĩ trống không đột nhiên xuất hiện chi chít tơ vàng, rậm rạp đan vào nhau thành một cự võng, khiến cho người ta căn bản là không thể tránh

được.

Thanh Long thượng nhân kinh hãi, trên mặt lại hiện ra biểu tình sợ hãi cực kỳ.

"Hàn tiểu tử, ngươi tính chém tận giết tuyệt sao!"

Hắn oán độc hét lớn một tiếng, hai tay áo đột nhiên run lên, một kim một ngân linh bút chui ra, phù văn kim ngân đầy trời tuôn ra hoá thành một tầng quang mang đem ba người chặt chẽ bảo hộ vào trong. Tiếp đó, thân hình hắn lại chợt loé lên, tầng tầng lân phiến màu xanh theo tứ chi cùng khuôn mặt hiện lên, lại khẽ động một cái liền hoá thành một cỗ cuồng phong hướng cự võng cuốn tới.

Mà thân hình hắn cùng với đám trảo mang kia trong chớp mắt trước khi va chạm với nhau lại hé miệng phun ra một đoàn thanh quang đánh vào trảo mang trước một bước.

"Phanh" một tiếng!

Trảo mang rậm rạp trông như sắc bén vô cùng kia vậy mà vừa mới tiếp xúc với thanh quang liền dễ dàng bị xé toạc ra.

Thanh Long thượng nhân thấy vậy liền ngẩn ra một cái, theo đó liền mừng như điên mà chớp động thân hình hoá thành một cơn cuồng phong xông ra, độn quang lại nhoáng lên một cái liền xuất hiện ngoài hư không xa xa hơn trăm trượng.

Lúc này, tâm trạng hắn đã hơi buông lỏng một chút.

Nhưng cũng vào lúc này, hai tiếng kêu thảm thiết bỗng nhiên từ sau lưng hắn phát ra.

"Không tốt!"

Thanh Long thượng nhân thầm kêu một tiếng, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy, hai tên đệ tử đi theo từ đầu tới giờ rõ ràng đã biến thành hai phiến huyết vũ đang từ trên cao nhẹ nhàng rơi xuống. Chẳng những bảo vật hộ thân căn bản không cách nào ngăn trở được trảo mang mà ngay cả Nguyên anh cũng không thể thoát ra được chút nào.

"Ngươi không phải là Hàn tiểu tặc! Ai? Rốt cục là ai cả gan dám ra tay với bổn toạ!"

Thanh Long thượng nhân hướng hai luồng hư ảnh kim sắc cẩn thận nhìn lại một cái, lập tức nhìn ra được điều gì đó mà giận dữ lớn tiếng quát.

"Hắc hắc, tính mệnh của ngươi còn cần công tử nhà ta ra tay sao? Chỉ cần ta ra tay là đủ rồi."

Một đạo thanh âm nữ tử khinh phiêu phiêu theo hai đạo kim ảnh hợp lại hoá thành một đoàn kim quang mà nhàn nhạt truyền đến.

Ở trong kim quang, một đầu dị thú màu vàng tầm hơn một trượng lạnh lùng nhìn Thanh Long thượng nhân, đúng là đầu Báo Lân thú kia!

"Hợp Thể linh thú! Ngươi là linh thú của Hàn tiểu tử!"

Thần niệm của Thanh Long thượng nhân nhanh chóng hướng dị thú vừa hiện quét một cái, thần sắc biến đổi, không khỏi hít vào một ngụm lương khí.

"Nếu ngươi đã biết thì coi như chết không có hối tiếc rồi. Ta chỉ làm theo mệnh lệnh của công tử, cho ngươi biến mất khỏi thế gian này."

Báo Lân thú hai mắt hung quang chợt loé, nói.

"Hừ, chỉ bằng vào tu vi Hợp Thể sơ kỳ của ngươi mà cũng muốn lấy tính mạng của lão phu sao? Hàn tiểu tặc quá hy vọng hão huyền rồi."

Thanh Long thượng nhân trên mặt tuy rằng hiện lên một chút hoảng sợ nhưng lại lập tức tàn khốc quát to một tiếng.

"Ngươi bị công tử nhà ta đả thương, hiện tại pháp lực toàn thân chắc hẳn chỉ còn bảy tám phần mà còn dám trước mặt ta mạnh miệng sao! Chờ ta đem Nguyên anh của ngươi bắt ra, nhìn xem lúc đó ngươi còn dám kiêu ngạo nữa không!"

Báo Lân thú căn bản là không để ý tới lời của Thanh Long, dữ tợn nói.

Tiếp đó, thân hình nó thoáng mơ hồ một chút, hư không phụ cận nhất thời xuất hiện một chút kim quang, lại thoáng ngưng tụ lại rồi huyễn hoá ra trên trăm đầu dị thú kim sắc có một không hai.

"Phải không! Bổn toạ cũng thiếu một tấm da linh thú tốt, chắc phải mượn của ngươi bổ sung vào rồi!"

Thanh Long thượng nhân nghe vậy trong lòng giận dữ cực kỳ, sau khi nói một tiếng nhàn nhạt liền giương tay áo lên, bốn năm kiện bảo vật đồng thời được thả quay chung quanh thân hình hắn. Đồng thời, song bút trong tay lại điên cuồng điểm ra, vô số phù văn nhất thời bắn ra.

Báo Lân thú gầm nhẹ một tiếng, tất cả thú ảnh khẽ động, làm trên trăm đạo kim quang hướng đối diện bay đi.

Thanh Long thượng nhân thấy vậy không khỏi hít sâu một hơi, muốn thúc dục tất cả bảo vật đem những đầu thú ảnh này đánh tan đi. Nhưng ngay lúc hắn vừa mới điều động đại lượng pháp lực trong cơ thể sắc mặt liền tái đi, một tầng hắc khí quỷ dị thoáng cái hiện ra đem toàn bộ gương mặt hắn phủ kín vào trong.

Năm ngày sau, Hàn Lập đang ngồi đả toạ ở bên trong một gian mật thất bỗng nhiên vẻ mặt khẽ động, hai mắt chậm rãi mở ra. Một lát công phu sau, nguyên bản đại môn mật thất đã được đóng chặt chợt loé linh quang, một đạo kim quang xuyên thủng đại môn mà bay vào, sau khi xoay quanh một cái liền biến thành một đầu tiểu thú kim sắc tầm một thướng.

"Nga, ngươi rốt cục đã trở lại. Chuyến này ra ngoài thời gian dài như thế, chẳng lẽ sự tình có gì không thuận lợi sao?"

Hàn Lập lãnh đạm cười, hỏi.

"Chủ nhân, ngươi rốt cục đã động tay động chân gì lên người Thanh Long thượng nhân vậy? Trông hắn vậy mà chưa động thủ bao lâu với ta liền lộ ra một bộ trúng độc nghiêm trọng. Giống như không cần ta động thủ hắn sẽ lập tức đi đời nhà ma vậy."

Báo Lân thú trừng to mắt hướng Hàn Lập hỏi.

"Hắc hắc, ta chẳng qua chỉ đem một tia Linh Tuyền ta quang lẫn vào Phệ Linh chân hoả đánh vào cơ thể hắn mà thôi. Hắn nếu không điều động nhiều pháp lực thì sẽ không sao, nhưng lúc vận tới đại lượng pháp lực thì tà quang sẽ lập tức phát tác. Lấy kỳ độc chi lực của tà quang này, chỉ cần nó bộc phát ra cho dù là tu sĩ Hợp Thể kỳ cũng khó có thể chịu nổi. Trừ phi hắn hảo hảo ngồi xuống luyện hoá hoặc tạm thời đem pháp lực toàn lực trấn áp. Nhưng hai cách này trong lúc kịch liệt chiến đấu với ngươi tự nhiên một loại đều không thể làm được. Như vậy, hắn tự nhiên chỉ có đường chết mà thôi."

Hàn Lập không có chút giấu diếm gì, nhẹ nhàng bâng quơ nói.

"Chủ nhân thần thông thật sự là càng phát càng sâu, tự nhiên có thể động tay động chân lên người đối thủ cùng giai mà lại khiến cho đối phương vô pháp phát hiện được."

Báo Lân thú sách sách cười lấy làm kỳ, nói.

"Hắc hắc, không có gì. Loại thủ đoạn này cũng là trước đó không lâu ta mới lĩnh ngộ ra, cũng chỉ là tiểu thủ đoạn thôi. Nếu không phải Thanh Long thượng nhân không có thời gian hảo hảo yên tĩnh tự kiểm tra bản thân thì ta cũng sẽ không dễ dàng đắc thủ như vậy được. Tốt lắm, ngươi còn chưa nói kết quả. Thanh Long đã chết chưa?"

Hàn Lập giải thích thêm hai câu liền nhíu mày hỏi.

------oOo------

Chương 1984: Dư ba

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Chủ nhân yên tâm, Thanh Long thượng nhân ngay cả Nguyên anh đều bị ta nuốt chửng, thế gian này đã không còn người này nữa rồi. Bất quá, trước khi hắn chết lại không hề áp chế độc tính mà thi triển ra một loại thần thông liều mạng khiến ta thương tổn chút nguyên khí, không thể không ở ngoài đả toạ hai ngày, mới cùng một nhóm thám tử Thiên Uyên thành lặng lẽ tiến vào thành. Người khác tuyệt vô pháp phát hiện ra ta."

Báo Lân thú mở rộng miệng cười, nói.

"Ân, lần này ngươi làm không tệ. Như vậy ta sẽ không còn nỗi lo về sau, có thể toàn tâm trùng kích bình cảnh hậu kỳ rồi."

Hàn Lập nghe vậy, khoé miệng cũng lộ ra nét cười, nói.

"Hì hì, lấy thiên phú tu luyện của chủ nhân, cộng thêm nhiều chuẩn bị như vậy, lần này đột phá bình cảnh khẳng định là không có vấn đề gì. Ta phải sớm chúc mừng chủ nhân tu vi tiến nhanh rồi."

Báo Lân thú trong nháy mắt phát ra một tràng cười khẽ, nói.

"Hy vọng như thế đi! Ngươi nếu đã hoá hình, bình thường cũng không cần phải ở trong linh thú hoàn ngây ngốc nữa rồi, sang mật thất tu luyện sát vách mà tu luyện đi, có cái gì cần thì cứ việc hướng đám Khí Linh Tử phân phó. Ta sẽ dặn dò bọn chúng thoả mãn tất cả yêu cầu của ngươi."

Thần sắc Hàn Lập nghiêm nghị, nói.

"Đa tạ chủ nhân, ta sớm đã không muốn ở trong linh thú hoàn rồi. Ta sang mật thất bên cạnh tu luyên đây. Chờ lúc chủ nhân bắt đầu bế quan tu luyện ta lại đến hộ pháp!"

Báo Lân thú cực kỳ mừng rỡ, lập tức cáo từ lui ra.

Hàn Lập tự nhiên cũng không có ý định từ chối, sau khi căn dặn vài câu liền để nó ly khai.

Chờ thân ảnh Báo Lân thú biến mất, Hàn Lập sau khi hít một hơi sâu liền hư không đánh ra một trảo, một cái truyền âm phù hư không hiện ra, cũng dương tay phóng ra, sau đó liền nhắm hai mắt lại mà tiến vào trạng thái đả toạ. Trong chốc lát công phu sau, bên ngoài mật thất chợt vang lên thanh âm của nữ tử:

"Hàn huynh, lúc này ngươi gọi ta lại đây, chẳng lẽ sẽ trùng kích bình cảnh trong mấy ngày này rồi sao?"

"Phượng đạo hữu đoán không sai, Hàn mỗ đích xác là có dự định này."

Hàn Lập hai mắt chợt mở ra, bình tĩnh dị thường nói.

Mấy ngày sau, trong một gian mật thất nào đó tại Thiên Uyên thành, bảy tám gã Thiên Uyên thành trưởng lão đang tụ tập thương lượng chuyện gì đó. Trong đó, đám người Kim Việt thiền sư, Ngân Quang tiên tử đều có mặt.

"Nói như vậy, Thanh Long thượng nhân thực sự đã vẫn lạc rồi! Thực sự là quá đáng tiếc đi, trong thời gian này đúng là một tổn thất lớn đối với Nhân Yêu lưỡng tộc a!"

Ngân phát bạch bào lão giả ngồi tại ví trí đầu mở miệng nói.

"Nếu không phải sau khi Thanh Long thượng nhân gia nhập vào Trưởng lão hội, tại trong mật điện để lại một khối bản mạng hồn bài thì ta cũng không nguyện tin tưởng việc này. Tu sĩ đồn trú có nói, hồn bài của hắn sau khi hắn ly khai nửa ngày sau liền tự vỡ vụn ra."

Kim Việt thiền sư cười khổ một tiếng, đáp.

"Hừ, tên Thanh Long thượng nhân này cũng thực sự muốn chết.

Biết rõ phụ cận bổn thành đã bị Ma tộc vậy kín mà còn dám cưỡng ép truyền tống ly khai, xem ra cũng chẳng phải trách người khác, là do hắn tự muốn chết mà thôi."

Ngân Quang tiên tử hừ lạnh một tiếng, nói.

"Hắc hắc, Thanh Long không nhất định là chết trong tay Ma tộc. Nói không chừng là do người khác xuất thủ! Không phải là các ngươi đã nghe truyền tống điện thủ vệ có nói là còn có một người theo truyền tống trận mà Thanh Long sử dụng ly khai sao? Nói không chừng Thanh Long chính là chết trong tay người này."

Một gã nam tử mặc áo bào da màu đen bỗng nhiên ha ha cười, nói.

"Chẳng lẽ ngươi hoài nghi Hàn đạo hữu!"

Ngân Quang tiên tử vừa nghe lời này sắc mặt ngưng trọng, nói.

"Ngân tiên tử cũng không nên nói lung tung a, tại hạ chưa từng có nói tới điều này. Ta chỉ nói, Thanh Long không nhất định ngã xuống trong tay Ma tộc mà thôi."

Nam tử này sắc mặt khẽ biến, thoáng cái liền phủ nhận hoàn toàn.

Hiển nhiên hắn đối với Hàn Lập rất là kiêng kỵ, cũng không nguyện đắc tội tới hắn.

Ngân Quang tiên tử chỉ mỉm cười nhưng cũng không nói gì thêm.

"Được rồi, Thanh Long thượng nhân nếu đã cưỡng ép ly khai bổn thành, chính là chính hắn đã không thừa nhận chính mình là một thành viên của Trưởng lão hội rồi. Nếu đã vậy, chúng ta cũng không cần truy ra ngọn nguồn. Tối trọng yếu bây giờ là sự tình đại quân Ma tộc vây thành."

Ngân phát lão giả nhướng mày, chậm rãi nói.

"Nhưng dù gì Thanh Long thượng nhân cũng là Nhân tộc Hợp

Thể kỳ tu sĩ, hơn nữa còn là trung kỳ, cứ ngã xuống không minh bạch như vậy bọn ta cũng khó mà hướng tu sĩ trong thành giải thích a. Huống hồ, chuyện này có ảnh hưởng tới thái độ của Lâm Loan tiên tử với bổn thành hay không?"

Vị tu sĩ họ Cố kia lại như có vẻ đăm chiêu, nói.

*"Có cái gì có thể giải bày chứ? Bọn ta không nói, những người khác thế nào lại biết được Thanh Long thượng nhân đã ngã xuống. Nếu cứ tính tiếp tục điều tra cho rõ ràng ra thì cũng phải đợi sau khi ma kiếp kết thúc rồi nói tiếp. Trước mắt, trước đại hoạ diệt lưỡng tộc này những sự tình khác đều phải xếp sau. Về phần Lâm đ*o hữu, một thân băng tuyết trí giả*, ta tin tưởng nó hẳn biết rõ đúng sai trong đó."*

Thanh âm ngân phát lão giả có chút lạnh lẽo, lành lạnh nói.

(Chú: * nguyên văn là băng tuyết thông minh)

Những người khác nghe được lời này không khỏi liếc mắt nhìn nhau một cái, cuối cũng cũng gật đầu đồng ý.

"Rất tốt. Nếu mọi người đã không có ý kiến khác vậy tiếp theo nên nói một chút sự tình về Hàn Lập, Hàn đạo hữu rồi. Kim Việt đại sư, nghe nói ngươi hai ngày trước ngươi đã phái người tới thỉnh vị Hàn đạo hữu này tới đây tụ hội nhưng hắn lại bắt đầu bế quan rồi, có việc này không?"

Ngân phát lão giả thần sắc chợt nghiêm trang lên, hướng Kim Việt thiền sư hỏi.

"Ân, sự tình này đích xác không giả. Nguyên bản ta đã nghĩ tới thấu triệt, nhìn xem có thể hay không khuyên Hàn đạo hữu buông tha cho Thanh Long đạo hữu ly khai. Nhưng mà môn hạ của Hàn đạo hữu lại nói rằng hắn đã bế quan rồi!"

Kim Việt thiền sư từ từ nói ra.

"Nói tới điểm này, chắc hắn đã dự liệu đại sư sẽ đi làm thuyết khách nên mới cố ý tránh mà không gặp rồi."

Ngân phát lão giả vân vê chòm râu một cái, có vẻ đăm chiêu nói.

"Khả năng là như thế. Lão phu có cho người tới thỉnh Hàn đạo hữu mấy ngày trước, vừa lúc hắn mới gặp những tiểu gia hoả từng được Thanh Long mua chuộc kia một lần. Nghe nói, những tiểu gia hoả này lúc đi ra người nào người nấy thần sắc đều trắng bệch, bộ dáng giống như bị Hàn đạo hữu thu một khoản linh thạch cùng tài liệu lớn. Cũng không biết bọn họ có thể tập hợp đủ danh mục đồ vật hay không nữa."

Kim Việt thiền sư sắc mặt có chút cổ quái, nói.

"Hắc hắc, những gia hoả này cũng không biết thế nào là trời cao đất rộng, lại đi mua dây buộc mình tham gia vào chuyện này, ăn một ít khổ sở cũng là phải! Ta xem ra, nếu Hàn đạo hữu không có chút cố kỵ gia tộc sư môn sau lưng bọn chúng mà nói, sao có thể thoải mái để cho bọn họ thoát thân như vậy chứ!"

Ngân phát lão giả lại cười lạnh một tiếng, nói.

"Điều này cũng đúng! Bất quá, phương pháp này của Hàn đạo hữu cũng khiến bần tăng tự thẹn không bằng. Bằng không, ta thật không dễ gì bỏ qua như vậy, không thể nói là sẽ không sinh ra một phen sự tình không nhỏ."

Kim Việt thiền sư vẻ mặt có chút bất đắc dĩ, nói.

"May mà không có như thế! Nếu thật sự tới bước kia mà nói, đến lão phu cũng phải nhức đầu không ít."

Ngân phát lão giả lặng yên cười, nói.

"Đại sư, ta nghe nói Thanh Long dưới ba kích của Hàn đạo hữu liền nhận thua. Việc này không phải có chút khuyếch đại đó chứ?"

Tu sĩ hắc bào có chút khó nhịn được, hỏi một câu.

"Đây đích xác là sự thực! Hàn đạo hữu thần thông to lớn, thật sự trong đời bần tăng ít gặp, sợ rằng tu sĩ hậu kỳ bình thường cũng

không phải là đối thủ của hắn. Bần tăng tận mắt thấy hắn cùng Thanh Long giao thủ, không chỉ riêng bần tăng mà còn có Ngân Quang tiên tử cùng Cố đạo hữu cũng có mặt ở đó. Đạo hữu không tin thì có thể hỏi một lần."

Kim Việt thiền sư nghiêm mặt trả lời.

Hắc bào tu sĩ nghe tới đây, không nhịn được mà nhìn Ngân Quang tiên tử cùng lão giả họ Cố.

Ngân Quang tiên tử lãnh đạm không có bất cứ biểu thị gì nhưng lão giả họ Cố thần sắc lại nghiêm nghị dị thường, gật gật đầu ra vẻ đồng ý.

Hắc bào tu sĩ trong lòng không khỏi có chút hoảng sợ.

Kỳ thực đâu chỉ riêng gì hắn, mấy tu sĩ khác chưa từng cùng Hàn Lập tiếp xúc nhiều cũng đồng dạng lộ ra vẻ khiếp sợ.

"Thần thông so với tu sĩ hậu kỳ còn cường đại hơn? Đại sư, lời này có đúng là có nói quá hay không? Thanh Long thượng nhân kia tuy rằng danh khí cũng không nhỏ nhưng ngay cả tiếp ba kích của tu sĩ đồng giai mà cũng không tiếp được, hơn phân nửa chỉ là có tiếng mà không có miếng mà thôi. Có thể đánh bại được hắn cũng không nhất định là thần thông có bao nhiêu nghịch thiên."

Hắc bào tu sĩ miễn cưỡng cười một tiếng nhưng lại tìm đâu ra đây được một lý không ra lý, do cũng chả ra do, nói.

"Nếu đạo hữu nghĩ như thế thực đúng là sai rồi! Thanh Long thượng nhân kia vốn là bán yêu thân, thậm chí còn có thể trực tiếp hoá thân thành bán long thân, cộng thêm một thân công pháp nho gia huyền diệu, thực lực tuyệt đối không phải là chuyện đùa. Bất quá, đối thủ hắn trêu phải thật sự là quá sai rồi. Hàn đạo hữu tuy cũng là pháp thể song tu, biến ảo cự thú hoá thân thần thông lại vượt xa Thanh Long hắn biến bán long thân, dưới ba kích đã đem một thân huyền công của hắn phá vỡ hoàn toàn, cũng cường ngạnh đánh cho tới trọng thương. Bần tăng đã trở về suy nghĩ kỹ một phen, nếu đổi lại là lão nạp đối diện với loại đối thủ này, tựa hồ ngoài trừ chạy trối chết ra thì cũng không có phương pháp nào

khác."

Kim Việt thiền sư thấp giọng niệm một câu phật hiệu, ngưng trọng cực kỳ, nói.

"Nói như vậy, nguyên bản lời đồn Hàn đạo hữu bị hoá thân Thánh tổ Ma tộc truy sát là thực. Nếu có loại thực lực có thể thoát ra từ trong tay hoá thân Thánh tổ trái lại cũng không phải là chuyện gì đáng ngạc nhiên rồi."

Ngân phát lão giả trầm giọng, nói.

"Hàn đạo hữu có hay không thực sự đào mệnh được từ trong hoá thân Thánh tổ hay không ta không biết, nhưng mà mấy tên Ma tộc tôn giả liên tiếp táng thân trong tay hắn thì ta lại trực tiếp chứng kiến."

Ngân Quang tiên tử cũng thận trọng nói ra.

"Ma tộc Thánh tổ!"

Vừa nghe tới thứ đẳng cấp khiến Nhân Yêu lưỡng tộc kiêng kỵ này, hơn phân nửa tu sĩ có mặt sắc mặt đều đại biến đi.

"Xem ra Hàn đạo hữu thật đúng là đại thần thông chi sĩ, nếu có hắn tương trợ, phần thắng của chúng ta với Ma tộc xem ra có thể nhiều hơn nửa phần. Kim Việt đại sư, ngươi lại phải vất vả một lần rồi, xem xem Hàn đạo hữu có hay không nguyện ý gia nhập Trưởng lão hội. Chỉ cần hắn nguyện ý, tất cả điều kiện đều dễ nói."

Ngân phát lão giả hơi trầm ngâm một lúc liền quả quyết dị thường, nói.

"Tốt, có cơ hội bần tăng sẽ đi thử thuyết khách lại một lần. Bất quá, theo như ta thấy thì việc này hy vọng cũng không lớn."

Kim Việt thiền sư gật đầu đáp ứng, nhưng cũng không thực sự tự tin, nói.

"Lão phu biết, bằng không thì lúc đầu hắn đã trực tiếp gia nhập vào bản thành rồi. Nhưng thử lại một lần cũng không phải là không được. Tốt rồi, việc này thương nghị tới đây thôi. Tiếp theo, nói một chút tin tức về hướng đi của đại quân Ma tộc mà thám tử vừa mới thu được. Nếu tình báo của bọn họ không sai, Ma tộc đại quân rất có khả năng nhanh thì mấy tháng, ngắn thì khoảng nửa năm sẽ phát động tiến công Thiên Uyên thành rồi."

Trong mắt ngân phát lão giả thần quang chợt loé, khí thế toàn thân biến đổi, nói.

Những người khác trong lòng rùng mình không thôi, cũng dồn dập dụng tâm lắng nghe.

------oOo------

Chương 1985: Hợp Thể hậu kỳ (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vì cái chết của Thanh Long và sự tình về Hàn Lập, Trưởng lão hội đã ra quyết nghị cho nên tất cả mọi việc trong Thiên Uyên thành chỉ trong thời gian ngắn hết thảy đều khôi phục lại như thường. Tựa như theo lời của ngân phát lão giả, dưới tình huống không có bất cứ ai tiết lộ thông tin ra, tồn tại bình thường trong thành căn bản không biết một tu sĩ Hợp Thể trung kỳ của Nhân tộc đã vẫn lạc mất đi.

Đương nhiên, tin tức này cũng không có giấu diếm trước Lâm Loan tiên tử.

Ngay khi biết được tin này, nữ tử này ngoại trừ có chút thất thốt khiếp sợ tại chỗ ra thì từ đó về sau cũng không có bất cứ hành động khác thường nào khác, nhưng từ nay về sau cũng không hề đề cập tới sự tình của Thanh Long thượng nhân nữa, phảng phất như chưa từng biết qua người này vậy.

Bất quá, sự tình lôi kéo Hàn Lập gia nhập và Trưởng lão hội tiến hành cũng không quá thuận lợi. Bởi vì trong thời gian này Hàn Lập thuỷ chung không có lộ diện, đối với đám thuyết khách bên ngoài thì cũng chỉ nói rằng hắn đang bế quan tu luyện một loại đại thần thông nào đó mà thôi. Điều này khiến cho Kim Việt thiền sư rất là bó tay bó chân, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi mà thôi.

Bất quá, ngoại trừ Kim Việt thiền sư, Ngân Quang tiên tử ra, các tồn tại Hợp Thể kỳ bên ngoài cùng các trưởng lão khác đều rất nhanh bị cuốn vào tranh đấu với đại quân Ma tộc, rốt cục cũng không rảnh mà quan tâm tới sự tình của Hàn Lập. Thậm chí, ngay cả Ngân phát lão giả sau mấy lần hỏi tới thì cũng đâm đầu vào ứng phó với đại quân Ma tộc.

Lúc này, đại quân Ma tộc tuy còn chưa phát động lực lượng chủ yếu công thành nhưng mấy ngày tấn công quấy nhiễu một lần vô hình chung lại hung mãnh hơn nhiều. Thậm chí trong những lần tiến công này bắt đầu đã xuất hiện cảnh không ít tu sĩ Luyện Hư kỳ vẫn lạc.

Kể từ đó, đám trưởng lão Thiên Uyên thành càng không dám chậm trễ chút nào, mỗi lần Ma tộc công thành đều có hai ba gã trưởng lão xuất hiện cùng một chỗ toạ trấn thì mới có thể hơi chút yêm tâm được.

Cùng với đó, bên trong Thiên Uyên thành bắt đầu vận hành toàn bộ những thủ đoạn đã chuẩn bị từ trước kia.

Các nhân công trong các luyện khí phường đã triển khai ra toàn bộ, bắt đầu không tiếc tổn hao tài liệu luyện chế ra một ít pháp khí linh cụ. Đồng dạng, những tu sĩ am hiểu chế phù chi đạo cũng bắt đầu tụ tập lại một chỗ, đồng dạng cũng ngày đêm chế ra đại lượng đê giai linh phù.

Đối với đại chiến quy mô lớn như vậy, đối với một ít trung, cao giai linh phù ngược lại không có tác dụng bằng số đê giai linh phù này. Dù sao, một tấm trung giai linh phù được luyện chế thành công ra thì lượng tài liệu cùng thời gian hao phí tương đương với trên mấy chục tấm đê giai linh phù cùng loại, mà đây cũng chưa tính tới tỉ lệ luyện chế thành công giữa hai cấp bậc, căn bản là không thể nào đánh đồng được.

Về phần những cao giai linh phù kia, trừ một ít đại tông sư ra, những người khác căn bản là vô pháp luyện chế được.

Ngoại trừ đại lượng luyện khí phù ra, trong thành còn có rất nhiều Nhân loại lực sĩ cùng đê giai tu sĩ cũng được động viên gia nhập vào đại quân, cũng bị biên chế vào mấy chi đội ngũ nhân số khổng lồ không đồng nhất, dùng để duy trì lực lượng dự bị cho Thiên Uyên thành.

Trừ những cử động bên ngoài này ra, từng cái pháp trận, cấm chế trong Thiên Uyên thành từ trên xuống dưới một lần nữa được kiểm tra lại vài lần, đảm bảo cho lúc đối kháng với đại quân Ma tộc sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề gì.

Nói ngắn lại, trong Thiên Uyên thành hoàn toàn nổi lên một hồi cuồng phong trước đại chiến rồi.

Cứ như vậy, thời gian nhanh chóng trôi đi, trong nháy mắt đã qua nửa năm.

Một ngày này, trong đại điện nghị sự của Trưởng lão hội, ngân phát lão giả đang cùng Kim Việt thiền sư bàn luận những sự tình khẩn cấp có quan hệ tới Ma tộc thì bỗng nhiên đại môn nghị sự điện được mở ra, một gã Ngân vệ theo đó mà vội vàng chạy vào.

Đây đúng là gã thủ vệ ở ngoài đại điện, Thiên Uyên vệ!

"Ai bảo ngươi tự tiên xông vào!"

Ngân phát lão giả thấy cảnh này sắc mặt không khỏi trầm xuống, không giận mà uy quát hỏi.

"Hồi bẩm đại nhân, linh khí trong thành tựa hồ có điều gì đó không thích hợp, tựa hồ có vị tiền bối nào đó muốn độ kiếp tiến giai rồi!"

Vệ sĩ này vội vàng thi lễ nhưng lại có chút bối rối, đáp.

"Tiến giai! Chẳng lẽ là vị đạo hữu nào muốn tiến giai Hợp Thể trung kỳ sao? Như vậy cũng là chuyện tốt. Nhưng ngươi cũng không cần bối rối thế a."

Ngân phát lão giả khẽ giật mình, thần sắc hơi trì hoãn xuống, nói.

"Nhưng thiên tượng xa xa lại quá mức lợi hại rồi, không hề giống với cảnh tu sĩ tiến giai lên Hợp Thể trung kỳ, tựa hồ còn so với tràng cảnh tiến giai lên Hợp Thể hậu kỳ còn lợi hại hơn vài phần."

Tên vệ sĩ kia thoáng nuốt một ngụm nước bọt, có chút sợ hãi nói.

"Lại có chuyện như vậy sao! Đại sư, chúng ta cũng nên ra bên ngoài nhìn xem một chút a."

Ngân phát lão giả cả kinh, tâm niệm nhanh chóng chuyển động vài cái liền quay người nói với Kim Việt thiền sư một bên.

"Tốt, lão nạp đối với vị đạo hữu độ kiếp tiến giai này cũng có chút rất hứng thú."

Kim Việt thiền sư đáp một tiếng.

Vì thế, dưới sự dẫn đường của tên vệ sĩ kia mà hướng ra ngoài điện đi tới.

Vừa ra khỏi tầng cấm chế ngoài điện, sắc mặt ngân phát lão giả liền thoáng thay đổi đi.

Với thần niệm tu vi Hợp Thể trung kỳ như hắn, tự nhiên sẽ rất dễ dàng cảm ứng được linh khí bên ngoài điện có chút dị thường, vốn tất cả đều rất bình ổn nhưng giờ phút này tất cả đều trở nên rất hoạt bát (linh động), tựa hồ có thứ lực lượng đáng sợ nào đó vô hình chung ảnh hưởng tới.

Bất giác, bước chân của lão giả lại nhanh thêm vài phần.

Trong nháy mắt, hắn và Kim Việt thiền sư đã đến trên một sân thượng rộng chừng mười trượng. Tại đây, đang có hơn mười vệ sĩ tụ tập cùng một chỗ trợn mắt líu lưỡi nhìn về một phương đồng nhất.

Lão giả nhướng mày, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Những vệ sĩ kia lúc này mới cả kinh phát hiện ra lão giả cùng Kim Việt thiền sư đã đến, lúc này đều chột dạ nhao nhao tiến lên khom người thi lễ. Tinh quang trong mắt lão giả chợt loé, đang muốn răn dạy thuộc hạ vài câu thì Kim Việt thiền sư ở một bên lại bỗng phát ra một tiếng *"ồ"* đầy kinh ngạc. Lão giả quay đầu nhìn lại, lại phát hiện ra Kim Việt thiền sư cũng đang hướng về phía đám vệ sĩ nhìn lúc trước nhìn lại, trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Nội tâm lão giả theo đó mà khẽ rùng mình một cái, bất chấp những vệ sĩ kia mà cũng vội vàng hướng bên kia nhìn lại.

Chỉ thấy ở một nơi xa không biết bao nhiêu dặm cuối chân trời đã biến thành một mảnh đỏ bừng, từng đoàn hoả vân đỏ thẫm lưu chuyển ngưng tụ không ngừng, phảng phất như từng khoả hoả cầu khổng lồ quay cuồng không ngừng trên không trung vậy. Mà ở bên dưới hoả vân lại là vô số vòng sáng đủ mọi màu sắc đang nhanh chóng tụ hội lại, cũng đan vào một chỗ, mơ hồ hình thành từng đạo cầu vồng thất sắc quang rực rỡ vô bì.

Xích vân, hoả cầu, cả hai đều tương giao hô ứng lại với nhau, linh quang chói mắt cực kỳ, cơ hồ đem non nửa Thiên Uyên thành che kín lại, thanh thế to lớn cực kỳ!

Nhưng đây cũng chưa phải là hết!

Chỉ thấy một cỗ linh áp bàng bạc ẩn ẩn từ trên thiên không truyền tới càng làm cho nhân tâm kinh lạnh vô cùng.

Linh áp này tuy bởi vì từ quá xa truyền lại cho nên chỉ cảm ứng được một phần nhỏ như góc băng sơn thôi, nhưng nó cũng khiến cho rất nhiều người cảm thấy hít thở khó thông được, hơn nửa càng ngày càng tăng lên, phảng phất như đây chỉ là phần chuẩn bị cho một thứ gì đó đáng sợ hơn rất nhiều lần.

"Thiên tượng hôm nay quả nhiên không giống như tu sĩ trung kỳ độ kiếp. Kim đạo hữu, chờ ta qua đó xem xét a. Cho dù vị đạo hữu nào độ kiếp đi chăng nữa thì với bổn thành cũng là đại vận rồi. Chúng ta nhất định phải tới hộ pháp một hai phần, để ngừa có người tới quấy rối a."

Lão giả kinh hỉ dị thường, cơ hồ không chút lưỡng lự hướng tăng nhân nói.

"Điều này tự nhiên. Cốc huynh không nói thì bần tăng cũng muốn đi qua tham xét tu sĩ hậu kỳ độ kiếp một phen, âu cũng là một phen đại cơ duyên. Nếu ở phụ cận quan sát được một hai, đối với con đường tu luyện về sau sẽ có lợi ích thật lớn đây."

Kim Việt thiền sư tự nhiên có chút tâm tư mà không đáp ứng hoàn toàn, thần sắc nghiêm nghị nói.

Lão giả nghe vậy liền gật đầu, lúc này tay áo run lên, một tia bạch quang theo đó mà bay ra, đem thân hình hắn bao lại rồi lập tức đằng không hướng phía xa xa phá không bay đi. Kim Việt thiền sư sau một tiếng phật hiệu ngoài thân liền tuôn ra một mảnh Phạm văn, cũng hoá thành một đoàn kim quang theo sát bay đi.

Lúc này, những vệ sĩ kia mới cung tiễn hai người rồi lại tiếp tục tụ lại thành hai ba nhóm, đối với thiên tượng xa xa kia mà bắt đầu nghị luận nháo nhào lên.

Không chỉ riêng ngân phát lão giả cùng Kim Việt thiền sư, toàn bộ đỉnh cấp tồn tại trong Thiên Uyên thành đều bị kinh động không nhỏ. Vô số độn quang từ bốn phương tám hướng liền hiện lên, đều hướng trung tâm thiên tượng mà bay tới.

Trong những độn quang kia có không ít là những tu sĩ tu vi trung giai, tuy nhiên với tràng cảnh ngày hôm nay cũng không hứng thú mà truy tìm ngọn nguồn sự kiện nhưng gặp cảnh này cũng không phải là không thể từ đó rút ra được chút cảm ngộ gì, chỉ đứng tại chỗ mà trơ mắt nhìn, đương nhiên cũng không tránh khỏ ở phụ cận nghị luận một phen.

Thuyết pháp của bọn hắn có đủ mọi loại!

Có người nói đây là do một kiện linh bảo hiện thế gây ra, có kẻ lại nói là do một đầu linh thú đại thần thông thôn phân thổ vụ, đương nhiên thuyết pháp được ủng hộ nhiều hơn cả chính là cho rằng một vị đại thần thông chi sĩ nào đó độ kiếp gây ra.

Trong đám tu sĩ này, kẻ có kiến thức còn mơ hồ đoán ra được đây là thiên kiếp do tu sĩ Hợp Thể kỳ độ kiếp mới có thể kinh người như thế.

Đương nhiên, những tu sĩ này tuyệt không thể tưởng tượng được cho dù ngay cả đám tồn tại Hợp Thể kỳ khi tiến gần tới phụ cận đồng dạng cũng chấn động vô cùng!

Ngân phát lão giả cùng Kim Việt thiền sư cũng không phải là nhóm đầu tiên bay tới nơi đây, vốn dĩ có hơn hai mươi tu sĩ cấp

Luyện Hư kỳ ở khá gần nơi này, thiên tượng bất thình lình xảy ra họ liền tiến sát tới nơi này ngoài trăm dặm, không ngừng huyền phù xa xa quan sát tất cả.

Ngân Quang tiên tử bất ngờ cũng ở trong đó.

Nữ tử này liếc mắt một cái liền nhận ra lão giả cùng Kim Việt thiền sư hai người, từ xa xa đã gật đầu chào nhau rồi lại ngưng trọng nhìn về phía xa xa.

Thấy nữ tử này không có ý tứ tiến lên nói chuyện với nhau, ngân phát lão giả cùng Kim Việt thiền sư không khỏi liếc nhau một cái liền dừng độn quang lại ở phụ cận không xa.

"Đại sư, nếu ta nhớ không lầm, phiến khu vực này tựa hồ chỉ có mỗi Hàn đạo hữu tu vi Hợp Thể trung kỳ là ở nơi này a."

Ngân phát lão giả vân vê chòm râu một cái, bỗng nhiên hướng Kim Việt thiền sư hỏi.

"Đúng vậy, Hàn đạo hữu đích xác là trú ở phụ cận, hơn nữa tựa hồ vừa vặn ở trung tâm thiên tượng!"

Kim Việt thiền sư chậm rãi nói.

"Nói như vậy, sự việc hôm nay chính là do Hàn đạo hữu dẫn xuất ra rồi. Chẳng lẽ hắn lần này bế quan chính là trùng kích hậu kỳ cảnh giới?"

Ngân phát lão giả nhẹ thở ra một hơi, có chút chần chờ nói.

"Chỉ sợ quả thực là như thế đấy. Hôm nay giống như thoạt nhìn hoàn toàn chính xác là do hắn trùng kích hậu kỳ cảnh giới mà dẫn xuất ra, bất quá tự hồ so với thanh thế lần trước lão nạp thấy qua tựa hồ còn lớn hơn rất nhiều. Cái này khiến bần tăng rất nghi hoặc a."

Kim Việt thiền sư ngóng thấy thiên tượng cách đó không xa ngày càng kinh người, có chút không quá khẳng định, nói.

"Điều này cũng không có gì quá kỳ quái. Thiên tượng trùng kích hậu kỳ cảnh giới nguyên bản là không ai giống ai a! Thanh thế to lớn không gì bằng này ngược lại cũng không phải là chuyện xấu. Nói như vậy, thiên tượng càng kinh người càng chỉ rõ người độ kiếp thực lực càng không như bình thường, nhưng độ khó đồng dạng cũng viễn siêu thường nhân tưởng tượng được. Thiên tượng kinh người như vậy, xem ra Hàn đạo hữu cũng không nhất định có thể thành công vượt qua."

Ngân phát lão giả suy nghĩ sâu xa một chút, thoáng đăm chiêu nói.

------oOo------

Chương 1986: Hợp Thể hậu kỳ (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tựa như chúng ta kẹt tại Hợp Thể trung kỳ cảnh giới như này, không biết tại nhân yêu hai tộc trong có bao nhiêu vị đạo hữu. Nhưng có thể đột phá đến hậu kỳ cảnh giới, cũng bất quá chỉ thưa thớt có mấy vị mà thôi. Lão nạp nếu nhớ không có lầm, chuyện Hàn đạo hữu mới tiến giai vào trung kỳ cảnh giới hẳn không có bao lâu. Nhanh như vậy mà bắt đầu đánh sâu vào hậu kỳ bình cảnh, loại tốc độ tu luyện này cũng không tránh khỏi quá yêu nghiệt một chút đi. Liền tính tộc của ta từ thượng cổ khi xưa mấy vị đại danh đỉnh đỉnh trong truyền thuyết, chỉ sợ cũng chỉ như thế này mà thôi." Kim Việt thiền sư gật đầu, hoàn toàn đồng ý với ý kiến của lão giả tóc bạc.

"Nhưng cũng liền là bởi vì Hàn đạo hữu thiên phú quá mức kinh người, một bước này sợ rằng khó mà vượt qua được. Dẫu sao trong thời gian ngắn như vậy, Hàn đạo hữu căn cơ có một phần hơi nông cạn, chỉ sợ trình độ khó khăn lại gia tăng khi đánh sâu vào bình cảnh." Lão giả tóc bạc đôi mắt híp lại nói

"Ha ha, tất cả chuyện này đều là ngươi ta suy đoán trong lời nói mà thôi. Cụ thể kết quả thế nào, còn cần hai ta rửa mắt chờ đợi. Hàn đạo hữu nói không chừng còn có thể để cho người ta thất kinh nha!" Kim Việt thiền sư lại cười khẽ trả lời.

"Hy vọng như vậy a! Nếu là bản thành nhiều ra một vị hậu kỳ tu sĩ tọa trấn, cùng ma tộc quyết chiến sắp tới, lại dễ dàng cho chúng ta không ít. Mà lấy thần thông Hàn đạo hữu, tại trung kỳ liền có thể so với hậu kỳ tu sĩ, nếu lại tiến giai một bước, sợ rằng có thể cùng với hóa thân Ma Tộc Thánh Tổ đánh một trận rồi." Lão giả tóc bạc trầm ngâm một chút nói.

"Ừm,khi bản thể Ma Tộc Thánh Tổ còn chưa buông xuống linh

giới, hóa thân nó liền là bậc tồn tại cao nhất trong ma tộc đại quân. Nếu Hàn đạo hữu thực sự có thể cuốn lấy nó, chúng ta liền không dùng kế hoạch trước kia tập trung lực lượng trước tiên đối phó những tên ma tộc Tôn Giả." Kim Việt thiền sư được nghe lời này, đôi mắt chợt lóe hàn quang.

Lão giả tóc bạc gật đầu, nhưng lại không có nói tiếp cái gì, đem ánh mắt nhìn lại chỗ xuất hiện hiện tượng thiên văn.

Lúc này, trên cao trong mây lửa đã hóa thành một mảnh hải dương đỏ sắc đem hơn nửa bầu trời đều bao phủ tại bên dưới nó.

Mà phía dưới mây lửa diễm lệ phi thường bắt đầu ngưng tụ lại thành đoàn, biến ảo thành từng cái cự hình ký hiệu năm màu, trông nhẹ nhàng lơ lửng tại trên cao, phát ra quang mang chói mắt.

Những cái ký hiệu này trong một khắc, bỗng nhiên chấn động không thôi, đột nhiên lao thẳng vào đám mây lửa trên không kia, phảng phất như muốn trực tiếp xuyên thủng qua vậy.

Khi chúng tiếp xúc nhau từng tiếng ông minh thanh âm vang lớn đồng thời càng thêm kịch liệt cuồn cuộn với nhau. Những cái cự hình ký hiệu vừa tiếp xúc đám mây này, lập tức phát ra thanh âm *"Két két "*, tiếp theo run lên ào ào vỡ vụn.

Những cái cự hình ký hiệu này bị đám mây lửa gắt gao đặt ở bên dưới căn bản không có cách lao ra một chút xíu nào.

Một tiếng hừ lạnh bỗng nhiên tại toàn bộ hư không quanh quẩn không thôi, ngay sau đó trong hư không thanh quang chợt lóe, một cái bóng người thân cao nghìn trượng mơ hồ chợt hiện mà ra đồng thời mặt không chút thay đổi hướng lên cao trong hư không liền điểm vài cái.

Không gian một trận vô hình nhộn nhạo, cự hình ký hiệu trong chốc lát ngưng tụ với tốc độ viễn siêu so lúc trước gấp mười lần.

Lấy vài trăm vạn ký hiệu, không ngờ trong mấy cái hô hấp liền ào ào thành hình hiện thân, đồng thời như thủy triều lại một lần nữa hướng chỗ cao tuôn đi.

Mây lửa kia cũng không biết có chỗ huyền diệu gì mặc dù đối mặt với ký hiệu tăng vọt, vẫn như cũ vững vàng như núi thái sơn không suy chuyển.

Bất quá bất kể cự hình ký hiệu lấy tốc độ kinh người duy trì thì đám mây lửa vẫn mở rộng liên tục, phảng phất như không thay đổi bộ dạng mảy may.

Nhưng cực lớn hư ảnh này tựa hồ không còn một chút kiên nhẫn đột nhiên một cánh tay khẽ động, hướng tới phía xa xa Hồng Vân một kích mà đi.

Mặc dù nhìn như chỉ là một đạo hư ảnh mà thôi, nhưng một quyền này đánh ra, bỗng nhiên một tia sét nổ vang giữa trời.

Xanh sắc bóng người chợt lóe tán loạn mà khai, một cỗ vô hình cự lực liền dễ dàng nhập vào trong mây lửa, sau đó lại một chút bạo liệt mà mở.

"Ầm ầm" một trận liên miên không dứt sau, một chỗ mây lửa trong hư không liền tiêu thất không thấy, xuất hiện một cái động lớn đường kính vượt quá trăm trượng.(một trượng khoảng 0,33m)

Một bộ phận ký hiệu từ khe hở này bay ra, mà đám mây lửa chợt lóe, chỗ trống liền một lần nữa trở lại như lúc ban đầu.

Khi những cái ký hiệu này bay ra, thì chớp mắt ngưng tụ lại thành một đoàn, mơ hồ hình thành một cái cự hình ký hiệu lớn khoảng một mẫu.(một mẫu bằng 10 sào bắc bộ, 1 sào = 360m2)

Bên dưới quang mang chợt lóe, phù văn này bắt đầu dần dần rõ ràng hiện ra, cũng muốn trực tiếp chuyển hóa thành hình dạng thực thể!

Nhưng chính tại thời điểm mấu chốt này, phía trên mây lửa đột nhiên xuất hiện thiểm điện lôi minh, ào ào theo mây đen trống rỗng ngưng tụ, mà lại mơ hồ biến ảo thành từng con giao long màu đen, giương nanh múa vuốt hướng xuống bên dưới, một cái đối mặt liền nhất thời đem bóng người năm màu đang ngưng tụ kia xé toác ra.

Ngay sau đó bầu trời chấn động những tiếng lôi minh thanh âm!

Từng đạo thô to ngân quang tại bên ngoài thân giao long hiện ra, nhấp nháy đan vào nhau, thanh thế kinh người!

"Không ngờ là chín chín tám mốt con, thật là khó có thể tưởng tượng nổi! Ta nhớ được trước đây có vị tiền bối độ hậu kỳ chi kiếp, đưa tới lôi giao cũng chỉ có ba mươi sáu con mà thôi. Hàn đạo hữu độ hậu kỳ chi kiếp, không ngờ đưa tới nhiều như vậy, này cũng không tránh khỏi quá mức khó mà tin được!" Kim Việt thiền sư thấy được cảnh này, không khỏi hô nhỏ một tiếng.

Lão giả tóc bạc trông thấy tình hình này, trong mắt đồng dạng hiện lên một tia hoảng sợ, nhưng trong miệng cũng là bình tĩnh nói:

" Hậu kỳ chi kiếp này lợi hại như vậy, cũng không biết Hàn đạo hữu ứng phó như thế nào. Một cái không tốt, liền không cách nào tiến giai hậu kỳ cảnh giới, khả năng bản thân nguyên khí tổn hao. Đáng tiếc loại thiên kiếp này người ngoài không cách nào nhúng tay. Nếu không thì có chúng ta ra tay tương trợ, chuyện Hàn đạo hữu có lẽ còn có hy vọng."

Lão giả tựa hồ đã nhận định Hàn Lập không cách nào vượt qua kiếp nạn này!

"Cốc huynh cũng không cần lo lắng nhiều, Hàn đạo hữu nếu muốn chọn vào lúc này đánh sâu vào hậu kỳ bình cảnh, cũng có thể nghĩ đến nhất định nắm chắc. Chúng ta vẫn là trước tiên xem rồi lại nói a." Kim Việt thiền sư thở nhẹ một hơi, thần sắc nghiêm nghị giảng đạo.

Tựa hồ xác minh lời nói tăng nhân là đúng, trời quang một tiếng phích lịch!

Hơn mười đạo thô to kim sắc điện quang như thùng nước từ phía dưới phá không bắn ra, một cái chớp động bên dưới, trực tiếp xuyên thủng ký hiệu mây lửa, hung hăng đánh vào trên thân cự giao màu đen.

Phát ra tiếng ầm vang lớn!

Những nơi kim quang đi qua, thân thể hắc giao khổng lồ trống rỗng hiện ra từng cái động lớn, bên ngoài thân quấn quanh ngân sắc hồ quang, bị kim quang một kích mà diệt. Nếu không phải kim quang chỉ duy trì trong chốc lát, liền biến mất không thấy được. Những con giao long này sợ rằng thật đúng là cứ như vậy bị một kích mà biến mất.

Thế nhưng kim quang này cũng một chút chọc giận những con giao long này.

Hắc giao liền mở miệng gầm nhẹ một tiếng, phụ cận mây gió liền nổi lên, vô số vụ khí hướng tới chỗ thân thể bị tàn phá tụ lại, mà chớp mắt bù đắp lại như lúc ban đầu.

Quần giao lại mở miệng, từng cỗ tro bụi sắc cương phong tuôn ra mà ra, cuồng loạn thẳng đến phía dưới mà đi.

Phía dưới đám mây lửa bị đám gió này thổi vào, liền *"Hổn hển"* một tiếng rào rạt nổi lên.

Lửa mượn gió thổi, gió mượn lực lửa, gió lửa cùng lao xuống dưới, liền hình thành một mảnh biển lửa cuồn cuộn rộng mênh mông hơn trăm lý, từ không trung trực tiếp từ từ đè xuống bên dưới.(1 lý= 500m)

Biển lửa thực sự chưa hạ xuống, hư không phía dưới liền bị chiếu một mảnh đỏ bừng, phảng phất như đem toàn bộ không gian đều muốn đốt cháy.

Kim Việt thiền sư cùng Lão giả tóc bạc trông thấy tình hình này, sắc mặt liền biến đổi.

Khoảng cách lửa bao phủ thế này, nếu người Độ Kiếp một cái ứng đối không tốt, so với tu sĩ bình thường nhận được phản phệ viễn siêu so với tưởng tượng.

Phụ cận liên can những tu sĩ khác, đồng dạng cũng lại hút một ngụm khí lạnh.

Bọn họ thật không ngờ đến hôm nay chứng kiến vừa mới ngay từ đầu, liền có lớn như vậy uy năng.

Tự vấn đổi lại chính bọn họ, sợ rằng chỉ một sóng thiên hỏa này là đủ cho bọn họ tan thành tro bụi.

Tại trung tâm chỗ biển lửa rớt xuống, chính là thạch tháp Hàn Lập đang ngồi bế quan.

Tháp này mặc dù cũng có một tầng cấm chế phòng hộ, nhưng nếu thật bị biển lửa đè ép xuống, tự nhiên chỉ có kết cục tháp đổ người vong.

Đúng vào lúc này, một đoàn ngân quang tại chỗ tháp đỉnh chợt lóe hiện lên mà ra, tiếp theo một tiếng thanh minh truyền đến, một đoàn ngân diễm quay tròn từ trong linh quang hiện hình mà ra, từ từ vừa chuyển bên dưới, lại hóa thành một con ngân sắc hỏa điểu đôi cánh trải rộng.

Chim lửa này lúc bắt đầu bất quá cỡ một trượng lớn nhỏ, nhưng khi hai cánh mở rộng ra, ngân diễm một chút bừng bừng bốc lên cỡ mười trượng cao, hóa lớn thành gấp trăm lần so với trước kia, đồng thời hướng biển lửa bổ nhào mà đi.

Một tiếng trầm đục.

Ngân chim vừa tiếp xúc cùng biển lửa, liền im hơi lặng tiếng nhập vào trong đó, thế nhưng sau một khắc, biển lửa liền sôi trào lên.

Đỏ sẫm hỏa diễm phảng phất như bị một cỗ cự lực hấp dẫn không cách nào kháng cự, ào ào tuôn ra hướng đến chỗ hỏa chim cực lớn mà nhập vào, quang mang chớp động liền nhanh chóng biến mất.

Toàn bộ biển lửa trong khoảng thời gian ngắn, liền lập tức chỉ còn lại một phần năm là nhiều.

Mà lấy loại tốc độ này xem ra, biển lửa toàn bộ biến mất căn bản là là trong khoảnh khắc công phu.

Nhưng không chờ đến đó lúc, hắc giao cũng không để yên liền mở miệng trống rỗng phun ra một luồng gió.

Lần này, lại là từng cỗ bạch khí từ không trung mang tất cả xuống bên dưới.

Những cái này bạch khí nhìn như bình thường, thế nhưng ở trong giữa không trung hàn khí lan tỏa xuống dưới, cũng trống rỗng hóa thành băng trùy óng ánh lớn hơn mười trượng, quang mang sắc bén toàn thân cứng rắn dị thường! Bất quá không chờ những cái băng trùy này thực sự hạ xuống, từ phía dưới trong thạch tháp liền một trận thanh âm gào khóc thảm thiết truyền ra, tiếp theo năm cái đầu lâu như bánh xe lớn nhỏ ào ào bay ra, há miệng nhất tề cùng phun, năm cỗ năm màu hàn diễm hóa thành một mảnh thác nước băng tuyết bay cuộn mà lên.

Cái băng trùy bị hàn diễm cuộn vào trong, ào ào tiêu tan, một lần nữa trở lại thành linh khí cực kỳ tinh thuần, bị hàn diễm vừa quấn biến mất.

Liên tiếp hai loại công kích bị phá, những con hắc giao này cũng không chút nóng vội, thân thể xoay một cái xuống bên dưới, mà khi một khắc hạ xuống liền ào ào phát ra tiếng nổ vang tự hành bạo liệt.

Thân thể chúng nó vỡ vụn trong không trung chỉ là chợt lóe, liền biến ảo thành vô số hòn đá to nhỏ bất đồng.

Nhỏ cũng phải to hơn cái đầu người, lớn cũng ước chừng cũng phải nghìn trượng, phảng phất to như quả núi nhỏ. Nhiều như vậy cự thạch điên cuồng hướng xuống bên dưới, phảng phất như long trời lở đất, bình thường tu sĩ thân bị chỗ quần thạch bao phủ hạ xuống, sắc mặt không khỏi biến đổi không thôi.

Phía dưới thạch tháp một tầng mật thất dưới sâu nhất trong đất, có một đạo bóng người hai mắt nhắm nghiền ngồi xếp bằng bên trên một cái hoàng sắc bồ đoàn.

Trên thân linh khí kích động không thôi, trên mặt đỏ sẫm một mảnh, chỗ thái dương là mồ hôi nóng ào ào chảy, phảng phất như chính bản thân đang vào thời kỳ trọng yếu.

Phía trước thân thể hắn, song song hai ngọn núi một xanh một đen cao cỡ một người đứng, đỉnh đầu có cái bảy mươi hai khẩu phi kiếm xanh sắc hóa thành một đóa xanh biếc kiếm liên vây quanh bay múa không dừng.

Trên thân là từng tầng ký hiệu màu đen cuồn cuộn không dừng, mơ hồ bao phủ một kiện chiến giáp đen kịt như mực.

Nhưng quỷ dị chính là, nhiều như vậy pháp bảo phòng hộ tại chỗ xung quanh, khắp nơi đều là rậm rạp tro bụi sắc quang điểm, mỗi một cái chỉ lớn nhỏ bằng ngón cái, nhưng đều tản ra khí tức âm hàn cực kỳ, đồng thời phát ra âm thanh ông minh không dứt.

------oOo------

Chương 1987: Hợp Thể hậu kỳ (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Người đang ngồi xếp bằng trên mặt đất kia là người bế quan rất lâu chưa ra ngoài - Hàn Lập.

Lúc này, hai mắt hắn nhắm nghiền, ngồi xếp bằng trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, nhưng thần sắc trên mặt hắn tựa hồ đang trong tình trạng không tốt.

Phụ cận hắn, những quỷ dị quang điểm kia xoay quanh bay lượn, chợt tụ chợt tán, có khi còn biến ảo thành mãnh thú ác quỷ, có khi lại ngưng tụ thành hình ảnh nam nữ già trẻ. Nhưng bất luận loại hình ảnh bộ dáng nào, sau khi thành hình, đều hướng chỗ Hàn Lập ngồi xếp bằng hung hăng đánh tới, nhưng bị Cực sơn Thanh liên các loại bảo vật toả ra đáng sợ uy năng, đều ngăn cản bức lui hoàn toàn.

Những quang điểm tà vật này, chỉ có thể ở bên ngoài bảo vật phòng hộ tiếp tục ông minh không thôi. Nhưng số lần bức lui càng ngày càng nhiều, mấy thứ này phát ra quái minh âm thanh dần dần sắc nhọn, một bộ dáng cuồng bạo không thôi.

Nhưng Hàn Lập mí mắt vẫn chưa mở, đối với mấy thứ này một bộ dạng làm như không thấy, nhưng chỗ thái dương mồ hôi nóng lại cuồn cuộn rơi xuống, bộ dáng so lúc trước càng thêm chật vật.

Thực tế tình huống cũng chính là như thế!

Tại nơi nào đó trong thần thức hải của hắn trong không gian thần bí, nguyên thần hắn biến thành một thanh bào hóa thân, đang đối mặt tranh đấu với một người tới thời điểm mấu chốt.

Đối thủ mặc trường bào đen kịt, điều khiển bảy mươi hai khẩu phi kiếm màu đen, khuôn mặt hiển nhiên cùng Hàn Lập giống nhau như đúc.

Bất quá vị này hắc bào *"Hàn Lập"*, hai mắt tia máu chớp động, giữa trán có một đoàn hắc khí nồng đậm bao phủ, khuôn mặt tươi cười tràn đầy tà dị, nhất cử nhất động phát ra ma khí đầy trời, giống một loại tà ma đến trái đất vậy.

Hàn Lập hai tay bấm tay niệm thần chú, một tay đồng dạng thôi động bảy mươi hai khẩu màu xanh tiểu kiếm, một tay kim sắc điện xà liên miên bắn ra, nhưng mà hắc bào *"Hàn Lập"* thôi động màu đen phi kiếm biến ảo thành từng đóa hoa sen màu đen, dễ dàng triệt tiêu hết công kích. Ngược lại tay áo bào run lên, từng đạo màu đen thiểm điện so với kim sắc hồ quang còn muốn to hơn mấy phần theo tiếng mà ra hung hăng bổ về phía Hàn Lập.

Hàn Lập sắc mặt âm trầm, bên ngoài thân Lôi Minh âm thanh nổi lên, hơn trăm đạo kim hình cung đồng thời bắn ra mà ra, liền đem màu đen thiểm điện một kích mà vỡ.

"Hắc hắc, tiểu tử vô dụng thôi. Cái cụ hóa tâm ma này căn bản chính là phục chế bản thể ngươi. Không, tại bản tôn ma tính gia tăng thêm, hẳn là so với bản thể của ngươi còn mạnh hơn ba phần, trải qua thời gian dài giao thủ như thế. Ngươi cũng hẳn là rất rõ ràng rồi." Một thanh âm của nữ tử trẻ tuổi đột nhiên tại trong không trung quanh quẩn vang lên.

"Hừ, ngay cả khi cái hóa thân tâm ma so với ta cường đại hơn một hai phần như vậy, ngươi tưởng trông cậy vào nó có thể đánh bại ta, thôn phệ tâm thần của ta căn bản là si tâm vọng tưởng sự tình. Nếu không phải ta nhất thời không kiểm tra, để ngươi cái ma đầu này xâm nhập trong thần thức hải của ta, tâm tình sao có thể để tâm ma sản sinh, cũng phản phệ bản thân." Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, một tay hướng đối diện một điểm, một đoạn ngân sắc đoản xích bỗng nhiên hiện lên mà ra, cũng hướng đối diện nhoáng lên huyễn hóa ra vô số xích ảnh cuồng chém tới, sau đó mới âm trầm dị thường trả lời.

"Chính xác, ngươi thần thông to lớn viễn siêu ta tưởng tượng, dựa vào cái này một cái chính là giả tâm ma hóa thân đánh tan

nguyên thần của ngươi đích xác rất không khả năng. Nhưng mà chớ quên ngươi bây giờ còn phải độ hậu kỳ thiên kiếp. Ngay cả ta không biết ngươi chuẩn bị loại thủ đoạn nào ứng đối, nhưng tại hơn phân nửa nguyên thần pháp lực bị kiềm chế, trái lại không tin ngươi còn có thể bình yên vượt qua. Nếu là không muốn thần hồn câu diệt, còn không đem kiện ma giáp kia giao ra đây cho bản tôn mới tốt. Chỉ cần giao ra ma giáp, ta lập tức từ trong thần thức hải rời khỏi, bảo đảm ngươi thuận lợi tiến giai hợp thể hậu kỳ cảnh giới." Nữ tử dùng một loại ngữ khí tràn ngập mê hoặc nói thêm.

Chủ nhân cái thanh âm này hiển nhiên chính là lúc đầu tại trong Vân Thành, kia ma niệm của tên thiên ngoại ma đầu khóa giới biến thành bị Hàn Lập đánh tan.

Cũng không biết nó dùng cái gì phương pháp, nhưng là tại Hàn Lập độ kiếp thời điểm mấu chốt, nhân cơ hội xâm nhập trong thần thức Hàn Lập, cũng thúc hóa ra một đầu ma hóa tâm ma muốn đem Hàn Lập nguyên thần thôn phệ hết.

Nếu không phải Hàn Lập xem sớm thời cơ, bản thân thần niệm đọng lại viễn siêu phổ thông tu sĩ, sợ rằng tại lúc đầu không đề phòng, thật đúng là bị ma đầu đạt được rồi.

"Nếu là thiên ngoại ma đầu lời nói cũng có thể tin tưởng, vậy mặt trời cũng có thể mọc ở phía tây rồi. Chỉ sợ ta vừa mới sinh ra ý niệm chịu thua, lập tức bị tâm ma thừa dịp lẻn vào, kết quả nguyên thần bị nuốt. Đã sớm nghe người ta nói, thiên ngoại ma đầu tối am hiểu câu dẫn nhân tâm, sát nhân lại vô hình. Bây giờ nhìn đến, quả thực không giả." Hàn Lập mặt không biểu tình, không chút sợ hãi nói.

"Khanh khách, ngươi trái lại đủ cơ cảnh. Nếu đã như vậy, bản tôn tựu hảo hảo chờ ngươi tự mình ngã xuống đi. Chờ ngươi nguyên thần nhục thân tại dưới thiên kiếp tro bụi mai một thời điểm, ma giáp vẫn cứ có thể rơi vào trong tay bản tôn." Thiên ngoại ma đầu thanh âm một cái trở nên thô thiển quái dị, phảng phất lại hóa thân thành một gã nam tử.

Tâm ma tay áo bào run lên, đồng dạng một đoàn ma khí quay cuồng màu đen đoản xích bay ra, cũng huyễn hóa ra dày đặc chi chít màu đen xích ảnh, đem công kích vừa rồi của Hàn Lập tất cả đều tiếp nấy.

Hàn Lập thấy tình hình này, trên mặt âm lệ càng nhiều thêm hai phần. Lúc này hắn liền cảm ứng được non một nửa nguyên thần khác truyền đến tin tức.

Lúc này thiên kiếp bên ngoài tựa hồ đã tới thời điểm mấu chốt rồi, chỉ dựa vào hắn lưu lại một nửa pháp lực cùng thần niệm phỏng chừng hơn phân nửa cũng vô pháp ứng đối tiếp theo lớp thiên kiếp uy năng, hắn phải lập tức diệt sát tâm ma, mới có thể toàn tâm ứng đối kiếp nạn này.

Trong lòng như thế cân nhắc, Hàn Lập không hề do dự một tiếng gầm nhẹ, một tay liền bấm pháp quyết. Theo kim quang chớp động, thân hình một cái chớp động, bỗng nhiên cuồng tăng gấp trăm lần, một cái liền hóa thành một con kim mao cự vượn như núi cao.

"Công pháp, bảo vật, ngươi có thể mô phỏng theo, nhưng ta không tin cái này hóa thân thuật, đồng dạng cũng có thể biến hóa mà ra trước tiếp ta một quyền nói tiếp..." Cự vượn một tiếng ong ong hét lớn, hai cái nắm tay một vòng phía dưới, tựu xông tới đối diện tâm ma cuồng kích.

Nắm tay chưa hạ xuống, hai cỗ ẩn chứa lớn lao cự lực kim sắc sóng quang trước hết hiển lộ đi ra, phảng phất muốn đem tâm ma một cái tựu ngạnh sinh đập thành nước tương.

Hắc bào tâm ma, trên mặt liền hiện lên một tia quỷ dị, hai cái cánh tay hắc quang chợt lóe sau, một cái hiện ra tầng tầng bạo sắc lân phiến, cũng bỗng nhiên hướng trên cao một trảo mà đi.

"Xuy xuy" phát ra tiếng xé gió lớn!

Vô số màu đen trảo ảnh giống như một loại lưới tơ thật lớn thoáng cái tại đỉnh đầu tâm ma hiện lên mà ra, kim sắc sóng quang vừa kích tại trên lưới tơ, rung động không thôi cũng không vì thế bị công phá.

Bất quá khi hai cái cực đại nắm tay theo sát sóng quang hạ xuống, lưới ti nhưng không cách nào chống đỡ tấc tấc vỡ vụn.

Nhưng tựu cái này chỉ trong chốc lát, tâm ma hai tay một trảo, bảy mươi hai khẩu màu đen tiểu kiếm chợt lóe, tất cả đều chìm vào trong thân thể nó, trong cổ họng một tiếng quái âm thanh phát ra sau, bên ngoài thân hắc khí tuôn ra mà ra, đỉnh đầu thoáng cái mọc ra hai chiếc sừng đen thô to, đồng thời thân thể cuồng tăng thật lớn đứng lên

Nó vậy mà lại biến ảo thành một gã đầu trâu thân người, ma vật thân khoác một lớp lớn lân giáp màu đen, thân thể to lớn không khác cự vượn chút nào, cũng không chút nào sợ hãi cũng dùng hai nắm tay to lớn thẳng chụp vào nắm tay cự vượn.

"Oanh kinh long " xuất hiện liên thanh tiếng nổ, kim mao cự vượn bị chấn động liền lùi lại mấy bước đi ra ngoài, mà tâm ma biến thành ma vật cũng hai chân trầm xuống, bị ngạnh sinh sinh từ trên cao một nện xuống đất, cũng đem mặt đất đập ra một cái cự lỗ tới.

Tựu lúc này đây giao thủ, Hàn Lập cũng minh bạch đối phương sau khi biến thân, nhục thân mạnh mẽ ngay cả so ra còn kém hắn hóa thân Sơn Nhạc Cự Viên, nhưng là tuyệt đối sẽ không khác biệt quá xa.

Dưới cái tình trạng này cho dù hắn có thể thủ thắng, tốn hao thời gian tính ra cũng tuyệt đối không thể ít. Nhưng tình hình bây giờ, hắn làm sao có thể hao phí thời gian như thế này!

Hàn Lập trong lòng khẩn trương, các loại ý niệm bay chuyển, cuối cùng cắn răng một cái hạ một cái quyết định.

Tuy rằng tiếp theo thần thông thi triển, sẽ vận dụng đại lượng linh lực, cực kỳ bất lợi cho hắn thoát thân khi đối phó mặt sau thiên kiếp, nhưng trước mắt loại này tình hình, cũng bất chấp hậu quả rồi.

Hắn thân hình mới vừa đứng vững sau, lập tức ngẩng đầu phát ra một tiếng huýt sáo dài, một cái ba đầu sáu tay kim sắc pháp tướng thoáng cái hiện lên ở sau người mà ra.

Pháp tướng đóng chặt sáu mắt chợt mở, lập tức hóa thành một đạo hư ảnh hướng tới cự vượn thân thể bổ nhào đi đến.

Một tầng kim quang tại trên thân thể cự vượn lưu chuyển bất định, tiếp theo đầu vai hai bên kim quang chợt lóe, hai khỏa đầu lông lá cùng mặt khác bốn cái cánh tay hiện lên mà ra.

Kim mao cự vượn liền một cái biến thành ba đầu sáu tay bộ dáng, sáu cái cánh tay đồng thời liền bấm pháp quyết, thân thể tựu lần nữa cuồng tăng mấy lần, mấy cánh tay hướng xuống đất, ba đầu hướng lên trời.

Cùng lúc đó, cự vượn hít sâu một hơi, sáu cái cánh tay kim quang chợt lóe, từng đoàn kim quang bỗng nhiên hiện lên mà ra, chợt lóe phía dưới tựu quay tròn chuyển động.

Trong khoảnh khắc, kim quang giống như nắng gắt gai mắt chói mắt hiện ra, cũng một cái mơ hồ sau, bỗng nhiên biến ảo thành sáu đoàn kim sương mù quầng sáng, cũng từng vòng cấp tốc khuếch tán mở ra.

Bất quá qua một cái hô hấp công phu, sáu đoàn kim sắc quầng sáng tựu thoáng cái dung hợp thành một, biến thành một cái quầng sáng có đến trăm trượng to lớn.

Cự vượn ba khỏa đầu đồng thời mở miệng ra, khó hiểu chú ngữ âm thanh nhất thời phát ra ba tầng âm hưởng liên tiếp truyền ra.

Trong kim sắc quầng sáng đột nhiên vô số phù văn hiện lên mà ra, theo đó rất nhanh xoay tròn hiện ra.

Một cái kim sương mù thật lớn vòng xoáy, lập tức tại trong không trung hình thành, cũng được sáu cái cánh tay lớn xa xa hướng chỗ cao nâng dựng lên.

Tại trong kim sắc phù văn chớp động, một cổ hấp lực không thể chống lại nhất thời theo trung tâm vòng xoáy xuất hiện.

Ở đối diện, ma vật đầu trâu bị cái này hấp lực bao trùm phía dưới, thân thể thoáng cái ngã thương, nhưng lại vô pháp ức chế bị cưỡng ép lôi kéo đi qua.

Ma vật một tiếng gầm giận dữ, trên mặt lần đầu hiện ra vẻ kinh hoàng.

Nó tuy rằng là phục chế Hàn Lập bản thể mà đến, nhưng mà bởi vì chân linh máu duyên cớ, cùng kinh trập quyết biến thân, nhưng là thần thông nó duy nhất vo pháp mô phỏng theo,

Kể từ đó, nó một lần gặp Hàn Lập kết hợp kinh trập quyết cùng Phạm Thánh Chân Ma Công thi triển nhị trọng biến thân công kích, tự nhiên ứng đối không dễ rồi.

Phía dưới ma vật càng khẩn trương, bảy mươi hai khẩu màu đen tiểu kiếm, hai tòa cực sơn, màu đen đoản xích các loại bảo vật liên tiếp theo trên thân bay lượn mà ra, cũng hướng thật lớn vòng xoáy cuồng kích mà đi, nhưng một chút hiệu quả đều không có.

Những bảo vật này vừa mới bay đến phụ cận vòng xoáy, nhất thời bị mặt trong phun ra quầng sáng do vô số kim văn hợp thành liền quấn vào, nhất thời mất đi khống chế liền bị vòng xoáy mạnh mẽ kéo vào trong.

Chỉ nghe bên trong một trận nổ vang loạn hưởng, những bảo vật này liền hoàn toàn không còn tung tích.

Lúc này, ma vật cũng bị thật lớn hấp lực kéo đến cách chỗ trung tâm vòng xoáy chỉ còn ba bốn mươi trượng cự ly, trong tay hắc quang chợt lóe, hiện ra một cây đỏ đậm huyết xoa bỗng nhiên hướng trên mặt đất cắm xuống, khi cắm được xuống đất. Tâm ma nguyên bản di động thân thể mới miễn cưỡng dừng lại được.

Ma vật trên mặt thoáng cái lộ ra vẻ mừng rỡ.

Nhưng vào lúc này, cự vượn sáu cái cánh tay đồng thời khẽ động, trong miệng phát ra quát khẽ một tiếng, kim sắc vòng xoáy như một cái cự sơn đè ép mà xuống.

Tâm ma một tiếng hét thảm, tựu không kịp phòng bị, kim quang lập tức nhấn chìm không thấy rồi!

------oOo------

Chương 1988: Hợp Thể hậu kỳ (4)

Nguồn: EbookTruyen.Net

""Tốt, rất tốt. Lúc này đây coi như số ngươi gặp may, nhưng là phân niệm bản tôn liền hóa thêm một cái Tâm Ma nữa, cũng chỉ là việc nhỏ dễ như trở bàn tay. Ngươi sử dụng đồng dạng thủ pháp tuyệt đối không diệt được cái tâm ma thứ hai." *Thanh âm ma đầu không ra nam nữ kia, có chút thẹn quá hoá giận truyền đến.*

Tiếp theo phía trước hắc quang lóe lên, một đoàn khí đen bay ra ngưng tụ lại, một hồi quay cuồng mơ hồ ngưng tụ thành một đạo nhân ảnh.

"Tiếp theo? Không còn lần nữa rồi! Đã bức ta làm ra thi pháp này, lại còn muốn ẩn nấp thân hình, quả thực là mơ mộng hão huyền." Hàn Lập biến thành khỉ đột ba đầu sáu tay, một tiếng ông ông quát khẽ, đột nhiên há miệng ra lại phun ra một đoàn ánh sáng màu xanh biếc.

Một cỗ ánh sáng màu xanh tràn ngập linh khí từ trong thân thể Hàn Lập biến thành, bên trong nó lại bao phủ một cái tàn hương màu vàng nhạt, tản ra một cỗ khí đàn hương nhàn nhạt.

Chính giữa chiếc đầu khỉ đột to lớn hai mắt lóe lên màu tím, hai cái bàn tay lớn trong giây lát chụp một cái, liền đem đàn hương bắt vào trong tay, hai tay liền dùng sức chà xát một cái.

""Phốc phốc"" hai tiếng

Một đoàn lửa màu bạc giữa hai tay hiện ra, một làn khói màu vàng nhạt lập tức theo hai bàn tay khổng lồ mở ra liền tản ra xung quanh.

Cơ hồ trong cùng một thời gian, một cái đầu Khỉ Đột Khổng Lồ khác liền mở lớn miệng, dùng sức thổi mạnh một cái.

Nổ đùng âm thanh liền vang lên.

Làn khói màu vàng liền ngưng tụ biến ảo thành một mũi tên, cũng lóe lên tức thì phá không bắn ra, trên đường nhoáng một cái đột nhiên biến mất.

Sau một khắc, cách địa phương Hàn Lập không xa ánh sáng màu vàng lóe lên, mũi tên liền hiện ra, cũng như thiểm điện đâm vào bên trên hư không. (1 khắc = không biết)

Liền xuất hiện một tiếng hừ lớn!

Trong hư không chỗ đó căn bản nhìn không có một bóng người, một đoàn ánh sáng màu đen vặn vẹo hiện ra, mũi tên màu vàng vừa vặn đâm vào trung tâm.

"Hừ, Nhân tộc tiểu tử, ngươi thực cho rằng bảo vật có thể tổn thương bản tôn à. Những thứ đồ vật đó với ta mà nói, căn bản không đáng giá nhắc tới đấy." *Trong hắc quang liền xuất hiện bóng người nhỏ bé cao khoảng một tấc sừng sững đứng đó, đối mặt với mũi tên vừa vặn xuyên thủng qua thân hình hắn, lại phát ra một tiếng tiếng cười khinh miệt.*

Bóng người nhỏ bế này khuôn mặt một mảnh mơ hồ, căn bản nhìn không rõ, nhưng trên người tản mát ra một cổ quỷ dị tà khí, lại để cho người vừa nhìn vào không lạnh mà run, như rơi vào hầm băng.

"Ta lúc nào đã từng nói qua đây là bình thường bảo vật. Mặc kệ bản thể ngươi có phải Thiên Ngoại Ma Quân thật vậy hay không, nhưng một đám ma niệm này mà nói..., thứ này khu trục ngươi dư giả rồi." *Khỉ Đột Khổng Lồ vừa thấy mũi tên đánh trúng mục tiêu, thần sắc buông lỏng, miệng nhả tiếng người lạnh lùng nói.*

"Cái gì, vật này là.." *người nhỏ bé trong ánh sáng đen liền rùng mình, theo trí nhớ dài dằng dặc của hắn trong thoáng chốc liền nhớ tới một vật, thanh âm đột nhiên cả kinh phát ra.*

Nhưng hết thảy lại không thể cải biến được cái gì, mũi tên màu vàng sau một khắc phát ra một tiếng trầm đục bạo liệt mà tan.

Nồng đậm hương khí đàn hương theo một cỗ khói nhẹ màu vàng tản khai mở ra, đem tất cả địa phương gần mẫu quanh hắn đều bao phủ hoàn toàn. (1 mẫu = 10 sao bắc bộ 1 sào = 360m2)

"Không có khả năng, là Hắc U Băng Hương loại này Khu Ma thần hương! Thứ này có lẽ tại giới này đã sớm tuyệt tích rồi, ngươi làm sao có thể có được? Bất quá đừng cao hứng quá sớm, tiếp theo ngươi muốn vào giai Đại Thừa, lúc đó ta nhất định sẽ tự mình xuất hiện, tuyệt không đơn giản cho ngươi đào thoát mất đâu." Người nhỏ màu đen ở cái khói màu vàng nhẹ bao phủ xuống kia, rốt cuộc không cách nào duy trì hình thể, liền không cam lòng quát một tiếng chói tai, thân hình liền trong hư không tan rã, cuối cùng tại chỗ biến mất không thấy.

Hiển nhiên một tia thần niệm Thiên Ngoại ma đầu này, vào núc này liền bị cưỡng ép ra khỏi biển thần thức của Hàn Lập.

Khỉ Đột Khổng Lồ ba đầu sáu tay mắt thấy cảnh này, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, hình thể nhanh chóng thu nhỏ lại, trong nháy mắt giải trừ hai lần biến thân, khôi phục lại hình người.

Giờ phút này sắc mặt Hàn Lập trắng bạch, có một chút thở dốc, vừa rồi thi triển thần thông tiêu hao thần niệm cùng pháp lực quả thực không ít, cũng là nguyên nhân ngay từ đầu hắn cũng không có thi triển loại thần thông này.

Hàn Lập nhìn lướt qua địa phương ma vật biến mất, cũng không thấy nhẹ nhõm chút nào, ngược lại không nói hai lời một tay bấm niệm pháp quyết, thân hình hóa thành từng đoàn ánh sáng màu xanh tán loạn bay ra.

Vừa rồi vì sợ Tâm Ma thừa cơ ảnh hưởng tới thần niệm trong thần thức hải, cho nên hắn triệt để chặt đứt liên hệ với thân thể bên ngoài, hiện tại Tâm Ma bị diệt, tự nhiên không thể chờ đợi được lập tức trở về bản thể.

Hàn Lập hai mắt đang nhắm lập tức mở ra, vừa hay liền thấy bốn phía là những điểm sáng màu tối chẳng biết từ lúc nào ngưng tụ trở thành năm bóng người cao khoảng trượng, hình thể biến ảo thành cái bóng mơ hồ không rõ, đang dốc sức liên tiếp đánh vào vòng ánh sáng bảo vệ quanh hắn.(một trượng = 0,33m)g

Năm cái bóng mơ hồ này mỗi một lần tấn công, vòng ánh sáng bảo vệ cùng bảo vật chấn động không ngừng, đem vòng ánh sáng bảo vệ thu hẹp hơn phân nửa.

Năm cái bóng mơ hồ trong miệng liền phát ra âm thanh bén nhọn dị thường, vây quanh Hàn Lập nửa bước không dời, trên người tản ra khí tức cuồng bạo kinh người.

""Hừ, chỉ là mấy cái bóng ma ngưng tụ vậy mà cũng dám ở trước mặt ta ra oai, liền biến mất cho ta.""

Hàn Lập mặt sắc trầm xuống, không cần suy nghĩ một tiếng quát chói tai, bên ngoài thân đột nhiên màu vàng điện sáng lóe lên, vô số màu vàng điện sáng theo thân hình bắn ra.

Năm cái bóng ma ngưng tụ kia, liền bị một mảng ánh sáng màu vàng bao phủ lên, liền trong tiếng sét đánh mà tan thành mây khói, căn bản một chút chống cự cũng không có.

Tiêu diệt được năm cái bóng ma kia, trên mặt Hàn Lập cũng không có chút vui mừng nào, ngược lại khuôn mặt càng trầm xuống.

Bởi vì vào lúc này, vài toà cấm chế cùng pháp trận hắn chuẩn bị để ứng phó với thiên kiếp, bị kích thích mà khởi động toàn bộ, liền hóa thành mấy tầng vòng sáng cực lớn đem tòa bộ thạch tháp bao phủ hoàn toàn.

Nhìn lên đỉnh đầu, tám mươi mốt con rồng màu đen hô gió gọi mưa hướng xuống dưới, phun ra từng chùm tia sét năm màu.

Những chùm tia sét năm màu này nhỏ khoảng một xích, lớn chừng dặm vuông, liền từ trên trời như mưa chút xuống. (1 dặm vuông = 1609m2, 1 xích= 1 trượng = 0,33m)

Tại tia sét đánh xuống, từng tầng cấm chế bộ dạng chống đỡ không nổi, đồng thời phát ra tiếng thanh minh liên tục.

Lúc này, trên bầu trời tất cả các chùm tia sét năm màu tập chung lại một chỗ với nhau, lập tức biến thành một cột điện quang lớn như thác nước, lóe lên liền đánh thẳng xuống vầng sáng cấm chế phía dưới.

Một hồi giòn vang!

Toàn bộ màn sáng cấm chế rung lên liền vỡ thành từng mảng.

Cột sét năm màu đó không bị ngăn cản, thoáng một cái theo ở phía trên đỉnh tháp biến mất không thấy gì nữa, mà sau một khắc, tựu đi ngang qua hư không xuất hiện ở phía trên mật thất của Hàn Lập, đánh thẳng xuống.

Hàn Lập không lưỡng lự liền phất tay áo, hơn mười tia điện màu vàng cùng nhau bắn ra.

Một tiếng nổ mạnh điếc tai nhức óc!

Tia điện màu vàng cùng tia chớp năm màu vừa tiếp xúc với nhau, liền cùng nhau biến mất hoàn toàn.

Nhưng cũng chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi, trong mật thất liền xuất hiện càng nhiều tia chớp năm màu hơn, chúng liền điên cuồng hướng tới chỗ Hàn Lập đang đứng mà đánh.

Hàn Lập hai mắt nhíu lại, đột nhiên một tay hướng tới hư không chụp một cái, trong lòng bàn tay liền xuất hiện một đoàn ánh sáng màu xanh, quay tít một vòng, hóa thành bảy mươi hai đạo ánh sáng màu xanh tán loạn bay ra xung quanh.

Một tiếng rồng ngâm truyền ra!

Vô số kiếm khí màu xanh giao thoa với nhau trong hư không hiện ra, liền tản rộng bao phủ bốn xung quanh mật thất, liền hướng tới đỉnh đầu Hàn Lập ngưng tụ lại, biến thành một quả cầu màu xanh.

Quả cầu này quay tít một vòng, phát ra vô số ánh kiếm chói mắt chợt lóe chợt tắt, phát ra một tiếng liền vỡ vụn, một con rồng toàn thân xanh biếc giương nanh múa vuốt bay về phía trước.

Hàn Lập một tay liền chỉ về đám kiếm màu xanh thành hình hoa sen kia, trong nháy mắt mấy chục lưỡi kiếm nhỏ một lần nữa bày ra Thanh Bàn Kiếm Trận.

Tòa kiếm trận này không hổ là một trong những đòn sát thủ của Hàn Lập, con rồng toàn thân xanh biếc kia liền bay lượn xung quanh gian phòng, tia sét năm màu kia đánh lên trên người nó lại không tổn hao gì, ngược lại thoải mái hướng xuống phía dưới, đem tất cả tia sét năm màu kia đều một đánh mà tan.

Mà đúng lúc này, bầu trời bên ngoài nguyên bản đám mây lửa thu nhỏ lại chẳng những đã khôi phục lại như lúc ban đầu, hơn nữa ánh lửa bên trong liền rung chuyển, từng đoàn từng đoàn cầu lửa to khoảng đầu người đỏ thẫm từ trong mây lửa rơi thẳng xuống.

Nhưng Hàn Lập tự nhiên sẽ không sợ hãi mảy may, liền hít sâu một hơi, hai ngọn núi nhoáng một cái liền xuất hiện tại trước mắt hắn, một tay hướng lên hai ngọn núi vỗ một cái!

Tối tăm mờ mịt Nguyên Từ Thần Quang cùng từng đạo vô ảnh kiếm khí lập tức hóa thành một tầng tầng sóng sáng từ trong hai tòa núi tuôn ra.

Một ngày một đêm sau, trên bầu trời tám mươi mốt con rồng màu đen, phát ra một tiếng trầm thấp liền tự động tan rã, cuối cùng hóa thành từng đoàn từng đoàn khói đen tản mác, tại phụ cận một một đám cấp cao tu sĩ mực chưa rời đi chứng kiến uy năng của thiên kiếp cùng thủ đoạn ngăn cản của Hàn Lập, kinh hãi trợn mắt há hốc mồm.

Thiên kiếp lợi hại như thế, bọn hắn ngay cả là lần đầu tận mắt nhìn thấy, nhưng Hàn Lập thần thông to lớn, dùng lực lượng một người có thể mạnh mẽ hóa giải từng cái, càng khiến đám đẳng cấp cao tồn tại xem được nước miếng thẳng nuốt không thôi.

Mà mắt thấy Hắc Long tản ra trong nháy mắt, từng tiếng thét dài bỗng nhiên trong Thạch Tháp du dương truyền ra, bay thẳng lên chín tầng mây.

Đồng thời, một đạo cột sáng màu xanh mờ cũng lóe lên từ trong tháp xuất hiện, những nơi ánh sáng màu xanh đi qua, vô luận mây lửa hay là khói đen bị càn quét không còn, chỉ để lại đầy trời sắc phù văn.

Cột sáng lóe lên liền thu lại, một cái hư ảnh thân cao ngàn trượng khí thế kinh người lơ lửng ở trên không trung, nhìn khuôn mặt cùng tướng mạo, cùng Hàn Lập giống nhau như đúc.

"Ồ, đây không phải Hàn đạo hữu ư!″

″Thì ra là Hàn tiền bối trùng kích hậu kỳ bình cảnh, thật là sự tình không thể tưởng tượng nổi. "

Khi nhìn rõ ràng khuôn mặt hư ảnh, phụ cận hơn phân nửa tu sĩ đều nhận ra Hàn Lập đến, lập tức liền xôn xao không thôi.

Hư ảnh màu xanh ánh mắt hướng tới nơi rậm rạp chằng chịt sắc phù văn nhìn lại, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhẹ, đột nhiên há miệng dùng sức khẽ hút.

Liền tất cả phù văn lập tức run lên, lập tức hóa thành vô số điểm sáng bay vào, như nước sông chảy về biển liền bị hư ảnh cực lớn thoáng một phát hút vào trong miệng.

Nhiều điểm sáng như vậy, mỗi lần hút một ngụm, cơ hồ đều tính bằng đơn vị hàng nghìn.

Thanh sắc hư ảnh lập tức với tốc độ kinh người lập tức lớn dần, mà khi phụ cận tất cả các điểm sáng bị hút hầu như không còn, xa xa chỗ vòng sáng bảo vệ giống như có lực lượng thần bí điều khiển, xuất hiện điểm sáng nhao nhao hướng tới hư ảnh bên này bay lại, liền bị hư ảnh màu xanh hút vào.

"Không tốt, tất cả mọi người rời mau! Hàn đạo hữu đã vượt qua hậu kỳ thiên kiếp, hiện tại đang hấp thu Thiên Địa nguyên khí, ngưng tụ nguyên thần. Vị trí chúng ta hiện tại, đều trong phạm vi ảnh hưởng tới hắn! Tốt nhất tất cả rời đi, để tránh ảnh hưởng đến Hàn đạo hữu."" Lão giả râu bạc trên mặt biểu hiện bộ dáng khó có thể tin, chứng kiến phía xa một màn thế này, lại cả kinh cao giọng hét lớn.

" Ha Hả, năm mới tết đến mọi người vạn sự như ý, thân thể khỏe mạnh" Vong Ngữ liền nói.

------oOo------

Chương 1989: Đệ Nhất Ma Tôn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phụ cận xung quanh cao giai tồn tại nghe được thanh âm này liền rùng mình, liếc mắt nhìn nhau một cái, òa ào phi độn lại về phía sau.

Nhưng có số ít tu sĩ hai tộc ở lại trên mặt hiện một chút do dự, nhưng bị Lão giả dâu trắng gằn giọng bức bách, không thể không có chút xấu hổ mà đứng lại cũng liền rời đi.

" Hừ, bọn người kia cư nhiên muốn tính toán ở lại cùng Hàn đạo hữu tranh đoạt nguyên khí trời đất, thật sự là một đám không biết sĩ diện gì cả." Lão giả dâu trắng thấy này tình hình, hừ lạnh một tiếng nói.

"Cái này cũng khó trách, Hàn đạo hữu tiến giai hậu kỳ thành công, cô đọng lại nguyên thần cần tới lượng lớn nguyên khí trời đất, bọn họ nếu vụng trộm hấp thu được một ít, tự nhiên vô cùng có ích." Kim Việt Thiền Sư lại khẽ cười một tiếng nói.

" Nhưng liền như vậy, có thể ảnh đến Hàn đạo hữu cô đọng lại nguyên thần, tuy rằng ảnh hưởng này không lớn lắm, nhưng ta cũng không hy vọng Hàn đạo hữu bởi vậy mà có ý bất mãn." Lão giả dâu bạc nhìn phía hư anh thật lớn phía xa kia, chậm rãi nói, trong mắt tràn ngập phức tạp.

" Điều này cũng đúng, cái đó đạo hữu cũng không cần suy nghĩ nhiều, Hàn đạo cũng không muốn ở thời điểm cô đọng nguyên thần này xảy ra sai lầm gì, sao có thể buông tha bọn họ những tên đục nước béo cò kia chứ. Nhưng mà dù nói như thế nào, Hàn đạo hữu lúc này đã thành công tiến giai hợp thể hậu kỳ, hôm nay đối với bản thành mà nói chính là một tin vui. Lão nạp cho tới bây giờ còn có chút cảm giác như ở trong mộng, ta tuy rằng đối hắn có chút tin tưởng, nhưng cũng thật không ngờ ở thiên kiếp hạ xuống lợi hại như thế, vẫn có thể thuận lợi độ kiếp thành công."

Kim Việt Thiền Sư liền thở dài một hơi trả lời.

" Hàn đạo hữu từ hợp thể sơ kỳ liền tiến giai đến hậu kỳ cảnh giới, chỉ tốn thời gian khoảng mấy trăm nam, nếu mà cùng so sánh, lão phu có cảm giác sống nhiều năm như vậy thật uổng phí. Về sau nói không chừng hắn có cơ hội trở thành bản tộc một vị Đại Thừa kỳ tồn tại!" Lão giả dâu bạc một tay liền vuốt chòm râu, thần sắc ngưng trọng dị thường.

" Ân, thiên phú kinh người như thế chính xác không phải không có cơ hội. Nhưng mà tiến giai hợp thể hậu kỳ cũng là chuyện tình khó khăn muôn vàn rồi, cùng với tiến giai vào đại thừa lại không thể đánh đồng với nhau được. Hàn đạo hữu cũng chỉ có một tia hi vọng mà thôi." Kim Việt Thiền sư trầm ngâm trong chốc lát, mới nói chính xác.

" Đây là điều hiển nhiên, nhưng cũng là một tia hi vọng, về sau còn có thể chân chính trường sinh phi thăng tiên giới. Ta nghĩ chúng ta đã sớm không còn hi vọng rồi, chỉ có thể ngồi chờ đại nạn tiến đến mà thôi." Lão giả dâu bạc thần sắc có vẻ ảm đạm vài phần.

" Cốc đạo hữu cần gì để ý việc này, từ thời thượng cổ. Cả nhân tộc có thể đi vào giai Đại Thừa kỳ ít ỏi không có mấy người. Một thế hệ của chúng ta chỉ có Mạc Giản ly tiền bối tồn tại, đã là một sự kiện lớn nhất rồi." Kim Việt Thiền Sư thấp giọng niệm một tiếng phật hiệu trả lời.

" Hắc hắc, không nghĩ đến đại sư thật thực có thể hiểu được. Nhưng lời này cũng không phải không có lý, cho dù tiến giai đại thừa, còn bước phi thăng cuối cùng kia cũng chưa nghe nói có người nào. Nghe nói dị tộc ngẫu nhiên chỉ có mấy vị thần thông to lớn mới có thể may mắn phi thăng thành công, ta thấy nhân yêu hai tộc chưa bao giờ ghi lại có vị tiền bối nào có thể phi thăng thành công. Thật sự muốn phi thăng thành tiên, không phải là việc dễ dàng!" Lão giả dâu bạc liếc nhìn tăng nhân một cái, cười hắc hắc nói.

" Ta xem bản ghi chép của hai tộc có các vị tiền bối chờ độ kiếp phi thăng, cuối cùng đều mai danh ẩn tích, căn bản không muốn

cho người ngoài nhìn thấy tình hình bọn họ độ kiếp. Nói không chừng thật sự có một hai vị tiền bối vượt qua thiên kiếp, mà phi thăng thành công." Kim Việt Thiền Sư nói có chút may mắn.

" Có lẽ như vậy, nhưng mà mặc kệ có phải là sự thật hay không, việc này đối với tình hình của bản thành không có một chút tác dụng nào. Nhìn lại ta và ngươi cũng chạy nhanh rời đi đi, nếu không vạn nhất làm cho Hàn đạo hữu hiểu lầm hai ta, liền có chút phiền phức." Lão giả dâu bạc không cho là đúng chỉ xuống phía dưới, nhìn lại phía xa xa hư ảnh trước mắt đã cao tới ba nghìn trượng, không khỏi hiện lên một tia sợ hãi nói.

Kim Việt Thiền Sư tự nhiên sẽ không phản đối, lúc này hai người bay lên trời, hóa thành hai đạo cầu vồng bay về phía sau.

Xa xa hư ảnh to lớn kia còn đang điên cuồng hấp thu nguyên khí trời đất bốn phía, hơn nữa phạm vi càng ngày càng lan rộng, cơ hồ đem nguyên khí trời đất quanh Thiên Uyên thành, thành cái phễu lớn trong hư không.

Hư ảnh cuối cùng dừng lại biến thành bóng người cao đến năm nghìn trượng, bầu trời khu vực quanh thành tồn tại tu sĩ hai tộc mỗi một người nhìn đến phía xa hư ảnh to lớn kia, hoảng sợ xôn xao hiển nhiên đều không giống nhau.(1 trương =0,33m)

Không riêng ở trong thành hai tộc có thể nhìn rõ ràng Hàn Lập nguyên thần biến thành hư ảnh, một một số Ma tộc quan trọng ở trong lớn tháp gần khu vực, cũng đồng dạng xa xa có thể nhìn thấy một ít cảnh tượng mơ hồ, cũng có thể cảm nhận được bầu trời khu vực trong thành nguyên khí trời đất kích động.

Trong một tòa tháp cao nhất trong Ma tộc đại quân, một gã thiếu liên tuấn tú mặc áo đỏ như máu đứng ở cửa sổ. Nhìn về bầu trời khu vực thành phía trước, trong mắt tia máu chớp động không thôi

"Cổ hơi thở này... Đúng vậy, hẳn là có tên gia hỏa nào đó tiến giai Hợp Thể hậu kỳ rồi. Hừ, này cũng hơi có chút phiền phức rồi, khí tức khổng lồ như thế này, tựa hồ không phải bình thường Hợp Thể hậu kỳ tồn tại, xem ra sau này tổng tiến công, cần phải phái

người đối phó người này rồi." Thiếu niên nhìn trong chốc lát, hai mắt nhíu lại lẩm bẩm. Hắn chính là một cỗ hóa thân Huyết Quang Thánh Tổ chỉ huy Ma tộc đại quân tiến đánh Linh giới.

"Huyết quang, chỉ là một gã Hợp Thể hậu kỳ tồn tại coi làm được cái gì. Ngươi cứ yên tâm, giao cho ta xử lý đi. Hắc hắc, ngươi hao phí thật lớn như vậy mời ta đến đây, không phải là muốn ta thay ngươi giải quyết một chút phiền toái đấy sao!" Cách cửa sổ không xa có một cái bàn đá, có một đại hán quanh thân quấn một tấm da thú màu bạc, một tay cầm lấy một cái đùi dã thú máu chảy đầm đìa đưa lên cái miệng rộng lớn cắn, có chút hàm hồ nói.

Đại hán này tướng mạo có vẻ đoan chính, nhưng toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, màu da tỏa sáng như Cổ Đồng, phảng phất như thép tinh đúc mà thành, trên người tản ra một cỗ khí tức giống như dã thú làm cho người ta hoảng sợ.

"Ân, việc này chưa cần Hung huynh đi làm. Ta mời ngươi tới, là giao cho ngươi một tên gia hỏa khó giải quyết khác. Bất quá ta không thể xác định người này đã về tới Thiên Uyên Thành hay chưa, nếu hắn không có ở đây, tên Hợp Thể hậu kỳ tồn tại này, liền giao cho hung huynh xử lý cũng không muộn." thiếu niên áo đỏ như máu đem ánh mắt thu lại, quay đầu nhàn nhạt nói ra.

Đại Hán này chỉ có tu vị Hợp Thể hậu kỳ, Huyết Quang lại tựa hồ đối với hắn kiêng kị dị thường, cũng một bộ dáng ngang hàng nói chuyện.

"Ah, người này xem ra không phải Hợp Thể hậu kỳ bình thường, ngươi không có ý định để cho ta tới xử lý. Chẳng lẽ tên gia hỏa ngươi chuẩn bị để cho ta đối phó, so người này còn khó đối phó hơn sao?" Đại Hán trong mắt lóe lên ánh sáng, có chút ngoài ý muốn nói.

"Có lẽ so với tên vừa mới tiến giai này có phần khó giải quyết hơn. Ta đây cũng không rõ lắm, chỉ biết là ba tên hóa thân của ta đuổi giết hắn hai lần. Kết quả lần thứ nhất không không thành công mà quay về, lần cuối không hiểu sao liền biến mất." Huyết Quang lông mày nhướng lên nói.

"Cái gì, có loại sự tình này! Ngươi vừa nói cái này, ta nhớ tới khoảng thời gian trước nghe những đạo hữu khác đã từng nói qua, ngươi tựa hồ liền một núc phái xuống ba cụ hóa thân. Nhưng ba người liên thủ, sao có thể có thể liền lúc bị đánh chết. Chẳng lẽ ngươi để cho ta đối phó là Nhân Yêu hai tộc một vị Đại Thừa kỳ tồn tại!" Đại Hán rốt cuộc không còn tâm tình ăn cái gì, đột nhiên đem một nửa chân thú đang gặm dở quăng xuống đất, thần sắc trầm xuống mà hỏi.

*"Hắc hắc, Hung huynh yên tâm. Cho dù ta muốn ngươi đối phó với Đại Thừa kỳ tồn tại, chỉ có thể chờ ngươi sau này tiến giai Đại Thừa mới nói. Ta cho ngươi đối phó chính là một gã tu sĩ nhân tộc Hợp Thể trung kỳ. Người này thần thông thật sự rất to lớn, bình thường Hợp Thể hậu kỳ tồn tại không phải đối thủ của hắn. Ba cụ hóa thân hơn phân nửa thực chết trong tay hắn. Hung huynh là đệ nhất ma tôn chỉ dưới tồn tại Thánh tộc Thánh Tổ bọn ta, đối phó người này là người chọn lựa tốt nhất."*Huyết quang Thánh Tổ chậm rãi nói.

"Ngươi đề cao ta quá rồi. Nếu thật là có thể đồng thời đánh chết ba cụ hóa thân của ngươi, người này thực lực tựu chưa bằng ta, nhưng cũng không kém quá xa đấy. Thù lao mời ta ra tay, phải tính toán lại. Nếu không ta sẽ không xuất thủ." Đại Hán dùng to bàn tay vừa thô vừa to sờ cái cằm, tự định giá trong chốc lát, không chút do dự nói.

"Được nhưng mà bảo vật trên thân của người này toàn bộ phải giao hết cho ta mới được." Huyết quang Thánh Tổ mắt cũng không chớp phát ra một tiếng liền đáp ứng.

"Xem ra tên tu sĩ nhân tộc này trên người có bảo vật, hoặc là có đồ vật ngươi có nhu cầu cấp bách. Nếu không tuyệt sẽ không đáp ứng sảng khoái như thế. Cũng được trước kia thù lao tựu tính không thấp, hôm nay gấp đôi đi, vô luận cái dạng bảo vật nào, Hung mỗ cũng không nhìn trộm một cái. Cứ quyết định như vậy đi. Ta cũng nhìn xem, tên tu sĩ nhân tộc có thể đem ba cụ hóa thân của ngươi đều đánh chết, rốt cuộc thần thông như thế nào. Ân một trận chiến này, có thể cho ta tận hứng một hồi. Thực hi vọng sớm đến ngày hôm đó." Đại Hán mười ngón nắm chặt, phát ra một loạt âm thanh *"Gắc...."*, đồng thời há miệng rộng nói.

Hắn lộ ra một hàm răng trắng, lòe lòe sáng lên, cả người lại phảng phất thoáng một cái biến thành một hung thú như muốn cắn nuốt người đối diện.

Đối với phản ứng của đại hán như vậy, Huyết Quang Thánh Tổ lại tựa hồ hết sức hài lòng, lúc này mỉm cười gật đầu.

"Tại hạ tin tưởng với danh tiếng Hung huynh, mới không tiếc bỏ ra một cái giá lớn mời Hung huynh từ Thánh Giới gọi tới. Đại quân đúng là trong thời gian tới sẽ đánh Thiên Uyên Thành, ngươi trước nghỉ ngơi một chút, khôi phục lại pháp lực hao tổn khi phá mà tới, để ứng phó đối thủ khó giải quyết này."

"Một chút nguyên khí hao tổn tính toán cái gì, Hung mỗ căn bản không cần nghỉ ngơi. Hiện tại bên ngươi đã vô sự, ta liền đi dạo một vòng coi, nhìn xem có việc gì có thể giải buồn! Nơi này là Linh giới, Thánh Tổ các ngươi cũng không ăn no dửng mỡ hạn chế hoạt động của ta à nha." Đại Hán bỗng nhiên mặt đầy sát khí nói.

"Cái này đương nhiên. Nếu là khu vực dị tộc, tự nhiên sẽ không có bất luận hạn chế gì. Mặc cho Hung huynh tùy ý tận hứng đi." Huyết quang Thánh Tổ trước sắc mặt hơi đổi, nhưng lập tức tựu cười ha ha nói.

Đại Hán nghe vậy cười lớn một tiếng, lúc này thoáng một cái đứng dậy đi nhanh đi ra ngoài cửa, cũng không nói lại một tiếng liền rời khỏi nơi đây.

Huyết quang hai mắt thấy Đại Hán biến mất sau cánh cửa, liền lắc đầu, trên mặt lại có vài phần bất đắc dĩ.

------oOo------

Chương 1990: Lời mời

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khi nói chuyện với vị đệ nhất Ma tôn này, hắn đối với người này cũng hiển nhiên rất tôn kính, lời nói hành động một bộ dáng kính cẩn không làm mất lòng.

Đương nhiên cũng bởi vì hắn cũng không phải bản thể Huyết Quang thánh tổ, chỉ là một khối hóa thân mà thôi. Nếu không cho dù đại hán này ngay cả thần thông kinh người, cũng không dám kiêu ngạo như vậy.

Huyết Quang cúi đầu suy nghĩ một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu lớn tiếng gọi:

"Người đâu, cho gọi Đại thống lĩnh đến gặp ta."

"Vâng, đại nhân!" Ngoài cửa liền có người cung kính chả lời, liền có một gã thị vệ bay nhanh đi truyền lệnh.

Huyết Quang lúc này mới bình tĩnh ngồi trở lại vị trí chủ thượng, bắt đầu tinh tế cân nhắc đến một sự tình.

Cùng lúc đó, trong Thiên Uyên Thành hư ảnh to lớn kia rốt cục cũng hấp thu đủ linh khí, ánh sáng chợt tắt pháp tướng thu lại, hóa thành một đoàn quả cầu ánh sáng màu xanh lóe lên rồi hướng tới thạch tháp bay tới.

Chỉ thấy ánh sáng chói mắt chợt lóe, qủa cầu liền biến mất không thấy bóng dáng.

Lúc này, ở chỗ sâu trong tháp Hàn Lập thở dài ra một hơi, chậm rãi mở hai mắt, trên mặt biểu tình tràn đầy vui sướng.

"Đây là Hợp Thể hậu kì cảnh giới, quả nhiên cùng so với sơ kì cùng trung kỳ cảm giác hoàn toàn khác nhau". Hắn thì thào tự nói

Nếu tu vi đã tu luyện đến cảnh giới này, cũng coi như một nửa chân bước vào cánh cửa Đại Thừa tu sĩ. Con đường mơ ước suốt đời của hắn rốt cục có thể mơ hồ thấy được. Hàn Lập cảm ứng được pháp lực cùng thần niệm trong cơ thể gia tăng mạnh mẽ.

Lúc này đây tiến giai hậu kỳ cảnh giới thành công, ước chừng làm cho pháp lực cùng thần thức lực tăng vọt hơn phân nửa, mà cũng chưa tới giới hạn cao nhất, nếu tiếp tục tu luyện thêm nữa còn có thể gia tăng thêm một tầng nữa.

Tuy nhiên có chút tiếc nuối chính là, thân thể hắn không có một chút cải thiện đáng kể nào.

Xem ra nghe đồn chỉ khi nào tiến giai vào cảnh giới Đại Thừa tu sĩ, mới có thể làm cho thân thể mạnh mẽ hơn là chính xác. Về phần hiệu quả, tự nhiên phải xem mỗi người tu luyện công pháp cùng tiềm lực thiên phú mà phân chia rồi.

Hàn Lập cân nhắc như thế, đem một tia tiếc nuối trong lòng kia xóa bỏ, tiếp tục nhắm mắt lại, bắt đầu tu luyện củng cố cảnh giới, cùng pháp lực hao tổn khi độ kiếp.

Trong quá trình độ kiếp, bởi vì đối kháng tâm ma, hắn đã hao tổn không ít pháp lực cùng thần niệm, cho nên trong quá trình ngăn cản thiên kiếp, không thể không mượn bảo vật đông đảo.

Ngay cả như vậy, kiếp lạn hậu kỳ này mức độ điên cuồng cuồng bạo viễn siêu so với tưởng tượng.

Làm cho hắn không thể không liên tiếp cho tự bạo hơn mười kiện cao cấp bảo vật trong bảo khố trước kia đoạt được, thậm chí ngay cả bảy mươi hai khẩu Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, thời gian dài sử dụng đã bị hư hao nhất định.

Nếu không phải có hai tòa cực sơn có khả năng kì diệu chống thiên lôi, ở thời điểm cuối cùng ngoài ý muốn thể hiện thần uy ngăn cản mấy đạo thiên lôi cuối cùng, hắn chỉ sợ cho dù có thể vượt qua kiếp nạn này, cũng tuyệt đối trọng thương dậy không nổi, liền không có bộ dáng bình yên vô sự như vậy.

Khi trải qua lần độ kiếp hậu kỳ này, Hàn Lập đối với ngũ cực sơn tin tưởng tăng lên nhiều, trong lòng hạ quyết tâm nhất định không tiếc bất cứ giá nào, đem ba tòa cực sơn còn lại luyện chế ra mới được.

Ở Hợp Thể hậu kì thiên kiếp uy lực to lớn thế này, Đại Thừa cùng phi thăng thiên kiếp còn đáng sợ đến mức khó có thể tin được. Nếu không có ngũ cực sơn trong mà nói, hắn một chút tin tưởng đều không có.

Huống chi còn phải ngăn cản mỗi đoạn thời gian đại thiên kiếp sẽ buông xuống, lại phải cần trọng bảo này.

Hàn Lập đem ý niệm này ở trong đầu suy nghĩ một lát, cả người liền thả lỏng trong đan điền một dòng pháp lực ấm áp dào dạt lưu chuyển mọi chỗ trong thân thể, tâm thần liền tập chung hoàn toàn vào tu luyện.

Hàn Lập nhập định lần này, thời gian ước chừng hơn mười ngày.

Nửa tháng sau, ở trong mật thất một tiếng thét dài theo gió truyền ra,cửa mật thất liền*"Phanh"* một tiếng, tự động mở ra.

Ánh sáng màu xanh chợt lóe, Hàn Lập thần sắc bình tĩnh xuất hiện tại cửa, ánh mắt nhìn trái nhìn phải.

"Bái kiến sư phụ!"

"Chúc mừng Hàn huynh tu vi đại thành!"

Khí Linh Tử, Hải Đại Thiếu cùng Băng Phượng vẫn canh giữ ở bên ngoài, vừa nghe thấy tiếng huýt gió, trong nháy mắt liền bay nhanh tới ngoài cửa, thấy vậy tình hình, lúc này mừng rỡ đều tiến lên thi lễ chúc mừng.

"Ha hả, nếu không có tiên tử tương trợ, Hàn mỗ lúc này đây có thể hay không tiến giai thành công vẫn là hai chuyện khác nhau. Đạo hữu, chúng ta ra đại sảnh nói tiếp đi. Hai ngươi trong khoảng

thời gian này cũng vất vả, cũng đi cùng đi." Hàn Lập hướng ba người mỉm cười phân biệt nói.

Đám người Băng Phượng tự nhiên không có ý kiến, liền đi theo Hàn Lập lên tầng cao nhất của thạch tháp.

Một lát sau, Hàn Lập cùng Băng Phượng liền chia ra ngồi vào ghế trong đại sảnh.

Khí Linh Tử cùng Hải Đại Thiếu thân là vãn bối, liền kính cẩn đứng ở hai bên, nghe Hàn Lập cùng Băng Phượng nói chuyện với nhau.

Lúc này đây, Hàn Lập đã là tu sĩ Hợp Thể hậu kì, bọn họ cơ hồ so với Hàn Lập còn muốn hưng phấn hơn vài phần.

Có một vị sư phụ như vậy, từ nay về sau trong nhân yêu lưỡng tộc còn có người nào dám tới tận cửa khi dễ đây. Về sau chỉ sợ những tu sĩ có cảnh giới so với bọn hắn cao hơn một tầng, đối với hai người bọn họ cũng khách khí vài phần.

"Hàn huynh, tiểu muội tự nhận thân đủ máu huyết Thiên Phượng, vô luận tư chất cùng thiên phú tuyệt không kém với bất luận kẻ nào, năm đó ở Nhân Giới trong thời gian ngắn ngủn liền tu luyện tới cảnh giới cực cao. Nhưng hiện giờ so với cảnh giới hiện tại của Hàn huynh, thật sự không biết nói cái gì cho tốt. Chỉ sợ ngày đó hai ta liên thủ thông qua tiết điểm phi thăng Linh Giới, đạo hữu chính mình tuyệt không nghĩ tới sẽ có được thành tựu như hôm nay. Hàn huynh tiến giai Hợp Thể hậu kì, cộng với thần thông kinh người, ở trong nhân yêu hai tộc trừ bỏ hai gã Đại Thừa kỳ tồn tại, liền không kiêng kị bất kỳ tồn tại nào rồi, thậm chí phân nửa Linh Giới đạo hữu có thể tiêu diêu tự tại rồi, thật sự đáng để người khác hâm mộ!" Băng Phượng chậm rãi nói, cũng không che dấu một tia hâm mộ trên mặt.

"Hàn mỗ tu luyện đến cảnh giới như hiện nay, kỳ thật hơn phân nửa là dựa vào vài phần vận khí. Phượng đạo hữu kế thừa chính là chân linh huyết mạch kinh người, cộng thêm thiên tư tu luyện cũng không kém, về sau chỉ cần dùng chút thời gian, tiến giai cảnh giới như ta hiện giờ cũng chỉ là chuyện tình sớm hay muộn

mà thôi, cần gì hâm mộ." Hàn Lập lắc đầu, thần sắc phi thường bình tĩnh.

"Hy vọng như thế đi. Ta gần đây tu luyện đã cảm thấy thể nội pháp lực mơ hồ có chút đại viên mãn, xem ra đột phá cảnh giới tiếp theo hẳn là cũng không xa." Băng Phượng gật gật đầu, bỗng nhiên nói.

"Ha hả, ta đây liền chúc mừng tiên tử một tiếng." Hàn Lập nghe vậy ngẩn ra, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười nói.

Băng Phượng cười chả nời, không có nói tiếp cái gì.

"Khí Linh Tử, trong khoảng thời gian ta bế quan này có có sự tình gì phát sinh không?" Hàn Lập quay đầu hỏi một câu.

"Hồi bẩm sư phụ, thời gian gần đây trong thành các nơi tu sĩ đều bị điều động nhiều hơn so với trước, hơn nữa nghe đồn Ma tộc đại quân tựa hồ chuẩn bị chính thức công thành. Còn có sau khi sư phụ vượt qua lần thiên kiếp này, trong thành có rất nhiều tông môn cùng thế lực đều phát thiếp đưa lễ quý tới chúc mừng sư phụ. Toàn bộ lễ vật đều được đồ nhi cho vào bản ghi chép, thu vào khố phòng, chỉ chờ sư phó tiến đến kiểm tra. Đúng rồi, còn có các vị trưởng lão ở trưởng lão hội cũng đều đưa tới lễ vật. Kim Việt Thiền Sư cũng phát mời, nói sau khi sư phụ xuất quan, mời lão nhân gia nhất định lập tức đến trưởng lão hội một chuyến, có sự tình cực kỳ trọng yếu cần thương lượng." Khí Linh Tử tiến lên một bước, cung kính trả lời.

"Đồ vật thì cứ để ở đấy đã, ta có rảnh thì nhìn một cái. Về phần trưởng lão hội kia......" Hắc hắc, hơn phân nửa có quan hệ với Ma tộc đại quân. Xem ra không thể không đi một chuyến. Việc này không nên kéo dài, ta lập tức đi đến chỗ đó." *Hàn Lập sau khi cân nhắc, liền bình tĩnh đứng dậy.*

" Đồ nhi cung tiễn sư phụ!"

"Hàn huynh đi sớm về sớm!"

Khí Linh Tử cùng Băng Phượng gặp Hàn Lập bộ dáng vội vàng *như thế, liền có chút ngoài ý muốn, nhưng tự nhiên cũng không dám ý kiến ngăn cản.*

Hàn Lập hơi gật đầu, bên ngoài thân ánh sáng màu xanh chợt lóe, hóa thành một đạo tia sáng màu xanh tại chỗ xoay quanh một cái, liền bay ra khỏi đại sảnh.

Khi Hàn Lập xuất hiện ở đại điện trưởng lão hội, Kim Việt thiền sư cùng Lão giả dâu bạc đã một mực ngồi chờ sẵn rồi, khi thấy hắn đến lập tức đi ra chào đón, cũng mời vào trong đại điện.

Ba người vừa ngồi xuống, Lão giả dâu bạc liên tục chúc mừng không thôi, cũng nhịn không được dùng thần niệm đảo qua xem xét tu vi hiện giờ của Hàn Lập.

Kết quả hắn trong lòng cả kinh.

Tu vi hiện giờ của Hàn Lập nhìn vào giống như biển rộng sâu không lường được, thần niệm Lão giả không thể nhìn ra tu vi cảnh giới cụ thể.

Điều này sao có thể! Hắn cũng là tu sĩ Hợp Thể trung kỳ, tuy rằng pháp lực không thể cùng hậu kỳ tu sĩ so sánh với nhau, nhưng tuyệt nhiên ngay cả cảnh giới tu vi đều không thể nhìn ra.

Xuất hiện loại tình huống này tự nhiên chỉ có hai loại.

Một là đối phương tu luyện loại bí thuật thần kỳ nào đó hoặc có được dị bảo nào đó, có thể che dấu tu vi pháp lực, làm cho người ta không thể tra xét. Hai là đối phương tu vi pháp lực viễn siêu so với bình thường tu sĩ Hợp Thể hậu kì, pháp lực kém quá quá xa, tự nhiên không có cánh cảm ứng rõ ràng.

Lão giả dâu bạc mặt không lộ dị sắc, nhưng các loại ý niệm đều lướt qua, lập tức liền phán đoán loại sự tình thứ nhất không có khả năng.

Dù sao đối phương nếu thực sự che dấu tu vi cùng năng lực, ở Hợp Thể trung kỳ tự nhiên sẽ vận dụng. Mà nay tiến giai Hợp Thể hậu kì, hiện giờ mọi người đều đã biết, càng không cần phải làm *điều dư thừa. Mà nếu là loại sau mà nói......*

Lão giả dâu bạc không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Khẩu khí nói chuyện với Hàn Lập, bất giác kính cẩn vài phần.

Kim Việt Thiền Sư tuy rằng nhìn vẫn như bình thường, nhưng trong lòng khiếp sợ cũng không kém lão giả dâu bạc. Tuy rằng lúc trước hắn đã đánh giá thực lực Hàn Lập rất cao, nhưng hiện tại vừa thấy vẫn là có chút xem nhẹ.

*"*Nhị vị đạo hữu đưa tới đại lễ, Hàn mỗ đã nhận được, tại hạ đa tạ. Bất quá nhị vị đạo hữu dồn dập mời Hàn mỗ tới đây, khẳng định là có việc quan trọng, có thể nói một chút đi.*" Sau khi hàn huyên vài câu, Hàn Lập liền đi thẳng vào vấn đề hỏi.*

*"*Ân, nếu Hàn huynh nói như thế, Cốc mỗ cũng liền nói thẳng. Lần này đạo hữu có thể ngoài ý muốn tiến giai Hợp Thể hậu kì, nghĩ đến thực lực khẳng định tăng lên rất nhiều, đã có thể xem như đệ nhất tu sĩ bản thành. Tại hạ xin hỏi đạo hữu một câu, nếu đạo hữu đối mặt với hóa thân Ma tộc thánh tổ ngoài thành kia, có thể nắm chắc mấy thành phần thắng?*" Lão giả dâu bạc cùng Kim Việt thiền liếc mắt nhìn nhau một cái, thần sắc nghiêm trọng hỏi.*

" Hóa thân Ma tộc thánh tổ? Nói thật cũng không tốt lắm. Dù sao Ma tộc thánh tổ tu vi cùng công pháp sai lệch quá nhiều, hóa thân thần thông cũng khác nhau rất lớn. Ta đối với hóa thân thánh tổ ngoài thành cũng không biết được, cũng không thể nói bừa được. Bất quá lúc trước ta đã gặp qua cái loại hóa thân này rồi, Hàn mỗ tự hỏi còn có thể ứng phó được một phần." Hàn Lập nghe vậy hai mắt nhíu lại, một núc sau, mới mặt không chút thay đổi liền trả lời.

------oOo------

Chương 1991: Thiên Qua phù

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hoá thân Thánh tổ chỉ huy đại quân Ma tộc ngoài thành thuỷ chung ẩn thân trong đại quân không có lộ diện qua, tình huống thần thông, tu vi cụ thể bọn ta cũng không rõ ràng. Nhưng dựa theo một ít tình báo suy đoán ra, khối hoá thân này cũng không mạnh hơn số truy sát đạo hữu mới đúng. Hai đám hoá thân này đều là của Huyết Quang thánh tổ, tự nhiên thần thông cũng không khác biệt nhiều lắm. Trong sâu xa, công pháp chung quy cũng có liên hệ một ít với bản thể. Hàn huynh nếu đối chiến, hẳn là so với những hoá thân khác tự nhiên thoải mái hơn ít nhiều.

Ngân phát lão giả thành thật nói.

"Nga, nghe ngữ khí của Cốc huynh, chẳng lẽ dự định để Hàn mỗ tới đối phó với hoá thân Huyết Quang thánh tổ này?"

Hàn Lập cũng không cảm thấy kinh ngạc, chậm rãi nói.

"Hàn đạo hữu minh giám! Nếu là thời kì bình thường lão phu quyết không để Hàn đạo hữu mạo hiểm như vậy, nhất định sẽ an bài một ít thủ đoạn trừ đi khối hoá thân này. Nhưng lần này đại quân Ma tộc thanh thế viễn siêu trước kia, chỉ riêng đám Ma tộc tôn giả tựa hồ còn nhiều gấp đôi so với trưởng lão bổn thành. Lão phu cùng mấy vị đão hữu đã vắt hết óc phân tích một phen, tự cảm thấy dù cho có mượn được địa lợi chi thế bất quá cũng chỉ có thể miễn cưỡng ứng phó một hai mà thôi. Về phần hoá thân Thánh tổ so với tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ còn lợi hại hơn kia lại phải phái tới vài tồn tại cường đại thì mới có thể biện pháp tiếp đón. Một khi bị khối hoá thân này cưỡng ép đánh tan một chỗ phòng ngự yếu nhược của bản thành để đại quân Ma tộc xâm tiến vào thì xem như đại thế của Thiên Uyên thành đã mất đi hoàn toàn rồi.

Ngân phát lão giả không chút lưỡng lự nói.

"Trước kia Trưởng lão hội dự định sẽ đối phó với đám hoá thân Thánh tổ như thế nào? Không nên nói là các ngươi trước kia cũng không có chuẩn bị bất cứ kế hoạch tương quan gì đó chứ!"

Hàn Lập sau một lúc trầm ngâm, bỗng nhiên hỏi.

"Còn có biện pháp nào khác ngoại trừ lợi dụng cấm chế chi lực cùng chiến thuật biển người ra. Trước kia, khi đại chiến bắt đầu chúng ta sẽ cho người dẫn dụ nó vào một đại trận đã chuẩn bị trước đó, dựa vào cấm chế chi lực cùng một nhóm nhân thủ được an bài đặc biệt vây khốn nó. Tuy không mong có thể thật sự chém giết khối hoá thân này nhưng cuốn lấy nó một khoảng thời gian cũng là đã quá tốt rồi. Bất quá, phương pháp này nhìn như đơn giản nhưng thực tế công tác chuẩn bị, an bài lại cực kỳ trắc trở, tỉ lệ đắc thủ cũng không cao."

Kim Việt thiền sư mở miệng giải thích.

"Hắc hắc, hoặc nói là thế sự khó lường! Tốt rồi, bây giờ không phải là lúc than thở, chúng ta còn phải tiếp tục thương thảo đề tài lúc trước đi. Ta còn cho rằng cần phải bố trí trên đầu tường mấy món bảo trước kia, dùng áp chế những đê giai ma thú điên cuồng công kích ngay từ đầu kia."

Ngân phát lão giả cũng rất nhanh từ trạng thái cảm khái mà khôi phục lại tinh thần, sắc mặt nghiêm lại chuyển đề tài, nói.

"Không được, mấy trọng bảo kia là bọn ta mất sức chín trâu hai hổ mới có thể chế luyện ra được, là một trong những đại sát khí, sao có thể lấy ra đối phó với đám đê giai ma thú được. Bằng không, một khi để lộ ra thì trong đại chiến sau đó cũng không thể thu được kỳ hiệu."

Kim Việt thiền sư nghe vậy lại liên tục lắc đầu phản đối.

"Nhưng đám đê giai ma thú này số lượng thực quá nhiều đi, nếu không dùng đến..."

Tại đây, hai người này lại bắt đầu tiến hành tranh luận.

Hàn Lập đối với tất cả những điều này tự nhiên không biết rõ chút nào, sau khi bước ra khỏi đại điện liền hướng nơi ở mà phi độn bay đi.

Tựa như lúc trước cùng đám người Kim Việt thiền sư nói, cảnh giới hậu kỳ của hắn tuy rằng đã ổn định nhưng cũng cần phải hao tổn không ít thời gian nữa, trước khi đại chiến thực sự bắt đầu, mỗi ngày đều phải hảo hảo tu luyện một phen, như vậy một thân pháp lực của hắn mới có thể chân chính vững vàng được. Hơn nữa, sau khi tiến giai hậu kỳ, Phạm Thánh Chân Ma công của hắn cũng gần như tiếp cận đại thành, trên đó còn ghi chép một số loại đại thần thông khác nữa, cuối cùng cũng thể thi triển được rồi. Bất quá, những thần thông này muốn dùng trong lúc đối địch tự nhiên cũng phải tốn một ít thời gian làm quen mới được. Vì vậy, hắn vừa mới cùng ngân phát lão giả hai người nói chuyện xong liền lập tức quay về.

Trở lại nơi ở, Hàn Lập gọi đám người Khí Linh Tử cùng Băng Phượng tới, sau khi dặn dò vài câu liền tiến nhập vào trong mật thất tu luyện.

Hàn Lập khoanh chân ngồi trên giữa tấm bồ đoàn được đặt giữa mật thất nhưng vẫn chưa lập tức đả toạ nhập định mà lại lẳng lặng cân nhắc một hồi lâu, sau đó một tay liền lật chuyển lại, hai khối ngọc bài trắng sữa như ngọc đồng thời hiện lên.

Hai vật này bất quá cũng chỉ to bằng cỡ ngón cái nhưng mặt ngoài lại lập loè ngân quang, mơ hồ còn khắc chi chít ngân sắc phù văn. Đây chính là hai trang Kim Khuyết Ngọc Thư ngoại trang mà Hàn Lập thu được năm đó.

Một khối có ghi lại mấy loại phương pháp luyện chế phù triện huyền diệu, một khối ghi lại Bách Mạch Luyện Bảo quyết quỷ dị bí thuật trên đó.

Trong đó, đệ nhất trang ngọc tư tuy rằng không được trọn vẹn nhưng Hàn Lập bằng vào sự dày công nghiên cứu, cộng thêm tham khảo một ít ngoại tịch nên sớm đã đem hơn phân nửa phù triện ghi chép trong đó luyện chế ra, bây giờ chỉ còn lại một loại phù triện tên là *"Thiên Qua phù"* là chưa kịp luyện chế mà thôi.

Phù này trên ngọc thư ghi chép lại cũng là một loại phù triện sau cùng, cũng là một loại công kích phù triện. Theo như ngọc thư viết, uy năng của khối phù triện này thực lớn đến bất khả tư nghị.

Đáng tiếc, so với mấy loại trước đó, ngay với việc tìm hiểu loại phù triện này cũng khó hơn tới mấy lần. Nếu không phải Hàn Lập có chút cơ duyên, cũng cùng với một ít dị tộc phù triện đại sư giao lưu rất nhiều kinh nghiệm, nếu muốn luyện chế ra cơ hồ là một chuyện chỉ là vọng tưởng mà thôi.

Tuy phương pháp luyện chế tấm phù này Hàn Lập rất lâu trước cũng đã nắm giữ rồi nhưng lại bất đắt dĩ phát hiện ra, muốn luyện chế tấm phù này không chỉ cần phải có một ít tài liệu khó tìm mà đối với pháp lực của người luyện chế lại yêu cầu cao tới mức kinh người.

Lấy tu vi Hợp Thể trung kỳ lúc đầu của hắn vậy mà lại vô pháp chống đỡ luyện chế *"Thiên Qua phù"* này.

Điều này làm cho hắn phiền muộn rất lâu.

Bất quá, tỉ mỉ suy nghĩ lại một chút, điều này cũng rất bình thường.

Lấy uy năng kinh khủng của tấm phù này sợ rằng tại Tiên giới cũng không phải là loại phàm vật, để cho đám hạ giới luyện chế ra tự nhiên cật lực cực kỳ. Cũng may, Hàn Lập đã đem tài liệu luyện chế phù này giao cho đám môn hạ đệ tử, để cho bọn họ vận dụng đại lượng linh thạch cùng mấy trăm năm liên tục thu thập mới đầy đủ được. Bây giờ hắn đã tiến giai hậu kỳ, trên phương diện pháp lực xem ra đã đủ để chống đỡ luyện chế phù này, tự nhiên dự định trong lúc bế quan đem tấm *"Thiên Qua phù"* này luyện chế ra một ít.

Về phần khối ngọc thư ghi chép Bách Mạch Luyện Bảo quyết kia, hẳn cũng là một loại phương pháp luyện thể huyền diệu nào đó của Tiên giới nhưng lại đem nhục thân coi như tài liệu luyện chế bảo vật mà đem ra luyện chế.

Đáng tiếc, loại bí thuật này đối với trình độ nhục thân yêu cầu rất cao, Hàn Lập lúc đó bất quá cũng chỉ có thể tu luyện được một hai điểm, cũng sử dụng phương pháp mưu lợi, đem các loại bảo vật như Nguyên từ cực sơn cùng mỗi cái bộ phân thân thể luyện hoá nhất thể, do đó có thể khiến thần thông nhất thời tăng vọt.

Nhưng phương pháp mưu lợi này không phải là chính đạo, tới cảnh giới hiện tại của hắn mà nói, lúc đầu mượn bảo vật gia tăng trình độ của thân thể tự nhiên không hề để vào trong mắt rồi. Hiện hắn dự định dùng Bách Mạch Luyện Bảo quyết này một lần nữa chân chính tu luyện một phen. Lấy trình độ nhục thân mạnh mẽ của hắn bây giờ, pháp quyết tu luyện của quyết này hẳn không còn trở ngại gì rồi.

------oOo------

Chương 1992: Thiên Uyên thành đại chiến (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bất quá, muốn tu luyện được loại Tiên gia bí thuật này khẳng định sẽ tiêu hao không ít thời gian, cũng không phải chỉ trong một chốc là có thể thấy hiệu quả ngay được. Cho nên Hàn Lập hắn cũng không có lập tức bắt đầu tu luyện ngay.

Sau khi đem thần niệm thâm nhập vào trong hai khối ngọc thư, đem toàn bộ nội dung bên trong nhớ kỹ lại một lần nữa, lại yên lặng tìm hiểu thêm một chốc lát, sau đó tự ngẫm không có vấn đề gì nữa thì mới đem hai khối ngọc thư lần nữa thu lại rồi chậm rãi nhắm hai mắt lại, đem thể xác, tinh thần cùng pháp lực điều chỉnh tới trạng thái hoàn mỹ nhất trước khi bắt đầu luyện chế *"Thiên Qua phù"* kia.

Hắn tin chắc rằng khi phù này luyện chế tới tay, đại chiến sau đó cho dù có điều gì ngoài ý muốn xảy ra thì cũng coi như đủ sức bảo vệ mình. Đương nhiên, hắn sở dĩ đáp ứng đối phó với hoá thân của Huyết Quang kia cũng không phải dựa vào thủ đoạn này.

Lấy thần thức cường đại của hắn lúc này cũng coi như có thể miễn cưỡng thôi động được đám Phệ Kim trùng chưa tiến hoá chính thức đối địch. Tin rằng dưới mấy ngàn đầu Phệ Kim trùng cùng nhau công kích, nếu không có chuyện đề phòng từ trước thì chắc hẳn hoá thân Thánh tổ Ma tộc cũng tuyệt đối ăn không tiêu. Mà hắn sẽ còn lập tức tu luyện thêm mấy bí pháp thần thông cường đại còn lại trong Phạm Thánh Chân Ma công, mỗi một loại bí pháp uy năng đều không nhỏ, cũng đủ để cấp cho đối thủ một món quà đầy kinh hỉ, huống chi hắn còn Báo Lân thú cùng với đám hậu tuyển Phệ Kim trùng vương hỗ trợ. Cho dù đối mặt với Thánh tổ bản thể, cho dù chân chính chính diện đánh một trận hẳn là cũng đủ lực tự bảo vệ mình.

Trong lòng cân nhắc như thế, thần thức Hàn Lập cũng thả lỏng xuống, dần dần đem hết thảy mọi sự đều ném ra sau, bắt đầu tiến vào nhập định.

Tiếp một khoảng thời gian sau đó, mật thất tu luyện vốn im ắng dị thường bỗng nhiên từ bên trong truyền ra từng tiếng *"vù vù"* xé gió, ngẫu nhiên phòng ốc còn có vài lần ầm ầm nổ rung lên. Nửa tháng sau, sau một tiếng tiêm minh chói tai từ bên trong mật thất bạo phát ra, một đạo kim sắc quang trụ chợt loé từ mật thất bắn thẳng lên chín tầng trời, trực tiếp xuất hiện ở phía trên đỉnh thạch tháp nơi Hàn Lập bế quan.

Kim sắc quang trụ này linh quang mênh mông cao hơn ngàn trượng, thô to như vại nước, đỉnh quang trụ mơ hồ còn có hư ảnh thật lớn huyền phù bên trên, cũng phát ra từng trận thanh minh kinh người. Càng thần kỳ là ở phụ cận hư ảnh còn có vô số ngân quang chớp động liên tục, tất cả đều là vô số ngân sắc phù văn bay lượn không thôi.

Từ xa nhìn lại có vẻ huyền bí cực kỳ!

Ngay sau một tiếng tiêm minh, hư ảnh kia liền bộc phát ra kim quang chói mắt, đồng thời một cỗ dao động khủng bố vô bì từ giữa hư ảnh bộc phát ra điên cuồng hướng bốn phương tám hướng lan ra. Nơi nào dao động đi qua hư không nơi ấy linh quang chớp loé liên tục, vô số những điểm kim quang theo đó mà hiện ra.

Đám quang điểm này lớn nhỏ không đều nhưng số lượng quả thực là vô số kể, tất cả đều hướng về phía quang trụ tụ tập mà bay tới. Những quang điểm này tản ra kim linh khí cực kỳ tinh thuần, phạm vi trải rộng ra mấy vạn lý, đem toàn bộ kim linh khí trong khu vực này hấp dẫn hầu như không còn một mảnh.

Không riêng gì như thế, ngay cả đám tu sĩ đang đả toạ tu luyện ở phụ cận cùng vệ sĩ đang tuần tra ở tầng trời thấp phàm là áo giáp kim chúc thuộc tính cùng các loại binh khí đeo ở bên ngoài cũng không hẹn đều phát ra từng trận thanh minh trầm thấp khác thường. Theo đó, từ bên trong chúng bắt đầu tuôn ra đại lượng kim linh khí, đồng dạng cũng hoá thành vô số điểm kim quang hướng kim sắc quang trụ bay tới.

Đám tu sĩ này thấy cảnh này tự nhiên đều luống cuống một trận, đều thi triển các loại thủ đoạn khống chế bảo vật cùng vũ khí của mình, nhưng vô luận là dùng bí thuật câu thông với bảo vật hay phù đoạn cấm chế gì thì vẫn không thể ngăn cản được sự xói mòn kim linh khí này, căn bản là không thể ngăn cản được.

Bất quá chỉ một lát công phu sau, sau khi tất cả kim linh khí trên tất cả bảo vật đều bị xói mòn gần một nửa thì hào quang ngoài thân chúng theo đó mà ảm đạm đi không ít. Nếu cảnh này nếu tiếp tục diễn ra e là đám bảo vật này sẽ tự hành bị huỷ đi.

Tất cả tu sĩ thấy vậy đều sợ tới hồn phi phách tán nhưng cũng chỉ trơ mắt nhìn cảnh này, một bộ thúc thủ vô sách!

Ngay lúc tình huống đã lâm vào điểm không thể vãn hồi được thì hư ảnh ở bên trong quang trụ chợt run lên, dao động quỷ dị theo đó mà cũng dừng lại. Quang trụ thật lớn chợt loé lên liền bao vây lấy hư ảnh rồi hoá thành một đạo kim quang hướng xuống phía dưới mà bay đi, cuối cùng cũng biến mất vô tung vô ảnh.

Cùng lúc đó, sự xói mòn kim chúc thuộc tính rốt cục cũng dừng lại, đám bảo vật kia lại một lần nữa khôi phục lại như lúc bình thường.

Đối với đám tu sĩ này mà nói, nếu không phải tận mắt thấy khí tức bảo vật của mình trở nên suy yếu vô cùng thì cảnh vừa rồi chẳng khác nằm mơ là mấy.

Không ít người hai mắt nhìn nhau.

Đương nhiên, thiên tượng kinh người lần nữa xảy ra ngay tại nơi Hàn Lập bế quan tự nhiên không thể giấu diếm được đám tu sĩ nhận thức được hẳn ở phụ cận, tự nhiên đều liên tưởng tới vị tiền bối Hàn Lập này đang luyện chế một kiện dị bảo nào đó cần quán chú đại lượng kim linh khí thì mới có thể làm ra loại sự tình như vậy.

Trong lòng bọn họ hoảng sợ không thôi, tự nhiên sẽ không dám đi tìm một gã Hợp Thể hậu kỳ tu sĩ lý luận cái gì, bảo vật trong tay bị tổn hại thì cũng chỉ có thể bất đắc dĩ tự nhận mình đen đủi.

Đám Kim Việt thiền sư cùng vài vị trưởng lão khác tuy rằng không có chính mắt nhìn thấy dị tượng này nhưng không lâu sau đó cũng được nghe kể lại. Bọn họ tuy rằng kinh ngạc vô cùng nhưng cũng không có tạo ra một hồi nháo sự, thậm chí không có người phái người tới hỏi thăm Hàn Lập đã làm ra cái sự tình gì.

Giờ phút này, đại quân Ma tộc ngoài thành đang được điều động, thường xuyên tiến hành công kích Thiên Uyên thành, hơi thở chiến tranh theo đó đã lan tràn trong thành, không một tu sĩ nào không cảm nhận được loại không khi dị thường này. Do đó, cho dù đó là cao giai tồn tại đi chăng nữa thì cũng sẽ không quan tâm nhiều tới sự tình nho nhỏ như vậy!

Hai tháng sau, ở bên trong mật thất, Hàn Lập cả người kim quang loè loè ngồi xếp bằng trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền nhưng hai tay lại hợp ở trước người, ở giữa hai tay mơ hồ hé mở ra một tấm kim sắc phù lục.

Ở trên đỉnh đầu hắn, một cái hư ảnh pháp tướng ba đầu sáu tay huyền phù ở tầng trời thấp. Gương mặt pháp tướng tuy có tương tự với Hàn Lập nhưng lại mang theo ba loại biểu tình hỉ (vui), nộ (giận dữ), ai (bi ai) khác nhau. Sáu cánh tay của pháp tướng đều ngửa nâng lên, trong lòng bàn tay đều có sáu kiện hưu ảnh kim sắc pháp khí như ẩn như hiện.

Đám pháp khí này hoặc là chuỳ, hoặc trượng, hoặc giản. Mỗi kiện đều mênh mang kim quang, độ ngưng tụ chả khác gì thường vật, mặt ngoài mơ hồ lại trạm trổ đủ loại ngân sắc phù văn tinh xảo. Giờ phút này, đám pháp khí đó cái thì phát ra từng đạo sấm âm *"ầm ầm"*, cái thì phát ra từng trận *"vù vù"* xé gió, còn cái thì quang mang trướng lui (lúc chói loà, lúc ảm đạm) không chừng, rõ ràng chẳng những ẩn chứa uy lực cực kỳ đáng sợ mà còn ẩn chứa các loại thần thông khác nhau rất lớn.

Bỗng nhiên thần sắc Hàn Lập vừa chợt động, kim quang trong tay chợt loé lên, tấm kim sắc phù văn kia không một tiếng động chợt tiêu thất đi, hai mắt nguyên bản đang nhắm chặt lại bắt đầu mở ra. Cơ hồ cùng thời gian đó, pháp tướng ba đầu sáu tay trên đỉnh đầu cũng trực tiếp tan vào hư không không thấy bóng dáng.

Ngay lập tức, một đoàn hồng quang từ bên ngoài mật thất chợt loé bắn vào, cũng xoay quanh một cái liền rơi vào lòng bàn tay Hàn Lập.

Hai mắt Hàn Lập nhíu lại nhìn chằm chằm vào hồng quang một lát rồi bỗng nhiên đem thần niệm phóng ra khỏi mật thất. Thần niệm chi lực khổng lồ trong nháy mắt liền lướt qua tất cả các tầng thạch tháp một lượt, cuối cùng cũng dừng ở đại sảnh tại tầng cao nhất của thạch tháp.

"Nếu nàng đã tự mình lại đây, xem ra Ma tộc đã muốn bắt đầu công thành rồi, nếu không sẽ không dễ dàng quấy rầy ta bế quan a."

Hàn Lập có chút đăm chiêu thì thào vài câu, thần sắc thoáng cái liền trở nên ngưng trọng hẳn lên.

Một tay khẽ vỗ, hồng quang nhất thời phi hôi yên diệt.

Sau một lúc trầm ngâm, tuy rằng hắn vẫn ở trong mật thất trì hoãn một chút thời gian nhưng ngay sau đó thân hình liền nhoáng lên một cái, trực tiếp hoá thành một đạo thanh quang từ trong mật thất bay ra ngoài.

Tại đỉnh tầng đại điện thạch tháp, một ngân bào nữ tử thần sắc có chút lo âu chờ nơi đó. Khí Linh Tử, Hải Đại Thiếu cùng Băng Phượng ba người ở một bên cung kích tiếp đón.

Nữ tử này chính là người có giao tình không tồi với Hàn Lập, Ngân Quang tiên tử. Giờ phút này đôi lông mày của nàng đang nhíu chặt lại, ánh mắt thi thoảng lại hướng cửa điện nhìn lại.

"Tiền bối yên tâm, vãn bối đã phát truyền âm phù cho gia sư. Lão nhân gia người hẳn không lâu sẽ tới đây gặp người."

Khí Linh Tử kính cẩn nói.

"Ân, như vậy là tốt nhất! Ma tộc đại quân đã bắt đầu ly khi đại bản doanh mà hướng Thiên Uyên thành ta áp sát lại. Đại chiến tuỳ thời đều có thể bộc phát. Nếu Hàn huynh xuất quan sớm một chút thì sự tình sẽ ổn thoả hơn một chút. Lát nữa, các ngươi cũng theo Hàn đạo hữu đi. Chắc hẳn lúc các ngươi xuất thủ thì đại chiến hẳn là đã tới lúc quyết định rồi, cơ hội bảo mệnh của các ngươi theo đó so với đám tu sĩ bình thường sẽ cao hơn rất nhiều."

Ngân Quang tiên tử gật đầu nói.

"Đa tạ tiền bối!"

Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử tự nhiên mừng rỡ, nói.

Băng Phượng nghe vậy trên mặt cũng nhiều ra thêm một tia dị sắc.

Đúng lúc này, đại sảnh bỗng nhiên thanh quang chợt loé, một đạo nhân ảnh không chút dấu hiệu đột nhiên hiện ra.

"Ngân đạo hữu, đại quân Ma tộc bắt đầu tiến công rồi sao? Sẽ không chỉ là mang tính quấy rối đó chứ?"

Hàn Lập vừa hiện thân, thần sắc bình tĩnh hướng Ngân Quang hỏi.

"Hàn huynh, ngươi đã xuất quan! Ma tộc đích xác sẽ lập tức công thành, lúc này đây tuyệt đối không chỉ là chiến đấu mang tính quấy rối, tất cả Ma tộc cao giai cùng đại quân ma thú đã đều xuất động, thậm chí ngay cả hoá thân của vị Huyết Quang Thánh tổ kia tựa hồ cũng có mặt ở trong đại quân. Di, ngay cả khi Hàn huynh tiến giai hậu kỳ tu vi thế nào mà ngay cả ta cũng không thể thấu đươc cảnh giới của đạo hữu!"

Ngân Quang tiên tử vừa thấy Hàn Lập hiện thân liền lộ ra hỉ sắc, nhưng vừa lúc dùng thần niệm đảo qua thì lại có chút hoảng sợ, nói.

"Điểm tăng tiến ấy đã là cái chi! Nếu Ma tộc cấp tốc tiến quân như

vậy, chúng ta nên cùng Cốc huynh hội họp đi, các ngươi cũng lại đây đi."

Hàn Lập mỉm cười, quay đầu hướng đám đệ tử phân phó một tiếng.

Đám người Khí Linh Tử tự nhiên khom người đáp ứng một tiếng.

Ngân Quang tiên tử nghe được lời ấy, tuy rằng chưa tra xét được nông sâu của Hàn Lập nhưng cũng giật mình tỉnh táo trở lại, liên tục gật đầu xưng phải.

Lúc này, đoàn người lập tức ly khai khỏi thạch tháp thẳng hướng chủ công của đại quân Ma tộc tiến tới. Không bao lâu sau, đám người Hàn Lập liền thấy được phiến tường thành Thiên Uyên thành xa xa, cũng có một toà cung điện thật lớn huyền phù ở trên tầng trời bên trên tường thành.

Độn quang mấy người Hàn Lập theo đó mà biến đổi phương hướng, liền chậm rãi dừng ở phía trước cung điện thật lớn phía trên cao.

Ở nơi nào đó của toà cung điện trên không có hơn ngàn cao giai tu sĩ đang tụ tập lại, bất quá ở trung tâm đám tu sĩ này lại là một toà thạch tháp cao hơn trăm trượng khác, đỉnh tháp mơ hồ có mấy bóng người đang đứng ở nơi đó. Nếu cẩn thận nhìn lại thì đúng là đám người ngân phát lão giả, Kim Việt thiền sư cùng vài vị trưởng lão Thiên Uyên thành khác.

Hàn Lập tự nhiên sẽ không cùng đám tu sĩ bình thường tụ tập lại với nhau, cho nên hướng đám người Khí Linh Tử cùng Băng Phượng dặm dò vài câu, để cho bọn họ lưu lại ở phía sau liền cùng Ngân Quang tiên tử bay về phía tháp cao.

"Hàn đạo hữu, rốt cục ngươi cũng đã đến. Ngươi mau xem, người nọ hẳn là Huyết Quang Thánh tổ hoá thân, thống soái của đại quân Ma tộc lần này."

Ngân phát lảo giả vừa thấy Hàn Lập đang hướng lại đây bay tới liền mừng rỡ hướng một phía nào đó của đại quân Ma tộc ngoài thành chỉ tay, nói.

[

------oOo------

Chương 1993: Thiên Uyên thành đại chiến (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập thấy vậy trong lòng không khỏi giật mình, không nói một lời hướng theo ngân phát lão giả chỉ tới nhìn lại.

Lam lam trong mắt chớp động, đem toàn bộ tình hình của đại quân Ma tộc ở ngoài hơn mười dặm xa nhìn tới không sót thứ gì. Chỉ thấy nơi đó đã trở thành một mảnh chi chít chiến thuyền, bên trong đám chiến thuyền đó có một toà kiến trúc hình tam giác thật lớn, có một đám cao giai Ma tộc mặc chiến giáp màu đỏ đứng nơi đó, có vẻ có chút đáng chú ý.

Bọn hắn mơ hồ vây quanh một chiếc thú xa thật lớn do mấy đầu ma thú kéo.

Mỗi đầu ma thú kéo xe đều giống như sư tử nhưng lại có tới những năm cái đầu, thân hình khổng lồ được khoác một tầng lân giáp màu lam đậm, phía xau còn kéo theo một cái đuôi giống đuôi bọ cạp thật dài. Mà ngoại hình của thú xa thì lại trông có vẻ tinh xảo dị thường, bên trên cũng dựng đứng một cây cờ phướn, mặt ngoài có viết mấy đạo ma văn cự đại, nguyên một đám đỏ thẫm như máu, ẩn ẩn còn có huyết quang lưu chuyển bên trên.

Bên dưới cờ phướn, từng đoàn ma khí cuồn cuộn xoay tròn, một gã thiếu niên mặc hồng sắc chiến bào không chút nhúc nhích đứng ở nơi đó, phụ cận hắn còn có bảy tám tên Ma tộc tôn giả cung kính đứng đợi ở hai bên. Khuôn mặt của thiếu niên này cùng với ba Huyết Quang hoá thân lúc trước đuổi giết hắn quả thực giống y hệt nhau.

Hàn Lập nhìn đến đây ánh mắt chợt phát lạnh, không khỏi nổi lên một tia sát ý!

Huyết sắc thiếu niên lúc này dường như cảm ứng được điều gì đó mà thoáng quay đầu lại, trực tiếp cùng với Hàn Lập phía xa xa đối nhãn, trong con mắt thiếu niên thoáng lay chuyển một chút liền lập tức trở nên đen kịt như mực, giống như một loại hắc động lành lạnh phát ra cỗ hấp lực cường đại, đem ánh mắt Hàn Lập cưỡng ép như đóng đinh lại.

Hàn Lập trong lòng rùng mình, dưới sự thôi động của thần niệm chi lực cường đại, lập tức đem ánh mắt cưỡng ép ngăn trở lại.

Cùng lúc đó, thiếu niên huyết bào xa xa ở trong đại quân Ma tộc sắc mặt hơi đổi.

"Như thế nào, Huyết Quang đạo hữu phát hiện ra cái gì sao?"

Một đạo thanh âm đỉnh đạc bỗng nhiên từ một chỗ khác bên trên thú xa truyền lại, chủ nhân của thanh âm này lại là một gã đại hán da màu cổ đồng để trần nửa người, nửa người còn lại khoác một tấm da thú.

Đây đúng là kẻ mà Huyết Quang Thánh tổ xưng là đệ nhất ma tôn, đại hán họ Hung.

Giờ phút này song chưởng của hắn đang dựa vào một bên lan can thú xa, một bộ dáng vẻ lười biếng.

"Không có gì, chỉ là một gã tu sĩ Nhân tộc lén rình trộm bọn ta mà thôi, đã bị ta doạ sợ thối lui rồi. Mà tựa hồ người này cũng không phải là kẻ tầm thường, lại dễ dàng thoát khỏi Hắc Quang ma nhãn của ta."

Thiếu niên liếc đại hán một cái, chậm rãi nói.

"Nga, có thể từ trong ma nhãn của ngươi thoát ra cũng coi có chút môn đạo. Là mục tiêu ngươi để cho ta đối phó hay là tên gia hoả vừa mới tiến giai hậu kỳ kia?"

Đại hán nghe vậy tinh thần không khỏi rung lên, có chút hưng phấn hỏi.

"Cái này cũng không rõ lắm, nhưng vô luận là kẻ nào hẳn đều là thứ khó chơi, Hung đạo hữu e là còn phải cẩn thật một hai mới tốt."

Huyết bào thiếu niên khẽ nhíu mày, có chút đề tỉnh, nói.

"Ha ha, ngươi cứ việc yên tâm! Hung mỗ còn sợ đối thủ thần thông không đủ, không có cách nào tận hứng đánh một trận đây!"

Đại hán nghe vậy lại ha ha cuồng tiếu một trận.

Huyết bào thiếu niên cười khổ một tiếng, cũng không nói thêm điều gì nữa.

Cùng lúc đó tại Thiên Uyên thành, hai mắt Hàn Lập đang nhắm nghiền một hồi lâu, sau khi đem loại cảm giác mê muội kia khu trừ sạch sẽ, trong lòng có chút ít giật mình mà giương đôi mắt lên.

"Hàn đạo hữu, ngươi không sao chứ? Vừa rồi chẳng lẽ là..."

Ngân phát lão giả mắt thấy Hàn Lập có hành động khác thường, không khỏi có chút lo lắng hỏi.

"Không có gì, vừa rồi chẳng qua là đối phương dùng bí thuật đánh trộm một cú, nhưng giờ đã không còn trở ngại gì rồi."

Hàn Lập lắc lắc đầu, nhẹ nhàng đáp.

"Không có việc gì là tốt rồi. Hàn huynh đã xác nhận được người nọ thật đúng là hoá thân của Huyết Quang Thánh tổ được hay chưa?"

Ngân phát lão giả nghe vậy có chút vô cùng kinh ngạc, nhưng lại lập tức hỏi ra vấn đề mà lão tối quan tâm.

"Ân, tám chín phần hẳn là đúng. Dung nhan, khí tức người nọ cùng số hoá thân ta gặp trước kia đều độc nhất vô nhị, hẳn sẽ không sai."

Hàn Lập sờ sờ cằm, khẳng định nói.

"Là ma đầu này thì tốt rồi. Nếu đã là vị Huyết Quang Thánh tổ hoá thân tự mình xuất hiện ở đây, xem ra đại quân Ma tộc hẳn đã quyết định một trận phân thắng bại rồi. Lát nữa, e rằng phải nhờ vào Hàn đạo hữu ra tay đối phó với khối hoá thân này rồi. Đạo hữu cũng không cần nóng lòng thủ thắng, chỉ cần có thể cuốn lấy hắn thì cũng coi như là đã lập được công lớn rồi!"

Kim Việt thiền sư ở một bên cũng ngưng trọng nói.

"Hắc hắc, nhị vị đạo hữu cứ yên tâm. Chỉ cần không có tên Ma tộc nào khác tới quấy rầy ta thì hắn tuyệt đối không xuất hiện trước mắt các vị."

Hàn Lập mỉm cười, thập phần trấn an, nói.

"Vậy phải làm phiền đạo hữu rồi, những Ma tộc tôn giả khác bọn ta sẽ tận lực ngăn cản, sẽ không để cho bọn họ quấy rầy Hàn huynh."

Ngân phát lão giả mừng rỡ, làm ra một bộ đảm bảo, nói.

Hàn Lập gật gật đầu rồi không nói thêm gì khác nữa. Lúc này, những trưởng lão khác hoặc ít hoặc nhiều từng gặp qua hắn đều tiến lên dồn dập bắt chuyện với hắn. Bây giờ, đối diện với Hàn Lập, bọn họ hoặc ít hoặc nhiều so với trước đây đều khách khí hơn rất nhiều. Hiển nhiên, chỉ với cái danh đầu *"hậu kỳ tu sĩ"* của hắn cũng khiến cho đám trưởng lão này đối với Hàn Lập hắn thập phần kính nể rồi, cũng không dám tuỳ ý như trước đây nữa.

Hàn Lập cùng những người này dĩ nhiên cũng không có thâm giao gì nhiều, cũng chỉ nhàn nhạt xã giao vài câu rồi cũng không cần phải nhiều lời thêm nữa.

Đúng lúc này, đại quân Ma tộc xa xa chợt *"oanh long long"* một tiếng, mơ hồ vô số trống trận tề minh. Theo đó, từ bên trong ma khí mênh mông như hải dương chạy ra một đám chi chít ma thú mặt mày dữ tợn. Những ma thú này chủng loại phải đến hàng trăm, hàng vạn, số lượng cũng đạt tới một mức kinh người. Trong đó có dã thú đầu trâu thân người, cũng có quái cầm nhân diện bốn cánh sáu chân, lại có cả đám thạch ma cao tới trên trăm trượng.

Như thuỷ triền cuồn cuộn kéo tới!

Bỗng nhiên, từ trong quần thú lại bay ra hơn trăm đoàn hắc quang, mỗi một đoàn hắc quang hiển nhiên đều là một gã hoá hình ma thú nửa người nửa thú. Những đầu ma thú hoá hình này đã mở ra linh trí, quần thú nguyên bản có chút hỗn loạn, dưới sự chỉ huy của đám hoá hình ma thú này chỉ trong nháy mắt liền chỉnh chỉnh tề tề lại, ngoại trừ những tiếng rống trầm thấp thị uy ra thì không có những tiếng ồn nào khác nữa. Mà ngoại trừ những ma thú phổ thông này lại còn có thêm trên một nghìn đầu siêu cấp ma thú thân to như toà núi nhỏ xen lẫn vào trong, bộ dáng trông có vẻ thập phần đáng chú ý.

Đại quân ma thú vô cùng vô tận, quét mắt một lượt khó mà có thể thấy đầu cuối, cũng cứ từ từ trong ma hải không ngừng kéo ra, phảng phất sẽ không ngừng nghỉ.

Hơn nửa thành viên Trưởng lão hội sắc mặt theo đó mà đều trở nên cực kỳ khó coi.

"Thế nào mà lại nhiều ma thú đến vậy, không phải chỉ có năm sáu trăm vạn con thôi sao?"

Lão giả họ Cố sắc mặt trắng bệch, nói.

"Căn cứ theo tình báo trước kia mà phán đoán, ma thú đích xác chỉ có trên dưới mấy trăm vạn con, số lượng ma thú này hẳn là lực lượng tiếp viện gần đây của bọn chúng."

Kim Việt thiền sư có vẻ còn có chút trấn định, sau khi tự niệm một câu phật hiệu liền giải thích hai câu.

"Ma thú tiếp viện như thế thì thật đúng là quá nhiều đi! Trận chiến này sợ rằng không dễ ứng đối rồi."

Một gã hắc bào nam tử Yêu tộc sắc mặt âm trầm, lẩm bẩm nói.

"Chư vị đạo hữu không cần kinh hoảng, đê giai ma thú dù sao cũng là đê giai tồn tại, cho dù số lượng có gấp đôi so với dự tính ban đầu thì cũng không nhất định sẽ ảnh hướng tới toàn cục. Lão phu lúc đầu vì để ngừa vạn nhất nên đã đem loại tình hình này tính vào trong đó, cũng sớm có thủ đoạn ứng đối tốt rồi."

Ngân phát lão giả chậm rãi nói.

"Nguyên lai Cốc huynh đã có an bài khác, nếu là như thế thì bọn ta yên tâm rồi."

Những Hợp Thể kỳ trưởng lão khác nghe vậy, thần sắc không khỏi có chút thả lỏng, có người nói.

Ngân phát lão giả mỉm cười, một tay liền lật chuyển, trong tay mơ hồ hiện ra một cái trận bàn, miệng hướng cái trận bàn ấy mà thấp giọng nói vài câu.

Chốc lát công phu sau, phía trước tường thành bỗng nhiên xuất hiện một trận ba động kinh người, vài toà pháp trận to lớn trước sau theo đó mà hiện ra. Tại trung tâm pháp trận lại huyền phù từng toà tế đàn trắng như ngọc, mà trên những tế đàn này lại có cung phụng vài kiện đồ vật nhìn như bình thường. Một kiện ngọc bình xanh như nước biển, một cái hồ lô đen kịt như mực, còn có một thanh ngân sắc trường kiếm cùng một kiện có chút giông giống với một bức bình phong.

*"Thiên hà tứ bảo! Cốc huynh, ngươi lại đem mấy món bảo vật luyện chế dành lúc tối hậu lấy ra nhưng dùng lúc này không khỏi có chút quá "*giết gà dùng dao mổ trâu*" không?"*

Một gã Hợp Thể kỳ yêu tu vừa nhìn thấy những kiện bảo vật ở trên đầu tường, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hỉ cùng phức tạp, nói.

"Mấy bảo vật này uy năng cố nhiên vô cùng lớn, nhưng chính yếu còn là công kích phạm vi quảng đại, tối thích hợp sát thương đại quy mô. Bằng không, những bảo vật này dùng vào thời điểm phía sau mặc dù có thể thu được một vài kỳ hiệu nhưng thực tế dư uy cũng đại giảm. Về điểm này, lão phu cùng Kim Việt thiền sư đã thương lượng qua, cuối cùng quyết định là cầm tới đối phó những

đê giai ma thú này. Thứ nhất, có thể tận lực sát thương đại lượng ma thú, thứ hai là có thể gia tăng sĩ khí của mọi người. Bằng không, nếu lúc đầu đã hao tổn đại lượng nhân thủ mà nói, đối với sĩ khí sẽ tạo thành tổn thương trí mạng. Nếu đại quân Ma tộc ngay từ đầu đã phái ra đại quân ma thú như vậy, hẳn cũng tồn tại loại tâm tư này."

Ngân phát lão giả nhàn nhạt giải thích vài câu.

Các Hợp Thể kỳ trưởng lão còn lại nghe vậy cũng thầm cảm thấy có đạo lý, cũng gật gật đầu không truy vấn thêm nữa.

"Những ma thú này số lượng tuy nhiều thật đấy, nhưng phiền toái chính thức chính mà Ma tộc tinh nhuệ kia. Bọn họ tựa hồ cũng đã xuất phát rồi."

Hàn Lập đột nhiên nói.

Chúng tu sĩ nghe vậy liền cả kinh một chập, vội vàng hướng xa xa nhìn lại.

Chỉ thấy phía sau quần thú xa xa lại hiện ra thêm từng đội ma nhân mặc chiến giáp.

Những ma nhân này hoặc cưỡi các loại thú, hoặc biến ảo thành từng cỗ hắc phong, từng cái diện mục dữ tợn cầm binh khí trong tay, cả người tản ra một cỗ khí tức hung tàn không một tiếng động theo sau quần thú đi tới.

Nếu không phải Hàn Lập nhắc nhở thì một ít trưởng lão còn không để ý tới sự xuất hiện của bọn họ.

Trong tiếng trống trận, sau một tiếng chuông cự đại bỗng nhiên từ bên trong ma hải vang ra, một chiến chiến thuyền cự đại, một toà phi tháp hình tam giác khổng lồ cũng từ trong ma hải chậm rãi bay ra, phụ cận vây quanh dày đặc chi chí những chiến xa của Ma tộc, số lượng căn bản không thể đo đếm được.

"Tại sao có thể như vậy, tên Ma tộc Thánh tổ này chẳng lẽ là kẻ điên, ngay từ đầu vậy mà đã xuất ra toàn bộ sức mạnh, lẽ nào

hắn không định tái lưu lại thủ đoạn gì sau sao!."

Vừa nhìn thấy đại quân Ma tộc đại xuất động, tất cả mọi người không khỏi trợn mắt há mồn ra, ngân phát lão giả thần sắc cũng đại biến, thất thanh nói.

Khuôn mặt của Hàn Lập theo đó mà âm trầm đi.

"Tới lúc này rồi, không quản Ma tộc có toan tính gì, bọn ta cũng đều phải tiếp đón tất cả. Cốc huynh, chúng ta không thể để đối phương nhiễu loạn được, tất cả đều dựa theo chuẩn bị trước kia mà ứng phó đi. Mấy vị đạo hữu, các ngươi cũng chuẩn bị đi. Không thể không nói, một trận này liên hệ mật thiết tới sinh tử tồn vong của Thiên Uyên thành rồi."

Kim Việt thiền sư nghiêm nghị quát cao một tiếng.

------oOo------

Chương 1994: Thiên Uyên thành đại chiến (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Này tự nhiên. Cuộc chiến này ta nhất định sẽ đem hết toàn lực, không dám nói cùng thiên uyên thành cùng tồn vong, nhưng chỉ cần có một cơ hội thủ thắng, liền tuyệt sẽ không buông tay." Tên Yêu tu áo đen kia nghe vậy, cũng hừ một tiếng nói.

Những trưởng lão khác ở đây cũng cùng liên tục gật đầu, đều ngưng trọng vạn phần.

Lão giả dâu bạc thấy tình hình này, vừa lòng gật gật đầu, quay đầu hướng Hàn Lập cúi đầu truyền âm vài câu.

Hàn Lập sau khi nghe xong, cân nhắc một chút, liền hơi hơi gật nhẹ đầu.

Lão giả dâu bạc lúc này mừng rỡ vỗ tay một cái, lập tức từ thạch tháp phía dưới bay tới một gã vệ sĩ mặc chiến giáp màu vàng, độn quang chợt tắt liền xuất hiện trước mặt mọi người, khom người hướng tới lão giả thi lễ.

"Ngươi lập tức dẫn đường cho Hàn đạo hữu, cứ dựa theo an bài ban đầu mà đi làm, không được có chút sai lầm nào!" Lão giả uy nghiêm phân phó một tiếng.

"Tuân mệnh. Hàn tiền bối, mời ngài theo vãn bối lại đây một chút." Tên vệ sĩ kia đáp ứng một tiếng, hướng Hàn Lập cung cung kính nói.

Hàn Lập không nói gì, nhưng bên ngoài thân chợt lóe lên ánh sáng màu xanh, hóa thành một đạo kinh hồng bay xuống phía dưới.

Vệ sĩ giáp vàng vội vàng phi độn xuống theo, cũng trong một lát liền theo Hàn Lập bay khỏi cung điện, đi tới một tòa nhà không xa phía dưới tường thành được canh giữ cẩn mật.

Trong đại sảnh của một tòa lầu các nào đó, có ba mươi sáu tên nam tu chiều cao không đồng nhất, khoanh chân ngồi trên mặt đất vây quanh một tòa pháp trận to lớn.

Những nam tử đó đồng nhất cùng mặc trang phục có màu xanh, đều có độ tuổi khoảng ba bốn mươi, da thịt bên ngoài ẩn ẩn có màu xanh biếc, vừa thấy có thể đoán cùng tu luyện một loại công pháp quỷ dị giống nhau, mới có thể hiển lộ bộ dáng như vậy.

Bất quá những nam tử này tu vi cũng không tính cao lắm, đều là hóa thần kỳ cảnh giới mà thôi.

Hàn Lập thần niệm hướng trên người bọn họ đảo qua, theo bản năng mày nhíu lại.

Bọn họ hơi thở phi thường yếu ớt, rõ ràng cảnh giới trước mắt đều không phải là khổ tu mà có, mà là vận dụng loại thủ đoạn nào đó mạnh mẽ tăng được tu vi lên đến vậy.

"Bái kiến tiền bối!"

Vừa thấy Hàn Lập cùng tên Kim Vệ luyện hư kỳ đi vào, những tu sĩ đó đều đứng dậy tiến lên chào, thần sắc trong trẻo nhưng có chút lạnh lùng.

"Vị này là Hàn tiền bối, lúc này đang đại chiến các ngươi phụ tá người. Từ nay về sau mọi hành động, đều nhất định phải phối hợp cùng Hàn tiền bối mới được. Các ngươi lại đây bái kiến một chút." Tên kim vệ kia nghiêm nghị nói.

"Thanh Vân ba mươi sáu vệ, bái kiến Hàn tiền bối!"

Nhưng nam tử mặc áo xanh tựa hồ sớm biết một ít tin tức, nghe vậy cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

"Các ngươi đứng lên đi. Nghe nói các ngươi liên thủ bày ra một

loại đại trận, cho dù Ma tộc tôn giả bị nhốt trong đó, cũng nhất thời nửa khắc cũng vô pháp đánh tan. Việc này là thật sao?" Hàn Lập quét một lần nữa qua đám nam tu, chậm rãi hỏi.

"Hồi bẩm tiền bối, từ khi bước vào con đường tu đạo đến nay, cũng vì pháp trận này mà vẫn khổ tu đến nay. Không dám nói ba mươi sáu người như một, nhưng một khi liên thủ, lúc này khống chế pháp trận tuyệt Đối đến mức lô hỏa thuần thanh, lại không lộ ra sơ hở nào. Thanh Chân Lưu Quang này cũng là một trong những thượng cổ bí trận, lực sát thương mặc dù cũng không lớn, nhưng vây khốn địch trong đó thì huyền diệu dị thường. Đối với Ma tộc Tôn giả bình thường tuyệt không vấn đề." Cầm đầu là một gã tu sĩ mặc áo màu xanh, thành thật trả lời.

"Tốt lắm, nếu như nói như thế, ta an tâm. Trong chốc lát khi hành động, các ngươi nghe mệnh lệnh của ta là được." Hàn lập gật gật đầu, thần sắc lộ ra một tia vừa lòng.

Ba mươi sáu tên tu sĩ, tự nhiên đáp ứng một tiếng.

Thời gian sau, Hàn Lập cũng không đi bất kỳ địa phương nào, trực tiếp tại trung tâm pháp trận ngồi xếp bằng xuống, mặt không chút thay đổi lẳng lặng chờ cái gì.

Mà tên kim vệ dẫn đường kia, lặng lẽ thối lui ra bên ngoài.

Mặc dù cả gian phòng bị một tầng cấm chế che đậy, nhưng sau đó không lâu bỗng nhiên mơ hồ nghe được tiếng gầm như sóng thần của ma thú rống bùng nổ truyền đến.

Tiếp theo tiếng gầm rú mãnh liệt, vô số dao động theo quanh chân Thiên Uyên Thành truyền ra, dần lan đến lầu các phía dưới, mặt đất thậm chí như có động đất.

Rõ ràng ma thú đại quân đã bắt đầu công thành, mà thủ vệ hai tộc trên đầu tường cũng bắt đầu liều mạng đánh chả.

Đại chiến cuối cùng đã xảy ra!

Ba mươi sáu tên nam tu mặc áo mà xanh, một đám nhắm mắt không động đậy, đối với hết thảy như không thấy.

Hàn lập thấy vậy tình hình, ánh mắt liền xoay chuyển, khổng lồ thần niệm nháy mắt xuyên thủng cấm chế mà ra, đem tình hình bên ngoài đều thu vào trong mắt.

Lấy thần niệm cường đại của Hàn Lập hiện nay, nếu không bị quấy nhiễu, trống rỗng bao phủ phạm vi hơn vạn dặm đều là sự tình dễ dàng. Nhưng hiện tại các loại pháp trận cấm chế của Thiên Uyên Thành toàn bộ khai hỏa. Trên chiến trường các loại dao động hỗn loạn bay đầy trời, làm cho phạm vi cảm ứng chịu hạn chế lớn, chỉ có thể dọ thám trong khu vực mấy trăm dặm mà thôi.

Nhưng diện tích như thế, cũng đủ cho hắn nắm giữ đại khái tình huống đại chiến bùng nổ.

Dưới sự cảm ứng của Hàn Lập, phát hiện chẳng những ma thú đại quân như thủy triều hướng đầu tường cuồn cuộn đánh vào không ngớt, những hóa hình đẳng cấp cao ma thú, cũng thi triển các loại thần thông xông vào tuyến đầu. Những cao giai ma Thú tu vi thấp nhất cũng có Luyện Hư kỳ tu vi, thậm chí có mấy đầu Hợp Thể sơ kỳ cảnh giới, dưới sự chỉ huy của bọn chúng, ma thú phổ thông tổn thất giảm bớt rất nhiều.

Mà đám siêu cấp ma thú dưới sự che giấu của đám ma thú cấp thấp, cũng trở nên giảo hoạt dị thường, lại biết tụ tập bốn năm con cùng một chỗ, che trở thay phiên nhau công kích.

Kể từ đó, Thiên Uyên Thành phía đối diện tạo tổn thương cực kỳ bé nhỏ đối với chúng nó.

Phía trên tường thành rộng lớn kia, ánh sáng rậm rạp giống như mưa lao xuống một đám ma thú hóa hình bay lên trời. Thỉnh thoảng có một tòa tòa pháp trận trên đầu thành chớp động phát ra ánh sáng chói mắt, hướng tới địa phương ma thú dày đặc nhất mà cuồng xạ xuống.

Bên trên Thiên Uyên Thành phản kích xuống yếu hơn, so với lúc trước ma tộc quấy rầy thăm dò rõ ràng mạnh hơn gấp mấy lần.

Chẳng qua ma thú số lượng thật sự quá đông, hơn nữa không ít đều là loại da dày thịt béo, cho dù liên tục đánh trúng, toàn thân đầy thương tích, vẫn ương ngạnh hướng tới cấm chế bên ngoài tường thành va chạm không dừng.

Tường thành phía dưới một lát một tầng thật dày đặc thi thể ma thú, mà bộ dáng giết hoài vẫn không hết.

Lúc này càng ngày càng nhiều ma thú đều vọt tới phụ cận cấm chế, quầng sáng phòng hộ Thiên Uyên Thành rốt cục dần dần chống đỡ hết nổi chợt hiện không không dừng.

Nhưng thanh niên mặc áo đỏ như máu ở trên thú xe trong ma tộc đại quân kia, cùng với đám Lão giả dâu bạc ở trong thành đang xem diễn biến cuộc chiến, hết thảy đối với cái này không có biểu tình gì.

Chẳng qua khi màn sáng đầu tường thành kia phát ra tiếng vang thanh thúy, liền xuất hiện những vết rách, Lão giả tóc bạc lúc này mặt sắc trầm xuống, đột nhiên hướng tới trận bàn trong tay phát ra một tiếng mệnh lệnh lạnh như băng:

"Mở ra pháp trận, không tiếc hết thảy linh thạch khởi động Thiên Hà Tứ Bảo!"

Bên kia trận bàn đã có vài tên tu sĩ đưa tin sớm đợi mệnh đã lâu, không chút do dự cũng phát ra mệnh lệnh giống nhau.

Nhất thời những tế đàn bạch ngọc liền có bóng người nhoáng lên một cái, ở bên trong mỗi pháp trận xuất hiện một gã cao giai tu sĩ.

Nâng tay bấm mấy đạo chú quyết, tế đàn bắt đầu nổi lên âm thanh vù vù, đồng thời vài tên tu sĩ này trong miệng lẩm bẩm, đồng thời lấy tay chỉ về hướng bảo vật trên tế đàn điểm một cái.

Ngay sau đó, hồ lô, bình phong, phi kiếm, bình bát bốn kiện bảo vật phát ra một tiếng thanh minh, trong pháp trận bỗng nhiên xuất hiện ánh sáng năm màu chớp động không thôi, một cỗ linh lực kinh người xuất hiện bay lên, như thủy triều từ trong bốn kiện bảo vật tuôn ra mà đi.

Bốn kiện bảo vật hình thể đặc biệt, trong suốt bên ngoài óng ánh linh quang lưu chuyển không dừng, nhất thời từ từ hướng trời cao bay thẳng lên, thể tích lớn dần dần trong không trung, liền hiển hiện đại thần uy.

Chỉ thấy chiếc bát màu lam kia cùng hồ lô đen kịt ở trong không trung quay tròn chuyển động, bỗng nhiên một cái đảo ngược xuống, phân biệt từ trong miệng phun ra một mảnh mây cát rộng lớn óng ánh màu lam cùng một dòng nước đen kịt.

Đám cát óng ánh màu lam sau khi rơi xuống liền mở rộng ra, mỗi một hạt khi rơi xuống, nhưng lại lấy một hóa trăm, lấy trăm hóa vạn, trong nháy mắt biến thành một mảnh mây cát óng ánh màu lam không nhìn thấy cuối, hùng hổ rơi xuống, nhất thời bao phủ vào trong đó số lượng ma thú tính bằng đơn vị hàng vạn.

Trong mây cát đó có vô số hạt cát óng ánh lưu chuyển không dừng, đám ma thú đó chỉ cảm thấy cả người giống như bị vô số lưỡi dao sắc bén cắt vào, nháy mắt đã bị mây cát băm thành thịt vụn, ngay cả hồn phách cũng không thể chạy thoát, cứ như vậy không còn trên thế gian.

Về phần cái hồ lô phun ra dòng nước màu đen kia, trong nháy liền giống như một thác nước.

Nước đen cuồn cuộn hướng tới phương đàn thú mà đi sau, nơi đi qua, hơn một ngàn ma thú đều hét thảm một tiếng xương thịt tan ra, trong nháy mắt lại biến thành hư ảo.

Này nước đen thế nhưng kỳ độc vô cùng, ma thú bình thường căn bản không thể ở trong đó sinh tồn một lát.

Ở chỗ bên kia, phi kiếm màu bạc không ngừng to lớn trong không trung, chỉ trong chốc lát biến thành lưỡi dao khổng lồ cao hơn ngàn trượng, sau đó nổ vang một tiếng, liền biến thành từng mảng kiếm màu bạc bay về bầy ma thú chém giết.

Mấy ngàn bóng kiếm màu bạc sau một lúc liền xuất hiện trên đầu đám ma thú, một tiếng tiêm minh chói tai, liền hóa thành một mảnh phiến núi kiếm màu bạc ở trong bốn phía ma thú giết chóc.

Những lơi sóng kiếm màu bạc đi qua, đám ma thú đều như đậu hủ bị một chém mà tan, căn bản không thể chống cự.

Một cỗ gió tanh mưa máu tràn ngập, non nửa ma thú mất dạng.

Về phần bình phong bề mặt phủ sương mù kia, nhưng thật ra có vẻ bình thản vô cùng, chính là biến thành một cửa sổ lớn khoảng mẫu, không tiếng động hướng đàn thú áp xuống.

Quỷ dị là sau khi bình phong bay trở lại lên trên không, đàn thú ban đầu bị bình phong bao phủ liền không thấy bóng dáng, một bộ dáng sinh tử không biết.

Bình phong đánh thẳng về phía đàn thú phía trước ngay cả vài con có tránh được, vẫn có mấy ngàn ma thú bị bạch quang cuốn vào mất dạng.

Đám ma thú phụ cận liền tránh tới tránh lui trốn vào chỗ trống, không dám ở lại phụ cận.

Hôm nay Thiên Hà Tứ Bảo vừa xuất hiện trong một thời gian ngắn, có hơn mười vạn ma thú bị ngạnh sinh sinh diệt sát không còn, uy lực to lớn quả thực làm cho người ta trợn mắt há hốc mồm.

Nhưng khi bảo vật này xuất hiện, cũng làm cho ma tộc cao tầng không thể đứng yên.

Lúc này sau mấy tiếng thét dài thê lương, một đoàn mây đen, một cỗ gió độc màu đỏ, cùng với hai đạo màu đỏ chợt lóe lướt qua theo phía sau ma thú bay lên không, bay thẳng đến chỗ bốn kiện bảo vật tàn sát bừa bãi kia.

Hàn Lập xem đến đây, mặt sắc vừa động, liền đem thần thức thu trở về.

Tình huống còn lại, căn bản hắn không cần tiêu hao thần niệm xem xem nữa. Thiên Hà Tứ Bảo uy lực lớn như vậy, khẳng định sẽ bị ma tộc nghĩ cách khắc chế, so đấu sau này chính là Chân chính thực lực song phương mà thôi.

Ngay từ đầu, song phương cao tầng khẳng định sẽ không lập tức giao thủ, hơn phân nửa phải chờ tới đám ma thú cùng cấm chế Thiên Uyên Thành hoàn toàn bị phá huỷ biến mất, mới sẽ xuất hiện chân chính cao giai đại chiến.

Trong lúc này, hắn chỉ cần nghỉ ngơi dưỡng sức chờ đợi.

Đến lúc chống lại hóa thân huyết quang thánh tổ kia, nhất định không cho hắn còn sống rời khỏi nơi đây.Hàn Lập trong lòng lạnh lùng cân nhắc.

------oOo------

Chương 1995: Thiên Uyên đại chiến (4)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thời gian dần qua đi, trong đại sảnh dao động lắc lư rất nhỏ thủy chung chưa dừng lại.

Hiển nhiên chiến đấu một mực kịch liệt dị thường, thỉnh thoảng còn có vài tiếng nổ kinh thiên động địa từ bên ngoài trực tiếp xuyên thủng cấm chế mà vào trong đại sảnh quanh quẩn không thôi.

Nhưng bất luận đối với Hàn Lập hay những Thanh Bào vệ sĩ kia, vẫn một đám cúi đầu mắt nhìn xuống dưới, không động đậy mảy may.

Trải qua ba canh giờ, chấn động trong đại sảnh rốt cục két một tiếng liền dừng lại, nhưng thay vào đó một cỗ chấn động kinh người liền xuất hiện âm thanh bạo liệt cuồn cuồn xuất hiện.

Những cỗ chấn động này không phải ma thú cấp thấp có khả năng phát ra, song phương đẳng cấp cao tồn tại đã xuất thủ.

Mà theo trình độ nổ chấn động bộc phát dày đặc cơ hồ vang vọng toàn bộ chiến trường mà xem, Ma tộc tựa hồ thoáng một lần đem lực lượng tinh nhuệ toàn bộ dồn lên, nếu không đại chiến sẽ không kịch liệt như thế.

Hàn Lập trong lòng yên lặng đánh giá, ngồi bất động trong pháp trận mặt không biểu tình.

Đột nhiên một tiếng tiêm minh chói tai từ bên ngoài xé rách cấm chế, trực tiếp truyền vào trong đại sảnh, làm cho hai lỗ tai Hàn Lập đều ẩn ẩn có chút đau đớn.

"Không tốt"

Hàn Lập trong nội tâm thầm kêu một tiếng, không lưỡng lự đột nhiên phất tay áo, một màn ánh sáng tối tăm mờ mịt xuất hiện, hóa thành một màn ánh sáng đem đại sảnh bao phủ toàn bộ, sau đó hai mắt lóe lên hướng tới ba mươi sáu tên nam tu mặc áo xanh nhìn lại.

Chỉ thấy những tên tu sĩ này nguyên một đám hai tay ôm đầu phát ra tiếng rên rỉ thống khổ, hai lỗ tai ẩn ẩn có chút máu chảy ra.

Hàn Lập nhướng mày, trong mũi bỗng nhiên phát ra một tiếng hừ lạnh.

Tiếng hừ lạnh nhìn như băng hàn rét thấu xương, nhưng vừa vào trong tai những tu sĩ này, lại giống như cam lộ, vẻ thống khổ lập tức giảm đi hơn phân nửa, nhao nhao một lần nữa ngồi xếp bằng bắt đầu điều tức.

Sau thời gian một bữa cơm, những tu sĩ này mới ổn định được thân thể không khỏe, sắc mặt khôi phục hơn phân nửa.

"Đa tạ tiền bối xuất thủ cứu giúp!" Cầm đầu tu sĩ mặt hiện cảm kích hướng Hàn Lập thi lễ.

"Không có gì, có ta ở nơi đây, tự nhiên sẽ không để cho các ngươi có gì tổn thương. Bất quá chỉ dựa vào tiếng kêu có uy năng lớn như vậy, xem ra hẳn là Ma tộc Tôn Giả cũng xuất thủ. Các ngươi ở lại nơi đây thời gian sẽ không được lâu đâu, tranh thủ khôi phục lại nguyên khí đi." Hàn Lập nhàn nhạt nói một câu.

"Vâng, bọn người vãn bối nhất định mau chóng điều chỉnh tốt nguyên khí, tuyệt sẽ không vướng chân tiền bối." Tên kia nam tu trong lòng rùng mình, đáp ứng một tiếng về sau, vội vàng lần nữa nhắm mắt bắt đầu vận công.

Hàn Lập đăm chiêu suy nghĩ một nất, thần niệm khẽ động, lại lần nữa xuyên thủng cấm chế hướng ra phía ngoài mà tìm tòi.

Mà phụ cận quanh thành núc này, sớm đã không thấy bóng dáng

Thiên Hà Tứ Bảo, về phần mấy ngàn vạn Ma thú đại quân kia, thì mười phần thì mất chín, chỉ còn lại phần lớn ma thú đẳng cấp cao tồn tại, mà nguyên một đám thân thể đầy thương tích.

Về phần những siêu cấp ma thú không biết bị Nhân, Yêu hai tộc vận dụng loại bảo vật nào diệt sát gần như không còn, chỉ có bảy tám con còn sống trên chiến trường, nguyên một đám khí tức suy yếu cực kỳ, bộ dạng không phát huy được quá nhiều tác dụng.

Tại Thiên Uyên Thành bên dưới tường thành cao lớn, chi chít dày đặc Ma tộc mặc giáp, bộ dáng cũng chừng bảy tám trăm vạn, nhưng quỷ dị chính là ngoài Nguyên Anh Ma tộc có thể bay lên không phi ra bên ngoài, những tên Ma tộc còn lại chỉ có thể ở trên mặt đất chạy như điên mà thôi.

Bên trong Thiên Uyên Thành một chỗ bí địa đề phòng nghiêm mật nào đó, hơn một ngàn tòa pháp trận loại nhỏ tạo thành một cái siêu cấp đại trận khoảng vạn mẫu đang bị kích phát mà lên, từ đó phát ra một cổ vô hình cấm chế, đem Thiên Uyên Thành cùng với khu vực phụ cận mảng lớn đều bao phủ vào trong.

Cái này đúng là một cái cấm chế cấm bay lớn vô cùng, nhưng cùng bình thường cấm chế cấm bay bất đồng chính là, cấm chế này tự hồ chỉ đối với Ma tộc một phương hữu hiệu, phía bên nhân tộc vô luận tu vị cao thấp, có thể bay lượn thoải mái.

Bất quá Ma tộc vô luận số lượng hay là thực lực đều hơn xa lực sĩ cùng tu sĩ thủ thành, mặc dù dưới tình hình bất lợi như vậy, vẫn như thủy triều công lên trên đầu thành, cũng trở thành một mảnh hỗn chiến.

Thiên Uyên Thành có cái màn sáng phòng hộ huyền diệu vạn phần sớm đã vô tung vô ảnh, cũng chẳng biết lúc nào bị Ma tộc một phương cưỡng ép đánh nát.

Nhưng chính thức quyết định đến quan hệ thắng bại, cũng không phải là những bình thường Ma tộc cùng thủ thành tu sĩ, mà là đẳng cấp cao tồn tại phân chia từng đoàn đang tranh tài kịch liệt trên đầu thành.

Một đám Hóa Thần Kỳ trở lên, tạo thành hơn mười mấy chục các loại chiến đoàn hoặc lớn hoặc nhỏ, khắp nơi trên không trung tranh đấu không ngớt.

Cuồn cuộn Ma Vân, tiếng gào thét vòng ánh sáng bảo vệ, chói mắt kiếm quang các loại thần thông thỉnh thoảng va chạm cùng một chỗ, hóa thành từng đoàn bay đầy trời quang ở các nơi thoáng ẩn thoáng hiện không thôi, ầm ầm tiếng nổ một khắc không ngừng lại.

Trong đó có mấy chiến đoàn khiến người chú ý nhất!

Ở bên trong một cái chiến đoàn, một cổ Ma Vân tối om cùng một mảnh chất lỏng màu xanh đậm đan vào nhau, chuyển động không ngừng tạo thành một cái lốc xoáy lớn hơn trăm mẫu.

Mà ở trong lốc xoáy tiếng sấm vang không ngừng, một đạo bóng người toàn thân tia chớp mầu lam cùng một cái bóng người toàn thân đen như mực đang tranh đấu không ngớt.

Cách ổ xoáy không xa, là một mảng lớn màn sáng màu xám rộng hơn nghìn trượng che đậy bầu trời lại, trong màn sáng mơ hồ có một Ma ảnh cao lớn, há mồm phun ra một cổ cuồng phong, hóa thành vô số lưỡi dao gió dài hơn một trượng hướng đối diện bay đi.

Đối diện là một gã lão giả, mỗi tay cầm một thanh quạt lông cực lớn điên cuồng quạt lại, đồng thời bay ra hai vòng sáng hồng lam hướng đối diện cỗ cuồng phong cuồn cuộn mà va chạm, phân biệt hóa thành nước lửa lực lượng, không có chút nào ở vào thế hạ phong.

Cuối cùng là một cái chiến đoàn, một gã nam tử áo đen một tay giơ lên cao một cái trống nhỏ màu đỏ thẫm, tay kia của hắn gõ *"Bang bang"* vang lên không ngừng, một cỗ sóng âm màu đỏ nhạt từng vòng tản ra mà mở rộng. Cùng hắn tranh đấu là một Ma cầm lớn có đầu một mỹ nữ, toàn thân xanh biếc, sau lưng mọc lên bốn cánh, há miệng phát ra thanh âm tiêm minh chói tai, cùng sóng âm màu đỏ nhạt bất phân thắng bại, không chút nào rơi hạ phong.

Mà ở phụ cận trong vài dặm quanh hai chúng nó, lại không có bất kỳ một gã Nhân Ma Yêu tam tộc tồn tại.

Hiển nhiên phạm vi sóng âm công kích cả hai chúng nó là quá rộng, căn bản không người dám tới gần, sợ làm người cháy thành bị vạ lây rồi.

Tiếng tiêm minh lúc trước truyền vào chỗ Hàn Lập, chắc chắn là tiếng Ma Cầm kia phát ra trong lúc vô tình không khống chế được làm ra như vậy.

Cũng may mắn cả hai chúng nó công kích khống chế hơn phân nửa đi, phân tán ngộ trúng chỉ là một phần nhỏ uy năng sóng âm, nếu không tại bình thường cả hai chúng nó công kích lên trên thân thể, vô luận Nhân, Yêu hai tộc hay là Ma tộc, chỉ sợ đều sẽ lập tức chết một mảng lớn.

Hàn Lập trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng quét một vòng không có phát hiện tên hóa thân Huyết Quang Thánh Tổ ra tay, cũng tựu lập tức thần niệm một lần nữa thu trở về.

Nhiệm vụ của hắn chỉ là đối phó tên hóa thân Huyết Quang Thánh Tổ kia, hiện tại phía Thiên Uyên Thành không có rơi vào hạ phong, tự nhiên không cần hắn ra tay rồi.

Bên ngoài đại chiến theo Ma tộc Tôn Giả cùng Nhân, Yêu hai tộc trưởng lão trước sau ra tay, trình độ kịch liệt cùng thời thời gian bắt đầu tăng lên.

Ma tộc Tôn Giả số lượng rõ ràng nhiều hơn Thiên Uyên Thành Hợp Thể tồn tại, cho nên khi bảy tám tên Ma Tôn từ trong ma khí xông lên, phía Nhân tộc xuất hiện đối phó với địch cũng không phải là Hợp Thể kỳ tu sĩ, mà là nhiều đội tu sĩ mặc quần áo năm màu sặc sỡ và trang sức cổ quái.

Những tu sĩ này trên người khí tức không kém, đều là Luyện Hư cấp bậc tồn tại.

Những tên Ma Tôn gặp tình hình này, liền nhe răng cười một tiếng, định thi triển thần thông đem những tu sĩ nhìn như không chịu nổi một kích tất cả đều đánh chết.

Nhưng vào lúc này, bộ phận tu sĩ đó bỗng nhiên từ trong lòng móc ra bộ phận đan dược liền nuốt vào. Ngay sau đó thân hình cuồng phát to lớn, hoặc toàn thân được phủ bộ lông, hoặc trong miệng răng nanh hoàn toàn lộ ra, bộ dáng một nửa Yêu hóa hiện ra, khí tức cũng rõ ràng so vừa rồi tăng vọt một mảng lớn.

Bọn hắn phục dụng đan dược đúng là một loại đan dược kích phát tiềm lực.

Mà một bộ phận tu sĩ khác, mặc dù không có biến thân, nhưng tay lại dồn dập phóng ra từng đợt sóng vòng tròn màu màu đen.

Sau một khắc, trận trận gió lạnh, từng đám Khôi Lỗi thân hình cao lớn áo giáp màu tím bỗng nhiên quỷ mị hiển hiện mà ra.

Những Khôi Lỗi này gương mặt tái nhợt không máu, hai mắt xanh biếc dị thường, tay không tấc sắt, mười ngón đen nhánh sắc nhọn, dĩ nhiên là loại Khôi Lỗi hiếm thấy cực kỳ.

Những Khôi Lỗi này khi vừa xuất hiện, lập tức hai mắt xuất hiện ánh sáng màu xanh chớp động liền lao thẳng tới vài tên Ma Tôn mà đi, mấy trăm con cùng một chỗ đáng xuống phía dưới, liền nổi lên từng đợt gió lạnh, bộ dạng thần thông không nhỏ.

Vài tên Ma Tôn kia liền cười lạnh một tiếng, nhấc tay giơ lên liền huyễn hóa ra từng mảng lớn ma chưởng đem những Khôi Lỗi này từ không trung mà vỗ xuống, hoặc há mồm phun ra từng đạo ánh sáng màu đen đem những Khôi Lỗi chém ngang hai đoạn, giống như bổ vào gỗ mục vậy.

Trong nháy mắt, những Khôi Lỗi này liền tan rã không còn.

Những tên Ma Tôn này một hồi cuồng tiếu, muốn một hơi đem tất cả mọi người chém giết không còn.

Nhưng sau một khắc, một màn kinh người xuất hiện.

Những thi thể Khôi Lỗi còn lại kia, bên ngoài thân sau một hồi khí đen quay cuồng, lập tức khôi phục như thường. Dù cho những Khôi Lỗi kia bị chém mấy đoạn, tàn thân thể hướng vào khí đen tụ lại, tựu cũng lắp đầy thành như lúc ban đầu rồi.

Sau đó những tàn thi Khôi Lỗi này, vẻ mặt hung ác xông về những tên Ma Tôn kia.

"Bất diệt thân thể! Không đúng, trong đó có chút ít trò khác!" Một gã Ma Tôn có chút giật mình lên tiếng.

Cùng một thời gian, Thiên Uyên Thành ở bên trong một tòa thạch cạch, mấy trăm tên tu sĩ một thân áo đen mặt không biểu tình ngồi xếp bằng dưới đất, trước mặt lơ lững nguyên một đám con rối đen sì dài nửa xích.

Những con rối này thân hình bên ngoài trải rộng những chữ màu xám trắng, cũng có khí đen nhàn nhạt quấn quanh không dừng, sau khi bị những tu sĩ này hai tay không ngừng bấm niệm pháp quyết thúc dục, lại quỷ dị vặn vẹo không dừng, phảng phất giống như là vật còn sống.

Lúc này, đám Ma Tôn tại đó bị thi Khôi Lỗi không chết chi thân làm cho sững sờ, lập tức mặt khác một đám tu sĩ đột nhiên giẫm chân một cái, dưới thân bỗng nhiên xuất hiện từng cái trận bàn lớn gần trượng, hào quang lóe lên, lại đồng thời tại chỗ cũ biến mất không thấy gì nữa.

Lập tức tại phụ cận chỗ những tên Ma Tôn kia ánh sáng chớp động liên tục không thôi, những tu sĩ này thân ảnh tựu thuấn di bỗng nhiên hiện ra, nhưng trong tay lại xuất hiện cái cờ bề mặt chớp động vòng ánh sáng bảo vệ năm màu, cũng dốc sức liều mạng huy động không thôi.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn, một tầng mây mù ánh sáng năm màu từ trong cây cờ tuôn ra, thoáng một cái đem mấy tên Ma Tôn bao phủ vào trong đó.

Trong mây mù, nguyên một đám chữ màu bạc quay cuồng không thôi, cũng lúc lớn lúc nhỏ chớp động không dừng, bộ dạng thần bí dị thường.

Một tiếng giống giận dữ, kinh sợ cực kỳ lập tức từ trong mây mù phát ra, một cổ khí tức cuồng bạo lặp lại như cơn lốc ở trong mây mù mạnh mẽ đâm tới, từng đoàn từng đoàn mây mù năm màu căng rụt bất định phía dưới, lại không có một gã Ma Tôn nào từ trong đó xông ra.

Bất quá cũng tựu bởi vậy, trong mây mù khí tức càng phát cuồng phát nổ, từng đợt ầm ầm nổ mạnh từ trong đó cuồn cuộn truyền ra.

Vào lúc này, những tên yêu tu đã nửa yêu hóa kia, lại tại một người cầm đầu gầm nhẹ một tiếng, dồn dập móc ra lần lượt từng cái phù triện màu vàng bạc dán lên trên người, thân hình nguyên một đám mơ hồ không thấy rõ, tiếp theo hóa thành từng đoàn gió yêu ma xuông vào trong mây mù.

Lập tức trong mây mù phát ra tiếng oanh minh, thoáng một phát so lúc trước còn lớn hơn vài phần, những yêu tu kia cũng lập tức cùng những tên Ma Tôn đan vào cùng một chỗ, không ai nhường ai, cũng không có rơi vào thế hạ phong.

------oOo------

Chương 1996: Thiên Uyên đại chiến (5)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mấy trăm danh tu sĩ dưới sự trợ giúp của khôi lỗi cùng pháp trận, nhất thời đem bảy tám tên Ma tộc tôn giả gắt gao vây tại chỗ.

Không riêng gì như thế, Thiên Uyên thành sau một trận quang mang chớp động liền có hơn trăm toà thạch tháp cao mấy nghìn trượng từ dưới đất mọc lên, sau một trận ầm vang liền hướng thẳng đại quân Ma tộc bay tới.

Nhất thời, những chiến thuyền cự đại của đại quân Ma tôc cùng tam giác ma tháp huyền phù tại hâu phương Ma tộc tự nhiên cũng không chút khách khí nghênh đón bay tới, cũng sau một trận ông minh từ khoảng cách xa phóng xuất ra vô số hắc sắc quang trụ.

Những phi tháp của Thiên Uyên thành mặt ngoài toả ra một tầng ngũ sắc linh quang lưu chuyển đem tất cả số quang trụ kia ngăn lại toàn bộ, cũng một hơi tiếp cận với chiến thuyền của Ma tộc. Lúc này, trong mỗi cái tháp, mỗi một tầng phòng hộ đều mở ra, vô số khôi lỗi giáp sĩ cùng đủ loại linh thú từ đó bay ra, giống như châu chấu tràn tới đám chiến thuyền của Ma tộc.

Đám cự thuyền cùng tam giác cự tháp hiển nhiên cũng có đại lượng Ma tộc lưu thủ, sau trận trận quái minh, đồng dạng cũng thả ra một đám Ma tộc giáp sĩ cùng ma cầm đông nghịt nghịt.

Trong lúc nhất thời, lưu mang hắc khí phô thiên cái địa, hư không lại bộc phát ra một trận huyết vũ tinh phong.

Hàn Lập đem thần niệm thu hồi trở lại, hắn đối với loại tràng diện đại chiến này tự nhiên không hề quan tâm tới, chỉ một bộ ngồi tại trung tâm pháp trận lẳng lặng chờ đợi. Hắn biết rõ, đại chiến nếu đã đạt tới tình trạng như vậy, tuỳ thời đều có khả năng hắn và *"đồng bọn"* phải xuất động rồi.

Quả nhiên, không quá nửa canh giờ sau, pháp trận cực lớn dưới thân đột nhiên ong ong vang lớn, mỗi một danh tu sĩ bên dưới thân đều tự xuất ra một tầng vân vụ quang điểm, đem thân hình nhấn chìm vào trong. Những tu sĩ này đầu tiên là cả kinh nhưng theo đó lại dồn dập từ trong người móc ra một khoả tam sắc ngọc bài, cũng vội vàng thôi động lên. Đủ mọi loại màu sắc linh quang theo những khối ngọc bài hiện ra, cũng biến ảo thành từng cái phù văn màu tím bay vòng vòng vây quanh chúng tu sĩ.

Hàn Lập thấy cảnh này trong lòng khẽ động, nhưng chưa chờ hắn có hành động gì thì pháp trận chợt phóng xuất bạch quang, rồi bạch quang lại chợt cuồng trướng lên gấp mấy lần, cũng phát ra một tiếng thanh minh thật dài.

Hàn Lập chỉ cảm thấy hai mắt hoa lên, cả người trong nháy mắt liền bị truyền tống đi.

Chốc lát sau, sau khi thanh âm thanh minh quàng quạc của pháp trận dừng lại, bạch quang theo đó cũng vụt tắt đi, ba mươi sáu danh tu sĩ cùng Hàn Lập đều biến mất khỏi pháp trận.

Cùng lúc đó, tại một phiến thiên không nơi nào đó trong chiến trường, một toà quang trận thật lớn bỗng nhiên hiện ra, linh quang chợt loé, ba mươi sáu danh tu sĩ cùng Hàn Lập thoáng hiện ra.

Vị trí những nam tu sĩ kia tựa hồ đã trải qua tỉ mỉ an bài, nhìn như đông một người, tây một người nhưng trên thực tế lại hình thành một cái trận pháp huyền diệu cực kỳ, vừa lúc đem Hàn Lập và bốn kẻ khác cùng vây vào trong.

Mà Hàn Lập vừa lúc hiện thân ra thì ngoài thân hắn hắc khí quay cuồng một trận, một kiện hắc sắc chiến giáp quỷ dị hiện ra trên thân thể, đồng thời điểm điểm thanh quang chợt loé, bảy mươi hai khẩu tiểu kiếm xanh biếc cũng từ thể nội nhanh chóng phóng xuất ra, cũng hoá thành một đoá kiếm liên xanh biếc liên tục chuyển động dưới thân.

Lúc này hắn mới ngưng trọng ngẩng đầu hướng bốn gã còn lại nhìn tới.

Trong đó, hai người chính là ngân phát lão giả cùng Kim Việt thiền sư, bất quá hai người này ngay cả có được vài kiện bảo vật hộ thân nhưng sắc mặt lại tái nhợt dị thường, một người trên thân còn có vết máu loang lổ, dường như đã ăn phải thiệt thòi không nhỏ. Đặc biệt là ngân phát lão giả kia, không chỉ trước ngực và vạt áo đều bị nghiền nát mở tung ra mà ngay cả một cánh tay cũng đã không thấy đâu rồi. Mà đứng đối diện với hai người lại là một gã huyết bào thiếu niên cùng một nam tử mặc tạp dề thú da, trần trụi nửa thân cổ đồng lẳng lặng đứng.

Nam tử này một tay cầm một kiện lang nha bổng chớp động hoả diễm xanh biếc, một tay lại cầm một cánh tay cụt máu chảy đầm đìa mặt đầy dữ tợn, tựa hồ cánh tay kia chính là một tay của lão giả bị cường ngạnh giựt đứt ra.

Hàn Lập cùng ba mươi sáu danh tu sĩ vừa xuất hiện lại khiến cho thần sắc của lão giả cùng Kim Việt thiền sư thả lỏng đi đôi chút, huyết bào thiếu niên cùng nam tử lại *"bá"* một cái, ánh mắt đều rơi lên trên người Hàn Lập.

Chờ hai người nhìn rõ dung mạo của Hàn Lập hắn thì ánh mắt của tên thiếu niên kia lập tức hiện lên vẻ oán độc sâu nặng, mà nam tử còn lại thì khẽ nhíu mày, trong mắt ẩn ẩn hiện lên một tia hung quang.

"Hợp Thể hậu kỳ! Không, tu vi so với tồn tại hậu kỳ bình thường còn hùng hậu hơn nhiều. Huyết Quang đạo hữu, người này chính là mục tiêu ngươi muốn ta đối phó sao? Bất quá, cùng người ngươi nói tu vi cảnh giới dường như không cùng một dạng."

Nam tử sắc mặt trầm xuống, quay đầu hướng thiếu niên hỏi một câu.

"Đích thật là tên tiểu tử họ Hàn kia nhưng tu vi trước kia của hắn chỉ có trung kỳ cảnh giới a. Nga, bản toạ minh bạch rồi! Nguyên lai thiên tượng tiến giai vài ngày trước chính là do tiểu tử này gây

ra. Hung huynh cứ yên tâm, hắn bất quá cũng chỉ là mới tiến giai mà thôi, cảnh giới hẳn là chưa có thể củng cố tốt được, ngươi mà đối phó với hắn trái lại càng thêm dễ dàng không ít."

Huyết bào thiếu niên sau khi đảo thần niệm qua người Hàn Lập một cái, đầu tiên là lộ ra vẻ giật mình nhưng sau khi hơi trầm ngâm một lát liền lộ ra vẻ bừng tỉnh, nói.

"Tiến giai hậu kỳ cảnh giới cũng là người này? Ngươi không tính sai chứ! Nếu là đối phương còn thêm hậu kỳ tồn tại thì phiền toái sẽ rất lớn a."

Nam tử họ Hung hung quang trên mặt chợt khởi, nhìn Hàn Lập cười gằn, nói.

"Nếu như còn có hậu kỳ tu sĩ tự nhiên cũng không cần Hung huynh quan tâm cái gì, bổn toạ tự nhiên sẽ trực tiếp tiếp đón hắn. Ngươi chỉ cần đem tên tiểu tử họ Hàn này bắt lại cấp cho ta là được rồi, sự tình khác không cần ngươi quan tâm."

Huyết bào thiếu niên lạnh lùng nói.

"Hắc hắc, nếu Huyết Quang đạo hữu đã nói như thế thì Hung mỗ không còn cái gì để nói rồi. Tên Nhân tộc tiểu tử này cứ giao cho ta ta là được. Bất quá, không cần ta phải đề tỉnh ngươi chứ? Trước mắt, không cần biết đối phương còn hậu thủ gì sau nhưng pháp trận trước mắt tựa hồ cũng khiến Huyết Quang đạo hữu ngươi hảo hảo bận rộn một phen rồi."

Tròng mắt nam tử họ Hung xoay chuyển một cái, bộ dáng như chẳng hề để mọi sự trong mắt, nói.

Nam tử này nói tới pháp trận tự nhiên là pháp trận do ba mươi sáu danh tu sĩ vừa mới hiện kia phát động ngọc bài trong tay huyễn hoá ra tầng tầng lục quang tạo thành. Cái tầng quang tráo này không chỉ đem thân hình bọn họ che lấp mà thiên không vài dặm phụ cận đều bao phủ vào bên trong, mặt ngoài tầng quang tráo mơ hồ có vô số ngân sắc phù văn bay lượn bất định, phảng phất như có huyền diệu trong đó.

"Chính là một đám Hoá Thần kỳ tu sĩ bố trí pháp trận lâm thời sao? Có thể làm khó được ta sao?"

Huyết Quang hoá thân hướng quang tráo nhìn lướt qua, thần sắc lộ ra một tia khinh thường, nói.

"Pháp trận này cùng tiểu tử nọ tựa hồ phân nửa là đối phó ngươi, há có thể đơn giản sao?"

Nam tử họ Hung lắc lắc đầu, trên mặt lộ ra một tia quỷ dị, nói.

"Úc, ta quên mất Hung huynh trên trận pháp chi đạo cũng có thành tựu, lẽ nào nhìn ra được cái gì sao?"

Huyết Quang hoá thân thần sắc có chút nao nao ngoài ý muốn, hỏi một câu.

"Điểm ấy thời gian ta sao có thể nhìn ra được điều gì chứ? Chỉ là pháp trận này tựa hồ cùng với không gian cấm chế có chút quan hệ."

Nam tử sau khi đánh giá pháp trận một chút liền ha hả nói.

"Không gian cấm chế! Cái này quả thực có chút vướng tay. Đa tạ Hung huynh đã nhắc nhở, về sau ta chắc chắn sẽ có trọng tạ."

Huyết Quang hoá thân sắc mặt thoáng trở nên âm lệ, cảm ơn một tiếng.

Ngay trong lúc hai người này nói chuyện với nhau thì Hàn Lập cũng hướng ngân phát lão giả, nhíu mày nói:

"Cốc huynh, đây là chuyện gì vậy? Hai người sao lại có mặt tại đây mà bộ dáng lại chật vật như vậy? Trong pháp trận bây giờ sao lại có thêm một gã ma tôn hậu kỳ?"

Hàn Lập vừa đưa ánh mắt nhìn tới tên nam tử kia, trong nháy mắt liền cảm thấy lông tóc ngoài da thịt ngoài thân ẩn ẩn có chút dựng ngược lên, sự cảnh giác theo đó mà đề thăng tới cực hạn nhưng trên mặt lại không lộ ra chút biểu tình nào.

"Hàn huynh, sự tình tựa hồ có chút phiền phức. Tên ma tôn hậu kỳ này cũng không biết từ nơi nào chui ra, trong tình báo trước kia không có nhắc tới chút nào. Ta cùng Kim đạo hữu thấy hắn cùng hoá thân Thánh tổ đứng cùng một chỗ, nguyên bản nghĩ cách đem bọn họ tách ra liền lập tức triệu hoán đạo hữu tới nơi đây. Nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới thần thông của hắn thực sự quá mức lợi hại, chỉ một thoáng giao thủ mà bức Kim đạo hữu tới trọng thương, rồi lại xé đứt một cánh tay của ta. Lão phu tuy rằng kiến thức không cạn nhưng cũng chẳng bao giờ nghĩ tới trong hậu kỳ tồn tại lại có loại quái vật như vậy, quả thực..."

Ngân phát lão giả cười khổ một tiếng, trên mặt hiện ra vẻ kinh sợ, nói.

"Quả thực chính là nửa bước Đại Thừa rồi! Hàn huynh, ngươi cần phải cẩn thận hơn rồi. Người này sợ rằng so với hoá thân Thánh tổ kia còn khó đối phó hơn nhiều. Nhưng bây giờ bên ta cũng đã hết thảy chuẩn bị xuất ra rồi, cũng đã phái mấy trưởng lão trường kỳ bế quan trong thành cùng sứ giả Thảnh đảo phái tới xuất thủ rồi, hai gã ma đầu này cũng chỉ có ba người chúng ta đối phó mà thôi. Chúng ta nếu như bại, để hai ma đầu này tung hoành trong đại quân, trận này tự nhiên đã bại rồi."

Kim Việt thiền sư không chờ lão giả nói xong liền lo lắng chen lời, nói.

"Khổ tu chi sĩ cùng sứ giả Thánh đảo?"

Ánh mắt Hàn Lập xoay chuyển, quả nhiên trong một vài chiến đoàn xa xa phát hiện ra năm sáu luồng khí tức xa lạ, cũng đang cùng mấy tên hoá thân thành ba đầu sáu tay trong ma vân đánh tới bất phân thắng bại.

"Cổ ma!"

Hàn Lập vừa nhìn rõ bộ dáng những ma vật kia liền biến sắc thốt ra.

"Những Ma tộc kia xác thực là ma loại huyết thống tối thuần khiết,

trong Ma giới chân chính chính là nguyên thuỷ Cổ ma tộc. Đám Cổ ma này so với tồn tại đồng giai mà nói, thực lực cao hơn những tên Ma tộc tôn giả khác một bực. Nếu không phải đột nhiên xuất hiện những ma vật đáng sợ như vậy, hai người bọn ta cũng không phải sớm triệu hoán Hàn đạo hữu ra rồi."

Sắc mặt ngân phát lão giả âm trầm nhắc nhở một câu.

"Ý tứ của đạo hữu là, để cho ta đối phó với tên Ma tôn hậu kỳ này, nhưng hoá thân Thánh tổ kia..."

Dị sắc trên mặt Hàn Lập vụt tắt đi, hơi trầm ngâm, hỏi.

"Hai người bọn ta tự vấn còn có một ít thủ đoạn có thể dùng, huống hồ bây giờ còn có không gian pháp trận này phụ trợ, tính ra nếu không địch lại Huyết Quang hoá thân này nhưng cuốn lấy một đoạn thời gian tự nhiên có thể làm được. Hàn huynh cứ việc toàn tâm đối phó với tên ma tôn hậu kỳ kia đi."

Ngân phát lão giả cùng Kim Việt thiền sư liếc mắt nhìn nhau, cắn răng nói.

Hàn Lập nghe xong lời lam mang trong mắt chợt loé, lại lần nữa quét về phía nam tử họ Hung kia.

Kết quả, nam tử họ Hung kia đồng dạng quay đầu lại, bốn mắt nhất thời đối nhau một cái.

Nam tử họ Hung một cái chớp mắt cũng không nhưng mà vẻ hưng phấn cùng hung sắc trên mặt lại dần dần dày đặc lên, con ngươi mơ hồ có ngân mang nhè nhẹ chớp động không thôi. Bỗng nhiên, thân hình hắn khẽ động, cả người không chút dấu hiệu ở trung tâm quang tráo không nói hai lời cầm cánh tay lão giả hướng lên không trung ném đi, lại dùng lang nha bổng bên tay kia hư không đánh ra một kích.

Sau một tiếng *"oanh"* vang động, cái tàn thủ kia nhất thời hoá thành một cỗ huyết vũ tản mát rơi xuống, đem nửa người trần của hắn tưới lên, một cỗ huyết tinh chi khí theo đó mà ngập tràn trong quang tráo.

------oOo------

Chương 1997: Thất Diễm phiến cùng Đồng Tâm hoàn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Càng quỷ dị chính là, những máu huyết này rơi xuống da thịt tên nam tử họ Hung kia trong nháy mắt liền mờ nhạt đi rồi hoá thành những đạo huyết văn đỏ tươi như máu, cũng trải rộng ra toàn thân. Từ xa nhìn lại, nam tử họ Hung dường như đã khoác lên mình thêm một loại huyết sắc phù y, trông quỷ dị cực kỳ!

Ngân phát lão giả thấy cảnh này sắc mặt thoáng cái trở nên thập phần khó coi nhưng nam tử họ Hung kia trái lại căn bản không thèm nhìn tới lão. Sau một tiếng cười, một tay hắn lại hướng Hàn Lập làm ra một cái thủ thế khiêu khích, bộ dáng trông hung hăng cực kỳ!

Hàn Lập thấy cảnh này tự nhiên rõ ràng sắp sẽ cùng hắn đánh một trận, căn bản là tránh cũng không thể tránh được rồi, lúc này nhàn nhạt hướng hai người Kim Việt thiền sư nói:

"Cứ theo như hai người nói đi, người này giao cho ta, nhưng trước khi giải quyết ma đầu này, các ngươi phải đem Huyết Quang hoá thân dẫn ra xa xa một chút, ta không muốn trong lúc tranh đấu gặp phải nhân tố không thể dự liệu."

Vừa dứt lời, hắn cũng không chờ hai người nói cái gì cả, kiếm liên xanh mướt ở phụ cận quay tròn một cái, thân hình bỗng nhiên ở trong kiếm quang sắc bén biến mất không thấy. Trong khoảnh khắc, trước người nam tử họ Hung tầm vài chục trượng thanh quang chợt loé, Hàn Lập mặt không biểu tình từ hư không bước ra.

Nam tử kia mặt loé hung quang cầm lang nha bổng trong tay không nói hai lời hướng Hàn Lập xông tới, cũng từ xa hư không đánh ra một kích.

"Phốc xuy" một tiếng!

Ma hoả xanh biếc trên lang nha bỗng hoá thành một cơn lốc, trong nháy mắt liền như thiên thạch hoá thành một bức tường lửa phô thiên cái địa hướng Hàn Lập hùng hổ áp tới, mà năm ngón tay của hắn lại nắm chặt lại, hời hợt hướng Hàn Lập hư không đánh ra một kích.

Không một tiếng động! Giống như một chút lực lượng cũng không có!

Hàn Lập thấy cảnh này sắc mặt lại trầm xuống, kiếm liên màu xanh trước thân chợt vang lên từng tiếng kiếm ngân trong trẻo rồi huyễn hoá ra tầng tầng thanh sắc kiếm ảnh, cũng hướng tầng lửa nghênh đón, đồng thời trong một ống tay áo kim mang chợt loé, một cánh tay cũng đảo ra đánh tới.

Quyền đầu kim quang loè loè, phảng phất như được chú tạo từ vàng ròng, cũng ẩn ẩn có kim văn du tẩu nhàn nhạt bất định, đây chính là dấu hiệu Phạm Thánh Chân Ma Công tiếp cận đại thành biểu hiện ra.

Kiếm ảnh xanh biếc cùng tầng lửa trong nháy mắt vừa tiếp xúc liền lập tức *"đùng đoang"* loạn hưởng một trận, thanh quang lục hoả đan vào nhau, quang diễm bao quanh giữa hay người theo đó mà bạo liệt không ngừng, phảng phất như có vô số khó lửa đồng thời bạo liệt ra, tràng cảnh diễm lệ cực kỳ.

Phụ cận tường lửa, hư không một bên đột bỗng nhiên nổ một tiếng long trời lở đất.

Một cỗ sương mù lục sắc kình phong cùng một đoàn kim sắc quyền ảnh không chút dấu hiệu nào thoáng hiện ra, cũng hung hăng va chạm với nhau một chỗ, hình thành một cơn lốc xoáy bắn thẳng lên tận trời cao, cũng hướng bốn phương tám hướng *"oanh long long"* cuồng quyển tới.

Nơi cuồng phong đi qua, hư không vì đó mà run rẩy không ngừng, thiên địa cũng vì đó mà biến sắc!

Về phần Hàn Lập cùng nam tử Ma tộc kia cả hai đều cảm thấy thân hình chấn động, không tự chủ được mà từng người chân đạp hư không lùi về sau mấy bước.

Nam tử kia thấy vậy cũng không sợ hãi chút nào mà thần sắc ngược lại còn lộ ra vẻ hưng phấn, miệng hét lớn một tiếng, trong tích tắc đem lang nha bổng trong tay hướng không trung ném đi, đồng thời hai tay nhanh chóng bấm quyết niệm chú, cũng hướng không trung điểm ra một cái.

"Phanh" một tiếng.

Lục sắc hoả diễm vây quanh lang nha bổng kia theo đó đột nhiên tăng vọt mấy lần, tái ngưng tụ thành tám đầu hoả giao xanh biếc, cũng dương nanh múa vuốt hướng đối diện đánh tới. Mỗi một đầu hoả giao đều dài hơn ba mươi trượng, đầu sinh một chiếc sừng tử sắc, miệng phun hoả diễm bích lục, hình thể giống như thực chất, toát lên vẻ dữ tợn dị thường.

Tinh mang trong mắt Hàn Lập chợt loé, trong lòng liền thúc dục pháp quyết, tầng tầng kiếm quang thanh sắc theo đó mà hướng trời cao tụ tập lại, trong nháy mắt liền hoá thành một thanh kình thiên cự kiếm hàn quang ngập trời, cũng đón đầu đám hoả giao chém tới. Lôi âm *"ầm ầm"* nổ, vô só kim sắc hồ quang từ trong cự kiếm tuôn ra, thanh thế to lớn vô cùng.

Tám con hoả giao ngay cả trông có vẻ hung ác dị thường kia, nhưng dưới hàn quang của cự kiếm chợt loé lướt qua liền dồn dập trảm thành hai nửa, tàn thi dưới vô số kim hồ cuồng kích cũng dồn dập tán loạn hoá thành ma diễm cuồn cuộn.

Cự kiếm màu xanh theo đó nhoáng lên liền hư không tiêu thất tại chỗ.

Cùng lúc đó, đỉnh đầu nam tử đột nhiên nổi lên một đạo không gian ba động, kiếm quang cực lớn sau một tiếng nổ vang liền từ đó truyền xuống, một cỗ kiếm khí vô hình vô sắc theo sau cũng trảm xuống.

Nam tử Ma tộc sắc mặt trầm xuống, đột nhiên một cánh tay huyết quang đại thịnh, cũng thoáng mơ hồ hướng hư không đảo qua một cái.

Một tiếng *"oanh"* cực lớn!

Một đoàn huyết quang hào quang cực kỳ gai mắt đột nhiên xuất hiện ở giữa hư không, linh mang chói mắt cực kỳ, kiếm quang xanh biếc sau một tiếng gào thét liền ở trong huyết quang tan thành tro bụi, phảng phất huyết quang này có được một loại lực lượng bất khả tư nghị nào đó.

Hai mắt Hàn Lập không khỏi nhíu lại, hai cái đại thủ đột như hư không đánh ra một trảo.

Trong hai tay thanh quang đại phóng, hai khẩu kiếm ảnh mờ mờ thoáng cái trước sau hiện ra, cũng tái hợp lại hoá thành một thanh cự kiếm mờ mờ. Cổ tay run lên, cự kiếm trong tay lại một lần nữa ngâm vang một tiếng rồi phân liệt ra bảy mươi hai khẩu tiểu kiếm, cũng hướng nam tử Ma tộc kia lượn lờ xung quanh mà vây kín hắn vào trong.

Nam tử Ma tộc kia lại cười lạnh một tiếng, huyết quang gai mắt trên cánh tay vụt tắt đi nhưng trên cánh tay lại có thêm một cái hộ thủ (trang bị bảo vệ cánh tay) cổ quái đỏ như máu đem toàn bộ cánh tay che kín lại. Mảnh hộ thủ này mặt ngoài chi chít những hoa văn tinh mỹ, cùng với số huyết văn trước kia đều là độc nhất vô nhị, phảng phất hộ thủ này chính là do mấy thứ đó biến ảo thành. Nhưng cho dù như thế, khối hộ thủ này nhìn như không chút thu hút vậy mà lại dễ dang đem tất cả kiếm quang mà Hàn Lập thôi động nhất kích đánh tan đi, điều này làm cho Hàn Lập hắn không khỏi âm thầm cả kinh.

Lúc này, cái đầu nam tử Ma tộc khẽ động, lại lần nữa dùng một ngón tay hướng về phía trước điểm một cái, hoả diễm xanh biếc kia tức thì quay cuồng một trận, sau đó liền biến ảo thành một đầu hư ảnh ma giao tám đầu che kín bầu trời, cũng hướng phía trước lần nữa bổ nhào tới.

Toàn bộ thiên không biến thành đen thui, ma giao tám khoả đầu dữ tợn chỉ trong tích tắc đã thực sự đánh tới trước người Hàn Lập hắn rồi, cũng mang theo từng trận trận mùi vị tanh tưởi ập tới, giống như chỉ cần một khoảnh khắc nữa là có thể đem Hàn Lập xé ra thành từng mảnh nhỏ vậy.

Đối diện với loại công kích hung mãnh bực này, Hàn Lập mặt không chút biểu tình, thậm chí ngay một chút cử động tay chân cũng không có nhưng ngay sau lưng đột nhiên phóng thích ra một đạo kim sắc quang trụ, trong quang trụ hơ mồ có một cái hư ảnh ba đầu sáu tay hiện ra.

Cái hư ảnh này sáu tay khẽ động, nhất thời một mảng kim sắc quyền ảnh rợp trời như mưa rào cuồn cuộn phóng ra.

Thân thể hư ảnh ma giao thực sự lớn vô cùng, dưới đám quyền ảnh rợp trời kia căn bản là khó có thể khiến cho người khác cảm thấy ma giao sẽ thực sự bị đánh tan ra được. Nhưng trong vô số thanh âm phá không chói tai, ma giao lại bị xé rách thành vô số mảnh nhỏ, cuối cùng sau một tiếng trầm đục rồi tan thành mây khói.

Kim quang vụt tắt, pháp tướng ba đầu sáu tay ngoài thân tinh quang lưu chuyển một trận, liền hoá thành thực thể kim quang rực rỡ, cũng chợt loé lên rồi xuất hiện trên đầu Hàn Lập mà huyền phù tại chỗ, sáu con mắt không chút biểu tình nhìn về phía nam tử phía đối diện.

"Di, Kim thân pháp tướng! Tựa hồ cùng bí thuật của Thánh tộc bọn ta có chút quan hệ. Rất tốt, quả nhiên không khiến Hung mỗ thất vọng, lúc này đây thật đúng là có thể tận hứng mà đánh một trận rồi."

Nam tử Ma tộc đầu tiên là ngẩn ra nhưng ngay lập tức thần sắc liền chuyển sang vẻ hưng phấn, nói.

Vừa dứt lời, chợt *"phanh"* một tiếng. Ngoài thân nam tử vô số đoàn ma khí đen kịt hiện ra, đem thân hình hắn trùm kín vào trong, ẩn ẩn còn có từng đạo huyết sắc phù văn loé sáng không ngừng. Tiếp đó hắc khí chợt tản ra, một kiện huyết sắc giáp y trải rộng hoa văn nhất thời hiện lên trên người nam tử.

Nam tử Ma tộc cuồng tiếu một trận, hai nắm tay hướng trước ngực vỗ một cái, một cái ma tướng ước chừng mười trượng cũng hiện lên phía sau lưng hắn.

Sau một tiếng nổ vang, phong vân tái khởi, thân hình nam tử theo gió mà tan biến vào trong hư không.

Hàn Lập thấy cảnh này con ngươi không khỏi co rụt lại, sau lưng chợt nổi lên một tiếng sét đánh, một đôi cánh trong suốt óng ánh hiện ra. Hai cánh hơi hơi vẫy, vô số đạo ngân hồ bắn ra đem bản thể cùng Kim thân ba đầu sáu tay trên đầu chợt loé biến mất vô ảnh vô tung. Nhưng, trong khoảnh khắc sau, hư không phụ cận phong lôi âm nổi lên, hai đạo nhân ảnh một cái mang theo lôi lực chi uy cùng một cái mang theo ma khí trăm trượng đụng vào nhau, cũng ầm ầm đánh tới.

Hai người này vậy mà đều là pháp thể song tu, cũng đều đối với nhục thân mạnh mẽ của mình tự tin vạn phần, trong lúc nhất thời chỉ thấy từng đạo lốc xoáy ở trên hư không gào thét sinh ra không ngừng, bên trong lại ầm ầm nổ không ngừng.

Hàn Lập cùng nam tử này không chỉ quyền cước giao nhau mà còn không ngừng thuận tay tế ra đủ các loại bảo vật cùng nhiều loại thần thông phóng xuất liên miên bất tận, trong lúc nhất thời khó thể phân cao thấp.

Đứng ở trong tầng quang tráo quan chiến, ngân phát lão giả cùng Kim Việt thiền sư thấy cảnh này thần sắc kinh hoảng có thừa nhưng vẻ kinh hỉ cũng khó thể dấu được.

Bọn họ tuy rằng đã tận lực đánh giá cao thực lực của Hàn Lập nhưng thật không nghĩ tới lại cùng nam tử Ma tộc kia thực sự có thể đánh một trận.

Cùng với vẻ mặt kinh hoảng cùng kinh hỉ tương phản của hai người, Huyết Quang hoá thân bên kia trông thấy cảnh này sắc mặt càng ngày càng khó coi, hung quang trong mắt chợt loé, đột nhiên một tay giương lên, bộ dáng như sắp phóng xuất loại bảo vật nào đó ra ngoài. Nhưng vào lúc này, dưới chân hắn đột nhiên hiện ra một cái quang trận mờ mờ, cũng xoay tròn chuyển động rồi một cỗ không gian ba động theo đó nhộn nhạo chui ra.

"Không tốt!"

Huyết Quang hoá thân một thân kinh nghiệm chiến đấu đa phần được truyền lại từ bản thể Đại Thừa kỳ, vừa thấy cảnh sắc mặt lập tức đại biến mà thầm kêu một tiếng, ngoài thân huyết quang theo đó chợt loé, bộ dáng như muốn thuấn di tại chỗ nhưng mà rõ ràng đã chậm một bước.

Hắn chỉ cảm thấy hư không phụ cận có chút hơi vặn vẹo đi, cảnh sắc bốn phía theo đó mà đại biến, thân thể hắn vậy mà lại xuất hiện tại một phiến không gian quỷ dị tràn ngập sương trắng.

Mà ở trong không gian này, ngân phát lão giả cùng Kim Việt thiền sư hai người lại nghiêm nghị nhìn hắn.

"Hừ, là hai tên bại tướng dưới tay thủ hạ ta sao, vậy mà cón dám ngăn trở ta xuất thủ. Cũng được, bổn toạ trước thu thập các ngươi, sau lại đối phó với Hàn tiểu tử kia."

Khuôn mặt thanh tú của Huyết bào thiếu niên chợt thoáng trở nên âm trầm dị thường, trên mặt cũng hiện ra một tia sát cơ, nói.

"Đại sư, xem ra chúng ta không thể không liều cái mạng già rồi, có bảo vật hay thủ đoạn gì đó tốt nhất không nên cất dấu nữa. Bây giờ không phải hắn chết thì chính là chúng ta vong!"

Ngân phát lão giả thấy được vẻ mặt đấy của hắn trái lại bình tĩnh rất nhiều, cũng chuyển tay hướng tăng nhân nhàn nhạt nói.

"Cái này tự nhiên, lão nạp liều cái mạng này, một cái xương cũng không giữ lại, cũng tuyệt đối không để ma đầu này ly khai nơi này."

Kim Việt thiền sư sau một tiếng phật hiệu liền kiên định nói.

"Ha ha, có những lời này của Kim đạo hữu là được!"

Ngân phát lão giả cười to một tiếng, một tay đột nhiên lật chuyển, trong mỗi tay đều hiện ra một kiện bảo vật.

Một cái hồng quang mờ mờ, đúng là một cái quạt lông dùng thất sắc linh vũ luyện chế thành, một cái khác ngân quang rực rỡ nhưng lại là năm cái viên hoàn ngân sắc liền thành nhất thể.

"Thất Diễm phiến cùng Đồng Tâm hoàn! Nghĩ không ra hai kiện linh bảo này vậy mà lại rơi vào trong tay ngươi. Cốc huynh bình thường thật đúng là giấu diếm không ít a."

Kim Việt thiền sư vừa thấy hai kiện bảo vật này liền mừng rỡ, nói.

Theo đó, tăng nhân bỗng nhiên vỗ lên áo cà sa một cái, nhất thời vô số phạm văn trôi nổi tuôn ra, mơ hồ còn theo đó là mười tám kiện phật tượng mờ nhạt hiện ra.

------oOo------

Chương 1998: Kinh thiên nhất kích

Nguồn: EbookTruyen.Net

Những pho phật tượng này lúc đầu mới hiện ra tuy rằng có chút mơ hồ không rõ nhưng chỉ chốc lát sau kim quang đại phóng liền hiện ra rõ ràng ra. Mỗi một pho đều kim quang chói lọi, phảng phất như được chú tạo từ vàng ròng vậy.

"Kim thân pháp tướng! Không đúng, chỉ là phỏng chế vật phẩm thôi."

Huyết bào thiếu niên kia đầu tiên là ngẩn ra nhưng sau khi dùng thần niệm tỉ mỉ đảo qua một lượt liền lộ ra vẻ khinh thường, cười lạnh nói.

"Là Kim thân đơn giản hoá, mười tám cái cũng đủ để hàng ma phục yêu."

Tăng nhân nhàn nhạt nói, hai tay bỗng nhiên bấm quyết miệng niệm chú, sau đầu đột nhiên hiện ra mấy vòng thất thải quang hoàn.

Mười tám khoả phật tượng kia dưới tầng tầng thất thải quang mang quét qua liền ào ào mở mắt ra, tay chân vung vẩy, tựa hồ như đã sống dậy.

Huyết Quang hoá thân thấy cảnh này sắc mặt trầm xuống, cũng không nói hai lời đưa tay ra phía sau đầu vuốt một cái. Một thanh âm chói tai truyền ra, một khô lâu đỏ như máu từ sau đầu quỷ dị hiện ra. Khô lâu ấy ước chừng năm sáu trượng, cốt cách toàn thân óng ánh huyết quang, đồng thời còn có vô số luồng khí xám trắng quấn quanh bất định, khô lâu vừa hiện thân Huyết Quang hoá thân liền điên cuồng hét lên, một cỗ sát khí ngất trời theo đó mà cuộn ra.

Lão giả tóc bạc cũng không nói hai lời cầm cái quạt bảy màu trong tay hướng đối phương xông tới quạt một cái, tiếp đó một tay còn lại đem năm khoả ngân hoàn liền một thể hoàn ném ra. Cái quạt lông bảy màu kia cũng chính là năm đó khi còn ở Nhân giới mà Hàn Lập từng phỏng chế luyện chế qua, Thất Diễm phiến.

Năm đó, kiện phỏng chế linh bảo kia tuy rằng giúp hắn diệt sát không biết bao nhiêu cường địch, giờ đây chính là lúc chính phẩm trổ uy, uy năng tự nhiên càng không thể so bì được.

Chỉ thấy mặt ngoài quạt lông ầm vang một tiếng, vô số phù văn đỏ sậm tuôn ra, một đầu hoả điểu theo đó mà bay ra, bất quá lúc bắt đầu bay ra nó chỉ tầm một thước, nhưng sau mấy lần chớp động liền biến lớn thành mười trượng.

Hoả điểu hai cánh nhẹ nhàng quạt một cái, linh vũ toàn thân theo đó tản ra một cỗ thất sắc quang diễm, khí tức cực nóng theo đó mà tràn ngập thiên không, cũng có một đoàn thất sắc quang diễm hướng Huyết Quang hoá thân cuốn tới.

Về phần năm khoả ngân hoàn màu bạc kia sau khi được ném ra trong nháy mắt liền biến thành một cái cự hoàn vắt ngang trời, không trung theo đó mà xuất hiện năm bóng trăng năm màu, đồng thời cũng bộc phát ra từng tiếng *"ông ông"* quái dị.

Tốc độ xuất thủ của Kim Việt thiền sư tuy rằng không nhanh hơn lão giả nhưng cũng không quá chậm, sau khi tiếng chú ngữ truyền ra, đám phật tượng theo đó bỗng nhiên quỷ dị biến mất không thấy. Sau một khắc, bốn phía huyết bào thiếu niên kim quang chợt chói loà, mười mấy khoả phật tượng theo đó lặng lặng xuất hiện, mặc dù tay chân chúng chưa động nhưng từng cỗ vô hình cự lực trống rỗng hiện ra, hướng trung tâm áp tới.

Huyết Quang hoá thân sắc mặt âm trầm, sau một tiếng hừ lạnh ngoài thân đột nhiên toát ra từng cỗ huyết sắc ma vân, hai tay áo vung lên, vô số huyết sắc quang đoàn hướng bốn phương tám hướng kích tới, đồng thời khô lâu sau lưng thoáng mơ hồ đi rồi trực tiếp hoá thành một đạo hư ảnh hướng thất sắc hoả điểu lao tới.

Trong chốc lát, phụ cận huyết vân chợt ầm ầm nổ vang lên, ngân phát lão giả và Kim Việt thiền sư hai người dựa vào bảo vật lợi hại cùng trận pháp cấm chế cùng hoá thân Thánh tổ này bắt đầu tranh đấu với nhau.

Một tiếng *"oanh"* lôi âm trầm muộn.

Hàn Lập chỉ cảm thấy hai tay nóng lên, hai toà sơn phong cao chục trượng thoáng cái tuột tay bắn ra, đồng thời thân hình chấn động mà bay ngược về phía sau vài chục trượng, sau một cái trở mình nữa thì thân hình mới ổn định lại trên không trung, trên mặt theo đó chợt chớp hiện một tầng đỏ sậm trên mặt. Về phần nam tử Ma tộc đối diện, thân hình cũng rung mạnh lên rồi lui lại về phía sau cỡ mười trượng, đôi cự giản biến ảo ra trong tay lúc trước cũng rơi ra.

Về phần Kim thân ba đầu sáu tay lại đang cùng một vật toàn thân đen kịt có chút giống sơn quái đánh nhau bất kể trời đất. Quyền cước huy động, một cái kim quang loạn động ầm ầm bạo liệt không ngừng hướng, một cái ma khí cuồn cuộn, hắc mang gai mắt tung toé khắp nơi, thanh âm thê lương chói tai liên miên bất tận.

Thế nhưng, bất kể là Phạm Thánh kim thân hay quái vật hình người, quyền cước cự lực hạ lên thân đối phương đều phảng phất như gãi ngứa lẫn nhau, nhiều lắm cũng chỉ khiến thân thể rung động lui lại vài cái rồi lại tiếp tục phi tới đối phương đánh tới, cả hai tựa như có được kim thân bất hoại!

"Không sai, không sai, không ngờ chỉ bằng thân thể liền cùng ta khó phân thắng bại, ngược lại đây là lần đầu tiên ta gặp phải. Bất quá, nếu chỉ có chút thực lực ấy cũng khó mà tiếp tục được."

Trong tay Ma tộc đại hán có chút bỏng rát, vẻ điên cuồng trên mặt theo đó mà biến mất không thấy mà lại mang theo một tia lãnh khốc, nói.

"Ngươi không cảm thấy nói nhảm quá nhiều sao?"

Hàn Lập nghe vậy mặt không chút thay đổi, linh lực khổng lồ trong người lưu chuyển một trận, cảm giác không khoẻ trên người theo đó mà tán đi toàn bộ, chớp mắt liền khôi phục lại như lúc ban đầu.

"Hừ! Hung mỗ khó được phát thiện tâm, cũng là muốn ngươi sống lâu thêm một lát. Nếu đã không cảm kích ta thì ta liền tiễn ngươi lên đường!"

Ma tộc đại hán cuồng tiếu một tiếng, ma ảnh như ẩn như hiện phia sau lưng đột nhiên ngưng tụ lên giống như thực thể, đúng là một đầu ma sư ba đầu cực lớn.

Thân thể ma sư sau khi ngưng tụ ra rõ ràng liền phát tán ra một cỗ khí tức khổng lồ, đồng thời huyết giáp trên thân đại hán sau một tiếng *"phì"* liền biến thành một tầng huyết sắc quang diễm bao lấy toàn thân.

Đại hán nhe răng cười một tiếng, hai tay chậm rãi nâng lên, đồng thời đưa năm ngón tay hướng Hàn Lập chỉ tới rồi chậm rãi nhắm hai mắt lại. Mà ma sư ba đầu nguyên bản sáu mắt nhắm chặt đột nhiên chậm rãi mở mắt ra, cũng ngắm nhìn cự viên một khắc không rời bằng thứ con ngươi xanh biếc không chút cảm tình.

Hàn Lập thấy cảnh này, một cỗ cảm giác dựng tóc gáy chợt bao phủ toàn thân, trong lòng cả kinh mà hét lớn một tiếng, đơn thủ vừa bấm quyết, Phạm Thánh kim thân đang tranh đấu với quái vật phía đằng xa theo đó mà biến mất không một tiếng động, đồng thời thân thể hắn theo đó mà bắt đầu cuồng trướng lên, chớp mắt một cái liền trở thành một đầu kim ma cự viên hơn mười trượng.

Phía sau cự viên kim quang chợt loé, Kim thân ba đầu sáu tay liền hiện ra, đồng thời hướng cự viên bổ nhào tới, cùng cự viên hai hợp lại làm một. Khí tức cự viên theo đó mà tăng lên rất nhiều, đồng thời bên trên hai lòng bàn tay lại có thêm hai toà sơn phong một xanh một đen trống rỗng hiện ra.

Đúng lúc này, đại hán đối diện hai bàn tay huyết quang chợt loé, hai đạo huyết sắc quang trụ phảng phất như thực chất cùng lúc phun ra, đồng thời ma sư ba đầu phía sau lưng cũng hé miệng phun ra một ba đạo quang trụ một xanh, một trắng, một đen bắn tới.

Chỉ một cái chớp động, năm đạo quang trụ nhất thời trên đường bắn tới liền hợp lại thành một thể, hoá thành một đạo quang trụ bốn màu thô to cực kỳ.

Cột sáng này bắn đi không chút tiếng động nhưng trong đó ẩn chứa uy năng đáng sợ, cũng khiến cho cự viên mà Hàn Lập vừa biến thành trong lòng giật mình một cái, cũng không cần suy nghĩ đem đại lượng pháp lực theo hai bàn tay thúc ra như mưa rào hướng hai ngọn sơn phong cuồng chú vào.

"Ầm ầm" hai tiếng, thanh hắc hai toà sơn phong thoáng nhoáng lên, liền đột ngột như từ đất bằng mọc lên hai toà kình thiên sơn phong, hoá thành hai toà sơn phong hơn trăm trượng, đem cự viên bảo hộ nghiêm mật vào.

Quang trụ bốn màu sau một cái chớp động liền hung hăng đánh vào hai toà sơn phong.

Một tiếng nổ long trời lở đất bộc phát ra, quầng sáng các màu thoáng cái hiện ra trước hai ngọn sơn phong, biến ảo thành quang diễm cuồn cuộn, thoáng cái liền bốc cao lên ngàn trượng, vừa lúc đem hai toà sơn phong cùng cự viên ở phía sau tất cả đều phủ vào trong.

Bên trong quang diễm chớp động liên tục, mặt ngoài hai toà cự sơn theo đó mà vặn vẹo run rẩy một trận, đồng thời nhanh chóng thu nhỏ hoàn nguyên trở lại, sau mấy lần hô hấp thời gian sau liền biến mất vô tung vô ảnh.

Không có hai toà cực sơn kia ngăn trở, tất thảy uy năng của đòn công kích đều ào ào đánh về phía cự viên.

Kim mao cự viên gầm lên một tiếng giận dữ, kiện chiến giáp màu đen ngoài thân đột nhiên xuất hiện hắc khí cuồn cuộn, vô số hắc sắc phù văn chen chúc chui ra, hoá thành một tầng quang tráo thật lớn đem toàn bộ công kích nhìn như không gì ngăn nổi kia mạnh mẽ đẩy ra ngoài.

Quang diễm cùng hắc sắc phù văn đan vào nhau, cũng truyền ra từng đạo thanh âm oanh tạc kinh hồn táng đởm!

Tầng quang tráo do hắc sắc phù văn biến thành dưới một chiêu này dần dần trở nên vặn vẹo rồi trở nên mơ hồ đi, đồng thời cũng bộc phát từng tiếng *"dát băng"* cực kỳ chói tai, phảng phất như tuỳ thời có thể tan vỡ ra.

Kim mao cự viên sau một tiếng thét đầy kinh sợ, bên ngoài thân thể đột nhiên kim quang lưu chuyển, thoáng cái liền cuồng trướng lên gấp mười lần, đồng thời hai bên đầu cự viên và bên dưới hai cánh linh quang lưu chuyển một trận, thoáng cái liền thêm vào đó hai khoả đầu lâu cùng bốn cánh tay khác nữa, cự viên vậy mà lại biến thành một đầu kim mao cự viên ba đầu sáu tay. Đồng thời, ngay khi biến thân hoàn tất, sáu cánh tay cự viên tề khởi, đồng thời hướng trời cao trảo tới, sáu đoàn kim quang gai mắt nhất thời hiện lên rồi hướng về phía trước người hợp lại thành một đoàn kim sắc toàn phong (lốc xoáy) hiện ra, đồng thời nhoáng lên một cái liền biến lớn lên.

Kim sắc toàn phong chỉ hơi hơi chuyển động một chút, một cỗ cự lực bàng bạc theo đó mà tuôn ra, vừa lúc cùng đám quang diễm hung hăng đụng vào nhau.

Lại một tiếng nổ đinh tai nhức óc nữa vang lên, một vòng sóng khí hướng bốn phương tám hướng cuồng quyển tới, hư không phụ cận theo đó mà vặn vẹo mơ hồ đi, đồng thời các loại thanh âm bạo liệt đùng đùng theo đó mà bộc phát ra, phảng phất như muốn đem toàn bộ hư không nơi này xé toạc ra.

Đại hán Ma tộc phương xa thấy cảnh này sắc mặt cũng không khỏi biến đổi, tâm niệm vừa chuyển liền đem năm ngón tay hợp lại, năm đạo quang trụ theo đó mà dần dần thu liễm biến mất. Bất quá, sắc mặt lúc này đại hán đã hiện ra một tia mệt mỏi, tựa hồ đòn công kích vừa rồi đã tiêu hao không tí chân nguyên của hắn.

Cùng lúc đó, ma sư ba đầu phía sau lưng hắn đồng dạng đóng miệng dừng công kích lại, thần quang trong sáu con mắt cũng ảm đạm đi không ít.

Bất quá, một màn kinh người tại phương xa cũng dần dần biến mất đi, lần nữa khôi phục lại cảnh tượng chân thực khiến cho khoé miệng hắn co quắp một chút, thần sắc lần đầu tiên lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Chỉ thấy phương xa Kim mao cự viên sừng sững đứng tại chỗ không nhúc nhích, thế nhưng sáu cánh tay mỗi cái đều không ngừng bấm quyết, phía trước người kim sắc toàn phong chẳng những không có biến mất mà diện tích lúc này lại không ngừng tăng vọt lên, tại trước người trướng lui (to nhỏ) bất định, mà từ trong đó lại nổi lên một vòng đạm kim sắc ba lãng, bộ dáng trông có vẻ thần bí dị thường.

"Một kích vừa rồi của ta, dựa theo uy năng mà nói cũng chẳng hề kém bao nhiêu so với một kích tuỳ tiện của Đại Thừa kỳ. Ngươi không ngờ có thể bình an không việc gì, xem ra ta thật đúng là coi thường ngươi mấy phần."

Ma tộc đại hán tinh quang trong mắt chớp động, có chút kinh ngạc nói.

"Có qua thì cũng phải có lại. Ngươi cũng nên phải tiếp một kích của ta rồi hãy nói những lời này cũng không muộn."

Sáu mắt cự viên hàn quang chợt loé, từ miệng phun ra tiếng người lạnh băng, tiếp đó sáu cánh tay liền run lên, đồng thời hướng về phía trước người hư không hung hăng trảo tới.

"Phì" một tiếng.

Vòng xoáy kim sắc cực lớn kia theo đó mà nhanh chóng xoay tròn, dưới một cỗ vô hình cự lực bắt đầu cuồng thiểm rồi áp súc lại thành một khoả kim sắc quang cầu cỡ đầu người. Tiếp đó, bắp đùi cự viên bỗng nhiên hướng về phía trước bước ra một bước, thân thể khổng lồ và kể cả quang cầu trước người thoáng mơ hồ đi rồi đồng thời biến mất tại chỗ.

------oOo------

Chương 1999: Hắc nhật

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kim sắc quang cầu nhìn như không lớn nhưng mà vừa mới rời tay bắn đi quang mang lập tức chợt loé rồi lần nữa biến thành một cái vòng xoáy thật lớn, hướng đỉnh đầu nam tử chụp tới. Từ lốc xoáy đó cũng tuôn ra một cỗ vô hình cự lực, đem thân hình nam tử đè ép xuống, hư không phụ cận theo đó mà hơi hơi vặn vẹo đi, cũng bộc phát ra từng đợt *"oanh long long"*, dường như tuỳ thời có thể nổ tung ra.

Trên mặt nam tử Ma tộc hiện ra một tia dị dạng đỏ sẫm, thân thể dưới sức ép của vô hình cự lực mà run nhè nhẹ lên, nhưng cũng vẫn chưa thực sự bị đè ép tới mức suy sụp, trái lại hai mắt hắn hung quang đại khởi, miệng hét lớn một tiếng.

Theo đó, huyết sắc chiến giáp trên thân hắn đột nhiên bộc phát ra một tầng huyết sắc quang diễm gai mắt, một cỗ khí tức kinh khủng cực kỳ từ trên thân thể hắn tản mát ra. Nơi huyết sắc quang diễm đi qua hư không nơi ấy giống như bị tan chảy ra, cũng dồn dập biến thành một mảng đen kịt không chút ánh sáng, cỗ vô hình cự lực theo đó mà lập tức bị đẩy ngược ra.

Thân thể nam tử thoáng cái lần nữa thẳng lưng đứng lên, cũng nhấc một tay hướng hư không chậm rãi trảo ra một kích.

"Phanh" một tiếng!

Ma sư ba đầu trên đỉnh đầu hắn theo cú trảo mà chợt bạo liệt rồi hoá thành một cỗ hắc vụ hướng một quyền của nam tử tụ lại, biến ảo thành một thanh trường thương dài khoảng một trượng. Thương này toàn thân chớp động hắc sắc linh quang nhưng lại có vẻ yếu ớt cực kỳ, đầu thương được chia ra làm ba, từng cái đều khắc vẽ một khoả đầu sư tử dữ tợn, toàn thân trải rộng chi chít linh văn màu xanh nước biển.

Vẻ nanh ác trên mặt nam tử chợt hiện, cổ tay run lên, trường thương liền phát ra một tiếng thương ngâm thê lương chói tai rồi bắn ra như chớp.

Hắc mang chợt loé, trường thương lập tức liền chìm vào bên trong trung tâm vòng xoáy kim sắc.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Kim sắc toàn phong nhìn như thanh thế rất lớn kia, dưới một kích này của hắc thương liền lập tức vỡ vụn ra rồi hoá thành từng điểm linh quang tán loạn tiêu thất trên không trung.

Nam tử Ma tộc lần nữa đánh ra một trảo, hắc khí theo đó mà lượn lờ một trận, ma thương đen kịt lần nữa được biến ảo ra trong tay, cũng không chút chần chờ ném ra thêm một lần nữa.

Lúc này đây, mục tiêu của ma thương hiển nhiên chính là cự viên đang ngây ngẩn người trên không trung kia.

Mắt thấy trường thương chỉ mới chợt loé lướt đi vậy mà lại quỷ dị xuất hiện ngay ở phụ cận trước mắt cự viên. Kim mao cự viên cả kinh, sáu tay không chút lưỡng lự bỗng nhiên hư không vũ động, sáu kiện trọng binh ánh vàng rực rỡ nhất thời hiện ra ở trong lòng bàn tay, cũng đồng dạng hoá thành sáu đoàn kim quang hướng ma thương hung hăng đập tới.

Long trời lở đất!

Kim quang hắc khí đan vào nhau bạo liệt không ngừng nhưng lại đồng thời tán loạn tiêu thất đi.

Cự viên thấy cảnh này con ngươi không khỏi co rụt lại, còn chưa kịp suy nghĩ thêm chút gì thì nam tử phía dưới lại cười lớn một tiếng, một tay lại hư không trảo tới, một cây ma thương giống y lúc trước lại tiếp tục rời tay bắn đi.

Cự viên hừ lạnh một tiếng, sáu cánh tay lại nhoáng lên, sáu kiện kim sắc binh khí đồng dạng lúc trước lại tiếp tục hiện ra rồi cũng hung hăng đập xuống, lại cũng một lần nữa cùng ma thương cùng nhau huỷ diệt.

Lúc này lại chính là tới phiên nam tử Ma tộc ngẩn người ra, động tác trong tay không khỏi ngưng trệ lại.

Mà chỉ tích tắc sau cự viên lại gầm nhẹ một tiếng, trong sáu bàn tay sáu kiện kim sắc binh khí lại lần nữa hiện ra, rồi lại hướng nam tử kia ném tới, trong nháy mắt ba cái miệng cũng bắt đầu truyền ra thanh âm chú ngữ.

"Phốc xuy" một tiếng, sáu kiện binh khí kim quang đại phóng, vô số hư ảnh từ đó chợt loé rồi mơ hồ hiện ra. Một hoá mười, mười lại hoá trăm, trong khoảnh khắc sáu kiện binh khí kia liền huyễn hoá ra trên mấy nghìn kim sắc hư ảnh, phô thiên cái địa hướng nam tử kia điên cuồng kích xuống.

Trong lúc nhất thời, không trung rít gào, trong tầm mắt chỉ toàn là kim quang, kim quang rợp trời!

Sắc mặt nam tử Ma tộc trầm xuống nhưng lại không hề có vẻ hoảng loạn chút nào, trái lại khoé miệng lại nổi lên một tia cười nhạt rồi hé miệng phun ra một đoàn tử quang.

Tử quang này vừa mới ra khỏi miệng liền lập tức cuộn tròn lại rồi tự hành bạo liệt nổ tung ra.

Vô số tử quang từ đó mà bắn ra, thoáng cái liền biến ảo thành một tấm lưới cực kỳ lớn, cũng hướng không trung bay tới nghênh đón kim quang.

Kim sắc hư ảnh như cuồng phong bạo vũ không chút trì trệ hướng cự võng bắn tới, cũng truyền ra thanh âm bạo liệt liên miên không dứt. Trong lưới, kim quang cùng tử sắc vân vụ lượn lờ va chạm với nhau rồi cùng nhau bạo liệt một trận, cả tấm lưới vì đó mà run rẩy điên cuồng, phảng phất như tuỳ thời có thể bị xé rách ra.

Nam tử Ma tộc phía dưới đối với cảnh này lại như không thấy, trái lại trong miệng lại bắt đầu lẩm bẩm, mười ngón tay như chong chóng mà hướng hư không cuồng điểm một trận. Mỗi một cái điểm chỉ ra huyết quang trên thân hắn theo đó mà ảm đạm đi một phần, mà cự võng trên không trung cũng cuồng tăng thêm một phần. Chốc lát công phu sau, cự võng giống như một quả bóng cao su được thổi lên, diện tích thoáng cái liền tăng vọt tới mấy lần, hoá thành một mảnh tử vân vô biên vô tận.

Tử vân này dưới pháp quyết của nam tử thúc dục bỗng nhiên như gió cuốn mây trôi đem toàn bộ kim sắc hư ảnh rợp trời thu lại, một lần nữa lại hoá thành một đoàn tử sắc quang cầu hướng xuống dưới bay đi. Nam tử một tay khẽ vẫy, quang cầu lập tức rơi vào trong tay hắn, ánh mắt hắn lại hướng lên cao đảo qua một lần, sắc mặt nhất thời lạnh lẽo đi.

Chỉ thấy hư không trên cao đã trống không, kim mao cự viên hiển nhiên đã không thấy tung tích đâu nữa.

Con ngươi nam tử khẽ chuyển, chưa thực sự có bất kỳ hành động nào khác thì phía sau lưng hắn đột nhiên xuất hiện không gian ba động, một cái thú trảo kim quang rực rỡ chợt loé hiện ra.

Trảo này vừa hiện liền nhoáng lên rồi biến lớn ra hơn mười trượng, trông như một toà tiểu sơn hướng nam tử hung hăng chụp xuống. Tiếng xé gió nổi lên, mỗi ngón tay của cự trảo đều giống như một thanh kim sắc cự nhận, vài khẩu cùng nhau trảm xuống thanh thế quả thực rất lớn.

Nam tử hừ lạnh một tiếng, một bàn tay lại bỗng nhiên huyết diễm đại phóng, cũng đồng dạng hướng cự trảo trảo tới, bộ dáng giống như không chút sợ hãi, nghênh ngang hướng về phía cự trảo đánh tới.

Hai trảo một lớn một bé khác biệt như trời vực, nhưng mà một trảo của nam tử Ma tộc vừa đánh ra, năm ngón liền lập tức cuồng trướng gấp trăm lần.

"Phanh" một tiếng!

Kim sắc cự trảo vừa lúc cùng huyết sắc đại thủ tiếp xúc liền cảm thấy một cỗ cự lực vô pháp chống đỡ truyền tới, lập tức run lên rồi vỡ vụn ra. Mà cùng lúc đó, một đạo hư ảnh kim sắc nhàn nhạt thoáng chấn động rồi từ không trung bắn ra, đúng là một đầu tiểu thủ kim quang rực rỡ.

Con thú này bất quá chỉ lớn tầm vài thước nhưng khí tức toả ra từ nó lại chỉ có tồn tại cấp bậc Hợp Thể kỳ mới có.

Chính là linh thú của Hàn Lập, Báo Lân thú!

Con thú này không biết đã được Hàn Lập lén phóng xuất ra tự khi nào, cũng lẻn đến gần nam tử đánh lén một kích nhưng lại hoài công vô ích.

Mà ngay khi tiểu thú bị đánh bật ra trong nháy mắt, một bên thân thể nam tử Ma tộc lại chớp động ngân quang, một đạo ngân quang mềm mại như lụa chợt hiện bắn ra, sau một cái chớp động lại xuất kỳ bất ý đem toàn thân nam tử gắt gao cuốn lấy.

Ba động nổi lên, cự viên ba đầu sáu tay theo một phương bất đồng khác thoáng hiện ra.

Cự viên này vừa hiện thân, trong mắt hàn quang chợt loé, sáu kiện binh khí kim sắc lúc nãy lại tiếp tục hoá thành sáu đạo kim quang hướng thủ cấp nam tử cuồng kích phóng tới.

Đồng thời ba khoả đầu lại hé miệng phun ra ba đoàn ngân diễm, cũng sau một cái chớp động liền hoá thành ba con hoả điểu rồi giang rộng cánh lao thẳng tới nam tử.

Nam tử Ma tộc đối diện với tất cả công kích này hai mắt khẽ nhíu lại, nhưng một chút hoảng loạn cũng không có. Ngoài thân huyết quang chợt tăng vọt lên, ngân quang mềm mại theo đó liền tấc tấc đứt ra, tiếp đó trong tay hắn lại xuất hiện hắc khí mờ mờ, một cây thương đen kịt lần nữa hiện ram, cổ tay hắn hơi nhoáng lên, hướng trường thương nhanh chóng đâm về phía cự viên.

Thương này trên đường bay tới chợt nhoáng lên rồi huyễn hoá ra chín cây thương độc nhất vô nhị khác, cũng thuận thế bắn đi. Trong đó, sáu cây phương hướng biến đổi, hướng về phía sáu đạo kim quang bắn tới, ba cây còn lại lại chia ra hướng ba đoàn ngân diễm đâm tới.

Thanh âm *"phốc phốc"* liên tiếp vang lên, sáu đạo kim quang cùng ba đoàn ngân diễm sau một kích đâm tới tất cả đều bị đánh tan ra, không có ngoại lệ nào.

Hàn Lập biến thành cự viên ba đầu sáu tay sắc mặt chợt đại biến, thân thể không chút do dự chợt bắn ngược ra sau, hai cánh tay khẽ động, hắc khí trong tay chợt quay cuồng rồi hướng trước thân nhanh chóng ngăn trước người.

"Đùng" một tiếng!

Hư không trước hai cánh tay nguyên bản trống không nhưng tích tắc sau lại chợt vặn vẹo, từ đó chợt kích bắn ra hai cây hắc sắc trường thương khác, cũng vừa lúc đánh lên trên hai nắm tay. Hắc sắc phù văn trên hai nắm tay Hàn Lập quay cuồng một trận, hai mảnh che tay đen kịt quỷ dị hiện lên nhưng trong nháy mắt cùng với hắc thương tiếp xúc liền đều diệt vong tiêu thất đi.

Cự viên thấy cảnh này trong lòng không khỏi buông lỏng đôi chút, nhưng tên nam tử Ma tộc kia vẫn đứng yên tại chỗ kia trên mặt bỗng nhiên hiện lên một tia biểu tình quỷ dị, đồng thời trong miệng phun ra một chữ *"diệt"* băng hàn thấu xương.

Tại nơi cây trường thương tiêu thất đột nhiên chợt loé hắc mang, một cây đoản thương tầm nửa thước không chút tiếng động nào chợt bắn ra.

Cây đoản thương này vậy mà lại được che giấu kỹ càng, với thần niệm chi lực khổng lồ của Hàn Lập hắn vậy mà cũng không thể phát hiện ra được chút nào, thậm chí sắc mặt cũng không kịp cải biến thì đã bị vật ấy đâm lên trên hai cánh tay trần trụi, cũng lập tức bạo liệt nổ tung ra.

Một quầng sáng phảng phất như một mặt trời màu đen chợt loé lên rồi biến lớn thành đường kính tới ngàn trượng, một hơi đem thân thể khổng lồ của cự viên trong nháy mắt bao phủ vào trong. Kim quang ngoài thân cự viên chỉ chợt loé lên liền bị quang mang đen như mực triệt để nhấn chìm vô tung vô ảnh. Mà hắc nhật cũng không có dừng lại ở đó, toàn thân hắc nhật ma khí quay cuồng một trận, kích thước theo đó không ngừng mở rộng ra, cũng đem tất cả mọi thứ xung quanh cuốn vào trong đó rồi sau đó lại nghiền nát thành bột phấn.

Nam tử Ma tộc thấy cảnh này trên mặt lộ ra một tia đắc ý, cuồng tiếu nói:

"Ha ha, dưới Cửu Ma Tử Mẫu thương này của ta tới giờ chẳng có người sống, Nhân tộc tiểu tử, ngươi có thể bức ta dụng tới thần thông này cũng tính như đáng để kiêu ngạo rồi."

Trong thanh âm cuồng tiếu của nam tử, cự nhật màu đen cũng bắt đầu thu nhỏ lại rồi sau vài cái cuồng thiểm liền hư không tiêu thất đi.

Nam tử thờ ơ đảo qua nơi cự viên đứng lúc trước, tiếng cười vậy mà như bị ai đó bóp cổ họng lại, thanh âm trở nên quàng quạc rồi ngưng trệ lại, thần tình đắc ý thay vào đó là vẻ khó có thể tin nổi.

"Không có khả năng, thế nào lại có chuyện này!"

Nam tử nuốt một ngụm nước bọt, có chút run rẩy thất thanh nói.

Chỉ thấy hư không bên kia, một đoàn kim quang lẳng lặng huyền phù bất định tại đó. Trong kim quang mờ mịt hiển nhiên có một con kim mao cự viên, một đầu ngũ sắc thải phượng cùng một con cự bằng trắng bạc.

Cự viên kia hai tay đặt lên trên tầng kim quang, từng cổ linh quang màu vàng nhàn nhạt hướng tầng quang tráo cuồng chú vào. Ngũ thải phượng cùng ngân sắc cự bằng tuy rằng chưa động cái nào nhưng từ trên thân chúng lại phóng xuất ra một tầng ngũ sắc quang mang và ngân sắc hồ quang cùng với kim sắc quang mang từ trên cự viên cuồng chú vào tầng kim quang, trong nháy mắt lại tạo ra thêm hai tầng phòng hộ nữa ở phía bên ngoài tầng kim quang.

Nhưng mà vô luận là cự viên, thải phượng hay cự bằng, từng đầu đều hai mắt vô thần, một chút linh tính cũng không lộ ra, phảng phất cả ba chỉ là một loại khôi lỗi nào đó mà thôi.

Nam tử Ma tộc hoảng sợ một trận, hai mắt rối rít đảo qua khắp nơi trên không, tựa hồ đang muốn tìm ra đồ vật gì đó nhưng bốn phía đều trống không, căn bản là không có bất cứ dị dạng nào.

Hừ lạnh một tiếng, đột nhiên hắn nhấc tay hướng xa xa vẫy một cái.

Hắc ảnh chợt loé, một thứ đồ gì đó mờ mờ lập tức xuất hiện ngay bên cạnh hắn, đây chính là thứ có chút giống sơn quái đã cùng với Phạm Thánh kim thân giao thủ trước đó. Bất quá, thứ quái vật này cả người vốn dĩ đều tản ra hắc khí nồng đậm thì nay dần dần tản ra, để lộ ra dung mạo sẵn có.

Đúng là một đầu khôi lỗi toàn thân đen thui, ngoài thân có khắc vẽ vô số kim ngân phù trận.

Đầu khôi lỗi này mặt xanh nanh vàng, tứ chi dài vô cùng nhưng hai mắt lại thiểm động huyết quang nhè nhẹ, thoạt nhìn trông có vẻ hung ác dị thường.

------oOo------

Chương 2000: Niết Bàn Thánh thể

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bất quá, càng khiến cho lòng người rét lạnh chính là phía sau đầu khôi lỗi lại có thêm một khuôn mặt màu tím nhạt khác nữa. Khuôn mặt này có vẻ phổ thông nhưng hai mắt lại nhắm nghiềm nhưng khiến cho người khác nhìn vào liền nhận được một luồng cảm giác rợn tóc gáy.

Nam tử Ma tộc vừa đem đầu khôi lỗi này triệu hoán ra đến bên người thì kim quang xa xa lại nổi lên dị biến.

Trong khoảng không giữa cự viên, thải phượng cùng ngân bằng, điểm điểm kim quang chợt loé lên nhưng lại đột nhiên ngưng tụ ra một đầu ấu nhi nhàn nhạt kim sắc, khuôn mặt ấu nhi cùng với Hàn Lập là độc nhất vô nhị, thân thể được một kiện ma giáp đen kịt bao trùm toàn bộ, bốn phía lại có thêm mấy mươi khẩu tiểu kiếm khoảng một tấc đang bay lượn xung quanh.

Chính là bản mạng Nguyên anh của Hàn Lập.

Mà nơi Nguyên anh này vừa mới hiện hình ra, cự viên, thải phượng, ngân bằng hai mắt tinh quang đại phóng, thân thể cả ba đồng thời khẽ động rồi hướng về phía Nguyên anh nhanh chóng bay tới.

Sau một tiếng *"oanh"* vang dội, kim quang gai mắt chói loà, một cái nhân ảnh ba đầu sáu tay cao lớn thoáng cái liền ngưng tụ ra tại chỗ. Nhân ảnh này kim quang rực rỡ, vô luận là da thịt hay gương mặt đều được một tầng kim sắc lân phiến bao trùm, trên đầu lại sinh ra một cái sừng màu xanh, giữa trán còn hiện ra thêm một con mắt đen kịt quỷ dị.

Khi nhân ảnh này vừa ngẩng đầu liếc mắt nhìn nam tử, khuôn mặt có chút mơ hồ sau tầng lân phiến dần dần lộ ra, chính là Hàn Lập không thể nghi ngờ, nhưng hắn lúc này thoạt nhìn lại có thêm một cỗ cảm giác yêu dị khiến lòng người kinh hãi, ngoài ra trong con ngươi một chút biểu tình cũng không ẩn ẩn có một lũ kim lam quang mang gai mắt chớp động.

Nam tử Ma tộc chỉ hơi đối diện nhất thời hai mắt giống như bị kim đâm, đau đớn vô cùng, trong lòng cũng kinh hãi không thôi, không tự chủ được mà nhắm hai mắt lại. Mà đúng lúc này, kim sắc nhân ảnh đối diện bỗng nhiên nhấc một tay lên, hư không nhẹ nhàng nhấn tới một cái.

Một tiếng trầm đục không chút dấu hiệu chợt bạo phát ngay trước thân nam tử, một cỗ cự lực vô bì giống như hoả sơn đột nhiên bộc phát áp tới.

Nam tử Ma tộc tuy rằng hai mắt đang nhắm nhưng dựa vào thần niệm của hắn cũng có thể cảm nhận được một cỗ uy năng kinh khủng ẩn chứa trong cự lực đó, sắc mặt theo đó mà đại biến đi, huyết quang ngoài thân cũng khẽ động rồi hướng trước người cuồng quyển lao đi, đồng thời trong tay đột nhiên hiện ra một tấm lệnh bài đen kịt, cũng thúc dục biến lớn ra mấy trượng rồi đem ra chắn trước người, có chút giống như là một tấm chắn trước thân vậy.

"Phốc xuy" một tiếng!

Vô luận là huyết sắc quang diễm đang biến thành một tầng quang tráo hay tấm thuẫn do lệnh bài màu đen hoá thành, vừa lúc va chạm với cỗ cự lực vô danh đó lại giống như một tờ giấy mỏng, chỉ một kích liền rách toạc ra, tiếp đó liền hướng bản thể nam tử cuộn tới.

Nam tử Ma tộc hai mắt đột nhiên mở lớn ra, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ khó thể tin được nhưng chỉ trong khoảnh khắc sau liền chuyển thành cực kỳ hung hãn, rống to một tiếng, hai chân đột nhiên giống như đạp lên mặt đất, năm ngón tay co chặt lại hướng cự lực nghênh đón đánh tới.

Hắc quang chợt loé, hai cái quyền ảnh từ nắm tay thoát ly bắn ra, cũng theo gió mà cuồng trước tăng vọt lên mấy lần, hung hăng đụng với cỗ cự lực.

Sau một tiếng trầm đục, hai cái quyền ảnh to như núi giống như châu chấu đá xe, trong nháy mắt liền bị nghiền thành vô số mảnh nhỏ.

Thân hình hắn chấn động một cái, thân thể như cọng rơm trong gió mà bắn ngược ra sau vài chục trượng thì mới miễn cưỡng xoay người ổn định thân hình, nhưng khi hắn đang còn chưa định thân lại tiếp tục bước lui ra sau mấy bước xa thì mới đưa toàn bộ uy năng tàn dư của cỗ cự lực này hoá giải đi. Bất quá, sắc mặt hắn lúc này dường như kẻ say lâu ngày mà đỏ bừng một mảnh, khoé miệng vô pháp ngậm lại mà phun ra một ngụm máu đen xì.

Kim sắc nhân ảnh vừa rồi nhìn như hời hợt đánh ra một kích nhưng uy năng một kích đó phảng phất di sơn đảo hải, uy năng nghịch thiên, chỉ một kích mà đã đem kẻ được xưng là đệ nhất tôn giả Ma tộc đánh thương ngay tại chỗ.

"Niết Bàn Thánh thể, vạn nguyên chi lực! Không có khả năng, sao một gã Nhân tộc lại có thể tu thành vô thượng thần thông của Thánh giới ta."

Nam tử bất chấp khoé miệng còn vương lại một tia máu, hai con mắt trừng lớn tới sắp nứt toạc ra gắt gao nhìn chằm chằm bóng người xa xa, dùng một loại khẩu khí như ban ngày gặp ma mà khàn giọng hô lên.

Mà ngay khi lời này vừa nói ra, thân thể kim sắc nhân ảnh xa xa lại nhoáng lên một cái, cũng hời hợt mở miệng phun ra một đoàn huyết dịch đỏ tươi. Bất quá đoàn huyết dịch này lại có chút đạm kim lẫn vào trong đó, cũng vừa mới phun ra khỏi miệng liền tan vào hư không.

"Vạn nguyên chi lực, đại khái đúng là thế. Ngươi nếu đã bức ta thi triển ra loại thần thông này tuyệt nhiên ta không thể lưu lại ngươi trên thế gian này rồi."

Lân phiến trên mặt kim sắc nhân ảnh dần dần lặn đi, cũng lộ ra khuôn mặt tái nhợt của Hàn Lập, đồng thời thần quang trong hai mắt thoáng khôi phục lại mấy phần, tức giận nhàn nhạt nói.

"Phản phệ chi lực! Nguyên lai là ngươi cũng không có tu thành loại vô thượng thần thông này, chỉ là cưỡng ép thôi động mà thôi. Nhìn dáng vẻ của ngươi, một kích vừa rồi xem ra cũng không thể vận dụng được mấy lần."

Nam tử Ma tộc tận mắt thấy tất cả lại thở dài một hơi, thần sắc trên mặt theo đó mà buông lỏng đi mấy phần, thì thào nói.

"Đích xác là không dùng được mấy lần nhưng chỉ cần tiếp tục một kích như trước cũng có thể trực tiếp tiêu diệt ngươi."

Yêu nhãn giữa trán Hàn Lập đột nhiên chợt loé thần quang, trên mặt lộ ra một tia quỷ dị, nói.

Vừa dứt lời, ngoài thân Hàn Lập kim quang đại phóng, vô số kim sắc phù văn từ trên thân thể hắn tuôn ra, đồng thời một tay lại sờ sờ đầu, năm đoàn đoàn kim quang bắn ra, sau khi hơi cuộn lại một cái liền phân biệt biến thành cự viên, thải phượng, ngân bằng, khổng tước, kim long năm loại hư ảnh. Mà năm đạo hư ảnh này vừa thành liền phân biệt ngân ra các loại thanh âm khác nhau, thân hình khẽ động liền dồn dập chìm vào thân thể của Hàn Lập.

Trong khoảnh khắc sau, trên mặt Hàn Lập lại một lần nữa loé lên một tầng kim khí, miệng thét lớn một tiếng đầy thống khổ, một tay lại bắt đầu bấm quyết. Lập tức thân thể cuồng trướng tới hơn mười lần, biến thành mười mấy trượng cao, đồng thời một khoả đầu người kim sắc cùng hai cánh tay trải rộng kim sắc lân phiến thoáng cái được biến ảo mà hiện ra ở trên người.

Hàn Lập vậy mà tiến hành ma hoá thân thể, biến ảo thành hình tượng hai đầu bốn tay yêu dị. Bất quá lần biến ảo này lại cùng với Phạm Thánh Chân Ma công biến thân rất không giống nhau, không chỉ cái đầu thứ hai có thêm một cái sừng màu xanh mà lại còn có thêm một khoả đệ tam yêu nhãn.

Thân thể sau khi biến lớn tới cự hạn, kim sắc lân phiến theo đó chợt loé lên rồi dung hợp lại cùng nhau rồi biến ảo thành một kiện chiến giáp tinh mỹ rực rỡ kim quang, mặt ngoài chiến giáp ngưng kết vô số ngân sắc phù văn nhàn nhạt, một khe hở cũng không có, cũng có một cỗ khí tức hoang dã thượng cổ từ đó tản mát phát tán ra, trông như nó vốn vì thiên địa mà được sinh ra vậy.

"Nhị niết biến thân! Ngươi điên rồi. Nhất niết biến thân ngươi còn chưa thể nắm giữ được vậy mà lại dùng tới nhị niết biến thân cường đại. Ngươi còn chưa có thể giết ta thì chính mình đã bạo thể mà chết rồi."

Vừa thấy Hàn Lập biến thành bộ dáng như vậy, nam tử Ma tộc trong lòng cả kinh thốt ra một câu, trên mặt lần đầu tiên lộ ra vẻ sợ hãi.

"Cho dù có bạo thể thì cũng là sau ngươi chết đi. Trước tiếp ta một kích này rồi hãy nói."

Hàn Lập hai đầu bốn tay không vì chút khua môi múa mép của nam tử mà xúc động, kim lam quang mang kỳ lạ trong bốn mắt chợt loé, khí tức trên thân thoáng cái liền cấp tốc tăng vọt lên mấy lần, bốn cái cánh tay chậm rãi nhấc lên rồi hướng nam tử Ma tộc vỗ tới.

Thiên địa theo đó mà ảm đạm đi, kim hà (sông, suối) nhàn nhạt chớp động hiện lên, bốn cái bàn tay kim sắc thật lớn đồng thời loé lên ngay trên đỉnh đầu nam tử. Trong một một cái kim thủ đều ẩn chứa uy lực không thua một kích bằng vô hình cự lực khi nãy, cũng thoáng cái liền chất chồng dung hợp nhất thể với nhau, biến thành cự chưởng như một toà cự sơn trăm trượng lấy thế thái sơn áp đỉnh rơi xuống.

Tuy rằng thế rơi của kim sắc cự chưởng không phát chút thanh âm nào nhưng một cỗ khí tức quỷ dị từ lâu đã toả định linh hồn của nam tử, làm hắn căn bản không thể tránh né được mảy may nào, chỉ có thể đón tiếp mà thôi.

"Ta sao có thể ngã xuống tại đây!"

Nam tử Ma tộc thấy tận mắt cảnh này liền kinh sợ hét lớn một tiếng, trên mặt theo đó hiện lên một cỗ ý chí điên cuồng, hai tay tề khởi, hơi mười quang đoàn đủ mọi màu sắc chợt bắn ra, cũng hoá thành đủ loại đỉnh giai bảo vật đồng loại hướng kim sắc cự chưởng bạo liệt ra ngăn trở.

Đồng thời tự thân hắn cũng bộc phát ra huyết sắc quang diễm gai mắt, trong tay thoáng hiện ra một khoả quái nhận thật lớn chớp động kim ngân lưỡng sắc linh quang, hai tay nắm chặt hướng lên cao toàn lực chém ra.

Một đạo nhận mang kim ngân lưỡng sắc chợt loé bắn ra, cũng cùng các loại bảo vật lúc trước đánh lên kim sắc cự chưởng.

Kinh thiên động địa!

Nhận mang trong nháy mắt đánh lên cự chưởng liền bạo liệt, toái mang theo đó mà bắn ra bốn phía, thậm chí còn đem hư không phụ cận cắt ra từng vết trắng bạc, nhưng kim sắc cự chưởng ngoại trừ kim quang hơi loé ra thì một chút vết tích cũng không lưu lại.

Bất quá, hơn mười kiện bảo vật kia cơ hồ cũng bắn trúng kim chưởng, cũng dưới từng tiếng gầm liên tiếp của nam tử mà đồn dập tự bạo nổ tung ra.

Hơn mười kiện đỉnh giai bảo vật cùng lúc bạo liệt cũng tạo thành một cỗ uy năng thật lớn, trong nháy mắt liền đem toàn bộ kim chưởng nhấn chìm vào trong, ba động vụ nổ theo đó mà lan ra bốn phương tám hướng, cũng huyễn hoá ra từng cỗ gió lốc kình thiên, hướng hư không khắp nơi gào thét cuồn quyển tán loạn ra.

Nam tử Ma tộc tận mắt thấy cảnh này thần sắc trên mặt thoáng thả lỏng đôi chút, cũng đem cự nhận trong tay điên cuồng khua, chém các kiểu. Đạo đạo nhận mạng hoá thành vô số lưu tinh nhảy vào trong quang cầu do đám bảo vật bạo liệt tạo thành, cũng bộc phát ra thanh âm *"ầm ầm"* không dứt, cơ hồ có thể nói là vang vọng khắp một vùng trời bao la.

Công kích đáng sợ như thế cũng khiến cho một thân pháp lực của hắn tiêu hao một cách chóng mặt nhưng một chút ý tứ dừng tay cũng không có, sắc mặt theo đó mà càng ngày càng tái đi.

Dưới một loạt công kích đáng sợ như thế, kim chưởng trên không trung vậy mà chỉ thoáng nhộn nhạo vài cái liền không chút trì hoãn, tiếp tục hướng phía dưới đè ép xuống, một chút ý tứ bị ngăn trở cũng không thấy.

Mắt thấy kim chưởng càng lúc càng gần, vẻ sợ hãi trên mặt hắn càng ngày càng thêm dày, tâm niệm nhanh chóng chuyển động, bỗng nhiên cũng sinh tâm ý liều mạng!

"Oanh" một tiếng.

Động tác trong tay nam tử chưa dừng lại nhưng ở phía sau hắn hắc sắc ma khí cuộn tuôn ra, hư ảnh ma sư ba đầu thật lớn lần nữa hiện ra, lại chớp động một cái hướng bên cạnh bổ nhào tới, nhưng lại là chìm vào thân thể đầu khôi lỗi đang ngây ngốc đứng ở phụ cận kia.

Sau một trận *"dát băng"* loạn hưởng từ trên thân thể khôi lỗi bạo phát ra, đồng thời ngoài thân nó cũng hiện ra từng quầng sáng đen kịt tản mát ra. Ngoài ra, ngoài thân còn lưu chuyển một tầng tinh quang đen kịt, thân thể sau đó liền mơ hồ biến ảo thành một đầu ma sư ba đầu.

Ma sư vừa thành liền lập tức giương ba cái đầu lên, ba đạo quang trụ màu sắc bất đồng từ trong miệng nó bắn ra, tiếp đó tứ chi khẽ động rồi tự thân hoá thành một đoàn hắc quang hướng một bên nhanh chóng bỏ chạy đi.

Kim sắc cự chưởng oanh long rơi xuống, vô luận là nhận mang hay quang trụ, tất cả cuối cùng đều không chịu nổi một kích mà vỡ vụn ra, mà uy năng kinh khủng từ trên kim chưởng cũng theo đó mà áp xuống thân thể nam tử, cũng không chút tiếng động nào mà phi hôi yên diệt, từ nay biến mất trong trời đất.

------oOo------

Chương 2001: Thiên Qua diệt địch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cơ hồ ngay lúc nhục thể nam tử Ma tộc bị huỷ, Hàn Lập ma hoá xa xa liền rên lên một tiếng, kim quang ngoài thân theo tiếng kêu dần dần tản mát ra, một khoả đầu cùng hai cánh tay trong nháy mắt cũng theo kim quang mà tán loạn tiêu thất đi, đồng thời kim sắc chiến giáp ngoài thân cùng lam giác trên đỉnh đầu lấy mắt thường thấy được rất nhanh biến mất. Thân thể thật lớn theo đó mà co rút lại, hình thể dần dần hoàn nguyên khôi phục lại hết thảy.

Bất quá, sắc mặt lúc này của hắn tái nhợt như giấy trắng, thần quang trong hai mắt lấy tốc độ mắt thường có thể thấy ảm đảm xuống, khí tức trên thân cũng rất nhanh tán loạn biến yếu đi. Mà vừa lúc hắn giải trừ biến thân hai tay liền đánh ra một trảo, trong tay lập tức xuất hiện vài bình đan dược màu sắc khác nhau, không chút lưỡng lự đem tất cả mở nắp ra rồi lập tức đem hết thảy dốc vào trong miệng. Vẻ đỏ sẫm trên mặt theo đó mà lui lại phía sau, thanh quang trên thân nhàn nhạt chợt loé hiện lên, tinh khí trong cơ thể đang trôi đi lúc này mới đình chỉ lại.

Thở dài một hơi, khuôn mặt căng thẳng của hắn vì đó mà buông lỏng đi ít nhiều, cũng hướng về chỗ nam tử Ma tộc tiêu thất ngưng trọng đảo qua.

Trong nháy mắt khi thân ảnh nam tử biến mất kim sắc cự chưởng cũng hư không biến mất theo. Vì vậy, từ xa nhìn lại nơi này đã không còn tồn tại bất cứ thứ gì, một chút cặn bã lưu lại cũng không có.

Hàn Lập con ngươi co rụt lại, đang muốn khai mở linh nhãn thì hư không phụ cận chợt nhộn nhạo một hồi, một đoàn hắc quang chợt loé hiện ra, bên trong mơ hồ có một đầu ma thú cả người đen kịt tầm mấy trượng, chính là đầu ma sư khôi lỗi ba đầu mới vừa bỏ trốn kia.

Ma sư này sáu mắt hướng về phía thân ảnh nam tử tiêu thất đồng dạng lướt qua một cái, nhất thời trên mặt hiện lên vẻ cực kỳ tức giận, ba khoả đầu đồng thời ngẩng lên mà phát ra một tiếng rống cực lớn:

"Ngươi cũng dám huỷ đi pháp thể đại thành mà bổn toạ khổ tu hơn mười vạn năm mới có được. Không đem người bằm thây vạn đoạn, trừu hồn luyện phách tuyệt khó tiêu nỗi hận trong lòng ta."

Thân hình ma sư khẽ động, lập tức hoá thành một đạo hắc quang lao thẳng tới Hàn Lập. Ma vật này trong lòng rất rõ ràng, lấy nguyên khí còn lại của Hàn Lập hiện giờ tuyệt đối không có khả năng tiếp tục là đối thủ của khối thân thể khôi lỗi này. Vì vậy, dưới oán niệm cực lớn trong lòng, tự nhiên tuyệt không có khả năng để Hàn Lập còn sống mà ly khai nơi đây.

Hàn Lập thấy tận mắt cảnh này, đôi lông mày hơi cau lại, dùng thanh âm trầm thấp thì thào nói một câu:

"Rất quyết đoán! Ma đầu này vậy mà lại đem chủ nguyên thần không tiếc bỏ qua nhục thân để tránh thoát một kiếp. Bất quá cũng chỉ phụ thể khôi lỗi mà thôi, một thân pháp lực, thần thông hẳn cũng không tới ba thành lúc toàn thịnh."

Vừa dứt lời, một chân hắn bỗng nhiên đạp xuống, không trung phía dưới chân theo đó đột nhiên bạch quang chợt loé, một cái quang trận mờ nhạt hiện ra, thân thể theo đó cũng thoáng trở nên mơ hồ đi.

"Không gian pháp trận! Lúc này ngươi đừng hòng chạy thoát!"

Ma sư vừa thấy bạch sắc quang trận hiện ra liền lập tức khẩn trương lên, thân thể bỗng nhiên như được kéo dài ra, tốc độ độn quang theo đó mà nhanh hơn thêm phân nửa, chỉ sau hai lần chớp động liền mang theo một cỗ tinh phong quét tới phụ cận Hàn Lập, đồng thời hai chi trước chụp tới như chớp giật.

Mười đạo trảo mang màu đen lập tức như những lưỡi dao sắc bén phá không bắn tới, bộ dáng như muốn đem Hàn Lập trong nháy mắt chẻ ra vô số mảnh, nhưng mà công kích này rõ ràng đã chậm một bước!

Thanh âm ông minh từ pháp trận vừa vang lên Hàn Lập liền tiêu thất ở bên trong bạch quang thì cũng vừa lúc trảo mang chém tới, đem quang trận một kích cắt thành hơn mười phiến nhưng lại không tổn hao chút lông tóc nào của Hàn Lập.

Ma vật này nào dễ bỏ qua như vậy.

Chỉ thấy ba cái đầu của nó khẽ lắc một cái, một cỗ thần niệm khổng lồ chợt tuôn ra, đem không trung bốn phía nhất thời quét qua một lượt. Lập tức, vẻ hung ác hiện lên trên mặt, ba miệng theo đó liền mở rộng ra hướng về một phía hư không cách đó không xa.

Sau ba tiếng *"phốc phốc phốc"* truyền tới, một cái bóng theo đó mà loạng choạng từ hư không ngã ra.

Cái đầu chính giữa của ma sư lập tức lộ ra vẻ hung tàn cực kỳ, nhưng mà vẻ hung ác này vừa mới hiện ra lại lập tức như bị đông cứng lại.

Cái bóng xa xa quang mang vụt tắt để lộ ra chân thân, cái bóng kia nào phải là Hàn Lập mà rõ ràng là một đầu tiểu thú vàng óng tầm một trường.

Chính là Báo Lân thú.

Con tiểu thú này cũng không biết từ khi nào đã tráo đổi vị trí với Hàn Lập, cũng thay hắn đỡ một kích. Mặc dù tu vi nó mới chỉ là Hợp Thể sơ kỳ nhưng trong đại chiến vừa rồi cũng không tiêu hao bao nhiêu pháp lực vậy mà rõ ràng vẫn không phải là đối thủ của ma sư. Chỉ một kích không những lôi nó ra từ hư không mà còn đem một thân da lông vàng óng của nó đánh cho cháy xém đi.

Bất quá, Báo Lân thú trái lại cũng không tỏ ra vẻ yếu thế. Thân thể vừa mới đứng vững lại liền lập tức cúi thấp đầu gầm một tiếng, ngoài thân đồng thời hiện ra một tầng kim quang, toàn bộ tổn thương ngoài da dưới kim quang lập tức khôi phục lại như lúc ban đầu, đồng thời sau lưng nó lại xuất hiện thêm một cái hư ảnh Kỳ lân vàng nhạt.

"Kỳ lân huyết mạch! Hừ, cứ tính thế đi, điểm tu vi ấy mà cũng dám ngăn trở ta."

Tam đầu ma sư thấy cảnh này, đầu tiên là lộ ra vẻ do dự nhưng lại lập tức giận dữ cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên một cái móng vuốt đen kịt hướng một phương khác trảo tới.

Một tiếng sét đánh!

Vô số hồ quang màu đen thoáng cái từ trảo này hiện lên, cũng nổ vang một tiếng rồi quỷ dị biến mất đi.

Trong khoảnh khắc sau, hư không tại nơi nào đó cách Báo Lân thú không xa đột nhiên hiện ra vô số hồ quang màu đen rồi ngưng tụ lại hoá thành một cái hắc sắc lôi trảo tầm một trước hùng hổ chụp xuống. Cự trảo chưa thực sự hạ xuống thì mấy đạo hồ quang màu đen đã đánh xuống trước một bước.

Dưới hắc sắc hồ quang đánh tới hư không phía dưới chợt vặn vẹo một trận, hiện ra một đạo thân ảnh màu xanh nhàn nhạt.

Chính là Hàn Lập.

Hắn lúc này hai tay khoanh hợp lại trước ngực, khí tức trên thân tuy vẫn cứ suy nhược như trước nhưng mắt nhìn thấy cự trảo đang hạ xuống thì lại không lộ ra chút ý tứ hoảng loạng nào mà trái lại khoé miệng còn lộ ra một tia cười nhạt.

Mà đúng lúc này, Báo Lân thú ở một bên lại giận dữ gầm nhẹ một cái rồi bắn tới, cũng tại giữa không trung liền biến ảo thành hơn mười cái bóng, cũng sau một cái chớp động liền như quỷ mị xuất hiện ngay trên đỉnh đầu Hàn Lập.

Những cái bóng này chỉ là hơi dừng lại một chút liền phát ra vô số trảo ảnh vàng óng, cũng phát ra từng tiếng *"xuy xuy"* xé gió bắn ra rồi hoá thành một tấm cự võng hướng hắc sắc lôi trảo mà đón lấy.

Một tiếng nổ lớn vang lên!

Từ trên lôi trảo đột nhiên hiện ra một tầng lôi quang chi chít, cùng với tấm cự võng bên dưới tiếp xúc liền giống như đâm vào giấy trắng, đem nó xé toạc ra. Thậm chí còn đủ lực bắn ra hơn mười đạo hồ quang thô to hung hăng bổ lên những đạo Báo Lân thú hư ảnh, đem tất cả dồn dập bạo liệt nổ tung ra. Mà bản thể của nó dưới một kích này không khỏi kêu thảm một tiếng, thân thể theo đó mà bắn ra xa vài chục trượng, một thân lông vàng thoáng cái biến thành đen kịt, khí tức cũng yếu đi mấy phần.

Xa xa, ma sư cuồng tiếu một trận, ba khoả đầu đồng thời thúc dục pháp quyết, lôi trảo thật lớn lại lần nữa hướng thẳng Hàn Lập mà áp xuống.

Lôi quang đen kịt lần nữa hiện ra, trong nháy mắt liền nhấn chìm hắn vào trong.

Nhưng vào lúc này Hàn Lập lại nhàn nhạt thở ra một hơi dài, hai tay đang hợp lại trước ngực lại mở rộng ra.

Một tiếng ngâm như rồng ngâm phượng khiếu.

Một đạo kim quang như cầu vồng từ trong hai tay hắn phá không bắn ra, chỉ sau một cái chớp động liền chợt loé xuyên qua lôi trảo kia, vậy mà lại khiến cho cự trảo quỷ dị biến mất sau một tiếng trầm muộn.

Ma sư xa xa thấy cảnh này sắc mặt không khỏi biến đổi, nhưng trong lúc còn chưa minh bạch chuyện gì đã xảy ra thì đạo kim quang kia trên bầu trời lại cuộn tròn một cái, bỗng nhiên hoá thành một đạo quang trụ kim sắc thô to phóng thẳng lên mấy ngàn trượng cao. Bên trong quang trụ, mơ hồ có một thanh trường qua (mác) mờ nhạt lặng lặng huyền phù bất động, đồng thời bốn phương tám hướng thoáng cái hiện ra vô số điểm kim quang như con thiêu thân hướng về phía trường thương bay tới.

Theo cỗ khí tức cực kì kinh người từ trường qua tản ra vậy mà lại có thể đem toàn bộ thiên địa nguyên khí tại phiến thiên không nơi này quấy nhiễu một trận. Mà đúng lúc này, hư ảnh trường qua chợt *"oanh long long"* một tiếng, kim quang toàn thân chợt loé, cả cây quang trụ theo đó liền biến thành một thanh kình thiên kim qua kim quang rực rỡ.

Ma sư thấy cảnh này sắc mặt nhất thời đại biến, không chút lưỡng lự lập tức hoá thành một đạo ô quang bay lên trời bỏ chạy.

Hai mắt Hàn Lập hàn quang chợt loé, một ngón tay hướng xa xa hơi điểm một cái. Theo đó, kim sắc cự qua nhẹ nhàng nhoáng lên liền hướng ma sư vô thanh vô tức chém xuống.

Ma sư kia sau một cái chớp động liền đã phi độn được hơn trăm trượng, lại đang muốn thi triển đại thần thông cưỡng ép phá vỡ không gian trốn đi thì bỗng nhiên cảm thấy không gian bốn phía chợt nhộn nhạo lên, thể nội pháp lực thoáng cái liền ngưng trệ, một tia pháp lực cũng vô pháp điều động được mảy may.

"Không tốt."

Ma vật này vừa quát lớn một tiếng liền cảm thấy toàn bộ thân thể mát lạnh đi, hai mắt chợt tối sầm lại rồi không còn chút tri giác nào nữa.

Trong lúc đó, trong mắt Hàn Lập ở xa xa chỉ thấy cảnh kim sắc cự qua kia rơi xuống liền hoá thành một đạo qua ảnh cực lớn đem tam đầu ma sư phủ vào trong đó. Tại trong kim quang chớp động, thân thể ma sư trong nháy mắt tấc tấc vỡ vụn ra, cả nguyên thần theo đó cũng tan thành bột phấn, triệt để tiêu thấy không thấy.

Đến lúc này, nam tử Ma tộc kia mới chân chính ngã xuống, trên thế gian từ đây sẽ không còn chút vết tích nào của hắn nữa.

Hàn Lập thở dài một hơi, cả người lúc này mới chân chính thả lỏng xuống mấy phần.

Tự nhiên, chém giết đầu ma sư kia chính là tấm tiên phù mà hắn tổn hao rất nhiều công sức mới luyện chế được, Thiên Qua phù.

Tấm tiên phù này không hổ là Tiên giới linh phù, vừa được tế ra liền dễ dàng chém giết cường địch. Đương nhiên cái này cũng vì lẽ hắn đã mất đi pháp thể, vô luận là pháp lực hay thần thông trên phương diện uy năng đều giảm đi hơn phân nửa, bằng không cho dù với uy năng nghịch thiên của tấm phù này cũng không có khả năng dễ dàng chém giết gã đại địch Ma tộc này.

Về phần thần thông hắn đánh tan nhục thể nam tử kia chính là một trong những thần thông lợi hại nhất được ghi chép trong Phạm Thánh Chân Ma công. Nhưng thần thông này tựa như nam tử Ma tộc nói, lấy tu vi cùng trình độ nhục thân của Hàn Lập hắn bây giờ cũng không đủ để thi triển ra, là thần thông nghịch thiên sau khi tiến giai Đại Thừa kỳ mới có thể vận dụng được. Trong lúc bế quan hắn cũng từng nếm thử một lần, tự nhiên cũng phát hiện ra được điểm này.

Bất quá, Niết Bàn Thánh thể uy năng cũng thực sự cường đại phi thường, một khi thi triển ra cho dù là Nhất niết sơ kỳ biến thân thì cũng dễ dàng khiến pháp lực tăng vọt tới trên hai lần, càng không phải nhắc tới cỗ cự lực quỷ thần khó tránh kia nữa.

Vì vậy, sau một hồi đau khổ suy tính nhưng hắn muốn thi triển ra một chiêu này liền phải vận dụng tới Kinh Trập thập nhị quyết lực lượng, tạm thời kích phát tiềm năng trong Chân linh chi huyết trong cơ thể, mượn những Chân huyết chi lực này tạm thời thôi động thần thông này kháng địch.

Loại phương pháp này đối với Hàn Lập hắn bây giờ mà nói, cơ hồ là một loại thủ đoạn giết địch một ngàn mà tự thương tám trăm!

Không cần phải nói, một khi đã vận dụng thì nguyên khí đại tổn, Chân linh chi huyết cũng tổn thất tới mức khiến hắn khó mà chịu đựng được. Vì vậy, hắn nguyên bản cũng không có ý tứ sẽ dùng tới nó trong lần đại chiến này, nhưng mà tên nam tử kia thực lực cũng quá mạnh mẽ rồi, đặc biệt là sau khi hắn thi triển ra Cửu Ma Tử Mẫu thương, là nghịch thiên thần thông dùng nguyên thần chi lực biến ảo mà thành, cũng đủ so sánh cùng Đại Thừa tu sĩ một kích toàn lực, ngay cả chính hắn đối diện với một kích này cũng tuyệt đối không chết thì cũng trọng thương.

Hàn Lập rơi vào đường cùng nên chỉ có thể đem Nguyên anh độn ra, đem thân thể mượn dùng Chân linh chi lực biến ảo thành mấy Chân linh hoá thân bất đồng khác, cùng xuất thủ chống lại công kích này.

Một khi hắn đã kích phát Chân linh chi huyết mà tên nam tử Ma tộc này cũng không phải là loại có thể dùng thần thông phổ thông diệt sát, hắn liền cắn răng hạ quyết định vận dụng tới Niết Bàn Thánh thể nguyên bản không định sử dụng ra.

Đương nhiên, hắn có thể lớn mật sử dụng đại thần thông này thì cũng không tới mức lưỡng bại câu thương, trong tay hắn còn có một sát thủ giản Thiên Qua phù nữa, cũng không cần phải lo lắng sẽ rơi vào kết quả lưỡng bại câu thương. Mà hai đòn sát thủ này đồng thời vận dụng lúc tối hậu, quả thực như ý đánh chết tên nam tử thực lực không kém hắn như vậy.

Điều này làm cho trong lòng hắn dâng lên một nỗi cảm khái vạn phần.

[

------oOo------

Chương 2002: Thái cực đồ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chẳng qua hiện tại một thân pháp lực hắn đã tiêu hao hơn phân nửa, chiến lực hạ thấp đến cực điểm, cho nên cũng không để ý nơi này vẫn là chiến trường mà thả ra một cái bồ đoàn vàng đậm rồi khoanh chân ngồi lên trên.

Hai tay vừa bấm quyết, cứ như vậy mà nhắm mắt lại điều tức tại chỗ.

Vừa rồi ăn vào những đan dược nọ, mặc dù để tránh việc bạo thể xảy ra thế nhưng vội vàng phục dụng như vậy tự nhiên không thể hấp thu toàn bộ được, trong cơ thể vẫn còn tích luỹ lại một lượng dược lực cực kỳ đáng sợ. Lúc này nếu không trấn áp lại, hậu quả tự nhiên khó thể tưởng tượng nổi. Cũng may, bốn phía đã có pháp trận bảo hộ cùng Báo Lân thú sau một cái chớp động liền hiện ra bên cạnh hắn, ngược lại cũng không cần lo lắng bất cứ việc gì quấy rầy nữa.

Sau một hồi công phu, trên thân Hàn Lập liền hiện ra một tầng kim sắc quang hà, đồng thời cũng từ từ lưu chuyển bất định. Theo đó, thân thể Hàn Lập hoá thành một thân kim quang rực rỡ, sừng sững như chiến thần uy nghiêm vô cùng. Bỗng nhiên pháp quyết trong tay hắn khẽ đổi, ngón tay cuộn lại rồi như nhanh như chớp hướng ra ngoài điểm ra liên tục.

Tiếng xé gió phá không vang lên, hơn mười đạo tinh tơ màu bạc chợt loé lập tức không thấy tung tích. Đây chính là mười mấy kiện châm bạc tinh tế, bị hắn làm phép găm vào cơ thể, mượn dùng bí thuật chi lực cắm vào những chỗ trọng yếu trong kinh mạch. Tiếp đó, một tay áo khẽ run lên, lại mười mấy khoả phù lục chợt bắn ra, xoay vòng một cái liền hướng trên thân hắn kích tới.

Sau vài tiếng *"phốc phốc"*, những phù lục này hoá thành một đoàn quang diễm bạo liệt ra, theo đó hoá thành mười mấy hư ảnh phù hiệu cỡ lớn, sau một cái chớp động liền nhập vào thân thể hắn không thấy tung tích.

Hàn Lập rên lên một tiếng, kim quang nhàn nhạt trên mặt chợt như gió thổi tan ra, khí tức trên thân lập tức bành trướng cường đại hẳn lên, lại ngay lập tức khôi phục lại như lúc ban đầu.

Một lát sau, hắn khẽ thở ra một ngụm trọc khí, đôi mắt cuối cùng cũng mở ra.

"Cuối cùng cũng coi như tạm thời áp chế được, cũng không biết tình hình bên kia thế nào. Hy vọng hai người bọn hắn đừng xảy ả chuyện gì bất ngờ."

Hàn Lập đem bồ đoàn thu lại, thân thể lập tức đứng lên đồng thời thì thào nói nhỏ hai câu.

Ánh mắt chợt loé, hắn hướng một phương nào đó nhìn lướt qua.

Nếu không sai biệt lắm hẳn là hai người Kim Việt thiền sư vẫn còn cùng Huyết Quang hoá thân kia đang đánh giết kịch liệt.

Hàn Lập hơi chút trầm ngâm đi, đang muốn có hành động khác thì bỗng nhiên hư không run rẩy một trận kịch liệt, tiếp đó là từng tiếng nổ rung trời chuyển đất!

Thiên không bốn phía cùng quang tráo xung quanh chớp mắt tấc tấc vỡ vụn, cả toà không gian pháp trận vậy mà lại bị người nào đó dụng tới thần thông cực mạnh mạnh mẽ đánh nát ra.

Ba mươi sáu danh tu sĩ thân hình thoáng rơi xuống, ào ào từ hư không chợt hiện ra, hoặc là há miệng phun một ngụm máu hoặc là tứ chi tự hành bạo liệt nổ tung ra, khí cụ bày trận trước người bị phản phệ chi lực đánh cho tan thành tro bụi.

Hàn Lập sắc mặt khẽ biến, ánh mắt ngưng lại nhìn về phía hư không kia.

Chỉ thấy nơi kia thình lình có một đầu khô lau toàn thân óng ánh huyết hồng cực lớn hiện đang gầm nhẹ đại sát tứ phương. Khô lâu này lớn cỡ chừng hơn trăm trượng, đồng thời hoá thành bộ dáng ba đầu sáu tay, sáu tay mỗi cái cầm một kiện binh khí dạng côn đen nhánh. Sáu kiện binh khí này đồng loạt huy động tạo nên một trận ma phong đen thui thủi, trong hắc khí còn mơ hồ có vô số đao thương cuồng quyển bay ra. Tại đỉnh đầu khô lâu, huyết bào thiếu niên một tay bấm quyết một tay nâng một khoả đại ấn màu đen đứng ở đó, đôi mắt khép hờ, phảng phất như đang toàn lực thôi động khô lâu dưới thân.

Tại đối diện với hắn, ngân phát lão giả cùng Kim Việt thiền sư hai người cũng là một bộ dáng vô cùng chật vật. Một người một thân kim sắc cà sa rách mất vài miếng lớn, tại đó cũng hiện ra rất nhiều dấu tay huyết sắc sâu nửa thước, phảng phất như xương sườn hoàn toàn đã hoá thành bột phấn nhưng hết lần này tới lần khác lại không hề lộ ra một tia huyết dịch nào. Một người khác đầu tóc rối tung, sắc mặt cực kỳ trắng bệch, trong tay cầm một cây quạt lông bảy sắc nhưng mà linh quang ảm đạm cực kỳ.

Hai người trước người đều có mấy kiện bảo vật bay múa quanh thân, hoá thành tầng tầng quang mạc đem chính mình che trở vào trong, nhưng dưới ma phong kia công kích lại cuồng thiểm bất định, trông có vẻ như tuỳ thời sẽ bị đánh tan ra.

Huyết sắc khô lâu kia không ngờ có được uy năng đáng sợ như vậy, hiển nhiên không gian cấm chế vừa rồi cũng chính là nó mạnh mẽ đánh tan ra.

Hàn Lập nhìn rõ tất cả chuyện này, ánh mắt vì đó mà hơi trầm xuống.

Xem ra thực lực của vị hoá thân Huyết Quang Thánh tổ này tựa hồ so với dự đoán còn cường đại hơn a.

Nhưng trên mặt hắn lại không lộ ra chút biểu tình gì, chỉ là trong tay áo hơi hơi động, nhất thời linh quang nhàn nhạt chợt loé, một vật nào đó chợt hiện ra trong năm ngón tay.

Cấm chế biến mất tự nhiên khiến cho ba người kia thấy rõ tình hình Hàn Lập bên này.

Ba người, ba vẻ mặt bất đồng.

Ngân phát lão giả cùng Kim Việt thiền sư thì đều kinh, hỉ đan xen, mà huyết bào thiếu niên lại hiện ra vẻ kinh nghi bất định.

Phải biết, từ lúc hắn và hai người kia cùng Hàn Lập và đại hán Ma tộc phân ra tranh đấu cũng chỉ là một đoạn thời gian ngắn mà thôi, có thể hiện tại Hàn Lập bình yên vô sự đứng ở nơi đó mà tên Ma tộc đại hán kia lại không hề thấy được tung tích.

Huyết bào thiếu niên biết rõ tên kia có bao nhiêu lợi hại, cho dù chính hắn ra tay đánh với đại hán kia một trận thì cũng khó có thể nắm chắc sẽ đánh chết được hắn, tự nhiên trong lòng không tin Hàn Lập chỉ trong thời gian ngắn như vậy liền có thể đánh chết được đại hán kia.

Ánh mắt chớp động không ngừng quét qua mọi nơi.

"Hàn đạo hữu mau mau ra tay. Chúng ta cùng hợp lực đối kháng ma đầu này. Ồ, khí tức đạo hữu thế nào mà trở nên yếu thế kia! Không tốt..."

Thần niệm huyết bào thiếu niên bên kia hướng Hàn Lập bên này cuồng quét qua mấy lần, không cảm ứng được khí tức của đại hán liền thúc dục khô lâu dưới chân biến đổi phương hướng kích tới Hàn Lập bên này.

Một cỗ ma phong gầm thét bay ra, hắc phong ào ào quét tới, hàn quang chớp động, mơ hồ trong đó còn có hơn ngàn khẩu đao thương kiếm kích các loại được biến ảo ra. Hiển nhiên vị Thánh tổ hoá thân này đồng dạng phát hiện ra khí tức suy yếu của Hàn Lập hắn, sát niệm trong lòng nổi lên, bất chấp mọi chuyện hướng Hàn Lập hung hăng kích tới.

Lấy công kích kinh người như thế, hiện tại Hàn Lập hắn muốn tiếp được cũng không phải là chuyện dễ dàng, nhưng trên mặt hắn lại không hoảng loạn chút nào, chỉ là đem vật trong tay nhẹ nhàng ném ra mà thôi.

Sau một tiếng quái khiếu kỳ dị, một khoả ô hoàn đen kịt được ném ra, đồng thời từ trong đó tuôn ra đại lượng kim hoa. Những kim hoa này ở giữa không trung khẽ cuộn mình một cái liền cuồng trướng lên, hoá thành từng đầu kim trùng, số lượng ước chừng đạt tới trên vạn đầu!

Mỗi một đầu đều chói lọi kim quang, diện mạo dữ tợn dị thường, chính là những Phệ Kim trùng thành thục thể mà Hàn Lập nuôi dưỡng bấy lâu.

Hàn Lập mặc dù pháp lực không còn nhiều nhưng thần niệm cường đại lại không giảm bao nhiêu cả, vì vậy để thôi động đàm Phệ Kim trùng này cũng không quá mức khó khăn.

Những đầu Phệ Kim trùng này dưới pháp quyết thúc dục liền tề minh một tiếng, hoá thành một mảnh kim vân chắn trước người Hàn Lập. Sau đó, một ngón tay hắn hư không điểm ra, kim sắc vân vụ ngưng tụ lại rồi hoá thành một cái thuẫn bài kim quang chói lọi cực lớn.

Lúc này, ma phong phương xa cũng vừa lúc đánh tới, mạnh mẽ cùng tấm thuẫn bài va chạm cùng nhau.

Một trận *"ầm ầm"* liên miên bất tận phát ra, mặt ngoài thuẫn bài vang lên thanh âm bạo liệt liên hồi, nhưng bản thân nó lại kiên cố dị thường. Ma phong khí thế hùng hổ bực này vậy mà lại bị nó mạnh mẽ ngăn lại toàn bộ!

Huyết bào thiếu niên phương xa thấy cảnh này sắc mặt khẽ đổi, nhưng còn chưa kịp thi triển ra thần thông khác thì Hàn Lập đối diện lại quát khẽ một tiếng, vung tay hướng bên này, miệng phun ra một chữ:

"Đi!"

"Phanh" một tiếng!

Kim sắc thuẫn bài thoáng cái liền giải thể hoá thành vạn đầu kim trùng như trước, cũng ông ông kích bắn tới, hoá thành một mảnh kim vân ào ào cuộn tới, chỉ sau mấy lần chớp động liền bay tới một bên huyết sắc khô lâu.

"Không tốt, là Phệ Kim trùng quần!"

Ánh mắt huyết bào thiếu niên khẽ ngưng tụ nhìn về phía đàn kim trùng, trong chốc lát nhớ tới điều gì đó mà thần sắc đại biến, thất thanh hô lớn.

Sau đó, khô lâu dưới thân cầm ma binh trong tay sau vài cái cuồng vũ liền hung hăng đem tất cả quăng ra, sau một cái chớp động tất cả liền hoá thành sáu đầu cự mãng màu đen hung hăng lao thẳng về phía vân trùng.

Về chính mình, huyết bào thiếu niên hai chân cuống quít giẫm đạp khô lâu bên dưới, hoá thành một cỗ huyết sắc cuồng phong đem cả hắn và khô lâu dưới chân cuốn vào trong, ào ào hướng một phương xa nhanh chóng bỏ chạy.

Sau vài tiếng *"ầm ầm"* vang vọng. Sáu đầu cự mãng vậy mà vừa mới tiến vào trong vân trùng chỉ sau mấy lần chớp động liền biến mất vô tung vô ảnh. Mà đàn kim trùng thân hình thoáng ngưng tụ lại vậy mà lại biến ảo thành một đầu kim sắc cự ưng. Cự ưng vừa thành liền lập tức giương đôi cánh lên, hoá thành một đạo kim quang thô to lấy một tốc độ khó tưởng tượng được hướng thẳng về phía huyết bào thiếu niên điên cuồng đuổi theo.

Ngân phát lão giả cùng Kim Việt thiền sư thấy tất cả cảnh này thần sắc trên mặt theo đó mà kinh hỉ vô cùng!

"Nhanh, vận dụng vật đó mau! Lúc này chính là cơ hội tốt!"

Ngân phát lão giả bỗng nhiên gầm nhẹ một tiếng, nói.

"Bần tăng cũng đang có ý này."

Hàn quang trong mắt Kim Việt thiền sư chợt loé, rất quyết đoán, nói.

Hai người vừa trao đổi với nhau liền bỗng nhiên đồng thời hai tay đan vào nhau, mỗi bên đều cẩn thận lấy ra một nửa phần khăn gấm.

Mảnh khăn gấm này trông khô vàng vô cùng, mặt ngoài còn có chút bẩn thỉu nhưng lại hiện ra rõ ràng những đường nét vốn có, bộ dáng trông rách nát vô cùng nhưng lão giả cùng Kim Việt thiền sư lại cực kỳ coi trọng hai vật này. Mỗi người sau khi lấy ra liền lập tức ngưng trọng lẩm bẩm niệm chú, rồi đem khăn gấm hướng về phương hướng chạy trốn của huyết bảo thiếu niên tế ra.

Hai đoàn quang mang màu tro bay lên trời, sau khi xoay vòng một cái liền hướng vào giữa mà hợp lại, hoá thành một tấm Thái cực đồ mờ mờ, đồng thời chợt loé lên liền biến mất không thấy.

Thiên không lập tức tối sầm lại, vô số mây đen trong không trung chớp mắt hiện lên, theo vô số lôi âm vang vọng, một phần bên dưới mây mù vậy mà phảng phất hoá thành một tấm Thái cực đồ loại nhỏ từ không trung rơi xuống, thoáng cái liền đem phương viên ngàn mẫu bên dưới phủ vào trong.

Bất kể hiện tại huyết bào thiếu niên đang bỏ chạy hay là Ma tộc trên chiến trường, tất cả đều cảm thấy thân thể khẽ trầm xuống, thân hình thoáng cái ngưng trệ chậm chạp hẳn lên. Chẳng qua loại hạn chế này đối với cấp bậc Ma tộc tôn giả như bọn chúng cũng không có giá trị nhắc tới, bọn chúng mặc dù trong lòng cả kinh nhưng chỉ cần đem pháp lực trong cơ thể phóng ra liền thừa nhận được loại áp lực này.

Về phần huyết bào thiếu niên xa xa, độn tốc vậy mà lại không hề giảm xuống chút nào, vẫn cứ ào ào bay đi nhưng vào lúc này ngân phát lão giả cùng Kim Việt thiền sư đồng loạt hai tay giương lên, ngưng trọng điểm ra một cái, trong miệng đồng thời lẩm bẩm thành tiếng. Thanh âm niệm chú vậy mà thoáng cái lại được vang lên khắp mọi nơi trên chiến trường.

Sau một khắc, hư ảnh Thái cực đò cự lớn bỗng nhiên chợt loé quang mang, liền lấy huyết bào thiếu niên làm trung tâm mà thu nhỏ lại gần một mẫu nhỏ. Từ đó cũng tuôn ra vô số ngũ sắc phù văn, quang mang hư ảnh Thái cực đồ thoáng cái trở nên gai mắt cực kỳ, phảng phất như triệt để hoá thành thực chất!

------oOo------

Chương 2003: Trùng Uy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thái Cực Đồ áp súc xoay tròn, hóa thành vô số hư ảnh đè xuống huyết bào thiếu niên.

Huyết bào thiếu niên chỉ cảm thấy không khí bốn phía căng thẳng, vô số luồng cự lực từ bốn phương tám hướng tuôn đến, khiến huyết sắc cuồng phong phát ra một tiếng trầm muộn, tiếp theo nổ tung.

Lực lượng cực lớn kia xoay chuyển, phút chốc hình thành một dòng suối thật lớn bao phủ thiếu niên và khô lâu vào trong, bộ dáng muốn xé rách thành vô số mảnh nhỏ.

Mà bản thân thiếu niên và thân hình khô lâu thì lại trầm xuống, ở tại chỗ không thể tiến tới.

Không ổn, là Huyền Thiên Thánh Bảo!

Sắc mặt huyết bào thiếu niên chợt biến đổi kinh hãi thét lên một tiếng, vội vàng ném khối đại ấn màu đen trong tay ra.

Đại ấn phóng nhanh ra, hóa thành lầu các khổng lồ, phát ra vạn đạo hắc quang hung hăng đánh về phía Thái Cực Đồ.

Ầm một tiếng.

Thái Cực Đồ thoáng một cái, bề mặt chợt lóe quang hoa liền đẩy đại ấn ra, bộ dáng không hề co tác dụng.

Huyết bào thiếu niên dường như cũng không trông cậy một kích vừa rồi có thể phá vỡ cấm chế, gầm lên một tiếng, thân hình phóng nhanh vào trong người huyết sắc khô lâu.

Sau một khắc, ba cái đầu huyết sắc khô lâu đột nhiên há miệng, phân biệt phun ra một phù lục màu đen, một ngọc bội màu tím, cùng với một đoàn huyết sắc quang cầu.

Ba vật vừa hiện ra, đều phát ra tiếng trầm muộn nổ tung, phân biệt hóa thành một đoàn ma khí màu đen, một đoàn hà quang màu tím và một chùm tế ti màu máu, nhập thẳng vào thân hình khô lâu.

Nhất thời bề mặt huyết sắc khô lâu hiện ra ba loại ma vân quỷ dị màu sắc khác nhau, trải rộng khắp thân hình, tiếp theo sau khi thống khổ rống to một tiếng, thân thể liền cuồng trướng gấp bội, miễn cưỡng giãy dụa khỏi cự lực trói buộc bốn phía, sáu kiện ma binh màu đen đột nhiên vung lên.

Hắc quang chợt lóe, một kiện binh khí dài giống như nguyệt đao lập tức ngưng tụ hiện lên.

Trong mắt huyết sắc khô lâu chợt lóe lục quang, ánh mắt hung hợn, sáu bàn tay to màu đỏ sậm đồng thời cầm lấy ma binh thật dài kia, nhắm Thái Cực Đồ trên không trung chém một cái.

Một đạo đao quang màu đen dài hơn trăm trượng xé rách hư không xuất hiện phía trên Thái Cực Đồ.

Chính giữa Thái Cực Đồ bỗng nhiên hiện ra một đao hắc ngân mờ nhạt, tiếp theo không tiếng động phân ra, bị chẻm thánh hai mảnh.

Huyết sắc khô lâu chỉ cảm thấy cự lực bốn phía phút chốc giảm đi hơn phân nửa, lúc này mừng rỡ, huyết quang nổi lên, định phá không bỏ chạy.

Nhưng đúng lúc này lão giả tóc bạc và Kim Việt thiền sư phía xa lại không nói một lời, cùng há miệng phun ra một đoàn tinh huyết, sau đó điểm vào hư không một cái, hóa thành từng đoàn huyết vụ biến mất.

Đồng thời, nguyên bổn hai mảnh Thái Cực Đồ bị chém đứt phát ra tiếng xé gió, bên trong bỗng nhiên xuất hiện nhiều luồng khí tức xa lạ, chớp động một cái liền tụ hợp lại.

Quang mang chợt lóe, Thái Cực Đồ lần nữa hợp lại như lúc ban đầu, cũng lần nữa xoay tròn.

Thân hình khổng lồ của huyết sắc khô lâu vừa mới hóa thành một đạo huyết hồng bay lên không vài chục trượng, liền ầm một tiếng, bị một tầng cự lực khổng lồ mạnh mẽ đè xuống, lần nữa bị trói buộc.

Hóa thân Huyết Quang ẩn thân trong huyết sắc khô lâu thấy cảnh này trong lòng cực kỳ giận dữ, không suy nghĩ thêm, ma binh thật dài trong tay lập tức không ngừng chém lên không trung.

Từng đạo đao quang thật dài, phảng phất như rồng đen phóng lên trời, không ngừng chém về phía Thái Cực Đồ.

Nhưng vô luận ánh đao sắc bén hung mãnh thế nào, Thái Cực Đồ chỉ cần hà quang chợt lóe, trong nháy mắt liền khôi phục như thường, gắt gao cuốn lấy khiến huyết sắc khô lâu không thể thoát thân.

Mà cái giá phải trả cũng rất lớn, hai người lão giả tóc bạc ở chỗ cũ không ngừng kích phát tinh huyết, liều mạng thúc dục Thái Cực Đồ.

Hai người miệng liên tục phun ra tinh huyết, huyết nhục trên người lấy mắt thường có thể thấy được đang khô kiệt với tốc độ cực nhanh, bộ dáng đang cố sức liều mạng.

Huyết bào thiếu niên cực kỳ kinh hãi, tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, đột nhiên cắn răng một cái, bốn cánh tay trên người huyết sắc khô lâu đột nhiên nổ tung, xương cốt sau khi bị một đoàn huyết vụ bao phủ, sau lưng khô lâu liền huyễn hóa ra một đôi cánh màu đỏ bằng xương cực lớn.

Hai tay còn lại thì thúc dục pháp quyết, cự sí vỗ mạnh, nguyên bổn thân hình bất động có chút thoáng lên, lần nữa bay lên trời.

Tất cả nghe có vẻ dài đòng, nhưng lại diễn ra nhanh như chớp.

Nhưng huyết sắc khô lâu hành động đã chậm trễ.

Trên không trung vang lên tiếng xé gió, cự ưng màu vàng do đàn trùng ngưng tụ biến ảo thành rốt cục cũng bay tới, hung hăng trảo một cái vào người huyết sắc khô lâu.

Không ổn.

Ba cái đầu huyết sắc khô lâu đột nhiên cùng quát to một tiếng, ma binh trong tay vội vàng chém về phía cự ưng màu vàng, đồng thời cự sí sau lưng không tiếc pháp lực vỗ mạnh, độn tốc phút chốc tăng hơn một nửa.

Nhưng đáng tiếc chính là giờ phút này nó đang bị Thái Cực Đồ bao phủ, ngay cả khi đã hóa thành một đoàn huyết quang bay nhanh đi, nhưng độn tốc vẫn cực kỳ chậm chạp.

Mà cự ưng màu vàng sau khi bị đao quang chém trúng, lập tức phanh một tiếng, hóa thành vạn đóa kim hoa phóng xuống.

Chỉ thấy từng điểm kim quang chớp động, huyết sắc khô lâu sau khi hét thảm một tiếng, liền bị hơn vạn con Phệ Kim Trùng bao phủ.

Mỗi một tấc trên người nó đều bị vô vô số giáp trùng màu vàng to cỡ bàn tay bám vào, đồng thời phát ra tiếng cắn nuốt kẽo kẹt, từ xa nhìn lại rất rợn người.

Huyết sắc khô lâu ngay cả khi do Huyết Quang Thánh Tổ dùng một kiên dị bảo biến thành, nhưng vẫn không ngừng kêu lên thảm thiết trong đám trùng.

Hơn vạn con Phệ Kim Trùng cùng nhau cắn nuốt, tốc độc cắn nuốt cực nhanh, quả thực khiến người ta sợ hãi.

Chỉ sau thời gian vài lần chớp mắt, khô lâu kiên cố kia liền giống như đá bị mài mòn, thân hình bị mất đi hơn một nửa, mắt thấy chỉ một lát nữa sẽ hoàn toàn bị cắn nuốt hết.

Lão giả tóc bạc và tăng nhân ở phía xa thấy cảnh này nhất thời mừng rỡ.

Đúng là Phệ Kim Trùng trưởng thành, cũng may là Hàn đạo hũu một lần lại có thể điều khiển nhiều hung trùng như thế. Lão giả vui mừng nói

Đạo hữu nói phải, Mạc Giản Ly đại nhân tặng thánh bảo này, xem ra cũng chờ được cơ hội, may là lúc trước cố nhịn không vận dụng bảo vật này, nếu không sao có thể bất ngờ giữ chân ma đầu kia lại. Vẻ mặt Kim Việt thiền sư cũng buông lỏng, cực kỳ mừng rỡ.

Mà lúc này, thân hình Hàn Lập sau và lần chớp động liền xuất hiện bên cạnh huyết sắc khô lâu, hai bàn tay trong tay áo có chút chớp động, vẻ mặt không chút biểu tình.

Cùng lúc đó, huyết bào thiếu niên ẩn thân trong huyết sắc khô lâu lại lộ ra vẻ kinh hoàng, bộ đáng như kiến bò trên chảo nóng.

Mắt thấy huyết sắc khô lâu trong nháy mắt đã bị cắn nuốt còn mấy trượng, không thể nào tiếp tục bảo hộ huyết bào thiếu niên, hắn đột nhiên cắn răng một cái, tay đột nhiên bắt quyết.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền đến.

Thân thể còn sót lại của huyết sắc khô lâu sau khi chớp động huyết mang kỳ lạ liền hóa thành một đoàn huyết sắc quang vựng nổ tung, khí lãng cuồn cuộn đánh bay hơn vạn con Phệ Kim Trùng.

Nhưng trong đám Phệ Kim Trùng có mười mấy đao kim quang chớp động, xem khí lãng không ra gì, tiếp tục lao tới, chớp cái liền như mũi tên bắn lên lưng huyết bào thiếu niên, lộ ra cái miệng đầy răng nanh, bắt đầu cắn nuốt.

Đúng là mười mấy Phệ Kim Trùng Vương mà Hàn Lập tuyển chọn.

Những trùng vương này mỗi một con cơ hồ thần thông không dưới tu sĩ Luyện Hư hậu kỳ, được Hàn Lập lặng lẽ thả ra, trà trộn vào đàn trùng, dựa vào khí tức giống nhau như đúc đã dễ dàng qua mặt được tai mắt hóa thân Huyết Quang, một kích đắc thủ.

Mà huyết bào thiếu niên phút chốc liền đau thấu tim, biết lúc này tất có khả năng sẽ bỏ mạng, nên bất chấp quát to một tiếng, mặc kệ mười mấy con Phệ Kim Trùng sau lưng, hóa thành một đạo hào quang bắn đi, chớp cái liền bay ra khỏi phạm vi bao phủ của Thái Cực Đồ.

Hàn Lập thấy cảnh này, trên mặt không chút bối rối, ngược lại ánh mắt chợt lóe hiện lên một tia quỷ dị.

Sau một khắc, hư không phía trước huyết hồng đột nhiên chợt lóe kim quang, mười mấy đạo thú ảnh màu vàng nhạt quỷ dị hiện ra, đồng thời một phiến trảo ảnh rậm rạp trong nháy mắt tuôn ra.

Ầm ầm ầm, mười mấy đạo thú ảnh chấn động bắn lui, quang mang tiêu tan lần nữa biến ảo thành một dị thú màu vàng, bộ dáng không phải là đối thủ.

Mà trong huyết hồng bỗng nhiên phát ra tiếng kêu to, huyết bào thiếu niên đột nhiên dừng độn quang lại.

Nhưng chỉ một chút trì hoãn này, nguyên bổn đàn trùng bị đánh bay lập tức gào thét, lần nữa phóng tới, hoàn toàn bao phủ bản thể huyết bào thiếu niên vào trong.

Tiếng kêu thảm thiết từ miệng huyết bào thiếu niên truyền ra, tay nhanh chóng bắt quyết ngoài thân phút chốc tuôn ra huyết phong cuồn cuộn và ma khí đen kịt không ngừng gào thét cuồng động trong không trung.

Nhưng vô luận là loại thần thông nào cuốn qua, vô số Phệ Kim Trùng lại giống như giòi bám lên xương, gắt gao như đóng đinh trên người hắn không chịu nhả ra.

Đáng thương cho vị hóa thân Thánh Tổ này, ngay cả khi trong người đầy ma công, nhưng đụng tới loại Phệ Kim Trùng đao thương không nhập, nước lửa không sợ này, không bị khắc chế bởi bảo vật trong người, cũng không bị dị bảo han chế độn thuật cho nên không có cách nào ngăn cản.

Trong khoảnh khắc, thân thể huyết bào thiếu niên bị cắn nuốt không còn một mảnh, ngay cả Nguyên Anh bên trong cũng không thể thoát được.

Lúc này, hơn vạn con Phệ Kim Trùng mới phát ra tiếng vù vù giải tán, hóa thành vô số đóa kim hoa bắn trở về phía Hàn Lập.

Hàn Lập phất tay, nhất thời thu tất cả linh trùng vào cơ thể, sau đó ánh mắt đảo qua phía dưới Thái Cực Đồ thấy trống không, trên mặt mới thật sự thả lỏng.

Lúc này, Thái Cực Đồ do quang mang hóa thành cũng phanh một tiếng, bỗng nhiên hóa thành từng điểm linh quang tan biến.

Lão giả và tăng nhân ở phía xa thao túng bảo vật này đồng thời há miệng, lần nữa phun ra một đoàn tinh huyết, huyết nhục trên người phút chốc lại khô héo đi hai phần.

Nhưng sau khi hai người thấy cảnh huyết bào thiếu niên bị đàn trùng cắn nuốt, vẻ mặt lại mừng như điên

Ha ha, tốt quá. Ma đầu này rốt cục cũng đã chết. Hàn đạo hữu, tên Ma Tộc tôn giả kia phải chăng cũng chết trong tay ngươi? Thần quang trong mắt lão giả tóc bạc cực kỳ ảm đạm, nhưng giờ phút này lại cười ha ha hỏi.

------oOo------

Chương 2004: Đại Thắng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ừm, tên Ma Tôn hậu kỳ kia mặc dù rất khó giải quyết, nhưng đúng là đã bị ta giết! Hàn Lập không cần phải giấu giếm việc này, lạnh nhạt gật đầu cười.

Hàn đạo hữu thật sư đã lập công lớn, trận chiến này chúng ta thắng rồi. Lão giả tóc bạc nghe vậy, một chút lo lắng trong lòng cuối cùng cũng hoàn toàn thả lỏng, mừng như điên nói.

Tiếp theo hắn không suy nghĩ thêm, hít sâu một hơi, đột nhiên lớn tiếng quát to:

Thánh Tổ Ma Tộc đã bị chúng ta đánh bại, đám Ma Tộc nhãi nhép các ngươi nhất định phả chết. Hồn phi phách tán là kết quả duy nhất của các ngươi!

Giọng nói lão giả như sấm sét, không ngừng vang vọng khắp hư không trên chiến trường, cơ hồ hai tộc Nhân Ma đều nghe rõ.

Bên Nhân Tộc vừa nghe xong, hiển nhiên hoan hô một trận, tinh thần trong nháy mắt tăng vọt mấy lần, mà bên Ma Tộc nghe vậy thì lại tao động một trận.

Những Ma Tôn cao giai sau khi nhìn về phía lão già, kết quả không thấy thân ảnh hai người huyết bào thiếu niên và Ma Tộc đại hán, trong lòng nhất thời hoảng sợ, ánh mắt không khỏi có chút mờ mịt.

Mà lão giả tóc bạc và Kim Việt thiền sư thấy cảnh này, tay bắt quyết, lập tức lấy ra mấy kiện bảo vật phóng về một chiến đoàn gần bọn họ nhất.

Ở nơi đó đang có hai gã trưởng lão Thiên Uyên Thành và hai gã Ma Tộc tôn giả đánh nhau khó phân thắng bại, vừa thấy thế tới của hai người hung hăng như vậy, lúc này sắc mặt đại biến nhìn nhau một cái.

Chạy!

Một lão giả mặc ma giáp màu xanh bỗng nhiên khẽ quát một tiếng.

Một gã Ma Tôn khác cả người bị hắc khí bao phủ, không nói hai lời hừ một tiếng, hai tay chà xát đánh về phía đối diên.

Tiéng ầm ầm nổ ra!

Vô số lôi hỏa màu đen khí thế phô thiên cái địa phóng ra, tam thời đánh hai trưởng lão Nhân Tộc thối lui, tiếp theo phất tay, một chiếc thuyền gỗ đen thui liền xuất hiện giũa không trung.

Hắn chớp cái liền xuất hiện phía trên.

Thuyền gỗ ầm vang một tiếng, liền hóa thành một đạo hắc hồng phá không bay đi.

Về phần lão giả giáp xanh, sớm lấy ra một phiên kỳ màu xanh, hung hăng vỗ ra một đoàn quang hà màu xanh đại phóng, bao phủ thân hình vào trong.

Dị quang chợt lóe, hắn liền biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, không gian cách đó trăm trượng ba động, một đạo nhân ảnh mờ nhạt chợt lóe hiện ra, nhưng thanh quang lại phát sáng, lần nữa biến mất không thấy.

Hai gã Ma Tôn này không chút do dự chạy trốn.

Đối thủ của bọn họ, hai gã trưởng lão Thiên Uyên Thành thấy cảnh này hiển nhiên không cam lòng, hợp lực đánh lui lôi hỏa màu đen, tiếp theo khống chế độn quang định đuổi theo.

Nhưng đúng lúc này, lão giả tóc bạc và Kim Việt thiền sư chợt lóe tới gần đó lập tức gọi hai người lại.

Hai vị đạo hữu không cần đuổi theo hai tên Ma Tôn đó, trước tiên đi giúp mấy vị đạo hữu khác thì tốt hơn! Lão giả tóc bạc khẽ nhúc nhích môi truyền âm qua.

Tiếp theo biến đổi độn quang, lại bay về một chiến đoàn khác.

Hai gã trưởng lão nọ lúc này có chút chợt hiểu, liền bỏ qua ý định truy đuổi, bay sang chiến đoàn khác trợ giúp.

Trong nháy mắt, cả đại quân Ma Tộc hoàn toàn đại loạn.

Những Ma Tộc tôn giả thấy tình thế không ổn, tại trận có không ít kẻ chạy trốn.

Có vài kẻ hung ác muốn dẫn quân tiếp tục chém giết, nhưng lại bị tu sĩ Hợp Thể Kỳ của Nhân Yêu hai tộc bao vây, kết quả có tên bị giết tại trận, cũng có tên bị thương nặng bỏ chạy.

Về phần Ma Tộc cấp thấp, không có Ma Tộc tôn giả chỉ huy, trong lòng vô cùng sợ hãi, không còn lòng dạ nào tấn công thành trì, thế bại càng không thể cứu vãn.

Nhân Yêu hai tộc ngay cả khi tổn thất trầm trọng, nhưng vì sĩ khí đại tăng, đều lao xuống thành trì chặn đường đuổi giết.

Trong lúc nhất thời, trong phạm vi mấy vạn dặm tràn ngập tiếng kêu thảm, vô số Ma Tộc hoảng hốt chạy về phía xa.

Mà phía sau chúng là đủ loại quang hoa khí thế phô thiên cái địa đuổi theo không tha, thỉnh thoảng có vài thấp, trung giai Ma Tộc bị quang hoa lướt qua, liền rơi rụng từ không trung xuống, không biết sống chết thế nào.

Hàn Lập vẫn không cùng đám người Kim Việt thiền sư ra tay đối phó Ma Tộc tôn giả, mà chỉ lẳng lặng đứng tại chỗ nhìn quá trình đại quân Ma Tộc tan rã

Sau khi hắn nhìn thấy tất cả Ma Tộc đều chạy ra khỏi phạm vi gần Thiên Uyên Thành, cũng thấy được Nhân Yêu hai tộc đuổi giết vượt ra khỏi tầm mắt, rốt cục mới thở dài một hơi.

Loại tình hình này, xem ra đại quân Ma Tộc thật sự đã bại trận.

Giờ phút này cho dù có hóa thân Thánh Tổ Ma Tộc nào khác phủ xuống, thì cũng không thể cứu vãn được nữa.

Hàn Lập sau khi đứng tại chỗ một lát, mắt thấy phần lớn thủ vệ đã truy đuổi khá xa, thanh quang chợt lóe mang theo Báo Lân Thú bay về thành.

Trong thành, tồn tại bình thường của hai tộc Nhân Yêu và tán tu đều biết tin Ma Tộc đại bại, trong thành nhất thời tràn ngập tiếng hò reo, vô số tu sĩ cấp thấp lao ra khỏi nơi ở, nhiệt tình phát tiết sự vui mừng như điên của mình.

Trong lúc nhất thời, trên đường và khoảng không đều đầy ắp bóng người, vô cùng náo nhiệt.

Hàn Lập thấy cảnh này, ngay cả tâm tình luôn bình tĩnh như nước, giờ phút này cũng không khỏi cảm thấy vui mừng, nhưng vẫn không có ý dừng lại, một mực bay về nơi ở.

Không lâu sau, hắn đã thấy thạch tháp của mình từ xa, độn quang chợt lóe liền không chút chần chờ, trực tiếp bay vào trong.

Hắn cũng không trở lại đỉnh tháp, mà là trực tiếp làm phép, độn nhập vào mật thất sâu hơn trăm trượng dưới đáy thạch tháp.

Hàn Lập mở cấm chế ra, sau khi dặn dò Báo Lân Thú vài câu liền vội vàng nhập định điều tức.

Hiện tại hắn tổn hao nguyên khí rất nhiều, trong người còn có đủ loại dược lực xung đột, tình hình hiển nhiên không lạc quang, cho nên càng sớm điều trị càng tốt.

Bởi vậy thậm chí hắn không chờ đám người lão giả tóc bạc đắc thắng trở về đã quay về bế quan trước.

Ngay khi Hàn Lập bế quan, tu sĩ Nhân Yêu hai tộc dưới sự dẫn dắt của tu sĩ Hợp Thể Kỳ, một hơi đuổi giết đại quân bại trận của Ma Tộc ba ngày ba đêm.

Mặc dù trong quá trình này không giết được bao nhiêu Ma Tộc tôn giả, nhưng tồn tại Ma Tộc cấp thấp thì lại bị bọn họ giết ít nhất cũng năm sáu phần.

Đại quân Thiên Uyên Thành xem như chính thức đại thắng, lúc này mỗi người đều mang theo sự hưng phấn trở về thành.

Đương nhiên vì đề phòng tàn dư Ma Tộc giở trò, lão giả tóc bạc vẫn an bài không ít nhân thủ, tiếp tục giám sát động tĩnh của đám Ma Tộc còn sót lại.

Trở về thành, tất cả mọi người xuất chiến được những người ở lại cực kỳ hoan nghênh, hơn nữa trong thành còn tổ chức tiệc rượu ăn mừng náo nhiệt

Cơ hồ toài bộ người trong thành đều tham gia ngày lễ long trọng này.

Nhưng rất nhiều người không biết đến, trưởng lão Thiên Uyên Thành không ai tham gia tiệc chúc mừng này mà là đang cùng một số tu sĩ Hợp Thể Kỳ đã xuất chiến họp mặt trong một gian đại điện bí ẩn.

Trong đó có vài sứ giả Hợp Thể Kỳ từ Thánh Đảo lén đến trợ giúp, cũng có vài tu sĩ khổ tu không xuất hiện trong Thiên Uyên Thành.

Lúc này, đám tồn tại Hợp Thể Kỳ nghe lão giả tóc bạc thuật lại chuyện hóa thân Huyết Quang bị vạn trùng cắn nuốt, không khỏi lộ ra vẻ hoảng sợ.

Phệ Kim Trùng, hơn nữa còn là Phệ Kim Trùng trưởng thành. Đám hung trùng này không ngờ còn có người bồi dưỡng ra hơn vạn con, thật đúng là khó tin. Nói như vậy, hóa thân Huyết Quang Thánh Tổ kia và một gã Ma Tôn hậu kỳ còn lợi hại hơn, toàn bộ đều bỏ mạng trong tay Hàn đạo hữu? Một gã hán tử mặt đen thì thào hỏi.

Nói ra thật sự xấu hổ. Trận chiến này lão phu không thể làm được gì nhiều, chỉ là lúc trước cùng Kim Việt thiền sư cuốn lấy hóa thân lão ma tổ một lát, sau đó lại dựa vào Phệ Kim Trùng của Hàn đạo hữu mới có thể giết được đối phương. Mà trước đó Hàn đạo hữu cũng tự mình giải quyết một gã Ma Tôn hậu kỳ khác. Lão giả tóc bạc cười khổ nói.

Cốc huynh cần gì quá khiêm tốn, nếu không có ngươi và đại sư vận dụng Thánh Bảo, e rằng Hàn đạo hữu cho dù có thể thúc dục Phệ Kim Trùng cũng rất khó đuổi theo hóa thân Thánh Tổ nọ. Một lão ông tóc xanh, hai mắt dài nhỏ như nghĩ tới điều gì đó nói.

Thôi Ông, Thái Cực Thánh Bảo nọ là bảo vật mà Mạc Giản Ly đại nhân trước khi đi ban tặng, Cốc mỗ tuyệt đối không dám nhận công lao này! Lão giả tóc bạc nghe vây, cuống quít lắc đầu nói.

Huyền Thiên Thánh Bảo nọ vì để thúc dục thật tốt, Cốc huynh và đại sư đã liều mạng tổn thất tinh huyết cả người mới có thể làm được, sao lại nói là không có công lao? Nếu như vậy cũng không tính thì ta đây lại càng cảm thấy hổ thẹn. Lão ông cười hắc hắc nói.

Lão giả tóc bạc và Kim Việt thiền sư hiển nhiên đã khiêm tốn.

Lúc này, một phụ nhân mặc áo xanh nhạt, thản nhiên cười nói:

Không cần phải bàn thêm về công lao của Cốc huynh và đại sư, chỉ riêng sự khổ tâm trước đại chiến cũng đủ nói lên công lao của hai vị đạo hữu rồi. Bất quá nghe đạo hữu nói như thế, thần thông của vị Hàn đạo hữu kia tuyệt đối rất lớn, sợ rằng đủ để xếp vào năm người hàng đầu trong Nhân Yêu hai tộc chúng ta. Nhân vật cỡ này thiếp thân nhất đĩnh phải gặp mặt một lần, nhưng vị đạo hữu này hiện tại đang ở đâu?

Không sai, lời của Thủy phu nhân cũng giống với ý lão phu. Ta cũng muốn gặp mặt một lần. Những người khác lập tức chen vào nói.

Chư vi đạo hữu hiện tại muốn gặp Hàn huynh thì sợ rằng có chút không tiện, bởi vì đại chiến lần này Hàn đạo hữu hao tổn nguyên khí không ít cho nên sau khi trở về thành liền lập tức bế quan nhập định. Cho nên lần này tụ tập, ta cũng không mời Hàn đạo hữu tới. Lão giả tóc bạc chậm rãi nói.

Thì ra là thế, thiếp thân đã có chút lỗ mãng. Vậy thiếp thân sẽ chờ khi Hàn đạo hữu xuất quan, lại tự tìm đến thăm hỏi. Phụ nhân áo xanh nghe vậy, trên mặt hiện lên vẻ đáng tiếc.

Mấy người khác cũng lộ ra vẻ tiếc nuối, nhưng hiển nhiên không tiện nói thêm gì.

Trận chiến này mặc dù công lao Hàn đạo hữu không nhỏ nhưng bổn thành có thể may mắn thoát khỏi khó khăn, chủ yếu vẫn nhờ chư vị tương trợ. Lão cũng không biết nói gì đề cảm tạ, sau này chư vị chỉ cần có chỗ nào cần đến Thiên Uyên Thành, chỉ cần nói với lão phu một tiếng, bổn thành chắc chắn sẽ toàn lực báo đáp. Vẻ mặt lão giả tóc bạc nghiêm nghị, ôm quyền nói với những người khác.

Mấy tên trưởng lão Thiên Uyên Thành khác cũng đứng dậy, đồng dạng không ngừng hứa hẹn.

Những tu sĩ Hợp Thể Kỳ khác nghe xong, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, lấy thân phận của đám người lão giả, loại hứa hẹn này không phải chuyện đùa, sau này khẳng định sẽ có tác dụng lớn, lúc này cũng đồng dạng khách khí vài phần.

Đại chiến lúc này, chúng ta mặc dù thắng lợi nhưng cũng không thể khinh địch. Dù sao Ma Tộc tôn giả và gần một nửa đại quân Ma Tộc vẫn không tổn hao gì. Tên Huyết Quang Thánh Tổ kia chỉ cần nhẫn tâm, đồng ý phủ xuống Linh Giới một khối hóa thân khác, chỉ sợ chúng ta phải đối mặt với một trận khổ chiến khác, vì đề phòng việc này, bổn thành quyết không thể cố thủ, mà phải nhân cơ hội đại thắng này chủ động xuất kích, tiếp tục đuổi giết tàn dư Ma Tộc, không để chúng có cơ hội tập hợp nổi dậy. Vẻ mặt lão giả tóc bạc có vài phần âm trầm nói.

------oOo------

Chương 2005: Khách đến ngoài ý muốn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Những tu sĩ Hợp Thể Kỳ khác nghe nói thế cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Hơn nữa, phần lớn mọi người đồng ý gật đầu nói phải.

Vì thế lão giả tóc bạc dưới sự trợ giúp của mấy tên trưởng lão Thiên Uyên Thành, nhanh chóng bố trí một số nhiệm vụ, hơn phân nửa tồn tại Nhân Yêu hai tộc ở đây đều được phái ra ngoài thành, tiếp tục bao vây tiêu diêt những khu vực lúc đầu bị Ma Tộc khống chế.

Một số khác thì ở lại Thiên Uyên Thành, phụ trách sửa chữa cấm chế phòng ngự và pháp trận đã bị phá hủy.

Đương nhiên quan trọng nhất vẫn là phái người đến phá hủy những tiết điểm thông đến Ma Giới, khiến Ma Tộc cho dù có phái thêm viện quân tới, thì cũng không cách nào phủ xuống gần Thiên Uyên Thành.

Bởi vì việc này cũng cực kỳ quan trọng, cho nên sau khi phân chia công việc xong, những người ở đây lập tức cáo từ đi làm chuyện của mình.

Trong nháy mắt đại sảnh chỉ còn lại lão giả tóc bạc và lão giả tên là Thôi Ông kia.

Lão giả nọ đúng là một trong những sứ giả do Thánh Đảo phái tới, sau khi bí mật thương lượng một lúc lâu với lão giả tóc bạc, mới thản nhiên rời đi.

Mà sau khi thương lượng, vẻ mặt lão giả tóc bạc lại rất vui. Dường như từ miệng lão Ông nọ biết được tin tức gì đó rất tốt.

Sau đó không lâu, Thiên Uyên Thành phái ra đông đảo tu sĩ Hợp Thể Kỳ, nguyên bổn những nhóm Ma Tộc còn sót lại ở gần đó đều bị bao vây tiêu diêt.

Nhưng những Ma Tộc còn lại khác thì dưới sự dẫn đầu của một số Ma Tộc tôn giả, chậm rãi rời khỏi khu vực Thiên Uyên Thành, đầu quân vào mấy đơn vị đại quân Ma Tộc khác ở khu vực lân cận.

Dưới tình hình này, truy binh Thiên Uyên Thành hiển nhiên không đám đuổi giết, mà sau khi bố trí lượng lớn nhân thủ canh gác tại biên giới, liền quay trở về thành.

Đến lúc này, đại chiến Thiên Uyên Thành mới chính thức chấm dứt.

Tổng kết toàn đại chiến, Nhân Yêu hai tộc cuối cùng đại thắng, nhưng lực lượng phòng thủ cũng bị phá hủy hơn một phần ba, thậm chí còn có vài trưởng lão Hợp Thể Kỳ ngoài ý muốn chết trong trận chiến, về phần tồn tại dưới Luyện Hư Kỳ lại càng chết vô số.

Bất quá cũng may, cuối cùng đã đánh lui đại quân Ma Tộc, thậm chí số lượng Ma Tộc chết còn nhiều hơn, coi như là trận thắng đầu tiên từ khi Ma Kiếp diễn ra tới nay. Tin này có tác dụng cổ vũ tinh thần hai tộc, ý nghĩa rất lớn.

Đương nhiên thăng lợi của Thiên Uyên Thành không thể nói rằng hai tộc thật sự chiếm được thượng phong trong Ma Kiếp, trở lại những cứ điểm khác, lúc này đều bị đại quân Ma Tộc vây khốn.

Về phần những cứ điểm đó có thể ngăn cản cơn sóng dữ hay không thì chỉ có trời mới biết.

Tạm thời gác qua chuyện đó, lúc này Thiên Uyên Thành đại thắng, sau khi đánh đuổi Ma Tộc ra khỏi khu vực khống chế, nhất thời trong phạm vi này xuất hiện không ít tán tu và tông môn thế gia còn sót lại, đều đến gia nhập Thiên Uyên Thành.

Thậm chí một số khu vực gần đó bị Ma Tộc khống chế, cũng có đông đảo tán tu và nhiều thế lực nhỏ tình nguyện mạo hiểm trốn chạy đến Thiên Uyên Thành.

Kể từ đó nhân thủ mà Thiên Uyên Thành tổn thất lần nữa dễ dàng bổ sung, tin rằng trải qua một thời gian nữa, cho dù đại quân Ma Tộc có phất cờ trở lại thì phía Thiên Uyên Thành cũng có lực để tiếp tục chiến đấu.

Cứ như vậy, tất cả mọi thứ tại Thiên Uyên Thành nhanh chóng khôi phục, dùng hết sức để tích góp mọi thứ.

Thời gian như thoi đưa, trong nháy mắt một năm đã trôi qua

Một ngày kia, thạch tháp nơi Hàn Lập ở bỗng có một vị khách đặc biệt đến. Hải Đại Thiếu và Khí Linh Tử nhận được tin thì kinh ngạc, vội vàng mời vào đại sảnh.

Người này vừa ngồi xuống, lập tức không chút khách khí hỏi Khí Linh Tử:

Lần này ta đến có chuyện quan trọng muốn gặp sư phụ các ngươi, các ngươi đi thông báo cho ta một tiếng.

Hồi bẩm tiền bối, gia sư đang bế quan, sớm đã căn dặn không muốn tiếp khách.

Mặc dù trong lòng Khí Linh Tử có chút bất an, nhưng vẫn thành thật trả lời.

Không sao, ta và sư phụ ngươi trước kia đã sớm có ước hẹn. Ngươi cứ việc thông báo một tiếng, Hàn đạo hữu sẽ không trách các ngươi. Người này thần sắc lãnh đạm, không thèm để ý nói.

Nếu tiền bối nói như thế thì vãn bối sẽ thử xem sao! Khí Linh Tử sau khi hơi chần chờ, biết rõ người trước mặt không phải là tu sĩ Hợp Thể Kỳ bình thường, liền miễn cưỡng đồng ý.

Tiếp theo hắn lật tay, một Truyền Âm Phù thoáng hiện ra, sau khi cúi đầu nói với lá phù mấy câu, liền phất tay ném ra ngoài.

Trong mật thất dưới đáy thạch tháp. Hàn Lập từ ngày bế quan tới giờ vẫn không chút động đậy. Đột nhiên kim quang trên người chợt lóe, hai mắt chậm rãi mở ra.

Chỉ thấy hai mắt hắn chớp động tinh quang, rõ ràng nguyên khí đã khôi phục hơn phân nửa.

Tay hư không trảo một cái. Phốc một tiếng, một đạo hỏa quang từ hư không trực tiếp bay tới, chợt lóe lên rồi nằm trong lòng bàn tay.

Thần niệm Hàn Lập sau khi đảo qua nội dung bên trong, ánh mắt chớp động, không khỏi thì thào một câu:

Còn tưởng là ai, hóa ra hắn đã tới. Xem ra không ra ngoài gặp một chút thì không được.

Vừa dứt lời, hắn đứng lên, thân hình thoáng mơ hồ, liền trực tiếp hóa thành một đạo thanh hồng bay ra khỏi cửa mật thất.

Chỉ một lát sau, trung tâm đại sảnh trên đỉnh thạch tháp chợt lóe thanh quang, thanh quang thu lại, thân ảnh Hàn Lập bất ngờ đứng thẳng tắp tại đó.

Bái kiến sư phụ!

Khí Linh Tử và Hải Đại Thiếu vừa thấy Hàn Lập, lúc này mừng rỡ tiến lên chào hỏi. Các ngươi đứng lên đi. Lũng huynh, lần này ngươi tới hình như không đúng lúc, so với ước định lúc trước thì có vẻ sớm hơn rất nhiều. Hơn nữa hiện tại đi tới Thiên Uyên Thành, không sợ Ma Tộc sẽ nhân cơ hội san bằng cứ điểm Lũng gia sao? Hàn Lập sau khi khoát tay về phía hai gã đệ tử, liền quay đầu lại thản nhiên nói với vị khách vừa tới.

Vị khách này sau khi đánh giá Hàn Lập trên dưới và lần, sắc mặt tuy lãnh đạm, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia kinh dị, bất ngờ đúng là Lũng gia lão tổ năm đó từng có có ước định bí mật với Hàn Lập.

Lũng mỗ mạo hiểm đi xa, hiển nhiên đã sớm an bài. Nhưng thật ra nghe nói đạo hữu đã tiến giai hậu kỳ, hơn nữa trong trận đại chiến không lâu trước đó, đã giết một hóa thân Thánh Tổ Ma Tộc và một Ma Tôn hậu kỳ. Tin này ban đầu lão phu không quá tin tưởng, nhưng hiện tại xem ra là thật. Hàn đạo hữu sau khi tiến giai hậu kỳ, tu vi không ngờ lại tăng tiến đến mức độ này. Lão phu tự cảm thấy bản thân cũng không sánh bằng. Bất quá nói như thế thì đối với chuyện mà chúng ta đã ước định, lão phu càng có thêm vài phần tin tưởng, về phần thời gian thì có hơi vội một chút, bởi vì có vài nguyên nhân cần thay đổi. Sau khi Lũng gia lão tổ thu ánh mắt lại, thần sắc mặc dù bình tĩnh, nhưng trong mắt khó nén khỏi một chút hoảng sợ, trả lời.

Mấy năm trước tại hạ có chút cơ duyên đặc biệt, lúc này mới có thể nhanh tiến giai đến hậu kỳ như vậy, về phần giết hóa thân Thánh Tổ Ma Tộc thì không phải chỉ một mình Hàn mỗ ra tay, mấy người Cốc đạo hữu cũng xuất ra nhiều lực. Trên mặt Hàn Lập hiện lên một tia dị sắc nhưng không vội hỏi gì, ngược lại hời hợt giải thích vài câu.

Mặc kệ nói thế nào thì có thể đánh chết một gã hóa thân Thánh Tổ Ma Tộc, đây đã là một chuyện cực kỳ vinh quang trong hàng ngũ tu sĩ Hợp Thể Kỳ. Huống hồ đạo hữu mới vừa tiến giai cảnh giới hậu kỳ không lâu, có lẽ chờ sau này tu luyện pháp lực đến đại thành, thần thông càng tiến thêm một bước. Bản thân Lũng mỗ tự biết hiện tại không phải là đối thủ của đạo hữu. Lũng gia lão tổ thở dài một hơi nói.

Hắc hắc, Lũng huynh quá khiêm tốn rồi. Đúng rồi, đạo hữu định tới nói cho Hàn mỗ chuyện gì vậy? Hàn Lập khẽ cười, rốt cục đề cập tới vấn đề chính.

Việc này nói ra thì rất dài. Nói ở đây… Ánh mắt Lũng gia lão tổ chợt lóe, nhìn về phía Khí Linh Tử và Hải Đại Thiếu một cái, có vài phần chần chờ.

Các ngươi ra ngoài trước đi, chờ sau khi ta nói chuyện xong thì hãy vào gặp ta. Hàn Lập hiển nhiên hiểu ý đối phương, lúc này quay lại, không chút chần chừ nói với hai người Khí Linh Tử.

Vâng, sư phụ!

Hai gã đệ tử hiển nhiên không có bất cứ ý kiến gì, cung kính đáp ứng.

Tiếp theo bọn họ không tiếng động rời khỏi đại sảnh.

Hàn Lập phất tay, một cổ hào quang màu xanh bay ra, chợt lóe liền biến mất.

Sau một khắc, hư không gần đó phát ra tiếng vù vù, từng tầng bạch quang nổi lên bao phủ cả gian đại sảnh vào trong.

Tốt rồi, hiện tại ngoại trừ ta và ngươi thì không còn ai khác ở đây, Lũng huynh có chuyện gì thì cứ thoải mái nói. Hàn Lập âm thầm thu pháp quyết lại, mỉm cười nói với Lũng gia lão tổ.

Nếu Hàn đạo hữu đã mở cấm chế ra lão phu hiển nhiên yên tâm. Chuyện là thế này, ước định thời gian tiến vào Ma Giới của chúng ta lúc trước sợ rằng phải tiến hành sớm một chút. Bởi vì lão phu vừa nhận được tin, mấy năm sau hai tộc chúng ta sẽ phản công Ma Tộc, mà lúc đó dường như ba đại thủy tổ cũng cùng phủ xuống Linh Giới chúng ta. Đến lúc đó vô luân trận chiến này thắng hay thua, thì sợ rằng chúng ta cũng không còn cơ hội lẻn vào Ma Giới. Nếu muốn có hai linh vật kia thì chúng ta chỉ có thể trước đó tiến vào Ma Giới. Thần sắc Lũng gia lão tổ phút chốc bỗng trở nên vạn phần ngưng trọng.

Ba đại thủy tổ Ma Giới! Hàn Lập vừa nghe lời này sắc mặt liền đại biến.

Xem ra Hàn đạo hữu cũng nghe nói qua danh tiếng ba đại thủy tổ Ma Tộc này. Ba lão ma này là ba tồn tại có thần thông lớn nhất trong đám Cổ Ma nguyên thủy tại Ma Giới. Thánh Tổ Ma Tộc bình thường còn xa mới sánh bằng. Nghe nói vài tồn tại Đại Thừa Kỳ dị tộc ở Linh Giới chúng ta từng chết trong tay ba người này. Lũng gia lão tổ vừa nói đến đây, đồng tử không khỏi hơi co lại một chút.

Vẻ mặt Hàn Lập liền thoáng chút âm trầm, ánh mắt chớp động dường như đang tự đánh giá điều gì đó.

Lũng gia lão tổ vẫn chưa mở miệng nói thêm, chỉ lẳng lặng chờ Hàn Lập trả lời.

Theo ta được biết, ba đại thủy tổ không hề rời khỏi Ma Giới. Năm đó Đại Thừa Kỳ dị tộc dường như sau khi xông vào Ma Giới mới chết trong tay bọn chúng.

Lũng huynh có thể xác định tin tức này không nhầm lẫn chứ? Một lúc lâu sau, Hàn Lập mới chậm rãi mở miệng nói.

Sao vậy, Hàn huynh nghi ngờ lời tại hạ nói sao? Lũng gia lão tổ không cảm thấy ngoài ý muốn, ngược lại hỏi một câu.

Không phải Hàn mỗ không tin đạo hữu, mà chuyện Lũng huynh vừa nói không phải chuyện đùa, tại hạ không thể không thận trọng một chút. Thần sắc Hàn Lập không đổi, trả lời.

Nếu là thế thì Hàn đạo hữu cứ yên tâm. Tin tức này lão phu lấy được từ Thánh Đảo, mà tin tức này cũng từ miệng Ngao Khiếu tiền bối bên Yêu Tộc nói ra. Lão nhân gia hắn đã nói như thế thì Hàn đạo hữu cảm thấy có mấy phần là giả? Lũng gia lão tổ nhìn chằm chằm khuôn mặt Hàn Lập, chậm rãi nói từng chữ.

Ngao Khiếu lão tổ, lão nhân gia hắn đã đến Thánh Đảo sao? Hàn Lập thầm kinh ngạc, ánh mắt ngưng trọng vội hỏi một câu.

------oOo------

Chương 2006: Ước định sớm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngao Khiếu tiền bối chẳng những đi Thánh Đảo, mà còn muốn ở lại Thánh Đảo một thời gian dài cho đến khi chính thức quyết chiến với Ma Tộc. Lũng gia lão tổ trầm giọng nói.

Nói như vậy, chuyện thủy tổ Ma Tộc hàng lâm hơn phân nửa là thật. Nói như thế tất cả kế hoạch lúc trước của chúng ta đều bị rối loạn. Hàn Lập thở dài một hơi nói.

Cũng không hẳn là vậy! Nguyên bổn chúng ta định sau khi trải qua vài đợt công kích mãnh liệt nhất của Ma Tộc, chờ khi tình hình chiến cuộc hơi vững vàng một chút, sẽ yên tâm tiến vào Ma Giới. Nhưng hiện tại nếu thủy tổ Ma Tộc đã sớm muốn xâm nhập vào giới này, thì chuyện đã không còn đơn giản. Đến lúc đó mấu chốt thắng bại của đại chiến, hơn phân nửa phải xem Ngao Khiếu tiền bối và Mạc Giản Ly đại nhân cùng Thánh Đảo ứng phó thế nào. Một khi hai tộc chúng ta thất bại, khu vực này nhất định sẽ thuộc về Ma Tộc, chúng ta không thể không lập tức chạy xa, căn bản không thể tiến vào Ma Giới.

Mà một khi chiến thắng, tất cả Ma Tộc cũng đều rút lui về Ma Giới. Đến lúc đó các thông đạo tiết điểm khẳng định bố trí lượng lớn cao giai Ma Tộc, chúng ta cũng rất khó lén vào. Mà lén vào Ma Giới trước khi thủy tổ Ma Tộc hàng lâm, bởi vì đại chiến mà Ma Giới không lâu sau đó sẽ vắng vẻ, mức độ nguy hiểm của chúng ta sẽ giảm đến mức thấp nhất. Từ phương diện này mà nói, thủy tổ Ma Tộc rời đi, đối với hành động của chúng ta vô cùng có lợi. Lũng gia lão tổ cười khổ nói.

Hiên tại cũng chỉ nghĩ được đến đó mà thôi. Nhưng Lũng huynh có đề cập với người bên Linh Tộc về chuyện này chưa? Hàn Lập do dự một chút hỏi.

Linh Tộc bên kia không tiện để liên hệ cho nên vẫn chưa đến nói cho bọn họ biết. Bất quá chỉ cần bên chúng ta không có vấn đề gì, thì chắc rằng bên Linh Tộc cũng không có vấn đề. Lần này thủy tổ Ma Tộc hàng lâm, có lẽ không chỉ đối phó với Nhân Yêu hai tộc, những dị tộc khác gần đây hẳn cũng nằm trong mục tiêu của bọn chúng. Nếu đã vậy, chắc bọn họ cũng đã biết nên làm thế nào. Lũng gia lão tổ vô cùng tự tin nói.

Thì ra là thế, nhưng việc này không hề nhỏ, để ta suy nghĩ hai ngày rồi sẽ trả lời đạo hữu. Sao… thế nào? Hàn Lập suy nghĩ một lát mới ngưng trọng nói.

Ha ha, cái này đương nhiên. Vậy hai ngày sau lão phu lại đến để nghe ý kiến của Hàn đạo hữu. Lũng gia lão tổ không cảm thấy bất ngờ, mặt tươi cười đồng ý.

Hai ngày sau, Hàn mỗ nhất định sẽ cho đạo hữu một câu trả lời thuyết phục. Bất quá trước đó tại hạ muốn biết động tĩnh Ma Tộc bên chỗ Lũng huynh, mong Lũng huynh không ngại chỉ giáo. Hàn Lập gật đầu đột nhiên chuyển đề tài nói.

Những nơi khác lão phu không rõ lắm, nhưng cứ điểm của mấy đại gia tộc chúng ta mặc dù bị Ma Tộc tấn công vài lần, nhưng cuối cùng cũng miễn cưỡng tự bảo vệ được. Bất quá cũng do chủ lực Ma Tộc đều tập trung vào Thánh Hoàng Thành, nếu không mấy đại gia tộc chúng ta có lẽ đã gặp nguy hiểm. Dường như thống lĩnh Ma Tộc bên Thánh Hoàng Thành muốn tập trung đông đảo lực lượng để đánh hạ Thánh Hoàng Thành, sau đó mới trở lại tiêu diệt thế lực của chúng ta. Mà Thánh Hoàng Thành cũng không hổ là tồn tại đứng đầu trong Nhân Tộc chúng ta. Ngay cả khi bị đại quân Ma Tộc điên cuồng tấn công, không ngờ vẫn có công có thủ chỉ hơi rơi vào hạ phong một chút mà thôi. Ngay từ đầu lúc Ma Tộc vây thành. Lũng gia lão tổ sau khi suy nghĩ một chút, liền chậm rãi kể lại.

Hàn Lập chăm chú lắng nghe, có đôi khi ngắt lời hỏi mấy vấn đề cụ thể. Lũng gia lão tổ liền trả lời toàn bộ.

Sau khi Hàn Lập nghe xong, cảm thấy rất hài lòng.

Vị đệ nhất tu sĩ Lũng gia này sau khi nói chuyện với Hàn Lập một lúc, liền thức thời cáo từ.

Khi Hàn Lập đưa tiễn ra đến cửa, đột nhiên hời hợt hỏi một câu.

Trong tin tức Lũng huynh thu được, Ngao Khiếu tiền bối một mình đến Thánh Đảo sao? Bên cạnh có môn nhân đệ tử nào khác không?

Cụ thể thì ta không rõ lắm, bất quá hình như Ngao Khiếu tiền bối có dẫn theo một hậu nhân bên cạnh. Hàn huynh sao lại hỏi vậy? Lũng gia lão tổ cảm thấy có chút kỳ quái, trả lời.

Không có gì, tại hạ chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi. Hàn Lập cười ha hả hàm hồ trả lời.

Lũng gia lão tổ nghe vậy, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, nhưng việc không liên quan đến mình, đương nhiên sẽ không tiếp tục hỏi thêm. Sau khi đi đến sân, liền chắp tay chào Hàn Lập, trực tiếp hóa thành một đạo hào quang bay ra khỏi thạch tháp.

Hàn Lập đứng tại chỗ nhìn độn quang Lũng gia lão tổ biến mất, sau đó mặt không chút biểu tình quay trở lại đại sảnh.

Lúc này Khí Linh Tử và Hải Đại Thiếu đã vào trong đại sảnh, lần nữa đứng hai bên.

Sư phụ, lão nhân gia người gặp chuyện phiền toái nào á, không biết đệ tử có giúp được gì không? Ánh mắt Hải Đại Thiếu chớp động, cười hì hì hỏi một câu.

Nếu các ngươi có thể giúp ta giải quyết thì việc này đã không phải là phiền toái với ta rồi. Hàn Lập trả lời, từ chối cho ý kiến.

Đều do tu vi hai người chúng ta quá nông cạn, không thể gánh đỡ phiền phức cho lão nhân gia người. Vẻ mặt Khi Linh Tử xấu hổ tiếp lời nói.

Thiên phú tu luyện của hai người các ngươi xem như ngàn dặm mới tìm được, nếu không trong khoảng thời gian ngắn cũng không đạt tới cảnh giới như bây giờ. Chỉ là việc này đối với tu sĩ

Hợp Thể Kỳ cũng cực kỳ nguy hiểm, các ngươi không nên xen vào thì tốt hơn. Được rồi, vi sư không muốn nói chuyện này nữa, các ngươi kể đại khái tình hình Thiên Uyên Thành cho ta nghe. Ma Tộc còn sót lại đã bị tiêu diệt sạch chưa? Hàn Lập lắc đầu, đột nhiên sắc mặt nghiêm lại hỏi.

Hồi bẩm sư phụ, từ sau khi lão nhân gia người bế quan, mấy người Cốc tiền bối sau khi trở về thành nghỉ ngơi hồi phục, liền lập tức chia nhau làm việc. Khí Linh Tử đem những thay đổi gần đây và vài đại sự phát sinh kể lại hết cho Hàn Lập nghe.

Sau khi Khí Linh Tử kể lại chuyện quan trọng cuối cùng, Hàn Lập đã hiểu gần hết những chuyện phát sinh trước đó, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, vẫn chưa tỏ vẻ gì, ngược lại đột nhiên hỏi chuyện liên quan đến Băng Phượng.

Hồi bẩm sư phụ, sau khi đại chiến kết thúc, Phượng sư cô dường như tỉnh ngộ, linh cơ đột phá, bắt đầu bế quan. Theo như sư cô nói, chậm thì mấy tháng, lâu thì một năm sẽ xuất quan. Hải Đại Thiếu vội vàng trả lời.

Phượng sư cô các ngươi nguyên bổn có Linh Phượng huyết mạch, có thể lĩnh ngộ được gì trong đại chiến thì cũng là cơ duyên của nàng. Trong khoảng thời gian này, các ngươi canh giữ trong tháp cẩn thận, đừng để bất cứ kẻ nào quấy rầy nàng tìm hiểu. Hàn Lập nghe vậy, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng.

Vâng, sư phụ.

Khí Linh Tử và Hải Đại Thiếu hiển nhiên tuân lệnh.

Được rồi, ta cần yên tĩnh một mình, hai người các ngươi ra ngoài đi. Hàn Lập hài lòng gật đầu, phân phó một câu.

Vậy lão nhân gia sư phụ nghỉ ngơi! Đồ nhi xin cáo lui.

Khí Linh Tử và Hải Đại Thiếu thi lễ, liền thối lui ra ngoài cửa.

Đúng rồi, chuyện hôm nay Lũng đạo hữu tới chơi, hai người các ngươi không được tiết lộ cho người ngoài biết. Hàn Lập như nghĩ tới điều gì, ngay khi hai gã đệ tử ra đến cửa, bỗng nhiên dặn dò một câu.

Hai người Khí Linh Tử rùng mình, hiển nhiên cung kính đáp ứng.

Trong nháy mắt, cả đại sảnh chỉ còn lại một mình Hàn Lập.

Hắn lẳng lặng ngồi trên ghế, tay chống cằm, hai mắt hơi nhíu lại suy ngẫm. Trên mặt mơ hồ có một tia xuất thần.

Hơn nửa năm sau, trên bầu trời một dãy núi liên miên bất tận, một đám Ma Tộc cả người quay cuồng hắc khí, đang không ngừng chém giết cùng bảy tám gã tu sĩ Nhân Tộc.

Thực lực và thần thông hai bên không chênh lệch nhiều, nhưng cũng bởi vậy mà tranh đấu càng lúc càng kịch liệt. Chỉ thấy quang mang và ma quang chớp động, tiếng nổ phát ra không ngớt.

Đột nhiên chân trời phía xa chợt lóe linh quang, một đạo hào quang ngũ sắc thoáng hiện ra, tiếng xé gió chỉ rít lên, hào quang liền quỷ dị xuất hiện gần đó.

Ma Tộc và tu sĩ Nhân Tộc bên dưới cùng kinh ngạc, dưới tình huống không biết kẻ đến là địch hay là bạn, không tự chủ dừng tay, nhanh chóng thối lui về phía sau.

Nhưng đúng lúc này, từ trong đạo hào quang năm màu nọ truyền đến tiếng cười trong trẻo của một nữ tử trẻ tuổi:

Nếu ta đã gặp thì cũng thuận tay giúp các ngươi một chút.

Vừa dứt lời, hào quang thoáng lên bên phía Ma Tộc, lập tức hiện ra một nhân ảnh thon thả mơ hồ, hai tay phất lên, ngàn vạn đạo quang ti năm màu bắn ra, chợt lóe liền xuyên thủng thân hình những Ma Tộc kia, khiến chúng tan thành tro bụi trong hà quang diễm lệ.

Đa tạ đại ân của tiền bối!

Những tu sĩ Nhân Tộc đó thấy cảnh này trong lòng mừng rỡ, lúc này hướng lên không trung tạ ơn.]

Nhưng nhân ảnh mơ hồ nọ ngoại trừ khẽ cười một tiếng thì không nói thêm gì. Chỉ khẽ giẫm chân, lần nữa hóa thành hào quang năm màu phá không bay đi. Chỉ vài lần chớp động liền biến mất tại chân trời.

Để lại một đám tu sĩ hai mắt nhìn nhau.

Bọn họ sau khi nói vài câu, liền vội vã rời khỏi nơi này.

Mà sau khi đám tu sĩ Nhân Tộc rời đi không bao lâu, đột nhiên trên trời cao dao động, không chút tiếng động hiện ra hai nhân ảnh.

Trong đó một người có thân hình cực kỳ cao lớn, mặc chiến giáp đen, khuôn mặt vô cùng hung ác xấu xí. Người còn lại là một nữ tử dáng người thướt tha, mặc váy trắng, nhưng toàn thân lại bị một tầng linh vụ mỏng màu hồng nhạt bao phủ, không thể thấy rõ khuôn mặt.

Chủ nhân, có muốn tiểu nhân giết những tu sĩ Nhân Tộc vừa rồi hay không? Hai mắt đại hán mặc giáp đen chợt lóe hung quang, ong ong nói.

Chỉ là vài tên tu sĩ trung giai Nhân Tộc mà thôi, không cần để tâm, cái chúng ta cần làm là đi theo phía sau nữ tử kia. Nữ tử váy trắng lắc đầu, bình tĩnh nói.

Nhưng chủ nhân. chúng ta âm thầm theo dõi nữ tử này đã nhiều năm như vậy nhưng vẫn không có bất cứ thu hoạch gì, có khi nào bói toái lúc trước có sai sót?

Đại hán giáp đen có chút chần chừ nói.

Loại thần thông bói toán này cũng có lúc xảy ra sai lầm. Nhưng lần làm phép này có vẻ rất thành công. Lúc trước ta dựa theo chỉ dẫn của quẻ tượng, lúc vừa nhìn thấy nữ tữ này, liền có thể khẳng định nàng ta nhất định là người mà quẻ tượng báo trước. Đi theo nàng, hẳn là nhất định có cơ hội tìm được linh dược trị thương cho ta, hoặc có thể tìm được người có linh dược. So với việc đi loạn khắp khu vực Nhân Tộc rộng lớn thì việc này có hy vọng nhiều hơn. Nữ tử váy trắng thản nhiên nhìn đại hán giáp đen, vẻ mặt không đổi trả lời.

------oOo------

Chương 2007: Nhiếp Linh thiên võng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hắc giáp nam tử nghe nữ tử nói thế, trong lòng không dám hoài nghi điều gì, lúc này liên tục nói phải.

Mà cung trang nữ tử phất tay một cái, từng phiến hà quang màu hồng chợt tuôn ra, thân ảnh hai người liền mơ hồ biến mất.

Cùng lúc đó, trên một ngọn núi cao bên khu vực Linh Tộc gần với Nhân Tộc, ba gã tồn tại Thánh Linh Hợp Thể Kỳ bộ dáng như gặp đại địch, đang vây xung quanh một thanh niên khuôn mặt vô cùng anh tuấn.

Thanh niên mặc một bộ trường bào màu vàng, chắp tay sau lưng đứng giữa không trung, mặt không chút thay đổi nhìn ba người đối diện.

Trước mặt thanh niên bất ngờ có một đóa hoa sen thật lớn màu vàng rực rỡ, cực kỳ bắt mắt.

Mà trên ngọn núi phía dưới, khắp nơi đều là hố to. Bên trong chất đầy tàn thì di hài, có rất nhiều khí vật vỡ vụn rơi xuống, bộ dáng hơn ngàn kiện, nhưng đám linh khí thì toàn bộ không thấy đâu.

Không quản ngươi là ai, dám tới giết đồng loại Tổ Vân Sơn chúng ta như thế, cũng dám cả gan hấp thu tinh nguyên của chúng, đã phạm vào tối kỵ của bổn tộc. Ba người chúng ta nhất định phải róc thịt lột da ngươi để báo mối thù này. Một lão giả dáng người mập mạp trong ba gã Thánh Linh, nghiến răng nghiến lợi nói.

Hai gã Thánh Linh bên cạnh, một người là lão ông mặc áo choàng, trong tay cầm một cây trượng trúc xanh biếc, một người là phụ nhân xinh đẹp khoảng hơn ba mươi tuổi.

Ánh mắt hai người nhìn kim bào thanh niên đồng dạng cũng rất tứcc giận.

Linh Tộc khác với những di tộc khác, bởi vì mở ra linh trí khó khăn, cho nên số lượng luôn ít hơn các tộc khác rất nhiều. Bởi vậy mỗi một thành viên đều rất được coi trọng. Nhưng cũng may Linh Tộc một khi đã mở ra linh trí, lập tức sẽ có thần thông không nhỏ, Kết Đan Kỳ, Nguyên Anh Kỳ là tồn tại bình thường nhất, cho nên mới có thể cùng Dạ Xoa và Nhân Yêu hai tộc tồn tại trong Linh Giới.

Tổ Vân Sơn này đúng là một trong những cứ điểm nổi tiếng của Linh Tộc, ba gã Thánh Linh này chính là ba đại thái thượng trưởng lão của cứ điểm này.

Mấy ngày trước, ba gã Thánh Linh bởi vì có việc nên xuất môn ra ngoà một chuyến, kết quả sau khi trở về, lập tức nhìn thấy tộc nhân cả cứ điểm đều bị người ta giết không còn một mống, hơn nữa còn hấp thu tất cả tinh nguyên bản thể chúng nó. Mà hung thủ làm việc này bất ngờ lại là tên kim bào thanh niên kia, hắn vẫn ở đây chưa từng rời đi, cho nên ba gã Thánh Linh này vô cùng tức giận.

Nhưng khí tức kim bào thanh niên mặc dù nhìn như không cường đại, nhưng ba gã Thánh Linh lại không thể nhìn thấu cảnh giới tu vi cụ thể của đối phương.

Điều nay khiến bọn họ vừa tức giận, vừa mơ hồ có chút bất an, nếu không đã sớm ra tay bắt giữ đối phương, nào phải giằng co đến bây giờ.

Hừ, các ngươi nói xong chưa. Chỉ là vài tên Linh nô hóa hình mà dám làm càn trước mặt ta. Tinh nguyên của chúng có thể để ta sử dụng thì đã xem như vinh hạnh rồi, ta thấy tu vi ba người các ngươi vượt xa những Linh nô khác, nếu nguyện ý làm việc cho ta thì ta cũng có thể giữ cho các ngươi một mạng. Kim bào thanh niên sau khi hừ một tiếng, rốt cục mở miệng nói, nhưng bộ dáng lại kiêu ngao giống như từ trên cao nhìn xuống.

Linh nô, ngươi là người trên Tiên Giới? Nguyên bổn ba gã Thánh Linh đang tức giận, nghe vậy đồng thời thất thanh la lên.

Ồ, các ngươi cũng biết việc này. Chẳng lẽ trong các ngươi cũng có người từ trên kia chạy xuống đây. Không đúng, lấy tu vi các ngươi, căn bản không làm được việc này. Xem ra là người khác nói cho các ngươi biết. Nếu đã thế thì bổn tiên đối với việc này càng cảm thấy có vài phần hứng thú. Được rồi, hiện tại các ngươi đã biết lai lịch của ta, còn không ngoan ngoãn hiện ra bản thể để ta hạ huyết khế. Nếu không lát nữa ta bắt các ngươi, sẽ hút hết linh trí, chuyện tra khảo bất quá chỉ tốn chút thời gian mà thôi. Kim bào thanh niên nghe vậy ngẩn ra, nhưng lập tức cười lạnh nói.

Ba gã Thánh Linh nghe đối phương thừa nhận, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, hoảng sợ nhìn nhau.

Nếu đối phương thật sự là người từ thượng giới hạ xuống, ba tồn tại Hợp Thể Kỳ như bọn họ hiển nhiên không chịu nổi một kích.

Không đúng, nếu hắn thật sự là người Tiên Giới hạ xuống thì lúc đối phó tộc nhân chúng ta, sao có thể để lại động tĩnh lớn như vậy. Hắn đang lừa gạt chúng ta mà thôi. Lão ông cầm gậy trúc mặc dù trên mặt vẫn còn sợ hãi, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, đột nhiên nhớ tới điều gì đó, lớn tiếng nói.

Không sai, Hoàng huynh nói có lý. Ta chưa bao giờ nghe nói tới người Tiên Giới có thể hạ xuống bổn giới, cho dù hắn thật sự là người thượng giới thì hiện tại dường như cũng xảy ra chuyện gì đó. Nếu không, sao lại nói nhiều với chúng ta như vậy. Ba người chúng ta liên thủ cũng không cần sợ hãi. Sắc mặt phụ nhân xinh đẹp trầm xuống nói.

Kim bào thanh niên nghe ba người đối diên nói vậy, trên mặt có chút ngưng trọng.

Mà chút thay đổi đó hiển nhiên không thể qua mặt được ba gã Thánh Linh, trong lòng hiển nhiên lại càng thêm bình tĩnh.

Ra tay, tuyệt đối không thể để tiểu tử nói bậy này còn sống rời khỏi đây. Lão giả mập mạp ở giữa, hai mắt sau khi chớp động hung quang, đột nhiên hai tay bắt quyết, trước ngực hiện ra một tấm gương đồng bề mặt phủ sương trắng, ném về phía thanh niên đối diện.

Phốc!

Một đạo hỏa trụ màu trắng từ đó phun ra, hóa thành biển lửa cao hơn trăm trượng cuốn về phía thanh niên.

Ma phi phát lão ông và phụ nhân xinh đẹp cũng không chút do dự cùng ra tay.

Một người dùng gậy trúc vẽ một cái vào hư không trước người, nhất thời vô số trúc ảnh xanh biếc hiện lên trên bầu trời phía trên kim bào thanh niên, lớn hơn trăm mẫu, vô thanh vô tức hạ xuống.

Một người liên tiếp búng mười ngón tay về phía trước, một quang đoàn màu xanh bay ra, sau khi xoay tròn, bỗng nhiên hóa thành mười con chim khổng lồ màu xanh lớn hơn mười trượng, phát ra tiếng kêu thanh thúy lao thẳng đi.

Mặc dù ba gã Thánh Linh không tin đối phương thật sự là người thượng giới, nhưng cũng biết đối phương tuyệt đối không tầm thường, cho nên vừa ra tay liền dùng tới đại sát chiêu, hi vọng có thể hợp lực một kích giải quyết đại địch trước mắt.

Kim bào thanh niên thấy cảnh này, trong mắt hiện lên một tia tinh mang, nhưng miệng lại nói một tiếng: Ngu ngốc!

Tiếp theo hắn bắt một thủ ấn cổ quái, ngoài thân chợt hiện lên một tầng quang vựng trong suốt, tiếp theo chợt lóe rồi nổ tung, vô số kim ngân sắc phù văn tuôn ra. Trong nháy mắt ngưng tụ thành một tầng hộ tráo thật lớn màu vàng bạc, bảo hộ bản thân bên trong.

Thúy ánh trên không trung chớp động, hóa thành vô số cự mộc màu xanh dài mấy chục trượng, ầm ầm đánh xuống.

Mười mấy con chim khổng lồ màu xanh nọ vừa lao tới gần, hai cánh vỗ lên, vô số phong nhận màu xanh gào thét bắn ra, phảng phất ngàn vạn lưỡi đao sắc bén chém tới.

Về phần biển lửa màu trắng kia thì chỉ chớp cái, bạch diễm cuồn cuộn liền hoàn toàn bao phủ màn hào quang màu trắng vào trong.

Thanh niên trong kim ngân phù tráo thấy công kích hung mãnh như thế nhưng trên mặt lại hiện lên vẻ khinh thường, chỉ tùy ý vỗ một tay vào phù tráo, miệng nói một chữ Mở!

Tiếng ầm ầm ầm truyền đến.

Kim ngân phù tráo liền chớp động, quang mang cuồng trướng, mỗi một kim ngân phù văn trong nháy mắt đều lớn gấp mấy lần, hiện ra hình dáng như nửa thực chất.

Vô luận cự mộc, phong nhận hay hỏa diễm, vừa tiếp xúc với kim ngân phù tráo đều bị bắn lui trở lại, căn bản không thể khiến phù tráo rung chuyển chút nào.

Lão giả mập mạp thấy cảnh này, sắc mặt biến đổi. Không suy nghĩ thêm, điểm một cái về phía hỏa diễm cuồn cuộn phía trước.

Từ trong biển lửa phát ra tiếng gầm to. Thoáng chút liền ngưng tụ ra vô số Hỏa Kỳ Lân. Mỗi một con đều to như trâu, cả người phát ra linh hỏa màu bạc.

Khí thế biển lửa trong phút chốc tăng vọt hơn phân nửa, màu sắc biến thành màu đạm bạc, nhiệt đô hư không gần đó thì phút chốc trở nên cực nóng, giống như đang ở trong lò lửa.

Phi phát lão ông và phụ nhân xinh đẹp sau khi nhìn nhau một cái, cũng không nói hai lời lật tay, từng kiện bảo vật chớp động quang hoa hiện lên, muốn cùng xuất ra.

Nhưng đúng lúc này, từ trong kim ngân phù tráo phát ra tiếng thanh niên lạnh như băng:

Đã hết thời gian đùa giỡn, ta cũng nên tiễn các ngươi lên đường.

Vừa dứt lời, nhân ảnh trong phù tráo như ẩn như hiện, trong nháy mắt biến mất không thấy.

Mà không có pháp lực thanh niên duy trì, kim ngân phù tráo bị bạch diễm cuốn lấy, lập tức vỡ vụn thành từng mảnh.

Nhưng ba người lão giả thấy cảnh này, trên mặt không lộ ra vẽ vui mừng, ngược lại trong nháy mắt đứng dựa lưng vào nhau, đồng thời phóng thần niệm khổng lồ ra bốn phía.

Chuyện gì xảy ra vậy, thần niệm của ta không thể phát hiện bóng dáng người nọ.

Chỉ một lát sau, phi phát lão ông có chút sợ hãi quát khẽ.

Phụ nhân xinh đẹp mặc dù không nói thêm gì, nhưng nhìn vẻ khó coi trên mặt thì cũng biết đang nghĩ gì.

Trong khi đó hai mắt lão giả mập mạp âm trầm chợt lóe, muốn nói gì đó thì đột nhiên không trung phát ra tiếng sét đánh, tiếp theo vô số ngân quang hiện lên, sau đó kim quang chợt lóe, thân hình kim bào thanh niên liền quỷ dị hiện ra giữa quang điểm, phất tay tùy ý trảo một cái.

Ầm một tiếng.

Ngân sắc quang điểm trong nháy mắt cuồng bạo tuôn ra, chớp cái liền ngưng tụ thành một ngân sắc cự võng rộng mấy dặm, chẳng những bao phủ ba gã Thánh Linh bên dưới vào trong, mà ngay cả ngọn núi phía dưới cũng bị bao phủ luôn.

Càng quỷ dị chính là, ngân sắc cự võng không biết ẩn chứa thần thông thần diệu nào, mặc dù còn chưa hạ xuống, nhưng từ trên ngân võng phát ra một luồng khí tức quỷ dị, khiến cả ba người lão giả mập mạp mềm nhũn cả người, hơn phân nửa pháp lực trong người không thể điều động.

Không ổn, là Nhiếp Linh thiên võng, hắn thật sự là người Tiên Giới, chúng ta chạy mau! Lão giả mập mạp rõ ràng là người có tu vi cao nhất trong ba người, vừa thấy dị trạng trên người, lúc này khuôn mặt vặn vẹo hét lên. Tiếp theo thân hình thoáng một cái, mơ hồ hợp làm một với cổ kính trước người, đồng thời phát ra tiếng chói tai, phá không bỏ chạy.

Hai gã Thánh Linh khác vừa nghe danh tiếng Nhiếp Linh thiên võng, sắc mặt tức thì liền trở nên tái nhợt không còn chút máu, cũng không nói hai lời, thân hình thoáng cái, một người hóa thành một cơn lốc màu xanh, một người biến thành một cây cự trúc xanh biếc dài hơn mười trượng, cùng phát ra linh mang chói mắt chia nhau chạy trốn.

Hiện tại còn muốn chạy, đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Kim bào thanh niên thấy cảnh này, cười hắc hắc, bàn tay thoáng cái, nhất thời trong lòng bàn tay hiện lên một đoàn ngân quang, hóa thánh mười mấy sợi ngân ti liên kết với cự võng, sau đó khẽ lay động.

Ngân sắc cự võng phình ra, mang theo một luồng khí tức băng hàn, khí thế ngập trời hạ xuống.

Ngân quang chớp động, ngân võng này phảng phất đem cả thiên địa bao phủ vào trong.

------oOo------

Chương 2008: Hoàng Cân khôi lỗi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chỉ thấy tiếng phạm âm nổi lên xé gió, vô số ngân văn từ trong tấm lưới tuôn ra, trong nháy mắt liền huyễn hóa ra vô số ngôi sao lớn rơi xuống.

Tiếng ầm ầm truyền đến!

Tất cả mọi thứ trong phạm vi mười mấy dặm đều bị ngân quang chói mắt hoàn toàn bao phủ.

Thiên địa nguyên khí trong hư không phút chốc trở nên vô cùng cuồng bạo, từng cơn lốc màu xám cao chọc trời hiện ra, đem tất cả mọi thứ gần đó cuốn vào nghiền nát bấy.

Trong tấm lưới bạc thỉnh thoảng truyền ra tiếng nổ kinh thiên động địa, hình ảnh phía trong đều bị linh quang chói mắt che lại nghiêm ngặt, không thể nhìn rõ.

Thanh niên áo bào vàng một tay khống chế tấm lưới khổng lồ, một tay chắp sau lưng đứng giữa trời cao, dường như không lo lắng ba gã Thánh Linh sẽ chạy thoát, bộ dáng rất nhàn nhã

Sau thời gian một chén trà nhỏ, tiếng nổ trong tấm lưới bạc mới dần biến mất, cuối cùng trở nên im lặng không một tiếng động.

Ánh mắt thanh niên vừa động, thần niệm sau khi đảo xuống dưới, trên mặt bỗng nhiên hiện lên vẻ cười lạnh, năm ngón tay cầm lấy tấm lưới bạc kéo trở về.

Phốc!

Tấm lưới khổng lồ trong nháy mắt vỡ vụn thành từng mảnh.

Cơn lốc, ngân quang và các thứ khác chợt lóe lên sau đó liền biến mất, phảng phất tất cả những việc mới phát sinh chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Nhưng nguyên bổn ngọn núi cao vút bên dưới, so với lúc trước bất ngờ lại thấp hơn một nửa.

Mà trong đống đổ nát trên đỉnh núi, có ba thứ gì đó phát ra quang mang mờ nhạt, lẳng lặng lơ lửng trên khoảng không.

Một cái cổ kích màu bạc rộng một trượng, nửa đoạn trúc xanh dài mười trượng, cùng với một quang cầu màu xanh nhạt.

Thanh niên áo bào vàng vừa nhìn thấy ba thứ này, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng, phất tay xuống phía dưới.

Một phiến ngân hà bay ra, ba thứ này liền bay lên không, sau vài lần chớp động liền rơi vào tay thanh niên.

Quả nhiên không sai, chỉ cần xóa đi linh trí, lại thu hồi tế luyện một phen, ba kiện bảo vật này cũng miễn cưỡng dùng tốt. Thanh niên áo bào vàng cẩn thận đánh giá thứ trong tay trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, thì thào vài câu.

Bất quá mấy thứ này cũng chưa đủ dùng, nếu có thêm vài món thì thần thông của ta cũng có thể miễn cưỡng thi triển vài phần. Bất quá nghe nói tổng đã Linh Tộc này dường như cũng có Đại Thừa Kỳ tọa trấn, lấy tình hình hiện tại của ta có lẽ phải mất nhiều công sức. Thanh niên sau khi thu đồ vật lại, hơi trầm ngâm nói.

Vẻ mặt hắn sau khi âm tình bất định một lát, liền đột nhiên hừ lạnh một tiếng, có vẻ đã có quyết định, tiếp theo ngoài thân chợt lóe kim quang, liền hóa thành một đạo kim quang chói mắt phá không bay đi.

Phụ cận ngọn núi bị tàn phá phút chốc trở nên trống rỗng, không có bất cứ bóng người nào xuất hiện, trở nên yên tĩnh vô cùng.

Nhưng sau khi thanh niên rời đi khoảng nửa canh giờ, trong ngọn núi đột nhiên phát ra tiếng vù vù, từ trong đống đá vụn bay ra một đoàn hồng quang.

Quang đoàn này to không quá bàn tay, sau khi chớp động một cái liền dừng giữa không trung, bên trong bất ngờ có một thứ gì đó giống như một con mắt màu tím.

Con mắt sau khi xoay tròn giữa không trung vài cái, bỗng nhiên nhìn thẳng về hướng thanh niên bỏ đi, không hề động đây.

Vật ấy hiển nhiên là một kiện Pháp Khí bị người ta khống chế, hon nữa có thể giấu được tai mắt của thanh niên áo bào vàng, có thể thấy nó không tầm thường.

Con mắt màu tím đột nhiên chuyển động, tiếp theo toàn thân chớp động lúc sáng lúc tối, nhưng lại không phát ra một tiếng động nào.

Khiến cho khung cảnh có vẻ vô cùng quỷ dị.

Cơ hồ cùng lúc đó trong một tòa cung điện màu vàng ẩn trong đám mây cách nơi đây không biết bao xa, một lão giả tóc bạc, gương mặt trẻ trung đang ngồi trên ghế gỗ đăm chiêu nhìn tinh cầu màu trắng đang lơ lửng trước người, sắc mặt vô cùng âm trầm.

Trên bề mặt tinh cầu, từng hình ảnh sống động đang chậm rãi biến ảo, đúng là cảnh tượng thanh niên áo bào vàng đánh bại ba đại Thánh Linh vừa rồi, cũng mơ hồ có một vài tiếng nói chuyện truyền đến.

Lão ông sau khi nghe thanh niên nói ra hai chữ Linh nô, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi nhưng ánh mắt chợt lóe, lập tức khôi phục như lúc ban đầu.

Nhưng đến khi tinh cầu hiện ra cảnh thanh niên áo bào vàng dùng tấm lưới bạc khổng lồ, lão ông liền đứng bật dậy gầm nhẹ một tiếng:

Nhiếp Linh thiên võng! Không ngờ là vật ấy. Không thể nào, cho dù thật sự là người từ Tiên giới phủ xuống thì cũng không thể mang theo thứ này.

Lão ông rõ ràng không phái là người thường, khi nói ra mấy chữ Nhiếp Linh thiên võng, sắc mặt không khỏi tràn ngập vẻ oán độc.

Không đúng, cái này chỉ là một kiện phỏng chế phẩm mà thôi. Nếu không thì dưới sự khắc chế của bảo vật này, phải mất rất lâu mới có thể đánh tan thân thể do chúng biến ảo thành. Không sai, đó không phải là Nhiếp Linh thiên võng chính thức!

Sau khi lão ông thấy hết tất cả mọi thứ diễn ra tiếp theo, như phát hiện ra điều gì, thần sắc dần dần buông lỏng rất nhiều, chắp hai tay sau lưng đi qua đi lại trong phòng.

Bất quá cho dù chỉ là phỏng chế phẩm, tựa hồ cũng có kỳ hiệu khắc chế Linh Tộc chúng ta, cũng không thể coi thường. Kẻ này, mặc kệ hắn có phải là chân tiên từ Thánh Giới phủ xuống thật hay không, nếu đã cầm trong tay thứ đó thì tuyệt đối không thể để hắn sống sót rời khỏi Linh Tộc chúng ta nửa bước. Bất quá nếu thật sự là người Thánh Giới thì khả năng hoàn toàn diệt sát sẽ không lớn. Xem ra chỉ có thể vận dụng thứ kia hoàn toàn trấn áp kẻ này mà thôi. Sau khi hắn đi đi lại lại vài lần, bỗng nhiên dừng lại, dùng khẩu khí cực kỳ âm u tự nói hai câu.

Tiếp theo thân hình lão ông vừa chuyển, lần nữa ngồi trên ghế, ánh mắt chớp động, có vẻ đang đau khổ nghĩ cách.

Tại Nhân Tộc, trong một phiến rừng núi nằm giữa khu vực do Thánh Thành và Thiên Uyên Thành khống chế, một đạo hào quang như ẩn như hiện bay trên trời, sau vài lần chớp động liền bay được hơn mấy trăm trượng.

Độn tốc cực nhanh, quả thực khiến người khác phải tặc lưỡi.

Đột nhiên thanh quang biến đổi phương hướng, hạ xuống một chỗ bí ẩn trong sơn cốc.

Chỉ một lần chớp động, thanh quang liền xuất hiện bên cạnh một khối cự thạch màu xám trắng, tiếp theo thanh quang thu lại, hiện ra một người mặc thanh bào.

Người này tướng mạo bình thường, tuổi còn trẻ bộ dáng không quá hai mươi tuổi, nhưng vẻ mặt lại rất bình tĩnh, bất ngờ đúng là Hàn Lập đang cư trú trong Thiên Uyên Thành.

Không biết vì nguyên nhân gì, giờ phút này hắn lại xuất hiện ở nơi này.

Sau khi Hàn Lập nhìn xung quanh, ánh mắt đột nhiên ngưng lại, nhìn chằm chằm một cây đại thụ bình thường gần đó, ánh mắt không dời đi nơi khác.

Hì hì, quả nhiên nhãn lực tốt. Thiếp thân biết chút tiểu xảo ấy không thể giấu được tai mắt Hàn đạo hữu mà. Một tiếng cười dễ nghe của nữ tử từ trong đại thụ truyền ra tiếp theo cả đại thụ sau khi mơ hồ, vặn vẹo biến thành một đại hán áo vàng cao mấy trượng.

Mà bên cạnh đại hán bất ngờ có một thiếu nữ xinh đẹp mặc áo lông chim năm màu, cười hì hì nhìn Hàn Lập, nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ kinh ngạc.

Hóa ra là Diệp tiên tử, không biết tiên tử tới lâu chưa? Tinh quang trong mắt Hàn Lập thu lại, mỉm cười chắp tay chào đối phương.

Nữ tử này đúng là vị lão tổ của Chân Linh thế gia Diệp gia, năm đó từng gặp Hàn Lập tại Vạn Linh Thai, ngoài thần thông sâu không lường được thì bộ dáng cũng không dưới Lũng gia lão tổ.

Cho nên Hàn Lập cũng không dám chậm trễ

Thiếp thân bất quá chỉ tới sớm hơn mấy canh giờ mà thôi, nguyên bổn muốn dùng Hoàng Cân khôi lỗi vừa có được này đùa một chút với các vị đạo hữu, không ngờ Hàn huynh liếc mắt một cái đã nhìn ra, xem ra luyện chế khôi lỗi này có chút vấn đề. Thiếu nữ vũ y sau khi khẽ cười một tiếng, bàn tay ngọc liền vỗ lên người đại hán áo vàng, phát ra tiếng bong bong xé gió.

Đại hán nhìn giống như người này, hóa ra là một khôi lỗi hình

người.

Diệp tiên tử nói đùa, khôi lỗi này biến hóa không có gì sơ hở, nhưng sao có thể giấu được tai mắt của ta và ngươi. Hàn Lập lạnh nhạt cười trả lời.

Nói là khôi lỗi khác thì còn có thể, nhưng khôi lỗi này ta lấy từ tay Mộc Cốc lão nhân, hắn vỗ ngực cam đoan với ta rằng về mặt biến hóa thì cho dù là tu sĩ Hợp Thể Kỳ thì cũng có thể gạt được. Nhưng không nghĩ tới lần đầu tiên sử dụng với đạo hữu lại không có tác dụng, xem ra hắn đã thổi phồng. Bất quá bởi vậy, xem ra chuyện Hàn đạo hữu tiến giai Hợp Thể hậu kỳ là thật, không phải người ta đồn bậy! Thiếu nữ vũ y mở to mắt, thản nhiên cười rộ lên.

Mấy năm trước Hàn mỗ gặp chút cơ duyên, đích xác may mắn tiến giai cảnh giới hậu kỳ, nhưng nói về thần thông chính thức thì sao có thể so sánh với Diệp tiên tử vốn đã có căn cơ thâm hậu. Hàn Lập khẽ ho một tiếng, bộ dáng từ chối cho ý kiến nói.

Hừ, Hàn đạo hữu cần gì phải gạt ta. Ta nghe nói ngay cả hóa thân Thánh Tổ Ma Tộc và một gã tôn giả Ma Tộc hậu kỳ khác cũng chết trong tay ngươi. Thần thông như thế sao có thể đánh đồng với thiếp thân. Lời ấy không khỏi quá giả dối, thiếu nữ vũ y nghe vậy trợn mắt, tức giận nói.

Bất quá chỉ là lời nói phóng đại mà thôi.

Trận chiến ấy Hàn mỗ có thể trong khoảnh khắc giết hai ma đầu, chủ vếu là do những đạo hữu khác ra tay giúp đỡ. Nếu không, tại hạ chỉ vừa mới tiến giai cảnh giới hậu kỳ, nào có thần thông lớn như vậy. Hàn Lập cười ha hả, hàm hồ trả lời cho qua chuyện.

Hừ, ngươi nghĩ rằng ta tin sao? Thiếu nữ vũ y bỉu môi bộ dáng không tin.

Hàn Lập chỉ cười mà không nói gì.

Thiếu nữ thấy Hàn Lập không muốn nói thêm, cũng không hỏi tiếp, sau khi vỗ tay thu hồi Hoàng Cân khôi lỗi lại, liền tấm tắc nói với Hàn Lập:

Ngày đó khi ta gặp Hàn huynh, đạo hữu bất quá vừa mới tiến giai cảnh giới Hợp Thể Kỳ mà thôi, hiện tại không quá mấy trăm năm liền tiến giai tới cảnh giới hậu kỳ. Tốc độ tiến giai nhanh như thế cũng không tránh khỏi quá biến thái. Xem ra nếu không phải đang là lúc Ma Kiếp diễn ra thì sợ rằng sứ giả Thánh Đảo đã sớm tìm gặp Hàn huynh, cũng yêu cầu ngươi gia nhập.

Ừm, Hàn mỗ cũng nghe nói về điều này. Nghe nói trên Thánh Đảo chẳng những chứa linh mạch tinh thuần nhất Nhân Yêu hai tộc, hơn nữa lại còn lưu trữ, trồng vô số tài liệu trân quý và linh dược, nếu có thể gia nhập thì lợi ích đúng là không nhỏ. Hàn Lập nghe vậy không biết ý tứ nữ tử này là gì, nhưng vẻ mặt vẫn không đổi trả lời.

Vậy là Hàn huynh còn có điều chưa biết, bản thân Thánh Đảo chính là một nửa Huyền Thiên Linh Bảo, là nơi truyền thừa dùng để kéo dài huyết mạch Nhân Yêu hai tộc chúng ta. Vẻ mặt thiếu nữ vũ y ngưng trọng, chậm rãi nói thêm.

------oOo------

Chương 2009: Thỉnh cầu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Có chuyện này sao? Đây là lần đầu tiên Hàn mỗ nghe nói về việc này. Hàn Lập nghe vậy, sắc mặt khẽ biến đổi.

Hàn huynh không biết cũng không có gì ngạc nhiên, ngoại trừ mấy lão quái vật trên Thánh Đảo thì người ngoài biết việc này cũng chỉ có mấy người. Trong đó có Tam Hoàng, ta và Lũng lão quái. Thiếu nữ vũ y cười khúc khích trả lời.

Nhưng tiên tử nói việc này cho ta biết, rốt cục là có ý gì? Hàn Lập thoáng trầm ngâm một chút, hỏi một câu.

Không có gì, nếu Hàn huynh xuất hiện nơi đây, hẳn cũng biết chuyện ba Đại thủy tổ Ma Tộc phủ xuống. Hàn huynh chưa từng lo đến chuyện Nhân Yêu hai tộc chúng ta đại bại, cách bảo toàn tộc nhân và môn hạ đệ tử sao? Ánh mắt thiếu nữ vũ y sau khi chớp động vài cái, cười hì hì nói.

Hắc hắc, tại hạ ngoại trừ vài tên đệ tử ra thì cũng không có khai tông lập phái, càng không có tộc nhân gì cần lo lắng. Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, cười hắc hắc nói.

Nhưng sao thiếp thân lại nghe nói trong hàng đệ tử của đạo hữu dường như có người thu không ít môn nhân. Thiếu nữ vũ y có chút ngoài ý muốn hỏi một câu.

Ồ, có lẽ là đám tiểu đồ tự mình sáng lập tông môn. Hàn mỗ chưa bao giờ nhúng tay vào, là diệt hay là sinh thì đều phải xem cơ duyên của chúng. Hàn Lập lạnh nhạt cười.

Thì ra là thế, vậy thiếp thân đã lắm lời. Thiếu nữ vũ y sau khi giật mình một lát đột nhiên khẽ cười rộ lên.

Chẳng lẽ Diệp tiên tử thật sự xem trọng trận đánh cuối cùng của chúng ta với Ma Tộc sao? Thủy tổ Ma Tộc mặc dù đáng sợ, nhưng mấy tồn tại Đại Thừa Kỳ vài tộc chúng ta liên thủ cũng chưa chắc không thể đối kháng. Huống hồ danh tiếng ba Đại Thủy tổ cho dù lớn, nhưng thử hỏi đã có ai gặp qua chưa. Nói không chừng đã thổi phồng thần thông của bọn họ.

Lúc này Hàn Lập hỏi ngược một câu.

Thật sự không xem trọng thì có vài phần giả dối. Nhưng ba Đại thủy tổ Ma Tộc tuyệt đối đáng sợ vượt xa Thánh Tổ Ma Tộc bình thường, đây là điều tuyệt đối không thể nghi ngờ. Thiếu nữ vũ y nghe vậy, lộ ra bộ dáng lo lắng.

Ồ, tiên tử đã khẳng định như thế thì hẳn là biết chút gì đó. Hàn Lập thầm rùng mình, nhưng vẻ mặt không đổi hỏi.

Lại nói tiếp, Hàn huynh năm đó từng có đại ân cứu mạng nha đầu nhà ta cho nên việc này ta cũng không dám giấu. Không biết đạo hữu hiểu rõ tổ tiên Diệp gia chúng ta được bao nhiêu? Thiếu nữ vũ y suy nghĩ một lát, ánh mắt liền ngưng trọng, chậm rãi nói.

Ồ, ta chỉ nghe nói Diệp gia là một trong Chân Linh gia tộc từ thời thượng cổ lưu lại, còn những cái khác thì không hiểu nhiều lắm. Hàn Lập sờ sờ cằm trả lời.

Tổ tiên khai sáng Diệp gia chúng ta năm đó thì không cần phải nói, những tổ tiên xa xưa khác cũng từng có người bước chân vào cảnh giới Đại Thừa Kỳ. Mà mỗi một đời tổ tiên sau khi bước chân vào Đại Thừa Kỳ liền kích phát linh huyết trong cơ thể đến cực hạn, thần thông to lớn không cần phải nói, cũng từng lẻn vào Ma Giới vài lần.

Hàn Lập nghe nói thế như nghĩ tới điều gì đó hai mắt nhíu lại, không mở miệng nói gì, chỉ im lặng lắng nghe.

Thiếu nữ vũ y sau khi dừng lại một chút, không suy nghĩ thêm, tiếp tục nói:

Năm đó vị tổ tiên này thần thông không tầm thường, nghe nói từng âm thầm tranh đấu với mấy Đại Thừa Kỳ dị tộc gần đó nhưng chưa từng bại trận. Nhưng hắn vì muốn đi một bước cuối cùng, không thể không mạo hiểm tiến vào Ma Giới tìm vài loại linh dược trân quý. Kết quả mấy lần đầu tiên thì thuận lợi, nhưng lần cuối cùng lại không hề trở về, từ đó về sau không còn tin tức gì nữa, có lẽ hơn phân nửa đã gặp nguy hiểm gì đó mà chết ở Ma Giới.

Nhưng năm đó khi hắn rời đi đã lưu lại một phần mật điển trong tộc, bên trên ghi lại không ít chuyện liên quan đến Ma Giới. Trong đó có một việc chính hắn từng tận mắt nhìn thấy, đó là cảnh một gã trong ba Đại thủy tổ Ma Tộc tranh đấu cùng một gã Chân Linh. Theo như lời vị tổ tiên Diệp gia này nói thì hắn tự phụ thần thông của mình không hề dưới những Đại Thừa Kỳ Nhân Tộc xa xưa, nhưng tuyệt đối không thể chống đỡ quá bảy tám chiêu của vị Thủy tổ Ma Tộc kia. Thậm chí nếu bị đối phương phát hiện, muốn trốn chạy cũng không quá năm phần nắm chắc. Mà Ngao Khiếu tiền bối và Mạc Giản Ly đại nhân ngay cả khi thần thông sâu không lường được, nhưng tuyệt đối không hơn bao nhiêu vị tổ tiên Diệp gia nọ. Một khi đối mặt với Thủy tổ Ma Tộc thì.

Thiếu nữ vũ y nói tới đây giọng nói trở nên âm trầm, mặc dù vẫn chưa nói xong, nhưng ý tứ cũng hiểu được, rõ ràng không xem trọng kết quả trận đánh giữa Đại Thừa Kỳ hai tộc với Thủy tổ Ma Tộc.

Cho dù thần thông Thủy tổ Ma Tộc lợi hại như vậy thì chúng ta cũng không phái trực tiếp đối phó bọn họ. Bọn họ thân là người dị giới, phá giới tới Linh Giới, tu vi khẳng định sẽ bị áp chế bài xích, hơn nữa Linh Giới dù sao cũng là chiến trường chính của chúng ta, ta nghĩ vô luận là Thánh Đảo hay đám người Mạc Giản Ly tiền bối đều đã nghĩ cách đối phó. Nếu không, chúng ta cần gì tranh đấu với Thủy tổ Ma Tộc, sớm đã truyền tin an bài người trong toàn tộc chạy trối chết rồi. Sau khi Hàn Lập nghe xong, sắc mặt cũng không khỏi âm trầm, tâm niệm cấp tốc chuyển động, chậm rãi nói.

Ta cũng vậy. Nếu như thế thì đã sớm dẫn người Diệp gia rút lui rồi. Bất quá nếu một số người Diệp gia có thể tới Thánh Đảo nhờ che chở thì cho dù hai tộc chúng ta thật sự đại bại, có lẽ Diệp gia chúng ta cũng không gặp phải cảnh đoạn tuyệt huyết thống. Thiếu nữ vũ y thản nhiên nói.

Nói như vậy, Diệp tiên tư cứ trực tiếp đến Thánh Đảo tìm người bàn bạc là được, sao phải nói với Hàn mỗ việc này? Hàn Lập thật sự có vài phần hồ đồ.

Xem ra Hàn đạo hữu vẫn chưa biết giá trị của mình trong tộc! Thiếu nữ vũ y khẽ cười nói một câu.

Xin tiên tử chỉ giáo? Hàn Lập nghe vậy, trong lòng hơi động.

Khụ, cho dù lần nay không có Ma Kiếp bộc phát, Hàn huynh cảm thấy Mạc Giản Ly và Ngao Khiếu tiền bối còn có thể che chở cho hai tộc chúng ta được bao lâu. Hai vị tiền bối này một người hơn phân nửa không thể vượt qua đại thiên kiếp tiếp theo, một người đã tiến giai Đại Thừa Kỳ rất lâu, hắn cũng không còn sống được bao lâu. Mà trong hai tộc chúng ta ngoại trừ hai vi tiền bối này thì không còn tồn tại Đại Thừa Kỳ thứ ba. Trong đám tu sĩ Hợp Thể Kỳ, còn ai có hi vọng tiến cấp Đại Thừa Kỳ chứ?

Bên Yêu Tộc thì ta chưa từng nghe nói qua có Yêu Vương Hợp Thể Kỳ nào thiên tư quá mức xuất sắc, mà bên Nhân Tộc lúc đầu có Thánh Hoàng và Phách Hoàng còn có chút cơ hội. Nhưng hiện tại so với tư chất nghịch thiên của đạo hữu thì không đủ để so sánh. Nếu ta đoán không sai thì ngay khi đại chiến hai tộc chúng ta hơi xuất hiện thế bại, sợ rằng việc đầu tiên Thánh Đảo muốn làm chính là mời đạo hữu đến Thánh Đảo. Như thế thì cho dù hai tộc chúng ta thật sự vứt bỏ nơi ở, nhưng nhiều năm sau chỉ cần có tu sĩ Đại Thừa Kỳ xuất hiện, vẫn có thể ở khu vực khác lần nữa quật khởi. Thiếu nữ vũ y cảm thán nói.

Đạo hữu nói như vậy có chút thổi phồng rồi. Nhưng cho dù là thế thì ý tứ Diệp tiên tử là. Vẻ mặt Hàn Lập âm tình bất định một lát, mới mơ hồ đoán ra được điều gì đó, liền hỏi.

Ta có vài tên vãn bối kế thừa huyết mạch Thiên Phượng tinh thuần nhất Diệp gia. Thiếp thân muốn nhờ đạo hữu thu bọn họ làm môn hạ, sau đó trước khi đại chiến diễn ra, đưa bọn chúng và những đệ tử khác của đạo hữu cùng đến Thánh Đảo. Chỉ cần Hàn huynh nguyện ý đáp ứng việc này, từ nay về sau trong hành trình đi Ma Giới, thiếp thân nguyện ý nghe theo lời đạo hữu. Vẻ mặt thiếu nữ vũ y có chút nghiêm túc nói.

Nhận làm đệ tử? Diệp tiên tử không nói đùa chứ! Hàn Lập nhướng mày theo tiềm thức cuống quýt lắc đầu.

Thiếp thân đương nhiên không nói giỡn, mấy tên đệ tử Diệp gia này, ta có thể cam đoan tư chất mỗi tên đều tuyệt đối trên cả thiên tài, sau khi bái làm môn hạ của đạo hữu, chỉ cần chỉ điểm một chút là được, tuyết không làm phiền đến Hàn huynh. Thiếu nữ vũ y nghiêm trang nói.

Nhưng Hàn mỗ không có ý thu nhận đệ tử. Tiên tử bất quá chỉ muốn để một số đệ tử Diệp gia tiến vào Thánh Đảo mà thôi, cần gì phải phiền phức như thế! Tiên tử nếu thật sự cảm thấy tại hạ có chút tác dụng với Thánh Đảo thì Hàn mỗ không ngại viết một phong thư cho trưởng lão Thánh Đảo, trước đại chiến sẽ dẫn môn hạ và đệ tử quý tộc cùng đến Thánh Đảo. Bất quá có thành công hay không thì cũng khó nói, về phần nghe theo lời ta thì cũng không cần. Tại hạ tin rằng đến lúc đó Diệp tiên tử sẽ có lựa chọn sáng suốt. Hàn Lập cười cười, tiếp theo lại thâm ý sâu sắc nói.

Nếu Hàn huynh đã nói như thế thì cứ làm như vậy đi.

Ta cũng vì phòng ngừa vạn nhất mà thôi. Bất quá xem ra đám vãn bối của ta không may mắn, lúc này mới không thể bái làm môn hạ của đạo hữu. Về phần lời nói nghe theo đạo hữu lúc trước, nếu thiếp thân đã nói thì hiển nhiên sẽ tuân thủ. Hàn đạo hữu cứ yên tâm, kỳ thật cho dù không có lời thỉnh cầu vừa rồi, chuyến này ta cũng định sát cánh cùng đạo hữu. Trong mắt thiếu nữ vũ y hiện lên một tia giảo hoạt nói.

Ồ, tiên tử sao lại tin vào tại hạ. Phải biết rằng chuyến đi này Lũng đạo hữu là người làm chủ. Hàn Lập sờ sờ cằm, mỉm cười hỏi một câu.

Hừ, Lũng gia tính kế với Diệp gia chúng ta không biết đã bao nhiêu lần, ta không yên tâm với lão quái vật Lũng gia đó. Ta làm như vậy một nửa là suy nghĩ cho hậu nhân, nửa khác cũng là muốn sau khi tiến vào Ma Giới có thể liên thủ với đạo hữu tự bảo vệ mình. Ai biết được Lũng lão quái và Linh Tộc có mưu đồ bí ẩn nào khác, cho nên thiếp thân càng không muốn trở thành pháo hôi cho kẻ khác. Thiếu nữ vũ y hừ lạnh một tiếng, không suy nghĩ thêm trả lời.

Hóa ra Diệp tiên tử nghĩ như vậy, điều này cũng là chuyện thường tình. Được rồi, ta sẽ đưa cho tiên tử một ngọc giản truyền tin, có lẽ đạo hữu sẽ có cách đưa nó đến tay tộc nhân, sau đó bảo đệ tử quý tộc cầm nó đến Thiên Uyên Thành tìm môn hạ đệ tử của ta là được. Lúc này đây, chúng ta tiến vào Ma Giới nhanh thì vài năm, chậm thì hơn mười năm. Sau khi trở về, có thể đại chiến cùng Ma Tộc đã xảy ra rồi. Hàn Lập không bình luận gì nhiều, mỉm cười lật tay, linh quang chợt lóe hiện ra một khối ngọc giản.

Thiếp thân đa tạ Hàn huynh. Thiếu nữ vũ y nghe vậy không khỏi cảm thấy vui vẻ.

Hàn Lập thản nhiên cười, không hề nói thêm gì, khẽ đem thần niệm nhập vào ngọc giản, thanh quang trong tay liền sáng lên.

------oOo------

Chương 2010: Hai tộc gặp nhau

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chỉ một lát sau, linh quang bên ngoài ngọc giản thu lại, lần nữa trở lại vẻ bình thường.

Hàn Lập phất tay, ném ngọc giản và một kiện ngọc bội trong suốt cho thiếu nữ vũ y.

Thiếu nữ vũ y bắt lấy hai thứ, sau khi dùng thần niệm quét sơ qua, liền mừng rỡ cảm ơn Hàn Lập.

Tính theo thời gian thì dường như tiên tử và ta đến sớm hơn ước định vài ngày. Nhân lúc còn sớm, không bằng hai người chúng ta tìm một nơi trao đổi một số tâm đắc tu luyện, thế nào? Mặc dù Hàn mỗ may mắn tiến giai đến Hợp Thể hậu kỳ, nhưng bởi vì ở cảnh giới trung kỳ không được lâu, có rất nhiều chuyện còn muốn thỉnh giáo Diệp đạo hữu. Hàn Lập cười nói.

Hàn huynh quá khiêm tốn rồi. Bất quá có thể cùng đạo hữu trao đổi một phen là chuyện thiếp thân cầu còn không được. Hơn nữa, một số chi tiết có liên quan đến hành trình đi Ma Giới, ta cũng muốn thương lượng cẩn thận với đạo hữu. Thiếp có mở một tòa thạch động ở sơn cốc bên kia, chúng ta tới đó trao đổi đi! Thiếu nữ vũ y nghe Hàn Lập nói vậy, lộ ra vẻ cảm thấy hứng thú.

Hàn Lập cũng không có ý kiến gì, liền đáp ứng.

Vì vậy hai người cùng độn quang, hóa thành hai đạo hào quang bắn thẳng đến một sơn cốc khác.

Trên trời cao cách sơn cốc mười mấy dặm, một đóa mây trắng đang lơ lửng trong hư không.

Sâu bên trong mây mù có hai đạo nhân ảnh ẩn thân, trong đó một người thân hình yểu điệu, được bao phủ trong một tầng sương mù màu hồng, trên tay cầm một kiện Pháp Khí chớp động huyết quang, miêng lẩm bẩm.

Huyết quang trên bề mặt kiện Pháp Khí nọ không ngừng co giãn, từ đó thỉnh thoảng trôi ra vài phù văn nhỏ bằng ngón cái, có vẻ vô cùng quỷ dị.

Đột nhiên kiện Pháp Khí này thoáng chốc liền trở nên chói mắt, linh mang cấp tốc lưu chuyển, phát ra tiếng trầm muộn vỡ vụn.

Sắc mặt người cầm Pháp Khí trở nên ngưng trọng, sau khi phất tay ra phía trước một cái, mảnh vỡ của Pháp Khí liền chợt lóe lên rồi biến mất.

Có chút cổ quái, thuật bói toán của ta không ngờ lại mất linh trên người kẻ này, thật bất ngờ lại không thu được chút tin tức nào.

Thân ảnh thướt tha sau khi thở dài một hơi, thì thào nói.

Chủ nhân, chẳng lẽ trên người hắn có linh dược người muốn tìm, cho nên mới che giấu thần thông bói toán của người, hay là mới vừa rồi đại nhân không thi triển toàn lực. Một thân ảnh cao lớn mặc chiến giáp màu đen giật mình hỏi.

Mặc dù linh dược ta muốn tìm là thứ nghịch thiên, nhưng không có khả năng dùng thần thông để tự che giấu, nếu không thế ta cũng không đi xa như thế này để tìm. Nếu trên người hắn thật sự có linh dược, thì gần nhau như thế, cho dù không cần bói toán trong lòng vẫn có thể mơ hồ cảm ứng được. Về phần làm phép vừa rồi, bởi vì sự cố bói toán lần trước, lần này chỉ có thể dùng một chút thần thông bên ngoài mà thôi, nhưng cũng không đến mức ngay cả một tin tức cũng không có được. Thân ảnh thướt tha trầm ngâm một chút, mới lắc đầu nói.

Vậy kẻ nọ như thế nào làm được việc này. Lấy thần thông bói toán của chủ nhân, hắn chỉ có tồn tại Đại Thừa Kỳ mới có thể hoàn toàn ngăn cản. Đại hán mặc giáp đen có chút kinh ngạc nói.

Ừm, đúng là kỳ lạ. Bất quá có thể cản được thuật bói toán của ta đến trình độ này, cũng không phải là không có khả năng. Nếu hắn cũng có năng lực bói toán tương tự hoặc là có vài loại thân thể Tiên Linh trong truyền thuyết thì có thể làm được việc này. Thân ảnh thướt tha như nghĩ tới điều gì đó chậm rãi nói.

Có năng lực bói toán tương tự, không thể nào. Thuật bói toán của chủ nhân rất mạnh, ngay cả trong Linh Giới cũng chỉ có vài người có thể so sánh. Về phần mấy loại thân thể Tiên Linh trong truyền thuyết nọ, mỗi một loại cơ hồ đều có khả năng nghịch thiên phá vỡ một giới, chỉ là một khu Nhân Tộc sao có cơ hội nắm giữ. Người này nếu thật sự có một trong vài loại thể chất kia, sợ rằng sớm đã được Nhân Tộc xem như chí bảo bí mật bảo vật, sao dám thả ra bên ngoài chạy loạn. Đại hán nghe vậy hít một ngụm lương khí, nhưng lập tức lắc đầu nói.

Ừm, ta cũng hiểu điều đó không thể xảy ra. Như giới diện Linh Giới này, xác xuất xuất hiện một tên có thân thể Tiên Linh không đến một phần trăm. Nếu như thế thì trên người tên gia hỏa này có Huyền Thiên tàn phiến hoặc là một vài phỏng chế Huyền Thiên Thánh Báo. Chỉ cần trong Huyền Thiên tàn phiến có ẩn chứa pháp tắc lực thì cũng có được năng lực ngăn cản bói toán, vì thế ta không thể cảm ứng và tiến hành bói toán. Bất quá Huyền Thiên tàn phiến cực kỳ thưa thớt, ta chỉ nghe chứ chưa bao giờ nhìn thấy qua. Nhưng hơn phân nửa có lẽ là khả năng này, nếu không thì có nghĩ mãi cũng không ra. Thân ảnh thướt tha thản nhiên nói.

Mặc dù nàng thông minh hơn người, thần thông to lớn, nhưng tuyệt đối không nghĩ ra trong người Hàn Lập lại có phong ấn một kiện Huyền Thiên Linh Bảo hoàn chỉnh, cho nên không thể bói toán đối với Hàn Lập. Bởi vậy nàng cũng chỉ có thể nghĩ đến trường hợp một vài tàn phiến hoặc là dùng tàn phiến phỏng chế ra Huyền Thiên Thánh Bảo.

Lần trước chủ nhân thu tàn phiến Huyền Thiên Như Ý Nhận về, trong tay hắn còn có Huyền Thiên tàn phiến khác, tiểu tử này thoạt nhìn cũng giàu có không dưới một số Thủy Tổ của tộc chúng ta. Đại hán mặc giáp đen nghe vậy hít một hơi, nhưng ánh mắt nhìn về phía sơn cốc xa xa trở nên nóng bỏng vô cùng.

Ngươi đừng quên mục đích chuyến đi này của chúng ta là gì, trước khi chưa xác định linh dược ở nơi nào thì không thể đánh động kẻ này. Thân ảnh thướt tha liếc đại hán mặc giáp đen một cái, thản nhiên nói.

Chủ nhân yên tâm, tiểu nhân tuyệt không dám ra tay lung tung. Đại hán nghe vậy rùng mình một cái, vội cúi đầu nói.

Tên Nhân Tộc này đã tiến giai Hợp Thể hậu kỳ, cho dù ngươi ra tay thì cũng không phải là đối thủ. Bất quá lần trước gặp mặt, tên nay chỉ mới ở cảnh giới trung kỳ, hiện tại gặp lại đã là Hợp Thể hậu kỳ. Xem ra hắn không chỉ đơn giản là có Huyền Thiên tàn phiến hỗ trợ, mà hắn còn một vài bí mật khác trên người. Thân ảnh thướt tha nhìn sơn cốc phía xa, trong mắt hiện lên một tia dị sắc.

Đại hán mặc giáp đen nghe nói như thế hiển nhiên biết rằng chủ nhân sinh ra hứng thú với tên Nhân Tộc kia, cho dù trên người không có linh dược thì sợ rằng cũng không dễ dàng buông tha. Hắn âm thầm cười khổ một tiếng, nhưng vẻ mặt lại cung kính, tiếp tục hỏi:

Thưa chủ nhân, vậy tiếp theo chúng ta nên hành động thế nào, cứ tiếp tục giám sát như thế này sao?

Hai người này thân là chiến lực đỉnh giai của một tộc, không ở cứ điểm mà tập trung tại đây, khẳng định là có mưu đồ đại sự nào đó. Xem bộ dáng thì sẽ có người khác tới. Trước khi tất cả bọn chúng đến thì chúng ta cứ tiếp tục chờ đợi. Dù sao thuật bói toán trước đó đã xác định linh dược có liên quan tới nữ tử Nhân Tộc có huyết mạch Thiên Phượng này, trước tiên không nên đả thảo kinh xà thì tốt hơn. Thân ảnh thướt tha không chút do dự nói.

Chủ nhân nói như vậy cũng đúng, chờ khi tất cả những kẻ này đến đông đủ, linh dược hiển nhiên sẽ có cơ hội tìm ra lớn hơn. Nếu như cảm ứng được trên người những tên khác có thứ gì đó, thì tiểu tử Nhân Tộc nọ hẳn là có thể trực tiếp sắp xếp tiêu diệt. Đại hán mặc giáp đen liên tục gật đầu nói phải.

Ừm, nếu có thể thuận lợi như thế thì tốt. Nhưng xem bộ dáng bọn chúng thì những người khác còn lâu mới đến, trước tiên ngươi vào trong bảo vật của bổn tọa đã. Thân ảnh thướt tha bình tĩnh nói, phất tay một cái, nhất thời một đoàn sương mù màu hồng tuôn ra, bên trong như ẩn như hiện một cây hoa màu hồng cao mấy trượng.

Đại hán mặc giáp đen khom người đáp ứng một tiếng, thân hình thoáng cái liền trốn vào trong cây hoa không thấy bóng dáng.

Mà thân ảnh thướt tha thì trực tiếp phóng lên trên cây hoa, quang mang chợt lóe liền hợp lại làm một. Sau khi hơi mơ hồ, ảo ảnh dần dần biến mất.

Năm ngày sau, trên bầu trời cách sơn cốc hơn vạn dặm, đột nhiên không ngừng chớp động ánh sáng bảy màu, tiếp theo một chiến thuyền màu xanh dài hơn trăm trượng hiện ra, bay thẳng về phía sơn cốc.

Thuyền này tổng cộng có ba tầng, toàn thân màu xanh biếc, bề mặt khảm đủ loại pháp trận và phù văn, vừa nhìn thì biết là một kiện dị bảo phi hành.

Mà trong một tòa bình thai trên tầng cao nhất của cự thuyền, có bốn người sóng vai đứng thẳng, đang cùng nhau thấp giọng nói gì đó.

Một nhân ảnh cả người chớp động bạch quang, một nữ tử xinh đẹp mặc váy màu vàng, một hán tử cao gầy mặc vải thô, cùng với một lão nho sinh bộ dáng chừng sáu mươi tuổi.

Được rồi, tất cả cứ dựa theo những gì chúng ta đã thương lượng. Trước khi chưa nhìn thấy linh vật,nhất định phải toàn lực phối hợp với tu sĩ Nhân Tộc. Hành trình đi Ma Giới lần này vô cùng nguy hiểm, chỉ bằng vào Linh Tộc chúng ta mà nói thì khẳng định không thể thành công. Nhân ảnh mơ hồ trong bạch quang lạnh lùng nói.

Vâng, nếu chuyến đi này trong Linh Tộc chúng ta lại xuất hiện một tồn tại Đại Thừa Kỳ, sau này sẽ không bao giờ bị mấy dị tộc khác áp bức. Ba người khác liên tục đáp ứng, riêng nữ tử áo bào vàng lại thở dài một hơi nói.

Ừm, Thiên Thu tiên tử tiếp xúc nhiều với Nhân Tộc, chuyện liên quan đến bọn họ sẽ do nguơi làm chủ, ba người chúng ta đến lúc đó chắc chắn sẽ toàn lực phối hợp. Hán tử cao gầy lo lắng nói.

Vậy thiếp thân đa tạ ba vị đạo hữu. Có lẽ đám người Lũng lão quái trước khi chưa tìm được hai loại linh vật nọ hẳn cũng không dám có tâm tư gì khác. Ngay từ lúc đầu, chúng ta không cần phải lo lắng. Nữ tử áo bào vàng khẽ cười một tiếng nói.

Ừm, cứ như thế là tốt nhất. Bất quá cho dù bọn chúng thật sự dám giở trò, thì đến lúc đó xui xẻo cũng chỉ có thể là bọn chúng. Lão nho cuối cùng âm trầm nói.

Hắc hắc, lấy thực lực âm thầm của chúng ta thì hiển nhiên không cần sợ bên Nhân Tộc, nhưng cũng không nên để xảy ra chuyện gì, nhất định phải lấy đại sự làm trọng. Trước tiên cứ đến địa điểm đã ước định tập hợp! Thiên Thu tiên tử, ngươi lấy vật nọ ra đi! Nhất định phải khống chế tốt, ngàn vạn lần đừng để Nhân Tộc nhìn ra sơ hở gì. Nhân ảnh trong bạch quang chớp mắt nói.

Yên tâm, thứ nọ nguyên bổn linh trí không được đầy đủ, phối hợp với kiện bí bảo do lão tổ ban thưởng, đủ để hoàn toàn khống chế nó. Chỉ tiếc thứ ấy không thể thu vào Vòng Trữ Vật, nếu không sẽ chiếm một chỗ trong danh sách khi tiến vào Ma Giới. Nữ tử áo bào vàng đáp ứng một tiếng, nhưng hơi có chút tiếc nuối nói.

Có thể khống chế thứ đó thì đủ để chúng ta nâng cao một nửa thực lực, có chiếm một chỗ trong danh sách thì đáng gì. Được rồi, chúng ta cũng chuẩn bị một chút, lập tức hạ xuống. Nhân ảnh trong bạch quang lơ đãng nói.

Mấy người còn lại hiển nhiên lấy người trong bạch quang làm chủ, lúc này đáp ứng một tiếng, đều đi vào trong cự thuyền.

Đồng thời cùng lúc đó ở một hướng khác cách sơn cốc mấy ngàn dặm, ba đạo hào quang chợt lóe lên rồi bay nhanh về phía sơn cốc.

Trong đạo kim quang dẫn đầu bất ngờ lại là một trung niên nam tử sắc mặt lãnh đạm, đúng là Lũng gia lão tổ.

Trong hai đạo hào quang khác, một kẻ là hắc bào nhân mặt mang vết sẹo cùng một phi phát nam tử mặt không chút biểu tình.

------oOo------

Chương 2011: Thiên Mệnh Đồng Tiễn (đồng tiền)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chiếc thuyền xanh khổng lồ và ba đạo hào quang cơ hồ cùng xuất hiện trên bầu trời tiểu cốc, cách nhau không xa. Hai bên không khỏi cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Trùng hợp quá, không nghĩ tới đạo hữu Linh Tộc cũng chạy đến đây cùng một lúc, Lũng mỗ xin chào. Độn quang thu lại, Lũng gia lão tổ hiện ra thân ảnh, mỉm cười nói.

Thiên Thu còn tưởng rằng Lũng huynh đã vào trong cốc, không nghĩ ra cũng chỉ vừa mới tới mà thôi Tiếng Thiên Thu thánh nữ từ trong cự thuyền truyền ra, tiếp theo bóng người chợt lóe, thân hình liền xuất hiện trên cự thuyền.

Phía sau bất ngờ còn có bốn đạo nhân ảnh khác, trong đó ba người là Thánh Linh từng xuất hiện trên cự thuyền trước đó nhưng kẻ thứ tư lại là một thanh niên nam tử sắc mặt vô cùng tái nhợt, xung quanh người phiêu động một tầng lam vụ mờ nhạt, sắc mặt không chút biểu tình.

Ha ha, nguyên bổn lão phu đã đến từ hai ngày trước, nhưng trên đường gặp chút phiền toái, lúc này mới lãng phí chút thời gian. Nhưng thật ra mấy vị đạo hữu lặn lội đường xa như thế mà cũng đến đúng lúc, quả thật có tâm. Lũng gia lão tổ cười to nói, ánh mắt sau khi đảo qua khuôn mặt năm kẻ đối diện, ngay khi nhìn khuôn mặt bóng người trong bạch quang, trên mặt hiện lên một tia dị sắc.

Gặp phiền toái? Không gây trở ngại cho chuyến đi lần này của chúng ta chứ? Nữ tử áo vàng vừa nghe nói thế sắc mặt khẽ biến, cẩn thận hỏi một câu.

Thiên Thu tiên tử yên tâm, chỉ là trên đường gặp vài tên cao giai Ma Tộc, bất quá đã bị mấy người chúng ta giải quyết. Chúng ta tuyệt không để lộ bất cứ thứ gì. Lũng gia lão tổ cười trả lời.

Lũng huynh đã nói thế thì thiếp thân cũng yên tâm, nơi này tựa hồ đã có đạo hữu quý tộc đến trước một bước, chúng ta cũng hạ xuống rồi nói tiếp. Thiên Thu thánh nữ nghe vậy, thần sắc hòa hoãn trở lại.

Ừm khí tức này là của Hàn đạo hữu và Diệp tiên tử, chúng ta đi xuống gặp bọn họ đi. Lũng gia lão tổ đảo thần niệm xuống sơn cốc bên dưới, lập tức phát hiện ra.

Vì thế hai bên hạ xuống sơn cốc, mà cự thuyền màu xanh của Linh Tộc không biết dùng loại bí thuật nào, nguyên bổn đang lơ lửng giữa không trung, bị lão nho quay đầu lại điểm một cái, liền chợt lóe lên rồi biến mất không thấy.

Vài tên Thánh Linh đi theo mấy người Lũng gia lão tổ nhẹ nhàng bay vào trung tâm sơn cốc.

Ngay khi bọn họ vừa đặt chân xuống đất, một thanh âm nam tử bỗng nhiên truyền đến:

Chư vị đạo hữu rốt cục đã đến, ta và Diệp tiên tử đợi đã lâu.

Vừa dứt lời, một chỗ khác trong sơn cốc bỗng chợt lóe độn quang, hai đạo hào quang chợt lóe lên, phút chốc đã tới gần trước mặt đám người.

Quang mang chớp động, thân ảnh Hàn Lập và thiếu nữ vũ y không tiếng động thoáng hiện ra.

Quả thật là hai vị đạo hữu! Như vậy là mọi người đều đã đến đông đủ. Lũng gia lão tổ vừa thấy hai người Hàn Lập nhất thời mỉm cười.

Ngoại trừ Thiên Thu đạo hữu thì mấy vị đạo hữu Linh Tộc còn lại rất xa lạ, chẳng hay có thể giới thiệu cho ta một chút được không? Hàn Lập gật đầu đáp lại, ánh mắt sau khi đảo qua mấy người Thiên Thu thánh nữ, vẻ mặt bình tĩnh nói.

Hàn đạo hữu đã đạt đến cảnh giới Hợp Thể hậu kỳ!

Trái ngược với thái độ thong dong của Hàn Lập, Thiên Thu thánh nữ sau khi đảo thần niệm lên người Hàn Lập, sắc mặt đại biến thất thanh la lên.

Phải biết rằng lúc đầu khi Hàn Lập gặp nữ tử này ở Vạn Linh Thai, bất quá chỉ có cảnh giới Hợp Thể sơ kỳ mà thôi, hiện tại chỉ mấy trăm năm không gặp liền tiến giai đến cảnh giới hậu kỳ, hiển nhiên khiến Thiên Thu thánh nữ kinh ngạc.

Tại hạ đích xác may mắn tiến giai đến cảnh giới hậu kỳ, đã khiến Thiên Thu đạo hữu chê cười. Hàn Lập lãnh đạm cười một tiếng trả lời.

Lấy tu vi hiện tại của hắn, đối mặt với tu sĩ cùng giai Hợp Thể hậu kỳ, nếu không tận lực thi triển bí thuật che giấu thì không cách nào giấu được tu vi cảnh giới chính thức.

Hán tử cao gầy và mấy tên Thánh Linh khác nghe nữ tử này nói vậy ánh mắt chớp một cái, theo bản năng đánh giá Hàn Lập, trên mặt đồng dạng không khỏi lộ ra vẻ giật mình.

Đám Thánh Linh này trước khi xuất phát đã sớm tìm hiểu cực kỳ chi tiết tư liệu về mấy tên tu sĩ Nhân Tộc, hiển nhiên liếc mắt một cái liền nhận ra Hàn Lập.

Nhưng đáng lẽ kẻ có tu vi Hợp Thể sơ kỳ, yếu nhất trong đám tu sĩ Nhân Tộc, giờ phút này lại biến thành kẻ có cảnh giới kinh người, khiến bọn họ cũng hoảng sợ.

Ha ha, Hàn huynh là thiên tài tu luyện mười vạn năm mới gặp của Nhân Tộc chúng ta, lúc này mới có thể tu luyện nhanh như vậy. Bất quá tu vi Hàn đạo hữu tăng mạnh thì chuyến này chúng ta càng thêm nắm chắc, Lũng gia lão tổ cười ha ha nói.

Thiếp thân từng nghe nói, thiên phú tu luyện của Hàn đạo hữu hơn người, nhưng tuyệt đối không nghĩ ra sau khi tiến vào cảnh giới Hợp Thể Kỳ tốc độ tiến giai của Hàn đạo hữu vẫn còn biến thái như vậy. Nhưng đúng như lời Lũng huynh nói, chuyện này đối với hành trình đi Ma Giới quả thật là chuyện tốt. Đúng rồi, ta giới thiệu với mọi người mấy vị đạo hữu khác của bổn tộc, mấy vị này cũng là tu sĩ khổ tu của Linh Tộc chúng ta, tộc nhân bên ngoài rất ít người biết. Vị nay là Kim Cổ trưởng lão thuộc kim hệ nhất mạch trong Linh Tộc chúng ta, tinh thông âm ba thần thông, am hiểu đối phó với lượng lớn kẻ địch. Tâm niệm Thiên Thu thánh nữ nhanh chóng chuyển động, vẻ dị sắc trên mặt biến mất không ít, chỉ vào hán tử áo bào tro cao gầy kia giới thiệu.

Đám người thiếu nữ vũ y nghe vậy bắt đầu chú ý quan sát mấy tên Thánh Linh khác.

Theo như lời của nữ tử áo vàng thì ngoại trừ vị Kim Cổ trưởng lão kia, thì lão nho gọi là Tàng Hình, tinh thông pháp trận cấm chế chi đạo.

Còn kẻ không thể nhìn thấy rõ bộ dáng trong bạch quang gọi là Bạch Thích, ngoại trừ bản thân tinh thông nhiều loại đại thần thông khắc chế ma công thì còn hiểu rõ một số sự tình ở Ma Giới.

Thanh niên sắc mặt tái nhợt cuối cùng thì theo như lời nữ tử áo vàng nói, là một trưởng lão Khí Linh Tử vừa mới tiến giai Hợp Thể Kỳ tên là Chỉ Thủy, có bí thuật độc đáo phá toái hư không.

Trong mấy tên Thánh Linh, ngoại trừ Thiên Thu thánh nữ và bóng người trong bạch quang có cảnh giới Hợp Thể hậu kỳ, thì lão nho và hán tử cao gầy đều có tu vi trung kỳ, mà thanh niên tên gọi là Chỉ Thủy kia chỉ có tu vi sơ kỳ.

Từ biểu hiện xem ra, nếu không phải Hàn Lập ngoài ý muốn trở thành tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ, thực lực biểu hiện bênngoài của Thánh Linh Tộc thực sự mạnh hơn bên Nhân Tộc.

Lũng gia lão tổ quan sát xong, trên mặt không thấy có vẻ gì khác thường, ngược lại mỉm cười bắt chuyện với mấy tên Thánh Linh.

Mà bên Linh Tộc ngoại trừ lão nho và hán tử cao gầy cười nói chuyện một chút, thì Bạch Thích và thanh niên tên gọi là Chỉ Thủy kia một người lạnh như băng, một người vẻ mặt đờ đẫn không chút phản ứng.

Lũng gia lão tổ là hạng người tâm cơ thâm trầm, đối với việc này hiển nhiên không thèm để ý, cũng giới thiệu đám người Hàn Lập cho bên Linh Tộc biết.

Bởi vì tên Thánh Linh tên gọi Bạch Thích kia, linh áp hậu kỳ trên người phát ra rõ ràng mạnh hơn Thiên Thu thánh nữ, cho nên đám tu sĩ bên Nhân Tộc hơn phân nửa đều chú ý đến kẻ thần bí này.

Nhưng vị Thánh Linh hậu kỳ này không biết bản thể rốt cục là thứ nào tu thành linh, cả người phát ra bạch quang lúc sáng lúc tối, ngay cả Hàn Lập sau khi nhìn vài lần cũng cảm thấy nhức đầu hoa mắt, trong lòng không khỏi âm thầm giật mình.

Thời gian tiếp theo, hai bên không nói nhảm nữa, lúc này khoanh chân ngồi xuống dưới một tàng cây, bắt đầu bàn bạc chi tiết vấn đề tiến vào Ma Giới.

Bởi vì hành trình Ma Giới lần này đã được hai bên chuẩn bị nhiều năm trước, hiển nhiên tất cả các bước và kế hoạch đã được thảo luận chi tiết, hiện tại chỉ cần điều chỉnh một số việc nhỏ nữa mà thôi.

Cho nên không quá hai canh giờ hai bên đã thương lượng xong, tất cả mọi người lần nữa bay lên trời, chui vào trong cự thuyền màu xanh, lần nữa hiện ra trên trời.

Cự thuyền màu xanh sau khi phát ra tiếng vù vù, ngoài thân chớp động quang hà bảy màu, sau đó hóa thành một đạo thanh quang mờ nhạt bay lên trời.

Chỉ một lát sau, thanh quang biến mất ở cuối chân trời.

Nhưng mọi người trên cự thuyền hiển nhiên không biết, trong trời cao vạn trượng cách bọn họ không quá mười dặm, một quang đoàn màu trắng không một tiếng động bay theo, bộ dáng không rời.

Trong quang đoàn, một gã đại hán giáp đen khuôn mặt xấu xí đang quay về phía một cung trang nữ tử, giật mình hỏi:

Chủ nhân, người nói trong đám dị tộc này có kẻ khiến lão nhân gia người phải kiệng kỵ vài phần, điều này không thể nào, mặc dù lão nhân gia người bởi vì bị thương, căn bản không thể phát huy thần thông cấp Thánh Tổ nhưng dùng nhiều thời gian thì hẳn là có thể giải quyết đám Hợp Thể Kỳ này.

Mà cung trang nữ tử thì khuôn mặt quang hà màu hồng bao phủ, một bàn tay cầm lấy một đồng tiễn màu vàng, không ngừng cọ sát giữa các ngón tay. Một hồi lâu sau mới thản nhiên trả lời:

Ta không phải kiệng kỵ tên Hợp Thể Kỳ này mà là Thiên Mệnh Đồng Tiễn (đồng tiền) của ta đột nhiên tự phản ứng, điều này chứng tỏ trong đám Hợp Thể Kỳ này có người mang dị bảo có thể uy hiếp được ta. Ta cũng không muốn sơ sẩy mà bị thương thêm.

Đồng tiền trong tay nàng, một mặt khắc một khuôn mặt người lương thiện đang cười, một mặt khắc một khuôn mặt hung thần ác sát vô cùng quỷ dị.

Bảo vật gì mà có thể uy hiếp được chủ nhân? Đại hán giáp đen rùng mình, hoảng sợ hỏi.

Nếu như thần thông ta chưa mất đi, thì ngoại trừ Huyền Thiên Linh Bảo, thế gian này cũng có vài món bảo vật có thể chính thức uy hiếp được ta. Nhưng hiện tại pháp lực ta đã bị tổn hao nhiều, bởi vậy rất khó nói. Một số Thông Thiên Linh Bảo có thần thông đặc thù, hiện tại hẳn là có vài phần khắc chế được ta. Sau khi đôi mắt cung trang nữ tử lưu chuyển một trận mâu quang, chậm rãi nói.

Chủ nhân mới vừa rồi có cảm ứng được dấu hiệu linh dược từ những người này không? Sắc mặt đại hán giáp đen sau khi biến ảo một trân, cẩn thận hỏi.

Thật ra ta cũng mơ hồ cảm ứng được linh dược ở trên người một kẻ nào đó, chỉ là có chút kỳ quái. Cung trang nữ tử nhíu mày, đôi mắt đẹp hiện lên vẻ mê ly, dường như có chuyện gì khiến nàng do dự.

Đại hán giáp đen thấy cảnh này không hiểu gì hết, kinh ngạc nhìn cung trang nữ tử, không dám mở miệng hỏi thêm.

Mà cự thuyền màu xanh lần này bay suốt ba tháng, dọc đường đi tàng hình ẩn nấp, cẩn thận đi vòng qua các cứ điểm Ma Tộc, đi tới cạnh một bờ biển mênh mông.

------oOo------

Chương 2012: Luyện đỉnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cự thuyền màu xanh đâm đầu vào trong biển rộng, không chút ý định dừng lại, tiếp tục bay về phía trước.

Cùng lúc đó, tu sĩ Nhân tộc và Nhân tộc liên quan trong cự thuyền đều yên lặng ngồi xuống điều tức trong phòng, nghỉ ngơi dưỡng sức chuẩn bị lẻn vào Ma giới.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ, đừng nhìn bọn họ chuẩn bị lâu như thế mà lầm tưởng, bởi vì hành trình lần này nguy hiểm rất lớn, tuyệt đối hiếm có trong cuộc đời.

Chỉ cần một chút không cẩn thận, toàn quân bị diệt trong Ma giới là chuyện không có gì ngạc nhiên.

Cho nên giờ phút này ai cũng đều im lặng, chuẩn bị lần cuối cùng cho chuyến đi vào Ma giới sắp tới.

Trong gian phòng dưới tầng thấp nhất của cự thuyền, trên bốn vách tường có đủ loại cấm chế linh quang chớp động, ba gã *"Hàn Lập"* khuôn mặt giống nhau như đúc đang khoanh chân ngồi song song.

Một người toàn thân phát ra kim quang chói mắt, một người chớp động lục quang, còn một người thì thân thể không ngừng lưu chuyển hắc khí.

Đúng là bản thể Hàn Lập, linh khu hóa thân và Phạm Thánh Kim Thân do đệ nhị Nguyên Anh thao túng.

Nguyên bổn Khúc Nhi, linh khu và đệ nhị Nguyên Anh ngay lúc Hàn Lập bị ba đại hóa thân Huyết Quang truy sát, không thể không tạm thời ra làm mồi dụ địch.

Kết quả, một người dựa vào thiên phú thần thông của linh khu tránh được đuổi giết, một người khác thì thi triển bí thuật tự bạo Nguyên Anh, để một tia ma hồn may mắn chạy thoát.

Hàn Lập sau khi lần nữa trở về Thiên Uyên thành, hiển nhiên đã sớm thi triển bí thuật triệu hồi hai kẻ này.

Nhưng đáng tiếc bởi vì lúc đó đại quân Ma tộc đang vây thành, linh khu và ma không dám mạo hiểm trở về Thiên Uyên thành, chỉ có thể tạm thời ẩn nấp bên ngoài đại quân Ma tộc.

Thẳng cho đến khi Thiên Uyên thành đánh lui đại quân Ma tộc, Hàn Lập đang bế quan dưỡng thương, hai tên này mới lặng lẽ lẻn vào mật thất hội hợp cùng bản thể.

Bởi vì bản thân hiểu rõ cấm chế trong thạch tháp như lòng bàn tay, cho nên không hề kinh động những người khác.

Linh khu và Khúc Nhi thì tốt hơn, đoạn thời gian rời xa Hàn Lập hoàn toàn vô sự, ngược lại tu vi bản thân còn có bộ dạng tăng tiến.

Đệ nhị Nguyên Anh bởi vì đã tự bạo Nguyên ANh một lần, mặc dù tia tàn hồn nọ lần nữa ngưng tụ ra thân thể Nguyên Anh mới, nhưng nguyên khí hiển nhiên tổn thương hơn phân nửa.

Loại tình hình này nếu đối với tu sĩ Hợp Thể Kỳ mà nói thì tự nhiên là một chuyện cực kỳ nhức đầu, không tốn thời gian khổ tu hơn mười năm, thâm chí hơn trăm năm thì rất khó khiến đệ nhị Nguyên ANh khôi phục như lúc đầu.

Nhưng đối với kẻ có vô số linh đan diệu dược trong người như Hàn Lập thì lại không vấn đề gì.

Sau khi hắn dùng lượng lớn linh đan bồi dưỡng, đệ nhị Nguyên ANh đã hồi phục khoảng bảy tám phần.

Hiện tại đệ nhị Ma Anh này mặc dù không thể bằng lúc mạnh nhất, nhưng cũng không đáng ngại, có thể lần nữa điều khiển kim thân tranh đấu với kẻ khác.

Bất quá bản thể Hàn Lập không chút để ý hai khối hóa thân bên cạnh, mà toàn tâm toàn ý chú ý đến một tiểu đình màu tím trôi nổi trước người.

Tiểu đỉnh này lớn không quá một tấc, hình dạng kỳ lạ cổ xưa, khắc vô số phù văn huyền ảo, nhưng giờ phút này lại bị hàn Lập phun ra từng đợt thanh diễm bao vây vào trong.

Hai mắt Hàn Lập không chớp nhìn chằm chằm tiểu đỉnh, mười ngón tay nhanh như đạn, thỉnh thoảng phóng ra từng đạo pháp quyết vào trong thanh diễm, thần sắc cực kỳ ngưng trọng.

Trong thanh diễm chớp động, từ trong đỉnh mơ hồ truyền ra tiếng vù vù, cũng mơ hồ có quang mang trắng xám, một nửa chui vào trong đỉnh, một nửa chớp động ngoài đỉnh.

Quang mang này lớn không quá ngón tay, nhưng bị bao vây trong thanh diễm, có vẻ cực kỳ linh tính, không ngừng điển cuồng chớp động, bộ dáng vô cùng sợ hãi thanh diễm.

Vẻ mặt Hàn Lập không chút biến đổi, nhưng pháp quyết trong tay càng lúc càng phát ra nhanh hơn, đồng thời màu xanh của chân diễm từ miệng phun ra biến đổi, mơ hồ có một tia kim mang trong đó.

"Phốc xuy", quang mang xám trắng dường như không thể chịu đựng được thanh diễm lyuện hóa, run lên bắn ra, hóa thành một đoàn quang cầu màu trắng phá khởi sự bao phủ của thanh diễm, muốn phá không bỏ chạy.

Nhưng Hàn Lập dường như đã sớm phòng bị, không chút hoang mang búng một ngón tay ra.

Một tiếng sét đánh vang lên, một đạo kim sắc điện hồ chợt lóe bắn ra.

Quang cầu màu trắng rú lên một tiếng, lập tức tan biến trong kim sắc điện quang.

"Đại công cáo thành rồi, không uổng ta tổn hao thời gian dài như thế, rốt cục đã bức phân niệm của lão ma nọ ra. Hiện tại chỉ cần dùng tinh huyết tế luyện lần nữa, là có thể sử dụng bảo vật này tùy ý". Hàn Lập thấy cảnh này, vẻ mặt buông lỏng, tràn đầy mừng rỡ thì thào nói.

Tiếp nói hắn bắt quyết, há miệng phun ra một đoàn tinh huyết đỏ tươi, *"Phanh"* một tiếng, đón gió hóa thành một cỗ huyết vụ nhập vào trong tiểu đỉnh.

Pháp quyết trong tay biến đổi, hỏa diễm màu xanh tăng vọt gấp mấy lần, bắt đầu cuốn cuộn thiêu đốt toàn bộ tiểu đỉnh.

Tiểu đỉnh này đúng là kiện *"Tử Ngôn Đỉnh"* cướp được từ tay hóa thân Huyết Quang Thánh tổ.

Kiện bảo vật này lúc trước trong tay hóa thân Huyết Quang vạn phần huyền diệu, ngay cả Hàn lập sử dụng cũng đau đầu không thôi, là một kiện Huyền Thiên tàn bảo.

Chỉ bất quá lúc đó bảo vật này còn ngầm giữ lại một tia tàn niệm khác của lão ma, sau khi hắn có được, cũng không dám lập tức lấy ra tế luyện sử dụng, chỉ có thể trước tiên thả chân diễm ra, chậm rãi luyện hóa.

Mà lũ ma niệm kia đã có linh tính, chẳng những ẩn nấp không chịu ra, thậm chí còn mượn một phần uy lực của bảo vật, đau khổ chống đỡ.

Lúc này mới khiến Hàn Lập tốn mấy năm, hiện tại mới có thể bức từ trong đỉnh ra, một kích tiêu diệt.

Kể từ đó, Tử Ngôn Đỉnh này chỉ cần lấy máu tế luyện, liền trở thành một kiện đại sát khí.

Chỉ riêng phần biến hóa khó lường, uy lực Tử Ngôn Đỉnh rõ ràng còn trên cả kiện Huyền Thiên Tàn Nhận bị cướp mất, đây cũng coi như cái được bù vào cái mất.

Hàn Lập mất đến bảy ngày bảy đêm tế luyện tiểu đỉnh, đến ngày thứ tám mới vui mừng phất tay lên.

Một cổ hà quang xanh nhạt tuôn ra, thanh diễm một chút liền biến mất không thấy.

Hàn Lập mở rộng miệng, đột nhiên hít một hơi về phía tiểu đỉnh.

Tiểu đỉnh sau khi quay tròn, liền biến nhỏ bằng ngón cái, vù một tiếng dính lên trán Hàn Lập.

Hàn Lập nhắ,m mắt, bắt đầu đau khổ tìm hiểu công năng của đỉnh này.

Tử Ngôn ĐỈnh trên trán lúc sáng lúc tối, phát ra tử quang mờ nhạt.

Lại mất ba ngày ba đêm, Hàn Lập mới mở mắt, cười một tiếng.

Giờ phút này, hơn phân nửa công năng của tiểu đỉnh đã bị hắn nắm giữ.

Tay vỗ lên trán, tiểu đỉnh chợt lóe liền bị cầm lấy.

Hàn Lập thở nhẹ một hơi, lộ ra vẻ trầm ngâm suy tư, đột nhiên trong mắt hiện lên dị sắc, nhấc một cánh tay lên, cũng há miệng phun ra.

Một đạo thanh quang bay đến quanh quẩn ở tay áo.

Nhất thời tà áo vỡ vụn, một cánh tay màu cổ đồng hiện ra.

Trên cánh tay, một vết kiếm màu vàng nhạt bất ngờ khắc trên đó, đúng là ấn kỳ do phong ấn Huyền Thiên chi kiếm lưu lại.

Hai mắt Hàn Lập chớp động tinh quang, chăm chú nhìn vào vết kiếm trên cánh tay, vẻ mặt có chút chần chờ.

Một hồi lâu sau, hắn đột nhiên cắn răng một cái, đặt bàn tay còn lại lên cánh tay trần kia, cũng điều động pháp lực trong cơ thể.

Chỉ thấy cả người hắn chớp động kim quang, bàn tay phút chốc tuôn ra từng đợt kim sắc ba lãng, như thủy triều cuồng chú vào cánh tay.

Nguyên bổn vết kiếm màu vàng nhạt nhìn không có gì bắt mắt, dưới linh lực tinh thuần kích thích, trở nên có chút rõ ràng, dần dần từ vàng biến thành xanh biếc, màu sắc dần đậm hơn, cuối cùng biến thành quang mang màu lục sắc.

Từ xa nhìn lại giống như một tiểu kiếm màu xanh biếc trong suốt đang bị khảm lên cánh tay.

Hàn Lập thấy cảnh này, ánh mắt càng lúc càng ngưng trọng, nhưng linh lực cuồng chú vào lại không hề dừng lại chút nào.

Sau thời gian một chén trà nhỏ, tiểu kiếm màu xanh đột nhiên chấn động, có chút động đậy, không ngừng chạy vào cánh tay, phảng phất như vật sống.

Hàn Lập rùng mình, nguyên bổn bàn tay đang áp vào cánh tay có chút thả lỏng ra, linh lực màu vàng chợt lóe biến mất.

Trong nháy mắt khi tiểu kiếm di chuyển, cánh tay trở nên cực nóng không chịu nổi, giống như bị nướng trong lửa, đồng thời kinh mạch trong cánh tay cũng trở nên vô cùng đau nhức, phảng phức sau một khắc sẽ bị gãy thành từng mảnh.

Lúc này mới khiến hắn kinh hoàng, vội vàng dừng lại.

Đã không có linh lực quán chú, nguyên bổn tiểu kiếm màu xanh đang di chuyển, lập tức chợt lóe trở về vị trí ban đầu, linh quang thu lại, lần nữa khôi phục vẻ bình thường.

Hàn Lập lẳng lặng nhìn vết kiếm màu vàng, không khỏi nhíu mày, sau một lúc lâu mới chậm rãi động đậy cánh tay.

Một tầng thanh quang chợt lóe trên cánh tay, nguyên bổn tay áo bị nghiền nát, trong khoảnh khắc khôi phục như lúc ban đầu, căn bản không thể nhìn ra dấu vết bị vỡ nát.

Nhưng lúc này, Hàn Lập lại cười khổ một tiếng, lắc đầu từ nói:

"Xem ra pháp lực Hợp Thể hậu kỳ vẫn không đủ thúc dục Huyền Thiên Chi Bảo này, bất quá so với trước kia thì mạn hhown rất nhiều, mạnh mẽ kích thích cũng có chút cảm ứng. Xem ra nếu muốn nắm bảo vật này trong tay thì phải đạt đến tu vi Đại thừa kỳ mới được".

Hàn Lập nói xong, sau khi suy nghĩ một chút, lần nữa nhắm mắt bắt đầu nhập định.

Hai tháng sau, cự thuyền màu xanh đột nhiên dừng lại trong hư không.

Hàn Lập hiển nhiên cảm ứng được, mở hai mắt, lộ ra vẻ như nghĩ tới điều gì đó.

Cơ hồ cùng lúc đó, tiếng Lũng gia lão tổ đột nhiên vang lên trong mật thất:

"Hàn huynh, sắp đến tiết điểm thông đạo mà lúc đầu chúng ta đã định, cự thuyền này quá lớn, không thích hợp để chúng ta tiếp tục sử dụng bay vào, cho nên chúng ta sẽ tự bay".

"Thì ra là thế, Hàn mỗ biết rồi". Hàn lập thản nhiên truyền âm trở lại một câu, liền đứng dậy phất tay vào vách tường bốn phía gần đó.

Nhất thời hơn mười trận kỳ đủ màu hiện lên trong hư không gần đó, hóa thành từng đạo linh mang bay vào miệng.

Tiếp theo thân hình hắn vừa động, liền hóa thành một đạo thanh hồng bay ra khỏi phòng.

Thanh hồng chớp động một cái liền xuất hiện trên trời cao bên ngoài cự thuyền, gần đó sớm đã có Lũng gia lão tổ và Thiên Thu thánh nữ, cùng vài người của hải tộc.

Hàn Lập không phải là người cuối cùng bay ra, theo sát sau đó là phi phát nam tử Lâm gia và lão nho Linh tộc, một trước một sau từ bên trong bay ra.

Lão nho kia sau khi bay ra, lập tức miệng lẩm bẩm điểm vài cái vào cự thuyền màu xanh trên không.

Nhất thời cự thuyền thoáng mơ hồ, liền nhanh chóng thu nhỏ lại.

Trong nháy mắt, nó hóa thành một cây gỗ xanh, chớp động một cái liền bị lão nho thu vào người.

------oOo------

Chương 2013: Thiên Bặc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc này, Hàn Lập quét ánh mắt khắp mọi nơi.

Chỉ thấy trong tầm mắt là một mảnh biển rộng.Tại nơi xa xa trên không trung bầu trời xanh thẳm một mảnh, còn có mấy đám mây trắng đang bay lơ lửng tô thêm cho bức tranh tuyệt mỹ đó mà không thấy bất kì vật gì mới lạ đáng để quan tâm.

*"Bây giờ, nơi này cách điểm đến chỉ có bốn năm ngày lộ trình. Ma tộc tiết điểm mặc dù không lớn, lại ở một nơi vắng vẻ trong góc Huyền Vũ cảnh, nhưng lại là khu vực đóng quân của đội quân Ma tộc khát máu và háo chiến nhất "*Bạo Ma nhất tộc*". Bạo Ma Ma tộc thích nhất là tranh giành và mạnh đấu. Hiện tại, cả Huyền Vũ cảnh là một mảnh rực lửa, hỗn loạn hơn so với những địa phương khác. Vì vậy chúng ta đi vào phải cẩn thận một chút."* Lũng gia lão tổ ngưng trọng hướng mọi người nói.

"Cái này là tự nhiên. Ban đầu nếu chọn Ma tộc tiết điểm ở khu vực Thiên Uyên Thành mà nói thì chúng ta sẽ ít mạo hiểm." Vũ Y thiếu nữ bỗng nhiên có chút đáng tiếc nói.

"Ở gần Thiên Uyên Thành, lối đi vào tiết điểm không thể qua được. Lão phu đã sớm phái người dò xét qua chỉ có dùng tiết điểm nơi này mới có thể nhanh chóng vào Ma giới Huyết Thạch Sơn Mạch. Huyết Thạch Sơn Mạch cho dù ở trung tâm của Ma giới nhưng cũng là địa phương rất hoang vu, cũng không có bao nhiêu Ma tộc trú đóng. Chúng ta ra vào tại đó chắc chắn là không có gì nguy hiểm. Nếu chúng ta dùng những tiết điểm khác tiến vào Ma giới ở bên trong, không phải là đưa dê vào miệng cọp sao, chỉ là nơi này cách nơi chúng ta muốn đi quá xa nên cũng hao phí mấy lần lộ trình." Lũng gia lão tổ không lưỡng lự lắc đầu.

"Thiếp thân cũng chỉ nói thế mà thôi, sao có thể đối với an bài của Lũng huynh không yên lòng được?" Vũ Y thiếu nữ đôi mắt xoay

động, cười hì hì nói.

Lũng gia lão tổ chỉ cười hắc hắc cũng không có nói thêm gì nữa.

Lúc này Thiên Thu Thánh nữ hướng Lũng gia lão tổ bay tới, thấp giọng cùng thương lượng hai câu, sau đó chào hỏi bốn người khác rồi cùng nhau khống chế độn quang lên đường.

Lũng gia lão tổ chào hỏi đám người Hàn Lập một tiếng rồi cũng mang theo một người toàn thân hắc bào họ Huy, một trưởng lão của Lũng gia đằng không bay lên.

Còn lại cùng Hàn Lập ba người, hóa thành từng đạo nhàn nhạt độn quang hướng phía trước theo sát đi.

Kế tiếp bốn ngày ở bên trong, đám người Hàn Lập lục tục gặp được mấy đội tuần tra Ma tộc vệ sĩ, mỗi đội ít thì mười mấy người, nhiều thì cũng hơn trăm người.

Mà chút ít Ma tộc vệ sĩ so với bọn Ma tộc lúc xuất hiện ở Thiên Uyên Thành khác nhau rất lớn, chẳng những mỗi một Ma tộc vóc người so với Ma tộc bình thường cao hơn non nửa, mà ma giáp trên người, minh ấn rất nhiều ma văn màu lam quỷ dị, lộ ra vẻ vô cùng dử tợn.

Lấy thần thông của đám người Hàn Lập, giết hết những Ma tộc vệ sĩ này là chuyện dễ dàng, nhưng đoàn người đem độn quang một che đậy, vượt lên đỉnh đầu đám Ma tộc này không một tiếng động nhẹ nhàng bay qua.

Những Ma tộc vệ sĩ này tu vi cao nhất cũng chỉ là Hóa Thần Kỳ cảnh giới, đối mặt đám người Hàn Lập đều là Hợp Thể lão quái vật, tự nhiên không cách nào phát hiện.

Ngày thứ tư vào lúc xế chiều, phía trước nơi biển rộng cuối cùng cũng hiện ra một mảnh nhỏ, bay gần một chút mọi thứ dần hiện ra rõ ràng.

Xa xa xuất hiện từng ngọn lớn nhỏ không dứt đảo san hô.

Những hòn đảo này, nhỏ cũng tới mấy dặm, lớn thì chừng trăm dặm rộng, chi chít trải rộng phía trước trong hải vực.

"Thiên Thu đạo hữu, phía trước hẳn là có cao cấp Ma tộc trú đóng, phía dưới phải trông cậy vào đạo hữu rồi. Các đạo hữu khác có thể đem lúc trước phân phát Ngụy Ma Châu ăn vào rồi, vạn nhất thật sự lộ liễu hành tích, lập tức kích thích bên trong ma khí cũng có thể lừa dối vượt qua kiểm tra." Lũng gia lão tổ đem độn quang vừa tới, cũng hướng phụ cận đám người Thiên Thu Thánh nữ cẩn thận nói.

"Cái này là tự nhiên. Vì chuyến này, thiếp thân đã tốn hao hơn trăm năm khổ công, mới luyện chế ra cái vật nhỏ này." Thiên Thu Thánh nữ nghe vậy đột nhiên cười một tiếng nói.

Sau đó nàng này bàn tay vừa chuyển, trong tay đột nhiên nhiều ra một cây phiên kỳ, nhẹ nhàng đung đưa, vô số đóa kỳ hoa màu trắng trống rỗng từ phía trên tuôn ra, sau đó bang bang bạo liệt mà mở.

Một cổ sương mù màu trắng tại trong hư không di động hiện ra, sau đó cuồn cuộn ngưng kết một đoàn, lớn chừng gần mẫu nhỏ, hướng Hàn Lập đám người bọc xuống.

Hàn Lập hai mắt nhíu lại nhìn một cái, nhưng thân hình không động.

Trong nháy mắt, cuồn cuộn sương trắng đã bao phủ toàn bộ đám người vào trong đó.

Lúc này, Thiên Thu Thánh nữ trong miệng một hồi lẩm bẩm niệm chú, đem phiên kỳ đột nhiên sáng ngời mấy cái.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Phiên kỳ lúc sáng lúc tối trong sương mù, một trận năm màu ký hiệu tuôn ra dần dần xuất hiện, tùy theo từng người bên trong mà trở nên mơ hồ mỏng manh, cuối cùng hóa thành một mảnh hư vô không thấy bóng dáng.

Vũ Y thiếu nữ đám người thấy tình hình như vậy không khỏi mừng rỡ.

Hàn Lập thần sắc bình tĩnh, nhưng ánh mắt chớp động ở bên trong, thần niệm vừa tản ra, hướng trong sương mù tìm tòi.

Chốc lát thời gian sau, hắn trong mắt xuất hiện một tia kinh dị.

Đám sương mù này không biết ẩn chứa loại nào thần diệu cấm chế ở trong đó, lấy cường đại thần niệm như thế khẽ quét qua, mà cũng chỉ cảm giác rỗng tuếch, phảng phất như là bất kỳ vật gì cũng không tồn tại trong đó.

Hàn Lập tâm niệm vừa chuyển, trong con mắt bỗng nhiên lam mang khẽ chớp động.

Kết quả ở dưới thần thông Minh Thanh Linh Mục, rốt cục thấy được tầng sương mù màu trắng kia hóa thành vòng bảo hộ.

Bất quá giờ phút này sương mù ở dưới Linh Mục chỉ còn lại có thật mỏng một tầng, lộ ra vẻ kỳ lạ hết sức.

Hàn Lập trong lòng cũng theo đó buông lỏng, trong mắt lam mang thu lại dần dần biến mất.

Nghĩ bực này trình độ ẩn nặc, mặc dù đối với hắn không cách nào tạo thành uy hiếp, nhưng Ma tộc bên kia trừ tinh thông một số đặc thù bí thuật Ma tộc Tôn Giả, nếu không cao cấp Ma tộc thì không cách nào phát giác, đầy đủ che chở đoàn người bọn họ lẫn vào trong thông đạo tiết điểm.

Không riêng Hàn Lập,đám người tu sĩ Vũ Y thiếu nữ hiển nhiên cũng đều phát giác điều huyền diệu của đám sương mù này, cũng không khỏi âm thầm cảm thấy kỳ lạ.

Lũng gia lão tổ lại càng lộ ra vẻ mặt rất là hài lòng.

Thiên Thu Thánh nữ đột nhiên cầm trong tay phiên kỳ hướng trước người ném đi, nhất thời hóa thành một đạo bạch quang ở phụ cận bay qua bay lại, cả đám sương trắng biến thành cấm chế lập tức vô thanh vô tức hướng về phía trước từ từ bay đi.

Đám người Hàn Lập lấy ra một viên đen nhánh viên châu nuốt hồi vào trong bụng, nhanh chóng thu liễm khí tức, cũng theo đám sương trắng hướng về phía trước ẩn nặc bay đi.

Đảo mắt kiểm tra, đám người bọn họ thần không biết quỷ không hay bay vào trong trung tâm quần đảo san hô diện tích không lớn lắm.

Ở cách bọn họ hơn trăm dặm quỷ dị trên bầu trời, dao động cùng một chỗ, một đoàn phấn hồng quang cầu lóe lên di động hiện ra.

Tia sáng lóe lên rồi biến mất, hai bóng người di động hiện ra, cũng dừng ở trên bầu trời không động.

Trong đó một cô gái mặc một bộ cung trang yểu điệu màu trắng, trong tay một quả màu tím đồng tiền nhẹ nhàng cầm nắm, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng như nước.

Mà tên kia là một Ma tộc đại hán người mặc một bộ giáp màu đen, không dám thở mạnh đứng ở bên cạnh cô gái, vẻ mặt kính cẩn nghe theo.

"Hắc Ngạc, chuẩn bị một chút, ta phải ở chỗ này mở đàn Thiên Bặc một lần." Cô gái trong tay màu tím đồng tiền bỗng nhiên lóe lên không thấy, cũng hướng hắc giáp đại hán phân phó một câu.

"Chủ nhân, ngươi lần trước Thiên Bặc cắn trả còn không có hoàn toàn tản đi, mà trong thời gian ngắn bói toán thần thông, sợ rằng không tốt lắm đâu." Hắc giáp đại hán nghe vậy cả kinh, chần chờ nói.

"Liên tiếp hai lần tiến hành Thiên Bặc, thân thể của ta hồi thể tự nhiên gánh nặng không nhỏ. Nhưng nếu bỏ qua trước mắt cơ hội, chỉ sợ cũng bỏ lỡ cơ hội duy nhất khôi phục pháp lực của ta. Cùng với lần này so sánh, giao ra nhiều một chút cũng không coi vào đâu." Cung trang cô gái nhưng lơ đễnh trả lời.

"Bất quá chỉ là một số Nhân tộc tu sĩ, chủ nhân hãy yên tâm, chỉ

cần ngài đem Chấn Nguyên Giản ban thưởng. Hắc Ngạc nguyện ý thay chủ nhân đem những Hợp Thể tu sĩ này đánh chết, đem linh dược tìm ra hiến cho chủ nhân." Hắc giáp đại hán trên mặt sát khí lóe lên sau, đại bề ngoài trung thành nói.

"Chấn Nguyên Giản mặc dù uy năng vô cùng lớn, vốn dĩ ngươi bây giờ tu vi nhưng không cách nào phát huy mấy phần uy năng. Huống chi Thiên Mệnh Đồng Tiền này đã nói lên những người này trong tay khẳng định cũng có vật có thể đối kháng Chấn Nguyên Giản. Ngươi cho dù lấy được, hơn phân nửa cũng không cách nào có hiệu quả. Nếu không, ta cũng sẽ không có quyết định lần này. Tốt lắm, ngươi không cần nhiều lời rồi, bắt đầu chuẩn bị đi. Phía trước những người đó động tác không chậm, mặc dù trì hoãn một chút nhưng đuổi theo bọn họ cũng không phải khó khăn lắm." Cung trang cô gái quét đại hán một cái, thản nhiên nói.

"Vâng, chủ nhân. Ta đây tựu lập tức bắt đầu bố trí!" Hắc Ngạc vừa thấy cô gái tâm ý đã định, tự nhiên không dám nữa nói thêm cái gì, luôn miệng đáp ứng thân hình bỗng lóe lên.

Bóng người thoáng một cái, hình ảnh Hắc Ngạc cao hơn trăm trượng nhanh chóng hiện ra, sau đó song chưởng giơ lên.

Tám đồ vật đồng thời vừa bay ra, xoay xung quanh sau đó một trận vù vù dừng lưu tại phụ cận trong hư không.

Rõ ràng là tám pho tượng mộc nhân toàn thân đen nhánh!

Mỗi một con đều chẳng qua cao gần nửa xích, nhưng đầu cường đại vô cùng, cơ hồ thân thể một loại lớn nhỏ, mỗi tấm khuôn mặt cùng vẻ mặt cũng không giống nhau, phân làm ra vui vẻ, giận dữ, buồn bã, yêu thương bao gồm nhiều vẻ mặt, nhưng hết lần này tới lần khác trông rất sống động, phảng phất người sống một loại.

Hắc giáp đại hán thả ra tám chích quái dị mộc nhân, động tác cũng không dừng lại, ở chỗ cũ quay tròn, thân hình vừa chuyển, bỗng nhiên hàng trăm. đá phiến từ trên người kích hồi bắn ra, vây quanh kia thân thể vừa chuyển, liền hướng cùng một nơi đột nhiên tụ lại, trong nháy mắt hóa thành một người cao bảy tám trượng bích lục thạch đài.

Thạch đài mặt ngoài minh ấn vô số xanh biếc ướt át hoa văn, cũng mơ hồ có một cổ khó có thể nói rõ hoang dã khí tức từ đó xông ra.

Hắc giáp đại hán một tay nữa vừa chuyển, trong tay liền có một viên tinh cầu lập lòe màu lam, hướng xuống mặt biển hung hăng ném đi.

Tinh quang lóe lên rồi biến mất, tinh cầu một chút không có tiến nhập vào trong biển không thấy bóng dáng.

Nhưng hắc giáp đại hán nhấc lên một ngón tay nhanh chóng chỉ thẳng xuống.

"Ùng ùng" có tiếng nổi lên!

Phía dưới mặt biển một lớp đào mãnh liệt, cuồn cuộn sống động, nhấc lên kinh thiên sóng lớn cao mấy trăm trượng.

Cuồn cuộn sóng lớn hướng trời cao bổ nhào về phía trước, trong nháy mắt tạo thành một tầng bích lam sắc Thủy Mạc, tại thạch đài phụ cận, tám pho tượng Đại Đầu mộc nhân nháy mắt tất cả đều gắn vào trong đó.

"Chủ nhân, tế đàn đã bố trí tốt. Người có thể làm phép rồi!" Đại hán thở dài ra một hơi, lúc này mới hướng trời cao liền ôm quyền, kính cẩn nói.

Trên bầu trời cung trang cô gái thấy tình hình như vậy, gật đầu một cái, thân hình đi xuống vừa rơi xuống, tựu không chút hoang mang tiến vào trong thủy mạc.

Nàng này một tay bấm niệm pháp quyết, mấy chân ngôn từ hơi thở mùi đàn hương từ miệng từ từ phun ra sau, Thủy Mạc bỗng nhiên nổi lên một tầng tầng kỳ dị lam quang.

Phụ cận hư không một trận vặn vẹo, cả tòa Thủy Mạc dần dần trở nên trong suốt sáng lên, cuối cùng lóe lên mấy cái liền biến mất.

Cùng lúc đó, màn sáng trong đích thạch đài bốn phía, nguyên bản tĩnh lặng bất động tám pho tượng mộc nhân liền động, đồng thời xuất hiện ở trên bốn góc thạch đài.

Mỗi một cái góc nhỏ, đồng thời có hai pho tượng mộc nhân thật chặt đứng chung một chỗ.

------oOo------

Chương 2014: Diệt khẩu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cung trang nữ tử đột nhiên ném đồng tiền lên trời cao, linh quang chợt lóe, liền hóa thành chậu đồng cao một thước, từ không trung hạ xuống, vừa lúc rơi vào chính giữa bãi đá.

Bề mặt chậu này trải rộng từng tầng phù văn cực kỳ phức tạp, bên trong có một đoàn quang cầu màu tím không ngừng chớp động, cơ hồ có vật gì đó giấu bên trong, khiến người ta không thể nhìn rõ.

Thần sắc cung trang nữ tử không đổi, vươn một ngón tay ngọc ra, thong thả điểm về phía tám người gỗ.

Nhất thời người gỗ nguyên bổn không nhúc nhích, mặt ngoài đột nhiên nổi lên từng tầng hắc khí quỷ dị, sau đó ngưng tụ, biến ảo thành tám mặt quỷ dữ tợn hình dáng khác nhau.

Chúng nó ở phía sau người gỗ phát ra tiếng gầm đáng sợ, lắc đầu không ngừng giãy dục, nhưng hết lần này đến lần khác lại không thể rời quá xa người gỗ, bộ dạng như bị trói buộc chặt.

"Chuẩn bị tế phẩm".

Cung trang nữ tử coi như không nhìn thấy bộ dạng của người gỗ, ngược lại thản nhiên ra lệnh.

"Vâng, chủ nhân!"

Hắc giáp đại hán nghe vậy, lập tức đáp ứng một tiếng, sau đó chớp động bay lên phía trên bãi đá, đột nhiên vỗ vào hông.

"Phố xuy " một tiếng!

Một túi da đen thui to cỡ bàn tay từ trên người bay ra, sau khi xoay tròn liền biến lớn cỡ một trượng, đảo ngược miệng xuống chậu đồng bên dưới.

Miệng túi mở ra, từ đó phun ra một cỗ huyết thủy, rót vào quang cầu màu tím trong chậu.

Cảnh tượng quỷ dị xuất hiện.

Mặc cho huyết thủy phảng phất như thác nước từ trên đổ xuống, nhưng cái chậu lại giống như động không đáy, không xuất hiện cảnh tràn đầy.

hắc giáp đại hán đối với cảnh này dường như không cảm thấy ngoài ý muốn, vẫn bắt quyết không ngừng thúc dục túi da màu đen.

Sau thời gian một bữa cơm, túi da đã đổ ra hơn ngàn cân máu, nhưng vẫn đang không ngừng cuồn cuộn, không thấy dấu hiện dừng lại.

"Được rồi, có lẽ đã đủ. Tinh huyết khi đánh chết cổ thú Hợp thể kỳ kia thu thập cũnng không nhiều lắm, tiết kiệm một chút thì tốt hơn". Cung trang nữ tử nhíu mày, đột nhiên nói.

"Tuân lệnh!" Hắc giáp đại hán nghe xong, lập tức hư không trảo một cái về phía túi da.

Miệng túi lập tức chợt lóe quang mang, khép lại, thể tích khôi phục như lúc ban đầu bay về phía đại hán.

Cung trang nữ tử khẽ hít một hơn, tay bắt quyết, sau lưng chợt lóe quang thải, một cây hoa khổng lồ màu hồng hiện ra.

Cây hoa này trong suốt sáng long lanh, trên ngọn nở hoa lạ màu hồng nhạt to bằng nắm tay, tỏa ra từng đợt hương thơm khiến người ta vừa ngửi liền cảm thấy say mê.

Thân hình cung trang nữ tử sau khi hơi mơ hồ, liền biến mất tại chỗ không thấy.

Nhưng sau một khắc, nàng xuất hiện phía trên cây hoa, bàn chân trần trắng noãn như ngọc nhẹ nhàng đạp lên cành hoa, thân hình vững vàng không chút rung động.

Nữ tử này lật tay, trong tay hiện ra một thanh cốt đao trắng noãn như ngọc, mỏng manh sắc bén vô cùng.

Sắc mặt cung trang nữ tử không đổi, nhấc một tay lên, từ trong tay áo lộ ra một cánh tay trắng như ngọc.

Cốt đao hơi huy động, một đạo bạch tuyến nhất thời chợt lóe lướt qua cổ tay.

Một đoàn chất lỏng màu bạc hóa thành ngân tuyến từ trên tay nhỏ xuống cay hoa trong suốt bên dưới, chợt lóe liền nhập vào trong không thấy bóng dáng.

Tiếng xé gió vù vù nổi lên.

Nguyên bổn cây hoa vốn màu hồng nhạt, trong nháy mắt hóa thành màu bạc, nhiều đóa ngân hoa nở ra, từ xa nhìn lại rất diễm lệ.

Trải qua một lúc, cung trang nữ tử thu cổ tay về, hé miệng thổi một cái.

Một mùi thơm mát lướt qua trên cổ tay.

Vết máu nọ liền chớp động biến mất trong bạch quang.

Mà cung trang nữ tử lúc này mới nhìn xuống cái chậu bên dưới, bàn tay lật lại, cốt đao biến mất, thay vào đó là một tấm khăn màu đen, ném lên không trung.

Bầu trời trong màn nước bỗng nhiên ảm đạm, hiện ra từng lớp màn đen như mực, ngăn cản ánh sáng bên ngoài lọt vào.

Cung trang nữ tử lại nhấc chân ngọc, dùng mũi chân nhẹ nhàng dậm xuống cây hoa bên dưới.

"Phanh" một tiếng!

Cây hoa khổng lồ nổ tung, từng điểm ngân quang bắn ra xung quanh.

Trong màn đêm hiện ra vô số ngôi sao, dưới sự thúc dục làm phép của nữ tử, chúng dựa theo quy luật cực kỳ huyền diệu, chậm rãi chuyển động.

Trong màn nước bất ngờ hình thành một thiên địa khác.

Hai mắt cung trang nữ tử chợt lóe ngân quang, thân hình mơ hồ, hóa thành một đạo hư ảnh màu trắng cao hơn mười trượng.

Trong hư không nhất thời vang lên tiếng chú ngữ cực kỳ dễ nghe.

Ngôi sao đầy trời lấy hư ảnh màu trắng làm trung tâm, càng lúc càng chuyển động nhanh hơn, thỉnh thoảng huyễn hóa thành từng hình dáng huyền ảo.

Đồng thời cùng lúc đó, quang đoàn trong chậu đột nhiên chậm rãi bay lên, bắt đầu biến ảo không ngừng, nhúc nhích ngưng kết dưới bầu trời sao.

Lúc thì nó huyễn hóa ra đồ án kỳ lạ, hoăc mấy phù văn cổ quái, khiến người ta nhìn hoa cả mắt.

Trước người cung trang nữ tử không biết từ khi nào hiện ra một cái la bàn màu vàng rực rỡ, mười ngón tay ngọc liên tục điểm lên la bàn, khiến từ trong la bàn thỉnh thoảng phát ra quang hà bảy màu.

Nữ tử khẽ huy động mười ngón tay, cử động nhìn có vẻ vô cùng nhẹ nhàng, nhưng trên thực tế mỗi lần huy động đều khiến sắc mặt tái nhợt, ngân quang trong đôi mắt đẹp chợt động, dần dần trở nên sáng hơn.

Tám đầu quỷ phía sau tám người gỗ ở bốn góc bãi đá, không biết từ khi nào phun lên trời cao những cột sáng thô to, phảng phất như tám cây kình thiên cự trụ chống đỡ phiến trời đất đen tối bao la này.

Nửa canh giờ sau, từ phía quần đảo san hô đột nhiên có một đội Ma tộc hơn mười người, cưỡi ma thú có cánh giống như cá mập, không chút hoang mang bay qua màn nước bên này.

Động tác đám ma thú nhìn như chậm, nhưng tốc độ lại cực nhanh, trong khoảnh khắc liền tới gần màn nước.

Bất quá những Ma tộc này hiển nhiên không phát hiện ra màn nước khổng lồ đang ẩn nấp, đội ngũ không chút dừng lại, bay xẹt qua bên cạnh.

Nhưng đúng lúc này, dị biến nổi lên!

"Ầm ầm ầm!" Nguyên bổn màn nước đang ẩn giấu, đột nhiên hiện ra trong hư không, tiếp theo co giãn rồi nổ tung.

Sóng nước trong nháy mắt cuồn cuộn tràn ra bốn phương tám hướng, hình thành một dòng nước thật lớn trên không trung.

Đội vệ sĩ Ma tộc này hiển nhiên kinh hoảng, vội né tráng, vỗ vào ma thú bên dưới.

Đám ma thú gầm lên một tiếng, há miệng phun ra một đoàn thanh quang, tạo thành từng tầng hào quang màu xanh trước người, bảo vệ toàn thân.

Sóng nước thật lớn sau khi ập xuống, bị màn hào quang chợt lóe ngăn cản.

Đám Ma tộc này luống cuống tay chân một trận, nhưng khôgn có ai thật sự bị thương. Bất quá bọn họ tự nhiên vừa sợ vừa giận, hơn phân nửa số người lập tức rút binh khí trên người ra kinh nghi bất định nhìn qua bên dòng nước.

Dòng nước màu xanh kia ầm ầm vài tiếng, nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng tan biến, hiện ra hai đạo nhân ảnh.

Đúng là hai người cung trang nữ tử và hắc giáp đại hán.

Bất quá giờ phút này nữ tử cầm trong tay một kiện la bàn màu vàng, trên mặt không có một chút máu, nhưng hai mắt phát ra ngân mang, vẻ mặt có vẻ cực kỳ phức tạp, phảng phất vừa có chút khó tin, lại vừa có chút vui mừng lẫn sợ hãi, cùng một chút do dự.

Hắc giáp đại hán thì kinh ngạc nhìn bốn phía, ánh mắt có chút kinh ngạc.

Một gã vệ sĩ Ma tộc Hợp thể kỳ cầm đầu, sau khi đảo thần niệm qua hai ngừoi, nhất thời kinh hoảng.

Vô luận tu vi cảnh giới của cung tảng nữ tử hay hắc giáp đại hán, hắn căn bản đều không cảm ứng ra được, bất quá ma khí trên người hắc giáp đại hán cực kỳ tinh thuần, không chút nào che giấu.

Vì vậy tên cao giai Ma tộc cầm đầu này hoảng sợ, vội vàng nhảy ra khỏi ma thú, sau khi cúi người hành lễ với hai người đối diện, cẩn thận hỏi:

"Tại hạ Thạch Thước thuộc bộ Bạo Ma tộc, xin hỏi hai vị tiền bối là người tộc nào, có chuyện gì muốn vãn bối đi làm hay không?"

Hắc giáp đại hán lạnh lùng nhìn lướt qua đám Ma tộc này, không nói gì thêm, nhưng sau một khắc, ánh mắt lập tức chuyển lên người cung trang nữ tử, cung kính hỏi:

"Chủ nhân, những tộc nhân thấp kém này nên xử lý như thế nào?"

"Nếu bọn họ phát hiện ra chúng ta thì cứ tiêu diệt đi". Cung trang nữ tử cúi đầu nhìn la bàn trong tay, không ngẩng đầu lên, ra lệnh.

Thanh âm không chút cảm tình, phảng phất đám Bạo Ma tộc xung quanh chỉ là kiến hôi.

Hắc giáp đại hán nghe vậy, không lộ ra vẻ ngoài ý muốn, ngược lại hung quang trong mắt chợt lóe, đáp ứng một tiếng, sau đó quay đầu lại nhìn về phía đám Bạo Ma tộc, trên mặt tràn đầy vẻ dữ tợn.

"Không tốt, chạy mau!"

Tên Ma tộc Hợp thể kỳ cầm đầu kia rất nhanh trí, vừa nghe hai người cung trung nữ tử và hắc giáp đại hán nói chuyện, trong lòng phát lạnh, lập tức hét lớn một tiếng, đồng thời phất tay, một hạt châu từ trong lòng bàn tay bay ra, linh quang chợt lóe, một cái cự nhận màu đen xuất hiện, người và nhận hợp nhất, hóa thành một đạo ô quang bỏ chạy về phía quần đảo san hô phía sau.

Đám vệ sĩ Bạo ma tộc khác thấy cảnh này, cũng kinh hãi, hiển nhiên lập tức giải tán chạy trốn.

Hắc giáp đại hán thấy cảnh này, cười lớn một tiếng, hai tay đánh ra, từ trong tay áo bay ra một cổ hắc khí, hướng bốn phía tuôn đi.

Trong hắc khí nổi lên tiếng xé gió không ngừng, bên trong mơ hồ có các loại yêu trùng như ẩn như hiện, vừa tuôn ra liền bao phủ đám vệ sĩ Ma tộc muốn chạy trốn vào trong.

Nhất thời bên trong liên tiếp vang lên tiếng kêu thảm thiết!

Mà bản thân đại hán thì liếc mắt nhìn đoàn ô quang đã chạy ra xa mấy trăm trượng, khóe miệng cười nhạt, thân hình sau khi mơ hồ, liền hóa thành một cổ hắc phong cuồn cuộn đuổi theo.

Chỉ một lát sau, sau khi phía xa truyền đến tiếng gào thét, đại hán liền cầm một cái đầu đầy máu quay ngược trở về.

Sau khi hắn cầm vật trong tay ném vào trong hắc khí, liền không nói một lời đứng bên cạnh nữ tử, trên mặt khôi phục vẻ cung kính ban đầu.

Lúc này, trong hắc khí bốn phía hầu như không còn tiếng kêu thảm nào nữa.

Hắc khí quay cuồng, tất cả đều nhập vào trong thân hình đại hán.

Từ đầu tới cuối, cung trang nữ tử không ngẩng đầu nhìn bất cứ thứ gì, chỉ vuốt ve la bàn màu vàng trong tay, trên mặt tràn đầy vẻ âm tình bất định.

------oOo------

Chương 2015: Xông vào

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đi thôi, mới vừa rồi động tác của ngươi mặc dù cũng nhanh, nhưng nói không chừng cũng sẽ kinh động những người khác". Cung trang nữ tử đột nhiên thu la bàn trong tay lại, thản nhiên nói một tiếng.

Tiếp theo nữ tử này phất tay, phấn hồng hà quang đại phóng, phút chốc đem bản thân và hắc giáp đại hán bao phủ, sau đó hóa thành một đoàn quang cầu bay lên, xoay quanh một cái liền phá không bắn đi.

Phương hướng đúng là quần đảo san hô phía trước.

Trong độn quang, cung trang nữ tử nhíu mày nhìn phía trước, có vẻ đăm chiêu.

Hắc giáp đại hán nhìn trộm đôi mắt nữ tử, qua một hồi lâu, rốt cục không nhịn được hỏi: *"Chủ nhân, đến lúc cuối, tế đàn tại sao lại đột nhiên nổ tung thế? Chủ nhân không có chuyện gì chứ?"*

"Không có gì, chỉ là phản phệ khi làm phép có chút mãnh liệt vượt quá dự đoán, cuối cùng mới không thể khống chế. Bất quá bản thân ta thì không có việc gì, chỉ là tám khôi lỗi thế thân nọ đều bị phá hủy, nếu không luyện chế thứ khác để thay thế thì trong một thời gian dài có lẽ không thể dùng lại thuật bói toán".

cung trang nữ tử cũng không giấu diếm gì, chậm rãi trả lời.

"Cái gì, có chuyện này sao? Mới vừa rồi chủ nhân bói toán...". Hắc giáp đại hán thầm rùng mình, thì thào nói.

"Yên tâm, mặc dù thi pháp không hoàn toàn thành công, nhưng vẫn có được một chút quẻ tượng".

"Chỉ là quẻ tượng này nói không rõ, thật sự có chút mơ hồ, trong đó dường như còn có vài chuyện mâu thuẫn. Bất quá có một vài thứ không sai, nhóm người này đúng là liên quan đến việc ta khôi phục lại tu vi, trước tiên cứ gắt gao đi thheo phía sau, không nên kinh động bọn họ. Ta phải suy nghĩ một chút, mới có thể tìm hiểu thấu triệt". Cung trang nữ tử thản nhiên nói.

"Vâng, chủ nhân. VẬy chúng ta nhanh đuổi theo đi. Đám người này chẳng những tụ tập nhiều tồn tại Hợp thể kỳ như vậy, hơn nữa còn lặn lội đường xa đến đây, xem ra mục đích cũng không đơn giản".

Hắc giáp đại hán nghe xong, đầu tiên có chút giật mình, nhưng lập tức cung kính trả lời.

"Mặc kệ ý đồ của bọn chúng là gì, cứ bám theo phía sau, đến lúc cuối sẽ biết". Thần sắc cung trang nữ tử không đổi nói.

"Chủ nhân đã sớm ngầm hạ cấm chế lên người nữ tử Nhân tộc nọ, hơn nữa bọn chúng ở ngoài sáng, ta ở trong tối, bọn chúng căn bản không thể thoát khỏi truy tung của chúng ta". Hắc giáp đại hán nhếch miệng cười hắc hắc, mà cung trang nữ tử thì chỉ gật đầu, không nói thêm gì.

Hắc giáp đại hán thấy cảnh này cũng thức thời, lập tức ngậm miệng không nói gì nữa.

Mấy canh giờ sau, trên khoảng không cách một đảo san hô khổng lồ mấy trăm dặm.

Đám người Hàn Lập dựa vào bảo vật của Thiên Thu thánh nữ che chở, đã dừng lại, lơ lửng trên trời cao mấy ngàn trượng, nhìn về phía cứ điểm ma tộc ở xa.

Cứ điểm Ma tộc này dường như chiếm diện tích gần một nửa hòn đảo, bốn phía chẳng những là tường xám cao trăm trượng, mà gần đó còn bố trí tầng tầng lớp lớp cấm chế.

Thậm chí một tầng quang mạc màu đen còn bao phủ cả toàn cứ điểm vào trong.

Khắp nơi trên tường thành có thể thấy được vệ sĩ Ma tộc cầm trong tay đủ loại binh khí, trên trời cao còn có một số quái điểu hai đầu giống như ma cầm bay lượn.

Càng vào trung tâm, càng có thể thấy được từng đội giáp sĩ Ma tộc không ngừng đi tuần tra, có thể nói là phòng thủ vô cùng nghiêm ngặt.

Mà trên bầu trời cứ điểm, bất ngờ có một đám mây đen rộng chừng mấy trăm mẫu đang không ngừng quay cuồng, bên trong không ngừng phát ra tiếng xé gió, thỉnh thoảng còn có thể thấy từng tia sét chớp lên, khiến người ta có cảm giác âm sâm khủng bố.

"Có đúng không đây, Lũng huynh từng nói nơi này không có nhiều Ma tộc đóng quân mà?" Thiên Thu thánh nữ nhìn tình hình cứ điểm phía xa, âm trầm nói.

Mấy tên Thánh Linh khác, sắc mặt thoạt nhìn cũng có chút không tốt.

Về phần đám tu sĩ Nhân tộc như Hàn Lập và vũ y thiếu nữ Diệp gia, mặc dù không nói gì, nhưng ánh mắt nhìn Lũng gia lão tổ cũng có chút hoài nghi.

"Mấy vị đạo hữu không nên hiểu lầm, lúc trước ta cử người đến đây dò xét, nơi này quả thật không có nhiều Ma tộc đóng quân, chỉ xây một tòa cứ điểm rất nhỏ, hiện tại biến thành bộ dáng thế này cũng nằm ngoài dự đoán của lão phu. Xem ra đây là do Ma tộc đột nhiên phái lượng lớn nhân thủ đến, mới có thể nhanh như vậy cứ điểm to cỡ này". Lũng gia lão tổ cười khổ một tiếng, vội vàng giải thích nói.

"Uh, đây là việc lớn, ta tin Lũng huynh sẽ không nói láo. Nhưng lúc này đạo hữu định thế nào, có muốn đổi thông đạo khác hay không. Dù sao nơi này nhiều Ma tộc như thế, sợ rằng có Tôn giả Ma tộc tọa trấn, kế hoạch ban đầu sợ rằng không thể dùng". Sắc mặt Thiên Thu thánh nữ sau khi biến ảo một chút, rốt cục thần sắc hòa hoãn nói.

"Nếu đổi lại nơi khác thì sợ rằng không còn kịp. Đây là thông đạo thích hợp nhất mà ta đã dò xét. Những nơi khác mặc dù chúng ta có thể đến Ma giới, nhưng nguy hiểm sẽ nhiều hơn. Hơn nữa cứ điểm trước mắt mặc dù hơi lớn, nhưng không thể trùng hợp thật sự có Tôn giả Ma tộc tọa trấn. Bất quá cách lúc đầu đích xác không thích hợp dùng trong hoàn cảnh này. Mặc dù Ngụy Ma châu vạn phần thần diệu, có thể giấu được tai mắt thần niệm của cao giai Ma tộc, nhưng đối với cấm chế chi lực lại không đủ để chống lại. Cấm chế nơi đây nhiều như vậy, vạn nhất có vài loại cấm chế lợi hại trộn lẫn vào trong, chúng ta sợ rằng sẽ bại lộ tung tích, trực tiếp bị đại quân Ma tộc bao vây. Chi bằng trực tiếp ẩn nặc thân hình bay vào trong tiết điểm, nếu có bị phát hiện thì cứ mạnh mẽ xông vào. Chúng ta liên thủ, một hoặc hai Tôn giả ma tộc nếu dám ra mặt cản trở, trực tiếp hợp lực giết chế. Chỉ cần tới Ma giới, thì coi như đã vào biển rộng, bọn chúng căn bản không thể đuổi theo". Lũng gia lão tổ sau khi trầm ngâm một lát, trên mặt hiện lên sát khí, nói.

"Ta cũng đồng ý với Lũng huynh, chúng ta liên thủ thì không cần đố kỵ điều gì, trực tiếp xông vào cũng là một cách". Trong mắt phi phát nam tử Lâm gia chợt lóe hung quang, bộ dáng đồng ý.

"Nhưng nếu làm như thế, sợ rằng Ma tộc ở ma giới sẽ lập tức biết tin, đối với hành động sau này của chúng ta tại Ma giới rất bất lợi". Vũ y thiếu nữ nhướng mày, có chút lo lắng nói.

"Ma giới, rộng lớn như thế, chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, cũng không đến những thành thị nơi Ma tộc tụ tập, cho dù bọn chúng biết có dị tộc xông vào, cũng không có cách nào đuổi giết. Hơn nữa chuyện dị tộc xông vào Ma giới, đối với Ma tộc mà nói thì chỉ sợ cũng không phải chuyện hiếm. Theo ta được biết, dị tộc Linh giới chúng ta có rất nhiều đại năng chi sĩ, thỉnh thoảng cũng phá giới xông vào Ma giới. Ma tộc không nhất định chú ý đến đám người chúng ta". Tên nam tử họ Huy mặc áo bào đen cũng âm thầm mở miệng nói.

Hàn Lập sờ cằm, thần sắc bình tĩnh không nói gì.

Về phía Thiên Thu thánh nữ, miệng khẽ nhúc nhích truyền âm bàn bạc với đồng bạn.

Chỉ một lát sau, nữ tử này liền có kết quả, vẻ mặt nghiêm nghị nói với Lũng gia lão tổ: *"Nếu đổi lại nơi khác thì thời gian đích xác sẽ bị trì hoãn. Cứ làm theo ý Lũng huynh đi, nếu thật sự bị phát hiện thì chúng ta hợp sức tiến vào. Nhưng hy vọng tình hình Ma giới bên kia thông đạo không có bất cứ sai lầm nào"*.

"Chư vị đạo hữu yên tâm, vị trí tiết điểm bên kia Ma giới tuyệt không có bất cứ sai sót nào".

Khóe miệng Lũng gia lão tổ có chút co quắp, nhưng hết sức khẳng định nói.

"Nếu Lũng huynh đã nói vậy thì việc này không nên chậm trễ, chúng ta hành động thôi. Ta sẽ tận lực đem yêu vân này phát huy uy lực đến cực điểm, cố gắng không động đến cấm chế nơi đây, tiếp cận tiết điểm gần một chút". Thiên Thu thánh nữ từ chối cho ý kiến, gật đầu, sau đó thận trọng nói.

Tiếp theo nữ tử này bắt quyết, mấy đạo quang mang chợt lóe liền bắn ra hư không bốn phía, chợt lóe liền biến mất không thấy bóng dáng.

Trong mắt Hàn Lập chợt lóe lam mang, dùng linh mục thản nhiên nhìn lướt qua.

Chỉ thấy mây mù bốn phía thoáng động chớp động vài cái, tiếp theo liền phát ra màu bạc lãnh đạm, cho dù dùng linh mục nhìn cũng vô cùng mơ hồ.

Tâm niệm Hàn Lập chuyển động vài lần, thu linh mang trong mắt lại.

Thiên Thu thánh nữ dường như cảm ứng được gì, thâm ý sâu sắc nhìn Hàn Lập một cái, vẫn chưa nói gì, ngược lại đột nhiên thúc dục bảo vật, điều khiển mây mù bay thẳng đến cứ điểm Ma tộc.

Hàn lập híp mắt lại, nhưng trên mặt không lộ ra chút khác thường nào, đề cao pháp lực bay theo đám người Lũng gia lão tổ.

Giờ phút này tất cả mọi người không nói một lời nào, trên mặt hiện vẻ ngưng trọng.

Mặc dù khoảng cách từ chỗ bọn họ đến bầu trời đầy mây đen của cứ điểm cũng không quá xa, bộ dáng chỉ hơn mười dặm.

Chút khoảng cách ấy, dọc đường đi cũng liên tiếp đụng mấy đội Ma tộc tuần tra, nhưng dưới sự thao túng xảo diệu của Thiên Thu thánh nữ, đám mây mù che dấu hành tung của mọi người, cơ hồ vượt qua đám Ma tộc này mà tiến tới.

Đám Ma tộc này không thể phát hiện ra có điều gì khác thường.

Bất quá khi mọi người chỉ còn cách cứ điểm Ma tộc hơn mười dặm, rốt cục kích động một tầng cấm chế pháp trận bố trí hết sức xảo diệu.

Một tiếng nổ vang lên, hư không gần đó chợt có vô số hắc mang chớp động, vô số lưỡi dao sắc bén hiện ra, từ bốn phương tám hướng bắn đến.

"Không tốt, chúng ta đã bại lộ, không cần ẩn nấp nữa, trực tiếp xông vào". Thiên Thu thánh nữ thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống, không suy nghĩ thêm hét lên.

Tay áo phất lên, nguyên bổn mây mù đang bao phủ mọi người nhất thời hiện ra, sau đó ngưng lại, hóa thành một tầng quang mạc dày, chắn hắc mang bốn phía ở bên ngoài.

Thấy cảnh này, đám người Lũng gia lão tổ hiển nhiên không chần chờ gì nữa, từng kiện bảo vật và lượng lớn lôi hỏa từ trong tay mọi người phóng ra, hóa thành mảng lớn quang hà tuôn ra bốn phía.

Cấm chế bốn phía ầm một tiếng, dưới một kích hợp lực của đám người, giống như giấy vụn bị đánh vỡ, đám người cùng độn quang, trực tiếp hóa thành hơn mười đạo kinh hồng chói mắt lao thẳng lên bầu trời đầy điện của cứ điểm.

Động tĩnh lớn như thế, đại quân Ma tộc và đám tuần tra trong cứ điểm hiển nhiên đều phát hiện ra, vài tiếng xé gió thật dài phút chốc vang lên từ các nơi trong cứ điểm.

Tiếp theo vô số đoàn quang hà từ gần đó hiện lên, vô số cấm chế linh quang trong nháy mắt bao phủ cả bầu trời cứ điểm, đồng thời từng đội giáp sĩ Ma tộc khuôn mặt dữ tợn, cưỡi các loại ma thú, khí thế hung hãn bay lên trời

------oOo------

Chương 2016: Bảo Hoàng Thánh Hoa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mà lúc này, độn quang của đám người Hàn Lập và Lũng gia lão tổ chỉ sau vài lần chớp động, rốt cục tới phía trước quang mạc màu đen khổng lồ, cũng bị chặn đường đi lại.

Phi phát nam tử Lâm gia không chút do dự hư không trảo một cái, một cự trảo màu xanh nhất thời phá không hiện lên, hung hăng trảo xuống.

Ầm!

Quang mạc phía trước trong nháy mắt cuồng hiện vài cái, nhưng lại bình yên vô sự.

Sắc mặt phi phát nam tử khẽ biến, sau khi hừ lạnh một tiếng liền định ra tay lần nữa.

Nhưng đúng lúc này, lão nho Tàng Hình trong Linh tộc thản nhiên nói một câu *"Giao cho ta!"*, sau đó phất tay, bảy tám đạo phù lục màu sắc khác nhau bắn ra, chợt lóe liền nhập vào trong hắc quang không thấy bóng dáng.

Sau một khắc, nguyên bổn quang mạc nhìn như không gì phá nổi bỗng truyền đến một trận ầm vang, bề mặt run rẩy vỡ vụn thành từng mảnh, hiện ra một cái động khổng lồ trước mặt mọi người.

Một màn này khiến cho phi phát nam tử thầm rùng mình, có chút giật mình nhìn qua phía lão nho.

Xem ra lúc trước Thiên Thu thánh nữ không nói sai, vị lão nho gọi là Tàng Hình này quả thật tinh thông trận pháp cấm chế, nếu không tuyệt đối không thể dễ dàng phá vỡ quang mạc như vậy.

Vũ y thiếu nữ và đám tu sĩ Nhân tộc có chút ngoài ý muốn, nhưng tình cảnh trước mắt không cho phép suy nghĩ nhiều.

Toàn thân mọi người nổi lên linh quang, hóa thành từng đạo quang mang bay vào trong động.

Lúc này, quang mạc màu đen trước động mới lần nữa khôi phục như lúc ban đầu.

Bất quá chỉ trì hoãn một lát này, một số vệ sĩ Ma tộc đi tuần tra gần đó đã hung hãn bao vây lại.

Không cần ai chỉ huy, mười tên Hợp thể kỳ không hẹn cùng thúc dục pháp quyết, nguyên bổn độn quang phân tán liên kết cùng nhau, hóa thành một đạo trường hồng bảy màu dài hơn trăm trượng, quét về phía đội ngũ Ma tộc.

Vệ sĩ Ma tộc đối diện kinh hãi, nhưng căn bản không thể tránh, bị trường hồng quét qua biến thành tro bụi.

Nguyên bổn những Ma tộc khác đang từ gần đó kéo đến, sắc mặt đại biến, không tự chủ đều dừng lại, không dám liều mạng.

Mà trường hồng bảy màu chợt lóe, lấy khí thế không thể chống đỡ phá tan bảy tầng cấm chế, trong nháy mắt tới ngay phía dưới mây đen, không chút khách khí bay vào bên trong.

Nhưng đúng lúc này, từ trong mây đen truyền đến tiếng gầm giận dữ, xen lẫn tiếng sét đánh ầm ầm.

Trong điện quang chớp động, từng đạo điện hồ thô to như ngân xà loạn vũ từ trong mây bắn ra.

ngân quang đan vào nhau, tạo thành một lưới điện, đè xuống đám người bên dưới.

Nếu là tu sĩ Hợp thể kỳ bình thường, đối mặt với cấm chế kinh người đang mạnh mẽ đè xuống này, chỉ sợ không thể không tránh lui, phòng ngừa hai bên đều bị thương.

Nhưng trong đám người Hàn Lập, riêng Hợp thể hậu kỳ cũng có đến bốn người, mỗi người đều có thần thông rất lớn, sao có thể e ngại lôi võng trước mắt.

Lúc này Lũng gia lão tổ hừ lạnh một tiếng nói:

"Chỉ có chút tài mọn mà cũng dám lộng hành trước mặt lão phu!"

Chỉ thấy hắn phất tay, một cái bình nhỏ màu bạc từ trong tay bay ra, đón gió liền biến to một thước.

Miệng bình phát ra tiếng vù vù, một cổ khí trắng từ đó phun ra, hóa thành vô số quang ti bắn lên trời cao.

Tình cảnh quỷ dị xuất hiện!

Điện hồ đầy trời nọ bị khí trắng bao phủ, phút chốc đều bị hút vào tiểu bình màu bạc.

Trong nháy mắt, điện hồ đầy trời đều bị bình bạc hút hết không còn một mảnh, hư không nhất thời lại trở nên bình thường.

"Tinh Lôi bình! Ngươi là người của Lũng gia Nhân tộc!"

Ma tộc mới vừa rồi gầm lên trong mây đen, thấy cảnh này, giọng nói trở nên cực kỳ kinh sợ, dường như nhận ra ngân bình trong tay Lũng gia lão tổ.

"Không ngờ lại nhận ra trấn tộc chi bảo cũng Lũng gia chúng ta, xem ra có lẽ là tên Tôn giả Ma tộc nào đó. Chúng ta không cần quan tâm đến hắn, trực tiếp xông vào là được". Lũng gia lão tổ không thèm để ý, thản nhiên nói, phất tay một cái, liền thu bình nhỏ vào trong tay áo.

Hàn Lập và đám người Thiên Thu thánh nữ hiển nhiên không có ý kiến, lúc này mười người hợp pháp lực lại, thúc dục trường hồng bay vào trong mây đen.

Trong đám mây cho dù còn một số cấm chế khác, nhưng lấy mười người đồng loạt ra tay, khí thế không thể chống đỡ, giống như đậu hũ bị một kích phá tan, sau vài lần chớp động, trường hồng bảy màu liền xuất hiện phía trước một thông đạo phát ra dị quang màu xám.

Nhưng phía trước thông đạo, mấy trăm tên Ma tộc tinh nhuệ dưới sự dẫn đầu của một ma ảnh cao lớn, đang chắn phía trước.

Mặc dù cả người ma ảnh bị hắc khí lượn lờ, không thể nhìn thấy rõ khuôn mặt, nhưng trong đôi mắt sáng sau khi nhìn thấy nhiều tồn tại Hợp thể kỳ như Hàn Lập, rõ ràng hiện lên vẻ hoảng sợ khó tin.

"Hừ, quả nhiên là Tôn giả Ma tộc!"

Trường hồng tán đi, đám người Lũng gia lão tổ và Thiên Thu thánh nữ hiện ra thân hình. Sau khi nhìn lướt qua ma ảnh, Thiên Thu thánh nữ nhướng mày nói một câu: *"Chỉ là một gã Ma tôn, sao có thể ngăn cản chúng ta, nếu hắn thật sự dám ra tay thì đúng là tự tìm đường chết. Không cần để ý tới hắn, mau đi qua thông đạo thì tốt hơn, tránh để đêm dài lắm mộng"*. Thánh Linh trong ngân quang nhìn ma ảnh đối diện một cái, cười lạnh nói.

Thiên Thu thánh nữ gật đầu đồng ý, dẫn đầu hóa thành một đoàn linh quang bay về phía đối diện.

Lão nho và mấy tên Thánh Linh khác không nói hai lời bay sát theo sau.

"hiện tại không phải lúc dây dưa, chỉ cần ma đầu này không ra tay, chúng ta cũng không cần để ý đến hắn".

Trong mắt Lũng gia lão tổ chợt lóe tinh quang, không chút chần chờ nói với đám người Hàn Lập, tiếp theo hóa thành một đạo kim hồng bay đi.

Đám người Hàn lập hiển nhiên cũng không chần chờ, phát ra tiếng xé gió bay qua.

Bộ dáng không coi trọng đám Ma tộc kia.

Ma ảnh phía đối diện thấy đám Hợp thể kỳ khí thế hung hãn xông tới, sắc mặt thoáng chốc tái nhợt, trong lòng sau khi chần chờ một lúc, cuối cùng cắn răng khoát tay, mang theo đông đảo thủ hạ né qua hai bên, để lộ một thông đạo vào cửa.

Thánh Linh trong ngân quang cuồng tiếu một tiếng, liền dẫn đầu chợt lóe bay vào thông đạo, biến mất trong tiếng ầm ầm.

Đám người Thiên Thu thánh nữ, Hàn lập ở phía sau cũng không chút do dự, trước sau bay vào trong.

Trong thông đạo sau khi ba động kịch liệt một trận, tất cả tiếng động liền biến mất, lần nữa khôi phục như lúc đầu.

Nhưng ma ảnh bên ngoài nhìn vào trong thông đạo, sắc mặt âm u một trận, đám thủ hạ phía sau có người cảm thấy bất an, vội tiến lên cẩn thận hỏi:

"Đại nhân, có nhiều cường giả dị tộc xông vào Ma giới chúng ta như vậy, khẳng định là có ý đồ không tốt. Chúng ta có nên lập tức đuổi theo không?"

"Hừ, đuổi theo ư? Vạn nhất mấy kẻ nọ mai phục tại lối ra, bổn tọa đi qua chẳng phải là tự tìm đường chết sao!" Ma ảnh cao lớn hừ lạnh một tiếng, không tức giận nói.

Tên trung giai Ma tộc kia thấy vẻ mặt băng hàn của ma ảnh, thầm rùng mình, sau khi vâng vâng dạ dạ vài câu, liền lui trở về, không dám nói thêm gì.

Nhưng đúng lúc này, trong mây đen truyền đến một tiếng huýt dài!

Tiếp theo mây mù quay cuồng, một cỗ lục sắc ma phong gào thét cuồn cuộn mà đến, xoay chuyển một vòng liền dừng phía trước ma ảnh không xa, hiện ra một lục sắc nhân ảnh cao gầy.

Đúng là một trung niên nam tử hai hàng lông mày dựng thẳng đứng, sau lưng có hai cánh.

"Khách huynh, đám tu sĩ dị tộc nọ, sao ta lại không nhìn thấy bóng dáng một tên nào?" Nam tử có cánh sau khi nhìn xung quanh, vẻ mặt lo lắng vội vàng hỏi ma ảnh.

"Hóa ra là Phong huynh, ngươi tới chậm rồi, những kẻ đó đã tiến vào trong thông đạo". Ma Ảnh nhìn nam tử, trầm giọng trả lời.

"Cái gì, sao ngươi không ngăn cản chúng lại, vạn nhất việc này bị Thánh Tổ đại nhân biết thì chúng ta bị trách phạt không nhẹ đâu". Nam tử có cánh vừa nghe nói thế, sắc mặt không khỏi đại biến.

"Ngăn cản bằng cách nào đây? Đám người đó hơn mười tên, hơn nữa cảnh giới đều ngoài Hợp thể kỳ, thậm chí Hậu kỳ cũng có vài tên. Nếu không phải bọn chúng vội vàng tiến vào thông đạo, ta sợ rằng đã bị chúng tiện tay giết chết, đâu còn có thể đứng ở chỗ này nói chuyện với Phong huynh". Ma ảnh sau khi trầm mặc một chút, mới lạnh lùng nói một câu.

"Cái gì, đều ngoài Hợp thể kỳ? Chẳng lẽ Khách huynh nói giỡn!" Nam tử có cánh thất kinh, kinh ngạc hỏi.

"Không riêng gì ta, những kẻ khách đều tận mắt nhìn thấy, nếu không thì ta sao dám không sợ Thánh tổ đại nhân trách phạt?" Ma ảnh thở dài một hơi, bộ dáng bất lực.

Nam tử có cánh sau khi nhìn lướt qua đám Ma tộc phía sau ma ảnh, nhìn ra đồng bạn không nói giỡn, không khỏi có chút trợn mắt.

Một lúc lâu sau, hắn mới thì thào nói một câu:

"Phiền toái lớn rồi, mặc kệ nói thế nào thì nhiều cao giai dị tộc xông vào Thánh giới cũng không phải chuyện nhỏ, ta nhất định phải bẩm báo chi tiết cho Thánh tổ đại nhân mới được".

Ma ảnh nghe xong, ánh mắt chớp động quỷ dị, vừa định trả lời thì đột nhiên một giọng nói nữ tử vang vọng khắp hư không:

"Việc này các ngươi không thể bẩm báo lên cấp trên, cứ thành thật giấu trong lòng là được".

"Là kẻ nào?"

Lần này, ma ảnh và nam tử có cánh giật nảy mình, lập tức thân hình chớp động đứng tựa vào nhau, đồng thời ma quang trên người chớp động, một kẻ lấy ra một trường kiếm màu bạc, một kẻ lấy ra một trường thương màu đen.

Bộ dáng hai người cực kỳ đề phòng.

Bọn họ hiểu rất rõ, có thể giấu diếm được tai mắt của mình, ẩn thân gần như thế, thần thông tuyệt đối lớn không dưới bản thân, trong lòng hiển nhiên mười hai phần cảnh giác.

Nhưng đúng lúc này, không biết từ nơi nào truyền đến một mùi thơm mát, tiếp theo trên trời cao ba động, một cây hoa thật lớn cao hơn mười trượng không chút dấu hiệu hiện ra.

Cây hoa này toàn thân trong suốt, trên thân trải rộng những đóa hoa lạ màu hồng, có vẻ cực kỳ diễm lệ!

"Bảo Hoàng thánh hoa, là Bảo Hoa đại nhân!"

Nam tử có cánh vừa thấy đóa hoa này, khuôn mặt vặn vẹo giống như bị người ta đánh một cái, trong mắt tràn đầy vẻ cực kỳ sợ hãi, tiếp theo rướn người, hai cánh sau lưng đột nhiên vỗ một cái, hóa thành một trận cuồng phong bỏ chạy.

Nhưng đúng lúc này, kỳ hoa trên thân cây bắt đầu bốc cháy, từng cánh hoa trong nháy mắt hóa thành vô số ngọn lửa hồng từ không trung bốc cháy rơi xuống.

------oOo------

Chương 2017: Thiên Khấp và Hạc Nhan

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngọn lửa hồng nhìn như chậm rãi hạ xuống, nhưng không biết vì sao chỉ chớp một cái liền rơi chính xác vào người tất cả Ma tộc bên dưới, ngay cả nam tử có cánh đang liều mạng bỏ chạy cũng không thể tránh được kiếp nạn này.

"Phốc phốc!" Đám Ma tộc trong nháy mắt bị phấn diễm dính vào, liền phát ra xích quang chói mắt, trong chớp mắt biến thành từng luồn khói xanh, biến mất trong hư không.

Phụ cân thông đạo, trong chốc lát chỉ còn lại một mình ma ảnh cao lớn kia

Ma tôn này nhìn cây hoa trong suốt trên trời cao, trong mắt lộ ra vẻ khó tin, tiếp theo không chút do dự quỳ xuống.

"Bái kiến Bảo Hoa đại nhân, Khách Vân còn sống đến ngày có thể nhìn thấy đại nhân, thì cuộc đời này đã không còn gì tiếc nuối nữa." Ma ảnh vô cùng kích động nói.

"Khách Vân, lần đầu tiên ngươi nhìn thấy ta, tính ra cũng là chuyện rất lâu rồi." Một tiếng thở dài từ hư không truyền ra, trên cây hoa nổi lên ba động, hai đao nhân ảnh một trắng một đen đồng thời hiện ra

Đúng là Bảo Hoa Thánh tổ mặc cung trang màu trắng và hắc giáp đại hán.

Bảo Hoa cúi đầu nhìn thoáng qua ma ảnh bên dưới, trên mặt hiện lên một tia cảm khái

"Đại nhân, quả nhiên là người. Rất nhiều người nói rằng lão nhân

gia người đã chết, nhưng thuộc hạ lại không tin. Lấy thần thông của đại nhân, cho dù hoàn cảnh ác liệt đến cỡ nào cũng có thủ đoạn bảo vệ tính mạng." Ma ảnh vừa nhìn thấy cung trang nữ tử hiện thân, trong lòng không còn bấtt cứ hoài nghi gì nữa, lúc này vô cùng hưng phấn trả lời.

"Uh, năm đó ta bị hai tên kia liên thủ vây công, mặc dù bảo vệ được tính mạng nhưng cũng bị đánh rớt xuống một cảnh giới, phải cường hành phá vỡ không gian, dẫn theo một phần thủ hạ chạy trốn tới Linh giới. Nhưng đám ám bộ (bộ phận ngầm) các ngươi không ngờ vẫn bình yên vô sự, khiến ta cũng có chút vui mừng. Bấtt quá để phòng ngừa vạn nhất, ta phải kiểm tra thần thức của ngươi một chút" Bảo Hoa nhìn chằm chằm ma ảnh, đôi mắt đẹp híp lại nói

"Vâng, đại nhân! Đây là chuyện đương nhiên. Thần thông hai kẻ nọ cũng không thua kém đại nhân bao nhiêu, thuộc hạ nếu bị bọn họ ngầm hạ cấm chế, thật đúng là không thể phát giác ra." Thân hình ma ảnh có chút phát lạnh, nhưng không suy nghĩ thêm gật đầu nói.

"Tốt, ngươi biết thế là được. Trước tiên đứng dậy đến đây."

Thần sắc Bảo Hoa hòa hoãn, bàn chân ngọc vừa động liền từ từ bay xuống. Hắc giáp đại hán hiển nhiên không nói hai lời theo sát phía sau.

Cây hoa trong suốt trên tròi cao sau khi chợt lóe, liền hóa thành một luồng quang hà màu hồng nhập vào trong thân hình nữ tử!

Ma ảnh sau khi đứng dậy, cung kính đứng tại chỗ.

Giờ phút này vị Ma tôn này thu ma khí trên người lại, hiện ra bản thể

Đúng là một đại hán khuôn mặt vuông vức, trên đầu có một cặp sừng cong màu đen!

Bảo Hoa Thánh tổ không nói thêm gì, vừa tới trước ma ảnh liền không chút do dự giơ một ngón tay ngọc lên, điểm vào giữa trán.

Phốc một tiếng, một đao tế ti trong suốt từ đầu ngón tay bắn ra, chợt lóe liền chui vào trong trán đại hán phía đối diện.

Bảo Hoa chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Đại hán đầu tiên lộ ra vẻ thống khổ, nhưng sau khi tinh quang trong mắt tan đi, lập tức trở nên thất thần.

Tế ti không ngừng khẽ rung động, trên mặt đại hán thủy chung vẫn duy trì vẻ mờ mịt

Thời gian từng chút trôi qua!

Đột nhiên cung trang nữ tử khẽ nhíu mày, tế ti trong tay phút chốc phát ra kim quang chói mắt, một trận ba động khác thường từ tế ti tuôn ra, tuôn về phía đầu đại hán.

Đại hán kêu lên một tiếng đau đớn, từ mũi chảy ra từng vết máu nhạt, nhưng lập tức quỷ dị khô lại, hơn nữa khuôn mặt vặn vẹo một trận, từ trong mũi bắn ra một đoàn hôi sắc quang điểm nhỏ cỡ hạt đậu, xoay quanh một vòng liền phá không bắn thẳng về phía chân trời

"Lưu lại cho ta!"

Ngọc dung Bảo Hoa trầm xuống, bàn tay ngọc nhấc lên, nhe nhàng điểm vài cái về phía quang điểm.

Nhất thời vài đao tế ti giống y lúc trước chợt lóe bắn ra, trong nháy mắt xuyên thủng đoàn quang điểm này, sau đó thu lại tất cả vào trong tay áo.

Bấtt quá nữ tử vẫn chưa dừng lại, mâu quang đảo qua khuôn mặt đại hán, há miêng phun ra vài đoàn quang điểm vào trong trán đại hán.

Lúc này tế ti mới vỡ vụn, hóa thành từng điểm bạch quang biến mất

Thần sắc đại hán vừa động, vẻ đờ đẫn trong mắt biến mất, tinh quang chợt lóe lần nữa khôi phục thần trí.

"Bảo Hoa đai nhân, người…."

"Ngươi quả nhiên bị bọn họ ngầm hạ một loại cấm chế vô cùng âm độc. Bất quá yên tâm đi, đã không sao rồi, cấm chế đã bị ta hóa giải, hơn nữa còn thay bằng một loại cấm chế khác, để qua mặt bọn hắn. Trừ phi hai kẻ nọ tự mình ra tay dò xét thân thể ngươi, nếu không tuyêt đối không phát hiện ra dị thường trong đó." Cung trang nữ tử lạnh nhạt nói.

"Đa ta đại nhân cứu giúp, kể từ đó thuộc hạ cũng yên tâm phần nào. Bất quá đại nhân vì sao lại xuất hiện nơi đây, nơi này mặc dù không có kẻ nào có thể tạo thành uy hiếp cho đại nhân, nhưng vạn nhất bị phát hiện thì vẫn rất bất lợi cho đại nhân." Ma ảnh liên tục cảm ơn, cũng có chút lo lắng nói

"Ta ở đây hiển nhiên là có dụng ý riêng. Trước tiên ta hỏi ngươi, mới vừa rồi có kẻ nào tiến vào thông đao tiếp điểm phía sau ngươi không?" Bảo Hoa Thánh tổ nhìn về phía cửa thông đạo màu xám, thần sắc có chút phúc tạp hỏi một câu.

"Đúng là có một đội dị tộc nhân xông vào thông đạo, trong đó một nửa là Nhân tộc, một nửa là Linh tộc, hơn nữa đều là tồn tại ngoài Hợp Thể Kỳ, cho nên thuộc hạ không đám ngăn cản bọn họ." Đại hán nghe vậy có chút ngoài ý muốn, nhưng thành thật trả lời.

"Ngươi làm vậy là đúng rồi. Ta giao cho ngươi một nhiêm vụ, chuyện những dị tộc nhân xông vào thông đạo, hãy tìm cách che dấu cho ta, trước tiên đừng để Thánh giới bên kia biết. Mặc đù việc này không thể giấu được lâu, nhưng có thể trì hoãn được bao lâu thì cứ trì hoãn. Ngươi làm được không?" Bảo Hoa Thánh tổ sau khi hơi trầm ngâm, đột nhiên lạnh lùng ra lệnh.

"Việc này mặc dù có chút khó giải quyết, nhưng một kẻ khác giám thị ta đã bị đại nhân giết, nơi đây hiện tại chỉ có mình ta làm chủ, cũng có thể giấu được chuyên này vài năm." Đại hán mặc dù có chút khó hiểu, nhưng hết sức tự tin nói.

"Vậy là đủ rồi. Hắc Ngạc, chúng ta cũng tiến vào thôi"

Cung trang nữ tử sau khi gật đầu hài lòng, liền không quay đầu lại ra lệnh, phiêu phù bay vào trong thông đạo.

Hành động này khiến sắc mặt đai hán và Hắc Ngạc cùng đại biến.

Bất quá hai người, một người sau khi mấp máy môi vài cái, cuối cùng không nói được lời nào làm ra tư thế cung tiễn. Một người thì ánh mắt sau khi biến ảo một lúc, vẫn âm thầm cắn răng bay theo.

Trong thông đao sau khi lần nữa vang lên hai tiếng ầm ầm, thân ảnh cung trang nữ tử và hắc giáp đại hán liền biến mất không thấy.

Mà đại hán sau khi nhìn vào thông đạo một lúc, lại nhìn ra hư không trống trơn xung quanh, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ cười khổ.

Nhưng sau khi hắn hơi trầm ngâm, đột nhiên ngẩng đầu huýt một tiếng dài

Tiếng huýt gió hùng hậu vang vọng, giống như có thể phá vỡ đất đá bắn thẳng lên chín tầng mây.

Sau một lát, trong mây đen liên tiếp chớp động bóng người, từng đội Ma tộc khống chế đủ loại ma thú hiện ra.

Đại hán thấy cảnh này, hắc khí ngòai thân nổi lên, không chút do dự nghênh đón.

Bên kia thông đạo ở Ma giới, ba động nổi lên, thân ảnh Bảo Hoa Thánh tổ và Hắc Ngạc không tiếng động hiện lên trong một đoàn hôi quang, sự xuất hiện của bọn họ ngay lập tức khiến những Ma tộc bao quanh phải giật mình.

Đám Ma tộc này hơn phân nửa là Ma tộc thấp giai, cung trang nữ tử chỉ thản nhiên nói với hắc giáp đại hán một câu: *"Giao cho ngươi!"*, tiếp theo thân ảnh vừa động, liền trực tiếp biến mất vào hư không gần đó.

Mà hắc giáp đại hán ở lại, sau khi nhìn đám Ma tộc xung quanh một lượt, phát hiện không có tồn tại Hợp Thể Kỳ, lúc này nhe răng cười, trên người nhất thời tuôn ra ma khí cuồn cuộn tuôn về bốn phía.

Sau thời gian một chén trà nhỏ, trên một đỉnh núi vô danh cách đó mấy vạn dặm, Hắc Ngạc lần nữa bay tới cạnh Bảo Hoa, cung kính đứng một bên.

"Hình như ngươi có chút hoảng loạn đối với việc ta mang ngươi trở lại Thánh giới." Cung trang nữ tử nhìn núi rừng mênh mông xung quanh, đột nhiên không chút cảm tình hỏi một câu.

"Thuộc hạ không dám! Chủ nhân làm thế khẳng đinh là có lý do riêng!" Hắc giáp đại hán giật mình một cái, lập tức có chút sợ hãi trả lời.

"Trong lòng ngươi có chút sợ hãi là chuyện hiển nhiên, lần này ta trở lại Thánh giới cũng có chút mạo hiểm, thậm chí còn có thể chết. Dù sao thì hai tên gia hỏa Thiên Khấp và Hạc Nhan không bao giờ quên ta, một khi phát hiện ta về tới Thánh giới, một hồi đuổi giết là không thể tránh được. Mà lấy tu vi hiện tại của ta, đối mặt với một tên còn miễn cưỡng bảo vệ tính mạng, nhưng hai tên liên thủ thì ta khẳng định phải chết. Dù sao hai tên này ngồi ở chức vị Thủy tổ còn lâu hơn ta." Bảo Hoa thu ánh mắt lại, lần nữa nhìn Hắc Ngạc, thản nhiên nói.

"Chủ nhân nếu biết như vậy mà còn mạo hiểm tiến vào Thánh giới, hẳn là có liên quan đến việc bói toán lần trước." Hắc Ngạc do dự một chút, cẩn thận trả lời.

"Không sai, nhưng bởi vì bói toán không hoàn toàn thành công, quẻ tượng trở nên có chút thiếu sót, cho dù là ta thì cũng chỉ có thể tìm hiểu được một nửa! Nhưng bên cạnh đó, ngươi có biết ta đã bói được gì từ quẻ tượng này không?" Cung trang nữ từ nhìn chằm chằm Hắc Ngạc, trên mặt đột nhiên hiện lên vẻ cổ quái.

"Thuộc hạ hoàn toàn mù tịt về bói toán, xin Bảo Hoa chủ nhân chỉ

giáo." Hắc Ngạc sợ run, không khỏi cười khổ một tiếng.

"Ngươi không muốn đoán cũng không sao, quái tượng kia nội dung không tốt. Ngươi chỉ cần biết rằng trước khi những người kia chưa đạt được mục đích, không được động đến họ, cũng không để bọn họ phát hiện ra sự tồn tại của chúng ta. Thậm chí để bọn họ thuận lợi đạt được mục đích, chúng ta có lẽ còn phải âm thầm giúp bọn họ một chút." Sâu trong đôi mắt Bảo Hoa hiện lên ngân quang, nói ra những lời khiến Hắc Ngạc có chút trợn mắt há mồm.

"Nếu chủ nhân đã nói thế thì thuộc hạ nhất định nghe theo." Cuối cùng, hắc giáp đại hán vẫn đè nén tất cả nghi hoặc trong lòng xuống.

"Uh, lần này ngươi đi theo giúp ta cũng không ít. Chỉ cần tiếp theo tận tâm hết sức, sau này gặp bình cảnh tiến giai Đại Thừa Kỳ, chỉ cần ta khôi phục pháp lực, sẽ giúp ngươi một tay." Bảo Hoa nhìn Hắc Ngạc, trên mặt lần đầu tiên hiện lên vẻ ngưng trọng, hứa hẹn nói.

------oOo------

Chương 2018: Ma Nguyên Hải

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đa tạ chủ nhân ban ơn, Hắc Ngạc cho dù thịt nát xương tan cũng nhất định trợ giúp chủ nhân đat được tâm nguyên lần này!" *Hắc giáp đại hán nghe vậy, trong lòng mừng rỡ, vội vàng ra vẻ tận tâm nói.*

"Thế thì tốt, sau này tất cả mọi việc ngươi không cần hỏi nhiều, chỉ cần làm theo ta sai bảo là được. Thời gian của chúng ta cũng không còn ngắn, đuổi theo những tu sĩ Nhân tộc đó thôi!"

Cung trang nữ tử hài lòng gật đầu, quay đầu nhìn phiến núi non phía xa, hàn quang trong mắt chợt lóe nói.

"Vâng, chủ nhân!" *Hắc giáp đại hán cung kính đáp.*

Vì vậy Bảo Hoa phất tay lên, hư ảnh cây hoa lần nữa chợt lóe, bao phủ hai người vào trong, hóa thành một đoàn phấn hồng quang hà bay về phía trước.

Đồng thời cùng lúc đó, trên trời cao cách đó mấy vạn dặm, Hàn Lập và đám người Lũng gia lão tổ đang không tiếng động bay đi.

Mặc dù lúc tiến vào thông đạo, bọn họ găp chút ngoài ý muốn, nhưng từ sau khi ra khỏi thông đạo, tất cả lại giống y đúc với dò xét ban đầu của Lũng gia lão tổ.

Không chỉ vị trí cửa ra Ma giới đúng lả ở huyết thạch sơn mạch, mà bên ngoài thông đạo cũng có một số Ma tộc bình thường đóng quân.

Vì không để người khác chú ý, bọn họ không đại khai sát giới, sau khi lao ra liền không chút do dự chạy trốn.

Huyết thạch sơn mạch tại Ma giới là nơi tư nguyên ma khí cực kỳ *thiếu thốn, hơn nữa lại chiếm khu vực rộng lớn, cho nên đoạn đường đi tới, bọn họ cũng không nhìn thấy bóng dáng Ma tộc khác.*

Điều này làm cho tâm tư của đám người Lũng gia lão tồ nhất thời buông lòng xuống một nửa.

Cứ bay như vậy về phía trước hơn nửa tháng, sau khi dọc đường giải quyết một đám ma cầm không biết tên, đám người Hàn Lập rốt cục bay ra khỏi phiến sơn mạch đen tối phía dưới, phía trước hiện ra một phiến thảo nguyên rộng lớn xanh biếc.

Trên thảo nguyên đầy hoa cỏ, lọt vào tầm mắt đều là tiên hoa trải rộng khắp nơi, mênh mông vô tận, nhưng khoảng hư không thấp lại có hắc hôi chi khí thản nhiên bay lượn, rõ ràng ma khí dày đặc hơn vùng sơn mạch lúc trước.

Lúc này, Lũng gia lão tổ lên tiếng gọi mọi người dừng lại, tụ tập một chỗ bắt đầu thương lượng hành trình cụ thể tiếp theo.

"Vị trí của Tẩy Linh Trì và Tịnh Linl Liên, theo như lời Linh Vương đại nhân trên thượng giới để lại, nó nằm trong một hòn đảo nhỏ thần bí ở tận cùng phía đông Ma Nguyên Hải. Vị trí cụ thể thì mặc dù thiếp thân có chút đầu mối, nhưng phải tới đó mới có thể sử dụng. Hiện tại việc cần làm là phải nhanh chóng bình an đến ma hải này. Ta nghĩ việc này chắc Lũng đạo hữu cũng đã chuẩn bị tốt" *vẻ mặt Thiên Thu thánh nữ nghiệm nghị nói với đám tu sĩ bên Nhân tộc.*

"Uh, mấy năm nay ta chuyên môn tìm hiểu tình hình các khu vực ở Ma tộc, ngoại trừ vài nơi không rõ, thì cuối cùng cũng có chút kết quả. Lấy vị trí hiện tại của chúng ta, muốn đến Ma Nguyên Hải thì có ba con đường. Nhưng ba con đường này đều có lợi và hại, một mình lão phu không cách nào quyết định được, phải cùng chư vị đao hữu thương lượng một chút. Thậm chí nói không chừng chúng ta đều phải thử nghiệm một chút mới có thể ra quyết định cuối cùng." *Lũng gia lão tổ vuốt cằm, ngưng trọng trả lời.*

"Ba con đường nào, Lũng huynh nói ra cho chúng ta nghe thử một chút" *Nam tử Lâm gia không suy nghĩ thêm hỏi.*

Hàn Lập và đám người vũ y thiếu nữ cũng lộ ra vẻ mặt chú ý.

"Con đường thứ nhất, đó là chúng ta cứ đi thẳng về phía trước phiến thảo nguyên này, tiến vào bình nguyên này nhiều ngày, sau đó đi ngang qua mấy nơi phồn thịnh của Ma tộc nhiều ngày, mượn truyền tống pháp trận của một số cự thành Ma tộc, liền dễ dàng tới Ma Nguyên Hải. Nhưng phiền toái duy nhất là thành thị Ma tộc này khẳng định có Tôn giả Ma tộc, thậm chí là hóa thân Thánh Tổ tọa trấn, thậm chí còn bố trí nhiều cấm chế lợi hại. Cho dù ta có Nguy Ma Châu thì nhiều lắm cũng chỉ có hai thành cơ hội vượt qua kiểm tra. Đây phải là dưới tình huống vận khí của chúng ta tốt đến mức nghịch thiên." *Lũng gia lão tổ sắc mặt không đổi nói ra con đường thứ nhất.*

"Tỷ lệ chỉ có hai thành, quá thấp. Không thể đi đường này!" *vũ y thiếu nữ nghe xong, nhíu mày, không suy nghĩ thêm phản đối.*

"Uh. Diệp đạo hữu nói có lý. Mặc dù con đường này mất ít thời gian nhất, nhưng quả thực cũng rất mạo hiểm. Ta cũng không tán thành con đường này." *Đôi mắt Thiên Thu thánh nữ chớp động mâu quang, chậm rãi lắc đầu.*

Hàn Lập và đám Linh tộc không mở miệng, nhưng nhìn vẻ mặt thì hiển nhiên đều giống nhau.

Lũng gia lão tồ thấy cảnh này, không cảm thấy ngoài ý muốn, ngược lại nói thẳng ra con đường thứhai:

"Con đường thứ hai, chúng ta có thể trước tiên đi tới trung tâm thảo nguyên, sau đó dọc theo đê ngũ ma hà (dòng sông ma thứ năm) nổi danh ở Ma giới, trực tiếp tiến vào trong biển, sau đó xuyên qua vô số vùng biển, cuối cùng tiến vào Ma Nguyên Hải. Lấy sự rộng lớn của các vùng biển tại Ma giới, chúng ta hiển nhiên không lo bị cao giai Ma tộc phát hiện thân phận. Nhưng cái khó chính là trong biển có rất nhiều ma thú, chúng ta nếu gặp phải đàn thú biển hơn vạn con thì chỉ có thể chạy trối chết càng huống chi trong biển sâu Ma giới không thiếu lượng lớn thú biển hóa hình đạt tới cấp độ Ma tôn, thậm chí trong truyền thuyết còn nghe nói có thú biển đạt tới cấp độ Thánh tổ. Hơn nữa đi con đường này thì phải mất thời gian năm sáu năm mới tới đích."

"Đi đường biền rất nguy hiểm. Biển ở Ma giới mặc dù ta không hiểu rõ lắm, nhưng thú biển ở Linh giới chúng ta cũng rất lợi hại, ngay cả mấy đại tộc mạnh mẽ tại Linh giới chúng ta đều phải e sợ, càng huống chi chúng ta không quen thuộc đường biển, vạn nhất đâm đầu vào trong vùng biển nguy hiểm nào đó, mạng nhỏ khi đó rất khó giữ được. Lũng huynh, con đường thứ ba là gì?" *Thiên Thu thánh nữ nhướng mày, không đồng ý tiếp tục hỏi.*

"Con đường cuối cùng, đó là chúng ta đi về phía Tây của phiến thảo nguyên này, tiến vào nơi hoang dã mà ngay cả Ma tộc cũng rất ít đặt chân đến. Nơi đây cũng giống như nơi man hoang ở Linh giới chúng ta, mặc dù có một sổ loại ma thú lục địa, nhưng sổ lượng ít hơn trong biển rất nhiều. Lấy thực lực chúng ta thì không cần lo lắng. Nhưng đi con đường này, muốn đến Ma Nguyên Hai sẽ mất thời gian rất dài, thậm chí còn phải xuyên qua Huyễn Khiếu sa mạc lừng danh tại Ma giới. Phiến sa mạc này là một trong mười cấm địa ở Ma giới, vô luận tu sĩ có tu vi cỡ nào, khi tiến vào trong đều bi áp chế hết chín thành tu vi. Càng đáng sợ chính là trong phiến sa mạc này, bất cứ độn thuật hay bảo bối đều không thể sử dụng, chỉ có thể dùng chân đi bộ qua" *Khóe miệng Lũng gia lão tổ co quắp nói.*

"Trong Huyễn Khiếu sa mạc có ma thú hoăc độc trùng gì lợi hại không?" *Hàn Lập nghe xong, trong lòng vừa động, chủ động mở miệng hỏi một câu.*

"Không có, mặc dù trong Huyễn Khiếu sa mạc có một số ma thú thấp giai, nhưng cho dù chúng ta bị áp chế chín thành pháp lực, vẫn dễ dàng đối phó. Thứ duy nhất tạo thành uy hiếp chính là Huyễn Khiếu ma phong nổi danh ở phiến sa mạc này. Bất quá chỉ có pháp lực chúng ta bị áp chế, còn thần niệm thì vẫn không chút tổn hại. Ma phong ngay cả khi có chút phiền phức, nhưng nếu chúng ta cẩn thận một chút thì vẫn có thể vượt qua" *Lũng gia lão tổ sau khi suy nghĩ một chút, khẳng định nói.*

"Đã như thế thì chúng ta chọn con đường thứ ba, chỉ cần tốn một chút thời gian là được. Lũng huynh cần gì nghiêm túc đến thế, trong đó hẳn là có ngọn nguồn gì khác!" *Hàn Lập khẽ cười hỏi.*

"Hàn huynh nói không sai, nếu chỉ đơn giản như thế thì lão phu căn bản sẽ không chuẩn bị hai con đường khác, sớm trực tiếp chọn con đường này. Quan trọng chính là, Huyễn Khiếu sa mạc này thật sự rất rộng, nếu chúng ta không thể bay và dùng bảo vật thì đi bộ qua khu vực này, không mất thời gian năm sáu chục năm, căn bản không thể đi hết" *Lũng gia lão tổ nghe Hàn Lập hỏi, cười khổ trả lời.*

"Năm sáu chục năm!" *vừa nghe nói thế chẳng những Hàn Lập biến sắc, mà vũ y thiếu nữ cũng hít một ngụm lương khí.*

Chỉ có Thiên Thu thánh nữ là thoáng giật mình, cũng không tỏ vẻ gì khác. Mà mấy tên Thánh Lãnh nọ cũng không tỏ gì.

Hiển nhiên đám Linh tộc này đối với tình hình Huyễn Khiếu sa mạc có chút hiểu rõ.

"Năm sáu chục năm, không được. Thời gian lâu quá. Chờ khi chúng ta tới Ma Nguyên Hải, sợ rằng ma kiếp ở Linh giới cũng sớm kết thúc. Hơn nữa thời gian càng kéo dài, trên đường càng có thể phát sinh một số chuyện không lường được." *Lúc này đây, phi phát nam tử phản đối.*

"Nếu Lâm huynh cảm thấy quá lâu, vây con đường thứ nhất và thứ hai, ngươi cảm thấy cái nào tốt hơn?" *Lũng gia lão tổ thản nhiên hỏi ngược một câu.*

"Cái thứ nhất rất nguy hiểm, cái thứ hai mặc dù cũng có chút mạo hiểm, nhưng chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút vẫn có cơ hội. Vạn nhất vận khí không tệ, liền không cần trêu chọc đến thú biển, thuận lợi đến Ma Nguyên Hải." *sắc mặt phi phát nam tử sau khi âm tình bất định một lát,*

cắn răng nói.

"Oh. Đi bằng đường biển quả thực là một con đường có thể chấp nhận. Thiên Thu đạo hữu, Hàn đạo hữu, hai người các ngươi cảm thấy thế nào?" *Lũng gia lão tồ vẫn chưa bình luận gì, hỏi Thiên*

Thu thánh nữ và Hàn Lập.

Nơi này ngoại trừ Thánh Linh trong bạch quang không nói lời nào, thì chỉ còn hai người bọn họ là tu sĩ Hợp Thể Hậu Kỳ, Lũng gia lão tổ hiển nhiên coi trọng.

*"*Con đường thứ hai thoạt nhìn có vẻ là lựa chọn tốt nhất so với hai con đường còn lại, nhưng nếu con đường thứ ba có thể giảm bớt thời gian thì quà thực là một lựa chọn ổn thỏa hơn cả.*" Hàn Lập khẽ thở dài một hơi, chậm rãi trả lời.*

*"*Thiếp thân cũng hiểu biết tình hình ở đây, đi đường biển không thành vấn đề gì. Nhưng Hàn huynh có điều chưa biết, kỳ thật xuyên qua Huyễn Khiếu sa mạc cũng không cần đến năm sáu mươi năm, có một cách có thể giảm bớt gần nửa thời gian. Chỉ cần ba mươi năm là có thể đi qua Huyễn Khiếu sa mạc. Bất quá cho dù ba mươi năm thì đối với chúng ta cũng quá lâu.*" Thiên Thu thánh nữ đột nhiên cười nói.*

*"*Oh, có chuyện này sao. Đạo hữu không nói thì lão phu thật sự không biết việc này.*" Lũng gia lão tổ nghe xong, có chút kinh ngạc, vội vàng hỏi.*

*"*Hàn mỗ xin rửa tai lắng nghe!" vẻ mặt Hàn Lập vừa động, lộ ra vẻ cảm thấy hứng thú.

------oOo------

Chương 2019: Bát Túc Ma Tích và Tiên Hồn Đan

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Theo ta được biết, trong Huyễn Khiếu sa mạc có một loại ma thú trân quý hiếm có tên là Bát Túc Ma Tích(thằn lằn tám chân). Loại ma thú này mặc dù không thể phi hành nhưng lại di chuyển nhanh như gió trong sa mạc, nếu có thể kiếm được vài con để cưỡi thì có thể tiết kiệm gần nửa thời gian." Thiên Thu thánh nữ chậm rãi nói.

"Đã có loại ma thú này thì coi như đã chọn xong đường đi rồi. Dù sao con đường này so với đi hải vực thì an toàn hơn nhiều, chỉ là tốn chút thời gian mà thôi." vũ y thiếu nữ nghe xong, như nghĩ tới điều gì đó, nói.

"Diệp tiên tử tưởng rằng sự việc đơn giản như vậy sao. Ma hạch, xương, da của Bát Túc Ma Tích là thứ rất có giá trị. Trải qua nhiều năm liên lục tìm giết như vậy, ma thú này sớm đã bị giết sạch không còn. Cho dù còn sót lại một số Bát Túc Ma Tích, thì không phải đang ẩn thân tại chỗ sâu trong sa mạc, cũng bị mấy đại thế lực Ma tộc địa phương âm thầm nuôi dưỡng. Nếu chỉ cần một hai con thì nói không chừng chúng ta còn có cách, nhưng nếu muốn mỗi người tìm một con thì cơ hồ là chuyện không thể được." Thiên Thu thánh nữ thở dài một tiếng, lộ ra vẻ bất đắc dĩ

"Nếu loại ma tích này hiếm như thế thì chúng ta có thể dùng linh thú hoặc ma thú khác. Trong tay ta cũng có vài con linh thú am hiểu chạy trên đất liền." Ánh mắt vũ y thiếu nữ hơi đổi, đề nghị nói.

"Áp chế của Huyễn Khiếu sa mạc lên các loại thú rất lợi hại. Loại thú bình thường cho dù bên ngoài hành động có nhanh nhẹn thế nào, khi tiến vào sa mạc này lập tức sẽ trở nên chậm vô cùng, căn bản không thể chịu được lâu. Chỉ có ma thú vốn sống trong

Huyễn Khiếu sa mạc mới không bị ảnh hưởng. Mà trong số ma thú đó, Bát Túc Ma Tích lại là loại chạy nhanh nhất, nếu đổi lại là ma thú khác thì tốc độ không bằng một nửa." Thiên Thu thánh nữ nhướng mày nói.

Vũ y thiếu nữ nghe vậy, hiển nhiên lộ ra vẻ thất vọng.

Mà Hàn Lập nghe đến đó, trên mặt hiện lên một chút khác thường.

Nữ tử này hiểu rõ chuyện ở Ma giới như thế xem ra trước đó Linh tộc chuẩn bị không kém chút nào so với Lũng gia, thậm chí đối với các thế lực và địa phương ở Ma giới còn hiểu tường tận hơn. Nếu không thì Lũng gia lão tổ cũng không đến không biết chuyện Bát Túc Ma Tích.

"Nếu muốn kiếm đủ Bát Túc Ma Tích thì cũng không phả là không có cách, cùng lắm thì nhổ cỏ tận gốc mấy thế lực Ma tộc lớn, mạnh mẽ đoạt lấy là được. Lấy thực lực chúng ta, liên thủ lại thì chuyện này cũng không phải khó." Huy trưởng lão bên cạnh Lũng gia lão tổ cười lạnh nói.

"Lẩy thực lực chúng ta, chỉ cần không đụng tới Thánh tổ Ma tộc thì hiển nhiên không cần e ngại thứ gì. Nhưng kể từ đó, động tĩnh gây ra sẽ lớn, rất dễ bị cường giả Ma tộc chú ý. Vạn nhất bọn họ nhìn trúng chúng ta, hoặc là dùng truyền tống pháp trận đến Huyễn Khiếu sa mạc chặn đường chúng ta thì phiền phức lớn!" Lũng gia lão tổ sau khi suy nghĩ một chút, lắc đầu nói.

"Điều này cũng đúng, bất quá chúng ta không cần xung đột với mấy đại thế lực Ma tộc này, có thể nghĩ cách trộm lấy ma tích, hoặc dùng đồ vật trao đổi ma tích. Ngay cả khi ma thú này trân quý, nhưng lấy tài sản của chúng ta còn sợ không có thứ giá trị tương đương để giao dịch sao?" Lão nho Tàng Hình bất đồng ý kiến nói.

"Ta cảm thấy đi Huyễn Khiếu sa mạc được hơn!" Kim Cổ trưởng lão Linh tộc chỉ nói ngắn gọn một câu.

"Ta đồng ý với Lâm Huynh, đi biển tốt hơn. Dù sao thời gian đi

Huyễn Khiếu sa mạc quá dài, hơn nữa Bát Túc Ma Tích không biết có thu đủ hay không." vũ y thiếu nữ tự định giá một chút, đồng ý với ý kiến của phi phát nam tử.

Mà những người khác thì vẻ mặt trầm ngâm, cẩn thận cân nhắc lợi hại trong đó, vẫn chưa dễ dàng nói ra quyết định bản thân.

"Hàn đạo hữu, hiện tại ngươi định chọn con đường nào?" Ánh mắt Lũng gia lão tổ sau khi âm tình bất định một lát, quay sang hỏi Hàn Lập.

"Trước khi trả lời, Hàn mỗ muốn hỏi Lũng huynh một chút, không biết từ chỗ chúng ta đến Huyễn Khiếu sa mạc mất bao lâu, mấy ngày, mấy tháng hay là mấy năm?" Hàn Lập yên lặng một chút, mới không chút hoang mang hỏi.

"Mấy năm? Không lâu đến thế. Từ đây đến Huyễn Khiếu, sa mạc chỉ cần thời gian một năm. Đương nhiên đây là dưới tình huống trên đường đi chúng ta không trì hoãn. Hàn huynh sao lại hỏi vậy?" Lũng gia lão tổ có chút ngoài ý muốn hỏi.

"Nếu dựa theo mức đô nguy hiểm để chọn thì tại hạ hiển nhiên vẫn thiên về hướng đi Huyễn Khiếu sa mạc, nhưng nếu không thể kiếm đủ Bát Túc Ma Tích thì thời gian lại mất quá nhiều, so với đi đường biển thì đúng là cái được không bù nổi cái mất. Dù sao đi đường biển chỉ mất hơn mười năm, thời gian tiết kiệm được càng nhiều thì cũng bớt đi nhiều nguy hiểm. Cho nên ý của Hàn mỗ là chúng ta nên chú ý đến cả hai." Hàn Lập nói từng chữ một.

"Chú ý như thế nào?" Thiên Thu thánh nữ hơi trầm tư hỏi một câu.

"Chúng ta có thể trước tiên đi Huyễn Khiếu sa mạc, đến gần sa mạc sẽ tìm các thế lực Ma tộc địa phương, xem thử có thể thu đủ Bát Túc Ma Tích hay không, nếu thật sự có thể tìm đủ thì hiển nhiên liền trực tiếp đi Huyễn Khiếu sa mạc. Nếu không được thì trở về đường cũ đi hải vực cũng không muộn. Dù sao trở về đường cũ cũng chỉ mất hai năm mà thôi. Chút thời gian như thế chúng ta cũng có thể chấp nhận được." Thần sắc Hàn Lập ngưng trọng trả lời.

"Oh, cách này hay không tệ, đúng là ổn thỏa hơn. Ta đồng ý với cách của Hàn huynh!" Vũ y thiếu nữ nghe xong, đôi mắt đẹp chợt lóe quang mang, lộ ra vẻ mừng rỡ.

"Cách này đúng là vẹn toàn nhất." Nam tử họ Lâm sau khi hơi trầm ngâm, lộ ra vẻ đồng ý

"Thiên Thu đạo hữu, ngươi cảm thấy thế nào?" Thần sắc Lũng gia lão tổ khẽ động, hỏi Thiên Thu thánh nữ một câu.

"Ta cần thương lượng với mấy vị tộc nhân một lát, sau đó sẽ trả lời đạo hữu."

Sắc mặt Thiên Thu thánh nữ khẽ đổi, chậm rãi nói.

"Điều này hiển nhiên." Lũng gia lão tổ đồng ý nói.

Vì thế Thiên Thu thánh nữ và mấy tên Linh tộc quay lưng lại với đám người Hàn Lập, bắt đầu thương lượng.

Cùng lúc đó, Lũng gia lão tổ khẽ nhúc nhích môi, bí mât nói chuyên gì đó với Huy trưởng lão bên cạnh.

"Hàn huynh, cách của ngươi rất ổn thỏa. Ta nghĩ vô luận là Linh tộc hay Lũng lão quái thì hơn phân nủa đều đồng ý cách này. Nhưng xem tình hình lúc trước thì Lũng lão ma hơn phân nữa là muốn đi Huyễn Khiếu sa mạc, mà Linh tộc thì muốn đi hải vực. Bọn họ nói không chừng trong lòng còn có tính toán gì khác, vô luận kết quả cuối cùng thế nào, chúng ta đều phả cẩn thận một chút." Bên tai Hàn Lập bỗng nhiên vang lên tiếng cười khẽ của vũ y thiếu nữ

Hàn Lập nhìn qua nữ tử này, đã thấy đối phương đứng tại chỗ không nhúc nhích, trên mặt không nhìn ra chút dị sắc nào.

"Đa tạ Diệp đạo hữu nhắc nhở, Hàn mỗ sẽ chú ý." Hàn Lập đồng dạng bất động thanh sắc đáp lời.

Mặc dù vũ y thiếu nữ không truyền âm nữa, nhưng khóe mịêng có chút nhếch lên.

Tất cả mọi việc tiếp theo quả nhiên không khác nhiều so với dự đoán của vũ y thiếu nữ.

Thiên Thu thánh nữ sau khi thương lượng với Linh tộc xong, qủa nhiên tỏ vẻ đồng ý với cách Hàn Lập đưa ra, mà Lũng gia lão tổ cũng không dị nghị gì.

Vì thế đám người lúc này thay đổi phương hướng, bay về phía Tây thảo nguyên.

Đám người Lũng gia lão tổ hiển nhiên không biết trong trời cao phía sau cách bọn họ hơn vạn dặm, có một đoàn phấn hồng quang hà như ẩn như hiện theo sát.

Đồng thời cùng lúc đó, ở Linh giới, trong một cấm địa cực kỳ bí ẩn của Linh tộc.

Một tòa pháp trận đường kính rộng hơn mười dặm đang vận hành thật nhanh trên mặt đất cháy đen.

Cả tòa pháp trận không ngừng phát ra tiếng xé gió, vô số phù văn đủ loại màu sắc từ các nơi tuôn ra, hóa thành từng đạo phù văn thô to tao thành xiềng xích, khóa chặt một nhân ảnh thật

lớn ở trung tâm

Nhân ảnh này cao khoảng trăm trượng, trên nguòi mặc một bộ kim sắc chiến giáp hình dáng cổ quái, sau lưng có mười mấy huyết sắc ma ảnh chớp động không ngừng, phát ra tiếng khóc quái dị.

Nhưng lúc này hắn giơ hai tay lên trời, cách bàn tay mấy trượng là một phiến ngân sắc ti võng dày đặc, đang không ngừng run rẩy nâng một viên châu màu bạc to cỡ một mẫu.

Bề mặt viên châu khắc vô số hoa văn, chớp động khiến hư không gần đó mơ hồ có chút vặn vẹo không ngừng.

Khuôn mặt nhân ảnh vô cùng tuấn mỹ, nhưng giờ phút này vẻ mặt đầy mồ hôi, nhìn ngân châu khổng lổ trên trời cao, trên mặt hiện lên vẻ kính sợ khó tin.

Không trung xung quanh pháp trận, bất ngờ có tám gã Thánh Linh Hợp Thể Kỳ mặc trang phục khác nhau, mỗi tên đều cầm một trận bàn, cũng mồ hôi đầm đìa điên cuồng thúc đục cả tòa đại trận.

Mà trên cao mấy ngàn trượng ở trung tâm pháp trận, có một tòa cung điện kim quang lập lòe, lơ lửng giữa không trung không nhúc nhích, vô cùng yên tĩnh, có vẻ cực kỳ quỷ dị.

"Ngươi rốt cục là ai, sao lại có được Phong Tiên Châu. Chẳng lẽ thật sự là Linh nô chạy thoát từ cung nào đó ở Tiên giới!" Cự đại nhân ảnh mở miệng, hung hăng quát to lên không trung.

"Ta là ai, ngươi không cần biết. Ngươi đã có được Nhiếp Linh Thiên võng, như vây đã không đội trời chung với Linh tộc chúng ta, không thể cùng sinh tồn. Hiện tại ngươi đã rơi vào Khóa Ma đại trận, cũng bị Phong Tiên Châu giam cầm, đây sẽ là nơi chôn thân của ngươi." Từ trong cung điên màu vàng truyền ra thanh âm nam tử lạnh lùng, nhưng có vẻ vô cùng già nua

*"Ngươi thật sự tưởng rằng chỉ bằng vào thủ đọan này là có thể giết ta sao. Bổn sứ giả đã sớm tu thành Kim Tiên chân hồn, chỉ là người hạ giới mà cũng muốn giết ta, quả thực là nằm mơ giữa ban ngày. Chờ lát nữa ta thoát vây ra, nhất định sẽ đem tất cả đám Linh nô các ngươi đánh cho hoa phi phách tán, đưa tất cả vào lò luyện hóa."*Nhân ảnh cao lớn cuồng tiếu một tiếng, tràn ngập sát khí quát.

"Ta đương nhiên biết cho dù Khốn Ma Trận và Trấn Tiên Châu hợp lực cũng không đủ giết một linh hồn Chân Tiên, cho dù hiện tại pháp lực của ngưai không cường đại bằng bổn tọa. Nhưng nếu ta đem ngươi phong ấn lại chuyển đến cửu u Địa Hỏa, dùng chân hỏa trong người phối hợp với cửu u Địa Hỏa chậm rãi luyện hóa, chỉ cần tốn thời gian mười vạn năm liền biến chân hỏa ngươi thành nguyên liêu, luyện hóa thành một viên Tiên Hồn Đan."

Thanh âm già nua trong cung điện màu vàng hừ lạnh một tiếng, băng hàn thấu xương nói.

------oOo------

Chương 2020: Tích Huyết Phục Linh Hoa và Huyễn Quang Thiên Tinh Tháp

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hừ, muốn luyện chân hồn ta thành Tiên Hồn Đan, ngươi thật can đảm. Nếu là tại Tiên giới, riêng điều này đã vi phạm thiết luật (luật sắt) Tiên giới, bị chấp pháp giả vận dụng thiện phạt trực tiếp giết chết" Cự đại nhân ảnh vùa nghe nói thế thân hình khẽ run lên, trên mặt lộ ra vẻ tức giận hừ một tiếng.

"Hắc hắc, ngươi cũng biết đây không phải là Tiên giới, chấp pháp giả ngay cả khi thần thông lớn, nhưng nếu không có chuyện gì quấy nhiễu thì sao có thể phát hiện ra những chuyện nơi này. Mà sau khi lão phu ăn Tiên Hồn Đan vào, tu vi lại tiến thêm một bước, đủ để bổn tộc thêm cường đại tại một giới này. Chút mạo hiểm ấy cũng đáng để bổn tộc thử một phen, càng huống chi ngoại trừ thủ đoạn này, cũng không còn cách nào khác có thể giết chân hồn một gã tiên nhân. Lão phu không có sự lựa chọn nào khác!" Thanh âm già nua không chút rung động, lạnh lùng nói

"Tốt,tốt! Bổn sứ giả coi như hổ xuống đồng bằng bị chó khinh. Chỉ là một gã Đại Thừa Kì, nếu là trước kia thì ta chi búng một ngón tay liền giết chết, hiện tại dám đứng trước mặt ta cuồng vọng như thế. Ta cũng muốn xem thử ngươi như thế nào phong ấn luyện hóa chân hồn bổn tọa." Cự đại nhân ảnh nghe vậy, ánh mắt sau khi chớp động vài cái, không giận mà ngược lại còn cười.

Tiếp theo nhân ảnh dùng sức giơ hai tay ra trước người, mười ngón tay mơ hồ, nhanh như đan đánh ra mười mấy đạo pháp quyết, chợt lóe liền nhập vào trong ngân sắc cự võng do Nhiếp Linh Thiện võng biến thành.

Nhất thời trong cự võng phát ra tiếng ầm ầm, khí tức phút chốc cường đại gấp mấy lần, tiếp theo cuồng trướng, ra sức đẩy cự đại ngân châu lên phía trên mấy chục trượng.

Tám gã Thánh Linh đang thúc dục cự đại pháp trận ở xung quanh, vừa thấy cảnh này, trong lòng cả kinh, không chút do dự đem toàn bộ pháp lực cuồng chú vào trong pháp bàn.

Từ trong pháp bàn phát ra quang mang chói mắt, tiếp theo từ trong pháp trận truyền ra tiếng xé gió!

Phù văn bốn phía quay cuồng, ngưng kết ra từng phù liên(dây xích) thật lớn trói cự đại nhân ảnh lai.

Nhưng hành động này hiển nhiện đã có chút trễ!

Cự đại nhân ảnh sau khi cảm thấy cả người buông lỏng, pháp lực trong cơ thể nguyên bổn có chút ngưng trệ mất linh, phút chốc khôi phục như lúc ban đầu, mặc dù chỉ tích tắc nhưng cũng đủ để thi triển thần thông giữ mạng.

Hắn gầm lên một tiếng, mười mấy đoàn ma ảnh sau lưng nổ tung, hóa thành từng cổ huyết vụ nhập vào trong người.

Thân hình nguyên bổn có chút mơ hồ, trong nháy mắt trở nên vô cùng rõ ràng, giáp y trên thân sau khi cuồng trướng liền vỡ vụn ra, để lộ lớp da màu cổ đồng.

Trên ngực hắn, bất ngờ khắc một đóa kỳ hoa màu vàng trông rất sống động.

Trong nháy mắt khi đồ án cự hoa hiện ra, nhân ảnh mở miệng, những thượng cổ chú ngữ chưa từng xuất hiện tại Linh giới nhanh chóng bay ra.

Đồ án kim hoa sau khi khẽ run lên, toàn thân đỏ tươi như máu, hơn nữa một cổ tinh khí xông vào mũi, tiếp theo bề mặt lưu chuyển tinh quang đỏ tươi, từ trên ngực bay ra, hóa thành thực thể

"Tích Huyết Hoạch Linh Hoa! Thân thể của ngươi không phải là

người, mà là thân thể yêu hoa!"

Trong cung điện màu vàng truyền ra thanh âm giật mình già nua

Nhưng cự đại nhân ảnh căn bản không quan tâm, chỉ cúi đầu há miệng thổi về phía huyết sắc cự hoa:

"Phốc xuy!"

Thiện địa nguyên khí gần đó trong nháy mắt tuôn về phía huyết hoa, đồng thời bầu trời ảm đạm, từng đám mây ngũ sắc cuồn cuộn tuôn ra, khiến thiện địa cũng phải biến sắc.

Mà huyết hoa sau khi hút vào vô số thiện địa nguyên khí, thể tích bành trướng gấp mười lần, đồng thời phả ra một cổ khí tức khiến người ta nổi da gà.

"Ngươi điên rồi, muốn tự bạo đóa hoa này, chẳng lẽ ngươi không biết khi đóa hoa này nổ tung, thân thể của ngươi cũng đồng thời tan thành tro bụi sao?" Thấy cảnh này, thanh âm già nua hoảng sợ, đồng thời mơ hồ có chút kinh hoàng.

Không chỉ như thế, bầu trời phía trên cung điện màu vàng nổi lên ba động, một đạo nhân ảnh quỳ dị hiện lên.

Rõ ràng là một bạch bào lão giả tóc bạc nhưng vẻ mặt lại trẻ trung, trên tay áo khắc một lá phong màu đỏ, vẻ mặt khẩn trương nhìn huyết sắc cự hoa bên dưới.

"Hắc hắc, tự bạo thân thể so với chân hồn bị luyện hóa thành đan thì còn tốt hơn nhiều. Lấy chân hồn lực của bổn tọa, cùng lắm thì mất mấy vạn năm khổ công liền lần nũa ngưng tụ ra thân thể Nếu ngươi thức thời thì hiện tại mở pháp trận và thu hồi Phong Tiên Châu lại, ta cũng không truy cứu chuyện lúc trước, lập tức quay đầu rời đi. Nếu ngươi nhận ra yêu hoa này thì chắc cũng hiểu rõ uy lực khi nó tự bạo, cái khác không nói, nhưng để mấy người các ngươi lập tức tan thành mây khói thì dư sức."

Cự đại nhân ảnh không nhìn cự hoa yêu dị kia, mà nhìn lão giả trên không trung, lạnh lùng nói.

Bạch bào lão giả nghe nhân ảnh phía dưới nói xong, không lập tức mở miệng nói gì, nhưng sắc mặt lại cực kỳ âm trầm.

Tám gã Thánh Linh xung quanh pháp trận bên dưới, sau khi cảm nhận uy lực đáng sợ từ huyết sắc cự hoa phát ra, lại nghe nhân ảnh nói vậy, sắc mặt sớm đã trở nên cực kỳ khói coi.

Nhưng trên đỉnh đầu lại có lão giả tọa trấn, không ai dám có động tác gì khác, vẫn liều mạng duy trì pháp trận.

"Thả ngươi đi? cũng có thể! Nhưng chờ sau khi phong ấn ngươi lại, lão phu sẽ nghĩ đến việc này."

Vẻ mặt bạch bào lão giả sau khi liên tiếp biến ảo mấy lần, đột nhiên trên mặt hiện lên vẻ dữ tợn, tiếp theo thân hình thoáng một cái, liền trở thành ảo ảnh biến mất tại chỗ.

"Ngươi đúng là muốn tìm cái chết, đã vậy bổn tọa sẽ thành toàn cho các ngươi!" Cự đại nhân ảnh phía dưới thấy vậy, lúc này sắc mặt đại biến quát một tiếng chói tai, nhưng sau khi liếc mắt nhìn huyết sắc cự hoa, hành động không khỏi có một chút chần chờ.

Lúc trước hắn nói có vẻ dễ dàng nhưng trên thực tế trong lòng lại hiểu rất rõ, hắn một khi không có thân thể nếu muốn đúc lại thì thực tế vô cùng khó khăn.

Một vạn năm đúc lại một thân thể trừ phi vận khí tốt đến cực điểm, nếu không chút thời gian ấy căn bản không thể nào.

Mà thân thể này là do Tích Huyết Hoạch Linh Hoa ngưng tụ thành, lại càng khó khăn cực kỳ.

Hắn không biết phải mất bao nhiêu tâm huyết, tổn mười mấy vạn năm mới lần nữa ngưng tụ lại.

Nếu dùng nhục thân, hắn chỉ cần khổ tâm tu luyện khôi phục pháp lực và thần thông lúc còn đỉnh cao cũng không phải là chuyện không thể

Nhưng mệt khi mất đi thân thể yêu hoa này, hắn cũng không tự tin có thể có được thân thể thích hợp, khôi phục thần thông lại càng là chuyện xa vời.

Bất quá nhân ảnh này dù sao cũng không phải là tu sĩ bình thường chỉ chần chờ một lát, liền cắn răng, trong miệng lần nữa truyền ra tiếng chú ngữ, lập tức giơ một ngón tay ra, ngưng trọng điểm về phía huyết sắc cự hoa.

Cự đại huyết hoa phát ra tiếng thê lương, thể tích bành trướng, mỗi cánh hoa bỗng nhiện hiện ra bạch ngân, đồng thời một cổ khí tức còn cường đại gấp mấy lần lúc trước từ trong hoa tán ra.

Đồng thời cùng lúc đó, ngũ sắc linh vân trên trời bị thiên địa nguyên khí thúc dục, ngưng kết làm một, hóa thành một cái nồi năm màu, lấy mắt thường có thề thấy được, chậm rãi đè xuống đám người bên dưới.

Tám gã Thánh Linh đổ mồ hôi, chỉ cảm thấy thân hình trầm xuống, phảng phất bị núi lớn đè lên, động tác trở nên vô cùng chậm chạp.

Tám gã Thánh Linh trong lòng cả kinh, trên người phát ra tiếng xé gió, mười mấy đoàn linh quang đồng thời từ trên người bắn ra, hóa thành từng tầng quang mạc tự bảo vệ bản thân.

Hộ thể linh bảo của bọn hắn cũng tự bay ra bảo vệ chủ nhân.

Mặc dù bai hắn nhất thời không bị gì, nhưng trong lòng cực kỳ hoảng sợ, thân hình vừa động đều bắn về phía sau bỏ chạy.

Động tác bọn họ nhìn nhanh như điện, nhưng so với độn tốc bình thường lại chậm hơn mộT lần, căn bản không thể chạy ra khỏi phạm vi bao phủ của huyết hoa tự bạo.

Tám gã Thánh Linh hiển nhiên cũng biết việc này, một bên vừa bay về phía sau, một bên thả ra vô số bảo vât.

Cự đại nhân ảnh thấy vậy, hai mắt chợt lóe hàn mang, pháp quyết trong tay biến đổi, rốt cục nói ra một chữ *"Bạo"*.

Huyết sắc cự hoa thoáng một cái, tất cả cánh hoa mở tung ra, đồng thời một cỗ chất lỏng đỏ tươi như dung nham từ trong bạch ngân tuôn ra.

Chất lỏng đỏ tươi vừa tiếp xúc với không khí, nháy mắt liền bốc cháy thành từng đoàn hỏa diễm, số lượng cực nhiều, cơ hồ nhuộm đỏ cả hư không, nhưng hồng quang sau khi co giãn, đều nổ tung ra

Cùng lúc đó, cự đại nhân ảnh thoáng cái thu nhỏ lại như người thường, một tầng ngân sắc quang tráo hiện lên trên người.

Người này mặc dù không còn thân thể nhưng vì bảo vệ chân hồn không bị hao tổn quá nghiêm trọng, hiển nhiện cũng đề phòng đối với uy lực lần tự bạo này.

Mắt thấy sau một khắc cả khu vực sẽ hoàn toàn biến thành tro bụi, thì thanh âm bạch bào lão giả lại đôt nhiện lạnh lùng truyền ra từ phía trên huyết sắc cự hoa:

"Muốn tự bạo, ngươi tưởng lão phu sẽ đồng ý sao? Cho dù bản thể của ta bị tổn thương vạn năm, cũng muốn hoàn toàn trấn áp ngươi."

Vừa dứt lời, hư không chợt lóe bạch quang, một tòa cự tháp cao hơn trăm trượng hiện lên.

Tháp này toàn thân trong suốt sáng long lanh, bề mặt khắc vô số phù văn trong suốt, phát ra kỳ quang màu trắng sữa, phảng phất do hàn băng luyện chế thành.

Càng kỳ lạ chính là, trên đỉnh tháp bất ngờ có một viên châu màu xanh to cỡ đầu người, bóng loáng như ngọc, nhưng ngưng thần nhìn kỹ thì lại phát hiện bề mặt nó khắc vô số phù trận trong suốt lớn nhỏ khác nhau.

Trong đó, phù trận lớn bao phủ phù trận nhỏ, phù trận nhỏ thì bao phủ phù trận nhỏ hơn, tất cả hòa vào nhau, có vẻ vô cùng huyền ảo phức tạp.

Khiến người ta vừa nhìn, liền cảm thấy hoa đầu choáng váng.

Mà ngồi trên băng tháp này chính là thân thể nguyên hình của vị Thánh Linh tối cao của Linh tộc, sau khi hơi hạ xuống, một cỗ hàn khí lạnh lẽo từ tháp tuôn ra, chớp cái liền bao phù toàn bộ hỏa quang và huyết hồng cự hoa vào trong.

Trong hàn quang màu trắng, tất cả mọi thứ đều bị ngưng kết trì trệ, phảng phất thời gian bên trong vào giờ phút này đều bị ép dừng lại.

Đồng thời bản thân băng tháp cũng ầm vang một tiếng hạ xuống.

"Huyễn Quang Thiên Tinh Tháp! Không ngờ ngươi là linh nô do bảo vật này biến thành. Không thể nào, tất cả vật phỏng chế bảo vật này kể từ trăm vạn năm trước đều bị hủy diệt trong trận đại loạn ở Bắc Minh tiên cung, như thế nào còn có linh nô sinh ra!

Nhân ảnh phía dưới nguyên bổn dùng ánh mắt cực kỳ oán độc nhìn lên không trung, vừa thấy băng tháp trong suốt, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng tái nhợt, cực kỳ hoảng sợ gầm lên.

------oOo------

Chương 2021: Huyền Hóa Phong Linh PhùThiên Tinh Tháp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhân ảnh là tồn tại ở Tiên giới, hiển nhiên hiểu rõ sự lợi hại của Huyễn Quang Thiên Tinh Tháp, trong long biết không ổn, bỗng sinh ra ý liều mạng, sau khi cắn lưỡi, liền há miệng phun ramoojt đoàn tinh huyết.

Tinh huyết vừa ra khỏi miệng, lập tức ầm ầm bốc cháy, sau đó chợt lóe biến ảo thành mấy hỏa mãng, mỗi con đều dài hơn mười trượng, giương nanh vuốt múa phóng về phía băng tháp trong suốt.

Nhân ảnh hiểu rõ, chỉ cần hắn dung bí thuật Tiên giới tạo ra hỏa mãng chống đỡ băng tháp một chút, Tích Huyết Phục Linh Hoa liền có thể hóa giải lớp băng, hoàn toàn phát huy hết uy lực.

Tới khi đó, huyết hoa phát ra hết uy lực, cho dù là Huyễn Quang Thiên Tinh Tháp cũng không cách nào trấn áp được.

Nhưng cử động này của nhân ảnh dường như hoàn toàn rơi vào trong dự đoán của bạch bào lão giả.

Chỉ thấy hắn cười lạnh một tiếng!

Viên châu màu xanh trên đỉnh băng tháp đột nhiên tự xoay tròn, tiếng xé gió phá không vang lên, mấy đạo quang tuyến màu xanh to cỡ ngón cái phun ra, sau khi chợt lóe liền nhanh như chớp đánh lên người hỏa mãng.

"Xèo xèo"

Quang tuyến màu xanh không biết ẩn chứa uy lực đáng sợ thế nào, mấy hỏa mãng thoạt nhìn dữ tợn, trong nháy mắt liền bị tiêu diệt, biến thành từng luồng khói xanh.

Sắc mặt nhân ảnh đại biến, muốn thi triển thần thong khác, nhưng cản bản không kịp.

Băng tháp cao hơn trăm trượng mang theo mảng lớn hàn quang, đè huyết sắc cự hoa và nhân ảnh xuống dưới.

Băng tháp trong suốt chớp động dị quang, vô số phù văn màu vàng tuôn ra,như mưa rào bắn xuống.

Thanh thế cực kì kinh người!

Đồng thời cùng lúc đó, nửa đoạn thân ảnh của bạch bào lão giả cũng hiện lên rõ ràng ở đỉnh tháp, không chút biểu tình quát to:

"Mấy người các ngươi làm gì thế, mau thúc dục Khốn Ma đại trận, giúp lão phu hoàn toàn phong ấn đại địch của bổn tộc".

Đối tượng mà bạch bào lão giả nói hiển nhiên là tám gã Thánh Linh mới vừa rồi giống như chim sợ cành cong.

Giờ phút này tám gã Thánh Linh vừa thấy băng tháp chế trụ huyết sắc cự hoa tự bạo, trong lòng hiển nhiên vừa vui mừng lẫn sợ hãi, nghe lão giả nói vậy, lập tức giật mình độn quang bay trở về.

Chỉ thấy nhân ảnh sau khi chớp lên, tám gã Thánh Linh lần nữa xuất hiện bốn phía pháp trận, bắt đầu thúc dục trận bàn.

Lập tức phù văn trong pháp trận hiện lên, phù liên ban đầu có chút tiêu tan, lần nữa ngưng thật, chợt lóe lao ra từ bốn phía băng tháp, hình thành cự võng bao phủ tất cả mọi thứ bên dưới.

Cùng lúc đó, cự đại băng tháp phát ra tiếng vù vù, không ngừng co giãn biến lớn.

Từng tầng huyền băng trong suốt từ cự tháp điên cuồng ngưng kết ra.

Pháp trận bên dưới phát ra tiếng vù vù, giống như cùng hô ứng với băng tháp.

Không quá thời gian vài lần hô hấp, băng tháp đã biến thành một cự đại băng phong cao mấy ngàn trượng, đem cả tòa pháp trận và phù liên đóng băng lại.

Về phần nhân ảnh và cự đại huyết hoa, hiển nhiên bị đóng băng tại trung tâm.

Thấy cảnh này, tám gã Thánh Linh nguyên bổn thúc dục pháp trận, lúc này thở dài một hơi, trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên.

Mà đúng lúc này, sắc mặt bạch bào lão giả vẫn vô cùng âm trầm, nhìn xuống tám gã Thánh Linh nói:

"Các ngươi nghe cho rõ, mặc dù ta dùng bản thể phong ấn đại địch này lại. Nhưng Tích Huyết Phục Linh Hoa là một loại kì hoa hiếm có tại Tiên giới, sợ rằng phải tốn hơn vạn năm mới có thể từng chút hóa giải uy lực của đóa hoa này. Mà trước đó, các nguwoi không được động đến phong ấn này, nguyên thần của ta cũng không thể rời khỏi bản thể quá xa, nếu không hậu hoạn vô cùng! Vì để ngừa vạn nhất, các ngươi lập tức bố trí vài loại cấm chế pháp trận ở gần đây, phong ấn bản thể lão phu và Khốn Ma đại trận lại. Kể từ đó sẽ không còn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Chờ sau khi ta hóa giải toàn bộ Tích Huyết Phục Linh Hoa, liền đem băng phong tới chỗ Cửu U Địa Hỏa, chậm rãi luyện hóa chân hồn thành đan dược. Trong khoảng thời giant a không thể phân tâm, tất cả mọi việc trong tộc cứ giao cho trưởng lão hội và cộng đồng quyết định. Nhất định phải khiến bổn tộc vượt qua ma kiếp lần này! Chỉ cần chịu đựng qua ma kiếp, bổn tộc liền có thể hưng thịnh."

"Tuân lệnh, Linh Vương đại nhân!" Tám gã Thánh Linh nghe vậy, lập tức quỳ xuống, cực kì cung kính hứa hẹn.

Tiếp theo tám người bọn họ thu pháp bàn trong tay lại, linh quang ngoài thân sau khi chớp động, liền tự hóa thành một đạo trường hồng bay ra ngoài truyền lệnh.

Trong nháy mắt, trong băng phong chỉ còn lão một mình thân ảnh bạch bào lão giả.

"Ngươi thật sự tưởng rằng bằng vào Huyễn Quang Thiên Tinh Tháp bị tàn phá là có thể phong ấn bổn sứ giả sao? Chờ sau khi ta làm hao hết hàn khí của tháp này, để xem ngươi còn cái gì có thể phong ấn được ta!"

Phía dưới băng phong bỗng nhiên truyền ra vang lên tiếng của nhân ảnh.

"Hừ,không hổ là người từ thượng giới hạ xuống, chỉ liếc mắt liền nhìn ra bản thể tàn phá của ta. Nhưng cho dù như thế, ngươi cho rằng bản thân ngươi có được vô tận thần thông của chân tiên sao. Lấy tu vi hiện tại của ngươi, muốn hao hết hàn khí bản thể của ta đúng là chuyện nằm mơ giữa ban ngày. Nhưng lực liên kết chân hồn của ngươi cũng mạnh thật, ngay cả khi bị trấn áp vẫn có thể mở miệng nói chuyện. Bất quá thần trí ngươi cũng chỉ tỉnh táo được một lúc nữa thôi." Bạch bào lão giả cúi đầu nhìn lướt qua đáy băng phong, hừ một tiếng nói.

"Lời nói này là có ý gì? Ta không tin hạ giới còn thủ đoạn gì có thể phong ấn cả thần trí ta." Giọng nói nhân ảnh thoáng trầm xuống, bộ dáng không tin.

"Thủ đoạn ở hạ giới quả thực rất khó hoàn toàn phong ấn chân hồn chi lực, nhưng thứ lão phu vận dụng không phải là thủ đoạn ở hạ giới!"

Bạch bào lão giả cười lạnh một tiếng, tiếp theo hư không trảo một cái, một đoàn phù lục tỏa ra hàn quang mờ nhạt, quỷ dị hiện lên giữa ngón tay.

Phù lục này trong suốt, giống như từ hàn băng ngưng tự thành, nhưng bề mặt lại khắc vô số kim sắc phù văn.

Nếu Hàn Lập ở đây, liếc mắt một cái liền nhận ra phù văn đó đúng là Kim Triện Văn chỉ có ở Tiên giới.

"Thật đáng tiếc, hiện tại dùng nó, về sau khi đối địch có thể sẽ yếu đi một chút."

Bạch bào lão giả nhìn phù lục, trên mặt lộ ra vẻ tiếc nuối, nhưng sau khi thì thào vài câu, vẫn cắn răng phất tay lên.

Phù lục lập tức ầm vang một tiếng, hóa thành một đoàn kim quang bắn xuống băng phong bên dưới, chợt lóe liền nhập vào trong băng phong.

Lúc này bạch bào lão giả hai tay bắt quyết, vẻ mặt thận trọng niệm chú.

Lập tức một kim sắc quang vựng như mặt trời hiện lên trong băng phong, tiếp theo xoay tròn, tất cả quang mang thu lại, biến thành một cự đại phù văn phát ra kim quang chói mắt to cỡ một mẫu, không tiếng xé gió như lưu tinh lao thẳng xuống dưới.

"Ngươi đang làm cái gì vậy, không tốt, là….ngươi có phù lục Tiên giới…." Nhân ảnh phía dưới lập tức cảm thấy vẻ khác thường trong băng phon, thất thanh la lên.

Nhưng cự đại kim văn chợt lóe, liền hung hăng nhập vào trong pháp trận bên dưới.

Ầm ầm!

Tiếng kêu của nhân ảnh lập tức dừng lại, trở nên yên tĩnh không tiếng động.

Lão giả đối với việc này không cảm thấy bất ngờ, ngược lại pháp quyết trong miệng phát ra càng lúc càng dồn dập.

Sau một khắc, cả ngọn băng phong thoáng cái, từng đạo kim vân từ trong băng phong tuôn ra, sau khi nhúc nhích một trận, cuối cùng hình thành một cự đại phù văn, chớp động kim mang dán lên bề mặt lớp băng.

Mà bạch quang từ băng phong phát ra lập tức pha lẫn với lam quang, đồng thời mơ hồ phát ra hàn khí, khí tức so với lúc trước càng dày đặc them vài phần.

Tiếng chú ngữ xé gió trong miệng bạch bào lão giả lúc này mới ngừng lại, đồng thời vẻ mặt thoáng thả lỏng.

Giờ phút này nếu nhìn kĩ dưới đáy băng phong, liền phát hiện một thanh niên tuấn mỹ mặc kim bào hôn mê bất tỉnh, bị từng đạo phù liên và từng lớp băng trong suốt bao trùm toàn thân.

Trên trán hắn, bất ngờ xuất hiện một hoa văn màu vàng giống như hoa văn trên bề mặt băng phong.

Bạch bào lão giả sau khi dung thần niệm đảo qua phong ấn dưới đáy, lập tức vẻ mặt vui mừng cuồng tiếu một tiếng, thân ảnh thoáng cái liền biến mất vào trong băng phong.

Vị Linh Vương Linh tộc này hiển nhiên không biết, trong nháy mắt khi thanh niên tuấn mỹ vừa hôn mê, tại một giới diện hoàn toàn xa lạ, một gã đạo sĩ mặt đen đang ngồi dưới tàng cây đại thụ, đột nhiên thần sắc vừa động mở mắt ra.

"Chuyện gì vậy, vị sư huynh đệ kia gặp chuyện rồi, không ngờ chân hồn chi bài lại phản ứng mạnh mẽ như vậy."

Vị đạo sĩ tự nói vài câu, đột nhiên phất tay lên, lập tức lục quang chợt lóe, một lầu các cao vài tấc từ trong tay áo bay ra, sau đó chớp động một cái, liền biến thành mười tượng xuất hiện trước mặt.

Thân ảnh đạo sĩ mặt đen vừa động, liền tiêu sái tiến vào lầu các.

Chỉ thấy trong đại sảnh của lầu các có hàng trăm ngọc bàn trắng tinh, mỗi một ngọc bàn đều đặt mười mấy hoàng sắc một bài lớn nhỏ giống nhau.

Trên mộc bài khắc vô số ngân sắc hoa văn, ở trên bàn không nhúc nhích.

Ánh mắt đạo sĩ mặt đen sau khi đảo qua vô số ngọc bàn, hai hàng lông mày hơi nhíu lại một chút, trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc, phất tay về phía một cái đỉnh loang lổ.

"Vù" một tiếng!

Trong đỉnh bất ngờ bay ra một khối hoàng sắc một bài, chớp cái liền rơi vào tay đạo sĩ.

"Hóa ra là chân hồn của người này gặp chuyện, nếu như thế thì cũng không thể mặc kệ, phải đi tìm mới được!"

Đạo sĩ nhìn mộc bài trong tay chớp động bạch quang yếu ớt, trên mặt đầu tiên hiện lên vẻ ngạc nhiên, nhưng lập tức trở nên âm tình bất định.

* * *

Hàn Lập lơ lửng bất động trên trời cao, nhưng bảy mươi hai đạo thanh quang trước người lại chợt lóe, phóng về phía mười ma thú đen thui phía trước, lập tức chúng bị kiếm quang chém nát, hóa thành một phiến mưa máu từ không trung rơi xuống.

Nhưng lại có thêm nhiều ma thú lấy khí thể phô thiên cái địa, từ bốn phương tám hướng gào thét đánh tới, mỗi một con đều có lân phiến, đầu mọc một sừng.

Kiếm quang màu xanh bay trở về, sau khi xoay chuyển một vòng, lập tức một đóa kiếm liên màu xanh phóng ra.

Quang mang màu xanh quét qua, đám ma thú nhất thời bị chém làm hai.

Mùi máu tanh phút chốc tràn ngập cả không gian.

Độ sắc bén của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm căn bản đám ma thú thấp giai này không thể chống đỡ.

Nhưng đám ma thú dường như không sợ chết, gầm rú lần nữa ùa tới.

Hàn Lập thấy cảnh này, khóe miệng co quắp một chút, không khỏi lộ ra vẻ bất đắc dĩ, thở dài một tiếng.

------oOo------

Chương 2022: Thảo nguyên thú triều

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tiếp theo hắn không ngừng thúc dục kiếm quang quét về bốn phía, còn ánh mắt nhìn về phía sau cách đó không xa.

Ở bên kia, đám người Lũng gia lão tổ bất ngờ cũng vừa đánh chết một đám ma thú khác.

Trong đó, vũ y thiếu nữ búng mười ngón tay, từng đạo ngân mang như mưa rào bắn ra, khiến mảng lớn ma thú rơi từ không trung xuống.

Phi phát nam tử Lâm gia thì trong tay hiện ra một thanh hỏa hồng ngọc xích toàn thân trong suốt, từng đoàn liệt diễm từ đó bắn ra, biến những ma thú gần đó thành cầu lửa.

Lũng gia lão tổ và vị Huy trưởng lão kia, một người thì hai tay biến ảo thành hai cự trảo màu vàng, huy động hóa thành vô số trảo ảnh gào thét trên hư không, người kia thì phất tay, từng đoàn lục khí tuôn ra

Ma thú chỉ cần tiến vào trong khoảng phạm vi cách hai người hơn trăm trượng, trong nháy mắt liền bị xé rách thành vô sổ mảnh nhỏ, thân hình cứng đờ lập tức dính độc chết ngay.

Về phần Linh tộc bên kia, trong tay lão nho Tàng Hình không biết từ khi nào xuất hiện một cổ đăng (đèn cổ) màu xanh, hơn mười đoàn tử sắc đăng diễm (lửa đèn) từ trong bay ra, bao phủ mọi thứ trong phạm vi một mẫu.

Nơi tử ảnh đi qua, vô số ma thú hóa thành từng luồng khói xanh tan biến.

Về phần vị Bạch Thích thần bí bên Linh tộc, trong hộ thể linh quang tay chân hắn không động, chỉ chậm rãi bay về phía trước, nhưng nơi bạch quang đi qua, ma thú gần đó đều tư phân ngũ liệt, phảng phất bị vô số lưỡi dao sắc bén chém lên người.

Mà tên Kim cổ trưởng lão cao gầy kia, trước người xuất hiện một khí vât giống như la bàn, chỉ phát ra tiếng xé gió vù vù, nhưng tất cả ma thú phóng tới gần đều giống như say rượu nghiêng ngả, cuối cùng rơi xuống đất.

Thanh niên Chỉ Thủy vẻ măt đờ đẫn thì không biết từ khi nào trên người xuất hiện một bộ ngân sắc chiến giáp, bảo hộ toài thân vào trong, hóa thành một cơn lốc lao vào trong đàn thú.

Nơi hắn đi qua, tàn chi ma thú bay tứ tung, bộ dáng hết sức điên cuồng.

Hàn Lập nhìn thấy tất cả, hơi nhíu mày một chút

Đám người bọn họ không biết là vận khí không tốt, hay là đến thảo nguyên Ma giới này không đúng lúc.

Bọn họ dọc theo na thảo nguyên này đi không quá mười mấy ngày, liền ngoài ý muốn đụng phải đàn thú triều từ chỗ sâu trong thảo nguyên chạy ra

Đám người Hàn Lập biết rõ thú tnều ở Linh giới đáng sợ, hiển nhiên thầm kinh hoảng, lúc này tìm đường tránh khá đàn thú

Nhưng bọn hắn đã có chút xem thường sự lợi của thú tnều này, ma thú từ trong thảo nguyên tuôn ra cuồn cuộn không ngừng, vô cùng vô tận, hơn nữa tất cả đều là ma thú yêu lang một màu duy nhất.

Cấp bậc đám ma thú không cao, phần lớn đều là Trúc Cơ hoặc Kết Đan Kỳ, lợi hại nhất thì dường như cũng không quá tu sĩ Hỏa Thần Kỳ, nhưng số lượng lại vô kể, đủ khiến tu sĩ bình thường phải tuyệt vọng.

Ngay cả đám người Lũng gia lão tổ ngay từ đầu không tiếc pháp lực thi tẩn đại chiêu, một hơi giết hơn trăm vạn ma thú, nhưng số lượng của chúng lại vô cùng vô tận, mạnh mẽ cuốn bọn họ vào trong.

Từng đợt sóng ma thú bao vây quanh đám người Hàn Lập, vô luận bị đánh chết bao nhiêu thì sổ lượng ma thú xung quanh vẫn không hề giảm bớt.

Mặc dù đám người Lũng gia lão tổ tự phu thần thông to lớn dưới tình hình này cũng chỉ có thể đoàn kết làm một, hợp lực chém giết tiến về phía trước.

Nhưng đàn thú này dường như chú ý đến bọn họ, không ngừng phát động công kích gần giống như tự sát, không cho bon họ chút thời gian dừng lại thở dốc.

Bọn họ chém giết đám ma thú này đã hai ngày hai đêm, nhưng hiên tại hai mắt nhìn về phía xa vẫn là bóng đen mít mù. không thấy dấu hiệu thoát vây.

Kể từ đó, chẳng những Hàn Lập thầm hít một ngụm lương khí mà Lũng gia lão tổ và đám người Thiên Thu thánh nữ cũng nhíu mày.

Nhiều ma thú như vậy nếu so với thú tnều bộc phát ở khu vực nhân tộc thì căn bản cách biệt một trời một vực. chỉ sợ chỉ có thể so sánh với thú đàn thật lớn trong biển.

Hàn Lập đột nhiên phất tay, tiếng nổ lớn phát ra, và đạo kim sắc điện hồ thô to chợt lóe phóng tới trong đàn thú.

Nhất thời kim quang chớp giật, lôi điện giao nhau.

Ba bốn trăm ma thú trong nháy mắt hóa thành than, bị giết sạch.

Ngay cả đám ma thú không sợ chết, nhưng nhìn thẩy cảnh này cũng theo bản năng sợ hãi rống lên, động tác trì hoãn lại.

Mà nhân cơ hội này, thân hình Hàn Lập thoáng cái liền trục tiếp biến mất không thấy.

Sau một khắc, bên cạnh Lũng gia lão tổ ba động, Hàn Lập chợt lóe hiện lên gần đó.

"Lũng huynh, cứ tiếp tục như thế này cũng không phải là cách. Mặc dù pháp lực chúng ta thâm hậu, nhưng nhiều ma thú như thế này không thể giết hết. Hơn nữa đán ma thú hung hãn không sợ chết như thật sau lưng chắc có Thú Vương điều khiển, cho dù tổn thương có nhiều đến mức nào cũng sẽ vĩnh viễn dây dưa không bỏ qua cho chúng ta." Hàn Lập ngưng trọng nói với Lũng gia lão tổ.

"Đạo hữu nói không sai, lão phu cũng nghĩ tới điều. đó. Nếu không đám ma thú này bị chúng ta giết nhiều như thế cũng nên biết khó mà thối lui. Chúng ta không nên tiếp tục giằng co với đám ma thú này, lỡ bị cao giai Ma tộc đi ngang qua phát hiện thì có chút phiền phúc. Ta phải đem Thú Vương nó đánh chết, hoàn toàn xua tan đám ma thú này." Lũng gia lão tổ âm trầm gật đầu, tiếp theo giơ tay nhấn một cái về hư không phía xa

Ầm một tiếng!

Nhất thời một cự chưởng mơ hồ từ không trung hiện lên, nhanh chóng hạ xuống.

Một cổ cự lực vô hình lâp tức hung hăng đè xuống.

Mấy trăm ma thú gào thét, trong phút chốc bị đè thành thịt nát, lúc này Lũng gia lão tổ mới khẽ nhúc nhích môi truyền âm thương lượng với đám người Linh tộc.

Sau khi ánh mắt chớp động, hắn liền quay lại nói với Hàn Lập:

"Hàn đạo hữu, ta và Thiên Thu đạo hữu đã thông qua"

"Chuyến đi này chỉ có bốn người chúng ta có tu vi Hậu kì, nghĩ rằng mỗi một người đều có thể trong khoảng khắc giết chết Thú Vương. Tiếp theo để đám người Diệp tiên tử tiếp tục đóng ở nơi này thu hút sự chú ý của ma thú, mấy người chúng ta thì phân biệt chia ra bốn hướng tìm Thú Vương nọ giết chết. Thời gian quy đinh là ba canh giờ, vượt qua thời gian này, Hàn huynh liền lập

tức trở về, chúng ta sẽ nghĩ cách khác thoát ra khỏi thú triều. Bất quá lão phu nghĩ rằng Thú Vương kia không thể ở quá xa, nếu không sẽ khống chế không được tốt, căn bản không thể khiến đám ma thú tầm thường này hung hãn không sợ chết"

"Như thế cũng tốt, mới vừa rồi ta dùng thần niệm quét về phía Đông, khí tức ma thú bên kia không tệ, Thú Vương có khả năng ẩn thân bên đó, Hàn mỗ liền đi bên kia một chuyến."

Lũng gia lão tổ hiển nhiên đồng ý, tiếp theo đặn dò Huy trưởng lão hai câu, liền bước về phía Tây, động tác có vẻ chậm nhưng thật ra lại rất nhanh.

Về phần hai gã Thánh Linh Hậu Kỳ Thiên Thu thánh nữ và Bạch Thích thì phân biệt đi về hướng Nam và Bắc.

Trong tiếng rống điên cuồng của vô số ma thú, trong nháy mắt ba người liền xen lẫn vào trong đàn thú không thấy bóng dáng.

Đám người vũ y thiếu nữ tu vi hơi kém, bởi vậy mơ hồ tạo thành một vòng tròn đối kháng đám ma thú đang xông tới.

Hàn Lập thấy cảnh này khẽ hít một hơi, thân hình vừa động, nhất thời hóa thành một đạo thanh hồng bắn đi.

"Xuy xuy", tiếng kiếm khí vang lên.

Nơi thanh hồng đi qua, máu chảy thành sông, ma thú đều bị chém làm hai

Hàn Lập tiến vào lần này đã hơn hai canh giờ.

Dọc đường đi, bảy mươi hai thanh tiểu kiếm bị hắn thúc dục như bảy mươi hai con giao long, không ngừng bay múa xung quanh độn quang của hắn cũng mơ hồ lộ ra một chút kỳ hàn vô hình.

Có vài ma thú, thanh quang còn chưa dính vào, thân hình đã bị chém làm hai.

Có thể thấy được sau khi tu vi Hàn Lập tăng tiến, chẳng những pháp lực tăng lên mà ngay cả uy lục Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cũng tăng vọt

Nhưng trong lòng Hàn Lập lại mơ hồ có chút sốt ruôt.

Mặc dù dọc đường đi cógặpvài ma thú biến dị, nhưng thực lực bất quá chỉ có thể so với tu sĩ Hóa Thần Hậu Kỳ, không phải là Thú Vương chỉ huy nhiều ma thú như vậy.

Mắt thấy ba canh giờ sắp hết, số lượng ma thú phía trước vẫn không giảm bớt, điều này khiến trong lòng hắn có chút do dự có nên trở về hội họp hay không.

Mà ngay lúc hắn đang suy nghỉ, đột nhiên thần sắc vừa động, ánh mắt có chút kinh ngạc đảo về phía đàn thú phía trước.

Cơ hồ cùng lúc đó, xa xa phía trước đột nhiên truyền đến từng đợt thanh âm bạo liệt, tiếp theo nguyên bổn đám ma thú dữ tợn đã lao về phía Hàn Lập đột nhiên trong miệng phát ra tiếng hú dài, tiếp theo không hẹn mà cùng thay đổi phương hướng, bỏ chạy về phía ngược lại.

Cảnh này khiến Hàn Lập đầu tiên là ngẩn ra, nhưng hai mắt sau khi híp lại, không chút do dự thúc dục độn quang.

Thanh hồng phát ra tiếng gào thét, trong nháy mắt thả ra thanh mang chói mắt, phá không vọt thẳng về phía đối diện.

Những ma thú chặn đường phía trước đều bị kiếm quang màu xanh chém nát bét, nhưng cho dù là thế nhũng ma thú còn lại vẫn không quay đầu lại, điên cuồng lao về phía sau.

Tâm niệm Hàn Lập vừa chuyển, thoáng biến đổi kiếm quang đang thúc dục phía trước, nhìn thì có vẻ thanh quang vẫn sáng chói, nhưng uy lực thì thu lại hơn một nủa, theo sát đám ma thú bắn về phía tiếng nổ ở xa

Lấy độn tốc hiện tại của hắn, cộng thêm không có ma thú ngăn cản, hiển nhiên trong khoảnh khắc liền một hơi độn ra hơn trăm dặm.

Nhưng đúng lúc này, Hàn Lập bỗng nhiên dừng độn quang lại, sắc mặt khẽ biến nhìn lướt qua phía trước.

Chỉ thấy không trung cách hắn vài dặm, đột nhiên xuất hiện một đám ma thú lớn toàn thân bích lục, lạnh như băng chắn phía trước.

Thân hình những ma thú này cao lớn hơn đồng loại rất nhiều, lớp lông trên người còn mơ hồ chớp động bích lục u quang, hơn nũa còn mơ hồ phả ra tinh khí mờ nhạt, hiển nhiên vô cùng kịch độc.

Đám ma thú đang hoảng hốt lui lại, vừa thấy đồng loại biến dị này, không chút do dự phân ra hai bên, chạy vòng ra phía sau.

Hàn Lập không để ý việc này, ánh mắt vẫn dõi theo đánh ma thú chạy trốn, nhưng thần nhìn về phía xa hơn.

Chỉ thấy phía sau đám lục sắc ma thú này, bất ngờ có một nơi trống trải, nơi đó có mười mấy ma thú cao lớn màu bạc đang điên cuồng công kích hai đạo nhân ảnh.

Bên cạnh ma thú màu bạc này có một ma thú đen thui đầu mọc hai quả sừng năm màu, trên người đầy những cục máu, nằm yên giữa không trung không nhúc nhích.

Trên đỉnh đầu ma thú này, một đoạn chỉ màu bạc mỏng manh đang lơ lửng, mơ hồ xuyên qua một cây nhang xám đã bị đốt một nửa, tỏa ra một luồng khói xanh.

Mà luồng khói xanh này tỏa ra bốn phía, tạo thành một vòng tròn mờ nhạt đến mức dường như không thể nhìn thấy.

Ở phía xa, có một đám lục thú dẫn theo những ma thú bình thường tiến lại, bao vây khu vực này đến mức một giọt nước cũng không lọt qua

Vô luận là loại ma thú nào, trong miệng cũng phát ra tiếng gầm rú, nhưng không có con nào dán nhảy vào trong vòng tròn do khói xanh tạo thành, phảng phát vô cùng kiêng kỵ luồng khói xanh này.

------oOo------

Chương 2023: Cứu nạn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nhìn cảnh tượng quỷ dị phía trước, sâu trong mắt chợt lóe mâu quang, nhìn kỹ về phía hai đạo nhân ảnh đang bị mười mấy ngân sắc ma thú bao vây.

Một gã đại hán Ma tộc phảng phất như tháp sắt, cùng với một lão giả Ma tộc hai má khắc lam sắc ma văn.

Cả hai đều có tu vi Luyện Hư Hậu Kì!

Giờ phút này cả người đại hán Ma tộc quay cuồng ma khí, hai tay huy động một cây cự côn màu đen, ẩn ước có tiếng sấm nổ mạnh.

Cự côn vung lên, từng đạo hắc khí từ đó cuồn cuộn tuôn ra, đem hơn phân nửa ngân thú chắn bên ngoài.

Mà lão giả Ma tộc kia thì có đôi mắt xanh hình tam giác, lấy ra một cái bát tròn màu đen, từ đó không ngừng tuôn ra vô số hư ảnh quai điểu to lớn.

Những hư ảnh này vừa lao tới gần ngân thú, lập tức hóa thành từng đoàn hôi quang nổ tung, mạnh mẽ bức lui ngân thú về phía sau.

Bất quá, vô luận hắc khí do cự côn biến thành, hay hư ảnh quái điểu tự bạo thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản ngân sắc ma thú, không thể tạo thành thương tổn quá lớn cho chúng.

Những ma thú này cả người cứng không dưới pháp bảo bình thường, sau khi bị đánh lui, vẫn không thèm để ý, lần nữa phóng lên.

Cứ như thế, chờ khi pháp lực trong cơ thể hai gã Ma tộc này hao hết, hiển nhiên cũng chính là lúc hai gã này phải chết.

Thi thể ma thú đầu mọc quái sừng năm màu ở bên cạnh, từ khí tức cường đại lưu lại thì xem ra hẳn là Thú Vương mà hắn đang tìm kiếm.

Không ngờ đã bị giết chết! Chẳng lẽ là do hai gã Ma tộc này làm sao? Hai kẻ này ngay cả khi pháp lực không tệ, nhưng sao có thể làm được việc này?

Hàn Lập ngay cả khi tâm tư linh mẫn, nhưng thấy cảnh này vẫn có chút nghi hoặc.

Bất quá Thú Vương đã chết, nhưng đám ma thú này vẫn không hoàn toàn tan rã, đây là điều nằm ngoài dự đoán.

Tâm niệm Hàn Lập chuyển động, không khỏi tự định giá suy nghĩ xem tiếp theo nên tìm thế nào.

Những lục sắc ma thú phía trước dường như biết Hàn Lập không dễ trêu vào, chỉ che chắn phía đối diện, không giống như ma thú bình thường không sợ chết lao vào.

Chúng và Hàn Lập trong lúc này tạm thời duy trì cục diện giằng co.

Ngay khi Hàn Lập còn đang có chút do dự, đại hán Ma tộc bị vây công ở phía xa, đột nhiên lớn tiếng nói với đồng bạn:

"Ô lão, không thể giằng co được nữa, Khu Thú Hương gần hết tác dụng rồi, phải lập tức rời khỏi đây. Ta liều mạng tổn thất nguyên khí cuốn lấy đám súc sinh này, ngươi mau làm pháp truyền tống chúng ta đi."

Vừa dứt lời, đại hán Ma tộc lập tức gầm lên giận dữ, khí tức phút chốc trở nên vô cùng cuồng bạo, mật độ côn ảnh trong tay so với lúc trước dày đặc gấp mấy lần, đánh về phía lão giả Ma tộc, đem ngân thú bức ra phía ngoài.

"Được, Thiết đạo hữu cẩn thận một chút…"

Lão giả Ma tộc nghe vậy, không suy nghĩ thêm, đáp ứng một tiếng, bàn tay vừa lật, viên bát biến mất không thấy, thay vào đó là vô số viên tinh thạch đen thui trong suốt, đột nhiên ném ra trước người, miệng nói lầm bầm.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Tinh thạch quay tròn, phun ra vô số hắc sắc quang ti, đan xen vào nhau, hình thành một pháp trận màu đen rộng một trượng.

Ầm một tiếng!

Pháp trận màu đen chậm rãi chuyển động trên không trung, bộ dáng đang được khởi động.

"Tốt rồi, mau đi thôi!"

Lão giả Ma tộc vội gọi đại hán một tiếng, thân hình thoáng cái, không chút do dự phóng về phía pháp trận.

Đại hán Ma tộc bên kia thấy cảnh này, đột nhiên cầm cự côn đánh mạnh vài cái, mạnh mẽ bức lui vài con ngân thú gần đó, tiếp theo hóa thành một cỗ khí đen phóng về phía pháp trận.

Hiển nhiên hai người muốn mượn lực pháp trận để chạy trốn từ trong đàn thú.

Nhưng mắt thấy hai gã Ma tộc gần đạt được kế hoạch, thì dị biến nổi lên!

Trên bầu trời pháp trận ba động, một con ngân thú quỷ dị hiện lên, há miệng phun ra một đạo ngân sắc quang trụ, chợt lóe liền đánh vào giữa pháp trận.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền ra!

Pháp trận màu đen không ngừng co giãn quang mang, tiếp theo nổ tung, ba động cuồng bạo quét ra bốn phương tám hướng.

Cảnh này khiến hai gã Ma tộc đang lao tới nhất thời trong long mát lạnh, thân hình dừng lại, đứng tại chỗ như tượng băng.

Nhưng đám ngân thú thì không vì vậy mà trì hoãn, ngược lại lần nữa lao lên, vây hai người vào giữa.

Cơ hồ cùng lúc đó, vòng tròn mờ ảo do khói xanh biến thành cũng vang lên một tiếng nhỏ, chợt lóe liền biến mất.

Đám ma thú đang đứng bên ngoài, nhất thời cùng rống lên một tiếng, như thủy triều tuôn về phía hai gã Ma tộc.

Trong phút chốc, hai gã Ma tộc kinh sợ hét lên từ trong đàn thú, tiếng nổ và tiếng rống đồng thời vang lên.

Hiển nhiên hai gã Ma tộc nọ gần như lâm vào tuyệt cảnh, không tiếc pháp lực và nguyên khí giữ mạng.

Hàn Lập từ xa nhìn thấy tất cả cảnh này, ánh mắt sau khí có chút chớp động đột nhiên tay bắt quyết, ngoài thân sau khi chớp động kim quang, trên người sinh ra một lớp vảy đen, đồng thời một cỗ ma khí cường đại từ trên người phát ra, hóa thành một cỗ linh áp cực kì đáng sợ đè thẳng về phía ma thú đối diện.

Đám lục thú chặn đường bị cự áp đè lên, phát ra tiếng gầm nhẹ, theo bản năng lien tiếp thối lui về phía sau, nhưng ánh mắt nhìn Hàn Lập dần dần nổi lên hung quang.

"Không biết là vị tiền bối nào đang ở đây, hai người chúng ta là hộ pháp Huyết Nha Thành, mong rằng tiền bối ra tay cứu giúp, sau này nhất định trọng tạ ơn cứu mạng của tiền bối

"Vãn bối là con trai duy nhất của U Nha Tộc trưởng, tiền bối nếu đồng ý cứu giúp, bổn tộc đồng dạng sẽ không quên ơn của tiền bối."

Hàn Lập vừa mới kích thích Thương Ma Châu mới tạo ra thanh thế như vậy, hai gã Ma tộc bên kia lập tức phát hiện ra Hàn Lập, nhất thời như nắm được ngọn cây cứu mạng, lớn tiếng hét lên.

Hàn Lập thấy cảnh này, mỉm cười, ánh mắt sau khi đảo qua đám lục thú chặn đường phía trước, đột nhiên cất bước tiến lên.

Chỉ thấy hơi mơ hồ, một đạo nhân ảnh liền xuất hiện trên bầu trời lục thú.

Lục thú thấy cảnh này, rốt cuộc không lui về phía sau nữa, ngược lãi rống lên, tất cả lông sau lưng dựng đứng, hóa thành vô số lục mang bắn về phía nhân ảnh trên không trung.

"Có chút ý tứ!"

Hàn Lập khẽ cười một tiếng, hai tay nắm lại thành quyền, nhất thời một tầng hắc quang hiện lên trên lưng, tiếp theo hóa thành vô số quyền ảnh màu đen đánh xuống phía dưới.

Lục mang ngay cả khi số lượng kinh người, nhưng sao có thể địch lại công kích do Phạm Thánh Chân Ma Công biến thành.

Bị uy lực khủng bố của quyền ảnh đánh lên, tất cả lục mang đều nổ tung.

Tiếp theo mấy trăm lục thú tức thì bị quyền ảnh đánh thành thịt vụn, mà bản thân Hàn Lập thì thoáng cái, lần nữa chợt lóe biến mất.

Sauk hi thi triển độn thuật quỷ dị, chỉ vài lần chớp động, Hàn Lập liền xuất hiện phía trên đại hán và lão giả Ma tộc, chắp tay lạnh lung nhìn xuống phía dưới.

Chỉ thấy lúc này, hai gã Ma tộc đang dựa lưng vào nhau, liều mạng thúc dục ma công và bảo vật để chống đỡ đám ma thú đông như tre già măng mọc.

Đám ma thú bình thường thì còn đỡ, cho dù có chút ma pháp cũng không thể tạo thành uy hiếp quá lớn cho bọn họ, nhưng lục thú và mười mấy con ngân thú ban đầu lại khiến cả hai phải toàn lực ngăn cản, dường như tùy thời đều có thể bị đàn thú hoàn toàn bao phủ.

"Cứu các ngươi cũng được, nhưng sau đó phải giúp ta làm một việc." *Hàn Lập không chút hoang mang, thản nhiên nói.*

"Được, chỉ cần tiền bối đồng ý cứu hai người chúng ta, tính mạng hai người vãn bối liền xem như của tiền bối." *Đại hán Ma tộc nghe thế, không chút suy nghĩ vội hét lên.*

Mà chỉ một lát, một con ngân thú đã đột phá phòng ngự ma công bên ngoài, hung hăng trảo mấy cái thật sâu trên đầu vai hắn, cơ hồ thấy được cả xương trắng.

Lão giả Ma tộc hiển nhiên cũng liên tục đáp ứng.

Hàn Lập sau khi nghe xong, cười hắc hắc, sau lưng phát ra tiếng sấm, một đôi cánh trong suốt hiện ra, vỗ một cái liền có vô số lôi cầu trắng xanh hiện ra.

Nhưng bản thân Hàn Lập lại bắt quyết, cả người và lôi cầu lần nữa biến mất trong hư không.

Hai gã Ma tộc bên dưới chỉ nghe khắp nơi vang lên tiếng ầm ầm kinh thiên động đía, vô số đạo ngân hồ từ không trung hiện lên đan xen vào nhau, trong nháy mắt ngưng kết thành một điện võng che cả trời, hung hăng đè xuống.

Trong phút chốc, từng đạo điện hồ đánh lên đám ma thú, tiếp theo nổ tung, từng đoàn lôi hỏa trong nháy mắt ngưng kết lại, rồi tiếp theo phóng ra.

Hư không bên dưới phút chốc giống như biển lôi điện.

Nhưng khó tin chính là, đại hán và lão giả Ma tộc lại bình yên vô sự trong lôi quang, không hề có bất cứ điện hồ gì thương tổn đến cả hai, ngược lại tạo thành một lớp điện rậm rạp, bảo vệ cả hai nghiêm ngặt bên trong.

Về phần những ma thú khác, dưới công kích điên cuồng của lôi điện, hơn phân nửa ma thú lập tức biến thành tro bụi. Sauk hi điện quang thu lại, một phần cao giai ma thú chỉ bị thương tổn, nhưng toàn thân lại đen thui, mười phần chỉ còn lại hai phần ba *thôi.*

Mà đám ma thú còn sót lại, sau khi trải qua một phen bị sét đánh, cũng không còn dám hung hăng, đều gọi nhau quay đầu bỏ chạy.

"Tiền bối, mau giết những Ngân Cảnh Thú kia, chỉ cần giết sạch đám cao giai ma thú đó, lúc này thú triều lập tức sẽ tan rã, hơn nữa trong vòng trăm năm cũng thể nào sinh ra Thú Vương." *Đại hán Ma tộc thấy cảnh này, hiển nhiên vui mừng lẫn sợ hãi, nhưng lập tức nghĩ đến điều gì, vội vàng cung kính nói với Hàn Lập.*

"Ngân Cảnh Thú?"

Hàn Lập nghe vậy, hai mắt híp lại, thần niệm tập trung vào mười mấy con ngân thú bị thương đang chạy cách đó hơn trăm trượng.

Ma thú mà đại hán Ma tộc nói, hiển nhiên chính là những cao giai ma thú này.

Đám ngân thú đó, mỗi con đều có thực lực Luyện Hư Sơ Kì, hơn nữa mới vừa rồi bị sét đánh vẫn giữ được mạng, nếu muốn giết tất cả thì phải ra tay lần nữa.

Tâm niệm Hàn Lập thoáng chuyển, bàn tay bắt quyết lần nữa hành động.

Chỉ nghe "Phốc Xuy" một tiếng, kim quang sau lưng chợt lóe, một pháp tướng ba đầu sáu tay hiện lên.

Pháp tướng vừa hiện thân, liền đón gió cuồng trướng gấp mấy lần, biến cao hơn mười trượng, sáu con mắt đồng thời mở ra.

------oOo------

Chương 2024: Điệp Vĩ thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tiếng *"Xuy xuy"* vang lên xé gió, mười mấy đạo kim quang từ trong sáu con mắt pháp tướng bắn ra, liền chuẩn xác đánh trúng người mấy ngân thú đang chạy trốn.

Đám ngân thú lập tức kêu thảm, thân hình trong nháy mắt bị hòa tan trong kim quang.

Thấy cảnh này, nguyên bổn đại hán và lão giả Ma tộc biết tu vi Hàn Lập vượt xa mình, cũng không khỏi sắc mặt đại biến.

Mới vừa rồi hai người tự mình dây dưa với ngân thú hồi lâu, biết được sự lợi hại của chúng. Mà vị *"tiền bối"* này nhấc tay một cái liền giết hết, có thể thấy được thần thông vượt xa tưởng tượng của bọn họ

Lúc này, ma thú gần đó sau khi không có ngân thú, nguyên bổn những ma thú còn quanh quẩn liền bị lục thú dẫn đầu giải tán.

Vô số ma thú nhanh chóng thối lui vào sâu trong thảo nguyên, trong nháy mắt hư không gần đó liền trở nên trống trải

Hàn Lập cũng không muốn truy đuổi, ngược lai sau khi dùng thần niệm quét về phía xa, phát hiện những ma thú khác cũng nhận được tin tức, đồng dạng chạy trốn trối chết

Một đợt thú triều đáng sợ cứ như vậy tan rã

Hàn Lập sau khi cảm ứng được tất cả, mới khẽ thở dài một hơi, thần sắc buông lỏng.

"Đa tạ đại ân cứu mạng của tiền bối, nếu không có tiền bối ra tay cứu giúp thì hai người chúng ta khẳng định đã chết trong miệng đám lang thú này."

Đại hán Ma tộc sau khi làm phép khôi phục thương thế trên vai, liền cùng lão giả bay tới gần Hàn Lập, liếc nhìn pháp tướng ba đầu sáu tay dữ tợn một cái, có chút kinh sợ nói.

"Không có gì, chỉ là nhấc tay mà thôi. Hơn nữa đây là sau khi các ngươi hứa với ta, ta mới ra tay." Hàn Lập nhìn hai người một cái, thản nhiên nói, đầu vai thoáng cái, pháp tướng liền chợt lóe biến mất.

"Tính mạng hai ngươi chúng ta quả thực là do tiền bối cứu, không biết hai người vãn bối có tài cán gì khiến lão nhân gia người để ý?" Lão giả Ma tộc sau khi chớp chớp đôi mắt tam giác, cung kính nói.

"Trước tiên nói cho ta nghe lai lich của các ngươi đã, vì sao lại xuất hiện nơi này?" Hàn Lập không trả lời trực tiếp, ngược lại hỏi một câu.

"Hai người vãn bối là tu sĩ hộ pháp Huyết Nha Thành, lúc này phụng mệnh thành chủ tới giết Hạo Lang Thú Vương, xua tan thú triều nơi đây, nhưng không ngờ tới đến phút cuối lại xảy ra dị biến, thiếu chút nữa chết ở đây." Đại hán Ma tộc chắp tay nói với Hàn Lập.

Mặc dù hai người không thể cảm ứng được tu vi cảnh giới của Hàn Lập, nhưng hiển nhiên biết đối phương hẳn là một vi Ma tôn thực lực vô cùng cường đại, cho nên không dám thất lễ.

"Dựa vào tu vi của các ngươi mà cũng có thể xâm nhập vào đàn thú, hơn nữa thần thông Hạo Lang Thú Vương không dưới các ngươi, đánh chết nó cũng không phải là một chuyện dễ dàng, về phần Huyết Nha Thành, sao ta chưa nghe nói qua, chẳng lẽ là thành trì gần đây?" Hàn Lập sau khi hơi trầm ngâm, trong mắt lộ ra chút nghi hoặc.

Mặc đù hắn dựa vào tư liệu bản thân sưu tầm và ngọc giản Lũng gia lão tổ tặng trước khi đi, đối với Ma giới cũng có hiểu biết nhất định, nhưng hiển nhiên không thể biết hết tấtt cả thành trì ở Ma giới.

Nhưng nếu trong tư liệu không nhắc tới, thì có lẽ Huyết Nha Thành này cũng không lớn.

"Xem ra tiền bối từ nơi khác đến, sở dĩ chúng ta có thể lẫn vào trong đàn thú, giết Thú Vương là do có vài loại bảo bối đặc chế và linh dược mới làm được. Nếu không chỉ bằng vào thần thân của hai người chúng ta, nào dám xông vào thú triều tìm đường chết. Về phần Huyết Nha Thành, quả thực đây là một thành nhỏ cách đây không xa, mặc dù không lớn nhưng trong phạm vi này lại có chút danh tiếng. Thành chủ chúng ta là một vị Ma tôn đại nhân!" Việc này hiển nhiên không có gì để giấu diếm, lão giả Ma tộc không suy nghĩ thêm trả lời.

"Oh, nghe khẩu khí các ngươi thì dường như Huyết Nha Thành này có chút hưng thịnh, còn có Tôn giả tọa trấn! Chẳng lẽ có chỗ nào đặc biệt sao?" Hàn Lập cảm thấy có chứ ngoài ý muốn.

"Tiền bối có điều chưa biết, Huyết Nha Thành được xây trên một quặng Huyết Quang Tinh, Huyết Quang Tinh là thứ mà những kẻ tu luyên ma công hệ huyết rất cần. Mà thành chủ đại nhân chúng ta tu luyện công pháp Huyết Hà nổi tiếng tại Thánh giới. Nếu không lấy thân phân lão nhân gia người, như thế nào lại đến làm chủ cái thành nhỏ ở nơi hẻo lánh này. Hơn nữa mặc dù Huyết Nha Thành hơi nhỏ, nhưng trong phạm vi ngàn vạn dặm chỉ có một thành trì như vây, những đạo hữu muốn ra vào thảo nguyên diệt sát ma thú, thường ở lại bổn thành ít ngày. Nếu tiền bối không chê thì xin mời theo vãn bối đến thành nghỉ tạm một chút. Gần đây bổn thành đang muỗn cử hành môt hội đấu giá nhỏ, có lẽ sẽ có thứ tiền bối cần." Ánh mắt lão giả Ma tộc sau khi hơi đổi, cẩn thận nói.

"Hội đấu giá? Mặc dù ta có chút hứng thú, nhưng hiện tại không thể lãng phí thời gian cho việc này, ta còn có chuyện quan trọng muốn lên đường.?" Hàn Lập lắc đầu, không chút do dự từ chối.

Lão giả Ma tộc nghe vậy không khỏi lộ ra chút thất vọng.

"Tiền bối muốn đi hoang địa?" Đại hán Ma tộc có chút ngưng trọng hỏi một câu.

"Sao ngươi biết ta muốn đi hoang địa?" vẻ mặt Hàn Lập trầm xuống một tia linh áp đáng sợ lập tức từ trên người phát ra.

"Tiền bối không nên hiểu lầm! Những đạo hữu đến gần bổn thành, nếu không phải đi vào sâu trong thảo nguyên giết ma thú thì hiển nhiên là muốn đi hoang địa. Ngoại trừ hai nơi đó ra, vãn bối không nghĩ ra còn con đường nào khác để đi." Đại hán Ma tộc biến sắc, vội mở miệng nói.

"Nghe ý tứ của ngươi thì muốn đi hoang địa nhất định phải thông qua Huyết Nha Thành các ngươi?" Hàn Lập mơ hồ nghe ra ý tứ trong lời nói của đại hán, lạnh lùng hỏi một câu.

"Điều này hiển nhiên không phải! Nhưng nếu lúc này tiền bối muốn đi hoang địa thì sợ rằng phải ở lại bổn thành hơn nửa tháng mới được." Lúc này đây lão giả Ma tộc vội vàng ngắt lời.

"Oh, sao vậy, chẳng lẽ phía trước có kẻ chặn đường?" Hàn Lập nhướng mày, có chút lạnh lùng nói.

"Tiền bối nói đùa, ở đây nào có kẻ dám làm chuyên đại kỵ như thế. Nhưng ở phía đông, cách hoang địa một đoạn đang bộc phát một đợt thú triều đáng sợ. So sánh với Hạo Lang thú triều bên này thì căn bản còn dữ dội hơn nhiều. Ngay cả tồn tại cấp Ma tôn như tiền bối đi vào cũng cực kỳ nguy hiểm. Đợt thú triều này đã diễn ra nửa tháng, có lẽ hơn mười ngày nữa sẽ hoàn toàn tan rã. Lúc này cũng chỉ có bổn thành mới là nơi an toàn để tiền bối nghỉ ngơi." Đại hán Ma tộc kể lại chi tiết.

"Thú triều gì mà đáng sợ như thế, hay là Thiết Nha Thú?" Hàn Lập nghe nói thế đồng từ không khỏi co rút lại hỏi.

Hắn đọc trong tư liệu về Ma giới, Thiết Nha Thú là một trong những chủng loại ma thú đáng sợ nhất ở thảo nguyên Ma giới, cấp bậc không thấp, số lượng lại lên đến mấy ngàn vạn, tất cả những Ma tộc sống ở gần thảo nguyên nghe thấy đều biến sắc.

"Nếu là thú triều do Thiết Nha Thú tao nên thì vãn bối không khuyên giải tiền bối làm gì. Lấy thần thông tiền bối, chỉ cần có vài

bảo bối chuyên môn khắc chế loại ma thú này thì hẳn là cũng có thể thông qua"

"Lúc này đây thú triều bộc phát ở phía Đông chính là Điêp Vĩ Thú rất hiếm thấy tại Thánh giới." Đại hán Ma tộc sau khi hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi nói.

"Điệp Vĩ Thú, là loại độc thú nổi danh đó sao? Không thể nào. Loại thú này không phải sống trong rừng sâu sao, như thế nào lại chạy ra thảo nguyên." sắc mặt Hàn Lập rốt cục hơi đổi.

"Không sai, đúng là loại ma thú này. Về phần như thế nào chúng ra ngoài này thì Huyết Nha Thành chúng ta cũng không rõ. Chỉ biết nửa tháng trước loại ma thú này đột nhiên từ sâu trong thảo nguyên tuôn ra, sau đó ở lại phía Đông không rời đi. Rất nhiều đồng đạo vì lý do đó mà phải ở lại bổn thành. Bất quá dựa theo tập tính của loại thú này, tuyệt sẽ không ở lâu hơn một tháng, nếu bổn thành không chủ động trêu chọc thì hẳn là không có gì. Huống hồ cho dù Điệp Vĩ Thú thật sự công kích bổn thành, cấm chế bổn thành cũng không phải để ngó." Đại hán Ma tộc hít một hơi, hồi phục lại nói.

Điều này thật sự có chứ phiền phúc.

Điêp Vĩ Thú mặc dù cấp bậc chỉ cao hơn Thiết Nha Thú một chút, nhưng lại có thể phóng ra độc vụ vô cùng lợi hại, không chỉ có thể ngưng tụ cả ngày không tan, mà còn có thể chậm rãi ăn mòn các loại linh quang hộ thể cùng thủ đoạn phòng ngự, phòng ngự bình thường căn bản không chịu nổi.

Nghĩ đến cảnh bản thân hãm sâu vào trong độc vụ mênh mông, cho dù là hắn thì cũng cảm thấy đau đầu.

Ánh mắt Hàn Lập chợt chớp động, bắt đầu trở nên trầm ngâm.

"Hai người các ngươi chờ một chút, việc này không nhỏ, ta muốn thương lượng với đồng bạn một chút"

Vừa dứt lời, Hàn Lập lật tay lấy ra một phù lục màu vàng, khẽ thì thào vài câu, tiếp theo ném ra ngoài.

Lập tức một đoàn hồng quang bắn nhanh ra, chợt lóe liền biến mất vào hư không.

Đại hán và lão giả Ma tộc ngay cả khi có chút ngạc nhiêu, nhưng sợ hãi thực lực cường đại của Hàn Lập, hiển nhiên không đám nói nửa chữ *"Không"*, chỉ có thể thành thật chờ bạn của vị *"Hàn Ma tôn"* này tới.

Kết quả sau một lúc lâu, chân trời lập tức truyền đến tiếng xé gió, từng đạo kinh hồng phá không hiện lên, chợt lóe liền tới trước người Hàn Lập, độn quang thu lại hiện ra những nam nữ mặc trang phục khác nhau.

Những người này trên người đều phát ra hắc khí tinh thuần, đúng là đám người Lũng gia lão tổ đã kích thích Ngụy Ma Châu.

"Bái kiến chư vi Ma tôn đại nhân."

Đại hán và lão giả Ma tộc sau khi đảo thần niệm qua những người này, lập tức hít một hơi, vội lên tiếng chào hỏi

Trong lòng hai người vô cùng hoảng sợ.

Điều này cũng khó trách, mặc dù cường giả Ma giới nhiều vô số, nhưng một lần liền xuất hiện nhiều tồn tại Ma tôn thế này, hiển nhiên cũng là chuyện khiến người ta trợn mắt há mồm.

Đại hán và lão giả Ma tộc giờ phút này cảm thấy căng thẳng, không dám có bất cứ dị tâm nào.

"Hàn huynh, mới vừaa rồi ngươi truyền tin là thật sao. Phía trước còn có một đột thú triều lợi hại hơn, hơn nữa còn do loại thú kỳ độc Điệp Vĩ Thú tạo thành." Lũng gia lão tổ xem như không thấy hai gã Ma tộc Luyện Hư Kỳ, vẻ mặt ngưng trọng hỏi Hàn Lập.

"Đây là ta nghe từ miệng hai vị đạo hữu này, chắc không giả đâu. Đến lúc cuối chỉ cần chúng ta dò xét một chút thì hẳn là có thể xác minh tính chân thật trong đó." Hàn Lập thản nhiên trả lời.

"Nếu nói như thế thì hành trình của chúng ta đúng là gặp trở ngại rồi. Nếu chỉ có mười mấy vạn hoặc thậm chí mấy chục vạn Điệp Vĩ Thú, lấy thủ đoạn của chúng ta cũng có thể giết sạch, nhưng nếu đã hình thành thú triều thì cho dù chúng ta hợp lực đánh tan, phỏng chừng cũng bi đại thương nguyên khí hơn một nửa." Thiên Thu thánh nữ khẽ thở dài nói.

------oOo------

Chương 2025: Phong Hồn

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Uhm, Nhưng vì để đề phòng thì vẫn cần có một người đi xem xét một phen. Huy trưởng lão, việc này xin làm phiền ngươi." Sau khi thoáng trầm ngâm, Lũng gia lão tổ hướng về hắc bào nam tử bên cạnh nói.

"Chỉ là chuyện nhỏ thôi, nửa ngày sau là ta sẽ trở về." Nam tử họ Huy nghe vậy gật gật đầu, bên ngoài người lóe lên ánh sáng đen, biến thành một đạo cầu vồng phá không bay đi.

"Bây giờ, lão phu còn có chút chuyện cần hỏi hai người một chút. Nếu thành thật trả lời, tất nhiên các ngươi sẽ được không ít chỗ tốt. Nếu có chút nào dối trá thì chắc các ngươi cũng biết hậu quả." Sau cùng, Lũng gia lão tổ chuyển ánh mắt lên trên người hai gã Ma tộc, nói nhàn nhạt.

"Tiền bối cứ hỏi, nếu hai người vãn bối biết nhất định sẽ nói ra." Trong lòng đại hán Ma tộc run run, trả lời.

Lão giả Ma tộc cũng đồng dạng không dám thở mạnh một chút, vẻ mặt kính cẩn nghe theo.

"Huyết Nha thành có cách nơi này xa lắm không? Ngoại trừ thành này, thành trì gần nhất là gì? Mặt khác, chủ của các ngươi tên là gì, cảnh giới cụ thể như thế nào?" Lũng gia lão tổ hỏi luôn một hơi.

Cũng may là tuy rằng rất nhiều vấn đề nhưng cũng không phải là điều cấm kỵ cần giấu diếm gì. Cho nên, sau khi khẽ rung mình trong lòng, đại hán Ma tộc lập tức trả lời tường tận:

"Thưa tiền bối, Huyết Nha thành cách đây khoảng mười vạn dặm, thành trì khác gần nhất là Dạ Tu thành. Nhưng muốn tới đó cũng mất hai tháng là nhanh nhất. Về phần thành chủ bản thành là

Bỉnh Thiên Đan đại nhân, có cảnh giới tầm Ma tôn trung giai."

"Ma tôn trung giai, tu vi cũng không yếu đấy. Tình hình hiện tại ở Huyết Nha thành như thế nào, có thể dùng truyền tống trận đi đến những thành trì khác không, hoặc có biện pháp gì có thể vượt qua phía đông thú triều?" Lũng gia lão tổ gật gật đầu, tiếp tục tra hỏi.

"Vì phòng ngừa Điệp Vĩ thú đột ngột tấn công, hiện tại bản thành đã ở trạng thái giới nghiêm. Nhưng nếu như tiền bối muốn đi thì tất nhiên sẽ không có vấn đề gì. Về phần truyền tống trận thì bản thành lại không có. Bản thành quá nhỏ nên không có điều kiện tạo truyền tống trận cố định."

Phương pháp vòng qua thú triều tất nhiên là có nhưng tốn rất nhiều thời gian, chỉ sợ phải tốn mất hơn mười ngày. Hay là các vị tiền bối đợi sau khi thú triều tự tan biến, rồi tiếp tục lên đường càng thích hợp hơn." *Sau một thoáng chần chừ, đại hán Ma tộc vẫn hết sức thành thật trả lời.*

"Mặc kệ có tiêu phí nhiều thời gian hay không, trước hết ngươi cứ nói một chút về phương pháp đi vòng qua thú triều đi. Có thích hợp hay không thì tự lão phu sẽ phán đoán. Mặt khác, chắc trong tay các ngươi có bản đồ vùng phụ cận, lấy ra luôn để lão phu sao chép một phần." *Mặt Lũng gia lão tổ không biến sắc, nói.*

"Vâng, thưa tiền bối, vừa rồi vãn bối đã lắm miệng! vùng đất phía đông chịu ảnh hưởng không nhỏ của thú triều, nếu muốn vòng qua thì nhất định phải vượt qua phía nam Khô Diệp Sâm Lâm hoặc phía bắc thảo nguyên…" *Vẻ mặt đại hán hoảng sợ, lúc này lại không chút do dự nhanh chóng giảng giải, rồi lấy từ trong người ra một khối tinh thạch màu đen đưa cho Lũng gia lão tổ.*

Lão gia lão tổ nhận lấy tinh thạch màu đen, cũng không chút khách khí lấy ra một khối tinh thạch màu trắng, sao chép tất cả nội dung bên trong lại.

Loại này cũng tương tự như ngọc giản của Linh giới, trước khi tiến vào Ma giới, Lũng gia lão tổ đã để tâm sưu tập một ít.

Bất kể là hiệu quả hay phương pháp sử dụng của chúng đều *không khác mấy so với ngọc giản bình thường. Chỉ có điều phải trộn lẫn một lượng ma khí nhất định trong pháp lực mới sử dụng được chúng.*

Nhưng chút ma khí ấy không đáng nhắc tới đối với người đã tu luyện ma công đến mức như Hàn Lập, những người khác đã có Ngụy Ma châu nên cũng chẳng có vấn đề gì.

Mà để không bị Ma tộc hoài nghi, những người liên quan đã sớm nhận được các loại vật phẩm cảu Ma giới này.

Cho nên, khi đã sao chép xong bản đồ, Lũng gia lão tổ lại ném tinh thạch cho những người khác, để cho đám người Thiên Thu thánh nữ cũng sao chép một lần.

Đã có bản đồ chi tiết của khu vực phụ cận thì tất nhiên bọn họ có thể còn thực sự nghiên cứu ra các loại phương pháp đi vòng qua thú triều.

Nhưng kết quả là sau khi mọi người, bao gồm cả Hàn Lập, âm thầm nghiên cứu xong lại đều nhíu mày, cảm thấy khó xử lý.

"Hàn đạo hữu, nếu quả thực phía đông Điệp Vĩ thú triều không thể đi qua thì chúng ta có nên ở lại phụ cận một thời gian, chờ cho thú triều đi qua lại tiếp tục tiến lên không. Dù sao, chỉ trì hoãn hơn mười ngày thì đối với chúng ta mà nói cũng không quan trọng. Về phần Huyết Nha thành kia, để phòng ngừa rắc rối nên không cần đi qua." *Trong lúc Hàn Lập đang yên lặng cân nhắc, bên tai hắn bỗng nhiên vang lên âm thanh truyền âm của Lũng gia lão tổ.*

Hàn Lập thân là Hợp thể hậu kỳ nên tất nhiên sẽ là một trong những đối tượng mà Lũng gia lão tổ thương lượng trước tiên.

"Quả thật, vì chút thời gian ấy mà mạo hiểm xông xáo phía đông thú triều thì không đáng giá chút nào. Nhưng về Huyết Nha thành kia, ta lại cảm thấy rằng phải đi vào một chuyến." *Sau khi trầm ngâm, Hàn Lập nói.*

"Ồ, Hàn huynh nói nư vậy hẳn là có đạo lý của mình, có thể chỉ giáo một chút không." *Nghe được câu trả lời, Lũng gia lão tổ có vẻ như hơi ngoài ý muốn.*

"Lũng huynh không muốn tiến vào trong thành trì, hiển nhiên là vì sợ bị người khác nhìn ra được than phận mà thôi. Nhưng Huyết Nha thành chẳng qua chỉ là một cái thành nhỏ, ngay cả truyền tống trận cũng không có, tất nhiên sẽ không có cấm chế quá lợi hại. Ngụy trang của chúng ta chắc sẽ không bị nhìn ra. Mà Hàn mỗ đề nghị đi vào Huyết Nha thành quan trọng là vì sau này chúng ta có thể còn ở lại Ma giới hơn mười năm, thậm chí là hơn mấy chục năm, Thời gian dài như thế sẽ khó tránh khỏi tiếp xúc với một ít Ma tộc. Tuy rằng Ngụy Ma châu có thể ngụy trang khí tức, nhưng chỉ với chút ít tư liệu sơ lược thì chỉ sợ lời nói, cử chỉ còn có thể lộ ra một ít sơ hở. Huống hồ, chuyến này ngoại trừ Tẩy Linh Trì và Tịnh Linh Liên ra, trong Ma giới chắc còn có một số linh dược khó tìm được ở Linh giới. Lũng huynh không nghĩ sẽ nhân cơ hội này thuận tiện thu thập một ít sao?" *Hàn Lập không chút bối rối, truyền âm trả lời.*

"Hàn huynh nói vậy cũng có lý, vậy trước hết để ta thương lượng qua cùng nhóm người Thiên Thu đạo hữu đã rồi lại quyết định hành động như thế nào nhé." *Sau khi nghe xong, vae mặt Lũng gia lão tổ biến hóa trong chốc lát, cuối cùng như thể bị thuyết phục, trả lời.*

"Điều đó là tất nhiên rồi, ta nghĩ so với chúng ta, mấy người Thiên Thu đạo hữu Linh tộc càng muốn tiến vào Huyết Nha thành hơn." *Hàn lập khẽ cười, trả lời thâm ý sâu sắc.*

"Hắc hắc, điều đó thì rõ ràng đúng. Quả thực có vài tài liệu quý hiếm mà Linh tộc rất cần mà chỉ ở Ma giới mới có thể tìm được số lượng lớn." *Lũng gia lão tổ đầu tiên là nao nao, rồi cười ha ha, sau đó dừng nói chuyện cùng Hàn Lập, truyền âm về hướng Thiên Thu thánh nữ.*

Nghe xong truyền âm của Lũng gia lão tổ, thoạt đầu Thiên Thu thánh nữ lộ ra một chút ngạc nhiên, nhưng sau khi khóe miệng nhếch lên, liền sôi nổi truyền âm thương thảo.

Dù hai người nói chuyện với nhau không lâu, thậm chí Thiên Thu *thánh nữ còn chưa thương nghị lại với các Thánh Linh khác, đã cho Lũng gia lão tổ một câu trả lời rất rõ ràng ngay.*

Quả nhiên, người trong Linh tộc đã sớm âm thầm có quyết định về vấn đền này.

Đến khi Lũng gia lão tổ hồi âm lại cho Hàn Lập, nếu đã xác định quả thực phía đông là thú triều thì quyết định trước hết đoàn người sẽ tiến vào Huyết Nha thành.

Về quyết định này, sau đó cũng được nói cho mấy người Vũ y thiếu nữ và Lâm gia nam tử.

Hai người không phản đối cút nào, luôn có vẻ không có gì đáng kể.

Hia người đại hán Ma tộc cùng lão giả Ma tộc tất nhiên nhìn ra đám người Hàn lập đang liên tục tahro luận gì đó, nhưng rất thành thật ở tại chỗ, không dám có chút dị động.

Dù sao nơi này tụ tập nhiều ″Ma tôn địa nhân″ *như vậy, bất kể ai trong số họ muốn cái mạng nhỏ của mình cùng đều là chuyện không cần tốn sức.*

Cứ như thế, nửa ngày sau, tiếng xé gió vang lên ở chân trời, một cột ánh sang đen bắn vọt đến, chính là hắc bào nam tử đi dò đường đang phi độn quay trở về.

″Huy hiền đệ, chuyến này có thuận lợi không, có phải đã thăm dò được tình hình cụ thể của thú triều?″

Chờ khi độn quang vừa hạ xuống đất, Lũng gia lão tổ lập tức tiến lên vài bước, mỉm cười hỏi.

″Lũng huynh, quả thực phía đông có vô số Điệp Vĩ thú chặn đường, chiếm cứ hết toàn bộ các con đường đi về phía đông. Thật xấu hổ, ta cũng không dám tới quá gần trong đó, chỉ đứng nhìn từ phía xa một hồi, rồi liền bay trở về nói cho chư vị đạo hữu.″ *Hắc bào nam tử cười khổ một tiếng, rồi bắt đầu nói ra quá trình tra xét của mình.*

Tuy rằng đã sớm có dự đoán trước, nhưng Lũng gia lão tổ vẫn cẩn thận vài vấn đề liên quan về thú triều, sau đó lại cúi đầu cân nhắc một lát, rồi cánh tay đột ngột nhấc, bắn ra mấy chỉ.

"Phốc, phốc" *Hai tiếng trầm đục vang lên!*

Hai luồng ánh sang vàng chói bắn ra như tia chớp, chợt lóe lên lướt đi, tiến vào trong than thể hai gã Ma tộc đang khoanh mà tay đứng.

Hai người tuyệt đối không ngờ được, một vị Ma tôn đại nhân lại sẽ đột nhiên ra tay với bọn họ, hơn nữa lại dùng cách đánh lén, gần như ngay khi kim mang nhập thể, không chút đề phòng lập tức ngã xuống.

Ngoại trừ Hàn lập, sắc mặt mấy người khác không tránh khỏi hơi biến đổi.

"Lũng huynh, làm vậy là có ý gì? Chúng ta còn cần bọn họ mang nhóm chúng ta đến Huyết Nha thành cơ mà?" *Ánh mắt lão nho Tàng Hình hơi lóe lên, hỏi một câu.*

"Vị trí của Huyết Nha thành, không phải chúng ta đã biết rồi sao, sao còn cần hai gã Ma tộc dẫn đường chứ? Huống hồ lão phu cũng không có lấy mạng bọn chúng, chỉ đáng ngất đi thôi." *Lũng gia lão tổ vẫn không đổi sắc mặt nói.*

"Ồ, chẳng lẽ đạo hữu muốn…" *Tàng Hình là tồn tại đã mở ra linh trí không biết bao nhiêu vạn năm, nghe vậy liền lập tức lộ ra vẻ hơi giất mình.*

"Không sai, tùy tiện giết hai tên này, chỉ sợ sẽ khiến vị thành chủ Huyết Nha thành chủ để tâm. Tuy rằng chúng ta không cần e ngại một gã Ma tôn trung giai, nhưng thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện. Tại hạ định dùng Phong Hồn đại pháp tạm thời phong ấn lại ký ức việc gặp chúng ta của hai tên này. Về phần chúng ta, sẽ giả dạng thành Ma tộc thông thường lẫn vào trong Huyết Ma thành là được. Từ lúc ấy, chắc là Ma tộc trong thành này cũng sẽ không chú ý chúng ta gì nhiều." *Lũng gia lão tổ nói ra* *dự định.*

"Đó là một cách không tồi, nhưng Phong Hồn đại pháp của Lũng huynh có đáng tin hay không, đừng để vị ma tôn Huyết Nha thành kia nhìn ra gì đấy." *Lâm gia nam tử có chút lo lắng hỏi một câu.*

"Ha hả, thuật này là bí thuật do một vị đại thần thong truyền lại, trừ khi là thánh tổ Ma tộc tự mình kiểm tra, nếu không tuyệ đối không thể phát hiện hai người có gì khác thường. Không thì chẳng pải lão phu đã vẽ rắn thêm chân sao." Lũng gia lão tổ bật cười ha ha nói.

Thấy lũng gia lão tổ tự tin như thế, những người khác cũng trở nên yên tâm.

Lũng gia lão tổ đột nhiên giơ tay chụp một cái, lập tức hút lão giả Ma tộc lại gần, rồi miệng phun ra một đoàn sương sang màu tím, bao phủ gương mặt hắn lại trong phút chốc.

Tiếp đó, hai mắt lão chớp lên ánh vàng kim, nhìn thẳng vào hai mắt lão giả, đồng thời trong miệng lầm bầm bắt đầu thi pháp.

------oOo------

Chương 2026: Huyết Nha Thành

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mấy canh giờ sau, Hàn Lập lơ lửng trên không trung, nhìn về phía bức tường thành màu đỏ như ẩn như hiện ở xa, thấp giọng tự nói một câu:

"Đây là Huyết Nha thành? Nhìn qua có vẻ cũng không lớn lắm."

"Ha ha, tuy rằng thành này không lớn, nhưng lại được xây bằng đá lấy từ mỏ quặng Huyết Quang tinh gần đây nên nghe nói nó có một chút hiệu quả phá pháp. Nếu trực tiếp công kích bằng pháp thuật thì uy năng của pháp thuật sẽ bị suy yếu đi một phần." Lũng gia lão tổ đứng bên cạnh cười nhạt rồi nói.

"Nói như vậy, thành này còn có năng lực ngăn cản Điệp Vĩ thú nhất định, chúng ta lựa chọn dừng lại ở đây hóa ra lại là hành động sáng suốt." Vũ y thiếu nữ thản nhiên cười.

"Lúc trước, khi ta phong ấn trí nhớ của hai tên Ma tộc, thuận tiện xem qua một chút, phát hiện khu vực này tuy rằng thường xuyên bùng nổ các loại thú triều, nhưng việc Huyết Nha thành bị tấn công lại rất ít khi phát sinh. Xem ra tòa thành này cũng không đơn giản như biểu hiện bên ngoài. Chỉ có điều, thành trì này thật sự không bố trí cấm chế nào có thể bài trừ Ngụy Ma châu. Lát nữa khi chúng ta vào thành, chỉ cần thu lại tu vi đến cấp bậc Hóa Thần, Luyện Hư là được, không cần phải khiến người khác chú ý." Lũng gia lão tổ không lưỡng lự nói với mọi người.

Những người khác đều gật đầu, không có ý kiến gì đối với việc này.

Vì thế tay áo bào của Lũng gia lão tổ lập tức run lên, ngay tức khắc ma khí từ trên người cuồn cuộn tỏa ra, cuốn lấy những người bên cạnh, gào thét đi về phía tường thành màu đỏ xa xa.

Một lát sau, khi ma khí tản đi, đám người Hàn Lập đã ở phía trước một cánh cổng thành đen kịt.

Ở cửa thành, ba bốn mươi Ma tộc vệ sĩ mặc chiến giáp màu xanh dùng ánh mắt cực kỳ cảnh giác quan sát bọn họ.

Nhưng sau khi Lũng gia lão tổ hừ một tiếng, phóng thích khí tức khổng lồ của cấp bậc Luyện Hư, phần lớn Ma tộc vệ sĩ cấp bậc Nguyên Anh kỳ kia lập tức biến sắc, thay vào đó là vẻ mặt kính sợ.

Một tên ma nhân Hóa Thần kỳ có vẻ như là người dẫn đầu vội vàng bước lên phía trước chào hỏi, sau khi cẩn thận hỏi mấy câu liền lập tức khoát tay ra lệnh cho vệ sĩ mở cửa thành, để đám người Hàn Lập nghênh ngang tiến vào trong thành.

Dù sao đối với thành trì nhỏ như vậy mà nói thì cấp bậc Luyện Hư đã được xem là những người không thể đắc tội rồi. Mà những vệ sĩ đó vẫn kiểm tra một chút chẳng qua cũng vì liên quan đến thiết quân luật.

Nếu như ở thời điểm bình thường, với sự hỗn tạp của những Ma tộc ra vào Huyết Nha Thành thì chỉ sợ ngay cả việc hỏi han sơ qua một chút kia cũng sẽ không phát sinh.

Tuy nhiên trong tích tắc khi tiến vào cổng thành, lam quang trong hai mắt Hàn Lập chợt lóe sáng quét về phía mấy pháp trận được vẽ bằng ma văn khắc trên cổng chính đen nhánh, nhưng trên mặt không hề lộ ra chút biểu tình nào.

Cấm chế ở nơi khác thì không biết, nhưng ở cổng thành lại cực kỳ bình thường, cũng không có đáng phải cẩn thận.

Vừa tiến vào trong thành, lập tức có thể thấy được từng dãy kiến trúc cao thấp nhấp nhô, có điều là phần lớn đều lấy hai màu đen trắng làm chủ đạo, thỉnh thoảng có vài tòa có màu sắc khác, cũng dễ nhận ra đó là những kiến trúc còn đangthi công.

Nhưng ở giữa các kiến trúc là những con đường giao nhau chằng chịt mà mỗi con đường đều đủ rộng cho ba cỗ thú xa chạy song song.

Nhìn một cách tổng thể, thành này hiển nhiên không có giá trị giống như những thành trì lớn trên ức dân cư của Linh giới, tuy nói là thành nhỏ nhưng nhìn kỹ thì cũng là một thị trấn lớn một chút có tường thành bốn phía mà thôi, cùng lắm chỉ có năm sáu trăm vạn Ma tộc cư trú trong đó.

Song thành này đã kích phát cấm chế cấm không, ở trên không trung, ngoại trừ một vài vệ sĩ tuần tra được miễn cấm chế ra cũng không có Ma nhân nào khác phi hành lộn xộn trên không trung.

Sau khi đi được một đoạn đường, đám người Hàn Lập phát hiện Huyết Nha thành này không thể nói là đã kín người hết chỗ, nhưng giờ phút này cũng đủ để gọi là rộn ràng nhộn nhịp.

Trên các con đường, những Ma tộc với hình dáng khác nhau qua lại, trong đó có cả Ma nhân với tướng mạo dữ tợn như ma thú, cũng có Ma tộc có tướng mạo giống hệt như Nhân tộc bình thường.

Mà những kiến trúc hai bên đường, trong mười cái thì tới tám chín cái là những cửa hàng đủ loại, cùng một vài kiến trúc phổ thông tương tự như khách điếm.

Rất nhiều Ma tộc thỉnh thoảng lại từ trong những kiến trúc này ra ra vào vào, bộ dáng vội vội vàng vàng.

Phần lớn những Ma tộc đó có tu vi không kém, đa số là Nguyên Anh kỳ và Kết Đan kỳ, bộ phận nhỏ còn lại là cảnh giới Hóa Thần kỳ, về phần Luyện Hư kỳ thì đi cả một đoạn đường mới có thể ngẫu nhiên chạm mặt hai ba tên, nhưng cũng chỉ là tu vi sơ kỳ.

Sau khi đám người Hàn Lập đi được một khoảng thời gian thì có thể nhìn thấy ở xa xa là một ngọn núi đá cao mấy trăm trượng chiếm cứ một góc của thành trấn.

Ở một chỗ bên cạnh ngọn núi đang tu kiến một tòa kiến trúc trắng xám tương tự như thạch tháp, vây chặt xung quanh hơn phân nửa ngọn núi, con kiến cũng không chui lọt được.

Trong thạch tháp này thấp thoáng có thể nhìn thấy vài tên Ma tộc tinh nhuệ mặc chiến giáp tuần tra xung quanh.

Ở sườn núi thì có một thạch điện toàn thân đỏ sẫm, có lẽ đó là nơi cư trú và tu luyện của tên Ma tôn gọi là *"Bính Thiên Nhận"* kia.

Hàn Lập nhìn tòa thạch điện ở xa xa kia, hai mắt nhíu lại như đang cân nhắc gì đó.

Lúc này, Lũng gia lão tổ vốn đang đi tuốt phía trước đột nhiên dừng lại ở một ngã tư phố, sau đó quay đầu nói với mọi người:

"Chúng ta tản ra tại đây đi. Ha ha, có lẽ phần lớn các đạo hữu đều thích hành động một mình. Đợi đến khi Điệp Vĩ thú tản đi, chúng ta sẽ lại tụ họp một lần nữa. Dù sao thành này cũng không lớn, một khi thật sự có chuyện gì, mọi người cũng có thể dễ dàng liên hệ với nhau."

"Cũng tốt, vừa rồi thiếp thân thật đúng là thấy được một vài thứ khiến ta có chút hứng thú, vậy ta đi trước một bước." Hơi ngoài dự đoán của mọi người, vũ y thiếu nữ vừa nghe việc ấy lại khẽ cười một tiếng rồi đồng ý đầu tiên.

Tiếp theo nàng hướng mọi người thi lễ, rồi không chút do dự đi về phía một ngả đường.

Thiên Thu thánh nữ và đồng bạn của nàng liếc mắt nhìn nhau một cáirồi cũng thản nhiên cáo từ rời đi.

Xem ra bọn hắn dự định hành động cùng nhau.

"Lũng huynh, vậy Hàn mỗ cũng xin cáo từ." Sau khi chắp tay chào Lũng gia lão tổ một cái, Hàn Lập cũng thản nhiên nói lời từ biệt.

"Hàn huynh, thượng lộ bình an!" Lũng gia lão tổ cũng không dám chậm trễ đáp lễ lại.

Hàn Lập khẽ gật đầu, quay người lại rồi đi về phía một con đường.

Lũng gia lão tổ đứng tại chỗ nhìn theo thân ảnh Hàn Lập xa dần, cho đến khi chớp lên rồi biến mất ở một con phố, nụ cười trên mặt mới dần thu lại, cũng quay đầu lại, hướng phi phát nam tử Lâm gia thản nhiên hỏi một câu:

*"Lâm đ*o hữu, việc lúc trước ta đề nghị ngươi hợp tác, ngươi suy nghĩ như thế nào, hiện giờ có thể cho lão phu một câu trả lời thuyết phục không?"*

"Lũng huynh, sự việc này rất trọng đại, ta cần một ít thời gian nữa để cân nhắc." Phi phát nam tử sau cùng cũng không tách ra, bây giờ nghe vậy đồng tử hơi co lại, hơi chần chừ trả lời.

"Ân, việc này quả thật quan hệ không nhỏ. Khó trách Lâm huynh lại cẩn thận như vậy. Có điều cũng không sao, dù sao chuyến này lộ trình còn dài, chi bằng Lâm huynh cứ suy nghĩ kỹ thêm một thời gian nữa." Lũng gia lão tổ nghe vậy, không cảm thấy có gì bất ngờ, ngược lại cười cười trả lời.

"Vậy Lâm mỗ xin đa tạ Lũng huynh." Phi phát nam tử thần sắc khẽ động, nhưng trong miệng lại trả lời khách khí.

Khoảng thời gian tiếp theo, vị thái thượng trưởng lão của Lâm gia này cùng Lũng gia lão tổ nói chuyện với nhau vài câu, sau đó cũng lập tức cùng rời đi.

"Lũng huynh, xem điệu bộ của người này chỉ sợ hắn không chắc chắn đáp ứng lời mời của chúng ta, nếu không thì đổi mục tiêu khác, tìm Diệp gia kia thử một chút xem. Dù sao dựa theo kế hoạch ban đầu, người của Diệp gia dường như thích hợp hơn với kế hoạch của chúng ta." Nam tử mặc hắc bào vẫn im lặng đi theo bên cạnh Lũng gia lão tổ đột nhiên lạnh lùng nói một câu.

"Diệp gia không được! Nàng quá cảnh giác đối với Lũng gia chúng ta, hơn nữa dường như cũng nhận thấy điều gì đó, nàng sẽ không đáp ứng đâu, ngược lại còn có thể để lộ thêm nữa!" Lũng gia lão tổ không chút do dự lắc đầu.

"Nhưng rõ ràng họ Lâm này chỉ đối phó lấy lệ đối với chúng ta, ta sợ cho dù sau đó có đáp ứng, hơn phân nửa cũng sẽ không thành tâm hợp tác cùng chúng ta." Huy trưởng lão tiếp tục nhướn mày nói.

"Hắc hắc, chỉ cần hắn đáp ứng, lão phu liền có cách khiến hắn không nuốt lời được. Được rồi, nơi này không phải chỗ nói chuyện, việc này để sau hãy nói. Trước tiên chúng ta đến những cửa tiệm tài liệutrong thành nhìn qua một chút, xem xem có tài liệu chúng ta cần hay không." Lũng gia lão tổ nở một nụ cười quỷ dị trên mặt, khoát tay nói.

"Cửa tiệm tài liệu quả thật là địa phương chúng ta phải tìm kiếm đầu tiên, có lẽ những người khác hơn phân nửa cũng đi đến nơi này. Hai người chúng ta thay đổi phương hướng, không cần cùng bọn họ chạm mặt là được." Nam tử mặc hắc bào đồng ý nói.

"Lão phu cũng đang có ý này. Chúng ta đi thôi!"

Sau khi cười nhẹ một tiếng, Lũng gia lão tổ liền cùng nam tử mặc hắc bào tiếp tục đi về phía trước.

Thiên Thu thánh nữ và đám người Linh tộc đang chậm rãi đi trên một con đường khác, cũng nhanh chóng âm thầm nói chuyện với nhau.

"Tình hình của Chỉ Thủy không tốt, phong ấn Chỉ Thủy mơ hồ có phần lỏng ra, phải lập tức tìm một nơi để thi pháp một lần nữa mới được." Thiên Thu thánh nữ ngưng trọng truyền âm nói.

"Không thể nào, mỗi một lần hạ cấm chế không phải kéo dài khá lâu sao, tại sao lại nhanh như vậy đã áp chế không được." Bạch trưởng lão trầm giọng hỏi.

"Cũng không rõ lắm, nhưng hơn phân nửa nguyên nhân là vì hiện giờ chúng ta đang ở Ma giới đi. Bạch trưởng lão hẳn cũng biết, nguồn gốc vật kia vốn có chút liên hệ với Ma giới. Dường như lượng ma khí nồng đậm ở Ma giới có kích thích không nhỏ đến vật này, bây giờ mới tạo thành việc phong ấn xuất hiện sự lỏng

lẻo." Thiên Thu thánh nữ than nhẹ một tiếng, trả lời.

"Chỉ Thủy quyết không thể có vấn đề, hắn chính là đòn sát thủ của chúng ta, trước tiên lập tức tìm một nơi nghỉ chân sau đó mấy người chúng ta hộ pháp, ngươi lập tức lần nữa củng cố phong ấn một chút." Bạch trưởng lão nghe vậy, không lưỡng lự lạnh lùng nói.

"Ân, ta cũng nghĩ như vậy."

Thiên Thu thánh nữ khẽ gật đầu, lúc này mang theo những người liên quan tiếp tục đi một lát, sau đó liền quẹo vào một cái cửa ngõ phía trước.

Ở nơi tận cùng của cửa ngõ có một tòa kiến trúc đồ sộ tương tự như khách điếm, vài tên Ma tộc bộ dáng phong trần, mệt mỏi đang nghênh ngang đi vào đó.

Bên trong một cửa tiệm màu đỏ thẫm của Ma tộc, vũ y thiếu nữ đang tiếp nhận một khối khoáng thạch toàn thân xanh biếc không rõ tên từ trong tay một tên Ma nhân da thịt tái nhợt.

Nàng mặc cho tên Ma tộc trước mắt thao thao bất tuyệt về cái gì đó, thần niệm đảo qua khối khoáng thạch, sau đó trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười.

Cũng trong lúc đó, Hàn Lập lại đang đi trên một con đường nhỏ hẹp, hai bên xếp chật kín các loại quầy hàng lớn nhỏ không đồng nhất.

Phía sau mỗi quầy hàng đều có một tên Ma tộc tướng mạo khác nhau đang đứng hoặc ngồi.

Dù nơi này có chút hỗn loạn như vậy nhưng lại có khá nhiều Ma tộc với khí tức không kém quanh quẩn phía trước quầy hàng, đôi khi cũng có người tranh luận vô cùng sôi nổi cùng với chủ nhân quầy hàng nào đó.

Hàn Lập nhìn cảnh tượng có chút quen thuộc phía trước, khóe miệng nhếch lên một nụ cười vui vẻ.

------oOo------

Chương 2027: Dị Ma Kim

Nguồn: EbookTruyen.Net

Loại tình hình này dễ làm cho hắn nhớ về đủ loại kỷ niệm khi ra vào phường thị ở Nhân giới năm đó.

Với kinh nghiệm của Hàn Lập có thể nhận ra, tuy phần lớn những thứ bày bán bên trong những gian hàng này đều là một ít tài liệu cấp thấp và pháp khí, nhưng trong đó cũng có không ít vật phẩm quý hiếm xuất hiện.

Dù sao, không phải toàn bộ Ma tộc đều muốn trực tiếp giao dịch với những cửa hiệu buôn bán này với giá thấp.

Đặc biệt là trong tình hình có nhiều Ma tộc dừng lại ở trong thành như thế này, nhất định sẽ có không ít kẻ nhân cơ hội lấy ra một ít vật phẩm quý hiếm của mình để bày bán, hy vọng có thể thu được giá cao.

Hàn Lập vừa đi chầm chậm trên một con phố vừa thả thần niệm ra, nhanh chóng đảo qua quầy hàng hai bên.

Rất nhiều những vật phẩm, tài liệu trên những quầy hàng này tương tự như sản vật của Linh giới, chỉ có điều thay vì ẩn chứa một lượng lớn linh khí thì lại là thành ma khí cực kỳ thuần khiết.

Đương nhiên cũng có một ít tài liệu ẩn chứa linh khí thuần khiết, nhưng rõ ràng số lượng thua xa những tài liệu chứa ma khí.

Đối với những tài liệu đó, Hàn Lập vốn chưa nhìn đến một cái, mà tập trung phần lớn sự chú ý lên những thứ cổ quái quý hiếm mà chính mình cũng chưa từng thấy.

Mấy thứ này chắc là tài liệu đặc thù của Ma giới.

Còn một số pháp khí bảo vật kia, hắn cũng chỉ đảo thần niệm qua

qua thôi.

Bảo vật cấp cao bình thường đã không thể lọt vào tầm mắt hiện tại của hắn. Về phần pháp khí đẳng cấp linh bảo thì tỷ lệ xuất hiện tại địa phương như thế này là bé gần như không có.

Vì thế Hàn Lập sẽ không tiêu phí tâm thần trên những thứ này.

Con phố này không quá dài, hai bên có tầm ha, ba trăm quầy hàng.

Chưa tốn đến thời gian một bữa cơm, hắn đã xem qua quá nửa số quầy hàng, nhưng chỉ rất ít thứ có thể làm cho hắn chú ý. Cho dù có mấy thứ khiến cho hắn dừng lại, cầm lấy đánh giá một phen, nhưng cuối cùng vẫn là lắc đầu bỏ đi.

Tuy rằng những tên Ma tộc bán hàng này hung thần ác sát nhưng sau khi phát hiện ra tu vi Luyện Hư của Hàn Lập, đều trong lòng ớn lạnh, kẻ nào cũng mặt tươi cười lấy lòng, không còn dám thể hiện vẻ bất mãn chút nào.

Hàn Lập chầm chậm tiến lên, trong lòng đã bắt đầu có chút thất vọng.

Dù vừa rồi hắn phát hiện ra vài loại tài liệu không có ở Linh giới nhưng cũng khong có tác dụng gì lớn đối với cấp bậc tồn tại như hắn. Ngay khi hắn đang thầm nghĩ có nên rời khỏi con phố này để đi đến mấy cửa hiệu cỡ lớn đáng chú ý lúc nãy vừa nhìn thấy hay không thì một luồng hơi thở không tệ bỗng nhiên bộc phát ra từ một quầy hàng nào đó ở phía trước, đồng thời một tiếng hét giận dữ truyền đến.

"Thứ này, ta muốn có, đây là số ma thạch trước kia ngươi yêu cầu, nhanh đem đồ ra đây."

"Đừng nên lôi thôi. Không phải ta đã nói rồi sao. Hiện tại thứ này tăng giá, nếu muốn, trừ phi có một kiện ma khí cấp cao hoặc là mười khối ma thạch cực phẩm, nếu không thì cũng đừng nghĩ đến chuyện đó!" Một âm thanh âm trầm dị thường lạnh lùng trả lời.

"Ta đã giao tiền đặt cọc ngày hôm qua, bây giờ vất vả lắm mới đưa đủ số lượng ngươi đưa ra, hôm nay ngươi lại đòi tăng giá với ta. Chẳng lẽ người giễu cợt ta!" Giọng nói thứ nhất càng giận dữ thêm, có vẻ như không chịu bỏ qua.

"Hắc hắc, thứ ấy là của ta tất nhiên giá như thế nào là theo ý ta. Đây là tiền đặt cọc ngươi đưa hôm qua, nhanh cầm lấy đi. Đã không có ma thạch cực phẩm và ma khí cấp cao thì lăn ra xa chút." Kẻ có giọng nói âm trầm cười lạnh một tiếng, nói ra lời cực kỳ cay nghiệt.

"Thối lắm. Ngươi cũng không hỏi xem Ngưu mỗ là ai, có thể để cho ngươi tùy tiện trêu chọc sao. Nếu hôm nay không bán cho ta thứ đó, ta liền đánh vỡ từng cái xương một của ngươi." Nam tử thứ nhất rõ ràng không phải là nhân vật bình thường, sau khi phát khùng, lời nói cũng trở nên vô cùng ngoan lệ.

"Đánh gãy xương cốt của ta sao? Ha ha, Cũng không biết đã bao nhiêu năm rồi ta chưa nghe người ta nói câu này. Nếu ngươi có bản lĩnh ấy thì cứ việc đến thử một lần!" Kẻ có giọng nói âm trầm không phật lòng mà còn trả lời châm biếm.

Đồng thời, một luồng hơi thở không kém chút nào so với trước phóng lên cao cũng từ quầy hàng đó.

Một phen ồn ào như vậy tất nhiên khiến một số Ma tộc ở xung quanh xôn xao nhìn lại, còn bắt đầu có một số Ma nhân to gan cảm thấy hứng thú đi đến quan sát.

"Hé, đây không phải Hải Phi của Lam Đồn tộc và Ngưu Lực của Điểu Đề tộc sao? Sao bọn hắn lại gục gặc rồi!"

"Hắc hắc, có kịch hay để xem rồi. Hai ma này đều có tu vi không kém, nếu thật sự ra tay thì cũng khó nói ai thắng ai thua!"

Lập tức, âm thanh bàn tán thì thầm từ bốn phía truyền đến.

Có vẻ như hai tên Ma tộc này có danh tiếng không nhỏ ở Huyết Nha thành, phần lớn Ma tộc xung quanh đều nhận ra hai người.

Sau khi dùng hai mắt tỏa lam quang quét qua, hàn Lập liền nhìn được đại khái tình hình trước quầy hàng.

Trong vòng tròn do hơn mười tên Ma tộc vây quanh, có một tên Ma tộc dữ tợn cao ba trượng, trên đầu có mấy chiếc sừng cong, mặt mũi tràn đầy vẻ tức giận, đang cùng chủ quầy giằng co không dứt.

Chủ quầy lại là một tên Ma tộc béo lùn, da màu lam sẫm, mắt híp gian xảo.

Hai luồng hơi thở lúc nãy chính phát ra từ trên thân hai ma này, và dường như đều là tu vi Hóa Thần.

Chẳng qua trong đó có một cái là sơ kỳ.

Tên Ma tộc cao lớn đó tuy rằng tu vi thấp hơn một tầng nhưng nhìn dáng vẻ cường tráng như vậy thì có lẽ có chút thành tựu về luyện thể. Nếu thật sự ra tay, thật khó nói ai là người có lợi thế hơn.

Tất nhiên, chỉ là hai Ma tộc Hóa Thần kỳ sẽ không thể khiến cho Hàn Lập chú ý nhiều. Sau khi hướng thần niệm tùy ý đảo qua trên người hai ma, hắn đã định thu hồi thần niệm, không để ý nữa.

Nhưng khi ánh mắt hắn đảo qua vật mà tên chủ quầy béo lùn đang cầm chặt trong tay, vẻ mặt hắn chợt động, đột nhiên bước về hướng đám ma kia.

Chỉ sau mấy cái chớp động, thân hình Hàn Lập đã xen lẫn vào bên trong đám Ma nhân, mắt nhìn chằm chằm không chớp vật trong tay Ma tộc béo lùn.

Đấy là khối khoáng thạch hai màu đen trắng đan xen kỳ dị, chỉ lớn chừng nắm tay nhưng lóe lên những tia sáng lạnh lẽo như băng.

Sau khi hướng thần niệm dò xét vật đó, tròng mắt Hàn Lập bỗng nhiên co rụt lại, trên mặt chợt hiện lên một tia vui vẻ.

Lúc này, dưới sự quan sát của những ma đang vây quanh xem náo nhiệt, không những lời lẽ tranh chấp của hai tên Ma tộc càng lúc càng trở nên căng thẳng, mà hơi thở cũng thêm kinh ma…

Nhưng không biết do nguyên nhân gì mà hai ma vẫn chưa thực sự ra tay.

"Hắc, hắc, ta thấy hai vị cũng đừng nên tranh chấp mãi nữa. Chỉ là một khối Dị Ma kim mà thôi, chẳng lẽ hai vị đạo hữu thực sự định lên Ma võ đài để đánh nhau sống chết ư. Nếu đúng là như vậy thì dường như mạng hai người không đáng quý chút nào." Một vị ma đứng xem dường như quen biết với cả hai tên Ma tộc boongc nhiên cười khuyên bảo.

"Ra là Đàm huynh. Không phải ta cố ý tăng giá không bán mà Dị Ma chi khí ẩn chứa trong khối Dị Ma kim của ta có ẩn chứa có chút đặc thù, hơn xa các tài liệu cùng loại. Nhưng hôm qua ra giá có hơi thấp, nếu không thì sao hắn không muốn mua khối trong tay ta chứ. Tuy rằng loại tài liệu này vô cùng hiếm hoi nhưng cũng không phải cửa hiệu khác không có bán." Sắc mặt tên Ma tộc béo lùn hơi giãn ra, sau khi ôm quyền hướng về người khuyên bảo, nhưng hắn vẫn không có ý định nhân nhượng.

"Thối lắm. Nếu không phải thấy khối Dị Ma tinh của ngươi không tệ thì sao ta lại giao trước tiền cọc, còn đưa ra luôn một lúc mười khối Ma thạch cực phẩm. Rõ ràng là ngươi thấy ta đang muốn có vật ấy ngay nên cố ý nâng cao giá. Việc không thủ tín như vậy cũng chỉ có Lam Đồn tộc các ngươi mới có thể làm được." Tên Ma tộc cao lớn nghe thấy vậy cũng nổi giận đùng đùng nói.

"Ngươi dám sỉ nhục Lam Đồn tộc chúng ta, vậy trước hết ngươi để lại một cánh tay đi đã." Vừa nghe thấy lời này, trên khuôn mặt tên Ma tộc béo lùn liền hiện lên một tia đỏ sẫm kỳ dị, đồng thời trong mắt hiện lên vẻ điên cuồng, nói.

Sau đó, tay áo ma này run lên, một đạo hàn mang bắn ra, lao thẳng đến chém vào tay tên ma tộc cao lớn, thế đi nhanh như chớp!

Tên Ma tộc cao lớn kia cũng đã sớm đề phòng, sau khi hừ lạnh một tiếng, bàn tay hắn chợt nắm lại, một mặt cốt thuẫn màu trắng hiện lên trước người không một tiếng động.

Ngay khi hàn quang lóe lên, chuẩn bị chém lên trên thuẫn thì một bóng người chợt mơ hồ hiện ra, quỷ dị xuất hiên trước tên Ma tộc cao lớn, đồng thời cánh tay khẽ động, một bàn tay năm ngón màu vàng liền chộp gọn lấy đạo hàn quang kia.

"Chẳng lẽ hai vị thực sự định kinh động đến vệ sĩ chấp pháp của bản thành sao. Khối Dị Ma Kim này ta cũng thấy có chút hứng thú, mang đến cho ta nhìn một chút đi."

Bóng người đột ngột xuất hiên này chính là Hàn Lập. Lúc này, hắn phóng ra hơi thở mạnh mẽ của cấp Luyện Hư khiến cho Ma tộc xung quanh sau khi cảm ứng được liền nhao nhao biến sắc.

"Tiền bối, ý của ngươi là…" tên Ma tộc cao lớn kia nghe thấy vậy thì ngẩn ra nhưng nghĩ gì trong lòng lại nói.

"Sao, ngươi muốn tranh khối ma kim này cùng ta sao?" Hàn Lập không quay đầu lại nhàn nhạt nói, nhưng linh áp trên thân cuốn lên một cái, hung hăng chụp về tên Ma tộc cao lớn sau lưng.

"Bộp, bộp" mấy tiếng vang lên.

Vị Điểu Đề Ma tộc bị ép cho thối lui về sau liên tiếp mấy bước, sắc mặt trở nên tím tái như gan lợn, hoảng sợ liền nói: *"Không dám"*, lập tức cả người nhếch nhác quay đầu bỏ đi.

Còn những tên Ma tộc đứng xung quanh xem náo nhiệt sau khi bị ánh mắt sắc bén của Hàn Lập đảo qua thì kinh hãi trong lòng, không dám ở lại chỗ cũ ti chút nào, im lặng tản ra.

"Tiền bối cũng cần khối ma kim này sao, thế này vậy, xin trả mười khối ma thạch rồi cầm lấy thứ này đi." Tên Ma tộc béo lùn thấy tình hình này, vẻ ngoan độc trên mặt đã sớm không thấy tăm hơi, trong lòng âm thầm kêu khổ, chỉ có thể miễn cưỡng mỉm cười, dâng lên đồ vật trong tay.

"Hư! Ngươi sợ cái gì chứ. Thực sự nghĩ ta thân phận lớn hơn mà không thể trả cho ngươi một cái giá thỏa mãn sao? " Hàn Lập hừ

lạnh một tiếng, chợt vung một ống tay áo lên hút khối kim loại trắng đen lẫn lộn vào trongtay, đồng thời cúi đầu cúi đầu bắt đầu xem xét.

"Không dám, vãn bối tuyệt đối không dám suy nghĩ như thế!" Tên Ma tộc béo lùn nghe thế, dù có hơi yên tâm hơn nhưng ngoài biểu hiện ngoài mặt vẫn cứ khúm núm không dám nhiều lời.

Cũng khó trách, lấy biểu hiện đáng sợ vừa rồi của Hàn Lập, nếu muốn tiêu diệt hắn vốn dễ chỉ như nhấc tay. Cho nên, hắn tình nguyện vứt bỏ khối Dị Ma Kim cũng không muốn đắc tội với một cường giả Luyện Hư kỳ như vậy.

Lúc này, Hàn Lập không còn tiếp tục quan sát tên Ma tộc béo lùn chút nào nữa, chỉ lật qua lật lại, không ngừng xem xét khối khoáng thạch trong tay, nhưng ngoại trừ tinh quang lóe lên trong mắt thì trên mặt không có chút biểu tình nào.

"Đừng nói ta ỷ thế hiếp người, cái phi kiếm này có thể xem như một kiện ma khí cao cấp, thừa sức để đổi lấy khối Dị Ma Kim này. Nhưng phải nói cho ta biết khối ma kim này ngươi lấy được từ đâu."

------oOo------

Chương 2028: Quang Cầu và Lục Khí

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thanh phi kiếm phát ra ma khí kinh người này chính là một trong những chiến lợi phẩm Hàn lập thu được khi đánh chết rất nhiều Ma tôn ở Linh giới.

Nó vô dụng với Hàn Lập nên tất nhiên hắn sẽ vui lòng hào phóng lấy ra trao đổi khối khoáng thạch đang cầm trong tay.

"Đa tạ tiền bối đã ban thưởng hậu hĩnh! Khối Dị Ma Kim này là do vãn bối đổi được từ một gã trong tộc, mà dường như trước đó cũng đã qua tay nhiều người nên cũng khó tìm ra được xuất xứ ban đầu của nó." Tên Ma tộc béo lùn đón lấy phi kiếm, sau khi hướng thần niệm xem xét xong, trên mặt liền tràn đầy vẻ vui mừng, hướng về Hàn Lập liên tục nói cảm ơn.

Vừa rồi hắn nói với tên Điểu Đề tộc phải đổi một kiện ma khí cấp cao, hiển nhiên là có chút tham lam, nhưng hiện tại đã thực sự trao đổi được về tay nên trong lòng vui sướng như thế nào thì có thể hiểu được.

Đối với tồn tại Hóa Thần kỳ như hắn, một kiện ma khí chính là thứ khó có được

"Nếu như thế thì bỏ đi. Một khối ma kim này chắc cũng đủ cho ta dùng rồi." Lông mày Hàn Lập nhướng lên nhưng ngay sau đó lại liền dãn ra, nói.

Nói xong câu này, hắn cũng không định dừng lại thêm, mục đích đã đạt được liền xoay người bỏ đi.

Tên Ma tộc béo lùn vốn còn muốn nhân cơ hội tạo thêm sự thân thiết nhưng thấy tình hình như vậy thì cũng không dám nói thêm cái gì nữa, chỉ thành thật làm ra tư thế cung tiễn.

Đã có thu hoạch nên ý định muốn lập tức rời đi của Hàn Lập tất nhiên sẽ bị vứt đi đâu mất.

Sau đó, trong vòng hai canh giờ, hắn cẩn thận xem xét một lần tất cả những quầy hàng còn lại ở ngã tư, quả thật vì thế mà tìm được hai loại linh dược không có ở Linh giới, giúp hắn đến gần hơn việc có thể luyện chế ra một loại đan dược có hiệu quả giúp ngưng tâm định thần cho tu sĩ Hợp Thể kỳ.

Khi ăn vào, loại đan dược này có thể nhanh chóng giúp tăng một ít hiệu quả lĩnh ngộ tu luyện thần thông, xét về lâu dài quả thực có tác dụng không nhỏ.

Phương thuốc của đan dược này Hàn Lập đã có từ lâu, chỉ là còn thiếu hai loại linh dược đã tuyệt tích ở Linh giới từ lâu này, cho nên chưa thể luyện chế được.

Vì có thu hoạch nên sau khi rời khỏi ngã tư, Hàn Lập hứng chí bừng bừng đến nhìn qua một số cửa hàng loại lớn ở xung quanh.

Đáng tiếc là những thứ bán trong các cửa hàng này dường như đều để cho Ma tộc cao giai sử dụng, cũng không còn phát hiện ra vật gì có giá trị với Hàn Lập.

Mà lúc này, sắc trời cũng đã dần ảm đạm, người qua lại trên ngã tư cũng trở nên rất thưa thớt, các cửa hàng đều đóng chặt cửa, có vẻ như sắp đi vào trạng thái giới nghiêm ban đêm.

Hàn Lập tùy tiện tìm một nhà có chỗ để ngủ lại, thuê trọn một căn phòng kín độc lập, tạm thời ở trong đó.

Sau khi bày ra vài tầng cấm chế trong mật thất, lúc này, hắn mới yên tâm lấy ra khối Dị Ma Kim đoạt được lúc sáng, nâng lên trước mặt lặng lẽ quan sát.

Sáng bóng, lấp lánh, nhưng bề mặt lại rất xù xì.

Nhưng kỳ lạ là vật này không những tỏa ra ma khí nồng đậm mà còn có một ít linh khí thuần khiết xen lẫn trong đó.

Thì ra đây là một khối tài liệu hiếm có, chứa đồng thời cả linh khí và ma khí.

Nhưng Hàn Lập mua khoáng thạch này về cũng không chỉ vì nguyên nhân đó.

Sau khi trầm ngâm một hồi lâu, hắn đột nhiên ném khối khoáng thạch này bay lên lơ lửng trước người hắn, đồng thời một ngón tay điểm vào trong không trung.

Một tiếng *"Phốc"* vang lên!

Một luồng thanh quang chợt lóe lên, bay lướt đi, khối khoáng thạch liền vô thanh vô tức tách ra làm hai nửa, có một thứ gì đó bằng hạt đậu hiện ra ở giữa.

Một tay Hàn Lập nhanh chóng chụp lấy một cái, một cỗ sức mạnh vô hình cuốn tới, vật lộ ra liền bị hút vào trong bàn tay hắn.

Hàn Lập tập trung quan sát, rõ ràng đó là một thứ giống như một viên ngọc màu xám đục.

"Quả nhiên Linh mục không có nhìn lầm, bên trong còn dấu thứ khác, chỉ là không biết có ích với ta không, cần đánh giá cẩn thận lại một chút."

Sau khi thoáng đánh giá tinh châu, hàn Lập lộ ra vẻ tươi cười, nói khe khẽ. Tiếp đó, hắn hướng thần niệm vào trong đó xem xét.

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt hắn bỗng nhiên đại biến, đột nhiên ném tinh châu đang cầm trong tay ra.

Một tiếng *"Ầm"* vang lên, tinh châu bị bắn ra lại đột nhiên phát ra tiếng nổ như sấm rền. Một luồng hơi thở đáng sợ tràn ra bốn phía, hơn nữa, trên viên ngọc phun ra một cột sáng màu xám lớn chừng miệng chén, sau khi lóe lên, nó liền đánh lên cấm chế được bố trí ở nóc nhà.

Cột sáng xé mấy lớp quầng sáng ra như giấy vụn, rồi hung hăng đánh lên lớp cấm chế cuối cùng.

Lúc này, cột sáng mới bị ngăn lại một chút.

Mà trong một lát cầm chân này, sắc mặt Hàn Lập sầm xuống, thân hình hắn nhoáng lên, đột nhiên xuất hiên phía trên cột sáng, ấn một bàn tay xuống dưới.

Lập tức, một bàn tay to lớn màu vàng kim lấp lánh sáng ngời hiện ra, tạm thời ngăn được cột sáng lại.

Nhưng sắc mặt Hàn Lập vẫn không buông lỏng. Sau khi năm ngón tay khẽ run lên, phát ra ánh sáng vàng kim chói mắt, bàn tay cứng rắng đẩy cột sáng màu xám lui ra sau nhưng không thể ngăn chặn hoàn toàn được nó.

Trên mặt Hàn Lập lúc đầu lộ ra vẻ giật mình nhưng sau đó liền sầm xuống, hắn hừ một tiếng lạnh lẽo. Bàn tay kia liền lóe lên ánh vàng kim, rồi nhanh chóng trở nên to lớn hơn rất nhiều. Ống tay áo bị xé nát tung tóe, để lộ ra những chiếc vảy vàng rực rỡ.

Năm ngón của bàn tay vàng kim khổng lồ từ từ nắm lại.

Từng trận gầm rú vang lên!

Bốn phía xung quanh cột sáng xám trắng chợt xuất hiện một luồng sức mạnh trói buộc rất mạnh, trong nháy mắt nó đã bị ép lại thành một quang cầu có đường kính chừng vài thước, sau đó bị bàn tay vàng kim khổng lồ lóe lên chụp lấy.

Lúc này, Hàn Lập lẩm bẩm trong miệng, mười ngón tay vàng kim chói lóa liên tiếp bắn ra từng đạo pháp quyết.

Bàn tay vàng kim chợt trở nên mờ ảo, rồi biến thành từng đọa phù văn màu vàng kim, bao phủ quang cầu màu xám trắng lại.

Chỉ trong nháy mắt, quang cầu vốn đang co dãn không ngừng giống như có thể nổ tung bất cứ lúc nào chợt nằm im yên ắng, không phát ra một âm thanh nào nữa.

Vẻ mặt Hàn Lập bây giờ mới buông lỏng, sau khi người khẽ động, quay trở lại trên mặt đất, giơ tay vẫy một cái.

Quang cầu liền rơi xuống nằm gọn trong lòng bàn tay Hàn Lập.

Uy lực ẩn chứa trong quả cầu này thật sự không nhỏ, dù là Hàn Lập khi chưa dùng Phạm Thánh Chân Ma Công cũng suýt chút nữa đã không thể cầm cự. Nhưng bây giờ, sau khi Hàn Lập đã thi triển thuật cấm chế lại trở nên im ắng vô cùng, không nhìn ra tí nào vẻ đáng sợ vừa rồi.

Hàn Lập nhấc tay nang quang cầu lên, chau mày nhìn quang cầu chằm chằm không nói gì.

Đối với hắn mà nói, quả thực uy lực của quang cầu mạnh mẽ vượt ngoài sức tưởng tượng nhưng thứ gì tạo ra năng lượng của nó mới là tối quan trọng.

Sở dĩ, lúc trước Hàn Lập không chút do dự hào phóng mua khối Dị Ma Kim từ trong tay tên Ma tộc kia không chỉ vì hắn dùng Linh mục thấy được có vật khác ở trong ma kim mà còn vì trong thần niệm cảu hắn có một tia cảm ứng huyền diệu.

Giá trị của vật ấy không nhỏ, mà dường như cũng rất quan trọng với hắn.

Loại tồn tại có tu vị đạt đến đến cảnh giới như Hàn Lập tất nhiên sẽ cực kỳ coi trọng cảm ứng trong lòng. Ngay cả dù rất ít khi xuất hiện cảm ứng, khi có khi không, thì vẫn không dám xem nhẹ.

Tuy lúc nãy hắn hướng thần niệm dò xét qua trên tinh châu, rồi liền hoảng sợ lui ra, nhưng vẫn cảm ứng được chút gì đó. Tuy vậy, muốn thực sự có đáp án thì còn cần dùng thần niệm tra xét một phen nữa.

Nhưng mà năng lượng của quang cầu có kết cấu thực sự vô cùng kỳ dị, hình như chỉ cần thần niệm vừa tiếp xúc sẽ lập tức trở nên cuồng bạo vô cùng.

Điều này khiến vấn đề đang đơn giản trở nên khó khăn hơn nhiều!

Sau khi nhanh chóng ổn định lại tinh thần, Hàn lập bỗng nhiên hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng, đồng thời đem vận hành Đại Diễn Quyết và Luyện Thần Thuật, làm cho thần niệm thoáng chốc tăng lên quá nửa.

Sau đó, lánh lam trong hai mắt hắn chớp lóe không ngừng, vang lên những tiếng xuy xuy rất lớn! Từ mắt hắn từng sợi trong suốt lấp lánh bắn ra nhanh, rồi lóe lên, tiến vào trong quang cầu đang bị chế trụ.

Đó chính là hình thái thực thể hóa của thần niệm, có tầm hơn trăm cái, từ đó có thể thấy thần niệm của Hàn Lập đã mạnh mẽ đến một trình độ đáng sợ như thế nào!

Trong nháy mắt, ngay khi cá tia sáng tiến vào trong, quang cầu khẽ run lên, phát ra âm thanh ong ong trầm thấp, báo hiện dấu hiệu bất ổn.

Nhìn thấy vậy, Hàn lập liền thúc dục pháp quyết.

Trong nháy mắt, những kim văn đang bao phủ quang cầu kia sáng rực lên, hình thành một tấm lưới màu vàng, xiết chặt vào bên trong.

Quang cầu vốn đang rục rịch liền khôi phục lại yên tĩnh trong nháy mắt.

Hàn lập liền thả lỏng căng thẳng trong lòng một chút, sau khi nhắm hai mắt lại, thần niệm bắt đầu tra xét chi tiết quang cầu.

Một lát công phu sau, đầu tiên trên mặt hắn lộ ra một chút ngạc nhiên nhưng sau khi khẽ hô lên, lại được thay bằng vẻ mặt mừng như điên. Tuy thế, loại biểu tình mừng như điên đó cũng chỉ duy trì được một chút, rồi trên mặt hắn biến thành có phần hoang mang, cuối cùng là sắc mặt hoàn trầm âm trầm khó đoán.

Hàn Lập chậm rãi mở hai mắt ra, nhưng mày cũng nhíu chặt dựng lên.

"Trên đời thực sự có thứ có thể đem ma khí và linh khí dung hợp lại hoàn toàn ư, quả là chuyện đời khó đoán. Nếu thật là như vậy, thứ đó chẳng phải sinh ra là để chuẩn bị cho Phạm Thánh Chân Ma Công sao, vậy chắc là không cần luyện hóa cũng dễ dàng chuyển hóa thành pháp lực của bản thân ta. Nhưng đời này có chuyện dễ dàng như thế sao? Hơn nữa, dường như trên các điển tịch cũng không có ghi lại gì liên quan." Hàn Lập thì thào tự nói, dường như đang chần chờ.

"Quên đi, cứ thử đã rồi xem thế nào."

Sự do dự của Hàn Lập cũng không kéo dài được bao lâu, trong lòng hắn đã có quyết định.

Chỉ thấy hắn hướng về quang cầu, miệng niệm chú ngữ, pháp quyết trong tay không ngừng biến ảo, rồi một ngón tay chợt điểm một cái.

Mặt ngoài quang cầu đang bị vô số kim văn bảo vây chợt uốn éo biến dạng, rốt cục sau khi lóe lên, đã có một phần bị tách ra.

Ngay khi phần nhỏ này chưa nổ tan tành, Hàn Lập ngừng đọc chú ngữ, một bay tay phóng ra như chớp, tóm lấy nó. Sau đó, toàn thân hắn chớp động kim quang, vận khởi Phạm Thánh Chân Ma Công.

Một bóng mờ màu vàng, lớn tầm một trượng hiên ra sau lưng hắn, rồi nó dần trở nên rõ ràng kỳ lạ.

Cùng lúc đó, khối quang cầu xám trắng trong tay hắn lại dần thu nhỏ với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Chỉ trong thời gian một lần hít thở, khối quang cầu kia liền biến mất biệt tích.

"Quả nhiên giống như dự đoán, chân nguyên trong cơ thể đã tăng thêm một chút. Nếu hấp thu toàn bộ cả khối thì chắc mức độ tăng lên sẽ rất đáng kinh ngạc sao." Hàn Lập cũng không kìm chế được hưng phấn trong lòng, khóe miệng khẽ nhếch lên, vẻ vui mừng tràn đầy trong mắt.

"Nhưng mà đây là cái gì? Rõ ràng không hề có chút tạp chất nào, mà tại sao sau khi chuyển hóa lại có thêm thứ này?" Ngay sau đó, Hàn Lập chợt dựng thẳng một ngón tay lên, tự nói với chính mình một tiếng.

Ở đầu ngón tay xuất hiện dao động, một đám lục khí mỏng gần như không thể thấy vụt xông ra.

------oOo------

Chương 2029: Hội đấu giá của Ma tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nhìn chăm chú trong chốc lát, chợt đuôi lông mày hắn nhảy dựng lên, phốc một tiếng, bỗng một ngọn ngân sắc hỏa diễm bùng lên trên đầu ngón tay của hắn, ngân sắc hỏa diễm liền bao lấy luồng lục khí nhỏ này.

Nhưng mặc cho ngân diễm cuồn cuộn thiêu đốt như thế nào đi chăng nữa thì lục khí vẫn nằm bất động ở trên đầu ngón tay của hắn mà không hề có chút biến đổi nào, tựa như nó đang tỏ vẻ không hề để tâm tới việc này.

Khuôn mặt Hàn Lập khẽ biến, ngón tay hắn nhoáng lên một cái, ngân sắc hỏa diễm cũng tản đi rồi biến mất, tiếp đó hắn lại khẽ búng ngón tay một cái, luồng lục khí liền biến thành một đạo lục mang bắn ra xa, sau đó lóe một cái đã xuyên thủng qua quang mạc trên vách tường, tựa như không gì mà nó không phá được.

Hàn Lập thấy vậy thì hơi ngẩn người.

Vừa rồi chẳng qua hắn mới chỉ khẽ vẩy đám lục khí vô danh này ra ngoài mà thôi nhưng chỉ hơi dùng một chút pháp lực mà nó đã có uy năng đáng sợ đến vậy.

Đang lúc hắn còn đang hết sức kinh ngạc thì đột nhiên trước người bỗng xuất hiện dao động, một tiếng xé gió lớn vang lên, đạo lục mang kia bỗng quỷ dị xuất hiện trong hư không rồi bắn thẳng về phía Hàn Lập.

Hàn Lập đương nhiên bị giật mình, nhưng động tác của hắn không hề có chút do dự, một bàn tay của hắn bỗng bừng sáng kim quang rồi chộp tới phụ cận bắt lấy lục mang vào trong lòng bàn tay.

Một khắc sau đó, sắc mặt hắn lại trở nên hết sức khó coi bởi khi xòe tay ra thì trong lòng bàn tay của hắn lại hoàn toàn trống rỗng.

Đám lục mang kia hoàn toàn không coi sự mạnh mẽ của nhục thân hắn vào đâu mà chui thẳng vào trong lòng ban tay hắn như không hề gặp phải trở ngại gì.

Thần niệm Hàn Lập khẽ động, hắn lập tức nội thị xem phía trong thân thể một chút.

Kết quả hắn phát hiện luồng lục khí kia đã đàng hoàng lưu lại trong đan điền của hắn mà không hề có dị động nào khác nữa.

Chân mày Hàn Lập cau lại, dẫn pháp lực tập trung vào bàn tay, một cỗ chân nguyên khổng lồ khẽ quấn lấy lục khí rồi lại tiếp tục bức nó ra ngoài thân thể một lần nữa.

Lần này, khi lục khí vừa mới rời xa khỏi thân thể chừng vài thước đã thấy nó bắn trở lại y như trước đó.

Chân nguyên chi lực bao vây lấy nó thậm chí không thể ngăn cản được nó một chút nào!

Hàn Lập phát lạnh trong lòng, kim quang phía ngoài cơ thể bừng sáng, linh quang hộ thể trong chớp mắt ngưng tụ thành một tầng quang mạc kim sắc, đồng thời lam mang trong hai mắt bùng lên, hắn chăm chú nhìn không rời mắt về phía lục mang đang bắn về phía hắn kia.

Một tiếng 'phốc' khẽ vang lên, kim quang hộ thể thoáng cái đã bị lục mang vượt qua như không hề tồn tại, một luồng lục khí đã quỷ dị xuất hiện ở trong đan điền của hắn.

Thấy kết quả này, Hàn Lập thật sự có vài phần hoảng sợ.

Khoảng thời gian sau đó, bất kể hắn vận dụng thủ đoạn hay thần thông nào đi chăng nữa cũng không thể tách rời khỏi lục khí chứ chưa nói gì tới tiêu diệt hay luyện hóa nó. Điểm lục khí này cứ như là đã coi thân thể của hắn là chỗ ở của nó, bất kể bị ép ra ngoài thân thể hay là dùng loại cấm chế nào phong ấn nó đi nữa thì trong nháy mắt nó cũng sẽ phá không biến mất mà một lần nữa trở về trong thân thể của hắn cứ như là giòi đã ăn vào xương vậy!

Khi Hàn Lập vận dụng bảo vật như Tử Ngôn Đỉnh mà cũng không tài nào vây khốn luồng lục khí quỷ dị này thì sắc mặt hắn cũng trở nên khó coi! Mặc dù hiện giờ hắn không nhìn ra được sợi lục khí kia có nguy hại gì cho thân thể hắn hay không nhưng sao hắn lại bằng lòng để cho một dị vật như thế sờ sờ tồn tại trong cơ thể của hắn được.

Thứ này lần nào cũng có thể quay trở về mà không hề sai sót, mặc cho hắn tránh né thế nào cũng không thoát khỏi nó được, xem ra hẳn là nó đã tỏa định thần hồn ấn ký rồi mới đúng. Nếu quả thực đã như vậy thì hắn cũng chỉ có thể nếm thử một phương pháp cuối cùng.

Thần sắc Hàn Lập ngưng trọng suy nghĩ một hồi rồi hai tay bấm niệm pháp quyết bắt đầu niệm chú. Đồng thời khi tiếng niệm chú vang lên thì pháp tướng ba đầu sáu tay trước đó lơ lửng ở phía sau người hắn cũng bừng sáng kim quang rồi như biến thành thực thể, tiếp đó lại lơ lửng trong không trung.

Hàn Lập khẽ quát một tiếng, một bàn tay hắn vỗ nhanh như chớp vào thiên linh cái.

Một tiếng trầm đục vang lên, từ thiên linh cái của hắn có một đoàn hắc quang bắn ra, tiếp đó cũng lóe lên rồi chui vào trong kim thân mất hút. Ở bên trong hắc quang mơ hồ có một anh nhi cả người đen nhánh, đó chính là đệ nhị ma anh của Hàn Lập.

Mà lúc này, một ngón tay của Hàn Lập khẽ điểm về phía kim thân trong không trung, cũng thúc giục chân nguyên bên trong cơ thể.

Một lần nữa lục mang lại kêu vang rồi bắn ra, cũng loáng cái đã chui vào trong kim thân rồi tiến vào bên trong thể nội của đệ nhị ma anh, đồng dạng nằm yên vị ở đan điền. Lần này, cỗ lục khí này cũng đã ngoan ngoãn nằm yên ở nơi này mà không có dấu hiệu quay trở lại cơ thể của Hàn Lập nữa rồi.

Hàn Lập thấy vậy thì thở phào một hơi, thần sắc của hắn rốt cuộc cũng trở nên nhẹ nhõm hơn một chút.

Có điều hắn cũng vẫn chưa dừng tay mà lại tiếp tục lấy cả mười ngón tay liên tục đánh ra từng đạo pháp quyết về phía kim thân.

Ma anh đang nương náu bên tron kim thân thoạt nhìn như đang lẳng lặng ngồi khoanh chân bất động nhưng ma khí bên trong cơ thể lại đang quay cuồng rồi huyễn hóa ra từng đạo phù lục màu đen bao bọc lấy luồng lục khí kia, trong nháy mắt đã hình thành một viên tinh cầu màu đen phong ấn lấy lục khí ở bên trong. Sau đó kim thân bỗng dưng vỡ vụn ra rồi biến mất, đệ nhị ma anh trực tiếp hiện ra.

Thần sắc ma anh bình tĩnh chập hai tay lại, tinh cầu màu đen kia hiện ra không một tiếng động bị nó ôm lấy, sau đó nó rơi từ trên không trung xuống rồi hóa thành một đoàn hắc quang chui vào trong thân thể của Hàn Lập.

Hàn Lập xem qua tình hình của đệ nhị ma anh, sau khi biết nó không có việc gì cũng thật sự an tâm. Mặc dù nhất thời không có cách nào khu trục triệt để được lục khí kia nhưng để nó dưới sự theo dõi của đệ nhị ma anh hẳn là không có gì đáng ngại, chỉ cần sau này hắn tìm được phương pháp loại bỏ hoặc luyện hóa thì có thể giải quyết luôn một lần cho xong. Có điều trong thời gian tới lại không thể tùy tiện vận dụng ma anh để tránh lục khí sinh ra dị biến gì khác.

Tâm niệm Hàn Lập xoay chuyển, ánh mắt hắn một lần nữa lại chuyển xuống quang đoàn đang bị kim văn bao bọc kia. Vừa rồi hắn mới hấp thu một bộ phận của nó, còn chưa được đến một phần mười nhưng có vẻ như chân nguyên đã tăng tới bảy, tám năm khổ tu rồi, nếu như có thể chuyển toàn bộ quang đoàn này thành chân nguyên có thể tiết kiệm cho hắn hơn trăm năm tu luyện. Hiệu quả kinh người như thế đương nhiên hắn không thể nào bỏ qua được.

Sau khi Hàn Lập trầm ngâm một chút thì khẽ vung tay áo lên, từ trong đó có một đoàn kim quang bay ra, đó là một cái bình cổ cổ nhỏ lấp lánh ánh kim. Sau khi nó dốc ngược xuống thì từ miệng bình phun ra một cỗ ngũ sắc quang hà bao lấy quang đoàn màu xám trắng rồi hút nó vào trong. Cuối cùng cái bình lại khẽ run lên rồi bị Hàn Lập cẩn thận thu vào trong tay áo.

Trong lòng hắn đã có quyết định, mặc dù lai lịch của tinh châu này vô cùng kỳ lạ nhưng sau này phải tích cực tìm kiếm nó ở trong Ma giới nhiều hơn, nếu có thể tìm được số lượng đủ lớn, đồng thời cũng giải quyết xong hậu hoạn từ lục khí quỷ dị kia thì nói không chừng tu vi của hắn có thể đạt đến cảnh giới Hợp Thể hậu kỳ đại viên mãn, đây chính là một bước lên trời rồi. Nếu nói như vậy, đây thật sự là cơ duyên trời ban rồi.

Hàn Lập hưng phấn nghĩ bụng, một lần nữa hắn khoát tay nhặt lên tinh châu đã phun ra hôi bạch quang đoàn, đưa thần niệm vào rà soát bên trong thì thấy rỗng tuếch, cỗ năng lượng quỷ dị kia đã hoàn toàn tiết ra hết sạch.

Sau khi chần chờ một chút, hắn vẫn thu tinh châu cùng với mảnh Dị Ma Kim bị chia làm hai nửa vào trong trữ vật trạc, nói không chừng hắn còn có cơ hội tìm được xuất xứ thực sự của quang đoàn màu xám trắng từ những thứ này nữa thì sao.

Nhưng hôi bạch quang đoàn cho dù có hiệu quả nghịch thiên cho phép chuyển trực tiếp nó thành chân nguyên nhưng có thể thực sự áp dụng nó có lẽ ngoại trừ những người tu luyện công pháp đặc thù như Phạm Thánh Chân Ma Công ra thì những người khác cho dù có thể tìm được cũng không dùng được. Công pháp khác cho phép đồng thời chuyển hóa hai loại năng lượng linh ma của thiên địa ngay cả ở Ma giới có có đi chăng nữa như tuyệt đối là vô cùng ít ỏi. Đừng nói là những kẻ tu luyện kỳ công như vậy có thể có được linh mục thần thông như Hàn Lập để phát hiện sự tồn tại của tinh châu, lại còn có cơ duyên xảo hợp mà có được một chút cảm ứng huyền diệu đối với thần thức, để từ đó cảm ứng được cỗ năng lượng ẩn chứa trong tinh châu này.

Đối với thu hoạch hôm nay Hàn Lập vô cùng hài lòng, sau khi kiểm tra xong hết tất cả, hắn bắt đầu nhắm mắt đả tọa nghỉ ngơi dưỡng sức. Hắn chuẩn bị để mấy ngày sau đó nhất định phải đi xem qua hết tất cả các cửa hàng trong Huyết Nha Thành một lượt, một mặt xem có thu hoạch ở phương diện khác hay không, hai là để xem trong những dị ma kim khác có thể tìm được những thứ như tinh châu này hay không.

Một đêm vô sự! Sáng sớm ngày hôm sau, Hàn Lập mang thần sắc bình tĩnh đi ra khỏi nơi ở, bắt đầu đi dọc theo những con đường của Huyết Nha Thành, tới từng cửa hàng một chậm rãi xem xét.

Tòa Huyết Nha Thành này cho dù không thể nào so sánh với thành trì trong suy nghĩ của Nhân tộc nhưng số lượng cửa hàng cũng đạt tới mấy ngàn. Hắn mất tới gần hai ngày mới đảo qua được non nửa số cửa hàng của nó, trong số đó cũng có không ít thu hoạch ngoài ý muốn, mà cũng tìm được một ít Dị Ma Kim nhưng không hề có tung tích của những thứ tương tự như tinh châu cũng như cỗ năng lượng quỷ dị ẩn chứa bên trong nó. Bên trong những Dị Ma Kim khác mà hắn tìm được căn bản không tìm thấy viên tinh châu thứ hai, mà viên tinh châu ban đầu kia cũng không biết vì sao lại xuất hiện ở bên trong Dị Ma Kim nữa.

Đối với việc này Hàn Lập cũng không mấy nản lòng! Bởi dù sao những thứ cho phép trực tiếp tăng tiến tu vi chân nguyên như thế này nguyên bản cũng cần phải có chút cơ duyên lớn mới có được. Nếu thật sự để hắn dễ dàng tìm được quá nhiều ở trong thành thì trái lại lại khiến hắn có hơi khó tin.

Nhưng chuyện có liên quan đến việc thành này sắp cử hành một buổi đấu giá thì Hàn Lập lại rất dễ dàng dò la được rõ ràng. Lần đấu giá này vốn dĩ là Huyết Nha Thành cứ nửa năm lại cử hành một lần, mà lần nào cũng đều có rất nhiều Ma tộc cao giai dừng chân hoặc qua đường ở nơi này đưa ra rất nhiều vật phẩm trân quý để đấu giá, trân phẩm cũng từng xuất hiện không ít. Đặc biệt là những người có nhiều thu hoạch ở thảo nguyên cũng thường đem đấu giá luôn một số tài liệu ma thú vô dụng ở Huyết Nha Thành sau đó đổi thành đan dược và ma khí hữu dụng rồi một lần nữa lại tiến vào trong thảo nguyên tiếp tục bắt giết các loại ma thú, nhờ đó mà tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Còn lần đấu giá này là do thú triều bộc phát ngoài ý muốn khiến số lượng Ma tộc cao giai tràn vào trong thành vượt xa lúc bình thường, điều này dẫn đến những vật được đưa ra đấu giá bất kể là về chất lượng hay số lượng cũng vượt trội hơn hẳn nhiều lần đấu giá trước kia, nghe nói thậm chí sẽ xuất hiện vài kiện Thông Thiên Ma Khí cùng vài loại tài liệu với bảo vật chỉ có thể thấy trong truyền thuyết mà thôi.

Hàn Lập đương nhiên cũng cảm thấy có chút hứng thú đối với việc này, hắn cũng chuẩn bị đến thời điểm đó sẽ tham gia lần đấu giá này. Một mặt hắn muốn xem xem ở trong buổi đấu giá đó có thể có thứ mà hắn muốn hay không, mặt khác hắn chuẩn bị đưa những thứ ma khí vô dụng trong tay mình đi đấu giá hết để đổi về một số ma thạch. Mặc dù những thứ ma thạch này căn bản vô dụng đối với việc tu luyện của hắn nhưng nếu hắn dự định ở lại Ma giới mười mấy năm thậm chí là mấy mươi năm thì việc phải đổi lấy ma thạch đương nhiên là chuyện cần phải làm.

Buổi đấu giá dự định sẽ tổ chức sau ba ngày kể từ khi hắn biết được tin tức, bởi vậy sau khi hắn xem qua hết bảy tám phần các cửa hàng ở trong thành thì cũng vừa lúc buổi đấu giá bắt đầu được tổ chức, địa điểm là ở trong một cung điện khổng lồ ở một góc của Huyết Nha Thành.

Sau khi Hàn Lập tìm một kiện áo choàng có khả năng che giấu hình dáng, cũng hơi biến đổi khí tức trên người thì tùy tiện giao cho vệ sĩ Ma tộc canh cửa mấy khối ma thạch rồi đi theo đông đảo Ma tộc khác tiến vào trong phòng đấu giá.

Toàn bộ phòng đấu giá có hình tròn, hơn nữa những bậc thang từ cao xuống thấp tạo thành hình cái phễu có vẻ thô kệch vô cùng! Ở trong sân, ngoại trừ từng cái ghế băng hình tròn màu xanh ra thì cũng chỉ có một thạch đài vuông vắn đen thui ở giữa trung tâm, ở trên vách tường bốn phía đều có chạm khắc đồ án một số quái thú không biết tên.

Mặc dù thoạt nhìn sân này không nhỏ nhưng mới chỉ qua thời gian một khắc đồng hồ đã bị vô số Ma tộc cao giai ngồi chen chúc nhau, ít nhất cũng phải đến ba, bốn ngàn người.

Ở trong số những tên Ma tộc cao giai này có không ít tên cũng mang cùng một loại áo choàng như của Hàn Lập hoặc trực tiếp dùng ma khí cuồn cuộn để che đi mặt mũi vốn có của mình. Điều này khiến cho Hàn Lập ở trong đám này cũng không thể nhìn rõ được chút nào.

Lại qua một lúc, khi khắp cả sân cơ hồ không còn một chỗ trống nào nữa thì có một tiếng ho nhẹ truyền đến. Từ bên dưới cung điện có một cánh cửa nhỏ mở ra, có một bóng người từ đó bước ra rồi chậm rãi đi về phía thạch đài vuông vắn ở trung tâm.

Trên sân vốn có đang có tiếng rì rầm tức thì trở nên yên lặng như tờ!

------oOo------

Chương 2030: Ám Huyết Ngũ Sắc Linh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Linh - 铃: cái chuông

Đây là một tên ma nhân già nua với khuôn mặt ngăm đen, trên trán có một nếp nhăn thật sâu.

Với vẻ mặt bình tĩnh, hắn đi đến trước bục đá, ánh mắt quét về phía xung quanh, đột nhiên một luồng khí thức đáng sợ từ trên người tỏa ra làm cho không ít Ma tộc có tu vi kém bị tác động, sắc mặt hơi thay đổi.

Lão ma nhân này đúng là một tên Luyện Hư hậu kì đại thành, gần như chỉ kém nửa bước chân là có thể bước vào cảnh giới Hợp Thể rồi.

Ở địa phương như Huyết Nha thành, ngoại trừ đám tu sĩ Nhân tộc Hàn Lập ra, tu vi kinh người như thế không dám nói là không dưới ai, nhưng khi nhắc đến cũng có vài người ít ỏi.

"Tại hạ là Việt Liên Thiên, là một trong những trưởng lão của Huyết Nha thành, tin chắc hẳn là có không ít đạo hữu ở đây nhận ra. Ở hội đấu giá này, Việt mỗ đáp ứng lời mời của chủ nhân nơi đây, đảm nhiệm trọng trách chủ trì, hy vọng các vị đạo hữu có thể nể mặt tại hạ tuân thủ những quy tắc của hội đấu giá lần này, nếu không cũng đừng trách đến lúc đó Việt mỗ trở mặt vô tình. Còn tám vị đạo hữu này chính là vệ sĩ chấp pháp của hội đấu giá. Tin rằng có bọn họ ở đây, chúng ta sẽ tuyệt đối không cần lo lắng về sự an toàn của hội đấu giá." Tên ma nhân già nua thản nhiên mở lời, và khi vừa dứt lời, hai tay vỗ nhẹ vài cái.

Ngay tức khắc, từ hàng ghế ngồi phía trước, tám tên ma nhân Luyện Hư sơ, trung kỳ dữ tợn bỗng chốc đứng lên rồi đi về bục đá và dừng lại xung quanh, nét mặt không chút biểu tình.

"Huyết Thủ Kinh Vân "

"Thiết Phá Hồn "

Khi Ma tộc xung quanh nhìn thấy rõ bộ mặt của tám tên Ma tộc này, không ít người hút một ngụm khí lạnh, xôn xao một lát.

Rõ ràng là những người này có tên tuổi không nhỏ ở Huyết Nha thành, rất nhiều người nhìn về phía ánh mắt của tám người bọn họ đều mang theo một chút kính sợ.

Hàn Lập đương nhiên sẽ không có phản ứng kinh ngạc gì đối với tám tên Luyện Hư, trái lại, ánh mắt đảo về phía phụ cận, muốn xem xem đám người Lũng gia lão tổ có tham gia hội đấu giá này hay không.

Vì đề phòng có Ma tộc cấp Ma tôn âm thầm tham gia hội đấu giá lần này, Hàn Lập không hề vận dụng thần niệm khổng lồ, chỉ dựa vào thần thông Linh mục trực tiếp quan sát một vài Ma tộc ăn mặc khả nghi.

Nhưng sau khi đảo qua một lần cũng không phát hiện được gì.

Chẳng lẽ đám Linh tộc và những người khác đều chưa đến tham gia hội đấu gia lần này!

Trong lòng Hàn Lập cảm thấy có chút kỳ quái.

Kể từ sau khi tách ra, quả thật là hắn chưa hề gặp lại những người khác ở trong thành. Bất kể là Lũng gia lão tổ hay những người khác, dường như đều có mục tiêu nên đã che dấu hành tung.

Lúc này, lão ma nhân trầm giọng tuyên bố bắt đầu hội đấu giá.

Một cánh cửa điện mở ra, một loạt nữ tử ma tộc tay bê khay đi ra từ đó.

Dáng người các nàng thướt tha, dừng lại ở phía sau Việt Liên Thiên.

Lão ma nhân cũng không quay đầu lại mà vẫy tay một cái, ngay tức khắc, một nữ tử cung kính đi lên vài bước, nâng chiếc khay trong tay lên.

"Đỉnh giai ma khí – Ám Huyết Ngũ Sắc linh, được tạo thành bởi năm cái Huyết Ma linh, trong lúc đối địch có thể sử dụng năm loại hiệu quả khác nhau gồm mê hồn, kịch độc, làm chậm, sôi máu, ảo ảnh, giá quy định là năm trăm vạn ma thạch!" Lão già vén tấm vải bố màu đen trên chiếc khay lên, bình tĩnh nói.

Trên khay lộ ra năm chiếc chuông màu bạc có kích thước tầm ngón tay cái, mặt ngoài rải rác ma văn đen nhạt, bị một cái vòng màu vàng xâu chuỗi lại với nhau.

"Cái gì, không ngờ lại là Ám Huyết linh? Tên tuổi của bảo vật này cho dù trong các loại đỉnh giai ma khí cũng có thể xếp ở mười hạng đầu.!"

"Nhưng bảo vật này chỉ có Ám đại sư ở Hải Vân sơn mới có thể luyện chế ra, sao lại xuất hiện ở địa phương xa xôi như Huyết Nha thành này?"

"Quan tâm làm gì, chỉ cần bảo vật này xuất hiện, hội đấu giá lần này sẽ đáng giá đây. Ngay từ đầu đã là trọng bảo này, không biết phía sau sẽ còn xuất hiện những vật vô giá nào nữa!"

Ám Huyết linh vừa xuất hiện đã khiến mọi người trong điện phủ bàn luận náo nhiệt, hơn phân nửa đều hướng về bộ ma linh này, lộ ra vẻ mặt kinh hỉ cùng tham lam.

Hàn Lập vừa nghe đến tên của bảo vật này cũng hơi ngẩn ra.

"Ám Huyết Ngũ Sắc linh, sao bảo vật này nghe có vẻ quen thuộc như vậy, dường như đã nghe nói qua ở nơi nào đó."

Hàn Lập ngồi trên ghế đá, không khỏi trầm ngâm một chút.

Mà lúc này, phiên đấu giá kiện ma khí này trong nháy mắt trở nên sôi động trong những tiếng ra giá.

"Năm trăm vạn"

"Sáu trăm vạn"

"Tám trăm vạn"

"Một ngàn một trăm vạn"

Cũng chỉ là một kiện đỉnh giai bảo vật thế nhưng giá đưa ra chớp mắt đã tăng hơn ngàn vạn.

Điều này khiến Hàn Lập cũng không khỏi thầm giật mình.

Phải biết rằng sau mấy ngày nghe ngóng về giá cả ở Huyết Ma giới, một kiện đỉnh giai ma khí bình thường cùng lắm cũng chỉ có giá hai ba trăm vạn ma thạch. Cái Ám Huyết Ngũ Sắc linh này thoáng chốc đã tăng hơn năm lần, mà dường như còn lâu mới ngừng lại.

Ồ! Ám Huyết Ngũ Sắc linh! Lưu Li Ngũ Diệu linh! Đây chẳng phải là tên một kiện bảo vật được ghi lại trong trang Huyền Thiên luyện khí thuật kia hay sao?

Tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, cuối cùng Hàn Lập cũng nhớ đến tên một vật tương tự.

Năm đó hắn đạt được một trang Tiên Giới luyện khí thuật trong Kim Khuyết ngọc thư, ngoại trừ ghi chép lại phương pháp luyện chế Nguyên Hợp Ngũ Cực sơn, ngoài ra còn ghi lại phương pháp luyện chế một vài loại Hậu thiên Huyền Thiên chi bảo, mà Lưu Li Ngũ Diệu linh chính là một trong số đó.

Song, mặc dù Hàn Lập biết cách luyện chế huyền bảo này nhưng trong tay căn bản không có những tài liệu của Tiên giới, những thứ chỉ mới nghe thấy mà chưa có ai gặp qua, cũng chỉ có thể thở dài rồi bỏ chúng sang một bên.

Mà sau khi nghe được hiệu quả của Ám Huyết Ngũ Sắc linh này, lại giống hệt với thần thông kinh người của Lưu Li Ngũ Diệu linh, lúc này hắn mới nghe tên của kiện ma khí này, đột nhiên nhớ đến việc này.

"Chẳng lẽ thuần túy chỉ là trùng hợp, hay là cũng có người ở Ma Giới biết phương pháp luyện chế huyền bảo này, do đó tình cờ luyện chế ra phỏng chế phẩm."

Hàn Lập không khỏi âm thầm cân nhắc một chút.

Nhưng đáng tiếc là dù hắn đã giao một đống ma khí cho phòng đấu giá để bán đấu giá vào hai ngày trước, hắn cũng chỉ có trong tay gần ngàn vạn ma thạch, rõ ràng là không đủ để đấu giá kiện đỉnh giai ma khí trước mắt này.

Hơn nữa, tuy rằng vật ấy có thần thông kỳ lạ cũng chỉ là một kiện đỉnh giai ma khí, cũng không có trọng dùng gì đối với hắn. Cho dù đoạt được, nhiều lắm chỉ có thể dùng để tham khảo, nghiên cứu cách dùng.

Cho nên lúc này Hàn Lập cũng chỉ có thể kìm nén những nghi ngờ trong lòng, chờ xem bảo vật này rơi vào tay ai.

Cuối cùng, kiện ma khí đại danh lững lẫy ở Ma Giới này bị một gã Ma tộc bao phủ bởi thanh quang, mang theo một cái mặt nạ mặt quỷ màu bạc thần bí đoạt được sau khi bỏ ra mức giá kinh người – một ngàn năm trăm vạn

Điều này khiến cho không ít cao giai Ma tộc ở đây đều có chút bất hảo, không ngừng âm thầm đánh giá.

Nhưng tên ma nhân che giấu tướng mạo này tự tay giao ma thạch cho lão ma nhân ngay tại chỗ, sau khi lấy được Ám Huyết Ngũ Sắc linh căn bản không có ý tiếp tục ở lại, lập tức nghênh ngang rời khỏi phòng đấu giá.

Ngay cả không ít Ma tộc ở đây âm thầm tính toàn chủ ý khác trong lòng, nhưng trước mắt bao nhiêu người cũng không lập tức đi theo ra ngoài.

Chỉ có một vài tên Ma tộc cũng đã che dấu tướng mạo rời khỏi chỗ ngồi, không chút kiêng dè đi theo ra ngoài.

Mà Việt Liên Thiên coi như không nhìn thấy những điều này, tiếp tục giơ tay kéo tấm vải bố trên chiếc khay trong tay nữ tử thứ hai, lộ ra một khối tinh thạch màu lam trong suốt to khoảng nắm tay, cũng tỏa ra hàn khí kinh người.

"Một cái tinh hạch của ma thú hiếm thấy – Băng Bào thú, có thể dùng để luyện chế ma khí băng hệ quý hiếm hoặc luyện chế một vài loại đan dược có công dụng đặc thù, giá quy định là hai trăm vạn ma thạch!" Lão già ma nhân nâng tinh hạch màu lam lên, không chút do dự nói.

"Hai trăm ba mươi vạn!"

"Hai trăm năm mươi vạn"

Giá cả của tinh hạch ma thú này tuy rằng không thể so được với Ám Huyết Ngũ Sắc linh, nhưng lại là tài liệu quý hiếm mà một vài Ma tộc cần, một khi xuất hiện, lập tức có mười mấy người cùng tranh đoạt.

Sau cùng bị một tên Ma tộc có vóc dáng gầy yếu đưa ra giá hơn bốn trăm vạn đoạt được.

Thời gian kế tiếp, lão già ma nhân Việt Liên Thiên kia lần lượt mở những chiếc khay ra, sau khi tất cả đều được bán thì lập tức thay một đám nữ tử Ma tộc khác mang những vật phẩm đấu giá khác lên.

Hội đấu giá này quả thật không khác lắm với hội đấu giá ở Linh Giới, phần lớn là các loại tài liệu như khoáng thạch, linh thảo đan dược, thi thoảng lại xen kẽ một vài ma khí có phẩm chất, công hiệu bất phàm.

Hàn Lập vẫn lẳng lặng ngồi quan sát từng kiện từng kiện vật phẩm bị những Ma tộc khác đấu giá được, trên mặt không chút biểu tình, từ đầu đến cuối không có ý định tham gia vào.

Khi vài món ma khí hắn đưa ra được đấu giá với giá cả không thấp, trên khóe miệng mới hơi lộ ra một nụ cười.

Chỉ có điều, bất kể loại vật phẩm đưa ra đấu giá nào sau đó cũng không thể có mức giá kinh người như kiện ma khí đầu tiên.

Giá cả cao nhất trong đó cũng chỉ là một viên đan dược nghe nói có thể tăng tỷ lệ đột phá bình cảnh ma công Luyện Hư kì. Tuy rằng chỉ tăng nửa thành nhưng vẫn được ra giá một ngàn ba trăm vạn ma thạch.

"Tốt lắm, dưới đây là thời điểm sau cùng của cuộc đấu giá. Ha hả, lúc này chỉ có hai kiện vật phẩm áp trục nhưng ta cam đoan giá trị mỗi kiện đều không dưới Ám Huyết Ngũ Sắc linh, thậm chí theo phương diện nào đó còn có giá trị cao hơn." Việt Liên Thiên lộ ra vẻ thần bí nói.

Lúc này, hai nữ tử Ma tộc dung mạo kinh người, khí chất bất phàm cuối cùng cũng đi ra từ cửa điện.

Lúc này đây, hai nữ tử cũng không bưng khay mà một người cầm một hộp gỗ màu lục dài một thước, một người thì hai tay trống không.

Đông đảo Ma tộc tham gia hội đấu giá thấy vậy liền lộ ra vẻ mặt hứng thú.

Việt Liên Thiên khoát tay trực tiếp hút cái hộp gỗ trong tay một nữ tử đến đây rồi mở nắp hộp ra, bên trong lẳng lặng đặt một khối vật phẩm mập mờ có hình dáng viên gạch (chuyên).

"Một khối Thánh Chuyên, bên trong ghi lại nhiều loại công pháp của Khấp Linh thánh tổ hai trăm vạn năm trước, giá quy định là ba nghìn vạn ma thạch!" Lão già ma nhân cẩn thận lấy vật phẩm bên trong ra, hai tay giơ lên cao, hít sâu một hơi rồi lớn tiếng nói.

"Cái gì, Khấp Linh thánh tổ? Chẳng lẽ chính là vị Thánh tổ đại nhân mà năm đó chỉ đứng sau tam đại Thủy tổ?"

"Không có khả năng. Thánh Chuyên ghi chép thần thông của lão nhân gia sao có thể xuất hiện ở đây được. Vật vô giá này cho dù đem ra bán đấu giá cũng phải là đấu giá ở hội đấu giá của một vài thánh thành lớn nhất kia mới đúng."

Vừa nghe Việt Liên Thiên nói xong, *"Oanh"* một chút, cả phòng đấu giá trở nên sục sôi.

Có một vài Ma tộc kinh hỉ, nhưng cũng có một vài kẻ lộ ra vẻ mặt nghi ngờ.

"Yên lặng một chút! Hội đấu giá đã tìm người giám định từ trước, có thể cam đoan mười thành với các vị đạo hữu đây thật sự là di sản của Khấp Linh đại nhân. Nếu có chút giả dối, hội đấu giá xin bồi thường gấp mười lần giá được đưa ra đấu giá. Về điều này xin các vị đạo hữu cứ yên tâm. Về phần vì sao nó xuất hiện ở cuộc đấu giá này, thật ra trong đó có một vài lý do khác." Sắc mặt của lão già ma nhân trầm xuống, thanh âm thoáng chốc vang vọng trong khắp điện phủ, đè ép những tiếng động ồn ào khác xuống.

------oOo------

Chương 2031: Thánh chuyên và Huyết nha thành chủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

- Nga, quả nhiên trong đó có ẩn tình khác. Thỉnh Việt huynh giúp chúng ta biết một chút lai lịch.

Một gã Ma tộc cả người hắc khí lượn lờ sau khi nghe thấy, lộ ra một tia giật mình nói.

Tên Ma tộc này cũng là một tồn tại Luyện Hư hậu kỳ, tựa hồ thân phận địa vị so với Việt Liên Thiên có vẻ cao hơn một ít, những tên Ma tộc khác cùng tham gia đấu giá khi nghe lời ấy lập tức im bặt.

Cả phòng đấu giá chợt lặng xuống không thấy ai lên tiếng nữa.

- Nếu là Tân Giác huynh hỏi, Việt mỗ tự nhiên sẽ giải thích cặn kẽ, tuyệt không có gì giấu diếm. Thánh chuyên sở dĩ xuất hiện ở bản thành, lý do chính là chủ nhân vật này không mong vật ấy gây nên tiếng tăm quá lớn, không khỏi gây chuyện bất lợi tới bản thành, lý do thứ hai nữa là khối thánh chuyên này kỳ thật có một chút không trọn vẹn, bên trong ghi lại hai bộ công pháp nhưng khuyết thiếu khẩu quyết mấu chốt, hơn nữa cũng không phải là công pháp chủ tu của Khấp linh đại nhân. Nếu không, thánh vật giá trị bậc này như thế nào đến lượt lão phu chủ trì đấu giá.

Lão giả chắp hai tay phía sau hướng tên ma tộc gọi là Tân giác thong thả nói.

- Thì ra là thế, Khấp linh đại nhân năm đó thân phận tôn quý ra sao, cho dù trong thánh chuyên công pháp không được đầy đủ, nhưng thần thông tham ngộ trong đó cũng được một phần đủ để hơn xa tồn tại cùng giai. Luận giá trị đích xác có khi còn hơn cả Ám huyết ngũ sắc linh lúc đầu.

Tên Tân giác kia suy đoán, tựa hồ trong lòng đã giải trừ nghi hoặc lúc đầu.

Những tên Ma tộc khác sau khi nghe hai người đối thoại không có vẻ gì thất vọng, ngược lại càng háo hức nhìn khối tinh chuyên kia. Tuy rằng hai công pháp này không được đầy đủ, có vẻ như giá trị đại giảm tới bảy tám phần càng cho thấy điều tên Tân giác nói không phải là giả.

- Nhưng không biết Việt lão có hay không nói ra danh xưng của hai bộ công pháp đó để người khác được biết. Nếu như thế mà nói, ta mới biết được nó có tác dụng gì với ta không?

Một giọng nói bất chợt vang lên trong tòa đại sảnh nhưng căn bản không phát hiện vị trí của người nói, hiển nhiên có kẻ nào đó thi triển bí thuật để không lộ diện.

- Thật đáng tiếc! Điểm này lão phu không thể đáp ứng, bởi vì chủ nhân của Thánh chuyên này khi đem ra đấu giá cũng có kèm theo điều kiện là không thể nói lộ ra tên của hai bộ công pháp này. Được rồi, những điều có thể nói lão phu đều đã nói rồi, chúng ta bắt đầu đấu giá vật này.

Lão giả lắc đầu, bộ dáng hết sức quyết đoán nhanh chóng tuyên bố.

- Bốn mươi vạn, thánh chuyên này, bổn tọa nhất định phải lấy!

Một thanh âm nghe như tiếng lôi minh từ một góc của tòa đấu giá do một gã cự nhân mặt mũi hung tợn, thân cao tới ba trượng phát ra.

- Bốn mươi vạn đã lấy được thánh vật như thế, Thạch huynh không cảm thấy là quá si tâm vọng tưởng hay sao! Ta bỏ ra năm mươi vạn!

Một gã thư sinh râu quai nón trên đầu có một sừng cười lạnh một tiếng nói.

- Sáu mươi vạn!

Tân giác sắc mặt trầm xuống, không chút do dự cũng ra giá.

- Sáu mươi lăm vạn ma thạch!

- Sáu mươi tám vạn ma thạch!

Các phía khác của tòa đấu giá cũng không chịu kém thế, dồn dập ra giá. Chỉ trong một thoáng chốc, một vài tên cao giai Ma tộc ở gần trung tâm cũng lần lượt ra tay.

Hàn Lập hiển nhiên đối với công pháp của tồn tại Đại thừa cũng cảm thấy hứng thú, đáng tiếc là nó lại là công pháp của một Thánh tổ ma tộc hơn nữa lại không được trọn vẹn đầy đủ nếu không nó đúng là có không ít giá trị.

- Tám mươi vạn ma thạch!"

Một âm thanh lạnh như băng chầm chậm thốt ra, ngay lúc đó trong toà đấu giá bất chợt bao phủ bởi một luồng khí tức lạnh lẽo. Những kẻ có tu vi thấp kém trước khí tức mạnh mẽ này cả người cứng ngắc, giống như chìm vào nơi có băng tuyết ngập trời, ngay cả cấp bậc Luyện Hư cũng cảm thấy lạnh mình.

- Là Ma tôn đại nhân!

Một gã Luyện Hư tâm tư chuyển động, nhanh chóng phán đoán ra, thất thanh kêu buột miệng. Những tên Ma tộc khác trong lòng cảm thấy kinh hãi, ánh mắt cùng hướng tới nơi có khí tức lạnh lẽo kia xuất hiện. Chỉ thấy ở lối vào điện phủ, không biết từ lúc nào xuất hiện một lão giả mắt bạc khoác chiếc áo bào màu xám, mặt không biểu lộ, quanh người tỏa ra huyết khí.

- Thành chủ đại nhân?

- Bỉnh tiền bối?

Ngay khi thấy rõ ràng khuôn mặt ngân nhãn lão giả, cả phòng đấu giá lúc này cùng lên đứng lên nhận ra thân phận của lão giair không khỏi trở nên trợn mắt há hốc mồm.

- Thành chủ đại nhân, người như thế nào đến vậy.

Việt Liên Thiên đồng dạng dị thường khiếp sợ, vội vàng từ xa thi lễ hỏi.

- Như thế nào, lần đấu giá hội này bổn tọa không thể tham gia sao?

Ngân nhãn lão giả lại lãnh đạm hỏi lại một câu.

- Không dám, thành chủ đại nhân nguyện ý tham gia đấu giá, khiến cho thuộc hạ cảm thấy vinh hạnh và may mắn! Chỉ là không biết trước khiến cho thuộc hạ cảm thấy bất ngờ.

Việt Liên Thiên trong lòng rùng mình, vội vàng giải thích.

- Nếu như vậy, hiện tại bổn tọa đã ra giá cao nhất, có phải khối thánh chuyên kia sẽ thuộc tọa sở hữu của bổn.

Huyết nha thành chủ từ chối cho ý kiến nói.

- Cái này đương nhiên. Nếu không có ai ra giá cao hơn thành chủ đại nhân thì thánh chuyên đương nhiên do đại nhân sở hữu. Không biết có đạo hữu nào khác còn có nguyện ý ra giá?

Việt Liên Thiên liên tục gật đầu, trong tay cầm tinh chuyên lớn tiếng hỏi. Trong tòa điện phủ lặng ngắt như tờ khiến cho thanh âm của hắn vang vọng mãi không thôi. Đối với tình huống đặc biệt này, một bộ phận cao giai Ma tộc mắt vẫn nhìn dán chặt vào Tinh chuyên, thần tình tức giận nhưng tuyệt nhiên không kẻ nào dám nói ra một tiếng.

Không chỉ nói Bỉnh Thiên Nhận thân kẻ đứng đầu nơi đây hơn nữa còn có tu vi Ma tôn trung giai, tu vi đó đủ để kinh sợ chúng ma nơi đây. Cũng khó trách bọn chúng sao dám liều lĩnh cùng tranh đoạt.

Lão giả thấy tình hình này, hít sâu một hơi, muốn tuyên bố chủ nhân của Tinh chuyên trong tay, nhưng vào lúc này, bất chợt một *thanh âm xa lạ vang lên:*

- Chín mươi vạn ma thạch!

- Cái gì, thực sự có người dám cùng thành chủ đại nhân tranh đoạt!

- Là ai lớn gan như vậy, chẳng lẽ không biết sống chết như thế nào sao!"

Một âm thanh khác vang lên khiến cho chúng ma một trận xôn xao. Không ít người giật mình không ngừng nhìn xung quanh, muốn tìm ra kẻ to gan lớn mật kia.

Nhưng thanh âm vừa ra gia kia mơ hồ, trống rỗng giữa phòng đấu giá, lại căn bản không thể tìm ra vị trí chuẩn xác.

Huyết nha thành thành chủ nghe mà đến lời này, hai mắt nhíu lại, miệng nói ngay ra một giá.

- Chín mươi lăm vạn!

- Chín mươi chín vạn!

Vẫn là thanh âm vừa nãy, không chút do dự ra giá. Huyết nha thành thành chủ nghe vậy trên người hàn khí huyết sắc quay cuồng một trận, sắc mặt rốt cục âm trầm xuống.

Thấy biểu tình ngân nhãn lão giả như thế, cả phòng đấu giá Ma tộc không khỏi trong lòng run sợ đứng lên, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh một chút.

- Nếu đạo hữu nhất quyết phải lấy vật này, lão phu sẽ không đoạt vật yêu thích của ngươi."

Vượt qua mọi suy đoán của chúng ma, Huyết nha thành thành chủ trầm ngâm một chút, bỗng nhiên buông bỏ, lập tức quay người lại, đi ra phía sau cửa, bộ dáng nhất quyế không chút do dự.

- Còn có người nào ra giá không? Không ai? Hảo, Tinh chuyên này liền về vị đạo hữu vừa ra giá.

Việt Liên Thiên tuy rằng đồng dạng cảm thấy bất ngờ, nhưng cũng không có quên chức trách của mình, hô to ba tiếng thấy không có ai khác ra giá cao hơn, rốt cục tuyên bố Tinh chuyên đã được đấu giá.

Một vài tên Ma tộc thần tình chớp động nhưng cuối cùng cũng không ra giá cạnh tranh, dù sao ai biết tại sao Huyết nha thành chủ từ bỏ vật này, biết đâu lại có ý định cướp lại sau đó, không dại gì mà mang đại họa đến đầu.

Bất quá với việc như vậy, chúng ma ở đây cũng không khỏi trợn mắt đánh giá khắp nơi muốn nhìn xem kẻ lớn mật đó là ai mà dám cùng tranh đoạt với một gã ma tôn.

Quả nhiên ở trong góc điện phủ, một đạo nhân ảnh bỗng nhiên đứng lên, cũng hướng chỗ bãi đá nghênh ngang đi tới. Hàn Lập trong mắt tinh quang chợt lóe, nhất thời đem tất cả bộ dáng tên Ma tộc kia đều nhìn thấy rõ ràng.

Đúng là một gã trung niên Luyện Hư sơ kỳ dung mạo bình thường, khoác trường bào màu lam nhạt, không có chút gì đặc biết.

Hàn Lập thấy vậy, khẽ cau mày.

- Di, đây không phải Dương lão nhị sao, hắn điên rồi, làm sao dám cùng thành chủ đại nhân tranh đoạt thánh vật?

Những người khác vừa nhìn thấy vị trung niên Ma tộc này hiện thân, giật mình kêu lên thất thanh thanh. Quả nhiên hơn phân nửa người ở đây nhận ra tên này.

- Xin hỏi đạo hữu! Vị Dương lão Nhị là ai? Hắn tu vi tựa hồ cũng không tính là cao, vì sao nhiều người như vậy lại không tìm ra hắn?

Hàn Lập gặp tình hình này, bỗng nhiên hướng một gã tráng niên

Ma tộc ngay cạnh hỏi.

Tên ma tộc mặt người ngồi cạnh trên người có một lớp vảy mỏng màu xanh, vừa rồi cũng lộ ra vẻ khiếp sợ.

- A, xem ra các hạ nhất định là từ nơi khác đến. Vị này Dương lão Nhị ở bản thành là một luyện khí sư có chút danh khí, không ít người cần tìm đến hắn để sửa chữa hay luyện chế ma khí cấp thấp, bất quá hắn đã ở bản thành này hơn trăm năm, hết sức nhún nhường, không hiểu sao hôm nay lại cùng với thành chủ tranh đoạt thánh vật. Hay là vật này liên quan đến công pháp tu luyện của hắn? Điều này cũng không đúng, nếu không cũng không khiến hắn xuất một giá trên trời như thế để lấy về.

Gã Ma tộc quay lại nhìn thấy Hàn Lập có tu vi Luyện Hư hậu kỳ không khỏi khách khí dị thường đứng lên, nhưng sau khi nói xong, trên mặt đồng dạng tràn đầy vẻ nghi hoặc.

- Thì ra là thế, đa tạ đạo hữu giải đáp.

Hàn Lập nghe xong, trong mắt dị quang chợt lóe, gật gật đầu cảm ơn một tiếng, ánh mắt nhìn thấy Tinh chuyên đã giao cho kẻ gọi là Dương lão nhị kia.

Lúc này gã ma tộc kia sắc mặt đờ đẫn dị thường, xuất ra một cái túi trữ vật giao cho Việt Liên Thiên kiểm tra một phen, sau đó nhận lấy Tinh chuyên, ngay lập tức hắc quang chợt lóe thu lại.

Hiển nhiên, những kẻ khác khi nhìn thấy kẻ đoạt được Tinh chuyên là Dương lão nhị không hỏi cảm thấy bất ngờ, trên mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc. Nhưng làm cho mọi người càng cảm thấy ngạc nhiên hơn nữa là vị Dương lão nhị kia sau khi đoạt được Tinh chuyên, lại không có lập tức rời đi, mà bình tĩnh quay lại chỗ ngồi cũ, tựa hồ còn muốn tiếp tục tham gia đấu giá các vật phẩm sau nữa. Hành động quỷ dị khiến cho những kẻ nhạy cảm không khỏi mơ hồ cảm thấy có gì đó không hợp lý, tuy nhiên khi hội đấu giá vẫn đang diễn ra, cảm giác này nhanh chóng bị vứt bỏ ra khỏi đầu.

Rốt cục, cuối cùng Việt Liên Thiên cũng đưa ra vật phẩm áp trục của hội đấu giá lần này. Chỉ thấy hắn vẫy tay một cái, gọi một Ma tộc nữ tử cách đó vài bước đi đến.

Cổ tay của cô nàng run lên, một hình tròn xanh biết bắn ra, quay tròn trên không rồi từ từ hạ xuống, cùng lúc một mảnh bạch quang cuồn cuộn phun ra.

Trên bãi đã nhất thời hiện ra một kiện đồ vật dài và rộng đến chục trượng.

------oOo------

Chương 2032: Chân Linh di cốt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vật ấy hình thể xanh tươi lập lòe màu bích lục, giống như là một cây cự thú di cốt không biết tên.

Mặc dù chỉ là một cây tàn cốt, nhưng trong nháy mắt lấy ra, lập tức một cổ hoang dã khí tức cuồn cuộn một cuốn mà ra, Việt Liên Thiên ở gần nhất mặc dù sớm có phòng bị, nên chỉ vội vàng đề phòng lui ra phía sau mấy bước.

Về phần những người khác trong phòng đấu giá, tại phía dưới sự dồn ép của cổ hơi thở, đều thấp giọng phát ra tiếng kinh hô, người có chút không chịu nổi phải phóng xuất hộ thể ma quang, trên mặt tràn đầy biểu tình giật mình.

" Chẳng qua là một cây thú cốt, sao lại sẽ có khí tức kinh khủng như vậy?"

" Cái này chẳng lẽ là một trong vài loại man hoang cổ thú hài cốt nghe đồn?"

" Việt huynh, ngươi mau nói rõ cho ta một chút chứ. "

Chúng Ma tộc lần thứ hai oanh động đứng lên, nhìn phía căn cự cốt trong suốt ánh mắt đều hoảng sợ nói ra.

" Hắc hắc, các vị đạo hữu không cần lo lắng, nếu là vật bán đấu giá, lão phu đương nhiên sẽ giới thiệu rõ ràng lai lịch của nó. Chẳng qua rõ ràng không ít đạo hữu đã cảm thấy hứng thú lớn rồi, nói như vậy, Việt mỗ cũng không thừa nước đục thả câu nữa, liền trực tiếp cho biết rồi. Cái này cũng không phải là cái gì man hoang cự thú hài cốt, mà là một cây thượng cổ chân linh di cốt." Sau khi Việt Liên Thiên ho nhẹ một tiếng, mỉm cười nói ra.

" Thượng chân linh di cốt? Chẳng phải là vật báu vô giá à."

" Không có khả năng, bực này chí bảo sợ rằng các thánh tổ cũng sẽ tranh nhau giành lấy, sao gặp phải ở chỗ này! "

Lúc này đây nổi lên tiếng ồn áo náo động, rõ ràng vẫn là *"Thánh chuyên "*Lúc trước. Nghe xong Việt Liên Thiên giới thiệu, trong mười người Ma tộc đã có chín là vẻ mặt không tin biểu tình.

Về phần Hàn Lập, vừa nghe đến tên chân linh di cốt, khuôn mặt dưới áo choàng cũng hơi biến đổi, ánh mắt giật giật một chút, nhìn thẳng căn cự cốt xanh biếc kia.

Lúc này, hắn từ trong hoang dã khí tức kia mơ hồ cảm ứng được một tia hương vị ngọt ngào có chút quen thuộc khí tức, dường như hòa một ít dược hương khí có chút tương tự.

Chẳng qua loại dược hương này nhạt vô cùng, nếu không phải hắn hàng ngày tiếp xúc các loại linh dược, chỉ sợ cũng không nhận ra.

Cũng trong lúc này, trong thần thức Hàn Lập đột nhiên truyền đến một tiếng tiếng hô thấp kinh hỉ:

"Chủ nhân, thứ này hình như đối với ta có tác dụng lớn, nếu như có thể, mong chủ nhân phải lấy được tới tay."

Thanh âm truyền đến mềm mại trong trẻo này, chính là thanh âm của Cửu Khúc Linh Sâm biến ảo thành Khúc Nhi, tiếng nói có chút run run.

Hàn Lập trong lòng ngẩn ra, không có lập tức đáp trả lại, chỉ là phóng xuất một sợi thần niệm hướng trong căn cự cốt kia đảo qua.

Kết quả trong miệng không nhịn được khẽ *"Di"*Một tiếng.

Mà lúc này, Việt Liên Thiên rồi lại trầm giọng mở miệng:

" Chư vị đạo hữu không cần hoài nghi cái gì, cự cốt này cũng không phải là vật bản giới, mà từ khe nứt không gian nơi nào đó trong lúc vô ý chảy vào bản giới. Chuyện quan trọng trước tiên là Lão phu làm sáng tỏ vấn đề này, mặc dù nó quả thực là chân linh di cốt, nhưng thời gian tồn tại đã rất lâu, xem xét kinh mạch bên trong đã không có chân nguyên linh tủy tồn tại, cho nên không những không có cách nào nhận ra loại chân linh sở lưu, liền ngay cả hơi thở linh khí trước kia cũng vạn lần không đủ một, căn bản không có cách nào cùng so sánh với một số chân linh di cốt đã từng xuất hiện ở bản giới. Nhưng cho dù như thế, cái cốt này cũng cứng rắn vô cùng, nếu như luyện chế thành bảo vật, uy lực vẫn không dưới linh bảo bình thường. Về phần nguyên nhân nó xuất hiện ở bản thành, thì cùng vật chủ của thánh chuyên trước kia có quan hệ, cũng là không muốn trêu chọc phiền phức, nên chỉ muốn mau chóng bán ra. Trước khi bán đấu giá, lão phu có thể cho thời gian một nén nhang để chư vị đạo hữu ở đây có dịp kiểm tra cái thượng cổ linh cốt này. Một số đạo hữu thật cảm thấy hứng thú, thậm chí có thể lên đài tỉ mỉ kiểm tra một ít."

Vừa dứt lời, lão già ma nhân tay áo run lên, một cái lư hương màu xanh nhất phi mà ra, vững vàng rơi vào một góc trên bãi đá.

Mà ở bên trong lư hương, bỗng nhiên có một cây hương nến dài nửa thước vừa đốt cắm vào, tỏa ra khói xanh nhàn nhạt.

Tiếp theo bàn tay Việt Liên Thiên khẽ lật, lại bày ra một cái phù sách màu bạc, hướng phía trên linh cốt một phát mà đi.

Tức khắc cổ khí tức kinh người kia, thoáng cái hơi bị thu liễm, không còn cái loại cảm giác đáng sợ hầu như làm cho hít thở không thông.

Phần lớn Ma tộc nghe xong lời nói của ông già ma nhân, nhìn một chút linh cốt bị phong ấn, nghi hoặc trên mặt giảm đi không ít.

Nếu cái linh cốt này không phải là thượng chân linh di cốt chân chính, thì chỉ tương đương với một kiện tài liệu luyện khí hiếm thấy mà thôi, xuất hiện tại Huyết Nha Thành cũng không tính là chuyện tình thái quá.

Nhưng ngay cả như vậy, vẫn còn không hề ít cao giai Ma tộc đối với cái cự cốt này có hứng thú lớn, không những nhao nhao phóng xuất đem thần niệm thả ra dò xét, mà còn có bốn năm tên năm tên ma nhân che giấu thân phận tiến lên đài, tỉ mỉ kiểm tra một phen.

Nhưng chúng ma bất kể là đem thần niệm dò xét bên cạnh, hay là lên đài động thủ nghiệm chứng, sau khi kiểm tra đều có chút hoàn toàn thất vọng.

Thật lớn linh quả thực giống như Việt Liên Thiên nói, ngoại trừ bên trong còn lưu lại một chút khí tức, thì không tìm được bất luận cái gì quá hữu dụng nữa.

Giá trị chính đích thực của Chân linh di cốt chủ yếu nằm ở chân nguyên chi lực cùng linh tủy lưu lại ở bên trong. Chỉ cần có thể tìm được nửa điểm tiêu hao, giá trị lập tức liền có thể cuồng tăng trên nghìn lần. Nếu như hai cái đều không có, mức độ giá trị hạ xuống không cần nói cũng biết.

Hàn Lập tại trên chỗ ngồi yên lặng trong chốc lát, chờ sau khi không còn ma nhân khác đến trên bãi đá, rốt cuộc bỗng nhiên đứng dậy đi ra phía trước, cũng giơ lên một ngón tay, nhẹ nhàng đặt tại phía trên linh cốt.

Việt Liên Thiên ánh mắt hơi chút quan sát hai mắt Hàn Lập, mỉm cười một cái rồi vẫn không ngăn cản.

Hàn Lập đứng trước cái thật lớn linh cốt một lúc lâu, dường như có chút suy nghĩ, sau khi thoáng trầm ngâm, liền gật đầu thu ngón tay lại, xoay người đi trở về.

Sau đó, không có bất kì kẻ nào lên đài kiểm tra nữa.

Cuối cùng khi nén nhang trong lư hương kia cháy hết, Việt Liên Thiên phất tay áo một cái, lư hương tức khắc chợt lóe liền vô tung vô ảnh, đồng thời nghiêm nghị tuyên bố:

"Tốt, đã đến giờ rồi. Hiện tại bán đấu giá bắt đầu, thượng cổ chân linh di cốt một cây, giá quy định năm nghìn vạn! "

Tình hình thánh chuyên cùng lúc trước tương phản, lúc này đây sau khi tuyên bố bắt đầu bán đấu giá, toàn bộ phòng đấu giá lại vắng vẻ dị thường, rốt cuộc trong lúc nhất thời không có người ra giá.

Việt Liên Thiên thấy tình hình này, lại thản nhiên không thèm để ý, dường như đối với việc này có vẻ không lo lắng chút nào.

"Năm nghìn vạn ma thạch"

Sau một lúc lâu, một gã ma nhân sau khi thoáng chần chờ, rốt cục kêu lên.

"Năm nghìn hai trăm vạn"

"Năm nghìn sáu trăm vạn"

Sau khi có lần thứ nhất ra giá, rốt cục cũng có người theo cạnh tranh giá cả rồi, nhưng số người đấu giá lại chỉ có sáu bảy người mà thôi, đồng thời giá cả tăng lên cũng cẩn thận dị thường, kém sôi động hơn việc đấu giá kiện thánh chuyên lúc trước rất nhiều.

Cái này cũng khó trách, dù sao cái cự đại linh cốt này mặc dù lai lịch kinh người, nhưng cũng chỉ là tài liệu luyện khí, công dụng đương nhiên chịu giới hạn thật lớn, nên số người nguyện ý ra giá cao để mua lấy không nhiều lắm.

Mặc dù vậy, giá cả cái căn linh cốt này cũng liên tiếp chậm rãi tăng lên, tình hình là có ba bốn tên đang không chịu buông tha, rốt cuộc cũng tăng lên cái giá kinh người bảy nghìn vạn.

Ma tộc ra giá cao này, rõ ràng là một người ăn mặc dường như là một phụ nhân Ma tộc nữ tử.

Giá đắt như vậy vừa ra, hai ba gã trước đó cạnh tranh sát sao, tức khắc thanh âm nghẽn lại mà dừng, dường như có chút bất đắc dĩ dự định buông tha rồi.

Mà ả Ma tộc mỹ phụ kia thấy tình hình này, trong đôi mắt đẹp lại hiện lên một tia đắc ý.

"Bảy nghìn vạn lần nghìn vạn lần thứ hai, nếu không có người ra giá nữa. Cái này căn thượng cổ chân linh di cốt liền thuộc sở hữu của vị đạo hữu này. Ha hả, bỏ lỡ bậc này cơ duyên, chư vị đạo hữu còn muốn có được một cây chân linh chi cốt như thế, đúng là việc muôn vàn khó khăn rồi." Việt Liên Thiên dường như đối với giá cả không hề vừa ý, cười hắc hắc nói ra.

" Nếu như ma thạch bị thiếu, nơi này có thể hay không dùng vật phẩm khác hoán đổi?" Đột nhiên thanh âm nhàn nhạt của người nam tử vang lên, người hỏi bỗng nhiên chính là Hàn Lập.

*"Đương nhiên có thể, dù ma khí tài liệu hay là linh đan công pháp, chỉ cần là vật giá trị xa xỉ, bản phòng đấu giá đều có thể trực tiếp đổi thành ma thạch, tuyệt đối không ức già hiếp trẻ, đảm bảo giá cả hoán đổi bằng hai phần ba thị trường, đồng thời cho dù không có mua được vật mong muốn, cũng sẽ không cần trả lại. "*Việt Liên Thiên nghe vậy tinh thần rung lên, lộ ra vẻ tươi cười trả lời.

*"Tốt lắm, tại hạ trong tay thiếu ma thạch, cần đổi một số, trước tiên hãy tạm dừng một thoáng việc bán đấu giá vật ấy chứ! "*Hàn Lập trầm giọng nói ra.

*"Tốt, đạo hữu đến phía sau điện liền có thể gặp người phụ trách hoán đổi! "*Lúc này Việt Liên Thiên gật đầu, phất tay một cái để Ma tộc thị nữ bên cạnh kia lập tức tiến lên dẫn đường cho Hàn Lập.

Hàn Lập chẳng nói câu nào bước theo thị nữ, chỉ chốc lát công phu đã đi vào trong một phiến cửa điện.

Sau một chén trà nhỏ công phu, sau khi Hàn Lập một lần nữa trở lại trên chỗ ngồi, cũng há miệng, liền bất động thanh sắc hô lên *"Tám nghìn vạn"*.

Giá cả kinh người như vậy, làm toàn bộ chúng ma trong phòng đâu giá tự nhiên nổi lên một hồi thì thầm to nhỏ, không ít người trên dưới quan sát thân ảnh Hàn Lập, âm thầm phỏng đoán thân phận chân chính của hắn.

"Tám nghìn hai trăm vạn"

Quý tộc mỹ phụ ngọc dung sau khi biến đổi, lại vẫn hô lên giá càng cao, giống như đối với cái căn linh cốt cũng rất muốn có.

"Chín nghìn vạn"

Hàn Lập mặt không đổi sắc lại một lần nữa nói ra.

Lúc này đây, nét mặt Ma tộc mỹ phụ rốt cục hiện ra vẻ do dự, sau khi nhìn phương hướng chỗ Hàn Lập, mới cắn răng một cái nói ra một con số *"Chín nghìn một trăm vạn"*, cũng đột nhiên hướng Hàn Lập nói ra:

"Thiếp thân là người của Hải gia Khô Tịch thành. Cái linh cốt này đối với Hải gia rất có công dụng, nếu như đạo hữu nhường lại, sau này Hải gia chắc chắn hậu tạ."

"Hải gia Khô Tịch thành, có phải là Hải gia có Khô Tịch thánh tổ tọa trấn không? Bọn họ sao lại chạy thật xa tới Huyết Nha Thành! "

"Hải gia hình như là một trong những luyện khí thế gia lớn nhất của Thánh giới, thảo nào sẽ nhìn trúng cái căn linh cốt này!"

"Tu vi của nữ nhân này không kém, không phải là hậu nhân dòng chính của Khô Tịch thánh tổ chứ!"

Rõ ràng thân phận của Ma tộc mỹ phụ này không phải chuyện đùa, nghe lời nói của lúc trước của nữ nhân này, không ít ma nhân giật mình, lộ ra vẻ kính nể.

"Một trăm triệu ma thạch"

Hàn Lập làm như không nghe thấy, lại lạnh lùng hô lên một cái giá làm trong lòng chúng ma trong phòng đấu giá nhảy dựng lên.

Dù nữ nhân này cùng Ma tộc thánh tổ có chút quan hệ, nhưng nếu không ở tại phụ cận Huyết Nha Thành, hắn chẳng cần để ý.

Mỹ phụ họ Hải thấy tình hình này, tức khắc trên mặt hiện lên một tầng ngoan lệ sát khí, liền nói ba lần chữ *"tốt"*, sau đó cũng không ra giá tranh chấp nữa.

"Tốt, cái căn thượng cổ linh cốt này liền thuộc sở hữu của vị đạo hữu này." Việt Liên Thiên mừng rỡ vội vàng tuyên bố.

Hàn Lập nghe xong, lập tức đứng dậy lần thứ hai đi tới trước đài, đem linh giao phó, cũng đem linh cốt thu vào vòng tay trữ vật.

Đấu giá hội cũng kết thúc lúc đó.

Hàn Lập đứng trên một con đường từ từ, trong đầu lại vang lên thanh âm hưng phấn dị thường của Khúc Nhi:

"Có lẽ chủ nhân cũng phát hiện bí ẩn của cái căn thượng cổ linh cốt này rồi. Nếu có vật ấy, cụ chi tiên linh khu kia của chủ nhân về sau có được Đại Thừa thần thông cũng có hi vọng thật lớn."

------oOo------

Chương 2033: Thông Huyền dược linh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Những người này thật đúng là có mắt như mù, rốt cuộc đem Dược Linh Chi Cốt trở thành linh cốt bình thường. Chủ của vật bán đấu giá ấy nếu như biết việc này, không biết có hối hận mà thổ huyết chết không." Hàn Lập khóe miệng hơi vểnh, trong đầu cười khẽ nói ra, dường như rất là vui sướng.

" Cái Dược Linh Chi Cốt này nếu như dùng trong việc luyện đan, hầu như có thể thay thế hơn mười loại thuốc tiên trong lời đồn. Chẳng qua người bình thường sao có thể nhận ra vật ấy, cũng chỉ có chủ nhân mới có thần thông lớn như vậy." Khúc Nhi nịnh nọt nói.

" Ta là thông qua một bộ thượng cổ điển tịch dị tộc ghi chép, đồng thời tiến lên tự mình kiểm tra qua, mới có thể miễn cưỡng nhận. Nhưng thật ra nha đầu ngươi làm sao trước đó đã biết chỗ huyền diệu của nó, lẽ nào ngay từ đầu đã biết cái này linh cốt là Thông Linh Dược Linh sở lưu linh cốt." Hàn Lập dường như thờ ơ hỏi một câu.

" Hồi bẩm chủ nhân, năm đó chi tiên đại nhân trước khi ly khai chuyển thế, đã từng truyền thụ qua cho nô tỳ một số thông tin có liên quan tới Thông Huyền Dược Linh truyền thừa ký ức. Nếu như chi tiên linh khu kia luyện hóa dung nhập cái này căn linh cốt, không những có thể dịch kinh tẩy tủy làm pháp lực tăng mạnh. Thậm chí có thể đạt được một số thần thông cùng bổn nguyên của chủ nhân trước kia dược cổ, có hi vọng để nó đột phá lực cản bình cảnh trước kia tiến giai lên Đại Thừa kỳ." Khúc Nhi cực kỳ hưng phấn trả lời.

Chi tiên linh khu của Hàn Lập trải qua nhiều năm ký phụ tu luyện, hầu như đã cùng bản thể nàng hợp hai làm một rồi, vì vậy thần thông linh khu có thể tăng mà nói đương nhiên nàng cũng được lợi không nhỏ.

" Linh khu là thân thể chi tiên thể, bình cảnh trước Hợp Thể rất ít tồn tại, sau khi tiến giai Hợp Thể gặp phải vài lần cũng rất dễ dàng đột phá. Vốn ta còn lo lắng khi nó tiến giai hậu kỳ đỉnh phong thì rất khó tiến giai nữa rồi. Hiện tại có cái này căn Dược Linh Chi Cốt, có lẽ không thành vấn đề nữa rồi. Có đôi khi, trái lại ta rất ước ao được như các ngươi có linh thân biến hóa linh vật. Các ngươi tiến giai thì chỉ gặp vài lực cản, nhiêu đó không bằng một phần mười sinh linh bình thường, chỉ cần tu vi đạt đủ liền có thể dễ dàng đột phá giới hạn bình cảnh." Hàn Lập bỗng nhiên thở dài một hơi thở dài một hơi nói ra.

" Thế nhưng chủ nhân, dược linh chúng ta tích góp từng tí một pháp lực rất tốn thời gian, thường thường cũng là gấp trên hàng trăm lần sinh linh bình thường. Nếu như tại bình cảnh mà cũng gặp trắc trở như vậy, các giới sao có thể có Thông Huyền Dược Linh xuất hiện, lại càng không có cái này căn Dược Linh Chi Cốt để lại." Khúc Nhi cười hì hì trả lời.

"Đạo lý này ta đương nhiên hiểu. Chỉ là nhất thời có chút cảm khái mà thôi. Dù sao ta có thể tu luyện đến cảnh giới như vậy, nếu không phải có chút cơ duyên, căn bản là chuyện si tâm vọng tưởng. Được rồi, cái này căn dược linh chi cổ mặc dù niên đại đã lâu nhưng ấn ký bên trong hẳn là lưu lại không ít, trước tiên ngươi nhận rõ cho ta một cái loại Thông Huyền Dược Linh sở này ra sao, sau đó đem luyên hóa đi. Hắc hắc, trừ phi đều là dược linh thân thể nếu không những người khác cũng vô pháp kế thừa cái ấn ký trong linh cốt này." Hàn Lập thản nhiên trả lời.

*"Chủ nhân yên tâm, chỉ cần cho ta vài ngày thời gian, liền có thể hiểu rõ cái này yêu linh chi cốt nguyên chủ nhân là một loại giảo linh nào đó tiến giai thông huyền. Chẳng qua chủ nhân, cho dù linh khu tiến giai Đại Thừa cảnh giới nhưng cảnh giới của tiểu tỳ quá thấp, ký phụ trên nó nhiều lắm chỉ có thể phát huy năm thành thần thông mà thôi. Mà dược linh sau khi tiến giai Đại Thừa không có cách nào cùng Đại Thừa tồn tại thông thường so sánh, nhưng mà tại ẩn nấp cùng độn thuật có thể sẽ nhận được một số đại thần thông ít người ngờ tới. "*Khúc Nhi sau khi do dự một chút,

nhắc nhở nói ra.

*"Nga "*Có bực này sự tình. Không sao, có một vị có thể phát huy năm thành thần thông Đại Thừa giúp đỡ, dù yếu đi một chút, cũng đủ bảo vệ ta tung hoành linh giới rồi.*" Hàn Lập mỉm cười, lơ đễnh hỏi ngược lại.*

"Như thế, chẳng qua cho dù có thủ đoạn nghịch thiên trực tiếp đề thăng pháp lực linh khu, e rằng vẫn cần phải đợi hơn trăm năm mới có thể làm cho pháp lực của nó đạt được trạng thái hậu kỳ đỉnh phong. Chủ nhân còn phải kiên trì chờ một đoạn thời gian. Trong thời gian này, Khúc Nhi cần điều khiển toàn bộ pháp lực linh khu luyện hóa cái này căn yêu linh chi cốt, sợ rằng không có cách nào trợ giúp chủ nhân đối địch.*" Khúc Nhi vừa cười vừa nói.*

"Có thể được một cái giúp đỡ như vậy, chút ấy thời gian ta còn được. Trong lúc tại Ma giới, ta còn có chiêu sát thủ khác trong người, hẳn là tự bảo vệ mình không có vấn đề gì. Ngươi cũng không cần phải lo lắng cái gì, lập tức mà bắt đầu luyện hóa linh cốt đi.*" Hàn Lập nghe vậy khẽ nhíu mày, lập tức thản nhiên trả lời.*

Sau đó trong tay áo thanh quang chợt lóe, một cây linh cốt xanh biếc dài vài thốn không tiếng động hiện lên trong lòng bàn tay, nhoáng lên lần nữa, lại quỷ dị biến mất.

"Vâng, chủ nhân. Khúc Nhi nhất định nhanh chóng đem dược cốt luyện hóa luyện hóa!*" Khúc Nhi vui mừng một tiếng, sau đó không còn âm thanh gì truyền ra nữa.*

Hàn Lập mỉm cười, không truyền âm nữa, sau khi đem áo choàng gỡ xuống, tiếp tục từ từ đi tới phía trước.

Hắn hiện tại cũng không có dự định quay về nơi ở, trước tiên đi tới một nhà tài liệu điếm phụ cận.

Trước đó hai ngày, hắn ở đây kiểm tra tài liệu mặc dù không có gì thu hoạch, nhưng ông chủ cửa hàng lại nói qua hai ngày sẽ từ nơi khác đem đến một lượng lớn tài liệu, trong đó có mấy khối thể tích không nhỏ Dị Ma Kim.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Hàn Lập lúc đó liền nhớ kỹ việc này, hôm nay thời gian vừa đến, hắn đương nhiên muốn đi nhìn xem.

Coi thử có thể hay không từ trong Dị Ma Kim này lần nữa tìm được một viên ẩn chứa năng lượng thần bí tinh châu.

Dù sao một viên tinh như thế liền có thể tiết kiệm trăm năm khổ tu, dù chỉ một viên cũng giúp Hàn Lập tại trên tu luyện tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Như vậy thật sự là việc tốt, Hàn Lập đương nhiên sẽ không đơn giản buông tha, quyết tìm được vài khỏa nữa.

Chẳng qua lúc Hàn Lập đi qua đầu phố, trước mặt đột nhiên nhiều ra hai gã thân hình cao lớn Ma tộc nam tử, lạnh lùng chặn lối đi.

Hàn Lập ánh mắt đảo qua, liền nhìn ra hai gã Ma tộc có tu vi Luyện Hư trung kỳ, đồng thời trên người một người cuồn cuộn khí cực nóng, một người thì ẩn giấu khí tức băng hàn, rõ ràng từng người có tu luyện ma công đặc thù trong người.

Hắn cách chỗ hai người ba bốn trượng xa, cước bộ bỗng nhiên ngừng lại, đồng thời mặt không chút thay đổi nói ra: "Nhị vị có chuyện gì không? Nếu như không, hay là tránh ra nhanh lên. Hàn mỗ có chuyện quan trọng trong người."

"Đạo hữu đừng nóng vội, tìm ngươi không phải hai chúng ta mà là phu nhân nhà của ta. Phu nhân nhà ta muốn mời đạo hữu đến gian nhà bên cạnh ngồi một chút." *Một người miệng rộng mũi cao trong hai gã Ma tộc nam tử hướng một ngón tay chỉ bên cạnh lạnh lùng nói ra.*

Hàn Lập đuôi lông mày nhướng một cái, theo ngón tay hắn nhìn lướt qua.

Chỉ thấy ở bên cạnh trong gian nhà cùng loại như tửu quán, một gã mặc quần dài màu đen Ma tộc phụ nhân đang ngồi ngay ngắn tại một cái bàn bên cạnh ngóng nhìn hắn.

Thấy Hàn Lập cũng trông lại, nữ nhân này thản nhiên cười, cũng có vài phần đẹp đẽ.

Cùng lúc đó, trong tai Hàn Lập lại vang lên truyền âm của nữ nhân này: "Đạo hữu cần gì đi vội vội vàng vàng như vậy, hãy trở lại uống một chén nhỏ. Thiếp thân có chút việc nhỏ muốn cùng đạo hữu nói chuyện."

"Là vì căn linh cốt mà đến!" *Hàn Lập ánh mắt chợt lóe, bình thản trả lời một câu.*

"Khanh khách, đạo hữu thực sự là thông minh hơn người. Thiếp quả thực là vì thế mà đến. Chỉ cần đạo hữu đồng ý đem linh cốt chuyển nhượng, thiếp thân nguyện ý dùng kỳ bảo trao đổi vật ấy, tuyệt đối không để cho đạo hữu tổn thất." *Ma tộc mỹ phụ khẽ cười rộ lên.*

"Không có hứng thú, linh cốt ta sẽ không chuyển nhượng." *Hàn Lập không chút do dự nói ra, cước bộ vốn dừng lại khẽ động bước đi về phía trước, từ giữa hai gã Ma tộc nam tử từ trước mặt một phát đi qua.*

Sau khi Ma tộc mỹ phụ nghe một câu không chút lưu tình như vậy, khuôn mặt dữ dằn xuống, không nhịn được có chút thẹn quá thành giận rồi, môi dưới khẽ động, âm thầm hướng người phân phó một tiếng.

Hai gã Ma tộc nam tử kia nghe được tiếng truyền âm, thần sắc hơi chần chờ một lúc, nhưng sau khi liếc mắt nhìn nhau, đầu vai bỗng nhiên nhoáng lên, liền đồng thời hướng chỗ chính giữa gạt một cái, nhìn động tác như trì hoãn chậm chạp, hai cổ hơi thở một nóng một lạnh lại trước một bước thẳng đến Hàn Lập một cuốn mà đến.

Hai cổ hơi thở tại chỗ trước người Hàn Lập nhẹ nhàng dung hòa làm một, rốt cuộc oanh một tiếng bỗng bạo tăng gấp bội, sẽ đem Hàn Lập mạnh mẽ bức lui.

Nếu như là Luyện Hư tu sĩ bình thường đối mặt cái cảnh này cũng *chỉ có bất đắc dĩ lui trở về chỗ cũ, nhưng trên mặt Hàn Lập không buồn không vui, không có mảy may ý tứ né tránh, chỉ là trên người chợt lóe kim quang nhàn nhạt, hai cổ hơi thở liền thoáng cái đụng vào trên hộ thể linh quang.*

"Oanh" một tiếng, giống như sấm sét nổ vang bạo phát ra, tức thì một cổ khí tức cực kỳ đáng sợ tại trên người Hàn Lập chợt lóe.

Hai cổ hơi thở nóng lạnh rốt cuộc trong nháy mắt tuôn ra, hai gã Ma tộc cả kinh, cũng bất chấp Hàn Lập loạn lung tung tách hai tay ra, liền đem khí tức của mình phát ra chống lại cỗ khí tức kia đang hạ xuống.

Thế nhưng sau một khắc, hai người hét thảm một tiếng, thân hình trong nháy mắt như say rượu hướng về sau lắc lư thối lui,mỗi từng bước thối lui, hai người đều cuồng phun một ngụm tinh huyết ra ngoài.

Sau khi phun ra bảy tám ngụm tinh huyết, hai người mới miễn cưỡng ổn định thân hình, khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy, đồng thời trên người một người một mảnh cháy đen kịt, trên người một người trắng xoá một mảnh, cuối cùng bao trùm một tầng sương lạnh.

Lúc này trên mặt hai gã nam tử tất cả đều là vẻ mặt khó có thể tin.

Mà Ma tộc phụ nhân kia càng hoảng sợ thoáng cái đứng dậy, kinh ngạc nhìn bóng lưng Hàn Lập, nào còn dám nửa phần đuổi theo.

Mà sắc mặt Hàn Lập lại cực kỳ ung dung từ không gian giữa hai người chợt lóe mà qua, cũng cũng không quay đầu lại phiêu nhiên rời đi.

Làm ra động tĩnh lớn như vậy, Ma tộc phụ cận đi ngang qua cùng trong cửa hàng đương nhiên không có khả năng không phát hiện, nhưng phần lớn chỉ là xa xa nhìn thấp giọng nghị luận với nhau, thấy chuyện lặp đi lặp lại này, cũng không có cũng không có quá để ý việc này.

Dù sao Huyết Nha Thành ở đây long xà hỗn tạp, chỉ cần không *phải tại chỗ tế ra bảo vật quá lớn xuất thủ, chứ xung đột nhỏ giống như vậy là việc thường có, chưa một ngày đêm cũng có ngoài trăm lần phát sinh.*

"Phu nhân, chúng ta bất lực không thể lưu người này."

Sau khi hai gã Ma tộc nam tử mạnh mẽ ngăn chặn nội thương trong cơ thể, lập tức xấu hổ hướng Ma tộc phụ nhân cúi đầu phục mệnh nói.

Lực liên thủ hai người các ngươi hầu như không thua thực lực Luyện Hư hậu kỳ đỉnh phong cảnh giới, vậy mà đối mặt một cái đã bị đối phương dồn ép thành diện mạo như vậy. Lẽ nào người nọ là một gã Ma tôn giả trang."

Ma tộc phụ nhân sau khi hít sâu một hơi, vẻ mặt hoảng sợ cuối cùng cũng hơi chút thu liễm nói ra.

"Hơn phân nửa là như vậy rồi. Phu nhân còn nhớ rõ hai ngày trước chúng ta tình cờ gặp Nam gia tam huynh đệ không.

Lực liên thủ ba người bọn họ thậm chí có thể cùng sơ giai Ma tôn đánh một trận, sao cải trang giả dạng lẻn vào cái thành này. Hiện tại tình hình Huyết Nha Thành rất quỷ dị, dường như nhiều ra một số tên tu vi thâm bất khả trắc, lẽ nào nơi đây sẽ có đại sự gì phát sinh?" Một gã Ma tộc nam tử, lòng còn sợ hãi lẩm bẩm nói.

------oOo------

Chương 2034: Bán Dạ Ma Ảnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Huyết Nha Thành mặc dù không lớn, nhưng là nơi duy nhất tiếp tế tại phụ cận, cho dù có Ma Tôn ở tạm hay đi ngang qua nơi đây cũng không có gì ngạc nhiên. Hơn nữa cho dù có người mưu đồ cái gì, chẳng lẽ còn liều chết dám hướng Hải gia đắc tội, đối với chúng ta sẽ không xuất thủ. Nhưng thật ra lần này trong lúc vô tình phát hiện linh chi cốt chân chính, sự tình trọng đại, đúng là một trong những tài liệu mà Hải gia chúng ta cần để luyện chế chí bảo kia. Nếu chúng ta có thể mang về, chỗ tốt to lớn có thể nghĩ. Bất kể khó khăn bao nhiêu, phải nghĩ cách lấy được vật này." Ma tộc phụ nhân sau khi cân nhắc trong chốc lát, sắc mặt âm trầm nói.

"Nhưng là phu nhân! Người nọ có thể là một gã Ma Tôn, cái linh cốt như thế nào mới có thể lấy được." Một gã Ma tộc nam tử khác khó khăn nói.

"Nếu thật là một gã Ma Tôn, đúng là rất phiền toái. Người này nếu dám không bán mặt mũi cho Hải gia chúng ta như thế, tám chín phần mười là cái loại người độc lai độc vãng, mới có thể không chút kiêng kỵ như vậy. Bất quá hắn ở chỗ này không để ý chúng ta nhưng cũng không có nghĩa là đối với những người khác không có kiêng kỵ." Ma tộc phụ nhân cười lạnh một tiếng nói.

"A, ý phu nhân là?" Hai gã Ma tộc nam tử nghe vậy sửng sốt, liếc mắt hỗ nhìn nhau.

"Các ngươi đi hỏi thăm một chút nơi ở của Nam gia Tam huynh đệ, ta hiện tại liền bái phỏng vị Huyết Nha Thành chủ kia. Nam gia tựa hồ còn thiếu Hải gia chúng ta một cái nhân tình không nhỏ, mà ta nhớ không lầm, Bỉnh Thiên Nhận hình như là xuất thân từ Thiên Mang cốc, cũng sẽ không dễ dàng cự tuyệt thỉnh cầu của chúng ta. Bọn họ nếu chịu đáp ứng hỗ trợ, chúng ta nhận được linh cốt còn có hi vọng." Ma tộc phụ nhân thấu tình đạt lý nói.

"Phương pháp này rất hay! Nếu là Nam gia Tam huynh đệ cùng Bỉnh Thiên Nhận liên thủ tạo áp lực mà nói..., nghĩ đến người nọ cũng sẽ không bởi vì một cây linh cốt như gân gà mà tiếp tục kiên trì. Dù sao chúng ta cũng không có ý lấy không cái căn linh cốt." Trong đó một gã Ma tộc nam tử nghe vậy mừng rỡ nói nói.

Một người khác cũng gật đầu lia lịa đồng ý.

"Hai người các ngươi cũng cảm thấy không có vấn đề, vậy thì lập tức hành động. Phụ cận đang có nạn thú triều, nghĩ đến người này trong khoảng thời gian ngắn cũng không cách nào rời khỏi Huyết Nha Thành, cũng không cần lo lắng hắn sẽ lập tức mang theo linh cốt rời đi." Ma tộc phụ nhân thần sắc cũng hòa hoãn xuống, chính thức phân phó nói.

"Vâng! phu nhân." Hai gã Ma tộc nam tử cúi người đáp ứng một tiếng.

Cùng lúc đó, Hàn Lập thân đã ở trong một cửa hàng lớn chiếm diện tích gần một mẫu, từ trong tay một gã Ma tộc chưởng quỹ nhận lấy mấy khối kim chúc khoáng thạch sáng bóng, chớp động nhàn nhạt, đang cẩn thận kiểm tra cái gì đó.

Nhưng sau đó không lâu, hắn liền lộ ra vẻ mặt thất vọng, lắc đầu đem toàn bộ khoáng thạch trả lại cho chưởng quỹ đang nhìn hắn với ánh mắt trông mong, sau đó cũng không quay đầu lại rời đi.

Những Dị Ma Kim này không khác dự liệu ban đầu, quả nhiên bên trong rỗng tuếch.

Xem ra muốn tìm được đồng dạng Tinh Châu, thật đúng là vấn đề cơ duyên.

Hàn Lập không đạt thành mục đích, tất cả cửa hàng cả tòa Huyết Nha Thành đại khái cũng dạo qua một lần, cũng không có ý tiếp tục dừng lại trên đường, mà trực tiếp trở về chỗ ở.

Lúc trước việc bị Ma tộc phụ nhân ngăn cản, tựa hồ căn bản không có đặt ở trong lòng.

Thời gian nửa ngày thoáng trôi qua, sau khi sắc trời bắt đầu trở nên mờ mịt, cả Huyết Nha Thành dần dần bị một đoàn bóng tối bao phủ.

Lúc này trừ một số Ma tộc vệ sĩ qua lại tuần tra, trong thành các nơi cũng bắt đầu trở nên an tĩnh lại, trên đường phố bóng dáng một người cũng không có.

Huyết Nha Thành lần nữa tiến vào trạng thái giới nghiêm.

Qua vài canh giờ nữa, Hàn Lập đang khoanh chân mà ngồi trong phòng, đột nhiên thần sắc vừa động, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, tiếp theo một tay bấm niệm pháp quyết, bên ngoài thân chợt lóe thanh quang, nhưng một lúc sau lại vô ảnh vô tung biến mất trong phòng.

Sau một lát công phu, Hàn Lập đang ở trên bầu trời mấy trăm trượng, khẽ dao động cùng nhau, một đoàn lục quang gần như không cách nào thấy rõ ràng chợt lóe mà hiện, cũng lập tức quỷ dị phi độn mà đi, sau mấy chớp động, đã đến nơi chân trời, thế nhưng căn bản không bị cấm không cấm chế trong thành hạn chế.

Nhưng trong sau mấy hô hấp công phu thời gian, một đạo hôi quang khác lánh đi một hướng khác hướng về phía trước phá không tới, từ phía trên chỗ Hàn Lập gần như chợt lóe lên mà qua, tựa hồ độn tốc so với đoàn lục quang kia còn nhanh hơn một phần.

Hai đạo độn quang cũng đều vô thanh vô tức, hơn nữa kỳ đạm vô cùng, ở dưới bóng đêm nếu không phải tại phụ cận xem xét, xa xa thật đúng là không cách nào phát hiện, hiển nhiên hai người cũng đều thi triển ẩn nặc bí thuật nào đó.

Hai người truy đuổi nhanh như điện chớp, trong nháy mắt liền biến mất tại cuối chân trời.

Lúc này hư không dao động một cái, đạo nhân ảnh thứ ba mới mơ hồ hiện ra, cũng lạnh lùng nhìn về phương hướng hai đạo độn quang biến mất.

Chính là Hàn Lập đã sớm phát hiện tung tích hai người.

Lấy Hàn Lập thần niệm cường đại, cho dù không cố ý đem thần niệm thả ra, tất cả bên trong phương viên mấy dặm cũng căn bản không cách nào thoát khỏi cảm ứng của hắn.

Chủ nhân hai đạo độn quang lúc trước ngay cả có thể tránh khỏi tai mắt Ma tộc tuần tra, nhưng sao có thể giấu diếm được hắn.

Lấy thần thông hắn hôm nay, trừ phi là Thánh Tổ đích thân tới, hiển nhiên sẽ không sợ hãi nguy hiểm gì nữa.

Mà hai người lúc trước không bị cấm không cấm chế thành này hạn chế, cũng dưới loại tình huống này, nửa đêm lúc không người lén lén lút lút truy đuổi, hiển nhiên là có chuyện tình gì không thể cho ai biết.

Cái này thật khiến cho hắn mấy phần hứng thú.

"Nhàn rỗi cũng không làm gì, liền đi qua xem sao." Hàn lập tại chỗ cũ trầm ngâm một chút, liền lẩm bẩm nói nhỏ mấy tiếng, thân hình vừa mới động, cũng hóa thành một đạo thanh quang nhàn nhạt kích bắn đuổi theo.

Thần niệm của hắn đã sớm tập trung ở hai người phía trước, mặc dù có thể thuấn di chốc lát liền đuổi kịp hai người, lại cố ý thả chậm tốc độ, không nhanh không chậm xa xa đuổi ở phía sau.

Hắn cũng tính toán xem một chút, Huyết Nha Thành lớn như vậy, hai người này có thể chạy đến nơi nào.

Mà lấy thần thông Hàn Lập, hai người này tự nhiên cũng không cách nào phát giác phía sau còn có tồn tại người thứ ba, chỉ là trong lòng buồn bực cuồng chạy trốn không dứt.

Một trước một sau, không bao lâu đã đến gần chỗ thành tường.

Nhưng lúc này, phía trước có một ít đội Ma tộc vệ sĩ, vừa lúc tuần tra đến chỗ này đối diện đi đến.

Đội mỹ tộc này, mỗi một người đều một thân màu đen chiến giáp, cầm trong tay hồng sắc trường thương dài vài trượng, bên dưới người cầm đầu là một loại ma thú sơn dương hai sừng.

Đoàn lục quang phía trước gặp tình hình này, độn quang có chút dừng lại, nhưng cũng không gấp gáp tránh đi, mà là một quẹo vào, liền muốn dựa vào Ẩn Nặc Thuật cao minh, từ phụ cận trực tiếp vượt qua.

Một người khác phía sau phi đuổi theo mà đến, tựa hồ sợ mất dấu người phía trước, độn quang hơi nhoáng lên một cái, theo đuôi quỹ đạo phía trước không tha tí nào, đồng dạng không có ý tứ né tránh.

Hai đạo độn quang dưới bí thuật toàn lực che dấu, huyễn hóa thành hình dạng trong suốt, mắt thường căn bản không cách nào phân biệt.

Nếu là đổi lại một Ma tộc vệ sĩ khác, hơn phân nửa không thể nào đoán được tung tích bọn họ, để cho hai người kia ngông nghênh từ phụ cận vượt qua rồi.

Nhưng lục quang đang ở phía trước nhoáng lên một cái từ phụ cận hiện lên tại thời điểm đội tuần tra đi tới, cái tên Ma tộc cầm đầu kia trên người trong lúc bất chợt truyền đến một tiếng kêu bén nhọn, tiếp theo một cây ngân ti kích bắn ra, lại đánh trúng chính xác lục sắc quang đoàn ẩn hình.

Trên người cầm đầu vệ sĩ này thậm chí có một kiện đỉnh giai ma khí có thể tự hành cảm ứng!

Quang đoàn vốn là ẩn nặc nhất thời một ngã hiện ra nguyên hình, những Ma tộc vệ sĩ kia gặp tình hình này cũng đều cả kinh, nhưng lập tức kịp phản ứng hướng trường thương trong tay huy động, mười mấy thanh đao dài hơn một trượng phát ra khí nhọn hình lưỡi dao cuồng phách mà đến.

Tên vệ sĩ cầm đầu kia, lại càng không chút do dự hướng trời cao, giương một tay lên mà chưởng, một đạo hắc mang kích bắn ra.

Một tiếng thét dài thê lương phá không phát ra, truyền thẳng ra ngoài,lên tận chín tầng mây.

"Không tốt!"

Trong đoàn lục quang kia truyền ra một tiếng quát khẽ kinh sợ, một đạo nhân ảnh bên trong bỗng nhiên mơ hồ nhoáng lên một cái.

Bên dưới, nhận mang cuồng hiện, lục sắc quang đoàn trong nháy mắt bị chém ra mười mấy mảnh, nhưng bên trong rỗng tuếch, đâu còn có chút bóng người tồn tại.

Cầm đầu ma vệ kia tựa hồ đúng là không phải bình thường, lập tức kịp phản ứng điều khiển ma thú xoay người.

Chỉ thấy ở cách đội người bọn họ ngoài ba mươi trượng trong hư không, dao động một cái, một đạo lục quang từ trong hư không xuyên thủng ra, chớp động một cái hướng tường thành cách đó không xa kích bắn tới.

"Cản hắn lại!"

Ma vệ cầm đầu trong cơn giận dữ hét lớn một tiếng, đồng thời một tay đột nhiên vỗ cái đầu ma thú phía dưới.

"Phốc phốc", hai tiếng, hai cái đầu ma thú lay động xuống, đồng thời phun ra hai đạo lam sắc hồ quang, chớp động một cái đã đến sau lưng lục sắc nhân ảnh nơi xa, cũng hung hăng bổ xuống.

Thanh hồng nhân ảnh nghe tiếng, chẳng qua là trở tay một trảo, một đoàn vết nứt lục hà quang một quyển mà ra.

Hai đạo lam hình cung nổ vang một tiếng không có vào bên trong hà quang, lại không cái gì dị hưởng phát ra, nhưng không có chút nào hiệu quả.

Mà lục sắc nhân ảnh bên ngoài sau khi sáng lên, liền lập tức hóa thành một đạo thanh hồng chợt lóe không thấy bóng dáng.

Những Ma tộc vệ sĩ khác đang hướng lên bao vây thấy vậy, trong lòng cả kinh không khỏi dừng chân không liều mạng đuổi nữa.

Cầm đầu ma vệ dưới sự kinh sợ, lại muốn thúc giục ma thú trên người đuổi theo.

Nhưng vào lúc này, trên người lại kêu lên một tiếng bén nhọn phát ra, một cây ngân ti khác chợt lóe hướng một bên bắn ra.

Nhưng lúc này, một tiếng hừ lạnh âm trầm từ trong hư không truyền đến, một mảnh huyết sắc chợt lóe hiện lên.

Ngân ti một kích ở trên huyết sắc, lại phát ra một tiếng thanh thúy vang lên bắn ngược mà quay về, mà

mạt huyết sắc rồi lại đột nhiên một nhập vào hư không không thấy bóng dáng.

"Không thể nào, thần thông này hình như..." Cầm đầu ma vệ thất thanh một chút nói ra khỏi miệng, nhưng lập tức sắc mặt trắng nhợt nhớ ra cái gì đó, lời nói nhất thời đột nhiên ngừng lại.

Nhưng cùng một thời gian, ma thú phía dưới vốn đang nhảy nhảy lên cũng thành thật đứng nguyên tại chỗ bất động.

"Thống lĩnh đại nhân, chúng ta có nên đuổi theo hay không? Chỉ bằng vào đám thủ vệ này sợ rằng ngăn không được hai người không tuân theo cấm lệnh này." Một Ma tộc vệ sĩ khác mắt thấy đây hết thảy, tự nhiên không hiểu ra sao, sau khi chần chờ một chút, cẩn thận hỏi một câu.

"Quên đi, hai người này thần thông quảng đại, không phải chúng ta có thể trêu chọc, tùy ý bọn họ đi đi." Sắc mặt Cầm đầu ma vệ sau khi biến ảo mấy lần, cũng là miễn cưỡng cười một tiếng nói.

Những ma vệ khác nghe vậy, trên mặt đều lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

Vị thống lĩnh này của bọn họ là người tâm cao khí ngạo bực nào, lại sẽ đối với hai cái nhân ảnh cũng không thấy rõ người làm ra đánh giá bực này, thật đúng là bọn họ lần đầu gặp phải.

Đang ở thời điểm một vài Ma tộc vệ sĩ trong lòng kinh nghi, hai người phía trước đã sớm tới chỗ tường thành, ở bên trong một trận tiếng động ồn ào trước sau chợt lóe chui ra khỏi Huyết Nha Thành.

Chút ít cấm chế bố trí ở trên đầu thành lại giống như không tồn tại, đối với hai người lại không chút nào ngăn trở.

Hàn Lập trong lòng kinh ngạc một trận, chỉ ẩn nặc thân hình sau tên cầm đầu Ma tộc vệ sĩ kia theo bên cạnh chợt lóe lên mà qua, cái đỉnh giai ma khí kia vốn là cực kỳ linh nghiệm với ngân ti nhưng đối với Hàn Lập gần trong gang tấc lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Hắn sau mấy cái phiêu động, cũng bay tới chỗ tường thành, thân thể hơi chợt lóe, liền vô thanh vô tức từ trong cấm chế một độn mà qua.

------oOo------

Chương 2035: Khấp Linh Bí Tàng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Từ đầu đến cuối, chút ít Ma tộc vệ sĩ phụ cận đều không thể phát hiện Hàn Lập chút nào.

Mà Hàn Lập lúc này, đối với thân phận hai người phía trước lại càng thêm hiếu kỳ.Hắn dựa vào thần thông cường đại của chính mình có thể coi thường cấm chế chỗ tường thành. Mà thực lực hai người phía trước rõ ràng kém xa hắn, mà có thể mảy may không kinh động cấm chế lướt qua.

Hiển nhiên hai người hoặc là có mang bảo vật phá cấm có chút đặc thù, hoặc là có khả năng bản thân nắm trong tay những thứ cấm chế xuất nhập, có được thứ này hẳn là nhân vật có chút địa vị trong Huyết Nha Thành.

Hàn Lập tâm niệm chuyển động, người giống như *"phụ cốt chi thư"*(giòi bám vào xương) tập trung ở hai đạo độn quang phía trước, một mực thoát ra khỏi hơn vạn dặm đã ngoài, đi tới trên không một phiến loạn thạch đen tuyền.

Bỗng nhiên đoàn lục quang phía trước nhất chợt hạ xuống, lại chợt lóe ở chỗ đống loạn thạch không thấy bóng dáng.

Độn quang màu xám tro theo sát phía sau có chút dừng lại, không chút chần chờ cũng hạ xuống theo.

Trên một tảng đá lớn phía dưới, độn quang thu vào, hiện ra một áo bào tro ngân mục lão giả, trên mặt mang vẻ âm lệ nhìn quanh mọi nơi.

"Di, đây không phải là vị Huyết Nha Thành chủ kia sao?"

Hàn Lập không tiếng động xuất hiện ở trên bầu trời đống loạn thạch, hướng hai mắt nhìn xuống đánh giá, trên mặt hiện lên một tia ngoài ý muốn.

Huyết Nha Thành chủ tự nhiên không có phát hiện Hàn Lập ẩn nặc trên không trung. Ánh mắt đảo qua mọi nơi, lúc này hừ lạnh một tiếng, tay đan với nhau xoay tròn, bỗng nhiên nhiều ra một cái dù màu đen, sau đó miệng niệm pháp quyết hướng không trung ném đi.

Phổi phù một tiếng!

Tiểu dù màu đen thoáng cái biến thành lớn hơn một trượng, chợt lóe huyền phù giữa không trung thả ra vạn đạo hắc quang, đem vài mẫu đất tất cả đều bao phủ ở dưới của nó.

Cách bên ngoài lão giả mấy chục trượng, sau một ít khối đá nhỏ khác, nhất thanh muộn hưởng truyền đến!

Một đạo màu lam nhạt nhân ảnh giống như bị mạnh mẽ đánh ra, loạng choạng ngã hiện ra, là một gã diện mục bình thường áo lam trung niên nhân, nhưng trên mặt không chút biểu tình, giống như đối với việc bại lộ hành tích đã sớm có dự liệu.

Hàn Lập thấy rõ mặt mũi trung niên nam tử, ánh mắt nhẹ nhàng chớp động.

Nam tử này hẳn là tên Ma tộc lúc trước ở trong phòng đấu giá chụp đi khối thánh chuyên kia *"Dương lão nhị"*.

Mà ở nam tử vừa mới bị buộc hiện hình trong nháy mắt, Huyết Nha Thành chủ trong miệng lại quát khẽ một tiếng, một bàn tay bỗng nhiên hướng hư không vung lên.

Một đạo hơn mười trượng trượng huyết quang chợt lóe rồi biến mất, che ở Dương lão nhị phía trước cùng cự thạch, lại một tiếng nổ vang chém thành hai nửa.

Thân ảnh trung niên nam tử lại mơ hồ một cái, trong nháy mắt tại nguyên chỗ biến mất không thấy gì nữa, làm cho huyết quang chợt lóe bổ tới không trúng.

Trên mặt đất lúc này hiện ra một đạo khe rãnh khổng lồ dài mười trượng, thoạt nhìn cực kỳ kinh người.

"Hắc hắc, vì một khối vật ngoại thân, Bỉnh đạo hữu thật đúng là tính toán lấy tánh mạng Dương mỗ?" Cách khe rãnh một khoảng hướng về phía trước, Dương lão nhị hai tay ôm cánh tay nhoáng lên một cái hiện ra, khóe miệng mang theo một tia châm chọc nói, lại đối với Huyết Nha Thành chủ một vị Hợp Thể Ma Tôn như vậy, bộ dạng không một chút sợ hãi.

"Quả nhiên là cố ý đem ta dẫn tới ngoài thành, ngươi có trợ thủ gì..., hãy gọi ra hết đi." Huyết Nha Thành chủ trong mắt âm lãnh ánh sáng chớp động, chậm rãi hướng trung niên nam tử nói.

"Trợ thủ? Bỉnh đạo hữu tại sao lại ra lời ấy, nơi đây ngoại trừ Dương mỗ, không hề có người thứ ba." Dương lão Nhị ha ha cười một tiếng trả lời.

"Chỉ là một gã Luyện Hư, nếu không mà không có chỗ dựa sao ngươi dám ở trước mặt bổn thành chủ trấn định như thế?" Huyết Nha Thành chủ trong mắt ngân quang một trận lưu chuyển, âm trầm nói.

"Bỉnh huynh không tin, Dương mỗ cũng không có biện pháp rồi. Nhưng ta lần này đem đạo hữu đưa tới lại không hề có toan tính ác độc gì, chỉ muốn cùng đạo hữu bàn mối giao dịch cùng có lợi mà thôi." Dương lão nhị mở trừng hai mắt, không thèm để ý chút nào trả lời.

"Nói giao dịch dĩ nhiên có thể. Chẳng qua cũng phải xem ngươi có tư cách cùng bổn tọa trò chuyện với nhau không. Giết ngươi, liền có thể lấy được thứ ta muốn, ngươi còn cái gì để giao dịch." Huyết Nha Thành chủ nghe vậy cười như điên, đột nhiên một bước dài ra, thân hình bỗng nhiên ở trong một mảnh huyết quang biến mất.

Sau một khắc, phía sau trung niên nam tử dao động một cái, Huyết Nha Thành chủ lại quỷ mị hiện thân ra, thân thể dưới một trướng, một cái huyết sắc đại thủ liền bí mật mang theo một cổ tinh phong lao thẳng tới đỉnh đầu Dương lão nhị vỗ xuống.

Vị Huyết Nha Thành chủ này căn bản không nghe lời nói tiếp theo của đối phương, trực tiếp thi triển đại thần thông, tính toán một chưởng liền đánh gục trung niên nam tử.

Dương lão nhị khóe mắt bỗng nhiên nhảy dựng lên, nhưng cũng không quay đầu lại đồng dạng trở tay, một chưởng đánh ra.

Tiếng quỷ khiếu nổi lên, đồng dạng một cái đen nhánh đại thủ hiển hiện ra.

Một tiếng kinh thiên động địa nổ vang, hai đạo nhân ảnh, chợt một đạo sớm vọt vào bên trong cơn lốc, đồng thời bắn về phía sau rút lui.

"Hợp Thể trung kỳ, ngươi không phải là Dương lão nhị!"

Trong tiếng nổ vang truyền ra âm thanh kinh sợ của Huyết Nha Thành chủ, khi hào quang chói mắt thu lại hiện ra khuôn mặt hơi trắng bệch.

Giờ phút này, trung niên nam tử đối diện thân hình ổn định như trước, trên người tản mát ra linh áp điên cuồng, rõ ràng cũng có Hợp Thể trung kỳ bộ dạng.

"Ta có phải Dương lão nhị hay không rất trọng yếu sao, hơn nữa ai nói ta không phải là Dương lão nhị." Bên kia, trên khuôn mặt Dương lão nhị lại lộ ra một tia quỷ dị.

"Ngươi như thế nhọc lòng đối phó ta, ngươi là Lôi Hải Thất Sát hay là Thiên Phòng Sơn?" Huyết Nha Thành chủ nhìn chằm chặp khuôn mặt Dương lão nhị chốc lát, lạnh giọng hỏi một câu.

"Bỉnh đạo hữu thật đúng là phản ứng hơn người, chính là tại hạ xuất thân Lôi hải, nhưng cũng không phải là người trong Thất Sát, chỉ là một tán tu mà thôi. Đạo hữu năm đó thừa dịp Thất Sát cùng Thiên Phòng Sơn cướp sạch nơi Khấp Linh thánh tổ tọa hóa, cũng lặng lẽ trộm đi ba khối trong bốn khối Thánh Chuyên, làm cho Lôi hải Thất Sát cùng Thiên Phòng Sơn sống mái với nhau

một hồi, mình thì đi tới địa phương xa như thế này làm một nhất thành chi chủ. Chậc chậc, không biết nếu để cho người của Lôi hải Thất Sát cùng Thiên Phòng Sơn biết chuyện này, Thánh Giới to lớn liệu có còn đất cho đạo hữu dung thân sao?" Dương lão nhị cười nhẹ lên.

"Hừ, ngươi đối với chuyện năm đó của ta cũng hiểu rõ ràng. Một khối Thánh Chuyên ở buổi đấu giá xem ra cũng là đồ giả do ngươi cố ý chuẩn bị." Huyết Nha Thành chủ khóe miệng co giật nhanh chóng nói.

"Vật này trải qua hội đấu giá tại chỗ giám định, sao có thể là đồ giả. Ta chẳng qua là đem khẩu quyết bên trong hủy đi một số chỗ mà thôi. Đạo hữu đuổi theo ta đến chỗ này không phải là vì khối Thánh Chuyên thứ bốn sao?" Dương lão nhị tay áo run lên, một bàn tay giơ ra, bỗng nhiên hiện ra một hộp gỗ xanh biếc, cũng thâm ý sâu sắc nói.

Huyết Nha Thành chủ nhìn chằm chằm hộp gỗ kia, sắc mặt âm tình bất định một trận, một hồi lâu sau mới hỏi một câu:

"Bất kể ngươi là lai lịch ra sao, khối Thánh Chuyên thứ tư này thật sự ta buộc phải có, ngươi nói một chút như thế nào mới giao chịu giao dịch."

*"Bỉnh đạo hữu thật là người sảng khoái, như thế tại hạ cũng không quanh co lòng vòng nữa. Ta và ngươi cũng rất rõ ràng, bốn khối Thánh Chuyên này chính là quan hệ đến Khấp Linh bí đồ trong truyền thuyết kia. Truyền thuyết Khấp Linh thánh tổ bốn khối Thánh Chuyên nếu có thể hợp lại làm một, chẳng những có thể lấy được tất cả thần thông của lão nhân gia, hơn nữa còn nhận được bí đồ bảo tàng năm đó lão nhân gia tự tay vẽ. Bên trong không nói các loại bảo vật trân quý, riêng một ít chiếc có thể đứng vào hàng ba cái đứng đầu phi hành chí bảo "*Mặc linh thánh thuyền*", sẽ không biết làm bao nhiêu người thèm nhỏ dãi rồi. Nếu lấy được nó, e rằng ngay cả đám loại Thánh Tổ cũng không cách nào dễ dàng diệt sát bọn ta rồi. Ta muốn cùng đạo hữu nghĩ cách thu thập phần bí đồ còn lại, sau đó liên thủ chia đều bảo tàng này?"* Dương lão nhị mặt lộ ra một nụ cười nói.

"Ta có ba khối Thánh Chuyên, trong tay ngươi chỉ có một khối, cũng muốn chia đều phần bảo tàng, chẳng phải là trò đùa sao?" Huyết Nha Thành chủ đối với lần này trả lời tựa hồ sớm có dự liệu, nhưng âm lãnh nói.

"Dương mỗ thật cho rằng một khối cùng ba khối Thánh Chuyên căn bản không có gì khác nhau. Nếu nói đạo hữu chỉ bằng vào ba khối Thánh Chuyên trong tay liền thu thập được bí đồ cũng sẽ không ở Huyết Nha Thành này thật cẩn thận đợi nhiều năm như vậy. Tại hạ yêu cầu chia đều bảo tàng, cũng không tính quá đáng." Dương lão nhị lại định liệu trước nói.

"Chuyện này trọng đại, cần suy nghĩ một chút mới có thể quyết định. Hơn nữa trước đó, ta cần kiểm tra một chút Thánh Chuyên trong tay ngươi nữa." Huyết Nha Thành chủ sau khi cân nhắc trong chốc lát, mới thận trọng nói.

"Đạo hữu muốn kiểm tra như thế nào? Không lẽ tính toán làm cho Dương mỗ đem Thánh Chuyên trực tiếp hai tay dâng lên sao." Dương lão nhị nghe vậy ngẩn ra, có chút cảnh giác nói.

"Đây cũng không phải, đạo hữu chỉ cần đem Thánh Chuyên lấy ra dùng linh lực hơi thêm kích thích, ta liền có thể sử dụng bí thuật trực tiếp kiểm nghiệm thật giả trong đó." Huyết Nha Thành chủ bất động thanh sắc nói.

"Nếu là chỉ vẻn vẹn như vậy thì cũng có thể. Vì thủ tín đạo hữu, ta liền phá lệ đáp ứng một lần." Trung niên nam tử tựa hồ do dự một lúc lâu, mới miễn cưỡng gật đầu.

"Đạo hữu sảng khoái như thế, quả nhiên là thật lòng muốn cùng Bỉnh mỗ hợp tác." Ngân mục lão giả nghe vậy, tự nhiên vui mừng quá đỗi.

Hắn lúc trước nói điều kiện này, vốn còn tưởng phải tốn một phen miệng lưỡi nữa, thật không nghĩ đến đối phương liền một lời đáp ứng.

"Đạo hữu, ngươi nhìn cho kỹ." Dương lão nhị một tay vỗ một cái trong hộp gỗ, nhất thời linh quang chợt lóe, nắp một đập mở ra,

một khối trường chuyên trong suốt lóng lánh từ đó từ từ bay ra, cũng huyền phù một chút ở trước ngực trung niên nam tử.

Mà Dương lão nhị một ngón tay hướng tinh chuyên nhè nhẹ điểm, nhất thời một cổ pháp lực tinh thuần rót vào trong đó.

Huyết Nha Thành chủ gặp tình hình này, không dám chậm trễ, hai tay vừa bấm pháp quyết, hai mắt ngân quang tỏa ra, không chớp mắt một chút gắt gao nhìn thẳng tinh chuyên hình chữ nhật nơi xa.

Cùng lúc đó, một cổ cường đại thần niệm chi lực từ hai đầu lông mày lão giả tản ra, trong nháy mắt phủ xuống đến chỗ Tinh Chuyên, đem bao vây vào trong đó, hướng vào bên trong tìm tòi.

Nhưng vào lúc này, ở trung tâm Tinh Chuyên đột nhiên một điểm ngân quang lóe sáng lên, một tiếng giòn nứt truyền ra, Tinh Chuyên từ một hóa thành điểm điểm bạch quang bạo liệt mà ra.

Ngân sắc quang điểm co lại nhưng thoáng cái hóa thành một đoàn vầng sáng màu bạc xoay chuyển thật nhanh. Tức khắc đem thần niệm chi lực phụ cận tất cả đều hướng ở trung tâm lôi kéo mà vào.

"Không tốt!"

Huyết Nha Thành chủ quát to một tiếng, bên ngoài thân bỗng nhiên hiện ra một tầng huyết sắc quang hà bảo vệ, thân thể đồng thời hướng về sau khẽ ngưỡng đi.

Tiếng xé gió vừa vang lên, nơi đỉnh đầu lão giả linh quang chợt lóe, một đạo dài hơn một trượng kim quang phát ra tiếng tiêm minh từ hư không bắn ra, đồng thời hướng chỗ cổ Huyết Nha Thành chủ khẽ quấn đi, độn tốc nhanh như tia chớp.

Nhưng làm người ta kinh ngạc chính là, cùng một thời gian, phía sau Dương lão nhị lại dao động một cái, một cái quỷ thủ tái nhợt không tiếng động hiện lên, liền xuất hiện ở sau lưng nam tử, năm ngón tay như đao hung hăng một trảo xuống.

Hai người này thế nhưng đồng thời gặp một kích trí mạng đánh lén!

------oOo------

Chương 2036: Thất Sát huyết sát cùng Hắc Cốt ma trùng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Huyết Nha thành chủ thần sắc kinh nộ, người run rẩy không thôi, muốn né tránh đạo kim quang kia, nhưng thần niệm bị luồng ngân sắc lốc xoáy xé nát, động tác so với bình thường chậm đi vài phần.

"Đương" một tiếng giòn vang!

Kim quang trảm vào cổ Huyết Nha thành chủ một trảm, đột nhiên một đoàn Huyết quang bùng ra, thế mà lại dễ dàng bắn ra ngoài.

Mà ở trong Huyết Quang mơ hồ một ngọc bài đỏ tươi như máu, lúc sáng lúc tối co giãn không ngừng.

Huyết Nha thành chủ vậy mà lại có được một kiện đỉnh giai ma khí có thể tự động hộ chủ, tại thời điểm mấu chốt đỡ một trảm chí mệnh của đạo kim quang.

Nhưng cho dù như vậy, Huyết Nha thành chủ toàn thân cũng toát mồ hôi lạnh, hét lớn một tiếng, quanh thân xuất hiện một đạo huyết phong mờ mờ, thần niệm lập tức mạnh mẽ quay về, đồng thời thân hình chớp lên đột nhiên biến mất, lại thấy xuất hiện phía trên một khối cự thạch khác ở cách xa vài chục trượng.

Đạo kim quang phát một tiếng tiêm minh, chớp lên một cái liền đuổi theo mục tiêu.

Lúc này, Huyết Nha thành chủ đã bình tĩnh trở lại, liền không do dự há mồm, phun ra một đầu quỷ đen nhánh, miệng phun tia máu cùng kim quang chống đỡ.

Đúng lúc này, bên kia lại truyền đến một tiếng nổ.

Dương lão nhị bị quỷ trảo đánh một nhát, lập tức lảo đảo như sắp ngã, tuy thế nhưng lão lại có dị bảo hộ thân, một tầng Ngân quang hiện lên sau, rồi lập tức hóa thành bảy tám đạo hư ảnh hướng ra bốn phía bỏ chạy, cuối cùng cũng tránh được quỷ thủ đánh lén.

Một tiếng *"di"* khẽ truyền ra!

Tại chỗ Dương lão nhị đứng, chợt xuất hiện dao động chập chờn, liền có bảy tám đạo hắc mang giống như giòi bám xương phá không mà ra, đuổi sát ngay sau mấy đạo hư ảnh kia. Sau đó, một đoàn hắc khí cuồn cuộn hiện lên, bên trong chợt thấy một bóng người mặc đạo bào, đang chậm rãi thu tay lại.

Bóng người đó khuôn mặt tái nhợt, nhìn kỹ lại thấy tướng mạo giống hệt như Huyết Nha thành chủ, chẳng khác nào một đôi huynh đệ song sinh.

Một tiếng nổ vang!

Mấy hư ảnh đang chạy chối chết của trung niên nam tử, đa số đều bị hắc mang thoáng cái xuyên thủng vỡ tan tán loạn, chỉ có một cái hư ảnh bỗng nhiên phun ra phía sau một đoàn lục quang, đồng quy vu tận với đoàn hắc quang đang đuổi sát sau lưng.

Đoạn, hư ảnh mờ mờ chợt loé, vững vàng đứng ở tại chỗ, liền sau đó trở nên rõ ràng như lúc ban đầu, ánh mắt âm lãnh nhìn về phía bóng người trong hắc khí, nói từng chữ:

"Thân ngoại hóa thân! Ta vẫn thắc mắc mấy năm nay Bỉnh đạo hữu tu vi vì sao lại không thấy tăng trưởng, hoá ra là đang toàn tâm toàn ý tế luyện cái hoá thân này."

"Nếu không có hậu thủ như vậy, ngươi cho rằng bổn tọa sẽ theo ngươi đến đây à? Chuyện tới nước này, ngươi cũng nên gọi viện thủ đang ẩn nấp xuất hiện cả đi. Khấp Linh bí tàng, ngươi và ta, nhất định chỉ có một người có thể đến được, đâu có thể chia đều." Huyết Nha thành chủ chăm chú nhìn kia đạo kim quang, ánh mắt trầm xuống, chậm rãi nói.

"Hừ, việc đã đến nước này, ta cũng không có gì để nói. Kim huynh, ngươi hiện thân đi. Dù cho hắn có đệ nhị hóa thân, nhưng so với bản thể, tu vi vẫn là kém hơn một bậc, huynh và ta liên thủ vẫn là có hi vọng đạt được mong muốn bấy lâu." Dương lão nhị trong mắt hung quang chợt loé, không chút che dấu nói.

"Sớm biết rằng Khấp Linh bí tàng không dễ dàng đắc thủ như vậy, dù sao Bỉnh đạo hữu là người năm đó đã không thèm coi Lôi Hải thất sát cùng Thiên Phòng Sơn ra gì, lại có thể trộm đi Thánh Chuyên." Đạo kim quang kia bay lên không trung, rồi sau đó truyền ra một tiếng thở dài.

Tiếp theo kim quang chợt lóe, một gã hán tử xấu xí, thân hình cao lớn, để chân trần hiện ra trên không trung.

Hán tử này hai tay trống không, nhưng sau lưng lại có một cái Kim sắc hồ lô cao khoảng nửa người, đồng thời đưa ánh mắt nhìn nơi Huyết Nha thành chủ đang đứng.

"Kim Hồ ma tôn" Huyết Nha thành chủ vừa thấy rõ hán tử có khuôn mặt xấu xí cùng chiếc cự đại hồ lô sau lưng, sắc mặt khẽ biến liền thốt lên lai lịch đối phương.

"Không nghĩ tới, tại hạ tài hèn sức mọn mà cũng được đạo hữu biết tới. Kim mỗ đối với uy danh Bỉnh đạo hữu, chính là sớm đã nghe nói. Hôm nay có thể giao thủ vài chiêu, cũng coi như đạt được sở nguyện bấy lâu." Kim Hồ ma tôn mỉm cười, hơi khẽ chắp tay nói.

Vị Ma tôn này nhìn xấu xí thô lỗ, tuy nhiên lời nói cử chỉ lại nhã nhặn văn hoa, trong hoàn cảnh này lại không chút thái độ thù địch, bộ dáng thế ngoại cao nhân.

"Cũng tốt, hôm nay chỉ cần diệt sát hai người các ngươi, cái Khấp Linh bí tàng này cũng coi như là vật trong tay ta. Không uổng công ta vì ngày hôm nay, từ mấy trăm năm trước đã bắt đầu tận lực trù tính một phen." Huyết Nha thành chủ liếc mắt nhìn Dương lão nhị cùng Kim Hồ ma tôn một cái, trong miệng bỗng nhiên phát ra một tiếng cười quái dị.

"Ngươi nói lời này là có ý gì?" Dương lão nhị nghe vậy ngẩn ra, trong lòng dâng cao cảnh giác.

Xấu xí hán tử nghe xong, trong mắt cũng hiện lên một tia dị sắc.

Huyết Nha thành chủ chỉ cười lạnh mà không hề nói gì, nhưng hai bàn tay lại đồng thời vỗ hai bên hông.

"Bốp bốp" hai tiếng, hai túi da một đỏ một đen đồng thời bay ra, lượn vòng một cái. Sau khi đảo ngược xuống, một đoàn huyết quang cùng một cỗ hắc trùng vân nhất thời ùn ùn mà ra.

Huyết quang nhìn như thông thường, nhưng căn cứ vào huyết sắc nhan sắc dày đặc trình độ bất đồng, thế nhưng mơ hồ chia làm bảy tầng, đồng phát ra ong ong quái minh tiếng động.,

Mà trong trùng vân, những ma trùng kia thân hình lớn khoảng ngón cái, chẳng những toàn thân đen như mực, bạch sắc hoa văn chiếm cứ hơn phân nửa lưng, mơ hồ tạo thành hình dạng khô lâu, thoạt nhìn vô cùng quỷ dị.

"Không tốt, là Thất Sát huyết sát, Hắc Cốt ma trùng. Dương đạo hữu, chúng ta mau thối lui." Nguyên bản Kim Hồ thượng nhân thần sắc đang trấn định, vừa thấy rõ nơi xa kia là hắc trùng vân, nhất thời thất sắc quát to một tiếng, lập tức tay vỗ ra đằng sau, Kim sắc hồ lô sau lưng trong nháy mắt đằng không bay lên hóa thành một mảnh kim quang đem hắn bao bọc trong đó, vang lên một tiếng rít gào rút lui về phía sau nhanh như tên bắn.

Bên cạnh, Dương lão nhị thấy Huyết quang cùng Hắc trùng vân, cũng đồng dạng trong lòng trầm xuống, biết chính mình lần này tính sai, có phần quá coi thường vị Huyết Nha thành chủ này, lúc này không nói được một lời, tay áo run lên, một cỗ lục diễm từ dưới chân vọt lên cao cuồn cuộn trào ra, đồng dạng vây quanh hắn, lập tức độn tốc bắn nhanh đi cùng hướng với Kim hồ thượng nhân.

Hai người này đối với Huyết quang cùng Hắc trùng vân thế nhưng lại sợ hãi cực kỳ, không cần suy nghĩ mà lập tức chạy trốn chết.

"Bây giờ mới nghĩ đến muốn chạy, không biết là đã có chút muộn rồi hay sao! Lão phu ở lại cái Huyết Nha thành nhiều năm như vậy, mới tế luyện ra hai cái thủ đoạn này, đang muốn để nhị vị đạo hữu xem qua một chút." Huyết Nha thành chủ cuồng tiếu một tiếng nói, hai tay bắt quyết niệm chú thúc giục, Huyết quang cùng Trùng vân tỏa ra cuồn cuộn đuổi theo, độn tốc dường như so với tốc độ đào tẩu của nhị ma còn nhanh hơn một phần.

Dương lão nhị cùng Kim Hồ ma tôn tự nhiên cũng phát hiện điểm này, lại càng hoảng sợ, miệng phun một ngụm máu vào độn quang, liền đó tốc độ độn quang đại tăng.

Huyết Nha thành chủ thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống, cùng hoá thân đồng thời nhoáng lên hóa thành một đạo ánh sáng xám mờ bắn nhanh đi, chớp lên mấy cái, liền đi sau mà đến trước, đồng thời nhập vào bên trong đoàn Thất Sát huyết sát.

Tiếp theo, thân hình hai người mờ dần, tầng tầng huyết nhạt và quang hà phát ra quanh thân, rồi cả người chìm trong quang hà, hòa tan mất một loại.

Nguyên bản Thất Sát huyết sát đã độn tốc cực nhanh, sau một phen chấn động, vang lên mấy tiếng ầm ầm, tốc độ thoáng cái lại tăng lên bội phần, chỉ vài cái chớp loé, bỗng chốc vượt lên trước hai người bỏ chạy trối chết, đoạn ngoặt lại một cái ngăn ở trước mặt.

Huyết quang phân ra, Huyết Nha thành chủ cùng hóa thân của hắn hai bóng người liền mơ hồ hiện rõ, hướng hai người dữ tợn cười.

Trong độn quang, Dương lão nhị thấy cảnh này, trong lòng hoảng hốt, độn quang lập tức dừng lại, vội vàng quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy phía sau cuồn cuộn Trùng vân cũng đã tới gần chỗ hai người, vừa lúc cùng Thất Sát huyết sát một trước một sau đem bọn họ vây lại ở giữa.

Dương lão nhị cùng Kim Hồ ma tôn liếc mắt nhìn nhau một cái, sắc mặt cũng dần trở nên khó coi thêm vài phần.

"Tốt, xem như ngươi lợi hại. Chỉ cần buông tha chúng ta hai người rời đi, khối Thánh chuyên cuối cùng này, chúng ta liền giao cho ngươi." Dương lão nhị cũng coi như là người quyết đoán dị thường, tâm niệm vừa chuyển, vội vàng hét lớn một tiếng, hướng Huyết Nha thành chủ nói.

"Hảo, ngươi đem Thánh chuyên lấy ra, để ta kiểm tra thật giả một chút, ta sẽ để các ngươi một con đường sống." Huyết Nha thành chủ không chút do dự, gật đầu đáp ứng ngay.

Lúc này, đằng sau ào tới Trùng vân, quay cuồng một hồi, cùng Huyết sát phía trước tạo thành một cái cự đại viên hoàn, đem Dương lão nhị cùng Kim Hồ ma tôn gắt gao vây ở giữa.

Huyết Nha thành chủ đáp ứng nhanh gọn như thế, ngược lại khiến Dương lão nhị sửng sốt, có phần chần chờ.

"Trước khi đem Thánh chuyên đưa ra, đạo hữu nên phát thệ tâm ma đã, lại cho chúng ta ký hạ huyết khế do Huyết Tổ đại nhân tự mình luyện chế mới có thể." Ánh mắt Dương lão khẽ chớp lên vài phần vui mừng, có chút cân nhắc nói.

"Có thể, nhưng trước đó, ta cũng muốn kiểm tra trước một chút xem các ngươi có thực hay không mang theo trong người khối Thánh chuyên, nếu không ta thà rằng diệt sát các ngươi, rồi dùng sưu hồn chi pháp tìm kiếm nơi cất dấu Thánh chuyên." Huyết Nha thành chủ nhàn nhạt nói.

"Kim huynh, ngươi thấy..." Dương lão nhị nghe vậy, sắc mặt một trận âm tình bất định, cũng quay đầu hỏi đồng bạn một tiếng.

"Ân, đem Thánh chuyên đưa cho Bỉnh đạo hữu nhìn một cái cũng được, nhưng nếu như đạo hữu dám khu động Huyết sát cùng Trùng vân công kích, ta lập tức sẽ đem cái Thánh chuyên hủy đi." Hán tử xấu xí hai mắt nhíu lại, lạnh lùng trả lời.

Vị Kim Hồ ma tôn này thật ra đã nhìn thấy nhược điểm đối phương, hiển nhiên cũng là một người tâm tư tinh tế thận trọng.

"Kim huynh nói như vậy cũng có lý, ta bây giờ đem Thánh chuyên chân chính đưa Bỉnh huynh nhìn một cái. Thế nhưng Bỉnh đạo hữu cũng như lúc trước, chỉ có thể dùng bí thuật từ xa xem xét mới được." Dương lão nhị mắt đảo qua vài lần, liền vui vẻ đồng ý, cũng hướng Huyết Nha thành chủ lớn tiếng nói.

"Cái này tự nhiên, chỉ cần Thánh chuyên là thật. Bổn tọa tại đây phát ra tâm ma chi thệ cùng ký hạ huyết khế với hai ngươi." Huyết Nha thành chủ trên mặt không chút biểu tình trả lời.

Dương lão nhị gật gật đầu, lúc này miệng hé ra, phun ra một đoàn hắc khí mà đến.

Trong hắc khí mơ hồ có một vật đón gió mà lớn lên, liền hóa thành một cái hộp gỗ màu lục dài nửa thước.

Dương lão nhị tay vỗ vào hạp một cái, nắp đậy bay lên, từ bên trong thoáng cái bay ra một khối tinh chuyên cùng giống hệt với khối lần trước.

"Đây là khối Thánh chuyên thứ tư, Bỉnh đạo hữu nếu muốn mà nói..." Dương lão nhị khóe miệng nhếch lên, hướng nơi xa Huyết Nha thành chủ còn muốn nói cái gì đó.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên trước người hắn, hư không nứt ra một đường, một bàn tay màu vàng không chút do dự thò ra, lại chụp lấy kia khối tinh chuyên vừa mới bay ra kia.

"Không tốt "

"Muốn chết "

Thấy cảnh này, gần trong gang tấc Dương lão nhị cùng Kim Hồ ma tôn liền ngẩn ngơ, nhất thời cực kỳ kinh sợ, đồng thời ra tay.

Dương lão nhị há mồm, vài khỏa quỷ đầu đen nhánh cười quái dị bay thẳng đến bàn tay màu vàng mà cắn.

Mà Kim Hồ ma tôn, sắc mặt âm trầm phất tay áo, tức thì một đạo kiếm quang chói mắt dài hơn mười trượng chợt lóe lên, hướng mảng hư không phía trước trảm ra một trảm, ý đồ muốn đem chủ nhân bàn tay đang ẩn thân trong hư không chém ra.

------oOo------

Chương 2037: Đoạt vật

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một tiếng cười khẽ truyền đến!

Bàn tay màu vàng cầm lấy Thánh Chuyên chỉ là nhoáng một cái, cùng lúc đó hóa lớn thành hơn một trượng, năm ngón tay nắm chặt phía dưới, một đoàn linh quang chói mắt bộc phát ra, từng vòng sóng khí như cơn lốc hướng bốn phía cuồn cuộn tỏa ra.

Kể cả hắc sắc quỷ đầu hay là đạo kiếm quang đang hùng hổ tiến tới đều bị làn sóng màu vàng kia đánh lui lại phía sau, không tự chủ được mà lảo đảo.

Điều khiển những bảo vật này là Dương Lão Nhị cùng Kim Hồ thượng nhân lập tức kinh hãi thất sắc, vội vàng thúc dục pháp quyết muốn triệu hồi bảo vật.

Nhưng là làn sóng kim sắc kia ẩn chứa linh áp vượt quá tưởng tượng của hai người, cứ thế mà chặt đứt liên hệ giữa bọn họ cùng bảo vật, hai người chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay màu vàng khổng lồ kia nhẹ nhàng vẫy một cái, kích phát hơn mười đạo quyền ảnh màu vàng phá không bắn ra, lập tức đánh lên hắc sắc quỷ đầu cùng đạo kiếm quang.

Ầm ầm mấy tiếng nổ!

Dương Lão Nhị cùng Kim Hồ Ma Tôn tâm thần chấn động, không hẹn mà cùng lui ra phía sau một bước, đều phum ra một ngụm máu tươi.

Hắc sắc quỷ đầu cùng kiếm quang lại bị quyền ảnh nhìn như bình thường kia đánh một kích mà tổn hại, cắt đứt liên hệ làm cho thần niệm hai ma đầu kia đại thương.

Cũng may cả hắc sắc quỷ đầu hay kiếm quang đều không phải là hai bổn mạng pháp bảo, vì vậy mà tu vi hai người chỉ tổn thương một chút.

Nhưng cứ như vậy, Dương Lão Nhị cùng Kim Hồ Ma Tôn cũng hoảng sợ cực kỳ, thân hình nhanh chóng rút lui nhìn chằm chằm vào bàn tay màu vàng khổng lồ, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Về phần Huyết Nha thành chủ cũng đồng dạng giật mình với dị biến trước mắt, nhưng cũng không hiện ra mặt, ỷ vào việc nơi đây đã sớm bị Thất Sát Huyết Sát cùng Hắc Cốt Ma Trùng vây quanh, cho nên cũng không quá lo lắng, chỉ lạnh lùng đứng trong huyết quang nhìn chăm chú hết thảy.

Lúc này, bàn tay màu vàng khổng lồ thu lại, hào quang tiêu tán vào hư không, mà ở chỗ cũ lại hiện ra một thanh niên vận trường bào màu xanh.

Thanh niên khuôn mặt bình thường, một tay cầm lấy cái kia khối Thánh Chuyên, sắc mặt bình tĩnh lạ thường.

"Các hạ là ai, vì sao cướp đồ vật của chúng ta." Dương Lão Nhị chằm chằm vào thanh niên, chậm rãi mà hỏi, vẻ mặt ngưng trọng.

Thấy một phất tay vừa rồi, hắn tự nhiên ý thức được người trước mắt đáng sợ dị thường, mới miễn cưỡng kiềm chế tức giận trong lòng.

"Đạo hữu cũng định giao ra vật ấy rồi, ta lấy đi thì có gì không được. Đúng rồi, đạo hữu trong tay hình như còn có ba khối, cũng lấy hết ra đi." Hàn Lập quét mắt nhìn Dương Lão Nhị, nói nhẹ một câu, rồi ánh mắt chuyển động rơi trên người Huyết Nha thành chủ.

"Các hạ đúng là lớn gan, không những ở trước mặt bổn tọa cướp đi Thánh Chuyên, lại còn dám trực tiếp đòi vật trên người lão phu. Xem ra vừa rồi chúng ta nói chuyện, ngươi nghe được toàn bộ rồi. Mặt khác Thánh Chuyên ở ngay trên người bổn thành, ngươi nếu lấy được thì cứ tới lấy." Huyết Nha thành chủ cẩn thận đánh giá Hàn Lập, liền nhận ra chính mình cũng không cách nào xem

được tu vi đối phương nông sâu ra sao, rùng mình một cái, nhưng ngoài mặt không chút nào yếu thế nói.

Huyết Nha thành chủ tự cảm thấy có Thất Sát Huyết Sát cùng Hắc Cốt Ma Trùng tương trợ dù cho hậu kỳ Ma Tôn ở trước mặt hắn cũng phải tránh lui ba thước, tự nhiên sẽ không quá sợ hãi người xa lạ trước mắt.

"Tốt, đã đạo hữu nói như thế. Tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh." Hàn Lập nghe xong lời này, ngáp một cái, thân hình vừa động, liền bước nhanh về hướng Huyết Nha thành chủ.

Một bước này nhìn như bình thường, nhưng thân hình Hàn Lập thoáng cái đã quỷ dị đi được hơn mười trượng, bỗng nhiên xuất hiện ở cách Huyết Nha thành chủ vài trượng.

Huyết Nha thành chủ cả kinh, không kịp nghĩ nhiều hai tay áo vung mạnh, lập tức bốn phía Huyết Quang thoáng cái đã bùng lên vài chục trượng cuốn tới phía trước, dường như muốn đem Hàn Lập bao phủ vào trong.

Mà chính hắn sau đó lại lui ra sau vài trượng.

Cùng một thời gian, hóa thân vận áo bào đen trong huyết quang mờ đi, lập tức biến mất không chút dấu vết.

"Chỉ là sát khí tầm thường, cũng muốn làm tổn thương ta." Hàn Lập khẽ cười một tiếng, sau lưng kim quang bùng lên mạnh mẽ huyễn hóa ra Pháp Tướng ba đầu sáu tay màu vàng.

Pháp Tướng cao hơn mười trượng, ba gương mặt giống hệt Hàn Lập sáu mắt cũng trợn lên, sáu cánh tay đồng thời vung lên, lập tức hiện ra sáu đoàn kim quang trong lòng bàn tay, sau đó bay ra phía dưới, hợp nhất thành một thể trước người Pháp Tướng, ngưng tụ thành một lốc xoáy màu vàng lớn gần một trượng.

Một tiếng nổ vang!

Lốc xoáy bên trong vô số phù văn màu vàng phất phới bay ra, một cỗ lực lượng không thể ngăn cản tuôn ra ào ào, cuốn về bốn phương tám hướng,

Một màn kinh người xuất hiện.

Cái Huyết Quang phát ra mùi tanh nồng đậm kia, vừa mới tới gần Hàn Lập liền bị lốc xoáy màu vàng hòa tan, chỉ trong vòng mấy nhịp thở, Huyết Quang vừa rồi còn hùng hùng hổ hổ, bỗng ít đi khá nhiều.

"Không có khả năng "

Huyết Nha thành chủ mặt sắc đại biến nghẹn ngào thốt lên, nhưng lập tức hai tay nhanh chóng thúc dục pháp quyết.

Vốn là Huyết Quang đang bị lốc xoáy màu vàng hòa tan, đột nhiên rung lên bộc phát ra một cổ lực lượng không kém muốn cưỡng ép giãy giụa ra khỏi hấp lực để chạy chốn.

Hàn Lập gặp tình hình này, thần sắc hơi động một chút, trong giây lát pháp lực trong cơ thể tăng mạnh.

Lốc xoáy màu vàng lập tức phát ra tiếng *"Phốc phốc"* trầm đục, thoáng cái to lên mấy lần, biến thành lốc xoáy lớn năm sáu trượng, từ đó tản ra hấp thụ, thoáng cái lực hấp thụ tăng cường gấp mười lần.

Lập tức tiếng rít nổi lên!

Huyết Quang trở nên vặn vẹo, cuối cùng bị lực lượng khổng lồ của lốc xoáy mà vỡ vụn ra từng khúc, rồi từng chút một Huyết Quang bị lốc xoáy hòa tan.

Huyết Nha thành chủ mồ hôi tuôn ra đầy đầu, mười ngón tay biến ảo bắt quyết dốc sức liều mạng muốn cướp về một ít khí huyết sát, nhưng căn bản chỉ là vô ích.

Đầy trời Huyết Quang giống như nước lũ tràn đi bỗng chốc cạn sạch, không còn sót lại chút nào trong hư không.

"Ngươi lại dám hấp thu Thất Sát Huyết Sát, ta muốn ngươi…"

Huyết Nha thành chủ không giữ nổi bình tĩnh, cực kỳ kinh sợ hét lớn một tiếng, hai tay chà xát vào nhau đồng thời giơ lên.

Vô số Lôi Hỏa màu xanh phô thiên cái địa tuôn ra!

Hắc sắc trùng vân kia vốn đang bất động đã bị lão giả thúc giục toàn bộ, không cần chú ý tới Dương Lão Nhị hai người nữa, phát ra tiếng vù vù bay tới chỗ Hàn Lập.

Hắc Cốt Ma Trùng mỗi một con đều cứng rắn như thép, thân hình nhỏ bé nhưng sức lực lớn tới không tưởng, xem ra còn đáng sợ hơn Thất Sát Huyết Sát một bậc.

Huyết Nha thành chủ không tin lốc xoáy cổ quái kia có thể đem ma trùng hút vào trong đó.

Cùng lúc, hư không trên đỉnh đầu Hàn Lập hơi chút gợn sóng, một đạo hắc khí nhàn nhạt lóe lên đánh thẳng Hàn Lập.

Trong hắc khí, mơ hồ một bóng người tồn tại, đúng là hóa thân thứ hai của Huyết Nha thành chủ.

Hàn Lập nét mặt không chút thay đổi, nhưng bằng vào thần niệm cường đại sao có khả năng bị người khác đánh lén thành công, Pháp Tướng sau lưng sáu tay khẽ động, sáu đoàn kim sắc lôi cầu lóe lên tức thì bắn ra, vừa vặn đánh tới hắc khí bên trên.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, sáu đoàn kim quang lập tức bạo liệt, lại quỷ dị hóa làm một cái lôi trận màu vàng sáng loáng, đem bóng người trong hắc khí thoáng cái phát bao phủ vào đó.

Trong pháp trận, vô số lôi điện màu vàng chợt hiển hiện, giống như hàng vạn con rắn đang đớp mồi, đúng là Ích Tà Thần Lôi của Hàn Lập!

Tu vi hiện tại của Hàn Lập, mặc dù không có thi triển pháp môn khống chế, nhưng uy năng thần lôi so với trước kia cũng không biết đã tăng gấp bao nhiêu lần.

Một hóa thân Hợp Thể sơ kỳ dưới thần lôi vố là vật khắc chế ma vật, căn bản không cách nào ngăn cản.

Hắc khí tiếp xúc lôi điện màu vàng lập tức như gặp khắc tinh, liền bị hòa tan biến mất, một lát sau lộ ra một khuôn mặt tràn đầy kinh hoàng của hóa thân Huyết Nha thành chủ.

Hắn mặc dù đã thả ra vài kiện ma khí muốn ngăn cản lôi điện, nhưng dưới sự tấn công của hàng trăm luồng thần lôi cũng chỉ như muối bỏ biển, chỉ chống đỡ được chốc lát, rồi hét thảm một tiếng tan thành tro bụi dưới sắc vàng của kim quang.

Mà ở thời điểm hóa thân Huyết Nha thành chủ bị diệt, Lôi Hỏa màu xanh của Hàn Lập bên kia đối mặt với thanh thế hùng hổ của hắc sắc trùng vân, Hàn Lập duỗi ra một ngón tay điểm vào lốc xoáy màu vàng, đồng thời tay áo rung lên, một cổ cuồng phong bỗng nhiên nổi lên.

Vòng xoáy khổng lồ căng ra giống như sắp nổ tung, lại bị cuồng phong ép xuống phía dưới, hóa thành vô số kim mang hướng bốn phương tám hướng bắn đi, chẳng khác nào mưa rào.

Lôi quang màu xanh bị những kim mang này xuyên thủng ào ào lóe lên tan vỡ biến mất, nhưng những hắc sắc ma trùng lớn bằng ngón cái kia bị kim mang xuyên thủng chỉ đau đớn giãy giụa một chút, lại điềm nhiên như không có việc gì vẫn không ngừng lao về phía Hàn Lập.

Không hổ là một trong những ma trùng nổi danh nhất Ma giới, quả nhiên vượt xa linh trùng bình thường ở Linh giới.

Hàn Lập gặp tình hình này, lại không giận ngược lại còn cười, vung ra một trảo vào hư không, lại ném ra một vật tròn đen kịt.

Vật này quay tít một vòng trên không trung, lập tức một ít kim hoa từ đó tuôn ra, đón lấy hào quang chớp động phía dưới, lại biến thành từng con trùng khổng lồ, mỗi một con đều vàng chói, dài đến nửa xích, chừng hơn một ngàn con.

Đúng là những Phệ Kim Trùng thành thục.

"Đi" Hàn Lập chỉ vào hắc sắc trùng vân đang ào ào bay đến kia, trong miệng nhàn nhạt ra lệnh một tiếng.

Âm thanh vù vù nổi lên!

Phệ Kim Trùng hai cánh vỗ mạnh, cũng không chút do dự hóa thành mấy đoàn trùng vân màu vàng phi ra, lập tức cùng hắc sắc ma trùng va chạm với nhau.

Tiếp theo là một hồi âm thanh thôn phệ khiến người ta sởn hết gai ốc truyền về sau, vô số hài cốt hắc sắc ma trùng rào rào như mưa từ trên cao rơi xuống.

Hắc Cốt Ma Trùng mặc dù lợi hại, nhưng cũng không thể so sánh với Phệ Kim Trùng thành thục, vừa tiếp xúc lập tức không thể chống đỡ được.

Chỉ trong chốc lát, trùng vân đã trở nên mỏng manh, chỉ còn lại có mấy trăm con.

Mà trên mặt đất đã phủ kín một tầng hài cốt của ma trùng.

Hàn Lập đối với kết quả này không chút nào ngạc nhiên, thản nhiên nhìn khuôn mặt kinh ngạc đến há mồm của Huyết Nha thành chủ, tay áo nhẹ nhàng vung lên, đồng thời hừ lạnh một tiếng.

Kim sắc trùng vân bỗng nhiên biến đổi phương hướng, lại bỏ qua Hắc Cốt Ma Trùng còn sót lại, lao thẳng tới lão giả.

Đáng thương cho vị Huyết Nha thành chủ này lúc hóa thân bị diệt, thần niệm cũng đã bị thương, dựa vào ma trùng mà đánh đến thật không ngờ lại bị thua một cách vô cùng đơn giản, mặc dù lão tính tình âm trầm, lúc này sắc mặt cũng đã tái nhợt, vừa thấy đám kim trùng đáng sợ không biết tên kia xông tới thì đã sợ tới hồn phi phách tán, lập tức xoay người bỏ trốn mất dạng.

Mà đúng lúc này, thanh âm hừ lạnh lại truyền vào tai hắn, tiếng hừ này nghe như bình thường, nhưng sau một khắc bỗng nhiên giống như sấm sét giữa trời quang, lão giả đột nhiên cảm thấy một trận đau đớn từ sâu trong linh hồn truyền tới.

Huyết Nha thành chủ thầm kêu một tiếng *"Không tốt "*, thân hình run lên từ không trung rơi xuống phía dưới.

Kim sắc trùng vân mấy cái chớp động mấy cái đã thấy hạ xuống bên cạnh Huyết Nha thành chủ, sau đó ùa lên vây hắn vào giữa.

------oOo------

Chương 2038: Thú triều cùng Trùng triều

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lão giả chỉ kịp kêu thảm vài tiếng, thân thể liền bị Phệ Kim trùng cắn nuốt sạch sẽ, còn lại một đoàn huyết quang bao bọc Nguyên Anh, miệng phun máu thúc dục lệnh bài tám mặt màu đen đau khổ chống đỡ.

Mà đây vẫn là do Hàn Lập lệnh cho Phệ Kim trùng lưu thủ, chưa toàn lực thôn phệ.

Nguyên Anh lão giả lúc này sợ đến vỡ mật, luôn miệng cầu xin Hàn Lập.

Nhưng Hàn Lập không chút nào để ý, chỉ thản nhiên phất tay một cái.

"Vèo" một tiếng, một vòng tay màu đỏ như máu bay thẳng tới chỗ hắn, rồi nhẹ nhàng nắm trong lòng bàn tay.

Chính là vòng tay trữ vật của lão giả còn lại sau khi bị trùng vân thôn phệ sạch sẽ thân thể.

Hàn Lập dùng thần niệm quét qua một lượt, khẽ cau mày.

Bên trong tuy rằng có một ít bảo vật, nhưng cái hắn muốn là ba khối thánh chuyên thì lại không thấy tung tích.

"Đạo hữu, ngươi nếu thả ta, ta nguyện ý chắp tay dâng thánh chuyên lên cho đạo hữu." Nguyên Anh Huyết Nha thành chủ thấy tình hình như vậy, lập tức nắm lấy sợi rơm cứu mạng gào lên thảm thương.

"Ba khối thánh chuyên không cần ngươi giao ra, Hàn mỗ tự tìm là

được." Hàn Lập hướng ánh mắt nhìn lướt qua chỗ Nguyên Anh, trong mắt đột nhiên bộc phát lam quang cười lạnh nói.

Lời vừa dứt, Phệ Kim trùng vốn đang bất động lập tức tiếng vù vù nổi lên, không chút bảo lưu thực lực toàn bộ hướng tới Nguyên Anh lão giả mà tấn công.

Lệnh bài tám mặt màu đen kia, mặc dù thần diệu nhưng làm sao có thể chống đỡ Phệ Kim trùng thành thục không gì không thể thôn phệ, chỉ trong khoảnh khắc đã biến mất không còn.

Nguyên Anh lão giả kêu thảm một tiếng, bị kim trùng cắn nuốt không còn gì, sau khi trùng vân laui lại sau một chút, bất chợt hiện ra ba khối thánh chuyên óng ánh lớn khoảng vài tấc.

"Quả nhiên đem vật này giấu trong Nguyên Anh, nếu không phải ta dùng linh mục tra xét một chút thì thật là đã bị hắn giấu trời qua biển mất rồi." Hàn Lập nhìn thấy tinh chuyên xuất hiện, thần niệm quét qua một lượt, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười thì thào mấy câu.

Tay áo hắn lại rung lên, bắn ra một dải sáng xanh đem ba khối tinh chuyên thu hồi lại.

Bốn khối thánh chuyên này bên trong chẳng những có thần thông công pháp của một vị thủy tổ ma giới, lại còn có một phần bản đồ dẫn tới bí tàng, nếu hắn đã gặp thì sao có thể bỏ qua được.

Lúc này, sau lưng hắn vang lên từng hồi ầm ầm không dứt, dường như càng lúc ân thanh càng lớn.

Hàn Lập vẻ mặt khẽ trầm xuống, từ từ xoay người nhìn qua.

Chỉ thấy tại nơi xa xa cách đây mấy chục trượng, Dương lão nhị cùng Kim Hồ Ma Tôn nhị ma, đang bị cự đỉnh màu tím trên không trung thả ra cổ văn to như cái đấu, gắt gao vây tại một chỗ.

Cổ văn trong không trung lập loè phất phới, bay ra vô số ký hiệu vàng bạc, đồng thời từng tần ánh sáng màu tím trải ra bốn phương tám hướng.

Chính là kiện Tử Ngôn đỉnh!

Bảo vật này là Hàn Lập thả ra đề phòng để rảnh tay đối phó với Huyết Nha thành chủ lúc trước.

Dương lão nhị cùng Kim Hồ Ma Tôn thừa dịp Hàn Lập cùng Huyết Nha thành chủ đánh nhau tìm cách bỏ trốn, đang lúc chạy trối chết không kịp đề phòng thì bị Tử Ngôn đỉnh bất ngờ vây tại chỗ cũ.

Hai người kinh giận, thi triển ra các loại thủ đoạn liều mạng giãy giụa.

Một bên lục diễm cuồn cuộn tuôn ra quanh người, ảo hóa thành từng đầu hỏa giao xanh biếc gương nanh múa vuốt không ngừng trong không trung, một bên tức thì đặt hai tay vào Kim sắc Hồ lô phun ra từng dải ánh sáng vàng chói hướng ra bốn phía quay cuồng không thôi.

Tuy nhiên bất kể hai người này thi triển thần thông ra sao, lại điên cuồng thúc dục bảo vật như thế nào thì cũng chỉ làm tăng thêm uy năng cổ văn bay ra từ cự đỉnh màu tím mà thôi, cổ văn chỉ lập lòe mấy cái đã làm công kích của hai người biến mất toàn bộ, lại đồng thời bố trí cấm chế xung quanh làm nhị ma nửa bước khó đi.

Hàn Lập thấy cảnh này, trên mặt chợt hiện ra vẻ thỏa mãn.

Tử Ngôn đỉnh không hổ là huyền thiên tàn bảo bảo vật, có thể dễ dàng vây khốn hai tên Hợp Thể kỳ Ma tôn. Đây là dưới tình huống hắn chưa tự mình thúc dục bảo vật, nếu không thì uy năng còn tăng lên gấp bội.

Dương lão nhị cùng Kim Hồ Ma Tôn hai người vừa rồi cũng đã nhìn thấy cảnh Hàn Lập thu lấy Thất sát Huyết sát, diệt ma trùng, Hàn Lập còn dễ dàng diệt sát Huyết Nha thành chủ, khiến nhị ma vô cùng hoảng sợ.

Dưới loại tình thế này, bọn hắn cũng không hy vọng xa vời là Hàn Lập sẽ tha cho bọn hắn một mạng. Mà đối với thần thông Hàn

Lập càng dập tắt toàn bộ hi vọng đối kháng của hai người.

"Kim huynh, lúc này không đi được thì sẽ không bao giờ đi đựơc nữa." Dương lão nhị sắc mặt tái nhợt bỗng nhiên nói lớn một tiếng.

Sau đó lục diễm quanh thân hắn đột nhiên tuôn ra càng mạnh, hơn mười kiện đỉnh giai ma khí đủ màu đủ sắc đồng thời bay ra tự bạo.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền ra!

Ma khí tự bạo dẫn tới dao động cường đại, lại mạnh mẽ phá vỡ toàn bộ cấm chế xung quanh.

Thân thể Dương lão nhị trước đó nặng như thái sơn giờ nhẹ bỗng, lúc này không chút do dự hóa thành một đoàn ánh sáng màu lục bắn đi.

Bên kia Kim Hồ Ma Tôn nghe xong lời Dương lão nhị, cũng cắn răng một cái thi triển ra thủ đoạn giữ mạng.

Hắn hai tay rung lên, trong tay đang giơ kim hồ khổng lồ lên cao, sau một tiếng trầm đục, hào quang bỗng huyễn hóa ra hư ảnh một con Kỳ Lân thật lớn.

Hư ảnh Kỳ Lân mở miệng lớn hơn một trượng phun ra từng cỗ hỏa diễm màu vàng mênh mông bao phủ xung quanh.

Nơi hỏa diễm đi qua, cấm chế mà Tử Ngôn đỉnh bố trí đều tiêu tán không còn, mà Kim Hồ Ma Tôn bị Kỳ Lân hư ảnh một bao bọc bên trong, cũng hóa thành một đạo kim quang vút lên không trung bay đi.

"Ồ, không ngờ lại có khí tức kỳ lân, lại còn là hỏa thuộc tính, thật là có chút thú vị." Hàn Lập hai mắt híp lại, lộ ra một phần biểu tình kinh ngạc, lập tức một tay bấm quyết không cần suy nghĩ, đồng thời tay áo rung lên.

Trùng vân màu vàng xoay vù vù chợt lui ra sau ngưng tụ thành một thanh đao lớn tới vài chục trượng, lập tức đuổi theo Dương lão, tốc độ cực nhanh để lại một đoạn tàn ảnh.

Nơi trùng vân đi qua vang lên âm thanh ma sát chói tai.

Cùng một thời gian, một đạo quát quang xanh thẫm cũng từ trong tay áo Hàn Lập trảm ra.

Quát quang lóe lên lao tới, khí thế giống như đem hư ảnh Kỳ Lân cùng Kim Hồ Ma Tôn bên trong đều chém thành hai nửa.

Nhưng Kim Hồ Ma Tôn này cũng thật có mấy phần thần thông, sau tiếng kêu thảm hai tay chợt bấm quyết, một chút tinh huyết bay ra đón gió hóa thành một tầng sương máu bao quanh, dung nhập vào hư ảnh Ký Lân.

Nguyên bản hư ảnh Kỳ Lân bị chém tan tác lại trong khoảnh khắc khôi phục như ban đầu, đồng thời thoáng cái tiếp tục mang theo Kim Hồ Ma Tôn phá không bay đi.

"Ra đi!" Hàn Lập nhướng mày, trong miệng quát khẽ một tiếng.

Một đạo hư ảnh từ trên thân chợt lóe lên bắn ra, đồng thời xoay vòng một cái rồi rơi trên mặt đất, hiện ra nguyên hình.

Rõ ràng là một con báo vàng óng.

"Đi đi, bảo vật trong tay hắn đối với ngươi có chút tác dụng." Hàn Lập nhẹ nhàng nói.

"Đa tạ chủ nhân, bảo vật đó của hắn dường như trộn lẫn một ít linh cốt của Hỏa Kỳ Lân, đối với ta đích thực có lợi ích rất lớn." Báo Lân thú ánh mắt quét qua kim quang trong Kỳ Lân hư ảnh nơi xa xa, lòng đầy vui mừng miệng nói tiếng người.

Sau đó thân hình nhoáng lên, thân thể to lơn gấp mười lần, tứ chi khẽ động cũng hóa thành một đạo hư ảnh mờ mờ đuổi theo.

Lấy độn tốc cùng thần thông của Báo Lân thú, đối phó với một tên Ma tộc tôn giả đã bị thương nặng thì không có vấn đề gì.

Trong chớp mắt, bốn đạo độn quang chia thành hai phương hướng phá không bay nhanh, chốc lát trong không trung đã không thấy bóng dáng.

Hàn Lập tức thì bay xuống bay xuống phía dưới đứng lên trên cự thạch,ớngoif xuống khoanh chân đả tọa.

Qua thời gian uống một chén trà, Hàn Lập vẻ mặt hơi đổi mở hai mắt, nhìn xa xa tận chân trời chợt linh quang chợt lóe, trùng vân màu vang hiện ra mang theo tiếng vù vù, tạo nên một đoàn tàn ảnh bay đến phía trên đỉnh đầu Hàn Lập.

Thần niệm Hàn Lập quét qua trùng vân, trên mặt lộ ra nụ cười, tay áo giương lên.

Trùng vân nhất thời ầm vang mà tản ra, hóa thành từng đóa hoa vàng chói hướng tay áo bay vào, sau đó không thấy bóng dáng.

Hàn Lập bên này vừa mới thu lại kim trùng, bên kia trên bầu trời cũng truyền đến thanh âm gầm rú, Báo Lân thú thân ảnh chợt lóe hiện ra, đồng thời lao thẳng về phía Hàn Lập.

Chỉ mấy lần chớp lên, Báo Lân thú thân thể vàng rực xuất hiện tại không trung trên đỉnh đầu Hàn Lập, nhoáng lên lao xuống bên dưới, biíen ảo một chút liên thành một hài đồng khoảng năm sáu tuổi rất đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch vội vàng nói.

"Chủ nhân, không tốt rồi. Đi mau", Báo Lân thú vừa hiện thân, không ngờ mặt lộ ra vẻ kinh hoàng hướng Hàn Lập hét lớn.

"Xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ để cho gia hỏa đó chạy thoát." Hàn Lập hơi ngẩn ra, có một chút bất ngờ hỏi.

"Không phải, kẻ đó đã bị ta đuổi theo diệt sát. Là thú triều. Không... không phải là thú triều, là... là trùng triều, rất nhiều rất nhiều ma trùng." Nữ đồng nói lắp bắp, liên tục xua tay nói.

"Trùng triều!" Hàn Lập vì đó run lên, ánh mắt lóe lên nhìn về phía Báo Lân thú trở, nhưng phương ngoài màu trời xanh lam còn vẫn

như thường, nào có mảy may gì khác.

Hàn Lập trong lòng kỳ quái bên, đang muốn hỏi lại báo thú vài câu, thì cảnh sắc chân trời đột nhiên đại biến.

Không trung đột nhiên ảm đạm, một đạo lục tuyến ở tận cùng chân trời quỷ dị hiện ra, đồng thời trong chớp mắt to lên gấp vài lần, đồng thời hóa thành sương mù xanh biếc cuồn cuộn lao về phía Hàn Lập.

Hàn Lập trong lòng kinh hãi, thần niệm lập tức tràn ra đồng thời linh lực trong cơ thể cuộn lên tập trung vào mắt, lam quang trong mắt chớp nháy liên tục.

Nhất thời sương mù vốn là mơ hồ không rõ thì tại trong mắt lại biến thành rõ ràng, bên trong sương mù là dày đặc từng con ma thú màu sắc xanh vàng.

Những con ma thú này thân bướm đầu sư tử, mỗi một con chỉ lớn khoảng mấy thước, nhưng thân thể dài, trên người bao phủ lông màu vàng xanh, hai mắt đỏ tươi như máu.

"Điệp Vĩ thú! Bọn chúng thế nào lại xuất hiện ở chỗ này, trùng triều mà ngươi nói chính là bọn chúng?" Hàn Lập vẻ mặt chợt trầm xuống, hướng nữ đồng hỏi.

Tuy rằng kịch độc Điệp Vĩ thú đối với Hợp Thể tu sĩ bình thường rất có uy hiếp, Lũng gia lão quái như vậy cũng sợ hãi ba phần, nhưng hắn lại tu luyện Vạn Độc Hỗn Nguyên thân, loại này thần thông từ lâu đã là vạn độc bất xâm, đối với Điệp Vĩ thú lại chẳng hề sợ hãi.

"Không phải là bọn chúng, là đằng sau." Nữ đồng vẻ mặt lại không giảm đi ngưng trọng, ngược lại khẩn trương tay chân hướng về một nơi hét lớn lên.

"Đằng sau?" Hàn Lập ngẩn ngơ, không khỏi lại hướng ra phương xa sương mù tỉ mỉ nhìn lại, kết quả một lát sau, khuôn mặt đột nhiên đại biến.

Chỉ thấy đằng sau sương mù không biết từ lúc nào lại xuất hiện thêm một mảng mây màu tím, ban đầu chỉ là một tầng mỏng trả ra chừng mấy dặm, thế nhưng chỉ sau mấy lần thở, mảng mây tím kia đã trải khắp đất trời, đem hơn nửa bầu trời che kín, nhìn giống như vô biên vô hạn.

Sương mù màu lục cùng mảng mây màu tím vừa tiếp xúc, lại phát ra *"Két két"*!

Hai người đồng thời nhìn lại, hàng vạn Điệp Vĩ thú khoảnh khắc từ trong sương mù rơi xuống như mưa, mà bên trong mảng mây màu tím đồng dạng có rất nhiều những con trường trùng dài như cái đũa đua nhau rơi xuống.

------oOo------

Chương 2039: Hấp Ma Nghĩ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hấp Ma Nghĩ, là Hấp Ma Nghĩ hải!"

Vừa nhìn thấy những ma trùng màu tím có hình dáng như chiếc đũa kia, Hàn Lập ngay tức khắc hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra vài phần sợ hãi hiếm thấy.

"Đi, chạy về thành!" Hàn Lập không chút do dự quát to một tiếng, linh quang bên ngoài thân chợt lóe, hóa thành một đạo thanh sắc trường hồng bay lên trời, hướng Huyết Nha Thành phá không bay đi.

Chỉ là mấy chớp động, thanh sắc độn quang đã vượt qua hơn trăm trượng.

Nữ đồng cũng cuống quít hướng trên mặt đất lăn một vòng, hóa thành nguyên hình một con thú nhỏ nhanh chóng đuổi theo phía sau, nhoáng lên một cái nhập vào trong thân thể Hàn Lập không thấy bóng dáng.

Trùng triều phía sau tốc độ cũng không chậm, nhưng dưới sự toàn lực phi độn của Hàn Lập phút chốc liền biến mất vô ảnh vô tung.

Chuyện tình cổ quái lại xuất hiện, trùng triều sau khi đem lục vụ cắn nuốt hết, sau khi đám mây côn trùng phô thiên cái địa khẽ run lên, không ngờ như thủy triều lui về phía sau, trong nháy mắt biến mất không thấy đâu nữa.

Mặc dù Hàn Lập không thấy cảnh đó nhưng trên bay đi trong lòng cũng không có lơi lỏng. Ngược lại trong đầu lục lọi các tư liệu có liên quan tới Hấp Ma Nghĩ. Kết quả sắc mặt hắn càng trở nên âm trầm.

"Nơi đây rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, đầu tiên là độc thú cỡ Điệp Vĩ Thú hình thú triều, sau đó ngay cả ma trùng cấp bậc như Hấp Ma Nghĩ cũng xuất hiện! Côn trùng tạo thành Nghĩ hải này là một trong mấy đại thiên tai của Ma giới, căn bản không phải sức người có thể ngăn cản." Hàn Lập một mặt bay nhanh như điện chớp trong miệng lại lẩm bẩm nói mấy tiếng, một mặt trong lòng lại nghĩ mãi không ra.

Nếu là một con Hấp Ma Nghĩ chẳng qua là miễn cưỡng ngang hàng cùng một gã Luyện Khí kỳ. Nhưng khi chúng tập hợp tạo thành trùng triều với số lượng kinh khủng và dựa vào khả năng hút lấy linh lực ma khí thì đúng là ứng với câu *"Gặp ma giết ma, gặp phật giết phật"*, căn bản không cách nào dùng sức người để tiêu diệt.

Nghe nói nơi bộc phát Nghĩ hải, thường thường không còn một ngọn cỏ. Nơi chúng đi qua, tất cả mọi thứ đều bị Hấp Ma Nghĩ cắn nuốt sạch sẽ.

Điệp Vĩ Thú tạo thành thú triều cũng xem như cực kỳ đáng sợ. Nhưng so sánh với Nghĩ hải chắc phải bái làm sư phụ, mức độ nguy hiểm căn bản không đáng nhắc tới.

Có tin đồn nói rằng, thậm chí đã từng có cấp bậc Thánh Tổ tồn tại cũng bị Nghĩ hải này cứng rắn vây khốn hao hết pháp lực mà chết.

Mặc dù bản thân Hàn Lập thần thông to lớn nhưng cũng tuyệt đối không muốn lâm vào trong đó.

Nhưng đợi đến khi Hàn Lập thấy đầu tường thành khổng lồ của Huyết Nha Thành phía xa xa, trong lòng đột nhiên trầm xuống.

Giờ phút này Huyết Nha Thành bị tầng tầng lớp lớp ma thú lớn nhỏ vây quanh đến nước chảy không lọt. Chí ít cũng cỡ trăm vạn con.

Những ma thú này khí tức mạnh yếu bất đồng. Trong đó có mấy cái cường đại dị thường, dường như cũng không kém linh áp cường đại của Ma tộc tôn giả.

Nhưng càng kỳ lạ là những ma thú này không phát động công kích đối với Huyết Nha Thành. Ngược lại, mỗi loài lại tập trung lại một chỗ, hướng bốn phía hoang dã nhìn quanh không ngừng, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng gầm nhẹ bất an.

Trên đầu thành Huyết Nha Thành, giờ phút này cũng chen chúc đông đảo Ma Tộc.

Trong đó có thủ vệ của Huyết Nha Thành, nhưng nhiều hơn cả là những Ma Tộc phổ thông đang lưu trú tại thành.

Bọn họ đối với chút ít ma thú phía ngoài cấm chế thì làm như không thấy. Trên mặt đồng dạng toát ra vẻ sợ hãi gắt gao nhìn chằm chằm phía cuối cùng nơi hoang dã, giống như sau đó không lâu sẽ xuất hiện cái gì đó cực kỳ kinh khủng.

"Chẳng lẽ Ma tộc trong thành đã biết chuyện Hấp Ma Nghĩ sắp đến rồi." Nhìn thấy tình hình quỷ dị như thế, tâm niệm Hàn Lập chuyển động thật nhanh, trong lòng tức khắc đoán ra cái gì đó.

Lấy độn tốc của Hàn Lập nên chỉ trong chốc lát, độn quang chợt lóe trên bầu trời chỗ từng bầy mà thú tụ tập, cũng không hề có ý che giấu, hướng trên đầu thành Huyết Nha Thành một phát chui vào.

Những tầng cấm chế đã mở ra kia chỉ hơi xao động mấy cái, căn bản không cách nào ngăn cản Hàn Lập.

Đông đảo Ma Tộc chỗ đầu tường thành thấy như vậy mặc dù cả kinh nhưng với tình hình trước mắt thì cũng không có ai tiến lên hỏi hay cản trở gì.

Thanh quang chớp động một cái, Hàn Lập liền hướng trung tâm thành mà bắn tới.

Giờ phút này trong Huyết Nha Thành hỗn loạn thành một đống. Cấm chế cấm không rõ ràng đã triệt bỏ, đủ loại độn quang trên không trung bay tứ phía. Cũng có một số ma nhân trực tiếp khống chế một cổ ma phong tập trung thành một đoàn trong thành, thần sắc ngưng trọng, đều khe khẽ nói với nhau cái gì đó.

Một đại kiếp nạn sắp tới.

Tại phụ cận hư không lúc này chớp động một cái, một đạo ánh sáng màu vàng hướng bên này nhanh chóng lướt qua mà bắn đến.

Hàn Lập hơi ngẩn ra nhưng cánh tay vừa động một cái liền đem đoàn sáng màu vàng cầm vào trong tay.

Nhất thời, một cỗ liệt diễm tại lòng bàn tay bạo liệt mà ra. Âm thanh thâm trầm của Lũng gia lão tổ thoáng cái truyền vào trong tai.

Mặc dù chỉ vài lời ít ỏi nhưng Hàn Lập nghe xong sắc mặt liền biến đổi, độn quang hơi biến đổi hướng một góc trong thành mà bắn tới.

Một lát sau, Hàn Lập thu độn quang lại, người bỗng nhiên xuất hiện trong một cái sân nhỏ.

Lũng gia lão tổ, Vũ y thiếu nữ, Lâm gia nam tử, Huy trưởng lão rõ ràng đã đợi ở đây khá lâu. Nhưng lại không thấy bóng dáng của Thiên Thu thánh nữ cùng đám người linh tộc đâu cả.

"Hàn đạo hữu, ngươi cuối cùng cũng tới rồi. Nếu ngươi tới muộn một chút nữa e rằng chúng ta đã đột phá vòng vây đi trước rồi." Lũng gia lão tổ vừa thấy Hàn Lập tức thì vui mừng nói.

"Đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là do sự tình Ma Nghĩ? Nếu mà như vậy thì không cần quá kinh hoảng, lấy độn tốc của chúng ta mà nói thì bây giờ chạy trốn cũng không thành vấn đề." Hàn Lập hướng mấy người gật đầu, thần sắc nghiêm túc nói.

"Xem ra Hàn huynh vẫn chưa biết, trước đó không lâu bốn phía Huyết Nha Thành đều xuất hiện dấu vết của Hấp Ma Nghĩ. Hiện tại trong thành người người đều biết, số ma thú ngoài kia cũng là bị Nghĩ hải ép buộc mà đến. Giờ phút này phạm vi mấy vạn dặm quanh đây đã bị Nghĩ hải vây kín rồi. Cho dù lấy thực lực chúng ta

muốn phá vòng vây, sợ rằng cũng phải mạo hiểm không ít." Lũng gia lão tổ nghe vậy, than nhẹ một tiếng trả lời.

"Nói như vậy khu vực quanh đây đã hoàn toàn bị Nghĩ hải bao vây? Hèn gì những ma thú kia có thể ở chung hòa thuận với người trong thành. Nhưng mà càng như vậy chúng ta càng phải sớm phá vây. Nơi đây là mục tiêu lớn như thế, nếu đợi sau khi Ma Nghĩ hiện thân. Huyết Nha Thành nhất định là bị vây trong trung tâm Nghĩ hải. Lúc đó muốn chạy trốn càng thêm muôn vàn khó khăn." Hàn Lập sắc mặt khẽ biến, cũng không nghi ngờ liền mở miệng nói.

"Điểm này Lũng mỗ cũng biết. Nhưng mà trước khi phá vây ta còn một số việc cần đại diện nói ra. Bởi vì lần này mấy vị đạo hữu phá vây có phần lành dữ khó liệu nên để phân tán áp lực của Nghĩ hải quyết không thể tập trung hành động cùng nhau. Nếu không lấy sự giảo hoạt của Hấp Ma Nghĩ tuyệt đối sẽ đem mấy người chúng ta thành mục tiêu chủ yếu, sợ rằng chúng ta thật sự phải ngã xuống ở đây. Mà với sự đáng sợ của Hấp Ma Nghĩ hải, chúng ta có lẽ chỉ còn cách trốn vào man hoang chi địa mới có thể thật sự an toàn lại. Man hoang chi địa rộng lớn vô cùng, chúng ta e rằng rất khó để tụ tập lại cùng nhau. Cho nên chỗ lần sau tập hợp chính là Huyễn Dạ Thành trước Huyễn Khiếu sa mạc. Một khi chúng ta lao ra Nghĩ hải, không cần dừng lại chờ cái gì mà thẳng hướng thành cần đến mà đi. Đợi đến Huyễn Dạ Thành chúng ta lại một lần nữa hội họp sau liền có thể lần nữa thương lượng sự việc Bát Túc Ma Tích cùng Huyễn Khiếu sa mạc." Lũng gia lão tổ một mạch nói.

"Nếu như có người lộ trình bị trì hoãn hoặc vì nguyên nhân nào đó mà bị vây khốn một chỗ không cách nào đến được Huyễn Dạ Thành thì phải làm thế nào? Chung quy cũng không thể để cho những người đến trước phải chờ đợi từ đầu đến cuối." Lâm gia nam tử tóc dài nhướng mày một cái đưa ra thắc mắc.

"Chư vị yên tâm! điểm này lão phu cũng đã cân nhắc qua. Tính từ bây giờ, thời gian chúng ta tụ hội ước định vào ngày này của hai năm sau. Đến lúc đó vô luận là mấy người đến, quá hạn thì không cần đợi nữa. Về phần địa điểm tụ hội chính xác là khách sạn lớn nhất trong Huyễn Dạ Thành." Lũng gia lão tổ đã suy tính trước

việc này liền không chút do dự nói.

"Chỉ cần không phải gặp bất trắc gì quá lớn thì hai năm thời gian cũng đủ rồi. Địa điểm tụ hội Hàn mỗ không có ý kiến gì, cứ như lời của Lũng huynh đi. Đúng rồi, đám người Thiên Thu đạo hữu đi đâu mà đến bây giờ cũng không thấy bọn họ xuất hiện." Hàn Lập sau khi suy nghĩ một chút gật gật đầu nói.

Những người khác nghe vậy cũng đồng dạng không có ý phản đối.

"Đúng rồi, vì sao cũng không thấy đồng đạo Linh tộc của Thiên Thu đạo hữu, bọn họ sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Hàn Lập nhìn bốn phía một chút đột nhiên hỏi một câu.

Nghe nói như vậy, đám người Lũng gia lão tổ lại đều lộ ra vẻ mặt quái dị.

"Hàn huynh có điều không biết, đám người đạo hữu Linh tộc hai ngày trước đã rời đi trước một bước. Trong tay ta còn có ngọc giản lưu ngôn của Thiên Thu đạo hữu, Hàn huynh trước có thể xem qua một chút. Lũng huynh cũng là vừa lấy được nó, nội dung bên trong các đạo hữu khác cũng đã xem qua rồi." Lần này lại là Vũ y thiếu nữ thản nhiên giải thích. Tay ngọc vừa nhấc, một khối bạch sắc ngọc giản hướng Hàn Lập ném qua.

Lũng gia lão tổ nghe vậy trên mặt cũng đổi thành vẻ cười khổ.

"Có chuyện như vậy. Ta xem một chút vậy." Hàn Lập nghe vậy hơi ngẩn ra, tay vừa nhấc đem ngọc giản thu vào trong tay, thần niệm liền hướng trong đó đảo qua.

Chỉ là mấy hơi thở thời gian, Hàn Lập nhướng mày đem thần niệm thu trở lại, sau khi suy nghĩ một chút nói ý kiến của mình.

"Thì ra là Thiên Thu đạo hữu bọn họ đột nhiên gặp phải một chuyện vô cùng trọng yếu mới không thể không rời đi trước một bước. Hơn nữa cũng hẹn chúng ta gặp mặt ở Huyễn Dạ Thành vì vậy thương lượng lúc trước càng thêm không có vấn đề."

"Đúng thế, mặc dù không biết Linh tộc bên kia gặp phải chuyện gì nhưng có thể làm cho bọn họ vội vàng như thế, không tiếc cùng chúng ta tách ra hành động. Chắc là gặp là đụng phải đại sự không thể coi thường. Phương diện thực lực bên Linh tộc cũng không dưới bọn ta, chúng ta không cần lo lắng nhiều làm gì. Trái lại việc chúng ta không nên chậm trễ hiện nay là phải lập tức phá vòng vây. Tựa hồ bên Ma tộc rất nhiều người có cùng ý nghĩ với cùng chúng ta. Không ít người đã bắt đầu rời khỏi Huyết Nha Thành rồi."

Lũng gia lão tổ ánh mắt hướng phía xa đảo qua liền khẽ gật đầu, thâm ý sâu sắc nói.

Hàn Lập thần khẽ động, thần niệm nhất thời liền phóng hướng bốn phía Huyết Nha Thành đảo qua.

Chỉ thấy trong chốc lát thời gian bọn họ đang thương nghị đã có mấy ngàn tên trung - cao giai ma tộc tạo thành mười mấy chi đội ngũ rời khỏi Huyết Nha Thành, đang dè dặt cẩn thận hướng nơi hoang dã xa xa mau chóng bay đi.

Kể từ khi có người mở đầu, Ma tộc còn lưu trong thành càng thêm kinh hoàng. Chi chít Ma tộc cấp thấp càng thêm không chần chờ gì nữa mà bay ra khỏi Huyết Nha Thành, hướng bốn phương tám hướng như thủy triều ào ào tuôn ra.

------oOo------

Chương 2040: Thôn phệ chi uy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong nháy mắt, gần nửa Ma tộc trong Huyết Nha Thành ào ào bay đi.

"Vừa vặn, có những Ma tộc này yểm hộ, nguy hiểm của chúng ta có thể giảm đi vài phần. Nhưng mà cũng kỳ quái! Đại sự như thế này, vì sao Huyết Nha Thành chủ đến bây giờ còn chưa hiện thân. Nếu có hắn dẫn đầu thì Ma tộc nơi này cũng không hỗn loạn như vậy?" Nam tử tóc dài nhướng mày về sau, có chút kỳ quái thì thào hai câu.

Lũng gia lão tổ nghe xong lời này, trong mắt lộ ra biểu tình dường như có điều suy nghĩ.

Mà Hàn Lập sắc mặt bình tĩnh như thường không chút dị sắc.

Bên dưới tường thành, mọi người đều không trì hoãn gì nữa, lập tức bay theo đội ngũ Ma tộc lớn tới mấy vạn người kia, cũng vô thanh vô tức ra khỏi Huyết Nha Thành.

Những Ma tộc này vừa bay ra ngoài liền tự phân thành lớn nhỏ hơn mười tiểu đội ngũ, hóa thành những hàng người đông nghịt bay theo cùng một hướng.

Hiển nhiên những Ma tộc này hi vọng trong vòng vây Ma Nghĩ Chi Hải còn lộ ra một khoảng sơ hở, muốn từ lỗ hổng hoặc nơi có tầng Ma Nghĩ mỏng mà phá vây.

Những Ma tộc tu vi cao đều đã độn tốc đi trước, để lại đằng sau là một đám hỗn loạn các Ma tộc cấp thấp.

Chúng Ma tộc độn quang đủ loại màu sắc, trước sau kéo tới hơn trăm dặm.

Cao giai Ma tộc ở phía trước không có chút nào muốn chậm lại, ngược lại tự thành một đội ngũ, trong lòng buồn bực bay nhanh đi.

Trung giai Ma tộc lúc này cũng đã rơi vào đường cùng, chỉ có thể bay theo phía sau, mắt thấy những Cao giai Ma tộc càng chạy càng xa, cuối cùng mất hút khỏi tầm mắt.

Bọn người Hàn Lập cũng không theo đoàn cao giai Ma tộc, mà lặng lẽ xen lẫn trong chỗ trung giai Ma tộc không nhanh không chậm đi tới.

Sau thời gian uống cạn tuần trà, trên bầu trời phía trước bỗng nhiên truyền đến thanh âm nổ vang, một mảng lớn mây tím cuồn cuộn xuất hiện, đúng là một đoàn Hấp Ma Nghĩ.

Bên trong mảng mây tím kia, từng đoàn Lôi Hỏa màu đen gào thét không ngừng, đúng là đám người cao giai Ma tộc lúc trước.

Xung quanh đó là mảng lớn Nghĩ Hải lớn chừng hơn trăm mẫu, tại đây đang có một đoàn cao giai ma tộc dốc sức thi triển thần thông, Ma Nghĩ hóa thành từng đoàn tro tàn từ trên cao rơi xuống, trong nháy mắt diện tích đã giảm đi non nửa.

Ma tộc phía sau thấy tình hình này, lúc này quá vui mừng mà hét dài, cũng thúc giục ma khí gia nhập vào cuộc chiến.

Ngay lập tức, Ma Nghĩ nơi này chỉ trong mấy hơi thở đã bị đám Ma tộc càn quét không còn.

Tinh thần của đa số Ma tộc nơi này đều vô cùng phấn chấn, nhất thời cảm thấy Hấp Ma Nghĩ Hải này hình như có chút hư danh, không hề đáng sợ như trong truyền thuyết.

Nhưng trong đó cũng không thiếu Ma tộc đã từng trải, sắc mặt vẫn là cực kỳ âm trầm chỉ thoáng thương lượng vài câu, lập tức tiếp tục phi độn chạy về phía trước.

Đúng lúc này, vốn là bầu trời nhìn cả vạn dặm không thấy mây đột nhiên u ám khác thường. Một tầng mây tím đột nhiên hiện ra không chút báo trước, đang hướng về phía Ma tộc tiến đến.

Mây tím này rõ ràng là vô số Ma Nghĩ tạo thành, có thể dùng đơn vị ngàn vạn mà tính, cơ hồ trải rộng cả bầu trời mặt đất, đem hư không nhuộm thành màu tím nhạt.

Những Ma Nghĩ này lại trốn ở trên cao, dùng một chút Ma Nghĩ làm mồi nhử, sau đó từ trên cao ùa xuống vây chặt lấy.

"Không tốt, chúng ta bị mai phục rồi."

"Nhanh xông ra, chỉ có chạy nhanh, mới hi vọng giữ được một mạng!"

Nhất thời Ma tộc bên dưới đại loạn, những tiếng kêu kinh sợ liên tiếp vang lên, lập tức hàng trăm độn quang hướng bốn phương tám hướng bỏ chạy tan tác.

Lúc này có bao nhiêu người có thể đào thoát thì chỉ có trời mới biết.

"Hàn huynh, Diệp tiên tử! Không cần che dấu tu vi nữa, chúng ta chia nhau ra phá vòng vây." Lũng gia lão tổ sắc mặt trầm xuống quát khẽ một tiếng, giơ tay lên liền có một đạo hư ảnh bắn ra, đón gió lớn lên biến ảo thành một độc mộc thuyền toàn thân trắng toát, nhoáng một cái phá không mà đi.

Huy trưởng lão cùng Lâm gia nam tử liếc nhau một cái, cũng hóa thành hai đạo cầu vồng một vàng một đen chia nhau mà bay đi.

"Hàn đạo hữu, thiếp thân cũng đi trước một bước." Vũ Y thiếu nữ nhìn Hàn Lập cười nói, bên ngũ sắc hào quang quanh thân phóng ra, lại huyễn hóa thành một đầu hư ảnh Ngũ Sắc Thải Phượng thật lớn tới hơn chục trượng, bao bọc lấy nữ tử rồi nhập vào trong hư không biến mất.

Sau một khắc chỉ thấy hào quang chớp động ngoài xa hơn mấy trăm trượng, hư ảnh Thải Phượng vô thanh vô tức hiện ra, chớp lên một cái lại quỷ dị biến mất.

Hàn Lập nhìn hết thảy khẽ thở dài một hơi, một tay bấm niệm pháp quyết, một tiếng sét đánh vang lên sau lưng lập tức hiện ra một đôi cánh óng ánh.

Hai cánh vừa vỗ thoáng cái đã hóa thành một dải sáng xanh trắng biến mất, chỉ một thoáng sau liền quỷ dị xuất hiện ở nơi chân trời, lại lóe lên lập tức không còn bóng dáng.

Cứ như vậy chỉ trong khoảnh khắc Ma tộc hỗn loạn chạy trối chết, lúc này mạnh ai nấy chạy, chẳng còn thừa sức để ý tới Ma tộc khác.

Mấy người thực lực Ma tộc Tôn giả độn tốc tự nhiên là nhanh chóng vượt xa Ma tộc bình thường khác.

Thậm chí Nghĩ Hải còn chưa hoàn toàn phủ xuống thì bọn người Hàn Lập đã lấy độn tốc nhanh tới không tưởng phá vây ra ngoài, cũng không dám buông lỏng cắm đầu chạy nhanh.

Mà đám Ma tộc phía sau tức khắc đã bị bao phủ trong mây tím, tiếng rống giận dữ cùng tiếng nổ vang lại vang lên không ngừng...

Hàn Lập biến thành một dải sáng xanh trắng, một hơi phi độn tới ba bốn vạn dặm ra bên ngoài. Bỗng nhiên biến sắc ngừng độn quang, nhìn chằm chằm về phía trước, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ.

Mấy chục dặm trên bầu trời, thình lình xuất hiện từng mảng mây tím, dường như đang nhanh chóng hướng tới nơi đây.

"Không nghĩ tới, cũng đã gặp bọn chúng rồi, hi vọng không gây ra sự chú ý của Nghĩ chúa"

Hàn Lập thì thào vài câu, một tay bấm niệm pháp quyết, sau lưng hai cánh nhẹ nhàng rung lên, lập tức lôi cầu màu xanh lớn cỡ nắm tay bay ra ào ào, vừa bay ra đã ầm ầm nổ tung xung quanh Hàn Lập đã xuất hiện một lôi trận màu bạc.

Một tiếng sấm sét!

Trong trận vô số lôi điện màu bạc bắn ra.

Hàn Lập trong tay pháp quyết biến đổi, trong miệng lẩm bẩm vài tiếng lập tức một tiếng sét đánh đằng sau, đột nhiên biến mất vô tung vô ảnh trong trận.

Bên trong Nghĩ Hải một cái lôi trận độc nhất vô nhị bỗng nhiên hiện mà ra.

Lôi điên ầm ầm phun ra như lưỡi rắn, Hấp Ma Nghĩ xung quanh lập tức hóa thành tro bụi một mảng lớn.

Nhưng Ma Nghĩ như thủy triều tuôn ra, hơn nữa còn đang dần thôn phệ lôi trận.

Chỉ trong một nhịp thở, lôi trận liên tục co rút chỉ còn nhỏ hơn gần một nửa, hơn nữa trông bộ dáng như muốn tán loạn hết.

Đúng lúc này, ánh sáng xanh trắng ở trung tâm điện quang lóe lên, thân hình Hàn Lập hiện ra sau một tiếng nổ vang.

Hắn vừa hiện thân, ánh mắt lạnh lùng nhìn qua bốn phía, đồng thời hai tay áo nhanh chóng rung lên.

Bảy mươi hai phi kiếm màu xanh bắn ra, sau khi thúc giục pháp quyết lập tức hóa thành một tầng kiếm khí bảo vệ toàn thân.

Lôi trận cuối cùng cũng ầm ầm tan vỡ, Hấp Ma Nghĩ nhung nhúc hướng Hàn Lập tiến đến.

Hàn Lập mặt không biến sắc, tầng kiếm mỏng quanh thân phát ra những tiếng kêu thanh thúy biến ảo thành một đóa hoa sen đang nở bao lấy toàn thân.

Những nơi đóa sen đi qua, lập tức Ma Nghĩ biến thành thịt vụn, số lượng có thể lấy đơn vị ngàn mà tính, căn bản không cách nào tới gần Hàn Lập chút nào.

Tuy nhiên lúc này sắc mặt Hàn Lập lại trầm xuống.

Hắn tinh tường cảm ứng được chỉ qua một chút thời gian, vốn là linh lực cường đại trong phi kiếm lại thoáng cái đã mất đi một ít, hiển nhiên là đã bị Hấp Ma Nghĩ lúc trước hắn diệt sát hấp thu mất rồi.

Lượng linh lực này đối với linh lực trong phi kiếm chỉ là cực kỳ bé nhỏ, nhưng nếu thời gian dài thì hao tổn cũng không phải chuyện đùa.

Lông mày Hàn Lập dựng lên, không nói hai lời liền hé miệng, lập tức một đoàn ngân diễm từ miệng phun ra, chớp lên một cái hóa thành một con Hỏa Điểu màu bạc lớn gần trượng, vỗ cánh bay múa quanh hắn.,

Đúng Phệ Linh Thiên Hỏa mà hắn đã bỏ công bồi đắp nhiều năm!

Thiên hỏa biến thành Hỏa Điểu sớm đã có được một chút linh tính, không cần Hàn Lập thúc giục lập tức kêu lên một tiếng, lông vũ rung lên đã thấy vô số tia sáng bạc hướng bốn phương tám hướng bắn ra, ào ào lao vào Nghĩ Hải không thấy bóng dáng.

Tiếng ầm ầm nổi lên!

Từng đoàn ánh sáng màu bạc lập tức khai mở trong Nghĩ Hải, biến thành ngân diễm cuồn cuộn.

Hư không xung quanh lập tức bị một cỗ khí tức cực nóng bao phủ, Hấp Ma Nghĩ chỉ cần dính một chút ngân diễm lập tức hoá thành hơi mà tan biến.

Vốn là Nghĩ Hải trải rộng cả không gian thoáng cái đã lộ ra một khoảng trống tới vài dặm.

Nhưng mà khi Hàn Lập điểm ra một cái, từng sợi ngân diễm biến ảo thành vô số hỏa linh bay trở lại Hỏa Điểu, sắc mặt hắn lại càng trầm hơn.

Hắn tinh tế cảm nhận thấy năng lượng Phệ Linh Thiên Hỏa tại một lần công kích vừa rồicũng bị mất đi một ít.

Hỏa diễm này có thể đơn giản diệt sát Hấp Ma Nghĩ, nhưng cũng không tránh khỏi bị Ma Nghĩ này thôn phệ mất linh lực.

Phệ Linh Thiên Hỏa tuy rằng uy năng vô cùng lớn, nhưng Hàn Lập không muốn linh lực Hỏa Điểu bị tiêu hao như vậy.

Hắn sắc mặt khó coi, tay áo vung về phía Hỏa Điểu, lập tức một vòng bảo vệ màu xanh lá bay ra.

Hỏa Điểu kêu to một tiếng, lóe lên trong hư không rồi tiêu tán không thấy.

Mà chỉ một lát trì hoãn, xung quanh vốn là một mảng hư không rộng mấy dặm, vậy mà Hấp Ma Nghĩ đã lấp đầy chỗ trống, lại hùng hổ xông tới Hàn Lập ào ào lao tới.

Lúc này, Hàn Lập không nói hai lời, bàn tay đánh ra một trảo vào hư không.

Lập tức một đoàn hào quang tối mờ cùng một cổ ngũ sắc hàn diễm đồng thời từ người hắn trào ra cuồn cuộn, chớp động hóa thành sóng lớn ập về bốn phía.

Một bên haò quang tối mờ quét qua lập tức Ma Nghĩ nhao nhao hóa thành từng mảng bột phấn, một bên khác ngũ sắc hàn diễm chợt lóe lên liền đóng băng Ma Nghĩ thành những mảnh băng đủ màu đủ sắc từ trên cao rào rào rơi xuống.

Nhưng khi Hàn Lập vừa thu hai loại thần thông này lại thì lần nữa lắc đầu thở dài một hơi.

Tiếp đó hắn cũng không thử thêm gì nữa mà toàn tâm thúc giục bảy mươi hai Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, lập tức hóa thành một đạo sáng xanh đỏ đằng không bay lên, nhìn một hướng rồi lập tức bay nhanh đi.

Những nơi Kiếm quang màu xanh đi qua, vô số Ma Nghĩ lập tức bị diệt sát, không mảy may ngăn cản Hàn Lập chút nào.

Hàn Lập độn quang nhanh chóng, so với lúc trước không hề chậm hơn chút nào!

------oOo------

Chương 2041: Ma Giới hoang địa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhưng mà pháp lực Hàn Lập mất đi so sánh với lúc trước còn muốn nhanh hơn một chút.

Mặc dù so sánh với tổng pháp lực mà nói thì chỉ bé nhỏ không đáng kể chút nào. Nhưng về lâu dài mà nói những bộ phận hao tổn đó không phải là chuyện đùa.

Vốn dĩ chân nguyên hắn vượt xa tồn tại cùng giai tu vi nên chỉ cần đem tiêu hao duy trì ở trạng thái nhỏ nhất hẳn là đủ để bình yên thoát thân.

Hàn Lập vừa phi độn trong lòng vừa cân nhắc. Thanh sắc kiếm quang thả ra bên ngoài thân bỗng nhiên thu vào, từ ban đầu vài chục trượng thoáng cái co lại thành hơn một trượng lớn nhỏ.

Độn quang sau đó chớp động mấy cái liền một đầu đâm vào chỗ sâu trong Nghĩ Hải, bị dày đặc Ma Nghĩ hoàn toàn che phủ.

Cùng một thời gian, ở những địa phương khác trong Nghĩ Hải, Ma tộc cũng loạn xạ hãm vào vòng trong vây trùng trùng điệp điệp của Ma Nghĩ.

Đủ loại ma khí bị nhao nhao tế ra, một cổ ma công biến thành đủ loại thần thông, lại càng ở trong Ma Nghĩ gào thét tàn sát bừa bãi lên.

Từng mảng lớn Hấp Ma Nghĩ bị quét sạch không còn.

Nhưng loại tình hình này đối với những Ma tộc bình thường có tu vi thấp mà nói lại giống như uống rượu độc giải khát. Không bao lâu sau pháp lực sẽ tiêu hao không còn.

Chờ đến lúc đó những ma tộc cấp thấp này kết quả sẽ là ngã xuống và bị Ma Nghĩ cắn nuốt không còn.

Nhưng đối mặt với Hấp Ma Nghĩ dày đặc tuôn ra, những Ma tộc này cũng chỉ có thể cực kỳ sợ hãi điên cuồng thúc dục nội pháp lực không ngừng.

Những Ma tộc đạt tới cảnh giới Nguyên Anh đã cô đọng ra Ma Anh thì thời gian chống đỡ cũng tăng lên trên phạm vi lớn, có thể đủ chống đỡ nửa ngày thậm chí thời gian cả ngày.

Mà những Ma tộc cùng ma thú bị xua đuổi lâm vào Nghĩ Hải của Huyết Nha Thành số lượng tăng lên cũng thật kinh người.

Nghĩ Hải dĩ nhiên không thể nào đối với mỗi một người toàn lực vây khốn. Có lẽ từ đó thoát khỏi cái chết cũng không phải là không có hi vọng.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Mấy canh giờ sau, những Ma tộc cấp thấp kia rốt cục cũng đồng loạt tiêu hao hết pháp lực, không cách nào tiếp tục thúc dục ma công hộ thân nữa. Uy năng những ma khí kia thả ra cũng càng ngày càng yếu, cuối cùng lần lượt bắt đầu phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

Chờ sau khi thời gian nửa ngày trôi qua, những ma tộc bị vùi lấp còn có thể đau khổ chống đỡ cũng chỉ có tồn tại Nguyên Anh trở lên.

Bởi vì một đám Ma tộc ma thú hướng khắp nơi mà chạy. Khổng lồ Nghĩ Hải vốn là đem khu vực này vây quanh mưa gió không lọt cũng không thể không vừa vặn chia ra mười bộ phận đuổi theo những con mồi này mà hướng xung quanh chậm rãi khuếch tán ra.

Cách Huyết Nha Thành ngoài nghìn vạn dặm, trong một đám Nghĩ hải không nhỏ, sáu gã Ma tộc năm nam một nữ trong lòng buồn bực im lặng cùng nhau mà phi độn đi.

Trong đó có hai gã Ma tộc trẻ tuổi hơn, một người cả người thả ra thiên hỏa quang ngất trời, người còn lại tỏa ra ti ti bạch khí.

Tất cả Ma Nghĩ đến gần hai người hoặc là hóa thành từng đoàn từng đoàn tro bụi hoặc là chợt lóe lên trực tiếp đông lại kết thành từng khối băng.

Về phần nữ tử Ma tộc kia mặc một bộ trang phục phụ nhân, trên đỉnh đầu lơ lửng một cái gương cổ đen nhánh. Từ đó phun ra từng đoàn từng đoàn thanh quang mơ hồ có chứa tiếng sấm nổ mạnh đem Ma Nghĩ tới gần nổ tung ra.

Ba ma nhân này rõ ràng từng tại bên đường Huyết Nha Thành ngăn trở qua Hàn Lập, ba tên Hải gia Ma Nhân.

Về phần ba tên Ma tộc nam tử cuối cùng bộ dáng ước chừng bốn mươi mấy tuổi, mặt mũi lại dường như có năm sáu phần giống nhau làm cho người ta vừa nhìn cũng biết giữa bọn họ nhất định là có liên hệ máu mủ.

Tam ma này cũng không vận dụng bất kỳ ma khí nào. Ngược lại một tay niệm thần chú hợp lực thúc dục một cỗ hắc khí đen như mực bốn phía quay cuồng không ngừng, đem đa số Ma Nghĩ quét sạch sẽ.

Sáu ma nhân này đều có tu vi Luyện Hư liên thủ với nhau thanh thế thực sự kinh người. Một đường thế như chẻ tre nhanh chóng trong Nghĩ Hải lao ra xa hơn trăm dặm.

Ma Nghĩ phía trước dần dần thưa thớt giống như bọn họ đã đến vùng biên của Nghĩ Hải.

Sáu Ma nhân gặp tình hình này tự nhiên mừng rỡ.

Nhưng chính là tại lúc này dị biến nổi lên!

Trong giây lát từ một phía của Nghĩ Hải lao ra hơn trăm con Cự Nghĩ lớn gần trượng.

Những Ma Nghĩ này mỗi một con toàn thân đều xanh ngắt, trên lưng mọc ra một đôi cánh trong suốt, răng nanh lồ lộ ra trông dị thường dữ tợn.

Cự Nghĩ vừa hiện thân liền lập tức hùng hổ lao về phía ba tên Ma tộc nam tử mặt mũi giống nhau mà đánh tới.

"Ba vị Nam Cung đạo hữu cẩn thận. Đây là Ma Nghĩ biến dị không phải là Hấp Ma Nghĩ bình thường có thể sánh bằng." Ma tộc nữ tử vừa thấy cảnh này sắc mặt đại biến, liền hảo tâm lên tiếng nhắc nhở.

Ba tên Ma tộc nam tử trong lòng cả kinh nhưng lập tức liên thủ thúc giục ma công.

Vốn ma khí to bằng cỡ miệng chén trong nháy mắt nhoáng lên một cái lớn lên gấp bội. Nó cũng biến ảo thành một con Giao Long màu đen nghênh đón những Cự nghĩ kia.

"Xuy xuy" Tiếng xé gió vang lớn!

Những cự Nghĩ kia nhao nhao há mồm phun ra từng đoàn từng đoàn dịch cầu màu tím chuẩn xác đánh trúng trên thân thể hắc sắc Giao Long.

Tiếng nổ vang trầm thấp trong nháy mắt dựng lên!

Nơi hắc sắc Giao Long bị chất lỏng đánh trúng đều toát ra cổ cổ khói vàng. Thân thể thoáng cái tiêu thất hơn non nửa.

Cự nghĩ lại không chút lưu tình phun ra càng nhiều chất lỏng màu tím.

Lúc này mục tiêu của những dịch cầu kia hơn phân nửa là đặt ở trên người ba tên Ma tộc nam tử.

Ba tên Ma tộc nam tử thần đều khẽ biến. Nam tử cầm đầu quát khẽ một tiếng há miệng phun ra một lá chắn lớn nhỏ mấy tấc, đồng thời pháp lực nội thể hướng bên trong cuồng rót mà vào.

Tấm chắn trong nháy mắt cuồng trướng gấp trăm lần biến thành bạch sắc cự thuẫn cao mấy trượng. Bề ngoài lồi lõm mơ hồ có tiếng quỷ khóc sói gào truyền đến. Thì ra là dùng bạch cốt luyện chế thành cốt thuẫn.

Dưới ma công thúc giục hắc sắc ma văn mặt ngoài cốt thuẫn tuôn ra biến ảo thành một tầng màn sáng màu đen, đem nam tử cầm đầu cùng hai người bên cạnh cùng lúc che ở trong đó.

Dịch cầu màu tím như mưa rào đánh lên trên tấm chắn màu đen. Cuồn cuộn khói vàng bốc lên.

Bên ngoài màn sáng màu đen nhất thời run rẩy kịch liệt không ngừng. Đồng thời lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ thu nhỏ cực nhanh cùng mỏng đi của nó.

"Không tốt, hai người các ngươi mau giúp ta một tay. Một mình ta không cách nào ngăn cản chúng." Nam tử Cầm đầu gặp tình hình này sợ hãi kêu to lên.

Hai gã Ma tộc nam tử bên cạnh dưới sự hoảng sợ chớp động một cái đi đến sau lưng nam tử cầm đầu, mỗi người thật nhanh đem một bàn tay đặt lên đầu vai hắn.

Bỗng nhiên một cổ hắc khí như có sinh mạng từ trên tay hai người phía sau hướng trong thân thể nam tử cầm đâu tuôn vào.

Vốn là quang mạc run rẩy không ngừng nhất thời một lần nữa ngưng tụ.

Thế nhưng pháp lực trong nội thể của ba tên ma tộc nam tử tiêu hao với tốc độ kinh người, căn bản không cách nào thi triển những thủ đoạn phản kích khác.

"Hải đạo hữu mau mau xuất thủ!" Nam tử cầm đầu vội vàng xoay người hướng Ma tộc nữ tử lớn tiếng cầu cứu.

"Ba vị đạo hữu không cần sợ hãi, thiếp thân lập tức đem bọn chúng diệt sát." Ma tộc phụ nhân không lưỡng lự đáp lại một tiếng. Ngón tay hướng cái gương cổ trên không trung điểm một

cái.

Ngay tức khắc ma khí này quay tít một vòng, mặt kính thoáng cái chuyển hướng về phía những Ma Nghĩ khổng lồ kia, mặt ngoài ngưng tụ thanh quang lập tức thả ra thần thông.

Tiếng tê minh chói tai vang lên. Bên trong một đám Ma Nghĩ khác xáo động mạnh, từ đó lại bay ra càng nhiều thanh sắc cự nghĩ, dầy đặc khoảng năm sáu trăm con.

Ma tộc phụ nhân vốn đang muốn xuất thủ vẻ mặt cả kinh. Không nói hai lời pháp quyết trong tay biến đổi, cổ kính nhất thời hóa thành một đoàn thanh quang hướng xuống đem thân hình thoáng chốc bao ở trong đó.

Âm thanh nho nhỏ vù vù truyền đến!

Bên ngoài thân thể Ma tộc phụ nhân thanh quang chợt lóe lập tức hóa thành một đoàn linh quang phá không mà chạy. Lúc này nàng chẳng những không để ý tới ba tên Ma tộc nam tử bị vây bên trong, đến ngay cả hai gã thủ hạ của mình cũng không quan tâm nữa.

Hai gã Hải gia nam tử mắt thấy cảnh này, trong lòng kinh hoảng một chút, đồng dạng hóa thành hai đạo kinh hồng một đỏ một trắng phá không bắn đi mà chạy.

Trong nháy mắt tại chỗ chỉ để lại ba tên anh em nhà Nam Cung đang hoảng sợ rống lên mắng to.

Một màn y như vậy cũng liên tiếp bộc phát tại những nơi khác trong Nghĩ Hải.

Cao giai Ma Nghĩ biến dị xuất hiện làm cho hơn phân nửa Ma tộc còn đang đau khổ chống đỡ tại chỗ ngã xuống mà chết.

Mà những cao giai Ma tộc có thể tránh được kiếp nạn này hoặc là bản thân có dị bảo hộ thân hoặc là tu luyện thần thông đặc thù hoặc là vận khí không tệ để cho đồng bạn chết thay ngăn cản, chính mình tránh được một một kiếp.

Về phần đám nhân tộc Hàn Lập cùng số ít Ma Tôn và ma thú thì bằng vào tu vi bản thân mạnh mẽ mở đường máu từ trong đám cự Nghĩ mà thoát ra.

Nhưng mà ngay cả như thế, Hấp Ma Nghĩ vẫn không có ý bỏ qua cho người còn sót lại. Chúng vẫn tụ tập từng đám đuổi theo bọn họ như đỉa đói không tha.

Những người còn sót lại chỉ cần hơi chút lơi lỏng sẽ lần nữa sa vào trong sự vây khốn của Nghĩ Hải, cắn răng mà khổ chiến một phen nữa.

Cứ như vậy thời gian từng ngày trôi qua, Hấp Ma Nghĩ tạo thành trùng triều ước chừng kéo dài nửa năm mới dần dần biến mất.

Nhưng mặc dù vậy các thành trì xung quanh thảo nguyên liên tiếp bị diệt tới bảy tám tòa, Ma tộc bị Ma Nghĩ cắn nuốt thì phải dùng triệu để tính. Kể từ đó làm cho không ít Ma nhân khi nói về trùng triều lần này cũng hoảng sợ không thôi.

Nói đến hung danh của Hấp Ma Nghĩ ở mảnh địa vực này không khỏi làm người ta biến sắc.

Một năm sau, trên không trung một mảnh rừng rậm khắp nơi đều là đại thụ cao chọc trời đến mấy trăm trượng. Một đạo thanh quang nhàn nhạt đang phá không phi độn nhanh như điện chớp.

Mà ở phía sau trong vòng mười dặm, một đám cưu diện quái điểu lông đỏ thẫm đang phát ra tiếng kêu quái dị đuổi theo không tha.

Bỗng nhiên thanh quang phía trước hơi dừng lại, từ giữa thoáng cái phun ra hơn mười đạo kiếm quang sáng loáng chợt lóe rồi biến mất, liền đem mười mấy con quái điểu gần nhất chém làm hai nửa.

Sau đó thanh quang chớp động một cái liền sẽ tiếp tục phá không bay đi.

Những xích hồng quái điểu kia kinh hoảng, vây quanh tàn thi của đồng loại phía dưới phát ra tiếng kêu quái dị khó nghe *"oa oa"*. Nhưng cuối cùng chỉ là phẫn nộ không đuổi theo nữa.

Thanh quang phía trước sau khi một mạch bay xa hơn vạn dặm độn tốc mới hơi chậm lại.

"Không tệ, ở chỗ này thế mà lại phát hiện được một khối Phong Viêm Tinh to như vậy. Có lẽ sau này sẽ có tác dụng lớn."

Ở bên trong thanh quang, một thanh niên nam tử một tay nâng một cái đầu lô tinh thạch đỏ thẫm, khóe miệng hiện lên vẻ mỉm cười lẩm bẩm nói.

Người này chính là Hàn Lập.

Một năm trước hắn dựa vào cường đại thần thông một đường không ngừng bay đi. Sau khi xông vào man hoang chi địa mới thực sự bỏ rơi được Hấp Ma Nghĩ.

Sau đó hắn cứ dựa theo kế hoạch đã thương lượng tốt với những người khác mà không tìm kiếm đám người Lũng gia lão tổ, trực tiếp hướng Huyễn Khiếu sa mạc một đường tiến đến.

Man hoang chi địa này đối với những Ma tộc bình thường mà nói tự nhiên là nơi cực kỳ nguy hiểm. Nhưng với thần thông của Hàn Lập nên cũng không quá để mắt.

Ngược lại dọc theo con đường này liên tục thu hoạch làm cho hắn phát hiện mười mấy loại tài liệu cùng linh dược khó gặp tại Linh giới.

Làm hắn mừng rỡ quá đỗi.

------oOo------

Chương 2042: Trùng tu linh quyết

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc trước ở trong chỗ sâu của hạp cốc, hắn phát hiện khối Phong Viêm tinh rất lớn trong tay này, nhưng vừa mới lấy đi thì lại bị một đàn ma cầm không biết tên phát hiện, dây dưa với chúng cả nửa ngày mới thoát ra được.

Trong tay Hàn Lập linh quang chợt lóe, đem Phong Viêm tinh thu lại, sau đó chuyên tâm chạy đi.

Một đường phi hành không việc gì, nửa ngày sau đã đến rừng rậm sát biên giới, nhìn ra xa đã thấy một vùng biển rộng mênh mông.

Hàn Lập khẽ cau mày, nhưng lập tức giãn ra.

Đây chỉ là một vùng nội hải, trong biển tuy rằng có một ít hải thú, nhưng xa xa cũng không thể so với ngoại hải mênh mông vô hạn được.

Thanh quang chợt lóe!

Hàn Lập là biến thành một dải sáng vút vào trong biển rộng, chớp lên mấy cái đã thấy đứng trên mặt biển ở ngoài ngàn trượng.

Bỗng nhiên ầm vang tiếng phá không vang dội dưới mặt biển!

Vô số lam mang từ trong nước biển bắn ra, mục tiêu chính là Hàn Lập trên không trung.

Hàn Lập mặt không đổi sắc, tay áo đột nhiên hướng bên dưới rung lên điểm ra một chỉ, một mảnh tro bụi mênh mông có chứa hào quang cuồn cuộn mà ra, đồng thời ngưng tụ biến ảo thành vô số sợi tơ màu xám, thanh âm *"vụt vụt"* liên tục vang lên, những lam mang đều bị tơ bụi xuyên thủng.

Quái ngư màu lam nhỏ như ngón tay cái từ không trung rơi xuống rào rào.

Những con quái ngư này, toàn thân một cái vảy cũng không có, phần đầu lại dài vô cùng, bén nhọn như đao, hình dạng quả thực cổ quái.

Hàn Lập chỉ một kích liền diệt sát mấy trăm con quái ngư, nhưng lập tức từ trong nước biển lại bắn ra càng nhiều lam mang hơn.

Lông mày Hàn Lập dựng lên, pháp quyết thoáng chút biến đổi, từ trong tay áo phun ra càng nhiều hơn những sợi tơ xám, đem toàn bộ quái ngư đang đánh đến giết không còn một con.

Trong khoảnh khắc liền có hàng vạn quái ngư bị diệt sát sạch sẽ.

Dùng thủ đoạn sấm vang chớp giật như vậy dường như cũng đã đem đám này quái ngư này cứng rắn đuổi đi được.

Vốn là mặt biển có chút gợn sóng thì bây giờ đã yên lặng trở lại, không thấy có lam mang từ đó bay ra nữa.

Cổ tay Hàn Lập rung lên, tơ mảnh màu xám chợt lóe lên, lại trở thành một dải sáng như cũ đồng thời cuộn vào trong tay áo.

Hắn đề thăng pháp lực, hướng chỗ sâu trong biển rộng mà bay nhanh đi, độn tốc xem ra so với lúc trước còn nhanh hơn một nửa.

Mấy canh giờ sau, mặt trời cũng sắp lặn vào trong biển, đêm đen dần buông xuống.

Vài tia khí tức không yếu từ sâu dưới đáy biển bắt đầu hướng mặt biển mà tỏa ra.

Hàn Lập ở trên cao liếc xuống một cái, thỉnh thoảng có thể thấy được vài con cự thú có kích thước kinh người vẫy động tứ chi, như ẩn như hiện trên mặt biển.

Hàn Lập nhướng mày, hướng không trung nhìn thoáng qua, hơi suy nghĩ một chút liền cảm thấy hôm nay không nên đi tiếp.

Tuy rằng lấy thần thông của hắn cũng không cần sợ hãi mấy con hải thú cường đại hoạt động ban đêm trên biển, nhưng có thể bớt đi phiền toái thì tự nhiên hắn cũng không nhiều chuyện làm gì.

Huống hồ hắn phi độn tới đây cũng chưa từng nghỉ ngơi chút nào, bây giờ nghỉ ngơi khôi phục một chút tinh lực cũng tốt.

Trong lòng định sẵn kế hoạch, thần niệm hướng bốn phía trải ra đem hơn ngàn dặm bên trong mặt biển quét qua một lượt.

Không lâu sau, thần sắc hắn khẽ động, độn quang chợt biến đổi theo hướng khác mà đi.

Sau khoảng thời gian uống một chén trà, xa xa trên mặt biển xuất hiện một điểm đen, Hàn Lập thúc dục thanh quang bay đến gần, liền nhìn rõ đó là một tiểu đảo không quá lớn. Tiểu đảo này chỉ lớn khoảng mười dặm, nhưng trên mặt đất lại có núi cao tới hơn ngàn trượng, đồng thời tiểu đảo còn có một tầng hơi nước nhàn nhạt bao phủ.

Hàn Lập hai mắt híp lại, thần niệm ngưng tụ nhanh chóng đem cả tiểu đảo quét qua một lượt, sau đó mới bay thẳng vào tiểu đảo.

Một lát sau thanh quang chợt tắt, thân ảnh Hàn Lập xuất hiện trên sườn núi đá, trước mặt bất ngờ hiện ra lối vào một thạch động.

Hàn Lập liếc qua thạch động một chút, tay áo hướng vào bên trong rung lên.

Nhất thời một tiểu kiếm màu xanh bắn ra, tức thì chợt lóe lên chìm vào trong đó.

Chỉ thoáng sau, trong thạch động truyền ra thanh âm thú gầm lên trầm thấp, nhưng lập tức lại có tiếng thét chói tai vang lên rồi im bặt.

Hàn Lập sắc mặt bình tĩnh nhấc chân bước vào động.

Thạch động cực kỳ hẹp dài, đi năm sáu mươi trượng thấy một chỗ tương đối rộng rãi, bên trong động quật phủ kín một loại cỏ xanh biếc không biết tên, mặt trên có một con ma thú cổ quái mặc giáp thú nằm sấp đã bị trảm thành hai nửa.

Hàn Lập ngón tay hướng tới thi thể ma thú điểm ra một chỉ liền có tinh hỏa bắn ra.

"Phì phì" một tiếng, hỏa diễm trong khoảnh khắc đem thi thể ma thú cùng cỏ khô phía dưới hóa thành tro bụi.

Toàn bộ động quật qua một chút thời gian đã trở nên sạch sẽ.

Lúc này Hàn Lập thản nhiên tiến tới giữa động quật khoanh chân ngồi xuống, đưa mắt xem xét một chút, sau đó vòng tay trữ vật của hắn khẽ động.

Bạch quang lóe lên, nhất thời từ đó bay ra bốn khối trường chuyên dài nửa thước óng ánh, xếp song song với nhau lơ lửng trước mặt hắn.

Chính là bốn khối thánh chuyên Hàn Lập đạt được trong tay Huyết Nha thành chủ một năm trước.

Hàn Lập hiển nhiên không phải lần đầu tiên nghiên cứu chúng, bàn tay thuần thục giơ lên.

Bốn tiếng sấm vang truyền đến!

Bốn đạo lôi điện màu vàng từ trong lòng bàn tay hắn bắn ra, chợt lóe lên tức thì chìm vào bên trong bốn khối tinh chuyên.

Thánh chuyên vốn óng ánh trong suốt lóe lên, bất ngờ kích thước tăng lên tới mười mấy lần, hóa thành bốn khối thánh chuyên rất lớn, đồng thời mặt ngoài hiện ra chi chít văn tự tím đen.

Hàn Lập lam quang trong mắt khẽ chớp nháy, tỉ mỉ xem xét văn tự trên tinh chuyên, trong đầu chậm rãi suy ngẫm.

Nửa canh giờ sau, Hàn Lập mới đem ánh mắt thu lại, hơi chút trầm ngâm đứng lên.

Khấp Linh Thánh Tổ không hổ là thánh tổ có thanh danh lớn như vậy tại Ma giới, tu luyện thần thông quả nhiên không phải tầm thường. Đáng tiếc hắn đã tu luyện Phạn Thánh Chân Ma công đến cực điểm, nếu không cũng đã muốn đem chủ tu công pháp thay đổi một lần. Nhưng cho dù như vậy, ma công bí thuật ghi chép trên bốn khối thánh chuyên cũng có đôi chút có lợi cho hắn, thậm chí còn có hai ba bộ công pháp có thể trực tiếp tu luyện.

Hàn Lập trong lòng tự đánh giá như vậy, năm ngón tay xòe ra thu lại bốn khối thánh chuyên.

Nhất thời bốn khối tinh chuyên rung lên bay xuống bên dưới, lại xếp lại cùng một chỗ với nhau, hoa văn bên ngoài thánh chuyên biến đổi nhanh, bốn khối tỏa ra bốn cột sáng diễm lệ.

Bốn cột sáng khẻo léo dung hợp cùng nhau, chiếu lên bên trên vách đá cách xa khoảng một trượng, một bản đồ lớn cỡ mấy trượng hiện ra rõ ràng.

Trên bản đồ, địa hình sông núi được đánh dấu rõ ràng, tại trung tâm hiện ra ký hiệu hình một con hắc long một sừng.

Hàn Lập ánh mắt chớp chớp nhìn bản đồ, ngoài mặt đậm vẻ suy nghĩ.

Không biết qua bao lâu, hắn tay áo hướng ra trước người rung lên, một mảng hào quang bay ra.

Bốn khối tinh chuyên nhất thời chợt lóe không thấy.

Bản đồ trên vách đá cũng vô thanh vô tức biến mất.

Hàn Lập lúc này mới nhẹ thở dài một hơi, hai tay đặt lên đầu gối trầm ngâm đứng lên.

Một năm trước, khi hắn vừa thoát khỏi Hấp Ma Nghĩ Hải vây khốn, cũng đã bắt đầu nghiên cứu bốn khối thánh chuyên này.

Bằng đầu óc thông minh của hắn, chỉ cần thời gian mấy ngày liền nghiên cứu ra ảo diệu của thánh chuyên, đồng thời cũng mở ra được bản đồ Khấp Linh bí tàng.

Đáng tiếc chính là, bản đồ này nhìn như cực kỳ rõ ràng, nhưng không có lấy một câu giải thích nào trong đó.

Địa hình trên bản đồ đối với một người ngoài như Hàn Lập mà nói là cực kỳ xa lạ, căn bản không cách nào biết được vị trí bí tàng ở khu vực nào.

Tuy rằng Hàn Lập tại Huyết Nha thành cũng mua một ít bản đồ, thế nhưng phần lớn là bản đồ đại khái của Ma giới, bản đồ rõ ràng từng khu vực thì gần như là không có.

Cuối cùng hắn cũng chỉ còn cách đến các thành trì khác mua thêm bản đồ xem có chút manh mối nào hay không.

Bằng vào thần thông tu vi hiện nay của hắn thì Khấp Linh bí tàng này cũng không nhất định phải có cho bằng được, nhưng nếu dưới tình huống là không làm lỡ việc chính ở Ma giới, thì tìm thấy bí tàng cũng là một thu hoạch không tồi.

Hàn Lập trong lòng nghĩ chu đáo mọi chuyện, tạm thời không nghĩ tới việc này nữa, hai tay chợt bấm quyết.

Lập tức có kim quang chớp động không ngừng huyễn hóa ra hình người bao phủ bởi vảy lân sắc đằng sau lưng Hàn Lập, đúng là Chân Ma pháp tướng ba đầu sáu tay.

Pháp tướng sáu mắt vừa mở, hàn quang tản ra lành lạnh, sáu cánh tay múa lên, mỗi bàn tay lại bấm một pháp quyết cổ quái.

Mà Hàn Lập lúc này bàn tay chợt nắm lại, trong tay bỗng nhiên hiển hiện ra năm sáu trận bàn, cổ tay rung lên nhất thời hóa thành mấy chục đoàn linh quang bắn ra, lóe lên rồi chìm vào hư không không còn bóng dáng.

Một lát sau, dưới thân Hàn Lập một luồng hào quang ngũ sắc chớp nháy, một cái cổ quái pháp trận hiện ra, bao phủ hắn vào trung tâm trận pháp.

Hào quang bên trong pháp trận chớp động, mơ hồ có thể thấy được những phù văn cực kỳ tinh diệu in trên pháp trận, nhìn vào bên trong giống như ẩn chứa cả càn khôn, đúng là không phải tầm thường.

Hàn Lập mặt không đổi sắc, mười ngóắcty lại điểm ra bốn phía hư không!

Bảy tám khối cực phẩm linh thạch liên tiếp bắn ra, chợt lóe lên tức thì đã thấy mất tích trong pháp trận.

Hắn một tay bấm quyết, trong miệng quát lên một tiếng như sấm nổ!

Toàn bộ pháp trận sau một tiếng ông minh, nhất thời có vạn đạo hào quang lóe lên tiếp tục ngưng tụ, lại hình thành một mảnh màn sáng ngũ sắc, đem Hàn Lập hoàn toàn bao phủ vào trong đó.

Trong hư không một chút ma khí yếu ớt khoảnh khắc đã bị quang hà bài xích ra ngoài, đồng thời từng cỗ linh khí cực kỳ tinh thuần hiện ra trong màn sáng!

Hàn Lập hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra biểu tình hài lòng, hai mắt chậm rãi nhắm lại, hai tay kết ra một cái cổ quái pháp quyết, trên trán hắc khí mờ mờ bất ngờ từ đó lộ ra một con mắt đen nhánh.

Từng tràng thanh âm tối nghĩa truyền ra từ trong pháp trận, đồng thời Chân Ma pháp tướng ba khuôn mặt lại hiện ra ba sắc thái vui buồn hờn giận khác nhau, thân thể chợt sáng chợt tối chớp nháy liên tục đứng lên.

Lúc này, pháp tướng phía dưới ngồi ngay ngắn cạnh Hàn Lập, bên trong pháp trận một cảnh tượng khó mà tưởng tượng nổi đang diễn ra.

Sau khi Hàn Lập đọc xong chú ngữ, từ thân thể không ngừng tuôn ra ký hiệu màu bạc lớn bằng hạt đậu, vừa mới bắt đầu đã tuôn ra tới mấy chục cái.

Thời gian dần trôi qua, càng nhiều hơn ký hiệu từ trong thân thể Hàn Lập tuôn ra, đồng thời ở bên trong màn sáng ngũ sắc chập chờn bất định, Hàn Lập đánh ra từng quyền lên màn sáng.

Lúc này, thân thể Hàn Lập bắt đầu trở nên óng ánh như ngọc giống như người hắn được phủ một lớp vảy ngọc, bất ngờ hóa thành ký hiệu chìm vào trong thân thể hắn.

Một tiếng gầm nhẹ âm vang!

Ký hiệu màu bạc trong màn sáng ngưng tụ lại, biến ảo thành từng sợi tơ bạc chói mắt bắn nhanh tới Hàn Lập.

------oOo------

Chương 2043: Huyễn Dạ Bạch gia

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thân hình Hàn Lập run rẩy một hồi, tất cả tơ bạc lóe lên tức thì chui vào trong da thịt hắn, ngoài da lồi lên lõm xuống không ngừng nhìn giống như vô số trứng gà đang chạy ngang chạy dọc dưới da hắn vậy.

Cùng lúc đó, Hàn Lập cảm thấy máu huyết trong người sôi trào lên nóng rực cả người, các kinh mạch ngứa ngáy vô cùng khó chịu, hận không thể dùng tay mà bóc từng lớp thịt trong người cho hết cái cảm giác này.

Loại đau đớn này như phát ra từ sâu trong linh hồn con người, nếu không phải tinh thần Hàn Lập cứng cỏi vô cùng thì cũng không thể chịu đựng nổi loại hành hạ như vậy. Tùy tiện lấy một gã Hợp Thể tu sĩ bình thường thì đã không thể khống chế nổi chân nguyên trong cơ thể mà tẩu hỏa nhập ma, gào thét thê thảm rồi, căn bản là không thể bảo trì trấn định tu luyện.

Hàn Lập ngồi dưới đất vẫn không nhúc nhích, trên mặt lộ ra biểu tình nhẫn nại phi thường.

Ba bốn canh giờ sau, thân hình hắn lại càng trong suốt sáng long lanh hơn, mơ hồ còn nhìn thấy cả xương cốt cứng rắn hơn xa người bình thường.

Xương cốt của hắn chớp lên linh quang màu bạc, nhìn chẳng khác nào do bạc đúc thành. Mặt ngoài còn có một ít vằn màu vàng, tuy nhiên lại cực kỳ nhạt, nhỏ như tơ, nếu không cẩn thận xem xét thì khó mà phân biệt rõ ràng, nhưng là những vằn màu vàng này dường như tạo thành những phù văn màu vàng cực kỳ huyền diệu, giống như hắn khi mới sinh ra đã được khắc lên đó vậy.

Những phù văn màu vàng này nếu để cho các đại năng tu sĩ nhìn thấy chắc chắn sẽ vô cùng kinh hãi mà thốt lên ba tiếng *"Kim Triện Văn"*.

Công pháp có thể hình thành linh văn của Tiên giới trên xương cốt như thế này thì sự huyền diệu của nó như thế nào không cần nghĩ cũng biết, xuất xứ của nó hơn nửa là đến từ Tiên giới. Công pháp như vậy, kể cả là tồn tại Đại Thừa Kỳ chắc chắn cũng ham muốn không thôi.

Công pháp mà hắn đang tu luyện này đúng là bộ Bách Mạch Luyện Bảo Quyết.

Công pháp chính xác là có xuất từ Tiên giới, nếu Hàn Lập tu luyện đại thành, thi sự cứng rắn của thân thể có thể so sánh với tồn tại Chân Linh, thậm chí còn có thể cường đại hơn vài phần.

Nhưng mà nói như vậy cũng đã hiểu được bộ công pháp này tu luyện khó khăn tới mức nào.

Hàn Lập cũng là vì tiến giai lên Hợp Thể hậu kỳ mới dám tu luyện. Muốn tu luyện thành công còn không biết là đến ngày tháng năm nào, thậm chí có khi đã tiến giai lên Đại Thừa Kỳ rồi mà công pháp này còn chưa đại thành được.

Tuy nhiên Hàn Lập còn thọ nguyên rất dài nên đối với công pháp này cũng không quá vội vàng, có thể từ từ tìm hiểu.

Mấy canh giờ sau, Hàn Lập mở hai mắt ra, xương cốt toàn thân phát ra một hồi những tiếng trầm đục, thân hình hắn thoáng cái liền phát ra ánh sáng vàng một cách điên cuồng.

Hắn một tay bấm quyết, trong cơ thể phát ra một tiếng nổ vang, ngay sau đó thân hình hắn cũng khôi phục lại như lúc ban đầu.

Lúc này Hàn Lập thở dài một hơi, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ.

Tu luyện Bách Mạch Luyện Bảo Quyết này, thật đúng là đau đớn vô cùng, dù thân thể hắn hiện tại rất cường đại nhưng cũng chỉ có thể tu luyện trong chốc lát mà thôi.

Một ngày hắn chỉ có thể tu luyện một chút mà thôi, nếu mà tu luyện nhiều thì lại hóa dở, kinh mạch có thể không chịu nổi mà vỡ vụn.

Hắn thu lại công pháp cũng chưa vội thu hồi lại pháp trận, liền vung tay lên không trung, Kim Thân Pháp Tướng ba đầu sáu tay lại hòa tan biến mất.

Hàn Lập thần sắc bình tĩnh hai tay đặt lên trên gối, một lần nữa nhắm mắt nhập định.

Nhưng chỉ sau một lát thời gian, ánh sáng vàng trên người hắn được thu lại hoàn toàn, mà sau đó lại hiện ra ánh sáng bảy màu càng lúc càng sáng ngời, mơ hồ hình thành một tầng bảo hộ bảy màu đem thân hình Hàn Lập bao phủ vào trong đó.

Lúc này, trên mặt hắn có một bất ngờ có một tầng tinh quang lưu chuyển, hai đầu lông mày màu đen nhẹ nhàng chớp động không thôi, hai mắt nhất thời mở ra.

Hàn Lập tu luyện xong Bách Mạch Luyện Bảo Quyết, lại bắt đầu tu luyện một bộ công pháp Tiên Giới khác là Luyện Thần Thuật.

Bằng vào pháp lực Hợp Thể hậu kỳ cùng thân thể cường đại của hắn, rốt cục có thể yên tâm tu luyện thần thuật này rồi.

Nếu có thể tu thành tầng thứ hai Luyện Thần Thuật, thần niệm thoáng một cái tăng lên tới mấy lần, dù cho lần này đi Ma giới không thể tìm được Linh Trì cùng Linh Liên thì cũng có một phần hi vọng tiến giai Đại Thừa Kỳ.

Hàn Lập biết rõ tầm quan trọng của Luyện Thần Thuật nên sau cuộc chiến tại Thiên Uyên Thành thì mỗi ngày đều không ngừng tiến hành tu luyện. Nhưng là vì thời gian quá ngắn, tầng thứ hai lại càng thâm ảo hơn xa tầng thứ nhất, nên hiện tại hắn chỉ mới vừa chạm ranh giới tầng thứ hai mà thôi.

Xem ra muốn tu luyện tầng thứ hai Luyện Thần Thuật đại thành, cũng cần một khoảng thời gian dài nữa.

Hàn Lập đối với việc này đã sớm nghĩ trước, cho nên cũng không vội vàng hay dao động ý chí, chỉ yên lặng nhập định tu luyện!

Sáng sớm ngày thứ hai, một đạo Thanh Hồng bắn ra từ trên đảo, thoáng cái đã bay tới chân trời.

Hai ngày sau, Hàn Lập bay ra khỏi vùng biển này, đang ở trên một mảnh sơn mạc xanh tốt.

Mảnh sơn mạc này ẩm ướt vô cùng, thỉnh thoảng có sương mù đủ màu sắc từ từ bay lên trên mặt đất, đem ba bốn trăm trượng trong không gian che mờ tạo nên cảnh tượng mơd ảo khác thường, nhìn bằng mắt thường không thể thấy rõ ràng.

Vì sợ theo trong sương mù bỗng nhiên gặp ma thú tập kích làm trễ nải hành trình, nên Hàn Lập cũng không phi hành phía dưới nơi sương mù bao phủ mà là trực tiếp ở trên cao ngàn trượng cưỡi gió mà đi.

Còn cao hơn vạn trượng thì hắn cũng không có ý định phi hành trên đó, thường thường trên cao như vậy sẽ có một ít đại ma cầm cường đại mà Hàn Lập cũng không muốn trêu chọc vào. Nghĩ như vậy nên hắn chọn không trung cao hơn mặt đất ngàn trượng để đi.

Mảnh sơn mạc quảng đúng là quá lớn với tưởng tượng của Hàn Lập!

Hắn vốn nghĩ rằng chỉ cần nhiều lắm là ba bốn ngày liền có thể bay hết sơn mạc, kết quả đã hơn mười ngày mà vẫn chưa thấy điểm cuối mảnh sơn mạc này.

Cái này làm Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn, trong lòng cảm thấy ngưng trọng thêm vài phần.

Trên đường hắn tuy đã chọn nơi an toàn nhất để phi hành, thế nhưng vẫn không thoát được vài lần bị ma thú tập kích, thực lực bọn chúng cũng không kém.

Có ma cầm thân dê đầu ưng thân hình cực lớn, cũng có đàn muỗi hút máu lớn gấp trăm lần bình thường tập kích,

Những ma cầm này đối với Hàn Lập chỉ là một chút phiền toái nhỏ, Phệ Linh Thiên Hỏa vừa được thả ra đã biến toàn bộ bọn chúng thành tro bụi.

Tiếp tục phi hành thêm mấy ngày trên sơn mạc, cây cối bên dưới núi đã dần dần thưa thớt, rốt cục cũng đã sắp đến được điểm cuối sơn mạc.

Điều này làm cho tinh thần Hàn Lập thấy phấn chấn hẳn lên, lập tức thúc giục pháp lực, độn tốc thoáng cái đã nhanh hơn rất nhiều, chớp lên mấy cái liền thấy một tòa núi đá ở xa xa phía trước, hắn đang muốn tiếp tục phi hành, nhưng rồi sắc mặt hơi đổi thu lại độn quang đứng tại xa xa.

Hàn Lập nghiêng đầu đánh giá một chút, biểu tình trên mặt giống như đang suy nghĩ gì đó, nhưng một lát sau, tựa hồ đã có quyết định, lập tức độn quang phóng ra tiếp tục phi hành lên trước.

Một lát sau, Hàn Lập phi độn một thoáng đã đi xa hơn nghìn dặm, liền thấy cách nơi hắn đang phi độn chừng một ngọn núi có một cây đại thụ màu đỏ tím to lớn vô cùng, cao tới hơn ba ngàn trượng.

Mà ở trên đại thụ đang có hơn mười nam nữ Ma tộc đánh nhau với nột đám dơi dơi hai cánh đỏ như máu.

Những nam nữ Ma tộc kia tu vi hầu hết chỉ là Hóa Thần Kỳ, nhưng trong đó cũng có ba tên Luyện Hư Kỳ liên thủ tạo thành một pháp trận khá huyền diệu, tế ra mấy chục kiện ma khí đủ màu đủ sắc cùng đàn dơi dơi đỏ thẫm tranh đấu.

Đàn dơi dơi có khoảng hơn ba mươi con mỗi con lớn chừng nửa trượng, ngoài thân bao phủ bởi ma văn đen nhánh, hai cánh vừa vỗ xuống, một luồng ma phong u ám điên cuồng tuôn ra, trong miệng phun quái diễm xanh biếc.

Ma phong thổi bùng quái diễm.

Liền sau đó, lục diễm uy năng tăng mạnh, hóa thành một biển lửa xanh thẫm, đem những nam nữ Ma tộc kia vây chặt ở trên đại thụ, không cách tiến tới một bước.

Những Ma tộc này tuy không cách nào phá vây, nhưng ba gã Luyện Hư Ma tộc cầm đầu thúc dục vài kiện ma khí uy năng khá lớn, hơn nữa tạo thành pháp trận huyền diệu, cũng có thể tạm thời ngăn cản biển lửa điên cuồng tấn công.

Từ chỗ những Ma tộc này lại truyền ra mùi hương rất lạ.

Trên đại thụ đỉnh tại một tán lá cực lớn lại có trái cây xanh biếc lớn cỡ ngón cái, mùi hương kia đúng là phát ra từ đây.

Ánh mắt Hàn Lập dừng lại trên đám người Ma tộc một chút, mà ánh mắt liền quét xuống rơi vào trái cây xanh biếc trên đại thụ.

"Tử Quang Thụ, Tử Linh quả. Tử Quang Thụ lớn như vậy thật sự là cực kỳ hiếm thấy!" Hàn Lập thì thào hai tiếng, trên mặt lộ ra biểu tình hiếu kỳ.

Tử Linh quả là một linh quả quý hiếm chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, đặc biệt là quả trên linh thụ lớn như thế lại càng quý hiếm, thậm chí có khả năng sinh ra hiệu quả đặc biệt. Nhưng loại linh quả này lại chỉ có tác dụng ở cảnh giới Hợp Thể trở xuống, đối với Hàn Lập đã không còn hữu dụng nữa rồi.

Cho nên Hàn Lập thu lại ánh mắt, rốt cục lại nhìn những Ma tộc kia.

Giờ phút này, đám Ma tộc Hóa Thần Kỳ hình như tình hình cũng không tốt lắm.

Hơn mười tên hóa Hóa Thần Ma tộc, sắc mặt bắt đầu tái nhợt, rõ ràng là do pháp lực tiêu hao quá nhanh, khó mà kiên trì được nữa. Nếu những Hóa Thần Ma tộc này thất thủ, thì ba gã Luyện Hư Ma tộc kia cũng không thể duy trì pháp trận phía dưới, lành ít dữ nhiều là điều không thể tránh khỏi.

Hàn Lập hơi nhíu mày, chưa kịp nghĩ kỹ xem nên xử lý việc này thế nào thì ba gã Luyện Hư kỳ Ma tộc kia bỗng nhiên có một người lớn tiếng hô:

"Vị đạo hữu đằng kia, chúng ta là người của Huyễn Dạ Bạch gia. Đạo hữu nếu chịu xuất thủ tương trợ, Bạch gia nhất định sẽ hậu tạ!"

Ma tộc vừa mở miệng kia là một thiếu phụ dungmạo xinh đẹp, nhìn như chỉ hai mươi tuổi, tóc dài búi cao, mặc một chiếc váy dài xanh biếc. Mỹ phụ sớm đã phát hiện ra Hàn Lập, hiện tại rốt cục không nhịn được lớn tiếng kêu cứu.

Hàn Lập lúc này tự nhiên đang che dấu tu vi chỉ ở mức Luyện Hư hậu kỳ mà thôi.

"Bạch gia Huyễn Dạ thành? Chính là Bạch gia sản xuất ra cỏ Thuyên vang danh thiên hạ sao!" Hàn Lập thần sắc khẽ biến, chậm rãi mở miệng hỏi.

"Đạo hữu biết rõ Bạch gia, vậy lời nói của ta đạo hữu cũng tin rồi chứ. Nếu đạo hữu còn không tin, thiếp thân dùng tâm Ma thề, tuyệt đối không quên báo đáp đại ân cứu mạng của đạo hữu." Mỹ phụ dường như hiểu lầm nguyên do Hàn Lập chần chờ, vội vàng ngưng trong nói tiếp.

Hàn Lập nghe nói như thế, trầm ngâm một chút liền nhàn nhạt trả lời:

"Đã là người của Bạch gia, tại hạ không xuất thủ tương trợ cũng không được rồi. Chỉ hi vọng đạo hữu chớ quên hứa hẹn vừa rồi!"

Vừa dứt lời, hắn một tay bấm niệm pháp quyết, thân hình trong giây lát lớn thêm ba bốn trượng, ngoài thân mọc lên chằng chịt lân phiến màu đen, hai tay hắc khí lưu chuyển, chỉ một thoáng đã huyễn hóa thành hai Hắc Ma trảo, mười ngón tay sắc nhọn như đao.

Hàn Lập vừa mới biến thân xong, không chút do dự hét lớn một tiếng, một cổ ma phong lao thẳng tới đàn dơi đỏ thẫm kia, khí thế cực kỳ kinh người!

------oOo------

Chương 2044: Bạch Vân Hinh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hắc phong chuyển động như chớp giật, lập tức cuốn thẳng đến sát bên bầy dơi đỏ thẫm kia.

Một âm thanh quái dị sắc nhọn từ trong đàn dơi truyền ra, gần phân nửa dơi ma trong đó bỗng nhiên quay đầu, há miệng phun ra lục diễm đánh tới Hàn Lập.

Ngọn lửa xanh biếc còn chưa tới Hàn Lập, thì mùi hôi thối đến phát ói đã áp tới mặt, xông vào mũi.

Hàn Lập cười dài, giũ hai tay áo căng phồng, đồng loạt phất tới. Lập tức, hai cỗ cuồng phong xanh mờ cuồn cuộn tuôn ra, mạnh mẽ chặn đứng lục diễm lại.

Cùng lúc, Hàn Lập cũng bước tới một bước. *"Sưu"*. Thân hình hắn liền tan biến. Ngay sau đó, ở ngoài mười trượng, bóng người thấp thoáng, Hàn Lập chợt lóe, quỷ dị hiện ra bên cạnh một con ma bức đỏ thẫm. Hai tay hắn nhẹ nhàng vũ động, hơn trăm đạo trảo ảnh lóng lánh vút ra, vèo vèo xé gió chụp xuống. Con dơi ma còn chưa kịp kêu một tiếng, đã ngay tại chỗ hóa thành một mảng huyết vũ rớt xuống.

Ở gần đó, mấy con ma bức khác kinh hoàng, vội vàng quay đầu lại, chuyển hướng công kích. Nhưng cũng đã muộn. Hàn Lập nhích động đầu vai, hắc sắc chớp tắt, thân ảnh lại biến mất, rồi hiện ra bên cạnh một con dơi ma khác. Đồng dạng, trảo quang vang dậy, thân hình con vật này lại bị xé rách thành vô số mảnh nhỏ.

Sau đó, Hàn Lập thoạt ẩn thoạt hiện, chớp lóe ở giữa đàn dơi. Mỗi lần hiện ra là mỗi lần trảm sát một đầu ma vật. Với thân pháp quỷ dị như vậy của Hàn Lập, bầy dơi cho dù phun lục diễm ngập trời, hơn phân nửa cũng chỉ đánh vào khoảng không. Ngẫu nhiên có một hai đạo đánh trúng lại bị một chiếc ma giáp màu đen ngăn lại dễ dàng, cũng chỉ khiến Hàn Lập hơi hoãn chút mà thôi, rồi tiếp tục ở giữa bầy dơi tàn sát không ngừng. Chỉ trong mấy cái hô hấp, đã có hơn mười con dơi ma chết trong tay Hàn Lập.

Thấy sự việc như vậy, bọn Ma tộc, dù đang khổ sở ngăn chống biển lửa lục sắc, cũng không khỏi bàng hoàng, há mồm ngó trân trối. Thiếu phụ xinh đẹp Luyện Hư kỳ nhìn Hàn Lập, trên mặt càng lộ vẻ kinh sợ. Người khác không biết, chứ bọn họ đã giao thủ cùng đàn dơi hơn nửa ngày, hiển nhiên biết rõ. Mấy con dơi kia da dày kiên cố như sắt đá, ngay như ma khí thông thường có đánh trúng cũng không thể thương tổn được, chỉ có mấy món ma khí đỉnh giai mới gây ra một ít tổn hại. Nếu không phải bởi như thế, bọn họ cũng đã không bị vây hãm ở đây lâu như vậy.

Trong khi bọn họ thúc thủ, vô sách đối phó với bầy dơi ma, thì Hàn Lập chỉ cậy vào hai tay ma trảo đã dễ dàng chém nát bọn dơi. Bảo sao bọn họ không chấn kinh!

"Thân thể người này không ngờ lại cường đại đến như vậy! Không biết là tu luyện thứ ma công gì? Chẳng lẻ là một trong mấy thứ thượng cổ ma công từng đồn đãi kia?" Thiếu phụ hoảng sợ thầm nghĩ.

Bầy dơi thấy Hàn Lập mạnh mẽ như thế, cho dù cực kỳ hung hãn, cũng không khỏi bộc lộ ý sợ hãi. Vào lúc này, từ trong đàn dơi bỗng phát ra một tiếng sắc nhọn. Đám dơi ma còn sống lập tức xôn xao như được đại xá, liền chia ra hai bên, nhường chỗ cho một con dơi ma cực lớn so với đồng loại đang bay đến.

Con ma vật này không chỉ có khí tức cường đại mà trên đầu còn có một cặp quái sừng màu tím nhạt, điện quang thấp thoáng chuyển động trên đó. Con vật vừa thấy Hàn Lập liền há mồm phun ra cả mảng lớn lục diễm cuốn tới, trong vòng trăm trượng không trung đều bị lửa dữ bao trùm.

Thần sắc Hàn Lập không thay đổi, một tay vỗ trên người, hắc sắc ma giáp lập tức hiện ra, hắc sắc ký hiệu cũng lóe lên ngưng tụ lại, hóa thành một màn ánh sáng chắn trước người. Biển lửa xanh biếc va chạm tới màn sáng màu đen liền phát ra âm thanh ken két rồi bị phân khai tản ra, hoàn toàn không thể tiến gần đến Hàn Lập.

Con dơi lớn thấy cảnh này thì nổi giận, tiếng kêu rít lên bén nhọn, cặp sừng màu tím trên đầu đột ngột phát ra tiếng nổ vang, hai đạo ngân sắc hồ quang, lớn như cái chén, chớp lòa đánh thẳng về phía Hàn Lập.

Vẻ mặt Hàn Lập nghiêm lại, nhấc tay, hai ngón điểm tới. Sấm sét vang dậy. Hai đạo hồ quang trắng xanh từ đầu ngón tay lóe ra, cùng với ngân hồ đồng quy vu tận tan biến giữa không trung.

Nhân lúc này, Hàn Lập nhích động đầu vai, chân bước tới, tiến nhập vào hư không. Trong nháy mắt, hắn liền hiện ra ngay phía trên con dơi ma, cũng vung trảo chụp xuống. Năm đạo trảo mang màu đen dài nửa thước lóe ra.

Con dơi ma cả kinh, vội vỗ hai cánh, thân hình như tên bắn vút qua một bên. Con vật này hình thể to lớn vậy mà động tác lại nhanh nhẹn phi thường.

Hàn Lập thấy vậy, thầm hừ lạnh. Năm ngón tay đang chộp xuống liền hơi khép lại, tốc độ của năm đạo trảo mang nhất thời tăng vọt lên mấy lần, như chớp giật, hung hãn chém xuống một cánh của con vật. Cái cánh bị chém phăng thành mấy mảnh, máu vung vãi khắp nơi.

Con dơi lúc này rít lên thê thảm, hai mắt vốn đang tràn ngập nộ khí giờ lại đầy vẻ sợ hãi, vội vã điên cuồng vỗ mạnh một cánh còn lại, vô số tơ máu từ toàn thân bắn ra bốn phương tám hướng. Những sợi tơ máu này lập tức hóa thành từng đám huyết vụ mờ mờ che phủ lấy hắn.

Thần sắc Hàn Lập hơi chuyển sắc, tay vươn ra huyễn hóa thành hư ảnh chụp xuống. Hư không dao động, vô số trảo mang chi chít hiện ra, như cuồng phong bạo vũ bắn tới vầng sương mù màu máu kia. Nhất thời đem huyết vụ xuyên thủng tan nát!

Đúng lúc này, tiếng xé gió chói tai từ trong huyết vụ bạo phát ra, tiếp theo một đạo huyết quang chớp lên lóe ra, trong nháy mắt đã vượt ra ngoài ngàn trượng trên không, rồi lại mơ hồ đi, biến mất ở cuối chân trời.

"Huyết Ảnh độn!"

Hàn Lập nhận ra độn thuật thoát thân giữ mạng của cự bức, trên mặt hiện ra vẻ quái dị, nhưng lập tức khôi phục thần sắc bình tĩnh như trước, ánh mắt đảo qua bầy dơi còn sót lại. Đã không còn cự bức chỉ huy, lại thêm vừa rồi bị Hàn Lập một hơi giết chết không ít, đám dơi ma còn lại cho dù ra sức thúc dục biển lửa xanh biếc cũng không thể tạo thành áp lực đáng kể lên những ma tộc kia. Đám ma tộc ngược lại còn nhân cơ hội này với sự dẫn dắt của ba cao thủ Luyện Hư đã đại triển thần uy, áp chế biển lửa, bức lui từng chút, cũng gần thoát khốn.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, khoanh tay đứng bất động giữa không trung, không hề có ý định ra tay. Mà đám ma bức đồng dạng cũng không dám trêu chọc đến Hàn Lập, thậm chí còn tránh xa ra. Qua một tuần trà nhỏ, những ma tộc kia rốt cuộc cũng phá khai ra khỏi biển lửa, giết chết gần nửa bầy dơi ma. Mấy con dơi còn sống cũng lập tức tán loạn bay trốn khắp nơi, không dám ở lại gần cây đại thụ.

"Đa tạ đạo hữu đã ra tay tương trợ, tại hạ là Bạch Vân Hinh. Còn đây là hai vị tộc huynh của thiếp thân, Bạch Ẩn cùng Bạch Anh. Xin được hỏi tôn tính đại danh của đạo hữu?" Thiếu phụ xinh đẹp kia hiển nhiên là người đứng đầu của nhóm ma tộc, ngay khi vừa giải quyết xong đám ma bức liền bay đến bên Hàn Lập thi lễ, cũng nhẹ nhàng cười, giới thiệu hai tên Luyện Hư khác.

Nàng này đối với Hàn Lập khách khí dị thường. Hai tên Luyện Hư kia, Bạch Ẩn là nam tử trung niên, khuôn mặt bình phàm, còn Bạch Anh lại là một nho sinh trung niên, mình vận nho sam. Hai người đã thấy qua một màn đại triển thần thông của Hàn Lập, nên cũng không dám chậm trễ, vội vã cảm ơn luôn miệng.

"Tại hạ họ Hàn, chỉ là một tán tu mà thôi, vốn kính ngưỡng uy danh của Huyễn Dạ Bạch gia đã lâu. Nghe nói hương trà mà quý gia tộc bí chế có công hiệu định thần trừ tà hết sức kỳ diệu. Tại hạ rất muốn được thưởng thức một hai a!" Hàn Lập liền ôm quyền,

bất động thanh sắc, nhàn nhạt nói.

"Tán tu ư? Hàn huynh dùng sức lực bản thân đánh chết nhiều như vậy Huyết Tuyến dơi ma, thần thông thật sự thâm sâu khôn lường. Xem ra Hàn huynh hẳn là khổ tu chi sĩ, ít qua lại bên ngoài nga! Nếu không, thiếp thân hẳn đã phải nghe qua uy danh của đạo hữu." Bạch Vân Hinh, đôi thu ba xinh đẹp khẽ chuyển, nhẹ nhàng cười nói.

"Tại hạ không nghĩ mình là khổ tu, nhưng quả thật rất ít khi đi lại bên ngoài. Nơi đây cách Huyễn Dạ thành cũng khá xa. Các vị cùng đám hậu bối xâm nhập vào tận nơi này, chẳng lẻ đặc biệt là vì mấy trái Tử Linh quả này?" Hàn Lập đối đáp khiêm tốn vài câu, rồi chuyển ánh mắt hướng thiếu phụ, nhàn nhạt hỏi.

"Bạch gia chúng ta gần đây định luyện chế một loại linh đan, mà Tử Linh quả này chính là một trong các chủ dược. Thiếp thân đã dẫn dắt tộc nhân đi hoang địa, mạo hiểm tìm kiếm liền mấy năm mới may mắn tìm thấy một cây Tử Quang thụ. Vừa rồi, nếu Hàn huynh không ra tay tương trợ, đám người thiếp thân căn bản không thể có được linh quả. Theo lẽ, hẳn là phải phân chia cho Hàn huynh một nửa, nhưng mà linh quả này thập phần trọng yếu đối với Bạch gia chúng ta, thiếp thân nguyện đem ma thạch tương đương giá trị để trao đổi một nửa số linh quả, không biết ý Hàn huynh như thế nào?" Bạch Vân Hinh sắc mặt hơi đổi, nhưng lập tức trấn định trả lời, ướm thử dò ý.

"Ha ha. Bạch tiên tử không cần lo ngại. Tử Linh quả này không có tác dụng lớn đối với Hàn mỗ, tại hạ không nhất thiết phải có nó cho bằng được. Vậy, cứ làm theo ý của tiên tử đi." Hàn Lập nghe xong, cười hắc hắc, cũng đồng ý không phản đối gì.

"Đa tạ Hàn huynh nhường cho. Để thiếp thân sai người đi hái quả xuống xác nhận, rồi sẽ đem ma thạch cấp giao đạo hữu." Thiếu phụ nghe vậy trong lòng buông lỏng, cười vui vẻ nói.

Sau đó, nàng quay sang các tộc nhân khác, phái người cẩn thận hái Tử Linh quả trên đại thụ xuống, xếp vào hộp chuyên dụng, rồi lấy ra một vòng trữ vật chứa đầy ma thạch giao cho Hàn Lập. Hàn Lập tiếp nhận vòng tay trữ vật, thần niệm hướng bên trong đảo qua, rồi bình thản thu cất lấy.

Bạch Vân Hinh thấy vậy, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ, mở miệng mời mọc:

"Không biết Hàn huynh dự định đi đâu? Nếu thuận tiện, hay là theo thiếp thân phản hồi Huyễn Dạ thành. Thứ nhất, Huyễn Dạ thành chúng ta coi như cũng có chút danh khí, vài loại đặc sản linh vật chỉ bản thành mới có, không chừng đối với đạo hữu sẽ có trợ giúp không nhỏ. Thứ hai, thiếp thân vốn đã lấy tâm ma phát thệ, một khi trở về tộc nhất định phải thưa với trưởng bối, báo tạ thật lớn cho đại ân Hàn huynh viện thủ vừa rồi. Mong rằng đạo hữu vạn lần xin chớ cự tuyệt, xin cùng đồng hành một chuyến."

Vị đệ tử chân truyền của Bạch gia này thấy Hàn Lập thần thông kinh người nên có ý mượn sức rành rành.

"Bạch gia chúng ta có một vị lão tổ cũng tu luyện về Luyện thể thuật. Nếu Hàn huynh được lão nhân gia chỉ điểm một hai, cái lợi nhất định không nhỏ. Xét đại ân mà đạo hữu đối với chúng ta, lão nhân gia chắc chắn sẽ không cự tuyệt." Bạch Anh ra vẻ nho sinh, mắt hơi chuyển, cũng vội vàng khuyên.

------oOo------

Chương 2045: Kim Hi Thử

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ồ. Bạch gia cũng có tiền bối chuyên tu luyện thể sao! Nhưng không biết là vị Bạch gia lão tổ nào. Nếu là thật sự, Hàn mỗ thật cũng muốn bái kiến một lần." Hàn Lập nghe xong lời này, trong lòng vừa động, mặt lộ vẻ ra vẻ hứng thú hỏi.

"Vị Bạch gia lão tổ này của chúng ta ở Thánh Giới cũng có chút danh tiếng không nhỏ, một thân Thiên Ma công đã tu luyện tới cực hạn, khoảng cách tới cảnh giới Thánh Tổ cũng chỉ kém một bước cuối cùng mà thôi. Người được tôn là Phúc Thiên Cư Sĩ. Không biết Hàn huynh có từng nghe nói qua lần nào chưa?" Bạch Vân Hinh lộ ra một tia mỉm cười nói.

"Tại hạ thật đúng là lần đầu tiên nghe nói qua danh tiếng của Phúc Thiên tiền bối. Nhưng có thể đem luyện thể ma công tu luyện tới cảnh giới như thế, nếu có thể được người chỉ điểm một phần, khẳng định là cơ duyên không nhỏ. Hàn mỗ lần này đi ra ngoài vốn là đi du lịch khắp nơi, liền cùng chư vị đạo hữu đi một chuyến đến Huyễn Dạ thành. Hy vọng có thể gặp được Bạch tiền bối một lần. Nhưng không biết chư vị đạo hữu dự định khi nào thì trở về trong tộc, nếu trì hoãn quá lâu chỉ sợ có chút phiền phức." Hàn Lập sau một phen suy tính liền bình tĩnh trả lời.

"Hàn huynh yên tâm, chúng ta xâm nhập hoang địa xa như thế chính là vì Tử Linh quả mà thôi. Hiện giờ linh quả đã tới tay, tự nhiên sẽ không ở lại làm cái gì. Chỉ cần nghỉ ngơi sơ qua mấy ngày để khôi phục lại pháp lực, liền có thể lập tức khởi hành trở về." Bạch Vân Hinh mừng rỡ nói.

Hàn Lập nghe xong lời này, cũng gật gật đầu yên tâm lại, không nói gì nữa.

Dưới sự thúc giục của ba gã Luyện Hư tồn tại của Bạch gia, đoàn người ở phụ cận tìm một ngọn núi nhỏ yên tĩnh, mở tạm một động huyệt, đám người liên can ở bên trong đả tọa nghỉ ngơi.

Năm ngày sau, đám người của Bạch gia khôi phục pháp lực hơn phân nửa, liền lập tức thả ra một chiếc cự đại phi thuyền dài vài chục trượng, chở một đám người Ma tộc cùng Hàn Lập hướng Huyễn Dạ Thành phá không bay đi.

Mấy tháng sau, trên không trung một mảnh thổ địa toàn cát vàng dọc theo hoang nguyên có bảy tên Nguyên Anh kỳ Ma tộc chia làm hai phe ở trong tầng trời thấp tranh đấu ầm ầm không dứt.

Trong đó ba gã mặc cẩm bào màu vàng thúc dục ba thanh phi đao màu đen có một không hai tản ra nhàn nhạt hắc sắc ma diễm.

Bốn người khác thì một thân trường bào màu trắng tế phóng ra bốn thanh phi kiếm màu trắng trong suốt, bay múa xoay quanh, từng trận bông tuyết cuồng quyển mà ra.

Cuồn cuộn ma diễm cùng hàn khí trong suốt trên không trung đan vào cùng nhau, cũng hóa thành ma khí xoay tròn bạo liệt mà ra.

Trong lúc nhất thời, bảy tên Ma tộc tranh đấu khó phân thắng bại, kết quả là lâm vào tình trạng giằng co.

Nằm trên mặt đất cát tại phụ cận phía dưới là thi thể một con chuột lớn ma thú khoảng hơn mười trượng, da lông phát ra kim quang chói mắt, vừa nhìn là biết không phải ma thú bình thường.

Bảy tên Ma tộc này hiển nhiên vì cái thi thể ma thú này mới ở chỗ này đánh nhau dữ dội như vậy.

Mắt thấy nhất thời không thể thủ thắng, một gã thanh niên nam tử mặc áo bào trắng sau khi hừ lạnh một tiếng bỗng nhiên vỗ cái túi da bên hông.

Nhất thời một đoàn hắc khí từ giữa cuồn cuộn mà ra, ngưng tụ lại huyễn hóa ra một con sư tử ma hai đầu uy phong lẫm lẫm.

Ma vật này cả người đen nhánh, cao năm sáu trượng, hai cái miệng đồng thời há to ra, tiếng xé gió nổi lên, vô số hắc phong phong nhận đen nhánh kích bắn mà ra.

Ba khẩu phi đao sau khi bị phong nhận này như mưa giông chớp giật cuồng đánh, nhất thời một trận cuồng hiện không thôi, bị bốn khẩu phi kiếm kia thoáng cái dồn xuống thế hạ phong.

"Dạ Yểm Sư! Trữ tiểu tặc, ngươi cũng dám đem linh thú hộ tộc mang ra, nếu có chút tổn thương ngươi không sợ nỗi khổ bị ma hỏa luyện thể sao?" Ba gã hoàng bào Ma tộc vừa thấy song thủ ma sư kinh hãi liền lên, trong đó một lão giả râu dài lớn tiếng trách mắng.

"Hắc hắc, bằng ba phế vật Bạch gia các ngươi mà có thể đánh bị thương hộ tộc linh thú của Trữ gia chúng ta. Nếu ngươi nếu thức thời thì nhanh chóng cút đi cho ta. Con Kim Hi Thử này bổn thiếu gia muốn có rồi." Tên thanh niên áo bào trắng thả ra ma sư kia thấy bên mình chiếm thế thượng phong, lại phát ra một trận cuồng tiếu nói.

Lão giả râu dài nghe lời nói này, sắc mặt không khỏi trở nên xanh mét.

"Đại ca, tình thế không ổn, chúng ta hay là trước tiên lui đi thôi." Một gã nam tử buộc tóc áo vàng sắc mặt khẽ biến hướng lão giả râu dài truyền âm nói.

"Ta đã dừng ở tại Nguyên Anh hậu kỳ mấy trăm năm nay, đầu Kim Hi Thử này cực kỳ hiếm thấy, nội đan của nó đối với việc ta đột phá bình cảnh cực kỳ trọng yếu, mong rằng nhị vị hiền đệ nhất định phải trợ ta giúp một tay! Sau chuyện này, vi huynh nhất định không quên đại ân này." Lão giả râu dài sắc mặt âm tình bất định trong chốc lát, cuối cùng gương mặt hung dữ nói.

"Cái gì, chẳng lẽ đại ca muốn thi triển bí thuật trong tộc kia. Nếu là làm như thế chẳng những chân nguyên tổn hao nhiều mà hậu hoạn lại vô cùng." Một gã nam tử khuôn mặt gầy yếu mặc hoàng bào khác cả kinh ngắt lời nói.

"Nếu không thể tiến giai Hoá Thần, đại nạn của lão phu cũng đã

sắp tới rồi. Vì thế không thể không liều mạng một phen." Lão giả nghiến răng nghiến lợi nói.

"Nếu đại ca như thế nói, tiểu đệ thì sẽ hết sức hộ pháp."

"Huynh trưởng cẩn thận một chút, hai người chúng ta sẽ tận lực kéo dài thời gian xuống."

Hai gã hoàng bào Ma tộc khác nghe xong lời này, không khỏi liếc mắt lẫn nhau một cái. Đồng thanh đáp ứng xuống dưới.

Lão giả râu dài dĩ nhiên tràn đầy cảm kích không ngớt lời cảm ơn.

Ngay sau đó, hai gã hoàng bào Ma tộc đột nhiên tiến về trước một bước, bên ngoài thân hắc khí quay cuồng, thúc dục hai thanh phi đao màu đen thoáng cái ma diễm cuồng trướng gấp bội, biến ảo thành hai con ma mãng (trăn) dữ tợn, liên thủ với nhau cũng miễn cưỡng tiếp được sự công kích của phi kiếm cùng ma sư.

Nhưng xem bộ dáng của bọn họ cũng là đang cố hết sức, rõ ràng không thể kiên trì bao lâu.

Lão giả râu dài lại nhân cơ hội này hướng phi đao của mình từ xa điểm một cái.

"Sưu" một tiếng, phi đao hóa thành một đạo ô quang kích bắn mà quay về, cũng chợt lóe lướt qua nhập vào trong thân hình.

Sau đó hai tay lão giả đồng thời hư không một trảo, mười ngón tay bỗng nhiên nhiều ra vô số quái nhận thân dài nhỏ như lá liễu, sau khi hít sâu một hơi cổ tay liền run lên hướng vùng đan điền vỗ xuống.

Nhưng vào lúc này, phía cuối chân trời bỗng nhiên linh quang chợt lóe, một đoàn quang cầu khổng lồ quỷ dị hiện ra, hướng chỗ bọn họ hóa thành một đạo cầu vồng kích bắn mà đến, độn tốc cực nhanh, vượt xa sự tưởng tượng của đám người lão giả râu dài.

Lão giả nhất thời trong lòng cả kinh, động tác trong tay dừng lại, vội vàng ngưng thần nhìn lại.

Chỉ thấy trong đoàn sáng màu vàng kia rõ ràng có một chiếc phi thuyền lớn vài chục trượng, toàn thân tản ra linh quang nhu hòa, vừa nhìn là biết không phải pháp khí phi hành mà Ma tộc bình thường có thể có được.

Ở trên đầu thuyền thấp thoáng còn có mấy người đứng ở nơi đó, cũng hướng bên này chỉ trỏ cái gì.

"Là Bát Hoang Hoàng Mộc Chu trong tộc chúng ta, chẳng lẽ là vị trưởng bối ấy từ sâu trong hoang địa quay trở về!" Râu dài lão giả vừa thấy cự chu (thuyền lớn), trên mặt tức khắc hiện ra vẻ mặt kinh hỉ.

Các Ma tộc khác thấy cảnh này cũng cả kinh đều dừng tay đình chỉ tranh đấu.

Hơn hết là hai gã hoàng bào nam tử khác cũng vui mừng khôn xiết, bốn gã Ma tộc áo bào trắng nhìn cự chu thì có chút âm tình bất định, bộ dáng mơ hồ có chút thất kinh.

Cự chu chỉ chớp động mấy cái liền mơ hồ xuất hiện ở trên không chỗ đám người Ma tộc, độn quang chợt tắt dừng ở giữa không trung.

Tiếp theo thanh âm lạnh lùng của một nữ tử bỗng nhiên ra từ phía trên cự chu truyền ra:

"Các ngươi không phải là Tây Bạch Minh tam huynh đệ của Cửu thúc gia sao? Vì sao ở chỗ này cùng người của Trữ gia tranh đấu?"

Người nói chuyện rõ ràng là một thiếu phụ xinh đẹp đứng ở mũi thuyền, bên cạnh còn có một gã thanh niên áo xanh cùng hai gã Ma tộc nam tử Luyện Hư kỳ khác.

Đúng là Bạch Vân Hinh và Hàn Lập cùng ba gã Bạch gia Luyện Hư kỳ Ma tộc.

Trải qua mấy tháng ngày đêm đi đường, đám người bọn họ rốt cục một đường vô sự bay đến bên rìa hoang địa, cũng bất ngờ gặp vài tên Ma tộc đang giao thủ.

Nàng Bạch Vân Hinh này liếc mắt một cái liền nhận ra ba gã ma tộc mặc trang phục Bạch gia, hơi có vẻ ngoài ý muốn.

"Thì ra là thập tam cô tổ cùng thập ngũ, thập thất thúc tổ, chất tôn Bạch Binh xin khấu đầu bái kiến. Vài tên Trữ gia đệ tử muốn cướp lấy Kim Hi Thử của chúng cháu, mong rằng cô tổ đại nhân hãy ra tay giúp đỡ." Lão giả râu dài vừa nhìn thấy rõ mặt của tam ma ba người Bạch Vân Hinh, lúc này mới thực sự giải trừ nỗi lo lắng trong lòng, cũng vội vàng hướng trên hư không quỳ gối bái kiến.

"Ồ! Kim Hi Thử! Con thú này quả thực là vô cùng hiếm thấy, các ngươi có thể ở vùng biên giới này giết chết nó cũng coi như cơ duyên không nhỏ. Các tiểu tử Trữ gia kia! Nếu con thú này là đệ tử tộc chúng ta đoạt được, các ngươi còn ở đây nhiều lời cái gì, trả lại rồi mau cút cho ta!" Bạch Vân Hinh ánh mắt thoáng liếc nhìn qua thi thể con chuột lớn màu vàng phía dưới rồi nhìn bốn gã Ma tộc áo bào trắng, sắc mặt bỗng nhiên phát lạnh nói.

Bốn gã Trữ gia Ma tộc nghe xong lời này, sắc mặt tự nhiên trở nên cực kỳ khó coi.

Thanh niên vừa nãy thả ra sư tử ma hai đầu miệng há hốc còn muốn giải thích thêm cái gì lại bị hai gã đồng bạn một bên níu lại. Cũng không nói hai lời kéo theo thanh niên hướng hoang địa xa xa bỏ trốn, không dám ở lại thêm chút nào nữa.

Bạch Vân Hinh gặp tình hình này không một chút để ý, lại quay đầu hướng Hàn Lập một bên thản nhiên cười nói:

"Chuyện của một ít tiểu bối làm cho Hàn huynh chê cười. Hiện tại nếu như đã tới vùng giáp ranh của hoang địa thì khoảng cách đến Huyễn Dạ Thành cũng đã gần rồi. Huyễn Dạ Thành vốn là ở bên trong Huyễn Khiếu sa mạc cùng hoang địa xây dựng lên. Chỉ cần lại đi hơn một tháng thời gian là có thể đến thành."

"Hơn một tháng thời gian mà nói cũng xem như rất nhanh. Chẳng

qua là ngoại trừ Huyễn Dạ Thành ra, Hàn mỗ đối với Huyễn Khiếu sa mạc đồng dạng cảm thấy hứng thú lớn, nghe nói sa mạc này ở Thánh Giới cũng coi như là một trong các cấm địa rất có danh tiếng, trong đó có chuyện tương đối cổ quái a." Hàn Lập đột nhiên cười nhẹ một tiếng ung dung trả lời.

"Khanh khách, không nghĩ tới Hàn huynh lại đối với Huyễn Khiếu sa mạc cũng có hứng thú. Nhưng mà nếu không phải là người địa phương ở Huyễn Dạ thành mạo muội tiến vào sa mạc này quả thực cực kỳ nguy hiểm. Nhưng Hàn huynh nếu thực cảm thấy hứng thú, trên đường đi thiếp thân cũng có thể nói tỉ mỉ thêm một chút cho đạo hữu nghe." Bạch Vân Hinh có chút bất ngờ, nhưng ánh mắt sau khi chuyển động vài cái, lập tức quyến rũ cười một tiếng trả lời.

"Bạch tiên tử tự mình giải thích cho Hàn mỗ, tự nhiên là việc cầu còn không được." Hàn Lập thật cũng không có chối từ, mỉm cười nói.

Cho nên sau khi độn quang của cự thuyền lần nữ tiếp tục bay đi, Hàn Lập liền đi theo Bạch Vân Hinh hướng bên trong khoang thuyền đi đến.

Bạch ẩn và Bạch Anh Danh Bạch gia nam tử bên cạnh liếc mắt nhìn nhau, cũng không khỏi lộ ra vẻ cười hiểu ý.

Về phần tên râu dài lão giả kia thì đã sớm vui sướng hướng cự chu xa xa bái lạy một cái, liền gọi hai gã đồng bạn khác đi xuống mặt cát phía dưới bắt đầu phân chia thi thể con Kim Hi Thử kia.

Về phần con thú này rốt cuộc là chết trong tay đám người lão giả hay là bị bốn người Trữ gia giết chết, thì căn bản không người quan tâm tra xét.

------oOo------

Chương 2046: Huyễn Dạ thành

Nguồn: EbookTruyen.Net

Năm sáu ngày sau, cự thuyền cuối cùng cũng ra khỏi vùng đất hoang, phía trước bỗng thấy xuất hiện một mảnh lớn đồi núi.

Xa xa núi non nhấp nhô trập trùng, liếc mắt một cái nhìn như không thấy điểm cuối.

Cự thuyền bay thẳng tới vùng núi non, chớp lên mấy cái, liền mất hút nơi cuối chân trời.

Một tháng sau, trong một thung lũng bao quanh bởi đồi núi, bất ngờ xuất hiện một tòa thành trì vô cùng to lớn xây bằng đá màu vàng, nhìn tòa thành này rộng lớn đến hơn ngàn dặm, mặt sau dựa vào núi, mặt trước được bao quanh bởi lớp tường thành cao tới hơn trăm trượng.

Cả tòa cự thành này lơ lửng trên không, một màn sáng màu vàng mênh mông giống như cái đáy nồi đỡ bên dưới, đúng là một cái đại cấm chế vô cùng huyền diệu.

Hàn Lập đứng tại mũi thuyền xa xa, nhìn cự thành phía trước, trên mặt lộ ra biểu tình như có chút đăm chiêu.

"Hàn huynh, đây chính là Huyễn Dạ thành của Bạch gia ta. Thành này tuy rằng không thể so với mấy siêu cấp cự thành ở thánh giới, nhưng tại nơi xa xôi hẻo lánh này cũng được coi là không nhỏ. Có điều tồn tại cấp ma tôn trong thành có tới hơn mười người, Bạch gia chúng ta cũng được coi là một trong tứ đại gia tộc ở nơi đây. Đạo hữu bất kể muốn mua gì đó hay nếu gặp phải phiền toái nào đó, chỉ cần nói ra hai chữ Bạch gia thì không ai là không dám nể mặt đạo hữu." Bạch Vân Hinh đang đứng bên cạnh Hàn Lập, cười khẽ nói.

"Đa tạ ý tốt của tiên tử. Tại hạ đúng là đang tính toán mua vài thứ tại quý thành." Hàn Lập nghe xong vẻ mặt khẽ động, mỉm cười trả lời.

"Hàn huynh dù sao cũng một thân một mình, hay là hãy ở tại khách khanh lầu của Bạch gia chúng ta đi. Với tu vi của đạo hữu mà ở đó thì các trưởng bối trong tộc nhất định sẽ không phản đối..." Bạch Vân Hinh mắt đẹp chớp mấy cái, dò hỏi hai câu.

"Khách khanh lầu! Tiên tử vẫn không buông tha việc mời chào Hàn mỗ?" Hàn Lập nghe xong, yên lặng cười nhẹ.

"Đạo hữu tu vi đã đến cảnh giới Luyện Hư hậu kỳ đại thành, khoảng cách với Hợp Thể chẳng qua chỉ còn nửa bước mà thôi. Nếu không thì cũng không thể nào dễ dàng chém giết đám ma bức kia được. Tu vi đạo hữu kinh người như vậy lại cộng thêm là tán tu, bất cứ gia tộc nào thấy đạo hữu cũng đều dốc vốn mời chào. Chúng ta Bạch gia tự nhiên cũng sẽ không ngoại lệ." Bạch Vân Hinh cười dài, không chút kiêng kỵ nói.

"Nhưng là tại hạ vẫn muốn giống như trước đây. Hàn mỗ tạm thời còn chưa muốn dựa vào gia tộc nào cả. Tại hạ tu vi đúng là đang ở bình cảnh, muốn đi du ngoạn đây đó một thời gian, tìm hu vọng tiến giai ma tôn. Vì vậy mà trong khoảng mấy trăm năm nữa sẽ không gia nhập bất cứ thế lực nào. Chẳng qua tại hạ có thể hứa hẹn, nếu sau này muốn gia nhập một thế lực nào đó, nhất định sẽ nghĩ tới Bạch gia đầu tiên." Hàn Lập ngáp một cái, mơ hồ trả lời.

"Hàn huynh nói lời ấy, thiếp thân ghi nhớ trong lòng. Bạch gia chúng ta luôn mở rộng cửa với Hàn huynh. Về phần sự việc Phúc Thiên gia tổ, trở về ta sẽ lập tức liền cho người bẩm báo một tiếng. Hàn huynh tại nơi hoang dã đã có ân cứu mạng với chúng ta, hẳn là không thành vấn đề lớn." Bạch Vân Hinh thở dài, có một chút tiếc nuối nói.

"Tại hạ nghe nói muốn xuyên qua Huyễn Khiếu sa mạc, cách tốt nhất là có một con Bát Túc ma tích để cưỡi, không biết Bạch gia có nuôi dưỡng loại ma thú này không?" Hàn Lập cười nhẹ, bỗng nhiên biến đổi chủ đề hỏi một câu, giống như chỉ là thuận miệng

hỏi.

"Bát Túc ma tích! Hàn huynh lại muốn tìm loại này ma thú này để tiến vào Huyễn Khiếu sa mạc sao?" Bạch Vân Hinh nghe vậy ngẩn ra, có một chút bất ngờ hỏi.

"Tại hạ đích thực có ý này. Nếu không có thì thật là phải đi bộ qua Huyễn Khiếu sa mạc, như vậy sẽ rất hao phí thời gian. Làm sao vậy, chẳng lẽ Bạch gia không có ma thú này?" Hàn Lập ánh mắt chợt lóe, bình tĩnh hỏi ngược lại.

"Cũng có, thế nhưng nếu Hàn huynh muốn có một con thì sợ rằng không thể. Không chỉ Bạch gia, mà mấy đại gia tộc khác cũng sẽ không đem Bát Túc ma tích bán cho người ngoài." Bạch Vân Hinh hơi nhíu mày trả lời.

"A, sao lại như vậy? Nếu là vấn đề giá quá cao, Hàn mỗ tự thấy mình cũng có chút tích trữ, có thể mang ra hơn nửa tài sản để mua một con." Hàn Lập trong lòng không chút nào ngạc nhiên, sắc mặt vẫn như thường hỏi một câu.

"Nếu là vấn đề ma thạch thì mấy đại gia tộc chúng ta cũng không có chuyện không bán cho người ngoài. Ma thú này thưa thớt là một nguyên nhân, nhưng chủ yếu nhất là do những con ma tích này trên phương diện nào đó cũng là căn bản để mấy đại gia tộc tại Huyễn Dạ thành độc vị nơi này, sao có thể dễ dàng mang ra cho người ngoài." Bạch Vân Hinh do dự một chút, mới thâm ý nói.

"Độc vị nơi này, lời này là sao? Chỉ là mấy đầu ma thú cũng dính dáng đến sự tình quan trọng như vậy ư!" Hàn Lập vẻ mặt khẽ động, thật có mấy phần không hiểu.

"Nguyên do trong đó tuy rằng không tính là bí mật lớn gì, nhưng là trưởng bối trong tộc lại không cho phép nói ra. Hàn huynh không ngại thì đợi khi gặp được Phúc Thiên gia tổ hỏi một câu. Nếu là gia tổ chủ động cho biết, tự nhiên không có bất cứ vấn đề gì. Còn về sự tình Bát Túc ma tích, chỉ lão tổ trong tộc mới có thể làm chủ." Bạch Vân Hinh do dự một chút, có mấy phần ngưng trọng nói.

"Thì ra là thế, Hàn mỗ muốn có được Bát Túc ma tích, còn cần phải hướng Phúc Thiên tiền bối thỉnh giáo rồi." Hàn Lập có chút đăm chiêu nói.

Bạch Vân Hinh gật gật đầu, không nói gì nữa.

Lúc này, cự thuyền bay nhanh cuối cùng cũng tới phụ cận trên không Huyễn Dạ thành, đồng thời độn quang chợt tắt rơi xuống phía dưới, ngừng tại một chỗ khoảng mấy chục trượng trên cửa thành.

Nơi này đang có một ít ma tộc ra vào, vừa thấy phụ cận xuất hiện cự thuyền màu vàng, lập tức tản ra, đồng thời phần lớn đều lộ ra biểu tình kính nể.

Dường như những này ma tộc ở đây cũng đều nhận ra lai lịch cự thuyền!

Lúc này, Hàn Lập cùng người của Bạch gia từ cự thuyền hạ xuống.

Bạch Vân Hinh đơn thủ chợt bấm quyết, cự thuyền quang mang chợt lóe thu nhỏ vô số lần, hóa thành một đạo hoàng quang dài chừng một thước, chợt lóe lên tức thì biến mất trên người nàng.

Đám người Bạch gia bao gồm Bạch Vân Hinh, lập tức hưng phấn lao thẳng đến cửa thành.

Dẫu sao mọi người rời nhà lâu như vậy, bây giờ có thể bình an trở về, tự nhiên nỗi nhớ nhà trào lên.

Hàn Lập trên mặt trước sau nở một nụ cười nhạt, xen lẫn trong trong đám người, dáng vẻ không chút bắt mắt.

Cửa thành có mười mấy tên vệ sĩ thân mặc chiến giáp, vừa thấy đám người Bạch Vân Hinh, lập tức có mấy người ra đón, đồng thời cung kính ra mắt ân cần thăm hỏi, sau đó rẽ ra để lộ một con đường cho đám người Bạch gia tiến vào thành.

Những ma tộc nơi đấy đối với việc này lại không chút phật lòng, hiển nhiên hằng ngày đã sớm quen loại tình hình này.

Bạch Vân Hinh hơi gật đầu, cũng liền dẫn đội đi vào trong thành.

Vừa tiến vào cửa thành, trước mặt Hàn Lập lập tức xuất hiện từng tòa phòng ốc màu vàng đất hoặc vuông hoặc tròn chi chít rậm rạp, phòng ốc này trông như cái bao đất không cách nào nhìn thấy điểm cuối.

Xung quanh những phòng ốc này là những con đường bao quanh, so với thành trì bình thường dường như hơi nhiều đường một chút.

Mà trong đám phòng ốc này, thỉnh thoảng có mấy tòa cao lên rất nổi bật, hoặc là hình dạng cự tháp, hoặc là lầu các cao tới mười mấy tầng.

Hàn Lập ánh mắt quét qua một lượt, lập tức thu trở về.

Thành này chẳng những có cấm không cấm chế, lại dường như còn bố trí cấm chế hạn chế thần niệm cực kỳ lợi hại, cho dù thần niệm cường đại như hắn cũng chỉ có thể quét ra mấy dặm, xa hơn nữa liền mơ hồ không rõ.

Đương nhiên đây không phải là Hàn Lập thật không cách nào tỏa thần niệm ra xa hơn, mà là làm như vậy, khẳng định sẽ kích phát những cấm chế này, do đó bại lộ tu vi chân chính.

Lúc này, đám người Bạch gia đang đi trên đường trong thành, lập tức đứng tại chỗ không tiến lên nữa.

Hàn Lập đuôi mày khẽ động, nhưng cuối cùng không dò hỏi cái gì.

Kết quả một lát sau, thấy vài chiếc xe được mười mấy con ma thú tựa như lộc mà không phải lộc, tựa như mã mà không phải mã kéo xe, phát ra những tiếng ầm ầm xuất hiện trên đường, giống như một cỗ cuồng phong ùa tới trước mặt đám người Hàn Lập, ngừng lại tại chỗ.

Thú xe chợt nghiêng một chút lộ ra một chữ *"Bạch"* viết bằng cổ văn to như cái đấu được viết bên ngoài xe, trên xe mỗi bên một tên nam tử thân mặc áo da thú đang điều khiển ma thú.

"Tham kiến phu nhân, tiểu nhân phụng mệnh lão gia tới đón phu nhân về nhà." Một tên đại hán da thịt đen nhánh dẫn đầu đoàn xe ma thú nhảy xuống, hướng Bạch Vân Hinh thi lễ sâu một cái, kính cẩn dị thường nói.

"Ta biết rồi. Hàn huynh hiện tại thật không tính toán đi tới Bạch gia sao? Cho dù Hàn đạo hữu hiện tại không gia nhập bản tộc, nhưng tìm một chỗ ở cho đạo hữu vẫn là sự tình dễ như trở bàn tay! Nếu là ở tại trong tộc, nói không chừng lập tức có thể thấy được lão tổ đó!" Bạch Vân Hinh hướng đại hán khoát tay, lại quay người hướng Hàn Lập cười duyên nói.

"Không cần. Bạch tiên tử vừa mới về tộc, sợ rằng có rất nhiều chuyện cần phải xử lý, tại hạ cũng tính toán ở trong thành trước tiên tham quan mọi nơi đã, ngày khác tại chính thức đến nhà bái phỏng." Hàn Lập khe khẽ mỉm cười, chợt chắp tay nói.

"Nếu Hàn huynh tâm ý đã định, thiếp thân cũng không nói thêm cái gì. Miếng ngọc bài này vật tùy thân của ta, đạo hữu cứ cầm lấy là được. Khi nào đạo hữu muốn tới, chỉ cần lấy miếng ngọc bài này ra liền có thể trực tiếp đến Bạch gia tìm thiếp thân, mà không bị người khác ngăn cản ở ngoài."

Bạch Vân Hinh lộ ra vẻ đáng tiếc, đơn thủ chợt cuộn tròn lại, giữa ngón tay bỗng nhiên xuất hiện thêm một khối ngọc bài xanh thăm thẳm, đồng thời cổ tay run lên ném qua chỗ Hàn Lập.

Hàn Lập không khách khí nhận lấy ngọc bội, đồng thời cúi đầu nhìn lướt qua.

Ngọc bội này dường như không phải là ngọc thạch bình thường luyện chế mà thành, óng ánh lại mơ hồ có một ít tơ máu trộn lẫn trong đó, mặt ngoài khắc một bộ cung nữ Phi Thiên đồ. Mà hình dạng cung nữ lại có mấy phần giống Bạch Vân Hinh.

Hàn Lập trong lòng khẽ động, gật gật đầu liền đem ngọc bài thu

lại.

Sau một lát thời gian, đám người Bạch gia phân ra lên mấy chiếc thú xe, lập tức ầm ầm chạy trên đường phố.

Hàn Lập mắt thấy thú xe đi khuất, tức thì tay áo run lên, lập tức xoay người hướng một con đường lớn khác bước đi, trong chớp mắt liền mất hút trong đoàn người ma tộc.

Huyễn Dạ thành tuy rằng không có tồn tại Thánh Tổ tọa trấn, nhưng có thể tụ tập hơn mười ma tôn tại một thành, tại ma giới tự nhiên cũng có chút danh tiếng, cao giai ma tộc nhiều hơn xa cự thành bình thường.

Thành này khác hẳn Huyết Nha thành lúc trước, các loại kiến trúc nhiều vô số, vượt xa sự tưởng tượng của Hàn Lập.

Chẳng những có cửa hàng tài liệu, cửa hàng luyện khí bình thường, lại có cả ma quán chuyên môn truyền thụ ma công bình thường, đông đảo ma tộc thấp giai ra vào như kiến trong quán.

Điều này khiến cho hắn không khỏi có một chút hiếu kỳ.

Ma quán này cũng giống như đạo quán ở linh giới chuyên môn truyền thụ pháp thuật cơ bản, ma tộc vậy mà cũng có một nơi như vậy, lại rập khuôn giống hệt như đạo quán linh giới.

Hàn Lập đi qua một cự tháp quanh đó, mặt ngước lên thấy một cái bảng hiệu bên trên, nhìn lướt qua lập tức trên mặt lóe lên biểu tình kinh ngạc.

------oOo------

Chương 2047: Vạn nô tháp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tấm bảng hiệu đề ba chữ rõ ràng: *"Vạn nô tháp"*

Hàn Lập lần đầu tiên nhìn thấy loại cửa hiệu này, hơi trầm ngâm, rồi trên mặt lộ ra vẻ hứng thú hướng đại môn cự tháp đi đến..

Vừa tiến vào cửa cự tháp, ập vào mắt hắn là một điện phủ tráng lệ. Hai bên có hơn mười thiếu nữ Ma tộc mặc cung trang màu bạc mỉm cười đón chào.

Mà ở trung tâm điện phủ có một cái bàn trong suốt bên trên đặt rất nhiều mỹ ngọc.

Một gã trung niên nam tử mặc trường bào màu đen đang cùng mấy người thị nữ tiếp chuyện ba khách nhân Ma tộc, nói cười rất vui vẻ.

Hàn Lập còn chưa kịp nhìn kỹ, người trung niên nam tử kia ánh mắt đảo qua Hàn Lập một cái, lập tức rùng mình xin lỗi khách nhân trước mặt một tiếng, rồi đi thẳng đến chỗ Hàn Lập.

"Bái kiến tiền bối, vãn bối có thể giúp được gì cho tiền bối không?" Trung niên nam tử đến bên cạnh liền cúi đầu cung kính hỏi.

Vị chưởng quầy này là một nam tử Ma tộc chỉ có tu vi Hoá Thần, vừa mới cảm ứng được khí tức Luyện Hư cường đại của Hàn Lập nên không dám chậm trễ tiếp đón.

*"Vạn nô tháp này là buôn bán cái gì vậy, loại cửa hàng như thế này ở thành trì khác ta cũng chưa từng thấy qua!"*Hàn Lập nhìn trung niên nam tử phía trước liếc mắt một cái, thản nhiên nói một câu.

"Tiền bối chắc là lần đầu tiên tới Huyễn Dạ thành rồi. Vạn nô tháp

này đích xác rất ít xuất hiện ở thành trì bình thường, bản tháp chuyên môn buôn bán nô lệ cùng một ít ma thú." Trung niên nam tử trả lời.

"Nô lệ, ma thú?" Hàn Lập nghe vậy, thần sắc hơi động.

"Không sai. Mấy vị khách nhân kia chính là đến mua vài nô lệ. Tiền bối nếu cảm thấy hứng thú, có thể chọn lấy mấy nô lệ vừa mắt ở đây mang đi. Về phần ma thú, bản tháp chỉ có một chút loại bình thường, e rằng tiền bối quá nửa là sẽ không để ý." Trung niên nam tử tươi cười nói.

"Hàn mỗ nếu đến vậy cứ đi xem một lượt trước đã." Hàn Lập hai mắt nhíu lại cân nhắc một lát, liền chậm rãi đi tới.

"Vậy được, để vãn bối dẫn tiền bối đi xem." Trung niên nam tử lập tức ngoắc tay với mấy thị nữ đang tiếp chuyện ba gã Ma tộc, lập tức liền hiểu ý dẫn ba gã Ma tộc kia đi cùng, sau đó mới cung kính mời Hàn Lập đi tới một Truyền Tống trận đơn giản ở góc điện phủ.

Ba gã khách nhân kia có hai nam một nữ chừng hơn hai mươi tuổi, nam thì anh tuấn nữ lại thướt tha tú lệ, nhưng chẳng qua chỉ có tu vi Nguyên Anh kỳ nhìn về phía Hàn Lập ánh mắt có chút tò mò đánh giá, vậy mà lại không lộ ra chút nào sợ hãi.

Hàn Lập gặp tình hình này, thản nhiên quét mắt nhìn bọn họ một cái liền thấy ở một góc tay áo mấy người này thêu một chữ *"Trữ"* màu bạc.

"Chẳng lẽ là người Trữ gia!" Hắn thầm nghĩ ngợi nhưng trên mặt không lộ ra chút khác lạ nào.

Lúc này hai người đã bước vào Truyền Tống trận, trung niên nam tử lập tức đánh ra một đạo pháp quyết vào pháp trận lập tức bạch quang chợt lóe lên, mấy người nháy mắt được truyền tống đi nơi khác.

Ngay sau đó, ở một Truyền Tống trận tương tự trên một tầng của cự tháp, chớp lên mộ cái đã lờ mờ hiện ra mấy đạo nhân ảnh.

Đám người Hàn Lập hiện ra.

Hàn Lập mở hai mắt, lập tức hướng bốn phía nhìn qua.

Bố trí nơi đây cùng tầng thứ nhất hoàn toàn bất đồng.

Xuất hiện ở trước Truyền Tống trận là một tảng đá hẹp dài, hai bên tảng đá có khắc ma văn rậm rạp, rõ ràng có cấm chế ở tảng đá này.

Mà nhìn ra xa xa bên ngoài mơ hồ thấy được một cánh cửa lớn màu vàng, bên ngoài có hai gã vệ sĩ cả người mặc giáp đứng yên như tượng gỗ ở hai bên cửa.

Hàn Lập thần niệm đảo qua trên người vệ sĩ, trên mặt lại hiện lên vẻ bất ngờ.

Hai tên vệ sĩ này không có chút hơi thở sinh mệnh nào, chính là hai khôi lỗi lạnh như băng mà thôi.

Trung niên nam tử cũng không chần chờ gì, vừa đi ra Truyền Tống trận lập tức dẫn đám người Hàn Lập đi tới cạnh cánh cửa lớn màu vàng kia.

Lúc này, hai khôi lỗi trước cửa giống như nhận thấy điều gì khẽ quay đầu, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía đám người, đồng thời giáo ở trong tay để ngang trước ngực, dường như không cần biết là kẻ nào, chỉ cần tới gần sẽ lập tức tấn công.

Trung niên nam tử thấy vậy thần sắc không hoảng hốt, tay vừa lật bỗng nhiên trên tay có một thiết bài tỏa ra ma khí nồng đậm, lập tức giơ thiết bài ra phía trước đồng thời miệng niệm một câu chú ngữ ngắn gọn.

Trong mắt hai gã khôi lỗi hàn quang chớp động, trong nháy mắt thu liễm lại khí tức đồng thời giáo trong tay cũng hạ thấp, một lần nữa trở về bộ dáng vật chết như vừa rồi.

Ba nam nữ Ma tộc kia đối với việc này cũng không chút ngạc nhiên, hai mắt Hàn Lập lam mang nhẹ chớp cẩn thận đánh giá hai cỗ khôi lỗi vệ sĩ, bỗng nhiên cảm thấy hứng thú hỏi một câu:

"Hai cỗ khôi lỗi này cấp bậc hình như không thấp, Nguyên Anh tu sĩ bình thường chỉ sợ không làm gì được chúng. Nhưng là thủ pháp luyện chế khôi lỗi này cũng có gì đó kỳ lạ, cùng với thủ pháp bình thường bất đồng, không biết có phải do quý tháp luyện chế, hay là mua ở nơi khác?"

Thông tin về Ma giới mà hắn thu thập được lúc trước thì hai cỗ khôi lỗi này rõ ràng không phải là thủ pháp luyện chế bình thường trong Ma giới truyền lưu. Bọn chúng cả về thủ pháp luyện chế và tài liệu làm ra đều rất đơn giản mà, nhưng lại luyện chế ra khôi lỗi thực lực cũng không tồi

Điều này làm cho Hàn Lập lưu ý vài phần!

"Ha ha, tiền bối cảm thấy hứng thú với hai cỗ ma tinh khôi lỗi này sao! Phương pháp luyện chế bọn chúng đích xác không giống khôi lỗi bình thường, không những không thể bị nguyên thần ký phụ thúc dục, lại có thể sử dụng pháp khí pháp quyết để tấn công hay làm một số việc đơn giản. Ma tinh khôi lỗi này là bí thuật luyện chế độc môn của bản tháp, địa phương khác không có bán. Nhưng nếu tiền bối muốn thì không phải là không thể thương lượng." Trung niên nam tử đảo mắt một cái, miệng cười trả lời.

"Ồ, ma tinh khôi lỗi. Ta thật là có hứng thú, nhưng việc này để khi quay về nói sau cũng được." Hàn Lập lại nhìn hai cỗ khôi lỗi một lượt, đem ánh mắt thu lại thản nhiên nói, trong lòng hơi có suy nghĩ.

"Vâng, vậy vãn bối mở cửa dẫn tiền bối đi trước" Trung niên nam tử trong lòng hơi chút thất vọng, nhưng vẫn tươi cười trả lời.

Tiếp theo hắn bước vài bước đến cánh cửa lớn màu vàng phía trước, lấy thiết bài dặt lên trên cánh cửa.

"Đương" một tiếng, cánh cửa liền tự mở ra, bên trong chớp lên vầng ánh sáng trắng ngà.

Trung niên nam tử lui qua một bên, tạo thành tư thế cung kính mời Hàn Lập.

Mặt khác ba gã Ma tộc đi cùng ngay cả khi xuất thân Trữ gia, nhưng đối với Hàn Lập cảnh giới vượt quá xa mình cũng không dám làm ra hành động bất kính gì, chỉ là mặt có một chút dị sắc đứng nguyên tại chỗ.

Hàn Lập cũng không khách khí gật đầu, liền bước vào cánh cửa lớn kia.

Bên trong từng pháp trận lớn nhỏ khác nhau rõ ràng hiện ra, hình thành mười mấy cột sáng hình trụ màu trắng ngà, trong mỗi cột sáng lại nhốt một người nam hoặc nữ Ma tộc ăn mặc không đồng nhất.

Không kể là nam hay hữ già hay trẻ, da thịt trên mặt đều chớp động ma văn, rõ ràng trên người đã bị gieo xuống một tầng cấm chế.

Những nam nữ trong quầng sáng này tu vi cũng không cao, cao nhất chỉ tới kết đan kỳ, thấp hơn thì thậm chí là Luyện Khí kỳ mà thôi.

"Ngươi hãy làm chuyện của mình đi. Ta ở chỗ này xem xét một chút đã." Mắt thấy trung niên nam tử muốn mở lời giới thiệu gì đó, Hàn Lập khoát tay chặn lại nói một câu, rồi cứ như vậy đứng nguyên một chỗ đánh giá đám nô lệ Ma tộc này.

"Vậy vãn bối trước hết giới thiệu một chút cho mấy vị khách nhân này." Trung niên nam tử nghe vậy, tự nhiên không dám nhiều lời lập tức đáp ứng.

"Mấy vị đạo hữu, nếu muốn mua nô lệ thì mấy người trong cột sáng kia hẳn là đủ rồi. Bọn họ là thổ âm tộc trong chỗ sâu huyễn khiếu sa mạc, chẳng những trời sinh tinh thông ma công thổ thuộc tính, hơn nữa sau khi thành niên, nam thì anh tuấn nữ thì mỹ mạo. Càng quan trọng là trong đây có mấy tên tiềm lực tư chất cũng khá tốt, chỉ cần chú trọng bồi dưỡng, về sau tiến giai Nguyên Anh cũng là việc dễ dàng, thậm chí còn có một chút hy vọng tiến

giai Hoá Thần." Trung niên nam tử đi đến bên cạnh một cột sáng, ngẩng mặt cười nói với ba người Trữ gia.

Hàn Lập nghe thấy *" huyễn khiếu sa mạc "* mấy chữ, cũng theo bản năng nhìn về cột sáng trung tâm nhốt mấy tên thổ âm tộc kia một cái.

Chỉ thấy có khoảng tám thiếu nam thiếu nữ thân mặc da bào, tuy rằng tóc tai tán loạn, nhưng vẫn có thể nhìn ra phần nào bộ dáng, tu vi đều ở Trúc Cơ kỳ, chỉ là thần sắc hơi có chút uể oải.

"Thổ âm tộc nhân! Đích thật ở quý tháp rất ít nhìn thấy, nhưng là tư chất những người này có thật như các hạ không?" Thiếu nữ Trữ gia hai má hồng nhạt xinh xắn, xem xét đám nam nữ trong cột sáng có chút hoài nghi hỏi.

"Hắc hắc, chư vị nếu không tin lời ta, hay là tự mình kiểm tra thực hư cốt linh bọn chúng đi. Mới từng này tuổi đã Trúc Cơ thành công, chẳng lẽ còn không thể nói lên tư chất của bọn chúng sao?" Trung niên nam tử thập phần tự tin trả lời.

"Không chắc. Nói không chừng quý tháp cho bọn chúng dùng đan dược kích thích tiềm lực!" Nữ tử dung nhan tú lệ của Trữ gia kia, lại thản nhiên cười nói.

"Đan dược kích thích tiềm lực, vật có giá trị xa xỉ như vậy bản tháp sao có thể dễ dàng cấp cho nô lệ dùng. Huống hồ cho dù ăn vào loại đan dược này cũng khẳng định rằng có dấu vết lưu lại. Tại hạ làm sao có thể chỉ vì chút lợi nhỏ ấy mà đắc tội người Trữ gia! Nếu là vừa ý mấy vị đây, chỉ cần giao đủ ma thạch, lập tức có thể đem đám thổ âm tộc nhân đi." Trung niên nam tử cười khổ một tiếng trả lời.

Ba người nam nữ Trữ gia nghe xong lời này, cũng cảm thấy có lý, liếc mắt lẫn nhau không hề chất vấn về tư chất đám thổ âm tộc này nữa, mà cùng trung niên nam tử ngã giá.

Chỉ sau thời gian uống một chén trà, mấy người rốt cục đàm phán xong giá cả, lúc này nữ tử Trữ gia kia liền giao ra ma thạch đem đám nô lệ thổ âm tộc dẫn ra ngoài cột sáng, theo thị nữ dẫn đường ra khỏi cửa lớn.

"Tiền bối đối với đám nô lệ này có vừa ý hay chăng? Nếu thấy không hài lòng, vãn bối có thể mang tiền bối đến nơi khác xem một chút. Nói không chừng, có tiền bối lại thấy vừa ý." Trung niên nam tử thấy Hàn Lập không nói tiếng nào vẫn đang đánh giá nô lệ trong cột sáng, lúc này liền tới bên cạnh cung kính hỏi.

"Không cần, ta có thói quen một mình độc hành, có thể không cần nô lệ. Hay là ngươi dẫn ta đi xem nơi bán ma tinh khôi lỗi của quý tháp đi!" Hàn Lập đem ánh mắt thu lại, thần sắc không đổi trả lời.

------oOo------

Chương 2048: Nữ nô

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nếu tiền bối không muốn ở đây. Vậy vãn bối sẽ đưa tiền bối đến một tầng khác để trực tiếp xem xét khôi lỗi vậy!" Nam tử trung niên vừa nghe Hàn Lập nói vậy liền ngoan ngoãn đáp ứng.

Sau đó hắn rời khỏi gian phòng này, đồng thời sử dụng thiết bài trong tay đóng đại môn lại trong nháy mắt, lại lần nữa đi về phía tòa truyền tống pháp trận kia.

Hàn Lập im lặng đi theo ngay đằng sau, vẻ mặt từ đầu đến cuối không hề thay đổi.

Khi hai người sắp bước vào truyền tống trận, đột nhiên phía trước vang lên tiếng vù vù, bạch quang lóe lên, sau đó trong pháp trận bỗng xuất hiện một vài bóng người.

Nam tử trung niên thấy cảnh này liền hơi sửng sốt, ánh mắt lướt về phía pháp trận một cái, sắc mặt hơi trầm xuống.

Vài bóng người này chính là bốn tên vệ sĩ Ma tộc mặc chiến giáp màu đen, một lão già mặc cẩm y và một thiếu nữ hoàng sam.

Sắc mặt lão già cẩm y khô vàng, khuôn mặt âm trầm, có tu vi Hóa Thần, còn thiếu nữ hoàng sam thì có một khuôn mặt tròn trịa, vô cùng xinh đẹp, có tu vi Kết Đan kỳ.

Chỉ có điều trên người thiếu nữ có tầng tầng ma văn màu đen như ẩn như hiện, thần sắc lãnh đạm, bộ dáng như bị cấm chế tu vi, xem ra là một tên nô lệ mới được đưa đến đây!

Sau khi Hàn Lập hướng thần niệm về phía thiếu nữ tùy ý đảo qua, con mắt không khỏi nhíu lại, trên mặt khẽ biểu lộ vẻ khó có thể tin được.

Mà đúng lúc này, lão già cẩm y ở phía trước cũng nhìn thấy nam tử trung niên ở phụ cận, ánh mắt trầm xuống, như cười như không lên tiếng chào hỏi:

"Thì ra là Phương chưởng quỹ! Hẳn là đang mang khách nhân đi lựa chọn nô lệ! Nếu không nhìn trúng được người nào, tiểu đệ vẫn còn một vài nô lệ mới vào cũng không tệ ở bên kia, vị khách nhân này có thể lựa chọn qua thử."

"Không cần, vị Hàn tiền bối này cảm thấy hứng thú một chút với ma tinh khôi lỗi. Hoàng chưởng quỹ cứ đi làm công việc của mình đi." Nam tử trung niên lạnh lùng trả lời, rõ ràng là có quan hệ không tốt lắm với lão già.

"Hàn tiền bối! Thì ra là khách quý đến đây, Hoàng mỗ rõ là thất lễ rồi. Nếu tiền bối cảm thấy hứng thú với khôi lỗi như vậy, trong tay vãn bối có lưu lại vài cái khôi lỗi thượng phẩm, không chừng tiền bối vừa thấy liền vừa ý." Ánh mắt của lão già đảo qua trên người Hàn lập, sắc mặt hơi thay đổi nhưng chỉ trong nháy mắt vẻ mặt đã trở nên tươi cười thi lễ.

"Hoàng chưởng quỹ, lời ngươi nói có ý gì! Hàn tiền bối là khách do ta tiếp đãi, trong tay ta cũng cất giữ không ít ma tinh khôi lỗi, đương nhiên sẽ đưa Hàn tiền bối đi lựa chọn. Xem ra có vẻ Hoàng chưởng quỹ còn bận bịu công việc của mình, trước tiên cứ đem những tên nô lệ mới tới này..., ồ, tên nô lệ này vậy mà không có một chút ma khí nào trên người, nàng không phải là người của Thánh giới chúng ta!" Vẻ mặt nam tử trung niên trở nên khó coi, vừa ngắt lời của lão già cẩm y nhưng khi ánh mắt vừa đảo qua thiếu nữ hoàng sam, trong nháy mắt vẻ mặt đã biến thành kinh ngạc.

"Khà khà, bây giờ Phương chưởng quỹ mới nhận ra sao! Cô gái này quả thật không phải là nô lệ bình thường, ta đã tốn rất nhiều tâm tư mới có thể giành được, còn có trọng dụng khác. Cụ thể mọi chuyện như thế nào, chờ Hoàng mỗ rảnh rỗi sẽ nói chuyện với Triệu huynh. Chỉ có điều về phần ma tinh khôi lỗi, mặt hàng này trong tay ngươi ta còn không rõ sao, lừa bịp một vài tên Nguyên Anh còn được, nhưng nếu mang ra cho Hàn tiền bối xem như ngươi nói, chỉ sợ căn bản không thể đập vào mắt." Hoàng

chưởng quỹ ngáp một cái, cũng không thèm nói thêm về thiếu nữ, trái lại tiếp tục vô cùng niềm nở nói với Hàn Lập.

"Họ Hoàng, ngươi..." Nam tử trung niên vừa nghe xong, gân xanh trên trán nổi lên, tức giận tình nói gì đó.

Nhưng đúng lúc này, Hàn Lập giơ tay cản lại trước người, đồng thời nói với lão già cẩm y một câu khiến mọi người ở đây đều trở nên ngẩn ngơ.

"Chuyện ma tinh khôi lỗi hãy để sau, cô gái này bán như thế nào, ta muốn nàng!" Hàn Lập chỉ tay về phía thiếu nữ hoàng sam, trên mặt hiện ra vẻ hơi kỳ quái.

"Xem ra tiền bối vừa ý với nàng. Nhưng vãn bối xin thứ lỗi không thể đáp ứng được, nàng đã có người nhìn trúng từ trước, không thể bán cho tiền bối được nữa." Khóe miệng lão già cẩm y hơi giật giật, vội vàng cười xòa nói.

"Thế nào, Vạn Nô tháp cũng có thể định đoạt trước nô lệ hay sao?" Hàn Lập chớp mắt, không để ý đến lão già mà quay đầu thản nhiên hỏi nam tử trung niên một câu.

"Nô lệ của bản tháp đều là tiền trao giao hàng, tuyệt đối không hề có việc định đoạt trước. Hoàng chưởng quỹ, nếu tiền bối nhìn trúng cô gái này thì bán cho tiền bối có sao đâu. Chẳng lẽ còn sợ Hàn tiền bối không giao đủ ma thạch hay sao?" Nam tử trung niên trừng mắt, bất thình lình cười cười nói với lão già.

"Ngươi nói thật đơn giản. Cô gái này chính là người tiền bối Triệu Văn Hảo muốn, làm sao ta có thể tùy tiện giao ra được. Chẳng lẽ ngươi muốn chịu trách nhiệm giải quyết hậu quả của việc này hay sao?" Lão già cẩm y không hề tức giận, trả lời.

"Cái gì, là nô lệ mà Triệu tiền bối muốn!" Nam tử trung niên nghe vậy liền hít một ngụm lương khí, ánh mắt lướt qua người thiếu nữ, trên mặt đột nhiên lộ vẻ chần chừ.

"Ai là Triệu Văn Hảo, chẳng lẽ là người của Triệu gia?" Hàn Lập nhíu chân mày, bình tĩnh hỏi.

"Hàn tiền bối, Triệu tiền bối chẳng những là người của Triệu gia, còn là thế hệ đứng đầu Triệu gia. Chỉ vì một tên nô lệ Kết Đan kỳ mà kết thù hận, thật sự không phải là một hành động sáng suốt." Nam tử trung niên do dự một chút mới gượng gạo cười thuyết phục.

"Đứng đầu Triệu gia! Vậy hơn phân nửa cũng là tu sĩ Luyện Hư. Nhưng bất kể người nào muốn cô gái này, bây giờ ta đã quyết định phải có nàng rồi. Nếu hắn có ý kiến gì, sau này cứ việc tới tìm ta." Trong mắt Hàn Lập lộ ra một chút ngoài ý muốn, nhưng sau khi cân nhắc một lát liền không chút khách khí cười lạnh nói.

Nam tử trung niên cùng lão già cẩm y vừa nghe vậy, sắc mặt đều biến đổi.

Khi nam tử trung niên muốn nói gì đó nữa, Hàn Lập đột nhiên bước một bước về phía trước, cũng không biết bằng cách nào mà chỉ lóe lên rồi xuất hiện ở giữa bốn tên vệ sĩ Ma tộc, một cánh tay khẽ cử động liền nắm lấy cánh tay của thiếu nữ hoàng sam, sau đó thân hình lại trở nên mờ nhạt, nhoáng một cái đã mang theo thiếu nữ trở lại vị trí ban đầu.

Cả quá trình cũng chỉ khoảng thời gian một lần hô hấp là hoàn thành, động tác của Hàn Lập giống như quỷ mị!

"Tiền bối có ý gì, chẳng lẽ muốn đoạt lấy nô lệ của bản tháp hay sao. Cho dù Hàn tiền bối có tu vi Luyện Hư kỳ nhưng bản tháp cũng không phải là không có cường giả tọa trấn." Thấy cảnh này, lão già cẩm y đầu tiên là ngẩn ra, lập tức hoảng sợ kêu lên.

Bốn tên vệ sĩ Ma tộc ở bên cạnh cũng cuống quít nâng binh khí trong tay lên, vẻ mặt trở nên đề phòng.

Nam tử trung niên đứng bên cạnh hàn Lập cũng rét run trong lòng mà vội vàng lùi lại hai bước, miệng mấp máy gì đó nhưng cuối cùng lưỡng lự không nói gì nữa.

Còn thiếu nữ hoàng sam thì ngẩng đầu chớp chớp mắt nhìn về phía Hàn Lập, vẻ mặt có phần mù mờ.

Hàn Lập trước sau không hề để ý đến lời đe dọa của lão già, trái lại, một luồng pháp lực trong cơ thể khẽ động, nháy mắt đã thông qua cánh tay tiến vào trong cơ thể thiếu nữ hoàng sam lướt qua một vòng, sau đó lập tức thu về, chỉ có điều vẻ kỳ lạ trong mắt rốt cuộc không cách nào che dấu được.

"Đúng là không nhìn lầm, quả thực không giả! Câm miệng cho ta, nếu ngươi không thể quyết định như đã nói, ta đương nhiên sẽ tìm ra người có thể làm chủ."

Hàn Lập thì thào hai câu, ánh mắt chớp động, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, trên người bỗng nhiên bộc phát một luồng khí tức cực kỳ đáng sợ, khí tức mạnh mẽ khiến hai gã Ma tộc Hóa Thần kỳ cảm thấy như có cuồng phong trước mặt, nháy mắt đã bị một luồng cự lực đẩy ra xa vài chục trượng.

Hai tiếng *"Ầm ầm"* vang lên, sau khi hai người bọn họ chạm lưng vào vách tường dày của tháp mới miễn cưỡng ổn định lại thân hình, chỉ có điều sắc mắt đã trở nên vô cùng tái nhợt, lộ ra vẻ hoảng sợ.

Về phần bốn tên vệ sĩ Ma tộc kia, trong nháy mắt liền ngã quỵ xuống, bị khí tức cường đại trực tiếp ép lên trên mặt đất, không cách này đứng dậy nổi.

Thiếu nữ hoàng sam bên cạnh được Hàn Lập cố ý bảo vệ, căn bản không chịu ảnh hưởng chút nào, song khi nhìn thấy cảnh tượng khó có thể tưởng tượng này trước mắt, đương nhiên cũng tỏ vẻ trợn mắt há hốc mồm.

Khí tức trên người Hàn Lập tiếp tục điên cuồng bành trướng, cuối cùng bao phủ cả tòa cự tháp vào bên trong.

Bị luồng khí tức kinh khủng này xông đến, những cấm chế bố trí khắp nơi trong tháp đều không ngừng chấn động, một vài nơi yếu kém trực tiếp phát ra tiếng cảnh báo chói tai.

Với động tĩnh lớn như vậy, nhiều Ma tộc cao giai đương nhiên đều bị kinh động.

Đang ngồi trong một gian mật thấp ở tầng cao nhất của cự tháp, hai lão già Ma tộc vừa cảm ứng được khí tức đột ngột xuất hiện, ngay lập tức như lửa cháy đến mông nhảy dựng lên, không nói hai lời độn quang lóe lên, trực tiếp độn ra khỏi mật thất.

Một lát sau, trước mặt Hàn Lập bỗng nhiên nhiều ra thêm hai lão già Ma tộc tu vi Luyện Hư kỳ, dưới ánh mắt khó có thể tin được của hai gã chưởng quỹ trong tháp, hai lão già cung kính thi đại lễ với Hàn Lập, miệng không ngừng gọi *"Ma tôn tiền bối"*.

Mà Hàn Lập cũng đã thu lại khí tức cực kỳ khủng bố vừa rồi, chỉ có điều lại lạnh lùng nhìn về phía hai tên Ma tộc Luyện Hư vừa mới xuất hiện trước mặt, sau một lúc lâu mới thản nhiên nói với thiếu nữ hoàng sam ở bên cạnh:

"Ta nhìn trúng cô gái này, muốn mua nàng. Hai vị không có ý kiến gì chứ."

"Đương nhiên không có vấn đề gì. Nếu Ma tôn đại nhân nhìn vừa ý với cô gái này, tự nhiên đó là may mắn trời ban của nàng. Bản tháp xin tặng cho tiền bối người này, tuyệt đối không dám thu một viên ma thạch nào." Lão già một sừng trong hai người không chút do dự nói.

Người bên cạnh cũng cuống quýt gật đầu đồng ý.

Trước kia hai người này cũng từng được gặp Ma tôn của Ma tộc, đương nhiên biết những vị Hợp Thể này đều là những lão quái vật không biết đã sống bao nhiêu năm rồi, đa phần tính tình đều gàn dở vô cùng, tuyệt đối không dám tỏ ra sơ suất chút nào.

"Hắc hắc, chỉ là một chút ma thạch, chẳng lẽ bổn tọa không thể xuất ra nổi sao. Các ngươi cứ cầm lấy, đừng nói bổn tọa ép mua ép bán. Mặt khác, ngoài chuyện này, ta vốn còn có một việc khác muốn thương lượng một chút với hai vị." Hàn Lập cười hắc hắc, tay áo run lên, tức khắc một cái vòng trữ vật đã chuẩn bị đủ ma thạch bay về phía trước.

"Nếu Ma tôn đại nhân còn có chuyện cứ việc phân phó. Nếu hai

người vãn bối có thể làm được, tuyệt đối không dám từ chối!" Lão già một sừng chụp lấy chiếc vòng vào tay, không dám trả lại nên đành ôm vào lòng, nói tiếp.

"Việc này hãy để sau này bàn đến. Hiện giờ ta còn có chuyện quan trọng khác cần xử lý một chút. Hy vọng lần sau khi đến đây, quý tháp có thể làm ta vừa lòng!" Vẻ mặt Hàn Lập hơi đổi, sau đó lắc đầu nói.

Vừa dứt lời, hào quang đen kịt ngoài thân Hàn Lập bừng sáng, sau đó đảo qua bên cạnh rồi cuốn thiếu nữ hoàng sam vào đó trong nháy mắt.

Độn quang bùng lên, một đạo kinh hồng nhanh như chớp lao về phía vách đá của tòa tháp.

Một tiếng nổ vang lên, cấm chế trên vách đá chấn động vài lần rồi bị kinh hồng dễ dàng xuyên thủng qua, lóe lên một cái rồi biến mất dạng.

Hai lão già Luyện Hư Ma tộc thấy cảnh này không khỏi cười khổ một tiếng, quay đầu liếc mắt nhìn nhau!

------oOo------

Chương 2049: Tố Nữ công

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tuy rằng Vạn Nô tháp có lai lịch rất lớn, cao tầng cũng không thiếu trưởng lão cấp ma tôn, nhưng tại Huyễn Dạ thành lại không có loại tồn tại cường đại như thế tọa trấn.

Vì vậy mà hai lão giả Luyện Hư kỳ ma tộc này mặc dù trong lòng phiền muộn vô cùng, nhưng quyết không muốn đắc tội với vị Hàn Lập vẫn còn chưa biết lai lịch cụ thể kia.

Theo một khía cạnh khác mà nói, một tên ma tôn không biết nguồn gốc so với lão tổ của tứ đại gia tộc lại càng làm cho bọn họ e ngại mấy phần.

"Khởi bẩm hai vị hộ pháp, nữ nô vừa rồi là nô lệ do Triệu gia gia chủ đặt mua trước, quý tháp lại cứ như vậy để cho vị tiền bối này mang đi sợ rằng tiểu nhân khó mà ăn nói được với Triệu gia." Cẩm y lão giả tại lúc Hàn Lập rời khỏi, liền cuống quít hướng hai lão giả Luyện Hư ma tộc kêu khổ không ngừng

"Là nữ nô mà Triệu Văn Hảo muốn? Triệu gia đích thực không dễ dàng trêu trọc. Chẳng lẽ ngươi đã thu tiền cọc của hắn?" Lão giả một sừng nhướng mày hỏi.

"Không hẳn thế, nhưng là mấy tháng trước Triệu Văn Hảo tự mình đến bản tháp, nói rõ rằng muốn mua một nhân tộc nữ nô trẻ tuổi Kết Đan trở lên, đồng thời bày tỏ lòng thành đã giao ra một lượng cực lớn ma thạch. Sự tình đặt ma thạch trước để tìm mua nô lệ ở bản tháp cũng là việc bình thường, trước đây cũng không phải không có tiền lệ." Cẩm y lão giả vội vàng giải thích.

"Tiền lệ là tiền lệ! Nếu đã thu tiền cọc của hắn rồi, nữ tu nhân tộc kia cũng không chắc chắn phải bán cho Triệu gia. Hắn nếu không gây chuyện, thì qua một thời gian nữa lại tìm một nữ nô phù hợp cho hắn là được." Lão giả Luyện Hư còn lại vân vê chòm râu nói.

"Không sai, Triệu gia là khách hàng của ngươi, việc này do ngươi chịu trách nhiệm, chuyện này bất kể giá nào cũng phải làm cho Triệu gia đối với bản tháp không có gì bất mãn, lại càng không thể chọc giận vị Hàn tiền bối kia. Tốt rồi, hai người bọn ta phải về tiếp tục đả tọa tĩnh tu, sự tình trong tháp tiếp tục giao cho hai người các ngươi." Lão giả một sừng gật gật đầu nói, sau đó chào hỏi đồng bạn một tiếng, liền cùng nhau bước vào trong Truyền Tống trận.

"Xin tuân lệnh hai vị hộ pháp chi!"

Cẩm y lão giả nghe vậy, sắc mặt hơi khó coi một chút, mà trung niên nam tử lại thầm mừng trong lòng, hai người đồng thời khom người tạo ra tư thái cung tiễn hai vị hộ pháp.

"Được rồi, nếu vị Hàn tiền bối lại đến bản tháp, các ngươi nhất định phải kịp thời thông báo cho một tiếng, hai người bọn ta tự mình đến tiếp đãi vị tiền bối này, tránh việc vị ấy tưởng lầm là bản tháp có chỗ thất lễ." Lão giả một sừng tại lúc Truyền Tống trận vừa kích phát, vẻ mặt mới như nghĩ tới cái gì quay đầu lại dặn dò một câu.

"Tuân lệnh!"

Hai tên chưởng quầy Vạn Nô tháp lại cúi đầu vâng mệnh lần nữa.

Bạch quang trước mắt chợt lóe, hai tên ma tộc trưởng lão Luyện Hư cùng lúc biến mất trong pháp trận.

"Hắc hắc, Hoàng huynh lần này phải đau đầu một phen rồi. Chẳng qua theo tiểu đệ được biết, Hoàng huynh cùng Triệu gia giao tình không tồi, việc này nhất định có thể xử lý ổn thỏa."

Trung niên nam tử đứng thẳng lên, lập tức hướng cẩm y lão giả khẽ cười một tiếng, thân hình khẽ chuyển cũng đã tiến vào trong pháp trận, cũng lập tức truyền tống đi.

Cẩm y lão giả tức thì sắc mặt tái xanh, đứng yên tại chỗ tự đánh giá rất lâu, sau đó mới đột nhiên giẫm chân oán hận mấy câu:

"Chuyện này là lão phu xui xẻo, không ngờ đang lúc định đưa nữ nô kia đi lại đụng tới một lão quái như vậy. Xem ra chỉ còn cách tự mình đến nhà giải thích với Triệu gia một chút, đồng thời lại tìm một nữ nô khác phù hợp điều kiện của hắn, nhưng cũng không phải dễ tìm như vậy."

Lúc này, Hàn Lập mang theo thiếu nữ áo vàng ngồi trên một chiếc thú xa nhỏ, phía trước là một tên đánh xe đang vung roi liên tục, thú xa lao đi ầm ầm trên đường.

Hàn Lập ngồi xếp bằng tại khoảng giữa chiếc xe, hai mắt khép hờ không động tĩnh.

Thiếu nữ áo vàng lại cuộn tròn lại trốn ở trong góc, dùng ánh mắt sợ hãi thỉnh thoảng len lén quan sát Hàn Lập không ngừng.

Thiếu nữ trải qua một màn ở Vạn Nô tháp, tự nhiên biết Hàn Lập là một tên ma tôn cấp. Nhưng thấy Hàn Lập bề ngoài trẻ tuổi lại rất bình thường như vậy, làm cho thiếu nữ kinh nghi không thôi.

Chẳng qua nói thế nào đi nữa, Hợp Thể kỳ đối nàng mà nói căn bản là tồn tại mà nghĩ cũng không dám nghĩ. Lúc này lại rơi vào trong tay loại lão quái như vậy, toàn bộ những ý niệm chạy trốn của nàng đều tự tan thành mây khói.

Thiếu nữ áo vàng vừa sợ hãi vô cùng vừa tràn đầy vẻ tuyệt vọng, nghĩ tới tương lai sẽ phải đối mặt với vận mệnh đáng sợ khó mà tưởng tượng nổi.

Hàn Lập tuy rằng không hề dùng bí thuật dò xét suy nghĩ trong lòng thiếu nữ, nhưng đối phương hiện tại nghĩ cái gì, hắn có thể đoán ra bảy tám phần.

Thế nhưng vẻ mặt hắn bình tĩnh dị thường mà trong lòng lại như có sóng to gió mạnh, trong đầu không ngừng hiện ra từng khuôn mặt vui buồn hờn giận của thiếu nữ áo trắng.

Những cái này cũng như một bức tranh, có nét mơ hồ không rõ, có nét lại rõ ràng thanh minh giống như vừa mới trông thấy hôm qua, Hàn Lập ngàn năm khổ tu tâm cảnh sớm đã tĩnh như nước, lúc này lại cũng không cách nào bình tĩnh được nữa.

Hàn Lập cũng không có sử dụng bí thuật xua tan đi những thứ trong đầu, ngược lại còn từ từ nhấm nháp nỗi khổ tương tư này.

Không biết qua bao lâu, thú xa cuối cùng cũng ngừng lại, ngoài xe truyền ra tiếng xa phu cực kỳ cung kính:

"Tiền bối, địa phương mà ngài muốn đi là đây rồi. Tiền bối có muốn xuống xe không?"

"Nếu đã đến, tự nhiên phải xuống xe."

Hàn Lập âm thầm hít sâu một hơi, áp đi tạp niệm trong lòng, hai mắt vừa mở trả lời một câu.

Tiếp theo hắn đứng dậy, không chút hoang mang đi xuống thú xa.

Thiếu nữ áo vàng tuy rằng thấy Hàn Lập không có nói tới mình nhưng do dự một chút vẫn cắn răng xuống theo.

Thiếu nữ cũng rất thông minh, biết thân đã như cá nằm trên thớt, tự nhiên vẫn phải nhu thuận một ít mới tốt cho bản thân. Nếu mà để cho kẻ thần thông thâm sâu truowcs mắt không vui, thì hắn hẳn là có rất nhiều biện pháp để cho mình cầu sống không được cầu chết không xong!

Hàn Lập vung tay ném cho xa phu một khối ma thạch sau, phóng mắt nhìn một cái, trên mặt hiện ra vẻ hài lòng.

Chỉ thấy trước mắt hắn là vách núi cao hơn ngàn trượng.

Dựa vào vách núi là mảnh lớn kiến trúc tương tự như lầu các cùng động phủ, từng tòa từng tòa trải rộng khắp nơi trên vách núi.

Mà tại vách núi gần nhất, có một tòa lầu cực lớn cao tới mấy chục trượng, trên đỉnh đề ba chữ *"Thánh Linh viện"* màu bạc cực lớn.

Bên dưới tòa lầu đó bày có một mộc bàn màu đen, một ma tộc đang nằm xấp trên đó, ma tộc này có mái tóc xám trắng dường như tuổi tác không nhỏ, bộ dáng đang ngủ say sưa, bên cạnh có mấy đồng tử sai vặt đứng hầu, tất cả đều yên lặng không dám làm hỏng giấc ngủ của lão ma tộc.

Hàn Lập ánh mắt dừng lại trên người lão niên ma tộc, ánh mắt toát ra vẻ lạnh lẽo, khóe miệng hơi giật giật.

Một lát sau, lão niên ma tộc đang say giấc bỗng nhiên đứng dậy, đồng thời vội vàng lớn tiếng hô:

"Không biết là vị đạo hữu nào đến thăm bản viện, tại hạ không thể nghênh đón từ xa, mong rằng thứ lỗi."

Lão niên ma tộc lời nói vừa dứt, liếc mắt thấy cách đó không xa hai người Hàn Lập cùng thiếu nữ áo vàng đang đứng, tinh thần chấn động lập tức mặt tươi cười tiến lên tiếp đón.

Chỉ sau thời gian một bữa cơm, Hàn Lập mang theo thiếu nữ áo vàng xuất hiện trong một tòa lầu các xây trên vách núi đá.

Lầu các này giống như treo trên bầu trời, một nửa nhập vào trong vách đá, một nửa lộ ra bên ngoài, đồng thời cấm chế pháp trận bao quanh, những cấm chế này một khi mở ra có thể hoàn toàn ngăn cách lầu các cùng bên ngoài, không bị bất cứ cái gì quấy rầy.

Nơi đây vốn là nơi đặt chân yêu thích của cao giai ma tộc độc lai độc vãng.

Mà Thánh Linh viện này, chính là nơi cung cấp chỗ ở cho các cao giai ma tộc! Chẳng qua tiền thuê nơi này so sánh với địa phương khác ít nhất nhiều hơn non nửa, nhưng cũng cao sang hơn rất nhiều, vì vậy mà cao giai ma tộc nơi đây cũng chẳng tiếc chút tiền.

Lúc này, Hàn Lập mang theo thiếu nữ vẫn chưa xem xét kỹ khối kiến trúc này, chỉ là dùng thần niệm quét qua một lượt cũng đã khá thông thuộc nơi đây, khá hài lòng giao ra cho lão niên ma tộc đại thủ bút ma thạch, đem nơi này tạm thời thuê một năm.

Hiện tại Hàn Lập đã đem cấm chế lầu các toàn bộ mở ra, đồng thời mang theo thiếu nữ đến tầng cao nhất, sau đó ngồi trên một khối bồ đoàn, đồng thời ra hiệu cho thiếu nữ ngồi xếp bằng đối diện.

Thiếu nữ áo vàng mặc dù trong lòng thấp thỏm, nhưng không dám làm trái điều gì, nhu thuận nghe theo.

Lúc này, tay áo Hàn Lập rung lên điểm ra một chỉ, ngay lập tức mấy chục trận kỳ hướng bốn phía bắn ra, lóe lên tức thì hư không xung quanh đã không còn thấy bóng dáng.

Một lát sau, một màn sáng xanh thẳm hiện ra, đem cả tầng lầu các bao phủ vào trong đó.

Lúc này, Hàn Lập mới yên tâm khẽ mỉm cười với thiếu nữ, một tay đột nhiên vỗ vào hư không.

"Phì phì" một tiếng, một cỗ pháp lực cực kỳ cường đại như thủy triều từ trong bàn tay hắn phun ra, đem cơ thể thiếu nữ trong cấm chế tán đi khắp nơi.

Mà trên da thịt thiếu nữ áo vàng ma văn như ẩn như hiện, khoảnh khắc kêu lên *"phanh phanh"* hóa thành từng đoàn hắc khí tan vỡ.

Thiếu nữ chỉ cảm thấy linh lực trong cơ thể cuộn lên, nguyên bản cấm chế pháp lực một lần nữa lại xuất hiện tại kinh mạch, thiếu nữ mừng như điên lắp bắp nói:

"Tiền bối, ngươi đây là..."

"Ngươi tên gọi là gì?" Hàn Lập căn bản không có ý tứ trả lời, ngược lại hướng nàng khe khẽ mỉm cười, hỏi một câu.

"Vãn bối gọi Chu Quả Tâm" thiếu nữ áo vàng chỉ hơi hồi hộp, lập tức cho biết.

"Nhìn ngươi một chút khí tức ma tộc cũng không có, hẳn là thuần túy nhân tộc? Là tự mình tiến vào bản giới, hay bị người từ linh

giới đửa đến." Hàn Lập tiếp tục hỏi.

"Vãn bối là tự mình tiến vào!" Thiếu nữ áo vàng thì thào trả lời.

"Tự mình vào! Ngươi sao vào được? Lấy tu vi của ngươi, cũng không thể có năng lực phá vỡ hư không. Chẳng lẽ còn có đồng bạn cùng tiến vào?" Câu trả lời này làm Hàn Lập có chút bất ngờ, hai mắt híp lại, nhàn nhạt hỏi một câu.

"Không có, vãn bối là một mình lưu lạc tới ma giới."

"Một mình ngươi, có chút ý tứ. Vậy ngươi tu luyện Tố Nữ Luân Hồi công là do ai dạy?" Hàn Lập vẻ mặt không đổi, nhưng lại hỏi một vấn đề bất ngờ.

"Tiền bối cũng biết sở tu công pháp của vãn bối, đây là bộ công pháp của gia mẫu truyền thụ!" Thiếu nữ áo vàng nghe Hàn Lập hỏi, hơi chút do dự, liền thành thật trả lời.

Dẫu sao loại sự tình như vậy, thực tại không cần phải ẩn giấu.

"Mẫu thân ngươi là ai, làm thế nào có được công pháp Tố Nữ Luân Hồi công?" Hàn Lập vẻ mặt khẽ động, có mấy phần ngưng trọng lại hỏi.

"Cái này..." Thiếu nữ áo vàng sắc mặt khẽ biến, trên mặt hiện ra vẻ do dự.

------oOo------

Chương 2050: Tiểu Linh Thiên

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hiện tại ngươi đang ở Luân Hồi kỳ, tu vi chân chính cũng không phải là Kết Đan kỳ thì phải!" Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, câu nói của hắn khiến trong lòng đối phương trầm xuống.

"Thì ra tiền bối đã nhận ra! Vẫn bối rõ là hồ đồ, nếu tiền bối đã biết Tố Nữ Luân Hồi công, biết hiện tại vãn bối đang ở giai đoạn Luân Hồi, quả thật không có gì ngạc nhiên!" Sắc mặt Chu Quả Nhi trở nên hơi khó coi, khẽ trả lời.

"Tu vi trước kia của ngươi ở cảnh giới nào? Nguyên Anh, hay là Hóa Thần?" Hàn Lập hỏi thẳng.

"Vãn bối đã tu luyện đến cảnh giới Nguyên Anh, nếu không phải bản thân đang ở giai đoạn Luân Hồi, cũng sẽ không bị người khác ám toán, càng không bị bắt làm tù binh." Chu Quả Nhi khẽ cắn đôi môi đỏ mọng rồi chậm rãi trả lời.

"Nhìn thì tuổi tác thật sự của ngươi cũng không quá lớn, vậy mà đã có thể tu luyện Tố Nữ Luân Hồi công đến cảnh giới như vậy, ngoại trừ thiên tư hơn người, xem ra cũng cần phải có một người vô cùng tinh thông Tố Nữ công để chỉ điểm mới đúng. Nếu mẫu thân của ngươi cũng tu luyện công pháp này, cảnh giới chắc hẳn cũng không thấp nhỉ." Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, tiếp tục hỏi.

"Nếu tiền bối muốn hỏi về những việc riêng của vãn bối, đương nhiên vãn bối sẽ không dám dấu diếm gì, nhưng nếu hỏi đến gia mẫu, vãn bối chỉ có thể từ chối trả lời." Nhận thấy dường như Hàn Lập rất có hứng thú với mẫu thân, dù sắc mặt trở nên khó coi nhưng vẫn cắn răng trả lời.

"Ngươi quả là một người con hiếu thảo, điều này thật sự hiếm thấy. Chỉ có điều ngươi cho rằng mình không nói, ta sẽ không có biện pháp để tìm hiểu sao?" Hàn Lập cười nhạt, nói một câu rất

thâm ý.

"Nếu tiền bối muốn dùng Sưu Hồn thuật, vãn bối thà lập tức tự bạo Nguyên Anh mà chết, cũng tuyệt đối không để tiền bối đạt được!" Thiếu nữ hoàng sam vừa nghe được câu nói của Hàn Lập, lập tức liên tưởng đến điều gì đó, khuôn mặt thoáng chốc trở nên tái nhợt, cùng lúc đó, chân lực trong cơ thể điên cuồng lưu chuyển, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bạo phát.

Nhưng đúng lúc này, Hàn Lập lại nhẹ nhàng cười nói:

"Ở trước mặt ta, cho dù nha đầu nhà ngươi muốn tự bạo, cũng phải được ta đáp ứng mới được!"

Vừa dứt lời, một cái tay áo của hắn đột nhiên phất nhẹ về phía thiếu nữ.

Ngay tức khắc, một luồng sáng màu xám cuồn cuộn xuất hiện, bao phủ toàn thân của thiếu nữ.

Chu Quả Nhi chỉ cảm thấy thân thể tê rần, tứ chi nhất thời không thể nhúc nhích, cùng lúc đó, pháp lực trong cơ thể đột nhiên ngưng lại, không cách gì điều động chút nào, pháp lực vốn đang điên cuồn tập trung ở đan điền không ngờ lại như tuyết giữa mùa xuân, thoáng chốc đã tiêu tan tản mất.

Giờ phút này, cho dù nàng muốn tự bạo Nguyên Anh như đã nói, căn bản là việc si tâm vọng tưởng.

"Ngươi đã làm gì với ta?" Chu Quả Nhi vừa sợ vừa giận, hét lên hoảng hốt.

"Không có gì, chẳng qua là muốn ngươi thành thật trả lời câu hỏi của ta mà thôi. Bây giờ hãy nhìn vào mắt của ta." Giọng điệu Hàn Lập nhẹ nhàng như không có việc gì lớn.

"Hả, mắt gì..." Mặc dù tuổi tác của Chu Quả Nhi không lớn nhưng cũng biết vào lúc này tuyệt đối không được làm theo lời đối phương nói, nhưng lời nói của Hàn Lập vừa đến tai lập tức khiến thân thể nàng chấn động, cuối cùng theo bản năng nghiêng đầu

về phía trước, hướng đôi mắt long lanh của mình về phía hai mắt của đối phương.

Trong phút chốc, thiếu nữ chỉ cảm thấy ở trước mặt có hai điểm sáng màu xanh lóe lên, xoay tít một vòng, thần thức của mình đột nhiên trở nên ngẩn ngơ, đồng thời mí mắt nặng trĩu như ngàn cân!

"Không tốt!" Thiếu nữ hoàng sam chỉ kịp nói một tiếng mơ hồ, hai mắt liền khép lại, thần trí bất tỉnh.

Hàn Lập thấy mọi chuyện như vậy, thần sắc không thay đổi nhưng một tay thì kết quyết, đánh một đạo pháp quyết về phía thiếu nữ, cùng lúc đó, hai tia sáng màu xanh trong mắt càng thêm chói lọi.

Nếu lúc này có thể nhìn thấu thân thể của thiếu nữ, có thể phát hiện Nguyên Anh cao một tấc vốn đang xếp bằng ngồi ở giữa đan điền của Chu Quả Nhi hiện đang bị tầng tầng những tia sáng màu xám quấn chi chít, đồng thời, hai mắt Nguyên Anh nhắm nghiền như có vẻ đã hôn mê bất tỉnh.

Trong nháy mắt khi pháp quyết màu xanh nhập vào thân thể thiếu nữ, mí mắt Chu Quả Nhi khẽ cử động, đôi mắt long lanh vốn đang nhắm nghiền lại chậm rãi mở to tròn xoe.

Chỉ có điều đồng tử của nàng lúc này hơi nở ra, ánh mắt toán loạn, cử động giống hệt như khôi lỗi.

"Pháp quyết của Tố Nữ Luân Hồi công mà ngươi tu luyện có được từ đâu?" Đồng tử của Hàn Lập xoay chuyển, một luồng sáng màu xanh động lòng người không ngừng chớp lên, cùng lúc đó, trong miệng phát ra âm thanh trầm thấp của câu hỏi.

"Tố Nữ Luân Hồi công là do gia mẫu truyền thụ!" Vẻ mặt Chu Quả Nhi đờ đẫn nhưng câu trả lời lại vô cùng rõ ràng.

"Ngày thường ai là người chỉ điểm cho ngươi tu luyện công pháp, mẫu thân của ngươi có tu luyện Tố Nữ Luân Hồi công hay không?"

"Là gia mẫu chỉ điểm, mẫu thân không tu luyện Tố Nữ công mà là Thanh Khí quyết!"

"Thanh Khí quyết, đó là pháp quyết rất bình thường của đạo gia. Mẫu thân ngươi tu luyện đến cảnh giới nào rồi? Không tu luyện Tố Nữ Luân Hồi công mà vẫn có thể tiến hành chỉ điểm cho ngươi, chẳng lẽ cảnh giới rất cao?" Hàn Lập có phần bất ngờ nhưng ngữ khí vẫn không thay đổi, tiếp tục hỏi.

"Cảnh giới của gia mẫu chỉ là Nguyên Anh, về phần chỉ điểm tu luyện..." Đối với câu hỏi này của Hàn Lập, sau khi thiếu nữ hoàng sam trả lời một vế, vẻ mặt đột nhiên trở nên mờ mịt, câu nói cũng dừng lại một lát.

"Thế nào, chẳng lẽ việc mẫu thân chỉ điểm cho ngươi còn có điểm gì khác thường, hãy nói chi tiết toàn bộ!" Vừa thấy vẻ mặt của thiếu nữ, trong lòng Hàn Lập nảy ra điều gì đó, truy hỏi đến cùng.

"Việc chỉ điểm tu luyện Tố Nữ công của gia mẫu đối với ta quả thật có điều không bình thường. Trước kia khá bình thường, nhưng từ sau khi ngưng kết Nguyên Anh, đối với một ít nghi vấn của ta khi tu luyện, phần lớn gia mẫu không thể giải đáp ngay tại chỗ, mà phải cách vài ngày nửa tháng mới có thể đưa ra được đáp án. Ta nghi ngờ sau lưng gia mẫu có một người sư phụ khác chân chính tinh thông Tố Nữ Luân Hồi công."

Lời thiếu nữ hoàng sam nói ra khiến Hàn Lập nhảy dựng lên, lập tức hỏi:

"Sau lưng còn có một sư phụ khác, ngươi có từng hỏi gia mẫu mình thật sự có kẻ khác hay không?"

"Đã hỏi nhiều lần, nhưng mỗi lần mẫu thân đều phủ nhận."

"Mẫu thân ngươi tên là gì, có dáng vẻ như thế nào..." Hàn Lập hơi nhíu mày.

"Gia mẫu tên là Lăng Phi Tiên, vẻ mặt giống ta năm phần." Thiếu nữ trả lời không chút chần chừ.

"Có năm phần giống ngươi?" Ánh mắt của Hàn Lập quan sát thiếu nữ vài lần nữa, nhưng cuối cùng chỉ lắc lắc đầu, thì thầm một câu rồi trầm ngâm không nói gì.

"Ngươi đến Ma Giới như thế nào, là người ở đâu trước khi trở thành nô lệ?" Sau một lúc lâu, Hàn Lập như nghĩ đến việc gì đó, đột nhiên hỏi tiếp.

"Ta bị người khác đuổi giết, vô tình rơi vào vết nứt không gian mới đến được Ma Giới, đến từ Tiểu Linh Thiên." Chu Quả Nhi đờ đẫn trả lời.

"Tiểu Linh Thiên, đó là địa phương nào?" Hàn Lập nghe vậy liền giật mình.

"Tiểu Linh Thiên chính là Tiểu Linh Thiên!" Chu Quả Nhi vẫn đờ đẫn trả lời.

Hàn Lập nghe xong câu trả lời này, lông mày liền nhíu chặt lại, sau một lúc lâu mới thở dài một hơi rồi lẩm bẩm như tự nói với mình:

"Quên đi, ta còn chút phiền toái, tự mình thu thập phần tư liệu này vậy."

Vừa dứt lời, pháp quyết trong tay hắn liền biến đổi, âm thanh *"xuy xuy"* vang lên, một tia sáng trong suốt từ giữa trán phát ra, lóe lên rồi nhập vào giữa trán của thiếu nữ hoàng sam.

Ngay sau đó, lam quang trong mắt Hàn Lập càng trở nên uy phong hơn, bắt đầu lặng lẽ tiến hành thi pháp.

Tu vi chân chính của thiếu nữ tên Chu Quả Nhi này cũng chỉ là Nguyên Anh kỳ, với tu vi Hợp Thể của Hàn Lập để tiến hành điều tra nguyên thần, chỉ cần tận lực cẩn thận, đương nhiên sẽ không gây tổn thương gì đến nguyên thần của nàng.

Vừa mới hết thời gian một chén trà nhỏ, Hàn lập đã dễ dàng tìm được toàn bộ thông tin cần thiết, tia sáng trong suốt giữa trán cũng được thu lại.

Ngay sau khi tia sáng trong suốt biết mất, thân thể thiếu nữ lập tức nghiêng ngả rồi ngã xuống mặt đất.

Nhưng chỉ một lát sau, từ miệng nàng nhẹ nhàng truyền ra âm thanh ngủ say.

Chu Quả Nhi này vậy mà thật sự ngủ say trước mặt Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy chỉ mỉm cười, hai mắt nhắm lại, bắt đầu lặng lẽ nhớ lại toàn bộ tư liệu lấy được từ thiếu nữ.

Không biết qua bao lâu sau, khi hắn mở hai mắt, trên mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc, lẩm bẩm:

"Không ngờ Tiểu Linh Thiên cũng là giới diện vỡ nứt giống như Quảng Hàn Giới, bên trong còn có hơn ức Nhân tộc sinh sống, điều này thật đúng là làm cho người ta không thể tưởng tượng được."

Thì ra Tiểu Linh Thiên này là một bộ phận không gian nhỏ bị mất đi của một giới diện nào đó, hơn nữa sau một thời gian dài biến đổi, gần như đã hình thành một giới diện cỡ nhỏ độc lập. Từ những tư liệu lấy được từ Chu Quả Nhi, kích cỡ của giới diện này dường như xấp xỉ với Quảng Hàn Giới, nhưng mức độ linh khí bên trong tuyệt đối không thể so sánh với nhau, thậm chí còn kém hơn so với Linh Giới một chút.

Nhưng mà có những chủng tộc sinh sống lẫn lộn bên trong Tiểu Linh Thiên này, ước chừng có khoảng bảy tám dị tộc cùng sinh tồn với Nhân tộc.

Điều càng khiến Hàn Lập kinh ngạc chính là tuy rằng không biết ban đầu Tiểu Linh Thiên này bị tộc nào phát hiện ra, nhưng dường như không ít người trong các tộc ở giới này là do từ những giới diện cấp thấp như Nhân Giới phi thăng lên Linh Giới thất bại mới vô tình đi đến không gian này.

Nếu như vậy, Nam Cung Uyển quả thực hoàn toàn có khả năng đang dừng lại ở trong giới diện này.

Điều này cũng có thể giải thích rõ tại sao hắn không thể tìm được tin tức liên quan khi ở Linh Giới.

Hàn Lập vừa nghĩ đến vợ cả, cho dù tu vi đã tu luyện đến bước này, trong lòng cũng không kìm được mà nóng như lửa, chỉ hận không thể lập tức chắp cánh bay đến bên cạnh Nam Cung Uyển, dốc bầu tâm sự về nỗi khổ tương tư trong lòng.

Vẻ mặt của hắn liên tiếp biến đổi không ngừng, sau cùng lại ngồi im lặng trong chốc lát.

Không lâu sau, rốt cuộc Hàn Lập cũng khôi phục tâm tình đang hỗn loạn, khi cân nhắc đến vấn đề làm sao mới có thể đến được Tiểu Linh Thiên này, sắc mặt không khỏi lập tức trở nên u ám.

Tiểu Linh Thiên này khác xa với Quảng Hàn Giới, liên tục chậm rãi chuyển động theo một quỹ tích nhất định trong hư không, có thể tìm được cửa vào trong đó hay không gần như hoàn toàn là vấn đề vận khí. Chu Quả Nhi có thể thông qua vết nứt không gian mà vô tình lạc đến Ma Giới hoàn toàn là do cơ duyên xảo hợp.

Chỉ có điều những tư liệu này đều được lấy từ trí nhớ của Chu Quả Nhi, tình hình thật sự có đúng như vậy hay không, hắn còn phải tìm cách dò hỏi vài người thử xem mới có thể biết được.

Nếu Chu Quả Nhi có thể từ Tiểu Linh Thiên vô tình lưu lạc đến Ma Giới, xem ra cũng sẽ có người trở lại được Linh Giới, do đó nhất định có thể tra được tin tức liên quan.

Nghĩ đến đây, Hàn Lập thở dài một hơi, mạnh mẽ dồn nén những lo lắng trong lòng xuống, ánh mắt khẽ thay đổi, một lần nữa hướng về phía thiếu nữ hoàng sam.

Tuy rằng hắn không thể khẳng định chính xác rằng người truyền thụ Tố Nữ Luân Hồi công cho nàng chắc chắn là con cháu của Nam Cung Uyển, nhưng khả năng này quả thật cũng không nhỏ. Dù sao ngay cả khi hắn đã ở Linh Giới một thời gian dài, cũng chưa bao giờ nghe nói đến tông môn nào của Nhân tộc có được công pháp này.

Dường như thần thông này thực sự cực kỳ hiếm thấy, cũng không biết Yểm Nguyệt Tông ở Nhân Giới trước đây có đại vận như thế nào, không ngờ lại có thể đoạt được truyền thừa công pháp như vậy.

------oOo------

Chương 2051: Phúc Thiên cư sĩ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi tự cân nhắc trong lòng xong, Hàn Lập hơi lo lắng khẽ thở dài một hơi, cánh tay khẽ động, một ngón tay nhẹ nhàng búng về phía Chu Quả Nhi đang nằm trên mặt đất.

Một viên cầu màu xanh bắn ra, lóe lên rồi lập tức nhập vào thân thể của thiếu nữ.

Ngay sau đó, thiếu nữ đang ngủ say chớp chớp mí mắt, từ từ tỉnh lại.

Nhưng khi Chu Quả Nhi từ trên mặt đất ngồi dậy, sau khi nhớ lại cảnh xảy ra trước khi mình mất đi thần trí, sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

"Ngươi đã tiến hành sưu hồn ta!" Thiếu nữ nhìn chằm chằm Hàn Lập, gằn từng chữ hỏi.

"Nếu không sưu hồn ngươi, làm sao ta có thể biết được những điều mình muốn. Chẳng qua là ngươi cứ yên tâm, đối với những tư liệu mà ta không cảm thấy có hứng thú, ta sẽ không tốn tâm tư đi điều tra, ngoài ra, với tu vi của mình, ta cũng không gây ra bất cứ tổn thương nào cho nguyên thần của ngươi. Nhưng không ngờ ngươi lại không phải là người của Linh Giới mà từ Tiểu Linh Thiên đến đây, điều này thật sự ngoài dự đoán trước đó của ta." Hàn Lập thản nhiên trả lời.

Nghe thấy Hàn Lập nói ra được cả cái tên *"Tiểu Linh Thiên"*, Chu Quả Nhi khẽ cắn chặt môi, cả nửa ngày cũng không hề mở miệng nói gì nữa.

"Ta đã hạ cấm chế trong cơ thể ngươi, trong thời gian ta ở Huyễn

Dạ thành, trước hết ngươi cứ làm tỳ nữ cho ta rồi tính sau. Nếu có thể khiến ta vừa lòng, cho đến khi ta rời khỏi thành này, việc trả lại tự do cho ngươi cũng không phải là không thể. Bây giờ ngươi cứ tùy tiện tìm một căn phòng để nghỉ ngơi đi. Không có việc đặc biệt thì không cần thiết phải đến nơi này. Mặt khác, từ giờ trở đi ngươi hãy gọi ta là chủ nhân." Hàn Lập không để ý đến thần sắc của thiếu nữ, trái lại dặn dò qua loa vài câu.

"Vâng thưa chủ nhân. Tiểu tỳ xin cáo lui trước!" Thiếu nữ hoàng sam chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý, đồng thời sau khi thi lễ với Hàn Lập liền ngoan ngoãn đi xuống lầu dưới.

Xem ra nàng cũng rất hiểu chuyện, trước mặt một gã Ma tôn Hợp Thể kỳ, làm bất cứ hành động chống đối nào cũng chính là tự mình chuốc khổ vào thân mà thôi. Chỉ có điều thấy bộ dạng vô tình của Hàn Lập, hiển nhiên nàng cũng thật sự không ôm hy vọng gì đối với lời hứa hẹn của hắn.

Sau khi Hàn Lập thấy bóng dáng của Chu Quả Nhi biến mất ở cầu thang, hắn liền ngẩng đầu lên nhìn trần nhà đến ngơ ngẩn.

Trong ba ngày tiếp theo, Hàn Lập đều trốn trong tầng cao nhất của lầu các, lẳng lặng tĩnh tọa nghỉ ngơi, không hề rời khỏi nơi này nửa bước. Nhưng vào ngày thứ tư đã có người chủ động tìm đến cửa.

"Người đứng đầu Triệu gia phái người đến đây?" Hàn Lập đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, khi thấy thiếu nữ hoàng sam tiến vào bẩm báo liền nhíu chân mày hỏi.

"Đúng vậy thưa chủ nhân. Vừa rồi có một vị trưởng lão của Triệu gia tự mình đưa thiếp mời đến, nói rằng nhất định phải giao tận tay cho chủ nhân!" Chu Quả Nhi nâng tấm thiếp mời màu bạc sáng rực trong tay lên, bình tĩnh nói.

"Để ta xem xem..."

Hàn Lập híp hai mắt lại, một tay chụp vào hư không, ngay sau khi một tiếng *"Vù"* vang lên, tấm thiếp mời đã bay đến trong tay một cách khó hiểu, nhẹ nhàng mở ra.

Một tiếng *"Phù phù"* vang lên!

Trên tấm thiếp bạc tỏa ra một luồng kim quang, từ từ nhạt dần nhưng lại huyễn hóa thành hư ảnh khuôn mặt nho nhã của một gã nam tử trung niên.

Ẩn dưới khóe mắt của nam tử này là lân phiến màu đen, song con mắt lại lấp lánh kim mang.

Xem ra đây là người đứng đầu Triệu gia!

Hư ảnh hướng về phía Hàn Lập chắp tay thi lễ, sau đó mỉm cười nói mấy câu.

Giọng điệu của hắn vô cùng khiêm nhường, nói về hai chuyện chính. Thứ nhất, hắn từ Hoàng chưởng quỹ của Vạn Tháp nô mà biết được vị Ma tôn Hàn Lập đến đây, Triệu gia thân là địa chủ ở Huyễn Dạ thành hy vọng có thể giao hảo với Hàn Lập, hơn nữa còn ám chỉ rõ ràng rằng Triệu gia sẽ không vì một nữ nô mà có bất cứ bất mãn gì đối với Hàn Lập. Một chuyện khác là một tháng sau chính là ngày tế tổ của Triệu gia, hắn hy vọng Hàn Lập có thể làm thượng khách đến Triệu gia tẩy sơn.

Hư ảnh vừa nói xong liền chắp tay vái Hàn Lập, sau một tiếng *"Phanh"* lập tức toán loạn rồi biến mất, chỉ để lại tấm thiếp bài bạc sáng rực!

Hàn Lập đảo ánh mắt lên trên tấm thiếp bạc, chỉ thấy đại thể được khắc chi chít ma văn đen kịt, còn ở giữa thì lại có một chữ *"Triệu"* vàng rực.

Vẻ mặt Hàn Lập không thay đổi nhưng hai tay đột nhiên chà xát. Một âm thanh trầm đục vang lên, một luồng hỏa diễm bạc đột nhiên xuất hiện từ trong lòng bàn tay, trong nháy mắt đã thiêu cháy tấm thiếp mời thành tro bụi.

"Nếu lần sau có người của Triệu gia đến để hỏi về câu trả lời, hãy nói ta chấp nhận lời mời của bọn họ, một tháng sau sẽ đến nơi hẹn đúng thời gian!" Hàn Lập dặn dò thiếu nữ.

"Tuân lệnh!" Chu Quả Nhi cúi đầu vâng lời, sau đó liền xin cáo lui.

Hàn Lập một lần nữa nhắm hai mắt lại, tiếp tục ngồi thiền. Chỉ có điều ngoài dự tính của hắn, chỉ vẻn vẹn một ngày sau thiếu nữ hoàng sam đã lần nữa đến đây, thông báo có một nữ tử họ Bạch đến chơi, tự xưng là người quen cũ của Hàn Lập.

Hàn Lập vừa nghe xong lập tức đoán được người đến hơn phân nửa là Bạch Vân Hinh. Xem ra việc mình đột nhiên trở thành Ma tôn cuối cùng cũng truyền đến tai Bạch gia, nếu không nàng sẽ không vừa về nhà mấy ngày đã lập tức vội vàng đích thân đến đây.

Trong lòng Hàn Lập cân nhắc như vậy nhưng không hề có ý định lập tức gặp nàng, liền dặn dò Chu Quả Nhi mời khách đến một căn phòng ở đại sảnh, sau một khoảng thời gian hắn mới từ tầng cao nhất thong dong đi xuống.

Khi đi đến đại sảnh, Hàn Lập liếc mắt liền nhìn thấy đúng là người mình nghĩ - thiếu phụ có diện mạo duyên dáng đang ngồi trên ghế, khóe miệng lập tức nhếch lên nở nụ cười, mở miệng nói một câu:

"Thì ra là Bạch tiên tử đến chơi, Hàn mỗ xuống đây chậm chạp, mong rằng đạo hữu không trách móc." Hàn Lập miệng nói vậy nhưng không hề có ý định che dấu khí tức Hợp Thể kỳ trên người, thản nhiên phóng thích ra.

Thần niệm của Bạch Vân Hinh thoáng quét qua người Hàn Lập, sắc mặt lập tức đại biến, từ trên ghế đứng dậy, vội vàng chỉnh đốn trang phục thi lễ!

"Lúc trước vẫn bối không biết chân thân của Ma tôn đại nhân nên có chỗ đắc tội, mong rằng đại nhân không trách tội vãn bối!"

"Người không biết không có tội, trước kia ta sợ các ngươi quá câu nệ nên mới áp chế khí tức ở cấp bậc Luyện Hư, sao lại oán trách chứ." Hàn Lập cười hắc hắc, khoát khoát tay về phía thiếu phụ, ra hiệu hãy ngồi xuống nói chuyện.

Mà chính hắn cũng đi đến ghế chủ, an nhàn ngồi xuống.

"Không dám, trên đường vãn bối có nhiều lần không được chu đáo, thực sự có phần bất kính đối với tiền bối." Bạch Vân Hinh vừa nghe vậy, trong lòng hơi buông lỏng nhưng vẫn cẩn thận trả lời, thực sự không dám ngồi xuống ghế lần nữa.

Hàn Lập thấy bộ dạng cẩn thận như vậy của thiếu phụ cũng không tiếp tục miễn cưỡng, trái lại chớp chớp mắt hỏi một câu:

"Nhanh như vậy Bạch đạo hữu đã đến thăm, hẳn không phải chỉ là đến đây nhận lỗi chứ?"

"Tiền bối minh giám (ca ngợi người có kiến thức, có nhãn lực), vãn bối đã bẩm báo chuyện của tiền bối với gia tổ Phúc Thiên. Hiện tại phụng lệnh lão tổ đặc biệt đến mời tiền bối qua phủ một lần!" Bạch Vân Hinh trả lời vô cùng ngắn gọn.

"Thì ra là Phúc Thiên đạo hữu cho mời, nếu đã như vậy, ta nhất định phải gặp một lần mới được. Được rồi, Bạch đạo hữu hãy đi trước dẫn đường cho ta." Hàn Lập nghe vậy không hề có bất ngờ gì, đồng thời lập tức đồng ý.

Bạch Vân Hinh nghe xong, trên mặt đương nhiên lộ vẻ mừng rỡ, luôn miệng *"Vâng dạ"*.

Hàn Lập cũng không mang theo Chu Quả Nhi đi cùng, sau khi dặn dò thiếu nữ ở lại lầu các liền cùng Bạch Vân Hinh đi thẳng ra đại môn.

Khi hai người đến gần đại môn khổng lồ của tòa lầu, ở đó đã có một chiếc thú xa (xe do thú vật kéo) do bốn con độc giác mã kéo đứng đợi.

Trên đỉnh thú xa có một cây phiên kỳ (cờ) màu tím, một chữ Bạch đen nhánh lờ mờ như ẩn như hiện trên tấm cờ. Dễ nhận thấy đây là xe chuyên dùng để đón khách quý của Bạch gia.

Mà ở hai bên hông của thú xa thì có mười sáu tên kỵ sĩ mặc giáp đen cưỡi cự lang song đầu, lẳng lặng chờ ở đây.

Tất cả vệ sĩ lẫn ma thú để cưỡi đó đều được che phủ bởi một lớp giáp màu đen, sau lưng mỗi người đều cắm hai cây cự kiếm, trên người loáng thoáng có một luồng sát khí như ẩn như hiện, song những người này chỉ có tu vi Hóa Thần kỳ.

"Hổ Sát vệ này là đội quân tinh nhuệ do bạch gia chúng tôi huấn luyện đặc biệt, mỗi một người đều đã từng sinh sống một mình ở những vùng đất hoang vu hơn trăm năm, trảm sát vô số ma thú, không biết tiền bối cảm thấy như thế nào?" Bạch Vân Hinh vừa thấy Hàn Lập chú ý đến những kỵ sĩ Ma tộc này lập tức dịu dàng cười hỏi.

"Không tồi, so với tinh nhuệ chính thức của một tòa thành lớn cũng không chênh lệch lắm!" Hàn Lập vuốt cằm rồi nói, sau đó liền đi lên thú xa, hai mắt nhắm lại không nói câu nào nữa.

Thấy bộ dạng của Hàn Lập như vậy, Bạch Vân Hinh cũng không dám hỏi nhiều nữa, cũng theo sau đi lên xe, sau đó dặn dò một tiếng. Ngay lập tức, thú xa khổng lồ cấp tốc dọc theo con đường ầm ầm lao về phía trước, còn mười sáu tên Hổ Sát vệ thì hối thúc cự lang song đầu bám sát hai bên hông.

Dọc đường đi, những Ma nhân phổ thông đi trên đường vừa nhìn thấy thú xa khổng lồ cùng ma kỵ mặc giáp đen hai bên liền nhao nhao tránh né, đồng thời trên mặt cũng lộ ra vẻ kính sợ cùng hâm mộ.

Trên đường, thú xa khổng lồ gần như không bị ngăn trở, không ngừng băng băng về phía trước, ước chừng mấy canh giờ sau, cuối cùng cũng dừng lại trước một thành trì tương tự như trong thành.

Hàn Lập đi xuống thú xa, sau khi lướt mắt về phía thành trì ở phía xa vài lần, trên mặt hiện lên một chút kinh ngạc.

Thành trì trước mắt đương nhiên chính là nơi ở của Bạch gia!

Cả tòa kiến trúc không những là một khối hoàn chỉnh, những bức tường ở giữa bóng loáng như ngọc, gần như không hề có một kẽ hở, đồng thời đá xây nên thành trì màu xám nhạt, không phải kim loại cũng chẳng phải là ngọc thạch, với kiến thức của hắn cũng không biết thành trì được xây dựng bằng loại tài liệu nào.

Chỉ có điều từ việc xung quanh phảng phất tỏa ra khí tức uy nghiêm đáng sợ, xem ra Bạch gia cũng có tầng tầng cấm chế, tuyệt đối không đơn giản như thoạt nhìn bên ngoài.

Ở phía trước thành trì có một cự môn cao hơn trăm trượng, hai bên cạnh có mấy chục bức tượng ma thú không giống nhau sừng sững, hình thành nên một con đường.

Mỗi một pho tượng này đều đen tuyền nhưng trông rất sống động, tất cả đều lẳng lặng nằm gục ở nơi này. Mà ở trước đại môn còn có tám tên Ma tộc mặc hoàng bào tay không tấc sắt, vẻ mặt lạnh lùng canh giữ ở đó.

Được Bạch Vân Hinh dẫn đường, dưới sự kinh ngạc của tám tên Ma tộc hoàng bào, Hàn Lập nghênh ngang tiến vào đại môn.

Sau khoảng thời gian một chén trà nhỏ, bên trong một căn phòng có phong cách cổ xưa của thành trì, Hàn Lập đang ngồi trên một chiếc ghế tím, một tay nâng chén trà màu bạc chậm rãi thưởng thức, điềm nhiên như không có việc gì.

Trong chén tỏa ra những hương thơm đặc biệt xông thẳng vào mũi, ở gần đó cũng có bốn thị nữ Ma tộc cực kỳ xinh đẹp cung kính khoanh tay đứng bên cạnh.

Lúc này cũng không thấy bóng dáng của Bạch Vân Hinh đâu, cả gian phòng trở nên yên tĩnh, một âm thanh nhỏ cũng không có.

Song, sau khi Hàn Lập đợi một lát, bên ngoài phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, tiếp đó bóng người ngoài cửa nhoáng lên, một người từ bên ngoài nhẹ nhàng đi vào.

Người này lướt về phía Hàn Lập vài lần, đột nhiên khẽ mỉm cười:

"Tại hạ là Phúc Thiên cư sĩ, Hàn đạo hữu có thể đích thân đến

đây thật sự là việc may của Bạch gia!"

"Các hạ chính là Phúc Thiên lão tổ?" Hàn Lập quan sát người phía trước, khóe miệng giật giật vài cái, có phần trợn mắt há hốc mồm.

------oOo------

Chương 2052: Phiền toái

Nguồn: EbookTruyen.Net

Người đang đi tới là một thiếu nữ có dáng người cao gầy tuổi chừng hai mươi, tóc màu tím búi cao, trên trán có một chiếc sừng màu trắng, dung mạo đoan chính, nhìn Hàn Lập mà trên mặt vẫn còn vương nét cười.

Chân diện mục của vị Bạch gia lão tổ này thật sự làm người khác có chút ngạc nhiên!

"Sao vậy, chẳng lẽ trước đó Hàn đạo hữu không biết thiếp thân là con gái sao?" Nữ tử tóc tím khẽ cười một tiếng nói với Hàn Lập.

"Bạch Vân Hinh đạo hữu đúng là chưa cho Hàn mỗ biết qua việc này, tại hạ có chút thất thố, làm cho tiên tử chê cười rồi." Hàn Lập dù sao cũng không phải người thường, có chút ngạc nhiên rồi lại trở lại bình thường ngay lập tức, nhưng vẻ ngạc nhiên vẫn còn lưu lại trên mắt.

"Không có gì, việc này cũng không phải thiếp thân lần đầu gặp phải. Dù sao cái tên Phúc Thiên Cư Sĩ đúng là dễ dàng làm cho người khác hiểu lầm. Nhưng xưng hô này là Bạch gia hơn mười đời lão tổ lưu truyền tới nay, cho nên thiếp thân mặc dù ma công đại thành, cũng không nên tùy ý sửa đổi." Nữ tử tóc tím cười nói, nhẹ giọng giải thích hai câu.

Lời này làm Hàn Lập chợt hiểu ra mọi chuyện.

Trong một vài gia tộc, hoàn toàn có chuyện đem xưng hô cùng chức vị truyền tới đời sau, theo một khía cạnh nào đó cũng là tăng cường tính truyền thừa của gia tộc.

Việc này nhìn như giống trò đùa, nhưng theo Hàn Lập biết thì dường như hiệu quả cũng không tệ.

Lúc này nữ tử tóc tím đã ngồi xuống tại chỗ đối diện Hàn Lập, khoát tay một cái lập tức mấy thị nữ đứng xung quanh lui ra khỏi đại sảnh, cũng đem đại môn nhẹ nhàng đóng lại.

"Nghe tên vãn bối không nên thân của ta nói, Hàn huynh là một khổ tu chi sĩ nên cũng không có đi lại bên ngoài nhiều. Như thế cũng khó trách ta lần đầu tiên nghe nói tên tuổi Hàn đạo hữu. Nhưng là ma công của đạo hữu dường như vô cùng tinh xảo, có lẽ cũng đã tiến giai cảnh giới Ma Tôn khá lâu rồi. Nếu không thiếp thân làm sao lại không nhìn thấu tu vi đạo hữu." Thần niệm nữ tử như có như không quét qua quét lại trên thân Hàn Lập, tinh quang trong đôi mắt dễ thương kia liên tục, miệng hỏi Hàn Lập.

"Hàn mỗ tu luyện chính là Sát Lục Chi Đạo, ưa thích tu luyện tại những vùng đất hoang có nhiều ma thú nên đúng là cùng ngoại nhân tiếp xúc không nhiều. Về phần thời gian tiến giai Ma Tôn, đạo hữu đã đoán sai rồi. Hàn mỗ tiến giai cảnh giới Ma Tôn mới chỉ mấy trăm năm thời gian mà thôi. Đạo hữu không cách nào xem thấu tu vi, chỉ là do tại hạ tu luyện công pháp có chút đặc thù." Hàn Lập cười hắc hắc, nửa thật nửa giả trả lời.

Cùng lúc đó, hắn cũng dùng thần niệm quét lên người vị Phúc Thiên Cư Sĩ này, kết quả là thần niệm như đổ muối xuống biển giống, đồng dạng không có kết quả gì, cái này lại làm cho hắn hơi rùng mình.

Xem ra nàng này hoặc là trên người có trọng bảo hộ thân, hoặc là công pháp tu luyện có thể che giấu khí tức.

Nếu nói đối phương pháp lực bỏ xa hắn thì khả năng không lớn. Dù sao Hàn Lập hiện tại tu vi thâm hậu, gần như các tồn tại cùng giai đã không còn ai có thể hơn hắn. Hắn tuyệt đối không tin, nữ tử trước mắt pháp lực có thể bỏ xa hắn.

"Sát Lục Chi Đạo! Thiếp thân mặc dù đối với loại ma công này tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng cũng biết phàm tu luyện ma công liên quan tới việc giết chóc đều có chiến lực hơn xa đồng đạo. Như thế thiếp thân đúng là đã thất kính rồi!" Nữ tử tóc tím nghe xong Hàn Lập nói lập tức cả kinh, trong lòng đã tồn tại nghi hoặc lại thoáng tiêu tan không ít, nhưng trên mặt cũng chỉ hiện ra

vẻ vui mừng khó mà phát hiện.

"Sát Lục Chi Đạo tuy rằng uy lực không nhỏ, nhưng tu luyện quả thực có chút gian nan. Tại hạ tự hỏi chỉ dựa vào chính mình khổ tu một chỗ, cùng chém giết ma thú, thì thật không cách nào đột phá bình cảnh trước mắt, nói không chừng lại dẫm chân tại chỗ." Hàn Lập thản nhiên nói.

"Thiếp thân tu luyện không phải Sát Lục Chi Đạo, nhưng cũng đang kẹt tại bình cảnh hơn ngàn năm rồi. Ma Tôn cảnh giới muốn tinh tiến một chút đều là muôn vàn khó khăn, hơn phân nửa là phải cần thêm cơ duyên mới có thể như ý nguyện."

Dường như nữ tử tóc tím bị ngôn từ của Hàn Lập xúc động trong lòng, khẽ thở dài một cái đồng ý nói.

"Tại hạ nghe qua Huyễn Khiếu Sa Mạc là một trong những cấm địa nổi danh của Thánh Giới, mới tiện đường đến nơi đây, muốn ở trong thành nghỉ ngơi và hồi phục một thời gian rồi hãy tiến vào sa mạc này ma luyện một phen. Nếu có thể tìm kiếm một chút cơ duyên ở trong đó thì đúng là không thể tốt hơn." Hàn Lập gật gật đầu, bỗng nhiên chuyển chủ đề nói.

"Bạch gia chúng ta tuy không phải là đại gia tộc, nhưng ở bản địa cũng có một chút thế lực, đối với Huyễn Khiếu Sa Mạc cũng có nhiều kiến giải. Đạo hữu nếu có cần gì chi bằng cứ đến đây. Ta sẽ phân phó tộc nhân đệ tử, vì đạo hữu cung cấp hết thảy mọi thứ." Nữ tử tóc tím nghe xong lời này, tinh quang trong mắt lóe lên nói.

"Đạo hữu nói như thế, tại hạ thật đúng là có một chuyện cần Bạch gia tương trợ." Hàn Lập một tay vỗ nhẹ trên gối, hơi cười cười nói.

"A, đạo hữu có gì cứ nói nghe một chút. Chỉ cần Bạch gia có đủ khả năng, nhất định sẽ không chối từ." Nữ tử tóc tím thần sắc hơi đổi không chút do dự nói.

"Nghe nói vô luận thần thông có lớn bao nhiêu, vừa tiến vào Huyễn Khiếu Sa Mạc thì đều không thể thúc dục bất cứ độn thuật gì, mà đi bộ qua sa mạc, lại cần tới năm sáu năm, tại hạ tuy rằng

muốn ở trong sa mạc tôi luyện một phen, nhưng thực sự không muốn lãng phí nhiều thời gian như thế. Cho nên có ý định hướng Bạch gia mua một đầu Bát Túc Ma Tích để cưỡi. Không biết Bạch gia có thể hay không bán cho tại hạ một đầu" Hàn Lập nhìn chằm chằm nữ tử tóc tím, trực tiếp nói ra sở cầu của mình.

"Bát Túc Ma Tích! Đạo hữu quả nhiên đưa ra yêu cầu này. Không dối gạt đạo hữu, ta lúc trước đã nghe Vân nhi đã từng nói qua việc này." Nghe xong Hàn Lập nói như vậy nữ tử tóc tím lại thở dài một hơi.

"Sao vậy, việc này đã làm cho Phúc Thiên đạo hữu khó xử sao?" Hàn Lập thần sắc không đổi, nhưng hai mắt nhíu lại mà hỏi.

"Há lại chỉ có khó xử không thôi! Nếu không phải Hàn huynh là một Ma Tôn cường giả, nếu đổi một người khác ở trước mặt ta mà nói như vậy, ta đã lập tức hạ lệnh trục khách rồi." Nữ tử tóc tím lắc đầu nói.

"Ta lúc trước cũng từng nghe qua nói Bát Túc Ma Tích đối với mấy đại gia tộc ở quý thành là thập phần trọng yếu, sẽ không bán ra bên ngoài. Đạo hữu có thể hay không giải thích nguyên do trong đó cho tại hạ một chút?" Hàn Lập sờ sờ lên cằm, thần sắc không đổi hỏi.

"Việc này cũng không phải bí mật, cũng có thể nói được." Nữ tử tóc tím chỉ suy nghĩ một chút, liền sảng khoái đáp ứng.

"Giá trị của Bát Túc Ma Tích thiếp thân cũng không cần nói. Không chỉ ma hạch, cốt cách, thậm chí toàn thân huyết nhục cũng có thể luyện chế một loại Luyện Khí đan dược hiếm thấy. Nhưng bằng vào này điểm này còn chưa đủ để mấy đại gia tộc chúng ta đối với nó coi trọng như thế. Hàn đạo hữu nên biết, Huyễn Dạ thành sở dĩ có thể ở chỗ này xây dựng nên chính là do phụ cận nơi này có một chút khoáng sản cùng linh dược. Những vật này bán ra, hàng năm có thể thu lại cho bổn thành nguồn thu cực lớn, đủ để duy trì mấy đại gia tộc chúng ta chi tiêu hằng ngày. Nhưng đạo hữu không biết là bổn thành ở nơi này tu kiến hơn mấy vạn năm, những khoáng sản cùng linh dược kia sớm đã bị khai thác sạch sẽ. Hiện tại đặc sản mà bổn thành cung cấp, đều là từ trong

chỗ sâu Huyễn Khiếu Sa Mạc mới tìm được mạch khoáng cùng dược điền. Tuy rằng nguồn tài nguyên mới này cũng không ít, nhưng muốn khai thác được một cách thuận lợi đem về thành lại phải dựa vào Bát Túc Ma Tích mới được. Nếu không bằng vào sự nguy hiểm trong Huyễn Khiếu sa mạc thì quả thật là không thể thực hiện. Dù sao sa mạc này là cấm địa nổi danh Thánh Giới, người bình thường tuyệt khó mà vào trong đấy. Mấy đại gia tộc coi trọng ma thú này như vậy chính là nó có thể tự nhiên ra vào Huyễn Khiếu sa mạc. Mất đi một còn cũng có thể làm cho tiền lời hàng năm của gia tộc giảm đi rất nhiều. Sự việc như vậy, mấy nhà chúng ta làm sao đem Bát Túc Ma Tích ra bán đây." Nữ tử tóc tím từ từ nói ra nguyên do, không có chút nào giấu diếm.

Hàn Lập nghe xong nhíu mày xuống, cũng cảm thấy cực kỳ khó giải quyết.

Nếu là nguyên do khác thì đã có thể xử lý, nhưng đây lại quan hệ tới hưng suy của gia tộc, Bát Túc Ma Tích này chỉ sợ rất khó dùng phương pháp bình thường để có tới tay rồi.

Hàn Lập trong nội tâm đánh giá một chút, ánh mắt quét qua nữ tử đối diện một chút, phát hiện đối phương nhìn như thần sắc bình tĩnh, nhưng là ánh mắt như ẩn như hiện vẻ khác thường, lúc này nội tâm khẽ động, khóe miệng liền điểm một nụ cười.

"Phúc Thiên đạo hữu, mới vừa rồi không có thẳng thừng từ chối tại hạ, hiển nhiên vẫn có thể thương lượng. Đạo hữu rốt cuộc như thế nào mới có thể bán ra một đầu Bát Túc Ma Tích, đạo hữu đừng ngại cứ nói thẳng đi. Hẳn không phải là việc đề cao giá cả rồi." Hàn Lập bình tĩnh hỏi một câu.

"Hàn huynh vẫn là nhìn ra. Thiếp thân biết rõ điểm này không cách nào giấu diếm được đạo hữu rồi!" Nữ tử tóc tím khẽ giật mình, sau đó miệng hơi bĩu một cái khẽ cười nói.

Hàn Lập lại bất động thanh sắc nhìn qua nữ tử đối diện, không nói một lời.

Biểu lộ Hàn Lập như vậy, nữ tử tóc tím không khỏi thu liễm vài phần vui vẻ, sau một phen suy tính, mới có vài phần ngưng trọng nói ra:

"Nếu là ba năm trước đây, bất luận điều kiện gì, Bạch gia chúng ta sẽ không để cho một đầu Bát Túc Ma Tích nào lọt ra ngoài. Nhưng là hiện tại cũng không phải không thể thương lượng. Bởi vì Bạch gia chúng ta hiện tại gặp một chút phiền toái, chính là cần người có thần thông như Hàn huynh tương trợ một tay mới có thể giải quyết."

"Phiền toái? Lão tổ Bạch gia Ma Tôn cấp có lẽ không chỉ có mình tiên tử, phiền toái gì có thể làm cho quý gia tộc cũng không cách nào giải quyết?" Hàn Lập nghe vậy, biến sắc mặt, nhưng trong miệng khá bình tĩnh hỏi.

"Nếu là phiền toái bình thường, thiếp thân cũng sẽ không đề cập với người mới gặp như đạo hữu rồi. Thiếp thân sẽ nói rõ ràng! Thật ra Bạch gia chúng ta tại một chỗ mạch khoáng cực kỳ trọng yếu trong Huyễn Khiếu sa mạc có vấn đề lớn. Tài nguyên này mấy năm trước bị một đầu ma thú có thực lực Ma Tôn cấp chiếm cứ. Ma thú này cực kỳ thần thông quảng đại, bằng vào Bạch gia chúng ta thật sự không cách nào đuổi chúng đi, lúc này chỉ có thể mặt dày mời tới vài hảo hữu hỗ trợ. Nhưng nếu Hàn huynh cũng ra tay, khả năng là được việc lại chắc thêm vài phần. Sau khi chuyện thành công, thiếp thân có thể làm chủ dùng một đầu Bát Túc Ma Tích là thù lao cho đạo hữu." Nữ tử tóc tím cười khổ nói.

"Đạo hữu đã mời bao nhiêu Ma Tôn cấp giúp đỡ rồi?" Hàn Lập sau khi nghe, trầm ngâm một lát, mới tỉnh táo hỏi một câu.

"Đã mời hai người, hơn nữa thêm ta cùng một Thái Thượng trưởng lão Bạch gia, đến lúc đó tổng cộng sẽ có bốn Ma Tôn cùng nhau ra tay." Nữ tử tóc tím không chút do dự trả lời.

------oOo------

Chương 2053: Quảng Âm bảo kính

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Bốn tên Ma tôn đối phó với một con ma thú mà không hề nắm chắc mười phần! Con thú này có lai lịch như thế nào, có thần thông gì?" Hàn Lập trầm ngâm một lát rồi trịnh trọng hỏi.

"Nói đến thật xấu hổ. Lúc trước thiếp thân từng giao đấu với quái vật này một lần, nhưng cũng chưa hề được nhìn rõ pháp thể của đối phương. Nó trước sau bị một luồng lục diễm bao vây vào bên trong, chỉ có thể nhìn thấy hình dạng đại khái mà thôi, chỉ có thể nói đó là một con quái vật giống tê giác nhưng chẳng phải tê giác, giống trâu nhưng cũng chẳng phải là trâu. Về phần thân thông, con thú này có hỏa thần thông, uy lực lớn đến mức có thể phá không dung hư (đốt tan hư không). Khi đó thiếp thân không kịp đề phòng, thiếu chút nữa bị ma diễm bao vây thiêu sống ngay tại trận." Nữ tử tóc tím khẽ cắn môi, cung kính trả lời.

"Hỏa thần thông? Nếu vậy có chút phiền phức! Nếu có thể tu luyện thần thông hỏa diễm đến mức cực hạn, lực tàn phá có thể bỏ xa thần thông của những thuộc tính khác. Chẳng trách đạo hữu lại chịu thiệt thòi như vậy!" Hàn Lập chớp mắt rồi thì thào nói.

"Hàn huynh không cần phải dát vàng lên mặt thiếp thân. Cho dù con thú này không tu luyện thần thông ma diễm, chỉ luận pháp lực hùng hậu thì ta cũng đã không thể so sánh được. Phỏng chừng đã đạt tới giai đoạn Ma tôn hậu kỳ đại thành, cho nên Bạch gia chỉ có thể tập hợp sức lực của mọi người mới dám xua đuổi con thú này một lần nữa." Nữ tử tóc tím cười khổ một tiếng rồi trả lời.

"Ma thú cấp bậc Ma tôn hậu kỳ! Thảo nào đạo hữu lại cẩn thận như vậy. Đối với hành động lần này, không biết Phúc Thiên tiên tử có mấy phần nắm chắc? Chống lại một con ma thú cường đại không rõ sâu con cũng không phải là chuyện đùa, không chừng

còn có nguy cơ trọng thương hoặc vẫn lạc." Vẻ mặt Hàn Lập âm tình bất định hỏi.

"Muốn diệt sát một con ma thú như vậy, đương nhiên đó là việc gần như không thể. Nhưng chỉ đánh trọng thương để đuổi đi, nếu có bốn người ra tay hẳn là nắm chắc sáu bảy thành. Nhưng nếu đạo hữu cũng đồng ý, thiếp thân cảm thấy nắm chắc chừng chín thành." Nữ tử tóc tìm không chút do dự trả lời.

"Hắc hắc, xem ra tiên tử vô cùng tự tin!" Hàn Lập không tỏ rõ ý kiến, nhẹ nhàng nói một câu vu vơ.

"Đó là bởi vì Bạch gia có mời đến hai người bạn thâm gia, trừ bỏ việc pháp lực không hề dưới ta, hơn nữa một người thì tu luyện băng hàn chi lực, người thì sở hữu bảo vật chí âm chí hàn, bằng không thì thiếp thân nào dám huênh hoang trước mặt đạo hữu chứ. Nếu lần hành động này không có hiệu quả, Bạch gia cũng chỉ có thể nhịn đau mà từ bỏ mạch khoáng này." Nữ tử tóc tím thấy bộ dạng Hàn Lập dường như có phần không tin, vội vàng giải thích vài câu.

"Có đạo hữu có thể khắc chế ma diễm của con thú này cùng đi, cơ hội thành công quả thật tăng lên hai phần. Xem ra Phúc Thiên đạo hữu đã tính toán từ trước. Chỉ là Hàn mỗ còn có một chuyện hy vọng tiên tử giải thích." Hàn Lập khẽ giật mình nhưng trong lòng bỗng nảy ra điều gì đó, chợt hỏi.

"Nếu Hàn huynh có thắc mắc cứ việc nói ra, thiếp thân nhất định giải thích toàn bộ!" Nữ tử tóc tím mỉm cười, nói.

"Ma thú kia đã tuy luyện đến cảnh giới Ma tôn hậu kỳ, cho dù linh trí ban đầu có thấp nhưng cũng hiểu biết một ít chuyện mới phải. Vì sao lại vô cớ chiếm giữ mạch khoáng của Bạch gia các ngươi. Hơn nữa Bạch gia cực kỳ coi trọng mạch khoáng này, thà rằng tiêu phí một cái giá lớn như vậy chứ không muốn từ bỏ. Không biết nơi này sản sinh loại quặng quý hiếm nào?" Hàn Lập bình tĩnh hỏi.

"Đó là một mạch khoáng Hỏa Vân thạch rất lớn, hơn nữa trữ lượng Hỏa Vân thạch đỉnh giai cực kỳ dồi dào, đủ để mang đến

cho Bạch gia chúng ta lợi ích khổng lồ. Thiếp thân sao có thể dễ dàng buông tay được." Nữ tử tóc tìm vội vàng giải thích.

"Hỏa Vân thạch! Chẳng trách được. E rằng con ma thú hậu kỳ này muốn hấp thu toàn bộ chân hỏa chi khí của mạch khoáng để tinh tiến tu vi của bản thân." Hàn Lập gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

"Không sai, cũng chỉ có vài loại ma thú đặc biệt mới có thần thông thiên bẩm có thể trực tiếp hấp thu như vậy. Nếu đổi lại là Thánh tộc thông thường làm việc này, cho dù tu vi cao đến đâu cũng sẽ nổ tan xác mà chết. Nhưng càng như vậy thì càng phải sớm thu hồi cái mạch khoáng này. Nếu không sau một thời gian, không phải là tu vi của con thú này lại tinh tiến mà chính là mạch khoáng trở nên tàn phế."

"Chỉ cần đạo hữu bằng lòng ra tay tương trợ, vô luận việc này thành hay bại, Bạch gia không chỉ biếu tặng một con Bát Túc Ma Tích, đồng thời hứa sẽ dâng tặng một khoản ma thạch lớn làm thù lao." Nữ tử tóc tím chớp chớp đôi mắt long lanh, hứa hẹn.

"Nếu đạo hữu đã có thành ý như vậy, Hàn mỗ cũng không muốn một mực từ chối. Nhưng tại hạ còn muốn hỏi rõ một việc, mạch khoáng Hỏa Vân thạch này nằm ở đâu trên Huyễn Khiếu sa mạc, một lần đi về đại khái cần bao nhiêu thời gian. Nếu tốn quá nhiều thời gian, Hàn mỗ cũng không tiện tham gia." Hàn Lập cân nhắc trong chốc lát mới nghiêm mặt nói.

"Xin Hàn huynh yên tâm, khoáng mạch này cũng không cách bản thành quá xa, chỉ cần đi sâu vào sa mạc chặng đường hơn một tháng thời gian là có thể đến đó. Cho dù dọc đường bị trì hoãn thì vừa đi vừa về cũng ba tháng là đủ." Nữ tử tóc tím chớp mắt vội vàng trả lời.

"Nếu đã vậy thì Hàn mỗ có thể đáp ứng việc này. Nhưng không biết Bạch gia dự định khởi hành khi nào?" Hàn Lập cũng không tiếp tục chần chừ, trực tiếp đồng ý việc xuất thủ.

"Thiếp thân xin đa tạ Hàn huynh tương trợ. Hai người bạn thâm giao của ta đã có một vị đến đây, người còn lại có lẽ cần khoảng thời gian một tháng mới có thể đến bản thành. Chỉ cần tất cả mọi

người đến đây, chúng ta lập tức xuất phát." Nữ tử tóc tím nghe vậy hết sức vui mừng.

Hàn Lập mỉm cười gật đầu, cũng không nói thêm gì.

Lúc này, nữ tử tóc tím lại lần nữa mời Hàn Lập chuyển đến Bạch gia, ngỏ ý sẵn lòng cung cấp toàn bộ chi tiêu tu luyện hàng ngày trong khoảng thời gian này, song lại bị Hàn Lập khéo léo khước từ.

Nữ tử tóc tím thấy Hàn Lập đã quyết định nên cũng không tiếp tục miễn cưỡng, trái lại cùng Hàn Lập thảo luận một vài tâm đắc ở phương diện ma công cùng luyện thể.

Đối với việc này Hàn Lập đương nhiên sẽ không từ chối, ngay lập tức cùng nàng mặt đối mặt nói say sưa.

Nhưng chẳng bao lâu sau hắn liền sửng sốt, tuy rằng vị Phúc Thiên cư sĩ ở trước mặt thân là nữ nhân nhưng trên phương diện luyện thể quả là có rất nhiều điểm độc đáo, sau một hồi đàm luận, ngay cả một vài điểm vốn cảm thấy khó khăn của Phạm Thánh chân ma công cũng hiểu ra!

Đây cũng là chuyện rất hiếm gặp khi hắn cùng tu sĩ Hợp Thể khác trao đổi ở Linh Giới. Chỉ có điều sau khi cẩn thận suy nghĩ, Hàn Lập liền bừng tỉnh.

Phạm Thánh chân ma công của hắn vốn là ma công có nguồn gốc từ Ma Giới, việc có chỗ tương tự với phương pháp luyện thể và những ma công uyên thâm khác đương nhiên là không có gì đáng ngạc nhiên. Trước đây khi cùng những tu sĩ Hợp Thể khác trao đổi tâm đắc, tuy rằng không thể nói là không có thu hoạch gì, nhưng ở phương diện luyện thể tự nhiên không thể so sánh được với một tên Ma tôn chân chính của Ma tộc.

Trong lòng cân nhắc như vậy, Hàn Lập đương nhiên cao hứng hơn nữa, bàn luận liên tục hơn nửa ngày.

Cũng lúc này, trong lòng nữ tử tóc tím cảm thấy vô cùng kinh hãi. Với trình độ ma công của nàng, đương nhiên có thể cảm thấy lĩnh ngộ của Hàn Lập về thuật luyện thể hơn xa mình, tuyệt đối không phải là một tên Ma tôn bình thường.

Việc hắn đáp ứng cùng đi đối phó với con ma thú kia có thể tưởng tượng được mang đến trợ giúp lớn như thế nào. Với ý nghĩ như vậy, nữ tử cảm thấy mừng rỡ trong lòng, đương nhiên càng khách sách với Hàn Lập.

Khi trời dần dần tối, Hàn Lập rốt cuộc đứng dậy cáo từ. Khoảng thời gian này tự nhiên không đủ cho hai tên cấp bậc Hợp Thể trao đổi tất cả tâm đắc, vì vậy nữ tử tóc tím lại mời Hàn Lập đến Bạch gia trao đổi tâm đắc trong mấy ngày tiếp theo.

Hàn Lập cân nhắc qua liền vui vẻ đồng ý.

Lúc này nữ tử mới đích thân dặn bảo kẻ dưới dùng chiếc thú xa kia đưa Hàn Lập về chỗ ở.

Sau khi thị nữ dẫn Hàn Lập rời khỏi đại sảnh, nữ tử tóc tím một lần nữa ngồi xuống ghế, khẽ thu lại nụ cười trên mặt một chút. Nàng nâng một ly linh trà trên bàn lên, sau khi nhẹ nhàng thưởng thức một ngụm rồi đột nhiên nhíu chân mày nói một câu:

"Đại ca, huynh cảm thấy người này như thế nào, tu vi đã đạt đến cảnh giới nào rồi? Với thần thông của đại ca cộng với Quang Âm bảo kính, ở bên cạnh hẳn là có thể nhìn ra vài phần sâu cạn chứ."

"Ngũ muội, muội cũng quá xem trọng vi huynh rồi. Tiểu tử họ Hàn này là một kẻ thâm tàng bất lộ, lợi hại hơn xa những gì muội tưởng tượng!"

Vừa dứt lời, một bức tường của đại sảnh đột nhiên lấp lánh bạch quang rồi biến ảo thành một quầng sáng mờ ảo, một bóng người lặng lẽ từ trong bạch quang xuất hiện, trên tay cầm một chiếc cổ kính hình lăng trụ đen như mực.

Sau khi bóng người thản nhiên nói xong liền lóe lên một cái rồi xuất hiện trên chiếc ghế lúc trước Hàn Lập ngồi, thong thả ngồi xuống.

Lúc này mới có thể nhìn rõ diện mạo của người này, đó là một tên đại hán tóc xoăn, sắc mặt vàng nhạt, thân hình cường tráng, chỉ có điều trên trán cũng có một chiếc sừng ngắn màu trắng lớn hơn một chút so với nữ tử tóc tím.

Nhìn dung mạo thì phảng phất có thể thấy được đại hán và nữ tử tóc tím có hai ba phần giống nhau, dễ nhận thấy chính là một tên Ma tôn khác mà Bạch gia che dấu.

"Thế nào, đại ca có Quảng Âm kính tương trợ vậy mà cũng không có cách nào nhìn thấu cảnh giới tu vị của người nọ sao?" Nữ tử tóc tím rùng mình, nghiêm mặt hỏi đại hán.

"Muội cũng biết đấy, tuy Quảng Âm bảo kính là do một khối thiên địa băng linh luyện hóa mà thành, nhưng nếu đụng phải người cũng có bảo vật chí âm hộ thân hoặc là tu luyện công pháp chí hàn, hiệu dụng thật sự sẽ giảm mạnh. Ngoài ra, thần niệm của người này dường như cũng cực kỳ cường đại, ban nãy khi ta làm phép, quá nửa là đã bị hắn nhận ra, chẳng qua giả vờ không biết mà thôi!" Đại hán thở dài một hơi, vẻ mặt trở nên âm trầm.

"Cái gì, người này đã phát hiện sự tồn tài của đại ca! Điều này thật có chút phiền phức, lần sau chỉ sợ phải giải thích sơ qua cho hắn một chút. Nhưng huynh trưởng mượn sức mạnh của bảo kính, thật sự không mảy may phát hiện được gì sao?" Nữ tử nhíu mày hỏi.

"Hắc hắc, giải thích? Điều này căn bản không cần thiết. Nếu lúc trước người này đã không có phản ứng gì, muội cứ giả vờ như không biết là được, nhiều nhất thì lần sau khi gặp hắn, ta sẽ không tiếp tục đứng bên cạnh thăm dò. Thời gian họ Hàn này dừng lại ở Huyễn Dạ thành cũng không dài, chỉ là một người khách qua đường, chúng ta cũng không cần tốn quá nhiều sức lực để lôi kéo. Về phần phát hiện được gì, Quảng Âm bảo kính của ta cũng không phải là hữu danh vô thực, đương nhiên phát hiện được vài điều. Vi huynh phóng thích cái này để muội xem thử!"

Đại hán cười khách khách, ngón tay nâng chiếc cổ kính hình lăng trụ vừa động đậy, bảo kính lập tức hóa thành một luồng hắc quang bay vọt lên, sau khi lóe lên một cái liền lơ lửng bất động trên không trung giữa hai người.

Tiếp đó, đại hán một tay kết quyết, tay kia thì hướng về phía hắc quang ở xa xa, đồng thời trong miệng bắt đầu lẩm bẩm.

Trong chớp mắt, quả cầu hắc quang liên tục lóe sáng bên trong hào quang ngũ sắc, một hình ảnh vô cùng rõ nét từ từ hiện ra.

------oOo------

Chương 2054: Nhất tiến Huyễn Khiếu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hình ảnh hiện lên rõ ràng là Hàn Lập đang ngồi ngay ngắn trong đại sảnh yên lặng không chút thanh âm, trong bảo kính thân ảnh Hàn Lập trông rất sống động, phảng phất như thời gian đảo ngược tái diễn lại sự việc một lần.

Lúc này, đại hán lại nói với nữ tử tóc tím một câu *"Xem được rồi"*, theo ngón tay của đại hán ảnh hư không điểm ra, một điểm hắc mang bắn ra tức thì lóe lên chui vào trong quang đoàn.

Sau một khắc, Hàn Lập trong bảo kính đột nhiên ngoài thân như toát ra một tầng quang diễm, tầng ngoài cùng là một tầng sáng màu đen như mực, tầng bên trong thì là một tầng sáng màu vàng tím, ở bên trong nữa thì chỉ thấy mảng tối tăm mờ mịt, màu sắc hỗn độn không thể nào phân biệt ra cái gì.

"Ồ, đây là cái gì?" Nữ tử tóc tím vừa thấy cảnh tượng như vậy, lập tức cả kinh nhẹ kêu lên.

"Ha ha, đây là Quảng Âm cảnh bí thuật, Ngũ muội cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Cái này giúp ta xem được chủ tu công pháp của Hàn tiểu tử, đúng là có chút đặc thù, tầng ngoài cùng màu đen, nghĩa là chân ma chi khí thuần khiết nhất của thánh giới chúng ta, cái này rất bình thường, hắn nếu không có tầng hắc quang này, ta lại còn hoài nghi hắn không phải là người thánh giới chúng ta. Về phần bên trong có một tầng sáng vàng tím thì xem ra người này còn tu luyện một môn ma công luyện thể khó lường, hơn nữa đã tu luyện đến cực hạn, hình như rất nhanh sẽ tiến tới cảnh giới Tử Tủy Kim Cốt trong truyền thuyết. Nhưng mà cái này lại khó có khả năng, đem thân thể tu luyện tới cường đại như thế, trừ vài Thánh Tổ tiền bối thì vi huynh còn chưa nghe nói có ai có thể đạt tới." Đại hán chỉ vào mấy tầng quang diễm trên thân Hàn Lập, lại

ngưng trọng nói.

"Tử Tủy Kim Cốt. Người này thân thể thực là cường đại đến trình độ như vậy sao! Không phải là Quảng Âm Bảo Kính xảy ra sai lầm gì đấy chứ!?" Nữ tử tóc tím sắc mặt đại biến, khó có thể tin lắc đầu liên tục.

"Chắc là không sai. Tuy nhiên Quảng Âm Bảo Kính đối với người này hiệu quả giảm bớt đi nhiều, nhưng vẫn có thể xem xét đơn giản phần nào, sẽ không xuất hiện sai lầm quá lớn đâu. Huống chi, người này vẫn chỉ là tiếp cận tầng cảnh giới kia mà thôi, nếu không tầng Chân ma chi khí ngoài cùng căn bản sẽ không tồn tại trong kính, mà sẽ ẩn toàn bộ trong cơ thể, sẽ không tiết ra ngoài chút nào." Đại hán thở dài một hơi nói.

"Nhưng nếu như vậy, sợ rằng người này chỉ bằng thân thể cũng đủ để đấu với Ma Tôn bình thường. Vậy tầng sáng màu xám trên người hắn kia là cái gì thế, không phải còn tu luyện một môn thần thông cũng lợi lại như vậy chứ." Nữ tử tóc tím ánh mắt hướng vào trong hư không nơi có hình ảnh Hàn Lập nhìn một cái, lại hỏi một câu.

"Quầng sáng màu xám có ý nghĩa là ngay cả Quảng Âm Bảo Kính cũng không thể dò xét ra cái gì nữa rồi, thiết nghĩ tuyệt đối không phải là bình thường. Có thể xem xét đến như thế này cũng đã là cực hạn của ta rồi. Nếu vừa rồi rót vào trong kính thêm nhiều pháp lực nữa thì chỉ sợ đã đắc tội người này rồi. Làm vậy thật là lợi bất cập hại. Nhưng người này có thể phát hiện ra ta bên trong cấm chế, cũng nói rõ thần niệm hắn mạnh tới như thế nào." Đại hán nghiêm sắc mặt trả lời.

"Thân thể cường hoành, Quảng Âm bảo kính không cách nào xem xét được thần thông, thần niệm lại còn cường đại dị thường. Nói như vậy, tại Huyễn Dạ Thành chúng ta thật đúng là đã mọc ra một yêu nghiệt rồi. Cũng may, hắn hình như cũng không có ý ở chỗ này lâu, hơn nữa Bạch gia còn có mối quan hệ với hắn. Bởi vậy chẳng những không có trở ngại gì, mà việc giải quyết đầu ma thú kia lại càng không có vấn đề" Nữ tử tóc tím sắc mặt âm trầm bất định nghĩ một lát, mới cười khổ một tiếng nói.

"Theo phương diện này mà nói thì đúng là một tin tức tốt. Người này Bạch gia chúng ta tuyệt đối không thể đắc tội, nhưng cũng không cần lôi kéo hắn. Người này thực lực thâm bất khả trắc như thế, không phải là người gia tộc chúng ta có thể dung nạp được. Ngũ muội, muội cùng người này tiếp xúc cần cẩn thận một chút." Đại hán nghiêm túc nói ra.

"Điểm ấy, tiểu muội tự nhiên biết rõ." Nữ tử đôi mắt dễ thương hơi chớp chớp, nhẹ nhàng gật đầu.

Cùng lúc đó, Hàn Lập đang khoanh chân ngồi ở trong thú xa, tay vuốt ve một khỏa tinh cầu màu trắng, trên mặt lộ ra vẻ cười mà không phải cười.

Bỗng nhiên bên ngoài thân hắn khí đen bốc lên, một tầng sáng màu đen từ trên người tỏa ra không trung, đem hư không trong vòng mấy trượng tất cả đều bao phủ trong đó, một ngón tay của hắn điểm một chỉ vào giữa hai đầu lông mày, cũng cầm tinh cầu trong tay ném tới phái trước.

"Phốc phốc" một tiếng, hai đầu lông mày hắc quang chớp động, con mắt thứ ba yêu mục màu đen thoáng cái hiện ra, một tia sáng màu vàng từ đó phun ra, vừa vặn đánh trúng vào khỏa tinh cầu màu trắng đang bay trên không trung kia.

Sau một khắc, tinh cầu màu trắng thoáng một cái trở nên vàng chói, linh quang hơi tránh về sau, từ đó cũng liền phun ra một màn sáng màu vàng.

Màn sáng vốn là một mảng mơ hồ không rõ, tùy theo bạch quang lóe lên mà hiện ra một lăng hình cổ kính trong đó liền thấy một bóng nhân ảnh cao hơn một trượng.

Đúng là đại hán tóc vàng nhạt của Bạch gia.

Hư ảnh đại hán không nhúc nhích, một tay bấm niệm pháp quyết, một tay làm ra một động tác giống như đánh pháp quyết vào trong cổ kính.

Hàn Lập lẳng lặng đánh giá hư ảnh đại hán vài lần, khóe miệng nổi lên một nụ cười nhàn nhạt, trong tay pháp quyết vừa thu lại, yêu mục màu đen giữa hai đầu lông mày lập tức lóe lên rồi biến mất.

Vị Ma Tôn của Bạch gia này tại thời điểm hắn trốn trong cấm chế thi triển bí thuật dò xét, Hàn Lập bằng vào thần niệm mạnh mẽ cơ hồ lập tức cảm ứng được hắn tồn tại, cũng bất động thanh sắc thi triển bí thuật đối với hắn dò xét một phen.

Phát hiện người này cũng là một gã Ma Tôn, hơn nữa chỉ có tu vi trung kỳ, nên Hàn Lập cũng không để ý tới nữa.

Bằng vào công pháp Phạm Thánh Chân Ma Công ẩn chứa ma khí cùng Ngụy Ma châu, ngoại trừ ở trước mặt vài Thánh Tổ thâm bất khả trắc thì có thể sẽ lộ ra chút ít chân tướng, còn đối với Ma giới ma tộc bình thường tự nhiên sẽ không lo lắng gì.

Tinh cầu một tiếng trầm đục về sau, tựu khôi phục trước kia óng ánh sáng long lanh, cùng lúc đó, đại hán hư ảnh cũng im ắng vỡ tan tán loạn,

Đầy đủ mọi thứ đều tại mấy hơi thở ở giữa công phu tựu khôi phục nếu như trừ, phảng phất lúc trước thi pháp căn bản là không tồn tại bình thường.

Lúc này, Hàn Lập lại nhắm lại hai mắt, mặt không đổi kinh hãi ngồi xuống nhập định rồi.

Những ngày tiếp theo, Hàn Lập mỗi ngày đều ở trong chiếc thú xe khổng lồ đi tới Bạch gia một chuyến, cùng vị nữ tử tóc tím kia trao đổi một chút tâm đắc tu luyện. Haii người lúc bắt đầu bàn tới luyện thể thuật cùng ma công bình thường, sau đó thậm chí đàm luận đến một ít bí thuật kỳ công kinh người.

Cái này làm cho cả hai đều được ích lợi không nhỏ.

Mà trong lúc này, Hàn Lập cũng bỏ công tìm kiếm một phen, cuối cùng cũng xác định được Lũng gia lão tổ cùng đám người Linh tộc thánh linh kia không có ai đến Huyễn Dạ Thành, hắn là người đầu tiên đến nơi đây.

Cái này lại làm cho Hàn Lập có chút buồn bực, không biết những người khác là ở trên đường gặp phiền toái, hay là có chuyện gì làm chậm trễ.

Bất quá hắn đối với việc này cũng không lo lắng nhiều.

Dù sao đám người Lũng gia lão tổ hay đám người thánh linh kia đều không phải là tồn tại hợp thể bình thường, dù là bại lộ thân phận bị vài tên Ma Tôn vây giết, cũng không địch lại vẫn có thừa khả năng bỏ trốn, không thể xảy ra chuyện vẫn lạc đơn giản như vậy.

Ngược lại sự tình về Bát Túc Ma Tích, thật đúng là có chút khó giải quyết. Hắn tuy rằng có thể tới Bạch gia tìm được một đầu, nhưng những người khác muốn tìm được, cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp khác thôi.

Bất quá đám người Lũng gia lão tổ là quái vật không biết đã sống bao nhiêu năm lão, nghĩ tới những chuyện này cũng có thể tự mình giải quyết được. Hắn chỉ cần kết thúc việc ở Bạch gia chắc rằng sẽ có người đến.

Nhưng là trong lúc này, hai đại gia tộc khác của Huyễn Dạ Thành cũng trước sau đã biết vị Hàn Lập Ma Tôn này, đều phái người đưa thiếp mời tới gặp mặt.

Cũng lúc đó, Hàn Lập lại nhẹ nhàng cự tuyệt. Nhưng nửa tháng sau, hắn lại tham gia điển lễ tế tổ của Triệu gia.

Tại điển lễ, hắn gặp được người Triệu gia, đó là một gã thái thượng trưởng lão cấp Ma Tôn, cũng làm làm quen một chút.

Vị Triệu gia Ma tộc này là một lão giả dáng người thấp bé gầy gò, khi biết Hàn Lập chỉ là đi ngang qua thành, cũng không cố gắng lưu lại nữa, chỉ thở dài một hơi rồi thần sắc lại trở nên nhiệt tình.

Đối phương tại sao lại trở nên như thế, Hàn Lập tự nhiên biết rõ, nhẹ nhàng nói chuyện một vài câu rồi ung dung rời khỏi Triệu gia.

Sau khi từ Triệu gia trở về, Hàn Lập cũng không hề đến Bạch gia nữa.

Qua tầm mười ngày sau, nữ tử tóc tím lại tự mình đến tìm hắn.

Nàng này đến thông báo rằng mấy bằng hữu kia của Bạch gia rốt cục đã đến, quyết định hai ngày sau liền lên đường đi Huyễn Khiếu sa mạc, đi khu trục đầu ma thú cấp Ma Tôn kia, hỏi Hàn Lập xem có vấn đề gì không.

Hàn Lập tự nhiên không có ý kiến gì khác, một lời liền đáp ứng.

Nữ tử tóc tím đại hỉ, không ngớt lời cảm ơn liền cáo từ rời đi.

Trong vòng hai ngày này, Hàn Lập cũng chỉ ra ngoài một lần, còn lại là ngồi đả tọa trên tầng cao nhất của lầu các, hảo hảo nghỉ ngơi dưỡng sức!

Hắn cũng không cho rằng một đầu ma thú Ma Tôn cấp thật có thể đối với hắn tạo thành bao nhiêu uy hiếp, nhưng cũng không muốn vì chủ quan mà xảy ra việc lật thuyền trong mương.

Hai ngày sau, Hàn Lập dặn dò Chu Quả Nhi một phen, sau đó an vị trên thú xe thẳng đến cửa thành Huyễn Dạ Thành mà chạy như bay.

Mấy canh giờ sau, ở cửa thành bên ngoài trên một sườn đất, Hàn Lập rốt cục gặp được đám người Bạch gia.

Ở đây ngoại trừ nữ tử tóc tím cùng đại hán kia còn có hai gã Ma tộc Tôn Giả gương mặt lạ lẫm, cùng với sáu tên Ma tộc Luyện Hư cấp. Bất ngờ là Bạch Vân Hinh cũng ở trong đó.

Nữ tử tóc tím vẻ mặt tươi cười nhìn Hàn Lập đang tiến đến, liền hướng Hàn Lập giới thiệu đại hán cùng hai hảo hữu Ma tộc khác đã đáp ứng lời mời.

Lúc này, Hàn Lập mới biết được đại hán tóc vàng tên là Bạch Giao, nữ tử tóc tím xưng hô với đại hán đó là đại ca.

Hai gã Ma Tôn còn lại, một kẻ không nói tên thật, lại tự xưng là Long Thiên quân, là một vị dáng người tròn vo mập mạp dị thường một thân tầng tầng lớp lớp toàn mỡ, hai con mắt híp lại thành hai cái khe hẹp, người khác vừa nhìn thấy liền liên tưởng đến một con heo trắng mập mạp, thật sự nếu chỉ nghe danh xưng của hắn thì khó mà nghĩ tới người được.

Một gã khác gọi là Hàn Kỳ Tử, là một vị trung niên nam tử trên mặt mang mặt nạ quỷ màu xanh lá, dáng người bình thường, toàn thân nhè nhẹ tản ra hàn khí màu trắng, làm cho người bên cạnh cảm thấy giống như một khối băng hàn lạnh thấu xương.

Đại hán tóc vàng đối với Hàn Lập phi thường khách khí, tựa hồ vô cùng nể trọng. Mập mạp kia tuy cùng Hàn Lập nói vài câu, dáng vẻ mặt ngoài thì cười nói nhưng trong lòng khinh thường. Về phần vị Hàn Kỳ Tử kia đối mặt với Hàn Lập lại không nói một lời, phảng phất thật sự là do hàn băng biến thành.

Hàn Lập đối mặt với ba người này, thần sắc như một, hàm hồ nói vài câu rồi cũng không nói thêm gì nữa.

Vì vậy chỉ sau một lát, Bạch gia đại hán mời một tiếng, lập tức mọi người thúc dục độn quang, hướng phương hướng Huyễn Khiếu sa mạc phi độn mà đi.

------oOo------

Chương 2055: Vô đề

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi bay ước chừng trăm vạn dặm, phía tận cùng nơi chân trời hiện ra một điểm đen. Nhưng khi lại gần một chút thì phát hiện nó là một mảnh sa mạc rộng vô biên do vô số đất cát màu xám hợp lại tạo thành.

Đây chính là Huyễn Khiếu sa mạc tiếng tăm lừng lẫy tại Ma giới!

Hàn Lập tại trong độn quang hai mắt nheo lại, tròng mắt lam mang chớp động hướng phía xa quan sát một chút.

Chỉ thấy sa mạc màu xám không thể nào nhìn ra điểm cuối, ngoại trừ sát biên giới ra có một ít thưa thớt cây bụi thấp bé thì không thấy một ngọn cỏ. Trừ màu sắc bên ngoài có chút quái dị thì các điểm khác cùng sa mạc bình thường cũng không có gì khác biệt.

Có điều trên bầu trời tại sa mạc này lại âm u một mảnh, trải rộng những đám mây đen vàng nhỏ. So với trên không trung bên ngoài sa mạc tuy rằng chỉ là một đường phân cách nhưng lại giống như là hai cái thế giới.

Lúc cách sa mạc còn hơn mười dặm, đại hán tóc vàng liền dẫn đầu hướng bên dưới hạ xuống, độn quang chợt tắt xuất hiện tại phụ cận trên mặt đất.

Những người khác tự nhiên theo sau hạ xuống.

"Đi thêm về phía trước, độn quang của chúng ta sẽ có thể mất hiệu lực, vậy nên lộ trình sau này chỉ có thể thông qua Bát Túc ma tích mà đi. Trước tiên ta nói cho các vị đạo hữu được rõ, Bát Túc Ma Tích của Bạch gia chẳng qua cũng chỉ có ba mươi con, mỗi một con đều quý hiếm dị thường.Chuyến này một lần lấy ra mười một con đã là cực hạn. Hy vọng mấy vị đạo hữu trên đường đi chăm sóc cho chúng một chút, vạn nhất thật gặp phải nguy hiểm,

trước tiên đem bọn chúng thu vào trong Linh Thú hoàn, đừng để bọn chúng bị thương." Đại hán tóc vàng hướng ba người Hàn Lập chợt ôm quyền nói.

"Ha ha, Bạch huynh cứ việc yên tâm. Tầm quan trọng của Bát Túc Ma Tích đối với mấy nhà các ngươi chúng ta làm sao lại không biết, tuyệt đối sẽ không để cho bọn chúng bị tổn thương mảy may. Có điều chuyến đi này còn mang mấy tên tiểu gia hỏa đồng hành là ý gì, thậm chí còn không tiếc cầm ra nhiều hơn mấy con Ma Tích." Tên béo Loan Long Thiên Quân ha ha cười nhẹ lại có một ít kỳ quái hỏi.

"Loan Long đạo hữu có điều không biết, sáu người bọn chúng tu luyện có một bộ trận pháp liên thủ, dưới sự hợp lực cũng miễn cưỡng sánh ngang cùng một tên sơ kỳ Ma Tôn. Mang theo bọn chúng cũng có chút tác dụng." Tóc tím nữ tử mỉm cười giải thích một tiếng.

"Thì ra là thế, như thế tại hạ có chút lỡ lời." Mỡ thịt béo trên mặt Loan Long Thiên Quân thoáng rung động gật gật đầu.

Hai mắt phía trên mặt nạ của Hàn Kỳ Tử quang mang chợt lóe, tuy rằng một mực không nói cái gì, hiển nhiên cũng không có ý kiến gì.

Về phần Hàn Lập, cũng chỉ nhếch miệng khe khẽ mỉm cười mà thôi, nhưng trong lòng không khỏi suy nhĩ xem trên đường có nên cướp mấy con Ma Tích này tới tay hay không.

Có điều ý nghĩ này chỉ là chợt lóe liền bị hắn bỏ qua.

Tuy rằng hắn có đối với thần thông của chính mình chút tự tin, nhưng muốn cùng lúc đối mặt với bốn tên Ma Tộc tôn giả không biết sâu cạn thế nào vẫn có chút quá mạo hiểm. Dù sao nếu đánh bại mấy người bọn họ thì quá dễ dàng nhưng nếu muốn đánh chết không còn người nào thì tuyệt không thể nào. Hơn thế nữa cho dù hắn có thể làm được việc này thì số lượng Ma Tích này vẫn không đủ để đoàn người bọn hắn sử dụng, ngược lại sẽ làm kinh động mấy đại gia tộc ở Huyễn Dạ Thành, rất dễ đưa tới những cường địch khác, thậm chí đại địch cấp bậc Thánh Tổ.

Hàn Lập sau khi cân nhắc lợi hại liền đem tâm tư khác trong lòng bỏ xuống.

Lúc này, tóc tím nữ tử cổ tay run lên, ngay lập tức một cái viên hoàn màu xanh gào thét bay ra, một cái chớp động bên dưới, từ đó phun ra một mảnh quang hà năm màu, trên mặt đất chợt cuộn sau đó hiện ra mười một con ma thú to lớn dài năm trượng, cao hai trượng.

Những con ma thú này vừa thấy thì mỗi một con cũng đều giống như thằn lằn phóng lớn gấp mười lần trở lên, nhưng toàn thân trải đầy lân phiến màu đen, dưới bụng còn có tám cái chân độc nhất vô nhị thoạt nhìn thực sự là dữ tợn dị thường.

Tại trên những Ma Tích này còn có một yên ngồi lấp lánh màu bạc, cho thấy bọn chúng là ma thú đã được thuần phục từ lâu.

"Đây chính là Bát Túc Ma Tích, mỗi một con phát ra khí tức cũng chỉ là trên dưới Kim Đan kỳ, ngoài ra cũng nhìn không ra có chỗ nào quá đặc thù?" Hàn Lập ánh mắt ngưng tụ nhìn những con ma thú này, trên thân chúng quét qua, trong lòng âm thầm có một ít kinh ngạc nghĩ nói.

Tại tóc vàng đại hán sau khi giới thiệu qua một tiếng, đám người Hàn Lập mỗi người cũng đều được phân một con Ma Tích, cùng một khối khu thú bài.

Hàn Lập thân hình khẽ động bên dưới, liền một cái rung động xuất hiện tại trên lưng Ma Tích của chính mình, hơi chút cúi đầu nhìn lướt qua.

Cái yên màu bạc mặt ngoài có khắc một ít ma văn đơn giản, đồng thời được thiết kế vô cùng thoải mái, Hàn Lập khóe miệng vểnh lên, cầm thú bài trong tay nhắm ngay ma thú dưới thân hơi chút rung động bên dưới.

"Phốc xuy" một tiếng, một đạo ngân mang từ đó bắn ra mà ra, đồng thời chợt lóe tức thì chìm vào trong thân thể ma thú.

Ma tích sau khi gầm nhẹ một tiếng, lập tức hướng về phía trước mà chạy, tuy rằng tốc độ ban đầu chẳng hề tính nhanh, thế nhưng tám chân cùng hoạt động lại bình ổn dị thường, Hàn Lập lại không hề có cảm giác xóc này mảy may.

Lúc này, đám người tóc vàng đại hán đã sớm đi trước một bước, hơn mười đầu ma thú xếp thành một đường hướng sa mạc mà đi.

Khoảng cách hơn mười dặm tự nhiên không lâu sau liền đến.

Tóc vàng đại hán sau khi cưỡi thú thâm nhập vào sa mạc, ngay lập tức từng trận cát bụi từ mặt cuồn cuộn mà đến, mà lúc này cái yên màu bạc trên lưng những Ma Tích này ngân quang chợt lóe, sinh ra một tầng óng ánh màu trắng màn sáng đem người phía trên toàn bộ đều bao bọc vào trong đó.

Bão cát đánh vào bên trên màn sáng lập tức vô thanh vô tức từ hai bên trợt mà qua, mảy may không cách nào ảnh hưởng đến người bên trong màn sáng.

Nhưng những cái này không có làm cho Hàn Lập chú ý nhiều, làm hắn chú ý chính là, Bát Túc ma tích sau khi vừa tiến vào sa mạc, tốc độ đột nhiên tăng nhanh mấy lần trở lên, khả năng chạy so với tuấn mã bình thường còn phải nhanh hơn mấy phần.

Lúc này từ bên trên thân thể đồ sộ của Ma Tích phát tán ra một cỗ dao động khác thường lưu chuyển không ngừng, lại từ từ hấp thu năng lượng cực nóng trong sa mạc.

Mà khoảnh khắc Hàn Lập vừa tiến vào sa mạc màu xám, liền lập tức cảm thấy một cỗ dị lực khó hiểu phủ xuống trên thân, trong cơ thể pháp lực liền áp chế hơn chín thành, trong hư không càng ngày càng tràn ngập một loại thiên địa năng lượng cực kỳ hỗn tạp và đồng thời bài xích ma khí cùng linh khí, làm cho hai loại thiên địa năng lượng này trên mặt cát trở nên mỏng manh dị thường.

Huyễn Khiếu sa mạc này được xưng là một trong các cấm địa của Ma giới quả nhiên là danh bất hư truyền.

Hàn Lập lặng lẽ cảm ứng Ma Tích cùng sự biến hóa của bản thân, trong lòng thầm giật mình.

Có điều tóc vàng đại hán cùng đám người Bạch đối với tất cả chuyện này không biểu lộ mảy may khác thường, hiển nhiên từ lâu đã tập mãi thành quen.

Bọn họ thúc động Ma Tích, sau khi xác định chính xác phương hướng liền một đường hướng sa mạc ở sâu trong bay nhanh mà đi.

Hơn mười ngày sau, tại bên trên một cái cồn cát to lớn. Hàn Lập, tóc vàng đại hán, tóc tím nữ tử cùng những người liên can bị một đám bò cạp toàn thân xanh ngắt lớn chừng một thước bao vây.

Những bò cạp ma này trong miệng phát ra tiếng kêu vụt vụt quỷ dị, từ cái đuôi cong bên trên phun ra từng đạo chất độc màu xanh, từ bốn phương tám hướng hướng đám người Hàn Lập kích bắn mà đi.

Nhưng Hàn Lập, Loan Long Thiên Quân, Hàn Kỳ Tử cùng đám Hợp Thể tồn tại, chỉ là đứng tại cồn cát bên trên vẫn không nhúc nhích, mà lại là do Bạch Vân Hinh cùng sáu tên Luyện Hư đứng tại nơi sát biên giới, mỗi người thúc động mấy kiện ma khí ở bên trong đàn bò cạp tàn sát không thôi.

Tuy rằng pháp lực trên thân hơn nửa đã bị áp chế nhưng những ma thú bò cạp tự nhiên vẫn là căn bản không cách nào làm khó đám người Bạch Vân Hinh. Dưới từng trận ma khí cuồn cuộn cùng quanh linh mang bạo liệt, lượng lớn ma thú bò ma thú biến thành tro bụi, căn bản không cách nào đến gần đám người Hàn Lập một bước.

Nửa tháng sau, bọn họ đang nhanh chóng tiến vào sa mạc thì con Ma Tích đi đầu đột nhiên tám chân liền ngừng tại chỗ cũ, đồng thời trong miệng phát ra âm thanh gầm nhẹ.

Tóc vàng đại hán cưỡi ở trên thân nó nhướng mày, bỗng nhiên một tay giương lên hướng trên hư không bên ngoài mấy chục trượng của cát địa một kích phát.

"Oanh" một tiếng nổ vang kinh thiên động địa, phía trước cát địa một chút bạo liệt mà ra, hiện ra một cái hố lớn đường kính gần mười trượng, đồng thời vô số bụi cát bay ngập trời.

Một lát sau, tại một chỗ của cát địa hiện ra một con cự mãng màu vàng dài năm sáu mươi trượng, há cái miệng rộng như cái chậu máu lao thẳng đến chỗ đại hán.

Mắt thấy cảnh này, đám người Bạch Vân Hinh sắc mặt liền biến đổi. Mà tóc tím nữ tử, Loan Long Thiên Quân và liên quan ma tôn thấy cảnh này lại không có chút dị sắc nào. Chỉ có đại hán tóc vàng dẫn đầu chân mày nhăn lại một chút, đồng thời thở dài một hơi tự nói một câu:

"Thật là phiền toái, không ngờ lại gặp phải Sa Kim mãng, thứ này không phải là cái mà mấy tiểu tử kia có thể đối phó. Có lẽ ta chỉ có thể hao phí một ít pháp lực, tự mình ra tay một chút."

Đại hán vừa nói xong, một tay chợt cuộn tròn, trong tay hắc khí lăn một vòng, hiện ra một cái viên hoàn đen thui, đồng thời hướng cự mãng run lên đánh tới.

Viên hoàn phút chốc liền phát ra tiếng rít lên, tiếp theo quang mang chợt bành trướng ra, lại một chút hóa thành to lớn đến mấy trượng, đồng thời một cái rung động bên dưới, ở trong hư không một chút biến mất không thấy.

Mà lúc này, đại hán nhanh chóng hướng cự mãng điểm một chỉ.

Ngay lập tức tại chỗ bảy tấc của cự mãng bỗng nhiên hắc mang chớp động, cự hoàn một cái mơ hồ quỷ dị hiển hiện mà ra, đồng thời không chút khách khí mà xiết chặt lại.

Vốn là cự mãng khí thế hùng hổ lập tức phát ra một tiếng gào thét từ trên không trung mà rơi xuống, thân hình khổng lồ lăn lộn điên cuồng trên mặt cát dường như vô cùng thống khổ.

Tóc vàng đại hán thấy như vậy lại cười lạnh một tiếng, một tay thúc dục pháp quyết, mặt ngoài của cự hoàn sau khi tinh quang lưu chuyển một trận lại đột nhiên co rút lại thành bàn một cái tay lớn nhỏ.

Một cỗ máu đen chợt phun cao đến mấy trượng, cái đầu của cự mãng ngay lập tức theo tiếng ngã nhào mà rơi xuống ở bên dưới đất cát, rồi không thấy động tĩnh gì nữa.

Nhưng tóc vàng đại hán còn không có dừng tay, không chút do dự lại há miệng một cái, ngay lập tức một đoàn ma diễm đỏ sẫm phun mà ra, vừa vặn đánh lên tàn thi của cự mãng.

Sau một tiếng trầm đục, cuồn cuộn xích diễm cháy bốc lên đem tàn thi của cự mãng trong nháy mắt liền hóa thành tro bụi.

Trong quá trình đánh chết cự mãng, tàn hồn của nó gào thét một tiếng từ trong thi thể lao ra muốn bỏ trốn mất dạng, thế nhưng bị ma diễm bao vây lại liền biến mất không còn dấu vết.

"Bạch huynh thật là hảo thủ đoạn, con Sa Kim mãng này sợ rằng đã có thực lực Luyện Hư hậu kỳ thế mà ngay một kích của đạo hữu cũng đều không thể tiếp được." Hàn Lập lúc này đã thúc động Ma Tích đi đến bên cạnh đại hán, quét qua nhìn cái hố lớn phía xa bỗng nhiên cười nhẹ nói.

"Hàn huynh nói đùa. Loại ma thú này có lẽ đối với đám Vân Hinh chút khó giải quyết nhưng đối với chúng ta mà nói lại không tính là cái gì. Nếu là gặp phải tam đại ma hại của Huyễn Khiếu sa mạc lão phu chỉ sợ cũng chỉ có bỏ trốn mất dạng mà thôi." Đại hán lại lắc đầu cười khổ một tiếng.

"Tam ma hại?" Hàn Lập nghe vậy, ánh mắt chợt lóe, dường như có một ít thấy hứng thú.

"Sao vậy, đạo hữu đối điều này không biết sao?" Đại hán nghe vậy, cảm thấy kinh ngạc.

"Tại hạ thật không phải là một chút cũng không biết, thế nhưng nghe nói có một ít mơ hồ. Hiện tại thấy đạo hữu là Ma Tôn mà cũng sợ hãi như vậy thì cảm thấy có chút bất ngờ." Hàn Lập sờ sờ cằm, bình tĩnh trả lời.

------oOo------

Chương 2056: Huyết Nha Mễ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ta cho rằng chẳng qua là đạo hữu không để trong lòng thôi. Nhưng cái gọi là Tam Thiên Ma Hại này đúng là không thể coi thường. Từ nay nếu Hàn huynh muốn băng qua sa mạc đừng nên coi thường bọn chúng. Tam Thiên Ma Hại theo thứ tự là Lạc Hồn Phong, Yên Sa cùng Huyễn Khiếu Ma Lang, điểm này hẳn là đạo hữu đã biết rồi. Nhưng mối nguy của ba loài này lại hoàn toàn khác nhau. Trong đó Huyễn Khiếu Ma Lang trưởng thành chỉ có tu vi Luyện Hư thường hoạt động theo bầy đàn, trong một bầy ít nhất cũng có bảy tám con ma lang trưởng thành có đánh tan được bọn chúng thì nguyên khí cũng đại thương. Nhưng với trường hợp của đạo hữu thì mối nguy này lại không phải là uy hiếp lớn nhất. Bởi vì dù Huyễn Khiếu Ma Lang tốc độ trong sa mạc như gió cuốn nhưng nếu so với Bát Túc Ma Tích thì vẫn chậm hơn khá nhiều, chỉ cần nó phát hiện nguy hiểm sẽ chạy rất xa. Đương nhiên nếu Hàn huynh cưỡi Bát Túc Ma Tích thì đó lại là tình cảnh khác. Còn về Yên Sa với Lạc Hồn Phong ở trong Huyễn Khiếu sa mạc có nguy hiểm như nhau đấy." Đại hán tóc vàng chậm rãi giải thích.

Hàn Lập đã hiểu rõ một phần trong những điều mà đại hán nói, nhưng hắn vẫn đang mỉm cười ngưng thần nghe kĩ.

Hơn nửa tháng sau, Hàn Lập đang ngồi trên Ma Si nhắm mắt dưỡng thần, bỗng thần sắc động đậy hai mắt đột ngột mở ra mục quang trực tiếp nhìn sâu vào trong trận bão cát mờ mịt. Ở ngoài mười dặm ẩn ẩn có một vòng lục sắc.

Rồi một khắc sau đó, âm thanh êm tai của nữ tử tóc tím bỗng nhiên vang lên ở phía trước.

"Chư vị đạo hữu, phía trước là ốc đảo Ngân Xuyên, nơi đó có một cứ điểm của Bạch gia chúng ta. Chúng ta sẽ nghỉ ngơi và chuẩn bị một chút rồi hãy đi khu trục đầu ma thú kia. Mạch khoáng chỉ cách ốc đảo nửa ngày lộ trình thôi."

"Hay lắm, cả tháng nay bổn Thiên Quân đều ngồi trên ma thú thật sự đã chán lắm rồi. Đến đó ta phải xả hơi nhiều một chút tiện thể ăn một bữa cơm no rồi nói sau. Bạch huynh, chuyện ngươi đã đồng ý trước kia, lúc này cũng phải xuất ra rồi." Loan Long Thiên Quân nghe thế đáp lại luôn, bàn tay vỗ vỗ cái bụng tròn vo, hai mắt sáng ngời.

"Ha ha, Loan Long huynh yên tâm. Ta biết ngươi đang tu luyện ma công đặc thù, phải dùng vật kia mới có thể đem ma công phát huy đến mức tận cùng. Ngay khi tới ốc đảo tất nhiên ta sẽ hai tay dâng lên." Nữ tử tóc tím chưa kịp trả lời, đại hán tóc vàng đã cười to đáp lại.

"Thế cũng tốt. Nếu dùng vật kia pháp lực của ta tạm thời tăng tối thiểu là ba thành, việc khu trục đầu ma thú kia cũng nắm chắc ba phần. Nhưng đúng là hương vị của thứ đó đáng được gọi là mỹ vị vô song thế gian khó tìm. Năm đó ta chỉ mới nếm lần đầu tiên mà nhớ mãi đến nay." Đầu Loan Long Thiên Quân gật rụp cái tỏ vẻ rất hài lòng.

"Đương nhiên là thế, Bạch gia chúng ta cũng rất tốn công mới lấy được một ít thôi đấy." Nữ tử tóc tím thản nhiên cười phụ họa nói.

Hàn Lập đứng bên cạnh nghe song phương đối thoại như thế, trong nội tâm cảm thấy kinh ngạc, nhưng sau khi tâm niệm chuyển động vài cái thì không suy nghĩ gì nữa.

Sau một lát, mọi người điều khiển Ma Tích chạy đến ốc đảo không lớn kia.

Các trận bão cát vốn đang bay loạn nhưng khi mọi người tiến vào trong ốc đảo lập tức không cảm thấy bị cát va vào mặt, dường như bị một lực lượng vô hình trên ốc đảo này ngăn cản.

Trong vòng vài dặm quanh ốc đảo có những bụi cây to nhỏ không đều sinh trưởng ở vùng giáp ranh. Giữa trung tâm có một hồ nước nhỏ đường kính khoảng nữa dặm, mà một bên hồ nước có một khối kiến trúc màu xám do cát đất ngưng tụ nhưng lại có vẻ cứng rắn dị thường.

Những tòa nhà này chiếm diện tích một mẫu đất thôi nhưng bốn phía phát ra những ba động đặc biệt tựa như có một ít cấm chế không bình thường.

Mục quang của Hàn Lập khẽ quét qua hồ nước, cuối cùng dừng lại tại toà nhà này.

Các toà nhà này đều có kiến trúc mái là hình cầu ngược, nhìn qua thì thấp hơn các kiến trúc tương tự, chiều cao của chúng chỉ ba đến bốn trượng.

Lúc này, đại hán tóc vàng nhảy từ Ma Tích xuống, khoát tay thu ma thú vào trong linh hoàn, sau đó nhướng mày nhìn về một tòa nhà xa xa, đột nhiên há miệng phát ra một tiếng huýt gió dài như long ngâm.

Tiếng huýt gió bay thẳng lên chín tầng mây, ầm ầm như tiếng sấm vang khắp không trung. Một lúc sau tòa nhà kia vẫn không có phản ứng nào cũng không có một ai đi ra.

Lần này, đại hán tóc vàng biến sắc, một tay đưa lên rồi vòng ra phía sau tạo thành một ký hiệu kỳ quái.

Ngay lập tức Bạch Vân Hinh cùng sáu tên đệ tử Bạch gia xoay người từ Ma tích nhảy xuống chạy tới toà nhà kia.

Khi đến gần tòa nhà đó, Bạch vân Hinh lấy ra một khối thiết bài đen kịt giơ lên trước mặt thật nhanh.

Ngay tức khắc có một tầng hắc khí cuồn cuộn từ mặt đất bốc lên bao phủ mấy người vào trong, không có một âm thanh gì truyền ra.

Nữ tử tóc tím, Loan Long Thiên Quân thấy vậy mục quang ngưng trọng vài phần.

Chỉ có Hàn Lập lẳng lặng đứng yên nhìn thấy hết thảy, thần sắc mảy may không hiện vẻ khác thường.

Nhưng chẳng ai phát hiện được ở sâu trong đồng tử của hắn lại chớp động lam quang liên tiếp, mục quang trực tiếp nhìn xuyên màn hắc vụ phía trước nhìn thấy rõ ràng tình hình bên trong.

Minh Thanh Linh Mục đã được Hàn Lập bồi luyện không ngừng hơn nghìn năm nay nên có một số thần thông không thể tưởng tượng được. Chuyện nhìn xuyên qua vật thể chỉ là một chuyện nhỏ không đáng để nhắc tới!

Sau thời gian một chén trà, hắc khí tản ra bốn phía toà nhà bỗng biến mất, bọn người Bạch Vân Hinh lại xuất hiện trước tòa nhà một lần nữa. Nàng hướng đại hán tóc vàng thi lễ một cái sâu rồi bẩm báo lại:

"Bẩm lão tổ, cấm chế còn nguyên không tổn hao gì, thế nhưng những đệ tử canh giữ lại biến mất không còn một ai."

"Không còn một ai! Xung quanh cũng chỉ có một ốc đảo này, bọn chúng có thể chạy đi đâu?" Đại hán tóc vàng nghe xong, sắc mặt trầm xuống lạnh lùng hỏi một câu.

"Chuyện này. chắt không biết, trong cứ điểm không hề thấy có dấu vết đánh nhau lưu lại."

Sắc mặt đại hán tóc vàng chợt nghiêm lại, đang định nói thêm điều gì đó. Hàn Lập đứng bên bỗng nhiên mở miệng cười nói:

"Bạch đạo hữu! Dù sao thì chúng ta cứ vào trước rồi nói sau. Nơi này cũng không phải là nơi thích hợp nói chuyện!"

"Điều này cũng đúng, là Bạch mỗ có sơ sót. Các vị đạo hữu, chúng ta cùng nhau vào thôi!" Đầu tiên đại hán khẽ giật mình, nhưng lập tức nhớ ra gì đó, thần sắc dịu lại, nói.

"Bổn Thiên Quân sẽ không khách khí, chúng ta cùng đi vào thôi!" Loan Long Thiên Quân cười hắc hắc, thân hình vừa động, biến mất trên Ma Tích rồi mơ hồ xuất hiện sau lưng đệ tử của Bạch Vân Hinh, nghênh ngang chạy đến tòa nhà lớn nhất.

Đại hán tóc vàng thấy vậy cảm thấy tức cười, hắn mời mấy người

Hàn Lập xuống Ma Tích đi vào bên trong tòa nhà kia.

Sau một lát công phu, đám Hợp Thể đều xuất hiện trong một căn phòng lớn có diện tích vài chục trượng. Mấy tên đệ tử của Bạch Vân Hinh được đại hán ra lệnh đứng canh gác ngoài cửa.

"Vừa rồi ta đã dùng thần niệm đảo qua nơi này, chỗ này giống như Hinh nhi nói, trong này không có bất kỳ dấu vết đánh nhau, vài pháp trận cấm chế bên ngoài cũng hoàn hảo không có tổn hao gì, hiển nhiên là những đệ tử kia đã tự rời khỏi nơi đây." Nữ tử tóc tím ngồi xếp bằng trên một cái bồ đoàn, chân mày được kẻ vẽ vừa nhíu lại vừa nói.

"Như chúng ta đã dặn dò, những tên đệ tử này phải thay nhau giám thị động tĩnh của đầu ma thú kia. Chẳng lẽ bọn chúng đều bị đầu ma thú kia cắn nuốt hết rồi hay sao. Nhưng điều này cũng không đúng, cho dù đầu ma thú kia đại phát ma tính, nơi đây hẳn là phải có người lưu thủ mới đúng chứ." Đại hán tóc vàng lắc đầu nghi hoặc.

"Thôi, không cần biết những đệ tử của Bạch gia các ngươi mất tích như thế nào. Chỉ là một ít đệ tử cấp thấp mà thôi cần gì phải để ý nhiều thế. Cứ tranh thủ thời gian lấy vật đó ra, để cho ta ăn thật no rồi bàn tính cũng không muộn." Loan Long Thiên Quân chớp chớp đôi mắt ti hí, không kiên nhẫn được nữa mà nói với đại hán tóc vàng.

"Ha ha, Loan Long đạo hữu không cần lo lắng, huynh muội chúng ta đã đáp ứng đạo hữu, tự nhiên sẽ không đổi ý. Ngũ muội, lấy thứ đó của ngươi giao cho Loan Long huynh đi." Đại hán tóc vàng vừa thấy bộ dạng ham muốn của Loan Long Thiên Quân, lập tức cười đáp ứng.

Khóe miệng của nữ tử tóc tím thoáng hiện vẻ quyến rũ, cổ tay run lên, từ trong vòng tay trữ vật phun ra một cỗ bạch sắc mờ mờ, một cái hộp ngọc trong suốt sáng long lanh xuất hiện trên bàn ngay trước mặt hắn.

Loan Long Thiên Quân thấy tình hình này liền mừng rỡ, cánh tay mập mạp lập tức vung một trảo trong hư không, *"Vù"* một tiếng, hộp ngọc đã bị hắn lăng không hút vào tay nhẹ nhàng vỗ một cái, lập tức nắp hộp mở ra.

Ánh mắt của Hàn Lập và Hàn Kỳ Tử đồng thời nhìn, kết quả đồng tử của Hàn Lập bỗng nhiên co rụt lại, Hàn Kỳ Tử lại giật mình phát ra một tiếng *"A"* nhẹ nhàng.

Trong hộp ngọc có một trái cây hình hạt gạo. Nhưng hạt gạo này lại dài khoảng nửa xích, một đầu thô to trông như cánh tay hài nhi, một đầu sắc nhọn dị thường, toàn thân màu đỏ, tán phát ra mùi hương đặc biệt làm người ngửi thấy không thể không tiết ra nước bọt trong miệng.

"Đây là Huyết Nha Mễ!" Hàn Lập nhìn chằm chằm vào hạt gạo này, hơi khiếp sợ thì thào một câu, nhưng dường như không dám khoảng định.

"Không thể tưởng được kiến thức Hàn huynh lại rộng rãi như thế, ngay cả bảo vật như vậy cũng có thể nhận ra. Đây đúng là một cây Huyết Nha Mễ ngàn năm hiếm thấy. Ăn hạt gạo này vào chẳng những có thể làm tăng tinh huyết cải thiện thân thể, mà đối với người tu luyện ma công Huyết hệ như Loan Long đạo hữu càng có thể kích phát tiềm lực tinh huyết, làm cho pháp lực có thể tạm thời tăng vọt hơn hai ba thành. Đây cũng là một trong những vật mà Bạch gia chúng ta đáp ứng đền đáp cho Loan Long đạo hữu. Mặt khác hương vị của Huyết Nha Mễ càng là thiên hạ tuyệt luân, chỉ cần ăn một hạt có thể lưu mùi thơm này đến mấy tháng."

"Ta cũng chỉ nghe nói qua vật ấy mà thôi, nhưng đây là đầu lần nhìn thấy kỳ vật như thế. Chặc chặc, nghe nói Huyết Nha Mễ này chẳng những điều kiện sinh trưởng ngặt nghèo dị thường, hơn nữa phải tưới tắm tinh huyết kỳ thú đặc biệt liên tục mới tăng trưởng khỏe mạnh. Huyết Nha Mễ tệ nhất cũng phải trăm năm sau mới ăn được. Bạch huynh lại có thể lấy được một hạt Huyết Nha Mễ ngàn năm thật khiến Hàn mỗ mở rộng tầm mắt." Thần sắc Hàn Lập hơi hơi phức tạp chậm rãi nói ra.

Huyết Nha Mễ này là một loại đặc sản của ma giới, nhưng cho dù ở Ma giới vẫn cực kỳ hiếm thấy, đương nhiên Hàn Lập đã sớm lưu tâm, là một trong những vật mà Hàn Lập muốn có trong chuyến đi Ma giới này.

Bởi vì hắn biết vật này nằm trong số kỳ vật có hiệu quả nâng cao thân thể.

------oOo------

Chương 2057: Ti Hồn Bội

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập biết điều này là do trước khi đi Ma giới hắn đã nghiên cứu vô số thượng cổ điển tịch có quan hệ Ma giới trong lúc vô ý tìm được tin tức này.

Dựa theo lời trong sách, Huyết Nha Mễ này hẳn chỉ sinh trưởng ở một nơi thuộc Ma Giới gọi là Lam Bộc Hồ, cực kỳ xa Huyễn Dạ Thành, Ma tộc bản địa không đủ dùng cho nên căn bản sẽ không xuất ra ngoài, không hiểu tại sao Bạch gia lại cầm trong tay được một viên Huyết Nha Mễ thượng phẩm.

Tâm niệm Hàn Lập lay động, không hề che dấu sự kinh ngạc trên gương mặt

"Sao thế, chả lẽ Hàn huynh và Hàn đạo hữu đều cảm thấy hứng thú với Huyết Nha Mễ. Đáng tiếc vật ấy sớm bị bản Thiên Quân đặt hàng trước rồi, nếu các ngươi muốn cứ hỏi Bạch huynh thôi." Loan Long Thiên Quân liếc Hàn Lập và Hàn Kỳ Tử một cái sau đó ánh mắt hơi đổi nói một câu, tiếp theo một tay cầm Huyết Nha Mễ trong hộp ngọc, cắn một miếng hơn một phần ba, rung đùi đắc ý chậm rãi nhai.

Một mùi hương lạ nồng đậm tán ra cả gian phòng.

"Ồ, Bạch huynh vẫn còn Huyết Nha Mễ sao?" Hàn Lập thần sắc hơi ngạc nhiên liền hỏi.

Ánh mắt Hàn Kỳ Tử nhìn chằm chằm vào đại hán cùng nữ tử tóc tím.

"Loan Long đạo hữu nói đùa. Trong tay ta cũng chỉ có một hạt Huyết Nha Mễ này thôi, không có hạt thứ hai đâu!" Đại hán tóc vàng cười khổ phủ nhận luôn.

"Bạch huynh nói ra câu này sẽ chẳng có mấy người tin tưởng đâu. Ai chẳng biết Huyết Nha Mễ ăn càng nhiều thân thể càng thay đổi. Đạo hữu nếu có thể cho người khác một hạt thì sao lại chỉ có một hạt." Hai mắt Hàn Lập nhíu lại nói một cách tỉnh bơ.

Ánh mắt Hàn Kỳ Tử lạnh lùng, hiển nhiên cũng không quá tin tưởng.

"Không dối gạt các vị đạo hữu, Bạch gia chúng ta tuy may mắn mua được mấy viên Huyết Nha Mễ, nhưng số còn lại này đã bị ta cùng Ngũ muội có việc sử dụng mất rồi. Cái hạt tặng cho Loan Long đạo hữu này là do chúng ta định để dành dùng làm tài liệu luyện đan, nếu không cũng sẽ không lưu lại nửa phần." Đại hán tóc vàng vội vàng giải thích.

"Huyết Nha Mễ. Bạch gia có thể thu mua được một lần tất nhiên cũng có thể thu mua được lần thứ hai. Chỉ cần Bạch huynh xuất lực giúp đỡ Hàn mỗ thu mua một ít, dù giá cao tới đâu cũng có thể thương lượng được." Hàn Lập trầm ngâm một chút rồi chậm rãi nói ra.

"Chỉ cần Bạch huynh giúp Hàn mỗ thu được trăm hạt Huyết Nha Mễ cùng phẩm chất như thế, nếu sau này Bạch Gia gặp khó ta sẽ ra tay giúp đỡ một lần nữa." Lần đầu tiên Hàn Tử Kỳ lạnh lùng mở miệng, thanh âm khàn khàn lời nói hơi tối nghĩa, dường như lâu lắm rồi chưa nói chuyện với ai.

Nữ tử tóc tím nghe được câu nói của Hàn Kỳ Tử và Hàn Lập, thần sắc hơi đổi, tựa hồ có chút động tâm, thế nhưng đại hán lại từ chối không chút do dự:

"Lần này có thể lấy được mấy hạt Huyết Nha Mễ cũng là nhờ có cơ duyên xảo hợp. Lần đó ta và Ngũ muội gặp được một gã đạo hữu ở Lam Bộc Hồ, chúng ta cùng trao đổi bảo vật với nhau mới được một chút như thế này. Bạch gia chúng ta làm sao có năng lực một lần nữa mua được kỳ vật đẳng cấp như vậy. Các vị không cần bàn đến việc này nữa, chuyện này không có khả năng."

Thấy đại hán tóc vàng nói kiên quyết như thế, Hàn Lập và Hàn Kỳ Tử liếc mắt nhìn nhau không nói thêm câu nào nữa.

Miệng Loan Long Thiên Quân tuy vẫn còn chóp chép, nhưng trong mắt hiện lên vẻ thất vọng.

Vì thế trong thời gian tiếp theo, mọi người ở trong sảnh đường đả tọa nghỉ ngơi. Sau khi Loan Long Thiên Quân ăn hết hạt Huyết Nha Mễ này, khí tức trong cơ thể đột nhiên tăng vọt khuôn mặt dần trở nên đỏ tươi như máu. Sau một thời gian vận công khá dài thì sắc mặt kia lại khôi phục như bình thường.

Hàn Lập quan sát tận nơi những chuyện như thế, trong lòng thầm hô kỳ lạ, đồng thời càng động tâm đối với hạt Huyết Nha mễ này.

Dường như công dụng thực tế của Huyết Nha Mễ này còn hiệu quả hơn so với điển tịch kia ghi lại.

Ngay lúc này, đại hán tóc vàng âm thầm truyền âm thương lượng với nữ tử tóc tím về việc đệ tử trong tộc tự dưng mất tích, nhưng trong cứ điểm không có lưu lại chút đầu mối nào nên cuối cùng vẫn không thể có một kết luận khả quan nào.

Hai người chỉ có thể tạm thời từ bỏ để sau hẵng hay và bắt đầu nghỉ ngơi dưỡng sức.

Dù sao lưu thủ nơi đây chỉ là một đám đệ tử trung giai mà thôi, cơ bản Bạch gia không để bọn chúng trong lòng.

Đoàn người ở trong cứ điểm nghỉ ngơi suốt một ngày một đêm, khi mọi người đều đã phục hồi phần lớn sức lực và tinh thần liền cỡi Bát Túc Ma Tích rời khỏi ốc đảo đi về hướng Tây.

Gần nửa ngày sau, đại hán tóc vàng ngồi ở trên cùng ngửa đầu nhìn bầu trời mịt mù và bão cát màu xám xịt bốn phía, bỗng nhiên ngoái đầu lại nói với đám người Hàn Lập:

"Vài vị đạo hữu, thần thông đầu ma thú kia quả thực không nhỏ, chúng ta đi lên phía trước cần phải thêm cẩn trọng. Mọi người hãy thu liễm hơi thở, Ma Tích cũng thu lại đi!"

Đám Hợp Thể biết rõ bây giờ là thời khắc mấu chốt nên tự nhiên không có ý kiến khác. Tất cả cùng nhảy xuống ma thú, thu hồi Ma Tích vào trong vòng linh thú. Xong xuôi đầu đó tên đại hán dẫn đầu cả đoàn, phi hành sát gần mặt đất tiếp tục đi về phía trước.

Mặc dù trong sa mạc này không thể sử dụng được các loại độn thuật, nhưng chậm rãi phi hành gần mặt đất bọn hắn có thể miễn cưỡng làm được. Nhưng sẽ làm bọn họ hao phí pháp lực hơn nhiều lần so với lúc bình thường.

Cũng may mạch khoáng của Bạch gia cách đây cũng không còn xa nữa. Đoàn người phi hành ở dưới thấp một lúc lâu, bỗng nhiên xuất hiện một cồn cát lớn xa xa trên đường chân trời.

Cồn cát cao mấy ngàn trượng trông giống như một ngọn núi cực lớn cao vút dựng thẳng lên bầu trời, mặt ngoài bị phủ bằng một màu xám xịt, bên trong mơ hồ truyền ra tiếng quỷ khóc với tiếng kêu gào quái dị.

Đại hán tóc vàng vừa thấy cồn cát này, cánh tay giơ lên báo hiệu mọi người tăng cường sự cẩn thận, rồi dẫn theo mọi người bay đến, còn cách cồn cát khoảng vài dặm thì độn quang đột ngột hạ xuống.

Cả đám Bạch Vân Hinh không chút do dự đều hạ xuống, Loan Long Thiên Quân cùng Hàn Kỳ Tử liếc mắt nhìn nhau rồi im lặng bay xuống.

Hàn Lập cũng lẳng lặng theo sau mọi người, nhưng trong mắt lam mang chớp lên, ánh mắt nhìn vào trên mặt cát cách bọn họ có vài chục trượng, vẻ mặt như đang ngẫm nghĩ cái gì.

Lúc này, đại hán tóc vàng đưa tay vào tay áo tìm một cái gì đó, rồi xuất một trảo vào hư không, trảo này hướng vào chỗ Hàn Lập vừa để ý.

Một âm thanh phù phù vang lên!

Một khối đất cát lớn như một gian phòng theo tiếng động dựng lên rồi hóa thành đầu một con rồng rơi xuống mảnh đất trống.

Đại hán tóc vàng hai tay liên tiếp xuất thủ trảo, ở chỗ cũ hiện ra một cái lỗ sâu đến mười mấy trượng, ở đáy hiện ra một cánh cửa màu thanh đồng.

"A, đây là?" Hai mắt Loan Long Thiên Quân nhíu lại lộ ra thần sắc khá kinh ngạc.

"Cửa vào chính thức mạch khoáng vốn ở đỉnh cồn cát, nhưng nơi đây đã bị ma thú chiếm cứ. Để phòng ngừa vạn nhất, chúng ta đi cửa dự bị vào khoáng mạch. Những người của Bạch gia đi chuyến này chỉ có huynh muội chúng ta biết cửa dự bị này thôi. Hơn nữa cửa này còn chưa bị bố trí pháp trận cấm chế chỉ là vị trí của nó có chút bí ẩn thôi.

Trong thời gian ngắn, đầu ma thú kia chắc chắn không có khả năng phát hiện. Chúng ta cứ tiến vào không chừng còn có xuất kỳ bất ý đánh cho con thú này một đòn trở tay không kịp." Nữ tử tóc tím thản nhiên cười giải thích vài câu.

"Thì ra là thế!" Loan Long Thiên Quân gật gật đầu, ngẩng đầu nhìn đỉnh cồn cát phía xa xa, trên mặt nghi ngờ.

Lúc này đại hán tóc vàng lấy tay chỉ vào cửa màu thanh đồng, đã muốn một tay hướng này phiến đồng thau đại môn xa xa một chút, một lực vô hình va chạm vào canh cửa.

"Kít" một tiếng, cửa lớn chậm chậm bị đẩy ra, lộ ra một cái thông đạo tối đen vô cùng.

"Đi thôi, cửa này thật sự còn chưa bị đầu ma thú kia phát hiện." Đại hán tóc vàng phát thần niệm quét xuống, mặt lộ vẻ vui mừng rồi lập tức phi vào cửa phía dưới.

Những người khác thấy vậy, tất nhiên bám theo, cùng tiến vào trong thông đạo.

Hàn Lập vừa tiến vào phía sau cửa đồng, trong mắt lam quang chợt lóe, nguyên bản thông đạo tối đen như mực trở nên rõ ràng như ban ngày.

Chỉ thấy tả hữu đều là màu thạch bích xanh nhạt ngăn cách giữa bên trong và đất cát bên ngoài, các phiến đá bóng loáng bằng phẳng, mặt ngoài không có dao động, hiển nhiên chưa bị minh ấn pháp trận cấm chế.

Cứ đi theo thông đạo này chừng nửa canh giờ, phía trước trở nên sáng ngời, hóa ra có một vách núi cổ quái màu đỏ thẫm ngăn trở đường đi.

Đại hán tóc vàng không dám có hành động mạo muội, mà hắn lật bàn tay, trong lòng bàn tay hiện ra một cổ kính hình tam giác, một tay bấm niệm thần chú rồi điểm vào cái gương vài cái.

Lập tức có một đạo hắc khí cuốn một vòng rồi một đạo ánh sáng năm màu từ trong gương chớp lóe chiếu ra.

Đại hán ngưng thần sắc mặt thoáng chốc ngệt ra, sau đó thu cổ kính lại, tay áo phẩy vào vách núi màu đỏ thẫm.

Bỗng một đạo hắc quang hiện ra, lóe một cái nhập vào trong vách núi.

Ngay sau đó, vách núi đỏ thẫm khe khẽ rung lên, chậm rãi hóa thành hai nửa, cả quá trình vô thanh vô tức, chút tiếng vang cũng không phát ra.

Sau khi vách núi dịch chuyển, mọi người cảm thấy một luồng sóng nhiệt đánh tới trước mặt, phía trước xuất hiện một thế giới rực lửa dưới lòng đất.

Mặt đất toàn là các nham thạch đỏ thẫm, cùng với vô số măng đá sắc nhọn màu tím hồng trải khắp.

"Đi thôi, đầu kia ma thú nếu chiếm cứ mạch khoáng này thì nhất định sẽ chiếm chỗ mạch khoáng đậm đặc nhất. Tuy rằng thông thường ma thú đều có thói quen ngủ say để tự hấp thu tu luyện, nhưng cấp ma thú Ma Tôn khó mà khẳng định có như vậy hay không. Hơn nữa đến bây giờ, ta và Ngũ muội vẫn chưa biết đây là loại ma thú nào tất nhiên tập tính của nó lại càng không biết chút gì. Chư vị đạo hữu cần cẩn thận thêm nữa! Lần hành động này

chỉ cần có thể làm nó bị trọng thương mà biết đường bỏ đi là được. Đương nhiên nếu có thể diệt sát được con ma thú này thì tài liệu ma thú sẽ chia đều cho mọi người, tuyệt sẽ không bạc đãi chư vị." Đại hán tóc vàng đánh giá chung quanh, hít sâu một hơi rồi lại ngưng trọng dặn dò Hàn Lập và mọi người.

"Hắc hắc, Bạch huynh ngươi lúc nào lại trở thành bà mẹ chồng lắm điều, lời này chúng ta nghe đến mấy lần rồi. Nếu có thể đánh chết một đầu ma thú cấp Ma Tôn tự nhiên là chuyện cầu cũng không được. Nếu là không thể, mấy người chúng ta sẽ không miễn cưỡng." Loan Long Thiên Quân vừa cười vừa trả lời.

Hàn Lập thì cười mà không nói.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên nữ tử tóc tím hé miệng phun ra một viên ngọc bội màu trắng mặt ngoài ẩn hiện một đạo huyết văn, những người khác cùng lúc tiến tới. Nữ tử cười nhẹ nói khẽ:

"Đại ca yên tâm, lần trước ta chiến đấu với đầu ma này, tuy rằng còn chưa phải đối thủ của nó, nhưng xuất kỳ bất ý lấy được một tia máu huyết. Hiện giờ máu huyết này bị ta luyện chế trong Tư Hồn Bội, muốn xác định vị trí của nó sẽ là chuyện dễ dàng."

------oOo------

Chương 2058: Hài cốt cùng hồ dung nham

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nói xong câu này, nữ tử tóc tím đánh một pháp quyết thúc giục ngọc bội trong tay, lập tức những sợi tơ máu kia như sống lại, uốn lượn du động mãi ở bên ngoài ngọc bội.

"Tốt lắm, Ngũ muội dùng bí thuật này xác định vị trí đầu ma thú kia thì chúng ta không sợ bị tập kích nữa. Thế này có thể đại chiếm tiên thủ rồi." Đại hán tóc vàng nghe vậy vui vẻ trả lời.

Tiếp đó hắn nghiêng người nhường cho vị *"Ngũ muội"* đi lên phía trước.

Đoàn người đi vài bước ở trong hang động là đã tiến vào thông đạo được hình thành do bị khai thác khoáng mạch.

Hai bên thông đạo lỗ chỗ từng hố nhỏ, Hỏa Vân Thạch xung quanh đây hiển nhiên đã bị khai thác cạn kiệt. Nhưng cho dù như thế nhiệt độ ở đây vẫn rất nóng, cao hơn vài lần so với lúc mới tiến vào lòng đất.

Nếu không phải mỏ này nằm sâu trong huyễn khiếu sa mạc đám người liên can đã thi triển độn thổ thuật trực tiếp tiềm nhập xuống dưới đất đuổi đầu ma thú kia đi. Hiện giờ, bọn hắn cứ dọc theo thông đạo sẵn có mà đi.

Quặng mỏ khoáng mạch này nhiều ngóc ngách chằng chịt không khác gì một mạng nhện, cứ đi được một đoạn lại gặp các nhánh rẽ.

Những thông đạo nhánh này dài thì chừng vài dặm, ngắn thì vài chục trượng mà thôi, Hỏa Vân Thạch trong đó đã bị khai thác không còn, may ra ở một vài chỗ bí mật là còn lưu lại một chút xíu thôi.

Nhưng khi bọn hắn liên tiếp xuyên qua hơn mười cái thông đạo quặng mỏ đến một chỗ giao nhau của bốn năm cái thông đạo thì hai mắt Hàn Lập đột nhiên nhíu lại.

Trong mấy cái thông đạo này đều có nhiều điểm xích quang chớp động không ngừng, trên bốn vách tường đều cso những tinh thể đỏ đậm to cỡ nắm tay.

Nhưng chỗ Hàn Lập kỳ vọng không phải là những tài liệu trân quý này mà là nửa cái hài cốt không đầu đang tựa vách hang ở một lối vào thông đạo.

Đầu của hài cốt đầu không cánh mà bay, thân mình tuy rằng đầy đủ nhưng da thịt đã khô héo quắt queo, dường như huyết nhục đã biến đi đâu mất hiện giờ chỉ còn lại như một bao da bọc thân thể.

Nữ tử tóc tím cùng đại hán tóc vàng khi thấy hài cốt này đều đưa mắt liếc nhau một cái, trong mắt lộ ra một tia bất ngờ.

Nhưng ánh mắt nữ tử tóc tím sau khi nhìn kỹ vào một chỗ trên áo quần, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, đưa ngọc thủ thon thon hướng hài cốt xuất một trảo.

"Bộp" một tiếng, một mảnh nhỏ y phục bay lên, bị nữ tử cầm trong tay.

Ánh mắt Hàn Lập thoáng nhìn qua, hóa ra trên mẩu quần áo có một chữ *"Bạch"* màu bạc.

"Là đệ tử Bạch gia chúng ta, nhưng tại sao chỉ có một mình gã xấu số này ở đây." Hàng mi của nữ tử tóc tím vừa nhíu vừa nói.

Đại hán tóc vàng lại hừ lạnh một tiếng, cánh tay cũng phát một chiêu nhấc hài cốt lên.

"Đi" một tiếng sau một cái áo da màu xanh cũng thoáng chốc bay tới hạ xuống trước mặt đại hán nổ tung, trong hư không thoáng

chốc hiện ra một đám cự phong đỏ như máu, mỗi một con đều lớn bằng một bàn tay, hai cánh vỗ không ngừng.

"Huyết La Phong! Ta nếu ta nhớ không lầm, này hình như là có tên tiểu tử Bạch Nham hay mang ma trùng này bên người" Đại hán tóc vàng vừa thấy huyết sắc ma phong, sắc mặt khó chịu hỏi lại một câu.

"Bẩm báo lão tổ, đây đúng là Huyết La Phong của Bạch Nham. Năm đó tôn nhi từng thấy tận mắt hắn dùng chúng nó làm đấu pháp mấy lần nên tuyệt không thể nhìn sai." Một lão giả tóc trắng là một trong sáu gã đệ tử Bạch gia lập tức bước lên trả lời, thần sắc của hắn có vẻ bi thương dường như có giao tình không nhỏ với tên *"Bạch nham"* này.

"Nói như vậy, khối này tàn thi đúng là Bạch Nham. Nhưng hắn chính là một trong các đệ tử lưu thủ tại đây, hơn nữa là đệ tử tu vi cao nhất trong nhóm đó, tại sao lại chết thảm ở chỗ này!" Nữ tử tóc tím khẽ thở dài một hơi, nâng tay bắn ra một viên hỏa cầu đem hài cốt biến thành tro tàn sau mới chậm rãi hỏi.

Đối với sự thê thảm gớm ghiếc của thi thể, đám người này không cảm thấy quá mức giật mình.

Dù sao ở bên trong Ma giới, loại ma công trực tiếp hút tinh huyết người khác thật sự nhiều không đếm xuể nên cũng không có gì là kỳ quái.

*"Tiếp tục đi về phía trước có lẽ còn có thể có thêm phát hiện."*Đại hán tóc vàng nghĩ một chút rồi nói.

Những người khác không có ý kiến, đi dọc theo thông đạo có hài cốt vừa xong. Mọi người càng thêm cẩn thận vài phần nữa.

Đi vào thông đạo mấy trăm trượng nữa mọi người thấy liên tiếp năm sáu bộ hài cốt không đầu, đám đệ tử đều nhận ra đây chính là các đệ tử Bạch gia được phân công lưu thủ tại cứ điểm này.

Điều này làm cho dáng vẻ của đại hán tóc vàng không thể tĩnh lặng như nước nữa!

Lại đi thêm một đoạn đường, cước bộ đại hán bỗng nhiên chậm lại hướng nữ tử tóc tím hỏi một câu:

"Ngũ muội. Còn cách đầu ma thú kia xa lắm không, cẩn thận không sẽ bị nó cảm ứng ra có người tại chỗ này."

"Đại ca yên tâm. Tại Huyễn khiếu sa mạc thần niệm sẽ chịu áp chế rất lớn, ở trong khoáng mạch Hoả Vân thạch sẽ còn bị nó làm nhiễu thần niệm không thể thả ra quá xa. Hơn nữa hiện tại còn cách con thú này năm sáu dặm, nó tuyệt đối không thể từ xa như thế mà phát hiện ta. Phải đi thêm đoạn nữa thì mới khó mà nói thế được." Nữ tử tóc tím cúi đầu thấp xuống xem xét ngọc bội trong tay nghiêm nghị trả lời.

"Nếu như vậy mấy vị đạo hữu bắt đầu làm phép ẩn nặc thân hình đi thôi." Đại hán tóc vàng cân nhắc một chút sau đó lên tiếng bắt chuyện với mọi người.

"Hiện tại mà bắt đầu làm phép sao, thế thì cần phải hao phí không ít pháp lực. Vẫn còn tốt hơn so với bị quái vật phát hiện" Loan Long Thiên Quân sờ sờ chiếc cằm to bè,than thở hai câu nhưng ngay sau đó liền há mồm phun ra một lệnh bài màu đen. Lệnh bài đón gió nhoáng lên một cái hóa thành một đoàn sương mù màu đen bao phủ thân hình vào trong, sau đó vô luận là sương mù hay là thân hình giấu ở trong đó từ từ mơ hồ dần cuối cùng biến mất không thấy hư ảnh.

Hàn Lập nhìn thấy thế khẽ cười, một tay bấm quyết niệm thần chú, bên ngoài thân thể có một luồng sáng màu đen quấn quanh, mờ dần rồi biến mất.

Hàn Kỳ Tử phất nhẹ tay áo một cái, một phiến tienh quang hiện ra, cả người trở nên trong suốt, biến thành một pho tượng băng trong suốt.

Đám người Bạch Vân Hinh đều tự xuất ra một phiên kỳ mặt màu bạc, đồng thời vứt lên không trung. Trên không trung tạo thành một quang trận màu bạc, ngay khi sau khi phủ xuống, sáu người nhất thời không thấy bóng dáng.

Thấy những người khác đều làm phép xong, Đại hán tóc vàng và nữ tử tóc tím thì một người tự dưng bốc lên hắc khí, một người tung khăn thổ cẩm, cả hai đều loé lên một cái rồi biến mất.

Đoàn người lại đi thẳng về phía trước.

Thông đạo quặng mỏ dài quá cả sức tưởng tượng của cả nhóm, đi một hồi lâu vậy mà vẫn chưa hết.

Cũng may thời gian sau một bữa cơm thông đạo đang thẳng tắp bỗng nhiên trở nên uốn lượn khúc khuỷu. Bốn phía thạch bích thô ráp đen sì lại thông với một vết nứt thiên nhiên ngầm xuống phía dưới lòng đất.

Lúc này, bốn phía cũng bắt đầu xuất hiện các khe vết nứt lớn nhỏ khác nhau, có khe nứt chỉ hơn một thước, có vết nứt lại rộng chừng mấy trượng thỉnh thoảng thổi ra luồng nhiệt cực nóng có mùi cháy khẹt kèm mùi lưu huỳnh.

Sau nửa canh giờ, mọi người bay ra khỏi một vết. Trước mắt mọi người là một hồ dung nham lớn ở dưới chân.

Hồ này rộng chừng ngàn mẫu, mặt hồ thỉnh thoảng toát ra bọt khí của dung nham. Xung quanh hồ đều là các tảng nham thạch cháy đen, nhưng thỉnh thoảng ở trên các tảng đá lại được khảm các khối tinh thể màu mận chín dài đến vài thước, chúng được dung nham chiếu sáng chợt ám chợt minh chớp động quỷ dị những tia hồng quang.

Hàn Lập gặp tình hình này, hai mắt không khỏi nhíu lại.

Tinh thể màu mận chín này chính là nhiệt bị nén đến cực hạn mà ra, khối tinh thể này không nhỏ là một loại cực phẩm Hoả Vân thạch cực kỳ hiếm thấy.

Mà hắn chỉ đảo qua sơ sơ, liền phát hiện số lượng tinh thể này chừng mấy vạn viên nếu được đổi thành ma thạch hay là linh thạch đều là một con số cực kỳ khổng lồ, đủ để cho ma tôn bình thường vui sướng điên cuồng.

Chẳng thể trách Bạch gia tình nguyện bỏ ra cái giá thật lớn cũng không nguyện buông tha cho chỗ này.

Nhưng làm cho thần sắc Hàn Lập biểu hiện không yên tâm là do tuy cái hồ trong động ngầm này rất lớn cấu tạo vừa xem qua là rõ ngay nhưng nhìn đi nhìn lại thì vẫn không thấy bóng dáng con ma thú nào.

Đại hán tóc vàng tỉ mỉ nhìn một lần, lập tức môi khẽ nhúc nhích truyền âm cho nữ tử tóc tím.

"Ngũ muội, ngươi không xác định nhầm chỗ đấy chứ. Con ma thú thực sự ở nơi này sao?"

"Không sai đâu. Tinh huyết của nó chỉ đúng là nơi đây." Nữ tử tóc tím nâng ngọc bội, trả lời không chút do dự.

"Nếu như vậy, ma thú tám chín phần mười là ẩn thân ở dưới mặt dung nham nóng bỏng kia, xem ra nó chưa phát hiện ra chúng ta. Vân Hinh, các ngươi lập tức bố trí pháp trận. Hàn huynh, Loan long, Hàn đạo hữu, phiền các ngươi chuẩn bị luôn đi." Ánh mắt đại hán tóc vàng chợt lóe nhìn sâu vào lớp dung nham, ngưng trọng dặn dò người khác.

Sáu gã đệ tử Bạch gia đáp ứng một tiếng lập tức tản ra bốn phía rồi lấy ra trùng trùng điệp điệp trận kỳ trận bàn, bắt đầu bố trí một cái trận pháp nhìn như to lớn bất phàm.

Loan long Thiên Quân và Hàn Kỳ Tử không nói hai lời đều hạ xuống dung nham phía dưới. Khi còn cách dung nham vài chục trượng thì thân hình không nhúc nhích trôi nổi ở trên không trung.

Lúc này, hai người tuy rằng vẫn đang dùng bí thuật ẩn nấp thân hình, nhưng đều cẩn thận lấy ra ma khí hộ thân.

Loan long thiên quân há mồm, lại phun ra một viên bát màu lam rực rỡ, toàn thân tản ra hàn quang màu xanh nước biển.

Hai tay áo Hàn Kỳ Tử vung lên, mười hai phiên kỳ trong suốt lóng lánh từ giữa phi ra, sau khi bị pháp quyết thúc giục, hóa thành mười hai đoàn hàn quang quay chung quanh thân hình bay múa liên tục.

Hàn Lập nhẹ nhàng dẫm một chân xuống không trung, nhất thời dưới chân ngũ sắc quang diễm bay vọt huyễn hóa thành một đóa liên hoa ngũ sắc, nâng thân hình lên rồi từ từ phiêu phiêu bay lượn xuống bên dưới.

Mặt ngoài liên hoa ngũ sắc diễm lệ dị thường, ngũ sắc quang hà chớp động, hàn khí nhè nhẹ từ trung tâm phát ra chính là do ngũ sắc cực diễm biến ảo mà thành.

------oOo------

Chương 2059: Ma thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai người Hàn Lập và Loan Long thiên quân đứng lơ lửng bất động trên không trung phía trên hồ dung nham, thầm niệm lặng lẽ quét về dung nham phía dưới.

Chỉ cám thấy bên trong dung nham ẩn chứa từng luồng dao động quỷ dị ngăn trở, sau khi tiến vào dung nham hơn trăm trượng, thần niệm lập tức không thể thâm nhập sâu hơn nữa.

Chẳng qua đó là do thần niệm của Hàn Lập cường đại hơn xa đám người Long Loan thiên quân, nếu đổi lại là một trong những vị Ma tôn này sử dụng thần niệm dò xét, có thể thâm nhập vào dung nham ba bốn mươi trượng cũng đã không tồi rồi.

Ở khoảng cách hơn trăm trượng, Hàn Lập phát hiện ở một chỗ sâu bên trong hồ dung nham lờ mờ có một cái bóng đen khổng lồ nằm sấp ở đó, nhưng bởi vì luồng dao động ngăn trở bên trong dung nham nên căn bản không thể nhìn rõ, cũng chẳng biết bóng đen này có phải là mục tiêu của chuyến đi này - con ma thú tu vi Ma tôn hậu kỳ kia hay không.

Tuy rằng bóng đen khổng lồ này như một vật chết không hề nhúc nhích, nhưng Hàn Lập vẫn tiếp tục giữ thái độ vô cùng cẩn thận, lạnh lùng theo dõi cử động của nó.

Mà trong khi đám người Bạch Vân Hinh bố trí pháp trận, hai gã lão tổ của Bạch gia cũng hề nhàn rỗi. Chẳng biết từ lúc nào, đại hán tóc vàng đã tế chiếc cổ kính hình lăng trụ kia lên giữa không trung, trong nháy mắt đã hóa thành hơn trăm chiếc kính ảnh khiếm khuyết nằm rải rác phía trên hồ dung nham, ma quang màu đen chớp chớp hướng xuống dưới.

Đại hán liên tục nhép môi nhưng không phát ra tiếng động nào, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng, dễ nhận thấy trong tình huống đại bộ phận pháp lực bị áp chế, việc thi triển thuật này cũng không dễ dàng chút nào.

Còn nữ tử tóc tím thì một tay kết quyết, trên người hiện ra một cái ma giáp trắng noãn như ngọc, đồng thời tay kia thì trảo vào hư không, một chiếc trường kích đen như mực trực tiếp xuất hiện trong tay.

Binh khí này chỉ khẽ chớp lên một cái nhưng lại thấp thoáng hiện ra hư ảnh một con cự hổ một sừng đen kịt, không ngừng gầm nhẹ trong tay nữ tử, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bùng phát đả thương người.

Sau khoảng thời gian một chén trà, sáu người Bạch Vân Hinh đã bố trí xong tòa pháp trận, trong nháy mắt, từng luồng hắc khí ở xung quanh hồ dung nham liên tục xuất hiện, một luồng sát khí giết chóc sinh ra từ bên trong, phảng phất như có một luồng hàn quang như ẩn như hiện ở bên trong, dường như ẩn giấu vô số lưỡi đao sắc bén trong đó.

Sáu tên đệ tử Luyện Hư của Bạch gia liền náu mình bên trong hắc khí, bắt đầu âm thầm khống chế cả tòa pháp trận.

"Loan Long đạo hữu, pháp trận đã được chuẩn bị xong, ngươi hãy ra tay ép con thú này ra khỏi dung nham đi." Thấy tình hình như vậy, đại hán tóc vàng hướng về phía Loan Long thiên quân truyền âm.

Loan Long thiên quân vừa nghe xong, khuôn mặt mập mạp lộ ra vẻ dữ tợn, ngay lập tức hét lớn một tiếng, một ngón tay chỉ về viên bát (chiếc bát tròn) màu xanh trên không trung.

Chiếc bát này lập tức run lên, thể tích phình ra biến thành một vầng trăng tròn (viên nguyệt) xanh lam, đồng thời bên trong vang lên một tiếng thanh minh, từ đó phun ra một cột sáng xanh đậm to bằng cái bát, khí thế hùng hổ xông vào dung nham bên dưới.

Cột sáng tựa như một cây côn khổng lồ khuấy một trận trong hồ dung nham!

Trong khoảnh khắc, cả mặt hồ đỏ thẫm cuồn cuộn hỏa khí, từng cơn sóng dung nham cuồn cuộn dâng lên.

Ngay sau đó, bên trong dung nham truyền đến một tiếng gầm nổi giận, dung nham tách ra hai bên, từ giữa phun ra một luồng lục khí, lục khí vừa tiếp xúc với cột sáng xanh lam đã mạnh mẽ đẩy cột sáng ra khỏi mặt hồ.

Mắt thấy cảnh này, Loan Long thiên quân lập tức cười lạnh một tiếng, trên người phóng thích ra một luồng khí tức kinh người, đồng thời mười ngón tay mập mạp hướng về phía viên bát xanh lam liên tiếp bắn ra hơn mười luồng hắc mang, hắc mang lóe lên rồi hoàn toàn biến mất.

Trong viên nguyệt vang lên tiếng thanh minh, trên bề mặt hiện ra vô số phù văn mờ ảo, lập tức bắn ra cột sáng xanh lam còn mạnh hơn lúc trước mất lần, uy phong điên cuồng tăng lên rồi từ không trung đè xuống, luồng lục khí sinh ra từ dung nham không kịp đề phòng, trong nháy mắt liền lóe lên rồi tiêu biến.

Cột sáng xanh lam không chút khách khí xông vào sâu bên trong hồ dung nham.

Tiếng nổ *"Ầm ầm"* vang lên!

Cả mặt hồ đều rung chuyển, dường như một kích bất ngờ vừa rồi thực sự đã đánh trúng con ma thú ẩn thân bên trong hồ.

"Sao, tư vị phải chịu khổ lần này thế nào." Loan Long thiên quân cười ha hả châm chọc, tiếp tục thúc dục viên bát xanh lam công kích nhiều hơn nữa.

Nhưng đúng lúc này, cả hang động đột nhiên rung chuyển mãnh liệt, hỏa diễm từ trong hồ dung nham liên tục bùng lên, trong nháy mắt liền biến ảo thành hỏa lãng đỏ thẫm mờ ảo, cuồn cuộn lao về phía Loan Long thiên quân, ngay cả Hàn Lập cùng Hàn Kỳ Tử ở bên cạnh cũng nằm trong phạm vi công kích của hỏa lãng.

Hàn Lập chớp chớp mắt, sắc mặt chưa biến nhưng ngũ sắc liên hoa dưới chân đã xoay tròn, một luồng sáng ngũ sắc kì hàn xuất hiện xung quanh cơ thể, dễ dàng ngăn cản hỏa diễm này ở bên ngoài.

Hàn Kỳ Tử ở bên cạnh cũng không hề động tay động chân, mười hai luồng hàn quang xoay xung quanh đột nhiên bành trướng, sau đó liền hóa thành một tầng hàn quang bảo vệ bên ngoài.

Trái lại, người đầu tiên xuất thủ - Loan Long thiên quân bị bao vây bởi hỏa lãng cuồn cuộn, hắn đột nhiên khẽ quát một tiếng kinh sợ, thân hình bỗng nhiên bị một luồng cự lực vô hình điên cuồng đánh bật về phía sau, lao thẳng về phía thạch bích khổng lồ phía trên hồ dung nham, thoáng chốc đã đâm sâu vào trong vài thước làm vô số đá vụn rớt xuống.

Trong khi đó, trên không trung chỗ mà ban nãy Loan Long thiên quân đứng đột nhiên xuất hiện một cái thú trảo lớn khoảng một trượng được lục diễm bao phủ, hơn nữa có vẻ chính nó vừa rồi đã một kích đánh bay Loan Long thiên quân.

Thân thể của Loan Long thiên quân bị hãm sâu vào trong thạch bích, ngay cả quần áo trên người cũng bị hủy phần lớn, để lộ ra một cái chiến giáp đen như mực, chính vật này đã ngăn cản hơn phân nửa một kích mạnh mẽ vừa rồi, trừ việc có vẻ hơi nhếch nhác, chẳng qua là bị thương nhẹ mà thôi.

Nhưng dù vậy thì sắc mặt của vị Ma tôn mập mạp kia cũng trở nên đỏ thẫm như máu, trên mặt hiện lên sát khí, hai tay vùng lên khiến thạch bích xung quanh lập tức vỡ vụn, nháy mắt đã khôi phục tự do.

Ngay sau đó hắn hơi ngượng ngùng tức tối chửi một tiếng, một tay trảo vào không trung khiến hoàng quang lóe lên, một chiếc quái nhận cán dài hình dáng giống như Tam Tiên Lưỡng Nhận đao (vũ khí Dương Tiễn xài) thoáng chốc đã xuất hiện trong tay, hắc khí bao phủ xung quanh đột nhiên bùng lên, hai tay nắm lấy quái nhận cán dài, nhanh như tia chớp chém về phía lục diễm cự trảo.

Một lưỡi dao sắc bén màu vàng bắn ra, sau khi lóe lên rồi đột ngột kéo dài ra hơn mười trượng, hung hăng chém xuống thú trảo phía trước.

Cái thú trảo kia nhìn thì khổng lồ nhưng vô cùng nhanh nhạy, trong nháy mắt đã lóe lến rồi nhập vào hư không, biến mất không thấy tung tích. Lưỡi dao sắc bén màu vàng lao đến nhưng chỉ có thể trảm vào hư không.

Chẳng những như vậy, trên mặt hồ dung nham nổi sóng cuồn cuộn, một con quái vật khổng lồ bị bao phủ bên trong ma diễm xanh lam xông ra từ trong lòng dung nham, nó lớn chừng hai mươi trượng, trong miệng gầm lên âm thanh nặng nề như trâu rống.

Ở ngay gần đó, Hàn Lập và Hàn Kỳ Tử dường như đồng thời lui người về phía sau, một người thì chà xát hai tay bắn ra vô số tia sáng mờ ảo, người kia thì khu sử hai trong số mười hai trong số mười hai luồng hàn quang xoay xung quanh, sau khi một tiếng trầm đục vang lên liền đánh thẳng về phía quái vật, hàn quang vừa lao đến liền tỏa ra tầng tầng băng hoàn màu trắng, bộ dáng dường như kì hàn vô cùng.

Nhưng ma thú bị bao phủ bởi lục diễm chỉ bất thình lình lắc cái đầu khổng lồ một cái, lục diễm trên người lập tức hóa thành tầng tầng lục hỏa, cho dù là tia sáng màu xám của Hàn Lập hay băng hoàn, vừa tiếp xúc liền như gặp phải khắc tinh lập tức tan ra rồi biến mất.

Thấy cảnh tượng như vậy, Hàn Lập hơi rùng mình.

Phải biết rằng Nguyên Từ Thần Quang của hắn chính là vật có thể khắc chế ngũ hành chi lực, không ngờ lại bị ma diễm xanh lục phía trước dễ dàng hóa giải như vậy, đây thật sự là một việc ngoài dự liệu.

Chỉ có điều hai luồng hàn quang mà Hàn Kì Tử phóng thích dường như có uy năng quỷ dị nào đó, dù bị lục diễm bao phủ nhưng bạch quang đột nhiên sáng rực lên rồi tách lục diễm ra, đánh thẳng về phía bản thể của ma thú ở bên trong.

Nhưng con ma thú kia chỉ hừ lạnh một tiếng, trong miệng đột nhiên phun ra hai luồng hắc khí về phía hàn quang, không ngờ chỉ trong nháy mắt đã biến chúng trở về trạng thái cũ là hai chiếc cờ trong suốt, từ trên cao rơi thẳng xuống.

Sự sợ hãi thoáng hiện lên trong mắt của Hàn Kỳ Tử, nhưng hai tay hắn ngay lập tức trảo xuống hư không bên dưới, hai chiếc cờ trong suốt đang rơi xuống đột nhiên run lên, sau đó hóa thành hai đạo bạch quang bay về phía hắn, trong nháy mắt đã vô tung vô ảnh nhập vào thân thể Hàn Kỳ Tử.

Ngay lúc này, con ma thú bên trong lục diễm gầm lên một tiếng quái dị, nhiệt độ trong hang động đột nhiên điên cuồng tăng lên mấy lần, một viên hỏa cầu đỏ thẫm đậm đặc xuất hiện bên cạnh thân hình của ma thú, sau đó lập tức phát động công kích về phía những người xung quanh.

Nhưng cũng đúng lúc này, đại hán tóc vàng và nữ tử tóc tím ở trên cao cũng không hề do dự xuất thủ.

Đại hán lẩm bẩm trong miệng, một tay điểm về phía những tàn ảnh đầy trời của cổ kính, ngay lập tức một tiếng sấm sét vang lên, cùng lúc đó, từ giữa những tàn ảnh tuôn ra từng luồng lôi điện màu đen, trong nháy mắt lôi điện đan vào nhau rồi hóa thành một chiếc lôi võng đen thui phủ xuống dưới.

Còn nữ tử tóc tím thì lạnh lùng đâm chiếc trường kích màu đen trong tay về phía hư không, trong nháy mắt, hư ảnh hắc hổ khổng lồ như ẩn như hiện trên vũ khí lập tức rống lên một tiếng long trời lở đất, sau đó liền hóa thành một luồng hắc quang rồi lao xuống.

Hắc quang đi đến đâu, hư không biến dạng đến đó, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện phía trên con ma thú, không ngờ ngay cả hỏa cầu nồng đậm cũng không thể ngăn cản được chút nào.

Nhưng ma thú phía dưới chỉ khẽ run người, lục diễm trên thân đột nhiên bùng lên rồi huyễn hóa thành một con hỏa mãng ma tướng hai tay mờ ảo, ngay lập tức nhảy lên quấn lấy hư ảnh ma hổ.

Tuy rằng cả hai cũng chỉ là do ma khí biến ảo mà thành, nhưng chúng không ngừng tấn công lẫn nhau, tiếng hổ gầm ngựa hí liên tục vang lên, không khác gì hai con ma thú dữ tợn đang cắn xé nhau.

Về phần tấm lôi võng màu đen quỷ dị kia, sau khi được ma thú thúc dục, toàn bộ hỏa cầu đỏ thẫm hiện lên trong hư không lúc trước lập tức bắn xối xả lên bầu trời, vô số hồng quang nổ tung, mạnh mẽ ngăn cản lôi võng dừng lại ở giữa không trung, không cách nào tiếp tục hạ xuống.

Con ma thú này không hổ là Ma tôn hậu kỳ, trong khoảnh khắc đã có thể dùng sức một người để chống chọi lại đại hán và mấy tên Ma tôn khác mà không hề rơi vào thế hạ phong.

Nhưng trong khoảnh khắc trì hoãn này, Loan Long thiên quân lắc thân mình một cái liền đột ngột xuất hiện trong hư không phía trên ma thú, mặt đằng đằng sát khí, một tay vỗ bụng, tiếng vù vù vang lên, một kiện bảo vật từ trong bụng phun ra.

Bảo vật này chỉ cao khoảng một tấc, giống như một cái trống cổ nhưng toàn thân đỏ tươi, ngoài mặt được khắc vô số phù văn quỷ dị có hình dáng như hoa tuyết.

Loan Long thiên quân vỗ nhẹ về phía cái trống, không một tiếng động vang lên nhưng không trung xung quanh đột nhiên xuất hiện từng cơn hàn phong, từng khối bông tuyết đỏ tươi được ngưng tụ thành, phô thiên cái địa rơi xuống dưới.

------oOo------

Chương 2060: Khoáng Mạch Kịch Chiến (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Net

* Xích diễm: Lửa đỏ

**Thất linh bát lạc: Tản mát, thất lạc

***Huyết Sắc Tiểu Cổ: Cái trống nhỏ màu đỏ như máu

Hoa tuyết nhìn tưởng chừng nhỏ bé, nhưng khi tiếp xúc cùng hỏa cầu màu đỏ xậm liền kêu *"tư tư"* một tiếng rồi cùng nhau hồi phi yên diệt trong nháy mắt. Một cỗ khí kỳ hàn lan tỏa tràn ngập trên không hồ dung nham, liền đem hơi nóng ban đâu xua tan không còn một chút.

Đúng vào lúc này ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, mười ngón tay hướng về phía ma thú bắn ra.

"Xuy xuy" tràng tiếng xé gió vang lên, mười đạo thanh quang kiếm khí léo lên nhằm thẳng hướng ma thú bay đến.

Mà cùng lúc, Hàn Kỳ Tử hừ lạnh, hào quang quanh người trở nên rực rỡ, một cái đại thủ trắng noãn nhô ra kèm theo là một khối băng sơn trong suốt, khối băng lớn dần, một hồi sau đã to hơn mười trượng. Dưới sự thúc dục của ma công, khối băng liền nhắm đến ma thú mà hạ xuống.

Trong thời gian một cái nháy mắt, đám ba người Hàn Lập đều hướng đến ma thú mà công kích.

Bất quá, vào thời điểm này cả ba người ra tay so với lúc trước hoàn toàn bất đồng, tất cả đều toàn lực sử dụng chân chính thần thông.

Ma thú ở trong lục diễm tựa hồ cảm giác không ổn, trong miệng liền gầm nhẹ một tiếng. Trên người ma thú lục diễm cuồng trướng, nhắm phía không trung mà đánh tới, còn thân thể nương theo đó dần chìm xuống hồ dung nhạm tựa như muốn nhân thời cơ này mà bỏ trốn.

Nhưng ngay lập tức, sáu người ẩn thân trong ma khí của Bạch Vân Hinh liền bấm quyết kích động trận pháp.

Nhất thời ma khí nhộn nhạo chen nhau mà phát ra, kèm theo là vô số phong nhận trắng như tuyết từ tam phương tứ hướng bắn tới. Ở trên mặt hồ dung nham hình thành lên một tầng lưới bằng phong nhận gió mưa không lọt, liền đem ma thú vây chặt lấy.

Mỗi đao ảnh đều lạnh buốt hàn quang, lại phát ra tiếng rit thê lương bộ dáng như sắc bén vô cùng.

Ngay cả ma thú kia thân thể có cứng rắn đến đâu cũng không dám tùy tiền chạy lọan vào, lúc này đành thành thật đứng lại giữa không trung.

Hoa tuyết, băng sơn, kiếm quang của ba người liên thủ liền đem cỗ lục diễm đánh cho tơi bời, rồi ngân lên một tiếng rồng ngâm lao về đầu ma thú.

Ma thú này quả không hổ danh là ma tôn hậu kỳ, dù đang trong hoàn cảnh nguy hiểm những cũng không hề hoảng loạn, ngược lại như bị kích thích làm cho hung tính trỗi dậy. Lúc này nó hé mồn to ra, đem toàn bộ lục hỏa bao phủ quanh thân một ngụm mà hút vào để lộ ra thân hình bản thể.

Đúng là một con thú đầu lộc, mình trâu, chân sư tử hình dáng vô cùng dữ tợn.

Sau khi đem toàn bộ lục diễm đang bao phủ quanh thân hút vào, ma thú ngẩng đầu lên gầm một tiếng quái minh, rồi phun ra một miếng thạch chuyên mà xanh lục. Miếng thạch chuyên đón gió cuồng trướng thành một tường đá lớn mênh mông, bên ngoài có lục diễm bao bọc, đem toàn bộ thân thể bên dưới che kín không thấy bóng dáng.

Hoa tuyết, kiếm quang, băng sơn cùng nhau đánh lên tường đá.

Hàn Lập hai mắt nhíu lại tỏ vẻ kinh ngạc.

Hắn vừa rồi bắn ra mười đạo kiếm khí nhìn không mấy bắt mắt nhưng thực ra độ sắc bén của chúng thật không thua gì so với bản thể của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm. Bình thường nếu gặp phải pháp bảo đẳng cấp hơi thấp là có thể đem chém thành hai đoạn. Tuy không nghĩ sẽ đem mười đạo kiếm quang này đả thương được ma thú, nhưng lại bị bức tường phía trước ngăn cản dễ dàng thì quả thật ngoài ý muốn

Lúc này nữ tử tóc tím nét mặt tràn đầy hắc khí, trong miệng khẽ phát ra một tiếng thanh minh, nhất thời trường kích trong tay hướng xuống hung hăng mà đánh tới.

Một tiếng nổ chói tai phát ra!

Trường kích màu đen nhoáng lên biến lớn hơn mấy chục lần hóa thành một dải hắc sắc cầu vồng, rồi kéo dài ra mấy chục trượng hung hăng quấn lấy tường đá.

Trong nháy mắt công phu, cảnh tượng như trời long đất lở.

Toàn bộ không gian giống như trao đảo, tiếp theo một vầng thái dương màu đen ngạo nghễ hiện ra. Tường đá nhìn như không thể phá vỡ vậy mà vang lên một tiếng thanh thúy nứt ra vô số khe hẹp, có vẻ như sẽ vỡ vụn trong chốc lát.

Nữ tử tóc tím nhìn cảnh này trong lòng không khỏi vui mừng, nhưng phía bên kia ma thú lại há miệng phun ra một cỗ ma diễm màu xanh lục bay đến nhập vào tường đá.

Lục diễm trên trên bức tường đại trướng, ngay lập tức trên bề mặt nguyên bản là vô số khe nứt nhanh như chớp liền lại như ban đầu, tường đá trở về trạng thái cũ mảy may không thể phá vỡ.

Nữ tử tóc tím khuân mặt trở lên trầm xuống lại đem ma công thúc giục, trường kích bên ngoài tường đá trở lại nguyên dạng rồi nhoáng một cái huyễn hóa thành vô số kích ảnh to lớn, tất cả đều lao đến bức tường công kích như phong ba bão táp.

Nam tử tóc vàng ở bên cạnh nhìn hết cảnh này, pháp quyết trong tay liền biến đổi, cổ kính trên không trung phát ra một tiếng lôi minh hóa thành hơn trăm đạo tàn ảnh, sau lại phu ra hơn trăm tia lôi điện màu đen rồi hợp lại với nhau huyễn hóa thành một cự kiếm lập lòe hắc sắc quang điện. Cự kiếm lớn chừng hơn hai mươi trượng, hướng thẳng phía dưới trảm xuống.

Từng đạo hồ quang màu đen như vô số hắc sắc phi xà ồ ạt từ hư không hiện ra rồi bổ xuống phía trên tường đá, liền đem lục diễm đánh tan đi phân nửa.

Hàn Kỳ Tử cũng hướng xuống băng sơn bên dưới điểm một cái, băng sơn lập tức nhoáng lên rồi biến mất không thấy tung tích.

Cùng lúc không gian sau lưng ma thú dao động, một khối băng sơn như không báo trước từ trong hư không hiện ra, một cỗ hàn quang cuồn cuộn lao thẳng đến lưng ma thú mà đập xuống.

Khối băng sơn chưa tới mà một cỗ lực lượng vô hình kèm theo hàn quang trong suốt đã một đòn đánh tới.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, ma thú đột nhiên nâng chân hướng về trước vỗ ra một trảo.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Móng vuốt của ma thú nhập vào hư không phía trước mặt tiêu biến không thấy bóng dáng, mà ngay lúc đó, phía sau lưng ma thú một cái lục diễm cự trảo quỷ dị hiện ra nhanh như chớp đập vào khối băng sơn trong suốt kia.

Một âm thanh muộn hưởng vang lên, khối băng sơn trong suốt cùng với lục diễm cự trảo vừa chạm vào nhau liền bạo liệt mà khai. Băng sơn chấn động một cái rồi bay ra.

Mà cự trảo cũng nhoáng lên một cái rồi không thấy bóng dáng.

Hàn Kỳ Tử khuân mặt trầm xuống hai mắt chợt lóe hàn quang, một tay hướng về hư không điểm một cái, nhất thời khối băng sơn dừng lại, sau đó không một chút do dự hướng về ma thú lại lần nữa gào thét bay tới.

Cùng lúc đó, Loan Long Thiên Quân thao túng Huyết Sắc Tiểu Cổ (***) phát ra trầm thấp âm thanh, từ không trung vô số bông tuyết đỏ như máu rơi xuống, sau đó lại biến ảo thành vô số băng trùy hường về ma thú một hơi lao đến.

Đám huyết sắc băng trùy đánh lên tường đá bạo liệt ra vô số huyết quang, cùng tản mát một mùi tanh tưởi hôi thối.

Một khắc sau, trên bề mặt tường đá hiện ra vô số lỗ lỡn bé không đồng nhất, dường như đám huyết trì đều mang kịch độc.

Tường đá kia dù có thần diêu vô cùng nhưng phải đối chọi với nhiều công kích như vậy dần hiện ra vẻ khó có thể cầm cự được thêm.

Lộc thủ ma thú dù có phun bao nhiêu lục diễm nhưng vân không thể làm cho tường đá kịp thời hồi phục. Ma thú lập tức rống lên một tiếng trầm thấp, bên ngoài thân thể có vô số ma văn hiện ra, nhanh chóng bao quanh thân thể lưu chuyển không ngừng.

Bức tường đá nguyên bản đang ở trên không trung cũng hiên ra loại lục sắc ma văn giống y hệt, rồi đột nhiên rơi xuống, nhưng lại bao lấy trên người ma thú hiện ra khối thạch cầu thật lớn.

Lúc này đám lôi điện, trường kích, huyết trùy đang vây công thạch cầu liền công kích điên loạn không thôi.

Hàn Lập phóng xuất kiếm quang, huyễn hóa thành hơn trăm thanh sắc phi kiếm sắc bén, liền đem khối thạch cầu công kích cuồng loạn một hồi nhưng chỉ có thể để lại vô số lỗ nhỏ chứ không cách nào chân chính xuyên qua.

Bất quá, thạch cầu chịu nhiều công kích lớn như vậy tự nhiên không thể nào kiên trì được lâu, tầng lục diễm bao phủ bên ngoài dần ảm đạm biến mất đồng thời vô số đá vụn từ trên thạch cầu rơi xuống.

Trông thấy cảnh này vô luận là đại hán hay nữ tử trên mặt không khỏi biểu lộ tia vui mừng, pháp quyết trong tay lại phát ra, đem thạch cầu công kích càng thêm mãnh liệt.

Không chỉ như thế, sáu gã Bạch gia đệ tử đang thao túng phong nhận phong tỏa mặt hồ, bỗng hưỡng phía bên trên kích động trận pháp hóa thành vô số đạo lợi nhận gia nhập công kích bạch cầu.

Sau thời gian vài nhịp hô hấp, bề ngoài thạch cầu liền mỏng đi một lớp thật dày, tựa như sẽ vỡ bất cứ lúc nào.

Hàn Lập nhướng mày, trong lòng thực không tin có thể dễ dàng như thế bắt được con thú này.

Con thú tuy bị bọn hắn nhất thời vây khốn nhưng cũng là Hợp Thể Hậu Kỳ ma thú, hơn nữa là ma thú lên so với cùng giai tu sỹ còn cường đại hơn mấy phần.

Hàn Lập tâm niệm vừa động, trong thạch cầu lộc thủ ma thú liền truyền ra một tiếng kêu kỳ lạ, mặt hồ dung nham phía dưới nguyên bản đang yên tĩnh bông nhiên ánh lửa đại phóng. Một cỗ xích diễm (*) dung nham như thủy triều phóng lên cao, ngưng tụ thành một đoàn dung nham hỏa cầu, đem thạch cầu bao bọc bên trong gió mưa không lọt.

Sau đó hỏa cầu hồng quang đại phóng, bề ngoài hiện ra vô số lục sắc phù văn, chợt mơ hồ một chút rồi biến ảo thành một cự nhân cao lớn hơn mười trượng bằng dung nham.

Toàn thân cự nhân sích diễm cuồn cuộn bốc cháy, cặp mắt chớp động không thôi, hai tay hướng bầu trời khẽ chỉ một cái nhất thời phát ra một tiếng *"ầm"* vang. Tầng tầng sóng lửa từ thân thể hướng bốn phía ảo ạt phóng ra.

Xích diễm trong cơ thể dung nham cự nhân tường chừng như vô tận, một thoáng nháy mắt liền đem không gian biến thành một biển trời ngập lửa.

Tiếp theo đó cự nhân lại há to miệng phun ra một phiến hỏa diễm màu lục dung nhập vào biển lửa màu xích diễm, sau đó huyễn hóa thành hơn mười đầu lục mãng hỏa xà dài hơn mười trượng lao thẳng đên đám đại hán ma tôn.

Hàn lập cảm thấy trước mặt hồng quang chợt lóe lên, cả người như chìm cào trong biên lửa, trong lòng không khỏi cả kinh một phen.

Một cỗ chí nhiệt ma khi bao phủ quanh thân không ngừng xoay chuyển làm cho cơ thể trở lên đình trệ, như có một có sức mạnh kỳ dị ẩn dấu trong biển lựa trói buộc thân thể vào một chỗ.

Mà nguyên bản đám thanh sắc kiếm quang đang được thao túng lại bị biên lửa bao lấy, trở lên chậm chạp từng chút một.

Không riêng gì hắn mà đám ma tôn khác công kích trong biển lựa đồng dạng thất linh bát lạc (**), uy lực mười thành chẳng còn lấy một không thể tạo ra uy hiếp gì đối với ma thú.

Hàn Lập thần sắc không đổi, mấy ngón tay thoáng trùng xuống đem hơn mười đạo kiếm quang cùng pháp lực trên đó tản ra.

"Bang bang", âm thanh bạo liệt liên tiếp vang lên.

Đám kiếm quang bạo liệt liên tiếp trong biển lửa hóa thành một đoàn thanh quang đem phụ cận xích diễm đẩy lui ra, nhưng ngay lập tức càng nhiều xích diễm từ tứ phía lại tụ tập về bao phủ chặt chẽ.

Hàn Lập khuân mặt lạnh băng khẽ thay đổi pháp quyết, lập tức ngũ sắc hàn diễm đem thân mình bao phủ vào rồi cuồng trước lên ngạnh đẩy xích diễm ra, nhân đó thân hình liền thoát khốn lao ra.

Mà đúng lúc này trong hồ dung nham nháy mắt truyền đến một âm thanh thét lên cực kỳ thảm thiết, nhưng ngay sau đó lại lập tức lại ngấm.

------oOo------

Chương 2061: Khoáng Mạch Kịch Chiến (Trung)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đang đứng trên không thúc dục tàn ảnh của Quảng Âm bảo kính, đại hán nghe được âm thanh này thì cả kinh vội vàng hướng thần niệm quét qua hắc khí phía dưới. Tiếng kêu thảm thiết vừa rồi chính là của một tên đệ tử Bạch gia mà hắn mang theo. Nếu là lúc bình thường, với tu vi của hắn chỉ trong nháy mắt là có thể tra xét rõ ràng tình hình trong trận pháp, nhưng lúc này, ngoài tu vi đang bị áp chế mạnh mẽ còn bị pháp lực của trận pháp ngăn trở, nên không cách gì nhận thức rõ ràng tình hình trong hắc khí. Chỉ có thể mơ hồ cảm thấy, trong pháp trận, một trong sáu luồng khí tức của mấy tên đệ tử đã biến mất.

Đại hán tóc vàng cả kinh, chưa kịp phản ứng gì thì trong hắc khí hai tiếng hét thảm khác đã phát ra. Lại thêm hai luồng khí tức của bọn đệ tử tiêu biến.

"Tiền bối xin cứu mạng!" Cùng với tiếng la lớn, một bóng người đột nhiên từ trong hắc khí lao ra, nhào thẳng đến Loan Long thiên quân vốn đang gần hắn nhất. Nhưng trong biển lửa này, cho dù toàn lực phi hành, tốc độ cũng chẳng nhanh được bao nhiêu. Mà Loan Long thiên quân vẫn đứng yên tại chỗ, bất quá thần sắc chỉ hơi thay đổi.

Lão già đệ tử Bạch gia này, thấy vậy thì lộ vẻ tuyệt vọng, cũng chẳng kịp mắng chửi gì Loan Long thiên quân, vội vã lăn nhanh thoát khỏi hắc khí. Nhưng một đạo bạch quang bỗng bắn nhanh tới, phát sau mà đến trước, không hề chịu ảnh hưởng bởi biển lửa pháp lực, chợt lóe lên liền đánh trúng tên Bạch gia đệ tử này.

Hộ thể ma khí của lão già liền tan tác, hắn chỉ kịp hét thảm một tiếng, cái đầu đã rớt xuống đất lăn lông lóc. Nơi cổ đột nhiên bạch quang mờ mờ thoát ra, một cái đầu khác hiện ra mờ nhạt nhìn không rõ, chỉ thấy ánh mắt đỏ màu máu lạnh lùng liếc nhìn Loan Long thiên quân.

Hai mắt Loan Long thiên quân vừa đối diện mục quang của cái đầu sáng lờ mờ này, lập tức cảm giác lạnh lẽo rợn tóc gáy lan tràn khắp toàn thân, cơ hồ như máu huyết trong người cũng ngưng lại. Thiên quân trong lòng hoảng hốt, vội giũ tay áo phóng ra một mặt cốt thuẫn chắn trước người, gió rít như quỷ khóc vang lên từng đợt.

Lúc này, trong hắc khí lại vang lên hai tiếng nhỏ *"phốc, phốc"*, Bạch Vân Hinh cùng một tên đệ tử khác của Bạch gia phi độn ra, vẻ mặt đầy hoảng sợ. Một người thì chạy đến Hàn Lập, người kia lại trốn tới Hàn Kỳ Tử.

Cái đầu thoát ra từ cổ của lão già kia đờ đẫn liếc mắt nhìn hai người, bỗng nhiên một đạo bạch quang từ trong thân hình lão già vút ra, mập mờ chia thành hai, bắn tới Bạch Vân Hinh hai người. Chỉ chợt lóe lên đã quỷ dị tới ngay phía sau bọn họ.

"Tiền bối cứu mạng!"

"Hàn tiền bối..."

Bạch Vân Hinh cùng tên Bạch gia đệ tử kia hồn bay phách lạc hoảng sợ kêu lớn, đồng thời cũng phóng ra mấy kiện hộ thân ma khí hóa ra hắc khí tầng tầng, hào quang cuồn cuộn bảo hộ toàn thân. Tuy nhiên, hai đạo bạch quang kia cứ như là vô hình chi thể, bất chấp hắc khí hay quang hà, chỉ lóe lên đã xuyên qua, nhập vào thân hình hai người. Cả hai đồng la lên thảm thiết, hai cái đầu cùng rớt xuống, lại mọc ra hai cái đầu mờ mờ trăng trắng.

Thứ bạch quang này cực nhanh khiến Hàn Lập cùng Hàn Kỳ Tử đều không kịp ra tay cứu giúp. Hai người đều biến sắc.

Nếu không phải bọn họ không thể thi triển độn thuật cùng bị vây trong cấm chế biển lửa, muốn cứu hai người đệ tử Bạch gia vốn cũng chẳng phải là chuyện khó khăn gì. Nhưng hiện giờ cũng chỉ có thể trơ mắt ngó Bạch Vân Hinh hai người ngã xuống tại đương trường.

Hàn Lập đảo ánh mắt qua thân thể của lão già sau khi bạch quang đã thoát ly, phát hiện xác chết đã sớm khô quắt lại, toàn bộ huyết nhục bỗng dưng biến mất, trông thật thảm thiết. Tình cảnh giống hệt như mấy di hài của mấy tên Bạch gia đệ tử được phát hiện trong hầm mỏ. Xem ra mấy người Bạch gia trông coi cứ điểm hẳn cũng đã chết thảm bởi con quái vật chưa biết tên này.

Sau khi phân hóa tách ra, hai con quái vật dường như cũng biết những người trước mặt không phải dễ xơi như sáu người trước đó, cho nên tuy chiếm lĩnh thân thể hai đệ tử Luyện Hư kỳ của Bạch gia, nhưng cũng chỉ dùng ánh mắt đỏ tươi lạnh lùng nhìn đám người Hàn Lập chứ không manh động công kích. Điều này cho thấy quái vật có linh trí không hề thấp khiến Loan Long thiên quân, Hàn Kỳ Tử và lão ma càng thêm kiêng kỵ.

Bạch gia đại hán cùng nữ tử tóc tím sau khi thấy thần thông một phân hai của bạch quang thì liếc mắt nhìn nhau, thần sắc đều kinh hãi, truyền âm nói nhau vài lời. Sau đó, đại hán tóc vàng lớn tiếng nói với Hàn Lập:

"Hàn đạo hữu, ngươi cùng với tiểu muội hãy tạm đối phó với con quái vật này. Ta cùng với Loan Long, Hàn Kỳ Tử nhị vị đạo hữu sẽ xử lý con ma thú kia. Đợi khi giải quyết xong con ma thú, chúng ta sẽ lại liên thủ cùng hai người đối địch với con quái vật này."

Lời vừa dứt, bạch sắc chiến giáp trên người nữ tử tóc tím đột nhiên phát tỏa hào quang mãnh liệt khiến lửa nóng đỏ rực xung quanh bị đẩy lùi lại. Nàng nhanh chóng bay thẳng đến Hàn Lập. Còn Hàn Kỳ Tử nghe xong cũng chẳng nhiều lời, hai mắt âm trầm chớp lóe tinh quang, ngoài thân hơn mười đạo hàn quang chuyển động vun vút, cũng thoát ra khỏi biển lửa hướng Loan Long thiên quân và đại hán tóc vàng bay tới. Hiện tại, đại địch trước mặt, không phải là lúc tranh luận phải trái gì, vị ma tôn có bộ dáng băng lãnh này lặng lẽ làm theo ý kiến của đại hán tóc vàng.

Hàn Lập cười ảm đạm cũng chẳng phản đối chi, đợi nữ tử tóc tím phiêu động tới cách hắn chừng hơn mười trượng mới truyền âm hỏi:

"Phúc Thiên đạo hữu, quái vật này quỷ dị như thế, ngươi có nhận biết lai lịch của nó?"

"Nói ra thật hổ thẹn, thiếp thân chính là lần đầu nhìn thấy thứ quái vật này. Tuy rằng ta đã từng xem qua một quyển thượng cổ kỳ thư. Trong đó có miêu tả một loại ma linh có mấy phần tương tự với quái vật trước mắt. Nhưng cũng khó xác nhận đây có phải thật sự là loại ma linh ấy hay không." Nữ tử tóc tím hơi chần chừ, rồi chậm rãi trả lời.

"Ma linh?" Hàn Lập nghe xong, thần sắc ngưng trọng.

Tuy rằng nữ tử nói khá mơ hồ, nhưng nhận thức rõ ràng đây là ma linh.

"Không sai. Ta nghi ngờ quái vật này chính là ma linh do linh khí ở mạch khoáng này hóa ra. Nếu đúng như vậy, ma linh này chẳng những vô hình vô thể, đao kiếm nan thương, thủy hỏa bất xâm, hơn nữa miễn là ở trong mạch khoáng này ngay cả độn thuật cũng sẽ không bị áp chế nhiều. Chỉ là không biết vì sao nó lại liên thủ cùng với ma thú. Chúng ta cần phải cẩn thận ít nhiều đó!" Nữ tử cẩn thận truyền âm nói.

"Ra là vậy, để ta thử xem có phải nó thật sự đao kiếm khó thương tổn hay không!" Hàn Lập mạnh miệng, nhìn bạch quang đang chiếm lĩnh thi thể Bạch Vân Hinh, mắt hiện hàn quang. Tiếp theo, hắn lại liếc mắt ngó qua đám người đại hán tóc vàng cùng Hàn Kỳ Tử ba vị ma tôn.

Lúc này, ba người đã phát động phản công nhằm vào con ma thú kia. Đại hán không những thao túng Quảng Âm bảo kính mà còn tung ra một đôi thiết câu, hắc khí trùng điệp bao vây dung nham cự nhân. Thiết câu không ngừng quay cuồng, mỗi lần giáng xuống đều tạo ra từng lỗ lớn cỡ miệng chén.

Loan Long thiên quân thì hóa lớn thân hình, cuồng trướng tới mấy lần, hả miệng phun ra một cổ quái phong tím mờ, từ bốn phương tám hướng áp tới, từng chút một ngạnh kháng bức lui biển lửa.

Còn Hàn Kỳ Tử thì lại biến thân thể thành một bức băng tượng sáng trong, lóng lánh. Hai tay giơ lên, từng trận kỳ hàn chi lực cuồn cuộn tuôn ra. Một thân cực hàn thần thông phát huy tới cực điểm.

Con ma thú đầu nai kia, tuy rằng lợi hại nhưng bị ba tên ma tôn đem thần thông toàn lực công kích, ngay lập tức rơi vào thế hạ phong. Dung nham bên ngoài thân hắn bị thương tổn nặng nề. Dù vậy, do được hồ dung nham bên dưới liên tục chữa trị khôi phục lại, hắn cũng tạm kiên trì tận sức kháng cự khiến ba gã ma tôn nhất thời không thể giải quyết dứt điểm con thú này.

Thấy tình hình vậy, Hàn Lập mặt không đổi sắc, tay giơ lên, thanh quang chợt lóe, hiện ra một thanh kiếm dài ba xích màu xanh mờ, hướng quái vật trong thi thể Bạch Vân hinh chém tới. Trường kiếm lóe lên liền biến mất nơi tay Hàn Lập, lập tức ngay trên đầu thi thể Bạch Vân Hinh, không gian chập chờn rồi một đạo ánh sáng xanh mờ lóng lánh hiện ra, như một luồng gió nhẹ phóng xuống. Ngọn gió thổi qua vô thanh vô tức. Cái đầu bạch quang mờ ảo của ma linh liền rọc giữa hai mắt bị chém thành hai mảnh. Chính là thần thông ngự kiếm, hóa kiếm thành tơ. Trong tay một Hợp Thể hậu kỳ như Hàn Lập, thần thông này được phát huy đến trình độ quỷ thần khôn lường, dễ dàng chém banh cái đầu kia.

Âm thanh sắc nhọn chói tai từ hai mảnh đầu trắng sáng phát ra khiến thần thức người nghe không khỏi bị chấn động. Thi thể không đầu của Bạch Vân Hinh chớp mắt đã trở nên khô quắt lại. Liền sau đó, hai mảnh đầu tách ra bay khỏi thi thể, ở lưng chừng hợp lại làm một, biến thành một đạo quang ảnh trắng mờ bắn nhanh về phía Hàn Lập.

Xét thần niệm cường đại như Hàn Lập, dĩ nhiên hắn không coi công kích sắc nhọn của âm ba vào đâu, nhưng thấy quang ảnh ngay tại biển lửa không bị chút ảnh hưởng vút đến, mắt cũng hơi nhíu lại, vội phất tay áo. Trong chớp nhoáng, mấy chục mũi tiểu kiếm màu xanh bắn vọt ra, chớp lóe hóa thành các đạo ánh sáng xanh óng ánh đón chặn quang ảnh.

Quang ảnh đang phóng tới liền hơi khựng lại. Chỉ thấy ánh quang lấp lóe, quang ảnh đã bị những đạo thanh ngân nhàn nhạt kia phân liệt thành mấy chục mảnh lớn nhỏ khác nhau. Tuy vậy, điều khiến người khác sững sờ chính là những mảnh quang ảnh kia chỉ nhoáng một cái đã tụ tập lại, khôi phục hình dáng ban đầu, tiếp tục xẹt đến Hàn Lập.

"Đúng là đao kiếm nan thương, xem ra thật sự là ma linh do mạch khoáng nơi đây sinh thành." Hàn Lập thì thào. Hắn cũng không biến sắc, lại phất tay áo. Một đoàn ngân diễm từ bên trong cuốn ra, xoay tròn, vừa vặn kích thẳng vào bạch sắc quang ảnh.

"Ầm" tiếng nổ vang động. Hỏa diễm màu bạc bùng phát mạnh mẽ, ngay tại trên người quang ảnh bốc cao mấy thước. Trong nháy mắt, liệt hỏa đã bao trùm toàn bộ quang ảnh.

Nữ tử tóc tím ở gần đó vừa quan sát một đầu ma linh còn lại vừa chú ý theo dõi hành động của Hàn Lập. Ngay khi nàng nghĩ ngân sắc hỏa diễm rốt cuộc cũng sẽ không làm gì được ma linh, thì chuyện tình chấn động xuất hiện. Quang ảnh bị ngân diễm vây khốn trong phút chốc, bỗng phát ra tiếng la rú thê lương chói tai, sau đó thì lăn lộn điên cuồng tại chỗ, xem chừng cố gắng dập tắt ngọn lửa trên người.

------oOo------

Chương 2062: Khoáng Mạch Kịch Chiến (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vừa hết thời gian khoảng hai lần hô hấp, tiếng tiêm minh (âm thanh the thé/sắc nhọn) liền dừng lại, quang ảnh bị ngân diễm thiêu cháy thành một luồng khói xanh.

Nữ tử tóc màu tím ở gần đó vừa thấy cảnh này, trên mặt hiện ra vẻ vừa mừng vừa sợ, trong lòng không kìm được thầm nghĩ chẳng lẽ lời đồn là giả, ma linh này thực ra rất sợ hỏa diễm.

Suy nghĩ này của nàng vừa nảy ra trong đầu, ngay lập lức không hề chần chừ ra tay với một ma linh khác.

Nàng ném trường kích trong tay vào không trung, ngay tức thì một tiếng hổ gầm truyền đến, trường kích trực tiếp biến ảo thành hư ảnh một con hổ một sừng khổng lồ, nó há mồm phun ra một luồng sáng mờ ảo, lóe lên rồi bắn trúng một con ma linh khác.

Một tiếng nổ vang lên, chỉ thấy thân thể mà ma linh này chiếm cứ cùng lớp sương mù biến ảo thành đầu lâu bị xé toạc và thiêu hủy, trong nháy mắt biến thành vô số mảnh nhỏ.

Tiếp đó nữ tử chà xát hai tay rồi lại vung về phía xa.

Từng luồng lôi hỏa đen kịt điên cuồng bắn ra xối xả như mưa, hóa thành vô số tia hắc diễm quấn những mảnh vụn của ma linh vào trong, bùng cháy mạnh mẽ.

Nữ tử tóc màu tím thở dài, vẫy tay về phía không trung để thu trường kích trở lại, nàng nhìn thấy cảnh tượng ma diễm cuồn cuộn ở xa xa, trên mặt nở một nụ cười.

Xem ra ma linh này cũng không khó giải quyết như trong điển tịch ghi lại, nếu thật sự có thể giải quyết đơn giản như vậy, đó quả thực là một chuyện may mắn!

Nàng không nhịn được nghĩ như vậy!

Nhưng ý nghĩa này vừa xuất hiện trong lòng nữ tử, đột nhiên hắc diễm ở xa xa nổ tung, từng luồng ma diễm bắn ra bốn phương tám hướng, hơn nữa trong đó có vô số điểm sáng cỡ ngón cái.

Những điểm sáng này tách ra từ trong ma diễm, lập tức biến đổi phương hướng hội tụ lại một chỗ, những tia sáng lóe lên rồi lại lần nữa biến ảo thành một bóng trắng lờ mờ.

Hắc ma diễm mà nữ tử tóc tím phóng ra dường như hoàn toàn không thể làm tổn thương ma linh này!

"Điều này sao có thể!"

Khuôn mặt xinh đẹp của nữ tử biến đổi, không nhịn được hít một ngụm lương khí, lúc này mới biết ngân diễm mà vừa rồi Hàn Lập phóng ra dường như còn có huyền cơ khác trong đó.

Nhưng vào lúc này, bóng trắng do ma linh biến thành lại lặng lẽ hóa thành một luồng sáng lao về phía nữ tử, chỉ thoáng chốc đã đến một nơi cách nữ tử tóc tím mấy trượng.

Trong lòng cả kinh nhưng động tác của nữ tử áo tím không hoảng hốt chút nào, trường kích trong tay run lên, hóa thành vô số hắc mang đâm về phía luồng sáng, đồng thời tay kia thì kết quyết rồi giương về phía trước.

Một tiếng nổ vang lên!

Một luồng lục quang từ lòng bàn tay bay ra, sau khi lóe lên liền đón gió mà phình ra, hóa thành một cái lợi nhận kích thước như xa luân, hình dáng phảng phất như hình trăng lưỡi liềm.

Thế nhưng bóng trắng đang lao đến không hề có ý né tránh, cuối cùng vừa vặn đâm thẳng lên trên hắc mang cùng lục quang.

"Rắc", âm thanh rạn nứt vang lên!

Bóng trắng vặn vẹo, cũng không biết như thế nào mà nhoáng lên một cái rồi xuyên thủng qua hắc mang cùng lục quang, lao thẳng về phía nữ tử tóc tím.

Nữ tử tóc tím thấy cảnh tượng như vậy, khuôn mặt xinh đẹp biến đổi, trong miệng quát một tiếng, thân thể mềm mại thoáng chốc đã cao lên vài tấc, đồng thời ném trường kích trong tay đi, một bàn tay năm ngón thon thon xuất hiện, đánh một quyền về phía bóng trắng ở phía trước.

Nắm tay nhìn thì cực kỳ xinh xắn nhưng trong nháy mắt khi đánh ra, không gian phía trước đột nhiên vang lên tiếng ầm ầm, hư không mấy trượng xung quanh như sụp đổ, một luồng sáng màu xám bùng lên, không khí lân cận điên cuồng lao vào trong đó.

"Không gian lực!"

Ở lân cận, vừa nhìn thấy cảnh này, Hàn Lập không khỏi nhíu hai mắt lại, trên mặt xuất hiện một ít dị sắc.

Mà quang ảnh do ma linh biến thành đúng lúc đó đang ở bên trong quầng sáng, phát hiện có điều không ổn liền liều mạng giãy dụa, thân hình như rắn không xương lúc dài lúc ngắn uốn lượn liên tục, nhưng dưới hấp lực cổ quái ở chỗ bùng nổ bên trong quầng sáng kia, nó vẫn tiếp tục bị kéo về phía trung tâm của quầng sáng một chút một.

Nữ tử tóc tím vừa thấy ma công có hiệu quả tự nhiên mừng rỡ càng không thể buông lơi, một nắm tay xinh xắn khác đánh ra một luồng sáng màu xám, cũng đánh ở một chỗ tương tự trong hư không.

Sau một âm thanh trầm vang, luồng sáng màu xám ban đầu khẽ run lên, không khí từ bốn phía đổ vào đều hóa thành từng luồng từng luồng cuồng phong, hấp lực do bùng nổ thoáng chốc càng trở nên điên cuồng hơn trước.

Dù cho thân thể của ma linh kia là vô hình cũng chẳng thể chống

lại.

Chỉ nghe một tiếng *"Phốc"* vang lên!

Quang ảnh màu trắng bỗng chốc đã bị hút vào trung tâm của luồng sáng màu xám, đồng thời cũng bị một luồng lực lượng quỷ dị từ lợi nhận nghiền nát trong nháy mắt.

Đôi mắt long lanh của nữ tử áo tím lấp lánh tinh quang, khóe miệng hơi nhếch lên, một tay kết quyết, từng luồng hắc khi ngoài thân quay cuồng bất định, một ngón tay thon dài chậm rãi điểm về phía luồng sáng màu xám, tính toán muốn thi triển một loại bí thuật cực kỳ lợi hại để hoàn toàn giải quyết ma linh đang tạm thời bị vây khốn kia.

Nhưng đúng lúc này, Hàn Lập đang ở bên cạnh đột nhiên nhíu lông mày nói: *"Cẩn thận."*

Nữ tử tóc tím ngẩn ra, chưa hiểu ý nghĩa câu nói của Hàn Lập là gì thì luồng sáng màu xám trước người bất thình lình bùng nổ, tiếng xé gió *"Xuy xuy"* vang lên, mấy trăm tia sáng trắng từ giữa bắn ra, chỉ trong nháy mắt đã đánh đến thân hình của nữ tử.

Lớp lớp màn hào quang trên thân nữ tử tự động bùng lên, nhưng những tia sáng trắng kia hoàn toàn nhẹ nhàng xuyên thủng qua như không có gì, đánh mạnh lên chiếc chiến giáp trắng như ngọc bên ngoài thân của nữ tử.

Cũng không biết là chiến giáp này được luyện chế từ loại tài liệu nào, trên bề mặt bị bạch ti tấn công không ngờ lại bộc phát ra từng luồng bạch mang.

Bên trong những bạch mang này thấp thoáng hiện ra một đám phù văn màu bạc kích thước không đồng nhất, sau đó tạm thời ngăn cản những tia sáng trắng ở bên ngoài. Nhưng mấy trăm tia sáng trắng dường như ẩn chứa một lực lượng cực kỳ đáng sợ, đột nhiên run lên rồi nảy sinh một luồng cự lực khiến cho nữ tử tóc tím hoàn toàn không thể ngăn cản.

Thân hình của nàng chấn động, sau đó không tự chủ được bay ngược về phía sau.

Tiếp đó, mấy trăm tia sáng trắng ngưng tụ lại một cách quỷ dị, huyễn hóa ra một cái quang ảnh lờ mờ ngay ở vị trí trước kia nữ tử tóc tím đứng, hai cánh tay trảo về phía nữ tử tóc tím.

Tiếng ầm ầm vang lên!

Quang thủ lớn khoảng hai trượng hiện ra trong hư không bị phá vỡ, trảo về phía nữ tử một cách tàn ác, chưa chụp được nữ tử tóc tím nhưng hai luồng cự lực khổng lồ đã hóa thành hai cơn lốc xoáy gào thét lao tới.

Tuy nữ tử tóc tím có thần công hộ thể mạnh mẽ nhưng khi thấy thanh thế đáng sợ của quang ảnh, khuôn mặt xinh đẹp cũng không nhịn được mà trở nên tái nhợt, trong lòng biết nếu thật sự trúng một kích như vậy, cho dù có thể may mắn tránh khỏi vẫn lạc nhưng tuyệt đối sẽ trọng thương không nhẹ, lúc này liền cắn răng, tâm lý liều mạng cũng nảy sinh trong lòng.

Sau khi một tầng huyết khí xuất hiện trên mặt nữ tử, hắc mang sau lưng chợt lóe lên, huyễn hóa ra một ma tướng đầu hổ thân người vô cùng dữ tợn. Ma tướng này gầm nhẹ một tiếng, hai cái ma trảo khổng lồ ngay tức khắc chia ra hai bên xuyên qua lốc xoáy, chính diện nghênh tiếp hai quang thủ.

Nhưng nàng vẫn hơi coi thường thủ đoạn của ma linh!

Trong nháy mắt khi ma trảo tiếp xúc với quang thủ, quang thủ ở phía trước đột nhiên uốn lượn, không ngờ ở một góc độ không thể tưởng tượng nổi lại hiện lên hai ma trảo, thoáng cái đã xuất hiện ở đỉnh đầu của nữ tử tóc tím, lật tay vỗ xuống dưới.

Nữ tử tóc tím thầm kêu một tiếng *"Không tốt"*, muốn phản ứng nhưng đã quá muộn, chỉ có thể điên cuồng tập trung pháp lực toàn thân ra bên ngoài cơ thể, chiến giáp màu trắng lập tức trở nên sáng lóa, ý định muốn để thân thể đỡ lấy đòn này.

Vào thời khắc quang thủ khổng lồ uốn khúc đánh xuống, hư không lân cận đột nhiên đồng thời chấn động, hai tiếng *"Phốc*

phốc" vang lên, hai luồng ngân diễm lóe lên rồi bắn tới, đúng lúc xuất kỳ bất ý đánh lên hai quang thủ khổng lồ.

"Ầm", quang thủ hơi ngừng lại, thoáng cái đã bị ngân diễm cuồn cuộn bao phủ, trong nháy mắt biến thành hư ảo bên trong ánh lửa.

Mà ngay sau đó, hai luồng ngân diễm lại bùng lên một cách quỷ dị, không ngờ trong nháy mắt liền dung hợp lại một thể, hóa thành một con hỏa điểu màu bạc chừng một trượng, hai cánh mở ra, lao về phía bản thể ma linh kia.

Chính là Hàn Lập đang ở bên cạnh, thấy nữ tử gặp nguy hiểm cuối cùng đành tự mình ra tay.

Bản thể của ma linh vừa thấy ngân điểu lao đến, đương nhiên vô cùng sợ hãi, thân hình khẽ lay động liền bắn ra ngoài vài chục trượng một cách quỷ mị, sau đó liền há miệng phun ra từng luồng tinh quang đỏ tía.

Những tinh quang này vừa rời khỏi miệng không ngờ thoáng chốc đã biến ảo thành hơn mười đạo kiếm quang màu tím tung hoành, lóe lên rồi trảm về phía thân của hỏa điều màu bạc.

Ngân diễm ngoài thân của hỏa điểu bùng lên, nhận lấy những kiếm quang màu tím đó như chẳng có việc gì, toàn thân không ngờ lại không hề có vẻ gì là bị tổn thương.

Trái lại, kiếm quang màu tím bị ngăn cản không khỏi liên tiếp dừng lại vài lần, mà trong khoảnh khắc này, ma linh kia liên tiếp lóe lên vài lần, đột nhiên nhập vào bên trong thạch bích của động quật phía sau, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Hàn Lập thấy cảnh tượng như vậy, vẻ mặt hơi đổi, nâng tay vẫy về phía hỏa điểu màu bạc, lập tức khiến hỏa điểu này kêu lên một tiếng, hóa thành một luồng ngân diễm rồi bay trở về. Hỏa điểu lóe lên rồi nhập vào trong thân thể, từ từ biến mất.

Lúc này, nữ tử tóc tím kia cũng thả lòng người ổn định thân hình, vội vàng hướng về phía Hàn Lập ở xa xa thi lễ cảm ơn:

"Đa tạ Hàn huynh tương trợ, nếu không lần này thiếp thân thật đúng là thiếu chút nữa phải chịu độc thủ của ma linh. Ân này, sau khi trở về thiếp thân nhất định sẽ báo đáp."

"Đạo hữu quá khách khí rồi. Nếu Hàn mỗ đã được mời đến đây, ra tay tương trợ vốn là việc cần phải làm. Chỉ đáng tiếc là linh trí của ma linh này dường như không thấp, xem ra muốn bắt nó một lần nữa chỉ là cũng không phải là chuyện dễ." Hàn Lập mỉm cười rồi trả lời.

"Ân cứu giúp, thiếp thân nào có thể quên được! Chỉ có điều ma linh này nhất định phải bị trừ bỏ, nếu không mạch khoáng nơi này không cách nào tiếp tục khai thác như bình thường được. Song bây giờ trước tiên ứng phó với con ma thú này rồi hãy nói!" Nữ tử tóc tím cười khổ một tiếng rồi trả lời, tiếp đó quay đầu liếc về phía trận chiến bên kia, lập tức hít sâu một hơi rồi xông tới.

Chỉ thấy ở bên kia, tên khổng lồ dung nham tỏa ra hỏa diễm đỏ thẫm toàn thân tựa như vô cùng vô tận, cho dù đã bị đại hán tóc vàng và ba tên Ma tôn hợp lực ép vào thế bất lợi nhưng hung diễm vẫn không suy giảm chút nào, trái lại, hai nắm tay khổng lồ đấm lung tung về phía ba tên lão ma, từng luồng từng luồng hỏa đoàn xanh biếc kích thước bằng cả một cái lầu các hóa thành những ngôi sao băng không ngừng bay đến.

Bên trong hỏa đoàn khổng lồ ẩn chứa uy phong rất đáng sợ, ba tên Ma tôn cũng vô cùng cẩn thận không dám đón đỡ, chỉ có thể ẩn nấp hoặc né tránh mà thôi!

Con ma thú đáng sợ này không hổ là có tu vi Ma tôn hậu kỳ, nếu chỉ có đám đại hán tóc vàng ba người, muốn đánh bại con thú này chỉ sợ quả thật là một việc vô cùng khó khăn.

Đương nhiên Hàn Lập cũng nhìn thấy cảnh này, hắn cười nhạt một tiếng rồi một tay kết quyết, ma khí sau lưng cuồn cuộn tỏa ra, một cái pháp tướng ba đầu sáu tay màu vàng hiện lên, nhanh chóng lao về phía cuộc chiến bên kia.

------oOo------

Chương 2063: Giải quyết

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nửa ngày sau, trên bề mặt của cồn cát khổng lồ đột nhiên vang lên một tiếng nổ long trời lở đất, một tòa kiến trúc hình tam giác vươn lên làm đỉnh cồn cát nứt toác ra. Vô số đá vụn văng lung tung, một luồng lục diễm cuồn cuộn bay lên, nó quanh quẩn trên không trung một lát rồi bay vụt về phía phương xa.

Bên trong lục diễm phảng phất như có một con ma thú đầu hưu không ngừng gầm gừ, toàn thân loang lỗ vết máu đỏ thẫm, trên người chi chít vết thương, ban đầu vốn là bốn cái thú trảo nhưng giờ lại thiếu mất một cái. Nhưng cũng đúng lúc này, một luồng ngân quang chói mắt nhanh như tia chớp đột nhiên từ dưới bay lên, nhanh chóng quấn lấy con ma thú khổng lồ bên trong lục diễm.

Ngay tức khắc, một tiếng gầm đau đớn vang lên!

Lục diễm bùng lên sau đó hóa thành một luồng lục quang lao về phía chân trời, chỉ trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Trên không trung lúc này, ngoại trừ một vệt máu đỏ thẫm cũng chỉ có nửa đoạn sừng quái dị màu tím trong suốt đang rơi xuống, sau khi vang lên một tiếng trầm đục liền rơi xuống cát, chiếc sừng lún sâu vào vài thước, dường như vô cùng nặng.

Lúc này, một bóng người chậm rãi bay ra từ cái hố to nứt ra bởi kiến trúc hình tam giác, bóng người dừng lại rồi lơ lửng trên không trung.

Người này mặc một chiếc trường bào màu xanh, khuôn mặt vô cùng trẻ trung, chính là Hàn Lập!

Hàn Lập ngẩng đầu lướt về phía phương hướng mà quái thú biến mất, sau đó lắc lắc đầu rồi cuối xuống liếc qua vết máu của ma thú trên mặt đất, khi hắn nhìn thấy nửa đoạn sừng tím lún vào bên trong cát, trên mặt lộ vẻ như cười như không.

Hắn khẽ nhấc tay trảo về phía hư không trên mặt đất, một luồng sức mạnh vô hình lập tức phóng ra.

Một tiếng *"Vèo"* vang lên! Nửa đoạn sừng tím từ trên mặt đất bay lên, nhẹ nhàng rơi xuống tay Hàn Lập, dường như không có chút trọng lượng nào.

Hàn Lập hướng thần niệm lướt qua chiếc sừng tím, trong mắt hiện lên vẻ thỏa mãn, nhưng ngay sau đó sắc mặt liền thay đổi, dường như nhận ra điều gì đó, bàn tay khẽ lật, mảnh sừng lập tức lóe lên rồi biến mất.

Ngay sau đó, bên trong cái hố to có một bóng người thướt tha bay ra, chính là nữ tử tóc tím của Bạch gia.

Nàng ta vừa thấy Hàn Lập liền mỉm cười, môi anh đào hé mở hỏi một câu.

"Hàn huynh, cho dù không kịp đuổi theo con ma thú kia cũng không sao cả, con thú này đã bị năm người chúng ta hợp lực đánh trọng thương, có lẽ sau này cũng không dám đến gần mạch khoáng nơi đây đâu."

"Tiên tử yên tâm! Lúc con thú này bỏ trốn đã bị ta chém thêm một kiếm nữa, hơn nữa trước đó còn bị thương nặng, không tĩnh dưỡng mấy trăm năm thì không thể nào khôi phục như lúc ban đầu." Hàn Lập lấy tay chỉ về phía vệt máu đỏ thẫm kia, thản nhiên trả lời.

"Thì ra là vậy, tốt quá, phiền toái này rốt cuộc đã được giải quyết. Bây giờ chúng ta hãy cùng quay lại hội hợp với đám người gia huynh, bàn bạc một chút về việc của hắn đi." Nữ tử tóc tím lướt qua bãi cát mà Hàn Lập chỉ, trên mặt lộ ra vẻ vui sướng nhưng lập tức nghĩ tới việc nào đó, nói.

"Được, chúng ta đi thôi." Hàn Lập không có ý kiến khác, lập tức

gật đầu rồi bay về phía hố to.

Nữ tử nhìn về phía vết máu, nghĩ sơ một chút rồi vỗ tay vào hư không. Một tiếng *"Ầm"* vang lên, một cái hố to xuất hiện trên cát, trong nháy mắt đã cuốn toàn bộ vệt máu của ma thú vào bên trong rồi chìm xuống.

Sau khi thấy vậy nữ tử mới hoàn toàn yên tâm rồi theo sau Hàn Lập bay xuống phía dưới. Mấy canh giờ sau, trong hang động vừa kịch chiến ban nãy, Hàn Lập, nữ tử tóc tím, đại hán tóc vàng cùng ba tên Ma tôn kia đang tụ tập lại một chỗ để bàn bạc chuyện gì đó.

Trong đó, thần quang trong mắt Loan Long thiên quân cùng đại hán tóc vàng thì ảm đạm, sắc mặt hơi tái nhợt, dường như đều hao tổn một chút nguyên khí.

Trái lại, hai mắt lộ ra từ mặt nạ của Hàn Kì Tử vẫn lãnh đạm như cũ, thần quang sung túc không khác gì lúc đầu.

"Phúc Thiên tiên tử! Theo lời ngươi nói, con ma linh kia tám chín phần là thành linh tại mạch khoáng này. Nếu đã nói như vậy, ma linh này sẽ không rời khỏi mạch khoáng, nếu không nó sẽ tự động biến mất." Khuôn mặt mập mạp của Loan Long thiên quân rung lên, đôi mắt ti hí chớp chớp rồi nói.

"Con ma linh này chỉ trong khoảnh khắc đã giết sạch sáu tên đệ tử Luyện Hư của Bạch gia chúng ta, chỉ sợ đẳng cấp cũng không thấp, nói không chừng đã có năng lực rời khỏi nơi này hoạt động độc lập..." Nữ tử tóc tím cũng không quá chắc chắn.

"Cũng đúng, cho dù chính ta ra tay cũng không thể diệt sát sáu tên cấp bậc Luyện Hư nhanh như vậy được. Không biết Bạch huynh có suy nghĩ gì không?" Loan Long thiên quân đăm chiêu một chốc rồi sau đó hỏi một câu.

"Tuy rằng đã đánh trọng thương ma thú rồi đuổi đi, nhưng nếu vẫn còn con ma linh kia, mạch khoáng này vẫn không thể khai thác một cách bình thường. Chỉ sợ Bạch mỗ còn phải nhờ sự giúp đỡ của ba vị đạo hữu lần nữa, nếu không, chỉ dựa vào ta cũng ngũ

muội thì không hề nắm chắc giải quyết được con ma linh này." Đại hán thẳng thắn nói.

Vừa nghe xong, Loan Long thiên quân và Hàn Kì Tử liền quay đầu liếc mắt nhau, sau đó mới nhướng mày chầm chậm nói:

"Bạch huynh, điều này e rằng không thích hợp, trước kia ta chỉ đáp ứng việc đối phó với con ma thú tu vi Ma tôn hậu kỳ mà thôi, còn con ma linh này cũng không phải là mục tiêu đã giao hẹn trước đó. Hơn nữa ma linh này quỷ dị như vậy, ngay cả Phúc Thiên đạo hữu cũng thiếu chút nữa gặp phải độc thủ, mức độ nguy hiểm chỉ sợ còn hơn con ma thú kia. Vả lại, trong hành động lần này, bởi vì có sự quấy rối của ma linh này nên ta đã phải chịu nguy hiểm không nhỏ, nếu không tại hạ cũng không phải ăn nhiều thiệt thòi như vậy."

Loan Long thiên quân ho nhẹ một tiếng, bộ dạng dường như không muốn mạo hiểm lần nữa.

Còn Hàn Kì Tử thì tuy không nói gì nhưng rõ ràng cũng có ý kiến không khác biệt lắm.

Đại hán tóc vàng nghe xong lời này, sắc mặt hơi trầm xuống, trong lòng nảy sinh một chút phẫn nộ nhưng vẫn nói một cách vô cùng bình tĩnh:

"Chuyện ma linh lúc này là sai sót của Bạch gia chúng ta, trước đó không tra xét nên không biết sự tồn tại của nó, nếu không thì nhất định sẽ chuẩn bị pháp khí đặc thù tương ứng để đối phó với nó. Song Loan Long huynh cứ yên tâm, chỉ cần mấy vị tiếp tục ra tay tương trợ, Bạch gia chúng ta nguyện ý tăng gấp đôi thù lao trước đó. Hơn nữa, tuy rằng con ma linh kia có thần thông phi thường quỷ dị nhưng ma diễm của Hàn đạo hữu dường như có thể khắc chế loại ma linh này, đồng thời còn xuất kỳ bất ý đánh chết một cái hóa thân trong đó. Hiện giờ nó hẳn là bị thương không nhẹ, nói không chừng thần thông trên người đã mất đi non nửa, đây chính là cơ hổi để chúng ta diệt sát nó."

Sau khi nói xong, đại hán hướng về phía Hàn Lập mỉm cười rồi lẳng lặng truyền âm:

"Chỉ cần Hàn huynh đồng ý hỗ trợ diệt trừ con ma linh này, ngoại trừ việc tặng đạo hữu một con Lục Túc Ma Tích, Bạch mỗ xin hứa sẽ để đạo hữu lựa chọn ba kiện bảo vật trong bảo khố của Bạch gia."

Hàn Lập khẽ nhíu hai mắt lại, đương nhiên cũng đã động tâm, tỉnh bơ gật đầu đồng ý.

Đại hán thấy vậy, trong lòng khẽ thở phào một hơi.

Nếu đối phó với con ma linh kia, việc Hàn Lập có thần thông ngân diễm có thể khắc chế nó đương nhiên là không thể thiếu.

"Thù lao gấp đôi! Bao gồm cả Huyết Nha mễ sao?" Loan Long thiên quân vừa nghe đại hán nói xong, sắc mặt lập tức trở nên hớn hở vội vàng hỏi.

"Thật không phải! Bạch gia chúng ta quả thực đã không còn Huyết Nha mễ, nhưng Bạch mỗ nguyện dùng một khối huyết luyện tinh kim xem như thay cho thù lao, Loan Long huynh thấy như thế nào? Ta nhớ dường như đạo hữu cũng đã tìm vật đó trong một khoảng thời gian." Đại hán tóc vàng tựa hồ đã dự tính trước, không lưỡng lự trả lời.

"Huyết luyện tinh kim. Vật này tuy không bằng Huyết Nha mễ nhưng đối với ta quả thật cũng đủ để đền bù thù lao." Loan Long thiên quân trước tiên là ngẩn ra, sắc mặt âm tình bất định trong chốc lát, sau đó hơi miễn cưỡng đáp ứng.

"Tốt. Hàn Kì Tử đạo hữu và Hàn huynh cũng không có ý kiến gì khác chứ?" Đại hán mừng rỡ, quay đầu hơi Hàn Kì Tử.

Sau khi chớp mắt vài cái, Hàn Kì Tử chậm rãi gật đầu. Còn Hàn Lập thì đương nhiên là mỉm cười, trực tiếp tỏ vẻ đồng ý.

Vì thế bọn hắn bắt đầu bàn bạc phương pháp đối phó với con ma linh kia, cuối cùng cũng thống nhất đưa ra một phương pháp có khả thi.

Khoảng thời gian sau đó, những người có liên quan bắt đầu cầm ma thạch trong tay, đả tọa điều tức ngay trong hang động, không hề vội vàng lập tức hành động. Mấy ngày sau, khi mọi người đã hồi phục một phần pháp lực tiêu hao liền chia binh thành hai đường bắt đầu hành động.

Hàn Lập cũng nữ tử tóc tím tiếp tục cùng một tổ, đại hán tóc vàng thì đi cùng Loan Long thiên quân, Hàn Kì Tử, hai nhóm xuôi theo mạch khoáng theo hai hướng khác nhau để lục soát hầm mỏ.

Hai ngày sau, ở bên trong một cái hầm mỏ vô danh, nữ tử tóc tím tay cầm viên bàn (đĩa tròn) đi ở phía trước, còn Hàn Lập thì thủng thỉnh theo sau.

Tốc độ của nàng cũng không nhanh lắm, thỉnh thoảng lại cúi đầu nhìn gì đó trên viên bàn nhưng vẫn không có vẻ gì là có phát hiện mới.

"Cái linh bàn này thật sự có thể cảm ứng được vị trí của ma linh sao?" Cuối cùng thì Hàn Lập cũng mở miệng hỏi.

"Hàn huynh cứ yên tâm, tuy rằng linh bàn này không phải là ma khí chuyên để đối phó với ma linh, ban đầu vốn chỉ dùng để tra xét một vài loại tài liệu hiếm thấy, nhưng trong tình huống này vẫn có thể dùng được một chút. Chỉ cần ma linh đến gần chúng ta trong vòng một trăm trượng, ta lập tức có thể phát hiện ra. Nếu không thì với đặc tính của ma linh là có thể hòa hợp thành một thể với mạch khoáng này, cho dù dùng thần niệm căn bản cũng không thể rà soát được." Nữ tử tóc tím quay đâu lại mỉm cười ngọt ngào rồi trả lời.

"Nhưng linh trí của ma linh này cũng không thấp, chỉ e sẽ không chủ động đến gần chúng ta." Hàn Lập lắc đầu nói.

"Vậy chúng ta sẽ trực tiếp tìm kiếm căn nguyên của ma linh này. Cho dù nó là một tia linh tính của mạch khoáng biến ảo mà thành, một khi căn nguyên bị hủy đi thì cũng sẽ tự động tiêu vong." Nữ tử trả lời không chút do dự.

"Tuy là nói vậy nhưng mạch khoáng rộng như thế này, việc tìm

kiếm căn nguyên chỉ e cũng chẳng dễ dàng chút nào, nói không chừng còn phải bận rộn hơn bảy tám ngày!" Hàn Lập thở dài một hơi rồi nói.

"Hàn huynh nói vậy có chút trái lương tâm đấy, Bạch gia chúng ta đã phải trả một cái giá lớn, chẳng lẽ ngay cả thời gian sáu bảy ngày cũng không đáng sao?" Nữ tử khẽ cười một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ quyến rũ.

"Hắc hắc, việc này nếu tính toán quả thật là thất lễ." Hàn Lập cười khà khà, nói một câu rất thâm ý.

Nữ tử chớp chớp đôi mắt long lanh, đang muốn nói gì đó thì trên người đột nhiên vang lên tiếng vù vù trầm đục, nàng giật mình ngẩn người một chút rồi lập tức vỗ vào giữa eo, ngay lập tức có một vật bay ra.

Đó chính là một kiện ma khí có hình dạng chiếc lệnh bài.

Khi nữ tử lấy tay điểm vài cái lên chiếc lệnh bài, từ giữa liền truyền ra giọng nói vui mừng của đại hán tóc vàng:

"Ngũ muội, nhanh chóng quay về đi, chúng ta đã tìm ra được con ma linh kia, hơn nữa đang liên thủ diệt sát nó. Quả nhiên giống với suy đoán trước đó, ma linh này vô cùng yếu ớt, căn bản không cách nào tranh đấu trong thời gian dài."

Nữ tử nghe xong không khỏi có chút giật mình, mà Hàn Lập ở bên cạnh cũng nghe thấy, khẽ cười nói:

"Xem ra chúng ta không cần phải ở lại đây mười ngày nửa tháng, có thể nhanh chóng trở về Huyễn Dạ thành rồi."

------oOo------

Chương 2064: Tái Kiến Dị Ma Kim

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một tháng sau tại phía ngoài Huyễn Khiếu Sa Mạc có một đoàn Bát Túc Ma Tích từ trong bão cát mịt mù hiện ra, trên mỗi đầu ma tích đều có một người ngay ngắn ngồi.

Đúng là đám người Hàn Lập theo Bạch gia phản hồi từ khoáng mạch trở về.

Lúc trước, Hàn Lập biết được ma tinh kia bị đám người theo đại hán tóc vàng giết chết, lập tức từ trên đường truy đuổi cùng nữ tử tóc tím và đám ma tôn còn lại hội hợp cùng nhau, cuối cùng tại chỗ của ma tinh kia tìm được một khối lớn tinh thạch màu xám trắng.

Tuy rằng linh tính của khối tinh thạch bị mất gần hết, nhưng vẫn là một kiện tài liệu luyện khí cực kỳ trân quý, cuối cùng bị đại hán tóc vàng không khách khí thu lại.

Về phần quá trình chém giết ma tinh nọ, Hàn Lập không một lời hỏi qua, đám người Loan Long Thiên Quân cùng Hàn Kỳ Tử cũng không có ý tứ muốn nhắc lại.

Nhưng bởi Hàn Lập chủ động yêu cầu, đám người này thành thành thật thật chờ tại nơi ma tinh bị tiêu diệt, hai ngày sau liền hội họp rồi cùng nhau tiêu sái một đường thuận tiện ra đi ra khỏi Huyễn Khiếu Sa Mạc.

Vừa ra khỏi sa mạc, Hàn Lập chỉ cảm thấy thân thể nhẹ lâng lâng, cỗ lực lượng thần bí bao quanh cơ thể liền tán đi sạch sẽ, đồng thời trong cơ thể pháp lực nguyên bản bị áp chế chín phần lại nháy mắt khôi phục như cũ.

Cảm nhận được pháp lực trong cơ thể tràn đầy trở lại, Hàn Lập không khỏi thở nhẹ một hơi.

Lúc trong Huyễn Khiếu Sa Mac, cảm giác pháp lực bị áp chế rất khó chịu, hắn nghĩ đến việc sau này có thể phải ở trong sa mạc này mấy chục năm trong lòng liền âm thầm cười khổ không thôi.

Bất quá mọi việc diễn ra vô cùng thuận lợi, thậm chí còn có thể thu đến tay một đầu Bát Túc Ma Tích. Thu hoạch này cũng xem như không nhỏ đi, giờ đây chỉ cần chờ đám người Lũng gia lão tổ hội họp nữa thôi.

Nhưng hiện tại, Bạch gia chấp nhận cho hắn lựa chọn ba kiện bảo vật trong bảo khố, chắn chắn sẽ đem lại một sự kinh hỷ nho nhỏ đi.

Hàn Lập thầm nghĩ vậy, trong lòng lại không khỏi có một tia chờ mong.

Sau khi pháp lực không còn bị áp chế thì với tộc độ phi hành của đám người Hợp thể kỳ, chỉ mất nữa ngày là có thể nhìn thấy được bóng dáng của Huyễn Dạ Thành.

Mấy canh giờ sau đám người Hàn Lập, Loan Long Thiên Quân, Hàn Kỳ Tử ba người đã an vị trong một căn phòng sang trọng mang chút phong cách cổ xưa, cùng với một nữ tử chủ tọa thần thái thoải mái đàm đạo cùng nhau.

Nhưng lúc này nam tử tóc vàng lại vô ảnh vô tung, tựa như đang phải sử lý sự tình nào đó quan trọng hơn nơi khác.

Điều này cũng khó trách. Toàn bộ Bạch gia đều dựa vào hai gã ma tôn tọa trấn, nay cùng lúc rời bỏ gia tộc đi liền hai tháng, nay tự nhiên phải có một ít sự tình cần sử lý.

Qua thời gian khoảng một bữa cơm, nơi cửa lớn gian phòng chợt nhoáng lên một cái tiếp theo chính là hán tử tóc vàng đang chậm rãi đi đến.

Vị Bạch gia lão tổ này bộ dáng tươi cười, tựa như gặp chuyện gì cực kỳ vui mừng.

"Bạch huynh, ngươi sử lý chuyện trong tộc thật nhanh a." Loan Long Thiên Quân khẽ liếc nhìn đại hán một cái, gò má béo úng trên mặt rung lên, hỏi một câu.

"Ha hả, chỉ là một ít chuyện nhỏ thôi. Bất quá, ngoài việc sử lý một chút công việc ra, ta cũng đem tất cả thù lao đã đáp ứng các vị đạo hữu đến đây. Ba vị hãy lại nhìn xem một chút đi!" Đại hán cười lớn hàm hồ đáp lại vài câu, tay áo hướng về phía ba người vung lên ngay lập tức tả hữu mỗi bên một kiện viên hoàn màu đen bay ra.

Ba người Hàn Lập thủ trảo khẽ động liền đem viên hoàn nhiếp vào, sau đó dùng thần niệm đảo qua.

Một lát sau, Loan Long Thiên Quân cùng Hàn Kỳ Tử ánh mắt lóe lên vẻ hài lòng, cùng đem vòng trữ vật thu lại rồi đứng lên.

Mà Hàn Lập sau khi xem xong, trên mặt bất động thanh sắc, thanh quan liền chớp lên viên hoàn trong tay liền biến mất không thấy bóng dáng.

"Lần này ra tay tương trợ, tại hạ bị tổn hao một ít nguyên khí cần phải trở về động phủ tĩnh dưỡng một đoạn thời gian. Bổn tọa không quấy rầy nhị vị đạo hữu nữa." Loan Long Thiên Quân không khách khí một tay thu lấy thù lao, liền đứng dậy cáo từ rời đi.

"Nếu Loan Long huynh đã ly khai vậy thì tại hạ cũng không ở lại đây lâu." Hàn Kỳ Tử cân nhắc một chút, liền đồng dạng khàn khàn nói.

Hàn Lập thấy vậy ánh mặt chớp động, nhưng vẫn ngồi im trên khế một ly không động.

Mặc cho Loan Long Thiên Quân cùng Hàn Kỳ Tử thần sắc ngạc nghiên nhìn qua.

Nhưng Hàn Lập trên mặt không lộ ra lấy một tia dị sắc.

Nam tử tóc vàng thấy vậy tự nhiên khách khí mời lại đôi câu, nhưng gặp hai kia người không có ý tứ ở lại, liền đưa họ đến cửa đại sảnh rồi phân phó đám đệ tử tiễn họ đến cửa thành rồi mới quay lại.

Lúc này Hàn Lập trong phòng bộ dáng thản nhiên nhấm nháp một ly linh trà.

"Hàn huynh, ngươi thật phi thường điềm tĩnh đi! Hiện tại hai vị đạo hữu Loan Long cùng Hàn Kỳ Tử đã không còn ở lại, chẳng nhẽ đạo hữu không sợ hai huynh muội đem ba kiện bảo vật lưu lại sao?." Nam tử tóc vàng thấy bộ dáng Hàn Lập như vậy con mắt lưu chuyển, thâm thúy hỏi một câu.

"Bạch huynh nếu thực sự keo kiệt như vậy, chỉ sợ Bạch gia đã không thể tồn tại đến ngày hôm nay a." Hàn Lập nghe xong không hề tức giận ngược lại trên mặt đầy tiếu ý đáp lại.

"Hắc hắc, lời này thật không giả đi. Bạch gia nếu chỉ vì vài kiện bảo vật mà thất tín như vậy, há có thể bình yên đứng vững tại Huyễn Dạ Thành sao. Ngũ muội, ngươi đưa Hàn huynh đên bảo khố của chúng ta lựa chọn ba kiện bảo vật đi. Vô luận là loại bảo vật nào, chỉ cần Hàn đạo hữu nhìn trúng thì cứ việc thu lấy là được." Nam tử tóc vàng phất tay, hào phóng dị thường nói.

"Vâng, đại ca. Hàn huynh, mời theo thiếp thân." Tử phát nữ tử đáp ứng một tiếng rồi hướng Hàn Lập thản nhiên cười nói.

Hàn Lập cũng không khách khí hướng phía đại hán chắp tay một cái, liền theo nữ tử ra khỏi cửa phòng.

Đại hán thấy Hàn Lập bóng dáng biến mất sau cánh cửa trên mặt nét tiếu ý liền biến mất, thay vào đó là nét trầm ngâm rồi lắc đầu thì thào vài câu tự nói:

"Thật có chút đáng tiếc. Sớm biết đầu ma linh kia dễ giải quyết như vậy thì đâu cần mất đi số thù lao hậu hĩnh kia. Bất quá, cũng may chuyện khoáng mạch đã được giải quyết hoàn toàn, số tổn thất này sau này có thể bù lại."

Khoảng nữa khắc sau Hàn Lập xuất hiện trước cửa một tòa lầu các bị cấm chế bao phủ.

Ở phía ngoài lầu các có ít nhất khoảng mười tên đệ tử tinh nhuệ của Bạch gia ẩn nấp canh giữ.

Bất quá có nữ tử tóc tím dẫn đường, Hàn Lập tự nhiên có thể tiến vào một cái đại sảnh bên trong mà không chút trở ngại nào.

Ở bên tường đại sảnh có tám bức tượng ác quỷ bằng Thanh Đồng tư thế dữ tợn, đứng ở hai bên như là một đám thủ vệ.

Mà ở giữa các bức tượng được chia ra làm mười hai chiếc giá gỗ, trên mỗi giá gỗ hào quang chớp động, phân biệt là một đám ma khí hoặc tại liệu có bộ dáng kì lạ, ngoài ra còn một số lớn nhỏ bất đồng hộp ngọc, thậm chí là vài cái chai lọ gì đó.

Nữ tử tóc tím không tiến vào đại sảnh mà đứng ngay lối vào, hướng tới tám bức tượng thanh đồng một tay bấm quyết sau đó há mồm phun ra một cái tử sắc ngọc bội.

Ngọc bội vừa hiện ra liền hướng phía đại sảnh một tia bắn đi, một tiếng muộn hưởng vang lên sau đó nhập vào hư không không thấy bóng dáng.

"Hàn huynh, nơi này chính là một tàng bảo khố của Bạch gia chúng ta, ngươi ở đây có thể lựa chọn lấy ba kiện bảo vật đi." Nữ tử pháp quyết trong tay buông lỏng xong lại nhìn Hàn Lập khẽ cười nói.

"Vậy Hàn mỗ sẽ không khách khí." Hàn Lập hướng vào đại sảnh nhìn qua lãnh đạm trả lời.

Lấy mức độ thần niệm cường đại cùng kinh nghiệm phong phú, vừa đảo qua đã đem tám chín phần tên tuổi cùng công dụng đám bảo vật hiểu rõ. Số còn lại hầu hết là hắn lần đầu tiên nhìn thấy nên phải cẩn thận xem xét một chút, trong lòng hắn cũng có chút hứng thú.

Hàn Lập thân hình vừa động, bước lại một cái giá gỗ cách đó không xa, bàn tay chớp động nhắm một kiện tài liệu giống miếng gỗ cháy cầm lên cẩn thận xem xét.

Nữ tử tóc tím đứng nơi cửa nét mặt mỉm cười cũng không có giảng giải điều gì, cũng không đưa ra lời đề nghị nào. Hiển nhiên ba kiện bảo vật kia đều mặc cho Hàn Lập tự mình lựa chọn.

Hàn Lập nhìn kiện tài liệu trong tay một lát liền bất động thanh sắc thả trở về, đôi mắt cũng không thèm chớp động hướng những vật phẩm còn lại trên giá gỗ một cái, lại đi về chiếc giá gỗ bên cạnh lấy một cái hộp ngọc được dán bùa phong ấn gắt gao lên xem.

Hộp ngộc này chi chít dày đặc kí hiệu ngân quang như ẩn như hiện lưu chuyển không ngừng.

Hàn Lập hướng hộp ngọc ánh mắt lướt quá, lại dùng thần niệm mạnh mẽ tra xét cẩn thận sau đó không nói lấy một lời đem vật này thu vào vòng trữ vật.

Ở chỗ cửa, thấy Hàn Lập hành động như vậy nữ tử tóc tím trên mặt không khỏi hiện ra một tia dị sắc.

Mà lúc này Hàn Lập lại đem mở nắp một cái bình lớn cỡ bàn tay khẽ ngửi rồi hạ xuống, trên mặt thoáng một tia do dự nhưng rồi cũng trả lại chỗ cũ.

Cứ như vậy Hàn Lập xem qua một mạch hơn phân nữa giá gỗ, nhưng vẫn chưa lấy thêm bất kỳ món bảo vật nào nữa.

Điều này làm cho nữ tử hiện lên một vẻ ngạc nghiên, dù sao thì mấy giá gỗ vừa rồi cũng có mấy món bảo vật có giá trị không dưới hộp ngọc mà Hàn Lập đã thu khi nãy.

Khoảng một tuần trà sau Hàn lập bước đến hai cái giá gỗ sau cùng, thần sắc vừa động, nhìm chăm chú vào một vật trên đó không dời đi.

Đó là một khối khoáng thạch lớn bằng đầu người màu trắng đen, phát ra hào quang chớp động không ngừng.

Đây đúng là một khối Dị Ma Kim mà Hàn Lập đã từng gặp qua ở Huyết Nha Thành, chẳng qua là thể tích lớn chừng gấp mười lần khối trước đây.

Hàn Lập đứng nhìn một hồi lâu bỗng nhiên tay áo hướng đến rung lên một cái, một cỗ thanh quang đảo qua, giá gỗ đang chứa khối khoáng thạch liền trở nên trống rỗng.

Ở ngoài của, nữ tử tóc tím thấy một màn như vậy đôi mắt đẹp không khỏi chớp động, gương mặt hiện lên một tia kinh ngạc không thôi.

Khối Dị Ma Kim to lớn như vậy cũng có thể xem như vật hy hữu, nhưng so với các loại bảo vật khác trong bảo khố thì đây hẳn là loại tài liệu có giá trị thấp nhất.

Hàn Lập tuy là một gã Ma Tôn thần bí, nhưng một tay lấy đi vật này đối với nàng quả là một điều ngoài ý muốn.

------oOo------

Chương 2065: Kim Kình Châu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tuy rằng trong lòng kinh ngạc dị thường nhưng nữ tử tóc tím vẫn không nói lời nào, ánh mắt vẫn tiếp tục nhìn bộ dáng của Hàn Lập.

Nhưng lúc này, ánh mắt Hàn Lập hướng về phía trên mấy cái giá gỗ tâm niệm khẽ động, trực tiếp tiến đến cái giá gỗ cuối cùng, tiện tay lấy xuống một kiện ma khí giống như la bàn rồi xoay người đi về đại sảnh.

Nhìn thấy cảnh này, ánh mắt nử tử tóc tím chớp động cười khẽ một tiếng:

"Hàn huynh nhìn trúng kiện Âm La Bàn này quả là một cử chỉ sáng suốt đi. Có vật này trong tay dù tiến vào nơi nguy hiểm như Huyễn Khiếu Sa Mạc cũng không sợ bị mất đi phương hướng. Xem ra hiểu biết của đạo hữu về Huyễn Khiếu Sa Mạc còn vượt qua phán đoán của thiếp thân. Bất quá, lúc trước huynh lựa chọn một khối Dị Ma Kim như vậy, thật làm thiếp thân ngoài ý muốn a."

"Không có gì, chỉ là tại hạ đang muốn luyện chế một kiện ma khí đặc thù, cũng đang rất cần một ít Dị Ma Kim. Nay gặp được ở quý bảo khố tự nhiên không muốn bỏ qua." Hàn Lập bất động thanh sắc hàm hồ đáp lại một câu.

"Thì ra là thế, vậy thiếp thân xin chúc mừng Hàn huynh. Trước tiên xin mời Hàn huynh cùng thiếp thân khởi giá, nơi đây cấm chế tạm thời bị đóng lại, chỉ một chút nữa sẽ lại tự động vận hành." Nữ tử tóc tím trong lòng nghi hoặc nhưng thức thời không hề hỏi thêm điều gì.

"Tất nhiên, tiên tử xin mời!" Hàn Lập đồng dạng đáp ứng, bước chân khẻ trở lại đứng cạnh nữ tử.

Nữ tử hướng phía đại sảnh tay khẽ vẫy một cái, miếng ngọc bội biến mất khi nãy lại chợt lóe lên hiện ra, rồi hóa thành một đoàn bạch quang bay vụt về.

Giờ phút này nữ tử thở dài một hơi nét mặt thoáng buông lỏng.

Bảo khố này tuy chỉ là một trong vài tòa bảo khố giá trị thấp nhất của Bạch gia, những cũng là tâm sức của vô số Bạch gia nhân lực tích lũy trong nhiều vạn năm, tự nhiên không hy vọng xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

"Tại hạ có chuyện muốn hỏi, xin tiên tử chỉ giáo một hai." Hàn Lập đang theo nữ tử đi ra ngoài tòa lầu thì đột nhiên hỏi một câu.

"Hàn huynh xin cứ hỏi, thiếp thân cùng đạo hữu cũng coi như có chút giao tình, có gì mà không thể a." Tóc tím nữ tử thoáng tỏ vẻ ngoài ý muốn nhưng lập tức làm như không thấy, cười cười trả lời một câu.

"Nếu như vậy tại hạ sẽ không khách khí. Hàn mỗ muốn biết khối Dị Ma Kim vừa rồi trong bảo khố có nguồn gốc nơi nào, làm sao Bạch gia lại tìm được?" Hàn Lập bình tĩnh hỏi.

"Dị Ma Kim! Khanh khách, nếu là các loại tài liệu ma khí khác có lẽ tiểu muội phải tìm người tra hỏi một phen, nhưng là vật này thì thiếp thân thật quá rõ ràng đi." Nữ tử tóc tím đầu tiên ngẩn ra, nhưng lập tức bật cười trả lời.

"Ồ, vậy xin tiên tử chỉ giáo!" Hàn Lập trong lòng mừng rỡ nhưng vẫn bất động thanh sắc hỏi lại.

Nữ tử tóc tím đem đôi mắt xinh đẹp hướng đến khuân mặt Hàn Lập nhìn lại, không phát hiện một nét dị thường trong lòng thoáng thất vọng. Thầm cân nhắc đôi chút, nàng thần bí trả lời:

"Khối Dị Ma Kim này được thu vào bảo khố là chuyện của vài năm trước, kỳ thật, lai lịch của nó Hàn huynh đã sớm biết một hai."

"Ta đã biết!" Hàn Lập nghe xong lời này khuân mặt ngẩn ra, có chút ngoài ý muốn.

"Không sai, chuyện Huyết Nha Mễ không phải Hàn huynh đã hỏi qua gia huynh hay sao? Khối Dị Ma Kim này chúng ta cũng theo cách đó mà lấy được. Tuy chỉ khác đôi chút là Huyết Nha Mễ là vật phẩm chính yếu còn khối Dị Ma Kim này chỉ là phụ mà thôi." Nữ tử tóc tìm bộ dáng thản nhiên từ từ trả lời.

"Thì ra là thế! Nói như vậy khối Dị Ma Kim này có thể cùng xuất sứ với Huyết Nha Mễ a." Hàn Lập sờ cằm thoáng chút đăm chiêu nói.

"Điều này thiếp thân cũng không dám cam đoan. Chỉ có thể thể nói rằng tên cùng Bạch gia chúng ta giao dịch Huyết Nha Mễ có đến tám chín phần là người đến từ Lam Bộc Hồ." Nữ tử tóc tím đôi mắt chớp động trả lời.

"Đa tạ tiên tử cho hay, mối nhân tình này Hàn mỗ xin ghi nhận." Hàn Lập gật đầu hướng nữ tử khẽ ôm quyền nói.

"Chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi. Đạo hữu lúc trước ở Hỏa Vân Khoáng Mạch có ân giải vây, tiểu muội còn chưa hướng đến Hàn huynh báo đáp." Tử phát nữ tử cười quyến rũ nhẹ nhàng bâng quơ một câu.

Thấy bộ dáng lơ đễnh của nữ tử, Hàn Lập cũng mỉm cười đồng dạng không nói thêm điều gì rồi theo nữ tử hướng ra đại sảnh đi đến.

Trở lại giữa phòng, Hàn lập gặp lại được đại hán tóc vàng, cùng đôi phương hàn huyên vài câu rồi cáo từ phiêu phiêu rời đi.

Thấy vậy, hai lão tổ của Bạch gia tiễn Hàn Lập đến tận cửa lớn của Bạch phủ rồi mới cùng nhau trở về.

"Người này lựa chọn ba kiện bảo vật loại nào, ngũ muội nói cho ta nghe một chút đi." Đại hán vừa ngồi xuống trên ghế lập tức hướng đến nữ tử tóc tím hỏi một câu.

Khi nãy trước mặt Hàn Lập, hắn đối với việc này một lời cũng không có nhắc qua.

"Một hộp Kim Kình Châu, một khối Dị Ma Kim, cùng với một kiện Âm La Bàn!" Nữ tử tóc tím rành mạch trả lời.

"Ô, lại lấy đi ba loại bảo vật nọ. Trong bảo khố bậc trung thì chúng không phải là loại có giá trị nhất, việc này thật kỳ qoái a." Đại hán nghe thấy vậy liền nhíu mày thì thào nói.

"Ở điểm này tiểu muội cũng thấy có chút cổ quái. Kim Kình Châu cùng Âm La Bàn thì chưa tính. Khối Dị Ma Kim kia trong mắt chúng ta giá trị thật sự không đáng nhắc đến." Nữ tử tóc tím gật đầu nói.

"Hắn còn nói thêm điều gì không?"

"Chính là một vài lý do, nhưng lại hỏi về nguồn gốc của nơi sản sinh ra khối Dị Ma Kim." Nữ tử tóc tím không lưỡng lự trả lời.

"Nói như vậy thì hắn thật rất hứng thú với Dị Ma Kim, tự như cần một số lượng không nhỏ a. Nếu ta nhớ không nhầm trong Huyễn Dạ Thành này cũng có mấy cửa hàng đem Dị Ma Kim bày bán, nhưng lại không thấy hắn đi thu mua." Nam tử tóc vàng có chút mơ hồ hoài nghi.

"Chẳng nhẽ khối Dị Ma Kim khi nãy trong bảo khố còn có sự tình khác?" Nữ tử tóc tím nhớ lại sự việc khi nãy trong bảo khố bất giác nói trúng được phần nào sự tình.

"Quên đi, mặc kệ trong đó còn có huyền cơ gì thì việc này đối với Bạch gia ta cũng không có nhiều quan hệ. Đại ca lần này ra ngoài cũng bị tổn thương một ít nguyên khí, cần phải hảo hảo bế quan điều dưỡng một khoảng thời gian. Trong lúc này mọi chuyện của Bạch gia hãy để tiểu muội tọa trấn. Phòng ngừa mấy nhà khác lại làm cái chuyện tình đục nước béo cò a." Nữ tử tóc tím khẽ cười thần sắc lạnh lùng nói.

"Điều này cũng đúng, mặc kệ Hàn tiểu tử kia quan tâm cái gì, chỉ cần hắn không có địch ý với Bạch gia chúng ta là được. Ta ngày mai sẽ lập tức bế quan, mọi chuyện trong tộc ngươi hay quan tâm một chút." Nam tử tóc vàng thoáng trầm ngâm rồi cười hoạt kê trả

lời.

Nữ tử tóc tím tự nhiêm đáp ứng làm cho đại hắn hài lòng.

Lúc này Hàn Lập đang cưỡi thú xa về chỗ ở, sắc trời cũng đang dần trở nên hôn ám.

Chu Quả Nhi thấy Hàn Lập trở về nét mặt liến khó nén vẻ vui mừng. Nếu không có một vị ma tôn Hàn Lập che chở, chỉ sợ nàng sẽ phải làm nô dịch là chuyện sớm muộn.

Lúc trước, tuy bị Hàn Lập sưu hồn một lần, nhưng từ đó đối đãi với nàng vẫn chưa có chút nào ngược đãi. Điều này làm tiểu nha đầu vui vẻ không ngừng, không muốn phải đổi một vị chủ nhân khác có tính tình bạo ngược.

Hàn Lập hỏi qua mấy câu sự tình gần đây rồi liên đem nàng đuổi ra khỏi đỉnh lâu, sau lại đem các loại cấm chế toàn bộ kích phát. Làm xong rồi liền ngồi xếp bằng trên một tấm bồ đoàn.

Hắn có vẻ hơi trầm ngâm bàn tay lật chuyển, tức thì một cái hộp ngọc liền xuất hiện trong tay.

Tay áo hướng nắp hộp phất một cái, nhất thời một mảng thanh hà bắn ra, đem mấy tấm phù triện bên trên một hơi gỡ xuống.

Nắp hộp liền tự động mở lộ ra bên trong một viên châu màu vàng rực rỡ. Viên châu lớn bằng ngón tay cái, bề ngoài bóng loáng dị thường, còn ẩn chứa một cỗ mùi tanh tưởi truyền đến.

Hàn Lập mi mắt chớp động, ngón tay nhẹ nhàng hướng đến viên châu, nhất thời một đạo thanh quang lóe lên lướt qua nhập vào trong đó.

Sau một lát công phu, viên phát ra từng biển âm thanh ba động, tiếp theo một mảng mênh mông ánh sáng nhu hào màu vàng phát ra rồi ngưng tụ bên dưới thành một cái hư ảnh cá voi xinh đẹp mê người nhằm phía viên châu mà bơi lượn xung quanh.

Hư ảnh lớn chừng một thước, bơi qua bơi lại vô cùng sống động.

Hàn Lập chăm chú nhìn cảnh này trên mặt không một nét biểu tình, bỗng nhiên một cái ngọc thủ trắng nõn từ trong tay áo lộ ra, năm ngón tay nhập vào đám kim quang đem khỏa châu kia bắt lại.

Thanh quan trên mặt chớp lóe, một lượng lớn pháp lực tinh thuần cuồn cuộn không ngừng rót vào hạt châu.

Ngay sau đó, viên châu kim quang đại phóng, hư ảnh kim sắc cá voi nguyên bản lớn chừng một thước, sau đó đó cuồng trướng lên gấp mấy chục lần trở thành dài hơn mười trượng, cơ hồ phủ kín cả căn phòng.

Hư ảnh cá voi màu vàng trở nên thật lớn, trên đầu cũng mọc ra một cây sừng màu vàng dài khoảng một thước, bộ da trên thân cũng lộ ra từng khối lớn nhỏ bất đồng lân phiến, bộ dáng vô cùng dữ tợn.

Hàn Lập tỏ vẻ hài lòng, năm ngón tay hơi buông lỗng xuống, pháp lực đang truyền vào viên châu cũng ngừng lại.

Nhất thời hư ảnh cá voi cũng hóa thành nhiều điểm kim quang tán loạn tiêu thất, kim sắc hào quang trên viên châu cũng chợt tắt, viên châu liên khôi phục lại vẻ bình thường.

Hàn lập thấy thế, liên đem viên châu thả vào trong ngọc hạp, cẩn thận dán vài tấm phù phong ấn lại rồi cất vào trong thủ trạc.

Hắn sở dĩ lựa chọn Kim Kình Châu tự nhiên là có dụng ý khác, nhưng có thực sử dụng đến vật này hay không vẫn là chuyện khác.

Bất quá đối với hắn thu hoạch lớn nhất không phải là khỏa Kim Kình Châu mà là khối Dị Ma Kim kia.

Hàn Lập nhất thời nhớ đến khối dị ma kim kia trong lòng không tránh khỏi dấy lên một tia hưng phấn, hít xâu một hơi, thủ trạc trên tay nhất thời vung lên.

Ngay tức thì bạch quang từ trong thủ trạc lóe ra, một khối lớn khoáng thạch hai màu đen trắng bỗng nhiên xuất hiện, lẳng lặng huyền phù một chỗ bất động không nhúc nhíc.

Ngón tay khẽ động hướng đến khối khoáng thạch phất nhẹ một cái.

"Phốc" một tiếng!

Một đạo thanh quang lóe lên, ngay lập tức khối khoáng thạch màu đen trắng bị chia làm hai nửa. Một viên cầu nhỏ bằng quả trứng gà từ giữa rơi ra.

Một trảo lại xuất ra, một đạo lực vô hình nhiếp đên trong tay, rõ ràng là một khối tinh cầu lún phún màu xám nọ.

Hàn Lập nhìn khối xám trắng tinh cầu trong mắt không khỏi hiện lên một tia nóng như lửa. Cánh tay khẽ nhấc, từ từ hướng về viên cầu chậm rãi chộp tới.

Lúc này, lớp áo phía ngoài bạo liệt ra để lộ một lớp vảy vàng ánh rực rỡ đem cánh tay thô to bao phủ chặt lấy gió mưa cũng không lọt.

------oOo------

Chương 2066: Vô Đề

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bàn tay chợt biến lớn huyễn hóa thành một cái kim sắc đại thủ đem khối tinh cầu bắt chặt vào trong đó.

Kim quang tại đầu năm ngón tay chớp động không ngừng, vô số kim sắc phù văn từ trong lòng bàn tay ồ ạt tuôn ra đem khối tinh cầu vây chặt vào bên trong thành một cái kim sắc quang cầu rực rỡ.

Nhìn thấy cảnh này Hàn Lập thở dài một hơi, đồng thời trong miệng lẩm nhẩm pháp quyết, từ mỗi đầu ngón tay đều tự phun ra một sợi tơ rất nhỏ sau đó lóe lên một cái rồi nhập hẳn vào trong quang cầu.

Ngay sau đó, từ trong khối cầu kim sắc chợt toát ra một đoàn khí màu xám trắng, đám khí này như bị một lực lượng vô hình áp chế, ngoan ngoãn chạy dọc theo các sợi tơ rồi bị Hàn Lập mạnh mẽ giữ chặt trong tay.

Trong thời gian này hai mắt Hàn Lập nhắm chặt, bắt đầu bế quan luyện hóa đám năng lượng quỷ dị này.

Khắp thân thể Hàn Lập lúc này có vô số kim quang không ngừng lưu chuyển, đồng thời hơi thở phát ra lúc mạnh lúc yêu thập phần quỷ dị.

Khoảng vài canh giờ sau hai mắt hắn từ từ mở ra, trên mặt ngập tràn vẻ vui sướng vì cảm thấy pháp lực trong cơ thể rõ ràng lại tăng thêm một ít.

"Không sai, qua nhiên so với năng lượng trong khối Dị Ma Kim trước kia đồng dạng là một loại. Nếu như vậy chỉ cần tìm thật nhiều loại Dị Ma Kim này luyện hóa đem pháp lực tăng lên Hợp Thể Kỳ viên mãn cũng không phải không làm được. Nói như vậy

không chừng còn có thể tiết kiệm được hơn ngàn năm khổ tu, nhưng để có được thiên đại cơ duyên này, Lam Bộc Hồ kia ta không thể không đi một chuyến a". Hàn Lập thì thào nói nhỏ sắc mặt âm trầm bất định.

Đem mọi việc cân nhắc lại một chút, Hàn Lập đem ngón tay giơ thẳng trước mặt.

Bỗng lóe một cái, một tia lục khí vô thanh vô tức bị thúc ép thoát ra nhằm nơi đầu ngón tay phiêu phù ở đó.

"Quả nhiên là thứ này cũng xuất hiện đi, xem ra chỉ có thể tạm thời phong ấn nó vào cơ thể của ma anh a".

Hàn Lập nhíu mày lắc đầu.

Bất quá hắn mới luyện hóa chưa đến một phần mười khối tinh cầu, nếu đem toàn bộ đi luyện hóa thì chắc hắn sẽ làm cho pháp lực tăng thêm một thành nữa, đây cũng xem như là một chuyện kinh hỷ ngoài ý muốn đi.

Nhưng để phòng ngừa vạn bất thất nhất, Hàn Lập không có một hơi đem toàn bộ năng lượng bên trong khối cầu luyện hóa toàn bộ, mà hắn định chia làm khoảng chục lần luyện hóa đồng thời củng cố cảnh giới từng chút một.

Điều này kể hắn cũng lo xa, sợ tu vi tăng quá nhanh lưu lại những hậu họa khó phòng bị trước.

Dù sao thì loại năng lượng thần bí mà hắn lấy được so với lần trước kia còn nhiều gấp mười lần.

Hàn Lập sau khi quyết định liền khẽ phất tay áo lên, hơn mười tấm phù triên bay tới đem khối kim sắc quang cầu phong ấn nghiêm mật.

Tiếp theo hắn lấy ra một cái bình nhỏ bằng ngọc, hơi nhoáng lên một cái, một cỗ ngũ sắc quang hà bay ra, liền một hơi đem khỏa quang cầu kim sắc kia hút vào không thấy bóng dáng.

Hàn lập mỉm cười đem bình nhỏ thu lại, rồi hai tay để trên đầu gối nhắm mắt đi vào nhập định.

Hơn mười ngày sau Hàn lập quyết không ra khỏi lầu các, liền một hơi đem khỏa cầu năng lượng luyện hóa sạch sẽ trở thành pháp lực tinh thuần của bản thân, làm tu vi lại tăng thêm một ít nữa.

Lại vài ngày tiếp theo, Hàn Lập cũng thường xuyên đi đến các nơi trong Huyễn Dạ Thành đem các loại điển tịch cùng sản vật đặc thù thâu gom lại. Mà đồng thời, hắn quay lại Vạn Nô Tháp cùng với hai tên Luyện Hư ma tộc trao đổi cuối cùng mua đi một bộ bí thuật luyện chế khôi lỗi.

Cũng chính vì thế, Hàn Lập chẳng những phải xuất ra một số kiện đỉnh giai ma khí cùng một số ma thạch lớn kinh người đủ làm cho một Ma tôn phải kinh động tâm phách.

Nhưng đối với Hàn Lập thì con số này chẳng thấm tháp vào đâu.

Loại bí thuật luyện chế khôi lỗi này so với các phương pháp luyện chế khôi lỗi ở Linh giới hoàn toàn bất đồng.

Mỗi Ma Tinh Khôi Lỗi đều không cần phải sử dụng thần niệm ký phụ để điều khiển, mà trong mỗi cơ thể của khôi lỗi đều được bố trí cấm chế huyền ảo cùng tín vật để kích phát. Kể như vậy, chỉ cần luyện chế được loại khôi lỗi này thì cho dù là tu sỹ đê giai cũng có thể điều khiển một cách dễ dàng. Hơn nữa số lượng cũng không bị phụ thuộc vào độ cường đại của thần niệm, ngay cả một đê giai tu sỹ cũng có thể cùng lúc miễn cưỡng điều khiển cả một đại quân khôi lỗi.

Biết được điều này làm trong lòng Hàn Lập kinh ngạc mãi không thôi.

Đáng tiếc là trên đời này không phải chuyện gì cũng thập toàn thập mỹ. Loại Ma Tinh Khôi Lỗi này làm người ta thèm muốn không ít, nhưng không vì vậy mà khuyết điểm ít hơn đi.

Trong đó chính yếu nhất vì không được thần niệm ký phụ nên loại khôi lỗi này chỉ có thể thực hiện một vài mệnh lệnh đơn giản, nếu là mệnh lệnh quá sức phức tạp thì cũng đành bất lực.

Ngoài ra, mỗi một đầu Ma tinh khôi lỗi so với loại khôi lỗi cùng giai ở linh giới thì loại hình công kích cúng ít hơn, do vậy chiến lực hẳn là thấp kém hơn rất nhiều.

Tiếp theo, để luyện chế loại khôi lỗi này cũng thập phần phiên toái, hơn nữa số lượng cùng chủng loại tài liệu để luyện chế cũng là chuyện mà người thường tuyệt không dám mơ tưởng đi. Khôi lỗi có cảnh giới càng cao thì giá trị cùng số lượng của nguyên liệu để chế tạo càng làm người ta cứng lưỡi trợn mắt.

Nhưng làm cho Hàn Lập âu sầu nhất là dù tiêu hao một lượng linh thạch lớn như vậy nhưng cũng chỉ có thể đổi được loại bí thuật luyện chế khôi lỗi bậc trung. Theo lời của hai tên Luyện Hư ma tộc tại Vạn Nô Tháp thì bí thuật để luyện chế cao giai khôi lỗi chỉ được vài tên trưởng lão cấp bậc ma tôn nắm giữ, căn bản không truyền ra bên ngoài mảy may.

Thậm chí có một vài loại cao giai khôi lỗi đặc thù Vạn Nô Tháp cũng rất ít bán ra.

Điều này làm cho Hàn Lập tiếc hùi hụi một hồi.

Hàn Lập cũng không để ý quá nhiều đến loại cao gia ma tinh khôi lỗi này này, nếu không phải là số lượng thật nhiều thì đối với cảnh giới ngày hôm nay của hắn thì loại khôi lỗi này đã không còn bao nhiêu trợ giúp nữa. Hắn tiêu phí đại lượng ma thạch như vậy chính là muốn tìm hiểu thêm một ít bí thuật cùng với hiểu biết có sẵn về khôi lỗi, hy vọng rằng khôi lỗi thuật của hắn tiến thêm một bước nữa.

Sau khi trở vê Hàn Lập liền bế quan một mực nghiên cứu.

Hắn thử luyện chế một ít đê giai ma tinh khôi lỗi, lấy khả năng hiểu biết của mình, cuối cùng có được vài thu hoạch nho nhỏ.

Vào một ngày, hắn ở trong đỉnh lầu được cấm chế nghiêm mật, trong tay đang thử thao túng một đầu tứ chi Ma tinh Khôi lỗi thì bên người vang lên một tiếng anh minh, một đạo bạch quang phi độn ra chớp động trước mặt không ngừng rồi huyễn hóa thành một vật giống như tấm lụa trắng.

Hàn Lập thấy cảnh này thì thần sắc khẽ động, tay khẽ hướng về tấm lụa trắng đem một đạo thanh quang nhập vào bên trong.

Ngay sau đó miếng lụa trắng ngân quang chợt hiện, mặt ngoài liền phát ra một loạt các văn tự màu bạc nhỏ.

Hàn Lập đọc qua đám văn tự thần sắc dần trở nên âm trầm, tay khẽ vẫy một cái.

Miếng lụa trắng liền hóa thành mảng bạch quang biến mất trong tay áo, Hàn Lập cũng xoay người đi xuống dưới lầu dưới.

Trong đại sảnh tầng dưới, Chu Quả Nhi đang tập trung đọc điều gì đó trong một quyển sách làm bằng da thú màu vàng, vừa thấy Hàn Lập đi xuống liền cả kinh đứng dậy chào hỏi:

"Chủ nhân, ngươi có chuyện gì cần tiểu tỳ đi làm a?"

"Mấy ngày nay có ai đến bái phỏng ta không?" Hàn Lập thuận miệng hỏi một câu.

"Không có! Mấy ngày nay tiểu tỳ một mực đợi ở đây, vẫn không có vị tiền bối nào đến thăm chủ nhân". Chu Quả Nhi cẩn thận trả lời.

"Hảo, ta đã biết, nếu không có chuyện gì ta muốn ra ngoài một chuyến. Ngươi một mực đợi ở đây đi". Hàn Lập thản nhiên nói xuống, cũng không chờ tiểu nha đầu nói thêm điều gì liền khoát tay hướng cửa lớn đi đến.

Chu Quả Nhi trợn mắt đứng nhìn bộ dáng có chút ngẩn ngơ.

Mà lúc này Hàn Lập đang tiêu sái xuất hiện bên ngoài lầu các, cũng ngay sau đó liền gọi một chiếc thú xa hướng về phía cửa thành mà đi.

Mấy canh giờ sau Hàn Lập khống chế độn quang xuất hiện trên một đỉnh núi cách xa Huyễn Dạ Thành vài trăm dặm nhìn xuống.

Chỉ thấy một mảng mây mù rộng lớn đem đỉnh núi bao phủ lại, người thường không thể nhìn ra bên trong có điều kỳ diệu nào.

Hàn Lập thấy cảnh này, ngược lại trong lòng buông lỏng một hơi, trong tay bắn ra một đạo hỏa cầu liền chui vào đám sương mù không thấy bóng dáng.

Một lát sau phía dưới sương mù phát ra âm thanh của một nam tử:

"Ra là Hàn đạo hữu đã tới, tại hạ liền đem cấm chế mở ra xin mời đạo hữu tiến vào."

Người nói chuyện tựa hồ đã nhìn ra được thận phận của Hàn lập, nguyên bản sương mù che phủ kín mít phía dưới lại nhanh chóng tản ra hai bên mở ra một cái thông đạo.

Hàn Lập nghe được thanh âm của người bên trong thần sắc khẽ động, liền hóa thành một đạo thanh hồng bay vào trong.

Biển sương mù trước mắt ngay lập tức biến mất, thân hình Hàn lập xuất hiện trên một đỉnh núi không cao lắm.

Cách đó không xa là hai người đang khoanh chân xếp bằng trên hai khối đá sạch sẽ.

Trong đó một người có sắc mặt vàng nhạt và một người mặc hắc bào, đúng là Lũng gia lão tổ cùng gã trưởng lão họ Huy.

Bất quá khi Hàn Lập nhìn qua ánh mắt không khỏi nheo lại một chút.

Lũng gia lão tổ khuân mặt thì tốt, chỉ hơi điều trắng đi một chút đang hướng về Hàn Lập cười cười, còn tên trưởng lão họ Huy thì mặt mang hắc khí, hơn nữa còn thiếu đi một cánh tay hình dung vô cùng tiêu tụy.

"Nhìn bộ dáng Huy đạo hữu như vậy, xem ra hai vị trên đường gặp phải đại địch a?" Hàn Lập thần sắc ngứng trọng hỏi.

"Việc này kể ra khá dài dòng, khi khác Lũng mỗ sẽ hướng Hàn huynh nói tỉ mỉ sau. Bất quá ta muốn hỏi trước Hàn huỳnh một chuyện, đã đến Huyễn Dạ Thành chắc hẳn không chỉ có một mình Hàn huynh đi?" Lũng gia lão tổ cười khổ một tiếng sau lại nghiêm mặt hỏi.

Lũng huynh đã dùng đến bảo vật triệu tập mọi người, nếu không còn những người khác tới thì hơn phân nữa là như vậy rồi. Ít nhất ta ở trong khách điếm đã ước định khi trước ta vẫn chưa tái kiến một ai." *Hàn Lập nhướng mày trả lời.*

"Nếu là như vậy hay chúng ta đợi thêm một chút nữa, chắc sẽ không quá lâu đi." *Lũng gia lão tổ chần chừ một chút rồi nói.*

Hàn Lập nghe vậy cũng không có gì phản đối, gật gật đầu rồi tùy tiện tìm một khối đá ngồi xuỗng xếp bằng.

Thời gian cứ vậy trôi qua từng chút. Một hồi lâu sau, Hàn Lập dang ngồi thần sắc khẽ động, ngẩng đầu nhìn về hướng không trung lam quang trên hai mắt chớp động, bỗng buông ra một câu:

"Dường như có một vị đạo hữu khác đến đây, không biết là vị đạo hữu nào."

Lũng gia lão tổ nghe vậy trong lòng cả kinh, đồng dạng ngó lên trên cao.

Kết quả sau một khắc công phu, trên cao truyền đến một thanh âm nữ tử dễ nghe:

"Các vị đạo hữu phía dưới, tiểu nữ đến muộn một chút mong rằng các vị không trách tôi a."

Nghe âm thanh lời nói rõ ràng là của Diệp gia lão tổ phát ra.

Lũng gia lão tổ nghe được âm thanh này trên mặt thần sắc vui mừng, hai tay bấm niệm pháp quyết đem sương mù trên không chia ra làm hai.

Một đạo quang đoàn màu nhạt nhất thời từ trên cao bay xuống.

------oOo------

Chương 2067: Tính kế

Nguồn: EbookTruyen.Net

* Vũ y: Áo lông chim

Quầng sáng mờ từ từ tản ra, trên đỉnh núi bỗng nhiên xuất hiện thêm một thân ảnh nữ tử mặc vũ y màu ngũ sắc.

Cô gái có làn da trắng như tuyết, xinh đẹp tuyệt trần, đúng là nữ tử Diệp gia tu vi Hợp Thể kỳ.

"Quả nhiên là Diệp tiên tử, bất quá là tiên tử mới vừa tới nơi hay đã ở trong Huyễn Dạ Thành từ lâu?" Lũng gia lão tổ cười cười hỏi một câu.

"Thiếp thân đã đến nơi này từ nửa tháng trước. Ta không có luyện qua Ma đạo công pháp, ngay cả khi có Ngụy Ma Châu che giấu thì cũng không dám liều lĩnh tiến vào Huyễn Dạ Thành đi. Sau đó ở ngoài này mấy ngày suy nghĩ phương pháp vào thành. Bất quá nhìn bộ dáng Lũng huynh cùng Huy đạo hữu chắc mới đến không lâu đi. Hơn nữa Huy đạo hữu trạng thái thật không mấy là tốt đẹp a!" Vũ y nữ tử đảo qua tình hình rồi nhìn về phía Hắc y nam tử nghi nghi hoặc hoặc nói.

"Nói ra cũng thật xấu hổ. Lũng mỗ trên đường gặp phải rất nhiều trắc trở, phải khó khăn lắm hôm qua mới đến được nơi đây, còn chậm hơn tiên tử nhiều a. Nhưng thực ra Hàn đạo hữu dường như đã ở đây từ rất lâu. Lúc trước khi lao ra từ kiến triều Huy hiền đệ liền đụng phải một đầu kiến chúa, trong lúc nhất thời sơ sẩy trúng phải kịch độc, bất quá ta có mang theo Tị Độc Đan, lại trên đường hỗ trợ vận công luyện hóa đan dược nên mới trì hoãn lâu vậy. Cũng may Huy hiền đệ đã không còn đáng ngại nữa." Lũng gia lão tổ thở dài một hơi nói.

"Trúng độc của kiến chúa, cũng khó trách tại sao Huy huynh lại trở nên như vây a. Tiểu muội sở dĩ đến chậm như vậy bởi vì sơ ý

để bị nhốt lại mấy tráng trong một cái man hoang hiểm địa, cuối cùng phải mất chín châu mười hai hổ mới may mắn thoát ra." Vũ y nữ tử chợt thẳng thốt rồi đem chuyện của mình giải thích thoáng qua.

*"Hàn mỗ trên đường không gặp phải chuyện gì phiền toái, liền tới Huyễn Dạ Thành từ mấy tháng trước rồi ở lại trong đó. Bất quá ngoài trừ ba vị ra thì đám người Linh tộc cùng Lâm đ*o hữu cũng đồng dạng không thấy bóng dáng đâu hết! Nếu như bọn họ hiện giờ vẫn chưa tới thì xem ra trên đường đã gặp phải chuyện ngoài ý muốn đi."* Hàn Lập nhướng mày nói.

*"Chắc không thể nào. Lâm đ*o hữu dù sao cũng là một hợp thể trung kỳ tu sỹ, lại am hiểu nhiều loại đỉnh giai độn thuật dẫu cho gặp phải cường địch dù không đánh lại nhưng đào thoát hẳn không có vấn đề đi. Mà đám người Linh tộc lại cùng nhau liên thủ hành động lại càng không có chuyện gì mới đúng."* Lũng gia lão tổ sắc mặt trầm xuống suy nghĩ nói.

"Điều này e cũng khó nói. Ban đầu thiếp thân cũng suy nghĩ như vậy. Nhưng trên thực tế thì nơi man hoang ở Ma giới nếu xét về độ hung hiểm hẳn là hơn nhiều lần so với Linh giới. Ngay cả thiếp thân cũng phải chịu đau khổ giam cầm mấy tháng tại một nơi, nếu bọn họ ở nơi man hoang gặp phải chuyện không thể kháng cự cũng không phải không có khả năng đi." Vũ y nữ tử tỏ vẻ nghiêm mặt không đồng tình.

"Quên đi, bây giờ dù có nói gì cũng e là vô dụng. Dù sao cũng chưa đến hạn ước định, chúng ta cứ tiếp tục chờ đợi thêm đi. Đúng rồi, Hàn đạo hữu đã đến Huyễn Dạ Thành lâu như vậy hẳn đã có chút hiểu biết nhất định đi, có thể đem giảng giải cho ta một chút sự tình xem có cách nào thu về mấy đầu Bát Túc Ma Tích a." Lũng gia lão tổ im lặng hồi lâu rồi nhìn Hàn Lập nói.

"Việc này hẳn không thành vấn đề đi!" Hàn Lập nghe thế liền một lời đáp ứng.

"Huyễn Dạ Thành bị tứ đại gia tộc, Vạn Nô Tháp cùng một vài thế lực nhỏ nắm giữ. Nhưng chỉ có tứ đại gia tộc mới có được Bát Túc Ma Tích. Nếu muốn có chúng thì chỉ có cách tìm đến mấy đại gia

tộc kia thôi. Nhưng Bát Túc Ma Tích đối với tứ đại gia tộc kia vô cùng trọng yếu, chúng liên quan đến vấn đề sống còn của họ tại Huyện Dạ Thành, nếu muốn dùng phương pháp mua bán bình thường thì e rằng không thể được. Hàn mỗ vận khí không tệ, vừa rồi cùng Bạch gia tạo một chút quan hệ hơn nữa giúp họ giải quyết đôi chút sự tình khó khăn nên được nhường lại cho hai đầu thú Bát Túc Ma Tích. Nhưng muốn Bạch gia nhường lại cho nhiều hơn thì e là không có khả năng này. Bất quá các vị có thể thử vận khí một phen, dùng một ít tài liệu quý hiếm đến gặp họ đổi lấy vài đầu ma tích. Theo ta biết thì Ninh gia cung Phương gia tựa như...."

Hàn Lập không có lấy một điểm giấu diếm, một hơi đem hầu hết sự tình giảng giải một phen.

Khoảng thời gian một bữa cơm sau, hắn đã nói ra bảy tám phần tình hình trong Huyễn Dạ Thành cùng các thế lực bên trong.

Ngay khi nghe Hàn lập lấy được hai đầu Bát Túc Ma Tích, Lũng gia lão tổ trong lòng rất đỗi vui mừng, nhưng lại nghe về tình hình sau đó khuân mặt không khỏi lộ vẻ trầm ngâm cân nhắc.

Điều này không khỏi làm cho Hàn Lập có chút im lặng, Lũng gia lão tổ có chút đăm chiêu nói:

"Chúc mừng Hàn huynh đã lấy được Bát Túc Ma Tích, nhưng nghe Hàn huynh khi nãy nói mấy đầu Bát Túc Ma Tích kia lại liên quan đến vấn đề sinh tồn của mấy đại gia tộc, có thể nói rõ hơn một ít không? Hơn nữa mấy đại gia tộc đó có khoảng bao nhiêu Bát Túc Ma Tích a?"

"Theo ta biết thì mỗi đại gia tộc có chừng mấy chục đầu ma tích. Đám ma tích này sở dỹ được coi trọng vì chúng có thể tự do đi vào Huyễn Khiếu Sa Mạc. Chỉ cần có đám Bát Túc Ma Tích đó, các đại gia tộc mới có thể thâm nhập vào Huyễn Khiếu Sa Mạc tìm kiếm và khai thác tài liệu, khoáng sản sau đó lại vận chuyển ra ngoài. Nghĩ kỹ lại sự tình quan trọng này có thể thấy được số lượng ma thú như vậy là quá ít đi, như thế nào lại dễ dàng tặng lại cho ngoại nhân chứ." Hàn lập bình tĩnh giảng giải.

Lũng gia lão tổ nghe xong thần sắc liền âm trầm bất định. Bộ dáng thấy xác thực rất khó giải quyết việc này.

Sau một hồi vũ y nữ tử hướng sang Hàn Lập hỏi nhẹ:

"Hàn huynh giúp Bạch gia loại sự tình gì mà được tặng một lúc hai đầu ma thú a?" Nữ tử có chút hâm mộ.

"Chỉ là may mắn thôi". Hàn lập cười hoạt kê, bâng quơ trả lời.

"Như này đi, lão phu cũng từng luyện qua ma công, lại có thêm tính năng của Ngụy Ma Châu thì nghĩ đến việc lập tức cùng Hàn đạo hữu tiến vào Huyễn Dạ Thành cũng không ngại bị ai đó nhận ra. Để cẩn thận hơn, Huy hiền đệ cùng Diệp tiên tử tạm thời ở lại nơi đây đi, rồi tìm một địa phương ẩn nấp vào đợi khi chúng ta sẽ liên hệ. Trong lúc đợi đám người khác đên đây Lung mỗ muốn cùng Hàn huynh xem có thể lấy được mấy đầu ma tích không. Nếu thực sự không được thì đến cuối cùng chỉ có cách lẻn vào mấy đại gia tộc vừa mua vừa trộm phải lấy bằng được mấy đầu ma thú đến tay. Bất qua phương pháp này dường như hơi hạ sách đi." Lũng gia lão tổ chầm ngâm một hồi cuối cùng cũng có quyết định.

"Cũng hay, Huyễn Dạ Thành so với Huyết Nha Thành trước kia hẳn rất bất đồng, bên trong có ma tôn tọa chấn rất nhiều, vạn nhất có ai đó tu luyện đặc thù công pháp thì e rằng chỉ với Ngụy Ma Châu làm thiếp thân thực không quá an tâm. Tiểu muội sẽ cùng Huy đạo hữu tạm thời chờ lại bên ngoài đi. Sự tình Bát Túc Ma Tích mong Lũng huynh cùng Hàn huynh quan tâm thêm một hai phần." Vũ y nữ tử thản nhiên đồng ý nói.

Hắc bào nam tử đồng dạng cũng không có ý kiến thêm, chỉ lặng yên ngồi vuốt cằm.

Khoảng thời gian sau đó, đám người Lũng gia lão tổ bất đầu thương lượng lại các bước kế hoạch và dự liệu các biến cố ngoài ý muốn. Sau khi cảm thấy không có vấn quá lớn nên cả bọn đều tự khống chế độn quang ly khai đỉnh núi.

Hàn Lập vẫn chưa cùng Lũng gia lão tổ hành động mà tiến vào

Huyễn Dạ Thành trước một bước.

Gần nửa ngày sau, tại Thánh Linh Viện trong thành lại xuất hiện thêm một gã trung niên tu vi Luyện Hư Hậu Kỳ.

Đúng là Lũng gia lão tổ đang áp chế tu vi.

Lũng gia lão tổ chẳng những chê dâu đi tu vi thực của mình, ma còn thuê một tòa lầu các ở cách xa chỗ của Hàn Lập.

Dù có ai chú ý cũng vô pháp nghĩ đên việc hai người có quan hệ gì trong đó.

Từng ngày như vậy trôi qua, Hàn Lập trừ lúc ngẫu nhiên cùng đám người Lũng gia truyền âm trao đổi tin tức ra thì vẫn một mực bế quan nghiên cứu bí thuật chế tạo Ma Tinh Khôi Lỗi.

Cùng lúc này, Lũng gia lão tổ đem tất cả các ngóc ngách trong Huyễn Dạ Thành kiến thức qua, sau đó ảo hóa thân phận tìm đến mấy đại thế gia thử trao đổi lấy một ít Bát Túc Ma Tích. Tất cả đều thất bại không nằm ngoài dự tính trước kia.

Nhưng Lũng gia lão tổ không hề tỏ ra tức giận mảy may, vô luận ở Linh giới hay Ma giới mọi thứ đều có thể đem ra trao đổi, chỉ một điều là thứ dùng để trao đổi có giá trị hay không mà thôi.

Cho nên hắn cũng không như vậy mà nản chí, lại nhân cơ hội tạo quan hệ với một tên cao giai đệ tử của Triệu gia, thậm chí còn thường xuyên qua lại trong một thời gian.

Thông qua tin tức truyền âm Hàn Lập đối với mọi chuyện đều có chút hiểu biết một hai, nhưng hắn không có ý tứ can thiệp vào, chỉ đợi xem Lung gia lão tổ có phương pháp nào hữu hiệu hay không mà thôi.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa có kết quả thì tin tức của đám người Linh tộc từ ngoài thành truyền đến.

Lũng gia lão tổ bắt được tin này tự nhiên mừng rỡ, liền cùng Hàn Lập ra khỏi thành đến địa phương của đám người Linh Tộc ẩn nấp một lần nữa gặp lại Thiên Thu thánh nữ.

Tuy đám người Linh tộc đến chậm hơn so với Lung gia lão tổ một thời gian nhưng lại không mảy may hao tổn, tất cả đều hoàn hảo bình yên.

Nhưng trong lúc đối mặt, Hàn Lập không khỏi liếc nhìn gã gọi *"Chi Thủy"* kia vài lần.

Không biết có phải ảo giác không nhưng hắn cảm thấy ẩn sau khuân mặt tái nhợt vàng vọt kia thì vị Khí Linh tộc này hơi thở âm hàn khi trước lại tăng thêm vài phần, càng nhìn càng mang lại cho tâm thần người ta cảm giác lo lắng bất an.

Thần niệm Hàn Lập hướng về tên khí Linh Tộc này quét vài lần, nhưng chỉ vừa tiếp xúc vào cơ thể liền có cảm giác như trâu húc xuống biển biến mất không thấy, không một chút hiệu quả. Điều này làm cho hắn nhướng mày suy nghĩ mãi không thôi.

Bất quá trừ điều đó ra, Lũng gia lão tổ cùng một đám người Linh tộc tiến hành trao đổi lại vô cùng thuận lợi. Vị Thiên Thu thánh nữ này dẫn theo lão nho tên gọi *"Tàng Hình"* che dấu tu vi cùng trà trộn vào bên trong thành, còn đám người còn lại nàng xắp đặt ở chung một chỗ lưu lại bên ngoài chờ đợi tin tức.

Sau khi có thêm hai trợ thủ thì Lũng gia lão tổ tiếp tục tiến hành kế hoạch cũ, liền lấy Triệu gia làm mục tiêu. Một bên không chút do dự đề cao giá cả để trao đổi, một mặt lén lút dùng các loại phương pháp bất đồng dò hỏi tin tức nơi Triệu gia chăn nươi Ma tích cùng các loại cấm chế.

Hiển nhiên đám người Lũng gia lão tổ lo sợ việc trao đổi không thành nên mới sắp đặt hậu thủ đề phòng vạn nhất.

------oOo------

Chương 2068: Phản Toán

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vào một ngày của hai tháng sau, Hàn Lập, Lũng gia lão tổ và đám người đi cùng Thiên Thu thánh nữ tụ tập cùng nhau tại một động phủ tạm thời hướng đông bên ngoài tòa thành.

Cả đám đứng trước mặt một nam tử tóc dài đã ước hẹn khi trước, thần sắc hoàn toàn bất đồng.

Vị này là một Hợp Thể kỳ tu sỹ Lâm gia lão tổ, khi trước nguyên bản là một trung niên tráng kiện nam tử nhưng hiện tại da thịt héo rũ, tóc màu xám trắng trở thành điệu bộ già nua đáng thương như một lão nhân tám chục tuổi.

Càng cả kinh hơn là một nhãn cầu và một cánh tay của nam tử này đã không cánh mà bay.

Hốc mắt sâu hoắn, trống rỗng dường như cả khỏa nhãn cầu bị người ta mạnh mẽ móc ra.

Mà tu vi của vị Lâm gia tu sỹ này khi mạnh khi yếu còn lại không đến một phần ba so với khi toàn thịnh, làm người ta có cảm giác thập phần suy yếu đi.

*"Lâm đ*o hữu, người vì sao lại trở nên như vậy?"* Đám người xung quanh sau khi hết ngạc nghiên rốt cuộc mở miệng trầm trầm hỏi.

"Nói ra cũng thật mất mặt, lúc tại hạ thân tại nơi man hoang thì gặp một đám Nhiếp Hồn thú, lúc sơ ý bị chúng hút mất hơn phân nửa pháp lực. Phải miễn cưỡng đem tự bạo một đám pháp bảo mang theo trong người mới may mắn trốn thoát." Nam tử họ Lâm vẻ mặt chua sót ho nhẹ vài tiếng, âm thanh cũng khàn đặc khó nghe dị thường.

"Nhiếp Hồn thú, Loài thú này tu vi cũng không cao, làm thế nào mà Lâm huynh lại bị chúng áp bức đến bước này?" Thiên Thu thánh nữ kinh ngạc hỏi.

"Nếu là Nhiếp Hồn thú bình thường thì không đáng để Lâm mỗ để trong mắt, nhưng lại là một con Nhiếp Hồn thú biến dị tu vi Hợp Thể kỳ thì lại khác." Nam tử họ Lâm khóe mắt khẽ run rẩy trả lời.

"Là Nhiếp Hồn thú biến dị!" Đám người xung quanh nghe được khuân mặt không khỏi biến sắc.

"Không sai, con thú này ngụy trang giống hệt đám thú bình thường, lại ẩn nấp tại giữa đàn. Ta vì không đề phòng nên bị nó đánh lén, nếu không như vậy thì hẳn đã không rơi vào hoàn cảnh này đi". Nam tử họ Lâm hồi tưởng lại sự việc sắc mặt thập phần khó coi.

*"Lâm đ*o hữu đại nạn qua khỏi hẳn sẽ có hậu phước a. Nhưng không biết về sau đạo hữu có tính toán gì không?"* Lung gia lão tổ sắc mắt biến đổi không ngừng, một lúc sau đột nhiên hỏi.

"Ta hiện giờ chân nguyên hao tổn, pháp lực còn lại không nổi hai ba thành, nếu như phải tiến vào Huyễn Khiếu Sa Mạc thực sự là quá sức đi, bây giờ phải lập tức trở về Linh Giới bế quan vài trăm năm mới mong tu vi hồi phục lại như cũ. Tại hạ sẽ kích phát phần chân nguyên còn lại để phản hồi Linh Giới, chuyện đi tìm thiên địa linh vật này cũng không nên tính đến nữa đi." Nam tử tóc dài tính toán một hồi không cam lòng nói.

*"Cũng tốt, lấy tình hình Lâm đ*o hữu hiện nay nếu tiếp tục hẳn có khả năng phải ngã xuống. Như vậy đi, mấy người bọn ta sẽ lưu lại đây thêm một tháng chờ cho đạo hữu điều dưỡng một chút mới tiếp tục tiến hành kế hoạch trước đây."* Lũng gia lão tổ không hề tỏ vẻ ngoài ý muốn, tựa hồ đã nắm chắc mọi chuyện.

*"Cũng đành phải như thế đi. Linh tộc chúng ta đối với việc này không có ý kiến, Lâm đ*o hữu lúc này hãy cứ an tâm dưỡng thương đi."* Thiên Thu thánh nữ im lặng một hồi rồi gật đầu nói.

Nhưng vũ y nữ tử cùng gã họ Huy thì không khỏi liếc mắt nhìn nhau một cái, mơ hồ tỏ vẻ thỏ chết cáo sót thương.

Dù sao trong đám Nhân tộc tu sỹ bọn họ có tu vi kém xa Hàn Lập cùng Lũng gia lão tổ, trong người lại mang thương thế, nói không chừng người tiếp theo chính là một trong hai bọn họ.

Bất quá đối với tu sỹ Hợp Thể kỳ đã tồn tại vô số năm như bọn họ thì loại suy nghĩ này chợt léo qua trong đầu rồi thần sắc lại khôi phục như thường.

Hàn Lập nghe xong thần sắc khẽ động dường như nhớ đến điều gì, bỗng nhiên hướng đến nam tử tóc dài nói:

*"Tại hạ trong tay có một ít đan dược đôi với thương thế lúc này của đạo hữu có lẽ có chút tác dụng, Lâm đ*o hữu không ngại dùng một hai a."*

Vừa dứt lời hắn liền hướng phía nam tử tóc dài phất tay một cái, một cái bình ngọc màu trắng cao chừng vài tấc từ trong tay áo bay tới.

Tu sỹ Hợp Thể kỳ Lâm gia nghe vậy đầu tiên ngẩn ra, theo bản năng đưa tay tiếp nhận chiếc bình ngọc, mắt nhìn về phía Hàn Lập tràn đầy nghi hoặc.

Điều này cũng khó trách.

Hàn lập tuy cùng đám người này hợp tác một đoạn thời gian, nhưng đôi bên chưa có tiếp xúc qua lại nhiều lắm chứ nói gì đến việc giao hảo. Hiện tại đối phương đột nhiên đưa tặng một bình đan dược làm nam tử tóc dài nghi hoặc mãi không thôi.

Vị tu sỹ họ Lâm hơi trầm ngâm một chút rồi đưa tay mở chiêc bình ngọc ra, một mùi hương thuốc nồng đậm tràn ngập cả gian phòng.

Mọi người thấy vậy tinh thần không khỏi phấn chấn lên vài phần.

Nam tử tóc dài đem miệng bình hướng lên hít thử một hơi nét mặt không khỏi mừng rỡ, sau đó đem chiếc bình hướng lòng bàn tay đổ xuống.

Kết quả là một viên đan dược hoa văn xanh biếc từ trong miệng bình lăn ra, xoay tròn rồi nằm im trong lòng bàn tay.

"Tôi Tinh Đan, đây đúng là Tôi Tinh Đan!" Vừa thấy bóng dang đan hoàn nam tử tóc vàng đã vô cùng mong chờ, sau đó thất thanh kêu lên bộ dáng vui mừng như điên.

Khỏa đan dược này chẳng những vô cùng quý hiếm mà quan trọng nhất là đối với thương thế hiện tại của hắn có tác dụng rất lớn. Chẳng những giúp hắn còn hồi phục lại non nửa chân nguyên không sợ sau này tu vi đại giảm, mà còn làm cho thương thế hiện tại không còn đáng lo lắng nữa.

Lũng gia lão tổ và đám người Thiên Thu thánh nữ nhìn thấy khối đan dược trong lòng không khỏi có chút động tâm.

Loại đan dược này đối với tu vi Hợp Thể Hậu Kỳ bọn họ chỉ có thể ngộ không thể cầu! Nếu không phải đang ở trong hoàn cảnh này hẳn là hai người bọn họ đã có những hành động khác không chừng.

"Hàn đạo hữu, khỏa đan dược này đối với Lâm mỗ thật rất có tác dụng. Nhưng vô công bất thọ lộc, Hàn huynh có dụng ý gì không ngại xin mời nói ra đi." Nam tử tóc dài trong lòng kích động dị thường, nhưng sau đó cố gằng kìm chế xuông hướng đến Hàn Lập lặng lẽ truyền âm.

Hàn Lập khóe miệng nhếch lên khẽ cười một tiếng, đồng thời truyền âm lại:

*"Lâm đ*o hữu nói như vậy thì Hàn mỗ cũng sẽ không ngại nói thẳng. Tại hạ có một chuyện nhỏ muốn phiền đến Lâm huynh, không biết đạo hữu có thể giúp đỡ một hai?"*

"Hàn huynh đã đem Tôi Tinh Đan xuất ra còn sợ ta từ chối sao? Xin cứ tùy tiện nói ra đi, nếu là sự việc không quá khả năng ta quyết sẽ không cự tuyệt." Nam tử tóc dài cân nhắc một hồi rồi quả quyết trả lời.

"Lâm huynh không cần phải quá căng thẳng như vậy, sự việc ta muốn nhờ đạo hữu chỉ là thuận tiện mà thôi, nói ra thì gần đây ở trong thành ta cứu được một tiểu nha đầu Nhân tộc chúng ta. Tiểu nha đầu này cùng ta có chút quan hệ sâu xa, hy vọng đạo hữu lúc trở về linh giới thì mang theo nàng, hơn nữa khi ở Linh giới lại chiếu cố đến nàng một thời gian. Dù sao thì lộ trình tiếp theo thực sự rất nguy hiểm, ta càng không thể mang nàng theo trên đường. Việc này hẳn là dễ dàng đối với đạo hữu đi." Hàn Lập bất động thanh sắc truyền âm nói.

"Chỉ là việc này thì tự nhiên không có vân đề. Lâm mỗ cam đoan với ngươi nếu bình an trở về Linh giới thì người mà Hàn huynh phó thác tuyệt đối bình an vô sự." Nam tử tóc dài có đôi chút ngoài ý muốn, rồi không một chút do dự một lời đáp ứng.

"Tốt, có như vậy Hàn mỗ yên tâm rồi." Hàn Lập thản nhiên gập đầu rồi im lặng không nói thêm điều gì.

Mà sau khi tia lo lắng trong lòng nam tử tóc dài qua đi, liền không một chút do dự đem viên đan dược trong tay bỏ vào miệng nuốt xuống.

Lấy tính hình hiện tại của hắn mà nói, càng đem đan dược phục dụng sớm càng bớt lo lắng về thương thế, tự nhiện một chút chần chừ cũng không có mảy may.

Mà đám người Lũng gia lão tổ bên kia sớm thấy hai người truyền âm thương lượng sự tình, tự nhiên thức thời không làm chuyện gì quấy rầy.

Bọn họ tự nhiên rõ ràng Hàn Lập không vô duyên vô cớ xuất ra đan dược trân quý như vậy, khẳng định đối với to sỹ họ Lâm có giao dịch gì đó.

Nhưng sự việc hai người trao đổi với nhau thì tự nhiên không mảy may biết chút nào.

Lúc này Lũng gia lão tổ thần sắc thong dong, liền đem sự việc tiếp xúc với đám người Triệu gia thuật qua một lần.

Đám người Thiên Thu thánh nữ cùng vũ y nữ tử nghe xong không khỏi nhíu mày một hơi.

"Nói như vậy thì Triệu gia hẳn là đang dở công phu sư tử ngoạm đi, một đầu Bát Túc Ma Tích mà cũng dám bán ra với mức giá biến thái như vậy. Vạn năm Huyết Tử Linh Chi, Băng Tinh Chi Tâm là loại thiên địa linh vật tại mỗi giới đều cực kỳ khó gặp vậy mà cũng dám hướng đến Lũng huynh đưa ra? Xem ra đám người Triệu gia thật không có lấy một chút thành ý trao đổi đi!" Thiên Thu thánh nữ dung mạo dần trở lên lạnh lùng đứng lên buông một câu.

"Ta thấy Triệu gia không chỉ có tâm tư không muốn trao đổi a!" Hàn Lập thản nhiên nói một câu.

"Ô, vậy ý của Hàn huynh ra sao?" Vũ y nữ tử thần sắc khẽ động.

Hàn Lập lại cười cười không đáp.

"Chỉ sợ Triệu gia không những không bán Bát Túc Ma Tích cho lão phu mà còn có ý giết người đoạt bảo. Dù sao cái giá ta báo trước đây cũng đủ làm cho hai tên quỷ ma tôn kia có chút động tâm." Lúc này Lũng gia lão tổ đột nhiên tiếp lời nhưng vẻ mặt thập phần lạnh lùng.

"Xem ra Lũng huyn đã sớm dự liệu a." Thiên Thu thánh nữ nghe vậy khẽ cười một tiếng.

"Không sai, nếu Triệu gia không muốn trao đổi Bát Túc Ma Tích thì ba nhà khác hẳn cũng sẽ như vậy đi. Chúng ta sẽ tương kế tựu kế thừa dịp lúc hai tên ma tôn Triệu gia đang mưu đồ bảo vật trên người ta, ta liền dẫn chúng rời đi. Mặt khác liền lẻn vào trong Triệu gia đem Bát Túc Ma Tích trộm đi rồi một mạch chạy vào Huyễn Khiếu Sa Mạc." Lũng gia lão tổ léo lên tia sát khí nói.

"Tuyệt diệu, Triệu gia không có ma tôn tọa trấn thì đám người khác vô pháp ngăn cản chúng ta. Bất quá Lũng huynh đã tìm được địa phượng Triệu gia nuôi Bát Túc Ma Tích rồi sao?" Vũ y nữ tử mừng rỡ nói.

"Hắc hắc, Lũng mỗ mấy ngày qua trong thành tự nhiên không hề nhàn rỗi đã nắm rõ việc này. Triệu gia đem Bát Túc Ma Tích chia làm hai địa phương. Một là trong Triêu gia cấm địa, nơi này có cấm chế rất mạnh cho dù không có ma tôn tọa chấn cũng thập phần khó khăn xuất thủ. Một địa phương khác là nơi tạm thời trú chân của Bát Túc Ma Tích. Theo ta biết thì mỗi nửa tháng Triệu gia sẽ có một đám Bát Túc Ma Tích từ bên ngoài trở về, như thường lệ sẽ dừng lại nghỉ chân nơi đó ít ngày, đây chính là cơ hội để chúng ta xuống tay. Hàn huynh đã có hai đầu Bát Túc Ma Tích, ta nghĩ chỉ cần đem đám ma tích này đoạt lấy là đủ rồi. Bất quá có vài điều các vị cần chú ý."

"Động thủ thì được nhưng cố gắng không đại khai sát giới cũng như để lộ tu vi cùng diện mao. Nếu chẳng may làm cường giả ở các địa vực khác chú ý thì sẽ rất phiền toái. Dù sao chúng ta sẽ đi qua Huyễn Khiếu Sa Mạc mà thân là ma tộc cường giả đều có thể dùng truyền tống trận đi qua đầu bên kia đón đầu chúng ta." Lũng gia lão tổ liền đem mưu kế ra giảng giải một hai.

------oOo------

Chương 2069: Ngăn Cản

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Việc này Lũng huynh yên tâm, chỉ cần Triệu gia không có tồn tại ma tôn tọa trấn thì hẳn là không cần để lộ ra thần thông cảnh giới chân chính đi, sau khi đoạt được Bát Túc Ma Tích đến tay thì sẽ lập tức dời đi không cần quan tâm thêm các chuyện không cần thiết khác." Thiên Thu thánh nữ thản nhiên cười nói thập phần tự tin.

Hàn Lập cùng vũ y nữ tử cũng không có ý kiến gì thêm.

Lũng gia lão tổ thấy vậy cũng gật đầu cho là đúng.

Vì thế khoảng thời gian tiếp theo đám người liền đi vào thương lượng kế hoạch, cẩn thận vạch ra từng chi tiết, từng bước đi sự tình.

Mấy canh giờ sau đám người Lũng gia lão tổ cùng Hàn Lập lại ly khai động phủ quay về Huyễn Dạ Thành.

Trong khoảng thời gian hai tháng tiếp theo, Hàn Lập vẫn một mực ở trong lầu các tu luyện và chờ đến thời điểm ước định.

Trong thời gian đó, Lũng gia lão tổ mấy lần truyền tin tới thông báo mọi việc vẫn tiến hành rất thuận lợi.

Lũng gia lão tổ chẳng những làm đám người Triệu gia tâm nổi lòng tham, thậm chí còn tỉ mỷ bày mưu tính kế khiến hai tên Ma Tôn của Triệu gia quyết định tự mình động thủ.

Chính thời điểm này Lũng gia lão tổ vẫn một mực ở trong Huyễn Dạ Thành nên đám người Triệu gia hoàn toàn không có cơ hội động thủ.

Vào một ngày, Hàn Lập đang tọa tĩnh trong tòa lầu các thì đột nhiên có âm thanh nho nhỏ bên người vang lên, một đoàn bạch quang bay ra chợt lóe lên huyễn hóa thành đám sương mù, bên trên hiện ra là đoạn văn tự dài chừng hơn chục chữ.

Hàn Lập đảo mắt qua đám văn tự vài lần rồi mỉm cười đi xuống dưới lầu.

Bên dưới đại sảnh lầu một là Chu Quả Nhi đang thành thành thật thật ngồi trên một chiếc ghế dài chắn ngang cửa lớn, một tay ôm cằm ngẩn ngơ.

Vừa thấy bóng dáng Hàn Lập đi xuống, tiểu nha đầu này choàng tỉnh chạy lại chào hỏi.

"Bây giờ ngươi không cần ở lại đây nữa, theo ta đi một chuyến." Hàn Lập thản nhiên phân phó một tiếng xong như sớm có quyết định liền đi thẳng ra đến cửa lớn.

Chu Quả Nhi nghe xong đầu tiên ngẩn ngơ nhưng sau đó không khỏi kinh hỷ ngoài mặt.

Trong miệng liền đáp *"vâng"* một tiếng rồi vội vàng đi theo sau lưng Hàn Lập.

Mặc dù khoảng thời gian ở cùng Hàn Lập nàng không bị dù chỉ một chút ngược đãi, nhưng suốt ngày bị ước thúc trong địa phương căn lầu các thì tự nhiên trong lòng có chút buồn bực như phải giam cầm. Hiện tại có thể được ra ngoài quả nhiên mừng rỡ không thôi.

Ly khai khỏi tòa lầu, Hàn Lập gọi một chiếc thú xa đem theo Chu Quả Nhi ra ngoài Huyễn Dạ Thành.

Vừa ra khỏi cổng sau, Hàn Lập đem theo Chu Quả Nhi hóa thành một đạo độn quang hướng về một đỉnh núi vô danh mà bay tới.

Không lâu sau, trong độn quang đám người Hàn Lập từ từ hạ xuống.

Nam tử tóc dài họ Lâm lúc này đang chờ dưới một gốc cây đại thụ trên đỉnh núi, vừa thấy bóng dáng Hàn Lập liền tươi cười bước ra nghênh đón.

Vị tu sỹ Hợp Thể Kỳ này nguyên bản vẫn mang thương thế, nhưng màu tóc khi tước màu xám trắng thì nay đã trở lại màu đen, trên khuân mặt cũng hồng hào thêm vài phần.

Để được điều này hẳn là khỏa Tôi Tinh Đan mà Hàn Lập cho ngày đó có công lao rất lớn.

"Hàn huynh quả nhiên giữ tín a, tiểu nha đầu này chính là tên vãn bối ngươi nói khi trước sao?" Nam tử tóc dài đảo mắt nhìn qua Chu Quả Nhi chợt hỏi.

"Không sai, nha đầu này đối với ta có chút uyên nguyên sâu xa. Đành phiền đạo hữu đưa nàng về Linh Giới, chờ sau khi mọi việc ở Ma Giới kết thúc ta sẽ đến đón nàng đi." Hàn Lập bất động thanh sắc trả lời.

"Đao hữu hãy yên tâm, đan dược ta đã nhận tự nhiên sẽ đảm bảo bình an cho nàng. Đám người Lũng huynh hai ngày nữa sẽ bắt đầu kế hoạch, việc này không nên chậm trễ nữa, ngay hôm nay ta sẽ khởi hành." Nam tử tóc dài nghiêm chỉnh nói.

*"Ân, Lâm đ*o hữu đi sớm một chút cũng tốt, đề phòng vạn nhất bị liên lụy vào phiền toái ngoài ý."* Hàn Lập gật đầu đồng ý sau đó quay qua Chu Quả Nhi nói:

*"Ngươi gặp ta ở đây coi như cũng có chút duyên phận, nay ta giúp ngươi trở lại nhân tộc đi. Người này là thái thượng Lão tổ của một trong mấy đại thế gia của Nhân tộc, Lâm đ*o hữu, ngươi đi cùng người này hẳn sẽ bình yên vô sự. Còn lại mọi chuyện đợi đến khi gặp lại ta sẽ cho ngươi biết sau."*

Chu Quả Nhi đang đứng một bên nghe được đành trợn mắt há mồm, môi khẽ nhúc nhích như định hỏi điều gì đó.

Nhưng đúng lúc này, tay áo Hàn Lập khẽ phất lên.

Một cỗ quang hà bay ra, Hàn Lập liền hóa thành một đạo thanh hồng nháy mắt ly khai.

Trên đỉnh núi lúc này chỉ còn lại hai cái thân ảnh của nam tử tóc dài và Chu Quả Nhi.

"Tiểu nha đầu không cần lo lắng, Hàn huynh đã mang ngươi giao cho ta thì ta sẽ đưa ngươi an toàn về Linh giới." Nam tử tóc dài thản nhiên nhìn Chu Quả Nhi nói một câu.

"Linh giới, vậy ra tiền bối thật sự là người của Nhân tộc! Hàn tiền bối không lẽ cũng là?" Chu Quả Nhi dù sao cũng là người thông minh dị thường, bất quá khi nỗi khiếp sợ ban đầu qua đi thì vẫn có chút không thể tin được cất tiếng.

"Hắc hắc, lấy thân phận của ta cùng Hàn huynh đi lừa gạt một tên kết đan tiểu nha đầu nhà ngươi làm gì." Nam tử tóc dài bật cười hắc hăc.

"Nhưng khi nãy Hàn tiến bối nói có quan hệ sâu xa cùng vãn bối là thế nào? Xin tiền bối chỉ bảo cho một hai." Chu quả nhi hưng phấn một lúc bỗng nhiên như sực nhớ ra điều gì liền hỏi.

"Điều này ta cũng không biết, chẳng lẽ Hàn huynh chưa nói qua với ngươi sao?" Nam tử tóc dài có chút kinh ngạc.

"Ngay cả việc Hàn tiền bối không phải là ma tộc vãn bối cũng mới vừa biết đến, như thế nào hiểu được mình cùng Hàn tiền bối có quan hệ sâu xa gì?" Chu quả nhi nét mặt không khỏi lộ ra vẻ hoang mang.

Chu Qủa Nhi hồi tưởng lại khi Hàn Lập đem chuyện nàng tu luyện Tố Nữ Luân Hồi công tra vấn, trong lòng đã có chút phỏng đoán đôi chút nhưng lại không dám xác thực.

Nam tử tóc dài tuy đối với quan hệ giữa Hàn Lập và Chu Quả Nhi có đôi phần tò mò nhưng cũng không hỏi han gì thêm, chỉ dặn dò vài câu rồi nâng tay thả ra một chiếc phi chu màu đen tuyền bay tới. Phía trước phi chu là vài con khôi lỗi giống như giao mà không phải là giao đang nằm sấp quay đầu về phái trước.

Nam tử ở dưới ngoắc tay một cái, hai người bước lên phi chu, sau đó dưới sự điều khiển của đám thú hình khôi lỗi chiếc thuyền nhắm thẳng hướng man hoang phá không dời đi.

Bởi lo lắng đám người Lũng gia lão tổ sẽ hành động sớm nên sau khi ra khỏi phụ cận Huyễn Dạ Thành, nam tử tóc dài lệnh cho đám khôi lỗi thú điều khiển phi chu toàn lực bay đi.

Sau nửa ngày phi hành không mệt mỏi, phi chu liền xuất hiện ở một nơi cách đó trăm ngàn dặm.

Nhìn xuống phía dưới là vô số ụ đất nhấp nhô cao thấp, xa xa là một mảng như ẩn như hiện đồi núi liên miên không dứt, tất cả đều nhưng như chớp nháy mắt vụt qua.

Đúng lúc này trong tai nam tử tóc dài là một giọng nói nữ tử thản nhiên truyền đến:

"Nếu đã tới nơi này thì cũng nên dừng lại ở đây đi."

Âm thanh vừa dứt, phía hư không trên đầu bông nhiên dao động, vô số cánh hoa màu phấn hồng hiện ra rồi ngưng tụ thành một cái thủ trảo lớn hơn trăm trượng, khí thế phô thiên cái địa đánh xuống.

Trong nhất thời không khí xung quanh mang theo hương hoa thơm ngát ập vào mặt giống như toàn bộ trời đất nghiêng ngả, cho dù muốn trốn tránh cũng không được.

"Bất hảo!"

Nam tử tóc dài thấy cảnh này nhất thời đại loạn hét lên một tiếng, một tay bấm niệm thần chú, tay còn lại hướng lên trời giương lên.

Trong phút chốc, mấy đầu thú hình khôi lỗi kéo xe phía trước ngửa cổ lên trời phun ra nhiều loại bất đồng màu sắc quang trụ, đồng thời một luồng tinh quang lóe lên nhanh như chớp tạo thành một màn hào quang đem đám người trên xe phủ kín nghiêm mật bảo hộ.

Cùng lúc đó một chiếc cốt nhận xung quanh được bao phủ hắc khí lập lòe từ trong tay bắn ra, nhoáng một cái đón gió lớn lên thành một cái cự nhận thô dày to hơn mười trượng. Cự nhận lại hướng về bàn tay hồng phấn khổng lồ đón đầu trảm xuống một kích.

Nơi cự nhận đi qua, không gia hai bên như mở hồ vặn vẹo, dường như muốn sụp đổ bất cứ lúc nào.

Nam tử tóc dài không hổ danh là tu sỹ hợp thể kỳ, ngay cả lúc tu vi đại giảm lại thập phần kinh sợ nhưng đã ra tay là khí thế long trời lở đất.

Ngay sau đó đám cột sáng cùng cự nhận đánh trúng đại thủ khổng lồ.

Một tiếng nổ kinh thiên truyền đến, trong phạm vi hơn trăm dặm xung quanh đều vang lên tiếng ông ông cộng hưởng.

Đám cột sáng bị bàn tay màu phấn hồng phát ra một tầng bụi phấn thổi qua mà tan, còn cây cốt nhận dù to lớn đến mấy cũng không thể ngăn được cự lực, liền tấc tấc vỡ vụn ra.

Tu sỹ Hợp Thể kỳ họ Lâm sắc mặt tái nhợt, đồng tư co rút lại đang muống thi triển thêm thần thông khác ngăn cản đại thủ đang áp xuống nhưng đã muộn.

Chỉ thấy trên không đám ánh sáng màu phấn hồng một hơi bay xuống đem màn hào quang đang che chắn bên ngoài xé rách ra. Nam tử tóc dài chỉ cảm thấy có vô số cánh hoa màu phấn hồng mang theo một làn hương thơn kỳ dị ập đến, pháp lực trong thân thê bị ngưng trệ, mõi thứ trong nháy mắt đều trở nên hỗn loạn.

Chỉ trong một khắc choáng váng, trong tai liền truyền đến một tiếng thét chói tai phát ra từ Chu Quả Nhi.

Nam tử tóc dài chỉ đành cười khổ.

Nửa ngày trước hắn còn hứa hẹn với Hàn Lập, giờ thì kết quả là bản thân cũng khó bảo toàn. Bất quá nếu không phải một thân pháp lực của hắn mất đi hơn phân nửa thì sẽ không phải không tiếp được một kích khi nãy.

Ý niệm này mới thoáng qua trong đầu nam tử tóc dài thì thần trí dần mơ hồ đi, cả người ngã quỵ xuống rồi như bị kéo bay lên bầu trời.

Một lúc sau trong một mảng rừng rậm âm u, nam tử tóc dài mơ màng tỉnh lại.

Lúc này từ thân thể hắn liền truyền đến một tia cảm nhận khác thường, liền nhấp nháy mi mắt một hồi rồi nhìn xuống.

Lúc này hắn bị một đám dây hoa trói chặt, khắp thân thể được bao quanh bởi một phiến kỳ hoa nhìn thập phần xinh đẹp. Nhưng coi kỹ lại thì toàn thân vô lực, tại đan điền mọi cửa đều trống rỗng, một tia pháp lực cũng không thể phục hồi.

Nam tử tóc dài thấy tình hình này trong lòng không khỏi trầm xuống, hai mắt hướng phía gần đó nhìn lại.

Kết quả chưa thấy được điều gì thì một âm thanh thô kệch của nam tử gần đó bỗng nhiên truyền đến.

"Bảo Hoa đại nhân, tên tiểu tử nhân tộc dường như đã muốn tỉnh lại."

Nam tử tóc dài rùng mình không dám nghĩ nhiều nhìn lại.

Chỉ thấy trên một cái ụ đất có một hắc giáp đại hán khuân mặt xấu xí, trên mặt lộ ra một đôi răng nanh, hai tay chắp sau lưng đang lạnh lùng nhìn hắn.

"Là ma tôn Ma tộc!"

Nam tử tóc dài với điều này đã sớm đoán trước nên cũng không có nhiều lắm ngạc nghiên biểu tình, ngược lại ánh mắt sớm nhìn qua một cây đại thụ cách đó không xa.

Dưới tán cây là một mảng hoa màu phấn hồng chớp động không thôi! Sau khi âm thanh của hắc giáp đại hán vang lên, mảng quang hà liền biến mất hiện ra một nữ tử thân y màu trắng dung mạo vô cùng xinh đẹp.

Bạch y nữ tử nguyên bản đôi mắt đang khẽ nhắm, ngay khi nam tử tóc dài tỉnh dậy nàng tựa hồ có cảm ứng cũng khẽ mở mi ngọc ra, vừa vặn đối mặt với ánh mắt của nam tử.

Chỉ trong phut chốc, nam tử đang nằm bất động thần chí lập tức bị si mê, chỉ cảm thấy dường như ánh mắt nữ tử hàm chứa một loại ý tứ băng trinh thân thiết không biết tên, lồng ngực chợt nóng bừng lên thậm chí trong đầu còn nảy sinh ra ý niệm vì đối phương mà không tiếc hy sinh thân mình.

------oOo------

Chương 2070: Nhị Tiến Huyễn Khiếu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bất quá nam tử tóc dài dù sao cũng là một tu sỹ Hợp Thể Kỳ thành danh đã nhiều năm, ngay lúc cảm giác khác thường vừa mới sinh ra thì bản thân đã kịp phát giác. Lúc này đột nhiên nam tử tóc dài cắn mạnh đầu lưỡi há mồn phun ra một ngụm máu huyết.

Nhờ có sự đau đớn thức tỉnh nên ngay sau đó thần trí liền khôi phục bình thường, nhưng ánh mắt nam tử lúc này nhìn về phía bạch y nữ tử như nhìn phải độc hạt tràn đầy vẻ sợ hãi.

"Đại Thừa Kỳ, ngươi là Ma tộc thánh tổ!"

Nam tử tóc dài tuy pháp lực đã hao tổn gần hết nhưng thần niệm vẫn vô cùng cường đại như trước, vậy mà đối phương mới chỉ nhìn một cái đã lâm vào tình huống nguy hiểm đến như vậy.

Việc này không phải là việc mà tu sỹ Hợp Thể kỳ có thể làm được, hắn liền nghĩ đến loại tồn tại không muốn đụng phải nhất ở Ma giới.

"Thánh tổ, cứ tạm xem như vậy đi. Ta có một sự tình cần hỏi ngươi, nếu ngươi thành thật ngoan ngoãn nghe lời thì không những được thanh thản chết đi mà ta còn có thể cho ngươi một cơ hôi đi vào luân hồi. Còn nếu không nghe lời hẳn ta sẽ dùng phương pháp đặc thù cho ngươi hồn phi phách tán." Bạch y nữ tử chính là Bảo Hoa thánh tổ người luôn đi theo phía sau Hàn Lập, giờ phút này nàng đang thản nhiên hướng về nam tử tóc dài hỏi.

"Đã rơi vào tay tiền bối hẳn Lâm mỗ cũng không còn cách nào khác. Tiền bối xin cứ tự nhiên đi." Tu sỹ họ Lâm sắc mặt âm trầm bất định một hồi lại cười khổ nói.

"Ngươi quả nhiên là người thức thời, bây giờ đem nguyên thần của ngươi giao cho ta đi." Bảo Hoa thánh tổ khẽ mỉm cười, trong khoảnh khắc trăm ngàn đóa hoa như biến sắc trước nụ cười của nàng, nhưng lúc này nàng lại hướng ngọc chỉ về phía nam tử đang bị dây hoa bó chặt mà điểm.

"Phốc xuy" một tiếng vang lên.

Một dải linh quang màu phấn hồng bắn ra, sau một cái chớp động liền hóa thành một đóa quang hoa lất phất bay đến nhập vào giữa trán nam tử.

Nam tử sắc mặt đại biến, thở dài do dự một lúc nhưng không hề ngăn cản liền đem nguyên thần phóng xuất ra ngoài.

Ngay sau đó mi mắt của nam tử hờ khép, đôi mắt cũng dần trở lên ảm đạm, trên trán hiện ra mấy đạo kỳ bí ma văn màu phấn hồng lúc sáng lúc tối, chớp động không ngừng, điệu bộ thập phần quỷ dị.

Đại hán xấu xí đứng bên cạnh nhìn tình cảnh của nam tử tóc dài khóe miệng cười lạnh.

Ước chừng thời gian uống hết một tuần trà qua đi, khóe mi bạch y nữ tử khẽ chớp, bàn tay ngọc ngà không một chút tì vết khẽ đưa lên bấm chú.

Dây hoa nguyên bản đang trói chặt nam tử tóc dài bỗng nhiên nới lỏng, rồi cả đám liền hóa thành một quả cầu hỏa diễm đỏ xậm đem thân hình nam tử trong đó biến thành tro tàn.

Ở giưa chỉ còn lại một ngọn lửa bạch sắc vẫn bình yên vô sự, cuối cùng gào lên một tiếng tận cửu thiên rồi bay lên cao. Sau khi lên tới hơn trăm trượng thì lóe lên một cái tiêu thất không thấy bóng dáng.

Bảo Hoa thánh tổ đối với những việc này làm như không biết, bàn tay ngọc ngà đang bấm quyết cũng duỗi ra hướng về phía trước chụp một trảo.

"Sưu" một tiếng!

Một đóa kỳ hoa màu phấn hồng trong hỏa diễm phiêu phù hiện ra, nhắm thẳng đến nữ tử bay đi rồi chậm chậm hạ xuống tay nàng lóe lên một cái, rồi biến mất không thấy.

Bạch y nữ tử trên mặt hiện ra vài đạo ma văn tương tự màu hồng nhạt, hai con ngươi tinh quang lưu chuyển không ngừng rồi cứ như vậy từ từ hai mắt khép lại.

Trong ma văn chớp động không ngừng, bạch y nữ tử một chút biểu tình cũng không lộ ra, dường như đã hóa thành một tòa tượng băng.

Mà hắc giáp đại hán đi đến cách nữ tử vài bước thành thành thật thật đứng im một bên.

Chừng nửa canh giờ sau đôi mắt nữ tử chớp động mở ra, để lộ một cặp nhãn châu đen láy dưới đôi bờ mi cong.

"Bảo Hao đại nhân, chắc hẳn người đã tìm được tin tức hữu dụng a!" Hắc giáp nam tử thấy vậy không khỏi tò mò khẽ hỏi.

"Đúng là có một ít, nhưng cũng không tính là quá nhiều đi, nhưng thật ra bọn chúng tiến vào Ma giới vì có muốn có được hai kiện đồ vật là Tẩy Linh Trì cùng Tịnh Tinh Liên, quả nhiên ngoài sự suy nghĩ của ta." Bảo Hoa thánh tổ có chút đăm chiêu nói.

"Tẩy Linh Trì, Tịnh Tinh Liên? Chúng là thứ gì mà làm bọn hắn cam tâm mạo hiểm như vậy a?" Hắc giáp đại hán nghi hoặc thảng thốt.

"Biết đên hai vật này, đếm cả Thánh giới chúng ta hẳn không có nhiều hơn mười người đi. Cho dù là thánh tổ cũng không hẳn đối với chúng có thể nhận biết. Ngươi không biết cũng không có gì là kỳ quái." Nữ tử bình thản trả lời.

"Hai vật đó chắc phải có chỗ thần kỳ nào đó, chỉ như vậy mới khiến đám người Linh Giới đông đúc kéo nhau đến đây, nếu như

vậy giá trị hẳn không phải quá nhỏ đi." Hắc giáp hán tử đôi mắt mở to lưu chuyển có chút kích động nói.

"Việc này ngươi không cần quá mức quan tâm đi, hai vật đó đối với đám người Linh Giới thì huyền diệu phi thường, nhưng đối với người của Thánh tộc chúng ta lại một chút tác dụng cũng không có." Tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hán tử, Bảo Hoa thánh tổ thản nhiên nói.

"Nếu đối với Thánh tộc chúng ta vô dụng vậy tiểu nhân đối với chúng cũng không có hứng thú a." Đại hán há miệng, gãi đầu trả lời.

"Đã biết mục đích của bọn chúng thì nơi bọn chúng sẽ đến ta đã khá rõ ràng. Thời gian tiếp theo chúng ta không cần phải tiến vào Huyễn Khiếu Sa Mac nữa, cứ trực tiếp đến chờ tại địa điểm bọn chúng sẽ đến là được. Ta lần này trở về Thánh giới nguyên bản sẽ phải làm cho xong việc này nhưng trươc mắt phải đi tìm mấy vị bằng hữu cũ. Còn bây giờ chúng ta nên đi sơm một chút thôi." Bảo Hoa thánh tổ ngẩng mặt ngắm nhìn bầu trời trong mắt lóe lên một tia dị sắc nói.

"Vô luận Bảo Hoa đại nhân muốn đến đâu thì thuộc hạ cũng xin liều chết đi theo." Hắc giáp đại hán không hề nghĩ ngợi thốt ra.

Bảo Hoa thánh tổ vẻ mặt thoáng hài lòng nhưng lại như nhớ ra điều gì liền phân phó:

"Tên tiểu nha đầu Nhân tộc kia đối với ta còn có chút hữu dụng, ngươi hãy quay lại mang theo nàng ta đi cùng, tạm thời đừng để nàng phải bị tổn thương đến tính mạng!"

"Tuân mệnh!" Đại hán thoáng chút kinh ngạc nhưng lại khom người đáp.

Bạch y nữ tử quay đầu nhìn về Huyễn Dạ Thành phía xa trên mặt khẽ hiện ra một nụ cười quỷ dị, tay áo phất ra một cái, theo đó từ bên trong truyền đến vô số tiếng sấm nổ vang.

Hắc giáp đại hán thấy cảnh này liền không chút do dự hướng phía phụ cận chụp một trảo, hai chân khẽ giẫm một cái, thân hình nhoáng lên như tên bay vào trong cột lốc.

Mà trong hố đất bên cạnh vang lên âm thanh muộn hưởng, một thân hình yêu kiều nhỏ nhắn nhất thời phi ra rồi léo lên ra nhập vào bên trong lốc xoáy.

Đúng là Chu Quả Nhi với vẻ mặt rất hoảng sợ.

Phong trụ nổ vang một tiếng rồi bạo liệt ra. Vô số quang điểm màu phấn hồng trôi nổi trong không trung, thế nhưng bóng dáng của ba người bọn họ lại vô ảnh vô tung.

Hoàng hôn hai ngày sau, trên một đống đất cao bất động bên ngoài Huyễn Khiếu Sa Mạc có hai đầu Bát Túc Ma Tích đang nửa nằm nửa quỳ dưới nền đất.

Mà trên lưng chúng có hai bóng người đang vững vàng ngồi đó.

Trong đó một người mặc trường bào màu xanh, người còn lại là một lão giả mặc nho phục. Đúng là Hàn Lập cùng vị Thánh linh lão nho bên Linh tộc.

Cả hai người đều ngồi xếp bằng trên lưng Bát Túc Ma Tích không nói điều gì, giống như đang chờ đợi điều gì đó từ phía sau.

Hai người bọn họ lúc trước được Lũng gia lão tổ an bài chờ tại nơi đây tiếp ứng cho đám người còn lại.

Không biết trải qua bao lâu, bầu trời hướng Huyễn Dạ Thành có linh quang chớp động. Tiếp đó có mấy đạo độn quang lóe lên rồi hướng thẳng đám người Hàn Lập thản nhiên bay tới.

Hàn Lập cùng lão nho thần sắc khẽ động.

Sau vài cái chớp động, trong độn quang từ từ hạ xuống hiện ra hình dáng của vũ y nữ tử cùng đám người Thiên Thu thánh nữ.

Hàn Lập hướng lên đám người phía trên đảo qua tùy ý trước cười sau nói:

"Các vị đạo hữu xem ra hành động rất thuận lợi a."

"Hàn huynh như vậy đã đoán ra. Triệu gia đã không có hai gã ma tôn kia tọa chấn thì đám cấm chế còn lại sao có thể ngăn được bọn ta liên thủ. Chuyến này thu được tổng cộng tám con Bát Túc Ma Tích, như vậy ngoài việc mỗi người dùng một đầu thì chúng ta vẫn còn dư một con a." Vũ y nữ tử thản nhiên cười nói.

Xem bộ dáng của nàng thì hiển nhiên mọi việc khi trước thật vô cùng thoải mái.

"Như vậy tốt lắm. Chúng ta chỉ cần đợi Lũng huynh cùng Bạch Thích đạo hữu trở về là lập tức có thể lên đường. Lấy tu vi bọn họ là Hợp Thể Hậu Kỳ thì việc bỏ rơi hai tên ma tôn hẳn không phải là chuyện tình quá khó khăn đi." Hàn lập gật đầu cười nói, nhưng ánh mắt lại làm như vô ý dò xét tên Linh tộc gọi Chi Thủy kia trong lòng không khỏi nhướng mày.

Tựa hồ âm hàn khí trên người vị Linh Tộc này so với lúc trước lại trở lên cường đại hơn một phần.

Nhưng tên Linh Tộc này vẻ mặt không chút thay đổi, cả người toát ra hàn khí trầm trầm đối với ánh mắt của Hàn Lập xem như khong biết. Bộ dáng thập phần trì độn đờ đẫn.

"Ha ha, Hàn huynh không cần lo lắng! Lũng mỗ cùng Bạch đạo hữu đã sớm thoát khỏi hãi tên ma tôn Triệu gia kia."

Tiếp theo không gian dao động, khuân mặt tươi cười của Lũng gia lão tổ cùng một bạch diệp hào quang đồng thời hiện lên.

"Nguyên lai Lũng đạo hữu đã về tới. Không biết hai tên Triêu gia ma tôn kia hiện thời ở nơi nào?" Hàn Lập long mi khẽ nhíu lại hỏi.

"Hàn đạo hữu yên tâm! Bọn chúng bị chúng ta dẫn dụ vào một cái pháp trận được bố trí tỉ mỉ từ trước. Nếu không có thời gian một hai ngày thì khó lòng có thể thoát ra được." Bên trong đám bạch quang tu sỹ tên gọi Bạch Thích thản nhiên trả lời.

"Thật tốt quá. Nếu mọi người đã đến đông đủ, vậy chúng ta hãy lấy Bát Túc Ma Tích ra rồi lập tức lên đường thôi!" Thiên Thu thánh nữ mừng rỡ nói.

"Vậy làm theo lời Thiên Thu tỷ tỷ đi, thiếp thân cũng đang có ý này!" Diệp gia nữ tử cũng một lời đồng ý.

Những người khác tự nhiên cũng không có ý tứ phản đối, lúc này vũ y nữ tử cùng Thiên Thu thánh nữ khẽ rung tay lên, nhất thời thả ra một đầu Bát Túc Ma Tích.

Đám người Lũng gia lão tổ cũng xoay người ngồi lên ma thú, rồi hướng Huyễn Khiếu Sa mạc chạy đi như bay, thoáng chốc đã chìm vào gió cát không thấy bóng dáng.

Một ngày sau, ở một nơi xa cuối chân trời đột nhiên truyền đến một tiếng xé gió, hai luồng huyết quang chớp động từ trên trời lao xuống. Sau khi hào quang tắt đi, tại ụ đất cao nơi đám người Hàn Lập ngồi ban đầu hiện ra hai lão giả khô gầy mặc cẩm bào, vẻ mặt thập phần dữ tợn phát ra sát khí màu đen.

"Khí tức bọn hắn còn lưu lại đây, như vậy hẳn là đã tiến vào Huyễn Khiếu Sa Mạc đi." Một gã lão giả nhìn xunh quanh đánh gia đôi chút rồi quay về phía sa mạc sắc mặt khó coi dị thường.

------oOo------

Chương 2071: Thú Tôn điện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Quan sát những dấu vết còn lưu lại ở đây thì dường như có không ít người, nói vậy thì tin tức mà ta thu được khi đột kích pháp trận của đối phương quả thật không giả, Ma Tích của Triệu gia bị cướp đi cũng có quan hệ với nhóm người này." *Một lão già khác nhất thời giận dữ nói.*

"Chỉ sợ phần nhiều là như vậy! Nếu những người đó cũng là đồng bọn của hai người kia, e rằng tu vi thần thông đích thực không phải là người mà đệ tử chúng ta lưu lại có thể ngăn cản. Xem ra Triệu gia đã sớm bị người khác dòm ngó, hành động hôm qua của chúng chính là cố tình lôi kéo sự chú ý của Triệu Gia Bảo, mấy con Ma Tích kia mới là mục tiêu trọng yếu của bọn chúng, nếu không cũng sẽ không trốn vào Huyễn Khiếu sa mạc nhanh như vậy." *Lão già mở miệng đầu tiên thở dài bất đắc dĩ.*

"Không biết những tên trộm đó có lai lịch như thế nào, không ngờ lại dám có chủ ý đối với Triệu gia chúng ta. Không thể bỏ qua dễ dàng như vậy, thù này không thể không báo! Nếu không về sau Triệu gia chúng ta sao có thể còn chỗ đứng ở Huyễn Dạ thành nữa!" *Lão già kia thì lại nghiến răng nghiến lợi nói.*

"Báo thù? E rằng đây không phải là chuyện dễ dàng. Tuy hai người dụ chúng ta đến đây chỉ để lộ tu vi Luyện Hư nhưng chỉ e đó không phải là tu vi cảnh giới thật sự của họ." *Lão già nói đầu tiên lắc đầu trả lời.*

"Ý của huynh trưởng là hai người đó cũng là tồn tại cấp Ma tôn ư! Không thể nào, người xâm nhập Triệu gia chúng ta cũng có tu vi không chênh lệch lắm! Nếu nói như vậy, khó trách lại không xem Triệu Gia Bảo chúng ta ra gì, dám có chủ ý với Ma Tích. Nhưng từ lúc nào lại có một đám lão quái đến Huyễn Dạ thành chúng ta? Vì sao không nhận được chút tin tức nào?" *Lão già kia nghe xong liền ngẫm nghĩ một lát, sau đó không nhịn được hút một ngụm* *lương khí.*

"Ta cũng không chắc chắn đó là đồng bọn của hai vị này, có lẽ chỉ là một đám thủ hạ của bọn hắn mà thôi. Chỉ có điều dù như vậy nhưng tu vi hai người này sẽ không dưới ta và ngươi, hơn nữa bọn hắn đã đi sâu vào Huyễn Khiếu sa mạc, chỉ bằng sức của Triệu gia, e rằng khó mà đòi lại công đạo được. Về phần một vài tin đồn liên quan thu được khi trước quả là có chút kì quái, bọn họ hoặc là che dấu tu vi cùng tướng mạo vốn có của mình, hoặc thật sự là người ở bên ngoài thành, trước giờ chưa từng tiến vào Huyễn Dạ thành." *Lão già mở miệng đầu tiên trầm ngâm một lát rồi nói.*

"Phải quên việc này đi như vậy sao?" *Lão già kia tỏ vẻ giận dữ nói.*

"Theo những tin tức thu được, đồng bọn của hai người kia cũng không đại khai sát giới ở Triệu Gia Bảo, chỉ có vài đệ tử không quan trọng bị bọn họ diệt khẩu. Tuy rằng mấy con Ma Tích bị mất lần này vô cùng quan trọng đối với Triệu gia chúng ta, song cũng không đến mức làm lung lay gốc rễ của Triệu gia. Về phần vấn đề thanh danh, lát nữa chúng ta tùy tiện tìm vài tên không vừa mắt diệt sát là được, coi như bọn hắn là đồng bọn của đám người kia, đối với bên ngoài thị chúng một chút là được." *Lão già mở miệng đầu tiên âm trầm nói, dường như đã tính trước việc này.*

"Làm như vậy chẳng phải là có phần lừa mình dối người sao! Cục giận này có thể ta không nhịn không được đâu." *Lão già kia nghe xong liền giật mình trong chốc lát, sau đó giậm chân nói.*

"Nhịn không được cũng phải nhịn! Ta và ngươi là hai chỗ dựa duy nhất của Triệu gia, bất cứ người nào gặp chuyện không may đều có thể làm Triệu gia suy yếu. Vì sự hưng thịnh của Triệu gia, cũng chỉ có thể nuốt cục giận này vào, chỉ có điều nếu hiền đệ thật sự không thể tiêu nổi mối hận trong lòng cũng không cần ta và ngươi phải động thủ, hoàn toàn có thể mượn đao giết người." *Lão già mở miệng trước trầm xuống rồi nói.*

"Mượn đao giết người?" *Sắc mặt lão già kia hơi đổi, lộ ra vẻ đăm chiêu.*

"Không sai. Khi trở về ngươi hãy liên hệ một chút với người của Thú Tôn điện, mời bọn họ thay ta xuất thủ một lần. Về phần thù lao cho việc xuất thủ, có thể dùng khoản ma thạch dữ trữ trong tộc. Nhưng có điều phải nói trước, bất kể Thú Tôn điện có thành công hay không, chúng ta chỉ mời lần này mà thôi, cho dù đám người đó không tổn hại một cọng lông, ta cũng không cho phép ngươi lại dùng thủ đoạn khác để tìm bọn họ gây phiền toái! Ngoài ra, lúc liên hệ với Thú Tôn điện không được để lộ thân phận của chúng ta." *Lão già nói trước nghiêm mặt nói.*

"Huynh trưởng cứ yên tâm, ta biết phải làm thế nào. Hắc hắc, nếu đám quái vật của Thú Tôn điện ra tay, dù nhóm người này là bất tử nhưng tuyệt đối sẽ phải trầy vi tróc vẩy. Chỉ có điều nếu phải tiêu khoản ma thạch này, chỉ sợ Triệu gia phải túng thiếu một khoảng thời gian." *Lão già kia trước tiên mừng rỡ, tiếp đó lại có chút nuối tiếc nói.*

"Hừ, mỗi người trong đám lão quái vật kia đều có tu vi không dưới ta và ngươi, hơn nữa, luận về kinh nghiệm đánh nhau sống chết lại càng không phải là những Ma tộc thông thường như chúng ta có thể sánh được. Thù lao để mời bọn họ thật ra cũng không tính là thái quá, có điều việc mời bọn họ đi vào Huyễn Khiếu sa mạc đuổi giết đám người kia cũng không thực tế, chỉ có thể chờ lúc bọn hắn ra khỏi sa mạc rồi mời Thú Tôn điện động thủ." *Lão già đầu tiên hừ một tiếng rồi nói.*

"Như vậy cũng tốt, chỉ cần Thú Tôn điện phái người theo dõi mấy thành thị lân cận Huyễn Khiếu sa mạc, thế nào cũng có thể tìm ra tung tích của đám người kia, có điều không biết đám người kia đi vào Huyễn Khiếu sa mạc để làm gì, cũng chẳng biết bao giờ mới ra khỏi đó." *Trên mặt lão già kia lộ ra vẻ dữ tợn, nói.*

"Đã phải trích máu thì bỏ thêm một chút cũng không sao cả, cứ định ra thời hạn trăm năm đi. Nếu đám người này có thể ở lại trong sa mạc trăm năm mà không ra, khoản ma thạch kia tặng không cho Thú Tôn điện cũng chẳng sao. Việc này không nên chậm trễ, chúng ta hãy lập tức quay lại thành rồi chia nhau làm việc đi." *Lão già đầu tiên đưa mắt nhìn về sa mạc ở phương xa, không chút do dự nói.*

Lão già kia đương nhiên không hề có ý kiến đối với việc này, vì thế ma khí ngoài thân hai người lập tức cuồn cuộn, sau đó hóa thành hai luồng hắc quang phá không bay lên, lao thẳng về phía Huyễn Dạ thành.

Mà bốn tháng sau khi đám người Hàn Lập đi vào trong Huyễn Khiếu sa mạc mới có đệ tử của một đại gia tộc khác - Phương gia mang theo vài con Ma Tích, vô cùng cẩn thận tiến vào bên trong sa mạc.

Lúc này, việc Ma Tích của Triệu gia bị cướp đi gây ra một trận rối loạn ở Huyễn Dạ thành cũng dần dần chìm xuống.

Sau một phen điều tra, mặc dù hai vị Ma tôn của Triệu gia cũng mơ hồ liên hệ việc này với chuyện Hàn Lập mất tích nhưng không có bằng chứng nào, đương nhiên sẽ không nói điều gì với bên ngoài.

Cứ như vậy, thời gian như thoi đưa, từng năm một trôi qua, bốn đại gia tộc vẫn đứng thế chân vạc ở Huyễn Dạ thành, nhưng chuyện xảy ra ở Triệu gia năm đó từ lâu đã không còn người nào nhắc đến nữa.

Trong nháy mắt, bốn mươi năm đã trôi qua. Vào một ngày, ở một nơi vô cùng hoang vắng nào đó sát biên giới Huyễn Khiếu sa mạc, bão cát đang điên cuồng tàn phá, từng cơn từng cơn cuồng phong xông thẳng lên không trung, phảng phất như biến khu vực này thành một biển lốc xoáy, dưới bụi cát ảm đạm hoàn toàn không thể thấy rõ bất cứ thứ gì trong gió.

Đột nhiên trong lốc xoáy đồng thời chấn động, mấy con ma thú khổng lồ từ đó nhảy ra rồi đứng sừng sững trên mặt đất.

Trên bụng những con ma thú này có tám cái chân vạm vỡ, kích thước như thằn lằn phóng to mười lần, chỉ có điều bộ dáng của đám ma thú này rất phong trần, trên vai còn có chín bóng người ngồi.

Đây chính là đám người Hàn Lập từ Huyễn Dạ thành tiến vào

Huyễn Khiếu sa mạc hơn mười năm trước.

Có điều lúc đầu là mười con Ma Tích, nhưng sau khi lặn lội đường xa, hiện giờ chỉ còn lại năm con, chỉ có thể để hai người cùng ngồi trên một con.

Nhìn vẻ mặt, Hàn Lập cùng đám người Lũng gia lão tổ hoàn toàn không khác gì mười năm trước, song lúc này trên mặt đa phần đều lộ ra vẻ hưng phấn.

"Cuối cùng cũng ra khỏi sa mạc chết tiệt này. Hơn mười năm liền chỉ nhìn thấy một cảnh duy nhất, thật sự không thể chịu nổi nữa. Khi trước, một lần bế quan trăm năm cũng chẳng cảm thấy gian nan như vậy." *Thiếu nữ mặc vũ y thở dài một hơi, mặt mày hớn hở như khi nói về cảm giác được thoát khỏi bể khổ.*

"Ở trong sa mạc hơn mười năm cũng như một ngày gấp rút, thật sự là vô cùng cực khổ. Huống chi Tam đại Ma Hại của Huyễn Khiếu sa mạc gần như khiến chúng ta gặp phải vài cảnh ngộ, ngay cả phân nửa đám Bát Tích Ma Túc cũng không thể bảo toàn." *Ngồi chung một con Ma Tích với thiếu nữ mặc vũ y nhưng ở phía sau là Thiên Thu thánh nữ, nàng ta thản nhiên nói.*

Đối với vị thánh nữ Linh tộc này, hơn mười năm trôi qua dường như không có chút ảnh hưởng nào.

"Chẳng qua nguy hiểm nhất chính là con Sa Ảnh thú có tu vi Hợp Thể hậu kì kia, không ngờ nó lại bám sát bên cạnh chúng ta nhiều năm, còn không ngừng đánh lén. Nếu sau cùng Hàn đạo hữu không thi triển thần thông một kích diệt sát nó, chỉ sợ chúng ta không thể dễ dàng rời khỏi sa mạc này như vậy." *Thiên Thu thánh nữ đột nhiên liếc về phía Hàn Lập, vẻ mặt có chút khác thường nói.*

"Thiên Thu tiên tử quá khách sáo rồi! Nếu 'Chi Thủy' đạo hữu không đại phát thần thông cuốn lấy con Sa Ảnh thú kia thì sao ta có cơ hội xuất thủ được." *Hàn Lập thì nhìn thoáng qua thanh niên Linh tộc cách đó không xa, ánh mắt lóe lên rồi trả lời.*

"Ha ha, con Sa Ảnh thú kia xuất quỷ nhập thần, nó có thể bị giết chết đương nhiên là công lao chung của hai người Hàn huynh cùng Chỉ Thủy đạo hữu. Giờ cuối cùng chúng ta cũng rời khỏi Huyễn Khiếu sa mạc, tiếp theo cứ dựa vào kế hoạch đã thỏa thuận trước kia bắt đầu chia ra hành động đi." *Sau khi thu lại mấy con Ma Tích, Lũng gia lão tổ cười lớn một tiếng rồi nói.*

"Hàn mỗ không có ý kiến gì!" Hàn Lập quay đầu nhìn thoáng qua bão cát mù trời ở phía sau rồi mỉm cười nói.

Một năm trước, khi bọn họ còn đang ở trong sa mạc đã bàn bạc xong toàn bộ kế hoạch cụ thể sau khi rời khỏi sa mạc. Tuy Huyễn Khiếu sa mạc được xưng là cấm địa đối với Ma tộc bình thường, nhưng đối với những kẻ có tu vi Hợp Thể kỳ như bọn họ, nhiều lắm được gọi là có chút nguy hiểm mà thôi. Điều duy nhất làm cho hắn đau đầu chính là ở nửa đoạn đường sau, vì đánh chết một con ma thú vô cùng am hiểu ẩn nặc mà để lộ vài phần thần thông chân chính của mình, đồng thời vừa đúng lúc kẻ khác nhìn thấy.

Điều này làm cho đám người Lũng gia lão tổ cùng Thiên Thu thánh nữ và người của Linh tộc càng khách khí hơn nữa với Hàn Lập, ngoài ra còn có vài phần kiêng kị!

Đối với sự thay đổi rất nhỏ trong thái độ của những người khác, đương nhiên Hàn Lập chỉ có thể coi như không thấy.

Lúc này, Thiên Thu thánh nữ và người của Linh tộc cũng đồng ý với đề nghị của Lũng gia lão tổ, vì thế những người liên quan lập tức chia ra tại đây, bay vọt lên rồi tự mình khống chế độn quang lao về những hướng khác nhau.

Kế hoạch mà bọn họ đã thỏa thuận cũng rất đơn giản, vì phòng ngừa có người hữu tâm lần theo nên chặng hành trình từ Huyễn Khiếu sa mạc đến Ma Nguyên Hải, cả đám lại tách ra tự hành động.

Đương nhiên cho dù đường đi khác nhau nhưng mục đích cuối cùng vẫn là Ma Nguyên hải kia.

Làm như vậy tuy khiến thực lực bọn họ phân tán nhưng đổi lại khó làm cho Ma tộc chú ý, mối nguy bị phát hiện cũng hạ đến mức thấp nhất.

------oOo------

Chương 2072: Thanh Loan chân huyết

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong đó, Lũng gia lão tổ đương nhiên cùng đường với tu sĩ họ Huy mặc hắc bào, còn Hàn Lập thì cùng đi với thiếu nữ vũ y, về phần Linh tộc thì cũng chia thành hai đường với hai người dẫn đầu là Thiên Thu thánh nữ và Bạch Thích.

Hàn Lập cùng thiếu nữ vũ y một trước một sau phi hành chừng hơn vạn dặm thì thiếu nữ đột nhiên dừng độn quang lại, một ống tay áo hướng về một bên bỗng run lên. Sau khi một âm thanh trầm đục vang lên, một đồ vật gì đó từ trong tay áo bay ra, theo gió phình lên rồi sau cùng hóa thành một cái phi chu màu đen. Kiện ma khí này dài hơn mười trượng, mặt ngoài đen tuyền, bộ dạng không có gì bắt mắt.

Lúc này thiếu nữ vũ y liền lóe lên rồi xuất hiện ở phía trên của phi chu, sau đó đưa tay về phía Hàn Lập vẫy vẫy.

Vẻ mặt Hàn Lập hơi đổi nhưng cũng không khách khí thay đổi độn quang, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh thiếu nữ.

Bây giờ thiếu nữ vũ y mới thản nhiên cười nói:

"Hắc Ngọc chu này là kiện ma khí phi hành mà ta mua được ở Huyết Nha thành, sử dụng nó khi đi đường thì tốc độ cũng không chậm, hơn nữa cũng có thể che tai mắt kẻ khác."

"Kiện ma khí này quả thật không tồi, Diệp tiên tử thật có tâm." Hàn Lập đánh giá qua phi chu rồi mỉm cười trả lời.

"Với nhãn giới của Hàn huynh thì thuyền này sao nằm trong mắt được. Hai người chúng ta hãy tiến vào bên trong bàn bạc một chút đi." Thiếu nữ khẽ cười một tiếng rồi nâng tay phóng ra một

luồng hoàng quang, trong nháy mắt liền biến ảo thành một cái khôi lỗi có hình dáng một tên lực sĩ khăn vàng lẳng lặng đứng bất động ở phía trước phi chu, còn thiếu nữ thì xoay người đi về phía khoang thuyền bên trong phi chu. Hiển nhiên là nàng muốn để khôi lỗi này thay thế mình điều khiển phi độn của phi chu này.

Hàn Lập thấy vậy cũng không tỏ ra bất ngờ gì, sau khi gật đầu liền theo sau tiến vào khoang thuyền.

Vừa đi đến cửa vào khoang thuyền, bên trong có một không gian chỉ rộng khoảng mấy trượng nhưng những đồ vật như bàn, giường. trái lại đều đầy đủ, thậm chí ở góc phòng còn có một vài cái bồ đoàn màu đen to chừng vài xích.

Chiếc phi chu này hẳn là có thể đồng thời dung nạp hơn bốn năm người, đối với thể tích của nó cũng coi như khá rộng lớn.

Thiếu nữ vũ y cùng Hàn Lập phân biệt ngồi xuống ghế, sau đó vẻ mặt thiếu nữ trở nên nghiêm túc, mở miệng nói:

"Hàn huynh, ngày đó đi cùng với những người khác nên tiểu muội muốn lén bàn bạc một vài việc với đạo hữu cũng khá bất tiện, nhưng bây giờ thì không cần phải cố kỵ như vậy nữa. Vài lời tiếp theo có liên quan đến tuyến đường mà hai người chúng ta phải đi, cũng không cần phải để đám người Lũng đạo hữu biết đến."

"Ồ, vậy Hàn mỗ xin chăm chú lắng nghe."

Vẻ mặt Hàn Lập khẽ đổi, bỗng nhớ đến việc lúc đó thiếu nữ này dường như là người tiên phong lựa chọn tuyến đường này, còn chủ động yêu cầu mình kết nhóm cùng đi, cũng chỉ có nàng cùng hắn có quan hệ coi như không tệ, với lại tuyến đường này cũng chẳng khác gì những con đường còn lại cho nên hắn cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức đáp ứng.

Bây giờ xem ra nàng này dường như thật sự có mục đích khác.

"Trên người đạo hữu cũng có Thiên Phượng chi huyết nhỉ. Hàn huynh không cần phải phủ nhận, trận đại chiến lúc Ma tộc vây công Thiên Uyên thành ngày đó thiếp cũng có nghe nói qua một

chút, đã có không ít đạo hữu biết đến biến thân của Hàn huynh. Ngoài ra, giữa những người có cùng huyết mạch, sử dụng một loại bí thuật mà Diệp gia chúng ta truyền thừa là có thể mơ hồ cảm ứng được một ít khí tức của Thiên Phượng. Có điều hơi kỳ quái là ngoại trừ khí tức Thiên Phượng, trên người Hàn huynh dường như còn có một vài loại khí tức hỗn tạp khác, đồng thời cũng không kém hơn khí tức Thiên Phượng. Về chi tiết thì ta thật sự không thể nhận ra được, nhưng nghĩ đến thì cũng có chút quan hệ với những biến thân khác ngày đó, chẳng lẽ trong cơ thể Hàn huynh thật sự có nhiều loại Chân linh chi huyết khác nhau ư!" Thiếu nữ vũ y chăm chú nhìn Hàn Lập một lúc, sau đó đột nhiên nói một hồi khiến Hàn Lập cả kinh trong lòng.

"Nếu Diệp tiên tử đã muốn biết việc này thì Hàn mỗ cũng không cần phải che dấu nữa. Trước đây khi du lịch nơi hoang dã, quả thực tại hạ có một chút cơ duyên ở chỗ dị tộc, đoạt được một ít Chân linh chi huyết. Có điều lúc này Diệp tiên tử nhắc đến việc này trước mặt ta là vì sao?" Hàn Lập vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh hỏi ngược lại.

"Hàn huynh không cần phải đa tâm, tiểu muội cũng không có ý tìm hiểu nguồn gốc của chân huyết, mà là Hàn huynh đã có biện pháp dung nhập Chân linh chi huyết bất đồng, không biết đạo hữu có muốn luyện hóa thêm một loại chân huyết hay không?" Thiếu nữ vũ y hời hợt trả lời.

"Lời này có ý gì, chẳng lẽ trong tay Diệp tiên tử còn có Chân linh chi huyết khác sao?" Vẻ mặt Hàn Lập tỏ ra hoảng sợ, hai mắt nhíu lại hỏi.

"Hiện tại tiểu muội cũng không có Chân linh chi huyết, nhưng một địa phương của Ma tộc mà chúng ta phải đi qua tiếp theo lại có Chân linh chi huyết tồn tại." Thiếu nữ chớp chớp đôi mắt long lanh, trên mặt hiện lên chút giảo hoạt.

"Địa phương nào?" Cuối cùng thì vẻ mặt Hàn Lập cũng trở nên ngưng trọng.

"Thiết Sa lĩnh." Thiếu nữ vũ y trả lời không chút do dự.

"Thiết Sa lĩnh? Đó không phải là lãnh địa của Thanh Dực tộc sao! Nơi đó có thể có loại Chân linh chi huyết nào?" Hàn Lập nghe xong tâm niệm liền xoay chuyển, trong đầu lập tức hiện ra một vài tin tức có liên quan.

"Nếu Hàn huynh nghĩ như vậy là sai rồi, mặc dù trong các tộc ở Ma Giới thì Thanh Dực tộc cũng không quá cường đại, nhưng một vài tồn tại đặc thù ở đó quả thực kế thừa huyết mạch của Chân linh, chỉ là có rất ít ngoại nhân biết đến việc này." Thiếu nữ vũ y cười nhạt một tiếng rồi nói.

"'Tồn tại đặc thù' trong lời của Diệp đạo hữu là chỉ..." Hàn Lập sờ sờ cằm, vẻ mặt trở nên đăm chiêu.

"Đương nhiên là tộc nhân hạch tâm của Thanh Dực tộc. Thanh Dực tộc cũng giống như các Chân linh thế gia của Nhân tộc chúng ta, không phải tất cả tộc nhân đều có thể kế thừa huyết mạch của Chân linh, chỉ có một số lượng rất ít nhân tài là có thể có cơ duyên như vậy. Mà chỉ cần tộc nhân hạch tâm của Thanh Dực tộc được xác định là có thừa kế huyết mạch của Chân linh, bất kể sự tinh thuần của huyết mạch là nhiều hay ít, thân phận và địa vị ở Thanh Dực tộc sẽ lập tức điên cuồng tăng lên mấy lần." Thiếu nữ vũ y giải thích vài câu.

"Nếu Thanh Dực tộc có được Chân linh chi huyết thì chỉ sợ người có chủ ý đối với bọn họ cũng không ít, đồng thời sự bảo vệ đối với tộc nhân hạch tâm e rằng cũng là vô cùng kín kẽ, nhưng theo lời vừa rồi thì có vẻ tiên tử nắm chắc việc đoạt được chân huyết này. Hơn nữa Diệp gia đã có Thiên Phượng chi huyết, tại sao còn muốn mạo hiểm làm việc này nữa? Hay là Diệp gia cũng nắm giữ bí thuật có thể dung hợp những loại chân huyết khác?" Hàn Lập trầm ngâm một chút rồi hỏi thiếu nữ.

"Đương nhiên là không có việc này. Nhưng đạo hữu có biết Thanh Dực tộc kế thừa huyết mạch của loại Chân linh nào không?" Thiếu nữ vũ y đột nhiên nở một nụ cười thần bí trên môi, khẽ nói.

"Xin mời tiên tử chỉ giáo cho." Hàn Lập thoáng suy nghĩ rồi tỉnh bơ hỏi một câu.

"Chắc đạo hữu cũng biết vài loại thiên cầm cấp Chân linh nổi danh nhất thời thượng cổ chứ?" Thiếu nữ vũ y không trực tiếp trả lời mà hỏi ngược lại một câu.

"Điều này Hàn mỗ cũng biết một ít. Ngoại trừ Thiên Phượng thì Du Thiên Côn Bằng, Quỷ Cưu, Cửu Thiên Thanh Loan là có danh khí lớn nhất trong đó!" Hàn Lập khẽ chớp mắt rồi chậm rãi trả lời.

"Huyết mạch mà Thanh Dực tộc kế thừa chính là của Thanh Loan, cũng có được một vài thần thông thiên phú của Thanh Loan. Hiện giờ chắc đạo hữu cũng đã biết tại sao tiểu muội lại để tâm đến chân huyết này như vậy nhỉ, thiếp thân không ngại nói thật, trước khi đến Ma Giới, thiếp thân đã thăm dò và thu được những tin tức có liên quan đến Thanh Loan chân huyết ở Ma Giới, nếu không có tin tức này, tiểu muội cũng không chắc sẽ nguyện ý mạo hiểm đến Ma Giới. Thậm chí xét trên một vài khía cạnh giá trị khác, so với Tẩy Linh Trì và Tịnh Linh liên thì Thanh Loan chân huyết còn quan trọng hơn ba phần. Thiếp thành tâm hy vọng Hàn huynh có thể giúp tiểu muội một tay! Thiếp cũng xin nói, bất kể là Lũng gia hay tộc nhân của Linh tộc, lần này tiến vào Ma Giới, ngoại trừ Tẩy Linh trì cùng Tịnh Linh liên, e rằng họ đều có những mục tiêu thứ yếu khác, nếu không thì tại sao lần phân công nhau hành động này lại có thể ăn nhịp với nhau như vậy chứ, một chút phản đối cũng không có." Thiếu nữ vũ y giải thích tỉ mỉ, tỏ ra vô cùng thành khẩn.

"Thanh Loan chân huyết, thật khó trách. Nghe người ta nói, vào thời sơ khai, Thanh Loan và Thiên Phượng vốn là thiên cầm có cùng một loại huyết mạch, chẳng qua là sau này tu luyện thần thông thiên phú khác nhau nên mới biến hóa thành hai loại linh cầm bất đồng. Nếu đã nói như vậy, xem ra tiên tử đang tính toán mượn cơ hội làm cho người của Diệp gia có thể kế thừa thêm một loại Chân linh chi huyết." Hàn Lập trước tiên là ngẩn người một lát, sau đó lập tức không nhịn được vui mừng trong lòng, song trên mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh trả lời.

Nếu là Chân linh chi huyết khác thì có thể hắn không thèm quan tâm đến, nhưng Thanh Loan chân huyết chính là một trong những loại chân huyết có thể hấp thu và luyện hóa được ghi lại trong Kinh Chập quyết, nếu có thể đoạt được nó, không thể nghi ngờ là

Kinh Chập quyết có thể tiến thêm một tầng nữa.

Với hỏa hầu Kinh Chập quyết của hắn hiện tại, chỉ sợ mỗi lần có thêm một loại chân huyết đều có thể khiến cho những biến thân khác trong Kinh Chập quyết lập tức tăng lên non nửa uy lực.

"Hàn huynh nói không sai. Nếu Diệp gia chúng ta có thể kế thừa Thiên Phượng chi huyết, có lẽ Thanh Loan chân huyết này cũng không có quá nhiều bài xích đối với đệ tử của Diệp gia. Nếu có thể truyền thừa, tương lai lực áp Lũng gia một bậc hoàn toàn là việc dễ như trở bàn tay. Ngoài ra, về cá nhân mà nói, nếu tiểu muội có thể đồng thời có được Thiên Phượng và Thanh Loan chân huyết rồi sử dụng bí thuật để dung hợp chúng thành một thể, tu vi có thể tăng lên nhiều, việc tiến giai Đại Thừa cũng có hy vọng." Thiếu nữ vũ y nói xong, đôi mắt long lanh phảng phất như tỏa sáng.

"Ngoại trừ việc có thể đoạt được linh huyết, ta còn có ưu đãi gì khác không?" Hàn Lập chớp mắt rồi cân nhắc một lúc lâu, sau cùng hỏi thẳng một câu, giọng điệu hờ hững.

Thế nhưng vừa nghe xong, thiếu nữ vũ y không khỏi mỉm cười vui vẻ, lập tức trả lời:

"Ngoại trừ một khoản linh thạch khổng lồ mà tông môn bình thường tích lũy vạn năm, lần này coi như Diệp gia thiếu Hàn huynh một mối nhân tình lớn. Sau này hễ Hàn huynh muốn Diệp gia dốc sức, chúng ta sẽ toàn lực tương trợ đạo hữu một lần."

"Được, như vậy đủ để định việc này rồi. Hãy kích chưởng làm thề đi." Hàn Lập nhíu hai mắt lại, chậm rãi thò một bàn tay từ trong tay áo ra.

Thiếu nữ thấy vậy không chút do dự giơ tay nghênh đón.

Ba tiếng *"Bốp" "Bốp" "Bốp"* vang lên, hai bàn tay kích chưởng ba lần rồi tự rút về.

Có điều trên khuôn mặt của thiếu nữ vũ y đã tràn ngập vẻ vui sướng.

"Lần này Diệp tiên tử chịu trả giá đắt như vậy, xem ra Thanh Loan chân huyết chắc chắc rất khó để đoạt được. Hiện giờ Hàn mỗ đã đáp ứng xuất thủ, mong Diệp đạo hữu có thể nói thẳng những điểm khó khăn trong đó." Hàn Lập thở dài một hơi rồi thản nhiên hỏi.

"Hàn huynh minh giám, lần này muốn đoạt được Thanh Loan chân huyết, chỉ sợ là chúng ta không thể không đối mặt một lần với Thánh tổ Ma tộc." Thiếu nữ vừa nghe xong liền thu lại vẻ vui mừng trên mặt, sau đó nói một câu khiến Hàn Lập vô cùng hoảng sợ.

------oOo------

Chương 2073: Đối thủ ngoài ý muốn

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thánh tổ Ma tộc! Tiên tử chắc đang nói đùa, nếu Thiết Sa Lĩnh đó có Thánh tổ Ma tộc trấn giữ, vậy chân huyết này Hàn mỗ không cần cũng được." Hàn Lập sắc mặt âm trầm nói.

"Hàn huynh nghĩ quá rồi, nếu như thật sự có bản thể của Thánh tổ Ma tộc đích thân trấn giữ Thiết Sa Lĩnh thì sao đám người Lũng gia và Linh tộc lại chọn đường đi qua Huyễn Khiếu Sa Mạc này chứ, đúng ra họ đã phải tránh nó ra từ sớm. Theo như tiểu muội được biết thì thật ra Thiết Sa Lĩnh chỉ có hóa thân của một gã tên là Lăng Nguyên Thánh tổ mà thôi. Có vẻ như bản thể của hắn năm xưa đã từng nhận được đại ân của Thanh Dực tộc nên hắn mới phái một cỗ hóa thân tới trấn giữ Thiết Sa Lĩnh. Vài năm trước trong đại chiến ở Thiên Uyên Thành đạo hữu đã từng chém giết được một tên hóa thân của Thánh tổ, thiết nghĩ đối phó cỗ hóa thân này hẳn cũng không có vấn đề gì lớn. Huống hồ hành động lần này của chúng ta chỉ cần cẩn thận hơn một chút thì cũng chưa chắc sẽ kinh động tới hóa thân của vị Lăng Nguyên Thánh tổ này." Vũ y thiếu nữ chớp chớp mắt nói.

"Ra chỉ là một cỗ hóa thân! Thế nhưng cũng không phải dễ đối phó như thế đâu. Theo ta được biết, giữa hóa thân của Thánh tổ Ma tộc và bản thể của nó có cảm ứng vô cùng chặt chẽ. Mà hoàn toàn khác so với lúc ở Linh giới là nếu như bản thể của Lăng Nguyên Thánh tổ kia cũng cư ngụ ở nơi nào đó không xa Thiết Sa Lĩnh thì sợ là chỉ cần chúng ta kinh động tới hóa thân ở bên này của hắn là trong nháy mắt bản thể của hắn cũng sẽ nhận biết mà lao tới rất nhanh. Nguy hiểm vẫn còn quá lớn!" Hàn Lập biến sắc mặt vài lần nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu.

"Hàn huynh yên tâm, nếu tiểu muội đã có tính toán này thì sao có thể không do thám tin tức có liên quan chứ. Theo những gì mà ta

tìm hiểu được thì bản thể của vị Lăng Nguyên Thánh tổ này chẳng những ở cách đây vô cùng xa mà thậm chí còn bế sinh tử quan đã hơn cả vạn năm rồi. Hơn nữa, trước kia cũng đã từng có những hóa thân khác của vị Thánh tổ Ma tộc này ngã xuống nhưng chưa từng thấy bản thể xuất quan bao giờ. Thậm chí có người còn đồn đại rằng bản thể vị Lăng Nguyên Thánh tổ này đã ngã xuống lâu rồi, hiện trên đời này chỉ còn lại mấy cỗ hóa thân chạy đi chạy lại các nơi mà thôi. Dĩ nhiên thực hư của thông tin này thì người bình thường không tài nào kiểm chứng được bởi không có ai lại dám đi quấy rầy một vị Thánh tổ đang bế quan tu luyện. Chẳng qua nếu như vậy thì Hàn huynh cũng không cần phải lo lắng bản thể của Lăng Nguyên Thánh tổ sẽ ra tay mà chỉ cần có thể đối phó với cỗ hóa thân trấn giữ Thiết Sa Lĩnh là đủ." Vũ y thiếu nữ mỉm cười nói.

"Nếu là như vậy thì còn có thể bàn bạc đôi chút. Có điều ngày đó sở dĩ ta có thể chém giết một cỗ hóa thân Thánh tổ ở Linh giới cũng là do khi ấy có đạo hữu khác ở bên cạnh hỗ trợ kiềm chế nó, nếu như chỉ có một mình ta thì vẫn không đủ sức." Lúc này thần sắc Hàn Lập mới giãn ra, hắn chậm rãi nói.

"Về điểm này tiểu muội đương nhiên hiểu được, bởi thế trước khi thiếp thân lên đường đã tới tìm một vị hảo hữu tri kỷ ở Linh giới mượn một kiện dị bảo tên là 'Hồn Thiên Châu'. Bảo vật tiêu hao một lần này không có công hiệu gì khác nhưng một khi triển khai ra thì lập tức nó sẽ tự hình thành một phương thiên địa. Chỉ cần đạo hữu có thể cầm chân cỗ hóa thân của Thánh tổ Ma tộc ấy trong chốc lát thì ta sẽ thông qua bảo vật này thúc giục một loại bí thuật của Diệp gia có thể vây khốn nó ít nhất là nửa ngày. Có thời gian dài như vậy ta và ngươi có thể thong dong rời đi. Chỉ cần chúng ta không bại lộ thân phận nhân tộc ra thì ta không tin là hóa thân của Lăng Nguyên Thánh tổ này lại vì một ít chân huyết mà đuổi theo không chết không rời đâu." Vũ y thiếu nữ đã dự liệu trước được vấn đề này, nói.

"Ừm, xem ra Diệp tiên tử đã trù tính việc này từ lâu rồi. Nếu chỉ cần cầm chân nó trong chốc lát thì đối với Hàn mỗ không thành ván đề, tại hạ cho là vẫn còn đủ khả năng làm được như vậy." Hàn Lập thở dài ra một hơi, cũng bắt đầu tỏ ra hài lòng, gật đầu.

Vũ y thiếu nữ thấy Hàn Lập rốt cục cũng không còn băn khoăn gì nữa cũng âm thầm thở phào một hơi, cười tươi như hoa nở.

Mặc dù chuyện này nàng đã bày mưu tính kế từ khi còn ở Linh giới rồi nhưng nếu thật sự Hàn Lập không muốn hỗ trợ thì với sức một người của nàng tuyệt đối không dễ dàng lấy được Thanh Loan Chân huyết kia, bởi vậy khi nãy mới trả giá thật nhiều để mời Hàn Lập xuất thủ.

Sau đó hai người lại bắt đầu bàn bạc kỹ lưỡng kế hoạch trong phi chu.

Sau đó không lâu, trên mặt đất đột nhiên hiện ra một sợi tơ vàng từ từ hiện ra trên phiến đất vàng cao nguyên dọc theo tuyến đường phi chu bay đi.

Thoạt nhìn nó bằng phẳng dị thường, không tài nào nhìn được tới cuối.

Phi chu thoắt ẩn thoắt hiện trên bầu trời mỗi vùng đất, Hàn Lập đang nói chuyện với vũ y thiếu nữ đột nhiên thần sắc hơi biến đổi, ánh mắt hắn lướt qua phía ngoài cửa sổ.

"Sao vậy, Hàn huynh đã phát hiện ra điều gì rồi?" Vũ y thiếu nữ ngẩn người, bất giác hỏi một câu, cùng lúc đó cũng cảnh giác phóng thần niệm ra quét qua không trung gần đó một lần.

"Không có chuyện gì, chẳng qua là ta phát hiện có một con ma thú cấp thấp có vẻ đáng chú ý đang ẩn nấp trong đất ở phía dưới. Nó có thể hòa lẫn khí tức của bản thân với khí tức xung quanh thành một thể khiến ngay cả ta nếu không tra xét thì nhất thời cũng bỏ sót nó." Hàn Lập thu hồi lại ánh mắt, cũng thản nhiên nói.

"Ồ, lại có chuyện như vậy! Có điều việc này cũng không có gì là lạ. Hoàn cảnh ở Ma giới còn ác liệt hơn nhiều so với Linh giới, một số ma thú cấp thấp cũng phải có một vài thiên phú thần thông bảo vệ tính mạng chứ nếu không đã sớm bị những ma thú cấp cao kia diệt sạch rồi." Thiếu nữ thản nhiên cười trả lời.

Hàn Lập gật đầu, cũng không nói thêm gì về vấn đề này.

Lúc này phi chu loáng một cái đã bỏ xa vùng đất phía dưới, biến mất vô ảnh vô tung.

Mà sau khoảng thời gian cạn một chung trà, mặt đất vốn dĩ không có vật gì đột nhiên tách ra làm đôi, từ trong đó có một con ma thú tựa như nhím lớn chừng nửa thước chui ra, toàn thân nó gai nhọn tuyền một màu xám trắng, nhưng trên đỉnh đầu có vài cái xúc tu dài vô cùng, đồng thời hai con ngươi lồi ra ngoài vẫn chăm chú nhìn về phương hướng phi chu biến mất rồi lại quỷ dị hống lên một tiếng, phảng phất như cũng có linh trí của riêng mình.

Một tháng sau, ở một nơi lân cận phiến sơn mạch và mảnh đất vàng cao nguyên, có một trấn nhỏ lớn chừng mười dặm được xây dựng trên một khu đất trũng.

Xung quanh trấn nhỏ không hề có tường rào mà chỉ có một dãy hàng rào gỗ mang tính tượng trưng vây xung quanh ở gần đó.

Ở trên bầu trời trấn nhỏ thi thoảng lại có độn quang đủ mọi màu sắc xuyên qua không ngừng, hoặc là bay lên không lao vút đi, hoặc là chậm rãi hạ xuống một quảng trường cỡ nhỏ trong trấn.

Mà ở bốn góc của trấn nhỏ lại có vài tòa đài cao hơn mười trượng, trên mỗi tòa lại cắm một lá cờ lớn phát ra ánh sáng màu đen, từ đó có hắc khí nhàn nhạt bốc ra bao trọn lấy không trung phía trên đài cao.

Mà ở trên mỗi đài cao này lại có chừng bốn đến năm vệ sĩ Ma tộc mặt không biểu cảm đứng làm thủ vệ.

Lấy quảng trường làm trung tâm, cả tòa trấn nhỏ này có mấy con đường xiêu vẹo, ở hai bên đường có một số kiến trúc do ma nhân mở ra như cửa hàng, tửu lâu. Hàng nghìn Ma tộc cũng liên tục ra ra vào vào những kiến trúc này, có vẻ như cũng có chút phồn thịnh.

Trong một tòa tửu lâu tầm thường ở gần bên quảng trường, có hai gã Ma tộc đang ngồi ở một cái bàn sát bên cửa sổ nhắm mắt dưỡng thần.

Trên bàn chỉ có một bầu rượu xanh biếc dị thường cùng với hai cái chén trắng tinh khiết như ngọc.

Hương rượu nồng đậm truyền đến từ trong chén, bên trong chén đang đựng đầy mỹ tửu đỏ sẫm như màu hổ phách, vừa nhìn đã biết đây là mỹ tửu cực phẩm hiếm thấy.

Cả tầng tửu lâu này ngoại trừ hai người không còn có bất kỳ ai khác, có vẻ như toàn bộ tầng này đã bị hai gã Ma tộc này bao hết vậy.

"Bọn chúng chắc sắp đến rồi chứ nhỉ." Một đại hán mày rậm, mái tóc trên đầu có vài bím nhỏ được bện tinh tế, hai tai xỏ hai chiếc vòng vàng to tướng sau khi ngẩng đầu nhìn về phía quảng trường vài lần bỗng nhiên quay sang phía đồng bạn hỏi, có vẻ hơi sốt ruột.

"Căn cứ theo tin tình báo của tên Nhãn Ma kia thì mục tiêu nghi vấn là một nhóm người vừa ra khỏi Huyễn Khiếu Sa Mạc một tháng trước. Có điều sau khi bọn chúng vừa ra khỏi sa mạc liền chia thành mấy nhóm nhỏ đi những đường khác nhau. Hai người mà chúng ta phải đối phó chẳng qua chỉ là hai trong số đó mà thôi. Những người khác đương nhiên sẽ để những người khác trong điện đối phó. Tính toán lộ trình có lẽ bọn chúng sẽ đến đây trong hai ngày tới thôi. Tòa Thổ Long Trấn này là điểm dừng chân duy nhất ở xung quanh đây. Chỉ cần bọn họ đi theo hướng này thì nhất định sẽ dừng lại ở trấn này một lát." Ma tộc ở đối diện mở mắt trả lời, hắn là một đạo sĩ trung niên mặc đạo bào mặt mũi nho nhã.

"Hừ, cái này cũng chưa chắc. Vạn nhất mục tiêu căn bản không cần bổ sung bất cứ thứ gì mà bay thẳng qua khu vực này thì chẳng phải là ta với ngươi ở đây phí công à." Đại hán mày rậm hừ lạnh nói.

"Ha hả, Lạc huynh cứ yên tâm. Đây là thành trấn gần Huyễn Khiếu Sa Mạc nhất, nếu bọn họ thực sự là mục tiêu thì chắc chắn đã phải đi trong sa mạc mấy chục năm rồi, nếu là vừa ra khỏi đó thì sao có thể không cần đến nơi gần nhất để bổ sung những đan

dược và tinh thạch đã tiêu hao. Huống hồ cho dù không cần bổ sung thêm thứ gì đi nữa thì chúng cũng cần phải hỏi thăm một số chuyện xảy ra trong thời gian gần đây nữa. Bọn chúng chắc chắn sẽ tới trấn này." Đạo sĩ trung niên lắc đầu trả lời.

"Lãnh huynh nói thì cứ nói vậy nhưng ta vẫn còn chưa tin lắm đâu." Đại hán trợn mắt tức giận nói.

"Ồ, vậy Lạc huynh có muốn đánh cược với tiểu đệ một phen không." Đạo sĩ trung niên cười hỏi lại một câu.

"Tiểu tử ngươi muốn đánh cuộc gì?" Đôi mày rậm của đại hán nhướn lên, tỏ vẻ cảnh giác hỏi.

"Đánh cuộc thù lao lần xuất thủ này của hai chúng ta thì thế nào? Thù lao trả cho lần ra tay này cũng coi như là đậm rồi, nếu không mấy người chúng ta cũng sẽ không ở đây bây giờ." Đạo sĩ khẽ cười nói.

"Lãnh huynh tính toán hay thật đấy. Ta không thèm đánh cuộc với ngươi. Nếu đổi phương thức đánh cuộc thì Lạc mỗ còn có chút hứng thú." Đại hán mày rậm lắc đầu như trống bỏi, trừng mắt nói.

"Vậy Lạc đạo hữu muốn đánh cuộc thế nào?" Đạo sĩ trung niên khẽ nhếch mép, như cười như không hỏi.

"Nếu muốn đánh cuộc thì đánh cuộc xem lần này ta với ngươi ai đánh bại mục tiêu trước thì thế nào?" Con mắt đại hán xoay chuyển rồi nói.

"Ha hả, Lãnh mỗ tự biết thần thông còn lâu mới bì được với đạo hữu, cuộc này khỏi đánh cũng xong." Đạo sĩ cười ha hả một tiếng rồi nói.

"Lãnh huynh cần gì phải cự tuyệt sớm thế? Nói không chừng đối thủ của ta lại khó đối phó hơn so với ngươi nhiều thì sao!" Đại hán ngoác miệng cãi lại.

"Từ trước tới giờ Lãnh mỗ làm việc chỉ tin chính mình chứ chưa từng trông chờ vào may mắn!" Đạo sĩ hời hợt trả lời một câu.

"Ta với ngươi cùng tu luyện ở một nơi trong điện đã nhiều năm như vậy nhưng ngươi từ trước tới giờ vẫn chẳng thú vị chút nào, từ trước tới giờ chỉ làm chuyện gì chắc chắn mà chưa từng dám mạo hiểm gì cả." Đại hán lại lắc đầu tỏ vẻ hết sức chán nản.

Đạo sĩ trung niên nghe nói vậy khẽ mỉm cười, hắn còn đang muốn nói thêm điều gì đó bỗng hai mắt sáng ngời, quay sang nhìn thẳng về phía một cái phi chu màu đen đang từ từ hạ xuống quảng trường."

Không sai, chính là kiện phi hành ma khí này, nó giống với hình ảnh đã truyền tới như đúc! Đại hán ngồi đối diện cũng trở nên hưng phấn, nắn bóp nắm tay, một trận tiếng bóp tay rôm rốp truyền đến.

------oOo------

Chương 2074: Chặn lại

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Lạc đạo hữu không cần sốt ruột, một khi đã phát hiện ra mục tiêu thì đương nhiên phải hoàn thành nhiệm vụ rồi. Nhưng dù sao ra tay ở trong trấn này hơi bất tiện, chờ sau khi bọn chúng rời đi rồi chúng ta mới ra tay cũng không muộn. Trong khoảng thời gian này cứ để Truy Ảnh Trùng theo dõi bọn chúng là được rồi." Đạo sĩ trung niên không ngờ lại mở miệng khuyên can, sau đó khẽ búng một ngón tay.

"Vèo" một tiếng!

Một điểm lục quang bắn ra từ đầu ngón tay hắn, nhoáng một cái đã biến mất không thấy tăm hơi đâu.

"Được, vậy xin nghe theo lời Lãnh huynh vậy. Cũng không biết mục tiêu lần này có thật sự là có tu vi cấp Ma Tôn hay không đây. Nếu đúng là như vậy thì quả là đúng dịp để ta thử một môn đại thần thông mới lĩnh ngộ được gần đây." Đại hán phát ra một tiếng cười quái dị đồng thời một lần nữa quay trở lại ghế ngồi.

"Ta nghĩ Lạc đạo hữu cũng không nên quá coi thường mục tiêu của lần này, đã có người chịu bỏ ra thù lao cao đến vậy để mời các trưởng lão của Thú Tôn Điện chúng ta ra tay một lần thì có thể thấy mục tiêu lần này cũng không đơn giản, không nên sơ suất kẻo lại bị xấu mặt thì thật khó coi." Đạo sĩ trung niên cười khẽ một tiếng rồi nói.

Đại hán nghe vậy thì cười khẩy, thái độ không thèm quan tâm thể hiện rõ rành rành trên mặt, hiển nhiên là những lời mà đồng bạn nói với hắn vào tai này lại ra tai kia.

Đạo sĩ trung niên thấy vậy cũng chỉ đành lắc đầu cười khổ một tiếng, ánh mắt một lần nữa lại nhìn về phía chiếc phi chu màu đen đang vững vàng dừng ở trên quảng trường.

Chỉ thấy phi chu bỗng nhiên phát ra một đoàn hắc mang chói mắt rồi hình ảnh của nó khẽ trở nên mơ hồ dần rồi lại biến mất vô ảnh vô tung.

Mà ở không trung bên dưới bỗng dưng lại có một nam một nữ hiện ra, hai người này thoạt nhìn đều còn rất trẻ tuổi.

Tử mang nhàn nhạt trong hai mắt đạo sĩ trung niên lóe lên, hắn tỉ mỉ quan sát hai người kia vài lần rồi khẽ cau mày, trên mặt hiện ra vẻ hơi khó hiểu.

"Có chút ý tứ, hai người này một người thì cố ý che giấu tu vi, còn người kia thì căn bản không tài nào nhìn ra được tu vi cảnh giới, đúng là đáng để đích thân chúng ta ra ngoài một chuyến!" Đại hán sau khi thấy rõ hai người từ phi chu xuống thì kinh ngạc lẩm bẩm vài câu, vẻ thờ ơ trên mặt cũng hoàn toàn biến mất tự lúc nào.

"Hai người này không đơn giản, xem ra chỉ có thể dùng kế hoạch thứ hai."

Đạo sĩ trung niên trầm ngâm một chút rồi nói.

"Người nữ kia còn chưa tính, mặc dù cô ta có sử dụng pháp thuật che giấu tu vi nhưng liếc mắt một cái ta và ngươi đều có thể nhìn ra đó chỉ là một tên Ma Tôn bình thường. Có điều ngươi nam kia có vẻ sâu không lường được, trước hết để ta thử xem tu vi chân chính của hắn như thế nào rồi nói sau!" Con ngươi đại hán mày rậm hơi đổi, nhưng có vẻ vẫn nóng lòng muốn thử.

"Ừm, như vậy cũng được. Người nữ kia trước hết để ta ứng phó, có điều phải hết sức chú ý giữ chừng mực để tránh lộ ra dấu vết." Đạo sĩ trung niên trầm ngâm một hồi nhưng sau đó cũng không phản đối gì thêm.

Đại hán gật đầu, nét hung tợn hiện ra trên mặt hắn.

Đôi nam nữ trên quảng trường này đương nhiên là Hàn Lập và vũ y thiếu nữ sau khi chia tay với đám người Lũng gia lão tổ ở phía ngoài Huyễn Khiếu Sa Mạc.

Lúc này Hàn Lập dường như cũng cảm nhận được một chút cái nhìn từ phía tửu lâu quét qua đây, khuôn mặt hắn cũng tỏ ra đăm chiêu.

Những tầng lầu khác còn tốt, trong đó hắn có thể thấy rõ ràng có hơn mười ma nhân ngồi uống rượu nói chuyện nhưng ở tầng mà hai người đạo sĩ trung niên kia ngồi lại có sắp đặt cấm chế huyền diệu cực kỳ, Linh mục và thần niệm của Hàn Lập nhất thời không có cách nào xâm nhập vào trong.

Ánh mắt Hàn Lập lóe sáng, sắc mặt hắn hơi trầm xuống.

"Chẳng lẽ Hàn huynh có phát hiện gì sao?" Vũ y thiếu nữ nhận ra sự khác thường của Hàn Lập liền thắc mắc.

"Có vẻ như có người đang đặc biệt để ý tới chúng ta, tu vi chúng cũng không thấp." Hàn Lập thu lại ánh mắt vừa rồi, chậm rãi trả lời.

"Ồ, chẳng lẽ ở cái trấn nho nhỏ này mà cũng có Ma Tôn sao!" Vũ y thiếu nữ nghe vậy thì hơi giật mình.

Điều này cũng khó trách, bởi với quy mô của trấn này thì khả năng xuất hiện Ma Tôn ma tộc quả thực không quá cao.

"Có lẽ là vậy. Nếu như đúng là chúng nhằm vào chúng ta thì kiểu gì cũng có thể lần ra dấu vết." Thần sắc Hàn Lập khôi phục lại như thường, bình tĩnh trả lời.

"Hàn huynh nói vậy khiến trong lòng tiểu muội mơ hồ cảm thấy hơi bất an, chẳng lẽ thực sự có người theo dõi ta với ngươi sao." Vũ y thiếu nữ sau khi cân nhắc một hồi cũng nhìn về hướng tửu lâu kia theo ánh mắt Hàn Lập khi trước.

Tới khi nàng phát hiện ra thần niệm bị cấm chế của tầng kia cản trở lại thì ánh mắt bất giác lạnh đi vài phần.

"Thôi quên đi, cũng còn chưa chắc chúng nhằm vào chúng ta hay không, trước hết chúng ta phải mau chóng bổ sung một ít Thanh

Ma Tinh ở trấn này đã. Tốc độ của phi chu này mặc dù không tệ nhưng tiêu hao loại tinh thạch này có phần hơi quá." Hàn Lập thản nhiên nói.

"Vậy được rồi, chỉ cần thu mua đầy đủ tinh thạch là chúng ta sẽ lập tức rời khỏi nơi này. Nhắc tới cũng thật xấu hổ, đây là lần đầu tiểu muội vận dụng ma khí này nên không ngờ được nó lại tiêu hao loại tài liệu này lớn như thế, chẳng trách tên Ma tộc khi trước bán cho ta chào giá cũng không cao lắm, hóa ra là ma khí này cũng không thực dụng lắm!" Vũ y thiếu nữ nhíu mày trả lời.

Hàn Lập lắc đầu cũng không nói gì thêm. Trong tay hắn cũng không có phi hành ma khí thích hợp hơn so với cái của thiếu nữ, nếu không hai người cũng không bắt buộc phải dừng lại ở cái trấn nhỏ này.

Tiếp đó hai người Hàn Lập không chần chờ thêm nữa mà đi về phía một con đường có rải rác vài cửa hàng.

Sau thời gian một bữa cơm, hai người cũng mua được đủ số lượng Thanh Ma Tinh ở một cửa tiệm lớn, vừa ra khỏi cửa tiệm liền bỏ phi chu ra và lập tức thúc dục nó bay lên không.

Cùng thời gian này, trong tửu lâu có cấm chế che đậy kia, trên cái bàn sát bên cửa sổ, hai chén cùng một bầu rượu vẫn y nguyên như trước nhưng đại hán và đạo sĩ cạnh đó lại hoàn toàn không thấy bóng dáng đâu.

Vài canh giờ sau, trên một ngọn núi cách trấn nhỏ hàng trăm vạn dặm, phi chu màu đen ngừng lại lơ lửng trong không trung.

Ở cách đó vài chục trượng, đại hán mày rậm cùng đạo sĩ trung niên đang ngông nghênh ngáng đường, một người thì hưng phấn ra mặt, một người lại có thần sắc rất lạnh nhạt.

Mà ở lối vào của phi chu màu đen dài hơn mười trượng, Hàn Lập và vũ y thiếu nữ chẳng biết từ khi nào đã hiển lộ thân hình, hai người cũng không tỏ thái độ gì mà đang quan sát hai gã ma nhân ở phía đối diện.

"Hai vị chặn đường chúng ta không biết có gì chỉ giáo?" Ánh mắt Hàn Lập lóe sáng, bước ra mở lời.

"Không có gì, ta thấy hai vị đạo hữu khí thế phi phàm, nhất thời ngứa ngáy tay chân nên muốn thỉnh giáo hai vị một vài công pháp thần thông, mong hai vị không ngại chỉ giáo đôi điều!" Đạo sĩ trung niên mặt không đổi sắc nhưng lại nói ra lý do khiến người ta cảm thấy dở khóc dở cười.

"Các hạ khẳng định không nói nhầm đấy chứ, ngăn cản chúng ta chỉ vì muốn tỷ thí công pháp?" Vũ y thiếu nữ tròn xoe đôi mắt long lanh, nét giận dữ trên khuôn mặt lại càng không giấu diếm được.

"Không sai. Vị tiên tử này mặc dù đã kiềm chế khí tức bản thân nhưng cảnh giới vốn có không chỉ là Luyện Hư đúng không. Bần đạo bất tài nhưng cũng đã tiến giai Ma Tôn được một thời gian rồi. Hai người chúng ta tỷ thí một hồi không chừng ai nấy cũng sẽ đều có thu hoạch nữa. Còn vị đạo hữu bên cạnh tiên tử thì vừa hay đồng bạn của ta cũng có chút hứng thú đối với hắn." Đạo sĩ trung niên uể oải trả lời.

Thấy đối phương không hề đề cập tới nguyên do mà lại nói với giọng cho dù thế nào cũng phải đánh một trận như vậy, sắc mặt vũ y thiếu nữ cũng trở nên lạnh lẽo, theo bản năng nàng quay sang nhìn Hàn Lập một cái.

"Ngay từ đầu, hai người theo dõi chúng ta ở trấn kia cũng là hai vị đạo hữu đúng không."

Hàn Lập bình tĩnh hỏi một câu, bỗng nhiên một cánh tay hắn khẽ động chộp về phía sau lưng nhanh như chớp, sau đó lại đưa bàn tay ra trước người chậm rãi mở ra.

Trong lòng bàn tay hắn không biết từ đâu lại có một linh trùng chỉ nhỏ chừng hạt đậu màu xanh biếc, thân thể nó khi khi sáng khi mờ, cho thấy hình thù lờ mờ quỷ dị.

Vừa nghe Hàn Lập nói vậy, lại thấy cảnh này, tinh quang trong mắt đạo sĩ trung niên cũng lóe lên, hắn ngáp một cái rồi nói:

"Xem ra thần thông của vị đạo hữu này quả thật rất cao, sở dĩ tiểu đạo làm như vậy là sợ để mất dấu hai vị đạo hữu mà thôi."

"Hừ, các hạ chỉ dựa vào mấy lời ăn nói quàng xiên mà đã muốn hai người chúng ta động thủ với các người, các người tưởng đây là trò đùa sao?" Sát khí toát ra từ trên mặt Hàn Lập, hồng quang trong lòng bàn tay lóe sáng, một ngọn lửa đỏ rực bùng lên thiêu con linh trùng kia thành tro bụi trong nháy mắt.

"Vấn đề này sợ là không phải do các người quyết rồi." Hai mắt đại hán mày rậm nhìn chằm chằm Hàn Lập nhưng từ miệng hắn lại phát ra một tiếng cười quái dị, nói.

Vũ y thiếu nữ liền biến sắc mặt, khi nàng đang định quát lớn điều gì đó thì Hàn Lập lại đột nhiên khoát tay chặn lại những lời nàng muốn nói, đồng thời cũng lạnh lùng tiếp tục nói:

"Động thủ tỷ thí cũng không phải không được, nhưng nếu các ngươi thua phải nói ra nguyên nhân thực sự, nếu không một khi các ngươi ép hai người chúng ta động thủ thực sự chính là cục diện không chết không ngừng."

"Vừa nghe Hàn Lập nói vậy, không chỉ sắc mặt đạo sĩ trung niên trở nên nghiêm túc mà đại hán thoạt nhìn thô lỗ kia cũng biến sắc.

Sát khí mơ hồ toát ra từ thân thể Hàn Lập, hai người hắn đương nhiên có thể nhận ra được thật giả trong lời nói vừa rồi.

"Được, nếu hai vị đạo hữu quả thật có bản lĩnh đánh bại hai người chúng ta thì bần đạo sẽ cho hai vị biết nguyên nhân thực sự!" *Đạo sĩ trung niên cũng hết sức quyết đoán, sau khi suy nghĩ một hồi thì dứt khoát đồng ý.*

"Tốt, vậy để tại hạ tự mình lãnh giáo một chút thần thông của hai vị đi. Diệp tiên tử, ngươi canh chừng ở một bên giúp ta." *Hàn Lập nghe vậy thần sắc cũng trở nên hòa hoãn, hắn quay đầu sang nói với vũ y thiếu nữ một câu.*

"Hàn huynh, ngươi..." *Thiếu nữ nghe vậy thì ngẩn ra, nàng cảm thấy ngạc nhiên, muốn mở miệng nói điều gì đó nhưng lúc này lại* *có tiếng Hàn Lập lặng lẽ truyền âm đến:*

"Diệp tiên tử, chủ tu công pháp của ngươi không hề có thần thông ma đạo. Hai người này có lai lịch rất lợi hại, nếu như động thủ thực sự thì ngược lại sẽ bại lộ lai lịch của ngươi. Hai người này cứ để mình ta đuổi đi là được rồi."

"Được, vậy làm phiền Hàn huynh rồi!" *Sau khi vũ y thiếu nữ nghe vậy thì thần sắc biến đổi vài lần, rốt cục vẫn gật đầu dù còn hơi do dự, đồng thời lùi về phía sau vài bước.*

Dù sao Hàn Lập cũng đã từng chém giết một tên Thánh Tổ hóa thân, hơn nữa trong Huyễn Khiếu Sa Mạc đã có một lần thể hiện ra đại thần thông kinh người cực kỳ.

Điều này khiến vị nữ tu Diệp gia này tự nhiên có lòng tin rất lớn đối với Hàn Lập!

Hàn Lập khẽ thở một hơi, khẽ vận dụng Phạm Thánh Chân Ma Công, tức thời ma khí tinh thuần phả xuống dưới chân rồi biến ảo thành một đám mây đen nâng thân hình hắn bay thẳng lên trời cao.

Đại hán mày rậm thấy vậy thì cười điên cuồng một tiếng rồi thân hình hắn cũng hóa thành một đoàn hoàng quang bắn lên trên cao.

Trong nháy mắt hai người đã bay lên hư không cách mặt đất mấy ngàn trượng mặt đối mặt nhìn nhau chăm chú.

Hàn Lập vươn tay ra sau chạm ót, trong nháy mắt một mảng kim quang tản ra, sau đó lại ngưng tụ rồi huyễn hóa thành một pháp tướng ba đầu sáu tay màu vàng kim sáng lấp lánh cao hơn mười trượng, ngoài thân la liệt ma văn màu đen có vẻ vô cùng dữ tợn.

"Một mình ngươi không phải là đối thủ của ta đâu, bảo đồng bạn ngươi cùng lên đi." *Hai mắt Hàn Lập nhíu lại lạnh lùng nói, trong lòng hắn lại thúc giục pháp quyết.*

Trong phút chốc, ma khí trong phạm vi vài dặm khẽ run rẩy!

Sáu cánh tay to lớn vung thẳng lên hư không, một tiếng kêu chói tai vang lên, kim quang trong mỗi bàn tay lóe sáng, trong mỗi bàn tay lại tự động hiện ra sáu bảo vật màu vàng nặng nề vô cùng "chùy", "trượng", "giản", đồng thời giữa trán ba cái đầu cũng hiện lên một vệt hắc khí, tiếp đó một con mắt đen thứ ba đen nhánh mọc ra, từ bên trong có hắc mang loẹt xoẹt phóng ra.

------oOo------

Chương 2075: Tranh đấu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc này, Hàn Lập cũng không che giấu khí tức Hợp Thể Hậu kỳ vốn có nữa, đầu vai khẽ run lên, linh áp kinh khủng ồ ạt lao về phía đại hán ở phía đối diện.

Với tu vi đáng sợ vượt xa cùng giai gấp bội của Hàn Lập, thêm vào đó là sự cộng hưởng từ Phạm Thánh Chân Ma Công khiến cỗ khí thế này mạnh tới mức khiến đại hán gần như mới chỉ cảm ứng được một chút đã biến sắc mặt bắn ngược ra xa vài chục trượng, cuống quýt phóng ra khí tức của bản thân là một gã Ma Tôn Hợp Thể Trung kỳ.

Nhưng khí tức này lại cực kỳ cổ quái bởi nó còn lờ mờ đi kèm với những ngân mang li ti!

Đại hán hoảng sợ trong lòng, vội vàng hét lớn về phía đạo sĩ trung niên ở phía dưới:

"Người này có thần thông sâu không lường được, một mình ta sợ không phải là đối thủ của hắn, Lãnh huynh cũng lên luôn đi."

Nói xong lời này, đại hán mày rậm gầm nhẹ một tiếng, bím tóc nhỏ phía sau đầu bỗng nhiên dựng đứng lên, đồng thời một tay hắn bấm niệm pháp quyết, da thịt bên ngoài bỗng trở nên lấp lánh ngân quang, toàn thân hắn tựa như được đúc thành từ bạc tinh khiết vậy.

Cùng lúc đó khuôn mặt đại hán nhăn nhó một trận, đầu mũi hắn cũng đột nhiên dài ra đồng thời trở nên hết sức bén nhọn như mỏ ưng, thêm vào đó ở trên đầu lại mọc thêm một sợi lông vũ màu bạc.

"Thú hóa chi thể! Hóa ra hai vị vốn là Hóa Hình Thú Tôn."

Hàn Lập thấy cảnh này bật thốt lên thành tiếng, tỏ ra hứng thú ra mặt.

Với hoàn cảnh còn ác liệt hơn so với Linh giới ở Ma giới, những Ma Tôn do Hóa Hình ma thú tu thành đương nhiên mạnh mẽ hơn nhiều so với yêu tu cùng giai, càng không phải là mức độ mà ma nhân bình thường có thể so sánh được.

Chẳng trách bọn họ lại có gan nhẹ nhàng chặn đường những tôn giả Ma tộc khác.

Đạo sĩ trung niên phía dưới thấy Hàn Lập phóng ra khí tức đáng sợ thì sắc mặt trầm xuống, từ trong cơ thể phát ra một trận tiếng vang dồn dập, sau đó thân thể cũng biến lớn rồi huyễn hóa thành một ma vật đầu hổ thân người, nhoáng một cái đã quỷ dị xuất hiện bên cạnh đại hán.

"Các hạ quả nhiên không tầm thường, chẳng trách lại có thể dự tính trước mọi việc như vậy. Bản thể của hai người chúng ta đích xác là ma thú nhưng tu vi đạo hữu sâu không lường được, hai người chúng ta đành phải liên thủ đánh với đạo hữu một trận. Có điều đạo hữu yên tâm, bất kể trận chiến này thắng hay bại thì bần đạo cũng sẽ cho đạo hữu biết nguyên do thực sự của việc này." Trong mắt đạo sĩ trung niên sau khi biến thành ma vật lóe lên vẻ kiêng kỵ, chậm rãi nói.

"Vậy tại hạ xin đa tạ rồi, nhưng hiện giờ trước hết mời hai vị chỉ giáo một chút!" Hàn Lập trả lời một câu như có như không rồi thúc giục pháp quyết trong tay, sáu cánh tay của ma tướng màu vàng sau lưng chuyển động, lập tức sáu loại binh khí nặng nề xoay vù vù một trận, nhoáng một cái lại lần lượt phóng xuống phía dưới một vệt kim quang.

Sáu vệt kim quang lao về phía trước rồi hợp thành một con sóng ánh sáng màu vàng kim cao vài chục trượng rồi bổ nhào về phía hai gã ma vật đang hùng hổ ở phía dưới.

Con sóng lớn còn chưa cuốn tới hai ma nhưng không trung gần đó đã phát ra tiếng vù vù, phảng phất như gần nửa không gian cũng sắp bị kim quang này ép cho đổ sập xuống vậy.

"Đến hay lắm!"

Đại hán mày rậm rú lên một tiếng kỳ dị, hai tay đã hóa thành màu bạc nắm chặt lại đột nhiên đánh liên tiếp thẳng về phía con sóng lớn màu vàng kim kia.

Hai tiếng nổ lớn phát ra!

Trong khoảnh khắc nắm đấm màu bạc được đánh ra, ngân mang bừng sáng rồi biến ảo thành hai vầng sáng màu bạc như hai chiếc bánh xe, hung hăng lao thẳng vào con sóng lớn phát ra tiếng nổ kinh người.

Khi quang hà hai màu kim ngân đan vào nhau thì nửa con sóng màu vàng kim cùng với hai luồng ngân quang bừng lên rồi tản ra biết mất, nhưng nửa con sóng còn lại không hề khoan nhượng mà tiếp tục cuốn về phía đại hán.

Đúng vào lúc này, đạo sĩ trung niên đứng bên cạnh đại hán há lớn miệng phun ra một đoàn lục diễm.

"Phùng" một tiếng!

Lục diễm như no gió mà điên cuồng biến lớn, sau khi bốc cao tới vài chục trượng cũng biến thành một con hổ lửa bằng lục diễm, uy phong lẫm liệt bổ nhào về phía trước, đôi hỏa trảo khua khoắng điên cuồng xé nát bấy nửa con sóng còn lại, nay sau đó lại nhảy chồm lên quay về đỉnh đầu đạo sĩ trung niên tựa như có linh trí vậy.

"Đạo hữu có ngón thần thông ruột nào cứ việc sử ra được rồi đấy. Những động tác để dò xét như thế này dưới sự liên thủ của hai người chúng ta căn bản không thấm vào đâu cả. Vả lại cũng không nên lãng phí thêm thời gian nữa!" Đại hán mày rậm cười điên cuồng một tiếng rồi nói.

Trong mắt đạo sĩ trung niên biến thành ma vật đầu hổ cũng lóe lên dị quang, nhưng cũng không mở miệng ngăn cản đồng bạn.

"Cũng tốt, nếu hai vị đạo hữu đã hiển lộ chân thân thì tại hạ sẽ vận dụng thần thông chân chính, lấy một chiêu quyết định thắng bại vậy." Thần sắc Hàn Lập không đổi, khẽ gật đầu trả lời.

"Tốt lắm, vậy hãy tiếp thử thần thông Lạc mỗ mới lĩnh ngộ được 'Vạn Hư Chi Kiếm'!" Đại hán nghe vậy thì tỏ ra vô cùng hưng phấn, cũng một tay bấm niệm pháp quyết.

Một tiếng trầm đục phía sau lưng hắn vang lên, từ đó lại mọc ra một đôi cánh màu bạc!

Đôi cánh này chỉ khẽ vỗ nhưng đã có vô số lông vũ bắn ra, chúng đón gió hóa thàn từng thanh kiếm nhỏ màu bạc dài vài tấc, lóe một cái đã biến mất vô ảnh vô tung vào hư không.

Sau một khắc, bầu trời phía trên nơi Hàn Lập đứng không ngừng có âm thanh lao xao phát ra, kiếm quang đủ màu sắc từ đó bắn ra đan xen vào nhau, mơ hồ tạo thành hư ảnh một kiếm sơn cực lớn bao phủ lấy cả vùng trời đất xung quanh Hàn Lập tới cả dặm.

Thoạt nhìn đã thấy kiếm này cực kỳ đáng sợ!

Còn tên đạo sĩ trung niên biến thành ma vật đầu hổ kia thì không nói không rằng khẽ rít một tiếng, con hổ lửa bằng lục diễm đang nằm sấp trên đỉnh đầu bỗng lớn lên gấp mười lần thành một quái vật khổng lồ trên trăm trượng, cũng ngửa đầu há mồm phun về phía Hàn Lập.

Một trận ùng ùng vang lên!

Một cột ánh sáng màu lục lớn bằng người phun ra từ miệng cự hổ cùng với tiếng kêu bén nhọn chói tai, cũng nhoáng một cái đã phá vỡ hư không lao đến trước mặt Hàn Lập, thanh thế to lớn phảng phất như có thể khiến tất cả đều hóa thành tro bụi.

Con ngươi Hàn Lập bỗng co rụt lại, tay chân không hề có cử động, mà những con mắt thứ ba của Phạm Thánh Ma Tướng sau lưng đều 'póc' một tiếng rồi đồng loạt phun ra một sợi hắc ti đen nhánh bóng loáng, hắc ti chuẩn xác đánh vào ngay phía trước cột sáng màu lục.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Hắc ti thoạt nhìn mỏng manh là thế nhưng chỉ vừa đánh lên cột sáng khổng lồ một cái thì cả hai đã biến mất vô thanh vô tức.

Đạo sĩ hóa thành ma vật thấy cảnh này nhất thời cả kinh trong lòng.

Lúc này kiếm sơn khổng lồ trong không trung mang theo hàng ngàn kiếm quang đang bổ xuống Hàn Lập ở phía dưới.

Nếu quả thật bị thần thông này đánh trúng thì cho dù thân thể Hàn Lập có mạnh mẽ ngang với chí bảo đi nữa nhưng hơn phân nửa cũng sẽ cảm thấy ăn không tiêu.

Nhưng trong mắt Hàn Lập chỉ hơi lóe lên một luồng tinh mang, Phạm Thánh Pháp Tướng phía sau lưng bỗng đồng loạt ném sáu loại binh khí đang nắm trong tay ném vào không trung, chúng hóa thành sáu đoàn kim quang mang theo tiếng nổ như sấm rền điên cuồng đánh về phía kiếm sơn.

Tiếp đó sáu bàn tay của Ma Tướng nắm chặt lại chậm rãi đánh một đòn vào hư không phía trên.

Không gian phía dưới kiếm sơn bắt đầu lung lay, vô số kim sắc phù văn tuôn ra rồi sau đó lại ngưng tụ thành một xoáy nước màu vàng.

Hàn Lập khẽ điểm vào trong hư không về phía xoáy nước, nhất thời nó quay tít một vòng, một lực hút cực lớn khó mà ngăn cản ùng ùng từ đó phát ra.

Trong phút chốc kiếm quang màu bạc cùng với lực hút vô hình chớp mắt đã đánh tới cùng một chỗ.

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, cả bầu trời cũng như bị chấn động, từng đoàn từng đoàn hắc sắc ma khí bỗng dưng cũng xuất hiện ở không trung gần đó, chúng bắt đầu điên cuồng khởi động.

"Động Tuyền Ma Quang!"

Đạo sĩ trung niên thấy cảnh này, sắc mặt đại biến thất thanh kêu lớn.

Đại hán mày rậm ở gần đó lại càng tròn xoe mắt, mơ hồ cảm thấy sợ hãi cùng kinh ngạc không thể tin nổi.

Hàn Lập nghe vậy khóe miệng khẽ động nhưng không hề có biểu cảm gì trên mặt.

Lúc này, bất kể Hàn Lập hay hai gã ma vật Hóa Hình cũng đều không xuất thủ mà chỉ chằm chằm nhìn về phía không trung vẫn phát ra tiếng nổ râm ran không ngừng.

Sau thời gian một chung trà, tiếng vang mới dần dần biến mất, chấn động kịch liệt cũng theo đó mà tản đi, bầu trời rốt cuộc cũng sáng sủa trở lại.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ, chỉ thấy bất kể là xoáy nước màu vàng hay hư ảnh kiếm sơn màu bạc đều không còn sót lại chút gì!

Một đòn vừa rồi dường như là ngang sức ngang tài!

Trong lòng Hàn Lập hơi cảm thấy kinh ngạc.

Vừa rồi mặc dù hắn mởi chỉ phát huy hai ba thành của thần thông Động Tuyền Kim Quang thôi nhưng một gã Hợp Thể Trung kỳ lại có thể dễ dàng ngăn cản được nó!

Điều này khiến hắn có hơi bất ngờ.

Những suy nghĩ trong lòng Hàn Lập còn đang âm thầm xoay chuyển không ngừng thì đại hán và đạo sĩ trung niên ở phía đối diện sau khi nhìn nhau và truyền âm hai câu liền thu lại ma khí phía ngoài cơ thể, lần lượt thu lại bán thú chi thân khôi phục hình dáng ban đầu.

Đạo sĩ trung niên còn ôm quyền thi lễ với Hàn Lập có vẻ khách khí dị thường:

"Đạo hữu quả là thần thông quảng đại, ngay cả đại thần thông như Động Tuyền Kim Quang cũng đã có thể nắm giữ vậy cũng không cần so bì hay thử nghiệm gì thêm nữa, hai người chúng ta tự nhận không bằng."

"Không sai, không ngờ đạo hữu lại có thể tu luyện ma công tới cảnh giới như vậy thật khiến cho người khác phải khâm phục. Ha ha, rốt cục tại hạ đã biết thế nào là sơn ngoại hữu sơn rồi!" Đại hán mày rậm cũng cười ha ha một tiếng, mặt cười toe toét.

"Hai vị đạo hữu cũng có thần thông bất phàm, nhưng không biết hiện giờ có thể cho ta biết nguyên do hai người động thủ được chưa?" Hàn Lập thu lại Phạm Thánh Pháp Tướng rồi khẽ mỉm cười trả lời.

"Cái này tự nhiên không thành vấn đề. Có điều trước đó tại hạ muốn hỏi đạo hữu một chút, đạo hữu đã từng nghe nói tới Thú Tôn Điện hay chưa?" Đạo sĩ trung niên đồng ý ngay lập tức nhưng sau đó lại hỏi ngược lại một câu.

"Thú Tôn Điện là một thế lực lớn có tiếng tăm lẫy lừng ở giới này tại sao tại hạ lại có thể chưa từng nghe thấy chứ. Chẳng lẽ xuất thân của hai vị chính là Thú Tôn Điện hay sao?" Hàn Lập giật mình, thần sắc khẽ biến trả lời.

Đồng thời đủ các loại ý niệm trong đầu hắn xoay chuyển, hắn đem tất cả các tư liệu đã chuẩn bị trước có liên quan đến Thú Tôn Điện đều lượt qua một lần.

Thú Tôn Điện đúng như cái tên của nó chẳng những là một trong các thế lực siêu cấp vô cùng nổi danh ở Ma giới, mà ở đó còn tụ tập đông đảo các Tôn giả Ma tộc mà chủ yếu là ma thú Hóa Hình Kỳ, thậm chí trong thế lực này còn có một tên Vạn Thú Thánh Tổ cực kỳ thần bí.

Vị Vạn Thú Thánh Tổ này cực kỳ thần bí, nghe nói hắn không những không tiếp xúc gì với các Thánh Tổ khác mà cũng rất ít khi lộ diện ở Thú Tôn Điện, có điều có thể chắc tới tám chín phần mười hắn là một ma thú Đại Thừa kỳ Hóa Hình. Bởi vậy trước khi tiến vào Ma giới, Thú Tôn Điện chính là một trong các thế lực siêu cấp mà đám người Lũng gia lão tổ đã mấy lần nhắc nhở không được phép trêu chọc ở Ma giới.

Hiện giờ Hàn Lập vừa hay lại biết hai người đối diện hóa ra là đến từ điện này sao hắn có thể không rùng mình.

"Ha hả, nếu đạo hữu đã từng nghe nói tới bản điện, không biết đạo hữu có hứng thú gia nhập bản điện làm một vị khách khanh trưởng lão không?" Đạo sĩ trung niên mỉm cười nói ra một câu khiến Hàn Lập ngẩn người.

"Đạo hữu muốn mời tại hạ gia nhập Thú Tôn Điện?" Hàn Lập hít sâu một hơi, thần sắc tỏ ra hơi khó hiểu.

"Không sai, với thần thông của đạo hữu, chỉ cần đạo hữu gia nhập bản điện là khẳng định sẽ được trọng dụng, địa vị của đạo hữu còn có thể ở trên bần đạo. Huống hồ bản điện có Vạn Thú Thánh Tổ trấn giữ, chỉ cần lão nhân gia ông ta hơi chỉ điểm một chút đối với việc tu luyện của ngươi thì sau này khẳng định đạo hữu sẽ có được lợi ích vô cùng lớn." Đạo sĩ trung niên ra sức lôi kéo.

------oOo------

Chương 2076: Thiết Sa Lĩnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhị vị đạo hữu ngăn cản hai người bọn ta chắc không chỉ lý do mời ta ra nhập quý điện đi. Đại danh của Thú Tôn Điện tại hạ rất ngưỡng mộ nhưng cũng không có ý tứ muốn gia nhập*". Hàn Lập nhíu mày một hơi cự tuyệt.*

"Như vậy thực sự đáng tiếc. Bổn điện đang mời chào một vài vị đạo hữu cùng chung chí hướng để chuẩn bị mưu đồ đại sự. Nếu đạo hữu có thể gia nhập bổn điện tuyệt đối sẽ không hối hận." *Trung niên đạo sỹ nhướng mày khuyên nhủ một phen.*

"Đa tạ ý tốt của đạo hữu, nhưng tại hạ thực không muốn bị câu thúc." *Hàn Lập thản nhiên buông ra một câu cự tuyệt.*

"Nếu đạo hữu tâm ý đã quyết thì bần đạo cũng không có gì để nói thêm. Về phần hai người bọn ta xuất hiện nơi đây kỳ thật cũng rất đơn giản. Bất quả vài chục năm trước bổn điện nhận được một mối giao dịch, có người xuất ra một đại tuyệt bút thù lao để chúng ta đối phó với mấy nhóm người đạo hữu. Nhưng vì các đám người các vị ở trong Huyễn Khiếu Sa Mạc thật lâu chưa từng đi ra nên sự việc mới kéo dài đến tận hôm nay. Đạo hữu xin không cần hiểu lầm, Thú Tôn Điện bọn ta tuy nhận thù lao hậu hĩnh nhưng cũng không phải vì khoản thù lao này mà đấu sống chết với các vị, còn phải xem mục tiêu có thể ra tay hay không nữa. Bình thường đối với các tồn tại cùng giai như đạo hữu bọn ta nhiều lắm cũng chỉ luận bàn một chút, thậm chí còn có thể kết giao hảo mời gia nhập bổn điện cũng không phải không có khả năng."

Trung niên đạo sỹ rốt cục cũng một hơi nói ra hết thảy nguyên nhân.

"Thì ra là quý điện nhận ủy thác từ người khác. Nhưng không biết người nào lại làm ra cái sự tình này. Đạo hữu có thể hay không nói ra một hai?" *Từ sau lưng Hàn Lập vang lên một thanh âm dễ* *nghe truyền đến, hẳn là vũ y nữ tử từ một bên phiêu phiêu bay đến đứng gần Hàn Lập rồi thản nhiên nói.*

"Điều này e rằng tại hạ không thể rồi. Thứ nhất, bổn điện có nguyên tắc không để lộ ra tin tức người thuê. Thứ hai là lần này người ủy thác hoàn toàn nặc danh đích thực không có cách nào xác định." *Trung niên đạo sỹ lắc đâu một hồi thập phần thành thật nói.*

"Tại hạ đa tạ nhị vị đã nói ra. Nếu vậy hẳn là quý điện đã phái những người khác đối phó với đám đồng bạn của tại hạ a." *Hàn Lập tựa cười như không cười.*

"Chỉ cần đồng bạn của đạo hữu cũng là tồn tại cấp bậc Ma Tôn thì tự nhiên người bọn ta cũng chỉ luận bàn một chút mà thôi." *Trung niên đạo sỹ ngáp một cái rồi hàm hồ trả lời.*

"Ta hiểu rồi! Nói như vậy cũng không có quan hệ gì. Quý điện không quả nhiên không hổ với uy danh lớn lao ở Thánh giới, chỉ mới như vậy đã có thể xuất động được nhiều ma tôn đến bậc này, hẳn là các gia tộc mình thường không thể đánh đồng a." *Hàn Lập thần sắc bất động buông lời tán thưởng một câu.*

Trung niên đạo sỹ nghe vậy cười ha hả, đang muốn nói điều gì thì bỗng nhiên một chiếc ngọc bội giắt bên hông phát ra bạch quang rồi truyền đến thanh âm "vù vù"*.*

Đạo sỹ thấy vậy sắc mặt biến đổi, liền cùng nam tử râu rậm ôm quyền hướng Hàn Lập rồi rời đi.

Hàn Lập cùng vũ y nữ tử ôm quyền khách khí một hai câu rồi cũng không có ý tứ giữ lại.

Hai đạo ngân hoàng độn quang hướng phía không trung mạnh mẽ bắn ra. Sau một tiếng sé gió, thân ảnh hai người này biến mất nơi cuối chân trời.

"Diệp tiên tử, ngươi cảm thấy lời nói của bọn họ vừa rồi là thật hay giả?" *Hàn Lập vẫn bất động nhìn hướng đạo độn quang biên mất hỏi một câu.*

"Đại khái khoảng bảy phần thật ba phần giả đi! Xem khí thế lúc bọn hắn động thủ xác thực khác với biểu hiện đầy sát tâm lúc trước. Nếu chúng ta biểu hiện thực lực hơi yếu nhược một chút không chừng chúng đã hạ sát thủ rồi a. Hơn nữa ở Ma giới thì danh tiếng của Thú Tôn Điện nguyên bản cũng không mấy tốt đẹp." *Vũ y nữ tử có chút đăm chiêu nói.*

"Hẳn là như vậy. Bất quá xem ra bọn họ cố kỵ lớn nhất là không rõ nội tình chúng ta. Dù sao ngoài đám người Lũng đạo hữu và Khí Linh tộc thì thêm chúng ta vào nữa cũng gần đủ mười tồn tại Ma tôn, miễn cưỡng có thể so sánh với một thế lực trung bình ở Ma giới. Bọn họ hẳn vì vậy mà trở lên cẩn thận hơn, nhưng đáng lo là bọn họ chắc chắn sẽ quan tâm về lai lịch của chúng ta vài phần a." *Hàn Lập chậm rãi nói.*

"Nếu vậy không bằng đem bọn chúng lưu lại đi. Khỏi để chúng trở lại bẩm báo, có như vậy thì mới tránh cho phiền toái sau này tìm đến chúng ta. Tiểu muội cùng Hàn huynh liên thủ chắc hẳn có thể làm được việc này đi." *Khóe mát vũ y nữ tử chớp động, trên mặt hiện lên vẻ băng hàn.*

"Bắt chúng lưu lại không phải là không thể. Nhưng dù sao bọn chúng cũng là hóa hình ma tôn ma thú, tu vi cao hơn xa so với ma tôn bình thường nên ta đây cũng không có phần nắm chắc. Hơn nữa từ khẩu khí của bọn hắn thì Thú Tôn Điện hẳn đã phái người quan tâm đến đám người Lũng huynh hai ngả. Nếu chuyện tình đã như vậy thì hai ta cũng không nên làm điều thừa đi." *Hàn Lập lắc đầu trả lời.*

"Điều này cũng đúng. Nhưng thế lực của Thú Tôn Điện ở ma giới thật không nhỏ, nếu bọn họ chịu bỏ thêm một ít tâm tư điều tra thì chỉ sợ đến lúc đó chúng ta không thể giấu diếm đi." *Vũ y nữ tử thở dài nhíu mày nói.*

"Điều tra hẳn là như vậy rồi! Nhưng Ma giới còn to lớn hơn nhiều so với Linh giới, nếu có thêm vài tên ma tôn mà Thú Tôn Điện không biết đễn cũng không có gì kỳ quái. Bọn họ cùng lắm thì trong lòng nghi ngờ nhưng sẽ không đưa ra thêm hành động gì đi. Mà chờ khi bọn hắn đem hết những việc này truy xét xong thì cũng là chuyện tình của nhiều năm về sau. Với thời gian dài như vậy hẳn là chúng ta đã hành động xong rồi trở về linh giới mới đúng. Nhưng là như vậy thì hành động sau này cũng nên cẩn trọng hơn một chút a." *Hàn Lầm nét mặt trầm ngâm một hồi đem suy nghĩ trong lòng từ từ nói ra.*

"Cũng chỉ có thể như vậy mà thôi. Hy vọng rằng kế hoạch tiếp theo của chúng ta thuận lợi không xuất hiện thêm điều ngoài ý muốn đi." *Vũ y nữ tử nghe vậy gật đầu cười khổ.*

"Diệp tiên tử không cần lo lắng. Chỉ cần tin tức của đạo hữu không có gì lầm lỗi thì việc đi lấy Thanh Loan chân huyết kia hẳn không thành vấn đề mới đúng. Bất quá cũng kỳ qoái, vừa rồi theo lời hai tên ma tôn kia nói thì Thú Tôn Điện đang có một mưu đồ rất lớn, rốt cuộc là mưu đồ gì? Xem điệu bộ của bọn chúng hẳn không phải là hư ngôn đi!" *Hai mắt của Hàn Lập chớp chớp nói.*

"Chẳng lẽ sự tình này có quan hệ với việc ma tộc xâm nhập Linh giới, nếu là như vậy hẳn trận chiến đã có kết quả đi!" *Vũ y nữ tử nghe vậy đầu tiên ngẩn ra, sau lại nhớ đến điều gì nhất thời lâm vào trầm tư điệu bộ.*

"Chúng ta mới vừa từ trong Huyễn Khiếu Sa Mạc đi ra đối với sự tình bên ngoài hẳn chưa hiểu biết rõ. Mong rằng không có chyện gì quá xấu đi. Mau qua thị trấn nhỏ phía trước, không chừng qua đám người khác có thể lấy được chút ít tức. Hi vọng ở các thành thị của Ma tộc khác chúng ta lại có thêm một chút tình báo hữu ích." *Hàn Lập bình tĩnh nói.*

Hắn trong lòng hiểu rõ, lấy Nhân tộc cùng với các tộc khác trong nhiều năm cẩn thận chuẩn bị, chu dù không địch lại thì cùng lắm bị rơi vào thế hạ phong, tuyệt không có chuyện đại bại chỉ trong vài chục năm.

Hơn nữa sau khi tiến vào ma giới, Hàn Lập liền biết sự tình xâm nhập Linh giới chỉ là vài bộ phận nhỏ ở Ma giới, còn nhiều thế lực khác đối với điều này bộ dáng rất thờ ơ.

Nói như vậy chuyện tình hẳn có vài phần kỳ quái.

Hàn Lập tâm niệm chuyển động liên tục, trong lòng có chút buồn bực nhưng nét mặt vẫn tỏ ra như không biết. Tiếp đó vũ y nữ tử khẽ vẫy một cái, một cái hắc sắc phi chu liền hiện ra.

Một lát sau phi chu phát ra một âm thanh muộn hưởng, liền hóa thành một đoàn hắc quang mà bay đi.

Cùng thời gian này, trên không trung một hồ nước màu xanh đen, Lũng gia lão tổ sánh vai cùng nam tử họ Huy đứng nhìn hai đạo hắc quang phía xa chạy đi như nhanh như chớp.

"Thú Tôn Điện, bị đám tiểu tử này theo dõi quả nhiên có chút phiền phức." *Lũng gia lão tổ nhìn trên bầu trời nét mặt âm trầm thì thào một câu.*

"Lũng huynh cũng không nên quá để ý. Bọn chúng dù có nhận chút thù lao ủy thác nhưng khi biết được bọn ta không dễ đối phó hẳn sẽ không vọng động thêm chút tâm tư gì. Chúng ta hãy tận dụng thời gian này mau mau rời đi, chỉ cần đến được Ma Nguyên Hải thì cho dù Thú Tôn Điện có huy động thêm nhiều nhân thủ hơn cũng không làm được gì chúng ta. Vạn Thú Thánh tổ cũng sẽ không vì chuyện này mà truy đuổi chúng ta đi." *Nam tử họ huy cười lạnh một tiếng nói.*

"Vạn Thánh Thánh tổ chắc chắn sẽ không tự dùng chân thân đến đối phó với chúng ta, nhưng nếu là phái tới một hai cái hóa thân thì không phải là chuyện tình không thể." *Lũng gia lão tổ nét mặt ngưng trọng trả lời.*

"Hẳn là không thể nào. Lai lịch chúng ta đúng là có chút khả nghi nhưng cũng không vì vậy mà dễ dàng kinh động một gã thánh tổ tồn tại." *Nam tử họ Huy nghe Lũng gia lão tổ nói vậy nét mặt liền trầm xuống.*

"Chỉ hy vọng là vậy. Chũng ta hãy mau rời nhanh nơi này. Lúc này hãy đem toàn lực phi hành đi, không cần phải tiết kiệm pháp lực nữa." Lũng gia lão tổ cân nhắc một hồi rồi lạnh lùng nói.

Nam tử họ huy vội vàng gật đầu, tự nhiên không chút ý tứ phản đối.

Tại một phương hướng khác, Thiên Thu Thánh nữ cùng gã thanh niên Linh tộc tên gọi Chi Thủy mặt không chút đổi sắc đang đứng giữa không trung, mà cách đó không xa là hai gã Ma tộc làn da một xanh một đỏ màu sắc bất đồng cũng đang huyền phù ở lưng chừng. Nhưng lúc này bọn chúng đang nhìn về phía thanh niên Linh tộc với vẻ mặt sợ hãi đến cùng cực.

Kế tiếp trong khoảng thời gian ngắn, Hàn Lập cùng vũ y nữ tử toàn lực thúc dục hắc sắc phi xa một hơi phi hành liền nửa tháng. Rốt cuộc cũng gặp được một cái thành trì bậc trung của Ma tộc liền dừng lại mấy ngày.

Lúc này Hàn Lập cùng vũ y nữ tử phân ra hành động, sau một hồi thu thập đại lượng thông tin tình báo cuối cùng cũng biết được mấy phần tình hình các tộc cùng Ma tộc đại chiến.

Sau khi biết được trong vài chục năm nay, Nhân tộc liên thủ với vài tộc khác cùng Ma tộc đại chiến mấy lần, hơn nữa còn có Ma tộc thánh tổ hàng lâm xuống Linh giới cùng với vài tu sỹ đại thừa các tộc khác ra tay, nhưng mọi chuyện vẫn đang rơi vào thế giằng co. Biết được tình hình này Hàn Lập cùng vũ y nữ tử không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tuy rằng tin tức tình báo mà họ thu được khá mở hồ, thậm chí còn không được toàn vẹn đầy đủ nhưng đại để mọi chuyện cũng không khác biệt quá nhiều.

Như vậy đối với hai người đã là quá đủ rồi.

Vì thế hai người ở lại trong tòa thành nhỏ hai ngày rồi liền không chế phi xa phá không rời đi.

Mục tiêu tiếp theo của bọn họ là Thanh Dực tộc ở Thiết Sa Lĩnh.

Sau một hơi phi hành liên tục ba tháng, hai người bọn họ đã đi qua rất nhiều khu vực, lúc này rốt cuộc cũng thấy được một phiến sơn mạch màu đen nhánh phía trước.

Phiến sơn mạch này vô luận là cây cối hay đồi núi đều ảm đạm mang màu hắc lục. Từ xa nhìn lại khiến cho người ta cảm giác bất an giống như đang che giấu vô số ma vật trong đó.

------oOo------

Chương 2077: Huân Hương trại

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đây hẳn là Thiết Sa lĩnh, thoạt nhìn quả có phần đặc biệt, ma khí nồng đậm hơn nhiều so với các nơi khác, nơi đây e rằng sinh ra không ít ma thú." Hàn Lập đứng trước mũi phi chu, đăm chiêu nhìn sơn lĩnh xa xa, tự nói.

"Thanh Dực tộc vốn am hiểu Khu thú thuật, Thiết Sa lĩnh này chính là một trong những vùng đất bọn họ trú ngụ, có thể nói cũng chính là nơi cung cấp không ngừng ma thú cho Thanh Dực tộc. Nếu không, người của tộc này, vốn không tính là nhiều, làm sao có thể nắm trong tay khu vực lớn như vậy." Vũ y thiếu nữ, đứng sau lưng Hàn Lập, tiếp lời.

"Khu thú thuật? Người của Thanh Dực tộc mượn dùng ngoại lực như thế, tu vi thần thông của bản thân hẳn có chỗ kém cạnh nhất định." Hàn Lập cười khẽ trả lời.

"Khả năng là hạng bình thường trong Thanh Dực tộc sẽ như thế. Nhưng những người chúng ta quan tâm lại thuộc nhóm hạch tâm ưu tú e rằng sẽ không có nhược điểm như vậy. Dù sao thì Thanh Loan huyết mạch cũng không phải là hữu danh vô thực (có tiếng không có miếng)." Vũ y thiếu nữ nghe vậy thì phần nào lộ vẻ ngưng trọng.

"Chúng ta nếu đã tính chuyện đối phó với cả hóa thân của Thánh tổ, thì những người hạch tâm của Thanh Dực tộc cũng chẳng cần phải coi trọng bao nhiêu. Tuy vậy, cách thức cư ngụ của Thanh Dực tộc có chút phiền phức, sống quần tụ thành các trại, muốn từ đấy tìm ra mục tiêu thích hợp e phải phí chút tay chân." Hàn Lập không thèm để ý nói.

"Chính xác như thế. Vấn đề là chúng ta không thể lưu lại nơi này

quá lâu, nhiều lắm cũng chỉ là một tháng mà thôi. Nếu không sẽ trễ hẹn tụ họp." Vũ y thiếu nữ ra vẻ khó xử.

"Chỉ cần vận khí không quá tệ, một tháng thời gian hẳn là cũng đủ. Huống hồ tiên tử chẳng phải có pháp khí cảm ứng đặc chế hay sao, chỉ cần tiếp cận mục tiêu trong mười dặm là có thể cảm ứng được mà." Hàn Lập nói nhàn nhạt.

"Nói vậy cũng đúng, nhưng mà những người hạch tâm của Thanh Dực tộc chắc chắn sẽ được bảo vệ nghiêm mật, sợ rằng muốn tiếp cận cũng không dễ. Nếu gặp phải những trại loại lớn, chúng ta dù có mạo hiểm lẻn vào cũng khó nói trước kết quả sẽ ra sao." Vũ y thiếu nữ xem ra đã suy nghĩ qua chuyện này, cười khổ trả lời.

"Chỉ cần vận khí không quá đen đủi, xui xẻo mà đụng đầu vào nơi trấn thủ của vị Lăng Nguyên thánh tổ kia, ngươi và ta đột nhập vào mấy trại hẳn là không thành vấn đề." Hàn Lập nhẹ nhàng khẳng định.

"Hy vọng là như vậy. Đáng tiếc không biết vị Lăng Nguyên thánh tổ hóa thân kia ở chổ nào, nếu không chỉ cần tránh ra xa xa, tính mạo hiểm liền giảm thiểu tối đa." Vũ y thiếu nữ tiếc rẻ nói.

"Hàn mỗ cũng hy vọng không phải kinh động vị thánh tổ hóa thân này, nhưng sự việc sẽ như thế nào chỉ có thể trông vào thiên ý mà thôi. Nếu chúng ta đã muốn chỗ tốt, thì chút phiêu lưu mạo hiểm đành phải chấp nhận. Dù gì đi nữa, trên đời này cũng không có chuyện ăn cỗ miễn phí." Hàn Lạp đồng ý nói.

"Ha hả. nếu chỉ có một mình tiểu muội, hiển nhiên phải có phần lo ngại. Nhưng đã có Hàn huynh tương trợ, tin rằng sẽ vô sự. Chúng ta hãy tiến vào Thiết Sa lĩnh đi! Một khi vào trong, ắt sẽ không thể sử dụng kiện ma khí phi hành này, ngươi và ta chỉ có thể ẩn nặc xâm nhập mà thôi." Vũ y thiếu nữ cười khúc khích, nịnh nịnh Hàn Lập, rồi hướng sơn mạch xa xa, chỉ tay nói.

"Hiển nhiên." Hàn Lập gật đầu, không có ý kiến gì khác, hành động trước, lập tức rời khỏi phi chu.

Vũ y thiếu nữ liền bấm niệm thần chú. Trong nháy mắt, phi chu dưới chân tỏa hắc quang, nhanh chóng thu nhỏ lại cỡ bàn tay, vút vào trong tay thiếu nữ.

Hai người lại thương lượng vài câu với nhau, rồi hóa thành hai đạo cầu vồng bay vào sơn mạch kia. Phút chốc, cả hai đã biến mất vào trong sơn lĩnh.

Năm ngày sau, Hàn Lập đang bay xuyên qua một hẻm núi, hai bên vách đá dựng đứng. Độn quang mơ mơ hồ hồ, mau lẹ phi thường, mỗi lần chớp động là vút đi vài chục trượng. Gần đó, không hề thấy bóng dáng của Vũ y thiếu nữ. Hiển nhiên hai người sau khi vào sơn lĩnh liền tự phân ra hành động một mình.

Chẳng bao lâu, Hàn Lập đã có thể thấy thấp thoáng bóng dáng của lối ra, ngay lúc hắn định bay vèo ra thì bỗng nhiên từ trong mấy thạch động, ở hai bên vách đá, truyền ra mấy tiếng chim hót chói tai. Tiếp theo, hơn mười con ma cầm to lớn, cả người xanh biếc, bay vụt ra, thẳng đến Hàn Lập, hung hăng bổ nhào xuống. Mấy con ma cầm này giang rộng hai cánh, lớn chừng năm sáu trượng, từng cặp mắt vàng sẫm chớp nháy dáng vẻ dữ tợn, nhìn giống những con kên kên cực lớn.

Trong độn quang, Hàn Lập không chút biến sắc. Hắn nhấc tay, năm ngón xỉa tới. Tức thì,.

"Xuy xuy" thanh âm bạo phát, năm đạo hắc ti từ mấy đầu ngón tay bắn vụt ra, hướng bầy ma cầm, lóe lên biến mất.

Hơn mười con ma cầm lập tức kêu la thảm thiết, thân hình liền hóa ra một mảnh máu thịt rơi xuống như mưa. Trong khi đó, thanh sắc độn quang đã sớm chớp lóe bay đi, không vấy nhiễm chút nào tinh huyết ấy.

Gần một tiểu sơn cốc bí mật, trong khu rừng rậm bên ngoài cốc, Vũ y thiếu nữ đang trốn sau một gốc cây đại thụ, yên lặng ngó vào cửa sơn cốc. Cửa sơn cốc, cây cỏ um tùm dày đặc cao quá hai thân người, xem chừng ít người lui tới, hoang vắng dị thường. Dù vậy, Vũ y thiếu nữ đã ngóng nhìn cả một canh giờ, hai mắt không hề chớp, giống như đang chăm chú xem cái gì đó vô cùng thú vị.

Bỗng nhiên phía trên cửa cốc, hư không mập mờ, một cỗ vô hình rung động lan tỏa, hai gã ma nhân có cánh, mặc áo da, quỷ dị hiện ra. Hai người cẩn thận quét mắt đánh giá khắp nơi, thấy cửa cốc không có điều gì dị thường thì an tâm vỗ cánh phá không bay đi, trong nháy mắt đã trở thành hai điểm đen, rồi biến mất vô tung vô ảnh.

Thấy vậy, Vũ y thiếu nữ thở ra một hơi, khuôn mặt rạng rỡ hẳn, lập tức hai tay kết quyết, thân hình yểu điệu chớp nhẹ, biến mất ngay tại chỗ.

Chừng sau một bữa cơm, cách sơn cốc hơn vạn dặm, trong một động quật bí mật, Vũ y thiếu nữ đang bình tĩnh đặt tay lên đầu một gã ma nhân có cánh, trên mặt nàng mơ hồ có một tầng ngũ sắc quang hà lưu chuyển không ngừng. Nàng đang thi triển một loại sưu hồn bí thuật rất lợi hại nào đó.

Ngay bên cạnh, có một tên ma nhân khác đang úp mặt nằm rạp trên mặt đất, không hề nhúc nhích, chẳng biết là sống chết thế nào.

Sau vài hơi thở, ráng màu trên mặt Vũ y thiếu nữ chợt lóe lên tan biến, năm ngón tay nàng buông lỏng, ma nhân kia lập tức cả người xụi lơ nằm lăn trên đất.

"Thế ra đây chỉ là một cái trại nhỏ ven rìa, cũng chẳng có hạch tâm tộc nhân nào ở bên trong. Xem chừng chỉ có thể đi tới mấy cái trại lớn để tìm kiếm. Nhưng trước đó, phải báo một tiếng cho Hàn đạo hữu." Vũ y thiếu nữ ở yên tại chỗ, chớp hai mắt cân nhắc một hồi, rồi có chút bất đắc dĩ nói thầm.

Liền đó, bàn tay thon ngọc nhẹ nhàng xòe ra, lập tức hiện ra một mặt pháp bàn mờ mờ. Nàng điểm nhẹ ngón tay ở bên trên, rồi lật tay vỗ vào pháp bàn. Âm thanh trầm đục vang lên, pháp bàn bộc phát ra một đoàn bạch quang, bên trong ẩn ẩn những ngân sắc văn tự, rồi chợt lóe lên biến mất.

Xong xuôi, nàng buông lỏng thần sắc, quét ánh mắt nhìn hai gã ma nhân trên mặt đất, nét mặt bỗng lạnh lùng đanh lại.

"Phốc phốc" hai tiếng.

Tại một nơi khác, đang vô thanh vô tức phi hành dưới tầng trời thấp, Hàn Lập thoáng biến sắc, cảm ứng được điều gì đó, hắn vội lật bàn tay, trong tay liền hiện ra một pháp bàn tương tự, trên mặt rõ ràng chớp động ngân sắc văn tự, giống như đúc với các văn tự kia.

Hàn Lập đảo mắt xem qua, khóe miệng nhếch lên mỉm cười. Lập tức, hắn thay đổi độn quang, hướng một phương khác, ẩn nặc bay đi.

Nửa tháng sau, giáp ranh một bồn địa được ba ngọn núi bao quanh, Hàn Lập cùng Vũ y thiếu nữ sóng vai đứng trên cành một cây đại thụ cao chọc trời, đang ngắm nhìn vầng sương trắng mịt mù che phủ một tòa sơn phong. Vầng sương trắng xóa như bông gòn, mông mông lung lung, mỗi khi gió thổi qua lại toát ra mùi hương khó tả.

"Diệp tiên tử khẳng định đây chính là Huân Hương trại, một trong bốn chỗ trú ngụ lớn nhất của Thanh Dực tộc?" Nhìn một hồi, Hàn Lập bỗng nhiên mở miệng hỏi.

"Chắc chắn không sai. Ta đã thi triển sưu hồn thuật với hai người của Thanh Dực tộc mới biết được địa điểm chính xác. Chỉ tiếc là tu vi của hai người kia không cao, cũng chẳng biết gì nhiều về Huân Hương trại. Nhưng xét quy mô của trại này, nhất định sẽ có hạch tâm tộc nhân của Thanh Dực tộc. Nhưng nơi này rõ ràng đang bày ra cấm chế lợi hại, muốn đột nhập vào, sợ rằng cũng không dễ dàng." Vũ y thiếu nữ thấp giọng trả lời, ngọc dung lộ vẻ ngưng trọng.

"Ừ, xét hương khí trong sương mù mà nói, địa điểm thì chắc là không sai. Về phần cách thức đột nhập, thật ra ta lại có, bất quá cần một cơ hội thích hợp. Chúng ta tạm thời chờ thêm chút nữa." Hàn Lập nghe vậy thì mỉm cười, sớm tính trước nói.

"Hay quá. Nếu Hàn huynh đã có biện pháp, tiểu muội xin rửa mắt

trông mong." Vũ y thiếu nữ nghe xong, tự nhiên mừng rỡ lên.

Hàn Lập gật đầu, không nói thêm gì nữa, nhìn về ngọn núi xa xa, ánh mắt hiện lên vẻ quỷ dị.

Gần nửa ngày sau, từ chân trời, tiếng xé gió truyền đến, một con phi xà dài đến vài chục trượng xuất hiện, hướng đỉnh núi vút nhanh bay tới. Trên lưng cự xà có bảy tám gã ma nhân Thanh Dực tộc, tên nào tên nấy sắc diện vui mừng. Đám người, đa số là thanh niên nam nữ nhưng cầm đầu lại là một lão già tóc muối tiêu, thân hình cao lớn, phát ra khí thế kinh người.

"Tốt, thời cơ tới rồi, chúng ta hành động thôi." Đang ngồi trên cành cây đả tọa, vừa thấy đám ma nhân Thanh Dực tộc kia, Hàn Lập lập tức đứng dậy, thong thả nói với Vũ y thiếu nữ. Vũ y thiếu nữ cũng đứng lên, nhìn Hàn Lập, ánh mắt lộ vẻ tò mò.

Hàn Lập cũng chẳng nhiều lời, nhấc tay, lập tức một vật bắn thẳng đến nữ tử. Vũ y thiếu nữ hơi ngẩn ra, theo bản năng giơ tay bắt lấy, cúi đầu nhìn. Chính là một tấm phù lục tím mờ.

Lúc này, Hàn Lập nói điềm đạm:

"Đạo hữu đem tấm phù này kích phát rồi đi theo phía sau những người kia, ắt có thể trà trộn vào trong sơn trại. Chỉ cần Huân Hương trại này không có mấy thứ cấm chế đặc thù trong truyền thuyết, tin chắc sẽ không bị bại lộ hành tung. Nhưng mà đạo hữu nhớ cho, sau khi kích phát tấm phù này, ngàn vạn lần không nên sử dụng thần thông đặc thù khác để ngừa phù lục mất đi hiệu lực."

Dứt lời, Hàn Lập lại xòe tay, trong tay hiện ra một tấm phù lục y hệt như vậy, dán thẳng lên người.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Vũ y thiếu nữ, một đoàn tử quang lập tức bạo phát, đồng thời vô số ký hiệu màu tím từ bốn phía hiện ra, thoáng cái liền hóa thành một màn sương mù màu tím nhạt bao phủ lấy Hàn Lập.

------oOo------

Chương 2078: Đột Nhập

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngay khi đám sương mù tản mác đi, nơi Hàn Lập đứng khi trước bỗng nhiên trở nên trống rỗng.

Vũ y nữ tử vội vàng hướng thần niệm đảo qua khắp nơi xung quanh nhưng vẫn không phát hiện ra bóng dáng Hàn Lập, làm trong lòng không khỏi kinh ngạc.

"Đạo hữu không cần phải giật mình, đám người tộc Thanh Dực cũng sắp đến rồi. Nên nhanh chóng hành động đi!" Bỗng nhiên trong tai nữ tử là một giọng nói lạnh lùng truyền đến. Nghe thấy vậy nàng càng trở lên kinh sợ, cũng không chần chờ thêm nữa mà liền kích phát tấm phù lục trong tay.

Đồng dạng một luồng tử quang hiện lên, thân hình vũ y thiếu nữ lẫn trong làn sương mù tím tản mác cũng từ từ biến mất không thấy.

Thái Nhất Hóa Thanh phù ở vào tay những người có tu vi khác nhau thì hiệu quả ẩn nặc thân hình cũng hoàn toàn bất đồng.

Với tu vi Hợp Thể của nàng thì hiệu quả vượt xa so với Hàn Lập khi còn tu vi Hóa Thần, Luyện Hư kích phát. Trừ phi có tồn tại ma tôn trong đám người Thanh Dực tộc cẩn thận sử dụng thần niệm tra xét, nếu không thì căn bản không thể nào phát hiện ra Vũ y thiếu nữ đang ẩn nặc mảy may.

Còn về phần Hàn Lập lúc này khi sử dụng Thái Nhất Hóa Thanh Phù thì khác, ngoại trừ những gã đỉnh giai ma tôn chỉ kém cảnh giới Đại Thừa chừng nửa bước, còn nếu là dạng ma tôn bình thường thì căn bản không thể nào phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Lúc này, con phi xà to lớn ở phía xa hướng về phía ngọn núi có sương mù bao phủ trên cao cũng từ từ dừng lại, huyền phù ở trên

không.

Lão giả Ma tộc dẫn đầu sau khi nhìn khắp nơi đánh giá vài lần, liền giơ tay bắt quyết hướng xuống phía dưới.

Một đạo thanh quang bắn nhanh ra, chợt lóe lên, rồi lướt đi biến mất trong sương mù.

Sau một lát công phu, mùi hương trong sương mù thoáng cái bỗng trở nên nồng đậm gấp mấy lần, đồng thời một trận dao động khác thường truyền đến. Sương mù bị tách ra, hiện ra một cái thông đạo rộng chừng một trượng.

Ở phía xa thông đạo có thể nhận thấy bóng dáng mơ hồ của các tòa kiến trúc xây dựng.

Lão giả Ma tộc thấy vậy không chút chần chờ, chân dậm mạnh vào con cự xà một cái.

Nhất thời Ma thú hú lên một tiếng *"Tê tê"*thanh thót, thanh quang chớp động, thân hình chốc thu nhỏ lại vô số lần. Lão giả tay áo run lên, đem con tiểu xà nhanh chóng thu vào.

Liền đó lão giả quay lại nhìn đám người tuổi trẻ và mỉm cười nói vài câu, rồi lập tức hướng phía thông đạo bay đi.

Đám Ma tộc trẻ tuổi cũng vui cười hớn hở theo sát bay vào trong đó.

Chỉ khoảng thời gian vài cái hô hấp, đoàn người biến mất bên trong thông đạo không thấy bóng dáng.

Sau một trận quay cuồng, sương mù từ hai bên thông đạo cũng từ từ khép lại như ban đầu.

Những Ma tộc phụ trách trông coi cấm chế kia tự nhiên không phát giác được lúc đám người trở về, có hai đạo thân ảnh như có như không lặng lẽ theo sát sau lưng đám Ma nhân tiến vào thông đạo.

Một lúc lâu sau, trên một tòa tháp hắc mộc cao hơn trăm trượng, thân hình mơ hồ của Hàn Lập vẫn đứng yên không nhúc nhích huyền phù trên không trung nhìn xuống, phía dưới là cái sơn trại lớn không thua gì một thành thị loại nhỏ.

Trại này có diện tích chừng hơn vạn mẫu, dựa vào ba ngọn núi bao bọc, xung quanh trồng những loại cây cự mộc cao lớn che kín cả bầu trời tạo thành một hàng bảo vệ nghiêm mật.

Các cây cự mộc này toàn thân vỏ màu tím và phát ra một mùi hương thơm nồng, đúng là mùi hương vốn có của nơi đây.

Ở bên trong hàng rào là một đám kiến trúc bằng gỗ lớn nhỏ không đồng nhất, đủ để chứa cả hơn mười vạn Ma tộc nhân sinh sống.

ĐỐi với người Thanh Dực tộc ít ỏi thưa thớt mà nói, thì nơi đây đúng là một nơi quy tụ đông đúc tộc nhân.

Mà trong số kiến trúc bên trong Huân Hương trại này có một vài chỗ bộ dáng khác thường, không ít các cây cự mộc bao quanh vài tòa lầu các nhỏ vào bên trong, dường như muốn che dấu điều gì đó.

Hàn Lập lam mang trong mắt xoay chuyển, đem toàn bộ sơn trại nhìn qua một lần xong, cuối cùng đem ánh mắt dừng ở một chỗ kiến trúc có cấm chế dao động.

Ở quần kiến trúc phía ngã tư đường gần trước đó, có một đám vệ sĩ Thanh Dực tộc không ngừng tuần tra canh gác.

Mà đám Thanh Dực nhân thông thường cũng tránh xa nơi đó, vẻ như không dám tùy tiện đến gần.

Lam mang trong mắt Hàn Lập chợt tắt, thần hình trong suốt từ trên tháp gỗ từ từ hạ xuống đáp lên mặt đất nơi hoàn toàn không có bóng người.

Cuối cùng hào quang chợt tắt, một gã Thanh Dực nhân với khuôn mặt độc nhất vô nhị thoáng nhìn giống như Hàn Lập không một tiếng động hiện ra.

Loại biến ảo bí thuật che dấu thân phận này tuy không có hiệu quả ẩn nặc như Thái Nhất Hóa Thanh phù, nhưng hẳn cũng đủ để trà trộn vào đám Ma nhân bình thường.

Hàn Lập cười lạnh, nghênh ngang đi ra ngoài đường hướng phía đám kiến trúc nhỏ kia đi đến.

Cùng thời gian, ở một ngã tư đường khác trong sơn trại, vũ y thiếu nữ cũng thu hồi tác dụng ẩn nặc, biến ảo thành một nữ tử Ma tộc trẻ trung, thần sắc thong dong hướng một góc hẻo lánh khác đi đến.

Trên tay nàng lúc này đang bí mật giữ một tấm thiết bài bộ dáng đỏ như máu, trên đó mơ hồ phát ra một cỗ dao động như có như không.

Mà ở ngay góc bên kia nàng đứng là một tòa lầu các to lớn rất đáng chú ý.

Tại một căn nhà gỗ nhỏ ngay góc vắng của Huân Hương trại, bên trong một tầng ngũ sắc quang đoàn mơ hồ có hai bóng người ngồi xếp bằng mặt đối mặt.

Đúng là Hàn Lập và vũ y thiếu nữ đã dò xét suốt hai ngày nay.

Lúc này hai người vẻ mặt ngưng trọng như đang nói với nhau điều gì đó.

"Nói như vậy tiên tử đã xác định toà nhà kia có Thanh Dực tộc hạch tâm đệ tử ở?" Hàn Lập hỏi một câu.

"Tuyệt không sai đi, pháp khí của ta phản ứng mãnh liệt phi thường! Nói cho Hàn huynh hay, chỗ khả nghi này ta đã tra xét qua, chẳng những có hạch tâm đệ tử hơn nữa sợ rằng không chỉ là một người. Nơi này hơn phân nửa là nơi tộc Thanh Dực dùng cho hạch tâm đệ tử để tu luyện. Điều hẳn này là một tin tốt mà cũng là tin xấu!" Vũ y thiếu nữ than nhẹ trả lời.

"Như thế nào? Diệp tiên tử cảm thấy không tốt lắm để xuống tay a." Hàn Lập ngược lại hỏi thêm.

"Nếu đem hạch tâm đệ tử trong trại tập trung vào một nơi thì khẳng định cấm chế nơi đó rất mạnh, có thể còn có Thanh Dực tộc Ma tôn trấn thủ, nói không chừng còn không phải chỉ có một tên. Như vậy thì kế hoạch ban đầu đích xác rất khó thực hiện, mà thời gian còn lại cũng không nhiều nữa, chúng ta cũng không thể cứ tiếp tục chờ đợi." Vũ y thiếu nữ trái lại thản nhiên thừa nhận.

"Không quan hệ, nếu khéo léo ra tay mà không được thì phải dùng sức mạnh thôi. Mấy tên ma tôn Ma tộc kia ta sẽ giúp ngươi cuốn lấy trong chốc lát, ngươi chỉ cần để ý đến đám Ma tộc đệ tử hạch tâm là được. Như vậy hẳn là không có vấn đề gì chứ." Hàn Lập nhíu mày lạnh nhạt nói.

"Không có Ma tộc tôn giả quấy rầy thì bắt sống một gã hạch tâm đệ tử hẳn không là vấn đề. Bất quá chúng ta một khi động thủ, nếu không thể thoát thân trong thời gian ngắn thì đám cao giai Ma tộc khác sẽ lũ lượt kéo tới. Lấy độ lớn của Huân Hương trại này thì số lượng trung cao giai Thanh Dực tộc phải là rất nhiều, chỉ sợ ngay như tồn tại Ma tôn cũng có ít nhất bảy đến tám gã, đó là chưa nói đến đám Luyện Hư tu vi. Mặt khác phải phá vỡ trấn trại cấm chế nơi đây cũng phải tốn một phen khó nhọc tay chân a." Vũ y thiếu nữ liên tục lắc đầu than thở nói.

"Chuyệc phá cấm chế cũng cứ giao cho Hàn mỗ. Tại hạ đối với trận pháp chi đạo cũng có chút nghiên cứu, trải qua hai ngày nay quan sát đã phát hiện được một vài chỗ yếu nhược." Hàn Lập dường như đã định liệu trước nói.

"Nếu là như vậy thì coi như không có vấn đề gì lớn. Chỉ cần có thể nhanh chóng rời Huân Hương trại thì chắc hẳn đám Ma tôn sẽ không thể đuổi kịp chúng ta. Nhưng điều cố kỵ của ta là không biết hóa thân của tên Lăng Nguyên thánh tổ kia đang ẩn nấp nơi nào." Vũ y nữ tử nghe vậy không khỏi lộ vẻ vui mừng.

"Lăng Nguyên thánh tổ hóa thân! Nó tốt nhất là không nên xuất hiện a, nếu không thì cũng chỉ có thể mượn bảo vật đem hắn tạm thời vây khốn một lúc." Hàn Lập ánh mắt chợt lóe nói.

"Ồ, điều này cũng chỉ là tình hình xấu nhất! Quên đi, việc này tạm thời chưa cần nói tới vội, hai chúng ta tạm thời điều tức nghỉ ngơi, đợi đến tối nay thì lập tức động thủ tránh phải lo lắng đêm dài lắm mộng!" Vũ y thiếu nữ đề nghị.

"Được, cứ theo như lời tiên tử đi!" Hàn Lập liền gật đầu không có ý kiến gì nữa, hai mắt cũng nhắm lại bắt đầu nhập định.

Vũ y thiếu nữ sắc mặt âm trầm bất định cẩn thận cân nhắc lại một hồi, sau khi cảm thấy không có vấn đề gì quá lớn, đôi mắt xinh đẹp cũng từ từ nhắm lại.

Khoảng bảy tám canh giờ sau, tại một tòa đại điện nhìn không mấy bắt mắt ngay trung tâm Huân Hương trại, bên trong là một gã Ma tộc có mái tóc đen thùi sáng bóng, trên trán trải rộng các nếp nhăn, đang ngồi xếp bằng trên một cái giường băng phát ra hào quang thanh sắc. Hắn đang cúi đầu yên lặng tu luyện một loại công pháp gì đó.

Dựa vào khuôn mặt của gã Ma tộc thì nhìn không ra tuổi tác, nhưng linh áp từ trên người hắn mang lại thực sự kinh người, rõ ràng là một gã Ma tộc có tu vi ma tôn cường đại.

Ở phía trước không xa giường ngọc của hắn khoảng độ một trượng có một tòa tế đàn nhỏ hình thù cổ quái bằng đá, cao vài thước, mặt ngoài trải rộng chi chít ký hiệu tựa hồ cực kỳ bất phàm.

Đột nhiên tế đàn tản ra một đám hắc sắc quang quang đoàn, rồi phát ra tiếng tê tê vang dội.

Gã Ma tộc nam tử nguyên bản đang chăm chú tu luyện bỗng nhất thời cả kinh ngẩng đầu lên, để lộ ra là một đôi mắt xanh biếc, sáng như sao chớp động không ngừng.

"Sao lại lại như vậy, chẵng lẽ mấy tên tiểu tử kia xúc động phải cấm chế!"

Nam tử Ma tộc nhướng mày thì thào một câu nhưng động tác lại không chậm chút nào, cánh tay liền bấm pháp quyết, nhất thời trong phòng một luồng gió lạ thổi lên, thân hình nam tử cũng theo đó mờ đi trong gió biến mất.

Ngay sau đó tại cửa chính của đại sảnh, một trận gió lạ lại nổi lên, thân hình nam tử thoáng hiện ra không một tiếng động.

Nhưng, vị này tôn giả Ma tộc tại ánh mắt nhẹ nhàng quét qua đại sảnh, lại lập tức đồng tử hơi co rụt lại.

Ở một góc của đại sảnh rõ ràng là bóng người mặc thanh bào đang xoay lưng về phía hắn, mắt nhìn lên bức tường có treo một cái hắc sắc cự nhận.

Cái hắc sắc cự nhận này chính là một vật dụng trang trí làm bằng tài liệu thông thường, nhưng người mặc thanh bào lại xem như rất hứng thú, không có ý quay đầu lại.

Nam tử Ma tộc trong lòng giật mình, nhưng trên mặt lại làm như không biết, trái lại lạnh lùng mở miệng một câu:

"Các hạ là ai, sao nửa đêm dám lén vào bản điện?"

"Không có gì, tại hạ chính là nữa đêm thấy buồn chán, muốn tìm các hạ bàn luận một chút cho vui thôi." Thanh bào nam tử mắt vẫn chăm chú ngắm nhìn thanh hắc sắc cự nhận, nhàn nhạt lên tiếng trả lời.

"Luận bàn một chút? Ý của các hạ là…" Nam tử Ma tộc hai mắt đảo qua, đang muốn hỏi lại cho rõ ràng nhưng lời nói mới phát ra đến cửa miếng thì bị chặn đứng, một âm thanh ầm ì dọc theo vách bức tường truyên đến, làm cho cả đại sảnh như rung lên một hồi.

"Không tốt!" Nam tử Ma tộc sắc mặt đại biến, không dám nghĩ nhiều, thân hình liền nhoáng lên một cái, mang theo từng đạo tàn ảnh trực tiếp hướng về nơi phát ra tiếng âm thanh, dường như chỉ một cái nháy mắt là tới nơi.

Nhưng vào lúc này, thanh bào nam tử lại khẽ cười lạnh, một tiếng sét vang lên, trên người hiện ra vô số sợi thanh bạch điện hồ rồi thoáng chốc biến mất trong lôi quang.

Mà ngay sau đó, nam tử Ma tộc chỉ cảm thấy điện quang chợt lóe trước mắt, một gã thanh bào nam tử liền quỷ dị chắn trước mặt rồi phóng về phía hắn mười đạo kiếm khí sắc nhọn.

"Xuy xuy" trong nháy mắt tiếng xé gió vang lên.

Một đám thanh ti rậm rạp từ đầu ngón tay điên cuồng bắn ra, hóa thành một tấm thanh sắc kiếm võng đón đầu Ma tộc nam tử chụp xuống.

------oOo------

Chương 2079: Triền Đấu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tên thanh bào nam tử ngênh ngang lẻn vào đại sảnh đương nhiên chính là Hàn Lập, chẳng qua lúc này trên gương mặt được một mảng thanh sắc quang hà bao phủ, thân hình cũng khác biệt so với lúc trước, vừa xuống tay lập tức hơn mười khẩu Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hóa thành kiếm ti xuất ra.

Đám kiếm ti này tuy nhìn nhỏ bé nhưng mỗi sợi đều là kiếm quang được bồi luyện không ngừng mà thành, độ sắc bén rất đáng sợ, bảo vật bình thường căn bản không cách nào ngăn cản.

Nhưng tên ma nhân Thanh Dực tộc kia có thể được phái tới nơi này canh giữ hạch tâm đệ tử, đương nhiên cũng nằm trong hàng ngũ xuất chúng, sau khoảnh khắc nội tâm kinh sợ đã ngay tức khắc rống to một tiếng, trong miệng phun ra một cỗ cuồng phong màu xanh mờ mịt, tiếp theo từ trong tay áo lộ ra song chưởng, hướng về phía võng kiếm mà phát ra một trảo phá không bay tới.

Hai bàn tay nhìn như bình thường, nhưng trong khoảnh khắc trảo mang xuất động, giữa lòng bàn tay ngưng tụ ra một mảng hoàng sắc quang hà mờ mịt, phảng phất như huyễn hóa thành hai đạo hư ảnh một giao một hổ, hướng lên cao vỗ một cái phát ra khí thế kinh người, như muốn trực tiếp dựa vào cường lực phá rách võng kiếm.

Hàn Lập mắt thấy cảnh này nhưng thần sắc không đổi, ngón tay hướng lên không chút hoang mang điểm một cái.

Một âm thanh *"phốc suy"* trầm đục vang lên.

Kiếm quang trên thanh võng hơi cuồng trướng, mỗi một sợi thanh ti liền mơ hồ đều biến ảo thành từng đạo kiếm quang mờ mịt, từ không trung mãnh liệt chém xuống xối xả như thác đổ.

Hư ảnh một giao một hổ mới vừa kịp ảo hóa kia chỉ kịp gào lên một tiếng đã bị vô số kiếm quang xuyên thủng trăm ngàn lỗ, thân thể trực tiếp tiêu tán trong hư không.

Mấy trăm đạo kiếm quang còn sót lại tốc độ vẫn không đổi hung hăng hướng về phía nam tử Ma tộc điên cuồng trảm xuống.

Nam tử ma tộc sắc mặt đại biến, liền đem cỗ cuồng phong bên cạnh xoáy mạnh một hồi, lập tức đem thân hình của chính mình bao phủ vào trong đó.

Một khắc sau đó, vô số kiếm quang chi chít lóe lên chém qua cỗ cuồng phong.

Sau khi cuồng phong bị lực lượng của kiếm quang mạnh mẽ đánh tan, nam tử ma tộc nguyên bản vẫn ở chỗ cũ nhưng đã biến mất không thấy bóng dáng.

Hàn Lập mục quang léo lên, bàn tay trở nên đen kịt như mực, đồng thời trở tay lại vỗ về phía hư không một trảo.

Một cỗ lực lượng vô hình từ lòng bàn tay mãnh liệt tuôn ra, đồng thời bộc phát ra một tiếng nổ vang kinh thiên động địa.

Tại một nơi nhìn như không có bóng người, bỗng một đoàn hôi quang hiện ra, từ bên trong bắn ngược ra một bóng người lảo đảo.

Đúng là tên nam tử ma tộc lúc trước đang thi triển bí thuật ẩn nặc định đánh lén Hàn Lập.

"Không thể nào, Ma Phong Độn của ta sớm đã tu luyện đến cực hạn, tai sao có thể dễ dàng bị phá vỡ như thế!" nam tử ma tộc một hơi bay ra xa vài chục trượng mới miễn cưỡng ổn định được thân hình. Nhưng lúc này ánh mắt nhìn về phía Hàn Lận lộ ra nét kinh sợ, vẻ mặt khó có thể tin nổi.

Hàn Lập ngược lại chỉ nhàn nhạt nhìn qua nam tử Ma tộc, không có ý định trả lời chút nào.

"Được, được lắm, nói vậy thì tại hạ cũng đành phải liều cái mạng già này rồi!" nam tộc Ma tộc nhìn bộ dáng thong dong của Hàn Lập, thần sắc bỗng chốc trở nên lạnh lùng.

Hàn Lập nghe được lời nói đó khóe miệng nhếch lên, tay áo bỗng run một cái, một đoàn ngân diễm theo đó hiện ra.

Nhưng kỳ lạ là, ngọn lửa này cũng không phải bay về phía nam tử đối diện, ngược lại hướng về một góc khác của đại sảnh kích bắn tới.

Sau khi xuay tròn một vòng, đóa ngân diễm hóa thành một con Ngân Sắc Hỏa Điểu, lúc đầu chỉ lớn chừng hơn một xích, nhưng sau khi hai cánh dang ra lại cuồng trướng lên hơn một trượng.

Một tiếng *"Ầm ầm"* vang lên, ngân diễm bạo liệt mà khai, hỏa diễm cuồn cuộn chỉ trong chốc lát đã đem góc sảnh kia bao phủ bên trong.

Nhưng vào ngay lúc này bên trong góc sảnh truyền đến một tiếng hừ lạnh!

Một đoàn thanh quang bỗng bùng phát ngay bên trong ngân diễm, sau khi nở ra liền huyễn hóa thành một đầu hư ảnh Tam Thủ Thanh Mãng cao vài trượng.

Hư ảnh của ma mãng vừa mới hiện thân, ba khỏa đầu lâu đồng thời hướng về ngân diễm bốn phía mở miệng phun ra, ngay tức khắc ba loại hàn khí xanh, vàng, lam màu sắc bất đồng cuồn cuộn tuôn ra đem ngân sắc hỏa diễm bên cạnh tạm thời bức lui.

Tiếp theo thanh quang bỗng xuất hiện một bóng người ở trong ngân diễm thừa cơ bay ra, ngay sau một cái chớp động đã xuất hiện bên cạnh nam tử ma tộc.

Đúng là một phụ nhân khoảng hơn ba mươi tuổi, một thân váy dài xanh biếc! Nữ nhân này tư sắc không cao, nước da hơi đen, trên bả vai có một con Tam Thủ Thanh Xà cao hơn một xích, đang không ngừng đong đưa qua lại ba cái đầu phát ra âm thanh khúc khích.

Hư ảnh bên trong ngân diễm khi nãy đúng là do con rắn này biến ảo mà ra.

"Thanh trưởng lão, bà cũng đến đây rồi." Nam tử ma tộc vừa nhìn thấy phụ nhân này, thần sắc hơi buông lỏng mà hỏi.

"Hừ. người này thần thông sâu không lường được! Lúc nãy ta muốn trước tiên âm thầm ẩn nặc, không ngờ cũng chẳng giấu diếm được tai mắt của hắn." Phụ nhân váy xanh ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, cũng không quay đầu mà trả lời.

"Kẻ này khẳng định còn có đồng bọn, chúng ta cần phải lập tức thoát khỏi hắn rồi đi đến Tàng Linh Các xin viện trợ mới được, một lát nữa ta sẽ cố gắng cầm chân kẻ này, phu nhân hãy đến đó trước rồi nói sau!" Nam tử ma tộc sau khi suy sét một hồi nói ra.

"Ngươi tinh thông Ma Phong độn, luận độn thuật so với ta còn cao minh hơn, vậy hãy để ta cầm chân người này đi, ngươi phải đi xin viện trợ trước mới hợp lẽ." Phụ nhân váy xanh lắc đầu một hồi, vừa dứt lời bỗng nhiên ngọc thủ nhấc lên, đồng thời há miệng phun một cái.

Một đạo ngân quang từ trong miệng phụ nhân nhanh như thiểm điện bắn ra, lập tức đem nữa đoạn thủ chỉ từ trên bàn tay cắt xuống.

Nơi vết cắt tuy có thể nhìn thấy cốt nhục rõ ràng, nhưng một giọt tiên huyết cũng không chảy ra.

Vốn dĩ thanh xà trên vai có chút uể oải, nhưng vừa nhìn thấy hành hộng của phụ nhân lập tức tinh thần rúng động, cái đuôi khẽ vẩy một cái liền phóng tới, chiếc đầu ở giữa vừa nhìn xuống liền đem một nữa ngón tay đang rơi xuống một ngụm nuốt vào.

Lúc này, phụ nhân mới lẩm bẩm trong miệng, đồng thời lại há miệng phun ra mấy đoàn tinh khí màu tím nhạt, bao phủ thanh xà vào trong.

Thanh xà dưới sự thúc dục của tinh khí cùng pháp quyết thân hình bỗng trở nên cuồng trướng, chỉ chốc lát sau đã biến thành quái vật khổng lồ cao vài chục trượng, trên người lân phiến lấp lánh, ba khỏa đầu lâu đều tự mọc thêm một cái sừng xanh, vàng, lam màu sắc bất đồng.

Bộ dáng vô cùng dữ tợn!

Nam tử ma tộc nhìn thấy động tác đó của phụ nhân đầu tiên hơi ngẩn sau rồi lại gật đầu, cũng không chần chờ thêm bàn tay khẽ rung lên, một cặp xích hồng viên hoàn theo đó bay ra.

Viên hoàn xoay tròn trên không trung một vòng rồi từ đó bắn ra một đạo bạch quang, đúng là một đầu ma cầm toàn thân trắng như tuyết, rất giống như một đầu cự ưng, nhưng trên trán lại có một khỏa yêu mục xanh biếc.

Bất kể là cự mãng ba đầu hay ma cầm trắng như tuyết, khí tức đều mạnh không kém Ma tộc phụ nhân cùng nam tử, hơn nữa có vẻ như thần thông công pháp của chúng bổ sung cho nhau. Bốn cái đầu liên thủ lại thực lực mạnh không kém so với bốn gã Ma Tôn đứng cùng một chỗ chút nào.

Hàn Lập đối với cảnh tượng trước mắt chỉ hơi nhíu hai mắt lại, cũng không dám thật sự chủ quan, tay áo khẽ phất lên, ngay lập tức một đạo hư ảnh hoàng sắc bay ra, sau một cái lắc nhẹ đã huyễn hóa thành một con tiểu thú cao hơn một xích.

Đúng là tiểu báo lúc trước đã tiến giai đến Hợp Thể Kỳ.

Cùng lúc đó, trên người Hàn Lập ma khí cuồn cuộn, một kiện ma giáp phát ánh sáng đen kịt cũng hiển hiện ra, rồi lại giơ thủ chưởng hướng về phía hư không tung một trảo, một tòa tiểu sơn đen đuốc cũng lặng lẽ bay tới.

Mà bên trong ngân sắc hỏa diễm vốn dĩ hừng hực thiêu đốt trong góc sảnh lại truyền đến một tiếng thanh minh!

Hỏa diễm cuộn tròn một vòng rồi ngưng tụ, sau đó lại biến ảo thành một đầu Ngân Sắc Hỏa Điểu, đồng thời sau một cái chớp động đã bay trở lại trên đỉnh đầu Hàn Lập, bay lượn quanh quẩn lúc cao lúc thấp.

"Mau động thủ".

Sau khi nghe được bên ngoài đại sảnh mơ hồ truyền đến tiếng nổ vang và cảm nhận được một cỗ chấn động không ngừng phát ra từ một phía, phụ nhân váy xanh không chút chần chừ quát lên một tiếng, lập tức xuất thủ trước.

Nữ nhân này vừa giơ tay lên, ngay tức khắc hơn trăm sợi bạch bích bay ra, nếu nhìn kĩ sẽ thấy một trăm lẻ tám cây châm nhỏ xanh biếc, mỗi cây châm chỉ dài vài tấc, nhỏ như lông trâu, mùi tanh truyền đến phảng phất như có như không.

Tam Thủ Cự Mãng kia đang ở phía trước, đồng thời lắc lư ba cái đầu lập tức phun ra hàn khí cuồn cuộn. Thế nhưng hàn khí lần này không chỉ hung mãnh hơn so với lần trước, mà độ kỳ hàn phảng phất như có thể đem cả hư không đóng băng thành một khối, bên trong hàn khí mơ hồ còn có tam sắc phù văn lúc ẩn lúc hiện.

Về phần nam tử ma tộc kia cũng không hề động thủ với Hàn Lập, mà thân hình vừa động lập tức cùng với đầu ma cầm trắng như tuyết kia hóa thành hai cỗ phong quyển mịt mù, bắn nhanh về phía một cánh cửa khác trong đại sảnh.

"Ngăn hắn lại"

Hàn lập hướng về phía Báo Lân Thú phân phó một tiếng, sau đó hắc sắc tiểu sơn cầm trong tay lại không chút do dự ném về phía trước, ngay tức khắc một ngọn núi cao vài chục trượng đã chắn ngang trước người.

Bích mang kích xạ lên phía trên liền bộc phát ra lục mang vây quanh, đồng thời phát ra tiếng nổ vang như vũ đả ly ba. *

Thế nhưng ngọn núi đen kia vẫn vững vàng chắn ở đó không chút sứt mẻ.

Ngân Sắc Hỏa Điểu ngay trong khoảng khắc hàn khí đánh tới, trong miệng lập tức phun ra ngân diễm, đồng thời hóa thành một cơn hỏa lãng** khiến cho hàn khí liên tiếp bị bức lui về phía sau.

Cùng thời điểm sau khi Báo Lân Thú nghe được mệnh lệnh của Hàn Lập, lập tức hóa thành một đoàn kim quang bay vụt ra, sau khi ở trên không lắc lư một cái liền phân ra thành hai đạo tàn ảnh, rồi lại trở nên mơ hồ trực tiếp chui vào trong hư không không thấy bóng dáng.

Sau một khắc, nam tử ma tộc khó khăn lắm mới đến được bên ngưỡng cửa lại liền cảm thấy không gian trước mắt nổi lên ba động, hai kim ảnh hơn một trượng bỗng chắn trước người, đồng thời dưới một cái cử động đã mãng liệt hiển hiện vô số kim sắc trảo mang phát ra âm thanh *"xuy xuy"* xé gió đánh tới.

Sau khi Nam tử ma tộc hướng thần niệm đảo qua bên trong những trảo mang này, trong lòng lập tức cả kinh, cũng không dám cố sức xông vào nữa mà đem phong quyển dừng lại ngay lập tức, đồng thời khẽ lật tay lộ ra một cây vũ phiến trắng tinh, hung hăng hướng về phía trước quạt một cái.

Trong nháy mắt từ bên trong tuôn ra một cơn gió lốc, đồng thời quay cuồng một trận rồi lại huyễn hóa thành một con phong long mịt mù, giương nanh múa vuốt hung hăng xông tới.

Tuyết bạch ma cầm ở bên kia sau khi phát ra một tiếng quái minh, hai cánh cùng lúc giang rộng, bắn ra từng đạo phong nhận trắng tinh dài hơn một xích.

Một âm thanh bạo liệt chói tai nổi lên! Bạch quang khôi ảnh cùng kim mang đồng thời va chạm với nhau, trong nhất thời có vẻ khó phân cao thấp.

Nhưng dù cho nam tử ma tộc tìm mọi cách thi triển Phong Độn Thuật và nhờ ma cầm của mình che chắn một bên, cho dù có muốn thuấn độn chạy sang một hướng khác thì cũng đều gặp phải sự ngăn cản như xuất quỷ nhập thần của Báo Lân Thú.

Nếu luận về thực lực chân chính thì có lẽ tên nam tử ma tộc này cùng ma cầm liên thủ hẳn trên Báo Lân Thú một bậc. Nhưng luận về trình độ độn thuật huyền diệu, Báo Lân Thú lại ở phía trên nam tử ma tộc, nhất thời khiến cho hai bên đau khổ tranh đấu không thôi.

Lại nói về Hàn Lập ở bên kia đơn đả độc đấu với phụ nhân váy xanh cùng cự mãng ba đầu, trái lại chỉ dễ dàng giống như ăn cơm tấm, mặc cho hai người phát động thủ đoạn công kích như cuồng phong bão tố, hắn chỉ cần một cái giơ tay nhấc chân cũng đủ ngăn cản được.

Thậm chí nếu không phải sợ khi đánh chết đối thủ có thể sẽ dẫn đến phiền toái không cần thiết, thì Hàn Lập căn bản cũng không tốn bao nhiêu khí lực để diệt sát phụ nhân cùng Tam Thủ Cự Mãng này.

Ngay lúc này hai người phụ thân và ma thú liền rơi vào vòng luẩn quẩn buồn bực, dù thời gian thấm thoát trôi qua rất nhanh, nhưng lại vô pháp ngạnh xông ra khỏi đại sảnh nửa bước.

Trong lòng Hàn Lập đang âm thầm suy xét xem có nên trợ giúp Vũ Y thiếu nữ hay không, bên tai đột nhiên truyền đến một âm thanh kinh hỷ.

"Hàn huynh, có thể đi được rồi. Tiểu muội đã đắc thủ."

Hàn Lập vừa nghe được lời nói này trên mặt đại hỷ, đồng thời trong miệng cười rộ lên một hồi!

Triền Đấu: (Quấn lấy đánh nhau) Kiểu quấn lấy đối phương mà đánh,cầm chân không cho đối phương phân tâm

* vũ đả ly ba: ý nói về âm thanh rầm rì như mưa rơi trên tấm phên.

** Hỏa lãng: Sóng lửa

------oOo------

Chương 2080: Đắc thủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một tay hắn bỗng nhiên bấm niệm pháp quyết, hắc khí sau lưng phóng lên cao vút, bên trong hắc khí mơ hồ hiện lên một cái hư ảnh ma tướng ba đầu sáu tay màu vàng rực rỡ.

Bốn cánh tay của ma tướng này khẽ đảo, tức thì bốn thanh kim sắc cự nhận cũng theo đó hiện ra trong tay, đồng thời mỗi thanh đều đánh ra một đạo nhận quang màu vàng kim.

Những nhận quang này loáng cái đã dài ra gần mười trượng, thanh thế cực kỳ kinh người, ngay cả nam tử cùng phụ nhân Ma tộc và ma thú đều đồng loạt thi triển thủ đoạn để ngăn cản nhưng cũng bị nó đánh cho rối rít thối lui.

Nhân cơ hội này Hàn Lập nhanh chóng thu lại pháp tướng cùng với hỏa điểu màu bạc rồi thân thể hóa thành một đạo thanh hồng ** chói mắt lao ra ngoài cửa, còn Báo Lân Thú sau khi thu lại hóa thân hư ảnh cũng hóa thành một đoàn kim quang theo sát Hàn Lập.

Nam tử ma tộc cùng phụ nhân váy xanh thấy tình hình này hiển nhiên biết có điều không hay, sau khi truyền âm gấp với nhau hai câu, nam tử ma tộc lập tức dẫn theo ma cầm đuổi theo, mà phụ nhân váy xanh thì cuống quít bay về phía nơi ở của đám hạch tâm đệ tử kia.

Chỉ sau chốc lát, phụ nhân xuất hiện ở phía trước một thiên điện***, sắc mặt nàng lập tức trở nên hết sức âm trầm.

Đại môn của thiên điện này chẳng những đổ bể tan tành mà mấy tầng cấm chế bố trí gần đó cũng bị người ta bài trừ không còn một mống.

Hơn nữa có mấy tên thủ vệ Ma tộc mặc chiến giáp màu xanh biếc cũng ngã trái ngã phải nằm đầy đất ngoài cửa lớn.

Phụ nhân váy xanh chửi bới một câu rồi cũng không chần chờ gì thêm nữa mà rú lên một tiếng dài thê lương, tiếng kêu vang vọng chọc thẳng tới chín tầng mây.

Trong khoảnh khắc, cả tòa Huân Hương Trại cũng trở nên sôi sục, Thanh Dực nhân tu vi thấp lập tức đóng cửa khóa nhà mà một số Ma tộc có tu vi cao thì giật nảy mình rối rít ra khỏi phòng bay về phía tiếng rú kia.

Trong khoảng thời gian này, Hàn Lập và Báo Lân Thú đã hội hợp lại một chỗ, cũng không chần chờ mà lao thẳng về một góc hàng rào vắng vẻ.

Ở phía sau hắn không xa, nam tử Ma tộc nọ cưỡi trên lưng con ma cầm màu trắng, liều mạng theo sát không rời.

Sau khi nghe thấy tiếng rú của phụ nhân truyền đến, Hàn Lập khẽ cau mày, thần sắc nam tử Ma tộc phía sau trở nên ngưng trọng, sau khi hít sâu một hơi, có vẻ như hắn cũng sắp sửa rú lên một tiếng tương tự.

Nhưng ngay lúc này, Hàn Lập ở phía trước bỗng nhiên lật tay ném ra mấy trăm trương phù màu kim ngân, đồng thời bay thẳng lên cao, lóe một cái đã biến mất trong hư không không thấy bóng dáng.

Một tiếng nổ vang trời phát ra!

Thiên địa nguyên khí trên không cũng run rẩy, hư ảnh một tòa cung điện khổng lồ lững lờ hiện ra giữa ngũ sắc hà quang rồi ầm ầm rơi xuống phía dưới.

Nam tử Ma tộc cả kinh trong lòng, cũng bất chấp hết thảy, quạt lông màu trắng trong tay quạt tới tấp về phía không trung, một cỗ lốc xoáy tuôn ra cuốn về phía hư ảnh cung điện trên cao.

Cát bay đá chạy, có vẻ như nó rất có thể mạnh mẽ thổi tan được hư ảnh của tòa cung điện này!

Nhưng Hàn Lập ở phía xa cười lạnh một tiếng rồi khẽ điểm một cái về phía hư ảnh cung điện trên trời cao.

Từ trên trời cao trong nháy mắt lại bộc phát ra vạn đạo quang mang, ngũ sắc hà quang lại càng tuôn xuống phía dưới, cuốn đi tất cả cuồng phong biến vào hư không.

Mà hư ảnh của cung điện sau một tiếng nổ vang đã chụp lấy nam tử Ma tộc còn chưa kịp xử trí thế nào vào trong.

Nam tử Ma tộc chỉ vừa cảm thấy mắt hoa lên thì thân mình đã ở trong một vùng sương mù mờ ảo, ở phía xa xa dường như đâu đâu cũng đều là hư ảnh đủ loại đình đài lầu các khiến người ta nhất thời không còn biết mình đang ở nơi nào.

Vị Ma tôn Thanh Dực tộc này sắc mặt đại biến, liền không chút lưỡng lự ném quạt lông trong tay bay ra, quạt lông lập tức hóa thành hơn chục con phong giao mờ ảo rồi đánh thẳng về phía những hư ảnh nơi xa kia.

Trong lòng tên Ma tộc này hiện giờ cũng rất rõ ràng, ngay cả khi hắn có thể thoát khốn ra ngoài nhưng hiển nhiên không cách nào đuổi kịp Hàn Lập được nữa.

Sự thật đúng là như vậy!

Hàn Lập vừa nhìn thấy có thể dùng phù tạm thời vây khốn được nam tử Ma tộc kia thì tức thì một tay bấm niệm pháp quyết.

Một tiếng sét đánh vang lên!

Sau lưng Hàn Lập lập tức hiện lên một đôi lông cánh xanh trắng, đôi cánh khẽ vỗ một cái, hắn liền hóa thành một tia thanh ti bắn đi, chỉ chớp lên vài cái đã biến mất trong bóng tối.

Không lâu sau, trong biển sương mù màu trắng sữa giữa ba ngọn núi đột nhiên truyền ra một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Một đạo kiếm quang khổng lồ to bằng thân người bỗng nhiên chém ra từ biển sương mù, nơi hàn quang quét qua đều khiến biển sương mù tách ra làm đôi.

Sương mù tới tấp tản ra bốn phía như điên loạn, phảng phất như cấm chế của cả tòa trấn trại của Huân Hương Trại này đều bị một kiếm này chém nát.

Nhưng sau khi kiếm quang màu xanh lóe lên rồi biến mất, từ trong một góc của biển sương mù có hai đạo cầu vồng bắn ra, sau khi đảo qua xung quanh cũng phá không lao về phía chân trời.

Chỉ trong chốc lát, từ trong biển sương mù phía dưới có mấy tiếng rống giận truyền tới, độn quang đủ mọi màu sắc từ đó lao ra đuổi theo hai đạo cầu vồng phía trước.

Một người thân ảnh yểu điệu trong hai đạo cầu vồng phía trước chính là vũ y thiếu nữ, còn một gã mặc thanh bào hiển nhiên là Hàn Lập.

Vũ y thiếu nữ quay đầu nhìn năm sáu tên Ma Tôn Thanh Dực tộc ở vài dặm phía sau đang đuổi sát không nghỉ, khóe miệng hơi nhếch lên cười khẽ.

"Hàn huynh, cũng không sai biệt lắm rồi, chúng ta nên bỏ bọn họ lại đi."

"Được, bắt đầu động thủ đi." Hàn Lập nghe thấy vậy, thần niệm đảo về phía sau, bất động thanh sắc gật đầu, tiếp đó dừng lại độn quang, vô số điện hồ màu bạc từ cơ thể hắn tuôn ra rồi biến ảo thành một con Lôi Bằng màu bạc lớn gần một trượng.

Hai cánh Lôi Bằng này mạnh mẽ vỗ một cái, điện hồ phía ngoài thân nổ vang một tiếng, thân thể lập tức điên cuồng phóng lớn gấp mười hóa thành một con Lôi Bằng dài chừng mười trượng, tiếp đó đôi cánh khổng lồ lại vỗ mạnh thêm một lần nữa, Lôi Bằng liền hóa thành một đạo ngân hồ bắn đi, chỉ lóe một cái đã biến mất vô ảnh vô tung ở phía chân trời.

Còn vũ y thiếu nữ đã xoay chuyển trong độn quang mà biến thành một con Ngũ Sắc Thải Phượng, ngũ sắc hà quang phía ngoài thân thể con phượng này cuộn lên một cái, nó đã lao vào hư không biến mất không tăm tích.

Mấy đạo độn quang đuổi theo phía sau giật mình, bất giác dừng lại, cũng rối rít hiện ra chân thân.

Một nữ tử yếu ớt nhất trong đó rõ rành rành chính là phu nhân mặc váy xanh lúc trước.

Những tên Ma Tôn Thanh Dực tộc này nhìn về hư không trống rỗng phía xa, sắc mặt tên nào cũng đều xanh mét xám ngắt.

"Không ngờ lại để cho hai tên tặc tử này trốn thoát mất rồi! Xem biến thân của bọn chúng thì chẳng lẽ là mấy lão quái vật của Thú Tôn Điện sao..." Một lão giả râu tóc đỏ ngầu đột nhiên đập mạnh quải trượng đen nhánh trong tay, giận dữ nói.

"Có thuật biến hóa nhưng chưa hẳn đã là người của Thú Tôn Điện. Mấu chốt là hai người này chạy tới trại của chúng ta làm gì? Thanh Trường Ác Lão, ngươi là người cảnh báo đầu tiên có phát hiện được gì không?" Một tên Ma Tôn khắp người đen nhánh nhìn không rõ mặt mũi lạnh lùng hỏi phụ nhân váy xanh.

"Một tên đệ tử có chân huyết ở Thanh Linh Điện bị hai kẻ này cướp đi mất rồi!" Phụ nhân chần chờ giây lát rồi trả lời có hơi chút xấu hổ.

"Quả nhiên là người tới vì Thanh Loan chân huyết! Chỉ có một tên đệ tử bị cướp đi còn những người khác vô ngại sao?" Ma Tôn đen nhanh kia hừ lạnh một tiếng, cũng không cảm thấy có gì lạ nhưng vẫn hỏi thêm một câu.

"Những đệ tử khác không việc gì, chẳng qua chỉ là bị hôn mê ngất đi. Có điều tên đệ tử bị cướp đi kia có tiềm lực trong đám đệ tử có chân huyết đủ để đứng vào hàng ngũ năm người đứng đầu!" Phụ nhân lắc đầu nói.

"Năm người đứng đầu, nói vậy cũng có nghĩa là không thể bỏ mặc như vậy được rồi. Sau khi trở về lập tức liên lạc với Thánh Tổ đại

nhân. Hai người này có thần thông rất cao, chỉ có Thánh Tổ đại nhân đích thân ra tay mới có thể ngăn lại hai gã tặc tử này được." Ma Tôn đen nhanh âm trầm nói.

"Cũng chỉ đành vậy thôi. Nếu không bắt được hai người này thì danh tiếng của bổn tộc có thể bị hủy hoại trong chốc lát mất. Lần bị trộm chân huyết trước đã là chuyện hơn mấy vạn năm trước, xem ra không ít người đã ném chuyện Lăng Nguyên đại nhân trấn giữ bổn tộc vứt ra sau gáy rồi, cần phải nhắc nhở bọn họ một lần nữa mới được." Lão giả tóc đỏ cũng đồng ý nói.

Cứ như vậy mấy tên Ma Tôn này đứng tại chỗ trao đổi với nhau vài câu sau đó cũng quay đầu độn quang trở về theo đường cũ.

Lúc này Hàn Lập và vũ y thiếu nữ sau khi biến thân cũng bay một mạch hơn nửa ngày rồi tìm một sơn động bí mật tạm thời trốn vào trong đó.

"Nói không chừng trên người những tên hạch tâm đệ tử này còn bị động tay động chân, lấy chân huyết ra rồi chúng ta sẽ lập tức rời khỏi khu vực này." Hàn Lập vừa tiến vào trong động liền lập tức trầm giọng nói với vũ y thiếu nữ.

"Điều này là đương nhiên, Hàn huynh chỉ cần chờ ta nửa canh giờ, ta sẽ lấy chân huyết ra ngay." Vũ y thiếu nữ thản nhiên cười trả lời, một cánh tay áo run lên hướng về phía mặt đất, tức thì một khối khăn gấm màu lam bay ra rơi xuống đảo một vòng, một gã thanh niên Thanh Dực tộc hôn mê bất tỉnh xuất hiện trên mặt đất.

"Tốt, tiên tử nắm bắt lấy thời gian, ta ra ngoài động hộ pháp cho ngươi một chút!" Hàn Lập biết bí thuật như vậy không nên để người khác quấy rầy, sau khi nói một tiếng thì tự giác đi ra ngoài động.

Vũ y thiếu nữ cười khẽ một tiếng, đương nhiên không có ý kiến gì khác, bàn tay đảo lật lập tức lấy ra một chồng trận kỳ trận bàn, thần sắc vừa động lại lập tức xoay người sang.

Vũ y thiếu nữ đang đi tới, vẻ vui mừng không giấu nổi trên khuôn mặt nàng.

"Nhìn thần sắc tiên tử, hẳn là đã lấy được chân huyết vào tay rồi a." Hàn Lập hỏi, ánh mắt sáng ngời.

"Không chỉ lấy được Thanh Loan chân huyết mà độ tinh khiết của chân huyết còn vượt xa tưởng tượng của tiểu muội, xem ra tên Ma tộc chúng ta bắt được cũng không phải hạng người vô danh trong đám đệ tử trọng yếu của Thanh Dực tộc. Có điều càng như thế chúng ta lại càng phải nhanh chóng rời khỏi nơi này. Đây là một phần chân huyết của Hàn huynh, đạo hữu nhận lấy đi!" Vũ y thiếu nữ cười khẽ một tiếng, ném cho Hàn Lập một cái bình nhỏ màu trắng, thận trọng nói với thần sắc nghiêm túc.

Hai mắt Hàn Lập sáng ngời, vươn một bàn tay ra chộp lấy bình nhỏ vào lòng bàn tay, khẽ mở nắp thần niệm quét vào trong bình.

"Không sai, đích thực là Thanh Loan chân huyết. Tốt lắm, vậy hiện giờ chúng ta liền rời khỏi Thiết Sa Lĩnh ngay." Nét mặt Hàn Lập lộ vẻ vui mừng, sau khi thu lại bình nhỏ thì lập tức nói.

Cứ như vậy, hai người lại tiếp tục đề khởi độn quang, một lần nữa hóa thành hai đạo độn quang nhàn nhạt phá không bay đi theo cùng một hướng.

Hai ngày sau một đội Ma tộc của Thanh Dực tộc phát hiện ra tên thanh niên Ma tộc kia bất tỉnh nhân sự trong một sơn động. Mặc dù hắn vẫn còn tính mạng nhưng chân huyết trong cơ thể không còn một giọt. Việc này dẫn tới không ít xôn xao trong những người Thanh Dực Tộc trong trại, nhưng không lâu sau, một tin tức kinh người hơn lặng lẽ lan truyền trong đám Ma tộc cao cấp.

Hóa thân của vị đại nhân Lăng Nguyên Thánh Tổ mà cả tộc bọn họ trông nhờ làm chỗ dựa kia trước đó không lâu sau một lần đi xa cũng bị trọng thương trở về nơi ở, đồng thời lập tức tuyên bố bế quan không hề tiếp kiến bất kỳ ngoại nào nữa.

Một số Tôn Giả Ma tộc biết được chân tướng sau khi xác nhận chuyện này cảm thấy sợ hãi vô cùng, gần như toàn bộ đều không hẹn mà nhất trí ngậm miệng không nhắc tới chuyện này nữa, hơn nữa phát ra lệnh cấm tộc nhân bàn tán về các sự tình liên quan.

Cứ như vậy một chuyện vốn cho không ít thế lực Ma tộc phải chú ý tới vậy mà bị mạnh mẽ đàn áp đi, chỉ sau mấy ngày lan truyền trong Thanh Dực tộc ở Thiết Sa Lĩnh là sẽ không còn bất kỳ tin tức nào lộ ra nữa.

* Đắc thủ: Lấy được

** Thanh hồng: Thanh – màu xanh, hông – cầu vồng, *"thanh hồng"* nghĩa là đạo cầu vồng màu xanh.

*** thiên điện: điện chính

------oOo------

Chương 2081: Ma Nguyên Hải

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một năm sau, tại Ma Nguyên Hải tiếng tăm lừng lẫy ở Ma Giới, có một chiếc hắc lục cự thuyền* được kéo bởi những con hải thú bộ dáng như cá voi đang rẽ sóng chạy đi như bay trên mặt biển đen ngòm.

Mà bầu trời trên cao cách mặt biển khoảng hơn trăm trượng, từng đoàn hắc vụ** quay cuồng không ngừng, thỉnh thoảng lại có những rạch chớp hình cánh cung màu bạc lóe ra, mơ hồ truyền đến những tiếng lôi minh ầm vang như rồng ngâm.

Ở ngay trước mũi thuyền có một nam một nữ đang đứng gần rào chắn như đang ngắm nhìn gì đó nơi mặt biển xa xa phía trước.

"Ma Nguyên Hải được gọi là nơi khởi nguồn của Ma tộc, luận về độ nồng đậm của ma khí thì quả nhiên danh bất hư truyền, chẳng qua các loại hỗn độn tạp khí pha trộn vào trong đó cũng không hề ít, chỉ sợ Ma tộc bình thường không thể tại nơi này mà tu hành." Nam tử có khuân mặt màu vàng nhạt bất động thanh sắc bỗng nhiên mở miệng nói.

"Tiểu muội nghe nói loại hỗn độn tạp khí này so với trước kia đã tiêu tán đi không ít. Nơi này mấy trăm vạn năm trước là một trong những cấm địa tại ma giới, người bình thường tuyệt đối không thể tùy ý ra vào. Nói như vậy chỉ cần thêm vài năm nữa loại hỗn độn tạp khí này sẽ tự động tiêu tán hết, khi đó nơi này lại có thể lại trở thành một thánh địa của ma tộc không chừng!" Người nữ tử bộ dáng yêu kiều nhỏ nhắn, khuân mặt tú lệ cười khẽ nói.

Hai người này đúng là Lũng gia lão tổ cùng nữ tử họ Diệp kia.

Hiển nhiên là hai người Hàn Lập cùng những người khác đã tụ tập lại cùng nhau, hiện giờ tất cả đang ngự thuyền tiến vào sâu trong Ma Nguyên Hải.

*"Hắc hăc, chúng ta phải mất đến chín trâu mười hai hổ*** mới tới được nơi đây, cho dù phiến hải vực này có điều gì cổ quái đi nữa thì cũng tuyệt đối không có ý buông tay. Nhưng thật ngoài ý muốn là nơi này cường độ lôi điện lại rất mạnh, ngay cả việc phi hành ở tầm thấp cũng vô pháp làm được."* Lũng gia lão tổ có chút bất đắc dĩ trả lời.

"Cũng không hẳn là không thể phi hành ở tầm thấp được, nhưng nếu phi hành trong một thời gian dài thì thực sự ăn không tiêu đi. Dưới lôi điện công kích dày đặc như thế này, cho dù tu vi có thâm hậu đến mấy cũng vô pháp chống đỡ được lâu." Vũ y nữ tử thản nhiên cười nói.

"Mặc kệ sự tình thế nào, nhưng để tìm được hòn đảo nơi tọa lạc của Tẩy Linh Trì thi chỉ sợ mất nhiều thời gian hơn so với dự tính ban đầu. Thông tin từ mấy vị Linh tộc đạo hữu cung cấp quả thực rất mơ hồ, trước tiên chỉ có thể tìm đến vài phiến hải vực đặc thù rồi từ đó mới có cách xác định được vị trí hòn đảo kia. Mà lấy diện tích rộng lớn của Ma Nguyên Hải thì việc này nhất định phải dựa vào vận khí mới mong tìm tới nơi được." Lũng gia lão tổ thở dài một hơi giảng giải.

Vũ y nữ tử nghe xong lời này, nét tươi cười chợt tắt thay vào đó là vẻ trầm ngâm, một hồi sau mới chậm rãi nói:

"Thời gian còn lại của chúng ta hiện cũng không còn nhiều như ban đầu tưởng tượng, hiện giờ phỏng chừng đã có vài thế lực ở Ma tộc đã bắt đầu chú ý đến đám tồn tại hợp thể lạ mặt chúng ta. Một khi họ biết rõ ràng lai lịch của chúng ta thì hẳn sẽ có phiền toái lớn tìm tới. Dưới tình hình này cứ mỗi một tháng trôi qua thì mối nguy hiểm bại lộ thân phận càng lúc càng lớn thêm một phần đi."

"Việc này Lũng mỗ thự sự rõ ràng. Nhưng như đã nói khi trước, chúng ta đã đâm lao thì đành phải theo lao, huống chi chỉ còn một bước cuối cùng này nữa, nói thế nào cũng phải cắn răng mà tiếp tục." Lũng gia lão tổ nét mặt lạnh lùng nói.

Vũ y nữ tử nghe vậy thở dài một hơi, cũng không đáp lại cái gì.

Nhưng lúc này Lũng gia lão tổ ánh mắt chợt lóe, đột nhiên hỏi một câu làm cô gái cảm thấy ngoài ý muốn:

"Lúc này đây tiên tử và Hàn huynh đến điểm hội họp chậm hơn một tháng so với ước định khi trước. Nhìn dáng vẻ của tiên tử so với lúc trước chia tay thật có nét bất đồng, xem ra trên đường đi hẳn đạo hữu gặp được hảo cơ duyên a. Nếu đúng là như vậy thì Lũng mỗ có lời chúc mừng tiên tử cùng Hàn huynh."

Lũng gia lão tổ tỏ vẻ thâm thúy!

"Lũng huynh tuệ nhãn như đuốc, chỉ một điểm biến hóa nho nhỏ của thiếp thân mà khẽ liếc mắt đã nhìn ra. Bất quá ta cùng Hàn huỳnh chỉ gặp được chút cơ duyên nho nho mà thôi, so với thu hoạch của Lũng huynh cùng Huy đạo hữu thực không có gì đáng nói đi?" Nét thảng thốt trên khuân mặt nữ tử biến mất, sau lại cười rộ lên khanh khách.

"Nghe khẩu khí của tiên tử chắc hẳn đã đoán ra. Bất qua tiên tử yên tâm, bổn tọa căn bản không có hứng thú, chỉ là thuận miệng hỏi qua một câu mà thôi!" Lũng gia lão tổ cười lên hả hả nói.

Vũ ý nữ tử khóe miệng hơi nhếch lên, làm ra bộ dáng tựa tiếu mà phi tiếu.*'

Cùng thời điểm này, ở trong một gian phòng tầng dưới cùng chiếc thuyền, Hàn Lập đang ngồi xếp bằng trên một chiếc giường gỗ, với thần niệm cường đại của mình hắn liền lén lút đem đoạn đối thoại giữa vũ y nữ tử cùng lão tổ Lũng gia thông suốt toàn bộ. Khẽ cười lạnh một cái, liền đem toàn bộ thần niệm lũ lượt thu về, trên mặt cũng dần hiện ra vẻ trầm ngâm.

Một năm trước hắn cùng vũ y nữ tử chiếm được Thanh Loan chân huyết, nhưng lại bị hóa thân của vị Lăng Nguyên thánh tổ kia chặn lại bên ngoài gần Thiết Sa lĩnh.

Kết quả sau một hồi đại chiến, Hàn Lập đem vận dụng vài loại thần thông mạnh mẽ, lại có thêm sự giúp đỡ của vũ y nữ tử đã đem hóa thân gã thánh tổ kia vây khốn lại rồi đánh cho trọng thương.

Vị hóa thân Lăng Nguyên thánh tổ này bị thương nặng, cho dù có thoát khốn được nhưng sau này cũng không dám truy đuổi, chỉ có thể ôm hậm hực lui về Thiết Sa Lĩnh.

Hàn Lập và vũ y nữ tử cũng không có ý muốn truy đuổi, sau đó liền nghênh ngang rời đi. Mà đoạn đường tiếp theo cũng tương đối thuận lợi, mặc dù có gặp một vài sự tình nho nhỏ nhưng đều được hóa giải tương đối dễ dàng.

Vào nửa tháng trước, ở một cảng nhỏ bên bờ biển đã ước định khi trước, hai người liền cùng đám người Lũng gia lão tổ và Linh tộc hội họp.

Nhưng vừa gặp mặt Hàn Lập không khỏi dấy lên một tia kinh ngạc!

------oOo------

Chương 2082: Lôi Hải

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Xem ra không phải giả, đúng là ngọn núi Ma Viên San Hô rồi." Thiên Thu thánh nữ chăm chú nhìn ngọn núi hơn nửa ngày mới thở nhẹ một hơi nói.

"Theo như lời Thiên Thu đạo hữu, trong hải vực này nếu đi theo hướng nhìn của ma viên thì khoảng một tháng lộ trình sẽ đến tòa đảo nhỏ kia, nói như vậy hẳn là chúng ta nên tiến về hướng tây nam a." Vũ y nữ tử đánh giá trên dưới ngọn núi vài lần rồi quay về hướng Tây Nam trầm tĩnh nói.

"Dựa theo tin tức mà vị tiền bối của bản tộc để lại thì tòa đảo nhỏ kia nằm bên mép ngoài hải vực, nhưng có điều..." Thiên Thánh nữ lộ ra sắc thái chần chờ.

"Chuyện đã đên bước này, đạo hữu còn có điều gì không thể nói ra sao?" Lũng gia lão tổ thấy vậy liền nhướng mày không vừa ý nói.

"Lũng huynh xin đừng hiểu lầm, không phải thiếp thân có ý dấu diếm, mà vị tiền bối trước kia ngoài trừ để lại tin tức còn ám chỉ cho đám hậu nhân chúng ta khi tới gần đảo nhỏ phải thật cẩn thận, dường như khu vực phụ cận đảo nhỏ còn có mối nguy hiểm nào đó. Bất quá di huấn của tiền bối để lại phi thường mơ hồ, đến ngay cả ta cũng không hiểu sự việc cụ thể ra sao, cho nên lúc trước cũng không nói với các vị." Thiên Thu thánh nữ giảng giải.

"Lại có chuyện này! Vị tiền bối của quý tộc dù sao cũng là một tồn tại đại thừa mà còn nhắn lại phải cẩn thận, chỉ sợ việc này với chúng ta cực kỳ nguy hiểm a. Chúng ta cũng nên chậm lại đôi chút để chuẩn bị một ít thủ đoạn phòng ngừa." Hàn Lập nghe xong sắc mắt chợt biến, khẽ rùng mình một cái.

"Không sai, lúc này các vị còn có thủ đoạn nào thì hãy đem ra

chuẩn bị đi. Ngược lại lão phu sẽ đem một tòa pháp trận bố chí trên thuyền, ít nhất cũng có thể đem cự thuyền gia tăng thêm phân nửa uy lực." Một lão giả Linh tộc ho nhẹ nói.

"Lũng mỗ trong tay có hai đầu thượng cổ khôi lỗi còn lưu lại, tuy thủ đoạn công kích thì không đáng nhắc tới, nhưng luận về năng lực phòng ngự cũng đủ sánh với tu sỹ Hợp Thể kỳ. Có điều muốn thúc dục chúng thì phải bỏ ra hơn mười ngày tế luyện lại mới được."

"Hàn mỗ có một bộ ma phiên uy lực không nhỏ, ta cũng đem bố trí lên thuyền." Hàn Lập trầm ngâm một chút rồi nói.

Bộ ma phiên này Hàn Lập lấy được do đánh chết một tên Ma tộc tôn giả, nói về uy lực thì tu sỹ Hợp Thể bình thường tuyệt đối không dám xem nhẹ.

"Ta có mấy con Hàn Thủy Tê da dày thịt béo, lại có thể phun ra hàn khí có chút hiệu dụng, hay dùng chúng đem thay thế đám thú kéo hiện tại này đi." Thiên Thu thánh nữ suy nghĩ một chút rồi nói.

"Thấy đám Hợp Thể hậu kỳ Hàn Lập đã chủ động xuất thủ trước, mấy người còn lại cũng trầm ngâm một chút rồi cùng nhau xuất ra một ít bảo vật.

Mọi người ai nấy đều rõ ràng, mấy thứ bọn họ vừa xuất ra đều không phải là hộ thân chi bảo chân chính, nhưng sau khi được bố trí một phen làm khả năng phòng vệ của cự thuyền được tăng lên rất nhiều.

Nỗi lo lắng trong lòng mỗi người theo đó mà giảm đi một chút!

Thời gian tiếp theo, cự thuyền lại thay đổi phương hướng, nhắm thẳng hướng tây nam mà lướt đi như bay.

Không ít người ở trên cự thuyền phải bận bịu với công việc của mình.

Hàn Lập cũng cầm trên tay bộ ma phiên kia, chiếu theo những chỗ trọng yếu liền bố trí vào đó.

Mà xung quanh thân cự thuyền cũng được lão giả linh tộc ấn ký lên một đám kí hiệu hoa văn, sau đó lại khảm lên một ít trận bàn trên bề mặt.

Sau đó không lâu, toàn bộ cự thuyền đã được đổi mới.

Đám thú kéo thuyền ở phía trước đã được thay bằng tám đầu thú mỗi con dài đến năm sáu trượng, bên ngoài toàn thân nổi lên một tầng lam quang bộ dáng giống như loài bò biển.

Thời gian một tháng đảo mắt đã qua!

Vào một ngày, cự thuyền vẫn đang lướt đi như bay trên Ma Nguyên Hải, nhưng mặt biển màu đen ngòm vốn dĩ đang yên lặng, lúc này lại trở lên dao động mãnh liệt. Từng lớp từng lớp sóng gió rung trời chuyển đất từ bốn phương tám hướng kéo đến cự thuyền mà đánh.

Trên bầu trời, lúc này mây đen hạ xuống chỉ còn năm sáu trượng.

Trong mây mù truyền đến những tiếng sấm vang dội, từng đạo chớp hình cánh cung lập lòe hiện ra, thỉnh thoảng lại có từng đạo hồ quang thật lớn như kêu gào lẫn nhau lao xuống dưới, trực tiếp đánh lên thân cự thuyền.

Cự thuyền lại được một tầng hào quang màu xanh bao phủ vào trong, tia chớp đánh vào tầng hào quang chỉ lóe lên một cái rồi tiêu thất, bộ dáng không bị hao tổn mảy may.

Mà trên mũi thuyền lúc này là đám người Hàn Lập cùng Lũng gia lão tổ đang đứng, thần sắc ngưng trọng, dường như đang thấp giọng nghị luận điều gì đó.

"Chúng ta đã tiến vào vùng biển này bảy ngày rồi vẫn chưa phát hiện bóng dáng tòa đảo nhỏ kia đâu. Chẳng lẽ nguy hiểm mà vị tiền bối của quý tộc dặn lại chính là chút sóng gió trước mặt thôi sao?" *Lũng gia lão tổ đang nhìn một con sóng to bên ngoài cự thuyền, sắc mặt có chút âm trầm.*

"Lũng huynh nói đùa a, đương nhiên không thể chỉ có điểm phiền toái nho nhỏ này! Mấu chốt là, hiện tại thần niệm tại phiến hải vực này bị quấy nhiễu quá lớn, chỉ có thể cảm ứng được khoảng mười dặm, nói như vậy thì việc tìm ra hòn đảo nhỏ kia thực rất khó khăn a." *Thiên Thu thánh nữ nhíu mày nói.*

"Cung may là Hàn huynh cùng Bạch huynh đều có linh mục thần thông có thể nhìn tới một địa phương rất xa, nếu không như vậy chỉ e chuyện này là mò kim đáy bể." *Lũng gia lão tổ nhìn qua phía Hàn Lập cùng với một vị Thánh Linh tộc đang được bao phủ trong màn bạch quang thở dài nói.*

Lúc này Hàn Lập hai mắt lam mang chớp động, hướng về một bên cự thuyền tìm kiếm.

Ở bên phía mạn khác của thuyền là một người tên Bạch Thích toàn thân phát ra bạch quang, tuy không thể thấy rõ được diện mạo nhưng mơ hồ có một luồng bạch ảnh từ giữa trán phun ra, sau đó dường như đạo bạch ảnh nhập thẳng vào cơn sóng to bên mạn thuyền.

"Lũng huynh tốt nhất không nên quá trông cậy vào Thanh Minh Linh Mục của ta. Linh mục thần thông này do ta tu luyện mà thành, so vơi thiên phú của Bạch huynh lại hoàn toàn bất đồng, mỗi lần vận dụng là mất đại lượng pháp lực, cũng không thể thường xuyên sử dụng." *Hàn Lập nghe vậy lam quang trên mắt chợt tắt, cũng quay đầu lại cười khổ một tiếng.*

"Hàn huynh thật qua khiêm nhường a, tuy linh mục của đạo hữu không thể liên tục vận dụng nhưng nói cho cùng vẫn có thể trọ giúp được Bạch đạo hữu một hai phần, như vậy cũng làm tăng hiệu quả tìm kiếm lên rất nhiều." *Thiên Thu thánh nữ cười khẽ một tiếng thập phần khách khí nói.*

Hàn Lập nghe xong lời này khóe miệng run rẩy cười khổ một tiếng, cũng không nói thêm cái gì mà vận hành pháp lực trong cơ thể, một lần nữa đem linh mục thúc dục ra.

Hai người Lũng gia lão tổ cùng Thiên Thu thánh nữ tuy không có thần thông linh mục, nhưng cũng không vì vậy mà có ý tứ trở vào _khoang thuyền, liền lẳng lặng đứng một bên như đang cân nhắc điều gì._

Bất quá hai người thần sắc thong dong, nhìn kỹ cũng không thể đoán ra được trong lòng đang nghĩ cái gì.

Thời gian từng chút trôi qua!

Hàn Lập lại đem lam quang trên mắt thu về, sau khi điều tức một hồi mới đem linh mục ra tiếp tục vận dụng, hướng về mặt biển phía xa nhìn lại.

Nhung đúng lúc này, lam mang trên mắt chớp động vài cái, thần sắc trở lên kinh nghi bất định* liền đem hơn phân nửa pháp lực trong cơ thể thúc dục đến.

Tia sáng màu lam trên mắt càng trở lên chói lọi, thậm chí người ngoài từ xa nhìn tới đều cảm thấy hai mắt có chút đau nhức.

Biểu hiện khác thường của Hàn Lập tự nhiên làm kinh động đến Lũng gia lão tổ cùng Thiên Thu thánh nữ. Nhưng hai người này hiển nhiên rất thức thời không quấy rầy chút nào, ngược lại ánh mắt tỏ ra kinh hỷ chăm chú quan sát nhất cử nhất động** của Hàn Lập.

"Bạch huynh, ngươi qua bên này hướng ra năm ngàn dặm nhìn một chút đi, coi thử xem liệu ta có lầm điều gì không." _Hàn Lập hít sâu một hơi rồi bỗng nhiên hướng về nam tử tên Bạch Thích nói._

"Năm ngàn dặm, Hàn huynh lại có thể nhìn xa đến như vậy a! Nói như vậy thì tại hạ cũng sẽ cố gắng thử một lần." _Bạch Thích giật mình liếc nhiền Hàn Lập một cái, sau mới miễn cưỡng gật đầu._

Theo đó hắn quay đầu lại, đạo bạch ảnh đang được phun ra kia cũng theo đó biến đổi phương hướng trùng với hướng mà Hàn Lập mới chỉ mà đi, đồng thời toàn thân phát ra bạch quang lưu chuyển, hòa quang sáng rực lên.

"Bên kia quả nhiên là có gì đó cổ quái, nhưng khoảng cách quá xa ta không thể nhìn thấy rõ ràng, càng không thể khẳng định đó là một hòn đảo nhỏ đi." *Sau một hồi Bạch Thích buồn bã trầm giọng nói.*

"Nhị vị đạo hữu, các ngươi rốt cuộc nhìn thấy điều gì?" *Lũng gia lão tổ không nhịn được thốt ra một tiếng.*

Thiên Thu thánh nữ cũng ngưng trọng lắng nghe.

"Bên kia có một mảng lôi điện bao phủ, ở trong đó dường như có một bóng đen nhưng do lôi điện che kín nên không thể nhìn thấy rõ ràng." *Hàn Lập cũng không dấu diếm điều gì một hơi nói ra.*

"Lôi điện? Nơi chúng ta đang đứng bây giờ không phải đang tràn ngập lôi điện hay sao, cũng đâu có gì khác nhau?" *Thiên Thu thánh nữ nhướng mày có chút khó hiểu hỏi một câu.*

"Sự tình đã rõ ràng, Hàn mỗ cũng không nói gì thêm, hai vị đợi khi chúng ta đên phụ cận sẽ rõ sự tình ra sao đi." *Hàn Lập lắc đầu, thần sắc mờ ám trả lời.*

"Tốt, lập tức đổi hướng thuyền!" *Lũng gia lão tổ nghe vậy không chút do dự quyết định, tiếp theo liền hướng đám thú Hàn Thủy Tê phía xa phất một cái.*

Nhất thời cự thuyền run lên, lập tức đổi hướng về phía Hàn Lập mới chỉ mà chạy đi như bay.

Lúc này Lũng gia lão tổ cũng truyền âm xuống, đám người linh tộc cùng vũ y nữ tử cũng theo nhau từ trong khoang thuyền đi ra, trên mặt khó dấu nổi vẻ hưng phấn.

Nửa ngày sau, cự thuyền vượt qua đoạn đường mấy ngàn dặm rốt cuộc cũng tới phiến hải vực mà Hàn Lập nói đến.

Chỉ thấy trên mặt biển phía trước tối đen như mực, một phiến lôi điện màu bạc theo nhau tràn ngập từ không trung tuôn xuống, hung hăng đánh lên mặt biển rồi hóa thành vô số lôi cầu trôi nổi trên đó, sau đó đồng loạt bạo liệt tạo thành một phiến lôi hải rộng lớn.

Tiếng sấm rền vang, vọng tới tận cửu thiên!

Nhìn xuyên qua dông tố ngập trời, có thể thấy trong lôi hải mơ hồ có một mảng bóng đen lớn tồn tại ở trong đó.

Bất quá với lưới điện dày đặc như vậy, mắt người bình thường không thể thấy được điều gì.

Nhưng ở khoảng cách gần như vậy đối với người có linh mục thần thông như Bạch Thích và Hàn Lập tự nhiên không tính là gì cả.

Đứng cách xa hơn ngàn dặm, hai người đều đồng dạng khẳng định bóng đen bên trong lôi hải đúng là một tòa đảo nhỏ. Có điều tòa đảo nhỏ này bị biển lôi điện bao kín cả bốn phương tám hướng.

Bọn họ dù có chọn phương hướng nào thì cũng không thể tránh khỏi phải mạnh mẽ xông vào một phen.

"Chẳng nhẽ cái gọi là nguy hiểm chỉ là đám lôi điện này hay sao? Nói như vậy thì quả có chút phiền phức, nhưng nếu là mạnh mẽ xông qua thì hẳn không có vấn đề gì lớn đi." *Lũng gia lão tổ nhìn lôi hải phía trước cân nhắc một hồi nói.*

"Lũng huynh nếu thực cho là như vậy, hẳn là có điểm sai lầm rồi." *Hàn Lập ngẩng đầu nhìn kỹ về hướng biển sấm chớp phía xa một chốc, lam quang trên mắt chợt lóe, sau đó bỗng nhiên thốt một câu.*

"Hàn huynh đã nói như vậy hẳn trong đó có điều gì khác biệt a?" Lũng gia lão tổ cả kinh nhìn lại.

* Kinh nghi bất đinh: Trạng thái kinh ngạc, khó hiểu

* *Nhất cử nhất động

NĐ: Mỗi một việc làm của mình.

NB: Thường dùng để nói rằng mỗi việc làm của mình đều tác động đến người khác hoặc việc khác.

>>> Ở đây tác giả muốn nói Lũng gia lão tổ và Thiên Thu thánh nữ chăm chú quan sát từng cử động nhỏ của Hàn Lập

------oOo------

Chương 2083: Hoàng Kim Giải

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập mỉm cười không nói gì, chỉ dùng một ngón tay hướng về hắc vụ* bên trên Lôi Hải điểm một cái.

Thời điểm những người khác vẫn đang chìm trong nghi hoặc, Bạch Thích cũng dùng linh mục hướng về phía hắc vụ quét qua, bỗng nghẹn ngào mở miệng:

"Đó là ma vật gì vậy, thật lớn quá!"

Những người khác khẽ giật mình, đồng thời hai mắt nhìn về phía trước, nhưng ngoài những tia chớp nhập nhoằng bên trong hắc vụ, căn bản là không nhìn ra được cái gì.

Lúc này Hàn Lập nhẹ hít một hơi, sau đó đơn thủ phát ra một trảo phá không, một khẩu trường kiếm xanh mờ mịt lặng lẽ hiện lên từ trong lòng bàn tay, xông về vòm trời đằng xa kia chém một nhát.

Sau một tiếng thanh minh, một đạo thanh sắc kiếm quang xoay tròn, dưới một cái chớp động lập tức đã hóa lớn hơn trăm trượng, hướng về phía hắc vụ đằng trước mà bổ xuống một phát kinh thiên động địa.

Một trảm này, Hàn Lập đã vận dụng thần thông quảng đại, thanh thế to lớn, khiến cho mọi người đều cảm thấy hoảng sợ!

Những nơi thanh sắc đi qua đều làm cho hư không phụ cận vặn vẹo, hắc vụ phía trên Lôi Hải bị chém xuống mãnh liệt xé ra vết nứt dài giống như một đường rạch trời.

Mà xuyên qua khe hở này, bọn người Lũng gia lão tổ mới mơ hồ nhìn thấy một cự thú màu vàng cao như núi, lẳng lặng lơ lửng trên cao.

Con thú này thể tích lớn cực kỳ, toàn thân màu vàng chói lọi, đồng thời cũng có vô số tia điện hồ lượn lờ toàn thân, chói mắt dị thường!

Lũng gia lão tổ chỉ thấy một tấm vỏ cứng màu kim sắc, cùng với những gốc gai thẳng nhọn dựng đứng phía trên nó, nhất thời không cách nào phân biệt được đây là loại ma thú gì.

Từng luồng khí tức từ trong miệng cự thú phát ra, lại làm cho mỗi người trong đám Hợp Thể sắc mặt đại biến.

Thần niệm sau khi tiếp xúc với ma khí lại vô thanh vô tức mà bị hấp thu, căn bản không cách nào dò xét được một chút sâu cạn mảy may.

Mà trong khí tức kia lại ẩn chứa một loại uy áp như có như không, khiến cho đám Hợp Thể hậu kỳ của Lũng gia lão tổ cũng cảm thấy vô cùng lo sợ.

Khí tức đáng sợ như thế, trong lòng đám người Lũng gia lão tổ lập tức dần dần hiện ra hai chữ *"Chân Linh"*.

Quỷ dị hơn chính là, Hàn Lập làm ra hai động tác lớn như vậy, nhưng đầu kim sắc cự thú này vẫn ở chỗ cũ không nhúc nhích dường như đang chìm vào giấc ngủ say.

Bất quá cũng nhờ may mắn như vậy, nếu không thì đám người trên thuyền nào dám dừng lại nửa khắc, đã sớm không chút do dự mà bỏ trốn mất dạng rồi.

Nhưng dù là thế thì sắc mặt của bọn người Huy trưởng lão cũng trở nên tái nhợt, ánh mắt loạn chuyển bốn phía, bày ra tư thế phòng khi kim sắc cự thú này có một chút dị động, sẽ lập tức từ trên thuyền phi độn mà đi.

Nhất thời cả đám người lặng lẽ không ai nói gì!

Sau một lúc lâu, Bạch Thích này bỗng nhiên nói ra một câu giúp cho mọi người buông lỏng tâm thần.

"Chư vị đạo hữu không cần lo lắng, trên người con thú này không còn một chút dấu hiệu sinh mệnh, có lẽ chỉ là một cỗ di hài mà thôi."

"Cái gì, chỉ là một cái xác, Bạch huynh không đoán sai chứ." Vũ Y thiếu nữ vẫn còn có chút kinh nghi mà hỏi.

"Tại hạ có tu luyện qua một loại thần thông, có thể cảm ứng hết thảy dấu hiệu sinh mệnh của sinh linh. Sỡ dĩ lúc trước Bạch mỗ không phát hiện sự tồn tại của di hài này cũng bởi do thần thông này không có phản ứng." Bạch Thích mặt không biểu tình mà nói.

"Bạch huynh nói như thế thì tiểu muội an tâm rồi. Chỉ là một cỗ di hài mà còn lưu lại khí tức đáng sợ như vậy, xem ra tám chín phần mười là một cỗ Chân Linh di hài rồi." Vũ y thiếu nữ đã hoàn toàn yên tâm, nhưng lúc phía trên Lôi Hải đôi mắt xinh đẹp không khỏi tỏa sáng lên.

Giá trị của Chân Linh di hài to lớn thế nào, chắc ai cũng biết rõ rồi!

Thứ khác thì không nói, nhưng chỉ cần trong di hài còn lưu lại một ít tinh khí chân nguyên, thì đối với đám hợp thể tu sĩ bọn họ đều có chỗ tốt vô cùng to lớn.

Càng không nói thân khu bản thể của Chân Linh chính là tài liệu luyện khí luyện đan quý hiếm nhất thế gian, dù cho chỉ một đoạn thôi cũng đủ khiến cho vô số luyện đan luyện khí tông sư điên cuồng.

Những kẻ khác cũng bắt đầu cảm thấy tim đập thình thịch.

Hàn Lập sờ cằm, khóe miệng lại hiện biểu lộ ra một tia cao thâm mạc trắc**.

Lúc này, khe hở cực lớn lúc nãy bị kiếm quang chém toác ra, hắc vụ bốn phía lại một trận cuồn cuộn rồi từ từ hợp lại như lúc ban đầu, đem thân hình kim sắc cự thú che lấp lại một lần nữa.

Bấy giờ mọi người mới thu hồi ánh mắt lại, mỗi người mang một vẻ mặt khác nhau.

"Bạch huynh, ngươi có thể nhìn rõ di hài của con thú này lưu lại là thuộc loại chân linh nào không." Thiên thu thánh nữ hơi chuyển mắt về phía sau, hướng đến Bạch Thích mà hỏi.

Nơi đây có rất nhiều Hợp Thể tồn tại, nhưng cũng chỉ có Hàn Lập cùng Bạch Thích là có thể dùng linh mục trực tiếp quan sát diện mạo hoàn chỉnh của kim sắc cự thú.

"Là một con cự giải màu vàng, chẳng qua đằng trước lại có đến bốn cái càng a!" Bạch Thích nhìn chằm chằm vào hắc vụ trên không một lúc sau mới khẽ nhíu hai mắt lại trả lời một câu, bộ dạng cũng không quá khẳng định.

"Cự giải, kim sắc cự giải? Thế gian còn có loại chân linh này sao?" Mọi người nghe xong đều bị giật mình, Vũ Y thiếu nữ lại không kịp suy nghĩ mà mở miệng hỏi.

*"Chưa từng nghe nói qua! Trong Linh giới lưu truyền rất nhiều Chân Linh, nhưng cũng không có loại Chân Linh nào giống như thế này. Bất quá chuyện đó cũng không có gì là kỳ quái vì Chân Linh sinh ra trong rất nhiều giới diện***, có một vài Chân Linh chúng ta không thể nhận biết cũng là chuyện bình thường."* Lũng gia lão tổ sau một phen suy xét ngưng trọng mà nói.

"Ừm, lời này của Lũng đạo hữu cũng có lý, con thú này có khả căng chính là một loại Chân linh chúng ta không biết. Thế nhưng có vẻ như nó đã chết, đây cũng là cơ duyên của chúng ta đến rồi." Trong mắt Huy trưởng lão hiện lên một tia hứng phấn nói ra.

"Đúng vậy, nếu đã gặp được cơ duyên như thế, đương nhiên không thể buông tha."

"Pháp thể của Chân Linh lớn như vậy, cho dù chúng ta có chia đều thì thu hoạch cũng là vượt qua tưởng tưởng. Dù cho không tìm ra được Tẩy Linh Trì cùng Tịnh Linh Liên thì chuyến đi này của chúng ta cũng xem như không tệ rồi."

Những người khác cũng liên tục gập đầu tán thành.

Hiển nhiên giờ phút này, hơn phân nửa mọi người ở đây bởi vì thu hoạch ngoài ý muốn này mà nổi lên một chút kích động.

Nhưng vào lúc này, Hàn Lập bỗng nhiên nói ra một câu khiến cho tất cả mọi người ngây dại:

"Các vị cho rằng cỗ di hài này đã lưu ở đây bao lâu rồi?"

"Tuy không rõ lắm nhưng có lẽ là không quá ngắn a" Thiên Thu thánh nữ nhướng mày, tựa hồ nghĩ tới điều gì đó.

"Mặc dù nơi này có vẻ như khó tìm đối với chúng ta, nhưng đối với ma tộc cao giai mà nói, phát hiện ra nơi này hẳn cũng không phải là một chuyện quá khó khăn. Chư vị đạo hữu cho rằng, nếu di hài này thật sự dễ lấy đi như thế, thì những cao giai ma tộc kia vẫn cứ đặt ở nơi này lưu lại cho chúng ta hay sao?" Hàn Lập bình tĩnh hỏi lại một câu.

Nghe xong lời đó, sắc mặt Huy trưởng lão, Vũ Y thiếu nữ cùng với một đám Linh tộc Thánh linh đều biến đổi một lần nữa, vẻ mặt như đang đăm chiêu suy nghĩ điều gì đó.

"Ý Hàn huynh muốn nói là di hài này không hề dễ thu lấy như đã thấy, ma tộc biết rõ lợi hại bên trong, vậy nên mới để mặc nó ở chỗ này!" Lũng gia lão tổ nét mặt kinh ngạc nói ra.

"Ha hả, đây chỉ là điều thứ nhất thôi." Hàn Lập khẽ cười một tiếng, lời nói thâm ý sâu sắc.

"Nga, hàn huynh hẳn còn phát hiện ra điều gì sao?" Thiên Thu thánh nữ thực sự có chút ngoài ý muốn rồi.

"Nếu như hàn mỗ đoán không sai thì con kim sắc cự giải này cũng không phải là Chân Linh di hài gì cả, mà chỉ là một đầu ma tinh khôi lỗi mà thôi." Hàn Lập thở dài một hơi, trên mặt nở một nụ cười khổ rôi nói một câu khiến cho những người khác chấn động.

"Cái gì, khôi lỗi! Không thể nào, trên đời này sao lại có loại khôi lỗi đáng sợ như thế? Ma tinh khôi lỗi, đó là thứ gì?" huy trưởng lão

lắc đầu liên tục, vẻ mặt chuyển sắc không tin.

Lũng gia lão tổ cùng Thiên Thu thánh nữ sau khi nhìn nhau, đồng loạt lộ ra vẻ mặt khó có thể nin nổi.

Ngược lại là Bạch Thích này sau khi ngây người, lại vội vàng dùng linh mục hướng về phía trên Lôi Hải quét qua một cái.

Mà tên Linh tộc lão nho kia sau khi nghe được chữ ma tinh khôi lỗi, tuy thần sắc không đổi nhưng nội tâm đã nổi lên sóng gió mãnh liệt.

"Ma tinh khôi lỗi là một loại khôi lỗi chế tạo bằng bí thuật ở Ma giới, Linh giới của chúng ta cũng không có loại bí thuật như thế. Khi tại hạ còn ở Huyễn dạ thành đã đặc biệt nghiên cứu qua những bí thuật liên quan, các vị đạo hữu hãy xem một cỗ ma tinh khôi lỗi do ta phỏng chế, sẽ biết ngay thật giả trong lời của tại hạ". Hàn Lập thở dài một hơi, cũng không chú ý đến gì nữa, tay áo khẽ rung lập tức một đoàn lục quang từ bên trong kích xạ ra.

Dưới vài cái chớp động, một con cự lang toàn thân xanh biếc lập tức xuất hiện ngay trên mũi thuyền.

Đúng là một đầu ma tinh khôi lỗi đê giai mà lúc trước Hàn Lập đã tự tay luyện chế.

Ánh mắt của đám người lũng gia lão tổ hiển nhiên bị cự lang khôi lỗi hấp dẫn, cũng bắt đầu đánh giá từ trên xuống dưới.

"Chỉ sợ đúng như lời hàn đạo hữu nói, ta nhìn kỹ một ít ban văn (sọc vằn) trên thân thể kim sắc cự giải kia rất giống với ban văn trên người của đầu ma tinh khôi lỗi này, có lẽ thực sự cả hai chúng nó có một ít quan hệ. Ta nói không thể cảm ứng được dấu hiệu sinh mệnh trên người nó, thì ra là một đầu khôi lỗi, vậy thì trước kia Bạch mỗ đã có chút thất thố rồi." Sau khi Bạch Thích thu lại bạch quang trên trán, lại cười khổ một tiếng mà hướng về phía mọi người nói.

"Thật sự có chuyện này ư!"

"Nhưng nếu thật sự chỉ là một cỗ khôi lỗi tại sao lại bị người khác vứt bỏ ở nơi này. Chỉ cần nhìn khí tức phát ra từ nó cũng đủ biết sự đáng sợ của nó rồi."

"Thế gian này chẳng lẽ thật sự có khôi lỗi cấp bậc Chân Linh hay sao?"

Nhưng người khác nghe thế không khỏi nổi lên một chút bán tín bán nghi..., nhất thời mở miệng không ngớt.

Đúng lúc này, Bạch Thích lại hé miệng một cái, không nói hai lời liền phun ra một tấm gương đồng màu xanh đậm.

Tấm gương này sau khi quay một vòng trước người hắn, đột nhiên sững lại ở một nơi phía trước cách hắn hơn một trượng xa.

Trên trán của Bạch Thích lóe lên linh quang, ngay sau đó lại phun ra một đạo bạch quang, rồi lặng lẽ nhập vào bên trong cổ kính.

Một khắc tiếp theo, vốn dĩ mặt kính đang trống rỗng lại nổi lên một tầng mờ nhạt, thoáng cái đã huyễn hóa ra hình ảnh rõ ràng dị thường.

Bên trong hình ảnh hiện lên kim quang chói mắt, điện quang lượn lờ, đúng là chân dung của kim sắc cự giải ẩn thân bên trong hắc vụ kia.

"Đây hẳn là Linh Quang Hồi Tố Thuật tiếng tăm lừng lẫy của quý tộc! Nghe nói thuật này có thể để cho người thi thuật nhìn thấy nghe thấy mọi chuyện cách đây rất lâu, toàn bộ đều hiện ra không sai sót mảy may." Lũng gia lão tổ mắt thấy cảnh này, cũng đã có chút động dung.

"Các vị đạo hữu hãy nhìn qua một chút hình dáng của cự thú này, phải chăng cũng có chỗ tương tự với ma tinh khôi lỗi của Hàn huynh!" Bạch Thích nhàn nhạt gật đầu, sau đó dùng một ngón tay chỉ về phía gương đồng mà nói.

Không riêng gì đám người Linh Tộc, Vũ Y thiếu nữ và Huy trưởng lão hiển nhiên đã nghe qua tên tuổi của Linh Quang Hồi Tố Thuật, sau khi biến sắc, lại đồng loạt ngưng mắt nhìn vào cự giải bên trong gương đồng.

Sau thời gian một chén trà, khi giải trừ bí thuật để cho cảnh tượng trong gương đồng tiêu tán, sau đó Lũng Gia lão tổ mới cười khổ một tiếng nói:

"Xem ra lời Hàn huynh nói quả nhiên là thật, con cự giải này thật sự chỉ là một cỗ khôi lỗi mà thôi. Nếu là như thế, chúng ta cũng không cần phải mạo hiểm lấy nó ra. Khí tức của khôi lỗi này cường đại như thế, còn bị người vứt bỏ ở chỗ này, có lẽ là đã bị hủy hoại đến tình trạng không cách nào chữa trị. Nếu không cho dù có nguy hiểm bao lớn thì những tên Ma tộc cao giai kia cũng sẽ không để mặc nó ở nơi này."

Hẳn là như vậy đi. Chúng ta đã vui mừng hơi sớm rồi, trước tiên hãy nghĩ cách vượt qua đám giông tố đi vào trong hòn đảo nhỏ kia đã. Đây mới là mục đích chính của chúng ta." Thiên Thu thánh nữ nghiêm mặt nói một câu.

Chú thích:

Hoàng Kim Giải (tiêu đề): Con cua có màu vàng óng.

* Hắc vụ: Sương mù màu đen.

** Cao thâm mặc trắc: Một điều rất cao siêu làm người khác không thể nào đoán được.

*** Giới diện: Trong truyện Phàm Nhân Tu Tiên tác giả tưởng tượng ra rất nhiều thế giới khác nhau, có thời gian, không gian, quy luật. khác nhau. Không có cái nào chung với cái nào và tồn tại song song với nhau. Tuy nhiên chúng có phân chia thứ bậc, thấp nhất gọi là Hạ Giới (Nhân giới), Tiểu Ma Giới, cao hơn là Linh giới, Ma giới, và cao nhất theo tác giả là Chân Tiên giới, Chân Ma giới. Ngoài ra còn có các bậc của Minh giới (Âm ty) tuy nhiên chưa được tác giả khai thác vào. Và khi các linh/ma thú đạt đến cấp độ Chân Linh sẽ tự mở ra một thế giới riêng cho chúng, đây cũng có thể xem như một giới diện. Nói vậy để các vị đạo hữu không lầm tưởng giới diện là các hành tinh.

-------oOo------

Chương 2084: Tam Đại Thủy Tổ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nơi này sấm chớp rất cường bạo hình thành lên cả một biển lôi điện, chắc hẳn có quan hệ mật thiết với con ma tinh khôi lỗi lơ lửng trên không trung kia. Như vậy rất có khả năng khi xông qua lôi hải này sẽ kích động cấm chế trong thân khôi lỗi. Với khí tức đáng sợ của khôi lỗi, chắc hẳn cấm chế lưu lại trong thân nó lợi hại bằng hai ba thành uy lực cấp Chân Linh. Ta sợ rằng khi xông qua lôi hải này sẽ phải phiêu lưu không ít a." Hàn Lập chậm rãi nói.

"Mối nguy hiểm trong di ngôn của vị tiền bối Linh tộc các vị hẳn là lôi hải và con khôi lỗi này. Nếu có cách khác hữu dụng thì khẳng định đã truyền lại một phần, còn nếu không có thì chúng ta cũng chỉ còn cách mạo hiểm xông qua. Chúng ta có nhiều người liên thủ như vậy, cho dù không sánh được với bậc đại thừa chi sỹ nhưng chỉ xông vào đây hẳn là có thể đi. Có điều việc tổn thương nguyên khí là điều không thể tránh khỏi." Lũng gia lão tổ cân nhắc một chút ngưng trọng nói.

"Đã đi đến bước này thì tự nhiên không có đạo lý phải buông tay. Chư vị đạo hữu cũng nên chuẩn bị một chút đi, chúng ta sẽ lập tức xông qua phiến lôi hải này." Thiên Thu thánh nữ gật đầu, thân hình khẽ động nói.

Đám người Bạch thích phía sau cũng không có ý tứ phản đối, có người liền mang vòng bảo hộ phía trên linh thuyền mở ra, người còn lại thì kích phát trận pháp hoặc bảo vật.

Trong khoảnh khắc, phía trên linh thuyền hiện ra đủ mọi màu sắc hào quang, cũng có hơn mười kiện bảo vật như hư như thực hòa vào trong màn hào quang rồi cuồng trướng, đem toàn bộ cự thuyền bao phủ vào bên trong.

Nhưng tất cả mời chỉ là bắt đâu.

Hai tiếng nổ lớn vang lên, ở ngay trước mũi thuyền bộc phát ra thanh quang chói mắt, lập tức hai thạch nhân cũng theo đó mà hiện ra.

Hai cự thạch khôi lỗi này mỗi con cao khoảng mười trượng, toàn thân được bao phủ bởi những phù văn lớn màu vàng, gương mặt ngoại trừ hai cặp mắt sâu hoắm to lớn ra thì hoàn toàn không có bóng dáng của mũi hay miệng.

Từ xa nhìn lại hai cự thạch khôi lỗi này có chút bộ dáng tàn phá, cũ kỹ không khỏi khiến người khác phải ngạc nghiên, khi hai chân vừa đứng lên, trong thân chúng liền phát ra một cỗ khí tức tang thương đem lại một cảm giác áp lực thật lớn.

Đây rõ ràng là hai kiện thượng cổ khôi lỗi của Lũng gia lão tổ.

"Đạo hữu có hai con khôi lỗi thực bất phàm, chỉ sợ thực lực không hề dưới tu sỹ Hợp Thể kỳ bình thường. Khôi lỗi trân quý như vậy mà Lũng huynh cũng đem ra ngăn chặn lôi điện không sợ có chút hao phí sao?" Vũ y nữ tử sau khi nhìn qua hai thạch nhân cao lớn, đôi mắt không khỏi co rụt một hồi, hướng sang phụ cần nhìn Lũng gia lão tổ hỏi một câu.

"Hai kiện thượng cổ khôi lỗi này tuy uy lực bất phàm, nhưng năm đó khi thu được đã có chút tàn phá, nhiều lắm chỉ chống đỡ thêm một hồi nữa sẽ lập tức bị vỡ vụn. Hơn nữa muốn kích phát chúng phải cần hơn mười ngày tế luyện, cho nên so với tiên tử tưởng tượng thì chúng thực sự không có mấy phần hữu dụng." Lũng gia lão tổ lắc đầu có chút tiếc nuối nói.

"Thì ra là chỉ có thể sự dụng được một lần, thật có chút đáng tiếc." Vũ y nữ tử có chút giật mình.

Mà Hàn Lập bên kia cũng đang kích phát bộ phiên kỳ được bố trí trên cự thuyền.

Nhất thời một cỗ hắc khí trên các lá phiên kỳ toát ra, lại huyễn hóa thành một sợ sích tám mắt thô to màu đen, hướng lên không trung đan vào nhau rậm rạp hình thành mọt cự võng nghiêm mật bảo vệ lấy thân thuyền.

Ở ngay trước cự thuyền, Thiên Thu thánh nữ cũng cầm một tấm ngọc bài màu bạc giơ cao, hướng về đám Thủy Hàn Tê trong miệng lẩm nhẩm khẩu quyết.

"Phốc xuy" vài tiếng vang lên!

Từ trong ngọc bài phun ra tám đạo ngân quang, lóe lên rồi nhập vào trong thân mình bầy thú.

Nước biển phía trước cự thuyền trở lên quay cuồng một trận, trên thân tám đầu cự tê đều hiện ra một tấm giáp ngân quang lập lòe, dán chặt vào thân ngoài không một khe hở giống như lớp vảy trời sinh đã có, dường như tấm chiến giáp chỉ được luyện chế dành riêng cho đám hải thú này vậy.

Đám Hàn Thủy Tê được mặc chiến giáp vào liền phát ra những âm thanh vui tai, theo đó mà khí tức phát ra so với khi trước liền tăng lên gần phân nửa.

"Thú Giáp?"

Nam tử họ Huy đứng bên cạnh trông thấy cảnh này liền thốt ra một tiếng, trên mặt không khỏi lộ vẻ hiếu kỳ.

Danh như ý nghĩa*, Thú Giáp tự nhiên là một loại chiến giáp đặc thù được luyện chế dành riêng cho linh thú. So với chiến giáp luyện chế cho người mặc hoàn toàn bất đồng, loại Thú Giáp này chẳng những có khả năng phòng thủ kỳ diệu mà còn có thể kích phát tiềm lực của linh thú trong một thời gian ngắn, thực lực theo đó cũng tăng lên không ít.

Bất quá loại Thú Giáp này chỉ có thể chế luyện cho một vài loại linh thú đặc thù, ngoài ra chỉ có người của Linh Tộc mới năm giữ được phương pháp chế luyện, cho nên người ngoài rất hiếm khi nhìn thấy.

Gã nam tử họ Huy lần đầu bặt gặp cảnh này, lại thấy khí tức của đám Hàn Thủy Tê tăng mạnh, trong lòng không khỏi nhen nhóm một tia thèm muốn.

Hiện tại vị trưởng lão của Lũng gia này cũng không hề nhàn rỗi, tự mình ném ra một cái ô nhỏ, lại đánh thêm vài đạo pháp quyết làm cho tiểu ô phát ra một đạo huyết quang, hướng không trung mà bay đi.

Sau một hồi công phu, mọi người đều thi pháp xong.

Lúc này Thiên Thu thánh nữ hướng đám Hàn Thuy Tê thúc giục xuống, cự thuyền liền nhắm hướng có sấm sét đang trút xuống như mưa tên bão đạn phóng đi như bay.

Hàn Lập đứng một bên mép cự thuyền, hai mắt híp lại nhìn biển sấm chớp phía trước thần sắc cực kỳ bình tĩnh.

Mà phía đầu thuyền, Thiên Thu thánh nữ vẻ mặt nghiêm nghị, còn tên Chi Thủy đứng bên cạnh khi thấy đám cự thú kéo thuyền tiến vào lôi điện, nét mặt nguyên bản đang đờ đẫn bỗng như mơ hồ run rẩy, đồng thời lui lại một bước, trong tay áo liền hiện ra một cái kim sắc phù văn hình thù kỳ lạ chớp động không thôi.

Cùng lúc này, tại nơi kim sắc cự giải** đang nằm khuất trong đám mây đen, một chiếc chân lớn đột nhiên nhẹ nhàng run lên, đồng thời hai loại kí hiệu màu kim sắc cũng hiện ra phía ngoài lớp mai, lấp lóe một hồi, sau đó lại im lặng không có thêm biến hóa nào nữa.

Mà tất cả những sự tình này, đám người Lũng gia lão tổ phía dưới đều không biết một chút mảy may.

Trên hòn đảo nhỏ phía bên trong lôi hải, một nữ tử đang ngồi xếp bằng bên cạnh một hồ nước màu xanh biếc ướt át. Đúng lúc này trên trán nàng hiện ra một dải hoa văn màu phấn hồng, đôi mắt sinh đẹp như ngọc đang nhắm nghiền cũng theo đó mà mở ra, trên môi khẽ nở một nụ cười thản nhiên.

Nụ cười của nàng tươi xinh rạng rỡ, đủ làm muôn hoa thất sắc e thẹn.

Mà sau lưng nữ tử, một tên hắc giáp đại hán xấu xí thấy nụ cười của nàng ngay lập tức lâm vào hoảng hốt, sau một lúc lâu tâm thần mới hồi phục thì bóng dáng của nữ tử đã biến mất khỏi hồ nước từ khi nào.

"Hắc hắc, rốt cuộc bọn chúng cũng đã đến." Hắc giáp đại hán thì thào một tiếng, vẻ mặt dậy lên một tia dữ tợn, thân hình nhoáng lên một cái liền nhằm một hướng nào đó phá không bay đi.

Ở một tòa đảo nhỏ được hắc khí bao phủ quanh năm cách Ma Nguyên Hải không biết bao xa. Trên đảo nhỏ có một đỉnh núi cao vút một nửa chìm ngập hẳn vào trong mây, một gã nam tử thanh niên thân vận hắc bào đang đứng trước một dược viên không lớn lắm. Hắn đang cúi xuống quan sát một gốc linh dược trong suốt phát ra ánh sáng màu tử hồng vẻ mặt cực kỳ chăm chú.

Cây thuốc này bất quá được trồng trong khoảng đất rộng chừng vài trượng, nhưng xung quanh được bao bọc bởi một bờ tường thấp làm bằng loại tinh thạch màu vàng, mà bùn đất để trồng linh dược pha trộn lượng lớn các hạt tinh thạch nhỏ màu trắng giống nhau như đúc. Mỗi hạt đều tròn trĩnh đều đặn dị thường, lại tản mát ra một loại kỳ hương nhè nhẹ.

Mà mấy phiến dược thảo liền đó, cũng đều được gieo trồng các loại linh dược kỳ lạ.

Tại phụ cận dược viên được trồng một loại cây cao lớn cổ quái, mỗi gốc đều dựng lên thẳng tắp tựa như đao kiếm chọc trời, trên ngọn cây kết ra một quả đỏ tươi như máu, dài khoảng một thước, một đầu sắc nhọn vô cùng.

Đúng là loại quả Huyết Nha Mễ mà Hàn Lập đã có lần gặp qua.

Bất quá lần hắn gặp trước đây chỉ là quả dài chừng nửa thước, vô luận hương sắc hay độ thành thục cũng đều kém xa so với trước mặt.

Loại quả này đối với Ma tộc bình thường vô cùng trân quý, vậy mà giờ đây được tùy tiện gieo trồng bốn phía xung quanh dược viên, bộ dáng như không mấy được chú ý đến.

Khác với hơn mười loại linh dược được gieo trồng trong dược viên. Hắc bào thanh niên chỉ chuyên tâm chú ý đến một gốc linh dược nhỏ lẻ loi phát ra màu tử hồng mà thôi.

Điểm kỳ lạ nữa là loại linh dược này chỉ cao chừng năm sáu tấc, không có hoa, không có quả, trên thân mọc ra năm sáu phiến la nhỏ, trừ bỏ vẻ ngoài trong suốt ra thực sự không tìm thấy một điểm khác biệt.

Nhưng hắc bào thanh niên lúc này lại chăm chăm nhìn ngắm linh dược, giống như toàn bộ tinh thần đang dồn hết vào trên đó.

Đột nhiên trên cổ tay hắn nổi ra một đoàn hắc mang, ngay sau đó là một khối ký hiệu màu đen bóng cũng từ từ hiện ra.

Hắc bào thanh niên vẫn dồn hết tinh thần vào gốc linh dược, đối với sự biến đổi khác thường trên cổ tay không một chút ý tứ ngó tới.

Một hồi sau, gốc cây linh dược bỗng nhiên phát ra một tiếng *"phốc xuy"* rồi phát ra một tầng quang hà vàng óng, phiến lá cũng dần chuyển thành màu phớt bạc với tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Chứng kiến màn này hắc bào thanh niên không khỏi dấy lên tia vui mừng.

Nhưng ngay sau đó, gốc linh dược màu tử hồng khẽ run lên, cây dược nhanh như chớp héo rũ rồi hóa thành một làn khói bụi tan biến không thấy bóng dáng.

"Sao có thể được, như vậy mà vẫn còn thất bại! Rốt cuộc đã phạm phải sai lầm gì? Linh dược này nuôi trồng trong thời gian quá ngắn hay là do ta dùng Thiên Trần Ngân Hà không đủ tinh thuần?"

Hắc bào thanh niên khuân mặt nhăn nhó, gầm nhẹ một tiếng đột nhiên đứng dậy, tùy tiện hướng về dược viên phía trước hung hẳng đánh một kích, một khỏa quang cầu tối đen như mực bay ra.

"Ầm long" một tiếng nổ vang, cả tòa núi rung chuyển liên hồi.

Một mảng dược viên vừa tiếp xúc với quang cầu nháy mắt liền hồi phi yên diệt***. Để lại trên mặt đất bóng loáng sạch sẽ chỉ còn lại một cái hắc động tối đen như mực sâu tận vào trong lòng ngọn núi không nhìn thấy đáy.

Một hồi lâu sau khuân mặt hắc bào thanh niên mới bình tĩnh trở lại, lúc này hắn mới nhìn xuống ký hiệu màu đen hiện ra trên mu cổ tay kia.

"Hừ, lại có người dám xông vào Khổ Linh Đảo. Hơn phân nửa chắc là đám người Linh Giới không biết sống chết! Hay lắm, lấy các ngươi ra để bổn thủy tổ ta trút giận đi." Thanh niên nam tử cười lạnh thì thào một câu, tay áo đột nhiên khẽ run lên, nhất thời trước mặt phóng ra một đoàn hắc sắc quang hà, một con tam thủ hắc giao*' dài hơn trăm trượng cũng theo đó mà hiện lên.

Xích mục huyết trảo*", miệng phun ra hắc diễm liên miên!

"Đi, tới Khổ Linh Đảo cho ta!" Người thanh niên thân hình mơ hồ khẽ nhoáng lên một cái, sau đó liền quỷ dị hiện ra đứng trên thân con tam thủ hắc giao lạnh lùng phân phó một tiếng.

Ba cái đầu của tam thủ hắc giao phát ra một tiếng gầm nhẹ, bốn cái chân theo đó cũng hiện ra một đám mây đen, thân hình khổng lồ lập tức phóng lên cao, xoay nhẹ một cái, liền mang theo hắc bào thanh niên trên mình nhắm hướng lôi hải một mạch bay đi.

Tai một sơn mạch dài liên miên bất tận có một tòa cung điện dưới sâu trong lòng đất, một gã trung niên mặc trường bào màu vàng đang lẳng lặng nằm im trong một cái quan tài trong suốt.

Bên cạnh kim bào nhân lúc này có một khối ký hiệu màu vàng phát sáng lập lòe, nhưng hai mắt gã vẫn nhắm nghiền bộ dáng thờ ơ không biết còn sống hay đã chết.

Chú thích:

* Danh như ý nghĩa: Tên gọi cũng như công dụng

**Kim sắc cự giải: Con cua lớn màu vàng

*** Hồi phi yên diệt: Biến thành tro bụi tiêu tan mất.

*' Tam thủ hắc giao: Con giao long màu đen có ba đầu.

*'' Xích mục huyết trảo: Mắt màu đỏ nhạt, móng vuốt đỏ như máu.

Nói thêm về Thủy Tổ:

Như các đạo hữu đã thông suốt, Thánh Tổ là cách gọi một cảnh giới tu luyện ở Ma giới. Thánh Tổ chỉ tu vi của tu luyện giả ngang với Đại Thừa của Nhân tộc.

Còn Thủy Tổ của Ma giới cũng là dạng tồn tại tu vi cấp Thánh Tổ, nhưng đã đến một bước cuối cùng sắp độ kiếp phi thăng Chân Ma giới (ngang với Độ Kiếp kỳ), ngoài ra Thủy Tổ còn có thần thông viễn siêu to lớn hơn các tồn tại cùng giai, và có tuổi tác, niên kỷ vô cùng lớn, có thể xem là tổ tiên của Ma giới.

------oOo------

Chương 2085: Linh Đảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dưới sự oanh kích của sấm chớp, cự thuyền màu xanh tựa như phiến lá lung lay không ngừng trong Lôi hải, nhưng trước sự ngăn cản của vầng hào quang của mười mấy món bảo vật vẫn lắc la lắc lư tiến về phía trước.

Dù sấm chớp từ trên không đánh xuống có vẻ kinh người nhưng dưới sự ra tay của đám Hợp Thể kỳ trên thuyền đều bị ngăn cản lại.

Thế nhưng sự quỷ dị của Lôi hải vượt xa sự tưởng tượng của mọi người, ngay khi thuyền vừa tiến vào bên trong Lôi hải, sấm chớp đánh xuống lại trở nên dày đặc gấp hai, ba lần với lúc nãy. Hơn nữa, ngoại trừ lôi điện chi lực bên ngoài, bên trong mỗi một luồng sét dường như còn có một loại sức mạnh vô hình, nên mỗi lần đánh xuống đều khiến cho cự thuyền trầm xuống, tựa như nặng hơn trăm vạn cân.

Cho dù tám con Hàn Thủy Tê đã dốc sức liều mạng kéo cự thuyền chạy như bay về phía trước, nhưng trước sự ngăn cản của sấm sét cộng với việc sức nặng của cự thuyền trở nên lúc nặng lúc nhẹ một cách quỷ dị, di chuyển cực kỳ chậm chạp, nên sau nửa ngày công phu mới chỉ đi được vài dặm.

Nếu không phải hai con thạch khôi lỗi đứng ở đầu và cuối thuyền thỉnh thoảng đánh thẳng vào không trung những khỏa quang cầu màu xanh lớn như bánh xe, mạnh mẽ đẩy lui một bộ phận sấm sét, thì chỉ sợ cự thuyền thực sự nửa bước cũng khó đi.

"Không ổn! Chậm như vậy thì chúng ta phải đi đến bao lâu mới đến đảo được chứ. Thiên Thu đạo hữu, linh chu này là của ngươi vậy ngươi có còn cách gì làm cho nhanh hơn chút không?" Lũng gia lão tổ đứng ở đầu thuyền thấy cảnh này, lo lắng quay sang nữ tử Linh tộc hỏi một câu.

Ta có thể dùng bí pháp thúc dục tinh huyết của tám con Hàn Thủy Tê này, khiến thân thể chúng tạm thời mạnh mẽ gấp bội, nhưng làm thế thì chúng có thể bị chết hết."

Sau khi khuôn mặt khẽ run rẩy,Thiên Thu Thánh nữ có chút chần chừ trả lời.

"Được rồi, ta sẽ thi triển một bí thuật, mong rằng hữu hộ pháp cho ta một chút, phương pháp này rất kiêng kị việc bị quấy rầy." *Vốn là Linh tộc Thánh nữ nên Thiên Thu Thánh nữ cung thuộc dạng người cực kỳ quyết đoán, sau khi suy tính, liền cắn răng gật đầu.*

Lũng gia lão tổ nghe thấy vậy liền mừng rỡ, miệng liên tục đáp ứng:

"Đạo hữu yên tâm, chỉ cần có lão phu thì tuyệt đối sẽ không để cho thứ gì quấy nhiễu đạo hữu chút nào."

Vừa dứt lời, bên trên khuôn mặt Lũng gia lão tổ hiện ra một tầng khí màu vàng kim, hắn giơ một ngón tay ra lần lượt cách không điểm chỉ về phía hai thạch khôi lỗi.

Dưới sự thúc dục của Lũng gia lão tổ, hai đầu cự thạch khôi lỗi màu xanh ở hai đầu cự thuyền vốn đang huy động nắm đấm điên cuồng công kích lên trên không trung liền chập bốn cánh tay vào một chỗ, ngẩng đầu lên trời, con mắt cực lớn trên mặt liền phát ra một đốm bạch quang, tựa như một ngọn lửa không ngừng nhấp nháy trong hốc mắt.

Sau giây phút im ắng, hai cột sáng óng ánh bắn ra từ trong mắt của hai con khôi lỗi, rồi hòa vào nhau trong không trên cự thuyền, tạo thành một tinh thể như thủy ngân.

Sau khi quay tít một vòng, từ trong tinh thể này có vô số ngân văn tuôn ra, rồi biến thành một một thuẫn lớn óng ánh màu bạc.

Tinh thuẫn chỉ mỏng như tờ giấy, bề mặt sáng bóng, trơn láng như gương, từ bên trong ẩn ẩn có tiếng phong lôi truyền ra.

Vô số ánh chớp đánh lên phía trên nó, tạo thành một vầng điện quang, tựa như muốn xé tan tất cả.

Thế nhưng sau khi nhộn nhạo một hồi ở bề mặt, tinh thuẫn vẫn chắn phần lớn sấm sét đang trút như mưa ở bên ngoài, bắt đầu giúp cho cự thuyền vững chãi ổn định dần.

"Thiên Thu đạo hữu mau ra tay, đây đã là cực hạn của hai con khôi lỗi này rồi, không thể cố gắng lâu hơn được nữa." *Sắc mặt Lũng gia lão tổ hơi tái, một tay vẫn đang bấm pháp quyết, nói.*

Hiển nhiên vì thúc dục đại thần thông của hai con khôi lỗi nên hắn đã hao phí không ít pháp lực.

Thiên Thu Thánh nữ tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, liền đáp ứng một tiếng rồi nhấc cánh tay nõn nà lên, dùng móng tay sắc bén rạch lên da vài cái nhanh như chớp.

Trong chốc lát, những tơ máu lấm tấm hiện ra trên làn da trắng nõn, hình thành nên các huyết trận nhỏ tầm vài tấc.

Thiên Thu Thánh nữ lẩm bẩm trong miệng, huyết trận trên cánh tay liền lóe lên ánh sáng năm màu lấp lánh, từ đó phảng phất bay ra một luồng hương thơm kỳ dị.

Một lát công phu sau, nàng ta quát lên một tiếng, sau khi hào quang của huyết trận nhấp nháy một trận, từ đó lại bay ra mấy viên đan dược.

Đan dược đỏ tươi như máu, lớn cỡ hạt đậu.

"Đi" *Thiên Thu Thánh nữ khẽ quát!*

Tám viên đan dược liền lóe lên rồi biến thành những đoàn huyết quang, bay vọt về phía tám con Hàn Thủy Tê.

Tám con linh thú khẽ gầm lên như sấm vang, nhốn nháo dương cổ há miệng, ngoạm một cái nuốt đan dược vào trong bụng.

Nhìn thấy cảnh này, Thiên Thu Thánh nữ liền rụt cánh tay lại, *huyết trận bên trên lóe lên rồi biến mất không thấy tăm hơi, cũng không hề lưu lại bất kỳ vết thương nào trên da thịt, nhưng bàn tay kia lại bấm quyết, rồi sau khi khẽ đảo một cái, một cái pháp khí có hình dáng như chiếc kim bài liền hiện ra, hướng về phía tám con linh thú lóe lên.*

Mặt ngoài kim bài tỏa ra ánh sáng rực rỡ, theo đó một cái huyết sắc phù văn cũng hiện ra, rồi quay tít một vòng, ngưng tụ thành tám cái quang trận màu máu giống hệt lúc trước.

Những cái quang trận màu máu này sau khi nhấp nháy điên cuồng, liền cuồng trướng với tốc độ kinh người, cuối cùng dưới một điểm của Thiên Thu Thánh nữ, biến thành tám luồng hư ảnh bao lấy tám con Hàn Thủy Tê, rồi lóe lên chui vào người chúng không còn thấy bóng dáng.

Sau một khắc, tám con linh thú gầm rú lên cực kỳ thống khổ, chiếc sừng trên đầu trở nền đỏ tươi như máu, một sợi gân xanh thô to hiện ra trên thân, hơi thở lập tức trở nên cuồng bạo vô cùng!

*Vài tiếng "*Phốc phốc*" vang lên!*

Trên lưng tám con Hàn Thủy Tê nứt ra hai khe hẹp dài, bên trong nhộn nhạo một trận, rồi sinh ra một đôi cánh dơi đỏ tươi

Cánh dơi này dang rộng ra hết cỡ dài hơn mười trượng!

Hàn Thủy Tê quẫy mình một cái, một luồng huyết phong từ dưới người chúng phun ra, cả người run lên, động tác vốn chậm chạp liền trở nên cực kỳ linh hoạt.

Tám đầu Hàn Thủy Tê như những đạo huyết trụ bay vọt về phía trước.*

Vốn đang chậm chạp như xe bò, nhưng sau khi được tám đầu linh thú ra sức kéo, cự thuyền rốt cục cũng đón gió vượt sóng, vọt về trước như bay.

Bọn người Vũ y thiếu nữ đang tập trung điều khiển bảo vật chống *lại mưa sét thấy tình hình này thì tự nhiên bắt đầu nhộn nhạo mừng rỡ.*

Nhưng vào lúc này, tinh quang vốn đang chớp động trong hốc mắt hai con khôi lỗi cũng thu lại, rồi biến mất không thấy bóng dáng.

Cùng lúc đó, cự thuẫn óng ánh đang đỡ phân nửa tia sét chợt phập phồng vài cái, rồi nhanh chóng vỡ vụn ra, biến mất giữa không trung không một tiếng động.

Nhân theo đà này, sấm sét vốn đang bị ngăn ở bên ngoài liền điên cuồng trút xuống!

Mấy vầng hào quang bao bọc trên cự thuyền chớp động không ngừng. Sau một tiếng kêu giòn vang, quầng sáng màu trắng ở bên ngoài cùng vỡ vụn ra.

Lúc này, sấm sét còn có vẻ dữ dội hơn trước mấy phần nên tòa pháp trận bố trí trên cự thuyền bị trúng một đòn đã bị hủy diệt hoàn toàn.

Không chỉ như thế, dưới sức mạnh dữ dội của sấm sét, mấy quầng ánh sáng bên dưới cũng lung lay như sắp vỡ.

Mọi người thấy cảnh này đều biến sắc, chuyện này không vui gì rồi.

Lúc này, đang thúc dục trăm cán ma phiên trên thuyền, sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, trong miệng phát ra tiếng thét dài như rồng ngâm, kim sắc hào quang lóe lên sau lưng, một cái pháp tướng ba đầu sáu tay lập tức hiện ra.

Một đám hắc khí to lớn từ pháp tướng phóng thẳng lên

Chính là do Hàn lập đã dùng Phạm Thánh Chân Ma công, đem pháp lực trong cơ thể liên tục chuyển hóa thành ma khí tinh thuần.

Hắn phất tay áo một cái, hắc khí cuồn cuộn cuốn ra biến thành hơn mười đầu hắc giao giống hệt nhau xông lên hòa thành một thể với mạng lưới khổng lồ màu đen trong không trung.

Mạng lưới khổng lồ hơi bị tàn phá lại lóe lên hắc quang, rồi một lẩn nữa trở lại nguyên vẹn, sau đó còn trở nên to lớn hơn gấp bội, trực tiếp đón lấy non nửa sấm sét từ trên trút xuống.

*Sức ép đè lên mỗi người theo đó liền giảm mạnh, Lũng gia lão tổ hét lớn "*Tốt*" đồng thời lại thúc dục hai con khôi lỗi đánh màu xanh vốn đã hư hại thảm thương kia.*

Lập tức, ánh sáng bạc chớp động bên ngoài thân chúng một hồi, sau đó bốn nắm đấm khổng lồ nắm chặt lại, điên cuồng tiếp tục đánh về trên không.

Từng đoàn quang cầu màu xanh liên tiếp đánh về phía không trung, cũng đem một bộ phận sấm chớp chặn lại.

Những người khác thấy vậy liền phấn chấn tinh thần, đồng loạt đề cao pháp lực trong cơ thể, đem tế ra toàn bộ uy năng của bảo vật, nhất thời trong không trung vang lên tiếng nổ ầm ầm vang vọng, làm chỗ quầng sáng trên cự thuyền dần ổn định lại.

Không ai phát hiện ra rằng trong thời điểm kịch liệt như thế, dù tên thanh niên Linh tộc có sắc mặt tái nhợt kia nhìn như đang thúc dục hai thanh phi đao màu bạc để ngăn cản sấm sét, nhưng phần đầu cánh tay trong tay áo hắn lại hiện lên một đám phù văn thần bí màu vàng kim, gần như trùm kin cả cánh tay, trông thật sự cực kỳ quỷ dị.

Đồng thời, trên phần vỏ cứng ở lưng con cự giải lớn như núi đang được mây đen che lấp trên trời cũng hiện ra một cái kim sắc phù văn. Chỉ có điều phù văn này chỉ hiện lên mờ mờ trên lớp vỏ cứng.

Mà toàn bộ kim giải vẫn yên lặng ở trên không không nhúc nhích, khí tức đáng sợ phát ra vẫn có chút gì đó thay đổi so với khi trước.

Gần nửa ngày qua đi, sau khi đã mạnh mẽ chống đỡ được vô số sấm sét phóng ra trong Lôi hải thì cả cự thuyền đã trở nên rách nát như sơ mướp. Chẳng những một nửa gian phòng nhỏ trên thuyền bị phá hủy mà tám con Hàn Thủy Tê phía trước cũng đã *khôi phục lại bộ dáng, nhưng cả người cháy đen khét lẹt, hơi thở cực kì yếu ớt, có vẻ như đang hấp hối.*

Nhưng tất cả mọi người đều như không quan tâm đến chuyện này, mà lại không nhịn được vẻ vui mừng, quan sát toàn bộ mặt biển xung quanh!

Mặt biển nơi này cực kỳ êm ả, nước biển xanh ngắt, trên trời trong sáng không một gợn mây, linh khí tinh thuần đến khó tin lẫn trong gió biển phả vào mặt.

Bọn người Hàn Lập hoảng hốt, đều ngỡ rằng đã về lại trong Linh giới! Nhưng càng gây chú ý ánh mắt của mọi người chính là tại địa phương cách cự thuyền hơn mười dặm, một tòa đảo khổng lồ xanh biếc đột ngột hiện ra trên mặt biển.

Dựa vào hướng gió thổi, có thể nói linh khí còn tinh thuần hơn cả chốn cực phẩm linh mạch ở Linh giới, hẳn là đang từ trên hòn đảo này truyền đến.

*"*Không sai, tòa đảo này chính là thứ chúng ta muốn tìm rồi. Cũng chỉ có vùng đất có linh khí tinh thuần như thế này mới có Tẩy linh Trì và Tinh Linh Liên thôi!" Sau khi nhìn qua hòn đảo khổng lồ, vẻ đỏ sẫm bất thường trên khuôn mặt Lũng gia lão tổ biến mất, thì thào nói như bị ma nhập.

* Huyết trụ: cột máu

------oOo------

Chương 2086: Linh Khí Tinh Hoá

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khi Thiên Thu thánh nữ cùng đám người Bạch Thích lão nho trông thấy tiểu đảo, trên mặt ai cũng khó che giấu hưng phấn, nhưng sau khi nhanh chóng dùng ánh mắt bí mật trao đổi lẫn nhau, thần sắc lại lập tức khôi phục lại như bình thường.

"Đi thôi, chuyến đi này của chúng ta cuối cùng cũng có kết quả rồi. Mong rằng Tẩy Linh Trì cùng Tịnh Linh Liên thật sự thần kỳ giống như trong truyền thuyết!" ánh mắt Hàn Lập chớp lên vài cái, bỗng nhiên mở miệng nói.

"Đúng vậy, hôm nay những thiên địa kỳ vật kia đã gần trong gang tấc rồi. Vậy còn chờ gì nữa."* Lũng gia lao tổ cười lớn một tiếng, lập tức kim quang ngoài thân phát ra hóa thành một đạo độn quang dẫn đầu hướng về phía cự đảo bay đến.

Huy trưởng lão không nói một lời, cũng hóa thành một cơn cuồng phong đuổi theo.

"Chúng ta cũng đi thôi."

Thiên Thu thánh nữ khẽ nói một tiếng trầm thấp, đem cự thuyền thu lại, sau đó lật tay xuất ra một mặt tử sắc phiên kỳ** nhẹ nhàng lay động, một mảnh hào quang hiện ra cuốn cả đám người Linh Tộc vào bên trong, hóa thành một đoàn tử quang phá không bay đi.

Mọi người vừa tiến vào vùng biển tràn ngập linh khí này hiển nhiên có thể tự do thi triển các loại độn thuật mà không cần kiêng nể gì cả.

Chẳng mấy chốc, trên mặt biển chỉ còn lại hai người Hàn Lập và

Vũ Y Thiếu nữ.

Thiếu nữ quan sát hết thảy mọi việc rồi nghiêng mắt liếc nhìn Hàn Lập, sau đó khóe miệng nhếch lên cười khẽ nói:

"Hàn huynh, bây giờ linh vật đã ở ngay trước mắt, huynh còn có dự tính gì hay không?

"Còn dự tính gì đây! Chẳng phải đã sớm nói rồi sao, Linh Trì thì dùng chung, Tịnh Linh Liên thì cho dù tìm được bao nhiêu đóa cũng phải chia đều cho từng người." *Hàn Lập thần sắc không thay đổi mà trả lời lại một câu.*

"Nếu như những người khác thật sự đồng ý làm theo lời hứa thì tiểu muội còn mong gì hơn. Nhưng vạn nhất đến lúc xuất hiện việc ngoài ý muốn? Đôi mắt đáng yêu của thiếu nữ chuyển động vài cái, lời nói nhỏ nhẹ thốt ra.

"Tiên tử yên tâm! Nếu như có chuyên ngoài ý muốn, thì ta và tiên tử đương nhiên cùng nhau tiến thối như giao ước lúc trước rồi." Hàn Lập trầm mặc trong giây lát rồi khẽ trả lời một tiếng.

"Được, tiểu muội biết rõ Hàn huynh là người thủ tín. Chúng ta cũng mau khởi hành thôi. Tuy đảo này không nhỏ nhưng với thần thông của bọn họ thì tìm được Tẩy Linh Trì có lẽ không tốn bao nhiêu thời gian." Trong lòng Vũ Y thiếu nữ nhẹ nhõm, mỉm cười rất tươi mà nói.

Hàn Lập im lặng gật đầu không nói gì, tay áo vừa vung lên, thân thể lập tức xuất ra linh quang mờ mịt màu xanh rồi hóa thành một đạo thanh quang hướng về phía cự đảo bay đi.

Mà Vũ Y thiếu nữ thì đơn thủ bấm niệm pháp quyết, ngũ sắc vũ y khoác trên người tuôn ra ngũ sắc vân vụ bao quanh, nâng cả thân thể mềm mại lên rồi bay lên bầu trời.

Hàn Lập cũng không toàn lực thúc dục độn quang, chỉ là lặng lẽ đi phía sau bọn người Linh tộc và Lũng gia lão tổ cách đó không xa.

Tuy hắn cũng không biết vị trí cụ thể của Tẩy Linh Trì kia, nhưng nhìn bộ dạng vội vàng của hai kẻ phía trước thì hiển nhiên là đoán ra được chuyện này.

Sau một lát công phu, mọi người liên tiếp bay qua một mảnh bình nguyên cùng vài khu rừng rậm, cuối cùng phía trước đã xuất hiện những rặng núi cao trùng điệp, từng tòa cao ngất tú lệ, tản ra mùi thơm nhè nhẹ của cỏ cây.

Lũng gia lão tổ và đám người Linh tộc bỗng nhiên ngừng độn quang ngay phía trước, đồng thời lần lượt hiện ra thân hình.

Hàn Lập nội tâm khẽ động, tốc độ phi độn bỗng tăng lên mấy lần, sau khi lóe lên lập tức xuất hiện bên cạnh Lũng gia lão tổ.

Dưới sự chớp động của ngũ sắc hào quang, vũ y thiếu nữ cũng lặng lẽ xuất hiện ở bên cạnh Hàn Lập.

Giờ phút này, giữa đám người Linh Tộc cùng đám tu sĩ Hàn Lập rõ ràng đã dãn cách ra một cự ly nhất định, mơ hồ bày ra một loại tư thế nước sông không phạm nước giếng.

Hiển nhiên trong lúc đi lấy linh vật ngay trước mắt này, mặc dù giữa hai tộc tuy chưa có làm ra động tác gì thù địch, nhưng bất giác trong lòng sinh ra một tia đề phòng là điều không tránh khỏi.

Suy cho cùng thì việc liên quan đến bảo vật nghịch thiên như Tẩy Linh Trì thì ai lại chẳng sợ đối phương sinh ra tà tâm. Huống chi song phương căn bản không phải người cùng tộc.

Nhưng xét về biểu hiện bên ngoài thì vô luận là Lũng gia lão tổ hay Thiên Thu thánh nữ đều không nhìn ra lấy một điểm khác thường, ngược lại đang cùng nhau chăm chú nhìn về rặng núi phía trước thấp giọng thương lượng vài câu, sau đó cả hai đồng loạt động thủ cùng một lúc.

Tay áo của Lũng Gia lão tổ khẽ phất, kim quang theo đó lóe lên, lập tức trên tay xuất hiện thêm một cây búa phát ra kim quang chói mắt, mặt ngoài được bao phủ bởi ngân sắc phù văn, đồng thời trên thân búa bức ra trận trận sát khí kinh người.

Mà Thiên Thu thánh nữ thì lẩm bẩm trong miệng, ngoài thân liền phóng xuất linh quang màu trắng ngà, sau khi há miệng lập tức phun ra một khoả châu bạch sắc lớn bằng quả trứng gà, trên bề mặt trải đầy tơ máu giống như một loại ma văn nào đó.

Hàn Lâp mắt thấy cảnh này, trong nội tâm khẽ động, nhíu hai mắt lại lặng lẽ quan sát cử động của hai bên, ánh mắt cũng chưa hề chớp một cái.

Hai kẻ này quả nhiên có nhiều bảo vật, vẫn luôn che giấu không lộ ra.

Kết quả sau khi Thiên Thu thánh nữ hướng về phía viên châu điểm xuống một cái, ngay tức khắc vật ấy phát ra âm thanh vù vù kích bắn về phía rặng núi đằng kia, sau vài cái chớp động liền ngừng ngay phía trên một ngọn núi, lúc sáng lúc tối biến ảo không ngừng.

"Lũng đạo hữu, chính là chỗ đó!" Thiên Thu thánh nữ nhìn thấy cảnh này, hai mắt sáng ngời vội vàng nói.

Lũng gia lão tổ nghe được lời đó, không chút do dự hét lên một tiếng, kim quang ngoài thân sau vài cái chớp động đã hiện ra từng mảng lân phiến, đem hơn một nửa cơ thể bao phủ bên trong, đồng thời thân hình tăng vọt, đỉnh đầu cũng sinh ra một đôi long giác*** màu vàng.

Hắn đem chân huyết trong người thúc giục để kích phát thần thông Bán Long Chi Khu.

Hình thể của Lũng gia lão tổ điên cuồng lớn lên năm sáu trượng, cây búa trong tay cũng nhoáng lên vài cái, ngay sau đó cuồng trướng với tốc độ cực nhanh bằng mắt thường cũng có thể thấy được, cuối cùng hóa thành một cây kình thiên cự phủ*" *dài hơn mười trượng.*

Hai tay Lũng Gia lão tổ cầm cự phủ, xông về phía ngọn núi đằng xa nơi viên châu đang lơ lửng, hung hăng chém xuống.

Âm thanh tiêm minh vang lên chói tai! Một mảng quang hà hội tụ *ở phía trên cự phủ giống như cuồng phong cuốn đi mọi thứ, đồng thời sau vài cái chớp động cự đại phủ ảnh đã hóa lớn gần ngàn trượng, phảng phất như một cơn lốc xoáy ầm ầm chém về phía ngọn núi đằng xa.*

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, một vầng kim sắc thái dương đường kính trăm trượng cũng bộc phát trên ngọn vúi, rồi ngay tức khắc đã thôn phệ cả ngọn núi vào trong, sau đó một cơn sóng ánh sáng màu vàng từ trên vầng thái dương mãnh liệt tản đi bốn phía, vài ngọn núi khác ở phụ cận do bị chịu tác động cũng lập tức hóa thành tro bụi biến mất.

Mà ngay lúc này, một hồi chấn động mãnh liệt bên trong vầng kim quang tràn ra, truyền khắp phạm vi vài trăm dặm trong hư không.

Một màn kinh người xuất hiện.

Những nơi chấn động đi qua, hư không xung quanh phảng phất như sóng nước nhộn nhạo, tán loạn không ngừng. Sau khi vầng kim quang tắt đi, cảnh sắc nơi đó cũng trở nên mơ hồ. Phía đằng sau ngọn núi vừa bị hủy diệt kia, bỗng nhiên xuất hiện thêm hai ngọn cự phong xanh biếc.

Mà ngay chính giữa hai ngọn cự phong đó hiện lên một sơn cốc bị linh quang mờ mịt bao phủ như có như không.

Nhìn từ xa sẽ thấy ngay trong sơn cốc kia có một cột sáng trắng noãn vừa thô vừa to dựng đứng lên, dường như chìm sâu vào trong hư không, rồi chọc thẳng lên chín tầng mây cao vút.

*"*Là Linh Tiêu Thiên Hủ*'*", Tẩy Linh Trì quả nhiên ở nơi này..."* Lũng Gia lão tổ vừa nhìn thấy ngân sắc quang trụ trong sơn cốc kia, cười vang một tiếng, không nói hai lời lập tức biến thành một đạo cầu vồng kích bắn đi.

Huy trưởng lão cũng tỏ ra đại hỉ đuổi sát theo sau.

Thiên Thu thánh nữ mắt thấy cảnh này, trên mặt khó kìm nén hưng phấn, nhưng sau khi thoáng nhìn qua độn quang của hai người Lũng gia lão tổ, ánh mắt bỗng trầm xuống, cánh tay giấu trong tay áo lặng lẽ kết thành một cái pháp ấn cực kì cổ quái.

Chỉ Thủy đứng sau lưng nàng không nhúc nhích, hai mắt không chút biểu tình bỗng nhiên bắn ra từng đạo tinh quang, hai cánh tay yếu ớt rũ xuống lại có chút run rẩy.

Nhưng sau đó một khắc, trong tai Thiên Thu thánh nữ vang lên âm thanh lạnh lùng của Bạch Thích. Mặc dù chỉ là mấy câu nhưng khiến cho nội tâm của nàng run sợ, pháp ấn trong tay lập tức tản khai.

Tinh mang trong mắt của thanh niên Linh Tộc kia tản ra rồi một lần nữa thu lại, sau đó khôi phục lại trạng thái đờ đẫn trước kia.

Thiên Thu thánh nữ vừa âm thầm làm xong tất cả những việc này, bỗng nhiên cảm ứng được gì đó, xoay đầu nhìn sang bên cạnh, kết quả lại trông thấy Hàn Lập đang chắp tay sau lưng nhìn mình, thần sắc trên mặt tự tiếu phi tiếu**'.

Trong lòng Thiên Thu thánh nữ cả kinh, tâm niệm nhanh chóng chuyển động, đang muốn nói gì đó thì Bạch Thích đứng bên kia lại lạnh lùng mở miệng:

" Hàn huynh, Lũng đạo hữu đã vượt qua một đoạn rồi, huynh vẫn chưa tiến lên, không sợ bảo vât bị chiếm trước hay sao? Ha hả, xem ra Hàn huynh đối với Lũng đạo hữu lại rất tin tưởng a. Nhưng đạo hữu cũng cứ việc yên tâm đi, Tẩy Linh Trì cho dù tìm thấy cũng không dễ đi vào đâu." Bạch Thích cười lạnh một tiếng nói.

" Quả đúng như thế, vậy chúng ta cũng nên hợp lực trợ giúp Lũng huynh một tay thôi. Dù sao nơi này cũng là ma giới, nếu như bảo vật có thể sớm tới tay vẫn tốt hơn, tránh việc đêm dài lắm mộng!" Vũ y thiếu nữ đang đứng một bên đôi mắt chuyển động vài cái, cười hì hì nói.

"Đây là chuyện đương nhiên. Nếu như muốn tiến vào Tẩy Linh Trì thì nói không chừng chúng ta vẫn phải tiếp tục chiếu cố lẫn nhau một phen nữa. Bạch Thích gật đầu không mang theo chút cảm tình.

Trong lúc này Thiên Thu thánh nữ đang đứng tại môt phương khác cũng không nói vào thêm điều gì bỗng chốc người dẫn đầu đám Linh tộc nhân này phảng phất như biến thành một vị Thánh Linh huyền bí được che phủ bên trong màn bạch quang.

Sau đó, Linh tộc nhân cùng đám người Hàn Lập lại đồng thời triển khai độn quang một lần nữa, hướng về phía sơn cốc bên kia phi độn mà đi.

Khoảng cách ngắn ngủi này đối với một đám tồn tại Hợp Thể kỳ mà nói thì đương nhiên không tính là gì.

Bất quá sau vài cái chớp động, mọi người cũng giống như hai người Lũng gia lão tổ lúc trước, dồn dập chui vào bên trong tầng lục quang bao phủ sơn cốc.

Có chút vượt quá dự kiến của Hàn Lập, tầng lục quang kia không ngăn cản bọn hắn mảy may, chỉ dưới một cái chớp động đã đơn giản tiến vào bên trong lục quang.

Nhưng sau một khắc, Hàn Lập chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, cả người như đang trôi nổi trong một thế giới năm màu rực rỡ, những nơi ánh mắt quét qua đều là những ngũ sắc quang điểm chi chít rậm rạp.

Hàn Lập lập tức biến sắc, không do dự giơ tay trảo một cái về phía hư không, ngay tức khắc vài khỏa quang điểm lớn như hạt đậu đã chui vào lòng bàn tay, hơi chớp động môt chút rồi ngưng kết thành một viên ngũ sắc tinh thạch lớn cỡ hạt đậu.

Hắn hơi thử hấp thụ tinh khí, một cỗ linh khí tinh thuần từ trong tinh thạch tuôn vào, nhất thời khiến cho toàn thân hắn đều thoải mái vô cùng.

"Linh khí tinh hóa! Thiên địa linh khí nơi này so với bên ngoài còn tinh thuần hơn gấp mười lần!" *Hàn Lập thì thào một câu, không sao giấu nổi một tia hoảng sợ trên gương mặt.*

Lúc này thân hình của mọi người dồn dâp hướng đến một cái hồ nước xanh biếc giữa sơn cốc.

Ngũ sắc quang điểm phía trên mặt hồ rõ ràng còn nồng đậm hơn rất nhiều so với nơi khác, mà Lũng gia lão tổ cùng Huy trưởng lão đang lặng lẽ đứng bên cạnh hồ nước, đồng thời chau mày nói với nhau điều gì đó.

"Chẳng lẽ đây chính là Tẩy Linh Trì?"

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, trong lòng nhảy dựng, rồi cũng từ từ mà đáp xuống một nơi gần đó.

Cùng lúc này, phía trên một ngọn núi nhỏ cách sơn cốc mấy trăm dặm, một bóng người xinh đẹp mặc y phục màu trắng đang lẳng lặng đứng trên một tảng đá xanh, hơi liếc nhìn qua phía sơn cốc, đôi đồng tử xinh đẹp như hai ngôi sao cũng chớp động phát ra ngân quang thần bí.

Ngay phía sau bóng người áo trắng, một gã hắc giáp đại hán cũng lặng lẽ khoanh tay đứng một bên.

*Chú thích:

Tiêu đề: Linh khí tinh hóa - Thiên địa linh khí nồng đậm đến mức kết tinh lại trở thành tinh thạch. (Giống như hiện tượng kết tinh của muối biển).

*Thiên địa kì vật: Những vật kỳ lại, hiếm có trong trời đất.

**Tử sắc phiên kì: Lá cờ màu tím.

***Long giác: Sừng rồng.

*"Bán long chi khu: Thân hình nửa người nửa rồng.

*""Kình thiên cự phủ: (Kình thiên: Nâng trời) Cây búa to lớn đến nỗi có thể nâng trời lên được. Giống như gậy như ý của Tôn Ngộ Không khi hóa lớn.

*""Linh Tiêu Thiên Hủ: Một cái cột trụ được linh khí hóa thành, cao tít đến tận trời, tỏa ánh sáng huyền ảo, xinh đẹp. (thực ra tại hạ

khi biên lại cũng không rõ hẳn ý nghĩa của cụm từ này, chỉ dựa theo từ điển cắt nghĩa từng từ một rồi mơ hồ đoán ra như vậy, mong các vị góp ý thêm – McLaren)

**"Tự tiếu phi tiếu: Cười mà như không cười, khẽ nhếch môi cười đểu ai đó.

------oOo------

Chương 2087: Nguyên Yểm Thủy Tổ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Bảo Hoa đại nhân, đám người này đã tìm được linh trì, chúng ta còn chưa động thủ sao?" Hắc giáp đại hán thấy đám người Hàn Lập tiến vào trong sơn cốc, ánh đôi mắt lưu chuyển vài cái, chần chừ hỏi.

"Không vội, ta không cần động thủ cũng sẽ có những người khác ngăn lại. Người đó không lâu nữa cũng sẽ đến!" Bạch y nữ tử lạnh nhạt đáp một câu.

"Còn có những người khác?"

"Ta chuyến này trở về Thánh giới hơn phân nửa nguyên nhân để khôi phục pháp lực, nửa còn lại là vì người này." Bạch y nữ tử nhẹ nhàng cười, không gian xung quanh dường như theo đó mà ngưng đọng lại.

Hắc giáp đại hán có vài phần nghi hoặc, nhưng thấy bộ dáng của bạch y nữ tử thập phần khác thường nên trong lòng chỉ rùng mình đôi chút, không dám hỏi thêm điều gì.

Bạch y nữ tử rất nhanh khôi phục lại như thường, nhưng trong khoảnh khắc một lát sau, mi mắt nàng khẽ động, ngọc thủ khẽ phất lên trong hư không vẽ ra một vòng.

Nhất thời một đoàn chất lỏng màu bạc cũng theo đó mà hiện ra trước người nàng, sau khi ngưng tụ, đoàn chất lỏng biến thành một chiếc gương sáng bóng, bên trong hiện lên một hình ảnh rõ ràng dị thường.

Ở trong gương, vô số đạo hồ quang lôi điện đang điên cuồng đánh xuống mặt biển phát ra tiếng nổ như rồng ngâm, không gian nơi đó cũng dao động liên hồi. Cùng lúc, một dải quang đoàn đường kính hơn trăm trượng chợt lóe lên từ hư không mà hiện ra.

Sau khi hào quang tản đi, bên trong liền hiện ra một vật gì đó. Đúng là một đầu tam thủ hắc giao dài đến bảy tám mươi trượng!

Trải rộng toàn thân ma giao được phủ bởi những mảng lân phiến màu đen sáng bóng, ba cái cái đầu to lớn giống nhau như đúc không ngừng đưa lên hạ xuống, trên thân mình khổng lồ có một cỗ hắc diễm như ẩn như hiện, bộ dáng vô cùng dữ tợn bất kham.

Nhưng càng làm người ta kinh ngạc là ở cái đầu chính giữa của cự giao có một gã thanh niên mặc hắc bào hai tay để trần đang vững vàng đứng trên đó.

Diện mạo gã thanh niên này trắng như ngọc, hai mắt màu tím nhạt, một đôi chân mày vạch thẳng đến thái dương như hai lưỡi kiếm, mặt không một chút biểu tình làm tăng phần sát khí kèm theo nét thê lương.

Hắc bào thanh niên đảo mắt nhìn về phía lôi hải hừ lạnh một tiếng, bàn tay nâng lên khẽ phất vào hư không một trảo, theo đó vô số hắc sắc tiêu ký* từ trong lòng bàn tay tuôn ra, tụ tập lại, rồi huyễn hóa thành một cây hắc sắc trường thương tối đen như mực.

Trường thương dài chừng một trượng, trên thân được khảm một tầng ma văn phù chú**, chỉ cần nhìn thoáng qua liền đem lại cho người ta cảm giác nhức đầu hoa mắt.

Một tay của hắc bào thanh niên đón lấy cự thương, run lên một cái rồi hướng về phía trước bâng quơ ném ra.

"Vút" một tiếng vang lên.

Một dải lụa màu đen từ đầu mũi lóe lên mà bắn ra như thác nước, rồi nhắm thẳng hướng lôi hải hung hăng đánh tới.

Một màn kinh người xuất hiện!

Nơi dải lụa đi qua tất cả các đạo hồ quang đều vặn vẹo thối lui tạo thành một cái thông đạo thật dài, mắt thường không thể nhìn thấy điểm cuối.

Hai bên thông đạo có muôn vạn dải lôi điện nổ vang, nhưng hoàn toàn không hề có lấy một đạo hồ quang nào có thể tiến vào trong đó, dường như có một cỗ đại lực thần bí nào đó được sinh ra đem tất cả lôi điện hất ra bên ngoài.

Bàn tay gã thanh niên vừa chuyển, *"phốc xuy"* một tiếng vang lên, trường thương màu đen một lần nữa tản ra thành các ký hiệu màu đen rồi tiêu tán biến mất.

Mũi chân hắn khẽ giậm lên đầu hắc giao ra lệnh tiến vào trong lôi hải.

Nhưng đúng vào lúc này, hắc bào thanh niên dường như nhận ra điều gì, nét mặt khẽ biến, khuân mặt khẽ ngẩng lên để lộ ra trên mặt chiếc gương một đôi nhẫn mục phát ra tử quang lập lòe rồi trầm giọng quát một tiếng:

"Kẻ nào dám lén lút theo dõi bản thánh tổ?"

Theo âm thanh truyền đến một cỗ dao động vô hình như xuyên thủng hư không trực tiếp hiện lên trên mặt gương rồi phóng ra.

Một âm thanh muộn hưởng vang lên, mặt gương liền bạo liệt hóa thành vô số điểm ngân quang rồi tiêu tán.

Hắc giáp đại hán nhìn thấy cảnh này khuân mặt trở nên tái nhợt, phải sau một lúc lâu mới thì thào thốt ra được một câu:

"Nguyên Yểm thủy tổ, là Nguyên Yểm thủy tổ đại nhân! Chẳng nhẽ người mà đại nhân đang đợi chính là Nguyên Yểm đại nhân?"

"Không sai, người ta đang chờ chính là Nguyên Yểm! Như thế nào, ngươi sợ hãi sao?" Bạch y nữ tử đối với chuyện vừa rồi xem như không thấy, nghe hắc giáp đại hán hỏi liền khẽ cười lạnh lùng trả lời một câu.

"Có Bảo Hoa đại nhân ở đây thuộc hạ sao lại sợ hãi, bất qua tu vi của đại nhân chưa được hồi phục, mà lại gặp Nguyên Yểm đại nhân lúc này thì có chút không ổn?" Hắc giáp đại hán dần khôi phục vẻ kiêu căng nói.

"Có bổn tọa ở đây ngươi không cần phải sợ, huống hồ ta thấy Nguyên Yểm sẽ không nhất định sẽ cùng ta động thủ. Nhưng chút nữa, ngươi hãy đi làm cho ta một việc." Bạch y nữ tử lạnh lùng cười khẽ nói.

"Đại nhân xin cứ việc phân phó, thuộc hạ nhất định sẽ toàn lực hoàn thành." Hắc giáp đại hán trong lòng xoay chuyển, khom người đáp lại.

"Chỉ cần làm xong việc này dù có chuyện gì sảy ra ta cũng đảm bảo cho ngươi bình an vô sự. Ngươi nghe cho kỹ đây" Làn môi của bạch y nữ tử khẽ nhúc nhích truyền âm tới.

Hắc giáp đại hán ngưng thần lắng nghe, một lúc sau gương mặt xấu xí của y hiện lên một tia kinh hoảng, trong lòng rốt cuộc cũng hiểu được tại sao vị đại nhân Bảo Hoa này không mang người khác theo, mà lại nhất định phải là chính hắn.

Hắc giáp đại hán gật đầu vâng dạ một hồi!

"Hảo, chỉ cần làm tốt chuyện này, chỗ tốt cho ngươi tự nhiên cũng không ít. Nhưng hiện tại ta muốn nhìn xem người trong quẻ tượng khi trước nói đến là người nào." Bạch y nữ tử trong lòng như nhớ đến điều gì, bàn tray xinh đẹp như ngọc đưa ra trước người vẽ một vòng, nhất thời ngân quang chớp động, một cái gương lại lần nữa hiện ra.

Chẳng qua lúc này đây, trong tấm gương hiện ra hình ảnh một tòa sơn cốc mênh mông xanh biếc. Mà đám người Hàn Lập đang ở trong đó đứng vây quanh một cái hồ nước, mỗi người đễu xuất ra các loại pháp bảo liều mạng công kích lên một màng cấm chế vô hình che phủ bên trên đó.

Chỉ thấy vô số màu sắc của các loại pháp bảo nhảy múa không ngừng trong không trung, theo đó các loại hào quang của lôi, hỏa từ bốn phương tám hướng như mưa đánh tới, nhưng tầng cấm chế vô hình vẫn tồn tại ở đó vững vàng như bàn thạch, một chút hư tổn cũng không thấy mảy may.

"Không ổn, cấm chế nơi này khẳng định là do Ma tộc Thánh tổ thiết lập, phương pháp bình thường căn bản không thể phá vỡ được, phải vận dụng các thủ đoạn khác may ra mới có khả năng." Lũng gia lão tổ chợt ngừng công kích, lớn tiếng nói.

"Đúng là như vậy, Bạch mỗ có mang theo một viên vạn năm Hủ Châu, hẳn là đối với cầm chế này có chút hữu hiệu. Nhưng chỉ với thủ đoạn này e là không có mười thành nắm chắc, phải cần các đạo hữu phối hợp công kích tương trợ. Lũng huynh, lưỡi kim phủ khi trước của ngươi uy lực kinh người, đối với tình huống này thực sự rất thích hợp." Bạch thích một hơi đem hơn mười khẩu phi kiếm màu trắng thu lại, đảo mắt nhìn qua Lũng gia lão tổ ngưng sắc trả lời.

"Chuôi Kim Sa Phủ tuy rằng có uy lực cực lớn, nhưng mỗi lần xuất ra lại phải tổn hao đi một lượng chân nguyên, khi nãy Lũng mỗ đã dùng qua một lần, nếu liên tiếp sử dụng e là sẽ làm tu vi sụt giảm. Hay như vậy đi, lão phu cũng có một thần thông chuyên dùng để pháp cấm chế, đồng dạng cũng có thể giúp Bạch huynh một tay." Lũng gia lão tổ nhướng mày trả lời.

"Hẳn là vậy! Hàn đạo hữu, ngươi luôn tỏ ra bí hiểm, chắc hẳn cũng có chút thủ đoạn đặc thù đi." Bạch Thích cân nhắc một hồi, xong ở trong màn bạch quang quay đầu nhìn về phía Hàn Lập nói một câu.

"Tại hạ trong tay còn có hai kiện dị bảo uy lực còn to lớn hơn so với đỉnh giai pháp bảo, tin rằng có thể trợ giúp được cho hai vị đạo hữu." Hàn Lập thần sắc không đổi, nhẹ nhàng bâng quơ một câu.

"Tốt lắm. Vậy cứ giao cho ba người bọn huynh làm chủ công, các đạo hữu khác ở bên cạnh cũng toàn lực ra tay tương trợ đi. Cấm chế này dù có huyền diệu đến đâu, nhưng chúng ta toàn lực liên thủ cũng có thể một kích đem nó hủy đi." Thiên Thu thánh nữ thần sắc vui vẻ nói.

Lúc này lão giả Bạch Thích vỗ túi da bên hông một cái, nhất thời một viên châu màu xám từ bên trong liền bay ra, sau khi xoay tròn một vòng rồi không ngừng cuồng trướng trước người, từ giữa viên châu cũng thả ra từng đợt từng đợt sương mù màu xám trắng.

Sương mù này quỷ dị khác thường, từ bên trong tràn ngập một loại mùi mục nát, nhưng càng lạ hơn là loại mùi này không hề khó ngửi, ngược lại còn mơ hồ ẩn chưa một tia thanh khí.

Lúc này Hàn Lập cùng Lũng gia lão tổ đứng một bên cũng chia nhau ra hành động.

Hai tay Lũng gia lão tổ chà sát, thân hình nhất thời cuồng trướng, hai bàn tay khẽ tách ra liền hiện ra một dải kim quang, hơn nữa càng ngày càng dài, càng lúc càng to. Trong nháy mắt dải kim quang liền hóa thành một đạo ảnh mơ hồ bộ dáng giống như chiếc dùi.

Hàn Lập đứng bên này còn đơn giản hơn, hai bàn tay khẽ lật, nhất thời hai tòa núi một xanh một đen to lớn đồng thời hiện ra.

Thiên Thu thánh nữ cùng đám người Huy trưởng lão sau khi thấy ba người Hợp Thể hậu kỳ chuẩn bị xong cũng không dám chậm trễ liền điên cuồng thúc dục công pháp hoặc bảo vật, làm cho thanh thế màn công kích có vẻ hung mãnh lên vài phần.

"Động thủ!" Bạch Thích hét lớn một tiếng, liền mở đầu lấy tay điểm một cái tới khỏa châu trước mặt, khí xám trắng đang được phát ra từ khỏa tiêu hao bảo vật này liền ngưng tụ lại, trực tiếp hóa thành hơn mười tia nhỏ hướng đến cấm chế vô hình bên dưới phóng đi.

Lũng gia lão tổ cũng không nói lấy một lời, liền đem đạo kim mang hình cái dùi trong tay thả ra.

Chỉ thầy một tiếng nổ vang, một đạo kim mang giống như lôi điện bắn ra bộ dáng vô kiên bất tồi***.

Còn Hàn Lập thì cổ tay khẽ lắc, đem hai tòa núi kỳ lạ ném ra, sau khi lóe lên một cái, mỗi tòa liền hóa lớn thành hơn trăm trượng cự sơn.

Một cái phát ra bụi khí lượn lờ, một cái tỏa ra vạn đạo thanh quang.

"Hừ, quả nhiên là đám dị tộc các ngươi đến đây làm loạn! Nếu đã đến rồi thì cũng nên nằm lại đi!" Trên không trung hồ nước hắc quang chợt lóe, đột nhiên xuất hiện một quái vật lớn vài chục trượng đang lắc đầu quẫy đuôi, đúng là con tam thủ cự giao khi nãy.

Mà lúc này tại hư không bên trên cự giao, một tên hắc bào thanh niên mặt không chút biểu tình đứng ở đó, một tay khoát ra, hướng về phía đám người Hàn Lập nhẹ nhàng nhấn một cái vào hư không.

"Ầm vang," một tiếng rồng ngâm vang lên.

Một bàn tay tối om khổng lồ, lớn chừng nghìn trượng bỗng nhiên xuất hiện trên không trung hồ nước, khi vừa đánh xuống, tất cả các loại công kích lên cấm chế đều nháy mắt tiêu tán như hoa tuyết gặp nắng xuân. Đồng thời một cỗ cự lực nặng nề đột nhiên không chút dấu hiệu đem thân hình đám người Hàn Lập ép xuống.

"Phốc phốc" vài tiếng vang lên, đám người Lũng gia lão tổ chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, non nữa thân hình bị mạnh mẽ cắm ngập vào bùn đất bên bờ hồ nước.

Ngay lúc đó, Hàn Lập liền theo bản năng đem đầu vai nhoáng lên một cái, đồng thời da thịt toàn thân chợt chuyển thành màu vàng rực rỡ, thân hình khẽ run lên, theo đó hai chân chỉ bị cắm vào mặt đất chừng nữa thước.

Mà trừ bỏ Hàn Lập ra, tên thanh niên tên gọi Chi Thủy kia thân mình chỉ trầm xuống một chút, khẽ lắc lư vài cái rồi đứng im bất động một chỗ dường như chưa có việc gì sảy ra. Nhưng bỗng nhiên hắn ngẩng đầu nhìn về phía hắc bào thanh niên, hai mắt bộc phát ra ngân quang chói mắt, da thịt toàn thân theo đó hiện ra một tầng linh văn màu bạc, cơ hồ toàn thân đều được che kín trong đó.

Thoạt nhìn thật sự vô cùng quỷ dị!

Mà lúc này, đám người Lũng gia lão tổ bộ dáng gượng ép vô cùng, hai chân đã hoàn toàn mất đi tri giác như đã không còn tồn tại nữa.

Trong lòng mọi người không khỏi dấy lên một trận sợ hãy cùng bực bội!

Chú thích:

*Hắc sắc tiêu ký: Ký hiệu màu đen.

**Ma văn phù chú: Các loại ký hiệu, phù tiết được viết bằng văn tự của Ma tộc.

***Vô kiên bất tồi: Sức mạnh vô địch, không gì không phá được.

------oOo------

Chương 2088: Ngụy Tiên Khôi Lỗi

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Có chút ý tứ. Như vậy mà có thể ngăn được một kích của Bản Thánh tổ, nhưng mà cho dù thế nào đi nữa thì cũng chỉ là một chút giãy dụa thôi, đúng là châu chấu mà đòi đá xe." Hắc bào thanh niên thấy bộ dáng của hai người Hàn Lập cùng Chỉ Thủy, thần sắc hơi đổi nhưng ngay sau đó nơi khóe miệng lại mỉm cười, đồng thời một tay nhấc lên, điểm một chỉ về phía hai người.

"Vèo" "Vèo" hai tiếng!

Hai luồng hắc quang bắn ra từ đầu ngón tay của hắc bào thanh niên, trong chớp mắt đã phóng đi trăm trượng tới gần Hàn Lập và thanh niên Linh tộc trong gang tấc.

Trong mắt Hàn Lập lóe lên lam mang đã nhìn rõ hắc điểm, đó là một vật nhỏ như hạt đậu tỏa ra ánh sáng đen kịt giống như một viên đan hoàn.

Tuy viên đan này trông không bắt mắt chút nào, nhưng Hàn Lập cũng không dám để cho nó tới gần.

Hắn không hề lưỡng lự hít sâu một hơi rồi phun ra một đoàn kiếm ảnh màu xanh mờ ảo, kiếm ảnh phun ra như mưa chỉ lóe lên một chút rồi bổ thẳng vào viên đan mà đen kia.

Chỉ sau một khắc, viên đan vừa bị bổ thành hai mảnh nổ tung ra hóa thành hai luồng lửa đen gào thét lao tới bao phủ Hàn Lập vào trong.

Ma diễm vây quanh Hàn Lập điên cuồng thiêu đốt, ngay sau đó lại hóa thành một cột hỏa trụ màu đen phóng thẳng lên trời.

Khoảnh khắc này, thân hình Hàn Lập bị giam hãm ở trong đó không biết sống chết thế nào.

Hắc bào thanh niên rất tự tin với ma diễm của mình, vừa thấy Hàn Lập bị ma diễm bao phủ bên trong thì cũng không còn hứng thú mà chuyển ánh mắt sang nơi khác, toàn bộ tinh thần tập trung trên người Chỉ Thủy.

So với Hàn Lập thì tên Thanh niên Linh tộc này lại càng thêm phần khó chơi, có thể mặt không biến sắc mà tiếp được một kích vừa rồi làm hắn cảm giác có mấy phần hứng thú.

Bên kia, Chỉ Thủy vẫn là khuân mặt không cảm xúc, cánh tay vừa nhấc lên bất ngờ lại chụp lấy hắc điểm.

Một tiếng trầm đục vang lên!

Viên hoàn màu đen kia vừa tiếp xúc với bàn tay Thanh niên Linh tộc trong nháy mắt đã nổ ra thành một ngọn lửa đen cuồn cuộn tuôn về phía thanh niên.

"Không tốt!"

Thiên Thu thánh nữ thấy cảnh này thì trong lòng tự nhiên rất căng thẳng, liền sau đó bất chấp mọi thứ thúc giục một vật thần bí trong cơ thể.

"Oanh" một tiếng!

Kiện đồ vật trong cơ thể nàng vừa thả ra đã lóe rồi phát ra dao động kinh người.

Đồng thời cơ thể của nàng cũng chấn động theo, thân hình bay lên từ trong lòng đất tuôn ra từng đạo linh văn tỏa ánh sáng vàng rực rỡ trải rộng toàn thân, nhìn có phần giống với bộ dáng độc nhất vô nhị của Chỉ Thủy, hơn nữa linh văn xoay chuyển không ngừng trông thập phần quỷ dị.

Mà lúc này một nửa thân thể của đám người Lũng gia lão tổ vẫn bị gắt gao áp xuống mặt đất, mỗi lần muốn thúc động pháp lực và bí thuật thoát khốn thì đầu vai bỗng nhiên trầm xuống tê rần sau đó một ngón cũng không thể nhúc nhích nổi, giống như có một tòa cự sơn nặng trăm vạn cân đè lên thân thể.

Mặc cho bọn hắn có pháp lực kinh người đến đâu nhưng vẫn bị giam cầm ngay tại chỗ.

Chỉ Thủy trong lúc Thiên Thu thánh nữ trở nên dị thường dường như đã cảm ứng được điều gì, linh văn màu bạc bên ngoài thân chợt hiện lên vài cái rồi há miệng ra hung hăng thổi vào ngọn lửa đen kia.

Một tiếng vang sắc nhọn như muốn xé nát bầu trời vang lên từ trong miệng thanh niên Linh tộc, sóng âm màu bạc theo tiếng hét ầm ầm tuôn ra.

Ma diễm phía trước tiếp xúc làn sóng âm màu bạc này thì lại khẽ rung lên, sau đó ào ào bị sóng âm chấn vỡ.

Hậu quả của việc làm đó làm cho linh văn màu bạc trên người thanh niên chớp lên mấy cái rồi trở nên ảm đạm thất sắc, nhưng hai tay hắn vẫn nắm chặt đứng nguyên tại chỗ trên mặt vẫn là một biểu tình đờ đẫn.

"Ồ, hóa ra là ngụy tiên khôi lỗi, nhưng có điểm không đúng, tựa hồ là vật luyện chế thử nghiệm,, khí tức khôi lỗi này quá yêu so với ngụy tiên khôi lỗi chân chính thì kém quá xa." Hắc bào thanh niên vừa thấy cảnh này thì *"Ồ"* lên một tiếng, biểu tình trên mặt có vài phần ngoài ý muốn nhưng sau đó lại cười lạnh, ngón tay lại một lần nữa điểm ra.

Theo lời hắn nói thì vị Linh tộc *"Chỉ Thủy"* này hóa ra lại là một cỗ khôi lỗi đê giai mà thôi!

Tiếng nổ ầm ầm vang lên chói tai, theo đó một đoàn hắc mang phát ra tại đầu ngón tay nhưng lập tức ngưng tụ lại biến thành một mũi châm nhỏ đen kịt hời hợt bắn ra.

Hắc mang lóe lên không một tiếng động!

Đang ở cách đó trăm trượng là thanh niên Linh tộc ngân văn trên người đột nhiên chợt hiện ra ngoài cơ thể rồi quay tít một vòng trên không, sau đó với tốc độ không thể tưởng tượng nổi huyễn hóa thành ngân sắc thuẫn bài trên mặt có hoa văn mang phong cách cổ xưa chắn ở trước người.

Mà sau đó một khắc, một tiếng nổ lớn liền vang lên!

Tấm chắn rung lên, một đoàn hắc mang tách ra nở bùng lên nhưng sau đó lập lòe mấy cái rồi biến mất, mặt ngoài ngân thuẫn bất ngờ có thêm một lỗ thủng màu đen lớn bằng ngón cái.

"Chỉ Thủy" vẫn bất động tại chỗ nhưng trên người chợt bộc phát ra một luồng khí màu xám trắng mang hơi lạnh vô cùng. Hơi lạnh ngưng tụ lại biến thành hơn mười xúc tu lớn bằng miệng bát.

Những xúc tu này vung loạn trong không trung một hồi đồng thời mang theo tiếng gào thét dữ tợn, nếu người thường nghe thấy hẳn là sợ hãi vô cùng.

Hắc bào thanh niên trên không trung quan sát hết thảy, hai mắt hơi nhíu lại, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh.

Chỉ Thủy liền bạo phát, bất quá đối với hắn cũng không lấy làm ngạc nghiên.

Sau vài nhịp thở, hơn mười xúc tu trên người Chỉ Thủy hơi run lên rồi tiêu tán, mà ngân sắc thuẫn bài trước mặt cũng lóe lên rồi lặng lẽ biến mất.

"Bịch" một tiếng!

Thanh niên Linh tộc không chút dấu hiệu gì đột nhiên ngã trên mặt đất, tại mi tâm có một chấm đen hiển hiện chỉ trong khoảnh khắc biến thành một lỗ thủng giống hệt như lỗ thủng trên ngân thuẫn.

Hắc bào thanh niên vừa rồi bắn ra ma châm chẳng những đục thủng ngân sắc thuẫn bài mà cứ như vậy đem đầu của Chỉ Thủy xuyên thủng, thần thông thật cao thâm mạt trắc vô cùng, đã vượt qua tưởng tượng của đám tồn tại Hợp Thể kỳ.

Nhưng quỷ dị hơn chính là từ miệng vết thương của Chỉ Thủy tuôn ra cũng không phải là máu đỏ tươi, mà là từng đoàn âm khí màu xám trắng đậm đặc giống như chất lỏng.

"Thú vị, khí tức bên trong mà không phải Tiên Nguyên tinh, mà là Ma Hồn lực của Thiên Ngoại ma đầu. Bát nháo như vậy cũng khó trách cái ngụy tiên khôi lỗi này không chịu nổi một kích. Ma Hồn bên trong là do ngươi đưa vào hay sao?" Hắc bào thanh niên thì thào vài tiếng rồi chuyển ánh mắt nhìn tới Thiên Thu thánh nữ, lạnh lùng hỏi một câu.

Nhưng ngay lúc Thiên Thu thánh nữ thấy Chỉ Thủy ngã xuống đất thì trên mặt tràn đầy vẻ khó tin cùng hoảng sợ, trong miệng vừa thốt lên được một tiếng *"Ta..."* thì linh văn màu vàng trên người giống như tan rã đồng dạng ngã quỵ xuống.

Một tiếng trầm đục vang lên!

Thân hình nàng co giật một hồi ngã sấp xuống mặt đất đồng thời khí tức trên người lúc mạnh lúc yếu, mà tầng linh văn màu vàng bên ngoài thân thể chớp nháy liên tục giống như có thể biến mất bất cứ lúc nào.

"Bán túc chi thân!"* Hắc bào thanh niên hơi giật mình nhưng lập tức vỗ tay cười ha hả, hình như nghĩ thông suốt cái gì mà tâm tình đã bắt đầu trở nên tốt hơn.

"Hắc hắc, chỉ là tu vi Hợp Thể mà muốn thúc dục ngụy tiên khôi lỗi đúng là không tưởng được, mặc dù đã luyện hóa bản thân thành bán túc chi thân để thao túng nhưng tiên văn một khi phản phệ cũng đủ để ngươi mất tới vài cái mạng! Bất quá nể tình ngươi tự tay đem ngụy tiên khôi lỗi dâng lên nên ta sẽ tự mình tiễn đưa ngươi lên đường." Hắc bào thanh niên cười điên cuồng nói.

Vừa dứt lời, hắn đưa một tay lên đem Thiên Thu thánh nữ trên mặt đất nhấc bổng lên hư không vạch một đường.

"Phốc phốc" một tiếng, không gian trước người hắn chấn động

hiện ra một thanh chủy thủ màu đỏ sẫm dài nửa xích, lập tức linh áp khủng khiếp tỏa ra lóe lên một cái tức thì biến mất.

Chỉ sau một khắc, hắc quang chớp lên đã thấy chủy thủ quỷ dị xuất hiện lại ở chỗ cũ.

Mà lúc này, Thiên Thu thánh nữ đang nằm co tròn trên mặt đất kêu lên một tiếng thảm thiết, thân hình và cả nguyên thần bên trong không chút dấu hiệu báo trước đã bị chia thành hai phần, linh quang hộ thể cùng với tất cả bảo vật phòng ngự trên người đều không có chút phản ứng nào.

"Phừng" một tiếng!

Hai mảnh tàn thi bị một luồng ma diễm quỷ dị đốt cháy trong nháy mắt đã hóa thành tro bụi, chỉ còn lại một cây san hô nhỏ toàn thân óng ánh, lá cây giống như lá Phong Diệp đỏ thẫm, đang yên lặng nằm trên mặt đất.

"Thiên thu linh mộc! Nguyên lai là linh mộc tu luyện thành, ta vẫn thắc mắc làm sao có thể luyện thành bán túc chi thân, hóa ra là vậy. Thật đúng lúc, linh mộc này đối với ta cũng có chút tác dụng." Hắc bào thanh niên vừa thấy bản thể của Thiên Thu thánh thì biểu tình trên mặt có chút ngoài ý muốn, nhưng lập tức lại ha ha cười vung một chảo trên không trung!

Toàn bộ bóng dáng của Chỉ Thủy cùng thiên thu linh mộc vù một tiếng đã lăng không bay đến bên cạnh hắc bào thanh niên rồi lơ lửng tại đó.

Hắc bào thanh niên đánh giá một chút hai thứ này sau đó lộ ra vẻ thoả mãn, ánh mắt lại thoáng nhìn qua ma thủ cực lớn trấn áp đám người Lũng gia Lão tổ đang nằm yên trên mặt đất, khóe miệng biểu lộ một vẻ lãnh khốc lập tức không nói hai lời nhấc tay lại hóa ra thanh chủy thủ vừa rồi.

"Phốc" "Phốc" hai tiếng, chủy thủ liên tiếp chớp lên hai lần.

Hồ nước bên cạnh lập tức truyền tới hai tiếng kêu thảm thiết, ngay đó thân hình hai người lão nho cùng Huy trưởng lão cũng quỷ dị bổ một thành hai nửa, thi thể đồng dạng bị ma diễm biến thành hư vô.

Còn lại mấy người là Lũng gia Lão tổ, Vũ Y thiếu nữ thấy tình hình này thì sắc mặt trở nên tái nhợt vì sợ hãi.

"Huyền Thiên chi bảo..."

Lũng gia lão tổ hét lên một tiếng sợ hãi

Ngoại trừ bảo vật trong truyền thuyết này thì tất cả các bảo vật khác cũng không có khả năng chỉ một nhát chém đã chém bọn hắn thành hai phần, cho dù đối phương thần thông to lớn tới đâu.

Bọn hắn tuy đã biết rõ gã hắc bào thanh niên nhất định là một Thánh Tổ hàng thật giá thật, nhưng tuyệt đối không thể tưởng được đối phương ra tay tàn nhẫn như thế, chỉ hỏi hai câu đã lấy ra huyền thiên chi bảo chém giết, vốn trong nội tâm hai người còn có ý định khác nhưng lúc này đã vô cùng hoảng sợ chỉ còn cách điên cuồng vận dụng các loại thủ đoạn bảo vệ tính mạng.

Lũng gia lão tổ rống to một tiếng, đầu lâu trên đỉnh đầu bỗng nhiên khai mở, lại thấy kim quang chớp động không ngừng, rồi từ đó bay ra một con ngũ trảo Chân Long tỏa ánh vàng rực rỡ.

Kim Long ban đầu chỉ khoảng một tấc, nhưng vừa bay ra khỏi đầu của Lũng gia Lão tổ lập tức đón gió vừa hóa lớn thành vài chục trượng mà giương nanh múa vuốt, hướng về phía hắc bào thanh niên mà phát ra từng tiếng long ngâm trầm thấp.

Vũ y nữ tử tuy thân hình cũng không động chút nào nhưng lại cắn răng phun ra một đoàn tinh huyết.

Tinh huyết quay tròn đón gió mà tản ra, tiếp theo liền biến thành một mảng huyết vụ bổ nhào về phía người nàng, rồi huyễn hóa ra một cái vũ y ngũ sắc mờ ảo.

Lập tức từ vũ y nữ tử truyền tới một tiếng phượng gáy thanh thót, sau đó chiếc vũ y liền phát ra vô số đạo ngũ sắc quang hà trải rộng đến vạn trượng, rồi nhanh chóng ngưng tụ hóa thành một kiện chiến giáp vô cùng đẹp mắt bao phủ toàn thân, thậm chí trên mặt cũng có thêm một chiếc mặt nạ ngũ sắc óng ánh, chỉ lộ ra cặp mắt đen nhánh xinh đẹp chớp động không thôi.

*Bán túc chi thân: Ở đây, Thiên Thu thánh nữ đem khôi lỗi luyện hóa hòa làm một thể với thân mình.

------oOo------

Chương 2089: Huyền Thiên Hắc Chủy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vô luận là kim long của Lũng gia lão tổ hay vũ y chiến giáp trên người nữ tử cũng đều không bị ảnh hưởng bởi uy áp của ma trảo, loại thủ đoạn bảo mệnh này chỉ cần một ý nghĩ vừa lóe liền có thể kích phát, nếu đem so sánh chỗ huyền diệu này thì các thần thông hay bảo vật bình thường tuyệt đối không thể sánh bằng.

Kim long kia ngẩng cao đầu, toàn thân kim quang đại phóng, phun ra một đạo ánh sáng màu vàng mênh mông to như miệng chén, chợt lóe liền lướt qua đánh lên ngay trên cự đại ma thủ.

Mà sau một kích này, kim long dường như hao hết linh lực lập tức tiêu tán.

Cùng lúc, ngũ sắc chiến giáp trên người thiếu nữ lưu chuyển một trận tinh quang, chợt ngưng tụ ra một kiếm ảnh to lớn đến vài chục trượng trong suốt lấp lánh ngay trên đầu nàng. Kiếm ảnh sau khi lóe lên mấy cái, liền hóa thành một dải lụa màu ngũ sắc hung hăng chém lên ma thủ trên trời.

"Oanh long long", một tiếng nổ lớn vang lên!

Ma thủ tối đen đang bao phủ hơn phân nửa mặt hồ nước cơ hồ kịch liệt lay động, ngay sau đó liền bắt đầu trở nên mơ hồ không rõ, cự lực từ phía trên truyền xuống thoáng chốc nhẹ hơn mấy lần.

Tuy rằng cự lực chỉ thoáng yếu bớt hai ba phần trong khoảnh khắc, nhưng đối với tu sĩ hợp thể thành danh nhiều năm sở hữu một thân thần thông viễn siêu đồng giai bình thường như Lũng gia lão tổ cùng vũ y nữ tử, lại thêm trợ giúp của huyết mạch chân long thiên phượng thì nào có thể buông tha cơ hội thoát vây trước mắt.

Lúc này một người phóng xuất vạn đạo kim quang, thân hình chợt cuồng trướng gấp mấy lần, liền hóa thành bán long chi khu cao đến bốn năm trượng, hai cánh tay dày đặc kim sắc lân phiến, sau đó hướng xuống mặt đất hung hăng đánh một kích.

Một tiếng nổ vang lên!

Cả mặt đất như chấn động!

Một luồng lãng khí tại phụ cận Lũng gia lão tổ trực tiếp bùng lên, rồi hướng bốn phương tám hướng điên cuồng tản ra.

Nương theo cỗ lực phản chấn từ hai cánh tay truyền lại, Lũng gia lão tổ rốt cuộc cũng phá bỏ được cự lực trói buộc của ma thủ, liền rống to một tiếng.

"Sưu" một tiếng!

Hắn giống như mũi tiễn từ mặt đất bay lên không trung, chỉ sau một cái chớp động liền xuất hiện bên ngoài mười trượng, sau đó toàn thân không nhúc nhích mà chỉ huyền phù tại chỗ.

Không phải hắn không nghĩ đến việc lập tức bỏ trốn đi mất dạng, mà hắn hiểu rõ trước mặt một gã Thánh Tổ ma tộc thì loại hành vi này chỉ giúp mình hồn phi phách tán* nhanh hơn mà thôi.

Cho nên hắn hít sâu một hơi, hai ống tay áo lay động một trận liền thả ra hơn bảy tám kiện bảo vật khác nhau, có cái hóa thành đạo đạo kinh hồng có cái biến ảo thành dải linh quang, liên tục xoay xung quanh thân từ trên xuống dưới.

Trong đó một kiện ngọc tỷ cao chừng vài tấc, một cái kim hoàn to chừng nắm tay vừa được thả ra liền tỏa hào quang bồn phía, thiên địa nguyên khí phụ cận ẩn ẩn như bị kéo về, xem ra là hai kiện Huyền Thiên thánh khí.

Vì giữ lại tiểu mệnh, Lũng gia lão tổ ngay cả bảo vật bí mật hắn cũng không tiếc giữ lại.

Còn vũ y nữ tử bên kia lại có một chuỗi hành động khác.

Ngũ sắc chiến giáp trên thân nàng tỏa ra từng trận quang hà diễm lệ lưu chuyển không ngừng, sau đó lại hướng đến sau lưng nàng tụ lại.

"Phốc" "Phốc" hai tiếng, sau lưng nàng nhoáng cái đã huyễn hóa ra thêm đôi cánh thật lớn, dài tầm hơn hai chục trượng.

Bề mặt đôi vũ sí được trải rộng những sợi lông năm màu dài đến vài thước, ngay tại mũi cánh không ngừng phát ra một đoàn quang diễm màu sắc biến đổi không ngừng.

Ngay lúc đôi cánh hơi hơi khẽ động *"oanh"* một tiếng, hai luồng quang diễm liền bùng lên rồi hóa thành vô số hỏa diễm đem cả đôi cánh đốt cháy.

Đôi cánh lớn nhất thời tỏa ra hào quang chói mắt, trong nháy mắt liền biến thành đôi cánh bằng lửa, thoạt nhìn cực kỳ kinh người!

Sắc mặt vũ y nữ tử lạnh băng khẽ quát một tiếng, quang diễm chi sí** hung hăng vỗ một cái, nhất thời ba động kịch liệt truyền đến!

Hư không phụ cận không ngờ lại vặn vẹo sụp đổ, nhưng lại lấy nữ tử làm trung tâm hiện ra một lỗ hổng mịt mờ.

Đường kính chừng mười trượng!

Ngay lúc sau đó, thân nàng tiêu thất ngay trước hắc động.

Hắc bào thanh niên đang huyền phù trên trời cao, thấy thủ đoạn Lũng gia lão tổ cùng thiếu nữ hai mắt không khỏi sáng lên, chẳng những không giận ngược lại còn mừng ra mặt:

"Không tồi, ta cứ nghĩ với chút tu vi của các ngươi cớ sao lại có gan xâm nhập thánh địa của Thánh giới, nguyên lai là kế thừa một ít chân linh huyết mạch, chậc chậc, Chân Long - Thiên Phượng! Trong Chân Linh cũng là danh khí lớn nhất, chân huyết hai người các ngươi bổn tọa liền không khách khí nhận lấy!"

Vừa dứt lời, thanh chủy thủ đang huyền phù phụ cận hơi khẽ động, liền chớp lóe hai cái.

Lũng gia lão tổ sắc mặt đại biến, thân hình chợt kịch liệt giật lùi về sau, đống bảo vật trước người mãnh liệt xoay quanh vù vù,tất cả đều bộc phát quang mang chói mắt, đem bán long chi thể che lấp vào trong.

Âm thanh xé rách chợt vang lên!

Cả quầng sáng đột nhiên lõm vào một mảng, chớp lóe một trận kịch liệt, bên trong truyền ra tiếng nổ liên miên. Giống như bị một cỗ lực lượng vô hình hung hăng chém tới.

Trong vầng sáng, vài món bảo vật chợt hiện ra, nhưng mới tiếp xúc với mũi chủy thủ đã lập tức bạo liệt, chỉ còn lại khối ngọc tỷ cùng khỏa kim hoàn chừng nắm tay còn chút linh quang tán loạn, bộ dáng như đang miễn cưỡng chống đỡ.

Lũng gia lão tổ sắc mặt đại biến, không chút lưỡng lự liền chắp hai tay bấm quyết, hai cỗ khí trắng từ miệng được phun ra, chợt lóe lên rồi nhập vào bên trong hai kiện bảo vật.

Linh quang quanh chúng tỏa ra đột nhiên lúc tăng lúc giảm, cuối cùng mới từ từ ổn định trở lại.

Trong hắc động giữa đám sương mù bên kia bỗng phát ra một âm thanh trầm đục, một đạo hắc tuyến chợt lóe lên rồi như có như không bay vào trong đó chớp lóe không ngừng. Sau đó không gian xung quanh dường như cũng bị tách ta.

Cơ hồ cùng lúc ấy, một tiếng thét kinh sợ trong hư không truyền ra kèm theo là một cỗ ba động đáng sợ bạo phát.

Hắc tuyến đột ngột biến mất lúc nãy chợt bay ra từ hư không, tiếp theo là một đoàn quang diễm năm màu cũng chợt lóe lên.

Ở bên trong quang diễm là một bóng dáng yểu điệu, sau lưng vũ động một đôi cánh, chính là vũ y nữ tử mặc chiến giáp năm màu.

Chẳng qua lúc này, nàng nhìn hắc bào thanh niên với đôi mắt tràn ngập kinh hãi, bả vai trống không, một cánh tay tự dưng từ khi nào đã biến mất không thấy bóng dáng.

Hắc tuyến vừa rồi không chỉ phá tan không gian bí thuật nàng thi triển mà còn với thần thông bất khả tư nghị*** đem thân hình nàng đang trốn trong hư không trảm làm hai đoạn.

Nếu trong thời điểm mấu chốt vừa rồi nàng nhanh trí, liền thi triển thế kiếp đại pháp*_", cắn răng bỏ đi một cánh tay thì giờ phút này chắc cũng ngã xuống như Thiên Thu Thánh Nữ trước đó._

Điều này làm cho vũ y nữ tử hoảng sợ một hồi, sau đó nhanh chóng liếc sang nhìn Lũng gia lão tổ và lão giả Bạch Thích đang đứng bên kia.

Kết quả thấy Lũng gia lão tổ sắc mặt tái nhợt dị thường, thần sắc tuy có vẻ bình tĩnh nhưng sâu trong đôi mắt vẫn ẩn ẩn sự kinh hoảng thật sâu. Mà người tên Bạch Thích kia từ đầu đến cuối đứng im không nhúc nhích như một pho tượng gỗ, giống như hoàn toàn không có chút ý tứ kháng cự lại hắc bào thanh niên mảy may.

Trong lòng nàng liền trầm xuống, không khỏi có chút tuyệt vọng.

Lúc này đây, hắc bào thanh niên vừa thấy công kích của mình không đạt hiệu quả liền cảm thấy ngoài ý muốn, tuy nhiên khinh thường cười lạnh một cái, bàn tay nâng lên khẽ trảo, lập tức chuôi chủy thủ máu đen bị nắm vào trong tay.

Hai người vừa mới thoát chết, thấy cảnh này sắc mặt liền khó coi dị thường.

Hiển nhiên lần ra chiêu tiếp theo vị ma tộc Thánh tổ này sẽ không còn tùy ý nhấc tay, tỷ lệ sống của bọn họ tuyệt không quá lớn.

Ngay lúc hai người đang kinh hồn bạt vía, khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, cổ tay cử động liền đem mũi chủy thủ dựng đứng lên.

Nhất thời mặt ngoài chủy thủ hiện lên một tầng ngân văn cổ kính, sau một trận lay động nhè nhẹ, theo mũi chủy thủ tuôn ra một cột sáng màu đen, thẳng hướng lên chín tầng mây chợt lóe liền không còn bóng dáng.

Tiếp đó, tại không trung truyền đến một tiếng lôi điện!

Bầu trời xanh thẳm đối diện nổi lên từng trận cuồng phong, ngay sau đó một hắc động to lớn xuất hiện giữa hư không.

Một trận âm phong băng hàn thấu xương thổi qua, từng cỗ ma khí đen kịt như u linh theo hắc động tuôn ra, sau đó ngưng tụ lại trực tiếp biến ảo thành một đám phù văn màu đen to như cái đấu, ước chừng hơn trăm cái.

Hắc bào thanh niên không chút lưỡng lự hướng trời cao điểm một cái.

Những hắc sắc phù văn này bắt đầu xoay tròn liên tục giống như đang được một lực lượng vô hình dẫn dắt, tất cả đều hóa thành những khỏa lưu tinh màu đen từ trên cao rơi xuống, chợt lóe rồi toàn bộ chui vào trong kiện chủy thủ đúa kia.

Nguyên bản chủy thủ lớn chừng vài tấc, thế nhưng sau khi hấp thụ phù văn màu đen thì phát ra âm thanh mãnh liệt, mặt ngoài ngân văn lưu chuyển, thoáng cái cuồng trướng vài lần.

Chỉ trong nháy mắt, chủy thủ đang trong ma quang màu đen đã hoàn toàn biến thành một cây cự kiếm!

*Một tay hắn giữ lấy chuôi cự kiếm, lạnh lùng nhìn hai người Lũng gia lão tổ cùng thiếu nữ trong miệng phun ra một chữ: "*trảm*"!*

Cự kiếm liền khẽ động hướng hư không trảm một cái, theo đó là một đạo nguyệt nha lớn vài chục trượng xoáy tít bay đến.

Sắc mặt hai người Lũng gia lão tổ lâm vào ngưng trọng, đang muốn điều động tất cả pháp lực trong cơ thể để liên thủ liều mạng, tuy nhiên vừa thấy phương hướng ô quang, thần không khỏi sắc trở nên cực kỳ cổ quái.

Ô quang không hướng bọn họ chém tới, mà đang bay trên đường bỗng nhiên phương hướng biến đổi, hướng qua một bên khác gào thét mà đi.

Mục tiêu rõ ràng là đoàn ma diễm đang bao phủ Hàn Lập trong đó.

Ma diễm từ lúc đem Hàn Lập cuốn vào trong chẳng những không có tiếng gì vọng ra cũng không mảy may tiêu giảm. Hắc bào thanh niên làm ra một thanh thế to lớn kinh người rồi không chút dấu hiệu báo trước liền công kích vào đó.

Sau khi chém ra một kiếm, hắc bào thanh niên thản nhiên nói một câu:

"Thực không nghĩ chỉ bằng một chút thuật thu niễm khí tức cũng có thể che mắt bổn tọa! Xem ra trong đám người các ngươi thì thần thông của ngươi là lớn nhất, vậy thì để ta đưa ngươi đi sớm một chút đi!"

Vừa dứt lời, nguyên bản nguyệt nha màu đen đang bình thường bỗng dưng uốn éo, sau khi ma quang chớp động liền biến ảo thành từng sợi trường ti màu đen nhỏ bằng sợi rễ cây.

Khoảng chừng ngàn vạn cái! Hướng theo một phương mà bay đi, sau đó lại chớp lóe lên rồi liền tiêu thất trong hư không.

Ngay sau đó, ma diễm ở khắp nơi dao động điên cuồng, từng đám hắc ti rậm rạp không một tiếng động hiện ra, xen lẫn vào nhau tạo thành một cái lưới lớn màu đen rồi co rút lại nhanh như thiểm điện.

"Phong"

Thanh âm Hàn Lập trầm thấp từ giữa ma diễm phát ra, tiếp theo một đoàn tử quang từ giữa bay lên xoay tròn một vòng, sau lại huyễn hóa thành một ký tự hình chữ "phong" to bằng cái đấu.

Một trận ba động khác thường hướng bốn phía cuồn cuộn tản ra, ma diễm phụ cận như bị đông đặc, hắc võng đang co rút cũng không tránh khỏi chững lại trong khoảnh khắc, theo đó là một lỗ hổng nhỏ lộ ra nhưng ngay sau khi hắc quang lóe lên thì liền khôi phục như ban đầu.

Nhưng chỉ trong một chút trì hoãn này, một tiếng sấm vang lên, một đạo ti hai màu xanh trắng bắn ra, chớp động một cái liền xuất hiện bên cạnh Lũng gia lão tổ và vũ ỹ nữ tử.

Trên người là từng đạo kim hồ lượn lờ toàn thân, sau lưng một đôi thanh bạch lôi sí nổ vang không dứt, hai mắt ngưng trọng nhìn thẳng về phía hắc bào thanh niên, đúng là Hàn Lập!

Chú thích:

Huyền Thiên Hắc Chủy: Một thanh kiếm nhỏ, ngắn màu đen là Huyền Thiên Chi Bảo.

*Hồn phi phách tán: Thân thể tan nát, hồn phách thất lạc => chết.

**Quang diễm chi sí: Đôi cánh bằng lửa, tỏa ánh sáng.

***Bất khả tư nghị: Một điều quá đỗi kỳ diệu, không thể bàn đến.

*'Thế (độ) kiếp đại pháp: Công pháp phải hy sinh một cái gì đó để giữ lại mạng sống.

------oOo------

Chương 2090: Trùng Trùng Nguy Cơ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc này, Hàn Lập chẳng những đem Phong Lôi Sí kích phát ra mà trên tay cũng đang nâng lên một kiện tiểu đỉnh cao vài tấc.

Tiểu đỉnh lớn bằng nắm tay, đang chớp động tử quang chói mắt!

"Tử Ngôn Đỉnh! Đây chẳng phải là bảo vật cuả Huyết Quang tiểu tử kia ư, tại sao lại ở trong tay ngươi? Được rồi, dù có như thế thì ngươi cho rằng với kiện Huyền Thiên Tàn Bảo này mà đòi ngăn cản được một trảm của Hắc Ma Chủy thì quả là si tâm vọng tưởng! " Hắc bào thanh niên vừa trông thấy tử sắc tiểu đỉnh trong tay Hàn Lập, lúc đầu khẽ giật mình một chút, nhưng lập tức gạt qua một bên rồi lạnh lùng nói.

Vừa dứt lời, hư không phụ cận Hàn Lập đột nhiên phát ra âm thanh *"xuy xuy"*, vô số hắc ti rậm rạp lại hiện ra một lần nữa, đồng thời giống như giòi bọ trong xương từ bốn phương tám hướng mà bắn về phía Hàn Lập.

Hàn Lập mắt thấy tình cảnh này khuôn mặt liền trầm xuống rồi ném tử sắc tiểu đỉnh trong tay lên, sau đó đơn thủ bấm niệm pháp quyết vô cùng nhanh chóng, đồng thời trong miệng phát ra một chữ *"CẤM"*.

Những cột sáng mênh mông xanh biếc sắc từ đầu ngón tay bắn ra, rồi hóa thành trận trận tinh thuần linh lực rót vào bên trong tiểu đỉnh.

Ngay lập tức bảo vật này phát ra hào quang chói mắt, một chữ *"CẤM"* cổ xưa cũng bay ra từ đó, lại dưới một cái chớp động đột nhiên cuồng trướng hơn trăm lần, hóa thành một mảnh hư ảnh tử quang mờ mịt, bao phủ toàn thân hình Hàn Lập vào bên trong.

Mà ngay lúc này, những hắc ti kia sau khi lóe lên lại hung hăng trảm về bốn phía của hư ảnh.

"Ầm ầm" một tràng tiếng nổ thật lớn vang lên!

Hắc quang tử sắc lập lòe đan vào nhau, bắn ra từng đoàn quang cầu lớn bằng đầu người.

Những hắc ti kia dẫu có sắc bén vô cùng, nhưng Tử Ngôn đỉnh dù sao cũng là huyền thiên tàn bảo, cũng xem như đứng đầu trong bài danh chí bảo, hơn nữa đã sớm được Hàn Lập luyện hóa đến độ tùy tâm, vậy nên dưới sự thôi động không tiếc pháp lực liền xuất ra mười hai thành uy lực, hư ảnh do tử sắc phù văn được biến ảo kia cũng trực tiếp hiện ra hình dáng thật thể tinh hóa rồi tỏa ra âm thanh *"vù vù"* chói tai.

Mặc dù đợt công kích của hắc ti là do chân chính huyền thiên chi bảo phát ra nhưng uy lực dẫu sao cũng chỉ là một kích tiện tay của hắc bào thanh niên mà thôi, thế nên chỉ thâm nhập vào tử sắc hư ảnh hơn một xích sau đó lại không thể tiến thêm được mảy may, trong lúc nhất thời đã bị mạnh mẽ chặn lại bên ngoài.

Hắc bào thanh niên nhìn thấy cảnh này trên mặt tuy không hiện dị sắc nhưng sâu trong mắt lại lóe lên một tia hàn lãnh.

Đồng thời giơ thủ chưởng bắt lấy hắc sắc cự kiếm, hắc quang theo đó cũng hơi lóe lên một cái.

Một khắc sau, trong hư ảnh tử sắc phù văn cực lớn nổi lên âm thanh bén nhọn!

Những hắc ti kia run rẩy một trận, sau đó uy năng bỗng chốc cuồng tăng hơn bội lần, tử sắc hư ảnh nhìn như không thể phá vỡ lại liên tiếp rạn nứt ra.

Hắc ti ngay trong màn tử quang từ bốn phương tám hướng nhanh chóng bay về phía Hàn Lập đang đứng ở trung tâm.

Sắc mặt Hàn Lập tức thì đại biến, pháp quyết trong tay khẽ chuyển như muốn thúc dục Tử Ngôn Đỉnh thi triển một biến hóa huyền diệu khác.

Nhưng đã muộn rồi!

Tiểu đỉnh vốn đang phóng ra tử sắc hào quang lại gào thét lên đinh tai. Một âm thanh *"răng rắc"* truyền đến, tiếp theo bề ngoài tiểu đỉnh lại lóe lên vô số đạo bạch ngân rồi hóa thành một đoàn quang diễm bạo toái biến mất.

Hư ảnh tử sắc phù văn cũng trở nên mơ hồ rồi trong nháy mắt đã tiêu tán không thấy bóng dáng.

Hắc ti rậm rạp nhoáng lên rồi lập tức hướng về trung tâm phóng đến bộ dáng như vô kiên bất tồi.

Dường như muốn đem Hàn Lập phanh thây xé xác.

Đồng tử Hàn Lập co rụt lại, hai tay nắm thành quyền không chút do dự rồi hét lên một tiếng kinh thiên động địa.

Trong nháy mắt, hắc khí trên người hắn xoay một vòng, vô số hắc sắc phù văn từ bên trong cơ thể tuôn ra, sau khi ngưng tụ đã biến ảo thành một kiện hắc sắc chiến giáp tối đen như mực.

Đồng thời sau lưng hắn tảo ra từng đạo kim quang, một kim sắc pháp tướng ba đầu sáu tay cao chót vót hiện lên, sáu cánh tay vung lên vẩy xuống, từ mỗi cánh tay bắn ra một đoàn quang diễm màu vàng rực rỡ rồi hướng tới trước người hội tụ cùng một chỗ, huyễn hóa thành một vòng xoáy màu vàng cực lớn.

Bên trong phát ra một trận gầm rú chói tai!

Vòng xoáy điên cuồng xoay một cái, lập tức vô số kim sắc phù văn từ đó tuôn ra, rồi hóa thành một cỗ cự lực khủng bố mạnh mẽ đem một phần hắc ti cuốn lấy.

Về phần pháp tướng ba đầu sáu tay kia dưới sự lưu chuyển của kim văn ngoài thân đã ngưng kết thành thật thể vàng rực rỡ, trên người còn hiện lên một bộ kim sắc giáp y mơ hồ, sau đó lóe lên chắn phía trước Hàn Lập.

Sau khi sáu kim mục không mang một chút cảm tình của kim thân mở ra, cánh tay ngay lập tức cuồng vũ một trận nhanh như thiểm điện.

Trong chốc lát công phu, vô số kim sắc quyền ảnh lăng không mà hiển lên trong hư không gần đó, chỉ một cái chớp động đã giống như cuồng phong mãnh liệt cuốn về bốn phương tám hướng.

Lúc này một chân của bản thể Hàn Lập bỗng đạp xuống hư không phía dưới một cái, thân hình bỗng chốc kích bắn về phía sau.

Tiếng sấm từ cặp sí sau lưng hắn vang lên cùng một chỗ, vô số kim sắc điện hồ từ trên cánh bắn ra, dưới một cái ngưng tụ đã biến ảo thành từng đoàn kim sắc lôi cầu, gào thét bắn mãnh liệt về phía sau.

Không chỉ đơn thuần thả ra kim sắc lôi cầu, trên lưng của Hàn Lập sau khi lóe lên thanh quang, không ngờ cũng tuôn ra bảy mươi hai khẩu tiểu kiếm dài gần một tấc.

Đám tiểu kiếm này sau một cái lắc lư đã biến thành bảy mươi hai đạo kiếm quang mờ mịt, hung hăng nhào xuống một cái, lập tức có hàng ngàn kiếm quang dài hơn một trượng ồ ạt tuôn ra. Liền đó biến ảo thành một tòa kiếm sơn hư ảnh xanh biếc mênh mông rồi phát ra âm thanh gào thét nhắm về đám hắc sắc ti võng phía sau trảm tới.

Trải qua một tiếng nổ vang kinh thiên động địa, phía trên hắc sắc võng ti bỗng phóng ra một đoàn thanh sắc uy nghiêm, đồng thời truyền đến âm thanh chấn động kịch liệt kinh người.

Mà ngay trong tiếng nổ vang, những kim sắc lôi cầu kia cũng lóe lên rồi dồn dập chui vào trong đoàn thanh sắc uy nghiêm đó.

Nháy mắt công phu, từ quang đoàn chói mắt đến khó tin kia, từng loại âm thanh lôi minh, âm thanh kiếm khí, cùng với âm thanh vù vù tất cả như cộng hưởng với nhau không ngừng lan ra phụ cận gần đó, từ xa nhìn lại sẽ thấy hơn phân nữa bầu trời phía trên hồ nước đều bị hào quang chói mắt chiếu rọi.

Hắc bào thanh niên nhìn thấy cảnh này thần sắc khẽ động, trên gương mặt lần đầu hiện lên một tia kinh ngạc, nét mặt cứng đờ.

"Đi"

Lũng Gia lão tổ hai mắt sáng ngời, đột nhiên hướng về phía vũ y nữ tử cùng lão giả Bạch Thích truyền âm một tiếng, tiếp theo thân hình khẽ động lập tức hóa thành một đạo kim hồng kinh người bắn lui về phía sau.

Sở dĩ trong tình huống nguy cấp hắn nguyện ý thông tri cho cả hai người còn lại một tiếng đương nhiên không phải xuất phát từ thiện ý gì, mà là hắn muốn nhân lúc hắc bào thanh niên đang phân tâm, nếu mấy người bọn họ cùng nhau đào tẩu thì tỷ lệ thành công hiển nhiên tăng lên rất nhiều.

Quả nhiên Vũ Y thiếu nữ nghe xong truyền âm, cũng không nói một lời liền vỗ ngũ sắc diễm sí sau lưng, hóa thành một đoàn ngũ sắc hư ảnh hướng về một hướng khác phá không bay đi.

Nhưng lão giả Bạch Thích kia vẫn ở nguyên tại chỗ không nhúc nhích, dường như không để ý đến hành động của cả hai người bọn họ.

Lũng Gia lão tổ thấy bộ dáng kia của Bạch Thích trong lòng càng nổi lên nghi ngờ, nhưng độn tốc của kim hồng ngược lại càng nhanh hơn một phần, chỉ dưới hai cái chớp động đã xuất hiện tại địa phương cách đó hơn nghìn trượng, rồi không chút do dự mà nhắm thẳng tầng quang mạc xanh mênh mông trên bầu trời bắn đi, giống như muốn thoát ra khỏi sơn cốc này.

Vũ Y thiếu nữ bên kia cũng đã đến phía ngoài sơn cốc, hai cánh giương lên, thân hình bỗng biến mất ngay trong hư không không thấy bóng dáng.

Xem ra nàng muốn thi triển thần thông trực tiếp thuấn di ra bên ngoài màn sáng.

Ngay trong tình huống này, hai người chỉ cần vừa ra bên ngoài sơn cốc, đồng thời ẩn nặc lẩn trốn về hai hướng khác nhau, miễn là vận khí không quá kém thì nói không chừng sẽ có người có thể giữ được tính mạng.

Nhưng quỷ dị chính là hắc bào thanh niên kia nhìn độn quang của cả hai người bọn họ cũng không làm ra hành động cản trở gì cả, khóe miệng chỉ ẩn hiện một tia trào phúng.

Một tiếng *"phanh"* trầm đục vang lên.

Độn quang của Lũng Gia lão tổ trong nháy mắt tiếp xúc với màn quang mạc xanh mờ kia, kim quang bỗng lóe lên rồi loạng choạng bắn ngược trở lại, thân hình cũng theo đó dần hiện ra.

Lúc trước có thể đơn giản tiến vào, nhưng bây giờ màn sáng màu xanh này bỗng biến thành tường đồng vách sắt. Độn quang va chạm lên trên chẳng những bị bắn ngược trở lại mà còn có một cổ cự lực khó có thể ngăn từ bên trong màn sáng đẩy vọt ra, khiến cho hắn không cách nào xuyên qua được.

Lũng Gia lão tổ nhanh chóng ổn định thân hình, nhưng sắc mặt đã tái nhợt nội tâm cũng trở nên khó chịu rồi.

Nếu đổi lại là lúc khác thì tầng cấm chế này tuy có chút phiền phức, nhưng hắn tự tin chỉ cần vận dụng vài loại thủ đoạn thì vẫn nắm chắc phá vỡ được cấm chế trước mắt.

Đổi lại nếu ngay trước mặt một vị Ma tộc Thánh Tổ mà muốn làm điều này thì chỉ là chuyện mơ mộng hão huyền.

Vị Ma giới Thánh Tổ kia sao lại có thể cho hắn thời gian bài trừ cấm chế.

Không riêng gì hắn, vũ y thiếu nữ vừa biến mất cũng lại hiện thân trước màn sáng.

Dưới sự kinh sợ, nàng liên tiếp biến ảo ra vài loại bí thuận không gian khác, nhưng vẫn không cách nào xuyên qua màn sáng

được.

Thiếu nữ quay đầu nhìn về phía hồ nước một cái, gương mặt dưới lớp mặt nạ chẳng còn một tia huyết sắc.

Tiếp đó, bỗng nhiên một âm thanh vượn minh gầm lên truyền ra từ bầu trời phía trên mặt hồ!

Từng đoàn tia sáng chói mắt gần đó bỗng tụ lại rồi truyền đến âm thanh nổ vang, hai cỗ bóng đen khổng lồ như lốc xoáy một trước một sau phóng ra từ bên trong, dưới một cái chớp động đã xuất hiện ở một nơi khác trên bầu trời bên ngoài hơn mười trượng, lúc này mới dần hiện ra diện mạo chân tướng.

Là một con Kim Mao Cự Viên thân cao mười trượng, trên người được tấm ma giáp đen kịt bao lấy, hai cánh tay đang nâng hai tòa tiểu sơn một đen một xanh.

Hàn Lập ngay khi gặp nguy cơ trước mắt đã biến thân thành Kim Mao Cự Viên, dùng một thân thần lực khủng bố và mượn thêm lực lượng của hai tòa cực sơn, dưới sự yểm hộ của Tịch tà thần lôi và Phạm Thánh Kim Thân cùng nhiều thần thông khác mới cố gắng chèo chống mở ra một khe nhỏ trong hắc sắc ti võng, nhờ đó mà miễn cưỡng thoát ra được.

Nhưng dù là như thế thì mặt ngoài ma giáp trên người hắn cũng hiện ra chi chít vết rách, một lúc sau liền từ từ một lần nữa khép lại.

Đây là kết quả mà Hàn Lập tự thân đối mặt với huyền thiên chi bảo chân chính, phải vô cùng gian nan mới có thể tìm được một tia sinh cơ.

Nếu đổi lại là hai người Lũng Gia lão tổ và Vũ Y thiếu nữ, dù cho có cùng thần thông giống như Hàn Lập, nhưng dưới sự kinh hoảng trong lòng cũng chỉ có thể chết thảm tại chỗ.

Dù sao đi nữa thì những sợi hắc tuyến kia thật sự quá kinh khủng, chẳng những sắc bén vô cùng mà cơ hồ là kiên cố không gì phá được, lại có thể vô hình xuyên thủng hư không tự hành diệt địch.

"Thú vị! Thật sự thú vị, xem ra chuyến đi này của bản lão tổ thật đúng là không sai. Chẳng những chạm mặt Ngụy Tiên khôi lỗi, còn đụng phải một gã nhân tộc tu sĩ có thể đem chân linh huyết mạch phát huy đến trình độ như vậy. Tiểu gia hỏa kia, trong cơ thể ngươi không chỉ có một loại chân linh huyết mạch này chứ. còn có thần thông gì chi bằng thi triển ra cho bổn tọa. Nếu không thì kích tiếp theo, ta sẽ vận dụng một nữa uy năng của hắc ma chủy, tuyệt đối ngươi sẽ không tránh được kết cục hồn phi phách tán! Về phần hai người các ngươi cũng đừng hao phí tâm cơ chạy trốn nữa. Nơi đây gọi là Khổ Linh Đảo, tòa sơn cốc này lại tên là Khốn Linh Cốc. Bọn người Linh giới các ngươi đã đến đây thì cũng chỉ có một con đường chôn vùi tại nơi này mà thôi" hắc bào thanh niên mắt thấy cảnh này, hắc sắc cự kiếm trong tay hơi run, không giận mà lại vui cười lên ha hả.

"Lũng huynh, Diệp tiên tử. Các ngươi cũng đừng nên có tâm tư khác nữa, mấy người chúng ta liên thủ lại đánh một trận thì còn có thể có một đường sinh cơ, nếu như ngay cả ý chí chiến đấu cũng không có thì mọi người thật sự phải vẫn lạc ở nơi này. Bạch đạo hữu, ta không biết trong lòng ngươi nghĩ gì, nhưng cũng không nên tự cho mình thông minh, thật sự cứ mãi ích kỷ chỉ biết lo cho thân mình thôi sao?" nét mặt Kim Mao Cự Viên hiện lên vẻ dữ tợn, mở miệng ra lập tức phát ra giọng nói lạnh lùng của Hàn Lập.

------oOo------

Chương 2091: Linh Vương Cùng Vẫn Giới Thạch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe được những lời này, Lũng gia lão tổ sau khi suy nghĩ một hồi lập tức khởi độn quang hướng về Hàn Lập nhanh chóng bay đi. Chớp động một cái liền xuất hiện bên cạnh Hàn Lập với một bộ mặt âm trầm, lạnh lùng.

Ở một nơi khác, Vũ Y thiếu nữ với đôi mắt trong suốt xinh đẹp nhanh chóng xoay chuyển, liền khẽ đạp nhẹ đôi chân ngọc một cái, diễm sí sau lưng khẽ phất. Cả người đột nhiên nhoáng lên rồi biến vào hư không, không thấy bóng dáng.

Sau chốc lát, không gian bên cạnh Hàn Lập đột nhiên dao động, Vũ Y thiếu nữ liền vô thanh vô tức hiện ra.

Về phần gã Bạch Thích, mặc dù nghe rõ Hàn Lập nói như vậy nhưng hắn vẫn điềm nhiên phớt lờ như không nghe thấy.

"Hàn huynh, tiểu muội đem toàn bộ tính mạng giao cho ngươi nắm giữ. Hy vọng đạo hữu còn có giữ lại một hai thủ đoạn để mà đối phó vị Thánh tổ Ma tộc này một chút. Nếu không hôm nay thật sự là chúng ta lấy trứng chọi đá, chết không có đất chôn đi." Vừa hiện thân ra vũ y thiếu nữ liền quay sang Hàn Lập cười khổ một tiếng.

"Cái gì thủ đoạn? Không phải hai vị cũng giữ lại một chút thủ đoạn bảo mệnh sao. Hơn nữa nhị vị đạo hữu có điều không nhận thấy, vị này Thánh tổ Ma tộc mặc dù ngay từ đầu ra tay đã thực sự tàn nhẫn thanh thế kinh người, nhưng ngoài sữ dụng một cây Hắc Ma chủy này để công kích thì không có vận dụng thêm bất cứ loại thần thông nào khác." Hàn Lập lúc này đang biến thân thành Sơn Nhạc Cự Viên, hai mắt nhìn chằm chằm vào hắc bào thanh niên đối diện, không thèm quay đầu một hơi oang oang nói ra.

"Ý của Hàn huynh trong việc này có phải..." Vũ Y thiếu nữ trong lòng nhảy dựng, ra vẻ hơi kinh hãi.

"Diệp tiên tử ngươi đừng quên rằng nơi đây chính là Tẩy Linh Trì ở trong Khốn Linh Cốc, chỉ sợ toàn bộ ma giới không có nơi đâu Linh khí tinh thuần hơn ở đây. Ta không tin ở tại nơi này một tên Ma tộc cho dù có cấp bậc Thánh tổ vẫn có thể cùng người khác tranh đấu dài lâu mà không bị thiên địa linh khí áp chế," Cự Viên hừ lạnh một tiếng nói.

"Lời của Hàn huynh thực không sai đi! Cho dù vừa rồi hắn dùng qua kiện Hắc Ma Chủy thì trước tiên phải phá vỡ tầng linh khí vây khốn nơi này mới có thể hấp thu ma khí từ bên ngoài để tiến hành công kích chúng ta. Nếu như lão phu đoán không lầm thì ở đây một thân pháp lực của lão ma không thể trực tiếp bổ sung Ma khí tinh thuần thì cứ sau mỗi lần vận dụng là sẽ bớt đi một ít. Huyền thiên chi bảo trong tay hắn hơn phân nửa chắc là tình hình cũng giống như vậy. Chỉ cần ngăn cản không cho Hắc Ma chủy tiếp tục thu nạp ma khí từ bên ngoài, như vậy thì với lực lượng của đám người chúng ta cũng có thể miễn cưỡng chống đỡ." Lũng gia lão tổ nghe được lời nói của Hàn Lập lập tức như bừng tỉnh hơi chút kích động, liền sau đó khuôn mặt khôi phục vẻ lạnh lùng, bình tỉnh trả lời.

Vũ y nữ tử nghe được hai người đàm đạo, tâm niệm sau khi quay cuồng một hồi liền cảm thấy có phần hữu lý, sợ hãi ban đầu theo đó cũng giảm đi phân nửa.

Lúc này ở phía đối diện, nghe những lời đám người Hàn Lập bàn bạc, gã hắc bào thanh niên khẽ nở nụ cười mỉm.

"Không tồi, không tồi! Có thể trong thời gian ngắn mà nhận ra việc này, ba người các ngươi trong đám Hợp thể tu sĩ trong Nhân tộc chắc hẳn phải là những kẻ đệ nhất. Hoàn toàn chính xác, bổn tọa ở trên Khổ Linh đảo này tu vi phải chịu một chút áp lực, một thân thần thông cùng pháp bảo không thể hoàn toàn lấy ra thi triển. Nhưng các ngươi xem Huyền thiên chi bảo là cái gì mà dám coi thường, lại cho là có thể ngăn cản bổn tọa dùng nó thu nạp chân Ma khí ở bên ngoài. Đúng rồi, còn Khí Linh tiểu tử kia! Bổn tọa

vừa rồi vẫn chưa đá động gì đến ngươi, là bởi vì cảm ứng thấy trong cơ thể ngươi phảng phất khí tức của người quen cũ. Linh Vương phái ngươi đến đây là có dụng ý gì? Chắc không phải là cố ý muốn hai tay dâng một khối Ngụy tiên bảo chứ?" Thanh niên hắc bào sau khi nói xong, liền không thèm để ý đến đám người Hàn Lập mà quay ánh mắt sang lạnh lùng hỏi gã Bạch Thích.

Nghe được lời của vị hắc bào thanh niên này, đám người Lũng gia lão tổ trong lòng xoay chuyển ánh mắt không dấu nổi vẻ kích động, chậm dãi nhìn về người tên Bạch Thích.

Từ lúc bắt đầu tới giờ, gã Thánh linh Linh tộc này giữ bộ dáng cùng hành động thập phần mờ ám pha chút quỷ dị. Bọn người Hàn Lập một khi đã quyết định liên thủ đối kháng vị này hắc bào thanh niên thì tự nhiên cũng muốn biết ý đồ chân chính của Bạch Thích.

Ở trong vòng bạch quang mịt mờ tuy không thấy rõ khuôn mặt người này, nhưng sau khi nghe lời nói của hắc bào thanh niên, tầng quang hà cũng trở nên chớp động vài cái rốt cục hắn cũng chịu mở miệng tràm giọng nói:

"Tại thời điểm trước lúc lên đường vị đại nhân kia trong tộc đích xác có dặn dò Bạch mỗ vài câu, cũng gieo xuống trong cơ thể ta một Phân Linh phù. Hay là không bằng để vị đại nhân đó nói chuyện trực tiếp với tiền bối, tiền bối thấy thế nào?"

Dứt lời, Bạch Thích thu lại bạch quang trên người theo đó diện mạo nguyên bản cũng từ từ hiện ra.

Đúng là một gã đàn ông trung niên, mặc cẩm y!

Khuôn mặt bình thường, nhưng hai mắt chói sáng, ở trên vầng trán có một tia tử sắc linh ban, lòe lòe ánh sáng.

Cẩm y trên người hắn rõ ràng không tầm thường, chẳng những phía trên có in ân rất nhiều ngân sắc linh, hơi thấp xuống phía dưới một chút lại là vô số bạch quang chớp động không thôi, phi thường đáng chú ý.

"Hừ, cái tên Linh tộc cái lão quái vật kia sống lâu hơn bổn tọa đã không biết bao nhiêu năm tháng, ta đây cũng thử nghe một chút xem hắn muốn nói gì." Hắc bào thanh niên cũng không cảm thấy bất ngờ, hừ lạnh một tiếng nói.

Bạch Thích mỉm cười, lập tức giơ một tay lên vỗ đầu.

Một tiếng nhỏ vang lên, đỉnh đầu đột nhiên hé mở một đạo phù lục màu bạc từ giữa bay ra.

Phù lục đón gió, nhoáng lên một cái tỏa ra vạn đạo hào quang, lập tức huyễn hóa ra một hư ảnh cao hơn một trượng.

Thấy tình cảnh này, Hàn Lập hai mắt ngưng trọng đem hư ảnh kia nhìn rõ ràng. Thì ra là một lão giả tóc bạc, khuôn mặt hồng hào, trên mình đang mặc trường bào màu trắng.

Lũng gia lão tổ cùng vũ y nữ tử trông thấy cảnh này không khỏi đưa mắt nhìn nhau, trong đầu liền nhanh chóng suy tính, cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ.

Dù sao tình huống đã vô cùng tồi tệ, tưởng rằng chỉ có thể liều mạng đấu với vị Thánh Tổ ma tộc này thôi. Đâu ngờ sự việc bỗng chốc thay đổi làm bọn họ rất đỗi vui mừng cầu còn không được.

Hư ảnh lão giả sau khi hiện ra liền lẳng lặng huyền phù một chỗ bên cạnh Bạch Thích, đảo ánh mắt nhìn ra bốn phía một lần sau đó dừng lại trên người hắc bào thanh niên, thần sắc ung dung thập phần bình tĩnh.

"Nguyên Yểm đạo hữu, đã rất lâu không gặp rồi! Ta thật sự là không nghĩ tới ở nơi này được hân hạnh gặp một trong ba vị Đại Thủy tổ. Hai vị Thiên Khấp, Hạc Nhan thường trông coi mọi việc trên đảo nay ở đâu sao không thấy? Hư ảnh Bạch bào lão giả rõ ràng có ẩn chứa một tia hồn niệm của một người nào đó, không chút sợ hãi thong dong ôm quyền hướng về hắc bào thanh niên hỏi một câu, bộ dáng như phảng phất khí độ phong phạm của một tiên nhân đạo cốt.

Gã Đại thừa Linh tộc này dường như nhận biết được vị Nguyên

Yểm Thánh tổ này.

Trong khi đó Hàn Lập vừa nghe đến hai chữ Thủy Tổ, mặc dù tu luyện đã đến cảnh giới tâm hồn trấn định, an tĩnh dị thường nhưng cũng nhất thời thần sắc đại biến.

*Lũng lão tổ cùng Vũ Y thiếu nử hàm răng đánh vào nhau "*lộp cộp*", nội tâm lập tức trùng xuống.*

"Thiên Khấp, Hạc Nhan đang có việc khác, trong vòng ngàn năm tới đây, mọi việc canh giữ trên đảo này phải do bổn tọa đảm nhiệm. Ngươi đột nhiên phái mấy tiểu bối xâm nhập nơi đây hẳn là vẫn ấp ủ hy vọng với đám linh vật kia. Nhưng ngươi chắc là cũng biết rõ ràng, một ít đám Hợp Thể đến đây căn bản chỉ là đi tìm đường chết. Trừ khi nếu như ngươi, một vị Linh Vương đại nhân đích thân hộ tống thì lại là một chuyện khác." *Hắc bào thanh niên khi thấy hư ảnh của bạch bào lão giả, đồng tử có chút co rụt lại lạnh giọng nói ra.*

"Nếu không phải Ma tộc các ngươi chạy đến đánh chiếm lãnh địa Linh tộc khí thế ngút trời thì thật lão phu cũng có chút hứng thú đi đến đây một chuyến. Lâu năm rồi không gặp lão phu cũng muốn biết Mộng Yểm Ma công của đạo hữu hay không có chút đột phá. Tiếc là hiện giờ không tiện phân thân, cũng chỉ có thể để bọn tiểu bối này mạo hiểm một phen. Bất quá, bây giờ nhìn qua ngoài Bạch Thích ra thì chắc những người khác đã gặp bất trắc. Đạo hữu ra tay cũng thật là có chút nhanh gọn đi!" *Vị Linh Vương này bất động thanh sắc nhẹ giọng nói.*

"Ta có thể lưu lại một cái mạng nho nhỏ của tên Linh tộc này cũng coi như cấp lại cho ngươi chút thể diện rồi. Còn nói những lời nhảm thì đừng trách ta không cho cơ hội liền đem hắn một chưởng diệt sát." *Gã thanh niên áo đen sắc mặt trầm xuống, dường như chỉ cần có chút bất mãn thì liền ra tay chém tận giết tuyệt.*

"Nguyên Yểm đạo hữu, tính tình ngươi so với vài vạn năm về trước thật cũng không có thay đổi bao nhiêu a. Hảo, lão phu cũng không nhiều lời. Ta muốn dùng một vật đánh đổi lấy một lần cơ hội cho kẻ hậu bối trong tộc được tiến vào Tẩy Linh trì, và một cây Tịnh Linh liên. Không biết đạo hữu cảm thấy thế nào? Vốn là lão phu muốn trao đổi cùng hai tên Thiên Khấp và Hạc Nhan, không ngờ lại đổi thành đạo hữu." *Linh Vương hư ảnh có chút bất đắc dĩ thở dài nói.*

"Ha hả, Không tưởng là Linh Vương cũng biết nói chơi! Ngươi cho rằng nói như vậy thì Nguyên Yểm ta sẽ tin sao? Đừng nói là hai người Thiên Khấp, Hạc Nhan không ở chỗ này, cho dù có ở đây cũng sẽ không cùng đám người Linh giới các ngươi làm cái gì giao dịch. Hảo, coi như lời đã nói hết. Bổn tọa trước tiên là tiễn đưa tiểu bối ngươi nay lên đường. Còn tia phân hồn của ngươi ta cũng sẻ không khách khí nhận lấy." *Gã hắc bào thanh niên nghe xong thì cuồng tiếu một trận tỏ vẻ không mấy tin tưởng, lần nữa khoát tay lên cầm cự kiếm đang lơ lửng trong không trung.*

Lũng gia lão tổ cùng Vũ Y thiếu nữ thấy tình hình này sắc mặt đại biến, nhất thời vận chuyển pháp lực trong cơ thể.

Cự Viên do Hàn Lập biến thành cũng ngưng trọng ánh mắt, kim quang bên ngoài thân đồng thời lưu chuyển không ngừng.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc này vị Linh Vương hư ảnh kia lại không hề tỏ ra dù chỉ một chút hoang mang, khóe miệng nhếch lên chậm rãi nói một điều làm cho thanh niên áo đen giật mình cả kinh:

"Như thế nào, Nguyên Yểm đạo hữu không muốn Vẫn Giới Thạch sao?"

"Cái gì? Vẫn Giới Thạch? Trong tay ngươi có vật ấy? Không đúng. Rốt cuộc, ngươi biết chuyện gì?"

Hắc bào thanh niên hơi thất thố nói ra, nhưng lại lập tức giật mình xem như nhớ ra cái gì, thanh âm thay đổi lạnh xuống hỏi đến, trong khi đó khuôn mặt lộ ra vẽ dữ tợn như muốn uy hiếp.

"Ha hả, những gì lão phu biết thật muốn hơn xa những gì đạo hữu suy đoán. Dù sao thì lão phu so với các Đại thừa Linh giới khác có chút khác biệt, sống lâu hơn một chút nên tự nhiên là biết rõ một số việc mà bọn họ không biết. chỉ cần có miếng đá quý này thì đại kiếp nạn trước mắt của Ma tộc các ngươi có thể trì hoãn lại ít nhất là trên vạn năm. Điểm chân quý này cũng không cần ta nói thêm điều dư thừa. Đạo hữu hay là hãy suy nghĩ cho kỹ rồi trả lời lão phu cũng không muộn." *Bạch Phát lão giả hình như đã liệu định trước, thâm ý sâu sắc nói.*

Gã thanh niên áo đen mặt âm tình bất định, huyền phù lơ lững trên mặt hồ không cử động.

Đám người Hàn Lập và Lũng lão tổ nghe hai bên nói chuyện trong lòng cũng là bán tín bán nghi dám vọng động, mỗi người tự phỏng đoán ý nghĩa thật giả của những lời vừa rồi.

"Hảo, rất tốt! Lâu nay bản tọa đã đoán biết ngươi lai lịch không tầm thường, lại càng không phải là một Đại thừa linh giới bình thường, bây giờ ngay cả bí mật của Thánh Giới ngươi cũng biết rõ ràng. Xem ra những gì ta đoán lúc trước đều không sai rồi. Chỉ là có điều vô cùng đáng tiếc..." *Gã thanh niên bỗng nhiên thần sắc giãn ra, nhẹ nhàng lắc đầu.*

"Đáng tiếc cái gì? Chẳng là ngươi không biết Vẫn Giới Thạch đối với Ma giới các người trân quý đến độ nào sao?" *Lão giả cảm thấy hơi kỳ quái, nhướng mày hỏi.*

"Đáng tiếc chính là: Ngươi hôm nay gặp phải ta! Lại càng không nên đem việc này nói lại cho ta biết!" Hắn khóe miệng nụ cười bí hiểm cũng không chậm trễ, tay vung hắc sắc cự kiếm hướng Bạch Thích chém xuống, đồng thời một cái Ma thủ hướng Bạch Phát lão giả chộp tới.

------oOo------

Chương 2092: Niết Bàn châu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Từ trên cự kiếm phát ra một đạo nguyệt nha không sai biệt lắm so với khi trước.

Cùng một lúc, không gian chấn động. Từng tia hắc ti lập tức xuất hiện chằng chịt xung quanh Bạch Thích, đồng loạt người hắn bắn đi.

Vùng trời phía trên đầu của lão giả áo trắng ma khí cuồn cuộn, một bàn tay đen nhánh từ phía trong hư không hung hăng chụp xuống.

Bạch Thích hoàn toàn không ngờ được Nguyên Yểm Thánh Tổ lại đột nhiên trở mặt hạ thủ. Khuôn mặt hắn biến sắc, thân hình lóe lên phóng ra một màn bạch quang hộ thể, rồi lại há miệng phun ra một tấm lục sắc tiểu thuẫn nho nhỏ.

Tiểu thuẫn vừa bay ra khỏi miệng, liền hứng gió hóa lớn thành hơn mười trượng. Trên bề mặt tiểu thuẫn lục quang chớp động, lại như ẩn như hiện có hu ảnh của một con rùa khổng lồ hiện lên đem toàn thân Bạch Thích bảo hộ ở bên trong.

Không chỉ như vậy, bản thể của Bạch Thích tiếp tục phát ra những tiếng vù vù, lại có một chiếc chuông bạc khổng lồ từ bên trong thân thể bay vọt ra ngoài.

Chiếc chuông này to gần một trượng, mặt ngoài cực kỳ lóng lánh, vô số phù văn màu bạc như ẩn như hiện.

Tiếng chuông vừa ngân, tầng tầng sóng bạc từ trên bề mặt điên cuồng phóng ra ngoài.

Sinh mạng của Bạch Thích mong manh như chỉ mành treo chuông, tự nhiên phải xuất ra bổn mạng khí linh để tăng cường chống đỡ.

Nhưng dù cho trước đây Hàn Lập bày ra hết thần thông mới có thể dưới một trảm của Hắc Ma chủy mà trốn thoát, nhưng cũng không hề khẳng định là những người khác cũng làm được như vậy.

Chỉ thấy tơ đen từ phía trung gian ào ạt tuôn ra, từng tràng âm thanh ong ong vang lên chói tai.

Bất luận là sóng bạc hay là hư ảnh cự quy vừa tiếp xúc với tơ đen lập tức tan ra như giấy vụn.

Khi tất cả những đường tơ màu đen rung chuyển một lần nữa, ở tại bốn phía lóe lên rồi biến mất thì một khắc sau chiếc chuông bạc nhoáng lên, từ mặt ngoài hiện lên vô số mũi nhọn màu đen tách ra rồi nổ tung.

Khuôn mặt Bạch Thích đầy vẻ sợ hãi, thân thể của hắn ngay lập tức bị cắt thành vô số mảnh nhỏ như chiếc chuông bạc.

Về phần hư ảnh của lão giả áo trắng, tuy rằng ẩn chứa một tia phân hồn của bậc Đại Thừa tồn tại, nhưng chính mình lại không có một chút pháp lực nào, khi ngọn ma trảo màu đen nhánh vừa chụp xuống liền bị tiêu diệt.

Bất luận là Hàn Lập hay là Lũng gia lão tổ nhìn tới màn này trong lòng không khỏi kinh hãi một hồi.

Khuôn mặt của hắc bào thanh niên thì trái lại, vẫn không một chút thay đổi xông đến mảnh thi thể còn sót lại của Bạch Thích. Tay áo vừa run lên, mây đen bay ra cuồn cuộn đem vài trữ vật hoàn đồng loạt cuốn về phía lòng bày tay.

Thần niệm nhanh chóng quét qua những pháp khí ở bên trong túi trữ vật, sắc mặt của vị Nguyên Yểm Thánh Tổ này liền sa sầm xuống.

"Quả nhiên lão quái vật kia có chỗ đề phòng. Vẫn Giới Thạch thật sự không ở trên tay của tiểu tử này."

Sau khi tự nói hai tiếng, ánh mắt trên mặt của hắc bào thanh niên xoay chuyển, một lần nữa nhìn về phía ba người Hàn Lập, trên gương mặt từng tia sát khí lạnh lẽo phát ra.

-*"Ba người các ngươi, là tên nào cất dấu Vẫn Giới Thạch? Chỉ cần ngoan ngoãn giao ra bổn tọa có thể phá lệ miễn cho cái chết."*

Ba người Hàn Lập nghe hắc bào thanh niên nói như vậy không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Sau một hồi lâu, Hàn Lập khẽ thở dài một hơi, trả lời chậm rãi:

" Tiền bối lầm rồi, ngay cả gã Linh tộc kia đều không có thứ mà ngài muốn, sao có khả năng sẽ ở trong tay mấy người bọn ta."

Nguyên Yểm Thánh Tổ tuy rằng sớm đã đoán trước, nhưng sau khi nghe câu trả lời như vậy, trong mắt không khỏi hiện lên hung quang nói ra:

"Đã như vậy thì các ngươi cũng không cần phải ở lại làm gì, tất cả đều biến mất cho bản Thánh Tổ!"

Vừa dứt lời, hắn đột nhiên cầm cự kiếm màu đen hướng về phía trước quét ngang, đồng thời lại hướng lên không trung cắt ngang một đường.

Lập tức có từng đạo ấn ký màu đen như mực từ trên thân cự kiếm bắn ra, rồi hướng về hư không trên cao bắn đi.

- Không tốt! Mau ngăn hắn lại. Hắn muốn phá vỡ cấm chế nơi này để dẫn động ma khí tiến vào.

Lũng gia lão tổ vừa thấy vậy gương mặt phát lạnh liền hét lên một tiếng, không chút do dự giơ tay lên, ba lưỡi Kim Sắc Tiểu Xoa dài gần một tấc từ trong tay khẽ lay động, liền hóa thành ba đạo cầu vồng màu hoàng kim bắn nhanh ra ngoài.

Ba lưỡi kim xoa này cũng không biết là bảo vật gì. Chỉ vừa mới xuất ra thoáng chốc liền vượt xa hơn trăm trượng, vừa lúc ngăn lại đạo kiếm quang màu đen ở trên không trung.

"Ầm ầm." Một tràng tiếng nổ lớn vang lên.

Kiếm quang màu đen chỉ hơi thoáng ngừng lại một chút, rồi đem đạo kim hồng ở giữa đường chém nát như tương.

Ba đạo kim hồng quay cuồng tản ra, sau đó lập tức bị đứt làm đôi thành sáu lưỡi kim xoa ảm đạm rớt xuống mặt đất.

Nhưng chỉ trong giây lát trì hoãn này, một vầng sáng ngũ sắc bao lấy một khỏa tinh châu màu đỏ thẫm lóe lên bắn tới, hung hăng đánh vào phía trên đạo kiếm quang.

Đây cũng là dị bảo duy nhất mà từ trước đến nay vũ y nữ tử luôn cất kỹ không dám dùng đến, hiện tại nàng đành cắn răng xuất ra.

Quang đoàn màu hồng từ Tinh Châu va chạm lên kiếm quang liền vang đến tiếng kêu trầm đục. Hỏa vân màu xích hồng lớn gần một mẫu bạo phát ra, đem non nửa bầu trời nhuốm thành một mảng đỏ rực.

Hỏa vân này cùng lôi hỏa khác nhau rất lớn, ngoại hỏa diễm đỏ cuồn cuộn thì bên trong lại mơ hồ có hai tia sáng một vàng một bạc như ẩn như hiện. Lúc hỏa vân vừa xuất hiện, bầu trời liền bắt đầu trở nên mông lung mơ hồ. Thậm chí bề mặt hồ nước bên dưới đều khe khẽ run lên rồi trở nên sôi sùng sục.

Thậm chí ngay cả Hàn Lập đang đứng ở dưới thấp rất xa nơi đó cũng cảm thấy không khí xung quanh nóng hổi, dường như cả Khốn Linh Cốc bị người ta đem nấu chín.

- Niết Bàn châu!

Hàn Lập khẽ thốt, thần sắc trên mặt cực kỳ bất ngờ.

Danh tiếng của hạt châu này quả thực không nhỏ. Cho dù tính trọn cả Linh giới, nó cũng được xem là dị bảo có tiếng tăm lừng lẫy.

Khác với Lôi Hỏa châu, nó được người có chân huyết lợi dụng bí thuật đặc biệt đem một phần chân huyết của mình luyện hóa ngưng tụ ra một bảo vật có Niết Bàn chân hỏa.

Bảo vật này dùng sự hao tổn của huyết mạch làm cái giá phải trả nên Niết Bàn chân có chứa một tia bổn mạng chân hỏa của một vài loại chân linh hỏa thuộc tính. Uy năng to lớn viễn siêu sự tưởng tượng của mọi người.

Tuy rằng Hàn Lập mới chỉ nhìn thấy bảo vật này lần đầu tiên, nhưng hắn tin rằng dù cho tu sỹ Hợp Thể hậu kỳ, sợ rằng không thể chịu nổi một chiêu của Niết Bàn châu này.

Đây chắc chắn là một trong những đòn sát thủ mà vũ y thiếu nữ lưu lại rồi. Nhưng có thể có hiệu quả đối với đạo kiếm quang mà Hắc Ma Chủy thả ra hay không vẫn là chuyện chưa thể chắc chắn.

Tâm niệm của Hàn Lập điên cuồng xoay chuyển, trong tay nâng lên hai tòa Cực Sơn đang bắt đầu chuyển động, sau đó trên thân cự viên liền phát lên một tiếng sấm ầm vang, bên ngoài thân thể từng luồng kim sắc điện quang bắn ra đùng đùng đan vào nhau lấp lánh đem thân hình khổng lồ bao phủ bên trong.

Cự viên dưới sự che đậy của kim sắc điện quang thân hình liền mơ hồ không rõ.

Sau khi hắc bào thanh niên trông thấy Niết Bàn châu thần sắc hơi lay động một chút, bàn tay cầm thanh cự kiếm màu đen bỗng nhiên nổi lên một tầng hắc quang óng ánh, pháp lực tinh thuần cũng theo đó lặng lẽ rót vào thanh kiếm.

Trên bầu trời, thanh cự kiếm phát ra từng đạo âm thanh thê lương.

"Oanh" một tiếng!

Từ trung tâm hỏa diễm màu xích hồng đang điên cuồng thiêu đốt kia bỗng nhiên một đạo kiếm quang đen kịt từ bên trong đó bay ra, hướng thẳng về màn sáng màu xanh phía trên cao một mạch bay đến.

Đạo kiếm quang này so với lúc mới vừa được thả ra thì nhỏ hơn một chút, nhưng uy áp ẩn chứa ở bên trong lại đáng sợ thêm vài phần.

Nhưng vào lúc này, hư không phía dưới màn sáng màu xanh bắt đầu chấn động, thân hình khổng lồ của Kim mao cự viên ở trong điện quang lượn lờ hiện ra đầy quỷ dị. Rú lớn một tiếng rồi không chút do dự ném hai tòa cực sơn cao gần một trượng ở trong tay về phía kiếm quang.

Dùng thần lực của Hàn Lập khi biến thân thành Sơn nhạc cự viên, cộng thêm tu vi Hợp Thể Hậu Kỳ hôm nay, hai tòa Cực Sơn liền nổ đùng một tiếng lập tức hóa thành hai quả cầu ánh sáng, một xanh một đen đường kính dài đến mấy trượng điên cuồng bay tới.

Nơi nó đi qua, thiên địa nguyên khí quay cuồng. Hư không ở hai bên bỗng nhiên hiện ra vô số vết nứt màu bạc to bằng ngón cái, thanh thế của hai tòa Cực sơn vô cùng mãnh liệt, phảng phất đem không gian xung quanh đều xé nát.

Hắc bào thanh niên ở phía xa thấy vậy sắc mặt hơi biến đổi.

Kiếm quang đen kịt vừa mới chém đến phía trên quả cầu ánh sáng, hai tiếng nổ mạnh đồng loạt bộc phát!

Nửa trước của kiếm quang tức thì rung lên rồi như bị bẻ cong lại, sau đó từ trong cực sơn tuôn ra hai cỗ cự lực thế như thủy triều dời non lấp bể khó thể tưởng tượng được, cả đạo kiếm quang đều gào thét một tiếng, tan ra thành từng khúc vỡ vụn hóa thành đạo đạo quang điểm màu đen biến mất trong hư không.

Hai tòa cực sơn liền không có trở ngại, lập tức rít gào bay tới phía hắc bào thanh niên hung hăng nện mạnh xuống.

"Luyện thể thuật thật bá đạo, tựa hồ cùng Chân Ma Công của Thánh Giới bọn ta có chút liên hệ. Nhưng muốn dùng nó để đối phó bổn tọa thì chỉ là múa rìu qua mắt thợ mà thôi." Khóe miệng

của thanh niên áo đen khẽ giật, lạnh lùng cười một tiếng nói.

Bàn tay giơ lên hư không phía trước, bỗng nhiên năm ngón tay nắm lại thành quyền đánh liên tiếp hai quyền về phía không trung.

Hai luồng ánh sáng màu đen hình nắm đấm đồng loạt bắn ra không một tiếng động, chỉ trong chớp mắt liền vừa vặn đánh trúng hai tòa cực sơn.

Hai tiếng nổ kinh thiên vang lên, hai tòa cực sơn khí thế hung hãn điên cuồng bay đến khi nãy liền ngưng trệ trong một khắc, sau đó đùng đùng bắn ngược về phía Hàn Lập.

Hàn Lập giật nảy người, không chút lưỡng lự, hai cánh tay khổng lồ đột nhiên vung lên, lập tức một quyền thô lớn trực tiếp hướng về phía hai tòa cực sơn nhấn mạnh xuống một cái.

"Ầm ầm" hai tiếng vang lên, bàn tay cự viên vừa mới tiếp xúc với cực sơn, trong miệng cự viên liền phát ra một tiếng gầm nhẹ, thân hình khổng lồ không tự chủ được lùi về phía sau mấy chục bước. Mỗi một bước đều làm cho không gian phía dưới bàn chân nhộn nhạo tựa như dẫm nát mặt đất thật sự vậy.

Vẻ run sợ trong đôi mắt của Hàn Lập chợt lóe lên. Giờ mới biết đối phương thân là một trong tam đại thủy tổ, thực lực quả nhiên không phải Đại Thừa thông thường có thể sánh được. Ngay cả thân thể cũng đã tu luyện mạnh tới độ như vậy.

Lúc này, hai bên liền hiện lên độn quang, thân ảnh của vũ y thiếu nữ và Lũng gia lão tổ đồng loạt xuất hiện ở bên cạnh hắn.

Bọn họ sợ bị Nguyên Yểm Thánh Tổ tiêu diệt từng người cho nên lập tức phi độn tới nơi này. Nhưng trong ánh mắt của họ tự nhiên vô cùng nặng nề.

Bọn họ đã hiểu rất rõ, chỉ có Hàn Lập mới thật sự có chút năng lực ngăn cản. Bọn họ chỉ có thể ở kế bên phụ giúp một ít mà thôi.

Sau khi thanh niên áo đen dùng hai quyền đem Cực Sơn đánh bay trên mặt liền hiện ra vẻ khinh thường, cười ha hả một tiếng.

Trong lúc hắn vừa tính mở miệng nói thêm thì một việc không thể nào tưởng tượng được đột nhiên xảy ra.

Gần nơi thây tàn của Bạch Thích vốn chẳng ai để ý, bỗng nhiên một sợi nhạt như tơ trắng từ trong những mảnh vỡ của chiếc chuông bạc bắn ra, chỉ trong chớp mắt đã đến gần đầu Ngụy Tiên Khôi Lỗi đang lơ lửng bên cạnh của Nguyên Yểm Thánh Tổ.

Nét mặt hắc bào thanh niên hơi đờ ra, nhưng lập tức phản ứng. Hắn rống to một tiếng, năm ngón tay chụm lại hướng về phía sợi tơ trắng chộp tới.

Động tác cực nhanh, cơ hồ ngang với tốc độ ánh sáng!

Dù đã cố sức như thế nhưng rõ ràng đã muộn.

Tơ trắng hơi lóe lên, liền lặng lẽ chui vào trong thân hình của Ngụy Tiên Khôi Lỗi.

Trên mặt Nguyên Yểm Thánh Tổ liền lập tức hiện ra vẻ kinh sợ, không chút do dự năm ngón tay liền đổi hướng nhanh như tia chớp túm lấy Ngụy Tiên Khôi Lỗi.

------oOo------

Chương 2093: Tham Thiên Tạo Hóa Lộ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhưng ngay khi thủ trảo của hắc bào thanh niên vừa chộp tới, đột nhiên từ trên thân của khôi lỗi phóng ra một tầng sát khí âm hàn đồng thời thân hình cũng khẽ chuyển động, chỉ sau một cái nhoáng lên khôi lỗi đã huyền phù ở địa phương cách đó vài chục trượng.

Tiếp theo đó khối Ngụy tiên Khôi lỗi từ từ đứng thẳng lên, hai mắt chớp động thản nhiên nhìn về phía hắc bào thanh niên rồi lạnh lùng buông ra từng tiếng:

"Hay lắm, ngươi đã thực sự muốn động thủ thì bản Linh Vương cũng không khách khí mượn khối Ngụy Tiên Khôi Lỗi này cùng ngưới đấu một trận."

Lúc này khối Ngụy Tiên Khôi Lỗi đúng là đang được một tia thần niệm của vị Linh Vương nọ ký phụ vào thao túng.

Đám người Hàn Lập nhìn thấy cảnh này không khỏi trở nên vui mừng.

Tuy rằng tia thần niệm của gã Linh Vương nọ không phải là đồng bọn nhưng trong tình huống này thực là một sự trợ giúp rất lớn.

Nguyên Yểm Thánh Tổ sắc mặt trầm xuống, trảo thủ vừa tung ra cũng chậm rãi thu lại rồi thản nhiên đáp lời:

"Lão quỷ nhà ngươi quả nhiên còn có hậu thủ, chẳng qua chỉ là để lại trong thân thể tên Linh Tộc tiểu bối kìa một tia phân hồn khác. Bất quá ngươi thực nghĩ rằng với một cái đê giai Ngụy Tiên Khôi Lỗi là có thể cùng bản Thánh Tổ tranh đấu hay sao? Bổn tọa chỉ cần dùng hai thành thực lực liền có thể đem ngươi thu phục."

"Nếu là ở địa phương khác chắc chắn ta tin lời này. Nhưng đây là Khổ Linh Đảo, một thân pháp lực của ngươi giỏi lắm chỉ dùng được ba bốn thành. Dù đây chỉ là một khối Ngụy Tiên Khôi Lỗi không hoàn hảo nhưng nếu có thêm vật này nữa, ta cũng muốn thử nhìn xem ngươi sẽ ứng phó như thế nào." Âm thanh của Linh Vương từ trong miệng khôi lỗi truyền ra cực kỳ tức giận, tiếp đó bàn tay khẽ lật, một chiếc bình nhỏ màu bạc cũng tức thì xuất hiện bên trong.

Mặt ngoài chiếc bình hơi gồ gề, lại mơ hồ như được khảm vào các loại hoa văn tinh sảo nhỏ như con kiến tỏa ra ngân quang chớp động đẹp đến mê người.

"Cố Linh Bình! Ngươi làm sao có thể đem vất đó phỏng chế thành công? Ngươi cho rằng đem vật này đi đối phó với ta sẽ có tác dụng sao?" Hắc bào thanh niên vừa nhìn thầy tiểu bình liền trở lên kinh hãi, nhưng sau đó lại cười lạnh một tiếng.

"Bản thân tiểu bình này đối với ngươi đúng là không có tác dụng, nhưng thứ được chứa trong nó đủ để làm thần thông của khôi lỗi này tăng lên rất nhiều." Khuân mặt khôi lỗi không chút biểu tình đáp lại một câu, rồi đột nhiên đem tiểu bình ném lên không trung.

Bình nhỏ xoay tròn một cái rồi đảo ngược xuống, các loại ngân văn cũng mơ hồ hiện lên, tiếp theo lục quang tại miệng bình chớp động rồi một giọt chất lỏng xanh biếc ướt át từ đó chảy xuống.

Giọt chất lỏng trong suốt màu xanh biếc tản ra linh khí tinh thuần đến kinh người, dường như nó được chính thiên địa linh khí ngưng tụ mà thành vậy.

Hàn Lập từ xa nhìn lại tiểu bình như cảm nhận được khí tức cực kỳ quen thuôc đang tản mát ra từ giọt lục dịch, đồng tử tự nhiên co rụt lại, trong lòng như có kinh đào hãi lãng* đang quay cuồng.

Bỏ qua sự kinh hãi trong lòng Hàn Lập, hắc bào thanh niên chỉ mới nhìn thấy lục dịch khuân mặt đã trở nên co quắt, cự kiếm màu đen trong tay đồng thời điên cuồng xé gió mà chém ra. Tức thì có đến bảy tám đạo nguyệt nha gào thét hiện lên rồi trong nháy mắt hợp lại với nhau tạo thành một đạo kiếm quang thật lớn hướng đên khôi lỗi cuồn cuộn chém tới.

Đồng thời bàn tay khác lại nhấc lên, một vật nhanh như tia chớp từ ngón tay bắn ra.

Âm thanh xé gió vang lên, một đạo mũi nhọn như chớp lướt tới mà mục tiêu đúng là giọt lục dịch kia.

Dựa vào tu vi của hai người thì khoảng cách này đối với mỗi công kích dường như chỉ cần một cái nháy mắt là đến.

Nhưng Ngụy Tiên Khôi Lỗi có vẻ đã sớm dự liệu, đối với kiếm quang đang đánh đến với khí thế kinh người lại không thèm để ý đến, ngược lại ngón tay giơ lên hướng về đạo hắc mang đang bay đến rồi ngửa cổ há miệng hít vào một hơi.

"Sưu" một tiếng, một đầu ngón tay từ bàn tay khôi lỗi tách ra, sau đó trực tiếp bắn đi chuẩn xác nghênh đón đạo hắc mang đang phóng tới.

Hai thứ vừa tiếp xúc liền lóe lên một cái rồi bạo liệt tách rời ra.

Đoàn hắc mang khẽ nhoáng lên một chút rồi từ từ hiện lên.

Hào quang tản đi, một cây tiêm trùy xinh đẹp mê người, một thân đen nhánh, dài tầm nửa tấc lại tản mát hào quang nhè nhẹ, mới nhìn đã biết không phải loại bảo vật bình thường.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc này, giọt lục dịch liền run lên rồi hóa thành một đạo lục tuyến bắn tới nhập vào thân thể của Ngụy Tiên Khôi Lỗi.

Mà đúng lúc này, đạo kiếm quang kia cũng đã áp sát đến gần trong gang tấc, theo đó là một cỗ khí tức kinh người ào ạt ập đến.

Từng đạo hắc sắc kiếm quang khí thế vô kiên bất tồi giăng khắp nới cơ hồ đem toàn thân Ngụy Tiên Khôi Lỗi bao phủ vào trong đó.

Lấy độ đáng sợ mà Hắc Ma Chủy thể hiện trước đó thì Ngụy Tiên Khôi Lỗi chỉ sợ sẽ nháy mắt hóa thành tro bụi bởi một đòn này.

Nhưng ngay sau đó, từ trong màn kiếm quang tối đen phát ra một tiếng hừ lạnh, tiếp đó đột nhiên một khe màu xanh biếc nhanh chóng khai mở.

Tiếp theo hai bàn tay màu xanh lục không chút dấu hiệu đột nhiên thò ra từ khe thúy mang, sau đó lại cầm vào hai bên thành khe mạnh mẽ đem màn hắc sắc kiếm quang sé toạc ra.

Đạo đạo kiếm quang chém lên bàn tay nhưng ngoài làm cho lục quang lóe lên một chút thì không thể tiến xâu vào thêm.

Tiếp đó, chiếc tiêm chùy bên ngoài cũng vang lên một tiếng ông minh rồi lướt tới đánh lên lục thủ.

Chỉ nghe một trận âm thanh kim loại va chạm, hắc sắc tiêm chùy vừa tiếp xúc đến liền bị bắn ngược lại rồi hiện ra nguyên hình.

Hai chiếc lục thủ kia vẫn không hề tổn hao dù chỉ một cọng lông.

Nguyên Yểm Thánh Tổ thấy tình hình này khuân mặt cũng không dấu được vẻ khó coi, cự kiếm trong tay khẽ run lên nhưng chỉ chúi xuống chứ không hề tiếp tục công kích, sau đó lại lạnh lùng nhìn về phía đối diện.

Lúc này màn kiếm quang màu đen đã bị hai lục thủ một hơi phá đi, từ bên trong liền hiên ra một thân ảnh xanh tươi ướt át. Đúng là khối Ngụy Tiên khôi lỗi đang được Linh Vương điều khiển.

Chẳng qua bộ dáng hắn hiện giờ so với khi trước hoàn toàn bất đồng, khuân mặt nguyên bản đang hiện lên từng đạo linh văn màu xanh nhưng hiên giờ lại càng đậm hơn biến thành xanh thẫm, hơn nữa bên dưới làn da toàn thân dường như có vật gì đó đang bò qua chuyển lại làm cho người khác trông thấy không khỏi sởn tóc gáy.

Khối Ngụy Tiên Khôi Lỗi đem lục chưởng thu lại rồi liếc mắt nhìn về hắc bào thanh niên không chút biểu tình.

"Tham Thiên Tạo Hóa Lộ, ngươi lại đem một giọt loại tiên dịch này dùng trên một khối ngụy tiên khôi lỗi không cảm thấy có chút phí phạm tiên vật sao?" Nguyên Yểm Thánh tổ nhìn chằm chằm về khôi lỗi, trên mặt hiên ra một tia kích động dáng vẻ như không thể tin được.

"Hừ, nếu là chân chính Tham Thiên Tạo Hóa Lộ ta đã sớm dùng để luyện thành Tham Thiên Tạo Hóa Đan rồi, cần gì phải đem khoe ra trước mặt ngươi. Lão phu cũng không ngại nói cho người biết, giọt lục dịch này chỉ là Tham Thiên Tạo Hóa Lộ chân chính đem đi pha loãng mười lần mà thôi, nhưng như vậy thôi đối với Ngụy Tiên Khôi lỗi này thật sự rất hữu dụng." Khôi lỗi hừ lạnh một tiếng trả lời đầy hàn ý.

"Pha loãng làm mười lần thì công dụng cũng đại giảm, căn bản không thể đem luyện chế Tham Thiên Tạo Hóa đan được. Bất quá dù pha loãng nhưng bên trong vẫn chứa một tia tiên linh khí, cũng đủ để miễn cưỡng kích phát vài phần thần thông của khôi lỗi. Nhưng cho dù như thế thì bổn tọa không tin chỉ với một chút tiên linh khí ấy mà khôi lỗi này có thể chống đỡ thêm vài lượt công kích nữa." Tia kích đông trên khuân mặt Nguyên Yểm thánh tổ chợt tắt, hai mắt xoay chuyển, khóe miệng cũng hiện lên một nụ cười khinh thường.

"Vài lần? Lão phu căn bản không cần phải phiền toái như vậy. Cho dù ngươi có là Ma Giới Thủy Tổ thì ở trong tình huống này cũng khó có thể tiếp được một kích của Ngụy Tiên Khôi Lỗi." Trên khuân mặt của khôi lỗi đột nhiên hiên ra một tia quỷ dị nói.

Vừa dứt lời, hai chân khôi lỗi khẽ giẫm, thân hình cũng theo đó phóng ra rồi hóa thành một đạo tàn ảnh hung hăng bay đến.

"Ngươi muốn chết!"

Nguyên Yểm Thánh tổ nghe được lời nói của đối phương trong lòng không khỏi dấy lên một tia kinh hoạc, lại thấy khôi lỗi nghênh ngang bay về phía mình ánh mắt không khỏi trở nên vô cùng âm lệ. Trong miệng hét to một tiếng, sau lưng liền hiện ra một cái ma ảnh thật lớn.

Ma ảnh này cổ quái vô cùng, chẳng những giống với một con thiềm thử** khổng lồ toàn thân đen thùi, hơn nữa ngoại trừ chiếc đầu bên trên cần cổ thô to, ở mỗi bên sườn còn có thêm bốn khỏa đầu nhỏ khác.

Cho dù tra cứu tất cả điển tịch của Ma giới lưu truyền lại cũng chỉ có thể nhận định rằng đây là một con Cửu Đầu Ma Thiềm mà thôi.

Cửu Đầu Ma Thiềm pháp tướng vừa hiện lên, cái miệng có răng nanh sắc nhọn trên khỏa đầu chính giữa há rộng, một đạo kim ảnh liền từ trong đó bắn ra ngoài.

Cũng không biết kim ảnh đó là vật gì, nhưng chỉ mới hiện ra đã nhanh chóng bay tới tiếp một kích của Ngụy Tiên Khôi Lỗi. Nhưng chỉ sau một tiếng nổ vang kim ảnh lập tức bắn về, khác ở chỗ so với lúc bay tới bộ dáng còn nhanh gấp hai lần.

Hắc bào thanh niên thấy cảnh này vẻ dữ tợn trên khuân mặt hiện lên, một tay liền bấm niệm pháp quyết.

Kim ảnh trong miệng cự thiềm theo đó bỗng nhiên mãnh liệt trào lên, nhất thời chỉ thấy khắp trời được bao phủ đầy kim ảnh, ngay cả gần nửa mặt hồ phía dưới cũng được che bởi một tấm kim sắc cự võng, Ngụy Tiên Khôi Lỗi cũng bị vây vào trong đó.

Chỉ chớp mắt sau, Ngụy Tiên Khôi Lỗi bị vô số đạo kim quang trong cự vong đánh trúng, mọi thứ bảo vật được thả ra bay toán loạn tứ phía, nhưng hễ chạm đến cự võng lại lập tức bị bắn về thủy chung không thể phá lưới mà ra.

Hiện giờ Ngụy Tiên khôi lỗi ngay cả năng lực chống đỡ cũng không có.

Hắc bào thanh niên trông thấy cảnh này liền cười lạnh một tiếng, pháp quyết trong tay cũng biến đổi, kim ảnh đang ngập trời cũng tán loạn biến mất, chi có một tia chớp nhoáng lên một cái đã đem khôi lỗi quấn chặt vào trong đó nhanh chóng kéo về.

Ngụy Tiên Khôi Lỗi bị kéo đến trước hắc bào thanh niên khoảng một trượng, lại bị sợi dây màu vàng trói đến tám vòng căn bản tứ chi không thể mảy may nhúc nhích.

Mà giờ đây mọi người có thể nhìn rõ là sợi dây thô to giống dây thừng kia chính là cái lưỡi thật dài cho cự thiềm phun ra.

Bất quá chiếc luỡi này so với của đám ma vật bình thường lại khác nhau rất lớn, chẳng những có màu vàng nhạt hơn nữa còn có những văn tự hằn lên bên trên đó. Đám ký hiệu lớn nhỏ không đồng nhất phát ra anh sáng lập lòe làm cho chiếc lưỡi giống với một kiện pháp khí nhiều hơn.

"Nói gì cũng dư thừa! Hiện giờ ngươi còn có thần thông gì hay mau đem ra, nếu không thì đây chính là giờ chết của ngươi." Nguyên Yểm Thánh tổ cười lớn, chiếc luỡi màu vàng cũng dần siết mạnh, nhất thời từ trên thân khôi lỗi truyền đên từng tiếng rào rạo bạo liệt.

Vị Thủy Tổ này định dùng chiếc lưỡi của ma tướng mạnh mẽ nghiền nát khối Ngụy Tiên Khôi lỗi.

Ngụy Tiên Khôi Lỗi không phải là cơ thể bằng xương bằng thịt nên độ mạnh mẽ tuyệt không kém hơn so với bậc tồn tại Đại Thừa. Nhưng dưới cự lực của chiếc lưỡi lại có thể tùy thời mà vỡ vụn.

Nhưng khôi lỗi khi nghe được lời của Nguyên Yểm Thánh tổ lại hoàn toàn không hề có ý tứ sợ hãi, ngược lại khóe miệng còn nhếch lên bộ dáng như đang châm chọc.

Chú thích:

Tham Thiên Tạo Hóa Lộ: Hạt sương dối trời định đoạt.

*Kinh đào hãi lãng: Sóng to gió lớn.

** Thiềm thử: Con cóc.

------oOo------

Chương 2094: May Mắn Thoát Thân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhất thời thiên địa nguyên khí trên toàn hòn đảo trở nên dao động kịch liệt, ở trên mặt hồ nước hiện ra vô số ngũ sắc quang cầu lớn bằng nắm tay hướng phía thân khôi lỗi lao đến.

Thân hình khôi lỗi đang bị trói chặt như không thể nhúc nhích hiện giờ có vô số đạo linh văn màu lục sắc đang lưu động như những con tiểu xà chạy qua chạy lại, rồi cuồng trướng lớn lên bao bọc lấy toàn thân khôi lỗi lưu chuyển điên cuồng.

Khóe miệng Ngụy Tiên Khôi Lỗi chợt cười tàn khốc, sau đó thốt ra một chữ: *"Bạo"*.

Ngay sau đó, một đạo linh văn màu xanh thẫm hiện lên, kèm theo là một cỗ khí tức cuồng bạo đến kinh người từ đó bùng phát ra.

Trên thân Ngụy Tiên Khôi lỗi hiện lên từng đạo vết rách đồng thời vô số ti tuyến diễm lệ phi thường.

"Oanh" một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, tiếp theo là một vầng mặt trời tỏa ánh sáng năm màu hiện lên giữa không trung lấy thân hình khôi lỗi bao phủ vào đó.

"Bất hảo!"

Nhìn thấy cảnh này hắc bào thanh niên không khỏi dấy lên một tia sợ hãi, thân hình vừa động đã để lại vô số đạo tàn ảnh rồi bắn nhanh ra phía xa. Hư ảnh ma thiềm sau lưng cũng kêu *"tê"* một tiếng rồi giống như chớp giật thu chiếc lưỡi màu vàng về với tốc độ bất khả tư nghị.

Cự lưỡi múa lên một trận quay cuồng rồi tạo thành một cự võng bao phủ toàn thân hình thanh niên vào trong.

Vầng mặt trời năm màu hơi co rụt lại rồi cuồng trướng lên, liền không báo trước bạo liệt mà ra.

"Là tự bạo!"

"Chạy mau!"

Lũng gia lão tổ cùng vũ y nữ tử bị cảnh này dọa cho hồn phi phách tán.

Lấy thực lực của Ngụy Tiên Khôi lỗi biểu hiện vừa rồi thì chỉ sợ uy lực khi tự bạo trong khoảng cách gần như vậy thực bọn họ vô pháp trốn thoát.

Bọn họ cũng không thể trông cậy vào ý tứ hạ thủ lưu tình của tia phân hồn vị Linh Vương kia, nói không chừng vị Linh tộc Đại Thừa này đã sớm có ý tiêu diệt hết đám người bọn hắn.

Dù sao với việc hắn muốn cùng vị Nguyên Yểm Thủy Tổ kia giao dịch cũng coi như cực kỳ bí ẩn, hơn phân nửa sẽ không muốn ban ơn cho kẻ biết được sống sót lại trên đời.

Hàn Lập trong lòng đại chấn, cũng không dám nghĩ nhiều liền biến thành Sơn Nhạc Cự Viên rồi đem hai tòa cực sơn đến mạnh mẽ che trước mặt. Hai tay cự viên run lên, quang hà chớp động, hai tòa núi nhỏ lập tức cuồng trướng thành hai tòa đại sơn lớn hơn trăm trượng.Trên thân hắc quang lóe lên, vô số đám ký hiệu màu đen hiện ra rồi hóa thành một chiến giáp sáng bóng màu đen kịt đem toàn thân hình bao phủ lấy.

Tiếp theo hắn lẩm bẩm thúc giục pháp quyết, trước người liền có vô số kim quang chớp động rồi một kim thân pháp tướng ba đầu sáu tay quỷ dị hiện ra. Hơn nữa sáu cánh tay của pháp tướng đồng thời hướng về hư không vỗ một cái, sáu đoàn kim quang theo đó bắn tới rồi xoáy tròn tạo nên một lốc xoáy màu vàng đường kính lớn đến hai ba mươi trượng chắn trước hai tòa cực sơn.

Mà lúc này, từ trong tay Hàn Lập phát ra từng trận vù vù, chỉ thấy khoảng vạn con bọ cánh cứng màu vàng như ong vỡ tổ bay ra rồi tạo thành một mảng trùng vân chắn trước người cự viên.

Tiếp đó đàn trùng múa lượn rồi hòa lại với nhau biến ra một cái cự thuẫn kiểu giáng cổ xưa đem cự viên che lấy.

Hai người bên kia cũng cực kì kinh sợ cắn răng mà xuất ra những thủ đoạn bảo mệnh cuối cùng.

Chỉ thấy Lũng gia lão tổ hét lớn một tiếng tiếp tục thi triển Bán Long Chi Khu,sau khi rống lên một tiếng rồng ngâm vang tận cửu thiện lại trực tiếp hoá thành một con Ngũ Trảo Kim long dài đến hơn mười trượng

Con rồng này toàn thân phát ra kim quang sáng lạn, toàn thân được bao phủ một lớp vảy như vàng ròng đúc thành, đang giương nanh múa vuốt lắc lư khỏa đầu màu bạc rồi há miệng phun ra một viên châu màu kim sắc mênh mông.

Viên châu to bằng quả trứng gà phát ra một dải quang hà sáng mờ mờ, sau khi xoay tròn một vòng liền hóa thành một cự hoa che chắn lấy toàn thân phía trước.

Sau đó các tấm vảy cứng trên thân cự long cũng dựng lên rồi bắn ra tứ phía.

Trong kim quang những tấm vảy cuồng trướng thật lớn thành vô số tiểu thuẫn lớn bằng bàn tay đem thân mình che kín bên trong.

Sau đó kim long lại ngân lên một tiếng liền một đoàn quân lại thành một khối kim cầu thật lớn.

Ngũ sắc quang hà trên thân thể mềm mại của vũ y thiếu nữ bên kia cũng quay cuồng một trận, sau đó biến ra một con ngũ sắc thải phượng to đến mấy trượng.

Bất quá, con phượng liền hót lên một tiếng thanh minh vỗ cánh một cái, hư không xung quanh theo đó nổi lên từng đợt dao động khác thường, trong tầng sương mù màu trắng hiện lên từng đám khe nứt không gian rồi truyền đến từng đạo hấp lực mạnh đến kinh người.

Vũ y nữ tử biến thân thành Thiên Phượng đem thần thông không gian phát huy đến cực độ, một hơi liên tiếp tạo ra mấy trăm cái khe không gian xung quang thân mình.

Cùng lúc đó, cái mào trên đầu thiên phượng tỏa ra linh quang chói mắt, dường như đã đem tia pháp lực cuối cùng trong thân thể trút nốt ra, rồi nháy mắt một lượt bày ra quanh người mười ba tầng ngũ sắc quang tráo.

Lúc này vầng mặt trời năm màu phát ra từng tràng tiếng *"xuy xuy"*.

Từng chùm ngũ sắc quang ti rậm rạp như trăm vạn mũi tên từ vầng thái dương nối nhau bắn ra, chỉ sau vài cái nháy mắt, trong vầng lục quang bị vỡ nát liền hiện ra một cơn lốc khủng khiếp cơ hồ đem mọi thứ trong không trung của hòn đảo một hơi tàn phá đến sạch sẽ.

Trong khoảnh khắc bầu trời chỉ còn lại từng chùm sợi ti nhọn chớp động chói mắt rồi phát ra những âm thanh xé gió.

Uy lực của khối Ngụy Tiên Khôi Lỗi này liên miên không dứt cơ hồ không bao giờ dừng lại đem đến cho người ta một cảm giác như nghẹt thở.

Không biết trải qua bao lâu, ti nhọn trên không trung từ từ tản đi rồi cuối cùng hoàn toàn biết mất không thấy bóng dáng.

Cảnh vật bên trong sơn cốc cũng dần hiện lên nhưng hết thẩy hoàn toàn bất đồng so với trước đó.

Chỉ thấy cả bề mặt tòa sơn cốc đã bị bào mỏng đi một tầng đất đá thật dày.

Nguyên bản hồ nước khi trước tràn ngập linh khí hiện giờ trở nên rỗng tuếch, tất cả mọi thứ trong đó đã không cánh mà bay.

Tầng nước mất đi đáy hồ lập tức hiện ra, bên dưới là một phiến đá to lớn bề mặt bị cắt bằng, bên trên được minh ấn một trận pháp mơ hồ chiếm một nửa diện tích của hồ nước, thỉnh thoảng phát ra những đạo ô quang.

Trên trời cao nơi vụ nổ xảy ra!

Nơi khối Ngụy Tiên Khôi Lỗi đã hoàn toàn hồi phi yên diệt lưu lại một đám khe không gian lớn nhỏ chằng chịt như một tầng sương mù, từ bên trong truyền đến vô số những đạo dao động rồi chậm chạp lượn lờ trong không trung.

Đang huyền phù trong hư không cách đám khe không gian chừng hơn mười trượng là một hắc bào thanh niên khuân mặt tái nhợt. Một tay đang nắm cự kiếm màu đen ngang trước người che đi một nửa thân mình, mà bên bả vai nơi cự kiếm không thể che đến đã bay mất vô ảnh vô tung.

Nhưng lạ kỳ là ở miệng vết thương không hề có máu chảy, chỉ thấy những huyết ty đan xen vào nhau chớp động rồi nhanh chóng phục hồi lại như thường.

Khí tức của vị Nguyên Yểm Thánh Tổ này phát ra so với khi trước suy yếu đi hơn phân nửa.

Hiển nhiên là đến chí mười thành uy lực tự bạo của khôi lỗi đều hướng đến vị Ma tộc Thủy tổ này. Nếu hắn không có Hắc Ma Chùy ngăn chặn lại hơn phân nửa uy lực thì e là có khả năng phải ngã xuống.

Đương nhiên nguyên nhân chính cũng bởi vì vị Nguyên Yểm Thánh Tổ này bị áp chế tu vi, nếu không dù không toàn thân trở ra cũng tuyệt đối không thể bị thương nghiêm trọng như vậy.

Hắc bào thanh niên gắt gao nhìn đám khe không gian đang từ từ mất đi, trên mặt lóe lên vẻ khác thường, trong ánh mắt ngập tràn vẻ giận dữ không thể nghi ngờ.

Vị Nguyên Yểm này đặt chân vào cảnh giới Thánh Tổ đã không biết bao nhiêu vạn năm, cũng chưa từng nếm qua đau khổ nào như lần này. Mà thủ phạm gây ra chuyện này lại không hề ở tại Ma giới, nếu muốn báo thù rửa hận cũng không phải là chuyện một bữa hai ngày mà có thể làm được vì vậy lửa giận trong lòng tự nhiên càng bốc lên mãnh liệt.

Đột nhiên hắc bào thanh niên vung kiếm hung hăng chém về phía trước một cái.

Hắc quang lóe lên!

Một đạo kiếm quang dài hơn trăm trượng hiện ra rồi trảm đến.

Ầm vang như một tiếng rồng ngâm vang lên, đám khe không gian trong nháy mắt bị chém nát, nhưng đạo hắc mang cũng ở trong không trung bạo liệt tiêu thất.

Sau khi xuất ra một kích lửa giận trong lòng Nguyên Yểm Thánh tổ được phát tiết đi một phần, liền quay đầu lại nhìn qua chỗ Hàn Lập đứng khi nãy ánh mắt không khỏi trở nên kinh ngạc vô cùng!

Chỉ thấy phiêu phù trong hư không là một đạo thân ảnh hai tay đang che trước người.

Phía trước thân ảnh là hai tòa cự sơn một trái một phải đang lơ lửng, bề mặt tìm không thấy lấy một vết vỡ nứt nhưng linh quang lại có vẻ ảm đạm đi không ít.

Trên trùng thuẫn do vạn Phệ Kim Trùng thành thục thể tạo thành giờ đây đã mỏng đi hơn phân nửa, chỉ còn lại khoảng hai ba ngàn con.

Đám Phệ Kim Trùng này tuy không thể bị tiêu diệt dễ dàng như vậy, nhưng khi chân chính ngạnh kháng với uy lực vụ tự bạo liền ngất xỉu rồi bị mạnh mẽ đánh bay đi cũng không phải sự tình xa lạ.

Về phần tòa pháp tướng ba đầu sáu tay kia đã biến mất khỏi chỗ cũ, hơn phân nửa là bị huỷ trong vụ nổ khi nãy.

Đạo thân ảnh này đúng là Hàn Lập!

Bất quá hiện giờ chẳng những hắn đã khôi phục lại nguyên dạng thân thể, mà kiện ma giáp trên người cũng hiện ra vô số vết rách li ti.

Nhưng là Hàn lập hoàn hảo vô sự bộ dáng như không hề tổn hao một sợi tóc.

Về phần Lũng gia lão tổ cùng vũ y nữ tử nguyên bản vẫn đứng phụ cận Hàn Lập nhưng khi uy lực của vụ tự bạo lan đến đã biến mất vô ảnh vô tung, một tia khí tức cũng không hề lưu lại.

Vừa rồi Lũng gia lão tổ cùng vũ y nữ tửvận dụng hết các thủ đoạn phòng ngự cực kỳ lợi hại liều mạng chống chọi, nhưng kết cục ngã xuống là không thể tránh khỏi. Đủ thấy uy lực khủng khiếp của Ngụy Tiên Khôi Lỗi khi tự bạo viễn siêu tưởng tượng.

Cũng chính vì vậy mà hắc bào thanh niên không khỏi giật mình khi thấy Hàn Lập không hề hao tổn dù chỉ một cọng tóc.

Nguyên Yểm Thánh tổ tâm niệm xoay chuyển đem lửa giận trong lòng mạnh mẽ áp chế, ánh mắt nhìn Hàn Lập chằm chằm không thôi như muốn tìm xem nguyên do tại sao hắn lại có thể qua khỏi.

Nhưng lúc này Hàn Lập lại bày ra một hành động kỳ quái khác!

Đối với hai tòa cực sơn bộ dáng hao tổn hay trùng thuẫn đã rã ra hơn nửa hắn mặc kệ không thèm hỏi đến, chỉ chằm chằm dán mắt vào đôi tay đang nâng lên sắc mặt âm trầm bất định.

"Phanh" một tiếng vang lên!

Ma giáp trên người trải rộng vô số vết nứt đang phát ra ánh sáng nhàn nhạt chợt lóe lên một cái rồi tấc tấc vỡ vụn ra, cuối cùng hóa thành một cỗ ma khí tiêu thất trong không trung.

Hàn Lập thần sắc khẽ động đảo mắt qua nơi vũ y nữ tử cùng Lũng gia lão tổ đứng khi nãy, hai tay chậm rãi hạ xuống thở dài một hơi!

------oOo------

Chương 2095: Bảo Hoa hiện thân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Con tam thủ ma giao khi trước còn quanh quẩn phía dưới hắc bào thanh niên giờ này cũng biến mất không thấy tăm hơi, không biết có phải là do ảnh hưởng từ đợt tự bạo vừa rồi mà đã ngã xuống hay là được hắc bào thanh niên nhanh tay thi triển bí thuật thu về nữa.

"Hừ, không ngờ một tên tu sĩ Hợp Thể kỳ mà cũng có thể lành lặn thoát khỏi đợt tự bạo vừa rồi, xem ra bổn tọa vẫn còn hơi coi thường ngươi một chút. Có điều, những người khác đã bỏ mạng hết, ngươi cũng sẽ không ngoại lệ đâu. Ta sẽ đích thân đến lấy cái mạng nhỏ của ngươi." Ánh mắt hắc bào thanh niên liếc sang phía thân thể bị thương nhưng sắp khôi phục lại như ban đầu rồi lại một lần nữa nhìn về phía Hàn Lập với ánh mắt lạnh lẽo, nói.

"Nếu tại hạ không nhìn lầm thì nguyên khí mà các hạ tiêu hao trong vụ tự bạo còn lớn hơn tại hạ nhiều, hơn nữa, thân thể còn chưa khôi phục, ma khí trong cơ thể sợ là còn chưa bằng một phần ba lúc ban đầu đúng không." Hàn Lập hơi nheo mắt cười, đáp lại với vẻ hết sức trấn định.

"Cứ cho là thế thì đã sao! Chẳng lẽ ngươi thật sự nghĩ là chỉ với sức của một mình ngươi mà còn có thể may mắn tránh thoát khỏi Hắc Ma Chủy của bổn tọa sao? Huống hồ cấm chế ở cốc này đã bị phá vỡ, ma khí mà ta có thể thu được từ ngoại giới còn hơn nhiều so với trước." Hắc bào thanh niên nghe vậy, giận quá mà cười, cự kiếm trong tay đột nhiên chém vào không trung.

Một tiếng xé gió vang lên!

Một vệt kiếm quang đen nhánh dài hơn trăm trượng gào thét bay ra, hùng hổ cuốn thẳng về phía trước.

Hàn Lập thấy vậy thì khẽ biến sắc mặt, tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, kim quang sau lưng lóe sáng, Kim Thân Pháp Tướng ba đầu sáu tay lại một lần nữa hiện ra, tiếp đó khẽ vung cánh tay, dường như sắp sửa bày ra tư thế nào đó.

Nhưng đúng vào lúc này lại có tiếng nói cực kỳ dễ nghe của một nữ tử truyền đến từ không trung gần đó:

"Không ngờ là đã nhiều năm không gặp nhưng Nguyên Yểm đạo hữu vẫn còn có khẩu khí lớn như vậy. Hôm nay thiếp thân cũng đang ở trên đảo này, liệu có phải đạo hữu cũng muốn chém ta luôn một thể không đây."

Vừa dứt lời, ở không trung nơi hắc sắc kiếm quang cuốn tới có một phiến cánh hoa màu phấn hồng bỗng nhiên tràn ra, sau khi cuộn lại rồi ngưng tụ thành một đóa hoa lớn màu phấn hồng, đóa hoa này cứ quay tròn không ngừng.

Hương hoa sực nức từ đó tản đi khắp nơi, đồng thời có vô số phù văn màu phấn hồng tuôn ra từ trong đóa hoa.

Quang mang đen nhánh lóe lên, kiếm quang khổng lộ không ngờ lại bị đóa hoa lớn nhẹ nhàng hút vào trong.

Sau đó đóa hoa cũng từ từ thu nhỏ lại chỉ còn vài trượng.

Cánh hoa khẽ rung rinh khẽ mở, nhụy hoa khẽ run rẩy, ở đó bỗng có hai bóng người một nam một nữ lặng lẽ hiện ra.

Một người vận y phục màu trắng phiêu phiêu xuất trần, người còn lại mặc hắc giáp có vẻ dữ tợn, mặt mũi xấu xí!

Chính là Bảo Hoa Thánh Tổ và Hắc Ngạc!

"Là ngươi!"

Nguyên Yểm Thánh Tổ vừa thấy bạch y nữ tử liền thét lên kinh hãi thất thanh, cũng không tài nào giữ được bình tĩnh nữa, trong mắt hắn mơ hồ hiện lên sự sợ hãi.

"Xem ra Nguyên Yểm đạo hữu vẫn còn chưa quên thiếp thân. Có điều đã nhiều năm không gặp nhưng ta thấy tu vi của ngươi cũng không có gì tiến triển. Nói như vậy thì Nguyên Yểm đạo hữu vẫn chưa đào tạo ra gốc linh thảo kia." Đôi mắt xinh đẹp của Bảo Hoa Thánh Tổ lấp lánh tinh quang, lạnh nhạt nói với hắc bào thanh niên.

Mà lúc này, Hàn Lập thấy Bảo Hoa Thánh Tổ bỗng nhiên xuất hiện thì khẽ biến sắc mặt nhưng sau khi con ngươi xoay chuyển vài lần thì lại buông cánh tay vừa định nhấc lên xuống.

Từ khi tiến vào Ma giới, từ nơi xa xăm hắn mơ hồ cảm thấy có thứ gì đó không ngừng theo dõi hành động của đám người bọn họ, chẳng qua là bất kể hắn dùng linh mục hay thần niệm để dò xét đi nữa thì cũng chưa từng thu được kết quả gì, mà đám người Lũng gia lão tổ cũng không phát hiện được ra điều gì nên đành miễn cưỡng chôn chặt việc khó hiểu này trong lòng.

Hiện giờ vừa thấy bạch y nữ tử này xuất hiện, hắn tự nhiên minh bạch được một phần.

Nguyên Yểm Thánh Tổ cũng không thèm để ý đến Hàn Lập nữa mà chuyển sang nhìn chằm chằm vào bạch y nữ tử, sắc mặt âm tình bất định một hồi rồi đột nhiên ra vẻ dữ tợn nói:

"Bảo Hoa, ngươi tới đây từ lúc nào, không ngờ ngươi vẫn còn dám tiến nhập Thánh Giới, Nguyên mỗ không thể không nói một câu bội phục đấy."

"Vì sao ta lại không dám tiến nhập Thánh Giới? Chẳng lẽ ta lại phải sợ ngươi liên thủ với Lục Cực hay sao? Từ trước khi ngươi đến ta đã ở trên đảo này rồi, còn được xem một màn kịch hay từ đầu đến cuối." Ngọc thủ của Bảo Hoa Thánh Tổ vừa vân vê lọn tóc trên đầu vai, vừa bình tĩnh dị thường hỏi ngược lại.

"Nói như vậy đám người Linh giới này là do ngươi cấu kết dẫn đến đây rồi." Ánh mắt hắc bào thanh niên lóe sáng.

"Chưa tới mức gọi là cấu kết, ta chẳng qua chỉ là thuận thế mà

làm thôi. Ta cũng không ngờ bọn họ lại có một cỗ Ngụy Tiên Bảo, thậm chí ngay cả Linh Vương cũng phái ra hai luồng phân hồn trà trộn vào trong đó. Bây giờ ngươi cũng bị thương không nhẹ trong tay bọn chúng xem ra bước này ta đã không đi nhầm, " Bảo Hoa thản nhiên nói.

"Hừ, nếu không phải mọi thần thông ma bảo của ta không thể thi triển ở Khổ Linh Đảo này thì sao ta có thể bị một tên tự bạo làm tổn thương được? Bảo Hoa, ngươi cũng không cần phô trương thanh thế làm gì, cái Mộng Yểm Huyết Chú trên người của ngươi là trước đó ta tự mình đánh lên. Cho dù ngươi có Chân Ma Chi Khu cũng tuyệt đối không thể khôi phục thực lực ban đầu được. Toàn bộ thần thông hiện giờ của ngươi cũng chỉ có hai ba thành so với trước kia thôi. Huống hồ ngay cả khi ngươi còn toàn thịnh chẳng lẽ còn có thể giết chết ta hay sao." Hắc bào thanh niên hừ lạnh một tiếng, nói với vẻ hết sức âm trầm.

"Ngươi nói không sai! Khi trước chẳng những ta gặp phải độc thủ của Lục Cực mà còn bị ngươi dùng Mộng Yểm Huyết Chú đánh lén một chiêu khiến cho ta không thể không lấy phân nửa pháp lực để áp chế thương thế. Nhưng ngươi cho rằng nếu không nắm chắc vài phần thì ta sẽ xuất hiện ở nơi này sao?" Bạch trang nữ tử hời hợt đáp lời.

"Cho dù ngươi có thủ đoạn gì có thể dùng để liều mạng với ta nhưng đừng quên Mổng Yểm Đại Pháp mà ta tu luyện có bảy Tích Huyết Nguyên Thần, cứ cho là bị mất đi chủ nguyên thần hiện giờ đi thì không bao lâu sau trong số những Tích Huyết Nguyên Thần còn lại sẽ có một cái tự động chuyển thành chủ nguyên thần. Ngươi bất quá cũng chỉ là uổng phí tâm cơ mà thôi." Nguyên Yểm Thánh Tổ mặc dù nhíu mày nhăn mặt nhưng lập tức nói với vẻ hung tợn.

Có điều miệng hắn nói nhẹ nhàng thế nhưng từ giọng nói có thể thấy rõ ràng hắn vô cùng kiêng kỵ Bảo Hoa.

"Với thủ đoạn hiện giờ của ta đúng là không thể nào giết hết được tất cả đám Tích Huyết Nguyên Thần của ngươi. Có điều một khi mất đi chủ nguyên thần khiến ngươi phải tu luyện lại một lần thì không biết ngươi còn nắm chắc mấy thành đối với việc vượt qua

Thiên Ma Chi Kiếp tiép theo?" Bảo Hoa Thánh Tổ khẽ mỉm cười hỏi ngược lại một câu.

"Nếu ta không thể nào vượt qua Thiên Ma Chi Kiếp sắp tới thì ta cũng sẽ không để ngươi sống yên ổn. Cùng lắm thì ta cho chân thân hàng lâm Linh giới, đích thân đuổi giết ngươi đến chân trời góc biển!" Hắc bào thanh niên vừa nghe thấy vậy thì sắc mặt không thể giữ được bình tĩnh nữa, quát lên chói tai.

"Cho chân thân hàng lâm xuống, nói dễ nghe thế, ngươi không sợ bị mấy lão quái vật ở Linh giới liên thủ mạt sát chân thân của ngươi hay sao? Có thể hàng lâm dễ dàng như thế thì trước kia ta đã làm thế từ lâu rồi." Bảo Hoa khẽ cười một tiếng, có chút châm chọc nói.

"Bảo Hoa, ngươi nói vậy là sai rồi. Chuyện năm xưa ngươi không thể làm được không có nghĩa là Tam Đại Thủy Tổ hiện giờ cũng không thể làm được." Nguyên Yểm Thánh Tổ trầm mặc một lát nhưng ngay sau đó lại cười lạnh một tiếng đáp lời.

"Ồ, còn có chuyện này sao. Xem ra mấy năm vừa rồi không gặp, ba người các ngươi đúng là vẽ ra được một số trò hay đây. Bất qua cũng không sao, lần này ta tién nhập Thánh Giới vốn cũng không phải để đến tìm ngươi. Chuyện năm đó nếu như truy đến tận gốc rễ thì chỉ có một người là Lục Cực là có đại thù với ta mà thôi. Cùng lắm cũng chỉ có thể xem ngươi là đồng mưu. Khi đó nếu như đổi lại ta là ngươi thì ta cũng sẽ không khách khí mà ra tay đánh lén. Bởi vậy một khi chưa diệt sát được Lục Cực ta căn bản không có tâm tư tìm ngươi liều mạng." Sắc mặt Bảo Hoa trầm xuống, nhưng bỗng nhiên lại nói như vậy.

"Ngươi nói thật chứ?" Nguyên Yểm Thánh Tổ khẽ động trong lòng nhưng trên mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng.

"Khi trước mặc dù tu vi ta hơn ngươi một bậc nhưng hiện giờ muốn lưu lại ngươi vẫn phải trả giá hơi cao một chút, chuyện này đối với việc ta khôi phục thương thế vốn là cái được không bù đủ cái mất. Ta có thể phát ra Thiên Ma Chi Thệ trước mặt ngươi, rằng chừng nào pháp lực ta còn chưa khôi phục ta sẽ không ra tay với ngươi." Bảo Hoa lắc đầu nói.

"Nếu đã vậy, hôm nay ngươi đến đây có dụng ý gì, đừng có nói với ta là ngươi chỉ muốn đến xem bộ dạng chật vật của bổn tọa chứ." Nguyên Yểm Thánh Tổ hơi ngẩn người, có chút kinh nghi.

"Nếu ngươi không dắt theo chuôi Hắc Ma Chủy này bên người, nói không chừng đúng là ta còn có ý nghĩ khác, nhưng hiện giờ ư, ta chỉ đến vì người này thôi." Bạch y nữ tử chậm rãi nói, cánh tay khẽ nhấc, một ngón tay ngọc bỗng nhiên điểm thẳng về hướng Hàn Lập.

Hàn Lập ở phía xa đang lẳng lặng nghe hai đại Thủy Tổ Ma tộc nói chuyện với nhau, vừa thấy cảnh này bỗng nhiên biến sắc quát lớn một tiếng *"Bất hảo!"*

Hư ảnh ba đầu sáu tay đột nhiên lóe sáng lao về phía trước, lại một lần nữa hóa thành một tòa Kim Thân chắn ở trước mặt, đồng thời Hàn Lập cũng nhấc một cánh tay lên, bàn tay năm ngón chầm chậm mở ra.

"Oanh", một tiếng trầm đục vang lên.

Thân thể của Phạm Thánh Kim Thân run rẩy, ở một bộ vị nào đó trước ngực đột nhiên lõm hẳn xuống, bạch mang lóe lên hiện ra một lỗ thủng lớn chừng nắm tay, công kích đáng sợ với một tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy bỗng nhiên xuyên từ phía trước ra sau lao thẳng về phía bản thể của Hàn Lập.

Hàn Lập vừa thấy bộ dạng Kim Thân như vậy, gần như không lưỡng lự gầm nhẹ một tiếng trong giây lát, lục quang xanh thẫm trên cánh tay đột nhiên cuồng phát đưa năm ngón tay đang xòe ra lại trực tiếp đón lấy công kích kia.

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, trước người Hàn Lập tuôn ra một cỗ dao động kịch liệt rồi điên cuồng cuồn cuộn tỏa ra bốn phía, đồng thời một lốc xoáy màu xanh lục lờ mờ trực tiếp hiện ra phóng thẳng lên trời cao.

Bạch y nữ tử khẽ nhíu mày!

Một đòn vừa rồi của nàng cơ hồ đã vận dụng tới tám thành pháp lực mà nàng có thể vận dụng, thậm chí đã suýt soát gần bằng với một đòn của Đại Thừa Kỳ nhưng vẫn bị Hàn Lập cứng rắn đỡ được, điều này thật sự có hơi ngoài dự liệu của nàng.

Dù sao thì theo suy nghĩ của nàng trước kia thì cho dù thần thông của Hàn Lập không kém, trên người cũng có thể có vài món bảo vật cực kỳ huyền diệu, nhưng khi trước Ngụy Tiên Bảo tự bạo hẳn cũng đã dùng hết mọi thủ đoạn rồi, bởi vậy, một kích toàn lực hẳn có thể dễ dàng đắc thủ được.

Có điều vốn nàng này là một trong tam đại Thủy Tổ Ma tộc trước kia, đương nhiên cũng không phải chỉ có chút thủ đoạn như vậy, lúc này mới thở khẽ một hơi, một bàn tay thon dài đột nhiên lộn chuyển.

Tức thì trong lòng bàn tay có một mảnh hà quang màu phấn hồng rực sáng, một nụ hoa màu phấn hồng trong suốt sáng lấp lánh từ từ hiện ra.

Bảo Hoa lạnh lùng quan sát Hàn Lập một cái, cổ tay khẽ run lên, chuẩn bị ném nụ hoa kia ra, nhưng một khắc sau đó đột nhiên nàng biến sắc mặt, vật trong tay lại đứng yên không tiến tiếp nữa.

Chỉ thấy cỗ lốc xoáy màu lục ở phía xa kia đột nhiên tan biến, từ đó hiện ra một bàn tay vẫn chắn trước người Hàn Lập.

Không chỉ có Hàn Lập, mà ở giữa bàn tay đang xòe ra kia hiển nhiên lại có thêm một bóng kiếm phập phồng biến lớn biến nhỏ không ngừng!

------oOo------

Chương 2096: Niết Bàn Thánh Thể Cung Huyền Thiên Kiếm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bóng kiếm màu xanh thoạt nhìn thập phần bình thường, nhưng tỉ mỉ quan sát kỹ lại thấy kiếm ảnh được tạo bởi một lục sắc tiêu ký lớn tầm một tấc.

Mà tiêu ký này so với các loại khác hoàn toàn bất đồng, mỗi cái đều xanh biếc mênh mông, mặt ngoài được những đạo kim ngân lưỡng sắc tạo thành, hơn nữa còn chớp động liên tục làm cho cả phiến không gian xung quanh như bị vặn vẹo theo.

Cả một vùng thiên địa nguyên khí rộng lớn đều lấy Hàn Lập làm trung tâm rồi xem cái tiêu ký như một chiếc thùng không đáy mà điên cuồng trút vào.

Kiếm ảnh nguyên bản có chút mơ hồ sau đó liền chậm rãi ngưng thành thực thể với tốc độ mắt thường nhìn thấy được.

"Không có khả năng, là Huyền Thiên Chi Bảo!"

Lời nói không phải từ Bảo Hoa xuất ra, mà là tên hắc bào thanh niên đứng bên kia đang kinh hãi thất thổ, vẻ mặt thập phần nghi hoặc.

"Theo như khí tức tỏa ra thì không những là bảo vật cấp Huyền Thiên mà dường như uy lực còn lớn hơn cả Hắc Ma Chủy của ngươi. Khi mới thức tỉnh ta nghe nói tại Linh giới xuất hiện thệm một kiện Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm bài danh đệ tam nhưng chưa có tộc nào tìm được, nếu như vậy thì hẳn phải là vật này đi. Xem ra mọi người đều quá coi thường nhân tộc rồi." Ánh mắt của Bảo Hoa chớp động, lần đầu tiên khuân mặt nàng biểu hiện ra nét ngưng trọng.

"Không đúng. Nhân Tộc nếu chiếm được bảo vật cấp Huyền Thiên thì sao lại đi giao cho một gã Hợp Thể tu sỹ bảo quản. Nếu không đạt đến tu vi Đại Thừa thì việc kích phát Huyền Thiên Chi Bảo chỉ là chuyện nằm mơ nói cuồng mà thôi." Nguyên Yểm Thánh tổ không khỏi lắc đầu nguầy nguậy.

"Không thể kích phát? Dị tượng trên tay hắn kia là cái gì, hắn dựa vào đâu mà có thể ngăn cản Liên Hoa Chỉ của ta?" Bảo Hoa Thánh tổ ban đầu hơi trầm ngâm sau đó lại cười rộ lên lạnh lùng nói một câu.

"Có thể hắn chỉ mượn một chút khí tức của Huyền Thiên Chi Bảo phô trương thanh thế mà thôi." Nguyên Yểm Thánh tổ hai mắt nhíu lại có chút thắc mắc nói.

"Ta cũng có chút hoài nghi về khả năng này. Hay bằng Nguyên Yểm đạo hữu có hứng thú thử qua một lần?" Bảo Hoa thánh tổ đột nhiên cười hỏi một câu.

"Hắc hắc, bây giờ Bảo Hoa đạo hữu lại muốn đem phiền toái từ người này đặt lên vai của ta. Nếu muốn xem là thật hay giả thì đạo hữu cứ việc xuất thủ là được, tại hạ thực không chút hứng thú." Hắc bào thanh niên cười hắc hắc không khách khí cự tuyệt thẳng thừng.

"Xem ra Nguyên Yểm đạo hữu đã có ý buông tha cho người này. Nói vậy đạo hữu sẽ không ở sau lưng ta mà động chân động tay gì chứ?" Bảo Hoa hừ nhẹ một tiếng hỏi.

"Yên tâm đi, nếu Bảo Hoa đạo hữu muốn ra tay với người này thì cứ việc, ta tuyệt đối sẽ không nhúng tay mảy may." Nguyên Yểm Thánh tổ cười lên một tiếng quái dị cực kì kiên quyết trả lời.

"Hảo! Ta cũng tin ngươi sẽ không lật lọng, vậy hãy để thiếp thân thử xem người này có thể thực sự kích phát được Huyền Thiên bảo vật không!" Làn thu ba của nữ tử khẽ lưu chuyển chậm rãi nhìn xuống.

Ngay sau đó hai tay nàng chà xát, đóa hoa hồng nhạt trong tay chợt lóe rồi tan mất nhưng khoảng không giữa hai bàn tay lại trở nên quay cuồng, một cành cây dài nhỏ màu hồng nhạt cũng theo đó từ từ hiện lên.

Bảo Hoa phất nhẹ một trảo, cành cây chợt léo lên rồi hiện ra trên đầu ngón tay, sau đó lại hướng về phía Hàn Lập đang đứng ở xa xa bắn tới.

Chỉ trong phút trốc khắp nơi trong phạm vi vài dặm không gian như biến sắc, vô số đóa hoa màu hồng nhạt từ trong hư không thình lình hiện ra rồi lại không hề báo trước lóe lên mà biến mất.

Hàn lập đang đứng phái xa nét mặt lập tức biến sắc, từ không trung phụ cận lóe lên từng đám quang hà màu hồng nhạt rồi tiếp đó là vô số đoá hoa quỷ dị hiện ra. Tất cả đều hóa thành từng khẩu tiểu kiếm trong suốt hướng về bên này bay đến.

Nhất thời từng tràng tiếng sé gió vang lên, khắp bầu trời như biến thành vô vàn mũi nhọn màu hồng nhạt.

Hàn Lập đứng tại chính giữa thấy cảnh này hai mắt trở nên ngưng trọng nhưng lại không hề có ý tứ e ngại, ngược lại hít vào một hơi thật sau rồi trong miệng lẩm bẩm ra một tràng chú ngữ tối nghĩa.

Kiếm ảnh màu xanh biếc kia lóe lên phát ra từng trận âm thanh vù vù, rồi nhanh như chớp bay trờ lại trong lòng bàn tay của Hàn Lập.

Tiếp đó một đạo hư ảnh kình thiên cự kiếm màu xanh thẫm dài hơn trăm trượng trên cánh tay Hàn Lập phát ra cao đến tận mây xanh. từng cỗ kiếm khí khổng lồ không tả siết từ thân hình hắn cuồng phát đi bốn phía.

Toàn thân hình của Hàn Lập như bị lục sắc kiếm ảnh bao phủ lấy.

Vô số đạo hồng sắc tiểu kiếm từ trên không đánh tới liền phát ra từng tràng va chạm nặng nề liên miên không ngớt, nhưng tất cả đều như tuyết gặp nắng xuân mà tan biến trong thanh quang căn bản không hề tổn hại đến tấm màn kiếm ảnh màu xanh chút nào.

Nữ tử áo tráng trong thấy một màn này ngược lại không hề tỏ ra ngạc nghiên mà chỉ không chút biểu tình cầm lấy cành cây trong suốt kia nhẹ nhàng phẩy xuống.

Lập tức đám tiểu kiếm màu hồng nhạt trên không trung hồ nước như mưa ngàn gió lốc cuồng trướng lên, rồi ngàn vạn đạo nhất tề hóa thành một cơn lốc kiếm hướng về phía tấm màn màu xanh chém đến.

Cho dù kiếm mạc màu xanh ẩn chứ uy lực vô cùng to lớn, nhưng mỗi đóa hoa biến thành tiểu kiếm trong suốt này cũng không phải loại phi kiếm bình thường có thể sánh được.

Một trận hào quang chói mắt cùng vô số tiếng nổ liên miên không dứt phát ra, ngay cả khi kiếm mạc màu xanh là do Huyền Thiên Chi Bảo tạo nên cũng không khỏi dấy lên từng hồi chấn động nhẹ.

Lúc này khóe miệng Bảo Hoa khẽ nhếch lên mơ hồ đang mỉm cười.

Nàng lúc này thập phần chắc chắn đối phương chỉ có thể sử dụng một chút khí tức của Huyền Thiên Chi Bảo thôi, sẽ tuyệt đối không thể chống đỡ thêm một màn công kích như khi nãy của nàng.

Dù sao với công kích vừa rồi nàng đã sử dụng một tia chân nguyên trong đó, nếu so với một kích chân chính của Huyền Thiên Chi Bảo cũng không kém hơn bao nhiêu.

Đứng trong kiếm mạc màu xanh Hàn Lập đem cảnh này trông thấy hết thảy, lại đảo mắt qua kiếm ảnh màu xanh trên tay trong lòng không khỏi cười khổ.

Nhưng sau đó sắc mặt hắn trầm xuống, bàn tay hướng về thiên linh vỗ nhẹ, một cái kim sắc nguyên anh từ đó nhất thời bay ra.

Nguyên anh có khuân mặt nhỏ nhắn giống hệt Hàn Lập đang ngưng trọng dị thường, một tay cũng bấm niệm pháp quyết. Bốn phía lại có hơn mười khẩu tiểu kiếm dài độ một tấc xoay quanh che kín toàn thân.

Cùng lúc từ trong thân hình của Hàn Lập phát ra từng tràng tiếng chim hót vượn minh, sau đó là năm đạo kim quang bay ra lóe lên rồi biến ảo thành các loại hư ảnh của cự viên, chân phượng, ngân bằng, khổng tước, kim long. Mỗi loại con lớn tầm năm trượng nhắm về Hàn Lập mà xoay tròn xung quanh.

Nguyên anh không chút do dự dùng tay đồng thời vẫy ra bốn phía.

Lập tức năm đạo chân linh hư ảnh bay tới nhập vào thân hình của nguyên anh.

Một tiếng nổ vang!

Nguyên Anh nguyên bản đang màu vang nhạt bỗng chốc trở nên chói mắt rực rỡ, nhưng sau khi kim quang tan đi bóng dáng của cả nguyên anh lẫn thân hình Hàn Lập đều quỷ dị biến mất. Thay vào đó là một thân người cao lớn có ba đầu sáu tay.

Toàn thân bất kể da thịt hay gương mặt đều được tầng vảy màu vàng kim sán lạn bao trùm. Trên cái đầu ở giữa hiện ra một cái sừng xanh và một cái nhãn châu tối đen quỷ dị.

Thân ảnh của người khổng lồ ngẩng lên liếc nhìn Bảo Hoa, phía sau lớp vảy màu vàng mơ hồ hiện ra chân diện của Hàn Lập. Nhưng giờ khắc này trong mắt hắn một chút biểu tình cũng không có, lại có một đạo kim quang chớp động đem đến cho người ta thứ cảm giác yêu dị cùng kinh hãi.

Hác bào thanh niên nhìn tới một chặp trong mắt liền như bị kim châm nóng rực trong lòng không khỏi hoảng hốt, lại đánh giá thêm vài lần bỗng giật mình thất thanh:

"Niết Bàn Thánh Thể, đúng là Niết Bàn Thánh Thể! Không phải từ trước cho đến nay chỉ có duy nhất một người tu luyện đại thành hay sao? Hắn có quan hệ thế nào với Niết Bàn Thánh Tổ?

"Đúng là Niết Bàn Thánh Thể, bất quá cũng chưa luyện đến mức đại thành mà chỉ có thể làm ra dáng vẻ bề ngoài thôi. Nhưng thực cũng khó đoán được hắn còn có thể thực hiện tiếp giai đoạn biến thân sau đó nữa hay không?" *Đôi mi xinh đẹp của Bảo Hoa Thánh tổ cũng đang nhìn vào bóng người tỏa ra kim quang rực rỡ kia, trên mặt không khỏi biểu lộ vài phần kinh ngạc.*

Hàn Lập sau khi biến hóa đối với sự hoảng sợ của hai vị Thánh tổ làm như không thấy, ngược lại gầm lên một tiếng đưa cánh tay chụp tới.

Một đạo ánh sáng xanh thẫm lóe lên trên cánh tay vàng rực rỡ, một cây tiểu kiếm dài màu xanh từ đó dần hiện ra rồi bay lượn qua lại trên không trung, trên thân kiếm như ẩn như hiện vô số kim ngân lưỡng sắc ký hiệu chớp động liên tục.

"Huyền Thiên Chi Bảo, đúng là Huyền Thiên Chi Bảo! Quả là rắc rối, với Niết Bàn Thánh Thể thực đúng là có khả năng đem vật này kích phát." *Bảo Hoa nhìn đến cảnh này trong lòng trầm xuống nhíu mày thì thào một tiếng.*

Mà Hàn Lập cúi đầu nhìn lục sắc tiểu kiếm bay ra trên cánh ta trong mắt lóe lên một tia khó hiểu, sau đó lại hướng về nữ tử đứng ở xa lạnh lùng nói:

"Còn muốn động thủ? Nếu ở bên ngoài cho dù có Huyền Thiên Chi Bảo cũng tuyệt đối không phải đối thủ của ngươi. Nhưng ngược lại lúc này đây nếu phải ra tay thì kết cục chúng ta khó tránh khỏi lượng bại câu thương mà thôi. Huống hồ nhìn bộ dáng của tiền bối hẳn là không có lý do cùng Hàn mỗ đồng quy vu tận, vậy ngươi thực sự muốn thế nào đây?"

"Niết Bàn Thánh Thể, Huyền Thiên Chi Bảo! Nếu ngươi cùng lúc có hai thứ này thực cũng có tư cách để cùng ta liều mạng. Cuối cùng là thiếp thân thật xem nhẹ ngươi rồi. Được, không động thủ thì không động thủ, nhưng ngươi phải giao cho ta một vật nọ mới được!" *Ánh mặt Bảo Hoa Thánh tổ chớp chớp một chút rồi thản nhiên cười nhẹ như trăm hoa đua nở.*

"Vật nọ! Tiền bối nói vật nào?" *Hàn Lập nghe được liền ngẩn ra, ánh mắt lóe lên đánh giá bạch y nữ tử vài lần liền hỏi.*

"Vật đó là gì cụ thể ra sao ta cũng không biết, nhưng đến tám chín phần là một loại linh dược." *Bạch y nữ tử đầu tiên trầm ngâm sau đó khẽ nhích môi truyền âm rõ ràng không có ý cho Nguyên Yểm Thánh tổ nghe được cuộc nói chuyện giữa hai người.*

Hắc bào thanh niên thấy một màn này thần sắc hơi động, nhưng hai tay ôm ngực liền cười lạnh một tiếng không can thiệp vào.

"Lấy thân phận trước kia cùng thần thông của tiền bối thì có cái gì mà không thể lấy được, vì sao ngươi lại cho rằng Hàn mỗ có đồ ngươi muốn?" *Hàn Lập thầm lắp bắp kinh hãi nhưng trên mặt vẫn không chút biểu tình đồng dạng truyền âm đến.*

"Nguyên nhân do đâu thực cũng không cần nói đến. Nhưng thiếp thân có thể tự tin bảy tám thành linh dược đó đang ở trong tay ngươi. Nếu không nắm chắc điểm này ta hẳn sẽ không mạo hiểm cùng ngươi trở về chỗ này trong Thánh giới." *Bảo Hoa lạnh nhạt trả lời.*

"Cho dù như thế thì tiền bôi ngay từ đầu đã theo dõi tại hạ sao không sớm ra tay, nghĩ đến cùng đám người chúng ta thực không chịu nổi một kích?" *Hàn Lập tâm niệm chuyển động có chút khó hiểu nói.*

"Bởi vì khi trước chưa thể khẳng định gốc linh dược kia ở trên thân ngươi, nhưng hiện tại đám người kia đã ngã xuống hết thì có thể khẳng định được rồi." Bảo Hoa Thánh tổ cười khẽ không chút cố kị thản nhiên trả lời.

------oOo------

Chương 2097: Thiên Âm Lôi Hạch

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Như vậy là có ý gì? Thôi được, cứ cho là Hàn mỗ có loại linh dược mà tiền bối muốn thì ít nhất cũng phải biết cụ thể là loại nào, dù sao trên người tại hạ linh dược cũng không ít, sao biết chính xác để cấp cho tiền bối?" Hàn Lập khẽ nhíu mày trầm giọng hỏi ngược lại.

"Dược tính hay tên gọi cụ thể thế nào ta cũng không rõ ràng. Nhưng có một điều chắc chắn là linh dược này ngươi có được từ trước khi tiến vào Thánh giới, hơn nữa nhất định là thứ thế gian khó tìm, nói không chừng Linh giới cũng chưa chắc đã có loại linh dược này." Lúc này Bảo Hoa cũng không làm ra vẻ huyền bí nữa mà suy nghĩ một chút rồi chậm rãi nói.

"Không phải thứ Linh giới có?" Hàn Lập nghe xong lời này sắc mặt hơi đổi, sực nhớ tới đám linh dược lấy được từ Quảng Hàn giới.

Biểu hiện Hàn Lập như vậy tất nhiên không cách nào giấu diếm được Bảo Hoa, trên mặt nàng tiếu ý càng đậm lên ba phần liền vỗ nhẹ tay cười rộ:

"Xem ra thiếp thân không có đoán sai, đích thực trên người Hàn đạo hữu có thứ linh dược thế gian khó tìm. Chỉ cần đem linh dược dâng lên thiếp thân có thể làm chủ để đạo hữu ly khai nơi đây, cũng cam đoan bên phía Nguyên Yểm đạo hữu sẽ không làm khó ngươi. Hơn nữa, ngoại trừ những việc này ta còn tặng kèm một người. Hắc Ngạc, đem tiểu nha đầu kia ra đi!"

Vừa nói bạch y nữ tử vừa quay đầu sang phân phó cho Hắc Ngạc một tiếng.

"Vâng, đại nhân!"

Hắc giáp đại hán lập tức khom người đáp lời, tiếp đó một tay vỗ vào cái túi da màu vàng bên hông.

Miệng túi từ từ mở rộng liền có một cỗ hắc sắc quang hà từ cuồn cuộn bay ra, sau một cái chớp động rồi hiện lên một mỹ thiếu nữ khoảng hơn mười tuổi đang hôn mê bất tỉnh trong hư không.

Hàn Lập vừa thấy dung nhan thiếu nữ đồng tử chợt co rút lại.

Đúng là Chu Quả Nhi!

"Tiểu nha đầu này cùng ngươi cũng coi như có chút quan hệ, nghĩ chắc ngươi sẽ không bỏ mặc a? Hôm nay chỉ cần đưa ra linh dược thì ta sẽ đem nàng giao cho ngươi." Bạch y nữ tử thản nhiên nói.

*"Đúng là nàng cùng ta có chút liên quan, bất quá nếu đã rơi vào tay các ngươi thì chắc Lâm đ*o hữu cũng đã vẫn lạc."* Hàn Lập thở dài một hơi hỏi.

"Tuy tên tu sĩ Hợp Thể đi cùng nàng có một ít Chân Linh huyết mạch trong cơ thể, nhưng đối với ta mà nói thì không có chỗ hữu dụng thì tất nhiên sẽ không lưu lại." Bảo Hoa thản nhiên nói.

"Hừ, nếu ta thực sự liều mạng đánh cược một lần thì tin chắc ràng các ngươi cũng không có kết quả tốt đẹp. Bất quá ta cũng không muốn vì một gốc linh dược mà làm cái chuyện ngư tử võng phá. Được, ta sẽ lấy ra vài loại linh dược cho ngươi xem trong đó có thứ ngươi muốn hay không!" Hàn Lập hừ lạnh một tiếng sau đó đáp ứng.

"Hàn đạo hữu lựa chọn như thế thực mới hợp tình hợp lý! Hắc Ngạc, trước tiên đem nha đầu kia giao cho hắn, ta cũng tin là Hàn huynh sẽ không làm ra loại hành động thiếu sáng suốt đi." Bảo Hoa khẽ cười một tiếng rồi quay đầu sang đại hán phân phó.

Hắc Ngạc nghe vậy, một tay lập tức ném Chu Quả Nhi bay thẳng đễn chỗ Hàn Lập.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống tay áo khẽ động một cái, lập tức một vòng bảo vệ màu xanh xuất hiện đem Chu Quả Nhi vô thanh vô tức bị kéo lại phụ cận.

Thần niệm của hắn quét một lượt qua người thiếu nữ chỉ phát hiện trên người nàng có một đạo cấm chế chế đơn giản, ngoài ra không hề bị động tay động chân gì thêm liền gật đầu, tay áo lần nữa lại phất nhẹ.

Lập tức ánh sánh màu xanh lóe lên, sau đó thiếu nữ bị hắn thu vào bên trong một kiện bảo vật phi thường đặc thù.

Tiếp theo, hắn bắt đầu tự định giá những linh dược muốn xuất ra cho Bảo Hoa xem qua.

Từ sau khi lấy được đống linh dược tại Quảng Hàn giới hắn vẫn luôn tra tìm tư liệu để hiểu rõ lai lịch cũng như công dụng của chúng.

Kết quả ngoại trừ một phần nhỏ trong đó ra thì đại bộ phận căn bản không thể nhận biết chính xác công dụng ra sao, chỉ có thể một mực đặt trong thủ trạc trữ vật chờ đợi cơ duyên sau này.

Giá trị những linh dược Tiên giới này to lớn không cần bàn cãi, nhưng nếu thật có thể bằng một loại linh dược hiện tại vô dụng với hắn mà có thể đem đại địch trước mắt này đuổi đi thì tất nhiên hắn cam tâm tình nguyện.

Song, với thân phận Thủy tổ của đối phương chắc chắn không để mắt vào mấy thứ linh thảo bình thường trong bí cảnh Quảng Hàn giới, hơn phân nửa là phải lấy ra vài cây Tiên giới linh dược được đặc biệt gieo trồng mới có thể can qua. Nhưng mà trước đó, nếu có thể sử dụng linh dược khác để qua mặt tất nhiên vẫn là chuyện tốt nhất.

Nội tâm Hàn Lập đã quyết định rồi khẽ niệm pháp quyết, tiểu kiếm xanh sẫm trên tay chợt lóe lên rồi tiêu tán biến mất.

Tiếp theo năm ngón tay khẽ chuyển, bạch quang lóe lên trong tay liền hiện ra một cái hộp ngọc màu trắng mặt ngoài dán đầy các loại phù lục sặc sỡ, rồi ném về phía đối diện.

Mắt ngọc của bạch y nữ tử lóe lên, cánh tay thon dài đưa tới chụp một trảo, hộp ngọc liền *"vèo"* một tiếng lăng không bay qua.

Một đầu ngón tay như búp măng nuột nà lướt nhẹ phía trên hộp ngọc, mấy tấm phù lập tức rơi xuống, nắp hộp cũng được bung ra.

Trong hộp rõ ràng chứa một gốc linh thảo toàn thân xanh biếc, tản mác thanh hương nhàn nhạt, hơn nữa còn chớp động từng đạo bạch quang nhu hòa.

Bảo Hoa Thánh Tổ vừa thấy linh dược này thần sắc khẽ động, nhưng sau một phen suy tính lại không lộ ra vẻ gì chỉ lắc lắc đầu. Hào quang màu phấn hồng lóe lên đem nắp hộp khép lại, những đạo phù cấm chế một lần nữa xuất hiện phía trên hộp ngọc giống như chưa bao giờ bị bóc ra vậy.

Mà hộp ngọc sau khi nhoáng một cái lại bay vụt về phía Hàn Lập.

Hàn Lập không hề cảm thấy ngoài ý muốn tay áo phất lên đem hộp ngọc thu hồi, đồng thời trong tay kia đã sớm xuất hiện một cái bình ngọc màu xanh nhạt, ngón tay hơi duỗi một cái liền bay vụt sang bạch y nữ tử.

Bảo Hoa một trảo đem bình ngọc giữ lại, mở nắp bình hướng thần niệm quét vào bên trong, đại mi nhíu lại một cái rồi lắc đầu, đồng dạng lại ném lại.

Lúc này Nguyên Yểm Thánh Tổ đang đứng một bên, tuy nhiên không biết nội dung cuộc nói chuyện giữa Hàn Lập cùng Bảo Hoa nhưng lại thấy một màn lúc sau trong nội tâm cũng giật mình đôi chút, tuy vậy cũng chỉ bĩu môi dửng dưng tỏ vẻ không quan tâm.

Trong suy nghĩ của hắn, tất nhiên sẽ không cho rằng trên người một gã tu sĩ Hợp Thể có thể xuất ra loại linh dược gì có thể làm cho những Thủy Tổ bọn hắn động tâm.

Cứ như vậy, Hàn Lập liên tiếp xuất ra bảy tám gốc linh dược nhưng Bảo Hoa đều không nhìn trúng.

Trên mặt bạch y nữ tử mơ hồ trầm xuống, lại một lần nữa đem linh dược trả về lạnh lùng mở miệng:

"Những linh dược ngươi vừa lấy ra cũng không thể nói là không chân quý, nhưng chỉ với cấp bậc như vậy sao có thể có hữu dụng với ta? Tiếp theo nếu cứ như vậy thì ngươi cũng không cần phải làm thêm nữa."

Hàn Lập nghe vậy không khỏi lộ ra một tia do dự rồi khẽ thở dài một hơi, bàn tay khẽ chuyển, trên tay lại hiện ra một cái hộp ngọc trắng ngà.

Hộp ngọc này cùng những cái lúc trước khác nhau rất lớn, chẳng những chất liệu cao hơn một bậc mà vừa mới xuất hiện đã mơ hồ tản mác từng đạo *"xuy xuy"* hàn khí.

Lúc này đây, Hàn Lập không đem hộp ngọc trực tiếp ném tới mà bàn tay khẽ vỗ đem lá phù trên hộp bóc xuống, sau đó đem nắp ngọc hạp nhẹ nhàng mở ra.

Bảo Hoa gặp tình hình này cũng không nổi giận mà bờ môi khẽ nhếch lộ ra một nét tiếu ý.

Tiếp đó, cổ tay Hàn Lập nắm chặt lấy hộp ngọc khẽ run lên.

Từng đạo hàn khí mênh mông!

Một khối băng năm màu óng ánh từ trong hộp bay ra, bên trong mơ hồ có thể thấy được một đoạn linh cành đỏ thắm, mặt ngoài có hai khỏa linh quả một bạc một vàng bộ dáng có một không hai giống hệt như cây óc chó.

"Thiên Âm lôi hạch..."

Bảo Hoa nhìn rõ vật bên trong khối băng liền thu lại nụ cười trên mặt, lần đầu lộ ra biểu tình giật mình.

Nguyên Yểm Thánh Tổ một bên nghe vậy, nguyên bản vẻ mặt khinh thường cười lạnh đồng dạng biến sắc.

"Thiên Âm lôi hạch? Ngươi không có nhìn lầm đấy chứ, vật ấy không phải chỉ có thượng giới mới có ư, hắn chỉ là một gã tu sĩ nhân tộc sao có thể sở hữu linh vật như thế! Đem thứ đồ ngươi vừa lấy ra qua đây, bổn tọa muốn xem tỉ mỉ một chút!"

"Nguyên Yểm tiền bối đã phân phó nhưng thứ cho vãn bối không tuân theo. Bảo Hoa tiền bối, vật này có phải là linh dược người muốn?" Thần sắc Hàn Lập không đổi một hơi cự tuyệt thanh niên áo đen, ngược lại ngưng thần hỏi Bảo Hoa Thánh Tổ một câu.

Tên tuổi Thiên Âm lôi hạch này hắn cũng có nghe qua mơ hồ từ trên điển tịch nào đó, nhưng tuyệt đối không ngờ chính là gốc linh dược trong tay lập tức nội tâm có chút hưng phấn.

Xem ra việc đem những linh dược ở Tiên giới mà hắn không kiến thức được cho hai tên Thủy Tổ Ma tộc này phân biệt một phần cũng không hẳn là chuyện tình lỗ lã.

Chỉ cần hắn biết lai lịch của đám Tiên giới linh dược thì về sau tất có chỗ đại dụng.

Thanh niên áo đen nghe Hàn Lập nói vậy sát khí trên mặt chợt lóe nội tâm đại giận, nhưng tâm niệm khẽ chuyển, không biết nghĩ thế nào gì lại đem nộ khí áp chế xuống.

Bất quá lúc này hắn đã bỏ đi bộ dáng không đếm xỉa tới những thứ Hàn Lập xuất ra như trước, sau đó có chút đăm chiêu nhìn gốc linh dược của Hàn Lập không biết trong lòng đang nghĩ gì.

"Vật ấy tuy rằng ta chưa thấy qua bao giờ, nhưng hình thái đặc thù như thế thì tám chín phần là Thiên Âm lôi hạch. Nó đối với một ít người tu luyện công pháp đặc thù mà nói có giá trị tuyệt đối to lớn, nhưng đáng tiếc lại không phải là thứ linh dược ta muốn." Bảo Hoa Thánh Tổ nhìn chằm chằm vào linh dược bên trong khối băng sắc mặt liên tục biến hóa một hồi, nhưng cuối cũng cũng chậm rãi lắc đầu.

"Không phải!" Hàn Lập trầm ngâm một chút tay áo phất một cái, linh dược trước người một lần nữa quay lại hộp ngọc, chợt lóe rồi tiêu thất trong hư không.

Sau một khắc, một cái hộp ngọc màu xanh nhạt khác xuất hiện, như cũ lại bị thủ pháp đồng dạng khai mở, bên trong cũng bay ra một khối băng năm màu.

Nhưng lúc này đây bên trong khối băng là một đóa kỳ hoa trắng nõn như ngọc ước chừng lớn tầm miệng chén cơm!

Bạch y nữ tử đang đứng xa xa thấy đóa kỳ hoa bên trong khối băng đôi mi nhíu chặt một chút.

Với lịch duyệt của nàng vậy mà không cách nào phán đoán được lại lịch đóa bạch hoa thì có thể thấy đây tuyệt đối không phải loại chuyện trẻ con nói chơi.

Nguyên Yểm Thánh Tổ đứng một bên cũng nhìn qua đóa linh hoa màu trắng trên mặt hiện lên một tia nghi hoặc, mơ hồ cảm thấy đã nghe nói qua linh hoa cùng loại nhưng nhất thời không nghĩ ra được, không khỏi nhất thời trầm ngâm.

Hàn Lập gặp bộ dáng Bảo Hoa như vậy, không nói hai lời liền vung tay áo lên thu lại vật kia rồi lấy ra một cái hộp ngọc khác.

Cứ như vậy, hắn một hơi lấy ra năm sáu dạng linh dược khác, nhưng ngoại trừ Thiên Âm lôi hạch đầu tiên thì không có thứ nào Bảo Hoa cùng Nguyên Yểm có thể nhận ra!

Trong lòng hắn khẽ buông lỏng nhưng mơ hồ lại bắt đầu có chút thất vọng.

Sau đó hắn lại xuất ra khối băng năm màu chứa một gốc linh thảo màu nhàn nhạt bạc, hai người Bảo Hoa cùng Nguyên Yểm không khỏi cùng nhau thất thanh hô to:

------oOo------

Chương 2098: Ngân Bồng Tái Hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Là Luyện Ma Thảo!"

"Không thể nào!"

Âm thanh thất kinh từ Bảo Hoa cung Nguyên Yêm nối nhau truyền đến. Bảo Hoa trong lòng tuy có chút kinh ngạc nhưng vẫn đứng yên bất động.

Còn Nhuyên Yểm bên cạnh chỉ sau một tiếng quát to đã nhoáng lên rồi mơ hồ biến mất.

Trước mặt Hàn Lập hắc quang vừa chợt lóe đã tháy Nguyên Yểm thánh tổ thần không biết quỷ không hay mang theo một cổ ô quang xuất hiện ngay trước mặt hơn nuawrx thủ trảo liền hóa lớn hung hăng hướng về gốc linh thảo màu nhạt bạc chụp tới.

Toàn bộ động tác như mây bay nước chảy, thủ trảo cũng chụp đến nhanh như tia chớp.

Lúc này đây hắc bào thanh niên gương mặt trở nên cổ quái, hai mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm vào gốc linh dược. Đối với hắn ngoài gốc linh dược này ra thì dường như trên thế gian không còn tồn tại thêm thứ khác nữa.

Săc mặt Hàn Lập trầm xuống gầm lên một tiếng giận dữ, tay áo phất mạnh một cái làm khối băng màu ngũ sắc lóe lên tiếu thất, tiếp đó lại tung ra một nắm quyền cực lớn được kim sắc lân phiến bao bọc nhắm thẳng phía trước đánh tới.

"Oanh!" một tiếng kêu như sấm dậy vang lên.

Kim quang va chạm với hắc khí làm dấy lên một trận kinh phong, từng đạo lăng khí cuồn cuộn hướng ra bốn phía xung quanh quét đi.

Từng hồi chao đảo như trời long đất lở, hư không ở bốn phía cũng rách ra vô số đạo nhỏ dài màu bạch ngan uốn éo không ngừng, sau một lúc mới lóe lên rồi tiêu thất.

Ở trung tâm bạo liệt có hai bóng người nhoáng lên rồi phân biệt văng ra, lại sau vài cái chớp động rồi mới ở địa phương cách đó hơn mười trượng ổn đinh lại thân hình.

Đúng là Hàn Lập cùng Nguyên Yểm Thánh tổ!

Xem ra một kích vừa rồi hai người vẫn chưa phân được cao thấp.

Sát khí trên người Hàn Lập dấy lên, khuốn mặt đang bị ma hóa từ từ ngẩng lên đem ánh mắt cực kỳ băng hàn nhìn về phía Nguyên Yểm lớn tiếng quát:

" Như thế nào đây? Các hạ thực sự muốn cứng rắn động thủ sao? Nếu như vậy Hàn Mỗ cũng không ngại phụng bồi một phen!"

Hàn Lập vừa dứt lời thì kim quang một bên chợt lóe, không ngờ trên vai liên hiện ra thêm một chiếc đầu bị ma hóa màu vàng rực rỡ. Đồng thời dưới sườn cũng dao động lập tức mọc ra hai cánh tay được kim giáp lân phiến bao phủ.

Hàn Lập hiện giờ lại biến thân thành hai đầu bốn tay, cả bốn thủ quyền nắm chặt, trên người liền toát ra một cổ sức mạnh khủng khiếp lớn hơn khi trước không biết bao nhiêu lần.

" Nhị niết biến thân! Ngươi quả nhiên đã đem Niết Bàn Thánh Thể tu luyện đến đỉnh phong."

Bảo Hoa phía xa trông thấy cảnh này khóe mắt sẽ rụt lại thì thào một câu.

Về phần Nguyên Yểm thánh tổ bên kia thấy được biến thân yêu hóa của Hàn Lập nét mặt đại biến, đôi mắt hiện lên vẻ kiêng kỵ thật đậm.

Bất quá đối với hắn gốc Luyện Ma Thảo này thực sự quá mức trọng yếu cho nên Nguyên Yểm thánh tổ hít một hơi thật sâu nhìn Hàn Lập nói:

" Nhân tộc tiểu tử, đối với ngươi gốc Luyện Ma Thảo này dù có được cũng hoàn toàn vô dụng, nếu ngươi đem vật này dâng lên cho ta thì bổn tọa sẽ lập tức bỏ đi, đối với chuyện của ngươi và Bảo Hoa tuyệt đối không quan tâm thêm nữa."

" Luyện Ma Thảo? Đây là lần đầu tiên vãn bối nghe qua cái tên này! Hai vị tiền bối nếu nhận ra thì trước hết hãy giới thiệu lai lịch của linh dược ra một chút sau đó hãy tính chuyện khác."

Hàn Lập đem lời yêu cầu của hắc bào thanh niên phớt lờ qua một bên lạnh lùng nói.

" Luyện Ma Thảo cùng Lôi Âm Hạch đều là thiên địa linh dược bình thường chỉ có ở thượng giới. Công dụng như thế nào thì như Nguyên Yểm đạo hữu đã nói, chỉ hữu ích đối với người của Thánh giới chúng ta. Bất quá theo sự hiểu biết của thiếp thân mà nói. Loại linh dược này đối với Nguyên Yểm đạo hữu vô cùng quan trọng, một bước cuối cùng của hắn có thể đi tiếp hay không còn phải trông chờ vào nó.

Mặt khác thiếp thân còn muốn nói thêm một câu, trước đây Nguyên Yểm đạo hữu nảy sinh một ý tưởng muốn đem vài loại tài liệu kỳ quái cùng linh thảo để đào tạo ra một gốc Luyện Ma Thảo chân chính. Bất quá đến nay thì..."

" Im ngay, Bảo Hoa, ngươi chớ nên nhiều chuyện!"

Không biết Bảo Hoa suy nghĩ gì trong đầu lại đem sự trọng yếu của Luyện Ma Thảo đối với Nguyên Yểm thánh tổ một hơi cười cợt nói ra. Hắc bào thanh niên nghe vậy sắc mặt liền trở nên giận dữ khó coi cực độ rồi hét lên một tiếng cắt ngang lời của bạch y nữ tử.

Bảo Hoa liếc nhìn Nguyên Yểm một cái khẽ cười cười một chút rồi im lặng cũng không nói thêm gì nữa.

" Thì ra là vậy!" Hàn Lập dần trở nên đăm chiêu.

" Tiểu tử họ Hàn kia, nếu Bảo Hoa đã nói vậy thì ta cũng không nhắc thêm gì nữa. Luyện Ma Thảo đối với ta đã là tình thế bắt buộc. Nếu ngươi không chịu giao ra thì ta cũng không tiếc cái chủ mạng nguyên thần này mà đem ngươi vĩnh viễn lưu lại."

Sắc mặt hắc bào thanh niên trở nên dữ tợn tựa như đã hạ quyết tâm nói.

" Nếu là thứ vô dụng đối với ta thì tự nhiên cũng không cần giữ lại nữa, nhưng tiền bối chỉ một tiếng nói muốn là cầm đi như vậy không phải là trò cười cho thiên hạ hay sao?"

Hàn Lập tâm niệm trong lòng xoay chuyển nhưng vẻ mặt vẫn bất động thanh sắc trả lời.

" Chỉ cần thành thật đem gốc Luyện Ma Thảo kia cho ta, dù sự tình gì cũng được. Bổn tọa tuy là Ma giới Thủy tổ nhưng trên người cũng không thiếu bảo vật mà tu sĩ Nhân tộc các ngươi cầu mong cũng không được." Hắc bào thanh niên thấy vẻ buông lỏng của Hàn Lập trong lòng nhất thời mừng rỡ.

Thấy được Nhị Niết biến thân của Hàn Lập hắn tự hỏi cũng không nắm chắc được mười phần lưu lại được nên dùng giải pháp thương lượng là ổn thỏa nhất.

" Hắc hắc, chuyện Luyện Ma Thảo hãy để nói sau, giao dịch giữa ta và Bảo Hoa tiền bối còn chưa có hoàn thành đâu." Hàn Lập cười hắc hắc từ chối.

" Cũng tốt. Như vậy bổn tọa sẽ chờ Hàn đạo hữu làm xong chuyện tình khác đã." Nguyên Yểm thánh tổ do dự đối chút rồi cũng một hơi đồng ý.

" Bảo Hoa tiền bối, vừa rồi ta đã xuất ra rất nhiều loại linh dược nhưng người không để vào pháp nhãn cái nào. Nay vãn bối cũng không còn nhiều loại đặc thù để đem ra nữa, nếu người còn tiếp

tục không nhìn trúng thì cũng chớ trách vãn bối." Hàn Lập quay qua bạch y nữ tử trầm giọng nói.

" Trước tiên ngươi hãy đem linh dược xuất ra nốt đi, nếu thực không có thu hoạch gì thì bàn cái khác cũng chưa muộn." Bảo Hoa khẽ nhiu mày bâng quơ nói.

Hàn Lập hừ nhẹ một tiếng rồi không nói nhiều lời khẽ phất tay áo, sau khi lam quang chớp động, một cái bình nhỏ màu lam nhạt bất ngờ hiện ra.

Hắn cầm cái bình nhỏ ném lên, rồi mười ngón tay nhanh như chớp bắn ra vô số đạo pháp quyết nhập vào trong bình.

Sau một trận run lên nhè nhẹ, *" Phanh"* một tiếng nắp bình cũng khẽ mở ra, tưng trận trận thủy linh khí tản mắt ra bốn phía, tiếp đó từ miệng bình truyền ra một cổ linh tuyền màu trắng ngà.

Linh tuyền này thoạt nhìn bất quá chỉ lơn bằng miệng cái chén, nhưng ở giữa lại có một cái ngân sắc đài sen lớn bằng nắm tay hài tử đang trôi nổi ở trong đó.

Đài sen nằm trên một chiếc cành có vô số sợi rễ nhỏ tủa ra bốn phía, mặt ngoài cổ ngân sắc quang hà chớp động sáng láng dị thường. Ngân sắc đài sen ở giữa linh tuyền nhẹ nhàng lay động làm cho người ta cảm thấy thanh thoát không chút bụi tục.

Hàn Lập đem linh vật trong bình thả ra rồi nhìn không chớp mắt về phía bạch y nữ tử.

Nét thong dong siêu thoát bụi trần của Bảo Hoa thánh tổ liền biến mất không thấy bóng dáng, hiện giờ nàng đem đôi nhãn mi xinh đẹp như ngọc chăm chú ngắm nhìn ngân sắc đài sen mà vui mừng như điên không chớp động.

Tuy rằng bạch y nữ tử không nói thêm điều gì nhưng Hàn Lập trông thấy một màn này liền trong lòng minh bạch.

Nội tâm hắn vừa động liền nhìn sang Nguyên Yểm thánh tổ.

Vị Nguyên Yểm thánh tổ này chăm chú nhìn ngân sắc đài sen nhưng ánh mắt thập phần mơ hồ nghi hoặc, hiển nhiên là không nhận ra lai lịch của loại linh dược này.

Trong lòng Hàn Lập liên nhanh chóng cân nhắc rồi quay qua Bảo Hoa nói:

" Xem ra loại linh dược này chính là thứ tiền bối muốn, vậy tiền bối cũng nên giái thích qua một chút danh xưng cũng như công hiệu để giải đáp nghi hoặc trong lòng Hàn Mỗ."

" Ngay cả tên tuổi ngươi cũng không kiến thức được thì cần chi ta phải nói nhiều. Quả nhiên ta đoán không sai, trên người quả thực có thứ mà ta cần. Bất quá nhìn bộ dáng của ngươi tựa hồ không muốn giao linh dược này cho ta a.

Ánh mắt Bảo Hoa rốt cuộc đã rời khỏi ngân sắc đài sen, cánh tay thon thả khẽ vân vê lọn tóc mềm mại nhìn về phía Hàn Lập thản nhiên nói.

" Đối với đám linh dược khi nãy còn chưa tính. Nhưng số linh được sau này mà vãn bối xuất ra đều là loại có nguồn gốc Tiên giới. Tuy ta chưa biết rõ lai lịch nhưng khẳng định rằng những thứ này ở Linh Ma lưỡng giới đều là độc nhất vô nhị.

Nếu trong tay tiền bối thì có như vậy dễ dàng xuất ra sao? Huống hồ Hàn mỗ ngay từ đầu chỉ nói đem cho tiền bối xem qua chứ tuyệt đối không dâng đến tận tay người." *Hàn Lập khinh khỉnh bình tĩnh đáp lại một câu.*

" Nếu nói như vậy thì khác, thiếp thân cũng thực sự rất cần loại linh dược này. Được rồi, ngươi nếu có điều kiện gì chỉ cần nói ra. Dù sau năm đó ta cũng từng với vài lão quái ở Linh giới đổi lấy một số khẩu quyết công pháp, thậm chí còn có trong tay một số đan dược hiệu dụng với Hợp thế tu sĩ cùng vài loại chân linh huyết.

Nếu không phải công pháp tu luyện bất đồng thì ta cũng sẽ đem một số kinh nghiệm tiến giai Đại Thừa năm xưa truyền thụ lại cho ngươi."

Bảo Hoa nghe vậy không hề tỏ ra ngoài ý muốn mà ngược lại khẽ mỉm cười thăm dò ý tứ Hàn Lập.

" Chân Linh Huyết Mạch." *Đối với những thứ khác Hàn Lập không để vào mắt nhưng vừa nghe đến loại tài liệu trân quý này trong lòng liền chấn động một hồi.*

" Không sai, trước đây ta từng giao thủ với một một vài tên có chân linh huyết mạch nên trong tay cũng có một ít chân huyết. Nói ra thì Niết Bàn Thánh Thể của ngươi đều dựa vào linh huyết mới có thể vận dụng. Nếu như vậy hẳn là chúng có tác dụng không nhỏ với ngươi." *Bạch y nữ tử mỉm cười nói.*

" Ta thực sự cần chân linh huyết nhưng không phải loại nào cũng hữu dụng mới được a. Tiền bối cũng nên nói ra một chút xem là loại linh huyết nào rồi hẳn tính sau." *Hàn Lập sắc mặt biến chuyển một chút rồi nhanh chóng điềm tĩnh nói.*

" Được!"

" Trong tay ta có chân huyết của Ô Phượng, Lucj Xí Cốt Cưu... " *Bạch y nữ tử một hơi nói ra năm sáu loại chân linh huyết quý hiếm.*

Hàn Lập sau khi nghe xong không khỏi thất kinh nhưng lập tức cự tuyệt.

" Nếu là loại này thì e rằng đối với ta thực vô dụng. Tiền bối có còn loại chân huyết nào khác không?"

" Thực cũng không phải, ta còn có thêm một ít Thiên Phượng chân huyết nhưng là đạo hữu đã có. Còn lại năm xưa ta đã đem dùng hết không còn lại chút nào. Hay là đạo hữu xem qua một ít đan dược trong tay ta có hữu dụng không?" *Bảo Hoa thánh tổ rốt cuộc ngưng trọng một chút rồi cười nhẹ lắc đầu.*

" Cũng không cần, lần này ta tiến vào Ma giới cũng chỉ vì hai loại linh vật bên dưới. Nếu tiền bối giúp ta toại nguyện thì ta sẽ lập tức đem linh dược giao cho người liền."

* * *

Chương 2099: Thái Hư Diệu Linh Đan

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ngươi muốn tiến vào Tẩy Linh Trì và ăn Tịnh Linh Liên!" Thần sắc Bảo Hoa hơi trầm xuống, chậm rãi nói với ánh mắt lạnh lẽo.

"Tại hạ mạo hiểm lớn như thế này chính là vì muốn có được một cơ may tiến lên cảnh giới Đại Thừa. Sau khi trải qua bao trắc trở cuối cùng cũng đến được đây, đương nhiên sẽ không bỏ đi mục đích đó." Hàn Lập thản nhiên trả lời, thần sắc không đổi.

"Cứ cho là để ngươi tiến vào Tẩy Linh Trì và lấy được một hai gốc Tịnh Linh Liên đi nữa thì ngươi cho là ngươi có thể được toại nguyện ngay hay sao. Ta không ngại nói thật cho ngươi biết, không phải các ngươi là đám người duy nhất có thể xâm nhập nơi này." Bảo Hoa giảng giải đầy thâm ý.

"Điều này đương nhiên Hàn mỗ biết. Nếu không nhờ có một số tiền bối của Linh giới đã từng tới nơi này thì sao đám người chúng ta lại có thể biết nơi này có Tẩy Linh Trì và Tịnh Linh Liên được chứ." Hàn Lập trả lời, không hề cảm thấy ngạc nhiên.

"Linh giới thôi sao? Ngươi cũng hơi quá khinh thường lực hấp dẫn của hai thứ linh vật này đối với một số tồn tại cường đại rồi. Ma giới của chúng ta đã tồn tại không biết bao nhiêu năm tháng, trong suốt thời gian đó, đã có không biết bao nhiêu cường giả từ giới diện khác, trong đó có Linh giới từng tiến vào Tẩy Linh Trì. Bọn họ có chỗ dựa vô cùng cường đại đến nỗi ngay cả mấy đại Thủy Tổ chúng ta cũng không dám cự tuyệt, cũng có những người vốn có thần thông không thể tưởng tượng nổi, khiến chúng ta cũng chỉ có thể thu một ít thù lao rồi cũng để mặc họ tiến vào coi như không thấy. Nhưng trong số những kẻ này, só người có thể tiến vào cảnh giới cao hơn nhờ sự trợ giúp của Tẩy Linh Trì và Tịnh Linh Liên lại chưa được đến một phần mười." Bảo Hoa chậm

rãi giải thích cho Hàn Lập.

"Các cường giả từ giới diện khác..., tỷ lệ là một phần mười, những điều này cũng đủ để ta đánh cược một phen rồi." Hàn Lập nghe xong khẽ nhướn mày, nhưng ngay sau đó lại hừ lạnh một tiếng rồi trả lời.

"Nhưng nếu ta cho ngươi biết là những người chưa thành công bước ra khỏi Tẩy Linh Trì kia, kể từ đó cũng đánh mất hy vọng tiến lên một giai tầng cao hơn thì đạo hữu tính sao?" Bảo Hoa thoáng cười khẽ.

"Không còn hy vọng tiến giai sao?" Lần này thì Hàn Lập giật mình thật rồi.

"Không sai. Theo ta được biết, phàm là người không thể tiến giai nhờ vào Tẩy Linh Trì và Tịnh Linh Liên thì nhất thời cũng có thể có được một vài chỗ tốt từ hai thứ này, tuy nhiên từ đó trở đi quả thật không có một ai có thể tiến lên cảnh giới Đại Thừa. Nếu không, ngươi cho rằng nơi trọng yếu như Khổ Linh Đảo chúng ta có thể để canh phòng lỏng lẻo như vậy à. Nếu không có hạn chế này thì cho dù mấy đại Thủy Tổ chúng ta phải trả một cái giá lớn cũng sẽ phá hủy hoàn toàn hòn đảo này. Dù sao thì Tẩy Linh Trì và Tịnh Linh Liên căn bản không có chút tác dụng gì với Ma tộc chúng ta cả, thay vì để cường giả ở giới diện khác chiếm lợi thì đương nhiên là nên giải quyết một lần cho xong mới phải. Hàn đạo hữu, hiện giờ ngươi có còn muốn tiến vào Tẩy Linh Trì nữa hay không?" Đôi mắt đẹp của Bảo Hoa chuyển động, mơ hồ như đang khẽ cười.

"Lại có chuyện như vậy sao!" Sắc mặt Hàn Lập âm tình bất định, nhưng hắn lập tức nhớ ra điều gì đó, ánh mắt lại đảo sang hướng Nguyên Yểm Thánh Tổ.

Kết quả hắc bào thanh niên cười hắc hắc một cái rồi âm trầm nói:

"Hàn tiểu tử, về điểm này chúng ta cũng không cần đánh lừa ngươi làm gì. Tẩy Linh Trì và Tịnh Linh Liên có thể có năng lực nghịch thiên giúp ngươi đột phá bình cảnh Đại Thừa kỳ thì đương nhiên cũng sẽ ẩn chứa một số tai họa ngầm nghiêm trọng. Thế

gian này vốn dĩ không có chuyện gì thập toàn thập mỹ. Lấy cái gì, bỏ cái gì, ngươi phải tự mình quyết định rồi."

"Chẳng lẽ thật sự không có cách gì có thể giải quyết hậu hoạn này hay sao?" Ánh mắt Hàn Lập ngưng trọng dị thường, nửa tự nhủ, nửa lẩm bẩm.

"Phương pháp bài trừ đương nhiên là có. Có điều theo thiếp thân thấy, Hàn đạo hữu nên bỏ ý định này đi thì hơn, bởi những thủ đoạn này vốn dĩ ngươi không thể nào làm được, cho dù là bọn ta cũng không dám hy vọng xa vời." Bảo Hoa lắc đầu, tỏ vẻ châm chọc nói.

"Cái gì, có phương pháp bài trừ tai họa ngầm của Tẩy Linh Trì sao!" Nguyên Yểm Thánh Tổ ngạc nhiên hoảng sợ.

"Nguyên Yểm, ngươi cần gì phải giật mình như thế. Ngươi mới ngồi ở ngôi vị Thủy Tổ được bao nhiêu năm, ta và Niết Sào đã ở cảnh giới Đại Thừa biết bao nhiêu vạn năm rồi. Những bí ẩn mà ngươi chưa biết vẫn còn khá nhiều đấy." Bạch y nữ tử lạnh lùng nhìn Nguyên Yểm vài lần, nói không nể nang gì.

Hắc bào thanh niên nghe thấy vậy tự nhiên giận dữ trong lòng, sát khí hiện lên trên mặt nhưng ngay sau đó lại bị hắn mạnh mẽ nén xuống.

"Nếu như đã có phương pháp, chắc tiền bối cũng không ngại nói cho vãn bối một chút, không chừng vãn bối vừa hay lại có biện pháp thực hiện được một trong số chúng thì sao." Hàn Lập nói không cần suy nghĩ.

"Được thôi, nếu như ngươi vẫn chưa từ bỏ ý định thì ta nói cho ngươi biết những phương pháp này cũng không thành vấn đề, nhưng trước đó ngươi đưa một chút nước suốt đang tẩm bổ linh dược cho ta để ta giám định một chút rồi hẵng nói." Bảo Hoa mở to hai mắt, bỗng nhiên lại cười một tiếng rồi nói.

"Linh tuyền này sao, nếu như ngươi chỉ cần một chút nước suốt thì không thành vấn đề." Hàn Lập không hề nghĩ ngợi đáp ứng ngay lập tức.

Tiếp đó chỉ thấy hắn đưa một ngón tay về phía dòng suối trước mắt khẽ điểm một cái.

"Phốc" một tiếng!

Một đoàn dịch thể màu nhũ bạch lớn chừng nắm tay ngay lập tức bắn ra từ trong suối nước, chỉ lóe vài cái đã đến trước mặt Bảo Hoa Thánh Tổ.

Bạch y nữ tử mừng ra mặt, đưa ngọc thủ ra chộp lấy.

Một tiếng *"soạt"* lớn vang lên, một luồng sức mạnh vô hình lập tức cuốn lấy đoàn chất lỏng này mang tới bên nàng, hiện giờ nó ở phía trên lòng bàn tay chừng một tấc, quay tròn chuyển động không ngừng.

Bảo Hoa ngắm nhìn đoàn nước suối trong lòng bàn tay không chớp mắt, một luồng thần niệm đột nhiên phóng ra, chui vào trong đó không chút tiếng động.

Một hồi lâu sau, nàng hé mở đôi môi anh đào, đoàn nước suối nhỏ khẽ run lên rồi hóa thành một đạo bạch quang chui vào trong miệng nàng.

Tiếp đó một tầng bạch khí bừng lên trên mặt Bảo Hoa rồi biến mất, nàng lại chậm rãi nhắm hai mắt lại, phảng phất như đang chậm rãi thưởng thức vật trong miệng vậy.

Hàn Lập và Nguyên Yểm Thánh Tổ thấy vậy cũng hơi giật mình, nhưng không có ai mở miệng nói gì.

Lại một lúc lâu nữa trôi qua, đôi mắt bạch y nữ tử chậm rãi mở ra, trong mắt nàng tràn ngập sự hoan hỉ:

"Không sai, ban đầu ta chỉ nắm chắc sáu, bảy phần, nhưng hiện giờ thì có thể chắc tới chín phần rồi. Linh dược này chắc chắn chính là thứ ta muốn. Còn về phương pháp bài trừ hậu hoạn của Tẩy Linh Trì và Tịnh Linh Liên ta đã khắc vào một ngọc giản rồi, coi như là tặng phẩm cho ngươi đi."

Bảo Hoa dường như đã có chuẩn bị mọi thứ từ trước, nói vừa dứt lời cũng đưa bàn tay lên, một đoàn lam quang từ đó bay ra, đó là một ngọc giản màu lam nhạt.

Hàn Lập khẽ vẫy bàn tay, ngọc giản nọ đã bị vững vàng hút vào trong tay, hắn bất động thanh sắc đưa thần niệm vào trong đó lùng sục.

Trong ngọc giản này quả nhiên khắc một số tranh vẽ trông rất sống động cùng với vô số văn tự thuyết minh và giải thích ở bên dưới.

"Ngâm mình trong Đạo Tàng Linh Lung Hỏa bảy bảy bốn mươi chín ngày, tiếp đó ănthêm ba khỏa Hóa Thiên Bổ Huyền Đan..." Hàn Lập chỉ vừa mới nhìn hai loại ghi đầu tiên đã bắt đầu tái mét rồi.

Hai thứ này không phải là linh vật nổi danh khắp nơi ở Tiên giới hay sao! Nghe nói không chỉ ở Linh giới, mà ngay cả ở Chân Tiên giới, hai thứ này cũng là bảo vật được rất nhiều Chân Tiên tha thiết cầu mong. Thậm chí trong mắt một số Chân Tiên thì giá trị của hai thứ này còn lớn hơn nhiều so với Tẩy Linh Trì và Tịnh Linh Liên.

Hắn biết đi đâu tìm hai thứ linh vật Tiên giới này chứ.

Cũng may trong ngọc giản còn ghi lại một số thứ khác, Hàn Lập nén lại bực bội trong lòng, lại ngưng thần xem tiếp.

"Nghiền Càn Khôn Hòa Hợp Hoa thành bột phấn. lấy yêu đan của Thất Túc Chân Ô làm chủ dược rồi phối hợp với một số linh dược khác luyện chế thành linh dịch, lau tẩm thân mình trên trăm năm, phương pháp điều chế như sau..." Hàn Lập nhìn những thứ phía dưới, sắc mặt không khỏi đen kịt lại.

Thất Túc Chân Ô cũng là một loài Chân Linh có danh tiếng không nhỏ, mặc dù không thể sánh bằng những chân linh cường đại như Thiên Long Thải Phượng nhưng cũng tuyệt đối không phải thứ hắn có thể xoay xở ra được.

Mà cái thứ Càn Khôn Hòa Hợp Hoa kia hắn lại càng chưa từng nghe nói tới bao giờ, nhưng không cần nghĩ cũng biết đó tuyệt đối không phải là thứ hắn có thể tìm ra được.

Có điều khi thần niệm Hàn Lập đảo qua một bức tranh phía bên dưới, trong lòng hắn lại khẽ giật mình.

Trong bức họa rõ ràng vẽ một con chim nhỏ lông cánh vàng óng ánh, nhưng ở trung tâm của con chim lại vẽ thêm một viên đan được màu vàng sáng lấp lánh, ở bên ngoài là vô số hoa văn trải rộng, thoạt nhìn thật sự thần bí vô cùng!

Thần niêm Hàn Lập nhìn chầm chầm bức họa này một hồi lâu, cuói cùng mới có thể hơi nhích mình nhìn sang một đám văn tự.

"Thái Hư Diệu Linh đan, người có tu vi Hợp Thể kỳ sau khi uống vào có thể tăng tiến tu vi nhanh chóng, tăng tỷ lệ đột phá bình cảnh Hợp Thể kỳ lên cực đại, cũng có một chút kỳ hiệu huyền diệu. Nếu uống một viên trước khi ngâm mình vào Tẩy Linh Trì và ăn Tịnh Linh Liên có một nửa tỷ lệ tránh khỏi tai họa ngầm ảnh hưởng đến tu vi về sau."

"Thái Hư Diệu Linh đan! Hư Linh đan!" Hàn Lập thầm lẩm nhẩm đọc hai cái tên này, mà trong lòng không khỏi mừng như điên.

Linh đan mà bức họa này vẽ quả nhiên đúng là viên đan dược có tên gọi là *"Hư Linh đan"* mà hắn lấy được từ cấm địa trong Quảng Hàn giới ngày trước.

Với trí nhớ kinh người của hắn, đương nhiên chỉ cần liếc mắt một cái có thể thấy Thái Hư Diệu Linh đan và Hư Linh đan căn bản là cùng một loại đan dược.

Ngày đó vì viên đan dược này, mấy tên Hợp Thể ở Lôi Minh đại lục cũng suýt nữa thì trở mặt.

Ngày đó hắn dùng kế âm thầm lưu lại một viên nhưng vẫn không hiểu rõ hiệu dụng cụ thể của viên đan dược này, nhưng vẫn cẩn thận bảo quản cho đến tận bây giờ.

Hiện giờ vừa thấy một loạt thuyết minh và giải thích ở bên dưới, trong lòng hắn đương nhiên cũng hiểu ra được rồi.

Có thể có hiệu quả ngay cả với tu sĩ Hợp Thể kỳ khi đột phá cảnh giới Đại Thừa, chẳng trách những tên Hợp Thể kỳ dị tộc kia lại điên cuồng đến thế.

Sau khi xem hết những ghi chú của bức họa này xong, Hàn Lập cũng chỉ khẽ liếc qua hai ba bức họa phía sau rồi thu thần niệm ra khỏi ngọc giản, tiếp đó lại trầm ngâm không hề tỏ vẻ gì.

"Có một phần mười cơ hội có thể giúp tiến giai lên Đại Thừa. Một nửa cơ hội có thể giúp loại trừ đi tai họa ngầm do Tẩy Linh Trì và Tịnh Linh Liên mang lại."

Hàn Lập bắt đầu nhanh chóng cân nhắc hơn thiệt trong đó.

Bảo Hoa nhìn thấy vẻ mặt Hàn Lập như vậy, con ngươi lưu chuyển một vòng, trên mặt mơ hồ tỏ ra hơi ngoài ý muốn.

Không biết trải qua bao lâu sau, hai mắt Hàn Lập bỗng mở ra, tỉnh táo nói với bạch y nữ tử:

"Ta vẫn muốn giữ nguyên quyết định ban đầu là muốn tiến vào Tẩy Linh Trì phía dưới một chuyến. Chỉ cần sau khi ta ra khỏi đó, ta đương nhiên sẽ dâng hai tay cho ngươi món đồ ngươi muốn!"

Tiếp theo, hắn không chờ Bảo Hoa trả lời thêm gì, mà ngay lập tức đổi tay quay về phía Nguyên Yểm nói rành rọt từng chữ:

"Nguyên Yểm tiền bối, chỉ cần ngươi đồng ý không ngăn cản ta tiến vào Tẩy Linh Trì và tìm kiếm Tịnh Linh Liên thì Luyện Ma Thảo mà ngươi muốn ta cũng sẽ mang tặng sau đó. Nếu hai người các ngươi không muốn đồng ý với điều kiện này thì Hàn mỗ sẽ hủy hai loại linh dược này ngay tại đây, sau đó ba người chúng ta đánh một trận bằng thực lực. Xem xem hai người các ngươi liên thủ có thể khiến tại hạ vĩnh viễn lưu lại trên đảo này hay không."

------oOo------

Chương 2100: Thánh Giới Đại Kiếp Nạn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thái độ uy hiếp của Hàn Lập khiến cho Nguyên Yểm không khỏi biến sắc.

Nhưng hắn thân là tồn tại cao nhất trong ma tộc như thế nào lại dễ dàng cam chịu hạ phong, lúc này sắc mặt liền trầm xuống lạnh lùng nói:

"Ở trên đảo này ngươi dùng Niết Bàn Thánh Thể có lẽ sẽ quần đầu với bản thánh tổ được một hai, nhưng ngươi có thể vĩnh viễn ở nơi này không bao giờ ly khai sao? Bổn tọa chỉ cần tung lưới chờ đợi bên ngoài lôi hải, lúc ngươi đi ra còn không phải sẽ rơi vào tay ta sao?"

"Nếu ly khai Khổ Linh đảo tại hạ tất nhiên không phải đối thủ của hai vị tiền bối. Nhưng tại đây linh khí dồi dào, sống rồi tu luyện ở đây vạn năm cũng không phải là chuyện khó tiếp nhận. Chút thời gian như thế đối với người tu đạo chúng ta cũng không tính là dài." Hàn Lập tựa hồ như đã có tính toán không chút hoang mang trả lời.

"Thật ngông cuồng! Không sợ bổn tọa tức giận, sau khi rời khỏi đây liền ra lệnh cho thủ hạ bố trí siêu cấp pháp trận bên ngoài đảo, đem nó hoàn toàn xóa sổ khỏi Thánh giới hay sao?" Hắc bào thanh niên nghiêm mặt quát.

"Nếu tiền bối quả thực làm như thế đích xác cực kỳ nguy hiểm, song có nghĩa tiền bối thật sự không muốn Luyện Ma Thảo này rồi. Hàn mỗ cam đoan, trước khi tiền bối làm như thế vãn bối đã đem tất cả linh dược trên người hủy diệt toàn bộ." Hàn lập mặt không đổi sắc trả lời.

Trên khuôn mặt Nguyên Yểm Thánh tổ nguyên bản tràn đầy giận dữ, sau lại bị ngôn ngữ của Hàn Lập chọc tức thêm một chút sắc mặt liền trở nên tái nhợt, sau khi hừ lạnh một tiếng lại muốn tiếp tục đưa lời up hiếp.

Nhưng lúc này, Bảo Hoa thánh tổ lại đột nhiên cười, khoát tay chặn lời thanh niên áo đen đang muốn thốt ra, rồi nói:

"Nguyên yểm, ngươi đừng nói nhảm nữa! Thiếp thân bắt buộc phải lấy cho được gốc linh dược trong tay hắn, ngươi cũng không có khả năng cam lòng bỏ qua Luyện Ma Thảo. Hắn đã quyết tâm đánh một canh bạc sao chúng ta ngại thành toàn cho hắn một phen. Một phần mười, dù sao cái tỷ lệ này thực sự không cao, ta và ngươi lại sợ Linh giới nhiều hơn một tên Đại Thừa kỳ ư! Linh giới hiện tại, nhiều hơn một người không tính là gì, thiếu một người cũng chả quan hệ gì."

"Cái này cũng đúng. Tuy đại kế của Thánh tộc tại Linh giới đang tiến hành đến thời điểm quan trọng, nhưng nhiều ra thêm một gã mới tiến giai Đại Thừa đích xác không tạo thành bao nhiêu ảnh hưởng. Huống hồ tu vi hắn còn cách cảnh giới Hợp Thể hậu kỳ đại viên mãn khá xa. Cho dù có tiến vào Tẩy Linh Trì cũng không có khả năng lập tức tiến giai, có thể nói hắn có một cái cơ hội về sau mà thôi. Tốt, bổn tọa đáp ứng điều kiện của ngươi.' Nguyên Yểm Thánh tổ nghe được lời nhắc nhở của Bảo Hoa trên mặt âm tình bất định, sau một lúc mới cắn răng gật đầu một cái.

"Tốt, hai vị tiền bối đáp ứng giao dịch này tuyệt đối là cử chỉ sáng suốt. Linh dược này đối với Hàn mỗ mà nói thực sự không có tác dụng gì, từ Tẩy Linh trì đi ra nhất định sẽ hai tay dâng lên hai vị. Song trước đó vãn bối còn hi vọng hai vị có thể dùng tâm ma phát thệ, đáp ứng tại hạ sau khi giao dịch được bình yên ly khai Ma giới, sẽ không dùng bất cứ thủ đoạn nào khác để đối phó tại hạ." *Nội tâm Hàn Lập buông lỏng trên mặt lộ ra tiếu ý, nói thêm.*

"Ngươi được một tấc lại muốn thêm một thước a. Chỉ là một gã tu sĩ Hợp Thể lại yêu cầu bổn tọa dùng tâm ma phát thệ!" *Nguyên Yểm thánh tổ nghe vậy lửa giận vừa mới tắt lại bùng cháy dữ dội, liền giận dữ nói.*

"Phát thệ cũng không phải chuyện gì to tát, nhưng thiếp thân không thể đơn giản đáp ứng như vậy. Muốn cho hai người chúng ta làm theo lời ngươi vậy trước tiên giao ra một nửa linh dược, còn một nửa có thể chờ sau khi ngươi đi ra rồi giao nốt." *Bảo Hoa không nóng không lạnh đáp lời.*

"Giao ra một nửa! Điều kiện này vãn bối không thể đáp ứng. Tại hạ sao biết hai vị tiền bối cần nhiều ít bao nhiêu linh dược là đủ. Nếu chỉ cần một điểm này không phải ta tự tìm chết hay sao." *Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, không chút do dự liền cự tuyệt.*

"Đã không muốn phiêu lưu sao lại bảo ta cùng Nguyên Yểm dùng tâm ma phát thệ, nếu không sau đó ngươi động tay động chân chẳng phải hai người chúng ta tự trói tmua dây buộc mình sao. Song chúng ta có thể hứa sẽ không ra tay với ngươi sau đó." *Bạch y nữ tử thản nhiên trả lời.*

Nguyên Yểm thánh tổ nghe được lời Bảo Hoa, vẻ giận dữ cũng tan đi hơn phân nửa, lập tức đồng ý nói:

"Ta cũng có thể cam đoan chỉ cần ngươi giao Luyện Ma Thảo ra, ta tuyệt đối không chủ động ra tay với ngươi."

"Hai vị đã không muốn dùng tâm ma phát thệ, Hàn mỗ cũng không cách nào cưỡng ép. Vậy cứ ước định như cũ, trước tiên vãn bối vào Tẩy Linh trì, đợi sau khi đi ra liền đem linh dược làm thù lao giao phó. Nhưng đến lúc đó, nếu hai vị làm khó không cho tại hạ đơn giản rời đi thì tại hạ chỉ có thể dùng tất cả thần thông..." *Hàn Lập không suy nghĩ gì nhiều thản nhiên nói, sau đó kim quang trên người lóe lên, hư ảnh chiếc đầu lâu thứ hai, cùng hai cánh tay màu vàng thần bí dưới xương sườn cùng lúc biến mất.*

Hắn tuy giải trừ biến thân nhị niết nhưng sự cảnh giác trong lòng không suy giảm chút nào, tay chân không chút cử động mà thân hình hướng phía sau bay ra vài chục trượng kéo giãn ra một khoảng cách nhất định, sau mới nhìn lướt qua pháp trận cực lớn phía hồ nước.

Bảo Hoa thấy vậy không lộ ra thần sắc gì khác thường, chỉ đơn giản hướng phía đối phương nhìn một cái liền hờ hững nói:

"Tẩy Linh Trì nằm dưới hòn đảo này, bên trong là một cái không gian thần bí, pháp trân này chính là lối vào duy nhất. Hàn đạo hữu chỉ cần đứng giữa trung tâm pháp trận liền được truyền tống đưa xuống. Song thiếp thân cũng nói trước cho rõ, chỗ không gian Tẩy Linh trì là địa phương có linh khí tinh thuần nhất, đối với người Linh giới mà nói, tu luyện bên trong một ngày là bằng cả năm khổ tu. Nhưng không gian này có bài xích với sinh linh tiến vào, hơn nữa tu vi càng cao thì lực bài xích càng mạnh, lấy tu vi Hàn đạo hữu có khả năng ở trong ấy ba ngày đã là cực hạn. Vượt quá thời hạn, có khả năng vĩnh viễn không ra được."

"Không gian kia càng bài xích ma tộc chúng ta tới cực điểm, căn bản là tư cách tiến vào nơi ấy cũng không có, trực tiếp bị chắn ở bên ngoài. Nếu không có hạn chế này Nguyên mỗ cũng muốn tự mình đi vào kiến thức một phen." *Nguyên Yểm cười dữ tợn một hồi lớn tiếng nói, trong lời rõ ràng không chứa bao nhiêu thiện ý.*

"Nói như vậy, hai vị tiền bối đều chưa một lần tiến vào nơi đây." *Thần sắc Hàn Lập khẽ động thuận miệng hỏi một câu.*

"Tuy chúng ta trông coi nơi này không biết bao nhiêu vạn năm, nhưng phàm là Thánh tộc thì không một ai có năng lực tiến vào." *Chân mày Bảo Hoa hơi nhíu lại thản nhiên trả lời.*

"Thì ra là thế!"

Hàn Lập gật gật đầu không nói thêm gì hướng bạch y nữ tử hơi ôm quyền, nháy mắt liền hướng phía hồ nước bay tới.

Đương nhiên lấy tâm tư cẩn thận của hắn chắc chắn sẽ không cho rằng tất cả những điều Bảo Hoa nói là sự thật.

Khi cách pháp trận chừng chục trượng trên cao độn quang liện dừng lại, thân hình hắn hiện ra, một hồi lâu vẫn lơ lửng tại chỗ không nhúc nhích, hiển nhiên đang nghiên cứu các loại phù văn huyền ảo bên trên trận pháp phía dưới.

Bảo Hoa cùng Nguyên Yểm Thánh Tổ đang đứng xa xa tựa hồ mỗi người một suy nghĩ, không ai muốn quấy rầy ai.

Trọn thời gian cạn một chén trà Hàn Lập mới thở dài một hơi, không suy nghĩ nhiều lắc mình một cái liền bay xuống phía dưới.

Ngay thời điểm khi hai chân vừa mới chạm trung tâm pháp trận, cả tòa đại trận bắt đầu chuyển động vù vù.

Khắp nơi trên tòa đại trận, từng cột ánh sáng năm màu xông thẳng lên trời điên cuồng xoay tròn không ngừng, đồng thời trận trận chấn động lan rộng khắp trong pháp trận.

Hàn Lập ở trung tâm được một vòng ánh sáng năm màu bảo vệ xung quanh, thân hình một lúc sau bắt đầu mơ hồ rồi bỗng nhiên vô ảnh vô tung, biến mất ngay tại chỗ.

Còn những cột sáng khi trước có thanh thế kinh người, thì bây giờ hào quang năm màu lập tức ảm đạm, trân pháp cực lớn tựa hồ an tĩnh lại.

Bảo Hoa cùng Nguyên Yểm nhìn thấy cảnh này thần sắc đều không có gì khác thường, hiển nhiên không phải lần đầu thấy cảnh như vậy.

Trên không trung Nguyên Yểm lẳng lặng xem xét tình huống chốc lát bỗng nhiên hỏi nữ tử áo trắng một câu:

"Bảo Hoa, ngươi thực sự để hắn rời đi hay sao? Phải biết rằng, người này chẳng những có huyền thiên chi bảo, lại lấy tu vi Hợp Thể kỳ mà có thể đối kháng ta và ngươi một hồi. Một khi để hắn trở về, vạn nhất nếu tiến giai thành công tuyệt đối là đại địch của Thánh Giới ta, những Đại Thừa phổ thông kia không thể đánh đồng."

"A, đây là vấn đề của mấy Thủy tổ các ngươi. Ta không còn là Thủy tổ đã lâu sao lại còn kéo vào. Ta tuyệt đối sẽ không xuất thủ. Một khi đạt được linh dược ta lập tức ly khai Thánh Giới. Hơn nữa tiểu tử Nhân tộc này có Niết Bàn Thánh Thể cùng Huyền thiên Chi bảo trong tay, tuy chiến thắng ta và ngươi là chuyện không thể nhưng nếu một lòng muốn chạy thì cho dù ở bên ngoài Lôi Hải muốn lưu hắn lại cũng không mấy dễ dàng. Huống chi xem bộ dáng hắn trấn định như vậy nói không chừng còn có hậu thủ. Ngươi cũng đừng để ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo!" *Bảo Hoa nhìn thanh niên áo đen thản nhiên nói.*

"Hừ, ngươi thực sự lại nghĩ như vậy a. Năm đó bộ dáng ngươi không phải như hôm nay. Lúc ấy trong ba người chúng ta, ngươi là người quan tâm đến sự tình Thánh giới nhiều nhất. Chẳng lẽ đại kiếp nạn của Thánh Giới sắp đến lại không đáng để ngươi quan tâm?" *Thanh niên áo đen trừng mắt với nữ tử áo trắng một lúc, lời nói bỗng nhiên như có vẻ nhắc nhở.*

"Đúng vậy, năm đó ta vì chuyện đại kiếp nạn mà hao phí rất nhiều tinh thần, nếu không Lục Cực nào có dễ dàng thừa dịp như vậy. Còn hiện tại ta chẳng quan tâm đến cái gì. Song xem hành động của các ngươi hiển nhiên đang áp dụng kế hoạch năm đó ta đã hủy bỏ, cưỡng ép chiếm cứ một phần địa bàn Linh giới, sau đó chậm rãi ma hóa cải tạo rồi đem tất cả tộc nhân dời vào bên trong Linh giới a?" *Ngọc dung Bảo Hoa trầm xuống lời nói cực kỳ lãnh đạm.*

"Đúng vậy! Nguyên bản vì muốn ứng phó với đại kiếp nạn của Thánh giới chúng ta đã chuẩn bị mấy bản kế hoạch, vốn muốn chọn một biện pháp ổn thỏa nhất nhưng không nghĩ rằng Lục Cực lại thay thế ngươi. Về sau tình thế đại biến lại không thể không tìm biện pháp khác, mà biện pháp xâm chiếm Linh giới là thủ đoạn có hiệu quả nhanh nhất rồi." *Nguyên Yểm thánh tổ im lặng trong phút chốc khẽ thờ dài một hơi nói.*

"Nhìn vậy hình như các ngươi tiến hành kế hoạch không mấy thuận lợi a, tuy rằng trước mắt chiếm được một ít địa bàn nho nhỏ nhưng thủy chung không cách nào thanh trừ triệt để thế lực các tộc, thậm chí hiện tại còn có xu hướng chuyển cục diện sang giằng co." *Nhãn quang Bảo Hoa chớp động cười lạnh một tiếng rồi trả lời.*

"Điểm ấy thì không cần lo lắng. Sở dĩ có cục diện giằng co là bởi vì đám tồn tại Đại Thừa của mấy tộc liên thủ lại hơn nữa còn mời được một số ngoại tộc giúp đỡ. Một khi mấy người chúng ta chuẩn bị chu toàn triệt để, có thể đem chân thân hàng lâm LInh giới thì cho dù thực lực bọn chúng có tăng gấp mấy lần cũng không chịu nổi một trận." Nguyên Yểm Thánh Tổ nói một cách ngạo nghễ.

------oOo------

Chương 2101: Dò xét hồ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Vậy sao? Các ngươi cũng đừng quá coi thường bọn hắn.Tuy rằng hai tên ấy không mấy nổi trội trong Linh giới,nhưng dù gì cũng đã là tồn tại Đại Thừa nhiều năm, chắc chắn cũng không phải là nhân vật đơn giản. Từ nhiều năm trước, hai tộc liên thủ ngăn chặn Thánh giới chúng ta xâm lấn mà chênh lệch không bao nhiêu thì có thể nhìn ra được một hai. Mà lão quái vật Linh tộc kia càng không phải là tồn tại Đại Thừa đơn giản, ta một mực hoài nghi các đời Linh vương kỳ thật đều cùng một người biến ảo mà thành. Thậm chí có khả năng, bọn hắn cùng Chân Tiên Giới có một số quan hệ không rõ ràng, bằng không sao lại có loại bảo vật như ngụy tiên khôi lỗi, bằng một Đại Thừa cái tiểu tộc nho nhỏ làm sao có thể lấy được tới tay." Nữ tử áo trắng khôi phục thần sắc bình tĩnh, nói ra.

"Những chuyện này trong lúc bàn kế hoạch chúng ta cũng có cân nhắc qua, nhưng vô luận mấy tộc này có làm ra điều gì nhưng nếu muốn đối kháng Thánh tộc thì quả thực si tâm vọng tưởng. Nếu không phải lo lắng mấy đại tộc Linh giới chú ý, chúng ta đã sớm phát động lực lượng toàn tộc, đem mấy tộc bọn chúng nghiền nát dưới chân. Hừ, cho dù bọn chúng quả thực cùng Tiên Giới có quan hệ thì cũng chẳng đáng để vào mắt, Thánh tộc chúng ta đồng dạng cũng có chỗ dựa trên thượng giới vậy. Nói thì thế, nhưng theo thiết tắc của Tiên giới thì trừ khi phát sinh những sự tình cực kỳ to lớn ra, còn lại cho dù một giới diện có biến mất triệt để thì những người thượng giới cũng chẳng nhúng tay vào, chúng ta còn cần phải buồn lo vô cớ sao." Nguyên Yểm thánh tổ lại lơ đễnh trả lời.

"Các ngươi đã nắm chắc như vậy, coi như lúc trước thiếp thân chưa từng nói gì. Song trước khi đến đây, ta có ghé qua Thủy Ấn chi địa một chuyến, mặc dù chỉ đứng xa xa nhìn thoáng qua, nhưng lại thấy cự ly phong ấn bây giờ so với thời điểm ta còn là Thủy tổ lớn hơn đến mấy lần. Những người xông ra từ nơi kia,

thực lực cũng đồng dạng bạo tăng nhiều lần. Tiếp theo ta có chú ý đến hai trận đại chiến, qua đó liền thấy vẫn lạc mất một gã Ma Tôn cùng khoảng mười tên Luyện Hư kỳ,còn những thủ vệ phong ấn bình thường thì chết đi cả ngàn ngàn người. Đây là kết quả có mấy trăm cụm khôi lỗi cùng ma thú phối hợp ra tay, nhưng ta càng để ý hơn chính là không có nhìn thấy NIết Bàn đạo hữu, ngược lại chỉ thấy một cỗ hóa thân của Lục Cực bên trong." Khẩu khí Bảo Hoa biến chuyển, bỗng nhiên nói ra một ít sự tình khiến thần sắc Nguyên Yểm hơi thay đổi.

"Ngươi không có xuất thủ với cỗ hóa thân của Lục Cực này đấy chứ!"

"Đương nhiên là không. Tuy ta không ngồi ở vị trí Thủy tổ nhưng dù gì cũng là một thành viên Thánh tộc. Thủy Ân chi địa nơi đại kiếp nạn bộc phát, như thế nào ta lại không biết phân biệt nặng nhẹ mà ra tay lung tung? Song nếu đổi lại là bản thể Lục Cực ở đó thì cũng chưa biết chừng. Nhưng từ phương diện này mà xét thì tình hình nguy cấp ngươi nói lúc trước không tính là chuyện giật gân." Nữ tử áo trắng nhìn Nguyên Yểm thật sâu, mới ung dung nói.

"Hừ, bây giờ nhắc đến làm gì? Loại chuyện này ta rảnh mà đi lừa gạt ngươi sao?" Thanh niên áo đen trợn trắng mắt, bộ dạng cực kỳ tức giận.

"Song ta cũng thấy có chút kỳ quái, các ngươi không sợ thứ kia bỗng nhiên tỉnh lại, dùng bản thể đến trùng kích phong ấn sao? Tuy rằng có phong ấn ngăn cản, nhưng chỉ bằng vào một cỗ hóa thân của Lục Cực còn chưa đủ cho nó cắn một ngụm." Bảo Hoa cười lạnh một hồi, lại hỏi thêm một câu.

Thanh niên áo đen nghe xong lời này, sắc mặt bắt đầu trở nên kỳ quái, sau một lúc lâu, mới cười khổ trả lời:

"Câu hỏi của ngươi đã chậm rồi.Thứ kia tỉnh lại lần hai vào khoảng sáu ngàn năm trước, hơn nữa hiển lộ thực lực càng kinh khủng hơn so với lần thứ nhất."

"Sáu ngàn năm trước đã tỉnh lại! Thời gian so với phỏng đoán

trước kía sớm hơn rất nhiều." Sắc mặt Bảo Hoa biến đổi, trong đôi mắt đẹp vậy mà hiện lên một tia sợ hãi

"Lúc ấy, ta cùng Lực Cực nhận được tin nó tỉnh lại thì lập tức chạy tới. Nhưng khi đến thì đã thấy Niết Bàn đạo hữu kích phát biến thân tam niết, cùng thứ kia liều mạng đến lưỡng bại câu thương, mới miễn cưỡng bức lui được nó.Nhưng trải qua một trận chiến này, Niết Bàn đạo hữu nguyên khí đại thương, thậm chí không thể không thu hồi tất cả các hóa thân, bản thể lâm vào trạng thái ngủ say. Mà ta thì lo lắng, hy sinh một cỗ phân thân thâm nhập sâu vào nơi phong ấn. Phát hiện thứ kia tựa hồ như đang tích lũy lực lượng, hình như tiêu hao cũng khá nhiều,đồng dạng lâm vào trạng thái ngủ say. Nói cách khác, Niết Bàn đạo hữu cũng làm giống như ngươi, tranh thủ cho Thánh giới chúng ta một ít thời gian để nghĩ biện pháp. Trong lúc này, chỉ cần một cỗ hóa thân của Lục Cực trông coi là đủ rồi. Dù sao, bản thể thứ kia cũng không xuất hiện, trùng kích phong ấn đều do tử tôn của nó làm mà thôi,tu vi cao nhất cũng không sai biệt với Ma Tôn bình thường lắm, nhưng phong ấn bên trên càng ngày càng yếu, đoán chừng lần này có lẽ nó tỉnh lại sớm hơn lần thứ nhất một chút." Nguyên Yểm Thánh Tổ thở dài một hơi, trên mặt tràn đầy vẻ đắc dĩ.

"Tính ra, biến thân tam niết của NIết Bàn thánh thể có thể so sánh với Chân Linh cường đại rồi, thế mà vẫn bị thứ kia bức đến lưỡng bại câu thương. Lần đầu nó tỉnh lại, xa xa cũng không có mạnh như vậy." Bảo Hoa bắt đầu động dung.

"Cái này cũng không tính là kỳ quái! Ngươi thực sự cho rằng thực lực chân chính của thứ kia chỉ có như vậy sao? Theo tình hình phong ấn càng lúc càng yếu,thực lực chân chính của nó đang chậm rãi khôi phục, lần tiếp theo tỉnh lại, chỉ sợ thực lực có thể so sánh với Chân Tiên thượng giới rồi. Chúng ta tuyệt đối không cách nào ngăn cản nó bài trừ phong ấn nữa. Mà đợi nó mang theo phần đông tử tôn cùng rời khỏi thủy ấn chi địa xong, lấy tốc độ sinh sôi nảy nở của chúng thì Thánh giới còn nơi nào cho tộc chúng ta dung thân. Điểm chết người nhất chính là, vô luận linh khí hay ma khí, thứ kia đều là có thể trực tiếp thôn phệ, hơn nữa sinh sôi nẩy nở với số lượng đáng sợ. Không biết có bao nhiêu giới diện đã bị chúng bức cho hủy diệt rồi. Nếu không, sao lúc thượng cổ Tiên Giới lại phái người ngăn chặn nó, đem phong ấn

tại Thủy Ấn chi địa trong Thánh Giới, đáng tiếc, thời gian dài trôi qua, phong ấn rốt cục cũng dần dần yếu đi. Cho nên trước khi phong ấn được giải trừ hoàn toàn, chúng ta phải chiếm được một mảnh địa bàn tại Linh giới, để Thánh tộc có nơi dung thân. Vì sợ sinh sai lầm nên hiện tại trừ chúng ta cùng mấy Thánh Tổ biết rõ việc này thì những người khác đều bị che mắt, nhưng có lẽ cũng không thể gạt được bao nhiêu năm nữa." Thanh niên áo đen diễn giải một cách chua xót.

"Có thể một mực phong ấn nó đến nay, ta cũng cảm thấy ngoài ý muốn rồi. Hơn nữa Thánh Giới to lớn như thế, một số người chỉ sợ cũng không phải một lòng a." Bộ dạng nữ tử áo trắng tỏ ra như không có việc gì.

"Hừ, đích xác tỏ ra vui mừng chính là Thú Tôn điện, chúng cật lực ủng hộ thứ kia nên chẳng thế." Nguyên Yểm thánh tổ hừ lạnh một tiếng rồi nói, tựa hồ đối với hết thảy mọi chuyện đều rõ như lòng bàn tay.

"A, cái này cũng có chút cổ quái rồi. Tuy rằng Niết Bàn đạo hữu cần phải tu dưỡng, nhưng ngươi cùng Lục Cực cũng không phải ăn chay, sao lại trơ mắt nhìn bọn chúng làm loạn mà không để ý đại cục, chẳng lẽ một ít năm không gặp, các ngươi lại trở nên không quả quyết rồi." Bảo Hoa mơ hồ hiện lên một tia kỳ quái, hỏi ngược lại.

"Nếu là Thánh tổ bình thường, ta và Lục Cực có thể áp chế chúng. Nhưng ủng hộ Thú Tôn điện, ngoài vài tên Thánh Tổ bên trong ra, còn có hai lão Thiên Khấp cùng Hạc Nhan năm đó tranh giành vị trí Thủy tổ với ngươi, thần thông lợi hại ra sao thì ngươi là người rõ ràng nhất. Ta cùng Lục Cực chẳng ai muốn đối kháng cả." Trên mặt thanh niên áo đen hiện lên vẻ quỷ dị, sau một lúc lâu, mới chậm rãi nói.

"Thiên Khấp, Hạc Nhan!" Vừa nghe đến hai cái danh tự này, thần sắc Bảo Hoa liền trở nên âm trầm.

Nhìn thấy biểu tình nữ tử áo trắng như vậy, Nguyên Yểm Thánh Tổ chỉ cười hắc hắc, không nói thêm điều gì nữa.

Cùng một thời gian, bản thân Hàn Lập đang ở trong một cái không gian phương viên khoảng tầm trăm dặm,hắn bất động đứng lơ lửng trên không một cái hồ nước đường kính trăm trượng.

Trong toàn bộ không gian, khắp nơi đều là đại thụ che trời, cao mấy trăm trượng!

Nguyên một màu xanh biếc bắt mắt, dùng mắt thường cũng có thể thấy được từng đạo ánh sáng đặc biệt, khắp nơi trên mặt đất đều là bụi cây cùng đủ loại hoa cỏ kỳ lạ,phủ kín xung quanh những đại thụ, đồng dạng tản ra vầng sáng năm màu nhàn nhạt.

Còn trong hư không, từng đoàn từng đoàn quang cầu năm màu to cỡ ngón chân cái, như ẩn như hiện, phiêu đãng đầy trời, cơ hồ làm cho người ta cảm giác như lâm vào hiểm cảnh!

Mà hồ nước dưới chân Hàn Lập, mặt nước không chút động tĩnh, toàn bộ đều là màu bạc, phảng phất như thủy ngân gây cho người nhìn một loại cảm giác mười phần trầm trọng.

Hàn lập nhìn qua mặt nước màu bạc phía dưới, thần sắc trên mặt không thay đổi, nhưng trong lòng lại giật mình không thôi.

Hắn có thể cảm ứng được rõ ràng, hồ nước phía dưới căn bản chính là linh khí tinh thuần, trực tiếp áp súc hoá lỏng mà thành, bên trong ẩn ẩn còn chứa nhiều loại năng nượng thần kỳ không cách nào phân biệt, đại khái đây có thể chính là Tẩy Linh Trì, chính thức khiến bọn hắn thoát thai hoán cốt.

Song Tẩy Linh Trì dễ dàng đã tìm được, còn Tịnh Linh Liên lại ở nơi nào?

Ánh mắt Hàn Lập nhanh chóng lướt qua bề mặt hồ nước, ngoại trừ mặt nước lập lòe ngân quang ra, căn bản không có bất kỳ thứ gì lơ lửng phía trên.

"Chẳng lẽ lại nằm sâu trong hồ!" Hàn Lập thì thào một câu, ánh

mắt lại cố gắng nhìn xuống chỗ sâu trong hồ nước.

Vừa rồi thần niệm hắn sớm đảo qua cả hồ nước, nhưng vừa xuyên qua mặt nước được hơn một trượng đã bị một cỗ lực lượng không biết tên ngăn chặn.

Hàn Lập chỉ suy nghĩ trong ít phút, lam mang trong mắt chợt lóe, đồng thời pháp lực toàn thân cuồn cuộn quán chú vào hai mắt.

Nhưng Minh Thanh Linh Mục cũng chỉ vào được sâu trong hồ hơn mười trượng liền ngừng lại, đồng dạng bị một tầng bạch quang che chắn, không cách nào tiến thêm dù chỉ một chút.

Hàn Lập nhướng mày, nhưng cũng không phải là do hoảng hốt, tay áo vung lên, một đoàn ánh sáng màu xanh lập tức bắn ra, sau một cái chớp động, liền đứng vững ngay trước người hắn.

Chính là một đầu khôi lỗi Thanh Lang cao hơn một trượng, bộ dáng trông cực kỳ sống động, nhưng rõ ràng cấp bậc không tính là cao.

Hàn Lập không nói hai lời, ngón tay điểm chỉ trong không gian một cái.

Một đoàn bạch khí từ đó bay ra, sau một trận dao động, lại huyễn hóa thành một gương mặt màu trắng mơ hồ, không mấy rõ ràng, nhưng bộ dáng chính là Hàn Lập.

Gương mặt này vừa lóe lên tức thì, liền nhanh chóng chui vào bên trong thân thể khôi lỗi cự lang, không còn chút bóng dáng.

"Gào.."

Hàn Lập không hề do dự, vung tay áo lên hướng về phía mặt hồ, phân phó một tiếng.

Miệng sói cực lớn gầm nhẹ một tiếng, bốn chân khẽ động, lập tức hóa thành một đạo độn quang màu xanh bắn thẳng xuống mặt nước.

Sau một hồi nhộn nhạo,mặt nước màu bạc mới lại lần nữa khôi phục vẻ yên tĩnh.

Bây giờ Hàn Lập mới thở khẽ ra một hơi, hai tay đưa về chắp sau lưng, bắt đầu lẳng lặng chờ đợi giữa không trung.

------oOo------

Chương 2102: Tịnh Linh Liên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi để một tia phân niệm bám vào cụm khôi lỗi, tuy Hàn Lập vẫn lơ lửng trên mặt hồ nhưng nhờ tâm niệm cảm ứng nên có thể quan sát rõ ràng hết thảy mọi động tĩnh phía dưới.

Hồ nước màu bạc này còn huyền diệu hơn nhiều so với dự đoán của hắn!

Cự lang tiềm nhập vào hồ nước, sâu được ba bốn trượng liền gặp phải một cỗ phản lực đẩy lùi nó, nước ao bốn phía cũng ẩn ẩn truyền đến vô số cự lực trói buộc, khiến nó muốn lặn xuống một chút cũng trở nên gian nan dị thường.

Cự lang trầm sâu từng xích từng xích một (0.33m), khi được hơn một trượng thì lực trói buộc bốn phía bắt đầu tăng lên, trong nháy mắt đã cao gấp mấy lần, phản lực thì càng gắt gao ngăn cản, làm nó không mảy may tiến thêm được một chút.

Đồng thời, bên trong thân thể khôi lỗi thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng *"răng rắc.."* nứt vỡ,một bộ tùy thời đều có thể bạo liệt do gặp phải lực ép quá lớn.

Phân niệm Hàn Lập quét qua phụ cận xung quanh, ngoại trừ nước ao bàng bạc ra thì vẫn không hề cảm ứng được thứ gì.

Trên không hồ nước, hắn nhíu mày một cái, tâm niệm hơi động một chút.

Bốn chân cự lang khẽ cử động, nổi lên lại nửa trượng, tại độ sâu ấy liền bắt đầu du động một cách chậm rãi.

Tuy động tác cực kỳ chậm chạp, nhưng diện tích hồ nước bất quá chỉ rộng hơn trăm trượng, sau thời gian uống cạn một tuần trà, khôi lỗi cự lang dạo qua hết một vòng nhưng không thu hoạch được gì.

Hàn Lập trầm ngâm một lúc, cánh tay hướng mặt hồ khẽ ngoắc.

Sau một tiếng *"vèo"*,khôi lỗi cự lang từ trong mặt hồ bay lên,đồng thời một đoàn ánh sáng màu trắng kích bắn ra, lóe lên tức thì liền nhập vào trong người Hàn Lập.

Ánh mắt Hàn Lập quét qua thân thể cự lang một hồi, cảm thấy không có bất cứ dị thường gì mới vung tay áo lên, đem khôi lỗi thu vào.

Đương nhiên hắn sẽ không bỏ cuộc đơn giản như vậy, cánh tay lại vung lên xuất ra một hoàn (vật có vòng tròn - Linh Thú hoàn chăng?) đen kịt, xoay tít phát ra từng trận ù ù.

Từ bên trong hoàn này phóng xuất vô số khỏa kim sắc quang cầu, xem rõ thì chính là hằng trăm giáp trùng cực lớn vừa bay ra.

Mỗi một con đều phát ra kim quang chói mắt, một đôi răng nanh dữ tợn lộ ra ngoài, chính là những Phệ Kim Trùng trưởng thành.

Hàn Lập không chút do dự dùng một tay bấm niệm pháp quyết, bạch quang chợt lóe ngay giữa mi tâm, theo sau là từng trận âm thanh *"xuy xuy"*.

Trên trăm đạo ánh sáng tí ti kích bắn từ đó ra, mỗi một đạo đều chuẩn xác nhập vào một đầu Kim Trùng.

Hàng trăm Kim Trùng bắt đầu tề động, biến thành từng đoàn từng đoàn kim quang xâm nhập vào trong hồ nước, nhanh chóng chìm sâu xuống.

Lấy thân thể không cách nào phá hủy của những Phệ Kim Trùng này, thêm thực lực cường hãn của mỗi cá thể, có lẽ có thể xâm nhập vào địa phương sâu hơn.

Chỉ trong chốc lát, mấy trăm đầu Phệ Kim Trùng liền chìm sâu một hơi khoảng bảy tám trượng, tốc độ mới bắt đầu chậm dần lại.

Nhưng đến lúc này, vẫn chưa thấy đáy hồ đâu cả.

Trên mặt Hàn Lập hiện lên vẻ kinh ngạc, trong đầu không khỏi suy nghĩ, có nên đem hơn mười đầu Trùng Vương dự bị ra dùng hay không.

Nhưng lúc này, những Phệ Kim Trùng kia cũng đã gian nan thâm nhập được sâu khoảng mười trượng, trên mặt hắn rốt cục cũng lộ ra vẻ mừng rỡ.

Tại nơi sâu hơn mười trượng phía dưới, rốt cuộc cũng thấy được một mặt cát trắng xóa.

Hàn Lập mừng lớn, lúc này liền ra lệnh cho tất cả Phệ Kim Trùng hướng ra mọi phía xung quanh mà lùng sục.

Kết quả, rất dễ dàng đã tìm được hai chỗ hẻo lánh dưới hồ, bên trong phát hiện bảy gốc linh liên cao hơn một xích.

Mỗi một gốc, thân chúng đều trong suốt phảng phất như thủy tinh, bên trong thân như có chằng chịt tơ máu, nối liền từ gốc đến đỉnh liên hoa.

Trong bảy gốc linh liên, ba gốc có nụ hoa lớn cỡ nắm tay, hai gốc thì nở ra được một nửa chỉ có một gốc nở bung triệt để.

Những liên hoa chưa nở bung thì không có gì lạ - thân mang màu vàng nhạt, nhưng liên hoa đã nở bung thì màu cánh hoa lại là màu thịt hồng, mặt ngoài mơ hồ còn có thể thấy được những đường giống như huyết mạch kinh lạc của người, kỳ lạ dị thường.

Hàn Lập gặp tình hình này, chẳng những không thất vọng, ngược lại còn mừng như điên.

Tại Linh giới chuyện có liên quan đến Tẩy Linh Trì và Tịnh Linh Liên tuy không có bao nhiêu, nhưng hắn đã mang ý định dấn thân kỳ hiểm vào Ma Giới thì tất nhiên phải nghĩ hết thảy mọi biện pháp mà thu lấy một ít tin tình báo.

Căn cứ vào những gì hắn thu được, Tịnh Linh Liên này được xem là một loại kỳ vật trong thiên địa, chẳng những phải sinh trưởng trong Tẩy Linh Trì, trước khi linh liên nở hoa và thay đổi màu sắc thì hiệu dụng chả khác gì linh thảo bình thường.

Mà linh liên này một khi nở hoa đổi màu, liền có thể duy trì ngàn năm. Nếu như không có người ngắt lấy, tức thì sẽ từ từ hóa thành linh khí tinh thuần,tự động dung nhập linh hồ. Lần nở hoa tiếp theo thì là chuyện của mấy ngàn năm sau.

Cho nên ngay lúc trước khi tiến vào Tẩy Linh Trì, tuy đám người Lũng gia lão tổ một mực mưu đồ việc này nhưng cũng không dám cam đoan nhất định gặp được linh liên nở hoa.Hơn nữa, cho dù có được một hai đóa thì cũng vì nhân số nên một người được hai đến ba cánh hoa đã là tốt lắm rồi.

Hiện tại, ngoài ý muốn đám người Lũng gia lão tổ đã vẫn lạc,đóa linh liên này tất nhiên chỉ mình hắn sử dụng, hắn có thể hấp thu hoàn toàn linh khí cùng dược hiệu thần kỳ bên trong.

Hàn Lập cưỡng chế đè lại mừng rỡ trong lòng, lại để cho Phệ Kim Trùng tiếp tục cẩn thận điều tra các nơi hẻo lánh dưới đáy hồ.

Kết quả, ngoại trừ những gốc Tịnh Linh Liên kia ra thì không phát hiện thêm linh dược nào khác.

Cái này cũng không tính là kỳ quái!

Lấy áp lực đáng sợ của linh thủy trong Tẩy Linh Trì, linh dược khác thật sự không thể nào sinh tồn. Huống hồ linh lực bên trong với ngoại giới mà nói thì thật sự tinh thuần quá mức, nếu có hạt giống linh dược nào rơi vào trong hồ, chỉ có thể nhận lấy kết cục tự bạo, chứ đừng nói tới chuyện nẩy mầm sinh trưởng.

Hàn Lập đang tự đánh giá lại mọi chuyện,thì đột nhiên những Phệ Kim Trùng xâm nhập vào linh hồ trở nên bạo động, tựa hồ như đang hưng phấn quá độ.

Hàn Lập kinh ngạc một hồi, vội vàng liên hệ cùng các tia phân niệm nhanh chóng điều khiển bọn chúng rời khỏi linh hồ.

Một lát sau sắc mặt hắn khẽ biến, ý niệm trong đầu mạnh mẽ thúc giục, một Phệ Kim Trùng mới không mấy tình nguyện rời khỏi mặt nước, di chuyển một cách chậm rãi về phía hắn.

Từ lúc kim sắc giáp trùng to cỡ nắm đấm rời khỏi mặt nước, hai mắt Hàn Lập tinh quang chớp động, bắt đầu đánh giá cẩn thận.

Thoạt nhìn bên ngoài, những linh trùng này không khác gì lúc trước, nhưng khí tức hình như biến hóa chút ít. Loại biến hóa này không đơn thuần là suy yếu hay cường đại, mà giống như một loại chuyển biến.

Hàn Lập cau mày, đột nhiên như nhớ ra điều gì, lam mang trong mắt lóe lên.

Lúc này đây, trên mặt hắn biểu lộ vẻ giật mình.

Nhìn thì giống với linh trùng độc nhất vô nhị trước kìa, toàn thân đều là kim sắc giáp xác, nhưng bằng mắt thường lại khó phát hiện trên thân chúng lại có những sợi tơ li ti màu trắng.Tuy rằng nhạt đến mức như không có, nhưng hắn có thể khẳng định trên thân Phệ Kim Trùng lúc trước tuyệt đối không có thứ này.

Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng đảo chuyển, sau khi sắc mặt biến hóa vài cái, bỗng nhiên đưa tay khẽ điểm Linh Thú Hoàn trong không trung một cái.

Một đầu Phệ Kim Trùng lập tức từ trong hoàn bay ra, hơn nữa sau một cái chớp động liền ngoan ngoãn

đậu trong lòng bàn tay hắn.

Sau khi đón được đầu kim trùng này, lam mang trong mắt hắn chớp liên tục quét qua thân trùng.

Một lát sau, sắc mặt hắn hơi đổi!

Phán đoán lúc trước quả nhiên chính xác. Dưới linh mục, hắn quan sát đầu Phệ Kim Trùng vừa mới bay ra khỏi linh hoàn, tuy toàn thân đều là kim giáp bóng loáng nhưng không mảy may có lấy một tia bạch ti.

Rõ ràng sau khi Phệ Kim Trùng tiến vào trong Tẩy Linh Trì, bên trên giáp xác mới xuất hiện loại biến hóa này.

Hẳn là Tẩy Linh Trì cũng có hiệu dụng với Phệ Kim Trùng.

Nội tâm Hàn Lập tự định giá một hồi, không chút chần chờ liền dùng thần niệm gọi tiếp một đầu Phệ Kim Trùng trưởng thành ra khỏi hồ.

Kết quả là đầu linh trùng thứ hai này cũng đồng dạng có những sợi tơ li ti màu trắng trên thân.

Đến bây giờ, trong lòng Hàn Lập không còn gì hoài nghi. Tẩy Linh Trì này vậy mà lại có hiệu dụng lần nữa kích phát biến dị đối với đầu Phệ Kim Trùng trưởng thành, nhưng không biết loại hiệu dụng này đem những linh trùng này đến phương hướng biến dị nào.

Trong lòng hắn suy nghĩ việc này nhưng trên mặt lại không có quá nhiều kinh hỉ,không lập tức thả hết Phệ Kim Trùng ra, ngược lại còn nhướng mày thúc giục pháp quyết đem đám Phệ Kim Trùng còn lại dưới hồ gọi về, thu tất cả vào trong Linh Thú Hoàn.

Hàn Lập biết rõ những Phệ Kim Trùng này nhanh chóng sinh ra biến dị là do hấp thu những năng lượng thần bí trong hồ nước kia.

Mà những năng lượng bên trong Tẩy Linh Trì này chính là thứ mấu chốt có thể giúp hắn thoát thai hoán cốt, trước khi bản thân tẩy tủy dịch kinh xong sao có thể để giảm bớt những nắng lượng này.

Nếu không, vạn nhất năng lượng không đủ dẫn đến tẩy tủy thất bại thì dù cho những Phệ Kim Trùng sau khi dị biến có uy năng tăng mạnh, hắn cũng chỉ có thể hối hận không thôi.

Dù sao thì tiến giai cảnh giới Đại Thừa vẫn quan trọng với hắn hơn cả. Hết thảy những thứ khác đều như bóng trăng trong nước mà thôi.

Đương nhiên nếu như tẩy tủy hoàn tất, dĩ nhiên không thể phí phạm rồi. Hắn sẽ thả ra tất cả Phệ Kim Trùng, cho chúng thỏa thích hấp thu hết thảy những thứ trong hồ.

Đối với hết thảy mọi việc trong lòng Hàn Lập đều minh bạch, hơn nữa cũng đã tìm thấy Tịnh Linh Liên nên không chần chừ thêm. Vừa đem Linh Thú Hoàn thu lại hắn lại vung tay áo, một đạo kim ảnh nhàn nhạt từ từ xuất ra, sau một hồi lượn vòng liền biến thành một đầu tiểu thú màu vàng cao hơn xích.

Chính là Báo Lân Thú!

"Tuy nơi này người ngoài không có khả năng tiến nhập, nhưng để phòng ngừa vạn nhất thì lúc ta tiến vào linh hồ, ngươi giúp ta hộ pháp một hồi. Nếu quả thực có người nào xông vào, ngươi nhất định phải dốc sức ngăn cản cho ta." Hàn Lập trầm giọng phân phó.

"Chủ nhân yên tâm, ta sẽ cố gắng hết sức." Tiểu thú há miệng, phát ra thanh âm nữ đồng thanh thúy, thân mình vừa động lập tức hóa thành một đạo tàn ảnh tiêu thất trong hư không.

Trên mặt Hàn Lập không chút biểu tình, chỉ gật gật đầu, trên người lóe lên hào quang màu xanh, một bóng người màu xanh nhạt quỷ dị xuất hiện.

Bóng người này cùng Hàn Lập có dung mạo độc nhất vô nhị, mặc một bộ trường bào xanh nhạt, chính là cụm Chi Tiên linh khu.

Tiếp đó Hàn Lập vỗ đỉnh đầu, một đoàn hắc khí cuồn cuộn bốc lên, bên trong có một Nguyên Anh đen kịt ẩn hiện.

Chính là đệ nhị Ma Anh của Hàn Lập.

Ma Anh này vừa hiện thân liền cùng tâm niệm Hàn Lập liên thông, lập tức quát khẽ một tiếng hướng về phía linh khu, trong nháy mắt liền nhập vào trong không còn thấy bóng dáng.

Tiếp theo, không cần Hàn Lập phân phó, hai mắt linh khu vốn đang nhắm nghiền đột nhiên mở to - bắn ra từng trận ngân quang, sau khi mỉm cười liền biến thành một đạo thúy quang hướng thẳng đến phía rừng rậm phụ cận.

Lúc này, Hàn Lập mới tiếp tục lấy ra một chồng trận kỳ cùng trận bàn, hướng bốn phía xung quanh hồ nước ném đi, trong phút chốc liền tạm thời bày ra ba tòa pháp trận huyền diệu,đem linh trì bao phủ trọn vẹn vào trong.

Phải cẩn thận để đạt mục đích, ai biết hai tên Thủy tổ Ma giới bên ngoài kia có thi triển thủ đoạn nào hay không, Hàn Lập phải phòng ngừa chu đáo, đem hết thảy thủ đoạn phòng bị bày ra.

Tuy có Báo Lân Thú cùng đệ nhị Ma Anh điều khiển Linh Khu, thêm ba cái pháp trận thì cũng không có khả năng ngăn cản một vị Thánh tổ, nhưng chỉ cần trì hoãn cho hắn thêm chút thời gian, thì chắc chắn sẽ không đến nỗi bị đánh lén mà không kịp trở tay.

Hàn Lập làm xong hết thảy mới chân chính an tâm, sắc mặt buông lỏng xuống, lúc này mới hướng hồ nước phía dưới hạ xuống.

------oOo------

Chương 2103: Thoát thai hoán cốt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thân hình vừa tiếp xúc với mặt hồ bàng bạc, lập tức từ trên người hắn lóe lên một tầng ánh sáng xanh nhạt, mặt nước bị rẽ về hai phía một cách đơn giản.

Hàn Lập chậm rãi chìm sâu vào trong, cuối cùng để nước hồ bao phủ lại thân mình, mặt nước dần dần khôi phục sự tĩnh lặng.

Theo thân mình càng trầm xuống, áp lực trong hồ cũng bắt đầu tăng vọt, đè ép màn sáng màu xanh đến nỗi biến hình.

Lấy bản lĩnh cao cường của Hàn Lập tất nhiên không để việc vừa thấy trong lòng. Trong chốc lát thời gian, đã tiến đẫn chỗ đáy ao có gốc Tịnh Linh Liên.

Hắn đứng bên trong màn sáng chậm rãi đánh giá gốc Linh Liên một lúc,cánh tay đảo chuyển liền lấy ra một hôp ngọc long lanh từ vòng trữ vật.

Hít sâu một hơi, bàn tay vung lên khẽ điểm về phía linh liên vẽ một vòng.

Một sợi tơ màu xanh xuất ra từ đầu ngón tay, nhanh như thiểm điện đã quấn nhẹ quanh thân linh liên, liên hoa màu thịt hồng lớn tầm cái đĩa liền lập tức rụng xuống,dưới áp lực bốn phía bắt đầu trôi nổi di chuyển xung quanh.

Hàn Lập sớm đã có chuẩn bị, hộp ngọc trong tay hướng liên hoa nhoáng lên một cái.

Lập tức nắp hộp mở bung, một mảnh kim hà xuất hiện từ trong hộp, chớp lóe một cái liền bao lấy liên hoa kéo vào bên trong hộp ngọc.

Nắp hộp đóng lại, một đóa liên hoa nguyên vẹn đến tay một cách đơn giản.

Về cách phục dụng, Hàn Lập cũng biết chút đại khái, không phải cứ thế nuốt vào ngay lập tức, mà phải phối hợp cùng linh trì trong quá trình tẩy tủy mới dùng được.

Cánh tay lại đảo chuyển, hộp ngọc đang trong lòng bàn tay lập tức biến mất.

Sau đó hai tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, sau một tiếng sét đánh vô số tia điện màu vàng từ trong cơ thể tuôn ra, tại bên ngoài thân cuộn xoắn vào nhau.

Ngay sau khi đống tia điện màu vàng xuất hiện, quần áo trên người Hàn Lập lập tức biến thành tro bụi, cả người lập tức trần truồng.

Thân hình cân đối bình thường, lớp da bên ngoài lại trắng nõn óng ánh,hơn nữa mơ hồ còn có một tầng sáng bóng như ngà voi, trên thân thể lâu lâu chớp lóe ánh sáng.

Hàn Lập đối với hết thảy như không nhìn thấy, vung tay lên khẽ phất về phía màn sáng màu xanh một cái.

"Phanh" một tiếng trầm đục!

Màn sáng biến một một cách vô ảnh vô tung,lượng nước bốn phía lập tức ập vào thân thể trần trụi, vây hắn vào trong.

Hàn Lập không tự chủ được khẽ thở dài một hơi.

Ngay khi làn nước tiếp xúc với da thịt, lập tức có một cỗ linh lực cực kỳ tinh thuần điên cuồng rót vào trong kinh mạch khiến chúng mãnh liệt bành trướng.

Thế tới hung mãnh khiến hắn thấy hãi hùng khiếp vía.

Lúc này Hàn Lập vội ổn định tinh thần lập tức nắm chắc cơ hội này, Phạm Thánh Chân Ma Công điên cuồng vận chuyển theo tất cả các đường kinh mạch, mỗi một vòng vận hành đều là một tiểu chu thiên, làm phân nửa linh lực trong kinh mạch biến thành pháp lực bản thân.

Loại phương thức tăng trưởng tu vi này tuy không nhanh bằng hấp thu năng lượng trong hai khối dị ma châu lúc trước nhưng là tuyệt đối là một đại cơ duyên.

Nếu có thể điên cuồng hấp thu liên tục ba ngày, tu vi hắn chắc chắn tiến thêm một bước lớn.

Song nội tâm Hàn Lập cũng hiểu, loại tăng trưởng pháp lực nhanh chóng này là do Tẩy Linh Trì bổ sung những chỗ hắn còn thiếu. Chính yếu là vài loại năng lượng thần kỳ trong hồ có khả năng cải tạo lại thân thể.

Đây mới là mấu chốt cho việc về sau hắn có thể tiến giai Đại Thừa!

Lúc này hắn cảm thấy được, theo linh lực quán chú vào người tất cả kinh mạch bắt đầu sinh ra cảm giác tê tê.

Da thịt bên ngoài trực tiếp tiếp xúc với làn nước ẩn ẩn truyền đến một loại cảm giác đau nhức,phảng phất như bị lột da.

Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, lập tức khoanh chân ngồi xuống đáy hồ chậm rãi nhắm hai mắt lại, thân hình bất động ngay lập tức.

Thời gian từng chút trôi qua - suốt gần nửa ngày sau, da Hàn Lập vốn bóng loáng như ngọc bây giờ lại ẩn hiện từng đường tơ máu nhưng quỷ dị là đến một giọt máu cũng không hề chảy ra.

Song đây chỉ là hiện tượng bên ngoài, còn bên dưới lớp da thì huyết nhục xương cốt bị đoàn năng lượng thần bí trong hồ xâm nhập, đang tiến hành một loại diễn biến không cách gì quan sát bằng mắt thường được.

Loại quá trình cải tạo này mà đối với người bình thường cơ hồ là một loại thể nghiệm sống không bằng chết.

Nhưng với thân thể cường hoành đến nỗi không còn gì để nói, cộng thêm nghị lực lớn lao như Hàn Lập thì điểm thống khổ ấy hoàn toàn có thể thừa nhận.

Qua thêm một lúc, Hàn Lập bỗng nhiên mở hai mắt, cánh tay run run vung lên - hộp ngọc chứa linh liên lúc trước liền phiêu phù trước hắn.

Sau khi nắp hộp tự động mở ra, liên hoa màu thịt hồng liền trôi nổi lên.

Hai mắt Hàn Lập nhìn chằm chằm vào Tịnh Linh Liên, bỗng hắn há miệng phun ra một đạo thanh hà.

Ánh sáng qua đi, một cánh hoa lớn cớ lòng bàn tay bị cuốn lấy.

Hàn lập lại khẽ hút lại, mảng thanh hà lại kéo về kèm theo là cánh hoa đã được đưa vào trong miệng.

Miệng kép lại, đầu lưỡi vừa tiếp xúc với thứ bên trong lập tức cảm nhận được cỗ hương vị ngọt ngào, khiến nước bọt không kìm được tràn ra.

Cánh hoa vừa vào miệng lập tức thay đổi, biến thành một đoàn chất lỏng chảy xuôi vào cổ họng.

Một cỗ nhiệt lực bộc phát từ đan điền, hóa thành hơn mười đầu hỏa xà thâm nhập vào các đường kinh mạch khắp nơi.

Hàn Lập vô thức nhíu mày một cái, nhưng ngay trên mặt lập tức hiện lên một màu đỏ thẫm, bắt đầu lan tràn từ đầu xuống chân.

Chỉ trong thời gian vài hơi thở, đã trải rộng khắp mỗi tấc trên cơ thể.

Hắn cực kỳ hoảng sợ, sau một khắc nhiệt độ cơ thể liền bạo tăng nghìn lần. như có một luồng năng lượng cực nóng phảng phất giống dung nham bộc phát từ trong ra ngoài, thậm chí xông thẳng vào trong thức hải hắn.

Nhất thời hắn không kịp đề phòng, chỉ cảm thấy thần thức trầm xuống, sau khi thốt lên hai từ *"Không tốt"* liền triệt để hôn mê.

Chỉ một cánh hoa của Tịnh Linh liên, vậy mà lại bá đạo như vậy!

Năng lượng cực nóng gào thét tàn phá bừa bãi khắp nơi trong cơ thể hàn Lập, độ nóng vẫn tăng lên với tốc độ kinh người.

Từ xa nhìn lại, tuy Hàn Lập đang hôn mê bất tỉnh,nhưng bên ngoài thân lại nổi lên một tầng hỏa diễm đỏ rực.

Không lâu sau, làn nước phụ cận ẩn ẩn như có xu thế sôi trào.

Không biết đã qua bao lâu, Hàn Lập cuối cùng cũng tỉnh lại từ trong một hồi đau đớn. Lúc này, cỗ nhiệt lực trong cơ thể kia đã sớm biến mất, nhưng khi ánh mắt hắn vừa nhìn lại thân thể mình thì không kìm được mà hít vào một ngụm không khí.

Thân thể hắn bây giờ so sánh với lúc trước thì mạnh mẽ hơn nhiều,đồng thời da thịt bong tróc sạch sẽ, huyết nhục phía dưới lại ẩn ẩn hình thành một tầng bàng bạc, khắp nơi trên thân thể đều truyền đến cái cảm giác đau nhức kịch liệt.

Song hắn vẫn cố gắng chịu đựng, sau một hồi hướng thần niệm xem xét bên trong cơ thể lại kinh hỉ. Xương cốt toàn thân lại cứng hắn hơn nhiều, đồng thời mỗi một khúc xương lại hơi ẩn ẩn chuyển ánh tím.

Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng đảo chuyển, liên hệ với Ma Anh đang thủ hộ ngoài hồ nước. Sau khi biết được thời gian hôn mê mới hơn hai canh giờ, lúc này nội tâm hơi hơi buông lỏng, không chút do dự liền hút tiếp cánh sen thứ hai vào miệng.

Qua hai ngày hai đêm, mặt nước vốn tĩnh lặng như gương lại đột nhiên dao động kịch liệt, sau một hồi vang vọng âm thanh ầm ầm thì thình linh xuất hiện một vòng xoáy đường kinh hơn một trượng trên mặt hồ.

Vòng xoáy tản mác ra quang mang bàng bạc,nhưng đồng thời lại tuôn ra vô số phù văn màu tím!

Cùng lúc đó, mặt đất xung quanh hồ nước cũng bắt đầu rung chuyển. Vô số đoàn sáng năm màu từ bụi cỏ lùm cây xuất hiện, nhanh chóng ngưng tụ một thể phía trên mặt hồ.

Chỉ trong khoảnh khắc đã hình thành một đám mây năm màu rộng gần một mẫu ngay trên Tẩy Linh Trì, hơn nữa càng lúc lại càng lớn, càng ngày lại càng thêm chói mắt.

Còn vòng xoáy lại liên tục truyền ra từng tiếng đùng đoàng, phảng phất như có một con quái vật đáng sợ dưới mặt nước đang thôn vân thổ vụ.

Tiếng sét đánh đột nhiên vang lên giữa trời quang, một đạo điện hồ năm màu xuất hiện từ đám mây năm màu trên không, thô cỡ cái bát cơm điên cuồng bổ xuống ngay giữa vòng xoáy I

Một tiếng nổ kinh thiên động địa,cả hồ nước liền nhoáng lên!

Tia điện năm mày bị bắt ngừng lại!

Một cột sáng màu tím từ trong vòng xoáy thần bí bắn lên, đem điện hồ trên đầu kia hủy diệt, vừa lóe lên tức thì liền xâm nhập vào đám mây năm màu bên trên, trực tiếp xuyên thủng qua.

Đám mây cực lớn vốn cực kỳ chói mắt lại nhanh chóng bắt đầu ảm đạm,càng lúc càng thu nhỏ lại.

Trong chốc lát, đám mây lại truyền ra một tiếng trầm đục, lần nữa hóa thành vô số điểm sáng tản ra xung quanh.

Cột sáng ánh tím bay thẳng một đường, liền biến mất trong hư không.

Sau một khắc, mặt hồ gợn sóng cũng dần dần khôi phục tĩnh lặng, vòng xoáy màu bạc giữa hồ cũng dần dần hư ảo đi phảng phất như tình cảnh kinh người vừa rồi chưa bao giờ xuất hiện.

Trọn vẹn thời gian ăn xong bữa cơm, mặt nước lại tiếp tục dao động một hồi, một bóng người mơ hồ từ trong mặt nước bay ra,sau một cái chớp lóe liền đứng vững vàng nơi bờ hồ.

Chính là Hàn Lập đã dịch kinh tẩy tủy, hoàn toàn thoát thai hoán cốt.

Giờ phút này, hắn vẫn mang dung mạo độc nhất vô nhị, nhưng da dẻ lại càng óng ánh như ngọc, lại càng thêm một tầng bàng bạc sáng bóng khó phát hiện

Dáng người hắn cao hơn so với trước, tay chân cũng thon dài, toàn bộ thân hình đều rắn chắc hơn, mọi cử động đều gây cho người khác cảm giác trầm trọng dị thường.

Hàn Lập thoáng hoạt động tay chân một chút, hai nắm tay bỗng nhiên nắm chặt lại.

Lập tức từ những đốt ngón tay trong cơ thể truyền ra một hồi răng rắc nặng nề,đồng thời nắm tay tùy ý cách không đấm tới khối đá màu xanh bên cạnh hồ nước.

Một đấm này không hề sử dụng bất kỳ loại chân lực nào, hoàn toàn dựa lực lượng mới trải qua tẩy tủy của bản thân.

Kết quả, nắm đấm nhìn như vô lực kia vừa mới đánh ra, xung quanh bỗng nhiên phát ra từng trận vù vù, không khí lập tức giống như nước chảy xuống phễu hướng phía tới của nắm đấm mà đi, không gian vài chục trượng phía trước liền trở nên mờ ảo!

Một tiếng nổ mạnh khiến đất rung núi chuyển truyền lại đến!

Một cái hố to đường kính khoảng mười trượng lập tức xuất hiện ngay bên cạnh hồ nước!

Còn khối đá màu xanh cực lớn sớm đã bị sức lực Hàn Lập ép thành bụi phấn trở thành một bộ phận của đống bùn đất hỗn tạp bên dưới.

Thấy cảnh này, Hàn Lập vô cùng mừng rỡ!

Nếu như có vận dụng pháp lực tạo thành tình cảnh như vậy tất nhiên không phải là chuyện quái lạ, thế nhưng đây chỉ đơn thuần dựa vào lực lượng thân thể đã có thể gây ra tình cảnh như thế, nghe là đã rợn cả người!

Song buổi kiểm tra của Hàn Lập không phải đến đây là kết thúc, cánh tay lại khẽ động, ngón tay vươn dài điểm thẳng về phía mặt nước bàng bạc trong Tẩy Linh Trì một cái.

Lập tức, một đạo ánh sáng màu xanh chói mắt từ đầu ngón tay bắn ra, lóe lên tức thì liền bắn thẳng vào mặt hồ

Sau một khắc, liền nổ vang một tiếng!

Từng lớp sóng bàng bạc dâng lên từ trong hồ, cao đến chừng năm sáu trượng!

------oOo------

Chương 2104: Thôn Phệ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi từng đợt sóng lớn đi qua toàn bộ hồ nước lại hiện ra trước mắt, nước ao bàng bạc thế mà bị ngạnh sanh tách ra hai bên lộ cả đáy hồ trắng nhạt.

Vừa rồi chỉ bằng lực lượng một ngón tay của Hàn Lập đã tạo ra uy năng sâu không lường được!

Sau một khắc, lại *"oanh"* lên một tiếng!

Nước ao hai bên ào ào dồn vào chính giữa đem đáy ao một lần nữa che kín lại.

"Không tệ, pháp lực đã gia tăng hơn không ít. Nhưng chính yếu là thần niệm cùng Nguyên Anh đều lớn mạnh hơn trước kia ba phần. Còn những chỗ tốt khác sau này phải đời từ từ chậm rãi thể nghiệm một phen." Thần niệm Hàn Lập quét qua thân thể một lượt rồi trên mặt tươi cười thì thào tự nói một câu, bỗng nhiên từ phương xa truyền đến tiếng rít dài.

Chỉ trong chốc lát cấm chế bốn phía cùng lúc dao động. Một đạo kim ảnh cùng một đạo lục quang từ hai phía xa xa chớp lóe lên, liền vững vàng đứng trước mặt Hàn Lập.

Chính là Báo Lân Thú cùng Chi Tiên Linh Khu!

"Ta hoàn thành xong quá trình tẩy kinh dịch tủy, các ngươi cũng xuống dưới ngâm mình một phen đi." Hàn Lập không chút do dự phân phó một tiếng.

Báo Lân Thú nghe được lời này tự nhiên đại hỉ, lúc này liền cùng đệ nhị Ma Anh thao túng linh khu lao ùm xuống nước trong chốc lát liền lặn mất tăm.

Một lúc sau Hàn Lập lại thả ra Khúc nhi cùng hơn mười đầu Tử Văn Phệ Kim Trùng để chúng cùng tiến vào linh hồ.

Cuối cùng hắn mới giơ tay lên, muốn thả tất cả Phệ Kim Trùng trưởng thành từ Linh Thú Hoàn ra.

Sau một hồi niệm quyết, hàng vạn hàng vạn đầu Kim Trùng bay ra nhưng không hề xâm nhập vào Tẩy Linh Trì. Sau khi Hàn Lập quát khẽ một tiếng, đám trùng liền chia thành hơn mười đoàn bay vụt ra ngoài cấm chế bổ nhào về phía đại thụ hay bụi cỏ lùm cây trước mắt.

Lập tức những nơi bị đoàn trùng quét qua liền biến mất một mảng lớn linh thảo cùng linh mộc, thậm chí cả vài mỏ linh quáng nhỏ ẩn tàng dưới đất cũng bị chúng đào lên, mặt đất phảng phất như vừa bị thứ gì cạo đi một lớp.

Xung quanh vốn là màu xanh lục bắt mắt, nhưng trong nháy mắt liền biến thành một mảnh trụi lủi, hơn nữa loại cảnh sắc hoang vu này không ngừng khuếch tán, lấy mắt thường cũng thấy được tốc độ lan tràn.

Hàn Lập thấy tình cảnh này thì chỉ đứng mỉm cười.

Lúc trước hắn đã sớm dùng thần niệm quét qua không gian này một lần nhưng không hề phát hiện ra linh dược hay linh thảo gì quý hiếm, nghĩ chắc không phải không gian này không có linh dược mà chắc do cường giả Dị tộc khác thu thập hết rồi.

Nhưng ngay cả như thế thì cho dù là cỏ cây bình thường lâu năm đều hấp thu linh khí nồng đậm trong không gian này cũng sẽ có giá trị viễn siêu so với các loại linh dược bình thường bên ngoài. Hắn sở hữu bình nhỏ chắc chắn không để đám cây này vào mắt, nhưng thứ ẩn chứa lượng linh khí tinh thuần lớn như thế mà đem bỏ đi thì quả thực quá lãng phí, chi bằng để Phệ Kim Trùng thôn phệ tất cả hi vọng gia tăng thêm một ít uy năng có thể giúp hắn thêm phần nào.

Lấy thần niệm hắn hiện tại đã có thể thao túng cả bầy trùng trong thời gian ngắn, chỉ trong nhất thời nửa khắc chắc chắn không tiêu hao quá lớn.

Huống hồ cái không gian này bất quá chỉ hơn trăm dặm chiều rộng, lấy năng lực thôn phệ của bầy trùng thì không bao lâu đã xơi sạch sẽ từ đông sang tây rồi.

Ngay trong lúc này tất nhiên Hàn Lập không có ý định đợi chờ điều gì, sắc mặt hắn chợt nghiêm túc hẳn lên, bàn tay đảo chuyển liền xuất hiện một bình nhỏ màu tử kim có đạo phù cấm chế trên mặt.

Nâng bình nhỏ lên ngang đầu, hắn há miệng thổi nhẹ một hơi, tấm phù triện dán bên trên lập tức rơi xuống.

Cổ tay Hàn Lập khẽ động đem bình nhỏ dốc ngược, miệng bình lập tức mở bung, bên trong truyền ra từng tiếng thanh minh.

Kim quang lóe lên!

Chỉ thấy một đầu hỏa điểu vàng óng từ trong bay vụt ra, lượn một vòng liền giương cánh hướng không trung bay đi.

Hàn Lập hiển nhiên đã sớm chuẩn bị, bàn tay trảo một cái trong hư không, một cổ tiềm lực vô hình lập tức xuất hiện gắt gao giam giữ kim sắc hỏa điểu bên trong.

Cho dù hỏa điểu dốc sức liều mạng vỗ cánh nhưng chỉ là làm chuyện vô nghĩa, hào quang dần dần biến mất, hỏa điểu lập tức biến thành một khỏa đan dược to cỡ ngón cái ánh vàng rực rỡ lẳng lặng lơ lửng trong không trung.

Kim đan này, mặt ngoài chằng chịt đan văn tinh xảo, chính là khỏa *"Hư Linh Đan"*.

Hàn Lập thấy vậy không chút do dự liền khẽ ngoắc bàn tay!

"Vèo" một tiếng, Hư Linh Đan liền biến thành một đạo kim quang bay thẳng đến, nằm vững vàng trong lòng bàn tay Hàn Lập.

Hắn nhìn qua khỏa đan dược này trên mặt một hồi trầm ngâm.

Từ chỗ Bảo Hoa lấy được ngọc giản nhưng không hề có nhắc đến thời gian phục dụng là lúc nào sau khi vào Tẩy Linh Trì.

Song theo lẽ thường, chủng loại đan dược giống như giải dược này phải càng sớm phục dụng càng tốt, dược hiệu mới biểu hiện rõ rệt.

Làm cách này tất nhiên không thể trong thời gian ngắn đem dược lực của luyện hóa hoàn toàn nhưng phục dụng đan dược càng sớm thì càng giảm đi nguy cơ đem lại từ Tinh Linh Liên.

Sau khi cân nhắc một lúc Hàn Lập liền không do dự đem dan hoàn trên tay bỏ vào miệng rồi một mực nuốt xuống.

Dược lực chỉ trong khoảnh khắc bắt đầu có tác dụng, tiếp đó kinh mạch toàn thân cũng chậm rãi nóng bừng lên.

Dược tính của Hư Linh Đan tuy không bá đạo bằng Tịnh Linh Liên nhưng hơi ấm của nó mang đến cho Hàn Lập một cảm giác lâng lâng thư thái dị thường.

Hàn Lập trong lòng thập phần vui mừng, hẳn là linh đan này quả nhiên rất có hiệu dụng với tình huống hiện tại. Hắn liền không chậm trễ xếp bằng ngồi xuống ven hồ một mạch luyện hóa đan dược.

Không biết bao lâu thời gian trôi qua, hơn mười đám Phệ Kim Trùng khi nãy rốt cuộc cũng bay về rồi tụ tập thành một đám trùng vân màu vàng bên trên không trung.

Mi mắt của Hàn Lập khẽ mở rồi đảo qua bốn phía quan một vòng, trên môi không dấu nổi nụ cười vui vẻ.

Khắp nơi trong không gian rộng lớn này hoàn toàn biến thành một phiến hoang địa, cả khu rừng rậm rạp khi trước thì giờ đây nhìn lại chỉ còn trơ ra đám đất đá vàng vọt như một phiến sa mạc bình thường.

Bất quá linh khí trong không trung vẫn thập phần nồng đậm, chỉ cần vài trăm năm sau thì nơi đây chắc chắn sẽ khôi phục lại như bình thường.

Nhưng để bồi dưỡng ra đám cỏ cây trong thân chứa linh lực cường đại như vừa rồi chắc hẳn phải là chuyện tình của vài vạn năm sau.

Mà những con phi trùng sau khi cắn nuốt một lượng lớn thực vật chưa linh lực cường đại như vậy, lớp vỏ bên ngoài mơ hồ như sáng hơn trước không ít.

Đó là chúng vẫn chưa đem những thứ thôn phệ được hảo hảo luyện hóa. Chỉ như vậy thôi cũng đủ thấy được chỗ tuyệt hảo trong đó không chỉ như đang diễn ra trước mắt.

Hàn Lập cũng không thu đám trùng vân kia lại mà nhất thời tính toán khoảng thời gian mình có thể lưu lại trong không gian này. Sau đó trong miệng lại khẽ quát ra một âm thanh trầm thấp.

Nhất thời đoàn trùng vân kia lại hướng về hồ nước rồi nhập vào trong đó không thấy bóng dáng.

Mà bây giờ Hàn Lập cũng không đem nốt phần Hư Linh Đan còn lại tiếp tục luyện hóa mà nhìn về hồ nước màu đạm bạc trầm tư như đang cân nhắc điều gì đó.

Một khắc sau vẻ do dự trên mặt biến mất, hào quang chợt lóe, trên tay Hàn Lập liền xuất hiện thêm một chiếc hồ lô màu vàng.

Hắn lại giơ hồ lô trong tay hướng phía dưới mặt hồ màu bạc phía dưới rồi khẽ nhoáng lên một cái.

Chiếc hồ lô liền lóe lên rồi cuồng trướng lớn thêm hơn một trượng.

Hàn Lập ném hồ lô lên không trung rồi bấm niệm pháp quyết, ngón tay cũng điểm nhẹ một cái.

"Phốc xuy" một tiếng vang lên!

Nhất thời một cỗ khí hắc bạch lưỡng sắc từ hồ lô phu ra rồi hạ xuống mặt nước.

Cỗ khí hai màu chợt quay cuồng một trận rồi đem một cột nước màu bạc dưới hồ tách ra sau đó chuẩn xác hút vào bên trong hồ lô.

Hàn Lập bỗng này ra ý tưởng mang đi một ít nước trong ao, còn về phần sau này chúng có tác dụng gì hay không thì chỉ có trời mới biết.

Lúc này hắn chắp hai tay sau lưng ánh mắt một mực dán vào cái hồ lô không chút biểu tình.

Sau thời gian một bữa cơm tay áo của Hàn Lập hướng về hồ lô khẽ run một cái, một đạo pháp quyết màu xanh hiện lên rồi lướt qua nhập vào bên trong hồ lô không thấy bóng dáng.

Nhất thời đoàn khí màu hắc bạch nhị sắc lập tức biến mất, chiếc hồ lô cũng nhanh chóng thu nhỏ lại trở về hình dáng xinh đẹp mê người như lúc ban đầu.

Sau khi trở lại trạng thái bình thường chiếc hồ lô lập tức rơi vào lòng bàn tay của Hàn Lập.

Đem thần niệm đảo qua một vòng sắc mặt của Hàn Lập cũng theo đó mà trầm đi. Bàn tay hắn nắm lại đem hồ lô dốc ngược xuống.

Ngay lập tức từ trong hồ lô chảy ra một đoàn chất lỏng trong suốt, hiển nhiên chỉ là loại nước bình thường cho dù tìm kỹ cũng không có dù chỉ một chút linh khí.

Khuôn mặt Hàn Lập khẽ run rẩy, như có như không hiện lên một nụ cười gượng gạo.

Tẩy Linh Trì này quả nhiên còn có huyền cơ khác, nước trong hồ chỉ cần vừa ly khai một chút đã lập tức mất đi tác dụng.

Tuy trong lòng có chút tiếc nuối nhưng dù sao cũng đã có sự định liệu từ trước, hắn tự nhiên cũng không hề cảm thấy mất mát gì.

Hàn Lập tiếp theo lại đi xung quanh mép hồ tựa như muốn nghiên cứu huyền cơ gì trong đó.

Ở ven hồ có vài cái vách đá, bên trên được thiên nhiên hình thành một ít hình vẽ nửa giống ký hiệu nửa giống như loại thượng cổ văn tự nào đó.

Đương nhiên hắn đã âm thầm định liệu chỉ ở lại không gian này trong đúng ba ngày rồi lập tức rời đi.

Tuy không biết lời của đám người Bảo Hoa nói có là thật hay không nhưng hắn tự nhiên không có ý lấy sự an nguy của bản thân ra để kiểm nghiệm.

Thời gian tiếp theo cứ như vậy chậm rãi trôi qua. Báo Lân Thú trong hồ nước cũng phát ra khí tức lúc mạnh lúc yếu hiển nhiên là trong hồ nước đã có thu hoạch gì đó. Nhưng bởi vì thời gian còn lại quá ít nó cũng không có khả năng đem thân thể mạnh mẽ tẩy tủy dịch kinh như Hàn Lập. Nhưng cho dù như vậy thì đây cũng là loại cơ duyên vạn năm mới đến một lần.

Gần nửa ngày sau Hàn Lập vẫn một mạch quan sát bên mép hồ nước. Nhưng lúc này bỗng thở dài một hơi tiếc nuối:

"Xem ra đã đến lúc rời đi a. Thật đáng tiếc, nếu được ở đây thêm một tháng không chừng còn có thể tham ngộ thêm đôi chút."

Vừa dứt lời hắn liền quát lên một tiếng thanh minh như rồng ngâm.

Nguyên bản hồ nước đang yên lặng bỗng nhiên quay cuồng, sau đó có mấy đạo thân ảnh từ bên trong bắn ra. Tiếp theo từng đám Phệ Kim Trùng dày đặc như mưa hiện lên rồi một lần nữa ngưng tụ thành trùng vân rậm rạp.

Hàn Lập nâng tay hướng về đám Báo Lân Thú khẽ phất.

Nhất thời tiểu thú, linh khu, cùng Khúc Nhi lập tức thu nhỏ hình thể rồi biến mất trong tay áo rộng thùng thình của hắn.

Bất quá khi hắn đảo mắt qua đoàn trùng vân đang lơ lửng trên không rồi nhìn về hồ nước vẫn đang tràn đầy những đạo linh khí màu đạm bạc thì chân mày khẽ nhíu lại, thần niệm liền thúc giục.

Đám mây màu vàng liền ong lên đồng thời phát ra hàng loạt âm thanh vù vù, sau đó lại hướng về hồ nước bên dưới lao xuống rồi nháy mắt biến mất bên trong không thấy bóng dáng.

Về phần hơn mười đầu Tử Văn Phệ Kim Trùng cũng nằm trong đó.

Hàn Lập đem hai mắt dán chặt vào hồ nước thần sắc không chút biểu tình.

Nhưng chỉ một lát công phu sau đó liền xuất hiện một màn kinh người!

------oOo------

Chương 2105: Song bình

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lấy mắt thường cũng có thể thấy mặt nước bàng bạc giữa hồ đang rút đi với tốc độ chóng mặt, trong nháy mắt đã hạ xuống cả trượng.

Lúc này đây, bầy trùng không chỉ ngâm thân thể trong Tẩy Linh Trì mà còn há mồm hấp thụ lượng lớn linh thủy trong hồ.

Hàn Lập thấy linh thủy không thể bảo trì hiệu quả khi rời khỏi mặt hồ liền muốn liều một phen, lập tức để Phệ Kim Trùng trực tiếp nuốt hết vào mình.

Đương nhiên, hắn dựa vào đặc tính có thể thôn phệ vạn vật của Phệ Kim Trùng, cộng thêm bản thể gần như không thể phá hủy của chúng mới dám làm như thế.

Nếu đổi lại là Báo Lân Thú hay Chi Tiên Linh Khu, Hàn Lập tuyệt đối không dám mạo hiểm dấn thân vào cuộc phiêu lưu này.

Ai mà biết trực tiếp nuốt xuống thứ nước trong cái hồ này sẽ có loại hậu quả kinh người nào! Nếu mà làm thế thật, rơi vào tình trạng bạo thể mà chết thì cũng quá bình thường đi.

Hàn Lập đứng trên bờ hồ, lẳng lặng nhìn mực nước vơi đi từng trượng trượng một.

Ngay khi mực nước giảm xuống hơn năm sáu trượng, chuyện quỷ dị lại xuất hiện!

Mặc cho hơn vạn đầu Phệ Kim Trùng có uống bao nhiêu linh thủy thì mặt nước bàng bạc vẫn không hề giảm xuống, cứ duy trì mực nước như cũ. Thông qua thần niệm Hàn Lập cảm ứng được rõ ràng, mỗi một đầu Phệ Kim Trùng các nơi đều đang hấp thụ linh thủy không ngừng lại lấy một khắc.

Từ lúc đó, nội tâm Hàn Lập cảm thấy cực kỳ kinh ngạc!

Sau khi nhướng mày hắn ngẩng đầu lên quan sát bầu trời, lại khẽ nghĩ đến khoảng thời gian không còn lại bao nhiêu kia. Sau khi thần sắc khẽ động, ánh sáng màu xanh liền lóe lên bên ngoài thân, biến thành một đạo thanh hồng bay thẳng vào sâu trong hồ nước.

Bởi vì mực nước thấp hơn lúc trước đến gần một nửa nên áp lực dưới hồ giảm mạnh, Hàn Lập dễ dàng đã tiến đến tận đáy.

Ánh mát đảo qua đáy hồ một vòng, hai mắt nhất thời ngưng lại!

Chỉ thấy bên dưới lớp cát trắng mịn lúc trước, ngay trung tâm ẩn hiện vài khối đá mơ hồ cộm lên.

Mặt ngoài những phiến đá ấy cùng vách đá trên bờ hồ có nhừng đường văn tương tự linh văn, thoạt nhìn không có quy tắc hay trật tự nào, giống như là thứ do tự nhiên hình thành.

Bề mặt những khối đá như giao thoa với nhau, đường văn trên bề mặt hình thành một cái pháp trận loại nhỏ, không toàn vẹn.

Pháp trận tuy lớn tầm trượng nhưng ngay chỗ trung tâm rõ rãng có một lỗ thủng lớn bằng nắm tay, bên trong không ngừng tuôn ra chất lỏng bàng bạc, bộ dáng độc nhất vô nhị giống hệt linh thủy trong Tẩy Linh Trì.

Hàn Lập thấy tình cảnh như vậy thầm giật mình, nhưng một lúc sau bắt đầu vừa mừng vừa sợ!

Hiển nhiên một màn trước mắt chính là căn nguyên nguồn cội của nước hồ, cuồn cuộn không dứt.

Song sâu trong lỗ thủng kia hình như có bảo vật gì, lại có thể xuất ra nhiều linh dịch đến vậy.

Không chút nào lưỡng lự, một tay Hàn Lập trảo vào hư không, ánh sáng màu xanh chợt lóe nơi bàn tay, một thanh trường kiếm thần bí tức thì hiển hiện, cổ tay rung lên lập tức biến hóa như thanh xà chém thẳng vào lỗ thủng phía dưới.

"Oanh" một tiếng!

Bên trên pháp trận chớp lên hào quang, một tầng ánh sáng năm màu chợt lóe rồi như ngưng tụ lại, kiếm quang màu xanh thế nhưng bị bắn ngược trở ra.

Sắc mặt hắn trầm xuống, lại tiếp tục há miệng, một đoàn hỏa cầu màu bạc được phun ra nhưng đồng dạng màn sáng năm màu chớp động, hỏa cầu dễ dàng bị tống ngược trở về.

Sắc mặt Hàn Lập hơi ngưng trọng, sau một hồi cân nhắc cẩn thận, một tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, lập tức mấy trăm Phệ Kim Trùng đang hấp thụ linh thủy gần đó đều nhao nhao ùa đến, cùng tấn công vào pháp trận phía dưới.

Một khắc sau, màn sáng năm màu lần nữa hiện ra, bề mặt bên ngoài bám đầy rẫy giáp trùng màu vàng.

Tất cả giáp trùng vừa động, liền há to mồm làm lộ ra năng nanh đáng sợ, bắt đầu cắn nuốt quầng sáng.

Lấy uy lực đáng sợ của Phệ Kim Trùng, trong khoảnh khắc cấm chế liền có thể bị cắn nuốt không còn.

Khóe miệng Hàn Lập nhếch lên lộ tiếu ý, thế nhưng vừa mới hiện lên trong nháy mắt sau đó liền trở nên ngưng trệ.

Chỉ thấy những nơi năng nanh giáp trùng cắn qua, bên trên màn sáng liền lưu chuyển tinh quang, cả đến một tia dấu vết cũng không hề lưu lại.

Phệ Kim Trùng vô pháp phá hủy màn sáng năm màu này, khiến nội tâm Hàn Lập bắt đầu hoảng hốt!

Sau một hồi suy nghĩ hắn cắn răng một cái, xua tay để đám Phệ Kim Trùng này phân tán ra, tay áo lại vung một vòng, hơn mười đầu hậu tuyển Phệ Kim Trùng Vương vù vù lao đến.

Những đầu hậu tuyển trùng vương ào ào lao đi, đồng dạng cũng bám vào trên mặt màn sáng.

Lúc này đây, những nơi trên màn sáng bị răng nanh linh trùng cắn qua, trong nháy mắt đều xuất hiện từng vệt hằn thật sâu.

Hàn Lập thở dài một hơi, nội tâm cũng được thả lỏng đôi chút. chịu.

Nếu ngay cả những đầu hậu tuyển trùng vương này còn không làm gì được đạo cấm chế này, hắn quả thực muốn đau đầu vô cùng.

Hàn Lập cao hứng hiển nhiên có hơi sớm.

Dưới cái nhìn chăm chú của hắn, màn sáng có chút chớp lóe, từ đó phần đông dấu vết bị cắn trên bề mặt lại phục hồi như lúc ban đầu.

Màn sáng năm màu này không chỉ vô cùng cứng rắn mà còn có năng lực tu bổ cực kỳ cường đại.

Sắc mặt Hàn Lập đại biến.

Nếu như còn nhiều thời gian, hắn tự đánh giá hắn có thể bố trí mấy cái pháp trận, đồng thời mượn lực lượng của trận pháp mà chậm rãi phá giải đạo cấm chế trước mắt, nhưng bây giờ căn bản không có cách nào để ở lại không gian này lâu hơn. Hiện tại, hoặc là cứ như vậy mà buông tha cho cái ý niệm phá giải, hoặc là thi triển thủ đoạn sét đánh, liều mạng chấp nhận tổn hao đại lượng nguyên khí, vận dụng Huyền Thiên chi kiếm thử một lần.

Lấy uy năng thanh Huyền Thiên chi kiếm đang được phong ấn trên cánh tay hắn, cho dù màn sáng năm màu này có huyền cơ gì ở trong nhưng ăn một chém cũng tuyệt không có chuyện bình yên vô sự.

Mà lấy Tẩy Linh Trì thần bí cùng pháp trận huyền diệu hôm nay gặp, nếu trong lỗ thủng thực sự có bảo vật gì thì không nghĩ cũng biết giá trị to lớn cỡ nào!

Song nói đi cũng phải nói lại.

Sau khi hắn ly khai không gian này còn phải đối mặt với hai đại Thủy Tổ Ma tộc. Vào lúc này mà lại chịu hao tổn đại lượng nguyên khí trước khi đối mặt lưỡng ma một lúc chắc chắn là một chuyện vô cùng hung hiểm.

Thứ trong đó nên bỏ hay lấy,suy nghĩ này khiến sắc mặt Hàn Lập âm tình bất định một hồi.

"Bỏ đi! Cho dù có bảo vật thì có thể trên huyền thiên chi bảo sao. Hiện tại dù gì ta cũng đã lấy được cơ hội tiến giai Đại Thừa, về sau chỉ cần có thể tiến thêm một bước liền thật sự nắm giữ thanh Huyền Thiên chi kiếm kia, tại sao còn phải mạo hiểm phiêu lư. Nhưng thật đáng tiếc, nếu bây giờ mà là buổi sáng, phát hiện ra nơi khác thường này, nói không chừng thật sự có thể thử ra tay một phen." Sau khi thở dài một hơi, Hàn Lập rất là tiếc hận tự thì thào vài câu, hiển nhiên hắn không muốn tiếp tục mạo hiểm.

Hàn Lập xoay người lại, hai tay áo lay động lên xuống một hồi, lập tức có vô số Phệ Kim Trùng lao đến, nhao nhao chui vào trong tay áo không còn thấy bóng dáng.

Tiếp đó, hắn cùng lúc độn đi, tức khắc hóa thành một đạo thanh hồng bay vụt ra khỏi hồ nước, sau một lúc dừng lại trên không trung, liền hướng một phía khác phá không bay đi.

Đã không có Phệ Kim Trùng thôn hấp, mặt nước bàng bạc bên trong Tẩy Linh Trì bắt đầu chậm rãi dâng dần lên.

Trên bầu trời, từng đám từng đám mây năm màu bỗng xuất hiện từ trong hư vô, bên trong ẩn ẩn truyền ra thanh âm nổ vang, hơn nữa từng tia sét chớp lóe ẩn hiện.

Lúc này, cả người Hàn Lập biến thành một đạo thanh hồng, sau mấy cái chớp động liền hiện ra đứng trên đài cao, bộ dáng hình như là một tế đàn khuất trong một góc của không gian.

Ngay trung tâm đài cao, một tòa pháp trận bàng bạc được khắc sâu bên trên.

Đây chính là cửa thông lúc Hàn Lập tiến vào, lúc đi tất nhiên cũng phải mượn trận pháp truyền tống nơi đây mới có thể rời khỏi.

Thân ảnh hắn vừa hiện trên đài cao, nhưng không lập tức tiến vào trong pháp trận, mà ngẩng đầu nhìn lên không trung một cái.

Hàn Lập lúc này cũng cảm nhận được lực lượng thiên địa đang áp chế hắn một cách mãnh kiệt. Nếu chỉ cần hơi trễ một chút thời gian, không chừng lời Bảo Hoa nói lại biến thành sự thật, có muốn rời đi cũng đi không nổi.

Khẽ thở dài một hơi, Hàn Lập vừa nhấc chân, cả người lập tức tiến vào bên trong pháp trận bàn bạc, một cánh tay lại giương lên, một đạo pháp quyết màu xanh kích bắn ra, lóe lên tức thì xâm nhập vào trong pháp trận.

Truyền tống trận màu bạc phát ra từng trận vù vù, linh quang trắng ngà dần dần đại thịnh, sau một lúc liền đam Hàn Lập bao phủ vào trong.

Hàn Lập cảm giác lực lượng không gian trong pháp trận bắt đầu nổi lên sóng gió kịch liệt, biết rõ mình lập tức sẽ bị truyền tống ra ngoài nên hai mắt nhẹ nhàng khép lại, muốn yên lặng chờ đợt truyền tống kết thúc, nhưng một khắc này.

Ngay khi mi mắt hắn vừa khép lại, lập tức một đoàn lục quang đột nhiên xuất hiện từ trong vạt áo trước ngực hắn, xuất ra ngoài.

Sắc mặt Hàn Lập đại biến, hai mắt bỗng trợn lớn, một bàn tay nhanh như thiểm điện bắt đầu lục tìm nơi ngực, bàn tay tìm được một vật mà hắn luôn mang theo bên mình.

Song còn chưa kịp đợi hắn biểu lộ phản ứng giật mình, bạch quang đã lóe lên, thân hình hắn bỗng chỗ bị pháp trận truyền tống ra ngoài.

Gần như cùng lúc, mực nước trong Tẩy Linh Trì cũng đã dâng đầy lại như cũ. Ngay dưới đáy hồ, mấy khối đá tức thì tỏa ra hào quang kinh người, đem hết thảy pháp trận ở giữa che lại.

Mà ngay trong mảnh ánh sáng chói mắt, một cái bình nhỏ vàng sẫm cao khoảng vài tấc đang từ từ trôi ra từ bên trong lỗ thủng, mặt ngoài trải rộng hoa văn xanh lá, miệng bình vẫn luôn phun ra dòng nước bàng bạc nhưng càng ngày càng mảnh dần.

Sau khi đem một tia nước hồ cuối cùng phun ra, bình nhỏ vàng sẫm chớp sáng vài cái. Thế rồi ngay tại phía trên mặt bình bỗng lộ ra một đôi mắt tối đen to khoảng hạt đậu tương, xoay tròn nhìn bốn phía một hồi, nhưng lại vô cùng giống người lộ ra thần sắc cực kỳ thất vọng.

Đôi nhãn châu này lại chớp lóe lên, bỗng biến mất một cách quỷ dị, chớp mắt đã không thấy đâu.

Đồng thời bình nhỏ vàng sẫm cũng đồng dạng, quay lại hường về phía lỗ thủng trôi đi, chợt lóe rồi không thấy đâu.

Những phiến đá được bao phủ trong mảnh quang hà cũng chớp động, hóa thành vô số điểm sáng năm màu, tán loạn khắp mọi nơi.

Chúng vậy mà không phải là vật có thực,chính do thiên địa linh khí ngưng tụ biến ảo mà thành.

Về phần lỗ thủng trước kia nơi trung tâm mấy phiến đá cũng lặng yên biến mất, phảng phất như chưa bao giờ xuất hiện tại đáy hồ.

Về phần không trung trung tâm không gian, vốn dày đặc những đám mây năm màu, nhưng khi Hàn Lập truyền tống rời đi cũng từ từ tiêu tán hết thảy, toàn bộ không gian đều khôi phục tĩnh lặng như trước.

Sau một cái chớp động, cả thân hình Hàn Lập hiện ra tại một nơi hẻo lánh trên Khổ Linh Đảo, ánh mắt hắn quét qua các nơi, xác định phụ cận chắc chắn không có người, lập tức sắc mặt hiện vẻ ngưng trọng, cánh tay nhấc lên năm ngón tay mở ra, trong tay nắm chắc một thứ, nhất thời hiện ra trước mắt.

Chính là một cái túi da lớn màu đen tầm bàn tay, bên ngoài còn dán nhiều phù chú màu vàng, màu bạc.

Hàn Lập khẽ động, hai ngón tay kéo lấy góc túi một cách thuần thục dị thường, lúc sau lòng bàn tay cũng rung lên, từng tấm phù chú không một tiếng động đều tróc xuống,đồng thời một bình nhỏ màu xanh cũng lăn từ trên xuống.

Chính là bình nhỏ thần bí dùng để thúc dục thảo mộc!

Hàn Lập nhanh chóng bắt lấy bình nhỏ một cách nhẹ nhàng, đưa lên trước mặt,bắt đầu cẩn thận đánh giá.

Mặt ngoài bình nhỏ trước kia chỉ có chút ít hoa văn màu xanh lá cây, nhưng giờ phút này thêm một tầng thúy mang chớp động như ẩn như hiện.

Nhưng dưới cái nhìn chăm chú của Hàn Lập, hào quang khác thường trên mặt bình nhanh chóng yếu đi.

Sau mấy hơi thở, bình nhỏ triệt để khôi phục trạng thái bình thường.

Lông mày Hàn Lập dựng lên, đồng thời sắc mặt cũng kinh nghi bất định một hồi, nhưng sau một khắc, hắn bỗng nhiên nhấc tay, ánh mắt nhìn lướt qua về phía địa phương xa xa.

Cổ tay liền rung lên, bình nhỏ lập tức bị thu vào trong túi da,mấy tấm phù chú cũng chợt lóe, tự dính phía bên trên.

Lúc này một tay hắn bắt lấy, sau khi để vào trước ngực, túi da liền lặng yên biến mất trong vạt áo.

------oOo------

Chương 2106: Thoát thân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tiếp đó, Hàn Lập chắp hai tay sau lưng rồi lẳng lặng đứng chờ trên không.

Sau vài lần hô hấp có ánh sáng chợt lóe phía chân trời xa xa, hình như có độn quang xuất hiện.

Vừa lúc hai mắt Hàn Lập nhíu lại, tại địa phương cách hắn hơn mười trượng có hai chỗ chấn động cùng lúc, một đoàn quang hà màu hồng phấn cùng một đám hắc khí đồng thời không tạo ra tiếng động mà xuất hiện.

Bên trong màn quang hà hồng phấn chợt lóe lên hư ảnh hoa thụ, tức thì thân hình Bảo Hoa cùng Hắc Ngạc lập tức hiện ra.

Còn đám hắc khí kia xoay tròn một hồi rồi ngưng tụ, biến ảo thành một gã thanh niên áo đen, sắc mặt lạnh băng, chính là Nguyên Yểm Thánh Tổ.

Bọn họ vừa xuất hiện trước mặt Hàn Lập, không nói một lời liền đánh giá Hàn Lập từ trên xuống dưới.

Sau một lúc lâu, sắc mặt Bảo Hoa lộ ra một chút khác lạ, mới cười khẽ một tiếng rồi mở miệng.

"Đạo hữu đi ra cũng thật là muộn, báo hại thiếp thân lo lắng đấy. Nhưng bây giờ nhìn khí sắc đạo hữu tốt như thế, có lẽ ở bên trong Tẩy Linh Trì chắc đã nhận được chỗ tốt không nhỏ. Nếu mà như thế. ta cũng an tâm."

"Điều Bảo Hoa tiền bối lo lắng chắc không phải vãn bối mà là linh dược trên tay vãn bối a." Hàn Lập mỉm cười, thong dong trả lời.

"Giữa hai điều này có gì khác nhau sao? Nếu quả thực ngươi bị

vây khốn trong Tẩy Linh Trì không cách nào ra, Linh Dược tất nhiên cũng không cần lo đến nữa." Bảo Hoa không chút nào để ý, cười nói tự nhiên mà trả lời.

"Tiền bối vẫn là 'ăn ngay nói thậ't!" Hàn Lập không khỏi cười khổ một tiếng.

"Hãy bớt sàm ngôn đi! Bây giờ Tiểu tử Nhân tộc ngươi cũng đã từ bên trong ra thì nên đem Linh Dược giao ra đây, nếu đổi ý. đừng trách bổn tọa trực tiếp động thủ, đả thương ngươi rồi..." Thanh niên áo đen nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, hai mắt chớp động hung quang nói.

"Hai vị yên tâm, vãn bối chắc chắn không phá vỡ lời hứa!" Khóe miệng Hàn Lập hơi chút nhếch lên, bỗng nhiên bàn tay đảo chuyển liền xuất hiện hai cái hộp ngọc, cổ tay cử động, không chút do dự lập tức hướng tới lưỡng ma đối diện ném đi.

Không kể là Bảo Hoa trên mặt đang tươi cười hay Nguyên Yểm Thánh Tổ vẫn vẻ mặt tàn khốc, vừa thấy cảnh này trong nội tâm cả hai đều thấy sốc!

Cơ hồ là theo bản năng, một ống tay áo phất ra cuốn lấy, một bàn tay lớn chụp vào hư không.

Hai cái hộp, sau khi chớp động một cái liền riêng phần mình nằm vững vàng trong tay hai người.

Thanh niên áo đen rốt cuộc không có cách nào che dấu vẻ hưng phấn trên mặt, thậm chí chẳng quan tâm đến việc mở nắp hộp ra đã lập tức dùng thần niệm quét qua vật hộp. Một lát sau, trên mặt liền biến đổi biểu lộ vẻ cuồng hỉ.

"Ha ha, không giả, quả nhiên là Luyện Ma Thảo! Bổn tọa rúc đầu nơi tuyệt địa, đau khổ trồng trọt loại cỏ này vài vạn năm không thu được kết quả, không nghĩ tới ở nơi này lại nhận được chính phẩm. Ồ, không đúng, thứ ngươi lưu lại trên nó là gì?"

Nguyên Yểm Thánh Tổ mừng như mở cờ trong bụng liền cười to vài tiếng, đột nhiên tiếng cười nghẽn lại, thay đổi biểu tình kinh sợ cực kỳ.

Lúc này, Bảo Hoa cũng đã dùng thần niệm xem xét qua cây linh thảo trong tay mình, vẻ tươi cười trên mặt lập tức biến mất vô ảnh vô tung, nói với giọng lạnh băng, rét thấu xương:

"Hàn đạo hữu, ý ngươi là gì đây? Chẳng lẽ ngươi cho rằng làm chút điểm mờ ám ấy trên Linh Dược là có thể giấu diếm được thiếp thân?"

Ánh mắt hai người nhìn về phía Hàn Lập thoáng cái bắt đầu bất thiện.

"Hai vị tiền bối không cần tức giận. Tại hạ hỏi trước một câu, Linh Dược trong hộp có gì không đúng?" Hàn Lập không có chút ý sợ hãi nào, ngược lại, không chút hoang mang còn hỏi một câu.

"Hừ, Linh dược thì đúng là thật. nhưng nào có chuyện ngươi không động tay động chân bên trên." Hai mắt thanh niên áo đen trừng thẳng vào Hàn Lập, nghiêm nghị quát.

"Linh Dược tuy không giả nhưng thiếp thân cần một lời giải thích. Nếu không, chỉ sợ đạo hữu không cách nào ly khai đảo này." Bảo Hoa âm trầm nói.

"Vật phẩm không giả lại do tại hạ tự mình hai tay dâng lên cho hai vị tiền bối, xem như đã hoàn thành lời hứa lúc trước!" Sắc mặt Hàn Lập không mảy may thay đổi, tiếp tục nói.

"Cho dù là thế thì sao! Tiểu tử Nhân tộc ngươi chắc sẽ không cho rằng bằng chút ít lẽo lự miệng lưỡi ấy thì có thể vượt qua chứ!" Nguyên Yểm Thánh Tổ giận quá hóa cười, đột nhiên phóng nhanh về phía trước một phát, trên thân thể lập tức cuồn cuộn bốc lên hắc khí, một cỗ sát khí kinh thiên xông thẳng lên trời.

Cả phiến hư không lớn phụ cận, đều mơ hồ chịu ảnh hưởng ông ông.

Vị Ma tộc Thủy Tổ này, dưới cơn giận lại một lời không hợp liền có ý muốn ra tay.

"Tiền bối hiểu lầm rồi! Bên trên Linh Dược tại hạ hạ xuống cũng không phải là cấm chế phức tạp gì, chỉ là hai sợi phân niệm tạm thời mà thôi, không bao lâu nữa hai sợi phân niệm này sẽ tự động tiêu tán, đối với linh dược không hề tổn hại mảy may." Hàn Lập khoát khoát tay, mười phần trấn định nói.

"Phân niệm tạm thời! Ý của ngươi là. " Bảo Hoa đem Linh Dược trong hộp ngọc dò xét lại vài lần nữa, rốt cục xác định Hàn Lập không nói dối, thần sắc khẽ động mà hỏi.

"Tại hạ không có ý gì khác, cũng không dám mang mạng nhỏ của mình ra đánh cược. Hai vị sau khi đạt được Linh Dược, chưa chắc tại hạ đã bình yên rời khỏi đây. Cho nên, chỉ có thể hạ trên hai gốc Linh Dược một tia phân niệm. Chỉ cần tại hạ có thể bình yên ly khai Lôi Hải, Linh dược tất nhiên sẽ không bị tổn hại mảy may. Còn nếu hai vị tiền bối có hành động gì mà nói, không chừng hai tia phân niệm cảm ứng được, liền lập tức tụ bạo ngay. Linh dược có còn tồn tại nguyên vẹn hay không thì phải xem ý trời rồi." Hai mắt Hàn Lập chớp động tinh quang, nói từng chữ.

"Ngươi dám uy hiếp bổn tọa!" Không chờ Bảo Hoa trả lời điều gì, Nguyên Yểm một phát lại thoáng nổi trận lôi đình.

"Không dám, vãn bối cũng chỉ là tạm thời tự bảo vệ mình mà thôi. Thời điểm tại hạ ly khai Lôi Hải, phân niệm liền lập tức tiêu tán. Hai vị cũng không cần phải lo lắng chuyện sau khi tại hạ rời đi, nhân cơ hội mà tự bạo phân niệm làm tổn thương Linh Dược. Hậu quả việc ấy quả thực sẽ dẫn tại hạ kết đại cừu sinh tử với hai vị, chắc chắn sẽ bị đuổi giết đến cùng. Vãn bối cũng không ngu xuẩn đến nỗi làm như vậy." Thần sắc Hàn Lập không thay đổi nói.

"Hừ, ngươi cho rằng tự bạo phân niệm là có thể phá hủy Linh Dược trong hộp ngọc này sao? Linh Dược này là Thiên Địa kỳ vật, chưa chắc phi đao hay phi kiếm đã làm nó tổn hại." Bảo Hoa nghe Hàn Lập nói như vậy, trong đôi mắt đẹp lóe lên kỳ quang, hừ lạnh một tiếng nói.

"Có thể phá hủy hay không, ta cá là hai vị cũng không dám thử qua. Huống hồ, Bảo Hoa tiền bối thực sự cho rằng ta lưu hai tia

phân niệm tạm thời chỉ là phân niệm phổ thông thôi sao?" Hàn Lập khẽ cười một tiếng, lời nói sâu sắc đầy thâm ý.

Lời này, cuối cùng cũng khiến cho sắc mặt Bảo Hoa cùng Nguyên Yểm Thánh Tổ biến đổi lần nữa.

"Tốt, rất tốt. Bổn tọa sống mấy vạn năm qua, hôm nay chính là lần đầu tiên bị trói tay trói chân trước mặt kẻ khác. Cút. Nếu ngươi thật sự dám làm tổn hại Luyện Ma thảo, dù chỉ một chút thì bổn tọa tuyệt đối khiến cho ngươi biết cái gì gọi là muốn sống không thể, muốn chết không xong!" Có phần vượt quá dự tính của Hàn Lập, thanh niên áo đen nhìn như phẫn nộ dị thường lại trong khoảnh khắc liền khôi phục bộ dáng trấn định, sau khi thu lại hộp ngọc cầm trong tay liền lạnh lùng nói, phảng phất như lúc trước chưa bao giờ nổi giận.

"Lão ma này thật đúng là biết diễn trò!"

Nội tâm Hàn Lập ngưng trọng, nhưng trên mặt không có lấy một tia không ổn nào, lại hướng Bảo Hoa hỏi:

"Bảo Hoa tiền bối, người..."

"Không cần nói thêm gì nữa, thiếp thân cũng sẽ đáp ứng. Cứ như lời ngươi nói, dù chỉ có một phần vạn khả năng tổn hại linh dược thì ta cũng sẽ không mạo hiểm. Ngươi có thể đi, nhưng nết sau khi rời khỏi Lôi Hải mà tia phân niệm còn không biến mất. thì đừng trách sao ta trở mặt vô tình." Bảo Hoa trầm ngâm trong chốc lát, lúc sau, mặt không chút biểu tình gật đầu.

"Đa tạ hai vị, Hàn mỗ liền đi trước một bước." Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, hơi ôm quyền về phía đối diện một cái liền giẫm chân, hóa thành một đạo thanh hồng phá không bay đi.

Sau mấy cái chớp động, độn quang liền biến mất phía cuối chân trời.

Trong nháy mắt, nơi đây cũng chỉ còn trơ trọi lại tam ma.

"Bảo Hoa đại nhân, tiểu nhân có bám theo hay không." Hắc Ngạc

trước kia vẫn luôn đứng phía sau Bảo Hoa, nhịn không được tiến lên một bước, cẩn thận dò hỏi nữ tử áo trắng.

"Không cần. Người này thần thức rất mạnh, ít nhất là không dưới ta cùng Nguyên Yểm đạo hữu. Chỉ với chút điểm Ẩn Nặc Thuật ấy của ngươi, tuyệt đối không thể gạt được hắn." Bảo Hoa lắc đầu, thản nhiên nói.

"Sao vậy, khi nào thì ngươi lại trở nên nhát gan đến thế!" Thanh niên áo đen nghe vậy, liền trợn trắng mắt nói móc một câu.

"Lá gan Nguyên Yểm đạo hữu tất nhiên không nhỏ rồi, nếu thực sự có can đảm đi theo, thiếp thân sẽ khâm phục vạn phần đấy." Nữ tử áo trắng liếc sang Nguyên Yểm Thánh Tổ, không lộ vẻ gì trả lời.

"Hừ, hiện tại thủ hạ đắc lực nhất của lão phu không ngay bên người, nếu không sao có thể để tiểu tử Nhân Tộc ly khai đơn giản như vậy." Sắc mặt thanh niên áo đen trầm xuống, hơi nghiến răng nghiến lợi nói.

"Ngươi nói đó là Ảnh Sát à. Nếu quả thực nàng ở chỗ này, ngươi liền thực sự có can đảm mạo hiểm thử một lần rồi." Nhãn quang Bảo Hoa lóe lên, trên mặt mơ hồ hiện vẻ trào phúng.

"Ngươi nói rất đúng, hơn phân nửa ta không dám để nàng ra tay. Luyện Ma Thảo đối với ta quá trọng yếu, ta không hi vọng phiêu lưu như vậy." Trên mặt thanh niên áo đen thoáng hơi run rẩy, lúc sau mới cười khổ

"Ta cũng giống thế. Người này đoán ra nhược điểm của ta và ngươi, mới có thể khiến chúng ta bó tay bó chân." Bảo Hoa trả lời.

"Nhưng mà để cho tiểu tử họ Hàn này ly khai thì cũng không có gì, nhưng thần niệm hắn lưu lại bên trên Linh Dược thực sự không có vấn đề gì!" Thanh niên áo đen trước tiên gật gật đầu, bỗng nhiên lại có chút hồ nghi nói.

"Ngươi nhìn ra thứ này có chỗ khác thường rồi hả?" Bảo Hoa mở trừng hai mắt, hỏi ngược một câu.

"Không có như thế. Nếu mà nhìn ra, cũng sẽ không để tiểu tử này đi như vậy." Nguyên Yểm do dự lúc lâu mới trả lời trung thực.

"Ta cũng không sai biệt lắm, đồng dạng không nhìn ra tia phân niệm bên trên linh dược có chỗ nào đặc thù. Lấy nhãn lực của ta và ngươi đều không nhìn ra vấn đề thì chắc không có gì rồi. Chúng ta cứ đợi đi!" Bảo Hoa thở dài một hơi, chậm rãi nói.

"Nếu như ngươi vận dụng thần thông, hiện tại liền khu trừ phân niệm bên trên Linh Dược thì có mấy phần nắm chắc?" Nguyên Yểm hình như còn chưa cam lòng, bỗng nhiên lại hỏi một câu.

"Ta pháp lực không đủ, nếu thực sự chỉ là phân niệm bình thường thì có chừng sáu thành đắc thủ trước khi hắn tự bạo." Bảo Hoa như không hề cảm thấy ngoài ý muốn, nhẹ giọng trả lời.

"Sáu thành, xác thực rất thấp. Ta ngược lại có đến hơn tám phần chắc chắn, nhưng vẫn là không dám ra mạo hiểm." Trên mặt Nguyên Yểm lóe lên dị sắc, bất đắc dĩ trả lời.

Bảo Hoa cười khẽ vài cái, ngay lúc đang muốn nói thêm gì, đột nhiên bên tai hai ma đồng thời vang lên một thanh âm ông ông già nua:

"Hừ, hai người các ngươi đã không dám ra tay, vậy hãy để cho ta làm thay một phần a. Những Linh Dược khác trên người tiểu tử này, ta không khách khí mà thu nhận toàn bộ.

"Cái thanh âm này..."

"Niết Bàn, là lão gia hỏa Niết Bàn kia đã đến!"

Bảo Hoa cùng Nguyên Yểm Thánh Tổ nghe xong truyền âm, đồng thời kinh hãi nghẹn ngào thốt ra.

------oOo------

Chương 2107: Lại thấy Ngụy Tiên Lộ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhưng chỉ sau một khắc, thanh âm già nua kia bỗng đột nhiên im bặt trong tai hai người mà không hề thấy vang lên nữa.

"Đáng ra ta đã phải sớm nghĩ đến một khi lão này biết ở đây xảy ra chuyện thì sao có thể không đến nhìn một cái chứ." Nguyên Yểm Thánh tổ sắc mặt âm tình bất định lẩm bẩm một câu.

"Niết Bàn đã bị tổn thương nguyên khí nặng nề mà chìm vào giấc ngủ rồi cơ mà! Nếu nói như vậy, tên vừa tới đây chẳng qua chỉ là tam đại hóa thân Kim, Ngân, Đồng của hắn mà thôi, chỉ không biết là cái cỗ hóa thân kia đã tới đây bao lâu rồi." Bảo Hoa Thánh tổ cũng rất nhanh chóng khôi phục trấn định, như nhớ ra điều gì, nói.

"Cho dù là cỗ hóa thân nào đi chăng nữa cũng không có khác gì nhau cả. Có thể là hắn cũng chưa tới được bao lâu, nếu không sao có thể tránh khỏi tai mắt của ta và ngươi được. Có điều việc ta quan tâm hiện giờ chính là, nếu tiểu tử Nhân tộc kia bị tên đó ngăn lại thì liệu hắn có cho là do chúng ta ra tay mà dẫn nổ thần niệm đang bám trên linh dược hay không." Nguyên Yểm hơi ngập ngừng hỏi một câu.

"Chỉ cần chúng ta không đuổi theo thì hắn sẽ không làm chuyện hồ đồ đó đâu, có điều nếu hắn cảm thấy có nguy cơ vẫn lạc thực sự thì cũng khó mà nói được. Dù sao một khi ngay cả tính mệnh còn không giữ được thì dù có gây ra bất kỳ chuyện điên cuồng gì cũng chẳng có gì là lạ." Ánh mắt Bảo Hoa chớp động, nàng chậm rãi trả lời.

"Tiểu tử kia cũng không phải như ngọn đèn đã cạn dầu, nếu chỉ có một cỗ hóa thân của Niết Bàn thì không thể dồn hắn đến tình

trạng ấy được đâu. Huống hồ cho dù hắn không địch lại đi nữa thì vẫn dư sức thoát thân chạy trốn nếu muốn." Nguyên Yểm thở dài một hơi, cảm thấy nhẹ nhõm hơn vài phần.

"Cái này cũng khó mà nói trước được. Chắc có lẽ ngươi đã quên, Niết Bàn là người thù hận Linh giới nhất trong Tam Đại Thủy tổ chúng ta trước kia. Năm xưa khi hắn còn chưa thành đại đạo thì bầu bạn của hắn trong một lần Thánh tế đã vẫn lạc trong tay một lão quái vật Đại Thừa kỳ ở Linh giới." Bảo Hoa lại lắc đầu nói.

"Việc này đương nhiên ta hiểu. Nhưng hiện giờ bản thể của hắn đang ngủ say, trừ phi tam đại hóa thân cùng tới một lúc, nếu không thì hắn bắt tiểu tử Nhân tộc kia thế nào được?" Lần này Nguyên Yểm cũng không tỏ vẻ khinh thường chút nào.

"Xem ra đến giờ ngươi vẫn còn chưa biết chuyện kia, Niết Bàn cũng giỏi giấu diếm thật đấy!" Bảo Hoa lấy làm lạ nhìn hắc bào thanh niên một cái.

"Ngươi muốn nói chuyện gì?" Nguyên Yểm liền biến sắc mặt, âm trầm hỏi một câu.

"Năm đó ta và Niết Bàn từng liên thủ giết được một gã Đại Thừa dị tộc phá giới đến đây, trên người hắn chúng ta chiếm được không ít bảo vật, trong đó có hai giọt Tham Thiên Tạo Hóa Lộ pha loãng, có điều hiệu lực của hai giọt này mạnh hơn giọt khi trước Linh Vương lấy ra nhiều, dược hiệu đại khái phải đến một phần ba của tiên lộ chân chính. Ta với hắn chia đều vật đó, một giọt của ta đã dùng hết từ rất nhiều năm trước, mà giọt trong tay Niết Bàn thì khi ta rời khỏi Thánh Giới hắn vẫn còn giữ lại, hiện giờ hơn phân nửa là vẫn còn lưu lại trong tay." Bảo Hoa chậm rãi nói.

"Ngụy Tạo Hóa Lộ có công hiệu bằng một phần ba chính phẩm!" Nguyên Yểm hoảng hốt, hắn tỏ ra không quá tin tưởng lời nói vừa rồi của Bảo Hoa.

"Không sai, một khi đã có Ngụy Tạo Hóa Lộ đậm như vậy, ngươi hẳn cũng hiểu Niết Bàn sẽ dùng biện pháp gì để lưu lại tiểu tử họ Hàn đi." Bảo Hoa thản nhiên nói.

"Nếu ngươi muốn nói Niết Bàn sẽ gọi vật kia thức tỉnh thì cũng có khả năng, mặc dù hắn có thể chưa thấy tiểu tử Nhân tộc xuất thủ, nhưng một khi đã có thể bình yên tiến vào Tẩy Linh Trì trước mặt hai người chúng ta cũng đã đủ khiến hắn không thể coi thường được rồi." Con ngươi Nguyên Yểm chuyển động hai lần, vẻ mặt hắn bỗng trở nên khó coi.

"Ta với ngươi cũng rất rõ ràng, Thánh Giới chúng ta sở dĩ không hủy diệt Khổ Linh Đảo ngoại trừ những lý do nói với Hàn tiểu tử khi trước ra thì nguyên nhân lớn nhất chính là do cố kỵ sự tồn tại của vật kia. Mà muốn thức tỉnh lại cỗ Ngụy Tiên Bảo cường đại này thì cũng chỉ có một số bảo vật trong truyền thuyết mới có thể làm được. Mà Tham Thiên Tạo Hóa Lộ chính là một trong những thứ hữu hiệu nhất trong số đó. Một giọt Ngụy Tạo Hóa Lộ có công hiệu bằng một phần ba đã thừa đủ để khiến nó ra tay hai lần rồi." Bảo Hoa nhẹ giọng nói.

"Hai lần? Vật kia ở khu vực này cũng không bị thiên địa nguyên khí áp chế, tiểu tử Nhân tộc nếu khinh thường không kích thích Huyền Thiên chi bảo hộ thân thì chỉ cần một lần ra tay của nó cũng thừa đủ để giết chết hắn rồi." Hắc bào thanh niên có chút kích động.

"Sao rồi, ngươi lo lắng lắm sao?" Bảo Hoa khẽ đảo đôi mắt đẹp vài lần, thản nhiên cười hỏi một câu.

"Hừ, ngươi thì không lo lắng cho linh dược đấy. Ngộ nhỡ trước khi chết tiểu tử kia dẫn nổ phân niệm thì biết làm sao bây giờ?" Nguyên Yểm hừ một tiếng, tức giận nói.

"Nếu quả thật vật kia bị thức tỉnh dậy thì ngươi cho là tiểu tử họ Hàn còn có thời gian để dẫn bạo phân niệm trên linh dược à. Cho dù hắn có thể tranh thủ được một chút thời gian đi nữa thì hơn phân nửa cũng là dùng để suy nghĩ làm sao để bảo vệ tính mạng đi. Chỉ cần bọn ta không xuất hiện ở gần đó thì hắn căn bản cũng sẽ không bận tâm đến linh dược trong tay chúng ta. Nếu hắn vận dụng Huyền Thiên chi bảo bảo vệ mạng nhỏ thì tự nhiên lại càng không chọc giận chúng ta thêm nữa. Chúng ta chỉ cần yên lặng chờ ở chỗ này là được rồi." Bảo Hoa hết sức tự tin nói.

"Ừ, ngươi nói vậy nghe cũng có lý!" Hắc bào thanh niên suy nghĩ một chút rồi gật đầu, thần sắc cũng trở nên hòa hoãn hơn.

Hàn Lập lúc này đang phi độn rất nhanh về phía trước trong lôi hải, chẳng những bốn phía xung quanh hắn có bảy mươi hai khẩu phi kiếm màu xanh đang bay qua bay lại, phía ngoài cơ thể hắn còn có kim hồ lượn lờ không ngừng, mà trên đỉnh đầu hắn còn có hai ngọn núi nhỏ theo sát lơ lửng trên cao, đón lấy hơn phân nửa điện hồ đang đánh xuống.

Mặc dù giờ phút này chỉ có một mình hắn xông qua lôi hải nhưng tốc độ gần như hơn gấp đôi so với khi đi vào, chỉ chớp nhoáng vài lần, hắn đã lao ra rất xa rồi.

Cái này đương nhiên là vì khi Hàn Lập đi vào cùng đám người Lũng gia lão tổ thì đã ẩn tàng hơn phân nửa thực lực đồng thời cũng không vận dụng thần thông chân chính.

Hơn nữa sau khi được tẩy tủy dịch kinh ở Tẩy Linh Trì xong thì nhục thân của hắn đã mạnh mẽ đến mức đủ để chọi cứng với công kích từ vạn lôi trong nhất thời nửa khắc rồi.

Không biết sau bao lâu, vẻ mặt Hàn Lập trong độn quang bỗng biến đổi, hắn vui mừng ra mặt, bởi phía trước cách đó không xa dường như chính là bờ biên của lôi hải.

Hàn Lập hít sâu một hơi đề khởi pháp lực trong cơ thể, sắp sửa phi độn một hơi từ trong lôi hải ra ngoài. Đúng lúc này, trên bầu trời vốn không ngớt tiếng oanh minh đột nhiên ngừng lại, lôi hồ đang đánh xuống cũng ngưng tụ lại, sau đó lũ lượt quay ngược lại về phía bầu trời.

Trong khoảnh khắc, tất cả điện hồ đánh xuống đều biến mất không còn gì nữa, mà trên trời cao lại là một phiến lôi quang màu ngân bạch, điện quang chớp sáng chói mắt đến mức khiến hai mắt không thể mở ra, đồng thời một cỗ khí tức đáng sợ cũng từ đó tản phát ra ngoài.

Hàn Lập đang phi độn liền biến sắc mặt, hắn thu lại độn quang, thân hình hiện ra ở tầng trời thấp, đồng thời ngưng trọng nhìn lại về phía ngân quang trên trời cao.

Giờ phút này hai mắt hắn híp lại, trong mắt ẩn chứa lam quang lập lòe.

Dị dạng trên bầu trời lôi hải cũng không kéo dài quá lâu, chỉ trong thời gian vài hơi thở, điện quang màu ngân bạch đều biến mất hết, trên bầu trời hiện ra một con quái vật lớn như một tòa cự sơn.

Bên ngoài thân nó là lớp kim quang lấp lánh, hơn nữa còn có từng đợt ngân hồ bao quanh toàn thân, đây chính là con Hoàng Kim Bàng Giải khi trước!

Mà điều khiến cho Hàn Lập lạnh người chính là, ở phía trên càng của con Hoàng Kim Bàng giải này lại có một tên trung niên vận một bộ trường bào màu vàng kim đang đứng ở đó.

Da thịt trung niên nhân này cũng có màu vàng kim nhạt, hai mắt hắn long lanh xanh biếc, nhưng hốc mắt trầm sâu khiến người ta có cảm giác âm trầm dị thường.

Thần niệm Hàn Lập đảo qua người trung niên này một lần nhưng không cách nào dò xét ra tu vi chân chính của đối phương, trong lòng hắn lại càng đề cao cẩn thận thêm mấy phần.

Nếu như đối phương không phải có tu vi vượt xa hắn thì cũng là do tu luyện công pháp đặc thù nào đó hoặc có dị bảo nào đó che đậy tu vi, cho dù là tình huống nào đi chăng nữa đều không phải tin tức tốt gì với hắn.

Huống hồ, lôi hải trước mắt bỗng nhiên biến mất một cách quỷ dị, rồi Hoàng Kim Giải lại hiện thân ra ngay sau đó cũng khiến cho lòng Hàn Lập càng thầm nghi hoặc không ngừng.

Có điều khi trước hắn đã đối mặt với hai đại Thủy tổ là Bảo Hoa và Nguyên Yểm nên cũng không cảm thấy sợ hãi quá mức, mà chỉ ở phía dưới quan sát tên trung niên mặc cẩm bào mà không nói một lời.

"Ngươi là người Linh giới sao?" Kim bào nhân lạnh lùng hỏi một câu.

"Đúng thế, các hạ là?" Tâm niệm Hàn Lập khẽ chuyển, nhưng ngoài miệng lại trả lời hết sức trấn định.

"Đám người Linh giới các ngươi tất cả đều đáng chết, ngươi cũng không ngoại lệ!" Kim bào nhân vừa nghe Hàn Lập nói vậy, vẻ dữ tợn trong mắt liền hiện lên, đồng thời hắn nói với giọng băng lãnh.

"Lời này của các hạ có ý gì vậy?" Hàn Lập nhướn mày, hỏi lại một câu.

Nhưng người trung niên mặc kim bào dường như lại không muốn nói thêm gì với Hàn Lập nữa, bỗng nhiên hắn khẽ lật bàn tay, một chiếc bình nhỏ màu vàng xuất hiện trong tay, đồng thời cũng dốc ngược miệng bình xuống phía dưới.

Một khắc sau đó, một giọt chất lỏng màu xanh biếc từ miệng bình rơi ra, lóe lên rồi nhập vào chiếc càng lớn của Hoàng Kim Cự Giải rồi biến mất.

"Tham Thiên Tạo Hóa Lộ!" Hàn Lập vừa thấy cảnh này, con ngươi hắn chợt co rụt lại, hắn không kìm lòng được kêu lên một tiếng.

"Hừ, ngươi cũng biết vật này sao!" Trung niên mặc kim bào hơi cảm thấy ngạc nhiên, lạnh lùng hỏi một câu.

Vẻ mặt Hàn Lập lại trở nên âm tình bất định.

Đúng lúc này, Hoàng Kim Cự Giải vốn dĩ không hề nhúc nhích đột nhiên thu lại điện hồ trên người, đồng thời vô số kim văn sáng chói tuôn ra ngoài cơ thể, trong nháy mắt đã trải rộng khắp thân hình khổng lồ. Một đôi con ngươi khổng lồ phía trước chậm rãi cuộn mở ra, mà bên trong cũng là một phiến như vàng ròng.

"Niết Bàn, lại là ngươi gọi ta thức tỉnh. Lần này thứ ngươi cung phụng không tệ. Dựa theo quy định, ta có thể trợ giúp người cung phụng." Miệng con Hoàng Kim Bàng Giải hơi khẽ động, cả hư

không liền vang lên tiếng oanh minh không dứt.

Con Hoàng Kim Bàng Giải này không ngờ lại hết sức linh tính, cứ như là có linh trí của riêng mình vậy.

Hàn Lập thấy tình hình này thì giật mình trong lòng, tâm niệm hắn nhanh chóng chuyển động không ngừng.

"Giết chết tiểu tử Linh giới này!" Trung niên mặc kim bào không hề do dự mà lấy ngón tay chỉ về phía Hàn Lập lớn tiếng nói.

"Được, nhưng bất kể có thành công hay không thì với hiệu lực tiên lộ mà ngươi cung phụng, ta chỉ có thể toàn lực xuất thủ hai lần, ngươi chắc chắn chứ?" Hoàng Kim Giải không nhanh không chậm trả lời một câu, con ngươi khổng lồ bỗng nhìn chăm chú lên người Hàn Lập.

Cái nhìn này khiến hắn không khỏi có một cảm giác băng hàn tới mức lông tóc dựng ngược!

"Ha hả, với thực lực của ngươi thì hai lần cũng đủ để giết chết một tên Đại Thừa bình thường rồi, ngươi ra tay đi." Trung niên mặc kim bào cười điên cuồng một tiếng, không hề đắn đo mà đồng ý ngay lập tức.

"Tốt, bổn tiên ra tay đây." Hoàng Kim Giải quát khẽ một tiếng, một chiếc càng lớn vừa nhấc lên đã lập tức biến ảo thành một cái kéo màu vàng kim lớn hơn trăm trượng, chớp mắt một cái đã cắt thẳng về phía Hàn Lập.

Hàn Lập chỉ cảm thấy hư không hai bên người bừng sáng kim quang, lưỡi kéo vàng sắc bén không hề có dấu hiệu báo trước mà xuất hiện hai bên người hắn, đồng thời cũng hung hăng kẹp lấy hắn vào giữa.

------oOo------

Chương 2108: Thánh Giải chi uy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mặc dù Hàn Lập biết một khi Hoàng Kim Giải xuất thủ chắc chắn không phải chuyện đùa nhưng hoàn toàn không ngờ được nó xuất thủ lại sắc bén đến nhường đó.

Không hề gây ra một chút không gian dao động nào nhưng kéo vàng biến thành kim quang đã đến gần trong gang tấc, căn bản không còn kịp để thi triển bí thuật tránh né nữa.

Với sự khủng bố mà kéo vàng cho thấy, chỉ sợ không có bất kỳ bảo vật phòng ngự nào có thể ngăn cản được nó.

Hàn Lập mặc dù kinh sợ nhưng tâm niệm xoay chuyển như chớp, bỗng nhiên hắn quát lớn một tiếng, cánh tay phong ấn Huyền Thiên chi bảo đột nhiên nâng lên, những phù văn màu xanh thẫm phía ngoài da thịt tuôn ra, bàn tay hóa thành kiếm chém thẳng vào hư không, một vạt kiếm quang xanh lờ mờ lập tức lao ra ngoài.

Đối với kim quang sắc bén từ bên còn lại đánh tới, một bàn tay khác của Hàn Lập khẽ lật, da thịt hắn trong phút chốc biến thành màu tử kim. Năm ngón tay xòe ra, một tầng ngũ sắc hàn diễm cuồn cuộn tuôn ra, sau khi ngưng tụ lại thì biến thành một tấm băng thuẫn năm màu chắn ở trước người, đồng thời hà quang màu xám tro mờ mịt sáng lên phía ngoài cơ thể, Nguyên Từ Thần Quang cũng hóa thành một màn sáng bảo vệ lấy thân thể.

Không chỉ như vậy, hắn còn nhanh chóng há miệng phun ra một hỏa cầu màu bạc, hỏa cầu lao thẳng về phía công kích.

Một tràng nổ lớn *"ầm ầm"* vang lên, tiếp đó chỉ nghe thấy 'rắc' một tiếng!

Kim quang kia mặc dù đánh vỡ kiếm quang màu xanh nhưng khi chém đến cánh tay chi chít linh văn xanh thẫm thì lại bị bắn ngược lại mà không hề gây ra một chút tổn thương nào cho cánh tay đó.

Mà kim quang bên kia thì lại cắt đôi băng thuẫn năm màu và màn sáng màu xám tro, nó chỉ hơi ngưng lại một chút khi bị hỏa cầu màu bạc đánh trúng nhưng rồi lóe một cái lại biến mất rồi chém ngang qua hông Hàn Lập, hộ thể linh quang của Hàn Lập lúc này mỏng manh như tờ giấy mà không thể ngăn cản được nó chút nào.

Mùi máu tanh tản ra khắp nơi, hai khúc thi thể ngay lập tức rơi xuống từ trên trời cao.

Mà kim quang lại quay ra chém xuống phía dưới, hai khúc thi thể trong nháy mắt bị nó chém nát bét, chỉ còn một vùng mưa máu rơi lả tả xuống dưới.

Người mặc kim bào thấy vậy liền cười lớn:

"Ha ha, ta còn tưởng ngươi có bản lĩnh lớn thế nào chứ, mới dính một đòn của Thánh Giải mà đã ngã xuống chết rồi. Thế mà Bảo Hoa và Nguyên Yểm còn bị ngươi uy hiếp nữa, xem ra nhiều năm không gặp, hai tên đó cũng biến thành phế vật rồi."

"Đòn thứ nhất năm thành thần thông không giết chết mục tiêu, triển khai đòn thứ hai với mười hai thành thần thông!"

Nhưng đúng vào lúc này, một câu nói ù ù vang lên khiến tiếng cười của người mặc kim bào bỗng nhiên im bặt.

Vừa nói dứt lời, hai cái càng lớn của con Hoàng Kim Cự Giải đồng loạt giơ lên trời cao, tầng tầng lớp lớp những phù văn màu vàng kim từ trong thân thể nó tuôn ra điên cuồng vận chuyển trên không trung rồi ngưng tụ thành một khối cầu khổng lồ đường kính trăm trượng.

Thể tích khối cầu này hết sức kinh người, phía ngoài lóng lánh

ánh kim, thật là vô cùng chói mắt!

Đúng lúc này, hư không phía ngoài vùng mưa máu chừng hơn trăm trượng bỗng nhiên dao động, một bóng người màu xanh nhạt lại im hơi lặng tiếng hiện thân ra.

Không ngờ lại là Hàn Lập vốn tưởng đã ngã xuống khi trước rồi.

Trung niên mặc kim bào thấy vậy thì hơi ngẩn ra một chút, nhưng cũng hiểu ra ngay lập tức, hắn cười dữ tợn một tiếng rồi nói:

"Hóa ra là có dị bảo chết thay, vừa rồi coi như số ngươi may mắn, nhưng với đòn tiếp theo của Thánh Giải thì ngươi chỉ còn một đường chết mà thôi. Làm như thế cùng lắm cũng chỉ cầm cự được thêm chốc lát mà thôi."

Hàn Lập tỏ ra không hề quan tâm tới ngữ khí châm chọc của người mặc kim bào mà chỉ nhìn khối cầu đang lơ lửng trên đỉnh đầu Hoàng Kim Cự Giải với ánh mắt âm trầm vô cùng.

Một đòn khi nãy của con quái vật khổng lồ này mặc dù phân nửa đã bị hắn ngăn cản được nhờ vào một chút uy lực của Huyền Thiên chi kiếm nhưng một nửa khác lại dễ dàng phá vỡ phòng ngự của hắn dễ dàng như xuyên qua đậu hũ.

Nếu không phải hắn hắn vội vàng thúc giục phân nửa máu huyết bên trong cơ thể kích phát khối hóa kiếp khôi lỗi luyện chế từ Khấp Linh Huyết Mộc ra thay mình gánh lấy nửa đòn này thì chỉ sợ cho dù vừa nãy không chết đi nữa cũng phải đoạn chi tàn thể rồi.

Hiện giờ Hoàng Kim Giải không hề chần chờ mà lại tế ra một khối cầu bằng phù văn màu vàng lớn như vậy cho thấy uy năng của đòn công kích tiếp theo sẽ lại càng sâu không lường được, hắn cảm thấy vô cùng kinh sợ, hít sâu vào một hơi, lập tức thi triển thủ đoạn bảo vệ tính mạng mạnh nhất của mình.

Chỉ thấy Hàn Lập gầm nhẹ một tiếng, một tay hắn bấm niệm pháp quyết, kim quang ngoài cơ thể sáng bừng lên, thân hình hắn bỗng nhiên điên cuồng lớn lên, đồng thời huyễn hóa ra một con kim mạo cự viên cao hơn trăm trượng, kim hà phía sau hắn quay cuồng, Phạm Thánh Pháp Tướng ba đầu sáu tay loáng cái đã hiện thân ra.

Không chỉ có vậy, cự viên vỗ một tay lên đầu, thiên linh cái mở ra, từ đó có một Nguyên Anh màu vàng cao chừng nửa thước bay ra.

Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng của Nguyên Anh thấp giọng đọc mấy câu chú ngữ, tức thì quang hà ở gần đó bừng sáng, vài loại pháp tướng Chân Long, Thải Phượng, Lôi Bằng liên tiếp hiện ra nhanh chóng.

Tất cả các loại pháp tướng, bao gồm cả Phạm Thánh, sau khi xoay tròn một vòng trên không trung liền bổ nhào về phía Nguyên Anh.

Một tiếng nổ lớn vang lên, kim quang bừng sáng!

Thân thể của cự viên thu nhỏ lại trong nháy mắt, sau khi quang mang tắt dần thì lại biến thành một bóng người chỉ cao xấp xỉ như một gã thường nhân.

Bóng người này khắp người có kim quang lấp lánh, bất kể da thịt hay khuôn mặt đều có một tầng lân phiến màu vàng nhạt bao trùm, trên đầu lại có thêm một cái sừng màu xanh, và còn có một con mắt quỷ đen nhánh hiện ra giữa trán.

Khuôn mặt mơ hồ lộ ra phía sau lớp lân phiến màu vàng chính là khuôn mặt của Hàn Lập!

Nhưng giờ phút này thoạt nhìn thấy hắn gây ra một cảm giác yêu dị khiến lòng người kinh hãi, từ trong mắt thậm chí còn ẩn chứa thứ mang màu kim lam chớp tắt không ngừng. Một khắc sau đó, kim quang ở một bên đầu vai hắn sáng lên, lại có một hư ảnh đầu màu vàng kim quỷ dị hiện ra, đồng thời dưới xương sườn chỉ thấy 'phốc' hai tiếng, lại có hai cánh tay lóng lánh ánh kim hiện ra.

Trong khoảnh khắc hắn đã kích phát ra Nhị niết biến thân, xuất hiện dưới hình tượng ma hóa cực kỳ dữ tợn.

"Niết Bàn Thánh thể!"

Trung niên mặc kim bào vừa thấy hình tượng cực kỳ quen thuộc trước mắt này thì kêu lên thất thanh, hắn không thể tin tưởng nổi vào hai mắt mình nữa.

Bản thân hắn là một trong tam đại hóa hân của Niết Bàn Thánh thể, khi hắn đi tới Khổ Linh Đảo thì Hàn Lập đã tiến vào Tẩy Linh Trì được một lúc lâu rồi nên hắn không hề biết được là Hàn Lập lại tu luyện Niết Bàn Thánh thể, thậm chí lại còn có thể thi triển được tới Nhị niết biến thân. Hiện giờ hắn vừa thấy Hàn Lập thi triển ra thần thông áp hòm mà vốn chỉ bản thể mình mới có thì tự nhiên lộ ra vẻ mặt khó có thể tin được.

Có điều bất kể là Hoàng Kim Cự Giải hay Hàn Lập cũng đều mặc kệ vị hóa thân của Niết Bàn Thánh tổ này khiếp sợ đến đâu mà đều xuất thủ sau đó một khắc.

Cự giải vươn hai chiếc càng lớn chập lại ở giữa, kẹp lấy khối cầu từ phù văn một cách chắc chắn, sau đó kim quang khắp người bừng sáng, nó lấy hết sức bình sinh mạnh mẽ ném khối cầu phù văn khổng lồ về phía Hàn Lập.

Mà Hàn Lập sau khi biến thân chỉ thấy hai khối đầu đồng thời cười lạnh một tiếng rồi khẽ nhấc cánh tay màu xanh thẫm có phong ấn Huyền Thiên kiếm lên.

Một khắc sau đó, vô số phù văn màu xanh thẫm từ cánh tay tuôn ra, sau khi ngưng tụ lại liền hóa thành một kiếm ảnh màu xanh thẫm.

Kiếm ảnh này chỉ dài chưa đầy ba thước nhưng chuôi của nó bị Hàn Lập nắm chặt trong tay, ngay lập tức chém về phía khối cầu phù văn màu vàng kim không hề nao núng.

Mặc dù do hạn chế bởi tu vi và thời gian nên Hàn Lập không thể kích thích Huyền Thiên kiếm một cách thực sự, hiện giờ thứ hắn cầm trong tay chỉ là kiếm ảnh do một phần uy năng của nó biến ảo mà thành, nhưng kiếm này vừa mới chém ra phút chốc đã kinh động lòng người, phong vân biến sắc.

Bầu trời trong phương viên vài chục dặm bỗng nhiên trở nên ảm đạm xuống!

Cả phiến hư không cũng ngập tiếng ầm vang, những quang cầu ngũ sắc do thiên địa nguyên khí biến ảo mà thành hiện lên như mưa ở khắp bốn phía, sau đó điên cuồng lao tới kiếm ảnh màu xanh thấp như nước triều dâng.

Kiếm ảnh màu xanh thẫm chém ra cũng kéo theo một kiếm quang màu xanh biếc, dù chỉ dài gần mười trượng nhưng nhờ có thiên địa nguyên khí quán chú vào mà bỗng chốc dài lên tới hơn trăm trượng, hơn nữa sau khi ầm vang một tiếng, ở phía ngoài kiếm quang khổng lồ bỗng có từng đạo điện hồ màu xanh lập lòe hiện lên, thanh thế hết sức kinh người!

Mà khối cầu phù văn màu vàng kim khổng lồ kia ngay trước khi tiếp xúc với kiếm quang khổng lồ cũng vang lên một tiếng trầm đục, từ phía ngoài nó chợt xuất hiện hơn ngàn hư ảnh phù văn lớn chừng cái đấu.

Mỗi một phù văn đều lờ mờ kim quang và liên tục chuyển động không ngừng.

Một tiếng nổ như trời long đất lở vang lên, quang mang hai màu lục kim bỗng bộc phát từ giữa Hàn Lập và Hoàng Kim Cự Giải, chúng theo khí lãng cuộn về các phương hướng khác, chỉ trong phút chốc đã chia bầu trời thành hai phần thẳng tắp.

Một nửa bầu trời là kiếm quang màu xanh lục lờ mờ, còn một nửa bầu trời khác thì tràn ngập những phù văn màu vàng kim sáng lấp lánh quay cuồng không ngừng.

Nhưng sau khi hai bên giằng co được mấy hơi thở thì những hư ảnh phù văn màu vàng phía bầu trời bên kia đột nhiên tập trung lại ở giữa, đồng thời lại huyễn hóa ra mười mấy hư ảnh kim văn lớn như ngọn núi rồi hung hăng lao về phía Hàn Lập ở phía bên này.

Mặc dù sau mỗi một đòn thì những hư ảnh phù văn khổng lồ cũng lóe lên rồi biến mất nhưng dường như trong những hư ảnh này có ẩn chứa một chút lực lượng từ pháp tắc.

Kết quả là sau mỗi một đòn thì mỗi góc bầu trời cũng hơi run rẩy, nhưng sau bảy tám lần như vậy thì một phía bầu trời màu xanh hoàn toàn sụp đổ mà không cách nào ngăn cản kim quang cuồn cuộn lấn xuống.

Hàn Lập đang ở phía sau sắc mặt đại biến, kiếm ảnh màu xanh thấp khẽ run rẩy rồi vỡ vụn ra từng khúc, bốn cánh tay đột nhiên đồng loạt đánh về phía trước một đòn.

Tức thì có bốn hư ảnh bàn tay màu vàng kim lớn mỗi cái lớn như một tòa lầu các xuất hiện trong tiếng ầm vang bỗng hiện lên phía sau thanh quang đã vỡ vụn, đồng thời mạnh mẽ vỗ về phía trước.

Thanh quang vốn dĩ đã vỡ vụn trong nháy mắt lại một lần nữa hợp lại với nhau, miễn cưỡng chặn lại kim quang đang lấn tới.

Có điều tình hình như thế này cũng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn mà thôi!

Sau khi mấy hư ảnh phù văn khổng lồ còn lại cũng hùng hổ đập xuống, hư ảnh bốn bàn tay màu vàng kim cũng vỡ vụn trong chớp mắt, kim quang một lần nữa đè ép xuống.

Nhưng chỉ cần có được sự ngăn cản trong chốc lát này thì Hàn Lập phía bên kia đã sớm lăn một vòng sang bên.

Một tiếng sét vang lên, một con đại bàng có hai đôi cánh một kim một ngân bỗng nhiên hiện ra, bốn cánh đồng thời vỗ một cái liền hóa thành một quang ti màu kim ngân biến mất tại chỗ.

Mà một khắc sau đó, một mảng lớn kim quang đã cuốn tới phía trước che phủ lấy phiến hư không khi trước, đồng thời cuồn cuộn tràn ra với một tốc độ không thể tưởng tượng được.

Chỉ trong chớp mắt, hư không khổng lồ trong phương viên trăm dặm nơi mắt thường có thể nhìn thấy đều tràn ngập màu vàng kim lấp lánh.

Có điều loại thiên tượng kinh người này cũng chỉ kéo dài có trong một chốc một lát mà thôi.

Cho tới khi Hoàng Kim Giải mở lớn miệng khẽ hút thì kim quang khắp trời lại như thủy triều bị cuốn trở về, bầu trời lại một lần nữa khôi phục lại vẻ trong sáng vốn có của nó.

Lúc này, trung niên mặc kim bào vẫn lơ lửng ở bầu trời phía trên cự giải, tinh quang trong hai mắt chớp động không ngừng quét ra bốn phía.

------oOo------

Chương 2109: Quay giáo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không gian bỗng nhiên lay động!

Một tiếng ho nhẹ vang lên, một bóng người bỗng lảo đảo hiện ra trong kim quang lấp lánh ở một nơi rất xa.

Chính là Hàn Lập đã thu lại Niết Bàn Thánh thể, khôi phục nguyên hình.

Có điều mặt hắn bây giờ tái nhợt như cắt không còn hột máu, thanh bào rách bươm, nửa người đen sạm, mơ hồ còn còn có thể ngửi thấy mùi khói khét lẹt.

Mà cánh tay phong ấn Huyền Thiên kiếm thì linh văn màu xanh thẫm ở bên ngoài đã biến mất không còn một mống để lộ ra một cánh tay trắng nõn trong sáng, nhưng vết kiếm màu xanh nhạt ở trên đó vẫn còn có thể thấy được nhưng lại rõ hơn gấp rưỡi so với trước.

Mà khí tức của Hàn Lập thì lại yếu hơn so với khi trước gần một nửa, mặc dù hắn vẫn giữ được tính mạng trước một đòn toàn lực của Hoàng Kim Cự Giải nhưng nguyên khí vẫn thật sự bị hao tổn rất nhiều.

Người trung niên mặc kim bào thấy vậy, vẻ dữ tợn trên mặt lóe lên rồi biến mất, hai tay nắm thành quyền rồi bỗng biến mất tại chỗ.

Mà Hoàng Kim Cự Giải sau khi ra xong đòn thứ hai cũng không chìm vào giấc ngủ nhưng vẫn bất động ở trên không trung mà không có ý ra tay tiếp.

Dù Hàn Lập ở nơi xa mới vừa ổn định được thân hình nhưng cử động của người mặc kim bào vẫn không thể qua được tai mắt của hắn, hắn liền biến sắc mặt, lăn một vòng sang bên cạnh rồi biến ảo thành một con Ngũ Sắc Thải Phượng lớn chừng hơn một trượng.

Hai cánh Thải Phượng giương lên, ngũ sắc hà quang bỗng bừng lên phía ngoài cơ thể rồi Thải Phượng ngay lập tức biến mất vào trong hư không.

Một khắc sau, ở nơi Thải Phượng biến mất có hai ma thủ đen kịt lớn như một căn phòng phá không lao tới, chúng vỗ vào nhau, hư không trong phương viên gần mẫu có một tiếng nổ lớn vang lên rồi lại không ngừng chấn động vặn vẹp như đang sụp đổ đến nơi.

Tiếp đó hắc khí quay cuồng, một thân hình cao hơn mười trượng như Ma thần bỗng nhiên hiện ra ở phụ cận.

Vừa nhìn khuôn mặt trải rộng lân phiến màu đen liền có thể nhận ra đó chính là người mặc kim bào đã thi triển ma hóa.

Có điều lúc này chẳng những thân hình hắn điên cuồng biến lớn hơn đến mấy chục lần, mà lân phiến màu đen cũng trải rộng khắp người, trên đỉnh đầu lại mọc thêm một cái sừng màu xanh, ở đó mơ hồ có lôi điện màu tím phóng ra không ngừng. Dáng vẻ này của hắn cực kỳ giống với nhất niết biến thân của Hàn Lập khi trước, thậm chí ngay cả khí tức đều giống tới năm sáu phần.

Người mặc kim bào sau khi thấy một đòn của mình vừa ra không thể làm gì được Hàn Lập đã hao tổn nhiều nguyên khí thì cảm thấy hơi ngạc nhiên, nhưng ngay lập tức hừ lạnh một tiếng, cái đầu khổng lồ bỗng nhiên quay sang một bên, quát khẽ một tiếng:

"Không ngờ trong tình huống như vậy mà ngươi còn đủ sức phá vỡ hư không. Cho dù là nhờ vào thân thể Thải Phượng đi nữa nhưng lão phu cũng phải khen một câu 'không tồi' đấy.

Phương hướng hắn đang nhìn tới rõ ràng là chỗ của Hoàng Kim Cự Giải.

Mà hắn vừa dứt lời thì ngũ sắc hà quang phía trên Hoàng Kim Giải cũng bừng sáng, Thải Phượng do Hàn Lập biến thành từ đó *hiện ra, cũng khôi phục hình người ở trong linh quang.*

Có điều lần biến thân này lại khiến khí tức của hắn càng yếu thêm một phần, mà sau khi hắn nghe thấy tiếng của người mặc kim bào sau khi đã ma hóa nói thì thần sắc vẫn như thường, mà chỉ quan sát hình dáng đối phương sau khi biến thân với vẻ hơi ngạc nhiên rồi chậm rãi nói:

"Khẩu khí của các hạ lớn lối thế này hẳn phải là bậc đại năng cao tầng nhất ở Ma giới rồi. Trong số mấy tên Thủy tổ của Ma giới, mặc dù ta vẫn chưa từng gặp Lục Cực và Niết Bàn nhưng ta nghe nói Lục Cực là một nữ tử, mà Niết Bàn là người duy nhất trong số đám Thủy tổ có thể tu Niết Bàn Thánh thể đạt đến cảnh giới Đại Thừa. Xem tình hình này thì không cần phải nói cũng biết thân phận của các hạ rồi. Nhưng tu vi của ngươi cùng lắm cũng chỉ hơi mạnh hơn tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ một chút mà thôi, ngươi vẫn chưa tiến vào cảnh giới Đại thừa, xem ra cũng chỉ là một cỗ hóa thân thôi."

"Hừ, lão phu cũng không ngờ được ngoại trừ ta ra còn có người có thể tu luyện Niết Bàn Thánh thể tới tận nhị niết, hơn nữa lại còn là một tên tu sĩ Hợp Thể kỳ. Có điều ngươi đã bị trọng thương bởi hai đòn từ Thánh Giải, giờ muốn thoát thân khỏi tay lão phu cũng chỉ là nằm mơ mà thôi. Giờ giao mạng nhỏ ra đây đi." *Người mặc kim bào hừ lạnh một tiếng, nói với giọng không chút cảm tình nào.*

Đồng thời với tiếng quát khẽ của hắn thì ngoài cơ thể hắn bỗng hiện lên vạn đạo ô mang, thân thể lại càng trở nên khổng lồ hơn nữa với một tốc độ không thể tưởng được, trong khoảnh khắc hắn đã biến thành một quái vật khổng lồ cao hơn trăm trượng, mà ma khí ở hư không phụ cận lại càng cuồn cuộn xông thẳng đến tận trời cao.

Sắc mặt Hàn Lập khẽ động, năm ngón tay ở trong tay áo hơi khẽ mở ra.

Tức thì linh quang trong lòng bàn tay lóe sáng, một viên hoàn đen nhánh hiện ra rồi bị hắn nắm chặt lấy.

Đây chính là Linh thú hoàn chứa đầy Phệ Kim Trùng!

Hiện giờ thần niệm của Hàn Lập vẫn còn mạnh mẽ như trước, hắn có thể dựa vào đó để điều khiển bầy Phệ Kim Trùng và hơn mười con hậu tuyển Trùng Vương.

Huống hồ hắn vẫn còn chưa giở Kim Thân và Linh khu ra, lại còn cả Báo Lân Thú nữa, hắn nghĩ chỉ cần Hoàng Kim Cự Giải không tiếp tục ra tay thì cho dù tên hóa thân của vị Niết Bàn Thánh tổ này có thi triển Niết Bàn Thánh thể thì hắn vẫn có sức đánh một trận.

Nghĩ vậy nên đến giờ Hàn Lập vẫn tỏ ra hết sức bình tĩnh.

Có điều khi ánh mắt hắn đảo qua Hoàng Kim Cự Giải bên dưới bỗng nảy ra một ý, vốn dĩ sắp sửa tung thú hoàn ra thì lại ngưng lại, hắn mở miệng hỏi Hoàng Kim Cự Giải một câu:

"Niết Bàn Thánh tổ hiến tế Tạo Hóa Lộ cho ngươi có thể mời ngươi xuất thủ hai lần, không biết thứ ta lấy ra có thể khiến các hạ xuất thủ một lần được không?"

"Đương nhiên là được! Bất kể là tiên hay ma, chỉ cần có thể đưa ra tế phẩm bản thánh cần có thì ta cũng sẽ tương trợ." *Hoàng Kim Cự Giải không hề cảm thấy giật mình chút nào mà ù ù đáp lại.*

Hàn Lập nghe vậy liền mừng rỡ trong lòng.

Mặc dù hắn vẫn còn hoài nghi không ít rằng không biết lục dịch trong bình nhỏ thần bí có phải là Tạo Hóa Lộ mà mấy ngày nay nghe đám người kia nói đến không nhưng với tình thế trước mắt thì hắn chỉ còn cách là còn nước còn tát mà thôi.

Nhưng hắn còn chưa kịp có hành động gì thì ở phía đối diện có tiếng người mặc kim bào cười như điên dại nói:

"Ha ha, tiểu bối, đừng mơ tưởng nữa. Thứ Thánh Giải cần có thì sao ngươi có bản lĩnh tìm được. Để lão phu lấy cái mạng nhỏ của ngươi đi để ngươi khỏi phải uổng phí tâm cơ nhá."

Ngay sau đó một ống tay áo khổng lồ của người mặc kim bào bỗng run lên chỉ về phía Hàn Lập.

Âm thanh xé gió vang lên, trong ống tay áo như có ô quang chớp tắt ẩn hiện.

Một khắc sau đó, hư không cách Hàn Lập hơn mười trượng bỗng xuất hiện dao động, một vệt ô mang thô dày như mũi dao găm bỗng hiện ra mà không có gì báo trước, chớp tắt một cái nó đã tiến đến gần Hàn Lập trong gang tấc một cách quỷ dị.

Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, cũng không có động tác gì để tránh né mà kim quang trên người lại lóe sáng, một kim thân ba đầu sáu tay sáng lấp lánh bỗng dưng hiện ra chắn trước người, sáu cánh tay của kim thân khẽ huy động rồi đồng loạt đánh ra một kích về phía ô mang.

Sau một tiếng nổ đinh tai nhức óc, một đoàn kim mang chói mắt nổ tung trước mặt kim thân, khí lãng khổng lồ dào dạt cuộn về bốn phía.

Sáu cánh tay của kim thân lại vỡ vụn từng khúc dưới chấn động.

Có điều vệt ô mang kia cũng bởi bị kim thân ra đòn ngăn cản mà bắn ngược về phía sau.

Lúc này, trong con ngươi của Hàn Lập có lam mang lấp lánh, hắn rốt cục cũng có thể nhìn rõ vật đánh tới rốt cuộc là cái gì, hóa ra là một cái móng tay đen kịt dài hơn thước, mà dường như chỉ có non nửa đoạn mà thôi.

Kim Thân trước người Hàn Lập bừng sáng kim quang, tiếp đó sáu cánh tay lại xuất hiện trở lại như không hề bị hao tổn gì, chúng mơ hồ chuyển động rồi lập tức huyễn hóa ra tầng tầng quyền ảnh màu vàng kim.

Tiếng nổ vang lên không ngớt, quyền ảnh màu vàng kim lại biến ảo thành một màn sáng màu vàng kim chặn đứng lấy móng tay đen kịt kia mà không để nó đến gần Hàn Lập thêm một phân một *tấc nào.*

Người mặc kim bào sau khi nhìn thấy hết thảy mọi thứ thì hơi cảm thấy ngạc nhiên, nhưng sắc mặt lập tức trầm xuống, ngón tay trong tay áo lại đồng thời chuyển động rồi đồng loạt bắn mấy đoạn móng tay ra ngoài.

Nhưng thừa dịp này, một cánh tay Hàn Lập khẽ động, bướ từng bước trên cao quát khẽ về phía Hoàng Kim Cự Giải một tiếng:

"Đón tế phẩm cho tốt đấy!"

Một ngón tay của hắn bỗng nhiên tự điểm vào trong ngực mình sau đó lại rút ra nhanh như thiểm điện.

Chỉ thấy ở đầu ngón tay bỗng có thêm một giọt chất lỏng màu xanh ướt át, nó khẽ run lên rồi hóa thành một đoàn lục quang bắn xuống phía dưới.

Hai con mắt khổng lồ của Hoàng Kim Cự Giải tập trung nhìn lại nhưng không hề chần chờ mở lớn miệng, một vệt kim hà bắn ra cuốn lấy lục quang nhanh như chớp rồi nuốt vào trong bụng.

Nhưng cự giải vừa thưởng thức vật trong bụng một chút liền híp lại hai mắt rồi bỗng nhiên lại tròn xoe hai mắt.

Lúc này mấy đoạn móng tay đen kịt còn lại cũng liên tục gào thét lao đến gần chỗ Hàn Lập rồi hóa thành ô mang như từng thanh phi kiếm điên cuồng vây quanh Hàn Lập đâm chém không ngừng.

Mà Hàn Lập sau khi bắn ra lục dịch cũng không chần chờ mà phóng Linh khu màu xanh nhạt ra ngay lập tức.

Hai tay Linh khu do Khúc nhi thao túng cũng không ngừng huyễn hóa ra trảo ảnh màu xanh biếc liên thủ với Kim Thân ngăn cản ô mang, nhưng giờ này hiển nhiên hai người đang rơi xuống hạ phong.

Mà người mặc kim bào ở phía xa khẽ lật bàn tay, trong bàn tay lại hiện ra một tấm Bạch Cốt Cự Phiên trên mặt có khảm vô số đầu *lâu, cũng đang chuẩn bị sử dụng nó.*

"Lập tức xuất thủ, giúp ta giết hóa thân của Niết Bàn Thánh tổ!" *Mặc dù Hàn Lập không biết Bạch Cốt Cự Phiên kia là loại ma khí huyền diệu nào nhưng hiển nhiên hắn không muốn nếm thử uy lực của nó một phen nên cũng không quản lục dịch thần bí kia có phù hợp với yêu cầu thật không mà vội vàng quát Hoàng Kim Cự Giải.*

Một khắc sau đó, thanh âm ù ù khiến Hàn Lập thở phào nhẹ nhõm liền truyền vào trong tai:

"Tế phẩm phù hợp yêu cầu, ta có thể xuất thủ ba lần. Đòn thứ nhất!" *Hoàng Kim Cự Giải không chút hoang mang trả lời, hai cái càng khổng lồ đồng thời kẹp về phía người mặc kim bào ở phía xa.*

"Không tốt!"

Vốn dĩ vẻ mặt người mặc kim bào còn đang hết sức dữ tợn nhưng vừa nghe thấy tiếng Hoàng Kim Cự Giải, lại thấy cử động của nó nhất thời thất kinh, trong lòng cũng cuống cuồng cả lên.

Là một trong số ít Thủy tổ Ma tộc đã từng thấy uy lực của Hoàng Kim Giải, hắn hiểu được sự đáng sợ của cỗ Ngụy Tiên Bảo này tuyệt đối không phải là một cỗ hóa thân của hắn có thể ngăn cản được.

Cho nên sau khi thấy cử động của cự giải hắn liền biến sắc mặt ném cự phiên trong tay ra phía trước rồi khẽ dậm chân, một tiếng nổ vang lên, thân hình hắn bắn ngược về phía sau, chỉ sau mấy chớp động, hắn đã cuốn theo một cỗ hắc phong ra xa tới mấy trăm trượng.

Gần như trong nháy mắt ngay khi thân hình khổng lồ của người mặc kim bào rời đi, nơi hắn vừa đứng bỗng có bốn đạo kim quang khổng lồ như lưỡi đao lớn xuất hiện ở hai bên cốt phiên, lóe một cái liền có tiếng răng rắc truyền đến.

Cốt phiên khổng lồ sau khi kim quang hiện lên, trong nháy mắt đã *bị cắt thành vài đoạn.*

*"*Đòn thứ hai!" Hoàng Kim Giải thấy vậy nhưng thanh âm vẫn bình tĩnh thong thả, nó há mồm, trong nháy mắt đã có một cột sáng kim sắc bắn ra.

Cột sáng này có kim quang mơ hồ thô dày như bể cá, nhưng lại có tốc độ cực nhanh đến mức Hàn Lập khó lòng hình dung, chỉ cảm thấy Hoàng Kim Cự Giải vừa há miệng ra, thì kim quang đã ngay lập tức đến chỗ hắc phong đang bao quanh người mặc kim bào rồi lóe một cái đã xuyên thủng hắc phong đó.

------oOo------

Chương 2110: Giải Đạo Nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kim bào nhân đang đứng trong đoàn hắc khí bỗng hét lên một tiếng thảm thiết, bụng hắn nháy mắt đã xuất hiện một lỗ máu thật lớn, bên trong trống rỗng, huyết nhục đều biến mất không thấy đâu.

Một kích như vậy hiển nhiên không đủ để kết liễu tính mệnh người mặc kim bào.

Kim bào nhân khuân mặt nhăn nhó một tay hắn bấm niệm pháp quyết, tay còn lại năm ngón mở ra hướng lỗ hổng áp xuống. Bàn tay chưa thực sự tiếp xúc thì đã có một đoàn hắc khí cuồn cuộn tuôn ra.

Rõ ràng là muốn trị hết thương thế ngay lập tức!

Thế nhưng chỉ sau một khắc, từ lỗ hổng chớp động kim quang, vô số điểm sáng quỷ dị xuất hiện.

"Không!"

Người mặc kim bào vừa thấy cảnh này, bỗng nhiên gào lên một tiếng kinh thiên động địa, nhưng đã muộn.

Trong chớp mắt, những điểm sáng càng ngày càng trở nên chói mắt, rồi hóa thành vô só cây châm li ti màu vàng kim hướng bốn phương tám hướng kích bắn đi.

Tiếng rít xé gió vang lên, trong hư không có vô số kim ti đan xen chằng chịt, trên thân thể người mặc kim bào xuất hiện vô số vết máu.

Từng mảng mưa máu phún ra liên tục, vô số mảnh thịt vụn lả tả rơi xuống.

Thực lực Hoàng Kim Cự Giải này quả nhiên sâu không lường được, thậm chí còn chưa dùng đến kích thứ ba đã đem hóa thân vị Niết Bàn Thánh Tổ đánh chết một cách đơn giản.

Ngay cả Nguyên Anh ẩn trong thân thể cũng không tránh được thảm cảnh bị kim ti xâu xé.

Hàn Lập xuất thần niệm, cùng lúc hai con ngươi liên tục chớp động lam mang. Sau khi xác thực tàn hồn người mặc kim bào không thoát được mới thở dài một hơi, ánh mắt lần nữa rơi xuống Hoàng Kim Cự Giải bên dưới, thần sắc bắt đầu có phần hơi do dự.

"Ta đã xuất thủ hai lần, ngươi còn một cơ hội nhờ ta. Hiện tại không cần thì sau này có thể quay lại. Song, bản thánh chỉ có thể ở tại nơi đây, ngươi phải tự mình dẫn dụ kẻ muốn đối phó đến phụ cận Lôi Hải ta mới có thể ra tay." Kim quang bên ngoài thân Cự Giải hơi nhạt dần, lần thứ hai mở miệng nhưng thanh âm ông ông có vẻ thần thờ.

"Không thể ly khai nơi đây, vì cái gì?" Hàn lập ngẩn ra, nhưng lại ung dung thản nhiên hỏi một câu.

"Chính vì không đủ tiên linh lực nên ta không cách nào tự do hành động trong thời gian dài." Hoàng Kim Giải trả lời.

"Tiên linh lực ngươi nói chính là..." Thần sắc Hàn lập hơi động.

"Đấy chính là năng lượng của trời đất có bên trong tế phẩm các ngươi dâng lên. Sở dĩ ta đáp ứng xuất thủ, cũng bởi vì trong tế phẩm có thứ ta cần. Bản thánh là thân khôi lỗi, nhất cử nhất động đều phải tiêu hao tiên linh lực. Phân nửa năng lượng bên trong tế phẩm ta lưu lại coi như thù lao." Hoàng Kim Giải nói một hơi từ gốc đến ngọn, tất cả đều nói hết ra.

"Ngươi là một cụm Ngụy Tiên Khôi Lỗi? Nhưng ta thấy thì tựa hồ có linh trí, có thể xưng hô một tiếng đạo hữu rồi. Tạo Hóa Lộ ta vừa cấp có thể duy trì thời gian hoạt động của đạo hữu bao lâu?" Trên mặt Hàn Lập hiện tia dị sắc, tâm niệm nhanh chóng suy nghĩ

rồi hỏi.

"Ta là Ngụy Tiên Khôi Lỗi do thượng giới luyện chế, ngoài ý muốn mới lưu lạc xuống giới này. Chủ nhân trước kia gặp điều bất trắc đã vẫn lạc nơi đây, nhiều năm qua đi như vậy ta dần dần hình thành được linh trí. Tạo Hóa Lộ ngươi cho ta mặc dù không phải chính phẩm, nhưng cũng là Linh Lộ có độ tinh thuần cao nhất trong suốt những năm qua, hiệu lực tương đương năm thành chính phẩm. Một giọt Ngụy Tiên Lộ như vật có khả năng giúp ta tự do hoạt động được hai tháng. Đương nhiên hoạt động đây không có tính chuyện gặp cường địch hay tranh đấu cùng người khác vào. Bằng không, một khi bổn thánh dốc hết tu vi thì có giỏi cũng chỉ miễn cưỡng được mấy lần toàn lực xuất thủ." Hai mắt Hoàng Kim Giải chớp động tinh quang, nhưng thanh âm trả lời cứ ong ong.

"Nói như vậy, lúc trước đạo hữu ngủ say không ly khai nơi đây, chủ yếu là vì nguyên nhân không đủ năng lượng." Ánh mắt Hàn Lập sáng ngời, hơi hơi suy nghĩ rồi hỏi.

"Có thể nói như vậy. Nhưng bản thánh ở chỗ này, cũng vì nơi đây là địa phương có linh khí cực kỳ tinh thuần. Ngủ say tại nơi đây không bị tiêu hao năng lượng, mà còn tích cóp mỗi ngày một chút, đến khi đủ tiên linh lực nói không chừng ta sẽ có cơ hội quay lại thượng giới." Hoàng Kim Cự Giải thành thật giải thích.

"Thượng giới mà đạo hữu nói chính là Chân Tiên Giới phải không?" Hàn lập trầm ngâm một hồi mới ngưng trọng truy vấn một câu.

"Không sai, những người hạ giới như các ngươi thường gọi là Chân Tiên Giới hay Tiên Giới. Nhưng những người trên Tiên Giới ấy lại theo thói quen gọi là thượng giới." Hoàng Kim Cự Giải thẳng thắn trả lời.

"Xem ra chủ nhân của đạo hữu thực sự là một gã chân tiên, trách không được tu vi một khôi lỗi như ngươi lại cường đại đến thế. Song nếu ta cung cấp đủ năng lượng, ngươi có thể nguyện ý theo ta một đoạn thời gian không." Con ngươi Hàn Lập chớp động vài cái bất thình lình nói ra một câu kinh người.

"Muốn bản thánh theo ngươi? Nếu mỗi tháng đều có thể cung cấp một giọt Ngụy Tiên Lộ như vậy, cũng không phải không thể. Song nếu muốn ta ra tay giúp ngươi thì thù lao phải tính toán khác. Hơn nữa, sau khi tích góp đến khi đủ tiên lực, ta muốn li khai ngươi không được ngăn cản." Lúc này đây, Hoàng Kim Cự Giải trầm mặc một hồi lâu mới từ từ trầm giọng nói ra.

"Thời gian tích góp tiên linh lực ngươi cần là bao lâu mới đủ?" Hàn lập do dự một lúc mới hỏi ngược một câu.

"Bên trong thân thể ta khi chuyển hóa tiên linh lực có cấu thành tổn thương, vừa có lợi vừa có hại, với giọt Tạo Hóa Lộ như vừa rồi thì một tháng cao lắm chuyển hóa được một giọt. Mỗi tháng ngươi cấp ta một giọt, đại khái cần một ngàn năm thì đủ." Hoàng Kim Cự Giải trừng lớn đôi mắt trả lời.

"Hơn ngàn năm! Hắc hắc, thời gian dài như vậy là đủ rồi. Hảo, ta đáp ứng từng tháng sẽ cấp một giọt Tạo Hóa Lộ, đạo hữu cứ đi theo ta a." Hàn Lập nghe vậy cười to vài tiếng, không chần chờ gì mà nói ngay.

"Có thể. Nhưng nếu chỉ cần một tháng không có tế phẩm, ta coi như ngươi trái với ước định, liền tại chỗ đánh chết ngươi." Hoàng Kim Cự Giải không chút khách khí nói ra.

"Vậy. đi, tại hạ cũng đã đáp ứng rồi." Hàn lập nhất thời do dự, nhưng khi ánh mắt nhìn thoáng qua vạt áo trước ngực liền cắn răng gật đầu đáp ứng.

*"Nếu như vậy bản thánh cũng không có vấn đề gì, có thể cùng ngươi đính hạ khế ước rồi."*Trên người Hoàng Kim Cự Giải lần thứ hai hiện lên những phù văn vàng kim, sau một trận chớp động mơ hồ có thanh âm ầm ầm đáp lời.

Tiếp đó Hoàng Kim Cự Giải há miệng, bỗng nhiên phun ra một phiến đá xanh sẫm chừng hơn ba bốn xích, sau một cái chớp động liền tiến đến gần mặt Hàn Lập.

Hàn lập trong lòng thất kinh, bất giác đề cao cảnh giác vài lần, nhưng khi thấy phiến đá xanh sẫm chỉ lẳng lặng huyền phù trước mặt mà không có gì dị thường mới yên tâm hơn, một lần nữa hướng mặt trên quan sát.

Kết quả chỉ thấy trên phiến đá có những hàng văn tự màu bạc chớp động, chính là ngân khoa văn.

Trong lòng Hàn lập thầm hô may mắn, lại tỉ mỉ chăm chú xem xét, sau một lúc mới minh bạch vấn đề. Nội dung bên trên chính là ước định theo lời Hoàng Kim Cự Giải.

"Các hạ cảm thấy không có vấn đề, chỉ cần phun một đoàn tinh huyết đến gần là được." Lúc này, Hoàng Kim Cự Giải lại mở miệng.

"Chỉ cần một đoàn tinh huyết thôi ư, không thành vấn đề!" Trong lòng Hàn lập hơi buông lỏng, một ngụm liền đáp ứng.

Nếu như Hoàng Kim Giải yêu cầu lưu lại các loại hồn niệm gì đó, có thể trong lòng hắn còn muốn suy nghĩ lại, rất sợ bị không cấm chế không nhận biết ám toán, nhưng nếu chỉ là tinh huyết mà nói, tất nhiên không có vấn đề gì.

Ngay sau khi Hàn Lập phun một đoàn tinh huyết hướng tới mặt đá, trong nháy mắt lúc tiếp xúc, mặt đá thoáng cái biến ảo thêm nhiều phù văn màu máu, chợt lóe lên tức thì liền dung nhập vào trong.

Theo một tiếng ông vang dội, phiến đá liền hóa thành một đoàn lục quang bay vụt về.

Hoàng Kim Giải hé miệng lần thứ hai, đem phiến đá hút vào trong bụng một lần nữa.

"Tạm thời khế ước đã đính hạ, bản thánh hiện tại liền đi theo ngươi. Nhưng khi nào thì khởi hành?"

"Ha ha, đạo hữu thực là người sảng khoái. Vậy thì chúng ta lập tức lên đường. Song dáng dấp đạo hữu như vậy thực sự có phần kinh hãi thế tục, không tiện đi lại cho lắm. Có thể biến hóa một hai

không." Hàn Lập nhìn thân thể khổng lồ của Hoàng Kim Cự Giải,, nở nụ cười mà nói.

"Nhỏ đi sao, đương nhiên có thể." Hoàng Kim Giải như từ chối cho ý kiến với hình dạng mình.

Vừa dứt lời, trên thân thể to lớn chợt có kim quang đại thịnh, bên trong quang mang thân thể bắt đầu cấp tốc rút nhỏ lại.

Sau khi quang mang được thu lại, thân ảnh Hoàng Kim Cự Giải đã không còn thấy bóng dáng, chiếm lấy vị trí ấy là một gã thanh niên trắng ngần mặc lục bào.

Thoạt nhìn dáng dấp bất quá chỉ hơn hai mươi, vóc người thon dài, con ngươi trong hai mắt có màu đạm kim, hai hàng mày kiếm mang màu xanh sẫm.

Thần sắc trên mặt người thanh niên đờ đẫn dị thường, hướng Hàn Lập nói một cách không hề có cảm xúc:

"Sau khi biến thân, ngươi có thể xưng hô với ta một tiếng 'Giải đạo nhân'."

Trên mặt Hàn Lập lộ vẻ kinh ngạc, thần niệm đảo qua đối phương theo thói quen, nhưng khi vừa tiếp xúc đã bị bắn ngược trở ra. Lúc này trong lòng hắn liền hoảng sợ, nhanh chóng ôm quyền nói rằng:

"Giải tiền bối khách khí rồi, tại hạ họ Hàn, tu sĩ linh giới, tiền bối trước hết theo vãn bối một đoạn thời gian đi. Nơi đây không phải là nơi để nói chuyện, chúng ta bây giờ liền ly khai a."

Giải đạo nhân tất nhiên cũng có cùng ý nghĩ, lúc này độn quang hai người song song cùng nhau, hóa thành hai đạo kinh hồng phân biệt một xanh một vàng kim, hướng xa xa bắn đi, trong nháy đã không còn hình bóng.

Bên kia, một góc trên đảo lớn, Bảo Hoa, Hắc Ngạc, Nguyên Yểm tam ma đang đứng sóng vai trên cao.

Đột nhiên, thần sắc Bảo Hoa và Nguyên Yểm cùng lúc khẽ động, bàn tay đều lộn chuyển một vòng, hai hộp ngọc liền xuất hiện nơi lòng bàn tay hai người.

"Ha ha, tiểu tử này coi như thủ tín, tia phân niệm kia quả nhiên biến mất." Thanh niên áo đen cười rộ lên một cách điên cuồng, tay áo vung lên, không gian dưới thân nhất thời nổi lên ba động, ma khí cuồn cuộn bốc lên, hắc giao ba đầu hiện thân.

Sau cái chớp động, Nguyên Yểm Thánh Tổ đã đứng vững vàng trên đầu hắc giao.

Ma giao ba đầu rít to một tiếng, liền lập tức quát khởi một trận ma phong đen kịt hướng một phía phá không bay đi.

Một lát sau, phiến hư không đối hiện Bảo Hoa lại vang vọng thanh âm lạnh lùng của Nguyên Yểm:

"Nhìn linh dược bên trên, bản Thuỷ Tổ sẽ không ra tay tự mình truy sát tiểu tử họ Hàn. Thế nhưng lập tức sẽ ban bố Diệt Tiên Lệnh xuống. Sau này tại Thánh giới, tiểu tử nhân tộc này một bước cũng khó đi. Có thể phản hồi Linh giới hay không phải xem tạo hóa của hắn rồi."

Lời nói vừa xong, thanh âm trong hư không lập tức im bặt.

Bảo Hoa nghe xong lời này thần sắc không chút biến đổi, lại đem hộp ngọc đang cầm trong tay thu vào, nhưng đầu vừa chuyển liền nhìn về hướng Hoàng Kim Cự Giải giữa Lôi Hải xa xa một cái.

Trên gương mặt xinh đẹp không khỏi hiện lên một tia nghi hoặc, đại mi vừa nhíu liền thì thào hai câu:

"Có chút kỳ quái! Cụm Ngụy Tiên Khôi Lỗi lúc nãy đã xuất thủ nhưng thế nào vẫn còn đuổi theo tiểu tử kia. Lẽ nào tiểu tử họ Hàn này còn có thủ đoạn bảo mệnh mà ta không đoán ra!

------oOo------

Chương 2111: Nán Lại

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thưa Bảo Hoa đại nhân, hay là tiểu nhân qua bên đó đo xét đôi chút?" Hai mắt Hắc Ngạc đảo qua đảo lại nói.

"Không cần. Mặc kệ tình hình lúc này có như thế nào đi nữa thì đối với ta cũng không còn bao nhiêu quan hệ. Hiện tại ta cần sớm rời khỏi Ma Nguyên Hải sau đó tìm một địa phương an ổn luyện hóa đan dược. Dù sao thì linh dược cũng đã sớm lấy được, hơn nữa việc khôi phục lại thần thông khi xưa đối với ta mới là tối quan trọng." Bảo Hoa trầm ngâm đôi chút rồi lắc đầu nói.

"Vâng thưa đại nhân, bây giờ chúng ta lập tức rời đi. Dù sao thì Nguyên Yểm cùng Niết Bàn đại nhân cũng đã biết được hành tung của người, nếu ở lại e rằng sẽ khó tránh khỏi hung hiểm đi. Bất quá chỉ cần người khôi phục lại được tu vi thì cũng không cần sợ hãi nữa." Hắc Ngạc có chút hưng phấn gật đầu trả lời.

Nói cho cùng thì chỉ cần chủ nhân của hắn hồi phục thần thông, thân làm thuộc hạ như hắn cũng thuận nước đẩy thuyền tự nhiên sẽ được vô số chỗ tốt.

"Chuyện tình ta giao cho ngươi khi nãy có tìm được cơ hội xuống tay không?" Ánh mắt của Bảo Hoa lưu chuyển đôi chút rồi hỏi một câu.

"Chủ nhân yên tâm, ta đã lưu lại trên người con Tam Thủ Ma Giao kia một cái huyết mạch ấn ký. Tuy không thể dựa vào nó mà tìm ra vị trí chính xác nhưng nếu tiếp cận trong phạm vi nghìn dặm tiểu nhân sẽ lập tức cảm ứng được." Hắc Ngạc nghe được lời này tâm thần khẽ động đáp lại.

Làm tốt lắm. Các ngươi đều có Tà Long chân huyết, hơn nữa con Tam Thủ ma giao kia lại là bản mệnh linh thú của Nguyên Yểm, như vậy ấn ký sẽ càng chặt chẽ không thể phá bỏ được. Sau này cho dù Nguyên Yểm có muốn đánh lén thì ta không thể không có khả năng phát hiện a." *Khóe miệng Bảo Hoa thản nhiên cười khen ngợi một câu.*

"Hắc hắc, tất cả đều nhờ vào bí thuật kinh người mà đại nhân truyền thụ, đến cả Nguyên Yểm đại nhân còn bị qua mặt. Nếu không tiểu nhân sao dám cả gan như vậy." *Hắc Ngạc ngoác cái miệng rộng ra cười, nói.*

"Bí thuật này chỉ có thể thi triển trên những người có huyết mạch giống nhau mà thôi. Hơn nữa trên Khổ Linh Đảo này thần niệm của Nguyên Yểm bị áp chế nên không thể phát hiện ra điều kì quái. Tốt rồi, chúng ta cũng nên đi thôi." *Bảo Hoa thu liễm nụ cười rồi phất tay bấm niệm pháp quyết. Nhất thời sau hào quang lưng nàng chợt lóe, lập tức hiện ra một cái hư ảnh hoa thụ màu phấn hồng, sau đó cuồng trướng lên thật lớn.*

Trong khoảnh khắc, quầng sáng màu phấn hồng đại thịnh đem thân ảnh của hai người bao bọc vào trong đó.

Tiếp theo hư ảnh hoa thụ bỗng "phanh" *một tiếng rồi tan ra thành điểm điểm ánh sáng mà tiêu tán. Mà khi ánh sáng tan đi, bóng dáng của Bảo Hoa cùng Hắc Ngạc đã sớm không còn nữa.*

Nhất thời cả tòa Khổ Linh Đảo không còn lấy một bóng người, khung cảnh lại khôi phục lại bộ dáng yên tĩnh như trước.

Bảy ngày sau ở Khốn Linh Cốc lại xuất hiện thêm hai gã khách nhân không mời mà đến.

Người đến là một nam một nữ, tuổi tác bề ngoài chênh lệch nhau thật lớn, cả hai đều là cao giai Ma tộc.

Nam mặc ma giáp màu xanh, thoạt nhìn khoảng độ ngoài ba mươi đôi chút. Hai mắt chớp động tinh quang, ngoại hình thập phần uy nghiêm to lớn.

Nữ là một bà lão xấu xí, bàn tay nhăn nheo đang cầm quải trượng, bộ dáng rất đỗi già nua.

Hai người đang huyền phù trên không trung sơn cốc, ánh mắt săm soi khắp nơi dường như đang cùng nhau tìm kiếm thứ gì đó.

Một lúc lâu sau, bà lão hừ lạnh một tiếng rồi bỗng nhiên ném chiếc quải trượng xuống một nơi phía trước.

Một tiếng "oanh" *vang lên!*

Đất đai phía dưới nơi quải trượng đi qua liền sụp đổ hiện ra một cái hố đường kính rộng đến mấy trượng.

"Tiện tỳ Bảo Hoa kia quả nhiên đã đến đây, nơi này còn lưu lại khí tức của ả. Bây giờ ta quyết sẽ không thể buông tha ả nữa." *Thanh âm của bà lão khàn khàn cực kỳ khó nghe, nhưng nội dung của lời nói lại càng thêm kinh hãi thế tục.*

"Đã nhiều năm trôi qua mà sư muội không buông bỏ oán hận trong lòng. Chẳng trách bao nhiêu năm nay tu vi nàng không hề tiến triển thêm." *Hai mắt của thanh giáp đại hán khẽ mở rồi thoáng nhìn qua bà lão thở dài một hơi.*

"Ngươi nói thật dễ nghe. Năm đó nếu không phải vì con tiện tỳ này thì làm sao mà thân thể ta bị hủy, lại còn phải đoạt xá cái thân già nua sắp chết này làm tu vi về sau của ta vô pháp tăng tiến. Hay là ngươi còn lưu luyến năm đó mà quên mất việc ả đem mấy cái hóa thân của ngươi diệt sạch?" *Bà lão nghe vậy liền giận dữ quát lớn.*

"Chuyện đó đã qua đi nhiều năm có nhắc lại cũng không để làm gì. Chỉ càng làm cho tâm tình thêm nhiễu loạn mà thôi." *Thanh giáp đại hán dùng lời nói bất đồng với hình dáng lạnh lùng vốn có giảng giải.*

"Nói điều dư thừa. Thiên Khấp, nếu ngươi thực sự quên việc này thì cớ sao mới nghe tin tức từ Nguyên Yểm đã lập tức vội vã chạy đến đây?" *Bà lão trên mặt tràn đầy ý tứ ghen ghét, căn bản không hề tin tưởng lời nói của nam tử.*

"Sư muội có tin hay không cũng không sao. Khấp Huyết Ma Công của ta đã tu luyện đến vong tình cảnh giới, chuyện yêu hận tình cừu cũng không còn tồn tại nữa. Sở dĩ ta cùng ngươi tới đây vì kiện dị bảo trên người Bảo Hoa. Chỉ cần lấy được nó thì lần thiên kiếp sắp tới ta mới nắm chắc được mấy phần vượt qua." *Thanh giáp đại hán điềm tĩnh trả lời.*

"Dị bảo, chẳng nhẽ trong tay ả có kiện Ngự Lôi Ký!" *Bà lão khoác trường bào màu hồng nghe vậy vẻ mặt nhăn nhúm rốt cuộc cũng run lên dường như nhớ đến điều gì đó.*

"Không sai, chính là bảo vật này. Bảo Hoa nguyên bản có thể vượt qua nhiều đại thiên kiếp như vậy chính là nhờ có nó. Về phần đối với bản thân nàng thì sư huynh ta thực không có hứng thú." *Thanh giáp đại hán thản nhiên nói.*

"Tốt lắm, ta sẽ tin ngươi lần này. Nghe Nguyên Yểm nói thì ả tiện tỳ này còn chưa khôi phục được toàn bộ tu vi. Chỉ cần tìm được ả thì ta và ngươi muốn bắt giữ tuyệt đối không có vấn đề. Đến lúc đó ta sẽ hảo hảo chiêu đãi vị tiền Thủy tổ đại nhân này một phen." *Nghe xong lời của thanh giáp nam tử, thần sắc bà lão hơi hòa hoãn lại nhưng trong miệng vẫn nói ra những câu cực kỳ cay độc.*

"Đi thôi! Bây giờ ta sẽ cho người báo cho phân đàn của Thú Tôn Điện gần nhất, sau đó phân bố nhân thủ giám thị ở mọi nơi có bố trí truyền tống trận. Để xem nàng làm cách nào trốn thoát khỏi thiên la địa võng của chúng ta." *Thanh giáp đại hán không chút do dự liền một hơi đáp ứng.*

Trông thấy một màn tuyệt tình như vậy của thanh giáp đại hán, tia hoài nghi cuối cùng trong lòng bà lão rốt cuộc đã tan biến, lập tức mừng rỡ đáp ứng.

"Bất quá cũng có chút kì quái. Con cự giải khôi lỗi kia không còn trong lôi hải nữa, chẳng biết đã chạy đi đâu mất. Dù sao thì khối ngụy tiên khôi lỗi này có một thân thần thông viễn siêu không hề thấp hơn so với đám Thủy tổ. Mong rằng việc này không có quan hệ với Bảo Hoa đi." *Thanh giáp đại hán đem chuyện này nghi nghi hoặc hoặc lẩm bẩm nói ra.*

"Chuyện này xác thực có chút ngoài ý muốn. Khối Ngụy Tiên Khôi lỗi này đã tồn tại ở Thánh giới chúng ta từ khi ta còn chưa xuất thế, bao nhiêu vạn năm qua nó vẫn một mực ở trong lôi hải chưa hề rời đi lấy nửa bước. Hiện tại lại không thấy bóng dáng nó xác thực ta cũng có chút bất an. Nhưng để nói rằng chuyện này có liên quan đến Bảo Hoa thì e rằng có chút miễn cưỡng với khả năng của ả. Nếu làm được việc này thì năm đó khi còn là Thủy tổ của Thánh giới ả đã không lâm vào tình trạng chật vật như vậy." *Bà lão mặc hồng bào suy nghĩ một hồi sau đó liên tục lắc đầu không cho là đúng.*

"Trong Diệt Tiên Lệnh mà Nguyên Yểm truyền xuống không phải có nhắc tới một tên tu sỹ Hợp Thể kỳ của Nhân tộc hay sao? Chẳng lẽ việc này có liên quan đến hắn?" *Thanh giáp đại hán suy nghĩ một hơi rồi chậm rãi nói.*

"Có thể, bất quá việc này cũng không quan hệ. Chỉ cần không ảnh hưởng đến việc ta với ngươi đuổi giết Bảo Hoa thì thù lao mà tên Nguyên Yêm đưa ra không đáng để ta với ngươi đặt vào pháp nhãn. Cũng nên quên chuyện này đi thôi." *Bà lão áo hồng sắc mặt lạnh lùng nói.*

"Sư muội nói có lý. Việc tìm kiếm Bảo Hoa còn quan trọng hơn, ta với ngươi lúc này chớ nên phân tâm. Chúng ta đi thôi." *Thanh giáp đại hán cân nhắc mội hồi, lại thấy trong lòng đôi chút bất an nhưng vẫn gật đầu đồng tình.*

Tiếp đó hai người thân hình khẽ động, liền phân biệt hóa thành một thanh một hồng hai đạo tinh quang phá không bay đi.

Ở trong muôn vàn sóng to gió lớn hung hiểm đang có một chiếc thuyền gỗ lớn bảy tám trượng màu xanh vững vàng lướt đi trên mặt biển.

Ngay trước mũi thuyền có một thanh niên vận trường bào màu xanh, hai tay chắp sau lưng đứng im lặng nhìn về mặt biển xa xa phía trước.

Khuân mặt thanh niên bình tĩnh lạ thường. Đúng là Hàn lập hiện giờ đã đi đến gần bờ của Ma Nguyên Hải.

Nhờ vào một lượng lớn đan dược mang theo trên mình, thương *thế của Hàn Lập giờ đây đã khôi phục không ít. Nhưng nguyên do trước đây phải thi triển Niết Bàn Thánh thể đệ nhị biến thân, vận dụng Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm quá sức, lại phải chống đỡ hai kích của Hoàng Kim Cự Giải nên đã tổn thương đến chân nguyên.*

Dù hắn có ăn vào lượng lớn linh đan diệu dược những nếu không có thời gian nửa năm tĩnh dưỡng thì cũng đừng mong đem tu vi hồi phục lại trạng thái đỉnh phong.

Bất quá đối với hết thảy việc này Hàn Lập hoàn toàn không hề để ý đến. Đã có Hoàng Kim Cự giải biến hóa thành Giải Đạo Nhân kia đi theo bên cạnh, chỉ cần không đụng phải mấy tên Thủy tổ lão quái vật ở Ma giới thì cho dù là đám Thánh tổ bình thường cũng vô pháp tổn hại hắn.

Nhưng cũng bởi vì việc ngoài ý muốn có Giải Đạo Nhân đi theo đã làm cho ý tưởng sớm mau chóng rời khỏi Ma giới của hắn thay đổi.

Hiện tại có thể dễ dàng đi vào Ma giới là nhờ vào Ma tộc tự động mở ra thông đạo, nếu không khi đại chiến giữa hai giới qua đi, cho dù hắn có tiến vào Đại Thừa kỳ thì việc xâm nhập vào Ma giới vẫn là điều thực vô cùng khó khắn.

Vì vậy sau một phen cẩn thận cân nhắc trước sau, hắn quyết định tạm lưu lại Ma giới đem một vài loại tài liệu còn chưa thu thập được lấy về sau đó mới tính tiếp.

Những loại tài liệu này tự nhiên phải là đặc sản của Ma giới như Huyết Nha Mễ cùng với loại năng lượng thần bí chứa trong Dị Ma Kim.

Đối với hai loại tài liệu này, một cái đem thân thể bồi luyện thêm mạnh mẽ đến cực điểm, một loại ẩn chứa năng lượng có thể trực tiếp chuyển hóa thành bổn nguyên pháp lực. Cả hai thứ này đều giúp tiết kiệm được đại lượng thời gian tu luyện thì đối với hắn là thứ bắt buộc phải thu đến tay.

Mà theo tin tức hắn thu được thì cả hai loại tài liệu này đều xuất hiện từ cùng một địa phương.

"Lam Bộc Hồ!" Hàn Lập thì thào nói một câu, trong mắt hiện lên một tia nóng như lửa.

Tia dị sắc trong mắt nhanh chóng biến mất, hắn lại bắt đầu cân nhắc trước sau. Bỗng nhiên bàn tay khẽ chuyển lập tức lấy ra một con bọ cánh cứng màu vàng rực rỡ.

Đúng là một con Phệ Kim Trùng trưởng thành.

Bất quá con Phệ Kim Trùng này nằm im bất động trên tay Hàn Lập. Trên thân cũng không phát ra dù chỉ một chút khí tức, bộ dạng không biết là sống hay đã chết.

Càng quỷ dị hơn là trên thân của Phệ Kim Trung hiện ra chằng chịt những vết rách màu bạc, dường như tùy thời có thể vỡ vụn ra.

Hàn Lập trầm ngâm nhìn con linh trùng trên tay hai mắt chớp động không ngừng, không biết trong lòng hắn đang nghĩ đến điều gì.

Cùng thời điểm này trong một khoang thuyền rộng độ ba bốn trượng có một gã thanh niên da trắng nõn đang ngồi xếp bằng lặng im như tượng gỗ, hai mắt hắn nhắm nghiền, gương mặt như mặt hồ thu không có lấy một gợn biểu tình.

Mà phía đối diện không xa là một nữ tử thân mặc hoàng bào xinh đẹp tuyệt trần. Nàng ngồi trên bồ đoàn bộ dáng như đang tu luyện nhưng hai mắt lại lén nhìn thanh niên phía trước, khuân mắt đỏ ửng e thẹn dị thường.

------oOo------

Chương 2112: Huyết Quang Vẫn Lạc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một tháng sau khi Nguyên Yểm đem Diệt Tiên Lệnh ban ra, cả Ma giới liền trở nên náo động.

Thù lao cho Diệt Tiên Lệnh lần này khá lớn, thậm chí đã khiến cho vài tên Ma tộc Thánh Tổ động tâm.

Hơn nữa, mục tiêu mà Diệt Tiên lệnh nói tới chẳng qua chỉ là một gã tu sĩ Hợp Thể của Nhân tộc Linh giới. Vì vậy nên đám tồn tại Thánh tổ chẳng coi ra gì, hầu hết đều không đích thân động thủ mà chỉ phái tới vài cái hóa thân mà thôi.

Bất quá ngoại trừ vài tên Thánh Tổ có giao tình với Nguyên Yểm sau khi nghe được một ít sự tình bí ẩn, bọn chúng do dự cân nhắc một phen rồi tất cả đều im lặng án binh bất động.

Nhưng dù sao đi nữa, với một vài Thánh Tổ hóa thân lại thêm một đám Hợp Thể kỳ Ma Tôn phối hợp, chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ khiến cho hơn nửa Ma giới phải trở nên náo động rồi.

Hai tháng sau, tại phụ cận một tòa đại thành thị của Ma giới là Phỉ Thúy Ma Thành. Có người phát hiện ra hành tung của Hàn Lập, liền báo tin cho bốn gã Ma tộc Tôn giả đang tọa trấn trong thành.

Kết quả, ngay chỗ phụ cận với Truyền Tống Trận bên trong thành, tứ đại Ma tôn bất ngờ xuất hiện ra tay ngăn chặn Hàn Lập. Thế nhưng Giải Đạo Nhân bỗng nhiên ra tay, chỉ cần một kích liền dễ dàng đánh chết bốn gã Ma tôn đó khiến cho cả vạn Ma tộc gần đó đều kinh sợ không thôi. Nhờ đó đám người Hàn Lập ngang nhiên thông qua truyền tống trận mà đi khỏi Phỉ Thúy Thành.

Lại ba tháng rưỡi sau, tại một nơi hiểm địa nổi danh của Ma giới là Thước Kim Hà Cốc, tung tích của Hàn Lập lại bị phát hiện.

Rốt cuộc Thiên Nha Thánh tổ đại danh đỉnh đỉnh tại Ma giới phái ra một cái hóa thân và ba tên Ma tộc Tôn giả khác đến ngăn chặn Hàn Lập.

Việc truy bắt Hàn Lập lần này vốn được tiến hành rất đỗi bí mật. Bất quá sau một phen chiến đấu kịch liệt, cổ hóa thân của Thiên Nha lão tổ cùng hai gã Ma Tôn đã ngã xuống ngay tại đương trường. Chỉ còn lại một gã Ma tôn tinh thông độn thuật đã liều chết trốn ra được khỏi Thước Kim Hà cốc.

Tin tức vừa truyền ra ngoài lập tức Ma tộc khắp nơi đều trầm trồ nghị luận.

Nửa năm sau, bản thể của Huyết Quang Thánh Tổ cũng bí mật mang theo hai cỗ hóa thân cùng một đám thủ hạ dưới trướng đột nhiên hiện thân tại một tiểu trấn tên Trầm Thủy Trấn. Tiếp đó ngay tại chỗ, hắn đem thân phận Hàn Lập bóc trần ra. Lại còn thi triển Kinh Thiên Ma Công dự định phải đem cả đám người Hàn Lập bắt sống.

Hàn Lập không nói lời nào liền cùng Giải Đạo Nhân lập tức ra tay tranh đấu.

Phải nói hơn nửa năm qua, trong quá trình tu dưỡng thì lúc này nguyên khí Hàn Lập đã gần như hoàn toàn khôi phục. Hơn nữa nhờ trải qua một phen ma luyện với hóa thân của Niết Bàn Thánh Tổ, trước đó còn thu được lợi ích rất lớn từ Tẩy Linh Trì và Tịnh Liên Liên đã khiến cho Phạm Thánh Chân Ma Công tăng tiến không ít. Trận đại chiến này cũng coi như một cơ hội chính thức để kiểm nghiệm vậy.

Cho nên lần này Hàn Lập vừa ra tay đã lập tức thi triển Nhị Niết biến thân của Niết Bàn Thánh Thể, chỉ cần cái nhấc tay thôi đã có uy lực thông thiên. Càng khiến cho người ta khó tin hơn nữa chính là dường như có khả năng đối mặt với bản thể Huyết Quang Thánh Tổ mà không hề rơi vào thế hạ phong.

Cuối cùng trận chiến này kéo dài suốt một ngày một đêm, sau khi cuộc chiến kịch liệt đi qua thì cả tòa trị trấn nhỏ bé cơ hồ bị hủy diệt hoàn toàn. Hơn nữa còn lan đến làm chết và bị thương vô số Ma tộc nhân đứng xem xung quanh.

Nhưng càng khiến cho người ta phải hoảng sợ chính là cuối trận bản thế Huyết Quang Thánh Tổ bị trọng thương mà chạy, còn hai cỗ hóa thân và đám thủ hạ dưới trướng đều bị diệt toàn bộ.

Nếu trước đây mới trải qua hai trận chiến kia chỉ làm cho đám Ma tộc hiểu được sự khủng bố của Giải Đạo Nhân thôi, thì sau cuộc chiến lần này rốt cuộc bọn họ cũng nhận ra được thực lực của Hàn Lập đáng sợ mức nào. Thậm chí còn được đánh giá ngang bằng với Giải Đạo Nhân nữa.

Bất quá mấy ngày sau khi trận đại chiến đó chấm dứt lại sảy ra thêm một chuyện kinh hãi thế tục. Trong một dãy hoang sơn cách Trầm Thủy Trấn khoảng trăm vạn dặm, một tên cao giai Ma tộc nào đó phát hiện ra cỗ thi thể không trọn vẹn và vô cùng thê thảm của Huyết Quang Thánh Tổ.

Tại huyệt Thiên Linh trên đầu của cỗ thi hài này bị mạnh mẽ xé ra, bên trong hoàn toàn rỗng tuếch. Dường như chẳng những da thịt trên đỉnh đầu Huyết Quang Thánh Tổ bị hủy hoại đi mà ngay cả nguyên anh cũng bị người ta cố tình kéo ra vậy.

Ngay khi sự tình này bị truyền ra rộng rãi, và sau đó cũng được những tên Ma tộc cao giai khác xác nhận thì tình hình càng thêm chấn động không thôi.

Nguyên bản vài tên Ma Tộc Thánh Tổ còn đang do dự, khi hay tin đều lộ vẻ hoảng sợ, liền phái ra cỗ hóa thân của mình đi tra xét thực hư của việc Huyết Quang Thánh Tổ bị hạ độc thủ.

Nên biết rằng Ma giới tuy lúc nào cũng cổ vũ cho các Tộc cường ngạnh tranh đấu, thậm chí đôi khi cũng có trường hợp tồn tại Ma Tôn ngã xuống. Nhưng đối với việc cấp bậc Thánh Tổ bị hại chết thế này có thể nói cả vạn năm cũng chưa từng phát sinh loại chuyện tương tự.

Hơn nữa, tuy cũng có Thánh Tổ cho rằng có thể do Hàn Lập và

Giải Đạo Nhân đã ra tay ám toán. Nhưng càng có nhiều người hoài nghi một gã Thánh Tổ nào đó kết oán thù với Huyết Quang Thánh Tổ nên đã nhân cơ hội này hạ độc thủ.

Từ đó trở đi những tên Thánh Tổ khác có thần thông mạnh nhất gần tương đương với cấp bậc Thủy Tổ, tuy họ không tỏ vẻ sợ hãi đám người Hàn Lập và Giải Đạo Nhân nhưng sau chuyện này cũng trở nên kiêng kị thật nhiều. Đồng thời dự tính muốn ra tay ban đầu cũng sớm bay biến đi mất.

Dù sao với thực lực của Hàn Lập và Giải Đạo Nhân hiện tại, nếu chỉ phái đi vài hóa thân như trước đây thì chẳng khác nào đem bánh bao ném chó có đi không về, còn mang bản thể tới nơi lại sợ bị cừu nhân âm thầm theo dõi.

Về phần những tên Ma Tôn bình thường nếu không có Ma Tộc Thánh Tổ dẫn đầu thì lại càng không dám tự chui đầu vào chỗ chết.

Do đó vốn trước đây ai cũng hô hào vây đánh đám người Hàn Lập thì giờ đây lại xem như củ khoai nóng phỏng tay. Cứ như vậy mà không còn tên Ma tộc nào nguyện ý tiếp tục truy tìm cản trở nữa.

Đương nhiên nhìn bề ngoài thì Sát Tiên Lệnh vẫn còn hiệu lực, bất quá tra xét kỹ lại thì chỉ là một đám người hô hào cho qua lệ mà thôi.

Còn thanh danh Hàn Lập thì rõ ràng được truyền bá rộng rãi ở khắp Ma giới, thậm chí có vài tên Ma tộc ngẫu nhiên nhắc đến thôi cũng kinh hoảng biến sắc.

Trong một động phủ giữa lòng ngọn tiểu sơn cực kỳ hoang vắng có một lão giả và gã đại hán đang ngồi khoanh chân đối mặt nhau.

Lão giả có hai hàng lông mày dài kỳ lạ, khuôn mặt gầy yếu, trên đỉnh đầu buộc thành một búi tóc hình tam giác và được cài bằng cây trâm gỗ. Đầu đội mão quan màu vàng, trên chiếc áo choàng còn thêu thêm ấn ký ma tướng ba đầu sáu tay dữ tợn quỷ dị phi

thường.

Còn đại hán đang mặc hắc giáp, tướng mạo cực kỳ uy nghiêm, khuân mặt tỏ ra vô cùng nghiêm ngị. Khí tức từ hai người bọ họ phát ra vô cùng đáng sợ, e rằng đám Ma Tôn bình thường khó có thể sánh bằng. Bất quá dường như tu vi hai tên Ma tộc nhân này còn chưa đạt tới cảnh giới Đại Thừa.

Cả hai cặp mắt của lão già và đại hán đều nhìn chằm chằm vào một vật.

Đó là một chiếc lô đỉnh màu đỏ, tuy cao chỉ hơn thước nhưng phần trên của bốn phía xung quanh đều điêu khắc hình dạng mặt quỷ trong rất đáng sợ.

Lúc này chiếc đỉnh run nhè nhẹ không ngừng, ngoài ra từ miệng những phù điêu mắt quỷ được khắc trên đó còn phát ra từng hồi rống thê lương thảm thiết. Dường như bên trong đang nhốt ma vật nào đó, hơn nữa còn bị tra tấn rất dã man.

"Huyết Quang, cần gì phải cực khổ như vậy. Ngươi sớm nói ra nơi bố trí động phủ bí mật chừng nào thì càng sớm thoát khỏi cực hình ma hỏa. Ta cùng Xa đạo hữu bị ngươi phong ấn trong Trấn Ma Tỏa vô số năm thì tự nhiên khẳ năng kiên nhẫn có thừa. Chúng ta sẽ tra tấn ngươi suốt ba năm liền, sẽ cho ngươi thưởng thức được hết mùi vị của cực hình. Mà đằng nào cũng chịu cảnh đau khổ thì chi bằng nói ra đi. Dù sao lúc trước ngươi với chúng ta đều từ một nguyên thần tách ra, bây giờ ngươi giao lại cho chúng ta thì cũng xem như phì thủy bất lưu ngoại nhân điền đi."* Đại hán nghe tiếng kêu la thảm thiết phát ra từ trong đỉnh bỗng nhiên thở nhẹ một hơi rồi nói nói ra vói vẻ thập phần mê hoặc dụ dỗ.

Nghe qua lời nói của đại hán mà có thể đoán ra được, người bị nhốt trong chiếc đỉnh kia hẳn là nguyên anh của Huyết Quang Thánh Tổ rồi.

"Không tệ, nếu lúc xưa ngươi cướp sạch hai người bọn ta thì bây giờ phải giao gấp đôi ra đây. Nói không chừng nhất thời tâm tình ta vui vẻ, ta còn có thể cho ngươi thống khoái mà chuyển thế đầu thai. Bất quá ngươi hẳn phải rất rõ ràng, Xa Kỵ Cung ta đây vốn

có tiếng là người có nghĩa khí, tất nhiên sẽ không giống như Phong Tà đạo hữu đây nói ra chẳng bao giờ giữ lời cả." Lão già có hai hàng lông mày dài cũng mở miệng lành lạnh nói.

Chính là hai tên Thánh Tổ trước đây bị nhốt trong Trấn Ma Tỏa, Xa Kỵ Cung và Phong Tà.

Cũng không rõ bọn họ dùng cách nào để thoát ra khỏi Trấn Ma Tỏa, hơn nữa còn ẩn núp một quãng thời gian ở Ma giới nữa. Cuối cùng lại có cơ hội bắt được Huyết Quang Thánh Tổ đang bị trọng thương, rồi hũy hoại đi cơ thể, đồng thời thu lấy nguyên anh sau đó đem nhốt vào trong ma đỉnh.

Nghe qua lời nói của ba người, rõ ràng nhị ma này có ân oán thâm sâu với Huyết Quang, khó phân biệt được tình hình bên trong.

"Hắc hắc … Đừng mơ tưởng. Bổn tọa … lúc này đã rơi vào tay các ngươi, sẽ không nghĩ tới … có thể … may mắn toàn mạng. Ta nguyện dù bảo vật trong bí động, có vĩnh viễn chôn dấu đi nữa … cũng quyết không giao cho các ngươi, cho dù … bổn tọa có chôn cùng bảo vật. Còn các ngươi không có mấy thứ này,. nghĩ tới … muốn chân chính khôi phục thần thông lúc trước, ít nhất … phải mất mấy ngàn … năm nữa. Hiện tại … sắp tới đại kiếp nạn Thánh giới, các ngươi … chỉ bằng vào loại tu vi này, một khi không cẩn thận sẽ ngã xuống ngay, như thế … đó là cách duy nhất để báo thù … Cơ hội này … sao ta … buông bỏ được …" Tiếng kêu thét thảm thiết từ trong chiếc đỉnh thoáng vang lên, lại từ trong đó truyền ra âm thanh đứt quãng, giọng nói tràn ngập vẻ oán độc đối với Xa Kỵ Cung và Phong Tà.

"Hừ, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Nói thật cho ngươi biết, hiện tại ta thúc dục Luyện Hồn Đỉnh này uy năng luyện phách còn chưa phát huy tới một phần trăm. Chỉ cần lão phu thi pháp xong thì nỗi thống khổ khi bị trừu hồn luyện phách lập tức tăng lên gấp trăm lần. Đến lúc đó ngươi sẽ hiểu thế nào là sống không bằng chết!" Xa Kỵ Cung nghe vậy nhất thời tức giận.

Tiếp theo lão ma liền lẩm bẩm khẩu quyết, hai tay cũng liên tục đánh ra từng đạo pháp quyết nhập vào trong chiếc lô đỉnh.

Nhất thời mặt ngoài tiểu đỉnh huyết quang đại phóng, phù điêu mặt quỷ ở bốn phía đồng thời vặn vẹo biến dạng, tỏ vẻ thống khổ dị thường.

Mà tiếng kêu đang phát ra từ trong đỉnh càng lúc càng trở nên thê lương thảm thiết. Chỉ thoáng nghe một chút thôi đã khiến người ta dựng lông dựng tóc.

Nhưng gương mặt của Xa Ky Cung vẫn không chút biến đổi, chỉ tiếp tục điên cuồng thúc dục ma đỉnh trước mặt.

Phong Tà đang đứng bên cạnh nhìn một màn này vẫn tỏ ra không hề hay biết, chỉ im lặng nhắm mắt dưỡng thần.

Tại thời điểm này ở một phiến sa mạc rộng mênh mông nhìn không thấy được bờ bến, có khoảng hơn trăm tên cao giai ma tộc trên đầu mọc thêm một cặp sừng, toàn thân đỏ như máu đang đem một nam một nữ bao vây chặt chẽ.

Nhìn xuống phía dưới là một mảng trải đầy tàn thi và máu tươi, cơ hồ làm ướt sũng cả một vùng cát lớn trên sa mạc.

Mà đôi nam nữ đang bị bao vây kia, nữ nhân một thân vận áo bào trắng đang đứng lẳng lặng giữa không trung, dung mạo tuyệt thế vô song.

Nam nhân khoác trên mình một cái hắc giáp, gương mặt xấu xí dữ tợn, trong tay đang cầm một cây lang nha bổng giơ lên phía trước bảo vệ nữ tử áo trắng.

Đúng là hai người Bảo Hoa cùng với Hắc Ngạc!

Bất quá lúc này Bảo Hoa nhíu chặt đôi mi nhìn đám Ma tộc xung quanh, ánh mắt cũng trở nên âm trầm.

Bề ngoài đám ma tộc này giống hệt nhau, rõ ràng từ cùng một chủng tộc. Nhưng khuân mặt mỗi người đều không chút biểu tình, khí tức lạnh băng bộ dạng như không có sinh mệnh.

Mà trên người Hắc Ngạc lúc này đã dính đầy máu huyết, sát khí điên cuồng tỏa ra. Rõ ràng vừa rồi đã cùng đám người này đại khai sát giới.

"Hừ, đám người này thật không biết sống chết. Đã giết nhiều như vậy mà chúng còn dám đeo bám theo." Hắc Ngạc liếm liếm vết máu tươi bên khóe miệng rồi nhe răng cười.

Mà đúng lúc này một gã Ma tộc đang đờ đãng bỗng nói một chữ:

"Lên!"

Nhất thời đám song giác ma tộc lấy ra một chiếc lệnh bài màu đen giương lên. Mặt ngoài lệnh bài hắc quang chợt lóe rồi hiện ra một khối hắc sắc quang cầu. Liền đó vô số quang cầu tối đen như mực từ bốn phương tám hướng nhắm thẳng về phía hai người Bảo Hoa đánh tới.

Chú thích:

* Phì thủy bất lưu ngoại nhân điền: Nước phù sa không chảy qua ruộng ngoại nhân.

Điển cố kể rằng:

Truyền rằng ngày xưa Tô Đông Pha tuổi trung niên còn đang tang vợ không đi thêm bước nữa. Ông khi ấy bộn bề công sự và việc sáng tác, miệt mài qua biết bao nhiêu năm trường, sống cô đơn một mình đã thành quen. Chớp mắt, đứa con trai đã cưới vợ lập thê. Tuy Tô Đông Pha là một đại anh tài, thông minh tuyệt đỉnh, tài hoa hơn người, nhưng con trai ông lại chỉ là một kẻ phàm nhân tục tử không có chí tiến thủ, cả ngày chỉ thích nhậu nhẹt rong chơi.

Một ngày nọ, con trai Tô Đông Pha ra ngoài chơi bời, một mình ông ngồi lại trong thư phòng, thừ người suy xét một vài vấn đề. Đúng lúc ấy, con dâu ông bước vào thấy cha chồng đang trầm tư suy nghĩ vất vả, mới vội vào trong bưng ra một chén trà dâng lên. Người con dâu ấy vận một bộ xiêm y cánh ve trong suốt, thấu đến tận chiếc váy lụa trắng trong, nàng bưng chén trà đến cạnh Tô

Đông Pha, nhẹ nhàng lên tiếng: *"Mời cha dùng trà!"* Hơn nữa còn đưa tình nhìn ông. Người con dâu ấy của Tô Đông Pha thực ra là một tài nữ hiếm có, cầm kỳ thi họa hay thi từ ca phú đều tinh thông, vốn dĩ nàng vì hâm mộ Tô Đông Pha nên mới đồng ý bước vào Tô gia, nhưng đến khi phát hiện con trai ông chỉ là một kẻ tầm thường, nên vô cùng quạnh quẽ chán chường. Sớm trong lòng nàng đã có ý ái mộ Tô Đông Pha nên hôm nay có cơ hội liền muốn thân cận người cha chồng thêm một chút.

Tô Đông Pha đang trong lúc trầm tư, vừa ngẩng đầu lên thấy con dâu đi tới, hai mắt ông cứ nhìn chăm chăm vào nàng, nhìn khuôn trăng yêu kiều hồng hồng, dáng người yểu điệu thướt tha, lại thêm đôi mắt ươn ướt đưa tình, ông như quên hết tất thảy, đứng lên trong vô thức. Ngay trong lúc tâm tình viên mãn, đột nhiên sực nhớ nàng là con dâu mình, tức thì đỏ bừng mặt lên. Con dâu hỏi: *"Sao cha lại đỏ mặt?"* Tô Đông Pha không tiếp lời, chỉ nhận lấy chèn trà, dùng nhón trỏ viết láy lên trên mặt thư trác hai câu thơ: *"Thanh sa trượng lý nhất tỳ bà, túng hữu dương xuân bất cảm đạn"* (Sa xanh xanh chấp chới phủ mặt tỳ bà, dẫu đương xuân sớm cũng chẳng dám đàn) Vì Tô Đông Pha là người lười biếng, rất lâu chưa lau bàn, nên bên trên đóng một tầng bụi dày, chữa viết bên trên cũng vô cùng rõ ràng. Người con dâu sau khi xem xong cũng rất nhanh viết nối hai câu: *"Giả như công công đạn nhất khúc, phì thủy bất lưu ngoại nhân điền."* (Giả như cha chồng đàn có đàn một khúc, thì nước phù sa cũng không chảy ruộng ngoại nhân). Sau khi viết xong nàng đỏ bừng mặt chạy mất. Tô Đông Pha nhìn mà trong lòng đắc ý khôn xiết. Đúng lúc đó con ông trở về, thấy phụ thân đang xem xét gì đó vô cùng cao hứng liền hỏi: *"Phụ thân, người đang xem gì vậy?"* Tô Đông Pha giật nảy mình, vội dùng tay áo chùi ngay những dòng chữ bên trên và nói: *"Ta không xem thì cả, chỉ đang lau bàn thôi."*

------oOo------

Chương 2113: Huyền Thiên Thánh Thụ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hắc Ngạc gầm lên giận dữ, liền đem lang nha bổng trong tay cuồng trướng lên cả chục lần rồi quét ngang một vòng.

Vô số côn ảnh hiện lên rồi hóa thành một cỗ lốc xoáy màu đen đem phương viên rộng hơn một mẫu xung quang che phủ đến gió mưa cũng không lọt.

Từng tràng âm thanh gầm rú nổi lên, thỉnh thoảng lại có vài khối thi thể của đám ma hai sừng tộc bị đánh tan nát từ trong gió lốc rơi ra.

Đám ma tộc hai sừng này rõ ràng không phải là đối thủ của Hắc Ngạc. Song phương mới chỉ giao thủ phút chốc mà chúng đã bị đánh chết rất nhiều tên.

Nhưng dù vậy thì đám cao giai Ma tộc rõ ràng không hề biết sợ hãi, cho dù một chút ý định thối lui cũng không có.

Thần thông của Hắc Ngạc dù cho có hơn xa đám ma tộc này nhưng do phải liên tiếp kịch chiến nên cũng tỏ ra ăn không tiêu. Pháp lực trong thân thể hắn hiện giờ đã tiêu hao gần hết, nên mới chỉ toàn lực thi triển ma công một lúc đã cảm thấy khó có thể gắng gượng thêm nữa.

Lang nha bổng trong tay hắn vẫn được huy vũ vô cùng hung mãnh, nhưng nếu nhìn kỹ thì trên gương mặt xấu xí đã mơ hồ lấm tấm những giọt mồ hôi.

Sau khi chém giết một phần ba đám ma tộc hai sừng thì cây bổng trên tay Hắc Ngạc đã có phần chậm chạp lại. Bổng ảnh thưa đi nên không thể ngăn cản được toàn bộ công kích đang đánh tới từ bốn phía. Trên người Hắc Ngạc giờ đây liên tiếp bị các khỏa quang cầu màu đen đánh trúng.

Những khỏa quang cầu này không biết mang theo uy lực gì nhưng chỉ vừa tiếp xúc lên ma giáp của Hắc Ngạc hòa tan vào rồi dễ dàng xuyên qua. Kiện ma giáp hoàn toàn không thể ngăn cản chút nào.

Chỉ trong chốc lát trên người đại hán đã tuôn ra vô số khói đen cùng từng tràng tiếng nổ liên miên không dứt.

Hắc Ngạc gầm lên giận dữ!

Thân hình hắn bị những trận bạo liệt làm cho chao đảo liên tục. Nhưng cho dù như vậy hắn vẫn gắng gượng chắn phía trước Bảo Hoa, một tia ý muốn thối lui cũng không có.

Dựa vào độ mạnh mẽ của thân thể lại có thêm Tà Long Chân Huyết thì phi đao phi kiếm bình thường cũng vô pháp tổn thương hắn được. Nhưng bị đám quang cầu màu đen công kích liên tục, thân hình Hắc Ngạc đã xuất hiện nhiều nơi đã bị trầy da tróc thịt, máu tươi cũng bắn ra tứ tung khắp nơi.

Bảo Hao trông thấy một màn này thần sắc càng trở nên âm trầm, nhưng kỳ quái là nàng vẫn một mực ở sau lưng đại hán khoanh tay đứng nhìn, không hề có lấy một chút ý định ra tay tương trợ.

Không biết thời gian bao lâu qua đi, gã ma tộc hai sừng cuối cùng cũng bị Hắc Ngạc đem một bổng đánh chết. Chỉ bất quá lúc này tia pháp lực cuối cùng trong người hắn cũng bị tiêu hao hết. Sau khi đem lang nha bổng ném đi liền lăn ra ngất xỉu, cả thân hình nhuộm đầy máu giống như diều đứt dây mà rơi xuống dưới.

Bảo Hoa thấy vậy khẽ thờ dài một hơi, tay áo nàng khẽ phất lên.

Một đoàn hào quang màu phấn hồng vang lên một tiếng *"phốc xuy"* bay ra rồi quấn chặt lấy thân hình đại hán vào trong đó.

Trong quầng sáng mờ ảo hiện lên vài cái ký hiệu màu bạc chớp nháy rồi biến mất. Thân hình Hắc Ngạc cũng theo đó thu nhỏ lại, trở thành bộ dáng một con cá sấu lớn tầm vài tấc xinh đẹp mê người.

Cá sấu toàn thân màu ngăm đen, trên mình chi chít các vết thương, bộ dáng còn đang hôn mê bất tỉnh.

Đoàn hào quang màu phấn hồng quận tròn bay về!

Bảo Hoa đem quang đoàn đang bao bọc con cá sấu nhỏ nhắn vào trong tay áo rồi ngẩng lên thản nhiên nói một câu:

"Hai vị đứng một bên xem náo nhiệt lâu như vậy cũng nên tự mình ra động thủ đi!"

"Hừ, ta đã biết là không thể qua mắt được ả tiện tỳ này mà. Vì ngày hôm nay mà năm trăm thủ hạ của ta đã bị tiêu diệt sạch sẽ. Bất quá cũng làm ngươi không còn ai giúp đỡ, cái giá này xem những cũng không quá đắt đi."

Âm thanh vừa qua đi thì tại một nơi trong hư không gần đó trở nên dao động, lập tức có hai thân ảnh một bà lão cùng một đại hán cao lớn hiện ra.

Bà lão trên mình khoác một cái trường bào màu hồng, hai mắt nhìn về Bảo Hoa với bộ dáng đầy oán độc. Lời nói khi nãy rõ ràng do mụ này nói ra.

Hai người này đúng là hai tên Thánh tổ lừng lẫy tiếng tăm ở Ma giới, Thiên Khấp và Hạc Nhan.

Hai tên Thánh tổ Ma tộc này chẳng những một thân thần thông cao thâm mặc trắc mà còn tinh thông thuật liên thủ. Ở Ma giới bọn chúng được biết đến nhờ tàn nhẫn và ngoan độc, danh khí tuyệt đối không hề thấp hơn so với tam đại Thủy Tổ.

Cho dù là đám Thánh tổ bình thường khác khi gặp chúng cũng chỉ kính nhi viễn chi mà thôi.

Bất quá không hiểu do đâu mà Bảo Hoa để lộ ra hành tung, hôm nay chẳng những bị hai tên Ma tộc này đuổi đến mà còn liên tiếp phái ra rất nhiều thủ hạ vây công nàng.

Bảo Hoa vì phải lo lắng hai tên Ma tộc rình nấp ở bên mà không dám ra tay vì sợ để lộ sơ hở, cho nên nàng chỉ đành để cho Hắc Ngạc một mình đối phó với đám địch nhân.

Cuối cùng sau khi trải qua nhiều trận đại chiến liên tiếp thì pháp lực của Hắc Ngạc đã hoàn toàn cạn kiệt, giờ đây chỉ còn lại đơn độc một mình Bảo Hoa mà thôi.

Nhị ma lúc này mới xuất hiện!

"Bảo Hoa đạo hữu, đã nhiều năm không gặp ngươi vẫn xinh đẹp như xưa." Đại hán tên Thiên Khấp nhìn về Bảo Hao với hai mắt sáng ngời, sau đó lại cảm khái nói một câu.

"Khí chất của Thiên Khấp đạo hữu cũng thay đổi thật nhiều, lại không còn tính khí nóng nảy như trước. Xem ra tu vi của ngươi cũng đã tiến thêm một tầng, thiếp thân có lời chúc mừng a." Bảo Hoa đánh giá qua Thiên Khấp một chút rồi kinh ngạc trả lời, nhưng đối với bà lão kia thì dường như không thèm chú ý đến.

Bào lão tên Hạc Nhan thấy vậy liền nổi lên giận dữ đem quải trượng giậm xuống làm không gian phía dưới nổi lên từng tràng nổ vang, sau đó lớn tiếng quát:

"Bảo Hoa, ngươi không cần phải cố làm ra vẻ. Tu vi của ngươi còn chưa hồi phục thì sao có thể đấu lại ta với sư huynh cùng liên thủ. Thức thời hãy mau quỳ xuống van xin, biết đâu ta nhất thời nổi thiện tâm mà cho ngươi chết được toàn thi."

"Xem ra Hạc đạo hữu còn chưa quên chuyện tình năm đó nên hôm nay đến đây chắc để báo thù a. Thiên Khấp, ngươi cũng có ý này sao?" Bảo Hoa bất động thanh sắc, ngọc thủ nhẹ nhàng vân vê lọn tóc đen dài trên vai khẻ hỏi ngược lại.

"Lần thiên kiếp tiếp theo của ta cũng sắp buông xuống nên muốn mượn của ngươi một kiện bảo vật." Thiên Khấp không chút dấu diếm liền đem ý định của mình một hơi nói ra.

"Ý ngươi là Ngự Lôi Thiêm?" Bảo Hoa dù sao cũng là bậc tài trí, tâm niệm chỉ mới xoay chuyển đã lập tức hiểu ra.

"Không sai, nếu ta có vật này trong tay thì lần thiên kiếp sắp tới sẽ có phân nửa cơ hội vượt qua, mong rằng đạo hữu có thể thành toàn cho ta." Thanh âm của Thiên Khốc không chút thay đôi nhưng ánh mắt dần trở lên lạnh như băng.

"Ngươi muốn Ngự Lôi Thiêm? Cũng không phải là không được. Bất quá vật này đối với ta là bảo vật quang trọng bậc nhất sao lại có thể dễ dàng giao cho người khác. Hay là như vậy đi, nếu ngươi tiếp được một kích của ta, ta sẽ đem nó cho ngươi mượn dùng một vạn năm. Đạo hữu cảm thấy ý kiến này cũng không tệ chứ?" Bảo Hoa khẽ mỉm cười ung dung nói.

"Ngươi muốn ta tiếp một kích của ngươi?" Thiên Khấp nghe được lời này đồng tử không khỏi co rụt lại.

Bà lão đứng bên kia đang nhìn Bảo Hoa với ánh mắt tràn đầy oán độc cũng giật mình thất sắc, nét mặt tràn đầy vẻ kinh nghi.

Chẳng nhẽ nàng đã thực sự phục hồi pháp lực? Nếu là vậy thì hành động của nàng từ trước đến giờ chỉ là cố ý dẫn dụ chúng ta xuất hiện?

Nhị ma trong lúc nhất thời không khỏi thầm đoán già đoán non như vậy.

Trong lúc nhất thời cả hai đều trở nên im lặng, không ai chịu mở miệng nói ra điều gì.

"Như thế nào? Không lẽ Thiên Khấp đạo hữu lại trở nên nhút nhát như vậy a?" Bảo Hoa nhìn thấy một màn này đôi mắt xinh đẹp chớp chớp một hồi rồi thản nhiên cười nói.

"Hảo, ta cũng muốn thử xem những năm gần đây Bảo Hoa đạo hữu đã tu luyện được loại thần thông nào mà có khẩu khí lớn như vậy." Đôi mắt của Thiên Khấp chớp động tinh quang, tâm niệm xoay chuyển một hồi rồi lạnh lùng đáp ứng.

"Sư huynh nên cẩn thận, ta sẽ ở một bên hộ vệ cho ngươi." Sau một hồi âm trầm suy nghĩ, lão ẩu rốt cuộc cũng đồng ý rồi quay sang đại hán dặn dò đôi câu.

Thiên Khấp khẽ gật đầu rồi bất động thanh sắc bước khẽ một bước. Thân hình hắn khẽ trở nên mơ hồ rồi thần không biết quỷ không hay xuất hiện tại một nơi cách chỗ cũ hơn mười trượng, sau đó vững vàng phiêu phù giữa hư không.

Hai tay hắn chắp sau lưng, thân hình thẳng tắp bất động, bộ dáng lặng thinh chờ đợi Bảo Hoa ra tay.

Bạch y nữ tử khẽ cười mơ hồ kèm theo một tia quỷ dị, ngọc thủ hướng về phía trước nhẹ nhàng phất một cái rồi há miệng phung ra một đoàn quang cầu màu phấn hồng.

Quang cầu thoạt nhìn có vẻ rất tầm thường, nhưng tỷ mỷ quan sát sẽ thấy bên trong là vô số ký hiệu mà hồng tạo thành. Sau khi nó quay tròn một vòng liền nhẹ nhàng hạ xuống lòng bàn tay xinh như ngọc kia.

Lúc này Bảo Hoa lại đưa tay còn lại ra nhẹ nhàng điểm lên khỏa quang cầu.

*"Quang cầu vang lên một tiếng "*Phốc xuy*" rồi bạo liệt tách ra thành vô số ký hiệu màu phấn hồng. Đám ký hiệu này như những đóa hoa tản ra xung quanh rồi nhảy múa chớp động không ngừng, khung cảnh trông thập phần diễm lệ.*

Mà đúng lúc này tại nơi khỏa quang cầu vừa bạo liệt hiện ra một dải màu xanh biếc!

Trên lòng bàn tay của Bảo Hoa vô thanh vô tức xuất hiện thêm một mầm cây nhỏ bé. Mầm cây vừa hiện ra đã đón gió lớn lên, chỉ trong chớp mắt đã dài hơn nửa thước. Tuy vậy gốc cây vẫn không dừng lại mà tiếp tục cuồng trước với tốc độ mắt thường có thể trông thấy.

Chỉ trong khoảnh khắc trên tay của Bảo Hoa đã mọc thêm một gốc đại thụ xanh biếc, tán cây rậm rạp liền đem thân hình nàng *che kín phía dưới.*

Cành cây hiện lên màu xanh biếc trong suốt, mà gốc cây phía dưới cũng liền vào bàn tay của Bảo Hoa như cùng một thể. Hơn nữa dường như nó còn không ngừng hấp thu pháp lực trong người nàng.

"Huyền Thiên Thánh Thụ, ngươi đã đem bảo vật này dung hợp làm một thể. Chẳng lẽ thương thế của ngươi chẳng những đã hoàn toàn hồi phục mà còn đem thần thông này tu luyện đại thành?" *Thiên Khấp nguyên bản vẫn thập phần trấn định nhưng vừa trông thấy cảnh này khuân mặt trở nên tái mét, thất thanh hét lên một câu.*

Ở phía khác bà lão đang đứng xem cũng nhăn mặt cực kỳ khó coi.

"Có phải hay không thì tự ngươi kiểm nghiệm sẽ biết!"

"Huyền Thiên Hoa Giới!"

Bảo Hoa quát khẽ một tiếng, cây đại thụ xanh biếc trên tay nàng dần trở nên mờ ảo. Khắp nơi trên các cành cây hiện ra những quang điểm nho nhỏ, rồi những quang điểm này lại biến ảo thành vô số nụ hoa màu hồng mọc xum xuê trên khắp các nhánh cây đại thụ.

Lúc này từ miệng nàng niệm ra một tràng chú ngữ khó hiểu, theo đó đám nụ hoa trên cây cũng bắt đầu nở ra. Toàn bộ không gian xung quanh liền ngập tràn hương qua thơm ngát.

Một màn bất khả tư nghị hơn là khi các nụ hoa trên cành bắt đầu nở rộ thì thân cây cũng dần dần chuyển từ màu xanh biếc sang màu hồng.

Tất cả những biến đổi này đều diễn ra rất nhanh, dường như chỉ trong một cái ý niệm đã hoàn thành.

Lúc này đây trong hư không tràn ngập những tiếng Phạn âm. Đảo mắt nhìn qua thì khắp nơi trong phạm vi ngàn trượng đều trải đầy *những bông hoa màu phần hồng. Dường như phiến không gian này đã trở thành một mảnh thiên địa riêng biệt vậy.*

"Không ổn, nàng ta đã thực sự luyện thành Huyền Thiên Lĩnh Vực! Mau chạy thôi! Thiên Khấp hiện tại đang đứng ở phía đối diện trông thấy cảnh này không gương mặt không dấu nổi vẻ kinh khủng. Hắn liền kêu thất thanh một tiếng rồi huyết quang lóe lên bao lấy toàn thân, tiếp đó lại hóa thành một đạo cầu vồng hướng về phía sau chạy đi như bay.

Hạc Nhan cũng không hề chậm chạp hơn Thiên Khấp chút nào. Quải trượng trong tay hướng phía trước hoa lên một cái, hư không liền hiện ra một khe nứt trắng mờ mịt, thân hình ả cũng nhoáng lên liền trốn mất dạng vào trong đó.

Hai người hoàn toàn không có chút ý định tiếp chiến với Bảo Hoa.

"Bây giờ còn muốn chạy, không thấy đã quá muộn sao?"

Hai mắt Bảo Hoa khẽ nhíu lại rồi lạnh lùng thốt ra một câu. Tiếp theo ngọc thủ hướng tới gốc hoa thụ phía trước nhẹ nhàng ngắt xuống một bông hoa màu phấn hồng. Nàng không chút do dự cầm bông hoa ném về hư không phía trước.

------oOo------

Chương 2114: Lam Bộc hồ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cự hoa khẽ đung đưa rồi lóe một cái lại biến mất trong hư không không thấy bóng dáng.

Sau một khắc, khe hở nơi bà lão biến mất bắt đầu rung động, hư ảnh cự hoa lóe lên rồi chui thẳng vào trong đó.

"Ầm ầm", một tiếng nổ lớn vang lên!

Khe không gian run rẩy không ngừng, từ trong đó lại có từng mảng lớn phấn hồng quang hà tuôn ra như núi lửa phun trào.

Quang hà còn kéo theo một bóng người màu đỏ đang ngã loạng choạng, chính là bà lão Hạc Nhan.

Thân hình bà ta xoay tròn chuyển động vài vòng trong quang hà, không ngờ lại có vẻ như không thể làm chủ được hành động của mình vậy.

Không chỉ có vậy, sau khi phấn hồng hà quang mãnh liệt phun trào ra, khe không gian cũng chớp tắt không ngừng rồi vỡ tan nát ra.

Không ngờ đóa phần hồng cự hoa kia thoạt nhìn tưởng tầm thường nhưng uy lực của nó lại lớn đến độ có thể trực tiếp phá vỡ hư không!

Bà lão kinh sợ gầm nhẹ lên một tiếng, quải trượng trong tay mạnh mẽ đánh ra bốn phía nhanh như thiểm điện, bốn đạo trượng ảnh khổng lồ hiện ra rồi lóe một cái lại hóa thành bốn cỗ lốc xoáy màu vàng cuốn thẳng lên cao, khẽ tách phấn hồng quang hà khắp bốn phía ra, bấy giờ thân hình bà lão mới ổn định trở lại.

Nhưng trên mặt Hạc Nhan lúc này tràn ngập vẻ kinh hoàng tột độ, ánh mắt nhìn về phía Bảo Hoa lại càng mơ hồ pha thêm một tia sợ hãi, trong lòng không kìm được suy nghĩ:

"Hóa ra đây chính là Huyền Thiên Linh Vực, một khi bị nó bao phủ sẽ không thể nào cậy nhờ được bất kỳ thiên địa nguyên khí nào từ ngoại giới mà chỉ có thể dùng pháp lực của chính bản thân mình để chống chọi với công kích khi trước. Nếu nói như thế thì những bậc Đại Thừa như các nàng gần như đã bị thẳng tay gạt bỏ đi tới bảy tám phần thần thông! Không trách được ngay cả Thiên Khấp dù vượt xa nàng cả về pháp lực hay thần thông nhưng vừa nhận ra thần thông mà Bảo Hoa thi triển liền ngay lập tức trốn mất tăm tích."

Vừa nghĩ tới vị sư huynh này, bà lão cũng bất chấp nỗi sợ hãi trong lòng mà vội vàng quay đầu nhìn lại phía bên kia.

Chỉ thấy ở bờ biên kế bên phấn hồng thế giới, chẳng biết từ lúc nào Thiên Khấp đã bị vô số hư ảnh cự hoa ngăn lại, Huyết Quang Kinh Long do hắn hóa thân thành va trái đụng phải khắp nơi, nơi hắn đi qua hoa ảnh lũ lượt bị chém vỡ ra.

Nhưng hư không ở gần đó lại lập tức hiện ra ngày một nhiều phấn hồng hư ảnh, tầng tầng lớp lớp chen chúc nhau lao tới.

Với khí thế như chẻ tre của Huyết Quang, chỉ vài lần chớp tắt hắn đã liên tiếp phá vỡ mười mấy tầng chướng ngại, sắp sửa thoát ra ngoài Hoa giới.

Nhưng lúc này, Bảo Hoa vốn đứng yên bất động ở trung tâm hoa giới lại cười nhạt một tiếng, một tay nhẹ nhàng bấm niệm pháp quyết.

Một tay khác đang nâng phấn hồng hoa thụ lập tức bừng sáng hào quang, vô số phấn hồng phù văn từ đó tuôn ra, cũng điên cuồng chuyển động xung quanh Bảo Hoa.

Bà lão áo đỏ chỉ cảm thấy cảnh sắc bốn phía khẽ mơ hồ rồi biến đổi, mà nàng thì lại quỷ dị xuất hiện ở một nơi khác trong Hoa giới.

"Đại Na Di thuật!"

Bà lão thét lên một tiếng kinh hãi, vội vàng đảo mắt nhìn ra bốn phía.

Chỉ thấy huyết quang vốn dĩ đang ở bờ biên của Hoa giới giờ này lại xuất hiện ở cách bà ba mươi trượng, một lần nữa bị tầng tầng lớp lớp hư ảnh cự hoa vây vào bên trong.

Bà lão hơi do dự, còn chưa quyết định được có cần ra tay tương trợ hắn hay không thì hư không thì không gian gần nàng bắt đầu dao động, vô số phấn hồng hoa ảnh cũng hiện ra, chen chúc tới tấp lao đến tương tự bên phía huyết quang.

Sắc mặt bà lão tái nhợt nhưng lập tức cắn răng ném quải trượng ra ngoài, quải trượng lập tức huyễn hóa ra một con ngỗng trắng lớn chừng một trượng, hai mắt phả ra kim quang, hai cánh vỗ đập không ngừng.

"Veo veo", có tiếng xé gió vang lên!

Phong nhận dày đặc xuất hiện xung quanh bạch hạc rồi bắn liên tiếp về bốn phương tám hướng, mà hai tay bà lão thì bấm niệm pháp quyết sau đó vỗ đầu, thiên linh cái hé mở, một cỗ hoàng khí xông ra từ đó. Hoàng khí quay cuồng, từ đó truyền ra một tiếng thét gào rồi lại biến ảo thành một mặt quỷ lớn như một tòa lầu.

Nửa bên mặt quỷ là khuôn mặt một mỹ nữ vô cùng xinh đẹp, mà nửa bên kia thì lại là mặt xanh nanh vàng vô cùng dữ tợn, mà khi tiếng thét gào ngưng lại thì nó lại há lớn miệng phun ra một cỗ ma phong.

Ma phong này vừa ra khỏi miệng thì nơi mà nó quét qua tức thì cát bay đá chạy mà biến thành một khoảng tối tăm mù mờ, nó không ngừng cuốn ra bốn phía, có vẻ nó đang có ý định muốn hình thành một phương thiên địa trong Hoa giới này.

Thiên Khấp ở phía bên kia, sau khi biết mình không thể nào dễ dàng trốn chạy cũng thu lại huyết quang rồi khẽ lắc mình huyễn hóa thành một hư ảnh ma sư (sư tử ma) toàn thân huyết hồng cao hơn trăm trượng, huyết khí cuồn cuộn tuôn ra từ người rồi hóa thành một mảnh huyết sắc vụ hải cuốn ra hoa ảnh khắp bốn phía.

Trong khoảnh khắc, không ngờ hai ma này lại có ý định đổi khách thành chủ ngay tại Hoa giới!

Bảo Hoa thấy cảnh này thì hơi nhíu mày lại, nàng bất giác khẽ thở dài một hơi, mà sau đó khẽ rung hoa thụ trong tay một cái.

Trong phút chốc, một màn quỷ dị xuất hiện.

Hơn trăm đóa phấn hồng cự hoa vốn dĩ còn đang chiếm giữ trên đầu các cành cây đồng thời lóe lên rồi chậm rãi rớt xuống.

"Đi"

Một tay áo Bảo hoa phất về phía những đó phấn hồng cự hoa này, đồng thời miệng quát lên một tiếng.

Một khắc sau đó có tiếng *"phốc phốc"* truyền đến.

Những đóa hoa màu phấn hồng bay thẳng lên trời cao rồi lũ lượt huyễn hóa thành từng đoàn từng đoàn ma diễm, rồi trong nháy mắt, những đóa ma diễm này lại dung hợp thành một thể mà biến thành một vùng biển lửa màu phấn hồng.

Ban đầu biển lửa chỉ lớn chừng hơn một mẫu, nhưng khi vừa tiếp xúc với những hoa ảnh đang lơ lửng trong hư không gần đó thì chúng cũng lập tức hóa thành phấn hồng ma diễm, rồi điên cuồng lan tràn khắp bốn phương tám hướng.

Chỉ chưa đủ thời gian vài lần hô hấp mà cả bầu trời Hoa giới liền biến thành biển trời ma diễm, ngay sau khi Bảo Hoa lẩm nhẩm niệm vài từ thì cả vùng biển lửa như réo gọi lẫn nhau mà đồng loạt hùng hổ lao về phía hai ma ở đối diện.

Thiên Khấp và Hạc Nhan thấy vậy đồng loạt đại biến sắc mặt, như có thần giao cách cảm mà quay lại nhìn nhau một cái, ngay sau đó lại đồng loạt lấy ra một viên đan dược màu huyết hồng rồi nuốt vào.

Khí tức trên người hai người lập tức tăng mạnh, dường như hai người đang bắt đầu liều mạng thúc giục ma công.

Đáng thương cho hai ma vốn có thể coi là bậc Đại Thừa cao cấp nhất ở Ma giới vậy mà giờ đây không thể nào nhờ cậy vào lực lượng của thiên địa nguyên khí mà chỉ còn cách phục dụng đan dược kích thích tiềm lực để cắn răng chống chọi phấn hồng ma diễm.

Trong chốc lát, ma diễm cuồn cuộn cao ngút tận trời đã bao phủ hoàn toàn hai ma, cả Huyền Thiên Hoa giới cũng đã hóa thành thế giới của lửa!

Mà lúc này, gốc phấn hồng hoa thụ kia cũng trở nên trụi lủi, hơn nữa thể tích của nó so với trước cũng nhỏ đi tới hơn một phần năm.

Mà trong khoảnh khắc pháp quyết trong miệng Bảo Hoa cũng đột nhiên dừng lại, ngọc dung không ngờ lại biến trắng biến đỏ vài lần.

Sau đó, thần sắc của nữ tử này lập tức trở nên khó coi, nàng cười khổ một tiếng rồi cũng lấy ra một viên đan dược màu trắng rồi nuốt vào trong bụng.

Vị Ma tộc Thủy tổ này khoanh chân ngồi xuống tại chỗ, ôm lấy hoa thụ trong tay vào ngực, phía ngoài cơ thể biến ảo thành một tầng tinh quang như lưu ly, hai mắt nàng khép lại, bắt đầu ngưng thần thúc giục bảo vật này.

Nàng hiểu rõ với tu vi kinh khủng của hai vị Thánh tổ già đời Thiên Khấp và Hạc Nhan này, cho dù không có thiên địa nguyên khí tương trợ đi nữa nhưng muốn mạnh mẽ dùng ma diễm luyện hóa bọn họ vẫn là một chuyện vô cùng khó khăn, vì vậy nàng không thể không tìm cách vây khốn họ lâu dài được.

Cứ như vậy, thời gian cứ chầm chậm trôi đi, chớp mắt một cái đã mấy ngày trôi qua.

Đến ngày thứ bảy, Hoa giới vỗn dĩ ngập tràn phấn hồng ma diễm đột nhiên run rẩy rồi lại xuất hiện dấu hiệu bất ổn.

Từ trong phấn hồng ma diễm cuồn cuộn lập tức có hai tiếng hú dài truyền ra, một đoàn hỏa cầu màu hắc hồng và một đoàn huyết quang từ đó bắn ra, lợi dụng một khe hở lộ ra trong khoảnh khắc của Hoa giới mà lao ra với tốc độ không thể tưởng tượng được, thoáng cái chúng đã xuyên thủng giới diện thoát ra ngoài rồi bỏ chạy không hề ngừng lại.

"Tiện tỳ! Hóa ra là ngươi chưa khôi phục tu vi Đại Thừa kỳ, lần tới gặp mặt nhất định sẽ là ngày chết của ngươi!" Trong hỏa cầu đã đi xa mơ hồ có một nữ anh cao vài tấc, hét lớn một tiếng thê lương cực kỳ.

Chớp tắt vài lần, hỏa cầu và huyết quang đã hoàn toàn mất dạng ở cuối chân trời.

Một tiếng thở thật dài vang lên!

Bảo Hoa mở mắt ra, khuôn mặt tràn đầy vẻ tiếc hận.

Cũng không thấy nàng có động tác gì, nhưng ma diễm cuồn cuộn trong Hoa giới lại tự động thu nhỏ lại, trong nháy mắt lại ngưng tụ thành mười mấy đóa phấn hồng cự hoa, một lần nữa trôi về phía hoa thụ rồi vững vàng sinh trưởng trên đó.

Gần như đồng thời, cả tòa Huyền Thiên Linh Vực cũng 'oành' một tiếng rồi hoàn toàn tan rã rồi biến thành từng điểm linh quang biến mất trong không trung.

Hoa thụ trong tay Bảo Hoa cũng thu nhỏ lại trong nháy mắt rồi hóa thành một viên phấn hồng quang cầu bị đôi môi thơm của nàng hút vào trong bụng!

"Không ngờ lại thất bại trong gang tấc rồi! Mặc dù luyện hóa được thân thể hai người này thành tro bụi nhưng với thần thông của hai người bọn chúng thì chỉ vài trăm năm nữa là chúng sẽ tu trở lại được thực lực vốn có mà thôi, xem ra sau này còn phải đánh qua

đánh lại với bọn chúng vài lần nữa." Bảo Hoa thấp giọng tự nói hai câu, thân thể yêu kiều khẽ động liền lập tức đứng thẳng dậy.

Nhưng ngay lập tức, khuôn mặt nữ tử mặc bạch y hết trắng lại đỏ, thân thể yêu kiều khẽ run rẩy, thiếu chút nữa là không đứng thẳng người được.

Bảo Hoa vội vàng dùng thần niệm đảo qua thể nội, kết quả là vừa nhìn ngọc dung đã trở nên cực kỳ khó coi.

"Phiền phức lớn rồi. Lần này đúng là giết địch một ngàn tự hại tám trăm rồi. Thương tích của ta vừa mới khởi sắc được đôi chút không ngờ giờ lại lập tức chuyển biến xấu tới mức này. Hiện giờ cho dù có linh dược trong tay nhưng không mất hai ba trăm năm cũng không thể nào khôi phục thần thông ban đầu được rồi. Tiếc là Huyền Thiên Linh Vực của ta mới tu thành được một chút bề ngoài, nếu không thì cũng có thể giết chết được hai tên đối đầu này, được vậy thì tổn thất thế này cũng không đáng là bao. Đành phải trở lại Linh giới tĩnh dưỡng cho tốt đã." Bảo Hoa bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, tay áo khẽ run, phấn hồng hà quang lại bừng sáng lên, mà người lại biến mất tại chỗ.

Hàn Lập hiện đang đứng trên đỉnh của một đỉnh đồi màu xám trắng không cao lắm, hai tay chắp sau lưng nhìn về phía xa.

Cách đó vài dặm về phía mà hắn đang nhìn tới, có thể thấy rõ có một cái hồ lớn không tài nào nhìn được hết giới hạn của nó.

Hồ nước này bề mặt có màu xanh lam đậm, hơn nữa ở trên mặt hồ mơ hồ thấy một số cá nhỏ màu trắng bơi qua bơi lại, sinh cơ dường như rất tràn trề.

"Quả nhiên không hổ với cái tên Lam Bộc hồ, hồ này quả nhiên không hề giống với những sông hồ khác ở Ma giới." Hàn Lập rốt cuộc cũng thu lại ánh mắt, thấp giọng tự nói một câu.

Ở phía sau hắn không xa là một thanh niên trắng bóc lạnh nhạt đứng đó, bên cạnh hắn còn có một thiếu nữ đang trợn tròn đôi mắt xinh đẹp, đây cũng chính là Chu Quả Nhi rồi.

Lúc này tiểu nha đầu đến từ Tiểu Linh Thiên này sau khi được tận mắt chứng kiến Hàn Lập mấy lần đại chiến với một đám Ma tộc cao giai, đương nhiên cũng không còn hoài nghi gì về thân phận của Hàn Lập nữa.

Mà lúc này con ngươi nàng đang liên láo nhìn khắp nơi, rõ ràng cũng hoạt bát hơn nhiều so với trước kia, nàng không nhịn được mở miệng hỏi:

"Hàn tiền bối, không phải khi trước chúng ta đã từng hỏi thăm được là Lam Bộc hồ này có Thánh tổ Ma tộc tự mình tọa trấn, chúng ta tới đây có thích hợp thật không?"

"Ừ, người ngươi nói là Lam Thác Thánh tổ. Tên ma này độc bá Lam Bộc hồ nhiều năm, từ đó có thể thấy thần thông hắn không nhỏ. Nhưng Huyết Nha Mễ là thứ ta bắt buộc phải có được nên cho dù mạo hiểm một chút ta cũng vẫn phải tới đây một chuyến. Hơn nữa theo ta được biết, Lam Thác Thánh tổ đã ẩn cư nhiều năm, nên cũng chưa chắc hiện giờ hắn đang ở trong hồ, hiện tại tọa trấn Lam Bộc hồ chẳng qua chỉ là một cỗ hóa thân và hai gã đệ tử của hắn mà thôi." Hàn Lập nghe vậy, khẽ mỉm cười trả lời.

------oOo------

Chương 2115: Nhập Hồ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nguyên lai tiền bối sớm biết trước, ngược lại Quả Nhi nhiều chuyện rồi!" Chu Quả Nhi mày to mắt nhỏ, cung kính nói.

"Chẳng qua lời ngươi không phải là không có đạo lý, chuyến này không thể coi nhẹ được. Sau khi vào Ma giới ta đã náo lớn mấy trận, chắc hẳn mọi người đều biết chúng ta, lần này tiến vào Lam Bộc hồ chẳng những phải thay đổi dung mạo mà còn phải tách ra hành động một thời gian. Quả Nhi, ngươi đi theo Giải đạo nhân một thời gian đi. Ta trước tiên sẽ lẻn vào Lam Bộc thành tìm hiểu tin tức trước, chỉ cần không đối mặt với bậc Đại Thừa chắc hẳn sẽ không có gì nguy hiểm."

Hàn Lập từa hồ như có điều gì cần cân nhắc, không chút lưỡng lự phân phó xuống.

"Nếu tiền bối đã phân phó, Quả Nhi xin tuân mệnh."

Chu Quả Nhi tự nhiên không dám trái ý Hàn Lập, cộng thêm vừa có thể ở cùng một chỗ với Giải đạo nhân, trong lòng ngược lại còn có ý vui mừng.

Tiểu nha đầu này trước giờ cũng không rõ thân phận khôi lỗi của Giải đạo nhân, cũng không biết vì sao đối với người này lại cực kỳ có hảo cảm.

Giải đạo nhân nghe vậy hơi gật gật đầu, sau đó lại tiếp tục đứng yên tại chỗ, một lời không nói. Thân là nguỵ tiên khôi lỗi, ngay cả khi đã có linh tính nhất định nhưng căn cứ vào khế ước cùng Hàn Lập trước kia, cộng thêm đã sớm nhận được không ít Nguỵ Tiên Lộ, dĩ nhiên càng thêm phối hợp.

Hàn Lập cười nhạt một tiếng, cũng không để ý tới thái độ của đối phương. Bản thân hắn cũng coi như là tinh thông khôi lỗi thuật, hơn nữa trong khoảng thời gian cùng chung sống với Giải đạo nhân sớm đã đem tính cách người này hiểu rõ ràng.

Mặc dù bề ngoài Giải đạo nhân cùng với thường nhân không có gì khác biệt nhưng từ sớm đã bị cố chủ hạ mấy loại cấm chế, cũng không thể dễ dàng làm trái với những gì ghi trong khế ước, nhưng trừ chuyện đó ra thì vẫn có năng lực tự chủ cao, nếu không ngày đó hắn cũng không thể dựa vào lục dịch từ tiểu bình thần bí dẫn dụ, kiên quyết đem hắn ra từ lôi hải thành hộ vệ tạm thời bên mình được.

Nếu không phải mấy vị Thuỷ tổ Ma tộc có chuyện trên người, không cách nào phân tâm đối phó hắn, mà còn những Thánh tổ bình thường khác lại thì lại ngại thân phận của mình nên cũng không dám làm ra chuyện liên thủ đối phó hắn. Nếu không Hàn Lập hắn sao có thể bình yên một đường lưu lại Ma giới cho tới nay.

Tiếp đó, Hàn Lập dặn dò thêm Quả Nhi mấy câu, trên người liền bộc phát ra trận trận xương cốt lốp cốp, thân thể thoáng cái cao lên gần một thước, dung mạo theo đó cũng biến đổi thành một gã trung niên nam tử nho nhã.

Tiếp đó, hắn lại giẫm chân một cái rồi hoá thành một đạo ô qua thẳng về phía sâu trong hồ nước bay đi. Mà Giải đạo nhân mắt thấy Hàn Lập đã đi xa liền không chút báo trước vung tay áo lên, một mảnh kim quang cuộn ra đem Chu Quả Nhi đem cả thoáng cái biến mất ngay trên đỉnh ngọn đồi.

Lấy tu vi của Hàn Lập hắn hôm nay, ngay cả độn quang không có toàn lực thúc dục nhưng độn tốc cũng cực kỳ kinh người, chỉ một lát công phu liền bay được mười mấy vạn dặm. Lúc này, ở xa xa phía trước chợt xuất hiện một cái đảo nhỏ, phía trên cũng có một ít mô hình kiến trúc đơn giản, cũng có chút Ma nhân từ bên trong tiến tiến xuất xuất. Mà ở trên tiểu đảo cũng có một ít thuyền lớn nhỏ màu đen thi thoảng chở theo một ít ma nhân tiếp tục hướng về phía sâu trong hồ bơi đi.

Hàn Lập đối với tất cả cũng không cảm thấy có chút gì ngoài ý muốn.

Hắn sớm đã dự định tiến vào Lam Bộc hồ, tự nhiên đối với tình huống cụ thể nơi này tìm hiểu kỹ lưỡng rõ ràng, biết rõ ở sâu trong Lam Bộc hồ đã bị vài tên Thánh tổ liên thủ bố trí một toà đại hình cấm chế cấm không. Chỉ cần tu vi không vượt quá cấp bậc Ma tôn, một khi tiến vào bên trong liền lập tức mất đi khả năng phi hành, chỉ có thể đường hoàng dùng thuyền tiến về sâu trong Lam Bộc hồ.

Hàn Lập mặc dù không chịu sự hạn chế của cấm chế nhưng cũng không muốn cho cao giai Ma tộc nơi đây chú ý, cho nên cũng hướng về một phía tiểu đảo hạ xuống.

Ngay khi hắn hai chân vừa chạm đất thì một gã da ngăm đen, vóc người ở phụ cận lập tức chạy tới.

"Vãn bối Quang Ương ra mắt tiền bối, tiền bối có phải muốn đi tới Lam Bộc thành? Thuyền của tiểu nhân mặc dù không lớn nhưng tốc độ tuyệt đối là số một trên đảo này!"

Người này bề ngoài cũng chả khác gì những thấp giai Ma tộc là mấy, trước tiên mồm miệng nhanh nhảu thi lễ sau đó liền rộng miệng lộ ra hàm răng trắng bóc, nói.

"Nga, tu vi của ngươi chẳng qua chỉ là Trúc Cơ nhưng khẩu khí lại lớn như vậy. Sẽ không là nói quá không thế!"

Hàn Lập thoáng đánh giá ma nhân trước mắt, rồi thoáng đưa ánh mắt đảo qua hơn mười con thuyền gỗ phía trước, không tỏ rõ ý kiến, nói.

"Tiền bối yên tâm, nếu lời tiểu nhân có gì không đúng, lúc đó sẽ tình nguyện trả lại gấp đôi ma thạch."

Quan Ương mặc dù không nhìn ra nông sâu Hàn Lập nhưng chỉ bằng thần thái hay khí thế trên người hắn cũng biết đối phương tuyệt đối không phải là tồn tại Kết Đan hay Nguyên Anh bình thường, cho nên cũng không dám chậm trễ chút nào, một tay vỗ ngực lớn tiếng cam đoan.

"Tốt, nếu ngươi đã nói thế ta liền lên thuyền của ngươi. Ma thạch nhiều ít không thành vấn đề nhưng mấu chốt là phải nhanh, ta yêu cầu sớm đi tới Lam Bộc thành."

Ánh mắt Hàn Lập khẽ chớp một cái, phát hiện đối phương nói không giả nên cũng gật gật đầu.

"Tiền bối yên tâm, tiểu nhân tuyệt sẽ không khiến tiền bối thất vọng. Tiền bối, mời đi theo, thuyền của tiểu nhân ở ngay bên kia."

Quan Ương mừng rỡ, có chút cấp bách khom người rồi vội vàng cung kính hướng một chiếc thuyền bộ dáng có chút nhỏ, nói.

Hàn Lập hai mắt nhìn về phía con thuyền không nói một lời, lúc này liền sải bước hướng bên đó tiến tới. Quan Ương lúc này trong lòng tự nhiên vui mừng không thôi, cũng vội vàng theo sau.

Sau thời gian tầm bữa cơm, tiểu thuyền màu đen liền rời khỏi tiểu đảo, như tên bắn hướng về phía trước chạy như bay.

Hàn Lập ngồi ngay ngắn ở mũi thuyền lẳng lặng nhìn nam tử Ma tộc để trần song chưởng huy động cực nhanh hai cây chèo gỗ đen nhánh. Hai cây chèo gỗ này mặt ngoài chớp động lam quang nhàn nhạt, mỗi một lần cắt xuống mặt nước liền đem theo đại lượng nước hồ hướng về phía sau cuốn lên, hình thành hai cánh hoa trắng ngà thật dài.

"Quả nhiên ngươi nói không ngoa, nguyên lai là dựa vào hai kiện ma khí thấp giai hữu dụng."

Hàn Lập có chút hứng thú nhìn trong chốc lát, đột nhiên cười, nói một câu.

"Tiền bối nói đùa, hai kiện pháp khí thấp giai này của tiểu nhân dù sao cũng được coi như là gia truyền chi bảo, tổ tiên tiểu nhân cũng nhờ nó này mà kiếm cơm. Mặc dù không thể nói chúng tốt hơn so với đám ma khí khác nhưng có chúng, công việc của tiêu nhân cũng coi như tốt đẹp, tiểu nhân cũng là chỉ kiếm miếng cơm ăn mà thôi."

Quan Ương một bên ra sức chèo thuyền, một bên thành thực đáp.

"À, nghe khẩu khí ngươi cũng coi như là thổ địa nơi này, một ít tình huống của Lam Bộc thành cũng coi như là hiểu rõ?"

Hàn Lập trong lòng khẽ động, nhưng thần sắc lại ung dung, hỏi một câu.

"Nếu là những chuyện mà ai ai cũng biết thì tiểu nhân tự nhiên rõ như lòng bàn tay. Nếu một chút chuyện có chút bí ẩn thì cũng khó mà nói trước được. Nói cho cùng là do tu vi vãn bối có hạn mà sự tình cao tầng tự nhiên không thể nào tiếp xúc được."

Quan Ương không chút lưỡng lự đáp, hiển nhiên loại câu hỏi này cũng là thương xuyên gặp phải.

"Hắc hắc, yên tâm. Những chuyện có chút bí ẩn ta tự nhiên không có khả năng hỏi ngươi."

Hàn Lập đối với câu trả lời không chút dấu diếm của đối phương không khỏi khẽ cười một tiếng.

"Tiền bối cứ hỏi, vãn bối tuyệt đối tri vô bất ngôn."*

Quan Ương trong lòng thả lỏng, vội vàng đáp.

Chú: *có gì nói nấy, biết gì khai nấy.

"Ân, ta muốn biết, Huyết Nha mễ tại Lam Bộc thành có nơi nào bán ra hay không. Đồ vật bực này hẳn là sẽ không tiện mua tiện bán đó chứ."

Hàn Lập trầm ngâm một chút liền thử hỏi một câu.

"Ha hả, tiền bối hoá ra cũng vì Huyết Nha mễ mà tới. Việc này tiền bối coi như là tìm đúng người. Chẳng biết tiền bối muốn mua một hai miếng hay là có ý định mua vào đại lượng?"

Quan Ương nghe xong câu hỏi của Hàn Lập, vẻ mặt lộ ra chút hưng phấn hỏi ngược lại một câu.

"Chỉ mua một hai miếng thì như thế nào? Mua đại lượng thì ra sao?"

Hàn Lập nhướng mày, hỏi lại.

"Tiền bối nếu muốn mua vào một hai miếng mà nói thì chỉ cần đi vào mấy cửa hàng chuyên môn bán thứ này là dễ dàng có được. Nhưng mà muốn mua được thì phải có tu vi Hoá Thần kỳ trở nên mới được, hơn nữa mỗi người nhiều nhất chỉ mua vào được hai miếng. Nhưng lại tiếp tục muốn mua thêm thì nhất định phải ở lại Lam Bộc thành trên một năm trở lên mới có được tư cách này. Chẳng qua đây chỉ là bề ngoài, tiền bối nếu thật lòng muốn mua đại lượng vật này thì dĩ nhiên vẫn có một số biện pháp đặc thù một lần mua vào được nhiều miếng. Đương nhiên, tiền bối nếu thu được Huyết Nha mễ phẩm chất không tốt tự nhiên số lượng cũng không nhỏ."

Nụ cười trên mặt Quan Ương càng ngày càng đậm, mồm miệng liên tục giải đáp.

"Nhưng nếu cùng với số lượng đó nhưng là thượng, cực phẩm Huyết Nha mễ thì sao đây?"

Hàn Lập thần sắc không đổi, chậm rãi nói.

"A, tiền bối nếu mang theo mục đích này mà tới thì sợ rằng không có khả năng a. Bên trong thành, thượng phẩm Huyết Nha mễ chính là khống chế phi thường nghiêm mật, căn bản là không có dư dả để lộ ra bên ngoài."

Quan Ương vừa nghe thế, trên mặt không nén được vẻ khó xử, nói.

"Điểm này ta cũng rõ ràng. Nếu thật có thể ở bên ngoài mua được đủ số thượng phẩm thì ta cần gì phải tự mình chạy tới Lam Bộc hồ làm gì. Hơn nữa, ta trước nay cho rằng, trên đời này không có chuyện gì là không thể, chỉ là ngươi trả giá đủ cao hay không hay thôi."

Hàn Lập chăm chú nhìn nam tử Ma tộc trước mặt, không chút cảm xúc, nói.

"Điểm này sợ rằng vãn bối thật không thể giúp gì cho tiền bối được rồi. Chẳng qua tiền bối có thể vào thành nghe ngóng một hai, nói không chừng có người khác có biện pháp cũng nên."

Quan Ương do dự một chút nhưng vẫn chỉ là cười khổ, đáp.

Hàn Lập nghe vậy khoé miệng hơi vểnh lên một cái, liền gật đầu không nói gì thêm, cũng chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Thuyền nhỏ dưới Quan Ương ra sức huy động, vẫn dùng tốc độ cực nhanh hướng trung tâm Lam Bộc hồ phóng đi.

Hai canh giờ sau, phía trước rốt cục cũng hiện lên một điểm đen, hơn nữa theo tốc độ đi tới của tiểu thuyền cuối cùng trước mắt hiện ra một toà đảo lớn dần dần hiện ra trước mắt.

Hàn Lập hai mắt nhíu lại, bên trong đồng tử lam mang chớp động, liền đem tình hình trên đảo thu vào trong mắt hết thảy, dọc theo vùng ven hòn đảo bất ngờ lại xây dựng một toà đại thành không nhỏ.

Thành này từ ngoài nhìn vào ngoại trừ toàn thân dùng một loại cự thạch màu lam nhạt xây ra thì hết thảy mọi thứ khác đều không khác so với một đại thành Ma tộc khác là mấy, cũng đồng dạng là cao hơn mười trượng, phía trên đứng đầy Ma tộc vệ sĩ vũ trang đầy đủ.

Phương hướng hai người Hàn Lập đi tới cũng đúng chính là phía đại môn, cũng có một đám Ma tộc canh giữ nơi này.

------oOo------

Chương 2116: Hắc Sa Nữ Tử

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Quan Ương điều khiển con thuyền tại bờ phụ cận đại môn dừng lại, sau đó liền tiễn Hàn Lập ra đến trước cửa thành. Hiển nhiên, hắn và đám thủ vệ Ma tộc kia phi thường quen thuộc, sau khi trao đổi vài câu liền không chút kiểm tra nào đem Hàn Lập dẫn vào trong thành.

Hàn Lập đứng bên trong cửa thành đánh giá dãy kiến trúc coi như chỉnh tề ở phụ cận, đầu khẽ gật, một tay đem mấy khối trung giai ma thạch ném cho Quan Ương.

"Đa tạ tiền bối hậu thưởng!"

Ma thạch vừa tới tay, nam tử Ma tộc sau khi xem xét một chút liền lộ ra vẻ vui mừng, mồm miệng không ngớt lên tiếng cảm ơn.

Làm một kẻ chuyên chèo thuyền đưa đón những cao giao Ma tộc tới Lam Bộc thành bất quá cũng chỉ là một hai khối trung gia ma thạch mà thôi, thù lao Hàn Lập đưa cho hắn còn cao hơn ba bốn lần thế, làm sao không kiến hắn mừng rỡ được.

Hàn Lập khoát tay tỏ ý hắn có thể lui nhưng Quan Ương ngược lại thoáng chút do dự rồi đưa mắt nhìn quanh, thấy không ai chú ý bên này thì mới dùng thanh âm cực thấp nhanh chóng nói một câu:

"Tiền bối, nếu ý đồ tiền bối thật sự như vậy, không ngại đi Nghiễm Nguyên trai một chuyến, có lẽ tiền bối sẽ có được điều như mong muốn."

Lời vừa dứt, Quan Ương không chờ Hàn Lập đang lộ ra vẻ kinh ngạc hỏi lại cái gì thì đã vội vàng thi lễ xoay người ra khỏi thành.

"Nghiễm Nguyên trai!"

Hàn Lập thì thào một tiếng trầm thấp, vẻ kinh ngạc theo đó mà biến mất, thay vào đó là một nụ cười. Đối phương đã nói như vậy, hắn thật đúng là sẽ qua đó xem xét một chút.

Bên trong Lam Bộc thành tự nhiên cũng có cấm chế cấm không, Hàn Lập tuỳ tiện vẫy tay gọi một cỗ thú xa, cũng nói một câu:

"Đến cửa hàng lớn nhất."

Vị xa phu trung niên lập tức minh bạch, thúc dục ma thú kéo xe chạy đi.

Hàn Lập khoanh chân ngồi trong xe, lẳng lặng tự tính toán trình tự hành động sau này, hai mắt lại hơi hướng cửa sổ ở bên đánh giá một phen.

Lam Bộc thành này rõ ràng so với những đại thành khác của Ma tộc náo nhiệt hơn nhiều, trên đường người đến người đi hối hả, phi thường náo nhiệt. Bất quá, Hàn Lập lại chú ý tới những ma nhân này mặc dù phần lớn pháp lực chỉ có Luyện Khí, Trúc Cơ nhưng trong đó cũng có không ít những tồn tại Hoá Thần, Luyện Hư, mà tỉ lệ cũng tương đối không nhỏ, thậm chí đoạn đường về sau hắn còn thấy hai gã Ma tôn. Mà thú xa bất quá chỉ vừa mới đi qua mấy con đường, tính ra thì ngay cả một góc của Lam Bộc thành cũng không được tính.

"Ồ, người nọ là..."

Vốn bình tĩnh ngồi xếp bằng trong thú xa, trong lúc vô tình bắt gặp một đạo nhân ảnh quen thuộc, sắc mặt hắn theo đó đại biến, lại thoáng nghẹt ngào thốt ra thành lời.

"Không đúng, không phải là nàng. Khí tức hoàn toàn không đúng!"

Ánh mắt Hàn Lập gắt gao nhìn chằm chằm về phía bóng lưng đang đi về phía một gian hàng, có chút thất vọng mà tự hành phủ nhận.

"Cũng thế, nàng cho dù từ Nhân giới phi thăng lên, cũng chỉ có thể xuất hiện tại Linh giới, như thế nào lại chạy tới Ma giới chứ! Bất quá, chỉ là bóng lưng mà thôi, hoàn toàn không thể phán định là một người được. Chẳng lẽ, gần đây tu vi tăng vọt, tâm tình lại có chút bất ổn?"

Hàn Lập có chút kinh nghi bất định nhưng cuối cùng lại nhớ ra điều gì đó mà bỗng giật mình một cái. Vội vàng đem Luyện Thần quyết niệm lại một lượt, hai mắt nhắm lại bắt đầu điều tức.

Cùng một thời gian, lại có mấy tên cao giai Ma tộc tiến vào cửa hàng mà đạo thân ảnh nọ đi tới, mà đạo thân ảnh rõ ràng là một nữ tử Ma tộc che mặt bằng một tấm khăn đen (hắc sa), hơn nữa trên người còn có một tầng hắc khí mỏng manh quay cuồng bất định, bộ dáng có chút giống như một tấm lụa mỏng phủ ở ngoài thân. Điều này càng khiến cho dung mạo nàng càng như ẩn như hiện, khiến người ngoài khó thể nhìn trộm mảy may.

Vừa rồi, Hàn Lập tuy rằng có thể vận dụng thần niệm cường đại trực tiếp tra xét chân diện mục nhưng với thần niệm cường đại như vậy lại dễ dàng kinh động tới đám tồn tại ngoài Ma tôn trong thành, cho nên hắn mới không dám lỗ mãng làm thế.

Lúc này, nữ tử Ma tộc kia cùng mấy tên cao giai Ma tộc mặt mày dữ tợn đi vào tới giữa gian hàng, lập tức có một lão giả bộ dáng như chưởng quầy mang theo vài tên tiểu nhị chạy ra đón chào, sau khi thi lễ thật sâu liền dẫn nữ tử đi về phía một căn phòng bí mật rồi mới cung kính nói:

"Bái kiến sứ giả đại nhân, tiểu lão nhi sớm đã đem đồ vật đại nhân muốn có chuẩn bị thoả đáng. Đại nhân tuỳ thời có thể lấy đi."

"Làm không tệ, hôm trước ta mới nói ra vậy mà hôm sau Liêu chưởng quầy đã chuẩn bị đầy đủ. Xem ra, đưa ngươi lên làm chưởng quầy xem ra vẫn còn có chút đại tài tiểu dụng."

Hắc sa nữ tử ngồi ở trên ghế liếc mắt xem xét chưởng quầy một cái liền nhàn nhạt nói một câu. Thanh âm vừa thốt ra cực giống tiếng hoàng anh, cực kỳ dễ nghe.

"Không dám, tiểu lão nhi chỉ là cẩn tuân mệnh lệnh đại nhân làm việc mà thôi!"

Liêu chưởng quần mặt mũi tràn vẻ mua tài, cười làm lành, nói.

"Thạch Hoả, ngươi đem thứ đồ vật kia đều đem lại đây đi."

Hắc sa nữ tử không hề để ý tới lão giả mà liếc mắt nhìn về phía gã đại hán Ma tộc đầu mọc một sừng phân phó một tiếng.

"Vâng, thất tiểu thư!"

Tên đại hán Ma tộc kia đáp ứng một tiếng, ngay lập tức liền theo tiểu nhị đi ra ngoài cửa.

Kế đó, hắc sa nữ tử cứ lẳng lặng ngồi ngay ngắn ở trên ghế như trước, cũng không có hứng thú nói gì thêm nữa. Lão giả cùng vài tên cao giai Ma tộc khác tự nhiên chỉ có thể thành thực đứng ở một bên, đồng dạng cũng không dám hó hé nửa lời.

Đại khái qua một chén trà, đại hán Ma tộc kia cùng tên tiểu nhị lúc trước lần nữa quay trở lại gian phòng, cũng hồi bẩm nữ tử rằng thứ đồ vật kia toàn bộ đều đã tới tay.

Hắc sa nữ tử nghe vậy bất động thanh sắc gật gật đầu, rồi lại không chút dấu hiệu hỏi một câu:

"Liêu chưởng quầy, ngươi chủ trì công việc tại cửa hàng này đại khái là bao năm rồi?"

"Khải bẩm đại nhân, tiểu nhân từ hai trăm năm trước được điều tới đây, một mực vẫn phụ trách cửa hàng này cho tới nay."

Trái tim Liêu chưởng quầy đập mạnh một cái, không dám hời hợt kính, cẩn đáp, chỉ là bản thân hắn trước mặt hắc sa nữ tử bất giác lại thấp đi hai phần.

"Hai trăm năm, thật đúng là không ngắn. Thời gian dài như vậy, thân gia ngươi xem như cũng rất phong phú a."

Hắc sa nữ tử khẽ thở dài một câu nhưng lại thốt ra một câu khiến cho lão giả hãi hùng khiếp vía.

"Sứ giả đại nhân, có phải hay không hiểu lầm gì đó. Tiểu nhân từ khi chưởng quan nơi này một mực không chút sơ sẩy, cũng không làm ra chuyện gì quá phận. Đại nhân, ngay cả đại nhân được bề trên phái xuống giám sát cũng không thể oan uổng phán định tiểu nhân được a."

Liêu chưởng quầy có chút cấp bách, nói.

"Có hay không có vấn đề, không phải ngươi nói là được. Mộ Tịch, ngươi mang thứ đó lấy ra đi, cùng lắm là cho hắn tâm phục khẩu phục!"

Hắc sa nữ tử cười lạnh một tiếng, bỗng hướng một người đứng cùng với đám tiểu nhị ở phía sau lưng lão giả phân phó một tiếng.

"Vâng, Thất tiểu thư! Cửa hàng này vài chục năm gần đây nhập số lượng hàng, giá cả cùng với đối tượng giao dịch đều ghi lại ở đây, kính tiểu thư xem xét!"

Người này nhìn qua chả khác gì những tiểu nhị khác, bề ngoài bất quá chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, vừa nghe xong nữ tử phân phó liền cung kính đứng dậy, từ trong tay áo lấy ra một cuốn sổ đen dương cao lên đầu, cao giọng nói.

(Dịch giả: khúc này ý nói là tên tiểu nhị kia được nữ tử gọi tên liền bước ra khỏi đám người rồi quỳ xuống thi lễ, nên đoạn sau mới có nói là đứng dậy lấy ra cuốn sổ đen. Khúc này có lẽ tác giả viết thiếu ý nên mới khó hiểu như vậy.)

Liêu chưởng quầy thấy một màn này, vẻ mặt thoáng cái cắt không ra giọt máu. Mà hắc sa nữ tử lại khẽ vẫy một tay, "phốc" một tiếng, cuốn sổ đã bị nhiếp vào trong tay, cũng cúi đầu nhìn lướt qua một lần.

"Quả nhiên, cùng với sổ sách ngày trước ngươi đưa ra căn bản là hoàn toàn khác nhau. Ngắn ngủn vài chục năm ngươi lại tham ô nhiều như thế. Tính cả những khoảng thời gian khác mà nói, số lượng gộp lại có thể nói là cực kỳ kinh người! Liêu chưởng quầy, ngươi còn có lời gì để nói!"

Hắc sa nữ tử vừa ngẩng đầu lên liền khép cuốn sổ lại, nhàn nhạt nói, một lời nghe ra không chút cảm tình nào.

"Mộ Tịch, ngươi dám mang lòng ám hại ta. Thất tiểu thư, tiểu tử này cùng lão phu có thù oán riêng, căn bản là ngậm máu phun người, sổ sách này nhất định là gian dối."

"Có gian dối hay không rất nhanh ta sẽ biết. Ta sẽ dung Sưu Hồn thuật với ngươi, nếu như thật sự thì ngươi chết không oan, nếu là giả dối tự ta sẽ giết hắn báo thù cho ngươi."

Hắc sa nữ tử khẽ cười một cái nhưng lời vừa ra lại khiến cho Liêu chưởng quầy sợ tới hồn phi phách tán.

"Không!"

Lão giả ra sức liều mạng quát một tiếng, tay áo bỗng nhiên run lên, một đoàn hắc khí cuồng quét tới, đồng thời cũng đem vật dấu trong tay áo lật chuyển lấy ra, đúng là một tấm phù lục màu vàng, cũng nhanh chóng thúc dục. Theo đó, thân hình Liêu chưởng quầy thoáng chút mơ hồ, trực tiếp hướng mặt đất chui xuống bỏ chạy.

"Chỉ là Kết Đan kỳ mà cũng dám dùng chút tiểu đạo như vậy mà qua mặt ta sao!"

Hắc sa nữ tử ngồi trên ghế mặt không động một cái nhưng đại hán Ma tộc Thạch Hoả lại nhe răng cười một cái, đại thủ đột nhiên hoá thành trảo đánh tới.

Lập tức, cả căn phòng nổi lên một trận cuồng phong, đem toàn bộ số hắc khí cuốn đi không còn một mảnh, đồng thời thân thể Liêu chưởng quầy mới tiến xuống mặt đất được một nửa cảm giác được thân thể như đông cứng lại, giống như bị một cỗ vô hình cự lực nào đó khống chế, vô pháp nhúc nhích mảy may.

"Thất tiểu thư tha mạng! Tiểu nhân nguyện ý đem tất cả đồ vật tham ô hoàn trả toàn bộ!"

Liêu chưởng quầy liều mạng dốc sức hét lớn.

Hắc sa nữ tử gặp cảnh này lại thở dài một hơi, không nói hai lớn hai ngón tay bắn ra.

Tiếng xé gió vang lên, một đạo hắc mang lập tức loé lên rồi từ ngay chỗ mi tâm lão giả xuyên thủng mà qua.

Mà đại hán Thạch Hoả lúc này cũng thu hồi lại bàn tay, lập tức "phù phù" *một tiếng, thi thể Liêu chưởng quầy thoáng cái rũ xuống đất.*

"Đáng tiếc, ngươi tham ô quá nhiều, cũng không biết ngươi sớm bán đi đâu rồi. Nếu không, lưu lại ngươi một mạng ngược lại không phải không được. Mộ Tịch, từ hôm nay ngươi chính là chưởng quản nơi này. Thi Hoả*, thu thập thi thể này một chút, chúng ta đi thôi. Còn mấy nhà nữa ta muốn đi."

Hắc sa nữ tử phân phó vài câu, lúc này từ trên ghế đứng lên, thong dong đi ra ngoài cửa.

*Chú: * chỗ này tác giả ghi là Thi Hoả nhưng phía dưới lại là Thạch Hoả ra tay, khúc này khó hiểu nha.*

Tên gọi là Mộ Tịch kia tự nhiên đại hỉ, vội vàng quỳ xuống cảm ơn, mà Ma tộc đại hán lại đáp ứng một tiếng, mở miệng hướng thi thể phun ra một cỗ hắc sắc ma hoả đem thi thể lão giả biến thành tro tàn, sau đó dữ tợn cười một tiếng rồi theo nữ tử đi ra ngoài.

****

"Đây là cửa hàng lớn nhất nơi này?"

Hàn Lập bước xuống thú xa đánh giá toà nhà có chút cổ xưa trước mắt, đuôi mày khẽ nhướng lên hướng xa phu hỏi một câu.

Trên cánh cổng lầu cách bất ngờ treo một tấm bảng hiệu, Thiên

Hải các.

"Tiền bối, Thiên Hải các này bề ngoài nhìn như không chút thu hút nhưng tuyệt đối là cửa hàng niện đại đệ nhất bổn thành."

Xa phu thập phần khẳng định, nói.

"Tốt, ta sẽ xem trước một chút a."

Hàn Lập nghe vậy, tựa hồ có chút bán tín bán nghi nhưng vẫn xuất ra ma thạch thanh toán rồi ngông nghênh hướng lầu các đi tới. Vừa bước vào lầu các hắn liền cảm nhận được một tia không gian ba động, tiếp đó trước mắt sáng loà, một cái đại sảnh diện tích vài mẫu lập tức xuất hiện trước mắt.

"Chậc chậc, dĩ nhiên là vận dụng không gian ma khí mở ra một tiểu Tu Di không gian. Xem ra nơi này mặc dù không đúng là cửa hàng lớn nhất nhưng tuyệt đối là một trong số đó."

Hàn Lập không khỏi tấm tắc khen lạ một tiếng, ánh mắt lúc này mới hướng cả gian đại sảnh quét qua một cái.

------oOo------

Chương 2117: Thu Mua

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong gian đại sảnh được chia làm hai khu.

Khu vực bình thường được kê nhiều chiếc bàn đá dài, bên trên bày biện đủ các loại tài liệu cùng bảo vật.

Phía sau bàn đá cứ cách nhau mười trượng lại có một thị nữ dung mạo trẻ trung đang đứng tiếp đón khách nhân.

Tại xung quang khu vực này có hơn mười nam nữ Ma tộc đang lựa chọn đồ vật gì đó. Mà thị nữ đứng bên cạnh lại thỉnh thoảng mỉm cười giảng giải vài câu.

Còn ở một phía khác của đại sảnh được một tầng quang tráo mỏng màu xanh biếc bao phủ. Tại cửa của màn quang tráo có hai gã giúp việc mặc quần áo màu xanh khuân mặt không chút biểu tình đang đứng ở đó.

Bên trong quầng quang tráo được bày biện rà vài cái giá chứa đồ, bên trong cũng tùy tiện xếp vào một ít bảo vật. Nhưng xem kỹ lại thì những bảo vật này có giá trị cao hơn rất nhiều so với những thứ bên ngoài.

Hàn Lập khẽ cau mày đem linh áp trên người thả ra một phần.

Tuy chỉ để lộ ra tu vi Luyện Hư Hậu kỳ nhưng cũng đủ để tất cả đám Ma tộc trong đại sảnh cảm ứng được. Lập tức mọi ánh mắt đều đổ dồn về hắn với bộ dánh kính sợ.

Lúc này tầng quang tráo khẽ chớp động. Từ bên trong bước ra là một nữ tử xinh đẹp có tu vi hơn xa so với đám thị nữ đang đứng bên ngoài.

Nàng khoảng hai ba hai bốn tuổi, một thân mặc cẩm bào càng tôn thêm vẻ ung dung nhã nhặn.

Gót ngọc nàng khẽ động liền tiến lại gần Hàn Lập hơi cúi đầu cung kính nói:

"Hoan nghênh tiền bối quang lâm Thải Hiên Các. Vãn bối tên Hiếu Nhan là đại trưởng quầy nơi này, mong rằng có thể ra sức giúp đỡ cho tiền bối một phần."

Nữ tử này rõ ràng là một tu sỹ Hóa Thần Kỳ cao giai Ma tộc.

"Ta nghe nói rằng ở Lam Bộc thành này thì quý cửa hàng là lớn nhất, có phải vậy không?" Hai mắt của Hàn Lập đánh giá sơ qua vị nữ tử này rồi bất động thanh sắc hỏi.

"Thưa tiền bối, hai tiếng lớn nhất thì bổn các không dám nhận. Nhưng nếu nói về độ đa dạng của hàng hóa thì nơi đây tuyệt đối là số một." Nữ tử tên Hiếu Nhan thản nhiên cười rồi đáp lời.

"A, xem ra đã đã không tìm sai nơi. Ta muốn mua tại nơi này mua một lượng lớn đồ vật." Hàn Lập thản nhiên gật đầu một cái.

"Được tiền bối để mắt tới thật là vinh hạnh của bổn các. Nơi đây không phải là nơi nói chuyện, xin mời tiền bối lên phòng khách quý trên lầu hai." Hiếu Nhan nghe vậy trong lòng liền ngập tràn vui vẻ.

Nàng thầm nghĩ rằng với tu vi của vị khách này thì hai chữ *"đại lượng"* được nhắc đến tuyệt đối phải là một tuyệt đại thủ bút.

Hàn Lập cũng không có ý định từ chối, liền dảo bước theo sau nhằm thẳng về chiếc cầu thang mà bước đến.

Chỉ sau một lát công phu, Hàn Lập đã ngồi trong một gian phòng cực kỳ thanh lịch. Lúc này hắn đang nhẹ nhàng thưởng thức hương thơm tỏa ra từ ly trà có màu bạc bạc.

Còn cẩm y nữ tử thì đang đứng một bên cười cười nói nói điều gì đó:

"Bẩm tiền bối, loại Ma Dụ Trà này cũng xem như là đặc sản của Lam Bộc Hồ. Trà này uống vào có tác dụng dưỡng thần, hơn nữa mỗi năm cũng chỉ có thể thu hoạch được hơn mười cân, cực kỳ quý hiếm a."

"Ừm, đúng là rất đặc biệt. Nhưng đối với tu vi của ta thì một chút tác dụng này không đáng để nhắc đến." Hàn Lập nhấp một ngụm trà xong cũng không để ý mà thuận miệng nói.

"Tiền bối tu luyện đến bậc này thì tự nhiên sẽ không để một ít linh trà vào mắt. Nhưng không biết loại hàng hóa mà tiền bối muốn mua số lượng lớn là loại nào? Chỉ cần bổn các có thì vãn bối xin hứa sẽ làm tiền bối hài lòng!" Cẩm bào nữ tử cuối cùng cũng chịu đi vào vấn đề chính.

"Dị Ma Kim, Huyết Nha Mễ!" Hàn Lập cũng không muốn nhiều lời vô nghĩa, lập tức đưa ra hai cái tên.

Đầu tiên Hiểu Nhan không chút lấy làm ngạc nghiên. Nhưng chỉ vừa nghe cái tên thứ hai thì sắc mặt lập tức đại biến, mãi một lúc lâu sau nàng vẫn ú ớ không nói được câu nào.

"Sao vậy, với hai loại tài liệu này quý các có vấn đề gì sao?" Hàn Lập làm ra vẻ không biết gì cố ý hỏi một câu.

"Không dám dấu tiền bối, Di Ma Kim tuy rằng thưa thớt, nhưng trong bảo khố của bổn các còn tích lũy không ít. Nếu tiền bối muốn xin cứ tận sức mà lựa chọn. Còn về Huyết Nha Mễ thì bổn các thực sự rất lấy làm khó sử." Cẩm bào nữ tử thốt ra với bộ dạng ấp a ấp úng.

"Trước khi đến đây ta có nghe nói Huyết Nha Mễ bị Lam Bộc thành khống chế rất nghiêm ngặt. Cho dù tu vi có cao đến đâu thì một năm cũng chỉ được mua vài khỏa mà thôi. Nhưng với thực lực của quý các thì điểm phiền phức nho nhỏ này cũng không dàn xếp được sao?" Hàn Lập nhướng mày hỏi.

"Xem ra tiền hiểu biết của tiền bối về Huyết Nha Mễ thật có chút không rõ ràng. Nếu như lời tiền bối vừa rồi thì e rằng hoàn toàn sai a." Cẩm bào nữ tử cười khổ một hồi.

"Ta mới vừa chân ướt chân ráo tới đây xong nên cũng không rõ ràng lắm. Đạo hữu có thể giải thích một chút được không?" Hàn Lập trầm ngâm một chút sau đó tra xét một câu.

"Việc này cũng không phải chuyện bí mật gì nên nói cho tiền bối biết cũng không sao. Vãn bối tuyệt đối không phô trương! Đối với các loại tài liệu khác Thải Hiên Các chúng ta không dám nói là có tất cả nhưng nhất định sẽ có cách thu thập và tích trữ. Duy có Huyết Nha Mễ là đặc sản nơi này lại nằm trong sự khống chế của thành chủ. Hàng năm chỉ có thể bán ra với một lượng được quy định mà thôi. Bản các ở thành này được biết đến như là một cửa hàng lớn nhất, nhưng đối với Huyết Nha Mễ lại không có bao nhiêu. Hơn nữa còn phải dựa theo quy định của thành chủ là hàng năm phải lập danh sách Huyết Nha Mễ đã bán ra và bị nghiêm ngặt kiểm tra."

Cẩm bào nữ tử rành mạch nói ra.

"Nói như vậy thì không cách nào thu xếp được?" Hàn Lập nhướng mày chậm rãi hỏi thêm.

"Xin lỗi tiền bối, vãn bối đối với chuyện này thực sự không có khả năng. Nhưng nếu tiền bối chỉ muốn mua hai ba khỏa thì vãn bối liều mạng chịu quở trách sẽ nghĩ ra vài loại biện pháp. Còn nếu nhiều hơn thì đành bất lực mà thôi." Cẩm bào nữ tử chần chờ một chút sau đó thành thật nói.

"Hắc hắc, nếu chỉ là hai ba khỏa thì ta cần gì phải đến Thải Hiên Các. Bỏ đi, nếu quý các cảm thấy chuyện Huyết Nha Mễ quá khó khăn thì tiếp tục bàn về Dị Ma Kim đi. Các ngươi có bao nhiêu khối, giá cả bán ra thế nào đây?" Hàn Lập cười khuẩy chuyển qua đề tài khác.

"Nếu là Dị Ma Kim thì xin tiền bối hãy yên tâm! Vừa rồi bổn các mới nhập vào một đám loại tài liệu này, số lượng ước chừng hơn trăm khối. Không biết tiền bối muốn mua bao nhiêu? Nếu như số lượng không ít vãn bối có thể đem giá cả giảm đi một chút." Cẩm bào nữ tử nghe vậy tinh thần rung lên, thập phần tự tin nói.

"Chỉ hơn trăm khối? Đem hết đến đây đi." Hàn Lập bất động thanh sắc lạnh nhạt nói.

"Tất cả sao? Vãn bối nghe không nhầm chứ?" Nữ tử nghe vậy liền không khỏi hít vào một luồng khí lạnh.

"Sao vậy? Đạo hữu cảm thấy ta đang nói chơi hay sao?" Hàn Lập nhíu mày thản nhiên nói.

"Vãn bối nào dám nghĩ vậy. Xin người đợi cho một chút, vãn bối cho người đem đến để tiền bối nhìn qua rồi sẽ bàn bạc tiếp." Cẩm bào nữ tử cố gắng đè ép tia hưng phấn trong lòng rồi tươi cười nói.

"Tốt, ta sẽ chờ thêm một lúc!" Hàn Lập ung dung mỉm cười rồi khẽ gật đầu.

Thời gian khoảng một bữa cơm qua đi, Hàn Lập được cẩm bào nữ tử đích thân tiễn đưa ra cửa Thải Hiên Các.

Tại ven đường hắn nghênh ngang vẫy một chiếc xe kéo. Sau khi phân phó xa phu tới một cửa hàng lớn khác rồi im lặng nhắm mắt dưỡng thần trong xe.

Cứ liên tục như vậy, trong một ngày Hàn Lập một mạch tìm đến năm sáu cửa hàng lớn. Mỗi lần như vậy đều đem tất cả Dị Ma Kim của họ thu gom sạch sẽ, nhưng về Huyết Nha Mễ thì không hề có được một chút thu hoạch nào.

Tại bất kỳ cửa hàng nào cũng đều trăm lời như một, nhất nhất cự tuyệt việc xuất ra Huyết Nha Mễ với số lượng lớn.

Hàn Lập đối với việc này hoàn toàn không chút tức giận. Buổi tối hắn tìm một căn khách sạn nghỉ lại, sáng hôm sau lại tiếp tục tìm đến các cửa hàng khác tại Lam Bộc thành.

Có điều lúc này hắn tìm đến phần lớn là các cửa hàng bậc trung.

Liền một mạch như vậy trong bảy ngày, Hàn Lập đã đem hầu hết các cửa hàng lớn nhỏ trong Lam Bộc thành thăm qua một lượt.

Hiện giờ hắn đã thu gom được một lượng rất lớn Dị Ma Kim.

Để mua được số lượng Dị Ma Kim nhiều như vậy thì tự nhiên phải xuất ra một lượng Ma Thạch lớn khủng khiếp. Nhưng đối với kẻ có thân gia như Hàn Lập mà nói thì thực sự là không đáng kể.

Mặc dù đã thu gom số lượng Dị Ma Kim kinh người như vậy nhưng hắn lại không hề tìm thấy khối nào có chứa đựng loại năng lượng thần bí kia. Điều này làm hắn trở nên vô cùng thất vọng.

Bất quá hắn cũng không hề từ bỏ ý tưởng mà còn tiếp tục thu gom không ngừng Dị Ma Kim từ các cửa hàng nhỏ.

Về phần Huyết Nha Mễ đã bị các cửa hàng lớn cự tuyệt, sau đó tại các cửa hàng nhỏ Hàn Lập hoàn toàn không hề nhắc đến nữa.

Hắn làm như vậy tự nhiên khiến cho một đám người thông linh tin tức trong thành biết đến việc có ngoại nhân từ bên ngoài đến Lam Bộc hồ không ngừng thu mua Dị Ma Kim.

Bất quá đại đa số mọi người cũng không mấy để tâm đến việc này.

Lấy danh tiếng của Lam Bộc thành tại Thánh Giới thì thương nhân từ các nơi khác đến đây nhiều vô số. Loại sự tình tương tự mỗi ngày cũng đều diễn ra không biết bao nhiêu lần.

Hơn nữa khi sự việc này được đồn thổi đến tai một số người đa tâm thì đã khác biệt rất lớn.

Tại ngày thứ tám, khi Hàn Lập vừa bước ra khỏi khác sạn, hắn đang định ngăn một chiếc xe kéo lại thì có một bóng người nhoáng lên chặn lại. Đột nhiên có một gã Ma tộc nam tử râu dài như râu cá trê xuất hiện trước mặt rồi hướng về Hàn Lập cười cười, nói một câu:

"Nghe nói tiền bối đang mua một lượng lớn Di Ma Kim. Vừa lúc đồng bạn của vãn bối trong tay có một ít, không biết tiền bối có lấy làm hứng thú hay không?

"Ta chỉ thu mua số lượng rất lớn. Nếu chỉ hơn chục khối thì đừng làm phiền ta." *Hàn Lập đánh giá đối phương vài lần. Sau khi phát hiện đối phương chỉ là một tên Nguyên Anh kỳ Ma tộc liền không chút biểu tình lạnh lùng nói.*

"Xin đại nhân yên tâm, nếu chỉ có một chút Dị Ma Kim như vậy thì vãn bối sao dám làm phiền đến người. Số lượng Dị Ma Kim mà đồng bạn của vãn bối có rất nhiều, tin chắc rằng sẽ làm cho tiền bối vừa lòng." *Tên Ma tộc nam tử tiếp tục cười thân thiện nói.*

"Có loại sự tình này sao? Đồng bạn của ngươi ở đâu? Nếu là bảo ta rời khỏi thành thì quên đi." *Hàn Lập dường như có chút động tâm nhưng vẫn tỏ vẻ đôi chút hoài nghi.*

"Tiền bối yên tâm, đồng bạn của vãn bối hiện đang ở Tiên Cư Lâu nổi tiếng nhất trong thành, kính mong tiền bối đại giá." *Tên Ma tộc nam tử một hơi giải thích thêm.*

"Nhìn bộ dáng ngươi chắc sẽ không giả. Được, ta sẽ tới đó xem một chuyến." Hai mắt Hàn Lập chớp nháy vài cái, khuân mặt khẽ động chậm rãi nói.

Ma tộc nam tử nghe vậy tự nhiên mừng rỡ, hắn hướng qua bên cạnh khẽ vẫy chiếc thú xa đã sớm đợi ở đó lại.

Hàn Lập cùng tên Ma tộc nam tử cứ vậy ngồi yên trên xe rồi hướng tới ngã tư đường nghênh ngang rời đi.

Mấy canh giờ sau tại một gian phòng tương đối bí ẩn, Hàn Lập cuối cùng cũng gặp được vài tên nam nữ Ma tộc có gương mặt xa lạ.

------oOo------

Chương 2118: Vô Ưu

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tại hạ danh xưng Vô Ưu, mấy ngày trước đã tính phái người thỉnh đạo hữu tới đây một chuyến, nhưng vì trên người còn một số chuyện khác trì hoãn nên hôm nay mới có cơ hội cùng đạo hữu hội ngộ."

Một tên thanh niên hai đầu lông mày có ấn khắc một đạo ma văn đỏ tươi trong số đám nam nữ Ma tộc, bộ dáng như là kẻ cầm đầu hướng Hàn Lập ôm quyền, mỉm cười nói.

"Luyện Hư hậu kỳ đại thành!"

Ánh mắt Hàn Lập thoáng đảo qua đám người kia, cho dù tên thanh niên có được một kiện bảo vật che đậy hơn phân nửa khí tức nhưng hắn vẫn dễ dàng đem nông sâu đối phương dò xét kỹ càng. Ngoại trừ nam tử này ra, những kẻ khác tu vi chẳng qua chỉ là Hoá Thần kỳ, phần lớn cũng chỉ đạt tới sơ kỳ mà thôi.

(Dịch giả: lời trên chỉ là suy nghĩ trong lòng của Hàn Lập, do đó cũng không gây ra ngạc nhiên cho đối phương. Mà vấn đề là tác giả viết phần thoại và phần suy nghĩ đều để trong ngoặc kép ("") nên có thể có hơi khó hiểu ở khúc này.)

"Nghe nói trên tay các hạ có đại lượng Dị Ma kim, điều này có đúng hay chăng?"

Hàn Lập cũng không có chút khách khí, sau khi ngồi xuống trước mặt tên thanh niên liền đi thẳng vào vấn đề.

"Việc này không giả, bằng không tại hạ cũng không cho người mời đạo hữu đại giá tới đây."

Thanh niên Ma tộc cũng ngồi xuống, nghe Hàn Lập hỏi vậy liền cười cười, đáp.

"Đã như vậy, không biết trong Vô Ưu đạo hữu có được nhiều ít Dị Ma kim, dự định bán ra thế nào?"

Hàn Lập gật gật đầu, hỏi lại một câu.

"Cái này không vội, Vô Ưu trước còn một chuyện cần phải nói với đạo hữu một cái, đạo hữu nếu cảm thấy không có gì thì chúng ta tiếp tục thảo luận tiếp. Bằng không, đạo hữu cũng chỉ có thể đến từ đâu thì trở về nơi đó mà thôi."

Khẩu khí Vô Ưu đột nhiên biến hoá, thần sắc ngưng trọng, nói.

"Đạo hữu có chuyện cứ nói là được, tại hạ cũng không phải là dạng hoa trong bình."*

Hàn Lập nghe xong, cười đáp.

Chú: *người chưa từng trải qua sóng gió lớn gì, chỉ để làm cảnh.

"Tốt, xem ra đạo hữu cũng là người thống khoái. Các ngươi lui ra ngoài chờ một lát, chờ ta cùng khách quý thảo luận xong sẽ gọi các ngươi vào."

Vô Ưu vỗ tay ha hả cười lớn, nhưng ngay lập tức sắc mặt thoáng trầm xuống rồi hướng đám thủ hạ phân phó một tiếng.

Những tên Ma tộc còn lại nghe vậy liền kính cẩn đáp ứng một tiếng, liền ào ào ra khỏi phòng. Mà tên nam tử râu cá trê kia từ khi đi vào nơi này cũng không dám lộn xộn, cũng rối rít thi lễ, đồng dạng cũng lui ra ngoài.

Lúc này, Vô Ưu vung tay áo lên, vài kiện ma khí đen kịt bộ dáng giống như lệnh bài bay ra, tại hư không phụ cận quay tròn một cái liền biến ảo thành một tầng quang tráo đen nhánh, đem hai người cùng thế giới bên ngoài hoàn toàn ngăn cách.

Hàn Lập thấy cảnh này ánh mắt hơi chớp một cái, trên mặt không chút biểu tình nhưng trong lòng lại tăng thêm vài phần hứng thú.

Nam tử Ma tộc trước mặt cẩn trọng như vậy, hiển nhiên chuyện tiếp sau ắt không nhỏ.

"Khiến đạo hữu chê cười rồi, nhưng sự tình trọng đại, tại hạ không thể không cẩn thận một chút."

Vô Ưu ho nhẹ một tiếng, trước tiên áy náy giải thích một câu.

"Không can hệ, hiện tại đạo hữu có thể nói được rồi chứ?"

Hàn Lập tự tiếu phi tiếu*, nói.

Chú: *cười như không cười.

"Cái này tự nhiên! Tại hạ sở dĩ cẩn thận như vậy chủ yếu là lai lịch nhóm Dị Ma này quả thật có chút không thể để lộ ra ngoài được. Tại hạ có thể dùng một cái giá cực thấp bán ra cho đạo hữu, nhưng đạo hữu cũng phải phát tâm ma huyết thệ, vô luận là sau khi giao dịch xuất hiện biến hoá gì thì cũng không được liên can tới tại hạ."

Thanh niên Ma tộc chăm chú nhìn Hàn Lập, từng chữ từng chữ nói.

"Ý đạo hữu là, các ngươi chỉ đem đồ vật kia giao cho ta xong, hậu quả sau đó chỉ có mình ta gánh chịu, không thể liên luỵ tới các ngươi?"

Hàn Lập thần sắc không thay đổi, nhàn nhạt hỏi ngược lại một câu.

"Ha hả, đạo hữu chắc hẳn cũng là một người có lai lịch lớn, thoáng cái liền nhìn rõ mọi việc. Tại hạ mặc dù nói thế nhưng một khi giao dịch hoàn thành, chỉ cần đạo hữu không lưu lại nơi đây lâu dài, tự nhiên sẽ không xảy ra vấn đề gì. Lúc trước tại hạ nói vậy chẳng qua là phòng ngừa vạn nhất mà thôi."

Thần sắc Vô Ưu thoáng thả lỏng xuống, khẽ cười, nói.

(Dịch giả: đoạn này tác giả viết lung tung rồi, lai lịch thì có liên quan gì tới việc nghe cái liền hiểu đây? Hơi thừa ý, nhưng dù sao cũng dịch ra cho nó sát với nguyên văn thôi.)

"À, xem ra Vô Ưu đạo hữu không lo ta sẽ sớm bị người tra ra được, rồi không cẩn thận đem đạo hữu cùng mấy vị còn lại tiết lộ ra?"

Hàn Lập nghe xong, cười hắc hắc, nói.

"Đạo hữu suy nghĩ như thế nào tại hạ không muốn hỏi nhiều. Vô Ưu nghĩ rằng, lai lịch số Dị Ma kim này phạm vi liên luỵ khá lớn, cụ thể cũng không thể nói ra rõ ràng được. Cho nên, đạo hữu có nguyện ý hoàn thành bút giao dịch này hay không lại là do đạo hữu quyết định."

Vẻ tươi cười trên mặt Vô Ưu vừa thu lại, thần sắc có chút ngưng trong, nói.

"Tại hạ nếu không thu đám Dị Ma kim này lại, sợ rằng Vô Ưu đạo hữu sẽ không có ý định để tại hạ rời khỏi đây dễ dàng rồi."

Hàn Lập trầm mặc một chút, tinh quang trong mắt chớp một cái, nói.

"Đạo hữu quá lo lắng rồi! Tại hạ sẽ tuyệt không dám làm ra bất cứ sự tình bất lợi gì đối với đạo hữu mà chỉ có thể dùng một loại tiểu bí thuật xoá đi chút ký ức mà thôi."

Lúc này, thanh niên Ma tộc thản nhiên nói.

"Tiêu trừ ký ức? Biện pháp này thực không tệ. Nhưng mà sự tình có liên quan tới thần niệm, cho dù là bí thuật huyền diệu đến mấy thì vẫn tồn tại khả năng thất bại, mà tại hạ cũng không có nguyện ý để người khác tuỳ ý thiết đặt cấm chế lên người."

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, không chút khách khí, nói.

"Nói như vậy, đạo hữu thực không muốn cùng tại hạ hoàn thành bút giao dịch này?"

Khẩu khí thanh niên Ma tộc biến lạnh, nói.

"Sự tình chiếm đại tiện nghi ta sao không dám làm? Có bao nhiêu Dị Ma kim nói ra một cái giá đi, ta muốn tất cả."

Hàn Lập thần sắc ngưng lại, cười hắc hắc, nói.

"Tốt, chỉ cần các hạ nguyện ý làm bút giao dịch này, tự nhiên cũng không cần phải tiêu trừ ký ức. Chẳng qua tâm ma huyết thệ cũng cần phải rõ ràng a."

Vô Ưu nghe vậy trong lòng thoáng nhẹ xuống, tiếp đó liền hưng phấn, nói.

"Tâm ma huyết thệ cũng không có gì đáng nói, chẳng qua tốt nhất vẫn là thương lượng giao dịch Dị Ma kim trước đã. Nếu số Dị Ma kim trong tay ngươi không khiến ta hài lòng thì bút giao dịch này còn thành hay không lại là chuyện khó đoán."

Thanh âm Hàn Lập biến đổi, nói.

"Không biết ngoài hai ngàn miếng có đủ lọt vào pháp nhãn đạo hữu?"

Tới lúc này rồi, Vô Ưu tự nhiên đem con bài chưa lật của mình nói ra.

"Hai ngàn miếng!"

Cho dù Hàn Lập sớm có chuẩn bị từ trước, nhưng khi nghe tới co số như vậy sắc mặt không nhịn được phải thay đổi vài lần.

Số lượng nhiều như vậy cơ hồ ngang ngửa với tổng số Dị Ma kim mà hắn vơ vét được trong mấy ngày qua, sự tình thật sự là có chút quỷ dị đi!

"Giá cả thế nào? Cho dù tất cả đều là Dị Ma kim nhưng phẩm chất nếu không đủ yêu cầu của ta, ta không nhất định sẽ lấy toàn bộ."

Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng chuyển động nhưng mồm miệng lại không chần chờ chút nào, nói.

"Đạo hữu cứ yên tâm! Tất cả đều là Dị Ma kim cực phẩm (Nguyên văn: tối thượng phẩm), tuyệt đối không lấy thứ phẩm cho đủ số. Cho nên đạo hữu chỉ cần cấp cho một cái giá thấp hơn ba phần bên ngoài là được."

Thanh niên Ma tộc vỗ ngực cam đoan, cũng nhoáng đem một tay xoè ra ba ngón trước mặt Hàn Lập giơ ra một cái.

"Tại hạ mạo muội làm chuyện nguy hiểm như vầy mà đạo hữu cũng chỉ bỏ ra ba phần sao? Cái giá này vẫn là quá cao đi!"

Hàn Lập nhíu hai mắt lại, chậm rãi lắc đầu.

"Vậy, giá của đạo hữu dự định nhiều ít ra sao?"

Vô Ưu không hề tức giận, ngược lại còn tươi cười, hỏi.

"Ta chỉ có thể chấp nhận giá bằng một nửa bên ngoài, bằng không bút giao dịch này tại hạ thà rằng không làm."

Hàn Lập không chút do dự, dường như đối với tất cả đều có suy tính qua một lần, nói.

"Tốt, một nửa thì một nửa. Chỉ cần các hạ đồng ý phát ra tâm ma huyết thệ thì không còn vấn đề gì nữa. Hơn nữa, giao dịch lần này cũng phải mau chóng tiến hành, không nên trì hoãn thêm nữa. Không bằng như vậy đi, ngày mai vẫn giờ này tại đây, chúng ta liền tiến hành giao dịch, thế nào? Đương nhiên nếu đạo hữu vẫn còn bận tâm thì chi bằng gọi thêm mấy người nữa cũng được."

Có chút ngoài dự liệu của Hàn Lập, tên thanh niên Ma tộc chẳng qua chỉ tự suy tính lại một chút liền luôn miệng đáp ứng, cũng lập tức đưa ra thời gian và địa điểm giao dịch.

Với bộ dáng cấp bách như thế của đối phương, trong lòng Hàn Lập cũng có chút ngoài ý muốn nhưng cũng vẫn gật gật đầu, sau đó liền ngáp một cái, nói:

"Không thành vấn đề, cứ như lời Vô Ưu đạo hữu nói đi. Ngày mai chúng ta sẽ tiến hành giao dịch, còn người giúp đỡ, hắc hắc, đến lúc đó nói sau."

"Đạo hữu quả nhiên sảng khoái, tại đây giờ này ngày mai Vô Ưu lại kính cẩn chờ đại giá của đạo hữu!"

Thanh niên Ma tộc hướng Hàn Lập ôm quyền, không chút che dấu vẻ hưng phấn, nói.

"Chuyện đã xong, tại hạ trên người còn có chút việc, cũng sẽ không ở lại đây nữa."

Hàn Lập lập tức đứng dậy, thản nhiên nói.

Vô Ưu tự nhiên không ngăn trở chút nào, sau khi đem tầng quang tráo rút đi liền khách khách khí khí tự mình tống tiễn Hàn Lập ra tới cửa phòng ngoài, cho đến tận khi không còn thấy bóng dáng Hàn Lập nữa thì mới hướng đám nam nữ Ma tộc ở phụ cận vẫy tay một cái, lần nữa mang theo đám người quay trở lại gian phòng lúc trước.

"Đại ca, sự tình có thành không?"

Một gã nam tử Ma tộc gương mặt có chút tương tự Vô Ưu vừa tiến vào đại sảnh liền không nhịn được hỏi lớn một câu.

"Tam đệ yên tâm, tự nhiên là thành, hơn nữa ngày mai sẽ lập tức tiến hành giao dịch."

Vô Ưu mỉm cười, nói.

*"Thật tốt quá! Cuối cùng cũng đem đám "*khoai lang nóng*" kia tống xuất ra được. Đại ca, chúng ta giao dịch xong có hay không lập tức rời khỏi Lam Bộc thành?"*

Tên nam tử Ma tộc kia mừng quá đỗi, vội vàng hỏi lại một câu.

"Đương nhiên là ly khai lập tức. Thiết Hổ, những thợ mỏ kia ngươi

xử lý sạch sẽ chưa, sẽ không lưu lại chút hậu hoạn nào chứ?"

Vô Ưu đáp lại một câu, bỗng nhiên lại hướng một gã trung niên trong đám người hỏi một câu.

"Lão đại yên tâm, những người biết rõ nội tình đều đã xử lý xong, đều không lưu lại một người sống. Thậm chí vì ngừa vạn nhất, ta còn đem cả toà mỏ quặng phong kín hoàn toàn, cho dù thực sự còn người tránh được kiếp nạn này cũng tuyệt không có cách nào thoát ra trong thời gian ngắn được."

Trung niên Ma tộc có chút vội vàng, cung kính nói.

"Tốt lắm! Chúng ta ở Lam Bộc thành này tự động khai thác mỏ quặng, nguyên bản chính là phạm vào mấy thế lực đáng kiêng kị, lúc này mà bên ngoài biết được chúng ta có nhiều khoáng thạch quý hiếm như vậy tuyệt đối sẽ dẫn tới đại hoạ sát thân. Chỉ có thể vội vàng đem tất cả lén lút bán ra ngoài, sau đó lập tức viễn độn ly khai nơi này, vậy mới có hy vọng bảo vệ tính mạng được."

Vô Ưu thở ra một hơi, vẫn có chút lo lắng, nói.

"Lão đại, chúng ta hà tất phải mạo hiểm bán ra ở trong thành, sao không mang theo chúng cùng viễn độn rồi sau đó mới tìm một thành trì khác tìm kiếm cơ hội thích hợp bán ra? Như vậy, giá cả cũng sẽ không bị ép thấp như vậy."

Một nữ tử Ma tộc gương mặt thanh tú trong đám người vẫn có chút không cam lòng, nói.

*"Nói hay, ngươi thật muốn "*người chết vì tài, chim chết vì thực*" sao? Mang theo chúng ly khai nơi này, đó là chúng ta tự đi tìm đường chết. Nếu chúng ta thành công mang theo một khoản đại tài phú trên người mà ly khai nơi này, những thế lực kia cho dù biết rõ hơn phân nửa sẽ không cố sức truy sát chúng ta. Nhưng nếu mà mang theo khoáng thạch mà nói, sợ là chúng ta chạy tới chân trời góc biển thì những thế lực kia vẫn tuyệt không dễ dàng buông tha. Huống hồ, gần đây chúng ta nghiên cứu quặng kia vì sao xuất hiện nhiều khoáng thạch quý hiếm như vậy lại phát hiện ra một tin tức không ổn!"*

Vô Ưu thần sắc âm trầm, nói.

"Tin tức không tốt? Đại ca, còn tin tức gì không tốt? Chẳng lẽ so với tình cảnh của chúng ta bây giờ lại còn nguy hiểm hơn sao?"

Thanh niên Ma tộc ngơ ngác một lát, có chút khó nén, hỏi một câu. Đồng dạng, đám nam nữ còn lại cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

------oOo------

Chương 2119: Quảng Nguyên Trai

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ta nhờ vào vài phương pháp đặc thù tiến hành tra xét bản đồ ở những nơi gần với mỏ quặng bí mật của chúng ta, sau đó liền phát hiện ra khu vực phụ cận chính là mạch khoáng của thành chủ. Nghe nói ở đó còn ẩn chứa một cái cực phẩm khoáng mạch, hơn nữa người của thành chủ vẫn không nỡ khai thác mà còn để lại cho tới bây giờ." Vô Ưu chậm rãi nói.

"Như vậy nghĩa là sao? Chẳng nhẽ mỏ khoáng thạch quý hiếm mà chúng ta phát hiện ra lại chính là của thành chủ?" Tên thanh niên Ma tộc trở nên hoảng sợ nhưng bộ dáng vẫn không mấy tin tưởng.

"Không sai. Sau khi cẩn thận suy nghĩ lại thì mỏ quặng mà chúng ta khai thác trộm giỏi lắm cũng chỉ là một cái mỏ trung phẩm ở giáp ranh thôi. Dù có chuyện động trời xảy ra đi nữa cũng không có khả năng xuất hiện số lượng cực phẩm khoáng thạch nhiều đến vậy. Điều này hẳn là do trong quá trình đào bới đã bị lệch khỏi hướng ban đầu mà đến thẳng mỏ cực phẩm khoáng mạch của thành chủ. Loại chuyện này cũng không phải chưa từng xảy ra ở những mạch khoáng giao nhau. Chỉ là vận may của chúng ta không ít, cho dù khai thác vụng trộm trong một thời gian dài như thế mà vẫn chưa bị thủ vệ của thành chủ phát hiện ra thôi." Vô Ưu tỏ ra ngưng trọng từ từ nói.

Đến lúc này cả đám nam nữ Ma tộc đều trở nên kinh hoảng…

Không thể nghi ngờ gì hơn, thế lực của thành chủ là lớn nhất tại Lam Bộc hồ, lại có Lam Bộc Thánh Tổ sau lưng làm chỗ dựa. Cho dù các thế lực khác trong lòng có chút bất mãn nhưng tuyệt đối không dám đối kháng ra mặt với thành chủ.

Đám người này tu vi cao lắm cũng chỉ có Hóa Thần, Luyện Hư, vậy mà dám đi làm chuyện tày đình, chọc giận đến một thế lực lớn như vậy thì hậu quả tiếp theo tự nhiên không cần phải nghĩ quá nhiều.

Ngay cả nữ tử Ma tộc có khuôn mặt thanh tú khi nãy cũng đã hoàn toàn quên đi sự tiếc nuối mà thay vào đó là đang dần trở nên kinh hoảng…

"Vì vậy các ngươi cũng không cần ôm tư tưởng cầu may ở đây. Lúc này có thể giữ lại tính mạng để ra khỏi Lam Bộc hồ đã là may mắn lắm rồi. Mà lần tiêu thụ khoáng thạch này ta chỉ tìm người tới từ bên ngoài, lại còn bán ra với cái giá rất thấp. Nhưng dù như vậy thì con số Ma Thạch có thể thu được cũng vô cùng lớn, nói không chừng nó còn có thể giúp chúng ta giữ lại được tính mạng. Đương nhiên nếu thuận lợi chạy thoát thì số Ma Thạch này cũng tự nhiên sẽ được chia cho mọi người." Vô Ưu tựa như đã cân nhắc tất cả mọi việc rồi một hơi nói ra.

Nghe được những lời này của Vô Ưu, đám người Ma tộc liền khen phải không thôi. Mà nét hoảng sợ trên mặt cũng theo đó tan đi không ít.

Về phần giao dịch ngày mai đám người này cũng không mấy lo lắng.

Dù sao thì lần dao dịch này cũng hoàn toàn ám muội, hơn nữa địa điểm giao dịch cũng không được tiến hành ở nơi hoang vắng nên cả hai bên chẳng thể làm ra loại hành động khác được. Nếu không vạn nhất mà gây chú ý cho thế lực khác thì chỉ lâm vào hoàn cảnh cả hai cùng thất bại mà thôi.

Nhưng cho dù như vậy thì Vô Ưu vẫn chuẩn bị trước một số thủ đoạn phòng ngừa sau đó một mực phân phó xuống, đám thủ hạ của y tự nhiên răm rắp nghe theo.

Những người còn lại cũng không có phản đối thêm điều gì, sau khi đồng ý bèn chia làm mấy lượt lục tục kéo nhau rời khỏi đại sảnh

Lúc này Hàn Lập ngồi trên một chiếc xe thú đang chạy đi như bay hướng đến cửa thành phía đông.

Mấy canh giờ sau chiếc xe ra khỏi cửa thành, rồi lại dọc theo một con đường sỏi đá gồ ghề một lúc cuối cùng mới đến được một khu rừng rậm xanh mươn mướt.

Đợi cho chiếc xe dừng hẳn lại, lúc này Hàn Lập mới nhẹ nhàng bước từ trên xe xuống rồi đảo mắt qua cánh rừng rậm thoáng nhìn qua.

Ở bên cạnh cánh rừng rậm có một lối nhỏ như ẩn như hiện nối thẳng tới một nơi sâu thẳm, âm u, yên tĩnh bên trong.

Ánh mắt Hàn Lập khẽ động liền dừng lại trên một gốc cây cao vút đến tận trời xanh mọc ngay bên rìa con đường nhỏ.

Trên thân cây đại thụ có một chiếc lệnh bài bằng gỗ màu vàng không mấy bắt mắt. Mặt trên chiếc lệnh bài được viết ba chữ thanh thoát bằng cổ văn màu đen nhạt!

"Quảng Nguyên Trai"

Hàn Lập thì thào đọc mấy chữ cổ văn trên mộc bài, sau đó khẽ nhếch miệng cười rồi cất bước trên con đường nhỏ hướng vào sâu trong rừng rậm.

Đi sâu vào rừng rậm khoảng ba bốn mươi trượng, sau khi vòng qua quẹo lại mấy lần, nơi cửa vào ban đầu đã không còn thấy được bóng dáng nữa.

Mà đúng lúc này phía trước con đường bỗng nhiên xuất hiện thêm một lão giả thân hình cao lớn mặc áo màu tro.

Sắc mặt lão giả đỏ rực như lửa, hai mắt nhỏ dài!

Trên tay lão giả đang cầm một quyển sách cổ bên ngoài bọc lớp da màu bạc. Hắn ngồi tựa vào gốc cây ven đường, rung đùi đọc sách thập phần đắc ý.

Hàn Lập hơi đảo mắt qua nhìn lão giả liền phát hiện ra đây chỉ là một gã Hóa Thần tu sỹ, hắn khẽ nhíu mày một chút rồi tiếp tục dảo bước về phía trước.

Khi hắn đi ngang qua lão giả chỉ hơi để lộ ra tu vi Luyện Hư một chút, sau đó không hề liếc mắt thêm lấy một cái rồi cứ thế lướt qua.

Mà lão giả cũng không hề ngẩng đầu lên mà chỉ chăm chăm nhìn vào những dòng chữ trong quyển sách cổ trên tay, dường như chúng làm hắn trở nên si mê vậy.

Nhưng sau khi bóng dáng của Hàn Lập biến mất đằng sau khúc quanh, lúc này lão giả mặc áo màu tro mới ngẩng nhìn lên, trên mặt toát đầy mồ hôi lạnh.

"Linh áp thật quá sức cường đại, xem ra không phải là loại Luyện Hư kỳ bình thường rồi, phải lập tức thông báo cho mấy tên phía sau không cần chặn lại mới được. Người này hoàn toàn đủ tư cách tiến vào Quảng Nguyên Trai." Lão giả thì thào tự nhủ vài tiếng rồi khẽ khua ngón tay nhanh như chớp trên bìa quyển sách cổ.

Vài cái ký hiệu màu đen nhạt hiện ra rồi lóe lên nhập vào mặt bìa màu bạc không thấy bóng dáng.

Sau khi lão giả thờ dài một hơi, thân hình cũng dần mơ hồ đi, phía dưới tán cây đại thụ chợt phát ra một quang đoàn màu xanh rồi nhanh chóng tan biến.

Sau thời gian khoảng một bữa cơm, Hàn Lập đi theo con đường nhỏ đến trước cửa một tòa lầu các cao đến năm tầng.

Cả tòa lầu các này được trạm trổ từ một loại gỗ màu trắng, hơn nữa nước gỗ đã hơi ngả sang màu vàng, dường như có từ rất xa xưa, đã tồn tại qua không biết bao nhiêu năm tháng rồi.

Mà trước cửa tòa lầu đã có một thiếu nữ mặc áo bào màu xanh lục đang lẳng lặng đợi ở đó.

Thiếu nữ nhìn khoảng mười lăm mười sáu tuổi, xinh đẹp tuyệt trần. Dựa vào trang phục mà nàng đang mặc thì chắc đây là một nha hoàn.

Nàng vừa thấy Hàn Lập xuất hiện, lập tức không chút hoang mang tiến lại rồi chỉnh đốn trang phục thi lễ:

"Hi Nhi xin bái kiến tiền bối. Mời người đi theo tiểu tỳ, tiểu thư nhà ta đang ở trên lầu đợi người đại giá."

"Tiểu thư nhà ngươi? Ta thật không nghĩ tới chủ nhân của Quảng Nguyên Trai lại là một vị tiên tử. Nếu như vậy thì ngươi đi trước dẫn đường đi!" Hàn Lập cũng không nghĩ nhiều chỉ gật đầu, liền theo thiếu nữ mặc áo xanh hướng về phía cửa chính bước tới.

Chỉ mới bước chân qua ngưỡng cửa Hàn Lập liền cảm thấy một cỗ hàn ý nào đó khiến hắn rùng mình. Cũng may là pháp lực trong người lập tức lưu chuyển một trận, cảm giác khác lạ tan đi, mọi thứ mới khôi phục lại như thường.

Nhưng sau khi đem thần niệm quan sát bốn phía, hắn liền phát hiện ra trong hư không như ẩn như hiện dao động của cấm chế.

Hiển nhiên nơi này đã bị người ta bày ra một loại cấm chế lợi hại. Nhưng có thể mang đến cho hắn một tia cảm giác nguy hiểm thì có thể thấy được loại cấm chế này không hề đơn giản.

Mà ở tầng một tòa lầu ngoại trừ được bày biện vài bộ bàn ghế đơn giản cùng mấy bức tranh cổ trên tường thì không còn vật nào khác nữa.

Hàn Lập đem ánh mắt hướng về bức tranh cổ gần nhất đảo qua, sau đó lại thoáng nhìn qua mấy bức khác trên mặt bỗng nhiên hiện lên một nụ cười khẽ, rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Bức tranh cổ này vẽ một cái gương đồng loang lổ rỉ sét, trông sống động như thật, nhưng đã có chút tổn hại không còn nguyên vẹn.

Ba bức còn lại cũng phân biệt vẽ một cái trường kiếm màu lam hàn quang lập lòe, một cái trường thương màu vàng rực rỡ, và cuối cùng là một cái lệnh bài hình tam giác.

"Thế nào, có phải tiền bối đã nhìn ra điều gì? Nếu đúng là như vậy, chỉ trong thời gian ngắn mà tiền bối đã nhìn ra sự ảo diệu trong Tứ Tượng Đồ, đủ thấy nhãn lực của người rất cao, có thể xếp vào nhóm một trăm người khách đứng đầu của bổn trai." Tiểu nha hoàn Hi Nhi thấy vậy trong mắt không khỏi hiện lên vẻ ngạc nghiên.

"Chỉ là một trăm người đứng đầu thôi sao?" Hàn Lập nghe vậy liền tỏ vẻ không cho là đúng.

"Tiền bối không nên xem thường một trăm người đứng đầu này, bọn họ đều có tu vi Luyện Hư như tiền bối, ngoài ra tất cả đều là hạng người có thanh danh hiển hách." Nàng nha hoàn mặc áo lục này vội vàng giải thích.

"Một trăm người đứng đầu, hắc hắc! Nếu có người thực sự cho rằng bốn bức tranh này chỉ là một toà Tứ Tượng Trận bình thường thì khi bị cấm chế này vây khốn e rằng kết cục ngã xuống chỉ là việc sớm hay muộn. Các ngươi còn bí mật bố trí thêm một cái trận pháp nữa, hẳn đây mới là đòn sát thu đi. Không biết về điều này thì trong số khách của quý trai có bao nhiêu người phám phá ra?" Hàn Lập cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên một hơi nói ra.

"Tiền bối quả nhiên tuệ nhãn như đuốc! Số người có thể khám phá ra thật giả của Tứ Tượng Trận tự nhiên càng hiếm, thực cũng không quá mười người. Hơn phân nửa số người bọn họ đều là Ma Tôn tiền bối. Nếu tiền bối có thể làm được điều này thì tự nhiên sẽ không phải thử thách ở tầng hai như quy định nữa mà có thể trực tiếp lên tầng ba gặp tiểu thư nhà ta. Tiểu thư nhà chúng ta đang ở lầu ba xin đợi quý khách!" Lúc này thiếu nữ áo xanh đã thực sự kinh hãi, nàng trợn to đôi mắt nhìn Hàn Lập rồi trả lời.

"Tốt, ta cũng muốn gặp qua một lần. Nghe nói vị chủ nhân của Quảng Nguyên trai này ở khu vực Lam Bộc hồ không có gì là không thể làm được." Hàn Lập cũng không có ý kiến gì khác, tự nhiên gật đầu đồng ý.

Tiếp đó hắn lại đi theo thiếu nữ mặc áo lục Hi Nhi dễ dàng đi lên tầng lầu các thứ hai.

Tâng lầu thứ hai này được bày biện hoàn toàn khác hẳn với tâng một. Ngoại trừ mấy bộ bàn ghế đơn giản ra, khắp nơi còn có nhiều chậu hoa với đầy đủ màu sắc, lại có thêm cả các loại linh thảo không biết tên nữa.

Mà đang đứng trước mấy chậu hoa là một thiếu phụ có mái tóc màu hoa râm, khuôn mặt mềm mại dị thường.

Lúc Hàn Lập tiến vào cũng chính là lúc thiếu phụ này đang cầm trong tay một chiếc bình ngọc màu xanh biếc. Chiếc bình phun ra dòng nước suối trong suốt tưới lên một gốc cây đỏ sậm.

"Chu Di, vị tiền bối này chính là vị khách mà tiểu thư hôm nay muốn gặp. Hắn đã nhìn ra được cấm chế thứ hai ở tầng một, Hi Nhi liền trực tiếp dẫn hắn lên gặp tiểu thư." Thiếu nữ áo xanh lục hướng về phía phụ nhân nói với vẻ cung kính dị thường.

"A, có thể cùng lúc nhìn ra hai loại cấm chế thật không hề bình thường. Ô, các hạ đã đem một phần tu vi dấu đi rồi."

Vị thiếu phụ vẻ mặt vốn thập phần bình tĩnh, khi nghe thiếu nữ mặc áo lực mới thản nhiên nhìn qua Hàn Lập một cái. Nhưng sau đó trong nháy mắt sắc mặt nàng khẽ biến, rùng mình hỏi.

Hàn Lập vừa thoáng nhìn qua thiếu phụ đã nhận ra đối phương là một gã Ma tộc Tôn giả, lại còn là Ma Tôn hậu kỳ đại thành. Hơn nữa khi nghe đối phương khám phá ra tu vi của mình thì hai mắt không khỏi nhíu lại, mất một lúc lâu sau mới chậm rãi nói:

"Tại hạ thực không nghĩ đến ở nơi này có thể gặp được người có tu vi cao như đạo hữu. Bất quá các hạ yên tâm, ta ẩn dấu đi tu vi cũng chỉ để thuận tiện hành sự thôi."

"Việc này tất nhiên ta rất tin tưởng. Tu vi đến cảnh giới như chúng ta nếu lộ diện ở chốn đông người thực không mấy thích hợp. Nhưng nếu đạo hữu đã đích thân tới bản trai thì tiếp theo hãy để ta dẫn các hạ đi gặp tiểu thư. Hi Nhi, trước tiên ngươi hãy lui ra

đi." Thần sắc của thiếu phụ Ma tộc rất nhanh trấn định trở lại, nàng liền hướng về thiếu nữ mặc áo lục phân phó một tiếng.

Chú thích:

Quảng Nguyên Trai:

Trai (斋): Cái trái ngoài, cái nhà riêng để ở trong lúc sắp tiến hành tế lễ tại gian chính gọi là trai. Cái phòng riêng để học gọi là thư trai

------oOo------

Chương 2120: Thiếu Nữ Áo Gai

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Dạ, Chu di", khi thiếu nữ mặc áo lục biết được Hàn Lập che dấu tu vi liền trở nên kinh hãi. Nhưng lại nghe được lời phân phó của thiếu phụ thì lỗi lo lắng trong lòng mau chóng qua đi, nàng chỉ khẽ cúi đầu cung kính rồi lặng lẽ rời khỏi tầng hai tòa lầu.

"Xin mời đạo hữu hãy đi theo thiếp thân đến đây. Nếu quý khách là cấp bậc Ma Tôn thì tự nhiên không phải gặp thế thân của tiểu thư nữa mà sẽ do chính người tiếp đón."

Thiếu phụ thản nhiên nhìn Hàn Lập nói một câu rồi hướng về phía cầu thang thông lên tầng ba khẽ phất nhẹ tay áo.

Ngay lập tức hoàng quang chớp động lên trong hư không. Sau đó là một cỗ dao động tràn ra khắp nơi, dường như có cấm chế nào đó đã bị mạnh mẽ giải trừ.

Nhưng trong khoảnh khắc một cái chớp mắt khi cấm chế bị giải trừ có một cái ký hiệu màu xám bắn ra từ trong tay áo của thiếu phụ, sau đó nó lóe lên rồi bến mất.

Hàn Lập cũng không nói thêm điều gì, gót chân khẽ điểm rồi theo thiếu phụ bước lên cầu thang.

Tầng ba của tòa lầu là một căn phòng thật lớn được bài trí hoa lệ sang trọng.

Ở giữa gian phòng là một cái bàn thờ làm bằng bạch ngọc óng ánh, trên bàn tùy tiện bày biện vài cái bản đồ bát quái chuyên dùng để bói toán. Bên cạnh là một cái lư hương đang tỏa ra đừng đạo khói trắng nghi ngút làm cho căn phòng ngập tràn mùi thơm.

Mà ở sau bàn thờ có một thiếu nữ mặc áo vàng dung nhan cực kỳ xinh đẹp. Nàng đang ngồi ngay ngắn trên cái ghế dựa lớn, trong tay vân vê một khối ngọc thần sắc vô cùng khoan thai.

Hai bên vách căn phòng chia ra là bốn nam bốn nữ Ma tộc trẻ tuổi. Nam khôi ngô anh tuấn, nữ yêu kiều thanh tú, tất cả đều đứng đó với vẻ mặt cung kính.

Những người này đều có tu vi Hóa Thần kỳ.

Nhưng thiếu phụ lại không hề có ý tứ dừng lại chút nào, nàng cứ thế mang theo Hàn Lập một mạch đi lướt qua rồi lên thẳng tới tầng thứ tư.

Còn thiếu nữ mặc áo màu vàng vừa nhìn thấy thiếu phụ từ xa đã lập tức đứng dậy cung kính thi lễ.

Thiếu phụ cũng không thèm nhìn qua mà chỉ khẽ phất tay áo, lúc này đám người thiếu nữ áo vàng mới dám khôi phục lại tư thế như trước.

Bước chân Hàn Lập hơi chậm lại một chút, ánh mắt liền đem đám người này nhìn qua một lượt, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ khác thường.

Xét về cả dung mạo lẫn khí chất mà nói thì chỉ sợ mọi người đều nghĩ ràng thiếu nữ áo vàng này chính là vị tiểu thư của Quảng Nguyên Trai. Mấy ai có thể ngờ rằng đây chỉ là một người thế thân.

Trong lòng Hàn Lập thầm nghĩ như vậy, cộng thêm những thông tin thu thập được trước khi tới đây, hắn lại càng thêm tò mò về vị tiểu thư kia.

Một lúc sau, hắn rốt cuộc cũng theo thiếu phụ đi lên tới tầng bốn.

Vừa mới tới nơi Hàn Lập liền đem hết thảy xung quanh quan sát một lượt, trong lòng hắn liền dấy lên kinh ngạc.

Cũng chẳng phải tầng này được trang trí gì đó cổ quái, mà tất cả mọi thứ đập vào mắt của Hàn Lập lại giống như một căn phòng của một gia đình nông dân bình thường nơi thế tục.

Không xa phía trước là gian nhà bằng tranh nhỏ nhắn vững vàng, bên trong bày biện vô cùng giản dị. Ở giữa kê một cái bàn, cạnh đó là chếc giường gỗ cũ kỹ, trên giường còn có thêm tấm chăn bông vỏ bằng vải thô.

Mà ngay trước căn nhà tranh có mấy bó rơm khô cùng một cái guồng xe tơ để trống trải trên mặt đất.

Tại ngay sau guồng tơ có một thiếu nữ nhỏ nhắn mặc áo gai thô đang ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế đôn thấp. Nàng đang rất chăm chú điều khiển con quay trước mặt.

Một cuộn vải bố đang chậm rãi dài ra rồi xếp thành từng xếp ngăn nắp trên mặt đất.

Hàn Lập đem thần niệm đảo qua cô gái trong nháy mắt, sau đó vẻ mặt hắn không khỏi dấy lên một tia kinh ngạc.

Tu vi của thiếu nữ cũng không cao lắm, nàng chỉ vừa tiến vào Hóa Thần kỳ mà thôi. Nhưng kỳ lạ là lúc thần niệm của Hàn Lập còn muốn tra xét rõ ràng hơn thì bỗng nhiên bị một cỗ lực cản vô hình đẩy bật ra, không cách nào tiếp xúc lại gần được.

Điều này làm khiến cho Hàn Lập ngẩn ra. Nhưng sau đó hắn liền hiểu ra đối phương mang theo loại bảo vật hộ thân nào đó có khả năng tự chủ bài xích thần niệm tra xét.

Không biết từ lúc nào người thiếu phụ đã tiến đến một bên thiếu nữ áo gai, nhưng từ đó trở đi nàng chỉ lẳng lặng đứng yên một chỗ mà không hề lên tiếng quấy rầy.

Hàn Lập cũng dừng chân ngay bên mép cầu thang rồi thản nhiên quan sát nhất cử nhất động của người thiếu nữ.

Hiện lên rõ ràng trong mắt hắn là hình dung của một cô gái có khuân mặt hơi thô, dung nhan bình thường không hề bắt mắt.

Nếu so nàng với những người bình thường thì cũng không khác nhau lắm, chỉ là vầng trán của nàng rộng hơn một chút mà thôi. Nhưng nếu nhìn kỹ bóng dáng nàng đang ngồi lại đem đến cho người ta một cảm giác hết sức khoan khoái.

Hàn Lập vừa quan sát thiếu nữ mặc áo gai vừa âm thầm đánh giá về đối phương.

Động tác của thiếu nữ trên khung cửi thành thục nhanh nhẹn lạ thường. Chỉ sau thời gian một tuần trà, nàng đã đem những quận tơ gai trên khung dệt xong hết.

Đến khi nhìn thấy đoạn sợi còn sót lại cũng được đan nốt, tấm vải bố cũng nhẹ nhàng từ trên khung quay hạ xuống, lúc này thiếu nữ mới thở nhẹ một hơi. Nàng nhìn lại đống lớn vải bố đã được dệt xong đôi mắt liền ánh lên vẻ thỏa lòng tươi cười, sau khi dời anh mắt đi, nàng mới hướng về thiếu phụ bên cạnh khéo léo xin lỗi:

"Chu di, thật ngại quá, phải bắt dì phải đợi lâu."

Thanh âm của cô gái không thể nói là dễ nghe nhưng bên trong như còn chứa thêm một loại khí chất hấp dẫn nào đó, làm cho người khác nghe xong liền bị quấn hút vào.

"Tiểu thư đừng bận tâm! Lão nô cũng chỉ mới vừa tới. Nhưng xin tiểu thư tha lỗi cho, ta chưa được đồng ý mà đã dẫn khách lên đây." Thiếu phụ mặc dù có tu vi cao hơn cô gái trước mặt rất nhiều nhưng biểu hiện của nàng lại thập phần cung kính, hơn nữa còn tự xem mình là bậc hạ nhân của thiếu nữ.

Hàn Lập đứng xem hết cảnh này lập tức dấy lên kinh ngạc. Hắn không khỏi cẩn thận đánh giá kỹ lại người thiếu nữ vài lần, trong lòng thầm đoán già đoán non chẳng nhẽ đây là hóa thân của vị Ma tộc Thánh Tổ nào đó?

"Chu di đích thân dẫn người đến gặp ta thì khẳng định phải là khách quý rồi. Tiểu muội là Lam Dĩnh, không biết danh xưng của huynh là gì?" Thiếu nữ mặc áo gai mỉm cười, lúc này nàng mới thong dong nhìn qua.

"Tại hạ họ Hàn. Thấy tiên tử là chủ nhân của Quảng Nguyên Trai thật làm cho ta có chút bất ngờ."

"Sao vậy, có phải Hàn huynh cảm thấy tiểu muội không đủ sức làm chủ nhân của Quảng Nguyên Trai sao?" Khóe môi thiếu nữ áo gai nhếch lên để lộ ra một nụ cười tươi điềm tĩnh.

"Vô luận là tu vi hay dung mạo thì người thế thân dưới lầu càng giống với vị tiểu thư chủ nhân của Quảng Nguyên Trai hơn. Nhưng xét cho cùng thì thế thân vẫn là thế thân, cho dù có giống đi nữa thì cũng không đủ khả năng giúp ích cho tại hạ." Hàn Lập không chút khách khí thản nhiên trả lời.

"Hàn huynh nếu nói như vậy thật có chút không phải rồi. Kỳ thật người tỳ nữ dưới tầng ba cũng không phải chỉ để làm cảnh, nếu không có gì đặc biệt nàng cũng có thể tự ứng phó một ít yêu cầu của khách nhân bình thường. Nhưng tất nhiên là đối với khách quý như đạo hữu thì nàng thật hữu tâm vô lực." Thiếu nữ áo gai cười khẽ đáp lời.

"Thì ra là như thế. Xem ra thanh danh của quý trai lớn đến mức này đều do vị tiểu thư giả mạo kia mang lại. " Hàn Lập cười hắc hắc không muốn ý kiến thêm.

"Tiểu muội làm như vậy cũng vì có chút bất đắc dĩ. Nếu chỉ là khách bình thường thì nàng ta cũng đủ khả năng ứng phó rồi, mà có thể trở thành khách quý của bổn trai cũng không nhiều, ngay như Hàn đạo hữu cũng là vị khách thứ ba mà ta gặp trong năm nay thôi. Hay lắm, trước tiên xin mời Hàn đạo hữu hãy ngồi xuống, nếu có chuyện gì chúng ta sẽ từ từ bàn bạc kỹ lưỡng. Chỉ cần có thể chi ra một khoảng tiền lớn thì nhất định bổn trai sẽ làm các hạ được thỏa lòng." Thiếu nữ áo gai khẽ gật đầu rồi như mây thoảng gió bay* mời Hàn Lập tới ngồi.

Hàn Lập nhìn xung quanh đôi chút rồi khẽ đánh ra hư không một trảo. Nhất thời một chiếc ghế dựa cũ lướt gió bay đến rồi dừng lại vững trãi ở trước mặt.

Thân hình hắn mới khẽ động đã nhanh như chớp đàng hoàng ngồi đối diện với người thiếu nữ.

"Hàn đạo hữu có thể tìm tới đây chắc rằng đã hiểu biết về bổn trai không ít. Nhưng theo lệ thì trước mặt quý khách tại hạ phải nhắc lại quy củ thêm một lần, mong rằng Hàn huynh không vì vậy mà để trong lòng!" Thiếu nữ áo gai chậm rãi nói.

"Tại hạ cũng mới đến Lam Bộc hồ không lâu nên đối với quý trai thực không hiểu biết nhiều lắm. Nếu được Lam tiên tử giảng giải cho đôi chút thì thật không gì tốt bằng." Hàn Lập không chú để ý trả lời.

"Nói trên phương diện nào đó thì bổn trai cũng như một tổ chức tình báo, chúng ta không trực tiếp tham gia vào bất kỳ chuyện gì mà chỉ phụ trách cung cấp thông tin mà thôi. Quảng Nguyên Trai của chúng ta thành lập đã lâu, cho dù không dám khẳng định là mọi chuyện diễn ra tại Thánh Giới đều rõ như lòng bàn tay nhưng ít nhất thì những chuyện bí ẩn hay trong đại chúng ta nắm được cũng không ít.

Hơn nữa các thế hệ chủ nhân của Quảng Nguyên Trai đều tinh thông thuật bói toán, cho dù chúng ta không nắm giữ được thông tin thì cũng có thể giúp quý khách bói ra được phần nào. Nhưng vì vận dụng thuật bói toán sẽ tổn hại đến thọ nguyên nên giá cả không cần phải nói cũng sẽ rất cao. Tất nhiên bổn trai sẽ không chủ động khuyên quý khách lựa chọn cách này. Mặt khác dù cho quý khách có thu được thông tin gì ở bổn trai cũng tuyệt đối không được tiết lộ cho người khác biết, nếu không sẽ bị bổn trai đưa vào danh sách không tiếp đón, từ đó về sau sẽ không thể cùng bổn trai hợp tác thêm chuyện gì khác. Ngoại trừ những điều này thì những chuyện khác đều chẳng quan trọng. Mong rằng đạo hữu sẽ không vi phạm những quy định này. Tốt rồi, bây giờ đạo hữu đã thông suốt chưa?" Thiếu nữ mặc áo gai vừa chăm chú nhìn Hàn Lập vừa một mạch nói ra, sau cùng nàng lại hỏi một câu.

"Ồ, việc này so với những gì ta biết được trước đây cũng không khác lắm. Ta muốn hỏi thêm, có bao nhiêu người khách đã thực sự vừa lòng khi trở về từ quý trai?"

Nghe nội dung lời nói của thiếu nữ mặc áo gai khiến cho Hàn Lập khẽ nhíu mày, nhưng hắn lập tức lấy lại bình thường rồi hỏi tiếp.

"Về những tình huống trước đây ta cũng không hiểu biết được nhiều, nhưng từ khi tại hạ chủ trì Quảng Nguyên Trai đến nay thì chưa một vị khách nào phải thất vọng ra về." Ánh mắt của Lam Dĩnh khẽ hiện lên vẻ ngạo nghễ, sau đó lạnh nhạt trả lời.

"Chưa từng có người nào phải thất vọng? Xem ra quý trai thật là thần thông quản đại! Nếu đúng như vậy tại hạ cũng yên tâm phần nào." Cho dù là Hàn Lập khi nghe được cô gái trả lời cũng phải nao nao trong lòng, nhưng ngoài mặt thì hắn không chút động dung nói.

"Nếu như đạo hữu không còn điều gì nghi vấn và lo lắng về bổn trai nữa thì hãy nói điều mà ngươi muốn biết ra. Bổn trai sẽ dựa vào độ quý hiếm của thông tin trên mà đưa ra mức giá hợp lý." Thiếu nữ áo gai dần trở nên nghiêm nghị.

"Ta muốn biết phải làm cách nào mới có thể ở Lam Bộc thành thu được lượng lớn thượng phẩm Huyết Nha Mễ?" Hàn Lập cuối cùng không chút chần chờ mà đi thẳng vào vấn đề.

"Huyết Nha Mễ! Ha ha, quả nhiên là Hàn đạo hữu muốn mua loại tin tức này." Sau khi nghe xong thiếu nữ áo gai thần sắc liền buông lỏng, nàng dần lấy lại thản nhiên rồi cười một tiếng.

"Sao vậy? Việc Hàn mỗ muốn nghe thông tin này có gì kỳ quái lắm sao?" Hai mắt Hàn Lập tinh quang chợt lóe, sau đó tỉnh bơ hỏi.

"Việc này thật không phải, Hàn đạo hữu chớ nên tức giận. Thực không dấu đạo hữu, cứ mười người khách đến Quảng Nguyên Trai chúng ta thì lại có đến hai ba người hỏi thăm loại tin tức này. Thông tin liên quan đến việc này đương nhiên là bổn trai có! Nhưng dù rằng mỗi ngày đều có rất nhiều người mua loại tin tức này thì giá cả của nó cũng không thấp." Cô gái mặc áo gai khẽ mỉm cười trả lời.

Chú thích:

Áo gai: Áo may bằng vải thô, nhám. Loại vải này dệt từ sợi của cây đay, cây gai. (Mc cũng chả rõ đâu, việc này cứ hỏi gấu mẹ của các bạn. Phụ nữ họ thường biết rất rõ về điều này)

*NV-Vân Đạm Phong Khinh: Đạm bạc như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi – Chỉ tính cách, cử chỉ không màng đến điều gì.

------oOo------

Chương 2121: Gặp Lại Hồng Nhan

Nguồn: EbookTruyen.Net

" Thông tin này đúng là ta rất muốn. Chỉ cần nó đáng tin cậy, còn về phần giá cả thì không thành vấn đề." Hàn Lập không ngờ chuyện này lại được giải quyết đơn giản như vậy nên tự nhiên vui vẻ đáp.

"Tốt lắm, trước tiên mời đạo hữu xem qua một phần tin tức, nếu cảm thấy thông tin mà ta đưa ra không có vấn đề gì thì sau đó ta sẽ đưa nốt phần tin tức còn lại. Như vậy coi như chúng ta đã hoàn thành giao dịch." Thiếu nữ nói rồi ném về phía hắn một vật màu đen tuyền, nhìn kỹ lại thì chính là một cái thạch giản.

Thiếu nữ này làm việc quả nhiên vô cùng cẩn thận.

"Được, vậy thì Hàn mỗ cũng không khách khí kiểm tra một chút." Hàn Lập thản nhiên đón lấy thạch giản vào tay rồi đáp lời.

Nói rồi hắn đem thạch giản áp lên trán, dùng thần niệm nhanh chóng đảo qua các tin tức bên trong.

Mà thiếu nữ áo gai thì vẫn ngồi ngay ngắn ở phía đối diện, miệng hơi mỉm cười nhìn Hàn Lập.

Chỉ sau thời gian một chén trà, trên mặt Hàn Lập không giấu nổi một tia sửng sốt, đem thạch giản trên trán gỡ xuống rồi chậm rãi nói:

"Thực không dám nghĩ rằng trong phủ của thành chủ lại có người âm thầm bán ra một số lượng lớn Huyết Nha Mễ như vậy. Theo tin tình báo của các vị thì người này trong phủ hẳn là có địa vị không thấp. Xem ra tin tức này không phải là giả. Như vậy đi, ta quyết định mua nốt phần còn lại của tư liệu này, giá bao nhiêu ta

cũng trả. Lam tiên tử cứ việc đưa ra phương pháp liên lạc với người này đi."

"Nếu đạo hữu cảm thấy không có vấn đề gì, vậy thì chúng ta có thể tiến hành giao dịch." Cô gái mặc áo gai nói rồi khẽ phất tay, một khối thạch giản nữa bay ra, hướng về phía Hàn Lập.

Hàn Lập đón thạch giản tới tay, sau khi dùng thần niệm đảo qua, đem phương pháp liên lạc ghi nhớ thật kĩ rồi không chút biểu tình siết chặt nắm tay lại.

Một tiếng *"phốc"* vang lên!

Thạch giản trên tay hoàn toàn biến thành bột phấn. Sau khi phủi đám bột phấn khỏi tay, hắn lại lấy ra một hộp ngọc lớn màu trắng.

"Thứ trong đây chắc là thừa để mua tin vừa rồi, Lam đạo hữu nhìn xem có vừa lòng hay không? Nếu không có vấn đề gì, ta còn có một chuyện muốn hỏi thăm tiên tử đôi phần." Hàn Lập ném hộp ngọc về phía thiếu nữ rồi bình thản nói.

"Ồ, đạo hữu vẫn còn có chuyện muốn hỏi thêm sao? Nếu tiểu muội đây có thể hỗ trợ thì chắc chắn sẽ không giấu diếm, đạo hữu xin cứ hỏi đi." Cô gái đưa bàn tay mềm mại ra bắt lấy hộp ngọc, mở nắp và nhìn lướt qua bên trong, trên gương mặt tươi cười lộ ra vẻ vừa lòng.

"Chẳng hay Lam tiên tử có biết lai lịch của vật này không?" Hàn Lập hít sâu một hơi rồi sau đó từ ngón tay bắn ra một đoàn lục khí. Đoàn lục khí này hướng về guồng quay tơ đảo qua một vòng, sau đó quay về chuyển động không ngừng quanh đầu ngón tay hắn.

Một khắc sau, đột nhiên guồng quay tơ phát ra một âm thanh trầm thấp, rồi thình lình hóa thành một đám tàn tro bay tán loạn trong không khí.

Thiếu nữ áo gai từ đầu tới giờ vốn chưa từng tắt đi nụ cười, lúc này đồng tử cũng co rút lại.

Mà vị Ma tộc phụ nhân đứng bên cạnh chứng kiến một màn này cũng biến sắc.

Guồng quay tơ kia thoạt nhìn tưởng như bình thường, nhưng kỳ thật chính là một kiện ma khí có cấp bậc không thấp, mà tác dụng của nó lại càng huyền diệu, khó mà giải thích được.

Nếu không thì sao có thể khiến thiếu nữ áo gai kia mất cả ngày chỉ để dệt một ít vải thô tầm thường mà không có chút mất kiên nhẫn nào.

Làm cho thiếu nữ áo gai này biến sắc không phải do gồng xe tơ bị hủy trong nháy mắt mà bởi kiện ma khí này được làm từ Tiêu Ma Mộc, là một tài liệu vô cùng trân quý ở Ma giới. Lại được các luyện khí tông sư sử dụng phương pháp đặc thù để luyện hóa, đạt được độ cứng cỏi hoàn hảo, không dễ dàng gì có thể phá hủy được.

Vậy mà mới vừa rồi, guồng tơ ấy chỉ sau một kích đã biến thành tro bụi, làm sao mà không khiến nàng ta hoảng hồn cho được.

Hai mắt thiếu nữ áo gai trợn to trước cảnh tượng đó, sau đó lại nhìn vào đoàn lục khí trên ngón tay Hàn Lập với bộ dáng vô cùng hiếu kỳ kèm theo vẻ mặt trầm ngâm.

Hàn Lập có thể cảm ứng rõ ràng đoàn lục khí trên tay mình đang bị thần niệm của thiếu nữ này vây lấy để tra xét, nhưng hắn vẫn không phản ứng gì, để mặc cho thiếu nữ quan sát.

Ma tộc phụ nhân đứng bên cạnh cũng không nén nổi hiểu kỳ, cũng hướng tới đoàn lục khí trên tay hắn dò xét.

Qua một đoạn thời gian, thần sắc thiếu nữ áo gai thay đổi không biết bao nhiêu lần, cuối cùng là hơi có chút cổ quái, còn phụ nhân Ma tộc thì vẫn chưa tìm ra được điều gì.

Đúng lúc này, ngón tay Hàn Lập khẽ run lên, sau đó đoàn lục khí phát ra một tiếng *"sưu"* rồi chui lại vào trong đầu ngón tay, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

"Thật sự có lỗi, thứ này tại hạ cũng vô pháp khống chế, chỉ có thể bức nó ra bên ngoài một khoảng thời gian mà thôi. Nhưng ta nghĩ thời gian dài như vậy chắc cũng đủ để tiên tử xem xét được nó rồi. Không biết tiên tử đã nhìn ra lai lịch của nó hay chưa?" Hàn Lập vừa nói ánh mắt vừa nhìn chằm chằm vào thiếu nữ áo gai một cách đầy chờ mong.

Đoàn lục khí này là do ngày trước hắn hấp thu tinh cầu năng lượng trong Dị Ma Kim mà xuất hiện.

Năng lượng thần bí trong tinh châu có thể giúp cho tu vi tăng đột biến, lại dễ dàng chuyển hóa thành pháp lực tinh thuần nhất. Nhưng cũng do đó sinh ra đoàn lục khí này, nó cứ như có giòi trong xương đeo bám lấy Hàn Lập, điều này khiến hắn vô cùng nhức nhối và đau đầu. Từ trước tới giờ hắn chỉ có thể tạm thời phong ấn đoàn lục khí này trong Ma Anh để dần dần tìm phương pháp xử lý.

Hôm nay tới được Quảng Nguyên Trai, nơi được coi là biết được mọi chuyện trên đời, hơn nữa nhìn thiếu nữ áo gai này cũng có chút lai lịch nên hắn tự nhiên rất muốn thử vận may một chút xem có thể tìm ra lai lịch của thứ này hay không.

Nếu quả thật có thể giải quyết thì không còn gì tốt hơn rồi. Mà cho dù không được thì cùng lắm đợi lúc hắn trở lại Linh giới rồi tìm biện pháp khác cũng không muộn.

"Vừa rồi tiểu muội có xem xét qua nhưng hiện tại không thể cho đạo hữu biết được kết quả chính xác. Nhưng trong trí nhớ của tiểu nữ, xác thực là nó có điểm tương đồng với một thứ. Nhưng trước khi đưa ra phán đoán, ta rất muốn hỏi đạo hữu một ít vấn đề…" Thiếu nữ nhíu nhíu mày, suy nghĩ trong chốc lát rồi lên tiếng đáp.

"Đương nhiên rồi, Lam tiên tử có gì nghi vấn xin cứ hỏi." Hàn Lập nghe xong lời này tinh thần phấn chấn hẳn lên, không ngần ngại đáp.

"Vậy tiểu muội không khách khí nữa. Thứ quỷ dị đó làm sao đạo hữu lại có được vậy? Ngoại trừ vừa rồi thấy được uy lực kinh người của nó, ta còn có một điểm hiếu kỳ, không biết nó đã ở

trong thân thể đạo hữu bao lâu rồi?" Thiếu nữ một hơi nói ra mấy vấn đề liền.

"Làm sao nó lại ở trong thân thể của tại hạ, chuyện này có chút ẩn tình mà Hàn mỗ không tiện nói. Nhưng ta có thể nói sơ qua cho tiên tử biết, nó ở trong thân thể ta cũng chưa quá lâu, không tới một trăm năm." Hàn Lập sau một hồi trầm ngâm mới cẩn thận đáp lời.

"Vậy đạo hữu nói qua về đặc tính của nó đi. Tiểu muội không thể mới nhìn qua như vậy mà đưa ra phán đoán chính xác được." Thiếu nữ áo gai từ chối thẳng thừng.

Hàn Lập mỉm cười, đang muốn tiếp tục nói cái gì đó, bỗng nhiên thần sắc chợt động rồi lặng im không nói gì nữa.

Cô gái áo gai thấy biểu hiện của hắn có chút kỳ quái, nhưng chưa kịp mở miệng hỏi thì phụ nhân bên cạnh bỗng nhiên tiến tới thật nhanh, đồng thời một tay vung lên, trong hư không bỗng nhiên xuất hiện sương mù dày đặc.

Phụ nhân thần niệm thoáng động, sau đó xoay người hướng thiếu nữ nói:

"Thưa tiểu thư, là Tử tiểu thư tới bái phỏng, hơn nữa đã đang ở dưới lầu rồi."

"Là Tử tỷ tỷ a. Nàng sao lại tới đây? Chẳng lẽ quẻ bói lần trước của ta không linh sao?" Thiếu nữ áo gai đầu tiên là vui mừng, sau đó suy nghĩ lại thì cảm thấy có chút lo lắng, gương mặt trở nên ảm đạm.

"Vì tiểu thư đã phân phó qua, nếu Tử tiểu thư tới thì không cần ngăn cản cho nên nàng tới tận dưới lầu thì ta mới nhận được tin báo. Nàng sẽ lên tới đây ngay bây giờ." Phụ nhân vừa nói vừa nhìn Hàn Lập bằng ánh mắt có chút khác thường.

"Nếu Lam tiên tử có khách thì Hàn mỗ xin tạm cáo lui." Hàn Lập hiểu ý của phụ nhân bèn đứng dậy nói.

"Cái này không cần. Đây là một người bạn tốt của tiểu muội, có lẽ cũng là tới hỏi chuyện thôi. Là chuyện tình cảm, cũng không cần quá kiêng kị. Hàn đạo hữu nếu không ngại có thể đợi một chút để ta tiếp nàng." Thiếu nữ áo gai sau khi trầm ngâm một chút bèn đáp.

"Nếu vậy thì tại hạ sẽ chờ Lam tiên tử đón khách, sau đó sẽ nói chuyện tiếp." Hàn Lập gật đầu.

Thiếu nữ áo gai cũng không nói gì thêm nữa.

Ngay sau đó, dưới thang lầu truyền đến một tiếng bước chân nhẹ nhàng, người chưa xuất hiện mà đã nghe thấy một âm thanh trong trẻo truyền tới:

"Dĩnh nhi, lần này nhất định ngươi phải cho ta một cái công đạo. Ta đã tìm khắp nơi rồi, vì sao quẻ bói của ngươi vẫn chưa ứng nghiệm? Hôm nay cũng là ngày cuối cùng trong phán đoán của ngươi rồi, nhưng người ta muốn gặp thì ngay cả cái bóng cũng chưa thấy đâu. Ngươi không phải đang cố ý muốn hí lộng tỷ tỷ này chứ? Nếu là như vậy thì ta nhất định phải đòi bồi thường gấp bội."

Lời vừa dứt, một bóng người đã xuất hiện ở ngưỡng cửa lầu bốn. Đó là một nữ tử dáng người thon thả, cả người được bao phủ bởi một tầng sương mù màu đen, bí ẩn vô cùng.

Nhìn qua màn sương mù màu đen có thể mơ hồ thấy một nữ nhân vận tử y, đôi mắt sáng và đẹp khiến cho người ta vừa tiếp xúc đã có một cảm giác si mê đến lạ.

Thiếu nữ này vừa nói vừa cười *"khanh khách, trong lời nói còn có vài phần vui đùa.*

Mà Hàn Lập đứng ở một bên, vừa thấy thân ảnh của nữ tử sau màn sương mù đã giật nảy mình, thân hình bỗng nhiên cứng ngắc.

Hai mắt hắn lộ ra một chút kích động, nhưng sau đó lại biến thành sự hồ nghi.

Tử y thiếu nữ vừa bước vào, ánh mắt hơi đảo qua nên thấy ngay Hàn Lập, đôi mắt đẹp của nàng ngẩn ra, rồi trong mắt cũng xuất hiện một vẻ kinh nghi bất định.

*"*Lam muội muội, vị này là…*" Tử y thiếu nữ quay sang hỏi.*

*"*Tử tỷ tỷ, đây là khách quý của bản trai, Hàn đạo hữu, tu vi không thấp hơn Chu di chút nào. Tỷ tỷ, chẳng lẽ trước đây đã gặp qua rồi sao?*" Thiếu nữ áo gai thấy biểu hiện của Hàn Lập và tử y thiếu nữ đồng thời thay đổi thì bộ dáng nàng cũng trở nên quái dị. Bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, vẻ mặt nàng xuất hiện một tia thần sắc giống như là không thể tin được.*

*"*Cái gì, hắn họ Hàn?*" Tử y thiếu nữ thân thể khẽ run lên, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào gương mặt đối diện, cả người bất động một lúc.*

Nhìn thấy thần sắc của tử y thiếu nữ như thế, Hàn Lập trong lòng vốn còn nghi hoặc, lúc này đã hoàn toàn biến mất. Một hồi lâu sau, đột nhiên hắn hít vào một hơi, tay áo run lên, một mảnh thanh quang đảo qua trên toàn bộ cơ thể.

Thân hình hắn biến đổi một chút, trước ánh mắt mơ mơ hồ hồ của người đối diện. Một khắc sau liền khôi phục lại chân diện của mình là một nam tử chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi một chút mà thôi.

*"*Tử Linh, đã lâu không gặp. Nàng nhiều năm qua có khỏe không?" Hàn Lập nhìn chằm chằm vào tử y thiếu nữ, thanh âm phát ra cũng bình tĩnh vô cùng.

------oOo------

Chương 2122: Môn Hạ Của Lục Cực

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dung mạo của thiếu nữ áo tím hiện ra, đôi mắt long lanh của nàng nhìn Hàn Lập đến si ngốc, dường như cả cơ thể cũng trở nên ngẩn ngơ theo.

Cùng lúc đó, lớp sương đen bao phủ quanh thân hình nàng tan dần, lộ ra một thân hình nghiêng nước nghiêng thành.

Khuân mặt có vẻ hơi tái nhợt nhưng vẻ diễm lệ vô song này không ai khác chính là vị hồng nhan của Hàn Lập khi còn ở Nhân giới, Tử Linh.

Chỉ có điều khí tức trên người nàng lúc này hoàn toàn khác xưa, không ngờ đã hoàn toàn cải tu ma công, hơn nữa tu vi cũng hết sức kinh người, là Luyện Hư hậu kỳ.

Bóng dáng quen thuộc mà Hàn Lập ngẫu nhiên gặp được khi vừa đến Lam Bộc thành không thể nghi ngờ chính là Tử Linh.

Chỉ vì lý do khí tức của nàng hoàn toàn thay đổi nên mới khiến cho Hàn Lập nhận lầm trong nhất thời.

Năm xưa, tuy rằng sau khi cùng Hàn Lập triền miên bên nhau, nàng lập tức rời xa hắn rồi về sau cũng không để lại chút tin tức nào. Thậm chí cả lúc Hàn Lập muốn tiến vào không gian tiếp điểm để nhập cư trái phép đến Linh giới, nàng cũng không hề xuất hiện.

Chỉ là. không thể nghi ngờ, trong rất nhiều nữ tử có giao tình với Hàn Lập, ngoại trừ Nam Cung Uyển thì nàng chính là người để lại nhiều vướng bận trong lòng hắn nhất.

Lúc này đây, việc hữu duyên gặp lại nàng ở Ma giới tất nhiên đã làm cho Hàn Lập vô cùng ngạc nhiên và mừng rỡ, cũng hết sức xúc động.

"Ta cũng không ngờ được sau khi tiến vào Thánh giới, đời này kiếp này còn có một ngày được gặp lại Hàn huynh, ta còn nghi ngờ bản thân có phải vì nỗi nhớ nhung quá sâu đậm trong lòng mà hiện giờ đang còn ở trong mộng!" Sau cùng Tử Linh cũng cất tiếng, chỉ có điều âm thanh dịu dàng của nàng lại khiến lòng Hàn Lập quặn lại, mơ hồ có chút đau xót!

"Sau khi phi thăng, ta vẫn luôn lưu ý đến tin tức về ngươi, chỉ là không hề nhận được tin tức gì. Nhưng thật không thể ngờ được là ngươi lại đến Ma giói, chẳng trách...!" Rốt cuộc Hàn Lập cũng kiềm chế được tình cảm của mình khi được gặp lại Tử Linh, vẻ mặt trở lại bình thường, hắn cười khổ một tiếng rồi nói.

Tuy nhiên lúc hắn nói ra những lời này, ánh mắt đồng thời lướt về phía thiếu nữ áo gai và *"Chu di"* ở bên cạnh, sâu trong đôi mắt hiện lên chút lạnh lùng pha lẫn sát khí.

Sắc mặt của vị phu nhân Ma tộc kia lập tức trầm xuống, nàng bước về phía trước che chắn cho Lam Dĩnh.

Quả nhiên thiếu nữ áo gai kia là người thông minh, nàng vừa thấy thần sắc của Hàn Lập thì trong lòng lập tức hiểu được lý do, lúc này bèn khoát tay với vị phu nhân kia rồi khẽ cười:

"Hàn đạo hữu, thì ra ngươi chính là kẻ bạc tình mà Tử tỷ tỷ nhớ mãi không quên! Đây mới là chân diện thật của ngươi sao, ta cũng chẳng thấy có gì anh tuấn tiêu sái mấy, không ngờ lại có thể khiến Tử tỷ tỷ khắc ghi trong lòng như vậy. Tuy nhiên, nếu trước đó ta không bói một quẻ thì bây giờ Tử tỷ tỷ cũng không đến đây viếng thăm, hai người các ngươi càng không có cơ hội gặp lại nhau. Thế nào, lúc này vừa mới đoàn tụ, còn chưa kịp tình chàng ý thiếp mà đã muốn giết người diệt khẩu xóa bỏ công lao của tiểu muội hay sao!"

"Nha đầu kia, nói xằng nói bậy gì đó, cái gì là tình chàng ý thiếp!

Lần bói toán trước của ngươi căn bản là mèo mù vớ cá rán, hoàn toàn không tính toán được kết quả gì. Hàn huynh, ngươi không cần lo lắng về việc mình là tu sĩ của Nhân giới, Dĩnh nhi là tri kỷ của ta, tuyệt đối sẽ không để lộ việc này ra ngoài. Hơn nữa Quảng Nguyên Trai của bọn họ cũng không phải là thế lực tại bản địa của Ma giới, đây là chi nhánh của một thế lực khổng lồ. Còn nàng giống như là đại diện trai chủ, ở các giới khác cũng có hơn mười chi nhánh, thậm chí bọn họ cũng có thế lực tại Nhân giới. Nếu không dựa vào điều này thì Quảng Nguyên trai sao có thể không coi các Thánh tổ của Ma tộc vào đâu, cứ sừng sững bao nhiêu năm mà không lay chuyển

chứ." Tử Linh khẽ gắt thiếu nữ áo gai vài câu rồi lại quay về phía Hàn Lập mà giải thích.

"Một thế lực hoạt động ở nhiều giới! Nhưng sao ta chưa từng nghe đến tên tuổi của Quảng Nguyên Trai ở Nhân giới?" Vừa nghe xong, dù có kiến thức phong phú nhưng Hàn Lập cũng phải hít một ngụm lương khí, trên mặt tỏ vẻ khó có thể tin được.

*"Xem ra Hàn huynh rất cảnh giác, không ngờ lại không chịu tin lời của Tử Linh tỷ tỷ. Mặc dù bản trai có tên là "*Quảng Nguyên Trai*" ở giới này nhưng ở những giới diện khác đương nhiên sẽ thay tên đổi họ. Nếu không vạn nhất mấy vị đại năng có thể phá giới để sang giới diện khác thì chẳng phải sẽ dễ dàng phát hiện điểm kỳ lạ trong đó sao."* Thiếu nữ áo gai đưa mắt liếc qua Hàn Lập, như cười như không trả lời.

"Thì ra là thế, quả thật Hàn mỗ đã mạo muội rồi." Tuy rằng vẫn chưa tin hoàn toàn nhưng sự nghi ngờ của Hàn Lập đã tiêu tan không ít, hắn ôm quyền làm lễ với thiếu nữ, có chút áy náy nói.

Thiếu nữ áo gai chớp chớp đôi mắt, đang muốn nói gì đó thì Tử Linh ở bên cạnh đã nhẹ nhàng ngắt lời:

"Dĩnh nhi, đừng trách Hàn huynh quá đa nghi. Dù sao trước đó hắn cũng không biết quan hệ thân thiết như tỷ muội giữa chúng ta, cẩn thận một chút cũng là việc bình thường."

"Từ trước đến giờ ta chưa từng nghĩ đến việc có một ngày Tử tỷ tỷ

sẽ trọng sắc khinh bạn như vậy. Vừa mới cùng tình nhân năm xưa gặp mặt mà đã bắt đầu nói giúp người khác rồi." Thiếu nữ áo gai trừng mắt, trên mặt lộ ra một chút giảo hoạt, đột nhiên gật gù đắc ý trêu chọc.

So với vẻ hờ hững lạnh lùng khi mới gặp Hàn Lập, dáng vẻ và hành động hiện giờ của nàng hoàn toàn như hai người khác nhau.

"Lại nói loạn gì đấy, ai trọng sắc khinh bạn chứ!" Vừa nghe xong những lời này, khuôn mặt Tử Linh lập tức ửng hồng, liền trừng mắt với thiếu nữ áo gai một cái.

Đúng lúc này, Lam Dĩnh đột nhiên nở nụ cười, cũng không tiếp tục đề tài này nữa, trái lại nàng nghiêm mặt nói:

"Nhiều năm không gặp, chắc chắn hai người có rất nhiều điều muốn

tâm sự. Ta và Chu di sẽ không ở đây làm kỳ đà cản mũi nữa, chúng ta đến tầng năm tạm nghỉ một chút. Sau khi hai người tâm sự xong rồi xuống dưới cũng không muộn. Đúng rồi, đối với cấm chế của Quảng Nguyên trai thì Tử Linh tỷ tỷ cũng vô cùng quen thuộc, cứ mở cấm chế ra rồi sau đó trò chuyện tự nhiên đi. Đây là lệnh bài cấm chế của tầng này!"

Thiếu nữ mặc áo gai nói xong liền đứng dậy, tay áo nàng khẽ phất, một đoàn bạch quang liền theo đó bắn ra rồi hiện lên nguyên dạng là một cái lệnh bài ma khí.

"Dĩnh nhi, sư tỷ đa tạ ngươi." Tử Linh tự nhiên rất vui vẻ rồi thuận tay bắt lấy cái lệnh bài.

"Tiểu muộn xin cáo lui trước một bước, hai vị cứ thong thả mà chuyện trò." Thiếu nữ áo gai hơi khom người thi lễ rồi liền cùng với thiếu phụ hướng về cầu thang ở cửa lầu bước đi.

Một lúc không lâu sau, cả hai người đã ở trong một gian phòng được trang trí theo phong cách cổ xưa.

Cô gái lúc này ngồi xuống một chiếc ghế, vẻ mặt dần trầm ngâm như cân nhắc việc gì đó.

Mà thiếu phụ cũng đi lại gần đứng phía sau lưng cô gái.

"Chu di, ngươi cảm thấy vị Hàn đạo hữu này như thế nào?" Thiếu nữ áo gai bông nhiễn hỏi.

"Thếnào ư? Là Tử tiểu thư tới thật đúng lúc!" Thiếu phụ có chút ngỡ ngàng không hiểu trả lời.

"Cứ nói về tu vi thực lực hắn trước đã. Theo như ngươi nói thì hắn là một Ma Tôn tu sỹ, nếu vậy thì xem ra hắn chính là tên tu sỹ Nhân tộc có được Ngụy Tiên Khôi Lỗi trong tay, hơn nữa gần đây còn gây chuyện long trời lở đất ở Thánh Giới chúng ta." Người thiếu nữ không chút nghĩ ngợi đã có ngay phán đoán.

"ừ, nếu đã là họ Hàn mà lại còn là tu sỹ Nhân tộc thì tám chín phần chuyện này là thật. Còn về thực lực của hắn thì khí tức mà hắn phát ra vô cùng phức tạp, tuyệt đối không phải loại tu sỹ Hợp Thể Kỳ bình thường, hơn nữa còn nguy hiểm hơn rất nhiều. Nếu phải động thủ thì phần lớn ta sẽ phải ngã xuống trong tay hắn." Thiếu phụ cứ như vậy mà đem phán đoán của mình nói ra.

"Nếu đúng như vậy thì cho dù không có khối Ngụy Tiên Bảo kia thì người này vẫn rất đáng để mượn sức." Ánh mắt của thiếu nữ chợt lóe lên rồi chậm rãi nói.

"Làm được việc này thì đúng là thượng sách. Dù sao thì hắn cũng là hảo hữu vị sư tỷ của tiểu thư, chỉ cần nàng nói tốt cho đôi lời thì chuyện này cũng không mấy khó khăn nữa." Người thiếu phụ tươi cười nói.

"Ngươi nghĩ mọi chuyện đơn giản như vậy là sai rồi." Cô gái áo gai nghe vậy liền lắc đầu phủ nhận.

"Tại sao vậy?" Thiếu phụ có chút không hiểu.

"Ta đối với Tử tỷ tỷ như sư tỷ của mình là thật, nhưng việc này cũng không có nghĩa là nàng sẽ dễ dàng xem chúng ta là hảo

hữu. Ta tuy cùng nàng trò chuyện không nhiều lắm nhưng cũng có thể nhận ra được nàng là con người tâm chí cực kỳ kiên định, nên tin chắc rằng nàng sẽ không bị tình cảm chi phối quá nhiều. Nếu thực sự muốn giao hảo với người này chỉ e rằng chúng ta sẽ phải chi ra một khoản lợi ích không nhỏ mới được." Thiếu nữ mặc áo gai đem mọi chuyên ra phân tích một cách tỉnh táo lạ thường.

"Khi lão chủ nhân còn ở đây, người vẫn thường khen sư tỷ của tiểu thư là người tài trí vô song. Nếu người đã nói như vậy thì chắc chắn sẽ không sai. Nhưng lúc này chính là thời điểm mà Quảng Nguyên Trai đang suy yếu, nên chúng ta cũng khó có thể xuất ra thật nhiều đồ vật quý báu. Mà người này du sao cũnẹ là tu sỹ Hợp Thể Hậu kỳ, những thứ bình thường căn bản chỉ làm hắn chướng mắt mà thôi." Thiếu phụ suy nghĩ một hồi, đầu tiên nàng tỏ ra đồng ý nhưng sau đó lại có chút khó sử.

"Chu di nói vậy là sai rồi. Quảng Nguyên Trai chúnp ta làm ăn được là nhờ vào chuyện gì? Chuyện khác thì chưa vội nhắc tới, nhưng khi nãy không phải là chúng ta tìm được một khoản đại nhân tình có thể đưa ra sao?" Thiếu nữ áo gai lại nở nụ cười tươi.

"Nhưng tiểu thư..." Thiếu phụ trước giờ vẫn giữ bộ dáng điềm tĩnh cũng phải giật mình.

Mà cùng lúc này ở lầu dưới Tử Linh đang lầm nhẩm khẩu quyết rồi cầm lệnh bài trong tay vẽ lên mấy cái.

Một lát sau, không gian bốn phía nổi lên từng trận dao động, toàn bộ tầng lầu liền bị một tầng quang mạc đủ loại màu sắc bao phủ lên.

Bây giờ ở trung tâm quang mạc chỉ còn lại mỗi Tử Linh và Hàn Lập mà thôi.

Tử Linh đem lệnh bài cất vào tay áo, mà Hàn Lập cũng nhịn không được đành quay sang phía Tử Linh lên tiếng trước:

"Tử Linh, khi ở Nhân giới công pháp chủ tu của ngươi không phải là Ma công. Như vậy thì tại sao lại phi thăng đến Ma Giới? Hơn nữa chỉ trong thời gian ngắn làm sao mà ma công của ngươi lại

tiến bộ kinh người như vậy?"

Hắn vừa nói vừa đem thầm niệm phát ra liền cảm ứng được ma khí tinh thuần của Tử Linh, hàng lông mày cũng hơi nhíu lại.

"Việc này nói ra cũng thật dài dòng. Nhưng ta muốn biết tên tu sỹ Nhân tộc gần đây làm Thánh giới chao đảo như trời long đất lở có phải là Hàn huynh hay không?" Tử Linh cười khanh khách hỏi.

"Nếu không có thêm tu sỹ Nhân tộc thứ hai lẻn vào Ma giới rồi đại náo một trận như vậy thì người đó đúng là ta rồi." Hàn Lập cười khổ trả lời.

"Thì ra đúng là ngươi. Nghe đồn rằng ngươi chẳng những có tu vi Hợp Thể Hậu kỳ đại thành mà còn một thân thần thông vô cùng lợi hại. Hơn nữa trong tay lại có thêm một khôi lỗi thực lực có thể sánh ngang với Thánh Tổ. Điều này cũng là thật à?" Tử Linh mang theo một tia vui mừng trên khóe mắt hỏi.

"Lời đồn thực có chút khuếch đại nhưng cũng không sai quá nhiều. Cự Giải khôi lỗi kia tuy rằng vẫn đi theo bên cạnh ta, nhưng vị chủ nhân này cũng không thể trực tiếp khống chế nó." Hàn Lập cười khẽ vui vẻ trả lời.

"Tuy rằng không được thấy quá trình tu luyện của ngươi sau khi phi thăng Linh giới, nhưng chỉ một thời gian ngắn như vậy đã tiến đến cảnh giới này, thậm chí chỉ còn cách Đại Thừa kỳ có một bước cuối cùng. Như vậy cũng đủ thấy trong những năm nay trên con đường đại đạo ngươi vẫn chưa hề nơi lỏng dù chỉ nửa phần, chắc cũng nếm quá không biết bao gian truân khổ cực, lại vô vàn hung hiểm nữa a!" Tử Linh đôi chút trầm mặc nói.

"Sau này khi phi thăng Linh giới ta phải trải qua rất nhiều sóng gió, nhưng cuối cùng cũng đã tới nơi, hơn nữa còn tu luyện đến được bước này thì chút đau khổ đó coi như cũng đã đền bù xứng đáng rồi.

Dù sao thì ta thấy ma khí trên cơ thể ngươi tinh thuần dị thường, khoảng cách đến khi đột phá bình cảnh Hợp Thể cũng không còn xa lắm." Hàn Lập nhẹ nhàng trả lời bâng quơ đôi câu rồi quan tâm hỏi han.

"Chẳng may thì hơn chục năm nữa, có lâu thì cũng còn khoảng trăm năm là ta sẽ đột phá vào Hợp Thể kỳ. Thật khác biệt với ngươi! Từ sau khi tiến vào Ma giới, trên con đường tu luyện ta có cần bất kể loại tài nguyên gì cũng đều có người cung cấp đầy đủ, thậm chí ngay đến đan dược để đột phá vào bình cảnh Hợp Thể kỳ cũng đã được chuẩn bị vẹn toàn. Nếu không như vậy thì với tư chất của ta làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy mà tiến đến được bước này." Tử Linh không biết trong lòng đang nghĩ gì, nhưng vẻ bề ngoài của nàng như có chút khác thường.

"Có người khác giúp đỡ? Ai lại làm ra chuyện này? Có mục đích gì không?" Hàn Lập ngẩn ngơ một lúc rồi vồn vã hỏi.

"Lấy thân phận và tu vi của ngươi hiện giờ thì đã nghe qua Lục Cực Thánh Tổ chưa?" Tử Linh thở dài một hơi rồi trả lời.

"Lục Cực Thánh Tổ, tất nhiên là ta biết. Trong Ma giới danh tiếng của tam đại Thủy tổ là đứng số một! Nhưng bản thân nàng thì ta chưa gặp qua. Sao vậy, chẳng lẽ là nàng đến giúp ngươi tu luyện?" Hàn Lập khẽ nhíu mày hơi suy nghĩ một chút.

"Không sai, đúng là vị Lục Cực Thánh Tổ này! Ta giờ đây là đệ tử thứ bảy của nàng, hơn nữa còn là đệ tử thứ hạng thấp nhất. Nhưng nói cho cùng thì đệ tử chỉ là danh nghĩa, thật ra ả dùng ta làm một cái hóa thân mà thôi. Tử Linh sắc mặt thay đổi liên tục rồi mới chậm rãi nói ra những lời làm cho Hàn Lập nghe được cũng phải thất kinh.

"Bị dùng như hóa thân? Ngươi đã bị nàng hạ cấm chế sao?" Hàn Lập dù sao cũng là người kinh nghiệm phong phú, chỉ nháy mắt đã hiểu ra rồi kinh hãi nói.

------oOo------

Chương 2123: Kiếp Nạn Của Tử Linh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Có thể xem nó là cấm chế nhưng thực ra cũng không hẳn là cấm chế. Chỉ vì khi ta chuyển qua chủ tu công pháp Ma đạo lại tu luyện chính công pháp do Lục Cực sáng tạo ra, cũng bởi thế nên nàng ta đã có chuẩn bị từ trước. Trừ khi tu vi của ta cao thâm hơn so với nàng, nếu không nàng chỉ cần một ý niệm trong đầu cũng khiến một thân pháp lực của ta mất đi khống chế, chứ chưa nói gì đến việc phản kháng. Ngoài ra trước đó Lục Cực có nói rõ ràng việc sẽ dùng ta làm một cái hóa thân, mà việc này cũng chính bởi ta lựa chọn nên càng không thể oán trách điều gì. Hơn nữa nàng còn có đại ân với ta. Nếu trước đây không có sự giúp đỡ của nàng thì sao làm sao ta có cơ hội phi thăng được. E rằng đã sớm nằm lại Nhân giới rồi hóa thành một nắm cát bụi thôi."

"Năm đó ở Nhân giới ngươi đã gặp chuyện gì? Tại sao mà Lục Cực Thánh Tổ lại giúp ngươi phi thăng?" Hàn Lập suy nghĩ một lúc rồi ngưng trọng hỏi.

"Thực ra mọi chuyện cũng không có gì to tát, nói cho cùng cũng bởi ta năm đó tư chất có hạn, chỉ có thể ngưng kết thành Nguyên Anh nhưng lại không cách nào tiến giai Hóa Thần được. Mà chỉ với tu vi như vậy cho dù có tiến vào không gian tiết điểm cũng chắc chắn sẽ phải bỏ mạng. Không còn cách nào khác, ta chỉ đành nghĩ đến sự trợ giúp từ các loại bảo vật ngoại thân. Năm đó, ta đi khắp những nơi bí mật ở Nhân giới mong rằng có thể tìm ra một ít linh dược hữu dụng để luyện đan, hy vọng có thể nhờ đó mà đột phá bình cảnh. Hơn nữa nếu thực sự may mắn mà tìm ra vài món bảo vật hộ thân cường đại, đến khi gần hết thọ nguyên ta sẽ liều mạng tiến vào không gian tiết điểm một lần. Nhưng thế sự thật khó ngờ, trải qua suốt mấy trăm năm ta không hề tìm ra được linh dược thích hợp hay bảo vật cường đại nào, ngược lại tìm thấy một cái tế đàn mà Cổ Ma năm đó lưu lại, ta còn sơ ý khởi động nó

nữa..." Tử Linh nói đến đoạn này đành cười gượng gạo một chút.

"Chẳng lẽ là ngươi đã dùng cái tế đàn đó để liên hệ với Lục Cực Thánh tổ?" Hàn Lập giật mình hỏi.

"Chuyện này còn chút phức tạp chứ không dễ dàng như ngươi đoán, nhưng kết quả thì cũng gần như vậy. Đúng là Lục Cực nhờ vào tế đàn mới phá giới đưa được một lũ thần niệm hàng lâm xuống. Mọi việc tiếp theo cũng không cần phải nói tỉ mỉ nữa. Sau đó ta nghe theo lời lũ thần niệm của Lục Cực khuyên nhủ, cuối cùng mượn số Chân Ma Khí còn lưu lại ở tế đàn tiến hành ma khí quán thể, lại còn cải tu sang công pháp của Ma Đạo, cũng nhờ đó nên tu vi tiến triển cực nhanh, chẳng mấy chốc đã đột phá vào Hóa Thần Kỳ. Mà thay đổi công pháp làm tốc độ tu luyện của ta tiến triển rất nhanh, ngay đến bản thân ta cũng cảm thấy bất ngờ. Theo như lời của Lục Cực thì thân thể của ta là Xá Nữ Tố Âm Chi Thể, đây là loại thân thể được trời phú cho để tu luyện ma công, vô cùng hiếm hoi. Chính nhờ có thân thể này nên nàng mới nguyện giúp ta phi thăng Ma giới, nếu là người bình thường khác thì dù có liên hệ đến thì nàng cũng chẳng để tâm đến làm gì. Nhưng thực ra mãi sau này khi ta tới Ma giới, rồi nhìn thấy bản thân của Lục Cực, lúc đó mới chính thức biết được việc nàng đã giúp ta cũng chỉ bởi vì nàng muốn chuẩn bị trước cho mình một cái hóa thân mà thôi." Tử Linh chậm rãi nói.

"Nếu đã biết được mục đích của nàng thì ngươi cần gì phải đáp ứng làm đồ đệ của người ta? Về mối ân tình nàng đã trợ giúp ngươi phi thăng thì sau này cũng có thể tìm biện pháp khác báo đáp cũng được mà?" Hàn Lập trầm ngâm một lúc rồi khẽ hỏi.

"Mọi việc thực ra không đơn giản như vậy. Khi trước Lục Cực đã cho ta hai lựa chọn. Một là nàng sẽ lập tức thu hồi Chân Ma Khí cùng với độc môn ma công mà nàng đã truyền cho ta, nếu như vậy ta sẽ lại trở về làm tu sỹ thấp giai. Lựa chọn thứ hai chính là làm đệ tử thứ bảy của nàng, và cũng đảm đương thêm trách nhiệm làm một cái hóa thân khi nàng cần đến. Lục Cực nói rõ cho ta hiểu rằng, bởi vì công pháp của nàng hạn chế có tối đa sáu cái hóa thân mà thôi. Nếu những cái hóa thân này bình yên vô sự thì tự nhiên sẽ không cần đến bọn ta làm gì. Mà lấy địa vị Thủy Tổ của Lục Cực thì cho dù là hóa thân cũng không thể dễ dàng gặp

chuyện không may mà ngã xuống. Vì vậy chúng ta mới yên tâm làm đệ tử của nàng. Mà tên đại đệ tử của Lục Cực đã sớm tiến giai tu vi Hợp Thể Hậu Kỳ đại thành, thậm chí còn tiêu dao mấy vạn năm rồi vẫn bình yên vô sự. Hơn nữa nàng còn hứa hẹn rằng, sau khi nàng độ kiếp phi thăng thì nàng sẽ không cần đến những cái hóa thân nữa, lúc đó bọn ta sẽ thật sự được tự do tự tại. Mà làm đệ tử của nàng trong quá trình tu luyện sẽ được cung ứng không hạn chế các loại tài nguyên, không phải giống như các Ma tộc khác phải ngày đêm vật lộn đối mặt với thiếu thốn như ta được biết. Hơn nữa, độ hung hiểm ở Ma giới thực sự rất lớn, chỉ sợ ở Linh giới của các ngươi cũng không thể sánh bằng, hàng năm đã có không biết bao nhiêu tu sỹ cao giai Ma tộc ngã xuống trong khi tranh đoạt tài nguyên. Với những ưu điểm này, nếu là Hàn huynh thì huynh sẽ lựa chọn thế nào?" Tử Linh đem mọi chuyện một hơi kẻ ra hết, cuối cùng nàng buồn bã thở dài hỏi lại Hàn Lập.

"Ta sao.......?"

Hàn Lập nghe hỏi vậy khẽ cau mày rồi ngửa đầu nhìn trời thì thầm một câu.

"Tử Linh rất khâm phục tâm trí kiên định của Hàn huynh. Nếu đổi lại vào tình huống này không chừng huynh đã có lựa chọn khác. Nhưng đối với ta, một bên chẳng những tu vi đại giảm mà còn phải mạo hiểm phiêu lưu, ngày ngày vật lộn để sinh tồn trong Ma giới, luôn phải lo lắng khi không biết được khi nào mình sẽ ngã xuống. Một bên là có cơ hội được bình yên vô sự sống thêm vài vạn năm, mà thậm chí còn lâu hơn. Cũng không phải vì chuyện thiếu thốn tài nguyên tu luyện mà buồn bực. Chỉ với điểm cuốn hút này thôi thì đối với một nữ tử ở Ma giới thật không dễ chối bỏ. Cuối cùng ta đánh liều thuận tình đồng ý trở thành môn đệ thứ bảy của Lục Cực. Nhờ vậy ở Ma giới ta cũng có chút danh tiếng, lại còn thêm một đám thủ hạ nữa." Tử Linh nói đến đây liền thở dài ảo não.

"Cũng không thể trách ngươi làm sao lại lựa chọn như vậy, nếu đổi lại ta vào tình huống lúc đấy cũng không phải là không thể cúi đầu. Nhưng chịu để cho người ta quản chế cũng không phải kế lâu dài, chẳng nhẽ ngươi chưa từng nghĩ đến biện pháp thoát thân sao?" Hàn Lập nghĩ đến tình huống bất đắc dĩ của Tử Linh trước

đây liền thở dài một hơi rồi khẽ hỏi.

"Nếu có biện pháp dù là mỏng manh nhất để thoát khỏi khống chế của Lục Cực thì sao sáu tên đệ tử ở trên ta đã tiến giai cảnh giới Hợp Thể từ lâu mà vẫn cam chịu làm môn hạ cho nàng ta trong thời gian dài như vậy? Bản thân Lục Cực là Thủy Tổ của Ma giới, lại thêm nhiều hóa thân cùng vô số thuộc hạ để sai khiến, cho dù ta có nhất thời thoát khỏi nàng nhưng cũng không thể trốn được quá lâu. Trừ khi có thể qua ẩn thân ở giới diện khác. Nhưng nếu ly khai nơi có ma khí tinh thuần như Ma giới này thì một thân ma công của ta cũng xem như bị phế bỏ, sau đó tu vi không có khả năng tăng tiến mà ngược lại còn đại giảm." Vẻ mặt Tử Linh đầy chua xót, hẳn là nàng đã suy nghĩ về việc này không biết bao lần.

"Nói như vậy thì việc này thật khó giải quyết, nhưng nếu chấp nhận mạo hiểm một chút biết đâu còn có cách khác." Hàn Lập sau khi nghe kỹ càng mọi chuyện, vẻ mặt hơi đổi, dường như đang cân nhắc điều gì đó.

"Hàn huynh có biện pháp nào sao? Thôi bỏ đi, cho dù thần thông của ngươi không hề nhỏ nhưng đối với Lục Cực thì còn kém quá xa. Việc của ta sẽ phải mạo hiểm rất nhiều, ngươi tốt nhất đừng nên dính vào." Tử Linh đầu tiên kinh ngạc, nhưng sau đó dường như nàng nhớ ra điều gì liền lo lắng lắc đầu.

"Lấy tu vi của ta bây giờ mà đi đấu với Lục Cực Thủy Tổ thì thật là không có khả năng. Nhưng tu vi của ta cũng không hề dừng chân tại chỗ như vậy. Chỉ cần cho ta một ít thời gian thì ta có vài phần nắm chắc sẽ tiến vào cảnh giơi Đại Thừa Kỳ. Khi đó cho dù không đấu lại Lục Cực thì cũng không kém quá xa, như vậy cũng đủ tư cách để có thể cùng nàng ta mặc cả." Hai mắt Hàn Lập chớp lóe, hắn cười lạnh rồi nói.

"Ngươi nắm chắc sẽ tiến lên Đại Thừa Kỳ?" Mặc dù thực lực của Hàn Lập trong mắt của Tử Linh rất cao, nhưng khi nghe hắn nói vậy nàng vẫn không thể dấu nổi vẻ sợ hãi mà thất thanh nói.

"Yên tâm đi, một khi ta đã nói vậy thì tất nhiên đã có vài phần nắm chắc!" Hàn Lập mỉm cười như thể mọi chuyện đều sớm nằm trong tay hắn.

Tử Linh ngơ ngác ngắm nhìn khuôn mặt của Hàn Lập mà trong lòng dấy lên một nỗi niềm khác thường, mãi một lúc lâu sau nàng mới nhu mì đáp lại:

"Ngươi nói vậy ta rất tin. Thôi, việc này đợi sau khi ngươi tiến cấp Đại Thừa xong rồi hãy tính. Mà khi tiến vào Đại Thừa Kỳ rồi thì việc phá toái không gian để đến Ma giới sẽ không mấy khó khăn..."

"Cũng tốt, tu vi của ngươi lúc này cũng không cao lắm. Cho dù có hóa thân nào của Lục Cực vẫn lạc đi nữa thì nàng cũng sẽ không tìm đến ngươi đâu. Hiện giờ ngươi hãy cố nhẫn lại thêm một thời gian nữa đi." Hàn Lập trầm ngâm suy tính một chút, hắn hiểu rõ là việc này không thể nóng vội mà giải quyết được nên đành nén lại nỗi lo lắng trong lòng rồi chậm rãi nói.

"Ừ, nhưng nãy giờ cũng chỉ nói chuyện của ta, ngươi cũng đem những việc mà ngươi đã trải qua kể ra đi. Ta rất tò mò về những gì ngươi đã làm ở Linh giới, làm sao chỉ thời gian ngắn như thế mà ngươi đã tiến giai đến Hợp Thể Hậu Kỳ?" Cả hai đều giống nhau là không nắm được tin tức của đối phương trong những năm gần đây. Lúc này làn thu ba của Tử Linh khẽ chớp rồi hướng sang Hàn Lập hỏi.

"Ơ, từ lúc ta phi thăng đến nay, ở Linh giới đúng là đã trải qua rất nhiều chuyện. Kể cho ngươi nghe một chút cũng không phải là không được." Hàn Lập đầu tiên ngẩn ra rồi mỉm cười trả lời.

Thời gian tiếp theo đó, Hàn Lập bắt đầu kể về bản thân mình, từ lúc trước khi tiến vào không gian tiết điểm cho tới những gì đã trải qua ở Linh giới. Đương nhiên những việc thực sự bí mật thì hắn tự nhiên không hề nói tới.

Tư Linh chăm chú lắng nghe, đôi lúc còn phấn khích vạn phần.

Nàng ngồi nghe rất hứng thú, đôi khi không tự chủ được còn tỏ vẻ mặt hớn hở, thỉnh thoảng lại đưa tay lên che miệng kinh hô hoảng sợ. Bộ dáng của nàng vô cùng kiều diễm, cực kỳ mê người!

Chờ Hàn Lập nói xong, Tử Linh cũng kể về những chuyện đã diễn ra với nàng ở Ma giới, rồi thuận tiện giảng cho Hàn Lập nghe duyên cớ của mình làm sao kết giao được với Lam Dĩnh.

Bây giờ Hàn Lập mới biết Tử Linh từng có cơ duyên may mắn, vô ý cứu nàng ta một mạng. Chỉ có như vậy mới làm cho vị tiểu thư thân thế vô cùng phi thường kia cùng nàng gọi nhau là tỷ muội.

Nói tới đây, Hàn Lập như chợt nhớ ra rồi hỏi thiếu nữ áo gai đã bói được điều gì mà khiến cho Tử Linh hôm nay tìm đến đây.

Vừa nghe Hàn Lập hỏi vậy, đôi má Tử Linh ửng đỏ lên rồi lắc đầu nguầy nguậy, nàng nhất định không chịu nói cho Hàn Lập biết.

Hàn Lập nhìn thấy điệu bộ thẹn thùng của giai nhân thì trong lòng đã sớm đoán ra bảy tám phần. Hắn cũng không gượng ép thêm nữa mà hỏi ngược lại là liệu Lam Dĩnh có biện pháp nào hóa giải được thân phận là hóa thân của Lục Cục cho nàng không.

Tử Linh nghe vậy lại liên tục lắc đầu!

"Nếu nói đến Thủy Tổ của Ma giới thì cho dù thần thông của Quảng Nguyên Trai có lớn đên đâu cũng chỉ đành bó tay chịu trói. Ngay cả có vận dụng cả thuật bói toán đi nữa thì cũng không có được bao nhiêu hữu dụng!

Trai chủ của Quảng Nguyên Trai trước đây vốn là tổ mẫu của Lam Dĩnh, do một lần ngoài ý muốn đã ngã xuống, vì vậy mà cô gái áo gai mới có thể tiếp lấy chức vụ làm trai chủ này.

Nhưng khi tổ mẫu của Lam Dĩnh mất đi còn có thêm rất nhiều rất nhiều cao giai hộ pháp. Bởi vậy nên giờ đây khi Lam Dĩnh tiếp nhận chức vị trai chủ thì Quảng Nguyên Trai cũng chỉ còn mỗi vẻ bề ngoài, thực ra bên trong vô cùng suy yếu. Tất cả mọi hoạt động hiện giờ đều dựa vào danh tiếng ngày xưa, và một cao giai hộ pháp còn lưu lại là Chu di mới có thể miễn cưỡng chống đỡ được.

Nếu không chỉ cần dựa vào thực lực mạnh mẽ của Quảng Nguyên Trai khi xưa thì ngay cả Lục Cực cũng phải kiêng kỵ một *phần, nói không chừng cũng có thể giúp Tử Linh có cơ hội thoát thân. Nhưng với tình huống trước mắt thì thật là hữu tâm vô lực."*

Hàn Lập lắng nghe Tử Linh giải thích một hồi, trong lòng hơi chút thất vọng nhưng cuối cùng cũng đành phải chấp nhận.

Cứ như vậy, Hàn Lập cùng với Tử Linh trò chuyện với nhau đã gần nửa ngày!

Trong lúc đó, ngoài việc chia sẻ một ít kinh nghiệm tâm đắc trong quá trình tu luyện, hơn nữa hai người còn ân ái mặn nồng, dường như không còn cảm nhận được thời gian đang trôi nữa.

Không biết đã bao lâu qua đi, quầng quang mạc năm màu đang bao phủ cả tầng lầu bỗng nhiên dao động.

Ngay lúc vẻ mặt Hàn Lập khẽ động thì một âm thanh của nữ tử xuyên qua quầng sáng truyền đến:

"Hai người trò chuyện với nhau cũng lâu rồi! Bây giờ đã đến buổi tối, cho dù hai vị còn muốn trò truyện nhiều hơn nữa nhưng bản trai vẫn phải đóng cửa tiễn khách. Không phải Hàn huynh còn có nghi vấn muốn hỏi tiểu muội sao? Hiện tại có cần tiểu muội trả lời nữa hay không?

Dựa vào giọng điệu thì lời nói này chính là của thiếu nữ áo gai kia.

------oOo------

Chương 2124: Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Quang

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Xem ra chúng ta trò chuyện cũng đã quá lâu, Lam Dĩnh muội muội có vẻ không chờ được nữa rồi. Có phải huynh gặp chuyện phiền toái không thể giải quyết nên đến Quảng Nguyên Trai nhờ nàng tương trợ phải không?" Tử Linh nghe thanh âm thiếu nữ áo gai truyền đến liền đỏ mặt, nhưng lại lập tức hỏi han một cách thân thiết.

"Không có gì! Hiện tại, ta đã đạt được mục đích khi đến đây, đang thuận tiện hỏi một vấn đề khác mà thôi." Hàn Lập thấy vậy cũng không mấy để ý, hắn chỉ trả lời đại khái qua loa.

"Thì ra là vậy! Muội sẽ thu hồi cấm chế, huynh gặp Lam Dĩnh muội muội nói chuyện đi." Tử Linh nghe vậy chỉ gật gật đầu rồi nói, trong lòng nàng cũng yên tâm hơn rất nhiều.

Hàn Lập tất nhiên không phản đối.

Ngay sau đó, Tử Linh nhấc tay khẽ phất vào hư không một cái! Lệnh bài cấm chế lập tức xuất hiện giữa lòng bàn tay.

Sau một cái chớp lóe, một tiếng *"phốc"* vang lên, quang mang bốn phía liền tan đi không thấy bóng dáng.

Chỉ một lúc sau, thiếu nữ áo gai cùng Chu di từ tầng năm đi xuống, trên mặt mang theo nụ cười.

Cuộc trò chuyện sau đó lại có nhiều người tham gia vào hơn!

Trước mặt Tử Linh, Hàn Lập bức lục khí thần bí trong cơ thể mình ra, đem một ít đặc tính bản thân nhận thấy nói cho Lam Dĩnh.

Thiếu nữ áo gai thật không hổ danh là người đứng đầu Quảng Nguyên Trai, tuy tu vi không cao nhưng vốn hiểu biết lại sâu rộng phi phàm. Cuối cùng nàng dựa vào những đặc tính Hàn Lập cung cấp, tự suy xét một hồi mới phán đoán lai lịch lục khí.

"Cái gì? Ngươi nói thứ này là Địa Sát Âm Khí có lẫn vào Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Quang nên mới khó khu trục?" Hàn Lập vừa nghe thiếu nữ áo gai nói ra tên của lục khí, suýt nữa đã nhảy dựng lên.

"Xem ra, Hàn huynh trước kia cũng đã nghe qua Đại Ngũ Hành Chân Quang. Tuy ta không nắm chắc mười phần, nhưng cũng có lòng tin ít nhất là bảy tám phần. Âm Dương Đại Ngũ Hành Chân Quang được đồn rằng có thể dung nhập bất kỳ công pháp thần thông nào trong thiên hạ, thậm chí còn được gọi bằng cái tên Vạn Pháp Chi Mẫu. Nhưng phải ở nơi huyền âm, quanh năm không gặp ánh mặt tròi mới có cơ hội hình thành loại Địa Sát Âm Khí biến dị này. Nghe đâu lúc Ma giới còn ở thời kỳ thượng cổ đã từng có một vị Thủy Tổ thân mang Am Dương Đại Ngũ Hành Chân Quang, nhờ vào ma công được tăng cường uy lực từ việc dung nhập chân quang mà cùng lúc đối mặt với hai tên Thủy Tổ khác liên thủ, nhưng bọn họ không cách nào kháng cự lại. Vị Thủy Tổ kia thiếu chút nữa đã thống trị cả Ma giới! Nếu không thất tung trong một lần sang giới khác thì bộ dáng Ma giới đã không như bây giờ" Thiếu nữ áo gai nói với vẻ ngưng trọng dị thường.

"Muội có xem qua một quyển thượng cổ điển tịch của Ma giới nên cũng biết chuyện này. Nhưng vị Thủy Tổ kia thiếu chút nữa thống trị được Ma giới một phần cũng là dựa vào Thông Thiên Ma Công mà bản thân hắn tu luyện. Ma công này vốn được xưng là công pháp đứng đầu Ma giới, bao năm qua có rất nhiều người tu luyện, nhưng ngoại trừ vị kia thì không còn ai khác có thể tìm hiểu thấu triệt. Hơn nữa còn phải có Đại Am Dương Ngũ Hành Chân Quang dung nhập phụ trợ, khó trách vì sao lúc ấy không ai địch nổi. Hàn huynh, sao huynh lại nhiễm Địa Sát Âm Khí gì gì đó? Chẳng lẽ đã tiếp xúc qua Đại Ngũ Hành Chân Quang sao? Nhưng nghe nói bản thể thứ này cũng không cố định, có thể là một ngọn núi đá không lớn, có thể là một cành cây khô héo!" Tử Linh đứng một bên nghe thế nhịn không được mà thuật lại.

"Không có, huynh hoàn toàn chưa từng gặp qua Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Quang. Địa Sát Âm Khí này là từ một khối khoáng thạch huynh vô ý lấy được xâm nhập vào trong cơ thể. Nhưng từ lúc đó trở đi nó cứ như giòi trong xương, không cách nào khu trục." Nét mặt

Hàn Lập dần dần bình tĩnh lại, chỉ cười khổ một tiếng rồi trả lời nhưng trong lòng lúc này như có muôn ngàn sóng to gió lớn.

Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Quang này cũng sở hữu thần thông giống như một tòa trong Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn.

Chân Quang Sơn đã sớm đã tuyệt tích tại Linh giới, so với mấy tòa cực sơn thì còn khó gặp hơn nên hắn hoàn toàn không có hứng thú hay lòng tin tìm được nó.

Trăm triệu lần cũng không nghĩ ra, đến Ma giới một chuyến lại đột nhiên có manh mối. Khiến hắn đau đầu chính là cùng lục khí thần bí có quan hệ.

Việc tìm được Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Quang hay không còn rất sớm để khẳng định, hơn nữa dù có tìm thì chưa chắc đủ số lượng để luyện chế thành một tòa cực sơn, nhưng điều này cũng khiến Hàn Lập dấy lên một tia hy vọng trong lòng.

Xem ra, hắn còn phải ở lại Ma giới dài dài.

"ừ, việc dính phải nó từ một khối khoáng thạch cũng không phải chuyện kỳ lạ. Tuy Ma giới không có tin tức gì của Đại Ngũ Hành Chân Quang nhưng một ít Địa Sát Âm Khí biến dị này thì vẫn thường gặp được. Phàm là thế lực nào phát hiện ra nơi có khoáng thạch chứa Địa Sát Âm Khí thì có đào bói tìm kiếm chỗ ấy cũng không thu được gì. Một số địa phương phụ cận tuy có khả năng hình thành Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Quang, nhưng cũng chăng tìm ra được manh mối hay vị trí chính xác. Tựa hồ như vật này có chân vậy, hoàn toàn không thể tìm ra tung tích được. Hàn huynh dính phải thứ này do tiếp xúc với một khối khoáng thạch chắc cũng bởi lý do trên."

Nghe được lời Hàn Lập, thiếu nữ áo gai cũng không thấy có gì kỳ quái, ngược lại nàng trầm ngâm suy nghĩ rồi nói.

"Vậy thứ này cứ tồn tại mãi trong cơ thể ngươi có gây nguy hại gì không? Chắc phải có biện pháp khu trừ nó chứ?" Tử Linh dương như đang băn khoăn điều gì đó.

"Khối lục khí này là Địa Âm Sát Khí bị biến dị, tuy nó không phải là Ngũ Hành Chân Quang chân chính nhưng đối với một vài tu sỹ Ma tộc chúng ta có tu luyện vài loại công pháp đặc thù thì nó chính là một loại bảo vật có muốn cũng không được. Tuy nhiên Hàn đạo hữu là một tu sỹ Nhân tộc thì thứ sát khí này không những không có lợi mà

còn cực kỳ nguy hại. Nếu để nó trong cơ thể một thời gian quá dài thì nhất định kinh mạch toàn thân sẽ khô héo, cơ bắp cũng khô cứng lại. Nếu như vậy thì thật là quá phiền toái rồi! Nhưng dù vậy thì đạo hữu cũng không cần phải quá lo lắng, trước đây đã từng có nhiều người dính phải thứ sát khí này, cho nên đã có người sáng tạo ra một loại phương pháp luyện hóa nó. Chỉ cần đạo hữu cứ làm theo khẩu quyết là có thể trực tiếp đem Địa Âm Sát Khí trong cơ thể luyện hóa sạch sẽ." Có vẻ như thiếu nữ áo gai đã đoán trước Tử Linh sẽ hỏi như vậy, nàng liền một mạch trả lời.

"Thì ra là thế, theo như lời của Lam Dĩnh muội thì chắc hẳn là quý trai phải có được khẩu quyết luyện hóa rồi. Ta vốn biết được rằng, Quảng Nguyên Trai của các ngươi xưa nay vẫn thường sưu tập các loại công pháp với bí thuật." Sắc mặt của Tử Linh thoáng buông lỏng, nàng cười khẽ rồi hỏi.

"À, việc này thì. thực ra tiểu muội không hề có loại pháp quyết này. Bởi vì nó thuộc về một tông môn bí ẩn nào đó, mà cũng chả mấy người cần dùng đến nó nên bổn trai không muốn bỏ ra nhiều của cái để mua lấy. Tuy nhiên ta vẫn biết bộ khẩu quyết này đang nằm trong tay ai, nhưng nếu muốn lấy được thì..." Thiếu nữ áo gai trầm ngâm một chút, nét chần chờ hiện rõ trên khuôn mặt của nàng.

"Sao vậy, nhìn vẻ mặt của tiên tử thì xem ra bộ khẩu quyết này rất khó để có được, lẽ nào còn trắc trở khác sao?" Hàn Lập dù sao

cũng là hạng người lanh trí, vừa nhìn dáng vẻ của thiếu nữ lập tức nghĩ ra điều gì đó liền hỏi.

"Không dám dấu Hàn đạo hữu, bộ khẩu quyết này nằm trong tay một lão quái vật Hợp Thể Hậu kỳ. Người này chẳng những tính khí hỷ nộ vô thường mà thần thông còn cao hơn cả Chu di. Mặc dù bản trai đã từng có vài lần giao dịch và còn có khả năng liên hệ với hắn, nhưng có thể lấy được khẩu quyết hay không thì thực sự rất khó nói." Thiếu nữ thong thả nói.

"Việc này cũng chẳng sao, chỉ cần tiên tử giúp ta tìm kiếm người này, cho dù giá cả thế nào ta cũng có thể xuất ra. Ta nghĩ rằng hắn cũng chả cần phải giữ khư khư lấy một bộ khẩu quyết vô dụng mà đi gạt bỏ đi một món lợi lớn tự tìm đến." Hàn Lập nghe xong cũng trở nên yên tâm, hắn mủn cười trả lời.

"Có câu nói này của Hàn đạo hữu là được rồi. Tiểu muội sẽ sắp xếp để liên hệ với lão quái vật này rồi sẽ báo lại cho đạo hữu." Sau khi thiếu nữ áo gai nghe được lòi của Hàn Lập, vẻ chần chờ trên khuôn

mặt của nàng liền tan đi.

Mà Tử Linh đang đứng gần đó cũng rũ bỏ được nỗi lo lắng, nàng nhẹ nhàng thở phào một hơi.

"Nhưng tiểu muội đã giải quyết một phiền phức lớn cho Hàn huynh, như vậy chúng ta cũng nên nói đến chuyện thù lao chứ nhỉ?" Thiếu nữ áo gai tươi cười nói.

"Chắc chắn phải vậy rồi. Tiên tử muốn bao nhiêu Ma Thạch thì cứ nói ra là được." Hàn Lập cũng cười khuây rồi trả lời.

"Coi như việc đã xong! Nếu là người khác thì tiểu muội sẽ không ngại dở công phu sư tử ngoạm ra một lần. Nhưng Hàn huynh lại là ngươi quen cũ của tỷ tỷ, bạn tri kỷ của tiểu muội. Nếu khoản phí tổn này mà bản trại chủ thu lấy thì không phải là tự hạ thấp mình hay sao!" Thiếu nữ áo gai trừng mắt một cái, bộ dáng như bị oan ức nói.

Hàn Lập nghe xong không khỏi có chút ngạc nghiên, nhưng hắn suy nghĩ lại một chút rồi liền gật đầu cười khẽ:

"Một khi Lam tiên tử đã nói như vậy, nếu Hàn mỗ còn từ chối thì thật là bất kính."

"Hả, ngươi cứ vậy mà đồng ý, không có ý từ chối gì sao?" Thiếu nữ áo gai trợn to đôi mắt tỏ vẻ ngạc nghiên hỏi.

"Đã là ý tốt của đạo hữu thì cớ sao tại hạ lại từ chối. Thế nào, chẳng nhẽ Lam tiên tử muốn rút lời?" Hàn Lập tủm tỉm cười.

"Đến một câu cảm ơn cũng không được nghe. Ta nghĩ mối nhân tình này đành để cho gió cuốn đi thôi, rõ ràng người ta chẳng thèm có ý cảm kích gì mà!" Thiếu nữ áo gai bĩu môi, nàng hậm hực liếc xéo Hàn Lập một cái.

Hàn Lập chỉ đứng im một chỗ rồi nhếch miệng cười hắc hắc.

Tử Linh đang đứng bên cạnh nghe được cuộc nói chuyện giữa hai người, trên mặt nàng không giấu nổi vẻ buồn cười, nàng khẽ nói:

"Được rồi, các ngươi cần gì phải giấu giấu diếm diếm như vậy. Một người thì muốn chiếm tiện nghi, người còn lại muốn nhân cơ hội tìm thêm trợ thủ, như vậy chỉ cần nói thẳng ra là được. Hàn huynh, Lam Dĩnh muội muội đối với ta tình thân như tỷ muội, sau này nếu có việc gì mà ngươi giúp được, hay là nên chiếu cố đến nàng một chút đi."

"Chỉ cần sự việc không nằm ngoài khả năng thì ta sẽ giúp Lam Dĩnh tiên tử một tay. Nhưng phải nhớ một điều, ta chỉ ra tay trợ giúp đạo hữu, hoàn toàn không dính dáng đến Quảng Nguyên Trai!" Hàn Lập thu lại vẻ cười cợt trên nét mặt, hắn nghiêm túc nói.

"Nếu được như vậy thì tiểu muội xin ghi nhớ trong lòng!" Khuân mặt của thiếu nữ áo gai vốn đang đỏ ứng, nhưng sau khi nghe được lời nói của Hàn Lập nàng liền trở nên vui mừng khôn siết.

"Nhưng khoan đã, ta cũng không đinh ở lại Ma giới lâu nữa, mà khi quay về Nhân tộc rồi, nếu muốn trở lại Ma giới nữa thì thật không đơn giản chút nào." Hàn Lập hướng về thiếu nữ áo gai thâm thúy nói.

"Xem ra Hàn huynh đã quên, Quảng Nguyên Trai của chúng ta là một thế lực lớn trong nhiều giới diện! Việc xé rách không gian giữa các giới đối với tu sỹ Hợp Thể Kỳ thật sự rất khó khăn, nhưng với Quảng Nguyên Trai của chúng ta thì không hẳn là không có phương pháp!" Lam Dĩnh nghe vậy liền mỉm cười rồi nói ra một câu làm Hàn Lập không khỏi trở nên kinh hãi.

------oOo------

Chương 2125: Minh Trùng Mẫu

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Sao, các ngươi có Tinh Giới Bàn hay Phá Giới Châu sao?" Hàn Lập hơi hơi ước đoán rồi hỏi.

"Nếu chỉ dựa vào những vật đó thì còn chưa đủ để giúp đạo hữu phá giới được. Chờ sau khi liên hệ xong với lão quái vật kia, lần sau gặp lại tiểu muội sẽ chuẩn bị kỹ lưỡng. Tuy nhiên, vật này dù đối với Quảng Nguyên Trai cũng vô cùng trân quý, hơn nữa chỉ có thể sử dụng một vài lần nhất định mà thôi. Cho dù có được nó trong tay, Hàn huynh cũng không được tùy tiện đi tới đi lui đến Ma giới, nói tóm lại là phải cẩn trọng khi sử dụng mới được." Thiếu nữ áo gai lo lắng dặn dò.

"Yên tâm, nếu vật đó là tiêu hao phẩm thì nhất định Hàn mỗ sẽ cẩn thận khi dùng đến, tuyệt đối không để nó bị lãng phí."

Vừa nghe việc mình sẽ lấy được bảo vật có thể đi lại giữa hai giới, trong lòng Hàn Lập mừng rơn đáp ứng.

Lam Dinh thấy vẻ mặt thành khẩn của Hàn Lập cũng vừa lòng gật đầu.

"Đúng rồi, ta còn một chuyện thắc mắc, không biết tiên tử có thuận tiện giải đáp giùm ta được không?" Hàn Lập như nghĩ ra chuyện gì đó rồi do dự hỏi.

"Còn có việc gì sao, nếu vậy Hàn huynh cứ hỏi là được, cần gì phải khách khí như vậy." Thiếu nữ áo gai hơi ngạc nghiên rồi nàng tươi cười trả lời.

"Ta nghĩ là lần Ma giới xâm nhập Linh giới này so với những lần trước đây hoàn toàn khác biệt, dường như là có ý chiếm cứ luôn

mà không có ý định quay về nữa. Ngoài ra khi ta tới đây liền phát hiện đám ma tộc bình thường có vẻ như không hề biết đến chuyện này. Việc xâm nhập Linh giới tựa hồ chỉ do vài thế lực trực thuộc Thánh Tổ cùng một ít trung giai ma thú bị khống chế tiến hành thôi." Hàn Lập chầm chầm nhìn thiếu nữ áo gai, nghiêm chỉnh hỏi.

Vừa nghe Hàn Lập hỏi vậy, cả ba người đứng đó đều biến sắc.

"Chuyện này tuy tiểu muội biết, nhưng quy định trong trai là không được chen vào việc tranh đấu giữa các giới diện, vì vậy thật không thể nói với Hàn huynh được." Lam Dĩnh do dự một hồi rồi áy náy nói.

"Nếu việc này làm Lam tiên tử cảm thấy khó sử thì cứ coi như ta chưa hỏi qua đi." Hàn Lập thấy bộ dáng của Lam Dinh như vậy liền tỏ ra thông cảm, cũng không muốn truy vấn thêm nữa.

"Hàn huynh nếu ngươi muốn hỏi vấn đề này cũng không cần tìm Lam muội muội, ta dù sao cũng là môn hạ của Lục Cực nên cũng biết một ít sự việc trong đó." Tử Linh lưỡng lự một lúc rồi thở dài nói.

"A, nếu nàng cảm thấy miễn cưỡng không tiện nói thì thôi đi. Ta sẽ bỏ thêm chút thời gian rồi tự mình điều tra cũng được." Hàn Lập nghe vậy trong lòng mừng rỡ, nhưng lại nghĩ đến gì đó nên thận trọng hỏi lại.

"Yên tâm đi, ngươi không cần lo lắng. Ban đầu việc này chỉ Thánh Tổ mới có tư cách biết đến, nhưng đại chiến của bản giới cùng Linh giới diễn ra trong thời gian lâu như vậy, căn bản cũng không thể dấu diếm thêm nữa. Hiện tại thì đám đệ tử của Thánh Tổ chúng ta đã biết, cũng không bao lâu nữa cả Ma giới sẽ biết đến đại kiếp nạn này nên không cần phải giữ bí mật." Tử Linh cười gượng gạo trả lời.

"Đại kiếp nạn? Ta muốn nghe rõ xem đây là chuyện gì." Hàn Lập rùng mình, hắn nhanh nhảu đáp.

"Được thôi, Lam Dĩnh muội cùng Chu di vốn đã rõ ràng chuyện

này, ngoài ra ở nơi đây cũng không sợ ai nghe lén. Nếu chút nữa tiểu muội có sai sót chỗ nào, mong rằng hai vị sẽ bổ xung thêm." Tử Linh suy nghĩ một lúc rồi nghiêm chỉnh nói.

"Nói thật, bản trai đối với việc này cũng chẳng giải thích được nhiều lắm, sợ rằng không bằng tỷ tỷ đâu. Chỉ biết là nếu đối phó không tốt thì tai vạ này sẽ ập đến nhanh thôi. Ba đại Thủy Tổ và những Thánh Tổ khác ở Ma giới hầu như đều đặt hơn phân nửa tâm tư vào chuyện này. Việc xâm chiếm Linh giới cũng là một trong những biện pháp cuối cùng trong đó mà thôi." Thiếu nữ áo gai cười khổ một tiếng, tuy lời nói của nàng không mấy rõ rằng nhưng bên trong đó cũng hàm ý một ít thông tin quan trọng.

Hàn Lập nghe xong trong lòng liền dấy lên một cơn chấn động.

"Lam muội muội không tiện kể tỉ mỉ thì để ta giảng giải rõ ràng nó đi. Việc này nói ra sẽ rất dài, vì nó bắt đầu từ thời kỳ sơ khai mới hình thành của Ma giới. Nghe nói khi đó còn có rất nhiều giới diện nhưng đến nay các chủng tộc ở đó đã bị diệt chủng sạch sẽ. Mà lúc này Chân Tiên và Chân Ma thượng giới còn vẫn còn có thể liên lạc được với bổn giới. Nhưng cũng chính lúc đó, tại một giới diện của các bộ tộc thượng cổ trùng tộc bỗng nhiên sinh ra một con Minh Trùng Mẫu có thực lực ngang với Chân Tiên vô cùng đáng sợ. Con Minh Trùng chúa này chẳng những có được thân thể kỳ lạ, lại có khả năng cắn nuốt các loại năng lượng, mà khủng khiếp nhất vẫn là khả năng sinh sôi nảy nở kinh người của nó. Ngoài ra những thế hệ hậu sinh của nó cũng có được năng lực cắn nuốt các loại năng lượng vô cùng đáng sợ này. Nghe nói giờ đây ở các giới diện còn tồn tại Phệ Kim Trùng và mấy loại hung trùng khác đều có thể là cùng huyết mạch di truyền với con Minh Trùng Mẫu này, chỉ có thể như vậy mới có thần thông cắn nuốt vạn vật." Tử Linh nói đến đây liền thâm thúy liếc mắt nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy trên mặt cũng hơi chút khác lạ, hai mắt híp lên cười.

Tử Linh lại nói tiếp:

"Nghe nói, chỉ trong mấy ngàn năm, con Minh Trung Mẫu này sinh

ra thêm hàng triệu con cháu, chúng đem tất cả các sinh linh trong một giới diện đồ sát sạch sẽ. Rồi mấy vạn năm tiếp theo, tất cả năng lượng của giới diện đó đều bị cắn nuốt, cuối cùng vạn vật héo rũ, cả một giới diện cứ như vậy mà bị hủy đi. Con Minh Trùng Mẫu sau khi phá hủy đi cái giới diện này, nó liền dùng đại thần thông mở ra một thông đạo mang toàn bộ con cháu phá giới đến một giới diện ở gần đó. Lại mấy vạn năm tiếp theo, tại giới diện mà nó mới tiến vào lại tiếp tục diễn ra một màn tương tự, toàn bộ năng lượng đều bị cắn nuốt hết rồi hủy diệt. Cứ liên tiếp như vậy trong hơn mười vạn năm, con Minh Trùng chúa này đã phá hủy đi rất nhiều giới diện làm cho Thượng giới phải chú ý. Cũng không biết nhờ phương pháp gì mà hai vị Chân Tiên tự mình hàng lâm xuống rồi dẫn dụ con Minh Trùng chúa này đên Ma giới bắt đầu chém giết. Người ta kể lại rằng, trận đại chiến năm đó ở Ma giới làm cho trời long đất lở, tại họa khôn lường, mà giờ đây những hiểm địa bí cảnh ở Ma giới cũng đều vì trận đại chiến đó mà hình thành. Sau trận chiến này, đàn con cháu của Minh Trùng Mẫu bị giết sạch, chính nó cũng bị thương nặng rồi hai gã Chân Tiên dùng một loại phong ấn của Tiên giới giam chế. Cho đến tận bây giờ nó vẫn ngủ say trong cái phong ấn này."

"Nếu bắt được con Minh Trùng chúa này sao hai tên Chân Tiên ấy không đem nó giết luôn, sao còn phải phí công phong ấn? Mà kiếp nạn lần này của Ma giới có phải là do con Minh Trùng Mẫu này thức tình gây nên?" Hàn Lập nghe vậy khẽ cau mày hỏi.

"Vì sao hai gã Chân Tiên không đem Minh Trùng Mẫu tiêu diệt cũng là chuyện của vô số năm tháng rồi, hiện giờ cũng không còn ai biết rõ nữa. Có thể con Minh Trùng chúa này còn có thủ đoạn bảo mệnh không thể giết được. Mà cũng có thể trận đại chiến làm hai gã Chân Tiên bị trọng thương không còn đủ sức giết nó. Nhưng dù sao thì việc này cũng chẳng quan trọng nữa, vừa rồi Hàn huynh đã đoán đúng, chẳng những hơn vạn năm trước con Minh Trùng chúa này đã tỉnh lại, nó còn sinh ra thêm rất đông con cháu rồi bắt đầu đánh vào phong ấn. Việc này làm kinh động đên tam đại Thủy Tổ, ngay lập tức họ ở bên ngoài một mặt dùng các loại phương pháp khác nhau tăng cường củng cố phong ấn, một mặt sai phái người khác liên tiếp tiêu diệt các loại Minh Trùng bậc thấp từ bên trong lao ra. Dù làm như vậy cũng chỉ để trì hoãn thêm thời gian mà thôi. Mà đến khi bản thể trùng chúa thoát ra

ngoài thì kết cục của Ma giới không cần phải nói cũng đoán được kết quả. Con Minh Trùng này chẳng hề có ý lưu lại tù binh thay bỏ sót cái gì, vạn vật đều sẽ bị nó cắn nuốt sạch sẽ. Đây chính là kiếp nạn của Ma giới lần này." Tử Linh kể xong câu chuyện, trên mặt cũng không dấu nỗi vẻ lo lắng.

"Nếu đúng như lời của Tử Linh thì sau khi Minh Trùng Mẫu hủy diệt xong Ma giới, bước tiếp theo của nó hẳn là phá giới tới Linh giới chúng ta." Hàn Lập sắc mặt cau có nói.

"Ở gần sát với Ma giới còn có mấy cái giới diện khác. Nhưng nếu Ma giới không còn tồn tại thì Linh giới sẽ rất có khả năng trở thành địa phương tiếp theo gặp độc thủ. Mà cho dù không phải như vậy, chỉ cần các giới diện tiếp theo bị hủy diệt hết thì lúc này Linh giới nhất định khó thoát khỏi tràng đại kiếp." Thiếu nữ áo gai đáp lại.

"Chẳng phải sự việc của Minh Trùng Mẫu sẽ có cách giải quyết sao? Nếu ngươi làm được việc này thì chẳng những trận chiến trước mắt giữa hai giới được hủy bỏ, mà việc làm cho Ma giới hoàn toàn xóa đi ý tưởng quấy rầy Linh giới cũng không phải là điều không thể. Nhưng trừ khi có Chân Tiên từ Thượng Giới hàng lâm, nếu không suy nghĩ này cũng chỉ là mơ mộng hão huyền mà thôi." Tử Linh thâm thúy nói.

"Ơ, sự việc lớn như vậy nên ta không thể làm gì được. Cũng may là còn được nghe thông tin là cấm chế kia sẽ chống đỡ thêm được một khoảng thời gian nữa, còn mọi chuyện diễn ra thế nào thì sau này mới biết được." Sắc mặt Hàn Lập biến đổi liên tục, nhưng cuối cùng hắn đem vấn đề này quẳng ra khỏi não.

Loại việc trọng đại có liên quan giữa hai giới tốt nhất cứ để cho mấy vị Đại Thừa giải quyết, hắn giỏi lắm cũng chỉ là một tu sỹ Hợp Thể nhỏ nhoi làm sao có thể gánh vác được.

Cùng lắm là sau khi trở về Nhân tộc sẽ đem sự việc thông báo cho các vị Đại Thừa rồi tính tiếp.

Hàn Lập đã quyết định như vậy liền không nhăc thêm về việc vừa rồi nữa, hắn cùng mấy người đứng đó hàn huyên về những chuyện gặp được ở Ma giới, sau đó cùng Tử Linh cáo từ rời đi.

Nhưng khi cùng Tử Linh ra khỏi lầu các, rồi vòng vèo hết con đường nhỏ trong rừng rậm, tại cổng ra nơi cuối con đường hắn thấy có tám gã Ma tộc thị vệ thân mặc chiến giáp đang đứng xung quanh bảo vệ một chiếc xe kéo thập phần hoa lệ.

"Hàn huynh, đằng nào thì ngươi cũng về thành, hay là để ta lấy xe tiễn ngươi một đoạn đi. Thuận tiện trên đường ta còn vài việc muốn thận trọng dặn dò ngươi." Tử Linh hơi dừng chân lại rồi ôn nhu nhìn về Hàn Lập nói.

"Cũng tốt, ta cũng có vài chuyện muốn thương lượng với ngươi." Hàn Lập gật đầu đồng tình.

Chú thích:

Minh trùng: Con sâu keo, chuyên ký sinh trên thân lúa, rau màu. Chúng hút nhựa cho đến khi rau màu khô héo mà chết.

------oOo------

Chương 2126: Trộm Mỏ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau đó, dưới ánh mắt ngạc nhiên của những Ma tộc vệ sỹ, Hàn Lập theo Tử Linh bước vào trong chiếc xe kéo.

"Cho xe chạy về thành đi!"

Tấm rèm hai bên cửa sổ chiếc xe chậm rãi buông xuống, từ bên trong truyền ra giọng nói lạnh lùng phân phó.

Người phu xe vâng lời đáp ứng, hắn lập tức thúc giục mấy con ma thú da đen như mực, hình dáng bề ngoài khá giống trâu mà không phải là trâu. Lúc này chiếc xe chạy ở giữa còn vài tên vệ sỹ bay chậm chậm xung quanh.

Cùng lúc đó, ở trong xe bỗng nhiên hiện ra một màn quang hà màu đỏ chớp động, rõ ràng là những cấm chế huyền ảo trong xe đã được kích phát.

Hàn Lập nhìn sang Tử Linh thận trọng nói:

"Tử Linh, có một số việc ta không thể hỏi trực tiếp Lam Dĩnh. Nhưng ta biết nàng ở Lam Bộc Hồ có một chút thế lực. Hiện tại ta cần nàng giúp ta điều tra thông tin của một người Ma tộc bản địa tên là Vô Ưu, thời gian càng nhanh càng tốt, người này có thể là..."

Tử Linh đang ngồi một bên xa nghe được Hàn Lập nói vậy trên mặt không giấu nổi vẻ ngạc nghiên!

Mấy canh giờ sau, Hàn Lập đơn độc xuất hiện trước cửa khác sạn rồi nghênh ngang tiêu sái đi vào.

Tuy việc hắn thu mua Dị Ma Kim ở khắp nơi tại Lam Bộ Thành làm người ta xôn xao chú ý, nhưng vì tu vi của hắn biểu lộ ra là

Luyện Hư Hậu kỳ nên chẳng có mấy thế lực dám phái người đến theo dõi.

Dù sao đối với người có tu vi cao bậc này, muốn phái người khác đến giám sát thì tất nhiên không thể chọn mấy tên có tu vi thấp kém hơn được.

Nhưng chính những tu sỹ Luyện Hư kỳ của Ma tộc lại chẳng thèm đi làm mấy loại công việc này.

Hàn Lập lúc này đã trở lại khách sạn rồi đóng cửa phòng kín mít, đợi mãi đến sáng sớm ngày hôm sau thì hắn mới hớn hở đi ra ngoài.

Lần ra ngoài này tất nhiên là vì cuộc hẹn với Vô Ưu.

Thực ra hắn rất coi trọng tinh cầu năng lượng có chứa trong Dị Ma Kim, hơn nữa nó còn liên quan đến Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Quang nên sự việc này đã trở thành tình thế bắt buộc.

Tuy không mấy lo lắng việc Dị Ma Kim trong lần giao dịch này không hẳn sẽ chứa loại tinh cầu kia. Nhưng số lượng mua vào lại lớn đến như vậy, điều này thực làm cho hắn có chút chờ mong.

Tại căn phòng hắn đã đến hôm trước có hai tên một nam một nữ Ma tộc quen thuộc đang thủ vệ bên cánh cửa, chúng vừa nhìn thấy Hàn Lập đã lập tức mừng rỡ chạy tới đón.

"Hàn Tiền bối, xin mời vào! Vô Ưu đại ca đang ở bên trong chờ đại giá của ngài!"

"Được, ta biết rồi." Hàn Lập thản nhiên gật đầu rồi thân hình khẽ động một mạch đi vào trong phòng.

Hai gã Ma tộc một lần nữa đem cánh cửa lớn đóng lại, sau đó lại tiếp tục đứng đó canh giữ, bộ dáng thập phần nghiêm trọng.

Ở trong căn phòng, Hàn Lập gặp lại Vô Ưu và vài tên nam nữ Ma tộc khác.

"Hàn huynh, cuối cùng ngươi đã đến, tại hạ chờ ở đây đã lâu rồi." Đám người Vô Ưu vừa thấy Hàn Lập đến liền ôm quyền mời Hàn Lập vào, trên mặt ai nấy đều không dấu nổi vẻ cao hứng.

"Hàn mỗ không đến chậm mà là Vô Ưu đạo hữu đã tới sớm đó thôi. Tốt lắm, để tránh đêm dài lắm mộng, chúng ta không nên nói nhiều nữa mà bắt đầu giao dịch đi. Hy vọng là đồ vật của các ngươi có thể làm ta vừa lòng." Hàn Lập không muốn hàn huyên thêm nữa, sau khi ngồi xuống liền đi thẳng vào vấn đề.

Nếu đổi lại là người khác khi nghe được những lời này chắc chắn sắc mặt sẽ trở nên không mấy tốt đẹp.

"Hàn huynh thật sảng khoái, tốt, chúng ta bắt đầu thôi!"

Nhưng Vô Ưu đang ngôi phía đối diện nghe được lại cảm thấy rất hợp với ý mình. Hắn không chút lưỡng lự vung tay áo lên, vài cái hư ảnh lệnh bài ở bốn phía chợt hiện ra rồi biến mất vào hư không. Tiếp đó là một quầng sáng cấm chế tức thời mở ra, đem hai người bao phủ kín vào trong đó.

Bàn tay của nam tử Ma tộc khẽ chuyển, trên tay liền hiện ra một cái vòng trữ vật màu lam nhạt, vẻ mặt khẽ cười nói:

"Tất cả số Dị Ma Kim đạo hữu muốn đều ở bên trong. Mời Hàn huynh xem qua số lượng cũng như phẩm chất có như ý muốn hay không?"

Vừa dứt lời Vô Ưu đã đem vòng trữ vật từ trong tay ném ra, dường như ngay cả một chút lưỡng lự cũng không có.

Hàn Lập thấy vậy nhất thời kinh ngạc, không khỏi nhíu mày suy nghĩ một chút, nhưng cũng vì vậy làm hắn tăng thêm vài phần khâm phục khí độ của người này. Tất nhiên là nam tử Ma tộc đã có sự chuẩn bị trước, nên hắn không cũng chẳng hề lo lắng việc Hàn Lập sẽ quỵt tiền.

"Vậy trước hết để tại hạ nhìn qua một lượt." Hàn Lập không chút biểu tình trả lời. Cánh tay giơ lên, hăn liền đem vòng trữ vật màu lam bắt lầy rồi đặt lên trán, tiếp đó hắn nhẹ nhàng phóng ra một

luồng thần niệm khổng lồ hóa thành vô số sợi ti nhỏ nhập vào trong đó.

Vô Ưu ngồi im không nói năng gì, hai mắt hắn chỉ nhìn thẳng vào Hàn Lập chờ đợi kết quả.

Một tuần trà qua đi, mí mắt Hàn Lập khẽ mở, nhưng trên khuôn mặt hắn hoàn toàn lãnh cảm không cách nào đoán biết được đang vui hay đang buồn.

Vô Ưu thấy vậy liền trở nên ngưng trọng, nhưng cũng may đúng lúc đó Hàn Lập xuất lời nói ra làm toàn thân hắn được thả lỏng một chút.

"Quả nhiên không giả, tất cả đều là thượng phẩm Dị Ma Kim. Nếu như vậy thì tại hạ cũng dựa theo giá tiền đã thỏa thuận ban đầu mà trả Ma Thạch." Hàn Lập nói xong liền phất tay áo quăng ra một vòng trữ vật màu đen tuyền về phía đối diện.

Nam tử Ma tộc cũng làm y như Hàn Lập khi nãy, nhưng chỉ nhoáng một cái hắn đã thu thần niệm trở về rồi cất vòng trữ vật đi, vẻ mặt tươi cười ôm quyền hướng về Hàn Lập nói:

"Hàn đạo hữu đúng là người thủ tín, một mẩu Ma Thạch cũng không thiếu. Bây giờ xem như chúng ta đã giao dịch xong."

"Nếu giao dịch đã hoàn tất thì tại hạ cũng không ở lại lâu nữa, xin cáo từ." Hàn Lập bình tĩnh đứng lên rồi lạnh lùng nói.

"Tât nhiên rồi, vậy để tại hạ đem cấm chế thu hồi lại." Vô Ưu cũng không có ý giữ Hàn Lập lại, hắn cũng đứng dậy rồi nói.

Chỉ thấy hắn chắp tay bấm niệm pháp quyết, không gian xung quanh vang lên từng tiếng nổ nhỏ, tầng quầng quang hà cứ vậy mà được mở ra.

Thân hình của Hàn Lập khẽ động, rồi hắn tiêu sái bước ra ngoài.

Nhưng khi tới khung cửa hắn hơi dừng một chút rồi quay lại hỏi:

"Vô Ưu đạo hữu có bằng lòng đem cụ thể nơi xuất sứ của số Dị Ma Kim này nói cho tại hạ biết được không? Chỉ cần đạo hữu thẳng thắn nói ra, tại hạ nguyện ý trả thêm cho đạo hữu một phần ba số Ma Thạch vừa rồi xem như một khoản thù lao."

Vô Ưu nghe được lời này lập tức chấn động, sắc mặt biến đổi lúc tốt lúc xấu một hồi thật lâu.

Những nam nữ Ma tộc còn lại xung quanh đó cũng xôn xao một trận, vẻ mặt biểu lộ ra vô cùng thèm muốn.

"Đạo hữu thật là người hào phóng, nhưng đáng tiếc là việc này tại hạ không tiện nói ra được. Chỉ đành khước từ ý tốt của Hàn huynh mà thôi." Vô Ưu suy nghĩ một lúc thật lâu rồi cố gắng kìm nén cơn xúc động đang dấy lên trong lòng, hắn khó khăn lắm mới có thể lắc đầu từ chối.

"Nếu như vậy thì tại hạ cũng không miễn cưỡng nữa." Hàn Lập thâm thúy nhìn nam tử một cái rồi không chút do dự xoay người bỏ đi.

Vô Ưu vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn ra ngoài cửa, sắc mặt có chút chần chừ khó quyết.

Hàn Lập không nói gì thêm, nhưng trước khi bỏ đi thì ánh mắt của hắn thực sự khác thường. Điều này làm trong lòng Vô Ưu nhen nhóm lên một nỗi sợ hãi không rõ vì đâu.

"Đại ca, nếu đối phương muốn hỏi về xuất sứ của Dị Ma Kim, hay là cứ đem mỏ quặng chúng ta đã khai thác trộm đó nói cho hắn là được. Dù sao chúng ta cũng sắp rời bỏ nơi này, cho dù hắn muốn điều tra thêm cái gì cũng không thể kịp. Làm như vậy thì số Ma Thạch lớn kinh người kia cũng không phải là không lấy được!"

"Im đi, mọi việc không chỉ đơn giản như vậy đâu. Chúng ta đối với lai lịch của người này hoàn toàn mù tịt, tuy rằng hắn đúng là người từ bên ngoài đến đây, nhưng chỉ như vậy mà chúng ta đem địa điểm mỏ quặng nói ra thì rất có khả năng mọi chuyện sẽ bại lộ. Các ngươi đừng xem thường thực lực của các thế lực trong tòa thành này. Nhưng giờ thì tốt rồi, Ma Thạch gì sao cũng đã lấy

được, chúng ta hãy mau mau chia làm từng nhóm lần lượt rời khỏi Lam Bộc Thành. Một khi ra khỏi cửa thành, mọi người hãy lập tức theo lộ trình ban đầu đã vạch ra dùng hết tốc độ rời khỏi khu vực này. Chờ đến khi mọi việc an toàn, chúng ta sẽ gặp lại nhau ở Sư Nhai Thành." Vô Ưu quát lớn mắng dăn dạy vài câu sau đó hắn nhanh chóng phân phó mọi việc.

Những nam nữ Ma tộc khác tự nhiên không dám trái lời, tất cả đều gật đầu đáp ứng.

Mà lúc này Hàn Lập đã ngồi an vị trên một chiếc xe kéo đang chạy đi như bay qua ngã tư đường.

Ngồi ở một bên xe kéo, vẻ mặt hắn đang hí hửng ngắm nhìn một khối Dị Ma Kim hai màu đen trắng, miệng khẽ lẩm bẩm tự nhủ một mình:

"Cuối cùng cũng tìm được rồi, vật này đúng là nằm trong tay đám người vừa nãy."

Ở trong vòng trữ vật hắn vừa thu được cùng với viên đang cầm trên tay tất cả khoảng chừng hơn hai chục khối Dị Ma Kim biến dị.

Điều này làm Hàn Lập vô cùng nghi hoặc, nhất định trong tay đám người Vô Ưu có thứ gì đó mà hắn muốn tìm kiếm.

Mà nếu như không phải đang ở nơi đông đúc như Lam Bộc Thành thì hắn cũng chẳng ngại thi triển thần thông đem tất cả bắt giữ lại, sau đó dùng các phương pháp sưu hồn tìm kiếm thông tin minh cần.

Nhưng dù có như vậy hắn cũng không mấy lo lắng.

Một khi đã biết Vô Ưu là mục tiêu mà hắn đang tìm kiếm, ngay khi mới giao dịch xong, ánh mắt hắn trở nên rất khác lạ rồi thần không biết quỷ không hay lưu lại một loại dấu hiệu bằng thần niệm trên người tên nam tử Ma tộc.

Chỉ đợi bọn họ ra khỏi Lam Bộc Thành, hắn sẽ lặng lẽ đuổi theo rồi đem tất cả bắt giữ.

Hàn Lập âm thầm cân nhắc lại mọi chuyện rồi linh quang trên bàn tay chợt lóe, viên Dị Ma Kim cũng theo đó biến mất không thấy bóng dáng. Lúc này hắn cố gắng kiềm chế hưng phấn trong lòng, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần bên trong xe kéo.

Thời gian thấm thoắt trôi qua, mấy canh giờ sau chiếc xe kéo lại một lần nữa xuất hiện trước cửa khách sạn.

Vừa mới trong xe bước hắn đã thấy có một người đang đợi mình ở bên cạnh cánh cổng, là một gã hắc giáp Ma tộc gương mặt khá quen thuộc. Vẻ mặt hơi động, hắn liền theo tên Ma tộc nhanh chóng đi vào trong khách sạn.

Mà tên Ma tộc kia vừa thấy Hàn Lập liền tỏ ra vui mừng rạng rỡ, một mạch bước ra sau cánh cổng rồi cung kính theo sau Hàn Lập đi vào khách sạn.

Một lúc sau tại một gian phòng bí ẩn, tên hắc giáp Ma tộc hết sức cung kính hai tay dâng một cái thạch giản lên cho Hàn Lập.

Hàn Lập cầm lấy thạch giản rồi cẩn thận áp lên trán xem xét, một lúc sau, hai mắt hắn cười híp lại.

"Tốt lắm, vật này ta đã xem qua, ngươi hãy về nói với chủ nhân của ngươi là ta rất vừa lòng." Hàn Lập đem thạch giản từ trên trán xuống, hắn lại khẽ chà lòng bàn tay một cái khiến nó biến thành tro bụi, rồi nghiêm trang nói.

"Vâng thưa đại nhân! Tiểu nhân xin cáo lui trước." Hắc giáp đại hán khom người xuống vâng lời rồi nhanh chóng rời khỏi căn phòng.

"Hắc hắc, ra là khai thác trộm mỏ quặng! Nếu như vậy thì mọi việc xem như đã xong rồi." Hàn Lập nhìn nóc nhà trong miệng lẩm bẩm, vẻ mặt như có như không hiện ra một tia tàn khốc.

------oOo------

Chương 2127: Tin Tức

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tên hắc giáp Ma tộc vừa rồi hiển nhiên chính là người do Tử Linh phái tới đây.

Lấy thân phận đệ tử của Lục Cực, cho dù chỉ là một trong số nhiều đệ tử nhưng thế lực của Tử Linh ở Lam Bộc hồ vẫn là không nhỏ. Việc điều động một ít nhân thủ tất nhiên là chẳng có vấn đề gì đối với nàng.

Hơn nữa điều tra một gã Luyện Hư kỳ chỉ là việc quá mức dễ dàng.

Quả nhiên chỉ trong thời gian ngắn ngủi không tới một ngày, Tử Linh đã cho người mang tới tin tức về Vô Ưu cùng việc khai thác trộm quặng mỏ, tất cả đều vô cùng rõ ràng rành mạch.

Thực tế thì việc khai thác trộm quặng mỏ ở Lam Bộc hồ cũng không phải là chuyện hiếm gặp.

Mà Vô Ưu chọn địa điểm khai khoáng trộm chỉ là một mỏ kém chất lượng, tu vi người này lại không kém cho nên các thế lực dù biết việc này cũng mắt nhắm mắt mở bỏ qua.

"Trong khoáng mạch kém chất lượng làm sao có thể khai thác được số lượng Dị Ma Kim nhiều như vậy? Sự thực thế nào, có lẽ phải tra hỏi trên người bọn Vô Ưu rồi." Lúc này Hàn Lập đã âm thầm đưa ra quyết định.

Vì vậy hắn không chần chừ, một tay bấm niệm thần chú, hai mắt nhắm lại, bắt đầu thúc dục thần niệm mà hắn đã lưu lại trên người bọn Vô Ưu.

Bằng vào tu vi của Hàn Lập hiện tại, nếu hắn muốn động chân động tay lên người bọn Ma tộc thì quả là quá dễ dàng.

Nhưng không bao lâu sau, trên mặt Hàn Lập lại hiện lên sự kinh ngạc tột độ.

Hắn rõ ràng cảm ứng được đại bộ phận thần niệm mình lưu lại đã rời khỏi Lam Bộc thành, nhưng lại có hai đạo thần niệm chỉ cách chỗ hắn ở có vài dặm, hơn nữa lại đang di chuyển tới gần.

Hàn Lập cảm thấy kinh ngạc không thôi, thần thức vừa động, lập tức ra khỏi phòng, đi thẳng tới chỗ xuất hiện hai tia thần niệm đó.

Chỉ trong chốc lát, hắn đã lập tức tìm ra hai người mang theo hai tia thần niệm của mình.

Chính là đôi nam nữ ma tộc đi cùng Vô Ưu.

Nam hơn ba mươi tuổi, nữ hơn hai mươi, giống như là một cặp vợ chồng vậy.

Hàn Lập đem thần niệm quan sát một chút, thấy hai người này đang cùng ngồi trên chiếc xe kéo tại một ngã tư đường, chúng lặng lẽ truyền âm thương lượng với nhau chuyện gì đó rồi cho xe chạy về hướng khách sạn hắn đang ở.

Hàn Lập dù sao cũng là người từng trải, chỉ cần suy nghĩ một chút đã đoán ra đến bảy tám phần là hai người này đang đi tìm hắn.

Hắn khẽ mỉm cười, sau đó thu lại thần thức của mình, rồi lặng lẽ ngồi trong phòng đợi bọn họ tới.

Quả nhiên, chỉ sau một thời gian ngắn, hắn liền cảm ứng được có cái dấu hiệu bằng thần niệm mà hắn lưu lại xuất hiện ở cửa lớn.

Nhưng hai người này hình như có chút do dự nên cứ đứng ở ngoài cửa một hồi cũng không thấy có ý định muốn đi vào.

Hàn Lập nhướng mày, môi khẽ nhúc nhích vài cái.

Ngay sau đó, bên tai của đôi nam nữ ma tộc này vang lên một âm thanh trong trẻo nhưng đầy lạnh lùng:

"Nếu đã tới rồi, sao còn không vào? Chẳng phải các ngươi đã hạ quyết tâm rồi sao?"

Hai người ma tộc bên ngoài nghe thấy lời này, sắc mặt khẽ biến, sau đó liếc mắt nhìn nhau rồi nam tử ma tộc cắn răng nói:

"Đi thôi, Hàn tiền bối đã nói vậy thì chúng ta không còn khả năng quay về nữa đâu."

Nữ tử có vài phần xinh đẹp kia sau một chút chần chừ cũng chỉ có thể gật đầu cười khổ.

Vì thế nam tử kia ở bên ngoài lớn tiếng nói một câu bái kiến rồi cùng nữ tử ma tộc đẩy cửa bước vào.

Bọn họ vừa tiến vào cửa, trước mắt đã xuất hiện một căn phòng không lớn lắm.

Hàn Lập ngồi trên ghế ở giữa phòng, vẻ mặt lạnh lùng nhìn hai người.

"Vợ chồng vãn bối bái kiến tiền bối." Nam tử ma tộc vừa thấy Hàn Lập thì trong lòng run lên, vội vàng cùng nữ tử kia tiến tới cúi chào.

"Đứng lên đi, ta vừa mới từ chỗ các ngươi quay về, các ngươi lại tới đây là có ý gì? Chẳng lẽ có gì quan trọng còn quên chưa nói với ta?" Hàn Lập hỏi ngay.

"Tiền bối thật sáng suốt, vợ chồng vãn bối đích thực có việc cần tìm tiền bối thương lượng một chút." Nam tử kia cười một chút, cẩn trọng đáp.

"Sự tình gì, nói đi. Ta còn có rất nhiều việc, không có thời gian lãng phí với các ngươi." Hàn Lập thản nhiên nói.

Nghe xong lời đó, đôi vợ chồng này liếc nhìn nhau, sau đó nam tử kia vẫn kiên trì nói:

"Tiền bối, không biết lời lúc trước tiền bối nói có còn nhớ hay không?"

"Lời của ta lúc trước? Ồ, ngươi nói là câu ta nói trước khi rời khỏi chỗ các ngươi phải không? Nếu là chuyện đó thì đương nhiên vẫn nhớ. Thế nào, hai vị có hứng thú giao dịch cùng Hàn mỗ hay sao?" Nếu họ đã chủ động nhắc tới thì Hàn Lập cũng không có hứng thú thừa nước đục thả câu với hai người chỉ có tu vi Hóa thần này, nên hắn bình tĩnh hỏi ngược lại.

"Đúng, đúng, vợ chồng vãn bối đúng là có ý này! Kỳ thật xuất xứ của Dị Ma Kim bọn vãn bối cũng có biết một chút. Bởi vì số Dị Ma Kim này cũng là do bọn vãn bối khai thác được. Chỉ cần tiền bối thực hiện giao ra đúng số ma thạch như ước định, vợ chồng vãn bối sẽ không có nửa điểm giấu diếm." Nam tử ma tộc nghe Hàn Lập hỏi vậy thì hai mắt sáng lên, vội trả lời.

"Không phải là do Vô Ưu phái các ngươi tới đấy chứ?" Hàn Lập ánh mắt chợt lóe, thản nhiên hỏi.

"Tiền bối minh giám, vợ chồng vãn bối thực sự là tự mình tới đây. Nhưng bọn vãn bối cũng không phải muốn làm chuyện gì xấu sau lưng người khác, mà chỉ là do bọn Vô Ưu đã làm chuyện không đúng với vợ chồng vãn bối trước mà thôi.

Hai vợ chồng vãn bối là người phụ trách người khai thác ở khoáng mạch. Bọn Vô Ưu đã tính toán nếu việc khai thác trộm bị lộ thì sẽ đem mọi tội lỗi đổ lên đầu bọn vãn bối, để vợ chồng ta làm kẻ chết thay. Nếu không phải ta vô tình nghe được, sợ là đến lúc chết vẫn không biết mình bị bán đứng như thế. Số Ma thạch tiền bối dùng để giao dịch lấy Dị Ma Kim, vợ chồng ta cũng được chia quá ít ỏi. Phiêu lưu như thế để nhận lấy đối đãi tệ bạc của Vô Ưu, bọn ta thật không cam lòng." Nam tử ma tộc nói một hồi, cuối cùng không giấu nổi vẻ tức giận trong người.

"Ngươi và Vô Ưu có xích mích gì ta cũng không quản. Chỉ cần tin tức của ngươi làm ta vừa lòng, ta sẽ giao ra đủ số ma thạch như đã hứa…" Hàn Lập hai mắt nhíu lại, giọng nói vẫn lạnh lùng như trước.

"Đa tạ tiền bối, vãn bối tất nhiên sẽ không làm cho tiền bối thất vọng." Nam tử kia thấy vậy vội vàng mừng rỡ nói.

"Tốt, vậy bắt đầu đi." Hàn Lập gật đầu.

"Vâng, kỳ thật thì Dị Ma Kim này là do bọn ta khai thác trộm từ trong một mỏ quặng. Thứ nhất, khối Dị Ma Kim ấy do chính ta và Dao muội phát hiện. Nhưng Dị Ma Kim ở nơi sâu nhất của khoáng mạch, vị trí vô cùng xa xôi, nếu không phải có người cẩn thận tìm kiếm thì rất khó có thể thấy được. Vợ chồng tại hạ khai thác trộm cũng được trên trăm năm nên mới có thể phát hiện ra sự tồn tại của chúng. Còn vị trí cụ thể, là ở…" Nam tử bắt đầu giải thích cho Hàn Lập nghe.

Trong suốt thời gian nghe giải thích, Hàn Lập thỉnh thoảng lại hỏi một số chi tiết cụ thể. Nam tử của ma tộc kia thì tận tình giải thích từ đầu tới cuối. Sau khi hắn đã giải thích xong xuôi, Hàn Lập cúi đầu trầm ngâm một lúc rồi sau đó ngẩng đầu lên, trên mặt biểu lộ vẻ vừa lòng.

"Ngươi nói không sai, giúp ta giảm đi rất nhiều khúc mắc rồi. Nếu đã như vậy, ta cũng sẽ giao đủ ma thạch như đã hẹn. Nhưng ta nói trước, nếu như ta phát hiện ngươi có nửa phần dối trá thôi thì cho dù ngươi có lấy được ma thạch vào tay, nhưng mạng cũng chưa chắc có thể giữ. Ngươi có gì muốn nói thêm không?" Hàn Lập một tay vừa lật, một cái vòng trữ vật đã hiện ra, sau đó hắn nhìn nam tử ma tộc lạnh lùng buông một câu.

"Tiền bối yên tâm, vãn bối không dám có nửa lời dối gạt, câu nào cũng là thật." Nam tử ma tộc nhìn thấy vòng trữ vật trên tay Hàn Lập thì trong mắt xuất hiện một tia nóng bỏng thèm khát, vội vàng nói.

"Hắc hắc, hy vọng như vậy đi. Các ngươi có thể đi rồi." Hàn Lập phất tay ném vòng trữ vật qua rồi lạnh nhạt phân phó.

"Đa tạ tiền bối đã ban thưởng, hai ta sẽ không làm phiền người nữa." Nam tử Ma tộc một tay bắt lấy vòng trữ vật rồi đem thần niệm nhanh chóng kiểm tra bên trong, chỉ thấy trong đó là chi chít

các khối Ma Thạch tức thì mừng rỡ, hắn vội lôi nữ tử ở bên cạnh ra khỏi căn phòng.

Đôi nam nữ Ma tộc này vừa ly khai khỏi khách sạn được một lúc, sau khi đi đến một chỗ vắng vẻ, thiếu nữ bên cạnh không nhịn được liền hỏi:

"Thế nào? Số Ma Thạch mà Hàn tiền bối cấp có nhiều như hắn nói lúc trước không?"

"Tuy ta chưa đếm kỹ nhưng cũng không sai lệch nhiều lắm. Dựa vào cách ra tay hào phóng của đối phương thì tin là hắn sẽ không muối mặt mà đi làm trò lừa gạt chúng ta. Đến tận bây giờ ta vẫn không dám tin là vị Hàn tiền bối này lại dễ dàng thưởng Ma Thạch cho chúng ta như vậy, làm cho những điều mà chúng ta chuẩn bị khi trước đều trở nên vô dụng rồi." Nam tử Ma tộc không dấu nổi vẻ hưng phấn.

"Tiếp theo chúng ta nên làm gì đây? Có nên cứ đi theo lộ trình ban đầu của Vô Ưu để rời khỏi đây không?" Thiếu nữ tỏ ra mừng rỡ, nhưng ngay lập tức nàng lại sực nhớ ra gì đó rồi ngẩn ra hỏi.

"Lam Bộc hồ tất nhiên là không thể ở lại, nhưng cũng tuyệt đối không thể đi theo lộ trình của Vô Ưu được, chúng ta phải đi đường khác thôi. Nếu bình yên rời khỏi nơi này rồi cũng không cần phải hội họp với bọn họ. Có lượng Ma Thạch lớn như này trong tay thì chúng ta cứ cao chạy xa bay, cần gì phải khom mình trước người khác nữa." Nam tử Ma tộc nhanh nhảu đáp, hiển nhiên là hắn đã có kế hoạch từ trước.

"Hay lắm, ta cũng đồng ý, cứ vậy mà làm thôi." Thiếu nữ Ma tộc sau khi do dự một chút cũng nhanh chóng tán thành.

Vì vậy đôi nam nữ Ma tộc này lập tức vẫy một cái xe kéo rồi hướng thẳng đến cửa thành gần đó mà đi.

Cùng lúc này, Hàn Lập vẫn trầm ngâm trong căn phòng, hai mắt hắn nhíu lại vẻ như đang cân nhắc những thông tin vừa thu được.

Lúc nãy trong khi ngồi nghe nam tử Ma tộc kể lại mọi chuyện, hắn đã bí mật thi triển một loại bí thuật huyền diệu.

Bí thuật này cũng giống như Sưu Hồn Thuật vậy, nó có thể trực tiếp tra xét những điều mà người khác dấu diếm trong đầu. Hơn nữa chỉ cần trong chớp mắt là có thể phân tích được lời nói của đối phương là thật lòng hay giả dối, thực là kỳ diệu vô cùng.

Nếu không thì với một người cẩn thận như hắn làm sao có thể dễ dàng tin tưởng lời nói của nam tử Ma tộc đến thế, lại còn nhanh chóng trả ra một lượng Ma Thạch lớn như vậy.

Mà chỉ cần những lời nói của nam tử Ma tộc kia không phải là giả dối, thì những điều đối phương còn dấu diếm không nói ra hết hắn cũng chẳng thèm quan tâm.

Tất nhiên là bởi vì hắn đang ở trong khách sạn, cũng không tiện ra tay bắt giữ đối phương để thi triển Sưu Hồn Thuật. Nếu chẳng may có tu sỹ cao giai của Ma tộc đi ngang qua, hay bị loại cấm chế huyền diệu nào đó trong khách sạn phát hiện được thì thật là phiền toái không nhỏ.

"Thôi bỏ đi, thời gian bây giờ đang cấp bách, trước mắt cũng không nên tìm kiếm thêm phiền toái làm gì. Chờ sau khi kiếm tra tin tức này xong rồi mới tính sau. Không nên trì hoãn nữa, ta phải nhanh chóng đến xem khu mỏ quạng kia mới được." Hàn Lập sau khi cân nhắc vài lần, bỗng nhiên hắn đứng dậy rồi cúi đầu lẩm bẩm một mình.

------oOo------

Chương 2128: Người Đào Quặng Thuê

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập ra khỏi cánh cổng và ly khai khách sạn.

Hắn đến ngã tư đường, vẫy một chiếc xe kéo rồi hướng thẳng về phía cửa thành mà đi.

Mỏ quặng kia tất nhiên nằm ngay trên đảo, mà vị trí từ chỗ của Hàn Lập đến đó cũng rất xa. Cho dù hắn có thi triển độn quang để bay đến cũng phải mất vài ngày mới tới.

Ba ngày sau, Hàn Lập hóa thành một đạo thanh hồng trên nền trời nhanh chóng bay đi.

Phía dưới lúc này đã không còn là mặt hồ nữa mà thay vào đó là một sơn mạch màu xanh sẫm liên miên bất tận.

Bỗng nhiên phía trước mặt hiện ra một tòa núi thẳng tắp, hình dáng như một thanh cự kiếm, ngọn núi cao tới vạn trượng, vô cùng hùng vĩ.

Hàn Lập vừa thấy ngọn núi này, trên mặt không giấu nổi sự vui mừng. Sau khi thì thào *"cuối cùng cũng đến"* một câu, hắn cho độn quang chậm lại rồi hướng thẳng đến ngọn núi đáp xuống.

Vầng sáng màu xanh tản đi!

Thân hình của Hàn Lập hiện ra trên một tảng đá lớn tại đỉnh núi, hai mắt hắn khẽ nhắm, liền đem cỗ thần niệm khổng lồ tỏa ra dò xét khắp nơi trên bề mặt ngọn núi.

Một lúc không lâu sau đó, hai mắt Hàn Lập khẽ mở, một tay bấm niệm pháp quyết, trên thân hắn bỗng nhiên hiện ra vô số ký hiệu màu vàng, cơ thể uốn éo vài cái, thân mình hắn đang đứng trên tảng đá liền biến mất không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, không biết ở độ sâu bao nhiêu trong lòng núi, một quầng sáng màu vàng lóe lên, thân hình của Hàn Lập cũng dần dần hiện ra.

Hàn Lập nhìn bốn phía chỉ thấy một màn tối om, hắn khẽ nhướng mày rồi phất tay lên thả ra một viên quang cầu màu trắng. Quang cầu xoay quanh một vòng rồi lơ lửng ngay trên đỉnh đầu hắn, đem mọi ngóc ngách xung quanh chiếu sáng rõ ràng như ban ngày.

Tuy Hàn Lập có Linh Mục Thần Thông, chỉ cần vận dụng một ít pháp lực là có thể đem bốn phía xung quanh nhìn rõ mồn một, nhưng nếu làm như vậy thì thật bất tiện.

Làm xong hết thảy mọi việc, lúc này Hàn Lập phát hiện ra mình đang đứng trong một đường hầm của mỏ quặng bị bỏ hoang. Khắp nơi trên vách tường đều có chi chít ngách nhỏ và những cái hốc của vài loại khoáng thạch bình thường đã bị người ta móc ra.

Mà trước mắt là một đường hầm dài hẹp, càng về sâu nó lại càng ngoằn nghèo.

Hơi nhìn kĩ lại thì có vẻ như đường hầm càng đi sâu xuống lại càng gần về phía lòng núi.

Hàn Lập quan sát bốn phía xung quanh một lượt rồi dừng lại, sau đó hắn lại nhìn chăm chú vào một khối khoáng thạch được khảm bất động vào lớp tường đá.

Hắn đánh giá khối khoáng thạch vài lần rồi cười khẽ, cánh tay hơi rung lên, năm ngón tay hơi cong lại phất ra một trảo.

Một tiếng *"vèo"* vang lên, một luồng kình lực vô hình đem khối khoáng thạch lay động rồi mạnh mẽ gỡ nó ra khỏi vách đá, sau đó cuốn thẳng về tay của Hàn Lập.

Hắn chỉ hơi vận một chút sức, khối khoáng thạch lập tức hóa thành một đoàn hoàng quang rồi tan biến.

Khi đoàn hoàng quang tan đi, trên tay của Hàn Lập xuất hiện thêm một tấm phù màu đen, bề mặt chớp động, lúc sáng lúc tối.

"Hắc hắc, xem ra cũng có chút thông minh!"

Hàn Lập sau khi dùng thần niệm xem xong tấm phù xong cũng không nói thêm câu gì, hắn đem tấm phù thu lại rồi thẳng đến phía trước đường hầm đi tới.

Đường hầm vừa dài vừa hẹp, trong đó lại nối với chi chít các nhánh rẽ giống như cái mạng nhện vậy.

Nhưng Hàn Lập đối với đường lối nơi này hình như đã rõ như lòng bàn tay, căn bản hắn cứ một mạch đi tới mà không thèm quẹo phải rẽ trái lần nào. Chỉ mới nửa khắc hắn đã đi được năm sáu trăm trượng rồi xuất hiện tại một cái nga tư, hắn khẽ đánh giá xung quanh một chút.

"Phanh" một tiếng!

Hàn Lập giương tay bắn ra một khối phi đạn, lập tức góc đá nơi cửa đường hầm bị bắn vỡ vụn rồi để lộ ra một lá phù màu đen.

Tay áo hắn run lên đem một đoàn thanh hà hùng hổ quét tới.

Tấm phù màu đen bị quầng sáng mờ bao lại rồi cuốn về trên tay hắn.

Hàn Lập cũng đem tấm phù này cất lại, sau đó thân hình nhoáng lên một cái, hắn đã xuất hiện phía trong đường hầm rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Hiển nhiên là những tấm phù này có tác dụng chỉ dẫn nhất định, dưới sự chỉ đường của chúng, Hàn Lập cứ vậy mà một mạch tiến thẳng đến nơi sâu nhất trong đường hầm.

Cứ như vậy, dựa vào sự liên hệ giữa những lá phù, thỉnh thoảng sau một lúc tại một nơi nào đó của đường hầm, Hàn Lập lại gỡ ra một tấm phù khác.

Ước chừng ba bốn canh giờ sau, lúc này Hàn Lập đã đi xuống rất sâu, mà đường hầm càng đi vào thêm thì những phân nhánh nhỏ lại càng thưa thớt lại.

Mà các dấu tích khai thác trên vách đá hai bên đường cũng không nhiều lắm. Cuối cùng, ở một cái đường hầm thật dài khác, nhìn thoáng qua cũng chỉ thấy có khoảng hơn trăm cái lỗ bị người ta móc khoáng thạch ra còn sót lại.

Tuy vậy, dựa vào những mẩu khoáng thạc vụn cũng có thể thấy được chủng loại cũng như phẩm chất ở đây cao hơn rất nhiều so với bên ngoài.

Khó trách những người khai thác khoáng, dù biết quỹ đạo đã lệch đi so với ban đầu nhưng vẫn không đành lòng bỏ qua mà một mạch khai thác đến địa phương này.

Trong lúc Hàn Lập đang cân nhắc mọi chuyện, bỗng nhịp chân của hắn hơi chậm lại một chút.

Chỉ thấy đường hầm phía trước mặt bị vô số đất đá đổ xuống lấp kín, rõ ràng là đoạn đường hầm này bị người ta mạnh mẽ phá sụp xuống.

Hàn Lập hơi cau mày, nhưng không chút dừng lại mà tiếp tục bước tới.

Khỏa quang cầu màu trắng trên đỉnh đầu tán loạn biến mất, quanh người hắn hiện lên một tầng sáng màu vàng, tiếp đó toàn thân hắn giống như người vô hình cứ vậy mà chìm nhập vào đống đá vụn phía trước.

Một lúc sau khi Hàn Lập đi xuyên qua đoạn đường hầm bị sụp, ở đầu bên kia đống đất đá, thân hình của hắn cũng từ từ hiện ra.

Vầng sáng màu vàng trên người chợt tắt, hắn liền đêm khung cảnh bốn phía quan sát một lượt.

Kết quả hiện ra trước mắt hắn là một cái đường hầm khác, nhưng so với lúc trước thì nhỏ và hẹp hơn rất nhiều lần. Hơn nữa bên hai vách tường lại rất thô ráp, giông như nơi đây mới được người ta khai thác chưa được bao lâu vậy.

Ánh mắt của Hàn Lập lại nhìn xuống bên dưới, chỉ thấy trên mặt đất là vô số khối nhỏ màu trắng đen loang lổ. Hắn khẽ phất tay đem những hạt cặn này bắt tới rồi chăm chú quan sát.

"Quả nhiên là Dị Ma Kim! Xem ra nơi này chính là nơi mà bọn chúng đã khai thác." Hàn Lập nhìn xong liền ném đám cặn Dị Ma Kim đi, trên mặt không dấu nổi vẻ vui mừng.

Tiếp theo hắn nhắm mắt lại rồi đem cỗ thần niệm khổng lồ phóng ra tìm kiếm ở khu vực phía trước.

"A, vỉa quặng này dài thật.Phía trước hình như có cấm chế thì phải, thần niệm không thể xuyên qua được. Ô, phía trước còn có người, tu vi thấp như vậy xem ra là những người khai thác quặng thuê rồi. Có lẽ bọn chúng còn chút tác dụng!" Hàn Lập có chút ngạc nghiên mở hai mắt ra, sau khi trầm ngâm cân nhắc một chút, hắn đã đưa ra quyết định.

Chỉ thấy thân hình hắn vừa động đã chìm vào màn đêm bên trong đường hầm phía trước.

Một lúc sau, Hàn Lập liền xuất hiện ở một tòa động quật loại nhỏ được dựng tạm thời để khai thác mỏ. Trước mặt hắn có ba gã Ma tộc da thịt ngăm đen, quần áo rách rưới đang quỳ sấp run rẩy, bọn chúng hẳn là những người khai thác quặng thuê.

Trên đầu cả ba tên quặng nô Ma tộc đều có hai chiếc sừng, khuôn mặt xấu xí, rõ ràng cả ba đều cùng một chủng tộc.

"Ở đây chỉ có ba người các ngươi? Những người khác đều bị giết hết rồi sao?" Hàn Lập bình tĩnh hỏi.

"Đúng vậy thưa đại nhân! Nếu không phải ba chúng ta nhanh trí đã sớm trốn đi trước, chỉ sợ đã không thoát khỏi kết cục rồi." Gã quặng nô ở giữa thân hình run cầm cập, ngay cả cái đầu cũng không dám ngẩng lên trả lời.

"Giết người diệt khẩu, đối với bọn chúng thì đây là một chuyện đương nhiên rồi, mỏ Dị Ma Kim này đều do các ngươi tự tay khai thác sao?" Hàn Lập tự nói một câu, sau đó ánh mắt chợt lóe hỏi tiếp.

"Đúng vậy thưa đại nhân. Là do chính tay chúng tôi khai thác." Gã quặng nô quỳ ở giữa không biết tại sao Hàn Lập lại hỏi như vậy, nhưng cũng chỉ có thể có gắng trả lời.

"Tốt lắm, ta có mấy câu muốn hỏi các ngươi, nếu trả lời tốt thì ta có thể thuận tay cứu các ngươi một mạng. Nếu không chờ lúc mỏ quặng này sụp xuống, cho dù ta không ra tay thì các ngươi cũng không tránh khỏi kết cục bị đói mà chết." Hàn Lập lạnh lùng nói.

"Đại nhân phải cứu chúng tôi ra ngoài! Chỉ cần người đồng ý làm vậy, chúng tôi tuyệt đối sẽ không dám dối gạt dù chỉ nửa lời!" Gã quặng nô ở giữa nghe vậy liền ngẩng cao đầu nhanh nhảu nói.

Hai tên quặng nô còn lại cũng vừa mừng vừa sợ!

"Ta hỏi các ngươi, các ngươi phát hiện ra nơi này có Dị Ma Kim từ khi nào? Hơn nữa trong quá trình khai thác có gặp điều gì khác thường hay không?" Hàn Lập thong thả hỏi.

"Dị Ma Kim chúng tôi phát hiện được từ hai tháng trước, bởi vì bùn đất nơi này cứng như sắt thép nên hơn một trăm người chúng tôi phải tiêu phí thời gian rất dài mới có thể khai thác sạch sẽ được. Còn trong quá trình khai thác, mãi đến khi gần xong thì phát sinh thêm một chuyện. Có vài tên đồng bạn đang lúc đào bới đột nghiên toàn thân mềm oặt mà ngã quỵ xuống, rồi trước mặt mọi người chúng biến thành tro bụi." Gã quạng nô trung niên hồi tưởng một chút rồi kể lại, sau khi nói xong lời cuối cùng, trên mặt hắn hiện lên vẻ sợ hãi vô cùng.

"Toàn thân mềm oặt rồi quỵ xuống mà tan thành cát bụi, có phải tất cả đều như vậy?" Hàn Lập trầm ngâm một chút, sau đó ngón tay hắn chỉ về một tảng đá màu đen ở phụ cận rồi hỏi.

Chỉ thấy một mũi nhọn màu xanh chợt lóe!

Một cây lục ti từ đầu ngón tay nháy mắt bắn ra rồi lướt tới xuyên thủng qua hòn đá, sau khi xoay quanh một vòng rồi nhanh chóng quay về.

Mà khối đá cứng rắn kia kêu lên *"oanh"* một tiếng rồi nháy mắt biến thành một đống bột đất màu xám trắng.

Vừa thấy cảnh này, cả ba gã quặng nô đều bị dọa sợ tái xanh, da mặt không còn một giọt máu. Tên quặng nô ở giữa lớn tiếng kêu lên:

"Đại nhân, đúng là giống hệt như vậy. Vài tên đồng bạn của chúng tôi cũng bị y như thế mà đột nhiên bỏ mạng."

"Ra là như vậy, các ngươi cũng không phái người tới tỷ mỷ điều tra ngọn nguồn sự việc sao?" Hàn Lập gật đầu hỏi lại.

"Thưa đại nhân, đúng là chúng tôi có tra xét qua, nhưng mà tại nơi những đồng bạn đó ngã xuống đều không có gì khác thường. Những người còn lại cũng qua chỗ đó khai thác những không hề có chuyện gì xảy ra. Sau đó vài lần, mọi người tự nhiên cũng không nhắc lại chuyện này. Dù sao thì tính mạng những người đào quặng thuê chúng tôi cũng không đáng giá." Tên quạng nô trung niên cười gặng gạo trả lời.

"Ra là chỉ xảy ra một lần rồi không có lặp lại nữa. Thật có chút hứng thú, các ngươi hãy mau chỉ thật chính xác chỉ những địa điểm đó cho ta!" Hàn Lập cười hắc hắc rồi phân phó.

"Vâng thưa đại nhân!"

"Được làm việc cho đại nhân, chúng tôi rất vinh hạnh!"

Ba gã quặng nô tự nhiên không dám cự tuyệt, tất cả đều cung kính vâng lời.

"Ngoài ra còn một vấn đều cuối cùng các ngươi phải trả lời thật chi tiết cho ta, có thật là Dị Ma Kim nơi này đã bị khai thác sạch

sẽ không?" Sắc mặt của Hàn Lập trầm xuống, hắn hỏi thêm một câu.

------oOo------

Chương 2129: Từ Quang Thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập hỏi câu này khiến ba tên quặng nô tỏ ra ngạc nghiên.

Ba người đưa mắt nhìn nhau trong chốc lát, cuối cùng dừng lại ở trên người gã quặng nô đứng giữa.

Điều này làm cho tên quặng nô này mặt mày biến sắc, trong lòng không khỏi âm thầm kêu khổ. Hắn biết mấy người kia không muốn nói ra sự tình, hơn nữa cũng không có cách nào giấu diếm nên mới đổ hết lên đầu mình.

Vì vậy tên quặng nô này cười khổ một tiếng, sau đó thành thành thật thật hướng tới Hàn Lập đáp:

"Số Dị Ma Kim trong đường hầm bị sập kia quả thật đã được khai thác hết. Nhưng ba người bọn tiểu nhân bị nhốt ở đây mấy ngày, vì muốn tìm đường ra nên đã đào móc lung tung, kết quả lại phát hiện một mỏ quặng khác chứa Dị Ma Kim. Nhưng bằng vào ba người bọn tiểu nhân thì hoàn toàn không có năng lực khai thác, chỉ có thể lấy đá vụn cùng đất lấp dấu chỗ đó lại. Đại nhân nếu cảm thấy hứng thú thì tiểu nhân sẽ dẫn đại nhân tới đó xem qua một chút."

"Quả nhiên còn có Dị Ma Kim chưa bị khai thác. Mấy tên kia không hẳn là không biết việc này, có lẽ tại thời gian gấp gáp nên chưa dám tiếp tục tìm kiếm xuống dưới mà thôi."

"Cũng tốt, những thứ này coi như tiện nghi cho ta rồi. Nhưng trước tiên hãy dẫn ta tới địa điểm mà mấy tên đồng bạn của ngươi gặp chuyện đi đã." Hàn Lập cười hắc hắc, lên tiếng phân phó.

"Vâng, đại nhân!" Tên quặng nô ở giữa có chút kỳ quái nhưng cũng không dám cãi lời, vội vàng đáp ứng một tiếng.

Sau đó ba gã quặng nô nơm nớp đứng dậy, trước sau cùng đi ra phía trước động quật, dẫn đường cho Hàn Lập.

Sau nửa canh giờ, Hàn Lập đã xem xong tất cả các địa điểm, thậm chí chỗ mỏ mới bị giấu kín cũng được ba gã quặng nô chỉ ra.

"Rất tốt, các ngươi coi như không nói dối, ta cũng sẽ cho các ngươi một con đường sống." Hàn Lập cuối cùng lộ ra vẻ hài lòng, tay áo run lên, lập tức một đoàn thanh quang lớn ập tới.

Ba gã quặng nô chỉ cảm thấy trước mắt một màn ánh sáng màu xanh lóe lên, trời đất quay cuồng, sau đó cả người sau đó xuất hiện ở một địa phương ngay gần chỗ sụp đổ.

Mà Hàn Lập lúc này cũng tại một địa phương phụ cận chầm chậm hiện ra.

Ba gã quặng nô thấy vậy trong nội tâm vừa mừng vừa sợ, không biết Hàn Lập có thực sự sẽ đưa bọn chúng ra ngoài hay không.

Nhưng Hàn Lập căn bản không nhìn ba người họ, cánh tay vừa nhấc, bàn tay năm ngón hướng ngay về phía chỗ đá lở chắn lối, nhẹ nhàng quát: *"Phá"*.

Sau một khắc, kim quang chớp động trong lòng bàn tay hắn, một quang cầu màu vàng lập tức hiện ra.

Một tiếng nổ ầm vang, quang cầu hóa thành một cột sáng chói mắt phóng đi.

Lại có một tiếng nổ trầm đục vang lên, một cỗ gió nóng mãnh liệt đập vào mặt ba người.

Trong nháy mắt, ở chỗ đám đá ngáng đường đã xuất hiện một đường hầm rộng khoảng hơn một trượng, đất đá bốn phía xung quanh bị nung đến đỏ lên, nhưng lập tức liền nguội ngắt, biến thành màu đen.

"Ta đã mở một đường để ra, các ngươi cứ việc theo lối này mà

đi." Hàn Lập nhìn ba gã quặng nô, lạnh nhạt nói, sau đó thân hình uốn éo một chút rồi biến mất tại chỗ một cách vô cùng quỷ dị.

Ba gã quặng nô chứng kiến một màn này thì vui mừng quá đỗi, nhao nhao hướng tới chỗ Hàn Lập vừa biến mất vái lạy, sau đó không nói thêm lời nào, cùng xông vào thông đạo vừa được thông.

Bên trong mặc dù còn vô cùng nóng nhưng ba gã quặng nô cũng cắn răng vượt qua, coi như không cảm thấy gì.

Lúc này, Hàn Lập đã trở lại địa phương lúc đầu, sau đó thi pháp hút lấy mấy sợi khí màu lục dưới mặt đất rồi cẩn thận thu vào một bình nhỏ, cuối cùng mới đi tới mỏ Dị Ma kim mới phát hiện.

Những sợi khí màu xanh lục này chính là Địa Sát Âm khí biến dị, trước kia sau khi hút hết tinh huyết và lấy đi tính mạng của đám quặng nô thì thoát ra, ẩn núp dưới lòng đất, nhất thời không đả thương thêm người nào nữa.

Cũng may mắn là đám người Vô Ưu tới đây vừa xem xét lại vừa mang lòng sợ bị phát hiện khai thác trộm Dị Ma kim nên cũng kiểm tra vội vàng, qua loa, không tra xét kĩ nơi này.

Bằng không, nếu như bọn họ phát hiện ra Địa Sát Âm khí, chắc chắn sẽ mở ra một trường phong ba, gió tanh mưa máu.

Về việc phát hiện mỏ Dị Ma Kim mới, nói là một phân mỏ, nhưng thực ra là một đường hầm ở mỏ bên cạnh.

Ba gã quặng nô đào lệch ra xa hơn mười trượng liền đã thấy sự hiện hữu của nó.

Hàn Lập căn cứ vào mấy chỗ xuất hiện Sát Âm Khí, suy tính một hồi, sau đó cũng đưa ra kết luận.

Nếu Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Quang thật sự tồn tại như đồn đại, thì hơn phân nửa là ở dưới mỏ Dị Ma Kim ở đây.

Cho nên sau khi đuổi ba gã quặng nô đi, hắn liền trở lại vị trí đoạn mỏ kia, không chút do dự, tay áo khẽ run lên.

Hơn mười đoàn lục quang từ trong tay áo của hắn bắn ra, liên tiếp biến thành những con khôi lỗi vượn xanh. Con nào con nấy cao hơn một trượng, vẻ mặt dữ tợn, khí tức lạnh như băng tản ra.

Hắn đem thần niệm thúc giục, từ ngón tay của đám khôi lỗi xuất hiện từng ánh sáng trắng dài vài tấc, sau đó xếp hàng chỉnh tề đi vào trong thông đạo, bắt đầu trắng trợn khai thác Dị Ma Kim.

Mà Hàn Lập sau đó suy nghĩ một chút, trong tay áo lại bay ra một hư ảnh màu vàng nhạt.

Kim ảnh ngưng đọng ra một tiểu thú màu hoàng kim.

Đúng là Báo Lân Thú!

Con thú này hiện tại vẫn còn đang trong trạng thái ngủ say, nhưng khi bị ném ra thì hai mắt cũng chầm chậm mở, ngơ ngác nhìn một hồi, dáng vẻ vô cùng đáng yêu!

Hàn Lập nhìn có chút buồn cười, trong miệng phân phó một tiếng: *"Chú ý đám khôi lỗi, không được cho người ngoài tiến vào!"* sau đó hai ánh sáng màu vàng lóe lên, trực tiếp đi vào lòng đất.

Mà Báo Lân Thú lúc này mới chớp chớp hai con mắt to tròn, có chút giật mình, nó gầm nhẹ một tiếng rồi nhảy thẳng vào trong thông đạo canh chừng những thanh viên khôi lỗi kia làm việc.

Thời gian cứ chậm chạp trôi qua!

Hơn mười đầu Thanh viên khôi lỗi, mỗi một đầu đều có tu vi Nguyên Anh kỳ, Kim Đan Kỳ, toàn lực thúc giục mười ngón tia ánh sáng trắng. Đất đá trong quáng mạch vốn cứng như sắt thép không ngờ dưới những ánh sáng trắng này lại không khác gì đậu hũ. Từng khối Dị Ma kim cứ thế mà bị lôi ra.

Đoạn mỏ này cần phải có trên một trăm quặng nô với hơn một tháng thời gian mới có thể khai thác hết, vậy mà chỉ trong hai, ba canh giờ, toàn bộ Dị Ma kim đều bị đào móc ra sạch sẽ.

Con thú nhỏ đem tất cả Dị Ma Kim chất đống đưa vào trong vòng trữ vật, đeo lên mình rồi ngẩn người nhìn đám Thanh viên khôi lỗi lúc này đã ngừng hoạt động.

Sau hơn một canh giờ nữa, Báo Lân Thú vẫn nằm trong góc đợi. Lúc này nó đã có chút nóng nảy, đang định đứng dậy đi lại. Đột nhiên toàn bộ đường hầm trong quáng mỏ chấn động một hồi, sau đó vô số đá vụn từ hai bên thạch bích cứ thế rơi xuống, giống như đường hầm sắp sửa sụp đổ.

Báo Lân thú giật mình, thân hình khẽ động, hóa thành mấy đạo hư ảnh bắn ra.

Mà ở những nơi hư ảnh kim quang hiện lên, hơn mười thanh viên khôi lỗi thoáng một cái biến mất không thấy. Sau đó hư ảnh hợp làm một, hóa thành một đạo kim hồng chói mắt, phá vỡ đỉnh đường hầm, xuyên thủng mặt đất đi lên.

Báo Lân Thú vừa bỏ đi thì trong đường hầm vang lên một tiếng nổ vang, toàn bộ phân mỏ sụp xuống trong nháy mắt.

Vô số đá vụn rơi xuống đem đường hầm trong mỏ lấp kín hoàn toàn.

Đúng lúc này, tại mặt đất, ngọn núi cao khổng lồ khẽ lắc lư rồi sau một tiếng vang lớn cũng bắt đầu ầm ầm sụp đổ.

Bụi cuốn lên như sương mù đầy trời, đá lớn đá nhỏ bốn phương tám hướng lăn xuống.

Thanh thế này vô cùng lớn, dường như tại thời khắc này cả trời đất đang sụp đổ.

Một tiếng rít từ nơi đó truyền tới, một đạo kim ảnh chớp động, từ trong đá vụn bắn ra. Sau khi xoay người một vòng liền đứng vững vàng trong không trung, rồi hiện ra thân ảnh của một tiểu thú màu vàng.

Con thú này nhìn chằm chằm vào đống đổ nát của ngọn núi, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ lo âu.

Mà gần như cùng một lúc, phía dưới đột nhiên truyền lên một tiếng như sấm sét đánh ngang trời.

Ngay tại chỗ ngọn núi lớn ban đầu, vô số dung nham bạo liệt mà tuôn ra, từng tảng đá lớn nhỏ cứ thế bắn lên không trung như mưa lũ.

Báo Lân thú chứng kiến tình cảnh này thì sợ hãi kêu lên một tiếng, móng vuốt nhanh chóng vẽ một đường.

"Xuy xuy" vô số tiếng xé gió vang lên, vô số trảo ảnh màu vàng hiện ra che kín cả bầu trời, đem tất cả những tảng đá đang bay về phía mình quét đi sạch sẽ.

Sau đó tiểu thú lại híp mắt lại nhìn chằm chằm xuống phía dưới.

Bỗng nhiên từ bên dưới truyền đến một tiếng rồng ngâm!

Trong nháy mắt thanh quang sáng lên, một đạo trường kiếm màu xanh dài hơn mười trượng phát ra hào quang chói mắt xuyên thủng đất đá bay lên.

Nơi kiếm quang đi qua, tất cả đất đá trên đường đều bị đập nát thành bụi.

Một bóng người màu xanh chợt lóe, Hàn Lập liền hiện ra giữa không trung. Nhưng kỳ lạ là một tay hắn đang cầm chặt một đoàn lục quang sáng đến nhức cả mắt, bên trong mơ hồ là một tảng đá lớn bằng nắm tay. Còn tay bên kia lại đang nắm lấy một cự kiếm màu vàng rực rỡ, hắn hơi ngưng trọng nhìn xuống mặt đất hỗn loạn phía dưới.

Báo Lân Thú thấy vậy tự nhiên mừng rỡ, nó gầm nhẹ một tiếng rồi nhảy tới bên cạnh, đem bộ lông xù xù của mình thân thiệt cọ lên cọ xuống bên chân Hàn Lập.

Hàn Lập quay lại nhìn tiểu thú cười cười rồi xoa đầu nó:

"Cẩn thận một chút, bên dưới có một tên gia hỏa rất khó đối phó, không khéo sẽ phải thể hiện vài phần bản lãnh thật sự mới được."

Vừa nghe có đại địch, tiểu thú chẳng những không kinh sợ mà nó còn tỏ ra rất phấn khích. Nó rống to một tiếng, hoa văn màu vàng quanh người nó chợt lóe, thân hình nó cũng biến lớn lên, chỉ trong khoảnh khắc nó đã hóa thành một con thú màu vàng cao đến mấy trượng.

Từ bên dưới bỗng nhiên truyền đến vài tiếng rống *"oa oa"* giận dữ!

Tiếp đó mặt đất phía dưới rung lên ầm ầm tạo thành những cơn sóng tỏa ra bốn phía. Sau đó là một con quái vật màu vàng sẫm to lớn từ trong lòng núi lao ra, hơn mười con mắt lồi thổi của nó cùng lúc nhìm chằm chằm vào Hàn Lập trong không trung.

"Từ Quang Thú! Trước kia ta đã nghe nói đến loại thú này, nhưng thật không ngờ lại có thể gặp nó ở đây. Bản thể của Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Quang luôn liên tục di chuyển trong lòng đất nhưng nay đã lấy được, xem ra hơn phân nửa công lao thuộc về những người kia. Như vậy cũng tốt, con thú này đã ở cạnh bạn thể của Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Quang đã không biết bao nhiêu năm, trong thân nó nhất định có một ít uy lực của chân quang. Nếu ta bắt nó về luyện hóa chắc cũng tạm đủ để dung nhập vào một tòa cực sơn." Hàn Lập đánh giá hòn đá màu xanh nằm trên tay một chút, sau đó lại nhìn về con thú phía dưới thì thầm tự nói.

------oOo------

Chương 2130: Đấu Thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc này cự thú phía dưới sớm không nhịn nổi nữa, nó rống vang lên một tiếng, hai cánh tay lớn vươn ra hùng hổ vỗ một cái vào không trung.

Bàn tay khổng lồ trong hư không phía trước mờ dần đi, đột nhiên lại lóe lên kèm theo tiếng nổ chói tai kéo theo một cơn sóng khí cuốn thẳng tới Hàn Lập.

Hàn Lập hơi nhíu mày, thân hình của hắn vẫn bình ổn lơ lửng ở một chỗ rồi đem bàn tay khẽ đảo, một dải sáng màu tro hiện lên, lập tức có một tòa núi nhỏ màu đen chắn ngang trước người.

Ngọn núi này có màu đen nhánh, lớn chừng mấy trượng, đúng là tòa Nguyên Từ Cực Sơn!

Chỉ thấy làn sóng khí màu trắng ập tới gào thét như muôn ngàn sóng to gió lớn, phát ra từng trận nổ vang. Nhưng ngọn núi nhỏ màu đen kia vẫn vững vàng như Thái Sơn không chút nhúc nhích.

Cùng một thời gian, Báo Lân Thú tứ chi khẽ động, thân hình nhún về sau, thoáng cái hóa thành mười đạo hư ảnh độc nhất vô nhị rồi hung hăng xông thẳng đến Từ Quang Thú phía dưới.

Trong nháy mắt, hơn mười đạo hư ảnh xuất hiện tại bốn phía cự thú, móng vuốt đánh tới khắp nơi, chằng chịt từ bốn phương tám hướng đánh đến, kim quang chớp động, tất cả đều nhắm tới thân hình khổng lồ của cự thú.

Vô số vệt cắt trên thân thể cự thú nứt ra, một đám sỏi đá trên thân lăn xuống dưới kêu lên những tiếng trầm đục, thế nhưng con Từ Quang Thú này lại vẫn bình yên vô sự.

Con thú này ngược lại càng giận dữ thêm, hơn mười con mắt đồng thời nhìn chằm chằm về phía Báo Lân Thú.

Một đoàn ánh sáng năm màu kỳ lạ trong mắt nó lóe lên, phát ra âm thanh *"Phốc phốc"*!

Hơn mười cột sáng năm màu bắn ra, chớp một cái liền đem những hư ảnh con thú màu vàng bao phủ bên trong.

Một cảnh không thể tưởng tượng nổi hiện lên!

Những nơi cột sáng năm màu đi qua, hư ảnh mà Báo Lân Thú huyễn hóa ra đều run lên một cái rồi giam chặt trong không trung, thậm chí mí mắt cũng không thể nhúc nhích nổi.

Sau một khắc, khuôn mặt dữ tợn của cự thú lộ dần ra, cột sáng sáng năm màu ở mắt quay tròn một hồi, hư ảnh Báo Lân Thú bao bên trong giống như đồng thời bị vô số lưỡi dao sắc bén cắt vào, trong nháy mắt đã bị xé đứt thành vô số mảnh nhỏ.

Tuy nhiên dù cho tất cả hư ảnh đều biến mất, không trung vẫn không có dù chỉ nửa giọt máu tươi lưu lại.

Rõ ràng những này hư ảnh này đều không phải là chân thân của Báo Lân Thú!

Từ Quang Thú hiển nhiên cũng ý thức được điểm này, trong nội tâm nó cơn phẫn nộ không giảm chút nào, ngược lại những cột sáng năm màu được phun ra từ mắt nó càng uy lực hơn, càng thô to thêm mấy phần, chúng gào thét quét qua bốn phía trong không trung.

Đột nhiên trong đó có một cột sáng năm màu hơi dừng lại, lập tức hư không xung quanh ngưng tụ lại, một đạo con thú màu vàngloạng choạng ngã lăn ra, lộ rõ thân hình.

Đúng là chân thân Báo Lân Thú!

Cự thú mừng rỡ, nó không lưỡng lự lắc mạnh cái đầu, hơn mười con mắt lập tức nhìn vào Báo Lân Thú.

Hơn mười cột sáng năm màu ngưng tụ lai rồi dung hợp thành một thể, hóa thành một cột sáng cực kỳ thô to chiếu thẳng đến tiểu thú.

Báo Lân Thú kinh hãi, thân hình chớp động, muốn tránh đi chỗ khác.

Nhưng cột sáng năm màu còn chưa chiếu tới, bốn phía trong hư không giống như bị xiết chặt lại, thoáng cái trở nên rắn chắc như tinh cương, thần thông của nó lại không thể phá vỡ mà chạy đi được.

Tiểu thú mắt thấy cột sáng thô to muốn đem bản thể của mình bao phủ vào trong, lúc này mới thật sự hoảng sợ, trong miệng vội vàng phát ra nhưng âm thanh ô ô cầu cứu.

"Thấy chưa, bây giờ mới biết sợ hãi sao. Thần thông của Từ Quang Thú ngay cả ta lúc không kịp đề phòng cũng phải chịu thiệt thòi, bằng vào tu vi của ngươi còn chưa phải là đối thủ của nó."

Tại thời điểm mấu chốt, ân thanh lạnh nhạt của Hàn Lập từ trên cao truyền đến!

Vừa dứt lời, đột nhiên một đạo kiếm quang màu vàng óng lớn hơn trăm trượng phá không mà đến, thoáng cái chém vào cột sáng thô to kia.

Báo Lân Thú chỉ cảm thấy bốn phía lỏng ra, trong nháy mắt liền khôi phục tự do.

Nó lúc này mừng rỡ, thân hình hơi mờ đi lại lần nữa hóa thành một đạo hư ảnh chạy tới chỗ Hàn Lập.

Chỉ chớp động vài cái, con thú màu vàng đã xuất hiện bên cạnh Hàn Lập, bộ dáng gục đầu ủ rũ.

Hàn Lập một tay thanh cự kiếm màu vàng dài hơn một trượng kia, tay còn lại nắm khối đá màu xanh, vừa thấy bộ dáng đáng thương của Báo Lân Thú tức thì khẽ mỉm cười. Thế nhưng hắn còn chưa kịp nói gì thì Từ Quang Thú ở phía dưới đã nổi trận lôi đình vì bị Hàn Lập chen ngang.

Con thú gầm lên, chẳng những hơn mười con mắt trên đỉnh đầu một lần nữa thả ra hơn mười cột sáng năm màu, mà thân hình khổng lồ trên mỏm đá lắc mạnh, sau đó từ cơ thể nó bắn ra vô số tảng đá to lớn giống như sao băng bay về phía Hàn Lập.

Những khối đá này so với thân hình khổng lồ của Từ Quang Thú căn bản không đáng nhắc tới! Nhưng là cho dù vậy so với người thường cũng là rất lớn rồi, mỗi viên lớn bằng một căn phòng nhỏ, long trời lở đất ầm ầm bay đến, thanh thế quả thực cực kỳ kinh người.

Hàn Lập gặp tình hình này, thần sắc không chút nào biến hóa, một tay rung lên tức thì thanh cự kiếm màu vàng biến mất không thấy. Tiếp theo hắn bình tĩnh dùng một ngón tay điểm vào núi nhỏ màu đen ở phía trước.

"Đinh" một tiếng!

Mặt ngoài của núi nhỏ màu đen lóe lên vài cái ngân sắc phù văn, thể tích của nó thoáng cái lớn gấp trăm lần, biến thành một ngọn núi cao mấy trăm trượng, như tường đồng vách sắt che kín Hàn Lập cùng Báo Lân Thú đằng sau.

Bất kể cột sáng năm màu hay là cơn mưa đá lớn lao tới ngọn núi đen đều bị dải sáng màu tro chặn lại, sau một trận nổ ầm ầm, tất cả đã bị ngọn núi ngăn cản.

Không chỉ có thế, Hàn Lập hít sâu một hơi bỗng nhiên há miệng, một đoàn tinh khí màu xanh bắn ra, vừa lóe lên tức thì chui vào bên trong ngọn núi màu đen. Sau một khắc, cả ngọn núi lại ầm ầm to lên, từng dải từng dải sáng màu tro từ đó tuôn ra ngưng tụ trên không, thoáng cái biến ảo thành một đám mây có đường kính gần một dặm. Đám mây lập lòe quang mang, lại dày đặc dị thường giống như chất rắn vậy.

Đám mây vô thanh vô tức hạ xuống nhưng lại phát ra khí tức cực kỳ khủng bố, thậm chí trong nháy mắt vừa rơi xuống, không khí xung quanh bị ép ầm ầm tản ra bốn phía.

Trong vòng mười dặm chịu ảnh hưởng của đám mây khiến không khí dường như cũng loãng đi vài phần.

Tuy rằng Nguyên Từ Cực Sơn vẫn là tòa núi như trước kia, nhưng Hàn Lập pháp lực càng ngày càng hùng hậu, lúc này lại toàn lực thúc dục liền làm phong vân biến sắc, so với khi vừa mới tiến giai Hợp Thể Hậu kỳ đã có thay đổi rất lớn.

Từ Quang Thú phía dưới vội vàng dùng những con mắt trên đỉnh đầu cùng đá lớn trên người công kích, nhưng không thể nào ngăn cản đám mây khổng lồ kia rơi xuống, trong mắt nó dần hiện lên vẻ sợ hãi.

Nó tựa hồ cũng biết tình thế không ổn, trong miệng rống to một tiếng, tứ chi trùng xuống, thân thể khổng lồ thoáng cái nằm phủ phục trên mặt đất.

Màn sáng măm màu bên ngoài thân cự thú lưu chuyển một hồi, thân hình đột nhiên trở nên trong suốt, lại giống như hóa thân thành một khối thủy tinh cực lớn sáng long lanh!

Tại trung tâm khối thủy tinh, đột nhiên có một khối lục sắc quang đoàn khổng lồ.

Mà trong quang đoàn, mơ hồ cũng có một khối đá xanh chớp động không thôi, cùng với khối đá trong tay Hàn Lập thập phần giống nhau. Tuy nhiên thể tích lớn hơn vô số lần và màu sắc cũng đậm hơn rất nhiều.

"Muốn liều mạng sao! Ta vừa vặn cũng muốn thử xem Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Quang trong truyền thuyết cùng Nguyên Từ Thần Quang, rốt cuộc cái nào lợi hại hơn." Hàn Lập mắt thấy cảnh này hai mắt sáng lên, không kinh sợ mà còn lấy làm mừng rỡ thì thầm tự nói một câu.

Tiếp theo thần niệm hắn lập tức thúc giục cực sơn, chỉ thấy uy lực của quang hà trong ngọn núi màu đen càng tăng, đám mây màu tro lại càng to lớn hơn nữa, thể tích thoáng cái tăng thêm non nửa, cơ hồ che phủ cả nửa bầu trời.

Mắt thấy đúng lúc đám mây khổng lồ rơi xuống trên người Từ Quang Thú, thì cự thú cũng thi triển xong thần thông, thân hình co rụt lại, hòn đá xanh trong cơ thể đột nhiên sáng ngời rồi bắn ra một đoàn mũi nhọn năm màu.

Mà từ bên trong thân hình trong suốt cả cự thú, những mũi nhọn này thoáng cái phóng đại gấp trăm lần, sau đó ở bên ngoài ngưng tụ lại hóa thành một vòng sáng thể tích không thua gì đám mây khổng lồ kia, phát ra một tiếng rít thê lương lao thẳng lên không trung.

Đám mây màu tro cùng vòng sáng lấp lánh không một tiếng động đâm vào nhau!

Sau một khắc, một tiếng nổ long trời lở đất truyền ra!

Hai cái vòng khổng lồ trên không trung đụng vào nhau, từng luồng sóng khí văng khắp nơi, trong nháy mắt hình thành từng đạo bọt khí trắng xóa phóng thẳng lên trời, đồng thời vô số tia sáng màu tro tuôn ra tứ phía.

Trong khoảnh khắc này, những tiếng *"xuy xuy"* vang lên tràn ngập cả thiên không.

Nhưng đám mây cùng vòng sáng đột nhiên run lên, lại đồng thời lóe lên trên không rồi biến mất.

Hàn Lập thấy vậy thì trong lòng run lên một cái.

Từ Quang Thú cùng lắm chỉ có tu vi Hợp Thể trung kỳ, nhưng sử dụng Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Quang biến hóa ra công kích chống lại mình đã toàn lực thúc dục Nguyên Từ Thần Quang mà không rơi vào thế hạ phong. Điều này...

Còn chưa nói đến việc Ngũ Hành Chân Quang có đặc tính dung nhập vạn pháp, vừa rồi mới chỉ là công kích bình thường mà uy năng của nó đã mạnh hơn Nguyên Từ Thần Quang hơn một bậc.

Trách không được trong phương pháp luyện chế năm tòa cực sơn thì Đại Âm Dương Ngũ Hành Cực Sơn là khó luyện chế nhất.

Hàn Lập âm thầm đánh giá, nhưng trong lòng đối với thần thông này càng ham muốn vô cùng, không nói hai lời liền bấm niệm pháp quyết!

Ngoài thân hắn kim quang đột nhiên sáng rực, thân hình đón gió điên cuồng lớn lên, thoáng cái huyễn hóa thành một đầu cự viên lông vàng cao hơn trăm trượng, một bàn tay khổng lồ vươn vào không trung.

Ngọn núi đen trước người đột nhiên nhanh chóng thu nhỏ lại, lúc này chỉ lớn hơn mười trượng rồi *"Sưu"* một tiếng bay vào trong tay cự viên.

Cự viên rống lên một tiếng, sau lưng hiện ra cự ma ba đầu sáu tay.

Ba khuôn mặt giống nhau như đúc không chút biểu tình, hắc khí xoáy tròn ngưng tụ lại, tại hai đầu lông mày hiện ra một yêu mục đen kịt chậm rãi mở ra nhìn thẳng về phía Từ Quang cự thú.

"Phốc" "Phốc" "Phốc" ba tiếng, ba đạo hắc ti trong mắt đồng thời bắn ra, thoáng cái dung hợp thành một cột sáng màu đen kịt, tức thì lóe lên một cái rồi biến mất một cách quỷ dị.

Mà dường như cùng lúc đó, cự viên nắm tòa núi nhỏ trong tay đột nhiên vung mạnh, hung hăng ném một cái.

Một tiếng nổ vang!

Nguyên Từ Cực Sơn cũng đột nhiên run lên biến mất trong tay cự viên.

Sau một khắc, tại hư không cách Từ Quang Thú mấy trượng bên trên bỗng nhiên nổi lên một đợt xao động, ba đạo cột sáng đen lóe lên. Mà tại một chỗ khác gần đó, ngọn núi nhỏ màu đen cũng phá không bay tới.

Từ Quang Thú kinh hãi, cơ hồ không dám lưỡng lự thêm liền đem thân hình lần nữa thu nhỏ lại, khối đá màu xanh trong cơ thể càng thêm sáng ngời, quang mang thoáng cái càng thêm chói mắt.

Nhìn vào bên trong thân thể trong suốt của cự thú, lúc này có thêm một vòng sáng như một mặt trời năm màu đang từ từ lớn lên trong cơ thể của nó!

------oOo------

Chương 2131: Thu Lấy Tinh Thể

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vầng mặt trời năm màu tỏa ra cỗ năng lượng lớn đến mức làm cho người ta kinh sợ, những nơi ánh sáng của nó chiếu qua làm không gian xung quanh dấy lên từng cơn dao động liên hồi.

Đúng lúc này, ngọn núi nhỏ màu đen mang theo những tiếng nổ ầm ầm hung hăng lao đến đập lên phía trên vầng mặt trời.

Một tiếng ngân vang như chuông kêu!

Hắc quang cùng quầng sáng năm màu va chạm vào nhau loạn xạ, phía ngoài vầng mặt trời bị hòn núi màu đen đánh lõm vào một vũng lớn.

Mà cùng lúc đó, ba cột sáng màu đen theo sát nhau lần lượt đánh lên chỗ lõm trên vầng sáng năm màu.

Một tiếng hư không bị xé rách văng lên!

Quầng sáng năm màu dù dày đặc nhưng cũng không cách nào ngăn cản được công kích liên tục như thế. Sau khi ba đạo tia sáng màu đen lướt qua, vầng mặt trời cuối cùng cũng bị xuyên thủng rồi trực tiếp để lộ ra thân hình trong suốt của Từ Quang Thú.

Tuy vậy, ánh sáng năm màu xung quanh đó chớp nháy vài cái, chỉ cần vài lần như vậy nữa là lỗ thủng sẽ được bịt kín lại như ban đầu.

Nhưng đang lơ lửng trên không trung, Hàn Lập đâu thể nào cho phép chuyện này sảy ra, đầu vai hắn khẽ rung lên, cả thân hình cự viên liền biến mất không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, thân hình màu vàng của cự viên hiện ra ngay bên cạnh vầng mặt trời năm màu một cách đầy quỷ dị. Sắc mặt cự viên không chút động đậy, nó chụp tới một trảo mục tiêu chính lỗ thủng trên vầng mặt trời.

Từ Quang Thú đang trốn ở sâu bên trong vầng sáng, nó biết rằng đây chính là thời khắc mấu chốt quyết định sinh tử. Nó gầm lên một tiếng giận dữ, từ trong cơ thể nó biến ảo ra một cây thương dài trong suốt, rồi nhanh như tia chớp men theo lỗ thủng bắn ra, vừa vặn đón lấy bàn tay to lớn của cự viên đang chụp tới.

Chiếc thương trong suốt chẳng những rất sắc bén mà còn vô cùng lạnh lẽo, nó được ngưng tụ từ những khoáng thạch quý hiếm có chứa kỳ hàn trong cơ thê" *con thú. Thương còn chưa đâm tới, mà một cỗ khí lạnh lẽo đã hùng hổ lao đến trước.*

Con Từ Quang Thú này tuy trí khôn không cao nhưng kinh nghiệm đấu pháp lại rất phong phú, nó hiểu rằng chỉ cần ngăn cản được một đòn này là nó có thể bình yên vô sự.

Hàn Lập nhìn thấy vậy trong lòng liền cười lạnh, năm ngón trên bàn tay to lớn của cự viên khẽ run lên, bỗng nhiên từ trên đầu của năm ngón tay lại phun một đoàn hỏa diễm màu bạc. Đoàn hỏa diễm màu bạc lan ra bao kín lấy cả bàn tay, rồi không chút tránh né, bàn tay chụp lấy mũi thương trong suốt.

Trong phút chốc, hỏa diễm màu bạc trên bàn tay khổng lồ va chạm với hàn khí trên mũi thương trong suốt.

Một vầng sáng chói mặt hiện lên, nhưng lại không hề có một âm thanh nào được phát ra!

Mũi thương trong suốt trong nháy mắt đâm trúng bàn tay của Hàn Lập, nhung tiếc là nó không làm sây xước được chút da thịt nào, mà người lại còn bị hỏa diễm bám lấy đem toàn thân cây thương bao phủ vào bên trong.

Chỉ trong chốc lát, cây thương trong suốt dài đến mấy trượng liền bị hòa tan thành nhiều giọt nước lỏng rồi bốc hoi mất, nó hoàn *toàn không thê"* ngăn cản được chút nào tốc độ lao tới của bàn tay khổng lồ.

Không chỉ có vậy, cánh tay của cự viên run lên, ngân diễm đang lượn lờ trên đầu năm ngón tay hơi mờ hồ rồi lần theo lỗ thủng hung hăng bám lên thân mình con thú.

Chỉ nghe một tiếng nứt vỡ vang lên!

Bàn tay của cự viên một mạch xuyên qua thân hình của cự thú giống như xuyên thủng đậu hũ, rồi nắm lấy khối đá rắn chắc đang phát ra ánh sáng năm màu ở giữa cơ the nó.

Nhưng đúng lúc cự viên muốn rút tay ra, con thú rống to lên một tiếng kêu khổ sở, trong cơ thể nó phát ra một cỗ hấp lực lớn khủng khiếp giữ chặt bàn tay lại.

Trong chốc lát không có biện pháp nào rút tay ra khỏi thân mình con thú được!

Hàn Lập đang biến thành cự viên thấy vậy, hắn hừ lạnh một tiếng rồi lẩm nhẩm thúc giục pháp quyết.

Linh diễm màu bạc quấn quanh ngón tay kêu lên một tiếng *"oanh"*, lớn lên mấy lần, bao vây lấy tảng đá màu xanh rồi bắt đầu điên cuồng luyện hóa.

Âm thanh *"sèo sèo"* vang lên rền ri!

Thân thể Từ Quang Thú run lên, màn ánh sáng ngũ sắc nhanh chóng biến mất, để lộ ra thân hình khổng lồ của nó.

Mà lúc này, cự viên chợt điên cuồng lớn lên, trong nháy mắt đã thành một quái vật cao hơn nghìn trượng, vẻ tàn nhẫn xuất hiện trên khuôn mặt, chỉ thấy bàn tay to màu vàng như một tòa núi lớn ập xuống đầu cự thú làm cho mặt đất phía dưới cũng chao đảo, nứt nẻ vô số đường.

Dựa vào thần lực sâu không lường được của Hàn Lập hiện nay, lại thêm sự to lớn của thân thể cự viên. Một tiếng *"ầm"* long trời lở đất vang lên, một nửa cái đầu cảu Từ Quang Thú bị đánh lún sâu vào nền đất.

Đỉnh đầu của cự thú là nơi có chứa ma hạch, lúc này bị ngân diễm luyện hóa đau đón vô cùng. Trong miệng nó phát ra tiếng gầm rú kinh thiên động địa, thân hình khổng lồ liều mạng giãy dụa không ngừng, tứ chi cũng điên cuồng loạn động đánh về phía cự viên.

Nhung bàn tay vàng óng của cự viên vẫn vững vàng bám lấy không tha khiến nó có giãy dụa bao nhiêu cũng không cách nào thoát ra được.

Hơn nữa, kim quang trên người cự viên lóe lên, dễ dàng đem tất cả các công kích của cự thú hất ra, ngay cả bộ lông cũng không bị tổn thương chút nào.

Còn trong thân thể của Từ Quang thú lúc này, ngân diễm càng cháy càng lớn, khối đá lục sắc nhanh chóng trở nên ảm đạm trông thấy, hơi thở của cự thú theo đó càng lúc càng giảm đi, sự giãy dụa của nó cũng yếu ớt dần.

Sau khi rống lên một tiếng chói tai, thân hình Từ Quang thú khẽ run lên, cuối cùng không phản ứng gì nữa.

Cự viên thấy vậy, không còn do dự nữa, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm rồi hung hăng đánh xuống con thú. Đầu của Từ Quang Thú lập tức bị chấn tan thành những mảnh vụn nhỏ, văng đi khắp nơi.

Cũng lúc đó, đoàn ánh sáng màu xanh thoát ra rồi lập tức hướng ra xa phóng đi. Đúng là tính hồn của Từ Quang Thú.

Tất nhiên là Hàn Lập đã có phòng bị trước, cự viên há cái mồm thật lớn, một đạo kiếm khí màu vàng ào ào phun ra, đem phạm vi hơn mười trượng xung quanh mình đánh cho tan nát.

Linh hồn của Từ Quang Thú hoàn toàn bị kiếm quang sắc bén này tiêu diệt hoàn toàn trong phút chốc.

Cự viên đưa tay ra cầm lấy tảng đá màu xanh, bàn tay run run một chút, sau đó từ trong cơ thể của cự thú rút về.

Đến lúc này mói có thể xem là Từ Quang Thú đã chết hoàn toàn.

Mà tảng đá màu xanh sau khi bị ngân diễm nung khô đã nhanh chóng thu nhỏ lại thành một tính thể màu xanh nhạt chỉ có đường kính khoảng một thước, xung quanh tản mát ra lục quang nhu hòa.

Kim mao cự viên ngoác cái miệng rộng ra như thể đang cười rồi kim quang chợt lóe, thân hình nhanh chóng thu nhỏ lại.

Một lát sau, Hàn Lập một lần nữa khôi phục hình dáng vốn có.

Báo Lân Thú nhanh chóng xuất hiện ở bên cạnh, đưa cặp mắt to tròn chớp chớp nhìn tinh thể trong tay Hàn Lập.

"Thật không ngờ con thú này hấp thu được thật nhiều tài liệu đến vậy, sau khi trở về ta sẽ cẩn thận luyện hóa nó, chắc là sẽ làm được Đại Âm Dương Ngũ Hành Cực Sơn." Hàn Lập vỗ vỗ nhẹ lên đầu tiểu thú, miệng khẽ tươi cười tự

Báo Lân Thú sau khi nhìn chán chê tinh thể kia thì lại há miệng ngáp một cái, ngay lập tức bộ dáng buồn ngủ lười nhác lại xuất hiện.

Hàn Lập thấy vậy không khỏi có chút buồn cười, tay áo rim lên, một mảnh thanh hà nhanh chóng đem tiểu thú thu lại.

Lúc này hắn mới đưa mắt đánh giá xung quanh một chút.

Chỉ thấy do ngọn núi sập xuống, lại thêm trận đại chiến cùng Từ Quang Thú nên tất cả mọi thứ trong phạm vi trăm dặm đều tan tành. Khung cảnh bốn phía biến thành một vùng xác xơ tiêu điều.

Khắp nơi trên mặt đất đều là hòn to, hố nhỏ, những ngọn núi nhỏ xung quanh cũng xiêu vẹo, có khi bị bạt ngang, xẻ dọc, để lại một dáng vẻ vô cùng kỳ lạ.

Hàn Lập khẽ cau mày trước tình hình như vậy.

Tinh hình này thì ngay cả hắn dù thần thông quảng đại cũng không thể nào che giấu được.

Nhưng sau khi cân nhắc một chút, hai bàn tay hắn đưa lên, khẽ chà xát một cái.

Sau một tiếng gầm rú mãnh liệt, vô số đoàn ngân diễm bắn ra, đem thi thể của Từ Quang Thú bao lại, bắt đầu thiêu đốt.

Một lúc sau, thi thể của cự thú đã biến thành một đống tro tàn, rồi bị gió cuốn bay đi.

Về phần dấu vết trận đánh còn lưu lại, Hàn Lập cũng chẳng bận tâm nhiều. Hắn lập tức mở độn quang, hóa thành một đạo thanh hồng phá không mà đi.

Nơi này mặc dù có chút xa xôi, nhưng vừa rồi cùng Từ Quang Thú đại chiến một trận kinh thiên động địa như thế, chỉ sợ đã bị các cao giai ma tộc phát hiện ra rồi.

Lấy tu vi của Hàn Lập hiện tại, nếu toàn lực thi triển thì tốc độ sẽ nhanh không thể tưởng tượng được.

Chỉ một lát sau, thân thể hắn đã ở cách nơi đó hơn trăm vạn dặm.

Mà sau khi Hàn Lập rời đi không lâu, ở phía chân trời khẽ dao động một chút, sau đó một đoàn lam quang với tốc độ kinh người, hướng nơi Từ Quang Thú vừa ngã xuống mà tới.

Sau khi lam quang tắt, ở trên không trung hiện ra một người chim toàn thân bị lam hỏa diễm bao phủ.

Người chim này hai mắt lóe lên ngân quang, đem toàn bộ khu vực xung quanh xét qua một lần, rồi lam quang ngoài thân quay cuồng một chút, sau đó biến thành một thiếu phụ trung niên mặc lam bào.

Thiếu phụ này dung mạo bình thường, thần sắc lạnh như băng, trên người toát ra một cỗ sát khí âm hàn kinh người.

Nhưng lam bào thiếu phụ này còn chưa kịp xuống bên dưới điều tra dấu vết thì đột nhiên thần sắc khẽ động, ánh mắt hướng tới một nơi khác trên bầu trời nhìn tới.

Kết quả là sau một cái hô hấp, bên kia bầu trời, kim quang hơi chớp động, một con thuyền bằng vàng ròng đang nhanh chóng hướng tói bên này mà chạy.

Kim thuyền này nhìn tốc độ như tầm thường, ấy vậy mà sau một cái chóp động đã đi được hơn ngàn trượng, lập tức xuất hiện trước mắt lam bào thiếu phụ.

"Lục Cực, hình như ngươi đã tới muộn?" Thiếu phụ nhìn kim thuyền, thản nhiên buông một câu.

"Không phải ta tới chậm, mà Lam Bộc tỷ tỷ ngươi đã tới hơi sớm." Trong thuyền phát ra giọng nói ngọt ngào của một thiếu nữ, sau đó ở đầu thuyền chớp động, một thiếu nữ thân hình thon thả, kiều mị lập tức hiện ra.

"Miệng lưỡi thật trơn quá, ta đến sớm hay không thì ngươi tự biết. Nhưng một vị thủy tổ như ngươi, tại sao hôm nay lại có hứng thú mang một hóa thân tới bái phỏng vị cố nhân này vậy?" Lam bào thiếu phụ sắc mặt không thay đổi, lạnh lùng hỏi.

Hai người này không ngờ một là hóa thân của Lục Cực thánh tổ, một người có bản thể vốn chưa từng xuất hiện trước mặt người khác, Lam Bộc thánh tổ.

Nhưng hai người này dù thấy quang cảnh hỗn độn bên dưới nhưng lại dửng dưng, ngược lại còn nói về sự tình khác.

"Ta phái hóa thân đến đây tất nhiên là để cảm ơn tỷ tỷ, ngoài ra còn mang thêm điều tốt không tưởng nổi để cảm ơn tỷ tỷ đã giúp ta lần đó!" Thiếu nữ trẻ trung cười khanh khách trả lời.

Mà thiếu phụ nghe xong lời này, sắc mặt ả lập tức trở nên vô cùng khó coi.

------oOo------

Chương 2132: Âm Mưu Bí Mật

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Chúng ta năm đó đã sám ước định, ta chỉ ra tay giúp ngươi một lần rồi từ đó về sau sẽ không còn quan hệ qua lại gì nữa. Bây giờ ngươi nhắc lại là muốn uy hiếp ta sao?" Thiếu phụ mặc áo lam âm trầm hỏi.

"Chữ áp chế này thực sự quá khó nghe, ta làm sao có thể sử dụng thủ đoạn hạ cấp này để đối phó với Lam tỷ tỷ chứ. Lần này ta đến đây chủ yếu là muốn nhắc nhở ngươi một chút về việc Bảo Hoa đã quay trở lại Thánh giới, hơn nữa ả còn cùng giao đấu long trời lở đất với hai tên gia hỏa Thiên Khấp và Hạc Nhan." Lục Cực thản nhiên nói.

"Bảo Hoa đã quay lại, chuyện này là thật sao? Ả còn cùng Thiên Khấp và Hạc Nhan tranh đấu, chang lẽ tu vi ngày xưa đã khôi phục?" Rõ ràng thiếu phụ là Lam Bộc Thánh tổ này rất kiêng kỵ Bảo Hoa, nàng vừa nghe Lục Cực nói vậy sắc mặt liền trở lên tái nhợt.

"Có khôi phục được tu vi như trước hay không ta chưa khẳng định được. Nhưng lần trở về Thánh giới này của ả, chẳng những ả nghênh ngang đến Ma Nguyên Hải gặp được Nguyên Yểm, lại còn giao đấu với Thiên Khấp và Hạc Nhan làm hai tên này bị hủy mất thân thể mang thương tích rất nặng. Sau đó ả biến mất không để lại chút dấu vết nào. Sau này ta đích thân đến hỏi Thiên Khấp và Hạc Nhan thì mới được biết Bảo Hoa dùng Huyền Thiên Hoa Thụ tu luyện thành Huyền Thiên Linh Vực trong truyền thuyết." Thiếu nữ trẻ trung hơi trầm ngâm rồi nghiêm chinh trả lời.

"Huyền Thiên Linh Vực! Đây không phải là thần thông của Chân Tiên trên Thượng giới mới có sao? Làm cách nào Bảo Hoa có thể tu luyện được?" Thiếu phụ mặc lam bào thất thanh nói.

"Chuyện này.trước đây khi ta còn qua lại thân thiết với Bảo Hoa

đã cùng ả đàm luận qua một ít. Theo như ả nói thì ả từng tìm được một quyển sách có viết lại nhưng bí quyết tu luyện Huyền Thiên Linh Vực, chắc là vào thời thượng cổ quyển sách này được tình cờ đưa từ Thượng giới đến bản giới. Lúc đó ả đã có chút lĩnh ngộ với pháp quyết này, chỉ cần mượn uy lực của Huyền Thiên Hoa Thụ là có thể tạo ra được một ít hiệu quả. Nhưng ta vạn lần không ngờ tới là ả đã tu luyện thành một Huyền Thiên Linh Vực thật sự. Theo sự miêu tả của Thiên Khấp và Hạc Nhan, tuy đó chỉ là tầng thấp nhất, nhưng dù vậy thì cũng là một Linh Vực hoàn chỉnh chứ không phải là giả." Lục Cực thở dài một hơi, giọng điệu cụng trở nên ngưng trọng lạ thường.

"Không đúng, nếu ả đã khôi phục được pháp lực, lại còn tu luyện thành công Huyền Thiên Linh Vực thì cớ sao lại phải đi ẩn nấp. Theo như tính tình của ả thì đúng ra ả phải giết đến tận động phủ của ngươi rồi lấy lại chức vị Thủy Tổ. Xem ra ả chỉ mới khôi phục được một phần tu vi, hơn nữa sau khi giao đấu với Thiên Khấp và Hạc Nhan đã bị thương nặng. Nếu không sẽ không như vậy!" Dường như Lam Bộc Thánh tổ hiểu rất rõ về Bảo Hoa, sắc mặt nàng chỉ âm trầm suy nghĩ một chút đã có thể đưa ra khang định.

""Ha ha, tỷ tỷ đã đoán ra, thật rất trùng hợp với suy nghĩ của muội. Cho nên chúng ta phải nhân cơ hội này tìm ra rồi giết chết ả mới được. Nếu không sau này ả khôi phục lại tu vi thì tỷ tỷ cũng ăn không ngon ngủ không yên đâu. Còn việc tốt mà ta đã nói tất nhiên không phải là chuyện giả dối, chỉ cần giết được ả thì hơn phân nửa đồ vật thu được đều do tỷ tỷ thu giữ, ta chỉ muốn có bản bí thuật tu luyện Huyền Thiên Linh Vực kia thôi. Hơn nữa Bảo Hoa có rất nhiều bảo vật hỗ trợ cho việc độ kiếp, chỉ cần chiếm được thì tin chắc là tỷ tỷ sẽ không gặp vân đề gì trong mấy lần đại thiên kiếp sau này." *Lục Cực cuối cùng cũng nói ra mục đích của mình.*

"Hừ, ngươi thực sự tốt bụng vậy sao? Nếu đúng là Bảo Hoa chưa khôi phục tu vi thì cần gì phải tìm đến ta. Chỉ cần ngươi với mấy đại hóa thân đến cùng một lúc, chẳng phải dễ dàng vây diệt ả sao?" *Thiếu phụ mặc lam bào hừ lạnh, tựa hồ ả không hề bị bảo vật làm cho động lòng.*

"Nếu thật sự ta có thể làm chuyện này thì đã không cần tìm đến tỷ tỷ. Ngươi cũng biết, bản thể của ba người Thủy Tổ chúng ta đang bị vướng vào chuyện đại kiếp nạn của Thánh giới, căn bản không thể phân thân ra được. Đúng là ta có sáu đại hóa thân, nhưng một cái trước đây không lâu đã bị Bảo Hoa giết chết. Hóa thân mới đang trong giai đoạn bế quan tu luyện, ít nhất cần phải có trăm năm nữa mới có thể dùng được. Hai cái khác thì đang lãnh đạo đại chiến ở Linh giới nên không thể tới đây rồi. Ba cái hóa thân còn lại, một cái ta dùng để phòng ngừa những lúc cần thiết sau này, sẽ tuyệt không để hiện ra trước mặt người khác, một cái ta phải để lại trong coi động phủ, chỉ còn mỗi cái này mới có thể tới đây cầu viện tỷ tỷ. Hơn nữa ta còn bắt được tin tức hình như Bảo Hoa đang ở khu vực gần với Lam Bộc hồ, mà khắp mấy khu vực rộng lớn gần đây thì ai có thể sánh được với tỷ tỷ. Chỉ cần ngươi huy động các môn hạ trong thế lực của mình thì vây bắt được Bảo Hoa cũng chỉ là việc sớm muộn thôi." *Lục Cực giải thích một hơi.*

"Bản thể của ngươi phải lo việc đại kiếp nạn không thể tới đây, hơn nữa với việc này thì ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Chỉ cần Bảo Hoa đang ẩn náu ở khu vực gần với Lam Bộc hồ thì ta sẽ có cách tìm ra ả. Tuy nhiên trừ bỏ những điều kiện mà ngươi đã nói trước đó thì bí quyết tu luyện Huyền Thiên Linh Vực phải sao chép cho ta một bản mới được." *Tâm tư của thiếu phụ mặc lam bào xoay chuyển vài lần, cuối cùng đã không thể kháng cự những dụ hoặc mê người của bảo vật và cơ hội để hoàn toàn xóa bỏ hậu hoạn, ả đành cắn răng nói.*

"A, như vậy cũng được. Cứ theo lời của tỷ tỷ đi." *Lục cực nghe vậy rất lấy làm mừng rỡ, ả không chút do dự đáp ứng.*

"Quyết định như vậy đi. Khi ta trở về sẽ lập tức triệu tập các hóa thân, đông thời phát động các ngả thế lực của môn hạ. A, sự việc ở nơi này có chút lạ thường, liệu có thể có liên quan đến Bảo Hoa hay không?" *Lam Bộc Thanh Tổ gật đầu đáp ứng, bỗng nhiên ánh mắt nàng đảo xuống mặt đất lộn xộn phía dưới rồi tùy ý hỏi.*

"Không phải ngươi đã nói là lúc ngươi đến đây thì trận tranh đấu đã chấm dứt rồi hay sao? Nhưng theo khí tức còn sót lại ở mỏ quặng phía dưới, chắc có lẽ là một con ma thú nào đó đã chui ra rồi cùng một người nào đó đấu pháp. Nhưng có chút kỳ quái, dựa vào dao động mà ta cảm ứng được lúc trước thì cả hai chỉ có tu vi Hợp Thể thôi, cũng không chênh lệch quá lớn, vậy thì tại sao con ma thú lại bị giết chết nhanh chóng đến vậy. Tỷ tỷ đến nơi này trước một bước có phát hiện ra điều gì không?" *Anh mắt của thiếu nữ trẻ trung chợt lóe, bàn tay nàng tùy ý phất ra một trảo!*

"Sưu" *một tiếng!*

Một mảnh thân thể còn sót lại của con Từ Quang Thú chui ra từ dưới đất rồi bị thiếu nữ bắt lấy, nàng đem thần niệm của mình thò ơ quét qua.

"Lúc ta tới đây thì người nọ đã rời đi thật xa. Cũng có thể là một tên Hợp Thể Hậu kỳ đi ngang qua đây tiện tay đem con thú giết đi. Mà thời gian gần đây chính là mùa thu hoạch Huyết Nha Mễ, thinh thoảng có vài tên Ma tôn đi tới Lam Bộc Thành cũng không phải chuyện xa lạ gì." *Thiếu phụ hơi suy nghĩ một chút rồi trả lời.*

"Có thể là như vậy. Mà lại nói đến Huyết Nha Mễ, bề ngoài thì tỷ tỷ chỉ cung ứng một số lượng nhỏ cho tầng lớp cao giai Ma tộc, còn sau lưng thì lại ngấm ngầm sai phái thủ hạ vụng trộm bán một lượng lớn cho các thế lực khác để đổi lấy một con số lớn kinh người các loại tài nguyên, kế sách này thật là rất cao siêu a." *Thiếu nữ trẻ trung cười khanh khách nói.*

"Ta cũng chẳng có cách nào hơn. Sản lượng Huyết Nha Mễ thực sự rất ít ỏi, không cách nào thỏa mãn nhu cầu của tất cả mọi người được. Nhưng ta cũng không muốn đắc tội với các thế lực lớn khác, cũng chỉ có thể làm cách này mới gắng gượng duy trì được sự ổn định của Lam Bộc Hồ thôi." *Thiếu phụ mặc lam bào nghe vậy cũng không mấy để tâm.*

"Tỷ tỷ làm theo phương pháp này thực là sáng suốt. Nếu không chỉ với số lượng Huyết Nha Mễ bán ra bên ngoài ít ỏi như vậy, các Thánh Tổ khác sẽ rất bất mãn đối với tỷ tỷ. Nhưng nếu có thê" *lén lút thu mua được số lượng lớn thì tự nhiên sẽ không còn oán hận nữa. Đúng rồi, hai gã đệ tử của ta cũng đang cần Huyết Nha Mễ để bồi luyện thân thể, hay là tỷ tỷ thuận tay bán cho ta một ít được không?"* Hai mắt thiếu nữ trẻ trung khẽ chớp chóp, nàng khẽ cười rồi nói.

"Ngươi đã nói như vậy thì để ta cho ngươi một ít là được." Thiếu phụ áo lam khoát tay chặn lại, ả hào phóng lạ thường.

"A, vậy tiểu muội đa tả tỷ tỷ. Chúng ra hãy mau chia ra hành động đi. Lúc này ta dẫn theo một đám môn hạ đặc lực, bọn chúng còn đang ở bên ngoài đợi lệnh của ta." Lục Cực nghe vậy liền vui vẻ nói.

"Tốt lắm, ta cũng về Lam Bộc Thành trước đây." Thiếu phụ mặc lam bào không có ý phản đối, ả thản nhiên nói.

Tiếp đó, hào quang quanh thân ả chợt lóe, rồi hóa thành một đoàn lam quang phá không bay đi.

Một lúc sau, nơi này chỉ còn lại một mình thiếu nữ trẻ trung.

Vị phân thân của Lục Cực này thấy ánh sáng màu lam biến mất nơi cuối chân trời thì nét tươi cười trong mắt cũng tắt đi, khuân mặt cũng trở lên thờ ơ, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào mảnh thủy tinh trong tay, chân mày ả hơi nhíu dường như mơ hồ nghĩ ra điều gì, nhưng cuối cùng vẫn phân vân không đưa ra được quyết định.

Nhưng một lúc sau, vị phân thân của Lục Cực này bỗng cười lạnh, hai tay chà xát liền đem mảnh thủy tinh biến thành bột cám rồi lẩm bẩm tự nói:

"Bản thể của Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Quang hiện thế, nếu không phải ta đang có chuyện quan trọng thì người đã đoạt được nó quyết không thể dễ dàng bỏ đi như vậy. Nhưng thôi, bây giờ nhiều hơn một việc thật không bằng bớt đi một việc.

Vừa dứt lời, hai chân ả khẽ giẫm, kim hà quanh thân xoay lên một vòng, chỉ chớp động một cái thân hình ả đã xuất hiện trên chiếc thuyền vàng óng.

Một lát sau, vố số ký hiệu trên bề mặt của chiếc thuyền lóe lên, nó khẽ lắc nhẹ một cái, cả chiếc thuyền vàng rực liền hóa thành một đạo kim hồng quay về hướng khác phá không rời đi.

Cùng lúc này, Hàn Lập đang ở trên đường trớ lại Lam Bộc Thành, hắn đang ngắm nhìn một khối đá màu xanh lục trên tay, vẻ mặt cười vô cùng đắc ý.

Đê" phòng ngừa những sự việc không đáng phát sinh, hắn cố ý không quay lại theo đường cũ mà bay một vòng thật lớn mới theo một hướng khác trở về trong thành.

Hàn Lập ngắm nhìn thêm một chút, cổ tay hắn khẽ lắc, linh quang lóe lên, hòn đá màu xanh lục liền biến mất không thấy bóng dáng.

Tay khác lại lấy ra một khối khoáng thạch loang lổ hai màu trắng đen, xem kỹ lại thì đúng là một khối Dị Ma Kim.

Nhìn vật này trên tay, khuân mặt hắn không dấu nổi vẻ tươi cười.

Khối Dị Ma Kim này do những con khôi lỗi khai thác được ở mỏ quặng. Mà số lượng khai thác được chẳng những không hề ít hơn số thu được từ đám người Vô Ưu, hơn hơn phân nửa trong đó đều chứa tình cầu đặc biệt.

Sau khi Hàn Lập dùng thân niệm kiểm tra những khối Dị Ma Kim mới thu được này, trong lòng hắn hưng phấn khó cách nào tả nổi.

Có nhiều Dị Ma Kim biến dị như vậy, chỉ cần luyện hóa hết Địa Âm Sát Khí chứa trong đó cũng đủ để hắn tiến vào cảnh giới Hợp Thể Hậu Kỳ đỉnh phong. Điều này có nghĩa là đã giúp hắn tiết kiệm được hơn ngàn năm khổ tu, thậm chí còn nhiều hơn nữa!

------oOo------

Chương 2133: Nước Chảy Ngầm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhưng trước đó hắn phải lấy được phương pháp luyện hóa Địa Âm Sát Khí đã.

Hắn đã có được phương thức liên lạc từ Quảng Nguyên Trai nên vấn đề này coi như không khó. Ngoài ra còn phải nhanh chóng thu mua Huyết Nha Mễ nữa.

Hàn Lập vừa toàn lực thúc dục độn quang bay đi vừa cân nhắc bước hành động tiếp theo.

Mấy ngày sau, cuối cùng hắn cũng về tới Lam Bộc thành bình an vô sự.

Thế nhưng khi hắn vừa về tới khách sạn, không ngờ Tử Linh đã đang chờ ở đó.

"Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao nàng lại tự mình tới đây vậy?" Hàn Lập có chút bất ngờ, hắn thận trọng hỏi.

Trước đó hắn và Tử Linh cũng đã thương lượng kỹ, vì không muốn người khác chú ý và đem phiền toái tới cho Tử Linh nên nếu có sự tình quan trọng thì sẽ do thuộc hạ thân cận của nàng đem tín đến báo cho hắn.

Hai người thực sự là không cần phải gặp mặt làm gì.

Nhưng lúc này Tử Linh lại tự mình đến đây, mà hình như đã chờ khá lâu nên Hàn Lập thực sự có chút bất ngờ.

"Muội không thể không tự mình tới đây được. Sư phụ của muội đã đến Lam Bộc HỒ, hơn nữa còn triệu hồi muội và đám thuộc hạ tới

gặp mặt." Tử Linh vừa mở miệng đã nói ngay một việc khiến cho Hàn Lập nhảy dựng lên.

"Lục Cực đến đây, là bản thể sao?" Theo bản năng, hắn vội hỏi lại.

"Không phải, chỉ là một hóa thân Hợp thể hậu kỳ mà thôi. Nhưng lấy tu vi đó lại có thêm bảo vật mang theo thì cũng không kém thánh tổ nhiều lắm." Tử Linh lắc lắc đầu, vô cùng kiêng kị nói.

"Nếu không phải bản thể của a tới thì ta cũng không cần phải quá lo lắng. Nhưng tại sao Lục Cực lại tới nơi này, chắc không phải là vì ta đấy chứ? Ta cũng đâu có quá đắc tội với ả, nếu muốn đối phó với ta cũng không phái tới một khối hóa thân đâu. Tử Linh, nàng có biết tại sao Lục Cực tới đây không?" Hàn Lập nhíu mày lo nghĩ rồi hỏi.

"Lúc sư phụ truyền lệnh cho muội cũng không nói rõ, hình như là muốn muội phái thuộc hạ tìm kiếm một ai đó ở quanh đây. Nhưng cũng không rõ ràng lắm. Tuy nhiên muội chắc chắn người đó không phải là huynh. Dù sao huynh vân nên cẩn thận một chút thì tốt hơn." Tử Linh ân cần dặn dò.

"Được, ta nhớ rồi. Bản thân Lục Cực là thủy tổ Ma giới, chắc chắn sự cảnh giác của ả sẽ rất lớn. Trong thời gian này, Tử Linh, nàng tạm thời cũng đừng liên hệ gì với ta để tránh bị ả phát hiện mà gây bất lợi cho nàng. Không lâu nữa ta cũng sẽ rời khỏi Lam Bộc hồ, trở về Linh giới." Hàn Lập nghe vậy, nhìn tới gương mặt kiều diễm vô song của Tử Linh, trong lòng không khỏi nóng lên, nhưng ngoài miệng vẫn bình tĩnh nói với nàng.

"Muội biết rồi. Nói không chừng, lần tới khi chúng ta gặp lại có thể sẽ là hơn một ngàn năm nữa. Huynh cho dù có bảo vật phá giới do Lam muội đưa cho thì cũng không có khả năng quay lại Ma giới được." Tử Linh thần sắc trở nên buồn bã, trong mắt lộ ra một tia sắc thái u oán.

"Cái này không nói trước được. Ta nếu có cơ duyên, có thể sẽ sớm đột phá bình cảnh Đại Thừa kỳ. Chỉ cần ta tiến giai thành công nhất định ta sẽ trở lại Ma giới đưa nàng rời đi. Lúc này, Tử

Linh, nàng tạm thời chịu ủy khuất một thời gian, ở Ma giới phải tận lực bảo vệ mình. Nếu có chuyện gì không như ý, hoặc Lục Cực đem luyện hóa nàng thành hóa thân thì nàng hãy truyền tin tới Quảng Nguyên Trai để họ sẽ dùng bảo vật báo cho ta một tiếng. Ta nhất định sẽ dùng mọi cách phá giới tới cứu nàng." Hàn Lập không chút do dự, lập tức hứa hẹn với nàng.

Nghe Hàn Lập nói xong, ánh mắt Tử Linh nhìn hắn có chút khác thường, một lúc sau mói nhẹ nhàng nói:

"Đa tạ Hàn huynh chiếu cố, tiểu muội cảm kích vô cùng. Muội tín tưởng với tài năng ngút trời của Hàn huynh thì nhất định có thể đột phá cảnh giới Đại thừa kỳ, trở thành tồn tại cao nhất trên thế gian. Tử Linh cầu chúc cho huynh thành công. Hiện tại ta cũng nói hết rồi, xin cáo từ."

Nàng vừa dứt lời bèn chỉnh đốn trang phục, hướng tới Hàn Lập thi lễ nhưng vẫn có chút chần chừ khó nói, sau cùng quay người rời đi.

Hàn Lập nhìn bóng dáng xinh đẹp của Tử Linh biến mất ở đại môn thì môi khẽ nhúc nhích vài cái, nhưng cuối cùng lại thở dài một hơi không nói ra thành lời, thần sắc cũng trở nên ảm đạm.

Hai ngày sau, trên một đỉnh núi nhỏ bên ngoài Lam Bộc thành, ngay gần mặt hồ, Hàn Lập đứng trên một khối đá, lẳng lặng ngắm mặt hồ mênh mông ở phía xa, thân thể cũng không chút nhúc nhích.

Lúc này đang là sáng sớm, sắc trời vẫn còn hơi mờ mịt, trên mặt hồ phảng phất chút sương sớm làm cho không khí trở lên hoi ẩm ướt.

Đột nhiên đôi lông mày hắn chau lại, không quay đầu mà nói một câu:

"Nếu khách đã đến thì cần gì phải thập thập thò thò nữa. Đạo hữu cũng coi như là nửa chủ nhân ở đây, còn sợ tại hạ mai phục ám toán hay sao?"

"Hắc hắc, cuộc mua bán này lớn như vậy thì nên cẩn thận một chút vẫn hơn chứ." Không khí khẽ dao động, sau đó một người đầu đội nón rộng, thân mang áo bào màu tro hiện ra cười hắc hắc trả lời hắn.

"Các hạ muốn đề phòng thế nào ta cũng không cần biết, ta chỉ quan tâm tới Huyết Ma Nhễ mà đạo hữu mang tới mà thôi."

Hàn Lập nói xong bèn quay lưng nhìn về phía không trung, thản nhiên nói. *"Huyết Ma Nhễ tất nhiên là có đầy đủ ở đây.*

Nhưng số lượng mà các hạ cần thật sự quá mức kinh người, sợ ở nơi này không sao tìm ra được người nào khác có thể cung cấp được. Cho nên giá sẽ đắt hơn hai thành đó." Người mặc áo bào màu tro hai mắt lóe lên tính quang nói.

"Đắt hơn hai thành? Ta chưa bao giờ nghe nói qua trên đời có cái luật mua bán nào lại nâng giá ngay lúc giao dịch như thế." Hàn Lập ngẩn ra, lập tức sắc mặt tăng thêm vài phần âm trầm.

"Muốn giá gốc cũng được thôi, nhưng số lượng mà đạo hữu muốn có, ta chỉ có thể cung cấp một phần ba. Đạo hữu chẳng lẽ muốn ta phải chịu thiệt thòi sao?" Người áo bào tro không thèm để ý, nhếch miệng cười đáp.

"Hừ, các ngươi mà phải chịu thiệt sao? Thôi bỏ đi, ta còn có việc khác, không có thời gian ở đây cò kè mặc cả cùng các ngươi. Cứ theo như lời các ngươi, thêm hai phần thì hai phần, nhưng chất lượng của Huyết Ma Nhễ phải tốt, hơn nữa không thể thiếu dù chỉ một phân." Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, sắc mặt hơi hòa hoãn lại rồi mới mới đưa ra quyết định.

"Ha ha, xin đạo hữu yên tâm. Huyết Nha Mễ của ta ở đây đều là hàng chất lượng cao, hơn nữa số lượng cũng không phải là ít." Người áo bào tro mừng rỡ cười trả lời.

"Hy vọng như ngươi nói, bắt đầu giao dịch đi." Hàn Lập không nhiều lời, tay áo run lên, một cái vòng màu đen bay thăng về phía người mặc áo bào màu tro.

"Thật không ngờ đạo hữu lại hoàn toàn tin tưởng tại hạ, còn đem ma thạch giao ra trước." Người mặc áo bào màu tro thấy hành động này của Hàn Lập thì có chút kinh ngạc, nhưng hắn cũng không chần chừ, một tay vung ra bắt lấy cái vòng trữ vật rồi sử dụng thần niệm đảo qua bên trong.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, cũng không thèm trả lời y.

Một lát sau, trên mặt người mặc áo bào màu tro hiện ra vẻ vừa lòng.

"Xem ra đạo hữu đúng là người rất có lai lịch, không ngờ trong nháy mắt lại xuất ra được nhiều ma thạch đến vậy. Nếu đạo hữu là người biết giữ chữ tín thì tại hạ tất nhiên cũng không hai mặt. Phương huynh hãy hiện thân đem Huyết Ma Nhễ ra đây đi." Người mặc áo bào màu tro thu vòng trữ vật lại rồi vỗ nhẹ hai tay vào nhau, cực kỳ cao hứng nói.

Lời vừa dứt, trong không trung lục quang chợt lóe, một bóng người quỷ mị dần dần hiện ra.

Người này vung tay một cái, tiếng xé gió vang lên.

Một vòng trữ vật màu xanh biếc từ trên người y bắn ra, xoay tròn một chút rồi sau đó hướng Hàn Lập bắn tới.

Hàn Lập thấy tình hình như vậy thì sắc mặt có chút thay đổi, tay áo vung lên bắt lấy vòng trữ vật, sau đó đặt lên trán đem thần niệm hướng vào bên trong kiểm tra

Tất nhiên là Hàn Lập phải kiểm tra cẩn thận hơn nhiều so với người mặc áo bào khi nãy.

Một lúc sau, thần sắc hắn mới buông lỏng rồi nhìn người mặc áo bào màu tro nói:

"Tuy rằng giá hơi đắt nhưng số lượng và chất lượng đều rất tốt."

"Cái này đương nhiên rồi. Không cần phải nói dối đạo hữu làm gì, để thu thập đủ số thượng phẩm Huyết Ma Nhễ này ta đã cùng

nhiều người giao dịch nên giá đương nhiên phải cao hơn một chút." Người mặc áo bào màu tro cười giải thích.

"Nếu đã thanh toán xong, ta cũng sẽ không ở lại đây làm gì nữa, xin cáo từ trước." Hàn Lập đem vòng trữ vật thu lại rồi ôm quyền nói.

Sau đó thanh quang hiện lên trên toàn thân hắn, cả người hóa thành một đạo thanh hồng phá không mà đi, sau vài cái chớp động đã biến mất ở phía chân trời.

"Trên không có cấm chế mà có thể đi lại thoải mái như thế, xem ra người này thần thông còn lớn hơn chúng ta đoán rất nhiều." Người mặc áo bào màu tro nhìn lên trời một bầu hồi rồi bỗng nhiên nói.

Thanh âm từ sắc nhọn sau đó lại có chút trầm thấp dị thường.

"Nếu người này không phải đối tượng có thể ra tay, thì cứ coi như đã giao dịch xong là được rồi. Nói đi phải nói lại, thời gian gần đây những người thu mua Huyết Ma Nhễ tu vi đều không hề tầm thường. Cơ hội để cho chúng ta có thể ra tay cũng chỉ có vài lần." Trên trời cao, bóng người lục sắc lạnh lùng buông một câu.

"Đối mặt với những người của những thế lực lớn như này thì ngay cả thánh tổ cũng không muốn đắc tội. Đối tượng cho chúng ta ra tay chỉ có thể là người của các thế lực nhỏ hoặc lũ vô danh tiểu tốt thường độc vãng độc lai mà thôi. Người này chẳng những tu vi không kém, hơn nữa vừa vào thành đã tiến hành thu mua Dị Ma Kim thì chắc hẳn là người có thế lực không nhỏ, chứng ta thực sự không thể đắc tội được. Có thể thu vào thêm được một ít ma thạch thì cũng coi như chúng ta có chút thù lao mà quay về rồi." Người mặc áo bào màu tro cười khẽ nói.

"Dù sao người này lai lịch cũng có chút thần bí, thời gian quá ngắn nên cũng khó lòng mà tra ra thân thế thật sự được. Ta cũng vừa nhận được lệnh triệu hồi của lão thánh tổ, phải lập tức rời thành, hành động đơn giản một chút cũng tốt." Bóng người lục sắc lạnh lùng nói một câu, sau đó bên ngoài hào quang lóe lên, y một lần nữa quỷ dị biến mất ngay trong không trung.

"Đâu chỉ là may mắn! Ta cũng có một dự cảm, nếu cùng người kia giao thủ thì người ăn quả đắng không chừng chinh là chúng ta." Người mặc áo bào màu tro nhìn về phía bóng người lục sắc vừa biến mất, một lát sau hai mắt bỗng nhiên nhíu lại, thì thầm nói một câu.

------oOo------

Chương 2134: Lục Tuyệt Thanh Lôi Trận

Nguồn: EbookTruyen.Net

Người mặc áo màu tro phất tay áo lên, sau đó cả thân hình hắn liền biến mất trong mảng quang hà.

Hai ngày sau, Hàn Lập vẫy một chiếc xe kéo rời khỏi Lam Bộc thành rồi đi thẳng tới Quảng Nguyên Trai.

Trong tòa lầu giữa rừng rậm, Hàn Lập gặp được Lam Dĩnh sau đó cả hai đều biến mất trong căn mật thất, mãi mấy canh giờ sau hắn mới đi ra với nụ cười thần bí trên khuân mặt, rồi không chút do dự quay trở về thành.

Vừa bước vào khách sạn, hắn đã đóng cửa liên tục suốt mấy ngày.

Bởi vì lúc mới tới Hàn Lập đã trả trước số ma thạch cho một tháng liên tục nên những Ma tộc ở đây không hề để ý đến hắn.

Nhưng suốt một mạch sau đó, khi chi còn vài ngày nữa là tròn một tháng mà vẫn không thấy chút động tĩnh nào, điều này khiến cho những người ở đây có chút nóng ruột.

Vào tối ngày cuối cùng, một tên tiểu nhị Ma tộc đi tới dè dặt gõ cửa phòng nhưng mãi không thấy ai trả lời, hắn đành đánh liều mở cửa đi vào thì đã thấy trong đó trống rỗng không một bóng người.

Lúc này Hàn Lập đang vừa ngồi vừa nhắm mắt dưỡng thần trên một chiếc phi xa.

Ngồi bên góc khác phía đối điện hắn là một thanh niên da dẻ trắng trẻo và một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần.

Một người có vẻ mặt vô cùng bình thản, chỉ một mạch ngồi im như tượng gỗ. Người còn lại hai mắt xoay tròn chuyển động không ngừng, thinh thoảng lại liếc nhìn trộm qua bên phải một chút.

Đúng là Giải Đạo Nhân và Chu Quả Nhi.

Ngày đó Hàn Lập rời khỏi Lam Bộc thành rồi tìm đến chỗ ước định với hai người này, tiếp đó cả nhóm lập tức rời đi không chút nào trì hoãn.

Trải qua nhiều ngày phi hành liên tục, nhóm người bọn họ đã rời khỏi khu vực của Lam Bộc Hồ rồi đang bắt đầu tiến vào vùng đất khác của Ma giới.

Kể từ đó, sự lo lắng của Hàn Lập cũng giảm bớt được phần nào.

Hiện giờ hắn đã thu thập đầy đủ mọi thứ, tất nhiên cũng đến lúc rời khỏi Ma giới để trở về Linh giới.

Dựa vào những gì đã bàn bạc với nhóm người Lũng Gia Lão tổ khi trước thì không thể trờ về bằng đường cũ được. Mà sau khi hoàn thành mọi việc ở Ma Nguyên Hải xong cả nhóm sẽ trở về Linh giới qua một cái thông đạo đã được kiểm tra kĩ lưỡng từ trước khi tiến vào Ma giới.

Theo như lời nói của nhóm người Lũng Gia Lão Tổ thì cái thông đạo đó chẳng những ở một địa phương rất hẻo lánh tại Ma giới, mà còn không thông tới khu vực của hai tộc Nhân Yêu, mà cửa ra của nó năm trên địa bàn của Mộc tộc.

Nhờ vậy mà chi cần bọn họ tiến vào một cái thông đạo bất kỳ nào đó thì những Ma tộc canh giữ ở đó sẽ không thể ngăn cản họ.

Giờ đây tất cả những người bọn họ đã ngã xuống nhưng Hàn Lập vẫn định theo lộ trình đó để quay về Linh giới.

Dù sao vẫn còn tốt hơn việc đi vào một cái thông đạo mà không biết đầu bên kia thông tới đâu. Chẳng may nó đầu bên kia của nó dẫn tới một đại lục khác trên Linh giới thì sẽ khiến hắn phải dở khóc dở cười.

Hắn cũng không muốn để trở về Nhân tộc mà phải tiêu tốn mất khoảng thời gian dài đến một hai trăm năm.

Nhưng thỉnh thoảng Hàn Lập lại nhớ về Tử Linh khiến trong lòng hắn lại nhói lên chút cảm giác chua sót.

Nếu nói là hắn không có tình cảm với Tử Linh thì thật không đúng. Cách xa nhau không biết đã bao nhiêu năm tháng, nhưng vừa chỉ gặp nhau đã vội vàng chia ly mà chẳng kịp nói ra những điều mình ấp ủ.

Tất nhiên nếu Tử Linh chấp nhận sửa đổi Ma công mà Lục Cực đã bắt ép nàng tu luyện, thì hắn sẽ đưa nàng cùng trở về Linh giới rồi tìm kiếm bí thuật loại bỏ Ma khí trong cơ thể nàng để nàng lại trở thành người của Nhân tộc.

Nhưng trước mắt chỉ có thể tạm thời để cho Tử Linh ở lại Ma giới một thời gian.

Một bên Hàn Lập lặng yên hồi tưởng lại việc sảy ra ở Nhân giới năm đó, một bên lại hiện lên một bóng dáng xinh đẹp vô song khác làm tâm hồn hắn bùi ngùi xúc động.

Cứ thế không biết thời gia bao lâu đã trôi qua, bỗng khuân mặt Hàn Lập khẽ động, hai mắt cũng đồng thời sáng rực lên.

Cùng lúc đó, hào quang trên chiếc xe đang phóng như bay cũng nhanh chóng tắt đi rồi nó dừng lại lơ lửng trên trời cao.

"Hàn tiền bối, có chuyện gì xảy ra vậy?" Chu Quả Nhi giật mình nhảy dựng lên hỏi.

Nhưng Giải Đạo Nhân vẫn ngồi im lặng, sắc mặt không chút thay đổi.

"Hình như chúng ta đã sơ ý lọt vào một cái siêu cấp đại trận. Cái đại trận ở chỗ này được bố trí vô cùng bí ẩn, ngay cả ta cũng

không nhận ra được nó." Hàn Lập nhíu mày chận rãi nói.

"Siêu cấp đại trận mà đến tiền bối cũng không phát hiện được! Chẳng lẽ nó được bố trí đe đợi chúng ta!" Chu Quả Nhi có chút lo lắng thốt lên.

"Giải huynh, ngươi thấy pháp trận này như thế nào?" Hàn Lập không trả lời Chu Quả Nhi mà lại nhìn sang Giải Đao Nhân hỏi.

Giải Đạo Nhân nghe vậy cũng ngẩng mặt lên quan sát mọi nơi rồi không chút hoang mang trả lời:

"Đây hình như là Lục Tuyệt Thanh Lôi trận, nhưng xem ra có chút khiếm khuyết. Theo ta tốt nhất hãy đi thẳng đến trung tâm pháp trận ở phía trước. Tuy rằng nơi đó là nơi pháp trận có uy lực lớn nhất, nhưng đồng thời cũng là nơi có thể rời khỏi pháp trận này."

Nói xong mấy lời này, gương mặt của Giải Đạo Nhân lại trở về dáng vẻ đờ đẫn vốn có rồi ngồi im lặng như cũ.

"Lục Tuyệt Thanh Lôi trận? Tuy ta chưa hề nghe đến loại trận pháp này, nhưng với hiểu biết của Giải huynh thì hơn phân nửa là không sai. Nếu vậy chúng ta cứ đi về phía trước đi. Mặc kệ cái đại trận này có phải vì chúng ta hay không, nhưng đã lỡ vướng vào rồi thì cũng chỉ còn cách phá trận mà ra thôi." Hàn Lập trầm ngâm một lúc rồi tỏ ra quyết đoán.

Hai tay hắn khẽ bắt quyết điểm nhẹ xuống cái phi xa, tức thì một quầng sáng trắng mờ phát ra rồi bao kín lấy chiếc xe tạo thành một màn bảo hộ bên ngoài.

Tiếp đó chiếc xe rung lên rồi hóa thành một đạo cầu vồng phá không bay đi.

Tốc độ so với lúc trước đã tăng lên rất nhiều lần.

Chu Quả Nhi mở to cặp mắt đảo qua đảo lại hai bên xung quanh mấy lần, dường như nàng đang tìm kiếm manh mối của trận pháp.

Nhưng bốn phía đều là một mảng trống rỗng, không hề có chút gì khác thường.

"Không cần nhìn làm gì, chi với tu vi của ngươi làm sao có thể phát hiện được ảo thuật cua cấm chế!" Han Lập thấy vậy liền nhắc nhở.

Tiếp theo tay áo hắn hướng ra ngoài chiếc phi xa phất lên phóng ra một đạo kiếm

khí màu vàng mờ ảo.

"Oanh" một tiếng nổ thật lớn vang lên.

Nơi kim quang đi qua, hư không khắp nơi bị chém rách ra như giấy vụn, cảnh vật bốn phía cũng biến đổi theo, hiện ra một biển mây mù màu trắng.

Chiếc phi xa đang cố hết sức bay về phí trước trong lớp sương mù.

"A, đây là..." Chu Quả Nhi trở nên sợ hãi.

"Đây mói chỉ là bắt đầu thôi, nếu lúc nãy chúng ta quy lại theo đường cũ thì đã đụng phải những cấm chế lợi hại trong pháp trận, đâu có thể thảnh thơi như vậy." Hàn Lập thản nhiên giả thích.

"Cho dù có như vậy nhưng không bao lâu nữa Lục Tuyệt Thanh Lôi trận sẽ chủ động công kích. Dựa vào thần thông của Hàn đạo hữu thì cũng nên đề phòng một chút đi." Giải Đạo Nhân vẫn đang nhắm mắt nhưng lại nhắc nhở Hàn Lập vài câu

"Đa tạ Giải đạo hữu đã nhắc nhở, Hàn mỗ sẽ cẩn thận một chút." Hàn Lập khẽ nhếch môi cảm ơn, bỗng nhiên bàn tay hắn lóe sáng, hơn mười đoàn linh quang bắn ra rồi nhập vào xung quanh chiếc phi xa không thấy bóng dáng.

Đúng là mười kiện pháp khí trận kì để bày bố đại trận.

Ngay sau đó. Hơn mười đám ma văn tuôn ra ngưng tụ thành một cái pháp trận bằng phù văn thật lớn trên bốn vách chiếc xe, rồi khảm vào đó giống như cùng

/ 4,1 A″ *A*

một thê vậy.

Ngay khi bày xong pháp trận, Hàn Lập chắp hai tay sau lưng đứng ở đầu xe nhìn về xa xa phía trước.

Mà lam quang nhọn hoắt trong mắt chớp động không thôi, dường như xuyên qua lớp sương mù hắn mơ hồ nhìn thấy cái gì đó.

Đột nhiên sắc mặt hắn trầm xuống, một tay bấm pháp quyết, trong miệng cũng lẩm nhẩm niệm chú ngữ.

Nhất thời ánh sáng của phù văn màu đen khắp bốn phía vách tường chiếc xe chợt lóe, từ đó tuôn ra một đám ký hiệu dày đặc rồi biến ảo thành một cái lưới màu đen thật lớn hòa chung với quầng sáng màu xám bên ngoài.

Một lúc sau, biển mây xung quanh vốn đang yên tĩnh bỗng nổi lên từng tiếng sấm.

Âm thanh lúc đầu không lớn lắm nhung càng về sau lại càng to dần, sương mù màu trắng ở bốn phía cũng bắt đầu quay cuồng dậy sóng.

Ở biển mây hai bên sườn chiếc xe cũng hiện lên từng tia chớp màu xanh.

Cùng lúc lớp sương mù màu trắng bỗng chốc đặc sệt lại như sình lầy, kết dính vô cùng, làm cho tốc độ bay của chiếc xe bỗng chốc chậm chạm lại.

Hàn Lập lạnh lùng hừ một tiếng, hắn há miệng phun ra một đoàn tình khí màu xanh mênh mông, chợt lóe lên rồi nhập thẳng vào chiếc xe không thấy bóng dáng.

Đồng thời quang hà màu xanh lượn lờ dưới hai chân hắn, một cỗ *linh lực mạnh kinh người cũng theo đó mà được truyền vào chiếc xe.*

Chiếc xe phát ra từng tiếng vù vù, đông thời lóp võng màu đen bên ngoài thân xe rung lên đem mây mù màu trắng ở xung quanh đẩy lùi ra, lúc này tốc độ bay của chiếc xe lại nhanh trở lại rồi nhắm thẳng phía trước bay đi.

"Ầm ầm long*" tiến£ sét đinh tai vang lên, nhanh như chớp, hồ quang màu xanh trong biển mây khắp bốn phía phút chốc đã hiện ra, sau đó lại hóa thành những con rắn bằng điện màu xanh lao tói chiếc thuyền mà oanh kích.*

Một đạo điện quang màu xanh đánh lên tấm võng màu đen bên trên làm cho cả chiếc xe run lên, vô số ké hiệu ở đó cũng chớp lóe không ngừng.

Hơn một trăm đạo điện hồ đồng thòi đánh tói làm cho tấm rong rung lên kịch liệt, chợt sáng chợt tối liên tục, dường như lúc nào cũng có thể bị đổ xụp xuống.

Nhưng Hàn Lập lại xem như không thấy, hắn chi một mực thúc dục phi xa dưới chân phóng đi như bay về phía trước.

"Phốc!*"*

Tấm võng màu đen cuối cùng cũng bị đánh rách toạc ra thành vô số mảnh nhỏ, tiếp đó hơn mười đạo điện hồ không đã bị cản trở nữa lao thẳng tới oanh kích lên thân xe.

Chân mày của Hàn khẽ nhíu lại, mười ngón tay đồng loạt hướng về phía trước bắn ra.

Trong phút chốc từ mười đầu ngón tay bắn ra mười đạo điện hồ màu vàng, rít lên những tiếng chói tai. Liền đó những đạo điện hồ màu vàng bện lại tạo thành một tấm võng lớn màu vàng đem những tia sét màu xanh kia đánh tan đi.

Mà chi cần một chút thời gian trì hoãn này, phù văn trên chiếc thuyền đang phóng như bay lại chớp động, vô số ký hiệu màu đen *tuôn ra rồi ngưng tụ thành một tấm võng màu đen như ban đầu.*

Cứ liên tục như vậy, điện hồ màu xanh tuy rất lợi hại nhưng bị pháp trận và ích Tà Thần Lôi được Hàn Lập liên tiếp vận dụng hóa giải đi một cách hời hợt.

Rất nhanh sau đó, chiếc xe đã bay xa được khoảng cách hơn vạn dặm. Vụ hải ở phía trước cũng dần loãng đi nhưng những tia chớp màu xanh lại càng trở nên dày đặc hơn, dường như bọn họ đã gần đến được trung tâm pháp trận rồi.

Sau đó không lâu, sấm chớp ở bốn phía nổ vang, trong tầng điện quang bắt đầu xuất hiện những quả lôi cầu màu xanh lớn bằng nắm tay đang lơ lửng trong không trung, nhung chúng không hề gia nhập vào tràng công kích này.

Đúng lúc này ở một nơi có sương mù cực kỳ loãng phía trước bỗng vang lên một giọng nói của thiếu nữ:

"Bảo Hoa tỷ tỷ, lúc này mọi thủ đoạn của ngươi đều đã được thi triển hết, cho dù có tài giỏi đến mấy cũng chạy đằng trời. Hay là hãy đưa tay chịu trói đi, biết đâu tiểu muội nghĩ đến tình xưa lưu lại cho ngươi một đạo tàn hồn để ngươi có đường mà luân hồi."

------oOo------

Chương 2135: Đại Chiến Trong Tuyệt Trận (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nghe được những lời này tức thì thần sắc đại biến, nhưng cũng không chờ hắn có hành động gì khác, bỗng nhiên làn sương mù khắp nơi tản đi, phía trước hiện lên vô số ánh sáng màu xanh chớp động, đứng là một thế giới rộng hơn vạn mẫu ngập tràn lôi điện.

Khắp nơi trong không trung ngập tràn các tia chớp và những khối lôi điện màu xanh, mà một phần những khỏa lôi cần và tia chớp này đang đánh tới một quầng sáng vàng đang bị bao phủ vào bên trong đó phát ra những tiếng nổ kinh thiên động địa.

Ở giữa quầng sáng có một con ma thú to hơn mười trượng đang nhả mây thổi khói ra khắp nơi!

Con thú có hình dáng giống như cá sấu, trên đầu mọc một chiếc sừng kì lạ, khắp thân mình trải đầy các phiến lân giáp màu đen. Làn sương đen của nó thổi ra biến thành hơn mười cái xúc tua lớn,rồi tỏa hào quang màu vàng điên cuồng chống lại sấm sét ở bên ngoài.

Không ít lôi điện bị xúc tua quật trúng liền phát ra tiếng *"xèo xèo"* rồi hóa thành một cỗ khói nhẹ bay mất.

Mà phía sau ma thú màu đen có một thiếu nữ mặc áo trắng đang ngồi xếp bằng, một tay nàng vừa cầm một đóa hoa sen màu hồng vừa bấm niệm pháp quyết, tay còn lại nàng nâng một đồng xu màu vàng, hai mắt nhắm chặt không hề nhúc nhích, nhìn lại thì nàng thật giống như một pho tượng gỗ được điêu khắc thành vậy.

Một dài quang hà màu vàng từ trong đồng xu trên tay thiếu nữ liên tục tuôn ra rồi nhập vào trong vầng sáng bên ngoài, dường như nàng đang dùng pháp lực của chính bản thân mình ngăn chặn lôi điện ở bốn phía vậy.

Nhưng lôi điện ở xung quanh có vẻ như nhiều đến vô tận!

Cứ mỗi một cái chớp mắt qua đi, lại có hàng nghìn đợt lôi điện đánh lên phía trên vầng sáng.

Ngay cả khi vầng sáng màu vàng này vô cùng kiên cố, lại có khả năng khắc chế được lôi điện, nhưng dưới sự công kích điên cuồng như thế, cuối cùng nó đã nhấp nháy lúc sáng lúc tối bộ dáng như không thể cầm cự thêm được nữa.

Vừa nhìn thấy dung mạo của thiếu nữ khiến cho đôi mắt của Hàn Lập co rụt lại, nhưng khi hắn đảo qua nơi khác lại thấy thêm hai người nữa.

Một trong hai người là một thiếu phục mặc áo bào màu lam, người còn lại là một thiếu nữ trẻ trung, hai người này tách riêng ra đứng ở hai phía bên sườn của cái thế giới ngập tràn lôi điện này.

Người bên này đang đứng trên một con rùa màu lam, trước mặt lơ lửng một cái phiên kỳ màu xanh. Người còn lại đang đứng trên một cái bánh xe màu vàng, tay đang cầm một pho tượng hình ma quỷ màu bạc.

Giọng nói khi nãy chính là của thiếu nữ trẻ trung đang đứng trên bánh xe màu vàng.

Hàn Lập nhìn thấy hai người này, ánh mắt hắn chớp động, khuân mặt không khỏi trầm lại.

Tuy hắn không biết được lai lịch của thiếu phụ mặc áo bào màu Lam, nhưng thiếu nữ trẻ trung kia so với dáng vẻ vị sư phụ của Tử Linh được lưu trong ngọc giản do người thân tín của nàng đưa tới thì giống hệt nhau.

Tuy chỉ có tu vi Hợp Thể Hậu kỳ nhưng hắn tuyệt đối không dám xếp nàng ngang hàng với những Ma Tôn bình thường khác.

Còn về thiếu phụ áo lam kia, khi thần niệm hắn đảo qua không cách nào nhận biết được tu vi của ả, nên tự nhiên có thể đoán được đối phương chính là một gã Thánh Tổ của Ma tộc, hơn nữa lại là bản thể chân chính.

Chỉ cần như vậy, ngay cả khi có sự trợ giúp của Giải Đạo Nhân nhưng để đối phó với hai người này cũng vô cùng phiền phức.

Nhưng sự hiện diện của Hàn Lập ở đây cũng nằm ngoài dự đoán của hai nữ nhân kia.

Thiếu nữ trẻ trung quan sát Hàn Lập xong khẽ nhíu mày, rồi thản nhiên quay về phía thiếu phụ nói:

"Lam tỷ tỷ, chuyện này là sao? Không phải ngươi đã khẳng định là khi ở trong Lục Tuyệt Thanh Lôi trận sẽ không bị người khác quấy rầy, vậy sao còn xuất hiện thêm người này? Những hóa thân của ngươi đâu mà không tới ngăn chặn bọn họ?"

"Đại trận lớn như thế này ngươi cho rằng dễ bố trí lắm hay sao? Tất cả hóa thân cùng với thủ hạ của ta phải khó khăn lắm mới khống chế được nó. Mà công kích của đại trận ở những nơi khác cho dù không ghê gớm bằng nơi này thì người bình thường tuyệt đối không thể dễ dàng đi qua được, ta cũng không hiểu tại sao bọn chúng có thể đến được nơi đây." Thiếu phụ mặc lam bào hừ một tiếng tức giận rồi trả lời.

"Mà nói cho cùng thì một phần là do Lục Tuyệt Thanh Lôi trận này chưa được hoàn chinh, nếu không thì làm sao mà ngươi lại không phát hiện ra sự xâm nhập của những người này. Bây giờ xem ra có chút phức tạp rồi." Thiếu nữ trẻ trung nhìn qua Hàn Lập với Giải Đạo Nhân tựa như sực nhớ ra điều gì đó, nàng thở dài nói.

Thiếu phụ mặc lam bào cùng thiếu nữ trẻ trung này đúng là Làm Bộc Thánh Tổ và hóa thân của Lục Cực đã từng gặp nhau và bàn bạc mưu kế trước đây.

Nhờ có một lượng lớn thủ hạ cuối cùng họ đã điều tra ra nơi ở của Bảo Hoa, lại tiêu tốn thêm đến mấy ngày để bố trí cái siêu cấp đại trận Lục Tuyệt Thanh Lôi. Sau đó dựa vào những hiểu biết đối với Bảo Hoa, hai người liên tiếp dùng mọi loại kế sách, cuối cùng mới dụ được Bảo Hoa xuất hiện và đưa nàng vào trong cái trận pháp lớn khủng khiếp này.

Trận pháp Lục Tuyệt Thanh Lôi này tuy có uy lực không nhỏ, nhưng điểm kỳ diệu nhất của nó chính là khi chưa kích phát thì hoàn toàn không có lấy một chút dao động của cấm chế nào. Ngay cả Bảo Hoa có thần thông lớn đến như vậy, nhưng chỉ một chút bất cẩn nàng đã bị vây vào trong đại trận mà không hề hay biết.

Hai ngươi kia lựa chọn cái trận pháp không trọn vẹn này để sử dụng cũng bởi vì chính nguyên nhân đó.

Sau khi mọi chuyện hoàn tất, bước cuối cùng chỉ cần mở rãnh thành sông nữa là xong!

Bởi vì đang mang thương thế rất nặng trong người nên Bảo Hoa không thể nào tiếp tục sử dụng Huyền Thiên Hoa Thụ để tự vệ được nữa. Nàng cũng đã tìm đến tâm của trận pháp, nhưng lại bị hóa thân của Lục Cực liên thủ với Lam Bộc Thánh Tổ cầm chân không thoát ra được. Mặc dù đã sử dụng đến nhiều bảo vật quan trọng mang theo trong người, nhưng nàng cũng chỉ có thể cố gắng cầm cự mà thôi.

Cuối cùng, ngay cả Hắc Ngạc đang mang thương thế rất nặng cũng không thể không liều mạng hiện thân ra trợ giúp nàng.

Mà ngay tại thời khắc quan trọng này, không hiểu là do vô tình hay ông trời sắp đặt sẵn, Hàn Lập sau khi xông bậy xông bạ một trận rồi cũng xuất hiện ở nơi này.

Lúc này, Lam Bộc thánh tổ nghe hóa thân của Lục Cực nói xong thì lạnh lùng cười:

"Dù sao cũng chỉ là một tên tu vi Hợp thể hậu kỳ, liệu có thể có phiền toái gì chứ, ta đây dùng một ngón tay cũng dẹp xong rồi. A, người kia là ai, hình như không có thân thể bằng xương bằng thịt,

hơi thở cũng có chút quen thuộc?"

Lam Bộc thánh tổ vừa mới nói được hai câu thì đột nhiên thần sắc biến đổi, giật mình nhìn lên người của Giải Đạo Nhân.

"Tỷ tỷ, rốt cục cũng nhận ra rồi sao. Nếu ta không nhìn nhầm thì vị này hẳn là Giải huynh ở Ma Nguyên Thánh Hải. Còn vị ở bên cạnh kia, lại chính là người gần đây làm cho thánh giới chúng ta điên đảo suốt một thời gian, Hàn đạo hữu." Đôi mắt của thiếu nữ trẻ trung nhìn tới, chậm rãi nói.

"Cái gì, chính là hai người bọn hắn?" Thiếu phụ mặc lam bào nghe thấy vậy thì sắc mặt biến đổi, hỏi lại.

Hàn Lập không nói lời nào, mặc dù hiện tại thanh danh của hắn ở Ma giới không hề nhỏ, nhưng không có tu vi Đại Thừa nên bậc Thánh Tổ như Lam Bộc dĩ nhiên không hề để vào trong mắt. Nhưng Hoàng Kim Thánh Giải ở Ma Nguyên Hải đã nổi danh không biết bao nhiêu năm, mỗi một Thánh Tổ thành danh cũng đều gặp qua vài lần nên đối với vị này vô cùng kiêng kị.

"Tại hạ cũng không nghĩ tới có thể gặp được hai vị ở đây, thật đúng là may mắn ba đời của Hàn mỗ. Nhưng ta hôm nay chỉ tình cờ đi ngang mà thôi, mong nhị vị có thể mở ra một con đường để ta rời khỏi nơi này." Hàn Lập hướng nhị nữ ôm quyền, thấp giọng nói.

Còn về phần Giải Đạo Nhân thì không để ý tới nhị nữ, sắc mặt đờ đẫn, thậm chí cũng không hề có ý đứng dậy chào hai người này.

Thấy cảnh này, thiếu nữ trẻ tuổi và thiếu phụ mặc lam bào lại một lần nữa biến đổi thần sắc. Hai người đều không khỏi nhớ tới lời đồn gần đây rằng Hoàng Kim

Cự Giải đã bị một tiểu tử của Nhân tộc thu phục.

Điều này hai người đều bán tín bán nghi, nhưng trước mắt thấy Giải Đạo Nhân không nói lời nào, lại giống như là thủ hạ của Hàn Lập thì trong đầu không khỏi thầm nửa tín nửa ngờ điều này.

"Không ngờ tại địa phương hẻo lánh này lại gặp được với đạo hữu. Nhưng nếu chỉ là đi ngang thì bọn ta cũng không làm khó dê, để ngươi đi cũng không có vấn đề gì. Lam tỷ tỷ, ngươi cảm thấy thế nào?" Anh mắt của thiếu nữ trẻ trung nhìn sang thiếu phụ mặc lam bào, thản nhiên cười.

"Hừ, nếu không phải có Giải Đạo Hữu ở đây thì một tên tiểu tử như ngươi đừng hòng rời đi được. Chỉ là một gã tu sĩ Nhân tộc mà dám hoành hành gây loạn ở thánh giới chúng ta. Lần tới đừng để bổn tọa gặp được, nếu không thì đó sẽ là ngày chết của ngươi." Thiếu phụ mặc lam bào ánh mắt dừng lại trên người Hàn Lập và Giải Đạo Nhân, sát khí trong mắt chợt lóe, cuối cùng cắn răng một cái, oán hận nói.

Hiên nhiên là ả hoàn toàn không nguyện ý thả cho gã tu sĩ Nhân tộc này rời đi chút nào. Nhưng việc Bảo Hoa ở trước mắt mới là quan trong nhất nên đành miễn cưỡng đồng ý.

"Vậy làm phiền hai vị tiền bối rồi." Hàn Lập trong lòng thật sự thở phào, mỉm cười đáp lại.

Về phần nhị ma cùng với Bảo Hoa, người từng là thủy tổ của Ma giới giao tranh, hắn hoàn toàn không có chút hứng thú nào quan tâm cả.

Thiếu phụ mặc lam bào lại hừ một tiếng, một ngón tay hướng về một cây cờ màu xanh khiến cho cây cờ lập tức lớn lên, cao hơn mười trượng, trên mặt ngũ sắc chuyển động, lại có hồ quang màu xanh quấn quanh truyền ra từng tràng tiếng sấm đì đùng.

"Mở!"

Thiếu phụ quát khẽ một tiếng.

Cây cờ run lên!

Trong phút chốc, tiếng sét thật lớn truyền đến, một đạo hồ quang màu xanh như con giao long từ trên đỉnh cây cờ bắn ra, bay lên cao hơn trăm trượng mói bắt đầu ngưng tụ lại thành một đoàn, sau đó lại biến ảo thành một đám ký hiệu màu xanh.

Đám ký hiệu màu xanh này chợt lóe rồi nhập vào hư không, tiếp đó ở chỗ cũ hào quang chợt lóe, một lỗ thủng lớn đột nhiên xuất hiện, bên kia là bầu trời xanh thăm thẳm.

Mà cùng lúc đó, vô số đạo điện quang màu xanh ở trước người Hàn Lập cũng mở ra hai bên, tạo ra một con đường nhỏ an toàn để dẫn ra bên ngoài.

Vị Lam Bộc Thánh tổ này đúng là vô cùng quyết đoán, một khi đã có quyết định, dù trong lòng không muốn nhưng vẫn lập tức mở ra một thông đạo dẫn ra ngoài.

Hàn Lập thấy vậy thì vô cùng cao hứng, chân dẫm một cái, chiếc xe lập tức chạy một hơi tới cửa của thông đạo.

Nhưng ngay lúc này, Bảo Hoa đang ở trong vầng sáng màu vàng đột nhiên thở dài, đôi mắt đẹp mở ra, đồng thời nói ra một câu làm Hàn Lập phải biến sắc:

"Hàn đạo hữu, ngươi không muốn đi tìm Tiểu Linh Thiên sao? Nếu ta hôm nay ngã xuống ở đây thì chắc chắn trên đời này sẽ không có người thứ hai nào có thể tìm ra vị trí của Tiểu Linh Thiên."

"Làm sao ngươi biết ta muốn đi tìm Tiểu Linh Thiên?" Hàn Lập thân hình bất động, ánh mắt đầy phức tạp nhìn vào Bảo Hoa, sắc mặt liên tục thay đổi, sau đó mới hỏi lại.

"Không biết Hàn đạo hữu thực sự quá bận rộn hay đã hoàn toàn quên rồi, tiểu nha đầu bên cạnh ngươi từng ở cùng ta một đoạn thời gian, làm sao ta lại không biết chuyện về Tiểu Linh Thiên chứ!

Mặc dù không biết Hàn đạo hữu muốn tới Tiểu Linh Thiên tìm người nào hay vật gì đó, nhưng chắc chắn đối với đạo hữu thì nó có vai trò cực kỳ quan trọng đi. Sắc mặt của Bảo Hoa không chút thay đổi, thập phần bình tĩnh nhìn hắn trả lời.

------oOo------

Chương 2136: Đại Chiến Trong Tuyệt Trận (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nghe xong lời này có chút nửa tin nửa ngờ nhìn sang Chu Quả Nhi.

"Tiền Bối, ta không biết đã bị người ta tra xét lúc nào. Trong khoảng thời gian trước đó ta lúc nào cũng hôn mê bất tỉunh." Chu Quả Nhi có chút sợ hãi giải thích.

"Lấy thần thông của đối phương thì việc ngươi bị tra xét mà không hề hay biết là chuyện bình thường. Ta cũng không trách phạt đâu, ngươi không cần phải lo lắng." Hàn Lập lắc đầu an ủi thiếu nữ đôi câu, sau đó âm thanh hắn trở nên băng hàn nhìn qua Bảo Hoa nói:

"Làm sao ta có thể tin lời nói của ngươi là thật đây? Nếu ngươi không đưa ra chứng cớ để ta tin tưởng mà muốn kéo ta vào cái lò than này thì quả là mơ mộng hão huyền rồi. Sau này ta dành chút thời gian tìm kiếm phương pháp cũng được, đâu cần phải vì mấy câu nói của ngươi mà mua lấy việc mạo hiểm như thế vậy?"

Nói xong Hàn Lập liếc qua hai người Lam Bộc Thánh Tổ và thiếu nữ trẻ trung, hai người này cũng đang chú ý về bên này.

Hai nữ tử này thấy cảnh Bảo Hoa níu chân Hàn Lập lại để thương lượng trao đổi, sắc mặt của hai người liền hiện lên vẻ khó coi.

Tuy vậy nhưng cả hai đều không phải dạng Ma tộc bình thường, thấy Hàn Lập còn chưa thực sự quyết định có tương trợ Bảo Hoa hay không nên cũng chẳng tạo thêm hành động dại dột gì mà chỉ chăm chú nhìn cuộc nói chuyện của bọn họ.

"Tất nhiên khi ta nói vậy thì phải có chứng cứ. Bây giờ ta sẽ cho

ngươi xem vật này, là thật hay giả đạo hữu cứ việc phán đoán." Hai mắt đẹp lung linh của Bảo Hoa chớp động, mỗi nàng khẽ nhúc nhích nhưng lại không có âm thanh nào được phát ra, rõ ràng là nàng đang truyền âm tới nơi đây.

Đầu tiên trong lòng Hàn Lập cảm thấy nao nao, tiếp đó hư trong trước mặt chớp động, một đoàn quang hà thần bí hiện ra, lóe sáng vài cái rồi bay tới gần Hàn Lập.

Khi thần niệm mới đảo qua liền phát hiện ra đây là một cỗ thần niệm đang bao bọc vật gì đó ở bên trong. Bàn tay của Hàn Lập khẽ động đã đem vòng sáng bắt xuống sau đó chà xát nhẹ rồi chăm chú nhìn.

Cái này.

Vật này rõ ràng là một khúc gỗ màu đen như mực, mặt ngoài có một tầng hào quang màu vàng thật mỏng như có như không.

Hàn Lập nhanh chóng nhớ lại, hắn nhận thấy mình không hề có chút ấn tượng nào cũng như chưa bao giờ gặp qua loại vật này.

"ơ, không phải đây là Thái Huyền Cương Mộc sao?" Chu Quả Nhi vừa trông thấy đã có chút giật mình thất thố.

"Ngươi biết vật này?" Hàn Lập thản nhiên hỏi.

Tiền bối, đây chính là loại linh mộc chỉ có ở Tiêu Linh Thiên của ta, nó phải mọc cả trăm năm mói dài được nửa tấc, một ngàn năm mới mọc được cái lá đầu tiên, lại mất cả vạn năm sau mới nở hoa. Đây là loại tài liệu vô cùng quý hiến để luyện chế pháp khí, ở Tiểu Linh Thiên nó vốn được gọi là thần mộc. Trước đây ta có gặp qua một khối nhỏ chỉ bằng hạt đậu, đó cũng là lần đâu tiên ta được biết đến cái tên Thái Huyền Cương Mộc này." *Mai mắt của Chu Quả Nhi mở to nhìn chằm chằm vào khúc gỗ có kinh hoảng.*

"Thật sao? Ngươi dám khẳng định loại linh mộc này chỉ có ở Tiểu Linh Thiên mà các giới diện khác không có? Hay là ngẫu nhiên nhận nhầm nó với loại tài liệu khác?" *Hàn Lập nhướng mày, hắn* *hoài nghi hỏi lại.*

Theo lời kẽ của một tiền bối người Nhân tộc ở Tiêu Linh Thiên thì Thái Huyền Cương Mộc không phải từ giới diện khác truyền tói, mà nó được sinh ra bởi sự thụ phân hỗn tạp giữa nhiều loại linh mộc trong những tình huống vô cùng đặc biệt ở Tiếu Linh Thiên mới có thê biến dị thanh một gốc cây này, ở giới diện khác tuyệt đối không thể có được cây thứ hai như vậy. Hơn nữa Nhân tộc của ta ở Tiểu Linh Thiên đã từng sảy ra một trận đại chiến với nhiều tộc khác vì tranh đoạt loại cây này. Chính vì vậy nên vãn bối không thể nào nhầm lẫn Thái Huyền Cương Mộc với vật khác được." Chu Quả Nhi thành thật đáp lời.

"Thì ra là vậy!" Hàn Lập vuốt ve khúc gỗ trong tay, nhưng trong mắt hiện lên rất nhiều sao động, khuôn mặt dần dần trở lên trầm ngâm.

"Hàn đạo hữu, nếu ngươi còn muốn đi ra thì thông đạo này sẽ không còn tồn tại lâu nữa đâu!" Đúng lúc này thiếu nữ trẻ trung bình thản nhắc nhở.

Còn thiếu phụ áo lam dấy lên một tia sát khí trong mắt rồi quát đến chói tai:

"Nếu ngươi không muốn đi thì cứ vĩnh viễn không cần phải đi nữa."

Cùng lúc đó, cây cờ phía trước thiếu phụ bỗng nhiên phát ra từng tràng tiếng vù vù, thông đạo trước mặt cũng run nhẹ lên, dường như có thể xụp xuống bất kì lúc

"Đi thôi!"

Hàn Lập nhìn thấy vậy hai mắt co quắp lại rồi không chút do dự thốt lên một tiếng.

Ngay sau đó, dưới chân hắn phát ra một tiếng ông lên, hóa thành một đoàn hào quang bay vút đi. Đoàn hào quang dọc theo thông đạo chớp động vài cái lao thẳng đến cửa rồi biến mất không thấy bóng dáng.

Trông thấy hành động này của Hàn Lập, thiếu phụ áo lam cùng với thiếu nữ trẻ trung tỏ ra rất vui mừng, riêng Bảo Hao Thánh Tổ chỉ chớp chớp đôi mắt một chút, còn lại nàng không hề tỏ thêm biểu hiện nào khác.

Lúc này, ngón tay của thiếu phụ áo lam khẽ điểm về phía trước, nhất thời hào quang trên thân cờ màu xanh sáng rực lên, thông đạo trong hư không bên kia cũng nổ vang rồi vỡ ra thành từng mảnh.

Toàn bộ thế giới lôi điện lại khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Thiếu nữ trẻ trung thấy vậy liền cười với Bảo Hoa:

"Bảo Hoa tỷ tỷ, xem ra ngươi không thuyết phục được tên tiểu tử Nhân tộc kia rồi. Cũng dễ hiểu thôi, nếu là ta thì ta cũng chẳng dại gì chịu mạo hiểm như vậy. Hay lắm, hiện giờ pháp lực của tỷ đã hao cạn không thể cầm cự thêm được nữa rồi, tiếp theo sẽ do đích thân chúng ta tiên hai ngươi đi một đoạn."

Vẻ cười cợt trên mặt nàng thu lại, bàn tay trắng như ngọc cũng không hề chần chờ phất lên ma tượng phía trước.

Tức thì một vầng sáng màu bạc trên thân tượng tỏa ra làm cho hư không xung quanh chấn động, tiếp đó xuất hiện thêm một hư ảnh màu bạc cao hơn mười trượng, sau khi ngưng đọng lại, hư ảnh biến thành một thực thể màu bạc thật lớn.

Ở bên kia Lam Bộc Thánh Tổ cũng há miệng phun ra một đoàn tinh khí, chóp động một chút rồi đoàn tinh khí nhập thẳng vào năm lá cờ nhỏ khác.

Ngay lập tức năm lá cờ này phát ra từng tiếng nổ vang rồi hóa lớn cao lên hơn mười trượng giống hệt như cây cờ ban nãy. Tất cả đồng thời xoay thành vòng tròn, ở trong điện quang chúng biến thành sáu con giao long màu xanh uyển chuyển, giương nanh múa vuốt lao thẳng đến vầng sáng màu vàng xung quang Bảo Hoa mà đánh.

Bên trong vầng sáng màu vàng, Hắc Ngạc đang biến thành khổng lồ giận dữ gầm lên, hơn mười cụm ma khí màu đen do hắn không ngừng phun ra liền biến thành mười con rắn lớn trực tiếp nghênh đón sáu con lôi giao màu xanh.

"Ầm ầm ù" một trận nổ liên miên không ngớt!

Anh sáng màu xanh va chạm với luồng sương màu đen liền nổ ong lên, hơn mười con rắn lớn lập tức bị xé nát tanh bành.

Con cá sấu lớn đau đớn hét lên, ma khí đang phun ra từ trong miệng cũng bị sặc nghẽn lại, thân hình nó ở trong làn sáng màu vàng cũng loạng choạng một trận.

Hiển nhiên là trong lần giao phong vừa rồi nó đã ăn không ít đau khổ.

Mà lúc này sáu con gao long không còn bị ngăn cản nữa, chúng khẽ quẫy lên đã liền xuất hiện bên cạnh vầng sáng màu xanh rồi đồng loạt bổ nhào tới.

Nhung chính thời khắc này, sắc mặt của Bảo Hoa trầm xuống, nàng cầm một cái giản ngăn khẽ rung lên.

Nhất thời chiếc giản ngắn vòng một vòng theo phía trên vầng sáng rồi lao ra tạo thành một tiếng rít choi tai.

Mấy con lôi giao màu xanh đang hung hãn bổ nhào tới quầng sáng màu vàng nhất thời bị ngưng trệ, động tác của chúng trở nên chậm chạp hơn gấp trăm ngàn lần, lập tức chúng bị giam chặt lại bên ngoài sát với vầng sáng.

Thiếu nữ trẻ trung thấy vậy liền hù lạnh rồi đưa hai tay lên bấm niệm pháp quyết!

Ma ảnh màu bạc ở trước ngời phát ra từng tiếng vù vù, một bàn tay màu bạc thật to cũng hiện lên, rồi không biết bằng cách nào nó đã dài ra mấy trăm trượng, bất ngờ xuất hiện ngay trên không vầng sáng màu vàng. Hào quang màu bạc sáng rực lên, cánh tay như một quả núi nhỏ vỗ xuống.

Hư ảnh bàn tay chưa thật sự đánh xuống mà đã cuồn cuộn truyền đến một cỗ sức mạnh kinh người làm cho vầng sáng màu vàng lóe lên, rồi bị ép dẹp xuống.

Bảo Hoa đang ngồi trong vầng sáng hai mắt chớp động, bàn tay thon thả như ngọc của nàng nâng lên bắt lấy chiếc giản ngắn rồi nhẹ nhàng phất giản bắn lên không trung.

Đòn này nhìn như vô cùng hời hợt không có chút uy lực nào, nhưng chiếc giản ngắn kia vừa lóe lên đã quỷ dị đánh thẳng vào trung tâm bàn tay màu bạc.

Đầu tiên là một âm thanh vang lên đinh tai, tiếp đó là một vầng sáng chói mắt ngay dưới bàn tay tỏa ra dấy lên lột cơn lốc màu vàng tràn ngập ra khắp nơi, chẳng những nó đem bàn tay thật lớn này với đám giao long đang ở gần quang cầu màu vàng xé rách tanh bành, mà còn thừa thế mãnh liệt hướng ra bốn phương tám hướng cuốn đi.

"Không ổn, nàng đã tự bạo Chấn Nguyên Giản!"

"Nàng đã muốn liều mạng rồi, ngay đến cả chí bảo đã tế luyện qua vô số năm như thế mà cũng không cần giữ lại nữa!"

Lam Bộc Thánh Tổ cùng thiếu nữ trẻ trung nhìn thấy cảnh này liền phát hoảng, thân hình bọn chúng nhanh chóng giật lùi lại rồi sau một cái chớp động đã trốn thẳng vào trong biển mây.

Tuy vậy nhưng hai người cũng không quá mức kinh hoảng.

Đối với hai người này mà nói thì có đem bảo vật tự bạo cũng không thể thoát khỏi Lục Tuyệt Thanh Lôi trận được, mà ngược lại còn làm cho chút pháp lực cuối cùng của Bảo Hoa tiêu hao sạch sẽ đi.

Kể từ đó hai người không cần tốn công tốn sức để bắt giữ đại địch trước mắt nữa.

Nhưng ngay lúc hai ma nữ này đang đợi cho uy lực của vụ nổ tản đi thì đột nhiên trên không trung truyền tới một tiếng nổi khiến trời long đất xụp. Tiếp đó là cả biển mây run lên, một cỗ khí tức vô cùng đáng sợ từ trên cao một mạch truyền xuống.

Thế giới của lôi điện này dao động kịch liệt, trên cao liền hiện ra một vòng màu vàng to khủng khiếp giống như vầng thái dương, sau đó nó hóa thành một cột sáng khổng lồ bắn thẳng xuống.

Chỉ thấy ánh sáng màu vàng lóe lên, nơi thiếu phụ cùng với thiếu nữ trẻ trung đứng khi nãy bị cột sáng màu vàng xuyên qua. Sau khi áng sáng màu vàng tan hết đi, nơi đó chỉ còn lại hai cái lỗ màu trắng thật lớn.

Bảo Hoa ở trong vầng sáng màu vàng thấy vậy liền khẽ mim cười, nàng phất tay áo lên đem chút pháp lực còn sót lại cuốn ra một mảng sáng màu hồng mờ nhạt, khi mảng sáng bay qua, thân hình của Hắc Ngạc cũng biến mất không thấy đâu

Đồng thời hư ảnh một gốc hoa thụ màu hồng cũng hiện lên phía sau lưng nàng, toàn thân nàng chìm vào quang hà màu hồng một chút rồi biến mất vô ảnh vô tung.

Trên bầu trời bên ngoài tòa trận pháp lớn khủng khiếp này, Hàn Lập vẫn giữ vẻ mặt lạnh băng đang phóng đi như bay. Bên cạnh hắn là một con cua màu vàng lớn tới vài trăm trượng nhìn vô cùng dữ tợn đang đứng lơ lửng. Ngoài ra trong cái miệng khổng lồ đang từ từ khép lại của nó, có thể mơ hồ thấy được một ít kim quang còn sót lại đang chớp động liên hồi.

Công kích kinh người vừa rồi chính là của Giả Đạo Nhân khi đã hiện nguyên hình dưới yêu cầu của Hàn Lập, một kích toàn lực thật sự quá mức khủng bố!

------oOo------

Chương 2137: Linh Vực Lại Xuất Hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chu Quả Nhi đứng bên cạnh há hốc cái mồm nhỏ xíu, cả nửa ngày sau cũng không ngậm lại được.

Tất nhiên nha đầu này không thể ngờ được rằng, Hàn Lập mới thoát ra khỏi trận pháp đã trở mặt cho Hoàng Kim Cự Giải phát động đòn công kích kinh người đến vậy.

Còn Hàn Lập thì khẽ tặc lưỡi cười nhẹ với Hoàng Kim Cự Giải:

"Cám ơn Giải huynh đã giúp, nếu huynh không nhìn ra chỗ Sơ hở của pháp trận thì công kích vừa rồi cũng không thể có tác dụng lớn đến như vậy."

"Nếu đãy là Lục Tuyệt Thanh Lôi trận hoàn chỉnh, hoặc ta đang bị nhốt ở bên trong thì không thể làm được như vậy. Nhưng với tình hình như hiện tại thì chỉ cần nhấc tay mà thôi. Tuy vậy thì lần sau muốn ta ra tay thì không được thiếu lục dịch cho ta đâu nhé." Vẻ mặt của Hoàng Kim Cự Giải tỏ ra không mấy để ý, nó nói với cái giọng ông ông.

"Giải huynh cứ yên tâm đi, không cần biết ngươi ra tay bao nhiêu lần nhưng ta tuyệt đối sẽ không đưa thiếu cho đạo hữu dù chỉ một giọt." Hàn Lập khẽ cười đáp.

"Cũng không cần biết sau này ngươi đưa cho ta bao nhiêu lục dịch, nhưng chỉ cần số lượng trước đây đã tiêu hao hết thì ta cũng sẽ lập tức dừng tay." Hoàng Kim Cự Giải cũng trả lời không hề có chút khách khí nào.

"Được rồi, nếu đạo hữu không muốn thỏa thuận, như vậy cứ theo ước định trước đây đi.

Nhưng số lục địch đã đưa cho đạo hữu trước đây cũng đủ để đạo hữu toàn lực tương trợ trong một khoảng thời gian rồi." Hàn Lập không chút nể nang, miễn cưỡng cười trả lời.

Cho dù con cua này nhìn bề ngoài rất thông minh nhưng nó chỉ quan tâm đến một điều duy nhất chính là loại lục dịch thần bí kia, hơn nữa tính tình còn cố chấp lạ thường, không cách nào lung lay được.

Sau khi con cua nghe xong lời này, nó lặng im không nói gì rồi xoay hai con mắt trong suốt đến lạnh lùng nhìn chầm chầm xuống hư không phía dưới.

Cái lỗ trên trận pháp bị xuyên thủng khi nãy nhanh chóng liền lại như ban đầu, mà từ xa nhìn lại, phái dưới nhanh chóng trở thành một mần xanh thẳm, biển sương mù khi bên trong cũng ngay lập tức bị dấu kín hoàn toàn.

Đúng lúc này, một đoàn dao động phóng đến như bay, ánh sáng màu hồng lóe lên, liền có một bóng đáng hiện ra không chút tiếng động. Khuân mặt nàng tái nhợt, nhìn kỹ lại thì đúng là Bảo Hoa.

Thiếu nữ này vừa mới xuất hiện chỉ nhìn thoáng qua Hàn Lập một lân rồi không nói không rằng mÓC ra một cái bình ngọc màu đỏ rực như lửa. Nàng vội vàng đốc chiếc bình ra một viên đan được mầu xanh biếc rồi nuốt ngay vào miệng.

Nhưng không để cho Hàn Lập kịp nói điều gì với nàng, cảnh sắc ở phía dưới cũng nhanh chóng thay đối. màn cấm chế đãng che đậy ở bên dưới mau tan đi, thay vào do là một biển sương mù cuồn cuộn.

Cùng lúc đó từ trong biển sương mù vang lên một tiếng thét thật dài, vô cùng phẫn nộ.

Hai bóng người một vàng một lam nhoáng lên rồi bất thình lình hiện ra bên trên không trung biển sương.

Sau khi hai bóng người này ngưng lại rõ ràng liền hiện ra dung mạo của thiếu nữ tre trung và thiếu phụ mặc áo bào màu lam.

Nhưng cả hai người này đều dùng ánh mắt vô cùng oán độc nhìn về phía Hàn Lập.

"Hay lắm, lúc trước ta còn muốn cho ngươi một con đường sống, thật vạn lần không thể ngờ được ngươi lại muốn chui vào chỗ chết" Thiếu nữ trẻ trung nói xong liền cầm ma tượng trong tay ném lên trời cao. Ngay lập tức nó lại hóa thành một pho tượng ma màu bạc cao đến vài chục trượng. Cánh tay còn lại của ả lại bấm pháp quyết, ma diễm trên người nàng bốc lên quay cuồng, sau khi ngưng đọng lại liền hóa thành một con thú màu đen, trông cũng không giống trâu, mà cũng chẳng có điểm nào giống ngựa.

Toàn thân con ma thú này đều là ma diễm màu đen, trên đầu nó mọc thêm ra hai cái sừng cong vút thật to, bên cổ lại có vô số ma diễm hóa thành lông mai thật đài, nhìn vô cùng uy mãnh.

Còn sắc mặt của thiếu phụ áo lam đang đứng bên kia thì âm hàn đến thấu xương, ngay một câu với Hàn Lập ả cũng chẳng thèm nói ra. Hai tay chà xát, đột nhiên có vô số đạo quang hà màu lam từ trên người tuôn ra, tiếp đó ánh sáng trong suốt lóe lên, từ vị trí của ả làm trung tâm bỗng xuất hiện một tòa băng sơn cao đến mấy trăm trượng.

Con rùa không lồ dưới chân ả cũng gầm lên mấy tiếng, hình thể của nó trong màn hào quang màu lam nhanh chóng phóng to lên, rồi biến thành một con quái vật to không thua gì tòa núi bang kia. Ánh sáng màu đỏ trong hai mắt nó chớp động liên tục, hơn nữa khí tức được nó tỏa ra đáng sợ không thua kém gì so với một tu sỹ Hợp Thể Hậu Kỳ.

Thấy tình hình này Hàn Lập không đấm chậm trễ chút nào, miệng hét to một tiếng, hào quang màu vàng trên người tỏa ra rực rỡ, hắn nhanh chóng biến thành một con vượn lông vàng cao đến sáu bảy trượng. Tiếp theo hai tay hắn phất vào hư không, lập tức có hai tòa núi một xanh một đen bí ẩn hiện lên.

Cùng lúc đó, hào quang màu vàng ở hai bên sườn lóe lên, lập tức có thêm hai bóng người cao lớn xuất hiện.

một cái màu vàng chói mắt, một người lại mặc áo bào xanh mướt, cả hai đều có khuôn mặt giống y như Hàn Lập.

Đúng là Phạm Thánh Kim Thân đã cô đọng thành thực thể và Chi Tiên Linh Khu.

Hàn Lập tự tin vào thân thể mình đã được thoát thai hoán cốt nhờ Tinh Linh Liên và Tầy Linh Trì, cộng thêm sự trợ giúp của hai đại hóa thân thì dư sức đối phó với một gã phân thân của Thủy Tổ.

Còn Lam Bộc Thánh Tổ thì chỉ cần giao cho Hoàng Kim Thánh Giải đối phó là được.

Hắn cũng không đám kỳ vọng vào việc con cua xuất thân từ ma Nguyên Hải này sẽ đánh chết một vị Thánh Tổ, nhưng chỉ cầm chân thì thật sự không phải vấn đề quá lớn.

Sau khi vang lên một tiếng sét chói tai, trên người Hoàng Kim Cự Giải tỏa ra chi chít hào quang màu bạc. Hai cái càng khổng lồ của nó hơi nhoáng lên tạo thành hai tiếng *"oanh" "oanh"* lập tức giữ hai gọng kềm trên mỗi chiếc càng hiện ra một quang cầu màu vàng lớn đến kinh người, lại còn phát ra âm thanh vu vù.

Tuy hai khỏa quang cầu này chưa được bắn đi nhưng nó đã tỏa ra uy lực vô cùng đáng sợ làm cho Lam Bộc Thánh Tổ đang đứng ở xa khi cảm ứng được cũng phải tái mặt. Công kích của ả đa được chuẩn bị kỹ lưỡng, nhưng lúc này ả lại tỏ ra kiêng sợ không đám ra tay.

"Hai vị đừng tưởng bở, các ngươi muốn cùng Hàn mỗ đại chiến một trận sao? Cho dù kết quả trận chiến này có thế nào đi nữa nhưng ta nghĩ hai vị cũng không có nhiều cơ hội đâu. Tốt nhất là nên để cho Bảo Hoa tiền bối ở lại đi." Cái miệng to dùng của cự viên do Hàn Lập biến thành nói ra với giọng vang như sấm dậy, hắn cũng cố tình nhìn thoáng qua Bảo Hoa phía bên này.

Không biết vừa rồi đã ăn loại đan được kỳ điệu gì. Nhưng mới chỉ có một chút thời gian điều tức mà hai má nàng đã hồng hào trở lại, dao động của pháp lực trên thân nàng cũng khôi phục lại một ít.

"Cho dù chỉ có một phần trăm cơ hội thì bọn ta cũng phải thử một lần. Tiểu bối, việc gì ngươi phải đứng ra gánh họa cho người khác, bây giờ nếu ngươi suy nghĩ lại thi vẫn còn kíp. Chỉ cần ngươi xoay đầu bỏ đi thì bổn tọa chẳng những không truy cứu sự việc đã xảy ra lúc nãy, hơn nữa còn nói vớ? Nguyên Yểm hủy bỏ lệnh đuổi giết ngươi để cho ngươi được an toàn trở về Linh Giới. Nếu không cho dù sau trận chiến này mà ngươi vẫn giữ được tính mạng, thì Truy sát Lệnh sau này cũng có phần của ta ở trong đó." Hai hàng lông mày của thiếu nữ trẻ trung dựng lên, quát.

"Dừng tay thì không thể được. Nếu ta đã ra tay thì sẽ không bỏ dở giữa chừng. Còn về lệnh truy sát ta ư, dù sao cũng đã có một cái của Nguyên Yểm, thêm một cái thì có nhằm nhò gì?" Ánh sáng màu lam chớp động trong hai mắt cự Viên, miệng hắn nói oang oang. Một khi hắn đã quyết định sẽ mau trở về Linh giới nên chẳng có lý do gì đi sợ hãi một tên đại Thủy Tổ ở cái giới điện khác là ma giới này.

Huống hồ cho dù bản thể của đối phương có tới thì với thần thông của hắn nếu không địch lại cũng nắm chắc được vài phần chạy thoát.

"Hay lắm, ngươi đã thực sự muốn nhúng tay vào chuyện này, nếu vậy thì bổn tọa cũng liều mạng không cần khỏi hóa thân này nữa để bắt ngươi nằm lại đây. Lam tỷ tỷ, trước tiên ngươi hãy cầm chân Hoàng Kim Thánh Giải, ta sẽ thi triển bí thuật cuốn lấy những người còn lại, chờ khi mấy đại hóa thân của ngươi tới rồi chúng ta toàn lực giết hết bọn chúng, vẻ tàn ác hiện lên trên khuôn mặt thiếu, nữ trẻ trung, ả quay sang nói với Lam Bộc Thánh tổ.

*"*Tốt, ta cũng đang có ý này, cùng lắm khoảng một nén hương nữa thì mấy đại hóa thân của ta cùng với đám thuộc hạ sẽ tơi đây. Lam Bộc Thánh Tổ lạnh lùng đáp ứng rồi không chút do dự nhấc hai tay đặt lên tòa núi băng, hướng về phía Hoàng Kim Cự Giải đẩy tới.

"Phanh", một âm thanh trong trẻo vang lên.

Cả ngọn núi băng vỡ vụn ra thành nhiều điểm sáng màu lam, chợt lóe lên rồi biến mất trong không trung.

Ngay sau đó, khắp nơi xung quanh Hoàng Kim Cự Giải bất thình lình hiện ra vô số đốm sáng màu lam, các điểm sáng này lóe lên một cái rồi không một tiếng động biến ảo thành một ngọn núi băng đem con cua vậy chặt vào trong đó.

Mà con rùa dưới chân thiếu phụ áo lam cũng há miệng phun ra một đạo khí mầu trắng, sau khi mờ ảo đi, đoàn khí trắng đã giống như một sợi dây thừng quấn lấy xung quanh núi băng mấy vòng, đem Hoàng Kim Cự Giải buộc chặt lại.

Thật ra vị Lam Bộc Thánh Tổ này không muốn chính thức đấu với Hoàng Kim Cự Giải, ả định tạm thời đem nó vây khốn trước.

Thiếu nữ trẻ trung cũng thúc giục pháp quyết; ma tượng màu bạc trước người lớn lên, hai cánh tay to đồng thời vỗ về hai hướng khác nhau của Hàn Lập với Bảo Hoa. Còn quái thú bằng hỏa diễm sau lưng ả cũng há miệng phun ra một luồng hảo diễm cuồn cuộn, biến thành một vách tường bằng lửa đựng lên ngang bầu trời.

Trong chốc lát thân hình của Bảo Hoa cùng cự viên đã ở bên dưới bức tường bằng lửa này.

Cự viên do Hàn Lập biến thành thấy vậy chỉ hừ nhẹ một tiếng, hai tòa cực sơn trong tay cũng lóe lên rơi hướng về không trung ném đi. Cùng lúc này, hào quang trên người hai đại hóa thân ở hai bên cũng chớp sáng liên tục, đường như tất cả sẽ cùng ra tay ngàn chặn.

Nhưng vào khoảnh khắc này, Bảo Hoa vốn đang ở bên cạnh không tỏ ra chút thái độ gì lại bỗng nhiên than lên một tiếng nhẹ nhàng u oán.

"Tội tình như vậy làm chiii. '"

ÂM thanh u thán còn chưa tắt, bàn tay mịn như ngọc của nàng khẽ bâng quơ phất lên trước người, bờ môi như cánh đào xinh khẽ thổi ra một đoàn phấn hồng.

Cẩn thận nhìn vào đoàn sáng này thì rõ ràng nó được tạo thành từ vô số ký hiệu nhỏ li ti. Nhưng sau khi quay tròn một vòng nó lại vỡ vụn ra.

Trong phút chốc, vô số ký hiệu hình đóa hoa màu hồng như mưa bay lất phất hiện lên ở xung quanh, chợt chớp chợt nháy không ngừng, cực kỳ diễm lệ. Ở trung tâm cơn mưa hoa xuất hiện một sợi xanh biếc, sau khi mờ ảo đi, nó liền hóa thành một cái cây nhỏ màu xanh cỡ một thước, rồi với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, cái cây không ngừng lớn lên.

một nhịp thở sau, một gốc cây thật lớn đã mọc lên ngay trên bàn tay của Bảo Hoa, gốc của nó như đã hòa cùng với nàng làm một thể, cành lá xanh biếc lạ thường, trên khắp tán cây có vố số ánh sáng lấp lánh lưu chuyển không ngừng, dường như nó đang cuồn cuộn hút lấy pháp lực từ trong thân thể của nàng

Cùng lúc, trên các tán xanh biếc chợt mờ ảo đi, ở mỗi đầu cành cũng xuất hiện nhiều đốm sáng màu hồng, sau đó lại biến áo thành như đóa hoa, chỉ trong nháy mắt khắp cây đại thụ đã chi chít nở rộ những bông hoa màu hồng.

Khắp nơi trong không gian tràn ngập mùi hương hoa thơm ngát.

Rồi trải đầy hư không là âm thanh Phạn nổi lên, chỗ chỗ đều bay đầy những nhánh hoa, trong phạm vi bán kính ngàn trượng đã trở thành một biển hoa màu hồng, nơi đây thật giống như một vùng trời đất riêng biệt vậy.

Càng không thể tưởng tượng hơn nữa, cho dù là núi bàng, tay bạc, tường lửa, thì chỉ cần Sảo Hoa khẽ niệm thần chú rồi nói một chữ *"Tán"*. Sau đó trong biển hoa bạt ngàn, tất cả những thứ này đều lập tức tan biến đi theo lời nói của nàng.

"Huyền Thiên Linh Vực!"

Trong lòng thiếu nữ trẻ trung liền lặng đi, miệng ả thốt lên vài chữ, vẻ mặt cũng vô cùng kinh hoàng.

------oOo------

Chương 2138: Kinh Sợ Thối Lui

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đây là Huyền Thiên Linh Vực, quả là rất huyền diệu, ngay đến cả Băng Phong Thiên Địa của ta cũng bị phá bỏ dễ dàng. Nhưng Bảo Hoa không thể vận dụng được Huyền Thiên Hoa Thụ mới đúng chứ. Chẳng nhẽ là đã nhờ vào viên đan dược ngươi mới nuốt vào lúc nãy?" Vẻ kinh ngạc chợt lóe lên trong mắt Lam Bộc Thánh Tổ, ả thì thào nói.

"Lời nói vừa rồi của Lam Bộc đạo hữu rất chính xác, viên đan dược khi nãy đúng là đã kích phát tiềm lực của bản thân giúp ta lại có thể sử dụng Huyền Thiên Linh Vực một lần nữa." sắc mặt Bảo Hoa rất bình tĩnh trả lời.

"Cho dù có như vậy thì đã sao? Nhìn bộ dáng của ngươi lúc này có giỏi lắm cũng chỉ có thể dùng Huyền Thiên Linh Vực công kích thêm một hai lần thôi, sau đó chắc chắn sẽ không chống đỡ thêm được nữa." Khuôn mặt của thiếu nữ trẻ trung hiện lên vẻ âm trầm, ả nói lạnh lùng như băng.

"Dù chỉ một chiêu thôi cũng đã quá đủ rồi. Ta không tin sau khi các ngươi bị thương nặng rồi đấu với Giải huynh và Hàn đạo hữu đây mà vẫn thể bình yên vô sự." Bao Hoa cũng không thèm để ý đáp lại.

"Đừng ăn nói ngông cuồng khinh người quá đáng. Bảo Hoa tỷ tỷ, ngươi cho rằng mắt ta mù hay sao, hiện giờ ngươi đã như đèn dầu sắp cạn, nếu đánh ra một kích cuối cùng thì chẳng những chút pháp lực còn sót lại cũng cạn kiệt sạch mà còn tổn hại đến nguyên khí vốn đã bị thương, làm cho thương tích của ngươi càng nặng thêm nữa. Ta thật sự không tin ngươi dám làm loại việc lưỡng bại câu thương này. Đừng quên là dù sao ngươi cũng là một thành viên cấp Thánh Tổ của Thánh tộc, nếu như pháp lực*

hao tổn sạch sẽ không còn chút sức phản kháng mà rơi vào tay tên tiểu tử Nhân tộc này thì kết quả ra sao cũng không cần phải nói." Con ngươi của thiếu nữ trẻ trung co rụt lại, miệng ả nói ra những lời không mấy tốt đẹp.

Sau khi nghe xong những lời này, hai mắt Hàn Lập hơi nhíu lại, nhưng cũng không tỏ ra chút thái độ nào.

"Lời này ta cũng muốn nói với các ngươi. Lục Cực thì không tính, chỉ là một cái hóa thân thôi. Còn Lam Bộc, đây chính là bản thể của ngươi, nếu ngươi ép ta đánh kích cuối cùng này thì ta khẳng định sẽ dùng toàn bộ uy năng của Huyền Thiên Linh Vực đối phó với ngươi trước. Chỉ cần như vậy thì cũng có ít nhất ba bốn phần cơ hội cho ngươi ngã xuống ở đây. Không biết Lam đạo hữu có dám đánh canh bạc này không?" Bảo Hoa mỉm cười rồi quay qua thiếu phụ mặc áo bào màu lam hỏi.

"Ngươi dám đe dọa ta?" sắc mặt của Lam Bộc Thánh Tổ dần trở nên âm trầm.

"Cứ cho là như vậy đi, không biết đạo hữu lựa chọn thế nào đây? Muốn mạo hiểm tính mạng mình cùng ra tay với phân thân của Lục Cực, hay là dừng tay lại để cả ta và ngươi đều được bình an?" Bảo Hoa từ từ nói tiếp.

Thiếu phụ mặc áo bào màu lam nghe xong liền có chút phân vân khó quyết.

"Lam tỷ tỷ, chẳng nhẽ ngươi mới thấy Bảo Hoa phô trương thanh thế mà đã muốn rút lui sao? Chưa cần biết ả thực sự có thể dùng Huyền Thiên Linh Vực đánh ra một chiêu hay không, hay uy lực của nó lớn đến mức nào, nhưng ta không tin rằng với sức của ta và ngươi hợp lại mà không đỡ nổi!" Thiếu nữ trẻ trung thấy vẻ mặt của Lam Bộc Thánh Tổ liền kêu thầm *"không tốt"* rồi vội vàng ngắt lời.

"Một khi có Hoàng Kim Thánh Giải và tên tiểu tử Nhân tộc này nhúng tay vào thì tỷ lệ thắng bại của chúng ta còn khoảng năm năm mà thôi. Nhưng hiện giờ Bảo Hoa lại co thể xuất ra Huyền Thiên Linh Vực nên cơ hội thắng của chúng ta chỉ còn có một hai

phần. Với tỷ lệ mong manh như vậy, ta nghĩ không nên dây dưa nữa mới là lựa chọn sáng suốt. Nếu đúng là bản thể của ngươi tới đây thì ta sẽ đáp lại thành ý mà phiêu lưu một chuyến, nhưng chỉ có một cái hóa thân thì, hắc hắc...". Thiếu phụ mặc lam bào cân nhắc một lúc, cuối cùng sự nản chí cũng bắt đầu nhen nhóm trong lòng.

"Ngươi muốn thả hổ về rừng sao? Chờ lúc Bảo Hoa khôi phục lại nguyên khí rồi phá giới tìm đến tận cửa nhà ngươi, sợ rằng khí đó mới hối hận thì đã quá muộn đi." Thiếu nữ trẻ trung quát lên chói tai.

"Hừ, đến lúc kiếp nạn của Thánh giới xảy ra, chỉ sợ không biết toàn bộ Thánh Giới lúc đó sẽ náo loạn thành cái gì nữa. Mà thiên kiếp tiếp theo của ta cũng gần tới rồi, chưa biết có sống sót vượt qua nổi hay không thì làm sao ta có thể lo đến việc xa sôi như vậy. Huống chỉ cho dù có giết được đám người này, sẽ không biết bao nhiêu hóa thân của ta sẽ bị mất, hay bản thân ta sẽ phải tiêu hao bao nhiêu nguyên khí. Sau này làm sao có thể đối phó được với đủ loại kiếp nạn đây?" Thiếu phụ mặc lam bào hừ lạnh trả lời.

"Nhưng nếu có thể giết chết được Bảo Hoa thì theo như hiệp nghị trước đây, ngươi sẽ có được phương pháp tu luyện Huyền Thiên Linh Vực cung các loại bảo vạt, đến lúc đó ngươi..."

"Ta biết ngươi muốn nói gì, nhưng nếu nắm chắc được phần lớn cơ hội thắng thì với những chỗ tốt này không cần ngươi nói ta cũng ra tay. Nhưng cơ hội này thật quá xa với, như vậy đây không phải là một lựa chọn điên rồ hay sao? Thôi đi, ta đã quyết rồi, cũng đã bảo các hóa thân khác không cần tới đây. Nếu như ngươi vẫn chưa từ bỏ ý định thì ngươi cứ việc tự ra tay là được. Bảo Hoa, ngươi cho ta ra khỏi Huyền Thiên Linh Vực đi." Lam Bộc Thánh Tổ khoát tay chặn lại rồi xoay qua nói với Bảo Hoa.

Sắc mặt của thiếu nữ trẻ trung bỗng nhiên cực kỳ khó coi.

"Quả nhiên Lam đạo hữu đã lựa chọn sáng suốt." Bảo Hoa khẽ cười, gốc đại thụ màu xanh biếc trong tay khẽ run lên.

Lam Bộc Thánh Tổ cảm thấy quanh cảnh bốn phía thay đổi, sau khi giật mình xong đã thấy thân thể mình được chuyển tới một nơi cách xa hơn ngàn trượng ở bên ngoài Huyền Thiên Linh Vực.

Thiếu phụ mặc lam bào hơi rùng mình, ả lạnh lùng nhìn về phía Hàn Lập một cái sau đó rời ánh mắt sang thiếu nữ trẻ trung. Rồi không chút do dự quay người, hóa thành một đạo cầu vồng màu lam phá không bay đi.

Bộ dáng của ả đúng là không thèm quan tâm đến phân thân của Lục Cực chút nào.

"Hay lắm, bây giờ ta đã bất lợi. Ta cũng sẽ bỏ đi ngay lập tức. Bảo Hoa, ngươi hãy mở Huyền Thiên Linh Vực ra đi." Thiếu nữ trẻ trung thấy tình thế không ổn, ả cắn răng nhìn về Bảo Hoa nói.

"Thả Ngươi Sao?" Trong mắt Bảo Hoa bỗng hiện lên một tia sát khí.

"Để cho ả đi thôi." Đúng lúc này, ở một bên Hàn Lập bỗng nhiên nói vậy.

"Được, nếu Hàn đạo hữu đã muốn như vậy, hơn nữa chỉ là một khối hóa thân cũng không đáng là gì. Bổn tọa sẽ cho nàng một con đường sống." Bảo Hoa ngạc nghiên nhìn qua Hàn Lập, cũng không biết được trong lòng hắn đang nghĩ cái gì, nhưng đành mím cười đồng ý.

Sau đó cây đại thụ trên tay nàng chợt lóe, liền hóa thành một đoàn sáng nhập vào trong cơ thể nàng, đồng thời cả một bầu trời đầy hoa ảnh màu hồng cũng biến mất không thấy bóng dáng.

Thật không ngờ Bảo Hoa lại mau chóng thu lại Huyền Thiên Linh Vực như vậy.

Thiếu nữ trẻ trung thấy vậy lại nhìn về phía Hàn Lập một lúc, trong lòng nàng không khỏi có chút nửa tin nửa ngờ.

Hiên nhiên ả không hiểu được chuyện gì đang diễn ra lúc này, vì sao Hàn Lập đột nhiên nương tình cho ả. Chẳng nhẽ hắn muốn sau này tạo quan hệ tốt đẹp với bản thể của mình?

Nhưng dù vậy ả cũng chẳng quan tâm nhiều, thiếu nữ trẻ trung đè nén lại những hoài nghi trong lòng rồi thản nhiên cười với Hàn Lập, sau đó liền biến thành một quầng sáng màu trang mờ ảo phá không bay đi.

Còn Hàn Lập với Bảo Hoa cũng không hề muốn ngăn cản lại.

Lúc này trong lòng Hàn Lập đang cười khổ không thôi.

Nếu vừa rồi là hóa thân của Thánh Tổ khác, lại có cơ hội tốt như vậy thì hắn sẽ không thèm khuyên can làm gì, còn thâm chí tự hắn ra tay tiêu diệt đối phương là đàng khác.

Nhưng đây lại là hóa thân của Lục Cựu, vì e ngại đến tình hống hiện tại của Tử Linh nên hắn tự nhiên không dám làm việc tùy tiện.

Nếu các cỗ hóa thân của Lục Cực liên tiếp bị diệt, không chừng sẽ đến phiên Tử Linh bị ả bắt đi luyện chế thành hóa thân mới.

Dưới tình huống vừa rồi, Hàn Lập tha cho thiếu nữ trẻ trung một mạng, biết đâu sau này nhờ vậy lại cứu được mạng nhỏ của Tử Linh.

"Giải huynh, chúng ta đi thôi. Tuy hai ngươi kia đã đi rồi, nhưng chẳng may họ đổi ý quay lại, lúc đó Bảo Hoa tiền bối cũng không thể dùng thêm viên Thiên Hồn Đan thứ hai đâu." Hàn Lập quay sang nói với Hoàng Kim Cự Giải.

Con cua lớn khẽ gật, trên người phát ra một tiếng nổ lớn, rồi ngay trong vô số đạo điện quang màu bạc thân hình nó nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ của Giải Đọa Nhân.

Chớp mắt một cái, hắn đã xuất hiện bên một góc cái phi xa.

"Ngươi cũng biết đến Thiên Hồn Đan?" Bảo Hoa nghe vậy liền có chút bất ngờ.

"Tất nhiên ta biết loại kỳ dược này, thậm chí đã từng muốn luyện

chế một hai viên đem theo phòng thân, nhưng đáng tiếc là thiếu mất vài loại tài liệu không thể tìm kiếm được nên đành phải từ bỏ ý định. Nhưng về dược tính của hồn đan ta lại hiểu được vài phần, lúc nãy sau khi tiền bối vận dụng Huyền Thiên Chỉ Bảo hóa giải công kích xong liền không thể đánh tiếp chiêu thứ hai. Lời nói vừa rồi với hai ả kia chẳng qua chỉ là khoa trương nói không thành có mà thôi." Hàn Lập cười hắc hắc đáp.

"Viên Thiên Hồn Đan lúc nãy không phải do ta luyện chế, mà trong lúc tình cờ thu được một viên. Còn có thể đánh ra kích thứ hai hay không thì sao đạo hữu không tự mình đoán đi." Bảo Hoa không hề bị kích động bởi lời nói của Hàn Lập, chỉ thản nhiên đáp lại, sau đó thân hình nàng khẽ mơ hồ nhưng lại nhanh như chớp đã hiện ra bên trên phi xa, hơn nữa chỉ có cách Hàn Lập có gang tấc, dường như chỉ cần nhấc tay là có thể chạm được vậy.

Trong lòng Hàn Lập rất kinh hoảng nhưng trên mặt không hề tỏ ra chút khác thường nào, cũng không hề tránh né, hắn hơi nhún chân xuống một chút.

Ngay lập tức chiếc phi xa nhoáng lên, liền hóa thành một hư ảnh mơ hồ bắn đi, rồi nhắm thẳng về cuối chân trời mà bay mất.

Một ngày sau, chiếc phi xa đang trôi nổi lơ lửng ở tầm thấp trên một biển rừng bí ẩn bạt ngàn, Hàn Lập vẫn đứng trong phi xa vẻ mặt ngưng trọng suy nghĩ.

Bên cạnh hắn là Chu Quả Nhi và Giải Đạo Nhân, còn bóng dáng của Bảo Hoa đã biến đâu mất tích.

"Tiền bối, tư liệu mà Bảo Hoa tiền bối đưa lúc nãy có phải là thật không? Có thật như vậy sẽ tìm được lối vào của Tiểu Linh Thiên chứ?" Chu Quả Nhi nhìn Hàn Lập không chớp mắt, cuối cùng nàng không nhịn được cành nhỏ giọng hỏi.

Tất nhiên là thiếu nữ này đang nhớ đến quê hương của mình.

"Việc này thực không giả. Mà lấy thân phận của nàng cũng chẳng cần giở trò lừa gạt làm gì." Hàn Lập thở nhẹ, miễn cưỡng trả lời.

"Thật hay quá! Nếu vậy sau này vãn bối có thể trở về quê cũ rồi. Nhưng mà, tiền bối thực sự để cho nàng cứ vậy bỏ đi sao?" Đầu tiên Chu Quả Nhi vui mừng quá đỗi cười lên khanh khách, nhưng nàng như sực ra điều gì lại hỏi.

"Không cho nàng rời đi, chẳng nhẽ ngươi tưởng ta có thể cùng đưa nàng trở về Linh Giới được sao?" Khóe mắt của Hàn Lập nhảy dựng, nhưng hắn lại bâng quơ trả lời.

"Nhưng..., tiền bối! Nhìn bộ dáng của nàng như vậy thì người cũng có thể mạnh mẽ bắt nàng lưu lại!" Chu Quả Nhi mở tròn xoe đôi mắt liều lĩnh đoán mò.

"Khụ, ngươi tưởng ta chưa nghĩ đến việc này sao, chỉ là ta không nắm chắc thôi. Trước đây dù sao đối phương cũng là Thủy Tổ của Ma giới, ai mà biết được trong tay nàng còn có biện pháp bảo mệnh nào chưa xuất ra. Ta còn muốn bước tiếp con đường trường sinh nên không hứng thú cả hai cùng chết với một gã Ma tộc." Hàn Lập cười bất đắc dĩ trả lời.

Chú thích:

*Lưỡng bại câu thương: Hai bên cùng thua thiệt.

------oOo------

Chương 2139: Dị Biến Trong Thông Đạo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi nghe Hàn Lập nói như vậy, ban đầu Chu Quả Nhi còn tỏ vẻ không tin lắm, nhưng biết được sự kiêng kị trong lòng Hàn Lập, cuối cùng nàng chỉ biết lè lưỡi rồi không hỏi thêm gì nữa.

"Ta để cho Bảo Hoa đi thật ra là có mưu kế để tránh việc gặp phải tai họa sau này. Tuy Lam Bộc Thánh Tổ với Lục Cực đã rút lui nhưng sau khi bọn chúng chuẩn bị kỹ càng thì có đến tám chín phần sẽ quay trở lại. Nhưng chỉ cần đại địch của bọn họ là vị Bảo Hoa này còn sống, thì cho dù có căm hận chúng ta đến mức nào thì chúng cũng không thể đi tìm chúng ta trước được. Mà sau khi Bảo Hoa thoát nạn thì nàng sẽ càng thêm cẩn thận. Bọn Lục Cực muốn thành công sẽ gặp vô vàn khó khăn." Hàn Lập nhẹ nhàng nói.

"Thừa dịp đám người Ma tộc này còn đang tranh chấp lẫn nhau thì đây chính là thời cơ tốt để chúng ta trở về Linh giới. Đúng là Hàn tiền bối đã suy tính rất cẩn thận, Quả Nhi rất khâm phục a." Chu Quả Nhi nghe vậy tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Giải Đạo Nhân đứng nghiêm nghị ở một gốc phía xa, trên mặt không có một chút biểu cảm, lại càng không có ý kiến gì.

"Đi thôi. Tuy rằng ta suy đoán đám người Lục Cực đang cùng nhau đuổi theo Bảo Hoa, nhưng không thế không đề phòng các ả đột nhiên nảy ra ý nghĩ đâm ngược lại sau lưng, đem chúng ta biến thành mục tiêu truy đuổi của họ." Hàn Lập lạnh lùng nói. Tiếp theo đột nhiên đem pháp lực trong cơ thể vận chuyển, dưới chân bỗng xuất hiện một vòng hào quang.

Phi Xa bên đưới run lên, đem đám người Hàn Lập chạy như bay tới phía bìa rừng.

Cùng lúc đố, ở một nơi cách chỗ Hàn Lập không biết bao nhiêu vạn dặm, Bảo Hoa đang đứng trên đỉnh một ngọn núi, sắc mặt hoàn toàn khôi phục vẻ bình thường, nét mặt hết sức bình tĩnh, không có một chút nào giống với người đang bị trọng thương.

Phía sau nàng là Hắc Ngạc, trên người đang mặc một bộ chiến giáp màu đen. Hơi thở của hắn có chút suy nhược, sắc mặt hơi xanh xao nhưng vẫn đứng yên không nhúc nhích trông như một cây cột đá.

Hai người đứng trên đỉnh núi đã nửa canh giờ mà vẫn chưa có ý rời đi, giống như đang chờ đợi một thứ gì đó.

Tiếp tục thêm nửa canh giờ sau, bỗng phía chân trời có gợn dao động. Một cơn lốc màu vàng cuốn mạnh lên, hướng đỉnh núi bên này cuồn cuộn tiến tới.

Bảo Hoa nhìn thấy tình hình này rốt cuộc thần sắc mới khẽ động.

Cơn lốc tan đi, một bóng người bị mờ mờ trong làn hào quang màu vàng xuất hiện ở trên đỉnh núi.

"Bái kiến bảo Hoa đại nhân, thuộc hạ vừa nhận được tin liền chạy suốt ngày suốt đêm đến đầy.Nkưng vân muộn một ngày, thiếu chút nữa khiến cho đại nhân nguy hiểm đến tính mạng, thật sự là tội đáng muốn chết." Bóng người trong vầng sáng màu vàng vừa hiện ra lập tức tại không trung hướng về phía Bảo Hoa làm lễ tham kiến, nói với vẻ hết sức sợ hãi.

"Việc này cũng không trách ngươi được. Ban đầu ta tìm ngươi là có chuyện quan trọng muốn dặn đò, cũng không nghĩ sẽ rơi vào bẫy của Lục Cực và Lam Bộc. Bây giờ sợ rằng phải tới chỗ của ngươi ở lại, tạm thời tránh né sự truy tìm cua Lục Cực và Lam Bộc. Nhưng mới mấy năm nay không gặp, tu vi của ngươi cũng tiến bộ không ít. Cách cảnh giới Thánh Tổ chỉ còn một chút nữa thôi." Ánh mắt Bảo Hoa đảo qua qua bóng người màu vàng nhẹ nhàng nói.

"Năm đó nếu không được đại nhân giúp đỡ và thu nhận, thuộc hạ

đã sớm chết không toàn thây, nào có thể tu luyện đến cảnh giới như ngày hôm nay. Bây giờ có thể được phục vụ cho đại nhân, thật đúng là chuyện thuộc hạ cầu cũng không được. Lục Cực cùng Lam Bộc Thánh Tổ cho dù là cáo già, nhưng tuyệt đối sẽ không hoài nghi đến ta. Dù sao thì năm xưa ta cũng là một trong số rất ít các Ma tôn biểu lộ thái độ thù địch với ngài, hơn nữa ta vẫn duy trì mối quan hệ rất tốt với Lam Bộc Thanh Tổ." Bóng người trong ánh sáng vàng cúi đầu, cung kính nói.

"Thấy ngươi tự tin như vậy thì là tốt rồi. Xem ra ta gọi ngươi tới đúng là không sai chút nào. Được rồi, chúng ta lập tức đi đến động phủ của ngươi. Hai người nhóm Lục Cực và Lam Bộc sẽ không dễ dàng dừng tay, nhất định sẽ tiếp tục tìm ta." Bảo Hoa mỉm cười rồi rành mạch dặn dò.

"Vâng thưa đại nhân! Mời người hãy lên ma thuyền nghỉ ngơi trước. Trên đường dù có cờ gặp những kẻ mà ngài vừa nói thì đã có thuộc hạ ứng phó." Bóng người trong làn sáng vàng sau khi nói xong liền giơ một tay lên, lập tức thả ra một chiếc thuyền bay cỡ vừa.

Bảo vậy này trắng nõn như ngọc, tinh tế lạ thường. Rất đáng chú ý nhất chính là Ma văn màu vàng in trên thân thuyền, điều này ngầm chứng tỏ thân phận của chủ nhân nó.

Bảo Hoa nhìn thoáng qua chiếc thuyền nàng rất hài lòng gật đầu. Gót ngọc khẽ động, liền mang theo Hắc Ngạc bay vào trong thuyền, cùng tiến vào khoang rồi ngồi xuống nhắm mắt tĩnh dưỡng.

Mặc dù đại chiến đã qua đi một thời gian, nhưng hai người đều tổn hao nguyên khí nghiêm trọng, tự nhiên muốn dành hết thảy thời gian tiến hành điều dưỡng cơ thể.

Chỉ một cái chớp mắt bóng người được che bởi làn hào quang màu vàng đã đứng trên mui thuyên, ngay lập tức chiếc thuyền phát ra tiếng ù ù rồi hóa thành một đạo bạch quang phá không bay đi, chớp động vài cái đã biến mất tại cuối chân trời.

Gần nửa ngày sau trên đỉnh núi nhỏ chợt hiện lên vài trận dao động, trong hư không bất ngờ xuất hiện thêm năm người khác.

Hai người trong đó đúng là Lam Bộc Thánh Tổ cùng vị hóa thân của Lục Cực, là một thiếu nữ trẻ trung.

Hai người đứng bên cạnh Lam Bộc Thánh tổ cũng là hai thiếu phụ ngoài ba mươi tuổi. Một người mặc áo bào màu hồng, người còn lại mặc áo bào màu vàng, khuôn mặt của cả hai đều có vài nét hao hao giống với Lam Bộc.

"Phù đạo hữu không cần phải lo lắng, tuy lúc trước Bảo Hoa sử đụng được Huyền Thiên Linh Vực, nhưng cũng kể từ đó làm cho nguyên khí của ả tổn thương càng nghiêm trọng, trong thời gian ngắn pháp lực tuyệt đối không thể khôi phục lại được. Chỉ cần ả không phá giới trốn khỏi Thanh giới chung ta, còn đủ có trốn đi đâu cũng không cần phải sợ. Lúc này nhất định ả đã được người mới tới đấu đi. Nếu có thể tới đây nhanh như vậy thì nhất định không phải là tình cờ ngẫu nhiên, mà hơn nửa phải là Ma tộc cao giai ở gần khu này. Chúng ta chỉ cần phái mọt đám người đi kiểm tra, chắc chắn có thể tìm ra vị trí của ả."

"Lam tỷ tỷ nói đúng lắm. Phù đạo hữu là thủ hạ rất đắc lực của ta hơn nữa thần thông của hắn cũng không kém ta bao nhiêu, ngoài ra còn có thêm hai hóa thân của tỷ ở đây. Cho dù có thế nào đi nữa nhưng Bảo Hoa cũng khố có thể thoát khỏi tay chúng ta. Hiện giờ không cần biết phải hủy diệt cái gì trên thế gian này, Lam tỷ tỷ, ngươi muốn kiểm tra ai, nếu cần cứ giết luôn đi, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót." Trong mắt thiếu nữ trẻ trung dấy lên nỗi căm hận.

"Tất nhiên là phải kiểm tra vài tên trước đây có quan hệ sâu xa với Bảo Hoa, bọn họ là mối nghi ngờ lớn nhất." Thiếu phụ mặc áo lam không lưỡng lự trả lời, hẳn là ả đã nghĩ đến tình huống này rồi.

"Lam tỷ tỷ, ta muốn nhờ ngươi cho một ít thủ hạ đem các truyền tống trận trong những thành thị gần đây đóng hết lại. Không có truyền tống trận, cho dù trong lúc túng quẫn Bảo Hoa tự mình phi độn thì cũng không thể chạy xa được." Hai mắt của thiếu nữ trẻ trung chớp động nói.

"Cách này có thể làm được, ta sẽ lập tức ra lệnh ngay. Các thành trì xung quanh đây nằm trong tay những người có quan hệ với ta, tin là bọn họ sẽ nghe theo. Tất nhiên nếu có lệnh của một vị Thủy Tổ như ngươi thì tất nhiên họ càng không dám cãi lời." Thiếu phụ mặc lam bào thản nhiên nói.

"Không thành vấn đề, ta sẽ cùng ngươi truyền lời đến các chủ thành ở gần đây." Thiếu nữ trẻ trung nhanh chóng đáp ứng.

"Tốt lắm, không lên chậm trể nữa, bắt đầu làm thôi, ở Đồng La Sơn cách đây không Xứ có một cái động phủ của một gã Ma tôn rất đáng nghi. Trước tiên kiểm tra chỗ cua hắn đã. Hi vọng rằng đám người Bảo Hoa được dấu ở trong đó." Thiếu phụ mặc lam bào không muốn chậm trễ hơn nữa, giọng nói cũng trở lên lạnh băng.

Tiếp đó tay áo của nàng vung lên quét ra một mảng mây màu lam, ngay lập tức bóng dáng của năm người cũng biến mất trong hư không.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, nửa năm chẳng mấy chốc đã qua.

Tại một nơi có nhiều đồi núi màu vàng nói dài liên miên bất tận ở Ma giới, có một bức tường cao tới hơn trăm trượng hiên ngang sừng sững vây quanh, một sườn ngọn núi.

Bức tường đồ sộ này bao một vòng rộng chừng mười dặm, nhìn nó giống như một tòa thành loại nhỏ vậy.

Trên bờ bức tường có thể thấy như ẩn như hiện một đội lính tuần tra được trang bị vũ khí rất đầy đủ. Mà khắp nơi trong không trung cũng có đủ loại hào quang chớp động, rõ ràng nơi đây đã được bố trí rất nhiều loại pháp trận cấm chế.

Mà trên không trung còn có một phiến ma vân đang lơ lửng bất động, thỉnh thoảng từ đó còn truyền ra những dao động mạnh đến kinh người.

"Hàn tiền bối, liệu có gì nhầm lẫn không? Theo như người nói thì nơi này không được phòng bị nghiêm ngặt, lẽ ra phải không có

nhiều Ma tộc đóng quân ở đây mới đúng chứ?" Chu Quả Nhi đang đứng cách đó hơn trăm dặm trên một ngọn núi nhỏ, nàng đang há hốc miệng nhìn vào một cái gương đồng trước mặt.

Chiếc gương đồng tỏa ra từng trận hào quang chớp động, nó đem các cảnh tượng đang liên tục thay đổi ở một vùng rộng lớn gần đó chiếu rõ.

Mà phía sau thiếu nữ trẻ trung là một gã nam tử thấp bé lùn tịt, trên người khoác áo bào của đạo gia, dưới cằm là chòm đâu dài nửa thước, trên lưng còn đeo thêm một thanh kiếm gỗ màu đỏ thẫm.

Bóng dáng năm người vừa mới hiện ra thì Lam Bộc Thánh Tổ đã phất tay lên tỏa cỗ ánh sáng trắng lóa, sau đó lại có một vật bay ra, chớp động lên rồi hóa thành một con chim nhỏ toàn thân trắng như tuyết.

Con chim nhỏ bay một vòng quanh đỉnh núi, cái mũi của nó mấp mấy liên tục rồi lại bay về trước mặt của thiếu phụ mặc lam bào, hót lên những tiếng thật to quái dị.

"Đúng là lúc trước Bảo Hoa đã dừng lại ở nơi này, hơn nữa ngoài Hắc Ngạc ra còn có thêm một người thứ ba tới." Lam Bộc Thanh Tổ thu con chim nhỏ lại rồi trầm giọng nói.

"Còn có thêm một người nữa tới? Chẳng nhẽ tiểu tử Nhân tộc đã chia tay với Bảo Hoa trước kia lại âm thầm quay lại?" Thiếu nữ trẻ trung trầm mặc nói.

"Không phải, nếu là khí tức của tiểu tử đó thì Nhiếp Linh Điêu đã nhận ra ngay. Người mới xuất hiện này chắc chắn đã dùng bí thuật nào đó dấu đi khí tức của mình, nhưng hắn đã quá coi thường thần thông của Nhiếp Linh Điêu này rồi. Con chim này còn nhận ra trong khí tức của người kia để lại có một chút quen thuộc, hẳn là người ta đã từng gặp qua." Lam Bộc Thánh Tổ cười lạnh.

"Lam tiền bối, nếu như vậy thì người này chắc chắn thuộc Thánh tộc chúng ta, ngoài ra còn là thủ hạ cũ được Bảo Hoa bí mật dấu lại, chỉ sợ chúng ta gặp chút phiền phức rồi." Người nói lời này

chính là gã lùn đeo kiếm gỗ sau lưng.

Tuy gã nam tử có dáng vẻ lùn tịt, lại còn đưa tay lên vân vê chòm râu tỏ vẻ đắc ý, nhìn thật sự rất buồn cười. Nhưng những người khác lại không hề tỏ vẻ cười nhạo, hơn nữa thiếu phụ mặc áo bào màu lam đối với hắn còn rất tin tưởng.

------oOo------

Chương 2140: Xâm Nhập

Nguồn: EbookTruyen.Net

*"Đúng là quái lạ! Theo lời của Lũng Gia Lão Tổ và những người ở Linh Tộc đã nói thì cái thông đạo này không được ma tộc coi trọng. Nhưng hiện tại lại biến thành bộ dạng như vậy. Có thể là bọn họ đã không nói sự thật, muốn lừa gạt chúng ta. Hoặc là Ma tộc nơi này không biết đã xảy ra điều gì ngoài ý muốn, đột nhiên canh phòng cẩn mật nơi đây hơn. Theo ta nghĩ, đến phần lớn xảy ra vào khả năng thứ hai."*Hàn Lập ở bên cạnh cũng nhìn cảnh tượng trong gương đồng, thản nhiên nói.

"Hàn tiền bối sao lại khẳng định là như vậy?" Chu Quả Nhi nghe xong lời Hàn Lập vừa nói, nhất thời không hiểu, kinh ngạc hỏi.

Giải Đạo Nhân đứng một bên chắp hai tay sau lưng, chăm chú nhìn về phía cứ điểm của Ma tộc. Đường như hắn có thể từ khoảng cách này nhìn xuyên qua không gian, thấy hết tất cả mọi thứ ở cứ điểm gần như ngay trước mặt vậy.

"Rất đơn giản, bức tường phía trước cứ điểm mặc dù cao lớn nhưng nhìn những viên gạch trên đó thì rõ ràng là thời gian thi công mới có vài chục năm về trước. Mà khi đó bọn ta đã sớm tiến vào Ma giới, nên không thể là đo bọn họ gài bẫy." Hàn Lập hai mắt híp lại, chậm rãi trả lời.

"Thì ra là thế! Vãn bối nhất thời sơ ý, lại không có chú ý tới điểm này. Chẳng qua tiền bối mới tới nơi này đã gặp chuyện không như ý, chúng ta có nên tìm cái thông đạo khác hay không?" Chu Quả Nhi lại hơi lo lắng hỏi.

"Không cần! Thông đạo gần đây nhất cũng khó có thể tìm ra ngay. Mà thời gian càng kéo dài thì phiền toái càng nhiều. Như bình thường cho dù cứ điểm này có to lớn thì cũng chỉ có vài tên Ma tôn trấn giữ mà thôi. Dựa lực lượng bọn họ làm sao ngăn được ta. Điều phiền toái duy nhất chính là mấy cái pháp trận được bố trí

xung quanh kia. Nếu bị mấy cái cấm chế này giữ chân, thì việc thoát thân có đôi chút khó khăn." Hàn Lập nhìn bốn phía của cứ điểm mơ hồ chớp động các loại ánh sáng của cấm chế, nhíu mày nói.

Lúc trước bọn họ tiến vào Ma giới là cùng với đám người Linh Tộc. Hơn mười tên Hợp thể kỳ cùng ra tay mới có thể một hơi bài trừ các loại cấm chế, xâm nhập vào trong thông đạo. Hiện tại chỉ còn lại một mình hắn. Lại thêm cứ điểm trước mắt so với chỗ xông vào lúc trước còn lớn hơn rất nhiều, hiển nhiên cấm chế cũng càng thêm huyền diệu.

Chu Quả Nhi không giấu được sự thất vọng, mặt mày trở nên ủ dột. Nhưng tất nhiên la nàng cũng không thể đưa ra được biện pháp gì.

"Nếu ngươi cảm thấy mấy cái pháp trận này có chút phiền phức thì bản thân ta có một môn bí thuật, có thể giúp ngươi trong nháy mắt đem chúng bài trừ hết." Ngay lúc đó, Giải đạo nhân đột nhiên quay đầu lại nói.

"Cái gì? Giải huynh còn có thần thông loại này? Nếu thật như thế, Hàn mỗ vô cùng cảm kích." Hàn Lập nghe thấy vậy, tự nhiên quá đỗi vui mừng.

"Không cần cảm tạ như vậy. Tuy nhiên thi triển thuật này cực kỳ tiêu hao Tiên linh lực. Chỗ cống phẩm lúc trước ngươi đưa cho ta, lần này ra tay chắc sẽ tiêu hao hết gần nửa. Có muốn ta xuất thủ tương trợ hay không, ngươi suy nghĩ cho kĩ đi rồi nói sau." Khuôn mặt Giải Đạo Nhân không chút biểu cảm trả lời.

"Việc này không thành vấn đề! Ta nghĩ quan trọng nhất là chúng ta trở về được Linh Giới. Còn chỗ cống phẩm cho những lần ra tay kia, dù có tiêu hao hết cũng không hề gì." Lúc đầu Hàn Lạp hơi ngơ ngác, nhưng lập tức không lưỡng lự nói.

Có cái bình nhỏ thần bí kia trong tay, hắn đương nhiên sẽ không vì chuyện này mà tiếc chút cống phẩm.

"Tốt! Nếu đã như vậy, chừng nào ngươi bắt đầu hành động thì ta

liền xuất thủ. Ngoài ra, bởi vì uy lực của thần thông này vô cùng kinh người, trong một thời gian sau khi ta ra tay, tu vi sẽ giảm xuống một cảnh giới. Nếu chẳng may gặp phải cường địch, khác ta cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình, không có khả năng giúp ngươi được nhiều." Giải đạo nhân gật đầu, còn nói ra vài câu khiến cho Hàn Lập rùng mình.

"Đám cao giai Ma Tộc bình thường bản thân ta có thể dọn sạch. Còn bậc Thánh tổ của Ma tộc thì không dễ dàng gì gặp được ở đây." Hàn Lập suy nghĩ kỹ càng một chút, lại lần nữa khẳng định trả lời.

"Ngươi biết vậy là được rồi!" Giải đạo nhân gật đầu rồi không nói thêm nữa.

Phía sau, Hàn Lập mỉm cười, bắt đẩu tính toán trình tự tấn công.ề

Cuối ngày, ánh sáng mặt trời ảm đạm dần. Trên bức tường vây quanh cứ điểm sáng lên từng đoàn quang cầu màu trắng.

Ngồi xếp bằng trên mặt đất, Hàn Lập đưa thần niệm ra xa, dò xét tình hình cứ điểm. Phát hiện so với ban ngày cũng không có gì quá khác biệt. Bỗng nhiên hắn ngay lập tức đứng dậy, miệng thốt ra hai chữ *"Hành động"*.

Tay áo của Giải Đạo Nhân rung lên, lập tức một mảng ánh sáng màu bạc thật lớn phun ra, đem vùng xung quanh Hàn Lập cùng Chu Quả Nhi bao tròn lại. Hình ảnh ba người chợt lóe lên rồi biến trong mất làn hào quang màu bạc.

Một thời gian ngắn sau, cách cứ điểm to lớn mấy chục dặm, trên không trung đột nhiên có quang hà màu bạc chớp động, ba người Hàn Lập hiện ra không một tiếng động.

Hàn Lập vừa xuất hiện, không nói lời nào, một tay giơ lên, cái phi xa màu đen liền hiện ra trước mặt.

Chu Quả Nhi lập tức ngoan ngoãn bay lên phía trên. Mà Giải đạo nhân ở bên trong lập tức khoanh chân ngồi xuống, đưa tay đánh một trảo vào hư không. Trong tay cùng lúc hiện ra hai cây lệnh bài một vàng một bạc. Tiếp theo, linh lực trong tay chuyển động cực nhanh, sau đó những chiếc lệnh bài đều biến ảo thành hai đoạn hào quang một vàng một bạc.

Ngay lập tức, Giải Đạo Nhân đem khí tức trên cơ thể thu lại toàn bộ, nhưng trên mình lại quỷ dị hiện ra một tầng linh văn màu xanh lá cây, hầu như nó trải kín các nơi trên cơ thể, nhìn vào thật vô cùng kỳ lạ.

Mà hai khối lệnh bài vừa biến thành hai khối hào quang màu vàng và bạc lúc này bắt đầu ngân lên những tiếng Phạn âm, nhất thời giữa chúng tràn ra từng đợt quang hà hai màu, rồi đan xen lại với nhau ngay trên đỉnh đầu của Giải Đạo Nhân.

Một khối quang cầu hai màu vàng bạc đường kính khoảng một trượng nhanh chóng ngưng tụ trong không trung, rồi điên cuồng lớn lên với tốc độ chóng mặt.

Biến động lớn như vậy tự nhiên khiến cho các vệ sĩ Ma tộc trên tường phát hiện ra, lập tức có một đám đứng trên khúc tường gần nhất hét lên những tiếng chói tai. Sau đó từ hai bên trái phải có đến ba bốn mươi tên lao lên trời nhắm thẳng phía Hàn Lập bay tới.

Hàn Lập thấy vậy chỉ khẽ nhíu mày, nhưng lại không hề nhúc nhích, hoàn toàn không muốn ra tay ngăn cản.

Một lúc sau đám vệ sĩ Ma tộc đã bay đên gần đó.

Cầm đầu đám Ma tộc này là một gã có thân hình cao lớn hơn hẳn những tên khác, hắn quát lớn:

"Ngươi là ai? Không biết nơi này là khu vực cấm, cho dù là ai cũng không thể bén mảng tới sao?"

Đám ma tộc ai nấy đều tỏ ra hùng hổ như muốn nhai sống Hàn Lập.

"Khu vực cấm? Không thể bén mảng tới? Tiếc thật, bọn ta không chỉ muốn nghỉ lại đây một lúc, mà còn muốn vào thăm cứ điểm

của các ngươi nữa đấy." Hàn Lập cười nhẹ rồi nhìn lướt qua tên chỉ huy phía sau bâng quơ hỏi.

"Cái gì? Ngươi dám nói vậy sao? Ủa, tên kia đang làm cái gì thế? A, tu vi của các ngươi là..." Tên Ma tộc cầm đầu nghe vậy liền tỏ ra giận dữ, nhưng khi thần niệm của hắn đảo qua Hàn Lập cùng với Giải Đạo Nhân thì lập tức kinh hãi.

Nhưng không chờ cho đám Ma tộc này kịp phản ứng, thân hình hắn khẽ run lên, ngay lập tức hai đám hào quang một vàng một bạc phía trước mặt liền biến mất trong hư không, mà khối quang cầu không lồ trên đầu lại phát ra một tiếng *"ầm"* vang, rồi tự động nổ tung rã.

Vô số điểm sáng từ giữa vụ nổ của khối quang cầu bắn ra, nhìn kĩ lại thì đúng là những ký hiệu mà vàng hoặc bạc lớn như hạt đậu.

Muôn ngàn ký hiệu dày đặc như mưa chiếu sáng rực cả một mảng bầu trời, rồi xé rách hư không nhắm thẳng về phía cứ điểm của Ma tộc ùn ùn kéo đến.

Phía trước đó không xa có một đám vệ sĩ Ma tộc vừa vặn đứng ngay trên đường đi của những ký hiệu, vô số tiếng kêu thảm thiết đồng loạt vang lên, sau đó trong nháy mắt thân thể của chúng bị xuyên thủng lỗ chỗ rồi hóa thành một làn khói nhẹ tan biến giữa trời đất.

Cách cứ điểm khoảng gần mười dặm nơi đám mưa ký hiệu đang bay tới bỗng hiện lên tầng tầng lớp lớp trận pháp đủ mọi loại màu sắc, lớn nhỏ khác nhau, sóng gió cũng đẩy lên khắp nơi trong không trung.

Mà không biết các ký hiệu màu vàng và bạc này mang theo loại uy lực khủng khiếp gì, nơi nào cơn mưa ánh sáng lướt qua thì các loại cấm chế nơi đó liền giống như cỏ mục trong nháy mắt đã bị xuyên thủng. Chỉ trong nháy mắt, cấm chế vốn giăng ngập trời đã bị khiếm khuyết mất một mảng, cũng không còn bất cứ trận pháp bảo vệ nào nguyên vẹn nữa.

Nhưng về Giải Đạo Nhân, sau khi phóng ra hai quang cầu màu vàng và bạc thì sắc mặt trở nên tái nhợt, khí tức trên người cũng giảm đến tám chín phần, thực lực hắn cũng giảm xuống thấp hơn một chút so với cảnh giới Đại Thừa, đúng như những gì đã nói lúc trước.

"Chúng ta đi thôi."

Hàn Lập thấy cảnh này liền không do dự quát một tiếng, lóe lên một cái liền tiến vào phi xa.

Giải đạo nhân cũng đứng thẳng dậy, nhoáng lên một cái đã mơ hồ xuất hiện bên trong đó.

Hàn Lập hít sâu một hơi, khắp ngươi lượn lờ bao phủ một làn hào quang màu xanh, một bên hắn điều động pháp lực trong cơ thể, đồng thời dơ một tay lên bấm niệm pháp quyết, miệng khẽ hô một chữ *"nhanh"*.

Chiếc phi xa rung lên, truyền ra một tiếng nổ chói tai, rồi biến thành một đạo hào quãng màu xanh bắn đi.

Tốc độ cực nhanh, nhìn lên nền trời chỉ kịp thấy một tia sáng màu xanh mới lóe qua đã biến mất.

Những cấm chế còn sót lại bên ngoài khu cứ điểm hoàn toàn không thể ngăn cản được đạo hào quang màu xanh, chỉ sau vài cái chớp động, dải hào quang đã bay đến không trung bên trên khu cứ điểm, sau đó nhắm thẳng vào phía đám ma vân đang lơ lửng bắn đi.

Cả khu căn cứ trở nên náo động, vô số giáp sĩ từ các nơi bay ra phóng loạn trên trời. Nhưng với thực lực của đám Ma tộc này thì có đến hơn nửa không nhận ra sự tồn tại của Hàn Lập, chỉ có vài tên cao giai có cấp bậc Hóa Thần hoặc Luyện Hư mới nhìn thấy. Chúng liền kinh hoảng phóng như bay đến chặn lại, nhưng chỉ với tốc độ của bọn chúng thì sao có thể cản được phi xa đang được Hàn Lập điều khiển phóng đi như bay kia.

Mà đúng lúc này trong khu cứ điểm bỗng xuất hiện thêm mấy đạo khí tức cực kỳ mạnh mẽ, tiếp theo đó là một đoàn lửa màu xanh, một cơn lốc màu đen, và hai đạo cầu vồng màu đỏ từ các hướng khác nhau trong khu căn cứ bay đến.

Cuối cùng thì những tên có cấp bậc Ma tổn ở khu cứ điểm này cũng đã ra tay.

Nhưng Hàn Lập lại không thèm để ý, chiếc phi xa vẫn phóng đi như bay chi chớp mắt đã đến trước đám ma vẫn đang lơ lửng trên không trung. Hắn không hề do dự đưa hai tay ra chà xát rồi giương lên trời:

Một tiếng sấm vang lên!

Vô số đoàn lôi cầu màu vàng từ hai tay hắn tuôn ra rồi nhập vào đám mây đen.

Ngay sau đó, từng tràng nổ liên miên vang lên, trong đám mây đen hiện ra từng dải điện màu vàng chớp lóe.

Ma vẫn nhìn có vẻ dày đặc nhưng khi gặp phải các dải điện màu vàng đang chớp lóe thì không hề ngăn cản được chút nào. Chỉ vừa tiếp xúc đã bị đánh tan đi, để lại cả một vùng trống rỗng trong hư không.

------oOo------

Chương 2141: Thuyền Lớn Trong Thông Đạo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhóm người Hàn Lập không hề chậm lại, phi xa khẽ chớp động đã chạy như bay về trung tâm của ma vân.

Làn sương mù màu đen ta đi, liền để lộ ra một thông đạo không lô có đường kính lớn gần một dặm.

Mà đúng lúc này từ trong làn sương mù ở bên sườn ma vân truyền đến hai âm thanh lạnh thấu xương.

"Đường này không được đi."

"Cút cho ta."

Tiếng nói vừa dứt, tại phía bên này thông đã vang lên tiếng sét đánh chói tai, lập tức nơi đó lóe lên đạo sét màu đen lớn hơn mười trượng, sau đó liền biến ảo thành một con giao long bằng điện hung hăng lao đến.

Còn ở sườn bên kia lại vang lên một tiếng rít thật dài, theo đó một hư ảnh cự kiếm màu xanh chui ra từ trong sương mù, nó rít lên rồi hóa thành một đạo kiếm quang màu xanh chém tới.

Hàn Lập đang đứng trong phi xa thấy vậy, khuôn mặt khẽ biến.

Tuy rằng hai kẻ mới ra tay còn đang lẩn trốn trong sương mù, nhưng uy lực của hai chiêu này thực sự qua kinh người, rõ ràng nếu đem so sánh với hai người này thì những Ma tôn khác không thể sánh bằng.

Nhưng chỉ với hai đòn công kích này thật không đáng để hắn nhìn đến, hắn nhấc một tay lên, lập tức từ đầu ngón tay nhẹ nhàng bắn ra một lưỡi kiếm khí màu xanh.

Cánh tay còn lại phát ra một tiếng sấm, hào quang màu vàng chợt lóe, một tia chớp màu vàng bắn ra. Tia chớp cùng với đạo kiếm khí mới hiện ra trên tay bên kia, cả hay hóa thành một cơn lốc lao đi.

"Oanh, oanh." Hai tiếng nổ chói tai vang lên.

Tia chớp với tia chớp, kiếm quang với kiếm quang.

Bốn thứ vừa chạm vào nhau liên tỏa ra ánh sáng chói mắt, nhưng sau đó lại nhanh chóng tắt đi rồi tất cả điều tan biến không thấy bóng dáng.

Có vẻ bốn thứ này ngang ngửa nhau!

Hàn Lập thấy vậy liền ngẩn mặt ra, còn hai gã Ma tộc đứng ở hai bên sườn thông đạo cũng chấn động.

Phải biết rằng đây là hai tên cao giai Ma tộc, đòn công kích vừa rồi của chúng nhìn có vẻ bình thường, nhưng thực ra trong đó ẩn chứa uy lực vô cùng lớn.

Tia chớp màu đen kia được xưng là một trong bốn đại thần thông của Ma giới nó ẩn chứa uy lực cực kỳ đáng sợ, nếu các loại pháp khí, bảo vật bình thường vừa bị đánh phải liền lập tức bị ăn mòn tan nát.

Còn đạo kiếm quang màu xanh vừa rồi cũng là bản mạng thần thông đã được gã Ma tộc kia tu luyện cả vạn năm. Chỉ dựa vào sự sắc bén, nó đã chém đứt không biết bao nhiêu phi đao phi kiếm.

Giờ đây hai tên này đồng thời công kích, thế nhưng lại bị Hàn Lập sử dụng thủ đoạn y hét hóa giải, điều này làm cho hai tên Ma tộc vốn luôn tự tin vào thần thông của mình trở nên hoảng sợ.

Tuy vậy Hàn Lập cũng không muốn dây dưa với bọn chúng nữa, chiếc phi xa vốn đang ở dưới chân khẽ run lên, hóa thành một đạo cầu vòng màu xanh thật dài phóng thẳng về phía cửa thông đạo.

"Ngươi dám?"

"Muốn bỏ chạy sao?"

Hai tên gã Ma tộc thấy vậy liền không hẹn mà cùng nhau nổi giận, chúng đem nỗi kinh ngạc trong lòng quăng lên chín tầng mây rồi nháy mắt đã ra tay.

Đúng lúc này trong màn sương đen vang lên ngàn vạn tiếng sấm, theo đó là vô số dải chớp màu đen bắn ra.

Mà bên còn lại cũng vang lên tiếng xé gió thật lớn, một đạo kiếm quang so với lúc nãy còn lớn hơn đen bốn năm lần, tỏa ánh sáng rực rỡ như mặt trời chém tới.

Gần như hai người đánh ra cùng một lúc, ngoài ra mục tiêu của chúng lại không phải là Hàn Lập mà trực tiếp hướng tới cửa của thông đạo bay tới, ngáy sau đó cửa của thông đạo đã bị hai đạo công kích chắn kín bưng.

Muốn cho phi xa bay vào đó thì nhất định phải phá được sự ngăn cản của hai người này.

Thấy cảnh này, Hàn Lập đang đứng một bên phi xa chẳng những không giận mà còn cười rộ, hắn gầm nhẹ, hào quang màu vàng tỏa ra quanh mình, thân hình cũng nhanh chóng biến thành một cự viên lông vàng cao đến mấy trượng. Năm ngón tay nắm chặt lại tạo thành nắm đấm thật lớn, cánh tay hơi nhoáng lên rồi vận mười thành sức lực đánh *"bình bịch"* về phía kiếm quang và sấm chớp phía trước.

Với sức lực của Hàn Lập khi đã biến thành Sơn Nhạc Cự Viên toàn lực đánh ra, uy lực tự nhiên không thể coi thường, chỉ sợ ngay cả người có tu vi Đại Thừa cũng không đám đón đỡ trực tiếp.

Vô số quyền ảnh ngưng tụ lại như thực chất, to như những quả núi nhỏ đồng loạt lao tới. Không gian phía trước trở nên nhộn nhạo rồi vặn vẹo kịch liệt, không khí cũng như bị ép đặc lại.

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, vô số tia chớp và đạo kiếm quang đang chặn ở phía trước kia bị những đạo quyền màu vàng đánh lên liền vở vụn ra thành muôn vàn mảnh nhỏ, rồi xé rách toạc ra tạo thành một con đường để đi về phía trước.

Phi xa khẽ nhoáng lên rồi quỷ dị lướt tới, sau đó mất hút vào bên trong thông đạo.

Theo đó trong thông đạo chỉ còn những đám mây năm màu chớp nháy cùng với từng trận đạo động truyền tới, còn bóng dáng của phi xa đã biến mất tăm.

Lúc này ở kia sườn của ma vân, từ trong sương mù bay ra hai bóng người.

Hai người này nhoáng lên một cái đã xuất hiện trong không trung trước cửa thong đạo rồi nhìn vào khoảng không sâu hun hút trong đó, vẻ mặt ai nay đều kinh hoảng.

Hai tên Ma tộc này, một người có khuôn mặt thanh tú, trên đầu có một cái sừng, khoác bộ áo bao màu tím. Người còn lại có làn da ngăm đen, mái tóc đỏ như lửa, toàn thần trùm kín một bộ chiến giáp màu trắng.

"Làm thế nào bây giờ, bọn chúng đã chui vào bên trong, chắc sẽ gặp phải đại nhân trên đường quá."

Tên Ma tộc có làn da ngăm đen, dung mạo khoảng ngoài bốn mươi nói.

"Chắc sẽ không đúng lúc như vậy đâu. Đại nhân nói hôm nay sẽ từ Linh giới trở về, nhưng cũng không nói rõ khi nào, có lẽ đến tới cũng nên." Tên Ma tộc còn lại có gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh, đúng là nghĩ một đàng nói một nẻo.

"Nếu được như vậy thì tốt rồi! Nhưng dù thế nào thì chúng ta cũng không thoát khỏi việc bị khiển trách đâu. Mà tên vừa rồi là ai, tự

nhiên lại xông vào thông đạo, hắn không sợ các Thánh Tổ đại nhân nổi giận sao? Tên Ma tộc có làn da ngăm đen khẽ thở dài, khuôn mặt không dấu nổi vẻ nhăn nhó. Cuối cùng hắn nghiến răng nghiến lợi nói.

"Ai thì không biết, nhưng người vừa rồi có thần thông sâu không tưởng được, chỉ cần khẽ phẩy tay đã hóa giải được pháp thuật của ta và ngươi thì tuyệt đối không thể là loại Ma tôn bình thường, nhưng cũng không phải vị Thánh tổ đại nhân nào mới lạ a?" *Gã Ma tộc mặc áo tím suy nghĩ một chút, ánh mắt cũng kiện lên vẻ nghi hoặc.*

"Thánh Tổ nào đó, điều này thì không thể xảy ra. Cho dù thần thông người đó có lợi hại đến mấy nhưng vẫn chưa đạt đến cảnh giới đó. Huống chi nếu là Thánh Tổ thật sự thì cần gì phải xông vào, chỉ nói ra vài câu là ta với ngươi đành phải ngoãn ngoãn nhường đường thôi!" *Tên Ma tộc da đen nghe vậy liền lắc đầu rụt cổ.*

"Nếu không phải là vị Thánh Tổ nào đó thì có thể là mấy tên Ma tôn nổi danh chỉ có tu vi kém mỗi Đại Thừa, nhưng lợi hại như người vừa nãy thì thật không có khả năng. Mà nếu đúng là có người như vậy thì chẳng nhẽ ta với ngươi không nhận ra hay sao? Thôi, hãy quay lại hỏi mấy tên Tôn giả khác dưới cứ điểm để xem bọn hắn có nhận ra điều gì không." *Tên Ma tộc áo tím trầm ngâm một lúc rồi nói.*

"Cả ta và người đều không nhận ra thì chỉ sợ ngay cả bóng dáng người đó lũ rác rưởi bên dưới cũng không nhìn thấy, hỏi chúng liệu có tác dụng gì đây?" *Tên Ma tộc da đen nhìn thoáng qua mấy đạo hào quang sáng chói đang bay đến nơi này, hai mắt nhíu lại tỏ vẻ khinh thường.*

"Nhưng cho dù thế nào, hỏi vài câu cũng chẳng mất gì, không chừng lại có thể thu được một vài manh mối." *Tên Ma tộc da đen lại suy nghĩ lại.*

Ngay trong khoảnh khắc hai tên Ma tộc nói chuyện, vài đạo hào quang kia đã bay đến gần bên cửa thông đạo rồi chợt tắt đi, bên trong hiện ra vài tên Ma tộc cao giai có vóc dáng khác nhau, bọn *chúng đều cung kính hướng phía hai tên bên này cúi chào.*

Tên Ma tộc da ngăm đen không nói lời nào, hắn dơ tay hoa lên không trung.

Trong hư không dấy lên vài trận dao động, một làn quang hà màu xanh biếc hiện ra, sau đó biến ảo thành hình dáng của ba người nhóm Hàn Lập.

*"*Các ngươi có ấn tượng gì với ba người này không? Có biết họ là ai không? *" Tên Ma tộc da đen lạnh lùng hỏi.*

Một lúc lâu sau có một gã nam tử gương mặt gầy đét bước lên, cung kính nói:

*"*Thưa hai vị đại nhân, dựa trên sự lợi hại của hai người này thì có thể đoán là họ không phải người của Thánh giới của chúng ta, mà đến từ Linh giới, là tu sĩ của Nhân tộc!*"*

*"*Tu sĩ Nhân tộc!*" Tên Ma tộc da đen nghe vậy liền tỏ ra ngẩn ngơ, hắn hơi giật mình.*

Còn tên mặc áo tím bên cạnh, vẻ mặt cũng hơi động.

*"*Đúng vậy, hai vị ở đây đóng cửa tu luyện đã lâu nên không biết việc này cũng là điều dễ hiểu. Nhưng trên thực tế những chuyện liên quan đến hai người này đã được truyền đi khắp thánh giới, thậm chí có người đồn rằng đã có Thánh Tổ đã bị họ đánh bại. Một phụ nữ Ma tộc khác vội giải thích thêm.

"Có chuyện này sao? Các ngươi hãy kể tỉ mỉ một chút cho ta nghe." Sắc mặt hai tên Ma tôn nghe vậy liền giật mình, nhưng có vẻ chúng vẫn không tin tưởng lắm.

"Chuyện này xảy ra từ vài năm trước..." Gã Ma tộc gầy đét bắt đầu kể lại những tin đồn có liên quan đến Hàn Lập mà hắn nghe được.

Hai tên Ma tôn đứng nghe, vẻ mặt chúng theo đó cũng biến đổi không ngừng.

Không gian bên trong thông đạo, chiếc phi xa được một quầng sáng thật dày tạo bởi vô số ký hiệu màu sắc khác nhau bao phủ kín mít, từ trên đó tỏa ra từng trận dao động mà lao về phía trước phóng đi.

Hàn Lập đã khôi phục lại thân hình vốn có đang đứng trước mũi phi xa, tuy dáng người hắn vẫn cứng nhắc nhưng trên khuôn mặt đã hiện lên vẻ thoải mái hơn trước.

Chỉ cần đi vào thông đạo thì mấy canh giờ sau sẽ trở về Linh giới.

Tuy cửa ra của thông đạo nằm trong khu vực của Mộc tộc, nhưng điều này cũng không hề gì, chỉ cần được trở về quê cũ thì Hàn Lập cảm thay rất hưng phấn.

Thời gian trôi qua từng chút một, chiếc phi xa không hề bị cản trở, hơi lắc lư bay đi.

Hàn Lập còn đang tính toán thời gian còn lại để đi hết thông đạo thì bỗng nhiên không gian phía trước truyền đến từng đạo dao động. Bất ngờ, một chiếc thuyền lớn toàn thân đen sì, dài đến hơn trăm trượng hiện ra, trên thuyền có chi chít các vệ sĩ của Ma tộc đang đứng, nó cũng đang hướng về phía bên này bay đến.

"Không ổn."

Trong lòng Hàn Lập trầm xuống, hắn đem pháp lực trong thân thể vận động, sắc mặt cũng có chút ngưng trọng.

Tuy rằng trong khu vực thông đạo này có vô số lốc xoáy không gian vô cùng kịch liệt, lúc bình thường không thể dễ dàng đấu pháp. Nhưng chẳng may đối phương lại phớt lờ chủ động ra tay, nếu vậy hắn cũng không thể nào bó tay chịu trói mà không phản kích lại.

Mà nhìn khí thế của chiếc thuyền lớn kinh người thế kia, chỉ sợ chủ nhân của nó cũng không phải loại Ma tôn bình thường của Ma tộc.

Trong lòng hắn bắt đầu cẩn thận hơn vài phần.

Cả chiếc phi xa và cự thuyền đều phóng với tốc độ cực nhanh!

Chỉ một nhịp thở sau, cả hai đã tiến sát lại với nhau, từ bên này có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của người đứng bên kia.

------oOo------

Chương 2142: Về Đến Mộc Tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập lặng im không nói gì, trên chiếc thuyền lớn bên kia chở đầy các vệ sỹ Ma tộc mặc chiến giáp màu bạc, trên vai phất phới áo choàng đỏ như lửa, tu vi bọn chúng thấp nhất cũng đã là Hóa Thần Kỳ.

Chỉ tính mỗi phía mũi thuyền đã có hơn trăm tên Ma tộc đang đứng, thỉnh thoảng còn có vài tên Ma tôn lẫn vào trong đó.

Đám vệ sỹ Ma tộc há mồm trợn mắt nhìn qua phía Hàn Lập, tất cả bọn chúng đều cực kỳ kinh ngạc, trong nhất thời không sao hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Theo kế hoạch ban đầu, cái thông đạo này bị trưng dụng nguyên một ngày hôm nay mới phải. Đúng ra chỉ có một mình cự thuyền của bọn họ mới được đi lại, vậy tại sao bây giờ lại có thêm một chiếc phi xa đang lao như bay phía trước.

Chỉ cần một cái nháy mắt nữa là phi xa sẽ bay ngang qua chiếc thuyền lớn, vậy mà đám Ma tộc trên đó vẫn chưa kịp có phản ứng gì. Nhưng bỗng nhiên từ bên trong khoang thuyền truyền ra một âm thanh cực kỳ già nua:

"Hừ, thì ra là người của Linh giới. Nếu đã đến đây thì đừng vội về như vậy, theo ta quay lại Thánh giới một chuyến đi.

Vừa dứt lời, từ trong khoang thuyền truyền ra một cỗ sát khí đậm đặc như thực chất, tiếp đó không gian bên trên dao động rồi hiện ra một khe hở tỏa hào quang màu trắng sáng rực.

Tiếng quỷ gào thê lương vang lên

Một bàn tay bằng xương trắng thật lớn chui ra từ trong khe hở giữa không trung rồi hung hăng đập xuống.

Năm ngón trắng hếu trên bàn tay còn chưa tới, mà từng đạo sát khí màu xam âm u đã từ trên đó cuộn thành một vòng rồi lao đến trước.

Quầng sáng bảo vệ bên ngoài của phi xa vừa chạm phải cổ khí xám đã vỡ vụn, không thể ngan cản được chút nào.

Hàn Lập đang đứng trong phi xa thấy vậy khuôn mặt liền trở nên méo mó. Hắn không chút do dự gầm lớn, hào quang màu vàng quanh người sáng rực, cơ thể lớn lên biến thành một con cự viên lông vàng cao đến mấy trượng.

Cự viên dơ hai nắm đấm màu vàng to tướng lên trời hung hăng đập tới.

Quyền ảnh màu vàng chợt lóe lên!

"Âm ầm ầm"*, làn sát khí màu xám trắng vừa chạm với quyền ảnh đã bị ép cho tản ra. Nhưng đạo quyền ảnh vốn đang có màu vàng rực rỡ ảm đạm đi rất nhiều, độ lớn cũng thu nhỏ lại gần một nửa.*

Ánh sáng lạnh ngắt chợt lóe lên trong mắt Giải Đạo Nhân đang đứng bên cạnh, hắn liền há miệng phun ra một đạo ánh sáng màu vàng. Đạo ánh sáng này nhoáng lên rồi hòa với quyền ảnh đánh vào lòng bàn tay khổng lồ bằng xương trắng tại cùng một thời điểm.

Một âm thanh như chuông vỡ vang lên!

Hai đạo hào quang màu vàng ở dưới lòng bàn tay nổ tung ra rồi đan vào nhau thành một thể, tạo thành một vầng mặt trời vàng rực thật lớn, xoay chuyển không ngừng.

Bàn tay khổng lồ bằng xương trắng kia đù có chưa uy lực lớn đến cỡ nào, nhưng khi va chạm với vầng mặt trời màu vàng bên dưới liền bị chặn lại.

Cùng lúc đó khắp nơi trong không trung dấy lên từng đợt dao động kịch liệt, từng tràng âm thanh ông ông cộng hưởng với nhau vang lên. Thậm chí có một số chỗ đã bắt đầu vặn vẹo muốn sụp đổ, xem ra thông đạo này có vẻ không chịu nổi nữa.

Đám Ma tộc đang đứng trên chiếc thuyền lớn thấy vậy liền thất kinh, không ít kẽ bắt đầu sợ đến toát mồ hôi hột.

Một khi thông đạo này sụp xuống thì cả đám bọn họ không thể chạy

đi đâu được.

*Nhưng đúng lúc này, trong khoang thuyền lớn bỗng truyền ra một tiếng "*hừ*" lạnh lùng.*

Năm ngón trên bàn tay bằng xương hợp lại, nhìn giống như một thanh đao hướng về quầng hào quang chém tới.

"Phốc*"!*

Vầng hào quang màu vàng bên dưới vừa bị bàn tay bằng xương chém lên thì lập tức tan biến.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng như hít phải một ngụm khí lạnh.

Nhưng lúc này, hắn đem toàn bộ pháp lực trong cơ thể điên cuồng trút xuống phi xa dưới chân.

"Vèo!*"*

Chiếc phi xa khẽ rung lên, lập tức biến mất.

Ngay sau đó, không gian ở một nơi cách chỗ cũ hơn trăm trượng bỗng nổi lên dao động, chiếc phi xa lóe lên rồi hóa thành một đoàn hào quang màu xanh bắn đi.

Bàn tay màu trắng bên này rung lên, sau đó nó phát ra một tiếng trầm đục rồi vỡ ra.

Đám Ma tộc thấy vậy không khỏi ngơ ngác nhìn nhau một lúc.

"Đi thôi, không cần để ý đến bọn chúng, lo việc của chúng ta quan trọng hơn!" *Một lúc sau, trong khoang thuyền truyền ra một âm thanh già nua, lạnh lẽo không hề mang chút tình cảm nào.*

"Vâng, thưa đại nhân!"

Trên mũi thuyền nổi lên một trận xôn xao, ngay lập tức có một đám người bắt tay vào việc của mình.

"Thưa Thôn Thiên đại nhân, chẳng lẽ cứ để cho bọn chúng đi như vậy sao? Hay là phái vài người đi bắt họ trở về?" *Gã thiếu niên Ma tộc vóc dáng khoảng mười hai, mười ba tuổi đang ngồi trong khoang thuyền, tỏ vẻ không cam lòng, hắn nhìn về ông lão tóc bạc đang ngồi trên ghế thái sư hỏi.*

"Bỏ đi. Việc chính của ta quan trọng hơn, mấy con sâu nhỏ này để ý làm gì. Hơn nữa trừ khi là ta đích thân ra tay, còn những kẻ khác không hề có khả năng làm được việc này đâu." *Ông lão đầu bạc khoác trên mình một bộ áo bào, hai tay dài quá đầu gối nhẹ nhàng trả lời.*

"Bọn họ lợi hại như vậy sao? Nhưng lúc trước Thôn Thiên đại nhân còn chưa dùng hết bản lĩnh thực sự mà?" *Tên thiếu niên có khuôn mặt thanh tú, trên má còn có vài đạo ma văn, hắn nghe ông lão nói vậy liền trở nên giật mình.*

"Ha ha, đúng là ta chưa dùng đến bản lĩnh thực sự. Nhưng hai người bọn chúng cũng đâu có sử dụng hết thần thông. Nếu phải ra tay thực sự, ta cũng không thể vừa gặp đã dễ dàng bắt được chúng." *Ông lão tỏ ra rất cưng chiều với tên thiếu niên trước mặt, mỉm cười giải thích.*

"Bọn chúng có thần thông lớn như vậy, xem ra nhất định phải rất nổi danh trong dị tộc." *Hai con mắt của gã thiếu niên khẽ chớp, hắn hơi suy nghĩ rồi nói.*

"Người có thể lẩn vào Thánh giới chúng ta rồi bình yên quay về tất nhiên không thể là kẻ yếu được. Nhưng nếu không phải là chúng ta đang ở trong thông đạo, không thể thoải mái vận động pháp lực thì sao ta có thể buông tha cho họ được." *Âm thanh của ông lão mang chút lạnh lùng, trên mặt cũng chợt lóe lên một tia tàn ác.*

"Tất nhiên rồi, nếu gặp phải lão tổ ở bên ngoài thông đạo thì mấy tên dị tộc vừa rồi chỉ có thể ngoan ngoãn dơ tay chịu trói mà thôi. Tên thiếu niên vội vàng nịnh hót.

Ông lão nghe vậy liền cười khà khà, hai mắt nhíu lại, khẽ vân vê chòm râu, dường như lão ta rất thích thú được nghe những lời tên thiếu niên nói vừa rồi. Nhưng trong lòng lão lúc này cũng đang mê hoặc.

"Nếu đã không nhớ ra, như vậy chắc mấy tên vừa rồi là nhân vật không quan trọng nào đó. Thôi bỏ đi, có gì đợi lúc về đến Thánh giới rồi đó hỏi cũng chưa muộn." Trong lòng ông lão đầu bạc âm thầm cân nhắc.

Ba bốn canh giờ sau, ở một đầu khác của thông đạo có một đội vệ sĩ Ma tộc đang tuần tra qua lại.

Trên mặt đất phía dưới có ba tòa thấp hình tam giác xếp với nhau tạo thành một chữ *"phẩm"*(18).

Đột nhiên trong thông đạo dấy lên vài trận dao động, một đoàn hào quang đang bao lấy một vật gì đó từ giữa thông đạo bắn ra, rồi vọt qua đầu một đội tuần tra gần đó bay vút đi.

Ngay lập tức các đội ngũ tuần tra ở gần đó trở nên kinh hãi, từng tràng còi báo động bỗng chốc vang lên, vô số tên Ma tộc từ khắp nơi cũng hùng hổ bay tới.

Cùng lúc này, những cái tháp lớn ở bên dưới cũng bắt đầu tỏa ra từng đạo hào quang, trên vách đá bên ngoài liền hiện ra những ổ cửa lớn nhỏ khác nhau.

Vô số Ma tộc từ trong các ô cửa chen nhau bay ra.

Nhưng tốc độ của phi xa cực nhanh, căn bản nó nằm ngoài sự tưởng tượng của đám vệ sĩ Ma tộc. Chỉ nghe âm thanh *"vèo vèo"* vang lên, bóng dáng của chiếc phi xa đã hiện lên ở cuối chân trời, lại chớp động lên một cái rồi biến mất không thấy tăm hơi.

Đến tận lúc này mới có vài tên Ma tôn từ trong những tòa tháp lớn lao ra gào lên giận dữ.

"Đúng rồi, nơi này đúng là lãnh thổ của Mộc tộc. Năm xưa ta từng đến Mộc tộc một lần, đối với cảnh tượng độc đáo ở nơi này ta không thể lẫn vào đâu được." Trong không trung cách đó mấy vạn dặm, chiếc phi xa vẫn một mạch bay đi. Hàn Lập đứng bên trong quan sát những gốc cây cao hơn trăm trượng mọc chi chít tạo thành rừng rậm phía dưới, hắn xúc động nói một hơi.

"Đây là Linh giới? Đúng là linh khí ở đây thật nồng đậm, so với Tiểu Linh Thiên của chúng ta thì còn đặc hơn nhiều." Chu Quả Nhi rất hưng phấn nhìn bốn phía xung quanh.

Trong Tiểu Linh Thiên cũng có không ít tu sỹ của Nhân tộc lưu lạc ở đó, nhưng họ chưa bao giờ nói đến quê hương của mình ở giới điện khác cho các đệ tử nghe, thật có chút xúc động, khó nói lên lời.

"Linh giới mặc dù rất tốt, nhưng Nhân tộc của chúng ta ở Linh giới chỉ là một tộc bình thường thôi. Hơn nữa hiện giờ đang rất nguy khốn, không tốt như những gì ngươi nghĩ đâu." Hàn Lập thu ánh mắt trở lại rồi khẽ lắc đầu.

"Mặc dù vậy thì Linh Giới thực sự thích hợp cho Nhân tộc chúng ta tu luyện, hơn Tiểu Linh Thiên. À, khi nào thì tiền bối định tới Tiểu Linh Thiên vậy, lúc đó nhớ cho vãn bối đi theo với nhé!" Chu Quả Nhi vội vàng cười hì hì.

'Việc này thì ngươi cứ yên tâm đi, đến lúc đó nếu ngươi không nói nhưng ta cũng mang ngươi đi theo. Dù sao ta không biết chút gì về Tiểu Linh Thiên cả, cần phải có một người theo dẫn đường." *Hàn Lập nhanh nhảu đáp ứng.*

"Vậy vãn bối xin cám ơn tiền bối!" *Chu Quả Nhi mừng rỡ, nàng vội vàng chỉnh đốn trang phục cúi xuống thi lễ.*

Hàn Lập gật đầu không nói gì nữa. Hắn tiếp tục điều khiển phi xa hướng về phía trước lao đi.

Với tốc độ mà Hàn Lập dùng toàn lực điều khiển, tất nhiên sẽ không phải lo lắng việc có người đuổi theo phía sau.

Nhưng lúc này, sau khi đã bay được hơn nửa ngày đường, Hàn Lập quan sát khung cảnh hai bên, vẻ mặt cũng dần trở nên ngưng trọng.

Tuy rằng phía dưới vẫn là rừng rậm cổ thụ bạt ngàn, nhưng trong đó thỉnh thoảng lại có một số cây màu lá trở nên xanh thẫm, so với những cây lá màu xanh mướt mọc xung quanh thì khác biệt hoàn toàn.

Theo hướng bay của phi xa, loại cây đặc biệt này càng ngày mọc càng nhiều, thậm chí có nơi mọc hơn một nửa là loại cây lá màu xanh thẫm này.

Trong những mảng rừng rậm kiểu như vậy còn tràn ngập một tầng tử khí màu đen kỳ quái. Tuy nó rất loãng đến mỏng manh nhưng khi nhìn vào khiến người ta cảm thấy không thoái mái lắm.

Tuy Chu Quả Nhi chưa đi đó biết đây nhiều nhưng khi nàng nhìn thấy đám cây cối dọc đường, vẻ hưng phấn trên mặt nàng cũng từ từ lắng xuống, thay vào đó là nét kinh ngạc bất an.

*"*Hàn tiền bối, loại cây kia thật giống với cây cối mọc ở Ma giới. Hơn nữa trong làn sương mù này còn ẩn chứa ma khí. Chuyện này nghĩa là sao vậy?*" Sau khi phi xa bay thêm được một đoạn, rốt cuộc Chu Quả Nhi không dấu nổi nỗi nghi vấn trong lòng.*

*"*Ta cũng không rõ, chắc là lũ Ma tộc đã dở trò gì đó. Hơn nữa chúng ta đã bay lâu như vậy mà chưa gặp được người Mộc tộc nào, chuyện này thật quái lạ. Thực lực của Mộc tộc tuy không bằng Nhân tộc, nhưng tuyệt đối không thể coi thường." Sắc mặt của Hàn Lập biến hóa một hồi mới cẩn thận trả lời.

------oOo------

Chương 2143: Mộc Tộc Kinh Biến

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Chẳng lẽ người của Mộc tộc đã bị Ma tộc tiêu diệt sạch sẽ cho nên mới nhìn không thấy một ai. Chu Quả Nhi mặt liền biến sắc, có một chút lo lắng nói.

*"*Tiêu diệt sạch sẽ thì không có khả năng. Dân số Mộc tộc có tới trăm ngàn ức(100 tỉ), còn có không ít tu sĩ hợp thể kỳ. Cho dù không địch lại Ma tộc, cũng tuyệt đối không thể dễ dàng bị tiêu diệt sạch sẽ như vậy được. Huống hồ Mộc tộc cùng Nhân tộc chúng ta cùng vài tộc khác kết thành hiệp ước đồng minh nên những tộc đó không thể trơ mắt ra mà nhìn Mộc tộc bị giết sạch sẽ như vậy. Chẳng qua có thể là khu vực này thế lực của Ma tộc chiếm thượng phong nên dân chúng Mộc tộc sống nơi đây đã rút lui tất cả khỏi đây rồi.*" Hàn Lập trầm ngâm một lát rồi chậm rãi trả lời.*

*"*Tiền bối nói rất có lý. Chỉ cần chúng ta đi xa cái không gian thông đạo kia hơn chút nữa, ta nghĩ chắc có thể tình cờ gặp được người của Mộc tộc.*" Chu Quả Nhi nghe cảm thấy có lý, liên tục gật đầu.*

Hàn Lập không nói gì nữa, tiếp tục thúc dục phi xa chạy tiếp. Trong lòng có chút buồn bực.

Ba ngày sau, trước mặt hai người là một mảng rừng mênh mông.

Phi xa ngừng lại, lẳng lặng trôi nổi giữa không trung.

Cách phi xa hơn trăm trượng có bảy tám tên cao giai Ma tộc chặn ở phía trước.

Mấy tên Ma tộc này sau lưng đều mọc lên một đôi màu cánh màu *xanh với những sợi gân màu đỏ. Trên người chúng phủ một lớp lông chim, hai mắt đỏ đậm, hình dáng trông rất dữ tợn.*

Mà mấy tên Ma tộc phía sau toàn là ma cầm hai đầu. Mỗi con lớn gần một trượng, toàn thân nhiều màu sặc sỡ, đầu có một cái sừng đen nhánh như sừng tê giác. Tổng cộng có chừng năm sáu trăm tên bộ dáng khác nhau.

"Đây là nhóm thứ mấy?" *Hàn Lập đứng ở phía trước phi xa, mặt không chút biểu cảm hỏi một câu.*

"Tiền bối, là thứ 7." *Chu Quả Nhi cẩn thận trả lời.*

"Hừ! Xem ra cao giai Ma tộc phụ trách nơi đây còn chưa chịu đủ giáo huấn. Vậy giã hết đi. Chắc là giải quyết hết đám này thì ta có thể được yên tĩnh một khoảng thời gian." *Hàn Lập hai mắt nhíu lại, lạnh lùng nói.*

Tiếp theo, hai tay áo hắn bỗng nhiên rung lên. Từng đạo ánh sáng xanh dài gần một tấc từ đó tuôn mạnh ra. Chính là 72 khẩu Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Hàn Lập một tay bấm niệm pháp quyết, một ngón tay hướng mấy cái tiểu kiếm màu xanh điểm một cái.

Tức thì trên tiểu kiếm phát ra tiếng Long ngâm. Tiếp sau đó tất cả tiểu kiếm 1 hóa thành 2, 2 hóa thanh 4, 4 hóa thành 8.

Nhất thời, trên trời chi chít chừng hơn một ngàn khẩu tiểu kiếm màu xanh.

Ở phía đối diện, cao giai Ma tộc nhìn thấy điều này đều vô cùng sợ hãi. Nhưng dường như có mệnh lệnh nghiêm khắc trong người nên chúng cũng không có ý thối lui chạy trốn. Ngược lại, trong tay chúng hắc khí cuồn cuộn, biến hóa ra binh khí kiểu dáng khác nhau. Đồng thời sau khi miệng phát ra một tiếng rống, liền biến thành cỗ gió đen, thẳng hướng phi xa đánh tới.

Mà sau đó năm sáu trăm tên ma cầm cùng lúc vỗ vỗ hai cánh, phát ra tiếng kêu cực kỳ ồn ào, như ong vỡ tổ bám theo phía sau *những tên cao giai Ma tộc.*

"Đù."

Hàn Lập thấy vậy, sát ý chợt lóe lên trong mắt, miệng lạnh lùng phát lệnh.

Những tiểu kiếm màu xanh đồng thời run lên, sau đó lập tức hóa thành đạo kiếm quang dài gần một trượng bắn ra.

"Xuy xuy" *Trong phút chốc tiếng xé gió nổi lên khắp trời. Sau một cái chớp động liền đem vài tên cao giai Ma tộc cùng mấy trăm ma cầm bao phủ tất cả vào trong đó.*

Lúc này những tiếng kêu thảm thiết vang lên!

Mảng lớn mưa máu cùng vô số phần còn lại của chân tay đã bị cụt rơi từ trên cao xuống. Những tên cao giai Ma tộc cùng ma cầm trong nháy mắt liền bị hơn ngàn đạo kiếm quang chém giết sạch sẽ.

Hàn Lập tay áo một lần nữa rung lên. Phía xa kiếm quang vụt qua sau rồi ào ào bắn quay về, chui vào trong tay áo không thấy bóng dáng.

Lúc này, trên một khoảng không gian, ngoại trừ mùi máu tanh nồng đậm, không còn một thứ gì sống sót.

Ánh mắt Hàn Lập thoáng quét qua phía sau, không nói lời nào, khẽ thúc phi xa dưới chân biến thành một đoàn ánh sáng xanh phá không bay đi.

Lộ trình phía sau, quả nhiên giống như Hàn Lập dự đoán, không có một Ma vật nào nữa xuất hiện.

Nhưng mà dọc đường bay của phi xa, những cái cây to màu xanh đen lại thỉnh thoảng xuất hiện. Giống như khắp Mộc tộc đều có loại cây mang ma tính này.

Càng làm cho Hàn Lập kinh ngạc chính là cho dù đã bay xa như *thế mà vẫn không gặp được bất kì một người nào của Mộc tộc. Giống như Mộc tộc thật sự đã biến mất.*

Một tháng sau, phi xa đi ngang qua khu vực cạnh một cái sơn cốc, Hàn Lập rốt cục đã phát hiện ra một bộ lạc nhỏ của Mộc tộc đang bị hơn một ngàn tên Ma tộc vây công.

Cái bộ lạc Mộc tộc này có đến hơn vạn người. Nhưng thật sự có năng lực tác chiến cũng chỉ có hai ba ngàn người mà thôi. Họ đang bị hơn ngàn tên Ma tộc đuổi giết, thất bại thảm hại. Chẳng mấy chốc sẽ bị tiêu diệt hết.

Hàn Lập mừng rỡ, không chút do dự liền thi triển thủ đoạn sét đánh, đem tất cả lũ Ma tộc giết chết trong một chiêu, cứu những người Mộc tộc này.

Sau đó hắn không chờ cho mấy người Mộc tộc biểu lộ sự sợ hãi, liền trực tiếp nói ra thân phận Nhân tộc của mình.

Kể từ đó, nhờ Mộc tộc đã biết rõ thân phận, hắn đã từ miệng của trưởng lão bộ lạc Mộc tộc này biết được hết thảy sự tình phát sinh ở Mộc tộc linh vực mấy năm gần đây. Lúc này hắn mới chợt hiểu ra vấn đề.

Nguyên lai là năm sáu năm trước, trải qua trận quyết chiến, liên quân các tộc cùng với đại quân Ma tộc hình thành lên cục diện giằng co.

Ma tộc lại đột nhiên hoạt động bí mật, vụng trộm đem rút đi gần nửa số quân chủ lực trong trận chiến với hai tộc Nhân - Yêu. Rồi thông qua không gian thông đạo đưa đến Mộc tộc, đột nhiên phát động tập kích bất ngờ.

Đại quân Ma tộc mãnh liệt như thủy triều đánh sâu vào lãnh địa của Mộc tộc. Vốn là Mộc tộc còn có thể cùng Ma tộc giằng có bất phân thắng bại, nhưng đại quân Mộc tộc có thời điểm đánh 7 trận thua cả 7, đem phân nửa quân đội chôn vùi trong đó.

Bởi vì chuyện này vô cùng bất ngờ nên liên minh các tộc khác nhất thời không kịp tiến hành giúp đỡ. Rơi vào đường cùng, Mộc *tộc đại trưởng lão cũng phải tự mình ra tay chống địch.*

Nhưng đã có một thứ xảy ra mà tất cả các tộc đều tuyệt đối không nghĩ tới!

Mộc tộc đại trưởng lão vừa xuất hiện ở phía trước nơi hai tộc đang giao chiến, liền bị ba gã Ma tộc Thánh tổ đã sớm mai phục ở đó cùng nhau vây đánh.

Ba gã Ma tộc Thánh tổ này mặc dù không giống như Nguyên Yểm, Lục Cực là Thuỷ tổ cấp bậc khủng bố, nhưng lần này xuất hiện cũng không phải là hóa thân mà là bản thể hàng thật giá thật. Chõ nên vừa ra tay liền đem Mộc tộc đại trưởng lão đánh cho trọng thương, thiếu chút nữa mất cái mạng nhỏ ngay tại chỗ.

May mắn là khi thấy nguy cơ trước mắt, Mộc tộc đại trưởng lão liền kêu gọi ra một gốc cây thông linh thánh thụ mà Mộc tộc đã cung phụng không biết bao nhiêu vạn năm. Nhờ lực lượng của cái cây này mới miễn cưỡng thoát được một cái mạng nhỏ từ trong tay ba gã Ma tộc Thánh tổ. Nhưng pháp lực toàn thân cũng giảm đi tám chín phần mười, thực lực đã không còn ở Đại thừa kỳ.

Mà đã không có Mộc tộc đại trưởng lão làm chỗ dựa, sĩ khí của binh lính Mộc tộc liền rơi xuống cực hạn. Không còn lực lượng để chống lại sự xâm lấn của Ma tộc, ngắn ngủn trong gần một năm, Mộc tộc liền chết bảy tám phần mười lính.

Ngay tại thời điểm đó, quân cứu viện của các tộc khác cuối cùng cung đã đến được Mộc tộc.

Nhưng dưới sự uy hiếp của ba gã Ma tộc Thánh tổ, quân cứu viện cùng với số quân sót lại của Mộc tộc cũng chỉ có thể miễn cưỡng giữ lại được phần lãnh thổ còn lại của Mộc tộc, không thể khôi phục được diện tích ban đầu.

Vốn là các bộ lạc Mộc tộc sống rải rác đều ào ào rút xuống những khu vực được bảo vệ. Nhưng có một số bộ lạc nhận được tin tức khá muộn hoặc là hành động vô cùng chậm chạp. Vì thế nên bị đại quân Ma tộc trực tiếp ngăn lại ở trong khu vực bị chiếm đóng.

Rơi vào đường cùng, những bộ lạc này đành phải ẩn thân tại một số nơi thật xa, tạm thời sống lay lắt qua ngày. Gửi hy vọng vào một ngày nào đó binh lính các tộc sẽ đánh trở về.

Nhưng mà mấy năm nay, Ma tộc liên tục tìm kiếm và tiêu diệt, số bộ lạc còn có thể tồn tại quả thực không nhiều lắm.

Đây là lý do vì sao Hàn Lập sau khi từ thông đạo đi ra không thấy người của Mộc tộc.

Cái bộ lạc nhỏ mà Hàn Lập vừa cứu vốn cũng là thành viên của một bộ lạc Mộc tộc lớn. Sau khi bị phát hiện mới chia lẻ ra từng tốp nhỏ, trối chết chạy ra nên mới biến thành bộ dáng bây giờ.

Nhưng đám người Mộc tộc này lại bị Ma tộc phát hiện một lần nữa. Nếu không là vừa đúng lúc gặp được Hàn Lập thì chỉ có kết cục bị giết hoặc bắt làm nô dịch.

"Tiền bối! Tất cả những lời vãn bối nói ra đều là sự thật! Mong rằng tiền niệm tình đồng minh, có thể giúp đưa bọn ta đến nơi được bảo hộ không?" *Lão giả đứng đầu tiểu bộ lạc Mộc tộc này là một gã Luyện hư kỳ, sau khi kể hết sự tình liền hướng về phía Hàn Lập mà đau khổ cầu xin.*

Hàn Lập đưa ánh mắt quét qua mấy người phía sau. Thấy trong bọn họ phụ nữ và trẻ em người già chiếm tới hai phần ba. Không khỏi trầm ngâm một chút, lúc sau mới chậm rãi nói: "Mang các ngươi cùng đi, ta tất nhiên không phải không có khả năng. Nhưng có chuyện quan trọng mà ta nên nhắc nhở các ngươi trước. Ta trên đường tới đây đã đánh chết vài tốp Ma tộc, nên Ma tộc bên kia hẳn là đã sớm chú ý tới ta. Cao giai Ma tộc tìm tới cửa, chẳng qua là chuyện sớm hay muộn. Đến lúc đó các ngươi cùng ở bên cạnh ta, ngược lại càng thêm nguy hiểm. Các ngươi nhiều người như vậy, một khi bắt đầu chiến đấu, ta lại không thể bảo vệ toàn bộ các ngươi."

"Cái gì, có chuyện này sao? Đã như vậy, vãn bối cũng không ép buộc. Nhưng hy vọng tiền bối có thể đem tình cảnh của chúng ta nói cho các vị tiền bối của lực lượng đồng minh. Hy vọng các tộc sẽ sớm phát ra đại quân, cứu chúng ta thoát khỏi biển khổ. Nếu thật như có ngày đó, bọn người vãn bối sẽ vô cùng cảm kích." *Lão giả Mộc tộc lộ ra vẻ mặt thất vọng, nhưng cuối cùng sau khi suy nghĩ một chút, mặt lại đầy cầu khẩn, hướng Hàn Lập trịnh trọng thi lễ mà nói ra.*

"Tốt! Chuyện này không có vấn đề. Ta sẽ gửi tin nhắn này giúp các ngươi. Nhưng hiện tại ta cũng không rõ sự phân bố của đại quân Ma tộc. Bộ lạc các ngươi có tư liệu cùng bản đồ về phương diện này không?" *Lần này, Hàn Lập đáp ứng hết sức dứt khoát, cũng hỏi ngược lại một câu.*

"Bọn người vãn bối mặc dù trốn đông núp tây, nhưng mà tư liệu vẫn có một chút. Chẳng qua là không kỹ càng lắm, chỉ có đại khái mà thôi." *Mộc tộc trưởng lão vội vàng trả lời.*

"Đại khái cũng được rồi." Hàn Lập mỉm cười, lộ ra vẻ hài lòng.

Sau khi hắn theo Mộc tộc trưởng lão tới nơi lấy được tư liệu cùng bản đồ liền liền lập tức phi độn mà đi.

Mà bọn người Mộc tộc người tự nhiên cũng tuyệt đối không dám ở lại chỗ cũ nữa, cũng lập tức hướng tới một nơi trú ẩn dự phòng mà rời đi.

Hơn mười ngày sau, Hàn Lập thúc dục phi xa bay qua phía trên một cái hồ nước xanh biếc. Đột nhiên phía dưới mặt hồ nước mảy may không một chút dấu hiệu, bất ngờ tách ra làm hai. Một bàn tay khổng lồ màu xanh từ đó phóng ra như một tia chớp nắm gọn phi xa trong lòng bàn tay.

Bàn tay khổng lồ năm ngón chỉ dùng một chút sức, liền nghe được tiếng nổ vang lên, phi xa trong nháy mắt vỡ vụn, hóa thành một đoàn lửa xanh.

------oOo------

Chương 2144: Lại Đấu Với Nguyên Sát

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngay lúc đó, phía trên phi xa khoảng hơn hai mươi trượng, trong hư không thoáng chút dao động rồi ba bóng người lại hiện ra không chút tiếng động.

Rõ ràng chính là ba người Hàn Lập.

Hóa ra trước khoảnh khắc phi xa bị đánh lén Hàn Lập đã có phản ứng. Hắn lập tức thi triển thuật thuấn đi, đem cả ba người chạy ra khỏi phi xa.

Giờ phút này Hàn Lập đứng ở trên cao, thần sắc ngưng trọng nhìn lại xuống phía dưới mặt hồ.

Kẻ địch phía dưới có thể che dấu được hắn cùng Giải đạo nhân nên chắc chắn thần thông rất to lớn.

Xem ra lúc này kẻ mạnh thực sự của Ma tộc đã tìm tới cửa.

Ngay tại thời điểm Hàn Lập còn đang cân nhắc, bàn tay xanh biếc khổng lồ lại *"Phanh"* một tiếng, trực tiếp tan biến ra thành bọt nước, từng giọt một lần nữa rơi trở về hồ nước.

Cùng lúc đó, phía dưới mặt hồ đang kịch liệt quay cuồng ở bên trong, một tòa điện lớn cao khoảng mười trượng ở trong nước từ từ chui lên

Cái điện này toàn thân trong suốt như thủy tinh, phát ra ánh sáng xanh nhàn nhạt. Trông giống như là dùng nước trong hồ trực tiếp ngưng kết mà thành.

Đứng ở cửa chính của đại điện là một cổ gái trên người mặc chiến giáp màu xanh biếc, làn da hơi đen, hai đầu lông mày ẩn chứa một cỗ khí chất thanh thoát, hai mắt lạnh như băng nhìn Hàn Lập trên không trung.

Khí tức trên người ả Ma tộc này sâu không lường được, làm cho người ta có cảm giác sợ hãi mà không dám nhìn thẳng, chính là một gã Đại Thừa kỳ.

Nhưng Hàn Lập vừa thấy người con gái trước mặt có chút quen thuộc, thần sắc không khỏi biến đổi, không tự chủ được nói một câu:

"Là ngươi? Ngươi làm cách nào mà đã đem bản thể tới Linh giới rồi!'

Cô gái mặc chiến giáp màu xanh lục vừa nghe xong câu hỏi của Hàn Lập, miệng liền mỉm cười làm lộ ra hàm răng trắng như ngọc, lạnh lùng nói:

"Bổn tọa cũng không nghĩ tới có thể gặp lại ngươi một lần nữa sớm như vậy. Ngươi đã từng chọc giận bổn tọa vài lần. Nhưng lần này đụng phải bản thể ta, tất nhiên là ta sẽ không có bỏ qua. Nếu ngươi nhanh chóng thức thời, đưa tay chịu trói thì ta có thể tha chết cho ngươi. Nếu ngươi thật sự muốn cùng bổn tọa động thủ, thì tuyệt đối sẽ không tránh khỏi kết cục hồn phi phách tán."

"Nguyên Sát, ngươi thật sự cho rằng dựa vào bản thể của người có thể giữ ta lại sao. Trong khoảng thời gian này, ta đã gặp Thánh Tổ của quý tộc cũng không phải là chỉ một hai lần. Ngươi thấy bọn họ thật sự có thể làm gì được ta sao?" *Hàn Lập trầm ngâm trong chốc lát sau, mới ngáp một cái nói.*

Ma nữ mặc áo giáp màu xanh lá kia chính là kẻ đã từng có ân oán với Hàn Lập, Nguyên sát Thánh Tổ. Mà lần này là bản thể đích thân đến!

Mặc dù Hàn Lập lần đầu tiên gặp bản thể của ả, nhưng là bởi vì trước kia từng bị một cỗ hóa thân đuổi giết một thời gian dài cho nên liếc mắt một cái liền nhận ra được, trong lòng không ngừng âm thầm cười khổ.

Tuy nhiên bởi vì tu vi của hắn tăng tiến nhanh, mà bên cạnh còn có Giải Đạo Nhân nên cũng không kinh hoàng nhiều lắm. Suy nghĩ đảo qua nhanh trong đầu, am thầm tự vạch ra đối sách.

Nguyên Sát vừa nghe Hàn Lập nói như vậy, đuôi lông mày dựng lên, trên mặt hiện lên một tia sát ý nhưng miệng vẫn không có chút cảm tình nào nói:

"Ngươi đã gặp những Thánh Tổ khác? Nói như vậy, kẻ vài ngày trước từ trong thông đạo xông ra chính là ngươi. Như vậy là có chút ý tứ rồi. Ta thật sự tò mò là làm sao một gã tu sĩ Hợp Thể kỳ có thể từ trong tay Thánh Tổ mà thoát được tính mạng? Ngươi lại có thể trong thời gian ngắn như thế, từ Hợp Thể trung kỳ tu luyện tới Hợp Thể hậu kỳ cũng coi như là tu luyện kỳ tài vạn năm khó gặp. Đáng tiếc rằng hôm nay, nếu bị bổn tọa đụng phải thì con đường tu luyện của ngươi đành chấm dứt tại đây thôi."

Vừa dứt lời, Nguyên sát cũng không đợi Hàn Lập nói lời nào, một cái tay bỗng nhiên nhấc lên, hướng vào hư không phía ba người Hàn Lập đánh một trảo.

"Oanh" *một tiếng.*

Nước phía dưới hồ phóng lên như thác rồi ngưng tụ lại trong không gian, một lần nữa biến ảo thành, một bàn tay khổng lồ mau xanh biếc.

Bàn tay lần này to hơn trước gấp bội. Năm ngón tay tách ra, đem bầu trời che đi hơn phân nửa. Cuốn một cái liền hướng thẳng tới ba người Hàn Lập đè xuống.

"Thần thông thủy thuộc tính!"

Hàn Lập hai mắt nhíu lại, trong miệng lẩm bẩm một câu, há mồm phun ra một quả cầu lửa màu bạc, tay kia nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

"Phốc" *một tiếng. Quả cầu lửa màu bạc quay tít một vòng liền hóa thành một con chim lửa màu bạc lớn hơn một thước.*

*Lúc này, Hàn Lập mỉm cười, dùng một ngón tay ở cánh tay khác điểm tới con chim lửa "*Đi*".*

Chim lửa hót lên một tiếng trong trẻo, thân thể lớn lên với tốc độ điên cuồng, trong nháy mắt biến thành một con chim to như một ngọn núi, hai cánh giương lên, xông về phía bàn tay khổng lồ.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa!

Con chim lửa khổng lồ sau khi chớp động một cái liền trực tiếp đâm vào bàn tay khổng lồ, liền đó cả hai thứ đồng thời nổ tung.

Trên không trung nước lửa đan vào nhau tạo thành một cây cột lớn phóng vút lên cao rồi hóa thành sương mù tản ra bốn phía.

Trong khoảnh khắc, bầu trời liền tràn ngập hơi nước trắng xóa.

*Thiếu nữ mặc áo giáp màu xanh lục đứng trong tòa điện thấy cảnh này, ả liền cười khinh miệt, cũng không có hành động gì mà chỉ khẽ nói một chữ: "*Tụ"

Ngay lúc đó, trên trời cao bỗng nhiên dấy lên vô số trận dao động, tiếp đó ngàn vạn điểm sáng màu lam hiện ra, chúng khẽ run lên rồi như những hạt mưa bay tới nhập vào trong làn hơi nước.

"Phanh!"

Làn hơi nước tụ lại, biến ảo thành một ngọn núi màu trắng cao đến ngàn trượng. Nó hơi nhoáng lên, bề mặt tràn ra vô số ký hiệu màu lam, rồi từ từ hạ xuống.

Cả tòa núi đang trôi bồng bềnh, dường như nó không hề có trọng lượng vậy.

Hàn Lập bên dưới nhìn thấy cảnh này, sắc mặt hơi đổi, hắn hét khẽ lên một tiếng rồi toàn thân tỏa ra hào quang màu vàng chói mắt, thân hình lớn bổng lên, hóa thành một con cự viên lông vang, sau đó giơ hai tay về phía ngọn núi điên cuồng đấm tới.

Quyền ảnh vừa lóe lên đã hóa thành hai cơn lốc bay thẳng lên trời cao.

"Ầm ầm ầm"*, lớp ký hiệu màu lam bị cơn lốc quyền ảnh đánh cho nhộn nhạo, hình như lúc nào nó cũng có thể bị tán đi. Nhưng ngọn núi màu trắng vẫn đang tiếp tục hạ xuống, hoàn toàn không bị ảnh hưởng chút nao.*

Hàn Lập đang biến thành cự viên thấy vậy liền giật mình, hai bàn tay to đột nhiên đồng thời chụm lại, rồi khẽ lật lên.

Hào quang chợt lóe, hai ngọn núi một xanh một đen bỗng nhiên hiện ra trong không trung.

Tiếp đó, hai tay của cự viên xoay tròn như hay bánh xe, trong miệng nó cũng rống một tiếng thật to. Mười ngón tay đồng loạt buông ra, hai ngọn núi liền phát ra một tiếng nổ đinh tai, rồi bay vút thẳng lên trời.

Chỉ thấy hai đạo hào quang màu xanh và đen vừa lóe lên đã đâm thẳng vào đây ngọn núi trắng đang hạ xuống.

Đầu tiên là ánh sáng chói mắt tỏa ra khắp nơi. Tiếp đó âm thanh kinh thiên động địa vang khắp trời đất.

Đồng thời có một cỗ dao động như muốn hủy diệt tất cả mọi thứ tỏa ra khắp bốn phía, làm cho cả bầu trời vang lên từng trận ù ù.

Cự viên thấy vậy liền không nói nhiều, hào quang màu vàng quanh thân chợt lóe lên đem Chu Quả Nhi bao bọc vào trong. Liền đó thân hình hắn khẽ động, cả hai đều biến mất vào trong không trung quanh đó, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Còn khuôn mặt của Giải Đạo Nhân đang ở bên Cạnh không chút thay đổi, thân hình của hắn hơi lóe lên đã hóa thành một ngọn gió màu xanh biến mất.

Ngay sau đó, cỗ dao động mang theo sức mạnh hủy diệt đáng sợ kia cuốn qua làm cho không gian quanh đó trở nên vặn vẹo.

Nhưng Nguyên sát đang đứng ở phía bên kia, khi thấy cơn dao động quét ngược tới, hai mắt khẽ nhíu lại, miệng ả bắt đầu niệm những chú ngữ khó hiểu, ngay lập tức ở xung quanh ả tỏa ra một mảng hào quang màu lam rất nhu hòa.

Cỗ dao động vừa tiếp xúc lên tấm màn màu lam liền im hơi lặng tiếng tách thành hai nga mà bay qua, kể cả một chút ảnh hưởng cũng không hề có.

Vầng hào quang chói mắt rốt cuộc cũng tản đi để lộ ra khung cảnh trên bầu trời.

Chỉ thấy giữa bầu trời hiện giờ có ba ngọn núi, một lớn hai nhỏ đang chồng lên nhau tạo thành hình tam giác không ngừng giằng có qua lại.

Ngọn núi trắng tỏa hào quang màu lam lóng lánh, xung quanh là các đạo ký hiệu bay qua bay lại liên tục.

Ngọn núi màu đen lại tỏa ra từng đạo khí xám, chúng như sóng to gió lớn hướng lên phía trên hung hăng đánh tới không ngừng.

Còn ngọn núi màu xanh lại tỏa ra ngàn vạn lưỡi kiếm khí, đao khí tạo thành tiếng veo veo trải đầy khắp nơi.

Đến lúc này ở một chỗ cách đó hơn trăm trượng bỗng nhiên dấy lên dao động, thân hình của cự viên và Giải Đạo Nhân lại một lần nữa hiện ra.

Sự lạnh lẽo lóe lên trong mắt của Nguyên Sắt, ả chi ngón tay lên phía trời cao ở xa, đồng thời trong miệng nói ra độc một chữ: "Phong!"

*"*Rốp!"

Ngọn núi trắng đang có vô số ký hiệu màu lam xoay tròn xung quanh bong nhiên vỡ vụn ra, tiếp đó mỗi mảnh vụn của nó liền giống như băng tuyết cực lạnh trong trời đất giáng xuống.

Hào quang màu lam lóe lên, hai tòa núi một xanh một đen mới kịp xông lên đã bị đóng chặt trong một lớp băng màu lam.

Cự viên đó Hàn Lập biến thành như hít phải một ngụm khí lạnh. Nó không chút lưỡng lự đưa các ngón tay lên phóng ra linh hỏa màu bạc, cánh tay khẽ động, nó nhìn về phía hai ngọn núi phía trước, ném tới.

Nhưng đột nhiên vào lúc này trong không gian xung quanh hiện ra tám bóng người trong suốt, khuôn mặt chúng giống hệt như Nguyên Sát, toàn thân như một pho tượng băng trong suốt, chúng lao thẳng đến tấn công Hàn Lập va Giải Đạo Nhân.

Còn Chu Quả Nhi, có lẽ vì nàng có tu vị quá thấp nên không bị xem là mục tiêu.

Hàn Lập hơi rùng mình, hắn không dám chần chừ thêm nữa, linh hỏa màu bạc trên tay của cự viên liền hóa thành hai sợi dây đánh tới hai bóng người phía trước.

Đồng thời hào quang dưới sườn cự viên cũng lóe lên, pháp tướng ba đầu sáu tay Phạm Thánh Kim Thân cùng với linh khu xanh biếc cũng bất người hiện ra, rồi cả hai không chút lưỡng lự đánh tới hai bóng người trong suốt khác.

Còn bốn bóng người đang đánh về phía Giải Đạo Nhân, hắn chỉ bất ngờ há miệng thổi ra bốn đạo ánh sáng màu vàng, chúng chợt lóe lên rồi xuyên thủng qua bốn thân hình trong suốt đang bay tới.

Trong chớp mắt, hai bóng người trong số đó đã bị hai sợi đây lửa quấn chặt láy mấy vòng, ngọn lửa trên đó nhanh chóng bùng lên, đem cả hai người bao phủ vào trong đó.

Nước lửa kỵ nhau, hai bóng người bằng băng nhanh chóng tan biến thành hư vô.

Về phần hai bóng người còn lại bên phía khác thì bị kim thân và linh khu chặn lại, bọn chúng đang đánh nhau đến long trời lở đất, từng trận khí lạnh tỏa ra bốn phía, uy thế kinh người. Coi bộ thực lực của chúng không hề thua kém đám Ma tôn bình thường.

Mà phía bên kia, không biết bốn đạo ánh sáng màu vàng mà Giải Đạo Nhan phun ra có uy lực huyền diệu gì trong đó. Chỉ thấy bốn bóng người sau khi bị nó xuyên thủng qua trong nháy mắt đã đứng im bất động ở một chỗ.

Giải Đạo Nhân nhấc tay nhẹ nhàng chụp tới khắp nơi.

Bốn bóng người trong suốt này liền vỡ vụn phát ra những tiếng bang bang.

Hàn Lập thấy vậy liền mừng rỡ, hai cánh tay của cự viên cũng hướng tới bên kia sườn khua lên.

Một thanh kiếm khí xanh biếc đài hơn một trượng hiện ra, thoáng chốc nó đã đem hai bóng người đang đấu với kim thân và linh khu đập nát.

Đứng phía xa, Nguyên sát nhìn thấy cảnh này chẳng những không giận mà còn cười rộ, ả đưa hai tay lên ngang ngực rồi bấm niệm thần chú.

------oOo------

Chương 2145: Khách Đến Bất Ngờ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đột nhiên trong hư không xuất hiện vô số đốm sáng màu lam, chúng bắt đầu ngưng kết với nhau tạo thành những bóng người y hệt như tám cái bóng trong suốt khi nãy. Xung quanh Hàn Lạp va Giải Đạo Nhân lúc này bỗng có thêm hơn trăm bóng người trong suốt đang bao vây bọn họ.

"Không thể nào!"

Hàn Lập thấy vậy liền trở nên kinh hoảng.

Nếu những bóng người này có thực lực ngang với tám tên lúc trước, như vậy thì mình sẽ phải cùng một lúc đau với hơn trăm tên có cùng tu vi Hợp Thể Kỳ hay sao?

Cho dù Nguyên Sát có là Thánh Tổ của Ma tộc đi nữa nhưng không thể nào có thần thông đi ngược với lẽ trời như vậy.

Hàn Lập hít sâu một hơi, ở giữa hai mắt của cự viên bỗng nhiên nứt thành một vết máu rồi phun ra làn khí màu đen, làn khí lập tức huyễn hóa thành một con mắt đen như mực. Đúng là Phá Diệt Phá Mục!

Con ngươi yêu dị này mới vừa động đã tỏa ánh mắt lạnh băng nhìn khắp bốn phía.

"Ra là vậy..."

Trong miệng cự viên phát ra tiếng ông ông như chuông kêu, nó đưa một cánh tay chụp tới hư không phía trước.

Không gian liền dấy lên từng trận dao động, cánh tay của cự viên vừa nhoáng lên đã liền mất tích vào trong hư không.

Cùng lúc đó hào quang màu vàng léo lên trước ngực của một bóng người trong suốt vừa được ngưng tụ thành, một bàn tay lông lá xù xì từ trong hư không hiện ra, năm ngón tay cũng nhanh như tia chớp bổ đến.

Một màn không thể tin nổi hiện ra!

Khuôn mặt của bóng người trong suốt vốn không hề có chút cảm tình nào nhưng bỗng chốc trở nên kinh hoảng. Hai tay hắn khoanh lên trước ngực, đột nhiên hào quang lóe lên ngưng kết thành, một cái khiên băng màu lam quay tròn che chăn kín lấy toàn thân. Tiếp đó bàn chân khẽ giẫm, thân hình nó liền như một mũi tên bắn vọt về phía sau.

Bóng người này hoàn toàn khác với tám cái bóng lúc trước, nó không hề dám đón đỡ bàn tay của cự viên.

Nhưng đúng lúc này, cự viên đó Hàn Lập biến thành bổng hét lớn một tiếng làm cho không gian quanh đó cộng hưởng ông ông lên. Bàn tay của cự viên ở phía bên này cũng trở nên sắc bén như không gì không phá được, năm ngón khẽ hé ra bắt lấy tấm khiên băng đem đập nát không còn một mảnh.

Bàn tay lại rít lên một tiếng chói tai rồi bắn vọt đi.

Bóng người trong suốt đang bỏ chạy kia chỉ kịp nhìn thấy trước ngực có một bàn tay lông lá màu vàng thật to nhoáng đến, ngực hắn chợt nóng rát lên. Bàn tay đã xé rách lồng ngực hắn rồi truyền từng cơn đau đớn khủng khiếp vào tận sâu trong hồn phách. Bóng người không kìm chế được đành hét lên một tiếng thật thảm thiết.

Khuôn mặt vốn rất giống Nguyên sát của nó bỗng nhiên biến ảo thành bộ dáng của một ma vật có đôi tai khỉ đang rất giận dữ. Nó gượng gạo cúi đầu xuống nhìn lỗ thủng khổng lồ đó bàn tay lông vàng gây ra trước ngực.

"Phanh!"

Một ngọn lửa bạc cháy bùng lên trên bàn tay lông vàng, liền đem ma vật bao trùm vào trong đó.

Con ma vật này gào rống lên mấy tiếng thảm thiết rồi nhanh chóng tắt nghẽn lại.

Lúc này, bàn tay đầy lông vàng khẽ run lên rồi biến mất.

Cự viên lông vàng chậm rãi thu bàn tay vừa rồi trở về.

Mà cùng với lúc ma vật bỏ mạng, các bóng người khác đang phân tán khắp nơi trong không trung bỗng tự nhiên vỡ nát ra, hóa thành vô số điểm sáng màu lam rồi tan biến giữa không trung.

Nguyên Sát đang đứng phía dưới nhìn thấy vậy, lần đầu tiên vẻ khó coi mới xuất hiện trên mặt ả.

Ma vật trong suốt mà ả nuôi khi nãy là Tinh Tượng Thú, một loại ma thú cực kỳ hiếm hoi. Chẳng những nó có được thần thông cực kỳ băng lạnh mà còn có thiên phú một lúc hóa thành trăm ngàn tấm thân, ở các trận chiến trước đây, mỗi khi thả con thú này ra, nếu đối thủ không thể tìm ra bản thể của nó, thì chỉ nhờ vào những hóa thân nó có thể quét sạch đối thủ có tu vi dưới Đại Thừa Kỳ.

Mà Nguyên Sát cũng nhờ có nó mà tiêu diệt được không biết bao nhiêu cường địch. Nhưng vừa rồi mới chỉ thả nó ra được một chút đã bị Hàn Lập dễ dàng khám phá ra điểm yếu rồi đem giết luôn.

Điều này nằm ngoài dự đoán của ả, sự khinh thường Hàn Lập lúc trước của ả cũng giảm đi hơn phân nửa.

Tuy nhiên ma thạch bản mạng của con Tinh Tượng Thú này đã được ả luyện hóa hòa làm một thể. Dù thân thể nó bị phá đi, nhưng chỉ cần sau này ả tế luyện lại một thời gian thì vẫn có thể làm cho nó sống lại.

Chính vì vậy mà Nguyên Sát càng đề cao cảnh giác, nhưng ả cũng không mấy tức giận vì lần thua thiệt vừa rồi.

"Đúng là có chút bản lãnh. Thảo nào điệu bộ lại ngang tàng đến thế. Nhưng nếu ngươi nghĩ rằng chỉ với một chút thần thông như vậy mà có thể đối chọi với Thánh Tổ thì đã sai hoàn toàn rồi. Ta không biết tên Thánh Tổ lúc trước ngươi nhìn thấy đang bị cái gì, hay gặp phải hoàn cảnh phức tạp nào. Nhưng bây giờ bổn tọa sẽ toàn lực ra tay, ngươi sẽ tuyệt đối không có phần thắng đâu." Nguyên sát nói mấy câu lạnh lùng xong liền bấm niệm pháp quyết. Một đám mây màu lam sáng rực hiện ra sau lưng ả, sau đó lại hóa thành một cột sáng phóng lên cao vút.

Tiếp đó, một cái bóng ảnh chó sói cao hơn mười trượng bất ngờ xuất hiện trên không, toàn thân nó màu lam, hai hốc mắt có lửa cháy đỏ rực.

Một làn khí tức đáng sợ làm người ta nghẹt thở từ thân hình con sói tỏa ra tràn ngập khắp trời đất, rồi hướng tới phía bên đám người Hàn Lập.

Cự viên đó Hàn Lập biến thành bị luồng khí tức khủng khiếp này ập đến liền run lên, hai chân nó cũng loạng choạng lùi nhanh về sau vài bước.

Cho dù Hàn Lập có là vô địch trong giới Hợp Thể Kỳ đi nữa, nhưng khi hắn đối mặt với áp lực của một gã Đại Thừa Kỳ cũng không tránh khỏi bị ép thụt lui lại.

Giải Đạo Nhân ở bên này vẫn tỏ ra lạnh lùng như thường, một tay của gã khẽ vung lên, thả ra một vầng hào quang màu vàng đem toàn thân hắn và Chu Quả Nhi cạnh đó bao bọc vào trong.

Khi làn áp lực khủng khiếp tràn tới chỗ Giải Đạo Nhân, quầng sáng ở phía trước chỉ lóe lên vài cái rồi hoàn toàn không có chuyện, gì xảy ra tiếp.

Chu Quả Nhi đứng bên cạnh cũng không hề tổn thương cọng tóc nào.

"Đây là bản mạng ma tướng của Nguyên Sát sao, quả đúng là vô cùng đáng sợ! Giải huynh, bây giờ ngươi đã khôi phục được mấy

phần pháp lực rồi, có thể toàn lực đánh một trận không?" Cự viên tỏ ra kiêng kị nhìn về bóng ảnh của con sói màu lam phía xa, nó lại quay qua Giải Đạo Nhân hỏi.

"Bây giờ ta vẫn còn thiếu một chút nữa mới khôi phục lại cảnh giới Đại Thừa, nếu chỉ một mình ta thì không thể đánh lui ả được." Giải Đạo Nhân đờ đẫn trả lời.

"Không phải chỉ một mình Giải huynh, còn có Hàn mỗ ở đây. Nếu bây giờ không đánh lui ả, chỉ sợ ả sẽ không để yên cho chúng ta đi. Đạo hữu hãy ra tay hết sức đi" Cự viên nói oang oang.

"Nếu ta và ngươi phối hợp thì đúng là có thể thắng." Ánh mắt của Giải Đạo Nhân chợt lóe, hắn gật đầu trả lời.

Hàn Lập nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm. Cự viên đó hắn biến thành liền không hề do dự đấm thùm thụp vào ngực, tiếp đó quanh thân nó bay ra vài quần sáng đủ loại màu sắc khác nhau. Sau khi quay một vòng, chúng liền biền thành các hình ảnh của các loại Chân Linh như Thiên Long, Thải Phượng, Côn Bằng…

Mà Phạm Thánh Kim Thân đang ở một bên khác cũng quay về nhập vào thân hình của cự viên.

Ngay sau đó thân hình của cự viên lông vàng nhanh chóng lớn lên gấp bội, chẳng mấy chốc đã hóa thành một con quái vật to như quả núi. Đồng thời xung quanh thân thể nó tỏa ra hào quang màu vàng rực rỡ, nó rống to một tiếng, lập tức biến thành hình dáng ba đầu sáu tay

Còn Giải Đạo Nhân bước nhanh một bước về phía trước, trong vầng hào quang màu vàng hắn liền trở về hình dáng vốn có là một con cua khổng lồ. Trên thân nó bỗng vang lên một tiếng sấm inh tai rồi tuôn ra vô số tia chớp màu bạc, chúng đan chi chít vào nhau rồi tạo thành một cái võng bằng sấm chớp thật lớn che phủ toàn thân con cua bên dưới.

Nguyên Sát nhìn thấy hình dạng của cự viên và con cua khổng lồ thì đồng tử khẽ co lại, ả cũng không nói gì thêm mà đem bàn tay lật lên, trong tay bỗng hiện ra một cây chùy nhỏ màu nửa xanh nửa trắng.

Cây chùy dài khoảng ba thước, mặt ngoài chi chít khoảng hơn trăm hoa văn hình con mắt màu vàng.

Cổ tay của Nguyên sát khẽ run lên, cây chùy nhỏ tỏa ra ánh sáng chói mắt, hơn trăm con mắt trên thân nó cũng đồng thời mở ra để lộ bên trong là những con người màu vàng nhạt đang chớp chớp chuyển động không ngừng.

Nếu nhìn vào cảnh này, quả thật làm cho người ta sợ lạnh tóc gáy!

Nguyên Sát hừ lạnh, cánh tay hơi động đem cây chùy nhỏ ném lên trên không trung.

Một tiếng nổ vang lên, giữa không trung đột nhiên hiện ra bóng một cây chùy thật lớn màu trắng. Nó hung hăng đập xuống.

Từ trên bóng chùy truyền đến những tiếng sấm inh tai.

Hai mắt của Hàn Lập lóe sáng, hắn tỏ ra hơi ngạc nghiên.

Cây chùy màu trắng không đánh về phía Hàn Lập cùng với Hoàng Kim Cự Giải, mà nó lại bay tới một ngọn núi nhỏ ở bên dưới.

Dựa vào uy thế khủng khiếp của cây chùy, chỉ sợ nếu đỉnh núi bên dưới bị đánh trúng chắc chắn sẽ bị đạp nát.

Nhưng đúng lúc này, trên đỉnh núi lại vang lên một âm thanh lạnh nhạt của một nam tử nào đó.

"Nguyên đạo hữu quả không hổ thẹn là một Thánh Tổ của Ma tộc, chỉ mới một lúc đã phát hiện ra lão phu rồi!

Tiếng nói vừa dứt thì một đạo cầu vồng màu bạc từ trên đỉnh núi lóe lên, nó hơi chớp động một cái đã đụng vào bóng chùy đang đánh xuống.

Một tiếng nổ long trời lở đất!

Hai làn hào quang màu bạc và trắng hòa vào nhau tạo thành một quả cầu thật lớn. Khối cầu ở giữa không gian nổ tung ra, hóa thành những cơn lốc dao động kịch liệt hướng về các nơi tràn đi.

Các đỉnh núi, rừng cây ở xung quanh đó liền biến thành tro bụi, cả một vùng rộng lớn cũng bị san phẳng.

Sau khi cơn lốc của vụ nổ tan đi, không trung phía trên đỉnh núi lúc nãy bỗng hiện ra thêm hai bóng người.

Hàn Lập cúi xuống, ánh mắt vừa nhìn thấy họ, trong lòng hắn bỗng như trời nghiên đất ngả.

Hai người kia là một nam một nữ, nam mặc chiếc áo bào màu bạc, hai bên có sọc đen thui chạy dài đến tận hông, khuôn mặt trẻ trung, hắn đang thản nhiên cười.

Nữ có dáng vẻ thướt tha, da thịt trắng như tuyết, mái tóc dài óng ánh như bạc nguyên chất thẳng tắp sau lưng. Càng nhìn càng thấy thiếu nữ có dung mạo xinh đẹp trong trắng cực kỳ, làm cho người ta có cảm giác như được thoát tục vậy.

Nàng vừa hiện ra đã dùng đôi mắt màu xanh nhạt xinh đẹp ngóng về cự viên đó Hàn Lập biến thành, vẻ mặt của nàng có chút kích động.

Nguyên Sát vừa thấy gã nam tử kia thì trở nên cau có, trên mặt liền như được phủ thêm một tảng băng, ả nói:

"Ngao Khiếu, lão gia hỏa như ngươi cũng dám một mình lẻn tới đây sao? Chẳng nhẽ người không biết sợ chết ư?"

Nam tử kia đúng là tu sỹ Đại Thừa duy nhất của Yêu tộc, hắn xuất thân từ tộc Ngân Nguyệt Lang, chính là Ngao Khiếu Lão tổ.

Thiếu nữ tóc màu bạc ở bên cạnh hắn chính là người mà năm đó Hàn Lập từ biệt ở Côn Ngô Sơn đến tận mãi sau này ở Linh giới vẫn chưa gặp lại, Linh Lung tiên tử.

Hàn Lập vừa gặp lại được Ngân Nguyệt liền tỏ ra ngẩn ngơ, sau khi cơn giật mình qua đi hắn lại tỏ ra mừng như điên. Nhưng không đợi hắn kịp hỏi thăm lời nào thì Ngao Khiếu đã cười ha hả nói trước:

"Nguyên Sát, nếu đúng là ngươi thật sự có bản lãnh giữ lại tấm xương già nua này thì ta cũng không xuất hiện ở đây đâu. Nhưng bây giờ ngươi hay xem lại đi, ngoài lão phu còn thêm hai vị đạo hữu này nữa thì ngươi có thể nắm được bao nhiêu phần thắng đây? Đừng nói là bắt ta nắm lại, mà chính ngươi đang gặp phiền toái mới đúng!"

------oOo------

Chương 2146: Ngao Khiếu và Ngân Nguyệt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vẻ mặt của Nguyên sát không khỏi trầm xuống khi nghe Ngao Khiếu nói vậy. Ả đưa ánh mắt nhìn tới chỗ Hàn Lập đang biến thành cự viên cùng với Hoàng Kim Cự giải, nhíu mày suy tính một lúc rồi bật cười lạnh lùng. Bàn tay của ả khẽ phất vào hư không, cái tiểu chùy màu trắng chợt hiện ra rồi lóe lên một vầng hào quang màu vàng, sau đó nó lại quỷ dị biến mất.

Cái bóng của con sói khổng lồ cũng lao đến nhập vào trong tòa điện không thấy tăm hơi.

Tiếp đó cả tòa điện lớn tỏa ra vô số ký hiệu màu lam, nó run lên rồi hóa thành một đoàn hào quang màu lam phá không bay đi. Chỉ mới chớp động một cái, mà bóng dáng của nó đã biến mất ở cuối chân trời.

Mãi tận lúc này, từ xa văng vẳng truyền đến giọng nói của Nguyên Sát.

"Ngao Khiếu, nếu ngươi đã nhúng tay việc này thì ta sẽ rút lui. Nhưng may mắn sẽ không thường xuyên đến với ngươi như vậy đâu. Lần tới nếu để ta bắt gặp các ngươi đi một mình, ta sẽ tuyệt đối không dễ dàng buông tha các ngươi."

Vừa dứt lời, lam quang ở phía chân trời lại chợt lóe lên vài cái rồi biến mất.

Tuy Nguyên Sát là phụ nữ nhưng phong cách làm việc của ả lại rất quyết đoán. Vừa thấy Ngao Khiếu xuất hiện thì biết hôm nay không thể thoải mái đánh chết Hàn Lập, mà ngược lại có thể bản thân sẽ lâm vào nguy hiểm. Vì vậy ả dứt khoát bỏ đi, không hề chần chừ do dự.

Hàn Lập thấy vậy liền thở phào nhẹ nhõm. Hắn gọi Giải Đạo Nhân một tiếng rồi toàn thân hai người tỏa ra hào quang chớp động, cả hai liền khôi phục hình dáng con người.

Còn khối băng đang giam giữ hai tòa cực sơn thì bị Hàn Lập nâng tay thả ra hai ngọn lửa màu bạc làm tan chảy mặt ngoài khối băng. Hai ngọn núi một lần nữa hạ xuống, liền bị Hàn Lập đưa tay áo ra thu lấy.

Ngao Khiếu xoay người lại đưa hai mắt hướng về phía Hàn Lập rồi giơ một cánh tay lên. Một đạo ánh sáng trắng bắn ra xoay tròn một cái rồi tỏa ra hào quang chói mắt, lập tức phía trước hiện ra một cái thuyền lớn xung quanh lấp lánh ánh sáng bạc. Chiếc thuyền chia làm năm tầng, dài hơn trăm trượng, mặt trên có mấy vệ sĩ mặc áo giáp đứng yên cầm trong tay những chiếc thương màu bạc.

"Các ngươi cũng đi lên đi." Ngao Khiếu lão tổ thản nhiên phân phó, sau đó lão mang theo Ngân Nguyệt cùng bay lên thuyền, tiến thẳng lên căn phòng trên tầng cao nhất.

Những vệ sĩ yên lặng chỉ khẽ nghiêng người, hơi cúi đầu tỏ vẻ kính cẩn.

"Khôi lỗi!"

Hàn Lập liếc mắt một cái liền nhận ra ngay thân phận của những vệ sĩ mặc chiến giáp kia. Sau khi trầm ngăm một hồi, hắn liền quyết định mang theo Giải đạo nhân cùng Chu Quả Nhi từ từ bay lên thuyền.

Những con khôi lỗi màu bạc đã được Ngao Khiếu ra lệnh, chúng thấy ba người Hàn Lập lên thuyền nhưng chỉ lẳng lặng đứng ở chỗ cũ, không hề muốn cản lại chút nào.

Mãi khi đi đến trước cửa dường như Hàn Lập sực nhớ tới điều gì, hắn liền quay lại dặn dò Chu Quả Nhi tạm thời đợi hắn ở bên ngoài, rồi mang theo Giải đạo nhân cùng tiến vào căn phòng.

"Bái kiến Ngao Khiếu tiền bối!"

Hàn Lập vừa tiến vào phòng, lập tức nhìn lên Ngao Khiếu lão tổ đang ngồi ở một chiếc ghế màu vàng, sau đó hơi thi lễ nói.

Ngao Khiếu lão tổ không lập tức mở miệng nói chuyện, mà là thầm đánh giá Hàn Lập một phen, lộ ra vẻ mặt cười như không cười.

Ngân Nguyệt cúi đầu đứng sau lưng của Ngao Khiếu Lão Tổ. Dường như nàng không có dũng khí để nhìn Hàn Lập.

"Người là Hàn Lập mà người ta đồn rằng chỉ mất hơn ngàn năm đã từ Hóa Thần Kỳ trở thành Hợp Thể Kỳ sao? Vừa nãy lao phu được chính mắt nhì thấy mới phát hiện ra là lời đồn đại còn hơi xem nhẹ ngươi. Hiện tại ngươi đã là Hợp Thể hậu kỳ rồi a." Cuối cùng Ngao Khiếu Lão Tổ cũng chịu mở miệng, giọng nói lại có vẻ hiền hòa.

"Vãn bối chính xác đã tu luyện đến hậu kỳ. Tiền bối đã biết vãn bối từ trước sao?" Vẻ mặt của Hàn Lập rất bình tĩnh, nhưng sau khi nói xong lại nhịn không được, liếc mắt nhìn Ngân Nguyệt một cái.

Cô gái tóc trắng vẫn cúi đầu không nói.

"Tên của Hàn đạo hữu lão phu đã biết qua lời kể của nha đầu Ngân Nguyệt khi nó mới trở về từ Nhân Giới. Nhưng sau khi đạo hữu tiến vào cảnh giới Hợp Thể Kỳ thì lão phu mới thực sự chú ý. Dù sao mỗi một tu sĩ Hợp Thể đều là người có sức chiến đấu rất cao trong Hải tộc, vì vậy sẽ được lão phu để tâm nhiều hơn một phần. Ngân Nguyệt, còn không lại đây chào hỏi người ta một tiếng đi. Lúc trước nếu không phải Hàn đạo hữu ra tay cứu giúp thì làm sao hai đạo hồn của người có thể hợp lại làm một rồi trở về Linh giới được." Ngao Khiếu Lão Tổ mỉm cười trả lời, bỗng nhiên lão quay lại nói với Ngân Nguyệt ở phía sau.

"Ngân Nguyệt xin chào Hàn huynh. Ngày đó sau khi chia tay ở Nhân giới, thiếp thân chưa từng gặp lại đạo hữu. Nhưng đại ân năm đó thiếp thân vẫn ghi nhớ trong lòng." Ngân Nguyệt ngẩng

đáu lên, khuôn mặt hết sức bình thản. Nếu như so với cái sự kích động của nàng lúc mới gặp Hàn Lập thì quả thật đây đúng là hai người khác nhau.

Vẻ mặt của Hàn Lập khẽ động, trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc. Hắn ngắm nhìn Ngân Nguyệt một lúc mới thấy nàng hoàn toàn không có vẻ gì là dáng làm bộ, lúc này mới đắn đo một lúc rồi cười ha hả: *"Năm xưa vãn bối không biết thân phận của tiên tử nên đã có chút mạo phạm, mong rằng Linh Lung đạo hữu không vì vậy mà phiền lòng. Còn lần trợ giúp tiên tử khi đó cũng chỉ là việc thuận nước đẩy thuyền mà thôi, xin tiên tử chớ để ý làm chi."*

"Ha ha, hai người các ngươi đã nhiều năm không gặp nên có chút e thẹn cũng không có gì đáng lạ. Nhưng dù thế nao thì việc Hàn Đạo hữu có ân cứu mạng với nha đầu này vẫn là sự thật. Sau này khi lão phu trở về nhất định sẽ cảm tạ." Trong mắt của Ngao Khiếu tỏ ra hơi khác lạ, sau đó lão cười ha hả nói.

"Nơi này đã bị thế lực của Ma tộc khống chế, chẳng lẽ tiền bối tới đây để dò la tin tức của chúng sao?" Không biết trong lòng Hàn Lập đang nghĩ gì, hắn vội chuyển đề tài.

"Cũng không hẳn như vậy!" Thật nằm ngoài phán đoán của Hàn Lập, Ngao Khiếu Lão Tổ hơi trầm ngâm một chút rồi ỡm ờ trả lời.

"Tiền bối muốn nói là..." Hàn Lập ngẩn người.

"Mấy tháng trước, từ liên quân báo tin về nói là ba gã Thánh Tổ của Ma tộc phụ trách khu vực này được thay đổi. Ngoai ra Ma tộc còn muốn khuếch trương điện tích bị ma hóa trong khu vực chúng chiếm đóng. Lão phu được người khác nhờ vả đến đây để xác định xem tin tức này có phải là thật hay không, nhận tiện nếu có thể thì đem vài cái Ma Hóa Mẫu Trận hủy luôn đi." Vẻ mặt của Ngao Khiếu tỏ ra nghiêm nghị.

"Sự thay đổi về các Thánh Tổ của Ma tộc cũng là điều dễ giải thích. Nhưng thưa tiền bối, Ma Hóa Mẫu Trận là thứ gì vậy? Nếu ta nhớ không nhầm, trong khu vực của Nhân tộc từng có vài nơi xuất hiện dấu hiệu của sự ma hóa, chẳng nhẽ nơi này cũng xảy ra chuyện giống như vậy sao?" Hàn Lập trừng mắt hoài nghi hỏi.

"Khi Ma tộc muốn định cư lâu dài ở Linh giới, nhất định phải ma hóa một khu vực nào đó, đem linh khí ở nơi đó hoàn toàn chuyển hóa thành ma khí mới được. Mà muốn làm được chuyện này phải dùng một loại ma trận đặc biệt, dựa vào các 1oại cây cối tự nhiên từ từ thực hiện việc chuyển hóa. Lúc trước Ma tộc đã thử làm việc này ở địa bàn của hai tộc Nhân Yêu chúng ta, nhưng mới vừa tiến hành đã bị người của chúng ta phát hiện ra, rồi đem hầu hết các bộ phận quan trọng của trận pháp phá hủy sạch sẽ, cuối cùng kế hoạch này của chúng đã bị thất bại. Nhưng tình hình của Mộc tộc nơi đây còn phiền phức hơn, chẳng những hơn một nữa lãnh thổ đều đã bị bố trí loại trận pháp này, mà mấy năm trước đây chúng còn bắt đầu xây dựng một cái mẫu trận. Nếu cái mẫu trận này được xây dựng thành công, nó có thể liên kết mấy trăm ngàn tòa trận pháp nhỏ với nhau. Con muốn phá hủy được toa mẫu trận, chỉ e là việc vô cùng khó khăn. Nhưng nếu có thể hủy diệt được vài tòa như vậy, đương nhiên có thể làm quá trình ma hóa bị chậm lại."

Ngao Khiếu Lão Tổ nói tới đây liền dừng lại một chút, sau đó tỏ vẻ cười mà như không cười đột nhiên hỏi một câu làm Hàn Lập giật mình.

"Mấy năm nay hoàn toàn không nghe được tin tức gì về Hàn đạo hữu, có phải ngươi đã cùng đám người các Chân Linh Thế Gia tiến vào Ma giới?"

"Sao tiền bối lại biết chuyện này? Đúng là trước đây ta đã cùng Lũng đạo hữu, Điệp tiên tử và một vài người của Linh tộc hợp tác với nhau để lẻn vào Ma giới!" Hàn Lập phân vân trong chốc lát, cuối cùng đành gượng gạo cười.

"Chuyện này cũng không có gì lạ lắm. Cùng một lúc các ngươi đều mai danh ẩn tích hết, mà việc liên quan đến Tẩy Linh Trì và Tịnh Linh Liên cũng không phải là thứ gì đó quá bí mật. Mỗi lần Ma giới khai thông với Linh giới đều có một vài người ở các tộc khác nhau âm thầm tổ chức lẻn vào Ma giới để tìm cơ duyên này. Nhưng để thực sự thành công thì quả thực vô cùng ít ỏi, chỉ có vài người thôi. Giờ đây chỉ gặp được một mình ngươi, như vậy chắc những người khác đã chết cả rồi." Ngao Khiếu Lão Tổ thong dong

nói.

"Tiền bối thật trí tuệ hơn người, vãn bối và những người kia tiến vào Ma giới chính là vì cơ duyên này. Nhưng trong Ma giới có vô vàn nguy hiểm, các đạo hữu khác đều lần lượt gặp rủi ro cả rồi, chỉ có mỗi mình vãn bối còn may mắn trở về Linh giới thôi" Hàn Lập sợ run lên, một lúc sau mới thở dài trả lời.

Hắn thực không ngờ được rằng, so với chuyến đi Ma giới của hắn thì trước đây đã có rất nhiều người làm như vậy rồi, nhưng trong số những người bọn họ đã có đến tám chín phần còn chưa đặt chân đến được Ma Nguyên Hải chứ đừng nói là có thể trở về.

"Với tu vi của các ngươi mà muốn tiến vào Ma giới thật chẳng khác nào làm chuyện mười phần sống, một phần chết. Tuy vậy nhưng những thứ các ngươi thú hoạch được lại càng không thể tưởng tượng được. Cái khác không nói, bản thể của người sau lưng ngươi chắc la Hoàng Kim Thánh Giải ở Ma Nguyên Hải a. Nhưng tu vi của hắn sao lại thấp đến bậc này? Chậc chậc, một khi khối Ngụy Tiên Bảo này toàn lực ra tay, chỉ sợ ngay cả ta cũng không đỡ nổi. Thật không thể tin được, ngươi đã làm cách nào mà lừa nó đi ra ngoài thế?" Ngao Khiếu nhìn về Giải Đạo Nhân cười hắc hắc, trong mắt hắn cũng không đấu nổi vẻ ngưỡng mộ.

"Xem ra trước đây tiên bối đã gặp được Giải huynh. Giải đạo hữu đã có trí khôn rồi, tại hạ cũng không lừa lọc gì cả. Ta cùng Giải đạo hữu thực hiện một mối giao dịch nên hắn mới tạm thời đĩ cùng ta một thời gian thôi." Hàn Lập đằng hắng rồi trả lời.

"Thì ra là thế!" Ngao Khiếp Lão tổ ngáp dài, lão tỏ vẻ không tin tưởng lắm.

Con cua vàng này đã ở Ma Nguyên Hải đã hàng trăm vạn năm rồi, nếu đúng là dễ dàng như lời nói của Hàn Lập, chỉ e là đã có không biết bao nhiêu tên có tu vi kinh người từ các giới diện khác nhau đến dụ nó đi.

Tuy Ngao Khiếu vô cùng hâm mộ khối Ngụy Tiên Khôi Lỗi này, nhưng hắn cũng không hề muốn cướp đoạt nó.

Dù sao thì những kẻ có tu vi như hắn cũng không dễ dàng bị các vật ngoài thân lung lay.

Huống hồ gì lúc vừa mới gặp Hàn Lập, hắn đã phát hiện ra lúc này chẳng những Hàn Lập có tu vi Hợp Thể Hậu kỳ mà còn mơ hồ muốn đột phá vào cảnh giới Đại Thừa, vì vậy trong lòng hắn đang dấy lên từng trận sóng to gió lớn.

Sự việc xưa nay hắn đang canh cánh trong lòng, mãi cho đến bây giờ, cuối cùng cũng xuất hiện một cơ hội xoay chuyển.

Ngao Khiêu suy tư đến đây, hắn liền quay lại liếc nhìn Ngân Nguyệt, chỉ thấy trên khuôn mắt thiếu nữ này vẫn nhẹ như gió, bạc như mây. Thấy vậy trong lòng hắn hơi trầm xuống, hắn lại hỏi Hàn Lập:

"Lão phu cũng không quan tâm những việc ngươi đã làm ở Ma giới, nhưng cuối cùng ta muốn hỏi ngươi một điều cho rõ ràng, mong rằng ngươi sẽ trả lời thành thật cho ta. Hàn đạo hữu, lúc ngươi chui vào Tẩy Linh Trì ở Ma Nguyên Hải, ngươi có ăn gốc Tịnh Linh Liên nào không?"

------oOo------

Chương 2147: Vong Tình Quyết

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập vừa nghe Ngao Khiếu lão tổ hỏi như vậy, vẻ mặt khẽ đổi, hai mắt của hắn cũng híp lại nhìn thẳng vào đối phương.

"Tiền bối cho rằng vãn bối có thể thành công sao?" Một lúc lâu sau, cuối cùng Hàn Lập cũng đã khôi phục được vẻ mặt bình thường, hắn hỏi lại.

" Tuy rằng Tẩy Linh Trì cùng Tịnh Linh Liên kia có danh tiếng vô cùng to lớn. Thậm chí ở giới diện nào cũng có rất nhiều kẻ mạnh chú ý tới nó. Nhưng lão phu lại chưa từng nghe nói qua có mấy người có thể đạt được điều mong muốn. Theo lý thuyết thì ngươi cho dù có thể bình yên trở về từ Ma giới nhưng thật sự vẫn khó có thể có được cơ duyên này. Nhưng không biết tại sao, lão phu sau khi vừa thấy ngươi, bỗng nhiên lại mơ hồ thấy cơ hội của ngươi cũng không nhỏ giống như ta tưởng tượng lúc ban đầu. Chắc hẳn là người đã thành công rồi a." Ngao Khiếu lão tổ do dự một chút rồi nghiêm trang nói.

"Nếu tiền bối cảm thấy vãn bối chắc hẳn là đã thành công. Vậy cứ cho là vãn bối đã tiến được vào tẩy linh trì đi." Hàn Lập suy đi tính lại một lúc mới cười gượng gạo trả lời.

Nếu là trước kia thì tất nhiên là hắn sẽ không dễ dàng để lộ tin tức quan trọng bậc này ở trước mặt một gã có tu vi Đại Thừa như Ngao Khiếu.

Nhưng hiện tại hắn đã đem Niết Bàn Thánh Thể tu luyện đến tầng thứ hai, có thể vận dụng Huyền Thiên Kiếm, lại còn có Giải Đạo Nhân ở bên cạnh. Dù đối mặt với tu sĩ Đại Thừa Kỳ cũng không phải lo lắng quá nhiều. Cho nên cũng không có điều gì phải kiêng dè.

Hơn nữa trong lòng Hàn Lập cũng muốn biết, vị tu sĩ Đại Thừa của yêu tộc này sau khi biết được câu trả lời của hắn sẽ tỏ ra như thế nào.

"Tốt, tốt lắm. Nếu ngươi đã vào được Tẩy Linh Trì và ăn Tịnh Linh Liên thì sau này có thể nắm chắc vài phần khả năng tiến bước lên Đại Thừa. Nhưng chính vì lẽ đó mà những suy tính của lão phu dành cho Ngân Nguyệt khi trước đều là vẽ rắn thêm chân rồi. Thật là không đúng, nếu sớm biết như thế, ta đã không nên ngăn cản nàng sớm đến gặp ngươi, cũng làm cho nàng không phải tu luyện cái pháp quyết vớ vẩn kia." Ngao Khiếu lão tổ vừa nghe Hàn Lập nói, sắc mặt liền trở nên quái dị, trong miệng cũng có một tia hối hận trả lời.

"Vẽ rắn thêm chân? Môn pháp quyết kia?"

Hàn Lập nghe vậy khẽ cau mày, ánh mắt đảo qua khuôn mặt lạnh nhạt của Ngân Nguyệt, trong lòng đã mơ hồ đoán được một chút gì đó liền không khỏi trầm xuống.

"Tu luyện Vong Tình Quyết là do chính ta lựa chọn thì sao lại có thể oán trách Tổ Phụ được. Hơn nữa nếu không có pháp quyết này, làm sao ta có thể nào lấp lại những vết thương trong lòng, tiến lên cảnh giới Hợp Thể. Mà sau khi tu luyện pháp quyết này, Linh nhi mới biết được thế gian hết thảy yêu hận cũng đều không cần thiết. Chỉ có con đường tu luyện mới là thứ ta cần lưu tâm tới. Sau này chỉ cần ta gia tăng khổ tu thì bình cảnh trước mắt có thể tăng khả năng đột phá." Ngân Nguyệt nói hết sức bình tĩnh.

"Vong Tình Quyết! Bình cảnh? Tiền bối, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Hay là công pháp mà Ngân Nguyệt tu luyện xảy ra vấn đề sao?" Hàn Lập rốt cục không giữ được kiên nhẫn.

"Ngươi không hỏi lão phu cũng sẽ nói tỉ mỉ cho ngươi. Nhưng nơi đây không phải chỗ có thể ở lâu, mà chuyến đi vào khu vực Ma tộc đang chiếm đóng này của ta cũng có thể xem như hoàn thành rồi. Ngươi cùng Giải đạo hữu trước tiên đi sẽ theo lão phu trở về đại doanh của liên quân đi. Ở trên đường, lão phu sẽ giải thích thêm cho hai người." Ngao Khiếu lão tổ chậm rãi nói.

"Nếu như tiền bối có lời như vậy, tất nhiên vãn bối sẽ tuân theo." Hàn Lập kiềm chế lại nghi vấn trong lòng, cân nhắc kĩ càng rồi cuối cùng cũng đáp ứng.

Ánh mắt của Ngân Nguyệt chớp động vài cái, nhưng vẫn không nói lời nào.

"Tốt lắm! Người đâu, mau mang trà lên đây, hơn nữa lập tức truyền lệnh quay về Mộc Miên Thành cho ta. Nhị vị đạo hữu, ngồi xuống tiếp tục nói chuyện đi." Ngao Khiếu lão tổ quay ra ngoài nói với đám môn hạ.

"Vâng, chủ nhân!"

Ở ngoài lập tức truyền đến vài thanh âm cứng nhắc. Chiếc thuyền như tào lâu đài màu bạc khẽ run lên rồi phát ra một tiếng vù vù phá không bay đi.

Hàn Lập cùng Giải đạo nhân thấy vậy, cũng theo lời mà mỗi người ngồi xuống một chỗ.

Gần như trong cùng một lúc, ngoài cửa có mấy tiếng bước chân nhẹ nhàng.Vài thị nữ mặc váy màu bạc tay cầm khay trà đi đến. Kính cẩn đem dâng lên mỗi người một ly trà xanh biếc.

Hàn Lập đang nghĩ đến việc của Ngân Nguyệt, tự nhiên không có tâm tư nhấm nháp thứ linh trà không tầm thường này.

Nhưng vì giữ phép lịch sự nên khẽ nhấp môi lấy lệ rồi đem chén trà đặt ra tới một góc bàn. Sau đó yên lặng mà chờ Ngao Khiếu lão tổ nói.

Nhưng thật không ngờ rằng, Giải Đạo Nhân cầm ngang chén trà bình tĩnh đánh giá. Sau đó lại một hơi uống hết vào trong bụng, còn lắc lư cái đầu đờ đẫn nói:

"Quả là vậy, trong nước trà này có linh lực đặc thù tựa hồ đối với ta có một chút lợi ích. Ngao đạo hữu còn có thứ này không?"

"Ha ha, Giải huynh thật sự là người ngay thẳng. Yên tâm, Bích Long trà này tuy rằng rất hiếm có, nhưng lão phu còn thêm một ít. Giải huynh đã nói thích thì lão phu sẽ đem tặng." Ngao Khiếu lão tổ hai mắt sáng ngời, không lưỡng lự trả lời.

Xem ra lão cũng muốn tạo quan hệ tốt với Hoàng Kim Cự Giải.

"Ta cám ơn." Dù sao Giải Đạo Nhân cũng là khách, hắn cũng không nói thêm điều gì.

Biết rõ đối phương có thân phận là Ngụy Tiên Khôi lỗi, Ngao Khiếu lão tổ cũng không mấy để ý rồi quay qua nhìn Ngân Nguyệt, trong mắt hiện lên một tia yêu thương nói:

"Linh nhi, ngươi mới tu luyện Vong Tình Quyết không lâu, tâm tình còn chưa vững chắc, nên về trước an dưỡng đi. Đừng để xảy ra cái gì ngoài ý muốn, bây giờ chỉ cần hai vị đạo hữu này ở lại với lão phu thôi."

"Nếu là mệnh lệnh của tổ phụ, Linh nhi tất nhiên sẽ tuân mệnh." Ngân Nguyệt suy nhĩ xong, liền lập tức lui xuống.

Nàng hướng Hàn Lập cùng Giải đạo nhân thi lễ xong liền thong dong rời khỏi căn phòng. Vẻ mặt vẫn hết sức lạnh nhạt, dường như nàng coi Hàn Lập ở trước mắt chỉ như một gã bằng hữu tầm thường vậy.

Hàn Lập nhìn chằm chằm vào bóng người vừa xoay bước đi, môi khẽ nhúc nhích vài, nhưng vẫn là im lặng không có gì lời để nói ra.

Biểu tình của hai người đều bị Ngao Khiếu lão tổ nhìn thấy hết, trên mặt không khỏi nở một nụ cười khổ. Chờ sau khi Ngân Nguyệt thật sự biến mất căn phòng lão mới nói:

"Hàn đạo hữu, ngươi đã biết đến xuất thân trước kia của Linh Lung. Nói vậy chắc ngươi đã thông qua những người khác mà tìm hiểu một ít."

"Chính xác là ta có nghe qua một ít. Tuy nhiên sau khi nàng trở về

linh giới thì hình như liền bị tiền bối giữ lại bên cạnh." Hàn Lập hỏi lại.

"Chính xác là như thế. Ngày đó, lúc nó mới trở về từ Nhân giới, nó vẫn chưa trở về trong tộc mà là trực tiếp tìm được chỗ lão phu bế quan. Quỳ ở ngoài cửa tận bảy ngày đêm. Lão phu còn nhớ rõ ràng lúc đó, mãi đến khi ta không nhịn được bèn mở cấm chế ra đưa nó vào. Lúc này mới thấy vóc dáng của nó thật xác xơ tiều tụy..." Ngao Khiếu lão tổ thở dài rồi thì thào nói rất nhỏ như tự nhủ với bản thân mình vậy.

Hàn Lập im lặng nghe hết thảy, trong mắt dần trở nên nhạt nhòa.

Một chút thời gian đi qua, Ngao Khiếu lão tổ mới chậm rãi nói tiếp…

Ngao Khiếu chậm rãi kể ra những việc thoạt nghe như rất bình thường của Ngân Nguyệt. Hàn Lập chăm chú lắng nghe, hắn cũng nhận ra những ẩn ý sâu lắng. Từng trận bùi ngùi xúc động liên tiếp trào dâng trong lòng, nhưng trên vẻ mặt hắn vẫn thản nhiên không biểu lộ ra điều gì.

"Mãi đến khi ta nhận ra sự bất ổn trong đó thì mọi việc đã lỡ rồi. Linh nhi đã tu luyện Vong Tình Quyết được một ít thành quả, tuy chưa thể đoạn tuyệt được hết tất cả những tình cảm nhưng ta cũng không dám để nó rời xa ta. Chính vì vậy dù chuyến xâm nhập vào lãnh thổ của Mộc tộc này đầy nguy hiểm nhưng ta vẫn phải mang nha đầu này bên cạnh mới an tâm được. Mà cũng thật chẳng ngờ, ngay đúng dịp này lão phu lại gặp được Hàn đạo hữu đang trên đường trở về từ Ma giới. Đúng là ông trời có mắt, trong cõi hư vô luôn tìm được một tia sáng." Phải mất gần một canh giờ sau Ngao Khiếu mới đem mọi chuyện kể hết ra, sau đó lão ngồi im lặng suy tư.

Vẻ mặt của Hàn Lập trầm lại, hắn cũng ngồi suy tư một lúc rồi hỏi:

"Như vậy có nghĩa là, Linh Lung lãnh đạm với ta như vậy bởi vì Vong Tình Quyết kia. Nàng nhờ vào nó để tu luyện đến Hợp Thể Sơ Kỳ, mà mãi đến tận lúc đó tiền bối mới nhận ra thể chất của Linh Lung hoàn toàn không thích hợp đối với việc tu luyện pháp

quyết này. Một khi đem Vong Tình Quyết tu luyện đến mức cao nhất thì nó sẽ phản phệ, tất cả tu vi cũng theo đó mà tan biến hết. Nhưng nếu đình chỉ tu luyện giữa chừng thì tu vi chẳng những không tiến lên được mà cũng dần dần thụt lùi xuống. Cho dù Ngân Nguyệt có dừng việc tu luyện Vong Tình Quyết lại nhưng vẫn gặp rất nhiều hiểm họa, ngoài ra từ nay trở đi pháp lực của nàng vẫn trì trệ tại một điểm."

"Không chỉ như vậy, bởi vì thể chất nó tương khắc với pháp quyết này nên hiệu quả của mấy tầng đầu đối với Linh Lung khác xa những gì ta dự liệu. Hiện giờ mỗi ngày Linh Lung chỉ có thể duy trì được bản tính thật của mình trong một phần ba thời gian, những lúc khác nó phải chịu ảnh hưởng của Vong Tình Quyết mà biến thành dáng vẻ lạnh lùng như ngươi vừa gặp vậy. Mà càng về lâu về dài, do tác dụng của pháp quyết này, thời gian mà nó có thể tỉnh táo càng lúc càng ít đi, đến cuối cùng thì hoàn toàn biến mất." Ngao Khiếu im lặng một lúc rồi giảng giải mọi chuyện cho Hàn Lập.

"Cái gì? Nếu đúng như lời của tiền bối thì mỗi ngày Ngân Nguyệt có thể tỉnh táo được một lúc. Vậy khi ta và Nguyên Sát đang giằng co, cũng là lúc nàng mới xuất hiện, biểu tình của nàng khi đó thật khác lạ, chắc đây là lúc nàng tỉnh táo?" Hàn Lập trở nên vui vẻ.

"Hàn đạo hữu nghĩ một người có tâm tình biến đổi liên tục như vậy là chuyện tốt sao? Đối với nhưng người có tâm trí không kiên định, chỉ sợ vừa ngồi xuống tu luyện không được bao lâu đã khiến tâm hồn phân liệt mà phát điên. Hiện giờ cứ mấy ngày ta lại phải thi triển Trấn Thần Thuật mới có thể làm giảm bớt tổn thương về thần thức của nó. Đây chính là nguyên nhân tại sao ta không thể để nó rời xa ta." Ngao Khiếu lão tổ ngao ngán lắc đầu.

"Pháp quyết của Vong Tình Quyết mà tiền bối đã cho Linh Lung thật sự không có cách nào giải trừ sao? Hơn nữa, dù sao người cũng là tu sĩ Đại Thừa, với thần thông to lớn như vậy chắc việc này không thể làm khó được người mới phải." Vẻ mặt của Hàn Lập bỗng cau có, hắn vội vàng hỏi.

"Linh Lung đúng là cháu ruột của ta, nếu có biện pháp thì ta đã thực sự làm rồi. Nhưng nói đi còn phải nói lại, nếu thiên phú Thất

Tinh Nguyệt Thể của nó không trỗi dậy thì cho dù có tu luyện hoàn toàn Vong Tình Quyết nhưng ta vẫn có cách giải trừ. Mà giờ đây, hai thứ này tương khắc lẫn nhau, chúng đã quấn lấy nhau làm một rồi. Nếu ta có thần thông ngang với trời thì cũng đành bó tay thôi." Mi mắt của Ngao Khiếu nhíu lại, lão do dự một lúc rồi nói ra bí mật mà trước giờ lão vẫn che dấu mới hầu hết mọi người.

------oOo------

Chương 2148: Chuyện Trò

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nghe xong liền trầm ngâm không nói gì.

"Thất Tinh Nguyệt Thể!"

Bỗng nhiên Giải Đạo Nhân ngạc nghiên thốt lên.

"Chẳng nhẽ Giải đạo hữu đã nghe về loại thể chất này?" Ngao Khiếu lão tổ ngẩn ngơ hỏi.

"Ta từng nghe Tiên chủ nhắc đến nó một lần, loại thể chất này rất đặc biệt, cho dù ở Chân Tiên Giới cũng rất hiếm gặp." Giải Đạo Nhân khôi phục lại vẻ đờ đẫn trên khuôn mặt rồi trả lời.

"Có thể luyện chế được Ngụy Tiên Bảo, chắc hẳn chủ nhân của Giải đạo hữu cũng là người không tầm thường ở Tiên giới nên lời nói đó tuyệt đối không sai. Mà ở Linh giới, tuy số người biết về Thất Tinh Nguyệt Thể không nhiều nhưng đối với một số kẻ cường đại thì đây cũng không tính là bí mật. Nhưng chính vì vậy mà lão phu rất quan tâm đến Linh Lung, dù sao khi có được thân thể đặc biệt này, dù không được vào Tẩy Linh Trì hay Tịnh Linh Liên cũng vẫn có một chút hy vọng tu luyện đến Đại Thừa kỳ." Ngao Khiếu lão tổ thở dài ảo não.

"Đúng là người mang Thất Tinh Nguyệt Thể có nhiều khả năng tiến vào Đại Thừa hơn so với người bình thường." Giải Đạo Nhân nói thêm một câu rồi im lặng trở lại.

Lúc này vẻ trầm ngâm của Hàn Lập cũng mất đi, hắn nhìn về Ngao Khiếu hỏi.

"Theo như lời của tiền bối thì ngay cả người cũng không thể giúp được Linh Lung. Nhưng xem lại thì ý của tiền bối không phải vậy, tại hạ có thể làm được gì cho nàng hay không?"

"Hay lắm, ta biết Hàn đạo hữu không phải loại người bạc tình bạc nghĩa. Lão phu biết Vong Tình Quyết thực sự không thích hợp cho nha đầu Linh nhi, ta phải đắn đó suy tính rất lâu sau đó mới đưa ra một phương pháp. Hi vọng rằng phương pháp này sẽ làm những ảnh hưởng của Vong Tình Quyết giảm xuống mức thấp nhất, nếu may mắn còn có thể loại bỏ hoàn toàn, nhưng chỉ có điều việc này sẽ khiến Hàn đạo hữu bận tâm nhiều." Ngao Khiếu lão tổ nghe vậy liền rất phấn khởi, lão vội vàng nói.

"Xin tiền bối cứ việc nói thẳng ra, chỉ cần ta làm được, nhất định sẽ không từ chối." Những ký ức về khoảng thời gian sống cùng Ngân Nguyệt ở Nhân giới năm xưa ào về trong lòng Hàn Lập, hắn cố gắng hít một hơi thật sâu rồi nói.

"Giải huynh, tiếp theo ta có đôi lời muốn bàn bạc với Hàn đạo hữu, mong rằng ngươi lánh đi một khoảng thời gian được không?" Ngao Khiếu vẫn chưa nói thẳng với Hàn Lập mà quay qua gượng gạo nói với Giải Đạo Nhân.

Giải Đạo Nhân nghe vậy khuôn mặt vốn đang đờ đẫn bỗng khẽ động, hắn thản nhiên nhìn về phía Hàn Lập.

Tuy rằng khế ước giữa hai người trước đây không hề có khoản hắn phải hoàn toàn nghe lời của Hàn Lập. Nhưng cứ vài ngày Hàn Lập lại cho hắn một giọt lục dịch rất đậm đặc, nên gần đây khối Ngụy Tiên Khôi Lỗi này dần dần theo một cách vô thức đã coi Hàn Lập là chủ của hắn.

"Giải huynh, ngươi cứ tạm thời lánh mặt một chút cũng tốt!" Hàn Lập hơi đắn đo rồi quay về phía Giải Đạo Nhân nói.

Dựa vào giọng điệu của Ngao Khiếu thì có thể thấy lão không muốn đem những điều bí mật quan trọng của Ngân Nguyệt cho nhiều người biết. Kể cả việc người đó có là một con rối đi nữa.

Giải Đạo Nhân khẽ gật đầu, hắn không nói gì, chỉ khẽ đứng lên rồi lẳng lặng bước ra khỏi căn phòng.

Khi bóng dáng hắn vừa khuất đi, khung cửa bỗng nhiên léo lên hào quang màu trắng rồi tự động đóng kín lại.

Giải Đạo Nhận chậm rãi bước đi, hắn đảo mắt nhím chăm chú một con khôi lỗi gần đó rồi tiến về cùng đứng chờ đợi với Chu Quả Nhi.

Nghe tiếng bước chân khiến Chu Quả Nhi ngoái đầu lại, khi nàng thấy bóng người đi đến là Giải Đạo Nhân thì không dấu nổi vẻ vui mừng trên mặt.

Mấy canh giờ sau, cửa phòng cuối cùng cũng mở ra.

Một thân người hiện lên, Hàn Lập đang chậm rãi bước ra, hai chân mày hắn nhíu lại, không biết trong lòng đang suy nghĩ điều gì.

"Đi thôi, Ngao Khiếu tiền bối đã sắp sẵn cho chúng ta một gian phòng yên tĩnh, chúng ta cứ tạm thời ở đó rồi trực tiếp về doanh trại của liên quân đã." Hàn Lập nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, hắn nhìn qua hai người Chu Quả Nhi và Giải Đạo nhan rồi nói.

Tiếp đó hắn quay người lại rồi bước thẳng xuống cầu thang tầng dưới.

Giải Đạo Nhân cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ đi theo.

Nhưng Chu Quả Nhi lại chớp chớp đôi mắt to tròn đen láy, trong lòng nàng rất muốn biết Hàn Lập đã cùng Ngao Khiếu lão tổ bàn bạc những gì, nhưng tất nhiên nàng không dám đi hỏi trực tiếp mà chỉ có thể âm thầm phỏng đoán. Nang nhanh chóng bước theo hai người xuống dưới.

Hơn nửa ngày sau, tại một gian phòng trống bí ẩn trên tầng thứ hai của con thuyền.

Lúc này Hàn Lập đang ngồi không nhúc nhích trên một tấm bồ đoàn, hai tay bấm những pháp quyết kỳ quái, trên người cũng liên tục chớp động từng đạo hao quang màu vàng, hiển nhiên là hắn đang vận hành pháp lực.

Đột nhiên hai mắt hắn mở ra, hào quang trên người cũng tản đi, hai tay chậm rãi thu pháp quyết lại rồi nói:

"Linh Lung đạo hữu, nếu nàng đã tới cửa rồi còn phải đợi ta mời mới vào sao?"

"Đã hơn ngàn năm không gặp, nhìn Hàn huynh thật khác khi xưa. Nhưng muội mong rằng huynh vẫn coi ta là Ngân Nguyệt của năm đó." Ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng thở dài, tiếp đó một giọng nói thánh thót vang lên.

"Nếu đúng là Ngân Nguyệt ngập tràn các sắc thái tình cảm của năm xưa, kẻ làm sư huynh nay tất nhiên sẽ nghe theo lời nàng." Vẻ mặt của Hàn Lập khẽ đổi, hắn nhẹ nhàng đáp lời rồi phất tay về khung cửa phía xa.

Hào quang chợt lóe trên khung cửa, những cấm chế được bày bố trong phòng cũng được giải trừ, cánh cửa chậm chậm tự động mở ra.

Ở bậc thang bên ngoài ngưỡng cửa có một bóng người đang đứng đó, đúng là Ngân Nguyệt.

Có điều lúc này nhìn nàng so với khi trong căn phòng của Ngao Khiếu lại khác hoàn toàn, mắt nàng như làn thu ba, ngón tay như búp ngọc hồng hào, lọn tóc màu bạc dài đến tận ngang eo, thân hình xinh đẹp yêu kiều khiến cho Hàn Lập nhìn nàng mà trở nên ngẩn ngơ.

Khi Ngân Nguyệt đi vào, vẻ mặt nàng hơi động, gót ngọc nhanh chóng bước lại gần phía Hàn Lập, nàng cẩn thận nhìn kỹ một lượt từ trên xuống dưới rồi cười khúc khích:

"Lúc trước bởi vì công pháp của tiểu muội có vấn đề nên cử chỉ cùng lời lẽ có chút thất lễ, mong rằng Hàn huynh chớ để trong lòng!"

Nói xong, tay ngọc của nàng khẽ phất đem chiếc bồ đoàn ở gần đó lại ngồi đối diện với Hàn Lập.

Hàn Lập cũng chăm chú ngắm nhìn thân hình người đẹp phía trước, hắn mỉm cười ôn tồn nói:

"Không sao, đã biết đó là do công pháp của nàng thì sao ta lại để ý chứ. Nhưng nàng mới vừa thoát khỏi tác dụng của công pháp mà đã vội tới đây rồi, sao không ở lại tĩnh tâm điều dưỡng cho thật tốt đã?"

"Không sao đâu, một khi qua thời gian phát tác thì tác động của Vong Tình Quyết đối với tiểu muội thật ra rất nhỏ bé. Hơn nữa nếu như vì chậm chạp mà chưa kịp trò chuyện cùng Hàn huynh đã trở về dáng vẻ ngốc nghếch thì thật mất hứng lắm." Ngân Nguyệt cười gượng gạo.

"Mấy năm rồi không gặp mà tính tình của nàng chả thay đổi chút nào, có chuyện gì trong lòng nàng cứ nói thẳng ra đi." Trong lòng Hàn Lập nao nao, nhưng vẻ ngoài lại cười trừ nói.

"Hứ, Hàn huynh dám nói vậy sao? Tính tình của ta ư? Không phải năm đó huynh khinh rẻ ta, bắt ta làm nô dịch các kiểu. Cũng may nhờ có vị chủ nhân trước đây còn thỉnh thoảng lo lắng cho ta, nếu không con linh thú nhỏ bé như ta đã bị bỏ rơi rồi." Ngân Nguyệt liếc mắt nguýt dài Hàn Lập rồi che miệng khúc khích cười.

"Khụ.., những việc năm đó. Nàng nhắc lại làm gì. Lúc đó ta cũng không biết nàng thực sự là ai, cứ tưởng nàng chỉ là một con yêu hồ mà thôi!" Hàn Lập ho nhẹ, trên mặt cũng hiện lên vẻ xấu hổ.

"Có thật là thế không? Mấy năm đầu có thể Hàn huynh còn thực sự tin tưởng như vậy, nhưng về sau chắc chắn có nghi ngời đối với tiểu muội chứ? Mà lúc đó, huynh cũng sai bảo ta phải làm này làm nọ luôn chân luôn tay a!" Ngân Nguyệt khẽ nhếch miệng như cười mà không cười.

"Khi đó tu vi của ta còn thấp, hơn nữa ta còn liên tiếp gặp nạn, may mà có nàng nhiều lần tương trợ mới có thể vượt qua. Nếu không thì cho dù phi thăng lên Linh giới này cũng không thể chứ nói gì đi được đến ngày hôm nay." Vẻ mặt của Hàn Lập bỗng nhiên trở nên thành khẩn.

"Lần này tiểu muội tới không phải để đòi nợ Hàn huynh đâu. Nói thật, lúc muội nhận được tin tức mà huynh vụng trộm truyền đến còn kinh hãi mất mấy ngày. Thật sự muội không thể ngờ được huynh lại có thể tiến vào Linh giới thành công. Dù sao linh khí ở Nhân giới cũng quá loãng, cho dù muốn tu luyện đến Hóa Thần Kỳ cũng đã là rất khó chứ chưa nói gì muốn phi thăng lên Linh giới hay không." Ngân Nguyệt khẽ nhíu mày trả lời.

"Huynh chỉ gặp may mắn thôi. Nhưng nhắc lại chuyện này, ta thật muốn cám ơn Ngân Nguyệt thật nhiều. Nếu năm đó nàng không bí mật đưa tin tức cho ta thì ta không thể tìm được vị trí của tiết điểm rồi tiến vào Linh giới thuận lợi như vậy được." Hàn Lập vừa ngắm nhìn dung mạo của Ngân Nguyệt vừa chậm rãi nói.

"Lúc đó hai hồn của tiểu muội vừa mới hợp nhất nên trong lòng chỉ muốn quay về Linh giới thôi. Việc năm đó cũng chỉ là thuận nước đẩy thuyền, so với việc Hàn huynh cứu mạng ta thì nó không đáng là gì." Ngân Nguyệt tỏ vẻ ngẩn ngơ, nàng bâng quơ nói.

"Nàng chớ nên khiêm tốn như vậy!" Hàn Lập khẽ lắc đầu.

"Đúng rồi, lúc Hàn huynh thoát khỏi Côn Ngô Sơn có bị đám người kia đuổi giết tiếp không, huynh làm cách nào mà tiến giai lên Hóa Thần Kỳ thành công vậy? Có thể kể cho muội nghe một chút được không?" Ngân Nguyệt nhớ lại chuyện của ở Nhân giới năm đó, nàng hào hứng chuyển đề tài.

"Ha ha, chuyện dài lắm. Lúc đó ta được Tinh Bàn của nàng giúp thoát ra khỏi phong ấn, sau đó lại lưu lạc đến một nơi gọi là Bắc Minh Đảo..." Hàn Lập mỉm cười, hắn bắt đầu kể về mọi việc đã xảy ra ở Nhân giới năm xưa.

Hơn nửa canh giờ sau, chẳng những Hàn Lập kể hết lại mọi việc sau sự kiện Côn Ngô Sơn mà còn cả việc mình tiến vào Linh giới như thế nào, tất cả đều được hắn kể ra sạch sẽ.

So với những tu sĩ bình thường thì những gì Hàn Lập đã trải qua thật kinh động hồn phách, mang vài nét sắc thái thần kỳ.

Ngân Nguyệt ngồi một bên say sưa lắng nghe, thỉnh thoảng nàng lại *"chậc chậc"* than lên sợ hãi.

Chờ cho Hàn Lập nói xong, lúc này Ngân Nguyệt mới thuận miệng kể lại những việc xảy ra trước khi mình bị nhốt ở Nhân giới, cả chuyện sau này khi trở về Linh giới bên cạnh lão tổ Ngao Khiếu.

Làm cho Hàn Lập giật mình chính là việc Ngân Nguyệt không chút kiêng dè mắng mỏ lão năm xưa đem nàng gả cho Thiên Khuê Lang Vương và cho nàng tu luyện Vong Tình Quyết để giải trừ ma tâm, hơn nữa nàng mắng mà không hề kiêng dè che dấu chút nào.

Khuôn mặt của Hàn Lập có gắng duy trì vẻ mĩm cười trước mặt nàng, nhưng trong lòng đang quay cuồng hoảng hốt liên tục.

------oOo------

Chương 2149: Thành Mộc Miên

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hàn huynh, muội nghe tổ phụ nói là huynh có biện pháp làm suy yếu ảnh hưởng của Vong Tính Quyết, nhưng muốn vậy thì muội phải đi theo bên cạnh huynh hoài đúng không?" Vẻ tươi cười trên khuôn mặt của Ngân Nguyệt tắt đi, nàng nghiêm chỉnh hỏi.

"Ngao Khiếu tiền bối đã nói chuyện này cho muội nghe sao? Ừm, đúng là như vậy thật. Tiền bối đưa cho ta một bộ bí thuật vận dụng thần niệm để giúp nàng bớt phải chịu những ảnh hưởng của Vong Tình Quyết, như vậy nàng lại có thể tiếp tục tu luyện. Nhưng ngặt nỗi chỉ có ta mới thích hợp để tu luyện loại bí thuật này. Cho nên sau ngày nàng cứ theo bên cạnh ta một thời gian đi." Hàn Lập cũng không tỏ ra ngạc nghiên, hắn mỉm cười ôn tồn giải thích.

"Tổ phụ của ta có loại bí thuật này ư? Trước giờ muội chưa bao giờ nghe ông nói về nó! Mà tại sao chỉ có mỗi Hàn huynh mới có thể tu luyện được nó vậy?" Ngân Nguyệt nhíu mày hỏi.

"Chuyện này, thực ra nàng cũng có thể đoán được mà. Trước khi cho nàng tu luyện Vong Tình Quyết, Ngao Khiếu tiền bối đã dành hơn trăm năm nghiên cứu ra bộ pháp quyết này để phòng ngừa những việc chẳng may. Theo lời của tiến bối, hiệu quả của việc giải trừ bớt ảnh hưởng của Vô Tình Quyết còn phụ thuộc vào người hóa giải. Ma tâm trong lòng nàng do ta gây nên vì vậy để ta tu luyện pháp quyết này giúp nàng sẽ càng thêm hiệu quả. Chờ sau khi ta tu luyện nó xong, chỉ cần lúc nào nàng cũng bên cạnh ta thì bí thuật này sẽ tác động nên tâm thần của nàng một cách vô thức." Hàn Lập trầm ngâm rồi thở dài nói một hơi.

"Thật sự mọi chuyện đơn giản như thế sao? Nếu tiếp tục tu luyện Vong Tình Quyết, những ảnh hưởng của nó sẽ càng mãnh liệt. Bí

thuật sử dụng thần niệm này chỉ được sáng lập ra trong lúc nhất thời cũng có thể trấn áp được nó sao?" Ngân Nguyệt cảm thấy không tin được.

"Thực ra ta còn chưa tu luyện bí thuật này nên chưa thể khẳng định với nàng được. Nhưng nếu đã đó Ngao Khiếu tiền bối khổ tâm sáng tạo ra cho nàng thì sao có thể là giả được. Hơn nữa, nếu những ảnh hưởng của Vong Tĩnh Quyết tăng lên thì sự áp chế của bí thuật này cũng tăng lên theo." Hàn Lập suy nghĩ cẩn thận rồi trả lời.

"Được rồi, cho dù nó không có tác dụng đi nữa thì tiểu muội sẽ phải ở bên cạnh huynh bao lâu đây? Chẳng lẽ ngày nào còn chưa thoát khỏi ảnh hưởng của Vong Tinh Quyết thì ngày đó muội cứ phải lẽo đẽo theo huynh sao?" Vẻ mặt của Ngân Nguyệt hiện lên một tia kỳ quái.

"Việc này cũng không hẳn. Theo như Ngao Khiếu tiền bối nói, chỉ cần nàng tiến lên được Đại Thừa Kỳ là sẽ thoát khỏi ảnh hưởng của Vong Tình Quyết." Hàn Lập không lưỡng lự nói.

'Trở thành tu sĩ Đại Thừa, chuyện này thật xa xôi quá! Xem ra sau này ta được ở bên cạnh huynh rất lâu đây a." *Khuôn mặt của Ngân Nguyệt trở nên kỳ bí, môi nàng khẽ nhếch cười.*

"Nàng có Thất Tinh Nguyệt Thể, cơ hội để tiến vào Đại Thừa Kỳ cao hơn người bình thường rất nhiều, cũng không cần phải giận dỗi như vậy. Huống hồ trong khoảng thời gian này biết đâu ta và Ngao Khiếu tiền bối kiếm được phương pháp khác thì sao. Lúc đó cũng không cần nàng phải tu luyện đến Đại Thừa Kỳ mà những ảnh hưởng của Vong Tình quyết vẫn có thể hóa giải được." *Hàn Lập mỉm cười ồn tồn an ủi.*

"Điều này cũng đúng. Dù sao thì mấy trăm năm nữa ta cũng được ở cạnh Hàn huynh." *Ngân Nguyệt cười khúc khích.*

Tiếp đó hai người lại bắt đầu hàn huyên trò chuyện, thậm chí còn trao đổi một vài điều tâm đắc trong tu luyện.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

"Thôi, giờ này đã không còn sớm nữa. Vong Tình Quyết cũng đang chuẩn bị phát tác nên tiểu muội phải về sớm để điều dưỡng đã. Nếu trong lúc muội đang phải chịu ảnh hưởng của pháp quyết mà có điều gì thất lễ, xin huynh thứ lỗi cho!" *Ngân Nguyệt liếc nhìn sắc trời bên ngoài rồi đứng dậy nói lời cáo từ.*

"Tất nhiên rồi, làm sao ta lại để bụng mấy chuyện đó cơ chứ." *Hàn Lập cũng mỉm cười đứng lên.*

Ngân Nguyệt chỉnh đốn trang phục thi lễ xong, nàng lẳng lặng rời khỏi căn phòng.

Hào quang màu trắng lóe lên, cánh cửa lại từ từ khép kín.

Hàn Lập khoanh chân ngồi xuống bồ đoàn, vẻ tươi cười trên khuôn mặt mất đi, hắn dần dần trở nên trầm ngâm.

Trong lúc đó, Ngân Nguyệt đã rời xa khỏi căn phòng, sau khi vòng phải quẹo trái mấy lần đen một góc khá yên tĩnh, gót ngọc của nàng dừng lại rồi nhẹ nhàng nói:

"Lão Ảnh, ngươi ra đây đi, ta có vài lời muốn hỏi!"

Lời còn chưa đứt thì không gian gần đó dao động, một bóng người gần như trong suốt hiện ra rồi dần dần ngưng tụ, liền đó một thiếu nữ mặc áo đen, vóc người thon thả bước ra.

Nàng đeo một chiếc mặt nạ sói bằng đồng, hai tay được bọc kín bởi một đôi bao tay màu đen, toàn thân không hề lộ ra chút da thịt nào. Hai chân nàng cách mặt đất khoảng một thước, cứ vậy mà lơ lửng trong không trung.

"Tiểu thư có gì sai bảo ta không?" *Thiếu nữ đeo mặt nạ dùng một âm thanh lạnh lẽo hỏi.*

"Lão Ảnh, ta biết rằng lúc Hàn huynh cùng bí mật bàn bạc với tổ phụ thì ngươi vẫn ở trong đại sảnh. Lúc đó ngoài việc tổ phụ truyền bí thuật thần niệm cho Hàn huynh còn nói gì khác không? Người đừng dấu giếm ta điều gì." *Ngân Nguyệt nhìn thẳng vào* *thiếu nữ đeo mặt nạ, nghiêm túc hỏi.*

Thiếu nữ nghe vậy hai mắt hơi chớp động, nàng cười gượng gạo nói:

"Vì Ngao Khiếu đại nhân đã đem giao kèo của ta chuyển cho tiểu thư nên hiện giờ ta chính là ảnh vệ của ngươi, tất nhiên sẽ không giấu diếm điều gì. Ban đầu Ngao Khiếu đại nhân không nói về bí thuật vận đụng thần niệm mà muốn gả tiểu thư cho Hàn đạo hữu. Đại nhân cam đoan rằng, chỉ cần Hàn đạo hữu đồng ý mối hôn sự này, chẳng những sẽ được đại nhận truyền cho kinh nghiệm tiến vào Đại Thừa mà còn nguyện đem hơn phân nửa số bảo vật tích cóp cả đời để lại làm của hồi môn. Tuy nhiên Hàn đạo hữu vẫn từ chối, hắn chỉ đáp ứng dùng bí thuật thần niệm để giúp cho tiểu thư thôi."

"Tổ phụ nghĩ rằng chỉ cần ta cưới Hàn huynh là thỏa được ước nguyện, nên những sơ hở trong lòng sẽ bù lại được không ít. Nhưng ông nghĩ vậy là sai rồi. Với tính tình của Hàn huynh, hắn sẽ không thể đáp ứng chuyện này! Nếu hắn đồng ý mới làm ta thất vọng. Nhưng tổ phụ bị người ta từ chối như vậy chắc chắn vẻ mặt rất khó coi a." *Ngan Nguyệt thì thào nói.*

"Sau khi Ngao Khiếu đại nhân bị từ chối, tuy trong lòng có chút không vui nhưng đại nhân chẳng nói gì thêm. Dù sao Hàn đạo hữu cũng không phải loại tu sỹ Hợp Thể Kỳ bình thường."

"Điều này cũng phải thôi, lúc này đừng tưởng Hàn huynh phải xưng hô tiền bối với tổ phụ mà khinh thường, sau này hắn có rất nhiều khả năng tiến vào Đại Thừa Kỳ, là hy vọng rất lớn của hai tộc Nhân và Yêu. Vì vậy dù có hậm hực gì nhưng tổ phục sẽ không thể gây bất lợi cho Hàn huynh được.

Thôi, vậy cũng tốt rồi! Lão Ảnh, người nghỉ ngơi đi!" *Ngân Nguyệt lo lắng một lúc rồi quay sang ảnh vệ phân phó.*

"Vâng, Lão Ảnh xin cáo lui." Thiếu nữ đeo mặt nạ hơi khom người, thân hình cũng dần mờ nhạt đi rồi biến mất giữa không trung.

Còn Ngân Nguyệt cũng trầm ngâm trong chốc lát rồi cũng từ từ rời đi.

Vong Tình Quyết sắp phát tác nên nàng cũng không dám trì hoãn thêm.

Chồng trên danh nghĩa của Ngân Nguyệt là Thiên Khuê Lang Vương của Yêu tộc, hơn chục năm trước trong một trận đại chiến giữa Yêu tộc và Ma tộc đã bất ngờ bị vài tên Ma tôn đồng loạt đánh lén rồi ngã xuống.

Kể từ đó, tia cố kị còn sót lại trong lòng Ngao Khiếu cũng tan đi nên vừa rồi mới gặp Hàn Lập lão đã muốn trực tiếp bàn đến chuyện hôn nhân của Ngân Nguyệt.

Tất nhiên là Hàn Lập lựa lời từ chối.

Ở trong lòng hắn đối với Ngân Nguyệt có đến bốn phần tình cảm theo kiểu bạn bè, bốn phần giống như huynh muội, còn chuyện yêu đương nam nữ chỉ chiếm có hai phần mà thôi.

Chính vì thế mà hắn không ngại ngùng từ chối lời đề nghị của Ngao Khiếu.

Nhưng thâm tâm hắn cũng đã quyết định, nếu bí thuật sử dụng thần niệm của Ngao Khiếu không thể nào chữa trị hoàn toàn cho Ngân Nguyệt thì hắn sẽ tìm cách khác để giải quyết vấn đề này.

Khi đã có quyết định trong lòng nên cũng không suy nghĩ nhiều thêm nữa, hai mắt dần khép lại, hắn bắt đầu ngồi tu luyện.

Cứ như vậy mấy ngày sau đó Hàn Lập một mạch ở trong gian phòng bí mật tu luyện bí quyết mà Ngao Khiếu lão tổ truyền cho.

Theo lời của Ngao Khiếu lão tổ, chỉ cần đem pháp quyết này tu luyện đến thành tựu nhất định, khi đó cơ thể sẽ tự phát ra một loại năng lực có khả năng khắc chế các dao động thần niệm của Vô Tình Quyết

Đương nhiên là pháp quyết này chẳng phải chỉ có vậy, nó đối với người tu luyện cũng có không ít điểm tốt, so với các loại pháp quyết chuyên môn tăng cường thần niệm hoàn toàn bất đồng.

Hơn nữa sau khi tu luyện pháp quyết này Hàn Lập phát kiện ra một điều rất đáng vui mừng, theo như Ngao Khiếu Lão tổ nói việc luyện tập pháp quyết này rất gian nan, nhưng đối với hắn lại thoải mái vô cùng, cứ một mạch như suối đổ thành sông cực kỳ thuận lợi.

Sau khi nghiền ngẫm kỹ, cuối cùng hắn cũng hiểu được việc này có liên quan đến Luyện Thần Thuật của hắn.

Dù sao hắn cũng tu luyện thành công Luyện Thần Thuật phức tạp của Tiên giới, các loại bí thuật tu luyện thần niệm bình thường này thực sự không đáng để trong lòng.

Ngắn ngủi trong hai tháng trời hắn đã đem mấy tâng đầu của bí thuật sử dụng thần niệm nay tu luyện sạch sẽ.

Trong đoạn thời gian này, mỗi khi Ngân Nguyệt thoát khỏi tác dụng của Vong Tinh Quyết lại tìm đến hắn để truyện trò, cả hai đều nói trời nói biển hàn huyên vô cùng cao hứng.

Cứ như vậy suốt nửa tháng sau, chiếc thuyền đã bình yên vô sự tiến vào khu vực liên quân khống chế ở lãnh thổ của Mộc tộc.

Chiếc thuyền như một tòa lâu các của Ngao Khiếu không hề dừng lại, hắn cho thuyền lao thẳng về tổng bộ của liên quân, đóng ở thành Mộc Miên.

Trên đường thỉnh thoảng gặp vài đội tuần tra, nhưng tất nhiên là bọn chúng nhận ra chiếc thuyền đặc biết này là bảo vật phi hành của ai, vì vậy chỉ đứng từ xa hành lễ cung kính, một chút ý muốn chạy tới ngăn cản cũng không có.

Mười ngày tiếp theo trôi qua, phía trước chiến thuyền lớn hiện ra hơn mười gốc cây khổng lồ cao đến tận chân mây.

Mỗi gốc cây đều cao đến năm sáu nghìn trượng, lớn khoảng ba bốn mươi trượng, toàn thân xanh biếc, xung quanh, còn như ẩn như hiện một tầng hào quang lóng lánh chớp động liên tục.

Dựa vào những gốc cây lớn này làm cột trụ, bên trên là một tòa thành chia làm mười tầng được làm từ các loại cây cối, rõ ràng cả toàn thành được gác lên những gốc cây khổng lồ này, ngay đến cả một vệt bùn đất nhỏ cũng không cách nào tìm ra được.

Mà trên bức tường thành cao lớn được làm từ các loại gỗ khác nhau có thể mơ hồ thấy được các đội vệ binh đang tuần tra qua lại.

Đây đúng là đại doanh liên quân, Mộc Miên Thành, ngoài ra nơi đây cũng là trọng điểm thứ hai của Mộc tộc năm xưa.

------oOo------

Chương 2150: Mạc Giản Ly

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chiếc thuyền màu bạc vẫn còn cách xa tòa thành hơn trăm dặm đã bị các vệ sĩ trên tường phát hiện.

Trên tường thành liền nổi lên một trận dao động, tiếp đó có một đám vệ sĩ Yêu tộc bay tới đón đầu chiếc thuyền.

"Xin cung kính nghênh đón lão tổ trở về!"

Những vệ sĩ này mặc các loại chiến giáp màu sắc khác nhau, tu vi bọn họ cũng chỉ đạt tới Kim Đan hoặc Nguyên Anh kỳ. Khi còn cách mũi thuyền hơn một dặm, họ liền dừng lại rồi cung kính, làm lễ tham kiếm.

Tất nhiên chỉ có bọn họ là người của Yêu tộc, vốn đã rất quen thuộc Ngao Khiếu lão tổ cho nên mới có biểu hiện như thế.

"Đứng lên đi, ta phải trở về động phủ của đã, các người hãy đi làm công việc của chinh mình đi." Từ trong thuyền truyền ra giọng nói nhẹ nhàng của Ngao Khiếu lão tổ, âm thanh vừa giản dị vừa nghiêm trang khiến người ta nghe được đều không có ý tứ phản kháng.

"Vâng, xin vâng lời lão tổ!"

Ngao Khiếu lão tổ lãnh đạo yêu tộc đã mấy vạn năm, hầu hết mọi người ở đó đã tôn lão lên làm thần trong lòng, vì thế những người đang quỳ phía trước đều không đám cãi lời của lão.

Lúc này họ liền tách ra hai bên, chiếc thuyền rít lên từng tiếng vù vù rồi hóa thành một đoàn hào quang màu bạc phóng thẳng đến thành Mộc Miên.

Một lát sau, không gian phía trước dấy lên một trận dao động đủ các loại hào quang, tầng cấm chế bên ngoài tự động tách ra, chiếc thuyền bay thẳng vào trong đỉnh tòa thành rồi hạ xuống trên một quảng trường được bảo vệ hết sức nghiêm mật.

Gần như cùng lúc với chiếc thuyền hạ xuống, ở một góc khác của quảng trường bỗng nhiên hào quang của pháp trận lóe lên, một ông lão tóc trắng tinh bỗng nhiên xuất hiện, đưa ánh mắt nhìn về chiếc thuyền rồi cười ha hả đi tới.

Ổng lão có dáng vẻ rất hiền từ, hai tai to dài, thoạt nhìn như rất thong dong nhưng mỗi bước của lão đều vượt qua cả mấy chục trượng. Chỉ cần vài bước, một chút sau ông lão đã xuất hiện ngay cạnh chiếc thuyền.

Lúc này các vệ sĩ ở quanh đó mới kịp phản ứng, tất cả đều khom người cúi chào, họ rất cung kính đối với ông lão tóc bạc.

"Ha ha, Ngao Khiếu, cuối cùng thì ngươi cũng tha xác trở về. Chuyến này ngươi đi thật lâu, nếu còn chưa về thì ta đã nghĩ ngươi đem xương cốt tặng cho đám Ma tộc kia rồi chứ." ông lão tóc bạc đừng bước rồi cười sang sảng nói.

"Hừ, mấy tên nhai nhép của Ma tộc thì làm được gì ta. Nhưng nếu thật sự là ta không về được chỉ sợ lão quỷ nhà ngươi buồn bực mà mắng chửi không thôi a." Trong chiếc thuyền, truyền ra tiếng hừ lạnh lùng cùng giọng nói của Ngao Khiếu.

Tiếp đó chiếc thuyền tỏa ra hào quang màu bạc sáng lóa, nó cũng nhanh chóng thu nhỏ lại.

Sau khi làn hào quang tắt đi, chiếc thuyền cũng biến mất không thấy đâu nữa, nơi đó cũng chỉ còn lại vài bóng người.

Đứng đầu là một trung niên có khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng, người này đúng là Ngao Khiếu lão tổ.

Ở phía sau lão có hai nam hai nữ, là Ngân Nguyệt và nhóm Hàn Lập.

Ổng lão tóc bạch vừa thấy phía trước xuất hiện nhiều người như vậy liền tỏ ra khó hiểu, nhưng vẻ mặt vẫn không có chút biến đổi gì cười nói với Ngao Khiếu lão tổ.

"Ngao Khiếu huynh, hai tộc chúng ta từ xưa tới nay đều cùng tiến cùng lui, trong tình hình này mà Yêu tộc các ngươi thiếu người lãnh đạo, ta thật sự cảm thấy đơn lẻ a."

"Ngươi nói lời này ta rất tin. Nhưng cũng đừng quá lo lắng, ngay cả khí tuổi thọ của ta không còn nhiều lắm nhưng ta cũng không thể lập tức tọa hóa được. Đúng rồi, Hàn đạo hữu, ngươi lại đây gặp lão quỷ này đi.Tên hắn chắc ngươi không xa lạ gì, chính là lão tiền bối của Nhân tộc các ngươi đó." Ngao Khiếu lão to thản nhiên trả lời rồi quay qua nói với Hàn Lập.

"Đại đanh Mạc Giản Ly của tiền bối làm vãn bối nghe như sấm nổ bên tai. Vãn bối là Hàn Lạp, xin được ra mắt tiền bối. Hàn Lập chớp lên một cái liền bước đến, vẻ mặt kính trọng hướng tới ông lão tóc bạc thi lễ.

Tuy Ngao Khiếu không có nói tên tuổi của ông lão, những người có họ Mạc của nhân tộc, lại có tu vi Đại Thừa Kỳ chỉ có thể là vị Mạc Giản Ly kia mà thôi.

"Hàn Lập, có phải là người mới hơn ngàn năm đã tu luyện đến Hợp Thể Sơ Kỳ. Nghe nói ngươi cùng mấy tên tiểu tử họ Lũng lẻn vào Ma giới, vậy mà bây giờ lại xuất hiện ở đây, chắc là mới từ Ma giới trở về hả?*" Mạc Giản Ly nghe Hàn Lập nói liền ngẩn ngơ, nhưng sau đó vẻ mặt hắn lại tỏ ra vui mừng, chỉ nói trả lời có vài câu đã đem hành tung của Hàn Lập nói ra hết.*

Hiển nhiên vị Đại Thừa của Nhân tộc này đã sớm chú ý đến nhân tài của tộc mình.

Hàn Lập cũng tỏ ra ngẩn ngơ, hắn cười gượng gạo đáp lời.

"Ánh mắt của Mạc tiền bối thật là tinh tường, đúng là vẫn bối vừa trở về từ Ma giới, lúc mới vừa về đến Mộc tộc thì may mắn gặp được Ngao Khiếu tiền bối.

"Ha ha, có thể trốn vào nơi nguy hiểm như Ma giới nhiều năm như

vậy rồi bình yên trở về, quả đúng là kỳ tài ngút trời mấy vạn năm mới gặp của Nhân tộc chúng ta." Mạc Giản Ly cười ha hả, trong giọng nói còn pha kèm vẻ khen ngợi.

"Mạc lão quỷ, người đừng vội cao hứng như vậy! Ngươi thử nhìn xem vị đạo hữu bên này là ai?" Ngao Khiếu lão tổ bĩu môi nói.

"Bên cạnh.a, khí tức của người này có chút quen thuộc dường như ta đã gặp ở nơi nào rồi." Mạc Gian Ly quan sát toàn thân Giải Đạo Nhân, vẻ mặt cũng trở nên kinh ngạc.

"Hắc hắc, Mạc lão quỷ, ngươi cứ nhìn thật kỹ đi." Ngao Khiếu cười bỡn cợt.

"Ổ, Khiếu huynh nói vậy chắc chắn còn ý khác, ủa, không phải thân thể bằng xương bằng thịt, vậy ra ngươi là Thánh Giai ở Ma giới a!" Mạc Giản Ly nghe Ngao Khiếu lão tổ nói liền nổi lên tính hiếu kỳ, hào quang màu vàng chợt lóe lên trong mắt, sau đó lão như hít phải một hơi khí lạnh, thất thanh hô lên.

"Ta nhận ra ngươi, mấy vạn năm trước ngươi cùng vài tên Linh giới khác cũng tới Ma Nguyên Hải để lẻn vào trong Khổ Linh Đảo. Nhưng các ngươi không vượt qua được Lôi Hải, đành mang trọng thương rút lui." Khuôn mặt của Giải Đạo Nhân vẫn không chút thay đổi, vậy mà hắn lại nhận ra Mạc Giản Ly.

"Thì ra đúng là Giải huynh, mà sao đạo hữu lại rời bỏ Ma Nguyên Hải vậy? Hơn nữa sao tu vi chỉ còn lại Hợp Thể Kỳ?" Mạc Giản Ly nghe vậy liền tỏ vẻ xấu hổ, liền hỏi lảng qua chuyện khác.

"Mạc lão quỷ, là ngươi không biết đó thôi, Giai huynh mới thấy Hàn đạo hữu đa cảm thấy hợp ý, hắn liền ký khế ước đi theo Hàn đạo hữu một thời gian." Anh mắt của Ngao Khiếu lão tổ chợt lóe sáng, hắn thâm ý nói trước.

"Có chuyện này sao? Hàn.Hàn đạo hữu, việc này là thật sao?" Mạc Giản Ly kinh ngạc giật nảy mình, khẩu khí cũng biến đổi, ngay lập tức đã xem Hắn Lập như ngang hàng với mình.

"Mặc dù có nguyên do khác nữa, nhưng chuyện này đúng là thật.

Còn tu vi của Giải huynh giảm xuống vì lúc trước phải thi triển một loại thần thông đặc biệt, chỉ cần vài hôm nữa sẽ khôi phục lại như thường thôi." Hàn Lập mỉm cười, hắn vẫn khiêm tốn trả lời.

"Tuyệt quá. Giải đạo hữu ở Ma giới không biết bao nhiêu vạn năm rồi, đã có vô số kẻ mạnh khủng khiếp từ các giới khác tìm đến nhờ Giải huynh giúp đỡ, ngay cả nhưng lão quái Đại Thừa Kỳ cũng không thành công. Vậy mà Hàn đạo hữu lại làm được, như vậy thì hai tộc Nhân và Yêu chúng ta có người kế nghiệp rồi." Vừa nghe Hàn Lập làm được việc này, Mạc Giản Ly trở nên mừng như điên.

"Mạc Lão Quỷ, nếu nói cho người nghe việc khác chỉ sợ ngươi càng cao hứng hơn nữa. Nhưng chỗ này không phải nơi để chuyện trò, đi về động phủ trước đã." Ngao Khiếu lão tổ thấy vậy liền trừng mắt nói.

"Chẳng nhẽ còn tin tốt khác sao, nếu vậy ta cũng muốn nghe cho đã. Đi, động phủ tạm thời của lão phu còn hai bình Tiên Diệp Tửu đó người Mộc tộc tặng, đúng dịp này đem ra cho các vị thưởng thức chung luôn." Hai mắt của Mạc Giản Ly sáng ngời, hắn không chút lưỡng lự nói.

Nhóm người Hàn Lập tự nhiên cũng không có ý kiến gì thêm, cứ vậy cả đám đi về truyền tống trận ở gốc của quảng trường.

Nửa canh giờ sau, trong một căn phòng được làm từ linh mộc màu tím, Mạc Giản Ly ngồi ở ghế dành cho chủ, Ngao Khiếu, Hàn Lập cùng Giải Đạo Nhân ngồi ở một bên.

Còn Ngân Nguyệt và Chu Quả Nhi thì nghiêm chỉnh đứng phía sau lưng bọn họ.

Chẳng qua hai nàng thiếu nữ này, một người vẻ mặt đầy lạnh nhạt, một người thì hưng phấn tò mò.

Lúc này, Hàn Lập đang nâng một ly linh rượu khá đậm đặc lên nhấp một ngụm.

Giọt rượu vừa vào đến cổ họng đã hóa thành một làn năng lượng tinh thuần tản ra khắp nơi trong cơ thể, làm cho người ta cảm thấy vô cùng ấm áp, thoải mái.

"Rượu ngon!" Vẻ mặt của Hàn Lập hơi ngạc nghiên, hắn bất giác thốt lên khen ngợi.

"Loại rượu Tiên Diệp này được ủ thành từ những dịch thể được nhỏ xuống từ thánh thụ của Mộc tộc, phải mất trăm năm cả Mộc tộc cũng chỉ có thể ủ được khoảng trăm bình thôi. Lúc này nếu không phải vì muốn cho Hàn đạo hữu và Giải huynh thưởng thức thì đừng mơ Mạc mỗ lấy ra." Mạc Giản Ly cũng nâng một ly rượu trên tay nhấm nháp rồi mỉm cười nói.

"Chỉ tiếc là, gốc thánh thụ này vốn được trông trong cấm địa của Mộc tộc, nhưng chuyến này bị Ma giới xâm lấn với quy mô lớn, họ cũng chỉ đành mang bản thể của thánh thụ rời bỏ nới đó đến thành Mộc Miên, làm cho thánh thụ bị tổn thương không ít nguyên khí." Ngao Khiếu lão tổ ngồi ở một bên thản nhiên giải thích.

"Không chỉ có vậy, đại trưởng lão của Mộc tộc hiện giờ vẫn đang bế quan nghỉ ngơi bên gốc thánh thụ. Hi vọng nhờ vào linh khí của nó mà có thể khôi phục lại tu vi Đại Thừa. Nhưng theo ta thấy thì việc này rất khó, ngay cả nó có xảy ra thì cũng là chuyện của không biết bao lâu về sau, trong trận chiến với Ma tộc của chúng ta lúc này cũng chẳng giúp được gì nhiều." Mạc Giản Ly thở dài rồi chậm rãi nói.

"Lúc này những chiến lực mạnh nhất của Mộc tộc đã tổn thương rất nhiều trong một trận chiến với Ma tộc. Họ phải dựa vào sự viện trợ của mấy tộc chúng ta mới có thể miễn cưỡng duy trì được cục diện như bây giờ. Vì vậy chúng ta cũng chẳng thể trông cậy ở họ điều gì." Ngao Khiếu lão tổ cười lạnh.

"Mộc tộc bị thê thảm đến mức này, về sau có thể tồn tại độc lập ở Linh giới nữa hay không còn là chuyện khó nói trước. Tuy nhiên cho dù việc này có thực sự xảy ra đi nữa, chỉ cần Ma tộc rút đi thì nó đối với chúng ta chẳng có chút liên quan nào. Nhưng này Ngao Khiếu, hồi nãy ngươi nói là còn tin tức tốt khác, rốt cuộc là chuyện gì vậy, mau kể ra đi!" Mạc Giản Ly thở dài, lão vội đổi đề tài.

"Hắc hắc, nếu đã ở trong động phủ của ngươi nên khỏi lo việc bị người khác nghe trộm, vì vậy có thể thoải mái nói ra rồi. Mạc lão quỷ, nói cho ngươi biết, Hàn đạo hữu đã làm được chuyện mà năm đó ta với ngươi chưa làm được. Hắn đã lẻn vào Ma giới, vào được Tẩy Linh Trì và ăn Tinh Linh Liên!" Ngao Khiếu thở phào một cái, hai mắt sáng như sao, lão nghiêm túc nói.

"Cái gì, có chuyện này sao?" Ông lão tóc trắng đang ngồi trên ghế nghe được như vậy liền thảng thốt nhảy cẫng lên.

------oOo------

Chương 2151: Ma Ảnh Lại Xuất Hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tuy Mạc Giản Ly biết Hàn Lập mới trở về từ Ma giới, nhưng thực sự lão không ngờ Hàn Lập lại có thể vào được Tẩy Linh Trì.

Dù sao biết bao vạn năm qua, các cường giả từ khắp các giới điện vì Tẩy Linh Trì và Tịnh Linh Liên mà tìm đến đã không biết bao nhiêu người, trong đó số thực sự có thể thành công chỉ có ít ỏi vài người mà thôi. Tuy Hàn Lập được xem là kỳ tài ngút trời ở hai tộc Nhân Yêu, nhưng nếu so sánh với mấy tên trời đánh ở các giới điện khác chưa chắc đã mạnh hơn được.

Nhưng Mạc Giản Ly không biết rằng, căn bản thần thông của Hàn Lập đã hơn xa các tu sĩ Hợp Thể Hậu Kỳ khác. Nếu nói về độ mạnh mẽ của thân thể cùng thần thức thì hắn không kém mấy Thánh Tổ bình thường nhiều lắm, thậm chí khi vận dụng niết thứ hai trong Niết Bàn Thánh Thể, hắn đủ sức chống chọi lại bản thể của một Thánh Tổ trong thời gian ngắn.

Mà khi Hàn Lập lẻn vào Ma giới chính là lúc Ma giới gặp kiếp nạn, hầu hết tầng lớp cao cấp ở Ma giới đều trở nên hỗn loạn nên chẳng có ai chủ trì đi ngăn cản đám người từ bên ngoài lẻn vào làm gì. Nếu không, chỉ cần bản thể của vài tên Thánh Tổ chú ý đến bọn họ rồi hợp tác với nhau vây bắt. Khi đó, cho dù Hàn Lập có thần thông sánh ngang trời cũng không thể nào đến Ma Nguyên Hải được.

"Tuyệt, đúng là một tin tức tuyệt vời! Dựa vào tư chất hơn người của Hàn đạo hữu, còn có sự tẩy tủy dịch kinh kỳ diệu của Tẩy Linh Trì và Tinh Linh Liên, lại thêm sự hiệp trợ của hai người chúng ta thì khả năng thành công tiến vào Đại Thừa Kỳ có ba đến bốn phần." Hai mắt của Mạc Giản Ly sáng rực.

"Hừ, hắn là người của Nhân tộc các ngươi. Việc gì ta phải toàn lực tương trợ?" Ngao Khiếu lão tổ lạnh lùng nói.

"Hai tộc Nhân và Yêu chúng ta ở Linh giới xưa nay vốn là một, nếu Hàn đạo hữu có thể trở thành tu sĩ Đại Thừa thì tất nhiên Yêu tộc cũng có được chỗ dựa trong mấy vạn năm. Ngao Khiếu đạo hữu cần gì phải phân biệt! Nếu Yêu tộc các ngươi cũng có người đủ khả năng tiến vào Đại Thừa thành công thì ta cũng không tiếc vốn liếng trợ giúp." Mạc Giản Ly tỏ ý không tán thành.

"Mạc lão quái, lời nói của mi vừa rồi là thật chứ?" Ngao Khiếu lão tổ nghe được, hai mắt hơi nhíu lại tỏ vẻ cười mà không cười.

"Lời nói của ta xuất phát từ sâu tận đáy lòng. Sao vậy, chẳng lẽ bên Yêu tộc các ngươi cũng có người có cơ hội tiền lên Đại Thừa Kỳ sao?" Mạc Giản Ly không lưỡng lự trả lời, nhưng sau đó lão như giật mình nghĩ ra điều gì.

"Há há, đứa cháu gái này của ta đây, ngươi đã gặp nó nhiều lần rồi. Nhưng ngươi vẫn không biết nó có được Thất Tinh Nguyệt Thể, chỉ cần tu luyện đến Hợp Thể Hậu Kỳ đại thành, tuy cơ hội để tiến lên Đại Thừa Kỳ không cao bằng Hàn đạo hữu nhưng cũng không ít hơn bao nhiêu." Ngao Khiếu lão tổ chỉ vào khuôn mặt của Ngân Nguyệt đang lạnh lùng như băng, lão ngạo nghễ nói.

"Linh Lung cũng giống như ngươi, cũng có Thất Tinh Nguyệt Thể sao? Đồ quái vật, ngươi thật giỏi giấu diếm, sao không nói thẳng với lão phu một tiếng? Chẳng lẽ ngươi không tin Mạc mỗ sao?" Mạc Giản Ly giật mình, ánh mắt lão nhìn về Ngân Nguyệt, khuôn mặt cũng hiện lên vẻ ngạc nghiên.

"Sao Ngao mỗ lại không tin Mạc huynh chứ, chỉ vì từ lúc đứa cháu gái này sinh ra đến giờ vẫn chưa biểu lộ chút triệu chứng khác thường nào, mãi đến sau này ta mới phát hiện ra nó cũng có thể chất này. Chứ ta không hề có ý định giấu diếm Mạc huynh." Ngao khiếu lão tổ khoát tay rồi không chút hoang mang giải thích.

"Hừ, cứ cho là đúng như thế đi. Những năm gần đây sao ngươi không hé răng nửa lời? Mà đúng lúc này lại nhân chuyện của Han

đạo hữu mới nói ra, không phải là ngươi có mưu tính gì đấy chứ?" Mạc Giản Ly hừ lạnh, vẻ ngạc nhiên trên mặt cũng mất đi, lão nói với giọng hơi bất mãn.

"Đúng là đứa cháu gái ta có Thất Tinh Nguyệt Thể, nhưng trong quá trình tu luyện lại gặp chút phiền phức, việc này chỉ sợ phiền huynh ra sức mới có thể giải quyết được." Ngao Khiếu lao tổ nói đến chuyện này lại thở dài ảo não.

"Phiền toái gì? Chỉ cần Mạc mỗ có thể giúp được, Ngao Khiếu huynh chở ngại nói ra đi!" Mạc Giản Ly gật đầu đáp ứng.

"Chuyện là thế này..." Ngao Khiếu lão tổ gật đầu nói vài lời, sau đó môi lão khẽ nhúc nhích mà không hề phát ra âm thanh nào, đúng là lão đang truyền âm.

Mạc Giản Ly nghiêm trang lắng nghe, thời gian cứ vậy chậm chạp trôi qua, vẻ mặt của lão càng lúc càng trở lên nghiêm trọng.

"Ta hiểu cái mà ngươi muốn, ta sẽ đưa cho ngươi. Nhưng sau này khi Hàn đạo hữu đột phá bình cảnh nếu cần trợ giúp, ngươi cũng phải hết sức giúp hắn mới được." Sau khi Ngao Khiếu lão tổ truyền âm xong, Mạc Giản Ly trầm ngâm đổi chút rồi đưa ra quyết định.

"Tất nhiên rồi, không cần biết ai trong Hàn đạo hữu hay Linh Lung tiền vào Đại Thừa Kỳ thành công, những vẫn đều có khả năng chống đỡ cho hai tộc Nhân và Yêu chúng ta an ổn ở Linh giới." Lúc này đến lượt Ngao Khiếu tỏ vẻ tươi cười, khuôn mặt vui mừng như hoa.

"Cám ơn hai vị tiền bối có ý tốt, nhưng vãn bối không tự tin chút nào vào việc tiến cấp Đại Thừa, chẳng may khi mọi chuyện thất bại, như vậy không phải đã làm cho hai vị thất vọng sao?" Nãy giờ Hàn Lập vẫn câm như thóc ở bên cạnh, cuối cũng hắn cũng chịu hé răng nói.

"Chuyện đột phá vào Địa Thừa Kỳ mấy ai có thể nắm chắc được chứ. Năm xưa lão phu làm được cũng có đến tám chín phần là nhờ vào may mắn. Lúc đó cùng thế hệ với ta còn có vài người bạn

nữa, thậm chí còn có người tư chất tốt hơn ta, nhưng tiến vào Đại Thừa Kỳ thành công chỉ có mỗi mình lão phu thôi. Hàn đạo hữu, ngươi chớ nên đặt áp lực làm gì." Mạc Giản Ly vuốt về chòm râu nó.

"Không sai, hai người bọn ta giúp các ngươi tu luyện vì lúc này ở hai tộc của chúng ta không có những người khác có cơ hội tiến vào Đại Thừa, hơn nữa việc này đã sớm thành thông lệ. Lúc tu sĩ Đại Thừa trong tộc sắp sửa hết tuổi thọ cũng chính là lúc tất cả mọi người phải dốc toàn bộ sức lực đào một vài hậu bối có thể tiến vào Đại Thừa Kỳ. Mà cũng không chỉ riêng hai chúng ta làm việc này, trên Thánh Đảo cũng đang hết sức bồi dưỡng vài tên có khả năng nhất, đây cũng chính là mục đích khi lập ra Thánh Đảo. Chẳng qua khi so sánh với mấy tên trên đó, các ngươi được bọn ta coi trọng hơn thôi. Nếu không phải vì hoàn cảnh của các ngươi có chút đặc biệt, không chừng đã sớm được mời đến Thánh Đảo rồi. Hàn đạo hữu, sau này ngươi có muốn tới Thánh Đảo tu luyện không? Nếu có ý muốn này, hai người bọn ta cũng có khả năng đưa các ngươi đi tới đó." Ngao Khiếu lão tổ ở bên cạnh cười hắc hắc giải thích.

"Thánh Đảo còn có sứ mệnh này, mãi đến giờ vãn bối mới biết. Nếu đã như vậy thì vãn bối cũng không từ chối lòng tốt của hai vị. Nhưng mà từ trước tới nay vãn bối thường quen đơn độc một mình, nếu sau này có dịp, nhất định sẽ tới đó tham quan một chuyến." Hàn Lập nhanh chóng suy nghĩ lại vấn đề và lần rồi đưa ra quyết định.

"Ừm, nếu Hàn đạo hữu đã có dự tính trước, bọn ta cũng không miễn cưỡng. Tuy nhiên lão phu muốn hỏi, lúc trước còn có hai tên Lũng gia lão to và Điệp nha đầu cùng lẻn vào Ma giới với ngươi, bọn chúng ngã xuống hết rồi sao?" Mạc Giản Ly gật đầu, bỗng nhiên lão nghiêm trang hỏi sang một vấn đề khác.

"Đúng là Lũng huynh và Điệp tiên tử đã gặp bất trắc ở Ma giới, cả hai đều nằm lại rồi." Hàn Lập rành mạch trả lời.

"Chậc, thật đáng tiếc! Trong mấy Chân Linh thế gia thì hai nhà Lũng và Điệp là mạnh mẽ nhất, hai người này ngã xuống làm cho các thế gia chịu ảnh hưởng rất lớn, mà thực lực của Nhân tộc

cũng bị giảm theo không ít. Tuy vậy lúc này có thêm sự tương trợ của Giải huynh, thực là trong họa có phúc." Vẻ mặt của Mạc Giản Ly ánh lên sự tiếc nuối, nhưng sau khi lão nhìn tới Giải Đạo Nhân, đôi mắt liền trở nên sáng rực.

"Chân Linh thế gia ở Nhân tộc các ngươi so với những tu sĩ bình thường đúng là mạnh hơn một chút, nhưng kèm theo đó là việc xuất hiện tú sĩ cao cấp của họ cũng thấp hơn rất nhiều. Chính vì vậy ta không coi trọng bọn họ lắm." Ngáo Khiếu lão tổ tỏ vẻ không tán thành.

"Nói như vậy là không đúng! Mặc kệ như thế nào thì Chân Linh thế gia cũng có quan hệ với các Chân Linh từ thời xa xưa, một khi bọn họ có tu sĩ hợp thể xuất hiện liền trở thành chiến lực rất lớn đối với Nhân tộc, nói cho cùng vẫn rất đáng chờ mong vào bọn họ." Mặc Giản Ly lắc đầu nói.

"Nhưng trong mắt ta, Chân Linh thế gia không đáng coi trọng bằng các đại vương tộc trong Yêu tộc. Bao năm qua các đại vương tộc của chúng ta có tỉ lệ xuất hiện các tu sĩ Hợp Thể Kỳ cao hơn rất nhiều so với Chân Linh thế gia." Ngao Khiếu lão tổ cười lạnh.

"Nhân tài trong Yêu tộc các ngươi xuất hiện tầng tầng lớp lớp, Chân Linh thế gia làm sao có thể so sánh được. Nhưng giờ đây chuyện này cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi. Ta vốn hi vọng ngoài Hàn đạo hữu ra còn có thêm mấy người khác từ Ma giới trở về, nhưng xem ra điều này không xảy ra được." Mạc Giản Ly nhíu mày nói.

"Sao vậy? Ngươi thiếu người để sai bảo sao? Chẳng lẽ liên quân sắp sửa triển khai hành động gì lớn sao?" Ngao Khiếu lão tổ lập tức giật mình, vẻ mặt cũng trầm xuống.

"Mộc tộc đang chuẩn bị một kế hoạch phản công, cũng đã được lão quái của Dạ Xoa tộc đồng ý. Hi vọng trận chiến này có thể thành công, thu hồi lại được phần đất đai bị mất." Mạc Giản Ly trầm ngâm một lúc rồi chậm rãi nói.

"Bọn họ điên rồi, khu vực bị mất có thể dễ đàng thu lại như vậy,

thì chúng ta cần gì phải cùng Ma tộc giằng có bao nhiêu năm nay. Đám người Mộc tộc không đáng nói, nhưng lão quái vật Tang Hải kia cũng thật hồ đồ. Mà sao ngươi không phản đối?" Ngao Khiếu lão tổ trở nên giận dữ.

"Ngao Khiếu, ngươi rời xa liên quân vài năm nên không nắm rõ tin tức, khó trách ngươi lại suy nghĩ như vậy. Ba tháng trước, hai tộc chúng ta, Dạ Xoa tộc và thêm vài tộc khác cùng lúc thu được một tin tức. Ma tộc đồng loạt triển khai lực lượng lớn tiến vào lãnh địa của các tộc mãnh liệt tấn công, ở địa bàn mấy tộc chúng ta không có tu sỹ Đại Thừa Kỳ lãnh đạo nên gặp phải tình thế không ổn. Vì thế chúng ta càng không thể đợi cho khi hai giới tách rời nhau mà phải tốc chiến tốc thắng rồi thoát khỏi tình hình này mới được." Mạc Giản Ly tỏ vẻ nghiêm trọng.

"Cái gì! Ma tộc lại phái đại quân vào Linh giới chúng ta? Tin tức này đã được kiểm tra kỹ chưa? Hay là bọn chúng chỉ muốn phô trương thanh thế thôi?" Sắc mặt của Ngao Khiếu Lao tổ trở nên nhăn nhó khó coi.

"Lão phu đã sử dụng phương pháp đặc biệt để liên hệ với Thánh Đảo để kiểm tra, chẳng nhưng tin tức này là thật, mà trong đại quân mới kéo tới còn xuất hiện hóa thân của một trong ba gã Thủy To của Ma giới. Không biết bản thể của mấy tên Thủy Tổ ở Ma giới có thực sự kéo tới đây không nữa." Mạc Giản Ly cười khổ, thông tin hắn nói ra cũng làm cho Hàn Lập giật mình.

"Không thể nào. Thánh Tổ bình thường của Ma tộc thì không tính, nhưng ba tên Thủy Tổ của Ma giới thì tuyệt đối không thể dễ dàng tiến vào Linh Giới chúng ta được. Nhiều năm trước chung ta đã khổ công bày ra rất nhiều thủ đoạn, không phải là để dự phòng những tình huống bất ngờ như này sao?" Ngao Khiếu lão tổ lắc đầu nguây nguẩy, lão hoàn toàn phản đối chuyện này.

------oOo------

Chương 2152: Mộc Giới Ba Mươi Sáu Thiên Tuyệt Trận

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nói vậy cũng đúng! Nhưng ai mà biết được đám Ma tộc có thêm những thủ đoạn khó lường nào. Trong khi hai tộc không có chúng ta lãnh đạo, mà chẳng may những bố trí ban đầu không có tác dụng gì, lúc đó mấy tên Thủy Tổ đưa bản thể đến thì tình hình thực sự rất tồi tệ." Ánh mắt của Mạc Giản Ly chớp động, lão lo lắng nói.

"Theo lời của Mạc huynh vậy chúng ta phải cẩn thận thêm vài phần, nhưng việc ở Mộc tộc cũng không thể bỏ qua! Sau đó hai chúng ta cần mau chóng trở về trong tộc mới được." Ngao Khiếu lão tổ phân vân một lúc nhưng cuối cùng cũng đồng ý.

"Thưa hai tiền bối, theo vãn bối nghĩ, khả năng bản thể của Thủy Tổ trực tiếp đến Linh giới của chúng ta không quá lớn đâu. Nếu thật sự trường hợp này xảy ra, giỏi lắm cũng chỉ là một đến hai trong ba gã đó thôi." Hàn Lập bỗng nhiên ngắt lời.

"Ơ, Hàn đạo hữu nói vậy chắc là đã biết chuyện gì khác? À mà đúng rồi, ngươi mới trở về từ Ma giới nên kiểu tình hình bên đó nhiều hơn mới đúng." Mạc Giản Ly nghe vậy liền ngẩn ra, nhưng lão lại nhớ tới điều gì đó, hai mắt cũng sáng rực lên.

Ngao Khiếu lão tổ cũng tỏ ra bị bất ngờ.

"Không biết hai tiền bối nắm được bao nhiêu tin tức về đại kiếp nạn của Ma giới?" Hàn Lập thoáng suy nghĩ rồi hỏi.

"Đại kiếp nạn của Ma giới? Ta có được nghe một ít phong phanh lúc Ma giói mới bất đầu xâm nhập vào Lỉnh giới. Nhưng thông tin cụ thể như thế nào thì hoàn toán không nắm được." Ngao Khiếp lão tổ nhíu mày.

"Đúng vậy. Năm xưa lúc ta lẻn vào Ma giới, từ miệng của một tên Ma tôn ta cũng nghe được một ít tin tức liên quan đến việc này. Nhưng nội dung cụ thể ra sao, hình như chỉ cỡ Thánh Tổ mới có thể nắm ro. Chẳng nhẽ trong chuyến đi vừa rồi, Hàn đạo hữu đã nắm được tin tức về việc này?" Mạc Giản Ly mừng rỡ.

"Đúng là trong chuyến đi này, vãn bối may mắn biết được một ít nội dung về kiếp nạn của Ma giới. Hai tiền bối đã bao giờ nghe thấy cái tên Minh Trùng Mẫu chưa?" Hàn Lập từ tốn đáp lời rồi hỏi tiếp.

"Minh Trung Mẫu à, nó là cái gì vậy, lão phu chưa bao giờ nghe qua. Ngao Khiếu, ngươi có biết gì về nó không?" Mạc Giản Ly suy nghĩ một lúc rồi ngẩn ngơ lắc đầu.

"Nghe có vẻ quen quen, dường như trước đây ta có gặp qua nhưng đã quá lâu năm rồi, thực sự không thể nhớ rõ ra được." Ngao Khiếu lão tổ nhíu mày có gắng nhớ lại chuyện cũ.

"Hai tiền bối không rõ về Minh Trùng Mẫu cũng là chuyện bình thường! Con hung trùng này đã bị tiền nhân từ Tiên giới xuống phong ấn từ thời rất xa xưa. Những tin tức về nó hiện giờ đã thiếu sót rất nhiều." Hàn Lập mỉm cười trả lời.

"Ngươi nói làm ta sực nhớ ra, Minh Trùng Mẫu chính là con trùng trong truyền thuyết có thể cắn nuốt năng lượng của cả một giới. Chẳng lẽ nó lại xuất hiện sao? Mà đại kiếp nạn của Ma giới có liên quan gì đến nó?" Cuối cùng Ngao Khiếu cũng nhớ ra được vài điều, nhưng lão cũng *"a"* lên một tiếng kinh ngạc, khuôn mặt cũng trở nên trắng bệch.

"Cắn nuốt năng lượng của cả một giới? Ngao Khiếu huynh, nó là ma trùng gì thế, sao lại có thể khủng khiếp như vậy? Nếu thế thì nó còn lợi hại hơn cả chân linh sao? Chắc không phải là ngươi nói quá lên chứ?" Mạc Giản Ly giống như hít phải một hơi khí lạnh, sắc mặt lão cũng trở nên tái nhợt.

"Chân linh sao có thể so sánh với nó được, ở thời kì xa xưa, số chân linh bị nó cắn nuốt không đủ mười thì cũng có đến bảy tám.

Lời mà ta vừa nói cho ngươi biết là từ một quyển sách cổ lấy được khi du lịch ở đại lục khác, khi đó ta vẫn chưa tiến vào Đại Thừa, nghe nói Minh Trùng Mẫu sinh ra ở..."

Khuôn mặt của Ngao Khiếu lão tổ vẫn trầm ngâm, lão đem nhưng thông tin liên quan đến Minh Trùng Mẫu ra giảng giải một mạch, lợi dụng trong đó không khác lắm so với những gì Tử Linh kể cho Hàn Lập.

Điều khác biệt duy nhất trong quyền sách ghi là Minh Trùng Mẫu cùng chân tiên trên Thượng giới đánh một Trận rồi biến mất tích, nó hoàn toàn không hề đề cập đến việc bị phong ấn.

Mạc Giản Ly nghe xong vẻ mặt trở nên nhăn nhó.

"Đúng là con ma trùng này có liên quan đến kiếp nạn của Ma giới! Nhưng theo tin tức ta nắm được, con Minh Trùng Mẫu này vẫn chưa mất ích mà nó được tiên nhân phong ấn tại một nơi nào đó ở Ma giới. Hình như cách đây không lâu nó đã tỉnh lại, lúc này nó đang đánh vào phong ấn. Ngoài ra Ma tộc phải dành hơn nửa lực lượng để trấn áp con hung trùng này, cho nên khả năng ba gã Thủy Tổ của Ma tộc tiến vào Linh giới thực sự không cao lắm." Hàn Lập nghiêm nghị nói.

"Nếu con ma trùng từ thời cổ xưa này thức tỉnh, đến lúc đó không chỉ Ma giới gặp tai ương mà cả Linh giới chúng ta cũng có thể bị nó cắn luôn. Chuyện này thật phen phiền toái." Ngao Khiếu lão tổ thở dài, lão bắt đầu trầm ngâm suy nghĩ.

"Hàn đạo hữu, tin tức này đã được kiểm tra chưa? Ngươi có chắc nó là sự thật không?" Mạc Giản Ly cẩn thận hỏi lại.

"Nơi nói ra tin tức này hoàn toàn không có vấn đề, vãn bối nghĩ ít nhất có đến bảy tám phần là thật." Hàn Lập hơi cân nhắc lại rồi trả lời.

"Bảy tám phần sao, vậy thì không thể là giả rồi. Nhưng để chắc chắn hơn, hay là chúng ta phái người lẻn vào Ma giới xác minh lại mới được. Ngao Khiếu huynh, ngươi thấy việc này thế nào?" Mạc Giản Ly nheo mắt hỏi Ngao Khiếu lão tổ.

"Việc trọng đại thế này cần cẩn thận hơn mới được, còn phái người lẻn vào Ma giới để điều tra nhất định phải làm. Ta sẽ sai trợ thủ đắc lực đi làm việc này. Nếu thật sự là vậy, tại sao Ma tộc liều mạng xâm nhập Linh giới cũng dễ giải thích. Ma tộc muốn tạo trước một đường lui về sau, chúng cần tạo ra mấy nơi thích hợp để sinh sống tại Linh giới. Thảo nào ngay từ đầu bọn chúng đã điên cuồng đến vậy." Khuôn mặt của Ngao Khiếu lão tổ chợt lóe lên sát ý.

"Dựa vào số lượng quân của Ma tộc ở Linh giới lúc này thì chắc là ba tên Thủy Tổ của Ma tộc đang phải tiếp tục trấn áp Minh Trùng Mẫu. Nếu không lực lượng của bọn chúng không chỉ có như vậy. Bọn họ muốn chiếm lãnh thổ của mấy tộc chúng ta chắc cũng vì phòng ngừa về sau mà thôi." Mạc Giản Ly suy đoán một hồi.

"Nhưng cũng phải thừa nhận là quân tiếp viện của Ma tộc đã xuất hiện trên địa bàn của hai tộc chung ta, điều này chứng tỏ Ma tộc không thể tiếp tục duy trì phong ấn của Minh Trùng Mẫu thêm nữa. Ví vậy chúng ta cần mau trở về chủ trì đại cục trong tộc. Nếu Ma giới dốc một nửa lực lượng tấn công đến Linh giới, cho dù mấy tộc của chúng ta có hợp tác với nhau nhưng cũng không cách nào chống lại được. Phải nghi biện pháp khác mới được a." Ngao Khiếu cân nhắc một cách sâu xa.

"Điều này cũng đúng. Nhưng sự việc liên quan đến Minh Trùng Mẫu lần này không thể chỉ đó mấy tộc chúng ta gánh vác. Chúng ta hãy đem tin tức này truyền ra, để xem may tên Đại Thừa ở khắp Linh giới này làm cách nào ngồi yên được đây." Bỗng nhiên Mạc Giản Ly cười cười nói.

"Ở, kế này thật hay." Ngao Khiếu lão tổ ngẩn ra rồi vỗ tay cười ha hả.

"Nhưng trước tiên phải làm cho chuyện liên quan đến Minh Trùng Mẫu trở thành chuyện vô cùng nghiêm trọng mới được. Mà tình hình lúc này, chúng ta cũng không thể bỏ mặc Mộc tộc một bên để trở về. Nếu không liên minh mà trước đây ta phải đổ ra bao nhiêu công sức mới thành lập được, chẳng mấy chốc sẽ tan rã. Khi đó sẽ bị Ma tộc tiêu diệt từng bộ phận một cách dễ dàng."

Mạc Giản Ly nghiền ngẫm lại mọi chuyện.

"Nếu vậy cứ theo cách của Mộc tộc, lúc này chúng ta sẽ cùng Ma tộc đánh một trận thật đã đi. Khi đó chúng ta sẽ không tiếc bất cứ giá nào làm cho quân của Ma tộc tổn thương thật nặng, rồi lấy cớ đó để trở về trong tộc. Nói không chừng lão Tang Hải của tộc Dạ Xoa cũng đang nghĩ như vậy. Dạ xoa tộc chỉ có mình hắn là tu sĩ Đại thừa thôi, ta không tin hắn không lo nghĩ cho sự an nguy của tộc mình. Sau đó một mặt chúng ta phao tin tức về Minh Trung Mẫu, kiếp nạn của Ma giới. Một mặt chúng ta gom góp lực lượng từng tí một. Dù sao trước sự tiến công toàn lực của Ma tộc, chúng ta phải bảo vệ được chính mình mới mong có thể bàn đến chuyện khắc." Ngao Khiếu lão tổ trở nên quyết đoán.

"Hay lắm, cứ theo cách của đạo hữu đi. Trận chiến trước mắt với Ma tộc chỉ được phép thắng chứ không được bại, sợ rằng sẽ phải mượn sức của Hàn đạo hữu và Giải huynh. Nhưng khi trận chiến chấm dứt, Hàn đạo hữu liền có thể trở về trong tộc ngay lập tức. Lão phu thấy pháp lực trong cơ thể của đạo hữu tinh thuần vô cùng, hoàn toàn khác với vẻ mới tiền vào Hợp Thể Hậu Kỳ. Nếu như lúc này đạo hữu đóng cửa khổ tu thì tin là việc tiến đến mức Hợp Thể Hậu Kỳ đại thành sẽ nhanh hơn so với tu sỹ bình thường rất nhiều. Nếu ngươi có thể tiến vào Đại Thừa càng sớm, hai tộc Nhân và Yêu của chúng ta sẽ càng có lợi. Còn Linh Lung, cháu cũng hãy làm như vậy đi." Mạc Giản Ly đưa ra quyết định.

Ngao Khiếu lão tổ cũng gật đầu không có ý kiến gì thêm.

Hàn Lập hơi suy nghĩ rồi cũng đồng ý.

Chỉ cần ở Mộc tộc không xuất hiện bản thể của Thủy Tổ nào đó, tất nhiên hắn chẳng phải lo lắng điều gì.

Mạc Giản Ly thấy ai cũng đồng ý với ý kiến của mình, lão thở phào một hơi. Nhưng đúng lúc này Ngao Khiếu lão tổ như nhớ tới chuyện gì, lão ngoác miệng ra hỏi.

"Lần này Mộc tộc đưa ra kế hoạch phản công, ngoài trừ lão quái Tang Hải kia ra, chắc chúng còn phải có chỗ dựa khác. Mạc lão quỷ, người ở trong thành lâu như vậy chắc cũng dò sẽ được gì đó

chứ?"

"Tất nhiên lão phu biết rõ ràng việc này. Tin tức quân tiếp viện của Ma tộc truyền đến, hội đồng trưởng lão của Mộc tộc cũng hiểu là chúng không thể tiếp tục giữ chúng ta lại thêm nữa. Cho nên chúng đã đưa ra quyết định, chuyến này chúng sẽ lấy hết ba mươi sáu gốc thánh thụ dự phòng ra để bày một đại trận mạnh nhất của Mộc tộc, Mộc Giới Ba Mươi Sáu Thiên Tuyệt Trận đề quyết một trận sống chết với Ma tộc. Có đại trận này hỗ trợ, lại thêm lão Tang Hải chịu ra tay, chỉ cần lực lượng bên phía Ma tộc không thay đổi gì thì chắc chắn chúng ta sẽ thắng." Mạc Giản Ly cẩn thận giải thích.

"Mộc Giới Ba Mươi sáu Thiên Tuyệt Trận, ta có biết về tuyệt trận này. Nghe đồn rằng nó được bắt chước từ thần thông Huyền Thiên Linh Vực ở Chân Tiên Giới. Có người nói uy lực của nó có thể giết được cả tu sĩ Đại Thừa Kỳ, nhưng từ khi sáng tạo ra nó cho đến nay thì Mộc tộc vẫn chưa dùng tới lần nào, không biết là thật hay giả nữa." Một tia khó hiểu hiện lên trong mắt Ngao Khiếu lão tổ.

"Ha ha, mặc kệ là thật hay giả, nhưng đúng là Mộc tộc đã xuất ra ba mươi sáu gốc thánh thụ dự phòng kia. Điều này cho thấy chúng thự sự muốn liều mạng. Chúng tá cũng nhân chuyện này làm cho Ma Tộc tổn thương thật nặng, như vậy cũng giúp chúng ta có thêm một chút thời gian để chuẩn bị." Mạc Giản Ly mỉm cười tỏ vẻ bất cần.

"Há há, điều này cũng đúng!" Ngao Khiếu lão tổ phá lên cười ha hả.

------oOo------

Chương 2153: Nhiệm Vụ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thời gian sau đó, Ngao Khiếu lão tổ cùng Mạc Giản Ly bắt đầu thương lượng biện pháp cụ thể để đối phó với đại chiến ma tộc, thỉnh thoảng lại hướng về Hàn Lập trưng cầu ý kiến, bộ dáng như không mảy may coi Hàn Lập như người ngoài.

Hàn Lập tự nhiên biết rõ loại kiến thức và chiến lược cấp độ mấy tộc đại chiến thế này hiển nhiên bản thân không thể so sánh với hai gã Đại Thừa sống biết bao nhiêu vạn năm này, cho nên cũng không chủ động xen vào nhiều, chẳng qua khi được bọn họ hỏi qua ý kiến, cũng suy nghĩ một cách kỹ càng rồi mới đưa ra cách nghĩ của bản thân.

Về phần Giải Đạo Nhân và Ngân Nguyệt mặc dù cũng ở trong đại sảnh.

Trong hai người thì một người biểu lộ vẻ mặt căn bản không hề hứng thú gì, một người thì thần sắc lạnh nhạt không nói một lời.

Chu Quả Nhi thì trung thực đúng ở một bên, nơi này căn bản không phải nàng có tư cách mở miệng.

Cứ như vậy, thời gian từng chút trôi qua!

Hàn Lập đã ở trong động phủ của Mạc Giản Ly gần nửa ngày thời gian, cuối cùng cũng hoàn tất thương lượng hết thảy sự việc, Ngao Khiếu lão tổ liền đứng dậy mang theo Ngân Nguyệt cáo từ trở về.

Mạc Giản Ly thì tiếp tục cùng Hàn Lập trò truyện trong chốc lát thời gian mới hướng ra phía ngoài đưa tin một tiếng, gọi một gã trung niên tu sĩ đệ tử đi an bài chỗ ở tạm thời cho Hàn Lập.

Vị trung niên nam tử này tự nhiên là cực kỳ kính cẩn làm theo, ở địa phương cách xa động phủ Mạc Giản Ly mấy chục dặm, an bài một tòa lầu cát trên nhánh đại thụ.

Chỗ này trình độ nồng đậm của linh khí mặc dù không thể so sánh với động phủ Mạc Giản Ly nhưng so với địa phương khác trong Mộc Miên thành thì nồng đậm hơn nhiều, điều này cũng khiến cho Hàn Lập khá vừa lòng.

Hắn cũng không lập tức mang theo Giải đạo nhân cũng Chu Quả Nhi vào trong đó.

Kế tiếp trong nửa tháng, Hàn Lập ở trong mật thất lầu các không hề ra ngoài, mà một lòng tu luyện thần niệm bí thuật lấy được từ Ngao Khiếu lão tổ, hy vọng có thể sớm ngày tu luyện đại thành, mới có thể chân chính trợ giúp Ngân Nguyệt.

Ngược lại Chu Quả Nhi lần đầu tới thành trì của Linh Giới, trong lòng nhịn không được hiếu kỳ mỗi ngày đều ra ngoài một chuyến, đi dạo ở các tầng xung quanh Mộc Miên thành.

Tiểu nha đầu này cũng không biết dùng ngôn ngữ gì mà dụ dỗ được Giải đạo nhân đi theo nàng, khiến cho Hàn Lập nguyên bản muốn ngăn cản cuối cũng cũng mặc kệ.

Chẳng qua thông qua lời kể của Chu Quả Nhi sau mỗi ngày trở về, Hàn Lập rõ ràng cảm nhận được đại quân các tộc ở trong Mộc Miên thành đã có một ít rục rịch, có vẻ là mưa gió đã sắp nổi lên.

Xem ra người chủ trì liên quân các tộc đã thống nhất ý kiến, muốn cùng Ma tộc đại chiến một trận, để giải quyết khốn cảnh trước mắt.

Mà hắn cũng không thể tiếp tục im ắng thế này.

Mấy ngày sau quả nhiên như Hàn Lập dự đoán, Mặc Giản Ly bỗng nhiên đến chỗ lầu các của hắn.

Hàn Lập sau khi dùng thần niệm quét qua phát hiện vị Đại Thừa nhân tộc tiến đến, hắn lập tức cũng kính ra ngoài đón, mang theo Mạc Giản Ly vào trong đại sảnh, nói vài câu khách khí, sau đó liền ngồi xuống, yên lặng chờ đối phương nói rõ ý đồ đến.

Mặc Giản Ly sau khi ngồi xuống, chẳng qua là suy nghĩ một chút, cũng thản nhiên mở miệng:

-Bây giờ các loại sách lược đối với Ma tộc đại chiến đã được bàn luận khá tốt. Lần này viện binh các tộc cũng đã tới, có ta cùng Ngạo huynh và Tang Biển đại thừa của dạ xoa tộc ba người tu vị cao nhất, cho nên Ma tộc thánh tổ phía bên kia mặc kệ có bao nhiêu người, tự nhiên cũng là do ba lão già chúng ta đối phó. Mà Mộc tộc vì lúc trước đại bại, tồn tại cấp bậc Hợp Thể cũng không còn bao nhiêu. Cho nên các loại sách lược cũng đều lựa vào tồn tại cao giai của chúng ta và các tộc đến viện trợ.

Hàn đạo hữu dựa vào tu vị của ngươi, tự nhiên cũng phải đảm đương trách nhiệm.

-Trận chiến này đối với Nhân tộc chúng ta vô cùng trọng yếu, vãn bối thân là một thành viên trong tộc, tự nhiên sẽ xuất lực. Có gì tiền bối cứ việc phân phó là được, vãn bối nhất định hết sức mà làm.

Hàn Lập cười nhẹ một tiếng trả lời.

-Ân, dùng tu vị ngươi chỉ đứng sau ba lão già chúng ta, một mình đảm đương một phía là chắc chắn. Chẳng qua trước đó, ta còn muốn hỏi một chút, Giải đạo hữu thực lực đã khôi phục được bao nhiêu?

Mạc Giản Lý ánh mắt chớp chớp lại hỏi một câu.

-Điều này chỉ sợ làm cho tiền bối thất vọng rồi! Giải huynh lần trước hao tổn quả thật là quá lớn, không có nửa năm thời gian thì không cách nào khôi phục như ban đầu.

Hàn Lập tự nhiên hiểu được ý tứ của đối phương, không lưỡng lự trả lời.

-Như vậy quả thật là đáng tiếc. Nếu Giả đạo hữu có thể khôi phục như ban đầu, phần thắng của chúng ta ít nhất có thể nhiều thêm một thành.

Mạc Giản Ly nghe vậy, có chút tiếc hận nói.

-Giải huynh nếu xuất thủ toàn lực, đích thực uy năng không dưới tồn tại Đại Thừa, nhưng khiến cho hắn ra tay cũng không phải là dễ dàng. Nếu không phải vãn bối có chút dự trữ đúng thật là không đủ cho hắn ra tay vài lần.

Hàn Lập ho nhẹ trả lời.

-Quy củ của Giải đạo hữ, ta cũng có nghe qua. Nhưng vô luận điều kiện thế nào, có thể đem hắn từ Ma giới đưa tới Linh giới, đều tuyệt đối là việc có lợi nhất. Dù cho Giải đạo hữu không ra tay, lấy một gã Đại Thừa kỳ Ngụy Tiên uy danh cũng đủ kinh sợ không ít người.

Mạc Giản Ly không để bụng nói.

-Hy vọng là như vậy.

Hàn Lập chỉ có thể cười khổ trả lời.

-Đã là Giải đạo hữu còn chưa khôi phục đỉnh phong thực lực, tự nhiên cũng không thể phái ngươi đến tuyến ngoài cùng. Như vậy đi, lần này Mộc tộc bố trí mộc giới tam thập lục thiên tuyệt trận có tam đại trận nhãn, Chỗ duy trì pháp trận căn bản chỉ cần một chỗ bị phá thì uy năng pháp trận sẽ giảm đi rất nhiều. Nếu ba người tất cả thất thủ, thì cả tòa mộc giới tuyệt trận cũng sẽ bị phá, xem như là địa phương phòng thủ trọng yếu nhất. Chẳng qua như đã nói, ba chỗ trận nhãn này đều có pháp trận cấm chế trùng điệp bảo vệ, nói một cách khách là khá an toàn. Cho nên lão phu cùng Ngạo huynh đã thương lượng trước, chuẩn bị giao cho ngươi tới phụ trách, không biết ý Hàn đạo hữu thế nào?

Mạc Giản Ly thần sắc nghiêm túc, dùng giọng thương lượng nói.

-Không vấn đề gì! nếu để vãn bối phụ trách bảo vệ trận nhãn, tuyệt đối không để nó xảy ra bất kỳ sự cố gì.

Hàn Lập sau khi suy nghĩ, liền không chút do dự đáp ứng.

-Việc thành bại của bảo vệ trận nhãn sẽ ảnh hưởng rất lớn đến kết quả đại chiến lần này, nhưng mà an nguy của Hàn đạo hữu, đối với Nhân tộc mà nói càng thêm trọng yếu. Nếu thật sự không thể ngăn cản cường địch, ngươi cứ bảo vệ mình trước. Bằng không nếu ngươi xảy ra chuyện, dù trận chiến này có thằng nhưng đối với Nhân tộc chúng ta vẫn là được không bằng mất.

Mặc Giản Ly lắc đầu, chăm chú dặn dò.

-Đa tạ tiền bối ưu ái, vãn bối đã biết rõ phải làm sao.

Hàn Lập đầu tiên là ngơ ngác, nhưng sau đó liền nghiêm túc trả lời.

-Tốt lắm, tóm lại đại chiến lần này, nhiệm vụ quan trọng nhất của đạo hữu là bảo toàn bản thân, sau đó mới là hết sức bảo vệ trận nhãn. Dùng thực lực của Hàn đạo hữu cùng Giải huynh liên thủ, ta tin là ngoại trừ Ma tộc thánh tổ bản thể đích thân đến, nếu không tuyệt đối không vấn đề gì. Ta có nghe Ngạo huynh nói qua, lúc trước hai ngươi liên thủ, từng cùng Nguyên Sát ma đầu giằng co không đứng dưới hạ phong.

Mặc Giản ly đầu tiên gật đầu, sau đó đột nhiên cười nói.

-Ngao Khiếu tiền bối đúng là có chút quá lời. Lúc đó vãn bối cùng Giải huynh chẳng qua là miễn cưỡng tự bảo vệ bản thân mà thôi, cuối cùng cũng là dựa vào Ngao Khiếu tiền bối mới làm cho Nguyên Sát rút lui.

Hàn Lập khiêm tốn nói.

-Bất kể nói thế nào, ngươi cùng Giải đạo hữu liên thủ, cơ hồ có thể vô địch hết thảy tồn tại phía dưới Đại Thừa. Chẳng qua lần này bảo vệ trận nhãn, trừ ngươi ra, Mộc tộc cùng dạ xa tộc cũng sẽ phái hợp thể cấp bậc đến bảo vệ. Dù ta cũng Ngạo Khiếu đạo hữu cảm thấy ngươi cùng Giải huynh cũng đã dư sức, nhưng hai tộc này còn chưa rõ thần thông của ngươi, vẫn có chút lo lăng.

Mặc Giản Ly bỗng nhiên biến hóa khẩu khí nói.

-Cao giai tồn tại của Mộc tộc và Dạ xoa tộc sao? Như vậy cũng rất bình thường! chẳng qua cả 3 nhóm ở một chỗ rốt cuộc là ai chủ trì?

Hàn Lập hai mắt nhíu lại, không cảm thấy bất ngờ hỏi ngược lại.

-Hắc hắc với tu sĩ chúng ta mà nói, đương nhiên là thần thông của ai lớn thì người đó làm chủ. Mặc dù ta không biết hai tộc sẽ phái người nào tới, nhưng nghĩ tới tuyệt đối sẽ không ai có thể đủ thực lực so với ngươi. Nhưng mà cao giai Mộc tộc hẳn là đối với mộc giới tuyệt trận có hiểu biết, nếu là việc liên quan tới cấm chế đại trận, ngươi vẫn nên hỏi một chút.

Mặc Giản Ly thâm ý sâu sắc nói.

-Vãn bối đã hiểu. Nhưng không biết khi nào thì bắt đầu hành động?

Hàn lập thần sắc khẽ động nhẹ nhàng thở ra một hơi hỏi.

-Có 36 khối hậu bị thánh thụ của Mộc tộc, việc bố trí tòa tuyệt trận đơn giản không ít, nhưng vẫn phải tiêu phí một ít thời gian. Chủ yếu là phải dụ dỗ được đại quân Ma tộc vào trong trận. Cho nên lão phu cùng Mạc Giản Ly sẽ theo đại quân xuất phát trước, dùng mọi biện pháp dụ dỗ đại quân Ma tộc. Mà Hàn đạo hữu thì theo đôi bố trí pháp trận xuất phát sau tới địa phương bố trí đại trận. Chỉ cần đại trận hình thành lập tức bảo vệ trận nhãn.

Mạc Giản Ly từ từ nói.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, tự nhiên không có ý kiến khác liên gật đầu.

Mà Mạc Giản Ly sau khi giao nhiệm vụ cho Hàn Lập, cũng không ở lại thêm, mà nhanh chóng ly khai.

Hàn Lập liền tiễn tới ngoài cửa, nhìn theo bóng lưng xa xa Mạc Giản Lu, nụ cười liền thu lại thay vào đó là vẻ mặt trầm ngâm suy nghĩ.

Nửa tháng sau, cả tòa Mộc Miên thành đột nhiên đủ các chấn động phát ra, ầm vang rung trời, từng đạo quang hà chói mắt từ các tầng trong thành phóng lên cao.

Ở trong ánh sáng là từng chiếc chiến xa, cự thuyền ào ào khởi động bay lên.

Tên những phi hành pháp khí to lớn, đứng chi chít vệ sĩ các tộc. trong đó chẳng những Nhân Yêu cùng Mộc tộc, lại còn dạ xoa tộc và vài tộc khác trong linh tộc.

Những vệ sĩ này mặc dù chủng tộc và chiến giáp đều khác nhau, nhưng mà tất cả đều đứng nghiêm nghị cầm pháp khí, trên người từng luồng sát khí từ từ tán ra xung quanh.

Mộc Miên thành bên trong tiếng ầm ầm không ngừng, chiến xa bay lên liên miên không dứt, sau đó liền che cả bầu trời, đông nghịt, phải đến mấy vạn cái chiến xa.

Bỗng nhiên tiếng ầm vang dừng lại đột ngột, tiếp theo cả tòa thành lung lay mấy cái, hơn trăm tòa giống như đảo nhỏ kiểu quái vật lớn từ các nơi Mộc Miên thành thoát ra, hình thái không giống nhau làm cho người ta hoa cả mắt.

------oOo------

Chương 2154: Trận Nhãn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Những con quái vật này to như những ngọn núi, vài con lại giống như toà cung điện, có con thì lỗ rỗ như tổ, khi nhìn vào trông không khác gì một hòn đảo thu nhỏ. Nhưng cũng có loại chỉ là một thân ảnh màu xanh rồi cuộn mình lại biến thành một án mây thật lớn.

Trên lưng những quái vật khổng lồ này chở đầy những vệ sĩ của liên quân các tộc, chúng dừng lại trên không trung một chút rồi ngay tại đó đợi các loại phi xa, chiến thuyền tụ hợp lại xung quanh thành một vòng bảo vệ. Sau đó cả đoàn chi chít nối đuôi nhau rời khỏi bầu trời Mộc Miên thành, hướng phương xa bay đi.

Liên quân rời đi chuyến này ước chừng khoản hơn nửa lực lượng tinh nhuệ củaMộc Miên thành. Ba vi Đại Thừa Kỳ cũng cùng nhau xuất phát. Hơn nữa còn có mấy đơn vị khác đang đóng quân tại biên giới và các quân đoàn từ các thành lân cận hiệp trợ, khi hội hợp đây cũng sẽ là một lực lượng có thể chống đỡ ngang bằng với đại quân kinh khủng của Ma tộc.

Hàn Lập vẫn chưa xuất phát cùng đội này. Hắn đúng trên lầu nhìn ra bầu trời xa xa một lúc rồi giữ vẻ mặt bình tĩnh quay về chỗ tiếp tục tu luyện.

Năm ngày sau, không khí đang yên tỉnh của Mộc Miên thành lại tiếp tục dao động. Một đơn vị lấy Mộc tộc làm chủ quân, các liên quân tộc khác cũng tụ tập cùng nhau, chuẩn bị rời Mộc Miên thành.

Ở trên tầng chót vót của căn lầu, Hàn Lập đang nhắm mắt nhập định. Khuôn mặt hắn khẽ động, lập tức bế công, hai mắt mở ra.

Một lát sau, ở cầu thang có tiếng bước chân truyền đến. Chu Quả Nhi xuất hiên, hướng Hàn Lập kính cẩn nói:

"Hàn tiền bối! Mộc tộc phái người đến mời tiền bối đi qua đó có chuyện thương lượng."

"Ta biết rồi. Ngươi tu vi còn quá thấp, trong trận đại chiến lần này ngươi cứ ở lại thành đi. Chờ sau khi đại chiến kết thúc, ta sẽ đưa ngươi trở về trong tộc." Hàn Lập dặn dò.

"Vâng! Quả Nhi xin vâng lời tiền bối." Chu Quả Nhi nghe thấy thấy thế, đầu tiên ngẫn ra. Nhưng nàng lập tức nhận ra giọng điêu không thể trái lời của Hàn Lập, lúc này nàng chỉ có thể ngoan ngoãn cúi đầu.

Hàn Lập hơi gật đầu, không chút hoang mang đứng dậy rồi bước tới tần lầu phía dưới.

Khi hắn đi xuống gian phòng tầng một. Giải Đạo Nhân vẫn đang ngồi ở một góc của căn phòng. Hắn lẳng lặng khoanh chân mà ngồi, trên mặt không có chút biểu tình nào.

Trong đại sảnh, một gã thanh niên Mộc tộc da thị xanh ngắt đang có chút bất an đứng chờ.

Ánh mắt Hàn Lập chỉ quét qua một cái liền nhìn ra ngay thanh niên Mộc tộc này tu vị chỉ có Nguyên Anh Kỳ, hơn nữa trông bộ dạng thì đúng là vừa mới đột phá cảnh giới Ngưng Anh thành công.

"Xin vấn an Hàn tiền bối! Vãn bối theo lệnh cua đại trưởng lão đặc biệt tới mời Hàn tiền bối xuất phát." Thanh niên Mộc tộc vừa thấy Hàn Lập xuất hiện liền cuống quít hết sức thi lễ nói ngay trọng tâm.

"Đại trưởng lão? Đại trưởng lão của quý tộc không phải đang nghỉ ngơi ở thánh thụ hay sao?" Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, chậm rãi hỏi.

"Thưa tiền bối! Bây giờ chức vụ đại trưởng lão của Mộc tộc tạm thời do Tử Hàn trưởng lão tạm quyền". Thanh niên Mộc tộc cúi đầu giải thích/

"Thì ra là như vậy! Ngươi đi trước dẫn đường. Giải huynh cùng nhau xuất phát thôi." Hàn Lập mặt không đổi sắc, hướng Giải Đạo Nhân nói.

Một lát sau, Hàn Lập thu lại độn quang rồi xuất hiện trước một toà nhà màu vàng nhạt, căn nhà được dựng từ những cây cối trên một khoảng sân rộng lớn. Mà ở cuối của cái sân có một toà điện cao lớn hơn trăm trượng màu xanh biếc.

"Hàn tiền bối! Đại trưởng lão đang trong điện chờ đợi các vị tiền bối" Thanh niên Mộc tộc cẩn thận giải thích mấy câu.

Hàn Lập đánh giá đại điện mấy lần, thần niệm cường đại hướng bên trong khẽ quét qua một lần, lập tức cảm ứng được bên trong mấy đạo khí tức cũng không kém cạnh. Khoé miệng hắn khẽ nhếch lên, ra lệnh cho thanh niên Mộc tộc tiếp tục dẫn đường.

Vệ sĩ đứng gác hai bên của Cung Điện cũng đã nhận ra gã thanh niên Mộc tộc này. Khi bọn họ đi tới, những vệ này cũng không chút ngăn trở. Nhưng khi Hàn Lập đi ngang khí tức khủng bố của hắn làm cho những tên vệ sĩ này run sợ, theo bản năng liền hơi khom người cúi đầu. Tuy khác chủng tộc nhưng khi gặp được cường giả bậc này thì các vệ sĩ Mộc tộc đều toát ra vẻ kính sợ.

Đúng lúc này Hàn Lập bất ngời nhếch miệng truyền âm cho Giải Đạo Nhân.

Hai mắt Giải Đạo Nhận chợt loé, nhịp chân hơi chậm lại, sau đó hắn liền quay lại đi qua mé của Cung Điện

Những vệ sĩ của Mộc tộc ở đó liền kinh ngạc nhưng sau khi liếc mắt ngầm thương lượng liền không có ai trong đám bọn chúng đứng ra ngăn cản.

Nhưng chính lúc này Hàn Lập theo sự dẫn đường của gã thanh niên đi xuyên qua một cái hành lang rồi tới một căn phòng trong toàn điện, hắn cũng tuỳ ý đảo mắt quan sát qua load căn phòng

Trong gian phòng rộng hơn mười trượng chỉ có ba người mà thôi.

Ngồi ở vị chí chủ vị là một ông lão của Mộc tộc. Lão ta có tu vi Hợp Thể Hậu Kỳ, dáng vẻ gầy gò, trên thân mặc một áo bào màu lục, quanh lưng đeo một đai lưng nửa vàng nửa bạc.

Ngồi hai bên là một đại hán Mộc tộc thân mặc chiến giáp màu bạc và một cô gái cao nhưng hơi gầy khoảng mười bẩy mười tám tuổi, trên đầu có một đôi sừng đen nhỏ. Cả hai người đều có tu vi Hợp Thể Trung Kỳ.

Bọn họ vốn đang nói chuyện với nhau, ngay khi Hàn Lập đi tới thì tất cả đều giữ im lặng nhìn tới.

"Hàn huynh, lão phu đã nghe Mạc tiền bối nói về thần thông rât cao của Hàn đạo hữu. Trận chiến này có sự giúp sức của Hàn huynh đối với bổn tộc là một vinh dự rất lớn!" Ông lão Mộc tộc thấy Hàn Lập có tu vi Hợp Thể Hậu Kỳ bèn tươi cười đứng dậy chắp tay chào.

"Hàn đạo hữu, Thảo Tật xin ra mắt"

"Ngươi chính là Hàn Lập sao? Dựa vào tu vi thì đúng là đạo hữu mạnh hơn ta và Thảo đạo hữu rất nhiều. Thiếp thân là Phỉ Tiểu Tịch, người trong Dạ Xoa tộc."

Cả hai người bọn họn khi cảm nhận được tu vi của Hàn Lập vẻ mặt khác nhau nhưng cũng đều đứng lên chào hỏi.

"Hàn mỗ đến hơi trễ, đã làm cho ba vị phải chơi lâu rồi." Hàn Lập không tỏ ra chút biểu tình nào nhưng vẫn chào hỏi lại ba người.

"Mời Hàn huynh ngồi, ta đang cùng hai vị đạo hữu ở đây trao đổi về Trận Nhãn. Đến lúc đó Thảo đạo hữu và Phi tiên tử sẽ tạo thành một tổ đội với Hàn huynh, cùng nhau bảo vệ trận nhãn." Ông lão Mộc tộc cười nói.

"Có được sự tương trợ của Thảo đạo hữu và Phi tiên tử thì lúc đó Hàn mỗ đối với việc bảo vệ trận nhãn cũng có vài phần chắc chắn hơn." Hàn Lập giở giọng cấp trên ra, tỏ vẻ xem Thảo Tật cùng Phi Tiểu Tịch là cấp dưới của mình.

Đại hán Mộc tộc nghe vậy hai mắt chỉ chợt loét lên nhưng vẻ mặt vẫn không biểu lộ điều gì. Còn cô gái ở đối diện lại tỏ ra cau có, thầm hừ lạnh một tiếng.

"Hahaha. Với sự hợp tác của ba vị, tại hạ tin rằng trận nhãn nhất định sẽ được bảo vệ an toàn. Nhưng ngoài việc bảo vệ trận nhãn không để ma tộc phá huỷ thì còn có thêm một nhiệm vụ khác nữa cho ba vị" Ông lão Mộc tộc hơi ngừng một chút rồi chậm rãi nói.

"Có nhiệm vũ khác kèm theo sao? Sao khi tiếp nhận nhiệm vụ từ đại trưởng lão của tộc ta lại không hề được nghe nói gì về việc này? Chẳng lẽ mãi đến lúc này quý tộc mới tuỳ ý thêm vào a`?" Phi Tiểu Tịch nhướng mày hỏi.

"Việc này đương nhiên là không rồi. Thậ ra nhiệm vụ này là do Thảo đạo hữu đạo nhiệm, Hàn huynh vào Phi tiên tử chỉ việc bảo vệ trận nhãn mà thôi." Ông lão Mộc tộc tỏ vẻ không quan tâm.

"Rốt cuộc là nhiệm vụ gì? Tử Hàn huynh có thể nói ra cho ta nghe một chút không?" Hàn Lập hưng phấn hỏi.

"Thực ra cũng không có gì, chỉ là một vài biến hoá của đại trận. Mộc Giới cần phải có sự phối hợp giữa người điều khiển trận pháp và người ở trận nhãn mới thực hiện được. Đến lúc đó khi cần thì Thảo đạo hữu sẽ phối hợp với những người kia một ít thôi. Mà những pháp quyết liên quan đến biến hoá của đại trên ta đã truyền cho Thảo Tật. Nhưng đến khi hắn vận dụng pháp quyết này mong rằng các đạo hữu sẽ bảo vệ trận nhãn thay cho hắn." Ông lão Mộc tộc mỉm cười.

"Thì ra là thế, việc này tất nhiên là ổn rồi. Đại trên Mộc Giới là đại trận bảo vệ toàn tộc của các vị, như vậy khi điều khiển trận pháp cũng phải do người bên các vị làm mới thích hợp." Hàn Lập mỉm cười tỏ vẻ không mấy để ý.

"Thiếp thân cũng cảm thấ không thành vấn đề, việc điều khiển trận nhãn cứ giao cho Thảo huynh là được." Phi Tiểu Tịch cân nhắc trả lời.

"Tốt lắm, mọi chuyện trong chờ vào nhị vị đạo hữu" Ông lão Mộc

tộc mừng rỡ đứng dậy thi lễ.

"Tử Hàn huynh cứ yên tâm đi!"

"Không dám. Ta sẽ cố hết sức."

Ba người nhóm Hàn Lập cũng đứng dậy trả lễ

Thời gian tiếp theo ba người bàn bạc một số vấn đề cần chú ý. Cuối cùng ông lão Mộc tộc giao ba cái thẻ ngọc phân cho từng người. Bên trong có ghi lại cách vận dụng cấm chế bên trong trận, nhỡ kẻ địch có tập kích cũng giúp bọn họ có thêm vài phần chắc chắn khi ngăn địch.

Làm xong hết mọi chuyện, nhóm người Hàn Lập được an bày chỗ nghỉ ngơi, dù sao từ Mộc Miên thành đến nơi bố trí trận cũng là một hành trình dài.

Nửa ngày sau, trên bầu trời Mộc Miên thành hàn ngàn chiếc phi xa, chiến thuyền đang dần dần rời rời khỏi thành nhắm hướng đại quân ma tộc đang chiếm đóng mà thẳng tiến.

------oOo------

Chương 2155: Tuyệt Trận Hoàn Thành

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hơn nửa tháng sau, trên một đám mây thật lớn màu xanh, Hàn Lập đứng trên đỉnh một tòa tháp dùng vẻ mặt không chút biểu cảm nhìn về phía những rặng núi màu xanh lục.

ở hai bên cạnh, Phi Tiểu Tịch cùng Thảo Tật đứng ở đằng sau cũng đang hướng về phía đó mà ngắm nhìn.

Trong không trung ở xung quang ngoại trừ hơn trăm chiếc phi xa và chiến thuyền đang qua lại tuần tra thì những đám mây to lớn còn lại đã biến mất không thấy tăm hơi.

Dãy núi này cũng không lớn lắm, nó chỉ rộng khoảng hơn trăm dặm. Nhưng giờ phút này, trên mấy ngọn núi cao cao có thể thấy được rất nhiều đại hào quang đang bay qua bay lại. Đồng thời giữa rừng rậm trên núi đá cũng thấy được vô số bóng người đang lấp ló. Ngoài ra còn có một tòa lâu đài thiệt cao bật ngờ được dựng lên từ mặt đất.

Trên sườn những lâu đài đá cao thấp không giồng nhau đều được vẽ những linh văn màu bạc mờ mờ. Phía trên đều có cắm chi chít những lá cờ màu xanh biếc. Chúng đang tản ra một thứ ánh sáng nhu hòa nhàn nhạt.

Nhưng nếu xem xét kỹ lại thì có thể phát hiện, những tòa lâu đài này đều được dựng trên những ngọn núi thiếu thốn nhiều linh mạch.

Mà trong một cái thung lũng giữa mấy ngọn núi còn có thêm một cái cây khổng lồ cao đến mấy nghìn trượng như muốn chọc thủng trời. Lấy mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ sinh trưởng điên cuồng của nó. Dường như cứ một cái tích tắc qua đi nó lại cao thêm một thước, xem chừng hình dáng của nó lúc này to không kém gì so với ngọn núi ở gần đó.

Trên mặt đất xung quanh gốc cây lớn có vẽ ra hàng trăm mẫu pháp trận lớn nhỏ màu xanh nhạt.

ở trên đó có hơn trăm tên tu sỹ Nguyên Anh kỳ người Mộc tộc ngồi xếp bằng bên trong pháp trận, trong tay bọn chúng đang bấm tay niệm pháp quyết, hai mắt nhắm nghiền như điều khiển cái gì đó.

Lấy thung lũng làm trung tâm, tất cả lâu đài cao thấp liên kết lại với nhau khiến cho thiên địa linh khí của cả đãy núi điên cuồng hội tụ lại vào giữa thung lũng. Tại vùng gần đó, trên không trung liền biến ảo thành từng đạo cầu vồng năm màu đài chừng mười trượng, cực kỳ diễm lệ!

Không riêng gì nơi đây, cách dãy núi mười mấy vạn dặm. Nơi đó cũng có mấy dãy núi nhỏ liền kề nhau, ngoài ra còn có một cây đại thụ đang bí mật sinh trưởng cực nhanh. Bên cạnh đó cũng có vô số pháp trận, lâu đài đang được thi công cực kỳ mau lẹ.

Nếu đứng thiệt cao trên không nhìn xuống liền có thể phát hiện trong phạm vi trăm vạn dặm khắp mặt đất có khoảng ba mươi sáu tòa pháp trận. Các pháp trận trên các đãy núi nhỏ này đang cùng nhau kết hợp thành một tòa pháp trận cực kỳ to lớn.

Mặc dù chúng còn chưa hoàn toàn được thi công xong, nhưng đã được bố trí với nhau theo những vị trí cực kỳ huyền diệu. Mơ hồ tạo thành một tòa trận pháp siêu cấp làm cho người ta nhìn vào không khỏi bị hoa mắt váng đầu.

Lúc này, thiên địa nguyên khí trong phạm vi tòa trận pháp siêu cấp cũng đã bị dao động lên. Các loại chấn động lúc có lúc không trong hư không bắt đầu thoáng hiện.

Cả khu vực đó bất ngờ tràn ngập một loại sát khí mãnh liệt!

Tại phía trên đám mây màu xanh, đột nhiên Hàn Lập nhẹ nhàng nối

"Dựa theo tiến độ hiện tại, muốn mắt trận hoàn thành cũng chỉ mất vài ngày nữa. Đến khi đã hoàn thành ta liền đem đám mây màu xanh nay hạ xuống để kích thích tất cả cấm chế bảo vệ, làm cho nơi này tiến vào trạng thái được bảo vệ hoàn toàn."

"Những việc này tất nhiên là phải làm. Nhưng tòa đại trận Mộc giới này phải bố trí trong thời gian rất lâu, thật là có một chút phiền phức. Nghe nói tốc độ thi công của hai mắt trận khác cũng không nhanh hơn bên này chút nào. Mong rằng có thể kịp với thời gian, không làm trễ nải mọi việc a." Phi Tiểu Tịch nhìn lướt qua Hàn Lập rồi lạnh lùng nói.

"Hôm qua ta vừa mới nhận được tin tức. Đại quân phía trước mới vừa cùng Ma tộc khai chiến, cũng dựa theo rất tốt kế hoạch đã vạch ra trước kia. Họ đang nghĩ cách dụ đại quân Ma tộc vào phạm vi pháp trận của Mộc tộc. Bọn họ cho dù có tới nhanh hơn nữa thì ít nhất cũng phải mất hơn mười ngày mới có thể đến nơi này. Mà đến lúc đó, đại trận cũng đã sớm hoàn thành triệt để rồi. Bản thân ta đang lo lắng đại trận Mộc giới liệu có thực sự mạnh như lời đồn đại hay không, mong rằng nó có thể gây thiệt hại nặng nề cho đại quân Ma tộc!" Hàn Lập lại lơ đễnh, trả lời.

"Hai vị yên tâm! Tòa Mộc Giới Ba Mươi sáu Thiên Tuyệt Trận này cho dù không sử dụng thánh thụ dự phòng thì uy năng vẫn to lớn, thâm sâu không lường được. Lúc này đã được dùng thêm ba mươi sáu gốc thánh thụ chôn vào trong trận, uy năng lại càng tăng nhanh gấp mấy lần. Cho dù là một tên tu sĩ Đại Thừa bị nhốt vào trong đó cũng không thể dễ dàng thoát thân. Vậy nên những tên Ma tộc bình thường chắc chắn không chịu nổi một chiêu của trận pháp này." Thảo Tật cười nhẹ một tiếng tỏ vẻ rất tự tin.

"Một khi quý tộc nguyện ý hy sinh ba mươi sáu cây thánh thụ dự phòng thì pháp trận nay chắc chắn là vô cùng huyền điệu. Nhưng cho dù lời nói của đạo hữu không phải là giả, đối với đại trận này rất tự tin, nhưng Ma tộc bên kia cũng không thể xem nhẹ. Đặc biệt những tên Thánh Tổ của Ma tộc, kẻ nào cũng đều có ma công mạnh ngang trời, tu luyện rất nhiều hóa thân, cực kỳ khó đối phó." Hàn Lạp trầm ngâm một chút, chậm rãi nói.

"Ma tộc Thánh tổ cho dù lợi hại thì sẽ đó đại trưởng lão của tộc bọn ta cùng với Mạc trưởng lão của quý tộc ra tay kiềm chế, hơi đâu chúng ta phải lo lắng thêm nhiều chuyện." Phi Tiêu Tích lạnh nhạt nói.

"Hắc hắc, mấy người Tang tiền bối chắn chắn là có thể kiềm chế bản thể của mấy tên Thánh Tổ Ma tộc, nhưng mà những hóa thân kia thì có lẽ không thể chú ý đến.

Nếu ta đoán không sai, một khi mấy tên Thánh Tổ của Ma tộc muốn phá mắt trận, chắc chắn chúng sẽ phái hóa thân đến đây." Hàn Lập cười khẩy.

"Hóa thân của Thánh Tổ sao?" Thảo Tật cùng Phi Tiểu Tịch nghe vậy đều tỏ ra hơi giật mình.

"Sao, chẳng nhẽ hai vị cũng từng giao đấu với hóa thân của Thánh Tổ nào đó à?"

Vẻ giật mình của hai người này không sao qua được ánh mắt tinh tường của Hàn Lập, hắn khẽ nhíu mày rồi thâm thúy hỏi.

"Lúc Ma tộc bắt đầu dồn tổng lực tấn công, ta và một gã trong tộc có tu vi cũng không chênh lệch nhiều lắm giao đấu với một cái hóa thân của Thanh Tổ. Kết quả sau trận giao chiến đó một bị thương còn một đã chết, suýt chút nữa thì tại hạ cũng mất luôn tính mạng rồi." Khuôn mặt vốn lười nhác của gã Mộc tộc cao lớn bỗng hiện lên vẻ cô quạnh, trong mắt còn xen lẫn một tia căm hận.

"Tuy ta chưa gặp hóa thân của Thánh Tổ nào, nhưng cũng có một số bạn bè bị chết trong tay bọn chúng. Nếu sau này có cơ hội được gặp, nhất định ta sẽ thử sức một hồi mới được." Sắc mặt của Phi Tiểu Tịch lạnh như băng.

"Phi tiên tử, ngươi nghe ta nói đi! Nếu ngươi gặp phải hóa thân của Thánh Tổ nào đó thì hãy quay đầu chạy cho nhanh. Nếu không sẽ phải bỏ mạng vô ích mà thôi." Gã Mộc tộc cao lớn cười khổ.

Phi Tiểu Tịch đằng hắng một cái, tuy cô ả không nói thêm điều gì nhưng theo dáng vẻ lúc này đúng là không thèm nghe lời của gã Mọc tộc.

"Thảo đạo hữu cũng không nên quá lo lắng gì. Nếu cái pháp trận Mộc Giới này hữu dụng như đã nói, một khi chúng ta có thể mượn uy lực cấm chế của nó, lúc đó cũng có thể đánh một trận tay đôi với hóa thân của Thánh Tổ. Đương nhiên điều này chỉ có khả năng khi một tên xuất hiện thôi. Nếu chúng đến nhiều hơn, e là sẽ phải nghĩ cách khác đó." Hàn Lập nhẹ nhàng nói chen vào.

"Nghĩ biện pháp khác à, vậy Hàn đạo hữu đã có chuẩn bị nào khác chưa?" Thảo Tật nghe vậy, hai mắt hắn như bốc lửa, hắn liền vội vàng hỏi.

Phi Tiểu Tịch cũng có chút giật mình.

"Một khi tại hạ được phái tới để trấn giữ mắt trận thứ hai này, tất nhiên ta đã chuẩn bị kĩ lưỡng rồi. Nhưng đến lúc đó có thực sự có thể đối phó với kẻ địch hay không thì chưa thể nói được." Hàn Lập sờ cằm, hắn trả lời bâng quơ cho qua chuyện.

"Thì ra Hàn huynh đã chuẩn bị rồi, như vậy Thảo mỗ cũng an tâm hơn nhiều a." Gã Mộc tộc cao lớn thở phào một cái, vẻ mặt cũng bớt căng thẳng hơn nhiều.

"Nghe lời của Hàn đạo hữu thì dường như ngươi rất hiểu biết về hóa thân của Thánh Tổ, chẳng nhẽ ngươi đã từng giao đấu với bọn chúng sao?" Bỗng nhiên Phi Tiểu Tịch hỏi.

"Đúng là ta đã gặp bọn chúng vài lần." Hàn Lập cân nhắc một chút rồi đáp.

"Nhưng sau đó thắng bại thế nào? Ta nghe nói hóa thân của Thánh Tổ còn lợi hại hơn tu sĩ Hợp Thể Kỳ nhiều." Ánh mắt của Phi Tiểu Tịch lóe sáng, cô ả lại tiếp tục truy hỏi.

"Cũng giết được hai ba tên, nhưng có lần lại bị chúng rượt chạy suốt mấy trăm ngàn dặm." Vẻ mặt Hàn Lập chẳng thay đổi chút nào. Nhưng lời mà hắn nói ra làm cho cô gái tộc Dạ Xoa và tên

Mộc tộc cao lớn trợn mắt cứng lưỡi.

"Hàn huynh từng giết hóa thân của Thánh tổ sao?ơ, ta hiểu rồi, chắc lúc đó Hàn huynh đang chỉ huy đại quân của tộc mình, nhờ có sự trợ giúp của đại quân, vì vậy dựa vào sự chênh lệch về số lượng nên đã dồn ép tên hóa thân đó vào chỗ chết đúng không?" Thảo Tật tỏ vẻ như đoán được mọi chuyện.

Phi Tiểu Tịch cũng không có chút ngạc nghiên nào.

Với tu vi Hợp Thể Hậu Kỳ như Hàn Lập, lại có một đại quân hỗ trợ thì việc vây giết một gã hóa thân của Thánh Tổ nào đó cũng là điều bình thường.

"Há há, việc đó đã không còn quan trọng nữa! Nhưng điêu thiết yếu bây giờ là, nếu thực sự có nhiều hóa thân của Thánh Tổ cùng tới một lúc, hai vị hãy mượn uy lực của đại trận vây khốn một tên lại. Còn người khác thì cứ giao hết cho ta là được." Hàn Lập cười hắc hắc, hắn không trả lời trực tiếp câu hỏi của gã Mộc tộc ma ngược lại còn nói như ra lệnh.

"Nếu Hàn huynh đã chắc chắn như vậy thì mọi việc lúc đó xin trông cậy vào đạo hữu thật nhiều." Tuy Thảo Tật vẫn có chút nghi ngờ, mà giọng nói của hắn cũng không kèm theo vẻ kinh sợ nào, nhưng cũng có thể thấy hắn đã coi Hàn Lập là đầu tàu của việc phòng thủ nơi này.

Cho dù đúng là Hàn Lập tự tay đánh chết hóa thân của Thánh Tổ, hay chỉ nhờ vào sự hỗ trợ của đại quân, nhưng nếu hắn đã nói ra trước mặt hai người như vậy, xem ra sức lực của hắn không thể yếu được.

"Nếu đạo hữu đã có biện pháp ứng phó với hóa thân của Thánh Tổ, vậy thì tiểu muội cũng đồng ý nghe theo lời sai bảo." Vẻ mặt của Phi Tiểu Tịch biến đổi một lúc, cuối cùng cô ả cũng hơi khom người rồi nói:

"Tốt, nếu hai vị đã tin Hàn mỗ, vậy ta sẽ dốc hết sức." Hàn Lập mỉm cười đáp ứng.

Cứ như vậy, Hàn Lập đã xác định cho hai người kia hiểu rằng mình mới là chỉ huy ở đây.

Mấy ngày tiếp đó, cả ba người thay phiên nhau giám sát tiến độ bố trí của mắt trận.

Năm ngày sau, cuối cùng mắt trận thứ hai của cấm chế đã được bố trí thành công.

Các vệ Sĩ của Mộc tộc cùng phần đông các chuyên gia về trận pháp đều quay trở lại những căn nhà được dựng trên đám mây lớn.

Mà đám mây màu xanh được Hàn Lập điều khiển liền phát ra một tiếng *"ầm"* rồi từ trên cao rơi xuống. Nó vừa vặn đậu ngay bên cạnh gốc cây cao vút đến tận trời kia.

Cùng lúc đó, thân cây lớn chọc trời tỏa ra hào quang sáng chói, ngay lập tức thiên địa nguyên khí ở gần đó dao động lên cuồn cuộn. Vô số điểm sáng màu lục nhạt hiện lên, sau đó chúng lại chìm nhập khắp nơi trong dãy núi.

Sau một trận nổ long trời vang lên, ngọn núi có bố trí cờ điều khiển trận pháp bên trên bỗng nhiên rung chuyển, kịch liệt. Tầng tầng lớp lớp các loại quầng sáng bỗng nhiên hiện ra, tiếp đó cả dãy núi ở bên dưới bốc lên một làn khí màu xanh lục, nháy mắt đã thấy cả dải núi đều được che phủ kín mít vào bên trong.

Đến lúc này thì mắt trận thứ hai đã được kích hoạt thành công. Mà gốc thánh thụ dự bị bên dưới cũng được vô số lớp cấm chế rậm rạp bảo vệ. Cho dù có tu sĩ hợp thể bình thường lên tới cũng không phải lo lắng điều gì.

Nửa tháng sau, tất cả trận pháp trên dải núi cũng được bố trí xong xuôi. Cả tòa Mộc Giới Ba Mươi sáu Thiên Tuyệt Trận cuối cùng đã được kích hoạt trọn vẹn, nó đem cả một khu vực rộng lớn hàng trăm vạn dặm biến thành một cái bẫy giết người.

------oOo------

Chương 2156: Tám Vị Mộc Linh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi mắt trận đã được bố trí đâu vào đó, ba người nhóm Hàn Lập lo sợ tu sĩ cao cấp của Ma tộc đánh lén nên không dám ở lại trên đám mây. Vì vậy cả bọn liền ngồi canh bên gốc cây lớn.

Dù sao thì gốc thánh thụ dự phòng này được dùng làm cơ sở của mắt trận, chỉ cần nó còn nguyên vẹn thì tất nhiên là mắt trận sẽ bình yên vô sự rồi.

Còn đội tu sĩ gồm mấy ngàn người đi theo cũng được phân chia đến các đỉnh núi hay thung lũng xung quanh đó ẩn náu để bảo vệ pháp trận.

Riêng Giải Đạo Nhân vẫn được Hàn Lập cho ẩn nấp trong mấy tòa nhà trên đám mây.

Với tu vi của Hoàng Kim Giải, việc giả dạng làm một gã tu sĩ Nhân tộc tầm thường thực sự quá dễ dàng. Ngoại trừ những ai có tu vi cỡ Đại Thừa trở lên, còn như những tu sĩ bình thường ở nơi đây chắc chắn không thể phát hiện ra được.

Bởi vậy nên lúc trước Thảo Tật cùng Phi Tiểu Tịch có nhìn thấy Giải Đạo Nhân bên cạnh Hàn Lập vài lần nhưng không mấy để ý, có lẽ họ chỉ xem hắn như là người hầu bênh cạnh Hàn Lập thôi.

Từ khi đại trận được bố trí hoàn thành đến nay, ngày nào cũng có tin tức từ phía tiền tuyến của liên quân được truyền về.

Tuy nhóm người của Hàn Lập phải có thủ nơi mắt trận nhưng vẫn có thể nắm được tình hình ở tiền phương.

Dựa theo những tín tức không mấy đầy đủ, lực lượng của liên quân và Ma tộc đã triển khai trận đánh vô cung thảm thiết tại ngay biên giới của hai phe. Mãi đến khi cả hai bên đều tổn thất đến một phần năm lực lượng, lúc này quân của liên minh các tộc mới dần dần rút lui về phía sau.

Hiện giờ bên phía Ma tộc có đến ba Thánh Tổ đem bản thể tới, còn hóa thân thì có đến hơn hai mươi cái. Mà những tên có tu vi ngang ngửa với cấp bậc Ma tôn cũng lên đến mấy trăm, tất cả bọn chúng hợp lại tạo thành một lực lượng vững vàng chặn đứng mũi tiến công của liên quân.

Hơn nữa bên phía liên quân liên tục vận dụng các thủ đoạn dụ dỗ cho nên dù có liên tiếp rút lui nhưng Ma tộc vẫn chưa hoài nghi chút nào. Bọn chúng vừa thấy bên này có đấu hiệu thua là đã hùng hổ lao lên đe đồn ép. Mà bên liên quân không có chút ưu thế nào được lộ ra, chỉ vừa đánh vừa lui, vừa củng có lực lượng tiếp tục giằng có với quân của Ma tộc. Cứ thế chiến trường càng lúc càng được kéo gần về khu vực đã được bố trí trận pháp.

Thời gian trôi qua từng giờ từng khắc, ban đầu mỗi ngày chỉ có một tin tức được truyền, về, nhưng giờ đây mỗi ngày đã thanh hai lần, rồi ba lần,. Lúc này đại quân của Ma tộc đã rất gần với khu vực được Mộc tộc bố trí tuyệt trận rồi.

Ở trên đỉnh núi to lớn nằm trong phạm vi bao phủ của tuyệt trận được dựng lên một cái đài tạm bợ. Đại trưởng lão tạm thời của Mộc tộc cũng đang đứng ở trên đó.

Không xa trước mặt hắn có một pháp trận lớn tầm bốn đến năm trượng. Xung quang đó có tám ông lão người Mộc tộc da dẻ già nua ngồi. Hai mắt của bọn họ nhắm nghiền, một tay cầm cái mộc bàn màu trắng tinh, còn tay kia lại điểm tới liên tục.

Cứ như vậy, từ trên tám chiếc mộc bàn thỉnh thoảng lại phun ra từng chùm tia sáng màu trắng. Những tia sáng này ngưng tụ thành một quần sáng khá lớn lơ lửng ngay trên pháp trận. Hiện giờ vị đại trưởng lão tạm thời của Mộc tộc đang nhìn chằm chằm vào quáng sáng đó.

Mà ở trong quầng sáng lại có vô số điểm hào quang rất nhỏ trải đầy khắp nơi.

Các điểm hào quang này gồm hai loại, một màu trắng, một là màu tím. Lúc thì chúng đan xen vào nhau, khi lại tách nhau ra rất nhanh. Chúng cứ biến đổi vị trí liên tục, giống y như đang mô phỏng hai đội quân đánh nhau vậy. Nhưng cho dù có biến đổi the nào đi nữa, cả hai loại đốm sáng này đều theo một hướng nhất định mà lui về đần. Cuối cùng tất cả di chuyển vào một hình vẽ hoa văn rồi lóe lên, rồi lại biến mất sạch.

Đến tận lúc này tám ông lão Mộc tộc mới mở trừng hai mắt ra, cái mộc bàn trong tay mỗi người ảm đạm tắt đi, còn quầng sáng bên trong pháp trận cũng tán loạn mất.

"Phải thế chứ, tình hình diễn ra vẫn đang hết sức thuận lợi. Lại làm vất vả cho các vị đại sư rồi." Trưởng lão tạm thời của Mộc tộc thấy cảnh này liền trở nên tươi cười. Nhưng hắn đối với tám ông lão Mộc tộc kia cũng hết sức lễ độ.

"Không có gì. Trận chiến này có liên quan đến sự tồn vong của Mộc tộc chúng ta. Tám người bọn ta là Mộc Linh nên sẽ dốc hết sức lực. Nhưng kết quả vừa rồi chỉ dựa trên cơ sở những điều kiện đã có để tính toán ra. Nếu sau này bên phía đại quân của Ma tộc có biến đổi gì, khi đó mọi chuyện lại có thể sẽ khác đi." Một ông lão ho nhẹ rồi trả lời.

"Tất nhiên lão phu hiểu điều này. Vi vậy trong mấy ngày mấu chốt này còn phải lam phiền tám vị suy tính cho một lần nữa, làm như vậy mới mong phong ngừa được diễn biến của trận chiến vượt khỏi tầm kiểm soát của chúng ta." Vị trưởng lão tạm thời chắp tay nghiêm nghị nói.

"Tám người bọn ta có một ít khả năng thiêm bẩm về bói toán, lúc bình thường cũng đoán được một vài sự việc trong tương lai. Nhưng trong trận chiến lúc này có sự góp mặt của vô số kẻ mạnh, chính vì thế mà các nhân tố bất ngờ xảy ra cũng không ít. Vì thế tám người bọn ta chỉ làm được đến đâu hay đến đó, những kết quả này chỉ nên dành cho hội đồng trưởng lão tham khảo thôi." Một ông lão Mộc tộc lắc đầu rồi nói.

"Việc này ta hiểu rất rõ. Dù sao có được sự trợ giúp của các vị như thế này, cũng khiến cho tại hạ lấy thêm rất nhiều kiên định." Trưởng lão tạm thời cười gượng gạo.

Trong trận chiến có đến mấy trăm vạn người tham gia thế này thì bói toán không thể phán đoán được kết quả thắng thua một cách chuẩn xác. Nhưng dựa vào những sự việc được tính toán ra từ trong đó để phán đoán ra chiều hướng của trận chiến cũng là việc có thể làm được.

Mà tám ông lão này chính là tám người rất nổi tiếng về khả năng bói toán ở Mộc tộc. Họ được hội đồng trưởng lão phong là tám vị Mộc Linh, cũng đã lập rất nhiều công lao cho Mộc tộc.

Tám vị Mộc Linh này trước kia đã vận dụng thuật bói toán quá nhiều nên tuổi thọ cũng giảm đi rất lớn. Nhìn bề ngoài họ giống như những lão ông già nua không chịu nổi nữa rồi.

Cũng chính bởi vậy, từ khi xảy ra chiến tranh với Ma tộc đến nay, Mộc tộc cũng không dám dùng đến tám người bọn họ.

Nhưng cũng vì lý đó này mà vị đại trưởng lão lúc trước của Mộc tộc bị rơi vào cạm bẫy của Ma tộc. Chẳng những đại trưởng lão bị đánh cho trọng thương mà Mộc tộc còn mất đi hơn nửa lãnh thổ.

Cho nên trong trận chiến liên quan đến sự tồn vong của cả tộc này. Ban trưởng lão bất chấp tất cả mời tám vị Mộc Linh này đến để dự đoán những diễn biến trên chiến trường, nhằm phòng ngừa những vấn đề phát sinh không kiểm soát được.

Tám lão Mộc Linh nhanh chóng từ trên đài cao đi xuống. Mấy tên trưởng lão khác của Mộc tộc đang ở gần đó cũng bước lại gần phía vị đại trưởng lão tạm thời kia. Sau đó cả đám bắt đầu thương lượng mọi việc.

Cũng trong lúc này, trên bầu trời cao giữa hai khu vực của Mộc tộc và Ma tộc chiếm lĩnh. Mạc Giản Ly đang biến thành một bóng ảnh màu bạc khổng lồ. Bốn phía thân thể là một đám mây lôi điện rộng khoảng một mẫu đang phập phòng không ngừng. Nó liên tục phun ra những tia chớp điện, rồi hóa thành những mũi tên nhắm về hướng đối diện bắn đi.

Trong khoảnh khắc, không trung đấy lên vô số tiếng sấm vang rền, từng đạo chớp giật lên liên miên.

Mà phía trước cách đó trăm trượng có một lưỡi kiếm tối đen lớn hơn trăm trượng cắm ngập vào một đỉnh núi.

Đứng trên chuôi kiếm là một tên nam tử của Ma tộc khổ gầy da dẻ đen xì. Hắn mặc một bộ áo choàng màu lục, hai tay giơ lên trôi thả ra từng đạo kiếm khí lạnh thấu xương.

Mỗi thanh kiếm khí đều dài đến hơn mười trượng, chúng tràn ngập khắp không trung nơi đó, đem các tia chớp màu bạc đang phóng tới đánh cho tan tành.

Còn ở trên không trung một hồ nước có hai bóng ảnh của hai con chó sói to như tòa núi đang điên cuồng cắn xé lẫn nhau.

Một con có lông màu trắng bạc, thân dài đến ba trăm trượng. Bốn nó chân phun gió, miệng cũng phun ra từng làn khí trắng nhè nhẹ.

Một con thì toàn thân đen thui, hai mắt bốc lửa lập lòe, miệng nó lại phun ra từng trận sát khí.

Hai con sói dương móng cào ra làm dấy lên từng âm thanh véo véo. Không gian phía trước liền biến thành từng lằn trắng bạc như bị mạnh mẽ xé toạc ra.

Chúng lại há miệng ra táp, lập tức phía trước truyền tới một tiếng nổ long trời. Một lan sóng khí mạnh mẽ tuôn ra, tạo thành những cơn lốc trắng xóa cuốn đi.

Bóng của hai con sói khổng lồ cắn nhau vô cùng thảm thiết. Nhưng cho dù là vết thương mà chúng gây ra có khủng khiếp đến mức nào, chỉ cần một trận hào quang leo lên trên thân là vết thương đó lại khôi phục lại như thường.

Trận đấu điên cuồng này lan ra một phạm vi rất rộng. Hầu như tất cả rừng núi ở bán kính trăm dặm quanh đó đều bị san thành một vùng bằng phẳng.

Ở một ngọn núi gần đó, Ngao Khiếu đang ngồi xếp bằng trong một tòa pháp trận. Hai tay lão đang bấm niệm thần chú, cặp mắt nhắm nghiền, toàn thân cũng tỏa ra từng đạo hào quang màu bạc.

Các đó vài chục dặm tại ven bờ của một đầm lầy rộng đến ngàn trượng, Nguyên sát cũng đang ngồi im lặng trong một cái hang động mới được mở ra. Bốn phía ả đều đen hun hút, chỉ có thân thể ả hiện ra từng đốm văn tự màu đen của Ma tộc, chúng vẫn chớp nháy liên tục không ngừng.

Lại ở một không gian thần bí khác có hai gã khổng lồ cao lớn đang đứng đối mặt với nhau từ xa vài dặm.

Một tên có thân hình cao đến mười trượng, làn da đỏ thẫm, đỉnh đầu mọc thêm đôi sừng cong vút màu đen, hai mắt màu vàng, sau lưng là một đôi cánh bằng thịt đỏ như tiết gà. Hắn đang ôm hai tay trước ngực nhìn người đối diện.

Mà tên đối diện thì có làn da đen thui, thân thể như con dã nhân được khảm lên từng đạo ma văn cả màu vàng lẫn bạc. Toàn thân hắn trần trụi, duy nhất chỉ có một mảnh đã thú che ngang eo, ngoài ra không còn thêm thứ gì khác.

Mà tên đã nhân này nắm chặt hai tay, hắn trừng cặp mắt to như mắt trâu nhìn đối thủ phía trước.

Cả hai tên đều gườm gườm nhau trong không trung, tên nào tên nấy tỏa ra khí thế kinh người.

Ở không gian giữa bọn chúng có một quái vật đỏ lòm nửa giống như vượn nửa giống như sói. Nó đang quần nhau với một con hổ màu vàng có ba đầu.

Một bên tỏa ra huyết khí cuồn cuộn, thân hình con thú ở trong yêu khí giống như quỷ biến hóa không ngừng. Một bên lại có tiếng hổ gầm long trời, móng vuốt màu vàng nhọn hoắt bắn ra liên miên. Cả hai con đang giằng co nhưng không thể phân cao thấp được.

Dường như liên quân đã có quy định trước. Hễ bản thể của ba tên Thánh Tổ bên Ma tộc xuất hiện thì sẽ được ba vị Đại Thừa nhóm Mạc Giản Ly quấn lấy.

Bọn họ kiêng kị lẫn nhau nên không ai dám chia tay chia chân ra mà đi trợ giúp đại quân.

Điều hiển nhiên đang xảy ra lúc này là hàng trăm ngàn tên Ma tộc đang bị liên quân dần dần đưa vào đại trận.

Nếu không có bản thể của Thánh Tổ ở nơi đó, một khi đại trận được kích hoạt phát ra toàn bộ uy lực. Những Ma tộc đã bị hãm mình vào trong đó sẽ chết thảm là điều chắc chắn. Dường như mọi chuyện đang diễn ra theo chiều hướng có lợi cho bên liên quân.

Nhưng cũng trong lúc này, dọc theo chiến trường của quân liên mình có hơn một ngàn chiếc phi xa của Ma tộc tạo thành một đội ngũ. Bọn chúng đang bí ẩn bay tiến nhập vào bên trong.

Những chiếc phi xa đó đều có hình tam giác, toàn bộ một màu xám trắng. Mặt ngoài còn được khắc lên một loại văn tự nào đó của Ma tộc giống như đám mây mù quỷ quái.

Phía trên những chiếc phi xa chở theo gần vạn tên Ma tộc. Bọn chúng đều mặc áo choàng che mặt, hai tay cũng được bịt kín, một mẫu đã cũng không để lộ ra ngoài. Chỉ duy nhất trên khuôn mặt hé ra hai con mắt đỏ au như máu.

Càng đáng kinh ngạc hơn là, mặc dù nhiều tên Ma tộc như vậy nhưng không hề có tiếng động nào được phát ra. Tất cả chỉ là một màn im phăng phắc, bọn chúng thật giống như những âm hồn đang di chuyển vậy.

------oOo------

Chương 2157: Đại Chiến Ở Mộc Tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không ngờ tại trung tâm của đội ngũ của Ma quân lại có một chiếc thuyền đen sì, to gấp mấy lần những chiếc phi xa bên cạnh. Ma khí nhàn nhạt bao quanh hơn nửa chiếc thuyền. Thấp thoáng bên trong cũng là những tên Ma tộc che kín khuôn mặt.

Trên người những tên Ma tộc này tỏa ra khí tức so với những tên đang đứng trên phi xa còn mạnh mẽ hơn nhiều lần.

"Cách thành Mộc Miên còn bao lâu nữa? Lúc này vất vả lắm mới đem được ba gã Đại Thừa của đối phương tách ra. Ta cũng tốn rất nhiều công sức mới tránh được tai mắt của Mộc tộc mà lặng lẽ quay lại Linh Giới. Cho nên lần này hành động chỉ có thành công chứ không được thất bại!" Phía trong của chiếc ma thuyền to lớn bỗng nhiên phát ra một giọng nói già nua.

"Thưa Thôn Thiên đại nhân, lấy tốc độ hiện tại thì đại khái còn khoảng nửa tháng nữa mới tới thành Mộc Miên!" Giọng nói cung kính của một gã Ma tộc khác vang lên.

"Hừ, không được! Tốc độ như vậy thì quá chậm! Bọn Nguyên Sát sẽ không thể giữ chân được ba lão quái vật kia trong thời gian dài. Hãy cho tốc độ nhanh lên! Mười ngày nữa phải tới được thành Mộc Miên. Gốc thánh thụ ở trong thành kia đối Mộc tộc rất quan trọng, vượt xa sự tưởng tượng của các ngươi. Chỉ cần hủy diệt được nó, Mộc tộc sẽ không còn khả năng bảo vệ phần lãnh thổ còn lại..." Giọng nói già nua lại lạnh lùng phân phó.

"Nhưng thưa Thôn Thiên đại nhân! Tốc độ hiện tại đã là cao nhất mà Hồ Nguyệt Phi Xa có thể đạt được khi vừa bay vừa ẩn náu. Nếu làm như lời ngài nói, chỉ sợ không thể giấu diếm được tai mắt của Mộc tộc đã bố trí." Nam tử kia lại do dự trả lời.

"Không hề gì! Đại quân của bọn họ đã bắt đầu tan vỡ rồi. Hiện tại đang rút quân và co cụm lại ở tất cả mọi nơi. Chúng ta chỉ cần cận thận chút là không có vấn đề gì. Vả lại, có ta tự mình canh giữ ở nơi này, cho dù gặp phải thám tử của Mộc Tộc thì cũng không thể cho bọn họ còn sống để đem tin tức này trở về được." Giọng nói già nua vang lên lạnh lẽo.

"Nếu Thôn Thiên đại nhân tự mình ra tay thì tự nhiên không thành vấn đề. Tiểu nhân lập tức truyền lệnh này xuống!" Tên nam tử Ma tộc trở nên mừng rỡ trả lời.

Một lát sau, ma thuyền màu đen cùng toàn bộ phi xa phía dưới run lên, tốc độ bỗng chốc tăng lên nhiều lần. Nhưng đồng thời cũng truyền ra tiếng vù vù trầm thấp, không thể giữ được sự yên tĩnh ban đầu.

Bảy ngày sau, Hàn Lập đang ngồi im ở gốc cây cao chọc trời, bỗng nhiên vẻ mặt khẽ động, hai mắt đang nhắm chặt chậm chậm hé ra.

Dường như cùng lúc đó, một nam một nữ ngồi xếp bằng nhập định ở hai bên sườn hắn cũng tỉnh lại.

Ba người đều không nói một câu, đồng thời cùng hướng một phía trên bầu trời nhìn lại.

Chỉ vài nhịp thở sau, phía chân trời liền vang lên tiếng xé gió!

Ánh sáng xanh chợt lóe, một đạo kiếm quang dài vài thước mạnh mẽ bắn tới. Cũng sau vài cái chớp động, liền hướng thẳng phía cái cây to trong khe núi mà bắn đến.

Hàn Lập nhíu mắt, hắn không nói lời nào, một tay hướng về xa xa khẽ phất.

Một đạo kiếm sáng rực nhanh chóng bay đến phía trên khe núi, lượn vòng một cái rồi tiếp tục hướng thẳng vào một thân cây to mà bắn đi.

Năm ngón tay của Hàn Lập chụp tới, ánh sáng màu xanh tắt đi. Trong tay hắn ngoài trừ bóng ảnh của cây kiếm nhỏ dài hơn một tấc còn có thêm cái thẻ ngọc màu trắng.

Hai tay chà xát một cái, ánh sáng xanh tiêu tán đi hết, chỉ còn lại cái thẻ ngọc vừa mới bay đến kia.

Hàn Lập dùng hai ngón tay kẹp lấy thẻ ngọc đưa lên trán. Thần niệm nháy mắt hướng vào trong đó mà tìm tòi.

Bên cạnh Thảo Tật cùng Phi Tiểu Tịch nhìn qua với vẻ mặt nghiêm nghị.

Sau một lát sau, Hàn Lập đưa thẻ ngọc xuống, thuận tay ném cho tên Mộc tộc rồi nhẹ nhàng nói.

"Một lúc nữa thôi là đại quân Ma tộc sẽ chính thức tiến vào đại trận. Cả tòa tuyệt trận sẽ chính thức kích phát Mộc Giới lực trong nửa ngày, bắt hai phần ba ma tộc đều phải chịu chết ở trong đó."

"Ma tộc đúng là đã bị lừa. Chỉ cần có thể đem bộ phận này của Ma tộc hoàn toàn diệt sạch ở trong trận pháp, như vậy cho dù liên quân của chúng ta không thể phản công chiếm lại đất nhưng cũng làm cho nguyên khí của Ma tộc trọng thương. Trong thời gian tới nhất định sẽ không có cách nào phát động đợt tấn tiếp theo." Thảo Tật sau khi xem hết nội dung trong thẻ ngọc trên mặt cũng lộ ra vẻ mừng rỡ. Sau đó hắn đem thẻ ngọc cho Phi Tiểu Tịch.

"Nếu như vậy thì chúng ta dựa theo mệnh lệnh. Đến đúng giờ đó sẽ điều khiển uy lực của pháp trận. Chỉ cần ba mươi sáu cấm chế cùng đồng thời phát động thì khi lâm vào trong đại trận này, bọn Ma tộc tuyệt đối sẽ bị giết sạch." Sau khi Phi Tiểu Tịch hướng thần niệm vào trong thẻ ngọc đảo qua, khóe miệng cũng mỉm cười nói.

"Tất nhiên rồi. Có điều sau khi tất cả cấm chế ở đại trận đều kích phát, chúng ta ở nơi này cũng chỉ có thể vào không thể ra. Các ngươi hãy báo cho tất cả mọi người phải thật cảnh giác đi." Hai mắt của Hàn Lập chợt lóe, hắn thản nhiên phân phó hai người kia.

"Được! Thảo mỗ lập tức truyền lệnh xuống, sau đó cũng tự mình sắp xếp một vài thủ đoạn để đề phòng." Thảo Tật không lưỡng lự đáp ứng.

Lực lượng thủ vệ nơi này chủ yếu vẫn là người Mộc tộc, vì vậy khi gã Hợp Thể Kỳ của Mộc tộc này tự động hạ lệnh xuống sẽ thích hợp hơn.

"Để tiểu muội đi kiểm tra lại các loại cấm chế thêm một vòng nữa, xem thử có chỗ nào còn chưa hoàn thiện không." Phi Tiểu Tịch cũng chủ động đưa ra ý kiến.

"Tốt lắm, vậy đành nhờ vào hai vị. Hàn mỗ sẽ ở lại bảo vệ nơi này, nếu hai vị thấy có điều gì bất thường thì hãy báo ngay cho ta." Hàn Lập gật gật đầu, hắn không phản đối gì thêm.

Tiếp đó là gã to con Mộc tộc và cô gái bên tộc Dạ Xoa liền đứng đậy rồi bay đi.

Hàn Lập vẫn ngồi dưới gốc cây, hai mắt hắn nhắm nghiền. Khuôn mặt hắn lúc này rất bình tĩnh, dường như việc đại quân của Ma tộc sắp đến chẳng hề nằm trong lòng hắn vậy.

Nửa ngày sau, trong khu vực rộng hàng trăm vạn dặm bỗng nhiên nổi lên vô số tiếng gầm rú. Ở giữa khu vực rộng lớn được ba mươi sáu trận pháp bao phủ liền mọc lên vô số gốc cây to lớn. Cành lá của chúng rậm rạp xum xuê như muốn che kín cả bầu trời.

Mỗi cây khi mới đầu còn có đường kính cỡ ngang vại nước, sau đó chúng điên cuồng lớn lên, trong nhay mắt đã biến thành những gốc cây cao hơn trăm trượng. Cả một vùng rộng lớn mênh mông cũng vì đó mà biến thành một biển rừng không biết đâu là bờ bến,

Đối với những tên Ma tộc đã bị dẫn vào trong phạm vi của trận pháp, cho dù bọn chúng có dùng pháp khí hay là vận dụng chính công phu của mình để bay lượn đi nữa, nhưng khi chạm vào tầng cấm chế vô hình, chúng đều rớt từ trên cao xuống bịch bịch như bưởi mùa bão.

Chỉ những tên Ma tộc nào có tu vi từ Luyện Hư trở nên mới có thể gắng gượng lơ lửng bất động trong không trung. Nhưng để làm được như vậy chúng phải tiêu hao pháp lực rất nhiều so với bình thường, thật không cách nào bay cao được.

Tuy hầu hết những tên Ma tộc đều có thân thể cứng rắn, khi bị rơi từ trên cao xuống đều không việc gì. Có điều cũng vì vậy mà hàng ngũ của bọn chúng trở nên cực kỳ hoảng loạn.

Khác với Ma tộc, người trong liên quân các tộc đã sớm biết trước điều sẽ xảy đến ở nơi này. Khi dao động của cấm chế vừa xuất hiện, trong nháy mắt họ đã an ổn hạ xuống mặt đất mà đi.

Trong biển cây bỗng nhiên lóe lên vô số hào quang màu lục. Lực lượng của liên quân ban đầu đang đông nghìn nghịt, nhưng chỉ trong phút chốc liền biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Cho dù là những tên Ma tôn với tu vi Hợp Thể Kỳ của Ma tộc có đứng trên không trung dùng thần niệm kiểm tra khắp nơi trong biển cây, kết quả là bọn chúng vẫn là trở nên kinh sợ vì phía dưới hoàn toàn không có bóng người nào.

Hơn mấy trăm vạn gã Ma tộc đang bị vây dưới rừng cây cũng không tài nào tìm ra bóng dáng kẻ địch.

Ngay lúc này, uy lực khủng bố của đại trận mới bắt đầu được thể hiện.

Đầu tiên là một dao động quỷ quái không cách nào hình dung nổi đột nhiên xuất hiện cùng lúc ở trung tâm của ba mươi sáu pháp trận. Những dao động này nhanh chóng tràn qua khắp nơi trong biển cây. Tiếp đó là vô số đạo linh khí mang thuộc tính mộc hiện ra từ các tán cây, nhưng chúng lại nhanh chóng bay đến nhập vào một vài cây lớn hơn khác.

"Ầm ầm ầm!"

Thân cây lớn đang cắm chặt rễ vào mặt đất đột nhiên bay vút lên, toàn thân liền tỏa ra từng đạo hào quang xanh biếc. Thân cây liền biến thành một người gỗ cao đến cả trăm trượng. Mỗi nắm đấm của nó đập xuống là lại giết chết rất nhiều tên Ma tộc.

Không chỉ có mỗi như vậy, những gốc cây lớn nhỏ khác ở gần mấy tên Ma tộc cũng hấp thu được một ít linh khí. Cành lá của chúng cũng to lên, rồi hóa thành những khúc gỗ to chắc đập túi bụi vào lũ Ma tộc.

Đám Ma tộc không kịp đề phòng, chúng liền thét lên thảm thiết. Lại một lượng lớn Ma tộc nữa bị giết chết.

Nhưng bị nhốt trong đại trận cũng không hề thiếu những tên Ma tộc cao cấp. Bọn chúng phản ứng rất nhanh, liền ra lệnh cho các tên Ma tộc còn lại tụ tập lại thành từng tổ đội như đã được huấn luyện trước. Cả lũ cùng nhau phóng ra các loại ma khí, hoặc bày ra các loại ma trận, việc này cũng giúp cho cúng có thể tạm thời ổn định phần nào.

Chỉ có điều, dù sao thì Mộc Giới Ba Mươi Sáu Tuyệt Trận Cũng là trận pháp bảo vệ cả một tộc, vậy nên uy lực của nó sao chỉ có ngần ấy được? Gần như cùng lúc với Ma quân đang định tiêu diệt người gỗ và những cây cối xung quanh, đột nhiên trên trời cao xuất hiện một cơn sóng xanh cuốn tới. Tiếp đó là cuồng phong gào thét, từng cơn lốc trắng xóa bất ngờ hiện lên, rồi chúng lại quện vào nhau hóa thành một con rồng thật lớn. Con rồng giương nanh múa vuốt lao thẳng về phía quân Ma tộc.

Khi con rồng bay qua! Vô số lá cây xanh biếc bỗng dưng hiện ra trên bầu trời. Mỗi lá cây kêu lên thanh thoát, rồi hóa thành những lưỡi dao bén nhọn rồi lao xuống như mưa.

Cứ như vậy, cấm chế của đại trận đã phát động tấn công tất cả là mười ba lần liên tục. Mấy trăm vạn Ma quân giờ đây đã chết hơn nửa. Những tên còn sót lại đa phần là có thực lực kinh người, hoặc được tu sĩ cao cấp của Ma tộc che chở. Nếu không chắc chắn chẳng còn ai có thể sống sót trong đợt tấn công khủng khiếp như vậy.

Tuy đại trận Mộc Giới vô cùng lời hại. Nhưng để kích phát công kích vào nhiều Ma quân cùng một lúc trên phạm vi lớn như thế buộc phải tiêu hao rất nhiều năng lượng.

Cho dù có vô số linh thạch, lại thêm các linh mạch và ba mươi sáu gốc thánh thụ liên tiếp cung cấp năng lượng. Nhưng khi mười ba đợt công kích qua đi, lúc này đại trận không thể phát động tấn công thêm nữa. Nó chỉ có thể duy trì hiệu quả bao vây Ma quân, rồi chậm rãi chờ đợi đến lúc năng lượng phục hồi lại.

Nếu theo tốc độ hấp thu của đại trận, chắc ít nhất cũng phải nửa ngày nữa mới có thể triển khai đợt tấn công tiếp theo.

---000---

Những tên Ma tộc ở bên ngoài tuyệt trận chỉ thấy hào quang màu lục phía trước lóe lên. Một tấm màng thật dày xanh mướt giống như cái nắp vung rộng bằng cả bầu trời hiện lên cách ly bọn họ với những tên Ma tộc phía trước. Hai nửa liền không cách nào liên hệ với nhau được.

Tất nhiên là bọn chúng liền trở nên kinh sợ. Vài tên Ma tộc cao cấp đang dẫn dắt bọn họ đã bắt đầu cho tấn công vào màng cấm chế.

Chúng nghĩ rằng với sự hợp sức của nhiều người như vậy, tin rằng lớp màng cấm chế này sẽ không thể trụ được lâu.

Nhưng đúng lúc này, phía trước cái vung to như bầu trời này lại phát ra một quầng sáng, hào quang màu trắng lóe lên, vô số pháp trận bằng ánh sáng bất ngờ hiện ra.

"Không ổn! Phá nó đi! Là truyền tống trận!" Vài tên Ma tộc cao cấp phản ứng rất nhanh mà hét lên kinh hãi. Chúng đã lập tức nhận ra pháp trận trước mặt là loại pháp trận nào.

Chỉ tiếc là các mệnh lệnh này đã quá muộn!

Trong pháp trận bằng ánh sáng tỏa ra một đám hào quang màu trắng. Lập tức có vô số bóng người bất thình lình hiện lên, ùn ùn ngập trời, đông đến nỗi che kín cả một vùng không gian!

Ngay sau đó, một tiếng thét vang lên!

Liên quân không chút do dự lao thẳng đến đám Ma tộc còn sót này mà chém giết.

------oOo------

Chương 2158: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hơn phân nửa đại quân của Ma tộc đều bị vây ở bên trong đại trận. Số còn lại ở bên ngoài vẫn tản mát không kịp hợp lại với nhau. Tuy rằng sau đó chúng lập tức tổ chức thêm lực lượng phản kích không hề tỏ ra yếu thế, nhưng sau khi giao chiến gần nửa ngày, ma trận do rất nhiều ma tộc tạo thành đã bị vô số pháp thuật và pháp khí mạnh mẽ đánh tan. Số ma tộc còn sót lại rốt cuộc không thể chống đỡ, bèn phát lệnh rút quân.

Liên quân các tộc tất nhiên không bỏ lỡ cơ hội đuổi giết. Toàn bộ tình thế trên chiến trường lúc này đã đảo ngược so với mấy ngày trước.

Dường như khi đại quân của Ma tộc bắt đầu tan tác, đúng lúc đó ở một nơi rất xa, trong một căn phòng bí mật dưới đất. Nguyên Sát đang thúc dục phép thuật biến thành hình ảnh con sói ma cùng Ngao Khiếu lão tổ đấu pháp. Bỗng nhiên bên hông có một đoàn ánh sáng trắng chói mắt chói mắt phát ra.

Tiếp theo là liên tiếp những ký hiệu màu đen từ giữa bắn ra,bay đến ngay chỗ trước mặt ả, biến thành một dòng tin nhắn lơ lửng trên không.

Ánh mắt Nguyên Sát hướng về những ký hiệu màu đen này thờ ơ đảo qua một cái. Bỗng nhiên sắc mặt đại biến, trong miệng phát ra một tiếng kêu giận dữ. Sau đó thân hình mơ hồ một cái liền biến thành một đạo cầu vồng màu đen bay thẳng lên trời. Trong chớp mắt đã xuyên thủng nóc căn phòng bí mất, biến mất không thấy bóng dáng.

Một lát sau, đạo cầu vồng bay đến phía trên của đầm lầy, lơ lửng trên trời cao đến mấy ngàn trượng. Những ký hiệu màu đen chợt lóe ra. Ả trầm ngâm rồi xoay một vòng rồi hướng phía Mộc tộc phá không mà bay đi.

Nhưng vào đúng lúc này, một cái giọng nói nhẹ nhàng của nam tử từ một nơi rất cao từ từ truyền đến:

"Nguyên Sát đạo hữu! Vội vội vàng vàng như vậy rốt cuộc là muốn đi đâu?"

Vừa dứt lời, trên trời cao đột nhiên vang lên tiếng sấm to. Một tia sáng bạc hình cung dài hơn trăm trượng bổ xuống.

"Ngao Khiếu lão quỷ, ngươi dám ngăn cản ta?"

Tuy rằng Nguyên Sát nóng lòng rời đi, nhưng đối mặt với một đòn khí thế kinh người như thế, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ dừng lại. Ả hiện ra nguyên hình ở trên không trung, đồng thời một tay giơ lên trên.

Một đạo kiếm quang tối đen cũng dài hơn trăm trượng bổ ra. Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Nó cùng với tia sáng bạc hình cung cung khổng lồ va chạm rồi cũng biến mất không thấy đâu.

"Chúng ta tranh đấu còn chưa phân thắng bại, nên tại hạ muốn giữ đạo hữu lại thêm chút nữa."

Trời cao đột nhiên rung động, một đoàn điện quang không tiếng động hiện lên. Bên trong mơ hồ có một bóng người như ẩn như hiện, gương mặt thanh tú dị thường, vẻ mặt tươi cười, rõ ràng chính là Ngao Khiếu lão tổ.

"Hừ! Xem ra các ngươi đã sớm chuẩn bị kế hoạch rất tốt, chuẩn bị đem ba người chúng ta tất cả đều cầm chân ở trong này. Nhưng đừng vui mừng quá sớm, tính toán và kết quả nó là hai thứ khác nhau!" Khuôn mặt Nguyên Sát tràn đầy vẻ giận dữ, miệng ả quát lên, một tay bấm một tay niệm thần chú. Đầu vai nhoáng lên một cái sau liền huyễn hóa ra hơn mười đạo hư ảnh giống hệt nhau, chia ra các hướng khác nhau mà bắn đi.

*"Còn muốn chạy? Không phải dễ dáng như vậy đâu! Đứng lại cho ta! "*Cấm*"!"* Ngao Khiếu lão tổ thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống, miêng hét lớn, một ngón tay chỉ thẳng lên trời cao.

Trong phạm vi mười dặm trên trời đột nhiên run lên, vô số thiên địa nguyên khí cuồn cuộn hợp lại. Từ giữa không trung hiện ra một cái bát ngọc màu trắng khổng lồ hướng phía dưới chụp xuống.

Trong bát ánh sáng năm màu mờ mờ chớp động, mơ hồ có thể thấy được vô số ký hiệu lớn không ngừng quay cuồng. Đồng thời từ giữa phun ra một cỗ lực lượng làm cho không khí như đông cứng lại.

Phía dưới bao phủ không gian nhất thời một trận vù vù, hư không như đúc hồ sau, phạm vi trăm dặm đại địa một trận đất rung núi chuyển, nhưng lại trực tiếp trầm hạ mấy trượng có thừa.

Mười đạo hư ảnh của Nguyên Sát cùng bị giữ lại trong đó. Chúng không kịp phòng bị, độn quang đều chậm lại, độn tốc trở nên trì hoãn gấp nhiều lần bên ngoài.

Mà lúc này Ngao Khiếu lão tổ mới cười hi hi. Một bàn tay hướng lên đỉnh đầu sờ một cái, hơn mười tia sáng trắng đông loạt phun ra từ thiên linh cái, biến thành hơn mười đạo hào quang bắn tới những hư ảnh của Nguyên Sát.

Chỉ thấy những ánh sáng trắng đó đang bay trên đường liền xoay một vòng rồi biến ảo thành hơn mười con sói màu trắng rồi tiếp tục hướng tới mười cái hư ảnh mà bay đến.

Hư ảnh Nguyên Sát nổi cơn giận dữ, trong tay ma khí cuồn cuộn, đều tế ra các loại ma khí bay đến hòng ngăn cản.

Trong lúc nhất thời, Ngao Khiếu lão tổ cùng Nguyên Sát thánh tổ lại một lần nữa nổ ra đại chiến. Chẳng qua lúc này so với lúc trước, độ kịch liệt hoàn toàn bất đồng.

Nhưng hai người tu vi thực lực hơn kém nhau không bao nhiêu nên muốn phân ra thắng bại, hiển nhiên không phải trong khoảng thời gian ngắn có thể làm được.

Hơn nữa không riêng gì Nguyên Sát bên này, hai gã Thánh Tổ của Ma tộc còn lại sau khi thu được tin tức bất lợi của đại quân Ma tộc, cũng bị Mạc Giản Ly cùng tu sĩ Đại Thừa của tộc Dạ Xoa cuốn lấy gắt gao. Dù có hết sức kinh sợ, nhưng cũng không thể làm được điều gì khác.

Cùng lúc này, thừa dịp công kích của đại trận tạm thời dừng lại, hơn mười cỗ hóa thân của Thánh Tổ, các tên Ma tộc cao cấp cùng với đại quân đều chia nhau ra mà hành động.

Đối bọn họ mà nói, nếu không nhân dịp này mà phá hủy đại trận của Mộc tộc. Một khi trận pháp này khôi phục năng lượng, phát động công kích thì sợ rằng lực lượng của bọn chúng sẽ đi mất thêm một nửa nữa.

Dù sao nếu số người giảm bớt, công kích của đại trận cũng sẽ mạnh dần lên. Cấm chế công kích càng ngày sẽ càng mạnh mẽ.

Đợi sau khi tất cả Ma quân bình thường đều bị giết chết, lúc đó mục tiêu của trận pháp sẽ là chính những tên Ma tộc cao cấp này.

Cho nên họ biết dẫu có gian nan vô cùng, nhưng cũng không thể không liều mạng xông vào nơi trung tâm để tìm phương pháp pháp vỡ tòa đại trận.

Hơn mười tên Ma tộc có cấp bậc Luyện Hư đang được dẫn dắt bởi một gã Ma Tôn có cái đầu như đầu trâu. Bọn chúng đang bay trên một mảng rừng, cặp mắt của ai nấy đều láo liêng dò xét xung quanh, có vẻ như cả đám đang cực kì cẩn thận.

Cũng không trách bọn chúng được!

Ở trong những đại trận khủng bố như Mộc Giới này, tuy nó không chủ động tấn công nhưng các loại cấm chế thì vẫn tồn tại nhan nhản. Một khi gặp phải, cho dù là tu sĩ có tu vi Ma Tôn ngã xuống cũng không phải là chuyện lạ.

Huống chi ở trong cấm chế của đại trận, thần niệm của bọn họ không thể quan sát xa hơn một trăm trượng được. Điều này làm cho những tên Ma tộc cao cấp mới bị tách khỏi đại quân này càng thêm thận trọng.

Bay một mạch hơn trăm dặm mà không gặp chuyện gì, nên những tên Ma tộc này thở phào nhẹ nhõm. Vẻ nghiêm trọng ở tên Ma Tôn cầm đầu cũng thả lỏng hơn vài phần.

Mắt thấy bọn hắn sắp sửa bay qua một ngọn núi nhỏ. Bỗng nhiên không gian ở trước mặt một tên Ma tộc hơi dao động, một đạo hào quang bén nhọn hiện ra, hắn chỉ kịp thét lên:*" Không ổn!"*.

Nhưng không đợi cho hắn kịp phản ứng, tia sáng sắc nhọn cuốn tới, cổ hắn chợt mắt lạnh, cái đầu cũng nhanh như chớp rơi xuống.

"Phốc véo!" Một đoàn khí đen nhánh bao lấy cái nguyên anh trong cỗ thi thể không đầu chui ra rồi hướng phía xa bay đi.

Nhưng tia sáng sắc bén kia lại lao tới bao vây chặt chẽ lấy cái nguyên anh.

Một tiếng hét thảm thiết vang lên. Lúc này cái nguyên anh màu đen đã bị gọt nát rồi hoàn toàn tan biến trên thế giới.

Những tên Ma tộc khác đều trở nên kinh hãi, bọn chúng liền xuất ra ma khí để phòng hộ.

Mà đúng lúc này, không gian quanh đó hiện ra chi chít từng tia sáng sắc bén giống hệt cái lúc trước, ước chừng có khoảng hơn trăm đạo như thế.

Ánh mắt tên Ma Tôn cầm đầu lóe lên, hắn cẩn thận quan sát. Thì ra đây là những thanh kiếm màu vàng lợt dài cỡ một thước. Thanh nào thanh nấy đều tản ra khí thế khiến người ta kinh hãi.

"Cẩn thận, đây là uy lực của mộc kiếm, nó tuyệt đối không thua một kích toàn lực của tu sĩ Luyện Hư Kỳ đâu!"

Gã Ma tôn này hô to, hắn vội vàng điều động pháp lực trong toàn thân trút vào một bảo vật phòng hộ có hình dáng giống như chiếc ô.

Kiện ma khí mà lục nhạt này trở nên sáng rực rỡ, tiếp đó nó hóa thành một bóng ảnh rồi đem tên Ma Tôn che chở vào trong.

Đúng lúc đó, từng tia sáng sắc nhọn ở khắp nơi ông ông lên mà lao đến. Những tên Ma tộc khác vô cùng hoảng sợ, chúng liều mạng điều khiển các loại bảo vật ra chống đỡ.

Trong khoảnh khắc, nơi đây liền trở nên hỗn loạn. Bốn phía đều có hào quang ngang dọc, kiếm khí bay loạn khắp nơi. Thỉnh thoảng lại vang lên tiếng kêu thảm thiết của ai đó.

Chỉ vài nhịp hít thở sau, tất cả những tia sáng bén nhọn đều bất ngờ biến mất không thấy đâu nữa. Giờ đây lơ lửng ở giữa không trung chỉ trơ trọi lại một bóng người, còn những tên Ma tộc khác đều đã biệt tăm biệt tích. Nhưng khi nhìn xuống cánh rừng, chỉ thấy bên dưới được nhuộm đỏ một màn mưa máu.

Sắc mặt gã Ma Tôn đầu trâu tái nhợt, bỗng hắn há miệng phun ra từng ngụm máu đỏ tươi.

Bóng ảnh lục nhạt của chiếc ô đang bao phủ hắn cũng trở nên ảm đạm không còn vẻ sáng bóng nữa.

Gã Ma Tôn đành cười khổ, hắn lấy cái bình từ trên người đổ ra một viên thuốc to như hạt nhãn rồi nhanh chóng nuốt vào.

Bàn tay khẽ phất lên, bóng ảnh của chiếc ô chớp động, sau đó nó hóa thành một chiếc ô nhỏ trong lòng bàn tay gã.

Lúc này nhìn kỹ còn thấy trên chiếc ô hiện thêm vài vết rách.

Gã Ma Tôn đầu trâu nhìn xung quanh, sắc mặt cũng trở nên phân vân. Nhưng sau khi thở dài một hơi, hắn cất chiếc ô trên tay đi rồi thay đổi phương hướng về một nơi sâu hút trong đại trận chậm rãi bay đi.

Ở gần một dải núi khác hiện ra ba gã Ma Tôn đang điều khiển những kiện ma khí có đẳng cấp ngang với Thông Thiên Linh Bảo. Chúng phối hợp với nhau để ngăn chặn với vô số lưỡi dao sắc bén đang chém tới, rồi hướng về nơi trung tâm của dải núi mà bay đi.

Đột nhiên thiên địa nguyên khí trên đầu chúng trở nên dao động. Một pháp trận bằng ánh sáng màu vàng rộng đến mấy mẫu đột ngột hiện ra, sau khi phát ra một tiếng sấm vang rền, từ giữa pháp trận phun ra vài cột sáng vàng rực.

Ba gã Ma tôn liền trở nên kinh hãi, chúng hét lên, đem những kiện ma khí đang tỏa ra khí đen ngùn ngụt phóng vút lên trời. Những kiện ma khí liền hợp lại với nhau rồi biến thành một bức hoa văn hình thái cực bảo vệ kín mít phía trên.

"Ầm ầm ầm!" Những cột sáng chói mắt màu vàng đồng loạt đánh tới đem thái cực đồ phía dưới tập cho tan nát. Ngay cả ba gã Ma Tôn cũng bị bao phủ vào trong đó.

Đúng lúc này ánh sáng màu vàng lại biến mất, nhưng cũng không thấy tăm hơi của ba tên Ma tộc đâu nữa.

Cùng lúc đó, ở cạnh một gốc cây khổng lồ bên trong trung tâm dãy núi có mười mấy người Mộc tộc đang điều khiển một pháp trận huyền diệu gọi là Bách Dư Danh Mộc Tộc. Hiện giờ ai nấy cũng đều thở phào vui mừng.

Hàn Lập ngồi lặng im bên dưới gốc cây chọc trời, bỗng nhiên thân cây tỏa ra hào quang màu xanh chớp động, từng tràng âm thanh ông ông kèm theo vô số ký hiệu năm màu sáng rực xuất hiện.

"Cuối cùng cũng có Ma tộc tới đây, xem ra tu vi cũng không kém, nếu không thân cây sẽ không phát ra tín hiệu báo nguy này." Hai mắt của Hàn Lập từ từ hé ra, hắn lẩm bẩm một mình.

------oOo------

Chương 2159: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đúng lúc này trên bầu trời xuất hiện thêm hai đạo hào quang đang bay đến. Mỗi người Thảo Tật và Phi Tiểu Tịch đều hóa thành một đường cầu vồng, sau khi chớp động vài cái, bọn họ liền đáp xuống bên cạnh gốc cây.

"Hàn huynh, linh thụ đang báo nguy, chắc là có người đã tới dải núi này. Chẳng biết có phải là hóa thân của Thánh Tổ hay không đây?" Thân hình gã Mộc tộc cao to hiện ra từ trong làn hào quang, hắn vội vàng hỏi.

"Lần này các hóa thân của Thánh Tổ được điều động đến không ít, nhưng so bị lọt vào tòa đại trận này chắc không có bao nhiêu đâu. Ta nghĩ đây có thể là tên Ma tôn nào đó mạnh hơn bình thường mà thôi." Phi Tiểu Tịch bất ngờ xuất hiện bên cạnh Hàn Lập, cô ả lạnh lùng nói.

"Có đúng là hóa thân của Thánh Tổ hay không, chúng ta chỉ cần dùng năng lực của pháp trận kiểm tra là được!" Hàn Lập thản nhiên nói. Tiếp đó hắn bấm niệm thần chú, bàn tay phất lên đánh ra một đạo hào quang màu xanh về gốc cây.

Một tràng âm thanh ông ông vang tới!

Gốc cây khẽ rung, theo đó pháp trận cũng được kích phát. Từ bốn phương tám hướng đồng thời ban tới hơn mười tia sáng. Chúng lóe lên rồi lướt về gần chỗ nhóm người Hàn Lập đang đứng, sau đó ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng mênh mông.

Mười ngón tay của Hàn Lập múa như chớp bắn ra hơn mười loại pháp quyết với đủ các màu sắc, tất cả đều nhập vào quả cầu. Đồng thời hắn thét lên một chữ: *"Ngưng!"*

Trong phút chốc, quả cầu ánh sáng có đường kính khoảng một trượng xoay tròn, sau đó nó lại biến ảo thành một khối cầu trong suốt.

Khối cầu trơn bóng như gương. Trên mười mặt cắt bên ngoài, mỗi mặt đều có gì đó thoắt ẩn thoắt hiện. Rõ ràng nó đang chiếu các khung cảnh ở xung quanh dải núi này.

Hàn Lập khẽ nhíu mày, tiếp đó hắn há miệng phun ra một đạo linh khí cực kì tinh thuần nhập thẳng vào khối cầu phía trước, ngón tay hắn cũng chỉ tới.

Ngay lập tức các mặt kính phía ngoài của quả cầu bị mơ hồ đi, tựa như có vô số các cảnh tượng cứ liên tục hiện ra. Tốc độ của chúng cực nhanh, nếu dùng mắt thường chắc chắn không thể nào nhìn rõ được.

Nhưng ba người ở đây không ai là bình thường cả. Chẳng những Hàn Lập liên tục đang quét ánh mắt lên các mặt kính mà ngay cả Phi Tiểu Tịch cùng với Thảo Tật cũng đang nhím chằm chằm vào khối cầu.

Chỉ cần vài nhịp thở trôi qua, Hàn Lập khẽ quát rồi phất nhẹ tay áo về khối cầu.

Quả cầu liền rung lên, sau đó nó chậm rãi dừng lại.

Ngay lập tức các cảnh tượng trên các mặt kính khác nhau đều biến mất. Lúc này chỉ còn một mặt kính duy nhất, nó nhanh chóng phình lên, chẳng mấy chốc đã bao kín toàn khối cầu.

Trên quả cầu đang phát ra ánh sáng rất rõ ràng, là bầu trời phía trên một mảng rừng ở gần với dải núi này. Nơi đó có bảy tên Ma tộc đang lơ lửng trong không trung. Ba gã có tu vi Hợp Thể, bốn tên còn lại có tu vi Luyện Hư.

Bảy tên Ma tộc này vừa mới chạm phải một cấm chế ở gần đó, bọn chúng đang bị hàng trăm ngàn tia chớp tấn công không ngừng.

Mà tên Ma tộc cao lớn có khuôn mặt dữ tợn trong đó đang điều khiển cái gương đồng to khoảng hơn một thước. Từ trong chiếc gương phun ra những tia sang tối đen như mực, chúng quện lại với nhau tạo thành cơn lốc xoáy cuồn cuộn. Mỗi khi có tia chớp nào chạm vào nó đều nhẹ nhàng tiêu tan như tuyết gặp nắng xuân, hơn phân nửa số công kích của cấm chế cứ thế mà bị hóa giải đi.

Những tia chớp còn lại không đủ sức tạo ra uy hiếp đối với những tên khác, bọn chúng liền dùng vài món ma khí nhẹ nhàng hóa giải hết sạch.

"Ba gã Ma tôn, hai tên là Hợp Thể Trung Kỳ, một tên có tu vi Hợp Thể Hậu Kỳ. Còn bốn tên Luyện Hư còn lại có khí tức rất kì quái, hình như bọn chúng không phải là Ma tộc bình thường." Phi Tiểu Tịch lạnh lùng nối.

"Hình dáng của bốn tên Luyện Hư đó khá giống nhau, ma công mà chúng sử dụng cũng cùng một loại, lại còn tinh thông cách đánh phối hợp, có lẽ xuất thân của chúng từ cung một chủng tộc. Mà ba gã Ma tôn này chắc chắn là có bảo vật quý giá, nếu không thì chúng đã bị cấm chế đánh thành tro bụi rồi, sao có thể dễ dàng đến đây được." Thảo Tật cẩn thận nhận xét.

"Ồ, theo hai vị thì nên xử lý chúng thế nào đây? Chỉ sợ các cấm chế bình thường sẽ không làm khó chúng được." Hàn Lập cười khẩy không đưa ra ý kiến mà lại hỏi.

"Nếu chúng ta không ở trong khu vực của mắt trận mà là khu vực bình thường khắc thì chỉ việc vận dụng vài loại cấm chế là có thể giết chết mấy tên Hợp Thể Kỳ. Nhưng lúc này mắt trận đang tích lũy năng lượng cho cả tòa đại trận nên cần phải hạn chế việc sử dụng cấm chế. Sợ rằng chúng ta sẽ phải tự mình ra tay mới được." Tên Mọc tộc to con cân nhắc rồi trả lời.

"Ba người chúng ta đồng loạt ra tay chắc chắn có thể chặn được ba tên Ma tôn kia. Bốn tên có tu vi Luyện Hư còn lại thì hãy giao cho những người khác đi. Không phải là chúng ta cũng có đến hơn mười thuộc hạ có tu vi Luyện Hư hay sao?" Vẻ mặt của Phi

Tiểu Tịch lạnh băng.

"Bốn tên Ma tộc đó đều có tu vi là Luyện Hư Hậu Kỳ đại thành, hơn nữa chúng lại biết cách đánh phối hợp, thật khó đoán được thực lực của chúng sẽ như thế nào. Thuộc hạ của chúng ta chỉ là những tên có tu vi Luyện Hư Kỳ bình thường, e rằng không thể ngăn cản được bốn tên Ma tộc này đâu." Thảo Tật lắc đầu không đồng tình.

"Ngăn không được cũng không sao. Không phải chúng ta vẫn có cấm chế hỗ trợ đó ư? Tuy rằng không thể vận dụng vài loại cấm chế lợi hại nhất nhưng những cấm chế bình thường vẫn có điểm hay của nó. Dưới dự hỗ trợ của pháp trận, chẳng nhẽ bọn chúng không thể quấn lấy kẻ địch sao?" Phi Tiểu Tịch tỏ ra đã đoán trước được.

"Nếu có cấm chế hỗ trợ thì lại là chuyện khác. Hàn huynh, ngươi thấy sao?" Thảo Tật cân nhắc một lúc, sau khi cảm thấy không có vấn đề gì cũng liền đồng ý.

"Chỉ sợ có trận pháp giúp đỡ nhưng mấy tên thuộc hạ của chúng ta cũng không thể ứng phó với bốn gã Ma tộc có tu vi Luyện Hư này được. Nếu ta nhìn không nhầm thì bốn tên bọn chúng vốn là một thể thống nhất, chắc là bọn chúng đã thi triển ma thuật nào đó mới biến ảo thành như vậy. Một khi chúng hợp lại với nhau, tin rằng thần thông sẽ lớn không thể coi thường được. Như vậy bốn tên này cứ giao cho Phi tiên tử tiếp đãi sẽ tốt hơn. Ngoài ra nơi mắt trận này cũng không thể không có người trông coi phòng ngừa người khác đánh lén. Thảo Tật đạo hữu hãy ở lại trông chừng pháp trận đi, còn ba tên Ma Tôn còn lại cứ giao cho ta là được." Hàn Lập trầm ngâm rồi lạnh nhạt nói.

"Hả, không phải là Hàn huynh đang nói đùa chứ? Tuy ba tên Ma tôn kia có tu vi không bằng huynh; nhưng khi bọn chúng phối hợp với nhau chắc chắn sẽ không dễ đối phó đâu." Gã Mộc tộc cao to giật nảy mình.

Phi Tiểu Tịch liền tỏ vẻ kinh ngạc pha lẫn nghi ngờ mà quan sát Hàn Lập.

"Yên tâm, tất nhiên ta phải nắm chắc thì mới nói như vậy. Giải huynh, ngươi cũng ra đây đi." Hàn Lập mỉm cười rồi quay mặt về phía gần đó nói.

Vừa dứt lời, bên cạnh Hàn Lập dấy lên làn dao động nhẹ. Một bóng người màu trắng lẳng lẳng hiện ra, hơn nữa khí tức trên người hắn con mạnh mẽ không thua gì so với Hàn Lập.

Đúng là Giải Đạo Nhân!

"Hợp Thể Hậu Kỳ?"

"Vị đạo hữu này không phải là người vẫn bên cạnh Hàn huynh sao...?"

Thảo Tật cùng Phi Tiểu Tích thấy được hình dáng của Giải Đạo Nhân, lại cảm ứng được khí thế mạnh kinh người của hắn, cả hai không khỏi há mồm trợn mắt.

"Nếu ta cùng Giải huynh phối hợp với nhau, như vậy hai vị còn thấy vấn đề gì không?" Hàn Lập không thèm để ý mà chỉ cười há há.

"Tất nhiên là không có vấn đề gì rồi. Thì ra là các vị tiền bối còn âm thầm sắp xếp người khác. Có Giải huynh ra tay thì sẽ tuyệt đối không gặp chuyện gì sai sót được." Thảo Tật nhanh nhảu ôm quyền, vẻ mặt hắn đầy nét tươi cười.

"Nếu là Hàn huynh cùng Giải huynh ra tay, tất nhiên tiểu muội cũng không có ý kiến gì." Phí Tiểu Tịch thở dài, vẻ mặt ả cũng trở nên kỳ quái.

Hiển nhiên hai tên tu sĩ Hợp Thể Kỳ này đều nghĩ rằng mấy vị Đại Thừa trong liên quân đã âm thầm sắp xếp cho Giải Đạo Nhân vào đây.

Mà từ khi xuất hiện, Giải Đạo Nhân chỉ bình tĩnh đứng ở bên cạnh Hàn Lập, hắn không hề mở miệng nói lời nào.

Hàn Lập cũng không giải thích gì thêm, ánh mắt của hắn lại nhìn thoáng qua hình ảnh đang hiện ra trên khối cầu trong suốt. Lúc này bảy tên Ma tộc dưới uy lực của tên có mặt mũi hung tợn làm chủ, bọn chúng đã đem sấm chớp ở gần đó quét sạch rồi đang từ từ bay về gần phía trung tâm của dãy núi.

"Thảo đạo hữu, ngươi hãy mau chóng khởi động cấm chế Điên Đảo Hoán Hình Ngũ Nhạc đem bọn chúng tách ra. Sau đó cứ hành động theo kế hoạch đã nói. Chúng ta cũng nên bắt đầu thôi." Hàn không hề do dự ra lệnh.

"Được, Hàn huynh cứ đi trước đi. Tại hạ lập tức khởi động cấm chế đây." Thảo Tật há to miệng đáp ứng. Thân hình hắn chớp lên rồi xuất hiện trong trung tầm tòa trận pháp ở ngay trước gốc cầy khổng lồ. Đôi mắt của hắn khép lại, hai tay bấm quyết, miệng cũng lẩm nhẩm tụng niệm.

Bốn phía xung quanh tòa pháp trận còn có thêm hơn trăm tên Mộc tộc. Quanh thân bọn họ cũng có hào quang chớp động, tất cả đều đang hỗ trợ niệm thần chú.

"Đi thôi!"

Hàn Lập ra lệnh. Hào quang trên người bọn họ lóe lên, cả bọn liền hóa thành ba đạo cầu vồng bắn thẳng về nơi có mấy tên Ma tộc.

Đúng lúc này, ở đỉnh núi gần đó cũng có thêm hơn mười vệt sáng dài đến mấy trượng bay theo sát ba người bọn họ.

Đó là hơn mười vệ sĩ có tu vi Luyện Hư Kỳ vừa được Hàn Lập truyền âm tới.

Bảy tên Ma tộc đang hóa thành bảy cơn gió màu đen từ từ bay về trung tầm dãy núi.

Tên Ma tôn có mặt mũi dữ tợn kia vẫn chưa cất cái gương đồng đi. Ngược lại hắn còn để nó bay lơ lửng ở trước ngực. Thỉnh thoảng nó lại chiếu ánh sáng tới một nơi bất kỳ nào đó trong không trung.

Chiếc gương này dường như có khả năng khám phá cấm chế.

"Không ổn! Các vị đạo hữu hãy cẩn thận!"

Bỗng nhiên gương đồng hướng về một nơi trong không gian, bề mặt nó tỏa ra ánh sáng mau bạc đến chói mắt. Gã Ma Tôn có bộ mặt dữ tợn thấy vậy liền kinh hãi thét lên.

Mấy tên Ma tộc phía sau cũng giật mình, quanh thân chúng liền tỏa ra khí đen cuồn cuộn, các loại ma khí cũng được thả ra.

Nhưng chưa đợi những tên Ma tộc này kịp hành động gì thêm. Khu rừng phía dưới bỗng nhiên tỏa ra hào quáng màu lục sáng chói, một cái pháp trận bằng ánh sáng phảng phất hiện ra, sau đó nó phun tới một dải mây năm màu.

"Không ổn!"

"Tránh mau đi!"

Bọn chúng la lên thất thanh, dải sáng nháy mắt đã cuốn đến. Ngay sau đó là vô số ký hiệu màu xanh tuôn ra, đem bảy tên Ma tộc bao vây vào trong đó.

"Phá cho ta!"

"Tứ Tượng Đồng Khí!"

Trong đám mây, gã Ma tộc có khuôn mặt hung tợn vội vàng cầm lấy chiếc gương giơ lên cao, lập tức từ trong nó toa ra từng chùm sáng màu đen.

Mà bốn gã Luyện Hư có đáng vẻ hao hao giống nhau kia cùng hét lên. Trên người bọn chúng lập tức tỏa ra hào quang màu đỏ đến chói mắt

"Ầm", tiếng nổ long trời vang lên.

Một cột sáng màu đen chợt xuyên ra, ngay phía sau là một bóng người loạng choạng phóng theo.

Đúng là gã Ma tộc có vẻ mặt hung ác!

Nhưng ngay lúc đó, trận pháp bằng ánh sáng phía dưới cũng lập tức phát ra một tràng tiếng Phạn rồi mau chóng tan đi.

Nơi này giờ đây chỉ còn lại mỗi một bóng hình của gã Ma tộc đơn độc.

"Thay hình đổi chỗ!" Tên Ma tộc này nhìn xuống trận pháp đang bắt đầu tan đi phía dưới, hắn liền trở nên cực kỳ kính sợ mà thốt lên.

"Đúng vậy! Không ngờ các hạ lại là người rất am hiểu về trận pháp. Xem ra ngươi có thể đến được nơi này cũng không hẳn chỉ dựa vào bảo vật."

Một giọng nói lạnh nhạt từ nơi rất xa nào vang đến. Ở cuối chân trời có hào quang màu xanh lóe lên, rồi hóa thành dải cầu vồng xanh biếc mau chóng lao tới.

------oOo------

Chương 2160: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (4)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tên Ma tộc có khuôn mặt hung ác không nói nhiều lời mà cầm chiếc gương đồng ném thẳng lên không trung. Tiếp đó hắn lại há miệng phun ra một ngụm máu, hóa thành một mảng sương máu chui thẳng vào chiếc gương.

Chiếc gương liền phát ra những âm thanh vù vù. Trong vầng hào quang đang bao bọc xung quanh, nó hơi mờ nhạt đi, rồi lại biến ảo thành một cái đầu quỷ dữ tợn to như cả căn nhà. Hai con mắt trên khuôn mặt quỷ nhắm nghiền, nó đang nhẹ nhàng lơ lửng trong không trung.

Tên Ma tộc mặt xanh hét lên, hắn phất tay về phía đầu lâu quỷ trong không trung.

Hai mắt trên mặt quỷ lập tức hé mở, bên trong cặp mắt tràn ra từng tia ánh sáng màu đen đến chói mắt, đồng thời từ miệng nó còn phát ra tiếng cười lạnh lẽo khiến người ta phải nổi gai ốc. Nhưng ngay sau đó cái miệng to tướng của nó đột nhiên há lớn, tiếp theo là một quầng lửa màu đen từ trong đó phun ra, che kín cả một vùng trời rộng lớn phía trước. Cả vệt hào quang màu xanh đang phóng tới cũng không kịp đề phòng, chỉ nháy mắt đã bị biển lửa báo kín vào trong đó.

"Đúng là muốn chết mà." Cho dù có Thông Thiên Linh Bảo để phòng vệ đi nữa, nhưng khi bị thiêu trong Diêm Đô Ma Viêm này thì không ai có thể chịu noi quá nửa khắc đâu." *Tên Ma tộc có khuôn mặt hung tợn vừa bấm niệm thần chú điều khiển ngọn lửa, hắn điên cuồng cười khinh miệt.*

Lúc này tất cả những ngọn lửa quỷ quái màu đen đã ngưng tụ lại thành một đoàn, rồi bốc cháy vút lên cao như một cây cột bằng *lửa vậy. Cả cột lửa đang không ngừng gắt gao bao lấy quầng hào quang màu xanh mà thiêu đốt.*

"Thật sao? Nếu những người khác bị ngọn lửa này bảo vây chỉ sợ sẽ không chịu đựng nổi bao lâu. Nhưng đối với ta, muốn thoát ra lại dễ như trở bàn tay thôi!"

*Từ trong cột lửa truyền ra một âm thanh lạnh nhạt. Tiếp đó là tiếng chim hót trong trẻo vang tới, một quầng lửa màu bạc bùng lên. Dường như ngọn lửa màu bạc không xém cột lửa màu đen vào đầu, nó khẽ chớp lên đã xuất hiện trên đỉnh cây cột, rồi một tiếng "*phốc*" vang lên, quầng lửa màu bạc liền biến thanh một con chim to đến mười trượng.*

Con chim này tỏa ra ánh sáng màu bạc đến chói cả mắt, nó dang hai cánh ra, từng sợi lông vũ trên người khua lên làm không gian trở nên dao động kịch liệt. Nhiệt độ cũng mau chóng tăng theo, khắp nơi xung quanh cũng trở thành một lò lửa tỏa ra từng mảng sáng đỏ bừng.

Từ xa nhìn tới liền có thể thấy trên cột lửa đen bỗng chốc xuất hiện thêm một vầng mặt trời màu bạc.

"Không ổn!"

Tên Ma tộc mặt xanh mét thấy cảnh này liền rùng mình. Hắn vội vàng bấm niệm pháp quyết để thi triển loại biến hóa khác nhưng đã quá muộn.

Chỉ thấy con chim lửa màu bạc vươn cổ gáy vang, sau đó bất ngờ nó mổ thẳng xuống.

Một màn không thể tin nổi!

Cột lửa bên dưới nhanh chóng nhỏ dần lại, nó hóa thành vô số sợi sáng màu đen lũ lượt kéo nhau bay vào miệng của con chim.

Khoảng vài nhịp thở trôi qua, cột sáng to lớn lúc này đã trở nên rất mỏng, ở bên trong cũng hiện ra một bóng người mau xanh mờ nhạt.

Người này vẫn chưa sử dụng thêm bất kỳ loại bảo vật gì, hắn chỉ thả ra một quầng sáng bảo vệ xung quanh rồi đứng lẳng lặng trong không trung. Dù vậy nhưng đám lửa quỷ quái màu đen còn sót lại cũng không cách nao xâm nhập vào quầng sáng được.

Gã Ma tộc có khuôn mặt xanh ngắt thấy vậy liền như hít phải một ngụm khí lạnh, hắn không dám tin vào mắt mình nữa.

Không ai có thể hiểu nổi sự lợi hại của loại ma diễm này bằng hắn. Mà người trước mặt chỉ cần thả ra một màn hào quang bảo vệ đã có thể ngăn cản được ngọn lửa. Trong đầu hắn không khỏi băn khoăn liệu kẻ đứng trước mặt mình có phải là một gã Đại Thừa nào đó không.

Sợ rằng chỉ có những tên quái vật sống đã không biết bao vạn năm mới có được thần thông kinh khủng đến mức này.

*"*Chẳng nhẽ đối phương đúng là một lão quái vật như vậy? Mà mình cũng thật xui xẻo khi gặp phải loại này. Cho dù hắn không phải là tu sĩ Đai Thừa Kỳ, nhưng mình tuyệt đối không thể ngăn cản được.*" Gã Ma tộc nghĩ đến đây vẻ mặt liền trở nên càng tái nhợt, toàn thân ướt đẫm mồ hôi.*

*Hắn nhảy đựng lên, ngón tay điểm một cái về phái đầu quỷ, trong miệng cũng hét lên một chữ: "*Bạo!*" Sau đó thân hình của hắn nhoáng lên, hai tay lật ngược về phía sau một cách rất quỷ quái rồi phát ra hai tiếng "*phốc phốc*". Tiếp đó, một màng sương mau hiện ra bao lấy toàn thân gã Ma tộc vào trong đó.*

Lúc này trên mặt quỷ giữa không trung bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều vết rách. Khuôn mặt ở trong làn hào quang màu đen nhanh chóng vỡ nát, từ trong đó bắn ra vô số sợi ti màu đen. Chúng chít chít kéo nhau lao tới phía trước, nhìn lại thật giống như một tấm lưới che kín bầu trời đang lao đến vậy.

Mà bóng người màu xanh vừa đuổi đến chính là Hàn Lập.

*"*Huyết Ảnh Độn!*"*

Hắn vừa thấy gã Ma tộc hành động như vậy hai mắt liền nhíu lại, trong miệng cũng thì thào một tiếng. Một tay của hắn phất nhẹ lên trời, còn cánh tay kia lại hướng về phía xa mà rung lên.

Bóng ảnh một bàn tay màu vàng lớn khoảng một mẫu hiện ra trong không trung. Nó xòe rộng năm ngón đón lấy tấm võng đang lao xuống.

"Soạt!" *Vô số sợ ti màu đen bị bàn tay hất văng ra xa mà đứt vụn.*

Tấm võng lớn cũng lập tức bị xé rách một cách dễ dàng như vậy.

Mà từ trong cổ áo bên tay còn lại của Hàn Lập lại phát ra tiếng sấm nhỏ. Tiếp đó là một tia chớp màu vàng rực phun ra, nó lóe lên rồi biến mất.

Ngay sau đó, chỉ còn chốc lát nữa thôi là tên Ma tộc đang được bao bọc trong màng sương máu sẽ bay vọt đi. Nhưng lại có tiếng sét vang lên, một tia chớp màu vàng bất thình lình hiện ra ngay trên màn sương, tia chớp lập tức bổ xuống với tốc độ không thể tin nổi.

Tên Ma tộc mặt xanh chỉ cảm thấy trước mặt vàng rực, màn sương máu trên đầu cũng rung lên, ánh sáng màu vàng không chút nể nang đập thẳng xuống đỉnh đầu hắn.

Gã Ma tộc không có thi triển Huyết Độn Thuật nữa, thân hình hắn mờ đi rồi vội vàng bắn vọt về phía sau. Chẳng những vậy hắn còn há miệng phun ra một cây phi đao vàng chói mắt chém thẳng vào tia chớp.

"Ầm ầm!"

Tia chớp chợt lóe lên rồi tan biến. Nhưng ngọn đao màu vàng sau khi gào thét lên cũng mờ nhạt đi rồi bật ngược lại.

Lấy tu vi hiện giờ của Hàn Lập thì khả năng khắc chế ma khí của Ích Tà Thần Lôi đã được phát huy hoàn toàn.

Mà tâm thần của gã Ma tộc mặt xanh có liên hệ với lưỡi phi đao.

Lúc này đã mặt của hắn đã chuyển sang tái nhợt, miệng hắn cũng phun ra một ngụm máu tươi. Nhưng dù vậy thì màn hào quang màu đen quanh thân lại sáng chói. Hắn liền hóa thành một đạo cầu vồng tiếp tục bay vọt về phía sau, ngay cả cây đao đang rơi xuống kia cũng không dám để ý.

"Khá lắm, xem ra người cũng rất quyết đoán! Nhưng chỉ với phương pháp trẻ con này thì không thể trốn thoát khỏi tay ta được." *Hai mắt của Hàn Lập sáng lên, vẻ mặt vẫn lạnh băng không chút biểu cảm, bàn chân cũng khẽ nhón về phía trước.*

Chân còn chưa đặt xuống, phía dưới đã vang lên từng tràng sấm. Vô số tia chớp màu bạc lấy chân hắn làm trung tâm lan ra bốn phía, đan kín vào nhau. Trong nháy đã hình thành một pháp trận màu bạc lớn khoảng một trượng.

Bàn chân vừa giẫm xuống pháp trận bằng sấm sét, ngay lập tức thân hình của Hàn Lập đã biến mất không thấy đâu nữa.

Vệt cầu vồng phía xa trong nháy mắt đã bay ra ngoài mấy trăm trượng.

Gã Ma tộc mặt xanh trong vầng hào quang vừa kịp thở một hơi, sắc mặt cũng đang dần khôi phục lại. Nhưng đúng lúc này lại có một tiếng sấm vang lên, không hiểu từ đâu phía trước lại xuất hiện thêm một tòa pháp trận bằng những tia chớp màu bạc.

Dường như cùng lúc với tòa pháp trận, thân hình của Hàn Lập cũng nhoáng lên rồi hiện ra ngay trong trung tâm.

"Không tốt!"

Gã Ma tộc mặt xanh trở nên sợ hãi, hào quang quanh thân lại lóe lên, hắn muốn quay đầu bay qua hướng khác.

Nhưng lúc này sau lưng của Hắn Lập lại vang lên từng tiếng vù vù, tiếp đó là pháp tướng ba đầu sáu tay hiện ra.

Sáu con mắt trên ba cái đầu cùng lúc mở lớn, sáu cánh tay của nó cũng khua lên.

Sáu thanh kiếm dài đến cả trượng tỏa ra ánh sáng màu vàng rực rỡ hiện lên trên cánh tay, rồi nhắm về phía đạo hào quang đang bay đằng trước chém tới.

Sáu đạo sáng màu vàng mênh mông chợt lóe, chúng liền hóa thành một đạo tơ vàng rực xuất hiện ngay bên cạnh đạo hào quang đang bay.

Một tiếng hét thảm thiết vang lên!

Dù gã Ma tộc đã thả ra vài kiện bảo vật phòng hộ trong màn hào quang nhưng cơ thể hắn vẫn bị kiếm khí màu vàng chém làm hai đoạn. Từ đoạn thân thể đứt rời của hắn bay ra một đoàn hào quang màu vàng, trong đó mơ hồ có thể nhìn thấy một người tí hon toàn thân tối đen.

Nhưng không đợi cho Ma Ảnh này kịp thời bay đi, sáu đạo kiếm khí lại nhanh chóng xoay lại rồi quấn đến.

Vô số đạo hào quang vàng rực chi chít lóe lên. Nguyên anh của gã Ma tộc đã bị kiếm khí chém giập nát, từ này sẽ vĩnh viễn không còn xuất hiện trên thế gian.

Hàn Lập đứng mỉm cười mà không có hành động gì thêm. Pháp tướng màu vàng chói mắt sau lưng cũng lóe lên rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Từ khi hắn xuất hiện đến khi tên Ma tộc mặt xanh này đem các loại bảo vật cùng với hai cánh tay kích nổ để tìm đường bỏ chạy tưởng như có vẻ rất dài nhưng mọi chuyện lại diễn ra rất nhanh. Chỉ trong giây lất hắn đã đem một gã Ma Tôn có tu vi Hợp Thể Trung Kỳ chém chết.

Mà tên Ma Tôn này còn có thêm nhiều loại phương pháp phòng thân khác, thực lực của hắn cũng không thấp hơn qua nhiều so với tu sĩ Hợp Thể Hậu Kỳ. Nhưng thật đáng tiếc cho hắn đi gặp phải một tên quái vật có thể đánh gần ngang ngửa với tu sĩ Đại Thừa, cuối cùng cũng đành phải đi đời nhà ma.

Phía trên một mảng rừng rậm có từng trận hào quang năm màu mờ mờ che phủ. Bốn gã Ma tộc lông lá rậm rạp như những con tinh tinh đang đứng lơ lửng trong không trung. Bên ngoài thân bọn chúng tỏa ra hào quang mau đỏ nhàn nhạt, hơn nữa còn phảng phất mùi máu tanh truyền đến.

Mà xung quanh bốn gã Ma tộc này còn có thêm hơn mười người Mộc tộc làn da xanh biếc bao vây. Ai nấy cũng đều mang vẻ mặt lo lắng.

Bên trên vòng vây của mười người Mộc tộc là một cô gái với vẻ mặt lạnh lùng. Cô ả đang khoanh hai tay trước ngực, sau lưng là một đôi cánh bằng thịt màu hồng đang mở rộng, thi thoảng mặt ngoài của nó còn chớp động lên những ký hiệu màu bạc.

Đúng là Phi Tiểu Tịch của tộc Dạ Xoa.

Dù cô ả này có tu vi là Hợp Thể Kỳ, nhưng lúc này ả đang nhìn bốn gã Luyện Hư bên phe Ma tộc với ánh mắt cực kỳ ngưng trọng.

"Huyết Kha Vô Lượng Ma Công. Ta cứ tưởng ma công này đã sớm thất truyền ở Ma giới, không còn ai đi tu luyện loại công pháp vừa hại mình, vừa hại người này. Thật không ngờ ngày hôm nay lại có thể tận mắt nhìn thấy. Nếu như vậy thì việc ta tự mình đến để tiếp đón các ngươi là quyết định chính xác rồi." *Phi Tiểu Tịch lạnh lùng nói.*

"Một khi đã biết bốn chúng ta có Huyết Kha Vô Lượng Công sao còn không bảo đám rác rưởi nay lui ra. Bắt bọn chúng ra tay với bọn ta chẳng khác nào đem máu tươi thịt ngon đến tặng bọn ta vậy." *Một trong bốn gã Ma tộc nói với giọng trầm trầm.*

"Ha ha, nếu các ngươi có tu vi là Hợp Thể Kỳ, cho dù có là sơ kỳ đi nữa, khi đó không chỉ riêng bọn họ mà ngay cả ta cũng liền quay đầu bỏ đi. Nhưng hiện giờ thì sao? Giỏi lắm cung chỉ là Luyện Hư mà thôi, cho dù các ngươi có tu luyện Huyết Kha Vô Lượng Công, nhưng ta không tin cùng một lúc các ngươi có thể đấu với mười người ngang mình mà không lộ sơ hở nào. Tấn công đi! Chỉ cần có cơ hội là ta sẽ lập tức đánh gục bốn tên này!"

Phi Tiểu Tịch cười lạnh lùng rồi không chút do dự ra lệnh cho mấy tên tu sĩ Luyện Hư Kỳ của Mộc tộc.

Tuy mấy người Mộc tộc này hơi e dè bốn gã Ma tộc, nhưng khi nghe Phí Tiểu Tịch ra lệnh như vậy, họ liền mạnh mẽ ra đồng loạt ra tay.

Chỉ thấy vài người Mộc tộc giơ tay lên, ngay lập tức có vô số dải sáng màu xanh bay ra. Còn những tên khác cung há miệng phun ra từng đạo linh khí đậm đặc, những đạo linh khí này liền hóa thành từng sợi dây thừng lao đến mấy tên Ma tộc.

------oOo------

Chương 2161: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (5)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Những người Mộc tộc này tuy không tu luyện công pháp đặc biệt, nhưng trước đó họ đã nhiều lần phối hợp với nhau. Chính nhờ vậy nên đòn tấn công của họ từ bốn phương tám hướng kín mít đến độ gió mưa cũng không lọt. Ngay cả một kẽ hở cũng không cách nào tìm được.

Bốn tên Ma tộc có tu vi Luyện Hư Kỳ đang bị bao vây liền đứng dựa lưng lại với nhau thành một vòng, mỗi tên đều hướng ra mỗi phía đánh một chưởng.

Cánh tay đánh nhẹ ra nhìn nhẹ như không mang theo chút sức lực nào. Những ngay sau đó lốc xoáy liền nổi lên, một cơn sóng màu máu tuôn ra rồi hướng về khắp nơi xung quanh ập đến.

Trong cơn sóng đỏ rực có thể lờ mờ nhìn thấy các đốm ký hiệu, đồng thời nó cũng tỏa ra mùi máu tươi nồng nặc đến gay cả mũi.

Một màn không thể tin nổi hiện ra!

Cho dù là đạo hào quang màu xanh hay là những sợi dây thừng, khi chúng mới chỉ mới chạm vào lớp khí mau đỏ đã ngưng trệ lại. Sau đó chúng dần dần bị hòa tan với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Những người Mộc tộc ở xung quanh ai nấy đều giật mình. Bọn họ liền thả ra các loại phi kiếm, bảo vật hóa thành các đạo hào quang nhanh chóng chém đến.

Bốn gã Ma tộc lại đồng loạt vỗ tới một chưởng nhanh như chớp.

Ngay lập tức bên trong cơn sóng khí màu đỏ ông lên, hào quang màu đó trở nên sáng rực, mà những ký hiệu màu đen ẩn chứa bên trong đó cũng phình lớn lên.

"Ầm ầm ầm..."

Những bảo vật của phe Mộc tộc ập đến đánh vào cơn sóng khí. Nhưng chúng liền giống như chạm vào một vách đá cứng mà bị hất văng về.

Bốn gã Ma tộc khẽ *"hừ"* lạnh lùng. Cơn sóng khí màu đỏ như máu lập tức hung hổ cuốn đi. Mà các ký hiệu màu đen trong đó cũng xoay tít không ngừng, phảng phất như chúng đều biến ảo thành những cơn lốc màu đen lớn nhỏ khác nhau, tỏa ra hào quang đen nhánh. Nhìn lại thì dường như bốn tên Ma tộc định dùng đòn này như một mẻ lưới hốt sạch những người Mộc tộc đứng xung quanh.

"Mau tránh đi! Không nên đỡ!" Phi Tiểu Tịch vẫn đang lặng im trong không trung quan sát cuộc chiến bỗng nhiên trở nên kinh hoảng. Cô ả vừa thấy cảnh này liền nhăn mặt quát lớn, tiếp đó ả lại phất bàn tay lên. Ngay lập tức có một lưỡi đao nhỏ trong suốt hiện ra, nó không chút do dự chém thẳng xuống phía dưới.

"Phốc vèo." Một lưỡi đao khí màu trắng xóa dài hơn trăm trượng từ cây đao nhỏ kia hiện lên, nó chớp động một cái rồi chém đến cơn sóng khí.

Tuy những người bên dưới không phải người cùng tộc với ả, nhưng lỡ chẳng may tất cả bọn họ đều chết đi thì ả sẽ chẳng biết phải ăn nói làm sao nữa.

Cùng lúc đó, những người Mộc tộc nghe được lời cảnh cáo của Phi Tiểu Tịch, cả bọn liền kinh hãy nhảy vọt về sau.

Nhưng vẫn có hai người hơi chậm một chút mà bị cơn sóng khí cuốn vào. Pháp bảo phòng vệ cùng với hào quang xung quanh thân thể họ bị hủy đi trong nháy mắt. Hai thân hình trơ trọi trong cơn sóng hét lên thảm thiết rồi bị xé toạc ra, cả hai liền biến thành hai đống máu tươi bị hút vào trong cơn sóng.

Những người Mộc tộc khác thấy vậy, mặt mũi ai nấy đều trở nên trắng bệch.

Cũng may là chính lúc này, ngọn đao khí từ trên không trung đã kịp chém xuống. Một âm thanh chát chúa vang lên.

Cơn sóng khí màu đỏ bị lưỡi đao chém vào chính giữa, mặt trước của nó liền vỡ vụn rồi văng ra khắp nơi. Phần còn sót lại cũng không thể tiếp tục tấn công được.

Cho dù cơn sóng khí này rất huyền điệu đi nữa, nhưng đối với người có cảnh giới cao như Phi Tiểu Tịch thì nó cũng không cách nào chống lại được.

Những người Mộc tộc thoát được đều vội vàng trốn đến bên cạnh vầng sáng năm màu. Vẻ kinh sợ trên mặt bọn họ vẫn chưa kịp tan đi.

Huyết Kha Vô Lượng Ma Công mà bốn tên Ma tộc vừa thi triển thật quá lợi hại. Nó vượt qua những gì mà dám cùng cấp với bọn chúng có thể tưởng tượng được.

"Xem ra ngươi định tự mình ra tay. Nếu sớm làm như vậy thì đã không gặp kết quả như vừa rồi. Vậy mà lúc nãy ngươi lại muốn bọn họ hóa thành một cỗ tinh khí để bọn ta hút vào cơ thể. Tứ Tượng Hợp Nhất!" Một gã Ma tộc cười lên như điên đại rồi hét lớn.

Bốn tên Ma tộc cùng bấm niệm thần chú. Cả bốn thân hình đang dựa vào nhau của bọn chúng bỗng nhiên tỏa ra hào quang chói mắt. Tất cả bọn chúng đều biến mất vao trong làn hào quang đó.

Phi Tiểu Tịch thấy vậy liền nhíu mày. Cô ả này cũng không suy nghĩ nhiều, lưỡi đao nhỏ trong tay lập tức hóa thành một mũi nhọn trong suốt bắn đi. Đồng thời hai tay của ả lại run lên, lập tức có hai đốm hào quang đỏ rực xé gió lao xuống.

Mũi nhọn trong suốt chợt lóe, bất chợt có tiếng sấm vang lên. Lưỡi đao nhỏ bé bỗng chốc biến thành một lưỡi đao lớn đến hơn mười trượng, xung quanh nó lại còn được bao bọc bởi những tia sấm chớp lượn lờ. Nó hùng hổ lao xuống chém vào vầng sáng mau đỏ phía dưới.

Lưỡi đao còn chưa thực sự chém xuống mà đã có vô số đao khí ông ông cuốn đến trước.

Mà hai luồng hào quang đỏ rực phía dưới liền trở nên mờ nhạt. Vô số khí đen bên trong nó lại biến ảo thành một con quái vật mình sói hai đầu là vượn.

Con quái vật này có cặp cánh dơi xanh biếc, thân thể đỏ mươn mướt, giữa hai cái răng nanh sắc nhọn còn có một cái lưỡi rắn cứ liên tục thò ra thụt vào. Cặp mắt màu đỏ tàn nhẫn của nó vô cùng giảo hoạt, mới nhìn đã biết ngay là con quái vật này rất tinh khôn.

Năm ngón tay của con quái vật hé mở phát ra những tiếng *"loạt soạt"*, trên mỗi đầu ngón tay lại mọc ra một cái móng sắc nhọn. Hai cánh của nó khẽ run Tên, con quái vật gầm nhẹ rồi lao bổ tới.

"Oanh!"

Một nắm tay lông lá đỏ rực từ trong vầng sáng bất ngờ bắn ra. Nó vừa vặn đánh trúng cây đao khổng lồ đang chém xuống. Chẳng những nó đem lưỡi đao hất văng ra, mà những sợi lông trên nắm tay cũng chẳng bị chút tổn hại nào.

Mà lúc này trong trông trung đang có từng cơn sóng khí màu đỏ lao đến, chúng không ngừng phát ra những âm thanh vù vù.

Con sói có hai đầu vượn đang là mục tiêu của trận sóng khí. Hai cánh của nó quạt lên liền làm chậm thế rơi của trận sóng.

Mà đúng lúc này, không gian ở một bên bỗng phát ra một tiếng nổ lớn. Một nắm tay màu đỏ khác bất ngờ hiện lên, nó nhanh như tia chớp đấm văng con quái vật vừa giống sói vừa giống vượn này.

Nắm đấm sau khi đánh vào quái vật cũng bị hất văng ngược lại đến mấy chục trượng.

Nhưng hơn phân nửa thân hình của con quái vật sau khi dính phải một đòn này liền bị đập nát.

Hai nắm tay liền lóe lên rồi biến mất một cách kỳ quái, giống như từ trước tới giờ chúng chưa bao giờ xuất hiện vậy.

Phi Tiểu Tịch đứng trên trời cao trông thấy cảnh này liền nhăn mặt. Một tay của cô ả phất lên, lưỡi dao to đến hơn mười trượng bên dưới lập tức thu nhỏ lại thành một lưỡi đao bé xí bay vọt về. Ma cánh tay bên kia của Phi Tiểu Tịch lại hướng về thân thể con quái vật rồi bấm niệm thần chú.

Ngay lúc đó con quái vật lại lảo đảo đứng lên, sau khi hào quang màu máu xoay một vòng quanh thân thể của nó, những chỗ đập nát liền nhanh chóng khôi phục lại như ban đầu. Nó nhìn về vầng hào quang phía trước gầm nhẹ, nhưng cũng không dám liều lĩnh tấn công tới.

Nhưng đúng lúc này quầng sáng màu máu bên dưới lại vang lên một tiếng nứt vỡ trong trẻo, nghe rất giống với tiếng sàng sứ vỡ vậy.

Ngay khi màn hào quang tan đi, ở khung gian chỗ cũ bất ngờ xuất hiện thêm một thân người khổng lổ cao đen mấy chục trượng. Trải khắp mình tên khổng lồ là bộ lòng dài đỏ rực.

Gã khổng lồ lông đỏ có hai mắt xanh biếc, gương mặt bị một lớp lông che kín. Hắn đang nắm chặt hai tay, toàn thân tỏa ra một cỗ khí tức cuồn cuộn, hơn nữa còn mạnh mẽ không thua gì so với tu sỹ Hợp Thể Hậu Kỳ. Bên ngoài thân thể hắn còn có thêm một màn hào quang màu đỏ chớp động không ngừng.

Thoạt nhìn thật vô cùng oai phong!

Không khí xung quanh cũng như bị làn hào quang ép ra, chúng liền như những sinh vạt sống mà tản đi khắp nơi, không dám tiếp xúc đến cơ thể của gã khổng lồ lông đỏ.

Phi Tiểu Tịch đang đứng trên không trung khi trông thấy cảnh này, sắc mặt liền trời nên xây xẩm. Ả biết chắc chắn rằng lần này mình đã gặp phải kẻ địch rất mạnh. Ả mau chóng quay về những người

Mộc tộc ra lệnh, sau đó trên tay lại bất ngờ có thêm mấy là trận kỳ xanh biếc. Chúng hướng về gã khổng lồ, lắc lư bay đi.

Mây mù năm màu bỗng nhiên tràn đến khắp nơi, đồng thời không gian quanh đó được phủ kín bởi một cỗ cấm chế vô hình.

Những người Mộc tộc ở trong đó cảm thấy thân thể của mình trở nên nặng trĩu, toàn thân đang chậm chậm rơi xuống, giống như có một lực nào đó đang đè lên thân thể của họ vậy.

Nhưng họ không hề tỏ ra hoảng loạn. Mỗi người liền lẩm nhẩm vài câu pháp quyết, Hao quang màu lục trên thân cũng lóe lên, cảm đám liền khôi phục lại như thường.

Tuy nhiên gã khổng lồ lông đỏ bên dưới cũng chỉ khẽ lắc người, sau đó những cảm giác bất thường cũng liền tan biến mất.

Dù vậy thì tên khổng lồ đó bốn gã Ma tộc hợp lại cũng hơi kiêng dè, hắn không đợi cho cô ả người của tộc Dạ Xoa kịp hành động thêm. Miệng hắn gầm lên giận dữ, nắm quyền cũng hướng về phía trời cao đánh tới.

Ngay lập tức có một cỗ khí đỏ như máu nồng đậm hơn so với lúc trước mấy lần tuôn ra. Tiếp theo nó lại hóa thành một con giao long đỏ tươi, quẫy mạnh cái đuôi rồi vọt thẳng tới Phi Tiểu Tịch.

Đồng thời hào quang quanh, mình hắn chợt phát ra tiếng kêu chói tai. Tiếp đó là một vầng mây mù màu đỏ au được phun ra, nhắm vào những người Mộc tộc ở khắp xung quanh quét tới.

Vẻ mặt của Phi Tiểu Tịch càng trở nên lạnh băng. Đôi cánh sau lưng khẽ vỗ, ngay lập tức vô số ký hiệu hai màu vàng và bạc ngưng tụ lại với nhau, rồi lại hóa thành một thanh kiếm nhỏ hai màu veo lên một tiếng xé gió bay đi.

Tiếp đó ả lại há mồm phun ra một đoàn hào quang màu bạc, bên trong đó có một tòa tháp nhỏ lờ mờ. Tòa tháp đón gió phình lớn lên, tiếp đó nó phát ra một tiếng nổ kinh người mà áp xuống.

Còn con quái vật thân sói hai đầu vượn kia cũng huýt lên, hàm răng dữ tợn nhe ra. Nó xoay tròn rồi hóa thành một đoàn hào quang đỏ rực, lao ra tấn công phía bên sườn gã khổng lồ.

Cùng lúc đó, những người Mộc tộc đã chui hết vào trong những đám mây năm màu. Họ vừa dựa vào cấm chế để chống lại sóng khí màu đỏ như máu, vừa ném ra các loại bảo vật để tấn công về phía gã khổng lồ lông đỏ.

Thân hình của Hàn Lập mờ ảo như có như không trong đám mây năm màu. Đột nhiên hắn lại nhoáng lên, sau đó liền biến mất không thấy đâu nữa.

Ngay sau đó hắn lại hiện ra trên một mảng không trung không một gợn mây. Anh mắt đảo một vòng khắp nơi, vẻ mặt cũng hơi động.

Chỉ thấy phía trước có Giải Đạo Nhân đứng im chắp hai tay sau lưng. Trôi nổi trong không trung tại một nơi gần đó là hai khối thi thể tan nát đang nằm im không nhúc nhích.

Nhìn xuống phía dưới, có thể thấy trên mặt đất là chi chít các lỗ lớn bé. Xem ra ở đây vừa mới xảy ra một trận chiến lớn.

"Phương pháp của Giải huynh thật tuyệt, nhanh như vậy mà đã giải quyết xong hai gã Ma tộc cao cấp. Hàn mỗ rất khâm phục!" Hàn Lập cười khẽ rồi khen ngợi.

"Không có gì, thần thông của hai tên này lại là lôi điện. Như vậy thì càng nhanh hơn mà thôi." Giải Đạo Nhân lạnh lùng trả lời.

"Nói sao cũng được, hiện giờ ba tên Ma Tôn đã được giải quyết. Chúng ta mau đi giúp Phi đạo hữu một tay đã. Bốn tên Luyện Hư kia cũng không phải loại bình thường. Giải quyết xong sớm lúc nào lại càng có thể an tâm sớm thêm lúc đó!" Hàn Lạp phá lên cười ha ha rồi hời hợt nói.

------oOo------

Chương 2162: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (6)

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hàn đạo hữu cứ quyết đi." Giải đạo nhân hờ hững nói một câu, vẻ như không sao cả.

Hàn Lập gật đầu, một ngón tay cách không điểm về phía thi thể hai tên Ma tộc kia một cái.

Lập tức vang lên hai tiếng *"bụp" "bụp "*, hai hỏa cầu đỏ thẫm bắn ra, biến thành liệt diễm rừng rực đốt hai tàn thi thành tro tàn.

Liền đó tay kia của hắn trảo vào hư không một cái, một cái trận bàn xanh biếc hiện ra ở trong lòng bàn tay.

Hàn Lập lẩm bẩm trong miệng để thúc dục cấm chế bên trên nó, đưa mình và Giải đạo nhân chuyển từ không gian này ra bên ngoài.

Nhưng đúng vào lúc này, trên bầu trời chợt truyền đến một tiếng nổ vang kinh, thiên động địa, toàn bộ không trung bắt đầu rung động kịch liệt dữ dội, tựa như muốn sụp đổ.

Hàn Lập kinh hãi, cũng không đám kéo dài thêm, đột ngột ném trận bàn trong tay về phía trước, hào quang lập tức phát ra, biến thành một cái quang trận trắng mịt mờ.

Hắn lóe lên một cái, người liền xuất hiện ở trung tâm pháp trận.

Gần như là cùng lúc đó, cả người Giải đạo nhân sau khi chợt trở nên mơ hồ đã theo sát Hàn Lập tiến vào trong quang trận.

Hàn Lập thuận tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Sau khi kêu lên vù vù một hồi, từ quang trận phát ra bạch quang chói mắt, Hàn Lập và Giải đạo nhân cung thoáng chốc biến mất không thấy tăm hơi.

Sau một khắc, trong không gian xung quanh hiện ra vô số vết rách trắng mờ, sau một trận âm thanh giòn vang tiếp sau đó, cả không gian thực sự sụp đổ tan rã.

Không gian bên trên một đỉnh núi vô danh gần đó dao động, một quang trận màu trắng hiện ra, tiếp đó bóng người nhoáng lên, thân hình Hàn Lập và Giải đạo nhân chợt hiện ra.

Trong đó, vẻ mặt Hàn Lập âm trầm còn Giải đạo nhân vẫn lạnh lùng,

"Chuyện gì đã xảy ra, tại sao đột nhiên cấm chế lại mất hiệu quả." Hàn Lạp bỗng nhiên hướng về dưới người vẫy một cái, hào quang của quang trận lập tức thu lại, lại biến thành trận bàn xanh biếc chui vào trong lòng ban tay, đồng thời hắn giơ lên miệng âm trầm hỏi.

"Hàn huynh, không ổn. Thánh thụ vừa rồi thông báo mắt trận số ba đã bị công phá mất rồi. Một số cấm chế trong Mộc Giới đại trận đã không thể vận dụng, mà uy lực của các cấm chế khác cũng bắt đầu yếu bớt." Sau khi hào quang của trận bàn chớp động, từ đó truyền ra giọng nói căng thẳng của Tật Thảo.

"Đã có mắt trận bị phá ư? Sao có thể chứ, làm sao Ma tộc tìm đến đó nhanh như vậy? Cho dù có thể tìm đến đó thì vẫn có cấm chế cùng đạo hữu Hợp Thể kỳ khác canh giữ, sao mà hủy diệt mắt trận được." Hàn Lập nghe thế rùng mình trong lòng, liền vội mở miệng hỏi.

"Đợi một chút, hiện giờ ta mới nhận được phi kiếm truyền tin của một vị đạo hữu ở mắt trân số ba gửi tới trước khi ngã xuống.không ổn, thì ra là sáu gã hóa thân Thánh tổ cũng xuất hiện, đánh chết toàn bộ mấy vị đạo hữu trấn giữ, sau đó mới hủy diệt mắt trận số ba. Giống như bên Ma tộc cũng có kẻ hiểu rất rõ về Mộc Giới đại trận, nên ngay từ ban đầu những hoá thân Thánh tổ này đã chạy thẳng đến mắt trận số ba, cho nên mới tàn phá

nhanh như vậy. Âm thanh trong trận bàn của đại hắn Mộc tộc sau khi hơi ngừng lại liền trở nên cực kỳ kinh hãi.

"Nếu thật sự bên Ma tộc có người hiểu rõ về Mộc Tộc đại trận thì chỗ mắt trận số một của chúng ta sẽ nhanh chóng lọt vào tập kích của những hóa thân Thánh tổ này. Tuy Cấm chế của Mộc tộc đại trận coi như là hữu hiệu với tất cả các Ma tôn, nhưng đối với hòa thân Thánh tổ lại không thể ngăn cản được lâu lắm, thế nên bên này chúng ta nhất định phải tốc chiến tốc thắng mới được. Thảo đạo hữu, bây giờ người cũng không cần sợ tiêu hao nhiều năng lượng của trận nữa. Hãy mở rộng gấp đôi phạm vi dò xét của cấm chế đi, có động tĩnh gì lập tức nói cho ta biết một tiếng. Ta sẽ nhanh chóng giải quyết chiến đấu, đến lúc đó sẽ có thể toàn lực đối phố với kẻ địch." *Sau khi suy nghĩ một lát, Hàn lập liền dùng giọng điệu không thể nghi ngờ ra lệnh.*

"Tốt, cũng chỉ có thể như thế. Hàn huynh yên tâm, ta sẽ cố hết sức." *Thảo Tật do dự một chút nhưng rồi liền cắn răng đáp ứng.*

Cùng với việc hào quang của trận bàn thu lại, không còn thấy âm thanh gì truyền ra nữa.

"Ma tộc có người biết chính xác vị trí của mắt trận ư, hắc hắc, xem ra giờ đây nhiệm vụ canh giữ sẽ không nhẹ nhàng như ban đầu tưởng tượng rồi. Giải huynh, đi thôi, giải quyết kẻ địch trước mắt rồi hẵn nói." *Hàn Lập thoáng trầm ngâm rồi chợt cười hắc hắc.*

Hắn liền nhanh chóng điểm một ngón tay lên trên trận bàn mấy cái, không gian xung quanh liền truyền đến từng trận chấn động, sau khi một đám hào quang năm màu phun ra, Hàn Lập và Giải đạo nhân cùng biến mất tại chỗ.

Trong một vòng sáng năm màu khác trong không trung, vị Hợp Thể kỳ của Dạ Xoa Tộc Phi Tiêu Tịch đã tung ra hết thần thông, đang thúc dục mấy kiện quang cầu nhiều màu sắc ngăn cản sự tan công của hơn mười đầu huyết giao.

Đấm huyết giao này đỏ tươi ướt át, huyết khí quay cuồng bên ngoài cơ thể, tựa như có vô số máu huyết lẫn trong đó, cả đám *đang giương nanh múa vuốt, hung ác dị thường.*

Mười người Mộc tộc trốn trong hào quang của cấm chế giờ này đã mất đi non một nửa, chỉ còn lại tám, chín người mà thôi, nhưng vẫn dốc sức liều mạng thúc dục các loại bảo vật phát động công kích về phía người mọc lông mao đỏ tươi ở giữa.

Thế nhưng những đòn tấn công này đều bị đối phương hào quang màu máu trên người đối phương dễ dàng ngăn cản, hơn nữa chỉ cần nó hơi phản kích thì từng đợt sóng màu máu sẽ từ trong hào quang bay ra, hất bay những bao vật này, khi bay thẳng đến gần người Mộc tộc, lại liên tiếp tấn công khiến cho hào quang cấm chế lắc lư rệu rã.

Hiển nhiên những người Mộc tộc ngã xuống là đó bị sóng máu đánh tan hào quang nam màu, mới gặp độc thủ.

Hai đầu quái vật đầu vượn thân sói kia thì đang thả ra hơn mười bóng hư ảnh, huy động bốn trảo, tung ra trảo ảnh rậm rạp chằng chịt không ngừng đánh về phía mao nhân khổng lồ kia, nhưng cũng không dám tiếp cận quá gần.

Xem tình hình này, tuy rằng Phi Tiểu Tịch còn miễn cưỡng ngăn cản công kích của mao nhân nhưng đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

Về phía mao nhân khổng lồ, sau khi hai bàn tay to lớn khua về phía dưới, phù văn màu đen bên ngoài cơ thể nhấp nháy liên tục không ngừng, thúc dục hơn mười đầu huyết giao dần đần biến thành to lớn,hào quang bên ngoài cơ thể lại càng phát ra từng trận quái khiếu, khiến cho chúng càng đánh càng hăng.

Vẻ mặt Phi Tiêu Tích vẫn còn có thể bảo trì trấn định nhưng trong lòng đã khá lo lắng, ban đầu còn tưởng rằng cho dù đối phương có tu luyện ma công tà ác trong truyền thuyết, nhưng dù sao đó tu vi nên dù sau khi có thần thông Hợp Thể kỳ thì có thể đánh bại các tu sĩ Hợp Thể tu sĩ khác, nhưng so với bản thân mình vẫn kém hơn một chút, đừng nói là có thêm mười tên Luyện Hư kỳ giúp đỡ.

Nhưng sau khi thực sự ra tay, nàng mới phát hiện ra tình thế rất không ổn!

Huyết Kha Vô Lượng ma công cực kỳ huyền diệu và mạnh mẽ, huyết giao do ma công biến ra chẳng những không thua giao long chân chính chút nào, mà cho dù thi triển vài loại thần thông cường đại chém chết một hai đầu thì đối phương chỉ cần phất phất tay, ở trong huyết khí sẽ lần nữa ngưng tụ ra huyết giao khác.

Nếu như nàng bỏ qua không đối phó những con huyết giao này, đặt mục tiêu ở trên bản thể

mao nhân, thì hào quang trên người đối phương cũng liên tục thay đổi, ngăn cản tất cả các sát chiêu lại.

Bất kể là công pháp hay pháp khí cầu Phi Tiểu Tịch đều không kém, nhưng chỉ có thể lợi dụng sự trợ giúp của pháp trận để liều mạng nâng cao pháp lực, chuyển thành tiêu hao chiến.

Mà thời gian kéo dài, tình hình lại nổi lại chút bất lợi!

Khi nàng ta đang ưu tư trong lòng, thầm nghĩ có nên cầu viện Thảo Tật hay không thì hào quang năm màu bên cạnh, bộc phát ra tiếng nổ ầm ầm, hài bóng người thoáng hiện ra trong cấm chế.

Chính là Hàn Lập và Giải đạo nhân!

Phi Tiêu Tịch không khỏi trợn mắt há mồm!

"Khá thú vị!" *Quả nhiên bốn gã Luyện Hư Ma tộc kia đều đó một người biến thành. Vừa rồi dùng tu vi hợp thể kỳ, khi đối đầu với mười người cùng cấp lại chiếm thượng phong, xem ra tu luyện ma công ta ác khác thường."* Ánh mắt Hàn Lập quét qua mao nhân khổng lồ, vẻ mặt hơi rung động nói.

"Hàn huynh, tại sao hai người các ngươi lại ở đây. Không lẽ các ngươi đã giải quyết xong đối thủ rồi." Sau khi thở dài một hơi, Phi Tiêu Tịch nhìn với anh mất phức tạp và hỏi.

"Ma tôn khác đã bị hai ta xử lý rồi. Trái lại thì đối thủ của Phi tiên

tử khá khó chơi, để tại hạ giúp đỡ tiên tử một tay vậy." Hàn Lập gật gật đầu nói, cũng không đợi Phi Tiêu Tích trả lời mà một tay phát ra hào quang, bấm niệm pháp quyết, thân hình chợt phát ra kim quang rực rỡ, hắn đồng thời phóng lớn lên điên cuồng, chỉ trong phút chốc đã biến thành một đầu kim mao cự viên khổng lồ cao hơn trăm trượng.

Cự viên mới hiện thân, hai bàn tay mượt lông to lớn chụp vào hư không một cái, lập tức hai luồng hào quang xanh, đen liền quay tròn hiện ra trong lòng bàn tay, sau khi ngưng tụ liền biến thành hai tòa tiểu sơn cao chục trượng.

Sau khi hét lên một tiếng như sét đánh ngang trời, cự viên thúc dục pháp lực toàn thân, cả người nó liền lập lòe kim mang, sau khi hai cánh tay lại đã trở nên to hơn một bạc chợt quay tròn, liền hung hăng ném hai tòa núi trong tay về phía huyết mao cự nhân.

Tiếng xé gió vang vọng trong không gian!

Hai ngọn núi liền trở nên mơ hồ, sau đó liền hóa thành hai viên quang cầu xanh, đen mạnh mẽ bắn ra, sau khi lại lóe lên trong phát chốc, đột nhiên không còn thấy bóng dáng.

Mà vốn huyết mao cự nhân vì thấy Hàn lập và Giải đạo nhân xuất hiện, liền trở nên hốt hoảng, ngay lập tức cân nhắc kế sách thoát thân trong lòng.

Nhưng không chờ cho hắn lựa chọn hành động nào, thì đã thấy Hàn Lập liên tiếp biến thành cự viên rồi ra tay, bấy giờ mới thầm kêu một tiếng *"Không ổn!"*, định nhanh chóng thoát khỏi tranh, đấu với nữ tử Đại Xoa tộc, nhưng tất cả đã muộn.

Khi huyết quang vừa chợt hiện bên ngoài người Huyết mao cự nhân thì bên tai hắn bỗng vang lên tiếng nổ đùng, không gian trước mặt chợt trở nên ảm đạm, sau đó hai tòa cực sơn biến thành hai cỗ cuồng phong từ trong hư không lóe lên lao ra, đâm thẳng đến hắn.

Trên mặt cự nhân lập tức hiện ra vẻ vô cùng sợ hãi, chẳng kịp gọi hơn mười đầu huyết giao quay về, chỉ có thể quát khẽ một tiếng, sau đó hào quang xoay quanh người hắn chợt trở nên mơ hồ rồi xuất hiện ở phía trước, xoay tròn ngưng tụ lại thành một quang thuẫn màu máu khổng lồ.

"Ầm" "Ầm" Hai tiếng nổ mạnh vang lên, gần như nối tiếp nhau phát ra.

Mặc dù huyết sắc quang thuẫn có lực phòng ngự kinh người nhưng sao có thể ngăn cản được thần lực khổng lồ của Sơn Nhạc Cự Viên ẩn chứa trong hai tòa cực sơn chứ.

Một tiếng nổ cực lớn vang lên! Cực sơn nện vào chỉ hơi chững lại, huyết sắc quang thuẫn liền hiện ra vô số vết nứt li ti như tia điện.

Tiếng nổ thứ hai lại vang lên, cực sơn thứ hai không chút khách khí lao thẳng vào phía sau cực sơn thứ nhất, hai luồng sức mạnh hợp lại làm một, quang thuẫn lập tức vỡ vụn tán loạn.

"Liều mạng"

Huyết mao nhân vừa nhìn thấy thanh thế của cực sơn như thế liền biết đây thực sự là thời điểm sinh tử, sắc mặt liền tái đi, hắn đột nhiên rống to, vô số phù văn màu đen trên hai cánh tay chợt ngưng tụ biến thành một đôi quyền giáp đen kịt, sau đó hung hăng xông đến đánh thẳng vào cực sơn một đòn liên hoàn.

Cùng thời gian đó, thân hình hắn cũng trở nên to lớn, vô số tơ máu từ dưới lông phun ra, khiến hơi thở hắn tăng vọt gấp đôi.

Hiển nhiên, mao nhân này đã trong nháy mắt thi triển cấm thuật kích phát tiềm lực nào đó, không tiếc tiêu hao chân nguyên liều mạng tung ra một đòn này.

------oOo------

Chương 2163: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (7)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai tiếng *"phanh phanh"* cùng lúc vang lên!

Hai nắm đấm của tên khổng lồ đầy lông vừa mới chạm vào hai quả núi đã lập tức tan nát thành hai đám mây đỏ rực mà tản ra khắp nơi. Thân hình của hắn cũng rung lên như bị một cỗ phản lực kinh khủng đập vào. Hắn không thể tự chủ, liền thụt lùi mấy bước mới gắng gượng ổn định được.

Mà hai ngọn núi đang bay đến lại không bị đình trệ lại chút nào. Chúng hơi nhoáng lên, liền lập tức xuất hiện hai bên sườn của gã khổng lồ, rồi không chút kiêng đè đập mạnh tới.

Ầm!

Hai tòa núi va chạm vào nhau rung lên kịch liệt, chúng bộc phát ra hào quang chói mắt, lại tạo thành một cơn sóng khí tỏa ra khắp nơi.

Xen lẫn trong tiếng nổ có thể nghe được thoang thoảng tiếng thét thảm thiết cua gã khổng lồ, nhưng âm thanh đó bị gián đoạn đi ngay lập tức.

Mãi đến khi hào quang xung quanh hai ngọn núi đang dần tản đi. Vài tiếng *"phốc phốc"* vang lên. Bốn đốm sáng từ trong mảng máu đang trôi dạt bên rìa ngọn núi vọt ra, sau đó chúng chia thành bốn hướng khác nhau rồi dốc sức bay đi.

Đúng là nguyên anh của bốn tên Ma tộc Luyện Hư lúc nãy!

"Bây giới mới chạy sao?"

Hàn Lập đang biến thành cự viên đứng trong không trung hừ lạnh lùng. hắn khẽ giơ bàn tay to tướng lên vỗ vào không trung phía xa.

"Vù vù." Một khoảng không lớn từ hai ngọn núi là trung tâm bỗng chốc trở nên vặn vẹo. Dường như chúng bị tác động bởi sức mạnh khủng khiếp từ cú chụp vừa rồi của cự viên.

Bên ngoài của bốn cái nguyên anh bỗng nhiên lóe lên ánh sáng, chúng liền thét lên đau đớn rồi vỡ vụn ra, hóa thành những đốm sáng li ti từ từ tan biến dần trong không trung.

Hàn Lập nhếch mép cười rồi thu công pháp lại. Con vượn to lớn cũng nhanh chóng thu nhỏ lại thành hình người.

Những người Mộc tộc đang đứng xung quanh thấy được một màn như vậy liền trợn mắt cứng lưỡi. Ai nấy cũng đều hốc mắt ra nhìn!

Phi Tiểu Tịch đang lơ lửng trên cao thấy vậy cũng trở nên tái mặt, ánh mắt của cổ ả cũng trở nên đăm đăm!

Nàng vừa đánh một trận kịch liệt thật lâu với kẻ địch, đã tưởng như mình sắp sửa thua đến nơi. Nhưng đến khi Hàn Lập ra tay thì tên địch đó còn chưa kịp nhìn thấy mặt kẻ đánh mình đã bị giết chết. Điều này làm cho một kẻ luôn cho là mình rất mạnh như ả trở lên không tin nổi. Ả có cảm giác giống như đang nằm mơ vậy.

Nhưng ngay lúc ả tu sĩ Hợp Thể của tộc Dạ Xoa này gượng gạo mỉm cười định nói gì đố. Bỗng nhiên trong tay áo của Hàn Lập phát ra những tiếng ru ù ù, tiếp đó là một cái trận bàn bay xuống lòng bàn tay.

Hàn Lập khẽ nhăn mặt. Hắn không nói lời nào, phất tay lên bắn ra một đoàn hào quang nhập thẳng vào trong trận bàn.

Mà tay còn lại cũng điểm tới trận bàn vài đạo pháp quyết. Ngay lập tức từ trên trận bàn truyền đến giọng nói của Thảo Tật.

"Thôi chết Hàn huynh ơi. Có năm tên có thể là hóa thân của

Thánh Tổ xuất hiện ở gần đây, bọn chúng cũng đang bay đến dãy núi này của chúng ta với tốc độ rất mau. Ta đã phát động hầu hết các cấm chế để ngăn cản nhưng giỏi lắm cũng chỉ kéo đài thêm nửa bữa cơm nữa thôi. Ngươi ở bên đó giải quyết đến đâu rồi, có thể giúp phía bên này không?"

Phi Tiểu Tịch và những người của Mộc tộc khác nghe được liền trở nên kinh hãi.

Hàn Lậm cũng trầm mặt xuống rồi nghiêm nghị hỏi:

"Sao ngươi có thể khẳng định bọn chúng là hóa thân của Thánh Tổ mà không phải những tên Ma Tôn của Ma tộc? Ngoài ra bên này ổn rồi, mấy tên Ma tộc kia đã bị giết sạch sẽ."

"May quá, các ngươi có thể tiếp viện cho bên này rồi. Theo như ta thấy thì năm tên này đều có tu vi Hợp Thể Hậu Ky. Ngoài trừ là hóa thân của Thánh Tổ ra, làm sao có thể tập hợp nhiều tên cố tu vi khủng khiếp như vậy thành một đội được. Chắc tám đến chín phần đúng là như vậy rồi. Nhóm này khác với những hóa thân của Thánh Tổ vừa đánh vào mắt trận thứ ba. Xem ra các hóa thân của Thánh Tổ bên phe của Ma tộc đã tụ tập lại rồi chia làm ba mũi, đồng thời đánh vào ba chỗ mắt trận khác nhau. Hàn huynh, ngươi có cách nào cầm chân chúng lại một chút không?" Tên Mộc tộc to cao dồn dập trả lời rồi ôm theo đầy bụng hi vọng mà hỏi Hàn Lập.

"Sao, đạo hữu có cách nào đầy lùi bọn chúng sao?" Hàn Lập nhíu mày rồi hỏi lại.

"Chỉ cần Hàn huynh cầm chân những hóa thân của Thánh Tổ này thêm nửa canh giờ nữa là ta có thể đạo ngược uy lực của trận pháp. Sau đó hấp thu năng lượng khổng lồ của cả tòa đại trận để hợp vào gốc thánh thụ dự phòng nay. Như vậy sẽ kích hoạt được một loại cấm chế cực kỳ lợi hại, rồi đem nhốt tất cả những tên hóa thân của Thánh Tổ này." Thảo Tật bất chấp tất cả, ngay đến cả đòn sát thủy đã được chính mình chuẩn bị từ ban đầu cũng được nói toạc ra.

"Nếu mắt trận còn có thêm phương pháp huyền diệu này, vậy tại

sao bên mắt trận số ba lại bị phá bỏ dễ dàng?" Hàn Lập hơi ngạc nhiên rồi cau mày hỏi.

"Lúc nãy những hóa thân của Thánh Tổ đến quá bất ngờ, những người bảo vệ ở mặt trận thứ ba vẫn chưa kịp thi triển biện pháp này thì cấm chế đã bị xóa bỏ, mắt trận cũng bị hủy đi." Thảo Tật cười gượng gạo.

"Ra là vậy! Nửa canh giờ thôi sao? Không thành vấn đề! Ta và Giải huynh sẽ cố gắng vậy. Ngươi mau truyền tống ta và Giải huynh đến gần nơi có hóa thân của Thánh Tổ đi!" Hàn Lập mỉm cười rồi không hề do dự đáp ứng.

"Tuyệt! Nếu Hàn huynh có thể kéo dài đủ thời gian, tại hạ tin rằng mắt trận này sẽ được bảo vệ thành công." Tinh thần của gã Mộc tộc to con dần tốt trở lại. Rõ ràng là hắnrất tin tưởng vào năng lực của cấm chế.

"Phi tiên tử, ngươi cũng vừa nghe Thảo đạo hữu nói rồi. Mấy tên hóa thân của Thánh Tổ này cứ để ta và Giải huynh lo. Ngươi hay quay về mắt trận để mắt thêm một phần, phòng ngừa có kẻ đánh lén. Cả các ngươi cũng trở về tuần tra ải." Hàn Lập cất cái trận bàn rồi xoay về Phi Tiểu Tịch cùng những người của Mộc tộc ra lệnh.

"Nếu Hàn huynh đã có tính toán chu toàn, vậy tiểu muội cũng không ở lại làm vướng chân vướng tay nữa. Ta sẽ lập tức quay về giúp đỡ Thao huynh!" Nỗi khiếp sợ trên khuôn mặt của cô ả người tộc Dạ Xoa này đã hơi dịu đi, lại nghe Hàn Lập nói vậy, mãi đến lúc này vẻ mặt mới miễn cưỡng bình thường trở lại rồi gật đầu đáp ứng.

Tính tình của cổ ả cũng rất quyết đoán. Không đợi Hàn Lập sai khiến gì thêm, ả liền bấm niệm thần chú, toàn thân tỏa ra hào quang sáng rực, rồi hóa thành một đường cầu vồng bay vọt đi.

Những người của Mộc tộc khác cũng không đám bàn tán thêm điều gì. Họ im lặng bay vọt lên trời, bám theo vạch hào quang phía trước.

Hàn Lập lạnh nhạt nhìn những đốm hào quang đang mỗi lúc một xa dần. Một lúc sau hắn khẽ nhếch môi cười lạnh lùng:

"Năm cái hóa thân của Thánh Tổ à, như vậy sẽ phải bận rộn chân tay đây. Chắc là không bao lâu nữa sẽ có vài tên nữa tới thêm. Đi thôi Giải huynh! Nếu co thể xử lý sạch sẽ mấy cái hóa thân này, chắc chắn sẽ làm cho khí thế của bọn chúng giảm xuống rất lớn."

Nói dứt lời, hắn quay qua Giải Đạo Nhân khẽ vẫy.

Vẻ mặt của Giải Đạo Nhân vẫn lạnh nhạt không chút biểu cảm. Thân hình của hắn vừa nhoáng lên đã xuất hiện ngay sát bên cạnh.

Nay sau đó, cấm chế ở không trung bốn phía xung quanh bắt đầu dao động. Vô số đốm sáng nhớ lờ lờ hội tụ lại, theo đó là một pháp trận được làm từ ánh sáng đủ mọi màu sắc hiện ra dưới chân của hai người.

Hàn Lập đứng thẳng tắp trong pháp trận ánh sáng. Hắn tùy tiện đánh ra một đạo pháp quyết vào bên góc của pháp trận.

Ngay lập tức, tòa pháp trận phát lên một tiếng trong trẻo. Thân hình của hai người liền bị một quầng sáng lờ mờ bao lấy, rồi cả hai đều biến mất hút.

Mà pháp trận bằng ánh sáng năm màu đang lơ lửng trong không trung cũng tồn tại thêm được một lúc ngắn ngủi rồi phát ra một âm thanh nứt vỡ, sau đó nó vụn ra thành vô số mảnh nhỏ.

Trên bầu trời cao cách dãy núi vừa rồi hơn trăm dặm có năm tên Ma tộc cao cấp mặc trang phục khác nhau vừa mới đánh tan một cái cấm chế bằng lửa. Bọn chúng đang định tiếp tục đi về dải núi nhưng bỗng nhlên không gian phía trước dấy lên một cơn dao động nhỏ. Liền đó thân hình cua Hắn Lập và Giải Đạo nhân bất ngờ hiện ra.

Năm tên Ma tộc đều tỏ ra bất ngờ nhưng bọn chúng liền cười khẩy không thèm tấn công. Ngược lại chúng đều nhìn chầm chầm đánh giá hai người trước mặt.

Hàn Lập cũng không tỏ ra chút cảm tình nào. Hắn cũng đang lạnh nhạt đánh giá mấy tên trước mặt.

Ba nam hai nữ!

Trong ba tên là nam, một tên có vẻ già cả khoác áo bào dài màu xanh thẫm. Da mặt lão nhăn nhúm, hai mắt ti hí, bên trong thỉnh thoảng còn lóe ra một tia sáng nhọn hoắt. Hai tên còn lại đều to cao, trên mình khoác chiến giáp, khuôn mặt xấu xí nhưng toàn thân tỏa ra sát khí ngút trời.

Một trong hai ả thiếu nữ lại xinh đẹp như hoa, dáng người mảnh khảnh ngọc ngà, vẻ mặt ngập tràn nét lẳng lơ, toàn thân đều toát lên một sức dụ dỗ hấp dẫn lạ kỳ. Còn ả đứng bên kia lại có dáng người dỏng cao, vẻ mặt hơi lạnh lùng, sau lưng còn có thêm một đôi cánh đen thui.

"Là hai tên Hợp Thể Hậu Kỳ, nhưng xem ra thực lực của bọn chúng cũng không kém đâu. Ai sẽ ra tay giải quyết bọn chúng đây?" Lão già mặc áo bào đánh giá hai người bên Hàn Lập một chập rồi ho nhẹ.

"Thời gian để phá trận càng lúc càng cấp bách, cứ mỗi giây chậm chạp, nguy cơ phải chết của hàng trăm ngàn người trong tộc chúng ta càng cao. Hai tên kia giao cho ta xử lý đi, các ngươi cứ tiếp tục làm tới là được." Một tên to con có hai sừng trên đầu, thân mặc chiến giáp màu vàng óng cào vào không trung phía trước làm cho khí đen bốc lên cuồn cuộn. Sau đó làn khí liền hóa thành một cây búa to tướng màu đen. Ngoài ra hắn còn nói với giọng ông ông.

"Tốt thôi. Với thần thông của Ngưu huynh khi đối phó với hai tên này tất nhiên sẽ không gặp phiền toái gì. Chúng ta tiếp tục đi thôi." Lão già khoác áo bào hơi bất ngờ nhưng cũng gật đầu. Tiếp theo hai vai lão nhoáng lên, thân hình cũng hơi mờ đi rồi hóa thành một cơn gió nhẹ biến mất giữa không trung.

Mà tên to con có ba mắt khác lại không nói gì. Chân hắn khẽ giẫm, toàn thân liền hóa thành một đoàn hào quang màu đen, chìm nghỉm vào trong không gian.

Còn hai ả thiếu nữ của Ma tộc kia lại nhìn nhau mỉm cười. Ma khí ngoài thân thể họ tỏa ra, cả hai liền hóa thành hai đoàn hào quang bay vọt lên trời.

Mà dường như đúng lúc này, gã to con cầm cây búa lớn trong tay cười như điên dại. Hắn vòng ngang cây búa rồi hung ác chém tới Hàn Lập cùng Giải Đạo Nhân.

Trên lưỡi búa vừa chém lập tức hóa thành một lưỡi đao lớn hơn mười trượng lướt thẳng đến phía hai người Hàn Lập.

Nơi lưỡi đao bay qua liền phát ra âm thanh vù vù. Trong không trung cũng bất ngờ nổi lên nhiều vệt rách màu trắng bạc, khí thế rất kinh người!

"Muốn chạy! Nằm mơ à? Tất cả nằm lại hết cho ta!"

Hai mắt của Hàn Lập léo lên lạnh lẽo. Hắn quát khẽ, hai tay bấm pháp quyết. Theo đó phía sau lưng sáng lên hào quang vàng rực, một cái pháp tướng ba đầu sáu tay bất ngờ hiện ra.

Đúng là Phạm Thánh Pháp Tướng!

Sáu con mắt của pháp tướng mở ra, những cánh tay bên dưới nhoáng lên như chớp. Chúng lại huyễn hóa thành sáu lưỡi kiếm to tướng vàng rực rỡ, chia làm hai phía trong không trung chém tới.

"Véo véo." Sáu vệt kiếm khí ập tới, nhưng chỉ mới loáng cái đã chìm nghỉm biến mất vào trong không gian.

Đúng lúc này, lưỡi đao đang chém đến gần cũng phát ra từng tiếng ầm ầm!

Giải Đạo Nhân thấy cảnh này chỉ khẽ giẫm nhẹ, thân hình hắn cũng mờ đi rồi bất ngờ hiện lên ngay trước mặt Hàn Lập. Hắn lại nhẹ nhàng nhấc tay lên, búng nhẹ một ngón tay vào cơn sóng màu đen đang gầm thét đến.

------oOo------

Chương 2164: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (8)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một màn không thể tin nổi hiện ra!

Tại đầu ngón tay đang búng tới của Giải Đạo Nhân bỗng nhiên tỏa ra một đốm hào quang màu vàng sáng rực. Đốm sáng này khẽ quay tròn rồi hóa thành một khối quang cầu màu vàng có đường kính lớn đến cả trượng.

Khi lưỡi dao màu đen chém lên bề mặt khối quang cầu lại không hề có tiếng động nào vang ra.

Nhưng ngay sau đó khối quang cầu lóe lên vài lượt rồi tự động nổ tung ra, tạo thành từng cơn sóng màu vàng ập tới bao lấy lưỡi dao.

Trong khoảnh khắc, hào quang màu vàng và đen quấn lấy nhau. Nhờ vậy mà cơn sóng màu đen đang ấp tới đã bị chặn lại, không thể tiến thêm chút nào.

Gã to con mặc áo gáp vàng phía xa bỗng tái mặt, trong mắt hiện lên đôi chút giật mình.

Lúc này trong không gian ở hai bên sườn của Hàn Lập cũng phát ra những tiếng nổ lớn. Một chùm tia sáng màu vàng từ trong hư không tóe ra, không gian nơi đó liền tràn ngập các lưỡi kiếm nhỏ sáng rực.

Trong màn kiếm chi chít sáng rực bỗng nhiên gợn lên dao động nhè nhẹ. Ngay chỗ chùm tia sáng vừa tóe ra có hai bóng người khác nhau cùng lúc kiện lên.

Một tên phun ra một lớp sương trắng bao kín khắp toàn thân. Tiếp đó xung quanh cơ thể hắn lại có những cơn lốc phóng vút lên, đem tất cả những lưỡi kiếm ở gần đó thổi bạt đi.

Mà trên mình tên kia lại có những tia chớp lượn lờ. Chúng đem tất cả những lưỡi kiếm bay đến hủy diệt một cách rất dễ dàng.

Hai người này đúng là lão già mặc áo bào và tên to con có ba mắt khi nãy.

Thật không nghĩ tới là bọn chúng lại bị ép buộc phải hiện ra từ trong hư không, cả hai đều cảm thấy bất ngờ. Tên to con có ba mắt liền dùng ánh mắt giận dữ nhìn thẳng về Hàn Lập.

Hai ả Ma tộc bên cạnh nhìn thấy cảnh này, ma khí vốn đang bốc lên khắp toàn thân bỗng chốc bị dừng lại. Bọn chúng liền liếc mắt nhìn lẫn nhau, trên mặt ai nấy cũng hiện rõ vẻ ngạc nhiên.

"Hừ, các hạ thật to gan! Chẳng nhẽ hai người các ngươi muốn cùng lúc đấu với năm người bọn ta? Ngươi không nghĩ mình là lão quái vật Đại Thừa Kỳ nào đó chứ? Thật không biết thế nào là sống chết!" Vẻ mặt của lão già mặc áo bào biến đổi vài lượt, sau đó lão trầm giọng nói.

"Tuy ta không phải là tu sĩ Đại Thừa. Nhưng các người cũng không phải là bản thể, có gì đáng sợ đâu." Hàn Lập ngáp một cái thật dài rồi khinh khỉnh trả lời.

"Thật là mạnh mồm mạnh miệng! Cấc vị đạo hữu, xem ra muốn đi tiếp thì phải triệt để giải quyết mấy phiền toái này. Cùng ra tay đi, đem bọn chúng giải quyết gọn rồi đi làm việc của chúng ta." Lão già mặc áo bào nhíu mày, hắn mang theo một vẻ lạnh lẽo quay về phía mấy tên đứng xung quanh.

Tuy còn chưa nắm rõ Hàn Lập dựa vào cái gì mà dám làm như vậy. Nhưng từ nơi sâu thẳm trong tâm can của hắn lờ mờ cảm giác được một sự nguy hiểm đang sắp ập đến. Ví vậy hắn không khỏi rùng mình, liền quyết định thi triển hết khả năng để tiêu diệt kẻ địch trước mặt.

"Không ai được phép ra tay! Hai tên này là đối thủ của ta, các

ngươi cho rằng ta không làm gì được hai tên tu sĩ Hợp Thể Kỳ sao?" Tên to con mặc giáp vàng rống lên giận dữ, trên mặt hắn cũng toát ra từng trận sát khí.

Gã Ma tộc có ba mắt cùng hai cô ả bên kia đang nhúc nhích chuẩn bị hành động. Bỗng nhiên nghe được lời này liền ngẩn ra, hành động của bọn chúng cũng vì vậy mà bị dừng lại.

"Ngưu huynh; ngươi đã quên mất mênh lệnh rồi sao? Lần hành động này có quan hệ đến việc thắng bại của trận chiến, cũng không phải là thời điểm tốt để ngươi cáu gắt. Nếu vì ngươi mà mọi chuyện lúc này đang sắp thành công lại trở thành thất bại, vậy khi quay về ngươi hãy tự động đến gặp vị đại nhân kia để giải thích." Lão già mặc áo bào trầm mặt, hắn không chút do dự dằn giọng. Âm thanh do hắn nói ra còn mang thêm vài phần đe dọa.

"A. ha ha. Lúc nãy ta hơi kích động nên mới liều lĩnh như vậy. Xa huynh cũng đừng nên để ý quá. Lần hành động này của chúng ta rất quan trọng, vì thế nên Ngưu mỗ sẽ đặt mệnh lệnh lên trên hết. Chúng ta cứ đồng loạt ra tay đi. Nhưng hình như hai tên này còn có chút bản lãnh, phải mau chóng giết chết bọn chúng mới được." Tên Ma tộc mặc giáp vàng giật mình, vẻ mặt cũng biến đổi liên tục. Nhưng sau đó hắn lại cười xuề xòa đáp lời.

Tên to con phía trước thay đổi nhanh như vậy làm cho Hàn Lập đang xem cũng không biết phải nói sao cho phải.

Nhưng lão già mặc áo bào lại không hề tỏ ra chút ngạc nhiên nào. Hắn lạnh lùng quay về phía những người còn lại ra hiệu. Lúc này năm tên Ma tộc đã vây Hàn Lập cùng Giải Đạo Nhân vào trong, chúng đang chậm rãi áp sát lại gần.

Nhìn hành động của bọn chúng có vẻ chậm chạp nhưng từ thân thể của mỗi tên đều tỏa ra một luồng khí tức khổng lồ. Hơn nữa những cỗ khí tức này không bị áp chế nên làm cho người khác cảm thấy vô cùng khủng bố.

"Tất cả đúng là hóa thân của Thánh Tổ. Giải huynh, ngươi có thể đối phó với mấy cái đây?" Hàn Lập nhíu mày rồi quay qua hỏi Giải Đạo Nhân.

"Nếu là hai cái thì ta sẽ giết chết chúng luôn. Nhưng nếu là ba cái thì chỉ có thể duy trì trạng thái không thắng không bại." Giải Đạo Nhân lạnh nhạt trả lời. Trên mặt hắn không hề xuất hiện vẻ khác lạ nào, giống như hắn đang nói về một việc cực kỳ bình thường vậy.

"Vậy Giải huynh cứ đối phó với ba cái đi, còn lại cứ để cho ta giải quyết là được." Hàn Lập cũng không mấy ngạc nhiên khi nghe vậy, hai mắt léo sáng lên rồi trả lời.

"Được, không thành vấn đề!" Giải Đạo Nhân gật đầu.

"Ha ha, còn có làm ra vẻ nữa! Cứ tiếp một búa của Ngưu mỗ rồi hãy nói sau!" Gã to con mặc giáp vàng nghe nội dung cuộc nói chuyện giữa Hàn Lập với Giải Đạo Nhân liền trở nên tức giận. Pháp lực toàn thân hắn lưu chuyển, ngay lập tức sau lưng hắn hiện ra một bóng ảnh của một con trâu to như quả núi. Hai tay hắn cũng tỏa ra ma khí cuồn cuộn rồi nhấc cây búa lớn hung hăng chém về phía hai người Hàn Lập.

Đòn đánh này không giống như đòn đánh lúc trước.

Lưỡi búa lớn hơi mờ ảo đi rồi lại biến hóa thành hàng ngàn lưỡi búa khác. Mỗi cái đều to như cái chậu thau, xung quanh còn có ma khí lượn lờ. Tất cả đang điên cuồng chém thẳng đến chỗ của Hàn Lập và Giải Đạo Nhân đang đứng.

Mà đòn đánh của tên to con này như đã kích thích ham muốn giết chóc trong lòng những tên khác.

Mặt của lão già mặc áo bào ánh lên vẻ dữ tợn. Hai tay áo đột ngột run lên tỏa ra những âm thanh vù vù, sau đó lại có thêm hai luồng khí đỏ tươi ngùn ngụt phun ra. Nhìn kỹ lại thì đây đúng là những con ong đỏ chói to như những ngón tay.

Đàn ong này chẳng những có màu đỏ tươi mà còn tỏa ra một cỗ mùi tanh gay cả mũi. Chúng vừa được thả ra đã liền hóa thành một đám mây côn trùng bay đi.

Tên Ma tộc có ba mắt cũng bấm niệm thần chú. Con mắt yêu quỷ thứ ba mở ra, cả ba con ngươi xoay chuyển cùng một lúc. Lập tức có ba dải hào quang vàng, xanh, đỏ kỳ quái hiện ra. Chúng khẽ chớp động rồi hóa thành ba cột sáng rực rỡ phun tới.

Chỉ mới chớp lên, cả ba cột sát không chút báo trước đã xuất hiện ngay trước mặt của Giải Đạo Nhân.

Cô ả Ma tộc có tấm thân mảnh khảnh khẽ chà xát hai bàn tay nhỏ bé, sau đó ả giơ tay tới. Ngay lập tức từ trên đôi bàn tay phun ra vô số sợi tơ màu hồng nhạt, chúng phát ra những âm thanh *"viu viu"* rồi đan lại với nhau tạo thành một tấm lưới lớn màu hồng chụp xuống.

Tấm lưới chưa chụp tới mà Hàn Lập đã ngửi được một mùi hương thoang thoảng. Với tu vi cỡ như hắn mà mùi hương vẫn có thể làm cho đầu óc hắn hơi trùng xuống. Hắn không khỏi bị một phen rùng mình.

Về phần ả Ma tộc có đôi cánh tối đen sau lưng kia. Hai cánh của ả khẽ rung lên, hai có khí lạnh đến thấu xương tỏa ra, tiếp đó là những điểm sáng màu đen xuất hiện.

Lúc này cô ả hừ nhẹ, những đốm ánh sáng màu đen ùn ùn kéo đi. Nhưng ở giữa đường chúng hơi ngưng lại rồi hóa thành vô số mũi băng màu đen âm u phủ kín gần nửa bầu trời, khí thế thật kinh người.

Hàn Lập trông thấy những đợt tấn công dồn dập như vậy, hai hàng lông may khẽ nhíu lại, sau lưng Hàn Lập vang lên một tiếng sấm, một đôi cánh trong suốt bất ngờ hiện ra.

Hán quát khẽ, hai cánh phất lên.

Lại một tiếng sấm nữa vang lên!

Từng tia chớp bắn ra khắp nơi, tiếp đó bóng dáng của Hàn Lập cũng biến mất.

Ở nơi này bây giờ chỉ còn lại mỗi mình Giải Đạo Nhân lẻ loi đứng

lại.

Nhưng con khôi lỗi Ngụy Tiên này nhìn những đòn tấn công đang kéo đến lại như không thấy gì. Hắn bước tới một bước, trên người tỏa ra hào quang màu vàng sáng rực. Một quầng sáng màu vàng dầy đặc bao bọc lay toàn cơ thể của hắn.

Ngay sau đó, cột sáng, lưỡi búa, mũi băng, võng hồng như cùng một lúc đánh tới. Trong không trung liền phát ra những tràng tiếng nổ ầm ầm liên miên.

Từng đạo sáng lờ mờ, hoặc màu đen, màu hồng, hay những làn khí lạnh lẽo đan xen vào nhau không ngừng bắn ra tứ tung.

Một vầng hào quang nổ tung ra tạo thành một cơn lốc xoáy bốc lên cao, làm cho không gian xung quanh dấy lên từng trận vặn vẹo. Từng cơn sóng khí mạnh kinh người hướng ra khắp nơi mà điền cuồng cuốn đi.

Hai đàn ong màu đỏ đang bay tới thấy vậy nên không dám lao xuống nữa, chúng dừng lại lơ lửng trên cao rồi phát ra những tiếng vo vo.

Vô số tia máu từ trong bầy ong bắn xuống rồi nhập vào màn tấn công bên dưới.

Từng tràng âm thanh *"đinh đương"* thanh thót truyền đến. Vầng hào quang màu vàng kia lại giống như được làm ra từ kim cương, no vẫn rắn chắc như lúc ban đầu. Tất cả mọi loại công kích đánh lên đều dừng lại ở trên bề mặt rồi chớp động vài cái, sau đó không hề có thêm dấu hiệu nào khác nữa.

Giải Đạo Nhân đứng trong quầng sáng không hề nhúc nhích mặc kệ các loại công kích đang đánh tới như điên như dại. Hắn không tỏ vẻ muốn phản công chút nào.

Mà đám người bên phía lão già mặc áo bào thấy vậy, trong lòng ai nấy đều trở nên hoảng hốt, sắc mặt tái nhợt rất khó coi.

Nhưng đúng lúc này trên không trung phía trên bỗng nhiên gợn lên dao động. Một tia chớp màu bạc lóe lên, thân hình của Hàn Lập cũng nhanh chóng hiện ra.

Hắn nhìn phía bên dưới một lúc rồi cười lạnh lẽo. Hai tay đan vào nhau bấm niệm pháp quyết, sau lưng liền tỏa ra hào quang sáng rực của pháp tướng ba đầu sáu tay.

Pháp tướng to lớn màu vàng vừa mới hiện lên, sáu cánh tay đã nhoáng lên vỗ xuống phía dưới.

Ngay lập tức trong bàn tay có ánh sáng màu vàng chớp động. Một khối cầu được tạo bởi vô số các ký hiệu màu vàng hiện ra, xoay tròn không ngừng.

"Ngươi muốn gì?" Ả Ma tộc có hai cánh kia liếc mắt lên trông thấy cảnh này trên bầu trời. Khuôn mặt của ả càng trở nên lạnh lẽo, đồng thời hai cánh sau lưng lại dựng thẳng lên, rồi phất một cái lên cao.

"Phốc phốc!" Hai vệt sáng màu đen dài hơn mười trượng chớp lóe rồi cuốn thẳng lên chỗ Hàn Lập.

Ngay lúc pháp tướng Phạm Thánh ra tay, hai mắt của lão già mặc áo bào cũng lóe sáng. Lão không nói không rằng liền phất tay áo về phía trên, một vệt sáng màu tím không ngừng chớp nháy tuôn ra từ giữa bàn tay của lão.

"Phanh!"

Bóng ảnh của một cái trảo lớn màu tím rộng khoảng một mẫu chợt lướt tới. Nó bất ngờ xuất hiện ngay chỗ Hàn Lập đang đứng, rồi hung hăng chụp đến.

Những tên này không hổ danh là hóa thân của Thánh Tổ, đám Ma Tôn bình thường không thể sánh với chúng được. Hàn Lập sử dụng lôi độn mới từ trong hư không chui ra đã ngay lập tức gặp phải công kích mạnh mẽ của hai người này.

Ba tên còn lại không ra tay không phải vì chúng vẫn chưa phát hiện ra tung tích của Hàn Lập, mà bởi vì chúng rất tin tưởng vào lão già và cô ả có hai cánh kia. Chính vì vậy nên chúng vẫn chưa nhúng tay qua phía bên này.

Nhưng cũng nhờ thế mà Hàn Lập cảm thấy rất vui. Đột nhiên hắn vận chuyển pháp lực ở toàn thân rồi điên cuồng truyền vào Phạm Thánh Pháp Tướng!

"Oanh!"

Pháp tướng ba đầu sáu tay tỏa ra hào quang rực rỡ. Khối quang cầu trong tay cũng lớn lên rồi được ném mạnh xuống dưới.

------oOo------

Chương 2165: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (9)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sáu khối hào quang chớp động lên rồi ngưng tụ lại thành một đoàn. Nó xoay một thành vòng tròn, tiếp đó lại biến ảo thành cơn lốc xoáy mênh mông.

Ban đầu cơn lốc này chỉ lớn tầm mấy trượng. Nhưng chỉ sau vài lần chuyển động, thể tích của nó đã cuống cuồng lớn lên đến gần cả mẫu. Từ trong cơn lốc tung bay ra vô số ký hiệu màu vàng và bạc. Đồng thời còn có một cỗ lực rất lớn từ trung tâm cuốn đến.

Hai đạo hào quang màu đen vừa chạm đến cơn lốc đã phát ra từng tràng âm thanh gao rít. Cuối cùng chúng bị cơn lốc kia cuốn vào giữa rồi đạp cho nát bấy.

Còn cái trảo lớn màu tím đang bị vô số ký hiệu hai màu vàng và bạc chặn lại khiến nó run bần bật.

Chỉ cần một chút chậm trễ như vậy. Từ trong cơn lốc xoáy màu vàng liền vang lên một âm thanh tiếng Phạn, theo đó thể tích của cơn lốc cũng to thêm phân nửa.

Áp suất không khí xung quanh cái trảo lớn bỗng chốc trở nên tăng vọt. Một cỗ lực nặng như núi bất ngờ từ trên cao hung hăng ập đến.

Cái trảo màu tím bị cỗ lực này đè lên, năm ngón tay nó trở nên run rẩy kịch liệt, tầng hào quang bên ngoài cũng ảm đạm hẳn đi, thoạt giống như đang sắp sửa tan rã vậy.

Đồng thời năm tên Ma tộc phía dưới cảm thấy đầu vai trở nên nặng trĩu, thân hình không khỏi trầm xuống. Dường như toàn cơ thể bị một cỗ lực vô hình nào đó đè lên, không sao nhúc nhích

được.

Lúc này cả năm tên Ma tộc đều trở nên ngẩn ngơ.

Nhưng với tu vi cao như bọn chúng thì chỉ với cỗ lực đè nhỏ nhoi này sao có thể trói chân trói tay được. Chúng hét một tiếng thật lớn, các loại hào quang quanh cơ thể sáng rực lên, nhanh chóng đem cấm chế trên người xóa sạch đi.

Mà đúng lúc này Hàn Lập lại nhếch môi cười bí hiểm. Hắn chắp hai tay bấm niệm pháp quyết, hai cánh sau lưng khẽ phất. Từng tiếng sấm đinh tai vàng lên, từ trên đôi cánh tuôn ra vô số sợi chớp điện màu trắng bạc. Nhưng tia chớp này mau chóng đan xen vào nhau tạo thành hai khối cầu thật lớn bằng điện.

Hàn Lập chỉ ngón tay xuống lão già và cô ả Ma tộc có cặp cánh sau lưng.

Lập tức có hai tiếng nổ vang lên. Hai quả cầu điện nhoáng lên rồi biến mất một cách kỳ quái.

Thấy vậy lão già và cô gái bên dưới ai nấy đều giật mình. Bên cạnh mỗi tên bọn chúng đều vang lên một tiếng sét đánh, vô số lưỡi liềm màu bạc bắn ra, đan vào nhau. Chỉ trong chớp mắt chúng đã tạo thành hai tòa lôi trận rộng đến mấy trượng.

Cả lão già mặc áo bào cùng với ả Ma tộc đều đứng ngay trong trung tâm của mỗi tòa pháp trận.

"Không ổn, là pháp trận truyền tống!"

Lão già mặc áo bào nhìn thoáng qua pháp trận bằng sấm sét dưới chân lập tức thét lên kinh hoảng. Trên người hắn liền tỏa ra lửa tím cuồn cuộn, nhờ vậy nên cỗ lực vô hình đang vây hãm lão bị ngọn lửa thiêu đốt mà hơi trùng xuống.

Tiếp đó thân hình của lão già hơi mờ đi, hắn đang định chạy ra khỏi phạm vi của pháp trận.

Nhưng đúng lúc này, từ trên cao bỗng nhiên truyền đến một tiếng *"hừ"* lạnh đến thấu xương.

Âm thanh mới lọt vào tai thì từ trong óc đã truyền đến một trận đau nhức như muốn xé rách cả linh hồn.

Cho dù lão ta có mạnh hơn so với tu sĩ Hợp Thể Kỳ bình thường khác. Nhưng trong cơn đau nhức, vẻ mặt lão nhăn nhó đau khổ, hai tay ôm đầu, thân hình run lên cầm cập. Thiếu chút nữa lão đã ngã quỵ xuống rồi.

Mà chỉ cần có vậy, tòa pháp trận bằng sấm sét bên dưới vừa xoay tròn một vòng. Lão già mang theo một vẻ mặt hoảng hốt đã biến mất trong vòng hào quang.

Không chỉ riêng mình lão ta. Sau một tiếng nổ vang, ả có đôi cánh sau lưng ở bên kia cũng bị pháp trận truyền tống đi không biết đến nơi nào.

Hàn Lập cười khẩy. Hai cánh sau lưng lại run lên, vô số tia chớp lại tuôn ra. Tiếp đó trong nháy mắt lại xuất hiện thêm một cái pháp trận bằng lôi điện sáng rực khác.

Chân hắn khẽ nhấc, sau một tiếng sét nổ vang làm thân hình hắn cũng biến mất hút.

Ngay lúc Hàn Lập biến mất, cơn lốc màu vàng cũng vang lên một tiếng nứt vỡ rồi tán loạn đi.

Mãi đến lúc này ba tên Ma tộc còn lại mới thoát khỏi trói buộc. Tên nào tên nấy đều sợ đến tái mặt.

Nhưng ngay sau đó, bỗng nhiên cô ả xinh xắn thở dài nói:

"Hay thật, bọn Xa huynh đã bị truyền tống đến một nơi cách đây cả vạn dặm, tuy nhiên cũng không xa gì mấy. Nếu muốn tụ tập lại cùng lắm chỉ mất khoảng nửa khắc thôi."

"Hai vị đạo hữu đó không sao thì tốt rồi. Dù sao thì Ô tiên tử vẫn có bí thuật có thể cảm ứng được các đạo hữu khác, nếu không chắc chúng ta sẽ phải lo lắng một phen đây." Tên Ma tộc mặc

giáp vàng thở phào rồi nói.

Còn gã có ba mắt nghe hai người kia nói vậy cũng trở nên yên tâm hẳn đi.

Nhưng ngay lúc này, ở gần đó bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ rung trời chuyển đất.

Quầng sáng vốn đang bị các loại công kích đánh lên bỗng nhiên hóa thành một mảng hào quang chói mắt vỡ ra. Vô số tia sáng màu vàng từ trong đó chiếu đến, đem các lưỡi búa các loại hào quang ở xung quanh xé toạc làm đôi với khí thế như không gì không phá được. Sau đó các tia sáng lại chớp động, chúng phát ra tiếng xe gió chói tai rồi đâm xầm vào đàn ong đang lơ lửng bên trên.

Trong khoảng khắc, vô số xác ong đỏ chói lả tả từ trên trời rơi xuống. Chỉ mới một cái nháy mắt mà đàn ong đông ngùn ngụt hiện giờ chỉ còn lại hơn trăm con may mắn thoát chết. Nhưng lúc này chúng giống như chim sợ cành cong, lập tức tán loạn bay đi.

Mà trong vầng hào quang màu vàng đang tan vỡ kia bất chợt tỏa ra một cỗ khí tức mạnh kinh khủng làm người ta phải sởn gai ốc.

Sau khi tiếng nổ chát chúa tan đi, trong không trung bỗng chốc xuất hiện thêm một con cua vàng lớn như cả ngọn núi.

"Cái gì? Là Thánh Giải ở Ma Nguyên Hải!"

"Là cái Ngụy Tiên Bảo có tu vi ngang với Thánh Tổ, sao nó lại ở đây?"

Thiếu nữ xinh xắn cùng với gã to con mặc giáp vàng nhìn thấy hình dáng thật của Giải Đạo Nhân liền trở nên kinh hoảng. Tên nào tên nấy nếu phóng ra ma khí bảo vệ quanh thân đến tầng tầng lớp lớp. Cả bọn đều trở nên hoảng sợ, chỉ cần con cua có hành động gì là chúng sẽ quay đầu bỏ chạy ngay lập tức.

Tên Ma tộc có ba mắt tuy không thể hiện ra ý muốn chạy trốn như hai tên kia, nhưng thấy được hình dáng của Hoàng Kim Cự Giải cũng không khỏi tỏ vẻ giật mình. Có điều sau khi hắn nhăn mắt suy nghĩ một lúc, con mắt thứ ba của hắn nhanh chóng lóe lên một thứ ánh sáng kì dị, rất bắt mắt.

"Xem ra trước đây bản thể của các ngươi đã từng gặp được ta. Ta cũng không nói nhiều nữa, nếu cả ba người các ngươi ngoan ngoãn ngồi im ở đây đợi Hàn đạo hữu quay về phân thắng bại, ta sẽ không ra tay với các ngươi. Ngược lại chớ có trách bản thánh không khách khí." Hoàng Kim Cự Giải vừa mới hiện lên đã nói với giọng điệu nghe ông ổng.

Cô ả xinh xắn và gã mặc giáp vàng nghe vậy liền sợ lạnh cả sống lưng. Thân hình của cả hai đang lui lại cũng lập tức đứng khựng lại.

"Hai vị không cần sợ hãi, pháp lực của nó lúc này đã tăng lên rất nhiều những vẫn chưa đạt đến cảnh giới Đại Thừa như lúc nó ở Ma Nguyên Hải. Xem ra cái Ngụy Tiên Bảo này đã gặp chuyện gì đó mà tu vi giảm xuống, nếu vậy chỉ cần ba chúng ta phối hợp với nhau chắc chắn sẽ đấu được một trận." Tia sáng rực rỡ trong mắt tên Ma tộc chợt tắt. Hắn nói thật to, đồng thời vòng tay về sau hông lấy ra một cái túi da.

Một cỗ ánh sáng bảy màu trà ra từ miệng túi đã vừa hé mở. Ở trước mặt tên Ma tộc bỗng chốc xuất hiện thêm ba bộ xương người trong suốt như ngọc. Trên tay mỗi con đều cầm một cái khiên bằng xương trắng như ngọc, một thang cốt chùy tỏa ra khí đen cuồn cuộn. Tất cả đều xếp thành một hàng đứng chắn phía trước.

Tất cả những bộ xương này đều tỏa ra cỗ khí tức kinh người, xem ra bọn chúng đã đạt đến tu vi Hợp Thể Trung Kỳ.

"Con Hoàng Kim Cự Giải này gặp vấn đề gì sao? Người không nhìn nhầm chứ?" Cô ả xinh xắn tỏ ra ngạc nhiên hỏi.

"Minh đạo hữu tu luyện Bảo Luân Pháp Mục nên chắc không nhìn nhầm đâu. Hơn nữa bây giờ con cua này cũng không để cho chúng ta đi, so với việc bị nó đánh chết thì thà hợp sức đấu với nó một trận còn hơn." Hai mắt của gã mặc giáp vàng ánh lên. Hắn

siết chặt cán búa to tướng ở trong tay, toàn thân cũng tỏa ra một cỗ sát khí.

"Ta có nghe đồn đại rằng có một tên Nhân tộc bắt cóc Hoàng Kim Thánh Giải, thật không ngờ lại gặp phải nó ở đây. Nếu đúng là nó đã theo tu sĩ Nhân tộc, vạy tiểu muội sẽ trợ giúp hai vị đánh với nó một trận!" Cô ả mảnh khảnh hạ quyết tâm rồi nói.

"Tốt lắm, kể cả khi chúng ta không phải đối thủ của nó, nhưng muốn níu chân nó đợi hai vị kia quay lại thì không có vấn đề gì. Đợi hai người kia đánh chết tên nhóc Nhân tộc rồi quay lại đây, khi đó năm người chúng ta sẽ dễ dàng giải quyết cái khôi lỗi ngụy tiên đang gặp trục trặc này." Tên ba mắt nói chắc chắn như đinh đóng cột.

"Ừ, mong là thế đi!" Ả mảnh khảnh cười gượng gạo.

Không ngờ ở nơi này bọn họ còn gặp phải kẻ địch mạnh đến mức này, thật là không biết nói sao cho phải.

Trong trí nhớ của cô ả xinh xắn này, tu sĩ đã bắt cóc Hoàng Kim Thánh Giải cũng có chút thực lực. Nhưng lúc này là khoảng thời gian ả phải đang đi công tác, các loại tin tức từ Thánh Giới truyền đến vổ cung mơ hồ, hơn nữa còn có chút khuếch đại sai sự thật làm cho nàng không dám tin tưởng nhiều.

"Thôi, nếu đã quyết định đánh một trận thì nói thêm làm gì nữa, tất cả cùng ra tay đi." Gã mặc giáp vàng cười vang, đột nhiên hắn há mồm phun ra một ngụm máu.

Ngụm máu đón gió hóa thành một mảng mây máu. *"Phốc vèo,"* đám mây máu lại nhập thẳng vào trong lưỡi búa.

Gã mặc giáp vàng lẩm nhẩm pháp quyết. Cầy búa lớn phát ra một nổ vang rền, toàn thân nó tỏa ra hào chói lọi rồi biến thành màu đỏ tươi. Ga cầm cây búa ném mạnh lên cao.

Cây búa lóe thành một đường cầu vồng rồi nhập thẳng vào trong không trung, không còn thấy đâu nữa.

Ngay sau đó, trên trời cao nổi lên từng tràng sấm ầm ù. Một đám mây đen không biết từ đâu mau chóng kéo đến, ngưng kết lại với nhau. Chẳng mấy chốc chúng đem bầu trời nhuộm thành một mảng tối đen như đáy nồi.

Một đạo chớp màu bạc ngoằn nghèo như con rắn leo lên. Trong đám mấy đen có thể nhìn thấy lờ mờ một lưỡi búa dài đến trăm trượng, bề mặt nó lượn lờ ma khí, uy áp từ nó tỏa ra mạnh mẽ đến kinh người.

Thấy vậy, trong nháy mắt sau tên Ma tộc ba mắt cùng với cô ả mảnh khảnh đều đồng loạt ra tay.

Chợt thấy ba bộ xương khô trước mặt tên ba mắt hơi mờ đi, sau đó chúng lại đứng thành hình tam giác xuất hiện bên cạnh Hoàng Kim Cự Giải. Con nào con nấy đều cầm khiên che kín trước ngực, tay còn lại không chút do dự giơ cái chùy làm bằng xương lên cao.

Trong phút chốc, trên cây cốt chùy nổi lên âm thanh thê thiết, khí đen tuôn ra cuồn cuộn. Đam khí lại tách ra hóa thành hơn mười cái xúc tua, sau đó hung hăng trườn về phía con cua.

Ma cô ả yêu kiều bỗng nhiên há miệng nhả ra một vật thể giống như cái hồ lô mà bạc lóng lánh. Ả phất tay điểm vào cái hồ lô khiến nó phun ra một quầng sáng màu hồng. Sau khi ngưng tụ lại, quầng sáng lại biến ảo thành một đàn quạ màu hồng.

Cái mỏ vừa màu nửa vàng nửa bạc, nhìn rất kỳ quái.

Cô ả xinh xắn huýt một tiếng, đàn quạ liền nháo nhác bay đi.

Con cua lớn trông thấy cảnh này, nó liền nhấc hai cái càng vàng óng lên cao. Ngay lập tức, tiếng sấm chớp vang lên, trên cơ thể nó tuôn ra vô số tia chớp màu bạc, rồi hóa thành một tấm lưới điện khổng lồ bao bọc lấy toàn thân.

Cùng lúc đó, trên đầu hai chiếc càng là hai của cầu điện lớn như cả căn phòng đang ngưng tụ thành. Nó không ngừng phát ra những tiếng nổ kinh người.

Giải Đạo Nhân bắt đầu triển khai trận đấu với ba tên Ma tộc.

Ở giữa hai quả núi cách đó hơn vạn dặm, Hàn Lập đang mỉm cười đứng lơ lửng trên cao. Sau lưng hắn là pháp tướng ba đầu sáu tay vàng rực như đã được cô đọng thành thật thể. Dưới chân hắn còn có thêm bảy mươi hai thanh kiếm nhỏ màu xanh bay lượn không ngừng. Quanh chúng lại mơ hồ biến ảo thành tầng tầng lớp lớp những đóa hoa sen màu xanh, đang dập dềnh trôi nổi.

Mà trong không trung đối diện hắn là lão già mặc áo bào cùng với ả có đôi cánh sau lưng. Họ đang sợ sệt nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, bộ dáng giống như gặp phải kẻ địch kinh khủng vậy.

------oOo------

Chương 2166: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (10)

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ngươi đúng là không phải loại tu sĩ Hợp Thể Kỳ bình thường, mới vậy mà đã đem hai người bọn ta truyền tống đến đây. Mặc du loại thần thông về pháp trận này chỉ là loại cơ bản nhất, nhưng cũng đã cực kỳ hiếm thấy! Mà ngươi đưa hai người bọn ta đến đây chẳng nhẽ vì muốn lấy một địch hai sao?" Hai mắt của lão già mặc áo bào nhìn chầm chầm pháp tướng phía sau lưng của Hàn Lập tỏ vẻ rất đề phòng.

"Các ngươi không phải là bản thể, lấy một địch hai có gì mà không được cơ chứ?" Hàn Lập cười cười trả lời bâng quơ.

"Nói thì có thể nhưng làm được hay không lại rất khác. Các hạ cứ đem mạng của mình để lại cho lão phu đi." Lão ta nghe vậy liền hóa giận mà cười ầm lên. Lão giơ một táy bấm niệm thần chú, hao quang màu đỏ như máu phía sau lưng phóng vút lên, thoáng chốc lại biến thành ảo ảnh một con côn trùng đỏ rực, lớn đến vài chục trượng.

Toàn thân ảo ảnh của con trùng có màu đỏ tươi, thoạt nhìn nó rất mập mạp giống như một con tằm lớn. Chỉ khác là trên đầu bất ngờ lại có thêm hai cái răng nanh thò ra từ cái miệng khổng lồ, vô cùng dữ tợn.

"Phanh.'"

Con trùng vừa hiện ra đã há to cái mồm phun ra một đạo hào quang đỏ như máu.

Mà hào quang màu đỏ vừa ra khỏi cái miệng lớn liền mau chóng tách ra, hóa thành vô số sợi tơ máu đỏ rực nhắm thẳng về phía Hàn Lập.

"Đến hay lắm!"

Hàn Lập cũng thôi vẻ cười cợt trên mặt. Miệng hắn khẽ quát, sáu cánh tay của pháp tướng lại nhoáng lên.

Ngay lập tức có những tiếng xé gió vang lên mãnh liệt. Vố số bóng quyền màu vàng bất ngờ hiện ra ngay trước mặt, rồi hóa thành một đoàn hào quang vàng rực lao tới.

"Ầm ầm ầm..." Hàng loạt tiếng nổ liên miên không đứt.

Từng nắm quyển vừa chạm vào nhưng sợi tớ liền nổ thành một vầng hào quang rực rỡ, tỏa ra từng đợt sóng khí mãnh liệt đem các sợ tơ chặn hết lại ở phía trước.

Lão già mặc áo bào thấy vậy bèn *"hừ"* lạnh, hai tay lão mau chóng bấm niệm thần chú rồi điểm vào những sợi tơ máu.

Một chuyện không thể tin nổi hiện ra!

Vô số sợi tơ rậm rạp trở nên vặn vẹo. Chúng run lên từng đợt rồi chìm nghỉm vào trong không gian, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Ngay sau đó, không gian ở trước người Hàn Lập bỗng trở nên nhộn nhạo. Vô số sợi tơ đỏ như máu bất ngờ hiện ra rồi vèo vèo lao tới, chúng đày đặc, kín mít như mưa ập thẳng về phía Hàn Lập.

Sắc mặt của Hàn Lập hơi đổi, hai chân chưa động mà thân hình của hắn đã thụt lùi về sau đến mấy trượng. Lưỡi kiếm màu xanh chợt phóng lớn, từng đóa từng đóa hoa sen biến ảo thành tầng tầng lớp lớp hào quang xanh mướt mát chắn phía trước người.

Những sợi tơ máu vừa chạm vào màng kiếm màu xanh, hào quang lóe lên, ngay lập tức chúng bị chém nát thành vô số mảnh.

Nhiều sợi tơ màu máu như vậy nhưng không có sợi nào xuyên thủng được tầng sáng, tất cả đều bị chém nát vụn thành một làn sương đỏ tán loạn ra bốn phía.

Mùi máu tươi ngập ngụa khắp nửa bầu trời!

Nhưng còn kỳ lạ hơn là lão già phía xa thấy đòn tấn công của mình không có hiệu quả, chẳng những hắn không tỏ vẻ thất vọng mà còn nhếch miệng cười bí hiểm.

Hàn Lập cũng nhận ra điều gì đó không đúng lắm. Hắn *"a"* lên rồi liếc nhìn qua ả có cặp cánh sau lưng.

Tia sáng màu lam rực chói lên trên hai mắt của Hàn Lập, dường như hắn đã nhìn thấy điều gì đó. Hắn liền đem cỗ thần niệm khổng lồ quét ra phía sau. Một tay cua hắn cũng vòng lại đánh tới một quyền nhanh như chớp, nắm đấm bay đi phát ra tiếng nổ chói tai.

"Ầm"

Nắm quyền tỏa ra hào quang vàng chói lọi giống như nó được đúc bằng vàng khối vậy. Mà trong tiếng gió rít còn có thể nghe thấy loáng thoang tiếng sấm chớp vang lên.

Trong không trung nơi có nắm quyền đánh tới bất ngờ hiện ra dao động: Một bong người trong suốt thướt tha có hai cánh bất ngờ hiện ra.

Nắm đấm màu vàng không chút lưu sức táng thẳng đến bóng người này.

Nhìn lại có cảm giác như bóng người kì quái này đang đâm sầm vào nắm quyền.

Thấy vậy khuôn mặt mờ mờ của bóng người hơi tỏ vẻ ngạc nhiên. Thân hình liền khẽ uốn éo rồi trở nên mờ nhạt.

Một trận gió rít lên, nắm đấm màu vàng đâm vào bóng người trong suốt rồi lướt qua như đánh vào không khí, không chạm vào bất cứ thứ gì vậy.

Mà bóng người mờ ảo kia lúc này mới lóe lên rồi tan ra như bọt biển. *"Biến mất."'*

Hàn Lập cảm thấy kỳ quái liền quay đầu lại, ánh mắt nhìn về một chỗ gần đó, hai hàng lông mày khẽ níu lại rồi thì thào một tiếng.

Lúc này trong không trung chỗ hắn đang nhìn lại bỗng hơi dao động. Một bóng người mang cánh bỗng chốc bất ngờ hiện ra, rồi dùng ánh mắt lạnh như băng cùng nhìn về phía Hàn Lập.

Đúng là cô ả Ma tộc có hai cánh kia.

Mà rõ ràng bên cạnh lão già Ma tộc cũng có một ả mang cánh đang lơ lửng ở chỗ cũ.

Cho dù là vẻ mặt hay vốc dáng cũng đều giống hệt nhau.

"Đây là lần đầu tiên Hàn mỗ thấy có người chỉ với tu vi Hợp Thể mà đem ảo thuật tu luyện tới trình độ này. Nếu ta không có linh mục hay thần niệm cực kì mạnh mẽ thì e là vẫn tưởng rằng ngươi chưa hề ra tay." Hàn Lập nói với giọng lạnh nhạt. Trong nháy mắt hắt phất tay về thân người mang cánh đang đứng bên cạnh lão già.

Một tiếng sấm vang lên!

"Phốc." Một tia chớp màu vàng từ đầu ngón tay bắn ra. Nó hơi chớp động rồi lướt tới bổ xuống ả Ma tộc có cánh.

Thân hình thiếu nữ có hai cánh đang đứng bên cạnh lão già Ma tộc lập tức vỡ vụn ra rồi hóa thành những điểm sáng tán loạn khắp nơi. Thì ra đây chỉ là một cái ảo ảnh thôi.

Lão già mặc áo bào cùng ả có cánh thấy vậy đều trở nên ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó ả Ma tộc nói với giọng vô cùng lạnh lẽo:

"Cho dù ngươi có thể tránh nổi một đòn nhưng lần sau còn được sao?"

"Sao nào, đạo hữu định tiếp tục dùng cách này ư? Ngươi nghĩ nó vẫn hữu dụng sao?" Hàn Lập hơi nao nao, sau đó Hàn Lập tức khinh khỉnh cười.

"Đúng là sẽ dùng cách cũ. Tiếp chiêu cho tốt đi!"

Vẻ ác độc hiện lên trên khuôn mặt ả Ma tộc, cặp cánh sau lưng phe phẩy, thân hình lại mờ đi không thấy đâu nữa.

Mà ngay sau đó ở hai bên sườn của Hàn Lập bỗng dấy lên một tia dao động. Thân hình ả Ma tộc hiện ra, hai tay ả liền hóa thành hai trảo sắc nhọn tối đen như mực ập đến.

Hàn Lập thấy vậy liền không chút lưỡng lự phất tay áo. Một lưỡi kiếm xanh mướt bổ ra, hào quang chợt lóe, bóng người của ả có cảnh bị chém làm hai đoạn. Nhưng khi hai đoạn thi thể còn chưa rơi xuống mà đã tán loạn đi, hóa ra đây cũng chỉ là một cái bóng mà thôi.

Đúng lúc này, ở phía bên kia lại dấy lên dao động. Ả Ma tộc có cánh lại hiện ra một cách rất kỳ quái. Hai móng vuốt ập đến hóa thành vô số trảo nhọn xé gió ập tới Hàn Lập.

Vẻ mặt Hàn Lập lạnh như băng quay lại, hắn há miệng.

Một tiếng sấm vang rền. Một tia chớp vàng vụt bay tới đánh vào người ả có cánh, nhưng bất ngờ là tia chớp lại xuyên thủng qua, thì ra đây cũng không phải là bản thể của ả.

Mà lúc này trên đầu Hàn Lập lại có một bóng người lóe lên, cô ả lại một lần nữa hiện lên. Hai cánh của ả rung mạnh bắn xuống vố số đốm sáng màu đen.

Cứ liên tục như vậy, cô ả có cánh dùng một phương pháp di chuyển quỷ quái không sao hình dung được. Ả cứ xuất hiện lúc ở gần, lúc ở xa xung quanh Hàn Lập rồi dùng các loại công kích như vũ bão đánh đến. Nhưng bản thân ả lại giống như bóng ma, căn bản không hề chịu chút tổn thương nào.

"Hay lắm, cứ đánh một đòn rồi lại biến mất, chỉ để lại ảo ảnh làm

kẻ địch bị rối loạn. Phương thức này khá thú vị nhưng cũng chỉ là đem ảo thuật vận dụng đến mức nửa thật nửa giả đê đấu điếm người khác. Có điều đối với ta không hề có tác dụng rồi." Tia sáng màu lam trong hai mắt Hàn Lập liên tục chớp động, hắn cảm thấy hứng thú thốt lên. Pháp tướng Phạm Thánh sau lưng cũng khẽ nhoáng, trong mỗi cánh tay bất ngờ xuất hiện thêm một thanh kiếm thật lớn rồi hướng ra bốn phương tám hướng mà chém điên cuồng.

Ả Ma tộc thấy cảnh này lại xem như không có gì. Thân hình ả vẫn lập lòe xung quanh Hàn Lập, hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn lúc trước rất nhiều, công kích cũng càng lúc càng mãnh liệt. Giống như có đến tám người đồng loạt tấn công Hàn Lập vậy.

Hàn Lập vẫn vững vàng, đợi cho đợt tấn công thứ ba qua đi, tốc độ tấn công của đối phương cũng hơi chậm lại. Hắn cười lạnh lùng, bàn tay khẽ phất, hào quang màu đen chợt lóe, một tòa núi nhỏ màu đen liền theo đó hiện ra.

Nhưng hắn cũng chưa kịp vận dụng ngọn núi. Trên thân hắn bỗng chốc vang lên vô số âm thanh đì đùng. Từng đạo sấm chớp hình lưỡi liềm hiện ra, hóa thành một tấm áo bằng điện màu vàng bao bọc khắp nơi.

Mà đúng lúc này, khắp nơi xung quanh đó tràn ngập những gợn sương máu. Bỗng chốc chúng ngưng tụ lại thành những sợi tơ máu, rồi linh hoạt như những con rắn ập đến Hàn Lập.

Nếu không phát hiện sớm, chỉ sợ Hàn Lập đã bị những sợi tơ máu này đánh lén thành công.

Lúc này hắn vận pháp lực trong cơ thể. Lập tức bên ngoài cơ thể hiện lên một tấm áo bằng điện mạnh mẽ ngăn lại những tơ máu này.

"Xèo xèo." Tấm áo bằng điện chớp nháy liên tục. Những sợ tơ máu màu đỏ nhập vào trong đó liền phát ra những âm thanh trầm thấp rồi vỡ tan ra.

Một đoàn sương máu hiện lên rồi bao kín lấy thân hình của Hàn

Lập.

Đám sương quay cuồng vài lượt rồi trở nên kín kẽ vô cùng. Bên trong còn có thể thấy mơ ho những ký hiệu mà đỏ đang chớp nháy.

Lão già đang đứng phía xa thấy màn này liền thôi vận pháp quyết. Lão ta mừng rỡ hét lớn:

"Linh tiên tử, lúc này sao không thi triển thần thông kia đi, muốn đợi đến khi nào nữa?"

"Hừ, không cần ngươi nhắc ta cũng làm như vậy."

Một tiếng trả lời lạnh lẽo vang lên. Bên cạnh đám sương máu bỗng cùng lúc hiện ra bảy người mang cánh có dáng vẻ giống hệt nhau.

Không biết bảy bóng người này là ả Ma tộc thật hay giả nhưng chúng vừa hiện ra đã chà xát hai tay. Một cán cờ đỏ rực hiện ra, chúng đồng thời cầm cán cờ ném vào màn sương máu.

Bảy lá cờ này mỗi lá đều không dài quá một trượng nhưng bên trong chung đều được khắc rõ đồ án của loại ma trận nào đó. Sau khi được ném ra chúng liền hóa thành bảy khối quang cầu màu đỏ, xoay tít trong không trung.

Mà bảy ả Ma tộc lúc này đang lẩm nhẩm thần chú trong miệng, mười ngón tay liên tục bấm những đạo pháp quyết lên không trung.

Ngay sau đó, hàng loạt âm thanh *"oanh oanh"* trầm thấp vang lên.

Những tấm cờ trong màn sương máu lập tức biến mất. Bảy tòa pháp trận bằng ánh sáng màu máu hiện lên rồi lơ lửng trong màn sương.

Mà giữa những pháp trận lại như ẩn như hiện có thêm ngọn lửa đỏ rực đang không ngừng chớp động.

------oOo------

Chương 2167: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (11)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bảy ả thiếu nữ sau lưng có hai cánh đồng loạt quát lớn, các tòa pháp trận liền phun ra những dòng dung nham đậm đặc như chất lỏng.

Dòng nào dòng nấy chảy ra cuồn cuộn không ngừng, thoáng chốc đã tràn ngập cả màn sương máu. Theo đó ngọn lửa bùng lên, ca bầu trời xung quanh đều bị bao phủ trong biển lửa.

Nhưng kì quái hơn là xung quanh biển lửa đang cháy rừng rực hoàn toàn không có chút cảm giác oi bức nào, ngược lại còn thấy từng gợn khí lạnh đang tràn ra nhè nhẹ từ trong đó.

Lúc này bảy tòa pháp trận mau chóng phóng lớn lên rồi hợp lại với nhau làm một, biến thành một ký hiệu giống như chữ *"phong"* thật lớn. Nó đang rơi xuống biển lửa bên dưới.

Chữ phong chìm vào biển lửa trong nháy mắt. *"Oanh"*, nó lại vỡ vụn ra rồi hóa thành vô số điểm sáng nhập vào trong đó.

Tiếp theo là vô số đốm sáng lại tuôn ra từ trong biển lửa. Chúng hơi ngừng lại rồi bất ngờ biến ảo thành một tầng hào quang nửa đen nửa đỏ, đem cả biển lửa bao bọc chặt chẽ.

Mặt ngoài của tầng hào quang có vô số ký hiệu như những đốm sáng bay qua bay lại. Những ký hiệu này lúc chợt lớn, lúc chợt bé đi. Thoạt nhìn làm cho người ta cảm thấy thần bí vô cùng.

Lão già mặc áo bào thấy vậy liền tỏ ra vui mừng gấp bội. Lão thốt lên *"tốt quá"* rồi nhoáng cái đã xuất hiện bên cạnh biển lửa đang cháy rừng rực.

Lão há mồm phun ra một chùm hào quang màu trắng. Khi tia sáng tắt đi, trong tay hắn lại có thêm một chiếc bình bằng ngọc lớn tầm một thước.

Lão ta không nói hai lời, bàn tay nâng cao bình ngọc lên, trong miệng lẩm nhẩm thần chú.

Lập tức có một ngọn lửa trắng nóng rực cuồn cuộn tuôn ra rồi hóa thành ba con hỏa giao. Quầng sáng phía dưới không ngăn trở chút nào, ba con giao trắng nhanh chóng xuyên qua rồi nhập thẳng vào trong biển lửa.

Trong phút chốc, cả ba con hỏa giao màu trắng đều như cá gặp nước, con nào con nấy tỏ ra hưng phấn rồi phun ra một ngọn lửa trắng, cháy bùng lên giữa biển lửa.

Lúc này cả bảy ả Ma tộc có cánh và lão già cùng nhau khoanh, chân ngồi xuống. Tất cả đang nhắm mắt tập trung lẩm nhẩm pháp quyết.

Biển lửa dưới sự thôi thúc của pháp quyết liền dấy lên từng cơn sống cuồn cuộn. Nơi ngọn sóng đi qua liền tạo thành những trận nổ nhỏ lộp bộp tung ra vô số tia lửa. Ba con hỏa giao vẫn lấp ló trong đó, chúng đang hì hụp bơi lặn trong màn lửa nóng bỏng.

Nếu chẳng may có tu sĩ bình thường nào đó rớt vào đây, chỉ cần trong chốc lát sẽ bị thiêu đốt thành tro bụi, mãi mãi không bao giờ có cơ hội đầu thai.

Nhưng chỉ một lúc sau trong biển lửa lại truyền ra một giọng nói khinh khỉnh:

"Đây là thủ đoạn của các ngươi sao? Thật chẳng có gì hay ho."

Lão già mặc áo bào và bảy ả Ma tộc nghe thấy liền trở nên kinh hoảng. Cả bọn không khỏi trợn ngược cặp mắt nhìn tới.

Trong biển lữa bỗng vang lên một tiếng gáy thanh thót. Ánh sáng màu bạc lóe lên, một con chim lửa to đen mấy trượng phi ra, lao thẳng đến màn sáng ở trên cao.

Con chim lửa có bộ lông sáng rực, hai cánh trải đầy lửa bạc, thoạt nhìn cực kì xinh đẹp.

Sắc mặt của lão già mặc Ma tộc bỗng trầm xuống, trong miệng lại lẩm nhẩm khẩu quyết, đồng thời ngón tay lại hướng vào biển lửa điểm một cái.

Ba con hỏa giao trong biển lửa gầm lên một tiếng như rồng ngâm, sau đó hướng thẳng hỏa điểu lao tới.

Con chim lửa màu bạc xinh đẹp ngay lập tức nhận ra uy hiếp, hai cánh lớn rung lên, thân hình không lo xoay một vòng sau đó hướng cũng về phía ba con hỏa giao mà đánh.

Một tiếng kêu to bạo phát từ trong quầng sáng mà ra.

Con chim lửa màu bạc cùng ba con hỏa giao gặp nhau tại một chỗ khiến cho thỉnh thoảng từ trên cao lại rớt xuống một phiến vảy hay một cọng lông.

Vô cùng kịch liệt!

Chim lửa màu bạc lấy một đánh ba mà không yếu thế chút nào, ngược lại còn chiếm được thượng phong.

Đúng lúc này, trong biển lửa, sáu cột sáng lớn từ bên trong bùng phát ra, sau đó đánh lên trên quầng sáng nửa đen nửa đỏ.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên ngay khi kim quang tiếp xúc với bề mặt quầng sáng.

Quầng sáng chớp lên liên hồi, đám kí hiệu ở phía mặt ngoài lúc này hơn phân nửa đã bị sáu đạo kim quang đánh tan.

Bảy ả ma tộc có cánh đang ngồi xếp bằng, thần sắc không đổi, đồng thời há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Máu tươi phun ra theo gió, hóa thành bảy cỗ huyết vụ chui vào bên trong quầng sáng.

Quầng sáng vốn đang bị chấn động kịch liệt, không ngờ ổn định trở lại, đám kí hiệu lại một lần nữa xuất hiện trên bề mặt.

Trong biển lửa truyền ra một tiếng hừ lạnh!

"Xuy xuy" tiếng xé gió truyền tới, vô số kiếm quang màu xanh như bão tố điên cuồng trảm lên trên bề mặt quầng sáng hai màu.

Lần này, quầng sáng nửa đen nửa đỏ rung động liên tục không dừng, dưới đợt tấn công như vũ bão này nó trở nên vô cùng ảm đạm, giống như có thể vỡ ra bất cứ lúc nào.

Lão giả trên cao nhìn thấy tình hình này thì sắc mặt không khỏi trầm xuống, tay áo run lên, một chiếc vòng màu bạc bay ra, sau đó nó lập tức lớn lên thành một vòng sáng vô cùng lớn, từ từ hạ xuống.

Nó chưa hạ xuống hẳn mà không khí ở phía dưới giống như bị đè ép xuống khiến cho người khác có cảm giác vô cùng căng thẳng.

Quầng sáng vốn đang lung lay như sắp vỡ, vậy mà nhờ có uy lực áp chế của quang hoàn, nó lại dần dần ổn định trở lại.

"Tốt, ta muốn xem xem các ngươi liệu có thể giữ chân ta được bao lâu?

Thanh âm lạnh lẽo của Hàn Lập truyền ra. Trong nháy mắt, một tiếng gầm không giống của con người từ sâu bên tròng biển lửa truyền ra, mang theo một khí tức vô cùng khủng bố lại có phần xa lạ phóng thẳng lên cao.

Lão giả kia vừa cảm ứng được hơi thở này thì sắc mặt khẽ biến, nhưng còn chưa kịp thi triển thủ đoạn gì thì biển lửa phía dưới run lên, hỏa diễm cuồn cuộn như bị hạ xuống một phần, để lộ ra một nắm tay lớn màu vàng đầy lông lá.

Năm ngón tay đầy lông lá xòe ra, sau đó lập tức hóa thành vô số quyển ảnh màu vàng, rồi lại hội tụ vào một chỗ tạo thành một quyền ảnh vô cùng lớn, cuối cùng hung hăng nện vào quầng sáng *nửa đen nửa đỏ kia. Một âm thanh lớn theo đó vang lên.*

Ngay sau đó, một vòng màu vàng như mặt trời bạo phát trên bề mặt quầng sáng, hàng vạn kim quang lóe lên, lực đánh khủng bố từ đó lan tràn ra như nước lũ không thể khống chế.

Lúc này, cho dù bảy ả ma tộc được quang hoàn lớn ở trên cao hỗ trợ nhưng cũng không thể duy trì quầng sáng nửa đen nửa đỏ lâu hơn được nữa khiến nó lập tức vỡ tung ra.

ở phía dưới biển lửa, kim quang cũng theo chỗ bị xé rách mà lao ra, một bóng người toàn thân rực rỡ kim quang hiện ra giữa không trung, chuẩn bị một động tác giống như muốn phi độn rời đi.

"Trấn!"

Lão giả ma tộc ở trên cao thấy tình thế này sắc mặt càng trở nên khó coi, không do dự hét lên một tiếng, tay liên tục đánh ra pháp quyết hướng xuống phía dưới.

Quang hoàn lớn đột nhiên xoay tròn, hướng tới bóng người màu vàng như muốn trấn áp xuống.

Bóng người màu vàng rống to một tiếng, hai cánh tay lớn giơ lên, hai nắm tay hướng ve phía quang hoàn hung hăng đánh tới.

"Oanh" "oanh"*, hai tiếng nổ lớn vang lên!*

Hai cơn gió lốc theo hai quyền này phóng lên cao, chống lại quang hoàn đang dần dần hạ xuống khiến cho nó không thể xuống thấp hơn được nữa.

Nhờ một chút trì hoãn này, bóng người màu vàng chợt lóe trong hư không rồi biến mất.

Lão giả trên cao đang thúc dục quang hoàn thấy cảnh này thì trong lòng cả kinh, không cần suy nghĩ nhiều, một ngón tay hướng bình ngọc màu trắng vẫn đang trôi nổi trên đỉnh đầu điểm một cái.

"Phốc xuy" *một tiếng, miệng bình lập tức bị đảo ngược, từ trong* *bình phun ra một cỗ hỏa diễm màu trắng, sau đó nháy mắt biến thành một tầng hỏa mạc bao bọc lấy toàn thân.*

Lão giả bấm tay niệm thần chú, sau lưng đột ngột xuất hiện một hơi thở đáng sợ, một đám huyết sắc trùng ảnh hiện ra.

"Hừ, phản ứng cũng thật nhanh."

Không trung dao động một chút, một bóng người màu vàng hiện ra, là một cự viên lông vàng cao mấy trượng, hừ lạnh một tiếng.

Vừa xuất đầu lộ diện, cánh tay của cự viên chợt lớn lên rồi hướng lão giả hung hăng chụp xuống, tay kia thì chụp vào trong hư không, sau đó một cự kiếm màu vàng hiện ra, lập tức bổ xuống.

Toàn bộ động tác của cự viên diễn ra nhanh như chớp.

Lão giả ma tộc biến sắc, trong tay liên tục đánh pháp quyết, đám trùng ảnh phía sau lưng cũng hướng một trảo đang chụp xuống kia đánh lại.

Mà cái bình ngọc màu trắng thì quay tròn, hóa thành một đoàn bạch quang nghênh đón kiếm quang màu vàng.

Hàn Lập trong lòng cười lạnh, từ bàn tay màu vàng bỗng nhiên phát ra một tiếng vang, sau đó vô số hồ quàng màu vàng tư đó tuôn ra, đồng thời bàn tay lại lớn thêm mấy lần.

"Phanh!" "Ông!", hai loại âm thanh khác nhau đồng thời truyền đến.

Đám trùng ảnh bị bàn tay được hồ quang bao bọc một chưởng đánh tan, còn ở bên kia, bình ngọc không biết được luyện chế từ loại tài liệu gì mà khi kiếm quang màu vàng chém tới, bạch quang lóe lên đón đỡ, cũng không bị sứt mẻ một chút nào.

Lão giả mặc trường bào vội hít vào một ngụm khí lạnh, tay vung lên, hỏa mạc ở bốn phía tụ lại một chỗ tạo thành một hỏa giao, sau đó hỏa giao hướng bàn tay lớn hung hăng đánh tới.

Lại một tiếng vù vù.

Bàn tay màu vàng chụp xuống lập tức bóp vỡ đầu hỏa giao, nhưng đám bạch diễm đó lại biến thành vô số hỏa xà, quấn chặt lấy bàn tay.

Kim hồ hiện lên trên bàn tay cũng chấn tan một đám hỏa xà, nhưng một đám khác lại khiến cho bàn tay không thể hạ xuống được nữa.

Nhưng lúc này, Hàn Lập biến thành cự viên màu vàng lại cười một cách quỷ dị.

Đúng lúc ấy, từ hai bên sườn lão giả chợt dao động một chút, một bóng xanh và một kim ảnh ba đầu sáu tay đột ngột xuất hiện.

Hai người, một người đột nhiên xuất hiện này hé miệng phun ra ti võng màu xanh trùm xuống, một người thì không nói không rằng, sáu cánh tay vừa chuyển, đám ký hiệu màu vàng chớp động, một quang cầu lớn hướng sau lưng lão giả đánh tới.

Thần thông của lão giả này không thấp, hiển nhiên phát hiện ra hai nhân ảnh hiện ra này, nhưng giờ phút này, phân nửa pháp lực của lão đều đang tập trung công kích trên không trung, muốn triệu hồi lại cũng không thể kịp nữa. Trong lòng lão chợt lạnh, đầu vai lay động, bạch quang lóe lên, hai bạch cốt phi xoa từ đầu vai phóng ra, hướng nơi yếu hại của hai nhân ảnh mà tới, đồng thời linh quang hộ thể ngưng tụ lại, quang mang đại thịnh, so với lúc trước còn dày đặc hơn rất nhiều.

Cả thân ảnh màu lục và thân ảnh ba đầu sáu tay dưới sự công kích của bạch cốt phi xoa đều không có một chút ý tứ né tránh nào.

------oOo------

Chương 2168: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (12)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đúng lúc này, sáu khối quang cầu màu vàng lóe lên đánh vào màn sáng hộ thể của lão già Ma tộc.

"Ầm ầm âm," sáu khối quang cầu cùng lúc nổ tung hóa thành sáu cơn sóng vàng rực cuốn thân hình lão ta vào đó.

Vòng sáng hộ thể của lão Ma tộc này không thua kém gì so với pháp bảo cao cấp thế nhưng chẳng mấy chốc đã bị đánh cho vỡ vụn. Trong lòng vô cùng sợ hãi, lao tự cắn đứt đầu lưỡi rồi phun ra phía sau một ngụm máu tươi.

Trong phút chốc, một chiếc khiên máu được ngưng tụ ngay sau lưng lão già mặc áo bào.

Làn hào quang màu vàng ập lên bề mặt tấm khiên, nhưng chỉ một lát sau, có đến hơn nửa số hào quang xuyên thủng qua rồi đánh lên thân hình của lão.

Lão già mặc áo bào liền cảm thấy sau lưng mình có một có lực khủng khiếp đang đánh tới. Lão không thể nào ổn định được thân hình, cả người chúi về phía trước vài bước. Cổ họng ngọt lịm, lão nhịn không được đành phun ra một ngụm máu tươi, thần thức cũng trở nên hoảng hốt.

Đúng lúc này con vượn khổng lồ đang đứng trên cao khẽ bước đến. Thân hình của nó chỉ hơi mờ đi đã hiện ra ngay trước mặt của lão già Ma tộc rồi đưa bàn tay phủ đầy lông lá mau vàng chụp tới.

Lão già Ma tộc hoảng sợ muốn thi triển pháp thuật tránh, đi, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Năm ngón tay màu vàng lướt tới, xuyên qua ngực của lão ta, đem luôn trái tim trong lồng ngực mạnh mẽ móc ra ngoài.

Ngọn lửa màu bạc trên cánh tay bùng lên, thoáng chốc ngọn lửa cháy cuồn cuộn đã đem lão ta cùng với quả tim đốt cháy thanh tro. Ngày cả nguyên anh cũng không trốn thoát được.

Toàn bộ quá trình giết chóc chỉ diễn ra trong nháy mắt!

Bảy ả Ma tộc bên dưới mới kịp phản ứng đã thấy lão già đồng bạn bị giết chết, vẻ mặt của cả bọn đều hiện lên vẻ sợ hãi cùng cực.

Cả bảy tên không hẹn mà cùng quát lớn, hai cánh sau lưng khẽ vỗ, bọn chúng liền hóa thành bảy đạo hào quang nhắm các hướng khác nhau bay đi. Xem ra cả bọn đã bị hù đạo đen nỗi chưa đánh đã vội vàng bỏ chạy.

"Còn muốn chạy sao? Chỉ với Phân Thân Thuật mà cũng đòi qua mắt ta sao?" Con vượn khổng lồ do Hàn Lập biến thành cười khinh miệt. Cặp mắt của nó bỗng lóe lên hào quang màu lam rồi nhìn lướt qua bảy bóng người đang bay kia. Bỗng nhiên sau lưng nó vang lên một tiếng sấm, một đôi cánh trong suốt hiện ra. Cặp canh khẽ vỗ một cái làm bắn ra vô số khối điện.

Sấm sét nổ vang, vô số khối lôi điện vỡ tung thành những sợi điện màu trắng bạc nhập nhằng. Thân hình con cự viên liền mờ đi rồi hóa thành một sợi tơ nữa trắng nữa xanh bắn vút đi. Chỉ mới hơi chớp động, sợi tơ đã lướt qua khoảng cách mấy trăm trượng rồi bất ngờ xuất hiện phía trên đầu của một ả Ma tộc có cánh.

Màn hào quang tắt đi, thân hình của con vượn lại hiện ra.

Ả Ma tộc phía dưới thấy vậy liền trở nên hoảng hốt. Hào quang quanh thân sáng rực lên, ả muốn vận dụng hết mọi sức lực để bay đi, nhưng đã quá muộn rối.

Con vượn khổng lồ gầm lên, hào quang quanh thân nó tỏa ra sáng rực. Thân hình nó mau chóng lớn lên, chẳng mấy chốc đã biến thành một con cự viên cao đến trăm trượng.

Hai nắm đấm khổng lồ của nó giống như hai vệt sao băng màu vàng hung hăng táng xuống.

Nắm đấm còn chưa xuống tới nơi mà uy lực vô hình của nó truyền tới làm không khí trong bán kính cả đặm như bị ép chặt lại. Hào quang của ả Ma tộc có cánh vừa kịp lóe lên sáng chói, thế nhưng tốc độ bay của ả lại cực kì chậm chạp.

Sắc mặt của ả trở nên nhợt nhạt, trong miệng cũng gầm lên, sáu ả khác đang bay về các hướng khác nhau liền tan loạn rồi biến mất.

Khí tức của ả dưới uy thế tấn công của cự viên bỗng chốc tăng mạnh lên gấp bội. Đồng thời hai tay bắn ra hai khối cầu màu đen to như nắm tay về phía hai vầng mặt trời đang lao xuống. Hai cánh sau lưng cũng rung lên, vô số lông vũ rơi ra hóa thành những đốm sáng màu đen rậm rạp như mưa.

Sau một tiếng rít xé gió bỗng vang lên hai tiếng nổ *"oanh oanh"* long trời lở đất.

Hai khối cầu màu đen vừa tiếp xúc với nắm tay đã nổ tung ra thành hai vầng mặt trời. Lửa đen cháy lên điên cuồng đem cả một vòm trời rộng đến cả mẫu che kín mít.

Vô số mũi tên màu đen mau chóng lao vào bên trong ngọn lửa.

Sau vụ nổ, áp lực từ cỗ khí tức khủng bố hơi được buông lỏng, không khí ở bốn phía cũng như được giãn ra.

Cô ả có cánh tỏ vẻ mừng rỡ. Ả không nói tiếng nào, hào quang quanh thân lại sáng rực lên, hóa thành một vệt cầu vồng bắn đi.

Nhưng khi đoàn hào quang mới bay được vài chục trượng, bỗng nhiên trên bầu trời lại truyền đến một âm thanh giống như giấy bị xé rách.

Ánh sáng hai màu vàng và bạc lóe lên. Một nắm đấm khổng lồ màu vàng được bao bọc bởi một làn lửa bạc bất ngời kéo theo một trận gió lao ra từ trong biển lửa đen kịt.

"Không ổn"

Ả thiếu nữ mới thấy uy thế của nắm quyền vội hét một tiếng chói tai.

Ả ngửa cổ hướng phía trời cao phun ra một tấm khiên nhỏ màu xanh lục. Tấm khiên khẽ nhoáng đã hóa lớn đến mấy trượng che kín phía bên trên. Hai cánh sau lưng cũng cuộn lại ôm lấy phía trước, biến thành một bộ chiến giáp bảo vệ kín mít mỗi thớ da tấc thịt khắp thân thể.

"Oanh!"

Tấm khiên màu xanh lục vỡ vụn. Bị nắm đấm từ trên cao đập vào, ả thiếu nữ liền hóa thành một vệt màu đen văng xuống dưới.

Sau một tiếng nổ mạnh, cánh rừng bên dưới bỗng nhiên xuất hiện thêm một cái hố hình người rộng đến cả trượng.

Ả Ma tộc có cánh bị đập văng xuống rồi khảm chặt vào mặt đất đá. Do ảnh hưởng của lực đấm nên kinh mạch đã bị đứt vỡ hết, hiện giờ thân thể của ả không cách nào nhúc nhích được.

Một trận gió lớn nổi lên trên không trung, biển lửa ngập trời liền bị quấn phăng mất.

Lúc này trên trời cao bỗng nhiên hiện ra một con vượn khổng lồ. Nhưng hình dạng của nó so với trước đó lại khác biệt rất lớn. Trên thân nó mọc lên những phiến vảy vàng nhạt, đỉnh đầu lại sinh ra một chiếc sừng, giữa trán còn có thêm một con mắt thứ ba tối đen trong suốt.

"Niết Bàn Biến Thân!"

Ả Ma tộc bị thân hình con cự viên trong không trung dọa cho sợ mất vía.

Nhưng con vượn khổng lồ lại cười dữ tợn. Năm ngón tay màu vàng của nó khẽ nhấn xuống.

Âm thanh đùng đùng vang lên!

Mặt đất rung chuyển kịch liệt. Tất cả mọi thứ trong phạm vi một dặm bỗng chốc bị biến thành tro bụi. Phía dưới giờ đây chỉ còn lại một dấu tay to lớn.

Cô ả có hai cánh lại vừa vặn nằm ngay chỗ trung tâm, tiếng kêu thảm thiết còn chưa kịp cất lên mà thân thể đã bị ép tan thành thịt vụn. Ngay cả nguyên anh cũng bị diệt chết trong nháy mắt.

Cự viên đang đứng trong không trung thấy vậy bèn thở dài. Hai tay nó bấm quyết, thân hình khổng lồ mau chóng thu nhỏ lại, thoáng chốc đã trở lại dáng vẻ bình thường vốn có.

Hàn Lập nhìn thoáng qua phía dưới, bỗng nhiên tay hắn khẽ phất lên bắn ra một đạo hào quang.

"Véo," một cái vòng trữ vật liền bắn ra từ đám đất bên dưới rồi hiện ra trong tay của Hàn Lập.

Cùng lúc đó, một đốm lửa màu bạc nhẹ nhàng hạ xuống. *"Xèo xèo,"* những mẩu thân thể nát vụn của ả Ma tộc bị ngọn lửa bao lấy rồi đốt thành một làn khói.

Mà đúng lúc này, một bóng người xanh biếc kéo theo tiếng xé gió đã xuất hiện bên cạnh Hàn Lập. Hắn đang cung kính dâng lên một vòng trữ vật cùng với một cái bình bằng ngọc trắng tinh.

Đúng là Linh Khu vừa đánh lén lão già Ma tộc khi nãy.

Mà người đang điều khiển linh khu lúc này chính là Khúc Nhi.

Còn về pháp tướng ba đầu sáu tay do Phạm Thánh Kim Thân của Hàn Lập biến thành đã được hắn triệu hồi về ngay lúc thi triển biến thân Niết Bàn.

Thần niệm của Hàn Lập vội vàng kiểm tra vòng trữ vật và bình ngọc sau đó hắn đem hai thứ này cất kỹ. Hào quang màu vàng nổi lên lại một lần nữa, hắn cuốn lấy Linh Khu đang ở bên cạnh rồi hóa thành một đường cầu vồng bay đi.

Khoảng cách hơn vạn dặm đối với thần thông khủng khiếp như Hàn Lập cũng chỉ là gần trong gang tấc.

Mà vào thời điểm của hai tên Ma tộc lần lượt ngã xuống, cùng lúc đó ở cách xa vạn dặm nơi mấy tên Ma tộc khác đang tranh đấu với Giải Đạo Nhân. Ả Ma tộc có thân hình yêu kiểu như nhận ra điều gì rồi kinh hãi thét lớn:

"Không ổn rồi! Ta đã mất đi liên hệ với hai người nhóm Xa huynh, chắc bọn họ đã xảy ra chuyện gì đó. Chúng ta đừng nên tranh đấu với con khôi lỗi Ngụy Tiên này nữa, mau đi thôi."

Vừa dứt lời ả đã đem những kiện bảo vật xung quanh thu hết lại. Đồng thời từ tay áo của ả bắn ra một đạo hào quang vàng rực. Sau khi xoay một vòng, nó liền hóa thành một cái bánh xe to đến cả trượng.

Chiếc bánh xe phát ra âm thành vù vù, nó tỏa hào quang vàng chói mắt bao lấy thân hình của thiếu nữ rồi bay về phía chân trời với tốc độ không thể tưởng nổi.

Vừa thấy lời nói cùng với hành động của ả thiếu nữ, gã Ma tộc mặc áo giáp vàng và tên ba mắt đều trở nên kinh hãi.

Một gã liền vận động ma công tạo thành hơn ngàn viên lôi cầu và hỏa cầu ồ ạt tấn công về phía con cua. Sau đó hắn lại hóa thành một vệt cầu vồng bắn đi theo một hướng khác.

Mà tên Ma tộc còn lại cũng thúc dục pháp quyết, hai lưỡi phi đao đang tấn công con cua mau vội tản ra. Tay áo hắn lại run lên quang ra một mũi kiếm xanh biếc, thân hình hắn khẽ trùng lại hợp làm một với lưỡi kiếm rồi cứ vậy bay đi.

"Nếu bên kia đã phân thắng bại rồi thì ba vị đạo hữu hãy yên lặng ở lại thêm một lát đi!" Miệng của con cua há lớn phóng ra vô số đạo sấm chớp đem các loại công kích hất văng đi. Đồng thời nó

còn nói với giọng lạnh lẽo không chút cảm tình.

Lời vừa nói xong, bỗng nhiên trên lưng nó hiện ra một cái đồ án pháp trận màu bạc. Nó xoay một vòng tròn rồi hóa thành một dải sáng bay vọt lên cao biến mất vào trong mây xanh.

Ngay sau đó, trong không trung bỗng nhiên kéo tới vô số gió lốc, mây đen dày đặc, một tòa pháp trận bằng sấm chớp bỗng chốc hiện ra ngay giữa nền trời. Một tiếng nổ vang lên, vô số lưỡi hái bằng chớp điện tuôn xuống tràn ngập khắp một vùng rộng đến cả mẫu.

Ba tên Ma tộc đang bỏ chạy thấy vậy đành dừng lại, bọn chúng liền vận dụng ma công và bảo vật để ngăn chặn sấm sét.

Trong màn sấm chớp dày đặc như mưa này, cho dù ba tên Ma tộc này có thần thông vượt xa đám tu sĩ Hợp Thể bình thường nhưng cũng chỉ có thể hoảng sợ mà liều mạng chống đỡ.

Trong lúc này, bọn chúng không cách nào dời đi được nửa bước.

Nhưng với thần thông đi ngược với lẽ trời này, với tình trạng của Giải Đạo Nhân hiện giờ thật không thể duy trì được lâu.

Vài nhịp thở trôi qua, âm thanh sấm sét trong không trung chợt tắt đi. Trận pháp bằng lôi điện trên cao cũng phình lên rồi vỡ vụn làm nhiều mảnh sau do biến mất giống như chưa bao giờ xuất hiện vậy.

------oOo------

Chương 2169: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (13)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Gần nửa canh giờ sau, trong không trung dấy lên một trận dao động ù ù. Ánh sáng màu xanh chợt lóe, một chiếc trận bàn xanh biếc hiện ra. Tiếp đó lại có một đạo pháp quyết nhập vào trong trận bàn.

Ngay sau đó, giọng nói vui mừng của Thảo Tật truyền tới:

"Hàn huynh, ngươi ở bên đó có ổn không? Ở bên này đã được ta chuẩn bị chu đáo, có thể kích phát cấm chế của đại trận rồi. Người hãy dẫn dụ mấy cái hóa thân của Thánh Tổ đó vào trong dải núi, ta sẽ đem cấm chế nhốt hết bọn chúng."

"Ở bên này ta không có việc gì. Về cấm chế thì không cần phải phiền toái như vậy, cứ để dành lại cho những tên địch phía sau đi." Một tay của Hàn Lập đang nâng cái trận rồi hời hợt trả lời. Tay còn lại đang vân vê một cây búa màu đen, hắn tỏ vẻ khá hứng thú ngắm nhìn cây búa.

Lưỡi búa này đúng là ma binh đã được tên to con mặc giáp vàng sử dụng ban nãy.

Mà xung quanh đó ngoài trừ Giải Đạo Nhân đang có vài vết thương trên cơ thể ra còn lại không có lấy một bóng người.

Nhưng hơn trăm dặm mặt đất phía dưới lại trở thành một mảng gồ ghề khúc khủy, không còn nguyên dáng vẻ ban đầu nữa.

Rõ ràng là nơi này vừa mới xảy ra một trận chiến vô cùng kịch liệt.

"Cái gì? Hàn huynh, ý của ngươi là…" Phải mất một lúc im lặng

trong trận bàn mới vang lên giọng nói của Thảo Tật đang pha chút kinh ngạc và vẻ không thể tin được.

"Mấy cái hóa thân của Thánh Tổ vừa nãy đã bị ta và Giải huynh giải quyết gọn ghẽ. Cấm chế mà đạo hữu đang nắm giữ cứ tạm để dành lại đã." Hàn Lập khẽ phất tay, lưỡi búa màu đen liền biến mất. Sau đó hắn khẽ cười rồi trả lời.

Trong trận chiến vừa rồi, hắn phối hợp với Giải Đạo Nhân dễ dàng đánh bại ba tên Ma tộc. Nhưng cả ba tên thấy địch không lại liền vội bỏ chạy, làm cho hắn phải cuống chân cuống tay một lúc mới đem cả ba diệt gọn.

"Thần thông của Hàn huynh và Giải huynh to lớn ngoài sự tưởng tượng của ta. Thật là không gì hay bằng, như vậy thì mắt trận số hai của chúng ta sẽ không gặp điều gì sơ sót!" Gã Mộc tộc to con nghe vậy liền mừng rơn. Giọng nói truyền ra từ trong trận bàn còn mang theo vài phần kính trọng.

Với thực lực của Hàn Lập vừa bày ra như vừa rồi, tất nhiên là không thể đem hắn đối đãi với những tên tu sĩ Hợp Thể Kỳ bình thường khác được. Vậy nên trong lời nói của gã Mộc tộc vừa rồi đã mang thêm vài nét kính sợ.

Hàn Lập khẽ mỉm cười, hắn đang muốn trả lời lại vài câu thông qua trận bàn. Nhưng đúng lúc này trên trời cao bỗng vang lên từng trận sấm liên miên, vô số vệt sáng màu trắng chợt lóe ra ở bốn phương tám hướng trong không trung. Tận cuối chân trời ở một hướng nào đó đang truyền đến từng đợt dao động, chỉ mới vài cái chớp mắt chúng đã thoáng lướt qua bên này.

Dường như cùng lúc đó, trong trận bàn truyền đến một âm thanh giật mình thảng thốt của gã Mộc tộc.

Vẻ tươi cười trên mặt của Hàn Lập liền ngưng lại. Ánh mắt của hắn chớp động một lúc rồi mời truyền âm vào trong trận bàn:

"Thảo đạo hữu, dị tượng vừa rồi nghĩa là mắt trận thứ nhất đã bị phá hủy phải không?"

"Hàn huynh đoán không sai, đúng là gốc thánh thụ dự bị ở mắt trận số một đã bị phá hủy. Điều này khẳng định là mấy tên Thánh Tổ bên phe Ma tộc đã đồng loạt tấn công vào các vị trí mắt trận." Giọng nói của Thảo Tật truyền đến có pha vẻ chua xót.

"Đây là sự việc đã được dự đoán trước. Nếu vậy chắc không lâu nữa sẽ có nhóm khách thứ hai đến thăm chúng ta." Hàn Lập cười lạnh rồi trả lời.

"Hàn huynh, ngươi và Giải huynh hãy về nghỉ ngơi một chút đi. Nếu đúng là sẽ có hóa thân của Thánh Tổ khác đến, e rằng sẽ phải phiền hai người mới có thể ngăn cản được. Lúc này mọi người khôi phục được phần pháp lực nào vẫn là tốt hơn phần nấy." Gã Mộc tộc to con trầm ngâm một lúc rồi truyền âm tới.

"Lời này cũng đúng, vậy ta và Giải đạo hữu sẽ về nghỉ ngơi một chút." Hai mắt của Hàn Lập lóe lên, hắn liền vui vẻ gật đầu.

Sau đó hắn không nói gì thêm, chỉ đem trận bàn thu lại rồi cùng với Giải Đạo Nhân bay vút lên trời.

Trong phút chốc, cả hai người liền hóa thành hai dải cầu vồng phóng vút về trung tâm của dãy núi.

Mà tại nơi bọn họ mới vừa rời đi, phía dưới mặt đất bỗng nhiên tỏa ra hào quang màu xanh sáng rực. Mặt đất vốn bị hư hại nặng nề bỗng chốc mọc lên những mầm non mơn mởn. Chỉ một lúc sau, phía dưới đã được bao phủ bởi vô số cây cối rậm rạp. Những bụi cây này đang lớn lên với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, một lần nữa chúng lại hóa thành những cây cổ thụ cao đến hàng trăm trượng, đem tất cả các dấu vết của trận chiến khi nãy che đậy hết thảy.

Gần nửa ngày sau, ở một nơi trong không trung cách dải núi nơi nhóm Hàn Lập đang ở khoảng vài dặm bỗng xuất hiện một tia dao động. *"Ầm ầm ầm..."* từng tiếng nổ chói tai vang lên. ở cuối chân trời bỗng lóe lên một sợi tơ màu đen đang lướt tới, vô số khí đen ngùn ngụt tuôn ra, nhắm thẳng hướng vào dải núi bên này mà lao đi.

Nếu nhìn kỹ có thể thấy như có như không một tòa cung điện to như ngọn núi đang ẩn nấp ở bên trong làn khí đen kịt.

Ở bề mặt trên đỉnh tòa cung điện có bảy tên Ma tộc cả nam lẫn nữ mặc trang phục khác nhau. Bọn chúng đứng ngang hàng với nhau, đang chăm chú thảo luận về điều gì đó.

Cả bảy tên đều tỏa ra khí tức cực kỳ mạnh mẽ, rõ ràng khác xa với đám Ma tộc có tu vi Hợp Thể Kỳ bình thường.

"Bọn Xa lão quỷ đúng là lũ ăn hại. Cả hai nhóm chúng ta đều đã thuận lợi thành công, chỉ có bọn họ vừa đi là đã biệt tăm, báo hại chúng ta không thể không chạy thêm một chuyến." Một gã Ma tộc có vóc người cao lớn, quanh thân còn tỏa ra từng tia sáng màu lam nói với giọng bực tức.

"Nếu nói về thực lực thì năm người trong nhóm của Xa đạo hữu gần như không thua kém bao nhiêu so với bảy người chúng ta. Nếu không lúc trước đã không cho bọn họ tự động đến giải quyết mắt trận nơi này. Còn tại sao đến giờ vẫn chưa thành công chắc bởi họ đã bị cấm chế nào đó vây lại." Một thiếu nữ có dáng người thướt tha khẽ cười rồi trả lời.

"Nhóm chúng ta và bên phía Toa đạo hữu đã thành công rất dễ dàng, chỉ có mỗi nhóm của Xa lão quỷ là có vấn đề, vậy chẳng phải là Xa lão quỷ vô dụng hay sao?" Gã Ma tộc to con kia ăn nói rất trắng trợn, rõ rằng là hắn có bất mãn với người gọi là *"Xa lão quỷ"* nào đó.

"Nếu năm người bọn họ chỉ bị pháp trận nhốt lại còn đỡ. Nhưng ngộ nhỡ bọn họ gặp phải kẻ địch rất mạnh rồi bị giết đi, như vậy bảy người chúng ta phải cẩn thận hơn mới được." Một ông lão tóc vàng lạnh lùng nói.

"Làm sao có chuyện này được. Với thần thông của năm người bọn họ chỉ cần không gặp phải kẻ có tu vi Đại Thừa Kỳ, còn lại dù không đánh được nhưng vẫn có khả năng bảo vệ mình. Còn vì sao không liên hệ với bọn họ chắc bởi cấm chế ở nơi này quá hiệu quả, việc này cũng không có gì kỳ quái." Thiếu nữ thướt tha cười khẽ, cô ả nói với vẻ không mấy để ý đến chuyện này.

"Không cần quan tâm quá nhiều đến chuyện đó, nhưng ở nơi này có cấm chế có thể vây nhốt năm người bọn Xa lão quỷ thì chắc hẳn nó không hề đơn giản. Chúng ta phải cẩn thận mới được." Vẻ mặt của lão già tóc vàng vẫn lạnh băng.

"Nếu lão Quý đã nói như thế, ta sẽ cẩn thận hơn một phần." Một tên Ma tộc khác bâng quơ đáp lời.

Những tên còn lại cũng đều gật đầu xưng phải.

Ông lão tóc vàng đang định nói thêm điều gì thì vội nuốt ngược lời nói lại. Sắc mặt của lão trở nên kinh ngạc, lão vội ngẩng đầu nhìn lên bầu trời trên cao.

"Sao vậy? Lão Quý phát hiện ra điều gì sao?" Mấy tên Ma tộc khác đều cảm thấy kì quái. Gã to con không nhịn được tò mò bèn hỏi.

Nhưng không đợi ông lão tóc vàng kịp trả lời, một cỗ dao động khủng khiếp làm người ta không dám tin hiện ra trên nền trời cao. Những tia sáng màu xanh chớp động, một quầng sáng màu xanh rộng mênh mông bất ngờ hiện ra, lướt tới, rồi hóa thành một tấm võng chụp xuống.

"Không ổn, tránh mau!"

Ông lão tóc vàng giật mình, chỉ kịp vội vã thét một tiếng thật lớn rồi lộn người hóa thành một con chim ưng lông vàng. Hai canh chim ưng khẽ vỗ, nó liền hóa thành một vệt sáng màu vàng bay vọt ra từ trong tòa lầu.

Sáu tên Ma tộc khác cũng rất kinh hãi, bọn chúng luống cuống thi triển pháp thuật phóng vút lên cao, rồi hướng ra bốn phương tám hướng bay vọt đi.

Vầng sáng trên bầu trời rộng đến cả trăm mẫu, tốc độ của nó đang lao xuống nhanh như chớp, chỉ vừa lóe lên đã đem toàn bộ màn khí đen bên dưới bao lấy. Thậm chí có đến bốn tên Ma tộc đang cố gắng bay ra nhưng không kịp, bọn chúng liền bị tầng sáng nhốt vào.

Mà ông lão vừa vọt ra xa liền vội vàng bay ngược trở lại, khí tức trên người lão tăng vọt. Lão không nói hai lời vội vàng thi triển công kích để cứu đồng bạn ra.

Nhưng trong khoảnh khắc ngắn ngủi, tấm lưới tỏa hào quang sáng rực rồi cuốn lại tạo thành một khối quang cầu. Nó phát ra một tiếng xé gió chói tai sau đó liền biến mất hút vào nền trời trên cao.

Ba tên Ma tộc ở bên ngoài bỗng ngẩn ngơ. Cả bọn liền trở nên giận dữ rồi đuổi theo sát khối quang cầu.

Chỉ là đúng lúc này, trên không trung hơi gợn lên dao động. Hai bóng người một xanh một vàng bất ngờ hiện ra, vừa vặn chắn ngay trước mặt ba tên Ma tộc.

Lão già có bộ tóc vàng hoảng hốt, vội mang theo cái nhìn đầy cảnh giác quét về hai người mới xuất hiện.

Bóng người màu xanh đúng là Hàn Lập vừa phá không mà đến. Hắn cũng đang liếc tới ba tên Ma tộc rồi lạnh nhạt nối:

"Ba người các ngươi đã may mắn thoát khỏi cấm chế, vậy thì hãy để ta tiễn đưa các ngươi đi trước một đoạn. Yên tâm, chờ sau khi ba người các ngươi đi rồi, ta cũng mau chóng đưa đồng bạn của các ngươi đi theo. Trên đường đi sẽ không để cho các ngươi cảm thấy cô đơn đâu."

Vừa dứt lời, bỗng nhiên Hàn Lập vỗ nhẹ lên đỉnh đầu. Một cái nguyên anh vàng rực bất ngờ bay ra, tiếp đó trên người hắn phát ra một âm thanh vang rền. Nam đoàn hào quang theo đó hiện lên, trực tiếp hóa thành năm loại ảo ảnh của Cự Viên, Thải Phượng, Ngân Bằng, Kim Long, và Khổng Tước. Tất cả các ảo ảnh đang xoay chuyển không ngừng khắp bốn phía.

Nguyên anh không chút do dự vòng cánh tay nhỏ bé ra khắp bốn phía.

Cả năm đạo ảo ảnh đều lướt tới rồi nhập vào trong cơ thể của nguyên anh.

Một tiếng nổ vang lên!

Thân hình của nguyên anh bỗng nhiên phát ra hào quanh màu vàng đến chói mắt. Nhưng chỉ một khoảnh khắc sau, ánh sáng màu vang tan đi, cái nguyên anh cũng biến mất không thấy đâu nữa. Thay vào đó là một bóng người cao lớn nhìn vô cùng yêu dị.

Toàn thân người này tỏa ra hào quang chói mắt. Cho dù là thân mình hay khuôn mặt cũng đều được bao phủ bởi một lớp vảy vàng nhạt. Đầu hắn có một chiếc sừng xanh, giữa hai chân mày còn xuất hiện thêm một con mắt tối đen vô cùng tà dị.

Hàn Lập không nói nhiều lời đã thi triển công pháp mạnh nhất, là biến thứ nhất trong Niết Bàn Thánh Thể.

Còn Giải Đạo Nhân ở bên cạnh cũng nổ ra một tiếng sấm rền trời, ở giữa giữa vô số rạch chớp điện hắn lại trở về với thân hình một con cua lớn đến cả trăm trượng.

Ba tên Ma tộc phía dưới thấy một màn như vậy, mặt tên nào tên nấy đều vô cùng khó coi!

Mấy canh giờ trôi qua, ở nơi mắt trận thứ nhất trong đại trận Mộc Giới đã bị ma khí bao trùm toàn bộ. Hiện giờ thấp thoáng phía dưới hiện lên vô số giáp sĩ của Ma tộc. Bọn chúng đang xếp thanh những hàng ngũ chỉnh tề, đông nườm nượp.

Mà phía trên đại quân của Ma tộc có mấy tên Ma tộc cao cấp đang nghi hoặc nhìn ngó lẫn nhau.

"Đã mất đi liên hệ với bọn Quý đạo hữu. Tại sao hai nhóm lần lượt đi qua đấy đều không có lấy một tin tức nào được truyền về. Xem ra mắt trận thứ hai thực sự có vấn đề rồi." Một tên Ma tộc dáng vẻ như thanh niên, trên thân còn khoác một chiến giáp màu đen được điêu khắc tinh xảo chậm rãi nhận định.

------oOo------

Chương 2170: Kinh Biến

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nếu đã như vậy thì không cần phái người đến đó. Hai nhóm trước đã không thể hoàn thành nhiệm vụ, xem ra ở mắt trận thứ hai có người rất mạnh bảo vệ. Vậy nếu chúng ta có đến cũng không thể thành công được." Một tên Ma tộc khắp người đầy khí màu xanh chau mày nói.

"Ta cũng nghĩ như thế. Tuy rằng không thể phá hủy mắt trận cuối cùng, cũng có nghĩa là Đại Trận Mộc Giới này vẫn tồn tại. Nhưng vì hơn phân nửa mắt trận đã bị phá hủy, uy lực của tòa đại trận này đã suy yếu rất nhiều, hẳn là đủ giúp cho không ít tộc nhân cao cấp có thể hoạt động trong đó. Chỉ cần có thể bảo tồn được lực lượng tinh nhuệ này, còn tầng lớp thấp kém có tổn thất đến mấy đi nữa cũng không đáng để chúng ta bận tâm. Với khả năng của chúng ta, nếu muốn bổ sung thủ hạ cấp thấp cũng là chuyện dễ dàng thôi. Huống chi mục đích của lần triển khai đại quân này chính là để che mắt cho hành động của Thôn Thiên đại nhân. Chỉ cần Thôn Thiên đại nhân có thể thành công, Thánh tộc chúng ta xem như có thể chính thức cư ngụ lại Linh giới." Một tên Ma tộc vóc dáng như thanh niên tỏ vẻ đồng tình.

"Thế nhưng chúng ta cũng không thể làm ngơ lực lượng phòng hộ đáng sợ tại mắt trận thứ hai. Để phòng ngừa những việc phát sinh, chi bằng chúng ta lấy chỗ lúc nãy làm trung tâm mà bày bố trận Huyễn Quang Ma Diễm. Có đại trận phòng thủ siêu cấp này, chẳng may có tu sĩ Đại Thừa Kỳ đích thân ra tay đi nữa, chúng ta cũng có khả năng ngăn trở một phần. Mà nhân lúc này chúng ta hãy tận sức đem lực lượng tinh nhuệ các nơi tập trung ở bên trong đại trận Đại Sửu. Không cần giết địch, chỉ cần bảo vệ được mình là trên hết. Nếu làm như thế, chúng ta cũng có thể kéo dài cho Thôn Thiên đại nhân được một khoảng thời gian, lại tăng thêm vài phần cơ hội." Một tên Ma tộc có vóc dáng to cao, làn da ngăm đen trịnh trọng nói.

"Ý kiến này rất hay. Sau khi mắt trận ở nơi này bị phá hủy, Mộc Giới Tuyệt Trận này đã bị suy yếu trầm trọng, chúng ta hoàn toàn có thể bố trí một tòa đại trận ngay bên trong để chống đỡ. Được, hãy giao việc này cho ta. Lần xuất phát này ta tình cờ mang theo các tài liệu để bày trận". Tên Ma tộc toàn thân bao đầy lục khí mừng rỡ nói.

"Có trận pháp tông sư như Kim huynh ra tay, việc bố đại trận tuyệt nhiên không thành vấn đề. Những người khác hãy mau đi tụ tập tất cả tộc nhân lại đây." Tên thanh niên Ma tộc mừng rỡ quyết định.

Mấy tên Ma tộc khác cũng chẳng có phản đối gì, tất cả đều đồng ý đáp ứng.

Sau đó, các bên liên can trong Ma tộc đều tự hành động theo kế hoạch.

Mà đại quân của Ma tộc đang tụ tập phía dưới sau khi nhận được mệnh lệnh, tất cả bọn chúng đều bắt đầu bận tối mắt tối mũi trong khu vực dãy núi này.

Chỉ nửa ngày sau, một trận pháp rộng hơn trăm dặm đã dần hoàn chỉnh.

Cùng lúc đó, từ bốn phương tám hướng, từng đội quân tinh nhuệ của Ma tộc cũng bay nhanh về đây. Chẳng bao lâu sau, số lượng đại quân đã vượt hơn trăm vạn.

Đúng lúc này, một trận nổ rung chuyển cả trời đất. Cuối cùng Mộc Giới Đại Trận cũng đã tích lũy đủ năng lượng. Công kích lần thứ hai này là loại công kích bằng sóng âm đã được kích phát ở khắp nơi trong vùng pháp trận.

Phe Ma tộc bị đợt công kích này gây tổn thương rất nghiêm trọng, nhưng ảnh hưởng này ở trung tâm của tòa đại trận mới được kiến tạo của Ma tộc lại có vẻ như rất nhỏ.

Điều này khiến cho lòng tin của Ma tộc tăng lên rất nhiều.

Hiển nhiên dưới sự công kích của Mộc giới đại trận, Ma tộc cũng không dám chủ động làm gì khác, chỉ ráng tận sức gia cố đại trận bên mình mà thôi.

Cứ như vậy, mỗi một hai ngày trôi qua, Đại Trận Mộc Giới lại tích tụ đủ năng lượng rồi tiến hành giết chóc quân Ma tộc.

Mà khi số lượng Ma tộc đang phân bố rải rác bị giảm đi, Mộc Giới Tuyệt Trận bắt đầu tập trung uy năng của nó tới khu vực mắt trận thứ nhất mà công kích.

Sau mấy lần công kích điên cuồng như vậy, mặc dù có đại trận Huyễn Quang Ma Diễm bảo vệ nhưng số lượng các tu sĩ Ma tộc cấp thấp đã giảm đi rất nhiều.

Vốn dĩ trong đại trận có đến hơn trăm vạn quân, nhưng sau nửa tháng giỏi lắm chỉ còn lại tám đến chín vạn mà thôi.

Có thể sống sót dưới sự công kích liên miên của pháp trận suốt nửa tháng ròng như vậy, đa số nhưng tu sĩ này đều có tu vi ít nhất đã trên Hóa Thần Kỳ.

Mà số lượng quân bi nhốt vào tòa đại trận Mộc Giới đã chiếm hơn phân nửa quân số bên phe Ma tộc.

Một đỉnh núi cao lớn nằm ngay trong tòa đại trận Mộc giới có một đài cao được dựng lên một cách sơ sài, đại trưởng lão lâm thời của Mộc tộc lộ rõ vẻ lo lắng trên khuôn mặt. Hắn đang nhìn về quầng sáng phía trước.

Trong quầng sáng, vô số phù văn đang sáng lấp lánh, biến hóa liên tục.

Quầng sáng chốc chốc lại phát ra âm thanh ông ông, chớp động co giãn không ngừng.

Bên dưới quầng sáng, bốn phía pháp trận lại có tám ông lão người Mộc tộc, cả đám tóc trắng xóa, thần sắc tiều tụy dị thường, nhưng hai mắt vẫn nhắm nghiền, mười ngón tay vẫn xoay chuyển, kết quyết, niệm chú không ngừng.

Chính là tám vị Mộc Linh có danh tiếng lừng lẫy của Mộc tộc.

Đột nhiên, quầng sáng phát ra một tiếng trầm đục, rồi sau đó hào quang ảm đạm, vỡ tan nát.

Tám ông lão kêu lên một tiếng đau đớn, đồng loạt hộc máu thổ huyết. Tiếp đó, máu đen từ thất khiếu trào ra không ngừng. Thoáng cái, linh lực trên người bọn họ biến thành hư ảo, không còn chút sinh khí.

Tám lão giả Mộc tộc này bị lực Thiên Diễm phản phệ, trong nháy mắt đã hao hết thọ nguyên mà mất mạng.

Đại trưởng lão tạm thời của Mộc tộc đang đợi chờ kết quả lập tức tái mặt, lại hiện ra vẻ đau xót, liền khoát tay về phía dưới đài.

Lập tức có hơn mười vệ sĩ Mộc tộc đi lên đài cao, cẩn thận bế di hài của tám vị Mộc Linh xuống đài.

Trong cùng thời gian, lại có tám gã Mộc tộc, khoảng năm sáu chục tuổi, lại đi lên, không chút do dự ngồi xuống xếp bằng ngay tại chỗ Mộc linh bát tử vừa mất mạng.

"Tám vị tiền bối đã vì tương lai của tộc ta mà ra đi. Còn lại một bộ phận chưa suy tính xong đành nhờ đến các vị. Mong rằng chư vị tận sức." Đại trưởng lão lâm thời của Mộc tộc ôm quyền, hướng tám tên tộc nhân thần sắc nghiêm nghị nói.

"Đại trưởng lão yên tâm, chúng ta tuy rằng chỉ là vãn bối của tám vị tiền bối trong thuật thôi toán, nhưng sẽ đem hết khả năng." Một trong tám người trả lời với vẻ rất nghiêm trang.

Đại trưởng lão gật đầu, khoát tay áo ra hiệu bắt đầu.

Sau đó, tám gã Mộc tộc mới xuất hiện này lập tức kết quyết niệm chú.

Trong pháp trận, linh quang chợt lóe, quầng sáng vốn đã biến mất lại hiện ra một lần nữa.

Phép bói lại bắt đầu.

Nhưng chỉ khoảng thời gian một chén trà nhỏ sau khi quầng sáng hiện ra, đột nhiên dưới đài truyền đến tiếng xôn xao. Sau đó một tên tu sĩ cao cấp của Mộc tộc vọt lên, hắn tiến đến Đại trưởng lão đưa một chiếc thẻ ngọc rồi kinh hoảng nói:

"Đại trưởng lão, tin từ thành Mộc Miên truyền đến, có tu sĩ cao cấp của Ma tộc lẻn đến, hiện giờ đã tấn công tới thánh địa."

"Cái gì? Sao lại xảy ra chuyện này? Ba tên Thánh Tổ của Ma tộc đã bị cầm chân, còn mấy tên khác làm sao có thể làm nổi việc này! Mà thủ vệ ở thành Mộc Miên làm gì rồi?" Đại trưởng lão tạm thời của Mộc tộc sẵn cơn buồn bực vì sự ra đi của tám vị Mộc Linh, nay nghe được tin này lập tức thấy đầu óc choáng váng, không khỏi tức giận rống lên thật to.

Đại trưởng lão tối sầm mặt đón lấy thẻ ngọc rồi áp lên trán.

Việc này cũng khiến mấy tên Mộc tộc trưởng lão khác không khỏi kinh hãi, tất cả đều nhìn chằm chằm vào Đại trưởng lão, nhất thời cũng không có hành động gì khác.

Chỉ trong nháy mắt, nét mặt dữ tợn của Đại trưởng lão lâm thời của Mộc tộc liền biến mất, đã sớm biến thành tái nhợt, linh khí toàn thân trong cơ thể cơ hồ cũng tiêu biến theo.

"Để ta xem thử!" Một tên trưởng lão rốt cuộc nhịn không được. Hắn đột ngột tiến lên giật vội lấy cái thẻ ngọc từ tay Đại trưởng lão rồi dụng thần niệm, xem xét bên trong.

Chỉ một lát sau, sắc mặt vị trưởng lão này cũng tái mét không chút huyết sắc, miệng mấp máy thì thào như mê sảng:

"Sao lại như thế! Thánh thụ đã bị hủy diệt. Đại trưởng lão đang dưỡng thương cũng ngã xuống cùng với Thánh thụ. Thế là xong rồi! Mộc tộc phải kết thúc ở đây..."

Các trưởng lão khác của Mộc tộc nghe được những lời này thì khuôn mặt co rúm lại nhưng chẳng ai lên tiếng nữa. Mọi người liền vội đón lấy ngọc giản, tự mình dùng thần niệm kiểm tra lại tin tức bên trong.

Tuy bọn họ đã có chuẩn bị trước, nhưng sau khi xem xong ngọc giản, vẻ mặt ai nấy đều ngơ ngẩn khó coi vô cùng. Thậm chí có hai người thần kinh run rẩy loạng choạng, thiếu chút nữa đã khuỵu xuống.

"Được rồi! Sự tình đã xảy ra như thế, thì dù có kinh hoảng cũng chẳng giải quyết được việc gì. Trước mắt phải tìm cách khắc phục hậu quả cái đã. Cho dù Mộc tộc chúng ta không thể tự thân độc lập được nữa, thì hiện tại vẫn phải bảo toàn cho mấy trăm triệu tộc nhân trước mới là quan trọng." Đại trường lão tạm thời của Mộc tộc đột ngột vươn mình đứng thẳng lên, nghiến răng nói mạnh mẽ.

Tuy rằng vẫn còn chút khó coi, nhưng sắc mặt của lão đã khôi phục phần nào sự trấn định vốn có.

"Dù sao cũng không phải bước đường cùng. Trong tay chúng ta vẫn còn vài cây Thánh thụ dự phòng. Chỉ cần có thể bảo tồn cho tộc đàn được sinh tồn, sau này Mộc tộc chúng ta hoàn toàn có khả năng lại xuất kiện tu sỹ Đại Thừa Kỳ. Vẫn còn đó cơ hội để Mộc tộc an ổn tại Linh giới."

Các trưởng lão khác đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng khôi phục lại vài phần khí lực rồi miễn cưỡng đồng ý như thế.

"Hiện tại, chúng ta phải phong tỏa tin tức này lại. Sau đó từng bước một thực thi kế sách rút lui để bảo toàn lực lượng..."

Trên đài, giọng nói trao đổi qua lại của những người bọn họ nhanh chóng trở nên nhỏ xuống, mọi người bắt đầu âm trầm bàn định kế sách.

Ba ngày sau!

Trên không trung một khu rừng rậm, một nhóm người đang vội vã phi hành. Hàn Lập cũng ở trong ấy. Hắn lặng lẽ điều khiển đoàn hào quang nhanh chóng vút đi.

Nơi này cách xa Mộc Giới Tuyệt Trận ngàn vạn dặm. Nửa ngày trước, hắn và nữ tử của Dạ xoa tộc cũng vừa được biết tin từ Thảo Tật. Thánh thụ ở sau thành Mộc Miên đã bị hủy, đại trưởng lão của Mộc tộc cũng đã ngã xuống.

Mà lúc này, đại quân của Mộc tộc trong đại trận đã sớm rút lui hết bảy tám phần. Hơn nữa, hội đồng trưởng lão của Mộc tộc cũng đã đưa ra quyết định, họ sẽ kích phát toàn bộ uy lực của mắt trận thứ hai để tự bạo cả tòa Mộc Giới Tuyệt Trận, hy vọng có thể diệt được bao nhiêu Ma tộc thì hay bấy nhiêu.

Cũng may là trưởng lão hội cuối cùng cũng thông báo cho tu sĩ cao cấp của các tộc khác một tiếng. Nếu không, một khi Mộc Giới Đại Trận tự bạo thì ngay bọn họ cũng bị liên lụy.

Thánh thụ và Đại trưởng lão của Mộc tộc đã không còn nữa, thì dù có thắng trận đại chiến cũng không còn ý nghĩa gì.

Sau khi Hàn Lập rời khỏi mắt trận thứ hai, lúc này mang theo các tu sĩ nhân tộc vốn hiệp trợ Mộc tộc bảo vệ tòa đại trận nhanh chóng rút lui mà trở về thành Mộc Miên.

Liên quân các tộc ở những địa phương khác, một khi nghe được tin tức này chắc cũng đồng loạt rút quân rồi.

------oOo------

Chương 2171: Bế Quan

Nguồn: EbookTruyen.Net

Giải Đạo Nhân vẫn thong dong không nhanh không chậm bám sát theo Hàn Lập. Còn những người đến từ các tộc khác ai nấy đều buồn bực ủ rũ không nói năng gì.

Bỗng từ một nơi rất xa phía sau lưng truyền đến một trận nổ long trời! Kèm theo đó là một cơn sóng khí cuốn đến làm cho mặt đất bên dưới chao đảo lắc lư.

Những tu sĩ của các tộc trở nên nhốn nháo, mỗi người mang theo một sắc thái khác nhau nhìn lại phía sau lưng.

Trận dao động kinh khủng này tất nhiên là kết quả của việc Mộc tộc kích nổ tòa đại trận Mộc Giới. Tuy cách xa như vậy mà vẫn có thể cảm nhận được dao động đến bậc này thì có thể đoán được số phận của đám Ma tộc bị vây hãm bên trong.

Chỉ sợ ngoài trừ những hóa thân của Thánh Tổ thì tất cả Ma tộc trong đó đã bồi táng theo tòa trận pháp rồi.

Điều này cũng khó trách tại sao Mộc tộc lại làm như vậy.

Phải biết rằng Mộc tộc bị rơi vào kết cục như hiện giờ đều do Ma tộc xâm chiếm mà tạo lên. Tất cả mọi người già trẻ lớn bé của Mộc tộc đều hận Ma tộc đến thấu xương.

Chính vì vậy nên hội đồng trưởng lão của Mộc tộc đã không tiếc trả giá cả tòa pháp trận để đáp lại cho lũ Ma tộc một đòn thật đau, làm cho tất cả lực lượng tinh nhuệ của chúng bị chôn vùi theo.

Nhưng việc mất đi thánh địa và tu sĩ Đại Thừa Kỳ làm cho Mộc tộc từ nay sẽ không thể tồn tại độc lập ở Linh giới được nữa. Sau này họ phải đầu nhập vào các bộ tộc khác hoặc chuyển đến một nơi hẻo lánh nào đó để định cư. Ngoài ra Nhân tộc và các tộc khác hiện giờ sẽ không vì một bộ tộc đã suy yếu không được xếp ngang hàng với mình mà liều sống liều chết thực hiện hiệp ước liên minh lúc trước.

Trong lòng Hàn Lập cân nhắc hết thảy mọi việc rồi phất tay ra lệnh cho toàn đội ngũ tăng nhanh tốc độ.

Lúc này Ma tộc đã chịu tổn thương nặng nề, nhưng khi không còn đại trận ngăn cản nữa, ai mà biết liệu mấy lão Thánh Tổ có nổi điên rồi trút sự giận dữ lên đầu bọn họ không. Vì để phòng ngừa những chuyện chẳng may, tốt nhất là vẫn nên sớm chạy về thành Mộc Miên a.

Những tu sĩ đến từ các tộc vừa thấy Hàn Lập hạ lệnh, ai nấy đều không dám chậm trễ thúc động toàn bộ pháp lực trong cơ thể. Từng tiếng xé gió 'Veo veo' nổi lên, vô số đoạn hào quang bắn thẳng về cuối chân trời.

Hai tháng sau, lơ lửng trong không trung phía trên một đỉnh núi gần với thành Mộc Miên, Hàn Lập đang nói chuyện gì đó với Mạc Giản Ly và Ngao Khiếu lão tổ.

Đứng phía sau Hàn Lập là Giải Đạo Nhân và tiểu nha đầu Chu Quả Nhi.

Còn sau lưng Ngao Khiếu lão tổ chính là Ngân Nguyệt đang đứng chắp tay. Có điều lúc này vẻ mặt của nàng rất lạnh nhạt, từ đầu tới giờ nàng chỉ lặng im đứng nghe ba người nói chuyện với nhau mà không động đậy chút nào.

"Lần này cứu viện cho Mộc tộc lại không ngờ đi đến kết quả như vậy. Mộc tộc đã đưa ra quyết định, bọn họ được chia ra làm nhiều nhóm, mỗi bộ phận lại được nhập vào với mỗi tộc chúng ta, từ nay về sau sẽ phụ thuộc vào chúng ta. Còn một nhóm khác lại tiến sâu vào nơi hoang dã tìm kiếm một nơi bí ẩn rồi ẩn cư ở đó." Mạc Giản Ly thở dài.

"Cách giải quyết như vậy thật sáng suốt. Trong vòng một vạn năm về sau, chỉ cần Mộc tộc xuất hiện được một tu sĩ Đại Thừa, rồi triệu tập toàn bộ những người trong tộc trở về, sau đó lại định cư

an ổn ở Linh giới một lần nữa là chuyện có thể làm được. Nhưng nếu thiếu may mắn mà không xuất hiện được gã Đại Thừa Kỳ nào, chỉ e sau vạn năm nữa Mộc tộc sẽ biến mất hoàn toàn ở Linh giới." Ngao Khiếu lão tổ thản nhiên đáp lời.

"Xem ra trong thời gian tới Mộc tộc sẽ tụt dốc không phanh là chuyện khó tránh khỏi. Thiếu đi bộ phận này làm ảnh hưởng đến kế hoạch liên minh của các tộc. Không biết hai tiền bối đã có đối sách nào chưa?" Hàn Lập chậm rãi hỏi.

"Thiếu đi Mộc tộc sẽ làm lực lượng của liên minh bị giảm đi rất nhiều, nhưng tình huống của Ma tộc lúc này cũng không được tính là tốt đẹp gì. Hơn nữa thời gian hai giới điện tách ra đã gần tới. Chỉ cần chúng ta kiên trì thêm một chút là không đánh cũng có thể thắng. Cho dù Ma tộc có lấy địa bàn của Mộc tộc làm nơi để miễn cưỡng định cư ở Linh giới, nhưng không có được lực lượng bổ xung thì sao đối phó được sự hợp đồng giữa các tộc chúng ta. Hiện giờ chúng ta chỉ cần trở về trong tộc để xem ba gã thủy tổ của Ma tộc có thực sự tiến vào Linh giới không, rồi kịp thời đưa ra kế sách ứng phó mới là việc quan trọng." Ngao Khiếu trả lời.

"Nếu hai tiền bối đã có kế hoạch trước, như vậy khiến vãn bối an tâm hơn. Chuyến trở về trong tộc lần này vãn bối muốn bế quan tu luyện. Chỉ lo là trong khoảng thời gian ngắn sẽ không thể giúp sức cho hai tộc chúng ta bao nhiêu." Hàn Lập gật đầu rồi lại nói với vẻ tiếc nuối.

"Ha ha, sau này đạo hữu có thể tiến cấp Đại Thừa Kỳ mới chính là sự giúp đỡ lớn nhất trong tộc chúng ta. Huống hồ với tuổi của ngươi, không chừng trong mười vạn năm tới sẽ là chỗ dựa lớn nhất của cả hai tộc. Mấy việc phiền toái trước mắt này cứ để cho hai lão già bọn ta lo là được." Mạc Giản Ly cười ha ha đáp lời.

Sau khi biết việc Hàn Lập một mạch chém chết mười mấy cái hóa thân của Thánh Tổ trong đại trận Mộc Giới, vi tu sĩ Đại Thừa của Nhân tộc này rất mừng rỡ. Ánh mắt của hắn càng coi trọng thêm việc tiến cấp của Hàn Lập sau này.

"Lần tu luyện này đạo hữu đừng trở về Thiên Uyên Thành, tốt

nhất hãy đi tìm một nơi khác đi!" Ngao Khiếu lão tổ như sực nhớ ra điều gì rồi bỗng nhiên dặn dò.

"Thành Thiên Uyên lúc này đã đẩy lùi được Ma tộc nhưng vẫn không được an ổn lắm. Mà trong lần bế quan này vãn bối không muốn bị quấy rầy cho nên sẽ đi tìm một nơi yên tĩnh khác. Một khi tu vi không tiến bộ thì sợ rằng sẽ không dễ dàng khiến cho vãn bối xuất quan." Hàn Lập cười cười đáp lại.

Hắn tự tin như vậy bởi vì trong tay hắn đang nắm giữ một lượng lớn Di Ma Kim. Với số Di Ma Kim lớn đến mức này hẳn là dư sức giúp cho tu vi của hắn tiến vào cảnh giới Hợp Thể Hậu Kỳ Đỉnh Phong.

"Như vậy cũng tốt. Lúc này Ma tộc đã cài rất nhiều mật thám vào trong Nhân tộc của chúng ta. Sự việc bế quan của ngươi càng ít người biết càng tốt. Hai người bọn ta cũng sẽ không hỏi ngươi bế quan ở đâu, chỉ mong rằng mọi chuyện của ngươi sẽ được tiến hành thuận lợi." Mạc Giản Ly gật đầu đồng ý.

"Linh Lung, cháu lại đây. Theo ước định lúc trước ta liền giao nó cho ngươi. Mong rằng ngươi sớm luyện thành bí thuật kia để giúp nó khống chế sự đau khổ trong cơ thể do công pháp phản phệ." Ngao Khiếu lão tổ phất tay bảo Ngân Nguyệt đi tới trước rồi cười nói với Hàn Lập.

"Xin tiền bối an tâm, lần bế quan trước vãn bối đã tu luyện thành công bí thuật này. Tin chắc là về sau sẽ không khiến Linh Lung đạo hữu phải lo lắng trong tu luyện." Hàn Lập nhanh nhảu hứa hẹn.

"Được như vậy khiến lão phu rất an tâm. Linh Lung, tạm thời về sau ngươi phải nghe theo sự sắp xếp của Hàn đạo hữu, nếu không có sự cho phép của ta thì tuyệt đối không được rời đi. Nếu không nghe lời thì đừng nên gọi ta là tổ phụ nữa." Ngao Khiếu quay qua Ngân Nguyệt rồi nghiêm khắc dặn dò.

"Vâng thưa tổ phụ!" Ngân Nguyệt nhìn thoáng qua Hàn Lập, lời nói từ trong miệng nàng buông ra vẫn hết sức trong trẻo và lạnh lùng.

"Thời gian cũng không còn sớm nữa, Hàn đạo hữu hãy khởi hành trước đi. Đợi mấy ngày nữa hai người bọn ta đem mọi chuyện ở Mộc tộc xử lý xong xuôi cũng sẽ trở về trong tộc." Mạc Giản Ly nghiêm nghi nói.

"Thời gian cũng đã tới rồi. Vậy vãn bối xin trở về trong tộc trước." Hàn Lập ngẩng đầu nhìn bóng mặt trời trên cao rồi quay qua ôm quyền với Hai lao Đại Thừa.

Hai người bọn Ngao Khiếu cũng mỉm cười đáp lễ lại.

Hàn Lập phất tay thả ra một chiếc thuyền bằng ngọc bích xanh biếc sáng ngời. Thân hình hắn hơi nhoáng lên đã đứng trên chiếc thuyền đang lơ lửng trong không trung.

Ba người Giải Đạo Nhân, Chu Quả Nhi, Ngân Nguyệt cũng theo sát vào trong thuyền.

Một đạo pháp quyết truyền tới!

Chiếc thuyền ngọc rung lên rồi phát ra một tiếng trầm thấp rạch trời bay đi. Sau vài cái chớp động nó đã hóa thành một đốm sáng màu xanh bé xíu tận cuối chân trời.

Năm tháng sau, ở một dãy núi trải dài liên miên nằm giữa hai lãnh thổ của hai tộc Nhân và Yêu. Trên đỉnh một ngọn núi đang lơ lửng là chiếc thuyền bằng ngọc màu xanh.

Hàn Lập đứng thẳng tắp trên mũi thuyền, hai mắt nhắm nghiền, hắn đang đem lượng thần niệm khổng lồ được thả ra hết cỡ chậm rãi quét khắp bốn phương tám hướng.

Ba người nhóm Ngân Nguyệt đứng im phía sau, tất cả đều lặng im không hé câu nào.

"Được rồi, trong phạm vi mấy vạn dặm không hề có ai khác. Chúng ta hãy mở động phủ ở nơi này đi." Hai mắt của Hàn Lập trợn to, hắn tỏ vẻ rất hài lòng.

Vừa dứt lời, tay áo khẽ run lên bắn ra hơn mười đốm sáng màu xanh, rồi hóa thành những con khôi lỗi hình dáng như những con vượn lớn. Sau khi được phân phó, chúng liền lao xuống ngọn núi phía dưới.

Những tia sáng màu xanh chớp nháy trên mười ngón tay của mỗi con vượn cắt lên đá núi như cắt vào đậu hũ. Chỉ một lát sau, trong lòng núi đã hiện ra một tòa động phủ rộng rãi. Bên trong còn có cả vườn thuốc, phòng luyện đan,. kiến trúc hoàn hảo, không thiếu bất cứ thứ gì.

Hào quang màu xanh lóe lên, những con vượn này lại trở ra từ trong lòng núi.

Hàn Lập khẽ nói một câu rồi dẫn mọi người xuống phía dưới. Tiện tay hắn quăng ra liên tiếp những cây trận kỳ và một khối trận bàn, hóa thành từng phiến mây sáng chìm vào hư không gần đó.

Chẳng mấy chốc hắn đã tùy tiện bố trí vài tòa cấm chế lợi hại, đem toàn bộ động phủ che kín vào bên trong.

Chờ cho tất cả đi vào gian phòng lớn giữa tòa động, Hàn Lập dặn dò mọi người một lúc rồi đi tới một gian phòng bí mật tại nơi sâu nhất của động phủ, đem cửa đá đóng kín lại.

Ở trong gian phòng, Hàn Lập ngồi xếp bằng xuống rồi nhớ lại tất cả khẩu quyết của bí thuật vận dụng thần niệm do Ngao Khiếu lão tổ truyền cho, hắn cẩn thận tìm hiểu kỹ lưỡng thêm một lần nữa. Sau đó mới bấm niệm pháp quyết bắt đầu tu luyện bí thuật này.

Hiện giờ hắn phải tu luyện thành công toàn bộ bí thuật này, làm cho Ngân Nguyệt không gặp phải lo lắng gì do công pháp mang lại. Còn việc tu luyện công pháp khác đành tạm gác lại sau.

Một lát sau, Hàn Lập nhắm nghiên hai mắt. Bên ngoài thân thể hắn nổi lên một tầng hào quang năm màu. Màn hào quang này đang cùng với những tia sáng trong cơ thể hắn di động không ngừng.

Nhưng ngược lại toàn thân hắn vẫn không nhúc nhích, thoạt nhìn y như một pho tượng gỗ vậy.

Một năm rưỡi trôi qua, màn hào quang năm màu diễm lệ bên ngoài chợt tắt đi. Hàn Lập mở khẽ hai mắt, trên mặt hiện lên đôi nét trầm tư.

"Bí thuật này ngoài trừ giúp cho thần niệm lớn thêm một ít, hơn nữa đối với việc dưỡng tâm dưỡng khí lại rất có hiệu quả. Ngao Khiếu lão tổ không hổ danh là vi Đại Thừa duy nhất của Yêu tộc trong suốt mấy vạn năm qua, thiên tư thật hơn người mới có thể sáng tạo ra bí thuật này."

Hàn Lập tự thì thầm, bỗng nhiên thần niệm của hắn mở ra quét khắp toàn căn động phủ.

Sau đó, hắn liền phát hiện ra Ngân Nguyệt đang tu luyện ở căn phòng bên cạnh, cũng không cách quá xa nơi này.

Vẻ mặt của nàng vẫn bình thản, có vẻ như vẫn chưa phát hiện ra thần niệm của Hàn Lập đang quan sát mình.

Hàn Lập lặng im ngắm nhìn nàng trong chốc lát rồi khẽ gật đầu, thu hồi thần niệm trở lại.

Hắn suy nghĩ một lúc, bàn tay khẽ lật, trong tay lại hiện ra thêm một khối khoáng thạch nửa trắng nửa đen.

------oOo------

Chương 2172: Bảo Quyết Đại Thành

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khối khoáng thạch này chỉ nhỏ như quả trứng gà, mặt ngoài sần sùi chớp chớp nháy nháy hào quang, thật giống như một cục kim loại vậy.

Đây đúng là khối Dị Ma Kim được Hàn Lập mang về từ Ma giới.

"Phốc!"

Hàn Lập dùng ngón tay vẽ một vòng vào hư không phía trước khối khoáng thạch. Một sợi dao động màu đen nhỏ như sợi tóc lóe tới.

Khối khoáng thạch hai màu đen trắng bất ngờ bị cắt làm hai mà không tiếng động nào phát ra. Ở giữa chúng chợt hiện ra một viên ngọc sáng nhỏ như hạt đậu.

Hai ngón tay nhoáng lên như tia chớp, nháy mắt đã kẹp viên ngọc vào giữa một cách rất chuẩn xác.

Hàn Lập ngắm nhìn hạt ngọc một lúc, tay áo lại khẽ phất vào hư không.

Hơn mười lá cờ năm màu bay ra từ trong tay áo, khẽ chớp động rồi chúng chìm vào bốn phía quanh đó, không thấy đâu nữa.

Ngay sau đó, một tầng mây năm màu hiện ra bao phủ kín mít cả gian phòng.

Tiếng sấm vang lên, hơn mười tia chớp điện màu vàng tuôn ra.

Giữa những sợi tia điện vàng chằng chịt, viên ngọc bị cắt vụn thành nhiều mảnh. Nguyên khí nơi đó dấy lên nhộn nhạo, một cột sáng màu xám trắng bay vọt ra khỏi lòng bàn tay.

Nhưng Hàn Lập đã đề phòng từ trước, năm ngón tay của hắn khẽ vỗ lên không trung.

Ngay lập tức trên nóc gian phòng bỗng nhiên hiện ra thêm một bàn tay màu vàng rực, nó không hề do dự vỗ xuống.

"Oanh", luồng lực vô hình mạnh kinh người từ trên cao ập xuống. Vậy mà cột sáng liền bị nén lại thành, một khối quang cầu màu xám trắng lớn cỡ một nắm tay.

Hàn Lập thấy vậy mới thả lỏng khuôn mặt, tay hắn quét tới đã chụp khối quang cầu vào lòng bàn tay rất vững vàng.

Tiếp đó hai mắt hắn tỏa ra những tia sáng màu lam nhọn hoắt. Từng tiếng veo veo vang lên, một sợi tơ trong suốt bé xíu bắn ra, chợt lóe lên rồi nhập vào sâu trong khối quang cầu.

Khối quang cầu rung lên, phát ra từng tràng âm thanh ông ông. Nhưng dưới sự bao bọc của màn ký kiệu màu vàng đang chớp nháy, nó lại trở về trạng thái yên tĩnh như lúc đầu.

Hai mắt của Hàn Lập khép hờ rồi bắt đầu yên lặng vận công.

Mãi nửa ngày sau hai mắt của hắn mới mở to ra. Lúc này, sợi tơ trong suốt đã sớm cuốn trở về, chẳng những thế mà đám ký hiệu màu vàng cũng đã biến mất không thấy đâu nữa.

Hàn Lập dùng thần niệm quét kỹ một vòng toàn bộ cơ thể. Hắn thấy pháp lực của mình đã tăng thêm một tia nhỏ, trên mặt liền không dấu nổi nét tươi cười. Nhưng khi nhìn thấy một sợi tơ màu lục thì hàng lông mày lại khẽ nhíu chặt.

Pháp quyết trên tay hắn mau chóng biến đổi. Bên ngoài cơ thể bỗng nhiên hiện lên một màn sáng màu xám lờ mờ. Lại có thêm một cỗ khí tức kỳ dị tản ra khắp nơi.

Đây chính là phương pháp luyện hóa Địa Âm Sát Khí mà hắn lấy được ở Quang Nguyên Trai của Lam Dĩnh.

Nó giúp luyện hóa sạch sẽ Địa Âm Sát Khí lẫn tạp trong khối quang cầu đã được hấp thu vào cơ thể. Như vậy sẽ không phải lo lắng tới những hiểm họa phía sau.

Cũng chỉ nửa canh giờ trôi qua, Hàn Lập đã dừng pháp quyết này lại. Sau đó trong tay hắn lại hiện ra thêm một khối Dị Ma Kim khác.

Sợi dao động màu đen nhỏ như sợi tóc lóe lên, khối Dị Ma Kim bị cắt ra làm đôi rồi rơi xuống. Bàn tay của Hàn Lập chụp lấy viên ngọc, rồi lại tiếp tuc quá trình hấp thu năng lượng ẩn chứa ở bên trong.

Cứ như vậy ngày này qua ngày khác, Hàn Lập cứ ngồi trong gian phòng lặp đi lặp lại hành động nhàm chán này.

Mỗi ngày không ngừng hấp thu năng lượng, luyện hóa Địa Âm Sát Khí, rồi cảm nhận pháp lực trong cơ thể đang lớn dần lên.

Thoáng chốc đã trôi qua hai năm.

Một lần nữa Hàn Lập luyện hóa sạch sẽ sợi Địa Âm Sát Khí còn sót lại trong cơ thể, sau đó hắn thở phào nhẹ nhõm, đưa ánh mắt nhìn tới một chỗ gần đó.

Trên mặt đất ở gần chỗ hắn đang ngồi xếp bằng có một đống những miếng Dị Ma Kim đã bị cắt. Chúng được quăng chồng chất lên nhau, cao cỡ một trượng, vẻ ngoài vẫn lấp lánh sáng bóng.

Từng này Dị Ma Kim ước chừng đã tốn hết chín phần hắn mang về từ Ma giới. Mà cách đây không lâu khi mới hấp thụ xong một viên Dị Ma Kim, nhưng Hàn Lập lại phát hiện ra nó không còn làm cho pháp lực của mình tăng thêm nữa. Tất nhiên là bởi vì tu vi của hắn đã tiến tới Hợp Thể Hậu Kỳ đỉnh phong, pháp lực trong cơ thể so với lúc trước khi bế quan đã tăng thêm ba phần.

Mà tất cả chuyện này chỉ diễn ra vẻn vẹn trong hai năm ngắn ngủi.

Nếu kể cho các tu sĩ Hợp Thể Kỳ khác nghe chỉ e là bọn họ sẽ trợn mắt cứng lưỡi, căn bản là bọn họ sẽ chẳng tin vào chuyện này.

Dù sao đối với tu sĩ có cảnh giới Hợp Thể Kỳ như Hàn Lập nếu chỉ dựa vào việc khổ sở ngồi tu luyện ít nhất phải mất mấy trăm năm, thậm chí đến cả ngàn năm mới có thể tiến được bước này. Mà Hàn Lập chỉ mất có hai năm, chỉ sợ là ngay cả linh đan diệu dược của Tiên giới cũng không có khả năng làm được chuyện đi ngược với lẽ trời này.

Tuy tu vi của mình đã vào bước có thể đột phá cảnh giới, nhưng Hàn Lập vẫn không có ý định sẽ đột phá chướng ngại Đại Thừa Kỳ vào lúc này.

Hắn lại dành thêm một năm để ngồi trong gian phòng chăm chỉ củng cố tất cả pháp lực mới được luyện hóa. Đợi cho mọi thứ yên ổn, cổ tay hắn lại khẽ run lên, bỗng nhiên một vệt sáng màu trắng từ trong vòng trữ vật bay ra. Nó đón gió lớn lên, hóa thành một cái hộp ngọc trong suốt dài khoảng vài thước, mặt ngoài được dán chi chít các lá bùa màu bạc sáng lấp lánh.

Hàn Lập há miệng thổi ra một làn sương màu xanh biếc làm các lá bùa trên hộp ngọc chao đảo rơi xuống.

Ngón tay hắn lại khẽ điểm về hộp ngọc.

"Phanh!" Nắp hộp tự động mở, để lộ ra một quả gạo màu đỏ như máu. Quả gạo này dài hơn một thước, một đầu to như cánh tay của trẻ con, một đầu lại nhọn hoắt. Đây đúng là một quả Huyết Nha Mễ thượng hạng đã được Hàn Lập đem về từ Ma giới.

Hàn Lập chụp tới, Huyết Nha Mễ chợt lóe lên rồi hiện ra trong tay hắn, tỏa ra từng làn hương thơm thoang thoảng.

"Không hổ danh là Huyết Nha Mễ thượng hạng, so với mấy trái bình thường thì nó mạnh hơn rất nhiều. Nếu dùng nó để phụ trợ cho Bách Mạch Luyện Bảo Quyết chắc chắn sẽ khiến cho tốc độ tu luyện nhanh hơn không ít." Hàn Lập nôn nóng vuốt nhẹ trên bề

mặt trơn bóng của quả gạo, ngoài miệng thì thào như tự nhủ.

Môn Bách Mạch Luyện Bảo Quyết kia đã được hắn luyện thành công một phần, nhưng để tu luyện toàn bộ môn bí thuật của Tiên giới này thì còn quá sớm để nói. Nếu chỉ với độ rắn chắc của thân thể Hàn Lập lúc trước sẽ phải mất cả trăm năm mới có hi vọng tu luyện thành công.

Đương nhiên việc này cũng bởi thân thể của Hàn Lập rất mạnh mẽ mới có khả năng. Nếu đổi lại là một gã tu sĩ Hợp Thể Kỳ có thân thể bình thường khác, cho dù mất mấy trăm năm, thậm chí là hơn ngàn năm đi nữa cũng không có hy vọng tu luyện được bí thuật của Tiên giới này. Không khéo còn bị công pháp phản phệ làm kinh mạch đứt đoạn, thân thể vỡ nát cũng là chuyện bình thường.

Ngược lại Hàn Lập đã được Tẩy Linh Trì và Tịnh Linh Liên thay gân đổi cốt, độ cứng rắn của thân thể hắn lúc này đã cách biệt trước đó rất nhiều. Lúc này có thêm sự trợ giúp kỳ diệu của Huyết Nha Mễ nên tin rằng thời gian tu luyện của hắn sẽ ngắn đi không ít.

Vì vậy hắn rất tin tưởng vào khả năng thành công của việc tu luyện Bách Mạch Luyện Bảo Quyết.

Chắc rằng sau khi tu luyện thành công sẽ làm thân thể mình cứng rắn và có thần thông không thua gì so với bảo vật. Đối với việc vượt qua chướng ngại để tiến vào Đại Thừa Kỳ cũng có giúp ích rất lớn.

Một mặt Hàn Lập thầm cân nhắc, mặt khác hắn đem một cỗ pháp lực tinh thuần nóng bỏng chậm rãi rót vào trong Huyết Nha Mễ.

Ngay lập tức, Huyết Nha Mễ bị một làn hào quang màu trắng bao kín lấy. Nó liền tản ra mùi hương gạo thơm nhè nhẹ, chỉ một chút sau đã biến thành cơm chín có thể ăn được.

Hàn Lập không chút ngại ngùng đưa Huyết Nha Mễ kề lên miệng rồi cắn một miếng to.

Trong phút chốc, nguyên quả Huyết Nha Mễ đã được ăn vào trong bụng, sau đó hóa thành những dòng nhiệt chảy cuồn cuộn khắp các kinh mạch trong cơ thể.

Vẻ mặt của Hàn Lập trở nên nghiêm nghị, hắn giơ tay bấm niệm pháp quyết. Hào quang màu vàng lóe lên sau lưng, một cái pháp tướng ba đầu sáu tay hiện ra, cũng đang bắt đầu tu luyện theo khẩu quyết của bí thuật.

Xuân đi, Hạ đến, Thu qua, Đông tới. thời gian thấm thoát thoi đưa. Mới vậy mà đã hơn bốn mươi năm trôi qua.

Một ngày nọ, Ngân Nguyệt đang ngồi tu luyện trong gian phòng bí mật. Bỗng nhiên nàng nghe được một tiếng rồng gầm inh ỏi từ căn phòng khác gần đó truyền đến. Tiếp theo là vô số tiếng sấm nổi lên khiến mặt đất run rẩy nhè nhẹ. Một cơn lốc bằng sấm chớp cuốn đến vách tường rồi tàn phá khắp nơi.

Cặp mắt của nàng hiện lên vẻ cực kỳ kinh sợ, cả tay lẫn chân luống cuống như muốn đứng bật dậy. Nhưng sau khi cân nhắc đôi chút, nàng đành thở dài rồi khẽ nhắm đôi mắt lại.

Cùng lúc này, ở trong một căn phòng khác đang bị bao phủ bởi một cảnh tượng kinh người.

Hàn Lập vẫn đang ngồi xếp bằng trong gian phòng. Toàn thân hắn tỏa ra ánh sáng màu tím vàng, đồng thời bao quanh cơ thể hắn là vô số linh văn màu phớt bạc to như bàn tay bay qua bay lại linh hoạt như vật sống vậy. Những linh văn này liên tục tự động hợp lại với nhau sắp thành một pháp trận nhỏ, nhưng chỉ mới vừa hình thành chúng đã vội tản ra đến một pháp trận khác trên cơ thể của Hàn Lập.

Từ xa nhìn lại thật khiến cho người ta cảm thấy rất yêu dị.

Mà trên thân hình của pháp tướng Phạm Thánh, sau lưng cũng hiện ra chi chít những linh văn màu phớt bạc, so với trên cơ thể của Hàn Lập thì chúng giống hệt nhau.

Càng khó có thể tưởng tượng hơn là ngoài việc những linh văn này di chuyển không ngừng, trong cơ thể hắn còn vang ra vô số tiếng chớp giật gió gào, khiến cho không trung gần đó dấy lên từng cơn lốc xoay điên đảo không ngớt. Bên trong cơn lốc thỉnh thoảng còn lóe lên những tia chớp màu bạc sáng đến chói mắt.

Lúc này Hàn Lập mở trợn cặp mắt, hai con ngươi của hắn đang tỏa ra từng tia sáng màu lam chói lóa. Hắn đang quan sát thân thể mình, trên mặt không dấu nổi vẻ phấn khích.

Đột nhiên thân hình hắn khẽ động, trong chớp mắt Hàn Lập liền đứng thẳng dậy. Bàn tay của hắn tuỳ ý vỗ xuống.

"Phốc véo!"

Những đốm linh văn màu bạc trên cánh tay ngưng tụ lại với nhau tạo thành một cái pháp trận cực kỳ huyền diệu.

Đúng lúc này ánh sáng mầu xanh lóe lên trong lòng bàn tay hắn. Một cơn lốc xanh biếc từ trên cánh tay cuốn tới, khẽ xoay chuyển rồi hóa thành một con giao long màu xanh lao thẳng tới đánh lên cửa của gian phòng.

"Ầm ầm ầm..." Một trận nổ liên miên truyền tới. Trên cánh cửa làm bằng đá tỏa ra ánh sáng năm mầu chói mắt.

Hàn Lập giật mình kinh hãi, hắn vội vàng điều khiển pháp quyết. Pháp trận tạo bởi vô số linh văn màu bạc trên cánh tay lóe lên, con giao long màu xanh mau chóng tan đi.

Lúc này cấm chế trên cánh cửa đá mới khôi phục lại vẻ an tĩnh vốn có.

Vẻ mặt của Hàn Lập hiện lên nét mừng rỡ!

Vừa nãy hắn chỉ vận dụng một phần nhỏ uy lực của Bách Mạch Luyện Bảo Quyết đã được luyện thành công trên cánh tay. Mới vậy mà đã tạo nên thần thông kinh người đến vậy. Xem ra uy lực của môn bí thuật đến từ Tiên giới này còn vượt xa so với những gì hắn tưởng tượng ban đầu. Điều này đối với hắn thật không gì tốt bằng.

Trải qua thời gian suốt bốn mươi năm khổ sở tu luyện, cùng với việc đã ăn sạch sẽ tất cả Huyết Nha Mễ mà hắn có, cuối cùng Hàn Lập đã luyện thành công hoàn toàn công pháp Bách Mạch Luyện Bảo Quyết này.

Hiện giờ mọi nơi trên thân thể hắn đã hóa thành bảo vật cực mạnh, còn có thêm các kiểu thần thông không thể tưởng nổi. Mỗi cái nhấc tay, giậm chân không cần dùng đến pháp bảo cũng có thể giết chết đối thủ ngang cấp với mình.

------oOo------

Chương 2173: Tòa Cực Sơn Thứ Ba

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập vừa vui mừng vừa cân nhắc lại mọi chuyện. Năm ngón trên bàn tay còn lại khẽ nắm phát ra một tiếng rít chói tai. Tiếp đó là vô số sợi tơ vàng bỗng nhiên hiện ra, quay vòng vòng quanh nắm tay rồi đột ngột biết mất.

Cùng lúc đó, trong cơ thể hắn vang lên những trận sấm liên miên như tiếng pháo. Một luồng lực còn lớn hơn khi nãy không biết bao lần được truyền ra theo các đường kinh mạch.

Hai mắt của Hàn Lập tỏa ra những tia sáng màu lam. Tiếng sấm nãy giờ vẫn liên miên trong cơ thể bỗng chốc im bặt. Nắm tay nhoáng lên cách không đấm thẳng tới cửa đá trước mặt.

Không khí bị nén chặt tạo thành những tiếng nổ ùng oàng. Hào quang năm màu trên tấm cửa lóe lên, nhưng nó vẫn kêu một tiếng *"oanh"* rồi vỡ vụn xuống.

Hàn Lập hài lòng gật đầu. Tay áo run lên phóng ra một đám mây màu xanh cuốn về phía những mảnh vụn của tấm cửa. Hào quang chợt lóe lên, những mảnh vụn mau chóng hợp với nhau, một lần nữa trở thành tấm cửa bằng đá hoàn chỉnh như lúc đầu.

Trong khoảng thời gian sau đó Hàn Lập ngồi im kiểm tra khắp cơ thể. Hắn đang cảm thụ từng thay đổi kỳ diệu khác nhau trên mỗi bộ phận. Vẻ mặt không dấu nổi nét tươi cười.

Ba ngày trôi qua. Lúc này Hàn Lập đã nắm giữ hoàn toàn các kiểu biến hóa huyền diệu của Bách Mạch Luyện Bảo Quyết. Hắn đè nén sự quan tâm lẫn vui mừng về vấn đề này, tiếp đó lại cân nhắc một lúc. Cổ tay áo phất lên, từ bên trong văng ra hai khối đá xanh biếc, trong suốt có độ lớn nhỏ khác nhau.

Một khối có đường kính cỡ một thước, viên còn lại chỉ vẻn vẹn bằng nắm tay thôi. Cả hai đều tỏa ra ánh sáng màu xanh lục mênh mông.

Đúng là những khối đá có chứa Âm Dương Đại Ngũ Hành Chân Quang. Một khối hắn lấy được dưới mỏ quặng. Viên còn lại là yêu Hạch của con Từ Quang Thú đã chết trong tay hắn khi đó.

Có hai vật này, lại kết hợp với những tài liệu đã được chuẩn bị kỹ lưỡng từ trước. Như vậy chắc cũng có thể gắng gượng luyện chế ra ngọn cực sơn thứ ba.

Hàn Lập thẫn thờ nhìn hai hòn đá trong tay, nhưng tâm thần hắn đang lặng yên suy nghĩ phương pháp luyện chế qua núi tương ứng trong Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn.

Mãi một lúc lâu sau hắn mới khẽ chớp mắt, rồi bất ngờ quăng hai hòn đá lên không trung. Từ cổ tay của hắn vang lên một tiếng xé gió, chiếc vòng trữ vật rung nhẹ rồi bắn vọt ra ngoài.

Hắn không hề tỏ ra nao núng khẽ điểm nhẹ.

Vòng trữ vật xoay một vòng thật tròn rồi phun ra một mảng sáng cuồn cuộn, lóe lên bay lướt qua trước mắt Hàn Lập.

Ngay sau đó hai bên xung quanh Hàn Lập là hàng tá các loại hộp ngọc, chai lọ linh tinh được xếp la liệt trên mặt đất.

Sau khi các vật này được bày ra hết, vòng trữ vật lại vang lên một tiếng kêu nhỏ nhỏ. Tia sáng loé lên, thì ra đây là một cái lô đỉnh mạ bạc.

Cái lô này giỏi lắm chỉ cao được một thước. Thế mà sau khi đón gió lớn lên, chẳng mấy chốc nó đã trở thành một chiếc đỉnh lớn đến cả trượng. Nó rơi xuống nặng trịch tạo thành một tiếng nổ vang làm cả căn phòng chao đảo. Lúc này ở giữa căn phòng đã có thêm một cái đỉnh thật lớn, ba chân của no cắm sâu đến hơn nửa thước vào trong nên đất cứng như đá.

Hàn Lập nhìn hai khối đá đang lơ lửng trên không rồi vẫy nhẹ, ngay lập tức hai vật này hóa thành hai vệt sáng màu lục bay thẳng vào trong chiếc đỉnh lớn ở bên dưới.

"Phù!"

Hàn Lập há miệng, phun ra một quả cầu lửa màu bạc. Sau khi xoay một vòng, quả cầu liền hóa thành một con chim lửa màu bạc lớn cỡ một thước. Tiếp đó con chim đang rộng hai cánh lao về phía cái đỉnh.

Ngọn lửa màu bạc bao lấy thân đỉnh mà thiêu đốt khiến nhiệt độ trong phòng tăng mạnh, không gian quanh đó cũng trở nên vặn vẹo giống như có thể sụp xuống bất cứ khi nào.

Mười ngón tay của Hàn Lập múa tít như chiếc bánh xe liên tiếp đánh tới các loại chai lọ và hộp ngọc bên dưới. Những thứ này bất ngờ bay vút đến trên miệng cái đỉnh, rồi nhanh như chớp mở nắp ra dốc ngược những loại tài liệu được chứa trong đó xuống.

Dưới sự vận động pháp lực như điên cuồng của Hàn Lập, thân hình con chim lửa đang bay quanh thân đỉnh bỗng lớn hẳn lên, làm cho ngọn lửa rực cháy bao lấy toàn bộ thân đỉnh.

Trên bề mặt chiếc đỉnh bạc đang tỏa ra một loại ánh sáng năm màu mờ mờ. Ngoài ra trong làn sáng này còn có thêm một loại ký hiệu nhỏ cỡ hạt đậu đang không ngừng bay loạn khắp bốn phía. Khiến cho chiếc đỉnh càng tăng thêm vẻ huyền bí.

Lúc này Hàn Lập đang đứng trước chiếc đỉnh lớn. Chẳng những pháp quyết trên tay hắn không hề ngừng lại mà càng lúc càng trở nên mau chóng.

Hai khối đá trong màu xanh biếc cùng nhiều loại tài liệu quý hiếm đang bị nung trong thân đỉnh với nhiệt độ không thể tưởng nổi. Chúng bắt đầu tỏa ra những loại ánh sáng kỳ quái, thậm chí một số ít đã bắt đầu tan ra rồi hòa lẫn với nhau.

Không biết có phải là tài liệu để luyện chế lần này hơi thiếu, hay là do Am Dương Đại Ngũ Hành Cực Sơn này khó luyện chế hơn so với hai ngọn núi trước. Lần luyện bảo này phải kéo đài đến hơn nửa tháng, cuối cùng trong căn phòng vang lên một tiếng sét đinh tai, lúc này mới tính là việc luyện chế đã hoàn thành.

Nhưng nhìn lại trong gian phòng, bây giờ chỉ còn lại những mạnh vụn của chiếc đỉnh đã vỡ nát. Ngoài ra cách mặt đất khoảng một trượng còn có thêm một ngọn núi lớn tầm một thước rất đẹp đang lơ lưng giữa không trung.

Toàn thân ngọn núi trong suốt, mặt ngoài của nó tản ra một loại ánh sáng năm màu chói lóa khiến mắt người ta bỏng rát, không sao nhìn lâu được.

Hàn Lập ngắm nhìn đỉnh núi mà không dấu nổi nỗi vui mừng.

Từ chỗ hắn đang ngồi có thể nhìn thấy bên trong ngọn núi ẩn chứa một loại uy lực rất đáng sợ. Không ai có thể hiểu rõ ràng loại uy lực này bằng chính hắn. Xem ra Hàn Lập lần này đã không uổng phí một phen công sức.

Nhưng trải qua mời thời gian luyện chế liên tục lâu đài như vậy khiến cho pháp lực và tâm than của hắn tổn hao rất nhiều, hiện giờ phải điều chỉnh thật tốt mới được.

Hàn Lập thầm nghĩ vậy, bèn nâng tay phấp khẽ về không trung phía trước. Ngay lập tức ngọn núi trước mạt loe lên, biến thanh một cái pháp khí cao cỡ một tấc nằm gọn trong lòng bàn tay hắn. Bàn tay khẽ lật, cái pháp khí xinh đẹp mê người đã biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Hàn Lập đem ngọn núi cất gọn gàng rồi mới nhắm mắt điều dưỡng lại cơ thể.

Phải hai ngày sau hắn mới mở lại mắt ra. Vẻ mệt mỏi trên nét mặt đã tan biến đi, thay vào đó là thần thái tươi rói sáng lạng.

Hàn Lập trầm ngâm suy nghĩ trong chốc lát rồi bấm niệm thần chú. Sau lưng khẽ nhoáng, một cái pháp tướng ba đầu sáu tay bất ngờ hiện ta. Tay áo hắn lại run lên, bảy mươi hai thanh kiếm xanh biếc như một đàn cá nhỏ bơi qua bơi lại, múa lượn quanh

người.

Tiếp đó bàn tay của hắn khẽ lật, bỗng hiện trong tay ra thêm một cái thẻ ngọc xanh biếc. Hắn khẽ chỉ vào cái thẻ, một làn sương mù tạo bởi vô số chữ viết nhỏ nhắn bay ra. Chúng hơi ông ông nhốn nháo rồi ngưng tụ thành một đoạn kinh văn treo lơ lửng không nhúc nhích trước mạt Hàn Lập.

Nhìn kĩ mới thấy, đoạn kinh này chính là phần Thanh Nguyên Kiếm Quyết mà hắn đã tu luyện trước đây.

Hàn Lập cẩn thận học thuộc đoạn pháp quyết này thêm một lần nữa. Vẻ mặt hắn trở nên nghiêm nghị lạ thường, đến cả việc chớp mắt cũng không dám, đôi con ngươi trong suốt cũng chỉ nhìn chằm chằm vào phía trước.

Hiện giờ hắn đã tiến vào trạng thái tâm tĩnh như nước, dồn toàn bộ sức lực lên việc tìm hiểu phần công pháp được chọn làm chủ tu này. Trong quá trình hắn nghiên cứu công pháp, bảy mươi hai thanh kiếm nhỏ khi thì tản ra lung tung, lúc thi tụ lại cùng nhau. Thỉnh thoảng chúng còn xếp thành một kiếm trận loại nhỏ, hoặc là phát ra những tiếng chói tai rồi bay lượn trên không trung, tỏa ra những tia sáng lạnh lẽo đến rợn người.

Bảy mươi hai lưỡi kiếm xanh mướt này sống động như có sinh mạng riêng vậy. Khi nhìn vào khiến người ta không biết nói sao cho phải nữa.

Lần nghiên cứu công pháp này chiếm của hắn đến hơn năm năm.

Một ngày nọ gian phòng bỗng vang lên một tiếng thở phào, bảy mươi hai thanh kiếm nhỏ ông lên một trận thật dài rồi quay lại trong cơ thể của Hàn Lập. Hai mắt lóe sáng, đợi cho sự linh hoạt khôi phục lại như lúc bình thường hắn mới lẳng lặng cất cái thẻ ngọc đi. Nhưng sau đó Hàn Lập lại lấy ra một miếng ngọc màu vàng nhạt khác. Ngón tay cháy bùng một đốm lửa nhỏ đốt lên tấm ngọc khen nó tuôn ra vô số chữ viết li ti màu vàng, rồi lại ngưng tụ thành một đoạn văn tự khác.

Dựa theo trình độ thâm ảo của đoạn kinh văn trước mặt, thì ra đây chính là pháp quyết của Phạm Thánh Chân Ma Công.

Ánh mắt sáng ngời của Hàn Lập dừng lại trên đoạn kinh, thân hình còn chưa động mà pháp tướng Phạm Thánh ở sau lưng đã trợn to sáu con mắt. Cùng lúc đó sáu cánh tay của pháp tướng nhoáng lên rồi tự động bấm theo các loại pháp quyết khác nhau được ghi trên đoạn văn.

Cùng lúc này, hào quang màu vàng sáng rực trên thân hình đang ngồi xếp bằng của Hàn Lập. Một chùm ký tự vàng óng hiện ra, rồi mau chóng biến thành những tấm vảy như được đúc từ vàng che phủ kín toàn thân hắn. Mà trên đỉnh đầu cũng lóe tia sáng màu xanh, tiếp đó có một cái sừng nhỏ lờ mờ hiện ra.

Hắn lại đem công pháp chính của mình ra tìm hiểu thêm một lần nữa. Lần này còn tiêu phí nhiều thời gian hơn cả lần trước đó.

Xuân qua, Hạ đến, Thu đi, Đông tới. mời một năm tiếp theo lại lặng lẽ trôi qua.

Trong gian phòng bỗng vang lên một tiếng thét vui sướng. Pháp tướng sau lưng Hàn Lập tản đi, những tấm vảy và cái sừng trên đỉnh đầu cũng biến mất, lúc này Hàn Lập đã khôi phục lại hình dáng lúc bình thường.

Hắn mở to đôi mắt, khuôn mặt cũng không dấu nổi vẻ vui mừng.

Trong suốt mười sáu năm qua hắn chỉ đành thời gian để nghiên cứu công pháp. Chẳng những đã hiểu thấu đáo một so vấn đề mà trước đây hắn chưa nắm rõ, hơn nữa hắn còn nghiên cứu ra nhiều loại thần thông mới trong hai loại công pháp chủ đạo này. Tin rằng sau này có thể tặng cho kẻ địch của hắn vài sự kinh ngạc không nhỏ khi đấu pháp.

Mà Hàn Lập làm được điều này cũng nhờ những kiến thức chứa trong chiếc thẻ ngọc do Ngao Khiếu và Mạc Giản Ly ghi chép lại những kinh nghiệm việc đột phá chướng ngại Đại Thừa Kỳ.

Hiện giờ hắn đã tu luyện thành công Bách Mạch Luyện Bảo Quyết, còn có thêm ba tòa cực sơn trợ giúp hắn chống đỡ lại thiên kiếp. Lại vừa đúng lúc luyện hóa xong được lực của Tịnh Linh Liên. Điều này giúp hắn nắm chắc sáu đến bảy phần khả năng đột phá chướng ngại Đại Thừa.

Mà có thể chắc chắn đến mức này nếu cho các tu sỹ Hợp Thể khác nghe được, chỉ e là bọn họ sẽ cứng họng rồi ghen ghét không thôi.

Phải biết rằng nếu là những lão quái vật Hợp Thể Hậu Kỳ bình thường, cho dù có tiêu phí cả đời dài đến mấy vạn năm để tích cóp cũng như tu luyện thì đối với tỉ lệ nắm chắc việc đột phá chướng ngại lên Đại Thừa Kỳ đã ít lại càng ít. Thậm chí những người có khả năng thấp kém đến cả việc chống lại thiên kiếp cũng không thể, cứ vậy mà bị thiên kiếp giết chết ngay khi đang đột phá bình cảnh.

Nếu không thì sao trong biết bao nhiêu vạn năm qua, hầu hết các tộc ở Linh giới chỉ thường nghe đến việc có tu sĩ ngã xuống trong lúc chống đỡ thiên kiếp, chứ chẳng mấy khi nghe người ta nói có người đột phá chướng ngại Đại Thừa thành công?

Lúc này Hàn Lập tự thấy mình có tâm cảnh cũng như đan dược và các loại bảo vật khác hơn xa những tu sĩ bình thường, vì vậy hắn sẽ không muốn kéo dài thời gian thêm nữa, mà quyết định thử đột pháp bình cảnh để tiến vào Đại Thừa Kỳ.

Mà chướng ngại của Đại Thừa Kỳ chắc chắn phải hơn xa so với việc từ Luyện Hư Kỳ tiến vào Hợp Thể Kỳ. Việc đột phá làm cho thiên địa nguyên khí bị xóa trộn tạo nên những vụ nổ long trời lở đất. Tất nhiên là không thể cứ tự nhiên ngồi trong căn phong này kích phát thiên kiếp Đại Thừa rồi.

Hai mắt của Hàn Lập sáng lên, lúc này hắn đã đứng dậy đi nhanh ra ngoài khung cửa đá.

------oOo------

Chương 2174: Chuẩn Bị

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cánh cửa hình vuông bằng đá ầm ầm mở ra. Giải Đạo Nhận cũng mau chóng cảm ứng được, thân hình hắn chợt lóe lên đã xuất hiện ngay cạnh Hàn Lập rồi dùng ánh mắt sáng như sao quan sát tỉ mỉ.

Hiện giờ Giải Đạo Nhân đã khôi phục lại thực lực của một tu sĩ Đại Thừa Kỳ. Ánh mắt bình thường của hắn sắc bén như đao. Bị ánh mắt này nhìn vào khiến cho Hàn Lập cảm thấy không thoải mái lắm.

"Hàn đạo hữu chuẩn bị đánh sâu vào chướng ngại Đại Thừa sao?" Khối ngụy tiên khôi lỗi này vốn rất ít nói, nhưng lúc này hình như nó nhận ra điều gì đó nên chủ động hỏi trước.

"Giải huynh nhận ra rồi! Đúng là Hàn mỗ đang định làm như vậy." Hàn Lập không hề cảm thấy kỳ quái, hắn nghiêm nghị đáp lời.

"Lúc này pháp lực cùng cơ thể của ngươi đang ở trạng thái hoàn hảo, nếu muốn đột phá chướng ngại Đại Thừa hẳn là có đến năm phần thành công. Như vậy cho dù la ở Tiên giới cũng rất hiếm thấy." Ánh sáng kỳ lạ trong mat của Giải Đạo Nhân chớp lên mấy lượt, sau đó hắn mới đánh giá.

"Có lời nói của Giải huynh khiến Hàn mỗ an tâm hơn nhiều. Nhưng chút nữa khi ta đột phá chướng ngại Đại Thừa sẽ gây ra rung động không nhỏ, e là sẽ có nhiều kẻ nhân cơ hội này đến dòm ngó. Lúc do đó mong đạo hữu bảo vệ cho ta phần nào." Hàn Lập nghe vậy liền mừng rỡ rồi chắp tay nói với Giải Đạo Nhân.

"Ngươi đã yêu cầu thì tất nhiên ta sẽ bảo vệ ngươi an toàn. Nhưng những tiêu hao trong lúc đó sẽ được tinh vào phần cung ứng của ngươi." Giải Đạo Nhân gật đầu, khuôn mặt đã khôi phục lại vẻ lạnh nhạt vốn có.

"Tất nhiên rồi, đến lúc đó đành làm phiền đạo hữu vậy." Hàn Lập mỉm cười đáp ứng.

Ngay lúc hắn đang định rời đi, bỗng cánh cửa của gian phòng gần đó lại kéo kẹt mở ra. Bước thướt tha qua cánh cửa mà đến là một thiếu nữ yểu điệu nhưng hơi lạnh lùng.

Đúng là Ngân Nguyệt vẫn thường bế quan ở bên cạnh.

Sắc mặt của nàng lúc này hơi tái nhợt, nhưng ánh mắt long lanh vẫn mang theo đôi nét khác thường mà ngắm nhìn Hàn Lập. Nàng khẽ sờ cằm nhẹ nhàng hỏi:

"Chúc mừng Hàn huynh, tu vi của ngươi tiến bộ thật nhanh, mới vậy mà đã có thể đột phá chướng ngại lên Đại Thừa rồi. Nhưng lúc này liệu có quá sớm không? Hay là Hàn huynh đành thêm vài năm tu luyện củng cố tu vi cho vững chắc hơn đi."

Hiện giờ Ngân Nguyệt vẫn chưa bị ảnh hưởng bởi tác dụng phụ của Vong Tinh Quyết.

"Ngân Nguyệt, mấy năm không gặp mà tu vi của nàng đã tiến bộ thêm rồi, xem ra công pháp kia của tiền bối Ngao Khiếu đã có hiệu quả. Nhưng hiện giờ cả tinh thần hay pháp lực của ta đều ở trong trạng thái tốt nhất. Nếu lúc này không thể đột phá được chướng ngại, cho dù có thêm trăm năm hay ngàn năm sau đi nữa cũng không thể thành công được." Hàn Lập đem thần niệm quét qua người của Ngân Nguyệt rồi mỉm cười trả lời.

"Nếu nối về tu vi hay kiến thức thì tiểu muội thật không cách nào sánh với huynh. Một khi huynh đã nói như vật chắc là đã có lý do. Vậy hãy để tiểu muội cùng Giải huynh bảo vệ bên cạnh nhằm phòng ngừa hạng trộm cắp đến quấy nhiễu Hàn huynh." Ngân Nguyệt suy nghĩ một lúc rồi kiên quyết nói.

"Nàng sẵn lòng bảo vệ cho ta, thật khiến ta mong còn không được, ơ, mà hình như nha đầu Quả Nhi kia không ở trong động phủ?" Hàn Lập cười như hoa cám ơn. Nhưng khi đem thần niệm quét qua toàn bộ động phủ lại khiến hắn cảm thấy ngạc nhiện

"Gần đây Quả Nhi cũng gặp chướng ngại khi tu luyện, ngày ngày phải mượn ánh sáng mặt trời mới mong có thể vượt qua. Vì vậy từ vài năm trước nó đã rời động phủ đến một ngọn núi gần đây để tu luyện một mình." Kỳ lạ là Ngân Nguyệt lại biết rất rõ chuyện này.

"Thì ra là vậy. Đúng là Tố Nữ Luân Hồi Công hơi khác so với các công pháp bình thường. Nó đã có con đường tu luyện riêng nên chúng ta không cần quấy nhiễu làm gì." Hàn Lập gật đầu, biết được tin này làm hắn cảm thấy an tâm hơn.

Tiếp đó Hàn Lập dẫn theo Giải Đạo Nhân và Ngân Nguyệt ra ngoài. Cả bọn hóa thành ba đốm sáng lao lên trời, đảo qua một vòng những khu vực xung quanh, sau đó chọn lấy một phương hướng rồi bay vút đi.

Thời gian uống hết một chén trà trôi qua, Hàn Lập đã cách xa tòa động phủ khi nãy cả vạn dặm. Khi bay đến một khu vực bằng phẳng, ba vệt sáng hạ xuống rồi lần lượt hiện ra ba bóng người.

Cả khu vực này bằng phẳng và rộng lớn đến lạ thường, ở tít phía xa xa mới có thể nhìn thấy mờ mờ vài ngọn núi. Hàn lập quan sát một lúc rồi vừa lòng gật đầu:

"Chọn nơi này đi. Hai người hãy chờ ở bên kia, đợi ta bố trí xong vài tòa đại trận rồi nói sau. Tuy mấy thứ linh tinh này không giúp ta ngăn cản được bao nhiêu thiên kiếp, nhưng nó có thể che dấu một phần dao động cũng như những hiện tượng thay đổi trên bầu trời. Điều này cũng khiến kẻ khác khó tìm tới đây hơn."

Ngân Nguyệt cùng Giải Đạo Nhân không có ý kiến gì khác. Cả hai liền hóa thành hai vệt sáng bay về hai ngọn núi khác nhau. Chỉ sau vài cái chớp động, người nào người nấy đều an ổn đáp xuống, rồi tìm một tảng đá lớn mà ngồi quan sát từng cử chỉ cũng như hành động của Hàn Lập.

Hàn Lập hít một hơi thật sâu, tay áo hắn run lên thả ra hơn mười đốm sáng màu trắng, hóa thành hơn mười con rối hình dáng giống như những con vượn lớn. Trong tay mỗi con khôi lỗi cự viên đang cầm chi chít các loại trận kỳ, trận bàn và các loại tài liệu để bày trận.

"Đi!"

Hàn Lập ra lệnh.

Thân hình của những con rối khẽ động rồi bay ra khắp bốn phương tám hướng trên bầu trời. Một lát sau, chúng bắt đầu đem những đồ vật như trận bàn, trận kỳ trong tay ra bố trí trong không trung một cách rất cẩn thận.

Hàn Lập cũng tự mình bay đến một nơi trong vùng đất bằng phẳng bên dưới. Bàn tay khẽ lật đã có thêm từng hàng tá linh thạch hảo hạng trong suốt, rồi ném cả lên trời cao giống như mưa vậy.

Không lâu sau, trên vùng đất này đã dần hình thành lên tầng tầng trận pháp. Hàn Lập lại nhoáng lên rồi trở về chỗ trung tâm trong vùng đất. Hắn lấy ra từ trong người từng món bảo vật ong ánh như ngọc lưu ly rồi nem về khắp nơi trong toa trận pháp.

Những món bảo vật này hắn đều lấy được nhờ đánh chết những tên Ma Tôn và hóa thân của Thánh Tổ. Kiện nào kiện nấy đều trân quý khác thường, rất có đanh tiếng. Nếu đưa một kiện bất kỳ cho tu sĩ Hợp Thể Kỳ bình thường nào đó cũng đủ để khiến họ vui mừng như bắt được chí bảo. Thế mà Hàn Lập chỉ tiện tay lấy ra một mạch đến năm sáu mươi món, lại dùng chúng làm pháp khí giữ trận khiến cho uy lực của trận pháp tăng thêm non nửa.

Làm xong hết thảy những việc này, Hàn Lập lấy từ trong vòng trữ vật ra một đống tài liệu để bày trận lớn như quả núi rồi khoanh chân ngồi xuống. Sau khi hơn mười con khôi lỗi cự viên hoàn thành xong việc bày bố trận kỳ với trận bàn, chúng liền quay về nơi này lấy thêm tài liệu rồi tiếp tục lao đi bố trí trận pháp.

Tòa đại trận này thực không tầm thường, cho dù là tại liệu đã có sẵn cũng phải hao tốn mất gần nửa ngày mới được bố trí xong. Lúc này những con rối hình dáng giống như vượn đã trở về trước mặt Hàn Lập, bọn chúng đang chắp hai tay đứng yên không nhúc nhích.

Sắc mặt của Hàn Lập vẫn yên lặng như thường, tay áo khẽ run lên thả ra một mảng sáng màu xanh đem tất cả những con rối thu về. Tiếp đó hào quang màu vàng lóe lên quanh thân, bàn tay hắn kết ấn rồi đánh ra một đạo pháp quyết vô cùng huyền diệu.

Hàn Lập nghiêm nghị quát khẽ, đạo pháp quyết lướt tới nhập thẳng vào sâu trong lớp đất bùn.

Lập tức mảnh đất phía dưới rung lên tạo thành những trận nổ ầm ầm. Đất đai xung quanh đó đột ngột trồi nên tạo thành cái đài đất rộng khoảng một mẫu. Cứ vậy chẳng mấy chốc sau nó đã cao lên tới hơn ba mươi trượng.

Pháp quyết trên tay lại Hàn Lập chợt biến đổi. Hắn vẫn duy trì bộ mặt như cũ rồi há miệng phun ra một đốm lửa màu bạc.

Đốm lửa xoay tròn lại hóa thành một con chim lửa lớn khoảng một thước. Hai cánh nó mở ra, đón gió lớn lên, một lúc sau đã biến thành một con cái vật cao đến vài chục trượng.

Dưới sự thúc giục bằng thần niệm của Hàn Lập, con chim lửa khổng lồ hót lên một tiếng vang rền. Nó xoay đầu lao thẳng xuống cái đai cao được đắp bằng đất ở phía dưới.

Một tiếng *"phốc"* vang lên!

Khi con chim lửa còn cách đài đất khoảng mấy trượng, bỗng nhiên nó lại hóa thành vô số ngọn lửa màu bạc rơi xuống, bao kín lấy cả dải đất lẫn Hàn Lập vào bên trong.

Mà Hàn Lập vẫn đang đứng thẳng tắp trong biển lửa, đến cả mí mắt cũng chẳng thèm chớp lấy một cái. Ngọn lửa màu bạc vừa chạm đến thân hình hắn liền đột ngột biến mất, căn bản không hề có chút tác dụng nào. Thế nhưng tòa đài ở bên dưới chân hắn đang dần bị ngọn lửa nung chảy. Mặt ngoài của nó hóa lỏng rất nhanh sau đó bắt đầu kết tinh lại.

Vài nhịp thở trôi qua, cặp mắt của Hàn Lập lóe sáng. Tay áo của hắn phất lên tạo thành tiếng gió rít chói tai, một cơn lóe xoáy cũng theo đó mà cuốn tới.

Ngọn lửa màu bạc nổ *"bụp"* rồi biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Lúc này dải đất đã trở nên trong suốt. Mặt ngoài của nó còn được bao phủ bởi một lớp đá màu trắng trong, dưới anh nắng mặt trời nó trở lên lấp lánh lóa mắt. Từ xa nhìn tới khiến người ta cứ ngỡ đây phải là một tòa lâu đài bằng ngọc mới đúng.

Ban đầu chỉ là đất đá bình thường, vậy mà trải qua sự tôi luyện lại của linh hỏa, nó trở nên cứng rắn không thua gì so với tài liệu luyện khí thường dùng.

Trên tòa đài bòng vang lên một tiếng kiếm thật lớn!

Bảy mươi hai thanh kiếm nhỏ bay ra từ trong người Hàn Lập. ở trên trời cao chúng múa lượn một vong rồi hóa thành bảy mươi hãi lưỡi kiếm khí màu xanh lấp lánh sáng chói.

Ngón tay của Hàn Lập điểm vào đám mây kiếm. Các lưỡi kiếm khí chớp lên, rồi lao xuống tòa đài bên dưới một cách cực kì linh hoạt.

"Xoẹt xoẹt…"

Chỉ thấy ánh sáng màu xanh chớp nháy liên miên. Sau khi lớp đá vụn được quét sạch đi, trên bề mặt tòa đài liền hiện ra một đoạn linh văn.

Những sợi kiếm khí nhanh như tia chớp đem toàn bộ bề mặt của toà đài vẽ qua một lượt. Sau đó chúng lại ông lên rồi phóng vút lên cao, một lần nữa hiện lại nguyên hình là bảy mươi hai thanh kiếm nhỏ xanh biếc. Tất cả đang trôi nổi lơ lững giữa không trung.

Trên thân cái đài trong suốt bây giờ hiện ra thêm chi chít linh văn. Thoáng qua đã biết chúng huyền diệu khác thường, nhưng nếu nhìn kĩ lại lam cho người ta cả thấy như bị mê muội.

Hàn Lập dùng thần niệm kiểm tra các nét linh văn thêm một lần nữa, khuôn mặt không khỏi hiện lên vẻ hài lòng. Một tay của hắn khẽ phẩy thả ra một đoàn hào quang. Tiếp đó trước mặt lại bất ngờ xuất hiện thêm bốn lá cờ nhỏ lấp lánh những ánh sáng kỳ dị. Từng lá cờ khẽ nhoáng lên rồi biến mất vào trong hư không.

Ngay lập tức trên bốn góc của tòa đài phun ra từng cỗ sương mù. Sau khi ngưng tụ lại, chúng liền hóa thành bốn cây cờ cao đến mười trượng, lần lượt chia làm bốn loại màu sắc khác nhau: đỏ, xanh, vàng, tím. Trên mỗi lá cờ được vẽ thêm một loại quái thú không biết tên, con nào con nấy đang giương nanh múa vuốt rất sống động.

"Cuối cùng Phiên Thiên Thai đã được dựng xong, hy vọng phương pháp của Mạc tiền bối cho ta sẽ hữu ích." Hàn Lập đánh giá bon lá cờ xong trên mặt liền hiện lên một tia chờ mong. Sau do hắn lại thì thầm bằng một âm thanh chỉ đủ cho chính mình nghe được.

Bỗng nhiên hắn đánh ra một tá pháp quyết về những thanh kiếm đang lơ lửng trên cao.

Những thanh kiếm liền trở nên mờ ảo, hóa thành hơn ngàn thanh kiếm màu xanh chói mắt rồi bay vù vù ra khắp bốn phương tám hướng. Cuối cũng chúng chìm nhập vào trong không gian chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

Nhưng nếu bây giờ có người nào đó tiến vào trong bàn kính trăm trượng quanh chỗ này sẽ thấy một cỗ kiếm khí dày đặc đến rợn người khiến cho lông tóc không khỏi bị dựng ngược.

------oOo------

Chương 2175: Linh Triều

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập hơi trầm ngâm rồi phất tay áo lên cao. Trên đỉnh đầu hắn bỗng lóe hào quang, sau đó là ba ngọn núi lớn cỡ hơn trượng bất ngờ hiện ra.

Dưới sự thúc giục của pháp quyết, các ngọn núi bay thẳng tới bốn phía bên ngoài tòa đài.

"Oành", *"oành"*, *"oành"*.

Ba ngọn núi nặng trịch rơi xuống mặt đất rồi tỏa hào quang lấp lóe. Trong khoảnh khắc chúng phóng lớn lên đến cả trăm trượng, thoạt nhìn thật giống hệt như những ngọn núi trong tự nhiên, rồi bao bọc chặt chẽ tòa đài trong suốt vào bên trong.

Làm xong những chuyện này Hàn Lập không bày thêm hành động nào khác nữa, hắn chỉ ngồi xếp bằng rồi nhắm mắt điều dưỡng lại tinh thần và thân thể.

Lần điều dưỡng này kéo dài từ giữa trưa đến khi lờ mờ tối, rồi lại tiếp tục đến tận rạng sáng ngày hôm sau.

Ở hai ngọn núi phía xa có Ngân Nguyệt và Giải Đạo Nhân đang lặng yên chăm chú quan sát từng cử chỉ của Hàn Lập. Có điều biểu hiện của hai người bọn họ rất khác nhau.

Giải Đạo Nhân vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh đến lạnh băng. Mà ánh mắt của Ngân Nguyệt lại có vẻ đang ẩn chứa đôi chút lo lắng nào đó.

Thêm hai canh giờ nữa trôi qua, lúc này mặt trời đã nhú lên những tia sáng đầu tiên trên đỉnh ngọn núi ở gần đó. Hai mắt của Hàn Lập mở to rồi chắp tay bấm niệm pháp quyết. Theo đó là một cỗ khí tức khổng lồ trên cơ thể phóng lên cao vút. Hào quang chói mắt màu vàng chợt lóe, sau lưng hắn bất ngờ hiện ra pháp tướng Phạm Thánh cao đến mấy trượng.

Hàn Lập quát khẽ, pháp tướng Phạm Thánh sau lưng liền tỏa hào quang chói mắt, sau đó lại biến lớn đến trăm trượng. Đồng thời sáu mắt nó trợn to, sáu cánh tay múa lên cùng lúc bắt những loại pháp quyết khác nhau.

Từng trận tiếng sấm trầm trầm xé rách không gian, gió lớn kéo đến cuồn cuộn, khắp bầu trời bị mấy đen che kín.

Ở trên bệ dài trong suốt, Hàn Lập tỏ vẻ chẳng hay biết gì với hết thảy các loại cảnh tượng này mà chỉ chúi tay đánh một đạo pháp quyết xuống phía dưới.

Trong phút chốc, cả tòa đài rung lên ông ông. Những linh văn được vẽ trên bề mặt bắt đầu di chuyển như vật sống rồi tụ lại tạo thành một trăm cái pháp trận bằng văn tự có độ lớn nhỏ khác nhau. Chúng đang không ngừng nhấp nháy, lúc sáng lúc tối.

Thiên địa nguyên khí ở gần đó bị chấn động kịch liệt. Trong không trung cũng hiện lên chi chít những điểm sáng năm màu. Từ xa nhìn lại chỉ thấy những điểm sáng che phủ kín bầu trời, không thấy đâu là điểm đầu điểm cuối. Cảnh tượng thật là dọa người!

Mà trong khi bày ra một chuỗi các hành động liên tiếp, khuôn mặt của Hàn Lập thủy chung vẫn không thay đổi chút nào. Ngoài ra đến lúc này hắn lại bắt đầu thiền định.

Nhưng theo sự nhấp nháy của những pháp trận được tạo bởi văn tự trên tòa đài trong suốt, khí tức tỏa ra từ cơ thể của Hàn Lập cũng không ngừng tăng lên. Tuy rằng tốc độ tăng thực sự rất thong thả, thậm chí nếu không chú ý kỹ lưỡng thì chẳng thể nào nhận thấy. Nhưng cứ mỗi khoảng thời gian trôi qua thì biến độ tăng lên lại thực sự rất kinh người.

Mà pháp tướng Phạm Thánh sau lưng Hàn Lập cùng hòa nhịp với biến độ của khí tức trên cơ thể đang chậm rãi lớn lên. Cứ mỗi một canh giờ trôi qua, thân hình của pháp tướng lại cao thêm một trượng. Theo đà này thì mỗi một ngày pháp tướng sẽ lại cao thêm vài chục trượng. Hơn nữa ban đầu pháp tướng chỉ đơn thuần là ảo ảnh, nhưng càng lúc thân thể nó càng thêm đậm đặc.

Thời gian trôi qua từng chút một!

Hàn Lập vẫn ngồi lặng im trên bệ đài trong suốt. Kỳ lạ là sự gia tăng của khí tức trên cơ thể hắn vẫn không hề dừng lại mà còn có su hướng kéo dài mãi mãi.

Nửa tháng sau, lúc này khí tức tỏa ra từ cơ thể của Hàn Lập đã mạnh tới mức làm cho các tu sĩ Hợp Thể Kỳ phải kinh hồn bạt vía. Mà pháp tướng Phạm Thánh ở sau lưng đã lớn tới ba trăm trượng, thân hình nó lấp lóe ánh sáng và cũng đậm đặc giống như là một thân thể chính thức vậy.

Trên vòm trời, mây đen đặc xịt giống như một chiếc nồi úp ngược che kín toàn bộ nơi này. Ngay đến cả một tia ánh sáng của mặt trời hay trăng sao cũng không cách nào lọt qua được.

Toàn bộ mảnh đất trũng lúc này trở nên ảm đạm vô cùng làm cho người ta cảm thấy rất lạnh lẽo.

Thế nhưng những đốm sáng năm màu do nguyên khí trong trời đất tích tụ lại vẫn đang lơ lửng trong không trung. Chỉ khác biệt là ban đầu chúng bé như những hạt đậu, vậy mà giờ đây đã to như quả trứng gà. Từ xa nhìn lại như một biển không biết bao nhiêu là đom đóm, chúng đang trôi nổi tản ra nhưng tia sáng nhẹ nhàng.

Mãi đến lúc này Hàn Lập mới chịu mở to đôi mắt. Hai con ngươi của hắn chiếu ra tia sáng mau lam chớp động, nhìn kỹ thật giống như có hai tia chớp điện từ trong hốc mắt tràn ra vậy. Hàn Lập khang nói lời nào, đưa táy vỗ nhẹ lên đỉnh đầu. Anh sáng màu vàng lóe lên, một cái nguyên anh vàng rực bất ngờ hiện ra.

Nguyên anh có thân hình nhỏ nhắn xinh đẹp nhưng khuôn mặt lại rất căng thẳng. Nó vừa mới hiện ra đã nhấc tay chỉ thẳng lên trời cao.

Một tiếng sấm rền vang!

Anh sáng màu bạc lóe lên ngay giữa màn mây đen đày đặc, một tia chớp to cỡ một trượng từ không trung bổ thẳng xuống.

Nguyên anh màu vàng khẽ nhíu mày, nó không hề tránh nè mà há cai miệng nhỏ xíu thôi ra một mảnh sáng màu xanh.

"Phốc bụp"

Tia chớp to lớn không hề bị ngăn cản đánh xuống, nhưng mới vừa lóe lên đã bị hút tọt vào miệng của nguyên anh giống như cảnh tượng cá voi uống nước vậy.

Tiếp theo hai tay mũm mĩm của nó chà sát nhè nhẹ, trên người bỗng vang lên một tiếng sấm. Vô số tia chớp bắn ra từ trong cơ thể của nguyên anh, sau do ngưng tụ thành những khối cầu có các ký tự được viết bằng lôi điện, rồi xé gió bay về khắp bốn phương tám hướng.

Từng tràng tiếng nổ liên miên vang lên, những khối lôi văn liền biến mất hút vào trong không trung. Ngay sau đó, một luồng năng lượng vô hình từ khắp nơi trong không gian quanh đó tràn ra, làm những khối cầu sáng năm màu dao động xôn xao.

Giữa những khối cầu sáng chợt hiện ra một vòng xoáy đang từ từ hình thành.

Không chỉ có vậy, nguyên anh màu vàng liền ngồi xếp bằng xuống trong không trung rồi bấm niệm pháp quyết. Khí tức kinh người đang tỏa ra từ thân thể bên dưới bỗng chốc tuôn ra, giống như một cỗ linh áp có thể cuốn sạch tất cả tràn ngập khắp vùng đất trũng, rồi bắt đầu xoay tròn.

Lấy bệ đài làm trung tâm, trong không gian bỗng hiện ra một cơn lốc xoáy vô hình rất lớn, đem tất cả các khối quang cầu ở khắp nơi điên cuồng hút vào, rồi ép thành một dòng sông bằng linh khí chảy thẳng xuống phía dưới.

Nguyên anh và thân thể của Hàn Lập tỏa ra hào quang rực rỡ, đồng thời còn có thêm những đốm linh văn màu bạc sáng lập lòe

Linh văn màu bạc trở nên sáng chói, dòng sông ánh sáng năm màu vừa tiếp xúc với da thịt của nguyên anh và cơ thể Hàn Lập đã nhập thẳng vào bên trong không một tiếng động.

Cơn lốc không ngừng hút những khối cầu năm màu trên không trung dải đất trũng. Rồi giống như một cái phễu lớn, nó xoáy tít đem dải sáng này liên tục phun xuống dưới, cuồn cuộn không ngừng trút vào cơ thể và nguyên anh của Hàn Lập.

Thời gian trôi qua, nguyên anh của Hàn Lập dần tỏa ra anh sáng rực rỡ. Mà tấm thân thể bên dưới cũng đang trở nên trong suốt, bóng loáng một cách chậm rãi. Nhưng cùng lắm là khoảng một bữa cơm sau, cả thân thể lẫn nguyên anh đều được bao phủ trong màn hào quang màu vàng rực đã hoàn toàn trong suốt giống như ngọc vậy.

Có điều các khối quang cầu năm màu trên không trung dải đất trũng đã biến mất hết thảy. Hiện giờ trên bầu trời chỉ còn lại một mảng trống rỗng sạch sẽ.

Nguyên anh vừa thấy cơn lốc xoáy tan đi, khuôn mặt nhỏ nhắn của nó không khỏi trầm xuống. Pháp tướng màu vàng phía sau lưng bất ngờ ngâm nga nhè nhẹ. Tiếp đó sáu cánh tay đồng loạt bắt quyết, ánh sáng vàng rực lóe lên, trong lòng mỗi bàn tay lại hiện ra một khối quang cầu màu vàng có độ lớn khác nhau đang xoay tít. Pháp tướng đồng loạt vung những khối quang cầu lên bầu trời cao.

Sáu khối cầu bắn vọt ra, rồi chúng hội tụ lại với nhau ở giữa không trung hóa thành một khối cầu khổng lồ rực rỡ.

Nguyên anh giơ cánh tay bé xíu của nó điểm lên không trung. Khối quang cầu chợt chớp nháy vài lần, sau đó nó nổ tung rồi phát ra một âm thanh đinh tai.

Vô số ký hiệu màu vàng tuôn ra, xoay tít thành vòng tròn rồi hóa thành một cơn lốc xoáy màu vàng rực. Trong phút chốc, cơn lốc xoáy này hòa nhập làm một thể với cơn lốc khi nãy.

Pháp tướng ba đầu sáu tay vẫn không ngừng lẩm nhẩm, sáu cánh tay lại nhoáng lên, đánh ra sáu cột sáng to như cái lu đựng nước. Những cột sáng này hùng hổ lao đi, vừa vặn đánh trúng cơn lốc xoáy rồi chìm nghỉm vào trong đó.

Cơn lốc màu vàng phát ra những tiếng vù vù, thể tích của nó chợt phóng lớn lên rất nhanh, cùng lắm chỉ sau vài nhịp thở ngắn ngủi, cơn lốc màu vàng đã phình lên như một con quái vật, hầu như một phần ba vùng đất trũng này đã bị nó chiếm lấy.

Nguyên anh của Hàn Lập thấy vậy liền tỏ vẻ vui mừng, cánh tay bé xíu bụ bẫm của nó lại niệm thần chú vào cơn lốc.

Ngay lập tức những tiếp gió vù vù trong cơn lốc dần nhỏ lại, thay vào do là từng tràng tiếng Phạn vang lên như reo vui. Đồng thời nó tỏa ra một cổ áp lực khủng khiếp đến mức có thể xé rách cả trời xanh, hóa thành một trận sóng quét đi khắp bốn phương tám hướng.

Ngay sau đó cỗ áp lực gào rít lên trên cao, rồi ầm ầm cuốn đến bốn phía chân trời. Chỉ một lát sau, ở bốn phía chân trời truyền đến từng trận gầm rú điên cuồng. Thoạt nghe như có sóng to gió lớn từ khắp nơi đang tràn về.

Anh sáng chợt lóe, phía chân trời trước mặt hiện lên một cảnh tượng cực kỳ xinh đẹp, kéo theo tiếng gầm rú là vô biên vô hạn linh khí đang cuốn đến như thủy triều.

Nguyên anh của Hàn Lập thấy vậy liền rất vui mừng, vẻ mặt khẽ động, ánh sáng màu lam trong mi mắt của nó tỏa ra. Ngay lập tức, cảnh tượng của cơn linh triều phía xa được nó nhìn ngắm rất rõ ràng. Đó là vô số khối quang cầu nam màu hội hợp lại với nhau mới hình thành lên cảnh tượng kinh người đến như vậy.

Nét vui mừng hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nguyên anh. Nó hít một hơi thật dài, pháp tướng phía sau lưng cũng trợn to sáu con mắt. Tiếp đó lại có thêm hơn mười cột sáng to như vại nước đánh vào cơn lốc màu vàng, làm cho cơn lốc phình lớn thêm rồi tỏa ra một cỗ lực hút khổng lồ.

Dưới lực hút lớn như vậy, thủy triều ở bốn phương tám hướng mau chóng kéo nhanh đến không trung dải đất trũng, rồi bị cuốn thẳng vào trong cơn lốc khổng lồ đang xoay tít.

Ngay lập tức, từ không trung phía trên đài cao có một cột sáng đặc sánh hơn lúc trước đến mấy lần cuốn xuống.

Linh văn màu bạc bên ngoài cơ thể và nguyên anh của Hàn Lập lại dao động loạn lên, rồi không hề khách khí hút sạch dòng sông linh khí đang cuồn cuộn đổ tới.

Mà hầu hết linh khí trong trời đất xung quanh đây mấy vạn dặm đang không ngừng bị cơn lốc trên cao hút về, khiến cho cơn thủy triều bằng linh khí ở bốn phía chân trời liên miên không dứt, tạo cho người ta cảm giác như nó sẽ không bao giờ suy cạn vậy. Có điều mặc dù nguyên anh và cơ thể của Hàn Lập mạnh mẽ hơn rất nhiều lần so với tu sĩ ngang cấp, nhưng dưới tình huống hấp thụ linh khí một cách điên cuồng như thế này thì chẳng mấy chốc sau vẫn chạm đến trạng thái bão hòa. Nếu cứ tiếp tục hút vào nữa, không những không làm cho nguyên anh hay thân thể mạnh mẽ hơn mà ngược lại khiến cho cả hai cung nổ tung mà chết.

Vì vậy sau khi nguyên anh kêu lên một tiếng đau đớn, những đạo linh văn xung quanh nó hay như cơ thể đang ngồi bên dưới đồng loạt tan đi.

Nãy giờ pháp tướng Phạm Thánh vẫn đang ngồi yên lặng bỗng dưng lại há to ba cái miệng có sức hút lấy dòng linh khí cuồn cuộn rồi nuốt vào bụng. Trên thân pháp tướng thỉnh thoảng lại lấp lánh hào quang màu vàng, cơ thể của nó cũng bất ngờ lớn thêm một phần.

Kể từ đó, thân thể và nguyên anh của Hàn Lập không hấp thu thêm thiên địa linh khí nữa những pháp tướng Phạm Thánh lại tiếp tục nhận lấy công việc này. Nó đang đem dòng sông linh khí cuồn cuộn kia nuốt hết vào bụng không để sót bất cứ giọt nào.

------oOo------

Chương 2176: Thiên Kiếp Ngũ Hành

Nguồn: EbookTruyen.Net

Pháp tướng ba đầu sáu tay lại tiếp tục to lớn thêm, chỉ trong khoảnh khắc thân hình trong làn hào quang vàng rực của nó đã vụt lớn lên hơn nhiều, thoáng chốc lại cao thêm cả trăm trượng.

Cùng thời gian đó, nguyên anh và cơ thể của Hàn Lập vẫn ngồi xếp bằng bất động, tựa như đang dốc sức luyện hóa sỗ nguyên khí vừa hấp thu lúc trước.

Với lượng nguyên khí nhiều đến mức này đối với thần thông của Hàn Lập cũng chỉ có thể cưỡng ép hút vào trong người, sau đó tạm thời trấn áp mà thôi. Phải luyện hóa thật tốt rồi mới có thể điều khiển như ý và sẽ khiến cho tu vi lập tức tăng mạnh.

Thế nhưng những thứ đó lại chẳng là gì với pháp tướng Phạm Thánh cao lớn chọc trời kia.

Ba cái miệng của pháp tướng khổng lồ đang tỏa ánh vàng rực rỡ điên cuồng nuốt sạch dòng sông linh khí đang chảy cuồn cuộn, dáng vẻ thong dong điềm nhiên như thể chẳng có việc gì.

Cùng với sự hấp thụ đó, thân hình của pháp tướng tiếp tục phóng lớn lên!

Chỉ sau thời gian một tuần trà, một người khổng lồ vàng rực cao gần ngàn trượng đã hiện ra sừng sững trên mặt đất. Sáu cánh tay của nó chợt khua lên khiến trời đất đều rung chuyển.

Lúc này, cơn thủy triều những đốm linh khí từ bốn phía cuốn tới đã yếu dần, cuối cùng lóe lên rồi hoàn toàn biến mất.

Thấy vậy, thân hình nguyên anh chớp một cái liền biến thành một luồng kim quang bay vọt về phía thân thể bên dưới.

Chỉ sau giây lát, nguyên anh đã lại trở lại vị trí cũ hợp làm một với thân thể của Hàn Lập.

Thân hình Hàn Lập run lên rồi hai mắt từ từ mở ra. Sau khi dò xét liền thấy pháp lực trong người đã tăng vọt, trên mặt hắn không khỏi hiện lên vẻ hơi kì lạ lẩm bẩm:

"Phương pháp này đúng là rất hữu hiệu, nhờ thế mà trùng kích bình cảnh có thể đơn giản hơn phần nào."

Vừa dứt lời, hắn liền giơ tay bấm pháp quyết tiếp tục nhắm mắt vận công.

Trong chốc lát, trên người Hàn Lập tỏa ánh vàng rực rỡ. Các phiến vảy màu vàng kim từ bên trong hiện ra, nhanh chóng bao trùm toàn thân. Trên đỉnh đầu còn lóe lên ánh sáng màu xanh của một chiếc sừng màu xanh dài chừng một thước đang dần mọc lên.

Cơn lốc xoáy màu vàng trên không trung vang lên một tiếng giòn tan rồi vỡ vụn. Mà bên dưới, Hàn Lập tỏa ra luồng khí tức còn đáng sợ hơn lúc nãy rất nhiều lần.

Tại những nơi luồng khí tức này đi qua, tầng mây trên trời đều bị xuyên thủng tán loạn, khiến ánh mặt trời vụt chiếu rọi xuống cực kỳ chói mắt.

Bấy giờ hai tay Hàn Lập đang nhanh chóng đánh ra pháp quyết, từ miệng truyền ra âm thanh chú ngữ trầm thấp. Hào quang vàng rực hội tụ lại hai bên vai hắn tạo thành hai chiếc đầu lâu và bốn cánh tay vàng kim như ẩn như hiện, dường như có thể ngưng thực bất cứ lúc nào.

Cùng lúc đó, màu sắc của các phiến vảy bao phủ bên ngoài cơ thể của Hàn Lập chợt đậm lên, bắt đầu tản ra màu tím vàng kỳ dị.

Giờ phút này đây, hắn đã thúc dục toàn bộ Phạm Thánh Chân Ma Công, pháp lực khổng lồ trong người tựa như những cơn sóng nối đuôi nhau trùng kích vào chướng ngại. Thế nhưng dường như có một con đê chắn ở đâu đó trong người hắn, gắt gao chặn những con sóng lại không hề để lộ chút sơ hở nào.

Xem ra quá trình đột phá chướng ngại tuyệt đối không thể có hiệu quả chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi được.

Hàn Lập vừa không ngừng thúc dục công pháp vừa cảm ứng toàn bộ biến đổi trong cơ thể nhưng vẻ mặt vẫn không hiện ra nét khác thường nào.

Các lần đột phá bình cảnh trước kia tất nhiên không thể so sánh với đột phá lên Đại Thừa Kỳ này nên hắn đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng.

Một tháng sau đó, Ngân Nguyệt đang đứng trên một đỉnh núi rồi dùng dáng vẻ lạnh lùng nhìn về phía vùng đất trũng phía xa. Bên cạnh nàng có thêm một dáng người xinh đẹp, chính là cô bé Chu Quả Nhi kia.

Lúc Hàn Lập đột phá bình cảnh đã tạo nên động tĩnh không nhỏ, tất nhiên là Chu Quả Nhi đang tu luyện ở gần đó không thể không biết được. Vì vậy sau đó không lâu nàng liền thu hồi công pháp, vội chạy đến gần nơi này để chờ đợi.

Giờ phút này ở phía vùng đất trũng phía dưới đã được hơn mười tầng ánh sáng đủ loại màu sắc bao phủ lại từ lâu, mặc cho tiểu nha đầu này ra sức trút bao nhiêu linh lực vào mắt vẫn chỉ thấy một mảng ánh sáng mịt mờ, không thể thấy rõ thứ gì.

"Linh Lung tiền bối, hiện giờ Hàn tiền bối thế nào rồi, đã lâu như thế không lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi ư?" Vẻ mặt tiểu nha đầu hơi lo lắng, nàng nhịn không được hướng về Ngân Nguyệt hỏi.

"Hiện tại cả khu vực đó đều bị cấm chế bao phủ, ta cũng không có cách nào nhìn rõ tình hình bên trong, nhưng căn cứ theo luồng khí tức càng lúc càng mạnh thì dường như không kém tổ phụ của ta. Chắc sẽ bình an thôi." Ánh mắt Ngân Nguyệt hờ hững quét qua, lạnh lùng trả lời sau đó không để tâm mà khoanh chân ngồi xuống rồi vận công tu luyện.

Nghe thế trong lòng Chu Quả Nhi khẽ buông lỏng, nhưng thấy biểu cảm của Ngân Nguyệt như vậy khiến cho nó phải dở khóc dở cười.

Không lâu trước đó vị tiền bối Linh Lung này còn biểu hiện vẻ vô cùng ân cần với Hàn Lập, bây giờ lại chợt trở nên lãnh đạm như thế. Nếu không phải trong những năm gần đây nàng đã biết sự thay đổi của Ngân Nguyệt là do chịu ảnh hưởng của loại pháp quyết nào đó thì sợ rằng cũng phải ngạc nhiên cả buổi rồi.

Trên ngọn núi bên kia, hai mắt Giải Đạo Nhân lập lòe ngân quang nhìn chằm chằm vào tầng tầng màn sáng đang bao phủ trên không trung thung lũng, trên mặt dường như hiện lên chút khác thường.

Cả thung lũng bỗng nhiên run lên, tất cả màn sáng bao trùm bên trên rung chuyển kịch liệt một hồi, từ bên trong chợt không ngừng truyền ra những tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa.

Kim quang lóe lên, hơn mười cột sáng cực lớn từ trong màn sáng bắn ra, bay thẳng lên xua tan mây đen trên trời.

Liền đó, một cỗ khí tức kinh khủng từ đó cuộn tràn ra, dù là thần niệm của Giải Đạo Nhân vừa tiếp xúc cũng không tránh khỏi phải co rụt con ngươi lại.

"Đạt rồi, khí tức đã đạt tới cảnh giới Đại Thừa. Nhưng có thực sự trùng kích thành công hay không còn phải xem có thể vượt qua thiên kiếp mới biết được." Giải Đạo Nhân thì thào hai tiếng với giọng thấp không thể nghe thấy rồi trong khoảnh khắc gương mặt lại khôi phục lại vẻ lạnh nhạt như ban đầu, giống như có thể hiểu rõ tình hình lúc này của Hàn Lập.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, hơn mười màn sáng đang bao phủ vùng đất bên dưới nổ vang lên. Ngay giữa vô số tia sáng vàng rực đang vỡ vụn từng mảng bỗng hiện ra một pháp tướng cao hơn ngàn trượng. Mà lơ lửng giữa không trung ở dưới chân pháp tướng lại có thêm một quầng sáng tím vàng đường kính hơn mười trượng đến lóa cả mắt, Hàn Lập đang ôm hai tay ở trong

đó.

Lúc này đây, Hàn Lập vẫ giữ nguyên dáng vẻ ma hóa yêu dị. Nhưng toàn thân hắn đẫm máu, khắp nơi còn có thêm vô số vết thương cực nhỏ và đang nhanh chóng lành lại với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được.

Càng quỷ quái hơn là thân hình Hàn Lập đã cao hơn lúc trước đến non nửa. Tay chân cũng đột ngột to thêm một vòng, lúc này nhìn hắn thật giống như một thanh niên tráng sỹ vậy.

Ở phía dưới, tòa đài trong suốt cao mấy chục trượng đã không còn sót lại chút gì, tại chỗ cũ chỉ còn lại mặt đất gồ ghề và những mảnh vỡ phủ vụn phấn, có vẻ như là nó đã bị một luồng lực khủng khiếp nào đó đập nát ra.

Bên trong quầng sáng vừa vàng vừa tím, Hàn Lập đứng im và nhắm nghiền hai mắt. Những linh văn màu bạc vẫn đang chạy qua chạy lại một cách vô định trên người hắn. Khắp nơi trên thân thể hắn đang nổi lên từng sợi gân xanh, mỗi múi cơ bắp thịt đều co rút liên tục. Dường như có một luồng năng lượng nào đó đang tuôn trào cuồn cuộn trong đó, lúc nào cũng có thể xé thịt lao ra.

Còn linh áp đáng sợ do hắn phát ra đã làm cho không gian trong vòng vài dặm xung quanh đông đặc lại sắt. Bất kể sinh linh nào vừa tiến vào trong đó đều sẽ lập tức bị linh áp này mạnh mẽ đè nát.

Mà cao tít trên không, mây đen vốn bị cột sáng màu vàng đánh tan sau một tiếng nổ vang lại tụ tập trở lại. Trong khi chúng cuồn cuộn cuốn đến có thể mơ hồ thấy từng đoàn từng dải sáng năm màu chớp động không dứt, lại còn vừa bay vừa lớn vụt lên.

Chỉ trong thời gian mấy nhịp hô hấp, đoàn ánh sáng năm màu đã biến lớn thành gần một mẫu, hào quang cuồn cuộn chớp lóe khắp trời cao, gần như che khuất mây đen không còn một mảnh!

"Thiên Kiếp Ngũ Hành!" Vừa nhìn thấy dị tượng trong không trung, gương mặt vốn lạnh như băng của Ngân Nguyệt đang đứng trên đỉnh núi phía xa trở nên tái nhợt.

Mặc dù hơi ngơ ngẩn nhưng thấy thần sắc Ngân Nguyệt như vậy thì tất nhiên Chu Quả Nhi cũng hiểu hiện tượng thiên văn trong không trung trên thung lũng không phải là chuyện đùa. Lúc này hai mắt của nàng mở to, nhìn không chớp về phía đằng xa.

Giờ phút này, khí tức phát ra trên người Hàn lập càng đáng sợ hơn, thậm chí mơ hồ có thể thấy được không khí bốn phía như hơi vặn vẹo.

Bỗng nhiên Hàn Lập ngẩng đầu lên, hai mắt mở trừng ra, vẻ mặt vô cảm nhìn lên bầu trời.

Gần như cùng lúc đó, những dải sáng năm màu trên trời chợt biến đổi thành màu vàng ròng. Rồi một khắc sau, từ đó phun ra vô số luồng kim quang dài hơn một thước, chúng chợt lóe lên rồi bay vọt xuống như những lưỡi dao sắc bén.

Một đám lưỡi dao vàng chói lọi, lạnh lẽo ghê người đang từ trên cao buông xuống dưới như mưa rào rồi phủ xuống toàn bộ dải dất trũng này.

"Kim Cương Khí!"

Hàn Lập nhíu mày rồi rùng mình thốt nhẹ, nhưng trên mặt hắn lại không lộ ra vẻ sợ hãi gì nhiều mà khẽ phất một ống tay áo về bốn phía. Lập tức có hơn mười đạo pháp quyết theo đó mà bay ra, rồi lóe lên chui vào trong không gian xung quanh mất dạng.

Sau một khắc, phần lớn pháp trận bố trí khắp nơi trong vùng đất kêu lên vù vù, lớp lớp màn sáng lại tức thì lóe lên, biến thành vầng bảo hộ che chắn toàn bộ dải đất trũng phía dưới.

"Ầm, ầm" vang lên tiếng nổ lớn!

Những lưỡi vàng rực vừa rơi xuống trên tầng ánh sáng ngoài cùng liền phá ra tiếng nổ kinh người, đồng thời biến thành từng đoàn kim quang rồi vỡ tung ra. Bên ngoài quầng sáng liền gợn sóng dập dờn, lập lòe bất ổn!

Dầu vậy thì sau thời gian cạn tuần trà, tầng ánh sáng ngoài cùng không thể chống cự thêm nữa nên bị kim quang chém thành vô số mảnh. Pháp trận đầu tiên này cũng vì vậy mà lóe sáng lên rồi vỡ vụn ra từng khúc, chẳng thể nào sử dụng được nữa.

Vô số lưỡi kim quang chằng chịt lóe lên, lại tiếp tục rơi xuống trên màn sáng thứ hai, tiếng nổ…

Cứ như thế, từ trên không trút xuống muôn luồng kim quang, không ngớt không dứt, vô cùng vô tận, hơn nữa uy năng của mỗi luồng đều không thua gì phi kiếm phi đao!

Dưới sự công kích điên cuồng đó, chỉ trong một thời gian rất ngắn đã liên tiếp đánh bại năm tầng ánh sáng.

Thế nhưng đúng lúc này, Hàn Lập ở phía dưới chỉ giơ một tay bấm niệm pháp quyết thì sáu cánh tay giống hệt nhau của pháp tướng liền nắm lại tấn công kiên cuồng về phía không trung.

Chỉ trong chốc lát sau, không khí rít lên như cuồng phong, từng đoàn từng đoàn quyền ảnh lớn như tòa nhà lớn hiện ra bên ngoài quầng sáng, nhoáng một cái bay thẳng đến phía luồng ánh sáng khổng lồ đang phá không vọt tới.

Từng đạo kim quang ngăn cản ở phía trước nơi quyền ảnh đi qua dù chưa trực tiếp tiếp xúc đã rung lên rào rạo vỡ vụn biến mất.

Quyền ảnh lóe lên mấy cái liền đánh trực tiếp lên luồng ánh sáng vàng rực.

Sau khi âm thanh chói tai như kim loại va chạm vào nhau vang lên, quyền ảnh bắn ngược trở lại rồi lập tức tiêu biến, còn luồng ánh sáng kim sắc bỗng run lên hóa thành vô số điểm sáng bay lả tả.

Kim quang từ trên trời rơi xuống chợt đột ngột dừng lại!

Nhưng chỉ một khắc sau, kim quang bay lả tả cuốn tròn một hồi rồi màu sắc chợt biến thành xanh đậm. Sau đó nó cuồn cuộn tụ lại, lại hợp thành một luồng ánh sáng màu xanh có thể tích không kém lúc trước chút nào.

------oOo------

Chương 2177: Uy Phong Của Thiên Kiếp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngay sau đó bên trong vầng sáng màu xanh nổ vang rền. Từng lũ lũ dòng khí màu xanh tuôn tràn ra, rồi hóa thành một gốc cây gỗ lớn.

Gốc cây này dài khoảng năm đến sáu trượng, mặt ngoài tỏa ra làn sáng màu xanh nhu hòa, thân nó nặng vô cùng, cứng rắn như kim cương. Gốc cây mới hiện ra trong không trung đã gào thét đinh tai rồi lao xuống.

Hàn Lập nhìn thấy vậy, tuy vẻ mặt của hắn vẫn không chút thay đổi nào nhưng một cánh tay đã giơ lên rồi bấm niệm thần chú. Trên không trung bỗng ông lên những tiếng chói tai, vô số lưỡi kiếm khí màu xanh biếc hiện ra. Chúng đang khẽ rung lên tạo thành những tiếng xé gió *"veo veo"*!

Những lưỡi kiếm này nhanh chóng biến ảo thành những sợ tơ, rồi đan xen vào nhau tạo thành một tấm lưới rất lớn.

Chợt thấy một sợ tơ trong suốt lóe lên, gốc cây to ở đó liền giống như một tờ giấy bị xé vụn ra.

Mặc cho các gốc cây cứ lần lượt hiện ra không ngừng, nhưng tấm lưới màu xanh ở bên dưới cũng chém tới liên tục làm cho chúng không cách nào hạ xuống thêm được.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, võng kiếm ngăn cản các gốc cây rơi xuống lúc này cũng đang bắt đầu phản công lại.

Nhưng vầng mây màu xanh trên không trung lại càng phình lớn thêm, kéo theo đó là kích thước của những gốc cây rơi xuống cũng tăng lên theo. Mỗi mộc gốc cây đều lớn đến cả chục trượng, chúng lao xuống hóa thành một mảnh tối đen.

Nhưng tấm lưới khổng lồ bên dưới là do bảy mươi hai lưỡi bản mạng pháp bảo Thanh Trúc Phong Vân Kiếm kiếm Hàn Lập biến thành! Đã tu luyện đến bậc này, hầu hết mỗi thanh đều có thể sánh với Linh bảo cùng bậc. Nếu nói về độ sắc bén, cho dù những gốc cây to lớn kia có rơi nhiều thêm nữa nhưng vẫn không thể nào chống nổi những lưỡi tơ kiếm lợi hại này.

Những tiếng nổ nối đuôi vang lên, võng kiếm bay lên nhập thẳng vào vòm trời, nó hơi co lại rồi bất chợt trở lại hình thái của bảy mươi hai lưỡi kiếm. Những lưỡi kiếm này vạch thành những dải cầu vồng, lúc hiện trái, lúc hiện phải xuyên thủng qua dải vầng sáng màu xanh, rồi lại hóa thành một màn lưỡi kiếm chém loạn xạ.

Ngay lập tức dải mây màu xanh phát ra những tiếng nổ chói tai. Ở giữa không trung nó xoay tròn rồi bắn đi, sau đó nhập thẳng vào hư không mất hút.

Hàn Lập vẫn lơ lửng ở trong màn sáng màu tím giữa không trung mà ngắm nhìn trời cao không chớp mắt.

Một lát sau, một điểm sáng chuyển động dưới màn mây đen, sau đó nó trở nên xanh thẫm, rồi lại ngưng tụ thành một vầng sáng màu lam.

Lúc này thể tích của vòm sáng màu lam đã lớn hơn rất nhiều so với khi mới xuất hiện, hơn nữa từ bên trong đó đang truyền tới những tiếng nước chảy róc rách nho nhỏ. Từng dòng nước xiết như ngọn thác từ giữa vầng sáng tuôn ra, giống như những con rồng trắng dài cả ngàn trượng lao xuống, mà có lẽ là giống với cả dải ngân hà trên chín tầng trời bị đảo ngược lại hơn.

Hàn Lập thần sắc hơi thay đổi, không nói thêm lời nào lập tức bấm tay niệm thần chú.

Cùng lúc ấy,ba đầu của phạm thánh pháp tướng ba đầu sáu tay đột nhiên mở rộng miệng, hướng lên trời cao mà phun.

Ngân diễm cuồn cuộn phun ra điên cuồng, trong nháy mắt liền hóa thành biển lửa, cùng dòng nước trên không trung quyện và nhau.

Nước lửa trộn lẫn vào nhau, một đoàn khí màu trắng xuất hiện tràn ngập không gian, sau một chút biến hóa liền trở thành một biển sương mù.

Trong biển sương mù mênh mông, đưa tay ra không thấy được năm ngón, căn bản thấy không rõ được thứ gì, chỉ có thể nghe được bên trong có tiếng *"Thử lạp"* phát ra không ngừng. Bỗng nhiên sương mù lập tức khuếch tán nhanh đi theo bốn phương tám hướng.

Hàn Lập thấy vậy trong mắt tinh quang chợt lóe, lập tức thúc giục pháp quyết, phạm thánh pháp tướng cao ngàn trượng phun ra ngân diễm mạnh mẽ tăng lên mấy lần.

Ngân diễm ngưng tụ lại, mơ hồ biến hóa thành vài con hỏa giao, giương nanh múa vuốt, nhao nhao lao vào bên trong biển sương.

Ngay sau đó tiếng sét đánh sấm rền nổi lên!

Từng đóa lầu các lớn nhỏ hình hoa sen liên tiếp ở trong biển sương hiện ra, lại chớp động vài cái liên tục rồi nứt toác ra. Ngân diễm cuồn cuộn phình to, đem biển sương mù mạnh mẽ xé rách ra.

Nhưng sau mấy nhịp hô hấp, hơn phân nửa sương mù ở tai nơi ngân diễm vừa xuất hiện biến mất hầu như không còn, rốt cục lộ ra cảnh tượng ban đầu.

Mà ngân diễm ở mấy con hỏa giao tàn sát bừa bãi, chẳng những ngăn chặn được dòng nước trong không trung mà còn cuồn cuộn chớp động bay ngược lên phía trên nguồn của dòng ánh sáng.

Với uy lực đáng sợ của ngân diễm, đoàn ánh sáng màu lam chỉ sợ vừa tiếp xúc lập tức tán loạn biến mất.

Nhưng vào lúc này, đoàn ánh sáng trên trời bỗng nhiên mặt ngoài hiện ra vô số ngân hồ thoáng cái lại quay tròn, điên cuồng co rút lại không thể to ra được.

Tiếng sét đánh nổi lên!

Đoàn ánh sáng màu lam chợt co rụt lại, từ giữa từ từ phun ra một viên bóng nước.

Viên bóng nước này thoạt nhìn trong suốt dị thường, nhưng lại sền sệt. Đường vân bên ngoài hơi hơi nhộn nhạo, rồi hình thành từng đạo linh văn màu lam, tản ra ánh sáng màu xanh mát dịu.

Quả bóng nước hướng xuống phía dưới, liền nổ vang phát ra âm thanh trầm thấp, mà đoàn ánh sáng màu lam lại ào ào nứt toác ra, tự động biến thành hư ảo.

Phía dưới Hàn Lập thấy hết thảy mọi việc, sắc mặt chợt đại biến.

Ngay sau đó, ngân diễm cùng mấy con hỏa giao đem quang cầu màu lam bao phủ vào bên trong biển lửa cuồn cuộn.

"Phốc phốc" thanh âm liên tiếp truyền ra!

Trong biển lửa, ánh sáng màu lam chợt lóe, quang cầu bỗng nhiên từ giữa xuyên thủng mà chui ra, không có bị ngân diễm làm tổn thương một chút nào.

"Thiên hà trọng thủy!"

Hàn quang chợt lóe lên trong mắt Hàn Lập, trong miệng quát khẽ một tiếng, trong lòng không còn chần chờ gì lập tức thúc giục Phạm Thánh Pháp Tướng.

Pháp tướng ba đầu sáu tay không tiếp tục phun ngân diễm trong miệng ra nữa, sáu cánh tay đồng thời vung nắm tay lên phát ra một tiếng nổ lớn!

Quyền ảnh lại chi chít hiện ra, hướng lên trời cao mà bắn đi.

"Ầm vang long" tiếng động vang lớn!

Mặt ngoài quả bóng nước màu lam chợt có kim quang đại phóng, dường như mỗi một khỏa đồng thời đã bị hơn mười đạo quyền ảnh công kích liên tục.

Nhưng sau khi kim quang hiện lên, tất cả các quả bóng nước đều bình yên, dường như không có việc gì tiếp tục lao xuống.

Hàn Lập cả kinh!

Phạm thánh pháp tướng lại cử động sáu cánh tay, sáu nắm đấm kim quang đại phóng, nháy mắt lại biến ảo thành vật chất thực sự, hướng phía quả bóng nước điên cuồng lao tới.

Một vụ nổ kinh thiên động địa, thoáng cái cả không trung bị chấn động dựng ngược lên!

Vô số vòng bánh xe màu vàng như nắng gắt trên không trung liên tiếp xuất hiện ở chỗ vụ nổ, tạo lên từng trận dao động kịch liệt, rồi hóa thành cỗ cổ cuồng phong nhanh chóng tán đi.

Sau khi gió tan đi hết, tất cả quả bóng nước đều biến mất không thấy bóng dáng!

Phía dưới, Phạm Thánh kim thân thân hình vẫn đứng thẳng tại chỗ, nhưng hai chân thụt sâu vào mặt đất vài chục trượng, sáu cánh tay rõ ràng cụt hơn một nửa, chúng đã cùng những quả bóng nước đồng quy vu tận rồi.

Hàn Lập thấy vậy chợt rùng mình!

Lấy uy lực của Phạm Thánh chân ma mà cũng có một chút chật vật như thế, có thể thấy được thiên hà trọng thủy này thật đáng sợ.

Ngay sau đó, Hàn Lập một tay bấm tay niệm thần chú, trên người Phạm Thánh Pháp Tướng kim quang lưu chuyển một trận, sáu cánh tay một lúc sau liền khôi phục như lúc ban đầu.

Nhưng lúc này, trên trời cao lại một lần nữa ngưng tụ ra một quả cầu lửa màu đỏ đậm to lớn!

Quang đoàn tuy rằng chỉ có duy nhất một viên, nhưng thể tích to lớn, cơ hồ bao phủ hết cả thung lũng.

Sau một trận tiếng huyên náo *"Oa oa"*, vô số ngọn lửa phun ra những con quạ lửa màu trắng bay ra theo quang đoàn, hai cánh mở ra rồi hóa thành một viên hỏa cầu mạnh mẽ bắn xuống.

Những hỏa cầu đó chưa thật sự hạ xuống nhưng đã làm cho mọi thứ như sôi trào, thoáng cái đã buông xuống tới phía trên thung lũng.

Hàn Lập hai mắt hơi hơi nhíu lại, thân hình chưa động đậy nhưng phạm thánh pháp tướng lại há mồm phun một cái, hướng biển lửa màu bạc mà lao đến.

Thế nhưng lúc này đây, ngân diễm lập tức tránh né cái miệng khổng lồ của pháp tướng, tinh quang lưu chuyển trở nên kỳ lạnh lẽo.

Phạm thánh pháp tướng lại đảo ngược uy lực của linh diễm, trực tiếp biến thành Cực hàn chi diễm lao đến.

Ngay sau đó, một trắng một bạc, hai ngọn lửa cháy trong nháy mắt tới va chạm với nhau. Hai loại thuộc tính năng lượng hoàn toàn tương phản, lập tức ở hai phía bạo phát ra.

Lúc sau, trên bầu trời chợt lóe, lấy một đường thẳng làm trung tâm, nhất thời chia trời đất làm hai nửa băng và lửa, trên trời cao giằng co nhau không dứt.

Hàn Lập đột nhiên trong miệng phát ra một tiếng thét dài, một ngón tay trỏ lên hư không, một lúc sau kiếm quang dày đặc hiện lên, lập tức dung hợp thành một khối, hóa thành một cự nhận hơn mười trượng.

Tiếp theo trong miệng hắn lẩm bẩm, trong tay pháp quyết liên tục biến hóa.

Cự nhận màu xanh tinh quang lưu chuyển, đón gió cuồng trướng, trong khoảnh khắc đã lớn hơn gấp bội, biến ảo thành cự nhận to gần trăm trượng hướng lên trời.

Phạm Thánh Pháp Tướng tam gương mặt chợt lóe lên vẻ dữ tợn, hai cánh tay to lớn chụp tới phía dưới, đã đem cự nhận một phát bắt được, lập tức vung lên, hướng không trung hung hăng chém một phát.

Chỉ thấy một đạo thanh quang hoa phá trường không chợt lóe, cự nhận hướng lên trời liền quỷ dị hướng phía hàn diễm cùng biển lửa giao hội rồi chém tới quang cầu khổng lồ phía trên.

Quang cầu đỏ đậm điên cuồng vài cái, liền lập tức vô thanh vô tức xẻ làm hai, dung nham xích viêm từ giữa điên cuồng phun ra, lập tức hóa thành lửa cuồn cuộn cháy nứt toác mà chui ra.

Phía dưới biển lửa một trận nổ vang, thoáng cái ở trên không trung biến mất không thấy.

Thế nhưng phạm thánh pháp tướng vừa đem tay giơ lên trời thu lại cự nhận, còn chưa kịp làm gì tiếp thì trên trời cao cuồn cuộn lửa cháy, lăn lộn vài cái liền hóa thành đám bụi màu vàng mênh mông, theo bốn phương tám hướng điên cuồng cuốn động.

Trong khoảnh khắc, cả không trung đều biến thành mờ mịt, hơn nữa trong đám bụi phát ra tiếng *"Tăng sang"*, lộ ra một cỗ chiến khí làm cho người khác có cảm giác dựng tóc gáy.

Phía dưới Hàn Lập nhướng mày!

Phạm thánh pháp tướng lại không nói lời nào, cự nhận cầm trong tay lại vung lên, hướng vụ hải màu vàng chém một nhát.

Thanh quang chói mắt lại một lần cắt qua phía chân trời, một chém đem biển khí bụi mạnh mẽ xé đôi. Nhưng là ngay sau đó, hai bên khí bụi nồng đậm phía dưới lại xoay một vòng, liền như không có việc gì đem biển khí bụi khôi phục như lúc ban đầu.

Bảy mươi hai khẩu Thanh Trúc Phong Vân kiếm biến thành cự nhận hơn ngàn trượng cùng phạm thánh kim thân thần lực cực kỳ khủng bố, vậy mà đối với thứ này một chút hiệu quả cũng không có!

Hơn nữa một lúc sau khi vụ hải gặp công kích, bên trong lại mơ hồ truyền đến âm thanh kim cổ.

Tiếp theo đám bụi màu vàng mênh mông phía dưới quay cuồng, bên trong bỗng nhiên hiện ra một đội binh sĩ bằng đất sét, chim thú đủ loại, cầm trong tay lưỡi sao sắc bén lành lạnh, cùng hướng về phía này. Nhìn qua thì phảng phất có trăm vạn hùng binh ẩn trong đó giống y hệt nhau.

Hàn Lập không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, trong đầu suy nghĩ xoay chuyển liên tục. Nhưng còn chưa nghĩ được đối sách thì trong biển khí bụi đột nhiên có biến, vô số binh sĩ đều bí mật hướng phía này đánh tới.

Hàn Lập sắc mặt trầm xuống!

Phạm Thánh Pháp Tướng lập túc đưa cự nhận trong tay hướng không trung liên tiếp quét tới.

Kết quả nơi nhận mang màu xanh đi qua, tất cả binh sĩ đều chấn động, trong nháy mắt vỡ vụn thành tro. Nhưng chờ thanh quang tắt đi, khí bụi lại cuồn cuộn ngưng tụ, lập tức số lượng binh sĩ ở trong vụ hải lại không tiếng động hiện lên, vẫn huy động binh khí tiếp tục hướng xuống.

Hàn Lập thấy vậy, đồng tử không khỏi hơi co rụt lại!

------oOo------

Chương 2178: Chân Lôi Kiếp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hắn không nói lời nào mà chỉ thay đổi sang một loại pháp quyết khác.

Pháp tướng Phạm Thánh bỗng cầm lưỡi đao ném đi. Bên ngoài cơ thể của pháp tướng lại lấp lánh những tia sáng vàng rực, mới trong nháy mắt nó đã biến thành một thân thể bằng vàng ròng thực sự. Ngoài ra còn có vô số những khối ký hiệu màu vàng đang quay vù vù xung quanh.

Ba cái đầu há ba chiếc miệng thật lớn phun ra những cuộn sóng trắng xóa không một tiếng động. Những cơn sóng này hơi nhoáng lên, chúng liền chìm thẳng vào trong biển bụi ngập trời đằng trước.

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên!

Cơn sóng nổ tung ngay giữa màn mây bụi bặm tạo thành một vòng sóng âm lan tràn khắp nơi trong trong đó. Cứ nơi nào có gợn sóng âm đi qua, đám binh sĩ trong làn bụi liền bị biến thành bột phấn.

Nhưng chỉ ngay sau đó, đám mây bụi khẽ chuyển động, hơn mười vạn binh sỹ lại được biến ảo ra một lần nữa. Tên nào tên nấy đều nguyên vẹn không bị sây xước chút nào, chúng đang múa loạn binh khí trong tay làm dấy lên từng trận gió gào.

Vô số tia sáng màu vàng nhạt bắn xuống, rậm rạp đến mức có thể che kín cả bầu trời. Mỗi tia đều phát ra âm thanh chói tai, khí thế kinh người giống như không gì không thể xuyên thủng được.

Cảnh này khiến sắc mặt của Hàn Lập hơi đổi. Miệng khẽ quát lên, một ngón tay của hắn hướng lên điểm vào tấm thân vàng rực của pháp tướng Phạm Thánh phía trên.

Dải sóng màu trắng liền thôi không còn phun ra từ trong miệng của pháp tướng nữa. Nó bước nhanh từng bước về phía trước, sáu cánh tay vung lên tỏa hào quang vàng rực.

"Rầm rầm rầm..." Sáu cột sáng rất to được phun ra rồi nhập làm một thể với đám mây bụi. Sau đó cả những cột sáng và làn sương bụi xoáy tít hóa thành một cơn lốc vàng nhạt.

Cơn lốc này cao đến mấy trăm trượng. Nó vừa mới xoay tròn mà đã tuôn ra vô số ký hiệu màu vàng, đồng thời theo mỗi vòng gió xoáy còn truyền tới một cỗ lực hút mạnh đến nỗi khiến người ta không dám tin.

Những tia sáng màu vàng nhạt liền bị lực hút của cơn lốc làm run lên rồi bị bẻ cong phương hướng. Ngay lập tức chúng lao vào trong vong lốc xoáy rồi phát ra một tiếng gãy vỡ, sau đó không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Còn về cả trăm vạn tên vệ sĩ trong màn bụi trên không cũng chẳng thể khống chế thân thể dưới lục hút khủng khiếp đó, cuối cùng tất cả đều bị cơn lốc kéo vào chỗ chết.

Trong khoảnh khắc này, màn sương bụi xoay cuồn cuộn ngập trời, mà bóng người cũng bắt đầu di động.

Nhưng chỉ sau vài nhịp thời, toàn bộ bầu trời bỗng nhiên trở nên sạch sẽ. Ngoại trừ đám mây đen cùng cơn lốc màu vàng ra thì nơi này không còn thứ gì khác tồn tại.

Cơn lốc màu vàng trong không trung vẫn chuyển động điên cuồng, bên trong nó vẫn truyền ra từng tiếng nổ vang như rồng ngâm không ngớt. Nhìn mãi cũng không hiểu nổi tại sao nó lại có thể chứa hết được đám mây bụi nhiều đến như vậy.

Hàn Lập thấy mọi chuyện xuôn sẻ mới khẽ thở phào, cuối cùng trên mặt đã chịu hiện ra một nét vui mừng.

Hắn giơ tay áo lên hướng về phía cơn lốc trên cao. Từ mỗi ngón tay liên tục bắn ra các loại pháp quyết có màu sắc khác nhau, sau khi chớp động chũng đều chìm mất hút vào trong gió lốc.

Một âm thanh trầm thấp vang lên! Ngay lập tức cơn lốc đột ngột dừng hẳn, rồi trong làn ánh sáng vàng vọt nó mau chóng thu nhỏ thể tích lại.

Một lát sau, cơn lốc ở trên không trung ban nãy đã tan đi rồi hoàn toàn biến mất. Thay vào đó là một khối đất màu vang to bằng nắm tay đang rơi từ trên cao xuống.

Ánh mắt của Hàn Lập lóe lên, hắn giơ tay chụp vào hư không đem khối cầu ở xa bắt lại. Nhưng tại thời điểm vật này rơi vào lòng bàn tay, Hàn Lập không tự chủ được phải trầm mình xuống. Tuy rằng sau đó cánh tay hắn vẫn nâng lên được nhưng khuôn mặt không khỏi lộ ra vài nét nhăn nhó.

Khối đất hình cầu này thoạt nhìn thì chẳng có chút bắt mắt nào, thế nhưng trọng lượng của nó phải đến mấy trăm vạn cân chứ chẳng chơi. Hàn Lập có sức lực khó ai tưởng tượng nổi, ấy vậy mà lúc bắt được nó thiếu chút nữa đã bị kéo ngã nhào theo.

Tuy rằng không biết biển sương bằng bụi đã bị hắn dùng một lượng pháp lực khổng lồ để áp chế này là gì, cũng không biết nó thuộc vào loại tài liệu nào, nhưng nếu dùng nó để luyện chế thành một loại bảo vật thì tin rằng uy lực của nó sẽ khó có thể tưởng tượng được.

Trong lúc Hàn Lập đang cân nhắc thì nguyên khí trong không trung bỗng lại trở nên nhộn nhạo. Từ nơi nào đó rất cao trên bầu trời bỗng truyền đến một tiếng sấm rền vang!

Đám mây đen đang phủ kín vùng đất trũng bắt đầu quay cuồng, chúng tách ra hai phía trái phải, rồi ở giữa để lộ ra một cái động rất to.

Cái động này rộng khoảng hơn mười mẫu, từ bên trong nó tràn ra những tiếng gầm rú long trời, rồi những rạch chớp nối đuôi nhau lóe lên không ngớt. Tiếp đó là một quả cầu bằng điện chợt hiện ra, hơn nữa nó đang không ngừng phình to lên. Thoạt nhìn nó thật giống như một thế giới bằng lôi điên đang xé rách không gian truyền đến nơi này vậy.

"Chân Lôi Kiếp!"

Hàn Lập thấy cảnh này bèn nghiêm túc thì thào. Bàn tay của hắn khẽ nhoáng, vật đang nằm trong tay bỗng chớp lóe rồi biến mất. Đồng thời mười ngón tay hoa lên bắn ra từng đạo pháp quyết lướt tới rồi nhập thẳng vào trong những pháp trận còn sót lại.

Ngay lập tức bốn phía quanh hắn rung lên từng chuỗi dao động vù vù. Những pháp trận còn sót lại liền tỏa ra hào quang chói lóa, các loại cấm chế bên trong đó bỗng chốc trở nên dày đặc kinh người. Càng đáng chú ý hơn đó là ba tòa cực sơn từ đầu đến giờ vẫn bất động thì giờ đây cũng đang lẳng lặng bay lên.

Cả ba tòa núi bay lên cao gần chạm vào màn sáng của pháp trận thì dừng lại, sau đó phân ra thành một tam giác, vừa vặn bảo vệ Hàn Lập rất chặt chẽ.

Nhưng Hàn Lập vẫn còn lo lắng, trong miệng hắn lại lẩm nhẩm kiếm quyết. Bảy mươi hai lưỡi kiếm liền hiện ra phía dưới ba ngọn núi, chúng múa lượn một chặp rồi biến ảo thành một đóa sen xanh, lơ lửng không nhúc nhích trên đỉnh đầu hắn.

Cũng khó trách tại sao hắn lại cẩn thận như vậy!

Người ta thường đồn đại về việc độ thiên kiếp Đại Thừa rằng; Thực ra có tám đến chín phần số tu sĩ ngã xuống không phải do thiên kiếp Ngũ Hành, mà chính là bởi vì Chân Lôi Kiếp. Trong quá khứ có phần lớn tu sĩ Hợp Thể Hậu Kỳ lúc đánh sâu vào chướng ngại thường chết đi dưới loại lôi kiếp chân chính này. Nhưng cũng chỉ có những ai vượt qua được nó mới có tư cách để bước vào cánh cửa thử nghiệm tâm cảnh.

Tuy rằng mức độ đáng sợ của Tâm Kiếp còn vượt trên cả Chân Lôi Kiếp, thế nhưng trong những tình huống bình thường, cho dù không thể vượt qua nó nhưng vẫn có khả năng bảo vệ được tính mạng của mình. Không như trong lôi kiếp, hoặc là may mắn vượt qua, hoặc là biến mất dưới uy lực của sấm sét, còn lại thì hoàn toàn không có sự lựa chọn thứ ba.

Một mặt Hàn Lập điều khiển các loại cấm chế cùng bảo vật, mà mặt khắc hắn cố nhớ lại những kinh nghiệm vượt qua Chân Lôi Kiếp do hai lão Đại Thừa Kỳ là Ngao Khiếu và Mạc Giản Ly truyền lại qua những lúc chuyện trò. Vẻ mắt của hắn lúc này đang cực kỳ nghiêm trọng.

Xa xa trên đỉnh núi, Ngân Nguyệt, Chu Quả Nhi và Giải Đạo Nhân, mỗi người lại mang một vẻ mặt khác nhau.

Đôi mắt của Ngân Nguyệt vẫn trong như gợn nước mùa thu nhưng không biết từ khi nào trên khuôn mặt nàng lại tràn đầy nỗi lo âu. Mà sau khi Chu Quả Nhi được chứng kiến thần thông của Hàn Lập lúc chống đỡ thiên kiếp Ngũ Hành, lúc này con bé chỉ biết trợn mắt há mồm ngây ngốc.

Còn Giải Đạo Nhân vẫn chắp hai tay sau lưng đứng trên một đỉnh núi khác, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt nhìn hết mọi sự việc diễn ra dưới vùng đất trũng phía dưới.

Bỗng nhiên sắc mặt của hắn khẽ động, hai tay buông thõng xuống, ánh mắt nhìn về một đỉnh núi cách đó rất xa nhưng vẫn chưa có hành động gì khác.

Không lâu sau, dường như Ngân Nguyệt ở ngọn núi bên cạnh cũng nhận ra điều gì khác thường. Cặp mắt xinh xắn lóe lên rồi cùng nhìn về hướng Giải Đạo Nhân đang nhìn.

"Sao ở nơi hoang vắng này lại xuất hiện người tu tiên khác? Xem ra phải đuổi họ đi khỏi đây mới được." Ngân Nguyệt thì thầm vài tiếng, thân hình nàng bỗng nhoáng lên rồi biến mất hút.

Chu Quả Nhi đứng ở bên thấy vậy, đầu tiên nó tỏ ra nao nao, kèm theo chút giật mình. Nhưng sau khi suy nghĩ một lúc rồi vẫn chần chừ đứng ở chỗ cũ, vẫn không đi theo.

Ở tầm thấp trong không trung cách vùng đất trũng đó khoảng vạn dặm có hai đám hào quang đang truy đuổi nhau không dứt. Hai đoàn người này đang phóng đi vùn vụt, mà phương hướng của bọn chúng lại nhằm đúng vùng đất nơi Hàn Lập đang độ thiên kiếp.

Nhóm đang bay phía trước có khoảng mười người. Dựa vào công pháp và khí tức của bọn họ thì đây là những tu sỹ Nhân tộc, mà tu vi của bọn họ đa phần là Nguyên Anh kỳ. Duy nhất chỉ có thiếu nữ đang khống chế đoàn hào quang trong suốt bay đầu tiên là một tu sĩ Hóa Thần Hậu Kỳ.

Nàng có khuôn mặt trắng tinh, xinh đẹp tuyệt trần, bề ngoài khoảng hai mươi tuổi, trên thân khoác một bộ áo màu lam. Nàng vừa bay vừa thỉnh thoảng quay lại phía sau nhìn với ánh mắt đầy lo lắng.

Còn đuổi theo nhóm của nàng là một đám người khác. Hào quang do bọn chúng tỏa ra đều là màu đen hoặc xám trắng, lại còn kéo theo từng trận ma khí ngùn ngụt. Nhìn kĩ vào bên trong có thể thấy loáng thoáng những bộ mặt dữ tợn, xem ra đây đúng là một đội ngũ Ma tộc tinh nhuệ.

Hơn phân nữa trong đám những tên Ma tộc này có tu vi Hóa Thần, mà thậm chí còn có thêm một gã cao lớn thân người đầu rắn tu vi đã là Luyện Hư Kỳ.

Với sự chênh lệch về tu vi như thế này thì việc khoảng cách giữa đội quân Ma tộc và đoàn người của thiếu nữ áo lam càng lúc càng xích lại gần hẳn là chuyện hiển nhiên.

Thiếu nữ áo lam thấy đội quân Ma tộc đang truy đuổi chỉ cách mình còn vài dặm, nàng đành cắn răng ra tay ngăn cản bọn họ. Vệt hào quang của nàng bỗng chậm lại, cánh tay khẽ lật, lòng bàn tay liền hiện ra một cái đỉnh nhỏ trong suốt. Bàn tay trắng tinh như ngọc khẽ vỗ lên mặt chiếc đỉnh làm nó bay lên rồi mở ra. Từ miện đỉnh vang lên vô số tiếng xé gió, theo đó là chi chít những sợi tơ trong suốt cuốn tới, tách nhau ra rồi chụp về phía những tên Ma tộc phía sau.

Những sợi tơ trắng nhỏ xíu này cực kỳ lạnh buốt, hơn nữa tốc độ của nó còn nhanh như tia chớp.

Mấy tên Ma tộc ở phía sau không kịp phòng bị liền bị làm cho náo loạn. Bọn chúng cố gắng vận dụng ma công để chống đỡ, thế nhưng vẫn có hai tên tu vi Nguyên Anh Kỳ bị sợi tơ xuyên qua thân mình, liền hóa thành hai cái tượng băng mà rơi xuống.

Tên Ma tộc bay đầu tiên thấy vậy bèn rất giận giữ. Hắn mở to miệng, phun ra một cỗ sương mù màu xanh lục.

Những sợi tơ trắng vừa chạm vào màn sương mù đã bị ăn mòn, ngay lập tức hào quang của chúng nhạt hẳn đi, không còn uy lực như lúc trước.

Mà tên Ma tộc co cái đầu rắn lại giơ tay thả ra hơn mười mũi xoa màu đen, hóa thành hơn mười vệt tối như mực lao thẳng đến ngăn cản những sợi tơ trắng. Khi các sợi tơ chạm vào liền bị hất ngược về, hoàn toàn không thể chống đỡ được chút nào.

Thiếu nữ thấy vậy liền tái mặt. Nàng định cất cái đỉnh nhỏ đi rồi tiếp tục cùng với những người bên cạnh bỏ chạy.

Nhưng đã quá muộn rồi!

Hai tên Ma tộc có tu vi Hóa Thần Hậu Kỳ đột nhiên vận dụng tối đa ma công để hóa thành hai vệt cầu vồng vọt tới. Chỉ sau vài cái chớp động, chúng đã chặn trước hướng chạy của đoàn người.

Trông thấy như vậy khiến sắc mặt của thiếu nữ trở nên cực kỳ khó coi. Thế nhưng nàng không thể không lệnh cho những thủ hạ của mình dừng lại để cùng nhau triển khai phòng thủ.

Những tu sĩ Nhân tộc ai nấy đều mang khuôn mặt tái nhợt, trong mắt không che dấu nổi sự sợ hãi kinh khủng.

Dù sao thì thực lực của bọn họ thấp kém hơn so với đối phương quá nhiều, kể cả khi liều mạng cũng không kiếm nổi lấy một tia hi vọng.

Mà cũng chờ có thế, những tên Ma tộc phía sau lập tức ùa lên rồi đem các loại ma khí vây kín đám người vào bên trong.

Tên Ma tộc đầu rắn mình người dữ tợn vừa mới xuất hiện đã hô lớn chữ *"sát"*, sau đó hắn cũng tự mình điều khiển hơn mười chiếc xoa lao lên đầu tiên.

Các tên Ma tộc còn lại cũng đồng loạt ra tay.

------oOo------

Chương 2179: Gặp Người Quen Cũ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bị dồn ép đến bước này khiến thiếu nữ áo lam trở nên tuyệt vọng. Nàng cắn chặt hàm răng làm khuôn mặt nổi lên từng vệt gân máu, có vẻ nàng đang định thi triển một cấm thuật nào đó của gia tộc mình để cùng chết chung với đối phương.

Ngay lúc nàng vừa nhấc tay lên định bấm niệm thần chú, nhưng bỗng nhiên trong không trung chớp động rồi hiện ra vệt sáng màu bạc, tiếp đó là một bóng người bất ngờ xuất hiện.

Diễn biến này làm cho cả hai bên những tu sĩ của Nhân tộc và đám Ma tộc ngẩn ngơ.

Người mới tới nhìn quanh bốn phía rồi nói với giọng thanh thót pha lẫn vẻ lạnh lùng:

"Ma tộc cũng dám đặt chân đến đây? Đúng là muốn đi chết mà! Giết!"

Vừa dứt lời, toàn thân người thiếu nữ vừa mới đến bỗng sáng rực hào quang màu bạc. *"Veo veo..."* những tiếng xé gió chói tai nổi lên, nàng liền phóng ra vô số sợi tơ trong suốt bắn về khắp bốn phía xung quanh.

Những tên Ma tộc quanh đó rất kinh hãi, tên nào tên nấy đều thúc giục ma công hoặc ma khí ra để bảo vệ toàn thân. Có điều những thứ đó lại như không tồn tại đối với các sợi tơ trong suốt này. Dù cho đám Ma tộc đã cố chống đỡ thế nào thì kết quả cuối cùng vẫn là bị các sợi tơ xuyên qua thân thể, làm bọn chúng ngã rạp xuống y như cọng cỏ khô. Ngay cả tên đầu rắn mình người có tu vi Luyện Hư Kỳ cũng không thoát được.

Trước khi thi thể rơi xuống, hắn còn cố mang theo vẻ mặt kinh sợ lẫn khó tin.

Cũng khó trách tại sao hắn lại có biểu hiện như vậy. Lần này hắn dẫn một đội quân đuổi theo đám tu sĩ của Nhân tộc có thực lực thấp hơn mình rất nhiều. Vốn cứ ngỡ là mọi chuyện dễ dàng như nằm trong lòng bàn tay, nhưng lại bị người khác chen ngang vào. Vì thế mà hắn mang theo một bụng oán hận không cam lòng mà chết đi.

Thiếu nữ mặc áo lam cùng những người trong gia tộc của nàng thấy vậy liền vui mừng khôn siết.

Dưới sự dẫn dắt của người mặc áo lam, tất cả những tu sĩ này đồng thời cúi đầu về phía bóng người mờ mờ trong không trung. Riêng thiếu nữ áo lam cực kì cung kính nói:

"Cám ơn tiền bối đã cứu mạng. Nếu không có tiền bối giúp đỡ, chỉ e là vãn bối cùng với toàn bộ số con cháu của Hứa gia ở đây sẽ phải mất mạng trong tay lũ Ma tộc rồi."

"Hứa gia? Chẳng nhẽ là Hứa gia của Băng Phách tiên tử sao?" Bóng người mờ mờ trong không trung tỏ vẻ ngạc nghiên rồi hỏi lại thật kĩ.

"Tiền bối có quen với tổ tiên của ta sao? Ta chính là con cháu đời sau của vị tổ tiên Băng Phách đó!" Thiếu nữ mặc áo Lam sửng sốt trả lời.

"Ta không quen Băng Phách tiên tử, nhưng một người bạn tốt của ta có quan hệ sâu xa với vị tổ tiên từ rất xa xưa của Hứa gia. Mà vì sao các ngươi lại bị Ma tộc đuổi giết đến đây?" Lớp hào quang che quanh bóng người trên không trung chợt tắt, theo đó là một thân hình xinh đẹp không tì vết cùng khuôn mặt như thiên thần đang mỉm cười hiện ra.

Người thiếu nữ này chính là Ngân Nguyệt vừa mới từ dải đất trũng phá không mà tới.

Rõ ràng là trong khoảng thời gian ở chung với Hàn Lập, nàng đã được nghe kể về Băng Phách tiên tử cùng với sự tồn tại của Hứa gia. Có lẽ bởi thế nên nàng mới giữ nét mặt hòa ái như vậy. Còn nếu đổi lại là những tu sĩ khác của Nhân tộc thì với thân phận của một tiền bối Hợp Thể Kỳ, nàng cũng chẳng cần phải khách khí để làm gì.

"Bạn bè của tổ tiên nhà ta? Vậy tên của vị tiền bối kia là gì? Không chừng vãn bối đã từng nghe nói đến người đó rồi." Thiếu nữ mặc áo lam thầm buông lỏng vẻ đề phòng, nhưng nàng vẫn cung kính hỏi lại.

"Ngươi tên gì?" Ngân Nguyệt không vội trả lời mà trước tiên là quan sát thiếu nữ đối diện vài lần, sau đó hơi suy tư rồi hỏi.

"Vãn bối là Hứa Thiên Vũ, nếu tiền bối có việc cần sai bảo, xin cứ giao cho vãn bỗi là được." Thiếu nữ mặc áo lam hơi rùng mình rồi trả lời.

Người con gái nhà họ Hứa này đúng là *"Hứa tiên tử"* mà Hàn Lập đã từng quen biết tại thành Thiên Uyên. Đã qua nhiều năm không gặp nhưng lúc này tu vi của nàng đã gần tiến tới cảnh giới Luyện Hư. Mà cũng chẳng hiểu tại sao đột nhiên nàng lại xuất hiện ở nơi này, lại còn bị một đám Ma tộc đuổi giết chất vật đến nỗi xuýt mất mạng như vậy.

"Hứa Thiên Vũ! Tính thêm dáng vẻ bề ngoài nữa thì ngươi đúng là tên đệ tử ở Hứa gia mà Hắn nhắc đến.

Như vậy đi, ta tạm trưng dụng tất cả người nhà họ Hứa các ngươi một lúc. Khu vực này cấm người lạ tới gần, tạm thời các ngươi cứ tuần tra quanh đây đề phòng có người khác bén mảng tới." Ngân Nguyệt mỉm cười sau đó nàng không khách khí sai bảo.

"Được giúp việc cho tiền bối là vinh dự của chúng ta. Có điều tu vi của bọn ta quá thấp, nên sẽ chẳng thể nào ngăn cản nổi những kẻ có thần thông mạnh mẽ hơn. Chỉ sợ là lại làm chậm trễ việc lớn của tiền bối." Hứa Thiên Vũ nghe vậy liền cảm thấy khó hiểu nhưng nàng vẫn nhanh nhảu trả lời.

"Không sao, để ta cho ngươi mấy tấm phù. Nếu gặp phải kẻ

không thể ngăn cản được thì cũng không cần miễn cưỡng, chỉ cần quăng tấm phù này ra báo cho ta. Ta sẽ tới trong nháy mắt thôi." Ngân Nguyệt đã sớm dự tính đến chuyện này.

"Thì ra tiền bối đã có dự liệu từ trước, như vậy vãn bối sẽ cố gắng hết sức để không phụ sự tin cậy của người." Hứa Thiên Vũ cúi đầu vâng lời.

Ngân Nguyệt cũng gật đầu hài lòng, ngay lúc nàng đang muốn nói gì đó với thiếu nữ mặc áo lam phía đối diện, bỗng nhiên phía chân trời lóa lên muôn vàn vệt sáng màu bạc. Tiếp theo là từng tiếng nổ đì đùng vang đến, thậm chí mặt đất phía dưới còn không ngừng rung khe khẽ.

"Được rồi, cứ cầm mấy lá phù này đi. Ta còn có việc phải đi trước." Vẻ mặt của Ngân Nguyệt chợt đổi, tay áo run lên làm mấy lá bùa bắn tới phía trước. Mà thân mình của nàng lại phát ra một tiếng nổ đinh tay rồi hóa thành một vệt cầu vồng kéo thẳng về cuối chân trời, biến mất không thấy tăm hơi.

Hứa Thiên Vũ giơ tay bắt lấy những lá bùa, mà ánh mắt vẫn dán vào vệt sáng do Ngân Nguyệt để lại, trên mặt không sao dấu nổi vẻ hoài nghi. Nhưng ngay sau đó nàng liền quay lại ra lệnh cho những người trong gia đình họ Hứa đang đứng phía sau:

"Các ngươi đã nghe vị tiền bối đó dặn dò rồi đó. Lập tức phân ra năm người thành một đội, mỗi đội cứ theo một hướng khác nhau mà tuần tra. Không cho bất kì kẻ lạ mặt nào bén mảng tới khu trong kia."

"Vâng"

Mọi người đều khom người vâng lời. Nhưng cũng có vài tên đệ tử của Hứa gia khác liếc mắt nhìn nhau, trên mặt cũng lộ vẻ chần chờ. Cuối cùng một tu sĩ già nua bước tới rồi chắp tay nói với thiếu nữ đứng phía trước:

"Thiên Vũ, ngươi không thấy dáng vẻ rất đáng nghi của tên tiền bối vừa rồi sao? Hơn nữa ở xa xa còn vang lên những tiếng nổ và các trận rung động, chúng ta làm việc cho người ta sẽ không bị

dính vào phiền toái gì khác chứ?"

"Anh họ, mặc kệ khu vực trung tâm kia có điều gì bất thường cũng không phải việc của chúng ta, càng không nên có tâm tư tò mò làm gì. Nếu không vị tiền bối vừa rồi sẽ dùng một tay lấy đi tính mạnh của chúng ta đó. Hơn nữa chưa nói đến ơn cứu mạng của người ta, cho dù không có việc đó đi nữa, chỉ nói về thực lực thôi thì ta và ngươi có tư cách để không nghe lời sao? Mọi việc đã có ta làm chủ, tất cả cứ nghe theo lời của ta, huynh không cần nói nhiều làm gì." Hứa Thiên Vũ trầm mặt trách mắng ông lão không lưu tình chút nào.

"Là ta suy nghĩ chưa đến nơi đến chốn, tất nhiên mọi việc sẽ do muội quyết định." Sắc mặt của ông lão lúc đổi trắng khi thì lại đổi hồng, nhưng chỉ biết dạ thưa không nói thêm điều gì. Mà những tên tu sĩ của Hứa gia ban đầu có thái đồ chần chờ, giờ đây đều tỏ vẻ xấu hổ, càng không dám cãi lời.

Vì thế những người này liền được chia làm ba đội, bắt đầu chọn lấy các hướng rồi bay đi.

Tuy rằng khu vực tuần tra không nhỏ chút nào, nhưng dưới tốc độ của các loại pháp khí phi hành, nếu muốn bay hết một vòng cũng chả mất bao lâu.

Hứa Thiên Vũ dẫn theo bốn gã huynh đệ trong nhà bay thong thả trong không trung. Bỗng dưng từ phía chân trời xa xa lóe lên một vệt sáng chói mắt, chỉ trong tích tắc thôi lại biến mất không thấy đâu.

"Ùng ùng ùng..." sau đó là từng hồi tiếng nổ nặng nề vang đến.

Nàng không nén nổi tò mò bèn liếc mắt nhìn về nơi có những vệt sáng đang chớp động. Trong mặt chợt lóe lên một tia khác thường, nhưng cũng không dám nhìn nhiều mà lại tiếp tục đốc thúc những tu sĩ bên cạnh bay về phía trước.

--------=====ooo000ooo====---------

Cùng với lúc này, hang động bên trên không trung khu đất trũng đã rộng đến mấy trăm mẫu.

Giữa tiếng sấm sét đinh tai nhức óc, từng đạo chớp to như những chiếc vại đựng nước đánh xuống liên miên. Mà đi kèm vói nó là những khối cầu bằng lôi điện to như những căn nhà chọt lóe tới.

Hai loại lôi điện này dày đặc trải khắp toàn bộ không trung, uy thế lớn kinh người. Chỉ sợ dù cho tu sĩ Đại Thừa nhìn thấy cũng phải tái mặt.

Nhưng dù cho những rạch điện kia có điên cuồng đến đâu, tiếng sấm có vang trời đến mức nào, thì lơ lửng ở tầng không trung bên dưới là ba ngọn núi được xếp thành chữ *"phẩm"* (品)* vẫn chống đỡ hơn phân nửa số sấm chớp đang trút xuống.

Mỗi ngọn núi đều lớn cỡ nghìn trượng!

Một ngọn được bao phủ trong màn khí xám dày đặc, mỗi khi nó bắn ra một cái vòng sáng màu xám là khiến cho không ít tia chớp bị biến mất không hiểu tại sao.

Một ngọn núi khác lại phát ra vô số tiếng xé gió *"vù vù"* trộn lẫn trong hàng loạt tiếng nổ đinh tai. Tràn ngập xung quanh nó là các đạo kiếm khí, đao khí vẫy vùng ngang dọc, khiến những tia chớp hay các khối lôi cầu ở gần đó đều bị chém làm đôi rồi tan mất.

Cuối cùng là một ngọn núi liên tục tỏa ánh sáng năm màu lóng lánh. Bất cứ tia chớp hay khối cầu điện nào chạm vào là lập tức nổ tung.

Đứng phía dưới ba ngọn núi là một pháp tướng toàn thân vàng óng cao đến cả ngàn trượng. Mỗi khi sáu cánh tay của nó múa lên là một trận mưa bởi những khối sáng màu vàng bắn ra, đánh tan đi một phần sấm chớp.

Xuống thấp hơn đôi chút còn có thêm một đóa hoa sen màu xanh được tạo bởi những thanh kiếm đang liên tục xoay tròn. Vài sợi chớp hoặc lôi cầu lọt lưới chạm vào nó liền bị kiếm khí trên đóa hoa chém cho nát bấy.

Hàn Lập đang vừa niệm pháp quyết vừa điều động pháp lực trong cơ thể. Dựa vào sự chuẩn bị kĩ lượng kèm theo nhiều thủ đoạn ứng phó, hắn đem thứ Thực Lôi Kiếp đã giết đi không biết bao tu sĩ này ngăn cản đến tận bây giờ. Đến cả một cọng tóc cũng chưa hề bị thương tổn.

Có điều trong lòng Hàn Lập hiểu rất rõ, mình có thể chống đỡ đến tận bây giờ mà còn bình yên vô sự đều nhờ công lớn của ba tòa cực sơn trên cao kia. Tuy Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn còn chưa luyện xong, nhưng cả ba tòa núi phối hợp với nhau vẫn có thể phát huy được phần nào tác dụng chống đỡ lôi kiếp thần kỳ của nó. Kể cả khi ba món bảo vật này vẫn chưa hợp nhất, thế mà hơn phần nửa sấm chớp đã bị chúng hóa giải dễ dàng. Còn chưa đến một nửa còn lại được Hàn Lập cùng pháp tướng Phạm Thánh ra tay ngăn cản.

Nhưng cho dù là thế thì hắn cũng rất gắng gượng mới chống đỡ nổi đến giờ. Lúc này chẳng những sắc mặt đã tái nhợt, dáng vẻ cũng trở nên tiều tụy, mà pháp lực trong cơ thể cũng đã tiêu hao hết bảy tám phần. Cuối cùng hắn cũng hiểu tại sao ở Linh giới lại ít ỏi tu sĩ Đại Thừa đến thế.

Nếu xét về sự chuẩn bị về bảo vật, pháp lực, cũng như thân thể của hắn đều hơn tu sĩ Hợp Thể Hậu Kỳ khác không biết bao nhiêu lần mới có thể chống chọi với Thực Lôi Kiếp đến giờ này. Nếu là các tu sỹ Hợp Thể Khác thì tỉ lệ vượt qua được nó lại càng nhỏ bé xuống.

Ngay trong khoảnh khắc Hàn Lập đang than ngắn thở dài, cuối cùng Thực Lỗi Kiếp trên không trung đã bước vào giai đoạn kết thúc. Cái hang sâu hút hiện ra trên bầu trời đang bắt đầu nhỏ lại khiến biển sấm chớp ở bên trong trở nên quay cuồng, sau đó chúng theo lỗ thủng thu nhỏ lại, rồi điên cuồng nén lại với nhau.

Chỉ một tuần trà trôi qua, trên không trung bỗng tràn ra cỗ khí tức khủng khiếp đến độ có thể hủy diệt cả trời đất. Trong hang động lúc này còn có thêm một khối lôi cầu loang lổ hai màu đen trắng đang dần dần hình thành.

Chú thích: Chữ phẩm trong tiếng Hoa có hình ba ô vuông xếp chồng lên nhau: 品. Ý của tác giả ở đây là hình tam giác.

------oOo------

Chương 2180: Hắc Bạch Lôi Cầu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhìn cái hang to trên đỉnh đầu trong giây lát liền co rút lại đến cả mẫu, cùng với quả lôi cầu hai màu đén trắng bên trong kia, đồng tử Hàn Lập có chút co rụt lại.

Hắn cũng biết rõ đến thời khắc cuối cùng, có thể không thực theo Chân Lôi Kiếp trong toàn thân trở ra, muốn xem chính mình phải chăng tiếp được cuối cùng này một khỏa lôi cầu rồi.

Hàn Lập hít sâu một hơi, há miệng trực tiếp phun ra ba đoàn tinh huyết. Sau đó hai tay bấm niệm pháp quyết, hướng lên không trung điểm một cái.

Lập tức tinh huyết lóe lên phía dưới, đón gió hóa thành mấy chục miếng huyết sắc phù văn, hướng thẳng đến không trung mà bắn đi, lóe lên một cái rồi lập tức chui vào bên trong tất cả tòa Cực Sơn.

Trên không trung ba tòa Cực Sơn cùng nhau quay tròn, hướng về trung tâm khẽ động, lập tức hợp lại làm một thể, hóa thành một ngọn núi ba màu khổng lồ. Sau khi phát ra tiếng nổ mạnh, thể tích thoáng một cái đã rút nhỏ hơn mười phần, biến thành ngọn núi cao vài chục trượng, đồng thời một cổ hơi thở mạnh mẽ cũng từ đó mà phát ra.

Cái này chính là Tam Sơn hợp nhất, nhìn cũng gần giống như Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn, nhưng trên thực tế thì không thể so sánh như vậy được.

Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn là đem năm ngọn núi chính thức dung hợp, luyện hóa thành một thể. Dù cho Hợp Thể hay tách ra đều là có thể tùy ý sử dụng, nhẹ nhàng như thường, nhưng phải thi triển bí thuật mới cỏ thể làm Hợp Thể Tam Sơn có bộ dạng giống như vậy.

Loại Tam Sơn Hợp Thể này chẳng những cần tinh huyết của bản thân mới có thể thúc dục mà thời gian Hợp Thể vô cùng ngắn, cũng chỉ có tiếp được một kích mà thôi.

Hàn Lập vì lần này trùng kích vào Đại Thừa bình cảnh, nên mới tạm thời nghĩ ra được một cách như vậy mà thôi.

Tam Sơn vừa mới hình thành, trên bầu trời Hắc Bạch Lôi Cầu đã lập tức đánh xuống, hướng thẳng đến vị trí chuẩn xác của Hàn Lập mà lao tới.

Khỏa Hắc Bạch Lôi Cầu này so với Lôi Điện công kích lúc trước khác nhau rất lớn, bên trong nó ẩn chứa vài tia thiên địa pháp tắc chi lực ở trong đó, đã đem bản thể Nguyên Anh của Hàn Lập gắt gao khóa chặt lại. Trừ phi mạnh mẽ ngăn cản rồi hóa giải, nếu không cho dù chạy trốn tới ngàn vạn dặm, cũng sẽ như như giòi trong xương bám tới chết không tha.

Đương nhiên đáng sợ nhất vẫn là Hắc Bạch Lôi Cầu này bản thân nó ẩn chứa uy năng đáng sợ.

Hợp Thể tu sĩ bình thường không nói đến đón đỡ lôi cầu này mà chỉ cần bị nó tiến tới gần cũng đã bị sức mạnh của nó hóa thành tro tàn.

Hàn Lập mắt thấy cảnh này, không chút do dự liền thúc giục pháp quyết. Phạm Thánh Kim Thân trong miệng phát ra một tiếng thét dài, sáu đầu cánh tay đồng thời hợp lại, hướng không trung vỗ một cái.

"PHỐC" "PHỐC" vài tiếng!

Sáu đoàn kim sắc quang cầu phá không bắn ra. Trong nháy mắt, tại chỗ Cực Sơn trước khi dung hợp làm một thể, quay tròn hóa thành một cái vòng xoáy khổng lồ màu vàng.

Vòng xoáy lớn chừng vài mẫu, bên trong bay ra vô số phù văn múa lượn, đồng thời một phát ra một cỗ khí tức làm cho người ta hít thở khó khăn.

Quả Hắc Bạch Lôi Cầu bị lực hút cuốn vào, bên trong phát ra một tiếng vù vù trầm thấp, lóe lên một cái liền bị kéo vào trung tâm vòng xoáy.

Lập tức trong vòng xoáy màu vàng, một hồi phạn âm truyền ra, điện quang màu vàng đồng thời hiện lên.

Một tiếng nổ vang!

Vòng xoáy màu vàng chấn động, cuối cùng kim quang vỡ vụn ra từng khúc, Hắc Bạch Lôi Cầu lại từ đó xông ra, ở mặt ngoài điện quang hai màu đen trắng lòe loẹt lóa mắt, không có chút hao tổn nào.

Hàn Lập biến sắc, không thấy hắn có bất kì hành động gì, Kiếm Liên màu xanh xoay quanh đỉnh đầu, sau một tiếng vang thoáng một cái liền biến mất trên không một cách quỷ dị.

Sau một khắc, phía dưới Hắc Bạch Lôi Cầu chấn động, tai chỗ đó, bông hoa sen màu xanh hiện ra không một tiếng động, nhẹ nhàng vòng vộng cái lập tức biến thành ngàn đạo kiếm khí màu xanh điên cuồng chém tới, ầm ầm không ngớt bổ vào lôi cầu bên trên.

Trong chốc lát, mặt ngoài Hắc Bạch Lôi Cầu kiếm khí tung hoành, từng đoàn từng đoàn màu xanh mạnh mẽ nở ra, gần như đem lôi cầu bao phủ hết vào bên trong.

Dù cho lôi cầu đáng sợ như thế nhưng khi gặp ánh sáng màu xanh cũng phải dừng lại, trong lúc nhất thời không có cách nào hạ xuống được.

Hàn Lập vừa thấy hiệu quả, trong lòng mừng rỡ, liền đem nội lực trong người điên cuồng hướng tới bông sen màu xanh trên không trung mà rót vào.

Từ trong bông sen xanh, kiếm khí phi ra thoáng một phát tăng vọt gấp bội. Kiếm khí rậm rạp chằng chịt, ánh sáng màu xanh phủ trên mặt lôi cầu chỉ cánh nhau một tấc, làm cho mặt ngoài lôi cầu nổ vang không ngớt, dường như có thể nổ thành từng mảnh bất cứ lúc nào.

Trong lôi cầu phát ra một tiếng trầm đục, mặt ngoài hồ quang điện hai màu đen trắng tăng lên, biến thành cỡ khoảng cái bát ăn cơm, từng đạo điện quang nổ vang đẩy toàn bộ kiếm khi bắn ra ngoài.

Cùng lúc đó, bản thể lôi cầu cũng nổ vang một tiếng rồi tiếp tục hướng phía dưới mà lao xuống.

Hàn Lập sắc mặt ngưng trọng, trong miệng hừ lạnh một tiếng, một ngón tay lập tức chỉ lên phía bông sen xanh điểm một cái.

Thể tích của đóa sen màu xanh lập tức lớn thêm vài phần rồi từ đó phun ra kiếm khí cũng vừa thô vừa to thêm vài phần.

Nhưng lôi cầu khổng lồ chỉ lóe lên một cái đã chui vào bên trong bông sen xanh.

Tiếng sấm vang lên trong bông sen xanh, kiếm liên màu xanh chuyên động liên tục, từng mảnh kiếm quang biến thành cánh sen không ngừng co vào phía trung tâm, tựa như kiên quyết muốn đập lôi cầu vỡ tan ra.

Nhưng chỉ sau một khắc, từ bên trong bông sen xanh truyên ra tiếng kêu chói tai, từng phiến cánh sen xanh mờ mịt lại căng phồng lên đầy kỳ dị, rồi nhanh chóng giãn nở ra.

Hàn lập thấy vậy thì kinh hãi nhưng chưa kịp làm gì thì từ không trung chợt truyền đến một tiếng nổ mạnh nghiêng trời lệch đất.

Dưới vô số quang điện trắng đen đan vào nhau, kiếm liên màu xanh nhanh chóng nổ tan vỡ bung ra, lần nữa biến thành bảy mươi hai khẩu phi kiếm không ngừng gào rít, hào quang ảm đạm, bay vọt về bốn phương tám hướng bỏ chạy.

Tâm thần Hàn Lập gắn kết với chúng nên sắc mặt tái đi, há mồm phun ra một ngụm máu, hơi thở trên người cũng yếu đi mấy phần, nhưng cũng bất chấp tất cả vội vàng hất tay áo lên không trung.

Bảy mươi hai lưỡi phi kiếm lập tức đổi phương hướng, nhắm về phía dưới bay vụt mà quay về, dồn dập chui vào trong cửa tay áo rồi bị Hàn lập thu vào trong cơ thể.

Lập tức lôi cầu đen trắng không quản gì nữa tiếp tục rơi xuống.

Hợp thể Cực sơn vẫn nằm chỗ cũ không cần thúc dục đã tự chuyển động, từ trên liền tuôn ra vô số phù văn đủ màu.

Đồng thời sau khi bên ngoài thân hiện lên một tầng ánh sáng óng ánh, cả tòa Hợp Thể Cực Sơn đã trở nên long lanh gần như trong suốt, sau đó nổ ầm ầm hướng thẳng về lôi cầu đen trắng đang rơi xuống.

Sau một tiếng trầm đục, lôi cầu đen trắng mạnh mẽ nện vào trên đỉnh Hợp thể Cực sơn, lập tức có vô số luồng hồ quang đen trằng bắn vọt ra, nhằm về trên núi tấn công điên cuồng.

Hợp Thể Cực Sơn chấn động không dứt, các tầng ánh sáng bảo vệ bên ngoài chớp lóe lên, dốc sức liều mạng ngăn cản đòn tấn công của hồ quang đen trắng.

Hàn Lập đứng bên dưới cũng điên cuồng thúc dục pháp lực còn sót lại trong cơ thể, ngón tay liên tiếp điểm, rót vào ngọn núi trong không trung, khiến cho Cực sơn tỏa ra vòng ánh sáng bảo vệ sặc sỡ lóa mắt, diễm lệ hệt như nắng gắt.

Trong lúc nhất thời trên bầu trời, lôi cầu đen trắng hoà với Hợp Thể Cực Sơn, không ngừng run rẩy trong không trung, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, sóng khí rung động cuồn cuộn cuốn ra, bay thẳng lên chín tầng mây.

Hai bên giằng co không dứt trong một lúc.

Nhưng thời gian dần trôi qua, tuy rằng lôi cầu đen trắng đã bị hào quang đủ màu do Cực sơn phá ra từ từ mài nhỏ đi, nhưng pháp lực trong người Hàn lập cũng hao hụt với tốc độ cực nhanh.

Nếu không phải pháp lực Hàn lập thâm hậu gấp mấy lần tu sĩ Hợp thể kỳ bình thường thì sợ rằng chỉ trong khoảng khắc pháp lực sẽ khô kiệt không còn một tia.

Nhưng ngay cả là như thế, sắc mặt Hàn Lập cũng cực kỳ khó coi!

Bởi vì hắn đã phát hiện, nếu cứ tiếp tục điều khiển Cực Sơn chống cự, chỉ sợ lôi cầu còn bị tiêu diệt thì chính pháp lực của mình đã tiêu hao sạch sẽ rồi.

Nhưng Hàn Lập dù sao cũng không phải tu sĩ bình thường. Hắn đã chuẩn bị rất kỹ mọi thứ cho đại kiếp nan lần này, cho nên trong chốc lát cũng đã nghĩ ra một loại đối sách có chút phiêu lưu.

Hắn lúc này âm thầm cắn răng một cái, đột nhiên đem pháp lực từ Hợp Thể Cực Sơn trên không trung kéo quay về. Ngay sau đó đột nhiên tay áo hắn run lên, lập tức một vật từ trong đó bay ra không trung. Đó là một quả cầu màu đen, phát ra lên âm thanh *"Ô ô"*, thoáng một cái liền biến to ra hơn một trượng.

Tiếp theo hắn hét lớn một tiếng, thân hình xoay một vòng, lập tức biến thành Kim Mao Cự Viên, đồng thời bên ngoài thân kim quang đại phóng, thân hình điên cuồng lớn lên.

Phạm Thánh Kim Thân đang đứng thẳng, phía dưới chợt lóe lên một cái, tức thì phát ra một chút kim quang, rồi sau một cái chớp động liền hướng xuống phía thân người Cự Viên mà bắn đi, chui vào trong đó không thấy bóng dáng.

Cái tay to lớn của Cự Viên nhanh như điện sờ lên đỉnh đầu một cái, lập tức trên đỉnh đầu một cái Nguyên Anh màu vàng lóe lên rồi chui ra ngoài.

Nguyên Anh cao vài thước hướng bàn tay nhỏ bé chỉ ra bốn phía, lập tức mấy đoàn ánh sáng từ trong thân thể Cự Viên liên tục chui ra, xoay vài cái ở phía sau liền biến thành Thiên Long, Thải Phượng, Thanh Loan các loại Chân Linh hư ảnh.

Mà những hư ảnh này ở trên không trung xoay vài vòng, gào thét một tiếng rồi điên cuồng hướng về phía Nguyên Anh mà chui vào bên trong cơ thể.

Nguyên Anh màu vàng trên người khí tức biến đổi, thân hình thoáng mơ hồ rồi biến thành một đoàn kim quang bay lại vào bên trong thân hình Cự Viên.

Sau một khắc, Cự Viên đột nhiên giơ tay lên trời kêu to một tiếng, hai tay đấm vào lồng ngực, trên người lập tức phát ra ánh sáng màu tím vàng, những miếng vảy rồng màu tím vàng hiện lên trên toàn thân.Trong chốc lát, trên đỉnh đầu cũng sinh ra một chiếc sừng màu xanh.

Càng kinh người là Cự Viên, hai bên đầu vai cùng dưới xương sườn chỗ kim quang ngưng tụ, lại cũng mọc ra hai cái đầu màu vàng cùng bốn cánh tay.

Bất quá trong đó một cái đầu màu vàng cùng hai cánh tay giống y như thật, còn một cái đầu cùng hai cái cánh tay còn lại thì có chút mơ hồ không rõ, giống như hư ảnh.

Hàn Lập vậy mà một hơi thi triển ra thần thông mạnh mẽ của bản thân *" Niết Bàn Thánh Thể "*.

Xem những gì vừa diễn ra, tuy vẫn là nhị niết biến thân, nhưng so với trước kia rõ ràng rất có tiến triển.

Nếu Hàn Lập có thể đem cái đầu thứ ba cùng hai cái cánh tay ngưng tụ thành hình thái thực thể, hẳn là Niết Bàn Thánh Thể đã chân chính bước vào giai đoạn thứ ba.

Lúc này, Cực Sơn trên không trung không có Hàn Lập ở phía sau duy trì pháp lực, rốt cuộc đành phải thu nhỏ lại bằng nửa lúc trước. Sau mấy tiếng gào thét, hào quang chợt lóe lên một cái, Hợp Thể Cực Sơn biến ảo thành ba đoàn linh quang hướng bốn phía rụng xuống.

Mà Hắc Bạch Lôi Cầu sau một tiếng nổ vang, liền nhanh chóng lao xuống một lần nữa, sau một cái chớp động liền nện vào mặt trên của quả cầu màu đen phía dưới.

Quả cầu màu đen khi điên quang tới nơi liền vỡ vụn ra, nhưng lập tức một trận âm thanh nổi lên vù vù, hơn mười bầy trùng màu vàng thoáng một cái đã bất ngờ xuất hiện tại không trung.

Những con Kim trùng to cỡ nắm tay, nhưng trong mỗi một đám trùng lại bất ngờ xuất hiện một con giáp trùng to lớn.

Chúng chính là Phệ Kim Trùng cùng hơn mười đầu Hậu Tuyển Trùng Vương!

Nhưng không kể đàn Kim trùng hay là những con Trùng Vương kia, giờ phút này hành động dường như có chút ngây dại. Chỉ là vẫn chớp động đôi cánh trôi nổi giữa không trung, trong lúc nhất thời không có hành động gì khác.

------oOo------

Chương 2181: Trùng Biến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Có điều khối lôi cầu chẳng biết kiêng dè lao xuống, ngay lập tức nó tạo thành một mảng sấm chớp vọt vào giữa đàn trùng.

Khối cầu điện nửa đen nửa trắng ập đến làm hơn mười cặp Phệ Kim Trùng ở giữa nhảy loạn lên. Ngoài ra còn không ít con bị sét đánh cháy đen rồi lả tả rời xuống giống hệt như mưa vậy.

Tuy là Phệ Kim Trùng có thân thể hầu như không thể phá hủy, nhưng sự công kích kinh khủng của Chân Lôi Kiếp vẫn khiến cho chúng bị thương rất nặng. Nhờ có thân thể mạnh mẽ nên vẫn giữ được tính mạng, chỉ có điều chúng không thể không lập tức hôn mê ngay tại chỗ.

Nhưng khi quả cầu điện đánh vào hơn mười con Phệ Kim Trùng chuẩn bị thành trùng vương lại càng khiến cho chúng kích động hơn.

Lập tức chúng phát ra những tiếng kêu to đến chói tai, làm hàng vạn con Phệ Kim Trùng khác đều ông lên như ong vỡ tổ rồi lao tới đánh về quả cầu điện. Chỉ trong nháy mắt chúng đã bao kín lấy làm cho quả cầu trở thành màu vàng rực, rồi liều mạng cắn nuốt lôi điện bên trong đó.

Mà ngay khi đàn trùng xông tới, mặt ngoài quả cầu nửa trắng nửa đen cũng tung ra rất nhiều tia sấm chớp đan vào nhau, rồi không hề khách khí đánh vào những con côn trùng.

Kể từ đó, tất nhiên là quả cầu điện ở giữa đàn trùng càng lúc càng nhỏ đi, mà đàn Phệ Kim Trùng trưởng thành cũng không thể chống cự thêm nữa rồi trở nên hôn mê bất tỉnh.

Chỉ vài nhịp thở trôi qua, tất cả số Phệ Kim Trùng trưởng thành đề bị quả cầu đánh cho hôn mê rớt xuống đất. Chỉ còn lại hơn mười con dự bị làm trùng vương là vẫn cực kỳ hung hãn bám chặt lấy bề mặt quả cầu mà điên cuồng cắn xé.

Dù vậy thì khối cầu điện cũng chẳng quản đến bọn chúng làm gì, trong tiếng gầm rú nó lao xuống dưới thẳng về phía Hàn Lập.

Đến lúc này thể tích của quả cầu nửa trắng nửa đen so với khi mới hiện ra chỉ còn lại cỡ một phần tư. Nhưng dù thế thì thể tích của nó vẫn lớn hơn một trượng, ngoài ra xung quanh là tràn ngập các rạch chớp lượn lờ, uy thế cực kỳ kinh người.

Nhờ có đàn Phệ Kim Trùng cầm chân nên Hàn Lập cũng đã thi triển xong biến thân trong Niết Bàn Thánh Thể!

Vừa nhìn thấy quả cầu đang lao xuống, con vượn khổng lồ bị ma hóa này hét lên một tiếng rung chuyển trời đất, thân hình nó tỏa ra hào quang màu tím rồi điên cuồng phóng lớn lên đến mấy trăm trượng. Đồng thời bốn cánh tay mới mọc của nó đặc như thực chất đột nhiên hướng thẳng lên trời cao.

Ngay lập tức trên người con vượn hiện lên một tầng linh văn màu bạc. Nó chuyển động một vòng rồi tất cả cùng tề tụ về phía sáu cánh tay, sau đó hóa thành những pháp trận tạo bằng ký hiện có kích thước lớn nhỏ khác nhau.

Hào quang màu bạc sáng chói!

Tiếp đó là một tiếng *"phanh"* vang lên!

Ánh sáng trên sáu cánh tay chợt tắt đi, để lại trên bề mặt là tầng tầng các mảnh che tay màu bạc lập lòe, đang che kín như bưng từ ngón tay tới tận đầu vai.

Nhưng nếu ai đó quan sát tỉ mỉ thì có thể thấy được bộ giáp tay được tạo bởi vô số mảnh ghép lại này. Cứ mỗi mảnh lại được tạo bởi một cái pháp trận nhỏ li ti, tỏa ra khí tức thần bí lạ thường.

Vậy mà trong cùng một lúc Hàn Lập lại vận dụng cả Niết Bàn Thánh Thể, Kinh Trập Quyết lại còn có thêm Bách Mạch Luyện Bảo Quyết nữa. Đây là lần đầu tiên hắn vận dụng cả ba loại thần thông khác nhau trong cùng một thời điểm.

Lúc này hắn cảm thấy trong cơ thể mình có thêm một luồng sức mạnh như muốn xé rách cả trời đất. Vì vậy nên đối với đòn cuối cùng này, Hàn Lập cũng tự tin hơn rất nhiều.

Chỉ thấy bốn cánh tay trong lớp giáp màu bạc khẽ co lại, rồi bất ngờ vỗ nhẹ về phía trời cao làm cho không trung phía trước phát ra những tiếng rách vỡ vang trời.

Bốn cánh tay hơi mờ ảo đi, sau đó nó hóa thành bốn cái ảo ảnh màu bạc khổng lồ đồng loạt đánh lên quả cầu nửa trắng nửa đen đang lao xuống.

Từ giữa không trung vang lên một tiếng nổ làm cho đất trời rung chuyển.

Ảo ảnh bàn tay màu bạc khổng lồ vậy mà lại đặc như là thực chất. Mười ngón tay như những cái móc câu bấu chặt vào làm non nửa khối cầu bị ép tan đi. Còn lòng bàn tay lại phun ra một luồng lực mạnh kinh hồn hung hăng đánh về trung tâm khối cầu.

Khối cầu điện nửa đen nửa trắng liền nhỏ đi rất nhanh. Nhưng những tia chớp hai màu của nó cũng không kiêng dè gì mà điên cuồng ăn miếng trả miếng lên bốn cái ảo ảnh cánh tay khổng lồ.

Mà mỗi một bàn tay màu bạc đang bị sấm chớp đánh này đều mang theo sức mạnh kinh người của con vượn khổng lồ đã vận dụng biến thân trong Niết Bàn Thánh Thể. Trong nháy mắt màu bạc của nó mau chóng ảm đạm đi, khí tức cũng suy yếu hơn rất nhiều.

Chỉ trong khoảnh khắc bốn cánh tay màu bạc đã bị hàng trăm đợt sấm chớp đánh lên, nó cũng khiến cho khí tức của Hàn Lập đang biến thành cự viên bị ma hóa giảm đi hơn nửa. Nhưng đúng lúc này con vượn đứng phía dưới lại rống to, bốn ảo ánh cánh tay mà bạc lại phình lớn hơn trước một lần.

Mười ngón trong bốn cánh tay khổng lồ phân ra trên dưới bao kín lấy quả cầu điện vào bên trong. Tiếp đó chúng không thèm để ý đến những đợt sấm sét đang công kích mỗi lúc một mạnh hơn mà mỗi lòng bàn tay liền tỏa ra hào quang màu bạc đến chói mắt.

Ở trong màn ánh sáng màu bạc, vô số ký hiệu năm màu tràn ra làm cho đạo lực ở lòng bàn tay tăng vọt lên mấy lần. Các ngón tay cũng thuận theo luồng lực này đan lại với nhau, đem khối cầu bằng lôi điện lúc này đã nhỏ lại rất nhiều bóp vỡ ra.

Khối cầu bị bóp vỡ tung thành vô số tia chớp đen trắng điên cuồng tấn công khắp nơi. Trong phút chốc bốn cánh tay màu bạc bị những tia chớp này đánh cho tan nát.

Con vượn khổng lồ bên dưới liền há mồm phun ra một ngụm máu tươi. Bốn cánh tay được che phủ bởi vô số mảnh giáp màu bạc trở nên đau đớn rồi vỡ vụn ra, hóa thành nhiều đốm sáng bàng bạc mà tan đi.

Mà hơn trăm khối cầu điện nửa trắng nửa đen trên cao không còn bị ngăn cản, chúng liền chớp lên rồi lao xuống như mưa bổ vào thân thể của cự viên.

Trong lúc này, vô số tiếng sấm chớp vang lên liên miên. Từng đoàn tia sét nửa đen nửa trắng bao kín lấy thân thể của con vượn.

"Phù phù!"

Con vượn khổng lồ dựa vào sự mạnh mẽ của thân thể mình mà cắn răng chống chịu. Đến lúc này nó đã không gắng gượng nổi từng đợt sấm chớp nữa, thân hình to lớn của nó ngã ập xuống làm cho đất đai nơi đó rung lên.

Nhưng rạch chớp nửa đen nửa trắng cũng bám theo thân hình của con vượn mà đánh thêm mấy lượt nữa rồi tiêu hao hết uy lực.

Giờ phút này tên vùng đất gồ ghề nhấp nhô chỉ còn lại một con vượn khổng lồ với chi chít những vết thương trên cơ thể. Nó đang nằm im không nhúc nhích. Lớp vảy màu vàng tím quanh người đã bong đi gần hết để lộ ra từng mảng lông cháy đen, nhìn thật thê thảm.

Trên trời cao, khi khối cầu điện cuối cùng tan vỡ tan cũng là lúc cái hang động ở giữa đám mây đen lóe lên rồi biến mất.

Trong khoảnh khắc này, ngoại trừ đám mây tối đen trong không trung đang từ từ trôi nổi, còn lại không hề biến hóa hay có thêm loại dao động nào khác. Điều này thật khiến cho người ta cảm thấy mọi thứ yên tĩnh đến mức quỷ dị.

*"Ha ha, thật không hổ danh là Chân Lôi Kiếp! Nhưng muốn lấy tính mạng của ta à, còn thiếu một chút nữa..."*Phía mặt đất bên dưới bỗng vang lên một trận cười ha hả, dường như có ai đó đang rất khó nén nổi sự hưng phấn trong lòng mình.

Chỉ thấy trên thân con vượn vốn đang nằm thẳng cẳng kia bỗng tỏa ra những vệt sáng tím vàng chạy qua chạy lại, thế rồi lớp vảy vàng, linh văn, hay cái sừng trên đầu đều từ từ biến mất. Cùng lúc đó, cơ thể của nó thu nhỏ lại, không lâu sau nó đã khôi phục lại hình người.

Chân tay của Hàn Lập khẽ cử động rồi chậm chậm đứng dậy. Hắn nâng khẽ hai tay rồi chậm chậm đánh giá lại toàn bộ cơ thể của mình.

Chỉ thấy ngoài trừ khuôn mặt hắn tái nhợt không còn lấy một giọt máu, còn lại khắp thân thể thì hoàn toàn không hề có vết thương nào. Điều này là nhờ khả năng tự phục hồi mạnh mẽ của cơ thể hắn. Ngay lúc hắn giải trừ trạng thái biến hình của mình, những vết thương trên thân thể cũng mau chóng tự lành lại.

Tất nhiên là những thương tôn ẩn sâu bên trong mà hắn mắc phải không nhẹ chút nào, muốn chữa khỏi hoàn toàn cũng phải mất khá nhiều thời gian.

Những bỗng nhiên, trên cao truyền xuống vô số tiếng động.

Hàn Lập ngẩn ngơ, hắn không thể không chăm chú nhìn lên. Đúng là hơn mười con Phệ Kim Trùng sắp thành trùng vương kia vẫn an ổn sau khi bị lôi kiếp đánh, lúc này nó đang phát ra từng tiếng kêu quái dị.

Một cảnh kì lạ hiện ra.

Đáp theo tiếng kêu của hơn mười con Phệ Kim Trùng kia, mặt đất phía dưới cũng dấy lên những âm thanh vù vù. Từng con côn trùng cánh cứng màu vàng đang hôn mê bắt đầu nhổm dạy rồi lũ lượt kéo nhau bay lên trời. Tiếp đó chúng liền bao vây xung quanh mỗi con trùng chuẩn bị thành trùng vương ở trên cao. Lúc này con nào con nấy múa loạn cặp cánh, bao lấy con côn trùng màu tím ở giữa mà biểu lộ ra thái độ cực kì thù địch.

Hàn Lập thấy vậy thì vô cùng hoảng sợ. Hắn không lưỡng lự giơ tay lên không trung, đồng thời miệng hắn huýt thật lớn như muốn kêu gọi tất cả những con côn trùng này trở về.

Ngược lại lại với mong muốn, cảnh tượng tiếp theo càng làm cho lòng hắn trầm đi!

Những con Phệ Kim Trùng này chỉ ông ông xôn xao lên vài lượt rồi bỏ mặc mệnh lệnh của hắn qua một bên.

Hàn Lập thầm hoảng sợ. Vẻ mặt hắn rất ngưng trọng như muốn thi triên loại bí thuật khác để mạnh mẽ ép bức đàn côn trùng. Nhưng cũng chính khoảnh khắc này, dưới sự kích động của những con Phệ Kim Trùng sắp thành trùng vương kia, hơn mười đàn côn trùng ông lên, sau đó cứ đàn này lại nhắm về phía đàn khác ở gần nó mà tấn công.

Lập tức trên không trung truyền xuống từng tiếng *"sàn sạt"*. Mấy vạn con Phệ Kim Trùng liền hóa thành một đám mây màu vàng thật lớn. Con nào con nấy đều cực kỳ hung tàn. Thỉnh thoảng có có cảnh một con này bị hơn chục con khác bao lấy mà cắn xé.

Hơn mười con Phệ Kim Trùng sắp thành trùng vương kia đang điên cuồng cắn nuốt sạch sẽ những con trùng bình thường khác bên cạnh. Cứ mỗi khi hàm răng của chúng há ra là hầu hết đám côn trùng bình thường ở xung quanh bị cắn sạch sành sanh.

Hàn Lập thấy vậy sắc mặt chợt đổi, mà đạo pháp quyết đang chuẩn bị được hắn đánh ra cũng lập tức bị đình chỉ lại.

Lúc này vẻ mặt hắn biến đổi liên tục, tựa như không cách nào đưa ra quyết định được. Nhưng bỗng nhiên trên trời cao lại vang lên những âm thanh *"Hơ hơ"* cực kì quái dị. Trong đám mây đen đang quay cuồng, vô sô khối cầu sáng màu đen xì liền nhanh chóng hình thành.

Nhìn kĩ lại thì trong mỗi khối cầu này lại chứa thêm ảo ảnh của một con quỷ nào đó. Chúng to có, nhỏ có, trắng có, đen có. Con nào con nấy thét lên những âm thanh kì quái, tiếng thì thô ráp cao vút, tiếng thì nhỏ bé mơ mơ màng màng, chả có âm thanh nào giống nhau. Có điều những âm thanh này lại làm cho thần thức của người ta trở nên hoảng hốt.

"Thiên Ngoại Ma Đầu!"

Hàn Lập thấy vậy, đôi mắt liền co quắp, sắc mặt cũng trở nên u ám. Cuối cùng hắn không dám để ý đến đàn côn trùng đang cắn nuốt nhau nữa mà đành phải quay về chăm chú quan sát bầu trời trên cao.

Dường như cùng với lúc này, ở giữa đám mây đen trên kia bỗng quay cuồng kịch liệt. Một hồi âm thanh thánh thót như tiên nhạc truyền đến, tiếp đó là từng tia sáng màu xám trắng tràn ra từ trong đám mây. Những tia sáng này ngưng tụ với nhau tạo thành một khuôn mặt mờ mờ màu xám. Ở giữa đám mây lớn khuôn mặt đang quay cuồng không ngừng rồi chậm rãi bay tới gần Hàn Lập.

Hàn Lập chỉ thấy gương mặt xám trắng trong màn mây hơi lóe lên. Tiếp theo thân thể mình bỗng dưng nhẹ như bông, tâm thần cũng trở nên mơ màng. Cuối cùng lại thấy mình xuất hiện trong một không gian mới hoàn toàn xa lạ.

------oOo------

Chương 2182: Thần Lôi Dọa Lui Ma

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sự cẩn trọng chợt hiện lên trong mắt của Hàn Lập, hắn cúi đầu nhìn lại cơ thể mình, vẻ mặt chợt đổi.

Chỉ thấy lúc này dáng người hắn trở nên hơi gầy gò hơn. Tuy rằng quần áo mặc trên người vẫn giống hệt như trước kia, nhưng mấy cái vòng trữ vật, nhẫn nuôi linh thú đều biến mất hút.

Càng kì lạ hơn là khi dùng thần niệm quan sát lại thì thấy chẳng biết từ lúc nào khuôn mặt mình đã khôi phục lại dáng vẻ như năm mười ba mười bốn tuổi, da thịt chẳng những không hề đen đúa như trước mà trở thành trắng noãn như ngọc.

"Nguyên thần xuất khiếu! Xem ra là Tâm Ma Kiếp đã bắt đầu rồi!"* Hàn Lập sờ bâng quơ lên khuôn mặt của chính mình. Hắn tỏ ra hơi kỳ quái rồi lẩm bẩm.

Đúng lúc này trong đầu của Hàn Lập chợt truyền đến một giọng cười nửa nam nửa nữ rất quái dị:

"Thằng nhóc, chúng ta lại gặp nhau. Bổn tọa không ngờ được rằng trong thời gian ngắn như vậy mà ngươi có thể tiến đến bước này. Có điều lúc này bản thể của ta đã đến đây, cho dù ngươi có là Chân Tiên chuyển thế cũng tuyệt đối khó vượt qua nổi Tâm Ma Kiếp này."

Cùng lúc với tiếng cười quái dị, ngay giữa bầu trời xám xịt bỗng hiện ra một khuôn mặt quỷ xanh ngắt. Sau đó nó thè cái lưỡi ra liếm liếm môi, nhìn Hàn Lập cười đầy ác ý.

Cái đầu quỷ thật to này chính là Thiên Ngoại Ma Quân đã gieo thù kết oán với Hàn Lập năm đó. Hiện giờ nó nhân dịp Tâm Ma Kiếp của Hàn Lập để cách không đưa bản thể đến đây.

"Thật vậy sao? Còn ta lại không ngờ rằng người lại ngu ngốc đến nỗi cứ xuất hiện trước mặt ta kia!" Hàn Lập trả lời lạnh như băng.

"Bây giờ còn dám ngoa mồm! Chút nữa bổn tọa sẽ cho ngươi biết thế nào là sống không được mà chết cũng không xong..." Thiên Ngoại Ma Quân thét lên cực kỳ giận dữ. Lời còn chưa nói xong mà cái đầu quỷ tỏa ra hào quang màu đen rồi lớn lên cuồn cuộn.

Hàn Lập đang trong bộ dáng của một thiếu niên đứng bên dưới. Gương mặt bỗng lóe lên sát ý, hắn há miệng phun ra ba đốm sáng màu vàng to như nắm tay không một tiếng động.

Tia sáng chợt mờ đi, bằng một cách quỷ quái nào đó chúng liền xuất hiện cách gương mặt của con quỷ có vài tấc.

Nhìn lại thì đây đúng là ba khối đồ vật có hình lăng trụ. Mặt ngoài chúng tỏa ánh vàng chói mắt, mà còn được điểm thêm chi chít những kí hiệu màu đỏ tươi. Hơn nữa một đầu của nó lại nhọn hoắt như một cái mũi thương vàng óng.

"Không ổn"

Tuy rằng Thiên Ngoại Ma Quân chưa nhận ra ba vật này là thứ gì, nhưng cảm giác mách bảo rằng sự nguy hiểm đang tới gần làm cho lòng nó rất lo lắng. Cái đầu quỷ của nó liền vội vàng chớp lên như muốn hóa thành một đám sương đen mà bay đi.

Nhưng đúng lúc này Hàn Lập chỉ ngón tay về ba đóm sáng ở xa xa, đồng thời miệng hét lớn: *"nổ"*.

Trong tích tắc, ba vật màu vàng có hình dáng như cái mũi thương bất ngờ bùng nổ. Vô số cuộn lửa cùng những rạch chớp màu vàng rực tuôn ra bao trọn lấy cái đầu quỷ đang sắp biến thành khí đen kia. Đồng thời chúng còn phát ra những tiếng nổ trầm trầm liên miên.

"Không. Đây là Kim Cương Diệt Ma Lôi. Làm sao ngươi có được vật này..." Đám khí màu đen trong làn sáng vàng mau chóng tan

mất. Mà tiếng kêu của Thiên Ngoại Ma Quân chẳng những cực kỳ thảm thiết mà còn mang theo nỗi căm hận khó tín.

"Việc này cứ đợi đến khi ngươi hóa thành tro tàn rồi hãy lo lắng vẫn chưa muộn." Hàn Lập cười lạnh lẽo rồi há to miệng, không ngờ lại có thêm bốn đốm sáng cùng bay ra.

"Đừng vội mơ mộng quá sớm, ngươi tưởng là chỉ với mấy khối Diệt Ma Lôi này là có thể giết chết được ta sao?" Thiên Ngoại Ma quân kêu to. Đám khí đen còn sót lại đột nhiên uốn éo, liền đó lại nổ tung thành những sợi tơ đen, chúng hơi nhoáng lên rồi bắn nhanh về khắp bốn phương tám hướng.

Chỉ tiếc là có vẻ như Hàn Lập đã chuẩn bị trước. Sắc mặt hắn trầm xuống, những ngón tay lại run khẽ vào trong hư không.

Bốn đốm sáng vàng rực lập tức lóe lên rồi xuất hiện tại bốn hướng khác nhau chặn trước những sợi tơ đang bỏ chạy. Tiếp đó là cả bốn đồng loạt nổ tung.

Biển lửa và sấm chớp ngùn ngụt tràn ngập cả trời đất!

Hầu hết những sợi tơ đen ở trong biển hào quang vàng rực đều bị đốt cháy thành tro tràn. Chỉ còn sót lại hơn mười cái may mắn thoát khỏi phạm vi công kích. Phải ra xa đến hơn trăm trượng chúng mới dám tụ lại với nhau, lần nữa trở lại làm một cái mặt quỷ.

Có điều lúc này khuôn mặt quỷ chỉ còn nhỏ như cái chậu rửa mặt, thân hình mơ hồ nhợt nhạt, tất nhiên là nguyên khí của nó đã bị tổn thương rất nặng.

Cái đầu quỷ vừa mới hiện lên đã tỏ ra rất giận dữ. Nó thét một tiếng dài thê lương rồi hóa thành cái ảo ảnh đầu quỷ lớn hơn mười trượng, dồn toàn bộ sức lực sót lại lao thẳng đến Hàn Lập.

Nhung Hàn Lập bỗng cười rất bí hiểm. Tay áo run lên, trước mặt lại hiện ra bảy đốm sáng màu vàng, chúng chợt lóe lên rồi bắn vút tới cái đầu quỷ.

Ảo ảnh của con quỷ thấy vậy liền hoảng hốt la lên. Vẻ giận dữ trên mặt nó biến mất, thay vào đó là tiếng kêu *"á"* hết sức kì quái. Liền đó thân hình con quỷ uốn éo hóa thành một đoàn khói đen bắn vọt đi.

Từ trời cao truyền xuống vài tiếng gió rít. Ánh sáng màu đen liền hoàn toàn biến mất khỏi không trung. Nhưng sau đó trên bầu trời xám xịt cao vút bỗng truyền đến âm thanh nửa nam nửa nữ đang vô cùng tức giận của Thiên Ngoại Ma Quân:

"Thằng nhãi Nhân tộc, lần này ta bị ngươi xỏ mũi, nhưng chớ vội vui mừng quá sớm. Đợi đến khi ngươi độ kiếp phi thăng, cũng chính là lúc ta đợi ngươi ở giới diện của Ma Quân bọn ta. Lúc đó cho dù ngươi có Kim Cương Diệt Ma Thần Lôi cũng đừng hòng tiến vào Tiên giới."

Giọng nói ầm ầm vang khắp bầu trời, nhưng vừa nói xong nó lập tức im bặt.

Sắc mặt của Hàn Lập hơi đổi nhưng hắn liền thở phào nhẹ nhõm.

Bàn tay khẽ đảo, bảy đốm sáng màu vàng quay tròn một vòng rồi vụt bay về. Chờ sau khi hai tay của Hàn Lập chà xát với nhau xong, chúng liền biến thành bảy quả cầu điện màu vàng rực rỡ, bề mặt còn lập lòe những sợi chớp điện chớp nháy liên tục. Xem ra đây không phải là Kim Cương Diệt Ma Thần Lôi chân chính.

Hàn Lập mỉm cười, tay áo run lên đem bảy khối cầu vàng óng này cất đi.

Cũng không thể nói bảy quả cầu vừa rồi là đồ giả, có điều chúng chỉ là những khối Kim Cương Diệt Ma Thần Lôi chưa hoàn chỉnh mà thôi.

Từ lúc Hàn Lập có được tu vi Hợp Thể Hậu Kỳ Đại Thành, cứ mỗi khi rảnh rỗi là hắn lại bí mật luyện chế loại thần lôi này.

Chỉ là tài liệu luyện chế nó cực kỳ ít, kể cả khi hắn có vô số lá Kim Lôi Trúc nhưng các loại tài liệu khác lại rất khó kiếm. Hơn nữa tỉ lệ luyện chế thành công cũng rất thấp. Ngay cả với khả năng của tu sĩ Hợp Thể Hậu Kỳ, lại tiêu phí rất nhiều thời gian nhưng Hàn Lập chỉ luyện chế được bảy khối mà thôi. Còn những khối đang dở dang này thì chưa thể nào hoàn thành được.

Ngay lúc có ý định đột phá chướng ngại vào Đại Thừa, Hàn Lập đã tính toán kỹ lưỡng chuyện chống lại Thiên Ngoại Ma Quân. Vốn dĩ Tâm Ma Kiếp đã cực kỳ khó vượt qua, vậy mà lại có thêm Thiên Ngoại Ma Quân cứ ở một bên quấy rầy thì xác xuất thành công thật là nhỏ bé.

Chính vì vậy hắn vặn nát óc mới nghĩ ra một kế; liên tục quăng ra hết Diệt Ma Thần Lôi đánh cho tên ma quân bị thương thật nặng. Sau đó mới lấy bảy khối giả dọa cho đối phương bỏ chạy một phen.

Với uy lực khủng khiếp của loại thần lôi chuyên dùng để đối phó với ma vật này. Dù cho thần thông của Thiên Ngoại Ma Quân ngang với tu sĩ Đại Thừa Kỳ, nhưng dưới thủ đoạn nửa thật nữa giả của Hàn Lập cũng đành phải bỏ chạy cong đuôi.

Cũng may là vào lúc trước khi đột phá chướng ngại Đại Thừa, Hàn Lập đã mang thần lôi luyện hóa thành một thể với nguyên thần của mình. Như vậy khi ở trong không gian kỳ dị này mới có thể bất ngờ phóng thần lôi ra đối địch.

Còn mọi chuyện sảy ra sau này đều hệt như suy tính của hắn. Thiên Ngoại Ma Quân bị bảy khối thần lôi đầu đánh cho trọng thương. Tiếp đó lại thấy thêm bảy khối nữa mà không bị dọa cho chạy bán sống bán chết thì mới là chuyện lạ.

Lúc này Thiên Ngoại Ma Quân đã bị dọa cho bỏ chạy. Còn đối với Tâm Ma Kiếp thì Hàn Lập khá tự tin vào thần niệm mạnh mẽ của mình.

Về phần Thiên Ngoại Ma Quân sẽ đến quấy nhiễu khi mình độ kiếp để phi thăng, việc này làm cho lòng của Hàn Lập hơi trầm xuống nhưng hắn cũng không suy nghĩ nhiều. Dù sao đây cũng là việc của không biết bao nhiêu năm tháng sau này, cần gì phải vướng bận cho nặng bụng.

Đối với Hàn Lập thì trước mắt phải vượt qua Tâm Ma Kiếp, làm cho bản thân mình chính thức bước vào cấp bậc Đại Thừa Kỳ mới là quan trọng nhất.

Hàn Lập suy tính mọi việc rất nhanh. Tiếp đó hắn gác mọi chuyện lại, hai mắt tỏa ra những tia sáng màu lam chói lóa nhìn về khắp bốn phương tám hướng xung quanh.

Lúc này cảnh vật ở bốn phía quanh đó đã bắt đầu trở nên quay cuồng.

Một lát sau, theo làn dao động trong hư không, từ bốn phương tám hưỡng bỗng hiện ra vô số con mắt màu xám lớn đến cả trượng. Cái nào cái nấy đều đang tỏa ánh sáng năm màu mờ mờ rồi gắt gao nhìn vào Hàn Lập.

Hàn Lập vừa đối mắt với thứ ánh sáng đó, thần thức của hắn lập tức trở nên mơ màng. Khung cảnh xung quanh bỗng nhiên biến đổi, hiện giờ trước mặt hắn là một nơi có núi xanh nước biếc.

Một ngọn núi không lớn lắm đang từ xa mau chóng hiện gần lại trong tầm mắt của hắn. Hàn Lập chỉ kịp thảng thốt rồi phát hiện ra mình đang ở trong một thôn làng nhỏ ngai ngái mùi bùn đất. Mà chính mình cũng biến thành một thằng khoảng bé sáu bảy tuổi, ao quần đầy những miếng vá, không cách nào nhìn ra được một chỗ lành lặn. Hơn nữa mình còn đang cùng nô đùa với những đứa trẻ trong thông. *"Cẩu Oa, Hắc Đản, Thiết Tru,..."*

Trong khung cảnh này, những tình cảm được chôn dấu tận đáy lòng đã không biết bao năm của hắn chợt ùa về. Hắn không tự chủ được bèn gọi tên những đứa trẻ trước mặt.

Nhưng không chờ tình cảm khác thường trong đáy lòng Hàn Lập kịp nổi lên, một cỗ năng lượng thần bí mạnh khủng khiếp lập tức tác dụng vào nguyên thần làm hắn cảm thấy nóng ran. Nhờ vậy mà hắn lập tức quên mất hết thảy, lúc này chỉ tập trung vào khung cảnh trước mắt, cùng chơi bắt que so đũa với những đứa trẻ, rồi cùng nhau cất tiếng cười râm ran.

Cách đó không xa, một bóng người nhỏ nhắn gầy gò lảo đảo chạy về phía bên này. Bóng dáng quen thuộc khiến cho Hàn Lập ngoái cổ, vui sướng reo lên: *"Tiểu muội!"*

Thân thể của Hàn Lập vẫn ngồi xếp bằng lặng im trong dải đất trũng. Huyệt Thiên Linh trên đỉnh đầu mở lớn, cái nguyên anh to lớn vàng rực cũng đang ngồi phía trước.

Mà xung quanh họ là tràn ngập các loại khí xám quay cuồng. Những đám khí bụi này đang bao vây thật chặt, hơn nữa lâu lâu lại có vài ảo ảnh hay đầu lâu của loài quỷ quái hay ma vật nào đó lao ra. Bọn chúng có con màu trắng, con thì lại màu đen.

Nhưng chỉ cần bọn chúng vừa tiến vào phạm vi cỡ ba bốn trượng là bị những tia chớp vàng óng trong cơ thể của Hàn Lập bắn ra. Một tiếng nổ vang lên, mấy con ma quỷ liền bị đánh tan thành mây khói. Những con khác thấy vậy liền hoảng sợ bỏ chạy về. Chỉ là một lát sau chúng lại không đè nén nổi sự tò mò mà lén lén tiến lên.

Ở đỉnh núi xa xa, Ngân Nguyệt đứng sóng vai với Chu Quả Nhi. Cả hai đều giữ vẻ mặt nghiêm nghị nhìn về phía trung tâm dải đất.

Còn trên đỉnh núi khác ngay bên cạnh, Giải Đạo Nhân vẫn ngồi khoanh chân trên một khối đá lớn, hai mắt nhắm nghiền. Có vẻ tình hình của Hàn Lập không đáng để cho hắn phải chú ý.

------oOo------

Chương 2183: Tâm Ma Kiếp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Giữa không trung trên cao có một chiếc gương màu xám mờ đang lơ lửng bất động. Tấm gương tỏa ra hào quang năm màu chớp động, trên bề mặt nó phun ra những loại hình ảnh mơ hồ biến đổi không ngừng.

Nếu cẩn thận quan sát lại thì những hình ảnh này lại giống như trăng soi đáy nước, không sao nhìn rõ được.

Mà ở bên ngoài vùng ma khí, những con Phệ Kim Trùng vẫn bất cần chẳng thèm để điều gì vào mắt mà điên cuồng cắn xé lẫn nhau.

Sau một thời gian dài như thế, toàn bộ bầy trùng chỉ còn lại có mấy trăm con mà thôi. Hơn nữa những con Phệ Kim Trùng sắp trở thành trùng vương còn trắng trợn lao đến những con sót lại mà cắn giết.

Những con Phệ Kim Trùng bình thường mặc dù tức giận, cùng nhau tiến hành phản kích. Nhưng rõ ràng là không cách nào đối kháng nổi những con sắp trở thành trùng vương kia, tất cả đều bị cắn nuốt.

Sau đó không lâu, trên thân thể của những con côn trùng màu tím đã xuất hiện rất nhiều vết thương.

Mọi việc vẫn tiếp tục, thời gian trôi qua từng chút một.

Không biết bao lâu sau, trên không trung, những con Phệ Kim Trùng bình thường đã bị cắn nuốt tất cả, chỉ còn lại những con sắp trở thành trùng vương mình đầy thương tích.

Cuối cùng, sau khi con Phệ Kim Trùng bình thường cuối cùng bị cắn nuốt trong nháy mắt. Những con sắp trở thành trùng vương trên không trung thoáng một cái nhảy ngược ra sau, dừng lại một chút rồi dùng ánh mắt dữ tợn nhìn chầm chầm những con khác xung quanh.

Những âm thanh đáng sợ lại vang lên vù vù. Những con sắp trở thành trùng vương khẽ động hai cánh, không chút do dự nhào tới, lại tiếp tục cắn xé.

So với lúc trước thì màn tranh đấu lúc này càng thê thảm hơn.

Tiếng ông ông thê lương liên tục phát ra. Thi thoảng lại có mẩu cánh vỡ hoặc khúc chân gãy từ trên cao rơi xuống phía dưới.

Vài con côn trung màu tím tiếp tục cắn xé nhau. Có con miệng phun ra làn sáng vàng nhè nhẹ, hoặc có con lại biến hóa thân hình lúc lớn lúc nhỏ. Chúng đều liều mạng dốc sức thi triển thần thông của mình, muốn đem tất cả đối thủ nuốt vào trong bụng.

Thế nhưng vào lúc này, thực lực của những con côn trùng màu tím không chênh lệch nhau quá lớn. Nếu như muốn phân ra thắng bại rõ ràng thì chắc chắn trong thời gian ngắn không thể thực hiên được, phải trải qua một màn chém giết dài thì mới có hy vọng hoàn thành.

Cùng thời gian này, trong một không gian khác, Hàn Lập mang vẻ vẻ cười chất phác đang bị đám trai gái trong thôn đẩy vào một căn phòng trang trí đầy khăn đỏ.

Mọi người còn liên tục cầu chúc: *"Sớm sinh quý tử"*, *"Bên nhau tới đầu bạc răng long"*, rồi cùng tươi cười sau đó bỏ ra ngoài. Lại còn vội vàng khép cánh cửa còn thơm mùi gỗ mới lại.

Trong nháy mắt, căn phòng tân hôn chỉ còn lại Hàn Lập và một người nữa đang ngồi ngay ngắn trên chiếc giường gỗ sơn hồng, trên đầu phủ một tấm lụa màu đỏ, che đi gương mặt kiều diễm xinh xắn.

Hàn Lập lấy tay gãi gãi đầu, chân tay có chút lóng ngóng, mãi một lúc sau hắn mới đỏ mặt tiến về phía giường gỗ.

Tân nương tử đêm nay của hắn là một người cùng sống trong thôn, Hàn Lập cũng chưa từng gặp qua, nhưng cũng từ miệng bà mối Lưu Nhị nghe được một chút thông tin.

Thiếu nữ này là một người vô cùng khéo léo, hơn nữa cũng rất khỏe mạnh, tháo vát, nếu không thì cha mẹ hắn cũng không chọn nàng, không tiếc bỏ ra một con heo, ba con dê con làm sính lễ xin cưới. Sau đó trong vòng nửa tháng liền tổ chức tiệc cưới, đón thiếu nữ này về làm dâu.

"Nhưng vợ của mình tên là gì nhỉ? Thanh Mai? Xuân Uyển? Hay là Tiểu Linh?"

Đột nhiên Hàn Lập cảm giác được bản thân có chút hoảng hốt không thể lý giải, rõ ràng lúc trước còn nhớ rõ tên của người vợ này, vậy mà giờ phút này đầu óc lại trở nên mơ màng. Hắn chỉ cảm thấy mấy cái tên kia đều vô cùng quen thuộc, nhưng hình như cũng không phải là quen.

Nhưng chuyện này chẳng quan trọng lắm, nữ tử kiều diễm kia bây giờ đã là vợ của mình, chẳng lâu nữa cũng sẽ giống như đại tẩu, sinh cho hắn hai, ba, thậm chí là một đám con cái. Rồi vợ chồng hắn cũng sẽ như cha mẹ bây giờ, từng ngày từng giờ nhìn con cái lớn lên, sau đó lại nhìn chúng dựng vợ gả chồng…

Hàn Lập đã tới bên giường gỗ, sắc mặt có vẻ hoảng hốt, nhưng trong lòng cũng có chút kỳ quái, không hiểu tại sao trong đầu mình tự nhiên lại xuất hiện nhiều ý nghĩ lộn xộn như vậy? Không giống với những lời cầu chúc có chút châm chọc của mọi người trong thôn, có lẽ là do hắn đã đem toàn bộ tâm tư đặt lên mơ ước mà bấy lâu mình vẫn có.

Theo bản năng, hắn thở ra một hơi, rốt cục cũng có thêm vài phần mạnh dạn, thân hình khẽ động, cánh tay vươn ra nắm lấy tấm khăn che mặt của cô dâu.

Thân hình cô dâu theo đó khẽ run lên, vòng eo không hiểu sao cũng có chút uốn éo, giống như đang lo lắng vậy.

Hàn Lập cảm thấy mồm miệng khô ran, tăng thêm một chút dũng khí rồi giật khăn che mặt của cô dâu xuống.

Xuất hiện trước mắt Hàn Lập là một gương mặt không trắng, nhưng cũng tạm coi là được, có chút ngượng ngùng không dám nhìn lên.

Hàn Lập cười ngây ngốc, trong nội tâm vô cùng thỏa mãn. Tiện tay ném chiếc khăn sang một bên, miệng thì thào muốn hướng tới nữ tử kia nói cái gì, đột nhiên trong cơ thể có một cỗ khí lạnh buốt từ đan điền tỏa ra, nhanh chóng thốc lên não. Ngay sau đó, một tiếng *"oanh"* nổi lên, trí nhớ bị phong ấn lập tức tuôn ra ào ạt.

Nụ cười tươi trên mặt Hàn Lập đột nhiên đông cứng lại.

Nữ tử trước mắt cảm thấy kì lạ, vội vàng đứng dậy hướng Hàn Lập cúi đầu thi lễ, cất giọng nói dịu dang:

"Phu quân!"

Ánh mắt Hàn Lập chớp động, thần trí dường như đã khôi phục hoàn toàn, hắn không trả lời, vẻ tươi cười trên gương mặt cũng hoàn toàn biến mất. Thay vào đó là một cái nhìn chăm chú và khác thường lên người thiếu nữ trước mặt. Một lúc lâu sau hắn mới chậm rãi nói một câu:

"Biến hóa không tệ, đáng tiếc giả mãi là giả, không thể qua mắt được ta. Muốn nhốt ta trong hư ảo vĩnh viễn dễ như vậy sao?"

Lời vừa dứt, tay áo hắn run lên, tia sáng màu xanh lạnh lẽo bắn về phía thiếu nữ, xoay một vòng sau đó chém ả ra thành hai đoạn.

Thi thể kia lập tức ngã nhào xuống giường, máu tươi chảy ra ào ào, khắp nơi trong không khí đều tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc.

Hàn Lập nhìn thi thể nữ tử trên đất, vẻ mặt không chút biểu tình cười lạnh:

"Đến lúc này mà vẫn không từ bỏ ý định, lại còn muốn dùng

Chướng Nhãn Pháp để che dấu sao. Thế thì đã quá coi thường Hàn mỗ rồi."

Vừa dứt lời, ngón tay của hắn đã nhúc nhích.

Một tiếng sét đánh vang lên, tia điện màu vàng chợt lóe rồi bắn ra từ đầu ngón tay hắn, hướng thẳng tới mảnh thi thể trên mặt đất.

"Oanh", hai mảnh thi thể lập tức hóa thành làn khói đen bay đi.

Nhưng Hàn Lập sớm đã có phòng bị, vội vàng bấm niệm pháp quyết.

Tia chớp màu vàng bỗng nhiên đổi hướng đánh chính xác vào đám khí.

Một tiếng kêu thê lương vang lên!

Từ trong hắc khí bị diệt đi một phần truyền ra giọng nói dữ dằn của đàn ông:

"Hàn tiểu tử, ngươi đừng có vội đắc ý. Lần này mặc dù ta không thể thành công, nhưng chỉ cần ngươi vẫn ở trong Tâm Ma Kiếp thì ta vẫn có biện pháp cho ngươi trải qua mười kiếp, trăm kiếp làm người người thường. Ta không tin không tìm ra sơ hở trong tâm cảnh của ngươi. Đến lúc đó còn sợ không làm gì được ngươi sao?"

"Ta đã sớm tu luyện thành công Luyện Thần Thuật, thần niệm của ta có thể so sánh với tu sĩ Đại Thừa Kỳ, tâm tình đã hợp nhất với linh hồn. Cho dù ngươi là ma tâm của ta thì cũng không thể làm tâm thần ta rung chuyển được đâu." Hàn Lập nhìn chằm chằm vào đám khí đen cười ha ha, có vẻ như không thèm để tâm chút nào.

"Thật sao? Ngươi đừng có vội dương dương tự đắc. Chớ có quên, từ một góc độ nào đó mà nói, ta chính là ngươi, mà ngươi cũng chính là ta. Ngươi có trí nhớ, có tình cảm, bổn tọa cũng nắm rõ như lòng bàn tay. Những gì ngươi ấn tượng sâu nhất, nhưng sự tình ngươi khó quên nhất đều không thể giấu diếm được ta. Mặc

dù tâm ngươi bây giờ vững như bàn đá thì sao. Ta không tin sau trăm ngàn lần luân hồi, ngươi còn có thể che dấu được sơ hở của mình. Chỉ cần ngươi có một lần sơ hở, hặc hặc…" Giống nói đàn ông trong cuộn khí đen lại vang lên, rồi còn phát ra một tiếng cười như điên dại.

Hàn Lập nghe vậy thì sắc mặt hơi đổi, nhưng cũng không chờ hắn kịp nói gì. Cỗ khí đen ở phía xa liền lóe lên sau đó bùng nổ ra một cỗ năng lượng kỳ dị bao trùm cả trời đất.

Cảnh vật bốn phía lập tức vỡ vụn, hào quang màu ngà sữa lóe lên. Một lúc sau, Hàn Lập bất ngờ xuất hiện trong một thế giới hoàn toàn khác.

Đây là một tòa nhà của một gia đình giàu có, trong dãy nhà có đủ các loại hoa tươi cỏ xanh. Một con đường đá nhỏ uốn lượn, chạy tới một cái cổng vòm. Ở cổng vòm có một thiếu nữ xinh đẹp như hoa, tầm mười lăm, mười sáu tuổi đang cười cười nhìn về phía hắn.

"Sư huynh, nếu như ngươi là sư huynh của ta, lần đầu tiên gặp sư muội lẽ nào lại không có lễ vật nào." Thiếu nữ duỗi cánh tay trắng bóc về phía hắn đắc ý nói.

"Mặc phủ. Mặc Thải Hoàn." Hàn Lập đối với những thứ này vô cùng quen thuộc nên lập tức nhận ra vị trí của mình cùng với tên của thiếu nữ đang đứng trước mắt, trong miệng không tự chủ được thốt lên trả lời:

"Sư muội muốn có lễ vật gì đây?"

"Có đồ trang sức, châu báu hay thứ gì thú vị cũng được, ta không bắt bẻ đâu. Nếu không, cho ta bảy, tám ngàn lượng bạc cũng tạm coi là được, coi như huynh đã vượt qua kiểm tra." Thiếu nữ chớp chớp đôi mắt to tròn, làm ra vẻ khoan hồng độ lượng nói.

Hàn Lâp nghe được câu trả lời quen thuộc này thì khóe miệng co giật một cái, đang định cười khổ thì đột nhiên có một lực lượng thần bí không thể ngăn cản đột ngột xuất hiện, thần thức lập tức hoảng hốt, quên hết thảy mọi chuyện, trong đầu chỉ nhớ đúng một chuyện lúc tiến vào Mặc Phủ.

Rời nhà, ra nhập *"Thất Huyền Môn"*, bái Mặc đại phu làm sư phụ, từ biệt Lệ Phi Vũ, mỗi chuyện đều hiện lên vô cùng rõ ràng, dường như mọi chuyện chỉ vừa mới xảy ra mà thôi.

Hàn Lập hầu như đáp lại theo bản năng một cách không hề lưỡng lự:

"Bảy, tám ngàn lượng bạc ta làm sao có được, hay là sư muội đổi lấy cái khác đi."

Thiếu nữ đảo đôi mắt tròn to vài cái, trên mặt lộ ra một vẻ ủy khuất muốn khóc.

Hàn Lập thấy như vậy thì lập tức cảm thấy nhức đầu…

Ở không gian bên ngoài, thân thể của Hàn Lập cùng Nguyên Anh vẫn xếp bằng ở chỗ cũ, không hề nhúc nhích. Nhưng ma khí bốn phía càng lúc càng nhiều lên, xuất hiện một ít ma vật mạnh hơn ban đầu, chúng bắt đầu xuất hiện ở xung quanh khu vực thân thể Hàn Lập đang ngồi, không ngừng công kích tới.

Tuy rằng đám ma vật này vừa tới đã bị hồ quang điện màu vàng đánh lui, nhưng càng lúc càng có nhiều ma vật xuất hiện từ trong đám ma khí. Số lần chúng công kích cũng ngày một tăng lên. Cả đám lúc nhúc đang dùng ánh mắt thèm khát nhìn về thân thể của Hàn Lập.

------oOo------

Chương 2184: Hai Yêu Vương Đến

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Có vẻ như tình huống của Hàn Tiền Bối lúc này không được tốt lắm, người cứ ngồi im như tượng đá từ nãy đến giờ, sẽ không gặp chuyện gì bất ngờ chứ?" Trên đỉnh núi phía xa tít, Chu Quả Nhi liếm môi tỏ vẻ lo lắng.

"Yên tâm đi, với thần niệm mạnh mẽ và tâm trí kiên định của mình, chắc chắn Hàn huynh sẽ vượt qua Tâm Ma Kiếp này. Thật không ngờ việc độ kiếp của huynh ấy lại làm nhiều Thiên Ngoại Ma Đầu kéo tới đến vậy, điều này quả là rất đặc biệt. Mà chúng ta cũng không thể trợ giúp được gì. Nhưng ngươi chớ nên lo lắng quá nhiều, Hàn huynh đã chuẩn bị rất kĩ lưỡng để đối phó với Thiên Ngoại Ma Đầu, tin rằng huynh ấy còn nhiều mánh khóe khác chưa dở ra đâu." Ngân Nguyệt nhíu mày cắn môi, nhưng ngoài miệng vẫn nói lời an ủi con bé.

Tuy Chu Quả Nhi cũng hiểu là vị tiền bối Linh Lung bênh cạnh đang rất lo lắng cho Hàn Lập, nhưng khi nghe nói vậy, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn vài phần. Tiếp đó, dường như nó sực nhớ ra điều gì, bèn quay đầu nhìn về đỉnh núi phía bên cạnh rồi thốt lên ngạc nghiên: *"a"*.

"Sao lạ vậy? Giải tiền bối đi đâu mất rồi?"

Ngân Nguyệt nghe nói vậy cũng chả tỏ vẻ ngạc nghiên mà quay qua ôn tồn nói với Chu Quả Nhi:

"Vừa nãy có hai tên đang lại gần chỗ này, ngay cả ta cũng không chắc có thể đánh lui được họ nên Giải đạo hữu đã chủ động đi chặn họ rồi. Còn lúc này ta cũng phải đi gặp mấy tên không mời mà đến khác. Chỉ sợ tí nữa sẽ có nhiều người đến đây hơn nữa, mà ta cùng Giải huynh không thể về ngay lập tức được. Tạm thời

ngươi hãy để ý đến mọi việc ở nơi này, nếu vùng đất trũng này sảy ra chuyện gì thì nhớ báo tin cho chúng ta ngay nhé!"

Vừa dứt lời, bàn tay của Ngân Nguyệt khẽ mở, trong đó chợt có thêm một cái trận bàn màu nhạt bạc đang lấp lóe. Đây đúng là nhóm người của Hứa Thiên Vũ đang cảnh báo tin tức về cho Ngân Nguyệt.

"Người cứ yên tâm, vãn bối nhất định sẽ hết lòng làm việc." Chu Quả Nhi tỏ vẻ nghiêm túc, không lưỡng lự trả lời.

"Tốt lắm, ta đi đây." Ngân Nguyệt gật đầu rồi không chần chờ gì nữa, thân hình khẽ tỏa làn hào quang nhè nhẹ, hóa thành một vệt cầu vồng màu bạc bay vút đi.

Lơ lửng trên bầu trời cách đó mấy vạn dặm, Giải Đạo Nhân chắp hai tay sau lưng rồi lạnh nhạt nhìn xuống hai gã tu sĩ Hợp Thể Kỳ phía dưới.

Một tên trong đó có thân hình cao lớn khoác bộ áo bào màu vàng, mái tóc trên đầu được búi lại thành hai chiếc sừng trông rất kỳ quái, gương mặt bị bộ râu quai nón rậm rạp che đi mất hơn nửa, hai con mắt màu vàng sẫm làm cho người ta cảm thấy mê muội khi nhìn vào.

Người còn lại là một thiếu phụ mày rậm mắt phượng, mũi ngọc miệng xinh. Toàn thân nàng được một bộ quần áo màu đen ôm lấy, trên người nàng còn toát ra một đám mây đen nhè nhẹ.

Cả hai người này đều toát ra yêu khí, đúng là hai gã yêu tộc có tu vi Hợp Thể Kỳ. Mà càng đặc biệt hơn là tu vi của thiếu phụ đã đạt đến Hợp Thể Hậu Kỳ.

Nhưng lúc này hai tên có địa vị cao tuột đỉnh trong Yêu đang đứng trước mặt Giải Đạo Nhân. Chúng bị khí tức khủng khiếp của hắn đè ép làm quần áo bay phần phật, sắc mặt trở nên tái nhợt, trong mắt ai nấy đều lộ rõ vẻ sợ hãi.

Áp lực mà Giải Đạo Nhân truyền đến cho họ thật sự rất lớn, hơn xa những gì họ đã gặp khi đứng trước mặt Ngao Khiếu Lão Tổ trước đây.

Đối với bọn họ, người thanh niên đứng đằng kia chính là một gã quái vật Đại Thừa Kỳ. Bọn họ không có chút hi vọng nào chống lại được.

"Đây là lần đầu tiên bọn vãn bối được gặp tiền bối, không biết có chỗ nào mạo phạm, mong tiền bối lượng thứ cho." Sắc mặt của thiếu phụ mặc váy đen đang cực xấu, nhưng nàng vẫn phải chỉnh đốn trang phục làm lễ ra mắt.

Tuy nàng rất kinh sợ khi thấy một gã có tu vi khủng bố như Giải Đạo Nhân đột nhiên chặn đường mình, nhưng trên mình đối phương chẳng có chút ma khí nào, điều này đã làm cho nàng an tâm hơn phần nào.

Nếu không, một khi đối phương là gã Thánh Tổ nào đó của Ma tộc thì hai người bọn họ đã sớm quay đầu chạy đi rồi. Chẳng những chạy mà còn phải chạy rất xa nữa là đàng khác!

"Các ngươi không cần phải biết đã mắc phải tội gì, nhưng từ bây giờ sẽ không được dời khỏi đây nửa bước khi chưa có sự cho phép của ta. Nếu không, giết ngay lập tức!" Giải Đạo Nhân không hề thu lại luồng áp lực đáng sợ của mình mà tỏ vẻ đờ đẫn nói.

"Ở nơi này, ơ, mà có phải hiện tượng thiên văn lúc trước là do tiền bối tạo ra đúng không?" Tên to cao có bộ râu quai nón bên cạnh không nén được tò mò bèn thốt lên.

"Ngươi không cần quan tâm việc này!" Cặp mắt của Giải Đạo Nhân chợt lóe, nhưng mặt khuôn mặt vẫn trả lời lạnh băng.

"Nếu tiền bối đã có lệnh thì vãn bối không thể không nghe theo. Tiền bối yên tâm, một khi hiện tượng thiên văn ở bên kia chưa chấm dứt, hai người bọn ta sẽ tuyệt đối không dám lộn xộn." Thâm tâm của thiếu phụ áo đen đang tính toán không ngừng, nhưng ngoài mặt nàng vẫn vâng lời không dám do dự.

Giải Đạo Nhân nghe vậy, anh mắt hắn lại nhìn về phía tên râu quai nón.

"Nếu đây là ý của tiền bối, vậy vãn bối không dám kháng lệnh." Khuôn mặt của gã râu rậm to con co quắp liên tục, cuối cùng đành cười gượng gạo đáp lời.

Giải Đạo Nhân gật đầu rồi đem luồng khí tức khủng bố thu lại. Có điều hắn vẫn đứng tại chỗ, chẳng hề có ý định rời đi.

Còn thiếu phụ và gã to cao liếc mắt nhìn nhau. Sau đó hai người bọn họ, kẻ thì quăng ra một cái bánh xe đen xì, người lại ném tới một chiếc hồ lô vàng óng.

Thân hình cả hai nhoáng lên, người nào người nấy đều ngồi khoanh chân trên pháp khí của mình.

Nhưng trong âm thầm, hai gã Yêu tộc này vẫn dùng một loại bí thuật vận dụng thần niệm cực kỳ hiếm thấy để trao đổi với nhau: *"Hắc Phượng đạo hữu, ngươi có biết lai lịch của lão quái vật này không? Vừa không giống nhân tộc, cũng chẳng phải thành viên của Yêu tộc chúng ta. Mà nếu là người của tộc khác, một khi có tu vi khủng khiếp cỡ này thì sao lại xuất hiện trên địa phương của hai tộc chúng ta. Chẳng lẽ hắn cũng vì hiện tượng kia sao? Mà từ khi nào hai tộc chúng ta cho người ngoại tộc tùy tiện ra vào vậy nhỉ?"* Thần niệm của gã có hàm quai nón hóa thành âm thanh rồi truyền đi. Bỗng nhiên trong đầu của thiếu phụ bỗng nhiên vang lên từng câu rất rành rọt, mà giọng nói còn có vẻ mang theo đôi chút kính sợ nữa.

"Động Thiên đạo hữu à, chuyện này thực sự rất khó nói. Lúc Ma tộc xâm nhập trước đây đã khiến cho tòa trận pháp siêu cấp của hai tộc chúng ta bị phá hủy không ít. Nếu người ngoại tộc có tu vi Đại Thừa muốn xâm nhập vào thực cũng không phải là chuyện quá ngạc nghiên.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu người này đã có tu vi Đại Thừa Kỳ thì vật kia cũng chả có tác dụng gì đối với hắn, chắc là hắn xuất hiện ở đây không phải vì vật đó đâu. Chắc là đang làm việc gì đó, mà lại vừa đúng dịp chúng ta vô tình chen ngang vào thôi. Cũng may là người này không dở lòng dạ hiểm ác để đối phó với chúng ta, như vậy chúng ta cũng đỡ lo bị người ta giết người *bịt miệng!"* Vẻ mặt của thiếu phụ áo đen vẫn không thay đổi chút nào. Nàng cũng thi triển bí thuật tương tự rồi truyền đến tai của gã to con.

Hai người nam nữ này đúng là hai trong bảy gã Đại Yêu Vương của Yêu tộc. Thiếu phụ là Tiểu Quán của tộc Hắc Phượng, còn gã to cao kia chính là người vô cùng thần bí, Động Thiên Thử Vương.

Năm đó Hàn Lập tham gia Vạn Bảo Hội tại núi Cửu Tiên đã gặp mặt Tiểu Quán một lần. Nhưng tên Động Thiên Thử Vương này hắn mới chỉ được nghe giọng nói còn mặt mũi ra sao thì chưa thấy được.

Tất nhiên bọn họ xuất hiện ở đây vào lúc này không phải là đi ngắm trắng hóng gió, hẳn là bởi vì việc gì đó. Nhưng hai tên Yêu vương này cũng không ngờ tới việc mình vừa mới chân ướt chân ráo đến dải núi này đã bị một gã Đại Thừa Kỳ chặn ngay trước mặt.

Hai người ôm một đống buồn bực trong lòng. Nhưng trước mặt một gã Đại Thừa Kỳ họ chẳng dám ôm lấy ý nghĩ sẽ ra tay ẩu đả với đối phương. Chỉ có thể hy vọng người này sớm xong việc rồi hào phóng từ bi cho mình đi đã là may lắm rồi.

"Điều này khó đoán lắm, ngay cả vật kia không có tác dụng gì đối với lão quái vật này, nhưng biết đâu lão ta đang canh cho con cháu tới lấy cũng nên. Ta và ngươi nếu bỏ qua nó, cũng có nghĩa là bỏ mất một cơ hội để tiến vào Đại Thừa Kỳ." Ánh mắt của Động Thiên Thử Vương bống chuyển sang màu u ám.

"Nếu có thực là vậy cũng chỉ có thể trách vận may của chúng ta qua ít thôi. Chẳng lẽ Động Thiên huynh dám tranh giành với lão quái vật kia sao?" Thiếu phụ áo đen hơi trầm mặc một lúc rồi thẳng thắn hỏi.

"Nếu lão quái vật nầy đến vì vật đó thì tất nhiên là ta không dám tranh đoạt cái gì. Nhưng có đúng là như thế hay không, chỉ cần đợi hiện tượng thiên văn kia tan đi là sẽ biết thôi." Gã cao lớn râu rậm xoay xoay hai con ngươi một lúc mới lạnh lùng trả lời thiếu

phụ.

Thiếu phụ mặc váy đen hơi nhếch môi cười. Tiếp đó cả hai đều im lặng không bàn tán thêm điều gì nữa.

Một lúc sau, tên cao to râu ria cũng đành ngoan ngoãn nhắm mắt điều dưỡng tinh thần.

Dường như Giải Đạo Nhân không hề hay biết hai người bên dưới vừa trò chuyện với nhau, hắn chỉ im lặng lơ lửng ở không trung trên cao.

Mà ở một dải núi khác, Ngân Nguyệt thả ra một pháp tướng sói bạc rất sống động như thật. Dưới sự điều khiển của nàng, pháp tướng này đang lao vào tấn công một đám Ma tộc mới vừa xuất hiện.

Nơi pháp tướng đi qua, vô số vệt sáng màu bạc lóe lên làm cho vô số Ma tộc bị phân thây. Tay chân, mảnh cơ thể của bọn chúng liền rơi rụng lả tả.

"Oanh". Một tiếng nổ đinh tai!

Mặc dù ảo ảnh con sói rất lớn nhưng nó vẫn bị một tên Cổ Ma có hai đầu bốn tay dùng một cái khiên lớn cản lại.

Con Cổ Ma này cao khoảng ba đến bốn trượng, khuôn mặt xấu xí, bốn cánh tay phân biệt cầm bốn món ma khí là khiên, thẻ, chùy, trượng.

Tấm khiên lớn vừa được thả ra đã chắn lấy con sói đang tấn công đến như mưa rơi gió thổi. Vẻ hung ác chợt lóe lên trên khuôn mặt tên Ma tộc. Ba cánh tay còn lại chợt nhoáng lên, ba cái Ma khí mang theo ba luồng gió gào thét điên cuồng đánh lên thân hình con sói phía trên.

Ảo ảnh con sói chỉ kịp tru lên một tiếng chói tai rồi tan đi.

Cùng lúc đó, Ngân Nguyệt đứng ở cao vút phía xa xa cũng bị ảnh hưởng bởi tâm thần liên hệ chặt chẽ với pháp tướng của mình.

Nàng há miệng ộc ra một ngụm máu tươi, làm thắm đỏ bộ quần áo màu bạc trước ngực.

Tuy nàng đã có tu vi Hợp Thể Kỳ nhưng thời gian từ lúc tiến vào cấp bậc này còn chưa đủ lâu, lại càng không thể so sánh với tên Cổ Ma thường xuyên phải trải qua chém giết kia. Vì vậy thực lực của nàng cũng không thể là đối thủ của tên Ma tộc này được.

Tên Cổ Ma cao cấp thấy vậy bèn cười khuẩy. Thân hình hắn bỗng uấn éo rồi hóa thành một làn khói đen, biến mất không thấy đâu nữa.

Ngay lập tức, không gian trên đỉnh đầu Ngân Nguyệt khẽ dao động. Thân hình của Cổ Ma chợt hiện ra, cánh tay của nó hơi động, bốn kiện ma khí liền hung hăng ập tới.

Ngân Nguyệt thấy vậy liền nghiêng người tránh né, nhưng đã không kịp rồi. Lúc này khuôn mặt nàng tràn ngập vẻ kinh hoảng sợ hãi.

Có điều vào ngay lúc đó, một lưỡi dao nhọn màu xám mờ mờ chợt hiện ra sau lưng gã Cổ Ma mà không gây tiếng động nào. Nó chớp lên liền lướt qua cổ của gã Ma tộc.

Ngay lập tức một cái đầu to tướng của gã Cổ Ma rơi xuống, tiếp đó là cột máu cao đến vài thước phung lên tung tóe.

------oOo------

Chương 2185: Chém Tâm Ma

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tên Cổ Ma bị mất đầu, bốn kiện ma khí trong tay liền rơi xuống, còn thi thể lắc lư mấy cái rồi mới ngã quỵ.

Lúc này, vầng trăng mờ ảo phía trên lóe lên ánh sáng mờ nhạt. Sau đó là một bóng người uốn éo mấy cái, dần dần hiện rõ. Chỉ thấy đó là một thiếu nữ mặc áo đen, dáng người thon thả.

Nàng mang mặt nạ hình sói, hai tay đeo đôi bao tay màu đen dầy kín đáo, một chút da thịt cũng không lộ ra ngoài.

"Lão Ảnh, may mà lần này có ngươi giúp!"

Ngân Nguyệt vừa thấy mặt nữ tử kia thì sắc mặt lập tức giãn ra, trong mắt hiện lên vẻ cảm kích.

"Không có gì, ta là Ảnh vệ của tiểu thư, tất nhiên phải có nhiệm vụ bảo vệ người. Nhưng đề phòng bất trắc, hay là chúng ta nên đem nhưng tên Ma tộc còn lại giết hết đi." Ảnh vệ khẽ cười rồi nhẹ nhàng trả lời.

"Tốt, Lão Ảnh ra tay thì những tên Ma tộc kia làm gì còn cơ hội nào chạy thoát nữa." Ngân Nguyệt vui mừng, không hề lưỡng lự gật đầu đồng ý.

Lão Ảnh cũng gật đầu, thân hình chớp động, lập tức hóa thành một vệt hình ảnh mờ mờ bay vào giữa đám Ma tộc.

Từng vệt sáng xám chớp động liên tục, đám Ma tộc lập tức bị chặt ngang ra làm hai, một chút phản ứng cũng không có.

Mà ở bên kia, Ngân Nguyệt cũng bắt đầu niệm pháp quyết, ngân quang sau lưng lóe lên, một ảo ảnh sói bạc cực lớn lại hiện ra.

Pháp tướng được ngưng tụ lần này so với lúc trước thì mờ ảo hơn rất nhiều. Nhưng như vậy là đủ để đối phó với đám Ma tộc còn lại rồi.

Pháp quyết vừa niệm xong, ảo ảnh của con sói hét một tiếng thật dài. Sau đó liền lao thẳng vào giữa đám Ma tộc bắt đầu giết chóc.

Chỉ trong thời gian một chén trà, mười mấy tên Ma tộc có tu vi không kém đã bị hai người Ngân Nguyệt đồ sát không còn một mống.

Trên một đỉnh núi nhỏ cách đó không xa, Hứa Thiên Vũ cùng mấy tên đệ tử Hứa gia thấy đám Ma tộc có tu vi không kém gì nhóm của mình bị diệt trong khoảnh khắc thì chỉ biết trợn mắt há mồm, toàn thân trở nên lạnh ngắt.

Sự mạnh mẽ của cao thủ Hợp Thể kỳ đã vượt xa khả năng tưởng tượng của các nàng.

Trong không gian Tâm Ma Kiếp, lúc này có một tòa cung điện rộng lớn xây tại trên một đỉnh núi cao. Bên trong có gần ngàn tên vạm vỡ đang túm tụm bên mấy chục cái bàn dài, đang ăn uống cực kỳ náo nhiệt.

Trên mặt bàn có bày đủ các loại sơn hào hải vị, cùng những vò rượu thơm lừng khiến cho mọi người cao hứng ăn uống, không một chút kiêng kị nào cả.

Ở cung điện có kê một cái bàn tám người, trên ghế bành lúc này có hai người đang ngồi.

Một người trong đó là một thanh niên tuấn tú, dáng vẻ khôi ngô. Hắn mặc áo bào bằng gấm màu đen, bên hông có một thanh đao, lúc này đang nhìn về phía đám thuộc hạ với một ánh mắt vô cùng cao hứng.

Mà ngồi đối diện với hắn là một thanh niên tuổi tác tương đương, mặc áo bào màu xanh, da thịt hơi ngăm đen, tướng mạo bình thường. Người này chính là Hàn Lập.

Nhưng lúc này Hàn Lập một mực im lặng, ngồi uống hết ly rượu này tới ly rượu khác, giống như trong lòng đang có vô vàn tâm tư. Trên vai hắn có một con chim nhỏ màu vàng đang đậu, còn sau lưng lại là một gã cao lớn, thân mặc áo bào xanh lục, trên vai còn khoác áo choàng che kín toàn thân.

"Hàn sư đệ, từ khi hai huynh đệ chúng ta thống lĩnh Thất Huyền môn, trong ngắn ngủi vài năm đã xưng bá ở Kinh Châu rồi, đây thật sự là một việc đáng mừng. Xem ra, tiếp theo chúng ta có thể mở rộng thế lực sang mấy châu lân cận. Ta tin tưởng không mất nhiều năm nữa, Thất Huyền Môn chắc chắn có thể trở thành một trong những thế lực siêu cấp ở nước Việt. Bổn môn có thể đi tới bước này cũng là nhờ vào một thân pháp lực của sư đệ. Nào, sư huynh mời sư đệ một ly." Gã thanh niên có dáng vẻ anh tuấn bỗng nhiên nhìn Hàn Lập cười nhẹ, tiện tay cầm lấy bầu rượu, rót đầy vào cái ly trống rỗng rồi ném về phía Hàn Lập.

Cánh tay của Hàn Lập khẽ động, một tay bắt lấy chén rượu, nhưng hắn cũng không lập tức uống ngay mà cứ cúi đầu nhìn chén rượu ngon một hồi, sau đó thở dài nói:

"Lệ sư huynh, huynh thật sự muốn ta uống ly rượu này sao?"

"Lời này của đệ là sao, chẳng lẽ rượu do vi huynh mời có vấn đề ư?" Sắc mặt của thanh niên anh tuấn chợt đổi nhưng vẫn cố duy trì nét tươi cười hỏi lại.

Hai mắt Hàn Lập nheo lại, đột nhiên tay động một cái, tất cả rượu trong chén đều đổ xuống mặt đất.

"Xì… xì…" một tiếng, mặt đất bị rượu đổ xuống lập tức nổi lên một đoàn lửa xanh biếc.

Thanh niên có gương mặt anh tuấn thấy một màn này thì sắc mặt trở nên khó coi. Bàn tay khẽ động lập tức đặt lên chuôi thanh đơn đao bên hông.

Nhưng Hàn Lập lại không nặng không nhẹ nói ra một câu:

"Mặc dù ngươi đối xử với ta như thế, nhưng ta lại không hề trách

ngươi chút nào."

"Lời này của sư đệ là có ý gì? Hừ, chuyện cho tới lúc này, ta cũng không giấu diếm nữa. Một núi không thể có hai cọp, Thất Huyền Môn cũng chỉ có thể có một Môn chủ mà thôi. Bây giờ ta và ngươi, sẽ chỉ có một người được bước chân ra khỏi nơi đây." Thanh niên anh tuấn kia nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, giọng điệu âm trầm nói.

"Ngươi quả nhiên không phải là "hắn" chân chính, chẳng qua chỉ là một ảo ảnh mà thôi. Lệ Phi Vũ lẽ nào lại không biết chí nguyện to lớn của Hàn Lập ta là gì sao? Làm sao lại có thể sinh ra cái ý nghĩ muốn tranh giành quyền lực chứ, thật nực cười." Hàn Lập cười nhạt, nói ra một câu khiến cho thanh niên đối diện phải ngẩn người.

Nhưng không chờ thanh niên kia nói gì, Hàn Lập phất áo vào hư không, trong tay lập tức xuất hiện một thanh kiếm màu xanh dài ba thước rồi chém tới.

Chỉ thấy ánh sáng màu xanh lóe lên, gã to con mặc áo lục sau lưng lập tức bị thanh kiếm chém trúng.

Một tiếng cắt xé vang lên.

Hai mảnh thân hình vừa bị chém rời ra lập tức hóa thành hai cỗ hắc khí bay lên trời.

Sau khi màn quỷ dị này diễn ra, cả thanh niên anh tuấn và đám vệ sĩ to con đang nhao nhao uống rượu phía dưới lập tức biến mất.

Thậm chí một khắc sau đó, một tiếng nổ như bong bóng vỡ vang lên, cả tòa cung điện cũng biến mất.

Một lần nữa cảnh vật lại ngưng tụ rõ ràng. Hàn Lập thình lình xuất hiện trên một con đường vừa dài vừa rộng, một đám tu sĩ Luyện Khí, Trúc Cơ nô nức đi ngang qua hắn.

Nơi này đúng là một phường thị của tu sĩ cấp thấp ở Nhân giới. Ánh mắt Hàn Lập vừa quét qua, thấy nơi này có chút quen thuộc.

Tiếp đó tâm thần của hắn rơi vào trạng thái hoảng hốt, sau đó trí nhớ biến mất, một vòng luân hồi mới lại bắt đầu.

Cứ như vậy, hắn giống như đang đi từ thế giới này qua thế giới khác, không ngừng luân hồi.

Những cảnh trong mơ nhiều thì mấy trăm năm, ít thì vài chục năm, cái nào cũng vô cùng chân thật khiến cho hắn lạc trong thế giới ấy. Trí nhớ bị phong ấn nên hoàn toàn không có chút tâm tư hoài nghi nào.

Nhưng thần niệm của Hàn Lập thật sự quá mạnh mẽ, hơn nữa còn có bí thuật tăng cường cho thần niệm nên trong lần luân hồi nào cũng có thể không sớm thì muộn tự cởi bỏ sự phong ấn tâm thần làm mình thanh tỉnh lại. Sau đó kiên trì hết lần này qua lần khác tìm cho ra kẻ do tâm ma biến thành, một chiêu giết đi, sau đó thoát khỏi khúc luân hồi đó.

Ở thế giới bên ngoài, trông Hàn Lập độ Tâm Ma Kiếp giỏi lắm cũng chỉ cỡ một, hai canh giờ. Nhưng trên thực thế trong không gian của tâm ma hắn đã vượt qua hơn mười lần Luân Hồi.

Nhưng số lần luân hồi tăng lên thì thời gian Hàn Lập tự cởi bỏ phong ấn trí nhớ trong thế giới của Tâm Ma Kiếp cũng nhanh theo.

Cứ như vậy, theo thời gian trôi qua, kinh nghiệm luân hồi trong thế giới Tâm Ma cũng nhiều lên. Mỗi lần luân hồi đều nhanh chóng kết thúc, số lần luân hồi theo đó tăng lên.

Ở thế giới bên ngoài đã qua nửa ngày sau, cũng có nghĩa là Hàn Lập đã vượt qua hơn trăm lần luân hồi ở trong không gian Tâm Ma Kiếp. Cứ mỗi lần thoát ra từ trong giấc mơ, sắc mặt của hắn lại càng trấn định nhiều hơn.

Trong hơn trăm lần luân hồi ấy, tâm ma của hắn không những biến ảo thành cha mẹ, tiểu muội, Lệ Phi Vũ, những người thân, bạn bè, mà sau đó còn biến ảo ra thành người vợ xinh đẹp Nam Cung Uyển hay cả những hồng nhan tri kỷ như Tử Linh, Ngân Nguyệt,… nhưng tất cả đều bị Hàn Lập không chút nào khách khí chém giết sạch.

Thậm chí có người còn xuất hiện trong mấy lần luân hồi liền.

Điều này khiến cho tâm ma của hắn cảm thấy kinh sợ, mặc dù biến ảo thành cả Mặc đại phu, Cực Âm tổ sư hay đám kẻ thù mạnh bạo của Hàn Lập nhưng vẫn không có tác dụng gì.

Trong không gian Tâm Ma Kiếp, Hàn Lập đem một ngón tay trên bàn tay vàng chói mắt chậm rãi rút ra khỏi ngực một lão già tóc bạc có vẻ mặt tràn đầy hoảng hốt.

"Phốc", một ngọn lửa bạc từ trong lồng ngực lão già tràn ra biến hắn thành một bó đuốc.

"Phụp"!

Lão giả bị ngọn lửa thiêu đốt hóa thành khí đen bay vút lên trời. Sau khi thoát khỏi sự thiêu đốt của ngọn lứa, tia khí này bèn biến thành một cái mặt quỷ, mang theo vẻ giận dữ thét lớn:

"Hừ, lần luân hồi này cũng bị ngươi khám phá ra. Tiểu tử ngươi đúng là tâm ngoan thủ lạt, đối với sư phụ có công nuôi dưỡng nhiều năm như vậy mà cũng thẳng tay chém giết, một chút chần chừ cũng không có. Trí nhớ của ngươi cùng lắm là mới thoát khỏi phong ấn, ngươi không sợ giết nhầm người sao?"

"Ngươi không cần quấy nhiễu tâm tình của ta. Những lần luân hồi đầu ta còn do dự một chút, nhưng hiện tại đã qua gần trăm lần luân hồi làm tâm thần ta đã được tôi luyện thêm một bậc, sao còn có thể sai lầm được. Mà ngược lại, ta thấy ngươi hình như đã có vẻ mất kiên nhẫn rồi. Không tìm thấy nhược điểm trong trí nhớ của ta, không tìm ra một người nào có thể làm rung chuyển tâm thần ta, ngươi thật sự đang làm trò cười cho ta xem rồi đó." Hàn Lập trả lời một cách dửng dưng.

"Vậy sao? Vậy lần Luân Hồi tiếp theo bổn tọa sẽ trực tiếp biến thành Tiên của Chân Tiên giới, ta chờ xem ngươi sẽ giết sạch như thế nào?" Dường như tâm ma của hắn thẹn quá hóa giận, trong miệng phát ra tiếng gầm uy hiếp nho nhỏ.

"Đừng có nói mạnh mồm! Ngay cả ta còn chưa từng thấy Chân Tiên chính thức, ngươi có bản lĩnh biến hóa sao? Huống hồ ta không nghĩ là ngươi còn cơ hội biến ra thành cái dạng gì nữa đâu." Trên mặt Hàn Lập hiện ra một nét cười bí hiểm. Lập tức một vệt kiếm xanh biếc lóe lên trong không trung, cánh tay bắt chụp tới.

Sau một chút chấn động, một kiếm dài có màu xanh nhạt xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Cánh tay Hàn Lập khẽ rung lên. Hắn không thèm nói thêm một từ nào đã lập tức chém thẳng vào khuôn mặt quỷ.

"Huyền Thiên Kiếm! Không thể nào, tại sao ngươi có pháp lực để sử dụng vật này?" Mặt quỷ vừa thấy một màn này lập tức sợ hãi hét lên. Tiếp đó động tác của nó cũng không chậm chút nào, thân hình uốn éo rồi hóa thành một tia khí đen né đi.

Nhưng đã muộn!

Lưỡi kiếm còn chưa chém xuống mà đã xuất hiện một cỗ năng lượng có ẩn chứa thiên địa pháp tắc. Giống như thể nó cuốn theo cả không gian vào một nhát kiếm này vậy.

------oOo------

Chương 2186: Tiến Cấp Đại Thừa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cái mặt quỷ rất sợ hãi, nó cố gắng vặn vẹo đủ kiểu nhưng dưới sức ép của pháp tắc, dù có cố gắng đến đâu cũng chỉ là một cái bóng đen lắc lư mà thôi. Tuyệt đối không thể tiếp tục hóa thành khí đen mà trốn đi được.

"Với thực lực của ta giỏi lắm là vận dụng được một chút uy lực của thanh Huyền Thiên Kiếm này, mới lại có cố hết sức cũng chỉ chém được một kiếm. Nếu là lúc nãy thì chắc ngươi có thể thoát được sự trói buộc của pháp tắc, nhưng sau hàng trăm lần luân hồi đã khiến ngươi yếu đi, để xem ngươi sẽ làm cách nào đây." Hàn Lập cười lạnh lẽo, thanh kiếm xanh ngắt trong tay hơi run lên rồi chợt biến mất giữa không trung.

Ngay sau đó, không trung bên trên khuôn mặt quỷ chợt vang lên tiếng *"phốc"*. Một vầng sáng màu xanh chợt hiện ra không gây tiếng động nào, xoay một vòng trọn trịa rồi áp xuống.

"Không!"

Tâm ma của Hàn Lập nhìn thấy vầng sáng màu xanh rất bình thường này lại như gặp phải đại họa. Nó sợ hãi hét lên inh ỏi.

Nhưng cho dù nó có la hét thế nào thì vầng sáng xanh vẫn ấp đến. Tiếp đó mặt quỷ phát ra một tiếng *"bụp"*, bị ép thành làn khí màu đen rồi hút thẳng vào bên trong.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết!

Làn khí đen bị quầng sáng nghiền nát, không bao giờ có thể hồi phục lại nữa.

Mà dường như cùng cới lúc tâm ma biến mất. Bầu trời màu xám ngắt phía trên nổi từng hồi ù ù, bốn phía xung quanh bắt đầu xuất hiện những vết gãy vỡ, có vẻ như nó đang chuẩn bị xụp xuống.

Hàn Lập rất vui mừng, hắn không chần chừ phất tay vào hư không phía trước.

Một vệt sáng chợt lóe lên, cả không gian này liền tiêu tan đi mà không để lại tiếng động nào.

Tiếp đó, trên cánh tay của Hàn Lập chớp lên vệt sáng xanh. Lưỡi kiếm vừa biến mất lúc nãy lại chợt hiện ra, lóe lên rồi chìm nghỉm vào dưới lớp da không thấy đâu nữa.

Cùng lúc đó, toàn bộ không gian này nổ tung, rồi hóa thành vô số đốm sáng li ti mà tan đi.

Thân hình là nguyên thần của Hàn Lập chợt mờ ảo, sau đó hắn hóa thành một đoàn hào quang màu vàng bay vụt đi.

Ở ngoài dải đất trũng, chiếc gương xám bỗng phát ra tiếng vỡ giòn tan. Một vệt sáng màu vàng chợt lóe lên từ vết nứt của chiếc gương rồi nhập thẳng vào nguyên anh của Hàn Lập.

Nguyên anh nãy giờ vẫn lặng im không nhúc nhíc, nhưng bỗng nhiên nó thét lên như rồng ngâm, tỏa ra hào quang vàng rực. Sau đó liền hóa thành một vệt sáng bay trở về trong thân thể.

Hàn Lập mở to hai mắt. Lúc này từ cơ thể của hắn tỏa ra một cỗ khí tức cuồn cuộn lớn như cả bầu trời vậy.

Toàn bộ không giân gần quang đó bỗng vang lên từng hồi sấm. Những đám mây vốn đang lơ lửng bên trên mau chóng tan đi, thay vào vào đó lại là cơn thủy triều như một đám mây rực đang từ khắp nơi cuốn đến. Tiếp đó chúng hội tụ với nhau ở giữa dải đất trũng, biến thành một biển mây năm màu bao lấy thân hình của Hàn Lập vào giữa.

Trong biển sáng bỗng ngưng tụ ra một sợ tơ, bên trong nó còn ẩn chứa một cỗ năng lượng thần bí nào đó, rồi kêu lên *"veo veo"* bắn tới Hàn Lập.

Chỉ khoảng nửa khắc sau, Hàn Lập bị vô vàn sợ tơ quấn kín mít. Cứ hết sợ này chồng lên sợi khác mà tới, cứ như là tre già măng mọc vậy.

Khoảng một tuần trà trôi qua, lúc này Hàn Lập đã hóa thành một cái kén trôi nổi bồng bềnh giữa biển sáng năm màu.

Những dải sáng năm màu chảy tới không ngừng. Chẳng những thế chúng còn phát ra từng trận nổ đinh tai, giống như đang bị một điều gì đó vô cùng khủng khiếp thao túng.

Bốn phương tám hướng xa xa bên ngoài dải đất trung, ban đầu còn xuất hiến thêm bảy vòng mặt trời sáng rực. Nhưng giờ phút này chúng đã biến mất hơn nửa chỉ còn lại ba cái treo lủng lẳng trên không trung.

Ba vòng mặt trời này tỏa ra ánh sáng ảm đạm. Từ mỗi vòng phun ra một luồng sáng mờ mờ như một con suối nhỏ chảy thẳng vào trong biển sáng.

Ở tầm thấp trong không trung cách đó mấy vạn dặm, Giải Đạo Nhân ngước mặt nhìn về phía ba cái mặt trời đang lơ lửng trên cao, chẳng có chút biểu tình nào.

Mà tên to cao có hàm râu quai nón và thiếu phụ mặc váy đen đang ngồi trên cái bánh xe với chiếc hồ lô tròn bên cạnh đó thấy vậy liền như hít nhầm phải một ngụm khí lạnh. Cả hai liếc mắt nhìn nhau rồi thốt lên: *"Tam Dương Quán Thể"*. Người nào người nấy đều tỏ vẻ không thể tin nổi.

"Tam Dương Quán Thể, vậy mà thằng nhỏ họ Hàn lại đột phá cấp cảnh giới Đại Thừa thành công!" Một giọng nói cũng ngập trần nỗi kinh sợ bỗng vang lên ở dải núi khác.

Người vừa nói đúng là thiếu nữ mang mặt nạ sói bạc làm người ta không thể nào nhìn ra biểu cảm trên khuôn mặt. Có điều dựa vào tia sáng kì lạ trong con mắt nàng thì những lời nói vừa rồi được xuất phát từ nội tâm chứ không hề giả dối.

"Cái gì? Hàn huynh đã vượt qua Tâm Ma Kiếp sao." Nãy giờ Ngân Nguyệt đứng bên cạnh nhìn chăm chú ba vòng sáng ảm đạm, trong lòng còn mang cảm giác hơi lo lắng. Nhưng khi nghe rõ điều này liền mừng rỡ vội vàng hỏi.

"Đúng vậy. Lúc này hắn đã thoát khỏi không gian Tâm Ma, cũng đang lợi dụng thiên địa nguyên khí cùng Thái Dương Chân Tinh để đúc lại thân thể. Với thực lực vốn có của hắn, không biết thần thông khi tiến vào cảnh giới Đại Thừa Kỳ sẽ tăng đến trình độ nào. Ít nhất là lệnh tổ không phải là đối thủ của hắn." Lão ảnh trả lời không hề khách khí, mà trong giọng nói còn mang theo ý tứ rất kiêng kị đối với Hàn Lập.

Còn Ngân Nguyệt nghe vậy lại vui mừng quá đỗi.

Đồng thời ở một khu rừng rậm gần đó, hiện tượng kì lạ trên không trung làm cho sắc mặt của Hứa Thiên Vũ tái nhợt, nàng sợ hãi thì thầm:

"Tam Dương Quán Thể, tu sĩ Đại Thừa. Điều này là thật sao? Phía trước có người đột phá chướng ngại Đại Thừa, hơn nữa người đó đã thành công rồi. Mà người bảo vệ lại là Yêu tộc, chẳng nhẽ người này cũng là một tu sĩ Đại Thừa Kỳ của Yêu tộc kế tiếp Ngao Khiếu tiền bối ư?" Những tên tu sĩ của Hứa gia đứng sau nàng không hiểu cái gì là *"Tam Dương Quán Thể"*. Nhưng khi nghe ba chữ Đại Thừa Kỳ lọt vào tai thì liền lờ mờ đoán ra được điều gì đó. Lúc này cả đám đều trợn ngược con mắt, cái miệng trề ra không biết nói sao cho phải.

Khó trách tại sao biểu hiện của bọn chúng lại như thế!

Đối với những tu sĩ đến từ Hứa gia này mà nói, Đại Thừa Kỳ là một thứ gì đó trên cao tít rất xa xôi. Bình thường họ đã không thể nhìn thấy, ngay đến cả những lời đồn đại họ cũng rất hiếm khi được nghe.

Vậy mà lúc này Hứa Thiên Vũ lại nói cách đó không xa còn có một gã tu sĩ mới tiến cấp Đại Thừa Kỳ thành công, điều này sao có thể không khiến bọn họ hoảng sợ cơ chứ.

Mặc kệ trong lòng đám người Hứa Thiên Vũ cùng với các tu sĩ của Hứa gia đang có mưa to gió lớn đến đâu đi nữa. Nhưng đứng dưới sự giám sát của Lão Ảnh cùng với Ngân Nguyệt làm bọn họ không dám làm chuyện gì khác. Chỉ có thể ôm đầy kinh hãi mà đứng chờ trong khu rừng rậm.

Thời gian cứ thế trôi qua! Tuy mới cỡ hai canh giờ nhưng đối với những người đang lo lắng như Ngân Nguyệt thì giống như cả tháng trời đằng đẵng vậy.

Cái kén ở giữa biển sáng nơi dải đất trũng xa xa chợt động, bỗng một làn hương thơm mát lạ ùa ra, tràn về các phía, càng ngày càng đậm.

"Rắc rắc..."

Cái kén sáng chợt nứt ra một vết nứt nhỏ xíu, bên trong chợt tràn ra từng tràng tiếng Phạn thanh thót như Tiên nhạc. Kèm theo đó là vô số kí hiệu như những cánh hoa màu vàng quay nhịp nhàng quanh cái kén sáng.

"Oanh!"

Toàn bộ cái kén mở rộ, những âm thanh tiến Phạn cũng đột ngột đình chỉ, muôn vàn đốm hoa màu vàng liền bị một cơn gió thổi bay đi khắp nơi rồi tan biến mất.

Chỗ cái kén lúc này bỗng hiện ra một hình người da dẻ màu tím vàng, đúng là Hàn Lập vừa đúc lại thân thể xong.

Một lát sau, làn hương thơm ngát tảo ra trên thân người chợt nhạt dần. Hào quang quanh thân cũng tắt đi, khuôn mặt của Hàn Lập liền hiện ra, mang theo dáng vẻ tĩnh lặng như nước.

Lúc này từ khuôn mặt, vóc dáng đến trang phục của Hàn Lập đều y hệt như lúc trước. Có điều thân thể hắn lại cao thêm vài tấc, nhưng cũng không phải là biến hóa gì quá lớn.

Hàn Lập cúi đầu quan sát lại thân thể của mình, hai tay siết chặt thành nắm đấm, trong lòng vui mừng như điên!

Trách không được tại sao khi trở thành tu sĩ Đại Thừa Kỳ lại có thể dễ dàng nghiền nát tu sĩ Hợp Thể. Chưa nói đến việc pháp lực tăng thêm mấy lần, mà thân thể sau khi được đúc lại cũng mạnh mẽ hơn nửa so với trước đó.

Nhưng biến hóa quan trọng nhất của việc tiến cấp Đại Thừa Kỳ chính là nguyên anh trong cơ thể đã chính thức trưởng thành.

Lúc này nguyên anh của hắn đang ngồi trong đan điền so với trước đây thì khác biệt rất lớn. Tuy nguyên anh vẫn nhỏ nhắn như trước kia, nhưng khuôn mặt của nó lúc này đã trưởng thành hơn, trên thân còn được phủ thêm một tấm áo dài. Dường như nó chính là hình dáng của Hàn Lập được thu nhỏ vậy.

Hàn Lập dùng thần niệm kiểm tra toàn bộ thân thể của mình. Hắn không phát hiện ra chỗ nào không ổn nhưng trong lòng khó đè nén nối nỗi hưng phấn. Hắn ngẩng cổ hét lên một tiếng cao vút đến tận chín tầng mây.

Tiếng huýt gió hào hùng mà trầm bổng như mưa tó gió lớn, âm sau nối đuôi âm trước mà truyền đi khắp bốn phương tám hướng, làm cho cây cối nghiên ngả, đất đá trên núi rơi xuống ầm ầm. Thật là kinh người!

Tiếng huýt kéo dài khoảng một tuần trà. Mãi đến lúc này Hàn Lập mới phát tiết hết nỗi hưng phấn, nhờ vậy mà tiếng huýt cũng chịu dừng lại.

Mà lúc này, từ chân trời xa xa chớp động vài vệt sáng. Ngân Nguyệt cùng Giải Đạo Nhân dẫn theo vài người khác bay đến gần khu đất trũng. Riêng Chu Quả Nhi ôm theo nỗi vui sướng khôn cùng đã đến gần rồi cung kính đứng cạnh Hàn Lập.

"Chúc mừng Hàn Đạo hữu đã tiến cấp Đại Thừa thành công. Từ giờ trở đi, đạo hữu đã tạm đủ điều kiện để trở thành chủ nhân của ta. Chỉ cần hoàn thành thêm vài yêu cầu nữa thì ta sẽ xem ngươi là chủ nhân chính thức." Hai mắt của Giải Đạo Nhân lóe sáng, trước khi những người khác kịp thời đến đây hắn đã vội quan sát

Hàn Lập vài lượt, sau đó lại nói một câu khiến cho Hàn Lập kinh hãi.

"Cái gì? Trở thành chủ nhân của huynh? Giải huynh đang trêu chọc ta à? Nếu cứ là tu sĩ Đại Thừa Kỳ là có thể trở thành chủ nhân của huynh thì chẳng phải đã có rất nhiều Thánh Tổ của Ma tộc làm được sao?" Vẻ mặt của Hàn Lập biến đổi liên tục, hai mắt cũng nhíu lại.

"Điều kiện đầu tiên để trở thành chủ của ta đó là ngoại trừ đạt đến cấp bậc Đại Thừa Kỳ còn phải thường xuyên cung cấp năng lượng cần thiết cho ta. Mà những Thánh Tổ của Ma tộc lại không thể thực hiện được việc này. Bây giờ Hàn đạo hữu có muốn nghe các yêu cầu khác luôn không?" Giải Đạo Nhân đờ đẫn đáp tời.

"Thì ra là vậy. Có điều nơi này không phải chỗ nói chuyện. Hãy để sau này chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn." Hàn Lập hơi giật mình, sau đó hắn cẩn thận cân nhắc lại.

"Tốt thôi, việc này cứ theo ý của Hàn đạo hữu." Giải Đạo Nhân gật đầu đồng ý.

Hàn Lập cũng gật đầu, trong lòng cảm thấy rất kì quái. Hắn không nhịn được bèn liếc mắt nhìn Giải Đạo Nhân.

Lúc này hắn vừa tiến cấp Đại Thừa Kỳ, mà dường như trí khôn của con cua trước mặt cũng tăng theo không ít!

Phía bên kia đám người Ngân Nguyệt đã bắt đầu bay vào khu vực gần đó, từng vệt sáng đang từ từ hạ xuống.

------oOo------

Chương 2187: Người quen cũ thần bí

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngân Nguyệt vừa thấy Hàn Lập, sau khi nhìn hết từ trên xuống dưới, trên mặt liền hiện lên vẻ tươi cười, nói ra một tiếng chúc mừng:

"Chúc mừng Hàn huynh tiến giai Đại Thừa thành công. Từ nay về sau huynh chính là vị lão tổ Đại Thừa kỳ thứ ba của nhân yêu hai tộc rồi. Xem ra tiểu muội từ giờ trở đi phải lễ phép với huynh như một vị tiền bối rồi."

"Ngân Nguyệt, ngươi đang giễu cợt huynh sao. Với giao tình của ta và ngươi, mặc dù Hàn mỗ tiến giai Đại Thừa rồi nhưng vẫn chúng ta là bạn bè ngang hàng mà thôi." Hàn Lập mỉm cười, không có chút lưỡng lự trả lời.

Ngân Nguyệt nghe thấy vậy, trong lòng rất đỗi mừng rỡ.

"Hàn tiền bối, là ngươi ư! Ngươi thực sự đã tiến giai thành tu sĩ Đại Thừa kỳ rồi sao?" Đứng phía sau Ngân Nguyệt, Hứa Thiên Vũ cẩn thận đánh giá Hàn Lập một hồi lâu, cuối cùng cũng không dám khẳng định đành phải cất tiếng hỏi.

Hàn Lập nghe vậy khẽ giật mình, lúc này mới nhìn tới phía người mới xuất hiện, lập tức phát hiện ra đó là người quen biết cũ. Khóe miệng hắn hơi nhếch lên, lộ ra vẻ giống như cười mà không phải cười.

Về phần phu nhân mặc váy đen cùng với Đại hán có râu quai nón cũng dùng ánh mắt kinh sợ nhìn về phía tu sĩ Đại Thừa mới tiến giai - Hàn Lập, trong lòng cùng giật mình không thôi.

Có điều so với Động Thiên Thử Vương thì vị phu nhân do Hắc

Phượng Vương biến thành trong lòng còn kinh hãi gấp mấy lần.

Năm đó nàng đã từng gặp mặt Hàn Lập một lần, nhưng ngày đó Hàn Lập mới chỉ là tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ. Nghĩ tới điều đó trong lòng nàng không khỏi giật mình.

"Hàn mỗ không nghĩ tới khi mình tiến giai Đại Thừa lại có thể nhìn thấy người quen cũ ngày xưa, thật là một điều rất đáng mừng. Hứa đạo hữu, hóa thân huyết hồn của Băng Phách đạo hữu bây giờ có được khỏe không " Hàn Lập cuối cùng đã mở miệng, hướng thẳng tới Hứa Thiên Vũ nhàn nhạt hỏi.

"Thực sự là Hàn tiền bối! Hồi bẩm tiền bối, tổ tiên Huyết Linh nhiều năm trước đã rời khỏi Hứa gia, một lần nữa không có tung tích nữa rồi." Hứa Thiên Vũ sau khi nghe Hàn Lập nói như vậy, dồn nén sự nghi ngờ trong lòng lại, cúi thấp trán cung kính trả lời.

"Lại mất tích? Như thế có chút ngoài ý muốn a! Nàng mặc dù chỉ là một cỗ phân thân huyết hồn nhưng với kinh nghiệm từng trải của một tu sĩ Hợp Thể kỳ thì chắc sẽ không có vấn đề gì đâu." Hàn Lập có chút bất ngờ nhưng trong miệng vẫn chậm rãi nói.

"Với lời nói may mắn của tiền bối, hi vọng thật sự sẽ không có chuyện gì. Tổ tiên Huyết Linh là hi vọng duy nhất để chân thân của tổ tiên có thể trở về với Hứa Gia chúng ta. Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, chỉ sợ tổ tiên Băng Phách không còn cách nào trở về gia tộc rồi." Hứa Thiên Vũ cười khổ đáp lại.

Hàn Lập gật gật đầu, không nói thêm gì, xoay chuyển ánh mắt, dừng lại trên thân người của phu nhân váy đen, cũng khẽ cười một tiếng mà hỏi:

"Không nghĩ tới Tiêu đạo hữu cũng sẽ xuất hiện ở chỗ này. Nhiều năm rồi không gặp, dung nhan của tiên tử vẫn như trước, không có chút nào thay đổi."

"Hắc Phượng đạo hữu, ngươi nhận ra vị tiền bối này?" Đại hán râu quai nón ở bên cạnh nghe vậy, nhịn không được, nhìn về phía phu nhân mặc váy đen với ánh mắt có chút khác thường, nhỏ giọng hỏi một câu.

"Hàn đạo hữu. Không, hiện tại phải là Hàn tiền bối mới đúng. Thiếp thân cũng thật không ngờ, sau lần từ biệt trước, giờ đây gặp lại thì tiền bối vậy đã trở thành tu sĩ Đại Thừa rồi. Cái này thực là rất may mắn cho hai tộc chúng ta! Động Thiên đạo hữu, Hàn tiền bối kỳ thật cũng đã nổi tiếng từ lâu. Chính là tu sĩ tiến giai nhanh nhất trong Nhân tộc." Phu nhân váy đen thở dài một hơi, tiến lên thi lễ với Hàn Lập rồi hướng sang Đại hán bên cạnh nói đầy thâm ý.

"Cái gì, hắn chính là Hàn Lập của nhân tộc! Không. Là vị Hàn. Hàn tiền bối trong truyền thuyết!" Đại hán râu quai nón nhất thời khuôn mặt biểu lộ đầy vẻ không tin tưởng, thậm chí lời nói còn lắp bắp.

"Động Thiên? Ngươi chính là Động Thiên Thử Vương!"

Hàn Lập trong lòng khẽ động, liếc mắt quét qua Đại hán, phát hiện tu vị của hắn so với Hắc Phượng Vương còn thấp hơn một cảnh giới, nhưng khí tức trên người lại âm trầm khó hiểu, rõ ràng là tu luyện loại công pháp nào đó cực kỳ lợi hại, cũng không thể xem thường được, hai mắt bất giác híp lại.

"Tiền bối mắt sáng như đuốc, vãn bối hiện tại chính là chấp chưởng quỳnh thử nhất mạch. Hôm nay được nhìn thấy Hàn tiền bối tiến giai Đại Thừa thực là phúc ba đời của vãn bối." Động Thiên Thử Vương thần sắc chuyển biến cực nhanh, sắc mặt đang rất xấu sau đó lập tức chuyển thành tươi cười.

Hàn Lập nghe được lời nói cung kính của Đại hán râu quai nón, sau khi cẩn thận nhìn vị Thử Vương cả buổi, bỗng nhiên nói ra một câu làm cho Đại hán râu quai nón trong lòng hết sức kinh hãi.

"Hình như trước kia ta đã từng gặp Động Thiên đạo hữu ở đâu đó? Khí tức trên người đạo hữu cho ta một cảm giác rất quen thuộc, rất giống với một người mà ta đã từng quen biết."

"Hàn tiền bối nói đùa, đây là lần đầu tiên vãn bối được nhìn thấy tiền bối. Có thể là ở Vạn Bảo Đại Hội năm đó, tiền bối đã từng tiếp xúc qua một cỗ hóa thân của vãn bối a. Cái hóa thân kia của vãn

bối cực kỳ am hiểu thuật biến hóa, khả năng là trong lúc vô tình trông thấy tiền bối, nhưng tiền bối lại không nhớ rõ đấy." Đại hán râu quai nón sắc mặt hơi tái đi, nhưng trong miệng lập tức vội vàng giải thích.

"Có lẽ là như thế. Nhưng hai người các ngươi thân là Yêu Vương, tại sao lại một mình xuất hiện ở chỗ này. Đừng nói là các ngươi trước đó đã biết rõ Hàn mỗ ở chỗ này đánh sâu vào Đại Thừa bình cảnh, cho nên cố ý chạy đến quan sát đấy nhé." Hàn Lập khẽ cười một tiếng, không tiếp tục hỏi tới, mà thu lại vẻ tươi cười, bỗng nhiên chuyển chủ đề.

"Thật ra thiếp thân cùng Động Thiên đạo hữu tới đây là có một việc quan trọng muốn làm..."

"Được rồi. Ta đối với chuyện của các ngươi không có hứng thú, cũng không muốn biết nhiều hơn làm gì. Thế nhưng, hiện tại ta vừa mới tiến giai, còn cần phải ở lại chỗ này một thời gian ngắn để ổn định lại cảnh giới. Ta không muốn bị quá nhiều người biết đến tin tức ta tiến giai nên các ngươi tạm thời ở lại động phủ của ta làm khách một thời gian ngắn a. Đến lúc ta xong việc, các ngươi lại có thể tự do rời đi." Hàn Lập không chờ phu nhân mặc váy đen nói hết lời, chợt nhớ ra cái gì đó liền khoát tay chặn lời, rồi dùng khẩu khí chân thật nói ra.

"Nếu tiền bối đã phân phó như thế, thiếp thân tất nhiên tuyệt không không dám trái lời." Hắc Phượng Vương trong lòng âm thầm kêu khổ, nhưng ngoài mặt không lộ ra chút khác thường nào, miệng liền đáp ứng.

Đại hán râu quai nón trên mặt xuất hiện thoáng qua một tia chần chờ, nhưng lập tức phản ứng kịp thời, cũng liên tục gật đầu tỏ vẻ thuận theo.

Về phần Hứa Thiên Vũ đang dẫn dắt một đám Hứa gia tu sĩ, tất nhiên lại càng không dám có chút phản đối nào.

Hàn Lập thấy vậy gật đầu một cái rồi bỗng nhiên nhấc tay đưa vào không trung.

Lập tức trên trời phát ra một tiếng nổ lớn. Ba vòng tròn lớn màu vàng từ trên trời giáng xuống rồi dừng lại phía trên đầu Hàn Lập quay vù vù.

Mọi người xung quanh đều cả kinh, nín thở nhìn lên mới phát hiện ra đó là ba con bọ cánh cứng màu vàng. Phía bên ngoài thân của chúng phủ đầy những sọc vằn màu tím, ngoại hình trông vô cùng dữ tợn, tỏa ra hơi thở cực kỳ khủng bố.

Hàn Lập không cho mọi người có cơ hội tiếp tục nhìn nữa, tay áo khẽ run lên. Lập tức một dải sáng màu xanh quét qua, trong nháy mắt ba con bọ cánh cứng đã biến mất không thấy đâu.

Ngay sau đó, dưới sự dẫn đường của Hàn Lập, những người liên quan cùng nhau bay đi, chạy về hướng động phủ của Hàn Lập.

Hai canh giờ sau, tại đại sảnh trong động phủ, Hứa Thiên Vũ lòng đầy lo lắng ngồi trên một chiếc ghế, đang cẩn thận trình bày điều gì đó.

Mà ở phía trên của đại sảnh, Hàn Lập yên lặng ngồi một chỗ, ngồi trên cái ghế khác bên cạnh chính là Ngân Nguyệt.

Cả hai người đang chú ý lắng nghe nội dung lời nói của Hứa Thiên Vũ, thần sắc càng ngày càng ngưng trọng.

Về phần những Hứa gia đệ tử khác, Hắc Phượng Vương cùng những người liên quan thì không thấy bóng dáng đâu, dường như đã được bố trí ở nơi khác.

Không biết bao lâu sau, tiếng nói của Hứa Thiên Vũ đã ngừng lại.

Hàn Lập cùng Ngân Nguyệt không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

Sau một lúc lâu, Ngân Nguyệt nhướng mày, hướng về phía Hứa Thiên Vũ cẩn thận hỏi:

"Dựa theo lời của Hứa đạo hữu, ba mươi năm trước, Ma giới đã tách rời Linh giới của chúng ta rồi. Hơn nữa đại quân Ma tộc cũng đã theo đó mà mãi mãi rời xa Linh giới. Nhưng vừa rồi ta còn nhìn

thấy một đám Ma tộc, trong đó thậm chí còn có Hợp Thể kỳ cổ ma, tại sao lại xảy ra được chuyện đó?"

"Tiền bối có chỗ không biết, tuy rằng quân chủ lực của Ma tộc đã rút lui ra khỏi Linh giới, nhưng có một bộ phận Ma tộc không muốn chỉ đơn giản như vậy mà rời đi, liền ở lại Linh giới mà không bỏ chạy. Tuy nhiên, chư tộc chúng ta liên thủ, rất nhanh chóng đã đem bộ phận Ma tộc còn ở lại này đánh tan, nhưng số lượng Ma tộc còn ở lại vẫn rất kinh người. Trong đó còn không ít Ma Tôn đẳng cấp cao của Ma tộc. Cho nên muốn tiêu diệt tất cả Ma tộc, cũng không phải chuyện trong thời gian ngắn có thể làm được. Vãn bối lúc đó, sở dĩ mang theo một ít Hứa gia đệ tử tới đây, kỳ thật cũng là phụng mệnh mà làm việc. Vốn là chuẩn bị tiêu diệt một đám Ma tộc cấp thấp đang ẩn núp ở vùng xung quanh đấy. Nhưng không nghĩ tới rằng đã bị trúng vào bẫy của Ma tộc. Nếu không phải Linh Lung tiền bối ra tay cứu giúp, bọn người vãn bối tuyệt đối không còn khả năng sống sót." Hứa Thiên Vũ vội vàng giải thích, đồng thời trên mặt chợt hiện lên một tia cảm kích.

"Thì ra là thế! Nhưng trong thời điểm ta bế quan, Ma tộc rõ ràng đã chiếm lĩnh được lãnh địa của Mộc tộc, thế mà có thể buông tha tất cả dễ dàng như vậy. Cái này không giống với tác phong trước đây của Ma tộc. Không biết cuối cùng là các tộc đã đạt được hiệp nghị gì với Ma tộc để chúng có thể dễ dàng nhượng bộ đến vậy." Ngân Nguyệt gật gật đầu, nhưng bộ dáng có vài phần nghi hoặc.

"Điểm này thì cũng không phải là chuyện mà một tên Hóa Thần tu sĩ như vãn bối có thể biết được. Nhưng vãn bối từng nghe tộc trưởng có nói qua rằng vài vị Đại Thừa tu sĩ đại biểu cho các tộc đã cùng Tam đại Thủy tổ của Ma tộc ký kết một thệ ước bí mật. Sau đó Ma tộc mới cam tâm tình nguyện rút lui khỏi Linh giới của chúng ta đấy." Hứa Thiên Vũ sau một hồi suy nghĩ liền trả lời.

"Thệ ước cái gì? Có thể làm cho Tam đại Thủy tổ buông hết mọi cố gắng lúc trước?" Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, cũng như đang suy nghĩ điều thì đó, thì thào hai câu.

"Hàn huynh không cần lo lắng! Dùng tu vi hiện tại của ngươi, chỉ cần tìm được một trong hai người Gia tổ hoặc Mạc tiền bối thì cho dù là chuyện gì cũng sẽ biết rõ ràng mà thôi. Cho dù nói như thế

nào thì việc Ma tộc buông tha cho Linh giới của chúng ta đã là một chuyện tốt hết sức hiếm có rồi." Ngân Nguyệt lại cười nhẹ một tiếng nói.

"Điều này cũng đúng! Ngân Nguyệt, ngươi an bài chỗ ở cho Hứa tiên tử a. Ta đi tìm một vị bằng hữu cũ khác đàm đạo mấy câu đây." Hàn Lập gật đầu nhẹ một cáu rồi bỗng nhiên cười cười đứng dậy.

"Vị bằng hữu cũ khác! Hàn huynh muốn đi tìm Tiêu đạo hữu sao?" Ngân Nguyệt khẽ giật mình, có chút bất ngờ hỏi.

"Không! Chính là vị Động Thiên Thử Vương kia cơ."

Hàn Lập cất bước một cái, kim quang lóe lên rồi lập tức biên mất không thấy, trong đại sảnh chỉ vọng lại âm thanh nhàn nhạt.

"Động Thiên Thử Vương! Họ đã trở thành bạn cũ từ lúc nào, không phải mới gặp nhau lần đầu sao?"

Ngân Nguyệt có chút kinh ngạc.

Trong lúc đó, ở một gian yên tĩnh trong mật thất, Động Thiên Thử Vương tâm lý hoang mang đang ngồi trên một cái bồ đoàn.

Bỗng nhiên không gian trước mặt chấn động một cái. Rồi ngay tại chỗ đó, thân hình Hàn Lập từ từ hiện ra.

"Quả nhiên, ngươi đã tự mình tìm tới." Động Thiên Thử Vương vừa thấy cảnh này, vẻ lo lắng đã mất đi phân nửa, trên mặt lộ ra một tia cười khổ.

"Xem ra ngươi chờ Hàn mỗ cũng lâu rồi! Ngươi thật ra cũng đã biết trước rằng những lời nói đó căn bản không có khả năng lừa dối được ta." Hàn Lập cười nhẹ một tiếng, thuận tiện ngồi xuống phía trước Đại hán râu quai nón.

------oOo------

Chương 2188: Tin tức của Sương Công

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nếu như tiền bối đã tiến giai lên Đại Thừa kỳ, chỉ cần liếc cũng có thể nhận ra được vãn bối, ta làm sao có khả năng chỉ bằng vài ba câu nói là có thể lừa dối người được." Đại hán râu quai nón cười khổ nói.

"Hắc hắc, trước đây ta gặp ngươi, cũng không nghĩ Thiên Lan Thánh Thú nổi tiếng ở Nhân giới lại chính là một trong bảy đại Yêu Vương tiếng tăm lẫy lừng. Thiên Lan đạo hữu, phân thân kia của ngươi cũng thật là kín miệng đó, khi ấy ở nhân giới cũng không hề tiết lộ cho ta biết một chút nào." Hà Lập cười, ánh mắt hiện ra vẻ thích thú khác thường.

Thì ra Động Thiên Thử Vương chính là bản thể của Thiên Lan Thánh Thú ngày đó dưới nhân giới.

Đúng là một chuyện khó mà khiến người ta tin được.

"Ta cũng không ngờ, cái gã tu sĩ nhân tộc vốn ta không để vào mắt hơn một nghìn năm trước, giờ đây lại tiến vào cảnh giới Đại Thừa, đến ta cũng phải nhìn lên. Nhưng ta với tiền bối không oán không thù, thậm chí phân thân kia của ta còn có vài phần giao tình với người, lấy thân phận hiện tại của tiền bối chắc sẽ không cùng ta so đo chứ?" Đại hán râu quai nón nói ra câu cuối cùng thì âm thanh đã nhỏ đi rất nhiều.

"Đúng vậy. Hóa thân ở nhân giới của ngươi và ta đúng là có vài phần giao hảo. Nhưng trước đó khi vừa phủ xuống, nó đã suýt nữa cùng vài tên khác lấy mạng của ta. Ta trước tiên cứ tính cả vốn lẫn lời lên bản thể của nó đã, để nợ càng lâu càng không tốt a." Khóe miệng Hàn Lập hơi nhếch lên, nói ra một câu hời hợt mà làm cho Thử Vương không nói nên lời.

"Sự tình khi trước ở Nhân giới hoàn toàn chỉ là hiểu lầm. Phân thân phủ xuống khi đó của vãn bối một điểm linh trí cũng không có, chỉ để cho người khác làm công cụ sai khiến. Huống hồ chẳng phải sau đó tiền bối và Thiên Lan Thánh nữ kia đã chuyển thù thành bạn sao?" Trong tình thế cấp bách này, Động Thiên Thử Vương vội vàng giải thích.

"Ngươi nói nghe cũng đúng, nhưng đó là việc của ngươi, còn ta có chấp nhận lời giải thích này hay không lại là việc của ta!" Hàn Lập cười nhạt, thâm ý nói.

"Hàn tiền bối, người đến cùng là muốn ta phải làm gì thì mới bằng lòng buông tha cho ta? Cho dù là điều kiện gì, chỉ cần vãn bối có thể làm được, nhất định sẽ không từ chối!" Động ThiênThử Vương nhìn vào ánh mắt của Hàn Lập, hơi suy nghĩ một chút, sau cùng cắn răng hỏi.

Mặc dù Hàn Lập có chút ngang ngược nhưng hiện tại sự chênh lệch thực lực giữa hai người là quá lớn nên Động Thiên Thử Vương cũng chỉ có thể trách mình gặp xui xẻo mà thôi.

"Tốt, nếu như Động Thiên đạo hữu đồng ý nói rõ ra một vài sự tình khi xưa thì có thể tại hạ sẽ suy nghĩ lại một chút. Thế này đi, ngươi nói cho ta biết tin tức của Lục Dực Sương Công, giữa chúng ta coi như xí xóa." Hàn Lập ngáp dài một cái. Nhưng câu nói của hắn làm cho Động Thiên Thử Vương sắc mặt xanh mét, giống như nghe thấy sét đánh ngang tai vậy.

"Lục Dực Sương Công, Hàn… Hàn tiền bối nói đùa chăng? Linh trùng đó của tiền bối đã chạy mất, làm sao tại hạ có thể tìm ra đây?" Động Thiên Thử Vương kinh hoảng, lập tức giải thích theo bản năng, nhưng lời vừa nói ra khỏi miệng hắn đã lập tức cảm thấy hối hận, sắc mặt càng trở nên tái nhợt.

"A, hình như ta chưa từng nói với bất kỳ ai là Lục Dực Sương Công của ta chạy trốn nhỉ?" Hàn Lập nhìn hắn, vẻ mặt cười mà cũng không giống cười, không một chút khách khí hỏi lại.

"Được rồi, tại hạ thừa nhận là bản thân có một chút tin tức chính

xác của Lục Dực Sương Công. Nhưng trước khi nói rõ cho tiền bối, tại hạ muốn biết tại sao tiền bối biết ta đã gặp qua nó? Việc này ta cũng chưa từng nói cho người thứ hai nào cả." Sắc mặt của đại hán râu quai nón nhăn lại như quả táo tàu, suy nghĩ một chút, thấy bản thân không thể chối quanh chối co mãi được nên cuối cùng chỉ có thể thở dài thừa nhận, nhưng rốt cục vẫn ngang ngạnh hỏi lại một câu.

"Việc này đơn giản thôi! Không cần ta nói, chắc ngươi cũng có thể đoán ra vài phần mà." Nét mặt Hàn Lập hiện lên một tia trào phúng, khẽ cười đáp.

"Ta đoán linh trùng này đã nhận Hàn tiền bối làm chủ, nếu không thì…" Đại hán ánh mắt lóe lên, rốt cục cũng có vẻ hiểu ra.

"Không sai. Mặc dù Lục Dực Sương Công đã cắt đứt Huyết Chú chủ tớ với ta, thoát ly khỏi sự khống chế của ta, nhưng giữa ta và nó vẫn có một tia liên hệ yếu ớt. Nếu như ngươi ở cùng nó một thời gian, dù ngắn, cũng sẽ mang chút khí tức của nó. Qua thời gian dài, tia khí tức này nhạt dần và đã gần như biến mất, nhưng vẫn không thể trốn được khỏi cảm ứng của ta." Hàn Lập cũng không có ý định giấu diếm, thản nhiên nói.

"Thì ra là vậy! Nhưng có lẽ là do thần thông của Hàn tiền bối đã bạo tăng, người bình thường sao có thể dựa vào vài phần thần hồn chi lực mà phát giác ra được khí tức đã tồn tại từ nhiều năm trước. Mà tại hạ lại gặp đúng phải tiền bối…!" Đại hán nghe vậy thì sắc mặt liên tục biến đổi, sau khi bất động một hồi lâu mới bất đắc dĩ nói ra một câu.

"Tốt rồi, chuyện cần nói ta cũng đã nói, ngươi cũng nên nói cho ta biết tin tức của Lục Dực Sương Công đi thôi. Đạo hữu là người thông minh, chắc chắn lời nói ra không thể là lừa gạt được. Nếu không, sau khi ta tìm được đầu linh trùng kia, cũng chẳng khó khăn gì để kiểm chứng sự thật cả." Hàn Lập đáp với giọng lạnh nhạt.

Động Thiên Thử Vương nghe thấy vậy thì rùng mình một cái, trong đầu đã vạch ra chút kế hoạch, nhưng vội vàng vùi dập nó đi, hấp tấp trả lời:

"Hàn tiền bối yên tâm, ta với Lục Dực Sương Công cũng chỉ là vô tình gặp nhau, lúc đó tâm tình vui vẻ nên mới cùng nó làm vài cái trao đổi có lợi mà thôi."

"Giao dịch?" Hàn Lập nghe tới đó thì khẽ nhướng mày hỏi lại.

"Đúng vậy. Chuyện là năm đó ta lấy được một bộ phận của Nghịch Linh Chân Âm Đại Pháp, nó chính là một bí thuật nghịch thiên được ghi bên trong Kim Khuyết Ngọc Thư, năm đó ta đã từng…" Động Thiên Thử Vương không dám giấu diếm điều gì, bắt đầu kể lại từ đầu tới cuối.

Hàn Lập ngồi xếp bằng, lẳng lặng nghe đối phương thuật lại sự tình, sắc mặt không đổi nhưng trong lòng thì liên tục gợn sóng.

"Cứ như vậy, sau khi chia tay Lục Dực Sương Công, vãn bối hoàn toàn không có chút nào tin tức nữa. Nếu không phải có bổn mạng hồn bài, chỉ sợ ngày đó ta cũng không thoát khỏi thế giới Man Hoang." Động Thiên Thử Vương kết thúc câu chuyện của mình bằng một tiếng thở dài, đồng thời tay vỗ vào eo, lấy ra một khối tinh bài màu lam nhạt, hai tay cung kính dâng lên Hàn Lập.

Hàn Lập quét ánh mắt qua tinh bài, cũng không lập tức nhận lấy mà lại hỏi lại một câu:

"Như lời ngươi nói, Lục Dực Sương Công có được Nghịch Linh Chân Âm Đại Pháp, không những đã tiến giai Hợp thể kỳ mà sau này thậm chí còn có khả năng tiến vào Đại Thừa? Lời này có phải nói quá hay không vậy?"

"Hàn tiền bối, không phải vãn bối nói quá, mà Nghịch Linh Chân Âm Đại Pháp thực sự là một thần thông nghịch thiên, có thể nghịch chuyển càn khôn. Nếu không phải vì nguyên do chủng tộc và tư chất kém, không có duyên tu luyện công pháp này thì sao có thể dễ dàng đem ra trao đổi như thế." Động Thiên Thử Vương lắc đầu giải thích.

"Ừ, lời của ngươi cũng không phải là giả bộ, đã như vậy hiểu lầm trước kia giữa ta và ngươi coi như xóa bỏ." Sau khi trầm ngâm

một lúc, Hàn Lập đáp, sau đó bàn tay vẫy ra, tinh bài trong tay của đại hán lập tức xuất hiện trên tay hắn.

Động Thiên Thử Vương thấy vậy mới yên tâm một chút.

Hắn biết, với tu vi hiện tại của mình, Hàn Lập chắc chắn sẽ không vì chuyện nhỏ nhặt này mà biến mình thành kẻ không giữ lời.

Hàn Lập đem thần niệm quét qua tinh bài một lần, đầu khẽ gật, sau đó đứng lên định rời đi.

Động Thiên Thử Vương cũng vội vàng đứng dậy đưa tiễn.

"Đúng rồi, sự tình liên quan tới Lục Dực Sương Công, ta cũng không hy vọng có người khác biết." Chợt nhớ ra chuyện gì, Hàn Lập quay lại, thuận miệng nói thêm một câu.

"Hàn tiền bối hãy yên tâm, tại hạ dùng Tâm Ma thề, tuyệt đối sẽ không có người thứ ba biết chuyện này!" Động Thiên Thử Vương đáp không do dự.

"Như vậy cũng tốt. Động Thiên đạo hữu hãy ở đây nghỉ ngơi một thời gian đi, sau đó ta sẽ thả ngươi rời đi." Hàn Lập hài lòng gật đầu, sau khi nói xong, kim quang lóe lên, cả người đột nhiên biến mất.

Sau một khắc, trong một gian mật thất khác, phụ nhân váy đen khi thấy Hàn Lập xuất hiện thì vô cùng hoảng sợ, nhưng cũng lập tức kính cẩn tiến lên chào.

Hàn Lập vẫy vẫy tay, ý bảo nàng không cần đa lễ, miệng cũng trực tiếp nói:

"Ta tới nơi này chỉ muốn hỏi một chuyện, cũng mong Tiêu Tiên Tử trả lời thành thật."

"Hàn tiền bối có gì cứ hỏi, chỉ cần là chuyện thiếp thân biết thì nhất định sẽ không giấu diếm." Phụ nhân váy đen sau một chút do dự bèn cẩn thận trả lời.

"Không cần lo lắng, ta cũng không hỏi sự tình nào to tát cả, chỉ muốn biết nha đầu Đại Nhi kia hiện tại thế nào? Từ khi ma kiếp bắt đầu, ta cùng với Đại Nhi đã mất đi liên hệ, nàng không xảy ra chuyện gì chứ?" Hàn Lập nhìn phụ nhân, trong nội tâm suy nghĩ một chút rồi mới nhẹ nhàng hỏi.

"A… Đại Nhi… Xin tiền bối cứ yên tâm, Đại Nhi ở trong số những thế hệ sau của Hắc Phượng tộc chính là người có tư chất số một, số hai. Khi ma kiếp vừa bắt đầu thì thiếp thân đã đưa nàng cùng một số tên đệ tử trong tộc tới cấm địa của Hắc Phượng tộc bế quan tu luyện, hiện tại vẫn chưa xuất quan." Phụ nhân váy đen nghe vậy cũng khẽ giật mình, nhưng trong nội tâm đã có chút nhẹ nhàng, vội đáp.

"Tốt, Đại Nhi không có việc gì là tốt rồi. Tiêu Tiên Tử tiếp tục nghỉ ngơi đi." Hàn Lập cũng không nói nhiều, hài lòng gật đầu, đầu vai khẽ động, lại một lần nữa biến mất, thi triển độn thuật tại chỗ mà phụ nhân váy đen kia cũng không thể nhìn ra chút nào.

Hắc Phượng Vương kinh ngạc nhìn vào vị trí Hàn Lập vừa biến mất, sau một lúc lâu mới thở phào một hơi, tiếp tục ngồi xuống điều tức. Hàn Lập xuất hiện trở lại trong mật thất mà mình hay tu luyện, khoanh chân ngồi xuống, không một chút hoang mang.

Giờ đây hắn đã may mắn tiến lên Đại Thừa, dù là thân thể hay pháp lực đều biến đổi mạnh mẽ nên cần phải có thời gian củng cố tu vi thì mới có thể chân chính phát huy được thực lực của cảnh giới Đại Thừa kỳ.

Nhưng trước đó hắn cần phải làm một việc khác nữa.

Sắc mặt Hàn Lập không đổi, tay áo run lên, trong không gian vang lên tiếng vù vù, sau đó ba đoàn Kim Hoa bay ra thật nhanh. Vừa bay tới đỉnh đầu hắn thì ba đoàn Kim Hoa này lập tức lớn lên, trở thành ba con quái vật to mấy trượng.

------oOo------

Chương 2189: Thần du vạn dặm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ba con phệ kim trùng này chính là ba con linh trùng sống sót cuối cùng, sau khi đã cắn nuốt hết đám trùng dự tuyển lên trùng vương.

Khi trước, dưới uy hiếp của chân lôi thiên kiếp, trong tình thế cấp bách, Hàn Lập đã gọi ra tất cả phệ kim trùng, vốn đang lâm vào ngủ say sau khi đã ngâm trong Tẩy linh thủy và cắn nuốt một lượng linh vật lớn.

Kết quả là đám phệ kim trùng này sau khi cắn nuốt hết lực lượng của chân lôi thì bắt đầu quay ra cắn nuốt lẫn nhau.

Điều này hoàn toàn ngoài dự định của Hàn Lập, khiến cho hắn vừa mừng mà lại vừa sợ!

Sau khi hắn vượt qua thiên kiếp, tiến giai Đại thừa thành công, toàn bộ đàn trùng chỉ còn đúng ba con hậu tuyển trùng vương này, lúc này có thể coi là *"một nửa Trùng Vương"* rồi.

Ba con bán trùng vương này chẳng những to hơn ban đầu vô số lần, hình dáng hung tợn dị thường, trên lưng có những vằn màu tím sậm nhìn giống hình dáng của tia sét, khiến cho người khác khi nhìn thấy thì đều vô cùng kinh ngạc.

Mà khí tức của ba con bán trùng vương này cũng vượt xa lúc đầu, có thể sánh với tu sĩ Hợp thể hậu kỳ.

Ba con linh trùng màu vàng có thân hình to lớn dị thường cùng với khả năng không thứ gì không cắn xé được, chỉ nghĩ thôi cũng khiến người ta cảm thấy lạnh người!

Nhưng đáng tiếc nhất chính là ba con bán trùng vương này tới bước cắn xé cuối cùng lại dừng lại, không tiếp tục thôn phệ nhau để thành một trùng vương duy nhất nữa.

Bằng không, như lời của Thanh Nguyên tử từng nói, trùng vương mà Chân tiên gặp cũng phải tránh xa, nói không chừng có thể sẽ thật sự hiện thế.

Hàn Lập đánh giá kĩ ba bán trùng vương này, ánh mắt chớp động, khẽ thúc giục thần niệm.

Cánh của ba cự trùng run lên, một đoàn kim quang từ trong mật thất phá không bắn ra ngoài.

Chớp mắt sau, bầu trời bên ngoài mật thất vang lên tiếng nổ lớn, kim quang lóe lên ở khắp mọi nơi, nhìn vô cùng quỷ dị.

Hắn thúc giục thần niệm, ba bán trùng vương hoàn toàn theo sai khiến, không có chỗ nào bất bình thường cả.

Hàn Lập thấy vậy mới yên lòng, một tay bấm niệm pháp quyết.

Ba con cự trùng thân hình vốn to lập tức thu nhỏ lại, rồi sau đó chớp mắt biến mất trong cánh tay áo của hắn.

Hàn Lập có trong tay ba bán trùng vương này giống như trong tay có ba gã Hợp thể hậu kỳ trợ giúp, có thể coi như là một chỗ tốt từ trên trời rơi xuống.

Trong lòng hắn thầm vui mừng, sau khi đánh giá một hồi, thân hình đang ngồi xếp bằng trên đất vẫn bất động, nhưng môi khẽ mấp máy, không có một thanh âm nào phát ra, giống như hắn đang truyền âm cho ai đó vậy.

Kết quả là ngay sau đó, trước người Hàn Lập dao động, một đạo vòng cung như chớp bạc lóe lên, một bóng người lẳng lặng hiện ra, hướng Hàn Lập lạnh nhạt hỏi:

"Hàn đạo hữu, tìm ta có chuyện gì?"

Người vừa xuất hiện này chính là Giải đạo nhân.

"Giải huynh, mời ngồi! Ở chỗ này chỉ có hai người chúng ta, cũng nên tiếp tục nói chuyện khi trước. Tại hạ muốn nghe đạo hữu lặp lại lời nói lúc trước một chút."

Hàn Lập mời Giải đạo nhân ngồi xuống, thản nhiên cười nói.

"Tốt. Ý tứ lúc trước của ta rất rõ ràng, bây giờ ngươi đã có đủ điều kiện trở thành chủ nhân chính thức của ta, chỉ cần có thể đáp ứng vài điều kiện, ta không ngại vì ngươi mà làm việc, từ nay về sau mặc ngươi sai khiến." Giải đạo nhân nhàn nhạt đáp.

"Những điều kiện này là do người nào quy định, chắc không phải là do Giải huynh đột nhiên có ý tưởng này đấy chứ?" Hàn Lập nghe vậy thì cẩn thận hỏi lại.

"Đây không phải là chủ ý của ta, mà là điều kiện của chủ nhân trước đây của ta. Chỉ cần có người có đủ các điều kiện cơ bản xuất hiện thì ta sẽ chủ động nói ra." Giải đạo nhân không có chút do dự mà trả lời.

"Quý chủ nhân chính là Chân tiên, nếu đã đặt ra điều kiện thì chắc hẳn trong đó có chủ ý sâu xa, chắc sẽ không phải là giả. Nếu Giải huynh không ngại thì trước tiên cứ nói ra điều kiện, tại hạ xem xem bản thân có thể hoàn thành được hay không rồi hãy nói tiếp." Sau khi Hàn Lập trầm ngâm một hồi cũng đáp rành rọt từng chữ một.

"Tốt, ở đây ta có danh sách mấy món đồ, trước tiên là phải thu thập đầy đủ chúng." Giải đạo nhân gật gật đầu, một tay giơ lên, một ngọc giản màu lam bay về phía Hàn Lập.

Một tay Hàn Lập chụp lấy ngọc giản, nhướng mày hỏi một câu: *"Chẳng lẽ đây là điều kiện?"*

"Đương nhiên là không. Nhưng nếu ngay cả việc này mà đạo hữu cũng không làm được thì những điều kiện phía sau tốt nhất là quên đi, càng không cần biết rõ." Giải đạo nhân vẫn thản nhiên nói.

"Nói thế cũng có lý!" Hàn Lập gật gật đầu, dán ngọc giản lên trán, thần niệm đảo qua nội dung bên trong.

Một lát sau, Hàn Lập thu lại thần niệm, gỡ ngọc giản ra khỏi trán, nhíu mày nhăn mặt một lúc sau đó mới lại hướng về phía Giải đạo nhân, nói:

"Những đồ vật này cũng không phải dễ tìm, không những phải bỏ ra chút thời gian ra ngoài, mà e là còn cần có cơ duyên may ra mới thu thập được hết. Nếu vận khí không tốt thì có lẽ cả đời này cũng không thể tìm ra. Giải đạo hữu thật sự khẳng định những đồ vật bên trong này một kiện cũng không thể thiếu sao?"

"Chẳng những một kiện cũng không thể thiếu mà thậm chí không thể ít hơn một phân lượng nào, bằng không thì cũng coi như là ngươi không hoàn thành điều kiện này." Giải đạo nhân lập tức đáp.

"Được rồi, xem ra muốn được Giải huynh nhận là chủ nhân thực sự thì Hàn mỗ cũng phải thử sức một phen mới được." Hàn Lập tay cầm ngọc giản, thần sắc liên tục biến đổi, rốt cục mới quyết tâm nói.

"Tốt, hy vọng các hạ có thể thành công! Nếu không có sự tình gì khác, ta đi trước!" Giải đạo nhân gật gật đầu nói, trên mặt không có chút biểu cảm nào, thân hình lay động một chút, lập tức hóa thành một đạo hồ quang biến mất trong hư không.

Hàn Lập nhìn vị trí đối phương vừa biến mất, trên mặt xuất hiện một chút khác thường.

Xem ra lúc trước hắn phán đoán không sai, sau khi Giải đạo nhân này tiến giai lên Đại thừa thì linh tính cũng tăng lên rất mạnh, có lẽ Ngụy Tiên bảo thật sự có chứa một vài bí mật không ai biết.

Tâm niệm của Hàn Lập chuyển động liên tục, sau đó lẳng lặng thu ngọc giản vào trong vòng trữ vật, hai tay đặt lên đầu gối, hai mắt nhắm lại.

Rốt cục cũng xử lý hết mọi sự tình, bây giờ hắn mới yên tâm nhập định, củng cố cảnh giới của mình.

Thời gian bên ngoài vùn vụt trôi qua, Hàn Lập ở trong mật thất nhập định cũng đã được một tháng.

Một ngày, Hàn Lập đang ngồi xếp bằng trong mật thất đột nhiên mở to hai mắt, trong mắt chớp lên hai luồng thái dương màu lam rồi nhanh chóng biến mất, một tay vỗ lên đầu một cái.

"Ba" một tiếng, trên đỉnh đầu, một tiểu nhân màu ánh vàng xuất hiện ngay sau đó.

Tiểu nhân này toàn thân mặc trường bào màu xanh, khuôn mặt giống hệt Hàn Lập, giống như một Hàn Lập đã bị thu nhỏ khoảng mười lần, sau lưng giắt một tiểu kiếm, trên đầu vai cùng ngực có ba giáp trùng màu vàng đang cắn trên vạt áo, giống như ba hạt ngọc vàng rực rỡ, nhìn vô cùng quỷ dị.

Mà tiểu nhân vừa hiện ra, sau khi cúi đầu dò xét bản thân một phen thì trên mặt xuất hiện vẻ vô cùng vui mừng.

Lúc này, thân thể Hàn Lập vốn đang bất động, đột nhiên gương mặt khẽ nhúc nhích, ánh vàng trên đầu một lần nữa lóe lên, đỉnh đầu đang mở rộng đột nhiên khép lại.

Mà sau khi thân hình khẽ động, Hàn Lập còn chủ động đứng dậy, hướng tiểu nhân màu xanh trên không trung hơi khom khom người.

Cùng lúc ấy, trên thân thể Hàn Lập lại chớp động ánh sáng màu xanh, một khuôn mặt cũng giống Hàn Lập y như đúc lóe lên.

Khúc Nhi vốn điều khiển linh khu cũng lập tức khoanh tay đứng một bên.

"Hai người các ngươi để ý tới thân thể ta một chút, ta muốn thử một lần nữa thử thi triển thuật Thần du vạn dặm, một lát nữa sẽ quay lại."

Tiểu nhân màu xanh ánh mắt hướng xuống dưới, thần sắc có vẻ ngưng trọng, nói ra giọng của Hàn Lập.

Sau đó tiếng xé gió vang lên, tiểu nhân màu xanh nhanh như chớp biến mất tại hư không.

Ở bên dưới, thân thể Hàn Lập và linh khu màu xanh liếc mắt nhìn nhau, sau đó yên lặng khoanh chân ngồi xuống, không nói một lời nào.

Nguyên anh của Hàn Lập dưới dạng tiểu nhân, lúc này, sau một chớp động đã xuất hiện ở giữa không trung cao mấy vạn trượng, hơi cúi đầu nhìn xuống tầng tầng lớp lớp mây dưới chân, sau đó lại ngẩng đầu nhìn tới một cơn lốc màu trắng đang cuồn cuộn thổi tới. Trường bào màu xanh lay động, da mặt nhăn nhúm như thể đang bị đau bởi ngàn vạn đao cắt vào vậy.

Nhưng tiểu nhân thấy vậy không những không kinh hoàng mà còn lẩm bẩm nói nhỏ vài câu:

"Gió lốc ngoại thiên đúng là danh bất hư truyền, nếu lúc trước nguyên anh tới độ cao này sợ rằng đã bị gió này trực tiếp xé nát rồi. Nhưng bây giờ ngoài cảm giác có chút khó chịu thì cũng không còn phải sợ cơn gió lốc này nữa."

Tiểu nhân màu xanh vừa nói xong thì một tay bấm niệm pháp quyết, toàn bộ thân hình trở nên mơ hồi rồi hóa thành một đoàn hoàng kim tiến nhập vào trong cơn gió lốc, tốc độ của cơn gió mỗi lúc một lớn hơn, mà độ cao mỗi lúc cũng một tăng.

Theo độ cao tăng lên, cơn lốc càng lúc càng trở nên dữ dội và hung tợn.

Trong cơn cuồng phong, có thể thấy từng đạo âm thanh do phong nhận tạo ra, trong chớp mắt, ở bên cạnh tiểu nhân xuất hiện những khe nứt không gian đen ngòm.

Tiểu nhân màu xanh thấy một màn này thì đồng tử khẽ co lại, sau khi do dự một chút thì cũng không có ý định né tránh, vẫn theo gió tiến vào.

"Vù" một tiếng, một đạo phong nhận theo tiểu nhân màu xanh lóe lên, đồng thời một cái khe không gian lập tức xuất hiện ngay ở đó.

Tiểu nhân màu xanh lập tức bị cái khe nhỏ này hút vào bên trong.

Nhưng tiểu nhân bỗng uốn éo thân hình, sau đó lại từ trong cái khe đi ra, điềm nhiên như không có gì, lại tiếp tục đi tới.

Dù là tu sĩ Hợp thể kỳ nếu rơi vào khe nứt không gian thì cũng không thể toàn mạng, vậy mà tiểu nhân màu xanh này lại không bị tổn thương chút nào.

Tiểu nhân giống như lưu quang, trong nháy mắt đã lên cao hơn vạn trượng, sau đó từ trên không trung truyền tới một tiếng hô trầm thấp, sau đó một cơn chấn động quỷ dị truyền tới.

Gió ở những khu vực lân cận rít lên từng hồi, giống như không gian bắt đầu vỡ vụn.

Từ một nơi cao trên hư không, một vật khổng lồ đột nhiên thò ra, dùng một đôi mắt to như một tòa lầu các nhìn chằm chằm vào tiểu nhân màu xanh.

------oOo------

Chương 2190: Phàn Bào Tử và Đạo quả đại hội

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nguyên anh của Hàn Lập dưới dạng tiểu nhân màu xanh đột nhiên cảm thấy lạnh cả sống lưng, có cảm giác như đang bị một hung thú nhìn chằm chằm vào, vô cùng căng thẳng và sợ hãi.

Tiểu nhân không suy nghĩ nhiều, lập tức tay bấm pháp quyết, miệng quát lên một tiếng nho nhỏ.

Tiếng quát rất nhỏ, nhưng vừa mới hô lên, trong một phạm vi mà hư không đang chấn động, thời gian, không gian dường như lắng đọng lại, trở nên vô cùng chậm chạp.

Nhân cơ hội đó, thân hình tiểu nhân màu xanh loáng lên một cái, hóa thành một đạo hư ảnh biến mất tại vị trí.

Sau một khắc, ở bên ngoài phạm vi vùng không gian đang chấn động, nguyên anh của Hàn Lập sau vài lần di động đã dừng lại, lẳng lặng đứng nhìn quái vật to lớn ở phía xa.

Lúc này, với một khoảng cách đủ xa, Hàn Lập đã có thể nhìn rõ chân diện mục của quái vật kia, chỉ thấy một cái đầu lớn như một quả núi.

Hai con ngươi màu tím, sừng màu vàng, vảy màu bạc, bốn cái râu dài, đúng là một cái đầu rồng cực lớn.

"Chân Long."

Vừa thấy cái đầu này, trong miệng Hàn Lập thốt lên một tiếng thất thanh, có phần hoảng hốt.

Mà lúc này, cái đầu rồng lắc thêm một cái nữa, không gian xung quanh nó đang chấn động cũng lập tức đình chỉ, khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Nhưng đầu rồng vẫn nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, miệng cũng trực tiếp nói ra tiếng con người.

"Thì ra đạo hữu vừa tiến giai Đại Thừa Kỳ. Nhìn bộ dáng này của đạo hữu, chắc đây là lần đầu tiên thoát xác, thần du vạn dặm?"

"Các hạ đã nhìn ra rồi, đúng là tại hạ lần đầu tiên cưỡi mây cưỡi gió như đi trong cõi thần tiên. Đạo hữu chính là Chân Long trong truyền thuyết, tại sao lại ở chỗ này?" Hàn Lập rất nhanh khôi phục lại tinh thần, cẩn thận hỏi lại.

"Hắc hắc, mặc dù Nguyên anh của đạo hữu cứng cỏi hơn xa so với nguyên anh của Đại Thừa tu sĩ đã tiến giai nhiều năm, nhưng vẫn có chút khí tơ nguyên toát ra, rõ ràng là dấu hiệu tu luyện thân thể cho Nguyên anh vừa mới đại thành không lâu.

Điều này không thể che dấu được những người đồng giai như bọn ta. Về phần bản thể của tại hạ, chính là Chân Long trong Tử Tình Long! Do vài ngày trước gặp phải đại địch nên mới trốn ở nơi này!" Cái đầu rồng hắc hắc cười, không một chút giấu diếm kể lại.

Sau đó, đầu rồng lại lay động một chút, thân rồng lớn như một cái sơn mạch hiện ra trong hư không.

Đúng là một cự long cực lớn, lân phiến màu bạc lấp lánh trên thân, nhưng cả người nó lúc này vết thương chồng chéo, không ít vảy bạc bị bóc ra khỏi cơ thể, có lẽ bị thương không nhẹ!

Hàn Lập vừa thấy thân hình to lớn đó thì ngẩn ra.

Mà toàn thân ngân long vừa hiển lộ ra, lân phiến chợt lóe, sau đó cả thân hình nó lóe lên ngân quang vô cùng chói mắt.

Hàn Lập theo bản năng nhắm mắt lại, khi mở mắt ra thì quái vật trước mắt đã biến mất không thấy đâu cả.

Mà thay vào đó, ở một nơi trong hư không xuất hiện một gã thiếu niên khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, áo dài màu bạc, sắc mặt trắng nhợt đang mỉm cười nhìn Hàn Lập.

"Tại hạ là Phàn Bào Tử, không biết tôn tính đại danh của đạo hữu là gì? Trước đây ta cũng quen Mạc đạo hữu của quý tộc."

"Thì ra Phàn đạo hữu là người quen cũ của Mạc huynh. Tại hạ là Hàn Lập, đại danh của Tử Tình Chân Long tại hạ đã nghe từ lâu. Hôm nay thấy đạo hữu bị thương như thế này, xem ra đại địch mà đạo hữu gặp phải cũng không bình thường chút nào." Hàn Lập hơi ngoài ý muốn, nhưng cũng không làm ra vẻ hoảng sợ mà bình tĩnh hỏi.

"Khụ, tại hạ gặp phải quái vật Thất Thủ Kiêu, bình thường có gặp nó vẫn muốn tránh xa ba bước. Nhưng lần này ta vì một bảo vật trọng yếu nên không thể thối lui, chỉ có thể kiên trì cùng nó đánh một trận. Kết quả là ta bị thương không nhẹ, tổn thất một ít chân lân, nhưng mà ta cũng bóp nát được hai đầu của nó." Thiếu niên áo màu bạc thở dài một hơi sau đó trả lời hắn.

"Hóa ra là Thất Thủ Kiêu, khó trách… Đây là một trong những Phi Cầm Chân Linh thích giết chóc nhất. Phàn huynh có thể đánh bại nó, thần thông quả thật không nhỏ." Hàn Lập nghe được cái tên Thất Thủ Kiêu thì trong lòng cũng cả kinh, lập tức nói.

"Chưa thể gọi là đánh bại được, miễn cưỡng coi là lưỡng bại câu thương đi. Thất Thủ Kiêu này mặc dù hung ác, nhưng linh trí của nó lại không quá cao, chỉ cần một chút tiểu xảo là ta có thể lấy được vật kia. Nếu không phải cần thiết thì chẳng ai hơi đâu mà đi tranh chấp cùng loại hung vật đó, thông thường nhìn là muốn tránh xa rồi." Thiếu niên áo bạc có mấy phần đắc ý nói.

"Hàn mỗ chúc mừng đạo hữu đã giành được bảo vật." Trên mặt tiểu nhân màu xanh hiện lên một tia kinh dị, hai tay ôm quyền nói.

"Đa tạ Hàn huynh, nhưng Phàn Bào Tử ta từ trước tới nay cũng là lần đầu tiên bị thương nặng thế này. Mà con Thất Thủ Kiêu đó sau khi bị thương vẫn ở phụ cận chỗ này lảng vảng, không chịu rời đi. Hay là đạo hữu hãy cùng ta liên thủ một lần, đánh chết nó. Ta thấy nguyên anh của đạo hữu bất phàm, chắc chắn thần thông

hơn hẳn những tu sĩ Đại Thừa khác. Ta và ngươi liên thủ chắc chắn hy vọng không nhỏ. Nếu thật sự thành công, nội đan cho ngươi, huyết nhục thì để ta cắn nuốt để khôi phục thương thế, được chứ?" Phàn Bào Tử sau một hồi nói chuyện, đột nhiên đề nghị làm cho Hàn Lập cũng biến sắc.

"Phàn huynh trêu tại hạ rồi. Tại hạ vừa mới tiến giai, làm sao có tư cách tranh đấu cùng một đại hung linh." Tiểu nhân màu xanh khẽ run lên một cái, không chút do dự, lập tức cự tuyệt.

"Thật đáng tiếc là Hàn đạo hữu lại không có hứng thú với việc này. Đây là một cơ duyên khó gặp đó. Nội đan của Thất Thủ Kiêu chính là thiên hạ đệ nhất Hung Sát vật, dù là dùng để tu luyện thần thông liên quan tới sát khí hay làm tài liệu luyện chế bảo vật đều vô cùng tốt. Hàn đạo hữu thật sự không muốn có? Thứ này cho dù đạo hữu không sử dụng, nhưng nếu đem ra trao đổi cũng sẽ có không ít người chủ động tới cửa, dùng bảo vật khác trao đổi. Sau này có muốn gặp hung vật bị thương, cũng không biết là chuyện của bao nhiêu năm nữa." Thiếu niên áo bạc nghe thấy vậy thì không hề không vui, chỉ là vẻ mặt đầy vẻ tiếc hận.

"Tại hạ chỉ là một tu sĩ vừa tiến giai, làm sao dám trêu chọc hung vật có thể gây ra thảm họa diệt tộc này chứ? Chuyện này Phàn đạo hữu không cần khuyên nhủ nữa, tại hạ sẽ không nghĩ tới chuyện đó đâu. Nếu đạo hữu thật sự muốn báo thù, hay là đi tìm một vị bằng hữu nào đó tu vi mạnh hơn tại hạ đi!" Hàn Lập không thay đổi ý kiến, nhã nhặn từ chối.

"Nếu thật sự Hàn đạo hữu không muốn thì thôi vậy. Mặc dù ta có không ít bạn tốt, thực lực cũng không dưới ta, thế nhưng hiện tại bọn hắn lại không ở trong giới diện này, khó mà tìm ngay được. Còn những tu sĩ Đại Thừa bình thường, gặp hung cầm này chỉ có thể dữ nhiều lành ít. Quên đi, có một mình nên ta cũng chẳng dại đối đầu với nó, tốt nhất dưỡng thương thêm một thời gian, sau đó lặng lẽ trở về giới diện của mình."

Thiếu niên áo bạc thở dài một hơi, theo lời nói thì có lẽ đã nhìn ra một chút thực lực chân chính của Hàn Lập, vốn không đánh đồng hắn cùng với đám tu sĩ Đại Thừa bình thường nữa.

Mặc dù Chân Linh và Đại Thừa tu sĩ có đẳng cấp ngang nhau, nhưng một Chân Linh yếu nhất, dù đối mặt với mấy tên Đại Thừa tu sĩ cũng không hề rơi vào thế yếu.

Mà một vài Chân Linh cường đại còn có thể so sánh ngang với Chân Tiên, thậm chí còn cao hơn một bậc.

"Sao vậy, Phàn đạo hữu phải rời khỏi đây sao?" Lúc này Hàn Lập cũng không cố kị gì nữa, thần sắc khôi phục bình thường, hỏi ngược lại một câu.

"Hắc hắc, lúc trước ta ở bên trong khe không gian dưỡng thương, nhưng hiện tại ngươi đã biết đến sự tồn tại của ta, ta còn dám yên tâm ở lại cảnh nội của quý tộc sao? Ta sợ Thất Thủ Kiêu kia đột nhiên tìm tới gây phiền hà, trút giận lên quý tộc."

"Nếu hung cầm kia thật sự tìm tới, chỉ dựa vào nhân tộc chúng ta đúng là khó có thể đối phó. Nếu đã vậy, Hàn mỗ cũng không cố ý giữ đạo hữu lại." Trên mặt Hàn Lập hiện lên một chút lúng túng, nhưng sau đó khôi phục lại như thường, lập tức ôm quyền thản nhiên nói.

"Ta cùng Hàn đạo hữu vừa mới gặp gỡ nhưng ta luôn có cảm giác như đã quen biết từ lâu. Thế này di, ta có một vật muốn tặng cho đạo hữu, coi như tặng cho người có duyên với mình." Thiếu niên áo bạc suy nghĩ một chút, sau đó cười nói.

Sau đó, miệng hắn mở ra, từ trong miệng đi ra một đoàn ngân quang, bay thẳng về phía Hàn Lập.

Nguyên anh của Hàn Lập hơi ngây ngốc một chút, sau đó nói một tiếng cảm ơn và đưa tay ra bắt lấy thứ vừa bay tới.

Cúi đầu nhìn kỹ, thì ra là một lân phiến màu bạc lập lòe ngân quang.

"Phàn đạo hữu, đây là…?" Hà Lập lập tức mở miệng theo bản năng, hỏi ngay.

"Mấy trăm năm nữa, Kim Long đại trưởng lão của Chân Long nhất

tộc bọn ta sẽ khai mở Quảng Linh quả đại hội tại Chân Long đảo, lúc đó sẽ có Chân Linh các giới và vài tu sĩ Đại Thừa cường đại cũng có tư cách tham gia. Trong đó, ngoại trừ một vài tu sĩ Đại thừa kỳ nổi danh do Long đảo chủ đích thân mời, ta cũng có tư cách mời vài người. Mà lân phiến này của ta chính là thiếp mời để tiến nhập đảo! Một khi đại hội chuẩn bị mở ra, bên trên sẽ xuất hiện bản đồ chỉ vị trí và thời gian chính xác. Đến lúc đó nếu Hàn đạo hữu rảnh rỗi, có thể tới tham gia một chút." Phàn Bào Tử mỉm cười giải thích.

"Quảng linh đạo quả đại hội… Đã như vậy, tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh, đa tạ ý tốt của Phàn huynh!" Nguyên anh Hàn Lập đánh giá lân phiến trong tay mấy lần, thần niệm đảo qua thấy không có gì bất thường, hai đầu lông màu hơi nhíu lại kinh ngạc, rồi ngưng trọng nói.

Sau đó ngân phiến lóe lên thành một đạo ngân quang, biến mất trong tay Hàn Lập.

Phàn Bào Tử thấy Hàn Lập thận trọng như vậy thì trên mặt không khỏi hiện lên một tia mỉ cười, lại gật đầu nói:

"Hy vọng lúc đó có thể gặp đạo hữu tại Chân Long chi đảo. Đúng rồi, trước khi rời đi, ta cho đạo hữu thêm một lời khuyên. Mặc dù ngươi là tu sĩ Đại Thừa kỳ, Nguyên anh có thể trực tiếp rời xa thân thể để đấu pháp, nhưng tốt nhất không nên thi triển thuật này trước vài tu sĩ mạnh hơn. Theo ta được biết, không ít Chân Linh rất khoái chén Nguyên anh sau khi thoát xác của tu sĩ Đại thừa. Hơn nữa đối với chúng ta, nguyên anh càng cô đọng thì càng ngon… Ha ha…"

Phàn Bào Tử nói xong lời này, cười ha ha mấy tiếng, tay áo run lên, ngân quang chợt lóe, thân thể khổng lồ của Chân Long lại một lần nữa hiện ra.

Một tiếng sét đánh giữa trời quang vang lên, ngân long hóa thành một đạo ngân quang sau đó biến mất không còn thấy bóng dáng.

------oOo------

Chương 2191: Trở về

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thấy cự long màu bạc đã đi ra vùng phụ cận hư không thì thần sắc Hàn Lập mới tạm buông lỏng, nhưng sau đó lại âm thầm đánh giá những lời đối phương vừa kể một lần, sắc mặt đầy vẻ nghi hoặc.

Một lúc sau, thân hình của tiểu nhân màu xanh lóe lên, hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh nhàn nhạt, hướng phía dưới mà quay về.

Không lâu sau, không gian trong mật thất ở động phủ trong lòng núi chấn động một chút, thân ảnh tiểu nhân màu xanh quỷ dị hiện ra.

Phía dưới đất, Linh khu màu xanh đang ngồi xếp bằng và thân thể Hàn Lập, vừa thấy nguyên anh hắn quay về thì đầu vai nhoáng một cái, cả hai lập tức đứng dậy.

Mà đồng thời, hai mắt của thân thể Hàn Lập khép lại, quang mang trên đỉnh đầu phát ra, đỉnh đầu tự động khai mở.

Tiểu nhân màu xanh thấy vậy lập tức hóa thành một đạo thanh hồng bay vụt xuống, trực tiếp chui vào trong đầu thân thể.

Trong chốc lát, thân thể Hàn Lập lóe lên kim quang, đồng thời Linh văn màu bạc hiện ra xung quanh thân thể.

Mí mắt Hàn Lập khẽ động sau đó hai mắt trực tiếp mở ra.

Linh khu ở bên cạnh cũng không nói gì, lập tức tiến tới, hóa thành một quầng sáng màu xanh chui vào trong thân hình Hàn Lập.

Hàn Lập vẫn đứng nguyên tại chỗ một hồi, thân thể không nhúc nhích, chỉ có tinh quang trong mắt liên tục lóe lên.

Không biết bao lâu sau, cổ hắn khẽ xoay nhẹ một chút, trong miệng thì thào hai câu:

"Qua Cương Phong tẩy lễ quả nhiên khiến cho Nguyên anh vững chắc hơn một phần. Xem ra Thần du Vạn dặm không chỉ là một thủ đoạn đối phó với địch mà còn có thể sử trực tiếp dùng để tu luyện."

Sau khi tự nhủ xong, Hàn Lập lại tiếp tục khoanh chân ngồi xuống.

Bàn tay khẽ động, một cái lân phiến màu bạc hiện ra.

Hàn Lập nhìn lân phiến trong tay, ngón tay chậm rãi miết trên đó, vẻ mặt hiện lên vẻ trầm ngâm.

Thực ra, Chân Long đảo mà Phàn Bào Tử vừa đề cập đến hắn cũng đã từng đọc qua trong một số điển tịch.

Nghe nói hòn đảo trong truyền thuyết này rất kỳ lạ, không phải ở trong một giao diện nào mà ở một không gian độc lập, đặc biệt ở giữa mấy giới diện.

Ở trên đảo này có đủ các loại Thiên Địa sinh linh, nhưng phần lớn là Giao Long. Cũng có tầm hơn mười Chân Long có Chân Linh nên mới tự xưng là Chân Long Chi đảo, là một trong những thế lực cường đại, nổi danh trong các giao diện.

Nhưng cái danh Quảng linh đạo quả đại hội thì thật sự đây là lần đầu tiên hắn nghe qua.

Có lẽ việc này cần phải hỏi thăm từ chỗ mấy người Mạc Giản Ly, xem bọn họ có chút tin tức nào cụ thể về nó không, sau đó hắn mới quyết định có nên tới Chân Long chi đảo một chuyến hay không.

Trong lòng đã quyết định như thế, Hàn Lập thở ra một hơi, Linh văn bên ngoài thân thể lập tức chuyển động, ngưng tụ lại trên da thịt thành mười cái vân trận nhỏ.

Sương mù màu trắng theo vân trận màu bạc ào ạt tuôn ra ngoài, bao phủ lấy thân thể Hàn Lập.

Một lát sau, cả gian mật thất đã tràn ngập loại sương mù màu trắng này, bên trong thỉnh thoảng truyền ra tiếng nổ lép bép không ngừng.

Hàn Lập lại tiếp tục tĩnh tâm tu luyện trong mật thất.

Hai tháng sau, cửa mật thất vang lên một tiếng trầm đục rồi mở ra, Hàn Lập bình tĩnh bước ra ngoài.

Nửa ngày sau, trên đỉnh núi bên trên chỗ động phủ của Hàn Lập lóe lên hai đạo độn quang chói mắt sau đó phá không mà bay đi.

Mà sau thời gian uống cạn một chén trà, có hơn mười đạo độn quang từ trong núi đi ra rồi theo một phương hướng khác bay đi.

Cùng lúc này, tại đại sảnh trong động phủ, Giải đạo nhân, Ngân Nguyệt, Chu Quả Nhi đang đứng trước mặt Hàn Lập.

"Đi thôi, chúng ta trở về Thiên Uyên thành. Ở đó ta còn vài đồ tử đồ tôn, nhiều năm rồi không gặp, ta cũng muốn xem xem bọn chúng đã đạt được thành quả gì." Hàn Lập thản nhiên nói.

Những người khác hoàn toàn không có ý phản đối.

Tay áo Hàn Lập run lên, kim quang lập tức từ trong áo bắn ra, đem mấy người kia bao phủ lại, sau đó tất cả biến mất vô ảnh vô tung trong đại sảnh.

Sau một khắc, trên chỗ đỉnh núi khẽ dao động, đám người Hàn Lập lại hiển hiện ra.

Hàn Lập không nói lời nào, tay vung lên, một đạo ánh sáng màu xanh bắn ra, sau một cái chớp mắt liền hóa thành một chiếc thuyền ngọc màu xanh lớn vài chục trượng.

Mọi người lập tức đi lên.

"Phốc" một tiếng, thuyền ngọc hóa thành một đoàn ánh sáng màu xanh hướng phía xa phi độn mà đi.

Thiên Uyên thành, toàn thành vô cùng nổi tiếng giữa Nhân Yêu hai tộc, giờ phút này vẫn đang sừng sững án ngữ lối vào Man Hoang thế giới.

Tường thành cao mấy chục trượng bị đánh phá trong ma kiếp lúc này đã được chữa trị lại hoàn toàn, các đội vệ sĩ tuần tra lại được thành lập ra, áo giáp chỉnh tề, không ngừng đi qua đi lại trên tường thành để dò xét.

Mặc dù ma kiếp đã qua đi nhưng các thủ vệ ở Thiên Uyên thành vẫn không ngừng lơi lỏng đề phòng.

Trong đại điện của một tòa thạch tháp ở trung tâm Thiên Uyên thành lúc này đang có bảy, tám Hợp Thể trưởng lão của Nhân Yêu hai tộc đang tụ tập, thương lượng vấn đề gì đó.

"Chín mươi bảy trong một trăm lẻ tám cấm chế khổng lồ bên ngoài thành đã được khôi phục từ hai ngày trước. Những cấm chế còn lại vì cần tới tài liệu quý hiếm nên hiện tại vẫn chưa gom góp đủ, phải đợi thêm vài năm nữa các Trận Pháp sư mới có thể bắt tay vào khôi phục. Mà bốn đại khôi lỗi do hư hao quá nhiều, khả năng hồi phục chỉ có hai thành mà thôi. Sau khi thảo luận, những bộ phận hỏng của khôi lỗi không thể tái sử dụng đã được đem đi luyện hóa thành tài liệu khác. Mặt khác, mười vạn Khôi lỗi kiểu mới đặt ở Thiên Cơ môn đã được nhập kho một tháng trước. 3080 ngọn Vân Trung các của bổn thành cũng đã được chữa trị…" Một lão giả đang hướng những trưởng lão khác nói qua tình hình của Thiên Uyên thành.

Tại Ma kiếp, Thiên Uyên thành mặc dù đánh lui Ma tộc nhưng cũng bị hao tổn không ít. Trải qua nhiều năm thời gian mà hiện tại vẫn chưa thể khôi phục được trạng thái toàn thịnh như trước ma kiếp.

Đối với đám trưởng lão, đây là một điều đáng lo lắng.

Mặc dù Ma kiếp đã qua đi nhưng tình hình giữa Nhân tộc và những tộc phụ cận lại nảy sinh nhiều vấn đề.

Mà đặc biệt là những tộc nhỏ phân ra từ Mộc tộc, lãnh địa rộng lớn trước kia, lúc này như miếng thịt mỡ cực lớn với họ, mà Mộc tộc chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua.

Chỉ là mấy tộc khác đều sợ trở mũi tên đi đầu nên không dám mạo hiểm công khai mở rộng lãnh thổ.

Nhưng cứ như thế, các tộc đều bắt đầu đua nhau xâm chiếm các địa phương ở biên giới của Mộc tộc.

Dưới tình hình này, chiến tranh giữa Nhân Yêu hai tộc và các tộc khác có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Kể từ đó, Thiên Uyên thành chính là nơi có khả năng bộc phát chiến tranh cao nhất nên càng muốn khôi phục năng lực phòng ngự trước kia.

Ngân phát lão giả nói trong thời gian một bữa cơm mới có thể đem hết sự tình ở Thiên Uyên thành nói qua một lượt.

Các trưởng lão khác lẳng lặng nghe, thỉnh thoảng đặt một vài câu hỏi.

Lão giả đều bình tĩnh giải đáp từng vấn đề một.

"Rất tốt, hiện tại phòng ngự còn chút yếu, nhưng chỉ cần qua chừng mười năm là có thể khôi phục hoàn toàn. Đến lúc đó nếu các tộc bộc phát chiến tranh, chúng ta cũng không cần e sợ. Cốc huynh, nói qua những chuyện khác một chút xem." Một lão tăng mặc áo vàng cười cười kết luận một câu.

Lão tăng này đúng là Kim Việt thiền sư, còn ngân phát lão giả kia chính là Cốc trưởng lão của Thiên Uyên thành.

"Ừ, ngoại trừ công tác chữa trị ra, lần này triệu tập các vị tại đây là còn có sự tình quan trọng khác cần thương thảo. Trong đó việc quan trọng nhất chính là việc sứ giả của Thánh Đảo bỗng nhiên

tới đây." Ngân phát lão giả bỗng nhiên thở ra một hơi nói.

"Cái gì, Thánh Đảo thực sự phái người tới đây? Xem ra Thánh Đảo với chuyện của người kia cũng là tình thế bắt buộc rồi."

"Chúng ta làm sao bây giờ, Thánh Đảo muốn người, nhưng đó là đệ tử của người kia…"

Đám Hợp Thể trưởng lão nghe xong chuyện đó thì lập tức bàn tán, bắt đầu xôn xao nói chuyện với nhau.

"Được rồi, Thánh Đảo đã phái sứ giả tới, chúng ta cũng không thể làm gì khác, dứt khoát giao đệ tử của hắn ra thôi. Dù sao Thiên Uyên thành cũng không thể đối phó với Thánh Đảo được." Một đại hán mặt vàng nhướng mày nói.

"Hừ, ngươi nói mới thật dễ làm sao. Các ngươi quên sự lợi hại của hắn và cả những cống hiến của hắn rồi sao? Nếu chúng ta giao đệ tử của hắn ra, một khi hắn quay lại, ai sẽ đứng ra đối phó? Ngươi sao?" Một nữ tử tóc tím chậm rãi hừ giọng.

"Chúng ta đã mấy lần tìm cớ để cự tuyệt lệnh của Thánh Đảo, lần này Thánh Đảo phái cả sứ giả tới, nếu tiếp tục không phối hợp, chỉ sợ người bị phiền toái chính là trưởng lão hội chúng ta. Ta xem, chúng ta có thể kiên trì tới lúc này cũng coi như không phụ công của người kia rồi, cho dù hắn có trở lại không lẽ lại có thể trách chúng ta? Người đó dù cho có lợi hại nhưng có thể đối kháng với Thánh Đảo hay sao? Ta nghĩ nên giao đệ tử của hắn ra đi." Gã đại hán mặt vàng sắc mặt âm trầm đáp lại.

"Các ngươi chỉ e ngại mỗi Thánh đảo thôi sao? Chẳng lẽ đã quên người kia đang bế quan trùng kích vào Đại Thừa cảnh giới. Nếu hắn thực sự thành công, mà chúng ta lại giao đệ tử của hắn ra, các ngươi cho là hậu quả của chúng ta sẽ tốt hơn sao?" Một nữ tử đeo mặt nạ bạc nhìn chằm chằm vào đại hán mặt vàng, lạnh giọng hỏi lại.

"Ha ha, ta biết Ngân Quang tiên tử cùng hắn năm đó có giao tình không tệ, nhưng đây là việc liên quan tới an nguy của cả Thiên Uyên thành, không phải là lúc nói tới giao tình này nọ. Cảnh giới

Đại Thừa dễ đột phá như vậy sao? Những năm gần đây ở Nhân Yêu hai tộc đã có không biết bao nhiêu đạo hữu bế quan trùng kích cảnh giới này, nhưng thành công có ai không?" Đại hán mặt vàng lắc đầu trả lời.

Những người khác nghe xong lời của đại hán mặt vàng thì quay sang nhìn nhau. Nhưng trong mắt nữ tử mang mặt nạ bạc lại lóe lên tinh quang, không khách khí hỏi lại một câu:

"Cho dù trùng kích Đại Thừa cảnh giới chỉ là xa vời, nhưng các ngươi quên những lời đồn về hắn sao?"

Đại hán mặt vàng nghe xong lời này thì sắc mặt đại biến, nhất thời không biết trả lời ra sao.

"Ngươi nói chính là tin đồn rằng Hàn đạo hữu được hai vị tiền bối Ngao Khiếu và Mạc Giản Ly đặc biệt coi trọng sao?" Kim Việt thiền sư ho nhẹ một tiếng, chậm rãi hỏi một câu.

------oOo------

Chương 2192: Sứ giả của Thánh đảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Người mà mấy người này đang nhắc tới, đúng là Hàn Lập.

Vừa nghe mấy lời của Kim Việt thiền sư, sắc mặt của mấy người có chủ ý giao đệ tử của Hàn Lập ra đều vô cùng khó coi.

Đối với thanh danh của hai Đại Thừa kỳ là Ngao Khiếu và Mạc Giản Ly hiện đang tọa trấn ở Nhân Yêu hai tộc thì Thánh Đảo cũng không thể so sánh cùng được.

Nếu không phải dựa theo quy định từ thượng cổ của hai tộc, Đại Thừa kỳ không thể nhúng tay vào sự việc hàng ngày của Thánh đảo thì Mạc Giản Ly và Ngao Khiếu nếu muốn, hoàn toàn có thể khống chế được Thánh đảo.

Mà việc trước mắt lại liên quan tới hai tu sĩ Đại thừa kỳ này, những người khác đang có ý định đồng tình cũng không dám ho he gì nữa.

Cứ như thế, cả tòa đại điện bỗng nhiên rơi vào trạng thái yên lặng.

"Uhm, điều này ta thực sự là đã gặp qua người tận mắt chứng kiến. Nghe nói, hai vị đại nhân cho rằng Hàn đạo hữu chính là người duy nhất của hai tộc chúng ta có khả năng đánh sâu vào Đại thừa kỳ, nên vô cùng coi trọng hắn. Hơn nữa, ta còn nghe nói hậu bối của Ngao Khiếu tiền bối là Linh Lung tiên tử, không hiểu tại sao lại đi cùng với Hàn đạo hữu, hiện tại cũng đang cùng bế quan. Chúng ta nếu thật sự chọc giận Hàn đạo hữu, chỉ sợ hậu quả đúng là so với đắc tội Thánh Đảo còn kinh khủng hơn nhiều." Kim Việt thiền sư trầm tư, chậm rãi nói.

Mọi người nghe xong lời này của Kim Việt thiền sư thì sắc mặt kịch liệt biến hóa, tuy nhiên ý tưởng vẫn còn bất đồng nên chưa thể dễ dàng thống nhất được.

*"Cái này cũng không chắc chắn được. Lúc này Thánh Đảo muốn Thiên Uyên thành chúng ta giao ra đệ tử của Hàn Lập, chắc cũng là vì tương lai của hai tộc mà thôi. Có lẽ Đỗ Vũ đạo hữu vốn đã bế quan nhiều năm ở Thánh đảo để trùng kích vào Hợp Thể hậu kỳ đã thành công và xuất quan, thậm chí còn tu luyện tới cảnh giới cao nhất của vô thượng thần thông Nho gia là "*Hạo thiên đãng tà công*". Lấy Thánh công nho gia mà Đỗ đạo hữu tu luyện, thêm vào những đan dược và pháp khí phụ trợ mà thánh đảo chuẩn bị, đã có hai thành nắm chắc phá tan bình cảnh Đại Thừa kỳ, chỉ là không thể tìm ra được cách nào đối phó với lôi kiếp. Không hiểu tại sao Thánh Đảo lại biết Hàn đạo hữu có một tên đệ tử có ẩn lôi linh căn, có thể trợ giúp việc ngăn cản lôi kiếp nên mới một mực muốn đưa người này lên đảo, phụ trợ Vũ đạo hữu vượt qua lôi kiếp. Nếu người này có thể giúp cho Nhân Yêu hai tộc tăng thêm một gã Đại Thừa kỳ, cho dù Mạc Giản Ly hai vị tiền bối có gặp cảnh này cũng sẽ đồng tình, khi đó Hàn đạo hữu dù có biết cũng sẽ không trách chúng ta được."* Một hắc bào nhân nãy giờ luôn im lặng, đột nhiên lên tiếng.

"Yên huynh nói có lý, Thánh đảo chỉ muốn mời vị đệ tử này của Hàn đạo hữu đi hỗ trợ Đỗ Vũ đạo hữu vượt qua lôi kiếp, cũng không thể chắc chắn là sẽ xảy ra nguy hiểm gì. Mà biết đâu lại đem tới cho hắn một cơ duyên lớn." Đại hán mặt vàng sờ sờ cằm, đồng tình nói.

"Hừ, các ngươi nói hay quá đấy. Tu vi hiện tại của đệ tử của Hàn đạo hữu là Hóa Thần kỳ, cho dù có ẩn lôi linh căn nhưng làm sao có thể ngăn cản lôi kiếp được chứ, quá nửa là bọn họ sẽ dùng phương pháp tiêu cực để kích phát tiềm lực, tiêu hao thọ nguyên để làm tu vi hắn tăng lên. Đến lúc ấy, cho dù hắn có thể may mắn sống sót sau lôi kiếp thì cũng sẽ hoàn toàn trở thành phế nhân. Hàn đạo hữu sau đó sẽ nhắm mắt bỏ qua sao?" Ngân Quang tiên tử có lẽ đã tức giận, trực tiếp hừ lạnh.

"Vì tương lai của hai tộc, phế đi một gã Hóa thần kỳ để đổi lấy một Đại thừa tu sĩ, nghĩ kiểu gì thì cũng thấy là một vốn bốn lời. Vì sao

lại không thể!" Hắc bào nhân hai mắt nhíu lại, phản đối không chút lưu tình nào.

"Hắc hắc, nếu Hàn đạo hữu thật sự không phá tan bình cảnh được, hết thảy đều như dự đoán, chỉ cần Thánh Đảo có thể mạnh mẽ ngăn được Hàn đạo hữu là xong. Nhưng nếu như Hàn đạo hữu may mắn đột phá Đại Thừa cảnh giới, ta hỏi các ngươi sẽ đối mặt thế nào? Hay là lúc đó để Thánh Đảo trực tiếp hứng chịu cơn tức giận của Hàn đạo hữu? Dùng vài tên Hợp thể kỳ tới để đối phó với sự nổi giận của một Đại thừa tu sĩ, tổn thất đó có lợi với Nhân Yêu hai tộc chúng ta sao? Dù sao trong trưởng lão hội lần trước, khi rời đi, Hàn đạo hữu đã phó thác, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra cũng phải bảo hộ cho môn nhân đệ tử của hắn. Chẳng lẽ lúc này thực sự xảy ra chuyên, chúng ta lại nhắm mắt làm ngơ được hay sao?" Nữ tử tóc tím lập tức trợn mắt, không tức giận mắng.

Hắc bào nhân vừa nghe vậy thì sắc mặt biến đổi, chỉ khẽ lắc đầu mà không có lời phản đối nào nữa.

Đại điện nhất thời an tĩnh lại, tất cả mọi người trong lòng nhanh chóng tính toán lợi hại của chuyện này.

"Cốc huynh, huynh có ý kiến gì không?" Kim Việt thiền sư thở dài một hơi, hướng lão giả tóc bạc hỏi một câu.

"Ý kiến của ta lúc này có ý nghĩa gì sao? Việc này nếu xử lý không ổn thỏa, chỉ bằng mấy người chúng ta, thật sự không thể chịu trách nhiệm được." Lão giả tóc bạc cười khổ đáp.

"Khó cũng phải xử lý, chúng ta phải nghĩ ra cách vẹn cả đôi đường. Mệnh lệnh của Thánh đảo chúng ta không thể trực tiếp làm trái. Sự lợi hại của Hàn đạo hữu, cả ta và ngươi đều biết rõ, trong Nhân Yêu hai tộc chính là Hợp thể kỳ đệ nhất nhân, bản thân ta cũng không muốn trêu chọc vào. Mà Hàn đạo hữu cũng không phải là người chỉ dùng một chút thủ đoạn nhỏ là có thể đối phó được. Lão nạp không muốn vì chuyện này mà tạo hiểu lầm, giống như Thanh Long đạo hữu không hiểu vì sao đột nhiên gặp đại kiếp nạn." Giọng của Kim Việt thiền sư hơi run rẩy, trên mặt hiện lên một tia sầu khổ, khẽ nói.

Mà những người khác vừa nghe tới tên Thanh Long thì đột nhiên cả người lạnh toát.

Ngày đó Thanh Huyết Nhân ngã xuống, mặc dù không ai tận mắt thấy, nhưng trong lòng thì đều biết tới tám, chín phần là Hàn Lập hạ sát thủ.

Lúc trước Hàn Lập, chỉ vì một vị sư muội trên danh nghĩa mà không do dự giết chiết một vị trưởng lão Hợp thể kỳ của Cửu Tinh tông là Thanh Long thượng nhân. Nếu thực sự lúc này trở mặt thì sau này có bị người này giận dữ sử dụng thủ đoạn độc ác để đối phó hay không cũng là một điều không ai dám chắc chắn.

Ai bảo trước đây bọn họ đã hứa hẹn với Hàn Lập sẽ chiếu cố tới môn nhân đệ tử của hắn.

Sự tình đi tới bước này, trước việc phải đối mặt với một gã có thể dễ dàng lấy đi mạng nhỏ của mình, cho dù đứng trước khả năng Thánh Đảo có thể có một Đại Thừa tu sĩ, nhưng kể cả đại hán mặt vàng và hắc bào nhân cũng bắt đầu do dự một chút.

"Bỏ đi, việc này liên quan tới toàn bộ trưởng lão hội, chỉ bằng mấy người chúng ta chắc chắn là không thể quyết định được. Sứ giả của thánh đảo còn một thời gian nữa mới tới đây, không bằng chờ các trưởng lão khác tới tề tựu rồi chúng ta tiếp tục thương lượng, tìm ra một biện pháp ổn thỏa hơn. Đương nhiên, lúc này không thể để đệ tử của Hàn đạo hữu rời khỏi Thiên Uyên thành. Đồng thời Ngân Quang đạo hữu nên thử xem có thể liên hệ được với Ngao Khiếu hai vị đại nhân. Chỉ cần hai vị đại nhân trực tiếp lên tiếng, chúng ta chắc chắn không phải lo lắng gì. Yên đạo hữu, ngươi phụ trách việc liên hệ với Thánh đảo, thử xem sứ giả tới lần này là ai, xem có khả năng thay đổi mệnh lệnh hay không? Chỉ cần Thánh đảo buông tha cho đệ tử của Hàn đạo hữu, Thiên Uyên thành chúng ta sẵn sàng đáp ứng một vài điều kiện." Lão giả tóc bạc ánh mắt chuyển động hồi lâu, cuối cùng cũng quyết định một tiếng.

"Từ sau khi cùng Ma tộc kí kết ước định ngưng chiến thì Ngao Khiếu và Mạc Giản Ly hai vị đại nhân không biết đã đi đâu, cho dù

là đệ tử thân cận của hai vị cũng không thể liên hệ được. Tiểu muội chỉ có thể đáp ứng sẽ cố gắng mà thôi." Ngân Quang tiên tử trả lời, rõ ràng ý tứ là không thể có quá nhiều hy vọng vào việc này.

"Yên mỗ có một vài tri kỷ ở thánh đảo, việc tìm hiểu tin tức cũng không quá khó khăn. Nhưng muốn cho Thánh đảo bỏ qua mệnh lệnh của mình, chỉ sợ là không có khả năng." Hắc bào nhân than thở một tiếng.

"Hừ, ta tất nhiên là biết chuyện này đều khó với các ngươi, nhưng các ngươi cũng nên cố gắng một chút. Nếu thật sự việc này có thể giải quyết, chẳng phải chúng ta sẽ rút chân ra được khỏi một đại họa hay sao?" Lão giả tóc bạc mặt không thay đổi, nói.

Nghe lời ấy, hắc bào nhân và Ngân Quang tiên tử cũng chỉ còn cách gật đầu đồng ý mà thôi.

Sau đó, chuyện tình Thánh Đảo và Hàn Lập lại được tạm gác sang một bên. Đám người lão giả tóc trắng lại bắt đầu bàn luận tới việc ở xung quanh Thiên Uyên thành vẫn còn tàn dư của Ma tộc, cần phải tiêu diệt.

Ba tháng sau, ở chỗ cửa thành cao gần trăm trượng của Thiên Uyên thành, hơn trăm giáp sĩ đứng xếp hàng chỉnh tề hai bên cổng, mặt khác, không ít người mặc phục sức đang đứng ở trước cổng thành, mặt hướng lên thiên không mà ngóng chờ.

Trong số đó, có một lão giả tóc bạc, một người mặc áo cà sa màu vàng, chính là Cốc trưởng lão và Kim Việt thiền sư.

Mấy người khác đứng bên cạnh còn có đám người Ngân Quang tiên tử, cũng đang sốt ruột chờ đợi.

Mọi người đều im lặng, không ai nói gì, có lẽ đều đang cùng chờ một ai đó tới.

Qua thời gian chừng một bữa cơm, thiên không xa xa vẫn chẳng có chút dấu hiệu gì. Lão giả tóc bạc vẫn ngẩng đầu nhìn trời cao, rốt cục không nhịn được mà đôi mày chau lại, hướng hắc bào nhân bên cạnh hỏi một câu:

"Yên đạo hữu, linh thuyền của Thánh đảo trưa hôm nay thực sự sẽ tới nơi sao? Sao lúc này vẫn chưa thấy gì?"

"Cốc huynh, điều này làm sao ta có thể sơ sót được. Khả năng là sứ giả của thánh đảo trên đường tới đây có chút sự tình cần giải quyết nên mới tới muộn." Hắc bào nhân nghĩ một chút, sau đó trả lời.

"Có chuyện giữa đường ư? Lần này Thánh đảo sai tới ba gã sứ giả, hơn nữa lại không thể tìm hiểu được thân phận của mấy người này, xem ra Thánh đảo lần này thật sự là quyết không bỏ qua rồi." Lão giả tóc bạc hơi lắc lắc đầu nói.

Ánh mắt của hắc bào nhân hơi chớp động, nhưng cũng không nói gì thêm.

Mà Kim Việt thiền sư ở bên cạnh lại lạnh nhạt nói:

"Trưởng lão hội đã thương thảo qua vài lần nhưng vẫn không thể xuất ra biện pháp gì thỏa đáng. Lúc này cũng chỉ có thể thuận thế mà hành sự, xem tình hình rồi quyết định tiếp mà thôi."

Mà mấy người Hợp thể kỳ ở xung quanh nghe xong lời này cũng chỉ biết nhìn nhau cười khổ.

"Bọn họ đến rồi!" Ngân Quang tiên tử mang theo mặt nạ nên không rõ sắc mặt thế nào, chỉ nghe thấy nàng thấp giọng nói một câu.

Mọi người rùng mình, ngẩng đầu hướng thiên không phía xa mà nhìn.

Chỉ thấy thanh quang chợt lóe ở trời xa, một đạo thanh hồng phá không mà tới, độn tốc vô cùng mau lẹ, sau vài cái chớp động đã tới gần cửa thành.

Hào quang tắt đi, một con thuyền ngọc lớn hiện ra trong tầm mắt mọi người.

Đứng trên mũi thuyền là một gã thanh niên mặc thanh bào đang đứng sừng sững ở đó, vừa thấy mọi người phía dưới thì trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó lập tức chắp tay, mỉm cười nói:

"Cốc huynh, Kim đại sư, các ngươi sao lại ở chỗ này? Chẳng lẽ các ngươi biết hôm nay Hàn mỗ trở lại Thiên Uyên thành hay sao?"

Phần lớn trưởng lão đang đứng ở dưới cổng thành, vừa nhận ra khuôn mặt của thanh niên này thì tất cả đều lập tức trợn mắt, há mồm.

------oOo------

Chương 2193: Đỗ Vũ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thanh niên này chính là Hàn Lập, tiêu phí non nửa năm đi liên tục không ngừng nghỉ, cuối cùng cũng đã chạy về đến Thiên Uyên thành.

Lúc này, trong khoang thuyền bằng ngọc lại xuất hiện thêm hai người, một nam một nữ bước ra. Đó chính là Ngân Nguyệt và Giải đạo nhân.

Ngân Nguyệt hướng ánh mắt về phía trên tường thành, nơi mọi người đang đứng, đảo qua một cái, trong mắt cũng hiện lên một tia kinh ngạc.

"Hóa ra là Hàn huynh đã trở lại, cái này thật sự là việc đáng mừng. Ta chờ ở đây là có một số việc khác, nhưng không biết Hàn đạo hữu hôm nay lại trở về. Nếu không nhất định sẽ đi cung nghênh đạo hữu từ xa rồi." Lão giả tóc bạc rốt cục cũng đã hết giật mình tỉnh táo lại, trong lòng không ngừng âm thầm kêu khổ, nhưng trên mặt lại tràn đầy vẻ tươi cười, hướng Hàn Lập ôm quyền nói.

Lão giả một bên miệng nói, một bên nhịn không được liền dụng thần niệm hướng Hàn Lập đảo qua, liền phát hiện ra rằng không thể nào nhìn ra được độ nông sâu của cảnh giới, chỉ cảm thấy hơi thở đối phương rõ ràng so với trước kia sâu thêm không lường được, trong lòng lại càng âm thầm run lên.

Tuy rằng hắn không biết kết quả của việc Hàn Lập đột phá vào Đại Thừa bình cảnh như thế nào, nhưng không hề nghi ngờ tu vi của Hàn Lập rõ ràng lại đại tăng.

Không riêng gì Cốc trưởng lão, các trưởng lão Hợp Thể kỳ khác ở đó, sau khi nhận ra Hàn Lập, cũng đều theo bản năng, đưa thần niệm dò xét tu vị.

Nhưng lấy cường độ thần niệm của bọn hắn, khi Hàn Lập không trực tiếp thả ra Đại Thừa kỳ linh áp, làm sao có thể nhìn thấy điều gì được.

Kết quả đám người liên can, dưới tình huống không thể biết được cảnh giới hiện tại của Hàn Lập, trên mặt thần sắc khác nhau, có chút miễn cưỡng mới thốt ra được một hai nụ cười.

Hàn Lập đã đem biểu hiện cổ quái của những người bên dưới thu hết vào mắt, trong lòng khẽ động, nhưng trên mặt hờ hững cười nói:

"Ha ha, thì ra mấy vị đạo hữu có chuyện khác quan trọng trong người. Có thể làm cho Cốc đạo hữu và mọi người đều phải đứng ở đây chờ đợi, xem ra khách quý tới Thiên Uyên thành lần này phải rất quan trong đây. Không biết có phải là một trong hai vị Mạc Giản Ly hoặc là Ngao Khiếu tiền bối?"

"Không phải như vậy, tin tức về hai vị đại nhân đã không có một thời gian rồi..." Vẻ mặt lão giả tóc bạc đã bớt đi vào phần tươi cười, có chút chần chừ chậm rãi nói.

Cho dù hắn có kinh nghiệm từng trải, giờ phút này cũng cảm thấy do dự, không biết có hay không nên đem việc thánh đảo sứ giả đến đây nói thẳng ra.

Cũng may việc này không cần lão giả tóc bạc tiếp tục đau đầu nữa!

Bởi vì đúng lúc này, chân trời ở một hướng khác chợt lóe lên linh quang, lại có một mảng ánh sáng năm màu cuồn cuộn kéo đến, nhìn có vẻ chậm chạp, nhưng thực tế tốc độ lại nhanh vô cùng, chỉ sau mấy cái chớp động đã bay tới không trung phía trên cổng thành.

Quang hà chợt tắt, lập tức có một cái thuyền toàn thân trắng noãn như ngọc xuất hiện phía bên cạnh chiếc thuyền ngọc của Hàn Lập, ước chừng lớn hơn đến bốn năm lần.

Hàn Lập thấy vậy hơi ngẩn ra, nhưng lập tức đưa ánh mắt hướng về phía chiếc thuyền to màu trắng đảo qua.

Chỉ thấy phía trên mũi tàu có rất đông người đang đứng, trong đó có ba người đứng ở phía trước nhất, vô luận khí thế hay là linh áp đều hơn vượt xa những người đằng sau.

Mà trong ba người này, bên trái là một đại hán tóc vàng, hai mắt xanh biếc sâu thẳm, khoảng ba, bốn mươi tuổi; ở giữa là một người áo trắng tung bay phấp phới, gương mặt tuấn mỹ, đúng là một gã thanh niên phong tư nhẹ nhàng; phía bên phải là một người đàn bà đi chân trần, làn da ngăm đen xấu xí.

Trên người ba người này cũng đều tỏa ra khí tức không nhỏ!

Mà Hàn Lập dùng thần niệm nhìn qua ba người trên một chút, liền lập tức tra xét ra hai bên một nam một nữ đều có tu vị Hợp Thể trung kỳ, thanh niên áo trắng ở giữa đã cơ tu vị Hợp Thể hậu kỳ, hơn nữa có vẻ bất cứ lúc nào cũng có thể đánh sâu vào bình cảnh Đại Thừa.

Thế nhưng ba người này không phải là thứ Hàn Lập để ý nhất. Ánh mắt Hàn lập sau khi đảo qua ba người bọn họ liền dừng ở một cái hoa văn hình chữ *"Thánh"* to lớn in phía trên chiếc thuyền to.

"Thánh đảo"

Hàn Lập trong nháy mắt liền nhận ra cái hoa văn này đại diện cho cái gì, hai mắt không khỏi nhíu lại, đồng thời trong lòng có giật mình.

Khó trách Thiên Uyên thành Trưởng lão hội có mặt ở đây hơn phân nửa, thì ra Thánh đảo đột nhiên phái sứ giả đích thân đến.

Vậy thì Thiên Uyên thành xảy ra chuyện gì mà lại làm cho thánh đảo phải phái ra sứ giả đến? Hơn nữa vừa rồi khi mình xuất hiện, trưởng lão Thiên Uyên thành bỗng nhiên đối với mình có chút lo lắng, cũng có chút khả nghi.

Chẳng lẽ chuyện để cho người của thánh đảo tới đây có liên quan tới mình?

Hàn Lập sau khi nhận ra thân phận của ba người đến từ thánh đảo, trong giây lát đã đoán được tới bảy, tám phần sự thật của việc này.

Nhưng hắn tuy rằng trong lòng có suy nghĩ, nhưng trên mặt không có chút khác thường nào, chỉ lẳng lặng nhìn về phía những người đó mà không nói gì.

Lão giả tóc bạc cùng Kim Việt thiền sư vừa thấy sứ giả của thánh đảo xuất hiện ngay lúc này, quay sang nhìn nhau, đều thấy trên khuôn mặt đối phương hiện lên một tia cười khổ.

Thật không ngờ, không cần bọn hắn phải dùng lời nói để che dấu hai bên cái vấn đề đã làm cho trưởng lão hội trong thời gian qua hết sức đau đầu kia, giờ đây bọn họ đã trực tiếp gặp mặt nhau.

Thế nhưng làm cho lão giả tóc bạc cũng có chút kinh hãi chính là, loại bỏ tên công tử áo trắng ở giữa ra, còn lại hai gã sứ giả đều có thần thông to lớn, cũng lừng lấy tiếng tăm trong đám sứ giả ở thánh đảo.

Mà tên thanh niên tuấn tú kia tuy rằng lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng lại là loại không thể biết được thực lực.

Điều này làm cho trong lòng lão giả càng thêm lo lắng!

"Cốc huynh, như vậy cũng tốt. Để cho tự mình Hàn đạo hữu cùng Thánh đảo sứ giả bàn chuyện đệ tử này, cho dù có phát sinh bất cứ thứ gì không thoải mái, cũng không thể trách móc chúng ta được." Lão giả tóc bạc đang định quyết chuyện gì đó, trong tai bỗng nhiên vang lên tiếng nói trầm thấp của một người đàn ông.

Người đàn ông mặc áo đen đằng sau đột nhiên truyền âm tới.

Lão giả tóc bạc nghe xong thần sắc khẽ thay đổi, dùng ánh mắt đầy toan tính nhìn liếc qua Hàn Lập một cái, kết quả vừa hay nhìn thấy đối phương đang cười như không cười nhìn lại hắn, lúc này trong lòng dấy lên chút kinh hoàng, không có truyền âm trả lời cái gì, chỉ là nhìn như lơ đãng rồi quay đầu đi.

Lúc này, Kim Việt thiền sư miệng niệm một tiếng a-di-đà phật, liền hướng phía ba gã tu sĩ Hợp Thể khẽ cúi chào, trầm giọng ân cần thăm hỏi:

"Người tới chính là ba vị sứ giả của thánh đảo, lão nạp Kim Việt có lễ."

"Thì ra là đại danh đỉnh đỉnh Kim Việt thiền sư, tại hạ Đỗ Vũ ra mắt đại sư." Thanh niên áo trắng đưa mắt đảo qua lão tăng ở phía sau, bỗng nhiên mở miệng cười nói.

Sắc mặt hai gã sứ giả khác ở hai bên không có chút nào thay đổi, rõ ràng là mọi chuyện đều theo người cầm đầu ở giữa.

"Đỗ vũ! Ngươi chính là đạo hữu gần đây mới xuất quan theo Thánh đảo, dự tính không lâu sẽ đột phá vào bình cảnh Đại Thừa kỳ?" Vừa nghe thanh niên áo trắng nói như vậy, lão giả tóc bạc liền biến sắc, thiếu chút nữa la lên thất thanh.

Kim Việt thiền sư đứng ở bên cạnh cũng biến sắc.

"Đạo huynh nhất định là Cốc đạo hữu. Tiểu đệ đích xác vừa mới theo thánh đảo xuất quan, dự định sau đó không lâu sẽ tiến vào Đại Thừa kỳ cảnh giới. Thế nhưng muốn đạt được ước nguyện mà Đỗ mỗ đã nói, sợ còn phải nhờ quý thành trợ giúp một phần" Thanh niên áo trắng nói với vẻ mặt khiêm tốn.

Lão giả họ Cốc được nghe lời ấy, khóe miệng không khỏi run rẩy một chút, đưa mắt liếc qua Hàn Lập một cái, trong đầu suy nghĩ xoay chuyển, rồi cuối cùng mới quyết định trả lời:

"Nếu là thánh đảo có lệnh, chỉ cần khả năng cho phép, bản thành tất nhiên sẽ dốc hết sức tương trợ. Có điều nơi này không phải là nơi nói chuyện, Đỗ huynh, Hùng đạo hữu, Lý đạo hữu, còn có Hàn huynh, ta hãy vào trong thành rồi mới hảo hảo đàm đạo một phen đi."

"Hàn huynh? Chẳng lẽ vị đạo hữu này chính là..." Thanh niên áo trắng vừa nghe lão giả nói như vậy, thần sắc khẽ biến đổi, lập tức hướng Hàn Lập bên này nhìn lại, trong mắt lóe lên tinh quang.

Kỳ thật vừa rồi vị *"Đỗ Vũ "* này đã chú ý tới Hàn Lập, trên người cảm giác được một cỗ áp lực cực kỳ không thoải mái, hơn nữa thần niệm cũng nhìn không thấu được tu vị cảnh giới của Hàn Lập, trong thâm tâm đã sớm giật mình, phảng phất có vài phần kiêng kị.

Hiện giờ lại đột nhiên biết được thân phận thật của Hàn Lập, ngay cả hắn luôn tự cho mình tài giỏi, trong lòng cũng có một chút run sợ.

Tin đồn về Hàn Lập thì có đủ loại, sau khi hắn vừa xuất quan sau, liền nghe như sấm bên tai. Hơn nữa về sau, hắn đã biết một gã đệ tử của Hàn Lập có thể hỗ trợ ngăn cản một ít uy lực của Chân lôi kiếp, trong lòng tất nhiên sẽ càng thêm chú ý tới Hàn Lập, lại thêm mấy phen điều tra.

Hàn Lập trong khoảng thời gian ngắn từ Hóa Thần tu sĩ tiến giai đến Hợp Thể kỳ, lại từ Hợp Thể kỳ lấy tốc độ không tưởng tượng nổi tiến giai đến Hợp Thể hậu kỳ, cũng trong hơn một ngàn năm ngăn ngủi, hết lần này đến lần khác lấy yếu thắng mạnh.

Thậm chí cuối cùng còn có nghe đồn, vị Nhân tộc tu sĩ này mới tiến giai Hợp Thể hậu kỳ, chẳng những ở trong ma kiếp giết chết Ma tộc tôn giả với số lượng kinh người, dường như sau đó còn từ chỗ sâu tít trong Ma giới bình yên trở về.

Nếu tất cả đó đều là sự thật thì vị *" Hàn đạo hữu "* này thật sự là đáng sợ.

Đỗ vũ cho dù luôn luôn tự nhận chính mình thiên tư tuyệt không thua kém những vị tuyệt đại thiên tài tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử Nhân tộc, nhưng so sánh với chiến tích khủng bố như vậy của Hàn Lập, lại biết mình không có khả năng làm được.

Thế nhưng vị *" Hàn Lập "* này không phải nghe đồn đã sớm rời Thiên Uyên thành, bế quan chuẩn bị đột phá vào bình cảnh Đại

Thừa kỳ, như thế nào lại xuất hiện ở chỗ này.

Mà ý đồ của hắn lúc đến đây, vốn là vì đệ tử của đối phương mà đến. Chẳng lẽ hắn đã có được tin tức gì!

Nếu thật sự là như thế, phiền toái có thể to lắm, việc này chỉ sợ không thể thuận lợi như mong muốn!

Đỗ Vũ một bên âm thầm giật mình không thôi, một bên trong lòng không khỏi nổi lên chút kiêng kị, nhưng trên mặt lại hết sức khách khí, chắp tay hướng phía Hàn Lập nói:

"Thì ra thật sự là Hàn huynh! Đại danh của đạo hữu, Đỗ mỗ đã nghe từ lâu. Nếu Hàn huynh cũng ở trong này, thế thì ta cũng muốn cùng huynh trao đổi một chuyện."

"Trao đổi? Xem ra Cốc huynh vừa rồi đúng là có chuyện gì đó muốn cùng tại hạ trao đổi. Nếu như vậy, ta cũng vào tham gia náo nhiệt vậy." Hàn Lập hai mắt híp lại, trong miệng hờ hững trả lời hai câu.

"Khụ, cái này là tất nhiên rồi. Ta cùng nhau vào thành đi." Kim Việt thiền sư ho nhẹ một tiếng, thần sắc có chút khác thường nói.

Trong đại sảnh của một tòa tháp bằng đá khổng lồ, lão giả tóc bạc đưa đám người Hàn Lập cùng thanh niên áo trắng vào trong sảnh, chia ra ngồi xuống.

Lão giả phân phó một tiếng, một đội thị nữ lập tức dâng đến một chén linh trà cùng một ít linh quả linh tửu, đặt xuống chiếc bàn trước mặt mọi người.

"Cốc huynh, rốt cuộc trong thành đã xảy ra chuyện gì mà lại làm thánh đảo cử ba người Đỗ đạo hữu tự mình đến đây vậy? Hiện tại cũng nên nói cho Hàn mỗ biết một phần chứ. Chẳng lẽ việc này đúng là có quan hệ với tại hạ?" Hàn Lập khẽ nhấp một ngụm linh trà, ung dung đem chén trà đặt xuống bàn, hướng Cốc trưởng lão mở miệng hỏi thẳng.

------oOo------

Chương 2194: Trở mặt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lấy thực lực hiện tại của Hàn Lập hắn mà nói, tự hỏi ở Nhân tộc cơ hồ không có phiền não nào là giải quyết được, cho nên mới hời hợt hỏi như vậy, bộ dáng một chút để ý tới cũng không có.

"Hàn huynh, nếu ngươi đã trở lại đây rồi, Cốc mỗ tự nhiên sẽ đem tất cả nói rõ ràng. Đỗ đạo hữu, nếu Hàn đạo hữu đã trở lại thành, lão phu liền đem nội tình nói ra một chút, đạo hữu có ý kiến gì thì cứ nói. Dù sao, việc này cũng dính dáng tới đám đệ tử của Hàn đạo hữu."

Bạch phát lão giả ho nhẹ một tiếng, phân biệt hướng Hàn Lập cùng bạch y nam tử nghiêm mặt, nói.

"Đệ tử của ta?"

"Đương nhiên, không thành vấn đề!"

Hàn Lập nghe vậy liền ngẩn ra.

Tâm niệm Đỗ Vũ nhanh chóng chuyển động, miệng lại nhanh chóng đáp ứng một tiếng.

"Không sai, việc này đích xác liên luỵ tới môn hạ của Hàn đạo hữu. Hàn huynh, trong đám đệ tử của ngươi, nghe đồn có một người sở hữu Ẩn Lôi linh căn?"

Bạch pháp lão giả không chút do dự, hướng Hàn Lập thản nhiên hỏi một câu.

"Các ngươi nói tới Hải Nguyệt Thiên? Không sai, hắn đích thực là Ẩn Lôi căn tu sĩ. Bất quá, việc này ta chưa từng tiết lộ ra, chư vị đạo hữu làm sao mà biết được?"

Thần sắc Hàn Lập thoáng động, hỏi ngược lại một câu.

"Điều này. Hình như là vị đệ tử này của Hàn huynh trong một lần hội họp, do quá chén mà để lộ."

Kim Việt thiền sư một bên không chờ lão giả nói gì liền ho nhẹ một tiếng, cướp lời, nói.

"Thì ra thế! Vị đệ tử này của ta tính tình hào sảng (NV: thô chi đại diệp quán), chuyện như vậy có lẽ sẽ phát sinh, chuyện này không có gì là kỳ quái. Cốc huynh, ngươi nói tiếp đi."

Hàn Lập thở dài một hơi, thần sắc có chút bất đắc dĩ, nói.

Bạch phát lão giả nghe vậy liền cười khan một tiếng, sau đó liền chấn chỉnh tinh thần rồi tiếp tục nói:

"Sự kỳ dị của Ẩn Lôi linh căn tu sĩ, ta nghĩ Hàn đạo hữu hẳn là so với đám chúng ta càng thêm rõ ràng. Mà việc này đã tới tai mấy vị trưởng lão Thánh đảo, sở dĩ Thánh đảo đã hướng bổn thành phát ra ý tứ, muốn mời đệ tử của Hàn huynh đến Thánh đảo một chuyến, muốn mượn sức vị Ẩn Lôi căn tu sĩ này một hai. Chuyện cụ thể ra sao, lão phu đã nói rõ ràng rồi. Đạo hữu muốn nghe giải thích thêm thì hướng Đỗ đạo hữu đi."

Bạch phát lão giả cư nhiên đem một nửa câu chuyện nói ra, một nửa lại đưa đẩy về phía bạch y nam tử.

Ngân Quang tiên tử đợi khi mấy vị trưởng lão Thiên Uyên thành nói xong, trong lòng không khỏi thầm hô to một tiếng:

"Diệu kế!"

Nếu hết thảy mọi chuyện đều do bạch phát lão giả nói ra, ngay cả những sứ giả Thánh đảo đương tràng cũng khó mà nói cái gì, nhưng sau đó sợ rằng trong lòng sẽ không thoải mái. Mà bây giờ, sau khi đẩy nửa sau câu chuyện về phía Đỗ Vũ, ngay cả mọi chuyện sau cùng biến thành cái dạng gì thì Thánh đảo cũng khó tìm Trưởng lão hội Thiên Uyên thành gây khó dễ.

Đỗ Vũ nghe thế, ánh mắt chợt loé lên, tựa hồ chỉ trong nháy mắt liền hiểu rõ ý đồ của Cốc trưởng lão, lúc này liền gật gật đầu, nói:

"Nếu Cốc huynh đã nói như thế, chuyện còn lại cứ để tại hại nói rõ ràng. Hàn huynh, danh đệ tử Ẩn Lôi linh căn này của đạo hữu đối với bổn tộc lúc này mà nói thì thật đúng là trọng yếu dị thường. Nhân Yêu nhị tộc hiện tại trừ Mạc Giản Ly cùng Ngao Khiếu nhị vị tiền bối ra thì không có tồn tại Đại Thừa thứ ba nào. Mà hết lần này tới lần khác, thọ nguyên của hai vị tiền bối đã sắp hao tận, hai tộc căn bản không thể nương tựa vào hai vi tiền bối bao nhiêu năm nữa."

Nói tới đây, Đỗ Vũ lại thoáng dừng lại, chỉnh đốn chút ngôn từ. Mà số tu sỹ đương tràng nghe vậy, thần sắc cũng không khỏi có chút nghiêm nghị hẳn lên.

"Mà một khi không có Đại Thừa kỳ toạ trấn, Nhân Yêu nhị tộc tại Linh giới khó bảo toàn địa vị. Cho nên, Thánh đảo một thời gian trước, trừ những người đang tập trung khôi phục nguyên khí trong Ma kiếp tạo thành thì số còn lại lại cật lực muốn tạo ra một vị Đại Thừa kỳ khác cho hai tộc. Vô luận là Nhân tộc hay Yêu tộc, chỉ cần xuất hiện thêm một tồn tại Đại Thừa nữa mà nói, ngay cả hai tộc khi không thể ngang hàng đàm luận với các tộc khác nhưng an nguy của hai tộc mấy vạn năm sau dĩ nhiên được đảm bảo. Như vậy, chư vị trưởng lão Thánh đảo nhất phiên thương nghị, chuẩn bị đồng thời tập trung tư nguyên cho mấy vị đạt tới Hợp Thể hậu kỳ đại thành cảnh giới trong hai tộc để đánh sâu vào cảnh giới Đại Thừa kỳ. Cho nên, đối với sự tình của đệ tử Hàn đạo hữu cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Đỗ mỗ hy vọng Hàn đạo hữu có thể lấy đại cục làm trọng, có thể đưa tên đệ tử này lên Thánh đảo chúng ta một lần."

Đỗ Vũ hiển nhiên rõ ràng, chướng ngại duy nhất của chuyến này dĩ nhiên đã quy lên người Hàn Lập. Cho nên, trong lời nói một chút liên quan tới đám trưởng lão Thiên Uyên thành cũng không có, một mực toàn tâm toàn ý thuyết phục Hàn Lập.

"Nói như vậy, Thánh đảo phái ra ba người Đỗ đạo hữu đến chủ yếu là một tiểu đồ của Hàn mỗ rồi."

Khuôn mặt Hàn Lập âm trầm xuống, thanh âm có chút trong trẻo nhưng sự lạnh lùng lại không thiếu, hỏi một câu.

Bất luận kẻ nào nghe được lời này, trong lòng không khỏi gấp gáp một chút!

"Tại hạ có thể đảm bảo, đệ tử của đạo hữu tới Thánh đảo sẽ tuyệt không thương hại tới tính mạng. Hơn nữa, sau khi sự tình hoàn thành, Thánh đảo chúng ta sẽ tuyệt không tiếc bồi thường cho hắn."

Đỗ Vũ trong lòng thoáng run một chút, nhưng nét mặt lại không chút nào tỏ ý nhượng bộ, chậm rãi nói.

"Có thể bảo đảm tiểu mệnh? Tên đệ tử này theo ta chưa được bao lâu, tu vi tính ra cũng không cao. Như cần Ẩn Lôi căn của hắn giúp ai đó ngăn cản Chân lôi Đại Thừa chi kiếp, sợ rằng phải đề cao hẳn một cảnh giới, như vậy mới có thể thật sự có chút tác dụng. Mà loại kích thích cường hoành như vậy ta biết ít nhất có 6 - 7 loại. Nhưng mỗi một loại muốn thi triển thành công, điều kiện tiên quyết chính là phải tiêu hao tiềm lực cùng thọ nguyên. Mà một thoáng cái tăng lên cả một đại cảnh giới mà nói, chỉ sợ tên đệ tử này của ta may mắn không rớt mất cái tiểu mệnh thì ngay sau đó cũng vô phương hưởng dụng những ban thưởng của Thánh đảo rồi."

Hàn Lập âm trầm nói, lời nói dị thường lạnh lùng. Cho dù người nào nghe vậy cũng đều nghe ra ý tứ châm chọc bên trong.

"Đệ tử của Hàn đạo hữu đích xác có thể lưu lại một ít hậu hoạn. Nhưng việc này quan hệ đến hưng suy đại kế của hai tộc, an nguy của một người mà so với cả tộc quần, thực sự là bên trọng bên khinh, Hàn đạo hữu hẳn là có thể phân biệt rõ ràng, không cần chúng ta tiếp tục nói thêm cái gì."

Tên đại hán tóc vàng mắt xanh một bên Đỗ Vũ rốt cục kiềm chế không được, đột nhiên cướp lời, nói.

"Nặng nhẹ trong đó ta tất phân biệt rõ ràng. Nhưng ta tự vấn một chút, có hay không khi tên đệ tử này của ta xuất thủ, Thánh đảo

khẳng định sẽ tạo ra một vị Đại Thừa nào khác? Nếu ba vị có thể phát tâm ma huyết thệ mà nói, ta sẽ sẵn lòng giao môn hạ đệ tử này cùng các ngươi đi một chuyến. Nếu là không có nắm chắc được bao nhiêu phần, dựa vào cái gì mà ta lại giao sinh tử đệ tử ta ra? Chẳng lẽ các ngươi cảm thấy Hàn mỗ là kẻ thích đặt đâu ngồi đó?"

Hàn Lập không chút khách khí, lạnh lùng nói.

Vừa dứt lời, sắc mặt Đỗ Vũ cùng đám Thánh đảo sứ giả thoáng khó nhìn hẳn lên. Mà đám Cốc trưởng lão lại nhìn nhau liếc mắt một cái, cũng không thể nói nổi một lời nào.

Xem ra, đám trưởng lão Thiên Uyên thành này không muốn nhúng tay vào chuyện này, một bộ bo bo giữ vững quyết định của mình.

"Hàn huynh, Đỗ mỗ cho rằng chỉ tranh thủ được một tia cơ hội cho hai tộc xuất hiện một Đại Thừa kỳ nào khác, đó cũng coi như là hy sinh có ý nghĩa. Hàn đạo hữu không phải là coi nhẹ ý tứ của Thánh đảo cùng an nguy của cả tộc quần chúng ta đó chứ? Nếu đạo hữu đã nói vậy, ba người chúng ta sẽ không có cách nào hướng Trưởng lão hội cấp một cái công đạo được."

Vị sửu phu nhân (Sửu = xấu xí) kia nhếch miệng lên nói, vô hình trung để lộ ra một tia áp bức.

"Như thế nào? Chư vị định ý uy hiếp ta sao? Ba vị trái một tiếng ý tứ Thánh đảo, phải một tiếng là an nguy cả tộc dàn không dứt. Bất quá, ba vị vị tất có thể đại diện ý tứ của cả hai tộc? Hàn mỗ mặc dù tu luyện tính ra không dài nhưng chỉ bằng vào một chút phù ngôn phiếm ngữ này mà khiến Hàn mỗ giao đệ tử ra sao? Đây là chuyện tuyệt đối không có khả năng. Nếu không, ta sẽ mang cái danh hiệu một vị sư phụ mà ngay cả đám đệ tử cũng không thể che chở được!"

Hàn Lập hai mắt vừa đảo, khẩu khí lành lạnh, nói.

Sửu phu nhân sắc mặt đại biến, có chút thẹn quá hoá giận muốn mở miệng tiếp tục nói nữa nhưng Hàn Lập lại khoát tay chặn lại, trực tiếp cắt lời, lạnh lùng nói:

"Hàn mỗ hiện có thể hướng ba vị nói rõ ràng, trừ phi Thánh đảo có mười thành nắm chắc, chỉ cần môn hạ ta hy sinh liền giúp một tồn tại Đại Thừa khác xuất hiện, nếu không ta không thể giao môn hạ theo các ngươi."

"Mười thành nắm chắc? Hàn đạo hữu coi chuyện đánh sâu vào Đại Thừa là cái gì rồi? Đại Thừa tu sĩ nếu như dễ dàng xuất hiện như vậy Thánh đảo cũng không cần chuẩn bị nhiều năm mới bắt đầu tập trung tư nguyên cho vài vị đánh sâu vào cảnh giới như vậy. Hàn huynh, đây là ngươi chủ tâm làm khó dễ rồi!"

Sắc mặt Đỗ Vũ sớm trở nên cực kỳ *"đen"* rồi, khẩu khí vừa dứt cũng có chút bất thiện.

"Các ngươi muốn đệ tử Hàn mỗ bỏ sức không công, như thế nào liền nói là ta làm khó dễ rồi? Ta thấy, Đỗ đạo hữu pháp lực không kém, xem ra cũng là một trong những nhân tuyển đánh sâu vào chướng ngại tu vi."

Hàn Lập thần sắc không đổi mà ngược lại còn cười lạnh một tiếng, hướng bạch y nam tử hỏi lại một câu.

"Không sai, Đỗ mỗ được một vài trưởng lão trên đảo ứng tuyển, đích xác là một trong những người ứng cử đánh sâu vào Đại Thừa cảnh giới. Chẳng lẽ Hàn đạo hữu thấy Đỗ mỗ không xứng sao?"

Trong mắt Đỗ Vũ hiện lên một tia lãnh ý, âm trầm nói.

"Xứng hay không xứng không phải ta định đoạt. Nhưng nếu Đỗ đạo hữu đã chí công vô tư như vậy, có phải hay không đối với việc Hàn mỗ đánh sâu vào chướng ngại sẽ nhất tâm giao ra toàn bộ số bảo vật cùng đan dược, như vậy tại hạ sẽ nắm chắc 1 - 2 phần. Nếu đạo hữu thật có thể làm được việc này, Hàn mỗ cũng không có ý kiến gì khác."

Hàn Lập mặt không đổi, nói.

"Cái này. Sợ rằng tại hạ không cách nào đáp ứng được Hàn đạo hữu rồi. Đan dược cùng bảo vật Đỗ mỗ chuẩn bị đánh sâu vào cảnh giới Đại Thừa đều là vật do Thánh đảo cung cấp, tại hạ không có quyền làm như vậy."

Đỗ Vũ hiển nhiên ngoài ý liệu khi Hàn Lập nói như vậy, chỉ thoáng chút nghi hoặc liền tỏ ý xấu hổ, nói.

"Thật đáng tiếc, nếu Đỗ đạo hữu đã không làm được việc này thì cũng đừng mong Hàn mỗ hy sinh môn hạ đệ tử để thành toàn cho người khác! Ba vị nếu không còn chuyện gì nữa thì có thể quay trở về Thánh đảo hồi đáp rồi."

Khoé miệng Hàn Lập nổi lên một tia châm biếm, khoát khoát tay, nói.

Ba người Đỗ Vũ nghe vậy, sắc mặt càng trở nên khó coi thêm một phần.

"Cốc huynh, Kim Việt đại sư, các người cùng Hàn mỗ giao tình không cạn, vậy tới khuyên Hàn đạo hữu một chút đi. Lúc này đây mà ta không thể mang tên đệ tử của Hàn đạo hữu đi được chính là không cách nào phản hồi Thánh đảo được. Trong việc này quý thành sợ rằng cũng sẽ dính líu một hai."

Sắc mặt Đỗ Vũ biến ảo một chốc rồi bỗng nhiên quay đầu hướng đám bạch phát lão giả thâm ý sâu sắc, nói.

"Cái này. Việc này chúng ta xen vào không tốt lắm. Nếu không, Hàn đạo hữu cùng ba vị nhường nhau một chút đi, thế nào?"

Bạch phát lão giả trong lòng thầm mắng một tiếng, nhưng nét mặt lại tỏ ra chần chờ một chút liền cười khổ, nói.

------oOo------

Chương 2195: Lấy Lớn Hiếp Nhỏ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Cùng nhường nhịn nhau? Cốc đạo hữu, ngươi có ý gì đây?" Thanh niên mặc áo trắng nghe vậy liền tỏ vẻ kinh ngạc.

"Ta thấy hai đạo hữu cứ tranh chấp nhau không ngớt, hay là cả hai hãy theo tình huống mà thay đổi một chút đi. Đỗ đạo hữu có thể mang theo đệ tử của Hàn huynh đi thánh đảo nhưng Hàn huynh cũng đi cùng với các vị. Nếu lúc đó có điều gì không ổn thì Hàn huynh cũng kịp can thiệp. Với thanh danh của Hàn huynh, đừng nói là Thánh Đảo của các vị không cấp một phần mặt mũi chứ?" Ông lão tóc bạc trầm ngâm cân nhắc mọi chuyện thật kỹ lưỡng rồi mới nêu ý kiến.

"Tốt lắm, nếu đúng là Hàn đạo hữu lo lắng như vậy thì có thể theo ta đi Thánh Đảo một chuyến." Hai mắt của Đỗ Vũ chớp động rồi không lưỡng lự đồng ý.

"Không cần phải phiền toái như vậy. Một khi Cốc đạo hữu đã lên tiếng thì sao ta lại không nể mặt được! Như vậy đi, chỉ cần một trong ba người các ngươi có thể đỡ được một chiêu của ta mà vẫn bình yên vô sự, ta sẽ cho học trò của ta đi theo các ngươi. Nếu đỡ không được ư, ha ha..." Hàn Lập híp mắt cười lạnh.

"Cái gì? Đỡ một chiêu? Hàn đạo hữu, đến cả lời này ngươi cũng dám nói sao?" Từ lúc sinh ra Đỗ Vũ đã là con người sâu sắc kín kẽ, nhưng khi nghe được câu này sắc mặt hắn không khỏi trở nên xám nghét.

Ả đàn bà xấu xí cùng với tên to con tóc vàng nghe vậy cũng trở nên giận dữ.

"Sao thế, ba vị không tin lời ta, muốn ta lấy ma tâm ra thề thốt

sao?" Sắc mặt của Hàn Lập vẫn y nguyên như cũ.

"Không cần. Với thân phận của Hàn đạo hữu thì không thể chối bỏ rồi." Đỗ Vũ hừ lạnh lẽo, đợi cho cơn tức giận hơi nguôi đi, trong lòng hắn bắt đầu cân nhắc xem âm mưu của Hàn Lập ở đây là gì. Hắn không tin Hàn Lập làm điều này là muốn tìm cơ hội để xuống thang. Nhưng càng không thể tin cả ba người bọn mình không thể đỡ được một chiêu của đối phương.

Những tu sĩ Hợp Thể Kỳ của Thiên Uyên Thành nghe được lời này cũng không khỏi ngơ ngác nhìn nhau. Bọn họ đều biết Hàn Lập có thần thông rất kinh người, có thể xem như người mạnh nhất chỉ dưới Đại Thừa Kì. Nhưng nếu có ai nói ngay cả một chiêu mà đám người Đỗ Vũ cũng không đỡ được thì họ lại càng không dám tin.

Cuối cùng ông lão họ Cốc cùng với Kim Việt thiền sư nhìn nhau thật sâu sắc rồi ho nhẹ định nói gì đó. Nhưng đúng lúc này Ngân Quang tiên tử ngồi ở bên cạnh liền nhúc nhích đôi môi truyền âm tới.

Ông lão họ Cốc vừa nghe xong, sắc mặt khẽ đổi nhìn qua Ngân Nguyệt đang ngồi bên Hàn Lập rồi khẽ hô *"á"*. Sau đó liền nuốt lời nói mới vừa ra đến cổ lại.

Lúc này Đỗ Vũ vẫn đang dùng ánh mắt âm trầm nhìm chằm chằm Hàn Lập, sau đó hắn hít thật sâu, chậm chậm nói:

"Nếu Hàn đạo hữu muốn dùng tay chân để giải quyết việc này thì ta cũng chỉ có thể đón nhận thôi. Trong ba người chúng ta, cứ để Đỗ Vũ đứng ra đỡ chiêu của đạo hữu đi. Ta cũng muốn xem đạo hữu làm thế nào mà chỉ dùng một chiêu là có thể đánh bay ta đây."

Đỗ Vũ phát hiện ra các trưởng lão của thành Thiên Uyên luôn đứng ở thế trung lập, sẽ không trực tiếp nhúng tay vào chuyện của bọn họ. Sau khi cân nhắc thật kỹ lưỡng, cuối cùng hắn cũng có được quyết định.

Tuy hắn rất nghi ngờ tại sao Hàn Lập lại tự cao tự đại như vậy.

Nhưng cũng rất tin tưởng vào thực lực của chính mình.

Dựa vào việc mình đã tu luyện hoàn toàn Thánh công của Nho gia, lại thêm vài món bảo vật quý báu mang theo kia thì cho dù là tu sĩ Đại Thừa Kỳ cũng có thể đỡ được một hai chiêu, nói gì đến tu sĩ cùng giai cùng cấp với mình.

Tất nhiên là tên tu sĩ có mái tóc màu vàng với ả đàn bà xấu xí ngồi bên cạnh đều rất tin tưởng vào thực lực của Đỗ Vũ. Họ nghe thấy vậy cũng không tỏ ý tứ gì khác, mà chỉ dùng con mắt hung hắng nhìn Hàn Lập chằm chằm.

Bọn họ làm sứ giả của Thánh Đảo đã lâu, cho dù đi tới nơi nào, hay như bất kỳ kẻ nào có thần thông kinh người đi nữa thì vẫn cực kỳ cung kính bọn họ. Kể cả thỉnh thoảng gặp phải những tên có tính tình cổ quái, giỏi lắm cũng chỉ dám tỏ vẻ lạnh lùng thôi, tuyệt đối không phải dạng khinh người như Hàn Lập.

Hàn Lập thấy Đỗ Vũ đáp ứng điều kiện của mình, khóe miệng lập tức ngoác đến tấn mang tai rồi cười ha ha:

"Hay, Đỗ đạo hữu đúng là người rất sảng khoái! Vậy Hàn mỗ sẽ tới điện thi đấu chờ."

Vừa dứt lời Hàn Lập liền đứng dậy, chân khẽ bước, không gian phía trước khẽ dao động, tiếp đó toàn thân mình chìm mất hút vào trong đó. Căn phòng chỉ còn văng vẳng những tiếng cười to của hắn.

Đỗ Vũ thấy Hàn Lập có thể trực tiếp xé rách không giân mà đi, hơn nữa lại làm cứ như không có chuyện gì như vậy, khuôn mắt hắn không khỏi nhăn lại, đôi mắt liền hiện lên một tia ngưng trọng.

Hắn tự thấy nếu mình thi triển toàn bộ thần thông cũng có thể xé rách không gian, nhưng chỉ nhẹ nhàng bâng quơ như làm một việc cỏn con giống Hàn Lập thì tuyệt đối không thể.

Việc này làm cho lòng hắn cảnh giác nhiều hơn, có điều không phải là hắn không thể thừa nhận mà chỉ khẽ hừ một tiếng lạnh lẽo thôi.

Nhưng lúc này Giải Đạo Nhân cũng không nói lời nào, hắn đứng dậy, tay áo khẽ phất về phía Ngân Nguyệt và Chu Quả Nhi đang ngồi bên cạnh. Hai phiến hào quang màu bạc tuôn ra rồi bao bọc lấy hai người vào bên trong. Cả ba người đều biến mất sau một tiếng sét đinh tai, chỗ này chỉ còn lại vài vệt chớp điện lượn lờ.

Tất nhiên là đám người Giải Đạo Nhân cùng theo Hàn Lập đến điện thi đấu.

Đỗ Vũ thấy vậy liền rùng mình, bèn quay đầu hỏi ông lão tóc bạc một câu:

"Cốc đạo hữu, người vừa rồi là đạo hữu nào thế? Thần thông cũng không phải bình thường."

Lúc trước bọn họ đều bị Hàn Lập hấp dẫn. Hơn nữa Giải Đạo Nhân chính là một con rối, hắn đã cố ý thu bớt khí tức nên không mấy bắt mắt, làm cho người ta không chú ý đến hắn lắm.

"Vị đạo hữu vừa rồi có gương mặt xa lạ, đây là lần đầu tiên lão phu thấy được." Trưởng lão họ Cốc thấy tình hình như vậy trong lòng cũng rất khiếp sợ, hắn và Kim Việt thiền sư liếc nhìn lẫn nhau rồi lắc đầu trả lời.

"Mặc kệ hắn là người phương nào, chút nữa là chúng ta sẽ biết thôi. Hơn nữa cho dù thần thông của hắn có cao đến đâu nhưng chỉ có một mình Hàn đạo hữu ra tay. Cốc huynh, chúng ta đi thôi." Sắc mặt của Đỗ Vũ trầm ngâm một lúc mới khôi phục trở lại.

Tuy rằng ông lão tóc bạc cảm thấy rất khiếp sợ đối với hành động vừa rồi của Giải Đạo Nhân. Nhưng thà nhiều thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, cho nên khi nghe Đỗ Vũ nói vậy hắn liền gật đầu khen phải.

Cả bọn đều lần lượt thi triển pháp thuật xé rách hư không mà biến đi.

Tầm một chén trà sau, ở một quảng trường có diện tích mấy trăm trượng bên trong cung điện. Bao bọc xung quanh hơn nửa diện tích của nó là một tấm màn sáng vừa mới được mở ra.

Ở trong tấm màn, Hàn Lập và Đỗ Vũ đứng đối mặt nhau trên không trung.

Lúc này ánh mắt của Đỗ Vũ trở nên rất ngưng trọng.

Còn Hàn Lập vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt, hai tay chắp sau lưng trôi nổi giữa không trung.

"Đỗ mỗ muốn xác định rõ ràng thêm. Có đúng là chỉ cần đỡ được một chiêu của các hạ mà không hao tổn gì, lúc đó các hạ sẽ không ngăn cản ta đem đệ tử của ngươi đi?" Đỗ Vũ bỗng trầm giọng nói ra từng chữ.

"Không sai. Chỉ cần đỡ được một chiêu của Hàn mỗ mà không việc gì, cho dù các hạ có muốn đưa học trò của ta đến Thánh Đảo thì ta cũng không phiền lòng. Nhưng nếu ngay cả một chiêu của ta cũng không đỡ được, lúc đó ba vị tới đây sao thì cứ trở về như vậy đi." Hàn Lập cười khuẩy rồi lạnh nhạt trả lời.

"Vậy đạo hữu ra tay đi." Đỗ Vũ vẫn giữ vẻ mặt âm trầm thốt lên.

Hàn Lập nghe vậy, gương mặt vẫn cười cợt. Sau khi hắn quát khẽ một tiếng *"tốt"*, cả người vẫn đứng im nhưng sau lưng bỗng tỏa ra ánh sáng vàng chói mắt. Tiếp đó là một cái pháp tướng ba đầu sáu tay rực rỡ xuất hiện.

"Lớn". Hàn Lập quát khẽ.

"Phốc véo", một cơn lốc phóng vọt lên từ trên thân của pháp tướng.

Mà sáu cánh tay vàng rực của pháp tướng cũng chắp lại niệm thần chú. Trên người nó vang lên những tiếng sấm, từng tia sét màu vàng lượn lờ khắp toàn thân, đồng thời cơ thể của nó cũng mau chóng lớn lên.

Mới chớp mắt nó đã hóa thành một quái vật cao đến bảy tám mươi trượng.

Những con mắt trên ba cái đầu đồng loạt trợn ngược, một bàn tay to như cả gian phòng của nó chậm chạp quạt về hư không trước mặt. Nhìn bàn tay không lồ chậm chạp lạ thường, thế nhưng khí tức khủng bố mà nó tỏa ra làm cho không gian phía trước trở nên nát vụn.

Đỗ Vũ vẫn lẳng lặng đứng ở phía trước. Khi thần niệm của hắn chạm phải làn khí tức khủng khiếp này sắc mắt mặt liền trở nên méo mó. Hắn không nói hai lời, một tay đưa lên vỗ nhẹ ra sau gáy, há miệng phun ra một vật được bao phủ trong làn hào quang màu trắng. Hóa ra đây là quyển sách bằng ngọc lớn cỡ một tấc.

Mà tay khác lại run lên thả làn sương mù màu trắng cuồn cuộn. Một lúc sau, làn sương liền hóa thành một cái nghiên mực trắng noãn như ngọc.

Bên trong nó còn có hào quang màu bạc sền sệt, thật giống như một loại chất lỏng không biết tên tô điểm thêm cho cái nghiên vậy.

Hai vật này vừa được thả ra đã bay lượn lờ quanh đầu của người thanh niên áo trắng. Một cái tỏa ra hào quang năm màu, cái còn lại thì phun ra vô số ký hiều màu bạc lờ mờ.

Cả hai vật này, một cái nhất định không phải loại Thông Thiên Linh Bảo tầm thường, mà cái kia chính là một mảnh vỡ của Huyền Thiên Chi Bảo vô cùng quý hiếm.

Hàn Lập đứng phía xa thấy hai kiện đồ vật liền tỏ vẻ ngạc nhiên, sau đó lại khẽ hừ lạnh.

Chỉ khác là bàn tay khổng lồ màu vàng khẽ run lên, trên từng tấc da thịt hiện ra từng đốm linh văn màu bạc. Tiếp đó trên bề mặt ngoài của nó liền biến hóa thành hơn mười cái pháp trận bằng linh văn có lớn có nhỏ.

Ngay sau đó bàn tay phát ra những âm thanh vù vù, năm ngón tay đồng thời hóa lớn, từng vệt hào quang lượn lờ, sau cùng nó lại chuyển thành màu tím vàng.

Trong nháy mắt, một cỗ linh áp mạnh mẽ hơn so với trước đó đến ba bốn lần theo lòng bàn tay truyền ra rồi hùng hổ áp về phía dưới.

Lúc này, Đỗ Vũ đang muốn điều khiển hai bảo vật đang lơ lửng trên đỉnh đầu. Nhưng khi thần niệm vừa cảm ứng được cỗ linh áp đang bức đến, thân hình hắn run lên, hai chân không tự chủ được mà lảo đảo bước lùi về phía sau, sắc mặt tái nhợt, cặp mắt ánh lên nỗi sợ hãi cực kì.

Cho dù hắn có tu vi Hợp Thể Hậu Kỳ Đại Thành, nhưng cỗ linh áp này khiến hắn có cảm giác quỷ quái là chỉ cần vừa mới giao đấu đã bị cỗ áp lực ép cho nổ tung.

"Không, đây không phải là thần thông của tu sĩ Hợp Thể Hậu Kỳ. Là Đại Thừa! Chỉ có tu sĩ Đại Thừa mới có thể có thần thông đáng sợ như vậy." Dường như đúng lúc này gã thanh niên áo trắng mới kinh hãi hiểu được. Hắn hoảng sợ kêu to, có điều dưới sự áp chế của linh áp mà Hàn Lập tỏa ra thì chỉ thấy cái miệng hắn nhúc nhích nhưng không hề nghe được âm thanh nào.

------oOo------

Chương 2196: Bại trong một chiêu

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Liều mạng! Hạo Nhiên Thánh Tượng."

Mặc dù trong nội tâm sợ hãi tới cực điểm, nhưng thấy bàn tay lớn màu vàng trên không trung không kia không hề có ý định nương tay thì Đỗ Vũ cũng chỉ có thể hét lên một tiếng.

Hai tay bắt pháp quyết, ngay lập tức trên đỉnh đầu hắn khai mở, một Nguyên Anh màu trắng cao nửa xích đi ra.

Nguyên Anh này có gương mặt của Đỗ Vũ. Vừa mới hiện ra, mang trên mặt vẻ lo lắng, nguyên anh há miệng phun ra một ngụm máu có ánh vàng rực rỡ. Máu vừa bị phun ra thì gương mặt tuấn tú trẻ tuổi của Đỗ Vũ ở phía dưới lập tức bị khô quắt lại ba phần, già đi cả chục tuổi so với lúc trước, mà ánh mắt cũng trở nên đờ đẫn.

Lúc này, đầu vai của Nguyên anh Đỗ Vũ lay động, vầng sáng màu trắng bên ngoài thân đại phóng, biến thành một bạch sắc nhân ảnh mờ hồ cao sừng sững trên không trung.

Thân ảnh khổng lồ này giống hệt với Chân thân, nhưng khuôn mặt mơ hồ, chỉ có thể thấy dưới hàm có ba sợi râu dài, thân mặc một bộ nho bào màu trắng, đầu đội mũ nho sinh, tất cả đều là hư ảnh nhưng lại tản mát ra một cỗ Thuần Dương chi khí khó diễn tả.

Hư ảnh nho sinh này lẳng lặng đứng trong hư không, không hề nhúc nhích, giống như tử vật.

"Phốc" một tiếng, Đỗ Vũ ở phía dưới đột nhiên điểm vào hư không một cái.

Đoàn máu huyết màu vàng kia nổ tung lên, sau đó hóa thành một kim sắc phù văn, lóe lên một cái rồi chui vào bên trong thân ảnh nho sinh cao lớn.

Một màn quỷ dị lập tức xuất hiện.

Trên bề mặt nho sinh lập tức lưu chuyển từng đạo tinh quang, cuối cùng huyễn hóa ra một gương mặt nho sinh có hai mắt đang nhắm nghiền, thần sắc vô cùng uy áp.

Linh áp khủng bố trong không trung nhộn nhạo một hồi.

Bàn tay Tử Kim khổng lồ lúc này đã tới cách nho ảnh chừng bảy, tám trượng, năm ngón tay chụp xuống.

Dưới áp lực khủng bố đang phủ xuống, thân ảnh nho sinh run lên một chút, trở nên hư ảo hơn một chút nhưng cũng không bị tán đi.

Mà sau đó, hai mắt đang nhắm nghiền của Nho gia Thánh tượng chợt mở ra, chỉ thấy một đôi đồng tử trong suốt, lấp lánh, sau một tiếng *"hừ"* nhẹ, tay áo phất lên, hướng không trung trước người đánh một chưởng.

Ngay tức khắc, từ trong tay áo có một cỗ sương mù màu trắng cuồn cuộn đi ra, đón gió ngưng tụ lại, biến thành một bàn tay lớn màu trắng, lập tức cùng bàn tay Tử Kim hung hăng đụng chạm một chỗ.

Nho tượng lại tiếp tục thò ra bàn tay còn lại, Thiên Địa nguyên khí lập tức quay cuồng, bỗng nhiên một đoàn bạch quang chói mắt xuất hiện, sau đó trong lòng bàn tay lập tức xuất hiện một cây bút lông ngũ sắc.

"Oanh", một âm thanh kinh thiên động địa vang lên.

Bàn tay màu trắng và bàn tay Tử kim va chạm tại một chỗ khiến cho không gian xung quanh kịch liệt chấn động, thậm chí toàn bộ màn sáng cũng run rẩy.

Bàn tay Tử kim cũng không hề có ý dừng lại, lấy một uy năng không thể nào ngăn cản, lập tức đẩy lùi bàn tay màu trắng kia rồi lại tiếp tục chụp xuống.

Nhưng chỉ cần một chút thời gian ngăn cản ngắn ngủi này, hai pháp bảo đang quay tròn trên đỉnh đầu Đỗ Vũ *"vèo"* một tiếng, lập tức bay ra phía trước người hắn, lại tiếp tục quay tít một vòng, trên thân tỏa ra hào quang mờ mịt.

Cánh tay của Thánh tượng khẽ động, ngũ sắc tuyệt bút run lên, điểm vào nghiên mực một cái, trên ngọn bút lập tức dính một thứ nước lỏng không rõ tên, sau khi ngòi bút co lại một chút thì lập tức điểm tới ngọc sách đã mở ra.

Sau một hồi âm thanh phạn âm khác thường vang lên, trên Ngọc sách, một vầng sáng ngũ sắc đại phóng, một đám phù văn màu bạc lớn từ đó tuôn ra, bay lên trên bầu trời, sau đó hội tụ thành một chữ *"Nho"* lớn màu bạc lập lòe.

Bàn tay Tử kim lại lóe lên lần nữa, năm ngón tay chụm lại, bắt lấy chữ *"Nho"* cực lớn đó.

Từ chữ *"Nho"* khổng lồ phát ra một hồi âm thanh ông ông, toàn bộ Thiên Địa nguyên khí bên trong màn sáng lập tức điên cuồng hướng về phía chữ *"Nho"* cực lớn đó tụ lại.

Hai màu quang hà vàng bạc trên không trung xuất hiện, bàn tay Tử kim khổng lồ lập tức bị cản lại, không thể tiếp tục ép xuống nữa.

"Có ý tứ! Nhưng bằng với thần thông này mà nghĩ có thể tiếp được kích này của ta sao, chưa đủ đâu." Hàn Lập thấy một màn này thì không khỏi cười một tiếng.

Dứt lời, một ngón tay của hắn nhẹ nhàng điểm về phía xa một điểm.

Một đạo pháp quyết gần như trong suốt bắn ra, năm ngón tay Tử kim run lên, linh văn màu bạc ngưng tụ lại trên đầu ngón tay, sau đó trên các ngón tay lập tức xuất hiện vân trận huyền ảo, từ đó bộc phát kim quang chói mắt.

Năm quang cầu chói mắt màu vàng vừa hiện ra lập tức điên cuồng lớn lên, chỉ sau mấy hơi thở đã có đường kính hơn một trượng, sau đó cùng hợp lại thành một thể.

Kim quang chói lòa, một vòng xoáy khổng lồ màu vàng lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay Tử kim, tự động xoay tròn.

Trong một tiếng nổ vang, áp lực khổng lồ gấp bội ban đầu lập tức ầm ầm hạ xuống.

Chữ *"Nho"* màu bạc mặc dù huyền diệu vạn phần, thậm chí còn được hấp thu Thiên Địa nguyên khí, nhưng dưới một kích này cũng không thể nào chống đỡ nổi.

Chỉ nghe một tiếng *"phanh"*, sau đó chữ *"Nho"* bị vỡ thành từng mảnh, tán loạn trong không trung.

Với thế không gì có thể ngăn cản, bàn tay lập tức hung hăng đánh xuống Thánh tượng.

Hư không vặn vẹo một hồi, Nho tượng màu trắng lúc này sau một hồi vặn vẹo cũng lập tức vỡ tan.

Một tiếng hét thảm thiết vang lên!

Tiểu nhân nguyên anh được bao bọc trong một đoàn bạch quang màu trắng hướng phía dưới bắn đi, sau một cái chớp mắt liền lập tức chui vào lại bên trong thân thể Đỗ Vũ.

Thân thể bất động của Đỗ Vũ trong nháy mắt khôi phục lại linh tính.

Nhưng vừa mới tỉnh táo trở lại, hắn lập tức há miệng phun ra mấy ngụm máu, khí tức trên người trở nên vô cùng suy yếu.

Hiển nhiên là vừa rồi khi Nho tượng bị diệt thì Nguyên anh của hắn cũng thụ thương không nhẹ!

Bàn tay Tử kim vẫn tiếp tục hạ xuống, năm ngón tay như muốn tóm gọn lấy thân thể của Đỗ Vũ.

Ngay lập tức, Đỗ Vũ chỉ cảm thấy hư không bốn phía bị xiết chặt lại, một ngón tay cũng không thể động, khuôn mặt hắn xám như tro, một tia huyết sắc cũng không có.

Đúng lúc này, bàn tay Tử kim vốn đang hạ xuống lại ngưng lại giữa không trung, không tiếp tục đi tới nữa.

Vòng xoáy màu vàng đã tiêu tán nhưng lòng bàn tay vẫn không ngừng tỏa ra uy áp, đem Đỗ Vũ giam cầm tại chỗ.

Đến lúc này, thắng bại hiển nhiên quá rõ ràng rồi.

Ở bên ngoài màn sáng, vì có màn sáng bảo hộ ngăn cản nên đám người Cốc trưởng lão không thể cảm ứng được một chiêu vừa rồi của Hàn Lập chứa bao nhiêu uy năng, nhưng thấy Đỗ Vũ gọi ra cả Thánh tượng và đám chí bảo cũng không thể tiếp nhận được một chiêu có phần hời hợt của Hàn Lập, dường như thực lực hai bên là một trời một vực thì ai nấy đều cảm thấy hoảng sợ.

"Đại Thừa kỳ!"

Lúc này, đám trưởng lão của Thiên Uyên thành vô cùng khiếp sợ, trong lòng đều xuất hiện cái ý niệm này.

Mà gã đại hán tóc vàng cùng phụ nhân xấu xí chứng kiến một màn này ở bên ngoài màn sáng cũng cứng họng, đầu óc trở nên trống rỗng hoàn toàn.

Cả hai biết rõ được thực lực chân chính của Đỗ Vũ cho nên khó lòng có thể tin tưởng kết quả trước mắt được. Về phần đám người Giải đạo nhân và Ngân Nguyệt thì thần sắc vẫn như thường.

Với thần thông của Hàn Lập sau khi tiến giai Đại Thừa kỳ, nếu một kích cũng không đánh được một tên Hợp Thể tu sĩ thì mới là điều không bình thường.

Lúc này, trong màn sáng, ánh mắt Hàn Lập khẽ chuyển động, cũng không nhìn Đỗ Vũ đang bị giam cầm nữa mà lập tức chuyển sự chú ý sang hai bảo vật bên cạnh hắn.

Ngọc sách cùng nghiên mực, bởi vì mất đi sự thao túng của chủ nhân mà giờ phút này quang mang tỏa ra vô cùng ảm đạm, vẫn không ngừng xoay quanh thân hình của Đỗ Vũ, dường như chúng cũng có linh tính.

Hàn Lập cũng không nói lời nào, một tay phất lên hướng tới hai bảo vật đó.

Không có dị tượng gì xảy ra, nhưng một cỗ lực lượng vô hình cực lớn lập tức đánh lên hai pháp bảo.

"Phốc, phốc" hai tiếng, hai kiện bảo vật hóa thành hai luồng linh quang bắn tới, lập tức bị Hàn Lập thu vào trong tay.

Bàn tay nắm lại.

Hai bảo vật trong lòng bàn tay hào quang không ngừng co rút, vặn vẹo không dừng, dường như muốn tránh thoát khỏi sự trói buộc của bàn tay.

Hàn Lập thấy vậy thì không tức giận, ngược lại còn vui mừng. Hai tay hợp lại, lập tức đem hai bảo vật chà xát trong lòng bàn tay.

Tức khắc, hai bảo vật phát ra một âm thanh chói tai, sau đó quang mang lập tức bị tán đi, cuối cùng chịu nằm yên trong lòng bàn tay Hàn Lập.

"Không ngờ lại dám ra tay với ta, hai vật này cứ để lại chỗ của ta đi. Chừng nào ngươi có thể tiến giai vào Đại Thừa kỳ thì tới chỗ ta mà đòi." Hàn Lập hướng Đỗ Vũ ở đối diện nhàn nhạt nói một câu rồi ngông nghênh thu hai bảo vật vào trong tay áo, một bước phóng ra, thân hình lập tức biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, ở bên ngoài màn hào quang, không gian gần kề đám người Cốc trưởng lão đang đứng chấn động một chút, thân hình Hàn Lập lặng lẽ hiện ra.

"Hàn đạo hữu, ngươi hẳn là đã tiến giai lên Đại Thừa kỳ rồi." Lão giả tóc trắng gắt gao nhìn Hàn Lập, cuống quít hỏi một câu.

Những người xung quanh nghe thấy lời ấy thì hai mắt cũng nhìn về bên này không chớp.

"Ha ha, là Hàn mỗ may mắn thôi. Mấy tháng trước quả thực đã trùng kích bình cảnh thành công, tiến giai lên Đại thừa kỳ rồi." Hàn Lập mỉm cười trả lời không một chút hoang mang, sau đó khí tức Đại Thừa kỳ vốn được thu liễm lập tức bùng phát.

"Oanh" một tiếng!

Một cỗ linh áp dường như có thể nghiền nát hết thảy tràn ngập trong đại điện.

Một đám Hợp thể tu sĩ đang đứng trong đại điện lập tức cảm thấy trước mắt có một cỗ áp lực cực lớn đang xông thẳng tới, thân hình không thể đứng vững mà phải lui về sau mấy bước.

"Cái gì, Hàn huynh thật sự đã là Đại Thừa tu sĩ rồi? Không… cần phải… Phải nói là Hàn tiền bối mới đúng. Cốc mỗ khi trước có gì thất lễ, mong Hàn tiền bối rộng lòng bỏ qua, đừng nên trách phạt."

Lão giả tóc trắng mặc dù trước đó trong lòng đã thầm suy đoán, nhưng lúc này nghe Hàn Lập thừa nhận, lại tận mắt chứng kiến hắn thả ra khí tức khủng bố thì khuôn mặt thất sắc, thân hình vừa đứng vững đã lập tức cuống quít thi lễ nói, thanh âm còn có chút run rẩy.

Sau đó, Kim Việt thiền sư, còn có đám Ngân Quang tiên tử và chúng trưởng lão Thiên Uyên thành đều không còn ý hoài nghi nào nữa, thân thể sau khi đững vững thì lập tức nhao nhao vui mừng thi lễ.

Chỉ có đại hán tóc vàng và phụ nhân xấu xí, sau khi thân hình ổn định được thì thân thể cứng ngắc, trên mặt hiện lên vẻ mờ mịt, nhất thời không biết phải làm như thế nào cho đúng.

Nhưng khi bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Hàn Lập quét tới, cả hai lập tức giật mình tỉnh táo lại, đồng thời sợ hãi khom người vái chào, không còn một chút kiêu căng nào nữa.

------oOo------

Chương 2197: Đoàn Tụ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập thấy vậy bèn phẩy tay nói bâng quơ:

"Từ lúc tiến cấp đến giờ ta vẫn chưa nói cho mọi người trong tộc thì sao có thể trách cứ các vị được. Thôi, mọi người hãy đứng lên đi, đừng đa lễ nữa."

"Cám ơn tiền bối đã khoan dung!"

Đám người trưởng lão họ Cốc thấy vậy mới thở phào nhẹ nhóm, đồng loạt xin lỗi rồi nối tiếp nhau đứng dậy.

Tên nam tử tóc vàng với nữ tử xấu xí kia cũng đứng dậy theo mọi người, có điều trên mặt hai tên cắt cũng chẳng thấy giọt máu, có vẻ đang cực kì sợ hãi.

Hai người bọn chúng nào ngờ được là mình đã xúc phạm đến một tu sĩ vừa mới tiến cấp Đại Thừa, người là chỗ dựa cả vạn năm về sau của hai tộc Nhân và Yêu, nên có thể tưởng tượng được trong lòng bọn họ sợ thế nào

Lúc này, bàn tay màu tím vàng ở bên trong vòng hào quang đã lẳng lặng tan biến từ bao giờ. Dù chỉ bị áp lực giam cầm một chút nhưng Đỗ Vũ lại ngã bệt xuống, đến cả một lời cũng không đủ sức thốt ra được.

Hàn Lập đảo mắt nhìn thoáng qua rồi sai bảo với hai người tên tóc vàng:

"Các ngươi mang Đỗ đạo hữu đi đi. Rồi nhân tiện chuyển lời đến các vị trưởng lão trên Thánh Đảo là học trò của ta tu hành rất đỗi gian nan, không thể làm vật hi sinh cho người khác được. Sau này nếu trong tộc chúng ta có chuyện gì cần ta ra sức, lúc đó nhất định Hàn mỗ sẽ không từ chối đâu."

"Vâng, nhất định vãn bối sẽ chuyển lời của tiền bối. Vậy hai người vãn bối xin phép đi trước." Gã tóc vàng nuốt nước bọt đánh ực nào dám có ý kiến gì khác, vội vội vàng vàng khom người vâng lời.

Còn ả xấu xí đứng bên cạnh cũng một mực dạ thưa.

Hàn Lập chỉ gật đầu rồi phất tay.

Nhờ thế nên hai người này mới dám bay về bãi đã đỡ Đỗ Vũ dậy, tiếp đó liền xin lỗi mọi người rồi hoang mang rời khỏi khu điện thi đấu.

Còn việc lúc nãy Hàn Lập thu hai món bảo vật của tên thanh niên ra sao thì bọn họ càng không dám hó hé nấy nửa câu.

Mãi đến khi bóng dáng của đám người đến từ Thánh Đảo biến mất sau khung cửa tòa điện, lúc này Hàn Lập mới cười nói với mấy người bên phía ông lão tóc trắng:

"Các vị đạo hữu thứ lỗi nhé, có việc gì cứ để mai đến chỗ ở của ta hẵn nói. Ta rời đi đã lâu rồi, lúc này phải trở về ngó qua mấy đứa học trò rồi khi khác sẽ trò chuyện nhiều hơn với các vị."

"Tất nhiên là phải như vậy. Hàn tiền bối trải qua cả chặng đường dài nên phải nghỉ ngơi thật thoải mái đã. Đợi vài ngày nữa bọn ta phải đến thăm hỏi người mới phải đạo."

"Đúng rồi, mong rằng lúc đó tiền bối đừng trách tội bọn vãn bối đã quấy rầy nhé." Ông lão tóc bạc cùng Kim Việt thiền sư liếc mắt nhìn lẫn nhau, sau đó mới kính cẩn đáp lời.

Hàn Lập mỉm cười nhưng không nói gì, tiếp đo hắn chắp tay chào hỏi mọi người rồi mang theo đám Ngân Nguyệt rời khỏi tòa điện.

Ngân Quang tiên tử thẫn thờ nhìn ra cửa điện. Nàng thì thầm vài câu như tự bảo với chính mình:

"Vậy là hắn đã tiến cấp Đại Thừa. Xem ra Ngân Nguyệt muội

muội chọn không nhầm người rồi!"

Trong sự vui mừng của nàng mơ hồ xen lẫn chút thẫn thờ.

Riêng mấy người đứng gần tên tu sĩ áo đen vì ban đầu có chủ trương giao Hải Đại Thiếu cho Thánh Đảo nên giờ đây trong lòng đang cực kì lo lắng. Họ sợ rằng một ngày nào đó vị tu sĩ Đại Thừa này biết được biểu hiện của mình trước hội đồng trưởng lão ngày trước, có gì đảm bảo là người đó sẽ không tìm đến mình tính sổ đây chứ. Nếu thật sự như thế thì cuộc sống sau này của bọn họ cực kì thê thảm rồi.

Cùng lúc này khi Ngân Nguyệt theo Hàn Lập ra đến cửa điện bỗng mỉm vười rồi hỏi:

"Hàn huynh, ngươi cứ vậy mà tha cho đám sứ giả của Thánh Đảo à? Không sợ chúng ôm hận rồi làm chuyện bất lợi cho huynh sao?"

"Với thân phận của ta lúc này mà không đi tìm chúng là chúng đã cám ơn trời đất lắm rồi, sao còn dám có suy nghĩ gì khác chứ. Với lại thực lực chênh lệch quá lớn, chúng sẽ không có lá gan đấy đâu." Hàn Lập cười lơ đễnh.

"Nhưng không ngờ cái tên gọi là Đỗ Vũ khi nãy lại có thể biến hóa ra Thánh Tượng thì chắc hẳn không phải là loại tu sĩ Hợp Thể Kỳ tầm thường. Chẳng lẽ huynh không lo lắng sau này hắn sẽ tiến cấp Đại Thừa thành công à!" Ngân Nguyệt cười ý nhị rồi nói.

"Chưa cần biết hắn có tiến cấp Đại Thừa thành công hay không, nhưng kể cả nếu hắn có trở thành tu sĩ Đại Thừa Kỳ rồi cũng không đáng để ý. Đối với ta chuyện này chỉ là chuyện cỏn con thôi." Hàn Lập cười cười trả lời rất tự tin.

Lúc mới chỉ là tu sĩ Hợp Thể Kỳ mà Hàn Lập đã có thể tự bảo vệ mình trước tu sĩ Đại Thừa. Giờ đây tu vi của hắn đã tăng hơn trước mấy lần nên tất nhiên là chẳng cần để mấy tên Đại Thừa Kỳ tầm thường vào mắt rồi.

"Chuyện này cũng chẳng trách được. Với lại thân phận của huynh

thì bây giờ thật không thích hợp để dùng thủ đoạn độc ác với đám hậu bối. Nếu không rất khó tránh khỏi tổn hại đến thanh danh tiền bối Đại Thừa của mình." Ngân Nguyệt cười rộ lên.

"Ha ha, cứ cho là như vậy đi." Hàn Lập cười xuề xòa. Có điều trong lòng hắn lại rất rõ ràng, nếu là sự việc đe dọa đến tính mạng thì hắn sẽ chẳng màng gì đến thân phận có là tiến bối hay không. Lúc đó hắn sẽ tự tay đem mầm mống gây họa này xóa sạch không còn một mảnh.

-----------oooo000oooo -----------

Mấy canh giờ sau, Hàn Lập đang ngồi chễm chệ trên ghế chủ tọa trong một gian phòng trên đỉnh căn lầu của hắn.

Hải Đại Thiếu và Khí Linh Tử dẫn theo hơn mười tên học trò cực kỳ hưng phấn làm lễ chào hỏi.

"Đứng lên đi. Mấy năm không gặp mà tu vi của các ngươi đã tiến bộ rất nhiều, xem ra các ngươi đã không lười biếng chút nào." Hàn Lập phất tay ra hiệu cho đám người đứng dậy.

"Chúc mừng sư phó đã tiến cấp Đại Thừa! Đây chính là dịp để đệ tử tỏ lòng hiếu kính với người mà cũng chính là vinh quang to lớn của cả tộc chúng ta." Khí Linh Tử liền đứng dậy rồi cung kính nói với Hàn Lập.

Vốn dĩ bọn họ rất lo lắng sự việc có liên quan đến Thánh Đảo vừa rồi. Cũng bởi thế cả đám chỉ biết thập thò lo lắng ở trong lầu. Nhưng ai ngờ Thánh Đảo thì chẳng thấy đâu mà sư phụ của mình lại bỗng dưng trở về. Đã vậy còn nói cho hai người bọn chúng biết mình vừa mới tiến cấp Đại Thừa Kì nữa.

Đang chết đuối bỗng vớ được phao khiến cho Hải Đại Thiếu và Khí Linh Tử vui mừng như điên.

Mới mấy trăm năm không gặp, lúc này Khí Linh Tử đã tiến cấp lên Hóa Thần Hậu Kỳ, chỉ còn cách một bước nhỏ nữa là có thể tiến vào Luyện Hư.

Còn bộ dáng của Hải Đại Thiếu lại giống như vừa mới tiến vào Hóa Thần.

Trong thời gian có mấy trăm năm ngắn ngủi mà tu vi của hai người này đã tiến đến bước này là nhờ chúng có tài năng hơn người. Với lại trước khi đi xa Hàn Lập đã để lại cho chúng rất nhiều đan dược để trợ giúp.

Với sự giàu có của Hàn Lập, cho dù là những đan dược cho chúng dùng để tu luyện hàng ngày hay như các loại đan dược trợ giúp để chúng đột phá chướng ngại đều đã được chuẩn bị đầy đủ. Nếu không dẫu đám học trò của hắn có tài ba cỡ nào đi nữa cũng không thể cứ một lèo thuận buồm xuôi gió đến giờ.

Hàn Lập nghe Khí Linh Tử nói xong bèn cười bảo:

"Nhờ có cơ duyên may mắn nên ta mới có thể đột phá chướng ngại thành công. Nếu không phải có quy định hễ tu sĩ nào tiến cấp Đại Thừa Kì là cả tộc sẽ tổ chức đại lễ thì ta đã chẳng muốn ồn ã như vậy. Lúc này tin tức chính thức đã được tuyên bố ra ngoài. Như vậy các ngươi cũng không cần làm gì to tát, chỉ cần trước khi đại lễ diễn ra, các ngươi hãy phái người thông báo cho các gia tộc lớn đề tránh cho một vài đạo hữu không thể có mặt kịp lúc là được. Lễ mừng sẽ được tổ chức vào một năm sau, địa điểm có thể là thành Thiên Uyên."

"Vâng, thưa sư phó." Khí Linh Tử và Hải Đại Thiếu đồng loạt khom người vâng lời.

"Đúng rồi, sư cô Băng Phương với con bé Bạch Quả Nhi đâu? Sao hai người bọn họ không đến đây?" Hàn Lập nhìn khắp gian phòng rồi hỏi.

"Thưa sư phó, sau khi Ma kiếp kết thúc, sư muội Bạch Quả Nhi đã trở lại trong môn nhưng mấy năm trước nàng lại kết bạn với một đám người để ra ngoài du lịch. Tuy vậy nàng vẫn thường xuyên đưa tin về. Còn sư cô Băng Phượng đã một mình đi vào khu vực hoang dã từ hơn mười năm trước, cho đến nay vẫn chưa nhận được tin tức nào khác. Nhưng sư phụ cứ yên tâm đi! Trước lúc rời đi sư cô đã để lại một cái Nguyên Mệnh Đăng, đến giờ vẫn bình

yên không có chuyện gì." Khí Linh Tử cẩn thận đáp.

"Khu vực hoang dã rộng lớn vô cùng, cho dù có ở lại trong đó vài trăm năm cũng là chuyện bình thường. Sư cô của các người đã quyết định như vậy thì chắc chắn là có tính toán từ trước. Như vậy ta cũng an tâm. Nhưng con bé Bạch Quả Nhi kia chỉ dựa vào một chút tu vi nhỏ nhoi mà cũng đòi đi du ngoạn, đúng là quá liều lĩnh mà. Tấm thân Băng Tủy của sư muội các người đã tu luyện thành công. Nếu nó xuất hiện trước mặt những tên cũng tu luyện thần thông có thuộc tính âm hàn mang lòng dạ hiểm độc thì chẳng khác nào một món ăn đại bổ giúp tăng tiến tu vi. Mau đi truyền tin, bảo sư muội của các ngươi lập tức quay về đây." Hàn Lập nhướng mày quát lớn.

"Vâng! Đúng là đồ nhi làm việc thiếu chín chắn, con sẽ lập tức đi làm ngay." Khí Linh Tử hoảng sợ. Hắn lật đật vâng lời.

Tiếp theo hắn quay ra sau dặn dò một tên đệ tử. Tên để tử đó liền thi lễ với Hàn Lập rồi cung kính đi ra khỏi căn phòng.

"Nguyệt Thiên, ngươi kể rõ mọi chuyện xảy ra trong thời gian gần đây cho ta nghe đi. Nhất là tại sao sự việc ngươi có linh căn Ẩn Lôi lại bị tiết lộ ra ngoài? Tất cả chi tiết phải nói thật rành mạch!" Hàn Lập nhìn thoáng qua Hải Đại Thiếu rồi tỏ vẻ cười mà như không cười.

"Sư phó,. con biết sai rồi. Thôi, chuyên này đừng bắt con kể tỉ mỉ đi!" Hải Đại Thiếu nghe được Hàn Lập hỏi vậy liền tỏ vẻ xấu hổ, lời nói cũng trở nên ấp a ấp úng.

"Hừ, trước kia ta đã dặn dò ngươi như thế nào. Linh căn Ẩn Lôi không phải là việc nhỏ đâu, nó liên quan đến tính mạng của ngươi chứ chẳng chơi nên việc này tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài. Kết quả thì thế nào? Ngươi giỏi thật, thế mà đi uống rượu say rồi tùy tiện nói ra. Ha hả, nếu không phải đúng lúc ta về kịp thì chẳng phải ngươi đã ôm đại họa rồi sao? Thậm chí còn có thể liên quan đến cả nhà sư huynh của ngươi nữa." Hàn Lập nghiêm mặt, giọng nói cũng trở nên cực kì lạnh lùng.

"Đồ nhi biết sai rồi. Từ nay về sau nhất định sẽ không tái phạm

nữa." Hải Đại Thiếu hoảng sợ, quỳ rạp xuống đất một lần nữa.

"Với thân phận tu sĩ Đại Thừa của ta thì đám người của Thánh Đảo đã bị đuổi đi dễ dàng. Nhưng linh căn Ẩn Lôi là một trong số ít thứ có tác dụng làm suy giảm sức mạnh của thiên kiếp, nếu kẻ đến tiếp theo là những tên Đại Thừa rất mạnh của các tộc khác thì ngươi nói vi sư nên làm thế nào đây?" Giọng điệu của Hàn Lập vẫn lạnh lùng như băng, hắn nhìn chằm chằm vào Hải Đại Thiếu mà nói.

"Đồ nhi thật sự biết sai rồi. Nếu ngày sau có chuyện như vậy, thầy cứ giao đồ nhi ra đi. Đây cũng là hậu quả do đồ nhi gây ra!" Mặt của Hải Đại Thiếu tái nhợt, không dám ngẩng mặt lên đáp.

"Đem ngươi giao ra? Nếu làm như vậy thì mặt mũi của kẻ làm thầy này vứt đi đâu đây? Nằm mơ cũng không được! Như vậy đi, đợi sau khi lễ mừng ta tiến cấp Đại Thừa kết thúc thì ngươi cũng lánh mặt đi một thời gian. Đợi cho sóng yên biển lặng, không còn ai nhắc tới việc này thì ngươi hãy trở lại bên cạnh ta." Hàn Lập suy nghĩ cẩn thận một lát rồi mới đưa ra quyết định.

------oOo------

Chương 2198: Xôn Xao Hai Tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hải Đại Thiếu nghe vậy liền hiểu là sư phụ đã giành lấy hết thảy mọi áp lực của nó. Lúc này nó cảm thấy vô cùng xúc động, bèn vội vàng bái lạy hai bái rồi im lặng đợi Hàn Lập sai bảo.

Hàn Lập gật gật đầu, sau lại bảo Hải Đại Thiếu đứng qua bên cạnh. Tiếp đó hắn chỉ về Ngân Nguyệt cùng với Giải Đạo Nhân, nghiêm giọng nói với mấy đứa học trò.

"Đây là sư cô Ngân Nguyệt của các ngươi và Giải tiền bối. Sau này các ngươi phải cư sử với họ như trưởng bối của mình. Hãy mau qua chào một tiếng đi."

"Xin ra mặt Ngân Nguyệt sư cô cùng Giải sư bá!"

"Xin chào Ngân Nguyệt sư cô tổ cùng Giải tiền bối!"

Khí Linh Tử đã sớm chú ý đến đám người Ngân Nguyệt và Gải Đạo Nhân. Ngay khi thấy Hàn Lập nói vậy nó liền dẫn đám đệ tử tiến tới chào hỏi.

Ngân Nguyệt mỉm vười khoát tay, còn Giải Đạo Nhân chỉ nghiêm mặt gật đầu.

"Đứa bé này là Chu Quả Nhi, ha ha, cái tên thật giống như Bạch sư muội của các ngươi, chỉ khác có đúng một chữ thôi. Lúc trước khi ta nghe được cái tên này cũng phải ngạc nghiên một lúc. Nhưng nó và sư muội của các ngươi không có quan hệ gì đâu, mà xuất thân của nó là ở một nơi rất xa xôi. Sau này ta sẽ kể cho các ngươi nghe. Hiện giờ nó sẽ tạm thời ở với chúng ta, các ngươi cứ xem nó là sư muội của mình cũng được." Hàn Lập lại giới thiệu một chút về Chu Quả Nhi.

"Thì ra là Chu sư muội! Giá mà có Bạch sư muội ở đây thì tin là nàng sẽ rất vui cho mà xem." Nét mặt của Khí Linh Tử tỏ ra hơi ngạc nghiên, tiếp đó nó chắp tay cười ha ha với Chu Quả Nhi.

"Chỉ e là sau này Quả Nhi sẽ phải ở nhờ Hàn tiền bối một thời gian. Nếu có điều gì thất lễ, xin hai sư huynh thứ lỗi cho ta nhé." Chu Quả Nhi chỉnh chu lại trang phục rồi tỏ vẻ rất ngoan ngoãn chào lại hai người Hải Đại Thiếu và Khí Linh Tử.

Hai đứa bọn nó liên tục xưng: *"không dám, không dám"*.

Thời gian tiếp đó Hàn Lập liền hỏi những sự việc đã sảy ra trong tộc lúc hắn đang bế quan.

Đặc biệt là sự việc Ma tộc đột ngột rút quân là được hắn hỏi kĩ lưỡng nhất.

Đáng tiếc là Khí Linh Tử và mấy người xung quanh đều không hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

Bọn họ chỉ biết là vào một ngày đột nhiên các trưởng lão của thành Thiên Uyên quyết định đình chiến với Ma tộc. Mà cũng không lâu sau đó quân của Ma tộc trên địa bàn của Nhân tộc liền ồ ạt rút về Ma giới theo đường hầm không gian.

Từ đó trở đi, hai tộc Nhân và Yêu đều dễ dàng thu hồi lại lãnh thổ đã mất. Rất hiếm khi mới gặp được vài tên Ma tộc còn ngoan cố bám trụ lại.

Trong khoảng thời gian mấy chục năm gần đây, hai tộc Nhân và Yêu đều đặt công tác khắc phục tổn thất do ma kiếp gây ra làm mục tiêu đầu tiên. Nhưng nếu xem xét kĩ lại thì đây thật đúng là cục diện thịnh vượng sau hoạn nạn.

Hàn Lập cẩn thận nghe Khí Linh Tử giải thích, khuôn mặt bình ổn, trong lòng cũng đang suy nghĩ về điều gì đó.

Đợi sau khi Khí Linh Tử kể qua hết mọi chuyện, lúc này ánh mắt của Hàn Lập chợt lóe lên. Hắn cẩn thận hỏi:

"Nếu như vậy thì sau khi ma kiếp đột nhiên qua đi chưa được bao lâu, ngay lúc đó là hai vị đại nhân Ngao Khiếu và Mạc Giản Ly đều đồng loạt biệt tăm biệt tích sao?"

"Đúng vậy thưa sư phụ. Tuy tu vi của con thấp nhưng lúc hàng ngày con hay qua lại với mấy đệ tử của các vị trưởng lão ở trong thành. Nhờ vậy mà những chuyện gì phát sinh con đều hiểu hết. Sở dĩ Thánh Đảo dám trắng trợn yêu cầu thành Thiên Uyên giao sư đệ ra chắc cũng liên quan đến sự vắng mặt của hai vị tiền bối. Nếu không với uy danh của hai vị đó, cho dù Thánh Đảo không kiêng sợ thì cũng phải nhìn vào quan hệ của thầy với hai vị tiền bối kia. Làm thế nào mà dám đến tận cửa kiếm chuyện như vậy chứ." Khi Linh Tử suy nghĩ chín chắn rồi trả lời.

"Ừ, ta sẽ đi đến Thánh Đảo một chuyến. Ngoài ra có việc này ngươi phải đi làm cho ta." Hàn Lập cười lạnh rồi nói.

"Xin sư tôn cứ nói, chắc chắn con sẽ làm thật tốt." Khí Linh Tử ngẩn ra rồi cúi đầu đáp lời.

"Đây là một phần danh sách các loại đồ vật, ngươi giao cho môn hạ tìm kiếm và thu thập giúp ta. Ở Linh giới mấy thứ này được xem là rất quý hiếm, nếu các ngươi không thể tự tay lấy được thì cứ điều tra tin tức nơi nào có nó. Khi đó tự ta sẽ có cách." Hàn Lập nghêm trang dặn dò.

"Vâng, đệ tử xin ghi nhớ." Khí Linh Tử không dám chậm trễ vâng lời.

Giải Đạo Nhân đứng ở bên cạnh nghe hai thầy trò nói chuyện, ánh mắt khẽ động nhưng vẫn không mở miệng nói câu nào.

"Tốt, các ngươi đi ra trước đi. Ta muốn thương lượng vài vấn đề với sư cô Ngân Nguyệt của các ngươi." Hàn Lập gật đầu rồi ra lệnh.

Khí Linh Tử cùng Đại Hải Thiếu không dám có ý kiến nào khác. Cả hài cùng thưa *"vâng"* rồi dẫn theo đám đệ tử lục tục đi ra.

Chu Quả Nhi không đợi Hàn Lập nói thêm điều gì mà cũng hiểu ý tự động đi ra ngoài.

Trong khoảnh khắc, gian phòng chỉ còn lại ba người Ngân Nguyệt, Giải Đạo Nhân và Hàn Lập.

"Ngân Nguyệt, trước khi chia tay lệnh tổ nàng có được nghe Ngao Khiếu tiền bối nhắc tới điều gì liên quan đến lần mất tích này không?" Hàn Lập tỏ vẻ rất nghiêm trọng quay qua hỏi Ngân Nguyệt.

"Không có! Thực ra khi đó tổ phụ chỉ than thở về tuổi thọ của mình thôi. Mới lại muội là cháu ruột duy nhất của người thì làm gì có chuyện một chút tin tức cũng không chịu nói ra chứ. Mà lúc muội rời đi, tổ phụ vẫn không có biểu hiện khác thường nào." Ngân Nguyệt cũng tỏ vẻ đăm chiêu, nhưng giọng nói của nàng lại rất quả quyết.

"Nếu vậy sự việc tổ phụ và Mạc tiền bối mất tích chắc hẳn là có liên quan đến Ma tộc. Nhưng tin tức cụ thể ra sao thì ngay cả các trưởng lão của thành Thiên Uyên cũng không rõ. May ra chỉ có Thánh Đảo mới nắm được một vài chi tiết mà thôi. Xem ra lần này không thể không đi Thánh Đảo rồi." Hàn Lập sờ cằm trầm ngâm.

"Hàn huynh đừng quá lo lắng cho tổ phụ. Muội với tổ phụ cùng chảy một dòng máu, nếu người có sảy ra chuyện gì thì đâu thể nào muội lại không có cảm ứng chứ. Mà nếu gia tổ bình an thì chắc chắn là Mạc tiền bối cũng vô sự thôi." Ngân Nguyệt nhíu mày suy tư.

"Dù sao thì tổ phụ với Mạc tiền bối đều là tu sĩ Đại Thừa nên đâu dễ gì gặp nạn. Ta chỉ sợ hai người đã trúng phải mưu kế nào đó của Ma tộc rồi bị nhốt lại ở đâu đó. Mà dù sao việc vây khốn hai tu sĩ Đại Thừa cũng dễ dàng hơn nhiều so với giết chết họ." Hàn Lập cũng nhăn mặt lo âu.

"Gia tổ và Mạc tiền bối đều là những người có tâm tư cực kì tinh tế. Chắc hẳn là không thể xuất hiện tình huống này rồi." Ngân Nguyệt nghe vậy không khỏi tái mặt.

"Có lẽ là do ta suy nghĩ hơi nhiều. Đợi ngày mai gặp lại mấy tên trưởng lão trong thành xem có phát hiện thêm gì không." Hàn Lập cố gắng lấy lại vẻ tự nhiên rồi nói.

Ngân Nguyệt cũng gật gật đầu, tuy vậy sắc mặt nàng vẫn còn hơi mông lung.

Nhưng bất ngờ Hàn Lập lại quay qua nói với Giải Đạo Nhân:

"Giải huynh, ta đã dặn dò mấy tên đệ tử lưu ý những thứ ngươi yêu cầu rồi. Nhưng trước khi có được những thứ này, ta mong rằng đạo hữu vẫn tiếp tục giúp đỡ ta như trước đây."

"Trước khi ngươi vượt qua khảo nghiệm ta cũng chẳng rời xa ngươi đâu." Giải Đạo Nhân lạnh lùng đáp lời. Còn Hàn Lập nghe xong lại vui mừng như điên.

Thời gian tiếp theo Hàn Lập và Ngân Nguyệt cẩn thận bàn bạc về những vấn đề liên quan đến sự rút lui của Ma tộc và việc mất tích của hai tu sĩ Đại Thừa. Hai người cẩn thận rà xoát, phân tích từng chi tiết nhưng cuối cùng vẫn không đưa ra được kết luận nào.

Thế rồi cả hai đành tạm thời bông bỏ sự việc này qua một bên rồi trở về một gian phòng ngồi xuống nghỉ ngơi.

Sáng tinh mơ ngày hôm sau, ông lão họ Cốc dẫn theo tất cả mọi trưởng lão có tu vi Hợp Thể ở thành Thiên Uyên đến trước cửa tháp của Hàn Lập. Trước đó họ đã sớm thông báo trước rồi.

Hàn Lập vừa nghe Khí Linh Tử bẩm báo xong liền mỉm cười.

Xem ra đêm hôm qua tất cả những trưởng lão này không ai được chợp mắt nghỉ ngơi. Nếu không thì sao họ lại có thể đến sớm được như vậy chứ?

Sau khi nghe Hàn Lập dặn dò, lúc này Khí Linh Tử liền dẫn theo mọi người đi vào trong phòng khách. Tiếp đó hắn lại đứng một bên để tiếp đãi những vị trưởng lão này.

Cuộc nói chuyện diễn ra khá bí ẩn, kéo dài từ sáng sớm đến tận giữa trưa mới kết thúc. Mãi lúc này trưởng lão họ Cốc mới dẫn mọi người đi ra.

Vài ngày sau, từ thành Thiên Uyên bắt đầu truyền ra tin tức Hàn Lập đã tiến cấp lên Đại Thừa Kỳ.

Mọi người thuộc hai tộc Nhân và Yêu ở trong thành nghe vậy đầu tiên còn tỏ vẻ khó tin, nhưng sau đó ai nấy đều vui mừng như phát điên phát dại. Tất cả liền ùa ra đường hò hét để ăn mừng sự kiện này.

Nhờ Hàn Lập tiến cấp thành tu sĩ Đại Thừa, như vậy cũng có nghĩa là cuộc sống của họ sẽ được yên ổn ở Linh giới suốt mấy vạn năm nữa.

Mà trước đây khi Hàn Lập trở thành tu sĩ Hợp Thể Kỳ cũng chính là ở thành Thiên Uyên, sau đó hắn còn ở lại trong thành Thiên Uyên thêm một thời gian nữa. Việc này càng khiến cho ai nấy đều có cảm giác vinh quang diệu kì.

Tin tức này được các thám tử truyền bá ra ngoài. Tiếp đó liền hóa thành một cơn sóng khuếch tán tràn lan khắp mọi ngóc ngách của hai tộc.

Đương nhiên là tin tức về đại lễ chúc mừng cùng nơi tổ chức vào một năm sau cũng được truyền bá rộng rãi.

Tất cả các thế lực dù lớn hay nhỏ trong hai tộc đều cực kì kinh ngạc. Bằng một cách nhanh nhất, họ liền phái người đi xác định độ tin cậy của sự việc này.

Người của mỗi thế lực bọn họ đều có những toan tính riêng. Nhưng khi thấy tin tức là thật, họ liền phái người tới thành Thiên Uyên. Xem ra mọi người đều nhất định phải dự đại lễ này cho bằng được.

Một số địa phương cách xa với thành Thiên Uyên cũng lập cập chuẩn bị quà mừng rồi bầu chọn ra sứ giả đảm nhiệm chuyến đi này.

Tóm lại là trong thời gian khoảng hai đến ba tháng sau đó, ở bất kỳ ngóc ngách nào trong địa bàn của hai tộc đều nô nức bàn tán về tu si mới tiến cấp Đại Thừa. Tiếp đó mọi người liền cấp rập đi chuẩn bị cho buổi đại lễ.

Thậm chí các tộc gần đó như tộc Dạ Xoa hay Linh tộc cũng nắm được tin tức. Ngay lập tức họ cho người đi xác minh rồi phái sứ giả đến tham dự đại lễ của Nhân tộc.

Duy nhất chỉ có một điều khác thường đó là Thánh Đảo lại không có chút phản ứng nào. Dường như bọn họ rất lãnh đạm với việc trước mắt, từ đầu đến giờ vẫn chưa có phản ứng nào được đưa ra.

Mà không chỉ có những thế lực lớn nhỏ của hai tộc. Rất nhiều tán tu có tiếng tăm lừng lẫy lâu nay vẫn một mình tu hành đều đồng loạt xuất quan. Tất cả đều nô nức kéo về thành Thiên Uyên.

Bởi theo như thường lệ, trong buổi đại lễ mỗi tu sĩ Đại Thừa mới tiến cấp đều giải thích những kinh nghiệm đột phá chướng ngại của mình cho tất cả mọi người. Việc này đối với những tu sĩ đang muốn đột phá hoặc đã bị gò bó không biết bao năm chính là cơ hội cực kì quý hiếm.

Nói không chừng sau khi nghe vị mới tiến cấp kia giảng xong biết đâu mình lại nhận ra được những nét tương đồng trong sở học, thế rồi lại dễ dàng phá bỏ chướng ngại cũng nên.

Chuyện này đã từng sảy ra ở một vài lần đại lễ trước đó rồi!

------oOo------

Chương 2199: Đại Lễ Bắt Đầu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đối với người phàm, nếu nói một năm là ngắn cũng không ngắn lắm, mà nói là dài cũng chẳng dài là bao!

Nhưng với những tu sĩ thường xuyên bế quan trường kỳ mà nói, thời gian một năm trời chỉ là cái chớp mắt ngắn ngủi mà thôi.

Sau khi tin tức Hàn Lập tổ chức lễ mừng được truyền ra, các tu sĩ ở một vài khu vực quanh đó bắt đầu lục tục như kiến kéo nhau đổ về thành Thiên Uyên.

Càng gần đến ngày tổ chức, số lượng tu sĩ xuất hiện ở xung quanh thành Thiên Uyên lại càng thêm đông đúc, hơn nữa một vài tu sĩ mạnh mẽ của Yêu tộc ở xa cũng đã xuất hiện.

Một số tu sĩ có thể trực tiếp đi vào trong thành, mà có số lại tìm vài dải núi gần thành để hạ trại.

Đến khi còn khoảng nửa tháng nữa là vào ngày đại lễ, lúc này những tu sĩ ồ ạt giống như thủy triều tràn về thành Thiên Uyên. Hầu như ngày nào số lượng cũng lên tới khoảng mười vạn người. Làm cho tòa thành lúc bình thường trong có vẻ trống trải trở nên đông đúc và náo nhiệt phi thường.

Mà những tu sĩ ở trong thành cũng nhân dịp này tạo mối quan hệ với các tu sĩ nổi danh khác, hoặc là thường xuyên tổ chức những hội giao dịch nho nhỏ để cùng nhau trao đổi tài nguyên tu luyện.

Mà thành Thiên Uyên cũng không cam lòng chịu lạc hậu so với bọn họ, cứ mỗi năm đến sáu ngày là họ lại tiến hành tổ chức một cuộc đấu giá chính thức.

Ở trong mỗi lần như vậy, các loại bảo vật quý hiếm cùng với những tài nguyên đặc biệt xuất hiện rất nhiều lần. Thầm chí mới có mấy ngày mà các trưởng lão của thành Thiên Uyên đã có thu hoạch trong hội đấu giá. Hầu hết đều là những loại linh dược hoặc bảo vật mà lúc bình thường không cách nào tìm kiếm được. Điều này khiến cho bọn họ ai nấy đều hí hửng không thôi.

Chỉ còn mấy ngày nữa là đến thời điểm đại lễ, các tu sĩ ở những dải núi xung quanh cũng bắt đầu tiến ào ạt đổ vào thành. Cho dù lúc thường thành Thiên Uyên rộng lớn vô cùng, nhưng với số lượng nhiều tu sĩ trung cấp và cao cấp như vậy thì cùng dần trở nên chật trội.

Các nơi ở đã kín hết chỗ, thậm chí còn xuất hiện một vài trường hợp có tu sĩ không thể tìm ra được nơi dừng chân nữa.

Ngay khi biết được việc này, thành Thiên Uyên liền không dám chậm trễ. Họ liền thương thảo rồi quyết định đem ra một vài tháp đá vốn là chỗ ở của thủ vệ, lại còn mở cửa một số kiến trúc bí mật dưới lòng đất cho người ngoài vào nghỉ ngơi. Ngoài ra chỉ trong một đêm, họ còn dựng các tòa điện dừng chân ở những nơi hẻo lánh trong tòa thành.

Kể từ đó, cuối cùng họ cũng miễn cưỡng giải quyết được vấn đề ăn ngủ trong thành Thiên Uyên.

Đương nhiên vì có nhiều tu sĩ ở phương xa mang theo nhưng tính cách khác nhau, nên các loại sự tình phiền toái cũng liên tiếp xảy ra. Nhưng các trưởng lão trong thành đều không phải là kẻ đầu đường xó chợ, sau một hồi ra tay can thiệp, các vấn đề này liền được giải quyết ổn thỏa.

Thực ra trong lòng ai cũng hiểu, đại lễ chúc mừng tu sĩ Đại Thừa dù có lớn thế nào thì cũng không thể đủ cho nhiều người như vậy tham gia. Trong một trăm người bọn họ thì chưa tới một người được tham dự dịp lễ này. Hơn phân nửa bọn họ đều mong muốn kiếm cho mình một dịp cơ duyên mà thôi.

Tất cả bọn họ đều hiểu, có thể gom được nhiều tu sĩ trung cấp và cao cấp về một chỗ như vậy, chỉ sợ dù vài vạn năm sau cũng chưa chắc có được lần thứ hai.

Chỉ cần đầu óc sắc bén một chút, nói không chừng còn có thể bắt lấy một cơ duyên nào đó cho mình. Tỉ như bái một người nào đó làm sư, trực tiếp gia nhập vào một môn phái lớn, hoặc mua được linh vật từ người khác mà biết bao năm nay mình vẫn chưa thể tìm ra.

Dù bất kể kết quả cuối cùng có thế nào, nhưng đối với mọi người thì đây chính là một cơ duyên trọng đại không thể chê vào đâu được!

Một buổi sáng tinh mơ, sắc trời còn âm u tối, ở trung tâm tòa thành có một quảng trường rộng lớn không sao thấy được đầu cuối. Chẳng biết từ khi nào ở giữa quảng trường được người ta dựng lên một tòa đài trắng tinh khiết cao đến mấy chục trượng.

Ở trên đài còn có vật gì đó được người ta che bằng tấm vải màu vàng.

Cao ba bốn trượng!

Bên cạnh đó là một gã mình để trần, cơ bắp cuồn cuộn, vẻ mặt lạnh lùng không chút biểu tình.

Nhưng bên dưới tòa đài lại có chi chít mấy vạn vệ sĩ mặc các màu chiến giáp khác nhau vây chặt như nêm cối.

Mà xung quanh là vài vệ sĩ bao bọc, ông lão tóc bạc phơ cùng với các trưởng lão của thành Thiên Uyên đều có mặt ở đó.

Đám tu sĩ Hợp Thể Kỳ này đều ngửa cổ nhìn lên sắc bình minh đang dần chuyển sang màu hồng, vẻ mặt ai nấy đều bình tĩnh, nhưng trong mắt như ẩn chứa thêm đôi nét kích động.

Một lúc sau, ở phía chân trời xa xa, tia sáng đầu tiên rốt cuộc cũng ló ra từ trong tảng mây hồng nhạt.

"Tốt lắm, đã đến giờ rồi! Bắt đầu đánh chuông đi!" Hai mắt của Cốc trưởng lão lóe sáng. Lão quay lại dùng giọng nói trầm trầm ra lệnh cho người lực sĩ.

"Vâng"

Người lực sĩ đờ đẫn đáp lời. Tiếp đó bàn tay to lớn của hắn vươn ra, kéo tấm vải xuống để lộ ra hình ảnh chân thực của vật được che bên trong.

Đúng là một chiếc chuông lớn màu bạc đang tự động lơ lửng trong không trung. Mặt ngoài của nó được trải rộng bởi những linh văn năm màu đẹp lộng lẫy, thoạt nhìn còn có vẻ hết sức thần bí.

Năm ngón tay của người lực sĩ mở rộng, hào quang vàng rực chợt lóe lên, trong tay liền xuất hiện thêm một cây chùy màu vàng dài đến cả trượng.

Bả vai khẽ động.

Hai tay của lực sĩ túm chặt lấy cây chùy, xoay tròn một vòng, rồi đột nhiện đập mạnh lên bề mặt chiếc chuông bạc.

"Boong"

Nơi cán chùy đập vào chợt lóe lên một vòng sáng màu bạc, thế rồi hướng ra bốn phương tám hướng bên ngoài mà khuếch tán đi.

Ở trong màn hào quang, những linh văn năm màu trên bề mặt chiếc chuông như sống lại, chúng bắt đầu lúc nhúc bay lượn ra ngoài, bao bọc lấy toàn bộ tòa đài.

Mà tiếng chuông kia lại càng kì dị hơn nữa, mới lúc đầu còn không đáng là gì, nhưng càng về sau thì âm thanh càng vang lớn, càng đi xa lại càng đinh tai nhức óc.

Trong khoảnh khắc này, ở bất kỳ ngóc ngách nào của thành Thiên Uyên cũng đều có thể nghe được tiếng chuông vang.

Kể cả ban đầu người ta không mấy để ý đến nó.

Nhưng tiếng chuông cứ truyền đến liên miên không dứt, thì cho dù là người đang ngồi tu luyện, hay những ai đang quây quần cả đêm với bằng hữu của mình cũng đều trở nên bất ngờ. Có người còn thất thanh gọi lên:

"Là Chấn Thiên Chung! Lễ mưng bắt đầu rồi!"

Không ít kẻ không nói lời nào bước ra khỏi cửa. Cũng có vài người khác lại quay qua đợi người quen của mình rồi cùng vội vàng đi ra.

Tất cả bọn họ đều theo hướng tiếng chuông mà đi.

Nhưng những tu sĩ bậc trung bình thường ở nơi khác đến thành Thiên Uyên chỉ to ra vẻ mặt tiếc nuối, còn lại vẫn chưa có hành động gì khác.

Tiếng chuông liên tiếp không ngừng, ngân lên suốt chín chín tám mươi một lượt mới chịu dừng lại.

Lúc này, một vài tu sĩ đã tiến về gần quảng trường, nhưng khi nhìn thấy ở trung tâm là phần lớn số vệ sĩ và các trưởng lão của thành Thiên Uyên, ai nấy đều tỏ ra ngạc nhiên.

Ông lão có bộ tóc bạc phơ thấy vậy bèn mỉm cười, bờ môi khẽ động, tựa như đang truyền âm cho ai đó.

Ngay lập tức, những quang trận xung quanh quảng trường chớp động, rất nhiều các giáp sĩ từ giữa tuôn ra tạo thành một vòng bảo vệ, làm cho các tu sĩ khác đều bị ngăn chặn ở phía bên ngoài.

Thấy nhiều giáp sĩ đột nhiên xuất hiện như vậy, những người quanh đó đều cảm thấy kinh ngạc, nhưng không có ai mạo muội làm ra điều gì.

Cùng lúc đó, đội hình của các giáp sĩ xung quanh đài cao chợt biến đổi, để lộ ra hơn mười khoảng trống ở giữa.

Trong trung tâm của khoảng trống đột nhiên hiện ra thêm hơn mười tòa truyền tống trận tạm thời.

Những tu sĩ đứng phía xa thấy các pháp trận này, không ít kẻ cảm thấy kinh ngạc. Họ ngẩn ngơ dáo dác nhìn người khác xung quanh, nhưng chẳng có ai hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra trong kia.

"Chắc là Hàn tiền bối cũng đang bắt đầu rồi. Nếu thời gian không ăn khớp thì sẽ không thể hoàn thành việc kia như đã nói. Như vậy thì đại lễ sẽ không tránh khỏi bị sai sót." Ngân Quang tiên tử nhìn về bốn phía quảng trường, lúc này người đến tham dự càng lúc càng nhiều, khiến cho lòng nàng cảm thấy hơi bất an.

"Uy năng của tu sĩ Đại Thừa không phải là thứ mà chúng ta có thể tưởng tượng. Một năm trước Hàn tiền bối đã dặn dò chúng ta thì tất nhiên là không có sai sót gì rồi. Ngân Quang đạo hữu hãy yên tâm đi." Ông lão tóc trắng mỉm cười trấn an.

"Hàn tiền bối chính là tu sĩ Đại Thừa thứ ba của hai tộc chúng ta. Việc cỏn con này tất nhiên sẽ không làm khó được người rồi.

Chỉ là lúc trước Hàn tiền bối dặn chúng ta lấy đi gần một phần ba tích trữ của bản thành. Tuy chỉ là những tài liệu luyện khí thông thường, nhưng số lượng như vậy quả thực là không nhỏ." Người mặc áo đen ở bên cạnh cười khổ.

"Ha ha, số lượng tuy nhiều nhưng cũng chỉ là loại tài liệu tầm thường thôi, chỉ cần bỏ ra một chút thời gian là có thể thu thập trở về. Nếu dùng chúng mà kết được một mối thiện duyên với Hàn tiền bối thì số tài liệu đó có đáng là gì đâu." Ông lão có mái tóc trắng tinh lắc đầu cười ha hả.

"Ha ha, lời nói của Cốc huynh thất không sai. Xem ra trong mấy chúng ta chỉ có Cốc đạo hữu mới có con mắt nhìn xa hơn người." Kim Việt thiền sư ở gần đó tủm tỉm cười.

--------====000====---------

Trong một tòa tháp được xây bằng đá, Hàn Lập đang nhắm mắt dưỡng thần. Nhưng toàn thân hình của hắn bị bao phủ bởi một ngọn lửa màu tím vàng, hơn nữa nó còn chuyển động không ngừng.

Đến lúc âm thanh của tám mươi mốt tiếng chuông không truyền vào tai nữa, vẻ mặt của Hàn Lập hơi động, hai con mắt cuối cùng cũng mở ra, rồi mỉm cười tự nhủ:

"Thời gian vậy mà thật đúng lúc, vừa kịp tạm thời tế luyện xong, chắc cũng đủ để dùng cho lần đại lễ này rồi."

Vừa dứt lời!

Một tay của Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, ngọn lửa tím vàng trên thân chợt tan đi, đồng thời hắn há miệng phun ra một ngọn lửa màu bạc khác.

Mà trong làn sáng màu bạc, một ngọn núi ba màu như ẩn như hiện, nhưng nếu nhìn kĩ thì ngọn núi này như không phải là thực thể như bình thường.

Hàn Lập ngắm nhìn ngọn núi trong làn lửa, khuôn mặt lộ ra nét vừa lòng, cánh tay khẽ nâng nhẹ ra vật phía trước.

Ngay lập tức ngọn lửa trở nên chớp động, còn ngọn núi nhỏ lại bộc phát hào quang chói mắt. Nhưng chỉ một thoáng sau, đột nhiên thân hình của Hàn Lập biến mất không thấy đâu nữa.

Ngay sau đó, ở không trung cao mấy ngàn trượng bên trên quảng trường chợt dao động. Một đoàn ánh sáng màu bạc lóe lên, tiếp đó là ngọn núi ba màu nhỏ cỡ một tấc bất ngờ hiện ra.

"Ùng..." Một tiếng sét ngay giữa trời xanh!

Bên ngoài ngọn núi ba màu liền tỏa ra những tia chớp màu vàng lượn lờ, thế rồi nó bắt đầu điên cuồng lớn lên. Sau vài cái chớp động, nó đã hóa thành hơn trăm trượng, lại còn tỏa ra khí tức vô cùng khủng bố khiến lòng người tê tái.

Bên cạnh ngọn núi ba màu khẽ động, thân hình của Hàn Lập liền hiện ra ngay gần đó. Hắn cúi đầu nhìn xuống biển người chật cứng phía dưới quảng trường, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười thần bí. Tiếp đó lại nhìn về ngọn núi trước mặt, rồi há miệng thổi ra.

Một đoàn tinh khí xanh biếc liền bay ra, chợt chớp lóe, rồi chìm ngỉm mất hút vào trong đó.

Ngọn núi ba màu lập tức chuyển động xoay tròn, mặt người của nó tuôn ra những kí hiệu ba màu, đồng thời còn tản ra một cỗ khí tức khủng bố khiến cho ai nấy đều phải run sợ.

Lập tức khắp bốn phương tám hướng trên bầu trời vang lên từng tiếng sấm rền. Tiếp đó thiên địa nguyên khí khắp nơi chợt dao động điên cuồng, rồi hóa thành từng đám mây năm màu cuồn cuộn kéo về phía quảng trường.

Ngọn núi ba màu tỏa ánh sáng màu bạc chói lóa, nó đem toàn bộ thiên địa nguyên khí cuốn vào, thể tích cũng đang điên cuồng phóng lớn lên.

------oOo------

Chương 2200: Vạn người bái lạy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong màn ánh sáng, từng tiếng nổ long trời lở đất phát ra. Một ngọn núi chọc trời đến cả vạn trượng thình lình xuất hiện trong không trung.

Mặt đáy của ngọn núi rộng đến cả trăm vạn dặm, bóng đen của bó hầu như che kín cả khu vực trung tâm thành Thiên Uyên.

Tất nhiên với động tĩnh lớn như vậy thì không thể nào những người đang đứng dưới quảng trường không phát hiện ra được. Rất nhiều người giật mình nhìn lên trời cao, nhưng đập vào mắt họ chỉ là một mảng của ngọn núi đen sì mà thôi. Ai nấy đều tỏ vẻ ngạc nhiên ngơ ngác.

Không phải là những tu sĩ đang tham gia đại lễ chưa từng gặp qua ngọn núi nào lớn như vậy. Nhưng nếu là ngọn núi tự động lơ lửng trong không trung thì tất nhiên lại là một việc khác hoàn toàn.

Huống chi chỉ mới giây lát trước đó thôi, trong không trung làm gì có vật nào đâu.

Mà ở những nơi xa hơn, chính là những người bị chặn lại ở phía bên ngoài quảng trường đang cực kì kinh hoảng. Nhờ đứng ở xa mà họ có thể nhìn thấy toàn bộ hình dáng của ngọn núi ba màu phía trước.

Chính vì vậy lại khiến họ cảm thấy giật mình nhiều hơn, vì thật bất ngờ là nửa trên ngọn núi không lồ được xây dựng rất nhiều căn lầu các. Hơn nữa trên đỉnh ngọn núi còn được che khuất bởi một màn mây màu trắng mong manh, dường như phía sau còn có thêm thứ gì đó mà họ không thể nhìn thấy.

Một số tu sĩ ởi dưới không thèm để ý đến đám vệ sĩ trong quảng trường nữa mà cứ thế bay thẳng lên ngọn núi ở trên cao.

Lúc này làn sáng màu bạc trên ngọn núi khổng lồ đã tắt đi, nó cũng thôi không bành trướng về độ lớn thêm nữa.

Hàn Lập vừa thấy những tu sĩ đang bay về ngọn núi, khuôn mặt hơi mỉm cười, một tay liên bấm niệm pháp quyết.

Vô số ký hiệu phía ngoài ngọn núi chợt lóe lên. một tầng cấm chế trong suốt chợt hiện ra, đem toàn bộ không gian vài dặm quanh ngọn núi che kín mít lại.

"Phanh, phanh..." Những tu sĩ đang bay về phía này lập tức thấy trước mặt mình lóe sáng rồi bị hất ngược ra bên ngoài.

Những tu sĩ này liền nhanh chóng ổn định lại thân hình, hai mắt ngơ ngẩn nhìn nhau, nhưng không ai dám làm ra hành động liều lĩnh nào khác.

Mọi người đều thầm hiểu, chắc chắn là ngọn núi khổng lồ này có liên quan đến vị tu sĩ Hàn Lập mới tiên vào Đai Thừa Kỳ kia. Một khi xúc phạm phải người đó chẳng phải là tự mình tìm đường xuống âm phủ hay sao?

Đúng lúc này, trong ngọn núi bỗng truyền đến một giọng nói:

"Được thấy nhiều đạo hữu cùng tới dự lễ mừng cho Hàn mỗ, thật là nỗi vinh hạnh cho kẻ hèn mọn này. Hễ là người đủ tư cách đều có thể thông qua truyền tống trận để tiến vào đây. Hàn mỗ sẽ ở tại đỉnh ngọn Đại Thừa Tiên Thai đợi các vị đạo hữu đến."

Giọng nói vừa vang lên vừa rồi đúng là của Hàn Lập!

Thật chẳng biết vừa nãy hắn dùng loại thần thông nào, tuy giọng điệu không vội cũng không lớn, nhưng tất cả mọi người đang tham dự đại lễ đều nghe thật rõ ràng bên tai, giống như có ai đó đứng bên cạnh nói cho mình nghe vậy.

"Hàn tiền bối!"

"Chính là Hàn lão tổ đích thân truyền âm!"

Nghe được lời truyền âm, đám tu sĩ liền trở nên xôn xao. Tiếp đó bọn họ liền kéo nhau đi xuống quảng trường phía dưới.

Cùng lúc đó, dưới sự duy trì trật tự của các giáp sĩ, một số tu sĩ đến tham dự đại lễ được xếp thành mười đội rồi tiến về các tòa truyền tống trận ngay giữa quảng trường. Sau khi hào quang chớp lên, bọn họ liền biến mất không thấy đâu nữa.

Thì ra các tòa lầu các chi chít trên ngọi núi ba màu chính là hơn mười điện truyền tống được bố trí ở những chỗ khác nhau.

Những tu sĩ vừa được truyền tống liền hiện ra ngay giữa cung điện, rồi dùng ánh mắt tò mò quan sát bốn phía xung quanh.

Trong gian điện, một đám người hầu mặc quần áo màu trắng đã đợi sẵn, họ liền đi về những tu sĩ thi lễ rồi dùng thái độ không siểm nịnh cũng chẳng kiêu ngạo nói:

"Mời chư vị tiền bối theo ta. Vãn bối sẽ dẫn các vị đi thẳng tới nơi tổ chức lễ mừng trên đỉnh núi."

Nhưng người mới đến thấy những người hầu áo trắng này chỉ có tu vi Kim Đan hoặc Nguyên Anh thôi, cũng không cần quá để ý làm gì. Họ liền đi ra khỏi tòa điện, rồi dọc theo một đường nhỏ ngoằn ngoèo đi về phía đỉnh núi.

Những người hầu áo trắng này chính là đệ tử của Khí Linh Tử đảm nhiệm, ngoài ra còn có thêm một vài người do Hàn Lập nhờ từ đám người Cốc trưởng lão.

Mặc dù bọn họ có tu vi không cao, nhưng lúc này chỉ phải làm công việc của đám người hầu nên cũng không quá khó khăn. Trong nháy mắt, khi cự sơn hình thành thì bọn họ cũng được Hàn Lập làm phép truyền tống tới trung tâm đại điện.

Quang hà trong truyền tống trận chớp động không ngừng, càng lúc càng có nhiều bóng người đi vào trong đại điện.

Cứ mỗi một nhóm người đến lại có một gã người hầu trực tiếp dẫn họ lên núi.

Đám tu sĩ cứ dọc theo sơn đạo mà đi về phía trước. Trên đường đi không những thấy những lầu các được làm từ ngọc được điêu khắc vô cùng tinh xảo mà còn có vô số kỳ hoa dị thảo trải rộng hai bên đường lên núi. Xa xa, trong phong cảnh tú lệ như tranh, có thể thấy có cả linh cầm, linh thú nhàn nhã đi lại, trong đó thậm chí còn có không ít dị thú trong lời đồn.

Một đám tu sĩ thấy một cảnh như vậy thì trong lòng vô cùng tò mò, không nhịn được bèn tiến về phía đó để nhìn cho kỹ. Nhưng ngay khi bọn họ vừa bước ra khỏi sơn đạo thì cảnh sắc lập tức trở nên mơ hồ, cả người bị một tầng sương trắng bao phủ, lại có cảm giác dưới chân trống rỗng, giống như đang lơ lửng trong không trung vậy.

Những người này quá sợ hãi, chỉ dám đứng yên tại chỗ, không dám động đậy gì. Có kẻ không kiềm chế được còn liên tục đánh ra pháp quyết, muốn phá cấm mà ra.

Nhưng dù bọn họ có hành động như thế nào thì bạch khí ở xung quanh vẫn như trước, pháp quyết đánh ra đều biến mất trong hư không, không có chút hiệu quả nào.

Mà những người khác cũng đang ở trên sơn đạo thì chỉ thấy đám tu sĩ vừa bước chân ra khỏi sơn đạo thì thân hình cứng đơ, bất động, giống như con rối vậy.

"Ảo thuật!"

Một số người có chút hiểu biết về trận pháp biến sắc kêu lên thành tiếng khi chứng kiến một màn này.

Người hầu mặc áo bào trắng đi ở sau cùng thấy vậy thì sắc mặt ngẩn ra, nhưng không nói gì, chỉ lấy ra một lệnh bài màu bạc. Lệnh bài vừa xuất hiện trên tay liền lập tức phun ra một dải sáng ngũ sắc.

Dải sáng cuốn tới, đám tu sĩ đang bị ảo thuật khống chế đều được kéo trở lại sơn đạo.

Nháy mắt, những người này chỉ thấy sương trắng tan đi, cánh sắc bốn phía lại khôi phục như thường.

Không chờ đám tu sĩ liều lĩnh này lấy lại tinh thần, người hầu áo trắng khom người rồi nhắc nhở bọn họ:

"Các vị tiền bối. Núi này là do lão tổ lấy pháp lực và bảo vật biến ảo thành. Ngoại trừ con đường chúng ta đang đi này, tất cả những nơi khác đều có cấm chế, mong rằng chư vị tiền bối hãy theo sát vãn bối, không nên liều lĩnh rời khỏi sơn đạo. Nếu vãn bối ra tay muộn một chút, chỉ sợ tình huống xấu sẽ xuất hiện."

Những người khác vừa nghe người hầu áo trắng nói như thế thì đều liếc mắt nhìn nhau, trên mặt lộ ra vẻ cười khổ.

Cấm chế ảo thuật do một tu sĩ Đại Thừa bày ra, bọn họ cũng không thể đánh giá được hết lợi hại trong đó, nhưng chắc chắn một điều là không một ai ở đây có thể phá giải.

Không riêng gì những người này, những nhóm người lên núi tham gia lễ mừng phía sau cũng được những người hầu khác nhắc nhở.

Trừ một số người đặc biệt lỗ mãng ra thì cũng không có ai dám đi tới thử sự lợi hại của cấm chế cả.

Sau khi nhóm người đầu tiên lên tới đỉnh núi thì sương mù mỏng manh bao phủ đỉnh núi đều tán đi.

Trước mặt mọi người là một quảng trường lớn do bạch ngọc tạo thành, bên trên có vô số bồ đoàn màu sắc khác nhau, được trải rộng khắp nơi.

Mà ở trung tâm của quảng trường có một tháp cao chừng mười trượng, trong suốt. Tháp có bảy tầng, mỗi tầng đều có vô số linh văn xanh biếc đang chậm rãi chuyển động không ngừng.

Mà ở trên đỉnh cao nhất của tháp, một đóa sen lớn màu xanh đang trôi nổi.

Đóa sen xanh đã nở được một nửa, cánh sen xanh biếc như nước. Ở trung tâm của đóa sen có một thanh niên áo xanh đang ngồi xếp bằng, hai mắt khép hờ, khóe miệng hơi mỉm cười.

Nam tử đã xuất hiện từ trước này chính là Hàn Lập.

Ở một bên dưới chân hắn có một con thú nhỏ màu vàng đang nằm phủ phục, hai mắt tròn xoe đảo không ngừng để quan sát mọi người. Con thú nhỏ này là Báo Lân thú.

Mặc dù Hàn Lập nhắm mắt như không thấy đám tu sĩ lũ lượt kéo vào quảng trường, nhưng những người kia vừa thấy cảnh này thì từ xa đã kính cẩn thi lễ, sau đó mới theo đám người hầu đi tới một góc ở quảng trường, trật tự ngồi xuống xếp bằng.

Sau đó dòng người liên tục ùn ùn đổ về quảng trường, trước tiên đều cúi chào Hàn Lập sau đó cũng chọn cho mình một chỗ rồi khoanh chân ngồi xuống.

Trong số này có những ông già đầu tóc đã trắng tinh, cũng có những thiếu nữ chỉ chừng mười bảy, mười tám tuổi, lại có cả những người của yêu tộc trên đầu mọc sừng hay trên người đầy lông lá.

Nhưng sau khi bọn họ ngồi xếp bằng trở xuống thì ai nấy đều nghiêm chỉnh nhắm mắt dưỡng thần, không dám mở miệng cùng người bên cạnh nói to gọi nhỏ gì.

Toàn bộ quảng trường đều tĩnh lặng một cách nghiêm trang.

Quảng trường này được Hàn Lập bố trí trên đỉnh núi, mặc dù diện tích không nhỏ nhưng cũng chỉ chứa được ba tới bốn vạn người là cùng. Không bao lâu sau, bồ đoàn trên quảng trường đã bị ngồi tới tám, chín phần mười rồi.

Đấy là không tính tới gần trăm vạn tu sĩ không đủ tư cách nên bị ngăn cách ở bên ngoài truyền tống trận, không được lên núi.

Vào lúc đám tu sĩ tiến vào trong quảng trường, có không ít đại biểu của các thế lực mang theo vẻ mặt khác nhau cũng bắt đầu lục tục xuất hiện.

Những người này được đám người hầu áo trắc đưa tới những vị trí gần với nơi Hàn Lập ngồi nhất.

Mà trong đám sứ giả này, có một số người có hình dáng khác hẳn với hai tộc, hơn nữa hơi thở trên người cũng vô cùng quái dị. Họ chính là sứ giả của một số Dị tộc.

Nửa canh giờ sau, cả quảng trường đã không còn chỗ trống. Thân ảnh của ông lão tóc bạc, trưởng lão thành Thiên Uyên cũng xuất hiện ở lối vào quảng trường.

Lúc này, mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, thời gian cũng đã tới giữa trưa.

"Giờ lành đã tới, lễ mừng bắt đầu!" Không gian dao động, thân ảnh của Khí Linh Tử đột nhiên xuất hiện ngay dưới chân tòa tháp, hướng mọi người ở bốn phía thi lễ rồi nghiêm nghị nói.

Vừa nói xong, một tiếng chuông du dương truyền tới, dải sáng ngũ sắc ở trong không trung chớp động một hồi, sau đó âm nhạc chợt vang lên, thậm chí còn xuất hiện những thân ảnh mờ ảo đang múa ở trong màn sáng kỳ diệu này.

Vô số đóa hoa ngũ sắc theo những thân ảnh đang múa kia bay đầy trời, hương thơm kỳ lạ mang đầy linh khí tràn ngập khắp quảng trường.

Một ít tu sĩ ngay khi hít được mùi hương này thì cảm thấy cả người sảng khoái, tinh thần khẽ run lên.

"Thảo Mộc Chi Tinh. Không ngờ lại có thể thu thập tinh hoa của chín chín tám mươi mốt loại kỳ hoa dị thảo để luyện chế thành Thảo Mộc Chi Tinh." Có người thất thanh kêu lên, nhưng thấy mình thất thố nên cũng lập tức ngậm miệng lại. Nhiều người trên mặt tràn đầy vẻ mừng rỡ, điên cuồng thúc giục công pháp hấp thu

hương hoa này.

"Cúi chào!"

Khí Linh Tử lại cao giọng nói.

Tu sĩ nhân tộc bốn phía nghe thấy lời này thì đều đồng thời đứng dậy, hướng Hàn Lập cúi chào:

"Chúc mừng Hàn tiền bối tiến giai Đại thừa, vạn tu đồng khánh."

"Chúc mừng Hàn tiền bối tiến giai Đại thừa, vạn tu đồng khánh."

Những người của Yêu tộc và Dị tộc khác mặc dù không nói gì nhưng cũng đứng dậy cung kính chào.

Tiếng chúc mừng liên tục vang vọng khắp trời, dưới sự phóng đại của cấm chế nên truyền ra khắp Thành Thiên Uyên, quanh quẩn mãi không dừng.

------oOo------

Chương 2201: Sứ giả và lễ vật

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi tiếng chúc mừng của mọi người vang lên lần thứ chín, Hàn Lập ngồi trên đài sen màu xanh mới giơ tay lên nói:

"Các vị đạo hữu, xin mời đứng dậy! Mọi người không quản đi cả ngàn dặm đường tới đây để chúc mừng Hàn mỗ, đã vất vả cho mọi người rồi. Tại hạ chưa kịp chuẩn bị gì, chỉ có ít trà thơm để đãi khách, mong chư vị đạo hữu không chê cười."

Hàn Lập nói xong thì ở dưới chân tòa tháp, Khí Linh Tử vỗ hai bàn tay vào nhau *"Bốp bốp"* hai tiếng.

Ở bên ngoài quảng trường thấp thoáng bóng người, sau đó từ những phương hướng khác nhau, mấy đội thiếu nữ mặc áo trắng, dáng người thon thả, tay bưng khay trà thướt tha đi vào. Họ dâng cho mỗi tu sĩ một ly trà có màu hổ phách.

Loại linh trà này là cực phẩm linh trà, nhưng hiện tại Hàn Lập đã tiến giai Đại Thừa, lấy ra loại trà này đãi khách cũng là hoàn toàn bình thường.

Làm cho mọi người giật mình lại chính là những thiếu nữ áo trắng kia. Mặc dù ai nấy vẻ mặt thanh tú nhưng thần sắc đều đờ đẫn, hành động thiếu linh hoạt, quả nhiên chỉ là một đám khôi lỗi có hình người mà thôi.

Khôi lỗi hình người sống động như vậy, hơn nữa còn xuất hiện với số lượng hàng trăm khiến cho phần lớn quan khách đều âm thầm tán thưởng.

Sau khi linh trà được dâng lên, lúc này, một người ngồi ở vị trí gần với tháp cao đột nhiên đứng dậy, hướng về phía Hàn Lập vái một cái thật sâu rồi cao giọng nói:

"Tại hạ là sứ giả của Hoa Thiên Tông. Để chúc mừng Hàn tiền bối tiến giai Đại Thừa, tệ môn đã đặc biệt chuẩn bị một đôi xác trùng vạn năm tuổi, chúc tiền bối sống mãi cùng trời đất, công pháp thông thiên."

Người đàn ông nói xong, cổ tay run lên, trong tay liền xuất hiện một hộp gỗ màu vàng nhạt. Y cẩn thận mở nắp hộp ra, bên trong có hai xác trùng nhỏ cỡ nắm tay.

Hai xác trùng có màu đỏ đậm, trong suốt, giống như hai ngọn lửa đang rực cháy.

Hàn Lập thấy thế thì mỉm cười:

"Quý tông là một trong ba đại tông môn của Nhân tộc. Ta nghe danh Đại trưởng lão của quý tông đã lâu, sau này nếu có cơ hội chắc chắn sẽ tới bái phỏng."

Trong Nhân tộc, Hoa Thiên Tông có tiếng tăm vô cùng lừng lẫy, chẳng những trực tiếp quản lý hơn mười thành trì của Nhân tộc mà trong tông còn có số lượng tu sĩ Hợp Thể Kỳ nhiều tới kinh người.

Đại trưởng lão của Hoa Thiên Tông mà Hàn Lập vừa nhắc tới cũng là một nhân vật có uy danh lừng lẫy trong nhân tộc. Hắn từng cùng lúc đánh chết hai gã tu sĩ Hợp Thể kỳ của ngoại tộc. Chỉ tiếc là nhiều năm qua, người này đã không ít lần đột phá vào cảnh giới Đại Thừa nhưng vẫn không thể thành công, hiện tại vẫn bị giam chân ở bình cảnh.

"Đa tạ tiền bối, đại trưởng lão nếu biết việc này thì chắc chắn sẽ rất vui mừng. Tin tức tiền bối tiến giai lên Đại Thừa truyền tới đúng lúc Đại trưởng lão đang bế quan sinh tử nên mới không thể tự mình tới tham gia lễ mừng. Nhưng đôi xác trùng vạn năm tuổi này chính là quà mừng mà đại trưởng lão đã tự mình chuẩn bị." Người đàn ông cúi người vui vẻ giải thích.

"Đôi xác trùng vạn năm này chính là tài liệu chính để luyện chế An Thần Linh Dịch. Ta vừa mới tiến giai lên Đại Thừa nên rất cần Linh Dịch này. Đại trưởng lão của quý tông đúng là có lòng rồi."

Hàn Lập liếc nhìn hai xác trùng màu hỏa hồng rồi đáp lại với vẻ tươi cười.

Người đàn ông thì vô cùng sung sướng, luôn mồm nói không dám, hai tay cầm hộp gỗ đưa cho một gã người hầu áo trắng sau đó cúi người hành lễ rồi mới ngồi xuống.

"Vệ Vân Thành chúc mừng Hàn tiền bối tiến giai lên Đại Thừa, đặc biệt dâng tặng ba ngàn cân Kim Tinh, mười vạn cân Huyền Âm Sa làm quà mừng." Ở giữa quảng trường, một gã thanh niên mặc áo giáp đứng dậy, tay cầm một danh mục quà tặng, kính cẩn nói.

"Đa tạ tâm ý của quý thành!"

Vệ Vân thành là một thành trì xếp hạng trung bình, nằm giữa ranh giới hai tộc Nhân Yêu, cũng chỉ là miễn cưỡng có tư cách tham dự đại điển lần này. Hàn Lập không nói gì nhiều, chỉ đáp lại một câu hời hợt và khẽ gật đầu một cái.

Nhưng như thế cũng đủ khiến thanh niên mặc áo giáp kia vô cùng vui mừng, cuống quít thi lễ rồi lại kính cẩn ngồi xuống.

"Vãn bối là sứ giả của Thiên Hòa Sơn, phụng mệnh sơn chủ tới chúc mừng Hàn tiền bối. Xin dâng lên ba miếng Cửu Huyền Đồng Mộc, ba khỏa Mị Linh Châu làm quà mừng…" Hai gã yêu tu có làn da màu xanh bích, tóc hồng cũng đứng dậy, dâng lên một cái hộp ngọc, cung kính nói.

Sau khi vài thế lực lớn nhỏ lấy ra quà mừng, những thế lực khác cũng bắt đầu sôi nổi lấy ra lễ vật, hướng tân lão tổ Đại Thừa kỳ Hàn Lập kèm theo những lời chúc mừng không ngớt.*

Một lúc sau, hơn mười sứ giả của các gia tộc lớn cũng theo thứ tự giới thiệu thân phận.

Tu vi của đám sứ giả này không giống nhau nhưng đều là người của những thế lực hàng đầu hai tộc Nhân Yêu. Tất cả đều đối với Hàn Lập cung kính vạn phần, mà quà mừng xuất ra cũng hoặc vô cùng quý hiếm, hoặc có số lượng kinh người, giá trị xa xỉ. Tất cả đều có chung một mục đích là muốn lấy lòng Hàn Lập.

Mặt khác, một số tán tu tới tham gia lần này lần đầu nhìn thấy những vật chỉ có thể nghe trong lời đồn thì không ngừng nghị luận, đúng là được một phen mở rộng tầm mắt.

Đương nhiên, có vị Đại Thừa Hàn Lập ở đây, chỉ cần không phải là người ngu, chắc chắn là sẽ không dám có chủ ý gì đối với đám quà mừng này.

Hàn Lập đối với đám sứ giả này nếu không phải là mang vẻ mặt tươi cười thì cũng gật đầu vui vẻ nhận quà mừng, hoặc là nói vài câu cảm ơn ngắn ngủi.

Nhưng khi thấy một thiếu nữ áo trắng đứng dậy, Hàn Lập lại chủ động mở miệng trước:

"Thì ra là Hứa tiên tử tới chia vui với Hàn mỗ. Đạo hữu thay mặt Hứa gia tới đây sao?"

Cô gái này chính là Hứa Thiên Vũ.

Mọi người thấy cảnh này thì hầu hết đều tỏ ra kinh ngạc.

Dù sao nàng cũng có tu vi không cao, vậy mà Hàn Lập lại chủ động bắt chuyện trước, thái độ vô cùng tốt khiến cho không ít người cảm thấy ngoài ý muốn.

"Khiến cho Hàn tiền bối chê cười rồi! Vãn bối đúng là đại diện cho Hứa gia tới chúc mừng tiền bối tiến giai Đại Thừa. Xin dâng tặng tiền bối một cây Hải Tử Diễm Trúc, ba miếng Vô Lượng Linh Quả, một tòa Hư Thiên bảo đỉnh. Chúc tiền bối sẽ tiến xa hơn nữa, sống mãi với trời xanh!"

Vẻ mặt Hứa Thiên Vũ hơi căng thẳng, nhưng khi nghe Hàn Lập hỏi thì thần sắc mới buông lỏng một chút, kính cẩn trả lời.

"Hư Thiên Bảo Đỉnh…, tốt, ta biết rồi. Đa tạ thành ý của Hứa gia. Đạo hữu và ta cũng là chỗ quen biết cũ, hay là ở lại thăm thú núi non một phen, biết đâu lại có thu hoạch không ngờ." Ánh mắt Hàn

Lập chợt lóe rồi nhìn về phía nàng.

"Đa tạ tiền bối ban ân!" Hứa Thiên Vũ vui sướng đáp ứng rồi sau khi đem danh mục quà tặng dâng lên thì lại ngồi trở xuống.

Một số tu sĩ nhìn nàng với ánh mắt hâm mộ không thôi.

Lời Hàn Lập vừa nói đúng là đã cấp cho sứ giả Hứa gia một chỗ tốt vô cùng lớn, khiến cho không ít người thầm ghen tị với nàng.

Sau đó, mấy sứ giả của các Chân linh thế gia khác cũng lần lượt hiện thân, trong đó Cốc gia có Hiểu Phong tiên tử đích thân tới, mà sứ giả của Diệp gia chính là Diệp Dĩnh.

Hai cô gái này cũng là người quen cũ của Hàn Lập, vừa rồi thấy cảnh hàng vạn tu sĩ bái lạy Hàn Lập thì trong lòng dâng lên vô vàn cảm xúc.

Nếu không phải tận mắt thấy Hàn Lập phát ra tu vi sâu không lường được thì có lẽ hai cô gái này vẫn không chịu tin thanh niên từng quen biết trước kia đã thực sự trở thành một tu sĩ Đại Thừa, được cả hai tộc kính trọng.

Khi hai cô gái đưa lên quà mừng thì Hàn Lập cũng tươi cười nói với các nàng mấy câu.

Điều này lại làm những người khác thêm một lần nữa âm thầm ngưỡng mộ.

Câu chuyện không dài, nhưng cũng đã lọt vào mắt tất cả mọi người ở đây, còn ai là không biết hai cô gái này quen biết với Hàn Lập. Ngày sau ai có ý đồ đánh hai nhà này, chắc chắn không thể không lo lắng tới cái bóng uy hiếp của vị Đại Thừa tu sĩ này.

Lũng gia cũng phái người tới đây, hơn nữa còn là tân Đại trưởng lão đích thân tới.

Vị tu sĩ Hợp Thể kỳ được Lũng gia giấu kín ngay từ đầu này vừa thấy Hàn Lập thì vô cùng cung kính, cũng không ngừng cảm tạ Hàn Lập đã cung cấp cho tin tức lão tổ của Lũng gia đã vẫn lạc.

Ngày đó, khi Hàn Lập còn ở Mộc tộc đã nhờ người đem tin tức của đám người Lũng gia lão tổ báo lại cho Diệp- Lũng hai nhà.

Lúc ấy không rõ phản ứng của hai nhà thế nào, nhưng hiện tại Hàn Lập đã tiến giai Đại Thừa kỳ, hai nhà ban đầu với việc thân gia lão tổ qua đời còn không ít nghi ngờ, nhưng lúc này thì còn có gan mở miệng hỏi to vặn nhỏ điều gì sao.

Khiến cho Hàn Lập hơi bất ngờ chính là sứ giả của Hắc Phượng tộc lại không phải là nha đầu Đại Nhi kia mà là một vị trưởng lão có tu vi Hợp Thể kỳ khác.

Xem ra nha đầu kia thực sự vẫn còn đang bế quan chưa ra ngoài, nếu không Hắc Phượng Vương đã biết quan hệ của hắn và Đại Nhi, chắc chắn sẽ để nàng làm sứ giả để mong có chút giao tình với vị tân tu sĩ Đại Thừa kỳ này.

"Bôn Nguyệt, sứ giả của Linh tộc, thay mặt Thánh vương của Linh tộc, đặc biệt dâng tặng một quả Ngũ Hành Linh Hạch, ba đoàn Thiên Quang Linh Diễm, mười kiện pháp bảo đỉnh giai, trăm khối Thanh Tác Bích, ngàn cân Thân Hải Tử Tinh Thiết làm quà chúc mừng Hàn tiền bối tiến giai lên Đại Thừa." Một người thân hình xung quanh tỏa ra màn ánh sáng màu tím hướng Hàn Lập thi lễ, nói.

Thanh âm vô cùng trầm thấp, người này đúng là sứ giả của Linh tộc!

"Thì ra chính là vị khách quý tới từ Linh tộc! Đại danh của Thánh vương quý tộc, Hàn mỗ ngưỡng mộ đã lâu. Hôm nay lại phái sứ giả tới tặng cho hậu lễ như vậy, thật sự là vinh dự cho kẻ hèn này." Hàn Lập đang ngồi trong đài sen màu xanh lập tức đứng dậy, nghiêm túc đáp lễ lại vị sứ giả nhất tộc này.

"Không dám. Thánh vương đại nhân phái vãn bối tới đây, ngoài việc chúc mừng tiền bối ra, kỳ thực còn có một chuyện khác muốn hỏi thăm tiền bối một chút." Sứ giả Linh tộc trong màn sáng màu tím không dám nhận lễ của Hàn Lập, thân hình hơi cúi xuống, sau khi đem danh mục quà tặng dâng lên lại trầm giọng hỏi một câu.

Vừa nghe thấy lời này của sứ giả Linh tộc, đám tu luyện giả trên quảng trường cũng lập tức ngẩn ra.

"Có chuyện gì, xin mời sứ giả cứ nói ra." Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, trả lời với thái độ cũng không mấy bất ngờ.

Dường như hắn đã đoán được điều mà sứ giả Linh tộc này sẽ hỏi.

"Thánh vương đại nhân đã phân phó, muốn vãn bối hướng tiền bối hỏi thăm hai vấn đề. Tiền bối có trả lời hay không cũng không sao." Sứ giả của Linh tộc ở trong tử quang lại giải thích thêm một câu, dáng vẻ vô cùng cẩn trọng.

"Nếu Thánh vương đạo hữu đã phái người tới hỏi, tất nhiên là vấn đề quan trọng. Nhưng ta chỉ cho phép ngươi hỏi đúng hai vấn đề, tuyệt đối không được nhiều hơn. Ngươi hiểu chứ?" Hàn Lập nghe thấy vậy thì cũng không biểu hiện dị sắc gì, ngược lại hắn vẫn nhìn chằm chằm vào bóng người trong tử quang, thản nhiên đáp.

"Vãn bối hiểu, tuyệt đối sẽ không hỏi hơn, gây phiền cho tiền bối." Sứ giả của Linh tộc khẽ rùng mình, vội vàng đáp ứng.

"Được rồi, hỏi đi!" Hàn Lập gật đầu.

"Chuyện thứ nhất, Thánh vương đại nhân muốn biết Thiên Thu Thánh nữ của tệ tộc còn sống hay không?" Trong màn sáng màu tím, sứ giả của Linh tộc kính cẩn hỏi.

"Đã chết."

Hàn Lập trả lời không do dự.

"Vì sao người vẫn lạc?"

Linh tộc sứ giả hình như không cảm thấy kỳ quái, chỉ ngưng trọng hỏi câu thứ hai.

"Thủy tổ của Ma tộc."

Hai mắt Hàn Lập hơi nheo lại, ngay lập tức trả lời.

------oOo------

Chương 2202: Hắc Kiêu Vương

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thủy Tổ Ma tộc"

Bốn chữ này dường như có ma lực cực lớn khiến cho vẻ mặt của tất cả các tu sĩ ở đây đều biến đổi, bất kể là Nhân tộc hay Yêu tộc.

Những người này vừa mới trải qua một lần Ma Kiếp đáng sợ cách đây không lâu, giờ phút này lại nghe thấy cái tên đại biểu cho lực lượng khủng khiếp nhất của Ma tộc, hiển nhiên ai nấy trong lòng đều dâng lên một nỗi sợ hãi không tên.

Sứ giả của Linh tộc nghe được lời này của Hàn Lập thì vẻ mặt cũng khẽ biến. Nhưng hình như câu trả lời này cũng không khiến hắn cảm thấy có gì bất ngờ. Sau khi thở dài một tiếng, hắn liền cung kính thi lễ nói:

"Đa tạ tiền bối đã giải thích rõ, vừa rồi vãn bối có chút lỗ mãng, mong rằng tiền bối ngàn vạn lần không nên trách tội. Vãn bối sẽ đem cầu trả lời cho vấn đề này về cho Thánh Vương đại nhân."

Hàn Lập gật gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Chờ cho tên sứ giả của Linh tộc ngồi xuống, mấy sứ giả các tộc khác cũng bắt đầu lần lượt đứng lên, tới tấp dâng lên quà mừng rồi hướng Hàn Lập biểu đạt thiện ý của tộc mình.

Trong đó còn có cả sứ giả của Mộc tộc vốn đã được tách ra làm nhiều bộ phận rồi sát nhập vào các tộc khác.

Đối với từng tên sứ giả của các tộc khác, Hàn Lập chỉ đơn giản là mỉm cười để cám ơn.

Nhưng ngay sau khi mấy sứ giả các tộc này hiến lễ vật xong, tại một góc của quảng trường, một thiếu nữ khoác áo choàng màu vàng dài thướt tha bỗng đứng lên. Đến khi thiếu nữ này tháo phần áo choàng che trên đầu xuống liền để lộ ra một gương mặt tuyệt sắc như trong tranh vẽ.

"Dung tiên tử, điều này không có khả năng!"

"Đây đúng là Dung tiên tử rồi. Không phải Thánh Đảo đã sớm công bố tin tức nàng đã mất cách đây ba ngàn năm khi xâm nhập thế giới hoang dã hay sao?"

Một số tu sỹ Nhân tộc thấy được khuân mặt của nàng liền dấy lên một trận xôn xao. Không ít người còn trực tiếp hô lên, trên mặt họ lộ vẻ khó có thể tin được.

Vị tiên tử này dường như rất nổi tiếng khiến mọi người lập tức nhao nhao bàn tán.

Hàn Lập thấy tình cảnh này, trong lòng khẽ động, ánh mắt hắn liền quét qua trên người nàng. Chỉ thấy mặc dù nàng tuy có tu vi Hợp Thể Trung Kỳ nhưng khí tức trên người lại kỳ lạ dị thường, dường như có những tia sáng óng ánh nhè nhẹ xuyên qua da thịt mà lóe lên bên ngoài, khiến người khác cảm thấy nàng không giống như phàm nhân.

Rõ ràng nàng này đã tu luyện một bộ công pháp cực kỳ bất phàm, chắc hẳn là không phải là tu sĩ Hợp Thể bình thường.

"Xin hỏi đạo hữu là..." vẻ mặt Hàn Lập không đổi hỏi.

"Vãn bối là Lý Dung, đại diện cho Thánh Đảo chúc mừng Hàn tiền bối thành công tiến cấp Đại Thừa Kỳ, trở thành tu sĩ Đại Thừa thứ hai của Nhân tộc ta. Thánh Đảo đặc biệt dâng lên một chiếc phi thuyền cao cấp, mười tên thị nữ hạng nhất, một trăm con linh thú cao cấp, và một ngàn tên khôi lỗi giáp sĩ làm quà chúc mừng." Thiếu nữ tuyệt đẹp hướng về Hàn Lập vén áo thi lễ rồi cười nói. Giọng nói của nàng thật ngọt ngào thanh thoát như tiên nữ trên trời.

"Thì ra là sứ giả của Thánh Đảo, quà mừng lớn như vậy, Hàn mỗ xin đa tạ.

Tại hạ cũng dự tính sau lễ mừng này sẽ đi Thánh Đảo một chuyến." Hàn Lập gật đầu, ánh mắt lóe sáng nói.

"Nếu như tiền bối chịu đại giá quang lâm Thánh Đảo, tất nhiên là chuyện mà chúng ta cầu còn không được. Mấy vị đạo hữu của Thánh Đảo sớm đã có ý mời tiền bối tới thăm. Hiện tại Thánh Đảo có chuyện cực kỳ quan trọng muốn cùng tiền bối thương lượng." Lý Dung thản nhiên cười nói.

"Tốt, chắc chắn ta sẽ đến." Hàn Lập gật gật đầu, nhưng lại từ chối cho ý kiến về việc kia.

"Vãn bối còn có một chuyện..."

"Kẻ nào lén lén lút lút trốn ở bên ngoài?"

Lý Dung đang còn muốn nói tiếp thì sắc mặt Hàn Lập bỗng nhiên trầm xuống, tay áo hướng xa xa run lên, đồng thời quát khẽ một tiếng.

Một cỗ lực lượng vô hình trực tiếp xuyên qua cấm chế bên ngoài cự sơn, thoáng cái đã đánh vào khoảng không cách đó vài dặm rồi nổ vang một tiếng *"oành"* giống như va phải vật gì đó.

Một quầng sáng màu đen theo tiếng nổ vang liền nứt vỡ. Từ bên trong quầng sáng có bóng người lao ra. Nhìn lại thì đây là một người đàn ông lực lưỡng, trên người mặc áo giáp màu đen.

Khuôn mặt người đàn ông này có vẻ hung hãn, nhưng trên mặt hắn lại có chút ngạc nhiên, hiển nhiên việc mình ở xa như thế còn bị Hàn Lập phát hiện khiến hắn tỏ ra khá bất ngờ. Cũng không qua lâu sau, vẻ ngạc nhiên liền được thu lại, tiếp đó hắn liền không để bụng cười lên ha hả:

"Ha ha. Hàn đạo hữu, Dạ mỗ không mời mà đến, đạo hữu sẽ không phiền lòng chứ."

Gã to con mặc giáp màu đen vừa nói xong, liền hướng Hàn Lập ở xa ôm quyền chào. Sau khi bước ra một bước, cũng không biết hắn làm như thế nào mà chỉ chớp mắt đã vượt qua vài dặm, trực tiếp xuất hiện phía trên ngọn núi ba màu rồi nghênh ngang hạ xuống.

Một âm thanh *"véo"* vang lên, mấy tầng quầng sáng cấm chế vừa cùng thân hình của gã này tiếp xúc đã liền như một tờ giấy mỏng bị xé rách ra.

Thân thể hắn tỏa ra ánh sáng màu đen trực tiếp xuyên qua cấm chế rồi hạ xuống quảng trường bên dưới, hai tay ôm quyền hướng Hàn Lập đang ở xa chào hỏi.

Chúng tu sĩ ở đây vừa nhìn thấy cảnh này, bọn họ vốn đang ngẩn ra. Hơn nữa còn có một số tu sĩ Nhân tộc tính tình nóng nảy lập tức lớn tiếng trách mắng.

Nhưng cũng mấy người tâm tính già dặn trọng ổn, thấy tên to con này cười đùa với Hàn Lập mà vẻ mặt cũng chẳng hề thay đổi, trong lòng bọn họ không khỏi cả kinh.

"Kiêu Vương. Là Dạ Xoa Tộc Hắc Kiêu Vương!" Vị Lý Dung tiên tử này sau khi cẩn thận đánh giá người đàn ông kia từ trên xuống dưới một lượt, bỗng nhiên hít một ngụm khí lạnh rồi thất thanh kêu lên.

"Hắc Kiêu Vương "

Hàn Lập khẽ cau mày, trong mắt hiện lên một tia kì quái.

Mặt khác, chắc hẳn là mấy tên tu sĩ đang ngoác miệng trách mắng kia cũng đã từng nghe qua danh tiếng của gã Hắc Kiêu Vương này. Chẳng mấy chốc họ đã trở nên im lặng, khuôn mắt cũng hiện lên nét lợ hãi pha lẫn kinh ngạc.

"Ồ, nha đầu kia, chẳng lẽ ngươi trước đây đã từng gặp ta." Tên to con quay đầu lại liếc mắt nhìn Lý Dung, tỏ vẻ bất ngờ hỏi.

"Vài ngàn năm trước, vãn bối cùng Mạc sư tôn từng được gặp tiền bối một lần." Sắc mặt Lý Dung hơi trắng bệch, có vài phần e ngại vội vàng trả lời.

"Thì ra ngươi chính là nha đầu năm đó đi bên cạnh Mạc lão quỷ, mới mấy năm không gặp, vậy mà ngươi cũng đã trở thành tu sĩ Hợp Thể kỳ, không sai, không sai!" Vị Kiêu Vương này trong miệng vừa nói vừa nhìn về phía Lý Dung, trong mắt lại không che dấu chút nào một tia dâm ý.

Trong lòng Lý Dung trầm xuống, dường như ngay lập tức trong đầu xuất hiện ý mốn chạy trốn.

Chẳng qua cũng còn may, nàng vẫn còn nhớ rõ mình bây giờ đang ở trong thành Thiên Uyên, hơn nữa ở đây còn có một gã Đại Thừa Kỳ vừa tiến cấp của bổn tộc cho nên nàng mới có thể ngăn chặn được sự sợ hãi đang trỗi dậy trong lòng. Tiếp đó nàng cắn răng cố gắng duy trì vẻ trấn định đứng yên tại chỗ mà không làm ra hành động gì, rồi theo bản năng đem ánh mắt nhìn xuống để tránh né ánh mắt dâm tà của đối phương.

"Nguyên lai là đạo hữu Hắc Kiêu Vương của tộc Dạ Xoa. Đạo hữu đích thân xuất hiện nơi đây, thật đúng là làm Hàn mỗ cảm thấy như được yêu mà sợ hãi." Hàn Lập cuối cùng cũng mở miệng, trên mặt bình tĩnh dị thường, nhìn không ra trong lòng hắn đang nghĩ cái gì.

"Hắc hắc, đạo hữu là vị Đại Thừa Kỳ thứ hai của Nhân tộc, đồng thời còn là người tiến cấp thành công Đại Thừa duy nhất trong gần vạn năm qua ở mấy tộc chúng ta. Lão phu sao có thể không đích thân đến tận nơi để chiêm ngưỡng, cũng là để học hỏi kinh nghiệm của đạo hữu mà đem về cho bổn tộc." Gã to con này nghe Hàn Lập nói vậy, liền quay đầu về phía Hàn Lập cười hắc hắc.

"Thì ra là thế, đáng tiếc tại hạ chính là nhờ may mắn mà tiến cấp Đại Thừa, thật sự là khiến cho Hắc Kiêu đạo hữu thất vọng rồi. Nhưng dù sao cũng là khách từ xa tới. Người đâu, đem ghế ra cho Hắc Kiêu đạo hữu ngồi!" Hàn Lập gật đầu rồi phân phó.

"Dạ, sư tôn!" Khí Linh Tử vâng lời, liền chuẩn bị đi làm việc này.

Nhưng đã bị vị Hắc Kiêu Vương này giơ tay ngăn lại, có chút không kiên nhẫn hướng Hàn Lập trực tiếp lớn tiếng nói:

"Không cần phiền toái như vậy. Lúc này bổn tọa không có thời gian chờ đợi, ta muốn cùng đạo hữu trao đổi một chuyện, xong ta sẽ rời đi ngay."

"Ồ, Hắc Kiêu đạo hữu muốn cùng Hàn mỗ nói chuyện gì?" Hàn Lập thờ ơ hỏi.

"Đúng vậy, bổn tọa lần này tới đây, thứ nhất là vì muốn tận mắt nhìn qua phong thái của Hàn đạo hữu, nhìn xem đạo hữu rốt cuộc là nhân vật bậc nào. Vừa rồi từ xa mà đạo hữu đã có thể phát hiện sự tồn tại của bổn tọa, có thể thấy được thần thông của đạo hữu quả thật bất phàm, không để cho ta thất vọng. Thứ hai là muốn hướng đạo hữu giao ra một người. À không, hiện tại ta thay đổi chủ ý, ta muốn hai người." Gã đàn ông to con này há to miệng, lộ ra vài phần dữ tợn nói.

"Muốn ta giao ra hai người? Là hai người nào!" Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, lông mày dựng lên.

"Nghe nói trong đám môn hạ của Hàn đạo hữu có một tên đệ tử có linh căn Ẩn Lôi, bổn tọa muốn mượn hắn sử dụng một chút, chính là dùng hắn để ngăn cản lần thiên kiếp sắp tới này của ta. Người thứ hai còn lại chính là vị tiên tử này. Bổn tọa thấy nàng đã rất vừa ý, cũng muốn mang nàng này về tộc Dạ Xoa làm thị thiếp hầu hạ cho ta." Gã to con mở miệng nói oang oang, nhưng nội dụng trong lời nói càng làm cho toàn bộ tu sĩ ở đây dường như khó có thể tin được.

"Cái gì, hắn lại muốn đệ tử của Hàn tiền bối?"

"Lại còn dám có ý định bắt Dung tiên tử làm thị thiếp, tên này định không xem hai tộc Nhân Yêu vào đâu sao?"

Chúng tu sĩ nhất thời giận tím mặt, nhưng ai cũng khiếp sợ uy năng của Đại Thừa Kỳ nên cũng không dám trực tiếp mở miệng chửi bới. Phần đông bọn họ chỉ có thể mở to mắt nhìn chằm chằm vị Đại Thừa của tộc Dạ Xoa này mà trong lòng căm phẫn.

"Hắc Kiêu Vương, ngươi lại dám có chủ ý với ta, ngươi chẳng lẽ đã quên Mặc sư tôn ta từng cảnh cáo của ngươi." Sau khi Lý Dung nghe gã to con mặc giáp màu đen nói như vậy, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, rồi đột nhiên lớn tiếng nói.

"Mặc Giản Ly sao. Ha ha, mấy người Nhân tộc các ngươi thật đúng là biết tự lừa mình dối người. Ngươi thực cho rằng bổn tọa không biết Mạc lão quái và Ngao Khiếu lão quỷ sớm không còn tọa trấn trong tộc hay sao, hơn nữa sinh tử của bọn hắn còn chưa biết thế nào. Nếu không sao bổn tọa lại dám đến đây." Hắc Kiêu điên cuồng cười lớn, nói ra một câu khiến đám tu sĩ trên quảng trường cực kỳ hoảng sợ.

"Mạc tiền bối và Ngao Khiếu tiền bối đã xảy ra chuyện?"

"Hắn nhất định là nói hươu nói vượn, hai vị tiền bối thần thông quảng đại làm sao có thể có chuyện chứ."

"Chẳng qua đúng là mấy năm nay không có tin tức gì của hai vị tiền bối truyền ra."

Lúc này đây, mọi người trên quảng trường cũng không thể tiếp tục bảo trì trấn định, cả đám nhao nhao lên, giọng điệu cũng tràn ngập vẻ sợ hãi.

Mà mấy tên sứ giả các tộc khác nghe vậy, có người trong lòng cũng khiếp sợ không thôi, nhưng cũng có người trở nên hơi khác thường.

"Hàn đạo hữu, ngươi sẽ không vì hai kẻ này mà đánh đổi an nguy của tộc mình chứ. Mặc dù ngươi tiến cấp Đại Thừa thành công, nhưng muốn chân chính nắm giữ uy năng của Đại Thừa Kỳ, nếu không có thời gian trăm năm thì cũng chỉ là nằm mơ nói mộng mà thôi. Ngươi căn bản không thể nào là đối thủ của ta." Vẻ mặt của Hắc Kiêu Vương lạnh lùng, căn bản không để ý tới những người khác trên quảng trường, chỉ là nhì phía Hàn Lập âm trầm nói.

Trong giọng nói tràn ngập ý tứ uy hiếp.

"Nói như vậy, Hắc Kiêu đạo hữu đến đây không phải là vì tham gia lễ mừng Đại Thừa của Hàn mỗ, mà là cố ý tới quấy rối." Hàn Lập nghe xong lời nói của tên to con này, sắc mặt vẫn luôn bình tĩnh, đột nhiên nhẹ nhàng cười rộ lên.

"Quấy rối thì sao? Hàn đạo hữu cho là như vậy cũng không phải không đúng." Gã cao lớn cũng nhe răng cười không chút khách khí, bộ dạng không sợ hãi chút nào.

"Tốt thôi, nếu đã là ác khách, vậy Hàn mỗ là người làm chủ ở đây, không thể không tự mình ra tay cấp cho ngươi một ít giáo huấn." Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, trong giọng nói tràn ngập lạnh lẽo.

Hắn vừa dứt lời, một tay nhẹ nhàng bấm niệm pháp quyết, ngọn núi ba màu phát ra âm thanh vù vù, bỗng nhiên từ khắp nơi trên quảng trường phun ra vô số tia sáng năm màu bắn thẳng đến gã to con.

Cùng lúc đó, trên không trung quảng trường cũng phát ra một tiếng nổ lớn, vô số tia chớp nửa vàng nửa bạc chợt hiện rồi hóa thành những con rắn ngoằn ngoèo lao xuống.

Hàn Lập đã mở ra cấm chế của ngọn núi, không khách khí một chút nào.

"Dám ra tay với Hắc mỗ sao? Thật quá to gan! Nhưng đã như vậy thì không thể tính là ta đã vi phạm lời thề ước với người kia rồi." Hắc Kiêu Vương gặp tình huống này không những không giận trái lại còn cười khoái chí.

Theo đó, chỉ thấy hắn đột nhiên nắm chặt hai tay thành quyền, hung hăng đánh xuống phía trước.

"Oành", trong nháy mắt, từng vòng sóng âm màu đen điên cuồng trào ra!

------oOo------

Chương 2203: Dao Mổ Trâu Giết Gà

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bất kể tia sáng năm màu hay những con rắn điện trên trời cao chỉ mới chạm vào cơn sóng âm màu đen đang như cuồng phong quét đến là nổ tung rồi tan biến đi trong nháy mắt.

Kèm theo tiếng hét thật lớn, một tay của gã to con đột nhiên chụp xuống khoảng không bên dưới.

Ngay lập tức ngọn sóng âm màu đen đầy trời liền hướng vào trong lòng bàn tay của hắn mà co rút lại, nháy mắt đã hóa thành ảo ảnh một con kỳ lân màu đen rồi hung hăng bổ nhào xuống.

Mặc dù ảo ảnh con kỳ lân chưa thật sự ập đến nơi nhưng cơn gió lốc cực kỳ lạnh lẽo đã cuồn cuộn lao xuống trước.

Bất kỳ chỗ nào cơn lốc quét qua, không khí nơi đó liền vặn vẹo mơ hồ, giống như có thể đem không gian trực tiếp đóng băng vậy.

Sắc mặt Hàn Lập vẫn không đổi, chỉ là một ngón tay hắn hướng lên không trung điểm nhẹ một cái.

Véo!

Một khối lửa màu bạc từ đầu ngón tay bắn ra, lượn một vòng sau đó liền hóa thành một con chim lửa thật lớn. Tiếp đó nó há mỏ phun thẳng lên trời cao.

Một cột sáng đỏ đậm phóng thẳng lên, nháy mắt xuyên qua hư ảnh kỳ lân, khiến trên thân ảo ảnh này xuất hiện thêm một lỗ thủng to bằng miệng chén.

Hư ảnh kỳ lân kêu lên một tiếng đau đớn, cả hình thể lẫn những cơn gió lạnh lẽo liền theo đó mà tan đi…

Thế nhưng con chim lửa màu bạc vẫn chưa dừng lại, nó lại tiếp tục phun ra một cột sáng màu đỏ thẳng đến gã to con.

Tốc độ cột sáng này nhanh vô cùng, chỉ là trong chớp mắt nó đã đến trước mặt gã kia.

Nhưng gã to con cũng phản ứng không chậm, liền há to mồm đem cột sáng nuốt thẳng vào trong bụng, đồng thời chép miệng nói một câu: *"Mùi vị không tệ!"*

Những tu sĩ phía bên dưới thấy vậy, trong lòng mỗi người không khỏi khiếp sợ.

Nhưng mà lúc này, Hàn Lập lại nở nụ cười.

"Thật không hổ danh là tu sĩ Đại Thừa. Tiếp đến ngươi cũng đừng vận dụng mấy thủ đoạn màu mè đó làm gì nữa, trực tiếp sử dụng thần thông chân chính của mình đi. Chúng ta hãy phân thắng bại ngay bây giờ!"

"Bổn tọa cũng đang có ý này!"

Gã to con bị thái độ coi thường của Hàn Lập chọc cho giận tím tái. Hắn liền há miệng phun ra một phiến ngọc màu xanh biếc. Sau khi bắt lấy tấm ngọc vào lòng bàn tay, làn mây đen bao quanh thân thể cũng bắt đầu chuyển động, lập tức thân hình Hắc Kiêu Vương phình ra điên cuồng, cuối cùng biến thành một gã khổng lồ cao đến mấy trăm trượng.

Mà tấm ngọc trong tay hắn cũng đồng thời đón gió lay động mà lớn lên, biến thành một vật to kềnh càng cả trăm trượng.

Mặt ngoài tấm ngọc có màu xanh biếc bóng bẩy, vô số ký hiệu màu vàng trắng được khảm lên, ánh sáng rực rỡ lưu chuyển, dường như được chia thành bảy tầng hào quang che phủ lên trên.

Thoạt nhìn bộ dáng thập phần huyền diệu.

Hắc Kiêu hét lớn, bắp thịt trên cánh tay khẽ động, hắn dùng một tay đem tấm ngọc quạt khẽ. Ngay lập tức dải mây bảy màu phô thiên cái địa ầm ầm lao thẳng xuống phía dưới nơi Hàn Lập và đám tu sĩ đang đứng.

Những tên tu sĩ đang ở trên quảng trường thấy vậy liền trở nên hoảng sợ, ai ấy đều nhao nhao ra tay ngăn cản.

Lập tức vô số phi đao phi kiếm cùng các loại bảo vật của đám tu sĩ bay lên, hóa thành vô số hào quang sáng chói cuồn cuộn bắn tới.

Gã khổng lồ thấy vậy thì cười lạnh khinh thường, một tay điểm nhẹ vào phiến ngọc.

Vệt sáng màu đen nháy chợt lóe lên trên đầu ngón tay của Hắc Kiêu. Một đạo tia khí đen lập tức bắn ra rồi nhập vào trong phiến ngọc, biến mất không thấy bóng dáng.

Ngay lập tức, phiến ngọc to tướng phát ra âm thành vù vù, hào quang bảy màu đột nhiên sáng chói, thanh thế kinh người dị thường.

Rất nhiều bảo vật của chúng tu sĩ biến thành những đốm sáng đánh lên mặt trên vầng hào quang nhưng lại như trâu húc xuống biển liền hóa thành vô hình.

Ngay sau đó, mọi người phía dưới bị linh áp khổng lồ của phiến ngọc từ trên không trung đè xuống, ngoài ra ảnh hưởng phản phệ do sử dụng pháp bảo khi nãy khiến cho khuôn mặt của gần nửa số người có tu vi yếu kém lập tức trở nên tái nhợt, hơn nữa còn phun ra vài ngụm máu ngay tại chỗ.

Mặt khác, cũng có một số người mặc dù miễn cưỡng ngăn chặn pháp lực phản phệ, nhưng máu trong cơ thể bọn họ đang chạy toán loạn, pháp lực sôi trào không ngừng, tất cả đều không cách nào phản kích.

Vậy mà tên Hắc Kiêu Vương này chỉ dựa vào sức một mình hắn đã đem công kích của chúng tu dưới quảng trường cứng rắn ngăn lại. Mặc dù tình huống vừa rồi chỉ diễn ra trong chốc lát nhưng cũng đủ làm người khác kinh sợ.

Tên to con này cũng vì thế mà trong lòng đắc ý một hồi, hắn đang muốn nhấc tay cười to. Nhưng đến khi ánh mắt nhìn thấy Hàn Lập ở phía dưới làm cho hắn nghẹn lại, ngưng trọng nhìn.

Chỉ thấy Hàn Lập đang đứng trên đài sen màu xanh, cả người bao phủ bởi ngọn lửa màu xanh cao cỡ trăm trượng, đem quang hà bảy màu gần đó nâng lên. Hắn nhìn tên to con kia mỉm cười mà như không cười, chẳng có vẻ gì là đang phải chịu áp lực cả.

Trong lòng của gã to con này lập tức trở nên giận dữ, đột nhiên khẽ thúc giục pháp quyết. Phiến ngọc dài ngàn trượng lập tức chao qua, quét theo quầng hào quang bảy màu tới tạo thành tiếng nổ đinh tai. Hắn định dồn hơn nửa uy lực của chiêu này về phía Hàn Lập.

Hào quang bảy màu quyện lại với nhau, mơ hồ tạo thành một khối cầu khổng lồ trên đỉnh đầu của Hàn Lập. Thanh thế rất kinh người.

Hàn Lập gặp tình huống này, vẻ cười cợt trên mặt cũng theo đó mà thu lại, nhưng hắn lại hừ lạnh một tiếng:

"Thật sự là không biết tự lượng sức!"

Vừa dứt lời, trong tay hắn liền kết pháp quyết. Sau lưng hắn bùng lên ánh sáng vàng rực. Một cái pháp tướng ba đầu sáu tay màu tím vàng chợt ra.

Pháp tướng này chẳng những cả người được bao phủ trong ánh sáng màu tím vàng, mà khắp nơi trên thân nó đều có linh văn màu bạc chớp động. Sau khi mờ ảo một lúc liền cô đọng lại thành thực thể Phạm Thánh Kim Thân.

Pháp tướng màu vàng vừa mới hiện thân liền đem cả sau cánh tay đồng loạt di chuyển. Sáu bàn tay màu vàng của nó cùng lúc nhấn một cái lên không trung.

Trong hư không lập tức vang lên những tiếng nổ đùng đùng!

Sáu cỗ lực lượng vô hình hướng lên không trung vọt tới.

"Oành!" Vầng hào quang bảy màu đang cuồn cuộn đè xuống, nhưng lại bị sáu cỗ lực lượng này không khoan nhượng ngăn lại.

Gã to con tái mặt, những tiếng gầm nhẹ trong miệng liên tiếp phát ra, hai tay chà xát rồi giương lên, lập tức có chi chít pháp quyết như mưa xối xả tuôn vào trong phiến ngọc.

Mặc cho phiến ngọc có điên cuồng tấn công thế nào, vạn tia hào quang có chớp nháy thế nào, nhưng thủy chung không cách nào tiếp tục hạ xuống được.

Lần này, tên to con đã thật sự chấn động. Nhưng không chờ hắn có hành động gì, hơn nữa nếu có thì Hàn Lập cùng với pháp tướng sau lưng cũng không quan tâm, chỉ thấy một tay hắn khẽ điểm xuống đài sen màu xanh dưới chân.

Đài sen lập tức nứt ra, bảy mươi hai đạo kiếm quang màu xanh đồng thời phóng lên cao. Tiếp đó những lưỡi kiếm này ngưng tụ lại, hợp thành một thanh kiếm cực lớn. Lại lấy tốc độ không thể tưởng tượng nổi chém thẳng đến gã khổng lồ do Hắc Kiêu biến thành.

"Chút tài mọn!"

Giọng nói của gã khổng lồ ông ông vọng xuống, một bàn tay to như một ngọn núi nhỏ bắt lấy thanh kiếm, năm ngón tay đột nhiên dùng sức bóp mạnh.

Một tiếng *"Phanh"* vang lên.

Lưỡi kiếm màu xanh liền bị bàn tay bóp vỡ không chút khoan nhượng.

"Ha ha ha"

Gã khổng lồ thấy vậy lập tức điên cuồng cười rộ.

Nhưng ngay sau đó, trong làn sáng của vụ nổ đột nhiên một chùm tơ sáng óng ánh bắn ra, quấn quanh cổ tay của bàn tay nọ.

Một vòi máu lập tức phun ra cao vài chục trượng, bàn tay to lớn rơi xuống không để lại tiếng động nào.

Gã khổng lồ hét thảm, tay kia vội vàng đem miếng ngọc ném ra, bay nhanh như chớp về phía bàn tay đang rơi xuống.

Mà cũng đúng lúc này, thân hình Hàn Lập đang ở dưới lập tức mờ đi, khẽ nhoáng lên rồi biến mất khỏi chỗ cũ.

Ngay sau đó, bên cạnh bàn tay vừa bị đứt đột nhiên không gian dao động, Hàn Lập không chút tiếng động hiện ra. Không hề do dự, một ngón tay hắn điểm vào đoạn trên bàn tay vừa bị cắt lìa.

Một âm thanh trầm đục vang lên. Bàn tay nọ lập tức nứt toác ra, hóa thành một làn sương nhẹ.

"Ta muốn đem ngươi băm thành vạn đoạn!

Hắc Kiểu biến thành gã khổng lồ nhìn thấy một màn như vậy, hai mắt lập tức trở nên đỏ đậm, gầm lên giận dữ. Bàn tay còn lại của hắn vẫn đang đè xuống phát ra âm thanh veo veo, lúc này lại bắn ra năm cái móng tay màu bạc dài vài thước. Tiếp đó năm đoạn móng tay đột nhiên hợp lại, lập tức giống như năm lưỡi dao sắc bén phát ra anh sáng chói mắt đồng loạt chém xuống.

Hàn Lập mỉm cười, không tránh không né. Cánh tay lại rung lên, nắm tay hướng lên không trung tiếp tục đánh ra một đòn.

Trong nháy mắt thân hình của Hàn Lập hiện ra vô số ký hiệu màu bạc. Đồng thời một tầng ánh sáng màu tím vàng bao phủ khắp toàn thân.

*Những tiếng "*keng keng*" liên tiếp truyền ra. Năm cái móng tay biến thành lưỡi dao sắc bén chém lên trên thân Hàn Lập lại bộc phát ra từng đoàn ánh sáng màu tím chói mắt. Tiếp đó cả năm cái* *móng tay bị hất ngược trở lại rồi gãy vụn.*

"A!"

Gã to con chấn động, cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình.

Vốn là người của tộc Dạ Xoa nổi danh nhờ có thân thể mạnh mẽ. Còn hắn chính là tu sĩ Đại Thừa Kỳ, sau khi liên tục thi triển bí thuật, hiển nhiên thân thể mạnh mẽ tới cực điểm. Mà năm cái móng tay lại trải qua quá trình tế luyện đặc thù, độ sắc bén gần như có thể so với linh bảo cùng bậc. Vậy mà lúc này lại bị Hàn Lập dùng thân thể mạnh mẽ hất ngược ra rồi vỡ nát.

Điều vừa xảy ra khiến hắn không cách nào tin nổi.

Chẳng qua, ngay lúc Hắc Kiêu cảm thấy không ổn, còn muốn đem bàn tay khổng lồ thu lại nhưng đã không còn kịp rồi.

Cánh tay của Hàn Lập phát ra âm thanh chói tai rồi tiếp tục vươn dài ra thêm vài thước. Nó có vẻ hơi nhẹ nhàng nhỏ bé, nhìn kiểu nào cũng không cân đối với bàn tàn không lồ trên kia.

Một vầng sáng bùng lên mạnh mẽ, kèm theo đó là tiếng rống giận dữ của tên to con.

Hàn Lập cười khẽ, thân hình nhẹ nhàng bay bổng. Chẳng biết hắn làm thế nào mà đã lùi ra một chỗ cách đó hơn mười trượng, trên mặt còn mang theo vẻ châm biếm.

Cùng lúc đó, làn sáng che phủ quanh thân tên to con tan đi, để lộ ra một cảnh tượng khiến cho mấy vạn tu si trên quảng trường phải "ồ" lên vui sướng.

Một bên bả vai của hắn máu me loang lổ. Cánh tay khi nãy đã biến mất hơn nửa, nửa còn lại cũng trở nên nát bấy, máu chảy ròng ròng. Đúng là hắn đã bị thương không nhẹ.

"Luyện thể! Thì ra là người nhờ vào phương pháp luyện thể để tiến cấp Đại Thừa!" *Hắc Kiêu nhìn thoáng qua bộ dạng thê thảm trên cánh tay của mình đồng thời thốt lên với giọng không thể tin* *nổi. Lần đầu tiên từ lúc xuất hiện đến giờ hắn mới tỏ vẻ kiêng sợ đến vậy.*

"Luyện thể, ha ha, cứ cho là vậy đi. Một khi đã ra tay rồi thì Hắc Kiêu đạo hữu hãy khoan rời đi vội, ở lại tộc chúng ta thêm vài ngày nữa rồi nói sau." *Hàn Lập cười nhẹ, tỏ ý cứ mặc cho người ta đoán sao cũng được.*

"Hừ, ngươi tưởng là với chút thương tổn này mà có thể làm khó ta sao? Trò hay mới chỉ bắt đầu thôi. Vừa nãy ta không đề phòng nên mới thua thiệt. Chỉ là một tên tu sĩ vừa mới tiến cấp Đại Thừa, sao có thể làm khó được bổn tọa đây chứ?" *Vẻ mặt của gã to cao biến hóa liên tục, rồi lại phá lên cười rất hung tợn. Bả lại khẽ run, lập tức có một cỗ khí đen từ trên mình tràn ra, đem toàn bộ thân thể khổng lồ của hắn che phủ kín mít.*

Từng tiếng nổ liên miên như pháo tràn ra từ trong làn khí.

Hàn Lập bèn nhíu mày, hắn cảm thấy thật ngoài dự tính.

Ngay sau đó, đợi cho làn khí đen tan đi, thân hình của Hắc Kiêu lại hiện ra. Nhưng khác là chỗ bàn tay bị cắt và cánh tay bị hủy khi nãy đã khôi phục lại toàn vẹn như thường.

Hắn lại dùng ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm về phía Hàn Lập.

"Bất Diệt Thân Thể! Trách không được, bảo sao ngươi lại dám dùng thân thể để tranh đấu, hóa là có thần thông thiên phú này." *Hàn Lập nhìn thoáng qua gã cao lớn phía trước, tiếp đó liền thở dài.*

"Hừ, đã biết thân thể của ngươi mạnh mẽ rồi, vậy chúng ta thử thần thông khác đi. Hóa Thiên Vi Địa!" *Hắc Kiêu quát lên chói tai. Một tay hắn bấm niệm thần chú, thân thể vốn đã khổng lồ thì giờ đây lại được thổi phồng thêm vài phần nữa. Đồng thời cánh tay khác lại múa ra trước mặt, lập tức tạo thành một cơn dao động quỷ dị tràn tới.*

"Pháp tắc!"

Hai con ngươi của Hàn Lập co lại, không kìm được đành thốt lên.

"Ngươi nhận ra là tốt rồi. Ta không tin một tên mới tiến vào Đại Thừa Kỳ có thể lý giải được bao nhiêu pháp tắc của thiên địa." Hắc Kiêu cười điên cuồng, ngón tay xẹt tới, trong hư không bất ngờ xuất hiện thêm một sợi tơ màu đen bé li ti.

Tiếp đó sợi tơ chợt nhoáng lên làm cho trời đất như bị đảo ngược. Bầu trời bỗng trở nên tối om như mực, còn mặt đất lại là một mảng sáng rõ ràng, hơn nữa còn nhè nhẹ tỏa ra từng vệt sáng lóng lánh.

------oOo------

Chương 2204: Chém Đại Thừa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mấy vạn tu sĩ trên quảng trường chợt thấy toàn thân mình trầm xuống, giống như bị cả tòa núi khổng lồ đè lên vậy. Mới vậy mà thân thể trở thành nặng trĩu, tay chân không sao nhúc nhích được.

Trái lại, trong nháy mắt thần niệm của Hàn Lập quét qua vùng thiên địa trắng đen kia, khóe miệng liền cười lạnh lẽo. Phía sau hắn pháp tướng vàng rực ba đầu sáu tay chợt sáng chói rồi hóa thành vệt cầu vồng màu tím vàng bay vọt lên trời. Sau khi lượn một vòng liền chui vào thân thể của Hàn Lập phía dưới.

Một tiếng nổ đinh tai vang lên. Toàn thân Hàn Lập tỏa ra những tia sáng màu vàng chói mắt. Một con vượn lớn ba đầu sáu tay màu tím vàng thình lình xuất hiện.

Sáu cánh tay của con vượn liên tục đấm ầm ầm lên ngực, vô số đạo linh văn màu bạc tràn ra lượn lờ quanh nó. Tiếp đó toàn thân hình đột nhiên lớn lên điên cuồng, chỉ trong khoảnh khắc đã biến thành một con vượn cao tới bảy tám ngàn trượng, có thể nói là đội trời đạp đất.

Từng đạo linh văn màu bạc đang lượn lờ quanh thân con vượn chợt lóe sáng, sau đó lại hội tụ thành một đám pháp trận màu trắng bạc khảm lên toàn thân hình con vượn, giống như những vết tràm trời sinh ra đã có vậy.

Gã to con nhìn thấy tình huống này, trong lòng liền run sợ không thôi. Ngay lập tức không nói hai lời, ngón tay chỉ xuống phía dưới ngưng trọng múa lên, nhanh chóng vẽ thành một cái vòng thật tròn.

Trong vùng thiên địa nửa trắng nửa đen chợt vang lên tiếng sấm đinh tai. Ngay lập tức có một cái vòng lớn màu đen trắng có đường kính ngàn trượng đột nhiên xuất hiện bên ngoài thân hình của con vượn khổng lồ. Tiếp đó nó co rút lại, liền giống như một cái vòng với đầy răng nhọn chuẩn bị xiết chặt lên thân hình cự viên.

Ba cái đầu của cự viên liền cúi xuống, sáu ánh mắt lạnh băng đồng thời nhìn lên cái vòng trắng đen kia, khóe miệng chợt mỉm cười lạnh lẽo.

Đầu vai con vượn đột nhiên nhoáng lên làm những sợi lông màu tím vàng trên người dựng thẳng đứng. Các pháp trận màu trắng bạc cũng hùa theo kêu vang từng tràng ông ông, tỏa ra hào quang chói mắt. Đồng thời một cỗ lực lượng khổng lồ vô hình từ trong cơ thể cự viên tuôn ra như lốc bão đụng vào chiếc vòng lớn đang co rút bên ngoài.

Chiếc vòng lớn màu đen trắng run lên chống trả. Nhưng trong làn hào quang vừa mới xuất hiện, chiếc vòng không thể chống đỡ lại, cuối cùng bị mạnh mẽ mở bung ra.

Tiếp theo đó sáu cánh tay liền chuyển động, sáu bàn tay to lớn đột nhiên chụp xuống sáu vị trí khác nhau trên chiếc vòng hai màu đen trắng bên dưới, đồng thời ra sức bóp mạnh.

Chiếc vòng đen trắng liền gào thét lên thảm thiết rồi vỡ thành vô số mảnh nhỏ.

Lúc này gã to con vẫn đang làm phép trên không trung, sắc mặt lập tức chuyển sang màu đỏ xẫm, nhịn không được há miệng phun ra hai ngụm máu màu bạc.

Hắc Kiêu Vương vừa kinh hãi vừa hoảng sợ, vội vàng làm phép mạnh mẽ áp chế lực phản chấn. Tiếp đó hắn nghĩ làm cách nào để đối phó với Hàn Lập.

Nhưng ngay lúc này, trong vùng trời đất nửa trắng nửa đen kia, con vượn khổng lồ đã ra tay trước một bước.

Chợt thấy sáu cánh tay của cự viên vươn lên cao. Trên mỗi năm tay đều có những ký hiệu mùa bạc lượn lờ. Chẳng những thế, hơn chục cái pháp trận ở khắp nơi đều biến ảo, rồi nháy mắt tràn về nắm tay hợp thành một khối.

"Oành", cả sáu nắm tay lông lá đồng loạt tỏa hào quang chói mắt. Cùng lúc đó, ba cái đầu của con vượn gầm lên giận dữ, kéo theo vô số nắm đấm đánh thẳng lên không trung trên cao.

"Véo véo!" Những tiếng xé gió chói tai!

Từng mảng quyền ảnh chớp động hóa thành vô số sợi tơ sáng màu bạc rồi lấy tốc độ không thể tưởng tượng nổi hung hăng đánh lên bầu trời tối đen. Khoảng không giữa màn trời lập tức bị xé toạc ra làm dấy lên nhưng âm thanh bén nhọn đinh tai.

Cả vùng không gian hai màu đen trắng sau khi chớp nháy vài cái liền triệt để vỡ vụn thành từng khúc.

Trên không trung quảng trường lập tức khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Đông đảo tu sĩ vốn đang tận lực ngăn cản áp lực đè nặng trên người. Đột nhiên họ cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, có thể tự do cử động. Điều này khiến cả đám mừng rỡ, nhao nhao nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy lúc này, vô số sợi tơ màu bạc dừng lại giữa không trung. Sau khi ngưng tụ với nhau trên liền biến thành một bàn tay khổng lồ lớn hơn trăm trượng, không chút khách khí lật úp vỗ mạnh xuống gã to con ở phía dưới.

Gã to con này thấy vậy, sắc mặt chuyển thành tái nhợt, trong mắt còn ánh lên vẻ kinh hoàng. Nhưng ngay khuôn mặt rất nhanh chóng chuyên sang vẻ tàn khốc, một tay chúp tới, đem tấm ngọc bắt lại. Tiếp đó hắn quạt mạnh về phía bàn tay khổng lồ, lập tức làm dấy lên một dòng hào quang bảy màu cuốn đến.

Cùng lúc đó, hắn lại há miệng phun ra một khối bảo vật hình vuông đen như mực. Vừa bay ra đã đón gió phình to, biến thành một viên gạch dài chừng mười trượng.

"Uỳnh ùng...!"

Quầng hào quang bảy màu và thỏi gạch màu đen dường cùng lúc đánh vào bàn tay khổng lồ.

"Oành", một tiếng nổ rung trời chuyển đất, cả không trung trở nên run rẩy.

Bàn tay khổng lồ màu bạc đột nhiên nắm chặt năm ngón lại, rồi không khoan nhượng đem thỏi gạch màu đen đánh cho dập nát. Còn luồng hào quang bảy màu sau khi bị ánh sáng màu bạc lóe qua liền rách ra tan tành.

Bàn tay khổng lồ màu bạc chợt nhoáng lên, lập tức xuất hiện ở trên đầu gã to con, cũng không chút do dự chụp xuống.

Hắc Kiêu nhìn thấy hai kiện bảo vật của mình chịu không nổi một đòn của bàn tay khổng lồ kia, trong lòng không khỏi kinh hãi, làm sao còn dám trực tiếp đón đỡ một cái chụp xuống này. Không cần suy nghĩ thêm gì, thân hình lập tức nhoáng một cái liền quỷ dị biến mất ngay tại chỗ.

Ở đằng xa, cự viên thấy cảnh này, cái đầu ở giữa hừ lạnh một tiếng. Tiếp đó nó bất ngờ đánh ra một quyền vào khoảng không phía trước.

"Phốc", một đoàn quyền ảnh màu bạc rời khỏi nắm tay bắn ra, cũng chợt lóe lên rồi biến mất không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, tại một nơi khác trong không trung cách đó hơn mười trượng, thân hình gã to con mơ hồ hiện ra.

Nhưng dường như trong cùng một khoảnh khắc, một đạo quyền ảnh màu bạc khác chợt lóe lên rồi lướt tới sau lưng gã.

Gã to con kinh hãi, đang còn muốn phá không né tránh nhưng đã không còn kịp rồi.

"Oành", sau lưng gã to con ánh sáng màu bạc lóe lên chói mắt. Chiến giáp mà đen trên người bị đánh nát vụn, toàn thân lãnh trọn

một đòn văng đi. Ở giữa không trung hắn không cách nào tiếp tục duy trì hình dáng được biến hóa to lơn nữa, thân hình chợt lóe rồi khôi phục lại như ban đầu.

Gã to con vừa mới đứng vững, lập tức cảm thấy trong miệng ngọt lịm, nhịn không được lại phun ra một ngụm máu, khí tức trên người bỗng nhiên giảm hơn một nửa.

Trong lòng hắn không khỏi hoảng sợ cực kỳ.

Phải biết rằng chiến giáp màu đen trên người hắn được dùng bảy bảy bốn mươi chín loại tài liệu trân quý, hơn nữa còn phải tiêu phí thời gian mấy trăm năm mới cô đọng mà hóa thành bảo vật phòng ngự tối quan trọng này. Vậy mà cũng không thể ngăn cản một đòn cách không của đối phương!

Điều này dường như đã làm cho nỗi khiếp sợ trong lòng hắn mãnh liệt hơn lúc trước vô số lần.

"Mình tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn, chạy!

Gã to con cố nén đau đớn sau lưng, tiếp tục không chần chờ gì nữa, trong lòng lập tức có quyết định.

Lập tức hắn không nói hai lời, hào quang lóe lên, liền hóa thành một đạo kinh hồng phá không mà đi. Chỉ thoáng cái đã bay ra ngoài mấy trăm trượng, tiếp tục lại lóe sáng, lại liền quỷ dị xuất hiện phía cuối chân trời, nháy mắt dường như đã chạy thoát.

*"*Tưởng rằng có thể chạy thoát đơn giản như vậy sao? Ngươi nghĩ lễ mừng Đại Thừa của Hàn mỗ là chỗ muốn đến là đến, muốn đi là đi sao? Niệm Kiếm Quyết, trảm!*" Cái miệng chính giữa của con vượn há lớn, truyền ra những tiếng ông ông như chuông đồng.*

Vừa dứt lời, giữa trán của ba cái đầu đồng thời hé mở để lộ ra ba con mắt đen như mực nằm dọc giữa chân mày. Ba con mắt lóe lên bắn ra ba cột sáng mông lung. Tiếp đó lại hóa thành ba lưỡi kiếm nhỏ trong suốt, chớp nháy rồi biến mất tăm vào hư không phía trước.

Ngay sau đó, phía cuối chân trời, gã to con đang vận dụng bí thuật muốn một hơi hoàn toàn rời khỏi nơi đây, nhưng sắc mặt chợt tái nhợt, thân hình hơi mờ đi, định tránh né qua một bên khác.

Chỉ là đúng lúc này, khoảng không gần đó bỗng nhiên lóe ra ba vệt trong suốt. Cả ba lưỡi kiếm chém tới nhanh như chớp!

Mặc dù Hắc Kiêu vừa di động tránh thoát được hai lưỡi, nhưng bị cuối cùng vẫn bị một lưỡi lướt qua hông chém hắn thành hai đoạn.

Một tiếng "a" rất thảm thiết!

Trên trời cao tràn xuống một cơn mưa máu.

Nếu là tu sĩ bình thường thì nhát kiếm vừa rồi có lẽ là trí mạng. Nhưng dù sao Hắc Kiêu Vương cũng là một tu sĩ Đại Thừa Kỳ, vẫn còn hơi ít để lấy mạng hắn. Từ khúc trên của thân hình, một cái bóng màu đen đột ngột bay ra, nhoáng lên một cái, lại hóa thành một người nhỏ xíu ba bốn thước, có khuôn mặt giống y hệt như Hắc Kiêu.

Người tí hon lăn một vòng ngay tại chỗ rồi hóa thành một cơn gió màu đen đem hai đoạn thân thể hút vào, sau đó lập tức cuồn cuộn hướng về phía xa mà bay đi.

*"*Tên họ Hàn kia, hôm nay những gì người ban cho bổn tọa, ta ghi tạc trong lòng. Sau này chắc chắn ta sẽ đáp trả ân tình này.*"*

Nơi chân trời xa mơ hồ truyện lại âm thanh nghiến răng nghiến lợi của gã to con kia.

*"*Sau này sao? Hay là bây giờ xem coi ngươi có thể tránh được sự đuổi giết của linh trùng ta nuôi rồi hay không nói sau.*" Ánh sáng tím vàng chợt lóe bên ngoài thân mình cự viên, Hàn Lập liền một lần nữa đã khôi phục lại hình dáng ban đầu. Hắn nhìn về phía nơi chân trời xa, sau đó dửng dung nói một câu. Lập tức tay áo hắn run lên thả ra ba đốm sáng màu vàng. Sau khi đón gió lớn lên*

lại hóa thành ba con côn trùng vàng rực lớn gần một trượng, bên ngoài thân trải đầy hoa văn màu tím dữ tợn.

Ba con trùng màu vàng không cần Hàn Lập ra lệnh cái gì, lượn một vòng trên đỉnh đầu Hàn Lập, rồi liền hóa thành ba tia sáng màu vàng như sao băng cấp tốc đuổi theo. Trong khoảnh khắc, cả ba con phá không biến mất không còn thấy tung tích. Nhìn thoáng qua thì thấy tốc độ của mấy con côn trùng màu vàng này vượt xa so với trước đây. Lúc này tốc độ của nó không thua gã to con kia là bao.

Vừa rồi chính là ba con Ngụy Phệ Kim Trung Vương của Hàn Lập.

Với sức mạnh có thể so sánh với tu sĩ Hợp Thể Hậu Kỳ, lại thêm vào cơ thể dường như không thể phá hủy thì ngay cả tu sĩ Đại Thừa cũng đều cảm thấy sợ hãi không dám đối mặt. Lúc này Hắc Kiêu Vương đã bị thương, chính là đối thủ không thể tuyệt vời hơn cho cả ba con Phệ Kim Trùng kia.

Hàn Lập tin tưởng rằng kể cả gã to con kia thật sự có thể thoát khỏi ba con ngụy trùng vương này, nhưng không thể vừa chạy vừa chữa trị sẽ làm cho những thương tổn của hắn càng thêm nghiêm trọng. Như vậy, dù cho tên kia may mắn thế nào đi chăng nữa thì kết quả vẫn là phải bê quan trị thương mấy trăm năm mới có thể khôi phục thực lực như ban đầu.

Mà chúng tu sĩ hai tộc Nhân Yêu cũng như các sử giả dị tộc khác trên quảng trường đã bị thần thông to lớn của Hàn Lập làm khiếp sợ. Họ chỉ biết mở to mắt đứng nhìn Hàn Lập hóa thân thành cự viên, dễ dàng đánh cho tên Đại Thừa hung hãn của tộc Dạ Xoa như mây trôi nước chảy. Thậm chí thân thể cũng bị chém làm hai đoạn, phải rất chật vật mới có thể chạy trốn được.

Ngay khi cuộc chiến giữa hai người chấm dứt, cả đám tu sĩ bỗng chốc trở nên nhốn nháo ầm ĩ.

*"*Hàn tiền bối thần thông cái thế, vang danh Linh giới."

Vô số người của hai tộc Nhân Yêu lớn tiếng hô vang, trên mặt tràn đầy biểu cảm kích động cuồng nhiệt.

Biểu hiện của Hàn Lập nhẹ nhàng bâng quơ hạ gục một vị Đại Thừa Kỳ vừa nãy đã làm cho mọi người trong hai tộc Nhân và Yêu tin tưởng vào một tương lai được sống an ổn Linh giới hơn chục vạn năm sau. Họ đã phải chờ đợi không biết bao năm rồi, cuối cũng có một vị tu sĩ Đại Thừa Kỳ đủ mạnh mẽ để dẫn dắt hai tộc trở nên lớn mạnh.

Điều này khiến cho trong lòng ai nấy đều trở nên hưng phấn và cuồng nhiệt.

Tiếng hoan hô phóng lên cao vút, trực tiếp xuyên thấu màn cấm chế của ngọn núi, tràn xuống khắp nơi trong thành Thiên Uyên.

Trong thành Thiên Uyên, mặc dù những người không được trực tiếp tham gia chẳng thể biết được chuyện gì đã sảy ra, nhưng khi nghe được âm thanh hoan hô truyền đến, tất cả không hẹn mà cùng hò reo lên.

Trong lúc nhất thời, cả thành Thiên Uyên đều tràn ngập tiếng bái tạ Hàn Lập, âm thanh hân hoan reo mãi tận trời xanh!

Trên quảng trường, những sứ giả của các cuối cùng cũng đã khôi phục bình tĩnh từ trong cơn khiếp sợ. Khuôn mặt mỗi người ngoài sự kính sợ còn mang theo một tia e ngại.

Nhân tộc lại đột nhiên có thêm một tu sĩ Đại Thừa mạnh mẽ. Chuyện này đối với mấy tộc ở gần khu vực Nhân tộc là tốt hay xấu thật sự rất khó nói.

Trong lòng đám sứ giả bất ân không yên. Dường như tất cả đêu đưa ra quyết định, sau khi trở về, việc đầu tiên cần làm chính là đem tin tức này báo cáo cho tộc của mình.

------oOo------

Chương 2205: Tin tức của Huyết Hồn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập chờ đến khi tiếng hoan hô bốn phía giảm bớt lại liền mỉm cười, một tay khẽ vẫy một cái. Lập tức, hư không bốn phía nổi lên vô số thanh ti hướng phía dưới chân bay tới, cũng chợt loé lên mà tụ lại thành một đoàn, lại lần nữa hoá thành một đoá thanh liên mờ nhạt, cũng từ từ hướng về phía đỉnh tháp giữa quảng trường bay đến rồi hạ xuống, lơ lửng bất định như lúc ban đầu.

"Ác khách đã qua! Dựa theo lệ cũ, trong bảy ngày bảy đêm ta sẽ giảng giải không ngừng về vô thượng đại đạo, có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu thì phải xem cơ duyên của mỗi người rồi. Nhưng với những đại điển khác lại có chút bất đồng, lần này sẽ triệt để mở rộng cửa, những cấm chế phía dưới ta sẽ giải trừ, bất luận là ai đến thì đều có thể lên núi nghe giảng."

Ánh mắt Hàn Lập sau khi đảo qua mọi nơi 1 lượt liền chậm rãi nói.

Thanh âm không lớn nhưng trong khoảnh khắc liền ầm ầm khuếch tán ra bốn phương tám hướng, cũng trực tiếp xuyên qua ngọn núi mà quanh quẩn phía trên không trung Thiên Uyên thành không thôi.

Toàn bộ tu sĩ còn kẹt lại ở dưới Thiên Uyên thành nghe vậy liền giật mình một cái, nhưng lại lập tức cuồng hỉ mà hoan hô một trận.

Vô luận là ai đang ở trong phòng hay ở ngoài đường phố, tất cả đều như thuỷ triều hướng về phía ngọn cự sơn ba màu khổng lồ mà bay đi.

Thậm chí, khu vực nơi đặt truyền tống trận vốn dĩ là nơi đám giáp sĩ duy trì trật tự nhưng cả đám cũng kinh hỉ một trận, đồng dạng cũng gia nhập vào phía trong dòng người.

Cùng lúc đó, Hàn Lập đã khoanh chân ngồi xuống bên trên đoá thanh liên, theo từ cấp bậc tu vi thấp nhất Luyện Khí kỳ mà bắt đầu từ từ giảng giải kinh nghiệm của mình có được.

Phần đông tu luyện giả, vô luận là Nhân Yêu hai tộc hay là dị tộc khác cũng đều nghiêm nghị ngưng trọng lắng nghe.

Một gã Đại Thừa lập đàn giảng pháp, vô luận với bất kỳ ai thì đều là thiên đại cơ duyên, cho dù là từ cấp tu vi tháp nhất nhưng cũng không ai dám bỏ ngoài tai một câu nào.

Thời điểm thanh âm giảng thuật không chút tạp âm quanh quẩn trong hư không thì càng lúc càng nhiều tu luyện giả tiến lại sơn phong, nhanh chóng chiếm cứ biên giới bốn phía quảng trường, cũng chỉ tích tắc mà khiến rất nhiều người không cách nào lách người vào trong được.

Người chậm lại phía sau chỉ có thể ở các sơn đạo trên sơn phong cùng kiến trúc mà tụ tập lại. Sau mấy canh giờ sau, nửa trên ngọn cự sơn ba màu đã chi chít chằng chịt toàn người là người, hơn nữa vẫn còn rất rất nhiều tu luyện giả vẫn còn hướng nửa dưới ngọn cự sơn tụ hội lại.

Nhưng vô luận là ở nơi nào, chỉ cần tiến vào ngọn cự sơn liền nghe được thanh âm giảng giải của Hàn Lập quanh quẩn bên tai.

Không ít vốn còn muốn đi lên những nơi khác cao hơn nhưng ngay khi thanh âm giảng đạo truyền vào tai liền không tự chủ được mà ngừng bước chân lại mà lâm vào trạng thái đốn ngộ.

Sau một ngày một đêm, cả toà cự sơn ba màu thoáng cái đã chật cứng người. Tất cả mọi người, vô luận là đang ngồi hay đứng thẳng thì đều lẳng lặng lắng nghe, không gian chỉ có mỗi thanh âm của Hàn Lập là truyền khắp nơi một cách rõ ràng.

Sau bảy ngày bảy đêm, trên bầu trời đột nhiên ngũ sắc thải quang quay cuồng một trận, trận trận hoa vũ lần nữa lại từ trên cao rũ

xuống.

Thanh âm giảng giải của Hàn Lập thoáng cái ngừng *"két"* lại.

Một ít tu luyện giả đang nghe như say liền cả kinh, không ít người từ trong đốn ngộ bừng tỉnh nhưng ánh mắt phần lớn mọi người thì đều có một tia mờ mịt.

Sau một lúc, thanh âm Hàn Lập lại lần nữa vang lên bên tai mọi người:

"Đa tạ các vị đạo hữu tham gia đại điển mừng Hàn mỗ tiến giai Đại Thừa, nhưng đại điển đến đây là kết thúc, chư vị đều có thể hạ sơn rồi."

Phần đông tu luyện giả đang nghe tới đoạn mấu chốt tự nhiên trong nội tâm không muốn cứ như vậy mà kết thúc, nhưng Hàn Lập trong mắt những người khác chả khác gì thần minh cả, tự nhiên bọn hắn không dám chút trái lời.

Tất cả mọi người cung kính hướng về phía sâu trên ngọn cự sơn bái lạy liền lộn lộn xộn xộn thối lui ra khỏi cự sơn.

Đại Thừa chi lễ đến đây mới thực sự là kết thúc.

Nửa ngày sau, thiên không nổ vang một tiếng, ngọn cự sơn ba màu thoáng cái mơ hồ đi rồi lăng không biến mất trong thiên địa không thấy bóng dáng.

Phụ cận quảng trường bên dưới Thiên Uyên thành còn lại một ít giáp sĩ phụ trách cảnh giới sau khi cung kính hướng cự sơn rời đi mà thi lễ thì mới chỉnh tề ly khai.

Trong đại điện tầng một thạch tháp, Hàn Lập đã ngồi tại chủ vị phía trên. Ở hai bên đại điện, Khí Linh Tử, Hải Đại Thiếu cùng bạch phát lão giả và vài tên trưởng lão Thiên Uyên thành phân thành hai hàng đứng hai bên chờ đợi.

Trong hàng môn hạ đệ tử của Hàn Lập, Bạch Quả Nhi bất ngờ cũng xuất hiện ở trong đó, cũng cùng Chu Quả Nhi không sai biệt bao nhiêu về niên kỷ, cũng cùng sóng vai mà đứng, trên mặt hiên ra vẻ tươi cười, bộ dáng như y một đôi tỷ muội.

Bạch Quả Nhi trước Đại Thừa chi lễ rốt cục rốt cục bình an trở lại.

Lúc này, Bạch Quả Nhi cũng có tu vi đạt tới Hoá Thần trung kỳ, so với Hải Đại Thiếu còn muốn cao hơn một bậc.

Về phần bạch phát lão giả cùng đám Thiên Uyên thành trưởng lão, thần sắc cả đám so với lúc trước khi đại điển bắt đầu thì cung kính không ít, rõ ràng là hoàn toàn phát ra từ nội tâm, không hề có cái vẻ làm qua loa đại khái chút nào.

Hiển nhiên, Hàn Lập lúc trước đả bại Hắc Kiêu vương đã triệt để thu phục nhân tâm đám trưởng lão này, chính thức đã kính sợ mà lễ phép rồi.

Ở giữa đại sảnh, Lý Dung tiên tử đồng dạng đang đứng nhưng lại đứng phía trước Hàn Lập, bộ dáng kính cẩn nghe Hàn Lập nói.

"Nói như vậy, Ngao Khiếu tiền bối cùng Mạc Giản Ly đại nhân thật sự tiến vào Ma giới, chuẩn bị cùng các đại thừa các tộc khác tương trợ đám Ma tộc Thuỷ tổ bọn họ giải quyết Ma giới đại kiếp."

Hàn Lập nhíu mày, nói.

"Chính vậy! Không riêng gì mấy vị Đại Thừa các tộc lân cận toàn bộ tiến vào Ma giới, một số siêu cấp đại tộc ở Linh giới cũng đồng dạng phái ra Đại Thừa cường giả nhúng tay vào rồi. Cũng bởi vậy, những Ma tộc Đại Thừa kia cũng bị cưỡng ép lại, không thể không buông tha lĩnh địa đã chiếm cứ các tộc Linh giới, đem toàn bộ nhân thủ rút ra khỏi Linh giới."

Lý Dung cung kính đáp.

"Bỏ ra một cái giá lớn chính là hai vị Đại Thừa kỳ hai tộc chúng ta cùng với những Đại Thừa của siêp cấp thế lực tiến vào Ma giới, cùng nhau giải quyết đại kiếp của Ma giới. Dù sao, nếu Ma giới bị diệt, kế tiếp nói không chừng lại là Linh giới của chúng ta rồi."

Hàn Lập thở dài một hơi, nói.

"Tiền bối minh giám! Nếu không phải thế, chẳng những Ma tộc sẽ không lui binh mà còn xuất hiện thêm một vài Đại Thừa cường giả khác không chừng."

Lý Dung có chút bất đắc dĩ, đáp.

"Tình hình hai tộc chúng ta với Ảnh tộc cùng Dạ Xoa tộc hết sức căng thẳng, nhưng thuỷ chung vẫn chưa bộc phát đại chiến, nguyên lai là những Đại Thừa tồn tại của hai tộc kia đều tiến vào Ma giới rồi. Dạ Xoa tộc Hắc Kiêu vương là Dạ Xoa cố ý giấu diếm, xem ra muốn làm sát thủ giản đột nhiên gây khó dễ cho chúng ta. Nếu không do ta ngoài ý muốn đột phá Đại Thừa, hai tộc chúng ta sợ rằng sẽ gặp phiền phức không nhỏ."

Hàn Lập như suy nghĩ tới điều gì đó mà lẩm bẩm nói.

"Hoàn toàn chính xác, nếu không phải Hàn tiền bối thành công tiến gia Đại Thừa, tu sĩ Hợp Thể bình thường thật đúng là không có cách nào ngăn trở được Hắc Kiêu vương. Bất quá, Hàn tiền bối tại đại điển đại triển thần thông đã truyền về tới các tộc khác, những dị tộc đó sau này muốn làm khó dễ hai tộc ta thì cho dù nhiều thêm một lá gan nữa thì cũng chả dám đánh chủ ý tới tộc ta nữa."

Lý Dung tự nhiên cười nói, đáp.

"Xem ra, Trưởng lão hội Thánh đảo muốn ta lên đảo chắc hẳn là thương nghị về việc ứng phó các tộc là hàng đầu rồi, chuyện thứ hai chắc lại muốn ta đi dò xét nơi hạ lạc của hai vị tiền bối."

Hàn Lập bất động thanh sắc, hỏi một câu.

"Chư vị cao tầng Thánh đảo thật có ý tứ này."

Lý Dung cúi đầu đáp.

Hiển nhiên, nữ tử này sau đại điển đã bị Hàn Lập triệt để thu phục, tự nhiên đem thân phận của mình hạ xuống một bậc, bất tri bất giác mà để lộ tin tức.

"Ân, một thời gian ngắn nữa ta sẽ lên Thánh đảo một chuyến. Ngoại trừ cùng chư vị đạo hữu Thánh đảo thương nghị sự tình ra, ta còn đối với một ít bí thuật, thiên thư cất giấu cùng đỉnh đỉnh đại danh Hỗn Độn Vạn Linh bảng cũng cảm thấy một ít hứng thú."

Hàn Lập trầm ngâm một lát liền chậm rãi nói.

"Vâng, vãn bối chắc chắc sẽ chuyển lời tiền bối."

Lý Dung trên mặt vui vẻ, không chút lưỡng lự, đáp.

"Cốc đạo hữu, một thời gian ngắn sau này, môn hạ đệ tử của ta chỉ sợ còn muốn làm phiền chư vị quan tâm một hai đấy."

Hàn Lập quay đầu, hướng về đám Cốc trưởng lão nói.

"Tiền bối yên tâm, chỉ cần Khí Linh Tử còn ở lại bản thành một ngày, vãn bối cam đoan hắn nhất định bình yên vô sự."

Bạch phát lão giả khẽ khom người, nghiêm nghị nói.

Vài tên Hợp Thể kỳ trưởng lão khác cũng đồng dạng mà gật đầu liên tục.

"Ta tin tưởng lời hứa của chư vị. Các ngươi không cần quá lo lắng, ta sẽ dẫn Nguyệt Thiên ly khai khỏi nơi đây. Như vậy, cũng sẽ không có người dễ dàng gây phiền toái cho Thiên Uyên thành. Khí Linh Tử, Chu Quả Nhi, hai người các ngươi quay về chuẩn bị cùng ta lên đường đi."*

Hàn Lập cười cười một cái, lại quay đầu phân phó một tiếng.

(Dịch giả: *là tục danh của Hải Đại Thiếu)

"Vâng, tiền bối!"

"Tuân mệnh sư tôn!"

Chu Quả Nhi cùng Khí Linh Tử nghe vậy liền trăm miệng một lời, đáp ứng nói.

Thời gian kế tiếp, Hàn Lập lại để cho đám Cốc trưởng lão cùng Hải Đại Thiếu li khai khỏi đại điện liền hướng về Khí Linh Tử hai người truyền âm một câu.

Khí Linh Tử biến sắc, lúc này cũng đồng ý mà li khai khỏi đại điện.

Hàn Lập tức thì lẳng lặng ngồi trong đại sảnh mà trầm tư.

Thời gian không lâu sau, ngoài cửa lần nữa truyền đến tiếng bước chân, một thân ảnh mảnh mai lẳng lặng hiện ra.

Nàng này vừa đi vào trong liền vén áo thi lễ với Hàn Lập, cung kính nói:

"Hứa Thiên Vũ bái kiến tiền bối!"

"Đứng lên đi, lý do lần này ta giữ Hữa đạo hữu lại hẳn là đạo hữu cũng minh bạch vài phần a."

Hàn Lập hướng nữ tử này gật gật đầu, nói một câu.

"Chắc hẳn tiền bối muốn hỏi vãn bối về sự tình Hư Thiên đỉnh rồi."

Hứa Thiên Vũ không dám nhìn thẳng Hàn Lập mà đáp.

"Không tệ! Chúng ta nhớ không nhầm thì Hư Thiên đỉnh đối với Hứa gia các ngươi mà nói có thể nói không hoàn toàn là một kiện bảo vật, sao lại đột nhiên biến thành lễ vật mừng ta đây? Trong đó hẳn còn chút nguyên do rồi."

Hàn Lập chầm chầm nhìn vào nữ tử này mà hỏi.

"Tiền bối minh giám, vãn bối là tuân theo mệnh lệnh của Huyền Hồn Băng Phách tổ tiên chi mệnh, mới đưa Hư Thiên đỉnh thành lễ vật dâng tặng cho tiền bối mà thôi."

Hứa Thiên Vũ thần sắc có chút bất an, đáp.

"Huyết Hồn? Phân thân Băng Phách đạo hữu Huyết Hồn đã trở lại Hứa gia rồi?"

Trong nội tâm Hàn Lập khẽ giật một cái, nhưng trên mặt lại không lộ ra chút dị sắc nào.

"Đúng vậy! Huyết Hồn tiền bối nửa năm trước thân chịu trọng thương bỗng nhiên phản hồi, nhưng là vừa về tới trong gia tộc không lâu liền đại phát thương thế mà hôn mê bất tỉnh. Bất quá, trước đó Huyết Hồn tiền bối cũng phân phó đệ tử trong tộc đem Hư Thiên đỉnh này dâng tặng cho tiền bối, cũng hi vọng tiền bối mang theo đỉnh này tới Hứa gia một chuyến."

Hứa Thiên Vũ không hề chần chờ, lập tức nói.

"Thì ra là thế! Nói như vậy, Huyết Phách đạo hữu vốn là biết rõ ta đã tiến giai Đại Thừa nên mới sai ngươi đem đỉnh này tới cho ta đây mà."

Hàn Lập nhướng mày, nói.

"Thưa tiền bối, quả thật như vậy!"

Hứa Thiên Vũ thành thật đáp.

"Hứa gia các ngươi chẳng lẽ không cứu được Huyết Phách đạo hữu sao?"

Hàn Lập sau khi trầm ngâm một lát liền truy hỏi một câu.

"Hồi bẩm tiền bối, rất nhiều trưởng bối Hứa gia đã đều dốc hết mọi cách nhưng lại đối với thương thế của Huyết Phách tiền bối cơ bản là thúc thủ vô sách. Thời điểm ta ly khai, Huyết Phách tiền bối vẫn còn trong hôn mê."

Hứa Thiên Vũ đáp.

"Ta biết rồi, ngươi lui trước đi. Mấy ngày nữa ta sẽ đến Hứa gia một chuyến."

Hàn Lập tính toán một chút liền điểm điểm gật đầu, nói.

Hứa Thiên Vũ nghe vậy tự nhiên vui mừng quá đỗi, vội vàng thi lễ thật sâu, cảm ơn không thôi.

------oOo------

Chương 2206: Huyết Cổ Trùng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ba ngày sau, Hàn Lập mang theo bốn người Ngân Nguyệt, Giải Đạo Nhân, Bạch Quả Nhi và Lý Dung rời khỏi thành Thiên Uyên, nhắm về hướng Hứa gia mà đi.

Hàn Lập đã sớm dò la được tin tức, sau khi Ma tộc rút đi thì Hứa gia cũng lập tức trở lại nơi cư trú trước kia.

Cho nên chỉ sau vẻn vẹn nửa tháng trải qua mấy lần sử dụng truyền tống trận, nhóm người Hàn Lập đã tới chỗ ở của gia tộc họ Hứa.

Bọn họ vừa báo ra tên tuổi đã lập tức khiến cho toan bộ gia tộc họ Hứa trở nên nhốn nháo.

Chẳng những Hứa Giao là chủ nhân của Hứa gia và Hứa Thiên Vũ cuống quít ra nghênh tiếp, ngay cả những tên trưởng lão khác cũng không thiếu một ai. Tất cả liền theo sau hai người đi ra nghênh đón.

Trong đó rõ ràng còn có Hứa Nham, Hứa Hỏa đã từng thấy qua Hàn Lập năm trước.

Xem ra sau khi trải qua đợt ma kiếp vừa rồi nhưng Hứa gia cũng không tổn thất bao nhiêu lực lượng trụ cột.

"Kính chào Hàn tiền bối, được tiền bối có thể đại giá quang lâm thật là vinh quang và may mắn cho Hứa gia." Hứa Giao cung kính khom người hướng Hàn Lập nói, những trưởng lão đứng đằng sau vẻ mặt ai cũng hưng phấn cúi chào ra mắt Hàn Lập.

Nếu như là thời điểm trước kia Hàn Lập dùng thân phận tu sĩ Hợp Thể mà đến thì Hứa gia còn có thể dùng gia thế của mình bảo trì một phần tự kiêu. Nhưng giờ đây hắn đã là tu sĩ Đại Thừa thì đúng là bọn họ chỉ có thể vừa mừng vừa lo. Đồng thời cũng không dám để lộ bất cứ điều gì có khả năng khiến Hàn Lập không hài lòng.

Đoàn người Hàn Lập được những người họ Hứa trực tiếp mời vào trong phòng khách trong tòa điện chính nơi chuyên dùng để tiếp đãi khách quý của Hứa gia.

Sau khi Hàn Lập không khách khí ngồi xuống vị trí chủ tọa, liền quay sang gia chủ của Hứa gia bên cạnh lạnh nhạt nói:

"Chắc là các ngươi đã biết rõ lý do mà ta đến lần này. Mặc dù chuyện có liên quan đến Huyết Hồn đạo hữu ta đã nghe Hứa tiên tử nói qua một lần, nhưng hiện tại ta vẫn muốn các ngươi nói thật kỹ thêm một lần nữa để xem có chỗ nào sai sót hay không."

"Vãn bối tuân lệnh. Khoảng bảy tháng trước, Huyết Hồn tiền bối đột nhiên trở lại Hứa gia..." Hứa Giao không dám chậm trễ, bắt đầu kể thật kỹ lại câu chuyện cho Hàn Lập nghe.

Hàn Lập ngay lập tức tập trung lắng nghe từng chi tiết nhỏ có liên quan đến phân thân Huyết Hồn.

Sau thời gian uống cạn chén trà nhỏ, đợi cho Hứa Giao hoàn toàn nói xong câu chuyện, Hàn Lập mới có chút nghiêm nghị nói:

"Nếu như vậy, ngoại trừ việc Huyết Hồn đạo hữu ra lệnh cho các ngươi đem Hư Thiên Đỉnh đến gặp ta, còn nói qua chỉ có ta mới có thể dùng nó để cứu nàng tỉnh lại?"

"Đúng vậy, thưa tiền bối. Huyết Hồn tiền bối thân là phân thân của tổ tiên, mặc dù tu vi chỉ là Luyện Hư Kỳ nhưng nhờ có thân thể nửa thực nửa ảo nên rất khó bị tổn thương. Đến lần này, không rõ Huyết Hồn tiền bối đã trúng phải ám toán lợi hại nào, dù bên ngoài cơ thể nhìn như không có gì tổn hại, vậy mà cả người lại nhiễm một loại khí màu đen rồi liên tục bị hôn mê, thật sự là quỷ dị vô cùng. Vãn bối đã dùng tất cả thủ đoạn nhưng ngay cả một chút hiệu quả cũng không có, hi vọng tiền bối có thể nể mặt tổ tiên Băng Phách mà ra tay cứu giúp." Hứa Giao cẩn thận nói.

"Nghe đạo hữu nói như vậy khiến ta cảm thấy rất hứng thú đối với nguyên nhân khiến Huyết Phách đạo hữu hôn mê. Trước mắt chúng ta hãy xem qua tình hình hiện tại của Huyết Hồn đạo hữu rồi nói sau. Nếu là thật sự có thể cứu trị, Hàn mỗ cũng sẽ không tiếc ngại điều gì." Hàn Lập mỉm cười không từ chối.

"Đa tạ đại ân của tiền bối, vãn bối sẽ lập tức dẫn đường." Hứa Giao mừng rỡ, trên miệng liền không ngớt thốt lên lời cám ơn.

"Giải huynh, ngươi hãy cùng ta đi xem tình hình của Huyết Hồn. Ngân Nguyệt, Quả Nhi, Lý đạo hữu các ngươi tạm thời đợi tại nơi này đi." Hàn Lập gật đầu, lại quay qua ba người Ngân Nguyệt dặn dò.

"Được rồi, tiểu muội sẽ cùng Quả Nhi và Lý đạo hữu tạm thời chờ ở nơi này một chút." Ngân Nguyệt ngoan ngoãn vâng lời.

Về phần Lý Dung và Bạch Quả Nhi tự nhiên là không dám có ý kiến, cũng gật đầu đồng ý.

Những tu sĩ Hứa gia lúc nãy theo sau Hứa Giao cũng đã sớm chú ý tới đám người Ngân Nguyệt. Ngoại trừ những người tu vi quá thấp không thể cảm ứng điều gì, còn những người còn lại đều cảm thấy khí tức trên người các nàng thâm sâu khó lường, đồng thời cũng không thể nhìn thấu tu vi cảnh giới chân chính. Vì vậy mà trong lòng bọn họ thầm giật mình, đối với các nàng tất nhiên cũng cung kính dị thường, không dám có chút nào chậm trễ.

Sau khi lưu lại vài người phụ nữ để tiếp đón mấy người Ngân Nguyệt và Lý Dung, Hứa Giao mang theo các trưởng lão khác cùng với Hàn Lập và Giải Đạo Nhân đi đến khu cấm địa của dòng tộc.

Hàn Lập và đoàn người họ Hứa liền xuất hiện ở một cung điện bằng đá được xây dựng ở nơi trang nghiêm nhất trong gia tộc họ Hứa.

Tại trung tâm cung điện có một cỗ quan tài bằng ngọc trắng gần như trong suốt.

Bên trong áo quang là một thiếu nữ áo trắng đang nằm, hai mắt nhắm nghiền, trên cơ thể dường như có một tầng khí màu đen che phủ.

Nàng chính là phân thân Huyết Hồn của Băng Phách tiên tử.

Hàn Lập bước vài bước đến bên trước mặt quan tài, nhưng vừa đến gần khoảng một trượng lập tức liền cảm nhận được phía trước truyền đến một trận giá buốt.

"Huyền Băng vạn năm!" Ánh mắt Hàn Lập quét một lượt lên chiếc áo quan, trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh thốt lên.

"Ánh mắt của tiền bối thật tinh tường, đây đúng là quan tài được làm bằng Huyền Băng vạn năm. Cũng chỉ có vật ấy mới có thể làm chậm lại sự suy yếu dần đi của Huyết Hồn tiền bối, cho nên vãn bối mới..." Hứa Giao vội vàng giải thích.

"Lực lượng kỳ hàn luôn có khả năng khống chế nhất định đối với các loại vết thương. Ngay thời điểm không biết nguyên nhân chân chính của bệnh trạng, các ngươi đem Huyết Hồn đạo hữu bỏ vào trong quan tài làm bằng Huyền Băng vạn năm thực là một cách làm thông minh." Hàn Lập gật đầu õm ờ.

Lúc này, ánh mắt của hắn đã đặt trên người thiếu nữ áo trắng bên trong quan tài.

Chẳng những hai mắt của Huyết Hồn đang nhắm nghiền, khuôn mặt phủ đầy khí đen. Mà hai đầu lông mày còn xuất hiện một đám hoa văn màu máu quỷ dị, thoáng ẩn thoáng hiện như theo nhịp đập của mạch máu.

Hàn Lập nhìn đến những hoa văn màu máu, sắc mặt hơi ngơ ngác, dường như thoáng liên tưởng ra cái gì đó, hàng lông mày hắn không kìm được thoáng cái nhăn lại.

"Hàn tiền bối, người nhận ra nguyên nhân khiến Huyết Hồn tiền bối hôn mê không?" Hứa Giao thấy vậy vội vàng hỏi.

"Tuy chỉ đoán ra được một chút nhưng ta vẫn chưa thể khẳng

định, còn cần phải xác nhận lại." Sắc mặt Hàn Lập không đổi trả lời, trong khi đó thần niệm của hắn phóng đến bao quanh cỗ áo quan.

Một lát sau, sắc mặt Hàn Lập khẽ động, đột nhiên một ngón tay điểm vào giữa hai đầu lông mày.

Một âm thanh nhè nhè vang lên!

Một đám khí màu đen xuất hiện, sau khi ngưng tụ, liền biến thành một con mắt màu đen yêu dị.

Đột nhiên con mắt mở to phun ra một sợi tơ óng ánh, nhoáng một cái lao xuống dưới, trực tiếp xuyên thủng vách quan tài rồi chui vào trong cơ thể của thiếu nữ áo trắng.

Một lúc sau, khi sợi tơ kia quay trở lại, nửa trước của sợi tơ rõ ràng xuyên qua một con quái trùng đỏ như máu.

Cùng lúc đó, giữa hai đầu lông mày của thiếu nữ áo trắng, hoa văn màu máu trong khoảnh khắc liền biến mất không thấy tăm hơi.

Hình dáng của quái trùng này rất giống ốc sên, nhưng hết lần này tới lần khác đầu của quái trùng lại sinh ra bảy tám cái vòi dài ngắn không đều. Ngay lúc vừa rời khởi cơ thể của thiếu nữ áo trắng, mấy cái vòi liền lập tức điên cuồng vung vẩy, nhìn quỷ dị vô cùng.

"Đây là cái gì, vì sao chúng ta chưa bao giờ phát hiện ra trong người Huyết Hồn tiền bối lại có thứ này." Những người trong tộc họ Hứa trợn mắt há mồm, còn Hứa Giao lại càng sững sờ kêu lên.

"Trước kia các ngươi không thể phát hiện được cũng không phải chuyện gì kỳ quái. Đây là một con Huyết Cổ Trùng có thân thể vô hình vô sắc hòa tan trong máu. Nếu không phải ta dùng pháp thuật biến hóa thần niệm thành sợi tơ cưỡng ép nó ra, chỉ sợ các ngươi vĩnh viễn không thể phát hiện tung tích của nó." Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, ngắm nhìn quái trùng đỏ tươi gần trong gang tấc, trong miệng lại bình tĩnh giảng giải.

"Huyết Cổ Trùng, chẳng lẽ là một loại trùng cổ xưa nào đó. Mà loại trùng này lợi hại như vậy thì cớ sao trước giờ tên tuổi chưa từng xuất hiện, bọn vãn bối cũng chưa từng được nghe qua." Hứa Giao tỏ vẻ nghi ngờ hỏi.

"Hắc hắc, Huyết Cổ Trùng không tồn tại trên đại lục Phong Nguyên của chúng ta. Mà là một loại trùng chỉ có ở đại lục Huyết Thiên, một trong ba mảnh đại lục thần bí nhất Linh giới. Chúng khác biết rất nhiều so với các loài trùng mà các ngươi đã biết." Hàn Lập nhẹ nhàng trả lời.

"Đại lục Huyết Thiên! Điều này làm sao có thể!" Hứa Giao cùng mấy tên trưởng lão khác của Hứa gia nghe vậy liền trở nên hoảng sợ.

"Mặc dù ta chưa từng đến đại lục Huyết Thiên, nhưng nhiều năm trước ta lại từng có dịp du lịch qua đại lục Lôi Minh một thời gian. Trên đại lục Lôi Minh ta đã thu được một bản điển tịch trong đó có miêu tả qua loại trùng này. Tuyệt đối ko sai!" Hàn Lập liếc mắt nhìn đám người Hứa gia, hai đầu lông mày đột nhiên khẽ động, liền huyễn hóa ra vô số sợi tơ đem quái trùng màu máu bao bọc lại rồi bỗng nhiên xiết mạnh.

Âm thanh *"xì xì"* vang lên!

Những sợi tơ lóng lánh này nhanh chóng biến mất không thấy tăm hơi, quái trùng màu máu cũng ngay lập tức bị cắt thành vô số mảnh nhỏ rồi nổ tung, hóa thành những giọt máu rơi đầy trên mặt đất.

"Huyết Cổ Trùng mặc dù rất âm độc, cho dù tu sĩ Hợp Thể trúng phải loại trùng này cũng rất khó loại trừ. Nhưng chỉ cần bị hút ra khỏi cơ thể thì lại không chịu nổi một đòn." Hàn Lập cười lạnh.

"Đa tạ tiền bối dạy bảo, vậy bây giờ Huyết Hồn tiền bối sẽ..." Hứa Giao nhìn vào trong quan tài nhưng không thấy có bất kỳ động tĩnh gì của thiếu nữ áo trắng, trong lòng chợt cảm thấy hơi lo lắng.

"Yên tâm đi, hiện tại Huyết Cổ trùng đã bị loại bỏ. Chỉ cần tu dưỡng một khoảng thời gian là nàng lập tức có thể tự động tỉnh lại. Chẳng qua ta sợ rằng không thể chờ đợi kiểu này trong một thời gian dài. Thôi được rồi, ta lại ra tay thêm một lần nữa vậy, trước mắt giúp nàng tỉnh táo một lát rồi nói sau." Hàn Lập suy nghĩ kỹ càng rồi quyết định.

"Hứa gia xin đa tạ đại ân của tiền bối." Hứa Giao vui mừng khôn siết, mấy trưởng lão Hứa gia nghe vậy cũng đồng loạt tỏ ra cảm kích.

Trên trán Hàn Lập thu lại con mắt yêu dị kia, thân hình nhoáng lên, liền đến cách quan tài gần trong gang tấc. Sau khi ánh mắt hắn lên khuôn mặt diễm lệ của thiếu nữ áo trắng, một ngón tay đột nhiên điểm vào giữa trán của nàng.

Lập tức một chùm sáng ẩn chứa linh lực mênh mông phun ra, trong nháy mắt liền nhập vào cơ thể của thiếu nữ áo trắng. Dưới sự thục dục của pháp quyết, chùm sáng rất nhanh lan tỏa khắp kinh mạch của thiếu nữ, đem một số chỗ tắc nghẽn mạnh mẽ đả thông từng cái một.

Thiếu nữ áo trắng rên lên một tiếng đau đớn, lông mày nhíu lại rồi hai mắt từ từ mở ra.

Ánh mắt Hàn Lập khẽ chớp, một ngón tay khác búng nhẹ, lại có một đạo ánh sáng xanh bắn tới.

Làn hương thơm mùi thuốc tản ra thơm ngát, ánh sáng màu xanh chuẩn xác lọt vào giữa đôi môi đỏ đang khẽ mở ra của thiếu nữ áo trắng.

Hàn Lập thấy vậy liền mỉm cười, lập tức quay người lại hướng ngoài cửa điện đi ra.

"Giúp Huyết Hồn đạo hữu tĩnh tọa một khắc để triệt để hấp thu dược lực, sau đó hãy mang nàng tới gặp ta."

"Dạ, Hàn tiền bối!" Đoàn người Hứa Giao vừa mừng vừa sợ trả lời.

Giải đạo nhân mắt thấy hết thảy việc này, lại ko chút cảm xúc theo Hàn Lập đi ra cửa điện.

Một khắc sau, ở gian phòng khách trong tòa điện chính của Hứa gia, Hàn Lập rốt cục nhìn thấy thiếu nữ áo trắng đã tỉnh táo hoàn toàn.

"Huyết Hồn đạo hữu, hiện tại cảm thấy như thế nào." Hàn Lập nhìn thiếu nữ áo trắng vừa mới nói cảm ơn mình mỉm cười.

"Nhờ có viên Bổ Nguyên Đan vừa rồi của Hàn tiền bối... Vãn bối tạm thời không có gì." Sắc mặt Huyết Hồn tái nhợt dị thường nhưng vẫn gượng cười trả lời.

------oOo------

Chương 2207: Bảo đỉnh chi mật

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Bổ Nguyên đan tuy rằng có thể bù đắp non nửa tinh khí cho đạo hữu nhưng muốn khôi phục lại như thường thì e là còn phải hảo hảo tu dưỡng một thời gian ngắn nữa. Bất quá, Huyết cổ trùng kia vốn không phải là vật của Phong Nguyên đại lục chúng ta, đạo hữu sao lại bị cổ trùng này ám hại vậy?"

Hàn Lập vốn cười cười lại có phần hứng thú, hỏi một câu.

"Hàn tiền bối đã biết rõ Huyết cổ trùng tự nhiên minh bạch xuất xứ của nó, căn bản là Phong Nguyên đại lục không hề có. Là do ta lúc ở Huyết Thiên đại lục bị người khác ám toán nên mới trúng phải Huyết cổ trùng. Khối thân thể này của ta vốn đặc thù với sử dụng bí thuật nên mới miễn cưỡng ngăn chặn chúng được, nếu không phải vậy thì chỉ sợ không kịp phản hồi gia tộc, liền biến thành một vũng máu đen rồi."

Huyết Hồn thở dài, đáp.

"Đạo hữu quả nhiên đi Huyết Thiên đại lục. Nhưng mà ta nghe Hứa Giao nói lúc trước không phải là có ý định đi Lôi Minh đại lục một chuyến sao, sao lại chạy tới Huyết Thiên vậy?"

Hàn Lập gật gật đầu mà hỏi.

"Lúc trước, ta xác thực là sẽ đi Lôi Minh đại lục, nhưng không nghĩ tới khi một bộ phận trí nhớ của ta được phục hồi, lại phát hiện không thể không đi Huyết Thiên đại lục một chuyến. Đây cũng là sự tình mà trước ta không nhớ ra được."

Huyết Hồn cười khổ, đáp.

"Thì ra là thế! Nhưng theo ta biết, Huyết cổ trùng này tại Huyết Thiên đại lục cũng là nhất đẳng cổ trùng, cũng không phải là hạng tu luyện giả bình thường có thể nắm giữ. Xem ra đạo hữu tại Huyết Thiên đại lục gặp phải phiền phức không nhỏ a!"

Hàn Lập trầm ngâm một chút, thâm ý sâu sắc nói.

"Đâu chỉ là phiền toái không nhỏ, thiếp thân lần này thật sự là cửu tử nhất sinh, cũng tại Huyết Thiên đại lục kết xuống mấy cái đại địch. Lần sau đặt chân tới phiến đại lục này nữa, sợ rằng ta rất khó toàn thân trở ra a."

Bạch y nữ tử sâu sắc nói.

"A, nghe đạo hữu nói vậy chẳng lẽ là còn ý định phản hồi Huyết Thiên đại lục lần nữa?"

Hàn Lập thu lại nét cười trên mặt, nhíu mày hỏi.

"Không sai! Phải đi Huyết Thiên đại lục! Bởi vì, trong trí nhớ của thiếp thân, Băng Phách rốt cục là mất tích ở Huyết Thiên đại lục. Lần trước, ta đã tìm ra được một ít manh mối nhưng muốn đem bản thể tìm về thì e rằng phải đi Huyết Thiên đại lục một chuyến."

Huyết Hồn sau khi trầm ngâm một lát liền có chút bất đắc dĩ, nói.

"Băng Phách đạo hữu mất tích ở Huyết Thiên đại lục? Cái này khó trách Hứa gia lúc trước một điểm manh mối cũng không có. Bất quá, đạo hữu trước đem Hư Thiên đỉnh làm lễ vật tặng cho ta lại là vì sao? Ta không có tìm thấy được Băng Phách đạo hữu trước, chẳng lẽ đỉnh này còn có diệu dụng gì khác sao?"

Hàn Lập ngược lại không có biểu hiện gì quá mức cả, cười cười một cái liền hỏi.

Bạch y nữ tử nghe vậy, dị sắc trên mặt biến ảo một hồi liền hướng Hứa Giao cùng Hứa gia đệ tử phân phó một câu:

"Các ngươi lui xuống đi, ta có chuyện cực kỳ trọng yếu muốn cùng Hàn tiền bối mật đàm, có việc ta sẽ gọi sau."

"Vâng, tiền bối! Vãn bối trước chờ ở bên ngoài."

Bọn người Hứa Giao liếc nhau một cái liền không dám trái lời rồi nhao nhao thối lui khỏi đại điện.

"Hàn tiền bối, những đạo hữu này có phải hay không..."

Bạch y nữ tử hướng ánh mắt về phía đám Ngân Nguyệt, Lý Dung, có chút chần chờ, nói.

"Xem ra sự tình Huyết Hồn đạo hữu sắp nói thập phần trọng yếu. Ngân Nguyệt, các ngươi cũng lui ra ngoài một chút đi."

Hàn Lập trầm ngâm một lát liền bình tĩnh phân phó.

Đám người Lý Dung tự nhiên không có dị nghị gì, cũng hướng ngoài địa điện đi ra. Trong nháy mắt, cả gian đại điện chỉ còn lại Hàn Lập cùng bạch y nữ tử hai người.

"Hiện tại, đạo hữu có thể nói ra được rồi chứ?"

Hàn Lập nhìn về phía nữ tử đối diện, như cười như không, nói.

"Lại để cho tiền bối chê cười rồi. Chuyện sắp nói ra đây thực không nên để người khác nghe được. Tiền bối phải chăng muốn biết tác dụng chính của Hư Thiên đỉnh này? Vãn bối sẽ dùng bí mật này cùng tiền bối làm một bút giao dịch."

Bạch y nữ tử nghiêm mặt, nói.

"Tác dụng chính thức? Giao dịch?"

Hàn Lập nghe vậy lại lộ ra một tia hứng thú.

"Đúng vậy, vãn bối có thể cam đoan khi tiền bối nghe được bí mật này, có thể thu được lợi ích vô cùng."

Huyết Hồn ngưng trọng, nói.

"A! Bí mật ngươi nói có tác dụng như vậy, cùng đạo hữu làm một giao dịch tự nhiên không có vấn đề gì. Bất quá, trước hết Huyết Hồn đạo hữu phải thuyết phục được ta mới được."

Hàn Lập bất động thanh sắc, nói.

"Tốt, ta biết Hàn đạo hữu đối với sự tình này tuyệt đối sẽ có hứng thú, có quan hệ tới lai lịch chính thức của Hư Thiên đỉnh. Kỳ thật, nó là một cơ duyên khi thời điểm khi ta còn ở Nhân giới đã thu được. Nó thật ra là ta căn cứ vào một từ Kim Khuyết ngọc thư ghi lại, mới hao tổn tâm cơ phỏng chế ra một kiện bảo vật, tác dụng chính thức không phải chỉ dùng để đấu pháp mà là một cái chìa khoá..."

Ánh mắt Huyết Hồn chớp động không thôi, từ từ giảng giải.

Hàn Lập lúc đầu còn mỉm cười lắng nghe, nhưng càng về sau thần sắc trên mặt lại dần dần ngưng trọng lại, cuối cùng thậm chí còn biểu lộ một tia khiếp sợ!

Nửa ngày sau, Hàn Lập rốt cục rời khỏi Hứa gia, cũng cưỡi một chiếc cự thuyền màu trắng hướng về phía sâu trong Nhân tộc bay đi.

"Hàn huynh, Huyết Hồn đạo hữu cùng ngươi nói chuyện gì mà tốn thời gian dài như vậy?"

Ngân Nguyệt có chút khác thường, hỏi một câu.

"Không có gì, chỉ là cùng Huyết Hồn đạo hữu thực hiện một cái ước định mà thôi."

Hàn Lập nhìn Ngân Nguyệt một cái, cười cười nói.

"Ước định?"

Ngân Nguyệt chớp chớp đôi mắt đẹp, vẻ mặt như nghĩ tới cái gì đó.

"Cũng có thể miễn cưỡng nói là một cuộc giao dịch a!"

Hàn Lập lại hời hợt nói một câu.

Ngân Nguyệt tự nhiên chỉ cười, không có tiếp tục truy vấn thêm nữa. Về phần Lý Dung, nàng tự nhiên cũng cảm thấy hứng thú nhưng tự thân không có tư cách nào so sánh với Ngân Nguyệt được nên tự nhiên thức thời không có hỏi câu gì.

Ngược lại, Chu Quả Nhi(*) lại không có đa tưởng mà hỏi:

"Hàn tiền bối, chúng ta đã qua Hứa gia rồi, tiếp theo sẽ đi tới chỗ nào?"

(Dịch giả: *Bạch Quả Nhi hay Chu Quả Nhi đây? Tác giả viết lung tung rồi, mình để nguyên văn vậy.)

"Kế tiếp đương nhiên là Thánh đảo rồi. Lý đạo hữu, đoạn đường tiếp theo phải phiền ngươi dẫn đường rồi."

Hàn Lập hướng về phía Ly Dung thản nhiên nói.

"Tiền bối yên tâm, vãn bối nhất định sẽ đưa tiền bối mau chóng tới Thánh đảo."

Lý Dung nghe vậy liền đại hỉ, vội vàng cam đoan, nói.

"Tốt, Hàn mỗ cũng hi vọng sớm một ngày tiến vào Thánh đảo."

Hàn Lập tự nhiên nói.

Vừa dứt lời, ngọc thuyền khẽ run lên, lập tức hào quang đại thịnh, thân hình trong độn quang liền chớp động một cái liền tăng gấp đôi tốc độ, hoá thành một đạo thanh hồng phá không bay đi, cũng chỉ trong chớp mắt liền biến mất không thấy bóng dáng.

Hai tháng sau, tại một phiến sơn mạch giao giới hiếm thấy bóng người của Nhân Yêu hai tộc đột nhiên xuất hiện một biển sương mù rộng mênh mông không thấy đầu cuối, cơ hồ chiếm mất một phần ba diện tích sơn mạch. Biển sương mù này trông vậy mà bất kỳ ai tiến vào bên trong biển sương mù lập tức sẽ thấy được một hòn đảo đen sì huyền phù cách mặt đất mấy trăm trượng, mà ở phụ cận hòn đảo lại có hàng trăm khối thiên thạch to lớn từ từ xoay quanh hòn đảo không ngừng. Ở phía trên mỗi khối cự thạch lại có vài toà lầu các cùng đài cao, còn có một vài trọng giáp giáp sĩ đứng thẳng tắp bên trên. Ngoài ra còn có không ít những phi thuyền, phi xa thi thoảng từ trên cự đạo bay ra bay vào mà tuần tra bất định.

Tại hư không hòn đảo, một màn sáng do cấm chế chi lực có thể dùng mắt thường thấy được trải rộng một tầng, cơ hồ như muốn đem cả hư không bao lại vào trong.

Cả toà đảo được phòng hộ nghiêm mật vô cùng, đây chính là thánh địa trong mắt vô số Nhân Yêu tộc nhân, Thánh đảo.

Cùng lúc đó, bên trong một toà cung điện trên Thánh đảo, mấy vị Hợp Thể kỳ trưởng lão mặc trang phục và trang sức đặc biệt đang phân thành hai hàng ngồi trong đại điện nhưng thần sắc và sắc mặt lại có chút lo nghĩ, bất an.

"Lý tiên tử có lẽ sớm phải tới rồi chứ!"

Một gã nam tử khuôn mặt trắng nỗn rốt cục không nhịn được mà hướng một lão giả hỏi.

"Tuần đạo hữu đừng quá nóng lòng, Lý Dung tiên tử sớm đã truyền tin lại, nói hôm nay sẽ tới nơi, nghĩ rằng sẽ tuyệt không sai đâu."

Một lão giả chậm rãi đáp.

"Ta tự nhiên hiểu, bất quá hiện tại đã qua buổi trưa rồi. Tuần mỗ chỉ là sợ Lý tiên tử trên đường gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn mà thôi."

Nam tử trắng nõn thở dài một hơi, nói.

"Hắc hắc, có Hàn tiền bối đi cùng mà sao có thể xảy ra chuyện gì được."

Một phu nhân mặc áo bào trắng lại cười hắc hắc, nói.

"Hoàn toàn chính xác, với thần thông Hàn tiền bối triển lộ trong đại điển Đại Thừa e là Mạc tiền bối cùng Ngao Khiếu tiền bối cũng không có thể so sánh được. Nếu không phải vậy, những Thánh đảo trưởng lão chúng ta cũng sẽ không toàn bộ ngồi đây thành thành thật thật chờ hơn nửa ngày trời."

Lão giả cười khổ một tiếng, nói.

"Bất quá cũng là lời đồn mà thôi, chúng ta cũng đâu phải là tận mắt chứng kiến! Hàn tiền bối thần thông tuy rằng cường đại nhưng như trong lời đồn rằng chỉ phất tay một cái liền đánh cho vị Đại Thừa được Dạ Xoa tộc dấu diếm thương nặng, cái không khỏi có chút khó tin quá đi!"

Nam tử trắng nõn có chút do dự, nói.

"Cho dù lời đồn có chút hơi quá nhưng thần thông Hàn tiền bối tuyệt không phải so với những người vừa tiến giai Đại Thừa khác so sánh được, điểm ấy chắc chắn không sai. Huống hồ, hiện tại Mạc đại nhân cùng Ngao Khiếu hai vị tiền bối lại đang ở Ma giới, cũng chỉ có thể trông cậy Hàn tiền bối xuất thủ cứu giúp mà quay về bản tộc thôi. Vô luận là đúng hay sai, chúng ta hiện chỉ có thể dốc sức phụ trợ Hàn tiền bối mà thôi."

Lão giả không chú do dự, khẳng định nói.

"Hai tộc đã xuất hiện một vị Đại Thừa nữa, Thánh đảo chúng ta tự nhiên phải hết sức hỗ trợ rồi. Chỉ là, vì sự tình đệ tử của hắn lúc trước e là đã kết tội lớn rồi. Hàn tiền bối sẽ không bất mãn đối với Thánh đảo đó chứ?"

Nam tử trắng nõn cười khổ một tiếng, nói.

Nghe được lời này, không ít Thánh đảo trưởng lão biến đổi sắc mặt.

"Yên tâm đi! Hàn tiền bối có thể bước vào Đại Thừa chi cảnh tâm cảnh tự nhiên sẽ không phải là hạng tiểu nhân. Huống hồ, hành

động lúc trước của chúng ta tự nhiên cũng vì tương lai hai tộc mà suy tính, Hàn tiền bối sẽ tuyệt không bởi vì chuyện này mà xử tội đâu."

Lão giả không cho là đúng, nói.

Nghe lão giả nói vậy, những trưởng lão khác không khỏi dịu sắc mặt xuống.

Lão giả cười nhẹ một tiếng, đang muốn nói thêm gì nữa thì ngoài đại điện truyền đến một thanh âm thanh thuý:

"Chư vị đạo hữu quả nhiên toàn bộ ở dây, như vậy ngược lại không cần tiểu muội phải đi tìm từng người thông báo rồi."

Vừa dứt lời, ngoài điện chợt xuất hiện một thân ảnh lắc lư đi tới, là ba nữ tử.

Đúng là Lý Dung, Ngân Nguyệt, Chu Quả Nhi ba người. Người vừa lên tiếng tự nhiên là Lý Dung rồi, trên mặt một mảnh cười dịu dàng. Duy chỉ Hàn Lập cùng Giải đạo nhân là không thấy bóng dáng.

"A! Là Lý tiên tử, Linh Lung đạo hữu. Hàn tiền bối hẳn là đã đến..."

Trong đại điện lập tức xôn xao một trận, lão giả giật mình liền đứng dậy hỏi.

"Hàn tiền bối đích xác là đã đến Thánh đảo, nhưng tiền bối không cùng đi với ta mà đi tới một địa phương trên đảo rồi. Bất quá, chư vị yên tâm đi, Hàn tiền bối nói là sẽ nhanh chóng tới gặp mặt mọi người."

Lý Dung tự nhiên cười nói, đáp.

------oOo------

Chương 2208: Thiên Thư Các

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cùng lúc đó, ở phía dưới một vách vực sâu, Hàn Lập đang chớp mắt ngắm nhìn vách tường tinh thể cao trăm trượng trước mặt.

Ở bên cạnh là Giải đạo nhân mặt không chút biểu cảm, cũng đang quan sát vách tường tinh thể cực lớn đó.

Ở cách xa hai người bảy, tám trượng, có hai ông lão áo lục đang sợ hãi khoanh tay đứng.

Dĩ nhiên hai người này chính là người chuyên chịu trách nhiệm bảo vệ nơi đây và đều có tu vi Luyện Hư Hậu Kỳ.

Nhưng ngay khi vừa đến đây, Hàn Lập liền khẽ phát ra linh áp Đại Thừa, tất nhiên đã khiến cho hai ông lão trở nên sợ hãi, không hề dám ngăn cản.

Lúc này, Hàn Lập đã nhìn qua một lần toàn bộ chữ viết màu vàng lấp lánh trên vách tường tinh thể, rồi ánh mắt hắn tập trung nhìn về bên trên dòng chữ cổ màu vàng đứng thứ ba.

"Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm."

Hàn Lập lẩm bẩm với giọng thấp không thể nghe thấy, bất giác nâng một tay lên bắt đầu khẽ vuốt lên cổ tay kia.

Khi ngón tay chạm đến chỗ một hoa văn được che dưới ông tay áo, nó liền trở nên nóng rực khác thường, thậm chí còn có cảm giác đau âm ỉ.

Hàn Lập thở dài một hơi, đứng im đó hỏi một câu:

"Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm chính là kiện Huyền Thiên Chi Bảo mới xuất hiện nhất trên bảng này, nghe nói khi nó mới xuất hiện

đã làm cho các tộc trên Phong Nguyên Đại Lục điên đảo một trận."

"Kính thưa tiền bối, khi Huyền Thiên Chi Bảo vừa xuất hiện trên bảng không chỉ Phong Nguyên Đại Lục mà các siêu cấp đại tộc ở đại lục khác cũng phái người đi tìm kiếm một phen. Có điều chẳng hiểu vì sao mà bọn họ không thành công, cũng không thấy truyền đến tin tức gì. Dẫu vậy thì chắc rằng các đại tộc này vẫn đang âm thầm tìm kiếm." Hai lão già áo lục liếc nhìn nhau, rồi một người tiến lên trước một bước, cung kính trả lời.

"Chắc là thế. Giải huynh, bảng này đã xem xong rồi, chúng ta đi thôi." Hàn Lập cười hắc hắc, cũng không nói thêm gì, chỉ gọi Giải Đạo Nhân rồi liền xoay người rời đi.

"Kính tiễn hai vị tiền bối!" Hai lão già áo lục vội vàng cúi người đưa tiễn.

"Giải huynh, ngươi có biết chút gì về Hỗn Độn Vạn Linh Bảng này không?" Sau khi rời xa Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, Hàn lập chợt quay sang hỏi phía Giải đạo nhân.

"Trong trí nhớ của ta không có thông tin liên quan đến vật này, trước kia cũng chưa từng nghe chủ nhân nhắc đến. Tuy nhiên, vừa rồi ta có thể cảm thấy một tia tiên linh khí trên vách tường tinh thể đó."

"Tiên linh khí!"

Hàn Lập vốn cũng chỉ hỏi bâng quơ thế thôi, không hi vọng gì nhiều, nên nghe thấy vậy liền khẽ giật mình.

"Đúng vậy, mặc dù rất ít ỏi nhưng lại rất tinh khiết, không thua gì tiên linh khí trong linh dịch mà trước đây đạo hữu đã cung cấp cho ta." Giải đạo nhân thẫn thờ trả lời.

"Khá thú vị đấy. Xem ra dù đã mất liên lạc nhiều năm nhưng giữa Linh giới chúng ta và Tiên giới vẫn còn có một số vấn đề không thể thực sự chấm dứt được." Hàn Lập thoáng trầm ngâm, rồi cười lạnh tự nhủ.

Sắc mặt Giải đạo nhân không thay đổi, cũng không nói thêm bất cứ điều gì.

Thánh Đảo cũng không rộng lắm, với bản đồ do Lí Dung cung cấp, chẳng biết Hàn Lập quẹo trái, quẹo phải như thế nào, đã đi tới trước một truyền tống trận loại nhỏ.

Hắn và Giải đạo nhân bước vào trong trận, sau đó giơ một tay lên bấm niệm pháp quyết.

Pháp trận kêu lên vù vù, tỏa ra ánh sáng trắng ngà, thân hình cả hai liền trở nên mơ hồ, sau đó lập tức biến mất không thấy bóng dáng.

Một khắc sau, trước một tòa nhà cao bảy, tám chục trượng, ánh sáng trắng lóe lên, Hàn Lập và Giải đạo nhân chợt hiện ra trong một tòa pháp trận khác.

"Thiên Thư Các."

Hàn Lập ngẩng đầu liếc nhìn qua một tấm bảng cực lớn treo phía trên cửa chính tòa nhà, vẻ mặt trở nên hơi khác lạ, rồi hắn quay đầu nói với Giải đạo nhân:

"Giải huynh, ngươi tạm thời ở đây chờ ta nhé, ta đi một lát rồi sẽ quay lại."

"Xin Hàn đạo hữu cứ tự nhiên." Giải đạo nhân trả lời không chút do dự.

Hàn Lập gật đầu, rồi đi đến trước cửa chính của tòa nhà.

Chỉ một chốc sau, hắn đã đứng trước một bà lão có gương mặt cực kì tái nhợt mà bình tĩnh nói:

"Nghe nói Thiên Thư Các thu thập được vô số bí thuật, tại hạ định vào xem một lúc, đạo hữu có thể mở cấm chế ra không."

"Gương mặt ngươi rất xa lạ, không lẽ là đạo hữu mới vào đảo

sao? Nếu đã đến đây thì chắc cũng nên hiểu rõ quy củ của Thiên Thư Các." Bà lão ngồi xếp bằng ở chính giữa đại sảnh rộng rãi tầng một, hơi nghi hoặc quan sát đôi mắt Hàn Lập, rồi nhướng mày nói.

Người trước mặt này thâm sâu khó dò, không có cách gì để đoán được tu vi của đối phương, sao không khiến cho bà ta thầm giật mình trong lòng được.

"Muốn nghiên cứu một loại bí thuật thì hoặc phải trả một khoản linh thạch, hoặc là dùng một loại bí thuật mà bản các chưa sưu tầm được đem ra đổi đúng không." Hàn Lập mỉm cười rồi nói.

"Đúng là như thế. Đạo hữu chắc định trả linh thạch nhỉ! Dù rằng lượng linh thạch để nghiên cứu một loại bí thuật là cực lớn nhưng vẫn còn dễ hơn việc dùng một loại bí thuật khác để trao đổi. Bản các đã sưu tầm được hơn vạn loại bí thuật, nên nếu muốn tìm ra được một loại bí thuật mới sẽ không dễ." Sau khi khẽ cười với giọng khàn khàn, bà lão nói.

"Thì ra là thế. Quả thực ở đây ta có không ít bí thuật thu thập được từ dị tộc bên kia, đạo hữu thử xem qua xem có loại nào chưa được sưu tầm không." Hàn Lập thoáng trầm ngâm rồi đột nhiên cười và nói.

Hắn còn không chờ cho bà lão lộ ra vẻ giật mình đã chợt phất tay áo ra phía trước, lập tức có vô số loại ngọc giản từ trong bay ra, sau khi lóe lên liền lần lượt lơ lửng bất động trước mặt bà lão.

Hình như có tầm trăm chiếc.

"Những ngọc giản này đều do đạo hữu thu thập từ dị tộc ư?" Nhìn thấy cảnh này, ánh mắt bà lão liền trở nên đăm chiêu, sau một lúc lâu, bà ta mới nuốt nước miếng rồi nói.

"Đúng thế, đạo hữu không ngại xem qua chút chứ." Hàn lập cười như không cười và nói.

"Xin đạo hữu chờ chút, ta sẽ lập tức kiểm tra ngay." Bà lão rốt cục cũng trấn định lại, liền nói ngay.

Sau đó, bà ta vội vàng cầm lấy một chiếc ngọc giản vào trong tay, rồi quét thần niệm vào trong đó.

"Tiêu Nguyên Phần Quang Thuật"

"Đây không phải là bí thuật cực kì nổi tiếng của Phi Vũ tộc ư, nghe đồn nếu không phải hạt nhân có huyết thống thuần khiết nhất của Phi Vũ tộc thì không thể nào được học thuật này. Loại bí thuật này quả thật không được ghi chép lại trong Thiên Thư Các nên có thể dùng để trao đổi."

Bà lão mới chỉ nhìn thoáng qua đã lộ ra vẻ bất ngờ.

"Ồ, xem ra đạo hữu khá hiểu biết về dị tộc thuật. Đúng là thứ này do ta khi xưa ngẫu nhiên đoạt được ở Phi Vũ tộc, có điều nó không phù hợp với thể chất của ta lắm nên ta vẫn chưa từng thử tu luyện." Hàn Lập nghe thấy thế liền lộ ra chút ngạc nhiên.

"Hắc hắc, khi xưa ta từng được gọi là người hiểu biết nhất về bí thuật trong hai tộc, không thì cũng đã không bị mấy lão già kia phái đến canh giữ Thiên Thư Các này rồi." Nghe xong lời của Hàn Lập, trên gương mặt bà lão bất giác lộ ra vẻ hơi đắc ý.

Tiếp đó, sau khi cất chiếc ngọc giản kia đi, bà ta lại tiếp tục túm lấy một chiếc ngọc giản khác, rồi cũng dùng thần niệm để xem xét.

"Cửu Diễm Ma Đại Pháp, đây hình như là bí thuật của Ma tộc, bản các cũng chưa có."

"Thiên Mang Thanh Mộc Công, đây là bí thuật truyền thừa của Mộc tộc, bản các thực ra đã có rồi."

Trong khi xem xét đám ngọc giản này, bà lão có thể nói ra đôi nét lai lịch của quá nửa.

Xem ra vừa rồi bà ta tự xưng là người hiểu biết nhất về bí thuật trong hai tộc dường như cũng không hề giả.

Nhưng mà bà lão chỉ mới xem được hơn mười ngọc giản thì trong lòng đã khiếp sợ.

Những ngọc giản này chẳng những có đủ loại xuất xứ, mà hai phần ba trong đó còn chưa từng được ghi lại trong Thiên Thư Các, điều này làm cho bà ta không thể nào đè sự sợ hãi trong lòng xuống.

Phải biết rằng bình thường dù thực sự có người lấy bí thuật khác để trao đổi bí thuật trong Thiên Thư Các thì nhiều lắm cũng chỉ có thể đưa ra một, hai loại mà thôi.

Còn như cách đưa ra một loạt gần trăm loại bí thuật như Hàn Lập thì sợ rằng từ lúc Thiên Thư Các xây xong đến nay, cũng là chuyện chưa từng nghe thấy.

Sau thời gian trọn vẹn một lượt trà, bà lão mới xem hết tất cả ngọc giản, sau khi thở dài, bà ta mới ngưng trọng nói với Hàn lập.

"Trong số các ngọc giản mà đạo hữu đưa ra, có sá mươi mốt loại bản các chưa sưu tầm được. Đạo hữu thực sự định dùng tất cả chúng để đổi lấy bí thuật khác trong bản các ư?"

"Sáu mươi mốt chiếc, số lượng này cũng coi như không ít rồi, cứ dùng chúng để đổi lấy sáu mươi mốt bí thuật ở đây đi." Hàn Lập sờ lên cằm, mỉm cười trả lời.

"Tốt, nếu đạo hữu đã quyết định thì được thôi. Ta sẽ mở cấm chế của tòa nhà này ra để cho đạo hữu chọn lựa các bí thuật khác. Xin nhắc đạo hữu trước một câu, chỉ cần đạo hữu chọn xong sáu mươi mốt loại bí thuật xong thì phải trở ra ngoài ngay. Còn nữa, các loại bí thuật đó chỉ có thể cho một mình đạo hữu nghiên cứu, tu luyện, không được truyền cho học trò hoặc người khác. Nếu không, một khí Thánh Đảo chúng ta biết được thì chắc chắn sẽ có sứ giả chấp pháp đến trừng phạt." Bà lão trầm giọng nói.

"Đạo hữu yên tâm, ta đổi lấy nhiều bí thuật như vậy cũng chỉ để tham khảo thôi, thực sự dùng để tu luyện không có mấy loại, càng sẽ không tùy tiện truyền cho người khác." Hàn Lập hời hợt trả lời, rồi lại phất tay áo lên, thu hồi lại những ngọc giản mà bà lão kia

loại ra không lấy.

"Đạo hữu biết thế là được rồi, vậy để ta xin làm phép." Bà lão gật đầu rồi há mồm phun ra một cái, nhả ra một cái lệnh bài vàng óng ánh.

Bà ta giơ một tay lên bấm niệm pháp quyết thúc dục, đồng thời điểm một ngón tay vào hư không.

Lệnh bài màu vàng liền run lên, rồi phun ra một luồng ánh sáng màu bạc về phía cửa cầu thang.

"Xì xì", ở chỗ cửa cầu thang phát ra một âm thanh nặng nề, giống như vừa có một tầng cấm chế vô hình bị mở ra.

Sắc mặt Hàn Lập không thay đổi, cả người hắn khẽ động, trong thoáng chốc liền chui vào mất dạng trong cầu thang.

Trong phút chốc, ở trong đại sảnh tầng một chỉ còn lại bà lão ngồi trên đất với vẻ mặt trầm ngâm.

Hàn Lập dạo quanh lầu trong một thời gian không dài, sau thời gian một bữa cơm, vẻ mặt hắn không thay đổi, nhẹ nhàng đi ra khỏi lầu.

Sau khi chắp tay chào bà lão một chút, Hàn Lập không quay đầu lại mà đi thẳng ra khỏi đại sảnh tầng một.

"Người này rốt cục là ai mà không hề giống tu sĩ Hợp Thể Kì mới lên đảo vậy. Hơi thở đó ngay cả ta cũng không thể nhìn ra được nông sâu, không ngờ có thể chỉ một lần đưa ra nhiều bí thuật dị tộc như thế, chẳng lẽ người này là...." Bà lão nhìn chằm chằm vào cửa đại sảnh một lúc lâu, rồi đột nhiên lầu bầu hai câu, hai mắt chợt trở nên long lanh.

Cùng lúc này, khi Hàn Lập vừa mới đi ra khỏi tòa nhà thì bỗng tiếng xé gió vang lên, ba khối ánh sáng màu vàng kim bay vọt đến trên đỉnh đầu hắn.

------oOo------

Chương 2209: Trở Lại Ma Giới

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nhìn thấy vậy nhưng sắc mặt vẫn không đổi, chỉ là tay áo hướng lên không trung khẽ vẫy!

Lập tức ba điểm sáng màu vàng bay vụt xuống, nhoáng lên một cái rồi lao vào ống tay áo của Hàn Lập biến mất không còn thấy bóng dáng.

Nắm tay xòe ra, trong lòng bàn tay lúc này xuất hiện thêm một con bọ cánh cứng to lớn màu vàng.

Đây chính là một trong ba con Ngụy Phệ Kim Trùng Vương mà Hàn Lập thả ra để đuổi giết Hắc Kiêu Vương.

Ánh mắt hắn chớp động nhìn chằm chằm vào con bọ màu vàng trong tay một lát, tiếp đó liền nhíu mày nói nhỏ:

"Thật đúng là đã để tên Hắc Kiêu Vương kia chạy thoát. Chẳng qua gần một nửa cơ thể của hắn đều bị ba tiểu gia hỏa này nuốt sạch, tổn thương của tên kia lần này so với dự đoán của ta lớn hơn rất nhiều. Kết quả thế này cũng không tệ!"

Sau khi Hàn Lập tự mình lẩm bẩm, bàn tay vừa động, liền đem con bọ trên tay thu vào. Tiếp đó ánh sáng màu lục chợt lóe lên, lập tức trên tay hiện ra một tấm thẻ ngọc.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn thoáng qua thẻ ngọc này, trên mặt hắn không khỏi lộ ra vẻ tươi cười nhàn nhạt.

Lần đi Thiên Thư Các này, mặc dù nhìn thấy rất nhiều bí thuật uy lực không tồi nhưng mục đích thực sự của hắn đến đây cũng chỉ là vì nửa phần còn lại của Tế Lôi Thuật mà thôi.

Lúc trước, hắn từ mấy tên Yêu Vương ở Địa Uyên của tộc Phi

Linh tộc đoạt được bộ Tế Lôi Thuật này. Chẳng qua nó lại không trọn vẹn nên không thể có được đầy đủ phương pháp sử dụng lôi điện. Bên cạnh đó, mặc dù thúc dục Ích Tà Thần Lôi có uy lực cực lớn nhưng quá trình thi pháp lại vô cùng chậm chạp, trong chiến đấu thực tế hắn cũng không sử dụng được bao nhiêu.

Mà sau khi hắn nghe từ miệng của Hắc Vũ Thượng Nhân biết được nửa phần khẩu quyết còn lại của Tế Lôi Thuật đang được Thánh Đảo cất giữ. Lúc đó liền ghi nhớ trong lòng, đồng thời nảy ra suy nghĩ đem toàn bộ thuật này học hết.

Hiện giờ, từ trong Thiên Thư Các hắn đã tìm được nửa phần Tế Lôi Thuật còn lại. Sau một lúc xem xét, liền phát hiện nội dung ghi lại trong đó cùng với nửa phần lúc trước đoạt được ở tộc Phi Linh quả thật có thể hợp thành một bộ hoàn chỉnh. Vì thế mà trong lòng mừng rỡ, không chút do dự liền ghi lại nội dung nửa phần còn lại này vào bên trong thẻ ngọc để giữ lại.

Còn hơn mười bí thuật khác cũng chỉ là mấy bí thuật kèm theo mà thôi.

Chẳng qua trong những bí thuật này cũng có vài loại hỗ trợ cho nhãn lực khiến hắn thực sự có ý định khi trở về sẽ tu luyện thêm một chút.

Hàn Lập đem nội dung trong thẻ ngọc Tế Lôi Thuật đảo qua một lần, sau khi xác định không có vấn đề gì liền cất nó đi. Xong xuôi, hắn vội vàng trở về truyền tống trận cách đó không xa.

Ở nơi này, Giải Đạo Nhân vẫn đang lẳng lặng đứng đợi.

"Hàn đạo hữu đã trở lại?" Giải Đạo Nhân vừa thấy Hàn Lập đến gần, hỏi một câu bình tĩnh dị thường.

"Đã khiến Giải huynh chờ lâu. Bây giờ chúng ta đi gặp mấy tên trưởng lão Thánh Đảo kia thôi. Chắc bọn hắn đã đợi đến mức không còn kiên nhẫn được nữa rồi." Hàn Lập cười áy náy.

Giải Đạo Nhân tự nhiên gật đầu đáp ứng.

Vì thế hai người nhanh chóng tiến vào trong truyền tống trận. Sau khi hào quang lóe sáng, thân hình cả hai lại biến mất.

-------====ooo000ooo===--------

Mấy ngày sau, một con thuyền trắng ngà từ Thánh Đảo phá không bay đi, nhoáng cái biến mất ở phía xa chân trời.

Lúc này trên thuyền, đám người Hàn Lập, Giải Đạo Nhân, Ngân Nguyệt rõ ràng đều có mặt ở đây. Hơn nữa còn có thêm một ông lão đầu bạc, chính là vị trưởng lão họ Lạc của Thánh Đảo.

Hàn Lập đứng ở phía trước thuyền ngọc, chân mày hơi nhíu lại, vẻ mặt có chút trầm ngâm. Không biết là hắn đang cân nhắc chuyện gì nhưng chắc chắn là chuyện quan trọng.

"Lạc đạo hữu, tên Hắc Kiêu Vương kia đã bị ta đánh trọng thương, trong vòng mấy trăm năm nữa khó có khả năng tiếp tục mưu đồ gì đối với hai tộc chúng ta. Về phần Ảnh tộc cũng như mấy tộc khác đã không còn tu sĩ Đại Thừa trấn thủ, có lẽ cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ gì đâu. Tóm lại, tin tức ta tiến vào Ma giới các ngươi nhất định phải che dấu càng lâu càng tốt, ít nhất là trong vòng trăm năm không được lộ chút phong thanh nào ra ngoài để tránh những việc ngoài ý muốn!" Lông mày Hàn lập sau khi giãn ra, nhìn lại ông lão đầu bạc dặn dò nói.

"Xin tuân theo ý chỉ của Hàn tiền bối! Việc tiền bối tạm thời rời khỏi Linh giới, vãn bối nhất định sẽ hết sức phong tỏa tin tức để không cho người ngoài biết được. Chẳng qua tiền bối dự tính lên đường nhanh như vậy sao! Tiền bối mới vừa tiến cấp Đại Thừa không lâu, không bằng ở lại củng cố tu vi, đồng thời chuẩn bị kĩ càng một chút rồi tiến vào Ma giới cũng không muộn." Ông lão đáp ứng một tiếng, nhưng sau đó cảm thấy hơi do dự hỏi lại.

"Hai vị tiền bối Mạc Giản Ly và Ngao Khiếu đã bị kẹt lại ở Ma giới một thời gian khá lâu rồi, nói không chừng hiện tại sớm đã gặp nguy hiểm, ta làm sao có thể tiếp tục trì hoãn đây? Về phần củng cố cảnh giới đối với ta thực sự là không cần thiết. Hàn mỗ tu luyện công pháp cùng với những công pháp thông thường không giống nhau, trong đó hơn phân nửa là nhờ công pháp luyện thể mà tiến

cấp Đại Thừa. Cho nên đối với việc củng cố cảnh giới thì ta không cần tiêu phí quá nhiều thời gian." Hàn Lập lắc đầu giải thích vài câu.

"Nếu như tiền bối đã hạ quyết tâm, vậy vãn bối cũng không dám ngăn cản nữa. Bây giờ, chúng ta phải đến không gian tiết điểm nơi đại quân Ma tộc từng sử dụng làm đường hầm không gian khi rút lui. Mặc dù đường hầm này gần như đã biến thành không gian tiết điểm, nhưng căn cứ theo báo cáo của một số tu sĩ lưu lại gần đó thì thỉnh thoảng trong tiết điểm vẫn có dao động không gian truyền ra. Như vậy chắc hẳn bức tường ngăn cách hai giới tại đây khá yếu nhược, lực ngăn cách vẫn chưa hình thành triệt để. Với thần thông của tiền bối cộng thêm có sự trợ giúp của tinh bàn, để tiến vào Ma giới chắc hẳn cũng không phải việc khó khăn gì."

"Chỉ cần đúng như lời ngươi vừa nói, tiết điểm không có vấn đề gì, thì lúc này việc tiến vào Ma giới đối với ta mà nói chính xác không phải việc khó." Hàn Lập từ chối cho ý kiến.

"Thật ra nếu tiền bối chịu khó chờ lâu hơn một chút, các đại tộc khác chắc cũng sẽ tiếp tục phái người tiến vào Ma giới điều tra. Dù sao bọn họ cũng có tu sĩ Đại Thừa vào Ma giới, cũng giống như chúng ta vẫn chưa có tin tức gì truyền về." Ở bên cạnh, Lý Dung không nhịn được chen lời nói.

"Hắc hắc, mấy đại tộc này cho dù thực sự phái người vào Ma giới đi nữa, cũng chỉ quan tâm đến tin tức của tu sĩ Đại Thừa của tộc bọn chúng mà thôi, làm gì có thời gian mà đi quản sống chết của tu sĩ hai tộc chung ta. Huống hồ lúc này thời gian đã qua lâu như vậy, nói không chừng những đại tộc siêu cấp này đã phái người tiến vào Ma giới từ trước rồi. Ta cũng không tin các đại tộc này sẽ đặc biệt cho người đem tin tức của bọn họ mà thông báo với chúng ta một tiếng." Hàn Lập cười lạnh rồi nói.

Nghe xong Hàn Lập nói như vậy, Lý Dung và ông lão đầu bạc tự nhiên không còn gì để nói.

Mà lúc này, Hàn Lập lại nghĩ đến điều gì rồi nhẹ nhàng nói:

"Các người cũng không cần quá lo lắng, lần này ta đi Ma giới còn

có Giải huynh đi cùng, Ngân Nguyệt cũng sẽ theo ta qua bên đó. Nếu như quả thực gặp phải nguy hiểm gì thì cũng thừa sức tự bảo vệ. Chỉ là nha đầu Quả Nhi kia có tu vi quá thấp nên không thể tiếp tục đi theo chúng ta, vì vậy ta tạm thời nhờ hai vị chiếu cố một chút."

"Tiền bối yên tâm! Sau khi tiền bối tiến vào Ma giới, bọn người vãn bối sẽ đem Chu cô nương về Thánh Đảo giúp nàng yên tâm tu luyện." Ông lão nghe vậy, vội vàng khom người đáp lại.

Chu Quả Nhi nghe thấy vậy, hai môi mím lại. Có vẻ quyết định này của Hàn Lập khiến nó rất không vui, nhưng cũng chẳng dám phản đối gì.

Hàn Lập thấy nó như vậy liền bật cười thật lớn. Sau đó môi khẽ nhúc nhích, trực tiếp truyền âm cho Chu Quả Nhi:

"Hiện giờ vẫn chưa đến lúc đi Tiểu Linh Thiên, còn phải đợi thêm một thời gian mới có thể có cơ hội tìm kiếm cửa vào. Vả lại ngươi ở Thánh Đảo cứ an tâm tu luyện trước, để tu vi nâng cao một chút, đến lúc đó theo ta tìm kiếm Tiểu Linh Thiên mới có thể tự bảo vệ lấy mình."

Chu Quả Nhi sau khi nghe xong, trong lòng nàng run lên, lúc này lại liên tục gật đầu không nói gì nữa.

Về phần Ngân Nguyệt lúc này cũng đang thấp thỏm lo lắng cho an nguy của Ngao Khiếu lão tổ. Mà có thể đi theo Hàn Lập tiến vào Ma giới, nàng tự nhiên không có ý kiến gì.

Liền như vậy, thuyền ngọc nhắm thẳng một hướng lao về phía lãnh địa Yêu tộc. Sau khi bay nửa tháng bình yên vô sự, cuối cùng cũng đến một thảo nguyên xanh biếc.

Tiếp tục hai ngày hai đêm bay trên thảo nguyên, thuyền ngọc cuối cùng ngừng lại tại một cứ điểm quan trọng của Ma quân trước đây đã bị tàn phá.

"Dựa vào tin tức thu thập được thì chính là chỗ này rồi. Ban đầu nơi này có quân của Ma tộc chiếm đóng, nhưng hiện tại đã trở

nên hoang phế." Trong tay ông lão cầm một cái trận bàn, sau một lúc lâu cúi đầu xem xét mới vừa lòng khẳng định nói.

"Nơi này sao?" Hàn Lập nghe xong lời này, hắn ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Chỉ thấy trên cao lúc này, ngoại trừ một đám mây bụi đang bao trùm hơn phân nửa không trung, tất cả đều có vẻ hết sức bình thường, cũng không nhìn ra có chỗ nào khác lạ.

Hàn Lập nhìn đến đây, sắc mặt hắn hơi khẽ động, bỗng nhiên hắn dùng một ngón tay điểm vào giữa trán.

Sau khi một tiếng *"phốc"* vang lên, lập tức ngay giữa trán của hắn xuất hiện một đám khí màu đen, rồi biến ảo thành một con mắt nằm dọc giữa hai đầu lông mày.

Con mắt này từ từ mở ra, sau đó một đạo ánh sáng màu đen lập tức bắn tới, cũng lóe lên một cái rồi chìm vào bầu trời trên cao, biến mất không còn thấy tăm hơi đâu nữa.

Ngay sau đó, trong đám mây bụi truyền ra âm thanh ầm ầm. Tiếp theo là một cỗ dao động mong manh chợt hiện ra khiến mọi người trong thuyền ngọc đều cảm ứng được.

Đám người ông lão thấy vậy, trên mặt ai cũng lộ vẻ vui mừng.

Mà Hàn Lập cũng gật gật đầu, thu lại con mắt thứ ba, đồng thời tay áo hắn hướng ra bốn phía run lên.

Lập tức vô sô trận bàn và trận kỳ hóa thành những mũi nhọn năm màu tuôn ra. Rồi chớp lóe lên ào ào lao vào không trung sau đó biến mất không còn thấy bóng dáng.

Một lát sau, hai tay Hàn Lập liền chà xát, giơ cao lên.

Một tiếng sét đánh đinh tai!

Tia điện thô to màu vàng ầm ầm bắn ra, cũng chợt lóe lên rồi biến mất.

Ngay sau đó, phía dưới bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ, một cái pháp trận phát sáng lớn gần một mẫu chập chờn hiện ra, trên pháp trận lóe lên vố số tia điện màu vàng chớp lóe không dứt.

Tay áo Hàn Lập tiếp tục chỉ xuống, lại một đoàn ánh sáng trắng từ giữa pháp trận bắn lên, bên trong đoàn sáng này dường như có một pháp khí lớn gần một thước, hình dạng như một cái đĩa.

Đây chính là pháp khí phá giới tiếng tăm lẫy lừng ở Linh giới, Nghịch Tinh Bàn.

Tinh bàn này vừa mới thả ra, lúc này pháp trận ánh sáng kia đang đứng im bỗng nhiên chuyển động quay tròn không ngừng, cuối cùng biến thành một vầng trăng màu bạc vắt ngang trên không trung.

"Giải huynh, Ngân Nguyệt, chúng ta đi." Đôi lông mày Hàn Lập nhíu lại, cũng không quay lại nói một tiếng.

Theo đó chỉ thấy hắn bước đi từng bước, cả người liền mờ đi rồi biến mất tại chỗ.

Sau khi phát ra âm thanh vang vọng xuống bên dưới, bên trong pháp trận quanh thân Hàn Lập xuất hiện những tia điện quang lượn lờ.

Giải Đạo Nhân và Ngân Nguyệt thấy vậy, cũng không nói lời nào bay theo sau, rồi cùng xuất hiện phía sau Hàn Lập.

Ánh mắt Hàn Lập sau khi lướt qua thuyền ngọc đang chở Lý Dung và ông lão đầu bạc, lúc này hắn mới chắp tay bấm niệm thần chú, một tay hướng lên không trung chậm rãi điểm nhẹ.

Ngay lập tức, pháp trận ánh sáng đang quay tròn phát ra âm thanh vù vù rồi rung lên, liền có một cột sáng năm màu bắn ra, trực tiếp chìm vào trong đám mây bụi.

Cùng lúc đó, pháp trận bên dưới Hàn Lập cũng nổi lên tiếng sấm, sáu đạo cột sáng hai màu trắng đen có điện xà quấn quanh liền bắn tới, đuổi theo sát cột sáng năm màu đánh thẳng vào trong đám mây bụi trên không trung.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa. Trong đám mây chợt xoẹt qua một đoàn ánh sáng màu bạc chói mắt, tiếp đó là một cái động cực lớn tối om bất ngờ xuất hiện.

Hàn Lập hít một hơi thật sâu, bên ngoài cơ thể hắn bỗng nhiên ánh sáng màu vàng tỏa ra chói mắt. Nhoáng lên một cái liền cuốn hai người bên cạnh vào trong đường hầm. Sau khi thét một tiếng thật dài, lại bỗng hóa thành một vệt cầu vòng vàng rực phóng thẳng lên cao.

Chỉ thấy không gian trên cao dao động kịch liệt một lúc, vệt cầu vồng vàng rực nháy mắt bay vào trong cái hang tối om kia rồi biến mất không còn thấy đâu.

------oOo------

Chương 2210: Minh Trùng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Giữa mảng trời bên trên khu đầm lầy đen đặc sền sệt ở Ma giới, một cái động tối om chợt rung lên ông ông. Từ sâu trong hang bất ngờ bắn ra một vệt sáng vàng rực. Đến khi làn sáng tắt đi, giữa cửa động đã có thêm ba bóng người đang đứng.

Đúng là ba người nhóm Hàn Lập mới xâm nhập vào Ma giới.

Ánh mắt của Hàn Lập nhìn khắp bốn phía rồi cau mày. Chung quanh hoàn toàn trống rỗng, một bóng người cũng không có.

Hàn Lập hơi đắn đo, rồi không nói lời nào đã phóng thần niệm ra khắp nơi quanh đó. Kết quả là hắn liền phát hiện ra một số tòa kiến trúc bằng đá khá lớn được dựng lên ven khu đầm.

Thoạt nhìn khu nhà ở này có khoảng vài trăm gian, cái cao cái thấp khác nhau. Hơn nữa xung quanh còn được bố trí trận pháp để bảo vệ.

Chỉ là giờ phút này toàn bộ trận pháp đã bị xé toang, không còn cấm chế nào có tác dụng. Thần niệm của Hàn Lập thoải mái tiến vào bên trong, nhưng cũng không thấy bất kỳ bóng dáng tên Ma tộc nào.

"Đi thôi, chúng ta cứ đến thẳng một tòa thành gần đây nhất để xác định vị trí của mình rồi tính sau." Hàn Lập thầm cảm thấy ngạc nhiên, hắn suy tính một lúc, rồi đưa ra được quyết định.

Lần xâm nhập Ma giới này so với trước đây hoàn toàn khác biệt. Với tu vi Đại Thừa Kỳ của mình, lại có thêm Giải Đạo Nhân giúp đỡ thì cho dù có gặp phải ba tên Thủy Tổ của Ma tộc hắn cũng không sợ.

Ba ánh hào quang léo lên, cả bọn liền bay thẳng ra khỏi khu đầm lầy.

Bay về hướng tây liên tục nửa ngày, bỗng vẻ mặt của Hàn Lập khẽ động, hắn lập tức dừng lại giữa trời cao rồi tỏ ra nghi nghi hoặc hoặc.

Ánh mắt của Giải Đạo Nhân chợt lóe rồi cũng dừng lại.

Còn Ngân Nguyệt chỉ thấy bầu trời phía trước là một vùng trống không. Nàng không nén nổi tò mò, liền hỏi:

"Hàn huynh sao vậy? Hai người đã phát hiện ra điều gì sao?"

"Ừ, đằng trước có gì đó khá lạ đang tiến lại đây." Hàn Lập vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh nhẹ nhàng trả lời.

Ngân Nguyệt nghe vậy liền ngẩn ra. Cặp mắt long lanh chớp chớp, cố gắng nhìn ra thật xa.

Một lúc sau, ở chân trời xa xa truyền đến từng đợt tiếng vo ve kì quái. Hơn nữa có vẻ như âm thanh càng ngày càng to, càng lúc càng gần.

Ngân Nguyệt không khỏi tỏ vẻ giật mình.

Nhưng Hàn Lập và Giải Đạo Nhân vẫn đứng im không nhúc nhích. Vẻ mặt cũng chẳng thay đổi chút nào.

Lại qua thêm một lúc, phía chân trời chợt lóe lên vài đốm sáng, thì ra đó la mấy trăm vệt hào quang đang nối đuôi nhau điên cuồng bay lại gần nơi này.

Tất nhiên đó là mấy trăm tu sỹ của Ma tộc và ma thú có tu vi khác nhau đang liều mạng chạy trốn. Hình như phía sau họ đang có một thứ gì đó rất khủng khiếp đuổi theo vậy.

Ngân Nguyệt chớp chớp làn mi cong, cố gắng nhìn thật xa để xem là cái gì đang đuổi theo đám Ma tộc và ma thú. Nhưng đúng lúc đó ở chân trời vang lên những âm thanh vù vù thật lớn. Một mảng mây đen mờ mịt nhanh chóng hiện ra, rồi không chút do dự đuổi sát theo những vệt hào quang đang bay ở phía trước.

Ngân Nguyệt dốc hết pháp lực trong cơ thể vào hai mắt, cố gắn quan sát đám mây bụi thật kỹ. Kết quả sau đó khiến cho thiếu nữ có tu vi Hợp Thể Kỳ này tái mặt.

Bời vì đám mây đen mờ mịt kia được tạo bởi vô số những con côn trùng có hình dáng kì quái.

Nhỏ nhất trong đó cũng phải là những con quái trùng lớn bằng nắm tay, mà những con lớn nhất thì không thua gì so với thân hình một đứa trẻ. Có con mình mảy đầy gai nhọn sắc bén, có con miệng lại mọc toàn răng nanh. Cả đàn con nào con nấy đều dữ tợn cực kỳ, hoàn toàn khác với các loại côn trùng bình thường ở Ma giới.

Ma khí quay cuồng trong đám mây, quái trùng chi chít, nhiều không sao đếm xuể. Thật không biết đám mây này do bao bao quái trùng tạo nên đây.

Với số lượng khủng bố như thế, lại toàn là những côn trùng có hình dạng hung tợn, bảo sao Ngân Nguyệt lại tỏ vẻ kinh hoảng đến vậy.

Trong khoảnh khắc, một vài tên Ma tộc hoặc ma thú chậm chạp phía sau liền bị đàn quái trùng cuốn lấy.

Những tên Ma tộc và ma thú này bị rơi vào đường cùng, chỉ còn mỗi cách vừa chống trả vừa bỏ chạy. Trong khoảnh khắc, tiếng thú gào thét, tiếng người la hoảng đan xen vào tiết tấu vù vù dưới nền trời cao.

Nhưng tốc độ của mấy con ma thú và đám người đó hơi chập lại, chỉ đợi có thế, đàn quái trùng từ phía sau tràn tới. Rồi tất cả đều bị cuốn vào trong đám mây côn trùng mờ mịt.

Từng tiết kêu thảm thiết vang lên. Cho dù là ma thú có giương nanh múa vuốt, hay là các tu sỹ của Ma tộc đang điều khiển ma khí để phòng hộ, chỉ trong nháy mắt họ đều bị hóa thành một gợn bụi mà tan biến đi giữa biển côn trùng.

Hàn Lập thấy hết thảy mọi chuyện, rốt cuộc vẻ mặt cũng hiện lên nét giật mình. Bỗng nhiên hắn quay lại hỏi Giải Đạo Nhân:

"Giải huynh, ngươi thấy những quái trùng này có gì khác biệt so với côn trùng khác ở Ma giới không?"

"Khí tức có vẻ không giống lắm. Ma khí mà chúng tỏa ra không được tinh thuần, dường như không phải loại Ma trùng được sinh ra từ Ma giới." Ánh mắt của Giải Đạo Nhân quét về đám mây, khuôn mặt vẫn giữ nguyên vẻ đờ đẫn trả lời.

"Đúng thế! Xem ra những quái trùng kia có quan hệ với Minh Trùng Mẫu." Hàn Lập thở dài.

"Có phải Minh Trùng Mẫu chính là nguyên nhân gây ra đại kiếp nạn cho Ma giới sao? Cũng bởi nó mà tổ phụ của muội và Mạc tiền bối buộc phải chấp nhận đến đây!" Ngân Nguyệt nghe vậy liền như hít phải một ngụm khí lạnh buốt.

"Đúng vây! Đúng là con trùng chúa này!" Hàn Lập cười khổ.

"Những quái trùng kia có thể có quan hệ với Minh Trùng Mẫu, lại còn ngang nhiên xuất hiện ở đây. Như vậy chăng lẽ Minh Trùng Mẫu đã thoát ra?" Vẻ mặt của Ngân Nguyệt trông cực kỳ khó coi.

"Điều này cũng không nhất định, có lẽ là do một ít con cháu của nó lén trốn thoát khỏi phong ấn thôi." Hàn Lập hơi trầm ngâm, xong lại lắc lắc đầu.

Ngân Nguyệt nghe vậy trong lòng chợt băn khoăn như còn muốn hỏi thêm điều gì đó. Nhưng chỉ một thoáng trì hoãn như vậy, mấy trăm vệt hào quang đang chạy trốn ở đằng xa đã bị cắn nuốt mất hơn nửa. Chỉ còn lại ít ỏi vài chục đốm sáng đang cố gắng bay như điên, cũng đã đến rất gần chỗ này.

Tất cả bọn họ đều là Ma tộc cao cấp, có tu vi không kém chút nào. Vậy mà cả đám đang cực kì chật vật, vẻ mặt sợ hãi vô cùng.

Khoảng cách lúc này đã rất gần, bằng mắt thịt Hàn Lập cũng có thể thấy rõ khuôn mặt của ba tên Ma tộc bay gần nhất.

Những tên này thấy ba người nhóm Hàn Lập dửng dưng đứng trong không trung, làm như chẳng hề thấy đám mây côn trùng ở phía xa vậy. Vẻ mặt tên nào tên nấy đều trở nên ngẩn ngơ.

Trong đó có một thiếu nữ thoạt nhìn khoảng tuổi đôi mươi không do dự quát lớn về phía bọn Hàn Lập:

"Các ngươi còn đứng đó làm gì? Minh Trùng đã gần đuổi đến nơi, còn không mau chạy để giữ mạng đi!"

Vừa dứt lời, làn hào quang do nàng tỏa ra đã vọt ra phía sau ba người bọn Hàn Lập, rồi nhắm tới chỗ xa hơn phóng vọt đi.

Còn Hàn Lập chỉ mỉm cười, ánh mắt thoáng nhìn về đám mây xa xa, rồi bỗng nhiên phất khẽ tay áo.

Một tiếng nổ đinh tai!

Lập tức ba ngọn núi nhỏ xíu xuất hiện ngay trước mặt. Chúng khẽ nhoáng lên, rồi trong màn hào quang rực rỡ liền biến thành ngọn núi cao hàng vạn trượng. Tiếp đó cả ba ngọn núi liền phóng đi, ập thẳng vào phía đối diện với đám mây côn trùng.

Mà cùng lúc, đám mây màu xám hùng dũng lao tới, bao phủ lấy ba ngọn núi kín như hũ nút.

Hàng lông mày của Hàn Lập khẽ nhíu, ngón tay khẽ điểm ra phía xa.

Cả ba ngọn núi gần rú ông ông, rồi bắt đầu xoay tròn.

Ngọn màu đen lập tức phun ra một mảng sáng xám mờ mờ.

Mảng sáng xám tràn ra đến đâu, những quái trùng liền biến mất hút, nơi đó chỉ còn lại là một khoảng không trống trải.

Ngọn núi màu xanh nổ vang như sấm, rồi phóng ra vô số lưỡi kiếm khí vô hình!

Quái trùng ở xung quanh chợt thấy thân hình run lên, rồi bị chém thành muôn mảnh. Lập tức từ trời cao rơi xuống một trận mưa máu xanh xối xả.

Còn khối núi cuối cùng lại trông giống như một ngọn lửa năm màu rừng rực cháy. Hào quang sáng chói, một vầng sáng năm màu tràn ra. Những quái trùng vừa tiếp xúc với làn sáng liền kêu thảm thiết rồi bị nghiền nát thành thịt vụn trong nháy mắt, không cách nào chống đỡ nổi một đòn.

Trong nháy mắt, ba ngọn núi tạo thành ba lỗ thủng trong trung tâm biển quái trùng dày đặc.

Cho dù đàn côn trùng có hùng dũng xông vào thế nào, nhưng đều bị ba ngọn núi nuốt sạch không còn nổi một mảnh.

Chỉ trong khoảnh khắc, đám mây do quái trùng tạo thành đã trở nên thưa thớt.

Nhưng con côn trùng còn sót lại cảm thấy không ổn, con quái trùng có hai đầu vội rít lên một tiếng dài thê lương.

Những quái trùng khác nghe thấy âm thanh này liền quay đầu, mau chóng bỏ chạy về hướng ngược lại.

Hàn Lập thấy vậy, hai mắt chợt lóe, ngón tay lại điểm lên đỉnh núi màu đen ở xa xa.

Ngọn núi liền chớp lên, rồi chợt biến mất ngay giữa làn sáng màu xám.

Liền đó, không gian bên trên con trùng lớn có hai đầu hơi dao động. Không một dấu hiệu nào, ngọn núi đen bất chợt hiện ra. Từ đáy của ngọn núi tỏa ra làn sáng xám mờ mờ cuốn xuống.

Con quái trung phía dưới chỉ kịp kêu lên một tiếng thảm thiết, thế rồi giống như những con khác, thân hình nó liền tan biến đi giữa làn sáng xám trắng.

Lúc này, những quái trùng nhanh chân chạy trước đã đến chỗ cách đó rất xa. Chúng lập tức phân tán, tách nhau ra rồi biến mất hút trong tầm mắt.

Mà hình như Hàn Lập cũng chẳ hứng thú với việc đuổi theo mấy con quái trùng này. Hắn chỉ phẩy tay bâng quơ về phía xa xa.

Ba ngọn núi nổ vang, thể tích mau chóng thu nhỏ lại, một lần nữa chúng chỉ còn là những ngọn núi cao khoảng một thước như ban đầu. Sau khi hơi mờ đi, cả ba đều biến mất tăm hơi.

Ngay sau đó, làn áo trên tay Hàn Lập chợt nhoáng rung nhẹ, ba ngọn núi nhơ cỡ một tấc chợt hiện ra, rối lóe lên biến mất.

Từ lúc Hàn Lập quăng ba ngọn núi ra tiêu diệt hơn nửa đàn quái trùng rồi thu bảo vật về, giỏi lắm cũng chỉ cỡ vài cái chớp mắt ngắn ngủi.

Mà thiếu nữ Ma tộc đang liều mạng bỏ chạy vô ý quay lại, lập tức quỹ đạo của nàng trở nên loạng choạng, thiếu chút nữa là ngã nhào từ trên cao xuống.

"Sao có thể như vậy!" Người này nhìn cũng khá xinh đẹp. Nàng thét lên một tiếng chói tai.

Những tên Ma tộc khác đang chạy vừa thấy biểu hiện kinh ngạc của thiếu nữ liền ngẩn ra rồi nhìn lại phía sau, cả bọn liền sợ hãi.

Vốn là đám mây côn trung đang sợ dọa bọn họ chết khiếp. Thế mà giờ đây đã biến mất không còn một mống.

Nhưng vệt hào quang của bọn họ không khỏi dừng hẳn lại, rồi tất cả cùng dùng một ánh mắt mờ mịt nhìn về phía ba người nhóm Hàn Lập.

Bất cứ ai trong bọn họ đều rõ ràng, việc biến mất của đám mây do côn trùng tạo thành nhất định có liên quan đến ba người đằng kia.

Thiếu nữ Ma tộc thoạt nhìn cỡ đôi mươi vừa rồi đã tỉnh lại sao cơn kinh hoảng. Nàng cố gắng ổn định lại thân hình của mình giữa không trung, ánh mắt nhìn về phía ba người Hàn Lập, trong lòng đang thầm cân nhắc liệu có nên bay qua bên đó hay không.

Nhưng đúng lúc này, trong tai những Ma tộc đó chợt vang lên giọng nói bình thản của Hàn Lập:

"Các vị đạo hữu qua bên này một chút đi, ta có vài lời muốn hỏi thăm các vị."

Thiếu nữ Ma tộc khẽ rùng mình, hơi do dự một luc rồi cũng đành phải ngoan ngoãn đi qua.

Còn những Ma tộc khác khi nghe được lời nói này liền không dám phản kháng.

Với thần thông có thể dễ dàng đánh tan đàn trùng, vậy nên hành động vừa rồi của Hàn Lập cũng không khiến bọn họ cảm thấy tức giận.

------oOo------

Chương 2211: Thành Hắc Hồ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Xin ra mắt ba vị đại nhân, đạ tạ đại ân cứu mạng của tiền bối." Thiếu nữ Ma tộc đầu tiền bay đến gần Hàn Lập, nhưng không dám đến quá gần mà chỉ đứng ở cách xa chỗ hắn khoảng bảy tám trượng, rồi vội vàng khom người chào hỏi.

Thần niệm của thiếu nữ này khẽ cảm ứng ba người đối diện thì phát hiện cả ba người Hàn Lập đều có khí tức sâu không lường được, thế nên cử chỉ càng tỏ ra cung kính.

"Các người là ai, thành trì gần đây nhất là ở nơi nào." Vẻ mặt Hàn Lập không chút thay đổi hỏi ngắn ngọn.

"Bọn người vãn bối là Thải Tinh Khách của Loạn Vân Sơn. Thành trì gần nơi này nhất chính là ở phía bắc tên là Hắc Hồ. Nếu tiền bối muốn đi đến đó, vãn bối tình nguyện làm người dẫn đường cho các vị." Thiếu nữ Ma tộc không hề lưỡng lự trả lời.

"Thành Hắc Hồ, thật ra trước kia ta chưa từng nghe nói qua. Còn dẫn đường thì ta không cần, nhưng nếu ngươi có bản đồ của khu vực này, cho ta một cái là được rồi." Hàn Lập không khách khí, giọng điệu có vẻ ra lệnh nói.

"Vừa lúc vãn bối có một cái bản đồ chi tiết của khu vực này, tiền bối nếu chịu nhận thì quả thật là vinh dự và may mắn cho vãn bối." Thiếu nữ Ma tộc lập tức lấy ra một mảnh đá đen tuyền, hai tay cung kính dâng lên.

Hàn Lập gật đầu, bàn tay khẽ vẫy, liền nghe *"véo"* một tiếng, mảnh đá kia liền rơi vào tay hắn. Thần niệm hướng mảnh đá đảo qua một chút, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Lúc này, những tên Ma tộc khác cũng đã bay đến bên cạnh thiếu nữ kia, nhưng cả đám cũng đều thành thật chắp tay mà đứng, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

"Tốt, hiện tại ai có thể nói cho ta biết các ngươi và đám quái trùng lúc nãy rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra. Ta nhớ rõ từ trước đến nay chưa bao giờ thấy qua loại quái trùng này tại Thánh giới. Khí tức của bọn chúng cùng với ma trùng bình thường có chút không giống nhau." Sau khi Hàn Lập đem mảnh đá đen thu lại, ánh mắt nhìn thoáng qua về phía những tên Ma tộc rồi hỏi một câu.

"A, hóa ra tiền bối không biết gì về Minh Trùng." Thiếu nữ Ma tộc nghe vậy liền ngẩn ra, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ do dự. Đồng thời những tên Ma tộc khác cũng trở nên xôn xao, sau khi liếc mắt nhìn nhau, ai cũng lộ vẻ e ngại không dám mở miệng.

"Thật ra thì chưa có ra ngoài trong suốt mấy trăm năm nay. Không biết về Minh Trùng thì có gì kỳ quái sao?" Sắc mặt Hàn Lập không thay đổi, từ chối cho ý kiến mà hỏi lại.

"Thì ra là ngài là một tu sỹ luôn khổ tu. Điều này cũng khó trách tiền bối lại không hề biết gì về đàn minh trùng này. Đám ác trùng này chẳng qua cũng chỉ mới xuất hiện cách đây gần trăm năm, nghe nói ban đầu chúng nó đều là ma trùng bình thường tại Thánh giới. Nhưng không biết vì lý do gì bỗng nhiên phát sinh dị biến hàng loạt. Bỗng chốc biến thành bộ dạng hung ác như vậy. Hiện tại cả Thánh giới nơi nào cũng đều bị loại trùng này tàn sát bừa bãi, hơn nữa còn nghe kể rằng ở một số khu vực, đàn Minh Trùng này đông đảo đến mức dám vây khốn cả một thành trấn rồi tàn sát hàng loạt cư dân trong thành. Cả Thánh giới bây giờ đang nháo nhào bất an, lòng người hoang mang." Sau khi thiếu nữ Ma tộc suy nghĩ một lát, liền nhanh chóng nhìn Hàn Lập giải thích.

"Tàn sát hàng loạt cư dân trong thành! Hắc hắc, lần này Thánh giới xảy ra tai họa, ba tên Thủy Tổ và các Thánh Tổ khác không có ra tay diệt trừ đám Minh Trùng này hay sao. Mặc dù đàn minh trùng này so với những ma trùng bình thường khác lợi hại hơn, nhưng đối với một vị Thánh Tổ thì căn bản là không chịu nổi một đòn." Hàn Lập sau trầm ngâm mất một lúc, lại chậm rãi hỏi.

"Tu vi của vãn bối thấp kém. Việc có quan hệ đến Thủy Tổ và các Thánh Tổ đại nhân vãn bối thật sự không rõ. Vãn bối chỉ biết là từ

sau khi loại Minh Trùng này xuất hiện, ngoại trừ ngẫu nhiên nghe nói đến một số địa phương bị Minh Trùng tàn phá nghiêm trọng thì có vài vị Thánh Tổ đại nhân ra mặt tiêu diệt đám trùng này. Còn lại hầu hết những khu vực khác thì hoàn toàn không hề có tin tức gì của các vị Thánh Tổ cũng như Thủy Tổ đại nhân, giống như các vị này đồng loạt mất tích." Thiếu nữ Ma tộc cũng do dự một lát mới dám cẩn thận trả lời.

"Tất cả tu sĩ cấp bậc Thánh Tổ đều mất tích! Chuyện này xảy ra từ khi nào." Hàn Lập nghe xong, ánh mắt chợt lóe sáng, không chút do dự hỏi lại.

"Thời gian chuẩn xác thì vãn bối không rõ nên cũng đành bất lực, nhưng dường như thời điểm chuyện này xảy ra cũng không khác biệt lắm so với thời điểm Minh Trùng xuất hiện." Thiếu nữ Ma tộc cung kính trả lời.

"Tốt lắm, ta rất hài lòng với câu trả lời của ngươi. Các ngươi có thể đi rồi." Hàn Lập nghe đến đó, trong lòng không còn gì nghi hoặc nên lạnh nhạt ra lệnh.

"Vâng, như vậy bọn vãn bối xin cáo từ trước." Trong lòng thiếu nữ Ma tộc rốt cuộc thả lỏng, kính cẩn đáp lại, rồi lui về sau mấy bước mới quay người lại mà bay đi.

Những tên Ma tộc còn lại cũng rốt rít khom người cúi chào rồi cũng vội vàng bay theo thiếu nữ kia.

Trong nháy mắt, gần nơi ba người Hàn Lập đang đứng không còn ai.

"Hàn huynh, xem ra tu sĩ Đại Thừa của Ma giới cùng với Linh giới chúng ta thật sự đã gặp phiền phức rồi, nếu không thì Ma giới cũng sẽ không rơi vào tình trạng hỗn loạn như thế này." Ngân Nguyệt sau khi chờ cho đám Ma tộc đi xa, liền thở dài nói.

"Ừm, tình hình Ma giới lúc này thực đúng là không ổn. Nhưng cụ thể như thế nào, chúng ta còn phải tiếp tục tìm hiểu mới được. Có lẽ trong thành Hắc Hồ kia sẽ có Tôn giả Ma tộc trấn thủ. Với thân phận Tôn giả của bọn hắn, hẳn là đối với tin tức của đám Thánh

tổ cũng như đám tu sĩ Đại Thừa của Linh giới chúng ta hiểu biết chính xác hơn một chút." Hàn Lập nói như vậy, sắc mặt hắn cũng có chút ngưng trọng hẳn lên.

"Hàn huynh nói có lý, vậy chúng ta bây giờ tiếp tục đi thành Hắc Hồ kia một chuyến." Ngân Nguyệt nghe vậy, thản nhiên cười.

"Ha ha, trước khi đi tới thành Hắc Hồ, chúng ta còn cần phải làm một việc." Hàn Lập khẽ cười, bỗng nhiên tay áo run lên, một mảnh hào quang màu xám cuộn tròn bay ra.

Sau khi hào quang tán đi, trên mặt đất bỗng xuất hiện một con quái trùng màu xám lớn gần một trượng.

Chính là con quái trung hai đầu bị Hàn Lập bắt được lúc trước!

Khí tức của con trùng này không kém, ước chừng mạnh mẽ ngang với Hóa Thần hậu kỳ, rõ ràng là có địa vị không thấp trong đàn quái trùng kia.

Con trùng này vừa mới hiện ra, lập tức hai cánh điên cuồng vẫy động, có ý định bay lên trời chạy trốn.

Nhưng ngay sau đó, từ trên người Hàn Lập tỏa ra một cỗ khí tức kinh khủng phóng lên cao.

Con trùng lớn hai đầu chỉ cảm thấy không gian bốn phía đè nặng, toàn bộ cơ thể như bị một cỗ lực lượng vô hình đè chặt xuống.

Con trùng hai đầu điên cuồng chớp lên, nhưng cả người không cách nào nhúc nhích được dù chỉ một chút, nó chỉ đành phát ra những tiếng kêu ô ô mà thôi.

Ngân Nguyệt nhìn cự trùng, trên mặt chợt lộ ra vẻ đã hiểu.

Ánh mắt Hàn Lập hơi đổi, cố tay áo khẽ động, hắn xòe bàn tay hướng một cái đầu của quái trùng chụp xuống.

Âm thanh *"xuy xuy"* vang lên.

Năm sợi tơ từ đầu ngón tay phá không bắn tới, lóe lên rồi xuyên vào bên trong đầu quái trùng.

Nguyên bản con quái trùng đang giãy dụa kịch liệt, cả người đột nhiên run lên rồi nằm im bất động.

Cùng lúc đó, hai mắt Hàn Lập nhắm lại, bên ngoài cơ thể xuất hiện ánh sáng màu vàng chuyển động không ngừng.

Hắn trực tiếp thi triển sưu hồn thuật đối với con quái trùng to lớn này.

Một lúc sau, khoảng thời gian dùng hết một chén trà, hai mắt Hàn Lập mở ra, đồng thời giữa ngón tay còn có thêm sợi tơ được kéo ra từ đầu quái trùng, những sợi tơ này lập tức biến thành những điểm sáng sau đó biến mất.

Nổ *"ầm"* một tiếng.

Đầu của con trùng này bỗng nhiên phình to rồi tự động nổ tung.

Tay áo Hàn Lập khẽ động, một quả cầu lửa bay ra, rồi hóa thành lửa đỏ cuồn cuộn bao vậy xác của con quái trùng, trong khoảnh khắc con trùng này liền biến thành tro bụi.

"Hàn huynh, có thu được tin tức gì không." Ngân Nguyệt không nhịn được hỏi một câu.

"Không được gì cả. Con quái trùng này không thực sự có linh trí, chỉ có chút ý thức bản năng đơn giản nhất mà thôi. Vừa rồi thật là uổng phí sức lực." Sắc mặt Hàn Lập có chút cổ quái, nhưng lắc đầu nói.

"Thì ra là thế. Việc này cũng không có gì kỳ quái. Mặc dù con minh trùng này do biến dị mà trở nên cực kỳ hung ác, nhưng linh trí lại không thể trong một sớm một chiều mà có thể mở ra được. Tuy nhiên đối với chúng ta mà nói thì chưa chắc đây đã là một tin tức quá xấu." Đôi mắt Ngân Nguyệt khẽ chớp, cười nói.

"Ừm, có lẽ là vậy! Nếu chỉ dựa vào bản năng, đám minh trung này

cho dù số lượng có nhiều hơn nữa, thì đối với tu sĩ Đại Thừa quả thật cũng không tạo thành uy hiếp gì lớn. Đi thôi, bây giờ chúng ta sẽ đi thành Hắc Hồ. Có lẽ ở nơi này, chúng ta có thể tìm được tin tức chính xác." Hàn Lập khẽ mỉm cười trả lời.

Vì thế, sau đó ba người cùng nhau bay đi, đổi hướng thẳng về phía bắc mà tiến đến.

Một ngày sau, ba người Hàn Lập đã tiến vào bên trong một cao nguyên đầy bùn đất màu đen, sau đó lại tiếp tục bay về phía trước vài canh giờ, cuối cùng ba người cũng nhìn thấy loáng thoáng ở nơi rất xa phía trước có một tòa thành trì đen nhánh diện tích lớn chừng ba bốn trăm dặm.

Theo bản đồ thì đây đúng là thành Hắc Hồ từ trong miệng thiếu nữ Ma tộc kia.

Chẳng qua lúc này ngay tại thành trì của Ma tộc rõ ràng phát ra những tiếng kêu rung trời, đồng thời xung quanh tòa thành đang bị một biển côn trùng màu xám không thể nhìn không tới cuối bao phủ.

Trong biển minh trùng đông đúc này, trong tầm mắt chỉ nhìn thấy phô thiên cái địa trùng ảnh màu xám.

Lúc trước Hàn Lập gặp qua đám mây quái trùng kia thì số lượng cũng coi như hết sức kinh người, nhưng nếu đem so cùng với biển minh trùng trước mắt này quả thực giống như con kiến so với con voi, căn bản không thể đánh đồng.

Mà giờ khắc này, thành Hắc Hồ đã bị một quầng sáng màu đen giống như một cái bát úp lên.

Ngay tại quầng sáng kia, bất kể là trời cao hay tường thành đều bị một tầng lại một tầng minh trùng màu xám che phủ trên mặt.

Lúc này trong đám quái trùng lúc nhúc, con thì dương vuốt sắc, con thì nhe hàm răng nhọn, tất cả đều điên cuồng công kích lên quầng sáng màu đen kia.

Bờ tường cũng như trên bầu trời bên trong quầng sáng, lúc này cũng đầy rẫy bóng dáng của đám người Ma tộc, bọn hắn kẻ thì điều khiển ma khí, kẻ thì trực tiếp sử dụng ma công, tất cả cũng đều nhắm thẳng vào đàn minh trùng mà chém giết.

Mà đám minh trùng đang tấn công, rõ ràng không quan tâm cứ lao thẳng vào quầng sáng màu đen kia, nhưng căn bản đàn mình trùng không thể ngăn cản một đòn của Ma tộc, đám trùng này hoặc là trực tiếp vỡ nát rồi biến thành từng cơn mưa máu, hoặc là trực tiếp bị chém thành vài đoạn rơi từ trên cao xuống phía dưới.

Lúc này, thành Hắc Hồ cũng có chi chít những mũi tên từ bên trong bắn ra như mưa, khiến không ít minh trùng ào ào bị xuyên thủng.

Ở ngay trung tâp của thành trì, lúc này có hàng trăm tòa tháp cao lờ mờ xuất hiện, trên mặt ngoài tháp điện quang lượn lờ cùng với tiếng gầm rú phát ra không ngừng, mỗi một giây đều có hàng trăm tia điện màu đen bắn ra, lập tức hóa thành vô số sợi tơ điện màu đen quấn bên ngoài quầng sáng, đem hàng loạt minh trùng biến thành tro bụi trong nháy mắt.

Thoạt nhìn, có vẻ như dưới sự bảo vệ của cấm chế trong thành, chỉ cần toàn lực tấn công thì dường như Ma tộc có vẻ chiếm ưu thế.

Nhưng tu vi Hàn Lập cao thâm cỡ nào, trong mắt xuất hiện ánh sáng màu lam, đem tình hình chính xác trong thành nhìn rõ ràng, hai đầu lông mày theo bản năng khẽ nhíu lại.

Chỉ trong chốc lát, quầng sáng màu đen đang bao phủ bờ tường so với vừa rồi ảm đạm đi không ít, mà trên bờ tường đó, những Ma tộc vẫn đang liều mạng tấn công, lúc này rõ ràng sắc mặt đã tái nhợt, thở hồng hộc, pháp lực đã bắt đầu có dấu hiệu cạn kiệt.

Lúc này đây, trong thành những tiếng gầm rú đột nhiên im bặt, trăm tòa tháp cao màu đen đang bắn ra điện quang lập tức biến mất, công kích ngừng lại.

------oOo------

Chương 2212: Uy Chấn Hắc Hồ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mất đi sự trợ giúp của hơn trăm tháp điện quang này, sự phòng thủ trong thành giảm phân nửa, ngày càng có nhiều minh trùng tấn công lên quầng sáng màu đen hết đợt này đến đợt khác, khiến cho quầng sáng cấm chế này phát ra những tiếng ông ông. Bằng mắt thường có thể thấy được quầng sáng này đang mờ đi một cách nhanh chóng.

"Chúng ta bắt buộc phải ra tay bảo vệ tòa thành này!" Hàn Lập nhướng mày, đột nhiên nói một câu như vậy.

Ngân Nguyệt nghe xong, cũng gật đầu hiểu rõ.

"Giải huynh, để nhanh chóng giải quyết đám phiền toái này đành phải nhờ huynh ra tay tương trợ một chút rồi." Hàn Lập quay đầu lại phía Giải Đạo Nhân nói.

"Không thành vấn đề." Giải Đạo Nhân bình tĩnh đáp lại.

Hàn Lập nghe vậy liền mỉm cười, lúc này tay áo mới run lên, lập tức trong tay áo lóe lên ánh sáng, ba ngọn núi nhỏ đã xuất hiện phía trước mặt hắn.

Tiếp theo Hàn Lập một tay bấm niệm thần chú, sau khi ánh sáng màu vàng tỏa ra, lúc này một Pháp Tướng màu vàng ba đầu sáu tay hiện ra sau lưng hắn.

Hắn khẽ thúc dục pháp quyết, sáu con mắt trên ba cái đầu của Pháp Tướng liền mở ra, đồng thời trong miệng phát ra tiếng thét dài giống như tiếng rồng ngâm.

Tiếng thét oanh động rung trời, hướng thẳng lên chín tầng mây, nó vừa ra khỏi miệng Pháp Tướng liền biến thành sóng âm vô hình, hướng biển minh trùng ở phía xa cuốn tới.

Cũng không biết tiếng huýt gió quỷ dị của Phạm Thánh Pháp Tướng là loại thần thông gì mà đám Ma tộc trong thành Hắc Hồ nghe thấy liền kinh hãi, bọn chúng còn chưa hiểu được âm thanh này phát ra từ đâu thì lúc này chợt phát hiện ra đám minh trùng vốn đang điên cuồng công kích lên quầng sáng màu đen kia, đột nhiên có đám thì cơ thể tự động nứt ra hoặc có đám không chút dấu hiệu rơi ào ào từ trên cao xuống.

Trong nháy mặt, đàn minh trùng này liền ít đi non nửa.

Mà đám minh trùng còn lại lập tức rơi vào tình trạng hỗn loạn, phát ra âm thanh kêu vù vù.

Đúng lúc này, trên không trung bỗng nhiên dao động, ba ngọn núi cực lớn cao vạn trượng xuất hiện ngay bên trên của đàn minh trùng.

Ba ngọn núi phát ra tiếng nổ vang rồi đồng loạt rơi xuống phía dưới.

Ngay sau đó, từng đạo hào quang màu xám, từng đạo kiếm khí cùng từng đám hào quang năm màu nháy mắt liền ở giữa đàn minh trùng mà tàn sát điên cuồng.

Từng mảng lớn minh trùng không có sức phản kháng bị ba ngọn núi quét sạch sành sanh, chỉ có một số minh trùng thân hình to lớn, mạnh mẽ hơn so với những con còn lại mới có thể chống cự, nhưng cũng chỉ được một lúc liền cuống quít hướng ra bên ngoài mà chạy trốn.

Nhưng vào thời khắc này, trên bầu trời tiếp tục vang lên một tiếng sét đánh, một tia sét thô to màu bạc đột nhiện xuất hiện rồi đánh thẳng xuống phía dưới, lập tức hơn mười con minh trùng to lớn bị điện xà vây quanh.

Những con trùng to lớn này chỉ kịp thét lên một tiếng rồi cùng với khoảng ngàn con minh trùng bình thường gần đó đều biến thành tro tàn.

Sau khi tia sét màu bạc lượn lờ rồi tan đi, trong không trung liền hiện ra một người đàn ông mặc áo xanh, chính là Giải Đạo Nhân.

Mà sau khi ánh mắt của Giải Đạo Nhân hướng về phía những con minh trùng to lớn khác ở phía đàng xa quét qua, bên ngoài cơ thể hắn điện quang chợt hiện, liền không nói tiếng nào lại lần nữa hóa thành một tia sét bắn tói.

Những nơi tia sét xoẹt qua, quái trùng màu xám liền bị diệt sát không còn một mống.

Trong khi đó, sau một tiếng nổ *"Oanh"* kinh thiên động địa. Bên trong biển minh trùng trên không trung, đột nhiên xuất hiện ảo ảnh của một người khổng lồ cao ngàn trượng.

Đây đúng là Pháp Tướng màu vàng ba đầu sáu tay do Hàn Lập biến ra.

Lúc này, bản thể của hắn đang đứng chắp tay sau lưng ở trung tâm Pháp Tướng, ánh mắt hờ hững nhìn đám quái trùng xunh quanh.

Chẳng qua giờ phút này trên cơ thể của người khổng lồ có vô số ký hiệu màu tím đang di chuyển, sáu cánh tay khẽ hạ xuống, liền xuất hiện rất nhiều quả cầu lửa màu bạc lập lòe hướng ra khắp bốn phương tám hướng bắn tới.

Những quả cầu lửa màu bạc này rơi xuống, liền hóa thành biển lửa lan rộng cả ngàn thước, đem từng mảng minh trùng tất cả đều cuốn vào trong đó.

Bất kể là minh trùng bình thường hay loại to lớn mạnh mẽ kia, chỉ cần dính một chút lửa màu bạc lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết, liều mạng giãy dụa, nhưng cũng chỉ trong khoảnh khắc liền biến thành tro bụi.

Hàn Lập và Giải Đạo Nhân trước sau vừa ra tay, đàn minh trùng nhìn như vô cùng vô tận kia, trong nháy mắt bị tàn sát với tốc độ

kinh người.

Chẳng qua những minh trùng bình thường này cũng thật sự hung hãn không sợ chết, bọn chúng không thèm tấn công quầng sáng cấm chế của thành Hắc Hồ nữa mà cả đám quay lại giống như tự sát lao vào hai người Hàn Lập và Giải Đạo Nhân.

Ngay cả Hàn Lập và Giải Đạo Nhân liên tục thi triển mấy loại thần thông, cũng phải mất thời gian dùng xong một bữa cơm mới có thể quét sạch đám mình trùng này. Mặc dù vậy vẫn có một số minh trùng to lớn thấy tình hình không ổn liền sớm tẩu thoát.

Hàn Lập tự nhiên không có hứng thú đuổi giết mấy con trùng này, liền quay sang Giải Đạo Nhân vẫy tay ra hiệu, rồi bay thẳng về phía thành Hắc Hồ, sau đó chậm rãi hạ xuống.

Lúc này, Ngân Nguyệt cũng từ đàng xa hờ hững bay đến, sau mấy lần nhoáng lên liền xuất hiện bên người Hàn Lập, rồi cũng từ từ hạ xuống.

Vô số Ma tộc trong thành Hắc Hồ sớm đã bị thần thông của Hàn Lập và Giải Đạo Nhân làm cho kinh ngạc, nên sau khi nhìn thấy biển minh trùng kia bị hai người mạnh mẽ quét sạch, lập tức cả đám trong thành bộc phát những tiếng reo hò mừng rỡ rung trời.

Mà sau khi ba người hạ xuống, không cần Hàn Lập mở lời, lúc này vài tên Ma tộc cao cấp vội vàng chạy đến, hướng đám Ma tộc gần đó trách mắng, rồi rất biết điều ra lệnh đem quầng sáng màu đen mở ra một khoảng, sau đó cung kính đón ba người Hàn Lập tiến vào.

"Xin ra mắt Thánh tổ đại nhân, đa tạ hai vị tiền bối đã ra tay cứu mạng mấy ngàn vạn người trong thành. Xin phép hỏi tôn tính đại danh của hai vị tiền bối, trên dưới thành Hắc Hồ sẽ vĩnh viễn ghi nhớ công ơn của hai vị."

Một gã trung niên mặc áo đen có tu vi Hợp Thể sơ kỳ hướng Hàn Lập và Giải Đạo Nhân cúi người thật sâu, sau đó trên mặt lộ vẻ cảm kích nói.

Về phần những tên Ma tộc bình thường gần đó, từ lúc Hàn Lập tiến vào trong thành, trong nháy mắt tất cả đều nằm rạp thành từng dãy chỉnh tề trên mặt đất, căn bản không dám ngước nhìn Hàn Lập và Giải Đạo Nhân.

Hiển nhiên ở trong mắt của những tên Ma tộc bình thường này, cấp bậc Thánh tổ gần như đã là thần tiên. Hiện tại chỉ một lúc liền xuất hiện hai gã Thánh tổ, tất nhiên sẽ khiến Ma tộc trong thành cực kỳ vui sướng.

"Tên của chúng ta, các ngươi không cần phải biết. Ai trong các ngươi là thành chủ, để hắn ra đây gặp ta." Hàn Lập thản nhiên ra lệnh.

"Xin thưa với tiền bối, lúc trước thành chủ đại nhân do chiến đấu với kẻ địch nên đã đại thương nguyên khí, hiện giờ đang ở trong phủ thành chủ để điều tức. Nhưng lúc nãy vãn bối đã phái người đi thông báo. Có lẽ rất nhanh thành chủ sẽ tới ra mắt tiền bối ngay thôi." Tên trung niên Ma tộc cẩn thận trả lời.

"Nếu là như vậy, ta sẽ ở chỗ này chờ một lát. Về phần những người khác, nên làm cái gì thì cứ làm, không cần ở đây chờ đợi." Sau khi Hàn Lập gật đầu, liền không khách khí ra lệnh cho đám Ma tộc trước mặt.

"Vâng, vãn bối sẽ cho bọn họ lui xuống trước, tránh làm phiền tiền bối."

Trung niên Ma tộc sợ hãi, vội vàng khom người đáp lại, rồi quay lại phía mấy tên Ma tộc khác ra hiệu.

Lập tức, đám Ma tộc bình thường gần đó sợ hãi đứng dậy, sau khi hướng ba người Hàn Lập cúi chào, rồi cả đám nhao nhao bay vụt đi.

Trong khoảnh khắc, ngoài trừ đám người trung niên Ma tộc ở lại, không còn thấy bất kỳ bóng dáng của tên Ma tộc nào khác.

Ba người Hàn Lập lẳng lặng đứng trên không trung chờ đợi.

Rất nhanh sau khoảng thời gian uống cạn chén trà, một đạo ánh sáng màu đen từ trong thành bắn vọt lên, sau khi lượn vòng liền bay thẳng về phía Hàn Lập bên này.

Sau khi ánh sáng màu đen mờ dần, một ông lão gầy còm mặc áo đen liền xuất hiện trước mặt Hàn Lập cách hắn khoảng hơn mười trượng.

Ông lão này dùng thần niệm hướng ba người Hàn Lập đảo qua, lập tức hết sức lo sợ khom người chào:

"Vãn bối Hồ Nham xin ra mắt hai vị Thánh Tổ đại nhân, nhờ có hai vị đại giá quang lâm, để cho vãn bối nhận được ơn trạch, ngày hôm nay mới có thể tránh được đại kiếp nạn."

"Ngươi chính là thành chủ thành Hắc Hồ sao?" Hai mắt Hàn Lập đánh giá ông lão, thần sắc không thay đổi hỏi một câu.

Ông lão này có tu vi Hợp Thể trung kỳ, thực lực trong đám Ma tôn cũng không tính là quá thấp.

"Vãn bối đã đảm nhiệm chức vụ thành chủ thành Hắc Hồ được hơn một ngàn năm, nếu tiền bối có chuyện cần sai bảo thì cứ việc ra lệnh là được." Ông lão cười lấy lòng nói.

"Ừm, mấy người các ngươi vào thành nghỉ ngơi trước đi, ta và vị Hồ đạo hữu đây sẽ nói chuyện thêm chút nữa." Hàn Lập thấy vị thành chủ thành Hắc Hồ này biết điều như vậy thì trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, khẽ gật gật đầu, nhưng lại lập tức quay sang những tên Ma tộc khác lạnh lùng ra lệnh.

"Vâng, như vậy đám người vãn bối xin phép cáo lui trước." Trong lòng tên trung niên Ma tộc kia run lên, không dám chậm trễ lập tức vâng dạ rồi rút đi.

Một lát sau, nơi này cũng chỉ còn lại có Hồ Nham và ba người Hàn Lập.

Ông lão áo đen này một mình phải đối mặt hai gã tu sĩ Đại Thừa thì trong lòng tự nhiên cực kỳ lo sợ, nhưng trên mặt lại không dám biểu lộ ra ngoài, chỉ dám chắp tay đứng yên tại chỗ, bộ dạng cực kỳ cung kính.

"Vừa rồi minh trùng có thể hình thành biển trùng lớn như vậy, hẳn là trong thời gian ngắn khó có thể làm được. Từ lúc nào thì bọn chúng bắt đầu vây công thành Hắc Hồ?" Hàn Lập thản nhiên hỏi một câu.

"Xin thưa với tiền bối, đám minh trùng này xuất hiện ở gần đây từ mấy năm trước, khi đó vãn bối cũng đã trên trăm lần tự mình dẫn người ra tay tiêu diệt, nhưng căn bản không thể chân chính diệt sạch. Tại hai ngày trước, đàn mình trùng này đã bất ngờ tấn công bổn thành. Mặc dù vãn bối cũng đã dự đoán được chuyện này từ trước, nhưng không biết tại sao hôm nay bọn chúng lại có thể hình thành biển trùng khủng bố đến như thế." Ông lão gầy ốm nghe vậy, hết sức lo sợ trả lời.

"Bọn chúng xuất hiện từ hai ngày trước? Xem ra mặc dù đám minh trùng này không có linh trí, nhưng hành động lại giống như không phải là không có quy luật." Hàn Lập vân vê cằm, dường như suy nghĩ gì đó, trả lời.

"Tiền bối thật sáng suốt! Đám minh trùng này giết hoài không hết, hơn nữa trong lúc hành động còn chủ động hợp lại cùng nhau, khiến đám trùng này trở nên càng lúc càng lớn. Nếu không phải như vậy, hiện giờ Thánh giới cũng sẽ không liên tục xuất hiện những lời đồn đại đáng sợ về chuyện minh trùng tàn sát hàng loạt dân cư trong thành." Ông lão gầy ốm vội vàng giải thích.

"Việc này tạm thời gác qua một bên, ta lại hỏi ngươi một chuyện khác." Sau khi Hàn Lập đắn đo một lát, lại tỉnh bơ nói.

"Xin tiền bối cứ hỏi!" Ông lão khom người trả lời.

"Ta và vị đạo hữu bên cạnh đây mới xuất quan không lâu, thực sự không nghĩ tới bởi vì đám minh trùng này mà Thánh giới trở nên hỗn loạn như vậy. Ta lại hỏi ngươi, Nguyên Yểm, Lục Cực và mấy vị Thánh tổ đạo hữu hiện đang ở đâu, vì sao không ai ra mặt quét sạch đám minh trùng này. Ta nghe nói, bọn họ tại thời điểm minh trùng xuất hiện, liền phần lớn mất tích một cách quỷ dị. Chuyện

này rốt cuộc là như thế nào?" Hai mắt Hàn Lập híp lại, chậm rãi hỏi.

"À, thì ra hai vị Thánh Tổ đại nhân đã ẩn cư nhiều năm, chẳng trách hai vị đại nhân lại xuất hiện ở chỗ này, hèn chi vãn bối đối với hai vị tiền bối cũng cảm thấy xa lạ. Về phần ba vị Thuỷ tổ đại nhân và các vị Thánh tổ tiền bối khác hiện tại đang ở..." Ông lão gầy ốm nghe vậy, lập tức trong lòng cả kinh, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ do dự.

"Có phải đám người Nguyên Yểm, Lục Cực đang ở đối phó với Minh Trùng Mẫu kia hay không, bọn hắn cũng thông báo không được dễ dàng tiết lộ tin tức này ra ngoài phải không?" Hàn Lập thấy vậy mỉm cười, nhìn chằm chằm ông lão rồi chậm rãi hỏi.

------oOo------

Chương 2213: Thánh Tổ Tà Liên

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thì ra là tiền bối đã biết về việc của Minh Trùng Mẫu, nếu như vậy thì tất nhiên vãn bối không cần phải dấu diếm điều gì." Ông lão gầy nhom ngẩn ngơi một lúc, nhưng vẻ mặt lập tức thoải mái lại rồi trả lời.

"Ta chỉ biết một chút sự việc về Minh Trùng Mẫu từ nhiều năm trước. Lần ra ngoài này của ta cũng bởi vì kiếp nạn của Thánh giới. Nhưng bởi vì ta chưa nắm rõ tình hình của Thánh giới lúc này như thế nào nên mới tìm ngươi là người đứng đầu tòa thành hỏi thăm đôi lời. Lúc này ngươi hãy nói ra hết những gì mà ngươi biết đi." Hàn Lập lạnh nhạt hỏi.

"Vâng, thưa tiền bối! Thực ra vãn bối biết cũng không nhiều lắm, mà lại còn phải sau mười năm kể từ khi chuyện sảy ra mới nhận được tin này. Được biết là, những con Minh Trùng mới xuất hiện ở Thánh giới chính là ma trùng bình thường mà thôi. Chỉ vì chúng nhiễm phải một chút khí tức của Minh Trùng Mẫu ở trong phong ấn thoát ra nên mới biến dị thành hung ác như vậy. Những ma trùng này sau khi biến dị thành Minh Trùng, chẳng những thực lực tăng lên rất nhiều ma khả năng sinh sản của chúng cũng vọt lên mấy chục lần. Bởi vậy những Minh Trùng này nếu không diệt hết thì càng lúc chúng sẽ càng nhiều, cuối cùng trở thành đại họa của Thánh giới chúng ta.

Ông lão nói đến đây, âm thanh trong miệng hơi chậm lại. Nhưng ngay khi thấy Hàn Lập vẫn chăm chú lắng nghe mình, lão liền hoảng sợ kể tiếp:

"Dựa vào những tin tức mà vãn bối có thì ba vị Thủy Tổ đại nhân cùng các Thánh Tổ khác đang ở nơi được bố trí Thủy Ấn để đối phó với Minh Trùng Mẫu. Lúc mới đầu mọi chuyện tựa như diễn ra vô cùng thuận lợi, nhờ có nhiều tu sỹ cao thâm ở các giới khác đến giúp nên phong ấn của Minh Trùng Mẫu liên tục được củng cố. Nếu cứ như vậy thì rất có khả năng phong ấn sẽ được phục hồi lại như mới. Nhưng từ hai mươi năm trước, khu vực thủy ấn mất hẳn đi liên hệ với bên ngoài, hoàn toàn không có tin tức nào từ trong đó được truyền ra. Lúc này không ai biết được rốt cuộc bên trong đó đã sảy ra chuyện gì."

"Đến khi có người phát hiện ra việc mất đi liên hệ với thủy ấn thì đã quá muộn. Không biết từ khi nào ở xung quanh thủy ấn xuất hiện vô số đàn Minh Trùng. Chẳng những chúng chiếm cứ lấy vài tòa thành gần đó, mà trong bầy còn có những con mạnh mẽ không hề thua kém với tu sỹ Hợp Thể Kỳ. Người ngoài thật không có khả năng xông qua biển trùng này để tiến vào nơi bố trí thủy ấn." *Ông lão dạ dạ thưa thưa trả lời nghi vấn của Hàn Lập.*

"Minh Trùng cùng bậc với tu sỹ Hợp Thể! Bằng vào sự đáng sợ của Minh Trùng Chúa thì sự xuất hiện của loại Minh Trùng cao cấp này cũng không phải chuyện đáng ngạc nhiên. Nhưng chẳng phải là bên ngoài còn có một vài Thánh Tổ còn chưa tiến vào thủy ấn sao? Chẳng lẽ họ ngồi yên mặc kệ chuyện này?" *Hàn Lập hơi trầm ngâm một chặp rồi hỏi tiếp.*

"Thưa tiền bối, thực khó rõ ràng thái độ của các Thánh Tổ khác thế nào nhưng đúng là chưa hề có tin tức nào về việc các Thánh Tổ khác đi dò xét sự việc ở thủy ấn. Còn nguyên do sâu xa trong đó thì một tên chủ tòa thành nhỏ như vãn bối sao có thể biết được." *Ông lão gầy nhom giữ vẻ mặt ủ ê đáp lời.*

"Hay lắm. Xem ra các đạo hữu cấp Thánh Tổ khác đã biết được tin tức nào đó, nếu không thì sẽ chẳng im hơi lặng tiếng đến tận bây giờ. Lúc này có Thánh Tổ nào còn ở lại bên ngoài gần thành Hắc Hồ nhất không?" *Hàn Lập cười lạnh.*

"Thánh Tổ cách bản thành gần nhất thì phải nói đến Tà Liên Thánh Tổ ở dãy núi Vạn Hoa. Vào ba năm trước vị tiền bối này ra tay một lần đã đem toàn bộ Minh Trùng ở xung quanh dải núi càn quét sạch sẽ." *Ông lão gầy đét lập tức đáp lời không chần chừ chút nào.*

"Tà Liên? Dãy núi Vạn Hoa ở nơi nào, ngươi có bản đồ ở đây không?" *Hàn Lập gật gật đầu rồi thuận miệng hỏi.*

"Có, năm đó vãn bối từng tự mình đi núi Vạn Hoa để xin gặp Tà Liên tiền bối nên bản đồ vẫn còn lưu lại." *Ông lão cười hiền lành, đồng thời lấy từ trong người ra một miếng đá rồi dùng hai tay cung kính dâng lên.*

Hàn Lập khẽ phất tay đã bắt được phiến đá. Sau khi rùng thần niệm lướt qua, cuối cùng hắn mỉm cười:

"Thông tin của đạo hữu thực sự làm ta rất hài lòng. Tiếp theo không còn việc gì nữa, đạo hữu hãy đi làm chuyện của chính mình đi thôi."

"Vâng, vậy vãn bối xin được cáo lui trước." *Ông lão thầm thở phào, cúi người hành lễ rồi rùi về sau vài bước mới xoay người bay xuống dưới.*

Một đoàn Ma tộc đã sớm chờ ông lão ở gần đó lập tức túm tụm đến đón, sau đó cả bọn liền kéo nhau biến mất ở trong thành.

"Chúng ta đi thôi, đến núi Vạn Hoa tìm vị Tà Liên Thánh Tổ kia đi!" *Hàn Lập nhìn thoáng qua thành Hắc Hồ bê dưới rồi bình thản nói.*

Tất nhiên là Ngân Nguyệt và Giải Đạo Nhân không có ý kiến phản đối gì.

Tiếp đó, Hàn Lập quăng ra một cái phi xa được thiết kế toàn thân đen kịt theo kiểu của Ma tộc. Cả ba người đều đứng lên bề mặt của phi xa rồi hóa thành một vệt cầu vồng màu đen phá không bay đi.

Một tháng sau, ba người Hàn Lập xuất hiện ở một bình nguyên xanh mướt như lá mạ. Xem ra nó chẳng khác so với những dải núi ở Nhân giới là bao.

"Đây chính là dãy núi Vạn Hoa! Cảnh sắc nơi này xinh đẹp lạ thường! Vậy mà vị Tà Liên kia lại chọn được một nơi ở quá tuyệt vời. Nhưng không biết Thánh Tổ này đang ở đâu trên dải núi?" *Ngân Nguyệt đứng sau lưng Hàn Lập, quan sát hết thảy cảnh vật phía trước rồi cười khẽ.*

"Trên bản đồ ghi rõ là Tà Liên Thánh Tổ ở trên một đỉnh gọi là Triêu Thiên Phong ngay trong trung tâm dãy núi này." *Hàn Lập cười nhẹ.*

"Ơ, nếu đúng là như vậy thì cũng không quá khó để tìm được vị Thánh Tổ này. Nhưng hình như chúng ta hơi vội vàng, còn chưa hỏi đến Tà Liên Thánh Tổ là người thế nào, có đại thần thông gì không, có phải phường hung ác không nữa!" *Hai mắt của Ngân Nguyệt chớp chớp, sau lại bật cười khúc khích.*

"Ha ha, cho dù có là phường gian ác thì ta cũng muốn hỏi cho rõ rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra ở thủy ấn. Chỉ có vậy ta mới có thể xác định được bước tiếp theo nên làm thế nào cho ổn nhất. Đương nhiên là nếu có thể hỏi ra vị trí của hai vị tiền bối Mạc Giản Ly và Ngao Khiếu lúc này thì thật sự là chuyện không còn gì tốt hơn." *Hàn Lập trù trừ định liệu rồi nói.*

Ngân Nguyệt vừa nghe thấy tên tổ phụ của mình, trong lòng chợt dấy lên nỗi lo lắng sâu thẳm, nhưng nàng vẫn im lặng gật đầu.

"Đi thôi. Dãy núi Vạn Hoa này không lớn lắm. Để tìm được Triêu Thiên Phong kia chắc cũng không quá lâu đâu."

Hàn Lập không nói gì thêm. Tay áo khẽ phất lên, lập tức hóa thành một vệt sáng màu xanh phá không bay đi.

Ngân Nguyệt cùng Giải Đạo Nhân cũng bay sát theo phía sau.

Mấy canh giờ sau, bỏ lại sau lưng vô số ngọn núi liên miên không ngớt, lúc này đập vào mắt mọi người là một đỉnh núi màu trắng cao vút đến tận chân mây.

Đỉnh núi này cao khoảng vài vạn trượng. Theo sườn núi lên cao, nửa bên trên là một màu trắng xóa do băng tuyết phủ lên. Còn nửa bên dưới lại bị một tấm màn sương màu đen che kín, bên trong có cuồng phong gào rít liên hồi, thỉnh thoảng còn truyền ra *những tiền gào khóc thàm thảm thiết thê lương.*

"Đây đúng là ngọn Triêu Thiên. Thật là có chút tà môn."

Nhóm của Hàn Lập dừng lại cách ngọn núi khoảng mười dặm. Ngoài ra Ngân Nguyệt còn bị hình dạng của ngọn núi dọa cho phát hoảng.

"Chỉ là Chướng Nhãn Pháp mà thôi, đối với đám Ma tộc bình thường còn có tác dụng, chứ với ta và Giải huynh thì sao có tác dụng gì." *Tia sáng màu lam chớp động trên con ngươi của Hàn Lập. Hắn đánh giá ngọn núi vài lần rồi tươi cười nói.*

"Chướng Nhãn Pháp?" *Đôi mắt xinh đẹp của Ngân Nguyệt mở to. Nàng cẩn thận đánh giá từ trên xuống dưới ngọn núi thật kĩ lưỡng nhưng vẫn chưa phát hiện ra điều gì khác thường.*

Hàn Lập thấy vậy bèn cười khẽ, bất chợt nhấc một tay bấm niệm pháp quyết. Giữa hai mắt chợt có khí đen ngưng tụ, lập tức một con mắt đen xì hiện ra, chẻ dọc ngay giữa hai vệt lông mày.

Ngay sau đó, Hàn Lập quát khẽ, một đạo ánh sáng trong suốt lớn bằng ngón cái bắn ra. Sau khi lóe lên, nó nhập thẳng vào hư không phía trước.

"Oành"*, Lập tức ở phía xa truyền đến trận dao động cực kì mãnh liệt.*

Vốn ban đâu là một ngọn núi khổng lồ thì giờ lại đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Thay vào đó là một vùng bình nguyên trải rộng vài trăm dặm, ở giữa còn mọc lên ngọn núi cao khoảng vài ngàn trượng.

Ngọn núi này so với lúc trước hoàn toàn khác biệt. Chẳng những phía ngoài của nó được phủ lên bởi vô số các loài kỳ hoa dị thảo, mà lại còn được che đậy thêm bởi một vầng sáng năm màu, diễm lệ vô cùng.

Ánh mắt của Hàn Lập bị một tòa điện ở đỉnh ngọn núi hấp dẫn.

Cung điện này lớn khoảng nửa mẫu, toàn thân xanh biếc lạ kỳ, giống như nó được dựng lên từ gỗ tươi vậy.

"Đây mới thực sự là Triêu Thiên Phong ư?" *Ngân Nguyệt sửng sốt mất một hồi mới có thể lẩm bẩm tỏ vẻ khó tin.*

Hàn Lập nghe thế liền mỉm cười. Hắn đang định đáp lại thì bỗng nhiên từ trong ngọn núi xinh đẹp phía trước vang đến một âm thanh lạnh lùng của nữ giới:

"Đạo hữu nào đến thăm ta ở Triêu Thiên Phong, Tà Liên chưa kịp đích thân đón tiếp từ xa, xin được lượng thứ."

Âm thanh vừa dứt, một vệt sáng xanh biếc như ngọc từ trong cung điện bắn vút lên cao, xoay tròn một vòng, rồi bay thẳng về phía nhóm Hàn Lập đang đứng.

Sau khi chớp động vài lần đã xuất hiện ở vài chục trượng trước mặt Hàn Lập. Hào quang tắt đi, một thiếu nữ mang vẻ mặt lạnh như băng, mặc trang phục màu xanh lục gọn gàng liền hiện ra.

Hàn Lập mới chỉ kịp nhìn qua khuôn mặt của thiếu nữ đã liền giật mình, thảng thốt nói:

"Bảo Hoa? Không phải, ngươi không phải là Bảo Hoa!"

Thiếu nữ mặc áo xanh này và Bảo Hoa có khuôn mặt cực kỳ tương tự. Nhưng nếu cẩn thận nhìn lại thì gương mặt của nàng cực kì lạnh lẽo, hoàn toàn khác với Bảo Hao.

"Chắc ba vị không phải là người ở Thánh giới. Nếu không thì sao có thể nhầm lẫn thiếp thân với Bảo Hoa được." *Vừa nghe lời của Hàn Lập, trong mắt của thiếu nữ áo lục chợt hiện lên một tia lạnh ngắt. Nhưng sau khi cẩn thận quan sát Hàn Lập và Giải Đạo Nhân vài lần thì sắc mặt của nàng mới hòa hoãn trở lại, sau đó mới chậm rãi nói.*

Ngân Nguyệt nghe được lời của thiếu nữ phía trước, vẻ mặt cũng hơi biến đổi.

Sự kinh ngạc của Hàn Lập biến mất trong nháy mắt, hắn quan sát thật kỹ thiếu nữ trước mắt rồi nhẹ nhàng hỏi:

*"*Ba người bọn ta đã đến gặp đạo hữu thì cũng không cố ý dấu diếm thân phận của mình. Nhưng ngược lại thì Tà Liên đạo hữu làm tại hạ thực sự giật mình, không biết các hạ xưng hô thế nào với Bảo Hao đạo hữu?

"Bảo Hoa là tỷ ruột của ta, tu sỹ Đại Thừa mà không biết việc này thì chỉ có thể là người đến từ giới khác thôi." Thiếu nữ áo lục đã khôi phục lại vẻ mặt âm trầm của mình rồi nói.

"Ra là như vậy, bảo sao đạo hữu cùng Bảo Hoa lại có khuôn mặt giống nhau đến thế. Nhưng ý đồ của bọn ta đến đây chắc đạo hữu cũng đã đoán được vài phần chứ?" Hàn Lập gật gật đầu, rồi làm bộ cười như không cười hỏi tiếp.

"Các vị tới chắc cũng bởi sự việc của thủy ấn đúng không?" Thiếu nữ áo lục trầm ngâm một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi hỏi lại.

------oOo------

Chương 2214: Bạch Quang Giới

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ồ, hình như Tà Liên đạo hữu không bất ngờ với sự xuất hiện của chúng ta nhỉ." Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, lời nói đã chỉ ra phần nào vấn đề.

"Ba vị đạo hữu đến từ Linh giới hay Hắc Viêm giới?" Sau khi đánh giá từ trên xuống dưới ba người Hàn Lập một lần nữa, Thánh tổ Tà Liên vô cảm hỏi.

"Linh giới! Hắc Viêm giới! Vì sao Tà Liên đạo hữu lại khẳng định được ba người chúng ta đến từ một trong hai giới này?" Mắt Hàn lập lóe lên, hỏi.

"Bởi vì trong số các giới phái ra cường giả đến trợ giúp Thánh giới chúng ta, cũng chỉ có Linh giới và Hắc Viêm giới là chưa phái người đến tìm mấy người chúng ta." Thánh tổ Tà Liên lạnh lùng trả lời.

"Mấy người các ngươi ư?" Vẻ mặt Hàn Lập thoáng động.

"Đúng vậy, chính là các Thánh tổ chưa tiến vào chỗ Thủy Ấn như chúng ta. Dù rằng ta hiện giờ tạm ẩn cư ở vạn Hoa Sơn nhưng vẫn liên lạc thường xuyên với các vị đạo hữu khác. Những cường giả ngoại giới mới đến như các ngươi, nếu muốn biết rõ ràng tình hình ở chỗ Thủy Ấn thì tất nhiên đầu tiên phải tìm được chúng ta rồi." Tà Liên trả lời không chút hoang mang.

"Thì ra là thế. Ba người chúng ta đúng là người Linh giới, đạo hữu đoán không sai đâu. Có điều, xem ra Tà Liên đạo hữu biết rất rõ ở chỗ Thủy Ấn đã xảy ra chuyện gì đúng không?" Sau khi thoáng trầm ngâm, Hàn Lập mới khoan thai nói.

"Thì ra là đạo hữu từ Linh giới! Gương mặt đạo hữu nhìn qua có vẻ khá quen, có phải đạo hữu đã từng đến Thánh giới chúng ta rồi không?" Cô gái mặc đồ cung đình màu xanh lục không có trả lời ngay thắc mắc của Hàn Lập mà sau khi nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của hắn một lát, lại như suy nghĩ đến gì chợt hỏi một câu, dường như chẳng để ý gì đến việc ba người Hàn Lập đến từ Linh giới, phảng phất như vốn chẳng biết hai giới vừa mới chấm dứt một trận đại chiến cách đây không lâu.

Hàn Lập nghe thấy vậy thì hơi ngẩn ra nhưng sau đó liền cười.

"Quả thật ta đã từng đến quí giới một lần, xem ra Tà Liên đạo hữu đã nhận ra Hàn mỗ rồi, còn cố ra vẻ không biết mà hỏi làm gì."

"Chậc chậc, ngươi quả thực là tên tu sĩ họ Hàn khi xưa bị Nguyên Yểm và Lục Cực cùng phát ra truy nã ư! Lúc ngươi rời Thánh giới còn là tu sĩ Hợp Thể Kỳ, vậy mà giờ đã tiến cấp thành Đại Thừa rồi. Ta rốt cuộc cũng đã hiểu được phần nào vì sao lúc đó hai người kia lại coi trọng ngươi như vậy.

Nói như vậy thì vị đạo hữu bên cạnh chắc là Giải đạo hữu ở Ma Nguyên Hải rồi. Ta là một trong số ít các Thánh tổ Ma giới chưa từng đến Ma Nguyên Hải gặp Giải huynh, nhưng mà hiện tại xem ra dường như cũng chưa quá muộn." Tà Liên thở dài, ánh mắt kẽ chớp, rồi quay sang nói với Giải đạo nhân.

Về phần vị tu sĩ Hợp Thể Kỳ như Ngân Nguyệt lại như không nhìn thấy.

Hiển nhiên đối với nàng, tu sĩ dưới Đại Thừa không đáng lọt vào mắt.

Gương mặt Giải đạo nhân đờ đẫn, cũng không có ý trả lời gì.

Hàn lập nhíu lông mày lại, sắc mặt sa sầm xuống hỏi.

"Nếu như đạo hữu đã nhận ra Giải huynh thì cũng đỡ cho ta phải giới thiệu. Hình như đạo hữu vẫn chưa trả lời thắc mắc của ta về chuyện tình ở Thủy Ấn nhỉ?"

"Chuyện ở chỗ Thủy Ấn, quả thật ta biết đôi chút. Tuy nhiên, đây không phải chuyện đùa, chỗ này cũng không phải là nơi bàn chuyện. Hay là ba vị đạo hữu xuống dưới này với ta để nói chuyện đi." Sau khi quét mắt về bốn phía, vẻ lạnh lùng trên gương mặt cô gái mặc đồ lục bỗng nhiên biến mất.

"Xuống dưới sao? Đạo hữu định mời bọn ta đến quý động phủ một chuyến à?" Hàn Lập nhìn về phía ngọn núi bị ánh sáng năm màu bao phủ cách đó không xa, từ chối cho ý kiến mà hỏi ngược một câu.

"Sao vậy, chắc là Hàn đạo hữu sợ ta giở trò gì rồi hả?" Cô gái khẽ cười, nhìn khá cuốn hút.

"Sao ta có thể cho rằng với thân phận của Tà liên đạo hữu lại đi làm những chuyện hèn mọn đó chứ. Trừ khi đạo hữu quá tự cao cho rằng có thể đối phó đồng thời với hai gã Đại Thừa Kỳ." Hàn lập ngáp một cái, không thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng.

"Vậy ba vị đạo hữu, xin mời." Cô gái áo lục nghe thấy thế, khẽ nghiêng người sang một bên, tươi cười và nói.

Hàn Lập cũng không khách khí gì, vung tay áo lên, làm phun ra một đám mây màu vàng cuốn sang hai bên, sau đó liền mang theo Giải đạo nhân và Ngân Nguyệt, hóa thành một cầu vồng vàng kim bay vọt về phía ngọn núi đằng xa.

Thân hình Thánh tổ Tà Liên chợt trở nên mơ hồ, rồi cũng hóa thành một luồng ánh sáng màu lục bay đi.

Vòng ánh sáng năm màu bao phủ bảo vệ ngọn núi bỗng tách ra, để cho ba người Hàn Lập và cô gái kia lần lượt tiến vào trong, rồi cùng hạ xuống trước cổng chính cung điện trên đỉnh núi.

Đúng lúc này, trước cửa điện thoáng hiện lên bóng người, rồi từ đó có hai gã nam nhân lực lưỡng mặc trang phục cực kì quái dị.

Hai người này da dẻ ngăm đen, mặc một bộ chiến giáp màu xám bạc, nhưng trên mặt và cánh tay lại xăm muôn linh văn màu đỏ thẫm, hai mắt thì chói rực một màu bạc, có điều hình như không có đồng tử, nhìn qua rất kì quặc.

Một người trong đó đầu trọc sáng bóng, tóc chỉ mới nhú mầm, gương mặt cực kì hung dữ, ác độc.

Tên còn lại tóc tai bù xù, hai cánh tay đeo vòng vàng nặng trịch, có vẻ rất khỏe mạnh.

Khi ánh mắt của hai người này quét tới thì tựa như đao kiếm sắc bén, với tu vi của Hàn lập mà cũng hơi phát lạnh.

"Cấp Đại Thừa!" Hàn Lập rùng mình trong lòng, khẽ nói.

Ngân Nguyệt nghe thế liền biến sắc, hít một hơi sâu.

Không ngờ rằng hai tên đô con đen đủi này cũng là tu sĩ Đại Thừa, tuy nhiên, hơi thở lại khác hẳn Ma tộc, là cho Hàn Lập cực kì bỡ ngỡ.

"Tà Liên đạo hữu, đây là người đến trợ giúp từ ba giới diện à, sao trong đó lại có cả một tiểu bối Hợp Thể Kỳ?" Sau khi quét ánh mắt về phía ba người Hàn Lập, tên nam tử lực lưỡng trọc đầu kia khẽ đảo mắt, cất lên giọng nói khô cứng.

"Hàn đạo hữu, để ta giới thiệu cho các ngươi một chút. Hai vị này là Kim Soa huynh và Thạch Định huynh đến từ Bạch Quang giới, đến chỗ ta sớm hơn ba vị chỉ nửa tháng mà thôi.

Kim huynh, đây là Hàn đạo hữu từ Linh giới và Giải đạo hữu." Cô gái áo lục tiên lên trước một bước, rồi mỉm cười giới thiệu.

"Linh giới ư, chính là giới diện vừa mới phát sinh xung đột với Ma giới các ngươi à. Ta còn tưởng rằng lần này họ sẽ không phái người đến nữa." Nam tử trọc đầu ngoác cái miệng rộng ra, để lộ hàm răng trắng như tuyết mà nói, nhưng trong lời nói lại hàm chứa chút khinh thường.

"Nếu Sâu Keo mẹ thực sự lao ra được khỏi phong ấn thì mấy giới phụ cận đều có thể rơi vào hiểm họa bị tiêu diệt, Linh giới chúng ta tất nhiên sẽ không dửng dưng đứng nhìn. Có điều, đây là lần

đầu tiên Hàn mỗ nghe đến Bạch Quang giới." Hàn Lập thu lại vẻ kinh ngạc, ung dung nói.

"Hừ, ngay cả Bạch Quang giới chúng ta mà cũng chưa nghe đến, xem ra hiểu biết quá hạn hẹp. Không phải ngươi vừa may mắn tiến cấp Đại Thừa đó chứ." Gương mặt nam tử trọc đầu hiên lên một tia sát ý, giọng nói cũng lạnh lẽo hơn đôi chút.

Còn nam tử tóc dài đứng bên cạnh thì cũng như Giải đạo nhân, điềm nhiên không nói một câu gì.

Hàn Lập ngáp một cái, ngay khi hắn đang định nói gì đó thì cô gái áo lục lại cắt ngang:

"Mấy vị đạo hữu đến chỗ thiếp thân không phải là để đấu võ mồm chứ. Nếu như các vị vì chuyện Sâu Keo mẹ mà đến thì hay là chúng ta vào bên trong nói chuyện tiếp chút đi. Không phải Kim huynh vẫn muốn lấy được tin tức ở chỗ Thủy Ấn ư, giờ bọn Hàn đạo hữu cũng tới rồi, vừa lúc này ta sẽ công khai thẳng thắn."

"Ặc."

Vừa nghe thấy thế, sắc mặt Kim Soa biến đổi mấy lần, nhưng sau thoáng suy tư, hai mắt lóe lên ánh sáng màu bạc, hắn khẽ gật đầu.

"Cuối cùng Tà liên đạo hữu cũng nói cho ta thông tin muốn biết, tất nhiên ta và Thạch huynh sẽ chăm chú lắng nghe."

Nói xong câu này, nam tử trọc đầu quay sang bắt chuyện với bạn mình một tiếng, rồi xoay người đi vào phía trong.

"Hàn đạo hữu, xin mời." Cô gái áo lục thấy vậy liền tỏ vẻ xem thường, rồi nàng quay người sang mời Hàn Lập.

Hàn Lập khẽ cười, rồi dẫn Ngân Nguyệt cùng Giải đạo nhân đi theo Tà Liên.

"Kính chào đại nhân Tà Liên!"

Cung điện màu lục này tuy không lớn nhưng trên hai hành lang hai bên phía sau cửa điện lại đứng đầy người hầu nữ cũng mặc trang phục cung đình, có tầm khoản bốn mươi người.

Vừa nhìn thấy Thánh tổ Tà Liên bước tới, bọn họ liền khom người cung kính chào hỏi.

"Đi chuẩn bị ít linh quả, linh trà, hôm nay lại có khách quý đến chơi." Tà Liên khoát tay, dáng vẻ ung dung cao quý ra lệnh.

Một số hầu gái lập tức đáp lời và lui xuống.

Một lát sau, bọn Hàn Lập đã đi theo Tà Liên tiến vào trong đại sảnh của cung điện.

Hai gã Đại Thừa của Bạch Quang giới đang ngồi trên hai chiếc ghế gần nhau ở một bên, miệng khẽ nhúc nhích truyền âm nói với nhau cái gì đó.

Hàn Lập thấy vậy cũng không ngại ngùng dẫn Giải đạo nhân và Ngân Nguyệt ngồi xuống đối diện hai người.

Tà Liên bước thướt tha, đến ngồi lên chủ vị ở giữa.

"Tà Liên đạo hữu, tất cả đã đến đủ, giờ có thể nói rồi chứ." Vẻ mặt Nam tử trọc đầu khẽ động, hắn nói thẳng luôn.

"Đương nhiên. Nhưng trước khi nói, ta còn có mấy câu muốn hỏi các vị đạo hữu. Lần này các vị đến Thánh giới là vì để giúp Thánh giới chúng ta trấn áp con Sâu Keo mẹ kia một lần nữa, hay là chỉ muốn tới cứu bạn bè cùng tộc của mình." Tà Liên thu lại vẻ cười, có vài phần nghiêm nghị hỏi.

"Tà Liên đạo hữu, lời này là có ý gì? Ta đâu có thấy hai việc này có gì mâu thuẫn?" Vẻ mặt nam tử trọc đầu chợt đổi, giọng nói bỗng trầm xuống.

Hàn lập nghe được câu hỏi đó cũng bất ngờ, không khỏi nhướng mày.

"Thế thì chỉ sợ làm cho mấy vị thất vọng rồi. Hiện tại thời gian quá cấp bách, chúng ta có thể làm như vậy thôi, mà kể cả là như thế thì cũng phải tập trung tất cả lực lượng, toàn lực ứng phó, mới có thể có vài phần thành công. Đây cũng là lí do vì sao trước kia ta không dám tùy tiện nói tin tức ở chỗ Thủy Ấn cho hai người Kim huynh." Vẻ mặt Tà Liên lần đầu tiên hiện ra một nụ cười khổ.

"Hừ, nhưng chỉ có thêm hai người là Tà Liên đạo hữu lại có thể yên tâm nói tin tức ra!" Kim Soa hừ một tiếng, hơi bất mãn nói.

"Thực ra dù bọn Hàn đọa hữu không tới thì nhiều lắm là qua một tháng nữa, ta cũng sẽ nói cho Kim huynh thôi. Sau một tháng là bởi vì đó lúc Thanh tổ chúng ta gặp mặt, lúc đó các đạo hữu đến từ giới diện khác cũng sẽ tham gia để bàn về việc giải quyết đại kiếp của Thánh giới. Chắc có lẽ rằng mấy vị đạo hữu cũng không muốn bỏ qua." Tà Liên thoáng trầm tư, rồi nói thẳng.

"Tà liên đạo hữu mặc kệ mục đích đến Thánh giới lần này của chúng ta là gì thì cũng nên nói tình hình ở Thủy Ấn ra cho chúng ta biết đôi chút chứ, sau đó để chúng ta lựa chọn thì hay hơn đấy." Nghe thấy thế, Hàn lập chợt nói.

------oOo------

Chương 2215: Chân Tướng

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đúng vậy, lời nói của Hàn đạo hữu rất có đạo lý." Kim Soa bật cười hắc hắc.

"Nếu các đạo hữu muốn nghe tin tức về thủy ấn thì tất nhiên là có thể rồi. Nhưng tình huống cụ thể ra sao đối với những Thánh Tổ ở bên ngoài như chúng ta thực chẳng rõ ràng lắm, chỉ là biết đại khái một vài nét mà thôi." Thiếu nữ trong lớp áo gọn gàng trầm ngâm một lúc rồi hơi gật đầu.

"Chỉ biết đại khái, rốt cuộc là sao? Đáng nhẽ các ngươi phải biết thủy ấn đã xảy ra chuyện gì, hoặc ít nhất là phải nghe thông báo lại tình hình chứ?" Sắc mặt của gã trọc đầu trầm xuống tỏ vẻ bất mãn.

"Xin Kim huynh chớ hiểu lầm. Thực ra từ lúc xảy ra bất trắc ở thủy ấn, những Thánh Tổ ở bên ngoài như chúng ta vẫn chưa có hành động gì nhiều. Nhưng nguyên nhân của sự việc thì vẫn được truyền ra một ít." Thánh Tổ Tà Liên thở dài chua xót.

"Ta đã bảo mà, ở trong thủy ấn có nhiều đạo hữu có thần thông vô cùng to lớn, sao lại có chuyện một chút tăm hơi cũng không lọt ra?" Kim Soa nghe xong trên mặt khẽ hiện lên một nụ cười.

"Kim huynh chớ vội vui mừng. Tin tức đó là do Nguyên Yểm đạo hữu vội vàng dùng một loại bí thuật mới truyền ra được, nhưng lại hết sức mơ hồ. Trong đoạn tin nửa rõ nửa mờ đó nói là nơi bố trí thủy ấn đột nhiên phát sinh biến cố. Đầu tiên là Minh Trùng Mẫu chui ra khỏi phân nửa cấm chế, hơn nữa không biết nó đã dùng thủ đoạn nào mà đưa tất cả bọn họ đến trấn áp bên trong thủy ấn. Nhưng cũng may là con Minh Trùng chúa này vẫn chưa thực sự thoát khỏi vây khốn nên cũng không thể rời khỏi đó được. Đương nhiên cũng bởi vì năng lượng mà nó tiêu hao trong lúc vùng vẫy khá nhiều, cuối cùng lại tiến vào trạng thái ngủ say.

Nguyên nhân của những Minh Trùng mới xuất hiện ở Thánh Giới lúc này là bởi vì bị ảnh hưởng khí tức của Minh Trùng Mẫu vô ý phát ra trong lúc ngủ." Thiếu nữ áo xanh lục một mạch nói ra toàn bộ tin tức.

"Nếu vậy thì xem ra những đạo hữu đến cứu viện từ các giới khác như chúng ta cũng đều bị nhốt trong phong ấn từ thời thượng cổ của Chân Tiên rồi. Thủy ấn lại có thể vây khốn nhiều đạo hữu ngang cấp với chúng ta đến vậy chứng tỏ uy lực của nó thật là đáng sợ." Kim Soa như hít phải một hơi khí lạnh, vẻ mặt sợ sệt nói.

"Chắc là như vậy rồi. Mà đây cũng là tin tức duy nhất và cuối cùng được truyền ra từ trong thủy ấn, sau đó hoàn toàn không còn nghe ngóng thêm được điều gì nữa. Xem ra trước khi Minh Trùng Mẫu ngủ say đã kịp thi triển một thủ đoạn nào đó làm cho thủ đoạn ban đầu của Nguyên Yểm đạo hữu bị vô hiệu." Tà Liên không lưỡng lự đáp.

"Tà Liên đạo hữu vẫn còn chưa chịu nói hết! Nếu đúng như những gì đạo hữu đã kể, vậy thì những Thánh Tổ còn ở bên ngoài như ngươi đã phải sớm hành động mới đúng, cớ sao lại đợi chờ đông người tụ tập mất thời gian như vậy? Hơn nữa từ đầu đến giờ ta vẫn chưa nghe được nguyên do tại sao chúng ta lại không thể vừa tiến hành trấn áp Minh Trùng Mẫu, vừa đến chiếu cố cho các đạo hữu đang bị giam hãm bên trong cấm chế?" Hàn Lập sờ cằm rồi lạnh nhạt hỏi.

"Hàn đạo hữu có biết người đầu tiên có được tin tức trong thủy ấn là ai không?" Tà Liên bị chất vấn vậy sắc mặt liền trầm xuống.

"Là ai? Không phải là một trong số những người còn ở bên ngoài các ngươi sao?" Ánh mắt của Hàn Lập lóe lên.

"Hừ, chính là người mà đạo hữu đã nhầm lẫn với ta đấy." Tà Liên hừ lạnh.

"Bảo Hoa, quả nhiên là nàng." Hàn Lập thực sự bị giật mình.

"Không sai, ngay từ đầu tin tức trong thủy ấn đã được truyền đến tay của tỷ tỷ ta. Cũng bởi vì bọn Nguyên Yểm cảm thấy bên ngoài chỉ có mình Bảo Hoa mới có khả năng giải cứu cho bọn họ." Thiếu nữ áo lam âm trầm trả lời.

"Nói như vậy thì chủ trương để cho các ngươi đợi đến giờ mới được hành động, lại thông báo là không thể vừa tiến hành gia cố cấm chế vừa giải cứu người chính là do Bảo Hoa đạo hữu sao?" Hàn Lập chau mày suy nghĩ một lúc thật lâu mới hỏi.

"Xem ra Hàn đạo hữu cũng hiểu biết đôi chút về sư tỷ ruột thịt của ta. Không sai, năm đó nàng đã triệu tập tất cả các Thánh Tổ ở bên ngoài bọn ta một lần. Tiếp đó lại lấy tin tức do Nguyên Yểm truyền ra cho bọn ta kiểm chứng, xác thực là tin tức này không hề giả dối. Nếu không, lúc này nàng không phải Thủy Tổ của Thánh giới thì sao bọn ta phải nghe lời của nàng làm gì. Dựa theo những gì nàng biết, ở cuối đoạn tin tức mơ hồ do Nguyên Yểm truyền ra ám chỉ là tuy Minh Trùng Mẫu có thể lợi dụng một bộ phận uy lực của cấm chế để vây hãm bọn họ, nhưng nó vẫn chưa ổn định nên đến một chu kỳ nhất định sẽ bị yếu đi. Hơn mười năm sau là sẽ đến thời kỳ suy yếu của tòa cấm chế cổ xưa đó. Nhưng lúc đó cũng chính là thời điểm mà cấm chế tác dụng lên Minh Trùng Mẫu trở nên mạnh nhất. Vì thế bất kể là để trấn áp Minh Trùng Mẫu hay giải cữu bọn Nguyên Yểm thì đây cũng chính là thời điểm cực kỳ thuận lợi. Còn vì sao mà không chiếu cố cho các đạo hữu bị vây không cũng chính là chủ ý của Bảo Hoa. Bởi vì nàng vừa mới nhận được tin tức của Nguyên Yểm là đã liền âm thầm vượt qua biển côn trùng ở vòng ngoài, lẻn vào bên trong thủy ấn tra xét cẩn thận rồi mới đưa ra quyết định. Còn thật giả thế nào thì các đạo hữu hãy tự đưa ra phán đoán đi. Nhưng ít nhất là những Thánh Tổ chúng ta đây đều cho rằng đó là sự thật. Dù sao chúng ta cũng đã từng cố thủ ở thủy ấn nên hiểu biết đôi chút về tòa cấm chế thượng cổ đó. Mà kể cả Bảo Hoa có thần thông rất to lớn nhưng cũng không thể qua mặt sự hiểu biết của ta. Hơn nữa nàng cũng không có lý do gì mà động chân giấu tay trong việc này. Dù sao nàng cũng chính là một thành viên trong Thánh giới, làm sao lại có thể không để ý đến an nguy của Thánh giới được." Sắc mặt của Tà Liên lạnh như băng, nàng kể hết thảy sự việc mà nàng biết ra cho mọi người.

Kim Soa cùng tên vạm vỡ bên cạnh nghe xong, cả hai ngơ ngác nhìn nhau. Mỗi tên đều thấy trong ánh mắt của đối phương hiện lên một tia sợ hãi.

Hiển nhiên là những lời mà Tà Liên vừa kể đã nằm ngoài suy đoán, hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của họ.

Còn Hàn Lập hơi trầm ngâm một lúc rồi thở dải:

"Đã là Bảo Hoa đạo hữu nói thì hẳn là không phải giả rồi. Nhưng nếu Bảo Hoa đạo hữu có thể mạo hiểu đi xem xét thủy ấn một phen, vậy thì chẳng thể nào có chuyện Tà Liên đạo hữu không đến điều tra sự việc ở nơi đó được."

"Nếu có thể tự mình đi tra xét tình hình mà không phải lo lắng việc chẳng thể tiến vào bên trong thì mấy tên Thánh Tổ còn ở bên ngoài như ta tất nhiên sẽ không ngại mạo hiểm thử một lần. Nhưng các đạo hữu không biết là lần tra xét đó của Bảo Hoa đã khiến cho Minh Trùng Mẫu cảnh giác. Mặc dù con hung trùng này ngủ say nhưng biển côn trùng vây quanh thủy ấn đã đông hơn gấp cả chục lần. Hơn nữa lẫn trong đó là những con Minh Trùng cực kỳ đáng sợ, ngay kể cả những tu sỹ bậc Thánh Tổ như chúng ta nếu gặp cũng đành lùi xa ba bước, tuyệt đối không dám dây dưa. Cho nên việc tra xét tình hình cụ thể của thủy ấn đối với chúng ta thật là lực bất tòng tâm." Sắc mặt của Tà Liên tái nhợt, có vẻ trở nên hơi sợ sệt.

"Có thể làm cho tu sỹ Đại Thừa cũng không dám đối cứng thì chắc đây phải là những Minh Trùng cao cấp tu vi Hợp Thể Kỳ đúng không?" Kim Soa nghe vậy không nhịn được liền hỏi.

"Không phải. Là một loài khác toàn thân đỏ rực, thân thể không dài quá một thước, rất quỷ quái. Loại Minh Trùng này chưa từng xuất hiện ở các địa phương khác trong Thánh giới. Chúng chỉ tồn tại trong biển trùng quanh thủy ấn, hơn nữa số lượng cực kỳ thưa thớt, đoán chừng không quá ngàn con." Tà Liên vội vàng lắc đầu.

"Chẳng lẽ loại Minh Trùng này có thực lực ngang với Đại Thừa Kỳ? Nếu không với số lượng như vậy thì sao có thể khiến các ngươi kiêng sợ?" Kim Soa trợn ngược hai mắt, có vẻ hắn hơi bị

giật mình.

"Không phải, loại trùng này có khí tức rất thấp, giỏi lắm khoảng cỡ Luyện Hư mà thôi. Hơn nữa thần thông của chúng cũng chỉ có hai loại. Nhưng vậy thôi mà chúng đã khiến một số vị đạo hữu có ý định xâm nhập vào biển côn trùng bị thương nặng, thiếu chút nữa là bỏ mạng trọng đó. Ngay cả ta đây cũng không dám nếm thử món này." Khóe miệng của Tà Liên run rẩy, nàng cười khổ đáp lời.

"Hai loại thần thông mà đã bức bách cho các Thánh Tổ chúng ta chật vật! Mong đạo hữu hãy giải thích rõ hơn cho ta đi." Hàn Lập nghe vậy, hai mắt liền co quắp lại.

"Rất đơn giản, một là thuấn di, một là tự bạo!" Tà Liên trả lời không do dự.

"Di chuyển tức thời, tự phát nổ?" Gã vạm vỡ đầu trọc lóc tái mặt, tỏ vẻ giật mình.

Hàn Lập nghe xong, sắc mặt cũng hơi khác thường, rồi lại chẫm rãi nói:

"Hai loại thần thông này chỉ sợ so với bình thường phải khác biệt rất nhiều, nếu không thì đã không có khả năng bức lui tu sỹ Đại Thừa như thế."

"Đúng vậy. Một khi loại Minh Trùng toàn thân đỏ như máu này thuấn di là người ta không thể tránh né được. Chỉ cần vừa nhìn thấy, thì trong khoảnh khắc sau đã ở sát bên mình, cho dù là dùng bảo vật nào để phòng ngự đi nữa đều không thể ngăn cản nổi chúng. Mà ngay khi chúng tự phát nổ, bất kỳ là công pháp hay bảo vật cũng không có tác dụng. Chỉ có thể cố gắng dùng thân thể mạnh mẽ chống đỡ mà thôi. Nhưng như vậy vẫn chưa phải chuyện tệ nhất, đáng sợ hơn là uy lực do chúng phát nổ còn làm cho linh hồn của tu sỹ bị ô uế. Ngay cả các phân thân ở nơi khác cũng ảnh hưởng mà bị thương nặng. Một số người có linh hồn không mạnh mẽ, chỉ sợ là sẽ lập tức bỏ mạng trong đó." Vẻ mặt của Tà Liên nghiêm nghị giải thích kỹ lưỡng.

"Ngay cả linh hồn của phân thân đều bị ô uế theo?" Người đầu trọc vạm vỡ thảng thốt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Hàn Lập nghe xong, trong lòng cũng trở nên nặng trĩu.

"Đến bây giờ các đạo hữu đã biết chỗ đang sợ của loài trùng này. Sau lần Bảo Hoa xem xét thủy ấn, dưới sự uy hiếp của biển trùng, kể từ đó không ai dám mạo hiếm xâm nhập vào trong đó nữa." Tà Liên cười lạnh.

Hiện tại bất kỳ ai cũng co thể thấy rõ vị Thánh Tổ này tựa như không hợp tính với Bảo Hoa cho lắm.

"Nếu có loại Minh Trùng mới xuất hiện đáng sợ này. Mà các ngươi đang đợi mọi người tề tụ lại, vậy chắc là đã có biện pháp đối phó với chúng rồi chứ?" Hàn Lập trầm ngâm rồi hỏi.

"Hừ, Hàn huynh đúng người thông minh. Sở dĩ không lâu nữa chúng ta mới hành động là bởi vì phải đợi các đạo hữu đến từ các giới diện khác như Kim huynh và Hàn huynh. Như vậy thì khả năng thành công sẽ được tăng lên nhiều hơn. Mà ngoài ra còn phải đợi Bảo Hoa luyện chế xong hai bảo vật chuyên dùng để đối phó với loài trùng tự phát nổ đó. Theo lời của nàng, nếu như có thêm hai bảo vật này thì chắc chắn sẽ đối phó được với chúng." Tà Liên hừ lạnh, sau đó mới chịu giải thích.

------oOo------

Chương 2216: Tụ hội

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thì ra Bảo Hoa đạo hữu đã có biện pháp đối phó rồi. Nếu như thế thì hẳn là việc tiến vào chỗ Thủy Ấn lần nữa có vài phần nắm chắc. Có điều, không biết lần tụ họp này ngoại trừ mấy người chúng ta thì còn có bao nhiêu viện thủ từ các giới diện khác nữa vậy." Nam tử trọc đầu đảo mắt một vòng rồi chợt hỏi.

"Cho đến lúc này, ngoại trừ Hắc Viêm giới thì các giới diện tiếp giáp với Thánh giới chúng ta đều đã tiếp tục phái người đến một lần nữa, dù không thể bằng được lần đầu tiên nhưng cũng có nhiều hơn bốn mươi người. Thậm chí Thiên Nha giới hùng mạnh nhất trong số đó còn đã phái một mạch đến chín tên Đại Thừa, ngay cả Đồng Nha Lão Nhân trong truyền thuyết cũng tự mình quá bộ đến bản giới rồi." Tà Liên khẽ cười và trả lời.

"Đồng Nha Lão Nhân, hẳn chính là Đồng Nha (Quạ đồng) - một trong Tứ Cầm - tiếng tăm lừng lẫy! Sao hắn lại tự mình đến đây vậy." Nam tử trọc đầu nghe thấy vậy liền hít vào một hơi.

"Xem ra Kim huynh cũng đã nghe đến tên tuổi lão. Điều này cũng đúng thôi, danh tiếng của Đồng Nha đạo hữu giữa tất cả các giới diện thậm chí còn trên cả ba đại thủy tổ của Thánh giới chúng ta, nên đạo hữu có nghe qua thì cũng không có gì là lạ cả. Sở dĩ hắn đích thân đi vào Thánh giới là vì nghe nói trong số các cường giả của giới hắn trong chỗ Thủy Ấn, có một người là con cháu trực hệ được Đồng Lão cực kì xem trọng, chính vì thế mới không thể không tự mình ra mặt."

"Tu vi đã đạt đến trình độ như Đồng Nha Lão Nhân mà vẫn có thể đi mạo hiểm vì một đứa con cháu ư, điều này quả thực hơi vượt xa sự tưởng tượng của người ta." Nam tử trọc đầu sau khi xoa lên đầu một cái, cảm thán nói.

"Nghe nói Đồng Nha Lão Nhân chỉ có một người con cháu trực hệ

này, cũng đã tốn không biết bao nhiêu tâm huyết cùng tài liệu trân quý mới đưa được hắn lên cảnh giới Đại Thừa, nên tất nhiên sẽ không thể nào ngồi nhìn hắn gặp nguy hiểm được." Lần này, Tà liên lại thản nhiên nói.

"Điều này cũng đúng. Nghĩ lại thì nếu Kim mỗ cũng có một người con cháu cấp Đại Thừa thì quả thực cũng sẽ cực kì coi trọng." Kim Soa trợn trừng hai mắt lên, cười ha hả.

"Nếu như Tà Liên đạo hữu đã nói rõ rằng sắp tới đây sẽ hội họp thì nhất định ta và Giải huynh sẽ tham gia. Khi nào đến lúc, lại phiền Tà Liên đạo hữu thông báo dùm rồi." Hàn Lập lặng im tự đánh giá trong chốc lát, rồi thở dài và nói.

"Điều đó là tất nhiên. Đợi đến ngày xuất phát, nhất định ta sẽ tự mình truyền tin cho ba vị đạo hữu một tiếng." Tà Liên không lưỡng lự liền đáp.

"Vậy chúng ta sẽ không làm phiền đạo hữu nữa, Hàn mỗ xin đi trước đây." Hàn Lập gật gật đầu, không hề do dự đứng dậy và nói.

Giải đạo nhân và Ngân Nguyệt thấy vậy cũng đứng dậy theo, ra vẻ như lấy Hàn Lập làm chủ vậy.

"Hàn huynh sao vội vàng thế, tại Triêu Thiên Phong của ta có vài loại linh quả đặc biệt, hay là ba vị thử nếm chút rồi đi cũng không muộn." Cô gái mặc đồ cung đình mỉm cười nói.

"Cũng không cần đâu, việc nếm thử linh qủa thì về sau còn có dịp mà." Hàn lập cười hắc hắc, sau khi khẽ chắp tay chào liền phất ống tay áo lên, phun ra một luồng sương vàng kim bao phủ lấy ba người vào trong, rồi chỉ trong phút chốc biến thành một luồng cầu vồng vàng kim phá không bay đi, chỉ lóe lên một cái đã biến mất ngoài cửa.

Nhìn thấy vậy, Tà Liên mặc dù không tiếp tục mời mọc nữa nhưng hàng lông mày đen nhánh cũng không tránh khỏi khẽ nhíu lại.

"Ha ha, xem ra vị Hàn đạo hữu này cũng chẳng muốn kết giao với

Thánh tổ Ma giới ngươi cho lắm. Cái đó cũng khó trách được, Ma giới các ngươi vừa mới đại chiến một trận với Linh giới, loại thù hận sâu đậm này không dễ hóa giải đâu!" Nam tử trọc đầu lại cười ha hả.

"Quan hệ giữa Thánh giới và Linh giới ra sao cũng không phải Kim đạo hữu có thể bàn đến đâu. Giờ Hàn đạo hữu đã quyết định sẽ tham gia tụ hội, không biết Kim huynh có ý định sao đây?" Sắc mặt Tà Liên thoáng sa sầm xuống mà hỏi.

"Còn phải hỏi sao, tất nhiên đến lúc đó ta cũng sẽ tham gia cùng. Tuy nhiên, hai người bọn ta lại không có hứng thú màn trời chiếu đất ở bên ngoài, nên sợ rằng còn muốn ở nhờ chỗ đạo hữu một thời gian ngắn rồi." Nam tử trọc đầu cười rộ lên ha hả, rồi nói không chút do dự.

"Tốt, nếu hai người Kim huynh cũng sẵn lòng thì không còn gì tốt hơn rồi. Về phần trú tạm lại đây lại càng không có vấn đề gì. Nhị vị đã nguyện ý ở lại chốn rách nát này thì ta cũng rất lấy làm vinh hạnh." Tà Liên nghe vậy, rốt cục lộ ra vẻ mỉm cười và trả lời.

Hai người nam tử trọc đầu nghe xong tất nhiên tỏ vẻ hài lòng.

Lúc này, từ ngoài cửa có mấy cô gái mặc đồ cung đình tiến vào, trên tay họ bưng một đĩa linh quả và mấy ly linh trà thơm nức mũi.

Bấy giờ, nhóm Hàn Lập đang bay trên bầu trời.

Sau đó không lâu, ba người hạ xuống một chỗ hẻo lánh ngay trong dãy núi Vạn Hoa.

Hàn lập phất tay thả ra vài con rối vượn khổng lồ ra, rồi mở ra một tòa động phủ tạm thời trên vách đá một bên.

Vừa tiến vào tòa động phủ tạm thời, ba người đều tự chọn lấy một gian phòng riêng, bắt đầu ngồi xuống lẳng lặng nghỉ ngơi.

Khi chưa hội họp với các Thánh tổ và các cường giả dị giới khác thì tất nhiên ba người sẽ không thể bàn bạc gì thêm về bước hành động tiếp theo.

Đương nhiên trong lòng Ngân Nguyệt không tránh khỏi lo lắng cho Ngao Khiếu lão tổ.

Thế nhưng nàng cũng hiểu rõ rằng mọi người chỉ đang bị nhốt tại chỗ Thủy Ấn, tạm thời không cần lo lắng đến tính mạng, nên mới khiến cho trong lòng nhẹ nhõm hơn.

Thời gian một tháng, đối với những người tu luyện như Hàn lập cũng chỉ như một thoáng qua.

Ngày hôm nay, Hàn Lập đang im lặng nhắm mắt dưỡng thần trong mật thất, nhưng gương mặt hắn chợt động đậy, cánh tay khẽ nhấc lên, chộp vào khoảng không phía trước.

"Bụp"

Một miếng ngọc dẹt màu trắng óng ánh, trong suốt bị hắn chụp lấy trong không gian.

Hắn lẳng lặng đặt miếng ngọc vào lòng bàn tay, rồi khẽ chà hai bàn tay vào nhau.

Miếng ngọc lập tức vỡ vụn, từ trong phun ra một ngọn lửa xanh lục.

"Hàn huynh, đã tới lúc rồi, xin mời đến Triêu Thiên Phong, ta sẽ phải lên đường ngay hôm nay." Từ trong ngọn lửa truyền ra giọng nói điềm tĩnh của Tà Liên, giống hệt như người thật đang ở trước mắt vậy.

Hàn Lập nghe thấy vậy liền cười, hai tay lại chà xát vào nhau, dập tắt ngọn lửa xanh lục kia, rồi đứng dậy.

Gần nửa ngày sau đó, Hàn Lập dẫn theo Giải đạo nhân và Ngân Nguyệt cùng tới trong một gian mật điện không lớn lắm trong cung điện xanh biếc trên Triêu Thiên Phong.

Tại đó, Tà Liên và hai nữ đệ tử dáng vẻ xinh đẹp đang đứng một chỗ với hai người bọn Kim Soa.

Mà ở trong mật điện này có một pháp trận màu bạc nhạt lớn gần một trượng đang lập lòe tỏa ra linh quang mờ mờ.

"Pháp trận này của ta có thể truyền tống đến một tòa thành cách không xa chỗ tụ họp, sau đó chỉ cần đi thêm trong nửa tháng là sẽ đến được chỗ hẹn. Kim huynh, Hàn đạo hữu, xin mời." Tà Liên hướng về những người khác, thản nhiên nói.

"Tốt, nếu đã như vậy thì hai người Kim mỗ xin đi trước một bước." Kim Soa cười hắc hắc, hắn dường như chẳng hề e ngại gì, cùng nam tử tóc dài đứng bên cạnh bước vào trong pháp trận trước mặt.

Linh quang mờ mờ chợt lóe lên, bóng người hai gã Đại Thừa Bạch Quang giới liền biến mất trong truyền tống trận.

Vẻ mặt Hàn Lập không đổi, quay sang nói một tiếng với Giải đạo nhân và Ngân Nguyệt, rồi không ngại ngùng gì tiến vào trong pháp trận màu bạc, cũng bị pháp trận lóe lên truyền tống đi.

Tà Liên nhìn thấy vậy liền cười một tiếng lạnh lùng, rồi cũng dẫn theo hai nữ đệ tử bước vào trong pháp trận màu bạc.

Nửa tháng sau, tại một nơi trong một sa mạc mênh mông bát ngát một màu cát vàng chợt xuất hiện chấn động, trong gió cát quay cuồng, một tòa thành cổ màu vàng đất từ lòng đất hiện ra.

Tòa thành đất này chỉ lớn chừng vài dặm nhưng tường thành bốn phía lại cao đến mấy chục trượng. Hơn nữa, khi một tiếng trống trầm thấp vang lên, lại có từng đội giáp sĩ xông lên trên tường thành.

Khuôn mặt đám giáp sĩ này vô cảm, mặ đủ loại áo giáp, trong tay cầm đủ chủng loại binh khí, chính là một loại rối đặc chế, số lượng chừng hơn một vạn.

Ở trung tâm tòa thành là một cung điện màu vàng kim rực rỡ cao vút.

Cung điện cực kì đẹp đẽ tinh xảo, chẳng những toàn thân như được chế tạo từ vàng ròng, mà trên bề mặt còn phủ đầy các loại ma văn huyền ảo, trên đỉnh có vô số viên ngọc lớn bằng nắm tay với đủ màu sắc, tỏa ra hào quang cực kì đẹp đẽ.

Không lâu sau đó, trên bầu trời vang lên một tiếng Hí.i.i..., ánh sáng trắng tỏa ra ở phía chân trời, rồi từ đó có một thú xa trắng nõn như ngọc hiện ra.

Thú xa dài chừng hơn mười trượng, hình dạng tao nhã đến cực điểm, toàn thân óng ánh trong suốt, phía trước là bốn con bạch giao đang liên tục phun mây nhả khói nhanh như chớp.

Bên trên thú xa có một đôi nam nữ đang sóng vai đứng.

Nam tầm hơn bốn mươi tuổi, gương mặt có màu xanh nhạt, mặc trường bào màu trắng, bên trên lập lòe ánh sáng óng ánh lờ mờ bất định.

Nữ là một thiếu phụ chừng hai mươi, mái tóc đẹp được búi thẳng lên cao ngất, mặc một bộ áo giáp da màu lam nhạt, khuôn mặt cực kỳ thanh tú.

Thú xa chỉ lóe lên mấy cái đã được bốn con bạch giao kéo đến trên thành.

Nam tử giơ một tay bấm pháp quyết, ánh sáng trắng liền lóe lên, thú xa và bạch giao chợt biến mất tăm hơi.

Rồi trên người đôi nam nữ lóe lên độn quang, cả hai đều tự biến thành môt luồng khí trắng, chui vào trong kim điện phía dưới.

Cung điện vẫn yên ắng, không hề truyền ra âm thanh khác thường nào.

Chỉ sau chốc lát, ở chân trời hai phía thành đất lại lóe lên linh quang, có một luồng cầu vồng màu đen và một luồng cầu vồng màu bạc đồng thời xuyên không xuất hiện, sau khi lóe lên mấy cái, đã vươn dài ra hơn trăm dặm tới bên cạnh thành đất, sau đó lóe lên chui thẳng vào trong cửa điện.

Nửa canh giờ tiếp sau đó, từ một hướng khác truyền đến từng đợt tiếng tụng kinh Phật, kèm theo đó là một vầng ánh sáng bảy màu lóe lên, một đội ngũ đông đúc hơn ngàn người bỗng nhiên hiện ra trong bầu trời phía xa xa.

Đội ngũ này nam nữ đều chiếm một nửa, nam mặc kim giáp và kim khôi, trong tay cầm búa, rìu, kiếm, kích; nữ mặc quần áo năm màu, thổi tiêu gảy đàn, tựa như thiên binh và tiên nữ vậy.

Vây quanh những người này là một vầng sáng bảy màu lớn gần một mẫu, lập lòe xoay tròn bất định.

Trong vầng sáng, mơ hồ có cái ghế dựa lớn, bên trên là một bóng người cao lớn khoác trường bào.

Nhóm người này thong dong bay đến khoảng không trên tòa thành đất. Khi vầng sáng bảy màu hạ xuống trước cung điện thì liền tắt hẳn, sau đó một ông lão oai phong, đầu đội vương miện hoàng đế, khoác trường bào bảy màu liền hiện ra.

Sau khi khẽ ho một tiếng, ông lão này nhìn về phía cung điện trước mắt một cái, rồi lạnh lùng bước về phía cửa điện.

Cùng lúc đó, cơ thể giáp sĩ và các tiên nữ trên không liền lóe lên, biến thành những điểm ánh sáng biến mất trong không trung, phảng phất như từ bọt biển biến thành.

Cứ như thế, trong mấy canh giờ sau đó, từ bên ngoài sa mạc lần lượt có từng đám khí màu đen hoặc là một ngọn lửa cháy rực bay đến, một số kẻ có hình dạng kì quái tương tự loài người lần lượt xuất hiện ở thành đất, cũng không nói một lời, tiến thẳng vào trong cung điện màu vàng kim kia.

------oOo------

Chương 2217: Đồng Nha lão nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc này, một đóa hoa sen màu lục lớn gần một mẫu xuất hiện nơi phía xa chân trời. Bóng dáng của Hàn Lập, Tà Liên cùng với đám người Kim Soa đột nhiên hiện ra.

"Nơi đây chính nơi là tụ họp sao, Hoàng Sa lão quái này quả thật đã tìm được một chỗ thật tốt!" Sau khi Hàn Lập đánh giá tòa thành bằng đất màu vàng cách đó không xa, hắn bỗng nhiên cười rồi nói một câu khiến đám người xung quanh nhất thời không cách nào phân biệt được lời này là khen ngợi hay là châm chọc.

Tà Liên nghe vậy, cũng khẽ cười trả lời:

"Hoàng đạo hữu có thể coi là người tu luyện Thổ Kiền ma công - một loại ma công thuộc tính thổ - đến trình độ cao nhất trong Thánh giới của bọn ta. Chỉ cần hắn ở trong sa mạc thì ngay cả Thủy tổ Ma tộc như Bảo Hoa hắn cũng có thể mạnh mẽ chống đỡ được đôi chút. Huống chi Hoàng lão quái này luôn độc lai độc vãng, từ trước tới giờ hắn cũng không dễ dàng qua lại với ai, thế nên ở này tổ chức tụ họp tự nhiên có thể khiến những đạo hữu khác yên tâm hơn một chút."

"Thì ra là vậy, chẳng trách mọi người lại đem nơi tụ họp đặt ở chỗ này. Mặc dù tòa thành đất này chẳng qua chỉ là một món linh bảo bình thường mà thôi, nhưng xem ra hơn vạn con rối ở nơi này quả thật cũng có chút bất phàm. Tuy mỗi một con rối chỉ có sức mạnh ngang bằng với tu sĩ Luyện Hư, nhưng điều này cũng gây ra cho Kim mỗ một sự bất ngờ không nhỏ." Sau khi ánh mắt gã lực sĩ đầu trọc đảo qua trên người những giáp sĩ con rối, lập tức trên mặt hắn không thể không lộ ra vẻ ngưng trọng.

"Đám Thổ Kiền thần vệ này của Hoàng đạo hữu chính là do hắn

tự mình nghiên cứu ra, cũng là loại con rối mà chỉ mình hắn mới có, bất kể là việc luyện chế hay việc điều khiển thì đều phải lấy Thổ Kiền ma công làm cơ sở. Chẳng qua loại Thổ Kiền thần vệ này chỉ khi nào ở trên mặt đất mới có thể phát huy sức mạnh chân chính, nhưng một khi nó rời khỏi mặt đất thì lập tức sực mạnh giảm hơn phân nửa. Nhưng cái gì cũng có hai mặt của nó, loại con rối này chỉ cần ở nơi có thổ nguyên khí dồi dào, bọn chúng thực sự sẽ rất khó bị phá hủy, nói cho cùng cũng là một loại hộ vệ không tồi. Ngay cả những người có tu vi Đại Thừa như chúng ta, nếu muốn tiêu diệt nhiều con rối như vậy trong thời gian ngắn thì cũng là một chuyện khá phiền phức." Tà Liên cười khúc khích, giải thích thêm vài lời.

"Điều này cũng đúng. Cái loại con rối có thân thể gần như bất diệt đều này quả thực là một đối thủ cực kỳ đáng ghét." Lúc này đây, Kim Soa liên tục gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Ngay khi bọn hắn đang nói chuyện, đóa hoa sen màu lục đã mang theo mọi người bay đến trên không trung thành đất, rồi từ từ hạ xuống.

Ngay khi hai chân chạm đất, ánh mắt Hàn Lập liền hướng về phía cửa điện đang tỏa ánh vàng rực rỡ nhìn lướt qua, trên mặt hắn bất chợt lộ vẻ kinh ngạc.

Với thần niệm mạnh mẽ của hắn ấy vậy mà không thể trực tiếp xuyên thủng vào trong cung điện màu vàng trước mắt, từ đó có thể thấy được tòa cung điện này thật sự không tầm thường, có lẽ đây chính là một trong những bảo vật quan trọng nhất của Hoàng Sa lão quái.

Tà Liên giống như chủ nhân tiếp đón đám người Hàn Lập và Kim Soa, liền mang theo hai nữ đệ tử đi trước một bước tiến vào trong cửa điện.

"Đi thôi "

Hàn Lập thấy vậy liền cười nhạt, rồi mang theo Giải Đạo Nhân và Ngân Nguyệt cùng tiến vào.

Kim Soa từ trước đến giờ vẫn luôn biểu hiện không coi ai ra gì, thì sau khi đánh giá cẩn thận cung điện màu vàng vài lần, lúc này trên mặt hắn cũng lộ vẻ do dự..

Nhưng vào lúc này, gã lực sĩ bên cạnh Kim Soa, sắc mặt không chút thay đổi trực tiếp cất bước đi vào.

Kim Soa vốn đang ngẩn ra, lập tức cười gượng rồi cũng vội vàng đi theo.

Ngay khi đặt chân vào trong cửa điện, trong nháy mắt Hàn Lập bỗng nhiên cảm giác đước cấm chế dưới chân xuất hiện dao động, lập tức một đoàn hào quang màu xanh từ dưới chân hắn bắn lên, đem Hàn Lập, Giải Đạo Nhân và Ngân Nguyệt ba người cuốn vào.

Trên mặt Ngân Nguyệt lộ vẻ kinh sợ, bên ngoài cơ thể lập tức xuất hiện một quầng sáng bao phủ, có lẽ nàng muốn thực hiện một loại thần thông nào đó để ứng phó, nhưng đúng lúc này, bên tai Ngân Nguyệt lại vang lên giọng nói ôn hòa của Hàn Lập.

"Nàng không cần sợ, cấm chế này không phải loại cấm chế công kích đâu."

Ngân Nguyệt vừa nghe Hàn Lập nói, trong lòng liền yên tâm, quầng sáng bao phủ bên ngoài cơ thể cũng theo đó tản ra.

Sau khi hào quang màu xanh cuồn cuộn tỏa ra, lập tức cảnh vật bốn phía trở nên mờ ảo, ba người ngay tại cửa điện đồng thời biến mất không còn thấy tăm hơi.

Ngay sau đó, trong một phòng khách nguy nga lộng lẫy thần bí, một tòa pháp trận lóe lên ánh sáng màu xanh nhạt, tiếp đó ba người Hàn Lập lại lần nữa hiện ra trong pháp trận này.

Hơn mười đạo ánh mắt như đao kiếm ngay lập tức quét về phía ba người Hàn Lập, hơn nữa còn truyền đến vài tiếng hô kinh ngạc. *"Ồ, là tu sĩ Nhân tộc!"*

"Kia không phải là Hoàng Kim Giải ở Ma Nguyên Hải sao?"

....

Hàn Lập khi nghe thấy mấy giọng nói này, hắn vẫn tỉnh bơ quét mắt nhìn bốn phía.

Chỉ thấy ba người bọn họ rõ ràng đang ở trung tâm phòng khách, bốn phía mọi người đều đang tụm năm tụm ba, tổng cộng có hơn trăm người cao thấp khác nhau.

Những người này chia làm hơn ba mươi nhóm, đứng rải rác khắp bốn phía trong phòng khách.

Trong đó có gần một nửa số người ở đây đang ngồi trên ghế, trong khi những người khác thì kính cẩn đứng ở bên cạnh.

Tà Liên bỗng nhiên chạy tới một góc trong phòng khách, sau đó tìm một chiếc ghế rồi ngồi xuống, hai nữ đệ tử của nàng thì chắp tay đứng ở phía sau.

"Hàn đạo hữu, Giải huynh, ngồi đi." Sau khi Tà Liên vừa mới ngồi xuống, liền hướng Hàn Lập thản nhiên cười nói.

Hàn Lập gật gật đầu, sau khi ánh mắt hắn tiếp tục quét qua mấy chỗ vừa phát ra nhưng tiếng lao xao lúc nãy, liền mang theo Giải Đạo Nhân và Ngân Nguyệt hướng về một góc khác trong phòng khách đi tới, rồi cả ba người lần lượt ngồi xuống.

Trong nháy mắt khi Hàn Lập mới vừa ngồi xuống, liền có bảy tám đạo thần niệm không chút khách khí hướng về phía hắn quét qua.

Sắc mặt Hàn Lập lập tức trầm xuống, trong mũi bỗng nhiên truyền ra một tiếng hừ lạnh.

Tiếng *"hừ"* này không lớn, nhưng chủ nhân của mấy đạo thần niệm này lập tức hai tai cảm thấy ong ong, tinh thần cũng bất giác bị chấn động vài phần.

Trong lòng chủ nhân của đám thần niệm đó run lên, liền đem thần niệm rối rít thu lại, không dám tiếp tục dò xét Hàn Lập.

Mấy tên tu sĩ Đại Thừa khác thấy vậy, tất cả đều nhìn về phía Hàn Lập, trong ánh mắt bọn họ xuất hiện vẻ kinh ngạc, trong lòng cũng bất giác đối với Hàn Lập xem trọng hơn vài phần.

Lúc này, bóng dáng Kim Soa cùng gã lực sĩ tóc dài cũng hiện ra ở trong phòng khách, sau khi cả hai liền đánh giá khắp xung quanh một lượt, đến khi nhìn thấy đám người Hàn Lập mới cười ha ha rồi đi tới hai chiếc ghế khác gần đó, rồi ngồi xuống.

Cứ như vậy, dường như cứ cách một đoạn thời gian, sẽ có vài tu sĩ Đại Thừa được trực tiếp truyền tống vào trong phòng khách này.

Trong số những tu sĩ Đại Thừa, người thì một thân một mình xuất hiện hoặc người thì đi chung với tu sĩ Đại Thừa khác, hoặc cũng có người dắt theo đám môn nhân đệ tử của mình.

Chẳng qua sau một lúc, gần nửa số ghế trống ban đầu liền phần lớn có chủ nhân.

Trong lúc này, những lão quái vật trong phòng khách, hai mắt khép hờ ngồi ngay ngắn bất động tại chỗ, trên mặt luôn lộ vẻ cười mà như không cười, đánh giá những tu sĩ Đại Thừa khác trong phòng khách, nhưng cũng không ai chủ động mở miệng nói chuyện với ai.

Hàn Lập cũng không khách khí đánh giá những tu sĩ Đại Thừa khác ở đây.

Không kể đến hai gã Đại Thừa của Bạch Quang giới, ở đây phần lớn đều là tu sĩ Đại Thừa mạnh mẽ đến từ những giới diện khác, có người trên cơ thể lóe ra hào quang, hoặc có người cơ thể cứ mờ đi rồi lại hiện lên, hoặc có người khí tức cực kỳ quái dị.

Những tên tu sĩ này hiển nhiên là những tên khá lợi hại ngay cả trong đám tu sĩ Đại Thừa.

Mà ngoại trừ Tà Liên ra, còn có năm sáu tên Đại Thừa Kỳ khác trên người tỏa ra ma khí ngùn ngụt, hiển nhiên đám này chính là

Thánh tổ Ma giới, so với những tu sĩ Đại Thừa mạnh mẽ đến từ các giới diện khác ở chỗ này mà nói, số lượng bọn họ quả thực thua xa.

Mà trong đám Thánh tổ này, vẫn không thấy bóng dáng Bảo Hoa đâu cả, hiển nhiên vị cựu Thủy tổ Ma tộc này vẫn còn chưa tới.

Chẳng qua lúc này có một lão già tóc vàng đang ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, khiến cho Hàn Lập có vài phần chú ý.

Khuôn mặt lão già này trông bình thường, đầu đầy tóc vàng, trên người mặc một bộ áo dài màu xám, quanh cơ thể có một vòng sáng màu vàng bay lên bay xuống, coi bộ hắn đã đem thiên địa nguyên khí thổ thuộc tính khống chế đến trình độ tùy tâm sở dục.

Hiển nhiên vị này chính là chủ nhân của thành đất bên ngoài, một trong những Thánh Tổ Ma giới, Hoàng Sa lão quái.

Tên Thánh tổ Ma tộc này quả nhiên đã đem ma công thổ thuộc tính tu luyện tới trình độ cao nhất.

Hàn Lập nhìn thấy vậy, mỉm cười híp mắt, không biết trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì.

Qua một lúc sau, đột nhiên pháp trận trong phòng khách lóe sáng, lập tức cùng lúc xuất hiện chín bóng người.

Chín bóng người này đều tỏa ra khí tức khổng lồ, tất cả đều là những lão quái Đại Thừa Kỳ.

Cùng một lúc có nhiều tu sĩ Đại Thừa được truyền tống vào phòng khách như vậy, tự nhiên là khiến cho đám lão tổ ở đậy xảy ra một phen náo động.

Không ít lão tổ Đại Thừa, thần sắc đều trở nên ngưng trọng hướng chín người này cẩn thận quan sát.

Hàn Lập cũng như đám Đại Thừa kia lập tức dùng ánh mắt quét tới.

Chỉ thấy chín người này có nam có nữ, có già có trẻ, nhưng cả đám ai nấy đều có vẻ mặt lạnh như băng, mặc trên người đủ các loại chiến giáp với đủ loại hình dạng cực kỳ quái lạ, có loại giống như từng mảnh ghép lại, có loại giống như dùng vô số lông vũ kết thành.

Mà trong đám chín người này, có tám người đứng xung quanh rìa pháp trận, chỉ có một lão già mặt mày vàng vọt, âm trầm đứng ở giữa.

Khí tức trên người lão già này có vẻ như cùng với tám người còn lại không khác lắm, nhưng sau khi ánh mắt hắn lạnh lùng đảo qua khắp bốn phía, bất kể là ai đi nữa đều không tự chủ được cả người run lên, giống như trong nháy mắt tinh thần bọn họ bị đóng băng một cách quỷ dị.

Sắc mặt của toàn bộ đám lão tổ Đại Thừa ở đây phải biến đổi, ánh mắt nhìn về phía lão già kia lập tức lộ ra vẻ sợ hãi.

Cũng có người thấp giọng nói một câu *"Đồng Nha Lão Nhân"*, rồi không dám nói thêm gì nữa.

Lão già mặt mày vàng vọt cùng với tám gã Đại Thừa đang vây quanh, không chút khách khí đem nguyên một góc lớn trong phòng khách chiếm lấy.

Mấy tên Đại Thừa ở gần đó thấy vậy, thần sắc lại biến đổi, tự động quay sang chỗ khác không dám nhìn lão già kia tỏ vẻ khó chịu gì.

Sau khi chín tên Đại Thừa của Thiên Nha giới tới, số người tiến vào trong phòng khách ngày càng ít dần, những tu sĩ mạnh mẽ từ giới diện khác tham gia lần tụ họp này với đám Ma tộc Thánh giới hiển nhiên đều đã đến khá đông đủ.

Nhưng riêng chỉ có Bảo Hoa là không thấy bóng dáng đâu.

Chẳng qua mấy tên lão tổ Đại Thừa ở đây đều là những lão quái vật đã tu luyện không biết bao nhiêu vạn năm, tự nhiên sẽ không bởi vì việc chờ đợi này mà tỏ ra khó chịu, cả đám vẫn đang giống như không có chuyện gì, tiếp tục chờ đợi.

Cũng không biết qua bao lâu, pháp trận trong phòng khách lại một lần nữa lóe sáng, một bóng dáng tao nhã diễm lễ, nhoáng lên một cái rồi hiện ra.

Chính là Bảo Hoa!

Sau lưng nàng là một người đàn ông xấu xí mặc giáp màu đen đang đứng chắp tay cung kính, đây chính là Hắc Ngạc.

Khí tức trên người tên này không kém, hiển nhiên tu vi của hắn so với trước đây đã tiến bộ không ít.

Khuôn mặt Bảo Hoa tỏa ra ánh sáng lấp lánh, ánh mắt quét qua bốn phía, thần quang trong mắt mười phần rực rỡ, xem ra nàng đã hồi phục lại toàn bộ nguyên khí như lúc ban đầu.

"Bảo Hoa đạo hữu, ngươi cuối cùng đã tới." Nguyên vốn Hoàng Sa lão quái đang nhắm mắt dưỡng thần, trong nháy mắt khi Bảo Hoa vừa xuất hiện trong phòng khách, lập tức hai mắt hắn mở lớn, rồi cười lên ha hả.

"Lần này mượn dùng nơi đây tụ họp, thật sự đã làm phiền Hoàng đạo hữu rồi." Bảo Hoa bình tĩnh trả lời, nhưng khi ánh mắt đảo qua Hàn Lập, lập tức trên mặt nàng không khỏi lộ vẻ ngạc nhiên.

Hiển nhiên vị cựu Thủy tổ Ma giới này cũng không thể ngờ đến, chỉ sau một thời gian ngắn không gặp, Hàn Lập liền trở thành một gã tu sĩ Đại Thừa.

"Ha ha, làm gì đến mức độ đó. Ngược lại, lần này lão phu có thể tại đây tổ chức chiêu đãi nhiều đạo hữu như vậy, quả thực là một việc rất có mặt mũi a. Hiện tại nếu đạo hữu đã tới, như vậy tất cả liền do đạo hữu ra mặt chủ trì đi." Hoàng Sa lão quái lại cười nói.

"Bảo Hoa đến chậm một chút, hi vọng các vị đạo hữu thứ lỗi. Chẳng qua các vị cũng thực đúng hẹn, điều này khiến ta đối với lần hành động này càng thêm mấy phần nắm chắc." Bảo Hoa

đứng tại trung tâm phòng khách, sau khi ánh mắt tiếp tục hướng bốn phía quét qua, liền cười nhạt nói.

------oOo------

Chương 2218: Lạc Tinh Phiên và Tiểu Huyên Thiên Kính

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Bảo Hoa, những lời khách khí đó cũng không cần nói nữa, không bằng ngươi hãy nói cho ta biết hai bảo vật có thể ngăn cản minh trùng tự bạo đã luyện chế thành công hay chưa. Vì hai bảo vật này mà một số đạo hữu ở đây đều đã quyên góp không ít tài liệu quý giá cho ngươi." Một giọng nói trong trẻo từ miệng của một thiếu niên được bao phủ trong quầng sáng màu vàng truyền ra.

Nghe giọng điệu của người này thì dường như hắn và Bảo Hoa có chút quen biết.

"Thì ra là Lý Miểu đạo hữu của Hàn Nguyệt giới. Xin đạo hữu yên tâm, nếu lúc trước thiếp thân dám nhận những tài liệu này từ những đạo hữu khác, tự nhiên ta đối với việc luyện chế thành công hai bảo vật này hoàn toàn nắm chắc. Các vị, xin mời xem qua!"

Sau khi Bảo Hoa khẽ cười, một cánh tay thon thả khẽ nhấc, lập tức hai quả cầu ánh sáng một đen một trắng từ trong lòng bàn tay nàng từ từ bay ra.

Ở trung tâm của hai quả cầu ánh sáng có thể thấy rõ ràng một lá cờ trên mặt thêu vô số ngôi sao màu bạc và một cái kính tỏa ra ánh sáng màu trắng mênh mông trên mặt khắc hình một loại bạch hổ có cánh nào đó.

"Hai bảo vật này thực sự có thể đối phó với minh trùng tự bạo sao, thoạt nhìn hai bảo vật này cũng không chỗ nào đặc biệt vậy?" Tiếp đó, một tên tu sĩ Đại Thừa mạnh mẽ đến từ giới diện khác, cả người được bảo phủ bởi một đám khí màu lục, dùng giọng nói khàn khàn hỏi, rõ ràng tên này có chút nửa tin nửa ngờ.

"Hắc hắc, Lục Thạch đạo hữu có lẽ đã nhìn nhầm rồi. Hai bảo vật này trông có vẻ bình thường, nhưng bọn nó cùng với hai Huyền Thiên Chi Bảo, Tinh Nguyệt Kỳ và Huyễn Thiên Kính trong truyền thuyết, chắc chắn có liên quan. Có lẽ đây chính là hai bảo vật được mô phỏng theo hai Huyền Thiên Chi Bảo này!" Một gã trung niên ăn mặc theo kiểu cách đế vương, sau khi nhìn thật kỹ hai bảo vật trong hai quả cầu ánh sáng, trên mặt có thêm vài phần ngưng trọng rồi mở miệng nói.

"Tinh Nguyệt Kỳ, Huyễn Thiên Kính"

Những tu sĩ Đại Thừa ở bốn phía vừa nghe thấy hai cái tên này, lập tức xôn xao hẳn lên, không ít người đều giật mình đánh giá lại một lần nữa hai bảo vật đang nằm trên tay Bảo Hoa.

Bảo Hoa mặc dù nghe thấy hắn nói như vậy, nhưng nàng vẫn tỉnh bơ gật đầu:

"Ngọc Kiếm huynh nói không sai, hai bảo vật này đúng là được mô phỏng theo Tinh Nguyệt Kỳ và Huyễn Thiên Kính. Thiếp thân đặt tên cho hai bảo vật này là Lạc Tinh Phiên và Tiểu Huyễn Thiên Kính."

"Ta sớm đã nghe qua danh tiếng của hai Huyền Thiên Chi Bảo này, trong đó Tinh Nguyệt Kỳ là một trong số ít những bảo vật có thể mượn lực lượng của sao trời để sử dụng, mà Huyễn Thiên Kính kia lại càng là bảo vật có thần thông tối cao có thể che khuất cả bầu trời. Nhưng Lạc Tinh Phiên và Tiểu Huyễn Thiên Kính trong tay Bảo Hoa đạo hữu đây không biết có thể phát huy được mấy phần lực lượng của hai Huyền Thiên Chi Bảo kia." Lại một giọng nói có vẻ máy móc bỗng nhiên vang lên trong phòng khách, nhưng quỷ dị chính là không ai có thể phát hiện giọng nói này phát ra từ đâu.

"Chắc vị này là một đạo hữu đến từ Hắc Dạ giới. Đạo hữu mặc dù đã đến nơi đây, nhưng vẫn cẩn thận như thế, quả thật không hổ là nhất mạch tu luyện hắc ám thần thông. Về phần đạo hữu thắc mắc hai bảo vật này có thể phát huy được mấy phần thần thông của hai Huyền Thiên Chi Bảo kia thì thật đúng là đạo hữu đang nói đùa. Tinh Nguyệt Kỳ và Huyễn Thiên Kính kia cho dù là trong

số những Huyền Thiên Chi Bảo nổi danh đi nữa cũng là hai bảo vật nghịch thiên được xếp thứ hạng đầu, Lạc Tinh Phiên và Tiểu Huyễn Thiên Kính này nếu có thể phát huy được năm sáu phần trăm uy lực của hai bảo vật kia thôi thì cũng đã là quá tốt rồi. Chẳng qua theo tính toán của ta, bao nhiêu đó cũng đủ để ứng phó với đám minh trùng tự bạo này rồi." Sau khi Bảo Hoa mỉm cười, liền nói như vậy.

"Nếu Bảo Hoa đạo hữu đối với hai bảo vật này tự tin như vậy, có lẽ sẽ không có gì sai sót. Hiện tại vấn đề minh trùng tự bạo đã giải quyết xong. Chúng ta cũng nên thương lượng để lập ra một kế hoạch, xem xem sau khi tiến vào thủy ấn sẽ trấn áp Minh Trùng Mẫu kia như thế nào." Sau khi tên tu sĩ Đại Thừa của Hắc Dạ giới kia trầm mặc trong chốc lát, lại một lần nữa phát ra giọng nói vô cảm, vang vọng khắp trong phòng khách.

"Nếu những đạo hữu khác cảm thấy hai bảo vật này không có vấn đề. Vậy tiếp theo tất nhiên sẽ là chuyện đối phó với Minh Trùng Mẫu như thế nào. Nếu không ngay cả khi số người của chúng ta ở đây không ít, nhưng một khi tiến vào trong thủy ấn, chỉ sợ vẫn có thể gặp phải thủ đoạn thâm độc của Minh Trùng Mẫu." Bảo Hoa gật gật đầu, ánh sáng trong mắt lưu chuyển nói.

"Minh Trùng Mẫu kia thật sự đáng sợ như vậy sao? Đạo hữu đã từng hơn một lần tiến vào thủy ấn. Số lượng người tham gia lần đó hơn xa so với số người ở đây, trong đó thậm chí có những Thủy tổ Ma tộc giống như đạo hữu, nhưng vẫn bị con trùng hung dữ này vây khốn sao? Bảo Hoa đạo hữu, nghe nói ngươi là người cuối cùng thu được tin tức nơi thủy ấn. Ngươi có thể đem tin tức sắp xếp rồi nói lại một lần nữa cho ta và các đạo hữu ở đây cùng nghe hay không?" Tên tu sĩ Đại Thừa tên Lý Miễu của Hàn Nguyệt giới từ nãy đến giờ vẫn giữ im lặng, nhưng lúc này hắn lại nhướng mày chậm rãi nói.

"Liên quan đến những tin tức về thủy ấn thu được lúc trước, chỉ sợ không ít đạo hữu ở đây có ý muốn tận mắt nhìn thấy. Nếu đã như vậy, lúc này thiếp thân sẽ đem tin tức này công khai, để các vị đạo hữu tự mình quan sát, cũng là chân chính giúp các vị an tâm phần nào." Bảo Hoa dường như đối với những lời nói của Lý Miễu không cảm thấy bất ngờ, sau khi hờ hững nói xong, lúc này tay

áo run lên, lập tức một quả cầu thủy tinh đen như mực bay ra, rồi lơ lửng trong không trung xoay tròn liên tục.

Sau khi một tiếng *"Phốc"* vang lên, vô số ký tự phát ra ánh sáng năm màu từ phía trên bay ra, rồi quay tròn một vòng, lập tức hóa thành một đoạn tin tức không trọn vẹn.

Toàn bộ tu sĩ Đại Thừa, bất kể là Thánh tổ Ma giới hay lão tổ của giới diện khác, cả đám trong lòng đều run lên, ánh mắt liền hướng về phía đoạn tin tức không trọn vẹn này đảo qua.

Hàn Lập cũng tập trung nhìn lại.

Quả nhiên nội dung của đoạn văn tự này không khác nhiều lắm so với những gì hắn nghe được từ Tà Liên lúc trước, quả thật là tin tức do Nguyên Yểm truyền ra, có lẽ là do vội vã nên chỉ thông báo rằng những người liên quan đã bị vây khốn trong thủy ấn, đồng thời cũng đưa ra một số yêu cầu trợ giúp, mặc dù đoạn tin tức không trọn vẹn này làm cho một số chi tiết trở nên mơ hồ khó hiểu, nhưng nếu cẩn thận suy đoán, thì quả thật là có một số lời cảnh cáo như vậy.

Toàn bộ lão tổ Đại Thừa sau khi xem xong đoạn tin tức kia, mỗi một người đều có sắc mặt khác nhau.

"Xem ra những tin tức lúc trước truyền ra từ Bảo Hoa đạo hữu cũng không có gì sai khác, vậy tiếp theo các vị nên bắt đầu thương lượng kế sách đối phó Minh Trùng Mẫu đi." Một lúc lâu sau, một phụ nữ xinh đẹp bộ dạng khoan thai, thản nhiên nói.

"Kế sách đối phó Minh Trùng Mẫu? Ở đây có một trăm đạo hữu, chỉ sợ cũng sẽ có một trăm kế sách a. Ta có ý kiến thế này, nếu như lần tụ họp này là do Bảo Hoa đạo hữu đưa ra, hơn nữa thần thông của nàng trong chúng ta cũng là hạng nhất hạng nhì, không bằng trước hết hãy nghe cao kiến của nàng rồi nói sau." Có người không cho là đúng nói.

"Ai nói thần thông của Bảo Hoa đạo hữu là đệ nhất ở đây, nói như thế không phải là xem thường Thiên Nha giới chúng ta hay sao?" Một gã trung niên tu sĩ Đại Thừa của Thiên Nha giới bỗng nhiên

bĩu môi mở miệng.

Cùng lúc đó, nguyên bản hai mắt của lão già mặt mày vàng vọt đang khép hờ chợt mở lớn, trong mắt hắn lóe lên những tia lửa điện.

Những tên lão tổ Đại Thừa khác vừa nghe lời này, sắc mặt cả đám đều hơi thay đổi.

Bảo Hoa nhìn lão già kia, sau khi ánh sáng trong mắt lưu chuyển, tự nhiên nói:

"Tiếng tăm của Đồng Nha đạo hữu, Bảo Hoa ta cũng đã nghe qua từ lâu. Không biết đạo hữu đối với việc này, có thể đưa ra cao kiến gì hay không?"

"Lão phu chỉ vì cứu người mà đến, cái gì mà minh trùng tự bạo, hay là Minh Trùng Mẫu gì đó, chỉ cần không ảnh hưởng đến lão phu thì ta không quan tâm" Vẻ mặt của lão già mặt mày vàng vọt này không chút thay đổi nói.

Lời nói như vậy thốt ra liền khiến cho mọi người trong phòng khách xôn xao hẳn lên, không ít lão tổ Đại Thừa nhìn về phía chín tên Đại Thừa của Thiên Nha giới, ánh mắt bọn họ lập tức trở nên khác thường.

"Đồng Nha huynh, lời này có chút không thích hợp rồi!" Bảo Hoa ngoại trừ hai đầu lông mày khẽ nhíu, trên mặt cũng không lộ ra vẻ ngạc nhiên.

"Hừ, có gì là không thích hợp? Lão phu chỉ có duy nhất một đứa cháu thuộc chi chính như vậy, cũng không biết đã hao phí bao nhiêu tâm huyết mới bồi dưỡng hắn thành tu sĩ Đại Thừa, nhưng chỉ vì trợ giúp đám Ma giới các ngươi, mà bây giờ bị vây khốn trong thủy ấn. Lão phu không quan tâm Minh Trùng Mẫu kia thực sự có năng lực cắn nuốt diệt tộc đáng sợ gì đó hay không, nhưng chỉ cần nó không trêu chọc đến Thiên Nha giới bọn ta, lão phu vì sao lại phải chủ động đi trêu chọc nó. Từ đó mà nói, việc cứu đứa cháu kia của ta trở về mới là quan trọng nhất." Sau khi Đồng Nha Lão Nhân hừ lạnh một tiếng, liền dùng giọng điệu cực kỳ bá đạo

nói.

Lần này, những lão tổ Đại Thừa khác trong phòng khách thật sự sắc mặt trở nên khó coi.

"Lời này của đạo hữu không khỏi có chút ngang ngược rồi." Tu sĩ Đại Thừa tên Lục Thạch nhướng mày nói.

"Ngang ngược? Lão phu từ trước đến giờ đều ngang ngược như vậy đó, người khác cũng không phải không biết. Thế nào, không lẽ ngươi muốn giảng đạo với lão phu sao?" Sắc mặt lão già nọ trầm xuống, nhìn chằm chằm Lục Thạch, âm trầm nói.

Sắc mặt Lục Thạch cũng trầm xuống, nhưng ngay khi ánh mắt hắn vừa tiếp xúc với ánh mắt của Đồng Nha Lão Nhân thì không khỏi giật mình, trong lòng đột nhiên xuất hiện cảm giác tim phổi hoàn toàn bị đông cứng lại.

Tâm niệm của tên tu sĩ Đại Thừa này liền thay đổi, nhưng cũng chỉ có sắc mặt trở nên xanh mét mà không dám tiếp tục nói bất cứ điều gì.

Mấy tên lão tổ Đại Thừa khác thấy tình cảnh này, phần lớn trong lòng bọn họ đều cảm thấy sợ hãi, lại càng không dám tự tiện nói chen vào, nhưng tất nhiên là sắc mặt cả đám đều trở nên khó coi.

Nhưng có một số tu sĩ Đại Thừa, mục đích bọn họ lần này đến Ma giới cũng giống với Đồng Nha Lão Nhân, thấy cảnh này lại khiến cho bọn họ mừng thầm trong lòng.

Có vị Đồng Nha Lão Nhân tiếng tăm lẫy lừng khắp các giới diện này ra tay, thì việc bọn họ giải cứu những tu sĩ cùng tộc tự nhiên sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Hàn Lập lại nhân cơ hội này, ánh mắt cẩn thận đánh giá lão già mặt mày vàng vọt kia.

Ngay từ lúc ban đầu, hắn đã phát hiện vị Đồng Nha Lão Nhân này, chưa cần biết thần thông ra sao nhưng thần niệm chắc chắn vượt xa những tu sĩ Đại Thừa thông thường khác, thậm chí có thể còn mạnh hơn cả Thủy tổ Ma tộc như Bảo Hoa, nhưng nếu so với hắn thì rõ ràng vẫn còn kém hơn một chút.

Dù sao bản thân hắn đã trải qua nhiều kỳ ngộ, bên cạnh đó hắn còn tu luyện nhiều loại bí thuật tăng cường thần niệm, hiển nhiên thần thức của hắn mạnh mẽ gần như gấp mấy lần so với tu sĩ Đại Thừa thông thường.

Nhưng chính bởi như thế mới có thể thấy được vị Đồng Nha Lão Nhân này chắc chắn là một tu sĩ Đại Thừa mạnh mẽ đến mức đáng sợ.

Tên tuổi của tứ cầm thật sự là danh bất hư truyền.

"Đồng Nha đạo hữu, ngươi vì cứu người nên sốt ruột, những đạo hữu tại đây đều có thể hiểu được. Nhưng ngươi cần gì phải hành động theo cảm tính như vậy. Ta có lẽ chưa nói cho ngươi biết, việc này không phải là không có năng vẹn cả đôi đường." Bảo Hoa cuối cùng cũng điềm tĩnh nói.

Tu sĩ Đại Thừa ở đây có thể nói chuyện ngang hàng với lão già mặt mày vàng vọt cũng chỉ có vị cựu Thủy tổ Ma tộc này mà thôi.

"Bảo Hoa, lời này của ngươi là có ý gì. Hay là ngươi định khua môi múa mém hòng lừa gạt lão phu?" Đồng Nha Lão Nhân ngẩn ra, nhưng lập tức nhìn chằm chằm Bảo Hoa, âm trầm nói.

"Đi lừa gạt một trong tứ cầm tiếng tăm lừng lẫy sao? Thiếp thân làm sao lại có thể có ý nghĩ lớn mật như thế cơ chứ! Đồng Nha đạo hữu không khỏi quá đề cao thiếp thân rồi." Bảo Hoa lơ đễnh khẽ cười.

"Hừ, điều này thì chưa chắc à. Ai chẳng biết trong ba vị Thủy tổ của Ma giới, Bảo Hoa ngươi chính là kẻ lắm mưu nhiều kế nhất, luôn được mọi người xung tụng là trí ma." Lão già mặt mày vàng vọt cười rộ lên.

Bảo Hoa nghe vậy, hai đầu lông mày không khỏi khẽ nhăn lại, nhưng sau khi suy nghĩ, liền mỉm cười, rồi môi nàng đột nhiên mấp máy, không phát ra bất cứ âm thanh gì, trực tiếp hướng lão già kia truyền âm.

Vẻ mặt Đồng Nha Lão Nhân từ đầu vẫn luôn lạnhh lùng nghiêm nghị, nhưng chỉ một lát sau, liền hai con ngươi chợt thu nhỏ lại, sắc mặt biến đổi nói một câu:

"Bảo Hoa, lời ngươi vừa mới nói có thật không. Nếu có một chút giả dối nào trong đó thì..."

"Là thật hay giả, đạo hữu khi nhìn thấy vật này chắc chắn có thể xác định được." Ánh sáng trong mắt Bảo Hoa lóe lên, một cánh tay nâng lên, lập tức một tia ánh sáng bắn ra, sau khi nhoáng lên một cái liền rơi vào trong tay của lão giả mặt mày vàng vọt kia.

------oOo------

Chương 2219: Phong ấn thượng cổ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lão già mặt khoặm cẩn thận mở bàn tay ra, trong đó liền hiện ra một chiếc lông chim màu đỏ thẫm lấp lánh long lanh trong suốt, tựa như được tạc từ thủy tinh.

Vẻ mặt Đồng Nha Lão Nhân lúc xanh lúc đỏ, sau khi nhìn chăm chú vào chiếc lông vũ trong tay một lát, cổ tay hắn chợt vung lên, ném nó trở lại, đồng thời hít sâu một hơi và nói với Bảo Hoa;

"Bảo Hoa, thật không ngờ người lại có vận may lớn như thế, có thể gặp qua vị đại nhân kia. Nếu đã thế, nể mặt vị đại nhân đó, ta sẽ tin ngươi một lần, đem thứ được gọi là kế sách vẹn toàn nói ra đi, ta thử nghe qua xem sao."

"Cảm ơn đạo hữu đã lượng thứ, vậy ta sẽ nói tiếp về chuyện đang nói lúc trước. Các vị đạo hữu khác không có ý kiến gì chứ." bảo Hoa mỉm cười, quét mắt bốn phía và nói.

"Bảo Hoa đạo hữu không cần khách sáo đâu, chúng ta cũng muốn nghe kế hoạch cảu đạo hữu như thế nào."

"Đúng thế, với danh tiếng hàng đầu của Bảo Hoa đạo hữu,ta tất nhiên tin tưởng rồi."

Một số lão tổ Đại Thừa vừa thấy Đồng Nha nhượng bộ liền buông lỏng trong lòng, yên lặng chờ đợi Bảo Hoa nói tiếp.

"Nếu các vị đã ưu ái như thế thì Bảo Hoa sẽ không khách khí nữa. Thực ra cách đây nửa năm ta đã lẻn vào chỗ Thủy Ấn một lần." Vẻ tươi cười trên mặt Bảo Hoa thu lại, nàng đồng thời nói ra một câu khiến các lão tổ Đại Thừa khác lắp bắp kinh hãi.

"Cái gì, Bảo Hoa đã lẻn vèo chỗ Thủy Ấn rồi ư."

"Chuyện đó sao có thể, nàng làm cách nào chứ."

Một số Đại Thừa dị giới liền hoảng sợ dồn dập thảo luận, mấy tên Thánh tổ Ma giới mang vẻ mặt kinh hãi, tựa như không ai biết được việc này từ trước.

"Các vị đạo hữu không nên giật mình. Ta có thể làm được việc này do một mặt có tu luyện vài loại thần thông ẩn nấp khá huyền hiệu, mặt khác là nhờ chiếc Tiểu Huyễn Thiên Kính mới luyện chế ra này."

Có sự che chở của bảo vật này thì ta mới có thể không đáh động đến những con sâu keo kia, cố gắng lẻn vào chỗ Thủy Ấn, từ đó phát hiện ra một số thay đổi mới. Đó cũng là nguồn gốc của phương pháp vẹn toàn đôi bề mà ta vừa đề cập với Đồng Nha đạo hữu." *Bảo Hoa không quan tâm đến sự kinh ngạc của những người khác, tiếp tục giả thích thêm.*

"Rốt cuộc Bảo Hoa đạo hữu đã phát hiện thay đổi gì ở chỗ Thủy Ấn mà có thể khiến ngươi thay đổi ý định lúc trước vậy?" *Có một vị lão tổ Đại Thừa không nhịn được hỏi.*

Các đại thừa khác cũng mang thần sắc ngưng trọng.

"Do sức mạnh phong ấn ở chỗ Thủy Ấn nên ta vẫn không thể tiến sâu vào trong được, chỉ có thể ở một chỗ sát biên quan sát. Theo quan sát của ta thì dường như phong ấn thượng cổ đã xảy ra một số thay đổi." *Đôi mắt đẹp của Bảo Hoa đảo tròn, nàng chậm rãi nói.*

"Phong ấn xuất hiện thay đổi sao. Rốt cuộc là đạo hữu muốn nói đến loại thay đổi nào?" *Vị lão tổ Đại Thừa ăn mặc như đế vương kia cẩn thận hỏi.*

"Ngọc Kiếm đạo hữu không cần lo lắng, về một mặt nào đó thi lần thay đổi này là chuyện đáng mừng. Bởi vì, ta phát hiện ra rằng dường như phong ấn thượng cổ vốn đã tan vỡ quá nửa kia đang tự động khôi phục lại. Mặc dù rất chậm chạp nhưng hoàn toàn chính xác là nó mạnh mẽ hơn lần trước ta quan sát, phảng phất như bản thân nó có linh tính nhất định." *bảo Hoa mỉm cười trả lời.*

"Tự động khôi phục, có linh tính ư!"

Đám lão tổ Đại Thừa trong sảnh không khỏi liếc nhìn lẫn nhau ngẩn ngơ.

"Nếu Bảo Hoa đạo hữ tận mắt nhìn thấy thì có lẽ không phải là giả rồi. Có điều, ta vẫn có đôi điều không rõ đó là không phải lần trước đạo hữu đã nói sức mạnh của phong ấn đã bị Minh Trùng Mẫu khống chế rồi ư. Vì thế, nếu như sức mạnh của phong ấn tăng lên thì con hung trùng kia lại càng khó đối phó rồi, sao lại có thể là một chuyện tốt chứ." *Lúc này, vị Đại Thừa Bạch Quang giới - Kim Soa - nhịn không được nên hỏi.*

"Xem ra vị đạo hữu này có đôi chút hiểu nhầm rồi. Vừa rồi ta nói sức mạnh phong ấn tăng lên là chỉ phần không bị Minh Trùng Mẫu khống chế mà là phần sức mạnh do phong ấn kiểm soát. Dù mức độ tăng của phần sức mạnh này không đáng kể gì với tổng thể sức mạnh của phong ấn, nhưng điều đó cũng nói lên rằng không thể xem thường sức mạnh của bản thân phong ấn của, chúng ta vẫn có thể dựa vào nó đôi chút." *Đôi mắt Bảo Hoa nhấp nháy, nàng nói.*

"Ta vẫn chưa nghe ra được chút gì về phương pháp ven toàn đôi bề của ngươi ở đâu? Bảo Hoa, ngươi có dự định gì thì cứ nói thẳng ra đi không cần dấu dấu giếm giếm." *Lã già mặt khoặm hừ một tiếng, hơi mất kiên nhẫn mà nói.*

"Ta chẳng có gì dấu giếm cả, chỉ là muốn nói rõ một số chuyện trước, rồi mới có thể giải thích tế hoạch tiếp theo cho các đạo hữu." *Bảo Hoa lắc đầu nói.*

"Tốt, thế thì ta xin tiếp tục rửa tai lắng nghe." *Lão già mặt khoặm khẽ chớp mắt một cái, rồi không nói gì thêm.*

Bảo Hoa cười và tiếp tục nói:

"Lần thám thính trước ta đã phát hiện ra chỗ Minh Trùng Mẫu sống và chỗ bọn Nguyên Yểm đạo hữu bị giam cầm trong Thủy Ấn là khác nhau. Bất kể kích thích cấm chế ở chỗ nào cũng sẽ lập tức đánh động tới Minh Trùng Mẫu. Chính vì thế kế hoạch ban đầu của ta là định tập hợp sức mạnh của mọi người trấn áp con Minh Trùng Mẫu kia, sau đó mới giải cứu bọn Nguyên Yểm đạo hữu. Tất nhiên, làm như vậy thì hậu quả sẽ là chọc giận đến con Minh Trùng Mẫu kia, vì thế nó sẽ thúc dục sức mạnh của phong ấn đối phó với các đạo hữu bị nhốt trước. Do đó, bọn Nguyên Yểm đạo hữu sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng sau khi ta phát hiện ra phong ấn thượng cổ kia có linh tính thì lại nảy ra ý tưởng trợ giúp nó đoạt lại phần sức mạnh đã bị cướp kia. Nếu có thể thành công thì chẳng những trước hết bọn Nguyên Yểm đạo hữu có thể thoát khốn mà sau khi sức mạnh của phong ấn thượng cổ khôi phục, nhất định Minh Trùng Mẫu sẽ lại bị áp chế, nói không chừng không cần chúng ta bỏ quá nhiều sức cũng có thể mượn sức mạnh phong ấn để trấn áp được Minh Trùng Mẫu."

Bảo Hoa cuối cùng cũng một mạch nói ra hết kế hoạch của bản thân.

Đám lão tổ Đại Thừa ở trong sảnh nghe xong thì có biểu hiện khác nhau, có kẻ lộ vẻ vui mừng, có kẻ trầm ngâm im lặng, còn có một số chẳng biểu lộ gì.

Hàn Lập sờ lên cằm suy tư.

Ngân Nguyệt đứng kế bên cũng mở to hai mắt nhưng không biểu hiện gì nhiều.

"Bảo Hoa đạo hữu, dự định của ngươi có vẻ không tệ nhưng ta vẫn có điều thắc mắc, hi vọng được giải thích đôi chút." *Đồng Nha Lão Nhân sau khi im lặng trong chốc lát lại lên tiếng.*

"Đăọ hữu có gì nghi hoặc xin cứ hỏi." *Bảo Hoa khẽ cười và nói.*

"Ta nghĩ rằng cho dù phong ấn thượng cổ kia thực sự có linh tính như lời ngươi nói thì ngươi cũng có gì chắc chắn không để cho chúng ta còn phối hợp hành động. Nếu không có phong ấn thượng cổ giúp đỡ thì chỉ sợ việc chúng ta muốn đoạt lại phần sức mạnh đã bị Minh Trùng Mẫu kiểm soát là chuyện không tưởng. Dù sao thì con hung trùng này là dạng sinh vật mà ngay cả Chân tiên thượng giới cũng không thể tiêu diệt, chỉ cần có chút sai lầm là chúng ta sẽ rơi vào nguy hiểm. nếu chúng ta cũng bị giam trong Thủy Ấn thì các giới sẽ không tùy tiện phái người đến lần nữa đâu." *Đồng Nha Lão Nhân nói một cách thẳng thừng.*

"Đồng Nha huynh yên tâm, nếu ta đã có ý tưởng này thì tất nhiên cũng có biện pháp để kết nối với phong ấn thượng cổ. Khi xưa ta từng là một trong các Thủy Tổ, canh giữ tại Thủy Ấn hơn mấy vạn năm. Nếu nói về hiểu rõ phong ấn thượng cổ này, hai vị đạo hữu Nguyên Yểm và Niết Bàn cũng thua xa ta. Về chuyện này xin Đồng Nha đạo hữu yên tâm, tuyệt đối không có vấn đề gì đâu." *Bảo Hoa đã tính đến việc này nên đáp.*

"Với thanh danh của Bảo Hoa đạo hữu, nếu đã nói như vậy thì tất nhiên ta sẽ tin tưởng. Huống hồ ta cũng vốn định cứu người trước. Nếu có kế hoạch chu toàn như thế, lại không xung đột với mục đích của ta thì tất nhiên ta sẽ không có ý kiến gì rồi." *Lão già mặt khoặm thoáng nhắm mắt lại rồi nhoẻn miệng cười và nói.*

Bảo Hoa khẽ gật đầu, rồi quay sang hỏi các Đại Thừa khác một câu:

"Các vị còn có vấn đề gì không? nếu không có thì tiếp theo phải bàn bạc một ít bước đi cụ thể rồi. Dù rằng ta đã có kê hoạch sơ bộ nhưng một số chi tiết vẫn còn cần các đạo hữu cùng tham mưu."

Các tu sĩ Đại Thừa trong sảnh liền bàn tán xôn xao một trận, rồi lần lượt có mấy kẻ hỏi một số vấn đề liên quan đến phong ấn thượng cổ.

Bảo Hoa từ tốn giải thích cho từng người.

Điều này khiến cho các lão tổ Đại Thừa rất thỏa mãn, cảm giác đúng là Bảo Hoa quả thực đã tính toán kĩ lưỡng cho lần hành động này rồi, cũng không hề qua loa tắc trách.

Thời gian tiếp theo đó, khi tất cả lão tổ không còn gì thắc mắc thì những người liên quan bắt đầu thương lượng một số sự tình và *bước đi.*

Trải qua một ngày một đêm tranh luận và thương nghị, tất cả các chi tiết đều đã được bàn tính, khi các lão tổ Đại Thừa đều cảm thấy kế hoạch cụ thể không có chuyện gì quá lớn mới ước định thời gian xuất phát cụ thể là hơn mười ngày sau, thì cuối cùng cuộc họp mới kết thúc.

Hào quang của cung điện màu vàng bùng lên, sau đó có vô số luồng độn quang và cầu vồng từ đó vọt ra, rồi nhanh chóng biến mất ở nơi chân trời.

Hàn Lập dẫn theo Giải đạo nhân và Ngân Nguyệt cũng ở trong số đó.

Hắn đang định tìm lấy một ngọn núi bất kì xung quanh sa mạc để có thể dừng lại trong một thời gian là được.

Nhưng khi độn quang của ba người vừa mới rời thành đất được hơn trăm vạn dặm thì vẻ mặt Hàn lập khẽ thay đổi, hắn thu lại độn quang, lơ lửng giữa không trung, rồi nhìn lướt qua trong không gian bên cạnh, lạnh lùng nói một câu:

"Nếu Bảo Hoa đạo hữu đã tới thì còn cần gì phải trốn trốn núp núp nữa, hiện thân gặp Hàn mỗ đi thôi."

Ngân Nguyệt nghe thế liền giật mình, dừng lại bên cạnh Hàn Lập.

Độn quang của Giải đạo nhân lóe lên, đã xuất hiện sau lưng Hàn lập với gương mặt vô cảm.

Từ chỗ Hàn Lập nhìn truyền đến một giọng nói dễ nghe.

"Không ngờ được rằng chỉ một thời gian ngắn không gặp mà Hàn đạo hữu đã thực sự tiến cấp Đại Thừa, hơn nữa thần thông còn lợi hại như thế. Xem ra, Nguyên Yểm kiêng kị người là chính xác rồi."

Lời vừa dứt, không gian liền dao động, rồi bóng một đóa hoa lớn màu hồng phấn lóe lên, một dáng người xinh đẹp hiện ra, sau *lưng là một gã nam tử mặc giáp đen.*

Đó là hai người Bảo Hoa và Hắc Ngạc.

Nàng điềm tĩnh nhìn vào Hàn Lập nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vẻ hứng thú.

*"*Sao vậy, Bảo Hoa đạo hữu hối hận với việc lúc xưa ư?*" Hàn Lập lạnh lùng hỏi một câu.*

*"*Hối hận ư, có lẽ thế! Có điều nếu không làm thế thì sao ta có thể hồi phục tu vi ban đầu nhanh như thế chứ, hơn nữa, lần hành động này nếu có Hàn huynh tham gia thì ta càng thêm tin tưởng.*" Bảo Hoa thản nhiên cười nói.*

*"*Bảo Hoa đạo hữu nói đùa rồi. Tại hạ chỉ là một tên Đại Thừa mới tiến cấp thì có thể có được bao nhiêu sức mạnh đây. Đạo hữu đột nhiên ngăn Hàn mỗ lại không phải để nói mấy chuyện nhàm chán này chứ." Hàn Lập ngước nhìn Bảo Hoa, nói đầy thâm ý.

------oOo------

Chương 2220: Xuất Phát

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hàn đạo hữu cần gì phải tỏ vẻ lãnh đạm như vậy? Mặc kệ mọi chuyện có thế nào nhưng chúng ta đã gặp nhau vài lần nên cũng có thể coi là chỗ quen biết. Tuy nhiên, lúc này ta đợi ngươi ở dọc đường cũng bởi vì một việc khác. Ta muốn giao dịch một việc với đạo hữu, không biết Hàn đạo hữu có hứng thú không?" Bảo Hoa tươi cười nói.

"Giao dịch gì? Nói sơ qua cho Hàn mỗ nghe trước đi." Hàn Lập cười ha ha, tỏ vẻ như thể sao cũng được.

"Đạo hữu cùng ta qua chỗ khác rồi tiếp tục nói chuyện này được không?" Bảo Hoa liếc nhìn Ngân Nguyệt cùng Giải Đạo Nhân, sau đó lại đưa mắt về khoảng không ở gần đó rồi nói.

"Tốt, không vấn đề gì!" Hàn Lập lãnh đạm gật đầu, rồi thì thầm đôi câu với hai người Ngân Nguyệt, tiếp đó hắn liền bay theo Bảo Hoa tới một chỗ không mấy xa lắm.

Một lát sau, Bảo Hoa cùng Hàn Lập đều đã đáp xuống một cồn cát nhỏ. Hai người giữ khoảng cách cỡ năm sáu trượng với đối phương.

Bảo Hoa khẽ điểm ngón tay, bắn ra từng bó tơ nhỏ màu hồng phấn ra bốn phía. Những sợi tơ chợt lóe lên, bay vọt đi rồi biến mất vào không trung.

Toàn bộ cồn cát liền rung động, rồi một tầng cấm chế vô hình liền bao phủ nó vào trong.

Hàn Lập thấy vậy mới lạnh nhạt nói:

"Giờ đạo hữu có thể nói được rồi."

"Hàn đạo hữu cần gì lại nóng vội vậy? Cách đây mấy ngày thiếp thân có thu được một loại quả đàn hương rất quý hiếm, giờ sẽ lấy ra một ít để cùng thưởng thức với đạo hữu. Mời Hàn đạo hữu ngồi!" Bảo Hoa nhẹ nhàng cười, rồi lại khẽ phất tay áo lên.

Cồn cát trước mặt rung lên, vô số hạt cát chuyển động loạn xạ, sau đó lại nhanh chóng hợp thành hai chiếc ghế đá màu vàng nâu và một cái bàn bằng đá dài mấy trượng trước mặt hai người.

Một cơn gió màu hồng nhạt khẽ thổi qua, trên mặt bàn chợt xuất hiện thêm hai trái linh quả màu tím, một bình linh tửu và hai cái chén bằng ngọc trong suốt.

Thần niệm của Hàn Lập quét qua hai linh quả màu tím, vẻ mặt thoáng kinh ngạc. Sau khi trầm ngâm một lúc, hắn không nói hai lời, liền ngồi lên chiếc ghế đá ở trước mặt.

Bảo Hoa tươi cười bước tới, rồi cũng ngồi lên chiếc ghế đối diện.

Linh tửu trong vắt như nước, linh quả giòn ngọt như lê!

Đợi cho Hàn Lập đặt chén rượu xuống, Bảo Hoa mới nghiêm mặt mở đầu câu chuyện:

"Thực ra lần này ta muốn cùng đạo hữu làm một giao dịch rất đơn giản. Đó là sau này, vào một lúc nhất định, xin đạo hữu ra tay cuốn lấy một người để cho thiếp thân được rảnh rang đi làm sự việc đã dự định lâu nay.

"Cuốn lấy một người! Đạo hữu không thể nói cụ thể hơn được sao? Người đủ khả năng làm cho Bảo Hoa đạo hữu phải kiêng nể thì chắc chắn không phải là người tầm thường rồi." *Hàn Lập cười khuẩy, tỏ vẻ vô cùng điềm tĩnh.*

"Đạo hữu đừng hiểu lầm, đúng là ngay cả thiếp thân cũng không muốn đối mặt trực tiếp với người này. Nhưng chỉ cần đạo hữu bám lấy đối phương một thời gian thôi, cũng không nhất thiết phải đấu đến sống chết với hắn. Ta nghĩ chỉ chút việc như vậy chắc là không làm khó được đạo hữu. Nếu như Hàn đạo hữu giúp được thiếp thân việc này thì ta sẽ thiếu đạo hữu một món nợ nhân tình rất lớn. Sau này khi đạo hữu cần đến sự giúp đỡ, nếu đủ khả năng chắc chắn ta sẽ không chối từ. Hàn huynh có hứng thú với giao dịch này không?" *Bảo Hoa nhìn thẳng vào mặt Hàn Lập, cũng chẳng hề hoang mang.*

"Để được Bảo Hoa đạo hữu mang nợ thì khoản này đúng là không nhỏ chút nào. Nhưng đạo hữu định để ta đối phó người nào thì cũng nên nói cho ta đôi chút về tên tuổi của kẻ đó đi chứ." *Ánh mắt của Hàn Lập chợt lóe.*

"Người này cũng chẳng xa lạ gì với đạo hữu. Hắn chính là..." *Gương mặt Bảo Hoa giãn ra như hoa nở, rồi khẽ nhúc nhích bờ môi, truyền âm cho Hàn Lập.*

"Là hắn? Đạo hữu đang muốn đùa ta sao? Ta chỉ là một tên Đại Thừa mới tiến cấp thì làm sao có thể giằng co với đối phương đây? Hay là tốt nhất đạo hữu hãy mời người cao siêu khác đi." *Hàn Lập nghe xong liền cau mày, không ngần ngại từ chối thẳng thừng.*

"Hàn huynh cần gì phải từ chối sớm vậy! Ta có vật này, đạo hữu cứ xem qua rồi hãy nói tiếp." *Bảo Hoa mỉm cười, một tay phất nhẹ, lập tức một vệt sáng trắng bắn ra, chỉ lóe lên một cái đã đến trước mặt Hàn Lập.*

Đây là một bình ngọc trong suốt, lớn bằng tầm bàn tay.

Cánh tay của Hàn Lập khẽ vung lên, bắt lấy cái bình. Sau đó hắn cúi đầu xem xét, hai mắt liền híp lại.

"Bảo Hoa đạo hữu có ý gì đây?" *Hàn Lập vẫn chưa mở bình thuốc, còn hỏi ngược lại một câu.*

"Thiếp thân muốn dùng một lời hứa cùng với vật đó để đổi lấy sự tương trợ của đạo hữu." *Bảo Hoa quả quyết đáp.*

Hàn Lập hừ lạnh rồi không nói thêm gì nữa, hắn trực tiếp mở nắp bình, dùng thần niệm quan sát bên trong.

"Thần Giao Đan."

Lập tức hắn kinh ngạc thốt lên.

"Thật không ngờ kiến thức của Hàn đạo hữu rộng rãi đến vậy, chỉ mới liếc mắt qua đã nhận ra loại đan dược này." *Bảo Hoa thấy vậy cũng tỏ ra hơi ngạc nhiên.*

"Linh đan này là một trong vài loại hiếm hoi trên thế gian có thể tẩm bổ cho nguyên thần của tu sĩ Đại Thừa Kỳ, đặc biệt đối với người vừa mới tiến cấp thì công hiệu lại càng tăng thêm. Chỉ là phương pháp luyện chế loại đan dược này đã bị mất đi, làm cách nào Bảo Hoa đạo hữu lại có được nó?" *Hàn Lập giơ cao bình ngọc, sắc mặt chợt biến hóa liên tục.*

"Năm đó thiếp thân tìm được loại đan dược này trong động phủ của một gã tu sỹ ở thời thượng cổ. Ban đầu có đến bảy viên, nhưng nhiều năm trôi qua đến giờ chỉ còn lại duy nhất một khỏa. Như vậy chắc cũng đủ để chứng tỏ thành ý của thiếp thân với Hàn đạo hữu rồi chứ?" *Bào Hoa ung dung nói.*

"Xem ra đạo hữu rất coi trọng Hàn mỗ. Đạo hữu thực sự tin là ta có thể giúp ngươi níu chân người đó sao? Không sợ đến lúc đó năng lực của ta không đủ, lại làm hỏng mất kế hoạch của ngươi?" *Hàn Lập thở dài rồi nói.*

"Thật ra người ta định nhờ trước khi tụ hội không phải là Hàn huynh, mà là một người khác. Thần thông của đạo hữu này tuy không thấp, nhưng khả năng cầm chân người kia thành công thì giỏi lắm chỉ được một nửa mà thôi. Còn với Hàn đạo hữu lại khác. Khi ngươi chưa tiến cấp Đại Thừa mà đã có thể đánh ngang tay với những tên Đại Thừa Kỳ bình thường. Lúc này đã tiến cấp rồi, e là thực lực của đạo hữu lại tăng vọt không biết bao nhiêu lần. Không chừng ngay cả thiếp thân cũng chưa chắc đã là đối thủ của đạo hữu. Mà kế hoạch của thiếp thân lần này vô cùng quan trọng, chính vì vậy nên phải chọn mặt để gửi vàng. Cho dù có phải trả một giá rất đắt thì ta cũng sẵn sàng." *Bảo Hoa mỉm cười, giữa hai bờ mi còn như ẩn như hiện nét quyết rũ ngọt nào.*

"Một khi Bảo Hao đạo hữu đã xem trọng tại hạ như vậy mà còn cự tuyệt thì thật là không phải. Được, vậy ta có thể ra tay giúp đạo hữu một lần. Nhưng ngoại trừ bình đan dược và một lời hứa ra, ta còn một điều kiện khác. Nếu đạo hữu đáp ứng, khi đó ta sẽ cầm chân người đó đúng một ngày một đêm. Như vậy chắc cũng đủ để đạo hữu hành động." *Hàn Lập đắn đo một chặp rồi bỗng nhiên cười.*

"Ồ, vậy Hàn đạo hữu hay nói rõ hơn đi!" *Nụ cười trên khóe môi của Bảo Hoa tắt đi, vẻ mặt dần trở nên nghiêm nghị.*

"Nếu đạo hữu lại lãnh đạo Ma giới một lần nữa, ta muốn ngươi không cho người của Ma tộc nhân cơ hội hai giới diện giao nhau mà xâm nhập vào trong Linh giới!" *Hàn Lập nhìn chằm chằm Bảo Hoa giần giọng.*

"Tuyệt đối không thể! Hàn đạo hữu không thấy như vậy là quá đáng sao? Chỉ giúp ta một lần mà cũng dám đặt ra điều kiện cỡ này sao?" *Khuôn mặt xinh như ngọc của Bảo Hoa trầm lại, giọng nói có vẻ như hơi gượng gạo.*

"Tuy ta không biết nội dung cụ thể trong kế hoạch của đạo hữu. Nhưng một khi đã muốn Hàn mỗ cầm chân người nọ thì chắc chắn ngươi đang chớp lấy cơ hội ngàn năm có một này. Hơn nữa hiện nay trong Ma giới, ngoài ta ra thì làm gì có ai sẽ giúp ngươi đây? Hay đạo hữu định đi tìm lão già Đồng Nha không ra gì kia? Kể cả hắn có đồng ý đi nữa thì cái giá phải trả sẽ cao hơn so với Hàn mỗ mấy lần. Hơn nữa không phải ai cũng vì một chút của cải mà chịu tạo cho mình một kẻ địch lớn như vậy." *Hàn Lập điềm tĩnh đáp lời.*

"Hừ, chẳng nhẽ ngươi không sợ mắc tội với người đó sao?" *Hàng lông mày trên khuôn mặt vốn đang trầm ngâm của Bảo Hoa nhăn lại thêm một lần nữa.*

"Đạo hữu biết rồi còn cố tỏ vẻ làm gì? Năm đó ta đã có xích mích với người đó rồi, giờ có thêm một lần nữa thì cũng đâu khác biệt gì." *Hàn Lập cười khuẩy không thèm để ý.*

"Nói vậy cũng đúng. Nhưng ta tuyệt đối không thể hủy bỏ Thánh Tế khi hai giới diện xích lại gần nhau. Chỉ là nếu sau này được trở lại lãnh đạo Thánh giới, ta có thể ra lệnh cho những người trong tộc ta không tiến vào địa bàn Nhân tộc của ngươi nửa bước." *Bảo Hoa nhăn mặt nhíu mày một hồi lâu mới chậm rãi trả lời.*

"Chỉ mỗi Nhân tộc thôi vẫn chưa đủ. Nhân tộc và Yêu tộc ở Linh giới xưa nay luôn đoàn kết với nhau. Nếu Ma tộc các ngươi xâm lấn địa bàn của Yêu tộc thì Nhân tộc ta sẽ không ngồi yên." *Hàn Lập trầm ngâm một lát rồi trở nên quyết đoán.*

"Được, nếu chỉ giới hạn trong khu vực của hai tộc Nhân và Yêu thì điều kiện này có thể đáp ứng." *Mãi đên lúc này Bảo Hoa mới chịu đồng ý sau một hồi cân nhắc.*

"Tốt, đan dược này ta sẽ nhận trước, chúng ta lấy ma tâm ra để thề đi. Sau đó còn phải thương lượng chi tiết lần hành động này." *Hàn Lập nghe vậy mới tỏ vẻ tươi cười.*

Tất nhiên là Bào Hoa liền gật đầu đồng ý.

Một lúc lâu sau, Hàn Lập lại cùng Ngân Nguyệt và Giải Đạo Nhân bay đi. Mãi nửa ngày tiếp đó họ mới tìm được một dải đồi thấp bên ngoài rìa sa mạc, lập tức cả bọn liền đáp xuống.

Lại mười ngày trôi qua, trên không trung của Thổ Thành có đến mấy vạn Ma tộc tinh nhuệ tụ tập, làm tỏa ra từng đám khí đen cuồn cuồn. Trong đó, không tên nào có tu vi dưới cấp Luyện Hư.

Giữa đám Ma tộc này là hàng trăm chiếc thuyền to lớn lơ lửng trong không trung. Đám người Hàn Lập cùng với mấy tên Đại Thừa Kỳ khác cũng đang ở trong đó.

Một lúc sau, không biết tiếng hiệu lệnh được truyền đến từ đâu. Mấy vạn tên Ma tộc vây quanh những chiếc thuyền rồi ùn ùn kéo nhau bay về một phương xa.

Lại qua tiếp ba tháng nữa, ở một thung lũng hoang vu trong Ma giới. Trên cao lúc này chớp lóe vô số hào quang, những tiếng trống vang lên rung động cả trời đât, khắp không trung đều là các vệ sĩ chen lấn đến chậtních.

Ấy vậy mà nơi này lại tụ tập đến mấy trăm vạn tu sỹ của Ma tộc.

Người thì đang điều khiển ma khí bay qua bay lại, kẻ thì lại đứng yên lơ lửng trong không trung.

Đúng lúc này, trong một con thuyền lớn ngang với cả tòa đảo nhỏ, Hàn Lập cùng với những tên Đại Thừa khác tụ tập trong một căn phòng, đang lắng nghe âm thanh trong treo của Bảo Hoa vang lên:

"Đầu tiên ta sẽ cho những vệ sỹ bên ngoài chia làm nhiều nhóm, rồi để bọn họ đến quanh khu vực của thủy ấn ra sức thu hút sự chú ý của biển côn trùng với những con Minh Trùng cao cấp. Sau đó chúng ta dưới sự hộ tống của mấy vạn tu sỹ tinh nhuệ kia tiến vào thủy ấn theo một hướng khác.

Chỉ cần vào được bên trong thủy ấn là ta sẽ có thể kích hoạt một vài cấm chế tạm thời ngăn cản đàn côn trùng ở lại bên ngoài. Cuối cùng chúng ta cứ theo kế hoạch ban đầu, chia nhau ra đi làm nhiệm vụ của từng người."

------oOo------

Chương 2221: Kịch Chiến Trong Biển Trùng (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kế hoạch xuất phát từ đầu đã được mọi người thảo luận qua một lần, hiện tại đã đến lúc lên đường, tất nhiên mấy lão tổ Đai Thừa cũng không có ý kiến gì nữa.

Một lát sau, sau khi quân đội Ma tộc đang túm tụm trên không phát ra những tiếng gầm rú, liền chia thành mấy hướng ầm ầm lao đi.

Tại chỗ chỉ còn lại mấy vạn vệ sĩ Ma tộc tinh nhuệ nhất và mấy gã tu sĩ Đại Thừa.

Mà sau một canh giờ, những Ma tộc tinh nhuệ này lần lượt tiến lên một số thuyền lớn rồi cũng rời khỏi hoang cốc.

Bảy ngày sau, trên không một cao nguyên đồi trọc, có một đội quân do hơn mười vạn tên chiến sĩ Ma tộc tạo thành đang liều mạng chém giết trong biển Minh Trùng.

Đám quân đội Ma tộc này di chuyển theo đội hình, lấy mấy trăm thuyền lớn làm trung tâm tạo thành một trận thế hình tròn phi thường huyền diệu ở trên không, đồng thời còn bày ra bảy tám quầng sáng phòng ngự ở bên ngoài.

Một cột sáng to lớn mang theo vô số khí màu đen từ bên trong quầng sáng liên tục bắn ra, cứ mỗi lần như vậy đều có từng mảng lớn thi thể quái trùng từ trên cao rơi xuống.

Nhưng trong biển Minh Trùng ở đây thì những mảng quái trùng lớn như vậy quả thật rất nhiều!

Bất kể là số lượng bị chết đi nhiều hay ít, lập tức lại càng có nhiều quái trùng hơn lao tới, liều mạng tấn công trận thế do đám Ma tộc hình thành.

Nguyên bản đội ngũ Ma tộc vẫn đang chậm rãi tiến lên, thì giờ đây dưới sự ngăn cản tầng tần lớp lớp của biển Minh Trùng, đám Ma tộc này chỉ đành dậm chân tại chỗ không thể tiến thêm. Nhưng ngược lại, quầng sáng trong trận lại càng phát ra những đòn tấn công mạnh mẽ hơn, đem đám Minh Trùng gần đó đánh chết vô số mới có thể giảm bớt vài phần áp lực.

Nhưng vào lúc này, trong một chiếc thuyền tại trung tâm trận hình có ba gã tu sĩ Hợp Thể Kỳ của Ma tộc đang quan sát chuyện này, sắc mặt cả đám đều có vẻ âm trầm, không có một chút vui vẻ nào.

"Hiện tại đã phải vận dụng đến lực lượng dự phòng, có lẽ đây không phải là hành động sáng suốt lắm. Sau này, thời gian cầm cự của chúng ta chỉ sợ sẽ rút ngắn rất nhiều." Một gã Ma tộc to con mặc áo giáp màu đỏ đậm thì thào nói một câu.

"Hừ, hiện tại nếu chúng ta không sử dụng biện pháp này thì giờ đây có lẽ cả trận hình đều đã tan rã rồi. Nếu ngay cả khó khăn trước mắt còn không thể vượt qua thì còn nói gì đến những việc sau đó nữa chứ." Một lão già Ma tộc bộ dạng gầy còm lại hừ lạnh nói.

"Nhưng mấy vị Thánh tổ đại nhân đã ra lệnh cho chúng ta nhất định phải cầm cự trong biển côn trùng hơn nửa ngày, hiện tại chẳng qua mới được vài canh giờ mà thôi. Chúng ta nếu muốn còn sống mà trở về thì chắc chắn phải lưu lại một ít lực lượng, bằng không đợi đến lúc sức cùng lực kiệt thì chỉ bằng mấy người chúng ta làm sao có thể thoát ra khỏi biển côn trùng đây." Tên Ma tộc mặc giáp màu đỏ tỏ ra không đồng ý, hỏi ngược lại.

"Nếu không sử dụng toàn bộ lực lượng, chúng ta đã sớm gặp nguy hiểm rồi, làm gì còn có chuyện chém giết để thoát khỏi biển côn trùng này. Chẳng qua đến phút cuối cùng, chúng ta cùng nhau thi triển bí thuật kích thích tiềm lực, cũng chưa chắc là không thể thoát thân một cách bình yên." Lão già gầy còm hờ hững trả lời.

"Bí thuật kích thích tiềm lực! Đạo hữu nói ra những lời này thật dễ dàng làm sao? Chỉ cần trong quá trình đó xảy ra một chút sai lầm nhỏ thì cả đám chúng ta chỉ có nước chờ đám côn trùng này đến cắn nuốt mà thôi." Gã to con mặc giáp đỏ lạnh lùng nói.

"Bản thân ta lại cảm thấy chỉ cần lập một kế hoạch thật chính xác là có thể nắm bắt cơ hội thoát khỏi biển côn trùng này. Chuyện này cũng không phải việc gì khó khăn." Lão già gầy còm trợn mắt, hậm hực nói.

Tên to con nghe vậy liền giận dữ, đang muốn cãi lại thì bị một thiếu phụ trung niên có tu vi Ma tôn trực tiếp ngăn lại.

"Bây giờ là lúc nào rồi mà hai vị đạo hữu còn ở đây cãi nhau. Nếu hai vị rảnh rỗi như vậy thì chờ đến lúc an toàn rời khỏi đây rồi cãi nhau cũng không muộn. Chẳng qua trước đó, ba người chúng ta phải đồng tâm hiệp lực. Hiện tại chúng ta đã xuất ra tất cả lực lượng, muốn hối hận cũng đã không còn kịp. Không bằng bây giờ suy nghĩ xem ngoại trừ việc phải kích thích tiềm lực thì chúng ta có còn cách nào khác để thoát ra ngoài hay không." Vẻ mặt của thiếu phụ Ma tộc có vài phần nhan sắc này không lộ vẻ gì nói.

"Thiên Diệu phu nhân nói có lý, trước tiên chúng ta hãy cùng ngồi xuống bàn bạc xem có biện pháp nào khác hay không." Sau khi sắc mặt gã to con mặc giáp đỏ biến đổi, hắn miễn cưỡng đè nén bất mãn trong lòng rồi cười gượng nói.

"Hoàn toàn chính xác! Ta cũng không nghĩ rằng đám Minh Trùng nơi này lại hung ác hơn so với bên ngoài như vậy, lúc này phải đồng tâm hợp lực mới đúng." Sau khi lão già gầy còm ho một tiếng, sắc mặt khẽ biến nói.

Vì vậy, lúc này ba gã Ma tôn lại đang trên thuyền cẩn thận bàn bạc kế hoạch thoát thân.

Cùng lúc đó, mấy toán quân đội Ma tộc khác cũng đang bị vây khốn trong biển côn trùng, cũng có mấy gã Ma tôn giống ba người ở trên đang liều mạng ngăn cản từng đợt rồi từng đợt tấn công của Minh Trùng, cả đám Ma tôn này bộ dáng ai cũng đang cố sức chống đỡ.

Chẳng qua lúc này đám người Hàn Lập, Bảo Hoa cùng với mấy vạn Ma tộc tinh nhuệ thừa dịp hơn phân nửa Minh Trùng ở gần Thủy ấn đều bị quân đội Ma tộc hấp dẫn, liền dùng tốc độ nhanh nhất một lần tiêu diệt hơn mười đàn côn trùng cản đường, tiến thẳng đến nơi cách Thủy ấn không xa.

Nhưng đến nơi này thì lại bị đàn Minh Trùng phản ứng kịp, đem bọn hắn vây lại chặt như nêm cối. Lúc này bọn họ cũng như mấy quân đội Ma tộc khác, bị biển côn trùng vô cùng vô tận cản đường.

Chẳng qua đám người này cùng quân đội Ma tộc khác không giống nhau!

Mặc dù Hàn Lập, Bảo Hoa và đám lão tổ Đại Thừa còn chưa ra tay, nhưng mấy vạn Ma tộc tinh nhuệ cùng gần một ngàn môn hạ đệ tử của mấy vị tu sĩ Đại Thừa này đã lao vào chém giết, đám Minh Trùng bình thường này làm sao có thể ngăn cản.

Lúc này, chỉ thấy vô số đao quang kiếm ảnh từ đội ngũ phía trước cuồn cuộn bắn tới, đám Minh Trùng ngăn cản phía trước ào ào hóa thành mưa máu văng khắp nơi, căn bản không thể ngăn cản được gì.

Cả đám Ma tộc dưới sự bao phủ của ngùn ngụt ma khí, với tốc độ kinh người hướng thẳng phía trước lao lên, cho dù mấy đám Minh Trùng lợi hại hơn so với bình thường ngăn cản phía trước cũng nháy mắt bị tiêu diệt.

Không tới nửa giây sau, đội ngũ Ma tộc này đã tiến lên được trăm vạn dặm, dọc đường đã đánh chết không biết bao nhiêu Minh Trùng.

Bỗng nhiên trong biển côn trùng phía trước truyền đến một âm thanh tê tê quái dị, tiếp đó đàn Minh Trùng chợt tách ra, một đám côn trùng to lớn xanh biếc xuất hiện.

Đám côn trùng này con nào con nấy đều to hơn mười trượng, chân trước có dạng như gọng kìm, miệng đầy răng nhọn, hình dạng dữ tợn.

"Mọi người cẩn thận! Những con này đều là Minh Trùng cao cấp, một đòn do bọn nó phun ra tương đương với một đòn toàn lực của Ma tôn." Một gã Ma tộc cao cấp hiểu biết vì sao có thể ngay lập tức nhận ra đám côn trùng này, liền kinh sợ thốt lên.

Nhưng vào lúc này, đám côn trùng xanh biếc phía trước há to miệng, ào ào phun ra những cột sáng xanh biếc.

Mấy ngàn tên Ma tộc cấp độ Luyện Hư phía trước không kịp đề phòng, đã bị những cột sáng này trực tiếp xuyên thủng ma khí phòng ngự đánh thẳng lên người, tiếp đó cả đám phát ra những tiếng kêu gào thảm thiết rồi trực tiếp bốc hơi biến mất.

Những cột sáng này quả thực lợi hại vô cùng, quầng sáng bảo vệ quanh người đám vệ sĩ Ma tộc căn bản không thể mảy may ngăn cản.

"Ha ha, đám Minh Trùng cao cấp này vậy mà lại tập hợp ở đây nhiều như vậy, xem ra bọn nó đã đoán được chúng ta mới là lực lượng chủ chốt. Nếu đã như vậy, mọi người còn chờ gì nữa." Một gã Thánh tổ Ma tộc mặc giáp màu đen đang đứng ngay trên mũi của chiến thuyền thấy vậy liền cười lên ha hả, một tay giơ lên, lập tức một chùm những sợi tơ bắn nhanh tới, sau khi nhoáng lên liền hóa thành một tấm lưới lớn bay lên, bao phủ chừng hơn vài dặm, trực tiếp hướng về phía đám côn trùng to lớn chụp xuống.

Lúc này, sau khi sắc mặt mấy tên Đại Thừa gần đó khẽ động, cả đám cũng đồng loạt ra tay.

Một gã chỉ là đơn giản bấm niệm pháp quyết, lập tức trên không phía trước xuất hiện gió lớn, một con lốc cao ngàn trượng bỗng nhiện dựng lên, sau đó hùng hổ cuốn về phía trước.

Một gã Đai Thừa khác thì chỉ tay lên trời, lập tức nguyên khí trên trời ào ào xao động, sau khi tiếng sấm vang lên, liền có vô số tia điện to như miệng chén đánh xuống.

Cùng lúc đó, mấy tên lão tổ Đại Thừa còn lại cũng âm thầm làm phép, những lưỡi đao gió dài hơn một thước cùng những quả cầu lửa màu lam to như chậu rửa mặt, xuất hiện bốn phía quanh đám côn trùng to lớn, rồi lập tức bắn tới.

Thậm chí có một gã lão tổ Đại Thừa, bàn tay chộp vào khoảng không, một thanh kiếm nhỏ trong suốt nhoáng lên một cái hiện ra, rồi sau đó trực tiếp chém tới.

Âm thanh xé gió vang lên rõ ràng, lập tức có vô số kiếm quang trong suốt bắn ra, rồi ầm ầm lao tới đám côn trùng to lớn.

Có nhiều lão tổ Đại Thừa ra tay như vậy, đám côn trùng to lớn này mặc dù phi thường lợi hại nhưng làm sao có thể chống lại số lượng công kích nhiều như vậy, lúc này giữa tiếng kêu gào thảm thiết có con cơ thể bị chia năm xẻ bảy, có con lập tức hóa thành tro tàn, trong nháy mắt cả đám đều bị quét sạch không còn một mống.

Trong đội ngũ Ma tộc lập tức phát ra vô số tiếng hoan hô!

"Không được ngừng lại, tất cả tiếp tục tiến lên!" Gã Thánh tổ Ma tộc mặc giáp đen sau khi cười hung ác, lập tức phát ra mệnh lệnh vang vọng khắp bốn phía.

Đám Ma tộc tinh nhuê liền không giám chậm trễ, cả đám đang có chút chậm lại liền lao nhanh về phía trước.

Lúc này, những con Minh Trùng lúc trước tách ra mở đường lại lần nữa hung hãn không sợ chết cuồn cuộn lao lên, nhưng cũng không thể làm chậm tốc độ tiến lên của đám người này.

Hàn Lập lúc này đang ở trong phòng khách của chiến thuyền, nhưng thần niệm của hắn vẫn ở bên ngoài đảo qua, đem hết thảy xem rõ ràng.

Hắn nhìn thấy đám côn trùng to lớn này bị một đòn liên thủ của mấy tên Đại Thừa tiêu diệt dễ dàng thì khóe miệng hơi nhếch lên mỉm cười.

Đám côn trùng to lớn này mặc dù phun ra cột sáng có uy lực ngang ngửa với một đòn của tu sĩ Hợp Thể, nhưng năng lực phòng ngự lại cực kỳ kém cỏi, giống như chỉ là một đám vứt đi.

Nếu không vừa rồi, ngay cả do vài tên Đại Thừa đồng loạt ra tay đi nữa, cũng không thể dễ dàng đem nhiều tu sĩ Hợp Thể như vậy nháy mắt tiêu diệt.

Xem ra đám côn trùng to lớn này không phải là Minh Trung cao cấp chính thức rồi!

Mà lúc này, trong phòng khách tụ tập đầy đủ toàn bộ những lão tổ Đại Thừa, ngoài ra chỉ có thêm bảy tám người đứng trước sau tùy thời phục vụ.

Bảo Hoa ngồi trên một cái ghế trong phòng khách, lúc này đang vuốt ve một cái gương lớn cỡ bàn tay.

Đúng là chiếc Tiểu Huyễn Thiên Kính của nàng.

Còn những tu sỹ Đại Thừa khác, có kẻ thì túm tụm với nhau thì thì thầm thầm, có người lại lặng im nhắm mắt dưỡng thần.

Ánh mắt của Hàn Lập chợt lóe, hắn dừng lại ngồi ở cạnh một thiếu nữ gần khung cửa sổ, người này chính là Thánh Tổ Tà Liên.

Khuôn mặt của nàng thật quá giống với Bảo Hoa. Nàng đang nhìn tình hình trận chiến của đám vệ sỹ với đàn Minh Trùng qua ô cửa sổ, ánh mắt không một gợn sóng, thật không sao đoán được trong lòng nàng đăng nghĩ cái gì.

Cách thiếu nữ không xa, lão già Đồng Nha được vài tên đến từ giới diện Thiên Nha vây quanh. Lão ngồi xếp bằng lên sàn nhà, trên người có những vệt sáng vàng nhạt như ẩn như hiên di chuyển không ngừng, thật giống như lão đang tu luyện một loại công pháp nào đó.

Hàn Lập như vừa nghĩ đến điều gì đó, hắn thu ánh mắt lại, rồi cũng bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Ở bên cạnh hắn là Giải Đạo Nhân đứng thẳng với vẻ mặt đờ đẫn, nhưng lại chẳng thấy bóng dáng của Ngân Nguyệt nơi đâu.

Cũng bởi vì tự Hàn Lập nhận thấy chuyến đi này có phần nguy hiểm nên không dám dẫn nàng đi theo, mà để nàng ở lại động phủ tạm thời trong sa mạc.

Theo lý mà nói, một khi ở xa Hàn Lập thì Ngân Nguyệt sẽ phải đối mặt với ảnh hưởng của Vong Tình Quyết. Nhưng vì thời gian không quá dài nên cũng không đáng ngại cho lắm.

------oOo------

Chương 2222: Kịch Chiến Trong Biển Trùng (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khi Hàn Lập đang âm thầm cân nhắc trong lòng thì Bảo Hoa vẫn ngồi im ở chính giữa đại sảnh chợt nhíu mày và cất lời:

"Các vị đạo hữu xin chú ý, chúng đến rồi."

Bảo Hoa không đề cập cụ thể 'chúng' là gì nhưng các lão tổ Đại Thừa khác vốn đang ung dung cũng đều trở nên căng thẳng, có một số kẻ còn lập tức hướng thần niệm quét ra bên ngoài thuyền.

Hàn Lập rùng mình trong lòng, cũng có hành vi tương tự.

Hắn thấy ở giữa biển trùng chợt dao động mạnh một trận, rồi đột nhiên xuất hiện từng con sâu quái dị màu đỏ thẫm, hừng hực như lửa.

Loại sâu keo này không lớn mấy, chỉ tầm một trượng thôi nhưng khắp người phủ đầy từng dòng, từng dòng linh văn màu vàng kim nhạt, hai mắt xanh biếc ướt át, ở bên trong dường như có ánh sáng năm màu lập lòe.

Những con sâu keo này vừa xuất hiện thì mấy tên Đại Thừa đứng ở trước và sau thuyền lớn liền biến sắc, không cần phải suy nghĩ nhiều liền tự động thúc dục bảo vật, pháp quyết.

Ngay lập tức, ánh kiếm bóng đao, từng khối cầu lửa hay khí đen, tất cả cùng ầm ầm bay ra.

Những con sâu keo thông thường ở xung quanh liền hóa thành tro bụi trong đòn tấn công hung hãn này.

Thế nhưng, những con sâu quái dị màu đỏ thẫm kia khi bị các đòn tấn công này bao phủ lấy liền khẽ rung đôi cánh lên. Bóng người chúng lập tức trở nên mờ ảo, biến mất tăm hơi thoát khỏi đòn tấn công dồn dập kia.

Một khắc sau đó, bảy, tám con sâu keo đỏ thẫm lóe lên hiện ra, xuất hiện ngay bên cạnh mấy tên Đại Thừa, rồi sau khi khẽ rung cánh thêm một lần nữa, chúng liền lao thẳng về phía bọn hắn.

Mấy vị lão tổ Đại Thừa này liền hoảng sợ. Kẻ thì liên tục búng tay, bắn ra vô số mũi nhon đan xen nhau chén tới, hoặc có kẻ bên ngoài cơ thể lóe lên linh quang, đồng thời có một số kiện bảo vật phòng hộ hiện ra. Thậm chí có một gã Đại Thừa dị giới sau khi khẽ quát một tiếng, liền giớ tay ra chụp về phía con sâu keo trước mặt.

Dẫu vậy, dù là loại công kích hay phòng ngự nào thì lũ sâu keo này cũng chỉ cần khẽ rung cánh một cái là đã tránh né được hết. Chúng tựa như vô hình, trực tiếp xuất hiện sát ngay bên cạnh mấy tên Đại Thừa, rồi ngọn lửa quanh thân chúng bùng lên, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Mấy tên lão tổ Đại Thừa đều thất sắc, thầm kêu *"Không ổn."* nhưng cũng chỉ có thể dựa vào sự cứng rắn của cơ thể để đối đầu trực tiếp với uy lực của việc tự bạo này.

Đúng vào lúc này, trong không gian bốn phía bỗng truyền đến giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Bảo Hoa:

"Không cần hoảng sợ, những thứ này cứ giao cho ta đối phó là được rồi."

Lời vừa dứt thì một cột ánh sáng trắng đục liền từ trong khoang đại sảnh trên thuyền bắn ra, sau một chớp mắt nó chia thành các chùm tia sáng đánh lên trên những con sâu keo màu đỏ thẫm đang định tự bạo kia, làm cho chúng lộn cổ bay tuốt đi ra xa vài chục trượng.

Sau một trận tiếng nổ rền vang, mấy vầng mặt trời đỏ thẫm chói chang hiện ra giữa không trung. Không gian xung quanh chúng phát ra một trận vù vù, rồi hiện ra từng đường rách, giống như có thể bị xé bung ra bất cứ lúc nào.

Thật không ngờ uy lực tự bạo của loại sâu keo này khủng khiếp như vậy.

Mấy tên lão tổ Đại Thừa nhìn thấy tất cả mọi chuyện nên đều hoảng sợ trong lòng.

Quả nhiên loại sâu keo tự bạo này lợi hại y như lời đồn. Nếu bọn hắn thực sự phải chống đỡ uy lực tự bạo với khoảng cách gần như lúc nãy thì mặc dù không đến mức ngã xuống tại trận nhưng chắc hẳn sẽ khó tránh được việc bị trọng thương.

Bấy giờ, không gian phía trên con thuyền lớn chợt xuất hiện dao động, bóng một đóa hoa lớn màu hồng phấn lóe lên, Bảo Hoa điềm nhiên hiện ra trên bầu trời.

Mấy tên lão tổ Đại Thừa đứng rải rác trên thuyền còn chưa kịp nói lời cảm ơn với nàng thì đã nghe tiếng xé gió vang lên, lại có hơn mười con sâu keo đỏ thẫm xuất hiện.

Những con sâu keo này cũng thực hiện thuấn di, xuất hiện ở trong không gian xung quanh cách Bảo Hoa vài thước và vây chặt nàng lại. Ánh lửa trên thân chúng cũng lập tức bùng lên để tự bạo, như thể định dùng một đòn để tiêu diệt kẻ đại địch này.

Thế nhưng Bảo Hoa chỉ cười một tiếng lạnh lùng, rồi từ trên người nàng chợt bắn ra vô số vì sao màu bạc, chỉ một thoáng mơ hồ chúng đã biến thành một dải ngân hà mênh mông, cuốn lấy toàn bộ số sâu keo này vào trong.

"Ầm ầm." tiếng nổ lớn vang lên, mấy khối ánh sáng gay gắt lóe lên rồi vụt tắt như pháo hoa ở trong biển sao, không gây tí tổn thất nào cho xung quanh.

Tinh tú trong biển sao chợt chuyển mình tụ về một chỗ, biến thành một cây cờ dài hơn một trượng, bên trên có hình vẽ tinh tú sáng lập lòe, chính là cây Lạc Tinh Phiên.

Trong thuyền liên tục lóe lên độn quang, có hơn mười lão tổ Đại

Thừa khác vì lo lắng nên đã từ khoang thuyền bay ra.

Trong đó, sau khi một luồng ánh sáng màu xanh lá cây thu lại rồi biến mất, để lộ ra một bóng người màu xanh, đó chính là Hàn Lập.

Hắn đứng khoanh tay, thích thú quan sát cử động của Bảo Hoa, tính đợi xem nàng sẽ dùng hai bảo vật để đối phó với lũ sâu keo như thế nào.

Hai lần tự bạo trước của sâu keo đều thất bại hiển nhiên đã chọc giận cả bầy sâu, nên chỉ một lát sau đó, sau một trận xôn xao của biển sâu, càng có nhiều đoàn ánh sáng đỏ thẫm hiện ra rậm rạp chằng chịt, có đến gần ngàn con. Có nhiều sâu keo tự bạo xuất hiện như vậy nên gương mặt xinh đẹp của Bảo Hoa cũng không khỏi sa sầm xuống. Nàng không nói gì mà phất cây cờ trong tay ra, nó liền biến thành một mảng ngân hà bao phủ lấy toàn bộ con thuyền và bọn Hàn Lập. Đồng thời, nàng chỉ một ngón tay lên phía chiếc gương trên không trung.

Chiếc gương lớn cỡ lòng bàn tay liền phát ra tiếng vù vù, nhanh chóng biến thành một vầng trăng tròn trong xanh lành lạnh. Sau khi vầng ánh sáng của mặt trăng màu vàng đục này bùng lên, hàng trăm tia sáng từ đó bắn ra, rồi lóe lên xuyên thủng những con sâu keo màu đỏ thẫm kia một cách chính xác.

Hơn trăm con sâu keo đỏ thẫm liền gào lên một tiếng, trên người lóe lên ánh sáng đỏ rồi nổ tung tại chỗ. Lập tức tất cả những con Minh Trùng bình thường quanh đó bị đốt cháy thành tro.

Những con Minh Trùng có khả năng tự nổ còn lại chấn động, tất cả chợt mờ đi rồi lại tiếp tục di chuyển tức thời.

Hai mắt của Bảo Hoa chợt lóe, làng lại âm thầm điều khiển bảo vật.

Ban đầu chỉ như ảo ảnh của một dải ngân hà thì giờ đây bắt đầu dao động mãnh liệt. Vố số ngôi sao bắt đầu di chuyển, kéo theo từng trận rung động liên miên.

Dưới tình hình đó, xung quanh những chiếc thuyền lớn chợt lóe lên hào quang màu đỏ. Những con trùng đỏ đậm chợt xuất hiện, nhưng khác là cũng trở nên rất chậm chạp, giống như không gian ở nơi đó trở nên đặc cứng vậy.

Nụ cười lạnh lẽo của Bảo Hoa hiện lên. Một luồng pháp lực không sao đo được từ cơ thể nàng tuôn ra, rồi nhập thẳng vào vầng trăng trong trên cao.

Ngay sau đó, vầng trăng sáng chói, vô số tia sáng màu vàng trào ra, mỗi một tia đều lao tới tiêu diệt một con Minh Trùng đỏ đậm có khả năng tự nổ đang bị giam chặt giữa dải ngân hà. Nhưng cũng bởi thế mà vầng trăng liền ảm đạm đi hơn nửa so với ban đầu.

Vô số tia sáng màu vàng bắn đi nhiều như mưa giết chết hơn nửa số Minh Trùng màu đỏ. Tia sáng cuối cùng còn sót lại tan đi, vầng trăng liền phát ra một tiếng trong trẻo rồi hóa thành chiếc kinh nhỏ rơi xuống.

Một bóng người chợt lóe lên giữa dải ngân hà. Bảo Hoa bay ra, một tay bắt lấy chiếc kính, ánh mắt nhìn lướt qua những con Minh Trùng còn sót lại giữa dải ngân hà bằng ảo ảnh, tay còn lại của nàng bắt pháp quyết.

Oành!

Dải ngân hà quét mạnh ngược trở lại. Vố số vì sao giữa dải sông mênh mông bắn vút đi, rồi cùng nhau phát nổ tung tạo thành một cơn gió lốc màu bạc lún phún. Bên trong cột lốc cố chi chít những vết rách lúc sáng lúc tối, thoắt ẩn thoắt hiện vô cùng kỳ quái!

"Lốc xoáy không gian!"

Một tu sỹ Đại Thừa Kỳ thấy vậy liền kinh ngạc hô to.

Những tu sỹ Đại Thừa khác cũng lâm vào trạng thái giật mình.

Ngay sau đó, cơn lốc xoáy quét đến những con Minh Trùng màu đỏ. Khi nó xoay tròn, những con trùng liền bị hút thẳng vào vết rách, rồi biến mất không thấy tăm hơi.

Nhìn thấy cảnh này, Bảo Hoa liền thở phào nhẹ nhõm, cánh tay khẽ phất về phía trước.

Lập tức trận gió xoáy tan đi, thay vào đó là một lá cờ xuất hiện, sau đó lại tự động bay trở về trong tay của Bảo Hoa.

Hẳn là lần thi triển thần thông lúc nãy đã làm cho linh tính của lá Lạc Tinh Phiên bị tổn hao rất lớn.

Dù sao lốc xoáy không gian cũng là một loại thần thông nghịch thiên, các loại bảo vật phỏng chế theo Huyền Thiên Chi Bảo bình thường không thể thi triển được, vậy mà Lạc Tinh Phiên có thể thành công thì chắc chắn là bởi vì Bảo Hoa đã vận dụng một loại bí thuật tự tổn hại nào đo.

Cất hai món bảo vật xong, Bảo Hoa vẫn lơ lửng trên cao mà chưa có hành động gì tiếp. Bỗng nàng quay lại nói với các tu sỹ Đại Thừa khác: *"Những con Minh Trùng tự nổ đã bị quét sạch, các vị không cần phải lo lắng thêm nữa."* Sau đó thần hình nàng khẽ động, nhẹ nhàn hạ xuống chiếc thuyền lớn.

Đám người Hàn Lập ai nấy đều liếc mắt nhìn nhau. Mỗi người mang theo một tâm trạng khác nhau nhưng đều quay trở về trong thuyền.

Bên trong, Bảo Hoa ngồi xuống một góc gian phòng, im lặng không nói thêm câu nào.

Những tu sỹ Đại Thừa khác thì thầm râm ran, hẳn là bọn họ đang bàn tán về uy lực của hai món bảo vật vừa mới thể hiện. Còn Hàn Lập thì mỉm cười quay về chỗ ngồi.

Bởi vì không bị những Minh Trùng tự nổ và đám côn trùng cao cấp khác ngăn trở nên đội của bọn họ cứ bay thẳng một mạch mà không gặp sự ngăn trở nào.

Gần nửa ngày sau, không để cho đàn trùng từ nơi khác kịp kéo đến chi viện mà bọn họ đã vượt qua biển trùng dày đặc, cuối cùng đã thấy được bóng dáng của thủy ấn phía xa.

Đáng tiếc là đội ngũ tinh nhuệ của Ma tộc đi theo đã tổn thất hơn nửa sau những màn chém giết khốc liệt. Lúc này giỏi lắm chỉ còn khoảng hơn vạn người đang bao quanh lấy chiếc thuyền phóng về nơi thủy ấn.

Đến lúc này những tu sỹ Đại Thừa như Hàn Lập đã rời khỏi khoang thuyền. Một số chưa đến nơi này bao giờ đang tò mò đánh giá tình cảnh ở bốn phía.

Chỉ thấy gần sát với thủy ấn là một vùng đồi núi hoang vắn, hơn nữa trong đó thỉnh thoảng còn có một vài tòa lầu các cung điện. Có điều lúc này tất cả đều im lặng, một bóng người cũng không có.

Hơn nữa càng kỳ quái là đàn trùng vốn vẫn liên tục đuổi theo phía sau khi đên gần dải đồi liền dừng lại bên ngoài, giống như thủy triều gặp phải đê bao vậy. Không biết trong dải đồi này có gì đó cực kỳ khủng bố mà có thể khiến cho lũ trùng phải cam chịu đứng ngoài mà trơ mắt nhìn, một bước cũng không dám tiến lại gần đội ngũ của Ma tộc.

"Đây là năng lượng của phong ấn thượng cổ. Đùng là nó có năng lực khắc chế đối với Minh Trùng. Nếu đã vậy chúng ta cứ tạm thời cho những người khác ở đây canh chừng đàn trùng, còn những lão già như chúng ta hãy mau vào sâu trong thủy ấn đi." Lão già Đồng Nha liếc nhìn về dải đồi rồi lạnh giọng nói.

"Đồng Nha đạo hữu nói không sai, chúng ta phải chóp lấy thời gian. Dựa theo những gì đã bàn bạc trước đây, Tước đạo hữu, Phong huynh, hai người các ngươi hãy dẫn theo thủ hạ ở lại đây chuyên phụ trách tu bổ những hư hao của cấm chế khu vực ven ngoài. Cái phong ấn thượng cổ này vốn thông suốt một mạch với nhau, chỉ cần tu bổ tốt bất kỳ chỗ nào cũng đều giúp cho khả năng khôi phục của nó tốt hơn." Bảo Hoa nghe vậy liền gật đầu đồng ý.

------oOo------

Chương 2223: Cung Điện Ngầm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một đôi nam nữ Ma tộc lập tức đứng đậy đáp lời.

Những tu sỹ Đại Thừa khác cùng với đệ tử và người thân của họ đều được Bảo Hoa dẫn vào sâu bên trong thủy ấn.

Tất nhiên là cấm chế nơi này hết sức lợi hại, cho dù có tu vi Đại Thừa Kỳ nhưng bọn họ chỉ dám dẫn đệ tử của mình bay ở tầm thấp mà thôi. Dẫu vậy, đối với họ là tốc độ bình thường, nhưng đối với người khác lại chính là vô cùng nhanh chóng. Khoảng nửa ngày sau đoàn người đã bay xa được hơn vạn dặm.

Lúc này khu vực phía trước chợt hiện ra một khe rất sâu. Từ trong đó đang tràn ra một làn sương màu tím, cuồn cuộn không dứt, bốc cao lên đến chín tầng mây.

Càng gây kinh ngạc hơn đó là làn sương mang theo một mùi tanh tưởi khó chịu, hễ ai ngửi phải liền thấy đầu choáng mắt hoa, suy nghĩ trở nên mê muội lạ thường.

"Đây là...?" Một tu sỹ Đại Thừa Kỳ quét thần niệm về đám mây tím rồi tái mặt.

"Các vi đạo hữu hãy cẩn thận hơn một ít. Loại sương mù này chính là tà khí do Minh Trùng Mẫu tiết ra, đừng nên cho chúng nhiễm vào cơ thể quá nhiều. Chính loại tà khí này đã làm cho các loại côn trùng ở Thánh Giới chúng ta biến thành Minh Trùng." Bảo Hoa cảnh báo với mọi người.

Những tu sỹ Đại Thừa quanh đó liền rùng mình, màn hào quang bảo vệ thân thể chợt sáng lên, so với lúc trước còn dày đặc hơn nhiều lần. Có người còn cẩn thận thả ra thêm một hai món bảo vật phòng hộ nữa.

Nhưng cũng có những tu sỹ tự phụ thần thông của mình cao cường nên vẫn giữ vẻ mặt tỉnh bơ như không biết gì.

Đoàn người bay đến trên không trung bên trên khe nứt rồi nhìn xuống, lập tức những tu sỹ đến từ giới diện khác như hít phải một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy bên dưới lớp sương mù màu tím cuồn cuộn là một khe sâu không thấy đáy. Từng trận gió lạnh thỉnh thoảng ào ra làm người ta rét buốt, hơi lạnh còn thấm vào sâu đến tận xương thịt.

"Đây chính là chỗ bố chí của phong ấn thượng cổ sao?" Hàn Lập nhíu mày, trong miệng lẩm bẩm hỏi.

Bảo Hoa cách đó không xa nghe được bèn cười khẽ rồi quay lại nói:

"Hàn đạo hữu, thật ra cái phong ấn cổ xưa đó được bố trí ở sâu bên trong. Vào thời kỳ thượng cổ, người của Thánh tộc chúng ta tập chung về quanh phong ấn này, đào bới sạch sẽ cả một khu vực rộng đến hàng vạn dặm. Sau đó họ còn dựng lên một cung điện khổng lồ, rồi bố trí thêm vô số tầng cấm chế huyền diệu. Con Minh Trùng Mẫu hiện giờ đang ở trung tâm khu điện dưới lòng đất. Bởi vì tòa phong ấn bị Minh Trùng Mẫu chiếm quyền điều khiển nên chúng ta không thể trực tiếp xông vào cung điện. Nhưng vào thời điểm mấy ngày này rơi ngay vào giai đoạn của nguyên khí bùng phát theo chu kỳ, cũng chính là lúc tòa phong ấn thượng cổ không ổn định nhất nên chúng ta mới có thể nhân cơ hội để lẻn vào trong đó. Nếu là lúc bình thường, cho dù chúng ta có thần thông mạnh mẽ nhưng chắc chắn sẽ đánh động đến con Minh Trùng Mẫu."

"Con trùng chúa này thật quá cảnh giác! Theo ta được biết thì hầu hết các loại trùng mạnh mẽ đều lâm vào ngủ say mỗi khi bị tổn thương nguyên khí quá mức nặng nề. Lúc đó thật vô cùng khó làm chúng thức dậy, trừ khi phải đến thật gần hoặc có gì đó nguy hiểm đến tính mạng mới được." Một lão già mặt hình tam giác, mặc áo bào thêu bằng chỉ bạc nhướng mày nói.

"Thì ra là Cổ Đạo huynh, bảo sao lại am hiểu về các loại trùng và thú đến vậy. Nhưng đạo hữu chớ quên là con Minh Trùng Mẫu này vốn không phải là loại hung trùng bình thường. Vì thế những suy đoán vừa rồi của đạo hữu thật sự không thích hợp lắm." Bảo Hoa liếc mắt về phía lão già rồi lạnh nhạt trả lời.

"Hừ, mong là đúng như vậy đi!" Người có tên là Cổ Đạo Nhân này hừ lạnh, có vẻ như không mấy tin vào lời nói của Bảo Hoa.

"Nếu đạo hữu không tin thì cứ việc tự xuống đó kiểm chứng luôn đi." Mà dường như Bảo Hoa cũng không thích thú lão già Cổ Đạo Nhân cho lắm, sắc mặt nàng trầm xuống, phớt lờ sự đả kích của đối phương rồi nhìn thật sâu xuống khe đất giống như đang chờ đợi điều gì đó.

Còn gã Cổ Đạo Nhân nghe vậy, khuôn mặt hình tam giác chợt tối xầm lại, hai mắt lóe lên một tia độc ác nhưng lão vẫn giữ vẻ hầm hầm không nói gì. Tất nhiên là lão cũng chẳng đến nỗi ngu dại mà chui xuống dò xét cái khe sâu kia.

Hàn Lập tỏ vẻ hứng thú chăm chú nhìn lão già Cổ Đạo. Rõ ràng Bảo Hoa không phải loại tu sỹ Đại Thừa Kỳ tầm thường mà lão lại dám dùng giọng điệu ngang tàng để đối đáp, chắc chắn lão cũng là người rất có danh tiếng gì đây.

"Hàn đạo hữu, tuy lão Cổ Đạo Nhân là người rất chua ngoa, nhưng thần thông về cổ thuật của lão cũng khiến chính ta cảm thấy rất đau đầu. Đạo hữu chớ nên dây dưa với loại người này làm gì!" Bảo Hoa trực tiếp truyền âm cho Hàn Lập.

Hàn Lập vẫn giữ vẻ mặt y nguyên như cũ, chỉ hơi khẽ gật đầu nhưng không hề đáp lại câu gì.

Những tu sỹ Đại Thừa khác cũng đứng lơ lửng chờ đợi bên trên cái khe.

Không biết có phải là do bị ảnh hưởng của làn mây tím kia hay là năng lực của phong ấn mà thần niệm của bọn họ không cách nào đi vào sâu hơn trăm trượng. Nếu cố gắng sâu hơn thì thần niệm lập tức mất kiểm xoát rồi tan đi, không thể tra xét thêm được gì bên dưới.

Nhìn cái khe đen tuyền sâu hun hút, một vài gã tu sỹ Đại Thừa Kỳ bắt đầu nảy sinh tâm lý sợ sệt.

Vào lúc này, không biết từ khi nào một cái trận bàn màu xám bạc đã xuất hiện trên tay của Bảo Hoa. Nàng đang bấm niệm, rồi lại đánh từng đạo pháp quyết lên bề mặt của trận bàn.

Chiếc trận bàn màu bạc lúc sáng lúc tối trong lòng bàn tay giống như nó là một sinh vật sống vậy.

Khoảng cỡ một tuần trà trôi qua, đột nhiên chiếc trận bàn tỏa sáng chói mắt, phát ra từng hồi âm thanh vù vù, theo đó là vô số ký hiệu màu bạc tràn ra phất phới trong không trung.

"Chính là lúc này, các vị đạo hữu hãy mau mau tiến vào đi thôi." Sắc mặt của Bảo Hoa trở nên vui vẻ, miệng nàng quát khẽ, một tay nắm lấy cái trận bàn rồi hóa thành vệt sáng hồng nhạt lao vào trong khe sâu.

Những tu sỹ Đại Thừa còn lại cũng không dám chậm trễ, tất cả đều cùng nhau bay vọt vào bên trong.

Hàn Lập nhẹ nhàng mở ra một tầng hào quang vàng óng, nhẹ nhàng tách lớp sương màu tím ra ngoài rồi đi sát với đoàn người xuống dưới.

Thật khác với dự đoán!

Cái khe không phải là sâu không lường được như trong tưởng tượng, bởi vì chỉ mới bay xuống khoảng nghìn trượng là đã nhìn thấy một mảng mịt mờ sáng nhè nhẹ dần hiện ra sau lớp sương mù.

Mọi người đáp xuống, liền cảm thấy như đôi chân mình được đặt lên một bề mặt rắn chắc lạ thường.

Hàn Lập ngó trái liếc phải, hắn phát hiện ra khắp nơi toàn là ngọc trắng được lát kín thành một quảng trường thật lớn, rộng cỡ trên trăm mẫu. Hơn nữa cứ cách một khoảng là lại được khảm thêm một viên ngọc trong suốt lớn cỡ nắm tay, chiếu sáng lên khu quảng trường tỏ như ban ngày.

Mà xung quanh quảng trường có bảy tám con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu, chẳng biết chúng dẫn về nơi nào.

Ánh mắt của Hàn Lập lóe lên, hắn lại ngẩng cổ nhìn về trời cao.

Trên cao, sương tím từ bốn phương tám hướng ùa về, rồi men theo khe nứt cuồn cuộn tuôn lên bề mặt. Nếu nhìn tổng thể thì quảng trường này có vẻ hơi âm u lờ mờ.

"Tốt lắm!

Nếu chúng ta đã đến được nơi này an toàn thì càng chứng tỏ con trùng đã ngủ say. Lúc này mọi người cứ theo kế hoạch ban đầu mà hanh động đi. Riêng ta sẽ dẫn một nhóm đi liên hệ với linh trí của tòa phong ấn. Đồng Nha đạo hữu sẽ dẫn người đến từ giới diện Thiên Nha vào sâu bên trong, sau đó thử tìm cách liên hệ với những đạo hữu đang bị nhốt. Hai vị đạo hữu đến từ giới diện Hắc Dạ đi vào nơi sâu nhất chỗ con hung trùng đang ngủ say. Hai vị hãy giám sát mọi hoạt động của nó nhưng chớ nên đánh thức nó dậy. Với những bí thuật ẩn nấp của người đến từ giới diện Hắc Dạ thì hẳn là việc này không quá khó đối với hai vị. Còn những đạo hữu khác hãy chia làm mấy tổ rồi đi đến các nơi trong tòa cung điện ngầm để tu bổ những vị trí mắt trận. Mọi người nhớ phải cẩn thận, trong khu vực này không khéo sẽ có những con cháu của Minh Trùng Mẫu đang đợi sẵn. Nếu không chỉ với một mình nó thì sao có thể không chế được phong ấn, kể cả có là một bộ phận rất nhỏ đi nữa. Mà bầy con cháu của Minh Trùng Mẫu chắc chắn sẽ hơn hẳn những con trùng ở bên ngoài, ngay kể cả những người có tu vi Đại Thừa như chúng ta gặp phải chúng vẫn rất nguy hiểm." Bảo Hoa nhìn tình hình xung quanh vài lần, sau đó mới nghiêm nghị phân chia nhiệm vụ thật rõ ràng cụ thể.

"Ha ha, không thành vấn đề."

"Vậy ta đi trước đây!"

"Bảo Hoa đạo hữu nhớ cẩn thận!"

Các tu sỹ Đại Thừa khác không ai tỏ ý kiến phản đối. Tất cả đều tự chia thành từng tổ rồi điềm tĩnh rời đi.

Bóng dáng của Hàn Lập, Giải Đạo Nhân và hai tu sỹ khác biến mất ở cuối một con đường nhỏ ven quảng trường.

Hai gã Đại Thừa Kỳ kia, một trong đó là Tà Liên và một là người được màn khí màu xanh che kín toàn thân đến từ giới diện khác tên gọi là *"Lục Thạch"*.

Bốn người bọn họ cùng nhau lãnh nhiệm vụ đến tu bổ một mắt trận trong cung điện ngầm.

Tà Liên mỉm cười đi trước tiên, trong tay nàng vân vê một cái thẻ ngọc.

Hàn Lập cùng Giải Đạo Nhân đi ở giữa, Lục Thạch lẳng lặng théo sát ở phía sau.

Bốn người bọn họ không nói gì, cứ lặng lẽ lướt nhẹ nhàng cách mặt đất mấy trượng.

Vẻ mặt của Hàn Lập luôn bình tĩnh, nhưng đôi mắt vẫn liên tục quan sát thật kỹ hai bên đường.

Con đường nhỏ dẫn bọn họ đi qua một rừng mộ trong quần thể cung điện. Những ngôi mộ được xây theo kiểu bốn cạnh thật cao, cứ một cái lại nối tiếp một cái, phóng hết cả tầm mắt cũng khó mà nhìn thấy điểm cuối của khu rừng mộ này.

Kiến trúc của nấm mộ mang phong cách rất cổ xưa, bề mặt ngoài của nó được khắc lên những chữ viết từ thời thượng cổ làm người ta không khỏi trỗi dậy một nỗi tang thương trong lòng. Xem ra rừng bia mộ đã tồn tại ở đây vô số năm tháng rồi.

Rừng mộ rộng lớn lạ thường, nhóm của Hàn Lập cứ bay mãi đến cả tuần trà nhưng vẫn chưa thấy điểm ra.

Bỗng Hàn Lập nhíu mày, thân hình chợt dừng lại một chặp.

"Sao vậy, Hàn đạo hữu phát hiện thấy điều gì sao?" Tà Liên thấy vẻ khác thường của Hàn Lập nên vội hỏi.

Tu sỹ tên là Lục Thạch cũng bay chậm lại rồi nhìn Hàn Lập với ánh mắt tò mò.

"Hình như bên kia có gì đó khá thú vị, các đạo hữu có muốn qua đó xem một lát không?" Ánh mắt của Hàn Lập nhìn về một chỗ sâu tít trong rừng mộ rồi bất chợt mỉm cười hỏi.

"Thần niệm của đạo hữu có thể quan sát được nơi xa như vậy sao?" Thần niệm của Tà Liên lập tức quét về hướng mà Hàn Lập nói nhưng không phát hiện ra điều gì, sắc mặt nàng khẽ đổi.

"Nếu Hàn Đạo hữu đã nói vậy, hay là chúng ta cùng nhau qua đó xem thử thế nào." Lục Thạch quét thần niệm về phía đó nhưng cũng không thấy gì, hắn thầm rùng mình rồi nói.

Nếu nói đến những thần thông khác thì chưa biết, nhưng về thần niệm của Hàn Lập thì Tà Liên và hắn tuyệt đối không thể sánh bằng.

Hàn Lập nghe vậy liền khẽ mỉm cười, thân hình hơi động bắt đầu bay về phía bên kia khu rừng mộ.

Giải Đạo Nhân vẫn giữ vẻ mặt đờ đẫn bay sát hắn.

Tà Liên và Lục Thạch liếc nhìn lẫn nhau, cả hai đều mang theo một chút rụt rè bay theo.

------oOo------

Chương 2224: Trùng Mặt Người

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vừa rời khỏi con đường lát gạch được vài chục trượng, lập tức sắc mặt Tà Liên và lão tổ Lục Thạch khẽ động, cả hai như đã phát hiện ra điều gì.

Bốn người nhanh chóng bay qua từng ngọn thạch tháp, sau khi vượt qua thêm hơn hai trăm trượng nữa thì tới một mảng trống trải. Một cái hố sâu đường kính khoảng tám trượng hiện ra rõ ràng ngay trước mặt.

Xung quanh hố to là bảy tám tòa thạch tháp đổ trái ngã phải, mỗi thạch tháp đều bị gãy đôi chỉ còn lại một nửa. Trên mặt đất gần đó có vô số vết đao, vết kiếm giăng khắp nơi, dường như trước đó không lâu nơi này vừa mới trải qua một trận chiến đấu kịch liệt.

Ở bên trong hố sâu là một cái xác côn trùng bị cháy đen. Dựa vào hình dạng và độ lớn của cái xác này có thể thấy nó chỉ còn lại có non nửa phần hài cốt mà thôi.

Mặc dù cái xác côn trùng này không được đầy đủ bốn chân, nhưng bộ dáng dữ tợn vẫn còn hiển hiện, khiến ngay cả Tà Liên và lão tổ Lục Thạch cũng phải cảm thấy lạnh người.

Xác con trùng này khá giống với những con Minh Trùng bình thường khác, ngoài cơ thể cũng được bao trùm bởi một tầng giáp bóng loáng. Nhưng có điểm khác biệt là ngay phía trên cái cổ nhỏ dài của nó lại là một cái đầu có vẻ mặt của một gã đàn ông cực kỳ xấu xí. Mặc dù cái xác chỉ còn lại hơn một nửa, nhưng diện mạo vẫn còn đầy đủ, hơn nữa trên đầu nó còn mọc một mớ tóc bù xù có màu xanh, nhìn như một đám cỏ dại.

Nửa cái xác côn trùng này nằm sấp trên mặt đất, không nhúc nhích, khắp nơi không thấy có vết máu nào văng ra, rõ ràng con Minh Trùng này sớm đã chết ở chỗ này từ rất lâu rồi.

"Đây mới chính thức là con cháu do Minh Trùng Mẫu sinh ra, nhìn nó quả thật có cảm giác khôn được thoải mái!" Tà Liên nhìn cái xác kia, sắc mặt nàng hơi trở nên trắng bệch nói.

"Hừ, không phải giả chứ? Ta cũng không nghĩ tới đám Minh Trùng chính thức này sẽ có hình dạng như thế. Bởi vậy cũng có thể đoán được, nếu thực sự gặp phải Minh Trùng Mẫu kia chắc chắn sẽ càng cảm thấy buồn nôn hơn rất nhiều. Hàn đạo hữu có cảm thấy như vậy không?" Lão tổ Lục Thạch hừ lạnh một tiếng, quay đầu về phía Hàn Lập hỏi một câu.

"Có lẽ là vậy. Nhưng trước khi thấy tận mắt nhìn thấy Minh Trùng Mẫu kia thì Hàn mỗ cũng không thể đưa ra phán đoán gì được." Hàn Lập cười nhạt, tay áo bỗng nhiên hướng về phía hố to run lên.

Một tiếng *"Oanh"* vang lên, lập tức một cỗ lực đẩy vô hình đem cái xác côn trùng đang nằm sấp kia lật ngửa lên, phần bụng bên dưới của con Minh Trùng này liền lộ ra.

Trong lòng Tà Liên khẽ động, lập tức tập trung nhìn về phía cái xác, khuôn mặt xinh đẹp lại càng lộ vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy ở phần bụng của cái xác côn trùng có mười mấy cái chân không còn toàn vẹn, trong đó một số cái dường như khá bén nhọn. Cả chân mọc đầy lông cứng màu đen, so với mấy con Minh Trùng bình thường khác hoàn toàn giống nhau.

Điểm khác lạ chính là phần còn lại của mấy cái chân này lại có da thịt trắng noãn, cùng với tay chân của người bình thường tương tự. Nhưng phần ngọn của mấy cái chân này cũng không có hình dạng năm ngón tay, mà thay vào đó, nó được chia thành ba ngón, trong đó một ngón to, hai ngón còn lại nhỏ hơn.

Lão tổ Lục Thạch nhìn thấy tất cả những thứ này, sau khi khuôn mặt co quắp mấy lần, liền nhấc tay.

Một âm thanh vang lên!

Một quả cầu lửa màu lam xuất hiện trong lòng bàn tay Lục Thạch, năm ngón tay hắn khẽ co lại, lập tức một chùm ánh lửa bay về phía xác côn trùng.

Bên ngoài quả cầu lửa không tỏa ra bất kỳ hơi nóng nào, nhưng khoảng không gần đó lại bị vặn vẹo mơ hồ, rõ ràng quả cầu lửa màu lam này có uy lực rất lớn, không phải mấy loại lửa bình thường có thể so sánh.

Những âm thanh *"Xèo xèo"* vang lên. Quả cầu lửa vừa tiếp xúc với xác côn trùng, liền lập tức hóa thành một ngọn lửa ầm ầm bốc cháy.

Một lát sau, lão tổ Lục Thạch tay bấm niệm pháp quyết một lần nữa, hướng xác côn trùng kia chộp tới.

Lại một âm thanh vang lên, ngọn lửa màu lam trong nháy mắt biến mất, xác con Minh Trùng một lần nữa lộ ra.

Lần này, cái xác của con Minh Trùng kia so với lúc trước chỉ là cháy đen hơn một chút, ngoài ra không thấy có biến đổi gì lớn, cũng không thấy có dấu hiệu bị tan ra chút nào.

Trong lòng lão tổ Lục Thạch run lên, sắc mặt trở nên âm trầm.

Khuôn mặt Tà Liên càng trở nên khó coi hơn.

Giải Đạo Nhân ngoại trừ lúc đầu ánh mắt khẽ chớp chớp mấy cái, sau đó vẻ mặt vẫn đờ đẫn như cũ.

"Có chút ý tứ, để cho Hàn mỗ thử một lần xem sao!" Hàn Lập khẽ nở nụ cười.

Vừa dứt lời, cánh tay nhấc lên, từ ba ngón tay truyền ra những âm thanh tiếng kim loại va chạm.

Tiếng xé gió vang lên!

Ba đạo kiếm quang màu xanh lần lượt theo đường thẳng từ chỗ đầu ngón tay bắn ra, chém lên xác Minh Trùng.

"Phanh" "Phanh" "Phanh" ba âm thanh tương tự truyền ra, ba đạo kiếm quang chém lên cái xác lại cho ba kết quả hoàn toàn khác nhau.

Đạo kiếm quang thứ nhất chém ra, lập tức trên cơ thể Minh Trùng kia chợt bắn ra tia lửa.

Đạo thứ hai thì đem xác trùng cắt ra một đoạn.

Đạo kiếm quang thứ ba sau khi nhoáng lên rồi biến mất, đem xác con Minh Trùng này nhẹ nhàng chia hai nửa.

Nhìn thấy tình trạng như vậy, trong mắt Tà Liên và Lục Thạch cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Còn Hàn Lập thì vân vê cằm, cũng lộ vẻ mặt đăm chiêu như đang suy nghĩ gì đó.

Tà Liên suy nghĩ một lúc. Sau đó, nàng trực tiếp mở miệng hỏi một cách dứt khoát:

"Hàn huynh, uy lực của ba đạo kiếm quang vừa rồi không giống nhau phải không, nếu không vì sao lại có kết quả như vậy?"

"Uy lực của bọn chúng đúng là không giống nhau! Đạo kiếm quang đầu tiên chẳng qua là ẩn chứa một nửa pháp lực của ta. Đạo thứ hai thì ẩn chứa toàn bộ pháp lực. Về phần đạo kiếm quang thứ ba thì tại hạ đem một thanh phi kiếm có tinh thần tương liên với ta trực tiếp sáp nhập vào trong kiếm quang, nên mới tạo thành một kiếm có hiệu quả như vậy." Hàn Lập nhàn nhạt trả lời, dường như hắn không có ý giấu diếm điều gì.

Tà Liên và Lục Thạch tự nhiên sẽ không thể biết được, Hàn Lập ngoại trừ thêm vào đạo kiếm quang thứ ba một thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đúng như lời hắn nói, thì hai đạo kiếm quang lúc đầu rót vào mấy phần pháp lực mà hắn nói cũng chỉ là so với pháp lực của tu sĩ Đại Thừa bình thường mà thôi.

Với chân nguyên của bản thân hắn đã vượt xa những tu sĩ Đại Thừa bình thường mà nói, đạo kiếm quang thứ nhất khi nãy chẳng qua rót vào hai thành pháp lực, còn đạo thứ hai cũng chỉ là bốn năm thành pháp lực mà thôi.

Nhưng chỉ cần như thế thì sự mạnh mẽ của cái xác côn trùng này cũng làm cho trong lòng Tà Liên và lão tổ Lục Thạch hoảng sợ.

"Xác Minh Trùng này chẳng những không sợ ngọn lửa của Lục Thạch đạo hữu, thậm chí ngay cả kiếm quang của Hàn đạo hữu cũng chỉ có thể triệt tiêu hơn phân nửa. Xem ra loại con cháu trực hệ của Minh Trùng Mẫu so với những suy đoán ban đầu còn đáng sợ hơn mấy phần. Vạn nhất về sau thật sự gặp phải bọn chúng, ba vị đạo hữu liệu có kế sách nào tốt để đối phó với chúng không?" Khuôn mặt xinh đẹp của Tà Liên âm tình bất định, sau một lúc biến đổi, mới kiêng kỵ hỏi một câu.

"Có gì đáng sợ đâu. Đám Minh Trùng này cũng không phải là không cách nào giết hết, nếu thật sự gặp phải bọn chúng, chúng ta thi triển thần thông là được. Lão phu cũng không tin, chúng ta bốn người đồng loạt ra tay mà không thể đối phó được một con sâu." Lão tổ Lục Thạch bỗng nhiên cười lạnh trả lời.

"Nếu chỉ là một hai con, tất nhiên chúng ta không cần quan tâm. Nhưng nếu đụng phải bảy tám con, mười mấy con, thậm chí nhiều hơn nữa thì Lục Thạch đạo hữu còn có thể tự tin như vậy không!" Tà Liên thở dài nói.

"Mười mấy con? Điều này tuyệt đối không thể xảy ra!" Lão tổ Lục Thạch nguyên vốn giả bộ khinh thường, lập tức vẻ mặt ngưng trọng hơn mấy phần.

"Ha ha, gặp phải nhiều Minh Trùng loại này như vậy đúng là khả năng không cao. Vì nếu Minh Trùng Mẫu kia thật sự có năng lực sinh sản ra đám con cháu mạnh mẽ như vậy, chỉ sợ nó đã sớm thoát ra khỏi phong ấn thượng cổ rồi, làm sao lại bị trấn áp ở nơi này nhiều năm như vậy." Sau khi Hàn Lập trầm ngâm một lúc, lắc đầu nói.

"Hy vọng có thể giống như hai vị đạo hữu suy đoán. Nếu không, gặp phải mấy con Minh Trùng hung hãn này đúng là phiền phức lớn. Nhìn tình hình nơi đây, con Minh Trùng này hẳn là bị những đạo hữu đã tiến vào lúc trước đánh gục, nhưng chẳng biết tại sao bọn họ lại lập tức rời đi. Mà dường như là bọn họ rời đi vô cùng vội vàng, không biết lúc trước có phải bọn họ đã gặp phải lượng lớn loại Minh Trùng hung hãn này hay không nữa." Tà Liên nghe vậy, chỉ có thể cười gượng gật đầu.

"Bất kể là như thế nào, chúng ta đã đến nơi này, tất nhiên không thể lâm trận thoái lui. Chúng ta ở chỗ này cũng đã chậm trễ không ít thời gian, tốt nhất là hãy tiếp tục lên đường thôi. Đừng để vì chúng ta mà làm lỡ việc lớn của Bảo Hoa đạo hữu thì khi đó mới thật sự là hỏng bét." Sau khi Hàn Lập bình tĩnh nói mấy câu, liền xoay người hướng về phía lúc đầu bay đi.

Sau khi xác định được loại Minh Trùng hung hãn nãy đối với bọn họ không tạo được uy hiếp gì lớn, hắn tự nhiên sẽ không phí tâm để ý thêm nữa.

Giải Đạo Nhân không nói một lời theo sát hắn bay đi.

Tà Liên và Lục Thạch thấy Hàn Lập dứt khoát bỏ đi như vậy, cũng không khỏi có chút bất ngờ.

Nhưng sau khi bọn hắn nhìn nhau, lại cảm thấy Hàn Lập nói cũng có lý, lập tức cả hai không tiếp tục suy nghĩ nữa mà bay theo hắn.

Trong bốn gã Đại Thừa ở đây, Giải Đạo Nhân hoàn toàn nghe theo lệnh của Hàn Lập. Cộng thêm vừa rồi Hàn Lập cho thấy thần thức của hắn mạnh mẽ vượt xa những người khác, cho nên Tà Liên và Lục Thạch ngay cả trong lòng có những ý nghĩ khác thì ngoài mặt cũng sẽ không tỏ vẻ gì, chỉ có thể vì an toàn mà đi theo Hàn Lập thôi.

Không bao lâu sau, bốn người liền quay trở về con đường nhỏ lúc đầu, rồi dọc theo tuyến đường đã được đánh dấu trên bản đồ, tiếp tục tiến về phía trước.

Lúc này đây, đám người Hàn Lập liên tục xuyên qua mấy khu vực trong cung điện ngầm, nhưng cũng không có chuyện gì xảy ra, lại càng không thấy bất kỳ bóng dáng nào của những con Minh Trùng hung hãn kia.

Điều này khiến cho trong lòng Tà Liên và Lục Thạch cảm thấy yêm tâm hơn.

Mặc dù bọn họ cũng là những tu sĩ Đại Thừa, nhưng tuyệt không muốn gặp phải mấy con Minh Trùng hung hãn giống với con bọn họ đã thấy lúc trước.

Giờ phút này, bốn người đã tiến vào trong một vườn hoa rộng lớn phi thường, hai bên toàn là những cây cỏ thấp bé lập lòe phát ra ánh sáng màu bạc. Trên đó là những đóa hoa màu bạc to cỡ bàn tay, lông mềm như nhung, diễm lệ dị thường, nhưng ngay cả chút mùi thơm cũng không có.

Ngay từ đầu, lão tổ Lục Thạch đối với mấy cây hoa màu bạc này đã khá cảnh giác. Nhưng đến khi Tà Liên hời hợt nói cho hắn biết, hoa này là một loại thực vật phổ biến nhất ở Ma giới, ngoại trừ dùng để luyện chế đan dược cấp thấp ra thì cũng không có tác dụng gì, thì vị tu sĩ Đại Thừa đến từ giới diện khác này mới cảm thấy yên tâm.

"Hàn huynh, theo như những điểm được đánh dấu trên bản đồ, phía trước chúng ta chính là mắt trận cấm chế của cung điện ngầm. Chúng ta chỉ cần chữa trị nó một lần nữa thì xem như nhiệm vụ của chuyến đi này đã hoàn thành." Ngay khi ba người ra khỏi vườn hoa lập tức nhìn thấy ở phía đằng xa dường như thấp thoáng một tòa cung điện màu xám trắng, lúc này Tà Liên khẽ cười, nói.

"Ừm. Quả thật không còn xa. Xem ra chúng ta đi chuyến này khá thuận lợi, không biết những đạo hữu khác có được như chúng ta hay không?" Hàn Lập gật đầu, trên mặt không lộ vẻ gì trả lời.

Chẳng biết tại sao, kể từ sau khi hắn đến vườn hoa này, mặc dù không phát hiện chỗ nào khác thường, nhưng hắn lại luôn có cảm giác quỷ dị như thể hắn đang bị thứ gì đó nhìn chằm chằm.

Mà với thần thức mạnh mẽ của hắn hiện tại, lại vẫn không phát hiện bóng dáng đối phương, đây dường như là chuyện không thể xảy ra.

Điều này nói rõ hoặc là đối phương thực sự có thần thông nghịch thiên có thể tránh thoát thần niệm của hắn, hoặc là chính hắn vì bị ảnh hưởng bởi lực lượng cấm chế trong cung điện ngầm nên tự mình sinh ra ảo giác mà thôi.

Chẳng qua với tính cẩn thận Hàn Lập từ xưa tới nay, giờ phút này tự nhiên hắn sẽ càng cẩn thận hơn so với bình thường. Nhưng ngay khi hắn vừa ra khỏi cửa vườn hoa kia, loại cảm giác quỷ dị này liền biến mất không còn thấy tăm hơi, dường như từ đầu đến giờ không hề xảy ra chuyện gì.

Điều này làm cho Hàn Lập khó hiểu, thực làm cho đầu óc hắn có chút lẫn lộn.

Cùng lúc đó, trong một hang động tăm tối sâu bên dưới cung điện ngầm, một bóng người lúc ẩn lúc hiện bỗng nhiên phát ra tiếng cười âm hiểm trầm thấp:

"Luyện Thần Thuật. Lại còn tu luyện đến tầng thứ hai. Luyện Thần Thuật. Dưới hạ giới không ngờ lại có người tu luyện bí thuật này! Ha ha, trời không tuyệt ta. Không uổng công lão phu đau khổ chống đỡ nhiều năm như vậy ở chỗ này..."

Tiếng cười kia lúc đầu không lớn, cũng có chút mơ hồ, không rõ, nhưng về sau lại dần dần rõ ràng rồi càng thêm điên cuồng, làm cho người nghe cảm thấy không lạnh mà run!

------oOo------

Chương 2225: Tế Lôi Thuật Tái Xuất

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tất nhiên là Hàn Lập không thể nào biết được chuyện gì đã sảy ra ở nơi sâu tít trong cung điện ngầm, tuy vậy một cảm giác hơi khác lạ bỗng hiện lên, trong lòng hắn chợt thấy hơi lo lắng mông lung.

Bốn người bọn họ ra khỏi khu vườn, đi tới khoảng rộng thoạt giống như một cái quảng trường nhỏ.

Phía đối diện quảng trường là một cung điện sừng sững. Thoạt nhìn nó hơi vắng vẻ, đến cả một tiếng động cũng không có.

"Lạ thật, thần niệm của ta không thể nào xâm nhập vào sâu được, chẳng nhẽ đến nơi này rồi mà vẫn còn chịu ảnh hưởng của cấm chế sao?" Lục Thạch tỏ vẻ lo lắng.

"Không phải tác dụng của cấm chế, mà cung điện này được xây dựng thành từ một loại tài liệu đặc biệt ở Thánh giới chúng ta. Nó có tên là Minh Hà Sa, nó vốn dùng để ngăn cách thần niệm cực kỳ hữu hiệu. Lục đạo hữu cố gắng hết sức nhưng không thể dò xét bên trong cũng là điều dễ hiểu." Hai mắt của Tà Liên quan sát cung điện thật kỹ rồi cười khẽ đáp lời.

"Nhưng mà, hình như ở nơi này còn có khí tức của Minh Trùng!"

Lão tổ Lục Thạc không cảm thấy an tâm hơn khi nghe câu trả lời từ phía Tà Liên, mà ngược lại cái mũi của hắn hơi nhăn, sắc mặt chợt đổi rồi thốt lên. Cùng lúc đó cánh tay của hắn đã chụp đến, một lưỡi đao ngắn được khí xanh bao phủ lượn lờ xung quanh bất ngờ hiện lên không một tiếng động.

"Khí tức của Minh Trùng! Lục Thạch đạo hữu không nói sai chứ?"

Tà liên nghe vậy liền kinh ngạc. Nàng nói vậy nhưng vẫn múa bàn tay ra khoảng không trước mặt, lập tức ba cái vòng tay chợt lóe lên.

"Hừ, lão phu tu luyện Bách Sinh Vô Vọng Đại Pháp, chỉ cần cảnh giác thì cho dù có người ẩn nấp ở ngoài mười dặm nhưng ta vẫn có thể phát hiện ra rõ mồn một. Chuyện cỏn con trước mặt này có đáng là gì!" Lão tổ Lục Thạch hừ nhẹ, nói với vẻ quả quyết.

Hàn Lập nghe thế liền nhíu mày, hắn nhìn cung điện phía trước, sau đó lòng hai bàn tay chà mạnh với nhau.

"Oành", hai tiếng sét đinh tai vang lên, một đôi vệt chớp màu vàng bắn ra, sau khi nhoáng lên, liền biến thành cặp rắn vàng mỗi con dài hơn mười trượng lao thẳng đến chiếc cổng lớn của cung điện.

Âm thanh sấm giật đì đùng liên miên bên trong, đứng ngoài có thể thấy lờ mờ vô số tia chớp đang oanh tạc ở trong đó.

"Ích Tà Thần Lôi!" Tà Liên vừa thấy hình dạng của tia chớp kinh người, sắc mặt liền tái đi.

Tuy Ích Tà Thần Lôi không có tác dụng khắc chế bao nhiêu với tu sỹ cấp bậc Thánh Tổ như nàng. Nhưng nếu do tu sỹ có cảnh giới cao như Hàn Lập thi triển thì tất nhiên sẽ rất nguy hiểm.

Mà đúng lúc này, trong điện phủ bỗng vang lên vài tiếng vèo vèo xen vào những tràng sấm nổ liên miên. Tiếp đó lại là vài tiếng *"phốc, phốc,..."* năm cái bóng đen chợt bắn ra nhanh như điện xẹt, chớp động mấy lần rồi xếp thành một hàng ngay trên quảng trường, vừa vặn đối diện với Hàn Lập và những người bên cạnh.

"Đúng thật là những con hung trung đó!" Lục Thạch đợi đến khi nhìn thấy thật rõ ràng những bóng đen mới xuất hiện, sắc mặt trở nên lạnh như băng nói.

Thì ra năm cái bóng đen chính là năm con trùng đầu đàn rất to, mỗi con đều lớn đến gần ba bốn trượng, trên cái cổ nhỏ dài của chúng còn có thêm khuôn mặt giống như một người đàn ông xấu xí.

Đặc biệt là mỗi chân trước của chúng đều cầm theo một món vũ khí thô kệch giống như một cây côn.

Càng đáng chú ý hơn là con trùng mặt người to lớn nhất đứng ở trung tâm. Quanh thân nó là một lớp giáp xác màu lam nhạt, bốn chân có màu ngăm đen, so với những cái xác côn trùng mà nhóm của Hàn Lập đã gặp rất giống với nhau.

Con trùng đầu đàn màu lam vừa nhìn thấy bốn người Hàn Lập đã tỏ vẻ dữ tợn, miệng phát ra âm thanh của con người khá khó nghe.

"Quác quác,. tốt quá. đúng là loài khác rồi. lại sắp được ăn máu thịt của loài khác. quác quác..."

"Đúng thế. mùi vị thơm ngon béo ngậy của máu thịt. ta đã nếm thử. nhưng đã là không biết bao lâu rồi. quác..."

Những con trùng có bộ mặt giống người tỏ vẻ tham lam.

Tất nhiên là Hàn Lập và những người khác đã trông thấy rõ ràng khuôn mặt của mấy con trùng này.

Tà Liên nghe được vậy sắc mặt liền trầm lại, một tay của nàng điểm về khoảng không phía trước, ba cái vòng tay màu bạc liền tỏa sáng chói mắt, phát ra những tiếng kêu ông ông.

Hàn Lập nhìn năm con trùng, rồi mỉm cười nói với Lục Thạch và Tà Liên:

"Sớm vậy mà đã gặp phải năm con cùng một lúc, nếu nói tốt cũng chẳng tốt đẹp gì, mà bảo là xấu cũng không quá xấu. Ta với Giải huynh sẽ đối phó với ba con, số còn lại giao cho hai đạo hữu chắc là không có vấn đề chứ?"

"Đương nhiên là không thành vấn đề! Giải huynh cùng Hàn đạo hữu đều không phải là dạng tu sỹ Đại Thừa Kỳ tầm thường, như vậy cứ coi như đây là làm phiền hai huynh đi." Tà Liên cười khanh khách đồng ý.

Lục Thạch lại càng không có ý kiến phản đối. Thanh đao nhỏ cầm trong tay khẽ vung lên, một cỗ khí bất chợt ngưng tụ thành giao long, lao thẳng tới một con Nhân Diện Trùng.

Con trùng thấy vậy nhưng không sợ hãi chút nào, nó há to miệng phun ra một làn khí màu xám trắng để đỡ lại.

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên!

Hai luồng khí chạm vào đã liền quện vào nhau, rồi cả hai cùng lao thẳng tắp lên cao, giống như hai con giao long một xanh một xám đang cuốn chặt rồi liên tục cắn xé lẫn nhau vậy.

Ba cái vòng bạc trước mặt Tà Liên chợt lóe lên, sau đó chợt biến mấy hút.

Ngay lập tức, không trung trên đỉnh đầu một con trùng lớn hơi dao động, cả ba cái vòng bất ngờ hiện ra rồi mạnh mẽ ập xuống.

Sắc mặt của con Nhân Diện Trùng phía dưới chợt hiện nên nét tàn ác. Hai tay của nó đang nắm chặt cặp côn đột nhiên vụt mạnh lên không trung làm không khí xung quanh dao động nổ ầm ầm. Hai vệt sáng trắng xóa mang theo lực đánh khổng lồ như sóng thủy triều ấp đến ba cái vòng bạc.

Hào quang của ba cái vòng chớp nháy một chặp, chúng lập tức bị chặn lại không thể rơi xuống thêm được.

Con Nhân Diện Trùng màu lam đứng ở giữa cười thành tiếng quàng quạc rất quái dị. Đồng thời chân sau của nó khẽ động, hai ngọn côn đen tuyền tùy tiện vung lên, toàn thân hình của nó liền mờ dần đi rồi biến mất hút vào trong không gian quanh đó.

Giải Đạo Nhân thấy vậy hai mắt lóe lên nói cụt ngủn: *" Giao cho ta!"* Những tia chớp sáng màu bạc chợt hiện khắp toàn thân, hắn liền biến mất sau một tiếng sét rền vang.

Ngay sau đó, ở một chỗ trong không trung bỗng nổ *"oành"* rền rĩ. Giải Đạo Nhân và con trùng có khuôn mặt người màu lam chợt xuất hiện ngay trung tâm của một trận dao động dữ dội đang từ từ hiện lên.

Giải Đạo Nhân chẳng nói chẳng rằng chụp vào không gian phía trước, từng sợi chớp điện màu bạc lượn lờ rồi ngưng tụ lại thành hai lưỡi đao không lồ sáng lóng lánh. Tiếp đó thân hình của hắn lại biến thành khổng lồ hơn mấy chục trượng. Giải Đạo Nhân bước nhanh tới, rồi mang theo từng trận sấm chớp nổ nhức tai chém thẳng xuống đầu của con trùng.

Con trùng màu lam kêu to, thân hình của nó cũng lớn thêm gấp mấy lần rồi không chút sợ sệt vung côn đỡ lấy lưỡi đao.

Từng trận nổ giống như trời long đất lở vang lên. Một rối một trùng chẳng ai chịu nhường ai, cả hai múa may vũ khí trong tay như điên mà đấu với đối phương.

Giải Đạo Nhân chẳng tỏ ra chút biểu cảm nào nhưng đôi bàn tay huy động cặp đao màu bạc vô cùng khéo léo, giống như hai vòng bánh xe kín mít bao vây địch thủ vào trong vậy.

Mà con trùng mang mặt người màu lam cũng cười những tiếng quái dị không ngớt. Cây côn to màu đen trong tay của nó hóa thành một làn khí đen bao kín lấy toàn thân. Trên bộ mặt xấu xí liên tục phô diễn dáng vẻ điên cuồng háo hức.

Trong khoảnh khắc này cả hai không cách nào phân ra cao thấp.

Lúc này Tà Liên đang đứng sau ảo ảnh một đóa hoa màu xanh biếc. Sau khi ảo ảnh nhoáng lên, nó liền hóa thành hàng trăm hàng ngàn lưỡi đao xanh ngắt. Dưới sự điều khiển của Tà Liên, chúng liền hóa thành một biển đao phóng ập đến con trùng phía đối diện.

Mà trong tay của Lục Thạch không biết từ khi nào đã xuất hiện thêm một cái ấn khổng lồ màu vàng rực. Một tay hắn khẽ điểm chỉ, chiếc ấn lập tức hóa thành ngọn núi nhỏ màu vàng, điên cuồng lao thẳng về phía đối thủ của mình.

Dù cho con Nhân Diện Trùng này có thân thể cứng chắc lạ thường đến đâu nhưng khi phải đối mặt với kiểu đòn tấn công kinh người như này, nó chỉ biết tránh né liên tục, không sao dám đón đỡ cái gì.

Hàn Lập vừa thấy hai người này tự động thi triển thần thông cuốn lấy hai con Nhân Diện Trùng, lúc này ánh mắt của hắn mới nhìn về phía hai con trùng còn lại.

Hai con trùng có khuôn mặt như người còn sót lại đang lộ ra sắc mặt do dự, hiển nhiên là chúng chưa dám đi trợ giúp đồng bọn mà còn phải đứng canh chừng kẻ địch duy nhất còn nhàn rỗi này.

Hàn Lập không nói gì mà chỉ nhoẻn cười, hai tay của hắn chắp lại bấm niệm thần chú, quanh thân bắt đầu bắn ra vô số ký hiệu màu vàng,

Từng tiếng sấm vang lên, đám ký hiệu màu vàng lập tức hóa thành những vệt sáng hình lưỡi hái, bao phủ kín như bưng lấy thân hình của Hàn Lập.

Nhưng bất ngờ là một pháp quyết trên một tay của hắn chợt đổi, còn tay còn lại chụp nhanh ra phía trước.

Hầu hết những tia điện màu vàng liền tụ tập hết về lòng bàn tay, rồi chỉ chốc lát chúng đã biến thành những quả cầu điện sáng rực rỡ. Từ lòng bàn Tay của Hàn Lập bắt đầu toát ra những âm thanh gầm rú, kèo theo một khí tức cực kỳ đáng sợ.

Hai con trùng mặt người vừa thấy cảnh này liền ý thức được rằng Hàn Lập đang uy hiếp đến tính mạng của mình. Dường như trong cùng một lúc, cả hai con đồng loạt kêu vang, cặp cánh ở sau lưng rung lên, chúng liền hóa thành những vệt hình ảnh đâm thẳng tới phía Hàn Lập.

Trong đó có một con đột nhiên há to miệng phun ra một loại chất dịch cực gì hăng mũi.

Con còn lại thì xoay vòng đôi cánh tay, hai khúc côn gào một tiếng thật chói tai lao trực tiếp về phía Hàn Lập.

Cây gậy còn chưa tới mà từng cơn gió mạnh ập đến rát cả mặt, khiến cho việc hít thở trở nên cực kỳ khó khăn.

Hai hàng lông mày của Hàn Lập nhíu lại, đầu vai nhẹ nhàng lắc khẽ, toàn thân của hắn bỗng như bọt biển mà hóa thành một làn sáng nhẹ tan biến đi.

Cả chất lỏng cũng như hai ngọn gậy đều đâm phải khoảng không.

Nhưng hai con trùng cũng rất thông minh, chúng vừa thấy vậy, lập tức cặp cánh phía sau lưng rung lên, thân hình của cả hai đều nhòe đi rồi biến mất tăm.

Ngay sau đó, không gian ở một nơi bên cạnh quảng trường khẽ dao động, thân hình của cả hai con trùng có mặt như người chợt hiện ra.

Mà chuyện tiếp theo lại càng kì quái hơn.

Vốn là Hàn Lập đã biến khỏi vị trí ban đầu thì giờ đây cũng ngay tại chỗ cũ chợt léo lên nhiều đốm sáng nhỏ, sau khi ngưng tụ, thân hình quen thuộc lại nhẹ nhàng hiện ra một lần nữa.

Hai con trùng to lớn thấy vậy biết là đã bị lừa, chúng liền rống to giận dữ lao về phía Hàn Lập.

Nhưng lúc này Hàn Lập đã vận pháp quyết xong, hắn ném khối cầu điện đang cầm trong tay lên phía bầu trời.

Hào quang vàng rực, khối cầu liền chìm thẳng vào trời cao không thấy đâu nữa. Nhưng sau đó là một tiếng nổ đinh tai truyền đến.

Giữa bầu trời trên cao có vô số ký hiệu tràn ra, hóa thành một cột sét màu vàng lao xuống như thác nước, đánh thẳng lên thân mình của một con Nhân Diện Trung.

Đây chính là Tế Lôi Thuật mà Hàn Lập mới hoàn thiện cách đây không lâu!

Con trùng thét lên thảm thiết!

Thậm chí nó còn chưa kịp giãy dụa, trong làn sáng vàng rực đã lập tức hóa thành tro bụi mà biến mất khỏi thế gian.

Tế Lôi Thuật thật sự quá lợi hại, ngay đến cả Nhân Diện trùng cũng không thể đón đỡ được chút nào!

Con trùng còn lại thấy vậy liền rất sợ hãi, nó vừa giận vừa sợ, không đợi cho thân thể mình kịp lao tới mà đã vội thét chói tai tạo thành một cơn sóng âm cuốn tới tấn công Hàn Lập.

------oOo------

Chương 2226: Đánh chết hung trùng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mặt Hàn Lập chẳng đổi sắc, hắn nhấc cánh tay lên, bàn tay xòe ra chắn trước người.

Trong chốc lát, nơi đầu các ngón tay đồng thời phát ra một tiếng *"phụt"*, từ đó bắn ra năm luồng ánh sáng vàng kim, chúng chớp lóe rồi điên cuồng lớn lên. Sau đó, chúng *"Ầm ầm"* hợp lại làm một với nhau, tạo thành một cơn lốc xoáy màu vàng lớn tầm bánh xe.

Cơn lốc này vừa mới chuyển động thì từ giữa liền phun ra một sức hút vô hình.

Vô số mũi nhọn do sóng âm vô hình trong nháy mắt biến thành đang lao thẳng đến liền bị hút vào một cách nhẹ nhàng.

Nhưng đúng vào lúc này, sâu mặt người liền lóe lên liền tựa như ma quỷ đến gần Hàn Lập, rồi không hề chần chừ vung mấy cánh tay sắc bén lên. Chúng liền biến thành một mảng bóng đen sắc nhọn đâm thẳng xuống phía Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy liền nhíu hai mắt lại và khẽ quát lên, đồng thời điểm nhẹ lên cơn lốc xoáy trước người.

Cơn lốc lập tức phập phồng lúc to lúc nhỏ, rồi nổ bung ra thành một luồng ánh sáng vàng kim.

Một khắc sau, tiếng *"Véo véo"* vang lên, có vô số sợ tơ màu xanh từ trong ánh sáng vàng kim vọt ra, đâm thẳng về phía sâu mặt người.

Con sâu cực lớn kia thấy vậy thì ánh mắt liền lóe lên, cũng chẳng hề tránh né, ngược lại còn nhân cơ hội này mà thúc dục những mũi nhọn mờ mờ rậm rạp chằng chịt kia.

Cũng chẳng hiểu là loại mũi nhọn màu đen này có uy lực huyền diệu khó tin nào mà chỉ trong khoảnh khắc đã vượt qua khoảng cách mấy chục trượng, tới sát bên Hàn Lập trong gấc tấc.

Con sâu này nổi lên tính hung ác, muốn lưỡng bại câu thương cùng Hàn Lập.

Thế nhưng Hàn lập là dạng người như thế nào chứ, dù có thoáng giật mình vì tính hung ác của con sâu này nhưng sao hắn có để thể việc đó xảy ra được.

Đồng tử hắn hơi co lại, rồi hắn chợt giơ một tay vạch một cái vào khoảng không trước người.

Sau mấy tiếng *"Bụp bụp"*, đã có hơn mười quầng sáng xàu xám chắn phía trước người Hàn Lập.

Qua một khắc sau đó, những mũi nhọn màu đen kia đã đâm lên trên những quầng sáng này.

Tiếng *"Xì.bộp"* nổi lên!

Những mũi nhon này dường như cực kỳ sắc bén nên đã một hơi xuyên thủng qua tất cả quầng sáng mà sức mạnh cũng không hề giảm bớt, tiếp tục đâm lên trên linh quang hộ thể của Hàn Lập.

Một trận âm thanh tựa như tiếng kim loại ma sát vào nhau vang lên.

Bên ngoài người Hàn Lập thoáng htỏa ra ánh sáng màu vàng tím, đồng thời bên trong dường như còn có vô số vân trận màu bạc như ẩn như hiện.

Những mũi nhon màu đen kia vừa tiếp xúc đã bị dồn dập bắn ngược trở lại ảm đạm, không thể phá hỏng được linh quang chút nào.

Linh quang bảo vệ do Phạm Thánh Chân Ma Công và Bách Mạch Luyện Bảo Quyết dung hợp thành được Hàn Lập dốc hết sức thi triển e rằng ngay cả Đại Thừa bình thường trong lúc nhất thời cũng không thể làm gì được.

Huống hồ dù sâu mặt người hung hãn nhưng vẫn còn kém một bậc so với cấp Đại Thừa.

Lúc này, những sợi tơ xanh kia đồng loạt đánh lên sâu mặt người màu đen như vũ bão, rồi nhanh chóng lóe lên xuyên thủng người nó.

Sâu mặt người hét lên một tiếng thảm thiết, trên thân phun ra vô số dòng chất lỏng màu lục.

Nhưng vẻ dữ tợn liền xuất hiện trên mặt con sâu này, sau khi khẽ gầm lên, trên người nó xuất hiện ánh sáng màu xám trắng chợp chờn bất định. Các lỗ nhỏ trên người nó liền khép lại với tốc độ nhanh thấy rõ.

Chỉ trong chớp mắt, con sâu vốn bị thương khắp người đã khôi phục lại như ban đầu.

Hàn Lập thấy vậy thì cất một tiếng cười lạnh lùng, giơ một tay bấm quyết, miệng hô lên một chữ *"Chém"*.

Ngay lập tức, các sợi tơ xanh vừa xuyên thủng người con sâu liền đồng loạt đan vào nhau, ngưng tụ lại thành một thanh phi kiếm xanh mênh mang. Sau khi lượn một vòng nhanh như chớp, nó chợt bất ngờ xoay quanh cổ của sâu mặt người.

Cái đầu của con sâu liền lộc cộc rơi xuống. Tiếp đó, ánh kiếm màu xanh lại bùng lên, bao phủ thân thể con sâu vào trong.

Trong ánh kiếm lạnh lẽo, thân thể sâu mặt người liền bị chém nát thành một đám máu thi rơi xuống như mưa, ngay cả nguyên thần trốn trong đó cũng không kịp thoát.

Vậy là hai con sâu to lớn, hung ác đã bị tiêu diệt trong nháy mắt.

Hàn Lập cười nhạt một cái, thu phi kiếm màu xanh về, rồi mới ngoảnh nhìn về chỗ đánh nhau khác.

Kết quả là khi hắn vừa mới đưa ánh mắt sang thì nghe được từ đó vọng lại tiếng hí đầy thê lương.

Thì ra con sâu khổng lồ đánh nhau với Tà Liên kia không hiểu thế nào đã bị ba cái vòng bạc trong chớp mắt chụp lấy, không thể nhúc nhích chút nào.

Sau đó, Tà Liên liền phun ra một đoàn ánh sáng trắng, nó lóe lên chém con sâu kia ra làm hai nửa.

Vị Thánh tổ Tà Liên này không hổ là chị em sinh đôi với Bảo Hoa, một thân thần thông quả nhiên không phải chuyện đùa, Đại Thừa bình thường không thể bằng được.

Ánh mắt Hàn Lập khẽ chớp, chợt nghĩ trong lòng như thế.

Gần như cùng lúc này, trong khoảng không phía bên kia bỗng phát ra tiếng nổ rung trời chuyển đất, cả không gian đều khẽ rung lên.

Hàn Lập và Tà Liên vừa chiến thắng đều rùng mình trong lòng nên vội nhìn về nơi phát ra tiếng nổ.

Bọn hắn thấy ở trên mặt sân phía bên kia bỗng xuất hiện thêm một cái hố lớn kinh người.

Con sâu mặt người màu xanh lam kia đang nằm dưới hố, cả người cháy đen, bộ giáp xác màu lam rực rỡ đã vỡ vụn ra từng mảnh, cái đầu to lớn cũng đã bị mất một bên, cả người đẫm máu xanh lục, dường như đã trọng thương đến mức không nhúc nhích được nữa.

Giải Đạo Nhân lơ lửng phía trên cái hố kia, trong hai tay đều nắm một thanh đao màu bạc cực lớn.

Hắn lạnh lùng liếc xuống dưới, rồi chẳng chút chần chừ lập tức giơ hai thanh đao bạc vào giữa người, hợp nhất chúng lại.

Một tiếng sét đánh vang lên!

Hai thanh đao khổng lồ liền biến thành hai vòng cong màu bạc lớn như cái bát, rồi lóe lên hợp lại thành một, biến thành một ngọn thương dài màu bạc.

Giải đạo nhân khẽ nhấc cánh tay lên, hung ác ném ngọn thương từ trên cao xuống.

Ngọn thường màu bạc nhoáng lên một cái đã biến mất giữa tiếng sấm trong không trung.

Một khắc sau, trong hố lớn kia vang lên tiếng nổ, thương bạc đã cắm vào cơ thể con sâu, rồi sau khi khẽ run lên, nó liền nổ tung ra.

Vô số tia điện bạc tầng tầng lớp lớp bung ra, phủ kín lấy cả cái hố.

Dù con sâu khổng lồ màu xanh lam kia khá mạnh mẽ nhưng dưới một đòn phép thuật lôi điện gần hết sức của Giải Đạo Nhân thì cũng chỉ có thể bất đắc dĩ hí lên vài tiếng rồi biến thành hư vô.

Lúc này, Giải đạ nhân mới nhấc chân một cái, thân hình liền chớp lên, biến mất trong không trung.

Bên canh Hàn Lập liền xuất hiện dao động, Giải đạo nhân bình thản hiện ra.

"Giải huynh, thật giỏi. Con sâu mà ngươi đối đầu sợ rằng không kém Đại Thừa bình thường chút nào, vậy mà ngươi chỉ đòn đã tiêu diệt được." Hàn Lập quay đầu sang, cất lời khen ngợi.

"Tuy thực lực của hắn có vẻ không bằng Đại Thừa nhưng nếu Đại Thừa bình thường đụng phải nó thì chỉ sợ cũng rất khó chiếm được phần thắng." Giải đạo nhân chẳng đổi sắc, lạnh lùng nói một câu.

"Hoàn toàn chính xác, tạm thời chưa nói thực lực mạnh yếu thế

nào nhưng loại trùng hung ác này luôn ra tay hung hãn, không sợ chết, quả thật Đại Thừa bình thường không thể nào so được." Vẻ tươi cười trên mặt Hàn Lập hơi thu lại, nói một cách khá ngưng trọng.

"Không sai. Lục Thạch đạo hữu phía bên kia rõ ràng chiếm thượng phong nhưng đối mặt với cách đánh lưỡng bại câu thương thì hiện tại cũng chưa thể làm gì được đối phương. Hay là chúng ta đồng loạt ra tay xử lí cho rồi." Sau khi đánh giá Hàn Lập và Giải đạo nhân, lại nhìn về hài cốt ba con sâu do bọn hắn hạ, Tà Liên đột nhiên cười và nói.

Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt, phát hiện ra quả thực dường như Lục Thạch ở chiến trận bên kia chưa thể tóm được con sâu cuối cùng được thì liền cười, đang định ngẩng đầu nói gì thì Lục Thạch lão tổ đbỗng hét lên:

"Không cần ba vị đạo hữu nhúng tay, chỉ là môt con sâu tép riu, lão tổ ta sao lại không tóm được chứ. Kình Thiên Thanh Ấn!"

Lục Thạch lão tổ thấy những người khác đều dễ dàng tiêu diệt được đối thủ, chỉ có chính mình đang còn chiến đấ thì liền cảm thấy hơi mất mặt. Bấy giờ, hắn mới rống lên một tiếng rồi vung tay áo lên, từ đó chợt có chín cái ấn ngọc màu xanh giống hệt nhau bay ra. Sau khi quay tít một vòng trong không trung, chúng liền hợp nhất thành một thể với chiếc ấn màu vàng lúc trước để biến thành chiếc ấn màu xanh lớn, bên ngoài có vô số kí hiệu màu vàng lượn lờ bất định, rồi chúi mình rơi xuống con sâu to lớn kia.

Tiếng vu vù vang lên khắp đất trời, sức mạnh pháp tắc thoáng hiện ra trong không gian gần một dặm.

Con sâu mặt người ở bên dưới lập tức cảm thấy cả người như chìm xuống, chẳng thể nào nhúc nhích.

Chiếc ấn lớn màu xanh xoay một cái, mang theo sức mạnh to lớn nện lên trên con sâu, đè cho nó nát như tương.

Lục Thạch lão tổ thấy vậy mới giãn nét mặt ra, khẽ thở dài một cái, rồi giơ một tay hướng về chiếc ấn bấm niệm pháp quyết, thoáng cái đã thu nó vào trong tay áo.

Có điều, vào lúc này khí xanh lục bao phủ người hắn đã bất giác mỏng hơn hai phần, đồng thời hơi thở cũng yếu hơn một chút.

Hiển nhiên là thần thông vừa rồi có chỗ khác thường, cũng không dễ dàng thi triển ra.

"Đây là Kình Thiên Thanh Ấn sao, quả thật là dah bất hư truyền. Nghe nói bảo vật này tuy không phải là huyền thiên linh vật nhưng uy lực lại lớn gần bằng uy lực huyền thiên rồi. Đến nay được thấy mới biết lời đồn quả nhiên không giả." Trông thấy cảnh đó, ánh mắt Tà Liên nhấp nhá một trận, rồi khẽ cười và nói.

"Đã để cho ba vị đạo hữu chê cười rồi. Quả thật nếu ta không giở tuyệt chiêu ra thì sợ rằng không nhanh chóng tóm được con sâu kia được." Lục Thạch lão tổ cười khổ, biết mình biết ta vội vàng đáp.

Hiển nhiên tới lúc này, vị Đại Thừa dị giới này đã hiểu rõ rằng mình là kẻ yếu nhất trong bốn người, vì thế trong lòng không tránh được chút bất an.

"Nếu năm tên này đã được giải quyết thì chắc là bên trong không còn con sâu keo nào khác rồi. Chúng ta đi vào thôi." Hàn Lập nhìn về một tòa cung điện cách đó không xa, như nghĩ tới cái gì mà nói.

"Hàn huynh nói có lý! Giải huynh, Lục Thạch đạo hữu, chúng ta tiến lên xem xét qua chút đi."

Lục Thạch tất nhiên không phản đối.

Vì thế bốn người nhẹ nhàng bay vào phía trong cung điện.

Kết quả là khi mọi người mới bay vào trong cung điện thì Tà Liên và Lục Thạch cùng biến sắc.

Sau cửa điện chính là từng đống xương trắng, bên cạnh có một số thứ gì đó liên tục nhấp nháy, thì ra là một ít chiến giáp và binh khí không còn nguyên vẹn.

"Tà Liên đạo hữu, những thứ này là..." Lục Thạch lão tổ không nhịn được hỏi một câu.

"Đây hẳn là vệ sĩ canh giữ đại cung lúc ban đầu. Có lẽ sau khi Minh Trùng Mẫu vừa xông ra khỏi phong ấn, bọn hắn không kịp chạy ra khỏi đại cung nên thành đồ ăn cho con sâu hung tợn này." Tà Liên khẽ than một tiếng, sau khi nói hai câu thì phất tay lên. Lập tức có một quả cầu lửa đỏ thẫm bay vọt ra, sau khi bập bùng lên ánh lửa liền biến tất cả hài cốt thành tro bụi

------oOo------

Chương 2227: Rừng Đá Trong Lòng Đất

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập vẫn lặng im đứng bên những mảnh giáp và binh khí nứt vỡ còn sót lại, hai mắt của hắn quan sát rất chăm chú rồi bỗng nhướng mày, bàn tay chụp tới.

"Véo!" Một miếng vỡ sáng lấp lánh trông như lưỡi kiếm gãy bay vào trong tay hắn.

Hàn Lập xem xét thật kỹ vật trên tay. Chỉ thấy trên bề mặt mảnh vỡ tưởng như vô cùng cứng rắn có thêm một dấu bàn tay rất tinh tế in vào thật sâu, giống như nó được người ta tỉ mỉ khảm lên vậy.

Hàn Lập hơi trầm ngâm, bắt đầu siết chặt các ngón tay lên mảnh vỡ. Lập tức các ngón tay của hắn tỏa ra ánh vàng rực rỡ, rồi bắt đầu để dấu ấn lên mảnh kiếm gãy.

Kết quả là hình ảnh của một bàn tay mới khá giống với cái vốn đã in lên bề mặt mảnh vỡ cực kỳ cứng rắn mà hắn đang cầm.

"Sao vậy? Hàn đạo hữu phát hiện ra điều gì sao?" Tà liên thấy hành động của Hàn Lập liền cảm thấy hứng thú.

"Ngươi tự xem thì biết!" Hàn Lập lạnh nhạt đáp lời, vứt mảnh kiếm vỡ qua.

Tà Liên khẽ cười, bàn tay hơi nhấc lên đón lấy vật ấy rồi nhìn thoáng qua. Cuối cùng nàng thất thố hô lên:

"Thái Ất Bạch Kim! Thật không ngờ món binh khí này lại được luyện chế từ nó!"

"Thái Ất Bạch Kim! Vật này có danh tiếng cực lớn ở các giới diện.

Trên thế gian này không hẳn là không có những tài liệu cứng rắn hơn nó, nhưng tuyệt đối không có được mấy thứ! Dựa vào thanh binh khí nằm lại nơi này thì có thể thấy trước đấy nó đã được làm thành từ một khối rất lớn, xem ra chủ nhân của nó có cơ duyên không nhỏ chút nào!" Lục Thạch nghe vậy liền trở nên giật mình.

"Hừ, cơ duyên lớn thì đã sao nào? Không phải cuối cùng cũng trở thành đồ ăn trong miệng côn trùng sao? Có điều để lưu lại dấu vết lên vật này thì chắc chắn người đó có cơ thể rất mạnh mẽ. Chẳng hay khi nãy Hàn huynh đã sử dụng mấy phần sức mạnh thực sự?" Tà liện tặc lưỡi chậc chậc, tiếp đó ngón tay nàng tỏa ra ánh sáng trắng ngắt rồi cũng khắc vài dấu lên mảnh vỡ, cuối cùng lại lắc đầu hỏi Hàn Lập.

Còn Lục Thách thấy vậy lại cảm thấy kinh hoảng, sau đó chỉ còn biết cười khổ mà thôi.

Đương nhiên là tại hạ đã dùng không ít sức lực, nếu không thì sao có thể lưu lại dấu vết sâu đến như vậy? Nhưng mà hai đạo hữu có nghĩ tới con côn trùng đã bóp nát cả thanh binh khí được đúc luyện từ Thái Ất Bạch Kim này có thân thể cứng chắc đến mức nào không? Dù sao thì những con trùng mặt người mà chúng ta vừa gặp tuyệt đối không thể làm được việc này." *Sắc mặt của Hàn Lập dần trở nên nghiêm trọng.*

"Những con trùng vừa nãy còn không bằng chúng ta thì sao có thể làm được việc này. Chẳng lẽ là Minh Trùng Mẫu tự động ra tay?" *Sắc mặt của lão tổ Lục Thạch trở nên trắng bệch.*

"Chắc chắn không phải. Với thần thông cao lớn vô cùng của Minh Trùng Mẫu thì cớ sao phải tự mình ra tay với mấy tên bảo vệ cửa khu cung điện ngầm." *Tà Liên lập tức bác bỏ ý kiến này.*

"Nếu vậy trong cung điện ngầm này ngoài những con trùng mặt người mới gặp thì còn có thêm một loại côn trùng khác còn lợi hại hơn!" *Hàn Lập thì thào.*

"Chỉ e đúng là như vậy." *Tà Liên cảm thấy hơi bất đắc dĩ.*

"Hai đạo hữu chớ quá lo lắng. Cho dù có thực là có loại trùng hung ác đến bậc này đi nữa nhưng tin là số lượng của chúng không quá nhiều. Mà lần này đi vào sâu trong cung điện có đến hơn mười vị đạo hữu, như vậy chắc cũng đủ để đối phó với những con trùng này rồi." *Lục Thạch tựa như nghĩ ra điều gì liền khuyên nhủ cả bọn.*

"Cũng đúng, loại côn trùng thứ hai này nhất định là rất thưa thớt. Nếu không thì sao Nguyên Yểm lại có thể truyền tin tức cho Bảo Hoa được. Như vậy có thể thấy loại trùng này chỉ có vài con mà thôi." *Tà Liên trầm ngâm một lúc nhưng vẫn đồng ý với suy nghĩ của Lục Thạch.*

"Nếu số lượng không nhiều thì chúng ta cũng không cần quá sợ hãi. Các đạo hữu, chúng ta hãy vào kiểm tra chỗ cấm chế bị tổn hại đi." *Sắc mặt của Hàn Lập dần nhẹ nhõm đi một phần.*

Tiếp đó hắn cùng Giải Đạo Nhân dẫn đầu đoàn người đi vào sâu bên trong.

Tà Liên và lão tổ Lục Thạch cũng liếc mắt nhìn nhau rồi đi theo.

Một lúc sau, ở một gian phòng lớn trong trung tâm tòa điện. Mấy người nhóm Hàn Lập đang vây quanh lấy một cái trận pháp được bố trí ngay ngắn giữa căn phòng, cả bọn đang xì xào thương lượng với nhau điều gì đó.

Cái trận pháp to lớn này có vẻ vô cùng phức tạp, bên trong là vô số các nét linh văn được xếp đặt cực kỳ huyền diệu.

Đáng tiếc là cách đây không lâu tòa pháp trận đã bị người ta thay đổi rất nhiều, một phần uy lực của nó cũng bị hủy theo, làm cho nó hoàn toàn không còn giống với lúc trước.

"Tà Liên đạo hữu, ngươi có nắm chắc là sẽ sửa chữa được pháp trận này không?" *Lục Thạch cau mày hỏi Tà Liên.*

"Trước lúc xuất phát ta đã mang theo bản thiết kế của trận pháp này, nhưng không ngờ là nó lại bị thay đổi lệch đi nhiều đến vậy. Nếu muốn chữa trị lại hệt như ban đầu thì ta có thể làm được nhưng phải có đủ thời gian. Mà thời gian Bảo Hao giao cho chúng ta không đủ lâu đến thế. Chính vì vậy mà ta cảm thấy hơi khó giải quyết việc này." *Tà Liên cười ngượng ngập đáp lời.*

"Nếu như vậy thì thật là phiền phức. Đáng tiếc là ta hiểu biết rất ít về trận pháp, trong lĩnh vực này chỉ sợ là dù muốn nhưng không giúp được gì cho đạo hữu rồi." *Lục Thạch thở dài.*

"Nếu như có bản thiết kế gốc của trận pháp ở đây chắc ta sẽ giúp được một phần. Dù sau Bảo Hoa đạo hữu chỉ muốn chúng ta đến đây để kích phát được càng nhiều uy lực của cấm chế càng tốt chứ không phải là phục hồi cấm chế lại như lúc đầu. Đưa bản thiết kế để ta xem qua một lát xem có cách nào không cần khôi phục lại như cũ mà vẫn có thể kích phát được uy lực của nó ngay lập tức không." *Hàn Lập trầm ngâm cân nhắc một lát rồi chậm rãi nói.*

"Thì ra Hàn huynh đã từng nghiên cứu về trận pháp! Nếu làm được theo cách mà đạo hữu nói thì thật là không gì tôt bằng." *Tà Liên nghe vậy liền mừng rỡ.*

Bàn tay nàng mở ra, ném một miếng ngọc trong suốt qua cho Hàn Lập.

Hàn Lập cầm nó trên tay, thần niệm bắt đầu xem xét vào bên trong. Quả đúng là trong miếng ngọc chứa rất nhiều hình vẽ cực kỳ phức tạp, phải quan sát thật tỉ mỉ mới nhận ra đây đúng là bản thiết kế gốc của pháp trận trước mặt.

Thời gian tiếp theo Hàn Lập và Tà Liên bắt đầu nghiên cứu về phương pháp chữa trị tòa pháp trận. Mà lão tổ Lục Thạch và Giải Đạo Nhân đi ra ngoài gian phòng rồi bắt đầu công tác canh gác.

Dựa vào những hiểu biết về trận pháp của mình, lại có bản vẽ chi tiết ở trước mặt nên chỉ mất ngắn ngủn có nữa ngày là hắn đã suy nghĩ ra một phương pháp chữa trị.

Tà Liên nghe ý kiến của Hàn Lập xong, nàng bắt đầu cẩn thận xuy nghĩ, sau khi thấy biện pháp của hắn đưa ra không có trắc trở gì mới liền vui mừng đồng ý.

Nàng lấy ra một ít tài liệu trong vòng trữ vật rồi cũng Hàn Lập bắt đầu tu bổ lại tòa trận pháp trong gian phòng rộng lớn.

Trong toàn bộ quá trính này, hai người đều cẩn thận từng li từng tí một, nhìn bọn họ thật giống như đang cẩn thận dò dẫm từng ngón chân trên mảng băng mỏng dính vậy.

Dù sao thì chỉ cần một sai lầm rất nhỏ cũng có thể kích động đến toàn bộ tòa cấm chế trong trong điện ngầm. Như vậy sẽ lập tức đánh thức con Minh Trùng Mẫu kia.

Cuối cùng hai người bọn họ phải cặm cụi suốt một ngày một đêm mới tu bổ hoàn thành tòa cấm chế trong gian phòng.

Tà Liên cẩn thận đánh một đạo pháp quyết vào tòa trận pháp. Lập tức trong gian phòng vang lên từng hồi âm thanh vù vù, một làn sáng trắng nhu hòa tràn ra, kéo theo là từng cỗ dao động cực kì huyền bí lan đến mọi ngóc ngách căn phòng. Sau cùng tất cả những thứ đó đều chìm mất hút vào khoảng không.

"Tốt rồi, đúng là không có vấn đề gì! Phương pháp của Hàn huynh thực sự đã thành công rồi!" *Tà Liên cứ đứng quan sát hết thảy một lúc. Sau khi chắc chắn là không có điều gì khác thường, lúc này vẻ mặt của nàng mới nhẹ nhõm, tươi cười nói với Hàn Lập.*

"Một khi đã không có vấn đề gì nữa thì chúng ta chỉ việc đợi Bảo Hoa đạo hữu truyền tin tức tới sau đó kích hoạt cấm chế ở nơi này là xong. Thật không biết các đạo hữu ở nơi khác đã hoàn thành nhiệm vụ chưa nữa!" *Hàn Lập cũng quan sát pháp trận đằng trước, vẻ mặt ánh lên một nét mỉm cười.*

"Theo kế hoạch mà Bảo Hoa đã định, chậm nhất là nửa ngày nữa sẽ có tin tức được truyền tới. Lúc này tốt nhất là chúng ta hãy nghỉ ngơi dưỡng sức cho thật tốt. Một lúc nữa không biết sẽ phải ác chiến với loại đối thủ nào nữa đây." *Tà Liên gật đầu, nhặt lấy một lá bùa truyền tin tức cho Giải Đạo Nhân và Lục Thạch ở bên ngoài, sau đó nàng tự động đi tới ngồi xuống ở một góc trong gian phòng.*

Hàn Lập cũng không nói gì thêm mà liền ngồi nghỉ ngơi ngay tại chỗ.

Một lát sau, hai vệt hào quang như hai luồng cầu vồng một bạc một xanh bất chợt bay vào. Sau khi chớp lên, hai bóng người liền xuất hiện ở hai phía khác nhau trong gian phòng, rồi cùng nhau ngồi xuống.

Cả bốn bọn họ đều nhắm mắt dưỡng thần, ngồi im như tượng gỗ.

Thời gian cứ thế trôi qua từng chút một, thoáng chốc đã trôi qua bốn năm canh giờ.

Bất chợt hai mí mặt của Hàn Lập chợt động, hắn mở mắt ra.

Không chỉ riêng hắn, mà Lục Thạch cùng với Tà Liên cũng bị giật mình mà mở to cặp mắt.

Oành!

Mặt đất run lên không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào, toàn bộ căn phong dao động kịch liệt. Bề mặt tòa trận pháp chớt lóe sáng, rồi phun ra một cột sương mù mờ mờ, nhoáng lên rồi biến mất hút vào đỉnh nóc gian phòng.

Mà đúng lúc này tất cả mọi ngóc ngách trong cung điện ngầm bắt đầu dao động. Đồng thời ở một nơi cực kỳ bí mật có từng cột đá bắt đầu đùn đất mọc ra, cột này nối tiếp cột kia, chi chít không ngừng. Thoáng chốc nơi đó bỗng hình thành lên một khu rừng bởi toàn những cột đá.

Nếu quan sát từ trên cao xuống bốn phía của khu rừng đá thì đây đúng là hình dạng của một trận pháp quỷ quái nào đó.

Ở trung tâm của trận pháp rõ ràng có tám cột đồng thau khác hẳn với những trụ đá ở bốn phía.

Trên thân mỗi cây cột đều loang lổ những vết như gỉ ố, mặt ngoài của chúng còn được chạm khắc thêm một vài chữ viết cổ khó hiểu, phía cao cao trên đỉnh lại là một quầng sáng hình cầu đang *chớp nháy không thôi.*

Dưới làn ánh sáng, cả tám cây trụ đồng giống như những ngọn đèn cổ kính đỏ như máu.

Trong tám ngọn đèn cổ này chỉ có một là còn có ngọn lửa mỏng manh màu vàng đang chớp động. Những cây còn lại đã sớm nguội ngắt như băng, không biết là chúng đã tắt từ bao nhiêu năm tháng rồi.

Càng đáng kinh ngạc hơn là ở giữa tám cây cột đồng có một cái đàn dùng để tế lễ đỏ au như máu, cao đến mấy chục trượng. Mặt trên của tế đàn thờ phụng một cái bát, còn mặt ngoài lại có khí đen vờn quanh, làm cho người ta nhìn thấy liền gặp phải một loại cảm giác cực kỳ âm u.

Từ bên trong chiếc bát chợt truyền ra từng trận tiếng cười trầm trầm pha lẫn vẻ âm u!

----===000===----

"Sao lại như vậy? Còn chưa đến lúc để chúng ta mở trận pháp mà! Sao cấm chế đã tự động kích phát rồi?" *Sắc mặt vốn lạnh lùng của Tà Liên bỗng tái nhợt, nàng thảng thốt thét lên.*

Vẻ mặt của lão tổ Lục Thạch cũng trở nên đầy lo lắng.

Còn Hàn Lập cũng hơi nhăn nhó khó coi. Tuy hắn không biết cụ thể là chuyện gì mới phát sinh nhưng chắc chắn việc này có liên quan đến đám người trong kế hoạch của Bảo Hoa.

"Đi thôi! Sực việc đã biến đổi rồi. Chúng ta không cần ở lại chỗ này đợi tin tức nữa. Mau tìm đến hội họp với những nhóm khác đi." Mặc dù sắc mặt của Hàn Lập trở nên xấu hơn trước, nhưng hắn vẫn quyết đoán như thường.

Tiếp đó hắn vẫy tay với Giải Đạo Nhân. Rồi hào quang quanh thân sáng rực, lập tức hóa thành vệt sáng màu xanh bắn vọt đi.

Giải Đạo Nhân chẳng nói chẳng rằng, cũng tỏa hào quang sáng rực rồi hóa thành một vệt cầu vồng màu bạc bám sát theo.

------oOo------

Chương 2228: Phượng Linh Bảo Bàn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sắc mặt của Tà Liên và lão tổ Lục Thạch không khỏi biến đổi.

"Tà Liên đạo hữu, chúng ta nên làm thế sao bây giờ? Có nên đi theo Hàn đạo hữu hay không? " Trên mặt lão tổ Lục Thạch lộ vẻ bất an nói.

"Hàn huynh nói có lý, nếu mọi chuyện đã không như dự tính ban đầu, cho dù chúng ta có ở lại nơi đây thêm nữa cũng không phải là hành động khôn ngoan. Trước mắt, chúng ta hãy đi xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra rồi nói sau." Sắc mặt Tà Liên sau khi nhanh chóng biến đổi mấy lần, sau cùng cũng cắn răng nói.

Sau đó tay áo nàng run lên, sau lưng lóe lên hình ảnh một đóa hoa, rồi lập tức biến thành một đạo ảo ảnh bay vụt đi.

Lão tổ Lục Thạch thấy vậy, bất đắc dĩ thở dài, rồi cũng một tay bấm niệm pháp quyết, bên ngoài cơ thể cuồn cuộn tràn ra sương mù màu xanh biếc, sau đó cứ vậy mà bay theo Tà Liên ra ngoài.

Lúc này, Hàn Lập mang theo Giải Đạo Nhân bay dọc theo một đường hầm khá hẹp, nhanh chóng hướng về nơi đang phát ra chấn động mãnh liệt nhất mà tiến tới.

Mặc dù dưới lực lượng của phong ấn thượng cổ, cấm chế ngăn cản việc bay lượn vẫn tồn tại, nhưng với đám người có tu vi Đại Thừa như Hàn Lập, nếu bọn hắn không tiếc pháp lực toàn lực thi triển thì tốc độ bay tất nhiên cũng sẽ không quá chậm.

Thần niệm Hàn Lập hướng hai bên đường hầm đảo qua một lượt, kết quả là khiến chân mày hắn không khỏi nhíu lại.

Đường hầm này trông có vẻ sạch sẽ sáng bóng, nhưng phía trong nó lại có chi chít những vết rách nhỏ xíu, hơn nữa dùng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ bay của bọn hắn đang tăng lên nhanh chóng.

Chỉ e rằng cung điện ngầm này sẽ không còn chống đỡ được bao lâu nữa.

Trong lòng Hàn Lập không khỏi trầm xuống, nhưng hắn cũng đưa ra đánh giá thật nhanh.

Lúc này, phía trước truyền đến chấn động càng mãnh liệt hơn, dường như cả cung điện có thể sụp đổ bất kỳ lúc nào.

Bỗng nhiên phía trước xuất hiện một lối rẽ, Hàn Lập không cần suy nghĩ lập tức quẹo vào lối rẽ này, độn quang thoáng cái đã mất hút trong đường hầm.

Thế nhưng lúc này ngay phía trước đột nhiện ập đến một trận cuồng phong, hai bóng đen xuất hiện trước mặt lao thẳng tới, thì ra là hai con trùng mặt người, nhưng toàn thân cả hai con trùng này lại là một màu đen thui.

Hai con côn trùng hung ác này dường như đã mai phục ở lối vào đường hầm từ rất lâu rồi.

Trong mắt Hàn Lập lóe lên một tia sắc bén, hắn hừ lạnh một tiếng, nơi cánh tay đột nhiên xuất hiện kiếm ảnh, trong tay lập tức có thêm một thanh trường kiếm dài ba thước màu xanh biếc, sau đó nhoáng lên một cái, liền hướng hai con trùng đối diện đánh tới.

Nổ *"oanh"* một tiếng, thiên địa nguyên khí bốn phía lập tức sôi sục, đồng thời một cỗ pháp tắc lực cực kỳ khổng lồ chớp mắt phủ xuống trong đường hầm.

Hai con trùng mặt người chỉ cảm thấy bốn phía xuất hiện những dao động quỷ dị. Thân thể bọn nó liền cảm thấy tê dại không cách nào nhúc nhích được, chỉ kịp thấy ánh sáng màu lục tràn đầy trong mắt rồi lập tức mất hết ý thức.

Hàn Lập nhoáng lên một cái, bóng dáng hắn lại một lần nữa hiện ra phía sau hai con trùng mặt người, cổ tay run lên, lập tức thanh trường kiếm màu xanh biếc chợt lóe lên rồi biến mất.

Lúc này, trên cơ thể của hai con trùng mặt người mới truyền đến hai tiếng *"phốc phốc"*, thân thể bọn chúng từ chỗ ngang hông liền bị chia thành hai khúc rồi lập tức bốc cháy, tan thành tro bụi.

Bởi vì Hàn Lập không muốn bị làm phiên thêm nữa nên hắn thậm chí không để cho Giải Đạo Nhân ra tay giúp đỡ, liền trực tiếp lấy ra Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm đem hai con trùng mặt người chém chết.

Với tu vi hiện tại của hắn, chưa cần vận dụng đến Niết Bàn Thánh Thể cũng có thể sử dùng một phần uy lực của thanh Huyền Thiên Chi Bảo này. Dùng nó để đối phó với hai con trùng mặt người có sức mạnh chưa đạt đến Đại Thừa này tất nhiên là không cần tốn quá nhiều công sức.

Giải Đạo Nhân nhìn thấy tất cả, sắc mặt có hơi đổi, nhưng cũng không nói gì, chỉ theo sát Hàn Lập tiếp tục bay đi.

Mà sau khi trừ khử hai con trùng mặt người này, ở trong đường hầm hai người cũng không gặp thêm bất kỳ một con trùng nào nữa.

Không biết qua bao lâu, trước mắt đột nhiên xuất hiện quang cảnh rộng rãi, thì ra lúc này bọn họ đã thoát khỏi đường hầm, hiện tại hai người đang ở trong một cái động phủ to lớn vô cùng dưới lòng đất.

Dưới mặt đất của động phủ này trải đầy cát mịn màu bạc, trên đỉnh chóp lại đầy những măng đá sắc nhọn, nhưng cách cửa đường hầm vừa đi vào không xa lại thấy cuồn cuộn một biển sương mù màu xám trắng, đồng thời có thể ngửi thấy một mùi đàn hương nhàn nhạt từ bên trong nhẹ nhàng tỏa ra.

Mà ở phía trước biển sương mù, lúc này có vài bóng người đang lơ lửng trên không, trong đó có một người sau lưng như ẩn như hiện một đóa hoa lớn màu hồng phấn, rõ ràng đây không phải

Bảo Hoa thì là ai.

Khuôn mặt xinh đẹp của Bảo Hoa giờ phút này đang lạnh lùng quan sát biển sương mù màu xám trắng, nhưng trong mắt cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh nghi.

Bên trong biển sương mù phía đối diện dường như có một khuôn mặt mờ ảo đang trôi nổi bất định, đôi môi khẽ mấp máy, hình như lúc này đang cùng nàng truyền âm nói chuyện gì đó.

Phía sau lưng Bảo Hoa, Hắc Ngạc trên mặt đầy vẻ cảnh giác đứng im. Mấy người còn lại chính là đám tu sĩ Đại Thừa ở giới diện khác mà Hàn Lập đã từng gặp qua một lần.

Hiện tại vừa nghe thấy tiếng xé gió, mấy người này cũng cả kinh vội vàng quay đầu nhìn lại, nhưng sau khi nhìn thấy Hàn Lập và Giải Đạo Nhân, sắc mặt cả đám mới dãn ra.

"Thế nào rồi, những đạo hữu khác vẫn chưa đến sao? Nơi này cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?" Sau khi thần niệm Hàn Lập hướng biển sương mù quét qua. Lúc này, độn quang mới dừng lại, trầm giọng hỏi.

"Thì ra là Hàn đạo hữu và Giải đạo huynh, chúng ta cũng không biết có chuyện gì xảy ra. Hiện tại Bảo Hoa đạo hữu đang trao đổi với linh hồn của phong ấn thượng cổ, nàng đang hỏi thăm chân tướng sự việc lúc nãy. Về phần những đạo hữu khác sao? Có lẽ hai vị là những người đầu tiên đến được nơi đây sau nhóm chúng ta!" Một lão già đầu đội vòng vàng theo phong cách cổ xưa, nghiêm nghị trả lời.

"Linh hồn của phong ấn thượng cổ, chính là vật này sao?" Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, lập tức liền nhìn về khuôn mặt khổng lồ bên trong biển sương mù, có vẻ nghi hoặc hỏi.

Đúng lúc này, Bảo Hoa dường như cùng với khuôn mặt sương mù kia đã nói chuyện xong.

Gương mặt khổng lồ quay cuồng một lúc, rồi biến mất bên trong biển sương mù.

"Hàn đạo hữu, Giải đạo hữu, hai vị đã đến. Vừa lúc có thể giúp ta giúp một tay." Bảo Hoa quay người lại, nghiêm nghị hướng Hàn Lập nói.

"Bảo Hoa đạo hữu, ngươi dường như còn chưa nói cho Hàn mỗ biết nơi này cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì, chấn động mãnh liệt bên kia cuối cùng là chuyện gì?" Ánh mắt Hàn Lập lần nữa đảo qua chỗ sâu bên trong biển sương mù, sau đó lại hỏi một câu.

"Đó là do lực lượng của phong ấn thượng cổ mất kiểm soát! Bất kể là lực lượng phong ấn đang trấn áp Minh Trùng Mẫu, hay lực lượng phong ấn đang vây khốn đám người Nguyên Yểm đạo hữu, tất cả đều mất đi hơn một nửa lực lượng. Hiện tại, chẳng những Minh Trùng Mẫu kia sắp thức tỉnh, mà những đạo hữu khác đang còn bị vây trong phong ấn cũng gặp phải nguy hiểm. Không thể nghi ngờ, nếu lần này nó thức tỉnh, chuyện thứ nhất muốn làm chắc chắn là giết sạch đám người Nguyên Yểm. Về phần những chấn động này, chính là hiện tượng phong ấn sắp không thể chống đỡ thêm được nữa, mất đi qua nhiều lực lượng như vậy, phong ấn này cũng không cách nào duy trì được nữa, cả tòa cung điện ngầm cũng chỉ sợ nhanh chóng sụp đổ." Bảo Hoa thở dài trả lời.

"Cái gì, phong ấn mất kiểm soát. Điều này sao có thể xảy ra chứ! Chúng ta còn chưa làm gì cả, không lẽ một trong những nhóm tham gia chữa trị phong ấn đã gây ra sai lầm lớn gì đó?" Một gã to con có khuôn mặt đỏ thẫm, cả kinh hỏi.

"Bảo Hoa đạo hữu, vừa rồi ngươi nói chuyện với linh hồn phong ấn thượng cổ, chẳng lẽ không cẩn thận hỏi thăm tường tận sao? Nó chính là linh tính của bản thân phong ấn, hẳn là phải biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ trong đó mới đúng." Lão già ăn mặc theo phong cách cổ xưa kia hít một hơi thật sâu hỏi.

Hiển nhiên những người này cũng là vừa mới biết được chuyện này.

"Ta dĩ nhiên đã hỏi qua rồi, nhưng linh hồn của phong ấn cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, chẳng qua nó cảm giác được lực

lượng của bản thân dường như bị một vật gì đó lấy mất. Chẳng qua nó đã đáp ứng sẽ đem chúng ta trực tiếp tiến vào nơi Minh Trùng Mẫu đang ngủ say, giúp chúng ta nhân lúc con trùng kia còn chưa tỉnh dậy, trước tiên đánh cho Minh Trùng Mẫu kia bị thương nặng rồi hãy nói. Kể từ đó, chẳng những có thể tạm thời kéo dài thời gian phá phong ấn của con trùng này, mà còn có thể để cho những đạo hữu khác có thời gian đi giải cứu những người đang bị giam cầm trong phong ấn. Xem ra người tính không bằng trời tính, chúng ta cũng chỉ có thể đem kế hoạch ban đầu hủy bỏ." Bảo Hoa cười gượng nói.

"Cái gì, chỉ có mấy người chúng ta đi đối phó với Minh Trùng Mẫu kia sao, Bảo Hoa đạo hữu không phải đang nói chuyện tếu lâm đấy chứ?" Cuối cùng, một phụ nữ mặc áo dài màu đen thất thanh kêu lên.

Lão già và tên to con nghe vậy, mặt mày cũng lập tức biến sắc.

Nhưng Hàn Lập cũng chỉ nhướng mày, không trực tiếp nói gì nữa.

"Các vị xin yên tâm, ta làm như thế, tự nhiên là có vài phần nắm chắc. Ta từ linh hồn của phong ấn biết được Minh Trùng Mẫu kia mặc dù có thể điều khiển được một số cấm chế để vây khốn đám người Nguyên Yểm gồm hơn một trăm vị Đại Thừa đạo hữu, nhưng tự thân nó cũng phải trả giá rất lớn mới có thể làm được chuyện này. Hơn nữa lần này nó vì vội vã tỉnh lại nên hiện tại nguyên khí hẳn là chưa khôi phục được nhiều lắm, căn bản không cách nào có thể so với thời kỳ toàn thịnh. Linh hồn phong ấn cũng đã đáp ứng, chúng ta có thể không cần phải để ý tới những nơi khác trong cung điện ngầm nữa, mà sẽ đem lực lượng còn lại tất cả đều dùng để trợ giúp hành động lần này của chúng ta. Ngoài ra, ta cũng vì vậy nên đã cố gắng mượn một kiện Huyền Thiên bảo vật có thể đặc biệt khắc chế Trùng tộc. Như vậy tính ra, chúng ta cũng không phải là không có cơ hội." Bảo Hoa nhanh chóng giải thích một phen.

Nghe nàng giảng giải như vậy, trong lòng ba tên Đại Thừa ở giới diện khác không khỏi yêm tâm hơn một chút, nhưng chuyện này dù sao cũng liên quan đến tính mạng của cả đám nên trong khoảng thời gian ngắn ngủi vẫn chưa có người nào thật sự đáp ứng.

Bảo Hoa tất nhiên nhìn ra những băn khoăn trong lòng đám người này, sau khi trong lòng hiểu rõ, mới miễn cưỡng nở nụ cười nói:

"Cho dù các vị đạo hữu không muốn mạo hiểm thì cũng nên vì những đạo hữu cùng tộc mà cân nhắc một chút đi. Hiện tại đám người Đồng Nha đạo hữu đang ở gần nơi giam cầm Nguyên Yểm, cho dù chúng ta không cách nào trực tiếp giết được Minh Trùng Mẫu này đi nữa thì trước tiên cứ quấn lấy nó để tranh thủ ít thời gian trợ giúp những người khác thoát khỏi phong ấn giam cầm. Huống chi ta ở đây còn có một vật tặng cho mấy vị đạo hữu, có vật này mà nói..., cho dù chúng ta thật sự không địch lại Minh Trùng Mẫu, nhưng nếu muốn chạy thoát lại là thừa sức."

Vừa dứt lời, tay áo Bảo Hoa nâng lên, sau khi vang lên mấy tiếng *"phốc phốc"*, một đám ánh sáng màu hồng hướng mấy người Hàn Lập chia ra bắn tới.

Những người khác theo bản năng nhao nhao bắt lấy đạo ánh sáng trước mặt.

Hai mắt Hàn Lập tỏa ra ánh sáng, hắn phát hiện một cái ấn bên trên có khắc một đồ án trận pháp phức tạp đỏ ngầu,

Hàn Lập cảm ứng được trên trận bàn dường như đang phát ra dao động không gian, trong lòng khẽ động, lật ấn lại đánh giá, lập tức hắn phát hiện mặt sau của cái ấn kia có một đồ án hình lông chim tinh sảo phi thường, nhìn có vẻ rất rất sống động!

"Đây là. " Hàn Lập không khỏi lộ ra vẻ chần chờ.

"Phượng Linh Bảo Bàn, không lẽ đây chính là Phượng Linh Bảo Bàn có thể trong nháy mắt truyền tống hơn trăm vạn dặm! Bảo Hoa đạo hữu làm thế nào lại có thể lấy được vật này, đây quả thật là cơ duyên lớn bằng trời a!" Lão già mặt mũi phong cách cổ xưa vừa nhìn thấy rõ ràng hình dạng trận bàn trong tay, sau khi dùng thần niệm đảo qua nhiều lần, lập tức vui mừng kêu to.

"Cái gì, đây thật sự chính là vật do lông vũ của Thiên Phượng luyện chế thành, Phượng Linh Bảo Bàn sao! Đạo hữu không nhìn lầm chứ. Ta nghe nói nếu trong tay có vật này..., gần như tương đương với có thêm một cái mạng, hơn nữa đối với tất cả trận pháp cấm chế đều không thể trực tiếp ngăn cản truyền tống lực của vật này." Người phụ nữ mặc áo đen giật mình hỏi.

"Vật này chính xác là nó, năm xưa ta từng tại một buổi đấu giá cũng đã gặp được một cái Phượng Linh Bảo Bàn giống như vầy, kiểu dáng và khí tức Thiên Phượng phát ra tất cả đều hoàn toàn giống nhau." Lão già không chút do dự nói.

"Tốt, nếu Bảo Hoa đạo hữu nguyện ý tặng vật này cho bọn ta, vậy thì ta đây sẽ chấp nhận liều mạng đi một chuyến. Nếu như chuyến này không dùng đến kỳ vật này, bổn tọa cũng sẽ không trả lại đâu nhé!" Tên to con mặt đỏ nhìn chằm chàm trận bàn trong tay, trong mắt hắn lộ vẻ tham lam, sau khi nhanh chóng suy nghĩ cuối cùng cũng quyết định nói.

------oOo------

Chương 2229: Thổ Hoàng Đinh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Một khi ta tặng các vị vật này thì tất nhiên là phải có lý do của nó chứ!" Bảo Hoa nghe vậy liền nhẹ nhàng cười.

"Có được vật này bảo vệ, hơn nữa Bảo Hoa đạo hữu còn mượn đến đây một cây Huyền Thiên Chi Bảo có tính tương khắc thì chắc cũng đủ để ứng phó với con Minh Trùng Mẫu đáng sợ đó rồi. Như vậy thì ta cũng liều mình đi một chuyến." Một ông lão già nua nheo nheo cặp mắt rồi gật đầu đồng ý.

Còn bà lão mặc áo bào đen ở bên cạnh cũng đắn đo một hồi rồi đồng ý.

"Hàn huynh, ý của ngươi thế nào?" Bảo Hoa mừng rỡ, nhưng nàng không thể quên một người cực kỳ quan trong nên vội quay sang hỏi.

"Các vị đã đồng loạt lên đường thì sao ta có thể vừa lâm trận đã vội lùi bước được." Hàn Lập cất món đồ ở trong tay, vẻ mặt vẫn lạnh băng không có biểu cảm gì.

Với thần thông của hắn lúc này, lại có thêm bảo vật cực kỳ quý giá Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm ở trong tay thì cho dù có phải đối mặt với Chân Tiên hắn cũng vẫn có đủ khả năng để bảo vệ mình, nói chi đến một con côn trùng đã bị tổn thương nguyên khí nhiều năm.

"Tốt lắm, vậy ta sẽ nhờ lực lượng của phong ấn đưa chúng ta đi. Ở bên kia chắc hai vị đạo hữu đến từ Hắc Dạ giới đã ở sẵn quanh đó, như vậy sau khi hội hợp với bọn họ thì chúng ta lại có thể chắc chắn hơn vài phần." Bảo Hoa cười khẽ.

Tiếp đó nàng không còn chần chờ nữa, bàn tay liền đánh ra một đạo pháp quyết lên đám sương mù màu xám.

Chớp mắt sau, đám sương mù liền quay cuồng một chặp rồi tách ra hai bên tạo thành một cái đường hầm.

Thân hình của Bảo Hoa chợt động, nàng chẳng hề do dự lập tức đi vào.

Những người khác cũng mau chóng đi vào đường hầm trước mặt.

Chốc lát sau đó, khi mọi người vừa bước ra từ bên kia đường hầm thì trước mắt họ chợt hiện ra một vùng sáng lóa, thì ra nơi này là khu vực trống trải, ở trước mặt còn được bố trí thêm một cái truyền tống trận màu xám trắng.

Trong tai bọn họ là vô số tiếng nhộn nhạo truyền đến từ khắp bốn phía giống như đang đúng giữa một đám đông nói chuyện râm ran với nhau.

Nhưng đối với bọn Hàn Lập thì không ai hiểu được những âm thanh đó là gì cả. Chỉ có Bảo Hoa là đang quan sát một điểm nhỏ trong không trung phía dưới rồi cẩn thận dò dẫm đi vào bên trong tòa trận pháp.

Những người khác thấy vậy liền do dự một chặp, mỗi người đều mang theo một vẻ mặt khác nhau nhưng tất cả đều rảo bước đí theo.

Đợi đến khi người cuối cùng bước vào pháp trận là bà lão mặc áo bào đen, tòa pháp trận liền tự động kích hoạt tạo thành một tiếng *"phốc"*.

Những làn sáng nhẹ lượn lờ xung quanh, thân hình của mấy người liền hơi mờ đi rồi tan biến mất.

----===000===----

Cùng lúc, tại một đài tế lễ đỏ rực như máu trong khu rừng đá, cái bát đen xì vốn luôn im lặng thì bỗng dưng run lên bần bật, tiếp đó là một giọng nói của đàn ông chợt vang lên:

"Ha ha, quả là mấy đứa này định đối phó với con trùng chúa, thật là không biết sợ chết là gì. Chỉ với chút thực lực như vậy thì thật chẳng khác nào đi tự đâm đầu vào chỗ chết. Nhưng đứa nhỏ kia tuyệt đối không được chết, xem ra phải nghĩ cách cứu nó một lần mới được. Khụ, lúc này không thể dùng đến nó được..."

Giọng nói tiếc nuối của người đó vang lên thật dài, giống như hắn sắp phải từ bỏ đi một vật gì đó mà mình rất yêu thích vậy.

Bỗng nhiên một trận dao động giống như kim loại va vào nhau vang lên trên không trung. Tiếp đó đài tế chợt lóe hào quang rồi bất chợt xuất hiện thêm tám sợ xích rất nhỏ màu bạc.

Mỗi sợi đều quấn lấy chiếc bát màu đen, đầu còn lại của chúng thì tách ra rồi phân chia nối với tám cột trụ bằng đồng, trực tiếp nhập vào thân của ngọn đèn cổ này.

Trong cái bát giữa đài tế chợt truyền ra từng tràng thần chú khó hiểu làm sợi xích nhỏ nối với ngọn đèn duy nhất còn cháy kia chợt lóe hào quang run nhè nhè.

Tiếp đó bỗng nhiên có vô số ký hiệu màu vàng rực bé như hạt gạo nổi lên trên ngọn đèn, rồi chúng bám theo sợi dây xích chạy một mạch đến đài tế, cuối cùng lại biến mất hút vào trong cái bát đen không thấy đâu nữa.

Làn sương mù màu bạc nhàn nhạt lượn lờ quanh cái bát, nó dày đặc dần rồi tỏa ra một cỗ khí tức cực kì khủng khiếp, càng lúc càng bành trướng điên cuồng với tốc độ mà mắt thường cũng có thể nhận ra.

----===000===----

"Đây là nơi Minh Trùng Mẫu bị phong ấn sao?" Hàn Lập nhìn khắp bốn phía, vẻ mặt tỏ ra hết sức ngạc nghiên thốt lên.

Không riêng gì hắn, ngay cả Bảo Hoa cùng với mấy tu sỹ Đại

Thừa khác cũng quan sát hết thảy khung cảnh chung quanh rồi tỏ vẻ giật mình.

Đúng là mấy người bọn họ đang đưng trên một mặt biển mênh mông. Nhìn khắp bốn phía đâu đâu cũng thấy một mặt nước màu lam nhạt vô bờ bến, mà thỉnh thoảng còn có từng cơn gió ướt át của biển cả ập vào mũi.

"Đây không phải là ảo thuật! Sao lại thế này? Trong cung điện ngầm còn có thể có một nơi thế này sao?" Ông lão già nua nhướng mày hỏi Bảo Hoa.

"Đương nhiên là không. Toàn bộ cung điện cũng chỉ rộng lớn có vậy thì sao lại có thể kiến tạo ra một vùng biển rộng lớn như này được!" Bảo Hoa lắc đầu phủ nhận.

"Nhưng mà nơi này là đâu? Chẳng lẽ chúng ta bị truyền tống ra khỏi thủy ấn sao?" Gã cao lớn có khuôn mặt đỏ rực ngó trái nhìn phải một lúc rồi chần chờ hỏi.

"Chắc chắn không phải như vậy. Nếu không thì thần niệm của chúng ta đã thoát khỏi sự áp chế của phong ấn, mà lúc này vẫn chẳng thể nào dò xét quá xa được." Bà lão mặc áo đen đằng hắng giọng rồi đáp lời. Tất nhiên là bà ta đã dùng thần niệm để tra xét.

"Các vị nhìn lên cao một chút xem đi!" Bỗng nhiên Hàn Lập điềm tĩnh nói.

"Phía trên? Ta đã để ý rồi, đâu có gì khác thường đâu?" Ông lão già nua nghe vậy liền ngẩn ra nhưng vẫn ngẩng đầu ngó nghiên đôi chút.

Bà lão mặc áo đen và tên to lớn có khuôn mặt hồng hào cũng ngước nhìn lên, rồi cùng tỏ vẻ khó hiểu.

Riêng Bảo Hoa mới vừa nhìn lên trời cao đã giật mình thốt lên, tỏ ra rất ngạc nghiên.

Ngay lúc đó, Hàn Lập gio ngón tay vẽ một vòng lên chỗ thật cao trên bầu trời. *"Tách"*, một lưỡi kiếm dài đến mấy trăm trượng bất ngờ xuất hiện rồi chém thẳng lên cao.

Toàn bộ những vầng mây màu xám trên nền trời cao dao động điên cuồng, phát ra một tiếng sấm đinh tai nhức óc.

Thanh kiếm màu xanh tỏa hào quang chói mắt, mang theo khí thế kinh người như chém rách màn trời ra làm đôi.

Như khi nhát kiếm qua đi, bầu trời vẫn bị chém rách mà ngược lại còn có từng tiếng sấm nổ vang. Trên cao lúc này thình linh hiện ra một cái pháp trận dường như che kín toàn bộ không trung.

Pháp trận này tối đen như mực, nó được tạo thành từ vô số những ký hiệu màu đen lớn nhỏ không đồng nhất. Mà nếu nhìn kỹ lại thì thấy ở trung tâm của nó có một con côn trung màu trắng to như quả núi đang nằm im bất động.

Toàn thân của con trùng trắng noãn như ngọc, một vết bẩn nhỏ cũng không thấy. Cái đầu của nó đã được dấu thụt vào sâu trong chính thân thể của mình nên không thấy được, nhưng dáng vẻ của nó lại cực kỳ mập mạp, nhìn từ xa thật chẳng khác gì một con tầm lớn.

Kỳ lạ hơn là hình như con sâu này đang ngủ say. Trên cơ thể đang nằm sấp của nó có những ký hiệu màu vàng sáng lập lòe đang chạy qua lượn lại liên tục.

"Minh Trùng Mẫu!" Bà lão mặc áo bào đen kinh hãi thốt lên.

Gã mặt đỏ cùng với ông lão già nua thấy được cảnh tượng kinh người này liền tái mặt, hơi thở của cả hai đọng lại, bộ dáng như gặp phải đại địch.

Thế nhưng Bảo Hoa lại rất trấn định:

"Các vị không cần quá hoảng hốt! Phải mất một thời gian nữa con sâu này mới có thể tỉnh lại. Như vậy chúng ta phải hành động thật cẩn thận để tránh đánh thức nó. Mà xem ra nơi này chính là một khe hở không gian được nó mở ra, nếu đã vậy thì chỉ sợ hai vị đạo hữu đến từ giới diện Hắc Dạ khó mà hội họp với chúng ta

được."

"Mở ra khe hở không giản! Với thần thông của Minh Trùng Mẫu thì đúng là có thể làm được. Điều này cũng giải thích tại sao nơi này vẫn bị ảnh hưởng tác dụng của phong ấn." Ông lão già nua thở dài rồi đắn đo nhận xét.

"Nhưng thiếu đi hai vị đạo hữu đến từ giới diện Hắc Dạ khiến cho lực lượng của chúng ta bị mỏng đi. Vậy chúng ta có nên tìm cửa vào rồi đón hai đạo hữu đó vào trong cái khe không gian này không? Chắc là giờ này bọn họ vẫn giám sát ở đâu đó bên ngoài thôi." Bà lão mặc áo bào màu đen nhìn ra bốn phía xa tít tắp một vòng rồi đề nghị.

"Không được. Con trùng này đã sắp tỉnh dậy, nếu có người ra vào chỉ sợ sẽ lập tức đánh thức nó luôn. Mà cũng bởi vì lo lắng vấn đề này nên hai vị đạo hữu đến từ giới diện Hắc Dạ mới không dám liều lĩnh đi vào khe hở không gian này. Dù sao thì họ cũng khác với chúng ta, bọn họ không được phong ấn hỗ trợ để vào đây." Bảo Hoa thẳng thắn gạt bỏ đề xuất của bà lão.

Những người khác thấy có lý nên không còn ai nhắc lại việc này nữa.

Lúc này Hàn Lập vẫn nhìn lên pháp trận thật lớn trên trời cao, đột nhiên hắn lạnh lẽo nói:

"Bớt nói những lời vô dụng lại! Hãy thừa dịp con trùng này còn chưa tỉnh chúng ta mau ra tay đi. Nếu có thể làm nó bị tổn thương trong một chiêu thì quả đúng là không gì có thể tốt hơn."

"Lời của Hàn đạo hữu thật có phần coi thường chúng ta quá. Một khi vài người chúng ta phối hợp với nhau, chỉ sợ ngay cả Chân Tiên lúc không phòng bị nếu chẳng chết ngay tại chỗ thì cũng bị trọng thương." Bà lão mặc áo đen liếc nhìn Hàn Lập tỏ vẻ bất mãn.

"Hừ, nếu con Minh Trùng Mẫu này dễ giết như lời của ngươi thì lúc ấy hai vị Chân Tiên kia đã diệt nó rồi, cần gì phải gắng gượng phong ấn làm chi. Xưa nay Hàn mỗ làm bất cứ chuyện gì cũng

đều xuy tính đền tình huống tồi tệ nhất trước tiên!" Hàn Lập lạnh nhạt trả lời.

Bà Lão nghe xong liền trầm mặt, có vẻ như đang định phản đối gì đó thì Bảo Hoa đã khoát tay chặn lại:

"Hai vị đạo hữu không nên tranh chấp với nhau làm gì, chúng ta cứ ra tay hết sức là được, còn thành công hay không thì phải xem vào ý trời. Nhưng cẩn thận một chút cũng tốt hơn. Vì vậy trong chiêu đầu tiên chẳng những chúng ta phải đồng loạt ra tay mà ta sẽ tự mình vận hết sức lực điều khiển món Huyền Thiên Chi Bảo mới mượn được kia. Nếu các vị còn có thủ đoạn gì đang dấu kỹ thì cũng nên lấy ra luôn đi. Mà không khéo đây cũng là cơ hội duy nhất để chúng ta cùng phối hợp với nhau tấn công con sâu chúa này."

"Bảo Hoa đạo hữu nói rất có lý, ta không có ý kiến phản đối gì." Ông lão già nua liên tục gật đầu.

Còn bà lão áo đen cùng với gã cao lớn mặt hồng cũng không phản đối.

Mà Hàn Lập thì phải trầm ngâm mất một lúc mới chịu gật đầu.

Thấy vậy Bảo Hoa mới mỉm cười. Nàng hít một hơi thật sâu rồi chắp tay bấm niệm thần chú. Sau lưng nàng chợt lóe lên hào quang, một cái ảo ảnh cây hoa cổ thụ màu hồng nhạt thật lớn hiện ra.

Đồng thời môi thơm của nàng nhẽ nhúc nhích, bàn tay còn lại chậm rãi nâng lên, xòe năm ngón tay ra. Bất chợt hào quang màu vàng nhạt lóe lên, trong lòng bàn tay của nàng bỗng xuất hiện thêm một cây đinh vàng.

Cái đinh giỏi lắm chỉ dài nửa thước, bề mặt gồ ghề được khảm lên một vài linh văn không rõ tên. Thoạt nhìn nó như một loại đồ cổ được chôn dấu dưới đất sâu không biết bao nhiêu năm, cũ rỉ vô cùng.

Nhưng Bảo Hoa mang vẻ mặt nghiêm nghị cầm lấy vật này.

Những lời chú ngữ trong miệng nàng dừng lại rồi trịnh trọng quay sang nói với mọi người:

"Ngọn Thổ Hoàng Đinh này ẩn chứa pháp tắc thiên địa của cả một giới. Bất kỳ ai bị nó đóng lên, cho dù thần thông mang tính thổ của người đó có cao đến đâu cũng không thể thi triển được. Nếu ta nhớ không nhầm thì nguồn gốc thần thông của Minh Trùng Mẫu cũng thuộc tính thổ. Chính vì vậy nếu lần ra tay này của ta thành công, như vậy đến tám chín phần uy lực của nó liền có thể coi như đồ bỏ!"

------oOo------

Chương 2230: Một Đòn Phối Hợp

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Dù cho thân thể của con sâu có mạnh mẽ đến đâu nhưng một khi không vận dụng thần thông bảo hộ thì tuyệt đối không thể đỡ được một chiêu hợp lực của chúng ta."

Bảo Hoa hơi dừng lại giữa chừng, sau đó lại nói tiếp:

"Đúng là Minh Trùng Mẫu nắm giữ những pháp tắc mang tính thổ, nhưng cây đinh này giam hãm nó được bao lâu cũng là chuyện rất khó đoán trước. Chính vì thế chỉ cần sau khi ta tung bảo vật này ra là các vị hãy lập tức ra tay luôn, tuyệt đối không được chần chờ!"

"Đạo hữu yên tâm, trận chiến này liên quan đến mạng của ta nên sẽ tuyệt đối không để sảy ra sơ xuất gì." Ông lão già nua trả lời không chút do dự.

Những người khác cũng gật đầu tán thành.

"Tốt lắm! Để đề phòng những việc không may, trước tiên ta sẽ liên hệ với linh hồn của tòa phong ấn để nhờ nó dồn toàn bộ lực áp chế đến nơi này. Như vậy sẽ làm giảm đi rất nhiều thực lực của Minh Trùng Mẫu, cũng đồng thời giúp chúng ta ẩn núp kỹ lưỡng khi hành động." Bảo Hoa liền lấy ra một vật trong lòng bàn tay rồi nghiêm nghị nói.

Nàng đánh lên trên bề mặt món vật trên tay từng đạo thần chú kỳ lạ, đồng thời trong miệng còn khẽ râm ran tụng niệm.

Chốc lát sau, ngay trước người nàng chợt sáng rực hào quang, tiếp đó là một làn khói giống như là một khuôn mặt mờ ảo bất thình lình hiện lên.

Làn môi của Bảo Hoa khẽ nhúc nhích nhưng không hề phát ra tiếng động nào, thì ra là nàng đang truyền âm đến khuôn mặt phía trước.

Cũng rất nhanh sau đó, khuôn mặt bằng làn khí liền tan biến mất. Mà dường như cùng với lúc đó, mấy người bọn Hàn Lập chợt cảm thấy trong không gian xung quanh lại nhiều thêm một loại áp lực không biết từ đâu.

Bọn họ ai nấy đều rùng mình, liền vội vàng kiểm tra lại cơ thể, mãi đến khi phát hiện loại áp lực này không có ảnh hưởng gì đến mình nên mới chịu an tâm.

Lúc này xung quanh thân thể của Bảo Hoa chợt xuất hiện vô số ký hiệu màu xám, chúng đang di chuyển không ngừng rồi bao bọc lấy thân thể của nàng. Cuối cùng chỉ còn có thể nhìn thấy một dáng người yểu điệu mờ mờ nằm bên trong làn khí xám mà thôi.

Càng kỳ lạ hơn là từ lúc nàng bị làn khí bám quanh thì toàn thân cũng không hề tỏa ra bất kỳ chút khí tức nào.

Rõ ràng hình dáng của nàng vẫn ở đó nhưng khí quét thần niệm qua thì lại giống như một mảng trống không bình thường. Dường như nàng đã hòa hợp làm một thể với hư không.

"Bây giờ lực lượng của phong ấn đã giúp chúng ta che dấu đi khí tức của mình, cho dù có đến sát Minh Trùng Mẫu thì nó cũng không thể nhận ra được. Ta chuẩn bị ra tay đây, các vị cũng mau chuẩn bị đi!"

Ông lão già nua lẳng lặng gật đầu không nói một lời nào, hào quang bỗng nhiên lóe lên, trong tay của lão bất chợt xuất hiện thêm một miếng ngọc giống như một cái lệnh bài.

Bề mặt bên ngoài của tấm ngọc được điêu khắc cực kỳ tinh xảo vô số các loại hình vẽ của muôn loài linh thú.

"Vạn Thú Bài, đúng là nó rồi! Nghe nói nó không phải Huyền Thiên Chi Bảo nhưng cũng là vật được Chân Tiên mang xuống từ

thời cực kỳ xa xưa. Năm đó đã có không ít tu sỹ Đại Thừa Kỳ đánh đấu lẫn nhau để tranh giành vật này. Vậy mà thật không ngờ một món bảo vật cực quý của Chân Tiên mà lại lọt vào tay của đạo hữu." Bà lão áo đen trông thấy tấm ngọc liền tỏ vẻ giật mình.

"Ha ha, năm xưa ta có một vài cơ duyên nên mới có thể lấy được bảo vật quý giá này." Ông lão già nua vội đằng hắng rồi tỏ vẻ đắc ý.

Gã cao to mặt đỏ thấy vậy liền trở nên rất hâm mộ ông lão.

Hàn Lập cũng tò mò quan sát nó mấy lần.

"Hay lắm! Có thêm bảo vật Vạn Thú Bài thì chúng ta càng có thể nắm chắc hơn vài phần." Tất nhiên là Bảo Hoa càng tỏ ra vui sướng.

Lúc này bà lão áo đen và tên to cao mặt đỏ như gấc cũng đều lấy ra bảo vật của mình. Một người thì há mồm phun ra một cây thương ngắn đen xì như mực. Mà người còn lại thì lục lọi trong áo moi ra một lưỡi đao làm bằng xương thú. Bề mặt của nó được khảm lên vô số các ký hiệu màu đỏ đậm, tản mạt hào quang lập lòe.

Tuy rằng hai món bảo vật này đã bị chủ của chúng kìm chế bớt hào quang nhưng đứng trên phương diện khí tức của chúng phát ra lại cực kỳ đáng sợ. Xem ra dù đây không phải là những loại bảo vật huyền thiên nhưng cũng tuyệt đối chẳng phải loại tầm thường.

"Giải huynh, chúng ta ra tay hết sức đi!" Hàn Lập thấy vậy liền quay qua nói với Giải Đạo Nhân.

Giải Đạo nhân vẫn đờ đẫn gật đầu. Hắn nhấc cao một tay, trong đó liền xuất hiện thêm một viên ngọc màu phớt bạc.

Một tiếng nổ trầm thấp vang lên, vô số tia sét từ viên ngọc bắn ra khắp nơi, đan xen vào nhau, rồi trong nháy mắt đã ngưng tụ lại trở thành một khối cầu bằng sấm chớp.

Ban đầu nó còn nhỏ xíu, nhưng lại bắt đầu từ từ bay lên cao, càng lúc càng lớn lên cho đến khi to ngang với cả một tòa nhà thật lớn.

Uy thế của nó rất kinh người!

Tiếp đó Giải Đạo Nhân giơ tay nâng cao khối cầu điện rồi lẳng lặng đứng tại chỗ không nói thêm bất cứ câu gì.

Hàn Lập thấy vậy cũng chắp tay bấm niệm thần chứ. Lập tức hào quang sáng rực chợt lóe lên, sau lưng hắn chợt hiện ra một pháp tướng ba đầu sáu tay vàng chói.

Cái pháp tướng hơi ngưng tụ lại, sau đó liền đậm đặc đến độ như thân thể thực sự rồi nhào đến trên người Hàn Lập.

Ánh sáng tím vàng tỏa lên rực rỡ, Hàn Lập cùng với thân thể màu vàng của pháp tướng hợp lại làm một khiến cho da thịt của hắn cũng trở thành màu vàng rực. Đồng thời vô số linh văn màu bạc chợt xuất hiện, sau khi xoay tít chúng liền ngưng tụ lại tạo thành chi chít những cái pháp trận bằng phù văn trải đầy khắp nơi trên cơ thể của Hàn Lập.

Lúc này Hàn Lập mới giơ tay chụp vào khoảng không, từ trên mu cánh tay chợt lóe hào quang màu xanh biếc rồi tiếp đó là một thanh kiếm dài khoảng ba thước bất chợt hiện ra.

Cổ tay hắn run lên khiến cho không gian quanh đó bị kích động ông ông, dường như toàn bộ nguyên khí ở đó đều bị thanh kiếm làm lay động.

Thanh kiếm này đúng là Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm.

Hàn Lập gặp phải loại côn trùng cực kỳ hung ác Minh Trùng Mẫu có thể hủy diệt cả giới diện này thì không dám khinh thường. Vừa mới ra tay đã liền lấy thủ đoạn cao nhất của mình ra sử dụng.

Bảo Hoa đã từng thấy Hàn Lập sử dụng Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm nên không tỏ vẻ bất ngờ lắm. Nhưng mấy người nhóm ông cụ và bà lão đứng ở bên vừa thấy bóng dáng của Huyền Thiên

Trảm Linh Kiếm thì ngay lập tức trở nên kinh hãi. Họ dùng ánh mắt nghi ngờ liên tục nhìn về lưỡi kiếm. Hiển nhiên là khả năng làm lay động nguyên khí trong trời đất của lưỡi kiếm này đã khiến cho nó rất khó qua được ánh mắt của họ.

Nhưng không để cho bọn họ kịp bàn tán gì thì Bảo Hoa đã vội bấm niệm thần chú. Tiếp đó thân hình của nàng mờ nhạt đi, rồi nhanh chóng biến mất không thấy bóng dáng trước mặt mọi người.

Ngay lúc sau, ở một nơi cao cao hàng ngàn trượng phía trên bầu trời, giỏi lắm cũng chỉ cách pháp trận đen xì khoảng cỡ vài chục trượng, thân hình của Bảo Hoa chợt hiện ra rồi dựng thẳng chiếc đinh lớn trong tay lên.

Vừa thấy cảnh này, những người khác liền quên béng mất mình đang định hỏi Hàn Lập cái gì mà ai nấy đều nín thở. Họ bắt đầu bấm niệm thần chú, sau đó dồn rất nhiều chân nguyên vào trong bảo vật của mình ở trên cao.

Một điều có thể chắc chắn là chỉ cần chiếc Thổ Hoàng Đinh kia mà cắm vào mình của con sâu là mấy tên tu sỹ Đại Thừa Kỳ này sẽ lập tức phối hợp với nhau đánh ra một chiêu khiến cho trời long đất lở.

Mà chính lúc này trong làn hào quang của trận pháp, con côn trùng to như cả ngọn núi kia vẫn nhẹ nhàng ngủ say như không hề biết đến chuyện gì đang diễn ra.

Bảo Hoa nhìn chằm chằm về phía con sâu khổng lồ bên trong pháp trận, trong ánh mắt của nàng còn mơ hồ như có như không một sợi sáng màu bạc nhàn nhạt đang chớp động liên tục. Nhưng cuối cùng khuôn mặt của nàng lộ vẻ quyết đoán. Nàng hừ khẽ, chiếc đinh trên tay liền hóa thành một tia sáng màu vàng nhạt bắn đi.

Ngay sau đó, bảo vật này liền không coi màn cấm chế màu đen phía trước là gì mà trực tiếp xuyên thủng qua. Sau khi chớp nháy một lượt nó đã cắm chặt lên phía trên thân thể của con sâu, rồi liền trở về nguyên hình như lúc đầu.

"Oành", một tiếng nổ ran truyền đến.

Cái đinh lớn tỏa ánh sáng ra khắp bốn phía, vô số sợi tơ sáng màu vàng nhạt liền hiện ra trên thân con sâu, chúng hơi mờ nhạt đi rồi trực tiếp câm sâu vào cơ thể của con côn trùng.

"Được rôi! Các đạo hữu không ra tay thì còn đợi đến khi nào đây?" Bảo Hoa mừng rỡ quát lớn. Ảo ảnh của cây hoa cổ thủ phía sau lưng chợt bành trướng lên, sau đó lại vỡ tung ra, hóa thành vô số những đóa hoa màu hồng nhạt cuốn thẳng đến con côn trùng.

Bọn Hàn Lập đang đứng ở phía dưới cũng đồng loạt ra tay.

Đột nhiên ông lão già nua cầm miếng ngọc trong tay phất lên phía trời cao. Tấm ngọc ngay tức khắc trở nên mờ ảo rồi hóa thành một khung cửa lớn bằng sương mù. Tiếp đó cánh cửa mở ra, bên trong là vô số ảo ảnh của các loài thú hung ác, tất cả đều gấm rú đinh tai rồi lao ra tràn về phía không trung.

Còn bà lão mặt áo bào đen chỉ đơn giản là niệm chú lẩm nhẩm trong miệng, tiếp đó cây thương đen trong tay liền nhoáng lên rồi hóa thành một vệt chớp màu đen bắn đi.

Còn người cao lớn mặt đỏ thì ngưng trọng vung lưỡi đao khổng lồ bằng xương trắng lên chém xuống. Ngay lập tức không gian phía trên của con côn trùng dao động nhộn nhạo, một lưỡi đao dài đến hàng ngàn trượng chợt hiện ra rồi hùng hổ chém xuống.

Lưỡi đao chưa xuống đến nơi mà áp lực vô hình đã áp tới trước một bước.

Tiếp đó là tiếng sấm đinh tai!

Một khối cầu điện đột nhiên di chuyển tức thời đến, nó nổ tung ra rồi hóa thành tấm võng điện có thể che kín gần hết vòm trời sau đó bao chặt lấy con côn trùng khổng lồ phía xa.

Tất cả những đòn tấn công này đều được đánh đến với khí thế sét đánh không kịp bưng tai, động tác nhanh gọn khiến cho người ta phải thốt lên ngỡ ngàng. Nhưng tất cả màn vừa rồi so với Hàn Lập thì vẫn còn chậm hơn một bước.

Những pháp trận tạo thành từ các loại ký hiệu màu bạc trên thân thể Hàn Lập chợt ông ông nhộn nhạo. Ngọn Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm trên tay mới khẽ vung lên, trước người hắn chợt hiện lên một sợi tơ màu xanh lục. Sau khi nhoáng lên, sợi tơ liền biến mất không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, nguyên khí của trời đất phía trên thân hình con sâu chợt dao động, một sợi tơ màu lục chợt lóe lên rồi siết tới.

Cỏ vẻ con sâu màu trắng sắp sửa bị cắt thành hai đoạn trong nháy mắt!

Trong pháp trận tối đen chỉ mới tích tắc mà đã sáng rực lên ánh của vô số đợt sấm rung, chớp lửa cùng với những vệt đao kiếm nổ liên miên. Kèm theo đó là muôn trùng ảo ảnh của những bông hoa sắc bén như đao ở trong không trung bay múa làm vang lên những tiếng xé gió veo veo.

Mà càng sâu xuống là vô số ảo ảnh của các loại linh thú tiến sát lại thân mình của con côn trùng, rồi hóa thành những quầng sáng trắng tự động nổ tung.

Sóng khí cuồn cuộn tràn ra khắp bốn phương tám hướng. Trong mắt mọi người lúc này phía trước là một quầng sáng tráng xóa đang ồ ạt bùng lên.

Các loại chiêu thức tấn công phát ra hào quang chói mắt rồi trong nháy mắt đã bao bọc toàn bộ cơ thể của con sâu.

Mà từ đầu tới giờ con côn trùng vẫn chưa chịu động đậy, giống như đang ngủ say mà cứ thể bị các loại tấn công của mọi người tiêu diệt vậy.

Thấy thế đám tu sỹ Đại Thừa như Bảo Hoa chẳng những không vui mà còn *"á"* lên kinh hãi, sắc mặt của ai nấy đều trở nên tái nhợt lạ thường.

Vẻ mặt của Hàn Lập cũng trở lên âm trầm hơn.

Những người ở nơi này không ai không là những lão quái vật đã trải qua vô số lần chém giết mới đạt được leo đến được bước làm lão tổ Đại Thừa Kỳ. Dù bọn họ có rất tự tin vào đòn tấn công của mình đi nữa nhưng cũng chẳng thể nào dễ dàng đánh chết Minh Trùng Mẫu một cách như vậy. Cả đám đều dấy lên một nỗi lo lắng đề cao cảnh giác.

Đến khi các loại hào quang rốt cuộc cũng tan hết đi, thân thể khổng lồ to như quả núi của con sâu cũng biến mất không thấy đâu nữa. Thay vào đó là một viên tinh thạch tối đen lớn bằng nắm tay, lẳng lặng trôi nổi ngay giữa không trung.

Phía trên của khối tinh thạc có một ngọn đinh cũ kỹ màu vàng nhạt đang cắm sâu vào đến gần nửa.

Mọi người nhìn thấy vậy sau lưng chợt lạnh buốt. Trong lòng mỗi người như có một cỗ cảm giác cực kỳ quỷ quái đang ập đến.

"Không ổn, tình hình thay đổi rồi. Chúng ta hãy mau chạy khỏi nơi này thôi." Sắc mặt của Bảo Hoa biến đổi liên tục, bất chợt nàng thốt lên thật to sau đó vội lật bàn tay. Trong tay nàng liền xuất hiện thêm một cái trận bàn, tiếp theo nó lại nổ bung ra.

------oOo------

Chương 2231: Bé gái

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi một âm thanh như tiếng chim phượng hoàng hót vang lên, một vòng sáng năm màu từ trong thẻ ngọc tỏa ra, bao phủ xung quanh Bảo Hoa.

Không gian gần đó đột nhiên dao động, cơ thể Bảo Hoa thoáng mờ đi, tưởng như nàng sẽ cứ vậy mà biến mất.

Nhưng đúng vào lúc này, bỗng nhiên một giọng nói vừa lạnh lùng lại vừa mềm mại từ phía xa xa truyền đến:

- Nếu đã đến đây, vậy thì cũng không cần vội vã rời đi như thế.

Những lời này vừa phát ra, phía dưới mặt nước đột nhiên một cái ảo ảnh nhoáng lên rồi nhanh chóng hiện ra.

Một tiếng nổ *"ầm"* vang lên thật to, thân thể yêu kiều của Bảo Hoa chấn động, rồi một cỗ lực lượng không gì cản nổi thổi bay nàng ra khỏi vòng sáng năm màu, đồng thời vòng sáng năm màu đang bao quanh cơ thể nàng cũng theo đó mà vỡ vụn trong nháy mắt.

Bảo Hoa bay ra xa khoảng bốn năm mươi trượng mới có thể miễn cưỡng ổn định lại, nhưng khuôn mặt của nàng lúc này trở nên ửng hồng, không nhịn được phun ra một ngụm máu đỏ tươi.

Không ngờ chỉ với một chiêu như vậy, lại có thể khiến nàng lập tức bị tổn thương nguyên khí.

Đây cũng là do nàng phi thường thông minh, ngay tại thời điểm lực lượng kia đánh tới, trong nháy mắt nàng đã đem toàn bộ pháp lực rót vào vòng sáng hộ thể. Nếu không thì với một đòn như vừa rồi, cho dù nàng không chết ngay tại chỗ, thì chắc chắn cũng sẽ không đơn giản chỉ là phun ra một ngụm máu thôi đâu.

Những kẻ khác thấy được cảnh này, tất nhiên cũng sẽ bị kinh sợ!

Sau khi ánh mắt Hàn Lập tập trung nhìn lại, hắn phát hiện tại nơi Bảo Hòa vừa đứng lúc nãy xuất hiện một bé gái.

Cô bé kia trông lớn nhất cũng chỉ khoảng mười một mười hai tuổi, đang đem nắm tay nhỏ nhắn từ từ thu lại, nó cười như không cười nhìn về phía đám Đại Thừa ở đây.

Cô bé này có nước da màu đen, trên người mặc một bộ quần áo bó sát cũng một màu tối thui. Tướng mạo của nó hết sức bình thường, hai mắt có màu xám trắng, giống như nó bẩm sinh đã bị mù, nhưng giữa trán của nó lại có một viên tinh thạch đen nhánh đang phát sáng mãnh liệt, trông có vẻ giống như viên tinh thạch còn lại sau khi con sâu keo to lớn kia biến mất. Chẳng qua lúc này, màu đen của viên tinh thạch càng trở nên đậm hơn, giống như nó có thể đem toàn bộ ánh sáng hút vào trong đó, đồng thời thể tích viên tinh thạch này cũng nhỏ lại mấy lần.

Vừa rồi Bảo Hoa hẳn là bị một quyền của cô bé này đánh bay.

Lúc này, ánh mắt của nó nhìn Hàn Lập thoảng qua, nhưng lại khiến tim hắn nhảy lên bình bịch, hắn chợt cảm thấy lạnh buốt sống lưng, hai mắt không tự chủ được phải híp lại.

Về phần mấy tên Đại Thừa khác, dưới cái nhìn của đôi mắt màu xám trắng kia, trong lòng cả đám đều cảm thấy run sợ vô cùng.

Mặc dù cô bé không nói ra thân phận của mình, nhưng nếu đã có thể xuất hiện từ trong hư không, đồng thời một đòn đánh bay vị Thánh tổ Bảo Hoa kia, thì không cần phải nghĩ cũng có thể chắc chắn trăm phần trăm đây chính Minh Trùng Mẫu.

Về phần con sâu keo to lớn vừa biến mất lúc nãy là cái gì, thì mọi người đã không còn quan tâm chút nào, cả đám ai nấy đều gắt gao nhìn chăm chú vào cô bé kia, không ai dám lơ là dù chỉ một chút.

Dù sao, mới vừa rồi nó đã dùng một quyền đánh bay Bảo Hoa. Những người ở đây kể cả Hàn Lập cũng không ai có thể nhìn rõ được một quyền này.

Từ đó có thể thấy được động tác của cô bé này cực nhanh, đồng thời cũng rất quỷ dị.

Trong số những người ở đây, người duy nhất có vẻ mặt không hề thay đổi chỉ có thể là Giải Đạo Nhân mà thôi.

Nhưng lúc hắn đờ đẫn nhìn cô bé đang lơ lửng trên không trung thì đồng thời trên người hắn lại truyền ra tiếng sấm ầm ầm, từng đạo hồ quang màu bạc tự động bắn ra, sau đó hóa thành một bộ quần áo làm từ những tia điện, đem chính bản thân hắn bao phủ vào trong.

Ánh mắt của cô bé sau khi quét qua bọn người Hàn Lập, cuối cùng rớt xuống trên người Giải Đạo Nhân, lúc này nó lại lộ ra vẻ mặt hứng thú nói:

- Con rối chân tiên? Quả thực là có chút thú vị! Không thể tưởng tượng được sau nhiều năm như vậy, ta vẫn có thể nhìn thấy vật này ở hạ giới!

- Ngươi chân chính là Minh Trùng Mẫu sao?

Bảo Hoa cuối cùng cũng hóa giải được cỗ huyết khí đang chạy loạn trong cơ thể, chậm rãi hướng cô bé kia hỏi một câu. Thần sắc của nàng lúc này vẫn trấn định.

- Hừ, cái gì là chân chính hay không chân chính. Thứ mà các ngươi vừa rồi đã hủy hoại chính là một cái xác mà bổn tọa đã lột ra hơn mười vạn năm trước, ta đang định sử dụng nó, không ngờ hôm nay lại bị đám người các ngươi phá hủy. Hiện tại, các người định bồi thường thế nào đây?

Lông mày cô bé nhướng lên, hừ lạnh một tiếng, truyền ra giọng nói mềm mại dị thường.

- Một cái xác! Nói như vậy, thì ra ngay từ đầu ngươi đã trốn ở dưới nước. Hay cho một chiêu ve sầu thoát xác! Chẳng qua, ta lại càng không ngờ đến, ngươi ngay cả Đại Na Di thuật của Phượng

Linh Bảo Bàn cũng có thể trực tiếp phá vỡ, đây chính là tuyệt chiêu bổn mạng của Thiên Phượng mà!

Sắc mặt Bảo Hoa biến đổi một lần, mới thở dài nói.

- Phượng Linh Bảo Bàn! Chính là cái thứ có ẩn chứa một tia pháp tắc Thiên Phượng vừa rồi sao! Chẳng qua chỉ là một vật chết mà thôi. Mặc dù nó có thể điều khiển một chút lực không gian, nhưng nếu tưởng có thể ở trước mặt ta thi triển thì quả thật là nực cười. Năm đó, mặc dù ta chưa cùng Thiên Phượng chân linh giao đấu, nhưng cũng đã cắn nuốt không mười thì cũng tám tên cao thủ thuộc dòng dõi của Phượng tộc.

Cô bé kia bĩu môi, trên mặt lộ vẻ khinh thường nói.

Lời này khiến cho trong lòng bà lão mặc áo đen đang lặng lẽ nắm Phượng Linh Bảo Bàn trong tay bỗng nhiên cảm thấy lạnh lẽo. Ngay cả khi bà ta biết rõ là không nên tin những lời này của đối phương, thì trong lúc nhất thời bà lão này cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cái ý tưởng sử dụng Phượng Linh Bảo Bàn trong lòng Hàn Lập cũng vì thế bị đè xuống.

Chẳng qua, có người căn bản không tin lời cô bé kia, lúc này tự mình cho rằng khoảng cách giữa hắn với đối phương rất xa, đồng thời hắn cũng hết sức tin tưởng vào uy năng của Phượng Linh Bảo Bàn.

Người này chính là tên to con mặt đỏ kia. Chỉ thấy hai mắt hắn bắn ra ánh sáng kỳ lạ, đột nhiên tay áo run lên, một khối Phượng Linh Bảo Bàn nhoáng một cái hiện ra trong lòng bàn tay của hắn, rồi trong nháy mắt vỡ vụn ra.

Vòng sáng năm màu giống hệt của Bảo Hoa lúc nãy lập tức hiện ra, đem gã to con chớp mắt bao phủ vào trong, đồng thời một cỗ dao động không gian xuất hiện trên người hắn.

Cố bé kia vốn đang lơ lửng trên không trung, vừa thấy cảnh này, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trở nên nghiêm nghị, thân hình nó khẽ động, liền biến thành một bóng đen mờ nhạt bắn nhanh tới.

Gã to con mặt đỏ đối với việc này sớm đã đề phòng, hắn lập tức quát to một tiếng, thanh đao bằng xương trong tay đột nhiên chém ra.

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, một lưỡi đao khổng lồ như một ngọn núi nhoáng lên, lao thẳng vào bóng đen đối diện, trong nháy mắt xé bóng đen kia thành vô số mảnh nhỏ.

- Ha ha…

Gã to con cười lên điên cuồng, hắn không quan tâm một kích vừa rồi có thành công hay không, bên ngoài cơ thể ánh sáng năm màu đột nhiên ngưng tụ, thân thể hắn lúc này đã mờ đi, dường như sắp sửa được trực tiếp truyền tống đi nơi khác.

Hắn đương nhiên có tư cách cười to!

Những người khác đều bị những lời nói của Minh Trùng Mẫu đe dọa mà không dám dùng Phượng Linh Bảo Bàn để trốn chạy, nhưng hắn lại dám làm chuyện này.

Hơn nữa, rất có thể trong những người ở đây chỉ có mình hắn là thoát được. Điều này quả thật có thể khiến cho hắn hả hê trong lòng.

Bỗng nhiên lúc này gã to con lại hét thảm một tiếng, tiếng cười lập tức ngưng lại.

Một cánh tay nhỏ nhắn chợt thò ra từ bên trong ngực gã to con, cánh tay này xem vầng sáng hộ thể cùng với chiến giáp trên người tên to con kia giống như không khí trực tiếp xuyên thủng qua, hẳn là cô bé kia lại sử dụng một chiêu quỷ dị như lúc nãy, nhưng điểm khác là lúc này nàng lại hiện ra ngay sau lưng của gã to con mà không phải Bảo Hoa.

Cánh tay của cô bé giống như một lưỡi dao sắc bén không có gì là không thể phá, vòng sáng năm màu phát ra từ Phượng Linh Bảo Bàn căn bản không cách nào ngăn cản được.

Sau khi cô bé cười duyên khúc khích, khéo léo rút bàn tay ra khỏi người gã to con, lập tức trong tay nàng có thêm một người tí hon đỏ ngầu cao chừng nửa thước. Người tí hon này đang liều mạng dãy dụa muốn chạy trốn, nhưng căn bản là không làm được gì.

Đây chính là nguyên anh mà gã to con mặt đỏ đã tu luyện không biết bao nhiêu năm mới có thể tạo thành.

Cô bé lập tức há miệng, một sợi tơ màu đen chớp lên rồi đánh vào thân thể của gã to con.

Lập tức âm thanh xèo xèo vang lên, thân thể gã to con trong nháy mắt khi ánh sáng màu đen chớp lên liền bị lão hóa, cuối cùng biến thành một đám bụi bay đi mất tiêu.

- Không! Là pháp tắc thời gian, các vị đạo hữu cứu ta với!

Nguyên anh gã to con vừa thấy cảnh này, trên mặt tràn đầy hoảng sợ, hắn càng liều mạng dãy dụa trong bàn tay của cô bé, đồng thời hắn điên cuồng phát ra những âm thanh cầu cứu.

Bảo Hoa vừa nghe thấy bốn chữ *"pháp tắc thời gian"* thì lập tức kinh sợ, trên mặt nàng lộ vẻ khó có thể tin được.

Mà lão già cùng bà lão áo đen vốn có chút không thể kiềm chế muốn ra tay cứu giúp, vừa nghe nói vậy, lại quay sang nhìn nhau, vẻ mặt cũng không tự chủ được mà trở nên cực kỳ sợ hãi.

Hàn Lập sau khi nghe được những lời này, vẻ mặt hắn hơi ngẩn ra, dường như hắn đang nghĩ tới một điều gì đó.

Lúc này, cô bé nhìn người tí hon trong tay, hai mắt chớp nháy ánh sáng kỳ lạ, trên mặt hiện ra vẻ thèm thuồng. Cánh tay nó khẽ động, đem nguyên anh của gã to con đưa lên miệng cắn ngay giữa một nhát, rồi giống như nó ăn được một thứ gì đó ngon lắm, lập tức nuốt xuống.

Nguyên anh gã to con hét thảm một tiếng rồi hôn mê tại chỗ. Mặc dù thân thể nguyên anh lập tức khôi phục như trước, nhưng ánh sáng bên ngoài đã mờ nhạt đi hơn một nửa, đồng thời khí tức cũng trở nên như có như không.

Sắc mặt Bảo Hoa biến hóa, cánh tay nàng hơi nâng lên, dường như đang định làm gì đó, nhưng đã quá muộn màng.

Cô bé kia lại lần nữa cười khúc khích, cánh tay rất nhanh khẽ động, lập tức đem nguyên anh gã to con một phát nuốt vào trong bụng, đầu lưỡi thè ra liếm liếm trên môi, trên mặt lộ ra vài phần thỏa mãn.

Khuôn mặt cô bé lúc này trông hết sức đáng yêu, nhưng rơi vào mắt đám Đại Thừa ở đây lại chẳng khác nào yêu ma đáng sợ.

Không riêng gì sắc mặt của lão già và bà già áo đen tái nhợt dị thường, ngay cả vẻ mặt của Bảo Hoa cũng trở nên âm tình bất định, không thể thốt ra nửa lời.

Hàn Lập ngoài mặt coi như trấn định, nhưng trong lòng hắn thực sự hoảng sợ, hắn hướng Giải Đạo Nhân vẫy tay, Giải Đạo Nhân lập tức nhoáng lên một cái liền xuất hiện bên cạnh hắn, rồi lúc này hắn mới quan sát cô bé kia, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ đối sách.

Tình huống hiện hại dường như rất không ổn!

Con sâu keo trước mắt này vậy mà lại lợi hại như thế, vừa ra tay đã làm Bảo Hoa bị thương, nó còn nhẹ nhàng giết chết một gã Đại Thừa rồi đem nguyên anh gã đó trực tiếp cắn nuốt sạch sẽ.

Quả thật thực lực của nó so với dự kiến ban đầu còn mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng vẫn có điểm không thích hợp ở đây, con sâu keo này rõ ràng vừa mới tỉnh lại, làm sao có thể khôi phục thần thông mạnh mẽ nhanh như vậy được chứ.

Linh hồn phong ấn kia không phải đã dùng toàn lực áp chế nó hay sao?

Nếu như Minh Trùng Mẫu này bị lực lượng của phong ấn áp chế, lại vẫn có thể dễ dàng giết chết tu sĩ Đại Thừa nhanh chóng như vậy, thì tại thời kỳ thượng cổ nó sớm đã tung hoành khắp các giới diện rồi, làm gì có chuyện để cho hai tên chân tiên trấn áp dưới phong ấn này cơ chứ.

Dù sao Hàn Lập cũng không phải tu sĩ thông thường, trong nháy mắt liền phát hiện điểm khả nghi.

Nhưng khi hắn chưa kịp liên lạc với những người khác thì trong tai bỗng nhiên vang lên giọng nói của Bảo Hoa:

- Hàn huynh, con bé trước mắt này không phải là bản thể của Minh Trùng Mẫu, mà chỉ là nguyên thần của nó xuất khiếu biến ảo thành một cái hóa thân. Cho nên ngoại trừ Huyền Thiên Chi Bảo thì không còn bảo vật nào có thể gây thương tổn cho nó. Ngoài ra, cái hóa thân này cũng chỉ nắm giữ một ít pháp tắc thời gian mà thôi, nó không thể dễ dàng vận dụng, mà mỗi lần sử dụng pháp tắc thời gian thì đều khiến cho nguyên thần của nó trong nháy mắt suy yếu đi vài phần. Chúng ta chỉ cần dùng Huyền Thiên Chi Bảo bảo vệ chính bản thân mình thì cũng không cần sợ đối phương uy hiếp.

- Đạo hữu làm thế nào biết được chi tiết rõ ràng như vậy!

Trong lòng Hàn Lập nghi ngờ, không khỏi truyền âm hỏi lại.

- Là linh hồn phong ấn lặng lẽ thông báo cho ta, ta cũng vừa mới biết thôi. Hiện tại, ta và ngươi hợp tác đem đối phương khống chế, để cho Dư đạo hữu xuống bên dưới hủy diệt bản thể của nó hoàn toàn. Chỉ cần bản thể không còn thì cái nguyên thần của Minh Trùng Mẫu này cũng không còn đáng sợ như trước.

Bảo Hoa cười khổ trả lời.

------oOo------

Chương 2232: Cuộc Chiến Với Minh Trùng Mẫu (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hừ, ta muốn những người kia phải cùng phối hợp mới được. Đừng để có chuyện chúng ta vừa mới ra tay mà họ lại nhân cơ hội chuồn đi mất." Hàn Lập hừ lạnh rồi truyền âm trở lại.

"Hàn huynh cứ việc yên tâm, ta đã động tay động chân vào Phượng Linh Bàn trước khi tặng cho bọn họ. Chỉ cần một ý nghĩ của ta là Phượng Linh Bàn sẽ không thể phát huy tác dụng trong chốc lát. Tin là sau khi bọn họ biết chuyện này thì sẽ tự cân nhắc được thiệt hơn."

Bảo Hoa mỉm cười rồi nói một chuyện khiến cho Hàn Lập phải ngẩn ngơ.

Tiếp đó miệng nàng khẽ nhúc nhích truyền âm đến những người khác.

Ánh mắt của Hàn Lập khẽ chớp rồi nhìn về phía lão già và bà cụ phía bên kia. Kết quả là sau khi bọn họ nghe được mấy câu thì sắc mặt lập tức trầm xuống, sau đó lại vô cùng giận dữ nhìn Bảo Hoa chằm chằm như muốn moi gan rút ruột của nàng vậy.

Còn Bảo Hoa thì vẫn bình thản như thường, thậm chí nàng còn tươi cười thích thú với hai người bọn họ.

Tất nhiên là có thể đoán được sự giận dữ vô cùng khủng khiếp trong lòng hai người bọn họ khi gặp phải chuyện này. Nếu không phải trước mắt bọn họ có một sự uy hiếp vô cùng đáng sợ thì e là cả hai lập tức sẽ trở mặt với Bảo Hoa cũng nên.

Nhưng cũng không để cho mọi người kịp bàn tán thêm điều gì, sau khi thưởng thức xong mùi vị cái nguyên anh của gã cao lớn khi nãy, đứa bé gái bắt đầu nhìn tới mỗi người trong nhóm rồi bật cười khanh khách:

"Các ngươi tưởng như vậy là xong ư? Hay là thế này, tất cả bọn ngươi giao nguyên anh cho ta đi, sau khi ta ăn thêm một hai cái không chừng đã đủ no rồi lập tức thả cho những cái còn lại bình yên rời đi. Sao, thấy ý kiến của ta thế nào?"

"Các hạ không cần phải xem thường ta như vậy, tưởng rằng mấy câu khiêu khích của người có tác dụng với ta sao? Nếu để ngươi giết thêm một người chỉ e là ngươi lại thừa nước lấn tới thêm!" Bảo Hoa đáp lời một cách hết sức trấn định rồi không do dự phất một tay vào hư không trước mặt.

Lập tức cây đinh màu vàng đang cắm ở phía trên khối tinh thạch biến mất không thấy đâu nữa.

Ngay sau đó trong lòng bàn tay xinh như ngọc của Bảo Hoa chợt lóe hào quang, cây Thổ Hoàng Đinh chợt hiện ra không gây tiếng động nào.

"Ô, vậy là muốn ra tay với ta sao? Cũng hay đấy, lúc nãy ngươi có thể đỡ được một chiêu của ta mà không chết chứng tỏ cũng có chút bản lãnh. Nhưng lúc này ta vẫn chưa muốn ăn nguyên anh của ngươi, mà là của người này. Chậc chậc, thần niệm rất mạnh, chắc là nguyên anh của hắn so với tên lúc nãy còn ngon hơn gấp trăm lần." Đưa bé lắc đầu cười khẩy, ngón tay của nó lại chỉ đến một người đang đứng ở phía bên cạnh.

Sắc mặt của Hàn Lập hơi đổi, rõ ràng là ngón tay của đứa bé đang chỉ về ngay phía mình.

Mấy người Bảo Hoa thấy vậy liền trở nên sửng sốt.

Theo như lời của con sâu chúa thì dường như thần niệm của Hàn Lập còn mạnh mẽ hơn cả vì cựu Thủy tổ của Ma giới là Bảo Hoa. Điều này khiến bọ họ cảm thấy thật bất ngờ.

"Ha ha, thì ra là các hạ thấy nguyên anh của ta có vẻ hợp khẩu vị! Nếu các hạ có đủ bản lãnh thì cứ việc tới lấy là được." Vẻ mặt của

Hàn Lập chẳng có chút thay đổi nào mà còn cười khuẩy rồi đáp lời. Dường như những lời uy hiếp của đưa bé không được hắn đặt trong lòng.

Mấy người còn lại thấy vậy, tuy trên mặt không tỏ vẻ khác lạ nào nhưng trong lòng không khỏi thầm khâm phục Hàn Lập nhiều hơn! Đối với sự uy hiếp khủng bố của Minh Trùng Mẫu thì tất nhiên là không phải bất cứ kẻ nào cũng có thể trò chuyện một cách trấn định như vậy.

"Là do chính người nó đó. Được, vậy ta sẽ không khách sáo, phải nhấm nháp từng chút hương vị thơm ngon nguyên anh của ngươi cho thỏa thích." Đứa bé gái liền thè chiếc lưỡi hồng nhạt ra liếm liếm xung quanh môi ra vẻ thèm thuồng. Bất ngờ nó bật cười khúc khích, hai tay nắm chặt lại thành nắm đấm, toàn thân hình liền nhào đi rồi hóa thành một vệt ảo ảnh thật dài đánh tới.

Tốc độ cực nhanh! Hàn Lập vừa mới nghe tiếng xé gió thì đạo ảo ảnh đã ập đến sát trong gang tấc. Một nắm đấm được lửa đen bao bọc cuồn cuộn thình lình xuất hiện, dường như nó xé nát hư không lao tới xuyên thẳng qua lồng ngực của Hàn Lập.

Từng chùm ảo ảnh ngưng tụ lại, thân hình của đứa bé đang tươi cười lại hiện ra thêm một lần nữa.

Nhưng ngay sau đó, nụ cười mũm mĩm trên khuôn mặt nó chợt tắt mất. Một sợi tơ xanh mướt không chút dấu hiệu báo trước nào bỗng xuất hiện trước thân thể của Hàn Lập rồi bất ngờ chém tới. Sợi tơ mới vừa lóe lên mà thân hình của đứa bé đã lập tức bị chia làm hai đoạn.

Lúc này, sau khi nắm đấm xuyên thủng qua thân hình của Hàn Lập mới bùng cháy thành một vòng sáng vàng rực rồi biến mất.

Ở trong không gian cách đó vài chục trượng chợt xuất hiện từng gợn dao động. Một gã Hàn Lập khác vẫn giữ vẻ mặt lạnh như băng từ từ bước từng bước chui ra. Trong tay hắn lúc này đang cầm một lưỡi kiếm màu xanh biếc vẫn còn đang rung rung, trên thân kiếm đang có từng làn năng lượng của pháp tắc nhè nhẹ tản ra xung quanh.

"Huyền Thiên Chi Bảo! Thì ra thanh kiếm này là bảo vật huyền thiên. Thảo nào mà ngươi lại có thể đỡ được một chiêu vừa nãy. Nếu đã như vậy thì xem ra để bắt được ngươi thì ta sẽ phải tốn chút công sức đây."

Tiếng nói hòa trong giọng cười khanh khách của đứa bé truyền đến.

Mà trước mắt mọi người đang hiện ra một cảnh tượng hết sức quỷ quái. Hai mẩu thân hình bị chém làm đôi của đứa bé chẳng chảy ra bất kỳ giọt máu nào mà cứ trôi nổi trong không trung, cái miệng của nó còn cứ toe toét cười nói không ngớt.

Nhưng tiếng cười của nó truyền đến tai người ta lại vô cùng khó ưa, ngay đến cả ông lão già nua hay cho dù là bà lão mặc áo đen nghe được liền cảm thấy rùng mình, trong lòng càng cực kỳ hoảng sợ.

Đúng lúc này đột nhiên Bảo Hoa phất tay lên, chiếc đinh màu vàng nhạt bỗng bay ra mà không hề báo trước. Đồng thời thân thể mềm mại của nàng liên tục uốn éo rồi tan biến mất ngay trong giữa làn sáng màu hồng nhạt.

Tức thì trong tai của lão già cùng bà lão mặc áo đen chợt vang lên giọng nói của Bảo Hoa đang truyền âm đến: *"Hai vị đạo hữu nhất định không được có ý tứ khác như lời ta đã nói lúc nãy, chỉ cần các vị có thể phá hỏng được thân thể gốc của con Minh Trùng Mẫu thì sẽ được tùy ý mà chạy ra bên ngoài tìm đường sống! Lúc này ta và Hàn Đạo hữu tuyệt đối không thể cầm chân được hóa thân bằng nguyên thần của nó được bao lâu nữa đâu."*

Khuôn mặt vốn đã mang theo sắc thái cực kỳ không tốt của lão già với bà lão thì nay lại xuất hiện thêm đôi chút do dự. Cả hai bọn họ liếc mặt nhìn nhau một lượt rồi lập tức cùng nhau bay đi, hóa thành hai vệt sáng dài chui lọt thỏn vào trong làn nước ở phía dưới.

Đến lúc này thì dù có căm giận việc lúc trước bị Bảo Hoa dở trò trong Phượng Linh Bàn nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể cắn răng mà hợp tác với nhau.

"Muốn chết!"

Đứa bé gái thấy hành động của hai người thì sắc mặt chợt đổi, miệng nó quát lên như muốn ra tay ngăn trở. Nhưng vào chính ngay lúc này, một chiếc đinh lớn hơi mơ hồ xuất hiện ở ngay trước hai mảnh thân thể của nó rồi nhoáng lên, hóa thành một tấm lưới màu vàng chụp tới.

Trong tấm lưới còn mang theo vô số ký hiệu màu vàng đang dao động cuồn cuộn, kéo theo một cỗ năng lượng của pháp tắc cực kỳ mãnh liệt đang ập đến.

Trong con ngươi của đứa bé gái bỗng lóe lên ánh sáng lạnh ngắt, hai nửa thân thể run lên rồi nổ tung hóa thành vô số sợi tơ nhỏ li ti bắn ra khắp bốn phía chung quanh. Thoáng chốc chúng đã lao ra khỏi phạm vi bao phủ của tấm lưới màu vàng.

Hàn Lập thấy vậy, trên mặt hắn liền xuất hiện vẻ tàn khốc. Hắn hét thật to, ánh sáng màu tím vàng bùng lên khắp toàn thân, lưỡi Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm trong tay liền vặn vẹo rồi cũng hóa thành vô số sợi tơ nhỏ màu xanh lục bắn đi. Những sợi tơ do Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm hóa thành khẽ chớp nhoáng rồi biến mất hút vào trong hư không. Ngay sau đó chúng liền xuất hiện một cách quỷ dị ngay phía trước những ngọn tơ đen, tiếp tục đổi hướng điên cuồng chém xuống.

"Phựt phựt...!"

Những sợi tơ đen bị sợi màu lục chém lên tức thì co rút lại rồi nổ tung hóa thành một làn khí đen.

Hàn Lập trầm mặt, ngón tay lại múa lên điều khiển những sợi tơ màu lục càn quét sạch sẽ những làn khí đen xung quanh nơi đó.

Nhưng đúng lúc này thì làn khí đen lại tan đi, hóa thành những hạt bụi li ti rồi biến mất ngay tại chỗ.

Ngay sau đó trong không trung cách đó không xa liền lóe lên làn sáng màu đen nhạt, thân thể một đứa bé gái hoàn hảo không xây xát chút gì bỗng chốc lại hiện ra trước mắt mọi người.

Nó nhìn về phía Hàn Lập rồi cười lạnh lẽo, một tay giơ lên đang định bấm niệm thần chú để thi triển loại thần thông nào đó. Nhưng đúng lúc này lại có một làn hương thơm kỳ lạ tràn tới, khắp nơi trong hư không bốn phía quanh đó xuất hiện vô số cánh hoa màu hồng nhạt. Đồng thời không khí trong khu vực này trở lên cực kỳ đặc xệt giống y hệt như loại chất keo nào đó vậy.

Đứa bẻ hoảng sợ, đang muốn giãy ra thì thân hình của Bảo Hoa xuất hiện không một tiếng động ngay trên những cánh hoa rợp trời. Trong tay nàng đang đỡ một khối cầu sáng rực thật lớn, tiếp đó lại nhẹ nhàng nâng lên cao.

Khối cầu sáng nổ tung hóa thành vô số ký hiệu tràn ra khắp nơi. Chỉ trong chớp mắt mà xung quanh đó đã có trùng trùng điệp điệp các đốm sáng bay lượn chớp nháy không ngừng tạo thành một cảnh tượng cực kỳ đẹp mắt.

Ở giưa trung tâm của vụ nổ lóe lên một vệt sáng khác, một gốc hoa cỏ nhỏ nhoi màu xanh biếc lung linh liền hiện ra trong im lặng. Chỉ là trong khoảnh khắc ngắn ngủi sau đó nó đã lớn thành một thân cây xanh mướt cao nửa thước, rồi lại tiếp tục vươn lớn lên với tộc độ cực kỳ điên cuồng.

Chớp mắt sau, một cây cổ thụ xanh tươi đã hình thành ngay trên cánh tay của Bảo Hoa. Ở mỗi cành của nó có vô số đốm sáng màu hồng nhạt đang dần biến ảo thành những nụ hoa hồng nhạt tròn trịa xum xê, chỉ tích tắc thôi mà nụ hoa đã đơm kín toàn lấy thân cây cổ thụ.

Khóe miệng thơm tho của Bảo Hoa liền truyền ra những tràng tụng niệm bằng tiếng Phạm, theo đó là những nụ nhỏ hé nở, làm cho toàn bộ thân cây từ xanh biếc dần chuyển thành màu hồng nhạt.

Chỉ mới thoáng chốc, dưới những lời tụng niệm bằng tiếng Phạm của Bảo Hoa, khắp bầu trời hiện giờ đều là những ảo ảnh của muôn ngàn cánh hoa hồng nhạt. Trong phạm vi mấy ngàn trượng quanh đây đều trở thành một đại dương màu hồng, dường như nơi này đã trở thành một thế giới hoàn toàn mới vậy.

"Huyền Thiên Linh Vực!"

Cuối cùng thì đứa bé không thể giữ nổi vẻ cười cợt trên khuôn mặt nữa. Nó vội kinh hãi hét lên, trên mặt cũng hiện ra vẻ nanh ác còn bên ngoài cơ thể xuất hiện vô số ký hiệu màu xám trắng khiến cho không gian xung quanh trở nên vặn vẹo. Có vẻ như nó đang cố hết sức để thoát khỏi sự trói buộc của Huyền Thiên Linh Vực Vậy.

Mà cũng bởi vậy nên đã khiến cho khắp cả bầu trời ngập hoa trở nên nhộn nhạo, dường linh vực này thật không thể trói buộc được đứa bé gái kia nhiều thêm nữa.

Bảo Hao bị cảnh này hù dọa cho tái mặt, nàng quay qua thét lên với Hàn Lập:

"Hàn đạo hữu, mau mau ra tay đi!"

Vừa dứt lời, bàn tay ngọc ngà của nàng liền đưa tới thân cây cổ thụ ngắt xuống một nhành thật dài đầy những nụ hoa xum xuê tươi tắn phất thẳng về phía đưa bé đang ở bên dưới. Hầu hết các đóa hoa trên cành bỗng nhiên biến thành những ký hiệu năm màu rồi tràn xuống vây lấy đứa bé gái đang bị nhốt trong linh vực khiến nó thét lên đau đớn. Kết quả sau đó là một cánh tay của nó liền biến mất không còn thấy đâu nữa.

Cùng lúc đó, nhành cây trên tay của Bảo Hoa cũng liền biến thành tro bụi.

Nhưng cũng ngay sau đó, trên bả vai của bé gái chợt có làn khí đen xoáy tít, lập tức có một cánh tay mới hiện ra, khôi phục lại y nguyên như lúc đầu.

Tuy nhiên Bảo Hoa cũng chẳng chần chờ lấy một khắc, bàn tay của nàng khẽ phất lên, không ngờ lần này là hai cành hoa khác được ngắt xuống. Tiếp đó nàng lại vung hai cành hoa về phía đứa bé bên dưới.

"Phốc, phốc", hai cánh tay cả trái lẫn phải của bé gái đều hóa thành khí đên rồi tan biến đi.

Đứa bé thấy vậy, trong hai con ngươi của nó liền hiện ra ánh độc ác, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng ánh nên đầy nỗi dữ tợn. Nhưng sau khi làn khí đen hiện lên, hai cánh tay của nó đã đều mọc lại như cũ.

Lúc này ở phía Hàn Lập bên kia cũng đang mải miết bấm niệm thần chú. Lập tức trong cơ thể của hắn vang lên từng trận giòn giã những âm thanh nổ lục bục như pháo, bên ngoài thân thể tỏa ra một làn hào quang vàng rực chói mắt, trên làn da xuất hiện chi chít các tấm vảy, mà ở giữa trán còn mọc thêm một cây sừng ngắn. Không chỉ có vậy, đến khi làn hào quang màu vàng cuồn cuộn tụ lại nơi hai bả vai, nơi đó lại tiếp tục sinh ra thêm hai cái đầu và bốn cánh tay vàng ướt át.

Ba cài đầu cùng rống to, giữa hai mắt chợt xuất hiện một vệt đen thui, thế rồi nó nứt ra biến thành con mắt thứ ba khác. Bên trong con mắt này tỏa ra ánh sáng màu tím đang chớp nháy cực kỳ kinh người.

Trong nháy mắt mà Hàn Lập đã thi triển đến Niết Bàn Thánh Thể, mà cũng đã vận dụng đến cực hạn thần thông mà hắn có.

Lúc này khí tức do hắn tỏa ra so với lúc trước còn khủng khiếp hơn gấp cả chục lần. Sáu cánh tay đồng loạt nhoáng lên, một trong số đó bắt lấy Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm rồi mạnh mẽ chém thẳng về đứa bé gái đang bị nhốt ở phía xa.

------oOo------

Chương 2233: Cuộc Chiến Với Minh Trùng Mẫu (trung)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong hư không dấy lên một tiếng nổ đinh tai nhức óc!

Lưỡi kiếm xanh biếc chớp động khiến cho không gian phía trước người Hàn Lập dường như sắp sụp đổ đến nơi. Thanh kiếm giống như một cái phễu điên cuồng hút lấy nguyên khí khắp nơi trong trời đất rồi dần dần tỏa ra một cỗ khí tức khủng khiếp đến độ có thể hủy diệt toàn bộ trời đất.

Từ khi tiến cấp tới Đại Thừa Kỳ đến giờ thì đây chính là lần đầu tiên Hàn Lập vận dụng toàn bộ uy lức của Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm.

"Phốc", một vầng sáng xanh biếc mênh mông như trăng rằm bỗng hiện ra giữa vùng không gian đang sụp đổ.

Khẽ chớp động lên, bên ngoài mặt trăng bắt đầu tràn ra vô số ký hiệu trong suốt làm óng ánh lên một màn sáng năm màu khiến người ta si mê.

Oành!

Vùng không gian sụp đổ và vầng trăng xanh biếc đồng loạt nổ tung.

Vô số ký hiệu xanh biếc sáng lấp lánh cuồn cuộn tràn ra, ngưng tụ lại với nhau tạo thành một sợi tơ trong suốt. Chợt lóe lên, sau đó không thấy sợi tơ đâu nữa.

Sợi tơ trong suốt nhìn có vẻ tầm thường nhưng nó vừa mới xuất hiện đã làm cho cả trời đất trở nên ảm đạm, không gian bốn phía dấy lên từng trận ầm ù. Sau khi hơi mơ hồ, mọi thứ liền bắt đầu vặt vẹo không theo bất kỳ một quy luật nào.

Ở đây hoàn toàn không có hiện tược không gian bị bẻ gãy hay gấp khúc mà là tất cả mọi thứ đều bám sát theo sợi tơ trong suốt, giống hệt như vạn vật đang tự động trôi dạt theo sóng biển vậy.

"Sợi Tơ Pháp Tắc, sao lại có thể như vậy được!"

Đứa bé gái đang bị nhốt trong linh vực của Bảo Hoa trông thấy vậy liền kinh hãi thốt lên, cuối cùng thì vẻ mặt của nó cũng chịu chuyển thành vô cùng sợ sệt. Nó lại hét lên chói tai, bỗng có một ngọn lửa đen kịt cháy rực bao kín lấy toàn bộ thân thể của đứa bé, sau đó liền ngưng tụ lại thành một bộ giáp bằng xương thò ra vô số gai nhọn tua tủa.

Mỗi một cái gai xương thò ra trong làn lửa đen đang có rất nhiều ký hiệu bay múa loạn xạ đều trong suốt như ngọc. Trên bề mặt bên ngoài của chúng có thể thấy được như ẩn như hiện vô số linh văn màu bạc. Những linh văn được sắp xếp với nhau một cách cực kỳ tỉ mỉ rồi mới tạo thành cây gai như vậy.

Mà đúng lúc đó phía trước thân thể của đứa bé bỗng dấy lên một làn dao động, sợi tơ trong suốt chợt xuất hiện mà không hề có dấu hiệu báo trước nào. Còn đứa bé gái lại đang bị linh vực bao vây cực kỳ chặt chẽ nên không làm sao để tránh đi được. Cuối cùng nó chỉ đành trơ mắt đứng nhìn Sợi Tơ Pháp Tắc đang nhoáng lên, rồi cuồn cuộn chém về phía nó.

Vầng lửa màu đen và bộ giáp xương chỉ có thể ngăn cản sợi tơ được một chút nhỏ, sau đó cả hai đều giống hệt như gỗ mục bị người ta ép nát ra như cám.

Đưa bé thét lên đau đớn, thân hình của nó liền chia làm hai đoạn từ hông trở đi. Bắt đầu là trên mặt, rồi đến chân tay, sau đó là khắp nơi trên cơ thể của nó hiện lên vô số những sợi tơ máu. Cuối cùng toàn bộ thân thể hóa thành một đống thịt nát bấy.

"Tốt quá rồi!"

Bảo Hoa thấy vậy liền mừng rỡ rồi không hề do dự bấm niệm thần chú. Cây hoa cổ thụ vốn thật cao lớn bỗng lóe chói hào quang, trong khoảnh khắc nó liền co rút nhỏ lại chỉ còn khoảng một thước, xinh đẹp đến mê người.

Long lanh lấp lánh! Một làn sáng bảy màu lung linh tỏa ra từ cây hoa bé xíu!

Năm ngón tay của Bảo Hoa khẽ co lại, nàng cầm lấy gốc hoa rồi quạt nó về phía hư không bên dưới.

"Phốc", chỉ trong khoảnh khắc mà vô số cánh hoa cùng cành nhỏ trên thân cây trở nên héo úa.

Mà cùng với lúc đó, xung quanh thân thể bị chém thành thịt vụn của đứa bé gái chợt hiện lên muôn trùng những đóa hoa màu đỏ rất lớn.

Mỗi đóa hoa đỏ như máu cứ xoay tròn thành một vòng là lại nở ra, sau đó lại bọc lấy một mảng máu nát thịt nhừ vào trong rồi cuối cùng chúng bùng cháy thành một đám bụi màu hồng nhạt mà tan biến mất.

Sau khi tất cả đều bốc cháy thì trong linh vực lúc này đã không thể tìm lại được bất kỳ chút thịt nát nào nữa.

Mà phía bên kia, cây hoa nhỏ nhắn đang được Bảo Hoa cầm trong tay đã tiêu hao hết uy lực sau một chiêu vừa rồi. Lúc này cành lá của nó trơ trụi xác xơ, liền hóa thành một cái ảo ảnh rồi tan đi.

Cả tòa linh vực cũng bắt đầu trở nên dao động kịch liệt, muôn trùng đóa hoa trong đó cũng lềnh bềnh rồi tan biến theo.

Đến lúc này thì Huyền Thiên Linh Vực đã không còn tồn tại nữa rồi!

Không gian ở khắp nơi đây dã hoàn toàn trở nên trống rỗng ngoại trừ hai người là Hàn Lập và Bảo Hoa.

"Sợi Tơ Pháp Tắc, thật không ngờ là Hàn huynh lại có thể vận

dụng và điều khiển được cây Huyền Thiên Chi Bảo này đến mức độ như vậy. Ta cực kỳ bội phục huynh." Bảo Hoa liếc nhìn Hàn Lập, vẻ mặt nàng đang tỏ ra hết sức kỳ quái.

"Thì ra thứ vừa rồi là sợi tơ pháp tắc ư? Thảo nào mà uy lực của nó so với những lần trước đây lớn hơn rất nhiều." Hàn Lập ngoảnh nhìn về phía ngọn kiếm trong tay, sắc mặt cũng trở nên phân vân lạ lẫm.

"Sao vậy? Chẳng lẽ đây là lần đầu tiên đạo hữu ngưng tụ thành công sợi tơ đó sao?" Bảo Hoa lại càng giật mình hơn.

"Đúng là lần đầu tiên Hàn mỗ được nhìn thấy nó. Chẳng qua là lúc nãy ta đã vận dụng tất cả uy lực của lưỡi kiếm này thôi." Hàn Lập lạnh nhạt cười trừ.

"Ta cũng chẳng biết nên nói làm sao mới phải. Chẳng lẽ là lưỡi kiếm huyền thiên này đã được hình thành ngay trong cơ thể của đạo hữu từ khi mới bắt đầu. Còn không, nếu muốn vận dụng bảo vật huyền thiên để tạo thành sợi tơ ẩn chứa pháp tắc là việc chỉ có thể ngộ chứ không dám cầu mong. Không biết bao nhiêu người sở hữu những loại bảo vật huyền thiên đã liều mạng tế luyện nó, bồi dưỡng nó đến vài vạn năm, thậm chí là cả chục vạn năm nhưng vẫn chưa chạm được đến sợi tơ này." Bảo Hoa cười khổ.

"Nếu thế thì Hàn mỗ đúng là quá may mắn rồi, bảo sao mà ta lại làm được như vậy. Nhưng tại hạ lại cảm thấy hứng thú với Huyền Thiên Linh Vực của đạo hữu nhiều hơn, liệu sau này đạo hữu có thể chỉ bảo cho ta một phần không?" Hai mắt của Hàn Lập chợt lóe, hắn đằng hắng nhẹ rồi trả lời.

"Phương pháp thi triển Huyền Thiên Linh Vực ư? Trước đây ta đã bỏ sức ra rất nhiều tâm trí mới có thể tìm tòi ra một phần nhỏ trong một quyển sách không trọn vẹn từ thời rất xa xưa. Trong đó cũng có rất nhiều chỗ không đầy đủ, so với linh vực thật sự tuyệt đối không thể sáng ngang được. Nhưng nếu Hàn đạo hữu cảm thấy hứng thú như vậy thì ta cũng không ngại trao đổi vơi đạo hữu dăm ba điều." Bảo Hoa nghiêm nghị đáp lại.

"Tốt quá. Hàn mỗ cầu mong còn không được. Mà vừa rồi cái nguyên thần của con Minh Trùng Mẫu đã bị hai người chúng ta hợp sức giết chết, nhưng thật không biết bản thân của nó sẽ như nào đây? Không hiểu sao ta vẫn cảm thấy có điều gì đó rất bất an trong lòng." Hàn Lập gật đầu, rồi lại nhíu mày hỏi tiếp.

"Theo lý mà nói thì vừa nãy chỉ là một cái hóa thân của Minh Trùng Mẫu thôi, so với con sâu chúa thật sự ở dưới kia thì không cách nào bằng được. Vừa nãy dưới tác dụng của hai loại pháp tắc đè lên thì chắc chắn nó không thể chạy thoát được. Nhưng cả ta và linh hồn của tòa phong ấn cổ xưa này đều có thể xác định là cỗ áp lực kia vẫn còn tồn tại, hơn nữa còn chưa hề xuy giảm chút nào..." Khuôn mặt xinh đẹp của Bảo Hoa trầm xuống, mãi một lúc sau nàng mới cất thành lời. Thế nhưng thật tình cờ là cách nhận xét của nàng lại rất ăn ý với Hàn Lập.

"Nói như vậy là đối phương vẫn chưa chết hẳn, chỉ là tạm thời bị thương nặng nên không chịu ra thôi." Sắc mặt của Hàn Lập liền đổi.

"E rằng hơn phân nửa là như vậy." Bảo Hoa cười khổ sở.

"Mặc kệ thế nào đi. Có thể làm bị thương được nó đã là chuyện rất may mắn. Ta và ngươi hãy mau nhân cơ hội này đi tìm thân thể thực sự của nó mới là việc quan trọng phải làm. Mà đến giờ này mà hai vị đạo hữu kia vẫn không có truyền tin tức trở về cũng có thể là họ đã thất bại rồi." Hàn Lập nghĩ ngợi một lúc rồi nói.

"Tất nhiên là..." Ngay lúc Bảo Hoa mỉm cười như muốn trả lời lại điều gì thì bỗng nhiên từ chỗ thi thể của đưa bé gái vừa biến mất chợt vang lên một tiếng nói:

"Các ngươi cứ tưởng là đánh bại được Minh Nhất là có thể không cần phải lo lắng gì nữa hay sao? Thật nực cười! Lúc này Minh Nhị ta sẽ đến gặp gỡ với các ngươi một hồi vậy."

Tiếng nói vừa dứt, đột nhiên trên trời cao xuất hiện một bàn tay khổng lồ rồi mạnh mẽ chụp thẳng xuống chỗ Hàn Lập và Bảo Hoa đang đứng.

Năm ngón tay của nó hơi mở ra liền khiến cho bầu trời như bị ché kín như bưng. Mà mỗi cái móng tay dài đến cả chục trượng kia cũng chớp chớp lấp lánh hào quang màu xanh.

Bàn tay lướt đi để lại hư không năm vệt trắng bạc thật dài giống như là không gian nơi đó bị người ta xé toạc ra vậy.*"Chớ vội, Minh Nhị! Ngươi phải dành lại cho lão tam ta một phần để chơi đùa chứ!"* Một giọng nói âm trầm khác truyền đến không biết từ đâu.

Mà trong nháy mắt khi Hàn Lập nghe được giọng nói này thì trong lỗ tai lại vang lên một tiếng cười cực kỳ quỷ quái, nửa giống như tiếng cười khiêu gợi của thiếu nữ, nửa giống như tiếng người con gái đang thở gấp gáp hoan lạc.

Tinh thần của Hàn Lập không tự chủ được liền trở nên hoảng hốt, hai mắt hắn dần mê mang, tay chân cũng bắt đầu chậm chạp lại.

Cùng lúc, một tiếng sét đánh chói tai giữa trời quang mây tạnh, một tia chớp màu xám trắng thật lớn thình lình xuất hiện rồi hùng hổ ập đến Hàn Lập.

Thần niệm của Hàn Lập mạnh mẽ thuộc loại nào cơ chứ? Hơn nữa hắn còn tu luyện loại pháp thuật khủng khiếp đến độ đi ngược với lẽ trời là Luyện Thần Thuật, chỉ mới hơi cảm thấy hoảng hốt thì lập tức có một làn khí mát lạnh từ đan điền tràn lên, nhanh chóng truyền tới đầu làm hắn tỉnh táo trở lại.

"Sát Lôi!"

Nhưng ngay khi hắn nhìn thấy tia chớp trên cao thì sắc mặt tái nhợt, vội vàng cất thanh kiếm còn đang cầm trên tay. Hắn mặc kệ bàn tay khổng lồ còn đang úp xuông đầu kia, bả vai khẽ lắc lập tức huyễn hóa ra hơn mười ảo ảnh giống hệt nhau rồi nhắm ra bốn phương tám hướng mà bắn đi.

Nhưng tia chớp đang kéo theo những tiếng nổ ầm ầm kia dường như là một con vật sống vậy. Nó cũng nhanh chóng tự tách ra, hóa thành một lượng những tia chớp không sai biệt với số lượng ảo ảnh rồi lập tức bám sát theo.

Lúc này, Bảo Hoa ở phía bên kia quát khẽ. Trong bàn tay của nàng hiện lên một làn sáng màu vàng quay tít, trong tức thì chiếc Thổ Hoàng Đinh liền hóa lớn đến cả ngàn trượng rồi hiên ngang lao đến bàn tay đang từ trên không chụp đến.

Còn năm móng vuốt sắc bén của cái bàn tay kia đột nhiên thu lại, hóa thành năm lưỡi đao khổng lồ màu xanh mạnh mẽ chém xuống. Dường nó nó chẳng hề e dè với cai đinh ở dưới chút nào.

Một trận nổ khủng khiếp dấy lên làm cho trời long đất lở. Cái đinh cùng với năm lưỡi đao vừa tiếp xúc đã bộc phát ra anh sáng vàng và xanh cực kỳ chói mắt. Trong lúc nhất thời cả hai phe giằng co qua lại, không bên nào hơn bên nào.

Còn phía bên này, những tia chớp màu xám trắng cứ như những con ròi chui vào xương chân của Hàn Lập, bám riết không rời những đạo ảo ảnh do Hàn Lập biến hóa thành. Có vẻ như không giết được đối thủ thì chúng sẽ không chịu quay về vậy.

"Chỉ là Sát Lôi thôi! Ngươi nghĩ là Hàn Mỗ không đối phó nổi sao?" Cả hơn mười cái ảo ảnh đồng loạt cất lên giọng nói giận dữ của Hàn Lập.

Hòa theo tiếng nói là hơn mười con rắn được tạo bởi những sợi chớp điện màu vàng rực từ trong tay của những cái ảo ảnh bắn ra chạm vào những tia sét màu xám trắng, sau đó liền nổ tung mà biến mất hút.

Những tia chớp màu xám trắng chỉ hơi ảm đạm đi so với ban đầu, còn lại thì chúng vẫn chẳng hao tổn chút nào rồi vẫn lao về những ảo ảnh do Hàn Lập biến hóa thành.

Ầm ầm ầm.

Những cái ảo ảnh khi bị các tia chớp xám chạm vào liền nổ tung hóa thành vô số ký hiệu màu vàng đan xen vào những sợi điện xám, trong lúc nhất thời không sao phân ra cao thấp.

Nhưng chỉ có duy nhất một cái ảo ảnh là hơi ngưng lại rối hiện ra thân thể của Hàn Lập. Hắn hét lớn, toàn thân tỏa ra hào quang tím vàng chói lóa rồi hùng hổ đấm một đấm vào vệt chớp điện xám phía trước.

Tức thì từ chỗ tia chớp nổ vang một tiếng trầm đục đinh tai nhức óc, trong nháy mắt nó và nắm đấm đã va chạm với nhau.

Ban đầu cứ tưởng là tia chớp kia khó chơi lắm, ai ngờ khi nó vừa mới chạm phải nắm đấm thì đã lập tức giống như gặp phải thứ khắc tinh mà vỡ vụn ra, sau đó bị thôn tính sạch sẽ trong làn ánh sáng trắng lòa.

Mà ánh hào quang màu tím vàng trên cơ thể của Hàn Lập cũng ảm đạm đi gần nửa sau khi tung ta một đòn vừa rồi.

Rõ ràng là đòn đánh vừa nãy của hắn mang theo uy năng vô cùng lớn, mới chỉ một chiêu thôi mà đã khiến cho chân nguyên trong cơ thể hao tổn khá nhiều rồi.

------oOo------

Chương 2234: Cuộc Chiến Với Minh Trùng Mẫu (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thân thể thật mạnh mẽ! Không biết nêu so sánh ngươi với Minh Nhị thì ai sẽ lợi hại hơn nhỉ?" *Giọng nói âm trầm mau chóng tỏ vẻ kinh ngạc.*

Lúc này Hàn Lập mới chăm chú nhìn xuống phía dưới. Chỉ thấy trên mặt nước không biết từ khi nào đã xuất hiện thêm một con quái vật to lớn như trâu, thân thể trong suốt như được những giọt nước ngưng tụ thành đang lơ lửng trong không trung. Con sâu này có thân thể dài đến mấy chục trượng, trải rộng trên toàn thân của nó là những con mắt lớn có bé có, to nhỏ không đồng nhất. Hễ chỉ cần người ta vừa mới nhìn thấy thôi là đã cảm nhận được một cỗ lạnh buốt chạy dọc theo sống lưng rồi.

Tiếng nói vừa rồi chính là do miệng của con sâu kì quái này thốt ra. Hai cái xúc tua của nó rất dài, chỉ vừa khẽ chạm vào nhau là đã khiến cho không trung gần đó vang lên những tiếng gầm rú đinh tai, kèm theo là từng đợt sấm chớp téo ra, vặn vẹo, chớp nháy, nổ vang không ngớt.

Mà cũng chính con sâu này là thủ phạm đã khiến cho Hàn Lập suýt bỏ mạng vì Sát Lôi!

Hàn Lập quan sát con sâu cùng với từng đạo chớp điện màu xám trên đỉnh đầu của nó với ánh mắt cực kỳ cẩn trọng. Sau khi suy nghĩ đắn đo một lúc, hắn lại ngẩng cổ nhìn lên phía Bảo Hoa ở trên cao.

Chỉ thấy lúc này Bảo Hoa đang chắp tay bấm niệm pháp quyết liên tục. Dưới sự điều khiển của nàng đã biến cây Thổ Hoàng Đinh thành một cột trụ chọc trời không ngừng cuốn lấy để tranh giành cao thấp với bàn tay khổng lồ.

Mặc dù bàn tay khổng lồ vẫn điên cuồng đánh đấm loạn xạ nhưng chủ nhân của nó lại một mực ẩn dấu thân thể của mình trong làn khói bụi cuồn cuộn trên trời cao, hoàn toàn không để lộ ra chút da mẩu thịt nào.

Càng bất ngờ là bàn tay trần trụi kia lại đang mạnh mẽ đấu với cột trụ cao đến ngút trời do một cây Huyền Thiên Chi Bảo biến hóa thành. Chẳng những thế mà dường như nó còn chiếm ưu thế nhiều hơn.

Hàn Lập vừa nhìn thấy bàn tay, bỗng dưng trong lòng hắn sực nhớ về những mảnh binh khí bị vỡ vụn rơi lung tung trong cung điện có chứa mắt trận khi trước.

Ngoại trừ độ lớn của chúng khác nhau như trời với đất, còn lại hình thể thì giống hệt nhau chẳng sai biệt chút gì.

Xem ra có đến hơn năm phần là bàn tay này đã để lại dấu ấn mà Hàn Lập có dịp nhìn thấy trước đó.

Mỗi chỗ bị cột trụ màu vàng nhạt lướt qua là lập tức trở nên nhộn nhạo, lốc xoáy thét gào.

Còn bàn tay khổng lồ bay đến đâu cũng đều để lại những vệt sáng màu bạc trắng trong suốt. Xem ra cả hai rất khó phân thắng bại trong lúc này.

Có điều nhìn vào sắc mặt tái nhợt của Bảo Hoa thì có thể dễ dàng đoán được là nàng đang hết sức gắng gượng để điều khiển Thổ Hoàng Đinh. Tuy lúc này còn chưa để mất thế chủ động nhưng rõ ràng là sẽ chẳng thể cầm cự nổi bao lâu nữa.

"Giải huynh, con sâu ở bên này giao cho ngươi đối phó, ta qua trợ giúp Bảo Hoa giải quyết tên kia trước rồi mới tính tiếp." *Sắc mặt của Hàn Lập dần trở nên xấu đi, hắn quay về một nơi xa xăm nào đó rồi nói.*

"Ngươi đã nói thế, được thôi, vậy thì giao cho ta đi. Cho dù phương pháp vận dụng thần niệm và Sát Lôi của con sâu này khá lợi hại nhưng đối với ta lại chẳng có bao nhiêu tác dụng."

Giữa bầu trời vang lên một tiếng sét, tiếp đó là một vệt sáng lượn lờ sau lưng của Hàn Lập, thế rồi thân hình của Giải Đạo Nhân lập tức hiện ra, lạnh nhạt trả lời.

Con khôi lỗi ngụy tiên này không biết đã được Hàn Lập rỉ tai cái gì mà lại lặng lẽ ẩn nấp mất dạng ngay khi mấy người Hàn Lập bắt đầu đấu pháp. Đến mãi tận lúc này hắn mới chịu xuất hiện từ giữa hư không kèm theo một tiếng lạnh nhạt.

Giải Đạo Nhân vừa mới trở về thì đã lập tức xoay người thành một vòng tròn trịa.

Oành!

Một con cua vàng rực khổng lồ toàn thân được trải đầy bởi vô số các tia sấm chớp đột nhiên xuất hiện giữa trời làm che mất một khoảng rộng đến gần ngàn mẫu. Vừa mới hiện ra mà hai cái càng của nó đã huơ lên.

Sấm chớp đinh tai nhức óc!

Muôn trùng những khối cầu điện được ngưng tụ ra rồi như mưa to gió lớn cuồn cuộn lao xuống con sâu khổng lồ phía dưới.

Rõ ràng là những quả cầu điện này khác rất xa so với những loại sấm sét bình thường. Chẳng những thể tích của nó cực kỳ kinh người mà trong lớp vỏ điện sáng lóa phía bên ngoài dường như còn ẩn chứa vô số các ký hiệu màu bạc chớp nháy không ngừng.

Cảnh tượng này tựa như đã khiến cho con sâu ở phía dưới nổi giận, miệng nó rít lên một tiếng cực kỳ quái dị, hai cái xúc tua trên đỉnh đầu rung lên rồi phun ra vô số tia chớp màu xám trắng. Tiếp đó những tia sét lại hóa thành muôn ngàn mũi tên nhọn hoắt bằng điện xuyên thủng không gian lao lên va chạm với những quả cầu đang rơi xuống.

Ngay tức thì khi vừa mới tiếp xúc thì những mũi tên và quả cầu đều đồng loạt nổ tung, có vẻ như uy lực của cả hai như kẻ tám *lạng người nửa cân, không bên nào hơn kém bên nào.*

Những tia chớp màu xám đan xen vào vô số sấm sét màu bạc làm cho không gian đang chấn động kịch liệt dần dần trở nên nóng ran.

Con cua vàng có thân hình khổng lồ cực kỳ kinh người nhưng tám chân của nó lại vô cùng linh hoạt. Nó cứ không ngừng chạy qua chạy lại khắp nơi trên nền trời, liên tục đứng từ xa phóng điện cầu tấn công đối phương, lại càng không để cho đối phương có cơ hội tiếp xúc với mình.

Thân hình của con sâu trong suốt cũng luôn chớp động một cách quỷ quái lập lòe. Nó vừa tránh né, vừa liên tục bắn ra rất nhiều tia chớp màu xám trắng tới đánh cho những quả cầu điện vỡ tung.

Còn với thần thông quen thuộc nhất là sử dụng thần niệm nó đã sớm thi triển ra từ trước rồi. Nhưng đối với một con rối thì chẳng khác nào đàn gẩy tai trâu, nước đổ đầu vịt, đổ bao nhiêu trôi tuột đi bấy nhiêu.

Phía bên kia, Hàn Lập đang cầm chặt lưỡi kiếm xanh biếc sáng ngời trong tay, miệng thét thật lớn, pháp tướng ba đầu sáu tay liền hiện ra phía sau lưng, kèm theo đó là muôn trùng bóng kiếm kết thành một ngọn núi chi chít những mũi sắc bén chém thẳng về bàn tay kia.

Bảo Hoa thấy vậy tinh thần liền cảm thấy thoải mái nhiều hơn. Nàng cũng thét lên một tiếng thật thanh thót, trên đỉnh đầu của nàng bỗng nhiên nứt ra rồi xuất hiện một người bé xíu xiu màu hồng đang ngồi trên đài hoa đỏ nhạt.

Người tí hon hé miệng phun ra một vòng sáng màu hồng. Vòng sáng đón gió lớn lên, thoáng chốc đã biến thành một vành khuyên trong suốt khổng lồ, bay thẳng lên đánh về phía đám bụi cuồn cuộn trên trời cao.

Hẳn là chủ nhân của bàn tay to lớn kia vẫn đang ẩn mình ở trong đó.

Nhờ có sự tương trợ của Hàn Lập nên nàng đã quyết định cho nguyên anh của mình thoát ra ngoài để cùng quyết đấu với gã chủ nhân bàn tay kia.

Ở một nơi nào đó dưới mặt nước có một vực thẳm sâu không sao nhìn thấy đáy được. Ông lão già nua cùng với bà gia mặc áo dài màu đen đang kinh ngạc quan sát một vật thể kỳ lạ phía trước. Vẻ mặt của ai nấy đều tỏ ra vô cùng bàng hoàng.

Vật thể đó đang nằm lẳng lặng trên nền cát ở chỗ sâu nhất dưới đáy biển. Toàn thân nó trắng muốt như ngọc, từ đầu đến duôi dài cả vạn trượng. Thì ra đây đúng là xác của một con sâu cực kỳ hùng vĩ.

Tuy cái xác nằm im bất động nhưng bên ngoài cơ thể nó lại được một làn khí xám trắng sáng choáng ngợp đang nhẹ nhàng bao phủ, hơn nữa còn như có như không tỏa ra cỗ khí tức cực kỳ đáng sợ.

Cỗ khí tức này so với của đứa bé khi nãy mà bọn họ gặp được tuy rất giống nhau, nhưng nếu so sánh về mức độ khủng khiếp thì cực kì chênh lệch.

"Đây là thân thể thực sự của Minh Trùng mẫu sao?"

Hai người cứ đứng như trời trồng ở chỗ vực sâu quan sát một lúc thật lâu, thế rồi người đàn bà rụt rụt rè rè thì thào khẽ hỏi.

"Chắc hẳn là nó rồi! Ngoại trừ con sâu chúa ra thì ta thực sự không thể tưởng tưởng ra xác của con vật nào lại có thể lưu lại khí tức kinh khủng thế này. Ngay cả thân thể của con Phó Thốn Điệu mà chúng ta đã thấy ở ngoài cửa trước đây cũng không sao có thể so sánh được." *Ông lão hít thật sâu rồi chậm rãi đáp lời.*

"Dường như cái xác của con sâu ở phía dưới đã thực sự chết rồi, dựa vào những vết thương còn lưu lại trên thân thể của nó thì chắc hẳn là trước đây đã từng sảy ra một đoạn sự kiện rất li kỳ. Nhưng tên vừa nãy mới xuất hiện là cái gì? Chẳng lẽ nó đã tu luyện đến cảnh giới của Chân Tiên, nguyên thần đã không cần đến thể xác mà cứ thế ngao du vô số vạn dặm, suốt đời vĩnh viễn bất tử sao?" *Bà lão mặc áo đen cười gượng.*

"Điều này ta cũng không biết. Nhưng mặc kệ thế nào đi nữa thì đối với chúng ta đây lại là chuyện may mắn. Chúng ta không cần thiết phải ra tay cũng có thể xem như là đã thành công. Còn vì sao nguyên thần của nó có thể sống sót ư? Chắc là bởi vì còn có quan hệ phần nào đó với khối hài cốt dưới kia." *Ông lão cũng cười khổ đáp.*

"Ơ, mà cũng chỉ có giả thuyết này là xem hợp lý nhất. Hơn nữa ta còn nghe nói thời xa xưa có một loại phương pháp kì bí có thể làm cho linh hồn của người ta ẩn nấp tại một vị trí nào đó trên cơ thể. Vậy nếu như con sâu này đã kịp thực hiện phương pháp đó trước khi chết sẽ khiến nó vẫn có thể có hi vọng sống sót thêm một thời gian nữa. Như vậy chúng ta chỉ việc phá hủy hoàn toàn cái xác này là xong." *Bà lão mặc áo đen như bừng tỉnh ra một ý nghĩ nào đó, trên mặt liền hiện lên vẻ quả quyết rồi nói.*

Vừa mới dứt lời, bà ta liền phất tay lên làm lóe ra làn hòa quang tối om. Lập tức có một cây thương ngắn đen xì chợt hiện ra trước mặt.

"Khoan đã!"

Ông lão như sực nhớ tới điều gì đó nên vội vàng ngăn cản, nhưng đã quá muộn rồi!

Cây thương màu đen nổ vang rồi hóa thành một tia chớp tối om bổ thẳng tới khối thi hài bên dưới.

"Phanh"*, tia chớp đen kịt vừa đánh lên cái xác chết liền hóa thành vô số tia điện lập lòe bắn ra tung tóe khắp nơi. Thanh thế thực sự hết sức kinh người.*

Nhưng sau khi những tia chớp đen tan đi hết, cái xác chết bên dưới vẫn hoàn hảo chẳng hề hao tổn chút nào, hơn nữa đến cả một vệt xước cũng không thể nào tìm ra được.

"Sao lại có thể như vậy được? Ngọn thương này của ta tuy không thể sánh với Huyền Thiên Chi Bảo nhưng nếu đem các loại bảo vật cao cấp bình thường ra đấu với nó thì giống như giấy gió không thể đỡ nổi một chiêu." *Bà lão thấy vậy liền tái mặt thốt lên.*

Đúng lúc này làn sáng nhè nhẹ vốn đang bao bọc lấy tấm thân đã chết của con sâu bỗng bừng lên chói mắt. Đồng thời trong đó còn ào ra vô số các loại ký hiệu cả vàng lẫn bạc phủ kín lấy toàn bộ cái xác.

"Không đúng! Hình như khối hài cốt này có điều gì đó bất ổn!" Ông lão già nua nhăn mặt thét lên. Cái Vạn Thú Bài vẫn được lão cầm trên tay từ trước đến giờ liền được tung ra rồi nhanh chóng hóa thành một cánh cửa bằng ngọc đứng vững trãi giữa không trung.

Bàn tay của lão ta bấm niệm thần chú như bay. Lập tức muôn vàn con thú đồng loạt rống to, cánh cửa lớn mở toang, không biết cơ man nào là ảo ảnh quái thú từ bên trong ùn ùn tràn ra ngoài.

Mà bà lão ở bên cạnh cũng vừa mới đè nén cơn rùng mình ở trong lòng, tiếp đó hai cánh tay được nhấc lên, phía sau lưng bà ta hiện ra một ảo ảnh của con rắn đen thui chín đầu. Những tròng mắt của con rắn này có màu tím đen, mấy cái miệng mở lớn phun ra làn lửa tím cuồn cuộn thiêu đốt cái hài cốt phía dưới.

Nơi nào có ngọn lửa tím đi qua là nơi đó xộc lên một thứ mùi tanh hôi nồng nặc, đến cả không gian ở gần đó cũng bị biến thành màu đen nhạt giống như bị ngọn lửa này làm ô uế vậy.

Một chiêu sử dụng bảo vật của bà lão không làm gì được cái xác, bà ta liền thay đổi phương pháp, sử dụng đến tuyệt chiêu vốn được giấu kỹ đó là Hoàng Tuyền Uế Diễm.

Ngọn lửa này được luyện chế từ tám mươi mốt loại chất độc bẩn thỉu khủng khiếp nhất trong các giới diện. Nếu là người thường, đừng nói là chỉ dính một chút, cho dù có đứng cách xa cả trăm dặm mà lỡ hít phải mùi hôi của nó cũng sẽ lập tức đi đời nhà ma.

Còn những sinh linh bị ngọn lửa này bám vào, nghe nói chẳng những da thịt bị thối rữa thành nước mà đến cả linh hồn cũng bị làm cho vấy bẩn, hoàn toàn mất đi cơ hội được đầu thai chuyển kiếp, từ đó về sau không còn được bước qua cánh cửa vào âm ti nữa.

Ngọn lửa này chính là thứ mà bà lão coi là chỗ dựa rất lớn của mình. Nhưng thật tiếc thay, nó là loại bảo vật dễ bị hao mòn, dùng một lần là sẽ mất một lần, nếu không phải lúc tính mạng bị uy hiếp thì bà ta tuyệt đối sẽ không dùng đến nó.

Nhưng giờ đây, cái xác chết của con sâu chúa thật sự quá mức kỳ quái, hơn nữa đứa bé mà bà ta vừa mới gặp lúc trước đã thể hiện được sự lợi hại khôn lường của con sâu này.

Dưới ánh mắt của hai người bọn họ, cái xác chết dưới kia đang bị vô số ảo ảnh của quái thú cùng ngọn lửa tím cuồn cuộn bao phủ kín mít. Vốn từ đầu đến giờ vẫn luôn bất động không nhúc nhích, đột nhiên cái cằm dày dày trắng muốt của nó khẽ nhúc nhích truyền tới những tiếng cười quạc quạc. Đồng thời hai chân trước của nó bất ngờ vung lên làm trào ra một cỗ lực lượng vô hình mạnh mẽ đến điên cuồng.

Bất kể là ảo ảnh của quái thú hay ngọn lửa tím rực vừa đến gần cái xác được mấy trượng thì lập tức bị chặn đứng khựng lại một cách kì quái, giống như đụng phải lớp tường cực kỳ kiên cố không sao xuyên thấu được.

Cho dù ảo ảnh của quái thú tự phát nổ, rồi thì ngọn lửa bùng lên điên cuồng nhưng căn bản cả hai vẫn không thể nhích gần tới cái xác tẹo nào.

Ngược lại với tình cảnh bi đát phía trên, cái hài cốt phía dưới phát ra từng tràng cười lạnh lẽo. Tiếp đó dưới sự chống đỡ của hai chân trước, nó đang từ từ đứng thẳng lên.

------oOo------

Chương 2235: Hài cốt quỷ ảnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

- Phải nhanh chóng sử dụng thủ đoạn mạnh nhất của hai chúng ta, khí tức trên người nó đang ngày càng trở nên đáng sợ, dường như nó chuẩn bị khôi phục thực lực rồi!

Lão già có phong cách cổ xưa nhìn thấy tình hình trước mắt không khỏi khiến hắn trong lòng run sợ, hắn lại lần nữa dùng thần niệm đảo qua trên bộ hài cốt, lúc này mới cả kinh kêu lên.

Mà bản thân hắn sau khi nói xong thì thân hình lập tức mờ đi, thoáng cái biến mất không thấy đâu nữa, rồi hắn lại xuất hiện tại vị trí cách đó hơn trăm trượng, tiếp theo một tay vỗ lên trán, trong nháy mắt một dải sáng màu lam bay ra.

Ở trong dải sáng, có thể nhìn thấy rõ ràng một người tí hon được bao phủ bởi một vầng sáng màu lam, đồng thời khuôn mặt của nó giống hệt lão già kia.

Mà khi người tí hon vừa xuất hiện, lập tức từ trong cơ thể của nó bay ra một loạt những viên ngọc màu lam.

Chẳng qua, mỗi một viên đều lớn bằng ngón tay cái, trên bề mặt lại sáng bóng vô cùng, đồng thời còn có màu xanh đậm.

Những viên ngọc này dưới bí thuật điều khiển của nguyên anh lão già, ào ào nhoáng lên rồi biến thành những quả cầu ánh sáng to đùng, sau đó chúng nó phát ra những tiếng sấm nổ điếc tai rồi hướng về phía bộ hài cốt bắn tới.

Bà già mặc áo đen bên kia sau khi nghe lão già nói như vậy thì vẻ mặt liền biến đổi, cắn chặt răng, sau đó thân thể bà ta đột nhiên lăn ra đất, rồi hóa thành một đám sương máu mênh mông, thoáng cái đã nhập vào bên trong ảo ảnh con rắn chín đầu phía sau.

Một tiếng nổ *"oanh"* vang lên, cùng lúc đó trên đỉnh đầu của con rắn, thiên địa nguyên khí ở dưới vực sâu lập tức giống như thủy triều dâng trào cuồn cuộn lao vào trong cơ thể con rắn, khiến cho ảo ảnh con rắn chín đầu này từ từ biến thành thực thể.

Con rắn này sau khi hóa thành thực thể thì trên da thịt xuất hiện một lớp vảy năm màu sặc sỡ, chín cái đầu rắn đỏ lòm như máu, sau đó chín cái đầu đồng loạt há to miệng phun ra ngọn lửa ô uế màu tím so với lúc trước còn tinh thuần hơn gấp mấy lần.

Mặc dù hai người còn chưa thấy bộ hài cốt sử dụng thủ đoạn gì để công kích mình, nhưng cái cảm giác bị đè nén kia khiến trong lòng bọn họ cảm thấy không yên, không hẹn mà gặp cùng nhau sinh ra ý nghĩ liều mạng.

Mặc dù bộ hài cốt kia đã đứng lên, nhưng dường như nó cũng không thực sự khôi phục được sức mạnh, động tác của nó có vẻ hết sức vụng về.

Mười mấy quả cầu ánh sáng màu lam thoáng một lúc liền ầm ầm đánh liên tiếp lên bộ hài cốt.

Chỉ thấy ánh sáng màu làm tỏa ra chói mắt, tiếng nổ vang ầm ầm không ngừng!

Trong khoảng không xung quanh bộ hài cốt khổng lồ phát ra từng đợt chấn động long trời lở đất, dao động năng lượng lập tức như sóng to gió lớn hướng từ bốn phương tám hướng ào ào lan ra.

Những quả cầu ánh sáng này nhìn có vẻ tầm thường, nhưng mỗi một cái đều có lực lượng ngàn vạn cân, uy năng to lớn vô cùng, đủ để san bằng một tòa núi lớn.

Bộ hài cốt kia dùng hai chân trước như hai cánh tay che trước người, nhưng dưới mỗi một đòn do những quả cầu ánh sáng đánh tới bộ hài cốt không khỏi rung lên rồi từng bước lùi lại.

Sau khi liên tiếp lùi lại vài chục bước, bức tường vô hình phía trước hài cốt liền hoàn toàn vỡ nát, hơn nữa hai cái chân trước của nó vốn trong suốt như ngọc lúc này cũng xuất hiện vết thương chồng chất, vô số vết nứt trải rộng khắp trên đó.

Không chờ cho bộ hài cốt bất kỳ hành động gì, dường như hoả tuyến của con rắn dài chín đầu lập tức cuốn tới, sau khi cuốn quanh hài cốt vài vòng thật nhanh, liền hóa thành một đóa sen lửa đem toàn bộ hài cốt bó chặt lại ngay tại chỗ.

Những đóa sen lửa màu tím này tỏa ra một loại khí tức ăn mòn khó có thể tưởng tượng được, trong nháy mắt trên khắp bộ hài cốt sáng bóng như ngọc kia xuất hiện hàng loạt những vết lõm màu đen.

Mười mấy quả cầu ánh sáng kia cũng không ngừng vây quanh hài cốt rồi điên cuồng đập xuống.

Dưới sự phối hợp của hai người bọn họ, bộ hài cốt khổng lồ này dường như sắp bị hủy đến nơi.

Lão già phong cách cổ xưa và bà già áo đen thấy vậy, trong lòng không khỏi vui mừng.

Nhưng đúng lúc này, trên đỉnh đầu của bộ hài cốt khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện dao động, sau đó một bóng dáng thấp bé quỷ dị hiện ra.

Lão già và bà lão áo đen tập trung nhìn lại, trên mặt cả hai người không khỏi lộ vẻ sợ hãi cùng cực.

Bóng dáng thấp bé kia rõ ràng chính là bé gái lúc trước do nguyên thần Minh Trung Mẫu biến ảo thành.

Cô bé này không phải đang bị ba người Bảo Hoa quấn lấy ư, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Trong lòng lão già và bà già áo đen âm thầm kêu khổ, nhưng hai người vẫn tiếp túc làm phép vây khốn bộ hài cốt kia, đồng thời nhìn bé gái vừa xuất hiện đầy vẻ cảnh giác.

Sắc mặt của cô bé rõ ràng tái nhợt hơn so với lúc trước vài phần, sau khi xuất hiện cũng không thèm nhìn hai người. Ngược lại, nó nhìn xuống bộ hài cốt, sau khi hai con ngươi ùng ục xoay tròn, bỗng nhiên mở miệng phát ra những âm thanh rất êm tai. Nhưng lào già và bà lão áo đen hoàn toàn không thể hiểu được những gì cô bé đang nói.

Bộ hài cốt có vẻ chậm chạp kia vừa nghe thấy giọng nói của bé gái thì bên ngoài cơ thể đột nhiên xuất hiện một tầng ánh sáng màu trắng mạnh mẽ ngăn cản những quả cầu màu lam đang đánh xuống cũng như những đóa sen lửa đang liều mạng ăn mòn. Hai hốc mắt to lớn liền ngước lên nhìn bé gái, cái miệng to phát ra ngôn ngữ giống với thử ngôn ngữ mà bé gái vừa nói. Chẳng qua thanh âm của nó trầm thấp khác thường.

Chẳng qua hai người nói chuyện với nhau mấy câu, bộ dạng của hài cốt khổng lô vẫn chậm rãi như cũ, nhưng vẻ mặt cô bé kia lại trầm xuống, bỗng nhiên lại lộ vẻ bực bội, thở hổn hển, giọng nói của cô đột ngột trở nên bén nhọn phi thường, giống như đang cùng bộ hài cốt kia cãi nhau.

Lão già và bà lão áo đen thấy vậy không khỏi bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Chẳng qua hai người cũng nhân cơ hội này, điên cuồng thúc dục pháp lực, gia tăng công kích đối với hài cốt.

Những quả cầu ánh sáng màu lam kia chợt mờ đi, tốc độ đánh tới đột ngột tăng vọt mấy lần, giống như hóa thành những sao băng điên cuồng bay múa xung quanh bộ hài cốt.

Mà chín đóa sen lửa màu tím thì bỗng nhiên rung lên, bên ngoài chúng nó xuất hiện những gai sắc nhón hoắt, đâm thật sâu vào bộ hài cốt, khiến cho tốc độ ăn mòn trên bề mặt của hài cốt bằng mắt thường có thể thấy được đang tăng vọt.

Đương nhiên, vì đề phòng bé gái và hài cốt đột nhiên tấn công, lão già có phong cách cổ xưa và bà lão áo đen lẳng lặng lui về phía xa.

Nhưng ngoài dự đoán của hai người, bộ hài cốt đối với hành động của hai người bọn họ căn bản không để ý. Chẳng qua nó vẫn ngẩng đầu lên chậm chạp cùng bé gái trên không trung nói chuyện bằng thứ ngôn ngữ không biết tên là gì kìa.

Hai người một nói nhanh một nói chậm, vẻ mặt thì một người tĩnh lặng một người vội vã, từ xa nhìn lại trông có vẻ hết sức quỷ di!

Bỗng nhiên, trên mặt bé gái xuất hiện vẻ dữ tợn, một ngón tay nhấc lên chỉ xuống dưới, lập tức một điểm màu đen sáng ngời từ đầu ngón tay hiện ra, sau đó điểm sáng này quay một vòng rồi điên cuồng phồng lên khổng lồ, khiến cho nó trở nên sáng chói rực rỡ, giống như nó có thể đem tất cả ánh sáng chung quanh hút vào trong.

Cả vực sâu dưới đáy biển vang lên những âm thanh ùng ùng, thiên địa nguyên khí xung quanh đó lập tức sôi sục, rồi một cỗ pháp tắc lực cực kỳ kinh khủng phủ xuống.

- Pháp tắc thời gian!

Nguyên anh đang ngồi xếp bằng của lão già phong cách cổ xưa nhìn thấy một màn như vậy, sắc mặt lão trở nên xám ngoét, trên mặt lộ vẻ kinh hoàng.

Về phần bà lão áo đen biến ảo thành rắn chín đầu khi thấy hiện tượng kì lạ kia, lập tức như chim sợ cành cong, đóa sen lửa trong miệng đột nhiên dừng phun lửa, rồi lập tức cả thân hình khổng lồ bắn nhanh ra xa hơn trăm trượng rồi mới hơi do dự dừng lại.

Nếu không phải sợ sau khi tách ra với lão giả có thể khiến cho cô bé kia nổi lên sát ý thì bà lão này chỉ sợ đã bỏ trốn mất dạng rồi.

Hài cốt khổng lồ phía dưới nhìn thấy cô bé kia thi triển ra pháp tắc thời gian thì thân hình khổng lồ khẽ rung lên, ngôn ngữ trong miệng phát ra nhanh hơn mấy phần, giống như nó đối với cô bé kia có vẻ rất kiêng kỵ.

Nhưng lời nói của bé gái phát ra lại càng gấp gáp hơn vài phần.

Một lát sau, hài cốt khổng lồ bỗng nhiên nói chậm lại, giống như có chút khuất phục. Lại qua một lúc nữa, nó liền há miệng phun ra một viên tinh thạch óng ánh đen như mực, to bằng cả một căn phòng, từ từ bay lên không trung.

Trên mặt bé gái cuối cùng cũng lộ ra vẻ vui mừng, sau khi thu lại ánh sáng màu đen nơi đầu ngón tay, nó hướng về phía phía trên viên tinh thạch từ từ hạ xuống.

Khi hai chân của cô bé sắp sửa dẫm lên bề mặt viên tinh thạch thì đột nhiên lúc này lại xuất hiện một màn ngoài dự liệu của mọi người.

Có vài cái chân của hài cốt phía dưới khẽ động, đột nhiên bộc phát ra một cỗ khí tức kinh khủng, đem tất cả những đóa sen lửa màu tím trên người đẩy ra, hơn nữa chúng nó còn nhanh như chớp vẽ lên không trung gần đó, lập tức những quả cầu ánh sáng màu lam liền bị chẻ đôi, ầm ầm tan vỡ.

Bé gái thấy vậy, trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi khủng hoảng. Ánh sáng màu đen trên đầu ngón tay lại một lần nữa sáng lên, đồng thời thân thể của nó mờ đi, biến mất phía trên viên tinh thạch.

Nhưng ở phía dưới viên tinh thạch đen nhánh chỉ thoáng cái đã xuất hiện một cái miệng màu đen khổng lồ đầy những răng nhọn, đột nhiên đớp một phát, liền đem bé gái kia nuốt vào trong đó, rồi lập tức hóa thành một đạo ánh sáng lấp lánh bay vụt trở lại, một lần nữa chui vào cái miệng khổng lồ của bộ hài cốt, chớp mắt đã biến mất tăm.

Mà lúc này, cơ thể của hài cốt khổng lồ rung lên, tất cả mọi cử động đột nhiên dừng lại.

Ở phí đằng xa, lão già phong cách cổ xưa và bà lão áo đen nhìn thấy thế, cả hai trợn mắt há mồm, nhưng sau khi trao đổi mấy câu nhanh chóng, nguyên anh của lão già bỗng nhiên nhoáng lên một cái trở lại cơ thể, thoáng cái đã khôi phục lại như cũ.

Sau khi hai người khôi phục xong liền cùng nhau hướng phía trên vực sâu bay vút đi.

Sau khi nhìn thấy hài cốt dễ dàng phá vỡ hai đòn sát thủ, hai người tự biết không thể chống lại đối phương, tất nhiên chỉ có thể bỏ chạy để bảo vệ tính mạng của mình.

Có lẽ chỉ có hai người Bảo Hoa, Hàn Lập phía trên, mới có can đảm cùng bộ hài cốt này đánh một trận.

Chẳng qua ngay lúc hai người vừa bay đi, bộ hài cốt vốn đang đứng im bỗng nhiên phát ra âm thanh, trong hai hốc mắt to lớn xuất hiện những điểm ánh sáng lấp lánh đang tụ lại, chớp mắt liền hiện ra hai ngọn lửa màu đen cuồn cuộn, rồi nó cười khặc khặc nhìn về phía hai luồng ánh sáng đang bắn đi ở phía xa, bỗng nhiên ngẩng đầu lên trên cao gật liên tục hai cái.

Sau khi hai luồng ánh sáng màu đen chợt lóe lên rồi biến mất, cỗ pháp tắc lực vừa biến mất kia lại lần nữa ào ào phủ xuống vực sâu, vừa lúc đem hai luồng sáng do lão già phong cách cổ xưa và bà lão áo đen kia tạo thành chặn lại.

Một tình huống không thể tin được xuất hiện.

Lão già và bà lão áo đên đang liều mạng bay đi đột nhiên cảm thấy cảnh vật bốn phía trong phút chốc trở nên mờ ảo, bọn họ vừa quay đầu nhìn lại thì phát hiện một cái đầu khổng lồ bằng xương trắng đang ở ngay sát bên cạnh, nó đang dùng ánh mắt không có hảo ý đánh giá bọn họ.

Hai người dưới tác dụng của pháp tắc thời gian, cũng không phát hiện ra rằng bản thân mình đang bay đến phía bên dưới bộ hài cốt kia.

Hai người quá sợ hãi, nhưng còn chưa kịp có phản ứng gì thì lúc này bộ hài cốt bỗng há miệng, không chút khách khí ngoạm xuống.

…

Trên không trung biển nước, Hàn Lập lúc này biến ảo thành bộ dáng yêu ma, hắn đang dùng bàn tay lóe lên những linh văn màu bạc của mình bứt ra một cái đầu của con côn trùng đang bị một bộ giáp đầy gai nhọn màu xanh lá bao vây.

Con côn trùng to lớn này dài hơn trăm trượng, nhưng trên thân thể nó lại có hai cái chân trước dạng móng vuốt vô cùng khổng lồ, nếu so sánh với thân thể nó thì còn lớn hơn mấy lần, thoạt nhìn có vẻ cực kỳ dữ tợn.

Mà lúc Hàn Lập dùng tay nhổ ra cái đầu thì chân trước của con côn trùng to lớn này bỗng phát ra âm thanh *"xèo xèo"* hai tiếng, rồi đột nhiên teo nhỏ lại nhanh chóng, trong phút chốc đã biến thành hai cái chân có hình dạng và kích thước y hết như những cái chân còn lại.

Chân mày Hàn Lập nhướng lên, rút bàn tay về rồi nhìn lướt qua. Sau khi phát hiện không có chút máu nào chảy ra, lông mày hắn không khỏi nhíu lại, trong đầu hắn thoáng qua một tia nghi hoặc

------oOo------

Chương 2236: Mối nghi ngờ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai đầu lông mày của Hàn Lập nhíu lại, dưới mi lóe lên tinh quang, một chùm tơ bắn ra, sau đó lập tức chui vào trong thân mình của con sâu lớn kia.

Trong giây lát, một tiếng *"phanh"* thoát ra, thi thể con sâu giống như bọt biển, lập tức nổ tung lên thành vô số những chùm ánh sáng màu trắng, sau đó tiêu tán ngay tức thì.

Tinh quang lại lóe lên!

Cuốn sợi tơ trở lại bên trong lông mi, như chợt hiểu ra mọi chuyện, trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ âm trầm.

Ở bên kia, trong hư không, vô số phấn hoa cùng cánh hoa phủ kín cả bầu trời, bên trong không ngừng lóe lên những ánh sáng màu bạc.

Không biết từ khi nào, Bảo Hoa đã tới bên cạnh Giải Đạo Nhân, triển khai ra Linh Vực, cùng liên thủ vây con quái trùng còn lại vào bên trong.

Thần thông của con sâu này quái dị nhất chính là ở thần niệm, chỉ tiếc là không thể khắc chế được Giải Đạo Nhân, mà Bảo Hoa ở trong Linh Vực cũng không bị ảnh hưởng gì.

Về phần thiên phú Sát Lôi của nó, dù là thần thông lợi hại, lại có chứa lực lượng của một tia pháp tắc Hủy Diệt, có thể phá được cả Huyền Thiên Chi Bảo, nhưng Giải Đạo Nhân và Bảo Hoa cũng rất giảo hoạt. Ngay từ đầu hai người đã không lựa chọn cứng đối cứng với nó mà để cho nó nổi trận lôi đình, có lực mà không thể thi triển được.

Đợi đến khi Bảo Hoa không tiếc nguyên khí, một lần nữa triệu ra

Huyền Thiên Linh Vực, đem vây nhốt nó ở trong đó, cục diện ngay lập tức thay đổi.

Quái trùng thấy tình hình không ổn, ở trong Linh Vực vẫn cố liều mạng, thúc giục Sát Lôi màu xám trắng, muốn phá vỡ Linh Vực để chạy thoát. Nhưng danh khí của Huyền Thiên Linh Vực đâu phải nhỏ, vốn là thần thông mà chỉ Chân Tiên mới có thể hoàn toàn nắm giữ, con sâu này muốn rời khỏi thì đúng là không tưởng.

Một tầng cánh hoa và phấn hoa màu hồng, dưới sự thúc giục phép tắc của Bảo Hoa, nhanh chóng phủ xuống, vây chặt lấy con quái trùng tại trung tâm Linh Vực. Cánh hoa, phấn hoa đầy trời, như vô cùng vô tận.

Dù quái trùng có dốc sức liều mạng ngăn cản lực lượng của Linh Vực nhưng hành động của nó vẫn vô cùng chậm chạp.

Giờ phút này, nó đem lực lượng của thần niệm hóa thành một tầng bạch tinh tỏa ra hào quang trong suốt bảo vệ toàn thân, từng đạo điện quang màu xám đan vào nhau, nổ vang không ngừng quanh thân thể nó. Nhưng dưới sự công kích của Giải Đạo Nhân và Bảo Hoa, thêm vết thương đầy người, lá chắn này của nó dường như cũng không chống đỡ được thêm bao lâu nữa.

Hàn Lập thấy tình hình như vậy thì trên mặt hiện lên một tia dị sắc, rồi đột nhiên tay áo hắn run lên, trường kiếm màu xanh một lần nữa hiện ra, sau khi rung lên, mười hai đạo kiếm màu xanh chém ra.

Sau một khắc, bên trong Huyền Thiên Linh Vực của Bảo Hoa không ngừng vang lên âm thanh chói tai, mười hai đạo ánh sáng màu xanh đột ngột xuất hiện bên cạnh quái trùng, chém xuyên qua người nó.

Quái trùng cùng với vòng bạch tinh hộ thân và hồ quang điện ở xung quanh bị một đòn này mà lập tức hóa thành vô vàn ánh sáng màu trắng, tán loạn và cứ thế biến mất, giống như ở chỗ đó chưa từng tồn tại cái gì vậy.

Bảo Hoa thấy một màn này thì cả kinh, nhưng sau khi dùng thần niệm tra xét trong Linh Vực, xác định con quái trùng đã không còn tồn tại nữa thì mới chau mày, khoát tay, thu hồi Huyền Thiên Linh Vực.

Lúc này, không gian ở bên cạnh hơi chấn động, Hàn Lập đã thuấn di tới.

Sau đó là một tiếng sét đánh.

Giải Đạo Nhân cũng thu lại pháp thân Hoàng Kim Cự Giải, hóa thành một đạo hồ quang, lập tức xuất hiện ở sau lưng Hàn Lập.

Hàn Lập nhìn qua, thấy trên người hắn ngoài vài chỗ cháy đen thì cũng không có gì đáng ngại, lúc này mới yên lòng.

"Hàn huynh thật sự là lợi hại! Cái chém vừa rồi, ngay cả thiếp thân, nếu không dùng Linh Vực hộ thân thì cũng chưa chắc đã chống đỡ được." Bảo Hoa nhìn về phía Hàn Lập, ánh mắt hơi khác thường, chậm rãi nói.

"Bảo Hoa đạo hữu đã quá đề cao Hàn mỗ rồi! Chiêu vừa rồi chỉ dựa vào lực lượng của bảo vật là chủ yếu. Nếu không phải trước đó hai vị công kích khiến nó như nỏ mạnh hết đà thì tại hạ làm sao có thể dễ dàng đắc thủ như vậy được." Hàn Lập mỉm cười, hời hợt nói một câu.

"Sự tình nào có đơn giản như thế!" Bảo Hoa lắc đầu, nhưng cũng không nói thêm gì mà quay đầu nhìn về nơi quái trùng vừa biến mất, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

"Hình như đạo hữu cũng phát hiện ra có điều kỳ quặc trong chuyện này rồi. Rõ ràng là vừa rồi tranh đấu, chúng ta cũng không phải đã tiêu diệt chúng hoàn toàn. Cái hóa thân của nguyên thần Minh Trùng Mẫu không nói, mà hình như thân thể của hai đầu quái trùng này cũng không phải là thật, làm sao có thể bị diệt sát đơn giản như vậy được." Ánh mắt Hàn Lập quét qua nơi đó, nói một cách ngưng trọng.

"Hoàn toàn chính xác. Ngay từ đầu thiếp thân đã có một linh cảm

rất lạ. Hai con trùng này không thể nói là chúng không lợi hại, nhưng dường như thần thông của chúng lại quá cực đoan. Một con thì có lực lượng thần niệm cường đại khiến chúng ta không dám tới gần. Mà một con thì lại có nhục thân biến thái, chỉ một trảo thôi mà chúng ta cũng phải tránh đi. Nhưng thủ đoạn của chúng lại quá ít nên mới lộ ra nhược điểm khiến chúng ta có thể đánh bại chúng dễ dàng."

"Nhưng nếu những con trùng này là do Minh Trùng Mẫu đào tạo, thì lại có vẻ không đúng lắm. Với cái đầu giảo hoạt của Minh Trùng Mẫu, làm sao có thể tạo ra sai sót như thế được." Bảo Hoa dừng một chút rồi lại nói tiếp.

"Nhưng đạo hữu có chú ý một điều. Khi chúng tách ra, ta và ngươi chỉ cần phí một chút thời gian là có thể đánh bại rồi. Nhưng nếu chúng liên thủ, hoặc chúng có cùng một thần thông…" Hàn Lập bỗng nhiên cười hắc hắc nói.

"Đúng vậy. Nếu những thần thông này đồng thời thi triển, chỉ sợ là ta và ngươi đã phải chạy bở vía rồi." Sắc mặt Bảo Hoa tái nhợt, hít sâu một hơi nói.

"Hơn nữa, Bảo Hoa đạo hữu có để ý không, ngay từ đầu, dường như cái hóa thân của nguyên thần Minh Trùng Mẫu và hai con quái trùng này không giống như cùng một phe, thậm chí còn có địch ý với nhau. Nếu không, chúng mà liên thủ lại với nhau thì chúng ta đã bị đánh bại lâu rồi." Trên mặt Hàn Lập hiện lên một tia thâm ý, nói.

"Đúng là kỳ quái rồi. Nếu chúng cùng được Minh Trùng Mẫu đào tạo thì tại sao lại không nghe theo mệnh lệnh của nguyên thần, mà ngược lại còn có vẻ căm thù?" Đôi lông mày của Bảo Hoa nhíu chặt, vẻ mặt đầy sự mờ mịt.

"Việc này ta cũng không rõ, nhưng vừa rồi nhìn cách biến mất của thi thể hai con quái trùng này, ta thấy giống như là được tạo ra bằng cách dùng lực lượng mô phỏng lại vậy." Hàn Lập thản nhiên nói tiếp.

"Thân thể mô phỏng? Ý Hàn huynh là… Có người của giới diện

khác đang trực tiếp nhúng tay vào chuyện Minh Trùng Mẫu? Chỉ là một cái thân thể dùng lực lượng để mô phỏng lại mà có thể tranh đấu cùng chúng ta nhiều năm như vậy, không lẽ là Chân Tiên Tiên Giới?" Thần sắc của Bảo Hoa đại biến, khuôn mặt trở nên vô cùng khó coi.

"Cái này cũng khó nói, ta cũng chỉ là đoán mò mà thôi, có thể là không chính xác đâu. Nhưng nếu thật sự là như vậy thì ở đây có chút phức tạp hơn rồi. Nếu không, đạo hữu thử liên lạc với Phong Ấn Chi Linh xem có tìm ra được đầu mối gì không?" Hàn Lập xoa xoa cằm, thở dài một hơi, nói tiếp.

"Vì vận dụng quá nhiều lực lượng nên Phong Ấn Chi Linh đã suy yếu lắm rồi. Dù cho ta có cố gắng thì cũng không thể gọi nó hiện thân đâu. Trừ phi đạo hữu muốn Thượng Cổ Phong Ấn hoàn toàn mất đi tác dụng." Bảo Hoa cười khổ trả lời.

"Thế thì còn phiền toái hơn." Sắc mặt Hàn Lập cũng biến hóa theo.

"Dù thế nào đi chăng nữa, đã tới bước này rồi, chúng ta cũng không có cách nào quay đầu lại. Hai vị đạo hữu kia tới giờ vẫn không có tin tức gì, có lẽ đã gặp chuyện thật rồi. Ta và ngươi chỉ còn cách tự mình xuống xem xét một phen thôi." Sau một hồi suy nghĩ, Bảo Hoa cắn răng nói.

"A, Bảo Hoa đạo hữu định phiêu lưu một phen sao. Căn cứ vào ước định giữa ta và ngươi, ta tất nhiên sẽ xuống đó với ngươi. Nhưng nói thẳng, nếu xuống dưới đó mà gặp phải tình huống ta không thể đối phó được, thì ta cũng sẽ không liều mạng đâu." Hàn Lập gật gật đầu, tỉnh táo nói.

"Cái này tất nhiên rồi. Nếu sự tình thật sự quá khó khăn, thiếp thân cũng không dại mà đùa với tính mạng mình. Hơn nữa, ta cũng không cố làm. Nếu không có Phượng Linh Bàn, đạo hữu cũng khó lòng mà rời khỏi nơi này được." Bảo Hoa thản nhiên cười nói.

"Đạo hữu đã hiểu rõ việc này là tốt rồi. Chúng ta xuống dưới thôi." Hàn Lập gật đầu, sau đó mang theo Giải đạo nhân tiến vào trong

nước. Ánh mắt Bảo Hoa quét qua mọi nơi, sau khi thấy không có gì dị thường mới biến thành một đoàn hư ảnh tiến xuống phía dưới.

Mà một thời gian sau khi hai người tiến xuống nước, trên bầu trời tối tăm mù mịt truyền tới một hồi chấn động nhỏ, từng vòng ánh sáng ngũ sắc dần dần hiện ra, nhanh chóng ngưng tụ tại một chỗ.

Từ xa nhìn lại, dường như nó đang hình thành nên một cặp mắt ngũ sắc khổng lồ ở giữa không trung.

Cùng lúc này, trong vực sâu dưới đáy biển, hài cốt của con sâu lớn kia vẫn lơ lửng trong nước, không hề nhúc nhích, nhưng trong hai hốc mắt trống rỗng của nó lại cháy rực hai ngọn lửa ma, hơn nữa càng lúc càng sáng hơn.

Ở bên cạnh hài cốt, có mấy thứ đồ vật đã bị phá hỏng đang lơ lửng, hào quang thỉnh thoảng lại lóe lên một cách yếu ớt.

Trong đó, có một thứ là một ngọc bài đã vỡ, thứ còn lại là một đoản thương màu đen, trên thân đầy những vết rạn nứt.

Hai thứ này vốn là chí bảo hộ mạng của lão già ăn mặc theo lối xưa và người phụ nữ áo đen, hiện tại lại như rác thải bị vứt bỏ ở nơi này, có lẽ hai vị cường giả Đại Thừa đỉnh đỉnh đại danh tám, chín phần là đã biến mất khỏi thế gian này rồi.

Hai nơi trên đỉnh đầu hài cốt hơi chấn động, sau đó hai luồng ánh sáng trắng đồng thời hiện ra.

Ánh sáng trắng càng lúc càng dầy đặc, sau một lúc đã biến ảo ra thân hình một con sâu béo ú, to lớn. Rồi lại thêm một đoàn ánh sáng nữa tiếp tục ngưng tụ ra một con sâu thứ hai với thân thể trong suốt, có thể nhìn xuyên qua được.

Hai con sâu này chính là hai con mới bị Hàn lập và Bảo Hoa đánh chết trước đó không lâu.

Nhưng lúc này thân hình chúng mơ hồ hơn trước rất nhiều, khí tức cũng đã giảm đi quá nửa, giống như hai hư ảnh vậy.

Bỗng nhiên ma diễm trong hốc mắt khổng lồ của hài cốt bừng bừng cháy lên, một nữ tử mặc đồ màu bạc từ trong đó bay ra.

Dáng người ả thướt tha, sắc mặt đờ đẫn, gương mặt giống đứa bé gái đã bị cắn nuốt tới bảy, tám phần, nhưng thành thục hơn rất nhiều.

Giống như đứa bé gái khi trước, phút chốc đã thành thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi.

Hai hư ảnh quái trùng vừa thấy nữ tử mặc quần áo màu bạc này thì thân hình nằm sấp xuống, hướng nữ tử này vái lạy.

Nữ tử nhìn tới hai hư ảnh này, ánh mắt lạnh lùng, sau đó sắc mặt trầm xuống, hừ một tiếng:

"Phế vật. Có mấy tên Đại Thừa của hạ giới mà cũng không đối phó được. Nhưng cũng may là bọn chúng đã đả thương nguyên thần của Minh Trùng Mẫu, nếu không làm sao ta có thể dễ dàng cắn nuốt hắn sạch sẽ như vậy được. Bây giờ nguyên thần ta đã khôi phục non nửa, hai người các ngươi cũng vô dụng rồi, nên đem lực lượng trả lại cho ta đi thôi."

Nữ tử áo bạc nói xong, không chút tình cảm nào, nâng một ngón tay lên điểm về phía hai hư ảnh trước mặt.

------oOo------

Chương 2237: Tranh đấu về Linh Vực

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai cái ảo ảnh của hai con sâu khổng lồ phóng đi bất chấp sợ hãi, có vẻ như chúng đang muốn bỏ trốn ngay tức thì.

Nhưng ngón tay của thiếu nữ che mạng màu bạc tỏa ra hào quang màu đen điểm đến, hai khối cầu được tạo bởi vô số ký hiệu bắn ra, sau khi quay vòng chúng liền bắn thẳng tới thân thể của hai con sâu với tốc độ nhanh không tưởng được.

Cả hai con sâu hét thảm thiết, thân hình của chúng cố gắng vặn vẹo để chống lại uy lực của khối ký hiệu màu đen nhưng căn bản là không thể. Bên ngoài cơ thể của chúng bắt đầu xuất hiện những sợi tơ tỏa hào quang màu đen, thế rồi chúng dần siết chặt.

Một lát sau, ở nơi đó chỉ còn lại độc nhất hai khối cầu sáng đang lẳng lặng trôi nổi giữa không trung.

Thiếu nữ có tấm mạng màu bạc che trước mặt khẽ phất tay lên, hai khối cầu liền tự động bay trở về.

Tiếp đó nàng há miệng.

Hai quả cầu tỏa ra quay tròn vòng vòng rồi hóa thành hai vệt sáng trắng muốt bị người thiếu nữ hút vào trong miệng.

Xong rồi nàng thở dài rồi khẽ nhắm mắt lại, một làn hào quang cứ liên tục chạy khắp cơ thể. Thế rồi một lúc sau khí tức do nàng tỏa ra dừng như lại tăng lên khá nhiều.

Lại một lúc lâu qua đi, người thiếu nữ hừ khẽ rồi chậm chậm hé mở mi mắt. Lúc này khí tức trên cơ thể nàng trong nháy mắt liền trở về bộ dạng như ban đầu.

Bỗng nhiên nàng như sực nhớ tới điều gì đó nên lập tức ngẩng đầu nhìn về phía trên cao của cái vực sâu này. Hình như trên đó có thứ gì đánh động làm cho khuôn mặt nàng chợt hiện lên một nỗi bực bội. Nàng vội hóa thành một ngọn lửa bay về, khẽ nhoáng lên đã mau trong chui tọt vào hốc mắt của cái xác con sâu đang chìm giữa biển lửa hừng hực.

Ngay sau đó, bộ xác chết vốn đã nằm im bất động từ rất lâu lại bất ngờ ngửa cổ rú lên một tiếng cực kỳ thê lương. Ở gần đó đột nhiên xuất hiện một khối máu, rồi mau chóng mọc ra những sợi tơ máu lướt tới quấn kín lấy toàn bộ cái xác.

Vô số các tia máu bao bọc kín lấy thân thể của con sâu, cứ một tầng lại chồng lên một tần. Thế rồi thoáng chốc những sợi tơ này tỏa ánh sáng trong suốt biến thành máu thịt thực sự. Thậm chí bên ngoài cơ thể con sâu cũng bắt đầu xuất hiện những mảng da mịn màng được phủ lên bởi những lớp vảy cứng.

Trong chớp mắt cái xác sâu chết ban đầu liền biến thành một con sâu mới có ba đầu, hai lớn một nhỏ hình dáng khác nhau.

Trong ba cái đầu của của con sâu trừ bỏ cái ở giữa là khuôn mặt của con người, hơn nữa lại chính là khuôn mặt của người con gái che mạng màu bạc khi nãy, còn hai cái đầu còn lại đều dữ tợn cực kỳ. Trên mỗi cái đầu này mọc ra vô số con mắt lớn nhỏ bất đồng, còn những chỗ còn lại thì được che kín bởi vảy nhọn năm màu sặc sỡ.

Khắp thân thể của con sâu sáng bóng như gương, trông thật giống như nó được điêu khắc từ thủy tinh vậy. Trên lưng thân hình khổng lồ của nó có bốn đôi cánh trắng ngà ngà như cánh ve. Mặt ngoài của chúng sáng lấp lóe, hơn nữa còn có thêm các ký hiệu năm màu như ẩn như hiện, xinh đẹp lạ thường.

Đến khi thân thể to như cả một ngọn núi của nó được tu bổ hoàn thành, cái đầu ở giữa của nó ngửa lên, nhìn chằm chằm về phía trên cáo không nói lời nào.

Còn hai cái đầu khác vẫn nhắm chặt mắt không nhúc nhíc, một chút biểu cảm cũng không có, cứ y như là vật chết vậy.

Một lát sau, phía trên cao của cái vực có ba đạo hào quang phóng tới như bay.

Khi ánh sáng chói mắt tắt đi, nơi đó liền hiện ra hình dáng của ba người.

Thì ra bọn họ là Hàn Lập, Bảo Hoa, và Giải Đạo Nhân.

Trong khoảng cách gần như vậy nên tất nhiên bọn họ đã nhìn thấy thật kỹ càng thân hình của con sâu trắng tinh to như ngọn núi ở dưới. Lúc này cả bọn đều ngẩn ngơ.

Thân thể của con sâu sau khi được tu bổ lại hiện ra trước mắt mọi người lại y hệt cái xác đã bị bọn họ tiêu diệt ở phía ngoài. Chúng cực kỳ giống nhau, thậm chí giống đến nỗi như hai mà là một vậy.

Càng làm cho bọn họ kinh hãi hơn chính là khuôn mặt ở giữa của con sâu lại hao hao giống với đứa bé khi trước. Lúc này nó đang nhìn chằm chằm về mọi người.

"Đây chính là thân thể thực sự của Minh Trùng Mẫu, xem ra chúng ta đã đến chậm mất một bước rồi." Vẻ mặt của Bảo Hoa hơi khó coi, nàng khẽ thì thào.

"Tuy rằng ngoại hình hơi khác lạ nhưng chắc chắn là nó." Hàn Lập nhìn chằm chằm vào cái đầu ở giữa của con sâu, sắc mặt trở nên nghiệm nghị đáp lời.

"Nếu đúng là nó hoàn toàn yên ổn không hao tổn chút nào thì xem ra hai vị đạo hữu kia đã thực sự nằm lại rồi."

Bảo Hoa khẽ thở dài một hơi.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, liền nhìn thấy được bên cạnh con sâu có vài mảnh đồ vật không trọn vẹn trôi nổi bất động, thần sắc hắn khẽ động, hơi gật đầu không nói thêm gì.

"Chính là ba tiểu gia hỏa các ngươi làm phân thân của ta bị thương, còn lại dám quấy rối việc nghỉ ngơi điều dưỡng của ta!" Chiếc đầu có mặt người của con sâu ở dưới nhàn nhạt mở miệng, thanh âm nghe rất êm tai, phảng phất giống như giọng nói của một thiếu nữ kiều mị.

"Các hạ thật sự là Minh Trùng Mẫu rồi! Lúc trước, đồng bạn của chúng ta có phải đã gặp phải độc thủ của ngươi?" Trong lòng Bảo Hoa suy nghĩ nhanh chóng nhưng miệng lại bình tĩnh hỏi lại một câu.

"Khanh khách! Chính là hai gã Đại Thừa ở hạ giới lại dám ở trước mặt ta động tay động chân, tất nhiên là đã sớm biến thành một phần trên thân thể ta rồi. Tốt rồi, hai người các ngươi không muốn trả lời câu hỏi của bổn tọa, vậy thì hãy cùng đi làm bạn với bọn hắn đi." Trên mặt của con sâu lớn lại hiện lên một nụ cười kiều diễm, nhưng lợi nói lại vô cùng ác nghiệt.

Vừa dứt lời, nó hé cái miệng nhỏ ra, lập tức một chùm tơ màu xám được bắn ra, sau khi tả ra liền biến thành một cái lưới lớn rồi chụp về phía ba người ở trên.

Những chỗ tia lưới đi qua để lại một mùi hôi tanh đập vào mặt, làm cho người ta ngửi thấy liền buồn nôn!

Trông sắc mặt ba người Bảo Hoa cùng Hàn Lập rất bình tĩnh, nhưng đối mặt với bản thể của Minh Trùng Mẫu, tất nhiên đã sớm hết sức tập trung cẩn thận.

Cái lưới màu xám vừa chụp đến, lập tức trong miệng Bảo Hoa quát lên một tiếng: *"Ra tay "*. Dứt lời nàng liền nhấc một cánh tay, khẽ lật, lập tức ánh sáng xanh biếc lóe lên, một cây cổ thụ nhỏ bé hiện ra, ký hiệu quay cuồng xung quanh. Thoáng một cái liền hóa thành cái cây lớn màu phấn hồng, sau khí vô số cánh hoa màu phấn hồng phất phới, lập tức trải rộng khắp hư không rồi đem bao phủ toàn bộ khu vực phía dưới.

Cùng lúc đó, thân hình Giải Đạo Nhân xoay một vòng, ngay tại chỗ hóa thành một con cua màu vàng óng lớn cỡ trăm mẫu, bên ngoài thân hồ quang chớp động, bắn ra một cái lưới điện khổng lồ, trực tiếp hướng về cái lưới màu xám mà bắn đi.

Về phần Hàn Lập, căn bản đối không quan tâm đến hành động của hai người Bảo Hoa cùng Giải Đạo Nhân, tay áo run lên, năm ngón tay đánh một trảo, ánh sáng xanh vừa lóe lên, thanh Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm đã nắm chặt trong tay.

Thân hình Hàn Lập bỗng nhiên tăng vọt cực lớn, sau lưng Phạm Thánh Pháp Tướng ba đầu sáu tay hiện ra, lập tức hóa thành Kim Thân hướng về phía bản thể bên trên nhập vào, sau một tiếng gầm nhẹ, da thịt lập tức xuất hiện lân phiến màu tím vàng, đồng thời ở bên ngoài thân hiện ra vô số linh văn màu bạc đan chéo vào nhau, ngưng tụ thành những trận văn lớn nhỏ không đều, cổ tay lại đột nhiên run lên.

Trong vực sâu đột nhiên hiện ra vô số ánh sáng năm màu, như thủy triều hướng tới trường kiếm mà cuốn đến.

Trên thân kiếm xanh biếc hiện lên một đoàn ngân văn sáng ngời, pháp tắc chi lực lúc này nhộn nhạo. Sau một chém, mười hai tia màu lục lập tức bay ra.

Mười hai tia màu lục gần như hợp thành một đường, sau một cái chớp động, đã kéo dài qua khoảng cách trăm trượng, tiến đến chỗ gần con sâu trong gang tấc, cuồn cuộn lao xuống.

Hiển nhiên lúc ở trên đường, đám người Bảo Hoa, Hàn Lập cũng đã thương lượng một số kế sách đối ứng tốt khi đối mặt với Minh Trùng Mẫu cho nên tại lúc vừa mới động thủ liền lập tức đồng thời phân công nhau sử dụng thần thông mạnh nhất.

Một người phụ trách ngăn cản công kích của Minh Trùng Mẫu, một người bao vây cản trở con Trùng Mẫu này.

Còn có một người lại phụ trách tấn công chém giết đại địch khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi từ đáy lòng này.

Nếu như là Đại Thừa bình thường đối mặt vợi loại một kích liên thủ không chê vào đâu được này thì sợ rằng chỉ có thể đành chịu nhắm mắt chờ chết mà thôi.

Thế nhưng con Trùng Mẫu này cũng chỉ khẽ nhảy lông mày trên khuôn mặt đầu người một cái, sau khi trên người nổi lên một cổ chấn động rất quỷ dị lại để cho tất cả ảo ảnh cánh hoa màu hồng phấn ở lân cận đều tách ra. Một cánh tay người độc nhất vô nhị vừa giơ lên lập tức một ngón tay trắng nõn cũng điểm chỉ ra.

Ánh sáng màu đen lóe lên, một quả cầu được tạo bởi vô số ký hiệu tỏa sáng liền được bắn ra từ ngòn tay rồi vô cùng chính xác bắn trúng vào một tia màu lục ở phía trước nhất.

"Xì" một tiếng, quả cầu ký hiệu màu đen liền quay tròn một vòng rồi bùng nổ ra, một cổ lực lượng pháp tắc khủng bố cuộn ra.

Mười hai tia màu lục vừa mới tiếp xúc đến cổ lực lượng pháp tắc này liền lập tức bị ngưng lại rồi sau khi run động một cách không thể tưởng tượng được liền bỗng chốc bắn ngược lại.

Ánh sáng xanh biếc chợt lóe, tia màu lục liền đến trước mắt đám người Hàn Lập một cách rất quỷ dị.

Lần này không chỉ Bảo Hoa mà sắc mặt Hàn Lập cũng bỗng chốc đại biến.

Hắn không suy nghĩ thêm, trường kiếm trong tay đột nhiên run lên rồi nhanh như chớp mà chém ra, lại có mười hai tia màu lục chợi lóe ra.

Sau khi vang lên mấy tiếng *"phốc phốc"* khó chịu, hai mươi bốn tia màu lục cùng va chạm vào nhau rồi đồng thời chợt tắt. Nhưng ngay tức khắc lại có một cổ chấn động vô cùng khủng bố cuốn về phía đám người Hàn Lập.

Hàn Lập dựng Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm trong tay lên, hoa văn màu bạc bên ngoài chợt sáng lên liền lập tức hút tất cả chấn động đánh tới vào trong, đồng thời thân thể Hàn Lập sau khi rung động thì không tự chủ được mà lùi lại mấy bước.

Nhưng hắn liên tục hành động sử dụng Huyền Thiên Chi Bảo như vậy lại làm cho sắc mặt hắn trắng bệch, pháp lực cũng vì vậy mà mất đi một lượng lớn.

Đây cũng là do bản thân Hàn Lập có pháp lực hùng hậu vượt xa Đại Thừa bình thương, nếu như đổi lại là tu sĩ Đại Thừa khác thì chỉ sợ đã ngay tại chỗ mất hết pháp lực và gặp phải sự cắn trả của Huyền Thiên Chi Bảo rồi.

"Đây không phải là lực phản bình thường mà là lực phản nghịch của thời gian pháp tắc!" Bảo Hoa thấy tình hinh này liền không nhịn được mà thất thanh kêu lên, nhưng nàng lập tức cắn răng vung một tay xuống lại cầm trong tay một cành cây thô to của cây hoa rồi bẻ xuống sau đó nhanh chóng vung về phía hư không.

Nhưng mà Minh Trùng Mẫu dường như đã sớm đề phòng tới việc này, nó sau khi cười lạnh một tiếng thì bỗng nhiên quầng sáng màu trắng xám trên người phóng lớn ra rồi đông thời có từng vòng lực lựng quỷ dị cuộn ra bốn phương tám hướng.

Cuối cùng dải ảo ảnh cánh hoa màu hồng phấn cũng bị sức mạnh của quầng sáng cứng rắn đẩy ra, một quả cầu đầy ký hiệu màu trắng xám quỷ dị phân bố trên hư không lập tức hện ra ở lân cận con sâu khổng lồ.

"Ầm" một tiếng.

Một cổ lực lượng pháp tắc hung hăng đánh tơi.

Cùng lúc này, cổ lực lượng pháp tắc bỗng chốc hung hăng đánh vào quầng sáng rồi lập tức ổ tung ra, cuối cùng lại bị cứng rắn bài xích ra, còn quầng sáng màu trắng xám lại hoàn toàn không bị tổn hao gì.

Bảo Hoa nhìn thấy cảnh này thì trên khuôn mặt xinh đẹp lập tức hiên ra vẻ không thể tin được.

"Ha ha, Huyền Thiên Linh Vực! Thật sự không nghĩ tới một tên Đại Thừa ở hạ giới cũng có thể lĩnh hội được thần thông này. Đáng tiếc ngươi cũng chỉ vừa mới hiểu được một chút bề ngoài, hơn nữa cũng chỉ là hình thành được ngụy Linh Vực mà thôi. Muốn đối phó ta, đó chỉ là mơ mộng hão huyền. Như vậy đi!

Trước khi bọn ngươi hóa thành máu thịt của ta, bổn tọa sẽ để cho các ngươi kiến thức một chút về Huyền Thiên Linh Vực chân chính là dạng như thế nào a." Minh Trùng Mẫu âm u cười, bỗng nhiên hai chân trước của nó bấm pháp quyết đồng thời miệng thì lẩm bẩm, quầng sáng màu trắng xám trên thân thể liền nhanh chóng bắt đầu xoay tròn, hơn nữa càng lúc càng nhanh.

Sau một thoáng mơ hồ thì toàn bộ ánh sáng trong vực sâu đều trở nên âm u, quầng sáng bỗng nhiên chợt lóe rồi biến mất không thấy nữa.

------oOo------

Chương 2238: Ác Chiến

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một tiếng *"oanh"* vang lên, cả vực sâu như rung chuyển.

Nước biển bốn phía thoáng cái đã biến mất sạch sẽ, trên bầu trời đen kịt một màu như mực, phía dưới tăm tối, âm u, thỉnh thoảng có những điểm sáng lóe lên rồi lại biến mất, giống như những vì sao lấp lánh trong đêm đen.

Bốn phía nổi lên thanh âm như quỷ gào khóc. Một trận gió lạnh thổi tới, cuốn toàn bộ những điểm sáng lập lòe kia lên.

Đám người Bảo Hoa tập trung quan sát, sau đó không tự chủ được mà sợ hãi kêu lên.

Những điểm bạch quang này không ngờ là những cái đầu lâu, trong hai mắt và miệng đều có lửa ma đang cháy, số lượng đầu lâu nhiều tới kinh người, nhìn vô cùng khủng bố.

"Đây cũng là Linh Vực!"

Khi những đầu lâu này xuất hiện, Hàn Lập cảm thấy không gian bốn phía như đang siết chặt lại, cảm giác nguy hiểm mỗi lúc một rõ ràng trong lòng hắn, nhưng sau đó lại không có dị biến nào phát sinh trên người hắn cả.

Sau khi liếc mắt nhìn qua Bảo Hoa, hắn lập tức hiểu ra vấn đề.

Chỉ thấy lúc này, hai tay Bảo Hoa không ngừng bấm niệm pháp quyết, gương mặt đẹp như ngọc lộ rõ vẻ ngưng trọng.

Cơn mưa hoa trải rộng cả ngàn mẫu bây giờ đã bị rút nhỏ lại cả trăm ngàn lần, chỉ còn vài lớp đang bao phủ lấy bọn người Hàn Lập.

Sau khi Linh Vực được thu nhỏ lại, hư ảnh của cánh hoa màu hồng tỏa ra hào quang lấp lánh, hương thơm cũng theo đó tăng thêm mấy lần, hơn nữa tốc độ xoay càng nhanh hơn, giống như tuyết rơi đầy trời nhưng lại không ảnh hưởng gì tới đám người Hàn Lập.

Nhưng bên ngoài Hoa Vực, thân hình khổng lồ của Minh Trùng Mẫu cũng đột ngột không thấy đâu nữa, mà chỉ còn hình ảnh của những chiếc đầu lâu.

Lửa ma và cánh hoa màu hồng va chạm với nhau tạo ra những chấn động quỷ dị, giống như Thủy- Hỏa, hai lực lượng tương khắc đang giao tranh với nhau vậy.

Nhưng sau mỗi lần va chạm, sắc mặt Bảo Hoa ở trung tâm Hoa Vực lại tái thêm một chút.

Sau một thời gian, mồ hôi trên người nàng đã đổ đầm đìa, thần quang trong mắt cũng nhanh chóng ảm đạm.

Hàn Lập thấy vậy thì khẽ rùng mình.

"Hàn huynh, mặc dù ta đã thu nhỏ Linh Vực lại, nhưng cũng không thể kiên trì được lâu nữa." Bảo Hoa nói nhanh, trên mặt lộ rõ vẻ khẩn trương.

"Ta biết rồi. Để ta thử phá xem thế nào. Ta không tin hắn có thể thi triển được Huyền Thiên Linh Vực chân chính. Đây không phải Tiên Giới!" Hàn Lập trả lời, sau đó phân phó cho Giải Đạo Nhân rồi lùi lại một chút, cả người hóa thành con vượn màu vàng cao hơn mười trượng.

Đầu vai của con vượn màu vàng này rung lên một cái, lập tức biến thành bộ dáng ba đầu sáu tay dữ tợn. Sáu bàn tay nắm chặt lại, hắn gầm nhẹ một tiếng và đánh ra bên ngoài vực.

Ánh sáng màu vàng lại lóe lên! Sáu quang cầu lớn bằng đầu người từ trong sáu bàn tay bắn ra, sau khi xuất hiện bên ngoài Vực Hoa, tất cả đều đồng loạt nổ tung giữa đám đầu lâu.

Một tiếng nổ như trời long đất lở vang lên, sáu quả cầu ánh sáng thoáng một cái hóa thành một dải hào quang màu vàng mênh mông.

Đám đầu lâu bị dải hào quang này chạm tới, lập tức biến thành tro tàn.

Sau một đòn này của Hàn Lập, bên ngoài Vực Hoa trở thành một nơi trống rỗng.

Bảo Hoa lập tức cảm thấy lực lượng Pháp tắc bên ngoài Huyền Thiên Hoa Vực đã giảm đi một chút, trên mặt không giấu nổi sự vui mừng.

Nhưng gương mặt đẹp vừa mới hiện lên một chút vui vẻ thì đã lập tức cứng ngắc.

Hư không vừa rồi còn trống rỗng, sau khi vài điểm sáng màu trắng lóe lên, vô số đầu lâu lại hiện ra, hơn nữa dường như còn vô cùng tức giận. Lửa ma do chúng phun ra một lần nữa va chạm với dải ánh sáng màu vàng, khí tức so với lúc trước cũng mạnh hơn mấy phần.

"Quả nhiên là Bất Tử Bất Diệt, vậy thử cái này xem!" Thấy một màn này, sắc mặt Hàn Lập cũng chẳng hề biến đổi. Hắn thì thào một chút, sau đó một tay bấm niệm pháp quyết, một tay điểm vào hư không một cái.

Một tiếng nổ vang lên, hào quang màu vàng lập tức tán ra, hóa thành vô số phù văn màu vàng tụ lại một chỗ, sau đó một vòng xoáy có đường kính lớn hơn một trượng xuất hiện.

Nguyên khí trong thiên địa dao động kịch liệt, vòng xoáy xoay tròn một cách điên cuồng. Sau một hồi phạn âm vang lên, từ vòng xoáy tỏa ra một lực hút kinh người, lập tức đem đám đầu lâu ở xung quanh hút vào sạch.

Tại chỗ những đầu lâu biến mất lóe lên một hồi, sau đó lại có vô số đầu lâu xuất hiện, khí tức cũng cường đại hơn vài phần, nhưng lực hút của vòng xoáy màu vàng cũng dường như không bao giờ ngừng lại, cứ liên tục hút những đầu lâu vào.

Từ sau đó, dù những đầu lâu có hiện ra nhiều thêm bao nhiêu thì cũng đều bị vòng xoáy có một không hai này hút vào rồi nghiền cho nát bấy.

"Ồ, Hiên Nguyên Thần Quang… Không, không phải, chỉ là một thần thông bắc chước. Ha ha, nếu là thần quang kia thì ta còn e ngại vài phần, chứ thứ hàng giả này mang ra dọa ta sao? Ta chỉ cần tiện tay cũng có thể hủy rồi." Trong hư không vang lên tiếng cười của Minh Trùng Mẫu.

Không gian chấn động một chút, một dải phù văn màu đen lóe lên, bắn thẳng vào trong vòng xoáy màu vàng. Một cỗ lực lượng Pháp tắc lập tức tỏa ra.

"Phốc!"

Vòng xoáy màu vàng có đường kính hơn mười trượng, sau khi bị phù văn màu đen chui vào thì nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành một điểm sáng màu vàng rồi biến mất hoàn toàn.

"Thời Gian Pháp Tắc!"

Sắc mặt Hàn Lập trở nên vô cùng khó coi.

Lực lượng Pháp tắc của đối phương gần như khắc chế mọi lực lượng Pháp tắc khác, điều này làm cho hắn cảm thấy hơi đau đầu.

Cùng lúc ấy, Bảo Hoa và Giải Đạo Nhân cũng không hề nhàn rỗi. Bảo Hoa thì dốc sức, liều mạng thúc giục pháp lực duy trì Hoa Linh Vực để đối kháng với Huyền Thiên Chi Vực của đối phương.

Mà Giải Đạo Nhân thì không ngừng vung cái càng lớn lên, từng lôi cầu lớn như mưa ào ào đánh lên mạng lưới cực lớn do Minh Trùng Mẫu giăng ra từ đầu khiến cho nó không tài nào hạ xuống thấp được.

Cái mạng lưới này cũng không biết được ngưng tụ từ thần thông gì mà trên những sợi tơ óng ánh tỏa ra khí tức vô cùng khủng bố. Mặc dù Giải Đạo Nhân vận dụng lực lượng của Lôi Điện tới cực hạn rồi nhưng cũng không thể làm nó hư hao gì, chỉ có thể ngăn nó không hạ xuống thấp được mà thôi.

Cả hai người không vận dụng bảo vật nào khác, hiển nhiên đều hiểu rõ, đối phó với đại địch này, bảo vật căn bản không có tác dụng gì. Tốt nhất là nên vận dụng thần thông của chính bản thân mình là hơn.

Sau một hồi trầm mặc, Hàn Lập bỗng hướng về nơi xa trong hư không, nhàn nhạt nói:

"Thời Gian Pháp Tắc của các hạ thật sự quá lợi hại! Nhưng không biết các hạ có thể thi triển nó mấy lần? Ta không tin ngươi có thể thi triển loại thần thông nghịch thiên này một cách không hạn chế."

Vừa nói xong, sáu tay của hắn lại một lần nữa vung lên, vô số quyền ảnh màu vàng nhưng gió lốc đánh ra, lập tức chui vào giữa biển đầu lâu rồi nổ tung bên trong.

Vô số phù văn màu vàng lại bắt đầu ngưng tụ, hóa thành mười cái vòng xoáy màu vàng. Sau một tiếng nổ vang, cả mười vòng xoáy lại bắt đầu chuyển động điên cuồng.

Một tiếng hừ lạnh vang lên.

Trong hư không, có hơn mười phù văn màu đen được bắn ra, chuẩn xác chui vào trong những vòng xoáy kia.

Một màn đồng thời xuất hiện.

Vòng xoáy màu vàng lóe lên, sau đó biến mất một cách quỷ dị.

Nhưng Hàn Lập cũng không để ý gì tới chuyện đó, Cự Viên tiếp tục đánh ra quyền ảnh như vũ bão, những vòng xoáy màu vàng lại tiếp tục hình thành, bắt đầu chuyển động.

"Tiểu bối, ngươi dám!" Minh Trùng Mẫu cuối cùng cũng không

nhịn được, hét lên một tiếng chói tai.

Phù văn màu đen không bắn ra nữa, tất cả đám đầu lâu rít gào một tiếng sau đó tụ hợp lại một chỗ, hợp thành một bộ khung xương người cao trăm trượng.

Bề mặt ngoài của khung xương do đầu lâu xếp thành, bộ xương vặn vẹo uốn éo khiến cho người ngoài nhìn vào đều không tự chủ được mà da đầu run lên.

Dưới lực hút điên cuồng của những vòng xoáy màu vàng, hai tay của khung xương khổng lồ bắt đầu bấm niệm pháp quyết. Sau khi tinh quang lưu chuyển trên thân, nó lại vững vàng ở vị trí cũ, dường như không bị ảnh hưởng gì từ lực hút.

Quỷ dị nhất chính là bộ khung xương này lại phát ra tràng cười quái dị, sau đó trên người xuất hiện cuồng phong, bên trong có vô số phù văn màu xám trắng chuyển động rồi hóa thành một tên mặc cốt giáp óng ánh, tay cầm một cái mâu lớn làm từ xương người.

Tên giáp sĩ khổng lồ này có thêm hỗ trợ từ lực lượng của linh vực nên khí tức trên người vô cùng cường đại, dường như không hề thua kém tu sĩ Đại Thừa chút nào. Trong miệng nó gầm lên giận dữ, cái mâu lớn trong tay hóa thành vô số đoàn ánh sáng màu trắng, lao thẳng vào trong những vòng xoáy.

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Vòng xoáy màu vàng phình lên rồi lại co rút lại một cách không ổn định, sau đó đồng thời nổ tung lên. Sau khi đánh một đòn này, cái mâu lại xuất hiện trở lại trong tay bộ xương khổng lồ kia. Nó lại tiếp tục đánh ra thêm một đòn nữa.

Lần này, mục tiêu của nó là Bảo Hoa trong Huyền Thiên Hoa Vực.

Bảo Hoa thấy tình thế này thì sắc mặt trắng bệch, nhưng đang phải chống đỡ cả tòa Linh Vực nên cũng không thể phân thân được.

Nhưng sau khi chứng kiến uy lực của cái mâu khổng lồ kia khi phá vỡ những vòng xoáy, Hàn Lập sao có thể chịu để hắn đạt được mục đích.

Trong tay Cự Viên chợt lóe, Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm lặng lẽ hiện ra, hắn lập tức huy động, một kiếm do hơn mười sợi màu lục hợp thành bổ tới.

"Oanh!"

Hư không vì một kiếm này mà chấn động, lục tuyến và cây mâu bằng xương người đồng quy vu tận, cùng tiêu tán trong Linh Vực.

Nhưng một chiêu này cũng khiến cho pháp lực của Hàn Lập tiêu hao rất nhiều. Chỉ sau một khắc thôi mà mặt hắn đã tái xanh lại.

Cánh tay của giáp sĩ xương kia lại vung xuống, cây cốt mâu một lần hiện ra, hơn nữa khí tức càng mạnh hơn mà tu vi dường như cũng tăng lên.

Ánh sáng đen chớp động trên cây mâu, dường như có chứa cả lực lượng Pháp tắc.

"Hàn huynh cẩn thận, ta đến giúp huynh một tay. Ngay cả Huyền Thiên Linh Vực cũng không có khả năng chính thức nghịch chuyển pháp tắc Thiên địa. Ta đoán đây có thể là đòn tấn công cuối cùng của đối phương. Chỉ cần tiếp được đợt tấn công này, Linh Vực của đối phương cũng không thể nào duy trì thêm nữa." Bảo Hoa sau một chút hoảng sợ thì quát lên một tiếng nhắc nhở.

Nàng dứt lời, trên mặt xuất hiện một tia tàn khốc, tay cuốn một cái, một cái đinh màu vàng xuất hiện, chính là Thổ Hoàng đinh.

Bảo Hoa cầm cái đinh lên, sau đó nhanh như thiểm điện cắm nó lên nhánh cây đang chống đỡ cả Hoa Linh Vực của mình làm cho ánh sáng màu vàng tỏa ra chói mắt.

Cây hoa vốn đã tiêu hao gần hết linh lực của bản thân, gần như đã héo rũ, sau khi bị cây đinh găm lên thân thì lại lập tức tản mát ra sinh khí vô cùng lớn, tinh quang lưu chuyển trên cành lá, màu xanh mướt ướt át cũng nhanh chóng khôi phục, mà thể tích của nó cũng đột nhiên tăng non nửa.

------oOo------

Chương 2239: Thực Lực Của Chi Khu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cây hoa phát sinh dị biến khiến cho Huyền Thiên Hoa Vực cũng bị ảnh hưởng. Số lượng cánh hoa trong Hoa Vực tăng lên gần một nửa. Cánh hoa xoay tròn như múa, từng cánh hoa màu hồng lớn bằng lòng bàn tay, bao bọc bảo vệ mọi người ở bên trong.

Hàn Lập đang trong hình dáng con vượn ba đầu sáu tay, bên ngoài có văn trận màu bạc phát ra âm thanh vù vù, hắn hít sâu vào một hơi, một dải ánh sáng năm màu tràn ra, theo sáu cánh tay tràn tới Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm.

Trường kiếm màu xanh lúc này có thêm cả ngân văn bao phủ, sáng chói cả mắt khiến người ta không dám nhìn thẳng vào.

Khi hào quang tắt đi, linh kiếm đã biến thành bộ dạng lớn hơn mười trượng, ngân văn bên trên lúc phình ra, lúc co lại, nhìn giống như một vật sống vậy.

Miệng quát khẽ, Hàn Lập trong bộ dạng con vượn lớn vung kiếm chém một cái, một đạo kiếm khí màu xanh bắn ra xung quanh theo hình vòng cung.

Cùng một lúc, bên kia, những tên giáp sĩ xương khẽ cử động cánh tay, cây mâu lớn bằng xương cũng hung hăng đánh tới.

Tiếng xé gió nổi lên.

Trên mũi mâu có một đám khí màu đen, hắc mang chớp động khiến cho người ta có cảm giác nó vô cùng sắc bén và nguy hiểm.

Mà cốt mâu vừa vung ra, trên người đám giáp sĩ xương kia cũng truyền ra một tràng âm thanh như tiếng pháo nổ, lực lượng trên cơ thể biến mất, cơ thể phình lên rồi nhanh chóng biến thành bột phấn.

Sau một khắc, những cây cốt mâu đâm thẳng vào kiếm quang hình cung đang lớn lên ở phía trên.

Một tiếng nổ rung trời vang lên, khí đen và ánh sáng màu lục đan vào một chỗ với nhau, lực lượng pháp tắc trong hư không cũng đảo qua đảo lại khiến cho nguyên khí thiên địa cũng theo đó hỗn loạn một phen.

Uy lực của một kiếm này Hàn Lập chém ra là vô cùng lớn, nhưng đối mặt với hắn lại là một kích hợp nhất của hàng trăm tên có tu vi tương đương với Đại Thừa kỳ, làm sao mà hắn có thể chống đỡ được.

Kiếm khí màu xanh chỉ chống đỡ được một chút, sau đó cùng với quá nửa số cốt mâu đồng quy vu tận, đồng thời biến mất.

Còn lại hơn mười cây cốt mâu không bị ảnh hưởng gì, sau một hồi sấm sét vang lên, chúng lập tức biến thành hơn mười đạo ánh sáng màu đen, điên cuồng chui vào bên trong Hoa Vực đang xoay tròn.

Biến mất hoàn toàn.

Ánh mắt của Bảo Hoa ngưng tụ lại, bàn tay ngọc trong tay áo khẽ động, một chút dao động xuất hiện.

Lúc này, bên trong Hoa Vực đang xoay tròn đột ngột xuất hiện mười quả cầu ánh sáng màu đen kịt.

Những quang cầu màu đen này vừa xuất hiện đã dung hợp lại với nhau, lập tức làm cho hư không bên trong Hoa Vực bị nhuộm thành một màu đen như mực, sau đó cả hai đồng thời biến mất.

Linh Vực của Minh Trùng Mẫu vốn bao phủ toàn bộ chốn này dường như cũng tiêu hao hết mọi uy năng nên dần biến mất, để lộ ra cảnh vật của đáy vực sâu dưới biển này.

Hai quả cầu, một xanh, một vàng từ trong nước biển lóe sáng lên, tản mát ra lực lượng pháp tắc, bên trong là Bảo Hoa, Hàn Lập và Giải Đạo Nhân.

Bảo Hoa và Hàn Lập, một người một tay đang cầm một cái đinh cổ đã gỉ sét, một người tay cầm kiếm, mặt không có biểu tình gì.

Một kích va chạm vừa rồi, cả hai người được sự bảo vệ của Huyền Thiên Chi Bảo nên được bình an vô sự, nhưng Huyền Thiên Hoa Vực thì đã bị phá hủy hoàn toàn rồi.

Về phần Giải Đạo Nhân đã sớm khôi phục lại hình người từ bao giờ, lúc này đang đứng ngay bên cạnh Hàn Lập, lực lượng của Lôi Điện vẫn còn chớp động ở xung quanh người, còn cái mạng lưới trên không trung thì đã biến mất từ bao giờ.

Không rõ là cái mạng lưới đó bị trùng kích bởi một cú va chạm vừa rồi mà tán đi hay do Giải Đạo Nhân thi triển thủ đoạn huyền diệu gì hóa giải nữa?

Ở một chỗ cao đối diện với ba người, thân hình khổng lồ của Minh Trùng Mẫu vẫn vững vàng, lơ lửng trong nước, nhưng hai mắt lại có kim quang chớp động, nhìn chằm chằm vào ba người, lộ ra một tia dị sắc.

"Không nghĩ tới ba người mà có tới hai kiện Huyền Thiên Chi Bảo, lại còn hiểu một chút về Huyền Thiên Linh Vực. Khó trách hai cỗ hóa thân khi trước của ta không thể làm đối thủ của các người. Tên Ngụy Tiên Bảo kia không nói, hai người các ngươi chắc cũng phải là những nhân vật xuất chúng của hạ giới a." Minh Trùng Mẫu chậm rãi nói, trong âm sắc và trên mặt không giấu nổi một tia ngưng trọng.

"Được các hạ tán thưởng, thiếp thân đây được ưu ái mà sợ rồi. Nếu không phải do nguyên khí của các hạ chưa khôi phục, Huyền Thiên Chi Vực vừa rồi không phát huy được hết uy lực, sợ rằng dù có Huyền Thiên Chi Vật trong tay, chúng ta cũng không thể phá vỡ được Linh Vực của các hạ. Xem ra do bị ép tỉnh lại nên tu vi của các hạ cũng không còn được bao nhiêu." Bảo Hoa thở khẽ

một hơi, hàn quang trong mắt chợt lóe lên, nói.

"A, nghe ý tứ của nha đầu ngươi thì hình như ngươi đã cho rằng mình chiếm thượng phong trong lần giao đấu vừa rồi?" Minh Trùng Mẫu cười khanh khách, nhõng nhẽo nói, trên mặt lại biểu lộ ra vẻ khinh thường không hề che giấu.

"Vừa rồi có chiếm được thượng phong hay không ta không biết, nhưng hiện tại đạo hữu không thể thi triển ra thần thông gì nữa là điều chắc chắn." Sau khi trầm mặc một chút, Bảo Hoa nói tiếp.

"Lời này của ngươi là có ý gì? Cái gì? Đây là vật gì?" Minh Trùng Mẫu bĩu môi, nhưng sau đó sắc mặt khẽ biến, chân trái nâng lên, kinh hãi hỏi.

Chỉ thấy ở trên chân trước của ả, không biết từ khi nào đã có một cái châm nhỏ màu vàng nhạt, quá nửa đầu châm đã chui vào trong chân, trên thân châm còn tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt đầy nhu hòa.

Bảo Hoa cười một cách quỷ dị, cầm Thổ Hoàng Đinh trong tay lên, hướng về phía đối diện, khẽ lắc lắc.

Ánh sáng màu vàng trên đinh lóe lên.

Sau khi Bảo Hoa lấy ra Thổ Hoàng Đinh, cây châm nhỏ trên chân trước của Minh Trùng Mẫu lập tức biến thành một cây đinh dài hơn một thước, trên thân tỏa ra ánh sáng màu vàng rực rỡ, một cỗ lực lượng pháp tắc tỏa ra, vô số phù văn màu vàng cũng theo đó tuôn ra.

Một màn kinh người xuất hiện!

Giữa vô số phù văn đang dao động, con trùng vốn lớn như một quả núi, dưới ảnh hưởng của lực lượng pháp tắc đã thu nhỏ chỉ còn mấy trượng mà thôi.

"Huyền Thiên Chi Vật, các ngươi vẫn còn một kiện Huyền Thiên Chi Bảo? Lại dám động tay động chân lên người bổn tọa… Ta nhớ ra rồi, vừa rồi lúc Thiên Địa pháp tắc va chạm, ta có cảm thấy

một chút không ổn, hóa ra khi đó ngươi vụng trộm ám toán ta." Minh Trùng Mẫu dù trời sinh có tính độc ác nhưng dưới tình cảnh này cũng phải lắp bắp kinh hãi. Ả vội thúc giục pháp lực, nhưng lại phát hiện ra quá nửa pháp lực trong cơ thể không sao điều động được, sắc mặt càng trở nên âm trầm đáng sợ.

"Hắc hắc, kiện Huyền Thiên Chi Bảo thứ ba sao? Lời này của các hạ sai rồi. Thổ Hoàng Đinh này vốn có một cặp, cả hai chúng nó hợp lại mới phát huy đầu đủ uy năng được." Bảo Hoa trầm ngâm nói, sau đó cổ tay run lên, cây đinh trong tay lập tức bắn đi, hóa thành một đạo ánh sáng lóe lên như chớp.

Sau một khắc, trên đỉnh đầu của Minh Trùng Mẫu khẽ chấn động, ánh sáng màu vàng xuất hiện, chiếc Thổ Hoàng Đinh thứ hai như một ảo ảnh lập tức bắn xuống.

Minh Trùn Mẫu mặc dù thần thông quảng đại nhưng nếu bị cả hai chiếc Thổ Hoàng Đinh cùng chế trụ, chỉ sợ một tia pháp lực cũng không thể điều động.

Đối với công kích bất ngờ của Bảo Hoa, Minh Trùng Mẫu chỉ hừ lạnh một tiếng, chân trước trở nên mơ hồ.

Một tiếng *"phanh"* vang lên, cây Thổ Hoàng Đinh bị đánh bay, không có cách nào tiếp cận được Minh Trùng Mẫu nữa.

Tiếng xé gió lại vang lên.

Một cánh tay do chân trước biến ảo giơ ra, bắt lấy cây đinh màu vàng vào trong tay, nhẹ nhàng đem nó thu lại.

"Ta đang tự hỏi tại sao Huyền Thiên Chi Bảo của ngươi lại có uy lực nhỏ như vậy, hóa ra vốn có một đôi. Vừa vặn lúc này bổn tọa thiếu một ít pháp bảo hộ thân, đôi Thổ Hoàng Đinh này hay là để ta sử dụng một chút đi." Minh Trùng Mẫu đánh giá cây đinh cổ đang giãy giụa trong tay một chút, trong mắt tràn đầy vẻ nhạo báng, nhưng trong lời nói cũng không giấu nổi vẻ hoang mang.

"Không thể nào. Chân ngươi đã bị khóa chặt, tại sao còn có thể làm chuyện này?" Bảo Hoa nhìn chòng chọc vào Minh Trùng Mẫu

ở phía đối diện, cứng cả họng, không dám tin vào hai mắt mình nữa.

Ngay từ ban đầu nàng giấu đi cây Thổ Hoàng Đinh thứ hai, nghĩ rằng có thể đánh ra chiêu cuối cùng đánh chết đối phương, nhưng không ngờ một phen bày mưu tính kế lại biến thành thế này.

Điều này làm cho lòng nàng chùng xuống, không còn một tia tin tưởng nào chiến thắng đối phương nữa.

Mà Hàn Lập ở một bên, thấy Minh Trùng Mẫu không hề hấn gì đánh bay Thổ Hoàng Đinh thì lông mày khẽ chau lại, trên mặt cũng xuất hiện vẻ giật mình.

"Cũng coi như các ngươi vận khí không tốt. Nếu đụng phải ta sớm thêm vài trăm năm thì một chiêu vừa rồi có thể đã thành công. Nhưng hiện tại ư, hắc hắc, dù là toàn thân ta không có một tia pháp lực nào, nhưng muốn giết ba người các ngươi cũng chỉ là tiện tay mà thôi." Minh Trùng Mẫu một tay nắm chặt chiếc đinh cổ đang không ngừng vặn vẹo, lười biếng nói ra một câu, khí tức khủng bố trên người sớm đã biến mất không còn, nhưng thay vào đó là một uy thế vô hình bao trùm lên bọn người Hàn Lập, Bảo Hoa ở phía xa, làm cho cả ba cũng không dám tùy tiện ra tay.

Mỗi một lời nói ra, rơi vào trong tai Bảo Hoa càng làm cho sắc mặt nàng tái đi một phần, bộ dáng cũng có thêm chút chần chừ.

"Đạo hữu tự tin như vậy, chẳng lẽ là tụ tin vào thân thể cường hoành của mình sao?" Ánh sáng trong mắt Hàn Lập lóe lên, nhàn nhạt hỏi một câu.

"Ngươi có vẻ hiểu chuyện đấy, rốt cục cũng nhìn ra điểm này. Ngươi cho rằng bổn tọa chịu bị nhốt ở đây chỉ là đợi khôi phục tu vi, phá tan phong ấn thôi sao? Ha ha, nói thật cho các ngươi biết, từ hơn mười vạn năm trước, ta đã sớm làm được chuyện này rồi. Sở dĩ ta tình nguyện bị giam giữ ở đây mà không thèm ra ngoài, chỉ là muốn mượn lực lượng huyền diệu của Thượng Cổ Phong Ấn này để luyện chế ra Ngọc Cốt Chân Khu, rồi luyện tiếp thành Chân Cực Chi Khu. Hôm nay Chân Khu đã thành, ta đứng tại chỗ

cho các ngươi dùng mọi thủ đoạn để công kích cũng không thể làm thân thể ta tổn thương chút nào. Có Chân Cực Chi Khu này, bổn tọa có thể tung hoành các giới, Duy Ngã Độc Tôn rồi." Minh Trùng Mẫu cười vang một hồi, đắc ý giải thích.

Lời vừa dứt, cả bốn chân của Minh Trùng Mẫu khua lên không trung một cái. Sau một hồi thanh âm nổi lên, vô số điểm màu trắng xuất hiện, sau đó những khe nhỏ màu đen xuất hiện.

Từ trong những cái khe đó xuất hiện lực hút, đem hết đám phù văn màu vàng cùng lực lượng pháp tắc đang bao phủ trên người hút vào. Sau một lúc, tất cả các khe hở lại khép lại như ban đầu.

Mà sau đó một khắc, bàn tay của con sâu lớn có cái đầu hình người khẽ vỗ về phía trước một cái, liền đem cây đinh trong chân nhổ ra.

"Không có khả năng này được. Thổ Hoàng Đinh đã sớm bị ta tế luyện qua vô số năm tháng, làm sao lại có thể bị hắn rút ra dễ dàng như vậy được." Mặt Bảo Hoa lúc này đã xám như tro, lẩm bẩm tự hỏi.

------oOo------

Chương 2240: Huyền Tiên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập vừa nghe qua câu nói này tức thời đồng tử hơi co rút lại, nhưng ngược lại trên mặt hắn lại không thất sắc quá mức giống như Bảo Hoa.

Giải Đạo Nhân vốn luôn trầm mặc không nói tiếng nào bỗng nhiên mở miệng, và với những gì gã thốt ra nhất thời khiến cho nội tâm của Hàn Lập khẽ động.

"Chân Cực Chi Khu! Không phải chỉ có Huyền Tiên mới có được Chân Cực Chi Khu sao?" Giải Đạo Nhân bình tĩnh nói ra.

"Ồ, ngươi chỉ là một cỗ Ngụy Tiên Bảo vậy mà cũng biết được Chân Cực Chi Khu của ta, phỏng chừng chủ nhân ban đầu của ngươi hẳn là người trong Tiên giới rồi" Minh Trùng Mẫu vừa nghe câu nói đó hơi bất ngờ liền liếc xéo qua Giải Đạo Nhân mà lên tiếng.

Hàn Lập nhướng mày rồi hỏi thẳng: *"Huyền Tiên là gì? Không lẽ là một cấp bậc Tiên nhân của Tiên giới à?"*

"Huyền Tiên cũng không chính thức xem như một Tiên nhân cấp cao được, mà đó là một hiện hữu khác biệt trong Tiên giới. Bình thường bọn họ không tu luyện chân nguyên tiên lực, chỉ điên cuồng rèn luyện nhục thân mà thôi, rõ ràng đường lối tu tiên của bọn họ rất khác biệt so với những Tiên nhân bình thường, mặc khác họ đều bị những Tiên nhân khác gọi là Luyện Tiên, nếu so sánh về thần thông và thực lực với những Tiên nhân đồng cấp thì thật sự bọn họ mạnh hơn rất nhiều. Riêng Chân Cực Chi Khu hầu như là một trong những tiêu chí của Huyền Tiên. Tuy nhiên đối với những người đi theo con đường Huyền Tiên này, rõ ràng lúc còn là Tiên nhân cấp thấp thì hầu như lợi hại vô cùng, nhưng sau này khi tiến vào cảnh giới Tiên nhân trung, cao cấp sẽ gặp hết sức khó khăn trong quá trình tu luyện, nên rất ít người có thể tu luyện

đến cảnh giới cực cao. Vì thế tuy Huyền Tiên có tiếng tăm rất lớn ở Tiên giới, nhưng trên thực tế số người chấp nhận chọn con đường này để tu tiên lại rất hiếm hoi, ngay tại Tiên giới cũng khó gặp được những người này" Giải Đạo Nhân nghe hỏi bèn trả lời một cách ngây ngô.

"Luyện Tiên à, nghe qua thì dường như hơi giống với Lực sĩ của Nhân tộc chúng ta. Nhưng dù là không phải Tiên nhân cấp cao đi nữa, nhưng đạo hữu có nghĩ rằng chúng ta có thể xuất lực đánh thêm một trận với đối phương hay không? Còn thần thông chính thức của ta thì có lẽ đạo hữu cũng biết được đôi chút mà" Thần sắc của Hàn Lập âm trầm lạ thường, bỗng nhiên lỗ tai hắn nhận được chút dao động, tức khắc trong mắt chợt lóe lên một tia sáng rồi cười cười hỏi lại.

"Nếu có thể khóa được chân nguyên của ả này, lại khiến cho ả không cách nào vận dụng được pháp lực mà chỉ dùng tới nhục thân để đối kháng mà thôi, lúc đó với bản lãnh của đạo hữu có thể có được ba phần cơ hội. Đương nhiên ta phán đoán sự tình chỉ dựa trên Minh Trùng Mẫu vừa mới tu thành Chân Cực Chi Khu không bao lâu mà thôi, vẫn còn chưa chắc chắn lắm" Tia sáng trong mắt của Giải Đạo Nhân sau một hồi lưu chuyển, rồi trầm mặc thêm một lúc nữa mới hạ giọng nói ra.

"Bảo Hoa, đạo hữu đã nghe đấy. Nếu như dốc sức liệu mạng đánh một trận thì chúng ta có ba phần cơ hội chiến thắng, còn không muốn tận lực thì cũng chỉ có thể tách riêng ra chạy trốn mà thôi. Đừng hy vọng rằng con sâu hung ác này lại ban cho chúng ta một con ngựa để tiễn khách, hầu như không có khả năng xảy ra đâu. Tối thiểu một trong hai chúng ta sẽ có một người ngã xuống tại đây. Vừa rồi ta đã dùng bí thuật để dò xét qua một lần, tại đáy vực sâu này dường như đã bị một lực lượng nào đó bao phủ rồi, trên cơ bản hiệu quả của Phượng Linh Bàn kia không cách nào vận dụng được. Thậm chí ta cũng đã âm thầm thử qua vài loại bí thuật, hầu như cũng không có cách nào xé rách hư không để trực tiếp bỏ chạy đi" Lúc này Hàn Lập thở dài một hơi rồi quay đầu nói với Bảo Hoa.

Minh Trùng Mẫu nghe qua lời trao đổi giữa Hàn Lập và Giải Đạo Nhân chỉ cười khỉnh vài tiếng, rồi đứng nguyên tại chỗ dùng đôi bàn tay hình người chà xát liên tục hai cây Thổ Hoàng Đinh, làm cho vẻ ngoài sáng bóng dần dần bị mờ đi, dường như khônghề quan tâm đến cuộc trao đổi giữa bọn hắn mà trước hết chỉ tập trung thu phục cặp Huyền Thiên Chi Bảo trong tay.

"Ta hiểu, nếu đã như vậy cũng chỉ còn cách ra tay đánh cược một lần thôi. Mặc dù ta có cách giúp ngươi một tay, nhưng nhất định phải nhờ tới Giải huynh hỗ trợ thêm mới được, hơn nữa một khi thi triển ra thì hai người chúng ta đều không thể rảnh tay phụ đạo hữu thêm điều gì nữa" Bảo Hoa thoáng do dự chốc lát mới cắn răng bảo.

"Ha ha. như vậy đủ rồi. Thôi đừng nói lời thừa thải nữa, hãy ra tay đi. Chẳng lẽ đợi đến lúc ả thu phục được cặp bảo vật rồi đạo hữu mới động thủ à!" Nét mặt của Hàn Lập hiện ra tia kỳ dị, sau đó thản nhiên nói ra.

"Được, Giải huynh! Đạo hữu cho ta mượn dùng toàn bộ pháp lực một chút đi" Bảo Hoa cũng là người hết sức dứt khoát, lập tức trên mặt thấp thoáng hiện lên một tia đỏ hồng rồi mới hô lớn với Giải Đạo Nhân một tiếng.

Giải Đạo Nhân vốn đã được Hàn Lập truyền âm phân phó trước rồi, vì thế sau khi nghe được liền không chút do dự bấm niệm pháp quyết, tức khắc thân hình khẽ nhoáng lên một phát rồi quỷ dị xuất hiện sau lưng Bảo Hoa.

Sau khi nghe một tiếng sét từ trên người gã, thoáng xuất hiện vô số tia trắng bạc thô kệch lượn lờ xung quanh, đồng đôi bàn tay tựa như mơ hồ di chuyển, cuối cùng đã đặt song song lên bờ vai của Bảo Hoa.

Bất chợt tiếng ầm đùng nổi lên!

Những luồng lôi quang trên người Giải Đạo Nhân bỗng hóa thành từng con rắn bạc nhỏ nhắn tuôn vào bên trong cơ thể của Bảo Hoa.

Bảo Hoa cảm nhận được hai đầu vai dần nóng lên, tức thời hai luồng linh lực như tràng giang đại hải cuồn cuộn tuôn vào cơ thể, lúc này pháp lực bên trong cơ thể vốn đã bị khô kiệt thoáng chốc đã dồi dào trở lại.

Thậm chí khuôn mặt tái nhợt của nàng cũng trong nháy mắt trở nên hồng hào tươi tắn như trước.

Đương nhiên Bảo Hoa hiểu rõ một điều, loại pháp lực được rót từ bên ngoài vào thế này chắc chắn sẽ không thể nào ở lại bên trong cơ thể được lâu, chỉ một lát nữa thôi nó sẽ trực tiếp tỏa ra ngoài cơ thể rồi tiêu tan trong hư không.

Tuy nhiên dù chỉ có hiệu quả trong chốc lát, cũng đủ cho nàng thi triển một đòn sát thủ, mà đáng lý ra nàng cũng không muốn dùng tới nó.

Khi nàng dùng đến pháp thuật này sẽ phải trả một giá rất lớn, chẳng những cảnh giới hiện tại tiếp tục trở nên bất ổn, mà rất có khả năng tu vị sẽ tụt xuống sươí mức Đại Thừa, chưa kể còn đắc tội với vị chủ nhân chân chính của Thổ Hoàng Đinh kia nữa.

Năm xưa nàng thật vất vả mới kết giao được với người đó, nói không chừng do lần này mà mối giao tình đó sẽ tan tành mây khói.

Bảo Hoa vừa nghĩ tới đây thì trong thâm tâm lại không dằn được mà thở dài một hơi.

Có ai nghĩ tới Minh Trùng Mẫu thật sự đáng sợ đến như thế, lại tu luyện thành thần thông của Tiên nhân nữa chứ.

Mà không?! Phải xem kỹ Minh Trùng Mẫu này mới được, rốt cuộc đối phương có phải vẫn là hung thủ hủy diệt mấy giới diện hay không? Dường như sự tình có điều gì đó còn mơ hồ lắm.

Dù sao thì nàng và Hàn Lập cũng đều chẳng phải kẻ ngốc, nên đã sớm nhìn ra chỗ khả nghi của Minh Trùng Mẫu này rồi.

Nhưng tính tới thời điểm hiện tại, cho dù bọn họ có biết gì đi nữa nhưng cũng hơi sức đâu mà đi thắc mắc mấy chuyện này.

Dù sao bây giờ đối phương đang ở trước mặt bọn họ đây cũng không ngại ngùng mà tiết lộ ra nhiều bí mật, đương nhiên ả tuyệt đối sẽ không thả cho bọn họ bình yên rời khỏi nơi này, cho nên chỉ còn cách gắng sức đánh một trận liều mạng vậy.

Việc này xem như gặp phải Trung Phó Xa (*), cung tên đã kéo lên nên không thể không bắn.

Bảo Hoa nghĩ như thế bèn nhếch miệng cười khổ, đồng thời động tác trên tay cũng không chậm chạp chút nào.

Một tay nàng chạm nhẹ nhàng vào một pháp ấn cổ xưa nào đó, lập tức bên ngoài rực rỡ hẳn lên, có vô số phạn văn năm màu từ bên trong pháp ấn đó tuôn ra, rồi từng vòng ánh sáng lập lòe đan vào nhau, trong thoáng chốc đã biến ảo thành mười ba tầng vòng ánh sáng xinh đẹp.

Lúc này bản thân Bảo Hoa đang đứng giữa những vòng ánh sáng này, bộ dáng nàng đang cúi đầu tựa như rất phục tùng, làm hơi thở đượm mùi đàn hương khẽ lan ra từ miệng nàng, nhất thời nghe được rõ ràng từng đợt phạn âm lạ thường, giai điệu âm nhạc này tựa như đến từ trời cao bỗng chốc dần dần truyền ra xung quanh, đồng thời xuất hiện một sợi dây dài phủ từ trên đầu xuống hông cách đó ba thước, thoáng chốc từ dưới gốc kéo lên trên bị gãy ra từng đoạn một, luồng ngân quang trên hai chân mày chợt lóe lên, tức thời từ dưới da nhô ra một quả màu bạc mờ nhạt.

Trong nháy mắt khí tức trên người nàng biến hóa cực lớn, tức thời xuất hiện một hóa thân nữ tu sĩ trẻ tuổi xinh xắn nhưng có khí tức lạnh lùng, từ trên người nàng phát ra một luồng khí tức thần thánh mà không thể xâm phạm được.

Phạm âm từ trên người nữ tu sĩ này phát ra càng ngày càng lớn, khi nàng ngẩng đầu làm tôn lên dáng vẻ thanh nhã, từ trong thân hình nàng bỗng nghe *"phốc."* một tiếng lập tức tỏa ra mùi hương hoa nồng nàn, sau đó từ trong cơ thể chộn rộn sinh trưởng ra một cành cây dài tua tủa những đóa hoa hồng phấn.

Hiện tại nàng đang đứng bên trong những vòng ánh sáng, còn hóa thân biến thành một cây hoa thụ trông rất sống động, từ xa nhìn lại thật sự thấy vô cùng quỷ dị.

Bỗng nhiên Bảo Hoa nâng lên một cành cây chứa đầy hoa, rồi hời hợt điểm về phía Minh Trùng Mẫu một phát, sau khi trên mặt hiện ra một tia cười nhẹ thì tức khắc toàn bộ những đóa hoa to trên người đều bị héo khô tàn úa.

Mà hóa thân của Bảo Hoa chợt phát ra tiếng *"Ừng ực..."*, cả người như bức tượng gỗ điêu khắc thoáng chốc rơi xuống phía dưới, rồi trực tiếp rớt vào nơi sâu thẳm nào đó trong vực sâu này mà không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Mười ba tầng vòng sáng xung quanh Bảo Hoa dường như không chờ thêm được nữa, rốt cuộc chúng mãn nguyện hóa thành một đoàn ánh sáng lưu ly rồi vỡ vụn ra từng mảnh.

Còn xung quanh Giải Đạo Nhân lúc này nghe một tiếng nổ vang, tức thì quầng điện quang trên người không còn lại chút nào, riêng bản thân nhanh chóng khoanh chân ngồi xuống, hai mắt nhắm lại bắt đầu điều tức.

Lúc này mới có thể phát hiện ra, vừa rồi tựa như trong khoảng thời gian cực ngắn nhưng khiến cho Giải Đạo Nhân vốn là Ngụy Tiên Bảo lại hầu như tiêu hao hết toàn bộ năng lượng có sẵn, trong chốc lát khí tức trên người trở nên lúc có lúc không, bất cứ khi nào cũng có nguy cơ bị tiêu tan hết sạch.

Bảo Hoa sau khi dùng toàn lực điểm ra một ngón tay, kẻ đối diện chính là Minh Trùng Mẫu vốn đang cố gắp áp chế Thổ Hoành Đinh trong tay bỗng nhiên giật mình cảnh giác, lúc này hai cây Thổ Hoàng Đinh đang bị hắn kềm chế dữ dội trong tay đột nhiên bừng lên ánh hào quang chói mắt, kế tiếp vô số phù văn bảy màu phóng ra ngoài, rồi có hai sợi xích lửa tuần tự bắn ra.

Hai sợi xích lửa này vừa lúc cuốn phăng đôi bàn tay của ả, trong thoáng chốc đã biến thành tro tàn.

Hai cây Thổ Hoàng Đinh vừa được tự do tức khắc rít lên một âm thanh bén nhọn, rồi đồng thời biến thành hai con rắn dài bảy màu, chúng xông thẳng đến thân hình Minh Trùng Mẫu nhanh tựa tia chớp.

Từ trong miệng Minh Trùng Mẫu phát ra một tiếng kêu nhẹ *"Ồ..."*, lập tức đôi bàn tay vốn đã bị hóa thành đám tro tàn bỗng chốc chớp động một cái liền biến ảo nằm ngay ngắn trở lại trên cánh tay. Rồi không thể ngờ tới, bất chợt cánh tay đó vung trảo xuống bên dưới mà không chút chậm trễ, mục đích muốn cướp lại hai cây Thổ Hoàng Đinh kia.

Chợt vang lên hai tiếng. *"Phốc phốc"*, bỗng nhiên hai cây Thổ Hoàng Đinh mơ hồ nhoáng lên tựa như đôi bàn tay ngăn cản nọ không ảnh hưởng gì tới chúng, mà hư ảnh tựa như trực tiếp xuyên thủng qua, chỉ thấy chớp lóe lên đã chui thẳng vào trong thân hình của Minh Trùng Mẫu.

Trên mặt Minh Trùng Mẫu lộ vẻ cả kinh, ả vội vàng khoát tay qua một lượt ngay chỗ mới vừa bị xuyên thấu, thế nhưng bên ngoài vẫn không phát hiện chút thương tổn nào cả, sau đó sắc mặt trở nên thâm trầm rồi thám tra qua hình hình bên trong cơ thể, nhất thời trên khuôn mặt ả thoáng hiện lên nét dữ tợn.

Bởi vì lúc này trong cơ thể ả xuất hiện khối tinh hạch đen như mực, thì ra hai cây Thổ Hoàng Đinh đã bất ngờ biến thành hai khối óng ánh dài gần một tấc, chúng bám chặt lên mặt trên, hơn nữa còn có từng tầng sợi tơ màu vàng chằng chịt bao bọc xung quanh, khiến cho không thể điều động được chút pháp lực nào.

"Được, được lắm. Ta thật không ngờ tới, các ngươi lại có bản lĩnh trực tiếp thúc giục lực bổn nguyên của hai kiện Huyền Thiên Chi Bảo này. Nếu làm như thế, tuy rằng có thể trong nhất thời làm tăng uy lực lên rất nhiều, nhưng sau này muốn khôi phục trở lại tình trạng ban đầu thì ít nhất phải cần tới mười mấy vạn năm, thật xa vời! Dù gì các ngươi đã dám làm ra chuyện này thì lại càng chọc giận bổn tọa. Kế tiếp ta sẽ xé nát từng tấc một toàn bộ bọn ngươi, rồi luyện hóa nguyên thần các ngươi thành đám khôi lỗi để sai bảo, trọn kiếp không được siêu sinh" Trên khuôn mặt của ả Minh Trùng Mẫu hiện ra vẻ tàn khốc, ả hét lớn một tiếng rồi đột nhiên nhấc chân trước vẽ lên hư không ở phía trước mặt.

Chợt vang lên một đạo phá không!

Tức thời một đạo sương mù quét đến nhanh hơn cả tiếng hét, sau một khắc chớp động lập tức xuất hiện ngay trước mặt Giải Đạo Nhân, có lẽ ả muốn chém gã đang ngồi xếp bằng kia ra thành hai mảnh thì phải.

------oOo------

Chương 2241: Kiên Cường Chiến Đấu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một tiếng *"phành"* kỳ quái vang lên, nắm đấm màu vàng rực mạnh mẽ đập đến làm những lưỡi đao khí trắng xóa tan nát tả tơi.

Lúc này thân hình con vượn khổng lồ do Hàn Lập biến thành đã bất ngờ chắn trước mặt của Giải Đạo Nhân rồi chậm rãi thu lại nắm đấm vừa mới đánh ra.

Minh Trùng Mẫu vừa thấy cảnh này thì trong lòng chợt thấy nao nao.

Những lưỡi đao khí vừa rồi nhìn thì có vẻ tầm thường, nhưng thực tế là nó được một loại lực lượng vô hình rất lớn ngưng tụ thành. Đừng nói là các loại bảo vật cao cấp, đến ngay cả linh bảo bình thường cũng không thể làm gì được.

"Vậy mà ta lại coi thường ngươi. Không ngờ xương thịt của ngươi lại mạnh mẽ đến vậy. Ta nhớ ra rồi, trong lũ bị ta sử dụng pháp thuật giam lại kia có một tên Đại Thừa sau khi thi triển thần thông biến thân cũng có chút hao hao với ngươi, có phải các ngươi cùng luyện một loại công pháp không?" Minh Trùng Mẫu vừa nói vừa chớp chớp mi mắt lóng lánh lạnh ngắt như băng.

Nó chẳng thèm để ý đến Giải Đạo Nhân hay Bảo Hoa, mà dồn tất cả tâm trí vào Hàn Lập ở trước mặt.

"A, người mà ngươi nhắc đến chắc là Niết Bàn Thánh Tổ. Phạm Thánh Chân Ma Công của ta tuy hơi khác biệt nhưng cả hai đều có mối quan hệ sâu xa với nhau. Mặt khác ta cũng không ngại nói cho các hạ một lời thật lòng, tuy ta có vô số bảo vật cũng như thuần thục rất nhiều các loại thần thông nhưng quan trọng nhất có chăng chính là thân thể này thôi." Hàn Lập lạnh nhạt trả lời vài

câu thế rồi đột nhiên sáu cánh tay của con vượn đồng loạt bấm niệm thần chú. Hào quang vàng rực sáng lên khắp toàn thân, trên thân bắt đầu mọc ra những tấm vảy màu tím vàng, tiếp theo đó là vô số các loại linh văn màu bạc tràn ra múa lượn chi chít quanh mình,

Trong phút chốc, sau lưng của con vượn chợt hiện lên các loại ảo ảnh rất lớn của Kim Long, Thải Phượng, Lôi Bằng, Thanh Loan. rồi lóe lên, nhập thẳng vào trong tấm thân khổng lồ vàng rực.

Cơ thể của con vượn điên cuồng căng ra, dưới vô số những ký hiệu màu bạc đang lượn lờ, thân thể của nó trông giống như một pho tượng của quỷ thần cao đến hàng ngàn trượng.

Mà trên lớp da của nó, cứ mỗi tấm vảy kết hợp với các linh văn màu bạc ngưng tụ thành một bộ chiến giáp vàng óng tinh sảo như được khảm vào cơ thể vậy. Chiến giám bao bọc kín lấy toàn thân rồi tỏa ra một cỗ sát khí cực kỳ kinh khủng làm cho người ta phải khiếp sợ.

Đồng thời sâu bên trong cơ thể hắn có một người tí hon giống hệt như Hàn Lập đang khoanh chân ngồi niệm thần chú, sắc mặt nghiêm nghị. Bên ngoài thân thể của đứa bé tí hon này có một tầng lửa bạc hừng hực bao phủ, thỉnh thoảng còn trào ra cỗ khí tực mạnh không lường được.

Vậy mà nguyên anh của Hàn Lập lại liều lĩnh vận dụng đến chân nguyên hỏa. Làm như thế này cũng chính là cách giúp cho pháp lực cũng như thân thể của mình được gia tăng mạnh mẽ nhưng chắc chắn về sau này sẽ để lại hậu họa khôn lường. Hơn nữa phương pháp này cũng không thể vận dụng lâu được.

Minh Trùng Mẫu thấy được tình hình này, khuôn mặt trên cái đầu ở giữa của nó trở nên méo mó.

"Niết Bàn Thánh Thể của Ma tộc? Không phải, hình như không chỉ vậy,. A! Đây. Đây là Bách Mạch Luyện Bảo Quyết, làm sao ngươi lại có bí thuật của Bách Tạo Sơn ở Tiên giới? À, hiểu rồi, ngươi lấy được phương pháp tu luyện này từ tay tên Bách Tạo Sơn năm đó phản bội xuống hạ giới. Ha ha, cứ cho là vậy đi! Mà

ngươi không có Chân Tiên ở Bách Tạo Tông chỉ dạy thì chỉ có thể hiểu được một ít mà thôi, ngươi cho rằng như thế là đủ đối kháng được với ta sao?" Đầu tiên con sâu này kinh ngạc thốt lên vài tiếng, sau đó con mắt nó đảo đảo vài lượt rồi trấn định trở lại, cuối cùng nó còn tỏ vẻ khinh miệt nhạo báng.

Ngay sau đó trên thân hình trắng như ngọc của con sâu chúa hiện lên rất nhiều các loại ký hiệu cả vàng lẫn bạc, tiếp đó nó lớn phồng lên. Trong nháy mắt, nó đã to không thua kém chút nào so với con vượn khổng lồ.

Hai con quái vật khổng lồ đứng một phải một trái như chia đôi vực biển này ra làm hai nửa, chúng con liên tục tỏa ra khí tức cực kỳ khủng khiếp.

"Thật vậy sao? Có đối kháng được với Chân Cực Khu của các hạ hay không thì Hàn mỗ phải thử một lần mới biết được." Hàn Lập hừ lạnh, ba cái đầu chợt lóe lên hào quang chói mắt. Dưới một tầng giáp màu bạc bao trùm chỉ lộ ra sau con mắt to vĩ đại đang lóe sáng lạnh lẽo. Ba cái đầu của con vượn đồng loạt rống to, từ trong cơ thể bay ra ba khối cầu sáng có màu sắc khác nhau, nhìn kỹ lại thì ra đây chính là ba ngọn núi nhỏ nhắn rất sống động.

Ba ngọn núi nhỏ xíu vừa xoay chuyển đã phát ra tiếng nổ *"oành"* đinh tai nhức óc. Cả ba liền lập tức hợp lại với nhau tạo thành một khối cầu sáng mờ mờ khổng lồ.

Bàn tay vàng rực của con vượn đỡ lấy khối cầu rồi bắt đầu nhào nặn, chỉ thoáng sau, khối cầu đã biến thành một cây côn màu đen lớn như một cái trụ chống trời.

Cây côn này thô ráp vô cùng, trên bề mặt của nó được trải đầy chi chít những linh văn năm màu tỏa ra muôn ngàn tia sáng. Thoạt nhìn nó có vẻ nặng nề vô cùng.

Cáng tay của con vượn bắt lấy cây côn đen, sáu ánh mắt sắc nhọn như dao của nó nhìn về phía con sâu ở trước mặt. Đột nhiên cả sáu cánh tay múa lên, rồi hóa thành một trận lốc xoáy cuốn đến.

Ngọn côn chưa đánh đến mà hư không đã vang lên tiếng rít chói tai. Toàn bộ không gian phía trước chợt hiện lên vô số viết rách nhập nhằng màu bạc, tiếp đó là một cỗ áp lực vô hình như gió hùng hổ áp xuống.

Nếu chỉ đơn thuần là biến thân thứ ba trong Niết Bàn Thánh Thể như lúc nãy đã làm cho thân thể của Hàn Lập cứng rắn đến độ có thể sánh ngang với các loài chân linh mạnh mẽ. Vậy mà lúc này hắn còn vận dụng đến cả chân nguyên hỏa khiến cho lực lượng của hắn lúc này có thể xẻ trời san đất. Vì vậy mà một côn nhẹ nhàng của hắn đã làm cho bầu trời bị xẻ ra thành một cái khe thật lớn.

Con sâu chúa ở phía dưới thấy vậy liền nhíu chặt hai mi mắt. Nó không thèm để ý đến áp lực trên không trung đang đè xuống mỗi lúc một gần mà ngược lại còn bắt chéo hai cái chân trước đen thui rồi đưa lên cao trực tiếp đón lấy ngọn côn như một cái trụ chống trời đang phang xuống.

"Oành", một tiếng nổ vang rền như trời sụp. Từ chỗ va chạm bỗng tràn ra một làn sáng bảy màu chói mắt.

Toàn bộ đáy biển sâu chấn động, từ giữa trung tâm trận va chạm bắt đầu lan ra thành một vòng hồng thuy khổng lồ điên cuồng quyết về khắp nơi.

Nhưng thân hình của cả con vượn khổng lồ và con sâu đều chỉ hơi chấn động sau đó lại đứng vững trãi như núi đá.

Mà sau khi làn sáng chói mắt trên bầu trời tan đi, lúc này người ta có thể nhìn thấy rõ ràng là cây côn khổng lồ đang chạm với hai chân trước đen thui của con sâu. Cả ba đang không ngừng đè áp lẫn nhau nhưng tất cả bọn chúng đều không thể nào hạ xuống thêm, cũng chẳng thể nào tác rời nhau ra.

Một chiêu vừa rồi vậy mà lại ngang ngửa với nhau.

Trong lòng Hàn Lập chợt thấy phát hoảng, tuy vậy con vượn vẫn gầm lên giận dữ, sáu cánh tay đồng thời múa lên.

Cây côn to lớn trong tay hắn nhòa đi, tiếp đó nó đã hóa thành vô số bóng ảo ảnh rồi từ bốn phương tám hướng điên cuồng cuốn đến đối phương.

Minh Trùng Mẫu vẫn một mực giữ vẻ mặt âm trầm không buông tiếng nào. Hai chân trước của nó cũng mờ đi làm dấy lên vô số tiếng xé gió khắp quanh mình rồi tràn ra bốn phía. Tiếp đó ở mọi chỗ trong hư không gần nó bắt đầu xuất hiện vô số các ảo ảnh lờ mờ của hai chân trước.

Vậy mà cả hai chẳng đụng đến chút pháp lực nào mà dùng chính thân thể mạnh mẽ của mình đối chiến với nhau.

Những tiếng ầm ầm kèm lẫn vố số âm thanh véo véo nổi lên dồn dập.

Từng cơn lốc tràn ra từ dưới làn nước làm không gian dấy lên từng trận nhộn nhạo, kéo theo đó là rất nhiều vệt rách màu bạc bạc bất chợt hiện ra giữa hư không. Dưới mặt nước lúc này là một cơn sóng khổng lồ tràn lên đến tận trời cao.

Dưới trận đấu của hai con quái vật khổng lồ, toàn bộ vùng biển sâu bị biến trở thành cảnh tượng trời sụp đất lở.

"Phành"! Minh Trùng Mẫu chỉ hơi sơ hở một tí đá bị ngọn côn đen thui đánh trúng lên tấm eo lưng trắng muốt như ngọc. Một cỗ lực lượng khổng lồ ập tới, hất nó văng ra xa đến mấy trăm trượng.

Nhưng ngay lấp tức con sâu này rống lên giận giữ, thân hình của nó thoáng mơ nhạt đi rồi phóng vút trở về nhanh như tên bắn. Chỉ trong chớp mắt mà con sâu đã lại cách Hàn Lập trong gang tấc, hơn nữa mười cái chân của nó đồng loạt múa lên hóa thành muôn trùng lưỡi đao khí sắc ngọt chém đến.

Những lưỡi đao khí này ẩn chứa uy lực cực kỳ to lớn, với lại chiêu thức được đánh ra một cách bất ngờ trong khoảng cách gần, cho dù con vượn vàng rực có không sợ hãi nhưng sáu cánh tay múa côn cũng bị dọa một trận phải luống ca luống cuống

"Phập phâp!"

Hai nắm đấm trắng như ngọc kín đáo ẩn nấp trong những lưỡi đao rồi lựa khi Hàn Lập không đề phòng bất ngờ đánh lên ngay trước ngực con vượn với khí thế cực kỳ mạnh mẽ tàn nhẫn.

Ánh sáng tím vàng chói lóa trên thân hình của con vượn, chiến giáp trước người nó lúc này đã có thêm hai cái hố thật to. Thân thể của nó chấn động, bị đánh văng về phía sau rồi ngã xuống lăn lộn mấy vòng rồi mới chật vật đứng thẳng trở lại được.

Mà chỉ chờ có vậy, Minh Trùng Mẫu cười lạnh lẽo rồi những cái cánh sau lưng run lên, thân hình nó chợt phóng sát tới nhanh như ma quỷ. Tiếp đó hơn mười cái chân đen thui như mực của nó liền biến hóa thành những cái lưỡi hái hoa lên, lao về phía thân thể của con vượn.

Cùng lúc đó, một bàn tay giống như bàn tay của người cũng lẳng lặng men đến gần hai con mắt ở đầu giữa của con vượn.

Với độ mạnh mẽ về cơ thể của Minh Trinhg Mẫu, nếu đòn dánh lần này của nó thành công thì co dù con vượn do Hàn Lập hóa thành có thần thông rất lớn nhưng chỉ sợ việc bị trọng thương là không thể tránh khỏi.

Thế nhưng có vẻ như Hàn Lập đã có phán đoán từ trước, ngay khi thân thể hắn vừa trụ vững thì cây côn đang cầm chặt trên tay đã được hắn hoành lại chắn ngang trước người. Hào quang của nó lóe sáng lên, cây côn lập tức trở về hịnh dạng của ba ngọn núi như ban đầu rồi vững vàng che kín lấy thân hình của Hàn Lập vào phía sau.

Véo véo!

Những ảo ảnh các cái chân của Minh Trùng Mẫu hoa lên rồi bắn ra tung tóe rất nhiều tia lửa. Trên bề mặt ngoài của ba ngọn núi lúc này đã xuất hiện thêm hơn chục rãnh nứt thật sâu.

Nhưng bàn tay to lớn giống như tay người của con sâu chúa lại chẳng gặp cản trở nào, nó phá ra tiếng rú chói tai rồi tiếp tục sấn tới.

Bàn tay chợt mờ đi nhưng lại linh động như tia chớp vòng qua tránh các quả núi, thế rồi hai ngón của nó nhắm thẳng vào hai mắt của con vượn cắm xuống.

Trận gió sắc nhọn đã ập tới.

Tất nhiện là con vượn màu vàng đang mặc bộ chiến giáp không hề nghĩ tới Minh Trùng Mẫu còn có thêm chiêu này, dù muốn tránh nhưng đã chẳng thể kịp nữa rồi.

Rơi vào đường cùng, chỉ có thể mau chóng vận dụng thật nhiều pháp lực trong cơ thể làm cho bộ chiến giáp tỏa ánh sáng chói lóa, đồng thời hai mí mắt mau chóng khép lại.

Phập phập!

Hai ngón tay của minh trùng mẫu xuyên qua các ký hiệu trên mặt của con vượn, tiếp rồi lại mạnh mẽ đâm thẳng lên hai mí mắt của nó.

Cho dù con vượn vàng óng đã có sự chuẩn bị nhưng nó vẫn cảm thấy hai mắt mình như bị hai quả búa tạ nện mạnh vào, trời đất như tối sầm đi, tiếp đó trong nền đen là vô số trăng sao bay lượn vòng vòng khắp nơi.

Từ con ngươi của hắn truyền đến một trận đâu rát không sao có thể chịu được.

Thế nhưng con vượn ngược lại còn cười rộ lên vui sướng, ba ngọn núi khổng lồ đang lơ lửng ở trong hư không chợt biến mất tiêu.

Mà trên bề mặt chiến giáp của con vượn chợt phát ra hào quang cả vàng lẫn bạc cực kỳ rực rỡ. Vô số các loại linh văn màu bạc từ đó tràn ra, bất ngờ trào đến thân hình của con Minh Trùng Mẫu.

Con sâu chúa hoảng hốt như muốn phản kháng nhưng lại cảm thấy thân thể mình nặng trịch. Tiếp đó vô số sợi sích to tướng chợt hiện lên, mới chút mà đã trói nó chặt cứng không sao nhúc nhíc được.

------oOo------

Chương 2242: Thần Niệm Liên Và Hình Phạt Chi Lôi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dây xích màu bạc tỏa sáng rực rỡ, đồng thời lại như ẩn như hiện tựa như không phải là vật thực sự.

Thân thể Minh Trùng Chi Mẫu giãy dụa mãnh liệt nhưng sau vài lần liên tiếp vẫn không tài nào thoát khỏi dây xích này.

"Đây là Thần Niệm Chi Liên, không thể nào! Ngươi. ngươi còn tu luyện cả môn thần thông Luyện Thần Thuật này nữa sao! Môn bí thuật này sao có thể lưu lạc xuống hạ giới được chứ." Ánh mắt dữ tợn của Minh Trùng Chi Mẫu sau khi nhìn đi nhìn lại dây xích vài lần, lần đầu tiên trên khuôn mặt nó lộ ra thần sắc khó tin, thậm chí mơ hồ còn có vẻ sợ hãi.

Lúc này cự viên do Hàn Lập biến thành cũng không hề có phản ứng, hắn không nói lời nào, sáu cánh tay đồng loạt tự động bấm quyết, từ trong miệng lầm rầm truyền ra chú ngữa cổ xưa nào đó.

Trong khoảnh khắc, dây xích màu bạc liền xiết lại, lập tức trói Minh Trùng Chi Mẫu còn chặt hơn trước vài phần.

"Cho dù ngươi có Luyện Thần Thuật thì đã sao chứ, chỉ với một chút lực lượng thần niệm ấy mà tưởng có thể trói buộc Chân Cực Chi Khu của bổn tọa được thật hay sao!" Dù sao Minh Trùng Chi Mẫu cũng không phải hạng tầm thường, chỉ trong chốc lát nó đã bình tĩnh trở lại, nó quát lớn một tiếng, những phù văn năm màu ở ngoài thân thể sáng bừng lên, hai cái đầu còn lại đột nhiên mở mắt, ánh mắt âm trầm băng giá.

Chỉ trong chớp mắt, thân thể Minh Trùng Chi Mẫu toát ra hai luồng khí tức cực kỳ xa lạ, pháp lực dao động vốn đã biến mất nhưng giờ phút này lại bắt đầu chậm rãi khôi phục.

Chứng kiến biến hóa kinh người của Minh Trùng Chi Mẫu, khuôn mặt cự viên do Hàn Lập biến thành bỗng tỏ ra cực kỳ cổ quái, chợt nó lạnh lùng nói một câu khiến Trùng Mẫu cảm thấy vô cùng khó hiểu.

"Vốn ta cũng không mong nhờ thần thông này mà có thể chuyển bại thành thắng, nhưng chỉ cần vây ngươi lại một lát là đã đủ rồi."

"Ngươi nói vậy là có ý gì?" Minh Trùng Chi Mẫu ngẩn ra, đảo mắt khắp nơi nhưng ở khắp bốn phía, ngoại trừ Giải đạo nhân đang ngồi khoanh chân bất động ra làm gì có bóng dáng người thứ ba nào.

Nhưng vừa nói dứt câu này thì phía trên vực thẳm có tiếng sấm trầm muộn truyền tới.

Một vầng hào quang diễm lệ chói mắt bừng lên, một lôi trụ năm màu gồm vô số điện hồ đan vào nhau hung hăng bổ xuống.

"Không, đây là Thiên Phạt Chi Lôi! Tên Khang lão quỷ kia, ngươi vẫn còn chưa chết sao?" Minh Trùng Chi Mẫu vốn trước vẫn còn coi là khá bình tĩnh nhưng vừa thấy lôi trụ này lập tức rống lên như hồn phi phách tán đến nơi, khuôn mặt nó tỏ ra không thể tưởng tượng nổi.

Cái đầu thứ ba đột nhiên rung động mãnh liệt, một tầng hỏa diễm đen như mực cuồn cuộn bốc lên ở ngoài cơ thể, viên tinh thạch đen nhánh trong cơ thể lại phát ra tiếng vo vo mãnh liệt.

Con Trùng Mẫu này dưới tình thế cấp bách không còn lựa chọn nào khác đành phải tự bạo tinh hạch để liều mạng.

Dây xích màu bạc vốn trói buộc vị Trùng Mẫu này chặt chẽ giờ phút này bị tầng hỏa diễm màu đen kia cuốn lấy lại cho thấy đang bị tan dần ra.

Có thể thấy rõ là Minh Trùng Chi Mẫu sắp sửa thoát ra khỏi đó đến nơi rồi.

Nhưng đúng vào lúc này, một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, lôi trụ năm màu hạ xuống với một tốc độ không thể tưởng tượng được, nó mạnh mẽ bổ xuống thân hình khổng lồ của Trùng Mẫu.

Trong khoảnh khắc, vô số điện hồ chập chờn đan xen vào nhau chôn vùi Minh Trùng Chi Mẫu vào trong lôi quang năm màu.

Một tiếng thét chói tai vang lên!

Thân thể tưởng như không gì phá nổi của Minh Trùng Chi Mẫu giờ này vỡ vụn thành từng mảng dưới điện quang năm màu, những mảnh vỡ chỉ gắng gượng được vài hơi thở liền hóa thành tro bụi rồi biến mất.

Lôi trụ năm màu lóe sáng vài lần rồi bỗng biến mất hoàn toàn, nó chỉ có thể kéo dài trong một khoảng thời gian cực ngắn mà thôi.

Mà ở bầu trời trên mặt nước, một khóm mây năm màu như một con mắt vĩ đại vừa mới mở ra cũng lặng lẽ từ từ tiêu tán.

Cả bầu trời lại trở về một màu mơ hồ, tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra hết cả vậy.

Cùng lúc đó, trên bãi đá trong thạch lâm thần bí ở Địa Cung, có tiếng kêu rên trầm thấp vang lên khiến mấy sợi xích nối những cổ đăng gần nhau bỗng đong đưa kịch liệt.

Cổ đăng duy nhất còn sáng đặt trên đồng trụ nhất thời chập chờn một lát, ánh đèn lập tức lại càng trở nên ảm đạm tựa như thể có thể dập tắt hoàn toàn bất cứ lúc nào vậy.

"Đúng là hơi quá sức một chút! Một đòn vừa rồi đã hao tổn đến chín phần lực Hồn Niệm của ta khi còn sống rồi. Nếu tiểu tử này không thể trợ giúp ta thì đúng là lỗ lớn rồi. Có điều có thể hoàn toàn giết chết được con tiện nhân kia cũng coi như là báo được đại thù năm đó dám ám toán ta. Con tiện nhân đó sợ là không bao giờ có thể tưởng tượng được ta còn sống đến tận bây giờ. Ha ha, tính ra ta còn phải đa tạ tên tiểu tử hạ giới này rồi..., nếu không có hắn thì không biết đến bao giờ mới báo được thù này đây." Nam tử kia cười lên như điên dại.

Trong tiếng cười đó, người ta cảm nhận được nỗi hận thấu xương, lại có chút tiếc thương đến phát lạnh.

Lúc này, Hàn Lập cũng bất chấp để tâm đến chuyện Minh Trùng Chi Mẫu có thể bị đánh chết dễ dàng như thế hay không, cự viên do hắn biến thành đang ôm đầu lăn lộn tại chỗ, miệng hắn cũng rú lên đau đớn vô cùng.

Thân hình khổng lồ kia vừa lăn lộn vừa thu hồi pháp tướng biến nhỏ lại, áo giám tử kim khắp người biến trở lại thành lân phiến màu vàng tím với tốc độ mắt thường có thể thấy được, rồi một lần nữa lại biến mất.

Chưa đầy thời gian cạn một chung trà, Hàn Lập lại một lần nữa khôi phục nguyên hình, miễn cưỡng đứng dậy, đồng thời cũng lắc lắc đầu đang nặng như chì một cách mờ mịt.

Lần biến thân vừa rồi chẳng những khiến chân nguyên hắn hao tổn rất nhiều, việc biến ảo ra Thần Niệm Chi Liên càng khiến cho lực lượng thần thức gần như tiêu hao hoàn toàn.

Cũng lâu lắm rồi hắn chưa từng đánh trận nào thảm liệt như vậy, (hic).

"Giải huynh, ngươi không sao chứ." Hàn Lập nhìn về phía Giải đạo nhân còn đang ngồi khoanh chân nhắm mắt ở phía xa, hỏi một câu, giọng hắn hơi khàn khàn.

"Ta không sao, chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt một thời gian ngắn là khỏe thôi. Nhưng trong mấy tháng về sau ta không thể động thủ với người khác được. Nếu không thì cỗ thân thể này sẽ tổn thương đến độ không thể nào tu bổ được nữa." Giải đạo nhân mở hai mắt ra, chậm rãi nói.

"Ta hiểu rồi. Như vậy đi, trước tiên ngươi đến Linh Thú Hoàn của ta nghỉ ngơi một thời gian ngắn đi. Mọi việc sau này cứ để ta xử lý là được." Hàn Lập hiểu ý gật đầu, đáp lời lại.

"Cũng được. Hiện giờ ta không có khả năng tự vệ là mấy, ở lại

bên ngoài ngược lại trở thành gánh nặng cho ngươi." Giải đạo nhân chỉ thoáng nghĩ một chút, rồi cũng không hề có ý phản đối nói.

Sau đó hắn lập tức đưa một tay bấm niệm pháp quyết, ngân quang ngoài cơ thể lưu chuyển một trận rồi lập tức thu nhỏ lại vài lần, cuối cùng biến thành một con cua vàng nhỏ chừng cỡ một bàn tay.

Tay áo Hàn Lập run lên, một vầng sáng năm màu cuốn ra lập tức thu cua vàng vào trong tay áo, đưa vào trong một Thú Hoàn tinh xảo.

Lúc này hắn mới lật tay ra sau, hướng về một phương xa khác lạnh lùng nói một câu:

"Bảo Hoa đạo hữu, ngươi ở đó quan sát cũng lâu rồi, nên hiện thân ra đi. Bí thuật vừa rồi ngươi sử dụng mặc dù cực kỳ hao tổn nguyên khí nhưng cũng không đến nỗi khiến ngươi không còn chút khả năng tự vệ nào đi."

"Thần niệm của Hàn huynh quả nhiên vượt xa đám bọn ta. Có điều huynh nói vậy đúng là hiểu nhầm thiếp thân rồi." Ở hư không bên đó thoạt nhìn như trống rỗng bỗng dao động, Bảo Hoa hiện thân ra nhưng sắc mặt tái nhợt vô cùng, vừa xuất hiện nàng đã cười khổ một tiếng trả lời Hàn Lập.

"Pháp lực của thiếp thân hiện giờ đích thực là chẳng còn bao nhiêu, bí thuật ẩn nặc này kỳ thực là do sử dụng một loại bí phù do một vị hảo hữu tặng cho mới làm được đấy."

Mặc dù nàng này luôn miệng giải thích như vậy, nhưng ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập không tài nào che giấu được thần sắc khiếp sợ.

Hiển nhiên trận chiến giữa Hàn Lập và Minh Trùng Chi Mẫu lộ ra thần thông kinh người khiến cho vị Thủy tổ Ma tộc cao cao tại thượng này cũng cảm thấy hoảng sợ, tự thẹn còn khuya mới bì kịp được.

Cho nên khi nàng một lần nữa đối mặt Hàn Lập thì mặc dù ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong lòng đã bất giác có ý kiêng kỵ rất sâu đậm.

"Đạo hữu hẳn là rất rõ ràng, đánh chết con Minh Trùng Chi Mẫu này không phải là công lao của ta mà là do có người khác ra tay." Hàn Lập lắc đầu, lấy từ trong ngực ra một bình thuốc, từ đó đổ ra vài viên đan dược xanh biếc nuốt vào rồi mới chậm rãi nói.

Nhưng nếu không phải nhờ Hàn đạo hữu có thần thông kinh người đến độ có thể vây khốn con Minh Trùng Chi Mẫu này trong chốc lát thì cho dù Hình Phạt Thiên Lôi kia có lợi hại mấy đi nữa cũng không thể nào đánh chết được con Trùng Mẫu này được. Có điều nói đi phải nói lại, người có thể điều khiển Thiên Lôi này rốt cuộc là người phương nào mà chẳng những có thể biết hết mọi việc phát sinh ở nơi này, lại còn có biện pháp truyền âm trực tiếp cho hai người chúng ta. Nếu không phải có người này truyền âm tới thì vừa rồi sợ là ta và ngươi thật sự muốn bỏ trốn mất dạng rồi. Hàn huynh có suy đoán gì về thân phận của người này không?*" Bảo Hoa khẽ nhíu mày, lại nghiêm túc trở lại nói.*

*"*Ta cũng vừa mới biết được sự tồn tại của người này. Có điều một khi đã có thể thúc dục được thiên lôi kinh người như vậy thì hiển nhiên là không phải người hạ giới rồi. Hơn nữa nơi đây là vùng đất phong ấn từ thời thượng cổ, mà người nọ dường như lại hiểu rõ về con Minh Trùng Chi Mẫu này đến vậy thì thân phận của người này hẳn cũng dễ đoán được rồi. Bảo Hoa đạo hữu, ngươi thông minh đến vậy, phân nửa là cũng nghĩ đến điểm này rồi chứ.*" Hàn Lập trầm mặc một lát, bỗng nhiên cười hắc hắc nói.*

*"*Xem ra Hàn huynh suy nghĩ cũng không khác thiếp thân là mấy. Quá nửa là người nọ là một trong hai tên Chân Tiên phong ấn con Trùng Mẫu này từ thời thượng cổ rồi. Nếu không thì không thể nào lý giải được mọi chuyện. Mà con Minh Trùng Chi Mẫu hiện tại dường như cũng không phải là con lúc trước rồi, nguyên thần bên trong cơ thể nó dường như cũng vô cùng hiểu rõ về Tiên giới, chẳng lẽ lại là nguyên thần một tên Chân Tiên khác của Tiên giới chiếm lấy thân thể con Trùng Mẫu này sao?*" Bảo Hoa gật đầu, nhưng rồi lại tỏ ra khó hiểu lẩm bẩm nói.*

Hàn Lập sờ sờ cằm, khuôn mặt cũng tỏ ra hơi do dự.

"Nếu hai vị tiểu hữu muốn biết nguồn cơn mọi việc thì tại sao không đến chỗ bần đạo một chuyến, làm vậy không phải mọi việc đều sẽ sáng tỏ hay sao." *Từ bầu trời trên vực sâu bỗng truyền tới tiếng nói của một nam tử, nó bình thản mà ôn hòa hiền hậu, hiển nhiên là người khi trước truyền âm cho hai người Hàn Lập.*

Hàn Lập và Bảo Hoa nghe vậy hơi biến sắc mặt, không khỏi đều có chút kiêng kỵ nhìn nhau một cái.

"Xem ra hai vị vẫn còn chưa yên tâm hoàn toàn về bần đạo. Vậy cũng không sao, Minh Trùng Chi Mẫu kia giờ đã bỏ mình, hư không mà nó sử dụng lực lượng tao ra tự nhiên cũng sắp sụp đổ rồi. Không lâu sau đó hai vị cũng sẽ gặp bần đạo thôi." *Nam tử kia cũng không thèm để ý đến sự chần chừ của Hàn Lập và Bảo Hoa, ngược lại khẽ cười một tiếng nói.*

"Tiền bối, người nói vậy là sao?" Bảo Hoa rùng mình, vội vàng mở miệng hỏi.

Nhưng hư không bốn phía im lìm như chết, tiếng nói của nam tử nọ cũng đột nhiên ngưng bặt lại không hề có gì truyền đến nữa.

Mà gần như cùng lúc này, từ dưới đáy vực sâu truyền đến tiếng ầm ầm trầm đục, nước biển khắp bốn phía chấn động mãnh liệt.

------oOo------

Chương 2243: Cấm Thuật Của Tiên Giới

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Không ổn, nơi này đang chuẩn bị sụp đổ. Xem ra lời của người vừa nãy không phải là giả!" Khuôn mặt xinh xắn của Bảo Hoa trở nên hơi khó coi.

Còn Hàn Lập lại hơi nhíu mày, ánh mắt đảo nhanh về chỗ Minh Trùng Mẫu mới bị đánh chết rồi đứng từ xa chụp tới.

Véo!

Ở giữa không trung hoàn toàn trống rỗng như không có vật gì tồn tại vậy mà bỗng nhiên dấy lên dao động. Một hạt châu màu đen trong veo bỗng nhiên xuất hiện, nó hơi lắc lư rồi bắn vụt vào lòng bàn tay của hắn.

"Ô, vật này như..." Bảo Hoa thấy vậy liền sửng sốt, vừa lúc nàng đang định thốt ra điều gì đó thì toàn bộ vực biển sâu liền rung chuyển như trời long đất lở. Khắp mọi nơi bắt đầu xuất hiện rất nhiều vết rách màu trắng, rồi với mắt thường cũng có thể trong thấy những cái khe này càng lúc càng lớn thêm.

Khuôn mặt của Bảo Hoa tái đi, nàng giơ tay lên, trong tay liền xuất hiện một cái trận bàn màu đỏ đậm sáng ngời. Nó liền phát ra những tiếng kêu ù ù rồi tràn tới một trận dao động quỷ quái lan theo cánh tay của nàng.

Cái trận bàn đang quay tròn chuyển động nhưng bất chợt hào quang của nó tắt ngấm đi thế rồi trở nên yên lặng, không còn phát sinh thêm điều gì nữa.

"Không được rồi. Quả là người nọ đã ra tay, hai người chúng ta lúc này không thể dễ dàng rời đi được." Sắc mặt của Bảo Hoa trở

nên hơi âm trầm.

"Điều này cũng không có gì đáng lạ. Một khi người đó đã nói vậy thì tất nhiên là có thể nắm chắc mười phần giữ chân chúng ta lại rồi." Tuy vậy nhưng vẻ mặt của Hàn Lập vẫn hết sức bình tĩnh.

Bảo Hoa hừ lạnh như muốn nói thêm điều gì nhưng đột nhiên bốn phía quanh nàng xuất hiện một làn sáng màu xám. Làn sáng giống như một cái pháp trận trực tiếp bọc lấy hai người bọn họ vào trong.

Cả Hàn Lập và Bảo Hoa đều rùng mình nhưng cả hai vẫn không làm ra điều gì để phản kháng.

Pháp trận bằng ánh sáng chợt lóe, thân hình của hai người liền biến mất tăm hơi khỏi vực sâu trong nháy mắt.

Mà cũng ngay cùng với lúc đó, toàn bộ vực sâu phát ra một tiếng nổ long trời lở đất rồi hoàn toàn bị sụp đổ.

----ooo000ooo----

Ở một nơi khác, Hàn Lập lấy lại bình tĩnh sau một lúc hoa mắt vì bị truyền tống bất ngờ. Hắn phát hiện ra mình đang ở trên một tế đài cao khoảng chục trượng đỏ như máu, thoạt nhìn dáng vẻ vô cùng bình thường.

Còn bên cạnh hắn là Bảo Hoa đang lấy lại bình tĩnh rồi cũng dùng vẻ mặt ngưng trọng quan sát bốn phía.

Ở bên trên tế đàn được đặt một cái bát tối đen như mực, còn xung quanh là tám cái cột trụ bằng đồng xanh cao ngất ngưởng. Bên trên còn có thêm một ngọn đèn cổ kỉnh đỏ như máu.

"Chỗ này hình như là một loại loại cấm chế vô cùng huyền diệu có từ thời rất xa xưa, có vẻ nó cùng cùng nguồn gốc với cái phong ấn cổ, cả hai đều có hiệu quả cực kỳ thân kỳ." Bảo Hoa quan sát một lát rồi không nhịn được thì thảo tự nhủ.

"Không ngờ được đến cả người ở hạ giới cũng có thể nhìn ra đôi

phần của Bát Nguyên Tỏa Hồn Đại Trận. Không sai, đúng là trận pháp này có liên hệ với tòa cấm chế phong ấn Minh Trùng Mẫu. Thậm chí có thể nói đây là một bản thu nhỏ cực kỳ tinh sảo cũng không sai." Âm thanh quen thuộc của người đàn ông khi nãy lại vang lên.

Ánh mắt của Hàn Lập và Bảo Hoa như ngưng lại, cả hai đang chăm chú nhìn lên chiếc bát để trên tế đài. Rõ ràng là giọng nói của người đàn ông phát ra từ trong đó.

"Tiền bối khen quá lời rồi. Chẳng qua là vãn bối từng trấn thủ ở tòa phong ấn ngoài kia một thời gian nên mới có thể nhìn ra đôi nét tương đồng. Còn nói đến sự hiểu biết về trận pháp thì Hàn đạo hữu ở đây hơn ta rất xa." Bảo Hoa cười ngượng ngập.

"Ô, thì ra là mấy năm nay bộ tộc các người vẫn không quên lời dặn dò của bần đạo lưu lại khi trước. Đã nhiều năm cứ tu bổ tòa phong ấn này như vậy, cũng coi như có chút công lao!" Người đàn ông nhẹ nhàng nói.

"Tiền bối, người là một trong hai Chân Tiên năm xưa đã phong ấn Minh Trùng Mẫu ư!" Mặc dù trong lòng đã sớm có phán đoán nhưng lúc này lại nghe đối phương chính thức nói ra khiến cho Bảo Hoa cảm thấy giật mình. Nàng thốt lên thất thanh.

"Ha ha, bần đạo thực không ngờ lần đó tự mình xuống hạ giới rồi kẹt lại lâu như vậy, mà còn trở thành bộ dáng như thế này. Lần này có thể tiêu diệt được con Minh Trùng Mẫu kia cũng có công lớn là nhờ con bé nhà ngươi hỗ trợ. Ta có một vật tặng ngươi làm quà chia tay, cũng coi như không uổng một phen ngươi đã liều mình." Người đàn ông cười hiền hòa rồi từ giữa cái bát chợt hiện ra vết nứt. Từ trong đó chợt có một vật bay đến.

Bảo Hoa nghe vậy liền cảm thấy vui vẻ nâng tay chụp tới đem vật đó bắt lấy, thế rồi nàng mới chăm chú nhìn kỹ.

Đây là một vật giống như một cây trâm cài tóc bằng gỗ màu vàng nhạt hết sức bình thường của phụ nữ. Mặt ngoài của nó xù xì, thậm chí còn có vết nứt vỡ.

Tuy vậy nhưng ngón tay của nàng vừa mới chạm đến đó thì trong nháy mắt đã cảm thấy một làn khí mát lạnh truyền tới, thâm nhập vào cơ thể, tràn đi khắp mọi nẻo kinh mạch khiến cho toàn thân nàng ấm áp dạt dào, thần thái cảm thấy cực kỳ thoải mái.

"Đây chính là Kim Dương Mộc! Đa tạ tiền bối đã ban thưởng!" Bảo Hoa quan sát một lát rồi tròn xoe hai mắt. Nàng nhìn về phía đài tế rồi cúi thật sâu để cám ơn, giọng nói như vui mừng đến phát run.

"Tuy Kim Dương Mộc ở Tiên Giới không được tính là gì đó quý giá nhưng đối với tình hình của ngươi lúc này thì nó rất hữu dụng. Có nó tẩm bổ những thương tổn đang tiềm tàng trong cơ thể ngươi sẽ có thể khỏi hoàn toàn. Tốt rồi, phần thưởng đã có, ngươi hãy ra ngoài trước đi." Trong cái bát màu đen xì truyền tới tai một âm thanh điềm tĩnh nhẹ nhàng lạ thường, nhưng câu nói cuối cùng lại khiến cho cõi lòng của Bảo Hoa nuối tiếc nao nao.

Thế nhưng không để nàng kịp có ý kiến gì! Cái bình đen kịt chợt lóe hào quang, dưới chân của Bảo Hoa liền hiện ra một cái pháp trận, rồi trong nháy mắt nàng đã bị truyền tống đi đến một nơi khác. Cũng chẳng thể nào đoán được là đi tới đâu.

Cuối cùng nơi tế đàn chỉ còn lại mỗi mình bóng dáng trơ trọi của Hàn Lập.

Hai mắt của Hàn Lập hơi nhíu lại nhưng hắn vẫn không thể hiện ra điều gì khác thường mà chỉ một mực nhìn về cái bát không nói năng câu nào.

"Các hạ thật là người có dũng khí, ngươi không sợ bần đạo đưa ngươi đến đây là có ý đồ bất lợi hay sao?" Người đàn ông cười khẽ rồi hỏi Hàn Lập một lời bâng quơ.

"Nếu tiền bối có ý đồ không tốt cho vãn bối thì cần gì phải giúp ta tiêu diệt Minh Trùng Mẫu, lại càng chẳng phải nhọc lòng đưa ta di chuyển tức thời đến nơi đây." Hàn Lập cũng mỉn cười, cũng trả lời với bộ dáng thong dong.

"Ngươi nói vậy là có chút hơi miễn cưỡng rồi, nhưng cũng có thể

cho là như vậy. Mà thực ra cũng đúng. Quả là bần đạo hoàn toàn không có ác ý gì, sở dĩ đưa hai ngươi đến đây là bởi vì muốn gặp ngươi một chút, còn đưa bé khi nãy chỉ là tiện tay mà thôi. Ta hỏi ngươi, ngươi có phủ nhận việc mình tu luyện môn bí thuật Luyện Thần Thuật hay không?" Ngươi đàn ông hừ lạnh rồi hỏi một câu khiến cho Hàn Lập cảm thấy sống lưng lạnh buốt.

"Tiền bối biết được việc này là bởi nghe được lời của Minh Trùng Mẫu đúng không?" Hàn Lập trầm ngâm một lúc mới mạnh dạn hỏi lại.

"Lúc ngươi vừa mới tiến vào trong cung điện thì cũng chính là lúc ta thông qua tòa pháp trận nơi này mà biết được việc ngươi tu luyện Luyện Thần Thuật. Ngươi có biết trước đây khi còn ở Tiên giới ta đã đảm nhiệm chức vụ gì không? Là một sứ giả chuyên tuần tra và giám sát. Chỉ cần ngươi có tu luyện môn Luyện Thần Thuật này, một khi đối mặt với những sứ giả như ta thì những dao động thần niệm sẽ tuyệt đối không thể dấu diếm trước thần thông đặc thù của người giám sát được." Giọng nói nhẹ nhàng bâng quơ của người đàn ông truyền ra từ trong chiếc bát.

"Cớ sao những sứ giả ở Tiên giới các ngươi lại chú ý đặc biệt đến môn bí thuật này như vậy?" Hàn Lập nghe vậy sắc mặt liền hơi đổi xấu đi.

"Ngươi đã tu luyện thành công Luyện Thần Thuật, hơn nữa lại có thể luyện đến tầng thứ hai không vướng trở ngại gì. Ta cũng chẳng biết được liệu đây là cơ duyên hay là tai họa của ngươi nữa. Ngươi phải biết là Luyện Thần Thuật vốn là một loại bí thuật bị nghiêm cấm tu luyện lại khu vực Tiên giới mà chúng ta quản lý. Tuy rằng không có điều lệ rõ ràng nhưng nếu tu luyện loại bí thuật này nếu để cho các thế lực cầm quyền biết được thì nhất định sẽ bị giết ngay lập tức. Tuyệt đối phải là như thế!" Giọng nói của người đàn ông trở nên lạnh lùng.

"Nói như vậy thì Luyện Thần Thuật có điều gì đó không ổn hay sao?" Sắc mặt của Hàn Lập càng lúc càng trở nên khó coi. Phải mất một lúc thật lâu sau hắn mới thở dài hỏi.

"Ha ha, đâu chỉ đơn giản là không ổn. Ngươi có biết Tiên giới rộng

lớn có bao nhiêu vùng to nhỏ không? Không nói đến những nơi không có danh tiếng gì hoặc là mấy chỗ quá hẻo lánh xa xôi, nhưng hễ là những khu vực có danh tiếng thì phải nói đến con số hàng ngàn mà đếm. Vào hàng ngàn vạn năm trước đây, đúng thời điểm Luyện Thần Thuật được sáng lập ra được coi là phương pháp tăng cường thần niệm cực kỳ hữu hiệu. Người tu luyện bí thuật này nhiều vô số kể. Nhưng chỉ trải qua trăm vạn năm sau thì số người tu luyện nó lại vô cùng thưa thớt, hơn nữa toàn là những kẻ thường xuyên lẩn chốn không dám lộ mặt!" Người đàn ông thở dài não nề, giọng nói của hắn như mang theo nỗi niềm khác thường nào đó.

Hàn Lập đứng bến nghe vậy sắc mặt thay đổi liên tục không ngừng, thế nhưng hắn cũng không hỏi tiếp điều gì. Bởi trong lòng hắn biết rõ, một khi đối phương đã nói ra như vậy thì chắc rằng sẽ kể ra ngọn ngành đầu đuôi.

Quả nhiên là một lúc sau giọng nói của người đàn ông lại loáng thoáng vang lên:

"Sở dĩ có chuyện này cũng bởi vì hễ là người tu luyện môn Luyện Thần Thuật về sau tâm trí đều trở nên thất thường, cuối cùng không áp chế nổi tâm ma rồi nổi điên mà chết. Hơn nữa người nổi điên đều đã mất hết lý trí nên trở thành khát máu vô cùng, chẳng những thế mà còn không có cách nào có thể chữa trị được, chính vì vậy mà thiếu chút nữa gần nửa Tiên giới đã bị hủy diệt theo họ. Cho nên cuối cùng Luyện Thần Thuật trở thành một loại bí thuật bị nghiêm cấm tu luyện ở Tiên giới. Đương nhiên cũng có vài người tự cho là mình có khả năng hơn người vẫn ôm lòng cầu may mà vụng trộm tu luyện nó, nhưng bọn họ đều bị các sứ giả bọn ta bắt được."

"Với năng lực ở Tiên giới các ngươi mà còn không thể hoàn thiện được nó hay sao? Hoặc chẳng lẽ từ xưa đến nay chưa có người nào tu luyện môn bí thuật này đến đại thành công? Hoặc chưa có ngoại lệ nào khác sao?" Cuối cùng Hàn Lập cũng âm trầm thốt lên hỏi?

"Môn Luyện Thần Thuật này thực ra chính là một cách kích phát tiềm lực trong cơ thể để tăng cường phóng đại thần niệm. Người

sáng lập ra nó trước đây vốn là một người có danh tiếng cực kỳ vang dội ở Tiên giới. Nếu người khác muốn hoàn thiện được nó nào phải chuyện dễ dàng. Nhưng dựa vào nó làm cơ sở thì có một số người sáng lập ra nhiều môn thần thông khác cũng có hiệu quả tăng cường thần niệm. Những bí thuật tăng cường thần niệm này so ra thì an toàn hơn nhiều, có điều là hiệu quả của nó lại như một trời với một vực. Còn ngươi hỏi có ai tu luyện thành công hay không ư? Quả đúng là từ xưa đến nay có, mà không chỉ là một người duy nhất. Nhưng những người này không người nào không có những cơ duyên cùng kỳ ngộ, nếu không kết cục của bọn họ cũng đã như ta nói rồi." Giọng nói của người đàn ông trở nên nghiêm nghị.

"Nếu như vậy ở Tiên giới chỉ có vô ý tu luyện, hoặc phải trốn đi một nơi nào đó rồi tu luyện, còn không thì phải tự mình phế bỏ môn thần thông này đi đúng không?" Hàn Lập nhăn mày thì thào.

------oOo------

Chương 2244: Chuyện Của Tiên

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ha ha, tự phế bỏ thần thông của mình? Nếu chỉ cần làm vậy là xong thì Tiên giới bọn ta cần gì phải xếp Luyện Thần Thuật vào hàng ngũ những pháp thuật bị cấm đoán. Xem ra ngươi không biết rồi, một khi bắt đầu tu luyện môn bí thuật này thì chỉ có thể một mực tiến về phía trước, tuyệt đối không thể dừng chân. Với người đang ở tầng thứ hai như ngươi nếu trong vòng vạn năm nữa mà vẫn chưa tiến đến tầng thứ ba thì lúc đó nơi thức bể nhất định sẽ không thể chứa nổi lượng thần niệm khổng lồ nữa, cuối cùng chỉ tự mình nổ tung mà chết thôi. Trong tình hình thế này, cho dù ngươi có đoạt xá người khác để làm lại một lần nữa cũng chẳng thể nào may mắn thoát được." Người đàn ông cười lạnh lẽo, nói ra một chuyện khiến cho cõi lòng của Hàn Lập trở thành lạnh buốt.

"Vạn năm ư? Tốt thôi! Ít nhất vẫn còn chút thời gian để tại hạ nghĩ cách ứng phó với chuyện này. Nhưng tầng thứ ba. Không phải là môn thần thông này chỉ có ba tầng thôi sao?" Ánh mắt của hắn chớp động mấy lượt rồi mới thở dài hỏi thêm.

Tất nhiên là hắn không thể mới nghe mấy lời của đối phương mà đã hoàn toàn tin tưởng ngay, trước hết phải hỏi cho ra lẽ một số đầu cua tai nheo ở đây đã.

"Ba tầng? Ai bảo ngươi Luyện Thần Thuật chỉ có ba tầng? A, bần đạo hiểu rồi. Ngươi chỉ chiếm được một nửa đầu tiên của công pháp này, nửa còn lại thì vẫn chưa lấy được. Luyện Thần Thuật có tất cả bảy tầng, hiện tại ngươi đã tu luyện đến tầng thứ hai. Nếu muốn giữ lại mạng sống thì đạo hữu còn phải tu luyện dài dài!" Người đàn ông hơi ngạc nghiên, nhưng lập tức sau đó như sực đoán ra điều gì.

"Đa tạ các hạ đã chỉ bảo, không biết các hạ có giữ mấy tầng tu luyện về sau này nữa hay không?" Hàn Lập thở dài rồi chợt hỏi bâng quơ như vậy.

"Mặc dù ở Tiên giới Luyện Thần Thuật không phải là loại phương pháp tu luyện quý hiếm gì nhưng các loại pháp thuật bình thường khác cũng không thể sánh bằng. Thêm vào đó là các tầng lớp thượng lưu ở Tiên giới luôn luôn không cho phép lưu truyền hay mua bán, mà ta lại là một sứ giả chịu trách nhiệm tuần tra nên đáng tiếc là ta không biết đến phần sau của nó như thế nào. Nhưng đạo hữu hãy chớ sốt ruột, chỉ cần ngươi tu luyện thành công tầng thứ ba của nó thì lại có thể kéo dài thêm một khoảng thời gian nữa, chí ít cũng hơn ba bốn vạn năm. Mà lâu như vậy, lại với trí lực hơn người của đạo hữu hẳn là đã phi thăng lên Tiên giới rồi. Lúc đó mới tìm phương pháp giải quyết khác vẫn chưa muộn." Người đàn ông trả lời hết sức thâm thúy.

"Phi thăng lên Tiên giới sao? Đó là việc không dễ dàng gì. Nếu thực sự có thể làm được như thế thì biết bao đạo hữu đâu phải ngày đêm chịu vây khốn ở cảnh giới Đại Thừa Kỳ làm gì?" Hàn Lập nghe vậy không nhịn được đành cười tự diễu.

"Ha ha, đó là khi chưa gặp được bần đạo. Chớ quên là trước mặt ngươi có một vị Chân Tiên hàng thật giá thật. Nếu như có sự trợ giúp của ta thì ngươi sẽ nắm chắc thêm hai ba phần phi thăng thành công so với ban đầu." Giọng nói của người đàn ông lại vang lên sau tiếng cười nhẹ nhàng.

"Với thân phận là Chân Tiên của tiền bối, nếu đã chỉ dạy cho ta đôi điều thì đúng là ta sẽ có một hi vọng mong manh sẽ phi thăng thành công. Nhưng tiền bối đưa ta tới đây chắc không chỉ đơn thuần là giúp ta thôi chứ?" Hàn Lập trầm ngâm đắn đo một lúc thật lâu rồi mới nói.

"Ngươi quả là người hiểu biết! Nếu ngươi là thứ vô dụng đối với ta thì việc gì ta phải giúp ngươi tiêu diệt con Minh Trùng Mẫu, lại còn bận rộn tay chân đưa ngươi đến đây. Ta làm vậy là có nguyên nhân, bởi vì muốn ngươi sử dụng năng lực của mình để giúp ta làm một việc. Chỉ cần ngươi làm được thì ta sẽ giúp ngươi tu luyện thành công Luyện Thần Thuật tầng thứ ba cùng với phương

pháp chống lại thiên kiếp khi phi thăng. Ý của ngươi thế nao?" Người đàn ông chẳng hề có ý dầu diếm mà cứ nhẹ nhàng nói thẳng ra.

"Vì sao tiền bối lại muốn tìm ta? Bảo Hoa đạo hữu khi nãy cũng là thánh tổ ở giới này, nếu so sánh ra thì nàng càng thích hợp hơn ta nhiều. Cớ sao cứ nhất định phải là vãn bối?" Hàn Lập cảm thấy hơi bất ngờ nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ cực kỳ bình tĩnh hỏi lại.

"Ha ha, nếu mấy đứa có tu vi Đại Thừa Kỳ ở dưới hạ giới có thể giúp đỡ được bần đạo thì ta cần gì phải chịu khổ sở đến nhiều năm như vậy? Cứ tùy tiện chọn đại vài tên Đại Thừa cứ thỉnh thoảng đến khu vực cái phong ấn này từ nhiều năm trước đây có phải nhanh hơn không?" Người đàn ông lạnh nhạt hỏi lại.

"Vậy ý của tiền bối là...". Hàn Lập cảm thấy hơi rùng mình, sắc mặt cũng nhăn thêm vài phần.

"Một khi đã nói đến đây thì bần đạo cũng không muốn dấu diếm thêm nữa. Sở dĩ ta tìm tới Hàn đạo hữu bởi vì nhìn trúng công pháp nghịch thiên Luyện Thần Thuật mà ngươi tu luyện. Mấy đứa tu sỹ Đại Thừa khác ở hạ giới này dù có giỏi hơn ngươi đến đâu đi nữa nhưng đối với ta cũng đều vô dụng." Lời mà người đàn ông thốt ra làm cho Hàn Lập trở nên sửng sốt.

"Cái gì? Tiền bối tìm ta bởi vì ta tu luyện Luyện Thần Thuật sao?" Hàn Lập trở nên luống cuống.

"Đúng vậy. Tuy ta không nói với ngươi tình huống năm đó, nhưng hoàn cảnh trước mắt thế nào chắc ngươi cũng đoán được vài phần." Người đàn ông cười gượng gạo.

"Đúng như tiền bối vừa nói, đối với việc năm đó sảy ra thế nào vãn bối rất cũng tò mò, mong tiền bối hãy kể cho ta nghe đôi điều. Hình như nguyên thần của con Minh Trùng Mẫu mà ta chém chết khi nãy đã không còn là nguyên thần vốn có của nó. Đương nhiên nếu tiền bối không tiện kể ra bì cứ bỏ đi cũng chẳng sao." Hàn Lập chần chờ đôi chút rồi cẩn thận đáp lời.

"Chuyện cũ năm xưa nhớ lại còn khiến ta kinh hãi, nhưng kể cho

ngươi nghe một ít cũng không sao. Năm đó khi Minh Trùng Mẫu tàn sát bừa bãi ở hạ giới thì bị các tiên sử giám sát ở Tiên giới phát hiện. Lập tức bọn họ phái ta cùng một người nữa xuống đây tiêu diệt con yêu nghiệt này. Đương nhiên khi đó để cho Chân Tiên có thể đi xuống hạ giới là việc vô cùng khó khăn, nhưng thông qua một vài thủ đoạn đặc biệt chúng ta vẫn có thể làm được..." Chiếc bát đen như mực cứ im yên lặng như thóc, thế rồi một lúc thật lâu sau nó mới truyền ra giọng kể chậm chậm của người đàn ông.

Tất nhiên không phải bất kỳ gã tu sỹ Đại Thừa Kỳ nào cũng có thể được nghe một gã Chân Tiên đích thân kể lại chuyện của mình đã trải qua, vì thế Hàn Lập cố gắng chấn chỉnh lại tinh thần của mình rồi nghiêm nghị chờ đợi.

"Đâu ngờ rằng vào đúng lúc bọn ta sắp sửa giết chết Minh Trùng Mẫu thì trời đất đột nhiên xảy ra một vụ nổ làm ảnh hưởng đến hầu hết các giới diện bên trong. Việc này khiến cho bảo vật để trở về cùng với những thần thông của chúng ta bị áp lực của giới diện áp chế. Tình thế đổi trắng thay đen, ngay khi pháp lực của ta bị áp chế đã thiếu chút nữa thì bị con sâu chúa đó cắn chết. Cuối cùng hai người bọn ta chỉ còn biết chọn cách đánh lưỡng bại câu thương, sử dụng một loại bí thuật của Tiên giới tự kích nổ thân thể của mình mới có thể làm con sâu bị thương nặng. Tất nhiên là đã đến bước đó thì chúng ta không còn cách nào để tiêu diệt luôn tấm thân gần như bất tử của Minh Trùng Mẫu nữa, mà đành phải nhờ vào hai tên tu sỹ cao cấp của Ma tộc huy động người xây dựng một tòa phong ấn thật lớn ở nơi này, sau đó để lại mấy lời dặn dò nữa thôi. Mà cũng ngay lúc đó ta liền phát hiện ra, vì quy luật của trời đất thay đổi nên bọn ta cũng hoàn toàn mất đi liên hệ với Tiên giới, không còn tìm ra cách trở về nữa. Sau đó đành phải nhờ vào thân phận một số tên Đại Thừa nổi tiếng ở các giới diện khác nhau âm thầm tra sét mọi chuyện. Nhưng bởi trận biến đổi khi đó quá lớn làm áp lực cách giới tăng vọt lên rất nhiều lần, sau cùng vẫn không thể nghĩ ra được cách nào khả quan. Rơi vào đường cùng, bọn ta cũng chỉ có thể trở lại cái giới diện được bố trí phong ấn này rồi ôm theo hi vọng đợi một vài bạn bè tri kỉ nghĩ cách phá giới xuống đây cứu. Thế rồi cứ mỗi ngàn năm hai người chúng ta lại thức giậy để đón nhận lấy nỗi thất vọng cực kỳ. Mà trong thời gian dài đằng đẵng như thế, giữa ta và người kia rốt

cuộc đã nảy sinh ra tranh chấp. Kết quả là sau một lần cãi cọ to tiếng với nhau, đến lầu tiếp theo ta tỉnh lại thì đã thấy nàng ra tay với ta rồi, lúc đó nguyền thần của ta đã bị nàng phong ấn vào cái bát này."

Trong khắp tế đàn liên tục vang lên âm thân của người đàn ông, thỉnh thoảng giọng nói của hắn còn mang theo nhưng dao động cảm xúc khác thường.

"Chính nàng ta mang theo loại dầu thắp dùng để duy trì cho ngọn lửa cháy mãi trên Ngọc Thanh Đăng trong trận pháp đi tìm con sâu chúa. Kết cục cuối cùng thế nào thì vào thời điểm Minh Trùng Mẫu bị diệt chính mắt ngươi đã được thấy rồi đấy. Còn bần đạo ở bên này nếu không phải trước đó có đề phòng chừa lại một ít dầu để đốt đèn thì chắc chắn linh hồn đã tan theo mây khói rồi. Mà nàng làm như vậy chắc cũng bởi muốn dùng thân thể của Minh Trùng Mẫu tu luyện thành Chân Cực Khu rồi tự mình mạnh mẽ đột phá áp lực cách giới để trở về Tiên giới thôi. Cũng có thể nàng còn lý do khác nữa, nhưng như thế nào thì bần đạo không sao biết được." Người đàn ông kể sơ lược về toàn bộ những sự việc đã sảy ra năm xưa.

"Thì ra năm đó đã sảy ra nhiều chuyện như vậy, thảo nào mà tiền bối vẫn bị nhốt ở nơi này. Việc tiền bối muốn ta giúp đỡ chắc là giúp ngươi thoát khỏi sự vây khốn của cái pháp khí này sao?" Hàn Lập nghe xong trong lòng không ngừng suy nghĩ kỹ lưỡng lại toàn bộ sự việc, thế nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh rồi hỏi tiếp.

"Ha ha, đúng là ta bị phong ấn vào trong Hắc Đàn Bát này nhưng trải qua vô số năm tự mình nỗ lực thì này đã có thể thoát ra được một nửa rồi. Nếu không như vậy khi nãy đã chẳng thể giúp được ngươi. Chuyện ta muốn nhờ ngươi làm chính là tu luyện Luyện Thần Thuật để tăng cường thân niệm, rồi sau đó giúp ta kích phát một lá bùa. Một khi tấm bùa này được kích hoạt thì nó sẽ truyền tin trở về cho một người bạn tốt của ta ở Tiên giới. Với quan hệ tốt đẹp của chúng ta năm xưa, một khi biết được ta đang lâm nguy thì chắc là hắn sẽ nghĩ cách giúp ta quay trở về." Thật ngoài với phán đoán của Hàn Lập, giọng nói của người đàn ông trở nên hết sức nghiêm trang.

"Tiền bối có bùa có thể truyền tin tới tận Tiên giới sao?" Hàn Lập nghe vậy liền tỏ ra kinh ngạc.

"Ngươi không cần phải tỏ vẻ giật mình. Nếu chỉ đơn thuần là bùa chú bình thường thì tuyệt đối không thể làm được chuyện này. Tấm bùa mà ta có vốn là của một vị tiên quân có tiếng tăm lừng lẫy ở Tiên giới, nó được lưu truyền cực kỳ thưa thớt. Hơn nữa ngay cả các Chân Tiên tầm thường có thần niệm yếu kém cũng không thể kích hoạt được nó. Chính vì thế nên ta mới cần nhờ đến Hàn đạo hữu." Người đàn ông tỏ ra hơi bất đắc dĩ.

"Theo lời tiền bối thì lúc này ta đã tu luyện Luyện Thần Thuật nên có thể kích phát được nó sao?" Hàn Lập nhăn mày.

"Thần niệm của ngươi lúc này tuy có thể nói là rất mạnh, gấp xa mấy lần sao với những tên cùng cấp với ngươi. Nhưng nếu so với ta lúc bình thường thì chẳng thấm tháp vào đâu cả. Ý của ta là chỉ khi ngươi tu luyện thành công tầng thứ ba của Luyện Thần Thuật mới có thể miễn cưỡng làm được việc này." Người đàn ông cười khẽ rồi đáp.

------oOo------

Chương 2245: Trợ Giúp

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tu luyện đến tầng thứ ba của Luyện Thần Thuật? Muốn thành công thật chẳng dễ dàng chút nào, năm đó lúc ta tu luyện tới tầng thứ hai đã phải dùng hết mọi phương pháp rồi. Lúc này còn muốn tiến thêm một tầng nữa trong thời gian ngắn thực là không có khả năng..." Hàn Lập không cho là đúng.

"Vừa nãy thông qua trận pháp từ xa ta thấy ngươi đánh một trận với Chân Cực Khu của Minh Trùng Mẫu. Độ mạnh mẽ về thân thể của ngươi thật chẳng thua kém bao nhiêu so với đám Huyền Tiên. Có điều kiện như vậy lại kèm thêm sự chỉ dẫn của ta thì việc tu luyện thành công tầng thứ ba sẽ không quá khó khăn như ngươi tưởng tượng. Tuy rằng năm đó ta chưa hề tu luyện qua công pháp này nhưng vốn là một sứ giả chịu trách nhiệm tuần tra nên tất nhiên đã từng bắt được vài tên biết loại cấm thuật này. Bắt bọn chúng nói ra một vài bí quyết tu luyện cũng là chuyện khá dễ dàng." Dường như người đàn ông đã đoán trước được ý của Hàn Lập.

"Tiền bối làm cho tại hạ cảm thấy thật khó xử. Tu luyện môn pháp thuật này sẽ đem lại hậu họa vô cùng. Muốn tiến thêm một tầng nữa thì phải cân nhắc thật kỹ lưỡng thiệt hơn mới được. Nếu chẳng may ngay lúc tại hạ vừa mới phi thăng đã bị người ta đến giết chết thì sao đây." Hàn Lập do dự một lúc mới gượng gạo cười đáp.

"Ta hiểu đạo hữu còn chưa thực sự tin tưởng ta. Nhưng không sao, với tu vi của ngươi như lúc này nếu nhanh thì thì trăm năm, chậm thì khoảng ngàn năm là ngươi sẽ phát hiện ra điều không ổn trong thức hải mình. Đến lúc đó tất nhiên là ngươi sẽ phải tìm ta. Còn việc phi thăng mà đạo hữu lo lắng lúc này liệu có quá sớm hay không? Chẳng bằng tính toán cách thoát khỏi nguy hiểm hay dùng cách nào để phi thăng chẳng phải sẽ thực tế hơn sao?" Người đàn ông nhẹ nhàng đáp lời, hoàn toàn không có ý muốn

cưỡng ép Hàn Lập.

"Đa tạ tiền bối đã thông cảm, việc này ảnh hưởng rất lớn đến con đường tu đạo của vãn bối nên phải cần trọng đắn đo thật nhiều. Vãn bối cần một thời gian nữa để cân nhắc lại mọi chuyện, tin rằng sẽ sớm có câu trả lời đến tiền bối. Nhưng ta vẫn còn một điều muốn hỏi." Hàn Lập trầm ngâm đến cả buổi mới nói ra ý của mình.

"Ô, ngươi muốn biết chuyện gì?" Người đàn ông không cảm thấy bất ngờ trước câu trả lời của Hàn Lập mà còn bình tĩnh hỏi lại.

"Ta muốn biết Tiên giới có hình dáng như thế nào?" Ánh mắt của Hàn Lập chợt lóe.

"Ha ha, Tiên giới thế nào ư! Lúc này nói với ngươi vẫn hơi quá sớm. Nếu đúng là ngươi muốn biết nó thế nào thì vào trước lúc phi thăng ta sẽ nói cho ngươi một vài nội dung cụ thể. Còn bây giờ chỉ có một chữ "rộng" *mà thôi. Khi đến Tiên giới ngươi mới hiểu được độ rộng lớn của các khu vực ở đó. Chính vì vậy cho dù đạo hữu có tu luyện Luyện Thần Thuật đi nữa, nhưng nếu không đến những nơi trọng điểm thì rất hiếm khi chạm mặt đám sứ giả tuần tra như bọn ta. Tóm lại là cũng khá an toàn."* Người đàn ông trả lời nhẹ nhàng.

"Nghe được lời vừa rồi của tiền bối, vãn bối cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn vài phần." Hàn Lập nghe xong liền mỉm cười.

"Dù thế nào thì những tài nguyên quý hiếm để tu luyện ở Tiên giới cũng hơn xa rất nhiều so với hạ giới. Nếu không bần đạo cũng chả phải ngày đem đau đầu tìm kiếm phương pháp trở về. Được rồi, ngươi không lập tức đồng ý giao dịch với ta, ta cũng chẳng giữ ngươi lâu làm gì. Ta có một vật đối với tình trạng của ngươi lúc này rất hữu dụng, tạm thời coi nó là thù lao cho việc đánh chết con sâu chúa đi. Ha ha, cả đời bận đạo xưa nay chưa nợ nhân tình của ai bao giờ."

Vừa dứt lời, một tiếng *"véo"* vang tới. Từ trong chiếc bát đen thui bỗng phun ra một làn sáng màu trắng.

Thần niệm của Hàn Lập quét nhanh qua, vẻ mặt hơi đổi, hắn phất tay lên nhanh chóng chụp lấy vật đang bay về. Nhìn kỹ lại thì ra đây là một mảnh ngọc trong suốt có hình dáng giống như tờ giấy, mặt ngoài của nó được khảm chi chít những ký tự vàng và bạc rất nhìn thật quen mắt. Đúng là chúng được viết bằng chữ Ngân Khoa và Kim Triện nổi tiếng ở Tiên giới.

"Đây là một lá bùa quý mà năm đó ta mang xuống. Bên trong nó ẩn chứa một giọt Tử Vân Tinh rất quý hiếm ở Tiên giới. Có nó chắc chắn sẽ đủ để bù đắp những tổn thương về chân nguyên của ngươi." Giọng nói của người đàn ông trong chiếc bát chẳng hề mang theo chút cảm tình nào.

Từ đầu ngón tay Hàn Lập cảm ứng được từng đạo tiên khí đang tỏa ra hoàn toàn khác hẳn với linh khi thường thấy. Trong lòng hắn cực kỳ vui mừng, lập tức cất tấm bùa đi rồi chắp tay cúi mình cám ơn.

"Ngươi có thể đi rồi, đợi khi nào quyết định tiếp tục tu luyện Luyện Thần Thuật thì hãy quay lại gặp bần đạo." Tiếng nói của người đàn ông vừa dứt thì một cái pháp trận sáng rực đã xuất hiện dưới chân của Hàn Lập. Trong chớp mắt hắn đã bị truyền tống ra khỏi nơi này.

"Đã tu luyện môn bí thuật đó rồi còn muốn dừng lại sao? Thế gian làm gì có loại chuyện tốt đẹp như vậy! Theo tình hình lúc này thì ta nên ngủ tiếp một thời gian nữa, mong là khi tỉnh dậy cũng chính là lúc gặp lại hắn đi."

Một lúc thật lâu sau giọng nói của người đàn ông mới lại vang lên từ trong chiếc bát.

Tiếp đó cả đài tế chấn động kịch liệt, những cây trụ bằng đồng xanh ở xung quanh nổ vang rền rồi truyền đến khắp mọi nơi trong rừng đá đang biến ảo thành mô hình của tòa trận pháp.

Ánh sáng lóe lên rồi tắt đi, cho dù là rừng đá hay các cột trụ bằng đồng đều như ảo ảnh tan biến mất. Nơi này hoàn toàn trở lại dáng vẻ trống trải hệt với ban đầu.

----ooo000ooo----

Một năm sau, trên một đỉnh núi cao hàng vạn trượng cách khu vực thủy ấn không biết bao xa ở Ma giới có một người thanh niên mặc áo bào đen đang ngồi trên mỏm đá, hai mắt khép hờ.

Thời gian trôi qua không biết đã bao lâu, nét mặt của người thanh niên đó chợt đổi, cặp mắt liền mở to. Chẳng những thế từ hai con ngươi của hắn còn tỏa ra những tia sáng màu tím nhạt.

"Người đến sao lại là..." Sắc mặt hơi đổi, miệng hắn thì thào một câu, hơn nữa giọng điệu còn mang theo đôi chút e dè.

Chốc lát sau, ở phía chân trời vang lên từng tiếng xé gió. Một vệt cầu vồng màu xanh sáng chói mắt đang vạch ngang nền trời bay đến, sau vài lượt chớp động, nó đột ngột dừng lại ngay phía trên đỉnh ngọn núi này.

"Nguyên Yểm đạo hữu, vậy là ngươi thực sự ra tay, hơn nữa còn đến sớm hơn hai canh giờ so với ước định nữa!" Vệt sáng dừng lại, trong làn hào quang màu xanh mờ mờ đang dần tan đi hiện ra hình dáng của một gã thanh niên khoảng độ hai mươi tuổi. Hắn liếc mắt nhìn xuống phía tảng đá bên dưới, khóe miệng nhếch lên một nụ mỉm cười.

Người thanh niên này đúng là Hàn Lập, còn đang ngồi trên tảng đá phía dưới chính là Nguyên Yểm, một trong những thủy tổ của Ma tộc. *"Hẹn ta đến đây không phải là các hạ. Bảo Hoa đang ở nơi nào? Cho đến cùng thì mưu kể của ả này vẫn không chê vào đâu được!"* Vẻ mặt của Nguyên Yểm chẳng thay đổi chút nào, mà giọng nói của hắn cũng lạnh băng như thường.

"Lúc này Bảo Hoa đạo hữu đang ở cốc Phỉ Vân cách đây cả trăm vạn dặm. Mà ta đến đây cũng bởi lời hẹn đó, tạm thời mời đạo hữu nán lại đây một thời gian rồi hãy nói chuyện khác sau." Hàn Lập mỉm cười, vậy mà hắn lại nói trắng ra mục đích của mình với người ở phía dưới.

"Cốc Phỉ Vân! Đó chính là nơi Lục Cực đang dưỡng thương! Vậy là Bảo Hoa đã quyết định ra tay rồi, ả chuẩn bị đoạt lại ngôi thủy

tổ đã mất. Mà xem ra cũng đã có người cầm chân Niết Bàn ở nơi khác. Ở đây ngoài các hạ ra thì người có đủ tư cách làm việc này cũng chỉ có thể là lão già Đồng Nha đó thôi. Thật chẳng biết Bảo Hoa đã cho các ngươi những lợi ích gì mà các ngươi chịu giúp đỡ." Khuôn mặt của Nguyên Yểm tỏ vẻ hơi phức tạp, mà cũng thật lạ, chẳng những hắn ta không hề nổi giận mà còn vô cùng bình tĩnh hỏi chuyện với Hàn Lập.

"Ta vẫn chưa hỏi đến việc ai lo chuyện cầm chân Niết Bàn, nhưng chắc hẳn là lão già Đồng Nha rồi. Còn lợi ích sao, tất nhiên là Hàn mỗ cũng thu được vài điều, nếu không thì sao ta lại dễ dàng đắc tội với một gã thủy tổ cơ chứ." Hàn Lập trả lời không chút hoang mang.

"Hừ, nghe người ta nói lúc giết chết con sâu chúa kia có mấy người cùng nhau ra tay nhưng thần thông của ngươi lại lớn nhất. Xem ra sau khi tiến cấp lên Đại Thừa Kỳ ngươi đã có thể đứng ngang hàng với bọn ta. Tuy vậy nếu như ta thực sự muốn rời đi thì ngươi cho là có thể ngăn cản được sao?" Những tia sáng màu tím nhạt trong mắt của Nguyên Yểm chớp động liên tục, lời do hắn nói ra cũng dần trở lên lạnh lẽo.

"Giết chết Minh Trùng Mẫu là do nhiều người cùng nhau ra tay, tuy Hàn mỗ cũng góp sức một phần nhưng vẫn không giám giành hết công lao về mình. Còn nếu đạo hữu cảm thấy có thể rời đi khi đã ra tay với ta thì cứ việc thử một lần đi." Hàn Lập thấy biểu hiện của đối phương như vậy nhưng vẫn điềm nhiêm đối đáp.

Nguyên Yểm nghe xong sắc mặt liền trở nên tức tối, thế nhưng trong mắt hắn vẫn còn như ẩn như hiện đôi chút do dự khó quyết.

Phải qua khoảng một tuần trà đắn đo sau hắn mới thở dài rồi nói:

"Mặc kệ thế nào nhưng lần này ta có thể thoát ra từ trong phong ấn cũng là nhờ công của Bảo Hoa dẫn người đến cứu giúp. Dựa vào mối ân tình đó thì ta sẽ không can thệp vào lần hành động này của ả. Nếu ả thành công thì ta cũng thừa nhận Bảo Hoa đã trở về vị trí thủy tổ như trước kia. Còn như thất bại thì ta cũng sẽ không cho ả cơ hội thứ hai, dù sao thì ở Thánh giới chúng ta, các thủy tổ luôn luôn cùng tiến cùng lui với nhau."

"Đạo hữu có quyết định như vậy thật là chuyện may mắn. Nếu như Nguyên đạo hữu không chê, hay là nhân cơ hội này chúng ta hãy trao đổi một vài tâm đắc trong lúc tu luyện đi. Đạo hữu thấy ý kiến này thế nào?" Hàn Lập nghe vậy liền mừng rỡ, thế rồi hắn tươi cười đưa ra đề nghị với Nguyên Yểm.

"Bổn tọa rất hứng thú đối với thực lực tăng vọt một cách kinh người của Hàn đạo hữu sau khi tiến cấp. Trao đổi kinh nghiệm tu luyện với ngươi cũng là việc tốt!" Lần này Nguyên Yểm chỉ hơi suy nghĩ đôi chút đã gật đầu đồng tình.

Hàn Lập nghe xong liền không khách sáo, hắn phất tay xuống đỉnh núi phía dưới. Lập tức trên đó đột nhiên trồi lên một tảng đá lớn khác, đối diện và khá gần với tảng đá mà Nguyên Yểm đang ngồi.

Hàn Lập làm xong, hào quang trên thân hơi sáng lên rồi từ từ đáp xuống phiến đá.

----ooo000ooo----

Mà cùng với lúc này, ở hòn đào nhỏ nổi giữa hồ nước, lão già Đồng Nha đang giữ vẻ mặt nghiêm nghị đứng lơ lửng trên không.

Còn phía đối diện lão là một thanh niên tuấn tú toàn thân khoác chiến giáp trong suốt tỏa ánh sáng vừa vàng vừa bạc lấp lánh. Hắn đang nhìn chằm chằm về phía lão già, ánh mắt chẳng hề có chút thân thiện nào.

Còn ở chỗ khác có một thung lũng trải đầy bởi những thân trúc xanh mượt mà đang bị khắp một trời sương mù trắng xóa bao phủ. Ngay giữa mặt biển trắng xóa này có từng dòng sương mù quay cuồng, thỉnh thoảng còn vang vang từng hồi tiếng nổ ầm ì. Đâu đó lác đác từng ảo ảnh những cánh hoa bay lượn lập lờ giữa không trung.

----===000===----

Mong các anh em sưu tầm viên không xóa những dòng này! Cám ơn các bạn nha!

Cuối tháng này vào ngày 23 và 30/12, Cộng đồng Dịch Từ Thiện Bạch Ngọc Sách có tổ chức một buổi dã ngoại làm từ thiện gồm quyên góp và trao tặng quà như bánh kẹo, đường, sữa, gạo ăn, mắm muối cũng như hiện kim đến cho các em nhỏ mồ côi và những người già không nơi nương tựa ở hai địa điểm là chùa Bồ Đề- Gia Lâm- HN, và chùa Kỳ Quang II (Gò Vấp, Tp. Hồ Chí Minh). McLaren thân mời cộng đồng các anh em yêu thích Phàm Nhân Tu Tiên cùng tham gia và giúp đỡ cộng đồng nhé.

------oOo------

Chương 2246: Quay Lại Quảng Nguyên Trai

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Lục Cực, bao nhiêu năm rồi không gặp vậy mà ngươi chẳng tiến bộ thêm chút nào. Chẳng lẽ là do vết thương trong cuộc chiến giữa ta và ngươi năm xưa vẫn chưa lành hẳn sao? Lúc này sáu cái hóa thân của ngươi đã bị ta diệt sạch, mà ngay cả thân thể chính thức ngươi cũng đang ở trong Huyền Thiên Linh Vực. Nếu như ngươi không có bản lĩnh tày trời thì chớ đừng mộng ước gì xa xôi." Giọng nói của Bảo Hoa truyền đến từ giữa muôn trùng những cánh hoa hồng nhạt.

Nhưng trong biển sương trắng chỉ ầm ì những tiếng nổ liên miên, hoàn toàn không có ai đáp lại lời của nàng.

"Ngươi liều lĩnh chịu hao tổn cả sáu cái hóa thân để ngoan cường chống lại ta chắc là vì đợi hai tên Niết Bàn với Nguyên Yểm đúng không?" Bảo Hỏa chẳng thèm để ý đến thái độ của đối phương mà khóe miệng nàng còn nhếch lên châm chọc.

"Thì đã làm sao? Năm đó khi giành lấy địa vị thủy tổ từ tay ngươi ta đã được chính Niết Bàn và Nguyên Yểm đồng ý, hơn nữa còn dốc hết sức để bảo vệ ta. Ngươi chớ vội quên, lúc này ta mới chính thức là một trong ba thủy tổ ở Thánh giới. Ta đã sớm đoán được thế nào ngươi cùng tìm đến để báo lại mối thù năm đó, vì vậy ta đã thông báo cho hai vị đạo hữu kia rồi." Thiếu nữ trong làn sương mù thẹn quá hóa giận, giọng nói của nàng truyền ra mang theo vẻ gắt gỏng chói tai.

"Quả thực Nguyên Yểm và Niết Bàn đã đồng ý với ngươi, chỉ cần ngươi đụng độ với ta là họ sẽ ra tay giúp đỡ. Thế nhưng muốn làm được vậy phải có điều kiện quyết định mới được, đó là làm sao để họ có thể phân thân ra kìa." Bảo Hoa nhẹ nhàng cười khuẩy.

"Sao! Ngươi cũng đã nhờ người khác trợ giúp sao? Không thể nào, ở trong Thánh giới này làm gì có ai có thể cầm chân được bọn Nguyên Yểm với Niết Bàn? Chẳng nhẽ ngươi đã nhờ người đến từ giới diện khác? Bọn họ là tu sỹ Đại Thừa ở giới nào mà lại dám đi đắc tội với hai gã thủy tổ cơ chứ?" Trong giọng nói của Lục Cực pha đầy nỗi kinh hãi và sợ sệt.

"Ngươi cũng không ngu ngốc chút nào. Ta đã phải bỏ ra một cái giá không nhỏ mới có thể mời được hai người này giúp đỡ. Một trong số họ có thực lực không hề thua kém với hai tên kia, mà người còn lại thậm chí còn hơn xa nữa cơ. Vì vậy nếu có ý định đợi chờ viện binh đến cứu thì ngươi đã phải thất vọng rồi. Bảo Hoa bật cười khanh khách.

"Hừ! Không cần hỏi cũng có thể đoán được một trong hai người đó là lão già Đồng Nha, nhưng kẻ còn lại là ai? Trong các cao thủ ở các giới diện khác còn có người có thể dùng thực lực để áp chế các thủy tổ ở Thánh giới sao? Bảo Hoa, đừng nói là ngươi tự biên tự diễn vở kịch này chứ." *Nhưng chỉ chốc lát sau đó giọng nói của Lục Cực trở nên trấn tĩnh hơn, thậm chí ả còn tỏ vẻ không tin tưởng gì lắm.*

"Ta có tự thổi phồng hay không thì chẳng mấy chốc nữa là ngươi sẽ rõ ràng thôi. Nguyên Yểm và Niết Bàn ở cách đây không quá xa, nếu như họ thực sự có cách đến cứu ngươi thì với thời gian trôi qua đã lâu vậy họ phải đến rồi mới đúng. Chỉ là lúc này ngươi làm sao để có bản lãnh chống đỡ được thêm một khắc mới là việc khó nói." *Bảo Hoa lạnh nhạt đáp lời.*

Trong biển sương mù chỉ truyền ra một tiếng hừ lạnh lẽo cực kỳ tức tối, thế rồi sau đó hoàn toàn trở nên yên lặng, không còn bất cứ âm thanh nào nữa.

Bởi vì lúc này Lục Cực đã hiểu rõ ràng mọi chuyện, cho dù lời nói của đối phương có là thật hay giả thì phiền toái trước mắt phải do chính mình tự giải quyết, vì vậy ả chẳng buồn nói thêm bất cứ lời nào.

Nhưng Bảo Hoa lại không như vậy, khóe miệng của nàng lại khẽ *nhếch lên, buông một câu nói khiến cho sống lưng của Lục Cực lạnh buốt:*

"Lục Cực, có phải ngươi đang tự tin là mình đã chuẩn bị một con đường lui đúng không? Cho dù bây giờ có bị ta giết chết thì ngươi vẫn có cơ hội bày lại keo khác sao?"

"Bảo Hoa, ngươi nói vậy là có ý gì?" *Cuối cùng thì Lục Cực đã chẳng còn kiên nhẫn thêm được, ả liền quát một tiếng chói tai.*

Đơn giản thôi, không phải là ngươi còn một cái hóa thân thứ bảy chưa bao giờ xuất hiện trước mặt người khác sao? Tuy cái hóa thân này của ngươi được dấu diếm rất cẩn thận, chưa hề nói cho kẻ nào biết. Nhưng ngươi chớ quên là thế gian này luôn luôn có chuyện tai vách mạch rừng, điều mà ngươi cố dấu diếm đã bị ta phát hiện ra." Bảo Hoa cười chúm chím.

"Ta không tin là ngươi biết được chuyện gì rõ ràng. Có phải là ngươi nghe được vài tiếng phong thanh ở đâu rồi về ăn nói ngông cuồng nhằm trêu tức ta?" Lục Cực không hổ danh là kẻ địch nhiều năm của Bảo Hoa, tuy bí mật lớn nhất của mình bị xé toạc ra nhưng ả vẫn lấy lại bình tĩnh rất nhanh.

"Hẳn là ngươi tính dùng cái hóa thân thứ bảy này phòng khi chẳng may phải nằm xuống rồi vẫn có nó để mà sống lại. Tuy nó chỉ là một cái hóa thân nhưng với khả năng của ngươi nếu muốn một lần nữa khôi phục lại trí nhớ cũng như thần thông của mình thật chẳng phải chuyện gì quá khó khăn. Mà nếu ta không để mắt tới việc này, không khéo nhiều năm sau lại bị ngươi ám toán cũng nên. Chỉ là nếu căn theo thời gian thì cái hóa thân thứ bảy của ngươi dấu ở địa phương kia đã bị người ta bắt rồi." Bảo Hoa cười khẽ, sau đó thì thào như đang tự nói với chính mình.

"Cái gì, ngươi tìm ra chỗ dấu hóa thân của ta? Sao lại thế được, ngươi đã cho ai tới đó?" Lục cực nghe vậy liền thốt lên kinh hãi.

"Ngươi không chú ý đến thằng bé tên là Hắc Ngạc xưa nay vẫn chưa bao giờ rời xa khỏi ta sao?" Bảo Hoa trả lời không chút đắn đo.

"Hắc Ngạc, chỉ là một thằng nhãi Hợp Thể Kỳ thì còn lâu mới đủ sức phá hủy cấm chế của ta!" Lục Cực nghe xong liền thở phào nhẹ nhõm.

"Không sai, chỉ bằng vào hắn mà muốn tự mình phá hủy cấm chế thì đúng là chưa đủ. Nhưng trong tay hắn có thêm một kiện Huyền Thiên Chi Bảo khắc chế với trận pháp mà ngươi bố trí thì sao?" Bảo Hoa nhẹ nhàng đáp lời.

"Huyền Thiên Chi Bảo! Ngươi dám đem bảo vật bậc này cho hắn mượn, bộ không sợ hắn cầm theo bảo vật rồi chạy trốn mất sao?" Sắc mặt của Lục Cực tái xanh tái mét.

"Ta đã làm một vài thủ đoạn trên bảo vật đó thì cớ sao lại không dám cho Hắc Ngạc mượn dùng chứ. Tốt rồi, dông dài với ngươi từ nãy đến giờ cũng coi như báo đáp cạn tình cạn nghĩa với ngươi rồi. Tiếp theo đây ta sẽ tiễn đưa ngươi đi thêm một đoạn." Ban đầu thì giọng nói của nàng cực kỳ nhẹ nhàng, nhưng lời cuối cùng lại trở nên cực kỳ u ám.

Tiếp theo đó những đóa hoa vốn đã lơ lửng phấp phới giữa làn sương trắng chợt léo sáng rạng rỡ, từng tiếng gió rít, tiếng chớp giật dần bắt đầu dấy lên dồn dập.

Giữa không trung chợt xuất hiện thêm một đóa hoa rất lớn, từng cánh của nó trong suốt, sắc bén vô cùng!

Lập tức sau đó, trong trung tâm thung lũng có vô số những lưỡi đao màu hồng nhạt thật lớn bay lượn điên cuồng.

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên!

Bất kể là biển sương mù hày những đóa hoa trong tích tắc đã biến thành một khối cầu sáng mờ mờ có đường kính lớn đến cả dặm dài.

Lại không biết bao lâu sau trôi qua, đến khi khối cầu sáng cùng với những dao động tràn ra khắp không gian tan đi, giữa thung lũng lúc này chỉ còn lại mỗi một dáng người thướt tha. Nàng than một tiếng nhẹ nhàng, thế rồi thân hình chợt mờ đi, sau đó không còn thấy đâu nữa.

------oOo------

Chương 2247: Quay Lại Quảng Nguyên Trai (Tiếp)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cũng trong thời gian này, Hàn Lập và Nguyên Yểm đang cùng ngồi trò chuyện với nhau trên đỉnh một ngọn núi giống hệt như hai người bạn tốt đã từ lâu lắm chưa gặp.

Nguyên Yểm quả không hổ là một thủy tổ ở Ma giới, những điều tâm đắc mà hắn có được trong lúc tu luyện làm cho Hàn Lập cảm thấy cực kỳ mới mẻ và nể phục.

Còn về phía Nguyên Yểm tuy vẻ mặt vẫn lạnh như băng chẳng chút cảm tình nhưng ánh mắt hắn vẫn lộ ra một ta khác lạ. Xem ra hắn cũng rất hứng thú đối với những lý giải của Hàn Lập trong quá trình tu luyện. Mà ngay khi đang thao thao bất tuyệt về một bí thuật của mình, đột nhiên lời nói của Hàn Lập đình chỉ ngay tức thì rồi ngó qua một hướng xa xăm nào đó, thế nhưng lại đứng dậy cười ha ha:

"Nguyên huynh, xem ra Bảo Hoa đạo hữu đã báo thù thành công rồi. Nếu đã thế thì Hàn mỗ sẽ không quấy rầy huynh thêm nữa, ta sẽ rời đi luôn đây."

Hàn Lập chẳng đợi cho Nguyên Yểm kịp trả lời mà đã hóa thành một vệt cầu vồng màu xanh xé ngang trời bay đi.

Còn Nguyên Yểm vẫn cứ ngồi trên tảng đá, ánh mắt dõi theo vệt sáng đang tắt dần nơi cuối chân trời, vẻ mặt không sao dấu nổi nỗi bất đắc dĩ trong lòng.

Mà ở một nơi nào đó Ngân Nguyệt đang rất lo âu thấp thỏm.

Ở bên cạnh nàng có một ông lão với một thanh niên vai khoác áo choàng, mái tóc màu bạc tung bay phấp phới. Hai người này đúng là Mạc Giản Ly và Ngao Khiếu, những lão tổ tiên của hai tộc Nhân và Yêu.

Ba người vừa thấy bóng dáng của Hàn Lập hiện ra từ trong không trung tức thì liền cười rạng rỡ.

Mà Ngân Nguyệt còn không kìm được lòng trực tiếp bay tới đón chào.

Ba tháng sau, trên không trung hồ Lam Bộc lừng lẫy tiếng tăm ở Ma giới có một chiếc thuyền trong suốt đang lướt đi. Mặt ngoài của chiếc thuyền được chạm trổ những ký hiệu hoàn toàn trái ngược với những chiến thuyền bay khác tại Ma giới, nó đang lướt đi với tốc độ nhanh không tưởng được như chẳng xem mấy tầng cấm chế trên mặt hồ này ra gì.

Những chiếc thuyền của dân chúng trong Ma tộc đang đi lại phía dưới thấy vậy liền giật mình, nhưng sau khi quan sát kỹ lại thì ai nấy đều lập tức thay thế bằng vẻ kinh sợ.

Thậm chí còn có một vài gã Ma tộc còn nhìn tới chiếc thuyền trên trời làm lễ thăm hỏi. Vì ai nấy đều hiểu rằng, dám có thái độ ngông nghênh như vậy thì chỉ có thể là thánh tổ Lam Bộc hoặc là những thánh tổ danh tiếng khác ở Ma giới mà thôi.

Những gã Ma tộc bình thường bên dưới nhìn lên, có người tỏ ra cực kỳ tự hào, có người lại dấy lên một cỗ quyết tâm ở trong lòng.

Ở trên chiếc thuyền trắng trong bằng ngọc chính là Hàn Lập. Hắn xuất phá từ nơi rất xa xăm ở Ma giới, đi qua hơn mười pháp trận truyền tống ở các thành thị lớn mới tới được nơi này. Mà mục đích của hắn cũng chỉ bởi Tử Linh mà thôi.

Năm đó hắn đã đồng ý với nàng, chỉ cần mình có đủ khả năng là sẽ giúp cho nàng thoát khỏi ràng buộc với Lục Cực, tiếp đó sẽ đưa nàng trở về Linh giới, tìm cách giúp nàng khôi phục lại thân thể Nhân tộc của mình.

Lúc này Lục Cực đã nằm xuống trong tay Bảo Hoa, còn ở Ma giới thì chẳng có điều gì có thể uy hiếp đến mình, vì vậy tất nhiên là hắn thoải mái đi thực hiện lời ước hẹn năm xưa.

Còn vị thánh tổ tên là Lam Bộc ở đây cũng là một thành viên bị nhốt trong phong ấn. Tuy lúc này mụ ta đã trở về nhưng chắc chắn là đã nghe lời đồn về hắn rồi.

Chính vì vậy ngay cả khi biết hắn là một tên Nhân tộc nhưng cũng tuyệt đối chẳng dại gì mà dây dưa vào.

Trong tâm Hàn Lập tĩnh như nước, chiếc thuyền màu trắng được hắn điều khiển đến một khu rừng rậm bên cạnh tòa thành rồi lượn thêm vài vòng, sau đó mới chịu chậm rãi đáp xuống dưới.

Phốc phốc!

Vài tầng cấm chế bị thần niệm mạnh mẽ của Hàn Lập áp xuống tạo thành một lỗ thủng rộng đến vài chục trượng. Chiếc thuyền không đợi cho cấm chế khôi phục, nó lập tức lướt thẳng vào trong lỗ thủng đó.

Mà ở phía dưới lớp cấm chế là vài tòa lâu đài đã được người ta dựng lên vững vàng trên mặt đất. Trước cổng còn ghi thêm ba chữ sáng lấp lóe thật lớn, *"Quảng Nguyên Trai"*.

Cùng lúc đó, trên tầng thứ tư của tòa lầu có một cô gái mặc áo gai đang nằm dài nhởn nhơ đọc sách. Bỗng nhiên nàng bật dậy, bấm bấm nhẩm nhẩm gì đó rồi ngón tay lại hoa lên, trên mặt lập tực hiện ra nét kinh ngạc pha lẫn vui mừng.

"Tiểu thư, hỏng rồi! Có người đột nhiên phá hủy cấm chế xông vào!" Giọng nói hốt hoảng của bà lão nào đó thốt lên từ tầng lầu phía dưới.

"Dì Chu đừng lo, người đến không phải kẻ địch đâu, mà là một vị khách quý đó." Người thiếu nữ áo gai hé môi cười, tỏ vẻ rất hưng phấn.

------oOo------

Chương 2248: Bước tiến hóa cuối cùng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập biết những lời nói này của Tử Linh là chân tình, trong lòng có chút cảm giác mất mát, nhưng cũng không khuyên bảo gì thêm mà chỉ dặn dò nàng vài câu.

Dù sao thì theo lời của Tử Linh, thể chất Ma tộc có vẻ phù hợp với nàng hơn, mà nếu có quay về nhân tộc, thì bản thân hắn cũng không đảm bảo được cho đối phương phi thăng Tiên giới.

Nếu như vậy thì tốt nhất cứ ở lại Ma giới, nói không chừng có thể thực sự tìm ra cơ duyên của bản thân.

Sau đó, Hàn Lập ở tại Quảng Nguyên Trai một tháng.

Trong thời gian một tháng này, hắn đem hết tất cả những kinh nghiệm tu luyện Ma công tâm đắc nhất truyền cho Tử Linh để nàng có thêm nhiều lĩnh ngộ sâu hơn về nó.

Những lúc như vậy, Lam Dĩnh cũng không khách khí, đều ngồi một bên nghe Hàn Lập chỉ dạy. Kết thúc mỗi buổi giảng, trên mặt nàng đều lộ ra vẻ trầm tư suy nghĩ, rõ ràng cũng thu được rất nhiều lợi ích.

Được một tu sĩ Đại Thừa Kỳ ra sức chỉ bảo, đối với các nàng chính là một cơ duyên hiếm thấy.

Quảng Nguyên Trai không hổ danh là thế lực lớn, chỉ sau một tháng đã tìm được địa phương được ghi chép lại trên bản đồ của Khấp Linh, rất nhanh Lam Dĩnh đã có kết quả trong tay.

Lam Dĩnh không do dự đem tin này nói cho Hàn Lập biết.

Hàn Lập biết tin thì vô cùng vui mừng.

Qua thêm mấy ngày nữa, Hàn Lập dừng lại việc chỉ dạy cho Tử Linh, cùng nàng đi du lịch, thăm thú phong cảnh tuyệt sắc ở quanh khu vực hồ Lam Bộc.

Bọn họ vừa du lãm những cảnh sắc mà ở Linh giới không hề có, vừa bồi hồi nhớ lại chút kỉ niệm xưa ở Nhân giới, thỉnh thoảng lại cười cười với nhau tỏ vẻ hiểu ý.

Nhưng hai người cũng không hề nhắc lại đoạn tình cảm năm xưa, ngay cả một hành vi thân mật cũng không có, mà chỉ nói chuyện với nhau như hai người bạn tri kỷ vậy.

Thời gian nhanh chóng qua đi, vào buổi sáng một ngày, Hàn Lập phiêu nhiên rời khỏi thành Lam Bộc.

Mà ở bên cửa sổ tầng bốn của Quảng Nguyên Trai, Tử Linh đứng đó, nhìn về phương xa, vẻ mặt đầy phưc tạp, có chút ngọt ngào nhưng cũng đầy dứt khoát.

"Tử tỷ tỷ, tỷ thực sự tình nguyện cùng Hàn huynh hai người hai giới, cách xa nhau sao? Tiểu muội nhớ cách đây không lâu, tỷ còn rất mong đợi ngày này mà?" Lam Dĩnh đứng ở phía sau Tử Linh, nhíu mày hỏi.

"Nếu ta về cùng hắn thì có thể làm vơi đi nỗi nhớ, nhưng cũng chỉ có thể ở bên cạnh hắn một đoạn thời gian mà thôi. Nhưng mấy vạn năm sau, mười vạn năm sau nữa thì sao? Với tư chất của hắn, tiến lên Tiên Giới chỉ là chuyện sớm muộn. Ta muốn ở cạnh hắn mãi mãi, cũng chỉ có một con đường duy nhất đó là lên Tiên giới. Vui vẻ một quãng thời gian hay vĩnh viễn ở cạnh hắn, nếu là muội, muội sẽ chọn cái nào?" Tử Linh không quay đầu lại, than nhẹ một tiếng, nói.

Thiếu nữ áo gai nghe thấy vậy thì thần sắc khẽ động, sau đó lâm vào trầm tư.

Nửa tháng sau, trong một sơn cốc gần khu vực Lam Bộc, Hàn Lập từ trên chiếc thuyền màu trắng nhẹ nhàng hạ xuống.

Dưới một gốc cây lớn, một nữ tử tuyệt đẹp với mái tóc màu bạch kim đang lẳng lặng đứng đợi ở đó.

Đúng là Ngân Nguyệt!

Vừa thấy Hàn Lập, trong mắt nàng hiện lên một tia ngạc nhiên.

"Hàn huynh, gặp Tử Linh muội muội chưa?" Nàng ôn nhu hỏi.

"Đã gặp rồi. Nhưng nàng ta muốn tiếp tục ở lại Ma giới tu luyện, ta nghĩ đây cũng không phải là lựa chọn sai lầm. Nàng ta ở lại đây tu luyện Ma công, thật sự có thể đi tới đỉnh cao được." Hàn Lập bình tĩnh trả lời.

"Nếu Hàn huynh đã đồng ý thì lựa chọn của Tử Linh muội muội không sai rồi. Đã như vậy, chúng ta cũng về Linh giới thôi. Ông tổ của muội và Mạc tiền bối cùng với những Đại Thừa khác của Linh giới đã trở về từ trước rồi." Ngân Nguyệt nghe vậy, trên mặt cũng hiện lên chút khác thường, nhưng vẫn gật đầu nói.

"Hiện tại về Linh giới còn hơi sớm. Ta có một tàng bản đồ của Ma tộc ở đây, trong đó chắc cũng có không ít bảo vật." Hàn Lập suy nghĩ một chút rồi nói.

"Tảng bản đồ?" Ngân Nguyệt kinh ngạc hỏi lại, hiển nhiên đây là lần đầu nàng nghe Hàn Lập nói tới chuyện này.

"Ha hả, muội cứ đi theo ta là được. Ta tính toán lộ trình, nếu thuận lợi cũng chỉ hết mấy tháng thời gian mà thôi." Hàn Lập mỉm cười nói.

"Hàn huynh đã nói như thế, tiểu muội tất nhiên tin tưởng rồi. Vậy lên đường thôi." Ngân Nguyệt cười một tiếng, chân ngọc khẽ động, sau đó hóa thành một đạo ánh sáng màu bạc, nhẹ nhàng tiến lên chiếc thuyền.

Hàn Lập gật đầu, chân cũng nhẹ nhàng thúc giục con thuyền dưới chân mình, một âm thanh vù vù vang lên, con thuyền hóa thành một đạo ánh sáng trắng phá không mà đi.

Mấy tháng sau, hai người Hàn Lập ngồi trên con thuyền, cuối cùng cũng tiến được vào vùng đất hoang của Ma tộc.

Ở phía trước con thuyền, một con rối hình vượn cao hai trượng đang đứng, Linh quang dưới chân không ngừng chớp động, hiển nhiên nó đang điều khiển con thuyền tiến lên phía trước.

Mà ở trong một gian phòng trên phi thuyền, Ngân Nguyệt đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, tay kết quyết, hai mắt nhắm lại tu luyện. Cũng không biết là loại công pháp gì mà ánh sáng ngũ sắc không ngừng lưu chuyển quanh người, đồng thời một hư ảnh cự lang màu bạc sau lưng nàng lúc ẩn lúc hiện, trông rất sống động.

Ở một gian khác cách đó không xa, trong một căn phòng bố trí đầy cấm chế, Hàn Lập cũng đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, nhưng trên mặt lúc này lại có vẻ do dự, hai mắt nhìn vào một vật trong tay.

Nhìn kỹ lại, vật trong tay hắn có màu đen nhánh, rõ ràng là tinh thạch màu đen còn sót lại sau khi Minh Trùng Mẫu bị Hình Phạt Thiên Lôi giết chết.

Hàn Lập có được vật này đã lâu, cũng thử dùng thần niệm dò xét vô số lần, xem qua không ít sách cũ nhưng cuối cùng vẫn không biết lai lịch của vật này.

Cũng có thể, đây là Yêu hạch đã được rót vào vô số tinh hoa của cả đời Minh Trùng Mẫu chăng?

Đương nhiên, Yêu trùng này cũng có thể đem tàn hồn ẩn tàng ở trong đó để tránh đi đại kiếp của mình.

Nhưng tinh hồn Nguyên thần của Minh Trùng Mẫu thì đã bị tiêu tán rồi.

Cho dù Tinh hạch này có thể ngăn cản công kích ở một mức độ nào đó, nhưng làm sao có thể thoát được dưới Hình Phạt Chi Lôi, là Thiên Lôi của Tiên Giới được.

Uy năng cường đại của Hình Phạt Thiên Lôi đã sớm tàn phá tất cả mọi thứ bên trong Tinh hạch, thậm chí ngay cả bản thân nó cũng bị tiêu tán quá nửa rồi.

Hàn Lập tiếp tục nhìn vào vật ấy, trên mặt hắn đầy vẻ chần chừ, dường như rất khó có thể đưa ra quyết định.

Một âm thanh ong ong vang lên, dù rất nhỏ nhưng trong tai Hàn Lập lại không khác gì sấm sét bên tai.

"Những tên này lại bát nháo rồi, xem ra thật sự rất thèm thuồng thứ này. Nhưng đáng tiếc, vật này với ta còn có tác dụng, như có thể hấp thu tinh hoa ở bên trong, nói không chừng còn có thể làm Phạm Thánh Chân Ma Công tiến thêm một tầng." Hàn Lập cười khổ, khẽ thì thào, vẫn cúi đầu nhìn tinh hạch, đăm chiêu suy nghĩ.

Mà âm thanh ong ong kia càng lúc càng lớn.

Hai hàng lông mày của Hàn Lập chau lại, tay áo vung lên, ba đoàn ánh sáng màu vàng từ trong phi ra.

Quay tròn một vòng, sau đó quang mang dần được thu liễm lại.

Ba con trùng màu vàng to lớn xuất hiện trước mắt Hàn Lập, bên ngoài thân còn có ban văn màu tím lúc ẩn lúc hiện.

Ba con này đúng là ba con Ngụy Phệ Kim Trùng Vương.

Ba con Phệ Kim Trùng này vừa hiện ra, ánh mắt đều tập trung hết lên viên tinh hạch màu đen trong tay Hàn Lập với vẻ thèm thuồng.

"Vèo", *"vèo"*, *"vèo"* ba tiếng, cánh của cả ba con trùng đều rung lên, đồng thời hóa thành ba đạo kim quang bắn về phía Tinh hạch.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, bàn tay hướng ra phía trước người, năm ngón tay hướng ra hư không đánh một trảo.

Một lực lượng vô hình dữ dội, cuồn cuộn bắn ra.

"Bang bang", ba con Phệ Kim Trùng vừa tới gần Hàn Lập đã bị bắn ngược trở lại, dù không rơi xuống nhưng cũng khó khăn lắm mới có thể giang cánh ổn định lại thân hình một lần nữa.

Những con Ngụy Phệ Kim Trùng Vương này dù vô cùng lợi hại, nhưng sau khi Hàn Lập tiến giai lên Đại Thừa Kỳ thì những con trùng này chỉ như ấu trùng mà thôi, một sức phản kháng lại hắn cũng không có.

Nhưng dù thế nào thì ba con Ngụy Phệ Kim Trùng vương này vẫn không từ bỏ ý định muốn lao về phía Hàn Lập, nhưng dường như chúng bị một cỗ lực lượng vô hình chăn lại nên không thể tới gần được.

Thấy bộ dáng của ba con Phệ Kim Trùng này, Hàn Lập nhăn mặt, sau đó mới thở dài, thì thào nói:

"Sao đây? Trong này chứa tinh hoa của Minh Trùng Mẫu, rất thích hợp để cho chúng cắn nuốt. Còn mình luyện hóa thứ này cũng không biết sau này có để lại tại họa ngầm gì không? Ba con Ngụy Phệ Kim Trùng Vương này dường như đã đến bước tiến hóa cuối cùng, nếu như cắn nuốt tinh hoa của con sâu chúa, có khi…"

Sắc mặt Hàn Lập thay đổi liên tục, bàn tay chắn trước người cũng thu lại sau đó ném tinh hạch màu đen này lên cao.

Ba con trùng màu vàng không bị ngăn cản nữa, lại thấy tinh hạch rời khỏi tay Hàn Lập bèn đồng thời hóa thành ba đạo kim quang phóng tới.

Sau một khắc, lấy tinh hạch màu đen làm trung tâm, ba con Phệ Kim Trùng này ầm ầm đụng độ nhau.

Ba con Phệ Kim Trùng vừa cắn xé nhau, vừa hướng viên tinh hạch đang bắn đi, cuống cuồng hút lại.

Cuối cùng, cả ba con đều há miệng, đem viên tinh hạch chia làm ba, sau đó cùng nuốt vào trong bụng.

Tinh hạch vừa tiến vào trong bụng, ban văn màu tím bên ngoài thân Phệ Kim Trùng ẩn hiện không ngừng, thân hình chúng bắt đầu co giãn không ổn định, hơi thở càng lúc càng trở nên rối loạn.

Miệng phát ra thanh âm tê tê, ba con Phệ Kim Trùng này bắt đầu lao vào nhau, hung hăng cắn xé lẫn nhau.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này thì thần sắc cũng khẽ động, nhưng hắn vẫn lẳng lặng ngồi ở một chỗ, không hề có ý định ra tay ngăn cản.

Ba con Phệ Kim Trùng ở giữa gian phòng vẫn không ngừng tranh đấu thảm liệt.

Không bao lâu sau, trên người ba con này đều lộ ra những vết thương lớn, trong đó có hai con còn mất đi một cái chân trước.

Sau một hồi cắn xé lẫn nhau, bỗng nhiên Kim quang chợt lóe ra trên người chúng.

Bọn chúng lại tiếp tục phát ra thanh âm uy hiếp lẫn nhau, cánh rung lên, sau đó lại tiếp tục quấn lấy nhau.

Mặc dù cả ba con đều bị thương không nhẹ nhưng động tác vẫn không bớt đi sự hung hãn, không con nào có ý định thối lui cả.

Hàn Lập nhìn một hồi lâu, như nhớ ra cái gì, ánh mắt chợt lóe, tay áo vung về phía hư không bên trên.

Một mảnh kim hà bay ra, ba con Phệ Kim Trùng đang đánh nhau trên cao thân hình trở nên mơ hồ, sau đó biến mất không thấy đâu nữa.

------oOo------

Chương 2249: Kẻ Thù Cũ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập giơ tay bắt lấy ba con Phệ Kim Trùng cất vào linh thú hoàn rồi nhắm mắt điều dưỡng tâm thần.

Không thể nghi ngờ một điều là sau khi ba con Phệ Kim Trùng này cắn xé nhau xong sẽ chỉ còn lại một con mạnh mẽ nhất.

Nhưng sau đó con Phệ Kim Trùng đó có trở thành trùng vương hay vẫn nằm ở trạng thái chuẩn bị thực sự là điều hắn không sao nắm chắc được.

Dù sao thì cũng có lời đồn về sự kinh khủng của Phệ Kim Trùng Vương, sự mạnh mẽ của nó đến độ ngay cả Chân Tiên cũng cảm thấy ngán ngẩm. Mà tất nhiên đây cũng chỉ là lời đồn thôi, còn thực hư ra sao thì ở Linh giới lại chẳng hề có lấy một mẩu sách nào ghi chép lại cả. Thế nên sự đáng sợ của Phệ Kim Trùng Vương sau này quả thực rất khó nói trước được.

Lúc này Hàn Lập chỉ biết thầm mong ngóng ở trong lòng mà thôi.

Có điều với thần thông kinh người của Hàn Lập như lúc này thì sự trợ giúp của các một Đại Thừa Kỳ bình thường đã chẳng còn tác dụng là bao. Cho nên hắn đã có quyết định, lần này trở về hắn sẽ đôn đốc Báo Lân Thú chăm chỉ tu luyện thật nhiều hơn nữa. Dù gì con linh thú này đã theo hắn nhiều năm, cũng tĩnh lũy được không ít tu vi cùng thực lực, hơn nữa lại với sự trợ giúp của hắn về đan dược thì tin rằng trong thời gian tới sẽ tiến thêm một bước dài cũng là điều dễ dàng.

Hàn Lập âm thầm suy suy tính tính như vậy, thần thức dần chìm thật sâu vào bên trong thức hải.

Chiếc thuyền bay màu trắng không hề che dấu mà cứ một mạch phô trương bay qua những vùng hoang vắng. Từ trên thuyền tràn ra một cỗ khí tức như có như không của một tu sỹ Đại Thừa Kỳ để khiến cho các ma thú xung quanh phải kinh hồn táng đảm không dám ho he.

Nửa tháng sau, màu xanh bất tận của những cánh rừng phía dưới đã biến mất, thay vào đó một mảng trắng xóa mênh mông tuyết trắng thành đồng.

Trước mặt tràn đến từng trận gió lạnh cắt da cắt thịt, những cánh hoa tuyết như từng sợi lông ngỗng trắng ập đến ào ạt như bão, thỉnh thoảng còn lẫn trong đó là vài cục băng to như nắm tay.

Nhưng nằm bên trong một màn sáng màu trắng ngà, chiếc thuyền vẫn phóng đi an ổn vũng chắc hệt như đá tảng.

Hai con rối to lớn có hình dáng giống như vượn vẫn ngồi phía trước điều khiến chiếc thuyền bay đi như chẳng thấy chuyện gì khác thường.

Mấy ngày sau, con thuyền đã lướt đến một chỗ rất sâu bên trong cánh đồng băng bất tận. Phía dưới lúc này tràn ngập không biết cơ man nào là tuyết dày, thỉnh thoảng đâu đó còn có vài dòng sông băng trong suốt lóng lánh.

Mà đứng trên thuyền có thấy bằng mắt thường vài con thú nhỏ có bộ lông xù màu trắng đang chạy giữa vài ngọn núi nhỏ trong suốt. Chúng cứ phóng đi băng băng, hình như chẳng nhận ra chiếc thuyền màu trắng trên đầu thì phải.

Cũng chẳng trách, những con ma thú này thấp kém quá mức, đến cả việc cảm giác được khí tức tỏa ra từ chiếc thuyền cũng chưa đủ tư cách.

Bỗng nhiên một vệt sáng màu bạc lóe lên trên chiếc thuyền, thế rồi nó bắn đi, lao thẳng đến một con trong đàn thú phía dưới. Tiếp đó đó vệt sáng quay trở về, một lần nữa xuất hiện ngay bên trong.

Đến khi làn sáng tan đi, hình dáng của Ngân Nguyệt đang tươi cười liền hiện ra ngay phía trước mũi thuyền. Nàng đang ngắm nhìn con thú nhỏ màu trắng xinh xắn trên tay.

Con thú này hao hao giống với một con gấu trắng, thế nhưng trên trán của nó lại có một cái sừng màu lam ngăn ngắn, hai tai nhô dài, nhìn thật đáng yêu.

Con thú đang bị nắm lấy, bốn chân cứ liên tục huơ loạn xạ trong không trung. Đồng thời cây sừng nhỏ trên trán của nó còn bắn ra vài tia điện đì đạch màu lam. Xem ra loài thú này không mấy thông minh cho lắm.

"Lạ ghê, con thú này chẳng bị nhiễm chút ma khí nào mà ngược lại còn có vài phần giống với linh thú ở Nhân tộc." Ngân nguyệt xoa xoa đầu con thú nhỏ, khuôn mặt ánh lên một nụ cười rạng rỡ động lòng người.

"Nó có tên Băng Giác Hùng, là một trong vài loại thú bậc thấp ở Ma giới không cần nhờ đến ma khí để sinh tồn. Từ khi sinh ra đã có được hai loại thần thông bao gồm cả băng lẫn lôi điện." Một giọng nói lanh lảnh bỗng nhiên truyền đến từ phía sau lưng của Ngân Nguyệt.

Ngân Nguyệt liền quay lại, vừa vặn thấy Hàn Lập đang ung dung bước ra từ trong khoang.

"Ô, Hàn huynh cũng biết về con thú này sao?" Ngân Nguyệt chúm chím cười.

"Năm xưa ta từng sưu tầm sách ghi chép về các loài ma thú ở Ma giới cho nên đối với loài nửa linh nửa ma thú này ta có ấn tượng rất sâu sắc." Hàn Lập ôn tồn đáp.

"Thì ra là thế. Nhưng mà lúc này huynh lại ra ngoài, có phải chúng ta đã gần đến mục tiêu rồi phải không?" Ngân Nguyệt gật đầu, bỗng nhiên nàng hưng phấn hỏi.

"Dựa theo lời nói của Lam Dĩnh thì khoảng cách đến khu vực trên bản đồ có bảo tàng của Khấp Linh giỏi lắm chỉ còn nửa ngày nữa thôi." Hàn Lập dùng thần niệm đảo qua bốn phía xung quanh rồi tùy tiện đáp lời.

"Nửa này ư? Cũng chẳng xa mấy! Ha ha, vị lão tổ Khấp Linh này ngày xưa cũng là một người có tiếng tăm lừng lẫy tại Ma giới. Hắn đã tận tâm lưu lại bảo tàng bí mật thì chắc chắn bên trong đó có rất nhiều thứ tốt." Ngân Nguyệt tỏ vẻ hưng phấn.

*"Cũng khó mà nói trước được. Công pháp của Ma tộc đối với Nhân tộc chúng ta phần lớn là đối ngược nhau, vậy nên chắc hơn nửa những thứ quý giá trong đó đối với chúng ta lại chẳng mấy tác dụng. Nhưng nghe nói năm xưa người này sở hữu một kiện pháp bảo phi hành đặc biệt được xếp vào hàng thứ ba ở Ma giới, tên gọi là "*Mặc Linh Thánh Thuyền*". Nếu có thể lấy được nó cũng coi như chuyến này đã chẳng phí công rồi."* Hàn Lập mỉm cười.

"Được xếp vào hàng thứ ba sao? Vậy xem ra bảo vật này không phải loại tầm thường rồi. Muội nghĩ rằng chắc vì nó bay rất nhanh." Ngân Nguyệt cười rạng rỡ như hoa.

Hàn lập cũng khẽ cười như đang định đáp lại nhưng đột nhiên hắn nhíu mày, ánh mắt đảo vể một hướng nào đó phía xa tận chân trời, *"a"* lên ngạc nhiên.

"Sao thế, Hàn huynh phát hiện ra điều gì sao?" Ngân Nguyệt cảm thẩy thật ngoài dự liệu.

"Thú vị thật, chúng ta sẽ gặp lại người quen từ năm xưa." Tia sáng màu lam chớp động trong mắt của Hàn Lập đang soi về xa típ tắp, khóe miệng nhếch lên khẽ cười.

"Người quen? Muội cũng quen sao?" Ngân Nguyệt kinh ngạc.

"Đúng vậy, năm đó ta cùng nàng từng chạm trán với kẻ này. Lúc này chúng ta hãy qua gặp người xưa đi." Hàn Lập thu lại tia sáng màu lam trong mắt, hắn nhìn về ngân nguyệt cười lém lỉnh.

"Ta vẫn chưa nhớ ra được. Vậy hãy qua gặp một lần đi." Ngân Nguyệt cũng đưa thần niệm quét về phương hướng phía bên kia nhưng đáng tiếc là phạm vi tra xét của nàng rất có hạn. Lúc này nàng vẫn chưa phát hiện ra sự thực bên đó thế nào nên trong lòng không kìm nén được nỗi tò mò.

Hàn Lập chỉ cười cười mà không nói thêm bất cứ điều gì nữa. Tiếp đó bàn nhân hắn khẽ nhún, cả con thuyền khẽ rung lên rồi nhắm về một hướng khác lao đi vun vút.

Một lát sau, con thuyền đã vượt qua một khoảng dài đến mấy vạn dặm tới trước một đỉnh núi bằng băng trong suốt cao sừng sừng phải đến mấy ngàn trượng.

Trên đỉnh ngọn núi đang phát ra liên tiếp những tiếng nổ ầm ầm, hơn nữa còn tràn ra từng đợt sóng khí cuồn cuộn về khắp bốn phương tám hướng.

Ngọn núi phía trước thật giống như những ngọn núi băng thật lớn đã tồn tại qua không biết bao nhiêu năm tháng khác, thế nhưng ở xung quanh sườn núi lúc này đã bị bào mòn đi thật nhiều. Mà bốn phía quanh nó rải chi chút những khối băng lớn nhỏ nằm nhấp nhô khắp nơi.

Ở trong trung tâm vụ nổ có từng đám khí màu trắng xóa quện lẫn với từng làn khí màu lam, chúng đan lẫn vào nhau tạo thành một mảng mây mù giăng kín. Lúc này nếu nhìn vào thì thấy dường như hai làn khí này đang đấu đá với nhau cực kỳ kịch liệt!

Hàn Lập thấy cảnh này liền nhíu khẽ hai mắt nhưng sau đó chẳng màng làm bất cứ điều gì. Còn con thuyền ở dưới chân vẫn tự động bay đến rồi dừng lại bất động ngay giữa không trung gần đó.

Ngân Nguyệt cũng vội chớp chớp cặp mắt long lanh nhìn về cuộn khí ngùn ngụt ở đàng xa, đáng tiec là lúc này nguyên khí ở nơi đó đang loạn xạ liên tục khiến cho nàng chẳng thể thấy được điều gì.

Nhưng với khí thế kinh người đang diễn ra trước mặt thì chắc hẳn rằng những tên ma tộc cỡ Hợp Thể Kỳ chẳng thể nào làm ra được.

"Là ả!"

Sau nghi quan sát tỉ mỉ một lúc, đột nhiên Ngân Nguyệt cảm nhận được một chút khí tức mỏng manh khá quen thuộc, khuôn mặt xinh xắn như ngọc của nàng liền trở nên giật mình.

Hàn Lập khẽ cười, cũng chẳng đáp lời mà cứ đứng trước mũi thuyền lẳng lặng nhìn hai làn khí giao đấu với nhau. Với thần niệm mạnh mẽ của mình, tình hình đang diễn ra trong làn khói kia thế nào cứ hiện ra rõ mồn một trước mặt hắn.

Ước chừng một uống hết một tuần trà, từ bên trong đám khói truyền ra một tiếng nổ long trời lở đất. Một vầng sáng màu lam bùng ra khiến cho mọi thứ ở xung quanh đó bị phá hủy sạch sẽ chẳng còn lại chút gì.

Tiếng thét thảm thiết thê lương hệt như thú rống!

Không gian liên tục dao động, một con giao long màu trắng dài đến mấy chục trượng phá vỡ vầng sáng mà ra. Tiếp rồi nó mặc kệ hết thảy những vết thương đang chằng chịt quanh thân mình, cắm đầu cắm cổ bỏ trốn mất dạng.

Nhưng đúng lúc này, một dáng người thon thả thướt tha chợt hiện ra ngay trong quầng sáng. Ả ta quát lên!

Trên trời cao bỗng dấy lên dao động, một cái bàn tay màu lam nhạt khổng lồ chợt hiện ra rồi chụp thẳng xuống, cắt phăng thân thể con giao long trắng ra làm mấy khúc.

Tiếp đó bàn tay màu làm kêu lên mấy tiếng phốc phốc, ngọn lửa đen rực cháy lên, bao phủ lấy toàn bộ mấy mẩu thân của con giao long.

Con thú kêu lên thảm thiết liên tục, mấy khúc xương thịt của nó cứ tả xung hữu đột trong làn lửa màu đen nhưng không cách nào thoát ra ngoài được.

Chỉ chốc lát sau, tất cả những gì của nó đều tan biến thành hư ảo.

Hàn Lập thấy thế, đuôi lông mày khẽ nhíu, lúc này hắn mới quay sang bóng người đang ở trong vầng sáng màu lam.

"Nguyên Sát đạo hữu, có vẻ như ta và ngươi thật có duyên, ở nơi hẻo lánh thế này mà chúng ta còn có thể gặp được nhau. Nhưng xem bộ dáng của ngươi lúc này thật chẳng tốt đẹp chút nào."

Đứng trong làn sáng rõ ràng là một người thiếu nữ có khuân mắt như ngọc, làn da trắng tinh cực kỳ xinh đẹp.

Đúng là vị thánh tổ mà năm đó Hàn Lập đã từng chạm trán ở lãnh thổ của Mộc tộc.

Chỉ khác là lúc này bộ chiến giáp màu lam mà ả vẫn thường mặc đã không còn sáng bóng như trước mà thay vào đó là cực kỳ ảm đạm. Chẳng những thế mà sắc mặt của nàng còn tái nhợt, khí tức do nàng tỏa ra rất yếu ớt, bộ dạng vô cùng bất ổn. Đáng lạ hơn nữa, nếu xem kỹ lại thì khí tức thực sự của nàng lúc này chỉ còn ở cảnh giới Hợp Thể Kỳ mà thôi.

"Thì ra là Hàn đạo hữu, chẳng nhẽ Bảo Hoa đã thay đổi ý định cho ngươi đến đây giết ta sao?" Nguyên Sát nhận ra Hàn Lập những cũng không ngạc nhiên chút nào, ngược lại ả còn ảo não hỏi han.

"Đuổi giết ngươi? Sao lại như thế? Tuy đúng là ta có ra tay giúp Bảo Hoa một lần nhưng cũng chỉ giới hạn trong một cuộc giao dịch đó thôi. Ngươi cho rằng ta là thủ hạ của Bảo Hoa hay sao?" Hàn Lập trầm mặt, sẵng giọng nói với Nguyên Sát.

"Vậy là ta đã hiểu lầm, mong Hàn đạo hữu rộng lòng tha thứ. Cũng thật là, kể từ khi đạo hữu tiến cấp lên Đại Thừa đến nay thần thông đã không sai biệt lắm so với Bảo Hoa, lý nào lại nghe sai bảo đến đuổi giết một người gần như tàn phế như ta chứ." Nguyên Sát tần ngần một lúc rồi chợt cười ảo não.

"Người tàn phế? Khí tức trên người của ngươi quả là không ổn, sao lại trực tiếp rớt khỏi cảnh giới Đại Thừa rồi? Do Bảo Hoa ra tay với ngươi sao?" Hàn Lập nhíu mày trầm ngâm rồi vừa đoán vừa hỏi.

"Không phải, do ta tự làm hao tổn đi hơn phân nửa tu vi của mình!"

Nguyên Sát trầm ngâm một hồi sau đó nói một đáp án khiến cho Hàn Lập phải bất ngờ.

------oOo------

Chương 2250: Bảo Tàng Hiện Ra

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Tự hủy tu vi! Ngươi lại tự mình làm chuyện này?" Ánh mắt của Hàn Lập chợt lóe, có vẻ hắn chẳng tin cho lắm.

"Nếu ta không tự hủy hơn nửa tu vi thì dễ dàng gì Bảo Hoa chỉ trục xuất ta đến nơi hoang vắng này, ở đời làm gì có chuyện đơn giản như thế? Dù sao năm đó ta cũng từng là người được ả tín nhiệm nhất, vậy mà lại đâm một nhát trí mạng ngay sau lưng ả. Lần này có thể giữ lại được tính mạng đã khiến ta quá bất ngờ rồi." Nguyên Sát nhẹ nhàng giải thích đôi câu.

"Hóa ra là thế. Vậy ra quan hệ giữa ngươi và Bảo Hoa năm đó thực không bình thường chút nào nên dưới tình huống như thế mà vẫn thả cho ngươi cao chạy xa bay." Hàn Lập gật gật đầu, có vẻ như đang suy nghĩ đến chuyện gì đó.

"Hàn đạo hữu, năm đó ta từng xúc phạm ngươi. Lúc này cảnh giới của ta đã giảm xuống, không thể nào là đối thủ của ngươi được. Lần chạm mặt này ngươi định xử lý ta thế nào? Có phải sẽ báo đáp lại mối thù năm đó?" Ánh mắt của Nguyên Sát toát ra đôi nét khác thường, ả thong thả hỏi.

"Nếu Bảo Hoa mà không trừng trị ngươi rồi thì đúng là ta rất có hứng thú báo đáp lại mối ân tình của ngươi năm đó. Nhưng bây giờ thì sao nào, lúc này ý muốn đó đã phai nhạt đi nhiều rồi. Tu vi của ngươi đã xa sút rất nhiều, ngay cả ý trí cũng đã chẳng còn giữ được, chắc là từ nay về sau chỉ mãi giậm chân ở tu vi như lúc này thôi. Cho dù ngươi có muốn khôi phục lại cảnh giới Đại Thừa Kỳ một lần nữa nhưng cuối cùng chỉ là vô vọng. Nể ngươi dù sao cũng đã từng là một tu sỹ Đại Thừa, ta chẳng muốn khinh rẻ ngươi quá đáng. Ngươi mau tự chặt một tay của mình đi. Như vậy mọi ân oán năm đó giữa chúng ta cũng theo cánh tay của ngươi

tan biến mãi mãi." Hàn Lập trầm ngâm một lúc sau đó mới trầm giọng đáp lại.

"Môt cánh tay thôi sao? Nếu đơn giản như thế thì không thành vấn đề!" Nguyên Sát ngẩn ra, sau đó lập tức cười chua xót.

Vừa dứt lời, ả đột nhiên nâng cao một cánh tay, từ trong miệng phun ra một làn sáng trắng muốt quấn thành một vòng. Cánh tay của ả lập tức rơi xuống không một tiếng động nào, hơn nữa ở miệng vết thương cũng chẳng có lấy một giọt máu, nhìn thật láng bóng như mặt kính vậy.

"Phốc". Nguyên Sát dùng cánh tay còn lại nhấn một cỗ lực vô hình lên cánh tay vừa rơi xuống. Lập tức cánh tay đó hóa thành một cơn mưa máu lún phún rồi tai đi mãi mãi.

"Bây giờ ta có thể đi chưa?" Sau khi tự hủy đi một cánh tay, sắc mặt của Nguyên Sát trở nên tái nhợt.

"Có thể, ngươi đi đi." Hàn Lập gật đầu, chẳng hề có chút ý tứ làm khó dễ nào.

"Xin đa ta đạo hữu đã rộng lượng. Ta và ngươi, chắc là sau này chẳng còn cơ hội gặp lại." Vẻ mặt của Nguyên Sát hơi động sau đó hơi chào hỏi Hàn Lập rồi thân hình mờ đi, hóa thành một làn sáng màu lam mờ mờ lao vút về nơi khác.

Mà trong làn hào quang đang bay, ngay chỗ đầu vai bị thương chợt có ánh sáng màu đen lóe lên, một cánh tay mới tinh lại được tạo ra bên trong làn khí. Có điều cho dù cánh tay có khôi phục lại như lúc đầu nhưng nguyên khí trong cơ thể bị tổn thương là việc không tránh khỏi.

"Hàn huynh, cứ thả ả ta như vậy ư? Không sợ về sau ả sẽ lại có cơ hội báo thù sao?" Từ đầu đến giờ Ngân Nguyệt cứ đứng bất động ngay trên mũi thuyền, mãi đến lúc này nàng mới nhịn không được liền hỏi.

"Bảo Hoa đã đồng ý chừa lại cho ả một con đường sống, ta cũng không vì thế mà tiếp tục đuổi giết ả. Ai mà biết mấy người này còn

giữ lại bao nhiêu tình cảm đây chứ. Bảo Hoa có thể dễ dàng bỏ qua chuyện cũ thì chắc là quan hệ của họ không phải ở mức thường, người ngoài chúng ta không thể tưởng tượng được. Sau này ta còn phải đến Ma giới, vì vậy cũng không muốn quan hệ giữa ta và vị thánh tổ đó trở nên bế tắc. Còn việc trả thù ta sao? Để khôi phục lại cảnh giới Đại Thừa đối với Nguyên Sát đã là hi vọng xa vời, hơn nữa tâm trí ả đã như tro nguội, đến ngay cả chính ả ta cũng chẳng thể khôi phục được ý định nữa. Mà nếu không thể khôi phục tu vi về Đại Thừa Kỳ thì tuổi thọ cũng chẳng còn là bao, căn bản ta chẳng cần phải lo lắng nhiều làm gì." Hàn Lập lắc đầu.

"Cũng đúng, cho dù ả ta có ý định này đi nữa thì với bản lĩnh của huynh cũng chả đáng để vào mắt. Chỉ là làm muội cảm thấy bùi ngùi! Năm xưa chỉ với một nhúm phân hồn của ả đã thiếu chút nữa làm muội với huynh phải nằm lại trong núi Côn Ngô, vậy mà giờ đây kết cục lại trở thành như vừa rồi." Ngân Nguyệt dõi mắt theo hướng vệt hào quang đã tắt ở mãi cuối chân trời, thở dài khe khẽ.

Đương nhiên là nàng không ưa gì người đã từng là thánh tổ của Ma tộc này. Nhưng trước sau lại tương phản nhau quá lớn khiến cho lòng của nàng trào nên một nỗi dao động phức tạp.

"Nguyên Sát đã không còn là mối lo của chúng ta, không cần để ý đến nữa. Nhưng chúng ta vẫn phải mau chóng đi đến bảo tàng của Khấp Linh, tránh cho đêm dài lắm mộng." Hàn Lập nhẹ nhàng nói.

"Hàn huynh nói cũng phải!" Ngân Nguyệt đồng tình.

Tiếp đó con thuyền vang lên, nó lại quay về hướng ban nãy phóng đi vun vút.

Nửa ngày sau, chiếc thuyền bay đến một vùng bình nguyên bằng băng trong suốt. Nhưng kỳ lạ là ở ngay giữa bình nguyên bằng băng lại có một hồ nước nhỏ màu lam nhạt.

Cái hồ nhỏ chỉ chừng vài ngàn mẫu thôi, chẳng những thế mà trên mặt nước hơi nóng bốc lên hừng hực, thỉnh thoảng còn có bọt khí sôi trào sùng sục.

Ở xung quanh mé hồ có thêm các bụi cây nhỏ xanh đen sinh trưởng mạnh mẽ, nếu đứng gần thì chẳng thể biết được ngoài kia là một vùng được băng tuyết che phủ đến bất tận.

Con thuyền nhoáng lên rồi thình lình xuất hiện phía trên không. Hàn Lập đứng trên thuyền quan sát mặt hồ một lúc, sau đó hắn cười nói bâng quơ: *"Thú vị thật!"*

"Hàn huynh, nơi này chính là nơi chôn dấu bảo tang trên bản đồ sao? Thoạt nhìn cực kỳ khác biệt so với những chỗ khác. Nhiều năm đã trôi qua, chẳng lẽ những Ma tộc đi ngang qua không phát hiện ra sự tồn tại của nó sao?" Ngân Nguyệt tò tò hỏi.

"Bảo tàng mà một tên thánh tổ của Ma tộc cỡ như Khấp Linh lưu lại dễ gì để cho mấy tên tu sỹ cao cấp có thể phát hiện. Huống hồ những gã Đại Thừa Kỳ có tự mình đến đây đi nữa, nếu không có bản đồ chỉ sợ cũng chẳng thể trông thấy điều gì đâu." Hàn Lập khẽ mỉm cười, tay áo phất xuống phía mặt nước.

Tiếng xé gió vang lên!

Bốn miếng gạch trong suốt bắn ra, tỏa ánh sáng năm màu lấp lánh. Chúng xoay tròn một vòng rồi sau đó lơ lửng bất động ngay bên trên mặt hồ.

Hàn Lập lẩm nhẩm thần chú, ngón tay của hắn bắn ra một sợi tơ bay nhẹ nhàng về phía hồ nước, sau đó quát bâng quơ: *"mở"*.

Oành!

Từ bốn miếng gạch tràn ra vô số ký hiệu bay lượn khắp nơi giống hệt như mưa. Bỗng chốc những ký hiệu này ngưng tụ lại với nhau tạo thành một cái pháp trận năm màu rộng khoảng một mẫu.

Chẳng cần đợi Hàn Lập điều khiển cái gì, những ký hiệu ở trung tâm của pháp trận tự động chuyển động nhanh dần rồi phát ra tiếng kêu trầm trầm. Một cột sáng màu xám lập tức tràn tới, chợt lóe lên, rồi nhanh chóng chìm nghỉm vào sau mặt nước.

Phút chốc sau, toàn bộ không gian khắp nơi quanh hồ nước bắt đầu dao động!

Tiếp đó những đợt sóng trên mặt hồ tràn lên sau rồi hiện ra một vòng xoáy nước đen thui ngay bên dưới pháp trận. Từ trong đó còn thỉnh thoảng phun ra vô số những sợi tơ màu đen.

"Đây chính là bảo tàng của Khấp Linh, quả là cực kỳ bí ẩn! Nhưng muốn thực sự lấy được những bảo vật trong đó xem ra còn phải bận rồn nhiều." Ngân Nguyệt thấy cảnh tượng trước mặt liền tỏ vẻ hưng phấn.

"Đi thôi, bên trong còn mấy cái cấm chế nhưng để xem làm cách nào để ngăn cản được ta đây." Hàn Lập mỉm cười lơ đễnh. Tiếp đó dưới chân hắn chợt lóe, chiếc thuyền lập tức biến mất không thấy bóng dáng.

Thân hình của cả hai hơi động sau đó liền thong thả bay xuống cái động đen ngòm dưới mặt hồ.

Khi cả hai vừa vào trong lòng động đen hút, bốn miếng gạch trong suốt đang tràn ra vô số ký hiệu năm màu trên mặt hồ cũng nổ vang rồi liền lao vút theo phía sau.

Mà dòng xoáy nước đen xì cũng quay cuồng rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Thời gian thấm thoát trôi qua.

Mặt hồ nước không có chút khác thường nào mà trở lại dáng vẻ vốn có của nó.

Không biết trải qua bao lâu sau, Hàn Lập và Ngân Nguyệt sóng vai nhau dảo bước thong thả trong một cái mê cung vô danh ở dưới lòng hồ.

Ở xung quanh họ đầy là những cột trụ được dựng lên chi chít. Những cây cột này cao đến vài chục trượng, mặt ngoài còn có khí đen lờ mờ, thỉnh thoảng còn có tiếng gào khóc thảm thiết như có như không.

Nếu là tu sỹ bình thường mà nghe phải tiếng khóc này chỉ e là sẽ mê man, đầu óc trở nên ngốc nghếch.

Thế nhưng Ngân Nguyệt liền thả ra một làn hào quang che kín toàn thân, cách ly toàn bộ những âm thanh kỳ quái đó. Còn đối với Hàn Lập thì hết thảy vẫn như thường, hắn cứ trâng trâng nhìn thẳng vào những cây cột như chẳng có việc gì.

Còn phía trên ngọn cao của những cây cột là một màn sương mù mênh mông che kín mít, chẳng thể nhìn thấy được điều gì.

Bỗng nhiên khí đen ngưng tụ trên một thân cột bên cạnh hai người biến ảo thành ảo ảnh mờ mờ như mấy con sói có dáng vẻ cực kỳ dữ tợn.

Hàn Lập chẳng buồn dừng bước, ngay khi ba con sói nhảy xổ đến thì một làn sáng màu vàng nhợt nhạt chợt lóe lên. Cả ba con sói liền bị cuốn vào trong làn sáng rồi biến mất hút.

Mà bên kia, đúng lúc hai con sói khác lao đến đỉnh đầu của Ngân Nguyệt. Cũng là một tiếng sói tru lên, một con sói màu bạc khác thình thình hiện ra.

Con sói màu bạc há rộng miệng nuốt trửng hai con sói đen vào bụng rồi nhoáng lên, biến mất một cách kỳ quái.

Thân hình hai người chẳng hề dừng lại, cứ thế nghênh ngang đi qua rất nhiều cột trụ rồi xa dần trong tầm mắt.

"Hàn huynh, chúng ta đã giải quyết đám này lần thứ mấy rồi nhỉ." Đột nhiên Ngân Nguyệt hỏi.

"Chắc là thứ bảy." Hàn Lập bình thản đáp.

"Lão Khấp Linh là một trong những lão tổ hàng đầu thì cấm chế do hắn bố trí chắc không chỉ ở mức này đâu. Mà từ đầu đến giờ, đừng nói là một tu sỹ Đại Thừa Kỳ như Hàn huynh, mà ngay đến cả một Hợp Thể Kỳ như muội chỉ sợ nó chẳng có chút tác dụng

nào." Ngân Nguyệt cười lạnh nhạt.

"Nếu muội nghĩ vậy chỉ sợ sẽ trúng phải mưu kế của Khấp Linh." Hàn Lập nghe vậy liền từ từ trả lời.

"Sao cơ, Hàn huynh nói thế nghĩa là..." Ngân Nguyệt cảm thấy ngạc nghiên, chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao.

"Muội thực sự cho rằng những cây cột được trồng ở đây chỉ để thả ra tạp âm với biến ảo thành vài con thú cấp bậc Luyện Lư thôi sao?" Hàn Lập cười cười.

"Chẳng nhẽ chúng còn có tác dụng khác sao?" Ngân Nguyệt nghe Hàn Lập nói vậy liền hỏi lại.

"Muội nhìn đây thì sẽ biết." Hàn Lập mỉm cười. Đột nhiên cánh tay nhấc lên, năm ngón tay chụp về phía hư không bên cạnh.

Phanh!

Năm ngón tay cháy bùng lên ngọn lửa màu bạc chụp đến, rồi móc một thứ gì đó ra từ giữa hư không. Những ngón tay khép lại bắt chặt thứ đó vào trong.

Ngân Nguyệt nhìn chằm chằm vào bàn tay đang được làn lửa màu bạc bao phủ không chớp mắt.

Hàn Lập vẫn mỉm cười, hắn nâng lên rồi chậm rãi mở năm ngón ra.

------oOo------

Chương 2251: Con Rối Khổng Lồ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chỉ thấy giữa quầng lửa màu bạc là những sợi tơ màu xám nhỏ xíu như có như không đang vặn vẹo liên tục. Nhưng mặc cho chúng giãy dụa đến đâu thì cũng chẳng thể thoát khỏi lòng bàn tay được.

"Đây là..." Ngân Nguyệt thấy thế liền lắp bắp kinh hãi.

"Đây là âm khí dơ bẩn, tuy nhìn chúng giống như vật sống nhưng thực chất lại là vô hình vô thể. Chúng có thể xâm nhập vào cơ thể người ta một cách vô hình, là một cách tấn công địch thủ cực kỳ tàn nhẫn. Ngay đến cả tu sỹ Hợp Thể Kỳ nếu không phát hiện ra nó thì cũng chỉ còn cách đợi đến khi âm khí tích cóp đủ số lượng trong cơ thể mới nhận ra sự lợi hại của thứ này." Hàn Lập trả lời không chút hoang mang.

"Cái gì! Lại có vật như vậy sao? Nếu vậy chẳng phải trên người ta đã..." Ngân Nguyệt khiếp sợ đến run người, vội vàng dùng thần niệm quan sát khắp cơ thể mình.

"Yên tâm! Một khi ta đã phát hiện ra sự tồn tại của chúng thì làm gì có chuyện để chúng tiếp cận muội. Ta đã sớm dùng thần niệm để ngăn cản rồi." Hàn Lập tủm tỉm cười.

"Vậy thật tốt! Dọa muội sợ hết hồn! Hàn huynh, không phải là huynh đang cố ý trêu chọc muội đấy chứ?" Ngân Nguyệt nghe thế liền thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng nàng vẫn kịp liếc mắt nguýt Hàn Lập một cái, để lộ ra vẻ quyến rũ đến động lòng người.

Hàn Lập đang ngắm nhìn khuôn mặt của Ngân Nguyệt, cho dù tâm cảnh của hắn đã sớm tu luyện đến độ không bị ảnh hưởng bởi những thứ bên ngoài những vẫn không sao đè nén nổi một tia tình cảm khác thường đang nhen nhóm trong lòng, đành phải quay mặt đi không dám nhìn nữa.

"Không phải là ta không định nói ra sớm hơn. Đúng là thứ này vô cùng độc ác, mà lại vô hình vô sắc rất khó phát hiện. Nhưng nếu đã thấy chúng thì lại chẳng đáng sợ nữa, chỉ cần dùng thần niệm bảo vệ toàn thân là được rồi, ngay đến cả một gã Luyện Hư Kỳ cũng có thể làm việc này một cách dễ dàng.

Thì ra nó đơn giản như vậy, Nguyệt nhi cũng an tâm hơn!" Ngân Nguyệt nghe vậy liền mừng rỡ, nàng mau chóng thả thần niệm bao bọc kín lấy mình.

"Lợi hại thật, chắc đi hết cái mê cung này là sẽ đến được bảo tàng của Khấp Linh. Mà hai cái Tàng Bảo Các lúc trước tuy cũng có vài thứ này nọ nhưng cũng chỉ là đánh lừa đám Ma tộc bình thường, còn đối với huynh với muội lại chẳng đáng là gì." Ngân Nguyệt chớp chớp đôi mắt rồi cười hì hì.

Nếu những thủ đoạn vừa rồi là do các thánh tổ bình thường của Ma tộc lưu lại thì cũng chỉ đến vậy mà thôi. Nhưng Khấp Linh lại là một thánh tổ hàng đầu có thể sánh ngang với thủy tổ, ngoại trừ mấy cung điện bên ngoài cùng với cái mê cung này chắc còn nhiều thứ lợi hại hơn phía sau nữa." *Hàn Lập đăm chiêu một lát mới trả lời.*

"Lợi hại hơn ư? Có thể là gì nhỉ, chắc hơn phân nửa sẽ lại là những trận pháp hoặc cấm chế linh tinh thôi." *Ngân Nguyệt hé môi cười.*

"Có lẽ thế thật." *Hàn Lập tỏ vẻ sao cũng được.*

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, thỉnh thoảng lại đánh chết thêm vài cái ảo ảnh mấy con thú được biến ảo ra.

Đến lúc này, trong mắt bọn họ đã có ánh sáng trưng ập đến thế chỗ cho không biết cơ man nào là cột trụ. Bên ngoài kia là một vòm cổng màu đỏ thắm rộng lớn cao đến hơn mười trượng, trên mặt ngoài của nó được khẳm lên những văn tự của Ma tộc đen thui. Thoạt nhìn có vẻ cực kỳ nặng nề.

Hàn Lập dùng thầm niệm xem xét một lượt, rồi từ hốc mắt lại ánh lên những tia sáng màu lam, tỏ vẻ ngạc nhiên nói:

*"*Hỏa Nguyên Tinh, thì ra cánh cổng được luyện chế bởi thứ đó. Nếu vậy chắc tài sản của lão Khấp Linh còn giàu có hơn cả ta nữa.*" Hàn Lập nói rồi dùng một ngón tay điểm lên cánh cổng.*

*"*Xèo.*" Một đốm lửa màu bạc bắn ra, lóe lên rồi lướt thẳng vào trong khung cổng.*

Cửa động vốn yên lặng bỗng vang lên một tiếng nổ lớn, theo đó từ trong có vô số lửa tuôn ra, nháy mắt biến thành một khung cửa đầy lửa.

Hai cánh cửa vốn luôn đóng chặt cuối cùng cũng chầm chậm hé mở ra.

Một cỗ không khí nóng cháy từ trong ập ra, Ngân Nguyệt đứng ở bên ngoài, cách xa tới mấy chục trượng mà cũng phải biến sắc, linh quanh hiện lên bao bọc lấy cơ thể, thân thể vội vàng lùi lại mấy bước mới có thể tránh khỏi ảnh hưởng của cỗ nhiệt khủng khiếp này.

Ánh sáng màu đỏ hồng trên khung cửa cũng lan ra, nhìn không khác gì một biển lửa cuồn cuộn.

Lửa này hiển nhiên không phải lửa thường, ngay cả Ngân Nguyệt vốn là tu sĩ Hợp Thể kỳ cũng không dám lại gần, thậm chí còn phải toàn lực thúc giục linh quang bảo vệ cơ thể.

Hàn Lập thấy một màn này thì khẽ cau mày, nhưng thân thể vẫn đứng nguyên một chỗ không nhúc nhích.

Bản thân hắn tu luyện Phệ Linh Chân Hỏa, hỏa diễm này hiển nhiên không thể làm tổn hại gì tới hắn được.

Nhưng trong biển lửa lại ẩn hiện lên vô số dao động của cấm chế nên rõ ràng mọi việc trước mắt cũng không dễ dàng gì.

Sau khi tâm niệm chuyển động vài lần, Hàn Lập bèn không do dự bấm niệm pháp quyết, đồng thời miệng há ra.

"Phốc!"

Một quả cầu lửa màu bạc bắn ra, sau đó nhanh chóng phình lên, cuối cùng biến thành một con chim lửa màu trắng cực lớn.

Cả người con chim cuồn cuộn lửa bạc, hai cánh giang rộng, sau khi kêu lên một tiếng thánh thót, nó liền tiến thẳng vào trong biển lửa trước mắt.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Những nơi nào con chim lửa đi qua thì lửa đang cuồn cuộn cháy ở nơi đó đều mở ra, tạo thành đường cho nó đi qua.

"Ngân Nguyệt, còn không mau lên, định đợi tới khi nào nữa?" *Hàn Lập nói với Ngân Nguyệt một tiếng, thân mình nhoáng động một cái liền xuất hiện ở trên con đường nhỏ đó.*

Ngân Nguyệt thấy vậy thì cười thản nhiên, sau đó thân thể mềm mại cũng khẽ động.

Cứ như thế, hai người một trước một sau đi theo con chim lửa nghênh ngang trực tiếp đi xuyên qua biển lửa.

Tách ra khỏi biển lửa, ở bên dưới là những tinh thạch màu đỏ nhỏ bằng nắm tay, rải đầy trên mặt đất.

Trên mỗi khỏa này đều có ánh sáng màu hồng lập lòe, từ giữa phun ra những ngọn lửa đỏ rực.

Hàn Lập và Ngân Nguyệt đều bay cách mặt đất một khoảng, cứ thế bay theo sau con chim lửa, trong nháy mắt đã tới trung tâm biển lửa.

Một tiếng nổ vang lên!

Hỏa điểu bay tới đâu, tinh thạch ở dưới đều nổ tung tới đó. Đột nhiên, một lưỡi hái trong suốt từ phía dưới bổ tới, chớp bắt đã bổ con chim lửa ra thành hai nửa.

Nếu là linh thú bình thường thì dù có không chết cũng sẽ bị thương không nhẹ dưới một đòn này.

Nhưng con chim lửa này do Hàn Lập dưỡng dục nên từ một tia chân hỏa có linh tính, vốn không phải là thật thể. Cho nên sau một kích bất ngờ kia, hai đoạn thân thể chợt uốn éo, sau đó lại hợp lại như ban đầu.

Hơn nữa, sau đó nó còn lao xuống phía dưới, hai cánh hung hăng đập về phía trước.

Âm thanh "xuy xuy" nổi lên!

Ngân mang màu bạc phóng ra, hung hăng phóng thẳng xuống dưới, đánh vỡ tất cả tinh thạch ở bên dưới.

"Ầm" liên tiếp những tiếng nổ phát ra.

Mặt đất lúc này toàn là ánh sáng màu bạc, vô số tinh thạch bị ngân mang xuyên thủng, lập tức vỡ vụn.

Cánh tay màu đỏ đậm kia cũng theo đó vỡ nát, hóa thành một đống mảnh vụn, không còn giữ được bộ dáng cũ nữa.

Đúng lúc này, sau khi một tinh thạch khác phát nổ, lại có một nắm tay lớn bắn ra, hướng con chim màu đỏ mà đánh. Vô số ký hiệu màu đỏ đánh lên khiến cho con chim tán thành vô số đốm lửa bạc, không thể khôi phục lại hình thái ban đầu được.

Hàn Lập thấy tình cảnh này thì dừng lại trong không trung, hai mắt híp lại quan sát.

Trên mặt Ngân Nguyệt cũng hiện ra vẻ ngạc nhiên.

Biển lửa lại bắt đầu bùng lên, đồng thời tinh thạch dưới mặt đất cũng run lên, sau đó xuất hiện một con rối hình người cao mấy chục trượng.

Cả người con rối này được bao bọc kín bởi áo giáp màu đen, trên tay cầm một lưỡi hái lớn trong suốt, toàn thân được lửa đỏ bao bọc, mặt không một chút biểu cảm. Trong mắt là một viên tinh thạch màu đỏ đậm.

"Con rối Ma tinh!" *Hàn Lập thấy bộ dáng của nó thì trong miệng thốt lên một tiếng kinh ngạc.*

Ngoại hình của con rối này so với những con rối Ma tinh mà hắn từng thấy trước đây khác không ít, nhưng hơi thở dao động tỏa ra từ nó thì đúng là con rối Ma tinh rồi. Chỉ là cấp bậc có chút khác nhau mà thôi.

"Con rối Ma tinh?" *Ngân Nguyệt cũng chớp mắt, kinh ngạc liếc sang phía Hàn Lập.*

"Đây là một loại con rối ở Ma giới. Năm đó ta tiến vào Ma giới cũng từng nghiên cứu qua. Nhưng con rối trước mắt chúng ta có tu vi Hợp Thể Hậu Kỳ đại thành, ta chưa từng gặp trước đây." *Hàn Lập vừa bay vừa giải thích cho nàng.*

Đúng lúc này, con rối kia đã đi ra hẳn khỏi mặt đất. Ánh mắt chợt lóe lên những tia sáng lạnh, chiếc lưỡi hái lớn trong tay hóa thành hàn quang bổ về phía Hàn Lập.

Con rối này dù thân hình cồng kềnh nhưng lưỡi hái chém ra vẫn vô cùng nhanh nhẹn. Chỉ chớp mắt một cái đã xuất hiện trên đầu Hàn Lập. Một cỗ lạnh lẽo tới tận xương cốt cũng theo một chiêu này bao phủ xung quanh.

Hàn ý đi qua khiến cho người ta cảm giác máu trong cơ thể có thể đông lại.

"Ánh sáng đông lạnh tiên thiên, có ý tứ, thảo nào có thể đánh tan được phệ linh hỏa điểu của ta." Thần niệm của Hàn Lập vừa tiếp xúc với cỗ hàn ý kia thì hai mắt sáng ngời, một cánh tay nhấc lên.

Một âm thanh trầm đục vang lên, vô số khí lãng cuồn cuộn tỏa ra bốn phía.

Biển lửa lập tức lại bị đẩy lùi trở lại.

Lưỡi hái khổng lồ kia không ngờ bị hắn dùng một tay kẹp chặt lại dễ dàng.

Mặc kệ cho hàn quang từ lưỡi hái tràn xuống, thần sắc của Hàn Lập vẫn bình thản như trước, như không hề có gì xảy ra.

Cái này cũng khó trách, lấy độ mạnh của thân thể hắn hiện tại, một chút kỳ hàn làm sao có thể ảnh hưởng gì tới hắn được.

Nhưng con rối kia có bản lĩnh cũng không tầm thường, làm sao có thể chỉ có như vậy. Thấy lưỡi hái của mình bị cản lại, lãnh ý trong mắt nó lóe lên, nó há to mồm, một đạo ánh sáng màu trắng nhũ bay ra, đồng thời cánh tay còn lại huy động. Lập tức trong không trung xuất hiện một bàn tay màu đỏ đậm, bên trên được bao phủ bởi vô số ký hiệu, hung hăng chụp xuống Hàn Lập.

Bàn tay chưa hạ xuống tới gần mà ánh sáng màu hồng mang theo nhiệt độ cực nóng tuôn ra. Một mùi khét lẹt theo truyền tới.

Ánh sáng màu hồng dường như có thể xuyên thủng không gian mà tới, uy lực không nhỏ chút nào.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, bỗng nhiên tay áo lại vung lên, một dải ánh sáng bụi bặm u ám theo đó mà ra.

Cột sáng màu trắng ngà chớp mắt cái đã biến mất, dường như bị dải ánh sáng màu xám kia chuyển dời đi đâu vậy.

Đồng thời lúc này, một bàn tay trắng noãn như ngọc từ trong tay áo đưa ra, không ngần ngại hướng tới bàn tay màu đỏ sậm kia, nhẹ nhàng vỗ tới.

------oOo------

Chương 2252: Đại quân con rối

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một tiếng *"Phốc"* vang lên! Bàn tay thoạt nhìn rất bình thường kia ấy thế mà đã xuyên thủng hồng quang trong chớp mắt, ngay sau đó vỗ mạnh lên bàn tay khổng lồ màu đỏ sậm.

Tuy bàn tay khổng lồ màu đỏ sậm còn to hơn bàn tay của Hàn Lập mười lần nhưng lập tức bị một luồng sức mạnh vô hình không gì cản nổi xuyên qua, sau đó nó chỉ khẽ run rồi vô thanh vô tức hóa thành bột phấn.

Vẻ mặt của con rối khổng lồ không hề thay đổi, hào quang đỏ thẫm bên ngoài cơ thể nó đột nhiên bừng lên, trên người thì thấp thoáng hiện ra hư ảnh của một vài con ma thú tựa trâu tựa hổ, chúng đồng thời rống lên rồi xông về phía Hàn Lập.

Nhưng đúng lúc này tinh quang trong mắt Hàn Lập chợt lóe lên, hắn đột nhiên mở miệng phun ra một cái kiếm quang màu xanh, kiếm quang này chỉ chớp lên một cái rồi xuất hiện ngay bên cạnh con rối như vừa thuấn di, tiếp đó lượn quanh con rối khổng lồ này một vòng. *"Rầm"* một tiếng, dù hào quang trên cơ thể khổng lồ của con rối vô cùng mãnh liệt nhưng vẫn không thể nào ngăn cản được việc phần eo bị trảm thành hai đoạn, chỉ trong nháy mắt đã đổ ầm xuống mặt đất.

Về phần hư ảnh của mấy con quái thú vừa xuất hiện ngoài thân, chúng chỉ kịp hét lên một tiếng thảm thiết rồi tất cả đều hóa thành những làn khói xanh và biến mất.

Có điều ngay sau đó hai đoạn cơ thể của con rối lập tức bị bao phủ bởi một ngọn lửa đỏ cuồn cuộn tuôn ra từ tinh thạch trên mặt đất, vết chém chợt lóe lên hồng quang, ở giữa tuôn ra vô số sợi tơ trong suốt rồi nối liền với nhau.

Hai đoạn cơ thể của con rối nhanh chóng tiếp xúc với nhau, vết thương bên ngoài lắc lư vài cái rồi hợp lại với nhau như lúc ban đầu.

Song khi chứng kiến cảnh tượng này, Hàn Lập không nói lời nào mà chỉ đưa tay nhấn xuống hư không.

"Ầm", một tiếng nổ vang trời.

Một bàn tay vàng rực to khoảng một mẫu bỗng nhiên xuất hiện ở không trung bên trên con rối, năm ngón tay tách ra rồi vỗ xuống.

Con rối khổng lồ chỉ cảm thấy cơ thể trở nên nặng trĩu, tiếp đó một luồng sức mạnh kinh thiên không chút lưu tình mà đè xuống.

Sau khi bên ngoài cơ thể con rối nứt ra vô số vệt sáng, nó liền hoàn toàn hóa thành những luồng sáng đỏ rồi nổ tung.

Bên trong vụ nổ, một quả cầu màu vàng lớn bằng nắm tay lao ra theo những mảnh nhỏ, nó lắc lư một cái rồi có vẻ như muốn phá không để chạy trốn.

Dường như Hàn Lập đã đoán trước được điều này nên hắn chỉ hừ lạnh một tiếng, năm ngón tay vốn đang tách ra đột nhiên co lại rồi chộp về phía hư không.

"Vèo!"

Trong chớp mắt, quả cầu vàng đã bị một luồng sức mạnh khổng lồ bao phủ, thoáng một cái đã bị Hàn Lập tóm gọn trong lòng bàn tay một cách khó hiểu.

Hàn Lập cúi đầu nhìn, đây là một quả cầu vàng với mặt ngoài được bao phủ bởi vô số phù văn tinh xảo và những lỗ thủng.

Quả cầu này lơ lửng trên tay như không hề có trọng lượng, đồng thời dường như bên trong đều là khoảng không.

"Quả nhiên khác xa những con rối thông thường, những ảo diệu

đại khái nằm ở vật này." Hàn Lập tung tung quả cầu vàng trong tay hai cái, trên mặt lộ ra chút cảm giác hứng thú.

Đứng bên cạnh chứng kiến hành động này của Hàn Lập, trên khóe miệng Ngân Nguyệt cũng chỉ có thể lộ ra một nụ cười khổ.

Tuy nàng biết rằng sau khi Hàn Lập tiến giai Đại Thừa thì thực lực của hắn đã vượt qua sự tưởng tượng của nàng, nhưng vì từ đó đến giờ không hề có tiêu chuẩn nào để so sánh nên nàng vẫn không cách nào nhìn thấu được sự cường đại của Hàn Lập.

Ban nãy khi chứng kiến sự cường đại của con rối khổng lồ kia, nàng tự biết bản thân mình tuyệt đối không phải là đối thủ của nó, nhưng Hàn Lập chỉ cần giơ tay nhấc chân vài cái đã có thể tiêu diệt nó.

Điều này đã khiến Ngân Nguyệt hiểu được vài phần về khoảng cách chênh lệch giữa nàng và Hàn Lập, trong lòng không khỏi hết sức cảm khái.

Trong khi Ngân Nguyệt thầm than thở, vô số đốm lửa bạc lại một lần nữa xuất hiện trong không trung rồi đột nhiên tập hợp lại.

Một tiếng trầm đục vang lên!

Con chim lửa màu bạc lại một lần nữa hiện ra.

Song lúc này Hàn Lập không tiếp tục điều khiển chim lửa tiến về phía trước nữa mà thu lại quả cầu vàng trong tay, thần niệm thoáng đảo qua bốn phía rồi hờ hững đưa tay kết quyết.

"Phốc" một tiếng!

Chỉ trong khoảnh khắc, một vật khổng lồ cao chừng trăm trượng hiện ra ở trung tâm của biển lửa.

Sóng lửa cuồn cuộn xung quanh bị chim lửa khổng lồ áp chế để lộ ra một khoảng trống.

"Thu!"

Song Hàn Lập không thu tay lại mà còn đưa một ngón tay điểm về phía chim lửa bạc, trong miệng khẽ quát một tiếng.

"Ầm ầm đùng", những tiếng nổ lớn vang lên, chim lửa đột nhiên vỗ đôi cánh bạc rực rỡ của nó, vô số phù văn màu bạc từ đó tuôn ra, đồng thời một lực hút khổng lồ cuồn cuộn xông tới bốn phương tám hướng.

Biển lửa vốn bị người dùng sức tách ra đột nhiên vang lên những tiếng ù ù, một luồng sóng lửa bỗng dâng lên rồi hóa thành hơn mười cột lửa khổng lồ lao về phía chim lửa.

Những luồng lửa đỏ thẫm vừa tiếp xúc với ngoài thân chim lửa liền vô thanh vô tức dung nhập vào trong đó.

Mà sau mỗi lần hấp thụ lửa đỏ, cơ thể chim lửa lại lớn lên một chút.

Chỉ sau thời gian một chén trà nhỏ, biển lửa bốn phía đã bị hấp thu hoàn toàn, để lộ ra hình dáng thật của khu vực xung quanh.

Ngân Nguyệt đưa mắt nhìn xung quanh, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ sửng sốt.

Nơi bọn họ đang đứng là một cái đài cao rộng chừng ngàn mẫu, mặt ngoài được phủ kín bằng tinh thạch đỏ thẫm.

Khu vực xung quanh đài cao bị lõm xuống và kéo dài đến tận chân trời, bên trong là muôn vàn những hầm sâu to nhỏ.

Mà trong những cái hầm này lại thấp thoáng hào quang, bên trong có chứa vô số con rối ma tinh với đủ kích thước.

Những con rối này được trang bị áo giáp năm màu, con thì cầm các loại binh khí dài ngắn không đồng nhất trong tay, con thì vác trên lưng một ít ma khí cổ quái, thậm chí trong đó còn có vài con rối mang hình dáng của những con thú dữ tợn.

Từ xa nhìn lại, số con rối này toát ra sát khí tận trời, số lượng dường như xấp xỉ mười vạn.

Hàn Lập khẽ nhíu lông mày, ánh mắt đảo qua, nhanh chóng xem xét tình hình số con rối này.

Đại bộ phận số con rối này có cấp bậc không thấp, trong đó phần lớn là có thực lực tầm Kết Đan Nguyên Anh, khoảng hơn một phần mười trong đó là Hóa Thần Luyện Hư.

Nhưng thứ nổi bật nhất chính là hơn mười con rối cấp cao có ngoại hình tương tự con rối khổng lồ mà Hàn Lập vừa phá hủy ban nãy.

Tuy hơn mười con rối ma tinh này vẫn cách cảnh giới Hợp Thể hậu kỳ khá xa, song chúng cũng có thực lực sơ trung kỳ.

Nếu đưa toàn bộ đội quân này ra bên ngoài, chỉ sợ cũng đủ để khiến cho không ít thế lực lớn phải trợn mắt cứng lưỡi.

"Thì ra Khấp Linh lão tổ này là một đại tông sư luyện chế con rối ma tinh, đây đúng là một niềm vui ngoài ý muốn." Hàn Lập đưa tay sờ sờ cằm, trên khóe miệng khẽ mỉm cười.

"Hàn huynh, huynh định xử lý số con rối này như thế nào?" Ngân Nguyệt đã sớm ngạc nhiên đến chết đứng người, khi nghe Hàn Lập nói vậy mới tỉnh lại một chút, nàng hít sâu một hơi rồi nôn nóng hỏi.

"Xử lý như thế nào ư, đương nhiên là mang toàn bộ đi. Chẳng lẽ chúng ta lại để lại cho Ma tộc sao?" Hàn Lập không chút do dự nói.

"Được, vậy Nguyệt nhi sẽ giúp huynh thu dọn chỗ này." Ngân Nguyệt vô cùng hăng hái nói.

Hàn Lập đương nhiên không phản đối, hắn khẽ gật đầu rồi mỉm cười.

Ngân Nguyệt nhanh chóng bay lên phía trên, cổ tay trắng nõn khẽ rung lên, vô số vòng tay trữ vật hóa thành những quầng sáng rồi lần lượt bay về phía những con rối.

Còn Hàn Lập thì vẫn giữ nụ cười trên mặt, nhưng hắn chợt phất tay áo, lập tức có hơn mười chiếc vòng đủ mọi màu sắc xuất hiện, chúng quanh quẩn trên không trung một chút rồi lao về những hướng khác.

Chỉ thấy những chiếc vòng trữ vật này không ngừng quay tròn, đồng thời tuôn ra vô số quang hà.

Ở bên dưới, hễ bất cứ con rối ma tinh nào bị quang hà lướt qua thì sẽ lập tức biến mất.

Dù số lượng con rối ở đây là vô cùng kinh người nhưng khi hai người cùng bắt tay vào làm, tất cả con rối đều nhanh chóng bị thu lại gần hết.

Có điều khi đến lượt hơn mười con rối cấp cao Hợp Thể kỳ kia thì tinh quang bên ngoài cơ thể chúng chợt lóe lên, tỏ ra ý ngăn cản đối với hà quang của vòng trữ vật.

Thấy vậy, Ngân Nguyệt thốt lên một tiếng ngạc nhiên nhỏ, song nàng không tức giận mà còn trở nên mừng rỡ, hai tay mười ngón tung ra từng đạo từng đạo pháp quyết, chúng lóe lên rồi tiến vào cơ thể của số con rối cấp cao này.

Những con rối khổng lồ này khẽ run rẩy, lúc này mới từ bỏ ý định ngăn cản, nhanh chóng biến mất vào trong vòng trữ vật.

Mà ngay khi con rối cuối cùng trong hầm biến mất, cả đài cao vang lên những tiếng nổ ầm ầm, sau đó đột nhiên chìm xuống bên dưới.

Gặp tình huống này, Ngân Nguyệt không dám sơ suất, nàng vội vàng quay trở về cái đài cao khổng lồ kia.

Còn Hàn Lập thì khẽ lộ ra một tia dị sắc, hắn vung tay làm cho chim lửa đột nhiên biến mất, sau đó chắp tay sau lưng đứng tại chỗ.

Cùng với những tiếng ầm vang, đài cao gần như chìm xuống hơn trăm trượng, sau đó những tiếng chấn động kịch liệt mới dừng lại.

Nhưng lúc này Hàn Lập và Ngân Nguyệt lại cùng nhìn về một hướng.

Trên bức tường thạch bích màu xám trắng ở đối diện, một cánh cửa đá màu xanh không bắt mắt đang lẳng lặng đứng đó.

"Đi thôi, ta không cảm ứng thấy có dao động của cấm chế ở bên trong, xem ra nơi này mới thật sự là bảo tàng của Khấp Linh thánh tổ." Hàn Lập bỗng nhiên cười ha hả.

Ngân Nguyệt gật gật đầu, trên mặt cũng lộ ra vài phần hưng phấn.

Hai người nhanh chóng tiến về phía chiếc cửa đá kia.

Khi chỉ còn cách cánh cửa khoảng mấy trượng, Hàn Lập đột nhiên đưa tay vỗ vào hư không phía trước.

Dưới một luồng sức mạnh khổng lồ, cánh cửa đá vô thanh vô tức mở ra.

Phía sau cửa tràn ngập hào quang, thấp thoáng có thể thấy được không gian lớn bằng một cái cung điện, bên trong có rất nhiều bệ đá, trên mặt chất đầy đủ loại đồ vật.

Trong mắt Hàn Lập lóe lên vẻ mừng rỡ, hắn không chút do dự mang theo Ngân Nguyệt tiến vào trong.

Đến trung tâm đại điện, Hàn Lập đảo mắt ra xung quanh, lúc này mới chính thức nhìn rõ mọi thứ bên trong.

Chỉ thấy trên từng bệ đá hoặc xếp hàng đống hộp ngọc lớn nhỏ không đồng nhất, hoặc chất đầy những đồ vật có kiểu dáng bất đồng.

Những bảo vật này có những cái tỏa ra hào quang chói mắt khiến người ta không dám nhìn thẳng, cũng có những vật cũ kĩ mang phong cách cổ xưa, thoạt nhìn không có gì nổi bật.

Theo khí tức mà chúng toát ra thì không có thứ nào không là bảo vật cấp cao, nếu xuất hiện ở bên ngoài chắc chắn sẽ khiến người ta điên cuồng tranh đoạt.

Có điều Hàn Lập chỉ lướt sơ qua một lượt, ánh mắt lập tức bị hấp dẫn bởi ba bục đá cao nhất trong đại điện.

Phía trên ba bục đá tinh xảo này lần lượt đặt ba vật khác nhau.

Một cái cán thương màu xanh đã rỉ sét, một cái hồ lô màu vàng nhạt và một cái phi chu đen nhánh chỉ dài nửa thước.

Sau khi thần niệm của Hàn Lập đảo qua ba bảo vật này, trên mặt hắn không khỏi lộ ra vẻ động dung.

Ngân Nguyệt khẽ chớp chớp đôi mắt, nàng cũng bị ba bảo vật này hấp dẫn, trong ánh mắt toát lên sự tò mò.

------oOo------

Chương 2253: Trở Về

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập giơ tay về phía ngọn thương màu xanh cổ kính.

Lập tức vật ấy léo lên hào quang xanh muốt, *"véo"*, bắn thẳng về phía mình.

Hàn Lập chụp lấy nó một cách rất nhẹ nhàng, nâng cao lên rồi chậm rãi quan sát. Bỗng nhiên hắn khẽ cười, đưa ngọn thương cho Ngân Nguyệt:

"Món bảo vật này đã được dung nhập một mảnh Huyền Thiên Thánh Khí, tuy chả mấy tác dụng gì đối với ta nhưng lại rất phù hợp cho muội."

"Cám ơn Hàn huynh! Muội không khách khí đâu." Ngân Nguyệt reo lên, nàng không từ chối mà nhận lấy ngọn thương cổ kính, ngắm nhìn nó với ánh mắt đầy thích thú.

Lúc này, một tay của Hàn Lập khẽ vẫy từ xa kéo cái hồ lô màu vàng bay lại.

"Đây là..." Hàn Lập quan sát vật trong tay một lúc, vẻ mặt thể hiện ra đôi nét bất ngờ. Hắn đắn đo một lúc rồi đảo bàn tay cất nó đi không một tiếng động. Cuối cùng lại nhìn về món bảo vật duy nhất còn lại.

Đó chính là một chiếc thuyền màu đen đẹp mê người, hẳn phải là Mặc Linh Thánh Khai mà người ta thường đồn thổi rồi. Hàn Lập ngắm nhìn nó trong chốc lát, đột nhiên hắn cười cười rồi bấm một đạo pháp quyết lên thân chiếc thuyền.

Phốc!

Chiếc thuyền rung rung, thế rồi nó từ từ bay lên khỏi bề mặt bệ đá. Tiếp đó quanh thân thuyền bắt đầu phun ra vô số ký hiệu cuồn cuộn không ngừng, hình dáng cũng mau chóng hóa lớn thêm khiến cho mọi thứ trong gian điện cũng bị ông ông cộng hưởng theo.

Nửa giờ sau, mặt hồ nước bên trên đột nhiên quay cuồng liên tục. Một cơn sóng chợt trào lên rồi tràn ra khắp bốn phương tám hướng.

Tiếng nổ long trời lở đất!

Kể cả hồ nước cũng như bình nguyên phủ kín băng bỗng chốc vỡ ra rồi xụp đổ.

Ngay giữa trận tuyết lở đó có một quái vật màu đen tuyền như một ngọn núi phi ra. Thì ra đó là một chiếc thuyền khổng lồ dài đến hơn ngàn trượng.

Cái thuyền này cao khoảng mười tầng, từ trên xuống dưới đen thui. Trải kín toàn thân nó là vô số các linh văn huyền diệu, mà ở trước sau và hai mạn sườn được cắm thêm hơn mười ngọn cờ màu bạc cao thấp khác nhau, mỗi lá đều khảm vài loại chim thú lạ kỳ nào đó.

Ngoài ra trên bong thuyền còn là chi chít những con rối ma tinh đứng thành hàng thẳng tắp.

Một tiếng nổ vang lên!

Chiếc thuyền khổng lồ liền hóa thành một đoàn sáng màu đen bắn vút đi, chỉ chớp mắt mà đã biến mất khỏi cuối chân trời.

Hai tháng sau, ở một dải núi vô danh thuộc Linh giới. Bỗng nhiên không trung truyền ra tiếng gầm rú mãnh liệt, cuồn cuộn mây đen từ bốn phương tám hướng ầm ì kéo về, tụ tập, xoay tròn tạo thành một cái vũng xoáy lớn ngay trên nền trời.

Từng đợt dao động không gian lan tới!

Một tiếng nổ như sấm vang lên, tiếp theo đó là vô số vệt sáng màu bạc chằng chịt lập lờ trong giữa dòng xoáy. Con thuyền tối đen từ giữa vòng xoáy lao ra khiến cho hư không rung lên bần bật. Mọi thứ đều trở nên vặn vẹo giống hệt như cả không gian bị người ta dùng lực xé toạc vậy.

Trên tầng cao nhất của chiếc thuyền, Hàn Lập khép hờ hai mắt đứng im chả buồn nhúc nhíc.

Còn sắc mặt của Ngân Nguyệt lại lộ ra đôi nét hưng phấn.

"Cuối cùng cũng về đến Linh giới rồi. Thế mà so với tưởng tượng còn dễ dàng hơn nhiều! Ai mà biết là chiếc Ma Linh Thánh Chu này lại có thần thông không gian như vậy, thật đáng mừng!" Sau khi điều khiển chiếc thuyền bay ra từ trong vòng xoáy, hai mắt của Hàn Lập mở to ra, tỏ vẻ vừa lòng.

"Tiếp điểm mà chúng ta vừa đi qua cực kỳ không ổn định. Cứ tưởng là muốn trở lại linh giới sẽ phải tốn thêm nhiều thời gian nữa." Ngân Nguyệt nhẹ nhàng cười đáp.

"Mặc kệ đi, chuyến đi Ma giới lần nay cũng xem như không tệ." Hàn Lập mỉm cười.

"Đúng vậy!" Ngân Nguyệt nhớ lại một phần bảo tàng của Khấp Linh đã nằm trong tay mình mà không dấu nổi sung sướng, liên tục gật gật đầu.

"Tốt lắm, nếu đã về đến Linh giới, trước tiên là xác định chỗ chúng ta đang đứng rồi về thẳng Thánh Đảo đi. Hẳn là Mạc huynh cùng Ngao Khiếu tiền bối đang đợi chúng ta ở đó." Hàn Lập phóng thần niệm ra bao phủ lấy toàn bộ dải núi rồi nói.

"Ơ, nghe huynh nói vậy hóa ra nơi này không các Nhân tộc quá xa sao?" Ngân Nguyệt đã vui lại càng mừng hơn.

"Tuy có sai sót so với dự định ban đầu, nhưng nhờ vậy mà lại gần với Nhân tộc hơn một đoạn." Hàn Lập đáp.

"Thế thì tốt quá. Chúng ta cứ trở về đã!" Ngân Nguyệt cười rạng ngời.

Hàn Lập cũng khẽ cười, không nói tiếp gì nữa mà chiếc Ma Linh Thánh Chu ở dưới chân run lên, phát ra tiếng rền vang rồi bắn đi thật nhanh.

Mà sau khi chiếc thuyền biến mất, vòng lốc xoáy trên nền trời cũng dần dần tan đi.

Nửa năm sau, trên Thánh Đảo thuộc về hai tộc Nhân và Yêu. Một thanh niên có bộ tóc bạc trắng phơ đang ngồi trò chuyện với một ông lão trong căn phòng rất rộng. Họ đúng là lão tổ Ngao Khiếu cùng Mạc Giản Ly.

Ở phía dưới bọn họ có hơn mười người của Thánh Đảo đang khép nép chắp tay thành thật đứng làm hai hàng.

"Tính ra thì lúc này tên tiểu tử họ Hàn phải trở về rồi mới đúng. Không biết ở Ma giới có sảy ra chuyện gì không đây."

Lúc này Ngao Khiếu cau có nhìn về ông lão đối diện tỏ vẻ lo lắng.

"Yên tâm đi. Thần thông của Hàn đạo hữu rất lớn, vượt xa khỏi sự tưởng tượng của ta và ngươi, đến ngay cả Minh Trùng Mẫu còn không làm gì đước hắn thì sao có thể sảy ra chuyện gì được!" Mạc Giản Ly lắc đầu đáp.

"Hừ, nói vậy cũng phải nhưng trên thế gian này còn biết bao kẻ lợi hại. Mà cái thằng bé này cũng chẳng phải loại biết an phận, không biết nó có trêu chọc đến loại phiền toái khó lường nào không nữa." Ngao Khiếu bặm môi nói.

"Ha ha, càng ngày ta càng thấy điệu bộ của Ngao Khiếu đạo hữu giống như cha vợ dạy dỗ con rể. Chẳng lẽ ngươi đang ôm ý định đem cháu gái ruột của mình gả cho tiểu tử đó sao?" Mạc Giản Ly xoa xoa chòm râu cười tủm tỉm châm chọc.

"Cho dù lão tổ ta đây có ý định như vậy thì có gì đang ngạc nhiên chứ. Với tư chất của Linh nhi, tuy không thể có mười thành có thể tiến tới Đại Thừa Kỳ, nhưng so với bọn người dưới kia còn nhiều hi vọng hơn. Mà nói đi cũng phải nói lại, nếu cháu của ta mà

thành bạn lữ với tiểu tử đó chẳng phải hai tộc chúng ta sẽ thành một nhà sao?" Hai mắt của Ngao Khiếu chớp chớp, lão vừa nói vừa chỉ tay về đám trưởng lão của Thánh Đảo.

Mấy gã trưởng lão đứng phía dưới nghe vậy trên mặt toát ra vẻ xấu hổ nhưng ngoài miệng vẫn liên tục dạ dạ vâng vâng không ngớt.

"Ngươi, cái lão chết toi này." Mạc Giản Ly cười gượng gạo, thế nhưng trong lòng lão cũng không thể không thừa nhận là Ngao Khiếu nói rất có lý.

"Có điều hình như ta có nghe, từ khi ở Nhân giới Hàn đạo hữu đã có bạn lữ song tu rồi. Hơn nữa tình cảm của bọn họ rất xâu nặng, nếu không thì cớ sao sau khi lên Linh giới đến nay hắn chưa đi tìm ai khác kia chứ." Mạc Giản Ly lo lắng thở dài.

"Những người như chúng ta tìm thêm vài bạn lữ để cùng tu luyện nào có phải chuyện gì đáng ngạc nghiên đâu. Mà đôi mắt của ta tuy già nhưng không mờ, tất nhiên là ta thấy đứa bé này không hẳn là không có cảm tình với Linh nhi của ta." Ngao Khiếu cười hắc hắc.

"Nghe ngươi nói vậy cũng có thể xem đây là một việc. Mà tuổi của Hàn đạo hữu so với chúng ta chỉ như mới bắt đầu thôi. Nếu hắn cứ tìm lấy vài người ở trong tộc chúng ta làm bạn lữ, không khéo sau này chúng ta lại có thêm vài thế hệ có tư chất tu luyện kinh người cũng nên." Mạc Giản Ly trừng mắt nhìn nhìn, sau đó mới chậm rãi nói.

Ngao Khiếu nghe xong lời của Mạc Giản Ly liền mếu máo dở khóc dở cười. Lão đang định đáp lại gì đó nhưng một tiếng cười gượng gạo từ hư không xa tít truyền đến. Tiếp đó là giọng nói quen thuộc vang khắp gian phòng:

"Hai đạo hữu đừng lấy tiểu đệ làm đề tài đùa tếu chứ, nếu không ta chẳng dám về gặp mắt hai vị nữa đâu."

Tiếng nói vừa dứt, không gian trong căn phòng dao động, thân hình của một thanh niên và một thiếu nữ chợt hiện lên.

Trong đó người thanh niên toàn thân khoác áo bào màu xanh, vẻ mặt gượng gạo bất đắc dĩ. Hắn đúng là Hàn Lập.

Bên cạnh là một thiếu nữ gò má đỏ bừng, ánh mắt bẽn lẽn xấu hổ. Nàng này chính là Ngân Nguyệt.

"A, bái kiến Hàn tiền bối!" Hai hàng trưởng lão của Thánh Đảo thấy vậy liền giật mình bước tới chào.

Còn Ngao Khiếu và Mạc Giản Ly thì liếc mắt nhìn nhau, ai nấy cũng thấy trong ánh mắt của đối phương toát ra nét mừng rỡ.

"Hàn đạo hữu, cuối cùng ngươi đã trở về! Lão phu có thể thở phào an tâm rồi."

"Ha ha, Hàn tiểu tử, lão tổ ta đây còn tưởng ngươi bắt cóc Linh nhi nhà ta luôn rồi chứ."

Cả hai vị lão tổ này đều đồng loạt đứng dậy đón chào.

"Hai vị đạo huynh cứ đùa! Không phải tại ha với Ngân Nguyệt vẫn đang bình yên vô sự đó sao! Các vị đạo hữu chớ nên đa lễ!" Hàn Lập cười cười, khoát tay cho hai hàng trưởng lão của Thánh Đảo đứng dậy.

"Nơi này tạm thời không cần các ngươi đứng chờ nữa, đi xuống trước đi. Hai người bọn phải ta tán gẫu thật thỏa thích với Hàn đạo hữu đã." Ngao Khiếu trực tiếp sai bảo mấy tên trưởng lão của Thánh Đảo.

Chúng trưởng lão nghe vậy đều không dám cãi lời, liền lập tức đi ra khỏi gian phòng.

Trong nháy mắt, nơi này chỉ còn lại bốn người bọn Hàn Lập.

Hàn Lập cũng chẳng khách sao, hắn nhón lấy một trái mơ rồi ngồi đối diện với hai tu sỹ Đại Thừa.

Còn Ngân Nguyệt thì bước lại gần lão tổ Ngao Khiếu, ngắm nhìn ông của mình vài lần rồi mới chịu đứng ngoan ngoãn ở sau lưng.

Hẳn là bởi mấy câu nói khi này khiến trong lòng nàng vẫn còn ngại ngùng.

"Hàn đạo hữu, nếu không nhờ có ngươi thì chỉ sợ ta và Ngao Khiếu huynh đã nằm lại ở Ma giới rồi. Mặc kệ thế nào, mối ân tình này lão phu sẽ ghi nhớ trong lòng." Mạc Giản Ly ôm quyền nói với Hàn Lập, vẻ mặt cực kỳ nghiêm trang.

"Đúng vậy, nếu không có tiểu tử này cứu giúp, chỉ sợ ta và người đã táng thân trong tòa phong ấn thượng cổ với lũ Ma tộc rồi. Sau này ta cũng sẽ có báo đáp." Sắc mắt của Ngao Khiếu tắt đi vẻ cười cợt, lão nghiêm chỉnh nói với Hàn Lập.

"Không dám! Từ bao nhiêu năm nay hai vị đạo huynh luôn luôn cúc cung tận tụy cho hai tộc chúng ta. Vãn bối đến cứu giúp thì có đáng tính là gì." Hàn Lập liên tục xua tay.

"Ha ha, việc này tuyệt đối chớ nên đánh đồng như vậy. Hai người bọn ta tuy là tận lực với tộc của mình nhưng vẫn chẳng đáng kể, cũng không thể xem làm một với ơn cứu mạng của ngươi. Món ân tình nhất định phải tính." Mạc Giản Ly cười hắc hắc.

Ngao Khiếu lão tổ cũng gật đầu đồng ý.

Hàn Lập thấy vậy chỉ còn cách cười chừ, chả biết nói sao cho phải.

Tiếp theo sau đó Hàn Lập cùng với hai vị lão tổ này hàn huyên về một ít sự việc ở Ma giới cùng vài chuyện liên quan đến Minh Trùng Mẫu.

Đương nhiên những dính dáng đến gã Chân Tiên đang ẩn nấp ở phong ấn thượng cổ không được hắn đề cập đến. Mà việc chém chết Minh Trùng Mẫu cũng đều được hắn đổ lên đầu của Bảo Hoa cùng với tòa phong ấn từ thời thượng cổ.

Thế nhưng lời hắn nói chẳng để cho Ngao Khiếu và Mạc Giản Ly hoài nghi chút nào.

"Hàn đạo hữu, ngươi về trong tộc thế này là tốt rồi. Giờ hãy nghỉ ngơi thật tốt, thời gian sắp tới chớ vội ra ngoài..." Vẻ mặt của Mạc Giản Ly bỗng biến thành hơi khác thường rồi nói với Hàn Lập.

------oOo------

Chương 2254: Tam Thanh Lôi Tiêu Phù

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Thiên kiếp lần tới của Ngao huynh chỉ e không đến vài năm nữa sẽ tới. Đến lúc đó, ta và ngươi cũng không thể đích thân hộ pháp." Mạc Giản Ly thở dài, ngưng trọng nói.

"Cái gì, thiên kiếp của Ngao đạo hữu sắp đến sao?" Ngay cả Hàn Lập luôn tỉnh táo sau khi nghe vậy, sắc mặt cũng không khỏi biến hóa, ánh mắt hắn khẽ chuyển sang nhìn Ngao Khiếu lão tổ.

"Tổ phụ, chuyện này là thật sao?" Ngân Nguyệt vốn đang mỉm cười vui vẻ bỗng chốc khuôn mặt lập tức tái đi.

"Hắc hắc, thiên kiếp này đáng lẽ đã phải xảy ra từ hơn một ngàn năm trước rồi, nhưng bị lão phu dùng một loại phương pháp đặc thù nên mới kéo dài đến hiện tại. Mặc dù làm như vậy có thể khiến cho lão phu có thêm một chút thời gian để chuẩn bị, nhưng tương đối mà nói thì làm như thế sẽ khiến cho thiên kiếp chắc chắn càng trở nên mãnh liệt hơn so với ban đầu. Chẳng qua ta vốn chưa chuẩn bị tốt cho thiên kiếp lần này nên làm như vậy nhìn chung lợi nhiều hơn hại. Có thêm được hơn một ngàn năm thời gian, ta cuối cùng cũng thấy được Linh nhi ngươi tiến cấp tới Hợp Thể kỳ, thêm vào đó còn có Hàn tiểu tử chăm sóc, ta sau này cũng coi như yên tâm rồi." Ngao Khiếu lão tổ sau một lúc trầm mặc mới cười hắc hắc nói.

"Nói như vậy, tổ phụ là vì ta nên mới làm loại chuyện uống rượu độc giải khát này!" Giọng nói của Ngân Nguyệt khẽ run rẩy thêm vài phần.

"Linh nhi, chuyện đó và ngươi không có quan hệ gì cả. Cho dù không có ngươi thì khi đó Ma giới đã có ý định xâm nhập Linh giới của chúng ta, lão phu cũng sẽ giống như trước, bắt buộc phải lựa

chọn như vậy thôi." Vẻ mặt Ngao Khiếu lão tổ nghiêm túc nói.

Nhưng ngay cả khi lão nói như vậy thì Ngân Nguyệt vẫn lắc đầu, hiển nhiên nàng không quá tin tưởng vào những lời này.

"Ngao đạo hữu, thiên kiếp lần này của ngươi ngay cả một tia hi vọng vượt qua cũng không có ư, nếu như đạo hữu cần loại bảo vật gì, ta có thể nghĩ cách tìm giúp." Hàn Lập chau mày, vẻ mặt trầm tư nói.

"Nếu lúc trước không dùng bí thuật trì hoãn thiên kiếp, ta còn có thể có một phần mười cơ hội, nhưng hiện tại mà nói thì ngay cả nửa phần cũng chưa tới. Về phần độ kiếp bảo vật thì lão phu tự nhiên sớm đã chuẩn bị rồi, tất cả những gì có thể dùng đến đều đã thu thập khá đầy đủ. Còn lại mấy thứ không tìm được kia thì đều là những bảo vật khả ngộ bất khả cầu, lão phu cũng không thể hi vọng xa vời." Ngao Khiếu lão tổ than thở nói.

"Nửa thành? Tỷ lệ này không phải là quá thấp hay sao? Như vậy không thể được! Tổ phụ, quả thật không còn biện pháp nào khác để có thể nâng cao tỷ lệ độ kiếp sao?" Hai mắt Ngân Nguyệt ửng đỏ, lắc đầu liên tục hỏi.

"Biện pháp? Nếu như tên đệ tử có Ẩn Lôi linh căn kia của Hàn đạo hữu là một gã Đại Thừa thì nói không chừng còn có thể giúp ta gia tăng thêm một phần cơ hội. Nhưng với tu vi hiện tại của hắn, đối với thiên kiếp của ta không có chút nào hữu hiệu." Ngao Khiếu lão tổ không cần suy nghĩ liền trả lời ngay.

Ngân Nguyệt nghe được những lời này, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Hàn Lập và Mạc Giản Ly sau khi nhìn nhau một cái, cũng chỉ có thể im lặng gượng cười.

Nếu là nói đem tu vi của Hải Đại Thiếu tạm thời tăng lên tới Hợp Thể Kỳ thì những gã Đại Thừa như bọn họ còn có thể suy nghĩ một số biện pháp, nói không chừng còn có thể miễn cưỡng làm được, nhưng để tăng tu vi của Hải Đại Thiếu đến cảnh giới Đại Thừa như bọn họ thì đây là chuyện không cần đề cập đến nữa rồi.

Về phần ba ngọn cực sơn của Hàn Lập, mặc dù có thể ngăn cản lôi kiếp hiệu quả nhưng đáng tiếc là hắn đã sớm luyện chế thành chỉ hắn mới có thể sự dụng, tự nhiên không cách nào lấy ra cho mượn.

"Có một vật có lẽ đối với lần độ kiếp này của Ngao đạo hữu sẽ có tác dụng, vật này có thể gia tăng một hai phần tỷ lệ vượt qua lôi kiếp." Sắc mặt Mạc Giản Ly sau một hồi âm trầm biến hóa, bỗng nhiên nói một câu như vậy.

"Mạc tiền bối, là vật gì vậy? " Ngân Nguyệt vừa nghe nói thế, lập tức tinh thần trở nên hưng phấn.

Trên mặt Ngao Khiếu lão tổ thoáng qua một tia kinh ngạc, dường như từ trước tới giờ chưa từng nghe Mạc Giản Ly đề cập tới điều này.

Sau khi sắc mặt Hàn Lập hơi biến đổi, liền chăm chú lắng nghe.

"Ngao Khiếu đạo hữu, Thạch Tâm lão tổ ngươi có từng nghe qua chưa?" Mạc Giản Ly không trực tiếp trả lời câu hỏi của Ngân Nguyệt, thay vào đó hắn quay sang nhìn Ngao Khiếu lão tổ hỏi ngược lại.

"Thạch Tâm lão tổ, ta tất nhiên biết hắn. Hắn không phải là gã Đại Thừa của tộc Vân Cương, đã từng cùng chúng ta tiến vào thủy ấn trong Ma giới đó sao? Ta còn cùng hắn chào hỏi mấy câu nữa mà, nhưng cuối cùng không phải hắn đã chết bên trong phong ấn thượng cổ à? Thế nào, không lẽ đồ vật mà ngươi nói có liên quan tới hắn?" Ngao Khiếu lão tổ sau một hồi suy tính, liền trả lời.

"Mặc dù Thạch Tâm lão tổ không có bảo vật ngăn cản thiên kiếp, nhưng tin tức của kiện bảo vật kia lại từ trong miệng hắn truyền ra. Hắn nói bảo vật kia hẳn là đang ở trong Linh tộc." Trên mặt Mạc Giản Ly thoáng qua một chút kinh dị, rồi sau đó cũng giải thích đôi câu.

"Tên Đại Thừa của tộc Vân Cương này trước lúc tiến vào Ma giới,

quả thật đã từng đi qua Linh tộc một chuyến, hắn cũng dừng lại ở nơi đó một đoạn thời gian. Xem ra chuyện này hơn phân nửa không sai. Nhưng theo như Mạc huynh ngươi nói nãy giờ, bảo vật kia đến cùng là thứ gì thế?" Ánh mắt Ngao Khiếu lão tổ lóe lên, hỏi.

"Là Tam Thanh Lôi Tiêu Phù!" Mạc Giản Ly sau một lúc chần chừ, cuối cùng cũng nói ra.

"Cái gì? Là loại phù này sao? Vật này không phải là loại vô thượng bí phù trong truyền thuyết ư? Hạ giới thật sự có loại phù này tồn tại sao?" Vẻ mặt Ngao Khiếu lão tổ sau cùng cũng hoàn toàn thay đổi, hắn không nén được sự kích động trong lòng.

Một tay Hàn Lập vân vê cằm, hắn quả thật cũng có vài phần kinh ngạc.

Loại Tam Thanh Lôi Tiêu Phù này là một trong số những bảo vật hiếm có, tiếng tăm lẫy lừng khắp các giới diện, trong điển tịch ghi lại là nó có thể ngăn cản lôi kiếp của Đại Thừa Kỳ rất hiệu quả.

Nhưng bảo vật này cùng với những mấy loại bảo vật có công hiệu tương tự khác lại không giống nhau, bởi vì loại vô thượng bí phù của Đạo gia này là một loại vật phẩm tiêu hao, thêm vào đó nó cũng chỉ tồn tại trong truyền thuyết, nghe nói chỉ có chân tiên trên Tiên giới mới có thể luyện chế ra, cho nên trong các giới diện khác, cũng chưa từng nghe nói có người nào có thể chính mắt nhìn thấy loại phù này.

Vì thế nên dần dà, ngay cả mấy vị lão tổ Đại Thừa cũng không còn tin tưởng loại phù này có thể xuất hiện tại hạ giới.

Hiện tại, Mạc Giản Ly bỗng nhiên mở miệng nói ra tên gọi của bảo vật kia, hơn nữa bảo vật này lại đang ở cách Nhân tộc không xa, chính là ở bên trong Linh tộc, điều này làm cho một gã Đại Thừa như Ngao Khiếu lão tổ cũng không khỏi càng thêm vui mừng.

"Theo lý mà nói thì Tam Thanh Lôi Tiêu Phù đúng là không thể xuất hiện tại hạ giới, nhưng Thạch Tâm lão tổ ở Linh tộc đã tận

mắt nhìn thấy loại phù này, hơn nữa ta có thể bảo đảm tin tức của hắn hoàn toàn chính xác. Về phần tại sao thì lão phu cũng không tiện nói rõ." Mạc Giản Ly vừa thuật lại vừa giải thích, nói một cách ý vị sâu xa.

"Mạc huynh đã nói như vậy thì nhất định là không sai. Chẳng qua Thạch Tâm lão tổ nếu như đã biết sự tồn tại của loại phù này thì hắn sao có thể không nghĩ cách lấy làm của riêng? Ngay cả khi thiên kiếp lần tới của hắn còn lâu mới xảy ra đi nữa thì đối với loại bảo vật này, hắn tuyệt đối sẽ không thể bỏ qua." Mặc dù Ngao Khiếu lão tổ có chút kinh ngạc đối với sự chắc chắn của Mạc Giản Ly, nhưng hắn tất nhiên sẽ không hỏi đến cùng, ngược lại trong lòng hắn dần bình tĩnh, sau một lúc suy tư liền quay qua hỏi cặn kẽ.

"Bảo vật như vậy nếu để trước mắt ta mà nói, Hàn mỗ chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua." Hàn Lập hết sức đồng ý nói.

"Hai người các ngươi có điều không biết rồi! Không phải Thạch Tâm lão tổ bằng lòng bỏ qua bảo vật ở ngay trước mặt mình, mà bởi vì hắn đã cùng chủ nhân của loại phù này đã đạt thành giao dịch, hắn dự định sau khi trở về từ Ma giới mới thực hiện giao dịch này, đem Tam Thanh Tiêu Lôi Phù kia thu vào tay." Mạc Giản Ly cười nhẹ một tiếng nói.

"Ở bên trong Linh tộc, người có thể khiến cho Thạch Tâm lão tổ phải dùng đến phương pháp giao dịch mới thu được loại phù này thì..., chẳng lẽ phù này đã rơi vào trong tay của tên kia hay sao?" Vẻ mặt tuấn mỹ của Ngao Khiếu lão tổ bỗng nhiên trầm xuống, lộ ra mấy phần kiêng kỵ.

"Không phải là hắn thì còn có thể là ai vào đây!" Sau khi Mạc Giản Ly thở dài một hơi mới gượng cười nói.

Ngân Nguyệt nghe đến đó, đôi mắt xinh đẹp chớp chớp, trong lòng nàng có chút nghi ngờ, nhưng dường như láng máng đoán ra được điều gì.

Mà Hàn Lập lại bỗng nhiên cười lên:

"Người mà hai vị đạo hữu nói đến chẳng lẽ chính là Linh Vương của Linh tộc?"

Hắn đang hồi tưởng lại ngày đó ở Ma giới, trước lúc hắn tiến vào Tẩy Linh Trì, vị Linh Vương kia đã mượn cơ thể của Bạch Thích, sử dụng Phân Linh Phù để hiện thân.

Sắc mặt của cả Ngao Khiếu lão tổ và Mạc Giản Ly đều hơi thay đổi, theo bản năng liếc mắt nhìn nhau.

"Không sai, người hai chúng ta nói tới đúng là Linh Vương, Tam Thanh Lôi Tiêu Phù hiện nay chính là đang ở trong tay hắn, hơn nữa còn không chỉ có một lá phù thôi đâu." Sau khi Mạc Giản Ly gật đầu, hắn thản nhiên thừa nhận.

"Không chỉ có một lá phù?" Ngao Khiếu lão tổ hơi ngẩn ra, nhưng lập tức hắn cũng không suy nghĩ thêm về việc này.

Dựa theo trên điển tịch ghi lại, ngay cả khi loại bí phù có nhiều hơn đi nữa, thì trong một lần thiên kiếp cũng chỉ có thể sử dụng một cái mà thôi.

"Tiếng tăm của Linh Vương ta cũng đã được nghe nói qua đôi lần, nhưng cũng chỉ giới hạn như một vị Đại Thừa của Linh tộc mà thôi, những cái khác thì ta đều không hiểu rõ lắm. Nghe khẩu khí của hai vị đạo hữu thì có vẻ vị Linh Vương kia không thể trêu chọc thì phải!" Sau khi hai mắt Hàn Lập híp lại, chậm rãi hỏi.

"Đâu chỉ là không thể trêu chọc! Nếu như có thể được, ta và Ngao huynh căn bản không muốn cùng lão quái vật này có bất kỳ quan hệ gì." Mạc Giản Ly cười gượng gạo trả lời.

"Ồ, tại sao lại như thế?" Hàn Lập rất tự nhiên hỏi lại.

"Bởi vì Linh tộc mặc dù không lớn, thậm chí thực lực còn thua xa không bằng hai tộc Nhân Yêu chúng ta, nhưng bởi vì vị Linh Vương này rất có thể là một lão quái vật đã sống hơn trăm vạn năm." Ngao Khiếu lão tổ chủ động trả lời.

"Sống hơn trăm vạn năm, điều này sao có thể xảy ra?" Hàn Lập

thất thanh hô lên, hắn thật sự có chút hoảng sợ.

"Hắc hắc, đừng nói là ngươi mà cả hai người chúng ta năm đó lần đầu nghe thấy chuyện này cũng phải giật mình." Mạc Giản Ly cười hắc hắc nói.

"Nếu quả thật vị Linh Vương kia đã sống hơn trăm vạn năm thì số lần mà hắn vượt qua thiên kiếp chẳng phải là..." Mặc dù Hàn Lập không nói ra hết, nhưng ý tứ trong đó tự nhiên ai cũng rõ ràng.

"Điều này thì không người nào biết rõ được. Bởi vì chưa có ai từng chứng kiến tận mắt vị Linh Vương này độ kiếp, cũng chưa từng nghe nói qua bất kỳ tin tức nào liên quan đến việc độ kiếp đó. Có người nói, vị Linh Vương này là một loại tồn tại đặc thù, thiên kiếp của hắn mỗi lần cách nhau cả mười vạn năm, lại cũng có người nói, Linh Vương cùng với mấy người chúng ta giống nhau, kỳ thật vị trí Linh Vương kia đã sớm trải qua rất nhiều thế hệ rồi, chẳng qua là người ngoài không biết thôi. Về phần cái nào đúng cái nào sai thì chả ai rõ ràng." Ngao Khiếu ngưng trọng giảng giải nói.

"Nếu quả thật hắn là một lão quái vật sống hơn trăm vạn năm, thì Hàn mỗ đụng phải sợ rằng cũng phải cực kỳ kiêng kỵ." Sắc mặt Hàn Lập liên tiếp biến đổi mấy lần, dường như hắn đang suy nghĩ gì đó.

"Tuy nhiên, một điều có thể chắc chắn đó là trong trăm vạn năm qua, khí tức cũng như diện mạo của vị Linh Vương Linh tộc kia quả thực thủy chung như một, giống hệt như một người bình thường. Đây là chuyện mà chính miệng các thế hệ Đại Thừa của hai tộc chúng ta cho biết. Cũng may là Linh tộc sinh ra cực kỳ khó khăn, nên ngay cả khi thực lực của vị Linh Vương này sâu không thể lường được đi nữa, thì hắn cũng không cách nào mở rộng lãnh thổ của Linh tộc, chỉ có thể duy trì diện tích như bây giờ mà thôi. Hơn nữa, hắn trước giờ hiếm khi ra ngoài, nên trong trăm vạn năm nay, hắn chân chính ra tay cũng chỉ le que có vài lần." Mạc Giản Ly tiếp tục giải thích thêm vài câu.

------oOo------

Chương 2255: Nhắm Về Linh Tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Xem ra lão Linh Vương này thực là rất thần bí! Mạc huynh có biết lão tổ Thạch Tâm có giao dịch gì với Linh Vương mà hắn đem cả tiên phù Tam Thanh Lôi Tiêu ra để trao đổi không?" Hàn Lập trầm ngâm một lúc rồi hỏi vào vấn đề mà hắn quan tâm nhất.

"Thật đáng thẹn! Mấy chuyện khác lão phu có biết dăm ba điều, riêng vụ giao dịch này lại chẳng biết chút nào. Chỉ đại khái là hình như Linh Vương muốn lão Thạch Tâm đi làm một việc gì đó cực kỳ nguy hiểm. Nếu không như vậy thì đã chẳng dùng đến Tam Thanh Lôi Tiêu Phù để làm thù lao đâu." Mạc Giản Ly chần chờ một chặp mới đáp.

"Làm một việc?" Hàn Lập và Ngao Khiếu đều cảm thấy ngoài dự đoán của mình.

"Hẳn là như vậy, nhưng nội dung liên quan đến nó lại không rõ ràng lắm. Mà nói thật, bởi vì lúc ở Ma giới lão phu đã bị tổn thương nguyên khí khá nhiều, với lại một mình đi gặp Linh Vương sẽ có chút nguy hiểm, nếu chẳng phải vậy thì ta lập tức đi một chuyến từ ngay khi mới trở về rồi." Mạc Giản Ly cười khổ.

"Mạc huynh, vì sao chẳng thấy ngươi nói chuyện vừa rồi cùng ta, nếu ta với ngươi hợp sức với nhau không khéo có thể tìm ra biện pháp moi được Tam Thanh Lôi Tiêu Phù trong túi Linh Vương." Ngao Khiếu nhướng mày.

"Nói chuyện này với Ngao Khiếu đạo hữu thì có tác dụng gì cơ chứ? Lúc ở Ma giới ngươi cũng đã tổn thất khá nhiều nguyên khí, với lại sắp tới đây còn phải độ kiếp nữa. Nếu vì việc này mà khiến ngươi bị tổn thương thêm, cho dù có lấy được tấm phù đó thì vẫn là việc mất nhiều hơn được. Nhưng đối với Hàn đạo hữu lại khác.

Theo quan sát của ta, khí tức của Hàn đạo hữu so với khi mới vào Ma giới còn thâm xâu khôn lường hơn. Nếu hắn cùng với ta đi một chuyến, như vậy sẽ có thêm vài phần đoạt được Tam Thanh Lôi Tiêu Phù mang về." Mạc Giản Ly cân nhắc một lúc rồi nói ra suy nghĩ của mình.

"Cái gì, Mạc huynh muốn cùng Hàn đạo hữu đi Linh tộc!" Ngao Khiếu cảm thấy giật mình.

"Không sai, đúng là trong lòng ta đang có ý này. Thứ nhất, nếu có Hàn đạo hữu cùng đi với ta, kể cả lão Linh Vương đó có không ưa gì hai tộc của chúng ta nhưng cũng chẳng dám dễ dàng nảy sinh ra ác ý gì, cuối cùng chỉ đành thành thật mà làm khoản giao dịch này thôi. Thứ hai, cho dù lúc này không đi Linh tộc nhưng sau này cũng phải đi thôi. Dù sao lần thiên kiếp tới của ta cách cũng chẳng bao xa, lão phu thật chẳng nắm chắc được mấy phần sẽ vượt qua nó. Mà nếu có Tam Thanh Lôi Tiêu Phù lại là việc khác. Hơn nữa đối với Hàn đạo hữu nó vẫn có tác dụng. Không chừng mấy lần thiên kiếp sau này chính nó sẽ giúp chúng ta giữ lại tính mạng cũng nên." Mạc Giản Ly thản nhiên nói toạc ra ý định trong lòng mình.

Sắc mặt của Ngao Khiếu biến đổi liên miên, trong lúc này chẳng nói được điều gì.

Mà Hàn Lập cũng trầm ngâm suy tư.

"Mạc tiền bối! Nếu Tam Thanh Lôi Tiêu Phù trân quý như vậy chỉ e là yêu cầu của Linh Vương sẽ khó khăn vô cùng. Không cẩn thận sẽ nguy hiểm đến tính mạng nữa." Ngân Nguyệt đứng bên cạnh nghe chuyện, nàng không nhịn được bèn nói.

"Cùng giao dịch với Linh Vương tất nhiên là có nguy hiểm rồi. Nhưng mỗi bước của người tu đạo chúng ta chẳng phải là được trải đầy trông gai sao? Đương nhiên, nếu thực sự quá sức mạo hiểm, với lại Hàn đạo hữu chẳng ngại lo lắng đến thiên kiếp thì chớ nên đáp ứng việc gì với Linh Vương. Lão phu chỉ cần Hàn đạo hữu cùng đi là được." Mạc Giản Ly trả lời chẳng chút lưỡng lự, xem ra thì lão đã tính đến việc này từ trước rồi.

Ngân Nguyệt nghe xong liền nhìn Hàn Lập, rội lại quay qua lão tổ Ngao Khiếu. Sắc mặt nàng trở nên phức tạp, chả biết nói sao cho phải nữa.

"Nếu lấy được tấm phù đó thì Ngao Khiếu đạo hữu sẽ nắm thêm mấy phần có thể vượt qua thiên kiếp?" Hàn lập chậm rãi hỏi.

"Nhiều thì không dám chắc, nhưng chí ít cũng phải nửa phần." Mạc Giản Ly nghiêm nghị đáp.

Lão tổ Ngao Khiếu không nói gì, hiển nhiên là cũng đã đồng tình như vậy.

"Một nửa cơ hội, như vậy thật không nhỏ. Ngao Khiếu đạo hữu, nếu cố ý trì hoãn thời gian của thiên kiếp sắp tới, huynh cảm thấy có thể kéo dài thêm được bao lâu nữa?" Hàn Lập nhìn qua Ngao Khiếu rồi hỏi.

"Nhiều lắm là mười năm nữa, nếu muốn hơn lão phu thực chẳng có cách nào." Vẻ mặt của Ngao Khiếu nhăn lại.

"Mười năm! Như vậy cũng đủ để chuẩn bị." Ánh mắt của Hàn Lập chớp chớp, xem ra trong lòng đã có quyết định.

"Hàn đạo hữu, có phải ý của ngươi là..." Mạc Giản Ly chợt hỏi.

"Nếu đã có có biện pháp giúp Ngao Khiếu đạo hữu, với lại nó cũng có ích đối với Mạc huynh cùng ta thì tất nhiên là Hàn mỗ sẽ chẳng bỏ qua rồi. Mạc huynh, mau đón lấy!" Hàn Lập mỉm cười trả lời, bỗng nhiên tay áo khẽ vung, một vệt sáng trắng bay thẳng tới Mạc Giản Ly. Mạc Giản Ly theo bản năng đưa tay ra bắt lấy đốm sáng. Năm ngón tay chậm rãi khẽ mở, thì ra bên trong là một chiếc bình nhỏ trắng ngà ngà, thoảng thoảng mùi hương thuốc lan ra.

"Đây là..." Mạc Giản Ly nhíu mày tỏ vẻ kinh ngạc.

"Đây chính là một bình Hồi Phần Đan rất hữu dụng với việc tu bổ nguyên khí bị hao tổn. Chỉ cần Mạc huynh sử dụng loại đan dược này, lại dành thêm một năm để bế quan thì chắc là nguyên khí sẽ

được hồi phục lại như lúc đầu. Khi đó chúng ta sẽ đi gặp lão Linh Vương kia, mà như vậy sẽ nắm chắc thêm được vài phần." Hàn Lập nhẹ nhàng đáp lời.

"Lại có loại đan được thần diệu như vậy, lão phu sẽ không khách khí." Mạc Giản Ly nghe vậy liền vui mừng quá đỗi. Lão mở nắp bình, dùng thần niệm xem qua bên trong, vẻ mặt liền ánh lên nét tươi cười.

Với thương thế như lúc này của lão, nếu dùng các loại đan dược bình thường chỉ e là tốn khá nhiều thời gian mới có thể khôi phục.

Còn Ngao Khiếu thấy vậy liền có chút xúc động.

Hàn Lập quay qua, nhìn thẳng về phía vị lão tổ của Yêu tộc rồi nói:

"Ngao đạo hữu, nếu ta nhìn không lầm thì ngoại trừ nguyên khí bị hao tổn nghiêm trọng hơn nhiều so với Mạc huynh, chỉ sợ linh hồn của huynh cũng tổn thương không nhỏ."

"Ngươi nói đúng, lúc trước khi bị nhốt tại tòa phong ấn ta từng bị mấy con côn trùng dùng một loại bí thuật đặc biệt về thần niệm đánh lén, linh hồn của ta lúc này thực sự có vấn đề. Nếu muốn khôi phục lại e là còn phải bận rộn một phen, hơn nữa có thể hoàn thành trước thiên kiếp hay không lão phu cũng chẳng nắm chắc được. Mà nếu không thể tu bổ linh hồn lại như lúc bình thường thì e là một nửa phần độ kiếp thành công cũng chẳng có được." Ngao Khiếu trầm ngâm thật lâu rồi mới đáp lời.

"Ông, đây là sự thật?" Mặt mày của Ngân Nguyệt tái nhợt.

"Việc đã đến bước này ta còn phải dấu diếm sao?" Lão tổ Ngao Khiếu cảm thấy bất đắc dĩ.

"Hàn huynh, ngươi có thể có..." Ngân Nguyệt nghe vậy liền quýnh quáng nhìn Hàn Lập như muốn nói điều gì.

"Yên tâm! Một khi ta đã hỏi vậy là tất nhiên đã có đan dược để chữa trị tổn thương cho linh hồn." Hàn Lập khoát tay cười với

Ngân Nguyệt. Bàn tay chợt đảo lại, trong đó liền hiện ra mấy cái bình có màu sắc khác nhau, sau đó đưa tất cả cho Ngao Khiếu.

"Đa tạ Hàn huynh! Ta biết người có bản lĩnh to lớn như huynh nhất định sẽ có biện pháp mà!" Ngân Nguyệt cảm thấy cực kỳ vui mừng, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập mang theo rất nhiều nỗi cảm kích.

Hai mắt của Ngao Khiếu sáng ngời. Tay áo cuốn lấy mấy bình thuốc vào, sau khi kiểm tra qua một lượt liền kinh ngạc pha lẫn mừng vui cám ơn Hàn Lập.

"Ha ha, như vậy là cả hai chúng ta đều nhận ân tình của Hàn đạo hữu." Mạc Giản Ly thấy vậy liền hào hứng khác thường.

Mà lão tổ Ngao Khiếu cũng cười ha ha.

"Hai vị khách sáo làm gì. Năm đó khi con đường tu luyện của Hàn mỗ còn chưa thành đã được hai vị chiếu cố rất nhiều, những việc vừa rồi chỉ như là báo đáp lại ân tình lúc xưa thôi. Đợi một năm nữa Mạc huynh khôi phục được nguyên khí, hai chúng ta sẽ liền đi Linh Tộc tranh thủ lấy Tam Thanh Lôi Tiêu Phù. Còn Ngao Khiếu đạo hữu hãy cố gắng nghỉ ngơi, chuẩn bị thật tốt cho việc độ thiên kiếp. Hai người bọn ta lấy được vật đó là sẽ trở về trong tộc ngay, tuyệt đối không làm chậm trễ việc độ kiếp của đạo hữu." Hàn Lập nghiêm nghị nói.

"Mối ân tình của hai vị Ngao mỗ luôn ghi nhớ. Nhưng nếu việc quá khó khăn, hai người đừng cố quá kẻo lại gặp chuyện không hay. Lúc này trong tộc ta chỉ có ba tu sỹ Đại Thừa Kỳ, cho dù chẳng may một người phải ra đi thì đó sẽ là tổn thất không sao bù đắp được. Kể cả không lấy được Tam Thanh Lôi Tiêu Phù nhưng lão phu vẫn có rất nhiều hi vọng sẽ vượt qua thiên kiếp, các vị đừng vì vậy mà quá phiêu lưu." Ngao Khiếu thở dài, bất chợt lão đứng dậy chắp tay bái lễ với Hàn Lập và Mà Giản Ly.

Hàn Lập cũng liền đứng dậy hoàn lễ.

Còn Mạc Giản Ly cứ ngồi trên ghế tỏ vẻ cười như không cười.

"Ha ha, lão phu chẳng làm việc này vì ngươi đâu. Lúc bình thường, chỉ cần tin tức lá phù trong tay Linh Vương hé ra là ta cũng sẽ chạy đi một chuyến thôi."

"Chúng ta đã quen biết nhau cả vạn năm, lời nói thật lòng hay không của ngươi ta cũng không biết sao!" Lão tổ Ngao Khiếu hít dài, lời nói của lão vẫn mang theo rất nhiều ý tứ cảm kích.

Mạc Giản Ly cảm thấy nao nao nhưng vẫn cười mà không nói.

"Ngẫm lại thì ra lúc đầu Mạc huynh không muốn ta rời khỏi tộc chính bởi vì việc này, đúng là nói một đàng làm một nẻo!" Hàn Lập thấy vậy liền cười ha ha.

Mà Mạc Giản Ly xấu hổ đến độ đỏ mặt tía tai.

Ngân Nguyệt đứng bên cạnh thấy vậy liền cảm thấy nhẹ nhõm, khóe miệng hơi nhếch lên cười.

Nếu đúng là hai người bọn Hàn Lập có thể lấy được lá phù đó thì ông của mình cũng có thêm cơ hội vượt qua thiên kiếp. Việc này khiến cho nàng cảm thấy mừng rỡ pha lẫn chờ mong.

Thời gian tiếp đó, bọn họ liền đổi đề tài, tán gẫu về một số vấn đề sảy ra ở cả hai tộc.

Theo lời kể của bọn họ, Hàn Lập liền biết được những tổn thất do Ma tộc gây ra trên địa bàn của hai tộc đã được khôi phục lại sau mấy năm trời cố gắng.

Mà trong thời gian này, trong cả hai tộc đều xuất hiện thêm mấy người thuộc thế hệ sau có tư chất tu luyện kinh người, được mọi người cho là thiên tài, mà chính cả hai lão tổ Đại Thừa Kỳ ở đây cũng để mắt đến.

Hàn Lập nghe thế liền cảm thấy hứng thú, hỏi han thêm một vài nét tương quan.

Cứ như vậy, mấy người bọn họ ngồi trong phòng tán gẫu với nhau đến cả nửa ngày sau đó mới chịu rời đi.

Đến khi trời tối, Hàn Lập trở về trong một tòa động có linh khí cực kỳ nồng đậm ở Thánh Đảo. Hắn liền gặp được Hải Đại Thiếu, Khi Linh Tử cùng đám đệ tử.

Ánh mắt của Hàn Lập đảo qua mấy tên đệ tử liền lộ vẻ vừa lòng. Nhưng khi hắn dừng lại trên người của đứa đệ tử ít tuổi nhất là Bạch Quả Nhi thì lập tức trở nên ngạc nhiên.

------oOo------

Chương 2256: Cố Nhân Ở Man Hoang

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bạch Quả Nhi, mới một thời gian ngắn như vậy mà ngươi đã tu luyện đến Hóa Thần Hậu Kỳ, cuối cùng thì thiên phú danh bất hư truyền của thân thể Băng Tủy mới chịu hiện ra." *Hàn Lập ngắm nhìn Bạch Quả Nhi trong chốc lát rồi cười nói.*

"Điều này cũng là nhờ có sư phụ chỉ bảo cùng với các loại đan dược trợ giúp, nếu không để tử đã chẳng thể nào tiến đến Hóa Thần Hậu Kỳ nhanh như vậy được." *Bạch Quả Nhi cung kính đáp lời.*

"Khí Linh Tử, lúc này ngươi đang gặp chướng ngại ở cảnh giới hậu kỳ phải không?" *Hàn Lập vẫn giử vẻ mỉm cười hỏi Khí Linh Tử.*

"Thưa sư phụ, đúng là đệ tử chỉ còn một bước nữa thôi sẽ tiến đến cảnh giới đại thành, nhưng không sao vượt qua nổi bước này." *Khí Linh Tử rùng mình trả lời.*

"Ừ, ta thấy đã đến lúc nên cho các ngươi đi vào khu vực hoang dã rèn luyện. Vốn là mấy năm trước đây các ngươi cứ một mạch tu luyện hết sức thuận lợi, một phần cũng bởi tư chất tốt cộng với sự hỗ trợ của đan dược. Nếu muốn tiến vào cảnh giới Luyện Hư mà chỉ tu luyện ở trong tộc thì vẫn chưa đủ, như vậy chẳng khác nào một đóa hoa bị dấu kín trong góc nhà không có gió mưa dùi mài, mãi mãi không thể trở nên mạnh mẽ cứng cáp được. Huống hồ chỉ có ở trong thế giới hoang dã rộng lớn ngoài kia các ngươi mới có thể tìm ra cơ duyên tao ngộ cho mình. Tuy rằng những điều mà ta đã trải qua đều có thể truyền dạy cho các ngươi nhưng vẫn không sao hợp bằng chính mình tự học." *Hàn Lập nói đầy thâm ý sâu sắc.*

"Đa tạ sư phụ đã chỉ bảo, quả thực đệ tử cũng đang phân vân chẳng biết có nên ra thế giới hoang dã để tu luyện hay không. Lúc này có sự cho phép của sư phụ làm đệ tử cảm thấy vững tâm hơn. Đệ tử sẽ cùng với sư muội trở về chuẩn bị, sau đó rời khỏi Thánh Đảo, quay lại thành Thiên Uyên." *Tuy nghe sư phụ mình nói vậy nhưng Khí Linh Tử chẳng hề giật mình chút nào, hơn nữa còn tỏ ra rất vui sướng.*

Mà Bạch Quả Nhi vẫn giữ nét mặt như thường, một mực vâng lời. Hẳn là nàng đã đoán trước được quyết định của sư phụ.

"Có điều sự nguy hiểm trong thế giới hoang dã cực kỳ lớn, trong tộc của chúng ta không thể sánh ngang được. Cho dù ngay cả tu sỹ Hợp Thể Kỳ bỏ mạng ở trong đó cũng chẳng phải là chuyện gì quá đáng ngạc nhiên. Hai đứa các ngươi mới chỉ đạt đến tu vi Hóa Thần Hậu Kỳ nên nguy hiểm lại càng tăng. Vì thế nên ta có vài món bảo vật này ban cho các ngươi, giúp các ngươi bảo vệ được tính mạng của mình." *Hàn Lập gật đầu rồi dặn dò tiếp.*

"Đa tạ sư phụ ban thưởng!"

Tuy rằng không đoán trước được sư phụ của chúng sẽ ban cho loại bảo vật gì nhưng cả hai đều cám ơn luôn miệng. Hàn Lập mỉm cười khẽ phất tay, một trái một phải bắn ra hai cái vòng, chúng chớp động lên rồi rơi vào lòng bàn tay của hai tên đệ tử.

"Bảo vật đã được ta chuẩn bị từ sớm, vốn định đợi thêm vài năm nữa mới cho các ngươi, nhưng thế này có sớm hơn một chút cũng được. Tuy bảo vật không nhiều, nhưng nếu các ngươi biết cân nhắc hợp lý thì dẫu cho có đụng phải dạng Hợp Thể Kỳ vẫn có thể bảo vệ được tính mạng của mình vài lần." *Hàn Lập hết sức tự tin.*

Khí Linh Tử và Bạch Quả Nhi nhìn qua các bảo vật trong cái vòng nhỏ một lúc rồi ai nấy vui mừng hớn hở. Chúng lại cám ơn Hàn Lập rối rít thêm một chặp nữa.

"Sư phụ, sư huynh với sư muội được đi thưởng ngoạn vùng hoang dã, vậy con có thể..." *Hải Đại Thiếu ở kế bên thấy Hàn Lập đồng ý cho Khí Linh Tử cùng Bạch Quả Nhi đi vào thế giới hoang* *dã, hắn cứ đứng mà vò đầu bứt tai một chặp. Lại thấy Hàn Lập tự tay ban phát bảo vật cho hai người kia, cuối cùng nhịn không được bèn bước tới khom người nói.*

"Hừ, với tu vi Hóa Thần Sơ kỳ của ngươi lúc này, kể cả ta có cho bao nhiêu bảo vật đi nữa thì cũng chẳng phát huy được mấy phần tác dụng. Huống chi, dù cho ngươi có trốn ở Thánh Đạo được một thời gian, chuyện về linh căn Ẩn Lôi cũng đã dần yên xuống nhưng vẫn khó tránh khỏi việc người ta nhòm ngó. Nào ai hay biết được ngoài kia đang có kẻ thèm thuồng âm thầm nhìn ngó ngươi hay không. Không chừng chỉ cần ngươi vừa ra khỏi Thánh Đảo đã bị người ta bắt đi làm kẻ thế mạng ngay tức khắc. Lúc này ngươi cứ ở trên Thánh Đảo mà tu luyện cho thật tốt đi, chuyện khác nói sau. Với danh tiếng của ta lúc này, chỉ cần ngươi ở lại Thánh Đảo thì kể cả mấy gã Đại Thừa Kỳ ở các tộc khác cũng phải kiêng dè một phần. Nói cho ngươi hay, vụ không giữ mồm giữ miệng của ngươi đợt trước ta vẫn chưa trừng phạt thích đáng, lại thêm cả lần này nữa nên ta phải trị tội thật nghiêm khắc mới được." *Hàn Lập không đợi cho Hải Đại Thiếu nói hết đã lập tức đi guốc trong bụng hắn, liền quay mặt qua hừ lạnh rồi mắng cho một thôi một hồi.*

"Nhưng mà. Coi như con lỡ miệng, căn bản là lúc trước chưa từng nói qua gì đâu." *Hải Đại Thiếu vừa nghe Hàn Lập nghiêm khắc răn dạy liền giật thót. Đành co đầu rụt cổ không dám ho hé, vội vàng thụt lùi lại thật xa đằng sau.*

"Ha ha, cái tính từ trước giờ vẫn cứ bồng bột nông nổi. Đến lúc Khí Linh Tử đi tham quan thế giới hoang dã, những đệ tử này sẽ giao cho ngươi quả lý một thời gian. Đợi khi nào nó trở về thì giao trả lại. Mong rằng sau khi tu luyện tâm tình sẽ giúp ngươi trở nên chín chắn hơn được phần nào." *Hàn Lập hơi nhếch miệng, ánh mắt mang theo nét tươi cười dặn dò mấy đứa đệ tử.*

"Vâng thưa thầy!"

"Vâng thưa sư phụ!"

Khí Linh Tử một mực vâng lời. Mà Hải Đại Thiếu thì trề khuôn mặt thật dài tỏ vẻ không chịu.

Nhưng Hàn Lập cũng chẳng màng đến đưa đệ tử thứ hai này, hắn đảo mắt nhìn qua phía Chu Quả Nhi, một chặp sau mới gật đầu nói:

"Ừm, tu vi của ngươi cũng tiến bộ, xem ra trong khoảng thời gian vừa rồi ở Thánh Đảo ngươi đã không lười nhác chút nào. Đến trưa ngày mai ngươi đến phòng của ta, ta có vài điều cần hỏi ngươi."

"Vâng thưa tiền bối, vãn bối nhất định sẽ đến đúng giờ." *Chu Quả Nhi thấy nhắc đến mình liền vui vẻ nghe theo.*

"Đúng rồi, sư cô Băng Phượng của các ngươi có gửi tin tức gì trở về không?" *Hàn Lập cũng gật đầu rồi quay qua hỏi Khí Linh Tử.*

"Thưa sư phụ, sư cô không gửi về tin tức gì nhưng thẻ bài linh hồn mà sư cô để lại vẫn bình yên vô sự, chắc là giờ này vẫn còn đang du ngoạn ở khu hoang dã." *Khí Linh Tử cúi đầu đáp.*

"Tính theo thời gian thì đến giờ phải trở về rồi mới đúng. Không phải đang gặp phiền toái gì chứ? Cho dù thẻ bài linh hồn vẫn bình an nhưng vẫn không thể chắc chắn được người đang bị nhốt ở nơi đâu." *Hàn Lập trầm ngâm đắn đo một lúc.*

"Hẳn không phải vậy đâu. Dù thế nào sư cô Băng Phương cũng là một tu sỹ Luyện Hư cao cấp, lại thêm thân thể Băng Phượng thì dù có đụng phải Hợp Thể Kỳ bình thường vẫn có thể tự bảo vệ được mình." *Hải Đại Thiếu nhanh nhảu đáp.*

"Mong là như thế đi." *Hàn Lập nhíu mày, cuối cùng chỉ đành bất đắc dỹ nói như vậy.*

Mà dường như cùng với lúc này, trên một mặt nước mênh mông nằm trong phạm vi của đại lục Thiên Nguyên có một gã thanh niên trên mặt hiện thêm vài ký tự viết bằng Ngân Khoa Văn cả vàng lẫn bạc. Hắn đang đứng trong một vùng lửa cháy cuồn cuộn giằng có với mấy con cổ thú giống như sư tử.

Người thanh niên này có khuôn mặt rất đỗi bình thường, nhưng *nếu nhìn kỹ lại có nét hao hao giống với Hàn Lập.*

Mà ở sau lưng hắn lại có thêm một thiếu nữ mặc áo bào màu bạc, gương mặt gần như trong suốt lạnh như băng đang lơ lửng đứng trên không trung. Dẫu cho gã thanh niên phía trước phải đương đầu với bầy sư tử nhưng nàng cứ dửng dưng khoanh tay đứng nhìn.

"Thật là một lũ thú ngu ngốc! Mới chỉ dấu diếm khí tức của mình đi đôi chút là đã dám tự động chạy đến chọc giận ta. Chẳng khác nào đâm đầu vào chỗ chết! Tốt thôi, lâu rồi chưa được uống máu, coi như các ngươi dâng đến cho ta một bữa no nê đi." *Người thanh niên khoác áo trắng đảo mắt qua đàn thú con nào con nấy tu vi cỡ Hóa Thần, trong miệng lẩm bẩm như tự nói với chính mình.*

Tiếp đó, hắn chắp tay lẩm bẩm niệm thần chú. Hào quang trắng xóa lóe lên, sau lưng liền hiện ra sáu cái cánh giống hệt như cánh vé.

Sáu cái cánh ve này giỏi lắm chỉ dài độ nửa thước, nhưng nếu nhìn kỹ lại mỏng vô cùng, dường như mắt thường cũng có thể nhìn xuyên thấu qua.

Tuy rằng trí khôn của đàn sư tử lửa ở phía trước không cao lắm nhưng hành động vừa rồi của người thanh niên đã khiến chúng nổi tính hung dữ. Lập tức con đầu đàn có hình thể lớn nhất gầm rống lên cuốn thốc đến một cỗ khí nóng hừng hực.

Thậm chí trong nháy mắt, mấy con sư tử lửa khác cũng há miệng thổi ra vô số quả cầu lửa tấn công đến.

Nhìn thấy khí thế tấn công về phía mình vô cùng hùng dũng, thế nhưng người thanh niên áo trắng chỉ cười khinh miệt. Sáu cái cánh ve run lên, toàn thân hắn bất chợt biến mất ngay tại chỗ.

Những quả cầu lửa ập đến rồi nổ tung ngay chỗ người vừa nãy biến mất hóa thành quầng sáng chói lóa, tràn ra một đợt sóng lửa cáo đến mấy chục trượng về khắp bốn phương tám hướng, khiến cho cả thiếu nữ mặc áo bạc gần đó cũng bị liên lụy.

Sắc mặt của người con gái mặc áo bạc trầm xuống, thân thể yêu kiều chưa động mà trên lưng bỗng lóe sáng hào quang. Bất ngờ phía sau nàng hiện ra một ảo ảnh của chim phượng trắng tinh, trong suốt lớn đến vài chục trượng.

Hai cánh của ảo ảnh con phượng hoàng vỗ nhẹ, tức thì một trận khí lạnh trắng xóa cuốn đến bao bọc kín nấy toàn cơ thể nàng.

Cơn sóng lửa ập đến chỉ phát ra từng tiếng xèo xèo khó nghe, rồi hóa thành từng đợt hơi nóng tan biến mất.

Đúng lúc đó, bóng dáng người có sáu cái cánh giống hệt nhau chợt hiện ra một cách quỷ quái ngay giữa đàn sư tử lửa.

Phụp phụp. thân hình màu trắng chớp lên, dường như nó chẳng thèm để ý đến biển lửa cháy rừng rực mà đã đến bên cạnh một con sư tử. Một cánh tay nhanh như chớp đã chạm vào cổ của con thú đứng trước mặt. Hào quá lóe sáng, một cỗ khí lạnh lẽo đến độ không giấy mực nào tả xiết ập đến làm lửa trên mình con thú tắt ngấm. Cả con thú liền hóa thành một pho tượng băng ngay lập tức.

Mấy con sư tử lửa khác bên cạnh thấy vậy liền hoảng loạn, chúng vội vàng quay đầu chay vọt ra xa.

Nhưng sáu cái cánh sau lưng khẽ thoáng rung lên, bóng người trong hư không lại biến mất.

Con sư tử đã bị đóng băng gào thảm thiết, tiếp đó toàn thân bị đã hóa băng của nó vỡ vụng ra thành từng mảnh lả tả.

Mà ngay sau đó, không gian trước mặt mấy con khác xung quanh chợt dao động. Sáu bóng người lưng mang cánh hiện ra, đồng thời cánh tay của người đó lại chớp nhoáng xuyên qua ức của mấy con thú.

Cứ lặp lại như vậy, người mang cánh sau lưng chớp ẩn, chớp hiện, trong tích tắc đã giết chết hơn nửa đàn sư tử lửa.

Chỉ còn vài con sót lại lúc này đã thực sự sợ hãi, con đầu đàn gầm khẽ, mấy con khác liền quay đầu, hóa thành từng quả cầu lửa thật to vạch giữa trời mà bay.

"Lúc này mới chịu chạy sao? Đâu dễ dàng thế được!"

Sáu bóng người mặc áo trắng cùng tụ lại một chỗ hóa thành người thanh niên ban nãy. Hắn nhìn thoáng quá phía đàn sư tử đang trốn, nét mặt ánh lên nét dự tợn.

Tiếp đó chỉ thấy thân người thanh niên áo trắng chợt tỏa hào quang mờ mờ, thế rồi biến hóa ra hơn mười cánh tay giống nhau y hiệt.

Mấy cánh tay chớp lên, năm ngón tay hé ra nhắm thẳng về phía đàn thú đang bỏ chạy xa xa.

Hào quang trắng lóa!

Phốc phốc phốc.! Hơn mười cột sáng trong suốt bắn ra từ bàn tay của người thanh niên.

------oOo------

Chương 2257: Hạo Âm Chi Thạch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hơn chục cột sáng léo lên lướt đi trong hư không, toàn thân cháy rừng rực của mấy con sư tử đang phóng như bay bỗng chốc lóe hào quang, rồi biến thành hơn chục cái tượng băng rất lớn.

Sắc mặt của người thanh niên lạnh ngắt, sáu cánh ve sau lưng run nhẹ, thân hình của hắn liền hóa thành một vệt mờ mờ xuất hiện ngay trước khối băng, giơ tay vỗ nhẹ nhàng bâng quơ. Phịch! Một cảnh tượng kinh người hiện ra!

Toàn thân con sư tử trong lớp băng run lên, vỡ vụn ra thành muôn trùng các hạt sương máu li ti.

Bên trong chỉ còn lại một đốm linh hồn bay nhảy loạn xa giữa đám máu huyết, nhưng dù cố gắng đến mức nào cũng chẳng thể lao ra khỏi lớp băng được.

Tiếp đó người thanh niên khoác áo trắng há miệng chẳng chút hoang mang, một làn sáng trắng tuôn ra, trực tiếp chui thẳng vào trong khối băng.

Làn sáng mờ cuốn lại, kể cả máu huyết hay linh hồn của con sư tửcũng bị lôi tuột ra rồi chui ực vào bụng của gã.

Thân hình của người đó cứ liên tục chớp lên, theo đúng như cách cũ một mạch cắn nuốt máu huyết với linh hồn của mấy con sư tửkhác nữa mới lộ vẻ vừa lòng, quay lại nhìn thiếu nữ khoác áo màu bạc phía xa hỏi:

"Băng Phượng đạo hữu, loại máu thịt có mùi vị rất ngon, ngươi cũng đến thưởng thức thử mấy con còn lại đi."

Người thiếu nữ xa xa đúng là Băng Phượng đã rời đi từ Nhân tộc từnhiều năm trước.

Nhưng khí tức do nàng tỏa ra vào lúc này đã mạnh hơn trước rất nhiều, xem ra chỉ còn cách cảnh giới hợp thể một bước nhỏ nữa thôi.

"Ta không dùng mấy thứ máu thịt đó, Lục Dực đạo hữu cứ việc thoải mái đi." Băng Phượng trả lời với vẻ mặt lạnh như băng.

"Thật đáng tiếc. Trong máu huyết của bầy cổ thú này chứa không ít khí chất liệt dương, sẽ rất tốt khi giao hòa cùng chân nguyên mang thuộc tính băng của chúng ta. Luyện hóa xong chúng sẽ rất có lợi." Gã thanh niên áo trắng cười ha ha.

Tiếp đó thân hình hắn lại nhoáng lên liên tục, trong khoảnh khắc đem toàn bộ những con sư tử ở xung quanh ăn tươi nuốt sống sạch sẽ. Cuối cùng rồi mới bất ngờ hiện ra ngay bên cạnh chỗ Băng Phượng đang đứng.

"Băng Phượng đạo hữu, chúng ta tiếp tục lên đường thôi. Nghe nói gần đây nhất có Dư tộc, hình như bọn họ nắm giữ một cái pháp trận siêu cấp có thể truyền tống chúng ta đến một tộc lớn có quan hệ thân thiết với ta ở đại lục Lôi Minh. Quả là đúng như những gì ta cần lúc này." Gã thanh niên nói ra điều mà khiến cho Băng Phượng kinh hãi.

"Lục Dực đạo hữu, ngươi thật sự định đến đại lục Lôi Minh sao?" Sắc mặt của Băng Phượng tái đi, ấp úng một lúc mới thốt lên.

"Còn phải nói sao. Bởi vì không lâu khi trước ta nghe được dân cưcủa vài tộc khác nói rằng gã chủ nhân năm xưa của ta đã tiến cấp lên Đại Thừa Kỳ. Mà trước đó ta còn có ý định trở về Nhân tộc nữa. Nhưng lúc này thì sao nào? Việc đi đại lục Lôi Minh nhất định phải làm. Nếu không với thần thông của ta hiện giờ thực chẳng cách nào ngăn nổi người chủ nhân năm đó." Gã thanh niên mặc áo trắng cười lạnh lẽo, gương mặt khảm đầy các loại ký tự vừa vàng vừa bạc vặn vẹo méo mó. Mà khuôn mặt của gã cũng có đến năm sáu phần hao hao với Hàn Lập vậy.

"Ta nhớ không lầm, trước đây Hàn huynh chẳng hề bạc đãi ngươi. Thậm chí nếu không phải hắn thường xuyên cho ngươi linh dược thì sao ngươi có thể mở mang trí khôn của mình, rồi càng ngày lại càng mạnh thêm từng bước!" Băng phượng trầm mặc một lát, vẻmặt khác lạ xa xăm rồi nói.

"Việc ta muốn giết Hàn Lập chẳng liên quan đến trước kia người đóđã đối đãi ta như thế nào. Trước đây hắn dùng phương pháp huyết tế gieo vào linh hồn ta một loại ấn ký chủ tớ. Đến giờ tuy hiệu lực của nó đã hư hao đi nửa phần nhưng nếu hắn còn sống là ta liền phải chịu hạn chế phần nào. Ha ha, một khi bổn tọa đã có trí khôn, tu thành hình người, sau này ta còn phải đi lên con đường tu tiên rộng lớn thì sao có thể để điểm yếu của mình vào trong tay kẻ khác chứ. Cho nên chuyến đi đại lục Lôi Minh này nhất định là phải đi rồi." Người thanh niên áo trắng cười lạnh lẽo.

"Cho dù như thế thì đạo hữu vẫn nghĩ ở đại lục Lôi Minh có thứ màđạo hữu muốn sao? Nói cho cùng cũng chỉ là lời đồn mà thôi, theo ta tỉ lệ tìm ra nó chưa chắc đã được một phần vạn đâu." Băng Phượng nhíu hàng lông mày rồi chậm rãi đáp.

"Việc này ngươi không cần chen vào. Nếu ta đã quyết định đi thì tất nhiên phải năm chắc được vài phần mới làn. Đã có người tận mắt nhìn thấy bộ tộc Tố Âm ở đại lục Lôi Minh. Nghe nói rằng người của tộc này có thể liên hệ trực tiếp với Âm Thần Tinh, cô đọng chúng thành Tố Âm Tinh Khí. Ha ha, ta chỉ cần dùng Nghịch Linh Đại Pháp hấp thu tinh khí này để tu thành thân thể chân linh, như vậy sẽmạnh mẽ ngang với các loài chân linh danh tiếng khác. Đến lúc đómuốn giết tên chủ nhân cũ Hàn Lập chỉ là chuyện cỏn con thôi." Gãthanh niên phớt lờ trả lời.

Mà Băng Phượng nghe vậy sắc mặt tỏ vẻ rất khó coi.

"Cho dù ngươi muốn tìm Hàn huyn gây phiền nhiễu hay đi đại lục Lôi Minh thì cứ việc, cớ sao lại kéo thêm ta làm chi? Nếu ngươi muốn giết ta thì đã ra tay từ sớm rồi." Đôi mắt xinh xắn của Băng Phượng nhìn chằm chằm vào gã thanh niên, mất một lúc nàng mới nghiến răng nghiến lợi hằn học.

"Giết ngươi? Để làm gì? Một sinh linh có thân thể chí âm trong trời

đất tu thành hình người như ngươi đã ít lại càng ít. Cả ta và ngươi vốn là một loại, trời đất tạo hóa thành một đôi. Đợi khi ta giết chết tên kia xong, ngươi hãy trở thành bạn lữ song tu với ta đi." Gã áo trắng cười ngông cuồng rồi nói trắng ra suy nghĩ của mình.

"Các hạ cũng có thể xem là một lão tổ Đại Thừa Kỳ, vậy mà đi cưỡng ép người khác làm bạn song tu không thấy như vậy là quámất thể diện sao?" Vẻ mặt của Băng Phượng chuyển sang tái nhợt.

"Hừ, bởi vì ta đã gần trở thành tu sỹ Đại Thừa Kỳ, muốn kiếm được một người có thuộc tính giống với mình như Băng Phượng đạo hữu, lại có tiềm lực tu luyện không thua gì ta thực chẳng dễ dàng gì. Vậy sao ta lại buông tha cho cơ hội này chứ. Còn thân phận hay mặt mũi ư? Mấy thứ đó ta chẳng quan tâm." Hắn nói với vẻ rất đỗi khinh thường.

Băng Phượng nghe xong, ánh mắt tràn lên vẻ ai oán kèm xấu hổ. Nhưng nàng tự biết rõ chính mình chưa phải là đối thủ của người này, càng không tìm đâu ra nổi một cơ hội để thoát thân, cuối cùng chỉ đành im lặng kìm nén vào lòng.

Mà gã áo trắng cũng chẳng nói thêm điều gì, tay áo phất lên, lập tức trên đỉnh đầu hiện ra ảo ảnh của một con rết trắng muốt trên lưng có sáu cánh. Con rết lao xuống, cuốn lấy thân hình của hai người vào trong, sáu cái cánh khẽ vỗ, cứ thế nó hóa thành một vệt sáng trắng bắn vút đi.

Chỉ vài lượt chớp nháy đã biến mất ở cuối chân trời.

---===000===-----

Nơi khác, ở Thánh Đảo thuộc Nhân tộc.

Hàn Lập đứng trong căn động cùng với mấy tên đệ tử nói về một vài chuyện gì đó, sau đó phất tay chỉ bảo:

"Được rồi, ngoài trừ Bạch sư muội của các ngươi, còn lại đi ra trước đi. Ta có đôi lời can dặn cho nó."

"Vâng thưa sư phụ!"

"Vãn bối xin phép lui!"

Khí Linh Tử, Hải Đại Thiếu với Chu Quả Nhi nghe vậy liền ngoan ngoãn vâng lời rồi lục tục kéo nhau ra khỏi gian phòng.

Chỉ còn lại mỗi mình Bạch Quả Nhi đang ngoan ngoãn chắp tay đứng tại chỗ.

"Quả Nhi, ngươi có biết tại sao ta bảo ngươi ở lại không?" Ánh mắt của Hàn Lập dõi theo bóng những người khác đang dần bước ra hết rồi nhẹ nhàng hỏi.

"Để con đoán thử, có phải chuyện này có liên quan đến chuyến đi vào khu hoang dã sắp tới của con?" Bạch Quả Nhi do dự một chút rồi mới đưa ra phán đoán.

"Đứa nhỏ này thật thông minh! Đúng là việc này có liên quan. Ngươi còn nhớ lúc thu ngươi làm học trò ta có nói gì không?" Hàn Lập mỉm cười rồi thẳng thắn nói.

"Khi thu nhận con. Sư phụ nói về những điều liên quan đên thân thể Băng Tủy của con, tất nhiên là con không dám quên, mãi ghi nhớ trong lòng." Bạch Quả Nhi rùng mình, vội vàng thưa lại Hàn Lập.

"Ha ha, lúc này việc tu luyện của ngươi đã có bước đầu thành công, lại còn sắp sửa đi vào khu hoang dã nữa. Vì vậy nên ta cần dặn dòngươi một đôi điều." Hàn Lập mỉm cười.

"Xin sư phụ cứ dặn dò!" Bạch Quả Nhi nghiêm nghị đáp.

"Thực ra đối với ngươi đây cũng chẳng phải việc khó khăn gì. Ta muốn trên đường đi ngao du, ngươi tìm cho ta một thứ. Nó là Hạo Âm Thạch, bình thường nó chìm sâu dưới hàng vạn trượng trong những dòng sông băng, bởi vì xung quanh nó là hàng vạn lớp khílạnh che đậy nên thần niệm không thể phát hiện ra tăm hơi của thứđá này. Cách duy nhất để tìm nó là người tu luyện được thần thông về Hàn Phách mới có thể dùng tấm thân thể lạnh lẽo của

mình từxa cảm ứng ra đôi chút. Lúc này ta cần rất nhiều loại tài liệu đó, trên đường đi ngao du hãy giúp ta thu thập. Nếu có thể đem về đủsố lượng, lúc đó ta sẽ trọng thưởng." Hàn Lập chậm rãi căn dặn.

"Năm đó nếu sư phụ không hao tổn một lượng lớn chân nguyên thìcon nào có được ngày hôm nay. Sư phụ yên tâm, Quả Nhi nhất định sẽ dốc toàn lực." Bạch Quả Nhi nghe xong liền quỳ gối cúi đầu, vâng lời không chút lưỡng lự.

"Cảnh giới của ngươi không cao lắm, đừng nên quá sức miễn cưỡng. Chỉ cần trên đường đi hãy giúp ta thu thập được phần nào hay phần nấy, thế là tốt rồi." Hàn Lập khoát tay nâng Bạch Quả Nhi đứng dậy.

Bạch Quả Nhi đứng lên, ngoài miệng vâng dạ nhưng trong lòng thầm nghĩ, nhất định chuyến đi này mình phải cố gắng tìm kiếm thứđá đó hết sức mới được.

Hàn Lập dặn dò thêm mấy cầu rồi bảo đứa học trò đi ra trước. Trong khoảnh khắc, gian phòng chỉ còn lại mỗi mình hắn lẻ loi trên ghế. Hắn chắp một tay vào bên hông, một tay chống cằm ngồi đăm chiêu.

Lại nhớ, khi trước lúc mình mới lấy được phương pháp luyện chếNguyên Hợp Ngũ Cực Sơn cứ tưởng là sẽ không cách nào luyện ra được món bảo vật huyền thiên này. Mà nếu chỉ luyện được một hai ngọn lúi thì đã là sự trợ giúp rất lớn rồi.

Ngờ đâu, cơ duyên của mình không nhỏ chút nào, trong từng bước tu luyện đã lần lượt luyện thành công Nguyên Từ Cực Sơn, Thái Ất Thanh Quang Sơn, rồi sau đó là Đại Âm Dương Ngũ Hành Sơn.

Nếu mà Bạch Quả Nhi có thể tìm đủ số lượng Hạo Âm Thạch, mình sẽ lại luyện tiếp Hạo Âm Hàn Phách Cực Sơn, như vậy là có được bốn ngọn cực sơn rồi.

Còn ngọn duy nhất đang thiếu là Bắc Cực Nguyên Quang Sơn đã cómanh mối ở Nhân giới. Với thần thông lúc này mà muốn xé rách không gian để đi xuống Nhân giới quả là chuyện không thể. Nhưng nếu dùng một hai bảo vật rồi gửi một sợi thần niệm xuống lại không phải là không làm được.

Chính bởi vì làm vậy sẽ rất phưu lưu nên hắn phải suy tính thật cẩn thận mới có thể ra quyết định.

Chỉ cần thu thập đủ năm ngọn núi rồi luyện chế thành Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn, như vậy chẳng những mấy lần thiên kiếp về sau không cần lo lắng, mà ngay cả độ kiếp để phi thăng lên Tiên giới cũng có khả năng.

Hàn Lập vừa suy nghĩ vừa toét miệng mỉm cười.

------oOo------

Chương 2258: Trùng Vương Xuất Thế

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nửa ngày sau, trong một gian phòng được vô số các tầng cấm chế bảo vệ cực kỳ nghiên ngặt trên Thánh Đảo. Hàn Lập ngồi khoanh chân trên một cái bồ đoàn, mắt nhìn không chớp lên đoàn sáng màu vàng ngà ngà đang lơ lửng giữa không trung. Bên trong đoàn sáng có một cái hồ lô to bằng nắm tay.

Vật này chính là một trong ba món bảo vật quý giá nhất mà Hàn Lập lấy về từ kho tàng của Khấp Linh.

Một cái khác chính là một ngọn giáo màu xanh cổ kính đã cho Ngân Nguyệt.

Thứ cuối cùng không gì khác hơn chiếc Mặc Linh Thánh Thuyền!

Trong đó chiếc giáo cũ được một mảnh của loại Huyền Thiên Chi Bảo vô danh nào đó dung nhập vào, hơn nữa nó được chế tạo từ rất nhiều loại tài liệu mang tính kim có uy lực cực lớn.

Mà Mặc Linh Thánh Thuyền lại có thể tích cực kỳ khổng lồ, tộc độ bay kinh người đi kèm với khả năng xé rách không gian. Thật chẳng sai khi được ca tụng là một trong ba món bảo vật phi hành hàng đầu ở Ma giới, danh bất hư truyền!

Chí có cái hồ lô vàng vọt này thật chẳng biết được luyện chế từ các loại tài liệu nào nhưng lại có khả năng hấp thu thần niệm. Nắp của nó cứ dính chặt lấy thân, chẳng thể nào dùng cách bình thường mở ra được.

Trong những ngày vừa qua, Hàn Lập vẫn không sao tra xét được rốt cuộc bên trong nó đang đựng thứ gì, mà cũng chẳng biết làm sao để sử dụng nó.

Nhưng hắn cứ nắm lấy nửa thân cái hồ lô lắc nhẹ liên tục khiến cho từ bên trong nó truyền ta từng tràng tiếng nổ ầm ầm. Đoán chắc là nó đang phải chứa thứ gì đó không hề tầm thường chút nào.

Cái hồ lô càng thần bí, lòng tò mò của Hàn Lập càng cao.

Từ khi còn đang ở Ma giới, hắn đã cố gắng nuốt cái thứ khó ưa này vào bụng rồi ngày đêm dùng lửa do chân nguyên của mình tỏa ra để luyện hóa. Nhiều ngày trôi qua, đến hôm nay cũng tế luyện được hơn nửa rồi, đã đến lúc có thể mở nắp ra xem bên trong.

Hai mắt sáng như sao của Hàn Lập nhìn chằm chằm vào chiếc hồ lô trong chốc lát, còn một tay khác hắn bấm niệm thần chú, thế rồi dùng cả mười ngón tay bắn ra từng đạo pháp quyết.

Bụp.bụp.! Từng tiếng nổ lớn vang lên!

Muôn trùng các loại ký hiệu năm màu tuôn ra, rồi mau chóng nhập mất hút vào bên trong cái hồ lô.

Hắn quát khẽ, bàn tay vẫn tiếp tục đánh thêm một loại pháp ấn cực kỳ quái lạ, theo đó sau lưng chợt tỏa hào quang sáng chói, pháp tướng ba đầu sáu tay mờ mờ hiện ra. Chẳng những thế, giữa hai con mắt trên trán cũng phun ra một đám khí đen ngòm, lởn vởn ngưng tụ rồi lập tức tạo thành một con mắt thứ ba tối om.

Con mắt vừa mới xuất hiện đã lóe sáng gây ra tiếng xé gió, một sợi tơ màu đen bắn ra, bao quanh rồi quấn lên cái hồ lô trước mặt.

Toàn bộ cái hồ lô run run, thế rồi từ trên đỉnh chóp của nó ùng ục tràn lên.

Vô số tiếng gầm rú vang dội!

Rất nhiều đốm sáng vàng chui ra, tích tắc chúng lại biến thành muôn vàn những hạt cát màu vàng nhạt. Hạt nào hạt nấy đều trong suốt lạ thường, hơn nữa còn có từng làn sáng mỏng manh lượn lờ xung quanh.

Với số lượng các hạt cát cứ tuôn ra liên tục như vậy, chẳng mấy chốc sau trên không trung đã có thêm một đám mây vàng nhạt rộng khoảng hơn trượng, bề ngoài cực kỳ bắt mắt.

Mới đầu thấy cảnh này Hàn Lập chỉ hơi tỏ vẻ ngạc nghiên, nhưng sau khi dùng thần niệm quan sát thoáng qua khiến hắn đã phải giật mình.

"Liệt Sát Kim Cương Sa, thì ra là loại bảo vật này, hơn nữa đã được người ta luyện chế rất kỹ càng, sắp sửa hợp nhất với cái hồ lô làm một. Xem ra cũng chỉ có vị thánh tổ Khấp Linh kia mới đủ khả năng sưu tập được nhiều kỳ vật thế này thôi." Hàn Lập thì thào, nhịn không nổi liền giơ tay chụp mấy hạt cát vàng trong đám mây đang lơ lửng giữa hư không.

"Vèo vèo...", một luồng áp lực vô hình cuốn đến đám mây cát.

Oành, những hạt cát trong đám mây lóe sáng, cứ từng hạt từng hạt xoay tròn, tụ tập lại với nhau tạo thành một quả cầu trong suốt, trọng lượng nặng vô cùng.

Khối cầu vừa hiện ra giữa đám mây hơi trầm xuống nhưng chỉ nháy mắt sau đã vững vàng trở lại, tiếp tục ương ngạnh không nhúc nhích ở chỗ cũ.

Hàn Lập thấy vậy bèn để lộ vẻ nghĩ ngợi.

Một cú chụp tay của hắn vừa rồi tuy không phải là mười phần sức lực của mình, nhưng ngay đến cả các tu sỹ Hợp Thể Kỳ nếu gặp phải cũng chỉ đành ngán ngẩm lắc đầu không dám chống đỡ. Thế mà lại chẳng làm được gì quả cầu cát trước mắt kia.

Vậy cũng đủ hiểu loại Liệt Sát Kim Cương Sa này quỷ quái đến độ nào.

Theo những điển tịch truyền lại từ thời xa xưa mà Hàn Lập được đọc, chỗ lợi hại nhất của loại cát này không phải chỉ đơn giản như những gì vừa biểu hiện trước mặt mà còn nằm ở hai loại thần thông có uy lực khủng bố khác.

"Quả đúng là một niềm vui ngoài dự đoán! Có điều vật này đến được tay ta mới có thể phát huy hết thay uy năng mà thôi. Nếu vào kẻ khác, ngay cả gã thánh tổ Khấp Linh kia e rằng cao lắm cũng chỉ được một nửa." Hàn Lập nhếch miệng tươi cười thì thầm với chính mình. Một tay hắn lại bắt lấy cái hồ lô, miệng khẽ lẩm bẩm, hướng cái bình về đám mây cát ở xa xa.

Vút!

Quả cầu cát tự động phân tán ra, một lần nữa trở thành những hạt cát trộn lẫn vào trong đám mây.

Tiếp đó toàn bộ đám mây chuyển động, lập tức hóa thành một con rắn thật lớn màu vàng nhạt bổ nhào về phía cái hồ lô.

Cái hồ lô vàng vàng nổ vang, nó hút gọn lấy toàn bộ con rắn vào trong đồng thời tỏa ra làn sáng mờ mờ lờ lượn. Sau đó tự động chuyển về dánh vẻ như ban đầu, nếu không chứng kiến từ đầu thì thật chẳng thể nào biết được vừa nãy đã có chuyện gì diễn ra.

Tay áo của Hàn Lập nhoáng lên, hào quang lóe sáng, cái hồ lô liền biến mất không thấy đâu nữa.

Sau khi cất món bảo vật đi, Hàn Lập tiếp tục nhắm mắt điều dưỡng tinh thần trong gian phòng vắng ngắt.

Một lúc thật lâu sau, hai mắt của hắn bỗng dưng trợn ngược, cổ tay khẽ rung quang ra một cái vòng không gây bất kỳ tiếng động nào.

Hàn Lập niệm vài câu thần chú, ngón tay điểm vài lượt về cái vòng trước mặt.

Chiếc vòng liền lóe ánh sàng vàng nhàn nhạt, từ bên trong bay ra một khối cầu nhỏ màu đen tuyền, hơi khẽ chớp động rồi lơ lửng ngây thấp thấp phía trước.

Thì ra đó là một quả trứng đen thùi lớn ngang quả dưa hấu, xung quanh khảm đầy văn tự màu tím. Thoạt nhìn thì quả trứng này cũng khá lớn.

Hàn Lập cau mày nhín nó, một tay khẽ phất đã kéo quả trứng lại gần bên cạnh mình.

Nắm ngón khẽ mở rồi nhẹ nhàng đặt lên lớp vỏ màu đen, hai mắt khép hờ, miệng hắn cứ lẩm nhẩm liên miên như đang sử dụng một loại pháp thuật tra xét nào đó.

Một lát sau, nét mặt hơi thay đổi, hắn liền tỏ vẻ vui mừng pha lẫn kinh ngạc:

"Chỉ thiếu chút nữa là có thể tự xé vỏ mà ra. Cũng được, để ta giúp ngươi một tay đi!"

Vừa dứt lời, Hàn Lập hít một hơi thật sâu. Tiếp đó năm ngón tay bỗng tỏa hào quang vàng rực rỡ, hắn bắt đầu truyền một cỗ chân nguyên khổng lồ, ào ạt rót vào sâu bên trong lớp vỏ.

Vốn ban đầu quả trứng cứ lặng thinh bất động thì giờ đây những ký hiệu màu tím trên lớp vỏ của nó đã bắt đầu phát sáng, chẳng những thế thể tích của nó còn liên tục phình to thu nhỏ.

Một lát sau, thịch thịch, từng tiếng tim đập truyền ra từ bên trong.

Bắt đầu còn rất bé, sau đó từ từ lớn dần, một tiếng, hai tiếng. càng lúc càng rõ.

Ánh mắt của Hàn Lập khẽ chớp, từng sợ chân nguyên tinh thuần cứ ào ạt tuôn ra từ đầu các ngón tay hệt như thủy triều chẳng hề chậm lại.

Ước độ một lúc thật lâu sau, lớp vỏ trứng màu đen vỡ vụn ra thành từng tấc nhỏ, đồng thời từ giữa vụt ra một vệt sáng vàng rực. Vệt sáng chớp nhoáng rồi hiện ra nguyên hình là một dáng người tí hon hiện ra trên không trung.

Đứa tí hon này có đầy đủ tay chân, hai mắt trong suốt như ngọc thế nhưng râu tóc mũi miệng lại chẳng thấy đâu, khuôn mặt của nó bị che khuất trong một làn sáng màu vàng mờ mờ.

"Đây chính là Phệ Kim Trùng Vương như trong lời đồn ư?" Hàn Lập trân trần nhìn đứa bé tí hon, vẻ mặt không khỏi phô ra nét kỳ quái.

Cũng ngay sau đó, đứa tí hon có làn da nửa vàng nửa tím đưa ánh mắt ngây ngây dại dại về phía Hàn Lập.

Dừng như cùng với chính lúc đó, Hàn Lập cảm thấy bên sườn mình lạnh buốt. Hai lưỡi sáng vàng rực hiện ra chẳng hề báo trước rồi lướt xuyên qua không gian mà đến.

Hàn Lập tái mặt, nhưng thân hình của hắn liền mờ đi, biến mất khỏi chỗ cũ một cách quỷ quái.

Hai vệt sáng chạm vào nhau với tốc độ không thể tưởng nổi, thế nhưng chúng đột ngột lướt qua rồi lại biến mất.

Không gian dao động, thân hình của Hàn Lập hiện ra ở một góc khác trong gian phòng.

Chi vừa mới xuất hiện hắn đã liền tỏ vẻ kinh ngạc đưa tay lên sờ xoạng lên cổ của mình một chặp.

Hắn liền thấy bên bờ cổ của bất ngờ có thêm hai vệt máu trồi lên, tuy rằng nông nhạt vô cùng nhưng thật chẳng khác nào mình vừa bị một lưỡi đao sắc lẹm sượt qua vậy.

Với độ mạnh mẽ của thân thể Hàn Lập mà vẫn dễ dàng bị thương như thế, điều này thật là một việc không thể ngờ được.

Trong lòng Hàn Lập cực kỳ hoảng sợ, hắn nhìn về đứa bé tí hon vàng vàng tím tím cách đó không xa mà khuôn mặt trở nên ngưng trọng. Chẳng dừng lại ở đó, hắn há tự cắn lưỡi, há to miệng phun ra một ngụm máu tươi, đồng thời ngón tay điểm rất nhanh vào hư không.

Ngúm máu quay tròn rồi lập tức biến hóa thành một ký hiệu đỏ au. Dưới sự điều khiển của Hàn Lập, cái ký hiệu lớn lên khoảng cỡ ngang với cái đấu, bắt đầu liên tục tỏa ra ánh sáng lập lòe lúc mờ lúc tỏ.

Cùng lúc đó, thân hình của đứa bé tí hon hơi động, giữa hai mắt nó hiện ra một ký hiệu lớn bằng hạt đậu, lóe lên rồi chìm nhập thẳng vào trong đầu rồi không thấy đâu nữa.

Hàn Lập quát khẽ, thân hình đứa bé có làn da nửa vàng nửa tím quằn qoại, run rẩy kịch liệt giống như đang phải chịu đựng một loại cực hình nào đó vô cùng khủng khiếp.

Nhưng chỉ ngay sau đó, tấm thân của nó đột nhiên thẳng trở lại, mười ngón tay tí ti hoa lên về phía Hàn Lập đang đứng.

Mười lưỡi kiếm sáng chói bất ngờ hiện ra trước người rồi hùng hổ bổ xuống. Lưỡi kiếm còn chưa chém tới mà khí lạnh do nó tỏa ra đã ấp đến trước, có vẻ làn hào quang hộ thể không cách nào ngăn cản được.

Cho dù có tu vi cỡ như Hàn Lập nhưng khi tiếp xúc phải luồng khí lạnh buốt này cũng phải rùng mình, động tác dần trở nên chậm chạp hơn so với trước.

Mắt thấy mười lưỡi kiếm sáng chói sắp sửa chẻ Hàn Lập làm mấy khúc, bỗng nhiên một tiếng hừ lạnh lẽo vang lên.

Đứa tí hon nửa tím nửa vàng nghe thấy tiếng hừ này thì lập tức cảm thấy đầu óc mình như bị ai đó đột nhiên giáng cho một nhát chùy thật mạnh, thân hình lảo đảo, thiếu chút nữa là rơi từ trên không xuống đất rồi.

Mười lưỡi kiếm khí cũng bởi đó mà bị ảnh hưởng liền trở nên toán loạn ảm đạm bớt vài phần.

Hàn Lập nhân lấy cơ hội, thân hình hắn chợt uấn éo hóa thành một tia chớp thoát ra khỏi những lưỡi kiếm, sau đó điềm tĩnh xuất hiện ở vị trí khác cách đó không xa.

Mà gần như cùng với lúc đó, dấu ký hiệu đỏ au to ngang với cái đấu cũng hóa thành một vệt sáng chói bắn thẳng đến chỗ Hàn Lập vừa đứng.

Hai mắt Hàn Lập sáng ngời, từ giữa chân mày đột nhiên xuất hiện vô số sợi thần niệm li ti như sợi tơ bắn ra, tất cả lóe lên rồi hòa vào khắp nơi trong dấu ký hiệu.

Cái ký hiệu màu đỏ vốn đang chớp nháy lập tức ngừng lại, thế rồi nó bắt đầu rung rung run rẩy.

Lúc này, đứa bé tí hon đột nhiên thét lớn thành tiếng rất chói tai, sau đó toàn thân loạng choạng ngã *"rầm"* xuống.

------oOo------

Chương 2259: Yêu Tu Hoa Thạch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vậy mà đứa bé tí hon lại lâm vào hôn mê, trong khoảnh khắc này nó không thể nào tỉnh lại được.

Giữa hai mắt của Hàn Lập lóe sáng, con mắt thứ ba đen thui lập tức biến mất. Hắn nhìn về đứa bé với vẻ mặt cổ quái, thở dài:

"Giá mà biết trước nó tiến hóa thành trùng vương thì ban đầu đã chẳng hạ cấm chế đơn giản như vậy. Cũng may là trước lúc cho ba con Phệ Kim Trùng kia cắn nhau ta đã sớm bố trí các loại cấm chế để chuẩn bị sẵn, nếu không để khống chế được nó sau khi đã tiến cấp thật đúng là một chuyện cực kỳ đau đầu. Nhưng để phòng ngừa về sau, xem ra lúc này ta lại phải dùng đến bí thuật tế luyện thêm một lần nữa."

Hàn Lập vừa lẩm bẩm tự nhủ xong lập tức phất tay áo lên. Liền đó phải có đến hơn trăm lá trận kỳ đồng loạt phấp phới bay ra, chớp lên rồi tạo thành một vòng trận pháp rộng đến vài trượng ngay trong căn phòng.

Mà trung tâm của pháp trận chính là đứa bé màu tím vàng đang nằm hôn mê bất tỉnh.

Hàn Lập lẩm nhẩm thần chú, mấy ngón tay liên tục bấm niệm các loại pháp quyết, tất cả đều lóe lên rồi lướt thẳng vào trong pháp trận.

"Phù phù", bốn phía tòa trận pháp tuôn ra vô số những sợi tơ năm màu mỏng manh, chúng lướt tới quấn kín lấy đứa bé tí hon vào bên trong.

Tiếp đó hắn lại há miệng phun ra một ngụm máu. Ngụm máu quay tròn thành một vòng, hóa thành một ký hiệu đỏ rực rồi bắn thẳng về phía đứa bé.

Cùng lúc đó, cả tòa trận pháp phát ra những âm anh vù vù rất lớn. Từng ngọn lửa sáng rực cháy lên, tràn về phía trung tâm bên trong...

Không biết phải mất bao lâu sau, cửa của gian phong mở rộng, Hàn Lập liền bước ra, trên mặt không quên mang theo vẻ tươi cười.

Hẳn là đợt tế luyện con Phệ Kim Trùng Vương vừa rồi đã hoàn toàn thành công.

Một tháng sau cũng là lúc Khí Linh Tử với Bạch Quả Nhi đến từ biệt, bắt đầu cùng nhau trở thành lữ khách bước lên đường thám hiểm vùng thế giới còn hoang dã.

Lại hơn mười ngày sau, Hàn Lập dẫn theo hai người Ngân Nguyệt và Chu Quả Nhi rời khỏi Thánh Đảo, cùng cưỡi Mặc Linh Thánh Thuyền bay về hướng lãnh địa của Yêu tộc.

Mới chớp mắt mà nửa tháng đã qua.

Tất nhiên trên đường đi Mặc Linh Thánh Thuyền gặp không ít những người của Yêu tộc.

Bất kể là tu vi của bọn họ cao thấp ra sao, nhưng ngay khi bọn vừa mới nhìn thấy con thuyền khổng lồ như ngọn núi cùng với mấy con rối ma tinh đang đứng trên boong phát ra khí tức kinh người là liền lập tức tự tiện tránh xa, không dám dây dưa chút nào.

Nhưng không lâu sau đó, chiến thuyền của Hàn Lập lướt đi cực nhanh qua không trung của một vùng biển đã động đến một gã Yêu tộc vô danh đang tiềm tu ở đó.

Gã yêu tu này thuộc về Thủy tộc, có tu vi Hợp Thể Sơ Kỳ!

Từ vạn năm trước hắn đã chuyển động phủ đến đây. Tiếp đó lại cưỡng ép vài đàn yêu tộc có tu vi không kém khác phải rời đi rồi tự coi vùng biển có tài nguyên khá phong phú này là khu vực riêng của mình.

Tuy tính tình của gã luôn luôn táo tợn khác thường nhưng địa vị trong tộc cũng khá cao. Hơn nữa gã còn có mấy món bảo vật bất phàm, cho dù vài tên Yêu tộc ngang cấp với gã cảm thấy không vừa mắt nhưng cũng chẳng muốn đụng đến.

Cho nên trong suốt vạn năm qua, bất kể là người nào trong Yêu tộc nếu muốn đi vào vùng biển này đều phải đánh tiếng cho gã trước.

Nhưng vào một ngày, tên Yêu tu đang ở trong động phủ dưới tận đáy biển luyện chế một lò đan dược đã vào giai đoạn cực kỳ trọng yếu. Đúng lúc đó bỗng nhiên từ bên ngoài truyền đến âm thanh báo hiệu cực kỳ nguy cấp.

Gã Yêu tu không kịp đề phòng nên tâm thần bị nhiễu loạn, trong lòng giật mình, cây quạt bằng ngọc trong tay vô tình vẩy mạnh làm ngọn yêu hỏa màu xanh cháy lớn thêm gấp ba lần.

Oành!

Trước mắt gã là một cái đỉnh bằng ngọc trắng tinh cao vài thước. Cái đỉnh lắc lư thật mạnh, từng làn hương thuốc tràn ra khắp nơi.

Tên Yêu tu Hợp Thể Kỳ thấy vậy liền gầm lên giận dữ. Sắc mặt thay đổi liên tục, mặc kệ tiếng báo động vẫn đang vang lên bên ngoài, gã liền phất tay, hóa thành một làn sáng trắng bay ra rồi phóng thẳng về phía trên mặt biển.

Những tài liệu đã dùng trong mẻ đan dược vừa nãy cực kỳ quý hiếm. Trước đây gã đã phải tiêu phí rất nhiều tâm lực mới có thể sưu tầm đủ cho một lần luyện. Lúc này bị hủy mất rồi, trong lòng cực kỳ tiếc hận. Vì thế gã liền mang theo một bụng cuồng nộ phóng đi truy tìm kẻ đầu sỏ gây ra vụ việc vừa rồi.

Tuy hắn không để ý đến tín hiệu báo động có kẻ xâm nhập vùng biển nhưng trong lòng đã thầm đoán:

"Những kẻ đến đây lúc này nếu có thân phận khá thì chỉ cần bồi thường thật thích đáng sẽ coi như chuyện lớn hóa nhỏ. Còn không nhất định sẽ phải đem xương cốt kẻ đó đốt ra tro để báo đáp lại mối thù lò đan dược của ta."

Gã vốn là Yêu tu xuất thân từ Thủy tộc, tốc độ di chuyển trong nước vốn cực nhanh. Chỉ sau vài lần chớp nhoáng đã đáp chân lên mặt sóng biển dập dềnh. Tiếp rồi đảo mắt nhìn về một phía mặt nước, hét lên cực kỳ giận dữ:

"Đứa tiểu bối nào dám đến nghịch ngợm nhà của lão tổ Hoa Thạch ta? Mau mau giơ tay chịu trói đợi lão tổ của ngươi đến sử lý! A, các ngươi là..."

Gần nửa thân trên của gã được bảo phủ một lớp giáp bằng vẩy cá, dưới chân đang đứng lên một con trăn màu xanh rất lớn. Gã đang lơ lửng ngay trên trời cao, dõi cặp mắt hung tợn về không trung phía trước nhưng mới chốc lát sau đã đổi thành điệu bộ trợn mắt há mồm.

Chỉ thấy bên trên cao mấy trăm trượng có một chiếc thuyền màu đen lớn như cả ngọn núi đang chậm chậm từ xa bay đến. Mà trên boong thuyền lại có rất nhiều các con rối vệ sỹ mặc giáp cực kỳ oai nghiêm khiến gã phải kinh hồn táng đảm.

Trong những con rối đó, có một vài con tỏa ra khí tức còn đáng sợ hơn của mình.

Lời nói chua ngoa của gã Yêu tộc vừa chui ra đến cổ họng liền vội vàng nuốt ực trở lại.

"A, là hiểu lầm. Hoa mỗ nhận nhầm người! Sẽ không dám quấy rầy hành trình của các vị nữa, liền lập tức lui xuống đây." Gã Yêu tộc này phản ứng thật mau lẹ. Hai con mắt chớp chớp tức thì đã trở thành tươi cười hòa ái, đồng thời con trăn lớn màu xanh khẽ động đã vội cõng theo gã lui trở xuống phía dưới mặt biển.

"Chậm đã, thì ra ngươi chính là lão tổ Hoa Thạch! Tốt lắm, đúng vừa lúc chúng ta đã cần tìm một đầu sỏ ở khu vực này. Ngươi tạm

thời ở lại một lúc đi!"

Giọng nói cực kỳ dễ nghe, rõ ràng là tiếng của Ngân Nguyệt.

Vừa dứt lời!

Chiếc thuyền đen xì khẽ rung động, bốn con rối tỏa khí tức chẳng hề thua kém so với gã Thủy tộc huơ bàn tay trần lên trời, phóng thẳng về phía gã Yêu tu.

Lão tổ Hoa Thạch thấy vậy, sắc mặt trở nên méo mó. Một chân khẽ giẫm lên lưng con trăn xanh rồi lập tức hóa thành một vệt sáng trắng lao thẳng xuống dưới ngay tắp lự.

Cùng lúc đó, hắn liền thả ra vài món pháp bảo để hộ thân.

Nhưng cùng với lúc đó, bốn con rồi ma tinh hét thật dài, tám cánh tay xòe chưởng đồng loạt nhấn mạnh về phía lão tổ Hoa Thạch. Vài tiếng nổ lốp bốp vang lên!

Mấy món bảo vật phòng thân của gã Yêu tu bị luồng lực cực lớn ép đến liền vỡ vụn hóa thành vô số điểm sáng lấp lánh.

Không chỉ có vậy, không gian xung quanh bị luồng lực nén chặt khiến cho bản thân gã Yêu tu với con trăn xanh trầm xuống không thể nhúc nhích. Bị cưỡng ép đứng khựng lại ngay giữa không trung.

Sắc mặt của lão tổ Hoa Thạch tái nhợt, đành trơ mắt đứng nhìn bốn con rối bay đến gần mình.

Một trong bốn con rối khươ tay bắt lấy cả gã cùng với con trăn rồi quay người lại, lập tức cả bọn lục tục kéo nhau bay về chiếc thuyền.

Một lát sau, trên tầng cao nhất của Mặc Linh Thánh thuyền, cuối cùng hắn cũng được nhìn thấy vị chủ thân Hàn Lập đang ngồi trên ghế.

Còn Chu Quả Nhi với Ngân Nguyệt đứng ngay ngắn ở bên cạnh.

Vèo vèo!

Năm ngón tay của con rối mở ra, nó ném lão tổ Hoa Thạch cùng với con trăn đánh bịch xuống mặt boong thuyền rồi giữ vẻ mặt lạnh băng đi ra ngoài.

Tuy rằng trong lúc này lão tổ Hoa Thạch đã khôi phục lại tự do nhưng không biết con rối vừa nãy đã máy mó tay chân vào chân nguyên thế nào khiến cho pháp lực trong cơ thể hắn hoàn toàn bị ngưng trệ.

Hơn nữa pháp lực của Ngân Nguyệt phía trước mặt còn mạnh hơn gã rất nhiều. Mà khí tức của Hàn Lập lại như có như không, đem đến cho gã thứ cảm giác thâm sâu cực kỳ khủng bố.

Kể từ đó, trong lòng gã Yêu tu Thủy tộc này tràn đầy sợ sệt, chẳng dám có hành động phán kháng nào. Cuối cùng hắn đành cười gượng gạo rồi hành lễ với Hàn Lập, thành thật cất lời:

"Tại hạ là Hoa Thạch xin ra mắt các vị đạo hữu. Không biết các vị đã bắt tại hạ đến đây là muốn tại hạ ra sức vào việc gì?"

Hàn Lập quan sát gã Yêu tu Hợp Thể Kỳ này vài lần, vẻ mặt ánh lên nét cười như không cười, thế rồi hắn vẫn lặng im chẳng nói năng gì.

Ngược lại thì Ngân Nguyệt đứng bên cạnh đảo mắt mấy lượt rồi cười khẽ:

"Lúc này ngươi cũng khá biết điều. Vậy mà ngay từ đâu khi nghe lời của chúng ta, vì sao lại chạy trốn?"

"Đạo hữu thật biết giễu cợt, cũng bởi vì Hoa mỗ theo bản năng mà tự vệ đó thôi. Dù sao thì chư vị thật hết sức mạnh mẽ, tất nhiên là tại hạ phải mau chóng lui nhường vài phần rồi." Hoa Thạch hơi xấu hổ đáp lời. Tiếp rồi ánh mắt lén nhìn Hàn Lập vài lần với điệu bộ cực kỳ dè chừng.

"Hừ, lúc các hạ mới xuất hiện với khí thế hùng hổ như thế, ta nhìn

sao cũng chẳng thấy được chút ý muốn tự vệ nào. Hay có phải đạo hữu vốn định tự động rước lấy phiền toái?" Ngân Nguyệt hừ lạnh, gương mặt nghiêm lại, giọng nói bắt đầu trở nên lạnh lùng.

"Tại hạ tuyệt đối không có ý nhắm vào các vị, chỉ là..., chỉ bởi trong lúc hồ đồ mới tưởng nhầm các vị thành vài tên tiểu bối đi ngang qua nên mới tùy tiện đến vậy." Hoa Thạch toát mồ hôi hột, vội vàng cuống quýt giải thích.

Ngân Nguyệt thấy vậy liền bật cười khanh khách, nàng chẳng buồn nói thêm gì nữa.

Nãy giờ vẫn luôn ngồi ngay ngắn trên ghế, đến giờ Hàn Lập mới thản nhiên mở miệng:

"Ta mặc kệ ban đầu ngươi muốn gì. Nhưng đã dám khiêu khích trước thì lúc này hãy làm cho ta một việc rồi mới thả cho ngươi đi. Còn bằng không, bị trừng trị một phen thật nặng là chuyện không thể tránh được."

Lão tổ Hoa Thạch nghe vậy trong bụng liền đau khổ ngậm đắng nuốt cay nhưng ngoài miệng vẫn chẳng dám thốt nấy nửa chữ *"không"*, cuối cùng đành mếu máo cười đáp lại: *"Các vị yên tâm! Cho dù muốn Hoa mỗ làm chuyện gì, chỉ cần ta làm được là sẽ cố hết sức. Nhưng không biết việc này rốt cuộc là ra sao?"*

"Ngươi không cần phải lo lắng, việc giao cho ngươi rất đơn giản, chỉ là giúp ta tìm một địa phương mà thôi. Nghe nói từ thời thượng cổ ở nơi này đã lưu lại một đài tế không trọn vẹn, nhưng mà nó luôn di động, lơ lửng không ngừng. Việc này có phải là thật không?" Hàn Lập hơi mỉm cười.

"Thì ra các hạ muốn tìm đến Ti Nam Tứ Phương Đàn. Chỗ này Hoa mỗ có biết đôi chút. Nhưng muốn tìm được nó thì đa phần phải cầu vào vận may. Tại hạ giỏi lắm cũng chỉ có thể đưa các vị đến nơi tòa đài tế này thường xuất hiện nhất mà thôi." Mãi sau khi nghe được như vậy Hoa Thạch mới thầm thở phào, vội vàng đáp lời.

"Tốt lắm, trước tiên dẫn chúng ta đến mấy địa phương đó đi." Hàn

Lập không lưỡng lự nói.

Mà Chu Quả Nhi đang đứng ở một bên nghe được cuộc đàm thoại hai mắt cũng chợt sáng ngời lên!

====Mấy ngày liền chăm sóc con cưng, thiếu chút nữa là chết vì mệt luôn nhưng trong lòng cực kỳ vui sướng, mãn nguyện! Ha ha, hôm nay bắt đầu viết lại được rồi!=====Vong Ngữ.====

------oOo------

Chương 2260: Đài Tế Thượng Cổ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chiếc thuyền màu đen chỉ dừng lại trên mặt biển một lát rồi phát ra tiếng nổ vang, lại tiếp tục phá không bay đi, chốc lát đã biến mất ở tận cuối chân trời.

Hai tháng sau, ở trên không trung của một mảng rừng rậm cây cối um tùm che kín cả bầu trời, bóng dáng của chiếc thánh thuyền Mạc Linh bất chợt hiện ra.

Vị lão tổ Yêu tộc tu vi Hợp Thể Kỳ Hoa Thạch đang kính cẩn đứng ở phía xa xa sau lưng của ba người.

Đến lúc này gã Yêu tộc cao cấp đã biết người thanh niên kia chính là Hàn Lập, tu sỹ vừa tiến cấp lên Đại Thừa Kỳ của Nhân tộc. Sau một phen kinh hãi ngạc nghiên, bao nhiêu toan tính ban đầu trong lòng hắn đã bị quăng lên tận chín tầng mây.

Trong thời gian vừa qua, hắn thành thành thật thật dẫn đám người Hàn Lập đi khắp các khu vực ở quanh đó, lại còn liên tục đến các vị trí mà tòa đài tế thượng cổ thường xuyên xuất hiện.

Nhưng thật đáng tiếc, mãi cho đến tận giờ mà đám người Hàn Lập cứ liên tục đón trượt, vẫn chưa thấy bóng dáng của đài tế ra sao.

"Nơi này chính là một trong những chỗ ngươi nói?" Hàn Lập không quay đầu mở miệng hỏi.

"Vâng thưa tiền bối! Mảnh rừng Mật Vân Hung Lâm phía dưới khá có danh tiếng ở Yêu tộc chúng ta, đối với tu sỹ có tu vi từ Hóa Thần Kỳ trở xuống thì nơi này chính là tuyệt địa. Ngoại trừ những ai đã đến Luyện Hư Kỳ đi vào đây mới tạm bảo vệ được mình, còn lại đa phần đều bỏ lại tính mạng ở nơi này. Vốn bởi trong khu rừng Mật Vân này có những cạm bẫy hung hiểm do thiên nhiên giăng sẵn, hơn nữa rất nhiều yêu thú cực kỳ mạnh mẽ chưa tự sinh ra trí khôn cùng vài loại trùng độc không dễ trêu chọc sinh sống ở đây. Đương nhiên là hết thảy những thứ đó đới với tu vi như của tiền bối lại không đáng nhắc đến." Hoa Thạch vâng lời rồi bắt đầu cung kính giải thích.

"Tòa đài tế đó đã từng xuất hiện ở trong khu rừng này?" Hàn Lập gật đầu, truy hỏi với vẻ mặt chẳng chút biểu tình nào.

"Thưa tiền bối, tại trung tâm khu rừng này đã có vài đạo hữu nhìn thấy tòa đài tế đó từ xa mấy lần. Có điều nó đã bị hư hại không còn nguyên vẹn, ngoại trừ những hoa văn in trên bề mặt có chút giá trị nghiên cứu cho các tu sỹ nghiên cứu về trận pháp, còn lại đối với người khác thật chẳng có tác dụng gì cho nên chẳng mấy ai thèm chú ý." Lão tổ Hoa Thạch trả lời.

"Ha ha, nếu đã như vậy, chúng ta xuống đi. Ta có một dự cảm, phải đến bảy tám phần là đài tế đó đang ở trong này." Hàn Lập cười vài tiếng rồi nói.

Chu Quả Nhi cùng với Ngân Nguyệt đứng ở bên nghe được cũng liền tỏ vẻ hồ hởi.

Vì vậy mấy người bọn họ tiếp tục đứng trên thuyền, nhắm về phía trong cánh rừng rậm mênh mông bên dưới phóng đi.

Bên dưới tán rừng là mảng đầm lầy quanh năm được che phủ bới một màn khí độc màu lục nhạt. Nếu các tu sỹ dưới cấp Luyện Hư, trừ khi có bảo vật hộ thân đặc biệt, còn không tuyệt đối sẽ không dám ở lâu trong làn khí này.

Hơn nữa, màn sương phía dưới còn tự sinh ra một loài ong nhỏ rất độc. Chẳng may mà bị những con ong này xâm nhập vào cơ thể, muốn trừ khử chúng sẽ cực kỳ khó khăn. Vì vậy đối với các tu sỹ Yêu tộc bình thường thì khu rừng này có thể coi là nơi cực kỳ hung hiểm.

Nhưng hết thảy những điều đó đối với Hàn Lập chỉ như việc úp lật bàn tay, chẳng đáng để vào mắt.

Chỉ cần ngọn lửa bạc quanh thân hắn ồ ạt tràn ra, từng trận sóng nóng rực lan khắp bốn phương tám hướng, cuốn cho làn sương màu lục trong bán kính gần mẫu tan tác không còn nổi một mảnh. Mà những con côn trùng li ti trong đó cũng bị ngọn lửa thiêu rụi, căn cản không thể tiếp cận hắn dù chỉ một ly.

Thỉnh thoảng cũng có một vài con yêu thú vô tri không biết tốt xấu, nhưng chẳng phiền đến Hàn Lập phải ra tay thì Ngân Nguyệt ở bên cạnh đã nhẹ nhàng chém chết hết sạch.

Không lâu sau đó, đoàn người bọn họ đến đến một khoảng không của giữa khu rừng hoang vắng.

Hai mắt Hàn Lập sáng ngời, cách xa vài dặm, liếc mắt cũng có thể thấy được tòa đài tế cao khoảng năm sáu trượng, dáng vẻ cực kỳ cổ xưa đang lơ lửng trong không trung ngay trên một đầm nước.

"Tìm được rồi! Hoa Thạch, ngươi dẫn đến đây là được. Chúng ta sẽ đi trước." Hàn Lập sai bảo với vẻ mặt tươi cười.

Tất nhiên là lão tổ Hoa Thạch chẳng dám có ý kiến gì, liền vội vàng khom người vâng dạ.

Mà cả Ngân Nguyệt cùng Chu Quả Nhi đều kích động, cả hai bám sát theo Hàn Lập bay thẳng đến tòa đài tế.

Một lúc sau, bọn họ đã xuất hiện ngay bên cạnh.

Thân hình của Hàn Lập dừng lại, ngẩng mặt bắt đầu quan sát tòa đài.

Chỉ thấy đài tế gồm bốn mặt, từ trên xuống dưới chia làm ba tầng. Bề ngoài được khắc bởi một loại văn tự vô danh từ thượng cổ, mà hơn phân nửa nó đã bị một lớp rêu phong phủ dày.

Hơn nữa bốn mặt của nó đều đã khiếm khuyết, giống như bị mài mòn qua không biết là bao năm tháng gió sương vậy.

"Quả không sai, đúng là Ti Nam Cổ Đàn lưu truyền từ thượng cổ đến nay! Theo như lời của Bảo Hoa, đến thời điểm thích hợp, chỉ cần ở đây đo đạc tính toán đúng theo những phương vị không gian là sẽ có thể tìm được lối vào Tiểu Linh Thiên."

"Quả Nhi, ngươi sinh ra ở đó. Trong linh hồn của ngươi ngay từ lúc mới sinh ra đã mang theo khí tức của Tiêu Linh Thiên, chốc nữa ngươi hãy giao cho ta mượn một tia thần niệm, như vậy sẽ dễ dàng tìm thấy vị trí của nó hơn vài phần." Hàn Lập quay đầu nhìn Chu Quả Nhi rồi nói.

"Vâng. Vãn bối sẽ hợp tác hết sức!" Chu Quả Nhi nghe vậy liền vội vàng đáp ứng.

Cứ nhìn vào vẻ vui mừng của nàng, chắc hẳn được trở về Tiểu Linh Thiên là một việc cực kỳ trọng đại.

Còn Ngân Nguyệt thì cứ mỉm cười không nói.

Bởi vì trước đó, khả năng Nam Cung Uyển đang lưu lạc ở Tiểu Linh Thiên đã sớm được Hàn Lập kể hết với người hồng nhan tri kỷ này rồi.

Với tâm tính của Ngân Nguyệt thì tất nhiên là không nổi lòng ghen tuông như những thiếu nữ phàm trần, mà ngược lại nàng còn vui vẻ nguyện ý cùng đi tìm kiếm Nam Cung Uyển trở về.

Còn Hàn Lập tuy rằng rất tự tin không có khả năng gì để Bảo Hoa sẽ lừa gạt mình, nhưng việc dùng đài tế thượng cổ nhằm tính toán ra vị trí của cửa vào giới diện khác là lần đầu tiên hắn làm.

Trong lúc thi triển pháp thuật có sảy ra sự cố bất thường nào không, hay kết quả có sai lệch nhiều hay ít đều là việc cực kỳ khó nói trước.

Bởi vậy vẻ ngoài của Hàn Lập vẫn rất bình tĩnh, nhưng chuyện trước mắt khiến cho lòng hắn không khỏi trở nên lo âu.

Nếu chẳng phải Bảo Hoa có nói trước, khi dùng đài tế thượng cổ này để đo lường tính toán vị trí của Tiêu Linh Thiên phải tuân theo những khoảng thời gian nhất định, còn không hắn đã sớm ra tay từ lâu rồi, đâu cần phải đợi đến mãi tận hôm nay.

Hàn Lập nhìn đài tế trước mặt, trong đầu vô số suy nghĩ trào lên liên tục, tay áo rung lên, một mảng hào quang màu vàng tràn ra, đồng thời cuốn lấy chính mình và Chu Quả Nhi vào bên trong.

Ngay sau đó, trên chóp cao nhất của đài tế chợt dao động, thân hình của cả hai liền hiện ra.

Ngân Nguyệt vẫn đứng ở phía dưới, chỉ dóng ánh mắt dõi nhìn hai người, vẻ mặt không dấu nổi nỗi thân thiết.

Cặp mắt của Hàn Lập đảo qua mọi nơi!

Trên bề mặt của đài tế hoàn toàn trống rỗng, chẳng hề có thêm bất cứ thứ gì.

Mãi đến khi nhìn kỹ về xung quanh mới thấy được bề ngoài của bốn mặt bên được khắc thêm những ký hiệu hợp thành mấy cái pháp trận hình tròn.

Toàn bộ trận pháp ước chừng hơn mười trượng, gần như trải kín mọi ngóc ngách của đỉnh đài tế. Thỉnh thoảng có vài góc đã bị mài mòn rêu phủ, thoạt nhìn cực kỳ mở nhạt không rõ.

Hàn Lập hơi cau mày nhưng không hề tỏ vẻ ngạc nghiên.

Bởi vì hắn đã hỏi kỹ, chỉ cần pháp trận này còn tốt, cho dù một vài bộ phận có khiếm khuyết đi nữa thì cũng chẳng ảnh hưởng mấy đến kết quả thi triển pháp thuật.

Hắn hít thật sâu, hai tay bấm niệm thần chú, lập tức đánh một đạo pháp quyết vào trong trận pháp.

Oành!

Trận pháp bằng văn tự ở phía dưới đã trải qua không biết bao nhiêu năm tháng, chúng hơi nhấp nháy kích động, một lúc sau toàn bộ tòa đài tế xuất hiện đủ loài màu sắc ánh sáng, tràn đi thành từng dòng về phía trung tâm.

Hàn Lập thấy vậy khẽ nhíu mày, toàn bộ mười ngón tay múa như chớp. Càng lúc càng nhiều pháp quyết được đánh ra.

Pháp trận kêu vang, gầm rú kịch liệt. Dần dần sau đó là đến cả toàn bộ đài tế rung lên, đồng thời phía bên ngoài ngưng tụ một dải ánh sáng dìu dịu, uốn lượn bay múa không ngừng.

Khí thế cực kỳ kinh người!

Đúng lúc này hắn quát khẽ. Pháp quyết trong tay lại tiếp tục bấm, năm ngón tay liền nhấn xuống phía trước mặt.

Bụp!

Một dải sáng xanh biếc từ lòng bàn tay phun ra, theo pháp trận bằng văn tự bắt đầu thấm sâu vào trong trong tòa đài.

Nhờ hút được nhiều pháp lực tinh thuần như vậy nên tiếng rung của đài tế phát ra mỗi lúc một lớn.

Tình trạng này cứ thế tiếp diễn đến khoảng độ một bữa cơm, theo đó pháp lực được Hàn Lập truyền vào đài tế cũng hao tổn gần một phần tư chân nguyên trong cơ thể.

Vậy mà pháp trận bằng văn tự vẫn cứ liên tục hấp thu, dường như nó chẳng chịu dừng lại.

Hàn Lập thấy vậy không khỏi hít một hơi lạnh buốt.

Cũng khó trách, tuy rằng rất nhiều người biết đến sự tồn tại của đài tế được lưu truyền từ thượng cổ này nhưng lại chẳng mấy ai hứng thú với nó.

Để điều khiển đài tế này khiến cho không ít tu sỹ Đại Thừa Kỳ phải băn khoăn.

Đương nhiên họ vẫn có thể phối hợp với một số linh thạch cao cấp, hoặc vài tu sỹ Hợp Thể Kỳ có pháp lực hùng hậu. Làm như vậy không phải không có khả năng kích hoạt được nó, nhưng thu được bao nhiêu hiệu quả thì hoàn toàn là điều khó nói.

Mà công dụng của các đài tế thượng cổ này chỉ đơn thuần là trợ giúp vài điều lặt vặt, chả có tác dụng mấy đối với các tu sỹ Đại Thừa. Chính bởi vậy mà họ không muốn đi làm mấy thứ việc không công này.

Trong lòng Hàn Lập còn đang băn khoăn thì đột nhiên hào quang pháp trận bên dưới bị kích động, lực hút liền biến mất.

Tiếp đó chỉ thấy trận pháp bên dưới nổ *"phanh"*, vô số các loại ký hiệu đủ mọi màu sắc trào phun, xoay chuyển chớp nhoáng. Lập tức trên không trung tòa đài tế hiện ra một vầng sáng hình tròn mênh mông.

Vòng tròn và pháp trận bên dưới đều được khảm bởi những văn tự giống hệt nhau. Mà hầu như dải kín vòng sáng là những điểm sáng chói mắt, hoặc là những chỗ cực kỳ tối tăm ảm đạm.

Sau khi thấy hết chuyện này, khuôn mặt của Hàn Lập không dấu nổi tia vui sướng. Thân hình vẫn đứng y nguyên, bàn tay rời khỏi pháp trận, vung lên, bất ngờ ném ra một vật.

Đúng là một cái kính cũ kỹ xanh biếc.

Hàn Lập chẳng nói chẳng rằng, hắn giơ cao một tay, huơ tròn một vòng rồi điểm tới.

Tiếng xé gió vang lên.

Rất nhiều sợ tơ nhỏ bắn ra từ đầu ngón tay, chớp lóe, tiến đến nhập vào trong vòng sáng, nhập vào những vị trí khác biệt trên đó.

"Phốc phốc...", vài chỗ văn tự còn ảm đạm tối tăm nhờ vậy lập tức sáng lên, bắt đầu tự động di chuyển.

"Quả Nhi, chính là lúc này!" Hàn Lập nhíu mắt, đột nhiên nói.

"Vâng, tiền bối!" Chu Quả Nhi nghe vậy liền không lưỡng lự đáp lời, tiếp rồi nàng đưa một ngón tay lên giữa trán mình.

Lập tức một sợi thần niềm trào ra, nhoáng lên, bắng thẳng vào trung tâm vòng sáng.

Trong phút cuốc, những ký hiệu trên vầng sáng vốn đang từ từ chuyển động chợt rung lên, rồi thay đổi với vị trí, di chuyển với tốc độ không thể nào tưởng tượng nổi.

------oOo------

Chương 2261: Đi Linh Tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Những kí hiệu chuyển động kéo theo cả vòng sáng bắt đầu xoay tròn không ngừng. Vô số ký hiệu lúc sáng lúc tối, chớp lóe liên tục khiến cho người ta nhìn vào lóa cả mắt, không sao thấy rõ được.

Cùng lúc đó, chiếc kính cũ màu xanh cũng phát ra từng tiếng kêu vù vù, mặt ngoài tỏa làn sáng biêng biếc lượn lờ như đang bao bao lấy một thứ gì đó mơ hồ bên trong, không cách nào thấy rõ được.

Sắc mặt của Hàn Lập trở nên cực kỳ nghiêm nghị, hai mắt không ngừng ngó chằm chằm vào những hiện tượng quái dị đang diễn ra trên vòng sáng. Dường như trong lòng hắn đang âm thầm suy tính điều gì đó.

Chừng độ một bữa cơm sau, vòng tròn lúc sáng lúc tối trên không đã quay đều không biết bao nhiêu lần, bất chợt hai mắt Hàn Lập lóe lên, miệng quát khẽ:

"Tìm được rồi!"

Tiếp đó cánh tay phất nhẹ, một ngón điểm lên trên không trung, một luồng lực vô hình khổng lồ khiến cho không gian trong phạm gần một dặm như bị bao bọc vào trong đó.

"Phành!" Tiếng nổ trầm đục vang lên.

Vòng tròn thật lớn lắc lư, hơn phân nửa ký hiệu đều chớp lóe rồi biến mất, cuối cùng chỉ còn lại lẻ loi hơn chục đốm còn sót tụ tập về trung tâm tạo thành một cái đồ án quỷ quái, tỏa ánh sáng màu trắng nhè nhẹ.

Hàn Lập cẩn thận ngước nhìn đồ án vài lần mới chịu đưa ánh mắt xuống bề mặt cái kính màu xanh.

Chỉ thấy trên món bảo vật này cũng đang tỏa từng đợt sáng mờ mờ lượn qua lượn lại không ngừng, bề mặt sáng bóng của nó như ẩn như hiện một hình ảnh nào đó.

Tiếp theo cái kính phát ra một tiếng kêu thật vang, hiện lên một hình vẽ bản đồ cực kỳ rõ ràng ở bên trong.

Mà ở bên ngoài bản đồ lại có thêm một điểm sáng cực kỳ chói mắt, cứ liên tục chớp động, tựa như đang cùng hô ứng với đồ án trên vòng sáng kia.

Hàn Lập nhìn một chặp, lơ đãng nhíu mày.

"Hàn tiền bối, người đã tìm được lối vào Tiểu Linh Thiên rồi?" Chu Quả Nhi cứ đứng sốt ruột từ nãy đến giờ, cuối cùng không nhịn được bèn thốt lên hỏi.

"Cũng coi là đã tìm được rồi, nhưng thực ra vẫn chưa tìm được, chỉ có thể khẳng định là nó đang ở trong giới diện này." Hàn Lập vẫn giữ vẻ trầm ngâm một lúc, sau đó mới lắc đầu cất lời.

"Tiền bối nói vậy có nghĩa..." Chu Quả Nhi mở to đôi mắt tròn xoe, chẳng hiểu đầu đuôi ra sao.

"Rất đơn giản! Lối vào Tiểu Linh Thiên đúng là đang ở Linh giới, nhưng không phải ở đại lục Phong Nguyên của chúng ta mà ở một trong hai đại lục khác." Hàn Lập chậm rãi đáp lời.

"Đại lục khác? Vậy ý tiền bối là Lôi Minh hay là Huyết Thiên?" Chu Quả Nhi ngẩn ngơ nhưng theo bản năng nàng vẫn gặng hỏi.

"Điều này thực không rõ lắm! Chắc là cái đài tế này chỉ có thể tính toán được trên phạm vi thuộc đại lục Phong Nguyên mà thôi. Nếu muốn xác định ra lối vào Tiểu Linh Thiên thì e là chỉ có cách tìm những đài tế ở các đại lục khác rồi lại tính toán thêm lần nữa mới được." Hàn vừa suy tư vừa trả lời.

"Nói như vậy, chúng ta còn phải đi đại lục khác mới được." Chu Quả Nhi nghe xong liền trở thành bộ dãng ảo não, ủ rũ như sắp

sửa khóc đến nơi.

"Xem ra phải thế rồi. Cũng may là thời gian xuất hiện của lối vào kéo dài đến mấy trăm năm, ít ra thì trong vài trăm năm nữa cũng không dễ xuy xuyển. Như vậy chúng ta cũng có khá nhiều thời gian để làm việc này. Chỉ là thời điểm bắt đầu không thể không hoãn lại một đoạn." Hàn Lập thở dài, pha lẫn đôi chút bất đắc dĩ.

Cũng may là với tu vi của hắn lúc này hầu như đủ sức tung hoành toàn Linh giới, việc đi từ đại lục này qua đại lục khác chỉ là vấn đề thời gian, còn lại thì chẳng có mấy thứ để hắn phải e dè.

Hơn nữa trước đây hắn đã đồng ý với hóa thân của Băng Phách Tiên Tử, từ đó đến giờ vẫn ghi nhớ trong lòng, như vậy là có thể cùng làm hai việc trong một lượt.

Trong lòng Hàn Lập dội lên vô số suy nghĩ, hắn sắp xếp lại các vấn đề liên quan và hành trình cần giải quyết một cách thật rành mạch.

Bởi vậy mà hắn không có ủ dột như Chu Quả Nhi. Sau đó tay áo run lên, hóa thành một mảng mây vàng bao lấy cái kính cũ kỹ, rồi lại liên tiếp đánh tới mấy đạo pháp quyết lên pháp trận trên tòa đài.

"Ầm ầm..." Toàn bộ đài tên chấn động kịch liệt, các loại màu sắc ánh sáng trên đài liền tắt đi, mà pháp trận tại tầng trên đỉnh cũng khôi phục như bình thường trong nháy mắt.

Vầng sáng trong hư không thôi được pháp trận chống đỡ liền rung rung chớp động, thế rồi bắt đầu tản mát tan dần.

Chỉ cỡ một tuần trà sau, tất cả những hiện tượng kỳ quái vừa diễn ra trên đài tế đều biến mất tăm hơi. Tòa đài liền khôi phục lại hình dạng vốn có của nó!

Thân thể của Hàn Lập lóe hào quang vàng chói, cuốn theo Chu Quả Nhi cùng biến mất dạng tại chỗ cũ.

Ngay sau đó, cả hai cùng bất ngờ hiện ra ngay bên Ngân Nguyệt ở dưới đáy của tòa đài.

"Hàn huynh, mọi chuyện thế nào?" Đôi mắt xinh đẹp của Ngân Nguyệt như đọng lại, chăm chú nhìn Hàn Lập khẽ hỏi.

"Không được tốt lắm, nhưng cũng chẳng quá xấu." Hàn Lập cười khổ, tiếp đó rồi kể hết mọi kết quả tính toán đo đạc cho Ngân Nguyệt nghe.

Ngân Nguyệt nghe xong, sóng mắt long lanh, bỗng nhiên nàng cười rộ:

"Đúng như lời huynh mới nói, kết quả như vậy không phải là quá xấu! Tuy không thể tìm ra lối vào Tiểu Linh Thiên ngay lập tức nhưng ít nhất đã chứng minh được phương pháp của Bảo Hoa có thể sử dụng được. Tiếp theo chúng ta nhất định phải đi đại lục khác một chuyến, tìm một cái Ti Nam Tế Đàn khác, rồi xác định vị trí của lối vào chỉ là chuyện sớm muộn."

"Xem ra không thể không rời xa đại lục Phong Nguyên một chuyến rồi. Vừa hay ta có việc phải đến đại lục khác, như vậy cũng cùng một dịp. Nhưng trước mắt vẫn phải đi đến Linh tộc rồi mới tính, xử lý cho xong lần độ kiếp của ông của muội rồi hãy nói sau." Hàn Lập gật gật đầu.

"Cứ theo ý của Hàn huynh đi. Nhưng lão Linh Vương thần thần bí bí như vậy, Hàn huynh chớ có khinh thường." Tất nhiên là Ngân Nguyệt không phản đối, nhưng nàng vẫn nhắc nhở đôi câu.

"Yên tâm, nhất định ta sẽ cẩn thận vị Linh Vương này, mặc kệ có phải là lão đã sống hàng trăm vạn năm hay không thì lai lịch vẫn rất khả nghi. Mà thật ra ta thấy rất hứng thú với lão!" Hàn Lập mỉm cười đáp.

"Hay là Hàn huynh cho rằng lão không phải là người của giới chúng ta?" Dù sao Ngân Nguyệt vẫn thông minh hơn người, nghe vậy liền giật mình, lập tức đoán được vài phần trong giọng điệu của Hàn Lập.

"Ta đã tra khảo rất nhiều tư liệu. Linh tộc so với hai tộc chúng ta,

mà thậm chí là cả với tộc Dạ xoa thì thời gian xuất hiện ở Linh giới có vẻ ngắn hơn, tính ra chỉ cỡ trăm vạn năm mà thôi. Hơn nữa số lượng người trong tộc này xuất hiện với con số cực kỳ kinh người trong thời gian ngắn, cứ như vậy mà duy trì mãi cho đến nay." Hàn Lập không vội trả lời trực tiếp, ngược lại hắn bình tĩnh phân tích kỹ lưỡng vấn đề.

Ngân Nguyệt nghe xong, sắc mặt chợt xấu đi. Nàng không hỏi thêm gì nữa nhưng trong lòng đã tự có câu trả lời cho mình.

"Mọi việc nơi này đã xong, chúng ta nên trở về thôi. Tên lão tổ Hoa Thạch tuy có thực lực bình thường nhưng thần thông dưới nước lại khá có trình độ. Nếu đi đến đại lục khác không chừng còn phải dùng đến, như vậy cũng mang theo hắn về Thánh Đảo đi." Hàn Lập nhìn lên bầu trời, rồi nói.

"Việc này không thành vấn đề. Được đi cùng một gã Đại Thừa Kỳ, thỉnh thoảng được chỉ bảo đôi điều, như vậy cũng là một cơ hội tuyệt diệu cho vị đạo hữu Hoa Thạch này." Ngân Nguyệt chúm chím cười.

Hàn Lập cười ha ha, không nói gì nữa mà chắp tay niệm chú. Một vệt cầu vồng vàng rực lóe ra, cuốn lấy cả ba rạch ngang trời bay đi.

Hơn nửa năm sau, tại một cấm địa bí ẩn trên Thánh Đảo của hai tộc Nhân và Yêu. Bỗng nhiên có một tiếng thét vang dội thật dài cuồn cuộn truyền ra, tiếng thét cao vút đến tận chín tầng trời, khiến cho toàn bộ mây trên cao run rây lắc lư liên hồi.

Một tiếng huýt gió kinh người như vậy, tất nhiên là các tu sỹ cao cấp ở Thánh Đảo đều nghe được.

Ai nấy trong bọn họ đều tỏ vẻ cực kỳ vui mừng!

Mà trong một căn động Hàn Lập đang luyện chế loại đan dược nào đó, vừa nghe thấy tiếng huýt gió hắn liền cười khẽ, bấm một đạo pháp quyết vào chiếc đỉnh xong, ngẩng đầu nhìn về nơi đang phát ra âm thanh vang vọng kia thì thào tự nhủ:

"Cuối cùng Mạc đạo hữu đã hoàn toàn hồi phục. Xem ra có thể lập tức xuất phát đi Linh tộc rồi. Hy vọng chuyến này có thể đem về một chút thu hoạch."

Nói xong, Hàn Lập không thèm quan tâm nữa, lại tiếp tục bắt quyết, điều khiển ngọn lửa màu bạc bên dưới chiếc đỉnh.

Một tháng sau, Mặc Linh Thánh Thuyền đồ xộ một lần nữa xuất hiện trên không trung Thánh Đảo, cũng chỉ chốc lát sau đó, nó liền phát ra một tiếng nổ vang trời, xé rách không gian phóng đi.

Ngồi trên chiến thuyền có đầy đủ cả Hàn Lập, Ngân Nguyêt và Chu Quả Nhi. Ngoài ra còn có thêm Mạc Giản Ly cùng vị lão tổ Hoa Thạc của Yêu tộc nữa.

Đúng như những gì Ngân Nguyệt đã đoán, sau khi vị lão tổ Hoa Thạch nghe được Hàn Lập có ý mang mình đi theo một đoạn thời gian, gã liền mừng rỡ như điên, lập tức hớt hải chạy về động của mình thu vén một vài thứ rồi vội vàng theo Hàn Lập về Thánh Đảo.

Hàn Lập cũng không bạc đãi gã Yêu tộc có tu vi Hợp Thể Kỳ, chẳng những ban thưởng vài thứ đan dược, thỉnh thoảng còn chỉ bảo cho đôi điều về những vấn đề trong tu luyện, khiến cho gã thu hoạch được không ít trong thời gian ngắn. Chỉ mới nửa năm gã đột phá thành công tu vi sơ kỳ đã kìm hãm từ nhiều năm, chính thức trở thành tu sỹ Hợp Thể Trung Kỳ.

Kể từ đó, ngoài sự kính sợ, vị lão tổ Hoa Thạch này còn nảy sinh rất nhiều cảm kích, gã bắt đầu dần dần tự nhận mình là một nửa đệ tử của Hàn Lập.

Chiếc thuyền khổng lồ rời khỏi Thánh Đảo, không do dự xác định phương hướng rồi một mạch bay đi.

Với tộc độ của Mặc Linh Thánh Thuyền, mới hơn hai tháng mà bọn họ đã đến được thành Thiên Uyên.

Hàn Lập và Mạc Giản Ly chỉ dừng lại trong thành ngắn ngủi có đôi ba ngày, gặp mấy tên trưởng lão ở trong đó rồi tiếp tục tiến vào khu vực thế giới hoang dã.

Với sự có mặt của hai gã Đại Thừa Kỳ, cho dù khu vực hoang vu vốn cực kỳ nguy hiểm trong mắt mọi người thì giờ đây thật giống như một cong đường bằng phẳng trên thảo nguyên vậy.

Thỉnh thoảng giữa đường có xuất hiện vài loài cổ thú, một số trong đó đúng ngay nhu cầu của Hàn Lập và Mạc Giản Ly, liền bị những con khôi lỗi trên chiếc thuyền đánh chết sạch sẽ.

Duy nhất có một lần gặp phiền toái là ngay khi thuyền bay qua một khe núi sâu, bỗng nhiên bầu trời bùng lên một biển bão lốc.

Từng cột lốc xoáy lớn hàng vạn trượng như những cột trụ trời lần lượt ập đến lao đè lên con thuyền.

Với hình thù khổng lồ cỡ Mạc Linh Thánh Thuyền đem so với thiên tai của trời đất thì chẳng khác nào con kiến nhỏ bé vô cùng.

Hầu hết các con rối trên boong đều đồng loạt ra tay, nhưng chỉ có thể làm trở ngại những cột lốc được một chút, vẫn chưa sao xóa bỏ hoàn toàn được mối nguy hiểm.

Lúc này, Hàn Lập cùng Mạc Giản Ly đứng ở hai bên sườn thuyền, một trái một phải đích thân ra tay.

Một tiếng quát khẽ, hay tay vốn trống rỗng bất ngờ xuất hiện từng đoàn sấm chớp, thế rồi biến ảo thành một cặp lôi kiếm, liên tục hùng hổ chém mạnh về phía trước.

Ở bên khác, thân thể chợt tỏa ra làn sáng vàng mờ mờ, lập tức biến hóa thành một con vượn lông vàng khổng lồ, to đến hơn trăm trượng. Con vượn vươn cổ thét lớn, dùng hai nắm quyền điên cuồng đấm tới.

------oOo------

Chương 2262: Cứ điểm Linh Thiên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kiếm quang dao động mãnh liệt.

Tia chớp màu bạc lớn hơn nghìn trượng lóe sáng, cơn lốc xoáy khổng lồ bị chém làm mấy đoạn, tản ra thành những trận cuồng phong dữ dội.

Quyền phong vô thanh vô tức!

Một ít kim quang ở trung tâm những cơn lốc xoáy lóe lên, mỗi một vòng xoáy khổng lồ đều lớn tới gần một mẫu, không ngừng xoay tròn.

Những lốc xoáy chấn động một hồi, bị chính những vòng xoáy màu vàng sinh ra từ trong lòng chúng điên cuồng hút vào, cuối cùng biến thành một lực lượng vô hình cứ thế mà mất đi.

Hai gã tu sĩ Đại Thừa liên thủ làm cho thiên uy kinh người cũng bị đánh tan tác.

Ra khỏi Bạo Phong Hải, Mặc Linh Thánh Thuyền nhanh chóng phi độn, rời khỏi hạp cốc này.

Hành trình sau đó, đám người Hàn Lập cũng không gặp phải hung hiểm quá lớn nào nữa, nửa năm sau đã tới khu vực của Linh tộc.

Đám người Hàn Lập đứng ở một chỗ cao trên con thuyền, thấp thoáng trông thấy một dải núi nhỏ xíu ở phía xa xa, tựa như một bức tường thành tự nhiên vậy.

Xuyên qua những bức tường thành thiên nhiên này, mọi người mơ hồ nhìn thấy một ngọn núi khổng lồ cao hơn vạn trượng, xuyên thẳng lên chín tầng mây.

Mây mù lượn lờ quanh sườn núi, ở đó có thể nhìn ra những kiến trúc hình tháp mọc rậm rạp, chằng chịt, trải rộng khắp ngọn núi lớn này.

"Phía trước chính là cứ điểm Linh Thiên đại danh đỉnh đỉnh của Linh tộc. Thực ra nó giống một tòa thành thì đúng hơn, tác dụng của nó cũng không khác gì Thiên Uyên thành, chuyên dùng để ngăn cản Dị tộc xâm nhập vào lãnh địa của Linh tộc. Nhưng khác cái là chúng ta dùng siêu cấp đại trận bao phủ toàn bộ tộc vực bên trong, chỉ để thành Thiên Uyên là cửa ra duy nhất. Còn Linh tộc, bao quanh phần lớn là những địa danh hung hiểm, căn bản không thích hợp cho đại quân hành tẩu. Chỉ cần đem những nơi quan trọng canh giữ cho tốt là Linh tộc có thể yên bình rồi. Linh tộc cũng không chỉ có một cứ điểm này, mà có tới bảy chỗ." Mạc Giản Ly đứng ở trên thuyền, giải thích cho Hàn Lập hiểu.

"Cứ điểm này mặc dù phòng thủ nghiêm mật nhưng với bản lãnh của chúng ta thì đi qua cũng không quá khó khăn lắm. Hay Mạc huynh nghĩ rằng chúng ta cứ quang minh chính đại tiến vào Linh Thiên cứ điểm này là tốt hơn?"

"Chúng ta không có hẹn gặp mặt với Linh vương, hơn nữa việc liên quan tới Lôi Tiêu Phù thật sự không phải chuyện đùa, không nên gõ trống khua chiêng làm gì, chỉ cần lặng lẽ đi tìm Linh Vương là được rồi." Hiển nhiên Mạc Giản Ly đã có chủ định từ trước, không lưỡng lự trả lời.

"Mạc huynh nói có lý. Vậy chúng ta cứ lặng lẽ mà vượt qua cứ điểm này, lẻn vào trong Linh tộc thôi." Hàn Lập gật gật đầu, không có ý phản đối.

Những người khác hiển nhiên hoàn toàn nghe theo sự sắp xếp của hai người này nên cũng không có ý kiến gì.

Vì vậy, con thuyền thay đổi phương hướng, bay chếch sang nơi khác.

Cùng một thời gian này, trong một tòa kiến trúc hình lăng trụ sau ngọn núi khổng lồ, một mỹ phụ khoảng ba mươi tuổi đang đứng trước một vách tường màu trắng phủ đầy phù trận khẽ nhíu lông mày một cái.

Vừa rồi, theo nàng quan sát, một vân trận trên vách tường màu trắng bỗng truyền tới dao động khác thường. Mặc dù dao động vô cùng yếu ớt nhưng rõ ràng ở nơi đó đã xuất hiện một đồ vật có linh áp kinh người, nếu không thì sẽ không khiến Bối La Đồ có phản ứng như thế.

Nghĩ tới đây, người phụ nữ lập tức mở miệng gọi đám người bên ngoài cửa.

Một gã vệ sĩ Linh tộc toàn thân phủ chiến giáp tiến vào, cúi người hành lễ đối với mỹ phụ, nói:

"Bái kiến Thiên Giám đại nhân!"

"Mau tới khu vực Hỏa Ly số ba xem xét, ở đó vừa rồi có chấn động dị thường." Người phụ nữ không do dự ra lệnh.

"Tuân mệnh!" Giáp sĩ Linh tộc cung kính đáp một tiếng, sau đó cúi đầu đi ra khỏi phòng.

Một thời gian sau, một đội gồm hơn trăm vệ sĩ Linh tộc đi ra khỏi cứ điểm Linh Thiên, tiến thẳng tới vị trí mà khi trước Mặc Linh Thánh Thuyền đã dừng lại để dò xét.

Mà lúc này, Mặc Linh Thánh Thuyền đã sớm mang theo đám người Hàn Lập đi xa tới hơn trăm vạn dặm, những vệ sĩ này tất nhiên phải trở về tay không.

Người phụ nữ trẻ đẹp kia sau khi nghe báo cáo thì hai hàng lông mày đen một lần nữa nhíu chặt lại.

Không hiểu tại sao, lần này chấn động dù không quá lớn, có thể chỉ là dò xét mà thôi, thế nhưng trong lòng nàng lại có một cảm giác bất an khó nói, tâm tình trong chốc lát khó có thể bình tĩnh trở lại được.

Sau đó nàng nghĩ, có lẽ bản thân mình nên nghỉ ngơi một chút cho tốt.

Một hồi xem xét không có kết quả gì, cuối cùng mỹ phụ cho rằng có lẽ do bản thân giám sát dài ngày, sinh ra mệt mỏi nên mới có ảo giác như thế. Sau khi tự giễu chính mình, nàng hoàn toàn đem chuyện này gạt ra khỏi đầu.

Ở một nơi khác, đám người Hàn Lập đang lặng lẽ bay qua một thủy vực đen kịt.

Không hiểu tại sao, lúc này Hàn Lập đã thu lại Mặc Linh Thánh Thuyền, còn bản thân thì thúc giục Linh quang hộ thể lớn tới gần một mẫu, đem toàn bộ đám người Ngân Nguyệt bao bọc vào trong.

Mà Mạc Giản Ly cũng tự mình xuất ra Linh quang hộ thể và phi hành theo.

Bên ngoài vòng sáng bảo hộ, sương mù màu vàng nhạt lượn lờ xung quanh, từng hồi thanh âm quỷ dị từ dưới mặt nước màu đen phát ra cũng tác dụng lên vòng sáng.

Những tiếng kêu quỷ dị làm cho hai vòng sáng thỉnh thoảng lại vặn vẹo méo mó, hoặc là kịch liệt lắc lư, dường như nó bị một lực lượng cực lớn ngăn trở và tác động lên.

Bỗng nhiên, từ phía dưới vang lên một tiếng kêu bén nhọn, từ trong mặt nước màu đen bên dưới, một bóng đen phóng lên với tốc độ không thể tưởng tượng được, bắn thẳng tới vòng sáng bảo hộ của Hàn Lập.

Đôi lông mày của Hàn Lập khẽ nhúc nhích, gương mặt vẫn không một chút biểu tình nào, một ngón tay nâng lên, bắn ra một chỉ.

"Phanh!" Một tiếng vang lớn vang lên.

Bóng đen như va phải cự chùy, thân hình dừng lại rồi ngay sau đó bắn ngược trở về, tốc độ so với lúc đầu còn nhanh hơn ba phần.

Đó là một con vật giống rùa mà không phải rùa, giống cóc mà không phải cóc.

Sau lưng nó mọc lên giáp gai, cổ ngắn, toàn thân có màu đen vàng.

Một chỉ của Hàn Lập tưởng như hời hợt bắn ra, nhưng kỳ thực trong đó có lượng lượng cực kỳ khủng bố, cho dù là bảo vật đỉnh giai bị đánh trúng thì cũng nổ tung.

Con thú nhỏ này rơi trên mặt nước đen ngòm, lăn một vòng sau đó đứng vững thân hình, dường như cũng không bị thương quá lớn. Nhưng sau khi nó kêu lên một tiếng đau đớn thì trực tiếp nhảy xuống nước không thấy bóng dáng đâu nữa, hoàn toàn không còn dám có chủ ý đối với vòng sáng bên trên kia.

Trong vực nước đen này cũng không ít con thú nhỏ như thế, cứ cách một đoạn thời gian lại có một con nhảy ra, hung hăng tấn công vòng sáng nhưng đều bị Hàn Lập và Mạc Giản Ly thi triển thần thông đánh rơi trở xuống.

Đoàn người Hàn Lập không nhanh không chậm, khoảng ba, bốn canh giờ sau liền bay ra khỏi thủy vực đen ngòm kia, trước mắt rốt cục cũng hiện lên những dãy núi xanh ngăn ngắt trải dài liên miên.

"Cuối cùng cũng lẻn được vào Linh vực. Vừa rồi, nước ở trong hồ kia chính là kỳ độc, nhưng vẫn có thể dùng vài pháp bảo ngăn cản, phiền toái lớn nhất chính là đám tiểu thú kia. Bọn chúng công kích không mạnh mẽ, nhưng lại da dày thịt béo, sức chịu đòn quả là kinh dị. Với lực lượng Hợp Thể Kỳ mà bị nó quấn lấy thì cũng khó đối phó đấy." Ngân Nguyệt thở phào một hơi, mặt mày tươi tỉnh nói.

"Nếu là Thánh Thuyền của Hàn đạo hữu thì chắc chắn không cần lo lắng gì đám Huyền Thừ thú quấy rối khi vượt qua vực nước đen đó. Đáng tiếc vực nước này lại có cấm chế, dù cho có miễn cưỡng dùng Thánh Thuyền thì tốc độ cũng rất chậm, không bằng tự thân mà bay." Mạc Giản Ly khẽ cười trả lời.

"Đâu chỉ có Mặc Linh Thánh Thuyền của ta, chỉ sợ quá nửa bảo vật phi hành trên thế gian này đều không thể bay nhanh được trên vực nước này. Lại còn có Huyền Thừ thú quấy rối, không hổ danh là hiểm địa. Trách sao Linh tộc không thèm giám sát, trấn thủ nơi này."

"Nhưng ngược lại như vậy càng dễ dàng cho chúng ta. Chỉ tốn một chút thời gian ngắn đã có thể quỷ không biết, thần không hay, lẻn vào trong Linh vực. Đáng tiếc là đám Huyền Thừ thú kia, ngoài thân thể mạnh mẽ thì chẳng có giá trị gì cả. Nếu không, đổi lại là một kỳ thú cùng giai khác thì chúng ta đã có thu hoạch không nhỏ rồi." Mạc Giản Ly vuốt vuốt chòm râu, cười hắc hắc nói.

"Đám Huyền Thừ Thú này bản thân không có yêu đan, da thịt thì không thể luyện chế đan dược, chẳng có gì để người ta chú ý cả. Nếu không thì loại kỳ thú này đã sớm chẳng còn một mống, làm gì tới phiên chúng ta nữa. Tốt rồi, đã tới nơi này thì cũng coi như đã thành công một nửa. Sau đây chỉ cần tới trung tâm Linh tộc, tìm được Linh Vương nữa là xong. Hành trình tới đây càng cần nhiều thủ đoạn che giấu, nếu không có chuyện gì quá lớn xảy ra thì tốt nhất không nên lộ thân phận." Hàn Lập chậm rãi nói.

Bọn Hoa Thạch lão tổ tất nhiên là hoàn toàn đồng ý, Mạc Giản Ly cũng không hề có ý phản đối.

Vì vậy, thời gian tiếp đó, Hàn Lập lại lấy Ma Linh Thánh Thuyền ra, sau đó một tay bấm niệm pháp quyết làm con thuyền nhỏ đi mấy chục lần, chỉ còn dài vài chục trượng, mà hình dáng bên ngoài cũng có cải biến thật lớn, nhìn không khác gì phi thuyền bình thường cả.

Tay áo của Hàn Lập lại run lên, vài con rối ma tinh Luyện Hư Kỳ hiện ra, tinh quang lưu chuyển quanh thân, khí tức vô cùng giống với người của Linh tộc.

"Trên đường đi nếu không đụng phải sự tình quá mức phiền toái thì cứ để cho mấy con rối này của ta ứng phó là được. Chúng ta chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt ở bên trong Thánh Thuyền." Hàn Lập

hướng những người khác cười cười nói.

"Hay lắm! Biện pháp này quả thật không tệ. Khí Linh của những người của Linh tộc cũng là đồ vật thành linh, Hàn đạo hữu dùng những con rối này biến thành người trong tộc quả thật đúng là diệu kế." Mạc Giản Ly thấy vậy thì vỗ tay cười ha hả, thân hình khẽ động liền bay vào trong Thánh Thuyền trước.

Đám người Ngân Nguyệt và Chu Quả Nhi trên mặt hiện ra sự vui vẻ, sau đó cũng bay vào.

Cuối cùng, chỉ còn lại Hàn Lập, thân hình hắn hóa thành một đoàn hư ảnh chui vào trong Phi Thuyền.

Một lát sau, Phi Thuyền màu đen khẽ run lên, một tiếng nổ vang lên, con thuyền phá không mà đi.

Cùng lúc này, tại một nơi ở trung tâm Linh tộc, hai gã da hơi đen, diện mạo giống tu sĩ Đại Thừa của Dị tộc đang ở trong một căn lầu các có cấm chế ngăn cách, cùng nhau xì xào bàn tán.

Ngẫu nhiên trong câu chuyện ấy, có đề cập tới *"Linh Vương"*, *"Lôi Tiêu Phù"* khiến cho lòng người kinh hãi.

Mà cũng đồng thời gian, trong một cấm địa thần bí của Linh tộc có một ngọc tháp trắng noãn đứng thẳng đầy ngạo nghễ ở đó.

Trên một chiếc bàn trong tầng cao nhất của ngọc tháp, có năm cái ngọc bài dài hơn thước lấp lánh ánh ngọc đang lơ lửng trong hư không, bên ngoài có một tia điện màu vàng xoay quanh, thỉnh thoảng từ đó phát ra tiếng nổ *"Bành bạch"* trầm thấp.

------oOo------

Chương 2263: Núi Phục Linh

Nguồn: EbookTruyen.Net

.

So với các tộc phụ cận như hai tộc Nhân Yêu thì người của Linh tộc thưa thớt hơn nhiều.

Hơn nữa, đám người Hàn Lập lại cố ý khống chế Phi Thuyền lựa chọn một lộ trình vắng vẻ nhất nên càng ít khi gặp phải người của Linh tộc.

Mà những người của Linh tộc đối với Ma Linh Thánh Thuyền đã cải biến thành Phi Thuyền bình thường và đám con rối Ma Tinh cũng không hề tỏ ra hoài nghi gì.

Thậm chí, có vài tên Linh tộc còn cố ý tiến tới chào hỏi mấy *"người đồng tộc"* có tu vi không kém này.

Dưới sự khống chế của Hàn Lập, những con rối này hoàn toàn không gặp khó khăn gì khi ứng phó với đám người Linh tộc kia.

Hai tháng sau, cuối cùng Phi Thuyền cũng tới được thành trì lớn nhất ở trung tâm Linh tộc- thành Thúy Yên. Cách thành này hơn mười vạn dặm chính là Thánh Địa của cả Linh tộc- núi Phục Linh.

Sinh sống ở núi này chính nhân vật có uy danh lớn nhất tại Linh tộc- Linh Vương và một ít thánh vệ thề cả đời này sẽ không bao giờ rời khỏi núi.

Dựa theo quy củ của Linh tộc, trong vòng ba vạn dặm xung quanh núi này đều được coi là khu vực Cấm, người có tu vi dưới Hợp Thể Kỳ đều bị nghiêm cấm tới gần khu vực này.

Mà người có tu vi trên Hợp Thể kỳ, nếu không có sự đồng ý của Linh Vương thì cũng không được vượt vào quá nửa địa phận bên trong khu vực Cấm, chỉ có thể dừng lại ở dưới sườn núi mà thôi.

Vài năm trở lại đây, vốn là thời gian định kỳ các Thánh Linh lên Thánh Sơn bái kiến, nhưng không ngờ Linh Vương lại tuyên bố bế quan tu luyện một loại công pháp thần bí, đem toàn bộ sự vụ trong tộc giao cho mấy tên Thánh Linh thân tín chủ trì. Sau đó, Linh Vương triệt để phong bế Thánh Địa, không hề ra ngoài gặp bất kỳ một ai.

Sự kiện phong sơn này đã đem tới cho Linh tộc một phen oanh động thật lớn. Nhưng sau khi mấy tên Thánh Linh có vị trí đức cao vọng trọng cùng chung tay áp chế xuống thì trong Linh tộc cũng không có xảy ra nhiễu loạn lớn, chỉ là vẫn không hạn chế được lời đồn được lưu truyền bí mật.

Trong khoảng thời gian này, toàn bộ Linh tộc bắt đầu dấy lên một chút hào khí quỷ dị như mạch nước ngầm vận động vậy.

Trên đường tới đây, đám người Hàn Lập, Mạc Giản Ly hiển nhiên đã thâu tóm toàn bộ những tin tức này. Mặc dù bọn hắn có chút kinh ngạc về sự biến hóa ngoài ý muốn của Linh tộc nhưng vẫn không từ bỏ ý định đi tìm vị Linh Vương kia.

Cách đây không lâu Linh Vương mới có giao dịch cùng Đại Thừa tu sĩ của dị tộc nên hiển nhiên không phải đang thật sự bế quan tu luyện rồi, nhưng là không biết hắn đang ở trong tối âm thầm âm mưu chuyện gì mà thôi.

Mặc kệ vị Đại Thừa Linh tộc này có ý định bí mật gì, nhưng tình thế liên quan tới Lôi Tiêu Phù quá mức quan trọng nên bọn Hàn Lập và Mạc Giản Ly quyết không lui bước.

Hai người thương lượng một hồi sau đó dừng Mặc Linh Thánh Thuyền ở bên ngoài phụ cận thành Thúy Yên, để đám người Ngân Nguyệt cùng mấy con rối Ma Tinh ở lại.

Cả hai lập tức phi độn về phía núi Phục Linh.

Hai người an bài như vậy là phòng trường hợp đụng phải Linh Vương, hai người có tu vi Đại Thừa có thể tự bảo vệ được mình mà không để liên lụy tới ai.

Nửa ngày sau, Hàn Lập và Mạc Giản Ly đã thần không biết quỷ không hay, tới một vị trí cách Thánh Sơn của Linh tộc không xa.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn về một chỗ cao trước mặt.

Chỉ thấy trong tầm mắt, từng đạo cầu vồng năm màu trải rộng trong không trung. Phía dưới những cầu vồng này là một toàn núi xanh biếc cao hơn vạn trượng, bên trên còn có ánh sáng chớp động.

Mặc dù đã mượn bí thuật ẩn nấp nhưng lúc này đồng tử trong mắt Hàn Lập cũng không khỏi co rụt lại.

Dùng lực lượng của hắn hiện tại làm sao lại không nhận ra linh áp khủng bố của Thánh Sơn trong truyền thuyết của Linh tộc này. Hắn có cảm giác đây là một dị bảo có uy năng cực lớn, không thua gì mấy toàn Cực Sơn trong tay hắn.

"Có chút ý tứ! Vị Linh Vương này lại không ngần ngại để Thánh Sơn lộ ra tướng mạo vốn có, lại đem nơi đây triệt để phong tỏa, đúng là có chuyện bí mật muốn giấu rồi." Mạc Giản Ly thân hình trong suốt đứng ở một bên cũng thốt lên hai câu đầy cảm thán.

Hiển nhiên, vị Đại Thừa của Nhân tộc này cũng đã nhìn ra sự huyền diệu của ngọn núi này.

"Mạc huynh, xem ra thực sự là Linh Vương đã bày ra cấm chế cực kỳ lợi hại ở đây. Chúng ta vẫn chủ động tiến lên sao?" Hàn Lập bình tĩnh hỏi một câu.

"Sao lại không? Núi này dù không tầm thường nhưng có thể ngăn cản ta và ngươi liên thủ lại sao. Hơn nữa nếu không để lộ ra chút bản lĩnh thì vị Linh Vương đại nhân kia làm sao có thể nguyện ý hiện thân gặp chúng ta cơ chứ. Hàn đạo hữu sẽ không đến lúc này mà thay đổi ý định đấy chứ?" Mạc Giản Ly cười hắc hắc hỏi lại.

"Trong lòng Mạc huynh hiểu rõ mà, Hàn mỗ làm sao lại có ý lùi

bước được chứ. Tất nhiên tại hạ sẽ đi tới cùng." Hàn Lập cũng không cảm thấy bất ngờ, ha ha cười nói.

Cả hai thương lượng vài câu với nhau sau đó quyết định tách ra hành động.

Mạc Giản Ly một tay bấm niệm pháp quyết, trong miệng lẩm bẩm vài câu.

Một màn quỷ dị xuất hiện! Sau mấy câu niệm chú, thân hình trong suốt của vị Đại Thừa Nhân tộc này nổi lên một vầng sáng mày ngà sữa.

Thân hình hắn như bị hòa tan ra, cuối cùng biến thành một đám dịch trong suốt, sau đó chui vào lòng đất không thấy bóng dáng đâu.

Vẻ mặt Hàn Lập hiện lên một chút kinh ngạc, sau đó lại khôi phục lại dáng vẻ, tay áo lập tức run lên.

"Phanh!" Một đạo phù lục bắn ra sao đó vỡ thành vô số phù văn màu tím bao phủ lấy thân hình của Hàn Lập khiến cho hắn như bị sương mù vây quanh.

Mà sau đó, khi sương mù tan ra, chỗ đó lại trống không, bóng dáng Hàn Lập đã biến mất đầy quỷ dị.

Phù lục vừa rồi đúng là Thái Nhất Hóa Thanh Phù, trước đó mới được Hàn Lập luyện chế lại không lâu.

Sau khi Hàn Lập tiến vào Hợp Thể Kỳ thì hắn ít khi vận dụng phù lục này, nhưng không phải hiện tại Thái Nhất Hóa Thanh Phù đối với hắn chẳng còn có bao nhiêu tác dụng nữa.

Phù này vốn là nhờ bí thuật của Tiên giới luyện chế ra nên khi tu vi của Hàn Lập tăng lên thì uy năng của nó cũng gia tăng. Chỉ là tài liệu luyện chế loại phù này quá mức quý hiếm, mấy miếng hắn luyện chế trước kia hiện tại cũng đã bị sử dụng hết rồi.

Sau này, cho dù tu vi gia tăng nhưng khó khăn lắm hắn mới luyện chế lại được một miếng nên bình thường sẽ không dễ dàng đem ra sử dụng.

Mà với thần thông hiện tại của Hàn Lập, có thể khiến hắn buộc phải ẩn mình cũng là trường hợp rất hãn hữu.

Lúc này hắn muốn lẻn vào núi Phục Linh, bí mật đi gặp vị Linh Vương thần thần bí bí không biết là bạn hay địch kia thì Thái Nhất Hóa Thanh Phù là một lựa chọn không tệ.

Sau khi Hàn Lập có cảm giác bản thân hóa thành hư vô, hai chân hơi động một chút, cả người hắn liền hướng về ngọn núi cách đó không xa bay tới.

Thân thể hóa hư không vừa tiến vào trong núi Phục Linh liền cảm thấy mấy tầng chấn động khác thường quét qua trên người. Nhưng chỉ là quét qua mà thôi, không hề có cảm giác hắn đang tồn tại.

Hàn Lập thấy vậy thì khẽ mỉm cười.

Hắn cảm ứng được những cấm chế không tầm thường này, nhưng rõ ràng chúng không phát hiện được sự tồn tại của hắn, có thể thấy sau khi hắn tiến giai Đại Thừa Kỳ thì Thái Nhất Hóa Thanh Phù cũng càng thêm thần diệu vạn phần.

Hàn Lập không do dự gì, trực tiếp bay lên trên.

Trên đường tiến lên, thông qua thần thức, nhờ một tia thần niệm liên hệ mà hắn cảm ứng được Mạc Giản Ly cũng đã vào tới trong núi, hơn nữa đang ở trong núi đá cách hắn không xa, cũng đang lặng lẽ tiến lên.

Cả hai lúc lên lúc xuống, cực kỳ phối hợp, cứ thế yên lặng mà đi.

Trên đường đi, thỉnh thoảng lại có một đội vệ sĩ Linh tộc đi tuần tra qua.

Bọn hắn mặc áo giáp đặc biệt, hoặc có dị quang bao phủ bên ngoài, hoặc nhìn quái dị như Yêu tộc, nhưng khí tức của tên nào cũng không kém, đều đạt tới cảnh giới Hóa Thần hoặc Luyện Hư cả.

Với tu vi này, dù ở trong Linh tộc cũng có vị trí tương đối cáo, vậy mà ở đây cũng chỉ là vệ sĩ bình thường mà thôi.

Xem ra tòa Thánh Sơn này được bảo vệ rát sâm nghiêm, không có chút sơ hở nào.

Nhưng dù sao chúng cũng không thể ngăn cản Hàn Lập và Mạc Giản Ly đã có tu vi Đại Thừa được.

Hàn Lập không e dè, cứ thế dọc theo đường núi mà bay, không bao lâu sau đã tới được sườn núi, từ đây có thể trông thấy một cái cổng chào màu đỏ tía khổng lồ cao bễ nghễ ở phía xa xa.

Mà dưới cái cổng chào ấy, có hai gã nam tử trung niên đang ngồi khoanh chân.

Hai người này, một người đầu trọc lóc nhưng gương mặt thanh tú, nho nhã.

Người còn lại mặt mũi gồ ghề, mấp mô, nhìn xấu vô cùng, trên đầu có ánh sáng màu đỏ chớp động, lại có một đoàn lửa đỏ đang cháy, nhìn như râu tóc đỏ thẫm vậy.

Nhưng để cho Hàn Lập chú ý không phải là hình dáng của bọn họ, mà sau khi quét qua, hắn đều phát giác hai người này đều có tu vi Hợp Thể kỳ.

Một gã Hợp Thể trung kỳ, một gã Hợp Thể hậu kỳ.

Hai người này, chính là hai vị Thánh Linh được đồn đại là phụ trách toàn bộ sự việc trên Thánh Sơn sao?

Sau khi ý nghĩ đó xuất hiện trong đầu, Hàn Lập cũng không có ý dừng lại mà chỉ dừng trước cổng chào một chút rồi thoáng một cái đã tiến vào phía sau cổng, xa hơn mười trượng.

Hai gã Hợp Thể tu sĩ của Linh tộc mắt vẫn nhắm nghiền, không hề nhúc nhích, tựa như không phát hiện ra việc này.

Trong nội tâm Hàn Lập đang cười, đang muốn tiến về phía trước, bống nhiên ánh sáng tím dưới cổng chào bùng nổ, một âm thanh lớn vang lên:

"Lớn mật!"

"Là ai dám lén lén lút lút ở dưới?"

Hai gã Linh tộc tưởng chỉ để làm cảnh, không ngờ lúc này đều đồng thời mở lớn hai mắt, sau khi hét lớn một tiếng thì đều đồng thời ra tay.

Ánh sáng bảo vệ diễm lệ sau lưng nam tử đầu trọc lóe lên, sau đó hiện ra một tượng Phật bốn tay cao hơn một trượng, toàn thân óng ánh chói mắt, hai tay hợp lại cầm một lệnh bài bảy màu, hướng xuống dưới mặt đất nhoáng một cái.

Một tiếng *"phốc"* vang lên, một cột sáng bảy màu bắn ra, trực tiếp thấm xuống đất.

Mà nam tử Linh tộc còn lại thì sau một tiếng *"Phanh"*, lửa đỏ trên đầu bốc lên rừng rực, sau đó ngưng kết thành một cái lưới đỏ sẫm, nó xoay tròn rồi hướng về phía cột sáng bảy màu trùm xuống.

Cột sáng bảy màu sau một cái chớp động liền đã chui xuống cách mặt đất mấy trăm trượng, sau khi quét qua một bóng dáng trong suốt kỳ dị thì ở đó hiện ra một người.

Đúng là vị Đại Thừa tu sĩ của Nhân tộc- Mạc Giản Ly.

Không chờ gương mặt hắn hiện ra chút kinh ngạc gì, cái lưới đỏ sẫm đã đánh lên đỉnh đầu của hắn. *"Oanh"* một tiếng, lửa đỏ cuồn cuộn trùm xuống.

Sắc mặt Mạc Giản Ly trầm xuống, sau một tiếng hừ lạnh thì tay áo hất lên không trung, một cỗ bạch khí tuôn ra.

Lửa đỏ vừa tiếp xúc thì giống như trâu đất xuống biển, không có cách nào lại gần hắn nữa.

Trên mặt Mạc Giản Ly vừa mới hiện lên vẻ cười lạnh thì một đạo phù lục màu đỏ thẫm từ trong đám lửa bắn ra, sau một cái chớp động liền hóa thành vô số sợ tơ màu đỏ cuốn tới.

Sau một khắc, ánh sáng màu đỏ bỗng nhiên vô thanh vô tức xuất hiện bên ngoài thân hình Mạc Giản Ly, một cái hỏa liệm màu đỏ thẫm lập tức trói nghiến lấy thân thể hắn lại.

------oOo------

Chương 2264: Nhầm lẫn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mạc Giản Ly kinh hãi, khẽ quát lên một tiếng, linh quang hộ thể lập tức tăng vọt lên, định dựa vào pháp lực dồi dào để mạnh mẽ phá dây xích lửa này đi.

Thế nhưng dây xích lửa cũng lóe lên, linh quang hộ thể phóng đại ra thì nó cũng lớn lên.

Mạc Giản Ly thúc dục linh quang liên tiếp mấy lần mà cũng chưa thể giãy thoát khỏi dây xích lửa này.

Gương mặt vị Đại Thừa Nhân tộc này rốt cục cũng hơi biến sắc rồi.

Đúng lúc này, tên trọc đầu Linh tộc kia lại một lần nữa thúc dục pháp tướng sau lưng, khẽ vung lệnh bài bảy màu kia lên một cái.

"Ầm", phát ra tiếng nổ như sét giữa trời quang, mặt ngoài lệnh bài bảy màu chợt trở nên mông lung mờ ảo, rồi từ đó phun ra một kí hiệu bảy màu lớn như cái đấu.

Kí hiệu này quay tít một vòng, đồng thời lớn vụt lên, biến thành một lưỡi đao ánh sáng không chuôi, cực kì rực rỡ.

Đao dài chừng một trượng, bên ngoài lấp lánh hào quang, lại còn láng máng biến ra các bộ phận như miệng, mũi...khiến người ta có cảm giác như đó là một vật còn sống.

Sau khi quét thần niệm về lưỡi đao rực rỡ này, với tu vi Đại Thừa kì của Mạc Giản Ly mà cũng có cảm giác như cả người sởn gai ốc.

Lúc này, lưỡi đao do kí hiệu biến thành kia chợt phát ra âm thanh vù vù!

"Không ổn!"

Con ngươi Mạc Giản Ly co rụt lại, hắn chợt khẽ gầm nhẹ một tiếng, tiếp đó hào quang trên người hắn liền xoay tròn, vài kiện pháp bảo phòng ngự có kiểu dáng khác nhau đồng thời từ trong cơ thể bay ra, phóng ra hào quang che chắn phía trên không.

Dưới sự ràng buộc của dây xích lửa, mấy món bảo vật phòng ngự này là thứ hắn đã dùng tốc độ nhanh nhất có thể để phóng ra, mặc dù hắn còn có thủ đoạn phòng ngự lợi hại hơn nhiều nhưng giờ thì không kịp thi triển ra rồi.

Khi đó, lưỡi đao ánh sáng kia liền chợt biến mất ở chỗ cũ.

Cùng lúc này, hào quang rực rỡ lóe lên phía trên đầu Mạc Giản Ly, mấy kiện bảo vật phòng ngự do hắn phóng ra liên tiếp bị chẻ đôi ra làm hai nửa tựa như cắt đậu hũ.

Không có thứ gì ngăn cản tiếp nên lưỡi đao sáng bừng lên, hung hăng chém xuống đầu Mạc Giản Ly.

Đao chưa thực sự rơi xuống mà hơi thở lạnh lẽo buốt giá đã phủ xuống rồi.

Nếu là lúc khác, Mạc Giản Ly chỉ cần bay tránh đi một cái là liền có thể dễ dàng né được đao này, có điều với tình hình trước mắt, khi thân thể hắn đang bị trói lại không thể nào di chuyển thì hắn chỉ có thể kinh hãi nhìn ánh đao rực rỡ đang chém xuống mình kia.

Nhưng rồi gương mặt hắn chợt hiện lên vẻ quyết đoán, sau đó hào quang bảo vệ trên đỉnh đầu hắn khẽ tản ra, một hình người nhỏ bé giống hệt chính hắn thoáng hiện ra giữa vầng hào quang, nó lập tức vung hai thanh kiếm màu bạc nhỏ trong hai tay lên không trung.

Vị Đại Thừa Nhân tộc Mạc Giản Ly này thấy tình hình nguy cấp đã phóng ra nguyên anh đại thành để chuẩn bị đón đỡ lưỡi dao ánh sáng nhìn có vẻ rất khủng bố này.

Một tiếng *"Ầm"* trầm đục vang lên.

Một bóng người tựa như khói xanh vất vưởng chợt hiện ra dưới ánh đao rực rỡ kia, có vẻ rất hời hợt tung ra một đấm nhưng liền mạnh mẽ đánh tan ánh đao này. Sau đó, người hắn chớp lên một cái đã xuất hiện tại một chỗ cách Mạc Giản Ly mười trượng.

Ánh sáng ngưng tụ liền hiện ra chân thân của hắn, đó là một gã thanh niên mặc áo bào xanh, trên mặt mang theo nụ cười nhạt, chính là Hàn Lập.

Thì ra hắn vốn ở cách đó không xa, nhìn thấy Mạc Giản Ly gặp phải nguy hiểm, bèn bình tĩnh thuấn di lại đây với tốc độ khó có thể tưởng tượng và ngăn lại được một đòn này.

"Đa tạ Hàn đạo hữu giúp đỡ!" Mạc Giản Ly tất nhiên rất mừng. Hình người bé nhỏ trên đỉnh đầu hắn liền trở nên mơ hồ rồi liền chui vào trong đỉnh đầu mất dạng.

Bấy giờ, vị Đại Thừa Nhân tộc này mới thong thả ra tay, một tay bấm niệm pháp quyết, đồng thời lẩm nhẩm trong miệng. Hào quang bên ngoài người hắn chợt ảm đạm đi, hắn há miệng ra phun vào trước người mình.

Một luồng khí màu trắng không biết tên lập tức cuộn ra!

Sợ dây xích lửa kia liền phát ra âm thanh *"Xì xì"* nghe rất quái dị, lửa đỏ cuồn cuộn bám bên trên chợt tắt, vết nứt nhè nhẹ hiện ra trong sự giật mình của hai gã đàn ông Linh tộc.

Mạc Giản Ly cười to một tiếng, hơi thở hắn chợt trở nên tăng vọt, hắn vung hai tay lên.

"Gặc..." âm thanh giòn dã không ngừng vang lên.

Dây xích lửa thoáng chốc đã vỡ vụn ra thành từng khúc.

Dù rằng dây xích lửa này cực kì huyền diệu nhưng sao có thể vây khốn một gã cấp Đại Thừa được. Chỉ cần cho Mạc Giản Ly một lát là hắn có thể dễ dàng thoát ra.

Về phần lưỡi đao ánh sáng nát bấy kia thì đã được gã đàn ông trọc đầu Linh tộc kia vội vàng điều chỉnh để trở lại như ban đầu, thế nhưng lệnh bài bảy màu cũng vì đó mà trở nên cực kì ảm đạm, rõ ràng là nó chỉ có thể thi triển ra nhiều lắm là hai phần sức mạnh nữa mà thôi. Gã đàn ông trọc đầu ngoái nhìn về phía Hàn Lập và Mạc Giản Ly bên dưới mấy lần mới xác định được họ quả thực là Đại Thừa kì, sắc mặt thoáng chốc liền trở nên khó coi.

Còn tên Linh tộc trên đầu bốc lửa đỏ kia thì ngay khi dây xích lửa vỡ vụn liền há miệng phun ra một ngụm máu, hơi thở cũng lập tức trở nên suy yếu hơn vài phần.

"Vãn bối Linh Dẫn, Linh Chích bái kiến hai vị tiền bối! Vừa rồi không biết là hai vị tiền bối đi vào nên bọn vãn bối mới tùy tiện ra tay, xin được thứ tội!" Gã đàn ông trọc đầu tuy rằng sắc mặt tái đi nhưng ngay sau đó liền đứng thẳng người dậy, hướng về hai người thi lễ cung kính.

Hàn Lập cười hắc hắc, thân hình khẽ lắc một cái liền vượt qua khoảng cách mấy trăm trượng, xuất hiện chỗ cách không xa cổng chào. Hắn nhìn lên nhìn xuống đánh giá hai gã đàn ông kia mấy lần nhưng cũng không nói gì.

Còn Mạc Giản Ly thì sau khi hừ một tiếng lạnh lùng liền bay đến đứng bên cạnh Hàn Lập, vẻ mặt mang theo chút khó chịu mà nói:

"Thủ đoạn vừa rồi của các ngươi đều xuất phát từ hai kiện bảo vật trên người kia. Có điều, chắc chắn hai người các ngươi không thể có loại bảo vật như thế được mà là được lão quái vật Linh Vương ban cho."

Với thân phận Đại Thừa mà Mạc Giản Ly lại suýt chút nữa ăn quả đắng của hai gã Hợp Thể kì, tuy rằng đối phương đánh lén, hơn nữa còn có dị bảo kinh người thì cũng khiến cho hắn hơi cảm thấy thẹn quá hóa cáu.

"Tiền bối thứ tội, đó là do hai người vãn bối phụng lệnh Linh Vương làm mà thôi." Gã đàn ông trọc đầu tái mặt, vội vàng khom

người thanh minh.

"Là chủ ý của lão quỷ Linh Vương sao. Nói đi, tại sao hắn lại đem bảo vật quí như thế ban cho các ngươi, mà còn là loại chuyên dùng để đối phó với cùng cấp bậc như chúng ta, nếu không lão phu sao lại chịu thua thiệt được." Sắc mặt Mạc Giản Ly không những không buông lỏng mà còn trở nên rất âm trầm.

Gã đàn ông trọc đầu nghe vậy thì hơi do dự, sau khi liếc nhìn đồng bạn liền mở miệng định nói gì.

Nhưng vào lúc này, từ trên cao ngọn núi vang lên tiếng xé gió, có sáu luồng ánh sáng bay vọt xuống.

Hai tên Hợp Thể Linh tộc thấy vậy liền vui vẻ, không hẹn mà thần sắc cùng buông lỏng.

Vẻ mặt Hàn Lập hơi động nhưng vẫn đứng một bên không nói gì.

Mạc Giản Ly thấy cảnh đó thì nhíu hai mắt lại, mơ hồ có ánh sáng nguy hiểm lóe lên.

Ánh sáng lóe lên.

Sáu gã người ăn mặc giống như gã Linh tộc trọc đầu bất chợt hiện ra, đều có cảnh giới Hợp Thể, trên người còn mơ hồ tỏa ra khí của bảo vật, dường như cũng có dị bảo hộ thân.

Sáu gã Linh tộc này vừa thấy hai người Hàn Lập và Mạc Giản Ly, lại cảm ứng được tu vi sâu thăm thẳm xong thì vẻ mặt đều hơi đổi, nhưng cũng không quá giật mình.

Điều này khiến Hàn Lập khá lưu ý.

"Sáu vị đạo hữu tới thật đúng lúc, ta đang muốn tiến đến thông báo một tiếng có hai vị tiền bối Đại Thừa đến đây thăm núi Thánh. Có điều hai người bọn ta lại vô ý ra tay mạo phạm nên đang hướng hai vị tiền bối tạ lỗi đây!" Gã trọc đầu cực kì nhanh ý, dù trong lòng đã buông lỏng nhưng bên ngoài vẫn cung kính nói.

Hàn Lập nghe vậy thì mỉm cười.

Còn Mạc Giản Ly nghe xong thì sắc mặt càng thêm âm trầm.

Gã Linh tộc này đã nói thế thì thực sự hắn cũng không thể ra tay dạy dỗ hai tên Hợp Thể này rồi, nếu không sẽ mang tiếng là ỷ lớn bắt nạt nhỏ, khi gặp mặt Linh Vương cũng khó nói chuyện.

Lúc này đây, sáu gã Hợp Thể Linh tộc cũng tiến lên cung kính chào hai người bọn Hàn Lập.

Một lão già tóc trắng trong đó tươi cười nói:

"Hai vị tiền bối có thể hạ cố đến Núi Thánh chơi thì đúng là vinh hạnh cảu bổn tộc. Linh Vương đại nhân đã sơm biết trong mấy ngày gần đây hai vị tiền bối sẽ đến nên đã chờ ở điện Tử Khí từ lâu."

"Đã chờ chúng ta từ lâu ư!" Mạc Giản LY nghe thế không khỏi giật mình.

"Không phải hai vị tiền bối đã hẹn với Linh Vương từ trước rồi ạ..Không lẽ hai vị không phải là đại nhân Huyết Nhiên và Hắc lân của đảo Địa Giao sao!" Lão già tóc trắng rốt cục cũng nhìn ra được chút khác thường trên thần sắc của Hàn lập và Mạc Giản Ly, nên giật mình nói.

Hiển nhiên hắn cũng nhận ra được dường như bọn họ đã nhầm lẫn to.

Mấy tên Hợp Thể Linh tộc khác thấy vậy thì cũng không tránh khỏi quay mặt nhìn nhau!

"Huyết Nhiên, Hắc Lân! Ta có nghe qua hai người này, hình như là Đại Thừa ngoại tộc hùng bá một vùng biển ở trung bộ Đại Lục. Nghe nói uy danh hiển hách, thần thông quảng đại nhưng tiếc là ta không hề quen biết. Hắc hắc, nhưng mà cũng không sao! Lão phu là Mạc Giản Ly, bên cạnh đây là đạo hữu Hàn Lập cùng tộc, không biết các ngươi đã từng nghe đến chưa." Mạc Giản Ly cười hắc hắc rồi dùng một giọng điệu lạ kì chầm chậm nói.

"Thò ra là Mạc tiền bối và Hàn tiền bối của Nhân tộc. Ta vừa rồi hiểu nhầm rồi, mong hai vị thứ lỗi. Nhưng không biết hai vị tiền bối vì sao lại lén vào núi Thánh của bổn tộc vậy, phải chăng là có chuyện gì cần bổn tộc giúp sức." Lão già tóc trắng dù sắc mặt có tái đi, trong lòng âm thầm cuống quít kêu khổ nhưng lời lẽ vẫn không hề giảm cung kính mà hỏi.

"Không có gì, lần này lão phu và Hàn đạo hữu đến đây chỉ là muốn gặp đạo hữu Linh Vương mà thôi. Mà hình như giờ đạo hữu Linh Vương cũng đang ở trên kia, vậy thì quá tốt rồi. Thế là hai người bọn ta cũng không sợ chuyến này đi không được việc rồi!" Mạc Giản Ly thu lại vẻ âm trầm, cười ha ha nói.

Hàn Lập nghe thấy vậy cũng không nhịn được khẽ cười.

Đúng là tới sớm không bằng may mắn!

Vốn sợ rằng Linh Vương sẽ đóng cửa không gặp, cuối cùng giờ lại cũng không cần tốn sức nhiều rồi.

Chỉ có điều hắn lo lắng là không biết dụng ý thực sự khi mời hai vị Đại Thừa dị tộc của vị Linh Vương này.

"Này...Việc này không ổn lắm. Linh Vương đại nhân chỉ mời hai vị tiền bối Huyết Nhiên. Nếu như hai vị tiền bối...cũng muốn gặp thì...bọn vãn bối cũng không thể quyết, phải lên bẩm báo một tiếng mới được." Lão già tóc trắng lúng túng, sau một lúc lâu mới dè dặt nói.

"Lời này là có ý gì? Bọn Huyết Nhiên có thể đi gặp Linh Vương thì sao hai người bọn ta lại không được? Chắc là do các người thấy Nhân tộc bọn ta dễ bắt nạt, ngay cả Đại Thừa cũng chẳng cần đếm xỉa rồi." Mạc Giản Ly thu lại vẻ tươi cười, đột nhiên sải bước và nói. Một luồng linh áp khủng bố tựa như có thể đè sập không gian bốn phía chợt tỏa ra từ người hắn.

------oOo------

Chương 2265: Linh Vương

Nguồn: EbookTruyen.Net

* Gậy như ý: Cây gậy tượng trưng cho điều tốt lành.

Dù cả tám gã Linh tộc có tu vi Hợp Thể Kỳ đều sở hữu những loại bảo vật hộ thân đặc biệt nhưng dưới áp lực Đại Thừa Kỳ áp chế trực tiếp trong khoảng cách gần như vậy đều phải thụt lùi mấy bước, vẻ mặt tên nào cũng toát lên nỗi kinh hãi.

"Tiền bối bớt giận, bọn vãn bối tuyệt đối không dám có ý như vậy!" Lão già tóc trắng cao lớn vội vàng thét lên.

Nhưng vẻ mặt của Mạc Giản Ly vẫn lạnh băng giống như không nghe thấy gì, khí tức trên thân chợt đổi, áp lực ập đến còn lớn hơn so với vừa nãy mấy lần.

Đến lúc này thì tám tên tu sỹ Linh tộc Hợp Thể Kỳ đã chẳng thể chống đỡ luồng áp lực nhờ vào tu vi của chính mình nữa, hào quang của bảo vật trên người tám tên bọn họ không hẹn mà đồng loạt sáng lên, tám cái ảo ảnh bảo vật của mỗi người trào ra, gắng gượng chống đỡ lại cỗ áp lực kinh người.

Ánh mặt của Hàn Lập ngưng lại, chăm chú đem hết thảy những bảo vật đó ghi vào trong mắt.

Thì ra chúng phân ra làm ba lá bùa, hai tấm lệnh bài, một cái đỉnh nhỏ màu trắng và một cây gậy như ý* màu bạc. Mà Mạc Giản Ly thấy thế liền hừ lạnh, làn hào quang hộ thể chợt lóe sáng, từng bước từng bước về phía trước như muốn phóng ra toàn bộ áp lực mà mình có để dạy bảo mấy tên tiểu bối của Linh tộc một trận nên thân.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên từ trên đỉnh ngọn núi Phục Linh chợt tràn tới một âm thanh kì lạ như có như không theo gió mà đến. Âm thanh thoáng đảo qua trước người của gã Đại Thừa đến từ Nhân tộc.

Mạc Giản Ly chỉ cảm thấy một cỗ khí tức ấm áp từ trong cơ thể cồn cào lên rồi lắng xuống, ngay sau đó áp lực khủng bố do hắn bức ra liền biến mất dạng.

Tiếp theo sau là một giọng nói già nua của ông lão nào đó truyền đến"

"Mạc huynh chớ nên tức giận, lời nói vừa nãy của bọn họ chỉ là vô tình, bổn vương thay mặt họ xin lỗi. Hai vị đã đích thân đến đây tại hạ mừng còn chưa kịp, làm sao lại dám từ chối không gặp. Bổn vương sẽ nghênh đón hai vị ở đỉnh núi. Linh Diệt, vừa nãy ta đã dùng thần niệm tra xét qua, quả là hai vị đạo hữu Huyết Nhiên đã đến chân núi, bốn người các ngươi xuống đón bọ họ đi. Còn bốn người khác hãy mau kính mời Mạc huynh đến Tử Khí Đường."

"Tuân mệnh!"

"Xin vâng!"

Tám gã tu sỹ Hợp Thể của Linh tộc vội hướng về phía đỉnh núi cúi đầu, thu lại những ảo ảnh của pháp bảo, tiếp đó bốn gã đầu trọc lóc liền bay nhanh về phía chân núi.

Còn bốn tên trong nhóm lão già tóc bạc còn lại lập tức hành lễ với hai người nhóm Hàn Lập, làm ra điệu bộ cực kì cung nghênh.

"Nếu đích thân Linh Vương đã lên tiếng thì Mạc mỗ tất nhiên không thể không nể mặt rồi! Vậy trước tiên lên đó gặp đạo hữu đã rồi mới nói chuyện sau." Vẻ mặt của Mạc Giản Ly biến đổi vài lần cuối cùng cũng để mặc cho bốn tên đầu trọc bay đi, tiếp theo hắn phất nhẹ tay áo, ngông nghênh bay về phía trên đỉnh núi.

Hàn Lập cười khuẩy, cũng tỏa ra một làn sáng mờ mờ nhẹ nhàng bay sát.

Đến lúc này cả bốn gã Linh tộc Hợp Thể Kỳ mới nhích gót theo sau.

Có điều lão già tóc bạc lén dùng ánh mắt kỳ quái liếc nhìn Hàn Lập.

Tùy từ đầu đến giờ Hàn Lập không nói một câu gì nhưng hắn vốn là một trong những người có tu vi cực cao trong Linh tộc, làm sao lại không biết vài tin tức của vị Nhân tộc mới thăng cấp này chứ.

Tuy rằng đa phần tin tức đều truyền đến từ các tộc khác, hầu hết đều là những chuyện cũ hoặc mơ hồ loáng thoáng nhưng việc vị Đại Thừa Kỳ này từng đánh trọng thương một gã tu sỹ ngang cấp của tộc Dạ Xoa lại chẳng phải là giả.

Điều này làm cho lão già Linh tộc cảm thấy sợ hãi đôi phần, vì vậy mà hắn càng chú tâm để ý hơn.

Dù Linh giới rộng lớn nhưng xưa này rất hiếm người vừa mới thăng cấp mà đã có thể đánh bại tu sỹ Đại Thừa Kỳ khác từ lâu trước đó.

Hàn Lập hoàn toàn không biết những suy nghĩ trong lòng lão già, mà nếu có biết cũng chẳng thèm quan tâm. Hai chân hắn cứ là là cách mặt đất vài thước, đồng thời ánh mắt thi thoảng lại quan sát hai bên sườn con đường dẫn lên đỉnh núi, liên tục âm thầm tra xét.

Nửa trên của ngọn núi Phục Linh được bố trí rất nhiều cấm chế, nhiều hơn xa so với nửa bên dưới. Chỉ có điều phần lớn những cấm chế này đã được đóng lại. Nếu không, cho dù Hàn Lập với Mạc Giản Ly đều là những tu sỹ Đại Thừa nhưng cũng chẳng thể đi lên dễ dàng như vậy.

Con đường dẫn lên đỉnh núi cùng lắm cỡ khoảng vài ngàn trượng nhưng đoàn người phải bay mất độ một bữa cơm. Tựa như ngọn núi phải cao đến hơn chục vạn trượng.

Vẻ mặt của Mạc Giản Ly không khỏi nổi lên đôi chút đăm chiêu.

Tuy Hàn Lập vẫn chẳng biểu hiện ra điều gì, nhưng trong lòng liên tục tặc lưỡi lấy làm kỳ quái.

Xem ra trên ngọn núi này ngoài các loại cấm chế ra thì dường như còn có những thứ khác nào đó cực kỳ huyền diệu, nếu không thì sao có thể lừa gạt được cả thần niệm của người ta được.

Đám người lão già tóc trắng phía sau vẫn giữ vẻ mặt như thường, hiển nhiên là họ đã quá quen thuộc với việc này.

Ngay cả đoạn cuối của con đường cực kỳ dài nhưng đoàn người đi cũng không mất nhiều thời gian lắm. Sau khi xuyên qua một tấm màn sương trắng mỏng manh, đỉnh núi đã liền hiện ra ngay trước mặt bọn họ.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn lên, trên đỉnh ngọn núi Phục Linh trống trải rộng rãi này chỉ có duy nhất một tòa tháp cao chia làm ba tầng, còn lại chẳng hề có thêm bất cứ nhà cửa nào khác.

"Tử Khí Đường."

Xung quanh căn lầu vắng tanh, chẳng hề bắt gặp bóng dáng bất kỳ một ai.

"Hai vị tiền bối, đại nhân Linh Vương đã chờ sẵn ở bên trong, bọn vãn bối không dám tùy tiện đi vào." *Lão già đầu bạc ho nhẹ rồi cúi người hành lễ, cung kính nói với hai người bọn Hàn Lập.*

"Nếu thế các ngươi cứ đợi ở bên ngoài là được." Mạc Giản Ly cũng không nói nhiều, sau khi dùng thần niệm đảo qua bên trong căn lầu, hắn liền không chần chờ tiến thẳng vào trong khung cửa.

Vừa nãy thần niệm của hắn đã tra xét rõ ràng một cách kỳ quái, tại Tử Khí Đường này hoàn toàn không có cấm chế dao động. Ngoài trừ bên trong có một cỗ khí tức mỏng manh hư thực ra thì chẳng khác gì so với các loại lầu các bình thường.

Kể từ đó, hắn chẳng còn bao nhiêu nghi dè nữa.

Hàn Lập cũng mỉm cười, cả hai liền tiến vào trong.

Vừa bước vào trong, ập vào mắt mọi người là một gian sảnh rộng đến chừng bốn năm mươi trượng.

Ở bốn phía được trang trí bởi những chậu hoa, cây nào cây nấy xanh mướt, cao cỡ vài thước, bên trên đang đơm những bông đủ mọi loại màu sắc rực rỡ cỡ nắm tay.

Ở trước một chậu hoa phía đối diện có một lão ông mặc áo bào màu trắng, hai tay chắp ra sau, xoay lưng về phía cửa gian sảnh.

"Các hạ chính là Linh Vương!" *Ánh mắt của Mạc Giản Ly ngưng lại, lời nói ra mang theo đôi vẻ dò xét.*

"Hai vị từ xa đến là khách, cứ ngồi xuống trước rồi nói chuyện!" *Lão già mặc áo bào trắng không trả lời thẳng vào câu hỏi, mà cũng chẳng buồn xoay lưng.*

"Nếu đạo hữu đã nói vậy thì ta đây cung kính không bằng tuân mệnh." *Mạc Giản Ly nhìn chằm chằm về phía người áo trắng phía trước, trầm ngâm một lúc rồi mới nghênh ngang bước lại, ngồi xuống một cái ghế dựa.*

Hàn Lập hơi nhíu mày, thân hình hắn thoáng mờ đi, cũng xuất hiện tại một chiếc ghế khác, sau đó dùng ánh mắt cười mà như không chăm chú đánh giá bóng dáng của lão già.

"Hai vị thông cảm, cả đời ta đã quen sống một mình, chỉ có mỗi ly trà xanh đãi khách mà thôi." Đợi đến khi Hàn Lập ngồi xong, lão già áo trắng mới khẽ cười rồi nói.

Vừa dứt lời, một cánh cửa hông của gian sảnh mở rộng, bên trong liền có vài con khỉ lông trắng đi ra.

Con nào con nấy cao chỉ cỡ nửa thước, trắng muốt như tuyết, hai mắt đỏ đậm.

Trên đầu những con khỉ này đội nào thì chén trà, nào thì khay trà, tay chân chúng bước tới, trong khoảnh khắc đã dâng đến cho mỗi người trong bọn Hàn Lập một loại linh trà thơm ngào ngạt.

Hàn Lập nhìn qua phía trên chén nước, cầm khẽ lên, nhấm nháp một chút.

"Mục đích của hai người bọn ta đến lần này chắc hẳn đạo hữu cũng đã biết vài phần."

"Tuy ta với Mạc đạo hữu biết nhau đã lâu, nhưng lần này có thể xem là lần đầu tiên gặp mặt, làm sao mà biết đạo hữu có ý gì chứ?" *Lão già áo trắng cười ha ha, cuối cùng cũng chịu xoay người trở lại.*

Râu tóc bạc phơ nhưng thân thể rất tráng kiện, tuấn tú. Ở một góc của tay áo có thêu một lá phong tím đậm, nhưng sắc mặt hắn lại điềm tĩnh như nước.

Mạc Giản Ly cùng Hàn Lập giật mình, đều cùng nhau quan sát vị Linh Vương này vài lần.

"Đạo hữu không biết được ý định của bọn ta lần này, nhưng không biết vì sao lại mời hại vị đạo hữu Huyết Nhiên vậy?" *Mạc Giản Ly hừ một tiếng rồi hỏi ngược lại.*

"A, tại hạ kêu bọn đạo hữu Huyết Nhiên đến thực chẳng phải quan hệ này nọ gì, chỉ bởi một cuộc giao dịch mà thôi. Sao vậy, Mạc huynh cũng hứng thú với vấn đề này sao?" *Hai mắt của lão già áo trắng trầm xuống, nhưng giọng nói vẫn rất bình tĩnh.*

"Ha ha, thật là vừa đúng dịp. Hai người bọn ta đến đây cũng bởi muốn giao dịch vói Linh Vương đạo hữu một chuyến." *Lần này đến lượt ánh mắt của Mạc Giản Ly ngưng lại, thế nhưng lão chẳng lưỡng lự mở lời.*

"Ha ha, thật làm cho Mạc đạo hữu thất vọng rồi. Xưa nay tại hạ chỉ giao tiếp với người đã biết từ trước, hoàn toàn không có thói quen giao dịch với kẻ lạ. Mạc huynh, xin mời trở về cho." Lão già ngáp dài, không chút do dự cự tuyệt.

Mạc Giản Ly nghe vậy, hai mắt nhíu lại, bất chợt bàn tay giơ lên, bắn ra một vệt sáng bạc thẳng về phía đối diện.

Áo trắng của lão già vẫn không nhúc nhích nhưng vệt sáng bạc bay đến gần cỡ một trượng liền chậm lại rồi dừng hẳn, ngưng trệ ngay trong không trung.

Đúng là một tấm thẻ ngọc màu bạc chói mắt! Mặt ngoài của nó còn được khắc thêm một hoa văn giống hệt với chiếc lá phong màu tím trên tay áo của lão già.

Sắc mặt lão già áo trắng hơi khó coi, bỗng nhiên phất tay lên bắt lấy tấm thẻ, kiểm tra một chút mới chậm rãi nói:

"Xem ra lão tổ Thạch Tâm đã không còn trên đời nữa. Chắc là đã chết trong tay của Minh Trùng Mẫu?"

"Tuy không phải Minh Trùng Mẫu đích thân ra tay nhưng chẳng khác là bao." *Mạc Giản Ly điềm tĩnh trả lời.*

"Được rồi. Ta không quan tâm làm sao các ngươi lấy được vật làm tin này, nhưng như vậy thì giao dịch đó cũng coi như có phần của các ngươi. Chỉ là các ngươi có thể thực sự nắm được nó hay không còn phải xem vào bản lãnh của chính mình." *Hào quang trong tay lão già lóe lên, chiếc thẻ ngọc liền biến mất không tiếng động, đồng thời hắn cười lạnh nhạt.*

"Điều này cũng là tất nhiên, bọn ta đến đây cũng để tìm kiếm một cơ hội thôi." *Mãi lúc này hai mắt của Mạc Giản Ly mới ánh lên, lộ vẻ tươi cười đáp lời.*

"Ha ha, không phải ta nói với Mạc đạo hữu. Chỉ với bản lãnh của ngươi mà muốn hoàn thành mối giao dịch này là chuyện không thể. Nhưng người bên cạnh ngươi lại có hai ba phần. Vị này chắc là đạo hữu Hàn Lập gần đây đã gây chấn động rất nhiều tộc. Quả đúng là đám tu sỹ Đại Thừa bình thường không thể sánh bằng." *Ban đầu khóe miệng của lão già hờ hững buông ra những lời châm chọc, sau rồi khi ánh mắt nhìn về Hàn Lập mới thay vào bằng một đôi chút trịnh trọng.*

"Đại nhân Linh Vương đã sớm biết tên của tại hạ, thật làm cho Hàn mỗ cảm thấy như được quan tâm mà kinh sợ. Nhưng có vẻ đạo khinh thường Mạc huynh cùng tại hạ quá đi!" Bỗng nhiên Hàn Lập mỉm cười, nhẹ nhàng nói bâng quơ.

-------oOo------

Chương 2266: Huyết Nhiên và Hắc Lân

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hàn đạo hữu nói vậy là có ý gì?" Lão già áo trắng nghe vậy liền ngẩn ra, hỏi với vẻ kinh ngạc.

"Nếu đạo hữu không có ý khinh người thì cần gì phải dùng một cái hóa thân để lừa gạt bọn ta?" Sắc mặt của hàn lập vẫn bình thản như thường.

"Hóa thân?" Lần này đến lượt Mạc Giản Ly lắp bắp kinh hoảng. Lão vội dùng thần niệm quét qua nhưng chỉ thấy đối phương có khí tức sâu không lường được, căn bản không thể thấy điều gì bất thường, thế nên sắc mặt bắt đầu đổi thành vẻ băn khoăn khó hiểu.

Lão già thấy vậy cũng ngạc nghiên, nhìn chằm chằm Hàn Lập một lúc sau mới cất giọng cười rộ:

"Ánh mắt của Hàn đạo hữu thật sắc bén, mới liếc qua mà đã khám phá ra thật giả của cái hóa thân Đồng Tâm này. Bổn vương không thể không nói một tiếng "bội phục". Nhưng nếu bởi vậy mà bảo lão phu có ý khinh người thì thật oan uổng cho ta. Trước lúc đến đây hẳn là Mạc huynh cùng Hàn đạo hữu đã từng nghe qua tin ta bế quan. Thật chẳng dám dấu hai vị, tin tức đó hoàn toàn là sự thật. Tấm thân thật sự của bổn vương đang bế quan ở nơi khác, thực chẳng cách nào đi ra gặp khách được, chỉ đành dùng khối hóa thân này thôi. Mà kỳ thật, không chỉ riêng các vị, ngay đến cả hai vị đạo hữu Hắc Lân đang đến kia cũng được tại hạ dùng hóa thân này tiếp đãi."

Vậy mà lão già áo trắng thành thật thừa nhận sự việc.

Mạc Giản Ly nghe vậy, vẻ mặt hơi đổi, đang mở miệng định nói gì đó thì chợt nghe ngoài cửa lớn gian phòng có tiếng hừ lạnh, sau đó giọng nói xa lạ của người đàn ông nào đó vang vọng vào bên trong:

"Linh huynh thực lòng định dùng một cái hóa thân tiếp đãi bọn ta sao? Như vậy chẳng phải hơi thiếu thành ý ư! Chẳng lẽ bản thể của đạo hữu đang đóng cửa tu luyện đến độ một sống hai chết? Nếu không chẳng lẽ với mặt mũi của huynh đệ ta đây không đáng để các hạ đích thân ra gặp mặt một lần?"

Vừa dứt lời, ngay khung cửa lớn có bóng người nhoáng lên. Hai gã đàn ông khác tộc có khuôn mặt khá giống nhau, làn da xù xì đen xạm giống như có một lớp vảy sừng trùm lên khắp toàn thân đột ngột xông vào.

Trong hai bọn họ, một người tỏa sát khí cuồn cuộn, tạo thành một màn hào quang màu đỏ tươi bao kín toàn thân.

Người khác lại thả ra khí tức âm trầm lạnh ngắt, quanh thân lại như có như không vô số sợi không khí đen nhạt bay lượn, thỉnh thoảng còn tụ thành lốc xoáy nhỏ xíu, khiến cho nguyên khí xung quanh không ngừng bị hút vào thở ra.

Tướng tá của cả hai cực kỳ quỷ quái!

"Thì ra hai vị đạo hữu Huyết Nhiên và Hắc Lân đã tới, Linh mỗ không nghênh đón được từ xa thật là thất lễ. Thực ra tuy không phải tại hạ đang bế quan đến độ sống chết, nhưng lần này vẫn cực kỳ quan trọng, không cẩn thận sẽ lại kiếm củi ba năm đốt một giờ ngay, vì vậy chỉ đành xin các vị thứ lỗi mà thôi." Lão già áo trắng thấy hai tu sỹ Đại Thừa đến từ tộc khác này liền sáng ngời hai mắt, tuy vậy trong miệng vẫn liên tục tươi cười tuôn ra lời giải thích.

"Hừ, nếu không vì lần giao dịch..." Một gã đàn ông làn da ngăm đen trợn trừng hai mắt, lời khó nghe chưa kịp nói hết ra khỏi miệng thì đã bị tên còn lại cắt ngang ngay lập tức:

"Bỏ đi Hắc hiền đệ. Chúng ta đến chuyến này không phải để hỏi thăm xã giao, có phải là thân thể thực sự của ngươi hay chỉ một

cái hóa thân cũng chẳng hề gì. Chỉ cần ngươi giao ra vật đó là được. Tốt nhất hãy nên đi vào việc chính trước hẵn hơn. Đúng rồi Linh huynh, hai vị đạo hữu này là loại người nào? Chúng ta vẫn chưa bàn xong chuyến giao dịch này mà ngươi đã hẹn thêm kẻ khác sao?"

Sau khi gã ngăm đen nói xong lời cuối, ánh mắt lạnh lùng của hắn quét ngang qua Hàn Lập và Mạc Giản Ly.

Với tu vi Đại Thừa Kỳ của Mạc Giản Ly khi vừa tiếp xúc với anh mắt này tức thì sống lưng lạnh buốt, khuôn mặt không khỏi biến đổi.

Chắc chắn là đối phương đã tu luyện một bí thuật về thần niệm nào đó có thể uy hiếp đối với tu sỹ Đại Thừa, bằng không chỉ với ánh mắt tuyệt đối chẳng làm như vậy được.

Còn về Hàn Lập, sau khi cùng đối phương đối mắt xong, con ngươi của gã có làn da ngăm đen liền co lại, thế nhưng hắn vẫn chẳng có biểu hiện khác thường nào.

Cả hai gã thấy dáng vẻ của Hàn Lập pho trương ra, trong lòng kinh hãi nhìn nhau, sự khinh thường ban đầu bất chợt giảm bớt đi vài phần.

"Huyết Nhiên đạo hữu đã nói vậy thật là hiểu lầm đối với bổn vương. Mà nói cho ra lẽ, người ban đầu lão phu tìm để giao dịch vốn chẳng phải hai vị mà là đạo hữu Thạch Tâm. Lúc này Thạch Tâm đã nằm xuống nhưng vật làm tin khi đó lại được Mạc đạo hữu cùng Hàn đạo hữu mang đến. Vì thế bổn vương không thể chối từ được. Thật may, trong tay của ta không chỉ có một vật đó, cũng đủ cho các đạo hữu phân chia. Hơn nữa, các vị có thể thực sự có thể khiến ta mang chúng ra hay vẫn là hai chuyện khác nhau!" Lão già áo trắng nói chẳng chút hoang mang.

"Linh lão quái, Lôi Tiêu Phù đối với hai huynh đệ chúng ta là thứ bắt buộc phải có. Vì thế ngay khi nghe được tin ngươi dùng nó giao dịch, bọn ta liền đôn đáo tới đây, đến cả tòa bảo khố ở trên đảo của chúng ta cũng mang đi sạch. Ngươi muốn thứ gì thì hãy nói ra đi. Chỉ cần là thứ hai bọn ta có thì tuyệt đối sẽ không keo

kiệt với ngươi." Huyết Nhiên nghiêm nghị nói.

"Mạc mỗ cùng Hàn đạo hữu cũng vậy. Chỉ cần Linh huynh nói một câu, kể cả tại hạ có phải dốc sạch túi cũng hoàn toàn muốn lấy cho được Tam Thanh Lôi Tiêu Phù." Mạc Giản Ly ho khẽ rồi trịnh trọng lên tiếng.

"Ha ha, chớ vội. Mời các vị đạo hữu hãy nhấm nháp chút linh trà do ta tự pha trước, sau rồi bàn bạc vẫn không muộn." Lão già nghe vậy liền khoát tay, lạnh nhạt đáp lời.

Hai gã Đại Thừa đến từ tộc khác nghe vậy thì nhíu mày, sau khi lặng lẽ truyền âm trao đổi với nhau xong, Huyết Nhiên gật đầu nói:

"Cũng tốt, trước đây Huyết mỗ nghe đồn tay nghề pha chế linh trà của quý tộc có thể xưng đệ nhất. Như vậy bọn ta không khách sáo xin hai phần."

Vừa dứt lời, cả hai gã Đại Thừa đến từ tộc khác chớp lên, liền ngồi xuống hai cái ghế ở gần đó.

Mấy con khỉ trắng như tuyết kia thật khôn ngoan vô cùng, không đợi sự sai bảo của lão già, chúng liền chủ động chạy tới, rót cho mỗi người một ly trà rồi mới thực sự rời ra khỏi gian sảnh.

Hàn Lập cùng Mạc Giản Ly không nói thêm điều gì, đành lẳng lặng tiếp tục ngồi dựa ghế đợi.

Chờ cho hai gã Đại Thừa đem chén linh trà nhấm nháp một chặp mới chịu để ly xuống, lúc này lão già áo trắng mới từ từ hé miệng:

"Tuy rằng bổn vương đã biết rõ cả bốn vị đều đến bởi Tam Thanh Lôi Tiêu Phù, nhưng trước khi giao dịch ta muốn nói kỹ thêm lần nữa, trong tay ta ngoại trừ có mấy tấm phù còn có thêm rất nhiều tài liệu cùng bảo vật quý hiếm thu nhặt được từ vài giới diện khác. Các vị hãy xem trước danh mục này rồi hãy quyết định lựa chọn. Nếu không một khi đã cùng bổn vương hoàn thành khế ước giao dịch thì sẽ không thể thay đổi được nữa."

"Không cần. Hai huynh đệ bọn ta lặn lội xa xôi đến đây bởi Lôi Tiêu Phù. Các bảo vật khác dù trân quý đến đâu cũng chẳng thể giúp chúng ta vượt qua thiên kiếp, lấy về để làm gì." Hào quang quanh thân Huyết Nhiên lóe lên, hắn không lưỡng lự chối bỏ.

Còn gã Hắn Lân ngồi bên cạnh cười lạnh nhạt tỏ vẻ coi thường, chẳng buồn nói đến nửa câu.

"Mạc mỗ cũng cùng câu trả lời! Hàn đạo hữu, ý ngươi sao?" Mạc Giản Ly hít sâu rồi nói.

"Tại hạ lại khá hứng thú với những thứ Linh Vương có thể đem ra." Khác với những người kia, Hàn Lập cười cười rồi đáp lại với giọng điệu nửa thật nửa giả.

"Nếu Hàn huynh có hứng thú thì hãy xem qua trước đi." Lão già cũng chẳng muốn đấu võ mồm. Vừa nghe Hàn Lập nói xong, tay áo phất lên, bắn tới một vệt hào quang.

Hàn Lập giơ tay, ánh sáng màu xanh chợt tắt, trong tay hắn có thêm một cái thẻ ngọc xanh biếc rơi xuống.

Cầm lấy cái thẻ, không lưỡng lự áp sát lên trán. Lập tức một đoàn thần niệm quét vào tra xét ở trong đó.

Ánh mắt của mấy người còn lại đều dồn về phía hắn.

Một lát sau, trên mặt Hàn Lập xuất hiện nét hơi đổi nhưng liền biến mất không thấy.

Lại một lúc chớp nhoáng sau đó, hắn khẽ thở dài, cuối cùng để chiếc thẻ ngọc xuống, phất tay trả về.

"Thế nào? Những thứ của bổn vương đều không lọt vào mắt của đạo hữu sao?" Trước người lão già áo trắng lóe sáng, chiếc thẻ ngọc xanh biếc hơi dao động rồi bất chợt biến mất. Lão giữ vẻ mặt như không khẽ hỏi.

"Trong danh mục của đạo hữu không thứ nào không là bảo vật quý hiếm vạn phần. Thậm chí có vài loại tài liệu mà đến các các

giới diện khác cũng khó kiếm được. Đáng tiếc rằng công dụng của chúng đối với ta vẫn không hấp dẫn bằng Lôi Tiêu Phù kia." Hàn Lập trầm ngâm một chặp rồi thẳng thắn đáp.

"Thật đáng tiếc. Bởi vì Lôi Tiêu Phù cũng cực kỳ quan trọng đối với bổn vương, cứ tưởng có thể sử dụng một hai thứ khác thay thế. Lúc này xem ra không thể được rồi." Lão già áo trắng cũng chẳng cảm thấy mọi việc nằm ngoài dự đoán của mình, vẻ mặt vẫn như thường.

"Tốt lắm, nếu bốn người đều không thay đổi ý định lúc đầu, vậy Linh huynh hãy nói nội dung của giao dịch ra đi. Xem điệu bộ của đạo hữu thì thứ muốn đổi lại chắc không hề tầm thường." Hắc Lân có vẻ không kiên nhẫn nổi.

"Ha ha, giá trị của mỗi tấm Tam Thanh Lôi Tiêu Phù như thế nào không cần bổn vương phải nói thì các vị đã tự hiểu rất rõ ràng. Lão phu đã lấy nó ra để trao đổi thì tất nhiên giá trị của vật đổi lại sẽ không thể kém quá xa. Có điều, những thứ này chắc chắn không có trên người các vị, nếu không thì ta đã nói rõ ngay từ khi mới truyền ra tin tức này rồi." Lão già áo trắng liếc nhìn Hắc Lân, vẻ mặt ánh lên một tia quỷ quái.

"Hừ, nghe từ đầu đến cuối nhưng người chẳng chịu nói thẳng ra muốn đổi lấy thứ gì. Có vẻ dường như muốn chúng ta đi làm chuyện gì đó thực sự nguy hiểm để đổi lấy tấm phù này. Nhưng đạo hữu chớ coi thường gia tài của những tu sỹ Đại Thừa ở đại dương như ta. Trong biển sâu có rất nhiều các loại tài nguyên quý hiếm, hơn xa sự tưởng tượng của các chủng tộc sống ở nơi hẻo lánh các ngươi. Huynh đệ ta từng phát hiện ra bảy tám tòa động lưu lại từ thời thượng cổ, trong đó rất nhiều bảo vật giá trị không thua gì so với Lôi Tiêu Phù của ngươi. Nếu ta lấy ra, tin rằng đủ để Linh huynh thay đổi ý kiến ban đầu." Huyết Nhiên hừ lạnh lùng rồi nói.

"Năm xưa trên con đường tu đạo của Mạc mỗ cũng từng gặp những kỳ ngộ kinh người, tự hỏi những thứ trong tay cũng đủ đổi lấy tấm phù này. Nếu không đã chẳng lật đật lặn lội đến đây." Ánh mắt của Mạc Giản Ly lóe lên một tia tự tin.

Hàn Lập chỉ cười nhạt chẳng nói năng gì.

"Lão phu không cần xem đến bảo vật mà các vị đã chuẩn bị cũng tin là giá trị những thứ đó không thấp hơn Lôi Tiêu Phù. Nhưng để bảo vệ tính mạng trước thiên kiếp thì không thể không cần đến tấm phù này. Việc tại hạ muốn các vị đi làm cũng liên quan đến sống chết sau này của Linh mỗ. Ngoài trừ nó ra, ta chẳng đem Lôi Tiêu Phù đổi lấy những bảo vật khác." Lão già áo trắng đáp lời một cách lưu loát.

Lão này cần Tham Thiên Tạo Hóa Lộ! Ta dự!

------oOo------

Chương 2267: Tiểu Tu La Giới

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chú Thích:

*Quang Âm Ti:

Quang âm có nghĩa là thời gian, năm tháng.

Ti có nghĩa là sợi tơ.

**Tu La Thù:

Thù (HV) nghĩa là con nhện.

"Linh đạo hữu, rốt cuộc ngươi muốn bọn ta làm chuyện gì? Hãy thôi vòng vo đi." Ánh mắt của Mạc Giản Ly lóe lên hỏi.

"Nếu Mạc huynh đã nói vậy thì ta sẽ đi thẳng vào vấn đề. Bổn vương cần có Quang Âm Ti trong truyền thuyết để duy trì sinh mệnh. Một sợi Quang Âm Ti đổi lấy một cái Tam Thanh Lôi Tiêu Phù, không biết các vị thấy thế nào?"* Vẻ mặt lão già áo trắng biến đổi, chần chờ một lúc mới nói ra ngọn ngành cuộc giao dịch.

"Quang Âm Ti? Lời vừa rồi là đạo hữu trêu đùa bọn ta sao? Đó là báu vật quý đến chín tầng trời trong truyền thuyết, ngươi bảo làm sao để ta có thể đi tìm giúp ngươi đây?" Mấy người bọn họ vừa nghe lời của Linh Vương, ai nấy đều giật mình. Hắc Lân thốt lên với vẻ cực kỳ kinh hãi.

Quang Âm Ti, tên như ý nghĩa. Chỉ ở giữa những dòng chảy pháp tắc thời gian là Quang Âm Hà mới có thể sinh ra bảo vật trân quý kỳ diệu bậc này.

Nhưng tại một hạ giới thấp kém như Linh giới căn bản không có khả năng xuất hiện Quang Âm Hà, nghe đâu chỉ ở Tiên giới mới có thể xuất hiện những dòng phép tắc cực lớn hợp lại tạo sông như thế.

"Linh Vương huynh, có phải là người không có ý muốn giao dịch đúng không?" Sắc mặt của Mạc Giản Ly trở nên khó coi.

Từ những điển tịch được lưu truyền từ thượng cổ Hàn Lập đã biết đôi điều về Quang Âm Ti và Quang Âm Hà. Sau khi nghe vậy, hắn giật mình, sờ cằm trầm ngâm. Trong đầu lúc này có vô số suy nghĩ vụt qua rất nhanh.

Quang Âm Ti theo lời kể chính là một trong những loại bảo vật có thể cưỡng đoạt lại quy luật tạo hóa của trời đất. Mà chức năng lớn nhất của vật này chính để kéo dài tuổi thọ!

Nghe đâu, một sợi Quang Âm Ti ẩn chứ pháp tắc về thời gian, đủ để cho một người thường hoặc tu sỹ cấp thấp sống thọ hơn ngàn năm.

Nhưng đối với những người vốn đã có thể sống vô số năm tháng như bọn họ thì Quang Âm Ti lại giúp kéo giãn khoảng cách giữa các lần thiên kiếp. Một sợi đủ làm cho tiểu thiên kiếp dài ra thêm hơn năm trăm năm, ngay cả đại thiên kiếp cũng được giãn ra thêm nhiều trăm năm nữa.

Đương nhiên chỉ là truyền thuyết thôi, thực giả ra sao thì chưa ai tự mình kiểm nghiệm cả.

Hơn nữa một sự thật là Quang Âm Hà chưa bao giờ xuất hiện ở giới diện thấp kém này lần nào.

Lúc này đột nhiên Linh Vương đề cập đến nó, chẳng lẽ là...

Hàn Lập suy nghĩ thật kỹ lại sự việc, theo bản năng ánh mắt liếc nhìn qua phía lão già áo trắng. Sắc mặt không tự chủ hiện ra đôi nét khác thường.

Ngay lúc đó, tiếng cười khẽ của lão già vang lên cắt ngang dòng suy đoán của Hàn Lập.

"Ha ha, bổn vương nào dám đùa giỡn cùng các vị. Đúng là loại bảo vật tối trân quý Quang Âm Ti chỉ có thể xuất hiện trong Quang Âm Hà. Nhưng lão phu cũng chẳng yêu cầu gì về chất lượng của nó. Ngay cả khi các vị tìm được loại Quang Âm Ti phẩm chất thấp nhất thì ta sẽ vẫn mang Lôi Tiêu Phù ra để trao đổi. Còn nếu đạt đến mức Tiên Thiên Quang Âm Ti ư, thật sự chẳng thể nào. Nhưng nếu ngày sau nó được tinh luyện thành, lúc đó đối với ta mọi chuyện không phải là không thể." Linh Vương nhíu hai mắt lại, chậm rãi mở lời.

Hắc Lân với Mạc Giản Ly nghe xong liền sửng sốt, lập tức trở nên trầm tư.

Còn Huyết Nhiên nghe lão già nói vậy, hắn thảng thốt một chặp như sực nhớ ra chuyện gì, khuôn mặt liền hiện ra vẻ kinh ngạc.

"Có vẻ Huyết Nhiên đạo hữu đã nghĩ tới nó!" Ánh mắt đang di động của Linh Vương dừng lại trên người của Huyết Nhiên, ung dung thong thả hỏi.

"Huyết huynh?" Hắc Lân kinh ngạc quay qua nhìn Huyết Nhiên.

Hàn Lập với Mạc Giản Ly không khỏi bốn mắt nhìn nhau, trầm lặng chẳng nói điều gì.

*"Nếu như ta đoán không sai, có phải Linh đạo hữu đang ám chỉ về Tiểu Tu La Giới và con Tu La Thù** đã từng xuất hiện từ rất nhiều năm trước. Ngoài trừ nó ra, thực sự Huyết mỗ không còn nghĩ ra được điều gì khác liên quan đến Quang Âm Ti."* Mất một lúc lâu sau Huyết Nhiên mới đáp lời.

"Tiểu Tu La giới!"

"Tu La Thù!"

Mạc Giản Ly với Hắc Lân thốt lên cùng một lúc.

Mà Hàn Lập chỉ biết trợn mắt nhìn ngược ngó suôi, tỏ vẻ chẳng hiểu ra sao.

Cả hai cái tên này là lần đâu tiên hắn được nghe.

"Đúng vậy. Loài Tu La Thù trời sinh ra đã liền biết cách không chế thời gian, nếu có thể giết chết mấy con quái vật này, sau đó dùng vài viên tinh hạch của nó mới tinh luyện được một sợi Quang Âm Ti. Nếu các vị đồng ý làm vậy, so với việc các vị đi tìm Quang Âm Hà còn dễ dàng hơn không biết bao nhiêu lần." Linh Vương từ từ cất tiếng.

"Hừ, các hạ nói thật dễ dàng! Chưa cần nói đến sự quỷ quái của Tiểu Tu La Giới, hay Tu La Thù đáng sợ đến mức nào. Nhưng trong trận đại chiến cách đây hai mươi vạn năm, cửa vào giới diện đó đã hoàn toàn bị phá hỏng, làm sao lại có thể đi vào trong đó được." Huyết Nhiên nhăn mày suy nghĩ một lúc rồi hừ lạnh hỏi.

"Việc này lão phu đã nghĩ đến, tất nhiên là đã sớm chuẩn bị rồi. Mời các vị xem đây là vật gì?" Lão già cười một chặp, sau đó bàn tay khẽ lật. Trong tay bỗng xuất hiện thêm một đoàn hào quang đỏ như máu.

Hàn Lập chăm chú nhìn tới.

Chỉ thấy bên trong làn hào quang là một hòn đá gì đó đỏ au, to bằng nắm tay, bề ngoài thô kệch xù xì, mà hình như còn có mấy lỗ thũng lỗ chỗ nữa.

"Tu La Tâm, đây là tim của thú trong Tu La Giới! Làm sao Linh huynh có được thứ này!" Mạc Giản Ly trông thấy vật kia, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Huyết Nhiên và Hắc Lân vừa thấy được thứ này, vẻ mặt tên nào tên nấy đều tỏ ra không sao tin nổi.

Chỉ mỗi Hàn Lập là thoáng giật mình.

Tu La Tâm trước mắt là lần đầu tiên được nhìn. Thế nên hắn chẳng hề có phản ứng nào khác thường.

Nhưng lập tức trong ai hắn vang lên âm thanh của Mạc Giản Ly đang nhích môi truyền âm đến giải thích:

"Cái Tiểu Tu La Giới kia đã là chuyện từ hai mươi vạn năm trước, nó từng xuất hiện một lần tại nơi nào đó trên đại lục Phong Nguyên của chúng ta. Bởi vì giới diện này hoàn toàn khác với những gì trên giới diện mà ta đang sống, tuy bên trong không rộng lớn lắm nhưng hết thảy đều giống với thế giới Tu La vô cùng hung hiểm đã mất tích từ thời thượng cổ. Tu La Thù chính là một đại biểu cho điều này. Vậy nhưng ngay cả khi Tiểu Tu La giới có chứa bao nhiêu nguy hiểm đi nữa thì bên trong nó vẫn tồn tại rất nhiều loại tài liệu quý hiếm mà các giới diện bình thường không có. Năm đó, để tranh đoạt giới diện này, các tộc lớn ở xung quanh đã đụng độ nhau rất kinh khủng, dẫn đến sai lầm khiến cho cửa vào bên trong bị hủy diệt, làm nó hoàn toàn biến mất. Điều này khiến cho người của những tộc lớn bọn họ phải hối hẫn suốt một thời gian dài."

Truyền âm đến đây, Mạc Giản Ly liền dừng lại một lúc.

"Thì ra là vậy. Mà Tu La Tâm là vật gì, dường như sau khi thấy nó xong Mạc huynh cực kỳ giật mình." Hàn Lập cũng truyền âm trở lại.

"Tu La Tâm do trái tim của loài sinh vật cực kỳ hung mạnh trong Tiểu Tu La giới biến hóa thành. Trong nó ẩn chứa một loại năng lượng đặc biệt chỉ có ở Tiểu Tu La giới, vốn là một loại tài liệu dùng để luyện chế pháp khí hoặc đan dược. Mãi sau khi cửa vào giới diện này hỏng mất, lúc đó mới có người phát hiện ra cách dùng thứ này phối hợp với một loại pháp trận đã bị bỏ quên từ thời thượng cổ như một phương pháp mở cửa để truyền tống vào trong Tiểu Tu La giới. Nhưng cũng trong lúc đó, người được truyền tống phải mang theo thứ pháp khí phòng thân được luyện chế từ Tu La Tâm bên cạnh, nhờ nó liên tục tỏa ra một loại năng lượng có thể ngăn cản được lực bài xích của giới diện này. Ngay khi năng lượng của nó tiêu hao hết, lúc đó người ở bên trong sẽ bị tác dụng của lực bài xích truyền tống ra khỏi Tiểu Tu La giới. Đáng tiếc là Tu La Tâm vốn là tim của một loài sinh vật không phải ai muốn cũng đều có thể giết được, với lại quá nhiều người xem trọng nó nên sau khi cửa vào biến mất, số lượng Tu La Tâm trở nên cực kỳ ít ỏi. Số lượng Tu La Tâm đã không nhiều, trai qua nhiều năm tháng cứ tiêu hao như vậy, đến nay đã thành vô cùng hiếm hoi, không biết liệu rằng có thể đủ đếm trên đầu ngón tay không nữa. Thế mà Vị Linh vương kia lại giữ nó trong tay, việc này tất nhiên đã khiến ta phải kinh hãi." Mạc Giản Ly giải thích.

Hàn Lập nghe đến đó liền gật gù, lộ vẻ cân nhắc.

Ngay khi lời truyền âm vừa dứt, vị Đại Thừa từ tộc khác kia đã nhận lấy Tu La Tâm từ tay của lão già, bắt đầu cẩn thận tra xét.

Một lúc lâu sau hắn mới thở dài thườn thượt, cầm vật trong tay ném trả lão già rồi chậm rãi trịnh trọng hỏi:

"Quả đúng là Tu La Tâm, không biết trong tay của Linh huynh có mấy cái?"

"Hai cái." Lão già áo trắng giơ hai ngón tay đáp lời cụt ngủn.

"Hai? Một cái Tu La Tâm chỉ có thể giúp một người truyền tống vào giới diện đó. Vậy ý của Linh huynh là muốn tuyển hai người trong bọn ta đi Tiểu Tu La giới đúng không?" Huyến Nhiên trầm mặt xuống rồi hỏi.

Mạc Giản Ly nghe vậy, sắc mặt liền biến đổi.

"Điều này, các vị hãy yên tâm. Tu La Tâm đây đã được lão phu cải tạo, có thể chia ra làm hai nửa để sử dụng. Vốn là đủ năng lượng cho một người ở trong đó nửa tháng, làm vậy sẽ chỉ còn giúp các vị lưu lại khoảng mười ngày mà thôi. Ta nghĩ với bản lĩnh của các vị, với từng đó thời gian hẳn là đủ cơ hội để tìm kiếm Tu La Thù." Lão già áo trắng ung dung trả lời.

"Hừ, sau khi đi vào Tiểu Tu La giới, từng đó thời gian giỏi lắm chỉ đủ dựa vào một vài vận số thôi." Huyết Nhiên hừ lạnh.

"Theo ta nhớ không nhầm, cả hai đạo hữu mỗi người đều có huyết thống của một trong hai loài chân linh thời thượng cổ là Huyết Diễm Lục Thủ Thù và Hắc Giáp Thiên Long Thù. Như vậy, trong khoảng thời gian đó đối với người thường có lẽ không đủ đề tìm ra Tu La Thù, nhưng với sự cảm ứng nhờ máu mủ của các vị, chắc chắn là cơ hội sẽ rất lớn." Lão già áo trắng liền cười.

"Ngay cả việc này người cũng biết! Xem ra ngươi đã từng điều tra về thân phận hai huynh đệ bọn ta!" Con ngươi của Huyết Nhiên co lại.

Ánh mắt của Hắc Lân cũng lóe tia lạnh buốt.

"Ha ha, vốn là lão phu đã ước hẹn với đạo hữu Thạch Tâm trước, trong cơ thể của hắn có mang huyết thống của Thiên Mục Ta Thù, lúc tiến vào Tiểu Tu La giới sẽ dễ dàng tìm kiếm hơn. Nhưng lúc này hắn đã nằm lại ở Ma giới, lão phu đành đem hi vọng ký thác lên các ngươi mà thôi. Còn đối với Mạc huynh cùng Hàn đạo hữu nếu muốn tìm kiếm loại Tu La Thù kia thật chẳng thể nhờ vả gì vào máu mủ, mà sẽ phải dựa vào vận may của mình. Dù vậy thì Tiểu Tu La giới chẳng rộng lớn cho lắm, cho dù các vị không có huyết thống tương quan những vẫn không phải là không có cơ hội. Nếu không phải lão phu đang cần dùng Quang Âm Ti rất gấp, hay không đoán trước được việc lão tổ Thạch Tâm đó có nằm xuống, thì Mạc huynh cùng Hàn đạo hữu chớ mong được tham dự vào chuyện này. Giờ đây đã có vật làm tin được đem đến, ta chỉ đành để các vị thử vận may mà thôi. Được, lão phu đã nói xong hết, vậy các vị có quyết định đi Tiểu Tu La giới hay không?" Lão già áo trắng vẫn giữ dáng vẻ thong dong nói với bốn người còn lại.

Còn gương mặt của bốn người bọn Hàn Lập đều đông lại, trong lúc này chẳng có ái lập tức đáp trả lão già kia cái gì.

------oOo------

Chương 2268: Núi Băng

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Loài Tu La Thù kia Mạc mỗ cũng đã từng được nghe một vị tu sĩ Đại Thừa nói qua đôi chút. Tại Tu La giới, loài nhện này khi vừa mới được sinh ra ở dạng ấu trùng thì đã có thực lực từ Nguyên Anh trở lên. Từ lúc đó trở đi, thần thông của nó tăng trưởng một cách cực kỳ nhanh chóng, khiến cho nó tại thời điểm trưởng thành thì thực lực gần như đã đạt đến Đại Thừa Kỳ. Trong đó, một số Tu La Thù có thiên phú vượt trội, thậm chí còn có thể so sánh với những chân linh phi thường mạnh mẽ. Theo như lời đạo hữu mà nói, để có thể luyện chế ra Quang Âm Ti từ Tu La Thù, thì ít nhất Tu La Thù phải là loại trưởng thành sao!" Mạc Giản Ly chậm rãi nói.

"Mạc huynh đối với những quái vật tại Tu La giới quả thật hiểu rất rõ. Bổn vương cũng không dối gạt mấy vị đạo hữu, đúng là chỉ có từ Tu La Thù trưởng thành mới có thể lấy ra Quang Âm Ti. Hơn nữa, trên căn bản là phải ba con Tu La Thù thì mới có thể tinh luyện ra một sợi Quang Âm Ti. Đương nhiên, nếu như gặp phải loại Tu La Thù có thiên phú vượt trội như Mạc huynh nói, thì chỉ cần một cái tinh hạch của nó là đủ rồi." Trên mặt Linh Vương lộ vẻ khác thường trả lời.

Mạc Giản Ly cười gượng một tiếng, Linh Vương nói như vậy thì lão ta cũng không còn gì để hỏi nữa rồi.

Huyết Nhiên và Hắc Lân nghe vậy, vẻ mặt cả hai cũng âm trầm hơn mấy phần.

Một lúc sau, Huyết Nhiên mới lạnh giọng hỏi:

"Tiểu Tu La giới vốn cực kỳ nguy hiểm, Tu La Thù trưởng thành lại có thần thông điều khiển thời gian quỷ dị, cho dù bọn chúng không có pháp lực mạnh mẽ như Đại Thừa Kỳ, chỉ e là những tu sĩ Đại Thừa bình thường cũng không dễ dàng đối phó. Nếu muốn có đủ tinh hạch để tinh luyện Quang Âm Ti, chúng ta mỗi người ít nhất phải chém giết ba con trở lên thì mới đạt yêu cầu. Linh huynh không thấy rằng chỉ có một tấm Lôi Tiêu phù mà chúng ta phải lấy tính mạng của mình để đánh đổi, như vậy có chút không công bằng sao?"

"Bổn vương cũng cảm thấy như vậy là không công bằng. Thế nên, ngoại trừ Lôi Tiêu phù ra, ta còn tặng thêm cho các vị hai quả Tu La Tâm. Với mức độ hiếm có của Tu La Tâm thì giá trị của nó cũng chỉ kém Lôi Tiêu phù một chút mà thôi. Huống chi, Tiểu Tu La giới nhiều vạn năm về trước cũng đã nổi tiếng vì những tài nguyên quý giá, các ngươi nếu tiến vào trong đó mà nói, cho dù không cách nào tìm được Tu La Thù thì cũng sẽ kiếm được những loại bảo vật khác. Đối với những bảo vật này, các ngươi cứ việc giữ lại, bổn vương sẽ không lấy bất kỳ thứ gì!" Sắc mặt của lão già áo trắng không thay đổi nói.

"Như vậy cũng không được! Tu La Tâm vốn là vật sử dụng để tiến vào Tiểu Tu La giới. Cho dù Linh Vương huynh tìm ai hỗ trợ thì cũng sẽ phải chủ động lấy ra, như vậy làm sao có thể tính là thù lao cho bọn ta. Huống chi, sau khi chia Tu La Tâm ra làm hai, chúng ta cũng chỉ có thể ở lại Tu La giới nhiều nhất là hơn mười ngày, thêm nữa còn phải tập trung tìm kiếm Tu La Thù, làm gì mà còn thời gian đi tìm những bảo vật khác? Hắc hắc, Linh huynh cần gì phải dùng những lời giả dối này để lừa mấy người bọn ta chứ. Huống chi, cho dù vận may của bọn ta tại Tu La giới bỗng nhiên bộc phát mà kiếm được bảo vật không tồi đi nữa, thì làm sao có thể so sánh với những nguy hiểm mà bọn ta phải đối mặt. Tu vi đến mức này như chúng ta thì an nguy của bản thân mới là quan trọng nhất. Huynh đệ hai người bọn ta sở dĩ phải có bằng được Lôi Tiêu phù kia, không phải là vì muốn tránh Thiên kiếp sẽ xảy ra sau này hay sao?" Huyết Nhiên cười ha ha, không khách khí nói.

Ánh mắt Mạc Giản Ly lóe lên mấy lượt, hiển nhiên lão ta cũng đồng ý với những lời của vị Đại Thừa ngoại tộc - Huyết Nhiên này.

Hàn Lập và Hắc Lân, một người thì cười như không cười, một người lại cười lạnh không ngừng.

Lão già áo trắng sau khi nghe xong thì nhíu mày một cái, ánh mắt của lão ta đảo qua đám người Hàn Lập, sau đó mới trầm ngâm nói:

"Nếu như bốn vị đạo hữu cảm thấy giao dịch như vậy là không công bằng. Thế thì như vậy đi, chỉ cần các ngươi có thể từ Tiểu Tu La giới lấy được Quang Âm Ti, ngoại trừ lôi tiêu phù, trong danh sách những bảo vật mà bổn vương vừa mới đem ra lúc nãy, các ngươi tùy ý được chọn thêm ba cái. Đây cũng là điểm mấu chốt cuối cùng của lão phu, nếu các vị vẫn còn chưa vừa lòng thì xin mời các vị rời đi cho. Lão phu chấp nhận tiếp tục đi tìm những người khác hỗ trợ."

Nói xong mấy câu cuối cùng này, trên mặt lão già áo trắng hiện ra một tia ngưng trọng.

"Được chọn thêm ba bảo vật khác! Tốt, quyết định như vậy đi. Pháp trận để đi qua Tiểu Tu La giới có lẽ Linh huynh đã chuẩn bị xong. Huynh đệ hai người bọn ta cũng không thể nào chờ lâu ở chỗ này." Huyết Nhiên nghe vậy, trên mặt lộ ra nụ cười, rồi lập tức chấp nhận điều kiện không chút do dự.

"Huyết đạo hữu yên tâm. Truyền tống trận đã sớm chuẩn bị xong, hơn nữa còn ở ngay trên Thánh sơn này. Chỉ cần mấy vị bằng lòng lên đường, lập tức có thể truyền tống đi Tiểu Tu La giới. Mạc huynh, Hàn đạo hữu, các ngươi quyết định ra sao?" Trên mặt lão già thoáng qua vẻ giống như đã dự tính từ trước, tươi cười nói.

Sắc mặt Mạc Giản Ly sau mấy lần thay đổi mới cắn răng trả lời:

"Mạc mỗ nhất định phải có được Lôi Tiêu phù, như vậy đành phải bằng lòng thử một lần tiến vào Tiểu Tu La giới."

"Nếu Mạc huynh cũng bằng lòng đi Tiểu Tu La giới, Hàn mỗ tự nhiên cũng sẽ đi theo. Chẳng qua ta còn có một điều kiện, tọa độ lúc từ Tiểu Tu La giới trở về, ta muốn tự mình quyết định, cũng không cần đến Linh Vương huynh phải phí sức." Hàn Lập vân vê cằm, hời hợt nói:

"Hàn đạo hữu, đạo hữu có ý gì, ngươi không tin bổn vương sao?"

Hai mắt lão già híp lại, nhìn thẳng khuôn mặt Hàn Lập, trên mặt lão ta lộ vẻ không vui.

"Không có gì, chỉ là ta có thói quen đem tất cả mọi việc nắm trong tay mình, mong rằng đạo hữu có thể thành toàn. Ta đối với truyền tống trận cũng biết sơ lược, lợi dùng pháp khí hơi thay đổi tọa độ truyền tống lúc quay về một chút, hẳn không phải là chuyện gì khó khăn lắm." Vẻ mặt Hàn Lập không thay đổi, nói.

"Những lời này của Hàn đạo hữu rất hợp với tính toán của ta. Huyết mỗ đối với trận đạo cũng giống Hàn đạo hữu, biết qua đôi chút, tọa độ khi trở về chính ta sẽ thiết lập. Nếu Linh huynh không đáp ứng, ta hiển nhiên sẽ phải hoài nghi thành ý của đạo huynh rồi." Huyết Nhiên nghe vậy, vỗ tay cười lớn, sau đó hắn ta dùng giọng ngoài cười nhưng trong không cười hướng lão già áo trắng mà nói.

"Các vị đa nghi quá rồi. Nếu các vị cùng có ý đó, vậy thì tọa độ lúc quay về kia tùy các vị tự mình lựa chọn, tốt nhất là không vượt ra ngoài khu vực Linh tộc của chúng ta. Nếu không một khi về trễ thì lão phu có thể hiểu lầm là các vị đạo hữu đã xảy ra điều gì bất trắc, như vậy ta rất có thể đem Lôi Tiêu phù xử lý sạch sẽ. Các ngươi hẳn là rất rõ ràng, mấy cái phù lục này cầm rất dễ phỏng tay, sau khi lão phu đem tin tức về những phù lục này tiết lộ ra ngoài, nói không chừng rất nhanh sẽ có nhiều đạo hữu tìm tới tận cửa, như vậy những phù lục này càng khó giữ lâu trong tay." Trong mắt lão già áo trắng chợt lóe lên sự sắc bén, nhưng cũng không kiên nhẫn mà liền đồng ý ngay.

"Ha ha, Linh huynh yên tâm. Dựa vào lực lượng huyết mạch của hai huynh đệ ta, thì việc tìm được Tu La Thù hẳn là có bảy tám phần nắm chắc. Đúng mười ngày sau, ta và ngươi sẽ có được thứ mình cần." Huyết Nhiên lộ vẻ hài lòng, cười to trả lời.

"Sau khi ta cùng Hàn đạo hữu tiến vào Tiểu Tu La giới, cũng sẽ làm hết sức." Mạc Giản Ly thở phào nhẹ nhõm nói.

"Rất tốt. Bốn vị nếu không còn vấn đề gì nữa, vậy thì hãy nghỉ lại nơi này một đêm, chuẩn bị kỹ càng một chút. Sáng sớm ngày mai, ta sẽ đưa bốn vị đạo hữu tiến vào Tiểu Tu La giới." Lão già áo

trắng khôi phục tỉnh táo, sau đó hai tay vỗ *"bành bạch"* mấy tiếng.

Lập tức Thiên môn mở ra, từ bên trong đó đi ra vài thiếu nữ Linh tộc trên người mặc trang phục cung đình, sau khi hướng đám người Hàn Lập cúi chào, liền cung kính đứng ở hai bên.

Huyết Nhiên gật đầu, rồi cùng Hắc Lân đứng dậy, cả hai liền đi theo hai thiếu nữ về phía Thiên môn.

Trong nháy mắt, bóng dáng hai người liền biến mất trong phòng khách.

Lúc này, Mạc Giản Ly mới hướng lão già áo trắng ôm quyền, quay sang chào hỏi Hàn Lập một tiếng, sau đó liền chuẩn bị đi nghỉ.

Sau khi Hàn Lập từ trên ghế đứng dậy, hắn lại không lập tức rời đi, mà bỗng nhiên cười một tiếng hướng lão già áo trắng nói một câu:

"Trong lòng ta còn có một chuyện không thể giải thích được, muốn hỏi đạo hữu vài câu, không biết có tiện hay không?"

"Ồ, đạo hữu cứ việc hỏi." Lão già áo trắng có chút bất ngờ, nhưng thần sắc không thay đổi nói.

"Ta từ bên ngoài nghe được một số tin đồn, nói rằng Linh tộc ngay từ lúc đặt chân tại Linh giới thì các thế hệ Linh Vương thật ra cũng chỉ là cùng một người mà thôi. Nhưng ta không biết chuyện này là thật hay giả, thọ nguyên của Linh huynh cuối cùng là bao nhiêu?" Hàn Lập mỉm cười hỏi một câu khiến cho Mạc Giản Ly bên cạnh phải sửng sốt.

"Ha ha, những tin đồn này bổn vương chính mình cũng đã được nghe nói qua. Nhưng tất nhiên đây đều là những lời vô căn cứ. Nữ nhân Linh tộc ở Linh giới này đã xuất hiện trăm vạn năm qua. Cho dù thiên kiếp của Linh tộc bọn ta so với những tộc bình thường khác thì khoảng thời gian giữa mỗi lần mặc dù dài hơn, nhưng làm sao có thể sống lâu như vậy. Chẳng qua, trong lịch sử của tộc ta đúng là có mấy đời Linh Vương có thời gian tại vị hơi dài hơn bình thường một chút, có lẽ chính vì vậy nên một số ngoại tộc không rõ vì sao lại nghe sai đồn bậy, sau cùng mới tạo thành những lời đồn như vậy truyền ra." Lão già áo trắng khẽ nở nụ cười, giải thích thêm vài câu.

"Thì ra là như vậy, Hàn mỗ cũng cho rằng Linh giới nào phải Chân Tiên giới, làm sao có thể có tuổi thọ trên trăm vạn cơ chứ." Hàn Lập cười híp mắt, gật đầu, tiếp theo hắn cùng Mạc Giản Ly dưới sự hướng dẫn của hai thiếu nữ Linh tộc hướng một cái Thiên môn khác đi tới.

Ngay sau khi bóng dáng của hai người biến mất phía sau cửa, lão già áo trắng vẫn luôn nhìn theo bóng lưng bọn họ, lúc này vẻ tươi cười trên mặt lão ta bỗng nhiên biến mất.

"Hắc hắc, Chân Tiên giới! Chẳng lẽ tiểu tử này phát hiện điều gì, nhưng đã ở trước mặt bổn vương trực tiếp hỏi như vậy, tự nhiên sao lại không hỏi tiếp nhỉ?" Lão già áo trắng dùng giọng nói trầm thấp khó lòng nghe được, lẩm bẩm hai câu.

Tiếp theo lão ta bỗng nhiên một tay bấm niệm pháp quyết, sau khi bên ngoài cơ thể chợt lóe lên ánh sáng trắng mờ thì cả người dường như mờ đi rồi biến mất ngay tại chỗ.

Một lát sau, tại một nơi rất sâu trong lòng núi Phục Linh, xung quanh nơi này chỉ một màu tối đen, đột nhiên một pháp trận màu trắng nhạt từ trong không trung đột nhiên lóe sáng, sau đó bóng dáng của lão già áo trắng liền hiện ra một cách lặng lẽ.

Sau khi ánh mắt lão ta quét qua khoảng không đen kịt bốn phía, liền nhíu mày, nhưng ngay lập tức tay áo đột nhiên hướng lên trời khẽ phất.

Lập tức, mười mấy quả cầu ánh sáng bay ra, sau khi lượn vòng một lúc, liền dừng lại trên không trung.

Sau đó một tay lão già bấm tay niệm thần chú thúc giục, những quả cầu ánh sáng này bỗng nhiên tỏa ra ánh sáng chói mắt, đem toàn bộ không gian xung quanh chiếu sáng rõ như ban ngày.

Cách lão già khoảng ba mươi bốn mươi trượng, rõ ràng có một ngọn núi băng cao hơn ngàn trượng, bên ngoài núi băng này nhè nhẹ chớp tắt ánh sáng màu lam, đồng thời nó còn bị một lá bùa khổng lồ màu vàng trùm lên hơn một nửa ngọn núi.

Mà xuyên qua lớp băng trong suốt lạnh lẽo đó, ở dưới dáy núi băng dường như có thể thấy được một thanh niên tuấn tú, trên người mặc áo màu vàng, người thanh niên đang hôn mê bất tỉnh này bị từng đạo bùa chú như những sợi xích trói quanh toàn thân.

Ngay trên trán người đó, rõ ràng có một hoa văn màu vàng giống hệt như trên vách núi băng.

Lão già áo trắng thấy vậy, không chút do dự liền nhoáng lên mấy cái, lập tức lão ta đã xuất hiện phía trước núi bắng, rồi cánh tay của lão thò ra, một bàn tay đặt lên trên vách núi băng.

Ánh sáng màu trắng nhè nhẹ từ trong lòng bàn tay của lão tuôn ra.

------oOo------

Chương 2269: Kim Hàn Tiên Cung

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hoa văn trên vách núi băng vốn đang nhấp nháy, tỏa ra những tia sáng màu vàng nhạt, bỗng nhiên rực sáng.

Từ bên trong núi băng ánh sáng trắng từ từ ngưng tụ về một hướng, cuối cùng nó nhanh chóng biến ảo thành một người tí hon cao hơn một thước.

Hai mắt người này nhắm nghiền, cả người tỏa ra ánh sáng mờ mờ, khuôn mặt cũng như quần áo trên người không có chút nào khác biệt với lão già áo trắng.

Lão già ở ngoài núi băng thấy thế, cánh tay lão khẽ nhấc lên, một ngón tay hướng giữa trán của mỉnh khẽ điểm một cái.

Những âm thanh *"xì xì"* vang lên!

Ngay sau đó, một sợi ánh sáng màu trắng ngà từ giữa trán của lão già lao vút ra, sau khi nhoáng lên một cái, liền xuyên thẳng vào vách núi băng, nhanh chóng nhập vào trên trán của người tí hon rồi biến mất tăm.

Sau khi khuôn mặt của người tí hon khẽ nhúc nhích, lúc này hai mắt của nó chầm chậm mở ra.

Trong hai con ngươi của người tí hon ánh sáng quay vòng hỗn loạn, nhưng màu sắc trong đó hoàn toàn là một màu vàng óng ánh.

"Thật vất vả cho ngươi rồi, nhưng cuối cùng mọi chuyện cũng đã xong xuôi. Chỉ cần có thể lấy được Quang Âm Ti, chúng ta liền có thể rút ngắn hơn nửa thời gian luyện hóa kẻ dưới kia. Chỉ cần

được như vậy, ta cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Bằng không, nếu quả thật phải tốn trên vạn năm luyện hóa mà nói, chỉ sợ sẽ phát sinh những chuyện không thể lường trước được." Người tí hon chậm rãi nói, âm thanh phát ra từ miệng của nó và lão già áo trắng giống nhau như đúc.

"Nếu thật sự được như vậy thì hiển nhiên là tốt nhất. Chẳng qua, hao tổn mấy tấm Lôi Tiêu Phù kia cũng có chút đáng tiếc. Mấy tấm phù này vốn là tính để lại cho mấy đứa con cháu quan trọng trong tộc, nhằm giúp bọn nó có thể dễ dàng vượt qua mấy lần đại thiên kiếp." Lão già áo trắng thở dài phàn nàn.

"Đây là chuyện không thể nào thay đổi. Ban đầu, chúng ta từ Tiên giới mang xuống hạ giới chỉ có một số linh phù và đan dược, trải qua nhiều nắm như vậy cùng với tộc ta sau mấy lần trải qua đại nạn, hôm nay số linh phù cùng đan dược kia đã tiêu hao gần như không còn. Nếu muốn đả động mấy tên tu sĩ Đại Thừa kia, thì cũng chỉ có mấy tấm Lôi Tiêu phù này mà thôi. Chẳng qua lão tổ Thạch Tâm vậy mà lại ngã xuống, trái lại còn đưa tới hai gã Đại Thừa của Nhân tộc, đây là chuyện mà chúng ta không thể nào lường trước được. Tên Hàn Lập trong hai gã Đại Thừa này không phải là tên tiểu tử Nhân tộc ngày đó cùng với đám Thiên Thu tiến vào Ma giới à?" Ánh sáng màu vàng trong mắt người tí hon chợt lóe lên mấy lượt, nói.

"Chính là gã tu sĩ Đại Thừa vừa tiến cấp này chứ ai. Ngày đó, cũng không biết đám người bọn họ ở Ma giới gặp phải chuyện gì mà Thiên Thu và những người khác toàn bộ đều chết chỉ có người này là thoát thân được, hơn nữa sau khi trở về Linh giới liền vượt qua thiên kiếp trở thành tu sĩ Đại Thừa, ngoài ra hắn còn ở buổi lễ mừng tiến cấp Đại Thừa của mình, dễ dàng đánh trọng thương một tên Đại Thừa của tộc Dạ Xoa. Thực lực hiện giờ của hắn đã vượt xa những tu sĩ Đại Thừa bình thường." Lão già áo trắng lộ ra vài phần ngưng trọng nói, giống như lão ta đang giải thích cho người tí hon kia hiểu rõ, lại giống như lão tự mình lẩm bà lẩm bẩm vậy.

"Xem ra tên tiểu tử Nhân tộc này quả thật đã tiến vào Tẩy Linh Trì, hơn nữa còn ăn được cả Tịnh Linh Liên, nếu không hắn sẽ không thể có thực lực như vậy được. Nhưng như vậy cũng tốt! Thần

thông của hắn càng lớn thì khả năng lấy được Quang Âm Ti tại Tiểu Tu La giới càng thêm chắc chắn." Sau khi người tí hon suy nghĩ một lúc, liền quay sang trả lời.

"Ta cũng nghĩ như vậy. Nếu đổi lại là Mạc Giản Ly và lão tổ Ngao Khiếu kia cùng nhau tới đây thì ta tuyệt đối không dễ dàng đáp ứng giao dịch với bọn họ như vừa nãy đâu." Lão già cười khẽ.

"Ừm, nếu mọi chuyện tiến hành thuận lợi, cứ như vậy mà làm tiếp thôi. Hiện tại, ta phải tập trung luyện hóa chân hồn gã kim tiên bên dưới, việc bên ngoài toàn bộ giao cho ngươi xử lý. Ngoại trừ thời điểm những người kia từ Tiểu Tu La giới trở về, nếu không, không cần đánh thức ta làm gì." Người tí hon không chút do dự nói.

"Tốt, ngươi cứ an tâm luyện hóa là được. Ta và ngươi vốn là một thể, nếu ngươi có thể sớm ngày luyện hóa ra Tiên Hồn đan thì ta cũng được vô số lợi ích." Lão già áo trắng cười khẽ một tiếng, một tay bấm niệm pháp quyết, một ngón tay hướng bên trong vách núi băng khẽ điểm.

Chỉ nghe nổ *"ầm"* một tiếng!

Ngay lập tức, người tí hon khẽ gật gật đầu rồi thân thể của nó liền vỡ tung thành nhiều điểm sáng, sau đó hoàn toàn biến mất.

Tiếp theo, lão già xoay người lại, mặc dù không thấy lão ta kia có bất kỳ động tác gì, nhưng dưới chân bỗng nhiên lóe sáng, truyền tống trận liền tự động hiện ra.

Sau khi vang lên nhưng âm thanh vù vù, bóng dáng của lão chợt mờ đi rồi biến mất trong không gian.

Trên một đại lục rộng mênh mông vô bờ bến tại Chân Tiên giới, từng mảnh linh điền vuông vức chỉnh tề rải rác khắp nơi đang được vô số nông phu mặc trang phục màu vàng chăm sóc.

Nếu nhìn kỹ thì có thể thấy được những *"nông phu"* này cả đám đều có khuôn mặt giống nhau, thêm vào đó tất cả đều có vẻ đần độn, chắc hẳn đây chính là vô số con rối có vẻ ngoài sống động như người thường.

Những thứ được trồng bên trong linh điền chủ yếu là một loại hạt thóc khổng lồ to cỡ khoảng cái chén ăn cơm, từ những hạt thóc này tản ra linh khí tinh thuần làm người ta khó có thể tưởng tượng nổi, thậm chí chỉ cần hít một hơi thôi cũng đủ làm cho tinh thần vô cùng phấn chấn.

Phía trên không trung cách mặt ruộng hơn trăm trượng là từng đám linh vân đủ các loại lớn gần một mẫu, phía trên những đám mây đó là một đám người mặc trường bào đang ngồi xếp bằng, cầm trong tay đủ các loại đồ vật.

Những người này, hoặc ngồi một mình, hoặc hai ba người ngồi cùng nhau, nhưng bất kể là giả hay trẻ thì quần áo mà bọn họ mặc đều giống nhau. Bọn họ ở phía trên những linh điền dò xét qua lại, rồi thỉnh thoảng lại thúc dục đồ vật trong tay, khiến cho những đám linh vân bên dưới phun từng đợt nước mưa trong suốt xuống tưới cho linh điền bên dưới.

Mà ở khoảng không trên cao vạn trượng, còn có một biển sương mù cuồn cuộn, cho dù nhìn khắp tứ phía cũng không thể thấy bờ bến, giống như biển sương mù này có thể đem toàn bộ đại lục đều bao phủ trong đó.

Trong biển sương mù đối diện linh điền bên dưới, có thể nhìn thấy những con linh cầm và linh thú đang ở trong đó trong xuyên qua xuyên lại, bọn chúng đang chở một số người mặc trang phục khác nhau ra vào biển sương mù.

Bỗng nhiên một tiếng rồng ngâm cuồn cuộn truyền đến!

Nơi chân trời chợt lóe lên ánh sáng lấp lánh, một con băng giao màu lam dài trăm trượng đột nhiên hiện ra.

Chỉ thấy bốn phía vừa vang lên những tiếng sấm, băng giao màu lam nhanh như chớp đã bay đến phía trên linh điền nơi này.

Một con băng giao lớn như vậy, nếu như lúc này để nó xuất hiện trước mặt những người bình thường ở Linh giới, chỉ sợ dù không đem những người đó hù cho hồn phi phách tán thì cũng sẽ thu hút vô số ánh mắt nhìn vào.

Nhưng bất kể là đám *"nông phu"* đang chăm sóc linh điền bên dưới, hay là một số đạo đồng đang thúc dục linh vân, phần lớn đối với việc này đều xem như không thấy.

Thỉnh thoảng có mấy tên đạo đồng ngẩng đầu lên nhìn một cái, rồi lập tức xem như không có chuyện gì xảy ra, liền cúi đầu xuống.

Chỉ có hai gã đạo đồng tuổi chừng mười hai mười ba, môi hồng răng trắng đang ở trên một đám linh vân, sau khi thấy được băng giao trên bầu trời, trên mặt cả hai mới lộ vẻ kinh ngạc.

"Đây không phải là Cách đại nhân sao! Mấy ngày hôm trước đại nhân mới vừa đi Tiên cung, làm sao có thể quay trở về nhanh như vậy nhỉ?" Một gã đạo đồng lẩm bẩm nói một câu.

"Xem bộ dạng vội vàng của Cách đại nhân thì nhất định là đang làm chuyện gì đó rất khẩn cấp, hơn nữa có vẻ còn không thuận lợi cho lắm a." Một gã đạo đồng khác lên tiếng.

"Có lẽ là vậy. Chẳng qua với thực lực có thể xếp vào một trăm người đứng đầu ở Kim Hàn Tiên Cung của Cách đại nhân, ở Tiên vực này thì có chuyện gì mà đại nhân không làm được. Chậc chậc, nếu những đệ tử như ngươi và ta có thể được Cách đại nhân chỉ bảo một chút thì đúng là may mắn to bằng trời" Đạo đồng thứ nhất *"chậc chậc"* nói.

"Đừng có nằm mơ! Những đệ tử như ngươi và ta ở Tiên cung chẳng qua chỉ là những tên đệ tử cấp thấp mà thôi, chúng ta một nửa là đệ tử nửa còn lại chính là những tên sai vặt, những người như Cách đại nhân làm sao mà coi trọng chúng ta cho được. Chẳng qua, thân thể của sư huynh ta đây đã cô đọng được bảy thành hỏa hầu, trong lần tuyển chọn sau, nói không chừng có thể thông qua khảo nghiệm, trở thành đệ tử chính thức. Đến lúc đó, cuối cùng cũng không cần phải đem thời gian lãng phí vào những chuyện tầm thường như thế này rồi." Tên đạo đồng thứ hai sau khi bĩu môi, cúi đầu nhìn một vật có hình dạng ngọc bài trong tay một lát, rồi bỗng có chút ước mơ nói.

"Cái gì, thân thể của sư huynh thực sự đã có bảy thành hỏa hầu sao, ta mới vừa vặn đạt tới năm thành mà thôi. Xem ra ta phải cố gắng tu luyện mới được. Nếu qua mấy năm nữa mà ta không cách nào trở thành đệ tử chính thức thì sợ rằng sẽ bị đánh xuống phàm trần, không thể không trở lại Hạ giới rồi." Đạo đồng thứ nhất nghe vậy thì hết sức kinh hãi, trong lòng có chút sợ hãi.

"Thật ra thì đi xuống Hạ giới cũng không tệ mà. Nghe nói ngoại trừ việc không thể trường sinh thì những thứ hưởng thụ khác tất cả đều là cần gì có nấy." Tên đạo đồng thứ hai cười hắc hắc, ra vẻ già dặn nói.

"Ta thèm vào đi xuống Hạ giới, nhất định ta phải cùng sư huynh trở thành đệ tử chính thức." Đạo đồng thứ nhất lộ vẻ kiên quyết phi thường, nói.

"Nếu muốn vậy, sư đệ quả thật phải cố gắng hơn nữa. Nếu trong vòng năm năm đệ không cách nào cô đọng ra thân thể thật sự, thì đám chấp sự hình luật của Tiên cung kia cũng sẽ không lưu tình chút nào đâu." Tên đạo đồng thứ hai thấy vậy, nụ cười trên mặt bỗng chốc thu vào, nói một cách chân tình.

"Cám ơn lời khuyên của sư huynh, sư đệ nhất định sẽ cố gắng." Đạo đồng thứ nhất gật đầu lia lịa.

Lúc hai gã đạo đồng ở nơi này bàn luận xôn xao thì băng giao trên cao vạn trượng kia sau khi vẫy đuôi một cái, liền lao thẳng vào trong biển sương mù, một đường hướng về phía cao hơn mà bay đi.

Trong khoảnh khắc nó đã bay qua mấy vạn trượng lên cao.

Sương mù bỗng nhiên tản ra, băng giao màu lam vừa xông ra khỏi biển sương mù thì một thế giới dạt dào linh khí khác đột nhiên hiện ra trước mặt.

Chỉ thấy phía trên biển sương mù cuồn cuộn kia, có ít nhất cũng phải mấy trăm ngọn núi lớn nhỏ, những ngọn núi này đang lúc nhúc trôi nổi ở phía xa xa.

Những ngọn núi này, lớn thì to đến mấy vạn trượng, nhỏ thì cỡ ba bốn ngàn trượng mà thôi, nhưng phía trên mỗi một ngọn núi đều đầy ắp những kỳ hoa dị thảo, không những thế bên trên đó còn có một số mái đình, lầu gác vô cùng đẹp đẽ.

Mà ở giữa những ngọn núi này lại có những chiếc cầu giống như cầu vồng nối liền, thỉnh thoảng trên đó lại có một số nam nữ mặc trang phục cung đình lướt nhẹ qua.

Thật là một chốn tiên cảnh đẹp đẽ.

Con băng giao màu lăm ngâm vang, thân hình uốn éo không ngừng lượn lách quá những ngọn núi mà đi.

Liên tục như vậy qua vài ngọn núi, lúc này nó đã đên trung tâm của dải núi.

Ở giữa, nơi có hơn mười ngọn núi bao bọc xung quanh có một cung điện lớn như cả tòa thành đang lơ lửng trên không.

Lớp tường ngoài cung điện màu vàng lộng lẫy, khắp nơi là muôn trùng các loại ký hiệu to như cái đấu gạo đang lượn qua lượn lại không ngừng. Bên trong cửa chính cao đến cả ngàn trượng có thể thấy được loáng thoáng một vài tên vệ sỹ mặc áo giáp màu vàng, tay cầm vũ khí chỉnh tề. Ngoài ra trên cao còn được treo một bảng hiệu được khắc bốn chữ vàng rất lớn, *"Kim Hàn Tiên Cung"*.

Con giao long màu lam chớp lên, nháy mắt đã đến bên cạnh cửa chính của cung điện. Hào quang quanh thân của nó tắt dần, biến ảo thành một người đạo sỹ cao gầy, khuôn mắt hơi đen.

Hắn mặc áo bào bát quái, tay cầm một cây phất trần sợi bạc, toàn thân từ trên xuống dưới không hề mang theo một vệt bụi trần nào.

Mà cùng lúc đó, liền có mấy người trong đám mấy vệ sẽ giáp vàng đứng ở cửa điện bước ra nghênh đón. Một gã có vẻ như mang thân phận cao nhất trong đám hơi thi lễ, sau đó nói vởi vẻ không kiêu ngạo cũng chẳng nịnh nọt:

"Cách đại nhân, bây giờ ngài đến đại điện của tiên cung là có chuyện gì?"

"Ta có việc quan trọng cần phải gặp cung chủ." Gã đạo sỹ mặt đen đáp lời không lưỡng lự.

"Việc này thật không tiện. Hôm nay không phải là ngày bàn bạc công việc, chắc giờ này cung chủ đang đóng cửa tu luyện, sẽ không dễ đồng ý gặp mặt đại nhân đâu." Tên vệ sẽ tỏ vẻ khỏ xử.

Gã đạo sỹ nghe vậy liền trầm mặt, đang muốn nói gì đó thì bỗng một giọng nói cực kỳ uy nghiêm đồng thời vang lên trong tai hai bọn hắn.

"Không cần ngăn cản, cứ để cho Cách Minh đi vào gặp ta. Ta cũng đang có việc tìm hắn."

"Vâng, thưa cung chủ! Cách đại nhân, mời ngài vào đi." Tên vệ sỹ giật mình, liền chắp tay vội vàng tránh sang một bên.

------oOo------

Chương 2270: Cửu Nguyên Quan

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đạo sỹ có khuôn mặt ngăm đen không nói tiếp điều gì, tay áo khẽ phất, thân hình hơi động liền nhẹ nhàng lướt vào trong khung cửa.

Dường như hắn đã rất quen thuộc đối với cung điện này, cứ một mạch xuyên qua gian phòng làm việc rộng lớn, đi hết dải hành lang dài đến mấy trăm trượng, lúc này ập vào mặt là khoảng không thoáng đãng của một cái sân khá yên tĩnh.

Trong sân được trồng các loại cây hoa xanh biếc vô cùng, bố trí thành một hàng dài gồm rất nhiều các loài hoa to bằng cái bát, rực rỡ muôn màu. Đứng hai bên khung cửa vào sân có hai thiếu nữ mặc cung trang, khăn che mặt màu bạc.

Làn da của cả hai đều trắng trong như ngọc, thướt tha yêu kiều. Trên người hai nàng tỏa ra một loại khí tức phảng phất như có như không khiến cho người khác cảm thấy thâm sâu không lường được.

"Gặp được hai vị tiên tử, tại ha đặc biết đến đây để chào cung chủ!" Đạo sỹ mặt đen thấy hai người thiếu nữ thì lập tức lại gần chắp tay chào hỏi, khách khí cực kỳ.

"Cách đại nhân, nô tỳ thực sự không dám nhận đại lễ của người. Ngài mau vào đi thôi. Cung chủ đã căn dặn trước, hiện giờ đang đợi ngài ở bên trong." Một thiếu nữa uốn vòng eo thon lảng tránh không dám nhận lễ rồi cười ngượng ngùng nói.

"Ha ha, tiên tử thật biết trêu đùa. Vậy Cách mỗ liền vào trong ra mắt cung chủ trước đã." Đạo sỹ mặt đen cũng mỉm cười, lại thi lễ với hai thiếu nữ mới tiếp tục cất bước đi vào.

Xuyên qua một đường đầy hương hoa thơm tho, xung quanh là mảng đất rộng trồng đầy các loại hoa cỏ mướt mát.

Ở phía trước có một quần thể cây hoa xanh tươi sắc tím thanh tao trang nhã khác, một thiếu phụ diện áo bào tím đang đứng trước một gốc hoa, cúi đầu khoan khoái thưởng thức làn hương nhè nhẹ.

"Bái kiến cung chủ!" Đạo sỹ mặt đen không dám chậm trễ, bước vội về phía trước rồi cúi đầu cung kính.

"Cách sư điệt, lúc này không có người ngoài thì cần gì phải trái cung chủ này, phải cung chủ kia, cứ gọi ta bằng sư cô là được." Thiếu phụ chẳng ngẩng đầu mà chỉ khẽ cười nói.

"Ta không dám! Hiện giờ chúng ta không ở trong Cửu Nguyên Quan, sư điệt không dám lỡ miệng vì sợ chẳng may có đại nhân giám sát nào đó nghe được. Như vậy cả ta với cung chủ sẽ đều không tiện." Đạo sỹ nghiêm nghị đáp lời.

"Quả nhiên lá gan của ngươi đã bé đi một ít. Nhưng có những sứ giả đó giám sát khiến chúng ta ở tiên cung này dẫu đứng đầu nhưng vẫn phải bó chân bó tay rất nhiều. Thực không thể tự tại như lúc còn ở quan đâu. Nếu ngươi không muốn quay về, ta sẽ đến gặp sư tổ xin từ bỏ chức vị này rồi đề cử sư điệt đảm đương thay, ngươi thấy sao?" Cuối cùng người thiếu phụ mới chịu ngẩng cằm, để lộ một khuôn mặt trắng trẻo lạ thường, hàng lông mày kéo dài thẳng đến chân tóc mai, thực khiến người ta nhìn vào liền cảm thấy trong lòng dấy lên một sự uy nghiêm không biết tên.

"Ô, cung chủ, sư tổ sao có thể đồng ý việc này được. Tuy rằng tiên cung Kim Hàn của chúng ta quản lý khu vực nhỏ bé chẳng thấm tháp gì trong phạm vi ảnh hưởng của Cửu Nguyên Quan. Thế nhưng ở đây ở đây có vô số tiên dân, với pháp lực thấp kém như của sư điệt thì sao có thể làm người đứng đầu ở nơi này được." Đạo sỹ mặt đen liên tục lắc đầu.

"Hừ, cái miệng thằng bé này nói thật xuôi tai. Chẳng phải là sư phụ và các sư bá của ngươi ai nấy đều có thần thông hơn xa ta

sao, vậy vì đâu mà họ không đứng đầu ở tiên cung Kim Hàn này? Hơn nữa ta bái làm học trò của sư tổ ngươi trễ hơn rất nhiều năm tháng, nhưng đã ở tiên cung này hơn mười vạn năm rồi, đã đến lúc nên thay bằng người khác đi thôi." Thiếu phụ hừ nhẹ rồi nói.

"Ha ha, lúc trước khi chưa bái nhập làm đồ đệ của sư tổ thì cung chủ đã từng là người đứng đầu của một giới diện nhỏ bé. Nay người đảm đương trọng trách ở tiên cung cũng chỉ là dùng dao mổ trâu giết gà thôi. Thay bằng các sư bá hay sư phụ, toàn là những người có bản tính lười biếng vốn có thì thật chẳng cách nào phát triển Kim Hàn Tiên Cung hưng thịnh như ngày nay được." Đạo sỹ mặt đen nghe vậy liền càng nịnh hót nhiều hơn.

"Lời này nghe thật êm tai. Sư phụ hay như những sư bá của ngươi là một đám vốn chẳng bao giờ màng đến thế sự, suốt cả mấy vạn năm đằng đẵng chẳng biết có chịu xuất quan lấy một lần hay không, cứ vậy mà tu luyện như bàn đá, một chút cảm tình cũng chẳng có nổi. Đặc biệt là sư phụ của ngươi, trước kia khi ta còn ở trong quan, mỗi lần trông thấy là vội trốn rất xa, không dám lại gần ta trong vòng vài trượng." Thiếu phục mặc áo tím như nhớ ra chuyện gì đó chẳng mấy tốt đẹp, có chút nghiến răng nghiến lợi thốt lên.

Còn đạo sỹ mặt đen nghe vậy chỉ đành biết cười khổ.

Đừng nói là vị sư cô này, ngay cả mỗi lần mình thấy hai người gặp nhau là sư phụ liền kinh hồn bạt vía, căn bản không dám nói một câu.

"Đúng rồi, hôm nay không phải ngày nghị sự, ngươi tìm ta vì có chuyện gì quan trọng hơn sao? Vừa nãy khi xem qua kính thiên lý, có vẻ như ngươi không để mắt tới những vệ sỹ canh cửa mà muốn lập tức xông thẳng vào." Thiếu phụ áo tím sực nhớ đến ý định gặp mình của đạo sỹ mặt đen, bỗng nhiên nàng mỉm cười hỏi.

"Thưa cung chủ, ta đến lần này vì muốt báo cáo kết quả sự việc do chính sư tổ dặn dò." Gã đạo sỹ liền nghiêm mặt, đồng thời cố gắng đè thấp giọng nói xuống hết mức có thể.

"Cái gì, là chuyện đó! Ngươi chậm lại chút, đợi lúc vào trong linh vực của ta rồi hãy nói tiếp." Điệu bộ của thiếu phụ áo tím nãy giờ vốn đang ơ thờ, vừa nghe xong câu nói của đạo sỹ, vẻ mặt lập tức biến đổi.

Vừa nói xong, chỉ thấy ngón tay nàng múa về bốn phía.

Lập tức một vệt sáng tráng bạc hiện ra, tiếp đó dao động liên tục!

Vệt sáng co lại, nhưng sau đó liền hóa thành muôn mảng sáng màu bạc tràn ra khắp bốn phía.

Chỉ thấy không gian xung quanh nơi có mảng sáng lướt qua, khung cảnh liền biến đổi thành một cung điện thanh thoát tinh mỹ. Bên trong được bày biện đầy đủ mọi thứ, thậm chí còn có thêm hai đội thị nữ, đương lẳng lặng đứng ở hai bên sườn cung điện.

Gã đạo sỹ quan sát khuôn mặt đờ đẫn của các thị nữ một chặp, sau đó tỏ vẻ ngạc nghiên.

"Vậy là đã tu luyện linh vực lên đến tầng thứ ba, Hóa Linh Cảnh mới có thể biến hóa ra linh vực bậc này. Trong linh vực của sư cô, tuy thoạt nhìn những thứ kia có tu vi cùng linh trí đều rất thấp nhưng nếu được tỉ mỉ đào tào thì về sau chắc chắn sẽ trở thành những trợ thủ đắc lực."

"Sư cô nhà ngươi mới luyện thành như vậy cũng chưa lâu, vừa mới đột phá từ Tạo Vật Kính lên Hóa Linh Cảnh thôi. Cũng bởi vậy mà ta đang suy nghĩ rất cẩn thận xem có cách nào củng cố cho linh vực của mình vững chắc thêm chút nữa. Đương nhiên nếu sư tổ của ngươi mà xuất quan, đồng ý dạy bảo ta vài phần thì càng thêm tuyệt diệu. Sư điệt, ngươi ngồi xuống đi. Trong linh vực của ta, cho dù đám tiên sử đang giám sát có sử dụng tiên khí cũng không thể xâm nhập được. Ngươi hãy kể rõ chuyện đó đi." Thiếu phụ áo tím cười nhẹ rồi ung dung ngồi xuống chiếc ghế ngay trung tâm căn điện.

"Vậy sư điệt xin phép." Đạo sỹ mặt đen cũng chẳng khách sao, mau chóng tìm mốt cái ghế ở phía dưới rồi ngồi xuống.

"Chuyện đó ta vẫn còn nhớ rõ, vốn là mấy trăm năm trước ngươi bắt đầu xử lý. Lúc này đã có kết quả rồi sao?" Thiếu phụ chậm rãi hỏi, giọng điệu mang theo vài phần nghiêm trang.

"Trong suốt mấy trăm năm nay, sư điệt đã dùng hết các loại phương pháp, cuối cùng đành phải bỏ ra lượng lớn của cải để đổi lấy là mượn dùng một món dị bảo của gã bằng hữu, nhờ vậy mới hơi phần nào tìm ra thông tin của người đó." Đạo sỹ mặt đen nghiêm nghị đáp lời.

"Chỉ cần thực sự tìm ra được tung tích của người nọ, cho dù bao nhiêu của cải cũng thật đáng giá. Năm đó khi người này cầm theo thứ đồ vật kia đi đã chính thức xem là phản bội trắng trợn với Cửu Nguyên Quan. Mặc dù hồn bài bảng mạng hắn vẫn để lại nhưng không biết hắn đã dùng thủ đoạn hay bảo vật nghịch thiên nào khiến chúng ta chẳng thể cảm ứng được tình trạng sinh tử của hắn. Đến ngay cả sư tổ cũng đích thân rời núi xuống tra xét việc này nhưng vẫn bị vài tên có thần thông rất cao lớn ngăn cản, cuối cùng chỉ đành ra về tay không. Mãi đến mấy trăm năm trước, khi nghe ngươi nói rằng hồn bài bản mạng của hắn có phản ứng, mà sự việc có vẻ không ổn cho lắm. Lúc đó tổ sư liền chỉ định, giao việc này cho ngươi giải quyết. Đối với tên phản đồ này, cho dù hắn có chết cũng chẳng đáng tiếc nhưng đồ vật mà hắn mang theo lại cực kỳ quan trọng đối với tình hình hưng suy của Cửu Nguyên Quan chúng ta về sao. Vậy nên thứ đó nhất định phải được tìm về." Thiếu phụ nói xong lời cuối cùng, trên mặt chẳng giận mà uy.

Đạo sỹ mặt đen nghe vậy liền rùng mình, vội vàng dạ vâng, rồi hơi khom người tiếp tục nói:

"Sư cô chớ nên quá lo lắng, tuy rằng thẻ bài chứa linh hồn của hắn có vết rách nhưng chiếu theo tình hình của nửa phần còn lại thì hắn vẫn chưa thực sự chết đi, chắc chỉ là bị giam nhốt ở chỗ nào đó thôi. Điều phiền toái duy nhất là kết quả lần truy xét này khiến sư điệt cảm thấy rất khó giải quyết. Tên phản đồ này hiện giờ không ở Tiên giới, mà đang ở trong một hạ giới nào đó."

"Hạ giới! Chẳng nhẽ ở một trong những Linh giới nhỏ bé đó sao? Chuyện như vậy thì có gì mà cần băn khoăn, chỉ cần tiêu phí một

số tiên linh thạch sau đó sử dụng Hàng Tiên Đài truyền người xuống là được. Chẳng lẹ hắn trốn tới hạ giới, lại nhắm vào ngay những giới đã mất đi liên hệ sao?" Thiếu phụ mặc áo tím tỏ vẻ kinh ngạc, nhưng bỗng như sực nhớ ra điều gì.

"Sư cô đoán không sai, đúng là tên phản đồ này đã chạy đến một Linh giới nhỏ bé nào đó thuộc khu vực Tiểu Nam Châu giới đã bị mất liên lạc. Mà cụ thể là Linh giới nào thì vẫn chưa thể xác định được rõ ràng, nhưng nếu có thêm nhiều thời gian nữa thì chắc là có thể sớm tra ra kết quả. Mà từ sau tràng biến cố khủng khiếp kia, mấy trăm tiểu Linh giới thuộc khu vực Nam Châu đã vuột khỏi sự quản lý của chúng ta, mãi đến tận nay vẫn chưa thể tìm ra tọa độ chuẩn xác. Vậy nên không thể sử dụng Hàng Tiên Đài truyền tống người đến đó được." Gã đạo sỹ cau mày ủ rũ.

"Điều này thực là có chút khó giải quyết. Kể từ sau khi Tiểu Nam Châu Giới di chuyển tọa đổ, không thể dùng lực hướng dẫn của chúng ta nữa. Không riêng mỗi chúng ta chẳng thể truyền tống người từ trên này xuống mà người dưới đó muốn phi thăng lên Tiên giới cũng là một việc cực kỳ khó khăn. Bởi vậy mà những năm gần đây, chúng ta mất mát đi một phần không nhỏ những tu sỹ phi thăng từ hạ giới lên Chân Tiên giới chúng ta. Bọ họ không ai là không có tài năng kinh người, tiềm lực cao đến độ người khác chẳng so sánh được, tuyệt đối không thể coi khinh." Thiếu phụ hơi nhíu mày, một lúc lâu sau mới nói.

"Việc này tất nhiên ta biết. Ở khu vực của chúng ta có vị Tiên Quân là Thiên Thù danh tiếng vang vọng khăp nơi cũng chính là một tu sỹ phi thăng từ hạ giới lên. Chỉ mất ngắn ngủi trăm vạn năm liền vươn lên đến vị trí hàng đầu, lại còn trực tiếp bài làm môn hạ của Đế Tôn Quảng Pháp nữa." Lời nói của gã đạo sỹ hơi mang theo vẻ hâm mộ.

"Tốt lắm, mặc kệ những mất mát về các tu sỹ phi thăng từ hạ giới thế nào, nếu không có tọa độ chuẩn xác thì không thể xuống hạ giới được. Xem ra phải đi gặp sư tổ một chuyến, để xem lão nhân gia có phương pháp nào không. Với tình hình của gã phản đồ lúc này, chỉ cần cử một hai người xuống hạ giới là có thể bắt hắn về. Nhưng mà, ta có chút tò mò. Làm sao mà tên phản đồ đó lại chạy đến những giới diện đã bị mất liên lạc vậy?" Thiếu phụ mặc áo tím

trầm ngâm một lúc, sau đó ánh mắt chợt lóe rồi hỏi.

-

Quả là thời điểm cuối năm, công việc quá nhiều! Tốc độ dịch có lẽ chậm hơn rất nhiều so với mọi khi. Mong các bạn thông cảm cho vài phần!

------oOo------

Chương 2271: Mã Lương

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ghi chú:

*Diện bích: Hình phạt úp mặt vào tường. Trong phật giáo, các vị sự thường tự phạt mình hình phạt này để ăn năn hối lỗi khi phạm phải giới kị.

"Ai mà biết được, có lẽ hắn đã vạch mưu từ sớm, xác định sẵn một tọa độ chuẩn xác ngay trong những giới diện đã bị mất liên hệ. Mà cũng có thể điều gì đó đã bất ngờ sảy ra rồi vô tình đưa hắn đến đó.

Nhưng năm xưa tên phản đồ này mang theo nhiều bảo vật đến vậy mà vẫn có thể dễ dàng đào thoát khỏi Cửu Nguyên Quan của chúng ta, chắc hẳn là sau lưng hắn còn có người khác tiếp tay xúi dục. Nếu không, cho dù hắn có can đảm hơn đi nữa thì cũng chẳng dám phản bội." Hình như tên đạo sỹ sực nghĩ ra điều gì đó, một tay hắn vân vê cằm, vừa trầm ngâm vừa nói.

"Cũng dễ đoán thôi. Hơn phân nửa người đứng giật dây phía sau chính là mấy tên đã tự động ra tay ngăn cản mấy người đi cùng với sư tổ." Thiều phụ cười lạnh.

Đạo sỹ mặt đen gật đầu, cũng cho sự việc hẳn phải là như vậy.

"Thôi được, chuyện này sẽ do sư tổ định liệu, không phải ta và ngươi có thể nhúng tay vào. Nhưng ta thật tò mò, nếu có biện pháp đưa người đến giới diện đã mất tích đó thì người nào sẽ được phái đi đây. Cách sư điệt, hình như ngươi rất háo hức với chuyện này." Người thiếu phụ mặc áo tím khẽ cười rồi hỏi.

"Sư thúc thật biết trêu đùa! Vớ tu vi của sư điệt sao có thể đảm đương nổi trọng trách đó. Với cả các sư huynh đệ khác không rành thời thế cũng chắc chắn sẽ không hoàn thành được. Trước kia tu vi của tên phản đồ này đã không thấp, trong đám đệ tử ngang hàng thì hắn chính là kẻ đứng đầu. Tuy lúc này tưởng như tính mệnh của hắn khó bảo toàn nơi hạ giới nhưng chưa hẳn đó không phải là cái bẫy do hắn cố tình sắp ra. Mà có thật là hắn bị một ai đó trấn áp ở hạ giới thì đây cũng chẳng phải tin tức tốt lành gì. Điều này có nghĩa là kẻ đó có thực lực vô cùng khủng khiếp, nếu các đệ tử bình thường có cơ trí hay tu vi không đủ mà đi xuống, chỉ e sẽ không đủ sức chấn nhiếp kẻ này để hoàn thành công việc." Gã đạo sỹ liên tục khuơ tay.

"Ô, theo như ngươi nói, vậy chỉ có thể chọn ra một tên đệ tử thường xuyên qua loại với bên ngoài. Như vậy có Chúc và Ngô sư điệt là người khá nổi bật, hẳn hai người này sẽ được cử đi rồi." Thiếu phụ áo tím cười mà như không.

"Chúc sư huynh, Ngô sư đệ, một thì trầm ổn bình tĩnh, một thì tâm cơ mưu trí, quả là một lựa chọn không tệ. Nhưng so với một người khác thì vẫn thua kém một ít." Ánh mắt tên đạo sỹ chợt lóe, giọng điệu mang theo hơi hướng khác thường.

"Kẻ khác, ngươi nói đến..." Thiếu phụ nghe vậy liền ngẩn mặt.

"Có lẽ sư thúc không biết, Ma sư huynh đã mãn hạn trở ra." Đạo sỹ mặt đen thong thả đáp.

"Cái gì, thằng nhỏ Mã Lương đó đã kết thúc hình phạt rồi sao? Sao đến cả một chút tin tức ta cũng không nghe được?" Thiếu phụ nghe vậy xong, vẻ tươi cười trên mặt liền biến mất.

"Mấy hôm trước sư điệt gặp được một tên đệ tử ở trong quan mới nghe được tin tức. Mà kỳ thực, số người biết cũng chẳng có là bao. Với tu vi và thủ đoạn của Ma sư huynh thì khả năng rất lớn là y sẽ bị các sư bá giao cho trọng trách lần này." Đạo sỹ tỏ vẻ nghiêm trọng.

"Hừ, cũng chưa chắc. Tuy thực lực của Mã Lương không tệ nhưng tâm tính lại rất quá khích. Lần đó, nó muốn luyện chế một món bảo vật mà đã lấy máu của hơn triệu sinh linh tại một khu vực nhỏ ở hạ giới để cúng tế, điều này khiến cho bản quan vướng phải không biết là bao phiền toái. Nếu sư tổ ngươi không quý tài năng bẩm sinh của hắn hơn người, lại đã từng lập được nhiều công lớn thì một vạn năm diện bích* nhất định là vẫn chưa đủ. Nếu cứ cho hắn can dự vào việc ở mấy giới diện đã mất tích đó, chẳng biết có phải dính thêm mầm mống tai họa nào nữa không đây." Thiếu phụ mặc áo tím nói với giọng lạnh lẽo.

"Sư thúc nói thật có lý. Nhưng sư thúc chớ quyên, chính sư tổ rất xem trọng món đồ trong tay gã phản đồ, nó cực kỳ trọng yếu đối với chúng ta. Vì để thu lại vật đó, e rằng các sư bá cũng sẽ đồng ý cho hắn xuống hạ giới để bắt phản đồ." Đạo sỹ mặt đen cười ha ha.

"Với tính cách của lão tổ, việc này rất có thể sảy ra. Nếu thực sự Mã Lương bị phái xuống hạ giới, kể cả khi tu vi hay pháp lực đều bị áp chế nhưng với thủ đoạn của hắn, việc thu lại vật kia hẳn là chuyện có thể nắm chắc. Bỏ đi, việc này có thế nào nhưng không đến lượt ta vào ngươi chen vào. Ngươi giỏi lắm chỉ là tên đệ tử chạy việc nho nhỏ, còn ta cũng là một cung chủ trên danh nghĩa mà thôi. Hơn nữa phái ai xuống hạ giới thì phải đích thân sư tổ chỉ định mới được. Ai mà biết trước được lúc đó có gì khác thường sẽ diễn ra chứ. Nhưng nếu ngươi thực sự có thể tìm ra giới diện chuẩn xác của tên phản đồ kia, nhớ đừng quên báo trước cho ta một tiếng." Thiếu phụ khoác áo tím suy tư một lúc rồi nói.

"Vâng, sư điệt sẽ cố làm hết sức." Đạo sỹ mặt đen cung kính vâng lời.

"Còn chuyện về hắn sao? Không cần nói, ta phải nghỉ ngơi đây." Thiếu phụ từ chối nói tiếp.

"Mục đích sư điệt đến hôm nay chỉ có vậy, cũng không có sự việc nào khác. Sư điệt xin rời gót trước." Đạo sỹ có khuôn mặt ngăm đen nghe vậy liền nhấc mông khỏi ghế, lục tục chào hỏi rồi rời đi.

Người thiếu phụ chỉ gật đầu, hoàn toàn không có ý định nói thêm lời nào nữa.

Còn gã đạo sỹ sau khi chào hỏi xong, liền xoay người đi ra khỏi cánh cửa.

Hai chân vừa bước ra, không gian hơi dao động, toàn thân người này chợt biến mất trong nháy mắt.

Ngay sau đó, gã đạo sỹ chỉ cảm thấy trước mặt sáng ngời, thì ra mình đã lại đứng trên bãi cỏ lúc trước. Lúc này hoa lá bốn phía vẫn xanh rờn như cũ, những ở đây chỉ có mỗi mình hắn, còn thiếu phụ chủ nhân của cung điện kia thì hoàn toàn chẳng thấy đâu.

Gã đạo sỹ mặt đen nhìn lại phía sau một lần, sau đó không do dự quay về theo con đường cũ băng qua khoảnh sân khi nãy.

Khoảng một tuần trà sau, trước của cung điện Kim Hàn chợt có tiếng rồng ngâm vang tận trời. Một con giao long bằng băng màu lam lao vút lên không, biến mất phía sau muôn trùng dải núi sau vài lượt chớp động.

Cùng lúc đó, ở một nơi bí mật trong cung điện, thiếu phụ mặc áo tím vẫn ung dung ngồi dựa ghế. Một lúc thật lâu sau ả mới cười lạnh, miệng lẩm bẩm:

"Giới diện mất tích, Mã Lương, ha ha, như vậy cũng hay..."

Giọng nói của ả vang đến đó rồi nhỏ dần, chẳng còn nghe thấy nữa. Ngoài thân thể của ả chợt lóe sáng, sau đó liền mờ đi rồi biến mất.

-

Trong một cấm địa trên định ngọn núi Phục Linh tại Linh giới.

Lão già mặc áo trắng, Hàn Lập, Mạc giản ly cùng với hai gã Huyết Nhiên đang đứng ngay trước một cái pháp trận thật lớn.

Cái trận pháp này rộng chừng một mẫu, khắp nơi được khảm những văn từ cả vàng lẫn bạc. Chẳng những vậy, ở mỗi góc của nó còn được sắp đặt thêm rất nhiều linh thạch loại cực phẩm, ước đoán sơ qua phải đến hơn trăm khối.

Mà ở chỗ xa hơn, tám tên tu sỹ của Linh tộc có Hợp Thể Kỳ đầu bóng láng đang cung kính đứng.

Đam người Hàn Lập dùng ánh mắt, liên tục âm thầm quan sát pháp trận trước mặt. Chỉ cói mỗi lão già áo trắng ngẩng cổ nhìn trời, tay dơ cao một cái pháp khí giống như trận bàn, tay còn lại bấm quyết không ngừng, giống như đang tính tính toán toán điều gì đó.

"Thời gian đã đến rồi. Lúc này vừa đúng là lúc thích hợp để xuất phát." Sắc mặt của lão già hơi động, ngón tay đang bấn quyết liền dừng lại.

"Tốt, bọn Mạc mỗ sẽ không khách sáo." Mạc Giản Ly nghe vậy, thân hình rung lên, mau chóng bước vào trong pháp trận.

Hàn Lập mỉm cười, cũng đi theo sau.

Lão già liếc mắt nhìn hai người thật kỹ, sau đó nói với giọng điệu dặn dò:

"Chỉ cần các vị sự xếp đặt tọa độ truyền tống quay trở lại cho thật tốt, đến lúc muốn quay về thì cức việc bóp vỡ Tu La Tâm là sẽ được tự truyền về Linh giới. Nhưng lão phu cần phải nhắc nhở rõ, các vị tuyệt đối không được đợi cho năng lượng của vật đó tiêu hao sạch sẽ. Nếu không có năng lượng của Tu La Tâm, rất có khả năng các vị sẽ bị lưu lại trong Tiểu Tu La giới vĩnh viễn."

"Đa tạ Linh huynh đã nhắc nhở, Mạc mỗ sẽ cẩn thận." Mạc Giản Ly vẫn đứng giữa pháp trận, sắc mặt hơi động, sau đó mỉm cười trả lời.

Còn Hàn Lập vẫn giữ vẻ mặt như thường, chỉ hơi chắp tay với lão già thay lời cảm ơn.

Huyết Nhiên cười ha ha thật to, sau đó dẫn theo Hắc Lân đi vào bên trong. Ngay khi vừa tiến vào trong, hắn quay đầu nhìn lão già:

"Linh đạo hữu, việc ngươi muốn có Quang Âm Ti thì cứ giao cho huynh đệ ta kiếm. Nhưng lúc chúng ta lấy được nó rồi trở về, chắc

đạo hữu sẽ không đột nhiên đổi ý chứ?"

"Huyết huynh cứ việc yên tâm, Quang Âm Ti cực kỳ quan trọng đối với Linh mỗ, sao có thể tự tiện thay đổi ước định được." Lão già áo trắng nghe vậy những chẳng túc giận chút nào, ngược lại còn khẳng khái đáp lời.

"Có câu nói này của đạo hữu là đủ rồi." Huyết Nhiên tỏ vẻ hài lòng, đôi vai nhoáng lên, liền xuất hiện ngay bên cạnh Hàn Lập cùng với Mạc Giản Ly.

Lão già áo trắng thấy vậy liền không chần chừ. Trận bàn trên tay được giương lên, bắn ra một vệt sáng lướt đến, nhập thẳng vào bên trong trận pháp.

Cái pháp trận to lớn nổi lên những âm thanh ầm ù, cuốn ra từng mảng mây sáng màu vang pha lẫn bạc. Đồng thời theo những khối tinh thạch còn tràn đến vô số ký hiệu sáng lấp lánh.

Một tiếng nổ vang!

Thân hình của mấy người Hàn Lập liền biến mất ngay giữa pháp trận.

Lão già áo trắng nhìn không chớp mắt vào trung tâm tòa trận pháp, đến khi thấy mọi người thật sự biến mất mới nhẹ nhõm thở dài. Tiếp đó lão hơi lo nghĩ điều gì, liền xoay người nhìn về phía tám gã Linh tộc rồi sai bảo:

"Các ngươi hãy nghe cho thật kỹ, từ giờ trở đi phải thay phiên nhau canh giữ cái trận pháp này, chỉ cần một chút biến đổi khác thường là liền phải thông báo cho ta."

"Vâng, thưa Linh Vương đại nhân!" Tám tên tu sỹ Hợp Thể Kỳ của Linh tộc đồng thanh vâng lời.

Lão già áo trắng thấy vậy bèn gật đầu, tay áo run lên, toàn thân lóe sáng, lập tức hóa thành một dải cầu vòng trắng tinh vạch ngang nền trời.

Tám tên Linh tộc thương lượng với nhau một lúc, sau đó sáu người liền rời đi, chỉ còn lại một gã có tu vi Hợp Thể Kỳ và một tên Linh tộc ở lại.

Hai người này liền ngồi khoanh chân chễm chệ, hai mắt hơi khép. Cả hai đều phóng cỗ thần niệm khổng lồ bao trùm lấy toàn bộ pháp trận.

Nếu lúc này, chỉ cần một chút động tĩnh cực nhỏ sảy ra sẽ tuyệt đối không thể dấu diếm bọn họ được.

Mà sau khi hai gã Thanh Linh này nhắm mắt, hơi thở của bọn họ kéo chậm đi, dần dần tiến vào trạng thái nhập định.

-

Hàn Lập lắc lắc cổ, một lúc sau mới thấy đầu óc mình tỉnh táo trởi lại.

Thứ cảm giác choáng váng do bị truyền tống này phải rất lâu rồi hắn chưa từng gặp qua.

Tất nhiên bởi vì lần truyền tống này là truyền tống vượt giới, cho hắn có thực lực cực mạnh đi nữa thì cũng chẳng thể tránh được những điều vừa rồi.

Sau khi khôi phục lại tỉnh táo, hắn ngoảnh đầu nhìn khắp về bốn hướng.

Chỉ thấy khắp nơi là một mảng cây cối có thân thân màu trắng. Phía dưới sát mặt đất là các loại cây bụi thấp bé, cỏ dại đương đan kín lấy nhau. Có điều cành lá của chúng đều đang héo vàng khô úa. Cảnh tượng trước mặt thật khiến người ta cảm thấy tiêu điều thê lương.

Chẳng những vậy, bóng dáng của những người Mạc Giản Ly cùng với mấy tên Huyết Nhiên đều biến đâu mất.

Sắc mặt của Hàn Lập vẫn lặng băng.

Với tình huống như thế này, hắn đã cùng với Mạc Giản Ly lường đến từ trước. Vì vậy cả hai đã chuẩn bị trước vài thứ.

Hắn lại ngẩng đầu nhìn lên trời cao, cuối cùng sắc mặt hơi thay đổi!

------oOo------

Chương 2272: Bầy dơi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chỉ thấy trên không trung đột nhiên xuất hiện ba vầng mặt trời xanh biếc sáng chói.

Một lớn hai nhỏ.

Cái lớn nằm ngay giữa bầu trời, hai cái còn lại thì lần lượt chiếm hai vị trí bên cạnh, nhưng bất kể thể tích hay hào quang cũng đều thua xa vầng thái dương ở giữa.

Song đây không phải là nguyên nhân khiến Hàn Lập giật mình, điều khiến hắn cảnh giác chính là một luồng hà quang đỏ như máu đang lượn lờ xung quanh ba vầng lục dương.

Luồng hà quang nọ vô cùng rực rỡ, nó lặng lẽ lơ lửng cạnh vầng mặt trời gay gắt màu xanh, nhìn từ xa có thể khiến ta có nảy sinh cảm giác diễm lệ đến rung động lòng người.

Hàn Lập nhíu hai mắt mà nhìn luồng hà quang đỏ thẫm này hồi lâu, sau đó cái mũi đột nhiên nhúc nhích, trong sống mũi loáng thoáng có một mùi hương ngọt ngào như mật.

Sắt mặt Hàn Lập trầm xuống, ống tay áo của hắn bất ngờ run lên.

"Vèo" một tiếng, một luồng thanh quang dài hơn mười trượng bắn ra, chỉ thoáng chốc nó đã hóa thành một dải cầu vồng rồi biến mất trong rừng rậm.

Ngay sau đó, tại phương hướng mà thanh quang biến mất, một tiếng gào thét kinh thiên động địa truyền đến.

Tiếp đó mặt đất xung quanh đột nhiên chấn động, bất giác vang lên những tiếng ầm ầm.

Hàn Lập chỉ đứng tại chỗ, dửng dưng nhìn về phía vừa truyền đến tiếng gào thét.

Một lát sau, thanh quang chợt xông ra khỏi rừng rậm bay trở về, nhoáng một cái đã chui vào ống tay áo.

Lúc này Hàn Lập mới bắt đầu di chuyển, nhẹ nhàng bay về phía kia.

Đối với Hàn Lập, chặng đường hơn mười dặm đương nhiên chỉ trong chốc lát.

Chỉ thấy giữa rừng gỗ trắng đổ ngang đổ ngửa có một con quái vật khổng lồ, cơ thể của nó dài đến mấy trăm trượng.

Thoạt nhìn con quái vật khổng lồ này vừa giống trùng vừa giống thú, tuy cơ thể đã bị trảm thành vô số đoạn nhưng vẫn có thể nhận ra cánh ve và sừng thường thấy ở các yêu trùng, nhưng đồng thời nó cũng có da lông và móng vuốt sắc bén của yêu thú.

Nhìn từ xa, thứ này lại giống một con quái vật kì dị được dung hợp từ bò tót và ong mật.

Cơ thể khổng lồ này đang tản ra mùi hương ngọt ngào mà lúc trước Hàn Lập ngửi thấy, càng lại gần thì mùi hương này lại càng đậm.

Hàn Lập đảo mắt về bốn phía, lập tức phát hiện dù là cỏ dại hay rừng gỗ trắng cũng đều đang trở nên khô héo với tốc độ mắt thường có thể thấy được, chỉ trong khoảnh khắc tất cả đã nhuộm một màu khô vàng.

Bên cạnh thi thể của con thú khổng lồ lại xuất hiện vô số quái trùng to bằng quả dưa hấu, có hình dạng bọ ngựa nhưng cả người đen nhánh, cũng không hề có khí tức sinh mệnh.

"Độc tính của con quái vật này quả không nhỏ, đối với người bình thường, dù có ở ngoài trăm dặm chỉ sợ cũng sẽ lập tức tử vong vì chất độc này." Hàn Lập bay vòng quanh thi thể của quái vật hai vòng, sau đó mới thì thào một mình.

Hắn không hề nhận ra lai lịch của con quái vật có hình dáng vô cùng quái dị này, quá nửa đây là một loại dị thú hiếm thấy của Tu La giới.

Hàn Lập vừa suy nghĩ vừa đưa ngón tay về phía mặt đất.

"Xì xì", một quả cầu lửa màu bạc bắn ra, chỉ thoáng một cái đã đánh trúng thân hình của con quái vật khổng lồ.

"Ầm", chỉ trong nháy mắt lửa bạc cuồn cuộn đã bao phủ thi thể quái vật và biến vào trong hư không.

Sau khi làm xong việc này Hàn Lập mới thong thả lật tay lấy ra một tinh cầu màu trắng lớn bằng quả trứng chim, hắn quét mắt về phía trước một chút, tiếp đó lại khẽ cau mày.

Trên tinh cầu không hề có gì thay đổi, hiển nhiên là vì hắn cách quá xa Mạc Giản Ly nên mới không thể cảm ứng được.

Nếu vậy hai người cũng không cần phải vội vàng tụ tập lại, trước hết cứ tự tìm kiếm cơ duyên của bản thân rồi tính sau.

Thời gian hơn mười ngày, nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn thì cũng không phải.

Hàn Lập tính toán một chút, sau khi xác định phương hướng thì độn quang nhanh chóng hóa thành một luồng thanh hồng dài hơn mười trượng phá không bay đi.

Có điều tốc độ của độn quang cũng không nhanh lắm, chỉ phi hành tại khoảng cách mấy trăm trượng trên bầu trời.

Dù gì hắn đến tiểu Tu La giới này không phải là để bỏ chạy mà là tầm bảo.

Trong khi phi hành, Hàn Lập đồng thời thả thần niệm cường đại của mình ra bao phủ toàn bộ mọi thứ trong phạm vi ba bốn ngàn dặm.

Với cường độ thần niệm của hắn, dù có bao phủ hơn mười ngàn dặm cũng không có gì khó, song hiện giờ hắn cần phải tập trung tìm những chỗ rất nhỏ, thậm chí còn phải đưa thần niệm xâm nhập xuống mấy trăm trượng trong lòng đất, vì thế chỉ có thể thu nhỏ phạm vi trên diện rộng.

Những tồn tại cường đại họ nhện thường thích sinh sống sâu trong lòng đất.

Trong tình huống như vậy, có thể dò xét một diện tích khổng lồ như thế cũng là nhờ cường độ thần niệm của Hàn Lập hơn xa Đại Thừa bình thường.

Nếu đổi lại là Mạc Giản Ly hoặc đám Huyết Nhiên, có thể dò xét mọi dấu hiệu dưới lòng đất trong phạm vi mấy trăm dặm đã là không tồi rồi.

Đây cũng là nguyên nhân chính khiến Hàn Lập vô cùng tự tin đối trong việc lần này, dù hắn không có huyết mạch tương quan với Tu La chu.

Về phần Mạc Giản Ly, thoạt nhìn cũng có vài phần nắm chắc trong việc tìm được Tu La chu, hẳn là cũng có thủ đoạn tìm kiếm đặc thù nào đó.

Với những suy nghĩ này, thần niệm của Hàn Lập gần như trong nháy mắt đã đảo qua từng tấc một trong phạm vi ngàn dặm, độn quang dần dần đi xa.

Một nơi khác trong cùng không gian, bạch quang trên tay Mạc Giản Ly chợt tắt, một thanh ngọc kiếm trong suốt liền trở về trạng thái cũ giữa rừng bóng kiếm rợp trời.

Mà giữa một đống đá la liệt khắp nơi ở trăm dặm phía trước, vô số quái thú đầu hổ đuôi bọ cạp đang nằm trong vũng máu, tất cả đều bị chia thành hai nửa.

Mạc Giản Ly quét mắt về phía đống thi thể quái thủ một lần nữa, sau đó thu lại ngọc kiếm, mở miệng phun ra một quả cầu sáng màu tím nhạt.

Bên trong quả cầu là một lá cờ nhỏ màu tím dài chừng một tấc.

Mạc Giản Ly không nói hai lời khẽ nhấc tay điểm về phía lá cờ nhỏ, đồng thời thấp giọng hồ một từ *"Lên"*.

Trong hào quang màu tím lấp lánh, lá cờ nhỏ như hiểu ý lập tức biến lớn, chỉ trong nháy mắt đã trở thành một lá cờ dài hơn một trượng.

Khi trước lá cờ còn quá nhỏ nên không thể phát hiện ra có gì kì dị, nhưng sau khi biến lớn, có thể dễ dàng nhận ra sự bất phàm của nó.

Lá cờ màu tím, cán cờ vàng óng.

Mặt ngoài được khảm lên vô số phù văn, ở trung tâm còn thấp thoáng hư ảnh của một con nhện hai đầu màu bạc nhạt.

Mạc Giản Ly khẽ lẩm bẩm, mười ngón tay di chuyển không ngừng, từng đạo pháp quyết lần lượt lóe lên rồi nhập vào lá cờ.

Mà hư ảnh nhện bạc trên lá cờ lại càng ngày càng rõ nét.

Thấy vật, Mạc Giản Ly không khỏi nở nụ cười.

Tuy hắn không có huyết mạch của Tu La chu, nhưng món dị bảo *"Bàn ti phiên"* mà trước kia hắn tình cờ tìm được lại có tinh hồn của một con Ngân Cương chu làm khí linh, có thể cảm ứng được những họ nhện cường đại trong phạm vi nhất định.

Tuy tác dụng có kém hai người Huyết Nhiên vốn có huyết mạch trong người, nhưng hẳn cũng không kém quá xa.

Song không biết con Tu La chu kia có thật sự đáng sợ như lời đồn hay không, nếu không cho dù tìm được nó, với năng lực của hắn thì chỉ sợ không thể nào dễ dàng giết chết nó được.

Mạc Giản Ly lặng lẽ cân nhắc, pháp quyết trong tay như khung cửi, không hề ngừng lại khắc nào.

Đột nhiên hư ảnh nhện bạc trên lá cờ gầm lên một tiếng, hư ảnh liền hóa thành vô số điểm sáng rồi bay toán loạn.

"Nơi này không có, xem ra phải đi tìm ở địa điểm khác thôi." Mạc Giản Ly dừng kết pháp quyết, thì thào một câu, trên mặt không hề lộ ra vẻ thất vọng.

Cũng khó trách! Nơi này cách địa điểm hắn truyền tống vào cũng không xa, ngay từ đầu đã không ôm hy vọng có thể nhanh chóng tìm được Tu La chu.

Mạc Giản Lý phất tay áo về phía lá cờ, khiến hào quang lóe lên rồi thu nhỏ lại như lúc ban đầu, sau đó há mồm hút món trọng bảo này vào bụng.

Tiếp đó hào quang bên ngoài hắn bừng lên, cả người bay lên trời rồi phi hành về phía xa.

"Xem ra huynh đệ chúng ta thật may mắn, vừa mới được truyền tống đến giới này thì huyết mạch đã nảy sinh cảm ứng. Chuyến này hẳn sẽ có thu hoạch không nhỏ đây." Hoàng quang trên người Hắc Lân chỉ lóe lên đã đưa hắn hạ xuống mặt đất từ khoảng cách hơn trăm trượng, trên mặt tràn ngập vẻ hưng phấn.

Cách đó không xa là Huyết Nhiên với vẻ mặt bình tĩnh.

"Ta cũng thật không ngờ việc này lại xảy ra, có điều chớ cao hứng quá sớm, dù huyết mạch có cảm ứng thì chưa chắc đó đã là con Tu La chu kia đâu, nói không chừng lại là một loại tồn tại họ nhện khác. Theo lời đồn thì có không ít loài nhện ở Tu La giới đấy." Huyết Nhiên cũng bị bao phủ bởi một màn hoàng quang, ung dung nói.

"Điều này ta cũng biết, nhưng dù sao cũng có một xác suất nhất định, không phải sao!" Hắc Lân tỏ vẻ không thèm quan tâm.

Huyết Nhiên chỉ cười, cũng không nói gì nữa.

Một lát sau, vẻ mặt hai người trở nên chăm chú, thoáng một cái đã xuất hiện tại một hang động đen kịt giữa lớp bùn đất.

Sau khoảng thời gian một chén trà, hai người Huyết Nhiên sóng vai nhau đứng trong không trung, mà trên mặt đất cách đó vài thước lại xuất hiện một vũng máu tươi.

Bốn con nhện to bằng đầu người, toàn thân là gai nhọn xanh biếc, đang nằm bên trong vũng máu.

"Ngươi nói đúng rồi đấy, quả nhiên không phải là Tu La chu, uổng công ta cao hứng!" Hắc Lân cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ nói.

"Điều này không có gì lạ! Tuy tiểu Tu La giới không lớn lắm nhưng xác suất vừa vào đã tìm được Tu La chu vốn không cao. Lúc này có thể tìm thấy vài khối tài liệu không tồi coi như không phải công dã tràng rồi." Huyết Nhiên bình tĩnh nói, một tay chụp về phía hư không cách đó không xa.

Tiếng xé gió vang lên!

Hai viên đá vàng nhạt bay ra khỏi bùn đất, từ từ rơi xuống tay hắn.

"Ừm, cuối cùng cũng không đến mức về tay không. Nhưng thời gian quan trọng hơn, chúng ta nên lập tức xuất phát thôi." Hắc Lân nghe vậy, tinh thần phấn chấn.

"Đương nhiên!"

Tất nhiên Huyết Nhiên cũng không phản đối.

Hoàng quang ngoài thân hai người lóe lên, lập tức hóa thành hai đạo kinh hồng tiến vào trong đất đá.

Hàn Lập đứng trên không trung phía trên một ngọn núi nhỏ với vẻ mặt lạnh lùng, trước mặt hắn là một biển dơi đỏ như máu.

Mỗi con dơi đều có kích thước bằng đầu người, răng nanh trong miệng hoàn toàn lộ ra, khi chúng giang cánh ra thì dài đến bảy tám xích.

Mà ở trung tâm biển dơi là một con dơi lớn gấp mấy lần những con khác, nó không chỉ có hoa văn màu vàng nhạt phủ kín cơ thể mà trên trán còn có một con mắt thứ ba đỏ như máu.

Ba mắt của con yêu vật này không ngừng xoay tròn, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập thấp thoáng vẻ ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ của con người.

Hàn Lập đứng trên không, hai tay để sau lưng như hoàn toàn không thèm để mắt đến đàn dơi ở phía trước, hắn chỉ chú ý quét thần niệm về một hướng khác không ngừng tra xét.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cuối cùng con dơi đầu đàn cũng không kiên nhẫn được nữa, nó há miệng phát ra một luồng dao động vô thanh.

Đám dơi ở bốn phía vừa nghe thấy lập tức trở nên xôn xao, chúng đồng loạt há mồm phát ra từng luồng từng luồng dao động vô thanh, trong nháy mắt những luồng dao động đó đã hội tụ thành một ở trước đàn dơi, hóa thành một luồng sóng khổng lồ trong suốt cuồn cuộn đánh thẳng về phía Hàn Lập.

------oOo------

Chương 2273: Quái Ngư

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lông mày Hàn Lập nhướng lên, lúc này hắn mới liếc nhìn bầy dơi trước mặt, sau đó một bàn tay từ trong ống tay áo thò ra, nhẹ nhàng vỗ một cái.

Một tiếng *"oanh"* trầm đục vang lên, thiên địa nguyên khí trong phạm vị trăm dặm đột nhiên rung động, sau đó có vô số sợi ánh sáng năm màu hiện ra, rồi điên cuồng hướng lên cao ngưng tụ lại, trong khoảnh khắc những sợi ánh sáng này liền biến ảo thành một bàn tay khổng lồ to cỡ một ngọn núi nhỏ, hung hăng đập xuống bầy dơi.

Không gian gần đó bỗng nhiên bị một cỗ lực lượng to lớn không thể tả nổi bao phủ vào trong.

Lúc bàn tay khổng lồ còn chưa hạ xuống thì đã có vô số những con dơi bình thường thi nhau nổ tung rồi hóa thánh từng đám sương máu.

Về phần luồng sóng âm khổng lồ kia, dưới sự đè ép cửa cỗ lực lượng này lại càng nhanh chóng hóa thành hư ảo.

Chỉ có con dơi khổng lồ đầu đàn kinh sợ gầm lên một tiếng, những hoa văn màu vàng bên ngoài cơ thể nó lập tức sáng rực lên, thoáng cái những hoa văn này đã từ bên trong cơ thể bay ra ngoài, tạo thành một vòng ánh sáng bảo vệ màu vàng bao phủ nó ở bên trong.

Nhưng dưới áp lực khổng lồ do bàn tay tạo ra, vòng ánh sáng màu vàng không ngừng rung lên rồi méo mó biến dạng, con dơi khổng lồ bên trong vòng sáng lại càng bị ép thành một chữ *"đại"* (大) thật lớn, không cách nào nhúc nhích được.

"Có ý tứ, không ngờ ngươi lại có thần thông thiên phú hộ thể!

Đáng tiếc, như vậy vẫn còn quá yếu, nếu không ta có thể sẽ thu ngươi làm linh thú rồi." Trong mắt Hàn Lập thoáng qua vẻ ngạc nhiên, nhưng lại dùng giọng tiếc hận lẩm bẩm nói.

Tiếp đó, một ngón tay của hắn hướng bàn tay khổng lồ năm màu ở xa xa khẽ điểm một cái!

Ngay lập tức, bên ngoài bàn tay khổng lồ hào quang rực sáng, thể tích bàn tay liền phình ra, lại càng to lớn hơn lúc nãy một phần.

Sau khi một tiếng nổ *"oanh"* vang lên, bàn tay khổng lồ lập tức hạ xuống, không gian gần đó đầu tiên tối sầm lại, sau đó một vầng sáng đang dao động mãnh liệt bỗng nhiên nổ tung khiến cho không gian quanh đó lập tức trở nên chói lóa.

Vòng sáng màu vàng quanh người con dơi khổng lồ lúc này đã vỡ vụn ra từng mảnh, khiến cho nó ngay cả kêu lên một tiếng cũng không kịp mà trực tiếp tan ra, hoàn toàn biến mất.

Hàn Lập khẽ cười, tay áo vung lên, bàn tay khổng lồ năm màu lập tức tan biến.

Toàn bộ không gian lúc này đã khôi phục lại bộ dáng ban đầu.

Chẳng qua, chỗ con dơi đầu đàn lúc nãy vừa đứng bây giờ lại có thêm chi chít những hoa văn màu vàng như ẩn như hiện.

Hai mắt Hàn Lập híp lại, không lưỡng lự dùng tay khẽ vẫy.

Tiếng xé gió vừa vang lên, những hoa văn màu vàng kia giống như bị một lực hút kéo vọt tới, tất cả đều lóe lên rồi rơi vào trong lòng bàn tay Hàn Lập.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua trên những hoa văn này, sau đó hai tay hắn hợp lại, đem những hoa văn này khẽ chà xát.

Lập tức giữa mấy ngón tay liền vang lên những âm thanh kỳ lạ giống như tiếng kim loại ma sát vào nhau, bên trong đó ánh sáng màu vàng chớp nháy không ngừng.

Nhưng sau khi hai tay của Hàn Lập tách ra, một tấm da thú màu vàng rõ ràng hiện ra ở đó.

Phía trên tấm da thú này có một số hoa văn màu vàng nhạt, đây chính là những hoa văn màu vàng không ngừng lóe sáng trên mình con dơi đầu đàn kia.

"Vật này luyện chế pháp khí phòng ngự hẳn là có chút giá trị. Như vậy, hôm nay cũng coi như không phải không có thu hoạch gì." Hàn Lập tự nói một mình, sau khi bàn tay hắn khẽ lật, tấm da thú liền biến mất không thấy đâu.

Tiếp theo, vẻ mặt của hắn lại khẽ động, dường như cảm ứng được cái gì đó, ánh sáng màu lam trong mắt chợt lóe lên, lập tức khung cảnh cách đó hơn mấy trăm dặm liền thu vào tầm mắt, chỉ thấy ở nơi này có một con chim rất lớn màu xám tro không biết tên là gì đang hướng bên này điên cuồng lao tới.

Ánh mắt Hàn Lập tập trung lại, liền đem diện mạo của con chim lạ kia nhìn rõ ràng, con chim này sau lưng mọc bốn cánh, trên đầu mọc một cái sừng, đây dường như là một loại chim ưng khổng lồ phi thường dữ tợn, con mắt mang đầy vẻ khát máu.

Hàn Lập nhướng mày, đem ánh mắt thu lại, rồi hướng về phía mảng sương máu đỏ lòm lúc này còn chưa tan hết, đang lơ lửng bên dưới ngọn núi nhỏ lúc trước nhìn thoáng qua, khẽ lắc đầu, sau đó bên ngoài cơ thể hắn chợt lóe lên ánh sáng xanh, lập tức hóa thành một đạo cầu vồng phá không rời đi.

Mặc dù con chim ưng kì lạ kia đối với hắn mà nói chả có gì đáng kể, nhưng hắn cũng không tính toán đối phó với một đám vô cùng vô tận thú dữ bị mùi máu tanh hấp dẫn tới đây.

Hắn có rất ít thời gian nên tất nhiên xác định việc tìm kiếm Tu La Thù mới là việc chính!

Thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã qua hai ngày.

Trong lúc này, Hàn Lập ngoại trừ chém giết vài yêu vật trông có vẻ mạnh mẽ, phát hiện một số tài liệu ngoại giới hiếm thấy, còn lại thì cũng không có thu hoạch nào khác.

Mà trong số những tài liệu này ngoại trừ hai gốc độc thảo không biết tên thì những thứ còn lại mặc dù quý giá, nhưng đối với tu vi hiện tại của hắn thì cũng không có tác dụng gì quá lớn, chỉ có thể giữ lại để ban thưởng cho mấy tên môn hạ đệ tử mà thôi.

Nhưng đến ngày thứ ba, trong một thung lũng trải đầy những hòn đá màu đen, Hàn Lập cuối cùng cũng phát hiện một số thứ có liên quan đến Tu La Thù.

Hiện tại, hắn đang núp ở một góc kín đáo trong một hang thú dưới thung lũng, bên trong hang rõ ràng có vài quái thú vừa giống người vừa giống gấu, tất cả đều nằm im không nhúc nhích trên một đám cỏ khô trải dưới mặt đất, cả người những quái thú này phủ lên một bộ lông trắng như tuyết, một số con máu thịt đã khô héo gần như chỉ còn da bọc xương, bên ngoài cơ thể bọn chúng một vết thương cũng không có, dường như tất cả đều là tự nhiên già yếu mà chết đi.

Ở trong hang, Hàn Lập đứng bên cạnh một cái xác quái thú nửa thân để trần, sau một lúc lẳng lặng quan sát, lúc này tay áo hắn mới khẽ vung lên, lập tức có vài tia lửa như những con rắn bắn tới, trong nháy mắt mấy cỗ thi thể toàn bộ đều biến thành bụi phấn.

Những thi thể này mặc dù tan thành mây khói, nhưng trên mặt đất chỗ lúc nãy mấy thi thể kia nằm lại có ánh sáng lóe lên không ngừng.

Một tay Hàn Lập chụp xuống, lập tức vài sợi tơ trong suốt không rõ tên gọi dài hơn một thước liền rơi vào trong tay hắn, mấy sợi tơ này đều bị một vòng ánh sáng màu xanh cách không bao lại.

Thần niệm vừa đảo qua!

Sắc mặt Hàn Lập có chút hơi biến đổi, một cánh tay khẽ động, một ngón tay lặng lẽ xuyên qua vòng ánh sáng, khẽ chạm vào một sơi tơ.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Dường như sợi tơ trong suốt kia bỗng nhiên chợt lóe lên, một tầng ánh sáng màu lam lập tức từ ngón tay của hắn lan dọc lên khắp cánh tay.

Nơi ánh sáng màu lam lan tới thì da thịt nơi đó nhanh chóng khô héo quắt queo lại với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, đồng thời một cỗ khí tức già nua khác thường cũng từ nơi đó tỏa ra.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, ngón tay run lên, trong nháy mắt sợi tơ trong suốt đã được kéo ra khỏi đầu ngón tay, đồng thời trên cánh tay của hắn, ánh sáng màu vàng bất chợt xuất hiện, một vầng sáng màu vàng dọc theo cánh tay cuốn về phía trước đem ánh sáng màu lam đang lan tràn mạnh mẽ đánh tan.

Đồng thời trên cánh tay một lần nữa lại xuất hiện ánh sáng màu xanh mênh mông chuyển động, chỉ trong khoảnh khắc cánh tay liền khôi phục lại vẻ sáng bóng chắc nịch như ban đầu, phảng phất như một màn vừa rồi chỉ là ảo giác trong nháy mắt mà thôi.

"Quả nhiên là lực lượng thời gian, mặc dù chưa phải là pháp tắc thời gian chân chính, nhưng cũng là loại thần thông thiên phú cực kỳ hiếm thấy. Nơi này hẳn là nằm trong phạm vi hoạt động của Tu La Thù." Sau khi Hàn Lập thở dài, trong mắt nhanh chóng thoáng qua một tia hưng phấn, rồi tự nói hai câu.

Tiếp theo, ánh sáng xanh trong tay hắn lóe lên, mấy sợi tơ trong suốt khi nãy lập tức biến mất tăm.

Thứ này mặc dù đối với hắn không có gì nguy hiểm, nhưng cũng tuyệt đối không phải là thứ có thể để ở bên ngoài.

Sau đó, Hàn Lập bay ra khỏi hang thú, lấy thung lũng làm trung tâm, hắn bắt đầu cẩn thận lục soát ở những khu vực gần đó.

Nhưng tính ra phải một canh giờ sau, khi hắn một lần nữa bay trở lại thung lũng, thì vẻ mặt lúc này xuất hiện vẻ âm trầm.

Hiển nhiên lần dò xét lúc trước cũng không quá thuận lợi.

Hàn lập trôi nổi một lúc trên bầu trời bên trong thung lũng, trên mặt hắn tràn đầy vẻ suy tư.

Bỗng nhiên lông màu hắn nhướng lên, dường như nhớ ra cái gì đó, tiếp đó hắn một tay bấm niệm pháp quyết, lập tức thần niệm tỏa ra, xuyên xuống dưới đất bắt đầu tìm kiếm, trong nháy mắt liền quét qua độ sâu trăm trượng rồi ngàn trượng dưới đất, nhưng hắn vẫn chưa ngừng lại, mà tiếp tục để thần niệm tiếp tục xuyên sâu xuống bên dưới thêm nữa.

Ước chừng sau thời gian uống cạn chung trà, vẻ mặt Hàn Lập hơi đổi, trên mặt hắn hiện ra vẻ vui mừng, tiếp đó thân hình khẽ động, liền hóa thành một đạo ánh sáng xanh, hướng về một nơi nào đó bay tới.

Khi ánh sáng màu xanh thu vào!

Hàn Lập hiện ra phía trên một cái hồ, nơi này không tính là quá xa so với vị trí ban nãy, hai mắt hắn nhìn xuống phía dưới, sau đó cả người lao thẳng xuống hồ.

"Xì" một tiếng!

Hàn Lập thoáng cái đã xuyên qua mặt hồ lao xuống bên dưới.

Một lúc sau, những âm thanh *"rầm rầm"* như sét đánh vang lên liên hồi, tiếp đó trên mặt hồ lập tức xuất hiện vô số những tia điện màu vàng uốn lượn xẹt qua xẹt lại, nước bên trong hồ sôi sục cuộn trào, đồng thời có vô số quái ngư hình thù kỳ lạ từ bên dưới lòng hồ phơi bụng nổi lên, cả đám toàn thân đều bị cháy đen, con nào con nấy chỉ còn đang hấp hối.

Nhưng sau khi những tiếng sấm qua đi, dưới hồ lập tức trở lại vẻ tĩnh lặng vốn có, trong lúc nhất thời cái hồ này đã trở thành một cái hồ chết.

Cùng lúc đó, Hàn Lập đã tiến vào trong một đường hầm thô sơ sâu mấy ngàn trượng dưới đất, bốn phía xung quanh đều là những tảng đá màu xanh nhạt bị vỡ thành nhiều mảnh lớn nhỏ khác nhau, đường hầm này miễn cưỡng chỉ có thể đủ cho một người đi qua.

Hơn nữa, đường hầm đó còn dốc xuống, xuyên thẳng đến nơi sâu hơn bên dưới.

Chính là lúc trước, sau khi Hàn Lập dùng thần niệm dò xét vài lần mới tình cờ phát hiện ra chỗ khả nghi này.

Loại đá màu xanh nhạt phủ dưới đáy hồ này hẳn không phải là loại đá tầm thường, bởi vì ngay cả với thần niệm mạnh mẽ như Hàn Lập cũng không cách nào trực tiếp xuyên xuống dưới đất quá sâu.

Đây cũng là lý do mà lúc mới đầu hắn không thể phát hiện ra nơi khả nghi này.

Chẳng qua, sau khi Hàn Lập từ trên một tảng đá nhô ra của đường hầm kia phát hiện một sợi tơ trong suốt tương tự như những sợi tơ lúc trước, thì trong lòng hắn không còn hoài nghi chút nào, lúc này cả người sau một lần nhoáng lên, tốc độ lao xuống ngay lập tức tăng vọt.

Một hơi liền tiến sâu xuống gần vạn trượng dưới đất, lúc này từng đợt sóng nhiệt cực nóng bắt đầu từ phía dưới đường hầm cuồn cuộn cuốn lên.

Nhiệt độ của những đợt sóng nhiệt này rất cao, nếu là những tu sĩ bình thường vừa tiếp xúc, sợ rằng trong nháy mắt sẽ biến thành xác khô.

Hàn Lập đối mặt nhiệt độ cực nóng kia căn bản xem như không thấy, bên ngoài cơ thể hắn chẳng qua chỉ có ánh sáng màu xanh nhàn nhạt ẩn hiện, liền đem hơi nóng trước người đẩy ra.

Hắn tiếp tục nhoáng lên vài cái, xuyên qua mấy chỗ rẽ, lúc này phía trước mặt đã bắt đầu có thể thấy ánh sáng màu hồng chớp hiện, đồng thời còn có những tiếng gầm gừ cùng tiếng người nói truyền đến.

Hai mắt Hàn Lập híp lại, không thấy hắn có bất kỳ động tác gì, nhưng sau khi quanh người nổi lên chi chít những điểm sáng, bóng dáng hắn từ từ trở nên mờ nhạt không rõ, cuối cùng hắn hoàn toàn trở nên vô hình, rồi cứ vậy tiếp tục bay tới.

Sau khi xuyên qua một làn sóng lửa màu đỏ đậm, Hàn Lập liền lặng lẽ từ trong đường hầm bay ra, lúc này hắn xuất hiện trên không một hồ dung nham.

Trong cái hồ này, dung nham đang cuồn cuộn sôi sục, từng đợt sóng nhiệt cùng những cột lửa to cỡ miệng chén cứ thỉnh thoảng từ đó bắn ra, vừa vặn đánh vào lối ra của đường hầm, đem nham thạch quanh cửa đường hầm mài nhẵn nhụi sáng bóng, đồng thời còn tạo nên một màu đỏ ngầu khác thường trên bề mặt nham thạch.

Càng làm người khác kinh ngạc là ở trung tâm hồ dung nham, từng khối tinh thạch long lanh đỏ như lửa đang trôi nổi trong đó.

Thần niệm của Hàn Lập chỉ cần thoáng qua cũng biết được những tinh thạch lớn nhỏ không đều này chính là cực phẩm hỏa linh thạch cực kỳ hiếm gặp ở ngoại giới.

Nhìn lượng hỏa linh khí kinh khủng được ẩn chưa trong những viên tinh thạch đó, nếu như bàn về độ tinh thuần thì dường như chúng còn vượt xa mấy loại cực phẩm hỏa linh thạch thông thường tại Linh giới.

Nhưng tất cả những điều này cũng không thật sự khiến cho Hàn Lập phải chú ý nhiều, bởi vì hiện tại hắn đang lặng lẽ đánh giá một đám yêu quái và một *"cô gái"* đang đứng bên cạnh hồ dung nham.

Những yêu quái này, cả đám đều nửa trên là người, nửa dưới người dưới là cá, đồng thời còn có bốn cánh tay mọc ra hai bên cơ thể. Trong đó, nam thì trên cánh tay có đeo một chiếc vòng vàng, nữ thì tóc buộc lại bằng một sợi dây màu bạc, kẻ thì chỉ có hai bàn tay không màu đỏ đậm, kẻ thì cầm trong tay một cây giáo ngắn cùng màu, thân thể bọn chúng khe khẽ chớp nháy liên tục.

------oOo------

Chương 2274: Theo đuôi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cô gái này mặc một bộ váy ngắn, dáng người thon thả, thướt tha, gương mặt vô cùng xinh đẹp, nước da trắng như bạch ngọc, bên ngoài có kim quang chớp lóe, cánh tay được bảo vệ bằng một Pháp khí màu hơi vàng dài gần một tấc có hình dáng như lệnh tiễn. Đôi mắt đẹp của nàng nhìn về phía đám quái ngư, vẻ mặt cười mà lại không giống cười.

Đám quái ngư này nhìn còn rất trẻ, toàn bộ đang lơ lửng trong không trung, cách mặt đất hơn một trượng, mặc dù vẫn gầm gừ vây quanh cô gái kia nhưng ngược lại, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi không thể che giấu.

"Các ngươi tự mình giao hai tên cùng tộc ra đây hay để cho ta phải tự mình động thủ? Nếu không phải bọn các ngươi đối với chúng ta có tác dụng thì các ngươi đã sớm bị giết sạch rồi, làm sao có thể ở nơi Càn Hỏa Chi Địa này sinh sống yên ổn tới giờ." Cô gái mở miệng nói, âm thanh vô cùng lạnh lẽo.

"Lên... Nằm mơ đi, chúng ta tuyệt... Tuyệt không bao giờ... giao ra tộc nhân..." Một gã nam tử người cao lớn dị thường, vẻ sợ hãi trên mặt cũng khác xa đám tộc nhân khác, nghe thấy cô gái nói vậy thì lắp bắp nói.

Hàn Lập đang ẩn nấp trên cao nghe thấy mấy lời này thì trên mặt xuất hiện vẻ kinh ngạc, nhưng cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hai người này đúng là đang sử dụng một ngôn ngữ cổ có ghi chép trong điển tịch của Linh Giới, điều này khiến hắn bất ngờ một chút, mà cũng rất vui vẻ.

"Hừ, đúng là một lũ ngu ngốc không biết điều. Ta mới ăn cách đây không lâu nên cũng không muốn gây sức ép gì với các ngươi.Nhưng nếu các ngươi khăng khăng không thích uống rượu

mời, chỉ uống rượu phạt thì ta cũng không ngại ăn thêm một chút thịt." Cô gái kia nghe thấy vậy thì sắc mặt sa sầm xuống, trong mắt lóe lên một chút bỡn cợt.

Nam tử quái ngư cầm đầu thì trên mặt vẫn đầy vẻ giận dữ, gầm lên một tiếng, trên thân cả bọn lóe lên ánh sáng màu hồng, những tia chớp lóe lên, bắn vào dung nham trên hồ. Bọn họ huy động vũ khí, có người thì cánh tay chuyển động không ngừng.

Tức thì, dung nham ở phía dưới lập tức sôi trào, từng đợt ráng hồng cực nóng bốc lên, nhập vào thân hình của đám quái ngư.

Lúc này, bên ngoài thân thể đám quái ngư sáng chói ánh lửa. Hình thể bọn chúng sau khi được ráng lửa đó nhập vào thì lớn lên mấy trượng, phần lớn tản mát ra hơi thở của tu sĩ Hóa Thần Kỳ.

Mà tên quái ngư cầm đầu thì dường như đã tiến vào Luyện Hư sơ kỳ.

"Xem ra các ngươi có sẹo rồi vẫn không nhớ cái đau, ngoài cái Dục Hỏa thuật này thì còn biết làm cái gì nữa đâu. Cũng được, ta sẽ dạy dỗ các ngươi một chút."

Cô gái trẻ tuổi thấy thế thì không hề tỏ ra sợ hãi, cười khanh khách một trận đầy khinh thường, sau đó vòng eo hơi uốn éo một chút, thân hình trở nên mơ hồ. Bất ngờ, sau đó nàng xuất hiện ở giữa đôm quái ngư, cũng không làm động tác gì, chỉ thấy hào quang bên ngoài thân lóe lên. Vô số tia ánh sáng bắn ra với tốc độ không thể tưởng tượng được.

Thanh âm xé gió truyền tới!

Một đám quái ngư đồng thời cùng ngã quỵ xuống.

Mà hồng quang dày đặc bên ngoài thân bọn chúng không thể ngăn nổi những tia sáng kia, bị chúng lập tức xuyên thủng.

Nữ tử trẻ tuổi nhìn qua đám quái ngư đang nằm trên mặt hồ dung nham, trên gương mặt xinh đẹp xuất hiện một nụ cười rất tươi. Cánh tay lại lập tức chuyển động, hướng về hai nữ quái ngư đang lơ lửng trên không.

Hai tiếng *"phốc, phốc"* vang lên, trên ngực hai người này xuất hiện lỗ hổng lớn, trái tim bị móc ra không thương tiếc, bay thẳng về phía nữ tử trẻ tuổi ở bên kia.

Nữ tử này hé miệng, phun ra hai sợi tơ bắn xuyên qua hai trái tim, cuốn nó về phía mình, cuối cùng một ngụm nuốt cả hai vào bụng.

"Hương vị thật tuyệt, thật sự là ăn cả trăm cũng không chán. Đáng tiếc các ngươi sinh sản quá ít. Ta không muốn lãng phí nên cũng chỉ lấy hai tế phẩm này thôi. Nhưng tội chết có thể miễn, tội sống không thể tha." Cô gái trẻ tuổi liếm liếm chút vết máu còn sót lại trên môi, trên mặt mang theo nụ cười đầy vẻ hưởng thụ khoan khoái, nhưng lời nói ra lại khiến cho tâm thần người khác phát lạnh.

Rồi nàng ta lại há mồm, một đoàn ánh sáng lam bắn ra, tay thì đánh vào trong đó một trảo.

Hào quang chợt tắt, trên tay nàng xuất hiện một cái roi dài, bề ngoài gắn mấy cái móc câu màu xanh óng ánh, nhìn vô cùng sắc nhọn.

Vẻ độc ác xuất hiện trên mặt cô gái, chỉ thấy cổ tay nàng run lên, cái roi dài hóa thành vô số hư ảnh hướng tới đám quái ngư còn lại.

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Không biết roi này luyện chế từ chất liệu gì, dường như chuyên dùng để khắc chế đám quái ngư này. Chỉ một chiêu thôi đã đánh tan linh quang hộ thể trên thân đám quái, thậm chí còn tạo ra được vết thương khiến cho máu theo đó rỉ ra.

Âm thanh rên rỉ vang lên trên bề mặt dung nham.

Tên nam tử cầm đầu bị nhiều vết thương nhất, từ đầu vốn vô cùng căm tức nữ nhân kia, nhưng sau khi bị đánh đau thì cũng chỉ có thể ôm đầu và co rúm thân mình lại. Những người khác cũng bị quất cho máu chảy đầm đìa, toàn thân không có chỗ nào không bị thương.

Cô gái trẻ tuổi lắc cổ tay, thu roi lại, tiếp tục cười khúc khích, nói:

"Trận đòn này chắc là sẽ khiến cho các ngươi nhớ lâu hơn một chút, ngoan ngoãn nghe lời đi. Nếu biết điều thì mau sinh sản ra nhiều tộc nhân hơn đi. Dù bỏ ra một chút tế phẩm, nhưng các ngươi cũng sẽ có cơ hội phát triển tộc đàn. Mà nếu như tổ mẫu đại nhân của ta cao hứng, biết đâu sẽ cho các ngươi vài chỗ tốt. Lần sau bọn ta tới, nếu như tộc đàn các ngươi cũng chỉ có bao nhiêu đây người, biết đâu bọn ta có thể nhắm mắt bỏ qua."

Lời nói của cô gái tràn ngập uy hiếp, cũng không thèm để ý tới sắc mặt đám quái ngư, nàng lại há mồm, phun ra một đồ vật đầy bọt khí bao phủ. Đồ vật đó lớn lên, sau đó tiến tới hai thi thể nữ quái ngư. Ngón tay khẽ vươn ra, điểm một cái.

Bọt khí làm thi thể hai nữ quái ngư kia thu nhỏ lại vô số lần, sau đó cô gái há mồm hút một cái, lại thu chúng vào trong cơ thể.

Dưới ánh mắt oán độc của những quái ngư khác, thân hình cô gái lại chợt động, hóa thành một đoàn ánh sáng màu trắng phá không mà đi. Sau đó, thân hình nàng ta chìm vào trong thạch bích cách đó không xa, biến mất không thấy đâu nữa.

Một hồi lâu sau, đám quái ngư mày mặt ủ rũ rốt cuộc cũng đứng lên. Sau một hồi thương lượng, bọn họ lại nhảy vào trong dung nham cực nóng, hoàn toàn biến mất.

Bề mặt hồ dung nham lại khôi phục lại vẻ ban đầu.

Không lâu sau đó, trong hư không xuất hiện dao động, một bóng người mơ hồ hiện ra một cách lặng lẽ, cúi xuống nhìn lướt qua hồ dung nham.

Người đó chính là Hàn Lập vốn vẫn ẩn thân.

Mọi chuyện vừa xảy ra hắn đều trông thấy cả.

"Thật thú vị, theo điển tịch cổ ghi lại, Không Ngư Nhất Tộc từng xuất hiện trong thời kỳ thượng cổ, cho tới nay đã hoàn toàn tuyệt tích. Không nghĩ ở Tiểu Tu La giới này lại còn tồn tại một chi. Tộc này dường như có thần thông gì đó vô cùng lợi hại thế nên mới bị họa diệt tộc. Nhưng cụ thể là thần thông gì thì không mấy ai biết cả."

Sau khi tự nói mấy câu, Hàn Lập lại hướng về phía cô gái biến mất nhìn thoáng qua, trên mặt xuất hiện một chút nghi hoặc.

"Có lẽ là do Nhện Tu La biến thành. Nhưng nàng này tu vi cũng chỉ tới Luyện Hư hậu kỳ mà thôi, mà Nhện Tu La thì phải trưởng thành mới có thể biến ảo thành người? Chuyện này hơi kỳ quái."

Hàn Lập vân vê cằm, cúi đầu cân nhắc một chút, sau đó lại lắc đầu tự nói một câu:

"Quản gì nhiều như thế. Cứ đi tìm ổ của Nhện Tu La đã rồi hãy nói những chuyện khác cũng không muộn. Không Ngư này cũng không thể mặc kệ được. Xuất hiện nào!"

Sau khi quát một tiếng, tay áo Hàn Lập run lên.

Một quang cầu màu vàng bắn ra, sau một cái chớp động liền biến thành một tiểu nhân màu tử kim cao nửa thước, không miệng không mũi, hai mắt lạnh như băng, không có một chút tình cảm nào.

"Xuống đó theo dõi đám Không Ngư cho ta, chờ ta quay lại xử lý."

Hàn Lập không thèm để ý một chút nào, lên tiếng phân phó.

Tiểu nhân màu tử kim gật đầu sau đó hóa thành một đạo kim quang, xoay trong hư không một vòng rồi chui vào dung nham cuồn cuộn bên dưới.

Tiểu nhân này đúng là Phệ Kim Trùng Vương đã hoàn toàn tiến hóa.

Về phần Báo Lân thú, bởi vì tu vi còn thấp nên Hàn Lập đã để lại

Thánh Đảo để bế quan.

Sắp xếp xong mọi việc, Hàn Lập mới yên tâm, đầu vai nhoáng lên một cái, thân hình trở nên mơ hồ, hóa thành hư ảnh đuổi theo.

Lấy thần thông của Hàn Lập, vừa rồi lưu lại trên người cô gái kia một tia thần niệm là chuyện vô cùng đơn giản, cho nên trong khoảng thời gian ngắn cũng không sợ mất đi mục tiêu.

Chỉ tốn thời gian một chén trà nhỏ, Hàn Lập đã đuổi kịp cô gái trẻ tuổi xinh đẹp kia rồi.

Thân hình Hàn Lập biến thành trong suốt, độn quang vô hình không một tiếng động, đi theo cách cô gái hơn mười dặm.

Mà cô gái cũng không hề có phát hiện nào, vẫn một đường phi độn mà đi.

Trên đường đi, Hàn Lập tận mắt thấy nàng đi qua một đầm lầy, chém giết một con lợn lớn vừa tiến giai Luyện Hư kỳ, sau đó tới một hạp cốc bí ẩn hái hơn mười quả màu vàng, rồi mới tiếp tục lên đường.

Hàn Lập vẫn tỉnh bơ, theo sát không rời.

Nếu cô gái trước mắt là Nhện Tu La biến ảo thành thì với tu vi hiện tại không thể tinh luyện ra Quang Âm Ti trong tinh hạch được. Mục tiêu ngay từ đầu của hắn chính là đám Nhện Tu La trưởng thành, nếu không vừa rồi ở hồ dung nham kia đã ngầm ra tay can thiệp ngay rồi.

Tinh thần Hàn Lập không khỏi rung lên khi cuối cùng trong mắt xuất hiện một sơn mạch dài vô cùng vô tận.

Cô gái trẻ tuổi giảm tốc độ di chuyển, bắt đầu hạ xuống một chỗ cạnh sơn mạch.

Một tiếng kêu phát ra, ở sâu bên trong sơn mạch vang lên một tiếng nổ ầm ầm, sau đó có bảy, tám quái cầm thân hình lớn hơn mười trượng bay ra. Sau mấy cái chớp đọng, chúng đã xuất hiện bên cạnh cô gái.

Chúng hạ xuống đầy thân thiết, vây quanh cô gái rồi tiếp tục bay về phía trước.

Đồng thời lúc đó, một cỗ thần niệm khủng bố từ trong sơn mạch tràn ra, nhanh chóng tra xét qua mọi chỗ giáp ranh với sơn mạch, cũng khẽ đảo qua chỗ kế nơi Hàn Lập đang đứng.

------oOo------

Chương 2275: Thần niệm chi chiến

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đại Thừa kỳ!" Hàn Lập phát lạnh trong lòng, sau khi thu độn quang bên ngoài cơ thể lại liền đứng bất động tại chỗ một lúc.

Lúc này đạo thần niệm kinh khủng nọ sau khi quét qua lại trong phạm vi vạn dặm xung quanh vài lần mới yên tâm thu trở về.

Khoảng thời gian sau đó cũng không hề có bất kỳ điều dị thường gì truyền tới từ sâu trong núi nữa.

"Luồng thần niệm này không đời nào Tu La nhện trưởng thành bình thường phóng ra được. Chẳng lẽ thật sự là ở nơi này có loại Tu La nhện mạnh hơn cả Đại Thừa bình thường sao. Trường hợp này nếu còn tiếp tục tiến đến gần thì bí thuật ẩn nặc bình thường sợ là không thể nào giấu được thần niệm của nó mất. Vả lại nó có thể phóng thần niệm ra xa đến vậy mà không thấy có vẻ yếu đi chút nào thì chắc phải là dựa vào chí bảo nào đó tăng phúc mới đúng." Hàn Lập đứng nguyên tại chỗ không hành động ngay, trong lòng không ngừng suy nghĩ nhưng khuôn mặt hắn tỏ ra nghiêm túc.

Nếu đúng là loại có thể so với đẳng cấp chân linh thì ngay cả hắn cũng không thể khinh thường được.

Hắn trầm ngâm một lúc, cuối cùng cũng có quyết định, bàn tay khẽ lật, một tấm phù lục màu tím hiện ra lơ lửng rồi *"bùm"* một tiếng liền hóa thành một đám khí tím bao bọc lấy thân thể hắn, từ tron sương mù đủ loại phù văn ồ ạt tuôn ra rồi hóa thành một màn sương khói màu tím.

Khi màn sương lặng lẽ tản đi thì ở bên trong trở nên trống không. Để không đánh rắn động cỏ, Hàn Lập lại phải vận dụng Thái Nhất

Hóa Thanh Phù thêm một lần nữa.

Lúc này thân thể hắn hóa chuyển sang trạng thái hư vô, bay lơ lửng vào sâu trong dãy núi không hề kiêng dè gì.

Mặc dù bởi thân thể hư hóa nên không thể bay với tốc độ cao nhất, nhưng mỗi lần hắn di chuyển cũng phải được tới mười trượng, trong khoảnh khắc hắn đã tiến vào trong dãy núi.

Nhờ vào luồng thần niệm mà hắn đã lưu lại trên người cô gái kia, mặc dù hai người đã cách xa nhau cả ngàn dặm nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng vị trí hiện tại của nàng kia.

Bởi vậy tạm thời Hàn Lập cũng không vội rút ngắn khoảng cách này mà vẫn thong thả đi theo sát nàng kia.

Nhưng khi hắn tiến vào trong dãy núi được chừng hơn vạn dặm đường thì hai chân mày lại nhíu lại theo bản năng.

Vốn hắn cho rằng nếu sào huyệt của Tu La nhện được xây dựng ở nơi này thì dãy núi này chắc hẳn sẽ vắng bóng chim thú vô cùng, chí ít thì sẽ không có loài nào quá mạnh mẽ.

Nhưng khi thần niệm của hắn lặng lẽ quét khắp bốn phía lên khu vực sâu trong dãy núi liền phát hiện chỉ riêng khu vực này đã có mấy chục con dị thú cấp Hóa Thần, Luyện Hư cùng hai con quái cầm cấp Hợp Thể.

Hai con quái cầm này một con cả người đỏ rực như lửa, hình thể khổng lồ như trâu, một con lại có lông cứng màu xám tro khắp mình mẩy, ở trên đầu có một cái bướu thịt xấu xí.

Mỗi con này đang đậu ở trên cành một cây đại thụ cách hắn hơn ngàn dặm, một con ngẩng đầu ưỡn ngực quay trái quay phải không ngừng quan sát, con còn lại thì hai mắt nửa nhắm nửa mở, dường như đang lim dim ngủ.

Ngoài ra những dị thú khác chia ra thành vài đội biến ảo thành hình thái nửa người nửa thú tuần tra tới lui ở mỗi khu vực.

Những dị thú ở tiểu Tu La giới này dường như đều đã bị Tu La nhện thu phục mất rồi.

Hàn Lập hơi giật mình, trong lòng cũng không ngừng tấm tắc xưng kỳ.

Khi đám người Linh Vương nói về Tu La nhện cũng chưa từng nhắc tới chuyện bọn chúng am hiểu chiêu dụ những dị thú khác.

Xem ra nếu không phải là do đám người Linh Vương ngay từ đầu đã coi thường linh trí của Tu La nhện thì chính là do đám quái vật này ở trong tiểu Tu La giới đã xảy ra biến dị nào đó, nếu không thì những điều trước mắt hắn thật là quỷ dị.

Lại liên tưởng một chút đến chuyện con Tu La nhện khi trước vừa gặp chỉ mới ở Luyện Hư kỳ nhưng đã có thể biến ảo thành hình người thì hơn phân nửa là khả năng sau lại càng lớn hơn một chút.

Hàn Lập lặng lẽ cân nhắc trong lòng, không khỏi lại càng thêm cẩn thận với Tu La nhện một phần nhưng vẫn tiếp tục đi theo nàng kia từ xa mà không hề có ý dừng lại chút nào.

Chưa đầy thời gian một bữa cơm, Hàn Lập bay thẳng một mạch trăm vạn dặm dọc theo dãy núi bỗng thấy ở phía xa xa là một bình nguyên và một tòa thạch thành (thành xây bằng đá) màu xanh đâm thẳng lên trời cao.

Toàn bộ thành này được xây từ những tảng đá xanh lớn, tường thành cao tới gần mấy trăm trượng, nhưng phạm vi bao phủ cũng chỉ có hơn mười dặm, từ xa nhìn lại càng thấy nó giống như một tòa cứ điểm quan trọng hơn.

Nhưng điều cổ quái chính là trên những bức tường thành cao vút kia ngoại trừ một số pho tượng dị thú bằng đá xanh đủ loại ra thì trống trải dị thường, thậm chí không hề có bất kỳ bóng người nào ở trên đó.

Quỷ dị hơn nữa là khắp bốn phía của tòa thạch thành này lại không hề có một cánh cổng nào mà hoàn toàn bị tường thành cao lớn bao bọc kín như bưng.

Lam mang trong mắt Hàn Lập lóe lên không ngừng, hắn không vận dụng lực lượng thần niệm mà chỉ thông qua một đôi linh mục đã nhìn rõ ràng hết thảy bên ngoài thạch thành.

Nhưng khi lam mang trong mắt sáng bừng lên muốn xuyên thấu qua tường thành để nhìn trộm bên trong thành liền có vô số phù văn màu trắng hiện lên, từng đóa từng đóa sen trắng xuất hiện ngăn cản ánh mắt của hắn lại.

"Đại Hóa Bạch Liên Cấm chế, chuyện quái gì thế này!"

Hàn Lập khẽ kêu thất thanh thành tiếng, vội vàng thu linh mục lại, một lần nữa khuôn mặt lại tỏ ra khiếp sợ.

Dị tượng của cấm chế mà hắn vừa nhìn thấy rõ ràng là một phương pháp cấm chế độc môn của một đại tộc tiếng tăm lẫy lừng ở Linh giới, thậm chí ngay cả thần niệm của cấp Đại Thừa cũng bị nó che chắn trong một lúc, những con Tu La nhện này sao có thể bố trí ra được.

Nỗi khiếp sợ trong lòng Hàn Lập còn chưa bớt đi, một luồng thần niệm trong thần thức hải của hắn đột nhiên nhảy dựng lên, tức thì mặt hắn trầm xuống.

Mà gần như cùng lúc đó, trong thạch thành thoạt nhìn tưởng như yên tĩnh bỗng có một tiếng nổ *"oành"* vang trời vang lên, hư ảnh một con nhện màu đỏ như máu lớn tựa như một ngọn núi bỗng chốc hiện ra.

Trên pháp tướng này, hai con mắt lập lòe hàn quang lạnh lẽo chỉ hơi khẽ quét một chút, một luồng thần niệm kinh khủng trước đó đã từng xuất hiện dọc theo dãy núi lại một lần nữa phủ xuống cả vùng trời đất này, cũng trong phút chốc quét qua mọi khu vực trong phạm vi ngàn dặm.

Tiếc là mặc dù luồng thần niệm này tuy mạnh nhưng khi quét qua thân thể đã hư hóa của Hàn Lập thì không hề phát hiện điểm nào khác thường nên đành lui về trong thân thể pháp tướng khổng lồ.

Bởi không phát hiện có gì khác thường nên pháp tướng mơ hồ có chút tức giận, sau khi hừ lạnh một tiếng băng hàn thấu xương, có thanh âm một nữ tử truyền từ trong thạch thành ra:

"Là vị đạo hữu nào tới Thiên Chu thành của thiếp thân vậy! Bất kể đạo hữu lưu một tia thần niệm trên người hậu bối ta với mục đích gì đi nữa thì hiện giờ tới đây đã là khách, thiếp thân xin hoan nghênh đạo hữu vào thành nói đôi lời."

Lời nói này không ngừng vang vọng vài lần trong trời đất, gần như hơn nửa sinh vật trong dãy núi đều có thể nghe được rõ ràng.

Ngoại trừ những dị thú vốn đã đi theo Tu La nhện lúc này run rẩy nằm sấp trên mặt đất ra thì xung quanh thạch thành im lìm như chết, nào có bóng người nào hiện thân ra.

"Được, được lắm. Xem ra đạo hữu tự cho mình có thuật ẩn nặc cao minh nên muốn đối đầu với thiếp thân phỏng. Đã vậy, ta liền ở trong thành sẵn sàng đợi đạo hữu giá lâm đi." Tiếng nói của nữ tử lập tức trở nên sắc bén, có vẻ tức giận cực kỳ, tiếp đó bầu trời nổi lên dao động kịch liệt, pháp tướng con nhện khổng lồ tản ra biến mất.

Trong thạch thành lại một lần nữa trở nên vô cùng yên tĩnh.

Lúc này Hàn Lập đứng ở cách đó vài trăm dặm, nhìn về phía thạch thành, hai mắt híp lại, bỗng khóe miệng hắn khẽ động, lực lượng thần niệm khổng lồ lúc này cuồn cuộn phóng ra không hề che giấu đè xuống thạch thành.

Bầu trời thạch thành lúc này bừng sáng bạch quang, hư ảnh một đóa sen trắng lúc này bất thình lình hiện ra, cũng trực tiếp va chạm với thần niệm mạnh mẽ của Hàn Lập.

Một tiếng *"Ầm"* trầm đục vang lên trên bầu trời rồi tiếp đó là những tiếng nổ vang lên không dứt.

Đóa sen trắng dưới áp lực từ thần niệm liền lập tức vặn vẹo biến hình, rồi cũng nổ vang một tiếng vỡ ra tan tác.

Lực lượng thần niệm mà Hàn Lập phóng ra gần như đã là bảy phần mà hắn có, ngay cả ba, bốn Đại Thừa bình thường cộng lại cũng cùng lắm được đến thế mà thôi.

Cấm chế Đại Hóa Bạch Liên kia mặc dù có tiếng tăm lẫy lừng ở Linh giới thật đấy, nhưng sao lại có thể ngăn cản được khi bị thần niệm cường đại như vậy mạnh mẽ nghiền ép.

Mà với sức mạnh của luồng thần niệm này của hắn, nếu thật sự hạ xuống thạch thành thì trừ phi là đến gần cấp Đại Thừa chứ những sinh linh khác sẽ bị ép đến nổ tan nát tinh hồn mà diệt vong thôi.

"Thật to gan!"

Giọng khàn khàn nổi giận của nữ tử khi trước một lần nữa vang lên trong thạch thành, đồng thời thần niệm của nó cũng lập tức phóng lên cao, sau một khắc cũng va chạm mạnh với thần niệm của Hàn Lập.

Trong khoảnh khắc, một âm thanh như tiếng sét giữa trời quang vang lên trên bầu trời thạch thành đến đinh tai nhức óc!

Từng đợt dao động kịch liệt dường như muốn đánh vỡ nát cả vùng hư không ra vậy.

Thần niệm của nữ tử giọng khàn kia cũng không phải Đại Thừa bình thường có thể so được, nhưng sao có thể sánh được với lực lượng thần niệm của Hàn Lập đã trải qua Luyện Thần thuật tăng phúc được, bởi vậy nên chỉ sau vài lần va chạm đã lập tức rơi xuống hạ phong.

"Lão quỷ, ngươi còn không ra tay sao, còn muốn đợi đến khi nào nữa?" Nữ tử giọng khàn thấy vậy hiển nhiên kinh sợ dị thường, nhưng lập tức rú lên một tiếng chói tai.

Hàn Lập vừa nghe thấy vậy liền co rụt con ngươi lại.

Mà gần như cùng một lúc đó, tiếng hừ lạnh của một nam tử truyền từ trong thạch thành ra, tiếp đó một luồng lực lượng thần niệm xa lạ hùng hậu cũng phóng từ một góc thành lên cao rồi sau đó giao hòa cùng thần niệm của nữ tử, cùng nhau đối kháng với thần niệm của Hàn Lập.

"Cũng không phải Đại Thừa bình thường." Sau khi thần niệm của Hàn Lập giao thủ với thần niệm của người mới xuất hiện này một chút, trên mặt rốt cục hiện ra một chút kinh ngạc.

Có điều một khắc sau đó, khi Hàn Lập phát hiện hai người đối phương toàn lực thi triển cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản được thần niệm của hắn thì một tia sáng lạnh hiện lên trong mắt hắn.

Một tay hắn bỗng bấm niệm pháp quyết, lực lượng thần niệm phóng ra lại tăng thêm hai thành, đã đạt đến tổng cộng là chín thành của hắn.

Trên bầu trời lại tiếp tục có một trận nổ lớn như trời long đất lở.

Nữ tử giọng khàn cùng một gã Đại Thừa xa lạ trong thạch thành lúc này đã quá sợ hãi rồi.

Lực lượng thần niệm của hai người cộng lại vậy mà sau khi Hàn Lập cưỡng chế tăng cường thần niệm lại rõ ràng dần rơi vào thế hạ phong.

"Sao lại có thể như vậy được, thế gian này sao lại có thần niệm mạnh mẽ đến vậy, rốt cục kẻ này có lai lịch thế nào?" Nữ tử giọng khàn cùng một nam tử Đại Thừa bất giác có thêm hai phần sợ hãi nghĩ bụng.

Hàn Lập thấy vậy nhưng không hề tỏ vẻ gì, mặc dù vậy ánh mắt hắn lóe sáng, không khỏi cân nhắc xem có đưa thêm một thành dư lực vào đó luôn để đánh cho hai người trong thạch thành bị thương nặng hay không.

Bởi dù sao tranh đấu bằng thần niệm cũng là chuyện cực kỳ nguy hiểm, gần như ngang với việc trực tiếp dùng Nguyên Anh đánh nhau sống chết.

Nhưng chỉ một khắc sau đó, ba động trong thạch thành nổi lên, lại có vài luồng thần niệm tương đương với Đại Thừa bình thường phóng lên, hung hãn lao thẳng tới thần niệm của Hàn Lập.

Lần này, sắc mặt Hàn Lập không khỏi biến đổi rồi.

------oOo------

Chương 2276: Bí ẩn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không hề chần chừ, Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, thần niệm khổng lồ phóng ra bỗng nhiên ngừng lại rồi quay trở về phía hắn.

Nữ tử giọng khàn và tên nam tử xa lạ kia thấy cơ hội như vậy đương nhiên không dễ gì bỏ qua liền ngay lập tức thúc dục thần niệm hung hổ đuổi theo.

Chỉ trong phút chốc, ba luồng thần niệm cường đại đã xuất hiện trên bầu trời nơi Hàn Lập đứng, ba luồng thần niệm khác nhỏ yếu hơn chút ít mặc dù cũng hăm hở nhanh chóng đuổi tới nhưng rõ ràng là có vẻ vẫn còn chậm hơn một bước.

Hàn Lập thấy vậy thì nhíu lại hai mắt, một tiếng hừ lạnh lẽo thấu xương vang lên!

Mặc dù tiếng hừ của hắn không lớn, nhưng tức thì trên bầu trời xuất hiện một đợt dao động kịch liệt, thần niệm của nữ tử giọng khàn và nam tử xa lạ bị ảnh hưởng bất giác ngừng lại một chút rồi tách khỏi thần niệm Hàn Lập.

Lúc này, trên mặt Hàn Lập thoáng hiện vẻ hung dữ, một tay hắn bấm niệm pháp quyết, thần niệm bên ngoài cơ thể chẳng những không nhân cơ hội này trở về cơ thể ngay mà lại quay tít một vòng rồi biến ảo thành một thanh cự nhận dài trong suốt dài hơn mười trượng, lóe một cái chém lên thần niệm của nam tử nọ.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết lập tức vang lên từ trong thạch thành.

Nam tử xa lạ không kịp đề phòng, toàn bộ thần niệm bị cự nhận trong suốt mạnh bạo chém thành hai khúc, đồng thời cũng có khoảng một phần mười tan biến vào trong hư không.

Hàn Lập dùng thần niệm tinh hóa ra một đòn quyết đoán có thể coi là đã đả thương nặng nam tử xa lạ.

Nữ tử giọng khàn lúc này mới nhận ra, đột ngột quát lớn một tiếng, lực lượng thần niệm đột nhiên co cụm lại rồi biến ảo thành một bàn tay tinh hóa khổng lồ hung hãn vồ về phía cự nhận.

Nhưng đòn này hiển nhiên là có hơi muộn.

Cự nhận lóe sáng rồi hóa thành từng điểm tinh quang biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, lực lượng thần niệm cực kỳ khổng lồ như thủy triều tràn về thân thể Hàn Lập.

"Ầm" một tiếng!

Hai loại lôi quang xanh trắng sau lưng Hàn Lập nhanh chóng hiện ra rồi biến ảo thành một đôi cánh lông vũ trong suốt có điện quang lập lòe xung quanh.

"Đi!"

Hàn Lập quát khẽ một tiếng, một tay bấm niệm pháp quyết, đôi cánh sau lưng nhoáng một cái, thân hình hắn liền biến thành một quang ti xanh trắng bắn đi, chỉ chớp mắt đã ra xa cả nghìn trượng, nhoáng một cái nữa đã xuất hiện ở phía chân trời rồi biến mất không thấy tăm tích.

Một tiếng hừ lạnh giận dữ truyền từ trong thành ra, hư ảnh con nhện khổng lồ một lần nữa hiện ra, một mỹ phụ áo xanh thân hình cao lớn vững vàng đứng trên hư ảnh, ánh mắt âm tình bất định nhìn về phía Hàn Lập biến mất nhưng không có ý lập tức động thủ đuổi theo.

Không gian xung quanh khẽ dao động, một lão giả áo đen mặt mày âm lệ cũng xuất hiện ở bên cạnh mỹ phụ, sắc mặt hơi tái nhợt, dữ tợn nhìn về phía xa.

"La tiên tử, cần phải đuổi theo người này, nếu không sợ rằng sẽ

để hắn trốn thoát mất." Lão giả có chút không cam lòng nói.

"Tạm thời thôi đi! Thần niệm của người này mạnh vượt xa tưởng tượng của chúng ta, sợ rằng những thần thông khác cũng không kém đâu. Khi chúng ta còn chưa biết được lai lịch của hắn thì tốt nhất là không nên làm gì bất cẩn thì hơn, phòng ngừa hắn có đồng bọn mai phục." Phụ nhân áo xanh biến sắc mặt một hồi rồi lắc đầu nói.

"La tiên tử nói vậy cũng phải. Có điều cái tàn giới này không phải là đã sớm bị phong bế rồi hay sao, người này mọc ra từ chỗ nào không biết. Chẳng lẽ hắn cũng giống như lão phu, vô tình rơi từ trong khe không gian vào giới này sao." Lão nhân áo đen trầm ngâm một lát rồi thu lại vẻ tàn khốc trên mặt mỉm cười nói.

"Cái này khó mà nói chắc được. Mặc dù giới này bị phong bế, nhưng phương pháp tiến vào nơi này còn có nhiều loại, có điều mỗi loại đều phải may mắn lắm mới có được, hoặc cần trả giá rất lớn. Nếu không Tu La nhất tộc chúng ta thời gian qua sao có thể yên ổn như thế được." Phụ nhân áo xanh chậm rãi nói.

"Nói vậy thì người này có thể là vô tình xông vào nơi này mà cũng có thể là chủ tâm tiến vào tiểu Tu La giới này. Cái trước còn chưa nói, nếu là cái sau thì đúng là có chút không ổn." Lão giả áo đen nghe thấy vậy thì sắc mặt liền trở nên ngưng trọng thêm vài phần.

"Rốt cuộc là cái nào thì phải chờ bàn bạc cụ thể rồi phán đoán cũng không muộn." Phụ nhân áo xanh âm trầm nói.

"Cũng được. Đi hỏi nha đầu Bích Châu một chút xem xem đối phương lưu thần niệm lên người nó lúc nào sẽ càng dễ phán đoán hơn một chút." Lão giả áo đen đồng ý nói.

Cứ như vậy, sau khi hư ảnh con nhện khổng lồ tản ra, bóng hai người cũng đồng thời lóe lên biến mất trong hư không.

Chỉ chốc lát sau, trong một tòa điện đường khổng lồ ở trung tâm thạch thành, phụ nhân áo xanh và lão giả áo đen lần lượt ngồi ở ghế chủ tọa và ghế khách.

Ở gần đó có ba nam nữ trung niên đứng nghiêm nghị, trong đó có hai nam một nữ mơ hồ tản ra khí tức có vẻ như không kém tu sĩ Đại Thừa bình thường là mấy.

Ở phía sau ba người này còn có mười bảy mười tám nam nữ già trẻ mặc đủ loại trang phục khác nhau, cũng phát ra linh áp cấp Luyện Hư.

Một người trong số đó hiển nhiên là nữ tử trẻ trung đã dẫn Hàn Lập từ hồ dung nham đến nơi này.

"Tộc mẫu đại nhân, người tới xâm phạm có lai lịch như thế nào, có phải là nhằm vào tộc ta mà tới không?" Một tên nam tử mặt trắng trong số ba tên nam nữ trung niên sau khi thi lễ với phụ nhân và lão giả thì thận trọng hỏi một câu.

"Có phải nhằm vào tộc ta mà tới hay không thì lúc này khó mà nói được. Bích Châu, khi ngươi bị người nọ gieo xuống thần niệm làm dấu chẳng lẽ không hề phát hiện chút nào hay sao? Ngươi cảm thấy đại khái hắn động tay chân với ngươi ở đâu, khi nào?" Phụ nhân áo xanh mặt không biểu tình khoát tay chặn lại, lại quay đầu hỏi nữ tử trẻ trung.

"Hồi bẩm tộc mẫu đại nhân, nếu không phải Dịch đại nhân ra tay thì con còn không biết đến thần niệm dấu vết, thật sự con không biết là bị gieo xuống dấu hiệu từ ở đâu, vào lúc nào." Nữ tử trẻ trung vừa nghe vậy liền biến sắc mặt đi từ trong đám người ra, làm lễ bái phụ nhân áo xanh rồi vội vàng giải thích.

"Không hề phát hiện chút nào sao? Ngươi nghĩ cho kỹ lại đi. Cho dù ngay lúc đó ngươi không phát hiện được gì, nhưng nhớ lại sự việc sau đó xem, hẳn là phải tìm được chút dấu vết mới đúng." Phụ nhân áo anh hừ một tiếng, lạnh giọng nói.

"Vâng, để con nghĩ kỹ lại xem." Thiếu nữ có chút sợ hãi đáp lời, cũng lập tức cúi đầu trầm tư.

Những người khác cũng nhìn nàng này chăm chú với đủ loại thần sắc.

Không biết sau bao lâu, thân thể nàng này hơi chấn động, rốt cục ngẩng đầu lên.

"Sao rồi, đã nghĩ ra chưa." Phụ nhân áo xanh nhíu hai mắt lại, thần sắc hòa hoãn hỏi.

"Vâng, tộc mẫu đại nhân. Con nhớ ra rồi, ngày đó khi con vừa bước ra khỏi Càn Hỏa Trì của đám Không Ngư tộc kia liền cảm thấy thân thể có hơi chút khác thường. Có điều chút khác thường này quả thật là vô cùng bé nhỏ, nếu không phải con nghĩ đi nghĩ lại vài lần thì đúng là không tài nào nhớ nổi." Nữ tử trẻ trung hết sức lo sợ nói.

"Cái gì, Không Ngư tộc, Càn Hỏa Trì!" Phụ nhân áo xanh và lão giả áo đen nghe thấy vậy lập tức biến sắc mặt, tựa như chuyện này đã chạm phải điều cấm kỵ nào đó của hai người.

Những người khác thấy vậy tự nhiên kinh ngạc nhìn nhau, một hồi lâu sau, một nữ tử ngũ quan đẹp đẽ dị thường trong ba nam nữ thanh niên chần chờ một lát rồi mới bước ra hỏi:

"Tộc mẫu đại nhân, như vậy người nọ đã theo dõi Bích Châu từ địa bàn Không Ngư tộc, có gì không ổn sao? Đối với chúng ta mà nói Không Ngư tộc chỉ có thể coi là huyết thực tạm được mà thôi, cũng không cần coi trọng quá mức đến vậy chứ."

"Hừ, các ngươi thì biết gì. Nếu Không Ngư tộc chỉ là huyết thực không tồi thì cần gì ta phải để Càn Hỏa Trì cho chúng ở. Nếu chỉ bàn về độ ngon và số lượng của huyết thực thì còn có vài loại hơn xa Không Ngư tộc." Phụ nhân áo xanh hừ một tiếng, sắc mặt âm tình bất định nói.

Lúc này lão giả áo đen ở một bên chau mày mở miệng:

"La tiên tử, nếu chuyện này liên quan đến Không Ngư tộc thì tốt nhất chúng ta nên bàn bạc kỹ lưỡng hơn một chút đề phòng chuyện kia xảy ra sự cố ngoài ý muốn."

"Điều này không cần đạo hữu nói ta cũng biết. Bích Châu, ngươi nói lại tất cả mọi chuyện phát sinh ngày đó ở Càn Hỏa Trì cho ta

nghe." Phụ nhân áo xanh lạnh lùng nói với nữ tử trẻ trung.

"Dạ! Ngày đó khi ta đến Càn Hỏa Trì là giữa trưa..." Nữ tử trẻ trung kinh hãi trong lòng, lập tức vừa nhớ lại vừa cẩn thận kể lại từ đầu đến đuôi.

Phụ nhân áo xanh và lão giả áo đen sau khi nghe xong không khỏi liếc mắt nhìn nhau, hai người đều nhìn thấy trong mắt đối phương sắc thái ngưng trọng.

"Tất cả các ngươi đều lui xuống trước đi, ta có lời cần nói riêng với Dịch đạo hữu." Phụ nhân áo xanh sau khi hít sâu một hơi liền quay sang ra lệnh cho những người khác.

"Tuân lệnh"

Những người khác nghe vậy không dám cãi lời, lập tức rối rít cúi đầu rút lui khỏi đại điện.

Chỉ trong chốc lát, cả tòa đại điện chỉ còn lại hai người phụ nhân áo xanh và Dịch lão giả.

"Dịch đạo hữu, ngươi thấy chuyện này thế nào. Người nọ đến đây chẳng lẽ cũng là vì muốn làm chuyện kia sao. Nếu không cho dù tiểu Tu La giới này có chút tài nguyên quý giá nhưng cũng không đến mức đưa đến những kẻ có thần thông lớn đến vậy." Phụ nhân áo xanh cân nhắc trong chốc lát rồi mới ngưng trọng nói.

"Chắc là không phải vậy. Chuyện kia cũng là cơ duyên to lớn do ta và ngươi tìm hiểu nhiều năm mới may mắn có được, làm sao lại có những người khác cũng có ý nghĩ giống chúng ta được chứ. Người này chắc chỉ vô tình thôi." Lão giả họ Dịch chỉ nghĩ trong chốc lát thì khuôn mặt cũng giãn ra, trả lời.

"Ta cũng nghĩ như vậy. Có điều cho dù ngay cả như vậy cũng không thể khẳng định là người này không nhằm vào tộc của thiếp thân mà tới. Dù sao bản thân Tu La nhện đối với các giới diện khác cũng là một sinh vật cực kỳ quý hiếm." Phụ nhân cẩn thận trả lời.

"Ừm, khả năng đó cũng không thể bỏ qua được. Có điều nếu đúng là người nọ thật sự nhằm vào tộc Tu La nhện các ngươi mà đến thì chắc chắn không thể nào tới đây một mình được, hẳn là phải có hai, ba trợ thủ mới đúng." Lão giả áo đen sau khi suy nghĩ một chút thì hơi nghiêng đầu nở nụ cười lạnh.

"May có Dịch đạo hữu nhắc nhở, chỉ với những thông tin này thì đúng là không thể nào phán đoán chính xác được. Cần phải phái người tiếp tục điều tra xem đối phương có trợ thủ hay không từ đó mới có thể đoán ra đại khái ý đồ của hắn được. Người đâu, gọi Vô Ảnh và Vạn Phong đến đây gặp ta." Phụ nhân áo xanh gật đầu cũng rất tán đồng với ý kiến này, lập tức phất một tay lấy ra một pháp khí có hình như một trận bàn, không hề chần chừ ra lệnh.

Không lâu sau, ở cửa điện có tiếng vang lên, một cơn lốc xoáy cùng một vầng sáng vàng cùng nhau bay vào, loáng một cái đã đến trước mặt phụ nhân áo xanh và lão giả họ Dịch, linh quang tắt đi đồng thời hiện ra hình dáng.

------oOo------

Chương 2277: Huyền Vũ chân huyết

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đúng là hai tên thanh niên có vẻ ngoài hoàn toàn bất đồng.

Một tên toàn thân mặc áo giáp bạc, đầu tóc bạc trắng, nhưng mặt mũi lại anh tuấn.

Tên còn lại thì toàn thân mặc hoàng bào, vóc người thấp bé khô gầy, tai nhọn hàm khỉ.

Hai người đều tản ra linh áp cỡ Hợp Thể trung kỳ, vừa hiện thân đã ngay lập tức thi lễ với phụ nhân áo xanh vào lão già.

Trong đó thanh niên áo bạc lại càng cung kính nói:

"Bái kiến hai vị tiền bối, không biết hai vị gọi hai người vãn bối tới có gì sai bảo vậy?"

"Hai vị không cần đa lễ. Chuyện vừa rồi xảy ra ở ngoài thành hẳn là các ngươi cũng biết một chút rồi chứ." Phụ nhân áo xanh mặt không biểu tình nói.

"Đúng là vãn bối có thấy được một chút, không biết kẻ xâm phạm là địch nhân phương nào, có vẻ như không phải hạng tầm thường." Thanh niên áo bạc phát lạnh trong lòng, cẩn thận trả lời.

"Về lai lịch của đối phương, mặc dù ta và Dịch huynh cũng có vài suy đoán nhưng còn cần thăm dò thêm để chắc chắn hơn. Bởi vậy lần này ta gọi các ngươi đến đây là muốn các ngươi đi một chuyến." Phụ nhân áo xanh chậm rãi nói.

Mặc dù trong lòng thanh niên áo bạc và thanh niên khô gầy đã sớm có vài suy đoán nhưng sau khi nghe thấy vậy vẫn không khỏi biến sắc mặt.

"Việc này... người đó là Đại Thừa có thần thông không hề thấp hơn hai vị đại nhân ngồi đây, với thực lực cùng địa vị của vãn bối mặc dù có muốn làm việc này nhưng chỉ sợ sẽ bị đối phương phát hiện làm lỡ đại sự của hai vị đại nhân." Thanh niên áo bạc rất bất an trong lòng nhưng chỉ có thể kiên trì trả lời.

"Hừ, hai người các ngươi đã sợ rồi sao! Yên tâm đi, thăm dò theo lời ta nói cũng không phải là để hai ngươi đi trêu chọc tên cường giả Đại Thừa kia mà là bảo các ngươi dùng thần thông ẩn nặc độc môn đi xem xem hiện giờ ở tiểu Tu La giới, trừ người này ra còn ai khác lạ mặt hay không. Với bản lĩnh của các ngươi, chuyện nhỏ nhặt này có thể làm được chứ." Sắc mặt phụ nhân áo xanh hơi trầm xuống, hơi mất kiên nhẫn nói.

"Hóa ra là vậy, nếu là thế thì đương nhiên không thành vấn đề. Hai người vãn bối đi ngay đây." Thanh niên khô gầy vừa rồi thần sắc vẫn hơi bất an, sau khi nghe phụ nhân áo xanh nói vậy liền như trút được gánh nặng vội vàng khom người trả lời.

Mặc dù trên mặt thanh niên áo bạc vẫn còn chút sợ hãi nhưng sau khi suy nghĩ một chút cuối cùng cũng cung kính tuân mệnh.

"Rất tốt, các ngươi lập tức đi làm ngay đi. Giới này cũng không rộng lắm, lần này tới tổng cộng bao nhiêu ngoại nhân, ta muốn biết rõ trong vòng vài ngày." Phụ nhân áo xanh tỏ vẻ hài lòng, gật đầu nói.

"Vâng, vãn bối nhất định cố hết sức hoàn thành."

Lần này, hai người thanh niên áo bạc đồng thanh vâng mệnh một tiếng, tiếp đó cáo lui ra khỏi đại điện.

Hai người vừa đi ra khỏi cửa điện liền nhìn nhau một cái, kết quả đều thấy một nụ cười khổ trên mặt đối phương.

"Đi thôi, một khi chúng ta đã đồng ý làm việc này thì cũng chỉ còn cách chia nhau ra hành động, gắng hết sức mà hoàn thành thôi. Nếu người nọ chỉ có một người cũng thôi, nhưng nếu hắn còn có đồng bạn khác thì chắc cũng không phải là kẻ yếu. Vạn huynh, ngươi phải cẩn thận thêm một chút nữa đấy." Thanh niên áo bạc ôm quyền về phía đối phương, nói với vẻ ngưng trọng.

"Đa tạ Vô Ảnh huynh đã có lời khuyên, có điều ta điều khiển hơn vạn hóa thân, cho dù thật sự gặp phải kẻ cấp Đại Thừa nhưng cũng có vài phần tự tin là sẽ chạy thoát được. Còn thuật ẩn nặc của Vô Ảnh huynh mặc dù huyền diệu nhưng ngộ nhỡ gặp phải người có thần thông khắc chế thì đúng là nguy hiểm." Thanh niên khô gầy cười một tiếng rồi cũng chắp tay nói lời khuyên.

Thanh niên áo bạc cười hì hì, cũng không nói gì một tay bấm niệm pháp quyết, tức thì xung quanh thân thể dao động rồi hóa thành một cơn cuồng phong cuốn lên bầu trời.

Mà thanh niên khô gầy thì nhếch mép một cái rồi thân thể nổ "Ùng" một tiếng rồi biến thành vô số điểm sáng vàng tản ra.

Trong mỗi điểm sáng vàng này không ngờ lại đều có một con ong lớn chừng ngón cái.

Tiếng "vo vo" vang lên, cả bầy ong dưới sự chỉ đạo của một con ong lớn nhất lao về phía trước, bay thẳng lên bầu trời cao xa.

Trong điện đường, phụ nhân áo xanh và lão giả họ Dịch lại đang thương thảo một chuyện khác.

"Để an toàn, lão phu vẫn cảm thấy nên phái người đưa cả toàn bộ Không Ngư tộc về trong thành đi. Chỉ cần hoàn toàn nắm được tộc này trong lòng bàn tay thì cho dù có việc gì ngoài ý muốn phát sinh đi nữa cũng không cần lo lắng quá mức rồi." Lão giả họ Dịch thận trọng nói với phụ nhân.

"Nếu có thể khống chế tộc đó dễ như thế thì ta đã làm từ lâu rồi, sao còn đợi đến giờ. Không phải đạo hữu không biết là tộc này chỉ có thể sinh tồn lâu dài ở nơi có Càn Hỏa, cũng không dễ gì rời khỏi nơi đó. Thêm nữa là trước kia tộc này đã từng phát ra huyết thệ, nếu chúng ta tìm cách cưỡng ép bắt bọn chúng rời đi thì bọn chúng sẵn sàng kích thích lực lượng huyết mạch để toàn tộc diệt vong chứ cũng không thỏa hiệp chút nào." Phụ nhân áo xanh chậm rãi trả lời.

"Đây đúng là chuyện rất đau đầu. Có điều gần đây lão phu đã tu luyện được một loại thần thông, nếu đạo hữu có thể chịu chút tổn thất cũng không phải không có cách giải quyết chuyện này." Lão giả họ Dịch nhướn mày nói.

"Ồ, tổn thấy theo lời đạo hữu là..." Phụ nhân áo xanh nghe thấy vậy, thần sắc khẽ động.

"Đương nhiên là một số thành viên của Không Ngư tộc rồi." Lão giả không chần chừ nói.

"Vậy thì không được, vốn dĩ số lượng thành viên Không Ngư tộc đã rất thưa thớt rồi, ta bỏ bao công sức mới tăng được số nhân khẩu của chúng lên đến như hiện giờ, nếu lại giảm đi một chút nữa thì chuyện chúng ta mưu tính bao giờ mới có thể hoàn thành được. Lại nói nữa, thế gian này ngoại trừ ta và ngươi ra liệu còn có mấy người biết được bí mật của Không Ngư tộc chứ. Bọn chúng sẽ không quá khiến cho những kẻ ngoại lai kia chú ý được. Nếu chúng ta làm như vậy sợ rằng sẽ trở thành giấu đầu lòi đuôi mất." Phụ nhân áo xanh ngay lập tức phủ quyết.

"Khụ, nói vậy cũng phải. Nếu không phải năm xưa lão phu vô tình rơi vào giới này, đồng thời lại phát hiện sự tồn tại của Không Ngư tộc và quý tộc thì sao có thể ngờ được bí mật thượng cổ biết được năm xưa có ngày dùng đến cơ chứ. Nếu La đạo hữu không muốn mạo hiểm như vậy thì thôi đi. Có điều để đảm bảo an toàn, có lẽ phải phái người sang giám thị bên Càn Hỏa trì kia thì hơn. Ngộ nhỡ có chuyện gì không hay phát sinh thì vẫn phải mạo hiểm thi triển thủ đoạn sét đánh." Lão giả họ Dịch trầm ngâm một chút liền có chút kiên quyết nói.

"Việc này còn được. Cho dù đạo hữu không nói ta cũng định làm như thế." Lần này, phụ nhân áo xanh lập tức đồng ý ngay.

Cứ như vậy, thời gian tiếp sau đó, vị tộc mẫu Tu La nhện này cùng lão giả lại bắt đầu thương thảo cụ thể xem phái ai đi...

Ở một nơi khác, Hàn Lập sau khi vận dụng Phong Lôi sí liền bay một mạch ra khỏi dãy núi.

Một tiếng nổ vang lên!

Hàn Lập khắp người điện quang lượn lờ xuất hiện trở lại trong hư không, lúc này hắn đã ở nơi cách dãy núi chừng mười vạn dặm.

Hắn quay đầu về phía dãy núi nhìn một lượt, thần niệm khổng lồ trong chớp mắt quét qua, sau khi thấy không có ai âm thầm đuổi theo, khóe miệng hé nở một nụ cười lạnh.

Hắn đã sớm tính được rằng, sau khi đối phương thấy được thần niệm mạnh mẽ của hắn, lại không biết mục đích thực sự của hắn cùng mức độ sâu cạn thế nào thì tuyệt đối không dám tùy tiện đuổi theo được.

Bởi vậy, hành vi đánh rắn động cỏ của hắn vừa rồi một mặt nhằm xác nhận sào huyệt hiện giờ của Tu La nhện cùng thực lực đại khái của nó, mặt khác cũng sẽ trói buộc hơn phân nửa cử động của đối phương.

Khi biết có cường địch đang theo dõi từ bên ngoài, vị tộc mẫu Tu La nhện kia cùng một tên Đại Thừa cường đại khác còn đang rối tinh rối bời lo lắng không đâu nên tuyệt đối sẽ không dám tùy tiện rời khỏi ổ.

Có điều nếu thật sự đối phương dám đuổi theo hắn thì hắn cũng sẽ không khách khí chặt đứt đường lui của đối phương.

Một khi đã rời xa địa bàn của đối phương cũng như không còn ai khác giúp đỡ thì cho dù có lấy một chọi hai thì hắn cũng tự tin là có không ít phần thắng.

Mà trước khi rời khỏi dãy núi kia, hắn đã thần không biết quỷ không hay lưu lại một cái hậu thủ, nếu như quả thật đối phương ồ ạt rời khỏi sào huyệt là hắn sẽ biết ngay lập tức.

Hiện giờ đối phương không đuổi theo thì hậu thủ này cũng trở thành một cách giám thị để phòng ngừa đối phương muốn di dời đi hoặc ẩn nặc mất.

Nhưng nói đi phải nói lại, tộc Tu La nhện có thực lực mạnh còn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Trong tình hình một mình một người liều mạng đánh với cả tộc đối phương thì có vẻ cái được không đủ bù cái mất, đương nhiên Hàn Lập không có ý định mạo hiểm mà định tụ họp với đám người Mạc Giản Ly rồi mới tính tiếp.

Nếu bốn người liên thủ với nhau hẳn là đủ để đối phó với tộc Tu La nhện rồi.

Hàn Lập lặng yên cân nhắc trong lòng, cũng không dừng lại nơi này lâu mà tiếp tục vận độn quang lao thẳng về một hướng.

Hai ngày sau, trên một hồ nước, Hàn Lập đang lơ lửng trong không trung yên lặng xem một con rùa khổng lồ không biết tên đang điên cuồng đánh giết cùng với một con rắn đen hai đầu ở trong nước.

Hai con thú, một con lớn như một hòn đảo nhỏ, trên vỏ cứng mọc đầy rêu xanh, ước chừng trăm trượng, cả người có vẩy cứng đen nhanh.

Trên mặt nước cách hai con thú này không xa có cây rong màu hoàng kim không biết tên đang nổi bồng bềnh, một nửa ở dưới nước, một nửa lại nhô lên khỏi mặt nước, ở phía trên có ba quả lạ có màu đỏ thắm tản ra một mùi thơm nồng đậm.

Vùng nước xung quanh cây rong màu hoàng kim này có rất nhiều thi thể ngư thú lớn nhỏ không còn nguyên vẹn, ít nhất cũng phải tới ba, bốn mươi cỗ.

Máu thú tanh nhức mũi gần như nhuộm đỏ lòm toàn bộ mặt hồ xung quanh.

Con rùa và con rắn hai đầu kia chắc hẳn là hai con dị thú còn sống sót.

Hàn Lập không hề nhìn cây rong màu hoàng kim và ba dị quả màu đỏ thắm trên đó lấy một lần nhưng lại nhìn chăm chú hai con dị thú ở bên dưới, tỏ vẻ rất hứng thú.

Khi thấy con rùa lớn kia bị con rắn hai đầu cuộn chặt lấy, ở ngoài cơ thể nó chợt tản ra một tầng hư ảnh đậm, trên mặt Hàn Lập hiện lên một nụ cười hiếm thấy, cũng lẩm bẩm tự nói một tiếng:

"Quả nhiên con thú này có một chút huyết mạch của thượng cổ chân linh Huyền Vũ, nếu vậy thì Kinh Trập quyết của ta lại cao thêm một tầng nữa rồi."

Lời vừa ra khỏi miệng, Hàn Lập cũng không chần chờ thêm nữa, tay áo chỉ khẽ vẩy xuống phía dưới, tức thì một đạo cầu vồng màu xanh bắn ra, lóe một cái đã đến bầu trời phía trên đầu hai thú, rồi bất thần hạ xuống.

Chỉ thấy thanh quang vây quanh con rắn lớn hai đầu rồi lập tức chém nó thành bảy, tám đoạn.

Con rùa kia thấy vậy thì sợ hãi chìm xuống dưới hồ ngay lập tức, có vẻ như sắp sửa lặn vào trong nước trốn mất dạng.

Nhưng lúc này, cầu vồng màu xanh lại lượn một vòng rồi đâm vào trong hồ nước nhanh như chớp.

Một khắc sau đó, Hàn Lập hời hợt đưa tay ra một chiêu xuống bên dưới.

Hồ nước lập tức cuộn trào lên, con rùa khổng lồ đã bị một sợi dây xanh trói buộc toàn thân lôi từ trong đó ra.

------oOo------

Chương 2278: Xa Khấp Tử

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngay lập tức một cái tay áo lại lơ đễnh run lên, một ngón tay điểm về phía hư không.

"Vèo" một tiếng!

Sợi dây xanh nhanh chóng trở nên mỏng như sợi tơ, tiếp đó ở giữa bỗng nhiên căng ra.

Con rùa khổng lồ hóa thành vô số mảnh thịt vụn rơi vãi khắp nơi.

Đúng lúc này, ngay khi mặt hồ dao động, một chiếc bát màu trắng trong suốt lại lặng lẽ hiện lên, nó quay tròn rồi phóng to lên cho đến khi đạt kích thước một mẫu.

Từ khi huyết nhục của con rùa từ không trung rơi xuống, tất cả đều lọt vào trong đó không sót một mảnh.

Hàn Lập lại vẫy tay một cái.

Hào quang trên chiếc bát trắng chợt lóe lên rồi lao thẳng đến, đồng thời trên đường loáng thoáng khôi phục lại kích thước ban đầu.

Hàn Lập đưa năm ngón tay trảo vào hư không, chiếc bát liền nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay.

Hắn ung dung đưa thần niệm vào bên trong xem xét, kết quả là một lúc sau hắn lộ ra vẻ mặt vô cùng hài lòng.

Quả nhiên huyết mạch thuộc về Huyền Vũ chân huyết trong bản thể khổng lồ này không quá nồng đậm, nhưng sau một phen tinh luyện cũng đủ dùng để tu luyện Kinh Chập quyết.

Hàn Lập lật bàn tay, chiếc bát ngọc chợt lóe lên rồi bị thu vào vòng tay trữ vật, lúc này hắn mới lướt qua gốc linh thảo màu vàng kim kia, ngẫm nghĩ một lát rồi đưa tay thu lấy.

Linh thảo này không có tác dụng lớn nhưng lại vô cùng quý giá đối với một ít dị thú, bằng không thì tất cả dị thú cường đại ở gần đây đã không bị thu hút, gây ra màn chém giết tranh đoạt thảm thiết như vậy.

Nếu gặp phải người thích hợp, đây quả thật là một vật không tồi để giao dịch.

Hàn Lập lại thả ra một ngọn lửa bạc thiêu rụi đống tàn thi của dị thú trên mặt hồ thành tro tàn, hào quang trên người từ từ sáng lên, bộ dáng như sắp rời khỏi đây.

Nhưng đúng lúc này, trong người hắn vang lên một âm thanh vù vù trầm thấp.

Hàn Lập trước tiên là ngẩn ra, nhưng khóe miệng lập tức khẽ nhếch lên lộ ra một nụ cười, một tay khẽ lật, một quả cầu trong suốt màu trắng lớn bằng quả trứng chim liền xuất hiện trong lòng bàn tay.

Từng vầng từng vầng sáng liên tục lưu chuyển trên mặt ngoài tinh cầu, nếu cẩn thận quan sát có thể nhìn thấy những điểm sáng bằng hạt gạo không ngừng lấp lánh tại những vầng sáng.

Hàn Lập quan sát tinh cầu một lát, sau lại giậm chân, hóa thành một đạo thanh hồng phá không mà đi.

Hơn nữa phương hướng hắn đi khác biệt rất lớn cùng lúc trước.

Gần như trong cùng một khoảng thời gian, tại vùng trời phía trên một cánh đồng hoang vu cách vị trí của Hàn Lập hơn mấy trăm ngàn dặm, một luồng bạch quang chói mắt đang chạy trốn trên không với một tốc độ khó mà tin được.

Phía sau bạch quang hơn mười dặm là những tiếng ầm vang long rung trời, mà gần như sương mù lam lục khắp mọi nơi trong thiên địa cũng liên kết lại với nhau cuồn cuộn thổi đến, tốc độ không hề thua kém bạch quang chút nào, thậm chí loáng thoáng còn có vẻ nhanh hơn một chút.

Hai người một trước một sau, trong nháy mắt đã vượt qua quãng đường ngàn dặm.

Chỉ chốc lát sau, khoảng cách giữa hai người đã bị rút ngắn lại trong vòng mười dặm.

Lúc này trong sương mù lam lục thấp thoáng truyền đến một tràng cười âm hiểm, phía trước sương mù quay cuồng dữ dội một lúc thì bỗng nhiên ngưng lại rồi huyễn hóa thành hư ảnh một con bọ cạp khổng lồ màu xanh biếc và một con cóc khổng lồ màu lam nhạt.

Chiếc đuôi khổng lồ phía sau con bọ cạp đột nhiên lắc lư, từ giữa bắn ra một cột sáng màu xanh thẫm.

Còn hư ảnh con cóc khổng lồ màu lam nhạt thì lại há miệng, thiên địa trong phạm vi vài dặm bỗng nhiên trở nên ảm đạm, phía trước hư không chợt siết lại như thể vừa bị một sức mạnh thần bí giam cầm, làm cho độn tốc của đạo bạch quang kia giảm đi hơn phân nửa.

Kể từ đó, chỉ sau vài cái nháy mắt cột sáng xanh thẫm kia đã vô thanh vô tức di chuyển đến sau lưng bạch quang, tiếp đó điên cuồng tấn công về phía trước.

Nhưng cũng ngay lúc này, trong bạch quang truyền đến tiếng gầm lên, bên trong bỗng nhiên có vô số phù văn năm màu cuồn cuộn bắn ra, sau một cơn chấn động kịch liệt đã vùng ra khỏi sức mạnh trói buộc hư không kia.

Một tiếng sấm sét kinh thiên vang lên!

Một luồng hồ quang đỏ thẫm từ giữa bạch quang bắn ra, đánh thẳng vào cột sáng xanh thẫm.

Đòn tấn công này không mấy bắt mắt nhưng sau khi một tiếng trầm thấp văng lên, nó đã dùng một kích đánh tan cột sáng kia.

Cùng lúc ấy, trong bạch quang vang lên vài tiếng chú ngữ dồn dập, đột nhiên bạch quang rung lên một cái rồi biến mất ngay tại chỗ.

Ngay sau đó, trong hư không cách đó mười dặm cũng đồng thời dao động, đạo bạch quang kia mới một lần nữa ngưng tụ trở lại.

Lúc này rốt cuộc mới thấy rõ bên trong bạch quang là thân ảnh một lão giả, một tay cầm một chiếc cờ nhỏ màu trắng, tay kia cầm một thanh chùy nhỏ màu đỏ thẫm.

Đây đúng là vị Đại Thừa của Nhân tộc - Mạc Giản Ly.

Có điều lúc này nửa người của Mạc Giản Ly đang bị một loại lục khí vô danh quấn quanh, nửa người còn lại thì bị bao phủ bởi một lớp băng màu lam quỷ dị, trên mặt loáng thoáng vẻ ngưng trọng, nhưng sau khi quay đầu liếc qua sương mù ở phía sau một cái liền không chút do dự tiếp tục điều khiển độn quang phi độn như một tia chớp về phía trước.

Hư ảnh bọ cạp và cóc ở phía sau thì lóe lên rồi biến mất, sương mù lục lam tiếp tục đuổi sát không tha. Cứ như vậy, gần như cứ cách một đoạn thời gian thì Mạc Giản Ly trong bạch quang lại bị sương mù kia đuổi đến gần, không thể không liên tiếp thúc dục hai kiện dị bảo trong tay, thả ra tia chớp màu đỏ mới có thể miễn cưỡng đánh lui đòn tấn công của hư ảnh trong sương mù, một lần nữa nới rộng khoảng cách.

Mà tương tự màn đuổi giết dây dưa như vậy, hai người đã giằng co suốt một ngày một đêm.

Cho dù có tu vi Đại Thừa, cứ liên tiếp thi triển loại thần thông bí pháp này thì pháp lực của Mạc Giản Ly cũng tiêu hao gần một nửa.

Nếu cách đó không lâu pháp khí trên người hắn cảm ứng được Hàn Lập đang ở gần đó, chỉ sợ cũng không thể không tổn hao một ít chân nguyên để thi triển thủ đoạn bảo mệnh.

Có điều đối với những tồn tại như bọn họ mà nói, lộ trình mấy trăm ngàn dặm thật sự không tính là quá xa.

Trong khi Mạc Giản Ly lại vận dụng bảo vật trong tay để đánh lui hư ảnh hai con thú khổng lồ kia, trên bầu trời phía trước chợt lóe lên, một đạo thanh hồng xuất hiện rồi bay về phía này.

Mạc Giản Ly thấy cảnh này thì vô cùng mừng rỡ, lúc này cũng không vận dụng thần thông thuấn di để rời đi nữa, ngược lại lại ném chiếc cờ nhỏ màu trắng trong tay về phía đỉnh đầu.

Sau khi cờ nhỏ xoay một vòng, từng làn sóng trắng tuôn ra, loáng cái đã biến ảo thành một quầng sáng dày bảo vệ tại chỗ.

Còn chiếc chùy nhỏ màu đỏ thẫm trong tay kia thì điên cuồng đánh về hư không phía sau.

Trong tình thế đã có Hàn Lập đến trợ giúp, hắn đương nhiên muốn giáo huấn tên truy binh phía sau một phen, rửa mối hận chật vật chạy trốn lúc trước.

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên.

Bầu trời vốn tràn ngập mây đen bỗng nhiên bị một luồng sức mạnh rung chuyển thiên địa phân thành hai, một tia chớp màu đỏ dài mấy trăm trượng chợt nhá lên, nhanh như chớp đánh lên người con cóc khổng lồ kia.

Hư ảnh này chớp lên một cái, vô số tia điện đỏ thẫm ngoài thân liên tục bắn ra, chỉ trong chốc lát liền lóe lên rồi tiêu biến.

Nhưng điều kì lạ chính là hư ảnh bọ cạp khổng lồ kia cũng đột nhiên gầm lên đau đớn, nó vỡ tan ra nhưng vẫn hóa thành sương mù.

Sương mù màu lam lục cuồn cuộn lúc đầu đột nhiên co rút lại về phía trung tâm, một lát sau sương mù như biến mất, lộ ra bản thể ẩn nấp bên trong.

Đó là một con quái vật đầu cóc thân bọ cạp dài mấy chục trượng, hai mắt đỏ như máu.

Sau lưng con quái vật này còn có một đôi cánh thật lớn, như thật như ảo, loáng thoáng có vô số mặt người bị bóp méo xuất hiện bên trên.

Hàn quang trong hai mắt con quái vật lóe lên, nó nhìn chằm chằm Mạc Giản Ly rồi kêu lên vài tiếng oa oa, mặt khác trên đôi cánh quỷ dị kia lại vang lên tiếng cười âm trầm vô cùng quái dị.

Tiếng kêu này vừa vào tai Mạc Giản Ly lập tức làm mí mắt hắn trĩu xuống, thần thức có cảm giác vô cùng buồn ngủ.

"Không tốt!"

Mạc Giản Ly thầm kêu một tiếng, rõ ràng tình hình không ổn, muốn gia tăng lực thần niệm để chống cự nhưng cả người lại cảm thấy uể oải mệt mỏi, một tia thần niệm cũng không thể điều động.

Hắn thầm kêu khổ trong lòng, chính mình đã bị đối phương truy đuổi trong thời gian dài như vậy nhưng vẫn không biết đối phương còn có loại bí thuật thần hồn quỷ dị này.

Lúc này, đôi cánh của con quái vật đầu cóc thân bọ cạp bỗng rung lên, trực tiếp biến ảo thành hai lưỡi cự nhận lờ mờ dài mấy trượng, từ từ trảm về phía Mạc Giản Ly.

Động tác này nhìn như vô cùng thong thả nhưng chỉ trong một cái chớp mắt đã xuất hiện tại đỉnh đầu của Mạc Giản Ly, cũng không có vẻ gì là bị quầng sáng hộ thể ngăn cản.

Lần này sắc mặt Mạc Giản Ly đã thật sự đại biến!

Hắn bắt đầu cảm thấy khẩn cấp, đang định liều lĩnh thúc dục nguyên anh trong thể nội thi triển thủ đoạn liều mạng thì phía sau chợt dao dộng, một âm thanh kinh ngạc vang lên:

"Ồ, đây là quái vật gì vậy, dường như có chút kỳ dị."

Vừa dứt lời, sau lưng nổi lên tiếng sấm, vô số hồ quang màu vàng theo câu nói kia điên cuồng phun ra, cuồn cuộn đánh thẳng lên hai chiếc cự nhận quỷ dị kia.

Đây đúng là Hàn Lập thấy tình thế không ổn, lập tức thi triển thần thông thuấn di đến phía sau Mạc Giản Ly, dùng Ích Tà thần lôi ngăn chặn một đòn trí mạng này.

Trong hư không vang lên tiếng nổ rung trời!

Hồ quang màu vàng chỉ mới tiếp xúc với cự nhận nhưng đã như khắc tinh, trong nháy mắt đã tiêu diệt hơn phẩn nửa lam lục khí trên bề mặt.

Trên thân hai chiếc cự nhận vang lên một tiếng gào thét, thoáng cái đã biến mất không thấy đâu.

Ngay sau đó, lam lục khí trên lưng con quái vật đối diện bắt đầu quay cuồng, một đôi cánh khổng lồ lại một lần nữa hiện ra, nhưng so với lúc đầu thì nó đã nhỏ đi một chút.

Hai con mắt đỏ thẫm của quái vật đầu cóc thân bọ cạp co rụt lại, nó nhìn chằm chằm Hàn Lập nhưng trong ánh mắt lại loáng thoáng lộ ra sự sợ hãi.

Lúc này Hàn Lập cũng nhẹ nhàng đưa tay vỗ lên đầu vai của Mạc Giản Ly.

Lập tức một cơn mát lạnh lướt qua khắp nơi trong thể nội của đối phương.

Mạc Giản Ly chỉ thấy tinh thần trở nên phấn chấn, cảm giác mệt mọi và buồn ngủ ban đầu đã không còn sót lại chút nào, một lần nữa khôi phục quyền kiểm soát lực thần niệm.

"Đa tạ Hàn huynh! Ngươi phải cẩn thận một chút, đại danh của con quái vật này là Xa Khấp Tử, vốn là hung vật lừng lẫy của Tu La giới thời thượng cổ, toàn thân nó là độc khí, cho dù tu sĩ Đại Thừa bị nhốt bên trong thì chỉ sau ba khắc sẽ biến thành máu

loãng." Mạc Giản Ly vội vàng cảm ơn, đồng thời nhắc nhở Hàn Lập.

"Thì ra là loại hung vật thời thượng cổ này, chẳng trách ngay cả đạo hữu cũng không dám đánh bừa. Có điều trong điển tịch lại không hề đề cập đến việc hung vật này còn thông thạo loại Nhiếp hồn thuật bá đạo này." Hàn Lập nghe vậy cũng có chút giật mình, song hắn không hề sợ hãi mà lại lộ ra vẻ mặt khá hứng thú.

Thân hình hắn chớp lên một cái rồi đột ngột xuất hiện ngay phía trước Mạc Giản Ly, cẩn thận quan sát con Xa Khấp Tử kia từ trên xuống dưới vài lần.

"Điều này... ta cũng không rõ lắm, dù sao thì thứ này chỉ tình cờ được ghi lại trong điển tịch thượng cổ, có sai sót cũng là bình thường. Nếu không vì vậy thì vừa rồi ta cũng không phải ăn quả đắng như thế." Mạc Giản Ly vội vàng lấy ra một bình đan dược, sau khi dùng mấy viên đan dược để khôi phục pháp lực mới cười khổ mà trả lời.

------oOo------

Chương 2279: Hợp Tác

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Mặc dù loại nhiếp hồn thuật này khá quỷ dị, nhưng nếu như ban đầu có sự đề phòng thì cũng không cần lo lắng quá mức. Loại quái vật Xa Khấp Tử trong truyền thuyết này chính là một trong mười loại hung thú tiếng tăm lẫy lừng tại Tu La Giới thời kỳ thượng cổ, nghe nói bởi vì nó được hình thành từ nghiệt khí của hàng tỷ sinh linh, nên có vài loại thần thông thiên phú hết sức tà môn. Chậc chậc, không ngờ ở chỗ này lại có thể nhìn thấy loại hung thú này." Hàn Lập tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Hàn đạo hữu cần thận một chút. Con thú này không phải là thực thể, dường như tất cả mọi thần thông của nó đều bắt nguồn từ đôi cánh kia, lúc trước ta giao chiến với nó qua vài lần, quả thật hết sức tà môn. Chẳng qua, Ích Tà Thần Lôi của đạo hữu dường như có hiệu quả khắc chế đối với nó." Sắc mặt Mạc Giản Ly so với vừa rồi đã khá hơn một ít, thở phào một hơi nói.

"Ừm, ta cũng thấy được điểm này, nó đối với Ích Tà Thần Lôi của ta có chút e sợ." Hàn Lập nghe vậy, khẽ nở nụ cười, một tay chộp về phía khoảng không trước mặt.

Ánh sáng màu xanh chợt lóe lên giữa năm ngón tay, lập tức một thanh trường kiếm xanh biếc hiện ra. Thanh trường kiếm khẽ run lên một cái, trong chớp mắt một đạo kiếm quang khổng lồ dài hơn trăm trượng liền xuất hiện ngay trên đỉnh đầu quái thú.

Sau khi âm thanh của một tiếng nổ vang lên, bên ngoài kiếm quang xuất hiện đầy những tia điện màu vàng uốn lượn, tiếp đó lập tức hung hăng bổ thẳng xuống dưới.

Xa Khấp Tử vừa thấy kiếm quang trên bầu trời với những tia điện màu vàng tỏa ra khí thế kinh người thì trong miệng liền phát ra một tiếng gầm trầm thấp, hai cánh đột nhiên rung lên, thân thể nó liền nổ *"ầm"* một tiếng, trong nháy mắt đã biến thành một đám sương mù xanh biếc, tiếp đó đám sương mù này lấy tốc độ như sấm sét vọt thẳng xuống mặt đất.

Chỉ thấy đám sương mù kia khẽ cuộn lên rồi đột nhiên mờ đi, thoáng cái biến mất vào trong mặt đất không còn thấy tăm hơi đâu nữa.

Hàn Lập đầu tiên là ngẩn ra, nhưng ngay lập tức hắn không hề do dự thúc dục kiếm quyết.

Tốc độ bổ xuống của kiếm quang khổng lồ liền nhanh hơn mấy lần, sau khi nhoáng lên một cái, kiếm quang này lấy tốc độ khó có thể tin được chém vào nơi đám sương mù vừa biến mất.

Một tiếng nổ long trời lở đất truyền ra.

Dưới vô số những tia điện quang màu vàng, toàn bộ mặt đất vỡ vụn từng khúc, trong phút chốc đã tạo thành một cái rãnh dài hơn ngàn trượng.

Độ sâu của cái rãnh này không thể xác định được, mặt đất gần đó cũng nám đen một mảnh, toàn bộ cây cỏ quanh đó cũng hoàn toàn biến mất, nhưng lại không thấy bất kỳ dấu vết nào của Xa Khấp Tử kia.

"Hung vật này đúng là rất quyết đoán, chạy cũng nhanh thật…" Sau khi Hàn Lập lầm bẩm một mình, trên mặt cũng thoáng qua một chút khác thường. Nhưng sau một lúc suy nghĩ, hắn cũng không có ý định đuổi theo.

Mặc dù tiếng tăm của Xa Khấp Tử không phải là nhỏ, nhưng giá trị của nó đối với Hàn Lập lại không có quá nhiều ý nghĩa.

Hắn không có lý do phải ra tay nên tự nhiên sẽ không cần phải đuổi giết làm gì.

"Linh trí Xa Khấp Tử cũng không quá thấp, nó biết không phải đối thủ của ngươi nên mới lập tức chạy trốn." Mạc Giản Ly cười cười, vẻ mặt lão ta lúc này đã hoàn toàn thả lỏng, nói.

"Ừm, nó đúng là một kẻ giảo hoạt. Chẳng qua Mạc huynh làm sao lại trêu chọc vào thứ hung vật này thế?" Hàn Lập quay người lại, gật đầu hỏi.

"Chuyện này coi như lão phu xui xẻo. Ta vốn là truy tìm tung tích của Tu La Thù, không ngờ lại xông nhầm vào hang ổ của một loài quái thú họ nhện khác. Ai biết được trong đó lại là hang ổ của một con Xa Khấp Tử cơ chứ. Tiếp đó, ta cứ như vậy mà bị nó đuổi giết tới tận chỗ này." Mạc Giản Ly nghe vậy, trên mặt có vài phần lúng túng.

Dù sao kể từ lúc tiến cấp Đại Thừa, chuyện lão ta bị người khác đuổi giết như ngày hôm nay cũng là chuyện cực kỳ hiếm thấy.

"Thì là là như vậy. Không ngờ ở giới diện này cũng tồn lại loài hung vật như Xa Khấp Tử. Xem ra ban đầu nói rằng giới diện còn sót lại này chính là thượng cổ Tu La giới thì hơn một nửa không phải là giả rồi." Hàn Lập nghe vậy, cũng không cảm thấy có gì bất ngờ.

"Đúng là như thế. Ta trên đường tới đây có thể thấy được rất nhiều thứ liên quan đến Tu La giới mà trong điển tịch đã từng ghi lại. Chẳng qua, bóng dáng của Tu Là Thù lại không thấy gì. Theo lời nói lúc trước, chúng ta chỉ có thể ở lại giới diện này khoảng mười ngày, hiện tại đã qua hơn một nửa thời gian rồi. Hàn đạo hữu, phía ngươi có phát hiện gì không?" Mạc Giản Ly vừa nói vừa nhíu mày.

"Ha ha, Mạc huynh không cần lo lắng. Chỗ ở của đám Tu La Thù kia, ta đã tìm được rồi." Hàn Lập nhướng mày, khẽ nở nụ cười.

"Cái gì, chuyện này có thật không?" Mạc Giản Ly đầu tiên là ngẩn ra, sau đó trên mặt lập tức lộ vẻ mừng rỡ.

"Loại chuyện quan trọng như vậy, làm sao Hàn mỗ có thể nói đùa được." Hàn Lập đột nhiên khẽ cười, trả lời.

"Với thần thông của Hàn đạo hữu, nếu đã tìm được Tu La Thù thì chắc là Quang Âm Ty đã tới tay rồi phải không?" Mạc Giản Ly dường như nhớ ra điều gì, trên mặt có mấy phần mong chờ, lại

có mấy phần khẩn trương, hỏi lại.

"Cái này thì không phải!" Hàn Lập trên mặt có chút khác thường, lắc đầu.

"Ồ…tại sao lại thế?" Mạc Giản Ly có chút bất ngờ.

"Rất đơn giản, bởi vì một mình ta căn bản không thể đối phó nổi." Hàn Lập thở dài, nói.

"Với thần thông như đạo hữu mà còn không đối phó nổi. Chẳng lẽ Tu La Thù trưởng thành trong hang ổ của bọn chúng rất đông hay sao?" Mạc Giản Ly giật mình hỏi.

"Có bao nhiêu Tu La Thù trưởng thành thì ta không cách nào xác định được. Nhưng tại hang ổ kia của chúng, ta phát hiện một con Tu La Thù có thực lực không thua gì chân linh." Hàn Lập chậm rãi nói.

"Cái gì, còn có việc này sao?" Sắc mặt Mạc Giản Ly lập tức biến đổi.

"Không những vậy, còn một tên Đại Thừa khác cũng có thực lực không thua gì con Tu La Thù kia. Hơn nữa, ta còn phát hiện một đám không dưới ba con Tu La Thù trưởng thành. Thế nên, sau khi cùng bọn chúng giao thủ, ta liền lập tức rút lui. Nếu như muốn bắt tất cả đám Tu La Thù này thì chỉ sợ là bốn người chúng ta phải đồng loạt ra tay mới có hi vọng. Ngoài ra còn có một chuyện, ta nghĩ Mạc huynh nên biết đôi chút. Đó là xung quanh hang ổ của đám Tu La Thù này có không ít quái thú mạnh mẽ khác. Số lượng có thực lực tương đương với Hóa Thần, Luyện Hư không hề ít, còn Hợp Thể Kỳ thì hẳn là cũng có vài con." Hàn Lập có vài phần ngưng trọng giới thiệu sơ qua.

"Đám Tu La Thù kia lại có thực lực mạnh mẽ đến thế sao, nói như vậy, đúng là chúng ta không thể đơn độc đối phó với bọn chúng. Xem ra lần vào Tu La giới này quả thật là phải liều mạng rồi." Sau khi Mạc Giản Ly nghe xong, sắc mặt lão ta có chút khó coi.

"Cho nên lần này, nếu chúng ta muốn có được Quang Âm Ti thì

nhất định phải hợp tác cùng nhau. À phải rồi, Mạc huynh trên đường tới đây có gặp được hai người Huyết Nhiên và Hắc Lân không?" Hàn Lập khẽ gật đầu, đột nhiên hỏi thăm tin tức của hai người kia.

"Mặc dù trên đường ta không trực tiếp gặp bọn họ, nhưng lúc đi qua khu rừng nọ, ta có phát hiện một số dấu vết, xem ra bọn họ cũng đang đi về hướng này." Sau khi Mạc Giản Ly suy nghĩ một lúc, nói.

"Nói như vậy, bọn họ hẳn là cách nơi này không xa lắm. Việc bây giờ cần làm chính là nhanh chóng tìm được hai người này." Hàn Lập như đang suy nghĩ gì đó, rồi gật đầu.

"Tốt, ta và ngươi chia ra hành động, nhanh chóng liên lạc với bọn họ, sau đó lại tiếp tục thương lượng việc hợp tác." Mạc Giản Ly không tiếp tục suy nghĩ thêm mà đồng ý ngay lập tức.

Vì thế cho nên hai người sau khi thương lượng qua vài câu, liền chia ra hai hướng, phá không bay đi.

…

Hơn nửa ngày sau, trên một đỉnh núi không biết tên nào đó, Hàn Lập và Mạc Giản Ly chia ra ngồi chung trên một tảng đá xanh.

Đối diện với hai người cách đó không xa, hai gã Đại Thừa của tộc khác là Huyết Nhiên và Hắc Lân rõ ràng đang ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Sau khi Mạc Giản Ly cùng Hàn Lập chia tay, chẳng qua tính ra cũng chỉ nửa canh giờ, liền ở trên không trung cách đó không xa tìm thấy hai người này.

Mạc Giản Ly tự nhiên là rất vui mừng, vội vàng đem những chuyện có liên quan nói sơ qua, kể cả những tin tức mà Hàn Lập vừa mới thu được.

Sau cùng, bốn người cũng đến một chỗ khá bí ẩn trong ngọn núi này để tụ họp.

Mà trước đó không lâu, Hàn Lập đem thực lực mạnh mẽ của đám Tu La Thù giảng giải cẩn thận lại một lần nữa cho hai người Huyết Nhiên, đồng thời cũng lộ ra ý tứ muốn cùng bọn họ hợp tác.

"Nếu quả thực đám Tu La Thù này mạnh mẽ như lời Hàn đạo hữu nói, vậy chúng ta có hợp tác đi nữa thì cũng không thể nắm chắc phần thắng. Cho dù huynh đệ hai người bọn ta cùng nhau ra tay, e rằng cũng chỉ có thể miễn cưỡng đối phó được với một trong hai người là tổ mẫu của Tu La Thù hoặc là gã Đại Thừa của tộc khác kia mà thôi. Kẻ còn lại, Hàn đạo hữu và Mạc đạo hữu chẳng lẽ có khả năng đối phó sao?" Huyết Nhiên vân vê cằm, ngưng trọng nói.

Hàn Lập khẽ cười một tiếng, hắn cũng không lập tức trả lời mà trái lại quay đầu hỏi Mạc Giản Ly một câu: *"Mạc huynh, ngươi cảm thấy thế nào?"*

"Mặc dù ta không cách nào đối phó được với tộc mẫu của Tu La Thù hoặc gã Đại Thừa có thực lực ngang ngửa với chân linh kia, nhưng với ba con Tu La Thù trưởng thành còn lại thì ta có biện pháp cầm chân bọn chúng trong một khoảng thời gian ngắn." Sau khi Mạc Giản Ly suy nghĩ một chút, lúc này lão ta mới cắn răng trả lời.

"Chỉ là cầm chân bọn chúng trong một khoảng thời gian ngắn thôi sao? Nói như vậy, Hàn đạo hữu có nắm chắc đối phó được với một trong hai gã Đại Thừa mạnh mẽ kia không?" Hắc Lân liếc Hàn Lập một cái, cười hắc hắc nói.

Hiển nhiên vị Đại Thừa khác tộc này đối với Hàn Lập không có nhiều tin tưởng.

"Không sai, Hàn mỗ quả thực là có ý đó. Không biết Hắc Lân và Huyết Nhiên đạo hữu dự định chọn ai trong hai kẻ đó?" Vẻ mặt Hàn Lập vẫn như cũ, nói.

Nghe được lời này của Hàn Lập, trên mặt Huyết Nhiên và Hắc Lân lộ vẻ khác thường, cả hai quay sang nhìn nhau.

Sau một lúc, Huyết Nhiên mới chậm rãi nói: *"Nếu Hàn đạo hữu quả thật có tự tin như vậy thì hai huynh đệ bọn ta tất nhiên sẽ dốc hết toàn lực. Như vậy đi, nghe khẩu khí của Hàn huynh lúc trước thì có vẻ thần thông của vị tổ mẫu đám Tu La Thù kia là mạnh nhất, hai người bọn ta liền chịu trách nhiệm đối phó với nó đi. Chẳng qua, có lời khó nghe này chúng ta nói trước, cả bốn người chúng ta đều tới đây vì tinh hạch của Tu La Thù, nếu quả thật trận này dành được phần thắng thì vật này phải phân chia như thế nào đây?"*

"Cái này đơn giản thôi, tất nhiên là người nào có thể giết chết Tu La Thù thì tinh hạch sẽ thuộc về người đó." Hàn Lập dường như trả lời mà không cần suy nghĩ.

Sắc mặt Mạc Giản Ly khẽ thay đổi.

Huyết Nhiên và Hắc Lân nghe vậy, trên mặt cuối cùng cũng lộ vẻ hài lòng, nói: *"Hàn đạo hữu quả nhiên là người sảng khoái! Chẳng qua cứ như vậy, Hàn huynh cũng có chút thiệt thòi."*

"Thiệt thòi sao, cũng chưa hẳn là vậy đâu. Nếu ta đã nói trước là ai giết, tinh hạch thuộc về người đó, thì nói không chừng trong hang ổ của Tu La Thù, ta có thể tìm thấy những Tu La Thù trưởng thành khác thì sao. Đến lúc đó, ta cũng sẽ không khiêm nhường gì đâu. Hoặc đến lúc đó, hai vị không thể giải quyết tổ mẫu của Tu La Thù thì Hàn mỗ chưa biết chừng cũng sẽ nhúng tay một phen." Hàn Lập ách xí một cái thật to, nhàn nhạt trả lời.

"Nếu Hàn huynh thật sự có thể giải quyết đối thủ nhanh hơn hai người bọn ta, thì cho dù ngươi có nhúng tay vào việc đó cũng là chuyện hiển nhiên, hai người bọn ta tuyệt đối không oán hận nửa lời." Huyết Nhiên cười ha ha, dường như đối với bản thân mình càng thêm tự tin.

"Nếu mọi việc không còn vấn đề gì nữa, vậy chúng ta tạm thời nghỉ ngơi nửa ngày. Sáng sớm ngay mai, chúng ta sẽ tới hang ổ của đối phương. Dù sao thời gian còn lại của chúng ta cũng không nhiều lắm, nhất định phải nắm chắc một chút." Hàn Lập khẽ mỉm cười, đề nghị.

Lần này, hai người Huyết Nhiên tất nhiên không có gì phản đối, rối rít gật đầu đáp ứng.

"Chẳng qua trước đó, để ta giải quyết một chút phiền toái nho nhỏ rồi nói sau." Hắc Lân bỗng nhiên đứng dậy, trên mặt lộ nét quỷ dị nói một câu.

------oOo------

Chương 2280: Đưa Tin

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vừa dứt lời bỗng nhiên một cánh tay của Hắc Lân mờ đi vỗ một cái về phía sau lưng.

Một tiếng nổ chói tai vang lên, một cỗ sức mạnh vô hình hóa thành một tấm lưới lớn chụp xuống bên kia với tốc độ nhanh như chớp giật.

"Phốc phốc" một tiếng!

Một bóng người mờ ảo màu vàng không kịp đề phòng bị tấm lưới chụp phải lập tức phải hiện thân ra, kẻ này tỏ ra kinh hãi nhưng ngay lập tức uốn éo thân hình sử dụng một loại thần thông nào đó giãy giụa thoát ra, vòng sáng bảo vệ quanh thân sáng lên lập tức biến thành một đạo cầu vồng phá không bay đi.

" Hừ, bây giờ còn muốn chạy, ngươi nghĩ ta là ai". Thần sắc dữ tợn hiện ra trên mặt Hắc Lân, năm ngón tay từ thủ chưởng vừa đánh ra của hắn hơi cong lại rồi kéo trở về.

Một tiếng *"Phanh"* trầm đục vang lên, xa xa hư không phía trên bóng người màu vàng bỗng chấn động, một cự chưởng màu đen kịt bỗng hiện ra rồi lập tức chụp xuống nhanh như điện.

Lần này mặc cho bóng người màu vàng có dốc sức liều mạng cũng không thể tránh thoát được nữa.

Chỉ thấy khí đen cuốn tới, bóng người màu vàng lập tức bị cự chưởng mạnh mẽ nắm trong lòng bàn tay.

Hắc Lân cuồng tiếu một tiếng, một cánh tay khẽ vẫy, cự chưởng đã bắt lấy bóng người màu vàng kia liền bay trở về phía hắn.

Lúc này bọn người Hàn Lập cũng đã nhìn rõ diện mạo của bóng người màu vàng, đó là một gã thanh niên dáng người khô gầy mặc áo choàng màu vàng.

Tuy nhiên trên mặt hắn vẫn còn hiện lên vẻ kinh hoàng, rõ ràng đã hiểu rằng mình đã bị bắt lại, hắn do dự một chút bỗng nhiên trong miệng quát khẽ một tiếng cố gắng bấm niệm pháp quyết, bên ngoài thân bỗng nhiên ánh sáng vàng lưu chuyển liên tục, thân hình hắn cũng điên cuồng bành trướng lên.

" Không tốt"

Hắc Lân dù sao cũng là tu sĩ Đại Thừa, vừa thấy cảnh này liền gầm lên một tiếng, một ngón tay hướng hư không phía xa bắn ra. Tiếng xé gió *" xuy xuy"* vang lên một đạo hắc mang làm cho hư không trăm trượng xung quanh như sụp đổ hướng tên thanh niên kia đánh tới.

Nhưng đã muộn, chỉ thấy hắc mang kia vừa xuyên thủng thân thể tên thanh niên kia thì một tiếng nổ mạnh chói ta cũng đồng thời truyền đến. Tên thanh niên áo vàng vậy mà đã đi trước một bước tự bạo thân thể.

Vầng sáng vàng chói mắt cùng sự chấn động kịch liệt khiến cho bàn tay màu đen cũng lắc lư không thôi.

" Thật can đảm, vậy mà dám tự bạo trước mặt bổn tọa. " Sắc mặt Hắc Lân trở nên vô cùng khó coi, oán hận nói một câu.

Cự chưởng màu đen lóe lên một chút liền tán loạn biến mất.

" Ẩn Nặc Thuật của người này cũng có chút cao minh, hắn quyết đoán tự bạo thân thể chỉ sợ là có điều huyền diệu gì khác ở đây. " Ánh mắt của Hàn Lập quét qua chỗ tên thanh niên kia tự bạo một chút bỗng nhiên cười nói.

"Ah, Hàn đạo hữu có ý gì, chẳng lẽ tên kia vừa rồi tự bạo cũng không phải bản thể của hắn sao? ". Ánh mắt Huyết Nhiên lóe lên, cực nhanh nghĩ đến điều gì nói.

Mạc Giản Ly nghe vậy cũng tỏ ra hơi kinh ngạc.

"Quá nửa là như thế, tuy nhiên có lẽ cũng không phải là khôi lỗi hay hóa thân bình thường, rõ ràng là với tu vi Hợp Thể kỳ tự bạo sẽ không có chỉ từng ấy uy năng đấy ". Hàn Lập nhàn nhạt nói một câu.

"Ân, đúng là có chút cổ quái, vừa rồi khi tên này tự bạo ta thấy rõ là trong thể nội của hắn không có Nguyên Anh tồn tại " Huyết Nhiên gật gật đầu, suy nghĩ một chút nói.

Mà lúc này Hắc Lân tỏ ra không cam lòng, hắn giẫm chân một cái, cả người hóa thành một đám mây đen khuếch tán ra bốn phương tám hướng mà dò xét. Trong nháy mắt mây đen đã đem tất cả mọi nơi trong phạm vi vạn dặm xung quanh lục soát hoàn toàn nhưng cũng không phát hiện ra điều gì, chỉ có thể một lần nữa nhao nhao ngưng tụ trở lại thành hình người quay về trên đỉnh núi.

"lá gan của tên tiểu tử kia thật nhỏ nên không trốn ở gần đây, xem như hắn may mắn tránh được một kiếp chứ nếu thực sự mà rơi vào tay ta thì…" Trên mặt Hắc Lân tức thì lóe lên vẻ giữ tợn, hậm hực nói.

" Ha ha, được rồi. Ở đây sớm đã bày ra cấm chế, người nọ tuy rằng âm thầm rình trộm chúng ta thì cũng không thể biết được chuyện gì đâu" Huyết Nhiên khoát khoát tay, từ chối cho ý kiến nói.

"Nhưng tên này liệu có phải do Tộc Mẫu Tu La Thù phái ra hay không a?" Mạc Giản Ly vân vê chòm râu rồi cẩn thận hỏi một câu.

"Yên tâm, cho dù là thám tử của Tu La Thù kia ở xa như thế cũng có thể nhìn thấy được gì đó thì kết quả cuối cùng của trận chiến này vẫn phải dựa vào thực lực tuyệt đối quyết định mà thôi. " Hắc Lân bộ dáng lại chẳng thèm để ý.

" Hắc Lân huynh nói rất có lý, nhưng mà xem ra để đạt được mục đích chúng ta cũng không cần phải ở lại đây nghỉ ngơi nữa mà đi suốt đêm tới gần sào huyệt của đối phương rồi nói sau, như thế thì cho dù chúng có được tin tức gì cũng chẳng kịp giở ra thủ

đoạn nào nữa." Hàn Lập hai mắt nhắm lại một chút rồi nói.

" Đi suốt đêm tới! " Huyết Nhiên chân mày nhíu lại một chút bộ dạng dường như không quá tình nguyện

"Tu vi như chúng ta chỉ cần ở trên phi hành pháp khí nghỉ ngơi một chút có lẽ cũng đủ rồi, lại còn có thể đánh cho Tu La Thù trở tay không kịp thì vô cùng có lợi đối với chúng ta đấy. Nói không chừng một chút tiên cơ này có thể giúp chúng ta chiếm thượng phong lớn trong trận chiến chính thức cũng nên" Hàn Lập mặt không đổi sắc nói thêm một câu.

"Tốt, vốn dĩ Huyết mỗ còn muốn dùng nửa ngày thời gian tế luyện một loại bí thuật vô cùng uy lực nhưng nghe Hàn huynh nói như vậy có lẽ chiếm được tiên cơ vẫn quan trọng hơn ". Huyết Nhiên nghe Hàn Lập khuyên bảo rốt cuộc cũng động tâm đáp ứng.

" Đạo hữu thật sáng suốt, chúng ta liền đi ngay thôi", Hàn Lập nhẹ nhàng cười cười, tay áo run lên, lập tức hào quang lóe lên, một chiếc Phi Thuyền màu trắng xanh xuất hiện ở giữa không trung. bọn Huyết Nhiên Hắc Lân thấy vậy không chút khách khí thân hình lắc lư một cái thi nhau bước lên phi thuyền.

Hàn Lập tay bấm niệm pháp quyết, phi thuyền màu trắng nổ vang một tiếng lập tức hóa thành một đoàn bạch quang phá không mà đi.

Thời gian một chén trà sau, tại bên ngoài một khu rừng rậm cách đỉnh núi mà bọn người Hàn Lập vừa rời xa khoảng mười vạn dặm, ánh sáng màu vàng nhạt hiện lên, một gã thanh niên mặc áo khoác vàng từ trong một cây đại thụ bước ra, ngẩng đầu nhìn về hướng phi thuyền biến mất, mặt mũi vẫn còn vương sự sợ hãi thì thào nói:

" May mà ta đủ cơ trí trốn xa như thế, nếu không bây giờ thật đúng là phải lo cho cái mạng nhỏ này rồi. Lại nói ngoại nhân tiến vào giới này không ngờ lại cường đại như vậy, thậm chí có tới hơn bốn gã Đại Thừa. Đáng tiếc cỗ phân thân cách quá xa không thể nghe được nội dung nói chuyện của đối phương, cũng không biết chúng có phải vì Tu La Thù nhất tộc mà đến hay không nữa? "

Thanh niên mặc áo khoác vàng trầm ngâm một lát nhưng không lâu sau bỗng nhiên lại cười lạnh một tiếng:

" Được rồi, mặc kệ những tên này có xông vào Tu La Thù nhất tộc hay không ta cũng chỉ cần đem tin tức truyền về là đủ, mấy ngày nay ta cứ trốn ở bên ngoài đã, cho dù có kiếp nạn gì cũng có thể thoát được ".

Sau khi quyết định hắn há miệng ra, một khối mộc bài màu trắng ngà hiện ra trên bàn tay, một tay hắn vẽ vào hư không vài cái, lập tức bên ngoài mộc bài ngân quang hiện lên hình thành một ít phù văn lớn cỡ hạt gạo, chúng mơ hồ một cái liền chìm vào sâu trong khối mộc bài không thấy bóng dáng.

Cùng thời gian tại bên trong Thạch Thành nơi sào huyệt của Tu La Thù, Tu La Thù Tộc Mẫu cùng lão giả họ Dịch đang ở trong một tòa mật thất thương thảo chuyện gi đó.

Đột nhiên trên một tòa bệ đá đen kịt trước mặt hai người bỗng truyền ra thanh âm vù vù, những sợi tia sáng màu bạc trắng dần dần hiện ra.

Tu La Thù Tộc Mẫu khẽ giật mình nhưng lập tức giơ hai tay lên, một đạo pháp quyết bắn ra vừa vặn đánh ngay vào phía trên bệ đá.

Bệ đá màu đen lúc này hào quang ngưng tụ thành một đoàn ngân văn quay tròn rồi hiện ra. Tu La Thù Tộc Mẫu cùng lão giả họ Dịch tự nhiên đều nhìn rõ nội dung trên đó, kết quả thần sắc cả hai đều biến đổi

"Bốn gã Đại Thừa kỳ. lại có nhiều như vậy" lão giả họ Dịch thì thào một tiếng

" không nghĩ tới người nọ còn có những tên Đại Thừa kỳ khác giúp đỡ, thế này thì đúng là khó giải quyết rồi. " Sắc mặt của Phụ nhân cũng trở nên âm trầm bất định.

"Những người này chưa chắc đã vì chúng ta mà đến nhưng vẫn nên đề phòng thì tốt hơn. Đúng rồi, thủ hạ của ngươi đã triệu hồi trở lại toàn bộ rồi hả."

" Dịch đạo hữ yên tâm, ngoại trừ vài tên có nhiệm vụ khác không cách nào phân thân, những người bên ngoài khác đã bị ta triệu hồi toàn bộ về trong thành rồi. Ngay cả chín tên Âm Thi vẫn một mực đặt trong Địa Âm Đầm Lầy ta cũng đã cho người đi giải trừ cấm chế rồi, nhiều nhất hai ngày nữa những tên Âm Thi này sẽ trở về trong thành thôi" Tu La Thù Tộc Mẫu không cần suy nghĩ nói.

"Ân, thế là tốt, lão phu cũng đã truyền tin ra ngoài chuẩn bị gọi vài đầu linh sủng vẫn thả ở bên ngoài kia trở về nhưng cũng đồng dạng cần một ít thời gian đấy, sợ rằng không thể chắc chắn thắng được mấy tên ngoại lai này được. Như vậy đi, lão phu cùng tên Xa Khấp Tử kia lúc trước có qua lại mấy lần, chi bằng cho hắn một vài chỗ tốt để hắn ở lại trong thành một thời gian ngắn ngươi thấy thế nào?" lão gỉa họ Dịch ánh mắt chớp động vài cái chậm rãi nói.

" Cái gì, Xa Khấp Tử! Không được, tên này sớm đã nhìn chằm chằm vào Tu La Thù nhất tộc chúng ta từ lâu, để hắn vào trong thành có khác gì đuổi hổ cửa trước rước beo cửa sau cơ chứ?" Tu La Thù Tộc Mẫu sau khi nghe xong lời này sắc mặt lập tức trầm xuống, từ đầu tới cổ đều run lên.

" La đạo hữu yên tâm, ta biết rõ nghiệt khí của tên Xa Khấp Tử kia hơi có chút khắc chế với quý tộc, nhưng nó dù lợi hại cũng chỉ là một đầu hung vật mà thôi, bằng vào ta và ngươi liên thủ còn sợ không thể kiềm chế nó hay sao, người vẫn nên lấy đại sự làm trọng thì hơn" lão giả họ Dịch nhíu mày nói.

"Hừ, cho dù muốn mời hắn tới cũng phải trả một cái giá không nhỏ đâu " Phụ nhân dường như đã bị lão giả họ Dịch thuyết phục chậm rãi nói.

"Ân, như ta nói không bằng như vậy đi…" lão giả họ Dịch tựa như đã sớm cân nhắc, bờ môi khẽ nhúc nhích trực tiếp truyền âm tới.

"Cái gì, ngươi lại muốn thiếp thân làm vậy, cái giá không khỏi quá lớn đi." Tu La Thù Tộc Mẫu mới chỉ nghe vài câu đã thoáng nghẹn ngào.

"Đối với nhất tộc các ngươi mấy khỏa trứng chết không thể ấp được dù có giữ lại cũng vô dụng. Ta rất hiểu Xa Khấp Tử, những thứ này nhất định có thể đả động được nó đấy: lão giả họ Dịch cười hắc hắc nói.

" Điều này phải để ta tự đánh giá một chút cho tốt mới được*". Phu nhân lại không lập tức đáp ứng ngay mà âm trầm nói.*

" Tốt, trước tiên La đạo hữu cứ hảo hảo tự đánh giá một chút rồi nói sau, ngoài ra cũng đừng quên vị đang ở trong Huyết Trì, cũng nên đưa tin qua cho hắn, vạn nhất nảy sinh sự việc không thể đoán trước được nói không chừng phải nhờ tới thần thông của hắn đấy" lão già họ Dịch suy nghĩ một chút bỗng nhiên chuyển chủ đề, chợt lại nhắc đến một nhân vật thần bí khác.

------oOo------

Chương 2281: Trước khi chiến đấu

Nguồn: EbookTruyen.Net

*Nghịch lân (vảy ngược): trên cơ thể con rồng có một cái vẩy ngược,đó chính là điểm yếu của nó,điều này đã được nhắc tới trong truyền thuyết NaTra khi NaTra đánh nhau với Long Vương Tam Thái Tử hay trong Tây Du Ký.

" Ngươi nói tới Anh Nhi ư! Điều này tuyệt đối không được. Nàng đang tu luyện tới lúc quan trọng ảnh hưởng tới sự thành bại của ta và ngươi sau này,không thể quấy nhiễu tới nàng được" Tu La Thù Tộc Mẫu vừa nghe xong sắc mặt đại biến cứ như lão già họ Dịch chạm đến vảy ngược* của mình vậy.

*" Đương nhiên, ta biết rõ Anh tiên tử đang tu luyện tới lúc mấu chốt nhưng chớ quên rằng nếu như ta và ngươi không thể ngăn cản những tên Đại Thừa tới từ bên ngoài này thì nàng có thể bình yên tu luyện được sao. Việc phải xuất quan chỉ là sớm muộn mà thôi, chúng ta cũng chỉ là cảnh báo sớm một tiếng. Nếu những tên Đại Thừa bên ngoài kia không phải vì bản thành mà đến hoặc là chúng ta có thể đơn giản đuổi chúng đi thì Anh tiên tử đương nhiên cũng không cần xuất quan làm gì nữa."*Lão già họ Dịch mặt không đổi sắc nói.

"Anh Nhi trước khi bế quan đã từng nói rằng lần này tìm hiểu bí thuật không phải chuyện đùa. Cho dù bên ngoài phát sinh bất cứ chuyện gì cũng không thể kinh động tới nàng để tránh cảnh kiếm củi ba năm thiêu một giờ, cho nên ta phải cẩn thận suy nghĩ lại mới có thể quyết định được. Dù chỉ là thông báo tin tức cũng rất có khả năng ảnh hưởng tới tâm cảnh của nàng ta đấy. " Tu La Thù Tộc Mẫu do dự một chút nhưng rồi vẫn lắc đầu nói.

"Được rồi,ta cũng chỉ là an bài lúc vạn nhất mà thôi. Mấy ngày này cũng nên mở ra toàn bộ cấm chế mà quý tộc khổ tâm bố trí

lâu nay ra đi thôi,ngoài ra còn phải vận dụng Phi Hành Cấm Chế đem tòa thành này chuyển tới nơi khác rồi nói sau. Mặc dù phạm vi cấm chế không thể di chuyển quá xa nhưng cũng có thể tranh thủ cho chúng ta chút thời gian cũng nên…" Lão già họ Dịch mặc dù không vui nhưng cũng hiểu rất rõ vị Anh tiên tử kia vô cùng quan trọng với Tu La Thù Tộc Mẫu,sau khi lải nhải vài câu lại lảng sang chuyện khác.

Một canh giờ sau, tòa Thạch Thành của Tu La Thù bên trong sơn mạch bỗng nhiên toả ra tầng tầng hào quang đem cả tòa thành bao phủ vào trong đó làm cho đất đai phạm vi mấy trăm dặm xung quanh cũng kịch liệt rung động. Thạch Thành vậy mà từ trong bùn đất mọc lên,sau một tiếng nổ vang từ từ bay lên trời. Một lát sau cả tòa thành đã biến mất không thấy bóng dáng, chỉ để lại trên mặt đất một cái hố to đen xì.

Cách hố to không xa, trên một khỏa đại thụ bỗng nhiên có ánh sánh xanh lưu chuyển,thoáng cái biến thành một gã thiếu niên mặc áo bào xanh có màu da xanh nhạt,dung mạo của hắn lại có tới bảy tám phần giống với Hàn Lập.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn về phía Thạch Thành biến mất,khóe miệng nở một nụ cười quỷ dị,tiếp theo tên thanh niên bấm niệm pháp quyết ánh sáng màu xanh bỗng lóe lên khắp cơ thể một cái liền chui vào bùn đất không thấy bóng dáng.

--------------00000000--------

Cùng thời điểm trên không trung một thảo nguyên cách dãy núi này rất xa có một chiếc Phi Thuyền phá không bay đi,trên mũi thuyền,Hàn Lập cùng Mạc Giản Ly đang ngồi nhắm mắt nhập định.Còn Huyết Nhiên và Hắc Lân thì đang đứng sóng vai nhau ở phía đuôi Thuyền yên lặng dùng thuật truyền âm truyện trò với nhau.

Đột nhiên thần sắc Hàn Lập khẽ động,hai mắt đanh nhắm chậm rãi mở ra khóe miệng cong lên một cách khác thường.

"Hàn đạo hữu,có chuyện gì xảy ra sao?" Mạc Giản Ly thoáng cái đã cảm ứng được dị thường của Hàn Lập nên cũng đồng thời mở

mắt kinh ngạc hỏi một câu.

"Không có gì, chỉ là tiếp theo chúng ta có lẽ phải điều chỉnh hướng đi một chút" Hàn Lập hời hợt trả lời.

"Ah, xem ra ngươi đã có chuẩn bị thủ đoạn khác ở bên kia rồi!". Mạc Giản Ly khẽ giật mình nhưng lập tức tỉnh ngộ nhẹ nhàng cười.

"Ta đã để một cỗ hóa thân lưu lại đó, mặc dù bọn chúng đã rời sào huyệt đi nơi khác nhưng cũng tuyệt không thể đi quá xa được,nhiều lắm thì một ngày sau là chúng ta có thể tới nơi thôi." Thần sắc Hàn Lập vẫn như thường.

"Xem ra Hàn đạo hữu đã có tính toán từ trước,thế thì lão phu hoàn toàn yên tâm rồi." Mạc Giản Ly trầm mặc một chút rồi gật đầu nói.

"Như ta đã nói trước, có Mạc huynh và hai vị kia tương trợ, việc bắt được mấy tên Tu La Thù kia có lẽ không thành vấn đề. Nếu chúng ta đoạt được Quang Âm Ti thì khi Mạc huynh và Ngao huynh độ kiếp cũng có thể nắm chắc thêm vài phần đấy" Hàn Lập mỉm cười trả lời.

"Ha ha, hi vọng là thế, nhưng trận chiến này nhất định là rất ác liệt. Hơn nữa những tên Tu La Thù kia dù không địch lại chúng ta nhưng nếu muốn chạy trốn thì muốn bắt được chúng sợ rằng không phải chuyện dễ dàng đâu" Mạc Giản Ly do dự một chút rồi cũng nói ra lo lắng thực sự trong lòng.

"Nếu là như thế thì đúng là hơi khó giải quyết,như vậy đi,trong tay ta có mấy cỗ Khôi Lỗi Hợp Thể kỳ hung hãn không sợ chết,thực lực cũng không yếu. Nếu đối phó với cường địch như Tu La Thù Tộc Mẫu thì vô dụng nhưng với mấy tên Tu La Thù trưởng thành còn chưa đạt tới Đại Thừa kỳ kia thì vẫn có vài phần hữu dụng đấy." Hàn Lập suy nghĩ một chút rồi nói.

" Khôi Lỗi Hợp Thể kỳ! Nếu là có Khôi Lỗi cường đại bực này trợ giúp lão phu thực có thể đem vài đầu Tu La Thù trưởng thành kia lưu lại đấy.Mạc mỗ cũng không nói cảm tạ gì nữa,sau thu hoạch

lần này nhất định sẽ báo đáp trọng hậu" Mạc Giản Ly nghe xong lời này lập tức trở nên vui vẻ.

"Ta và huynh là đồng tộc,mấy con Khôi Lỗi này thì tính gì,Mạc huynh không cần phải để ý." Hàn Lập cười cười một tay phất ra trong tay xuất hiện một vòng tay hình tròn trực tiếp đưa cho Mạc Giản Ly.

Bên trong vừa vặn có mấy cỗ Ma Tinh Khôi Lỗi Hợp Thể kỳ mà hắn lấy được ở Ma Giới. Một nửa số Khôi Lỗi đó hắn đã lưu lại ở trên Mặc Linh Thánh Thuyền tại Linh Giới còn một nửa thì hắn luôn mang theo bên mình phòng khi cần đến.

Mạc Giản Ly sắc mặt vui mừng nhận lấy vòng trữ vật,thần niệm quét qua kiểm tra cẩn thận một chút liền liên tục nói cảm ơn không ngớt.

Có những tên Khôi Lỗi hung hãn này giúp cuốn lấy mấy tên Tu La Thù trưởng thành hắn cuối cùng cũng có dư chút sức lực để thi triển vài loại thủ đoạn mạnh mẽ nhất của mình.

Thời gian sau đó Mạc Giản Ly bắt đầu nghiên cứu cách điều khiển mấy đầu Ma Tinh Khôi Lỗi ở trong vòng trữ vật còn Hàn Lập thì một lần nữa nhắm mắt nhập định.

Một ngày sau trên chỗ biên giới sơn mạch của Thạch Thành trước kia một đạo bạch quang lóe lên,bọn người Hàn Lập cưỡi Phi Thuyền chợt xuất hiện trên không trung.Tuy nhiên Phi Thuyền cũng không dừng lại chút nào mà chớp động mấy cái liền bay qua trung tâm sơn mạch rồi lại một lần nữa biến mất phía cuối chân trời.

Mà ở bên trong một hốc cây phía dưới lúc này có một bóng người mơ hồ không rõ thân hình đang ẩn nấp và đã nhìn thấy tất cả.Hắn chờ đợi cho Phi Thuyền triệt để bay xa mới thân hình thoáng động hiện rõ ra,thì ra là một tên thanh niên anh tuấn mặc áo màu bạc.Mặt mũi hắn lúc này đầy ngưng trọng nhìn về phía bầu trời một lúc mới khẽ thở dài một hơi rồi một lần nữa hóa thành làn gió nhẹ phiêu tán không thấy đâu nữa.

Phía bên kia Phi Thuyền lại liên tục bay qua một hồ nước và vô số phiến rừng rậm thì thấy phía trước xuất hiện một vùng cao nguyên đất vàng rộng lớn không thấy giới hạn.

Lúc này Hàn Lập ở mũi thuyền, lại một lần nữa mở to hai mắt nhàn nhạt nói:

"Phía trước đã sắp tới rồi,chư vị đạo hữu cũng nên chuẩn bị một chút đi."

Vừa dứt lời thân hình Hàn Lập thoáng mơ hồ đứng thẳng dậy. Mạc Giản Ly cùng hai người Huyết Nhiên và Hắc Lân đằng sau cũng đều nghe thấy đồng dạng không dám lãnh đạm mà trợn mắt đứng dậy nhìn về phía trước Phi Thuyền. Kết quả là ngoại trừ từng trận gió cát vàng thổi qua thì không thấy hình dáng của bất kỳ Thành Trì nào.

"Hàn đạo hữu. Sào huyệt của Tu La Thù ở đâu?" Huyết Nhiên nhướng mày hỏi một câu.

"Huyết huynh không cần lo lắng,hãy nhìn về hơn vạn dặm phía trước là có thể thấy ngay thôi." Hàn Lập không chút hoang mang nói.

"Hơn vạn dặm ư." Hắc Lân nghe xong lời này không lưỡng lự dùng một ngón tay điểm vào giữa hai đầu lông mày một cái đem thần niệm khổng lồ phóng ra. Sau một lát vị Đại Thừa dị tộc này cười ha hả: *"Đúng vậy, ở trong một khối đất cát bên kia đúng là có che dấu một tòa Thành Trì đấy."*

"Tốt,vậy thì không có vận đề gì,chúng ta chuẩn bị động thủ đi!" Huyết Nhiên nghe xong lời này mặt không đổi sắc gật đầu.Sau đó hắn há miệng phun ra một đoàn hào quang màu đen,tại giữa hắc quang rõ ràng là một cái Lư Hương màu đen bên trong còn có cắm vài que hương và nến nhỏ dài hơn một tấc đỏ như máu tươi.

Huyết Nhiên một tay bấm niệm pháp quyết một tay hướng hư không điểm một cái lập tức Lư Hương xoay tít một vòng rồi điên cuồng lớn lên thành cao hơn một trượng.

Huyết Nhiên lại há miệng phun ra,một đoàn Xích Diễm từ phía trên bay lướt qua đem những que hương que nến kia nhóm lên,một mùi tanh quỷ dị từ đó phát ra.Huyết Nhiên đón lấy mà trong miệng không ngừng lẩm bẩm nhưng vẫn đứng yên không nhúc nhích tại chỗ.ở bên trong Lư Hương trước mặt hắn truyền ra từng trận âm thanh quỷ khóc,một chút ánh sáng xanh phía trên Lư Hương lại lúc ẩn lúc hiện.

Đồng thời trên người Huyết Nhiên thoáng cái bay ra tám cái Quang cầu màu huyết hồng bên trong mỗi cái có một đứa trẻ ngồi xếp bằng bất động,da thịt trắng nõn kèm theo những phù văn đỏ như máu khắp cơ thể,trên mặt chúng mang vẻ tươi cười trông vô cùng quỷ dị.

Hắc Lân đứng bên cạnh thấy vậy cười hắc hắc,một tay vỗ vào túi da bên hông. *"Phanh"* một tiếng,túi da mở ra,một đạo hắc khí từ bên trong bay ra ngưng tụ trên không trung thành một đám mây đen lớn gần một mẫu.Bên trong truyền ra âm thanh *"tê tê"* không dứt mơ hồ như đang che dấu một vật gì đó.Hắc Lân tay áo rung lên,từ bên trong bay ra hơn mười cái cán cờ đen kịt lóe lên một cái liền nhập vào hư không xung quanh không thấy đâu nữa.

Về phần Mạc Giản Ly lúc này cũng lấy ra hai cái Linh Thú Hoàn ném ra ngoài Phi Thuyền,từ đó lần lượt xuất hiện một đầu Phi Hổ trắng như tuyết và một con Hỏa Điểu màu đỏ thẫm bay lượn trên đỉnh đầu.cả hai chúng đều có khí tức dị thường cường đại,dường như đều có tu vi Hợp Thể kỳ.Một cánh tay Mạc Giản Ly lại tiếp tục bấm niệm pháp quyết vài kiện bảo vật kiểu dáng kỳ dị khác nhau cũng từ trên người bay ra.

Hàn Lập bình tĩnh quan sát hết thảy hai tay vẫn để trong tay áo mà không có hành động gì.Khoảng cách hơn vạn dặm đối với bọn người Hàn Lập mà nói chỉ trong chốc lát là tới.

Trước mắt xuất hiện một vùng sa mạc vàng thẫm,Hàn Lập điểm vào pháp khí dưới chân một cái Phi Thuyền lập tức run lên dừng đứng lại phía trên hư không.

Ánh mắt Huyết Nhiên nhìn xuống làn sóng đất cát rộng lớn phía dưới trên mặt hiện ra một tia cười lạnh,trong lòng thúc dục pháp quyết đồng thời miệng quát lên một chữ *"Phá "*.

Lập tức phụ cận hắn tám đứa trẻ trôi nổi trong tám đoàn huyết quang bỗng thu lại vẻ tươi cười ngậm miệng lại rồi thi nhau lao xuống.

Tiếng nổ lớn *"Ầm ầm "* phát ra,tám đạo cột sáng màu huyết hồng từ trên Phi Thuyền phá không bắn xuống phía dưới.

------oOo------

Chương 2282: Cuộc chiến với Tu La Thù (1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi Huyết quang hiện lên tất cả cột sáng đều lóe lên rồi lập tức chui vào trong lòng đất cát.

Kết quả là một khắc sau đất đai phía dưới trở nên rung động liên hồi, từng cái khe hở bắt đầu hiện ra rồi dần dần to lớn lên.

Hắc Lân ở bên cạnh thấy vậy thì cười hắc hắc, một tay phất về phía hư không, tiếp đó trên tay hiện ra một cây côn dài màu vàng tím rồi đột nhiên vung lên.

Một tiếng rít vang lên như sấm sét giữa trời quang!

Hào quang tỏa ra bốn phía, một đạo côn ảnh lớn hơn ngàn trượng như thần binh trên trời giáng xuống đập mạnh vào mặt đất gây ra tiếng nổ như thiên băng địa liệt khiến cho toàn bộ đất đai vỡ nát ra. Một mảng sa mạc lớn hơn trăm dặm sau tiếng nổ ầm ầm lập tức bị lõm vào một khối lớn.

Hắc Lân cười lên điên cuồng, cây côn màu vàng tím nhoáng lên dường như muốn thúc dục uy năng lớn hơn nữa tiếp tục đập xuống, nhưng lúc này từ vùng đất bị lõm xuống phía dưới sau một tiếng oanh minh bỗng nhiên bắn ra vô số cột sáng kỳ lạ, một tòa thành bằng đá được bao phủ bởi tầng tầng hào quang từ dưới đất chui lên rồi lập tức bay lên không trung.

Trên một tường đá cao lớn phía trước tòa thành,Tu La Thù tộc Mẫu và lão già áo đen mang theo mấy trăm tên thuộc hạ đang nhìn về phía bọn người Hàn Lập ở trên Phi Thuyền với sắc mặt vô cùng khó coi.

"Qủa nhiên là ngươi, không biết Tu La Thù chúng ta có chỗ nào

đắc tội với chư vị đạo hữu mà các ngươi lại tiếp tục đến gây phiền toái cho Tộc của thiếp thân thêm lần nữa vậy", Tu La Thù tộc mẫu mặc dù trong lòng vô cùng giận giữ nhưng cố cưỡng chế cơn giận đứng ở trên tường thành hướng về phía Phi Thuyền đối diện mà hỏi một câu.

Dù sao Hàn Lập với thần niệm cường đại đã để lại trong lòng nàng ấn tượng quá sâu. Chẳng cần nói cũng biết nàng thật sự không muốn động thủ với đối phương dù những người này đến đây với thái độ vô cùng hung hăng.

Đương nhiên nguyên nhân sâu xa hơn vẫn là phụ nhân này muốn kéo dài thời gian cho mấy tên viện binh chưa kịp trở về có đủ thời gian kéo tới đây.

"Hắc hắc, chưa nói tới việc có đắc tội hay không, lần này chúng ta tiến vào giới này chính là vì Tu La Thù nhất tộc. Nếu Tộc của đạo hữu tự động giao ra tinh thạch đương nhiên có thể biến chiến tranh thành hòa bình đấy." Hàn Lập chỉ cười cười không nói gì, Hắc Lân đứng bên cạnh đã đoạt trước vừa cười một cách dữ tợn vừa nói.

"Cái gì, muốn tinh thạch của tộc nhân chúng ta, nói như vậy các người là vì lực lượng thời gian mà tới rồi?" Tu La Thù tộc Mẫu nghe vậy sắc mặt đại biến tức giận nói.

"Tuy chưa được chính xác lắm nhưng cũng không sai khác quá nhiều. Thế nào, qúy Tộc đồng ý tự nguyện giao ra tinh thạch chứ?" Huyết Nhiên nhàn nhạt nói một câu.

"Giao ra tinh thạch? Chớ có mơ mộng hão huyền, các ngươi đã dám nói lời này trước mặt ta thì chính là cùng Tộc ta không chết không thôi. Động thủ đi!" Phụ nhân nghiêm mặt nói hai câu rồi không hề quay mặt lại mà vẫy tay về phía sau lưng một cái, tức thì những tên tộc nhân thủ hạ phía sau trên người lóe lên hào quang, thoáng cái hơn một nửa số thủ hạ đột nhiên biến mất chỉ còn mười mấy tên ở lại.

Mười mấy tên này đều tỏa ra linh áp Hợp Thể kỳ, ngoài ra trong đó có bốn tên nam nữ khí tức mạnh mẽ hơn nhiều những kẻ khác gần như đã tiếp cận với tu vi Đại Thừa kỳ, chúng chính là bốn con Tu La Thù trường thành.

Mạc Giản Ly thấy tình cảnh này sắc mặt hơi đổi.

Hai mắt Hàn Lập cũng hơi nhíu lại, lần trước khi hắn đến thăm dò thì ở sào huyệt này chỉ có ba con Tu La Thù trưởng thành mà thôi.

Lúc này, Huyết Nhiên và Hắc Lân nghe được Tu La Thù tộc Mẫu đáp lời không khách khí thì sắc mặt âm trầm, sau khi liếc mắt nhìn nhau thì không hề do dự mà đều cùng nhau xuất thủ.

Chỉ thấy một ngón tay Huyết Nhiên hướng Lư Hương cực lớn phía dưới cách không bắn ra một chỉ lập tức vang lên một tiếng nổ trầm thấp, mùi tanh trên Lư Hương phát ra nhiều hơn đồng thời ánh sáng màu xanh lóe lên cũng càng lúc càng nhiều.

Những ánh sáng màu xanh sau khi xoay tít một vòng lại biến ảo thành từng con quỷ phong lớn cỡ nắm đấm. Những cự phong này không chỉ trên đầu trải rộng những hoa văn giống như hình mặt quỷ mà thân hình cũng như ẩn như hiện dường như chúng không có thân thể thật sự vậy.

"Đi"

Huyết Nhiên phất tay vào về phía đối diện quát khẽ một tiếng, âm thanh *"ông ông"* nổi lên. Hàng ngàn đầu Qủy phong hóa thành một đám trung đông như mây màu xanh nhạt lao thẳng tới phía đối diện.

Bản thân Huyết Nhiên thì bay lên, chính mình mang theo tám đoàn huyết quang chớp động một cái liền xuất hiện trên hư không ở giữa Phi Thuyền và tòa thành.

Trong huyết quang, tám đứa trẻ con hiện ra nụ cười quỷ dị đồng thời lại há miệng phun ra tám đạo cột sáng màu đỏ như máu trực tiếp đánh về phía Tu La Thù tộc Mẫu.

Tu La Thù tộc Mẫu vốn còn muốn nói chuyện gì đó với lão già bên cạnh, nhưng vừa thấy đối phương không hề kiêng nể mà công kích như thế trong lòng vô cùng giận giữ, ánh sáng màu bạc bên ngoài thân nàng lóe lên, chớp động một cái đã xuất hiện ở trong hư không, một ngón tay vung lên nhất thời một đoàn kim quang trước người chợt tách ra, kim quang này xoay tít một vòng, toàn bộ tám đạo cột sáng màu đỏ như máu kia sau mấy tiếng *"phốc phốc"* thì toàn bộ đều bị ngăn lại. Lúc này kim quang mới thu về hiện ra hình dạng chân thực là một cái thuẫn màu vàng cao hơn hai trượng đang che chắn vô cùng chặt chẽ cho phụ nhân ở phía sau.

Bọn người Hàn Lập và lão già họ Dịch thấy hai người giao thủ đều nhìn không rời mắt,nhất thời cả hai bên đều không có ý trực tiếp nhúng tay tranh đấu.

Lúc này một đám quỷ phong bỗng như gió cuốn bay đến người phụ nhân rồi hóa thành một làn mây màu xanh nhạt đánh xuống người nàng.

Tu La Thù tộc Mẫu hừ lạnh một tiếng, một ống tay áo hất lên không trung tức thì một làn sáng màu trắng dài hơn chục trượng phá không chém ra, chỉ sau một cái chớp mắt đã mạnh mẽ đem làn mây màu xanh bổ ra làm đôi rồi xoay tít quanh nó tạo thành hình như cầu vồng bay múa.

Lập tức thanh âm *"bang bang"* từ trong đám mây truyền tới. Cũng không biết bạch quang kia là thần thông hay bảo vật gì mà chỉ quấn quanh đám gió kia vài vòng đã làm toàn bộ bề mặt quỷ phong rung lên rồi nổ mạnh hóa thành từng đoàn ánh sáng màu xanh một lần nữa trôi nổi trong hư không.

Huyết Nhiên thấy vậy chẳng những không giật mình mà còn nhe răng cười nanh ác rồi há miệng phun ra mấy đoàn tinh khí màu đỏ như máu chui vào trong Lư Hương cực lớn kia. Âm thanh quỷ khóc thoáng cái lại rõ ràng hơn vài phần, bên trong các cây nến (đèn cầy) cũng chớp động thân hình nổi lên những tia máu nhỏ.

Một màn không thể tưởng tượng nổi xuất hiện, những ánh sáng màu xanh phía xa xa bỗng ngưng tụ lại thành hình vô số đầu quỷ phong hiện ra hoàn hảo như lúc ban đầu.

Không chờ Tu La Thù tộc Mẫu sắc mặt trầm xuống định thúc giục bạch quang tiêu diệt, những đầu quỷ phong kia vừa hiện thân lập tức mơ hồ rồi biến mất hết.

Sau một khắc, hư không bên cạnh bỗng có tiếng cuồng phong rít lên tường lưỡi đao gió mờ ảo hiện ra, chúng *"xuy xuy"* một tiếng rồi bắn về hướng phụ nhân.

Những công kích trông bình thường này lại khiến cho Tu La Thù Tộc Mẫu xiết chặt nắm tay lại, một tay nhanh như thiểm điện hướng kim thuẫn vỗ một cái, tiếng nổ mạnh như chuông ngân vang lên, cự thuẫn màu vàng mơ hồ một cái liền biến thành một tầng hào quang màu vàng bảo hộ phụ nhân ở bên trong.

Chỉ một khắc sau những lưỡi đao gió chằng chịt đã như bão tố chém lên trên tầng hào quang,chỉ trong chốc lát chúng đã làm cho linh quang màu vàng trên tầng hào quang trở nên nhộn nhạo nhưng vẫn vững như Thái Sơn đem những lưỡi đao gió chặn đứng ở bên ngoài.

Không chỉ như thế, Tu La Thù tộc Mẫu sau khi dùng bí thuật thúc dục kim thuẫn, bàn tay trắng như ngọc khẽ động vỗ một cái lên trên mái tóc, lập tức một ít sợi tóc dài rơi xuống, nàng cười lạnh một tiếng,cái miệng nhỏ nhắn thổi lên sợi tóc.

Một tiếng nổ *"ầm ầm"* vang lên, những sợi tóc dài màu đen kia biến mất trên tay phụ nhân. Trong nháy mắt trời đất trở nên ảm đạm, hơn mười con Trăn (rắn) lớn màu đen phá không lao thẳng tới phía vị Đại Thừa Huyết Nhiên này.

Huyết Nhiên cũng không dám lãnh đạm, thần sắc hơi động, một tay bấm niệm pháp quyết, tám đứa trẻ bên trong huyết quang bỗng mở miệng gầm nhẹ, hoa văn bên ngoài chúng tỏa sáng sau đó từ bên trong huyết quang chúng điên cuồng lớn lên rồi biến ảo thành tám gã ác quỷ dữ tợn có sừng trên đầu trực tiếp đón đỡ hơn mười con Trăn (rắn) lớn màu đen kia.

Tám gã ác quỷ toàn thân ánh lửa sáng màu đỏ chớp động liên tục, mười ngón tay chúng biến thành những lưỡi dao sắc bén chém lên người những con Trăn (rắn) do Tu La Thù tộc Mẫu tạo ra ngay tức thì làm cho từng mảng vẩy và máu thịt cuồn cuộn rời xuống.

Những con Trăn (rắn) này dựa vào thân hình khổng lồ cùng sức lực khủng bố, thân hình chúng lúc quét ngang, lúc đập xuống, những nơi chúng đi qua giống như vòi rồng xuất hiện. Đồng thời miệng há to lộ ra những cái răng nanh lớn bên trong điên cuồng cắn xuống mấy con ác quỷ, thỉnh thoảng phun ra những luồng khí độc màu xanh lục vô cùng hung ác.

Trong lúc này trên bầu trời chấn động liên hồi, những tiếng gào thét và tiếng gầm đan xen với nhau, khói xanh cuồn cuộn cùng với máu hoặc là từng đôi đấu với nhau một chỗ hoặc là truy đuổi nhau khắp nơi trên bầu trời.

Tuy nhiên rõ ràng là tám đầu ác quỷ kia hơi yếu hơn so với đám Trăn (rắn) kia một chút.

Huyết Nhiên sắc mặt hơi có chút khó coi, một tay rụt vào trong tay áo đang định tế ra một kiện bảo vật khác thì Tu La Thù tộc Mẫu ở phía đối diện chợt lóe hung quang, bỗng nhiên nàng vỗ một cái lên đỉnh đầu, một đoàn sáng xanh từ đó bắn ra nhoáng cái biến thành một con Nhện khổng lồ to lớn như núi.

Con Nhện này chẳng những toàn thân màu xanh như ngọc mà quanh người còn trải đầy lông cứng như cương châm, *"phốc"* một tiếng con Nhện đã biến mất tại chỗ không thấy bóng dáng.

Huyết Nhiên cả kinh, đang định phản ứng thì phía bên kia phụ nhân sau khi thả ra con Nhện ra lại tiếp tục há miệng phun ra vô số sợi tơ màu xanh phá không bắn ra, một tiếng nổ lớn *"xuy xuy"* vang lên, chớp mắt vô số sợi tơ đã xuất hiện gần sát Huyết Nhiên.

Mà nguy hiểm hơn là ngay lúc này trên đỉnh đầu Huyết Nhiên bỗng chấn động, một đôi chân đầy lông cứng như móc câu từ trong hư không lộ ra hướng đỉnh đầu hắn hung hăng đánh xuống.

Huyết Nhiên trong lòng rùng mình, không suy nghĩ thêm, một tay từ trong áo lấy ra một cây roi ngắn màu vàng nhạt, không nói hai lời hướng không trung quất ra.

Lập tức âm thanh sấm sét vang lên, hư ảnh một tòa núi hơn trăm trượng màu vàng nhạt lóe lên hiện ra vừa vặn chắn ngay phía trước hai cái chân kia.

Sau hai tiếng *"ba ba"*, hư ảnh ngọn núi lóe lên rồi nhẹ nhàng bị bắn ngược trở lại. Những sợi tơ màu xanh kia không có gì ngăn cản chợt bộc phát ra ánh sáng kỳ lạ dường như chúng muốn trực tiếp đâm vào bên trong hộ thể linh quang của Huyết Nhiên.

Nhưng đúng lúc này trước mặt Huyết Nhiên lóe lên ánh sáng màu vàng tím, một cái côn ảnh cực lớn không có dấu hiệu nào báo trước chợt nhoáng lên rồi biến thành một màn sáng màu vàng tím chặn đứng toàn bộ các sợi tơ do Tu La Thù tộc Mẫu phóng ra.

(BT: Đọc đoạn này cứ tưởng tượng Tôn Ngộ Không oánh nhau với 7 con nhện)

Ngay khi đó, không gian bên cạnh Huyết Nhiên chấn động hiện ra thân ảnh Hắc Lân tay cầm một cây côn dài màu vàng tím,thần sắc vô cùng dữ tợn.

------oOo------

Chương 2283: Cuộc chiến với Tu La Thù (2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tộc Mẫu Tu La Thù thấy vậy giận quá hóa cười, nói một tiếng *"được"* xong bỗng nhiên hai tay chà xát vào nhau rồi cùng giơ lên.

Chỉ thấy từng điểm tinh quang hiện ra cùng với tiếng *"oanh minh"* nổi lên, những điểm sáng chằng chịt nhau này hiển hiện trước người nàng ta lập tức như có linh tính mà bắn về phía đối diện cứ như muốn nhanh chóng hạ gục cả hai người bọn Huyết Nhiên ngay vậy.

Nhất thời cả ba người đều thi triển thần thông rồi quấn lấy nhau.

Bên trên Thạch Thành bốn gã Tu La Thù trưởng thành đứng thấy tình hình này thì liếc mắt nhìn nhau. Sau đó chúng truyền âm nói chuyện vài câu rồi đồng thời gầm nhẹ một tiếng khoanh chân ngồi lên trên đầu thành, hai mắt nhắm nghiền còn miệng thì liên tục lẩm bẩm.

Trong tiếng chú ngữ phát ra, đỉnh đầu của bốn người đồng thời khai mở. Những đoàn ánh sáng xanh lớn cỡ cái chậu rửa mặt từ đó bắn ra rồi quay tròn trên không trung ngưng tụ lại với nhau biến ảo thành hình dáng một con Nhện cực lớn.

Con Nhện này kích thước to lớn còn hơn cả con Nhện do phụ nhân kia biến ảo ra, chỉ là thân hình nó hơi mơ hồ trông gần giống như một cái Pháp Tướng.

Hư ảnh con Nhện to lớn vừa hiện ra, lập tức hóa thành một tia sáng màu xanh lao thẳng về phía chiến trường.

Bốn gã Tu La Thù trưởng thành này cuối cùng đã hết kiên nhẫn, chúng chuẩn bị xông lên trợ giúp chủ mẫu của mình một tay.

Mạc Giản Ly ở đối diện. Lão vừa thấy cảnh này, sắc mặt tức thì trầm xuống nhưng không thấy có cử động gì, thân hình bỗng mơ hồ một cái rồi không chút dấu hiệu nào mà biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, phía trước hư ảnh con Nhện kia bỗng chấn động, một luồng kiếm khí lạnh lẽo đón đầu phá không chém tới.

Hư ảnh con Nhện thấy thế há to miệng bắn ra một cái lưới óng ánh cuốn về phía trước muốn ngăn cản kiếm quang lại.

Mặc dù vậy sau khi ánh sáng xanh thu về, hư ảnh con Nhện không thể không dừng lại trên không trung.

Lúc này trước người hư ảnh con Nhện chấn động, Mạc Giản Ly tay cầm một thanh đoản kiếm chợt hiện ra, vừa nhìn vừa đánh giá hư ảnh con Nhện này. Lão không nói hai lời mà đem vật cầm trong tay ném lên không trung làm vang lên một tiếng xé gió!

Bóng kiếm tầng tầng lớp lớp hiện ra hóa thành một tòa Kiếm Sơn lao thẳng tới đối diện.

Bốn tên nam nữ do Tu La Thù trưởng thành biến thành đứng trên đầu thành thấy vậy tức thì biến đổi pháp quyết. Hư ảnh con Nhện bổ nhào về phía trước, không thèm nhìn tới hư ảnh Kiếm Sơn mà xuyên qua nó lao thẳng về phía Mạc Giản Ly.

Mạc Giản Ly thấy thế thì trong lòng rùng mình, một bảo vật có hình dáng một khối gạch sáng óng ánh bắn về phía trước.

Cánh tay lão nhấc lên, một ngón tay ngưng trọng chỉ về phía đối diện.

Khối gạch óng ánh quay tít một vòng, bỗng nhiên ánh sáng màu lam bừng lên. Nó lại hóa thành một hình Thái Cực Đồ đập đến phía trước mặt.

Mà ở chỗ ngón tay vừa chỉ ra, đầu ngón tay lóe lên ánh sáng màu đen nhàn nhạt, hư không phía trước bỗng chốc trở nên ảm đạm, thoáng một cái đổ sụp xuống giống như có một cỗ lực lượng vô hình vừa sinh ra vậy.

"Oanh" một tiếng.!

Hư ảnh con Nhện to lớn vung hai chân trước lên, từng đạo trảo ảnh hiện ra trên không chạm vào Thái Cực Đồ phát ra những tia sáng sắc lạnh. Thái Cực Đồ bị chém ra thành vô số mảnh nhỏ.

Nhưng chỉ sau một khắc, thân hình khổng lồ của nó bỗng chạm vào cỗ lực lượng vô hình mà phải dừng lại, thân thể nó bỗng trở nên ngưng trệ không tự chủ được.

Trên mặt Mạc Giản Ly lóe lên nụ cười lạnh lẽo, bỗng nhiên từ trong miệng thốt ra một chữ *"bạo"*.

Lập tức từng mảnh vỡ từ Thái Cực Đồ sáng lên phát ra ánh sáng màu xanh lam rồi nổ ầm ầm.

Một cỗ lực lượng kỳ hàn không gì sánh được từ đó tỏa ra.

Hư ảnh con Nhện khẽ run lên, bên ngoài thân bị tầng tầng băng lạnh bao phủ, chỉ trong nháy mắt nó đã bị đóng băng trong một khối băng lớn màu xanh da trời.

Mạc Giản Ly lúc này tỏ ra vui vẻ, ngón tay vừa điểm ra chợt thu lại, một cánh tay khác phất ra một đạo Phù Lục đen kịt vào trong hư không, ném thẳng về hư ảnh con Nhện bị đóng băng.

Một tiếng *"oanh"* trầm thấp vang lên.

Phù Lục màu đen sau khi bay lên không trung lập tức biến hóa ra một hư ảnh quái thú đầu rồng thân phượng, toàn thân màu đen, hư ảnh quái thú há cái miệng lớn vô cùng dữ tợn ra lao xuống phía dưới.

Hư ảnh này chưa đập xuống mà một cỗ khí tức khủng bố khiến cho người ta hồn phi phách tán đã ập đến, một tên Đại Thừa kỳ bình thường cơ bản không thể nào ngăn cản được.

Bốn tên Tu La Thù trưởng thành thông qua thần niệm cảm ứng, sắc mặt đồng thời biến đổi. Cả bọn không hẹn mà cùng mở trợn hai mắt.

Cùng thời gian hư ảnh quái thú đầu rồng thân phượng lóe lên lập tức nhảy vào bên trong khối băng.

Nhưng chỉ trong thời gian tích tắc hư ảnh con Nhện bên trong đã *" phanh "* một tiếng hóa thành từng điểm sáng xanh lục tản ra xung quanh, lại lóe lên một cái toàn bộ chúng đã xuất hiện bên ngoài khối băng.

Hư ảnh quái thú màu đen hiện ra trong băng liền chụp vào khoảng không, sau một tiếng rít thân hình nó bỗng nhạt đi rồi biến mất.

Lúc này những điểm sáng xanh lục bên ngoài khối băng quay tròn rồi một lần nữa ngưng tụ thành bốn đốm lửa sáng không chút chần chừ bay trở về phía đầu tường. Chúng lắc lư mấy cái sau đó nhao nhao chui vào trong thân thể của bốn gã Tu La Thù trưởng thành, biến mất không thấy đâu nữa.

Thân hình bốn gã Tu La Thù trưởng thành chấn động, trong mắt đều lóe lên tinh quang. Sau một khắc bốn đạo cầu vồng từ trên đầu thành bay lên trời, quay một vòng liền lao thẳng tới bên người Mạc Giản Ly.

Mạc Giản Ly thấy một kích chuẩn bị kĩ lưỡng ban nãy không thành công trong lòng hơi thất vọng, nhưng thấy bản thể của bốn tên Tu La Thù trưởng thành đánh tới thì nội tâm không khỏi trầm xuống. Từ trong miệng Mạc Giản Ly ngân lên một tiếng thét dài rồi tung người nhảy xuống biến thành một vầng sáng trắng hồng ngênh đón.

Phía sau Mạc Giản Ly chấn động, một con Bạch Hổ và một con Hỏa Phượng màu đỏ hồng cùng lúc hiện thân theo sát đạo bạch hồng hướng tới bốn gã Tu La Thù trưởng thành bắt đầu tranh đấu.

Thanh âm *" ầm ầm "* thoáng cái vang lên liên tục không ngớt.

Tuy Mạc Giản Ly có hai con Linh Sủng tương trợ, nhưng so về thực lực vẫn không bằng bốn gã Tu La Thù trưởng thành.

Thế nhưng mỗi khi thấy không thể ngăn cản được, Mạc Giản Ly tức thì nhanh tay nhanh mắt ném ra ngoài một cái phù lục thần bí hoặc đánh ra công kích nào đó vô cùng uy lực hoặc là biến ảo ra một hai cái ảo ảnh quái thú có khí tức vô cùng quỷ dị.

Nhờ đó mới miễn cưỡng ngăn cản được bốn con Tu La Thù trưởng thành đang điên cuồng tấn công.

Lão già họ Dịch sắc mặt hơi động, một bàn tay bên trong tay áo lóe lên linh quang nhàn nhạt, từ đó xuất hiện một đồng tiền màu vàng kim óng ánh. Lão đang định âm thầm tế xuất ra.

Nhưng đúng lúc này một thanh âm nhàn nhạt bỗng vang lên bên tai:

" Đối thủ của đạo hữu là ta, tốt nhất ngươi chớ nên quan tâm tới chuyện khác thì hơn."

Vừa dứt lời, một cỗ linh áp cực kỳ kinh khủng từ bên trên ép xuống, với tu vi của lão già họ Dịch mà trong lòng cũng phát lạnh, không cần nghĩ ngợi, đầu vai lão nhoáng lên một cái đột nhiên biến mất trên đầu thành không thấy bóng dáng.

Sau một khắc, hư không phía trên đầu thành hơn vạn trượng bỗng chấn động, lão già họ Dịch yên lặng hiện ra, lão nhìn chằm chằm về phía đối diện không chớp mắt như gặp phải đại địch.

Tại cách xa hơn trăm trượng, Hàn Lập đứng chắp tay sau lưng ở đó cũng đang đồng dạng đánh giá lão già họ Dịch nhưng sắc mặt thì vô cùng bình tĩnh.

*"Xem ra chư vị đạo hữu đã tính toán rất chu toàn, sớm đã chọn xong đối thủ, có điều các hạ lựa chọn tại hạ, chẳng lẽ tự thấy có khả năng thắng được lão phu hay sao."*Hung quang trong mắt lão già họ Dịch lóe lên, chậm rãi nói.

"Đạo hữu nói vậy là sai rồi. Không phải ta lựa chọn đạo hữu, mà

*là những người khác đã chọn hết chỉ còn lại các hạ mà thôi. Về phần ta có thắng được hay không thì đương nhiên chỉ có thử qua mới biết được rồi."*Hàn Lập mỉm cười, không chút hoang mang nói.

"Hừ, được lắm. Xem ra đạo hữu vô cùng tự tin. Đã như vậy thì cứ lấy thực lực ra phân cao thấp đi." Lão già họ Dịch sắc mặt trầm xuống,thanh âm trở nên cực kỳ dữ tợn.

Nói xong lời này, một tay hắn lật lên, trong tay có thêm một chiếc đèn cổ màu xanh, ngón tay bắn ra ngọn lửa, bấc trong ngọn đèn lóe lên, lập tức ngọn đèn phát ra ánh sáng màu tím như ẩn như hiện.

Một tay lão già vung lên, miệng quát một tiếng *"khởi"*.

Lập tức một khí tức hoang dã khó nói nên lời từ trong ngọn lửa của đèn phát ra.

Đèn lửa đột nhiên rung lên, xuất hiện thêm nhiều cái ảo ảnh, chín cái đèn nhỏ bằng đồng lớn bằng cái chén giống nhau như đúc hiện ra.

Sau khi xoay một hồi chúng xếp lại thành hình tam giác rồi chậm rãi chuyển động trong không trung.

Cánh tay Lão già họ Dịch xếp thành các loại thủ ấn, chín đạo pháp quyết khác nhau lập tức bắn lên trên chín cái đèn bằng đồng.

Ánh sáng màu tím tỏa ra mãnh liệt!

Chín cái đèn lửa đồng thời bay ra không trung, xoay tít một vòng trong hư không rồi hóa thành một ngọn lửa màu tím.

Trong chốc lát, tiếng thanh minh phát ra, một con chim màu tím dài hơn một xích hiện lên từ trong ngọn lửa.

Con chim này dáng vẻ uyển chuyển, lông cánh dài màu tím, hai con mắt tỏa ra ánh sáng màu lửa hồng óng ánh như pha lê, đúng là một con Khổng Tước màu tím (Tử Sắc Khổng Tước) cực kỳ xinh đẹp.

Linh Cầm vừa hiện ra bỗng ngửa đầu phát ra một tiếng kêu thanh minh thẳng lên trời, lập tức ánh sáng màu tím bên ngoài thân sáng rực lên, sau đó thân hình nó điên cuồng lớn lên thành một con quái vật khổng lồ cao ba bốn mươi trượng.

"Phốc phốc" một tiếng, lông cánh trên người Khổng Tước thoáng cái đón gió mà thiêu đốt lên, biến thành một ngọn lửa tím cuồn cuộn, sau khi hai cánh rung lên lập tức hóa thành một đám mây màu tím rộng hơn một mẫu bay lên trời.

Hàn Lập nhìn thấy cái đèn màu xanh thì trên mặt liền hiện ra vẻ khác thường, cho tới khi Tử Sắc Khổng Tước bị triệu hoán ra thì lập tức tỏ ra hơi giật mình.

"Mộ Lan Thánh Cầm"

Thần sắc Hàn Lập trở nên cực kỳ quái dị. Hắn dùng một thanh âm thấp tới không thể nghe thấy thì thào một tiếng.

Con Tử Sắc Khổng Tước này bất kể là phương thức triệu hoán hay hình thái khí tức trên người, thình lình đều giống hệt như Mộ Lan Thánh Cầm được triệu hoán ra từ cổ đăng mà hắn gặp năm đó ở Nhân giới.

Tất nhiên là thực lực của hai bên khác nhau một trời một vực.

Mộ Lan Thánh Cầm năm đó chỉ có thực lực xấp xỉ Hóa Thần kỳ mà thôi, còn con Tử Sắc Khổng Tước này có linh áp khủng bố gần như tiếp cận tu vi Đại Thừa. Dù là Hàn Lập cũng không thể nào quá xem thường nó được.

Tâm niệm Hàn Lập xoay chuyển không thôi, tuy nhiên không chờ hắn suy tưởng điều gì, lão già họ Dịch phía xa đã há miệng ra, linh quang nổi lên, lão già lại tiếp tục phun ra một cái gương cổ màu vàng, tiếp đó một bàn tay lật lên, trong tay bỗng có thêm một quyển trục màu bạc.

Lão già họ Dịch không hề do dự đồng thời thúc dục cả hai kiện bảo vật.

Cái gương cổ kia xoay tròn trên đỉnh đầu lão già, hư không sau lưng lão lúc này vô số ánh sáng màu vàng chớp động, khoảng hơn một ngàn mặt gương màu vàng độc nhất vô nhị hiện ra chằng chịt.

Mà cái quyển trục màu bạc kia sau khi từ trong tay bay ra, lập tức *"phốc phốc"* một tiếng tự động mở ra, từ trên mặt nó tuôn ra vô số Linh văn màu bạc nhao nhao ngưng tụ biến ảo thành mười tám tên giáp sĩ áo bạc khuôn mặt đờ đẫn. Những tên giáp sĩ này hoặc là cầm đao hay cầm thương dài hoặc là đeo bộ cung tên màu bạc sau lưng. Cả đám phát ra khí tức lạnh lẽo như là từ huyền băng đúc thành.

"Đi, giết chết tên đối diện kia!" Lão già họ Dịch hai mắt đỏ hồng, dùng một tay chỉ về phía Hàn Lập đối diện, quát lên một tiếng gầm nhẹ.

Tử Sắc Khổng Tước nghe vậy lập tức thúc dục đám mây màu tím hùng hổ cuốn về phía đối diện.

Hơn một ngàn mặt gương chợt lóe lên, vang lên tiếng sấm nổ, từng đám lửa màu vàng từ đó vọt ra, ùn ùn kéo về phía trước.

Mười tám tên giáp sĩ màu bạc tức thì thân hình khẽ động, cũng thi nhau bay về phía Hàn Lập bên kia.

------oOo------

Chương 2284: Cuộc chiến với Tu La Thù (3)

Nguồn: EbookTruyen.Net

*Kiếm Liên: Bông Sen hình thành từ kiếm khí.

** Quang cầu: quả cầu sáng.

*** Ngũ Sắc Khổng Tước: con Khổng Tước năm màu

Hàn Lập thấy thế, cũng đành bỏ qua suy tưởng về sự tình của Mộ Lan năm xưa. Hắn thở nhẹ một hơi, tay áo hướng trước người phất lên,một quầng lửa màu bạc từ đó bắn ra, lóe lên một cái hoá thành một con Chim Lửa màu bạc.

Con Chim Lửa này vừa hiện thân, phát ra một tiếng kêu thánh thót, đồng thời thân hình cũng điên cuồng lớn lên, trong nháy mắt đã biến thành một quái vật khổng lồ không hề thua kém Tử Sắc Khổng Tước kia. Hai cánh Chim Lửa khẽ vẫy liền kéo theo cuồn cuộn lửa bạc hướng Hỏa Vân màu tím kia bay đến.

Hai con Chim khổng lồ chưa chạm vào nhau mà hai luồng hỏa vân màu sắc khác nhau đã cùng lúc đánh tới trước.

Thân hình hai con Hỏa Điểu chớp động một cái lập tức liền trực tiếp lao vào dùng thân thể cắn xé nhau.

Từ trong đó phát ra những âm thanh chíu chíu liên tiếp không ngừng. Hai luồng Hỏa Cầu màu sắc khác nhau vô cùng chói mắt, dưới luồng Hỏa Vân lập lòe kia chúng đánh nhau kịch liệt phát ra những tiếng nổ vang hoặc truy đuổi nhau không chút tiếng động.

Hai luồng lửa màu bạc và tím đan vào nhau làm cho cả bầu trời trên không được chiếu sáng rực rỡ. luồng khí cực kỳ nóng bức tạo thành một làn sóng tỏa ra bốn phương tám hướng.

Cùng lúc đó, tại một nơi rất cao trên không trung chợt hiện ra ánh sáng màu vàng, hơn ngàn đám lửa màu vàng xuất hiện trên không nơi Hàn Lập đang đứng, rồi hùng hổ lao mạnh về phía hắn.

Hàn Lập không chút hoang mang, một tay bấm niệm pháp quyết, lập tức thể nội vang lên tiếng kiếm rung thanh minh, bảy mươi hai thanh tiểu kiếm màu xanh lập tức từ cơ thể bắn ra khắp nơi, quay tít một vòng trên không rồi biến hóa thành hơn mười đạo kiếm quang giống hệt nhau.

Tay áo Hàn Lập lại phất lên không trung,miệng quát một tiếng *"Phá"*

Lập tức, mười đoàn kiếm quang màu xanh trên đỉnh đầu rung lên những âm thanh vù vù rồi kéo nhau hướng về phía không trung bắn đi.

Ở nơi mỗi đám lửa màu vàng xuất hiện, ánh sáng màu xanh lóe lên, những đạo kiếm quang đã cứng rắn chém chúng ra làm hai nửa, sau khi sáng lên một cái thì triệt để biến mất.

Lão già họ Dịch đứng ở xa trong thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống, tuy nhiên trong tay lại nhanh chóng bấm một pháp quyết cổ quái nào đó, hơn ngàn cái gương sau lưng đồng thời run lên nhè nhẹ, phát ra ánh sáng vàng chói mắt.

Trên hư không nơi Hàn Lập tức thì hiện ra một vài điểm sáng, âm thanh *"xuy xuy"* thật lớn vang lên!

Những đốm lửa màu vàng bị chém thành từng mảnh nhỏ kia chớp động một cái, lại quỷ dị hóa thành vô số kim mang phá không bắn xuống.

"Tới hay lắm"

Hàn Lập không hề thấy giật mình, ngược lại còn cười to một tiếng, một ngón tay đồng thời điểm về phía kiếm quang bên kia.

Tất cả kiếm quang lúc này run rẩy một cái, không một tiếng động biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, trên đỉnh đầu Hàn Lập hiện lên ánh sáng xanh chói mắt, kiếm quang màu xanh chằng chịt vừa hiện ra đều cùng hướng về phía trung tâm tụ lại, biến ảo thành một đóa Sen màu xanh lớn gần một mẫu.

Bông Sen này lay động một chút, ngay tức thì vô số bóng kiếm tuôn ra, từng đạo kiếm khí giăng ra khắp nơi đem khu vực xung quanh bảo hộ vô cùng chặt chẽ.

Kim mang chui vào trong màn kiếm khí liền nổ vang liên tục, hầu hết kim mang đều bị mạnh mẽ ngăn cản lại giữa không trung, chỉ có một số ít có thể cứng rắn xuyên thủng qua màn kiếm khí, nhưng đều lóe lên một cái liền bị Kiếm Liên* lặng lẽ hút vào trong, không thấy có tiếng động gì nữa.

Nhưng đúng vào lúc này tiếng xé gió vang lên!

Trước mặt Hàn Lập chấn động, ba mũi tên dài màu bạc bỗng nhiên lóe lên mà hiện ra, nhanh như sấm chớp xuyên qua hướng về phía mặt hắn bắn tới.

Hàn Lập *" ồ "* nhẹ một tiếng, nhưng trên mặt lại không có chút biểu tình nào, một cánh tay nhấc lên, một ngón tay hóa thành màu tím vàng óng ánh chỉ về phía trước bắn ra hàng loạt tia sáng.

Ba tiếng nổ đùng đùng vang lên!

Những tia sáng từ ngón tay bắn ra vô cùng chuẩn xác đánh trúng trước mặt ba mũi tên dài màu bạc, hào quang tắt đi, ba mũi tên dài dừng lại một chút rồi hiện ra, nhưng liền như bị một sức mạnh cực lớn đẩy về, chúng dùng một tốc độ còn nhanh hơn khi tới bay ngược trở lại, lóe lên một cái đã biến mất trong hư không không thấy bóng dáng.

Sau một khắc, phía xa xa vang lên ba tiếng *"phanh" "phanh" "phanh"* trầm đục, trong hơn mười tên giáp sĩ màu bạc, có ba tên bị xuyên thủng giữa đầu rồi ngã quỵ xuống, sau đó hóa thành từng điểm sáng màu bạc biến mất.

Lão già họ Dịch thấy một màn này, sắc mặt đại biến, lập tức hướng về phía quyển trục màu bạc lẩm bẩm chú ngữ trong miệng.

Từng đạo pháp quyết lóe lên chui vào trong quyển trục không thấy đâu nữa.

Lúc này phía trên quyển trục màu bạc chợt hiện ra một ít phù văn như ẩn như hiện.

Những tên giáp sĩ màu bạc còn lại, hình thể tức thì tăng lên gấp đôi, đứng trên hư không, nhưng động tác của chúng trong chốc lát lại bỗng trở nên nhanh như điện, sau mấy lần nhảy lên đã xuất hiện ở phụ cận hư không chỗ Hàn Lập đang đứng, tay cầm binh khí không chút khách khí đánh về phía Hàn Lập.

Chỉ thấy nào là kiếm,đao,giáo hiện ra, từng đạo kiếm khí nhọn như lưỡi dao hùng hổ cuốn về phía Hàn Lập.

Trên mặt Hàn Lập hiện ra vẻ khinh thường, nói một câu *" chút tài mọn "*, một tay cùng lúc vung lên phía trước người.

Một vầng trăng tối tăm mờ mịt thoáng cái hóa thành một màn sáng màu xám hiện lên chắn phía trước người.

Những kiếm khí hình lưỡi dao đang hùng hổ từ phía trên chém xuống, vầng trăng mờ chớp lên liên hồi, toàn bộ đều chui vào trong đó một đi không trở lại, không hề truyền ra tiếng động gì khác thường.

Tuy nhiên lúc này, những giáp sĩ màu bạc thân hình trở nên mơ hồ, tất cả chúng đều thuấn di một cái tới gần Hàn Lập trong gang tấc, các loại binh khí chém xuống nhanh như thiểm điện.

Đao kiếm chưa chạm vào thân thể, từng mảnh hàn quang lạnh lẽo đã đi trước chém xuống, trông như thể chuẩn bị mạnh mẽ chém màn sáng màu xám ra làm đôi vậy.

Hàn quang trong mắt Hàn Lập chợt lóe lên, không thấy hắn có bất cứ cử động gì, trước người mây xám ngưng tụ như hóa thành thực thể liền đem những hàn quang này bắn ngược trở lại.

Thanh âm ông ông từ màn sáng màu xám vang lên, lập tức hóa thành một con sóng lớn rộng vài trục trượng tỏa xuống phía dưới.

Những tên giáp sĩ màu bạc kia phản ứng cũng không hề chậm, đem binh khí quét ngang một cái rồi bắn trở về phía sau.

Nhưng quang ảnh làn sóng màu xám chợt ngưng tụ, chằng chịt những tia sáng liền từ giữa con sóng bắn ra, lóe lên một cái, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai xuyên thủng qua thân thể những tên giáp sĩ màu bạc, sau đó xoay tròn một cái, đem những giáp sĩ màu bạc này trói chặt lại.

Cơn Sóng lớn màu xám cuốn xuống, liền đem tất cả những tên giáp sĩ này bao phủ trong đó không còn chút phản kháng nào nữa.

Phía xa, lão già họ Dịch thấy vậy, trong mắt hiện lên hung quang, bỗng há miệng phun ra một đoàn tinh khí lên trên quyển trục, lập tức bảo vật này điên cuồng quay tròn liên tục.

Cùng lúc đó, những giáp sĩ màu bạc bị vòng sáng bảo vệ mờ mịt vây khốn bỗng nhiên toàn thân sáng ngời, tản phát ra khí tức bạo liệt cực kì kinh người.

Khí tức cuồn cuộn từ trong vầng trăng mờ điên cuồng phát ra, dường như muốn đem màn sáng xung quanh xé rách.

Trong mắt Hàn Lập hiện ra một tia ngoài ý muốn, một bàn tay trong tay áo mở ra, năm ngón tay hướng về màn sáng màu xám phía hư không nhấn xuống một cái.

Một tiếng *"Oanh"* trầm đục vang lên.

Hào quang bạo liệt bên trong bị một cỗ sức mạnh không gì cản nổi ép xuống, hào quang lập tức trở nên ảm đạm rồi hóa thành những điểm sáng bạc tán loạn biến mất.

Hàn Lập lúc này mới nhìn lướt qua phía trên bầu trời, chỉ thấy Phệ Linh Hỏa Điểu đang cùng Tử Sắc Khổng Tước cắn xé nhau.

Cả hai bọn chúng đều không phải thân thân thể thực sự, cộng thêm đều sử dụng một loại Linh Diễm huyền diệu. Nếu muốn phân thắng bại chính thức, xem ra không phải là việc trong thời gian ngắn có thể làm được.

Hai mắt Hàn Lập hơi nhíu, đem ánh mắt thu hồi lại, tiếp đó hướng tới lão già phía xa nói một câu lạnh như băng:

" Loại thủ đoạn nhỏ này, đạo hữu vẫn là không nên dùng thì hơn. Nếu các hạ đã không muốn dùng thần thông chính thức, vậy thì tiếp một kích của Hàn mỗ rồi nói sau. "

Vừa dứt lời, Hàn Lập một tay bấm niệm pháp quyết, sau lưng kim quang lóe lên, hiện ra Pháp Tướng ba đầu sáu tay màu vàng.

Pháp Tướng này vừa ngưng tụ, ba cái đầu phía trên đồng thời trợn to hai mắt, sáu cánh tay mơ hồ một cái, từng cánh tay đều đánh về phía hư không.

Tiếng nổ mạnh *" ầm ầm "* như sấm phát ra trong không trung.

Sáu đoàn kim quang từ bên trên Pháp Tướng bắn ra, chớp động một cái liền biến thành sáu cái Quang Cầu** màu vàng đường kính lớn hơn một trượng.

Tiếng rít nổi lên, sáu cái quang cầu hung hổ đập tới lão già họ Dịch bên kia.

Lão già họ Dịch thấy vậy, hừ lạnh một tiếng, ngón tay không chút do dự điểm về phía hư không.

Sau lưng hắn đông đảo những tấm gương màu vàng vù vù một tiếng, mặt gương lóe lên, từ mỗi tấm gương phun một sợi tơ vàng rất nhỏ.

Những sợi tơ vàng chằng chịt tụ lại trước mặt lão già, hóa thành một tấm lưới cực lớn.

Lão già thúc giục pháp quyết, tấm lưới khổng lồ run rẩy một cái, liền hướng phía sáu cái Quang Cầu đón đầu lao đi, những sợi tơ vàng đều tản ra hào quang chói mắt, dường như chúng muốn đem tất cả quang cầu hốt gọn một mẻ.

Tuy nhiên ngay trước khi tấm lưới khổng lồ cùng quang cầu tiếp xúc, trog chốc lát, Hàn Lập ở phía đối diện quát ra một tiếng *" Động Tuyền Kim Quang "*, ngón tay cùng lúc điểm về phía xa một cái.

Lúc này, sáu cái Quang Cầu màu vàng lắc lư một cái, chợt mơ hồ hợp nhất lại thành một thể, hóa thành một cái vòng xoáy vàng rực.

Vòng xoáy này vừa xuất hiện, tức thì xoay tròn lên, từ trung tâm bay ra vô số phù văn năm màu, đồng thời tuôn ra một cỗ hấp lực vô cùng to lớn.

Tấm lưới màu vàng khổng lồ kia mặc dù cũng cực kỳ huyền diệu, nhưng không cách nào có thể ngăn cản được cỗ hấp lực to lớn này, vừa tiếp xúc một cái, sau một tiếng gào thét đã bị hút vào trong đó, hơn nữa hiện ra bên trong rõ ràng đã bị quay cho nát bấy.

Lão già họ Dịch cả kinh, đột nhiên vỗ lên khối ngọc bội giắt bên hông.

Vật đó vang lên một tiếng, bỗng nhiên hóa thành một con Giao Long màu trắng, giương nanh múa vuốt lao thẳng tới vòng xoáy.

Vòng xoáy màu vàng chỉ phát ra từng trận âm thanh, tiếp đó phù văn bay vọt ra liền lập tức lóe lên, cũng đem Giao Long hút vào trong đó.

Một lát sau, bên trong vòng xoáy vang lên tiếng nổ, Ngọc Bội bên hông lão giả không một tiếng động mà biến thành bột phấn.

Lần này sắc mặt lão giả họ Dịch thực sự đại biến rồi.

Tuy nhiên, mắt thấy vòng xoáy màu vàng không tiếp tục lao tới nữa, mà nhấp nhô mấy cái rồi xuất hiện ở phía trước đó không xa, lão già họ Dịch lại khôi phục lại sự bình tĩnh, hai tay bỗng đồng thời bấm niệm pháp quyết, sau lưng vang lên tiếng *" vù vù "*, đột nhiên từ phía sau năm loại hào quang màu sắc khác nhau phát ra.

Vòng sáng bảo vệ năm màu này sau khi quay tít một vòng, đột nhiên hướng hư không trước người quét qua.

"Phốc" một tiếng, vòng xoáy màu vàng bị hào quang năm màu quét qua, lóe lên một cái không thấy đâu nữa.

"Ngũ Sắc Thần Quang! Ngươi là người của Ngũ Quang Tộc trong Phi Linh Tộc! " Hàn Lập mặc dù trong nội tâm sớm đã có suy đoán, nhưng vừa thấy tình hình quỷ dị này vẫn không khỏi khẽ giật mình bật thốt ra.

"Ha Ha, không thể tưởng được đạo hữu lại có ánh mắt sắc bén như vậy, liếc mắt một cái đã đoán ra lai lịch của lão phu. Đã như vậy, tại hạ cũng không cần che giấu làm gì nữa, để cho các hạ thấy một chút sự lợi hại chính thức của Ngũ Sắc Thần Quang ". Lão già họ Dịch thấy Hàn Lập vừa nhìn đã gọi ra bổn mạng thần thông của chính mình, đầu tiên là có chút ngoài ý muốn, nhưng lập tức sắc mặt dữ tợn cuồng tiếu một trận.

Tiếp theo chỉ thấy hắn ngay tại chỗ xoay một vòng.

Trời quang bỗng vang lên một tiếng sét đánh!

Cùng lúc đó một quầng sáng năm màu tỏa ra, từ đó hiện lên một con Ngũ Sắc Khổng Tước*** lớn cỡ mấy trượng, nó ngửa đầu lạnh lùng quét qua Hàn Lập, hai con mắt tinh quang chớp động liên tục khiến cho người ta có một loại cảm giác toàn thân như bị đông cứng thành băng vậy.

------oOo------

Chương 2285: Cuộc chiến với Tu La Thù (4)

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Qủa thật là thần diệu của thân thể Ngũ Sắc Khổng Tước, không nghĩ tới nhất Tộc của đạo hữu vậy mà còn có kẻ mạnh như ngươi. Như thế tại hạ lại càng muốn cùng các hạ luận bàn một chút đấy". Đồng tử Hàn Lập co rụt lại một chút, bỗng nhiên cười nói.

"Luận bàn? Ngươi có ý gì!" Trong mắt Ngũ Sắc Khổng Tước chợt lóe lên dị sắc, từ miệng nó phun ra tiếng người.

"Ha ha.." Hàn Lập ngửa đầu ngáp một cái, không nói thêm gì, khí tức trên người chợt biến đổi, một ngọn lửa sáng năm màu từ thể nội phát ra.

Bên trong ngọn lửa năm màu chớp động, thân ảnh Hàn Lập mơ hồ một cái, cũng biến thành một con Linh Cầm cực lớn, rõ ràng lại là một con Ngũ Sắc Khổng Tước khác!

"Cái gì, ngươi cũng là người của Ngũ Quang Tộc…Không, khí tức này không đúng, thì ra ngươi chỉ là luyện hóa một ít Chân Huyết Thánh Cầm của bổn tộc mới có thể biến hóa thành thân thể Thánh Cầm đấy." Ngũ Sắc Khổng Tước phía đối diện đầu tiên là cả kinh, nhưng ngay sau đó dị quang trong mắt chợt lóe lên, lập tức phát hiện ra chỗ khác nhau rất nhỏ trong đó.

"Các hạ đúng là là tuệ nhãn như đuốc, liếc mắt một cái đã nhìn rõ thuật biến hóa của Hàn mỗ."

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, con Khổng Tước vừa biến thành rung hai cành lên, toàn thân hào quang năm màu rực rỡ, lập tức hóa thành từng con sóng ánh sáng cuồn cuộn cuốn về phía đối diện.

"Tốt, rất tốt. ngươi lại có can đảm sử dụng Thần Quang Thuật trước mặt lão phu, vậy thì để lão phu dạy cho ngươi một bài học. Để cho ngươi biết thế nào mới là Ngũ Sắc Thần Quang chân chính." Lão già họ Dịch giận quá hóa cười nói.

Vừa dứt lời, Khổng Tước do hắn biến thành, lông cánh dài bên ngoài thân rung lên, bỗng nhiên hóa thành vô số mũi tên năm màu bắn về phía trước mặt.

Thanh âm *"xuy xuy"* thoáng cái tràn ngập khắp bầu trời, Ngọn lửa sáng năm màu ở phía đối diện đang cuồn cuộn cuốn tới vừa tiếp xúc với những mũi tên này đã bị xuyên thủng vô số lỗ thủng lớn nhỏ không đều nhau.

Con sóng lớn năm màu phía dưới lập tức trở nên chậm lại.

Những mũi tên này không có gì ngăn cản lại tiếp tục bắn thẳng đến phía Hàn Lập.

Hàn Lập thấy thế thì hơi nao nao, nhưng Khổng Tước biến thành lập tức lông cánh dài cũng đồng dạng rung lên, bên ngoài thân hào quang ngưng tụ, hàng loạt những tia sáng năm màu từ đó bắn ra.

Mỗi một tia sáng năm màu chớp động xuống đều đánh trúng từng cái mũi tên một cách vô cùng chuẩn xác, nó quấn quanh mũi tên một cái rồi ra sức ép chặt.

Một hồi thanh âm *"bộp bộp"* liên tục truyền đến, những mũi tên vừa hiện ra đã bị mạnh mẽ cắt thành vô số mảnh vỡ.

Những tia sáng này sau đó trở nên mơ hồ, lóe lên một cái rồi biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, trước người con Khổng Tước năm màu do lão già họ Dịch biến thành chấn động, những tia sáng chằng chịt từ hư không bắn ra, run lên một cái rồi bắn xuống dáng vẻ như muốn đem hắn trói chặt lại.

Nhưng những tia sáng này vừa tiếp xúc với lão già họ Dịch, bỗng nhiên hào quang năm màu bên ngoài thân hình con Khổng Tước sáng lên rực rỡ.

Tia sáng *" phốc phốc"* một cái, lóe lên rồi chui vào trong đó mà không có tác dụng gì.

Phía xa Hàn Lập thấy vậy thì trong nội tâm rùng mình.

Khổng Tước do lão già họ Dịch biến thành ngửa đầu phát ra một tiếng kêu vang, vòng ánh sáng hộ thể năm màu trên một cái móng vuốt đột nhiên chớp động, hướng về phía hư không đánh ra một trảo.

"phốc phốc" một tiếng trầm đục.

Một cái cự trảo lớn gần một mẫu, vượt qua khoảng cách mấy trăm trượng trong hư không hướng tới phía Khổng Tước do Hàn Lập biến thành đập xuống.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, thân hình Khổng Tước chỉ mơ hồ một rồi đột nhiên biến mất, lóe lên xuất hiện ở bên ngoài chỗ cũ vài chục trượng, đồng thời há miệng phun ra một ngọn lửa bạc bắn về phía cự trảo.

Cự trảo kia trông như có vẻ to lớn chậm chạp, nhưng vừa thấy ngọn lửa bạc vừa phóng đến đã cực kỳ mau lẹ vỗ xuống một cái.

Một tiếng trầm đục vang lên!

Mặt ngoài cự trảo những tia sáng năm màu lưu chuyển một hồi thoáng cái đem ngọn lửa xiết chặt trong năm móng vuốt. Con Khổng Tước do lão già họ Dịch biến thành ở phía xa nhanh như thiểm điện cùng lúc xông tới.

Trảo còn chưa hạ xuống mà bốn phía hư không bỗng nhiên xuất hiện vô số phù văn như ẩn như hiện, mơ hồ như có tầng tầng cấm chế vô hình giam cầm Hàn Lập cực kỳ chặt chẽ.

Hai cánh Khổng Tước do Hàn Lập biến thành rung lên, phất ra một quầng lửa sáng lớn năm màu cuốn tới những phù văn kia, nhưng cứ như gặp phải khắc tinh lóe lên cái đã bị diệt sạch.

Hàn Lập cả kinh, không chút do dự, trên người hào quang năm màu sáng rực lên, tất cả lông vũ trên người khẽ rung rồi đồng thời thoát ra khỏi cơ thể bắn đi, sau đó quay tròn trong hư không ngưng tụ thành hơn mười đạo kiếm quang năm màu diễm lệ dị thường, lóe lên hướng về bốn phía điên cuồng chém xuống.

Một loạt âm thanh chói tai như kim loại va chạm truyền đến!

Những kiếm quang năm màu chém lên những phù văn kia lại như là đụng phải kim loại vô cùng rắn chắc bị mạnh mẽ bắn ngược trở lại, không cách nào phá vỡ tầng cấm chế này.

"Khặc khặc, thần thông Cố Hóa Thiên Địa của lão phu nào có dễ dàng phá bỏ như vậy, đạo hữu hãy ngoan ngoãn chịu chết đi thôi. " Lão già họ Dich thấy một màn này vui mừng quá đỗi, Khổng Tước biến thành phun ra tiếng người, một chùm móng vuốt khác đồng thời chụp về phía đối diện.

Trên không chỗ Hàn Lập chấn động, một cái cự trảo phát ra hào quang năm màu khác hiển hiện ra, đồng dạng chụp xuống phía dưới.

Lập tức phụ cận hư không lại có thêm vô số phù văn năm màu hiện lên.

Khổng Tước do Hàn Lập biến thành chỉ cảm thấy thân hình xiết chặt, không thể nhúc nhích một chút nào.

Cứ như vậy, trong ánh mắt cuồng hỉ của lão già họ Dịch, hai cái cự trảo trước sau lao xuống như thiểm điện.

Trảo Ảnh cực lớn lập tức ép xuống, tạo ra một trận vòi rồng, hư không phía dưới chịu ảnh hưởng của nó mà trở nên méo mó, Khổng Tước do Hàn Lập biến thành lập tức bị dìm ngập vào trong đó.

Lão già họ Dịch cuồng tiếu một hồi!

Hắn có thể sử dụng Ngũ Sắc Thần Quang mà đơn giản giải quyết đại địch này, thật là một sự bất ngờ ngoài ý muốn.

Tuy nhiên để phòng ngừa vạn nhất, Khổng Tước do hắn biến thành đằng không bay lên, hai cánh rung lên, bên ngoài thân vòng sáng hộ thể năm màu lưu chuyển bất định thoáng cái biến thành ánh sáng hơi mờ như ngọc lưu ly.

Tiếp đó Ngũ Sắc Khổng Tước kêu lên một tiếng thánh thót, há miệng phun ra một đạo cột sáng màu xanh biếc như ngọc lưu ly, lóe lên cái đã đến trước mặt Hàn Lập đang ở trong hư không.

Nhưng lúc này, hư không bên kia bỗng vặn vẹo phát ra một tiếng vang trầm thấp, một luồng kim quang từ đó tỏa sáng rực rỡ, đồng thời cũng từ đó bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay lớn đầy lông lá.

Bàn tay năm ngón vừa xuất hiện lập tức toàn bộ biến thành màu vàng tím, quét ngang qua vừa vặn vỗ vào cột sáng màu ngọc lưu ly.

Một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa vang lên!

Cột sáng màu lưu ly sau cái vỗ của bàn tay đầy lông lá kia thoáng cái nổ ầm rồi tan vỡ, Thiên Địa Nguyên Khí xung quanh như bị khuấy động mà bốc lên một vòng sáng màu lưu ly như nắng gắt vô cùng chói mắt.

Bàn tay đầy lông kia chỉ bằng vào máu thịt lại có thể cứng rắn đập vỡ cột sáng màu lưu ly trông như không gì phá nổi kia.

Lão già họ Dịch thấy vậy thoáng một cái đã trở nên cực kỳ kinh sợ, nhưng hắn còn chưa kịp sử dụng công kích nào khác thì bên trong kim quang phía đối diện bỗng truyền ra một tiếng hừ lạnh lẽo đến thấu xương.

Khổng Tước do lão già họ Dịch biến thành vừa nghe thấy thì như có tiếng sét đánh bên tai, thân hình không tự chủ được mà run lên rồi lùi lại đằng sau mấy bước.

Cùng lúc đó, từ trong kim quang phía đối diện phát ra một tiếng kêu dữ tợn,một nắm quyền màu vàng to lớn như ngọn núi nhỏ phóng thẳng lên trời, đem hai cái cự trảo năm màu kia như là giấy mỏng mà đánh cho nát bấy, đồng thời một cỗ khí tức khủng bố khó có thể tin được từ trong kim quang bộc phát ra, đem phù văn năm màu ở bốn phía đánh cho vỡ tan nát.

Lúc này kim quang mới thu lại, từ đó hiện ra một con Vượn lớn cỡ mấy chục trượng toàn thân màu vàng tím, đang từ từ thu nắm đấm khổng lồ kia về.

"Hóa ra bản thể của ngươi là Sơn Nhạc Cự Viên… Không, không phải, dù là Sơn Nhạc Cự Viên cũng không có khả năng dễ dàng phá vỡ Cố Hóa Thiên Địa của ta như thế.

Khổng Tước một lần nữa bị khí tức này làm cho phải lùi về phía sau hai bước rồi mới mở miệng kinh sợ nói ra tiếng người.

"Hừ, bản thể của ta là gì, không cần các hạ quan tâm. Ta đã lãnh giáo sự huyền diệu của Ngũ Sắc Thần Quang của đạo hữu. Bây giờ các hạ cũng nên lãnh giáo một chút thần thông chính thức của Hàn mỗ đi." *Cự Viên nhìn qua Ngũ Sắc Khổng Tước phía đối diện, lạnh lùng nói một câu.*

"Ngươi thực cho rằng chỉ cần thay đổi một loại pháp thể khác là có thể chiến thắng một người nào đó sao, thật là mơ mộng hão huyền."

Lão già họ Dịch tuy cảm thấy được khí tức đáng sợ của Cự Viên trước mặt, nhưng trên mặt lại không hề có vẻ kinh hoáng, ngược lại quát khẽ một tiếng, Khổng Tước do lão biến thành bên ngoài thân lóe lên lửa sáng, lại cũng đồng thới biến hóa thành hình dạng khác.

Đầu chim Khổng Tước thân người, thân mặc cẩm bào, lưng đeo năm thanh trường kiếm óng ánh màu sắc khác nhau.

Hắn vậy mà thu lại biến hóa Ngũ Sắc Khổng Tước, lại biến thành nửa người nửa chim trông vô cùng quỷ dị.

"Thật thú vị, ngươi quả nhiên còn chưa dùng hết thực lực. Như thế vừa lúc Hàn mỗ có thể buông tay mà tận hứng một lần rồi."

Ánh sáng trong mắt Cự Viên lóe lên, bỗng nhiên hai tay mở ra, tức thì trong lòng bàn tay xuất hiện hai ngọn núi nhỏ màu xanh và đen cao khoảng một trượng.

Hàn Lập cầm hai ngọn núi nhỏ ném về phía hư không, lại dùng một ngón tay điểm ra hai cái.

Lập tức hai tòa núi nhỏ màu xanh và đen dưới pháp quyết thúc dục, nhoáng một cái đón gió lớn lên thành hơn trăm trượng.

Cùng lúc đó, Tử Kim Cự Viên do Hàn Lập biến thành bên ngoài thân hiện lên những phù văn màu bạc rồi điên cuồng lớn lên, trong khoảnh khắc biến thành một con quái vật khổng lồ cao tới ba bốn trăm trượng.

Thân thể Cự Viên vừa lớn lên lập tức dùng hai nắm tay cứng như thép hung hăng nện vào ngực, mơ hồ một cái đem hai ngọn núi đồng thời bắt vào trong tay.

Hai cánh tay thô to của nó ngay trong tiếng quát lập tức cầm hai tòa núi hung hăng ném về phía quái vật do lão già họ Dịch biến thành.

Hai tòa núi nhỏ vừa quăng đi, lập tức hóa thành hai cái quang cầu màu xanh và đen mơ hồ một cái đã lấy tốc độ không thể tưởng tượng được mà biến mất trong hư không.

Bầu trời xung quanh tức thì vang lên những tiếng nổ đùng đùng chói tai.!

Quái vật do lão già họ Dịch biến thành chỉ cảm thấy trước mặt chấn động, hai vật khổng lồ lóe lên đã xuất hiện ngay trước mắt.

Theo đó là một cỗ sức mạnh làm cho tồn tại Đại Thừa kỳ cũng phải hít thở không thông bổ nhào đến.

Hai tòa núi chưa đè xuống mà linh quang hộ thể trước mặt lão già đã kịch liệt lắc lư, thoáng một cái cảm thấy đau nhức như bị dao cắt.

Lão già họ Dịch thấy cảnh này, trong mắt cái đầu chim hiện lên thần sắc quỷ dị, không thấy hắn có bất kỳ hành động gì, năm thanh trường kiếm cắm sau lưng đột nhiên lóe lên dị quang.

"phanh phanh" vài tiếng sau đó bỗng nhiên năm thanh trường kiếm thoáng một cái thuấn di xuất hiện trước mặt lão già, chỉ một lần va chạm đã đem cự áp kia biến thành vô hình.

Nhưng lại để cho Hàn Lập có chút không tin vào mắt mình là thời điểm hai tòa cự sơn như cuồng phong trực tiếp chạm vào năm thanh trường kiếm lại bỗng nhiên bất động trong hư không.

Từ xa nhìn lại, phảng phất như nó chính là bị năm thanh trường kiếm kia mạnh mẽ ngăn cản lại.

Sau khi tiến cấp Đại Thừa, thân thể hóa thân Cự Viên của mình có bao nhiêu uy lực, bản thân Hàn Lập tự nhiên là kẻ rõ ràng nhất.

Trông thấy tình cảnh cực kỳ quỷ dị này, đồng tử hắn hơi co lại, hai mắt không khỏi phải nhíu mày thật sâu.

------oOo------

Chương 2286: Cuộc chiến với Tu La Thù (5)

Nguồn: EbookTruyen.Net

*Tinh Kiếm: thanh kiếm trong suốt, óng ánh như thủy tinh

**Lục quang: ánh sáng màu xanh lục

*** Cổ văn: văn tự cổ xưa.

****Mộc kiếm: thanh kiếm bằng gỗ

(-)Lục tuyến: sợi tơ màu xanh lục

(-)yêu mục: con mắt yêu dị

Một màn càng thêm quỷ dị xuất hiện.

Năm thanh trường kiếm óng ánh lóe lên tinh quang, một cỗ Pháp Tắc chấn động mà hiện ra, hai ngọn núi rung lên rồi bị bắn ngược về phía sau.

Sau tiếng nổ đùng đùng một lần nữa vang lên, hai tòa núi mơ hồ một cái xuất hiện trên không trung trên đầu Hàn Lập hung hăng đập xuống.

Thần niệm của Hàn Lập liên tục thúc dục nhưng lại không cách gì liên hệ với hai bảo vật làm cho chúng dừng lại, trong lúc nhất thời dường như hai ngọn núi bị triệt để cắt đứt liên hệ với hắn.

Trong lòng Hàn Lập rùng mình nhưng trên mặt không hề có chút dị sắc nào, hai bàn tay lớn của biến thân Cự Viên bỗng nhấc lên, năm ngón tay hướng hai tòa cực sơn nhẹ nhàng vỗ một cái.

Trong nháy mắt khi hai bàn tay lớn đánh ra, trong lòng hai bàn tay ánh sáng màu bạc chớp động, từng tầng vân trận màu bạc hiện ra thoáng cái chồng lên nhau thành hơn mười tầng.

Từ đó truyền ra hai tiếng nổ mạnh *"Oanh" "Oanh"* kinh thiên động địa.

Trước người Cự Viên xuất hiện hai cái vòi rồng phóng lên trời, phụ cận hư không chấn động một hồi như tiếng gầm thét của biển cả.

Hai tòa cực sơn dưới hai luồng lực lượng kinh người ép xuống buộc phải dừng lại tại chỗ, nhưng lập tức lóe lên ánh sáng màu bạc, phá không biến mất trên không trung.

Hai bàn tay Hàn Lập vừa tiếp xúc với hai tòa cực sơn thì thần niệm liền một lần nữa khôi phục sự liên hệ với hai bảo vật, hắn cũng không nói thêm gì mà lập tức thu chúng lại.

Cùng lúc đó, lão già họ Dịch phía xa mặc cho năm thanh Tinh Kiếm lơ lửng trước người, lão vẫn giữ nguyên tư thế không nhúc nhích như trước mà không hề nhân cơ hội này phát động công kích gì khác.

Cự Viên do Hàn Lập biến ảo thành một lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía lão già phía xa, bỗng nhiên nói ra một câu để cho sắc mặt lão không khỏi biến đổi:

"Thần thông thời gian, vậy mà ngươi lại có thể sử dụng lực lượng pháp tắc này, nhưng hẳn là nhờ vào ngoại lực mới có thể thi triển ra được nếu không thì cũng sẽ không đến nỗi miễn cưỡng mới vận dụng được như vậy."

"Hừ, Thời Gian Pháp Tắc là đại thần thông bậc nào, cho dù chỉ có thể vận dụng một chút bề ngoài cũng đủ để ở vào thế bất bại rồi. Đạo hữu chỉ liếc mắt đã nhận ra nó hẳn là đã từng ở nơi khác nhìn thấy lực lượng Pháp Tắc cùng loại rồi." Ánh mắt lão già biến thành quái vật đầu chim lóe lên hung quang, lão hừ lạnh một tiếng hỏi ngược lại.

Đồng thời một ngón tay hắn điểm về phía trước người một cái, năm thanh Tinh Kiếm rung lên vù vù vài lần, lúc này Pháp Tắc xuất hiện xung quanh đó mới thoáng một cái toán loạn mà biến mất.

Cự Viên do Hàn Lập biến thành nhìn chằm chằm vào năm thanh Tinh Kiếm* không rời, thần niệm quét qua chúng một lát trên mặt hắn lộ ra vẻ đã hiểu rõ, cười lạnh một tiếng, miệng nói ra tiếng người:

"Đúng là trước kia Hàn mỗ đã từng được chứng kiến một chút thần thông Pháp Tắc như thế ở một nơi khác. Nhưng lần đi vào giới này vốn tưởng rằng chỉ những tên Tu La Thù kia mới có thể khu sử một chút thần thông thời gian, không nghĩ tới các hạ cũng có thể làm được chuyện này. Xem ra thời gian đạo hữu ở nơi này cũng không phải là ngắn, hơn nữa còn rất được những tên Tu La Thù này tín nhiệm, nếu không cũng không có khả năng đạt được chỗ tốt bằng trời như thế! Tuy nhiên đạo hữu cho rằng chỉ với chút thần thông thời gian này mà đã ỷ vào nó thì đã hoàn toàn mười phần sai lầm rồi.

Vừa dứt lời, hai tay Cự Viên nện ầm ầm vào lồng ngực, bên ngoài thân tỏa ra ánh sáng màu vàng tím rực rỡ, thân hình tiếp tục điên cuồng lớn lên một lần nữa, trong nháy mắt đã biến thành to lớn hơn trăm trượng.

Càng kinh người hơn là trong miệng Cự Viên này lóe lên hào quang rồi bỗng nhiên phun ra mấy cái Quang cầu đủ mọi màu sắc.

Những quang cầu này xoay tròn quanh Cự Viên, từ đó lập tức truyền ra những tiếng rồng gầm phượng hót, nhiều loại khí tức cường đại trong đó tản phát ra, lóe lên một cái biến thành những hư ảnh khác nhau cực lớn của Chân Long, Thiên Phượng, Thanh Loan, Côn Bằng…

Bản thân Cự Viên thì ngửa cổ thét dài, bên ngoài thân lập tức từng tầng Lân Phiến màu vàng tím hiện lên, hai bên đầu vai và sương sườn mơ hồ một cái tức thì lần lượt hiện ra hai cái đầu vô cùng dữ tợn cùng bốn cánh tay dài màu vàng tím.

Sáu con mắt của ba cái đầu đồng thời trợn lên, hào quang trên giữa trán chớp động, từ mỗi cái đầu mọc ra một cái sừng ngắn màu bạc.

Hàn Lập sau khi biết rõ đối phương có thể thi triển lực lượng Thời gian lập tức không dám xem thường nữa mà thi triển Phạm Thánh Chân Ma công biến thân thành Niết Bàn Thánh Thể, và cũng đã thúc dục thần thông đến cực hạn.

Sau khi Hàn Lập biến thành Tam Niết biến thân của Niết Bàn Thánh Thể, thân thể dường như mạnh mẽ đến mức những tồn tại Đại Thừa kỳ cũng cảm thấy vô cùng khủng bố, ba cái đầu nhếch mép cười, sáu cánh tay mơ hồ một cái biến ra vô số ảo ảnh điên cuồn bắn về phía đối diện.

Trong chốc lát không gian nổi lên những tiếng rít chói tai!

Vô số quyên ảnh chằng chịt màu vàng từ trong hư không nối tiếp nhau hiện ra, vừa xuất hiện lại liền trực tiếp biến mất không thấy đâu nữa.

Sau một khắc, bốn phía quanh lão già họ Dịch chấn động, quyền ảnh màu vàng tuôn ra tầng tầng lớp lớp, hóa thành một tầng kim quang hướng về phía trung tâm điên cuồng nện xuống.

Lão già họ Dịch vô cùng hoảng sợ, cái đầu chim kêu lên một tiếng chói tai, hai cánh tay như hai cái bánh xe nhanh chóng bắt pháp quyết, năm thanh Tinh Kiếm trước người lập tức xoay tròn liên hồi.

Mơ hồ một cái, năm thanh Tinh Kiếm này biến thành một tầng màn sáng năm màu, đem từ đầu tới chân lão già bảo hộ vô cùng chặt chẽ, đồng thời phù văn nhàn nhạt nổi lên, luồng Pháp Tắc biến mất lúc trước chấn động một cái lại làn nữa hiện ra.

Trong chốc lát, phạm vi vài chục trượng lấy lão già làm trung tâm đều được bao phủ trong lực lượng Pháp Tắc này, tất cả quyền ảnh vừa xuất hiện đều bị dừng lại trong hư không, nhưng những công kích đằng sau không bị ảnh hưởng mà vẫn tiếp tục tiến đến công kích về phía trước.

Bên ngoài màn sáng năm màu thoáng một phát nổi lên thanh âm ầm ầm, từng đoàn từng đoàn kim quang lập tức nổ vang ra hóa thành những vòng tròn quay liên hồi điên cuồng oanh kích, liều mạng hướng tới phía màn sáng mà bắn đi. Tuy nhiên những công kích này chỉ cần vừa tiếp cận màn sáng tất cả chúng dường như đều bị đông cứng lại trong hư không.

Trong lúc nhất thời, chỉ thấy bên ngoài màn sáng năm màu phảng phất như xuất hiện một bức tường hình tròn vô hình, tất cả công kích bất kể bản thân quyền ảnh màu vàng hay những vòng tròn bạo liệt hình thành từ chúng đều bị mạnh mẽ chắn lại bên ngoài.

Tuy nhiên quyền ảnh màu vàng ẩn chứa uy năng vô cùng kinh người, hơn nữa dưới những cánh tay của Cự Viên điên cuồng vung ra, số lượng của chúng cũng nhiều tới mức người thường không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vậy chỉ sau thời gian vài lần hít thở, bốn phía hình thành trùng kích mãnh liệt, như là hóa thành tầng tầng những cơn sóng màu vàng chói mắt, hết thảy từng luồng sóng đó không ngừng oanh kích vào trung tâm.

Một cỗ linh áp khủng bố khiến cho lão già họ Dịch run sợ đang lấy hắn làm trung tâm nhanh chóng tụ tập đến.

Thoáng cái khiến cho sắc mặt lão già đã có chút phát xanh.

Đúng lúc này, màn sáng năm màu bắt đầu run lên nhè nhẹ, quyền ảnh màu vàng bị đông cứng lại ở bốn phía không ổn định được nữa mà sáng lấp lánh lên, tiếp đó truyền ra âm thanh "Gặc" giòn tan như thủy tinh vỡ.

Lần này, lão già không thể nào thờ ơ được nữa rồi, sau khi quát khẽ một tiếng, hai cánh tay biến đổi pháp quyết, màn sáng trước người chấn động rồi co rụt lại, thoáng cái đem phạm vi màn sáng bên ngoài rút nhỏ lại chỉ còn gần một nửa, đồng thời lại há miệng phun ra mấy ngụm Tinh huyết màu xanh như ngọc.

Số máu huyết này chớp động một cái liền biến thành những phù văn màu xanh biếc, mơ hồ một cái chui vào màn sáng không thấy nữa.

Thanh âm vù vù vang lên, màn sáng vốn đang run rẩy thoáng cái khôi phục sự vững vàng vốn có.

Bốn phía hư không sắp sụp đổ cũng ngưng tụ lại khôi phục như thường, nhất thời chúng lại đem những gợn song màu vàng từ bốn phía tiếp tục mạnh mẽ cản lại.

Lão già họ Dịch nhìn thấy hết thảy mới thở ra một hơi, nhưng trong miệng vẫn lẩm bẩm không ngừng.

Phù văn nhàn nhạt trong màn sáng hiện lên, mơ hồ có năm đạo bóng kiếm một lần nữa muốn biến ảo ra.

Nhưng phía trước mặt, Cự Viên do Hàn Lập biến thành bỗng nhiên dừng huy động một cánh tay lại, lại thò xuống một cái, trong tay lóe lên một đoàn lục quang**, một thanh trường kiếm màu xanh thoáng cái hiện ra, mặt ngoài còn ẩn hiện mấy cái cổ văn*** màu bạc không biết tên.

Cánh tay rung lên một chút!

Mặt ngoài Mộc kiếm lập tức chớp động một tầng tinh quang, cùng lúc đó Thiên Địa Nguyên Khí trong phạm vi vài dặm bỗng nhiên run lên liền biến thành những tia sáng diễm lệ cuốn về phía thanh kiếm.

Mộc kiếm mầu xanh mơ hồ một cái, lập tức điên cuồng lớn lên, trong khoảnh khắc biến thành khổng lồ lớn hơn trăm trượng, cũng nằm trên cánh tay thô to của Cự Viên không chút do dự chém về phía đối diện.

"phốc phốc" một tiếng, những phù văn màu vàng và bạc liên tục di chuyển bất định, một đạo kiếm ảnh khổng lồ màu xanh thẫm hình trăng lưỡi liềm từ trên Mộc kiếm bắn ra, chớp động một cái lập tức vượt qua quyền ảnh chằng chịt trực tiếp chui vào trong phạm vi bao phủ của lực lượng pháp tắc kia.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Kiếm ảnh hình trăng lưỡi liềm màu bạc lóe lên linh quang, vậy mà như không thấy lực lượng pháp tắc bao phủ trong đấy liền trực tiếp xuyên thủng qua, đồng thời trong ánh mắt lão già họ Dịch lúc này sắc mặt đang trở nên trắng bệch, chém lên trên màn sáng năm màu nhanh như thiểm điện.

Một tiếng "oanh" nổ mạnh!

Lưỡi kiếm khổng lồ hình trăng lưỡi liềm chỉ run lên, liền hóa thành một điểm sáng gai màu bạc trắng nổ tung ra.

Một cỗ lực lượng Pháp Tắc càng thêm cường đại hơn lập tức cuốn tới, đem màn sáng có ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc mạnh mẽ xé rách ra rồi bị hóa thành một vầng sáng màu bạc nổ tan tành.

Trong chốc lát, hai cỗ lực lượng Pháp Tắc quấn quanh một chỗ với nhau phát ra những âm thanh bén nhọn quái dị từ bên trong, vầng sáng giống như một quả cầu tuyết nhanh chóng điên cuồng lớn lên, nháy mắt đã biến thành lớn tới vài mẫu.

Các loại chấn động kịch liệt từ bốn phía hiện lên, từ không trung hóa thành những vòi rồng cực lớn đem tất cả không gian xung quanh cuốn vào trong đó.

Mà Cự Viên sau khi chém ra một kích này, thân hình vốn khổng lồ như núi cao lóe lên hào quang, bỗng rút nhỏ lại hơn một nửa, nhưng khí tức trên người không giảm đi chút nào, ngược lại trên mặt hiện lên vẻ tàn khốc, tất cả những cánh tay đều dừng lại, sáu bàn tay toàn bộ chụp vào thân Cự kiếm màu xanh thẫm, tiếp đó gầm nhẹ một tiếng rồi một lần nữa vung tay lên.

Tiếng xé gió vang lên!

Lần này theo Mộc kiếm màu xanh thẫm bay ra không còn là hình trăng lưỡi liềm màu bạc nữa mà là một đạo kiếm khí mờ mịt.

Tuy nhiên kiếm khí này vừa bay ra, lắc lư một cái xuất hiện phía trên vầng sáng màu bạc, xoay quanh nó một vòng bỗng nhiên khẽ cong lại biến thành một cái vòng tay cực lớn.

Cái vòng tay này lớn khoảng chừng gần một dặm, bên ngoài trông sắc bén vô cùng, toàn thân xanh biếc ướt át, từ nó cũng tản mát ra chấn động mãnh liệt của Pháp Tắc.

Chỗ lông mi trên ba cái đầu của Cự Viên bỗng lóe lên hắc quang, mỗi cái đầu hiện ra một cái Yêu mục đen như mực, mấy cánh tay đồng thời nhấc lên, dùng một ngón tay ngưng trọng điểm về phía hư không một cái, trong miệng quát ra một tiếng "Trảm" *lạnh lùng.*

"Phốc" một tiếng!

Vòng tay vừa hiện lên phù văn màu bạc bỗng nhiên mơ hồ rồi biến mất.

Nhưng lập tức, một chỗ phía dưới gần vầng sáng màu bạc chấn động, vòng tay màu xanh biếc hiện ra không một tiếng động, vừa vặn đem vầng sáng màu bạc bao lại ở giữa.

Hàn quang lạnh lẽo lóe lên, quầng sáng bỗng nhiên co rụt lại liền biến thành một đạo hư ảnh không thấy bóng dáng.

Cùng lúc đó từ trong vầng sáng màu bạc vang lên tiếng "oanh minh", một sợi Lục tuyến chậm rãi hiện ra, từ nó tuôn ra những tia sáng yếu ớt màu xanh lục.

Tất cả vầng sáng, từ trung tâm toàn bộ bị mạnh mẽ xé rách ra, chia tách làm hai phần lớn nhỏ.

------oOo------

Chương 2287: Cuộc chiến với Tu La Thù (6)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không riêng gì vầng sáng màu bạc mà cả hư không xung quanh đều bị tia lục tuyến kia chém vỡ, từ đó tuôn ra những hắc quang đen nhánh.

Tới khi ánh sáng màu bạc thu lại, toàn bộ tình hình phía trong vầng sáng rốt cuộc cũng hiện ra.

Chỉ thấy tại trung tâm vầng sáng khi nãy, thình lình lại lấy tia lục tuyến kia làm trung tâm mà phân chia thành hai phần trắng và đen hoàn toàn khác nhau.

Phần phía trên lục tuyến vẫn giống hệt lúc trước, nhưng lại được một mảng sáng óng ánh giống như màn sáng năm màu bảo vệ cực kỳ chặt chẽ hơn một nửa.

Phần phía dưới lục tuyến,là một vết nứt không gian đen kịt, từ bên trong tản mát ra lực lượng Không Gian đang điên cuồng hướng bốn phương tám hướng tràn ra, bộ dáng dường như muốn đem hết thảy mọi thứ cắn nuốt hết vào trong.

Hiện tượng thiên văn khủng bố như thế khiến cho những người đang chiến đấu ở nơi khác trông thấy không khỏi dừng tất cả pháp quyết và động tác trên tay lại mà nhao nhao đem thần niệm quét qua phía bên này.

Sau khi nhìn rõ hết thảy, mấy tên Tu La Thù trong lòng đều cả kinh, còn bọn người Mạc Giản Ly thì lại cảm thấy vui vẻ.

Lão già họ Dịch biến thành quái vật đầu chim tuy rằng không triệt để mất mạng, nhưng nửa thân hình cũng đã biến mất không thấy đâu nữa, còn tồn tại chỉ là nửa bộ phận trên bên trong màn sáng năm màu, tuy nhiên mặt mũi hắn thì mồ hôi chảy ròng ròng đang thúc dục một tấm chắn sáng năm màu óng ánh.

Tầng mảng sáng phảng phất như một vách tường bằng tinh thể kia, thình lình chính là từ bên trong tấm chắn điên cuồng tuôn ra những phù văn năm màu rồi ngưng tụ lại mà biến ảo thành.

Lực lượng Không Gian màu đen phía dưới hướng lên phía trên điên cuồng lan tràn tới vừa tiếp xúc với mảng sáng này lập tức trở nên chậm chạp hơn hẳn.

"Huyền Thiên chi bảo, vậy mà ngươi lại có được một bảo vật Huyền Thiên nguyên vẹn, nếu không có lực lượn Pháp Tắc của bảo vật này thì ngươi làm sao có thể phá vỡ thần thông Thời Gian của lão phu." Lõa già họ Dịch gắt gao nhìn chằm chằm vào thanh kiếm màu xanh thẫm trong tay Cự Viên, giọng nói có chút khan khàn kêu lên, trên mặt lúc này chỉ còn biểu lộ ra sự kinh sợ.

Tuy rằng loại chí bảo cấp bậc Huyền Thiên trên thế gian này cũng có một số cường giả Đại Thừa có thể có được một hai kiện. Nhưng đối với tám chín phần mười những tồn tại Đại Thừa khác mà nói, đến hết cuộc đời cũng không có cách nào có được một kiện Huyền Thiên chi bảo đấy.

Đại đa số tồn tại Đại Thừa ở các giới, có thể có được một hai kiện bảo vật phỏng chế hoặc Huyền Thiên tàn bảo hộ thân đã xem như là một chuyện rất không tồi rồi.

Lão già họ Dịch tuy rằng tu vi cùng thần thông ở trong những Đại Thừa cùng thế hệ cũng xem như là kẻ có danh tiếng, nhưng trên phương diện này lại không có được bao nhiêu cơ duyên, nên cũng không thể có được một kiện bảo vật Huyền Thiên tới tay.

Tuy nhiên có thể dưới hai lần chém liên tiếp của Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm mà vẫn có thể giữ được tính mạng, có thể thấy thực lực của lão cũng rất bất phàm rồi.

"Cần gì phải nói nhảm như thế, các hạ nếu không phải có năm thanh Tinh Kiếm kia trong tay, chẳng phải cũng đồng dạng không cách nào thi triển ra lực lượng thời gian hay sao!" Cự Viên sau khi

chém ra kiếm thứ hai, thân hình một lần nữa co rút mà nhỏ lại chỉ còn cao hơn mười trượng, trên miệng cười lạnh một tiếng, lập tức bước nhanh về phía trước một bước.

"Phanh" một tiếng trầm đục!

Hư không xung quanh chấn động một tiếng, thân ảnh Cự Viên thoáng một cái kéo dài qua khoảng cách hơn trăm trượng xuất hiện ở không trung trên đầu lão già họ Dịch.

Thiên Địa Nguyên Khí một lần nữa cuồn cuộn kéo tới, trường kiếm xanh thẫm trên tay cự viên rung lên, lại lao xuống phái dưới không chút do dự chém ra kiếm thứ ba.

Một đạo Kiếm quang mờ mịt màu bạc xuất hiện, phảng phất như Trăng sáng trên trời rơi xuống, từ đó một luồng Pháp Tắc lạnh lẽo chấn động rồi điên cuồng tuôn ra một lần nữa.

Lão già họ Dịch phía dưới thấy vậy, trên mặt trở nên tái nhợt vô cùng, như thế nào lão cũng không thể tin được đối phương lại có năng lực thúc dục Huyền Thiên chi bảo lần thứ ba.

Phải biết rằng loại bảo vật như Huyền Thiên chi bảo, mỗi lần toàn lực thúc dục chẳng những hao phí lượng chân nguyên kinh người mà gánh nặng đối với thân thể càng to lớn tới tình trạng khó có thể tưởng tượng được.

Thậm chí đối với một vài cường giả Đại Thừa có thân thể yếu ớt chỉ cần toàn lực thúc dục một lần cũng có thể tạo thành nguy hiểm chí mạng đối với thân thể.

Nếu không lúc trước khi Hàn Lập còn ở tu vi Hợp Thể kỳ, mặc dù đã đem Niết Bàn biến thân tu luyện tới giai đoạn thứ hai cũng đâu chỉ có thể miễn cưỡng phát huy một chút uy năng của Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm mà thôi.

Mặc dù trảm thứ ba thật sự ngoài dự tính nhưng lão già họ Dịch phía dưới tự nhiên sẽ không khoanh tay chịu chết.

Trên mặt hắn bỗng hiện lên vẻ tàn khốc, một ngón tay điểm về phía tấm chắn óng ánh phía trước một cái, lại tiếp tục há miệng phun ra mấy ngụm tiên huyết màu lục bích vào trong đó, đồng thời quay đầu quát lên một câu lạnh lùng:

" La đạo hữu, mau gọi Anh đạo hữu ra đi. Kẻ trước mặt này, ta không có cách nào cầm chân hắn được nữa đâu."

Lời này rõ ràng là hướng đến vị Tu La Thù Tộc Mẫu kia mà nói đấy.

Lúc này, trước người Phụ Nhân chẳng biết khi nào có thêm mấy trăm cái châm nhỏ màu xanh, đang hóa thành vô số mũi tên chói mắt cùng hai người Huyết Nhiên phía đối diện khó phân thắng bại, bộ dáng nhất thời như đang còn giằng co.

Vị Tộc Mẫu Tu La Thù này vừa rồi một mực dùng thần niệm quan sát tình hình lão già bên kia, sau khi nghe thấy tiếng kêu hổn hển của hắn liền biến sắc, ánh mắt chớp động vài cái mới âm thầm cắn răng, một bàn tay trong tay áo siết chặt, đem một khối Mộc Bài màu đỏ tươi bóp cho nát bấy.

Ở phía rất xa, Mạc Giản Ly cùng với hai con Linh Sủng đang thúc dục bảy tám kiện bảo vật khác nhau, kéo theo bốn gã Tu La Thù trưởng thành, lúc thì đánh nhau, lúc thì rút chạy đã cách xa biên giới Thạch Thành mấy chục dặm.

Nhìn bộ dáng hắn đầm đìa mồ hôi, rõ ràng là cũng không cách nào chống đỡ thêm thời gian dài nữa.

Cùng lúc đó, phía dưới Thạch Thành, trong một gian mật thất có tầng tầng cấm chế phòng hộ nghiêm mật nhất, có một kẻ nào đó hai tay đang nâng một kiện vật phẩm màu đen hình cây côn bổng làm bằng kim loại, bỗng nhiên hắn *" ồ"* nhẹ một tiếng, hai mắt chậm rãi trợn lên, trong con mắt một tia máu tỏa ra.

Bên ngoài cửa lớn của mật thất, hai bên trái phải đặt hơn mười viên cầu đường kính lớn hơn một trượng có màu đỏ như máu.

Những viên cầu huyết sắc này vừa hiện lên bạch quang liền xuất hiện những vết rách, từng luồng khí tức khủng bố từ đó tản ra, bên trong mơ hồ như có quái vật gì đó đang muốn thoát ra ngoài.

Tấm chắn óng ánh lóe lên, một lần nữ lại biến ảo thành năm thanh Tinh Kiếm chém vào nhau ở trong hư không, phát ra những chấn động Pháp Tắc yếu ớt, đem vòng ánh trăng kia giữ lại trong hư không.

Cùng lúc đó, phía dưới màn sáng năm màu khẽ run lên rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Sau lưng lão già họ Dịch lại truyền đến một tiếng *"phốc phốc"*, một đôi cánh năm màu hiển hiện ra, không chút do dự hung hăng vỗ một cái.

Nửa thân tàn còn lại của lão già bỗng khẽ động, thoáng cái biến thành một đạo hư ảnh chạy về phía Thạch Thành trốn đi.

Trong mắt Hàn Lập lóe lên hàn quang, mộc kiếm xanh thẫm trong tay Cự Viên do hắn biến thành bỗng rung lên, vầng trăng phía dưới nhoáng lên một cái khiến cho linh áp khủng bố đang tản ra bỗng chốc điên cuồng tăng lên mấy lần, đem lực lượng Pháp Tắc yếu ớt mà năm thanh Tinh Kiếm kia đang tản mát ra mạnh mẽ đập tan.

Năm thanh Tinh Kiếm lúc này gào thét một tiếng, bốn thanh trong đó lập tức nổ văng ra thành những điểm linh quang, chỉ còn một thanh hào quang ảm đạm từ trên cao rơi xuống, lóe lên rơi xuống vùng đất cát phía dưới không thấy bong dáng.

Âm thanh nổ ầm ầm vang lên!

Phía trước hư ảnh lão già họ Dịch lóe lên một luồng điện quang màu bạc, Cự Viên ba đầu sáu tay toàn thân lấp lóe hồ qung điện thoáng cái mơ hồ mà hiện ra, vừa vặn chắn ngay phái trước Thạch Thành.

Lúc này, trường kiếm xanh thẫm trong tay Cự Viên sớm đã biến mất không thấy đâu nữa, theo đó là yêu mục và những cái sừng ngắn dựng thẳng trên đầu đã toàn bộ biến mất một cách quỷ dị, Hàn Lập vậy mà đã giải trừ Niết Bàn biến thân, chỉ còn duy trì

Phạm Thánh Kim Thân bình thường mà thôi.

Cự Viên màu vàng trên mặt không chút biểu tình bỗng gầm nhẹ một tiếng, Sáu nắm đấm cực lớn hướng về phía lão già đang biến thành hư ảnh trước mặt nện xuống một quyền.

Lập tức sáu đoàn kim quang lóe lên trong hư không, hội tụ với nhau thành một vòng xoáy màu vàng quay tít một hồi rồi phóng về phía hư ảnh lão già họ Dịch.

Lão già họ Dịch thấy vậy, trong mắt lóe lên sự sợ hãi, miệng cắn răng một cái, một cái cánh năm màu sau lưng bỗng mơ hồ hướng đầu vai phía đó chém xuống.

Một cánh tay lúc này lặng yên rơi xuống, *"phanh"* một tiếng tự bạo thành một bóng người màu đỏ như máu bổ nhào về phía vòng xoáy trước mặt.

Tiếng ầm ầm bạo liệt lập tức từ trong vòng xoáy màu vàng truyền ra không ngớt, bong người màu đỏ lập tức bị quấy cho nát bấy.

Nhưng bản thân vòng xoáy cũng bị ngưng trệ lại một lát.

Hàn Lập biến thành Cự Viên, sắc mặt nhất thời hơi đổi.

Bởi vì trong nháy mắt ngay khi bóng người màu đỏ lao ra, hư ảnh lão già trước mặt kia đã mơ hồ một cái biến mất theo gió.

Cự Viên bỗng nhiên xoay người một cái, nhìn về phía đầu tường lớn trên Thạch Thành lúc này đang được mấy tầng màn sáng bao bọc.

Kết quả là thấy trên tường thành, những điểm huyết quang ngưng tụ với nhau, thân hình không trọn vẹn của lão già họ Dịch bỗng hiện ra không một tiếng động, tuy nhiên cái đầu Khổng Tước trước kia thình lình đã biến mất, khôi phục lại khuôn mặt của con người.

Trong mắt Cự Viên bỗng hiện ra sắc thái khác thường, bờ môi của cái đầu lâu ở chính giữa dùng một thanh âm thấp tới không thể nghe thấy máy động vài cái.

Nếu lúc này có người tiến tới trước mặt hắn mà tập trung lắng nghe thì có thể nghe được mấy chữ *" Hóa Kiếp Đại Pháp"*.

Vừa rồi bí thuật mà lão già thi triển hoàn toàn chính xác có chút tương tự với Hóa Kiếp Đại Pháp mà hắn đã từng tu luyện qua trước kia, tin rằng dù không phải cùng một loại bí thuật thì nhất định cũng có quan hệ sâu xa với nhau đấy.

Nhưng lúc này, lão già họ Dịch trên tường thành hiển nhiên đã đại thương nguyên khí, hai mắt hung dữ nhìn Hàn Lập một cái mới bất chấp tất cả những chuyện khác mà từu trong áo móc ra mấy viên đan dược ăn vào, tiếp đó mấy cái phù lục từ tay áo bay ra, lóe lên tức thì nhập vào bên trong thân hình.

"Phốc phốc vài tiếng, trong tiếng chú ngữ trầm thấp của lão già, chỗ bị cụt ở phần eo không trọn vẹn toát ra vài luồng huyết vụ, bắt đầu tu bổ thân hình.

Những sợi tơ máu chằng chịt đan xuống, trong khoảnh khắc một cánh tay cùng nửa người dưới bỗng như ẩn như hiện phía trong huyết vụ, xem ra không mất bao lâu là có thể hoàn toàn khôi phục như lúc ban đầu rồi.

Nhưng Hàn Lập như thế nào lại để cho lão già có cơ hội như vậy, hắn thét dài một tiếng, ba cánh tay đồng thời cuốn ra, lập tức ba ngọn núi nhỏ màu sắc xanh, đen, năm màu, hoàn toàn khác nhau đồng thời hiện ra trong lòng bàn tay, rồi không chút do dự ném chúng về phía Thạch Thành.

Ba cánh tay khác thành trảo phất ra hư không, sau khi ánh sáng xanh hiện ra, bỗng nhiên hiện ra ba thanh trường kiếm màu xanh nhạt, nhoáng cái đón gió biến thành lớn hơn một trượng, lập tức hướng tới Thạch Thành điên cuồng chém xuống.

Âm thanh xuy xuy nổi lên, vố số kiếm quang màu xanh chằng chịt tuôn ra, hóa thành từng mảnh bóng kiếm bắn đi.

Ba ngọn núi nhỏ loáng lên, tức thì lăng không biến thành lớn hơn mấy trăm trượng, cũng hướng Thạch Thành hung hổ đập xuống.

Trong chốc lát hư không tiếng oanh minh vang lên liên tục.

Bên ngoài Thạch Thành đồng thời hiện ra mấy tầng màn sáng, từng tầng cấm chế chấn động rồi điên cuồng hiện lên.

Cùng lúc đó, tại một nơi hẻo lánh được che dấu trong Pháp Trận, một số ít những tên tộc nhân Tu La Thù cùng với mấy tên dị thú đẳng cấp cao khác vừa biến mất khi nãy, sắc mặt đồng thời tái nhợt, há mồm phun ra một ngụm máu huyết.

Dưới công kích mãnh liệt, mặc dù Thạch Thành bố trí cấm chế phòng hộ cũng được xem như không hề tầm thường thì cũng không thể duy trì được bao lâu nữa.

Khi công kích của Cự Viên kéo đến như mưa bão, vài tầng màn sáng nhanh chóng tán loạn biến mất, trong khoảnh khắc chỉ còn lại một tầng cuối cùng.

Trên đầu Thành, lão già họ Dịch thấy cảnh này sắc mặt tức thì trở nên tái nhợt vô cùng.

Hắn tuyệt đối không thể ngờ, Hàn Lập sau khi trải qua một hồi đại chiến cùng hắn, lại vẫn còn có được chân nguyên mạnh mẽ như vậy mạnh mẽ công phá phòng hộ cấm chế của Thạch Thành.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên từ trong Thạch Thành truyền ra thanh âm cực kỳ kiều mị của một người con gái:

------oOo------

Chương 2288: Cuộc chiến với Tu La Thù (7)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vừa dứt lời, bỗng nhiên từ trong Thạch Thành có hơn mười luồng Huyết Ảnh lao lên, lại hóa thành từng đoàn Huyết Vụ nổ bung ra.

Lập tức cuồn cuộn những cơn sóng máu huyết phóng thẳng lên trời, đem hơn nửa công kích của Kiếm quang và ba tòa Cực Sơn bên ngoài ngăn cản lại.

Nhờ đó mà những cấm chế vốn đang chống đỡ khó khăn của Thạch Thành được ngừng lại một chút rồi một lần nữa ổn định lại.

Cự Viên do Hàn Lập biến thành gặp tình cảnh này tự nhiên giận dữ rống to một tiếng, đột nhiên há miệng ra phun ra một luồng hồ quang điện màu vàng bắn xuống, lóe lên lập tức lao bổ lên trên làn sóng máu huyết.

“Oanh” một tiếng!

Những sợi tơ điện vừa va chạm tới, mùi khét lẹt nồng nặc phát ra, những làn sóng máu huyết gần đó lập tức biến mất không còn một mống.

“Ích Tà Thần Lôi”

Từ trong làn sóng huyết truyền ra một tiếng “ồ” nhẹ, nhưng lập tức thay bằng tiếng cười khẽ, bốn phía sóng huyết bỗng nhiên cùng hướng về một chỗ mà hội tụ, quay tròn với nhau ngưng tụ lại, thoáng cái biến thành một thiếu nữ kiều mị mặc váy ngắn màu đỏ cùng hơn mười con quái vật đầu sói thân gấu cao tới mấy trượng.

Cô gái kia trông dáng vẻ chỉ như thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi, một tay cầm lẵng hoa màu xanh biếc, dáng người cao dài thướt tha, dung nhan xinh đẹp kiều mị như nước, da thịt trắng như tuyết như ngọc, một đôi mắt máy động linh hoạt, toàn thân tản mát ra một lực hấp dẫn không gì sánh kịp.

Dù cho người có tấm cảnh như Hàn Lập, vừa nhìn xuống cũng không khỏi có chút thần tình hoảng hốt.

Trong nội tâm Hàn Lập thấy rùng mình, vội vã thúc dục luyện thần thuật, mới khiến thần hồn thanh tĩnh lại, nhưng ánh mắt nhìn về phía thiếu nữ thoáng cái đã trở nên ngưng trọng hơn vài phần, thần niệm hắn khẽ động liền trực tiếp quét qua thiếu nữ.

“Hợp Thể hậu kỳ”

Hàn Lập không khỏi có chút kinh ngạc.

Thanh thế mà thiếu nữ này đi ra hồi nãy tuyệt đối không thua gì những tồn tại Đại Thừa kỳ nhưng lại chỉ có tu vi Hợp Thể kỳ, thật sự là một chuyện không ngờ tới.

Ngược lại hơn mười con quái vật đầu sói thân gấu kia, toàn thân màu huyết hồng, nguyên một đám đều có tu vi Hợp Thể trung kỳ, nhưng tụ tập với nhau một chỗ thì lại tản mát ra khí tức khủng bố không kém gì Đại Thừa kỳ bình thường.

Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng xoay chuyển, âm thầm suy đoán lai lịch của thiếu nữ mặc váy đỏ, công kích trên tay hơi dừng lại một chút, Kiếm Ảnh đầy trời khắp nơi lúc này tản ra rồi biến mất trong hư không, ba tòa Cực Sơn cao mấy trăm trượng cũng tụ lại trên bầu trời.

“Ngươi là ai, cũng là người của Tu La Thù nhất tộc hay sao?” Cự Viên phát ra âm thanh nổ mạnh ầm ầm quát hỏi.

Khí tức mà thiếu nữ phát ra cùng những tên Tu La Thù khác cực kỳ giống nhau, nhưng trong đó có pha thêm vào một cỗ khí tức quen thuộc khác, cẩn thận hồi tưởng lại thì thấy giống hệt khí tức phát ra từ những tên Không Ngư Tộc ở Càn Hỏa Trì.

“Tiểu nhất bất tài, ta chính là thiếu chủ của thành này. Mấy vị đạo hữu là người từ bên ngoài giới này tới, không biết bổn tộc có chỗ nào đắc tội với chư vị mà tới mức phải chém chém giết giết, chi bằng chúng ta cùng ngồi xuống nói chuyện với nhau một chút, không chừng lại có thể biến chiến tranh thành tơ lụa đấy.” con mắt sáng như trăng rằm của thiếu nữ mặc váy đỏ chuyển động, mỉm cười hướng về Hàn Lập nói ra, hoàn toàn là khẩu khí ngang hàng, bộ dáng không có chút nào ý sợ hãi đối với tồn tại Đại Thừa kỳ.

“Biến chiến tranh thành tơ lụa, trừ khi quý tộc chịu đem Tinh Thạch của mình giao ra, nếu không dù cho Hàn mỗ có nguyện ý đáp ứng thì các đạo hữu khác cũng không có khả năng đồng ý đâu.”Cự Viên mặt không chút biểu tình, lạnh nhạt trả lời.

Thiếu nữ váy đỏ nghe thấy sắc mặt hơi đổi, đang định nói thêm gì nữa thì lúc nàyTu La Thù tộc mẫu phía xa hướng về phía thiếu nữ quát to:

“Anh Nhi không cần phải lôi thôi dài dòng với chúng, bọn chúng đến để mưu đồ thần thông Pháp Tắc của nhất tộc chúng ta, là chuyện không phải ngươi chết thì ta vong, căn bản là không có khả năng dừng tay. Còn không mau mau động thủ! “

Vị Tu La Thù tộc mẫu này vừa thấy thiếu nữ hiện thân, lúc này không còn cố kị nào nữa, trong lời nói lập tức hiện ra vẻ hung lệ.

Thiếu nữ mặc váy đỏ nghe xong câu đó, lông mày thoáng nhíu lại, ngẩng đầu nhìn lướt qua hai chiến đoàn khác, mới thở dài một hơi nói:

“Vốn là còn nghĩ không phải chiến đầu nhưng bây giờ xem ra đã là muôn vàn khó khăn rồi. Đã như vậy chớ trách tiểu muội ra tay vô tình.”

Thiếu nữ nói đến câu sau, trên mặt dù vẫn đầy vẻ kiều mị nhưng thanh âm lại thoáng cái trở nên băng hàn thấu xương.

Nội tâm Hàn Lập đột nhiên nổi lên cảm giác cực kỳ nguy hiểm, trong long khẽ rùng mình, không lưỡng lự khẽ động hai chân, thân hình lúc này hóa thành hư ảnh bắn ngược về phía sau.

Cơ hồ cùng một thời gian, phụ cận trên không Hàn Lập hiện lên Huyết quang, một cái Cự Trảo mang theo cuồn cuộn Huyết khí nhanh như thiểm điện chụp xuống, vô thanh vô tức, không hề thấy có chút dấu hiệu báo trước.

Chỉ thấy Huyết quang lóe lên, nơi Hàn Lập đứng trước kia bỗng chốc đã bị huyết vụ bao phủ lấy.

Đồng thời ở một chỗ bên trong huyết vụ lại xoay động, một thiếu nữ mặc váy đỏ trên mặt vẫn hiện dáng vẻ tươi cười khác hiện ra.

Mà ở màn sáng phía trong Thạch Thành, một tên “Anh Nhi” khác lại mơ hồ, thoáng cái biến ảo thành một trong những tên có thân thể đầu sói thân gấu lạ lùng đang ở bốn phía xung quanh kia.

Hàn Lập cả kinh!

Ngón tay Cự Viên điểm về phía hư không đối diện một cái, một luồng thanh mang từu ngón tay bắn ra, lắc lư cái liền biến thành một luồng cầu vồng màu xanh lá cây dài hơn mười trượng, chớp động một cái như thuấn di đến trước mặt thiếu nữ váy đỏ, nhanh như thiểm điện vây quanh nàng ta rồi khẽ quấn lấy.

Một màn kinh người xuất hiện.

“Anh Nhi” kia bị vây quanh cầu vồng không chỉ không hề tỏ ra bối rối mà ngược lại còn hướng tới Hàn Lập lộ ra nụ cười quỷ dị, một bàn tay trắng nõn phất ra, năm ngón tay trực tiếp chặn ngang luồng cầu vồng kia lại.

Đồng tử Hàn Lập co rút lại, nhưng trong long thì không ngừng thúc dục kiếm quyết.

Lập tức hào quang cầu vồng màu xanh lá cây tỏa sáng ra, hóa thành một con Thanh Giao trông rất sống động, giương nanh múa vuốt bổ nhào về phía thiếu nữ, lại mở miệng đem thiếu nữ một ngụm nuốt vào trong miệng.

Nhưng chỉ sau một khắc, một tiếng vang thật lớn từ trong thể nội Thanh Giao truyền ra, bên trong là vô số tơ máu từ đó xuyên thủng ra ngoài, đem Thanh Giao xé rách thành nhiều mảnh.

Thiếu nữ mặc váy đỏ nhõng nhẽo cười một tiếng, vậy mà như ẩn như hiện từ trong huyết quang hiển hiện ra.

Cự Viên do Hàn Lập biến thành gầm lên giận dữ, một bàn tay đầy lông xù nhấc lên rồi vỗ xuống một cái.

Trên không phía xa chợt chấn động kịch liệt, một bàn tay khổng lồ lớn gần một mẫu xé rách hư không mà thoáng hiện ra, cũng cùng vô số hồ quang điện màu vàng bên trong lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mà vỗ xuống.

Một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa vang lên, điện quang hiện ra chợt bắn tung tóe ra bốn phía, một cỗ lực lượng lớn như bầu trời khiến người ta khó có thể tin được vỗ xuống nhanh như sấm sét.

Mặc dù một thân thần thông của thiếu nữ lợi hại tới mức khó có thể tưởng tượng được, nhưng chỉ hơi tiếp xúc với cỗ lực lượng này cũng không khỏi phải ngưng vẻ tươi cười lại, thân hình bỗng chốc sụp đổ mà tan ra, bị điện quang màu vàng thoáng cái bao phủ hoàn toàn trong hư không.

Khi tất cả chấn động hào quang thu lại, hư không chỗ trước kia chỉ còn lại một tiểu kiếm màu xanh đang ảm đạm vô quang mà thôi.

Cùng một thời gian, trong cấm chế của Thạch Thành, một trong những con vật lạ lùng đầu sói thân gấu kia bỗng “ phanh “ một tiếng nổ tung thành một luồng huyết vụ.

Những huyết vụ này ngưng tụ lại, sau đó thiếu nữ mặc váy đỏ với khuôn mặt mỉm cười lại một lần nữa hiện thân ra.

Hai mắt Hàn Lập trông thấy hết thảy thì trong mắt hiện ra vẻ kinh ngạc, Cự Viên biến thân lại hướng về phía tiểu kiếm ở xa vẫy một cái.

Lập tức tiểu kiếm kêu lên một tiếng trầm thấp, rồi bắn ngược trở về, lóe lên cái đã rơi vào long bàn tay.

Hàn Lập cúi đầu xem xét, sắc mặt hơi đổi.

Chỉ thấy một thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, bề mặt loang lổ vết màu, ánh sáng màu xanh yếu ớt, trông có vẻ như linh tính đã bị hao tổn không ít.

Tinh mang trong mắt Cự Viên lóe lên, hai tay đột nhiên chà xát lên tiểu kiếm, lập tức một tiếng nổ vang, giữa ngón tay một mảng hồ quang điện màu vàng di chuyển liên tục.

Khi tất cả điện quang thu về một lần nữa, hiện ra tiểu kiếm, vết máu ở mặt ngoài đều đã bị oại trừ hết, một lần nữa khôi phục lại màu sắc xanh nhạt sáng ngời.

“Huyết Linh Thuật, hóa ra ngươi tu luyện công pháp Huyết đạo chí tà, trách không được ngay cả bổn mạng phi kiếm của Hàn mỗ cũng dám làm dơ bẩn.” Cự Viên cầm trong tay tiểu kiếm ném đi, thoáng một cái há miệng hút vào thể nội, mới thần sắc lạnh lẽo nói ầm ầm về phía xa.

“Đạo hữu quả là kiến thức rộng rãi, ngay cả Huyết Linh Thuật cũng biết. tuy nhiên tiểu muội cũng không nghĩ tới, bổn mạng phi kiếm của các hạ lại là dùng Kim Lôi Trúc luyện chế thành, nếu không cũng sẽ không phí một phen tay chân như vừa rồi, đã vậy tiểu muội đành dùng thủ đoạn chính thức cùng đạo hữu luận bàn một chút thôi.”Thiếu nữ mặc váy đỏ thấy linh tính của phi kiếm cứ đơn giản như vậy mà khôi phục cũng hơi giật mình cười nhẹ nói.

“Rất tốt, vậy thì Hàn mỗ cũng đành thỉnh giáo một chút huyền diệu của Huyết Linh Thuật rồi, nhưng trước đó, Dịch đạo hữu cũng chớ nhàn rỗi, cùng nhau động thủ đi.”Hàn Lập cười lạnh một tiếng, sau đó Cự Viên ba đầu sáu tay biến thành bỗng nhiên sáu cánh tay cùng bấm niệm pháp quyết, lại dùng ngón tay điểm về phía Thạch Thành trên hư không một cái.

Một hồi vù vù vang lên, ba tòa Cực Sơn vốn còn đang lơ lửng bất động trên không trung lúc này quay tít một vòng, đột nhiên lớn lên thành hơn ngàn trượng.

Một ngọn núi thoáng cái thả ra nhiều tầng vòng sáng hộ thể màu xám, ngưng tụ lại hóa thành hơn mười cái trông như xúc tu lớn, hung hăng co lại rồi quật xuống phía màn sáng.

Phia dưới một ngọn núi khác, tức thì vang lên âm thanh xuy xuy rất lớn, lăng không sinh ra vố số đạo kiếm khí vô hình, hóa thành một cái kiếm võng cực lớn gia nhập vào công kích.

Một ngọn núi cuối cùng, ánh sáng năm màu sáng ngời, từng vòng quầng sáng lăng không hiện ra, không chút do dự điên cuồng nện xuống.

Cấm chế còn lại bên trong Thạch Thành lúc này lại chợt hiện lên, thoang chốc một lần nữa lung lay sắp đổ.

Lão già họ Dịch trên đầu thành đang nhanh chóng tu bổ thân thể thấy cảnh này, sắc mặt liền đại biến, đầu vai nhóang một cái, lập tức ngừng suy nghĩ tu bổ thân thể lại để ứng phó sự tình trước mặt.

Nhưng chỗ bên cạnh hắn chợt chấn động, thiếu nữ “ Anh Nhi” mặ váy đỏ thoáng cái hiện ra bên cạnh hắn, rồi duỗi ra một bàn tay trắng như ngọc vỗ ra.

Lão già họ Dịch cả kinh, tự nhiên vô ý thức muốn tránh né, nhưng bàn tay trắng như ngọc kia trước đó một khắc còn mới trông thấy mà sau một khắc đã không biết như thế nào mà đặt trên vai lão già, linh quang hộ thể của hắn và cử động tránh né đó vậy mà không có chút hiệu quả nào.

Lão già tỏ ra kinh sợ muốn mở miệng nói gì đó, nhưng bàn tay trắng như ngọc trên đầu vai kia bỗng nhiên sáng lên ánh sáng màu xanh lục, thoáng một cái long lanh như thủy tinh trong suốt, đồng thời một cổ lực lượng pháp tắc quen thuộc lập tức đem toàn bộ thân hình hắn bao bọc bên trong.

Tình hình không thể tưởng tượng nổi xuất hiện.

Cánh tay đầy máu cùng nửa thân dưới không trọn vẹn của lão già, chỉ vặn vẹo bên ngoài một cái, ngay dưới tác dụng của lực lượng pháp tắc, bỗng nhiên linh quang màu xanh thẫm lưu chuyển, chỉ mơ hồ một cái liền trở về giống hệt như bộ dáng trước khi hao tổn.

Lúc này, thiếu nữ xinh đẹp mới nhẹ nhàng cười cười, bàn tay trắng như ngọc từ trên một đầu vai của lão già tách ra.

“Vật Linh Hồi Sóc”

Hàn Lập phía xa thấy một màn này, thiếu chút nữa thật sự trở nên hoảng sợ, không tự chủ được mà kêu lên một tiếng lớn thất thanh.

Đây cũng không phải là pháp thuật giống với cái gọi là bất diệt thân thể, mà là do sự khống chế thời gian pháp tắc có chút thành tựu mới có thể thi triển ra, là một loại thần thông trong truyền thuyết.

Mà lão già họ Dịch nhìn thấy hết thảy tự nhiên mừng rỡ, quay đầu lại có chút kích động hướng về thiếu nữ vội hỏi:

“Anh đạo hữu, ngươi đã tìm hiểu thành công vật kia rồi hay sao?”

------oOo------

Chương 2289: Cuộc chiến với Tu La Thù (8)

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Nào có dễ dàng tìm hiểu được như thế, ta chẳng qua mới lĩnh ngộ được chút bề ngoài mà thôi, ngược lại tranh đấu tiếp theo phải phiền Dịch sư bá tiếp tục ra tay đấy. đối phương dù sao cũng là cường giả Đại Thừa kỳ, Anh Nhi sao dám một mình đối mặt chứ, chỉ có thể ở bên cạnh phụ trợ sư bá một tay thôi.” Thiếu nữ mặc váy đỏ mỉm cười hướng tới lão già nói.

“Hắc hắc, ngay cả thần thông như Vật Linh Hồi Sóc cũng đã lĩnh ngộ được thì sao có thể chỉ xem như thứ bề ngoài gì chứ. Hiện tại đã có Anh Nhi ở một bên kiềm chế mà nói… ta lại có thể tiếp tục cùng đối phương tái chiến một hồi đấy.” Lão già họ Dịch cẩn thận kiểm tra thân thể của mình một phen, phát hiện vừa rồi tác dụng của thần thông Hồi Sóc của nữ tử trên người mình, dường như ngay cả hao tổn nguyên khí cũng đã được bù đắp một ít, lúc này phấn chấn tin tưởng hẳn lên, tinh thần chấn động trả lời.

Tiếp đó hắn thét dài một tiếng, cái đầu nhoáng một cái rồi một lần nữa biến thành bộ dáng quỷ dị mặt Chim thân người, hai cánh tay khẽ giơ lên, lóe lên một luồng ánh sáng màu bạc và một luồng ánh sáng màu vàng, tấm gương màu vàng cùng với quyển trục màu bạc lúc trước cùng lúc hiện ra.

Lão già quát khẽ một tiếng, quyển trục trên tay trở nên mơ hồ rồi biến ảo thành vô số phù văn màu bạc nổ tung ra, hướng lên không trung quay tròn ngưng tụ lại biến thành một kiện chiến giáp màu bạc, đem toàn thân hắn bảo hộ cực kỳ chặt chẽ.

Trên bàn tay còn lại, gương đồng màu vàng tức thì hào quang rực rỡ, thoáng cái biến ảo thành hai phần Cự Kiếm màu vàng nhạt, hai cánh tay khẽ động đã nắm lấy nó trong tay.

Thiếu nữ ở bên cạnh thấy vậy mỉm cười, một tay bấm niệm pháp quyết, hai con quái thú đầu sói trước người nổ tung vang lên tiếng trầm đục, hóa thành hai luồng huyết vụ bổ nhào về phía trước người.

Lúc này bàn tay thiếu nữ chớp động huyết quang quỷ dị, cũng lẩm bẩm vài câu hướng về phía lão già ở trong hư không.

“Phốc Phốc” vài tiếng, những phù văn màu đỏ như máu từ đầu ngón tay bắn ra, lóe lên lập tức chui vào trong áo giáp của lão già

Một tầng huyết vân quỷ dị lập tức nổi lên trên mặt áo giáp, liên tục di chuyển bất định.

Cùng lúc đó, lão già họ Dịch cảm thấy trong thể nội có một cỗ nhiệt khí bắt đầu nổi lên, khí lực toàn thân bỗng nhiêntăng lên gấp bội, đồng thời một cỗ nộ ý cuồng bạo từ trong đáy lòng chợt dâng lên, khiến cho hai mắt chưa phát giác ra đã có những tia máu trải rộng, trong nội tâm chiến ý bùng nổ!

“Thị Huyết Thuật, rất hay. Rất hợp với tâm ý của lão phu!” lão già cuồng tiếu một hồi, không cố kỵ gì nữa, hai tay rung lên, liền biến thành một luồng sáng bạc lao ra khỏi màn sáng, đồng thời hai thanh kiếm khí màu vàng lớn hơn trăm trượng cũng hung hổ chém ra, những nơi chúng đi qua nổi lên âm thanh như hư không bị xé toạc ra, phảng phất như là muốn đem toàn bộ bầu trời bổ ra.

Hàn Lập nhìn về kiếm khí màu vàng đang phóng tới trước mặt, lại nhìn lướt qua thiếu nữ mặc váy đỏ đang đứng phía trên Thạch Thành, bỗng nhiên cũng khẽ cười, một tay điểm về phía hư không.

“Phốc phốc” một tiếng!

Ba tòa Cực Sơn mơ hồ một cái, liền chìm vào hư không biến mất không thấy đâu nữa.

Sau một khắc, phía trước người hắn chấn động, không trung mơ hồ một cái, ba tòa cực sơn liền đồng loạt nằm song song chắn trước người.

Một tiếng vang thật lớn vang lên.

Hai đạo kiếm khí màu vàng đã hung hăng chém lên trên ba tòa Cực Sơn.

Kết quả là ba ngọn núi chỉ khẽ run lên đã đem hai đạo kiếm khí toàn bộ bắn trở lại.

Nhưng trong mắt lão già họ Dịch lại lóe lên hung quang, từ rất xa hai phần Cự Kiếm cầm trong tay đồng thời ném đi, cùng lúc miệng lại nói lầm bầm.

Trong chốc lát, trên bầu trời vang lên âm thanh vang lớn vù vù, hai phần Cự Kiếm kèm theo vạn luồng kim quang hợp lại, dung hợp với nhau thành một, mang theo luồng kiếm quang cao hơn ngàn trượng một lần nữa hung hăng chém xuống.

Ở bên trong kim quang vang lên tiếng nổ lớn như sấm vang gió giật.

“Tới hay lắm!”

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, sáu cánh tay của biến thân Cự Viên đồng thời bấm niệm pháp quyết, từ thể nội bắn ra bảy mươi hai thanh tiểu kiếm màu xanh, lóe lên chớp động liền biến thành những luồng kiếm quang màu xanh rậm rạp chằng chịt, hướng về cùng một nơi tụ lại biến ảo thành một lưỡi kiếm khổng lồ khác lớn tới mấy trăm trượng như cột chống trời.

Lưỡi kiếm này dưới sự thúc dục kiếm quyết của Hàn Lập, vang lên một tiếng thanh minh rồi hướng không trung lao lên.

Một tiếng nổ vang, lưỡi kiếm đã cùng hai phần Cự Kiếm rắn chắc chém vào nhau.

Không trung vang lên âm thanh “xuy xuy” thật lớn, hai loại kiếm khí màu sắc vàng xanh khác nhau xuất hiện khắp bầu trời, hào quang tỏa sáng rực rỡ khiến cho người ta không thể nào nhìn thẳng vào được.

Hai phần Cự Kiếm khổng lồ trong lúc nhất thời rơi vào trạng thái giằng co.

Lão già thấy vậy, sắc mặt trầm xuống, ngón tay liên tục điểm về phía hư không, đem pháp lực từ thể nội cách không rót vào trong kiếm khí.

Trong chốc lát, hào quang từ Cự Kiếm màu vàng sáng rực lên, những sợi kim mang từ đó bắn ra.

Dường như cùng một lúc, ba cái đầu của Cự Viên ở phái dưới đồng thời giương lên, há miệng bắn ra ba đạo kim hồ thô to, lóe lên lập tức chìm vào hư không không thấy nữa.

Sau một khắc, mặt ngoài Cự Kiếm màu xanh đột nhiên hiện lên vô số điện quang, hóa thành vô số kim xà toàn bộ điên cuồng hướng tới Cự Kiếm màu vàng mà bắn đi.

Một tiếng trầm đục vang lên!

Cự Kiếm màu vàng dưới sự giáp công của kiếm quang màu xanh cùng kim xà trong chốc lát vỡ vụn ra thành từng khúc.

Một màn này khiến cho lão già họ Dịch khẽ giật mình.

Nhưng vào lúc này, Cự Viên hiện ra vẻ giữ tợn, không chút do dự tiến lên một bước, thân hình mơ hồ cái liền quỷ dị biến mất tại chỗ.

Lão già họ Dịch thấy vậy, nội tâm chợt rùng mình, đột nhiên hướng tới thiếu nữ mặc váy đỏ kêu một tiếng “Anh đạo hữu”. một tay bấm niệm pháp quyết, bên ngoài thân hào quang năm màu nổi lên cùng một chỗ, hiện ra tám cái Tinh Thuẫn năm màu, từ bốn phương tám hướng bảo hộ toàn bộ thân hình trong đó, một bàn tay giơ lên hiện ra một thanh Mộc Thước màu tím đen, cũng hóa thành một luồng hư ảnh chuyển động quay tròn không ngừng trong lòng bàn tay.

Phía dưới bên trên Thạch Thành, Thiếu nữ mặc váy đỏ nghe thấy tiếng lão già kêu to liền mỉm cười, trở bàn tay vỗ ra.

“phanh” một tiếng, một con quái thú đầu sói lúc này nổ tung biến thành luồng huyết vụ cuồn cuộn, bên trong phát ra tiếng sói tru, mơ hồ hiện ra một bộ vuốt sói cực lớn như ẩn như hiện.

Đúng lúc này, hư không phía bên lão già họ Dịch chấn động hiện ra một cái Kim Ảnh ba đầu sáu tay, nhanh như thiểm điện lao thẳng tới phía lão già.

Lão già họ Dịch hừ lạnh một tiếng trong miệng, hai chân hơi động một chút trượt về phía sau, đồng thời chỗ Mộc Thước màu tím đen biến thành hư ảnh vang lên âm thanh “xuy xuy”, vô số tử mang bắn ra.

Nhưng kim ảnh đối mặt với tử mang đánh tới vậy mà không hề tránh né mà còn mạnh mẽ xông lên tới cùng.

Tiếng kim loại va chạm “ bang bang” nổi lên!

Tử mang tiếp xúc với phía trên kim ảnh, vậy mà hơn một nửa bị bắn ngược trở lại, chỉ có một số ít mới mạnh mẽ phá vỡ được kim quang, chui vào bên trong thân thể.

Lúc này một cỗ khí tức tanh hôi tản ra, xu thế đánh tới của kim ảnh liền bị dừng lại một chút.

Lão già họ Dịch thấy vậy, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng.

Những tử mang kia nhìn như không có chút gì đặc biệt nhưng trên thực tế đều là kỳ độc vô cùng, hơn nữa bên trong còn ẩn chứa thành phần quỷ dị làm nhiễu loạn lực lượng thần niệm, dù là tồn tại Đại Thừa kỳ trúng phải vật ấy cũng tuyệt đối không thể bình yên vô sự được.

Đấy chính là một trong những thủ đoạn mạnh mẽ cuối cùng của lão già họ Dịch.

Nhưng sau một khắc, sự tình khiến cho đồng tử lão già phải co rụt lại xuất hiện.

Ba gương mặt kim ảnh không chút biểu tình, sáu cánh tay mơ hồ hiện ra vố số quyền ảnh rậm rạp chằng chịt tuôn ra hướng tới lão già, hơn nữa thân hình chỉ khẽ động một lần nữa liền bổ nhào về phái trước từ trên xuống.

Những tử mang kia dường như không hề có chút ảnh hưởng nào tới nó.

Mắt thấy cảnh này, lão già cơ hồ không dám tin vào con mắt của mình, sau lưng thoáng cái mồ hôi đổ ra ròng ròng, nhưng lập tức cắn răng một cái, pháp lực từ thể nội liền phát ra, há mồm phun ra một Tiểu Ấn màu xanh, đón gió nhoáng cái hóa thành lớn cỡ một cái vạc nước, phù văn nhàn nhạt nổi lên hướng tới đối diện hung hăng đập xuống.

Hắn dường như nổi lên ý muốn dốc sức liều mạng với Hàn Lập, lại không hề có ý muốn tránh né mũi nhọn tấn công.

Mà Thanh Ấn còn chưa thực sự tiếp xúc với quyền ảnh, một cỗ lực hút quỷ dị liền từ giữa cuốn ra.

Tất cả quyền ảnh chớp động một cái, lại không tự chủ được mà bị trượt sang hai bên hư không.

Nhưng kim ảnh người đằng sau vừa bị đánh tới lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì, lóe lên một cái lập tức dùng thân thể mạnh mẽ đập vào Thanh Ấn.

Lão già họ Dịch vốn là cả kinh, nhưng tiếp đó lại vui mừng quá đỗi.

Thanh Ấn kia đúng là bổn mạng pháp bảo mà hắn tu luyện, tuy uy năng không thể so sánh với loại bảo vật như Huyền Thiên chi bảo nhưng chắc chắn cũng tuyệt đối không ở dưới chúng.

Hắn tuyệt đối không tin thân thể đối phương còn có thể hơn cả bảo vật này.

Qủa nhiên phía trước một tiếng nổ mạnh giống như chuông vang

vang lên, Phù văn màu xanh lóe lên kim quang chói mắt rồi nổ tung ra.

Kim ảnh lúc này loạng choạng suýt ngã, không tự chủ được mà lùi về phía sau liên tục mấy chục bước, bộ dáng nhất thời không cách nào đứng vững được.

Đúng lúc này sau lưng nó nổi lên mùi tanh, bỗng nhiên một cái đầu máu hình Sói cực lớn im lặng hiện ra, há miệng xuất kỳ bất ý cắn vào phần eo của kim ảnh một cái, răng nanh đầy miệng liền cắm vào sâu mấy tấc trong cơ thể kim ảnh.

Thân hình Kim ảnh chấn động, sáu cánh tay như thiểm điện vỗ xuống, sáu bàn tay màu vàng như cuồng phong đập xuống gương mặt của đầu Sói.

Thiếu nữ mặc váy đỏ thấy vậy, ánh mắt ngưng lại, trong miệng lẩm bẩm, tay bấm niệm pháp quyết hướng về phía đầu Sói cực lớn kia.

Gương mặt đầu Sói lúc này mơ hồ không rõ, cứ mặc cho nắm đấm vàng xuyên thủng qua đầu, nhưng miệng rộng vẫn gắt gao cắn vào phần eo Kim ảnh không buông, cũng muốn mạnh mẽ xé rách thân thể kim ảnh, nhưng trong lúc nhất thời cũng không cách nào thực hiện được.

Lão già họ Dịch phía xa thấy tình hình như vậy, trong long mừng rỡ, vẻ tàn khốc chợt hiện lên khuôn mặt, Mộc Thước màu tím đen trên tay mơ hồ liền biến ảo thành một đám Trường Mâu màu tím đen, cánh tay khẽ động, muốn đem chúng hung hăng quăng về phía Kim ảnh.

Nhưng lúc này, hư không phía sau lưng hắn chợt có một luồng gió nhẹ thổi qua, bỗng nhiên một bóng người màu vàng khác im lặng mà hiện ra, giẫm chân tại chỗ một cái liền quỷ dị tới gần lão già trong gang tấc, hai cái nắm đấm màu vàng trải rộng tầng tầng vân trận màu bạc im lặng xông ra.

Nhìn rõ chân diện mục của bóng người màu vàng này, rõ ràng là một Cự Viên màu vàng khác, tuy nhiên bên ngoài thân không còn lộ ra tử mang nhàn nhạt, hơn nữa toàn thân còn có từng đạo phù văn màu bạc di chuyển bất định.

Cự Viên này thình lình lại chính là bản thể của Hàn Lập, kim ảnh ba đầu sáu tay phía trước là từ trên thể nội của hắn giải trừ ra Phạm Thánh Kim Thân, sử dụng một đám thần niệm thao túng để cố ý hấp dẫn sự chú ý của lão già và thiếu nữ váy đỏ.

Bản thể của Hàn Lập mặc dù không còn Phạm Thánh Kim Thân tại thân thể, nhưng chỉ bằng vào biến thân Sơn Nhạc Cự Viên cùng Bách Mạch Luyện Bảo Quyết được hoàn toàn thúc dục thì thân thể cường hoành tuyệt đối không hề kém hơn lúc trước chút nào.

Thiếu nữ phía dưới mắt thấy cảnh này liền biến sắc, đang muốn lên tiếng nhắc nhở thì đã không kịp nữa rồi.

Lão già họ Dịch thân là cường giả Đại Thừa kỳ, mặc dù không có thiếu nữ nhắc nhở nhưng dường như lập tức cũng phát hiện tình hình khác thường sau lưng, lúc này cả kinh, không cần nghĩ ngợi cánh tay xoay trở khẽ động, liền cầm trong tay Trường Mâu hung hăng ném về phía sau lưng.

“Phanh” một tiếng vang thật lớn!

Ánh sáng màu tím do trường mâu vừa quăng ra biến thành đã bị Hàn Lập dùng một quyền mạnh mẽ đập bay, một quyền khác mơ hồ một cái, tức thì hung hăng oanh kích lên một mặt Tinh Thuẫn đằng sau lão già.

------oOo------

Chương 2290: Cuộc chiến với Tu La Thù (9)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hào quang trên Tinh Thuẫn phóng lớn, nhìn như có thể đỡ được một quyền này.

Nhưng nắm đấm màu vàng vừa đánh lên Tinh Thuẫn làm cho một đoàn tử mang chói sắc lan tràn ra.

Tinh Thuẫn run lên, vỡ vụn thành từng mảnh trong đám ánh sáng màu tím.

Thậm chí linh quang hộ thể của lão giả kia cũng như giấy bị chọc thủng, bị nắm đấm rắn chắc nện thẳng vào thân thể.

Lão giả họ Dịch quá sợ hãi, trong đầu thúc giục bí thuật, điên cuồng rót toàn bộ chân nguyên chi lực vào chiến giáp trên người, một chút cũng không giữ lại.

“Oanh!”

Những đường vân màu đỏ bên ngoài chiến giáp màu bạc hóa thành phù văn tuôn trào ra, hóa thành một tầng máu bao bọc lão giả lại.

Cự Viên thấy thế thì trong mắt hiện lên vẻ nhạo báng, nắm đấm tử kim mở ra, trong lòng bàn tay có ngân quang sáng ngời, một văn trận gồm hơn mười tầng phù văn chồng lên nhau, một vòng ánh sáng bạc chói mắt tỏa ra.

Thân hình Cự Viên đột nhiên mở hồ, thoáng một cái đã biến mất.

“Không!”

Lão giả ngẩn ngơ mà nhìn, thần niệm cảm ứng được uy lực bên trong ngân quang thì sắc mặt trắng nhợt, kêu to một tiếng, lùi về sau, Thiên Linh Cái mở ra, một hư ảnh dài hơn thước từ trong phóng ra chạy trốn.

Đúng lúc này, ngân quang đã kết rắn đánh lên tầng huyết bảo vệ trên áo giáp.

Một thanh âm vang trời, một vụ nổ trên không xảy ra.

Một vòng tròn màu bạc từ chỗ lão giả họ Dịch kia tràn ra, phù văn màu bạc chẳng chịt cũng theo đó lan tỏa, tạo thành vô số quang trận kích cỡ khác nhau.

Sau một khắc, những quang trận đồng thời lóe lên rồi nổ tung, một cột sáng cực lớn quấy động nguyên khí thiên địa, xông thẳng lên trời cao, từng vòng sáng màu bạc trập trùng lan ra như sóng nước làm cho hư không nó đi qua nổ vang từng trận, như trời long đất lở.

Ở bên kia, con sói màu máu và Phạm Thánh Kim Thân vẫn đang giằng co với nhau, cũng bị ngân quang cuốn vào.

Hiện tượng thiên văn kinh người như thế làm cho đám Tu La tộc mẫu và Huyết Nhiên đang chiến đấu kịch liệt cũng biến sắc, không hẹn mà cùng đem thần thông thu lại, hướng ra xa mà chạy, tránh cho cỗ uy năng khủng bố này ảnh hưởng tới mình.

Khi hai bên hiện thân lại ở phía chân trời, ánh mắt không hẹn cũng nhau nhìn về phía Hàn Lập ở bên này, thần sắc cũng trở nên khác thường.

Hai người Huyết Nhiên và Hắc Lân thì tỏ ra kinh hỉ, nhưng trong mắt cũng không giấu được vẻ hoảng sợ.

Hai người tự nhận mình không phải là dạng tu sĩ Đại Thừa tầm thường, nhưng cũng tuyệt đối không có khả năng thi triển ra một đòn hủy thiên diệt địa như thế.

Thần thông của Hàn Lập còn to lớn hơn cả dự đoán trước đây của hai người.

Tộc mẫu Tu La Thù nhìn về phía cột sáng ở phía xa, trên mặt hiện lên vẻ âm tình bất định, trong nội tâm cũng hiện lên vẻ sợ hãi.

Một lát sau, Huyết Nhiên và Hắc Lân liếc mắt với nhau, cũng không nói hai lời, một lần nữa thúc giục bảo vật và thần thông tấn công Tộc mẫu Tu La Thù.

Vị phu nhân kia thấy vậy thì giận dữ, cũng không thèm quan tâm tới sự tình bên phía Hàn Lập nữa, sau khi tránh một vòng lại hóa thành con nhện ba đầu độc nhất vô nhị, vô cùng dữ tợn xông về phía hai người Huyết Nhiên.

Trong nháy mắt, hai bên lại đánh nhau bất phân thắng bại.

Về phần Mạc Giản Ly và bốn gã Tu La Thù trưởng thành thì lúc này đã không thấy bóng dáng đâu, không biết đã đem cuộc chiến dịch chuyển tới nơi nào.

“Oanh!”

Một âm thanh trầm muộn vang lên, một cột sáng vừa thô vừa to lóe lên rồi lại biến mất.

Sóng màu bạc tỏa ra bốn phía, sau đó cũng tiêu thất trong không trung.

Nhất thời, trong hư không, ngoại trừ từng trận khí tức nóng rực thì tất cả đều khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Nhưng chỗ lão giả họ Dịch kia đứng khi trước thì đã trống rỗng, không có bất kỳ dấu vết gì lưu lại.

Dường như vị Đại Thừa của Ngũ Quang tộc này vừa rồi bị một đòn đánh cho triệt để tiêu vong.

Thiếu nữ váy đỏ nhìn thấy tràng cảnh này thì đôi mắt sáng ngưng tụ lại, cũng hiện lên ý lạnh khác thường.

Đúng lúc này, ở địa phương cách lão giả họ Dịch đứng khoảng năm, sáu trăm trượng, không gian chấn động, một màn ánh sáng năm màu chớp động, một tiểu nhân hiện ra.

Tiểu nhân này mặc một bộ áo giáp lưu ly, hai tay ôm tiểu ấn màu xanh, dung nhan giống hệt lão giả họ dịch, đây đúng là Nguyên Anh của lão.

Tiểu nhân mặt mũi tràn đầy vẻ oán độc nhìn về địa phương thân thể mình biến mất, cũng không nói lời gì, ánh sáng lưu ly lóe lên, sau đó hóa thành một đạo cầu vồng chạy về phía Thạch Thành.

Thế nhưng vừa mới triển khai độn quang, hư không phía trước linh quang lóe lên, một thân ảnh ba đầu sáu tay hiện ra, chặn đường đi của hắn.

Tiểu nhân cả kinh, như một đạo cầu vồng nhanh chóng chuyển phương hướng chạy.

Nhưng nó vừa đổi phương hướng trong nháy mắt thì phía hư không phía dưới cũng lại chấn động một lần nữa, hai bàn tay lông lá lớn xé rách hư không mà tới.

Một Cự Viên màu vàng cao hơn mười trượng nhảy ra, lúc này miệng nó há to, một dải ánh sáng màu vàng bắn ra.

Tiểu nhân thực sự kinh hãi, muốn né tránh nhưng đã không còn kịp, chỉ có thể bất đắc dĩ ném tiểu ấn trong tay đi, tiểu ấn đón gió lớn lên, có kích cỡ bằng một cái cối xay ngăn trước người.

“Phanh!”

Kim hồ lóe lên, đánh mạnh vào đại ấn màu xanh làm nó bắn ngược trở lại, nhưng ánh sáng màu vàng cũng theo đó tán đi.

Cự viên màu vàng sắc mặt dữ tợn vừa hiện ra, phóng nhanh về phía trước, bàn tay khổng lồ nhanh như thiểm điện chụp xuống.

Nhưng lão giả Nguyên Anh nhờ một chút trì hoãn này mà nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, một tiếng nổ vang lên, cả thân hình nổ tung, chỉ để lại một trời đầy lông chim bay tán loạn.

Sau một khắc, cách phía sau lưng Cự Viên khoảng hai trăm trượng, hư không chấn động, thân ản tiểu nhân lại hoảng hốt hiện ra, lập tức hóa thành tinh quang bắn về phía Thạch Thành.

Sau hai cái chớp động, tiểu nhân đã đến gần màn sáng bảo vệ bên ngoài Thạch Thành, chỉ một lần sử dụng độn thuật nữa là có thể tiến vào trong.

Nhưng lúc này, một tiếng "hừ" lạnh lẽo không biết từ đâu truyền tới, rơi vào tai Nguyên Anh của lão giả họ Dịch không khác gì sét đánh làm cho hắn chấn động, chân nguyên trong cơ thể ngưng tụ lại, thiếu chút nữa rơi từ trên cao xuống.

Ngay khi độn quang của tiểu nhân tản ra, trong hư không gần đó hiện ra ánh sáng màu vàng, sau một vòng quay liền hóa thành nhưng hạt cát vàng, đồng thời cát bụi bốn phía cuốn lên hóa thành vòi rồng đeo Nguyên Anh của lão giả cuốn vào, một cỗ lực lượng vô hình từ giữa cuồn cuộn đi ra.

Tinh quang bên ngoài tiểu nhân lóe lên, những tiếng nổ vang truyền ra, gương mặt Nguyên Anh kia tràn đầy thống khổ, giống như có thể bị cỗ sức lực kia ép nát bất kỳ lúc nào.

Mà bốn phía lúc này cũng truyền tới lực lượng vô cùng khủng bố, vẫn không ngừng tăng lên.

Lúc này, cách đó không xa, Cự viên màu vàng thình lình xuất hiện, đứng không nhúc nhích, nhưng Thiên Linh Cái dã mở ra, một tiểu nhân màu xanh cao hai thước đứng ở trên, một tay cầm một tiểu hồ lô dài gần một tấc, đang không ngừng chuyển động trong lòng bàn tay nó.

Từ trong miệng hồ lô phun ra từng sợi màu vàng, lóe lên rồi biến mất trong hư không.

Nhưng khi mỗi một sợi màu vàng biến mất thì sức lực bốn phía áp lên Nguyên Anh của lão giả họ Dịch cũng tăng thêm một phần.

Hàn Lập đã sớm tính toán đến trường hợp lão giả họ Dịch sẽ để Nguyên Anh chạy trốn nên lúc này cũng không ngần ngại đem Nguyên Anh đã đại thành thả ra ngoài cơ thể, thúc giục kiện bảo vật mới lấy được cách đây không lâu, lặng lẽ đem Liệt Sát Kim Cương Sa bố trí xuống.

Mặc dù Nguyên Anh của lão giả họ Dịch có vài thần thông huyền diệu trong người nhưng lúc trước bị Hàn Lập dùng bí thuật hàn niệm công kích, lúc này lại dùng cát điên cuồng tấn công nên lúc này có thể gặp nguy hiểm bất kỳ lúc nào.

Ngay khi lão giả chính thức đối mặt với sinh tử thì thiếu nữ váy đỏ rốt cục cũng xuất thủ.

Cũng không biết nàng ta dùng thủ đoạn gì mà bốn đầu sói không dấu hiệu nổ tung lên, hư không bên ngoài vòi rồng chấn động, bốn đoàn huyết vụ lăng không hiện ra, rồi cuốn tới phía Nguyên Anh lão giả kia, đem hắn bảo hộ vào trong.

Áp lực quanh lão giả giảm đi một chút, lúc này lão vội mừng rỡ lăn đi một vòng, huyễn hóa thành một con Khổng Tước óng ánh dài hơn một thước, hai cánh rung lên, một đoàn lửa ngũ sắc rào rạt bùng cháy.

Nguyên Anh của Hàn Lập thấy thế, hai mắt nheo lại, hồ lô màu vàng trong tay hóa thành vạn tia sáng màu vàng, vô số phù văn óng ánh khẽ hiện lên trên bề mặt.

Vòi rồng vây khốn Nguyên Anh của lão giả nổ vang một tiếng rồi đột nhiên lớn lên gấp bội, từng tinh hạt to bằng nắm đấm trong gió như ẩn như hiện, xung quanh tản ra dao động cấm chế vô cùng quỷ dị.

Hầu như trong cùng một thời gian, vòi rồng nghiêng nghiêng trên bầu trời, chấn động kịch liệt, sau đó một thân ảnh màu vàng lóe lên rồi hiện ra, đúng là Phạm Thánh Kim Thân của Hàn Lập.

Kim Thân vừa thuấn di xuất hiện, sáu cánh tay đánh vào hư không, trong tay liền hiện ra chùy, trượng, chuy, thước, hoàn, giản, sáu loại vũ khí khác nhau, sau một tiếng hét lớn thì liền đồng loạt đập tới trung tâm vòi rồng khổng lồ.

“Oanh!” Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Vòi rồng bạo liệt nổ, đồng thời ở trung tâm cũng có đoàn đoàn ánh sáng vàng nổ tung, không khí xung quanh chấn động hỗn loạn, sau đó hướng bốn xung quanh nhanh chóng tản ra.

Nguyên Anh của Hàn Lập trên đỉnh đầu Cự Viên nhìn vào bên trong quầng sáng, đôi con ngươi đen kịt đột nhiên co rút lại, tay áo hơi động, bàn tay ở trong như đang bấm niệm pháp quyết gì đó, nhưng sau đó lập tức nhớ ra, năm ngón tay cũng tự động buông lỏng.

“Phanh!”

Phía trên Thạch Thành, thiếu nữ váy đỏ hơi nghiêng người khi hư không chấn động, một con Khổng Tước bị thương một bên cánh bay ra, sau khi hiện thân liền lập tức thét lên đầy thê lương:

“Anh đạo hữu, mau cứu ta. Chỉ có thần thông của Vật Linh Hồi Sóc của ngươi mới có thể tu bổ cho Nguyên Anh của lão phu. Chỉ cần ngươi có thể phục hồi Nguyên Anh của ta lại như cũ, sau này ta có gì tốt nhất định cũng sẽ đưa cho ngươi!”

Vừa dứt lời, hào quang bên ngoài của con Khổng Tước nhỏ lóe lên, một lần nữa khôi phục lại hình người, nhưng non nửa thân hình đều biến mất, khí tức vô cùng suy yếu, dường như có thể tiêu vong bất kỳ lúc nào.

Vừa rồi mặc dù thiếu nữ kia có xuất thủ tương trợ, bản thể Nguyên thần của hắn có thể phá không trốn thoát nhưng vì lực lượng quỷ dị của Liệt Sát Kim Cương Sa và một kích của sáu kiện vũ khí do Phạm Thánh Kim Thân mang lại làm cho Nguyên Anh của lão gặp phải trọng thương.

Nếu thiếu nữ kia không sử dụng Thời Gian Chi Lực cứu giúp, chỉ sợ dù là cảnh giới Đại Thừa cũng không thể không ngã xuống.

Cái này khó trách vừa rồi làm hắn sợ hãi như thế.

“Được!”

Thiếu nữ váy đỏ liếc nhìn Nguyên Anh của lão giả, thần sắc không thay đổi khẽ gật đầu, bàn tay trắng như ngọc nhấc ra vỗ một cái.

------oOo------

Chương 2291: Thời Không chi lực

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Bịch” một tiếng.

Cánh tay đã đánh ra một nửa lại đột nhiên thay đổi phương phướng, năm ngón tay chụp vào thiên linh cái của Nguyên Anh của lão giả kia.

“Ngươi dám?”

Lão giả phản ứng cực nhanh, sau khi hét lớn một tiếng, Nguyên Anh trở nên mơ hồ sau đó lại đột nhiên lóe lên ở không gian một vùng gần đó.

Cô gái mặc váy đỏ chỉ cười khẽ một tiếng, tay ngọc lại trở nên mơ hồ, như biến mất trong hư không, sau đó hung hăng chụp trở lại.

“Phốc” một tiếng, cánh tay từ trong hư không thu về, huyết quang chớp động nhè nhẹ trên tay, trong đó lúc này còn mang theo một tiểu nhân.

Chính là Nguyên Anh vừa thuấn di bỏ chạy của lão giả họ Dịch kia, bên ngoài thân lúc này bị tơ máu rậm rịt quấn chặt, không có cách nào nhúc nhích, trên mặt tràn đầy hoảng sợ, chợt nhớ tới cái gì đó liền kêu lên đầy kinh hãi:

“Thời không pháp tắc, đây chính là thời không chi lực. Ngươi đã đem hai lực lượng pháp tắc dung hợp làm một rồi?”

“Dịch sư bá, chất nữ trăm năm trước đã có thể làm được việc này rồi, chỉ là lúc đó tu vi bị giới hạn nên không có cách nào tiến thêm một bước để lĩnh ngộ thôi. Nhưng bây giờ có Nguyên Anh đại thành của sư bá, chất nữ sẽ có một ít nắm chắc.” Cô gái cười một tiếng, tay kia chuyển một cái, xuất ra một cây quạt nhỏ đỏ như máu.

“Khiên Hồn Phiên, ngươi lại muốn Hóa hồn lão phu? La đạo hữu, mau ngăn lệnh ái lại. Nàng điên rồi sao, ta không có ở đây thì sau này ai sẽ giúp các ngươi luyện hóa tinh hạch của Không Ngư Tộc thành thời gian chi lực? Phương pháp này chỉ có mình ta biết, nếu không có lão phu, các ngươi làm sao vượt qua được tai kiếp sắc tới?”

Nguyên Anh của lão giả họ Dịch nhìn thấy cây quạt nhỏ kia thì kêu to, thần sắc trở nên vô cùng sợ hãi, rống lên với người phụ đang đánh ở bên kia.

Tộc mẫu Tu La Thù đã sớm chú ý tới tình hình bên này, trong lòng cũng vô cùng kinh hãi, sau khi nghe lão giả cầu cứu thì bất chấp đối thủ trước mặt, ba khối hóa thân lập tức hợp lại thành một thể, liên tiếp thả ra mấy bảo vật tạm thời bảo vệ toàn thân. Sau đó bà ta mới dùng truyền âm hướng tới cô gái váy đỏ kia:

“Anh Nhi, ngươi đang làm cái gì vậy? Bây giờ là lúc nào mà còn làm cái chuyện tự tổn hại mình thế này? Mau buông Dịch đạo hữu ra, dùng thời không chi lực khôi phục thân thể cho ông ấy. Trước tiên phải ứng phó với đại địch đã, đây mới là chuyện quan trọng nhất.”

“Mẫu thân đại nhân không cần lo lắng, phương pháp luyện không gian chi lực nữ nhi đã sớm lấy từ miệng tên đệ tử thân truyền của lão rồi. Đại địch trước mắt cũng không đáng ngại, con có biện pháp đuổi hắn đi.”

Cô gái hời hợt trả lời, sau đó không hề để ý tới thanh âm khiếp sợ của người phụ nữ vừa truyền âm cho mình, thản nhiên cười với Nguyên Anh lão giả đang bị tơ máu trói buộc, một ngón tay điểm ra.

Đầu ngón tay khi chạm vào những tia máu thì chợt lóe, một cỗ lực lượng cấm chế quỷ dị nhất thời nhộn nhạo ra.

Nguyên Anh của lão giả kia chỉ thấy toàn thân tê rần, ngoại trừ nhìn cô gái bằng vẻ mặt oán độc thì cũng không phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Hàn Lập bên ngoài thạch thành nghe được vài chữ 'Thời không chi lực' thì vẻ mặt đại chấn, rốt cục cũng hiện ra vẻ sợ hãi, nhưng khi thấy cô gái dưới kia động tay thì lại cười lạnh một tiếng, đem Nguyên Anh của mình thu lại. Phạm Thánh Kim Thân lại đánh ra một chiêu, nhân cơ hội này điên cuồng cùng kích cấm chế bảo vệ ngoài Thạch Thành.

Lúc này, cô gái kia quét mắt một cái, môi khẽ nhúc nhích, cũng không có bất cứ âm thanh nào truyền ra.

Cùng lúc đó, trong tai Hàn Lập vang lên tiếng của cô gái mặc váy đỏ, đúng là nàng ta đang truyền âm cho hắn.

Sau khi nghe xong, thần sắc Hàn Lập cũng vừa động, ánh mắt biến hóa một chút sau đó hai tay kết quyết, kim quang lưu chuyển ngoài kim thân, trong nháy mắt từ Cự Viên biến ảo thành người.

Mà sau khi Phạm Thánh Kim Thân cũng lóe lên, hướng thân hình phía sau hợp lại làm một.

Cô gái ở trên Thạch Thành thấy thế thì nhìn Hàn Lập cười đầy quyến rũ, tay kia cầm cây quạt nhỏ màu đỏ, không chần chừ ném ra trước người.

"Bịch" một tiếng, cây quạt nhỏ này được ném đi hóa thành một đoàn huyết quang bay lên.

Trong miệng cô gái lẩm bẩm mấy câu, đám quái vật đầu sói còn sót lại xung quanh chợt nổ tung, hóa thành từng đoàn huyết vụ cùng bắn tới một phía, liên tiếp nhập vào trong cây quạt.

Sau một khắc, cây quạt máu đón gió mà lớn lên, kích cỡ đạt hơn một trượng, bên ngoài huyết khí quay cuồng, bên trong mơ hồ hiện ra một gương mặt ác quỷ.

Trên đầu của con quỷ này đầy những sừng cong kỳ quái, khuôn mặt chia làm hai nửa, một nửa là mặt nam tử vô cùng xấu xí, một nửa lại là mặt của một co gái diễm lệ vô song, cùng truyền ra tiếng cười quái dị. Nó há cái miệng lớn, một cỗ hào quang màu đỏ phun ra, sau một cái chớp động thì cuốn Nguyên Anh trong tay cô gái vào.

Nguyên Anh của lão giả kia khi thấy mặt quỷ hiện ra trên cây quạt thì sắc mặt đã trắng nhợt rồi, ánh mắt nhìn cô gái từ oán độc trở thành đau khổ và đầy cầu khẩn.

Nhưng sau khi huyết hà lóe lên, hai mắt của Nguyên Anh cũng khép lại, hôn mê đi, ngay cả khi bị hút vào trong miệng quỷ kia cũng không hề phát ra tiếng kêu nào.

Cô gái mặc váy đỏ liên tục kết quyết, điểm vài cái vào huyết phiên trong hư không.

Mặt quỷ trong huyết hà lóe lên rồi biến mất không thấy, cái quạt quay tròn rồi lại khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, bay vụt trở về liền bị cô gái há mồm trực tiếp hút vào.

“Cuối cùng cũng đại thành rồi! Mẫu thân đại nhân, không cần phải cùng bọn họ tranh đấu nữa, mau trở về thôi, sau đó chúng ta có thể cùng đạo hữu này thương thảo một chút.” Cô gái váy đỏ thu lại pháp quyết, mặt lộ vẻ hài lòng gật đầu với Hàn Lập, sau đó cười nói với người phụ nữ kia.

“Ngươi lại làm thật sao? Cũng được, ta đợi xem làm sao ngươi có thể thuyết phục những kẻ đến từ bên ngoài này.”

Tộc mẫu Tu La Thù nhìn thấy cô gái thu Nguyên Anh của lão giả họ Dịch vào trong huyết phiên thì sắc mặt cũng biến đổi, vẻ tức giận trên mặt cũng biến mất, sau đó lập tức độn quang, bỏ lại hai đối thủ của mình, hướng Thạch Thành bay về.

Huyết Nhiên và Hắc Lân không muốn cứ như thế buông tha cho bà ta, lúc này cùng hét lớn một tiếng, thúc giục bảo vật và thần thông theo sát.

Nhưng lúc này, thanh âm lãnh đạm của Hàn Lập cũng vang tới:

“Nhị vị đạo hữu khoan đã, lại đây nghe Anh đạo hữu nói vài lời rồi muốn động thủ cũng không muộn.”

“Lời này của Hàn huynh có ý gì?” Huyết Nhiên rùng mình một cái, động tác cũng dừng lại, ngưng trọng hỏi.

Từng chứng kiến Hàn Lập thi triển thần thông nên hai vị Đại Thừa dị tộc này vô cùng kiêng kỵ Hàn Lập, thái độ cũng không dám như lúc trước nữa.

“Không có gì. Chỉ là vị Anh đạo hữu này muốn chủ động giao cho chúng ta một ít tinh hạch, nếu có thể như thế thì chúng ta cần gì phải đánh nhau nữa.” Hàn Lập liếc mắt nhìn hai người một cái, thờ ơ nói.

“Có chuyện này thực sao? Không phải là đang cố ý dùng kế hoãn binh với chúng ta đấy chứ?” Huyết Nhiên ngẩn ra, giật mình hỏi lại.

“Nếu giả bộ thì lại động thủ là được rồi. Nếu chỉ là kế hoãn binh, từng ấy thời gian thì có thể có bao nhiêu tác dụng chứ?” Thần sắc của Hàn Lập vẫn không đổi, nhàn nhạt đáp.

“Ừ, Hàn đạo hữu nói vậy thì được rồi, hai người chúng ta cứ thử nghe xem Anh đọa hữu kia định nói cái gì!” Huyết Nhiên và Hắc Lân cùng truyền âm thương lượng vài câu, sau đó gật đầu đáp ứng.

Bọn họ có thể dễ dàng đáp ứng như thế cũng một phần là vừa rồi cùng giao thủ với Tộc mẫu Tu La Thù nhưng không hề chiếm được chút thượng phong nào, nên đối với việc tiêu diệt cả nhất tộc Tu La Thù cũng không nắm chắc được mấy phần.

Vì vậy hai người cùng độn quang, bay về phía Hàn Lập.

Đám người Mạc Giản Ly do ở xa nơi này nên Hàn Lập cũng không truyền tin gọi trở lại.

Dù sao thì từ lúc đó tới giờ, thời gian cũng không quá dài.

Trong Thạch Thành có mười mấy đạo độn quang bay ra, sau vài cái chớp động liên tiếp thì dừng lại trên tường thành, hiện ra hơn mười người có tu vi Hợp Thể Kỳ của tộc Tu La Thù.

Huyết Nhiên thấy đám người này thì cũng buông lỏng trong lòng.

Mặc kệ thế nào, nếu những người điều khiển cấm chế của Thạch Thành tự nguyện xuất hiện thì cũng như nói rõ họ thật sự có lòng đàm phán rồi.

Tộc mẫu Tu La Thù sau vài cái chớp động cũng xuất hiện bên cạnh cô gái mặc váy đỏ, dùng ánh mắt đầy mong chờ nhìn nàng ta, sau đó mới thở dài một hơi, nói:

“Nếu Dịch đạo hữu đã bị bắt thì nhất định là ngươi muốn đàm phán với đám người tới từ bên ngoài kia. Ta cũng không ngăn cản, nhưng chuyện đã sớm dung hợp thời không chi lực thì phải giải thích cho ta một chút mới được.”

“Mẫu thân đại nhân yên tâm, chuyện này nữ nhi sẽ cho người một cái công đạo.” Anh Nhi nhìn người phụ nữ cười, thần sắc vô cùng thoải mái.

“Nếu ngươi đã tự tin ứng phó những người này như thế thì chuyện ở đây liền giao hết cho ngươi.” Tộc mẫu Tu La Thù do dự một chút sau đó hướng cô gái nói bằng giọng đầy phức tạp.

Tộc nhân Tu La Thù nghe cô gái và người phụ nữ kia nói chuyện với nhau thì không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Cô gái mặc váy đỏ cười khẽ và đáp ứng một tiếng, huyết quang ngoài thân chợt lóe rồi bay lên, sau một cái chớp động liền bay ra khỏi màn sáng bảo vệ của Thạch Thành, xuất hiện cách ba người Hàn Lập không xa, dường như không hề lo sợ ba gã Đại Thừa này sẽ liên thủ lại để đối phó với mình.

Huyết Nhiên và Hắc Lân liếc mắt với nhau, thần sắc có chút khác thường.

Hai mắt Hàn Lập cũng lóe lên tinh quang nhưng sau đó biến mất, hắn lạnh nhạt hỏi:

“Đạo hữu thật là can đảm, chỉ dựa vào tu vi Hợp thể kỳ đã có dũng khí đối mặt trực tiếp với ba người chúng ta?”

“Tiểu muội nếu đã có dũng khí một mình tới đây thì sẽ không lo ba vị cùng liên thủ. Một mình ta tất nhiên không thể đối phó với ba vị đạo hữu, nhưng nếu chỉ cần bảo vệ tính mạng mà trốn đi thì ta tự tin là các vị không giữ ta lại được.” Cô gái dùng đôi mắt đẹp như thu ba, cười mà không phải cười đáp.

“Khẩu khí thật lớn!” Hung sắc lóe lên trên mặt Hắc Lân, lại nóng lòng muốn thử ra tay một chút.

“Mặc dù khẩu khí của nàng ta không nhỏ, nhưng nếu chúng ta cùng động thủ thì tỷ lệ giết được nàng ta cũng không có nhiều đâu. Dù sao Thời Không chi lực là sự hợp nhất của Thời Gian và Không Gian pháp tắc, chính là pháp tắc bậc cao nhất. Cho dù tu vi của nàng ta thấp hơn nhiều so với chúng ta thì cũng khó lòng mà vây nổi nàng.” Hàn Lập nhướng mày nói về phía sau với hai người.

“Thời Không pháp tắc?”

“Tu La Thù không phải chỉ có thể thúc giục một chút lực lượng của thời gian pháp tắc hay sao, nàng ta làm sao lại có thể nắm giữ cả không gian chi lực, lại còn có thể dung hợp hai lực lượng này lại với nhau?”

Huyết Nhiên và Hắc Lân nghe vậy thì cực kỳ hoảng sợ, thất thanh kêu lên.

------oOo------

Chương 2292: Thánh vật của Không Ngư Tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Hai vị đạo hữu cũng biết về Lực Thời Không, như vậy cũng tốt. Lý do Hàn mỗ nguyện ý dừng tay cũng không cần giải thích thêm nữa.” Hàn Lập quét mắt nhìn hai người Huyết Nhiên, thần sắc không đổi nói.

Huyết Nhiên Hắc Lân thần sắc ngưng trọng dị thường, hai người nhìn nhau rồi Huyết Nhiên tiếp tục nói:

“Cô gái này thế mà lĩnh ngộ được Lực Thời Không Pháp Tắc, đúng là không phải dễ trêu chọc. Chúng ta hãy nghe cô ta nói như thế nào đi. Nhưng nếu mục đích chuyến đi này không đạt được, huynh đệ ta tuyệt sẽ không dễ dàng dừng tay.”

“Đạo hữu đã nghe đồng bọn của ta nói như vậy rồi. Chúng ta có thể cho ngươi một cơ hội, nhưng nếu không thể làm chúng ta hài lòng, ngươi thì có thể may mắn thoát khỏi, nhưng những người khác trong tộc của ngươi nhất định sẽ chạy không thoát đâu.” Hàn Lập gật đầu một cái rồi quay đầu nhàn nhạt nói với cô gái.

“Hừ, nghe khẩu khí của các hạ, xem ra đã ăn chắc nhất tộc chúng ta rồi. Nếu tiếp tục đánh nữa, còn chưa biết ai chết vào tay ai đâu.” Phụ nhân ở trên tường thành nghe vậy, sắc mặt liền trầm xuống.

“Phải hay không, hay là tiếp tục động thủ thử xem!” Hắc Lân đảo mắt, cười lạnh nói.

“Đạo hữu và mẫu thân đại nhân không cần tranh cãi nữa. Nghe nói chư vị tiến vào giới này mục đích là muốn lấy tinh hạch của tộc ta. Có phải chư vị lấy được tinh hạch rồi liền ngoan ngoãn rời khỏi giới này hay không?” Cô gái váy đỏ khoát tay chặn hai người tranh cãi, bình tĩnh hỏi Hàn Lập.

“Không sai. Nhưng chúng ta muốn phải là tinh hạch Tu La Thù trưởng thành, nếu không có lấy cũng vô dụng. Lúc trước đạo hữu truyền âm nói có thể thỏa mãn yêu cầu này. Chẳng lẽ quý tộc đã nghĩ thông suốt, nguyện ý chủ động giao ra tinh hạch của mình?” Hàn Lập hay mắt híp lại, lạnh lùng hỏi ngược lại.

Phụ nhân cùng các Tu La Thù tộc nhân khác vừa nghe nói thế, sắc mặt cũng hơi đổi.

Đối với tộc này, nếu mất đi tinh hạch mặc dù không đến nỗi chết tại chỗ, nhưng nhẹ thì cũng tổn thương nguyên khí nặng nề, nặng thì hậu hoạn vô cùng.

“Muốn tiểu muội cùng những tộc nhân khác giao ra tinh hạch của mình, dĩ nhiên là chuyện không thể.”

“Nhưng nhất tộc chúng ta đã trụ vững ở giới này thời gian không ngắn, cũng có lưu giữ một ít tinh hạch tộc nhân trưởng thành, không phải là không thể giao cho các ngươi mấy khối.” Cô gái váy đỏ thản nhiên cười rồi trả lời.

“Cái gì? Việc này không được! Những tinh hạch đó cần giữ lại còn có đại dụng.” Vừa nghe nói thế, khi bọn Hàn Lập còn chưa kịp lộ sắc mặt vui mừng thì Tu La Thù Tộc Mẫu đã lại kêu to.

Cô gái nhướng mày, khẽ nhúc nhích môi truyền âm:

“Mẫu thân đại nhân, con đã lĩnh ngộ được Lực Thời Không thì cũng có biện pháp truyền thụ lực này cho mẹ. Những tinh hạch kia do đó cũng không nhất định phải dùng tới. Huống chi, con cũng chưa nói rõ sẽ đem những tinh hạch đó cho người ta mà.”

“Anh Nhi, ý con là…” Phụ nhân thần sắc vừa động, tựa hồ nhớ ra điều gì đó.

“Mẫu thân đại nhân chẳng lẽ quên món thánh vật đó của Không Ngư Tộc. Không phải là vì nhân lực không đủ mà chúng ta không cách nào mò vật đó lên sao? Nếu có thể lấy được vật đó, chẳng phải là so với chút tinh hạch chúng ta lưu giữ kia còn mạnh hơn nhiều sao. Mẫu thân chớ quên, trong hai loại pháp tắc thì cái chúng ta càng cần phải tìm hiểu chính là Lực Không Gian." Cô gái váy đỏ truyền âm nói tiếp.

"Nếu có thể lấy được vật đó, ngươi có nắm chắc tiến thêm một bước lĩnh ngộ sự huyền diệu của Lực Không Gian hay không?" Phụ nhân sắc mặt âm tình biến hóa mấy lần rồi mới có một tia do dự hỏi.

"Mẫu thân đại nhân yên tâm, con vốn đã đạt đến bình cảnh lĩnh ngộ Thời Không Pháp Tắc, chờ đem nguyên anh của lão già kia luyện hóa tu bổ thần hồn xong, lại có cái thánh vật đó rồi thì đột phá bình cảnh mười phần nắm chắc tới chín rồi." Cô gái váy đỏ không chút do dự trả lời.

"Tốt. Nếu ngươi tự tin như vậy ta cũng không ngăn trở nữa." Tu La Thù Tộc Mẫu cuối cùng hạ quyết tâm.

Cố gái váy đỏ cười nhẹ, hiển nhiên đối với quyết định này của phụ nhân đã sớm đoán được.

Đám người Hàn Lập ở phía đối diện tự nhiên cũng nhìn rõ cô gái cùng Tu La Mẫu truyền âm mật đàm.

Cho nên khi thấy hai người dường như đã thống nhất ý kiến, Huyết Nhiên liền đi trước hỏi:

"Nếu có thể giao ra tinh hạch, bọn ta tự nhiên cũng không cần tranh đấu nữa. Nhưng không biết có thể giao ra mấy viên? Nếu quá ít, cũng không cần nói ra nữa."

"Chư vị tính toán muốn mấy viên?" Cô gái không ngờ hỏi ngược lại một câu.

"Lần này chúng ta nhiều người như vậy tiến vào giới này, từ đầu đã bàn muốn ba bốn mươi viên mới đủ dùng. " Huyết Nhiên nói không cần nghĩ.

"Ba bốn mươi viên? Đạo hữu thật đúng là sư tử ngoạm! Đừng nói là một phần tinh hạch đã bị chúng ta dùng hết, kể cả trước kia cũng tuyệt không có nhiều như vậy. ” Cô gái váy đỏ cười lạnh nói.

“Thế các ngươi có thể giao ra bao nhiêu đây?” Huyết Nhiên nghe vậy cũng không tức giận, tỉnh táo hỏi ngược lại.

“Nhiều lắm là tám viên, hẳn các ngươi cũng đủ dùng. ” Cô gái váy đỏ con ngươi hơi đổi mấy cái sau, mới chậm rãi nói.

“Tám viên, tuyệt đối không được. Còn chưa đủ chia cho chúng ta bốn người. ” Huyết Nhiên sắc mặt trầm xuống, dùng cứng rắn khẩu khí nói.

“Tám viên tinh hạch, đủ để chia mỗi người chư vị hai viên, như thế nào còn chưa đủ? Mấy vị cũng không nên được voi đòi tiên. Hơn nữa, coi như chúng ta giao ra tám viên tinh hạch, cũng không phải cứ thế mà giao ra. Chư vị nhất định phải giúp chúng ta nhất tộc một việc nhỏ mới được, dù sao trên đời này không có việc ăn cơm chùa nào. ” Cô gái váy đỏ ánh mắt chợt lóe, nhàn nhạt nói.

“Cần chúng ta hỗ trợ việc gì? Cô nói đi xem sao.” Hàn Lập một mực thần sắc bình tĩnh, nghe nói như thế, cuối cùng chân mày cau lại rồi tiếp lời.

“Rất đơn giản, ta cần chư vị giúp chúng ta mò một bảo vật. Chỉ cần lấy được bảo vật này, tiểu muội liền có thể làm chủ lập tức đem tinh hạch giao cho mấy vị đạo hữu. ” Cô gái khóe miệng kiều tiếu nói.

“Bảo vật gì vậy, ở nơi nào? Đến năng lực như các ngươi nhất tộc mà cũng không có cách nào lấy được ư? ” Hàn Lập ánh mắt chợt lóe, tựa tiếu phi tiếu nói.

Huyết Nhiên cùng Hắc Lân bên cạnh nghe vậy, cũng nhìn nhau có chút khác thường.

“Bảo vật là gì chư vị không cần biết. Chỉ cần biết vật này chỉ là rất quan trọng với tộc chúng ta là được. Bảo vật này giờ đang chìm sâu trong một cái đầm lạnh vô cùng, cho dù Đại Thừa tồn tại cũng không cách nào tiến vào sâu. Nhưng mấy vị cũng không cần lo lắng, từ rất nhiều năm trước bổn tộc đã tìm ra biện pháp mò lên vật đó, đến lúc đó chẳng qua là mượn chút lực của các vị mà thôi, căn bản không có bất kỳ nguy hiểm gì.” Cô gái váy đỏ tựa hồ nhìn thấu băn khoăn của đám người Huyết Nhiên, cười quyến rũ nói.

“Hai vị đạo hữu cảm thấy như thế nào? ” Hàn Lập trầm ngâm một chút rồi quay lại hỏi hai người kia.

“Nếu không có nguy hiểm thì có thể thử một lần. Nhưng tám viên tinh hạch thì còn ít một chút, mấy người chúng ta không dễ chia. Hắc hắc, chuyện này để Hàn huynh làm chủ đi, tin tưởng sẽ không để cho huynh đệ ta hai người thất vọng. ” Huyết Nhiên cùng Hắc Lân truyền âm thương lượng mấy câu rồi cười hắc hắc trả lời.

“Nếu như vậy, Hàn mỗ liền làm chủ một lần. Anh đạo hữu, ngươi cũng nghe rồi đó. Như vậy đi, mười hai viên tinh hạch, một viên cũng không thể thiếu, chúng ta liền có thể giúp ngươi mò món bảo vật đó. Nhưng những tinh hạch này trước hết ứng trước một nửa, hơn nữa khi mò bảo vật nếu gặp phải nguy hiểm một chút, chúng ta cũng sẽ không tiếp tục nữa, nhưng nửa số tinh hạch còn lại vẫn theo đó phải thu. Thêm nữa, chúng ta cũng không có ý định lưu lại ở giới này quá lâu, việc mò bảo vật càng sớm động thủ càng tốt. ” Hàn Lập suy nghĩ một chút rồi không hoảng không vội nói với cô gái.

Huyết Nhiên Hắc Lân vừa nghe số lượng tinh hạch, thần sắc hơi khác thường, nhưng đều không có ý định lên tiếng cắt lời.

“Mười hai viên tinh hạch …… Được, thì mười hai viên. Chư vị đạo hữu nếu muốn nhiều hơn nữa, bổn tộc cũng không thể đưa ra nhiều hơn. Vậy thì giao định như thế đi. Về phần khi nào mò, nếu mấy vị không có vấn đề gì thì một lúc nữa sẽ lên đường được chăng? ” Cô gái váy đỏ chỉ hơi cân nhắc rồi liền đáp ứng, tựa hồ so với đám người Hàn Lập còn cần gấp hơn mấy phần.

“Được. Đạo hữu chuẩn bị trước một chút đi, ta cũng gọi vị đồng bọn cuối cùng quay trở lại. ” Hàn Lập gật đầu nói, tay áo run lên, liền cuốn ra một khối ngọc bội cầm trong tay.

Tay kia liên tục phất ra, một nhóm ngân văn nhàn nhạt liền hiện lên, chợt lóe rồi chìm vào ngọc bội không thấy bóng dáng.

Ở phía đối diện thiếu nữ thản nhiên cười, cũng truyền âm cho phụ nhân, để bà ta dùng bí thuật tương tự liên lạc với bốn tên Tu La Tộc trưởng thành kia.

Còn trên trời cao, con khổng tước màu tím được lão Dịch gọi ra do không còn được pháp lực của lão thúc giục nữa nên thể tích càng ngày càng nhỏ, rốt cục kêu lên một tiếng đau đớn rồi bị con chim khổng lồ màu bạc nuốt trọn.

“Phanh” một tiếng, ngọn cổ đăng liền từ trời cao rơi xuống đất.

Hàn Lập không khách khí xuất ra một trảo, liền đem bảo vật này thu vào ống tay áo.

Những người khác thấy vậy, mặc dù biết cổ đăng là một món dị bảo nhưng tự nhiên cũng không tiện ngăn trở.

Sau đó, màn sáng trong và ngoài thành đá nhất thời khôi phục yên tĩnh, song phương vừa tranh đấu nay đều lẳng lặng chờ đợi.

Sau thời gian uống cạn tuần trà, bầu trời phía xa ba động, một đạo ánh sáng trắng hiện ra, hướng phía Hàn Lập bay nhanh về.

Sau mấy cái chớp động, luồng sáng thu lại, thân ảnh Mạc Giản Ly liền hiện ra bên cạnh Hàn Lập.

Lúc này lão Mạc sắc mặt có chút trắng nhợt, chiến giáp màu xanh trên người có một vết rách rộng, khí tức so với lúc trước cũng yếu đi già nửa, dáng vẻ mơ hồ chật vật mấy phần.

“Hàn đạo hữu, Tu La Thù nhất tộc thật nguyện ý giao ra tinh hạch sao? Bọn họ thế nào mà đồng ý điều kiện này? Di, cô gái này là ai?” Lão giả vừa hiện thân, liền vội vàng hỏi Hàn Lập, nhưng sau khi đảo mắt nhìn thấy cô gái váy đỏ, lại ngẩn người.

“Bên này tình hình có biến hóa một chút, đúng là không cần tranh đấu với bọn họ nữa. Cô gái này thần thông không phải chuyện đùa, chính là do sự xuất hiện của nàng mà tình hình thay đổi. Mạc huynh biết vậy đi. À, những Tu La Thù trưởng thành kia đâu rồi?" Hàn Lập mỉm cười trả lời đôi câu, nhìn về phía lão Mạc lại không thấy những luồng ánh sáng khác, không khỏi có chút kinh ngạc hỏi.

"Không cần liều mạng mà vẫn có thể lấy được tinh hạch, việc này dĩ nhiên là tốt hơn rồi. Bốn kẻ Tu La Thù trưởng thành kia đã bị ta bố trí tỉ mỉ một pháp trận tạm thời khốn trụ. Mình ta đấu bọn họ đã phải cố hết sức, chẳng những hai đầu linh sủng bị chúng đánh bị thương nặng, cái pháp trận kia căn bản cũng không cách nào vây khốn bọn họ được bao lâu nữa." Mạc Giản Ly nghe vậy, trên mặt vui mừng, trong miệng vội vàng giải thích đôi câu.

"Thì ra là Mạc huynh mượn lực pháp trận, đây quả là một biện pháp không tệ." Hàn Lập gật đầu, có chút ngoài dự liệu nói.

------oOo------

Chương 2293: Hàn Đàm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Đàm: Đầm nước lạnh

Trận bàn tứ phương: cái trận bàn có bốn hướng đông tây nam bắc như la bàn chỉ hướng

“Thật đáng tiếc, mấy cỗ Khôi Lỗi mà Hàn huynh đưa cho ta đã có hai cỗ bị hủy hoại trong lúc dụ địch rồi, sau này lão phu nhất định sẽ đền bù tổn thất cho đạo hữu.” Mạc Giản Ly có chút áy náy nói.

“Những cỗ Khôi Lỗi kia vốn là tặng cho đạo hữu sử dụng, cho dù tất cả bị hủy diệt cũng không đáng gì. Mạc huynh không cần phải để trong lòng.” Hàn Lập lập tức cười cười, dáng vẻ không hề để việc đó trong lòng. Mạc Giản Ly thấy vậy, tự nhiên luôn miệng cảm ơn không thôi.

Một lát sau, từ chân trời vang lên âm thanh ầm ầm, bốn tên Tu La Thù trưởng thành cùng khống chế một luồng quái phong hiện thân ra.

Tuy nhiên trong bốn gã quái vật Hợp Thể kỳ này, có hai tên phải hiện ra nguyên hình bản thể là những con Nhện cực lớn, hai tên khác tuy vẫn duy trì hình dáng con người, nhưng quần áo trên người rách tả tơi, bộ dáng càng thêm chật vật.

Hiển nhiên là bốn con Tu La Thù này tuy rằng thoát ra khỏi pháp trận do Mạc Giản Ly bố trí nhưng cũng phải chịu một phen đau khổ lớn.

Nhưng ngay khi bọn chúng vừa bay xuống phía trong Thạch Thành, Hàn Lập bỗng nhàn nhạt mở miệng nói:

“Anh đạo hữu, hiện giờ người đã về đầy đủ, có thể đi lấy bảo vật kia rồi, Tinh hạch của các ngươi thì thế nào?”

“Hàn đạo hữu yên tâm, số Tinh hạch kia đang ở ngay trên người tiểu muội, chỗ này có sáu khỏa, hãy nhận lấy đi đã.” Thiếu nữ mặc váy đỏ đứng duyên dáng yêu kiều ở trong hư không nghe thấy vậy cười cười, lúc này bàn tay lật lại, từ đó bay ra một cái hộp ngọc màu trắng.

Nhìn thấy vật ấy, thần sắc bọn người Huyết Nhiên và Mạc Giản Ly đều khẽ động, nhưng không có ai tùy tiện thò tay chụp lấy.

Chỉ có Hàn Lập là thần sắc không hề thay đổi, tay áo cuốn ra, liền đem hộp ngọc bắt vào trong tay.

Khi nắp hộp được mở ra, rất nhiều luồng thần niệm đều đồng thời quét qua đó, một lát sau trên mặt tất cả mọi người đều hiện lên sự vui vẻ.

Trong hộp ngọc quả nhiên có sáu khỏa Tinh hạch trong suốt như tuyết, tuy chúng chỉ lớn cỡ một ngón tay cái nhưng lại tản ra khí tức thần bí khác thường.

Hàn Lập chỉ hơi nghĩ ngợi một chút, bàn tay đang nâng hộp ngọc bỗng nhiên rung lên.

Lập tức ba khỏa biến thành ba luồng sáng trắng từ đó bay ra, hướng tới hai huynh đệ Huyết Nhiên bắn đi, hai khỏa khác xoay quanh một cái tức thì hướng về phía Mạc Giản Ly.

Linh quang lóe lên.

Phía trong hộp ngọc còn lại một khỏa tinh hạch khác, liền bị Hàn Lập tự động thu vào bên trong vòng trữ vật.

“Đa tạ Hàn đạo hữu!” Huyết Nhiên cùng với Hắc Lân thấy vậy, sắc thái vui mừng rốt cuộc cũng hiện lên trên khuôn mặt không cách nào che dấu được.

Huyết Nhiên một tay đánh về phía hư không một trảo bắn tới hai khỏa Tinh hạch, chúng khẽ động một cái liền rơi vào trong tay hắn.

Hắc Lân thấy vậy hơi chần chờ một chút, nhưng lập tức không nói thêm gì nữa mà cũng đưa tay đem viên Tinh hạch thứ ba thu vào trong tay áo.

“Hàn đạo hữu, ngươi chỉ lấy một khỏa, như thế có chút không ổn cho lắm.” Mạc Giản Ly bắt được hai khỏa tinh hạch vừa rơi xuống, nhưng không khỏi hơi do dự một chút nói.

“ Mạc huynh yên tâm, số Tinh hạch còn lại chỉ là đến tay chậm một chút mà thôi, đâu có gì khác nhau chứ.” Hàn Lập không thèm để ý nói.

“ Nếu Hàn đạo hữu đã nói như vậy, lão phu cũng yên tâm rồi.” thần sắc Mạc Giản Ly biến đổi vài lần, sau đó cắn răng một cái, không từ chối nữa mà đem hai khỏa Tinh thạch cẩn thận nhận lấy.

“Tiểu muội đã đem thù lao ứng trước đưa ra, tiếp theo có phải nên khởi hành rồi hay không.” Thiếu nữ lúc này mới không chút hoang mang nói.

“Không vấn đề gì. Xin mời quý tộc đi trước dẫn đường.” Hàn Lập tự nhiên không có ý gì khác, lập tức trả lời một câu.

Thiếu nữ cười nhõng nhẽo đáp ứng một tiếng, ngay lập tức từ trong Thạch Thành bay xuống.

Sau khi có tiếng thiếu nữ phân phó, Một gã Yêu tộc Hợp Thể kỳ trong tộc Tu La Thù lăn một vòng tại chỗ, cuồng phong nổi lên liền biến ảo thành một con Cự Ưng màu đen lớn tới vài chục trượng.

Thiếu nữ cùng với Tộc Mẫu Tu La Thù và những người khác đều liên tục động thân nhao nhao lóe lên bay tới trên người Cự Ưng.

Sau một tiếng vang, Cự Ưng lập tức giương cánh hướng về phía chân trời bắn đi.

“Chúng ta cũng đuổi theo đi, hi vọng số Tinh hạch còn lại cũng có thể thuận lợi thu tới tay.”

Hàn Lập nhàn nhạt nói một tiếng, giơ tay lên bắn ra một luồng ánh sáng màu xanh, chớp động một cái biến ảo thành một cái Phi Xa lớn hình tam giác màu xanh, cũng lập tức nhảy lên trên phía trước.

Bọn người Mạc Giản Ly và Huyết Nhiên không dám lãnh đạm, cũng nhao nhao bay lên không đứng trên Phi Xa.

Một tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, phía dưới Cự Xa run lên liền biến thành một luồng sáng màu xanh bắn đi, bay theo sát phía sau Cự Ưng màu đen.

Trong khoảnh khắc, Cả hai chúng liền một trước một sau mà xuất hiện phía chân trời, cuối cùng cùng lóe lên một cái rồi cùng biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Hơn nửa ngày sau, trên mặt một vùng biển rộng mênh mông không thấy điểm cuối, có một làn gió màu đen và một luồng ánh sáng màu xanh cuồn cuộn đi qua.

Một ít dị thú thủy thuộc tính cường đại trong vùng biển phụ cận hơi chút cảm ứng được khí tức cường đại như ẩn như hiện từ chúng phát ra trong không khí liền kinh hãi nhao nhao tránh thật xa, sợ trêu chọc phải tồn tại khủng bố bên trong.

Bỗng nhiên đám gió đen phía trước dừng lại trong chốc lát, tốc độ thoáng cái chậm hơn rất nhiều, ác phong bốn phía tản ra, hiện ra một con Cự Ưng lông cánh sắc bén trông như thần thú.

“Thế nào, đã đến nơi đó rồi hay sao. “ ánh sáng màu xanh phía sau đồng dạng cũng thu lại, một chiếc Cự Xa màu xanh vù vù hiện thân ra, từ đó truyền ra âm thanh nhàn nhạt của một nam tử.

“ Hàn huynh không cần nóng lòng. Hàn Đàm kia ngay ở bên trên một hòn đảo ở phía trước không xa. Đến lúc đó, mong rằng chư vị xuất lực mạnh mẽ một lần rồi.” Cự Ưng phía trước cũng vang lên thanh âm cực kỳ dễ nghe của thiếu nữ mặc váy đỏ.

“Đã đến là tốt rồi, nếu thời gian lại dài hơn một chút nữa mà nói… chỉ sợ chúng ta cũng không cách nào làm cho tốt được việc này rồi.” Hàn Lập đứng ở lối vào Phi Xa, cực kỳ bình tĩnh trả lời.

“Như thế nào, đến bây giờ mà đạo hữu vẫn còn không tin được tiểu muội hay sao?” Thiếu nữ mặc váy đỏ cười khanh khách một tiếng trả lời.

“Hắc hắc, cái này cũng khó nói. Một khắc còn chưa đem số Tinh hạch còn lại nắm trong tay, Hàn mỗ đều chưa thể yên tâm được đấy.” Hàn Lập ngáp một cái, từ chối cho ý kiến nói một câu.

Thiếu nữ khẽ cười một tiếng, sau đó lại không mở miệng nói thêm gì nữa.

Lúc này, trên mặt biển phía trước thình lình xuất hiện thêm nhiều những điểm đen, lại gần hơn một chút thì phát hiện ra chính là một quần đảo rậm rạp chằng chịt những đảo lớn nhỏ.

Những hải đảo này có lớn có nhỏ, phía trên hoặc là cây cối rậm rạp, hoặc là hoang vu dị thường, vậy mà cảnh sắc phần lớn là có bộ dáng hoàn toàn khác nhau.

“Có chút ý tứ, vậy mà Thiên Địa Nguyên Khí phân bố tại đây mỗi chỗ lại đều không giống nhau.” Vừa mới hơi tiếp cận những hòn đảo này, dị sắc trong mắt Mạc Giản Ly chợt lóe lên, hơi tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói.

“ Có chấn động của cấm chế, giống như là có bố trí rất nhiều trận pháp cấm chế cho nên Linh Khí mới kỳ quái như vậy đấy. Anh đạo hữu, đây đến cùng là nơi nào.” Thần niệm của Huyết Nhiên hướng quần đảo phía trước quét qua một lượt, sau đó thần sắc bỗng nhiên rùng mình hỏi.

Hàn Lập nhíu mày một cái, ánh mắt quét qua những tộc nhân Tu La Thù trên lưng Cự Ưng phía trước, nhưng không lập tức hỏi thăm điều gì.

“ Các vị đa tâm rồi, nơi đây chẳng qua chỉ là một chiến trường lưu lại từ thời thượng cổ mà thôi, cho nên nơi này tuy rằng lưu lại phần lớn các loại trận pháp cấm chế nhưng tất cả đều là không trọn vẹn và không đầy đủ, đối với chúng ta thì căn bản không có bất cứ uy hiếp gì đáng nói. Chư vị nếu còn không tin chỉ cần quan sát một chút sẽ hiểu.” Tu La Thù Tộc Mẫu cười lạnh một tiếng trả lời.

“Qủa nhiên chỉ là một ít cấm chế không trọn vẹn mà thôi, hiệu lực còn lại chưa tới một hai phần trăm ban đầu.” Mạc Giản Ly vội vàng dùng thần niệm dò xét một phen mới yên tâm nói.

“Hắc hắc, là chúng ta quá đa tâm rồi.” Huyết Nhiên đồng dạng cũng dùng thần niệm quét qua, sắc mặt theo đó cũng bớt ngưng trọng hơn vài phần.

Kể từ đó, Cự Ưng và Chiến Xa không hề dừng lại trong hư không chút nào nữa, một trước một sau lao vào vùng biển có những phiến quần đảo này.

Tộc Tu La Thù hiển nhiên dị thường quen thuộc với vùng hải vực này.

Cự Ưng phi hành ở phía trước, ở trên bầu trời trống không lúc thì rẽ ngang phía đông, lúc thì lượn vòng qua phía tây liền đơn giản tránh khỏi phần lớn những cấm chế lưu lại trên đường đi, dường như một đường đi không hề trở ngại mà chui vào chỗ sâu bên trong quần đảo.

Một lúc lâu sau, từ trong hư không bỗng nhiên phát ra khí tức lạnh lẽo, một hòn đảo lớn bị băng tuyết bào trùm lập tức xuất hiện trước mắt.

Từ xa nhìn lại, hòn đảo này rộng khoảng chừng vạn dặm, hơn nữa khắp nơi đều bị tuyết rơi nhiều như lông ngỗng bao phủ, hết thảy nhìn đều thấy mơ hồ dị thường, thấp thoáng thấy bộ dáng của một ngọn núi khổng lồ sừng sững bên trên đó.

“Chính là chỗ này, Hàn Đàm kia ngay ở bên trong một cái sơn cốc. Chư vị đạo hữu hãy cùng nhau xuống đi.” Thiếu nữ váy đỏ vừa nhìn thấy hòn đảo này, trong mắt lập tức lộ ra vẻ nóng bỏng, hướng tới bọn người Hàn Lập lên tiếng mời, sau đó liền thúc dục Cự Ưng hướng phía trên đảo bay xuống.

Bọn người Hàn Lập liếc nhìn nhau, tự nhiên theo sát tới.

Sau thời gian uống cạn một chén trà, tất cả những người liên can đều xuất hiện ở trong một cái sơn cốc chất đầy tuyết phía sau, cao hơn vài chục trượng trôi nổi giữa không trung.

Cự Ưng và Phi Xa đồng thời biến mất vô ảnh vô tung.

“ Là nơi này sao, Hàn Đàm kia đang ở chỗ nào?” Thần niệm của Hắc Lân quét qua mọi nơi, trên mặt hiện lên vẻ kỳ quái hỏi.

“Hắc Lân đạo hữu, tuy rằng bảo vật trong Hàn Đàm không có khả năng bị người ngoài lấy đi, nhưng nơi đây vắng vẻ như thế, bổn tộc đương nhiên là không thể nào để chúng phơi bày ra bên ngoài rồi, chúng ta sớm đã dùng ảo trận che lại rồi. các ngươi tới đem ảo trận này xóa đi.” Tu La Thù Tộc Mẫu mặt không chút biểu tình giải thích hai câu, lại phân phó một tiếng nói.

Hai trong bốn gã Tu La Thù trưởng thành lập tức lên tiếng đứng ra, hướng tới một góc trong sơn cốc nhẹ nhàng đi tới.

Một người bàn tay lật lại, một cái trận bàn tứ phương hình dáng diễm lệ từ trong lòng bàn tay hiện lên.

Một người há miệng phun một cái, một cây trận kỳ mờ ảo hiển hiện ra.

Cả hai bọn chúng lẩm bẩm trong miệng mấy tiếng, đồng thời đem bảo vật trong tay ném đi, tiếp đó dùng ngón tay điểm ra.

“phốc phốc” vài tiếng, sau đó trận bàn tứ phương quay tít một vòng lập tức từ đó bay ra vố số phù văn năm màu, từ từ bay về phía trước.

Trận kỳ màu trắng lóe lên hào quang, từ đó truyền ra một tiếng gầm, phía trên nó hiện lên một hư ảnh Bạch Hổ cực lớn.

Một hồi nổ mạnh “Ầm ầm”, hư ảnh Bạch Hổ mở lớn cái miệng, bắn ra một đạo cột sáng trong suốt, lóe lên tức thì chui vào trong sơn cốc không thấy đâu nữa.

Mà những phù văn năm màu kia cũng lập tức bay vào trong gió tuyết hỗn loạn, đồng thời hướng tới cùng một nơi cuốn đi.

Sau một khắc, hư không một nơi hẻo lánh trong sơn cốc có ánh sáng chợt lóe, mơ hồ cái lập tức hiện ra một toàn pháp trận cỡ lớn.

Trận pháp này xem ra cũng có chút huyền diệu, hơn nữa phía rìa pháp trận cắm đầy những khối tinh thạch lớn bằng nắm tay đủ mọi màu sắc, dị thường đáng chú ý.

Mà ở bên trong pháp trận thì trải rộng từng tầng Huyền Băng trong suốt như thủy tinh, mơ hồ hình thành một cái đài cao hình trụ, bộ dáng lờ mờ có một ít những tia sáng trắng lộ ra.

“Cái này chính là Hàn Đàm mà các ngươi nói, xem ra cũng không có gì đặc biệt?” Huyết Nhiên nhìn lướt qua đài cao hình trụ, nhướng mày nói.

“Hừ, nếu thực như thế này thì đã tốt rồi, nếu không phải thiếp thân dùng vô số kiện bảo vật thuần dương làm pháp trận trấn trụ hàn khí từ hàn đàm này thì chỉ sợ vừa mở phong ấn ra lập tức vùng biển khắp quần đảo này đều triệt để bị đóng băng hoàn toàn đấy. Tu La Thù Tộc Mẫu hừ một tiếng, liếc xéo Huyết Nhiên nói.

“Cả vùng hải vực đều bị đóng băng lại, thực sự đáng sợ thế sao?” Mạc Giản Ly nghe vậy cũng theo đó mà biến sắc rồi.

“Đến cùng là như thế nào, một lát nữa chẳng phải là sẽ biết ngay hay sao. La đạo hữu, các ngươi đem Hàn Đàm mở ra đi, chúng ta xem kỹ trước rồi hãy nói.” Hàn Lập thần sắc như thường nói.

------oOo------

Chương 2294: Vớt

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Được, có điều trước đó cần phải chuẩn bị một chút đã. Anh Nhi, bảo bọn chúng bắt đầu bố trí đi.” Tu La Thù Tộc Mẫu gật đầu, lập tức quay về phía thiếu nữ mặc váy đỏ nhàn nhạt nói.

“Vâng, thưa mẫu thân đại nhân. Các ngươi hãy mang những thứ đó ra đây, bắt đầu sửa chữa trận pháp này ngay.” Thiếu nữ lên tiếng đáp ứng, liền xoay người hướng những tộc nhân khác cùng đi phân phó một câu.

Những tộc nhân Tu La Thù khác nghe vậy tức thì bay lên trời, hướng bốn phía đài băng pháp trận bay đi.

Một vài người ở trên không trung hoặc lấy ra từng cái trận bàn, hoặc lấy ra một cây trận kỳ, thậm chí có người còn xuất ra một ít những pháp khí không rõ tên có kiểu dáng kỳ lạ, nhao nhao quăng về hướng phụ cận đài băng.

Những vật này vừa rơi vào bên trong pháp trận, tự động hóa thành những luồng hào quang đặc biệt trực tiếp chui xuống dưới đất không thấy bong dáng.

Tiếp đó, những tộc nhân Tu La Thù này lại bắt đầu lẩm bẩm trong miệng, một tay bấm niệm pháp quyết hướng về phía trận pháp liên tục cách không điểm chỉ xuống.

Cả tòa trận pháp phát ra âm thanh vù vù không thôi, tất cả Linh Vân bên trong lập lòe sáng lên rồi bắt đầu chuyển động một cách quỷ dị., không lâu sau lại triệt để biến ảo thành một cái pháp trận cỡ lớn hoàn toàn khác biệt.

Pháp trận này vừa hình thành, tòa đài băng hình trụ đang đứng vững ở chính giữa bỗng truyền ra tiếng Gặc… giòn tan, mặt ngoài nó thoáng cái hiện lên những sợi tơ màu trắng bạc.

Một tiếng “Oanh” thật lớn vang lên, ngay sau đó cả tòa đài băng tức thì vỡ vụn ra thành từng khúc, lập tức hiện ra trước mắt là một cái đầm nước nhỏ rộng khoảng gần mười trượng.

Bề mặt đầm nước này tĩnh lặng và trong như gương, nó vừa hiện ra ngay tức thì có một đạo cột sáng màu trắng lớn từ đó phóng thẳng lên trời.

Nhưng cột sáng này vừa xông lên tới hơn trăm trượng, bỗng nhiên vang lên tiếng “phốc phốc”, một tầng màn sáng màu lam nhạt thoáng cái hiển hiện ra trên không trung, đem bọn người Hàn Lập cùng gần một nửa sơn cốc bao phủ toàn bộ vào bên trong.

Cột sáng vừa va chạm với màn sáng trên không lập tức vang lên một tiếng trầm đục, rồi nổ tung ra thành những điểm sáng trắng nhỏ.

Tiếp đó một luồng hàn khí trắng xóa tỏa ra không gian bốn phía khắp nơi.

Những nơi hàn khí đi qua, trong hư không vang lên những âm thanh “ xì.. lạp” lớn, mơ hồ có từng mảnh Hàn Băng lăng không mà hiện ra, nhanh chóng cuồn cuộn đè ép xuống phía bọn người Hàn Lập.

Nhưng bọn người Hàn Lập không có chút gì sợ hãi, linh quang bên ngoài thân nhao nhao lóe lên, liền đem những Hàn Băng này ép ra ngoài không thể mảy may tiếp cận với cơ thể một chút nào.

“Hàn khí nơi đây, dường như cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng thì phải.” Thần niệm của Hắc Lân quét qua những hàn khí này, khóe miệng khẽ nhếch lên nói một câu.

“Vậy sao, đạo hữu có thể thử lại một lần nữa xem.” Dị sắc trong mắt Tu La Thù Tộc Mẫu chợt lóe lên, bỗng nhiên một tay hướng về đầm nước đánh ra một chiêu.

Ở mấy chỗ mặt ngoài rìa của đầm nước bỗng lóe lên ánh sáng màu đỏ, bốn luồng ánh sáng đỏ từ đó bay ra, xoay quanh một cái liền lơ lửng không nhúc nhích trên không trung không cao lắm phía trên đầm nước.

Hiện ra là một cây gậy như ý, một cái gương, một khỏa Tinh Cầu cùng với một cái vòng hình tròn.

Bốn kiện bảo vật này đều tản ra từng luồng khí tức cực nóng, nhao nhao đem những hàn khí gần đó biến thành hư ảo.

Mà từ đầm nước trông vô cùng tĩnh lặng kia, sau khi bốn kiện bảo vật vừa bay ra lập tức truyền ra những tiếng vang ùng ục kỳ quái, cột sáng vừa phun ra từ đó liền trở nên đậm đặc hơn, biến thành màu trắng sữa trông như thực thể.

Chỉ trong chốc lát, hàn khí từ khắp nơi bên trong màn sáng tỏa ra trở nên mạnh hơn rất nhiều, mức độ lạnh lẽo còn lớn hơn cả chục lần so với lúc trước.

Tất cả mọi người dưới sự ép bức của luồng kỳ hàn này, linh quang hộ thể lập tức trở nên không ổn định, bộ dáng như sắp không thể chống đỡ nổi.

Trong lòng bọn người Huyết Nhiên Mạc Giản Ly cả kinh, tức thì hoặc là một tay giơ lên hoặc là trong lòng bấm niệm pháp quyết, từng kiện bảo vật hộ thân vừa bay ra liền hóa thành từng tầng hào quang bay múa xoay quanh trước người mới có thể một lần nữa đem hàn khí bức lui.

“Qủa nhiên không hề giống với lúc trước. Những vật này là vài món bảo vật thuần dương mà quý tộc chôn dấu phía dưới sao. Thế nhưng nếu mức độ chỉ có như vậy mà nói… với thần thông của đạo hữu cộng thêm dị bảo hộ thân mà muốn trực tiếp tiến vào trong đầm đoạt bảo có lẽ cũng có thể miễn cưỡng làm được đấy.” Hàn Lập chậm rãi mở miệng.

Mặc dù không thả ra bảo vật gì hộ thân, nhưng bên ngoài thân đã có một tầng lửa bạc chớp động, tất cả hàn khí vừa mới tiếp xúc với nó đều bị hút vào trong như trâu xuống biển, căn bản là không thể nào tiếp cận tới trong vòng vài trượng quanh thân thể Hàn

Lập.

“Nếu hàn khí trong đầm chỉ có thế, thiếp thân đương nhiên là sẽ không tiếc mạo hiểm mà thử một lần rồi. Nhưng có điều đạo hữu không biết, cái đầm này mỗi khi xâm nhập vào sâu hơn một trượng, mức độ băng hàn sẽ lại mạnh hơn một phần nữa, ngay cả thiếp thân cho tới bây giờ cũng không thể dò thám tinh tường được nó. Dùng phương pháp này vào đầm lấy bảo vật ra căn bản chỉ là chuyện si tâm vọng tưởng. Nếu không thì nhất tộc chúng ta làm sao có thể lưu bảo vật này ở bên ngoài nhiều năm như vậy.” Phu nhân cười lạnh một tiếng nói, tuy nhiên ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập lại chưa phát giác ra đã có một tia ý kiêng kị.

Thần thông của lão già họ Dịch lúc trước không hề chênh lệch so với Tu La Thù Tộc Mẫu một chút nào.

Một kích của Hàn Lập có thể hủy diệt thân thể của hắn đồng thời đánh trọng thương Nguyên Anh, thì cũng một kích đó nếu muốn đả thương hay chém giết Phu Nhân tự nhiên cũng không phải là sự tình gì quá khó khăn.

“Thì ra là thế. Như vậy chư vị có ý định để chúng ta tương trợ như thế nào.” Hàn Lập gật đầu, thần sắc không đổi mà hỏi.

“Rất đơn giản, Cái pháp trận này là do mấy vị Tông Sư Trận Pháp trong tộc của chúng ta tổn hao mấy trăm năm thời gian mới có thể nghĩ ra, chỉ cần trong nháy mắt có sáu gã tu vi từ Đại Thừa kỳ trở lên đồng thời đem lực lượng rót vào trong đó thì có thể thúc dục uy năng của nó đem bảo vật ở trong hồ sâu kia trực tiếp bắt lấy. Trước kia, bởi vì bổn tộc căn bản không cách nào tập trung nhiều Đại Thừa như vậy cho nên chỉ có thể khiến cho kế hoạch này bị mắc lại. Hiện tại đã có chư vị đạo hữu mà nói thì lại là chuyện dễ như trở bàn tay rồi.” Thiếu nữ mặc váy đỏ bên cạnh cười khẽ giải thích đôi câu.

“Đại Thừa sao, cho dù thêm cả La đạo hữu, ở đây chúng ta cũng mới có năm người thôi.” Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, có chút kinh ngạc hỏi.

“Điều này không cần mấy người Hàn huynh lo lắng, tiểu muội có một loại bí thuật, có thể đem cảnh giới tu vi tạm thời tăng lên một bậc, lúc đó có thể miễn cưỡng xem như là một tu sĩ Đại Thừa kỳ." Thiếu nữ cười cười vô cùng kiều mị nói.

"Loại bí thuật này của đạo hữu, hẳn là một trong số những loại thần thông Thời Không thì phải." Nghe xong lời thiếu nữ, nội tâm Hàn Lập hơi thấy rùng mình.

"Hàn đạo hữu quả nhiên hiểu rất rõ về Thời Không Pháp Tắc, thuật này đúng là dùng lực Thời Không làm cơ sở thì mới có thể thi triển được đấy." Thiếu nữ mặc váy đỏ nghe vậy thì khẽ giật mình, liếc nhìn Hàn Lập thật sâu mới chậm rãi trả lời.

Hàn Lập cười nhẹ một tiếng, sau đó không tiếp tục truy hỏi điều gì nữa.

"Nếu như mọi thứ đều đã chuẩn bị thỏa đáng, vậy thì động thủ đi. Nơi đây lạnh lẽo như thế, ta cũng không muốn đợi lâu ở chỗ này đâu." Lúc này Hắc Lân bỗng nói một câu ông ông, bộ dáng mười phần mất kiên nhẫn.

"Được, thiếp thân cũng chẳng muốn trì hoãn làm gì, các vị cứ dựa theo thỏa thuận lúc nãy, cùng tiến vào pháp trận đi thôi. Hắc hắc, với tạo nghệ về Trận Pháp của chư vị, tự nhiên liếc mắt là có thể nhận ra pháp trận này đối với mấy vị hoàn toàn vô hại, căn bản không cần lo lắng gì cả." Tu La Thù Tộc Mẫu mặt không biểu tình đáp ứng một tiếng, một tay bỗng nhiên bấm niệm pháp quyết hướng về phía bốn kiện bảo vật thuần dương phía trên không Hàn Đàm điểm một cái.

"Oanh " một tiếng, bốn kiện bảo vật lập tức lóe lên, sau đó hóa thành một đoàn Hỏa Cầu cuồn cuộn, bên ngoài phía dưới lửa hồng cuồn cuộn điên cuồng trải rộng ra.

Trong khoảnh khắc liền biến thành bốn vầng mặt trời màu lửa hồng nắng gắt treo trên hư không, đồng thời một luồng sóng lửa tỏa ra khắp bốn phương tám hướng.

Hết thảy mọi thứ bị đóng băng trong màn sáng, sau khí luồng sóng hồng hiện ra lập tức nhao nhao mà bị hòa tan băng ra.

Cùng một thời gian, pháp trận xung quanh Hàn Đàm nổ vang một hồi, từ đó chậm rãi nhô lên sáu cái cột đá cao tới mấy trượng.

Những cột đá này mặt ngoài có hào quang lượn lờ, hiện ra các loại Linh Văn chằng chịt được minh ấn bên trong, trên đỉnh tất cả các cột đá đều có một pháp trận nhỏ màu bạc nhàn nhạt.

“Các vị đạo hữu chỉ cần đứng lên những cây cột này, chờ ta phân phó một tiếng, đem toàn bộ pháp lực rót vào bên trong là được rồi, việc thao túng trận pháp cứ giao cho người của bổn tộc là được. Anh Nhi, ngươi hãy đi vào trước đi.” Tộc Mẫu Tu La Thù sau khi hít sâu một hơi, pháp quyết trên tay tản ra nói.

Nàng để cho thiếu nữ mặc váy đỏ tiến vào pháp trận trước tiên hiển nhiên là có ý để cho mọi người yên tâm hơn.

Có lẽ hành động này thực sự có hiệu quả, trông thấy thiếu nữ tự nhiên cười nói rồi bay vào đại trận trước, Huyết Nhiên và Hắc Lân nhìn nhau một cái liền không do dự gì nữa mà khẽ động thân hình rồi cũng chiếm lấy vị trí hai cột đá khác.

Mạc Giản Ly chần chờ một chút sau đó cũng đồng dạng bay đi.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn lướt qua bên trên sáu cái cột đá, cười nhạt một tiếng sau đó một tay bấm niệm pháp quyết, thân hình mơ hồ một cái trực tiếp biến mất ở chỗ cũ không thấy đâu nữa.

Sau một khắc, bên trên một cây cột đá chấn động, thân ảnh Hàn Lập liền trực tiếp thuấn di mà xuất hiện ở chỗ đó.

Phu Nhân trông thấy tất cả mọi người tiến vào trong pháp trận, không dám lãnh đạm thêm, cũng lắc lư một cái ngay sau đó đã đứng lên trên cột đá cuối cùng, hơn nữa lại tiếp tục hướng tộc nhân đứng bên ngoài pháp trận phân phó một tiếng.

“Bắt đầu thi pháp, lần này nhất định phải một lần thành công.”

“Vâng, thưa Tộc Mẫu đại nhân.” Một gã nam tử trong bốn tên Tu La Thù trưởng thành nghiêm nghị đáp ứng một tiếng, tiếp đó hắn vẫy tay một cái, thân hình của những người khác lắc lư rồi nhao nhao đứng ở những nơi rìa pháp trận, khoanh chân ngồi xuống bắt đầu lẩm bẩm trong miệng.

Lập tức Linh Vân của cả tòa pháp trận lại một lần nữa chuyển động một cách quỷ dị, đồng thời những phù văn đặc biệt cũng bắt đầu bốc lên từ khắp nơi rồi từ từ hướng không trung phía trên Hàn Đàm tụ lại, mơ hồ hình thành một quả cầu phù văn không rõ ràng.

Lúc này, những tộc nhân Tu La Thù hoặc là bắt đầu thúc dục pháp khí, hoặc là một tay bấm niệm pháp quyết, bắt đầu đem một cỗ pháp lực tinh thuần trực tiếp rót vào bên trong pháp trận.

Cả tòa pháp trận vang lên những âm thanh ông ông lớn, những Linh Vân đang lưu chuyển kia đang lập lòe sáng tối bỗng chốc thi nhau trở nên sáng long lanh óng ánh, phù văn hiển hiện bên trong thoáng cái tăng vọt hơn một nửa.

Trong thời gian chốc lát, quả cầu phù văn phía trên không trung Hàn Đàm biến thành lớn hơn một trượng, hơn nữa ngày càng trở nên rõ ràng, phảng phất như là thực thể vậy.

Tu La Thù Tộc Mẫu nhìn về phía trên không Hàn Đàm không chớp mắt, sau khi tới thời điểm thể tích quả cầu phù văn lớn đến mức độ nhất định không thể nào tăng lên được nữa mới thần sắc ngưng trọng hướng tới bọn người Hàn Lập phân phó một tiếng:

“Ngay bây giờ, chư vị đạo hữu hãy bắt đầu rót pháp lực vào đi.”

Vừa dứt lời, linh quang ben ngoài thân Phu Nhân chợt hiện lên, chân lực từ thể nội liền dọc theo hai chân hướng tới cột đá dưới thân cuồn cuộn tuôn ra.

Năm người còn lại tuy rằng đều có tâm tư riêng khác nhau, nhưng nghe vậy cũng không dám lãnh đạm mà đồng loạt thi pháp.

Trong chốc lát, sáu cây cột sáng dưới pháp lực kinh người quán chú xuống, toàn thân bắt đầu hiện lên, những Linh Vân bên ngoài sáng rõ hơn, đồng thời những phù văn chằng chịt tuôn ra hướng tới chỗ trên cao mà hội tụ.

Tiếng nổ mạnh “ầm ầm” truyền đến, thể tích quả cầu phù văn sau khi có nhiều phù văn nhập vào liền nhanh chóng điên cuồng lớn lên.

Không lâu sau đã biến thành lớn như một tòa lầu các, đem toàn bộ đầm nước che phủ phía dưới nó.

Phu Nhân thấy vậy, vẻ vui mừng chợt hiện lên trên khuôn mặt, một tay điểm về hư không phía trên Hàn Đàm, tiếp đó há miệng phun ra một tấm lưới được kết thành từ những sợi tơ màu xanh.

------oOo------

Chương 2295: Bảo vật bên trong Hàn Đàm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Những sợi tơ màu xanh lóe lên, tức thì vô thanh vô tức liền chui vào trong quả cầu phù văn không thấy đâu nữa.

Tiếp đó trong miệng Phụ Nhân lẩm bẩm, mười ngón tay giống như bánh xe hướng tới không trung phía trên Hàn Đàm điểm ra liên tục.

“Phốc” một tiếng.

Hào quang trên mặt ngoài quả cầu phù văn tỏa ra rực rỡ, sau đó nó quay tít một vòng rồi bỗng nhiên biến ảo thành một đám mây năm màu có hình dáng như một cái phễu.

Phù văn phía trong đám mây chớp động, khí tức biến đổi liên tục mơ hồ như có vật gì đó đang được nhanh chóng ngưng tụ thành.

Sau khi Tu La Thù Tộc Mẫu quát khẽ một tiếng, đám mây trở nên mơ hồ, đồng thời hào quang từ đó lóe lên, năm sợi tơ trong suốt diễm lệ lớn bằng năm ngón tay cái từ đó bay ra, cũng hướng tới mặt nước của Hàn Đàm mà kéo xuống.

Một tiếng “Xì… lạp” vang lên.

Những sợi tơ vừa tiếp xúc với mặt nước của Đầm thì một tầng hàn khí màu trắng sữa từ dưới cuốn lên, mặt ngoài của nó liền bị phủ một tầng sương trắng.

Lông mày đen nháy của Phu Nhân khẽ nhảy lên, không nói hai lời lại dùng ngón tay hướng về phía đám mây ngưng trọng điểm xuống.

Một tiếng sấm rền vang lên, một luồng hào quang năm màu dọc theo những sợi tơ cuồn cuộn đổ xuống, những hàn khí màu trắng sữa kia vừa tiếp xúc với chúng đã bị tan rã ngay tức thì.

Sương trắng phía ngoài sợi tơ lúc này lập tức biến mất không thấy bóng dáng.

Tiếp đó sợi tơ trầm xuống rồi một lần nữa chui vào bên trong Hàn Đàm.

Sắc thái cẩn trọng hiện lên trên khuôn mặt của Tộc Mẫu Tu La Thù, cánh tay không ngừng biến đổi thủ ấn pháp quyết.

Năm sợi tơ tức thì không ngừng chìm xuống dưới sâu trong hàn Đàm.

Hàn Lập đứng phía trên cột đá, ánh mắt chớp động quan sát hết thảy, đồng thời pháp lực từ thể nội cuồn cuộn tỏa ra, hướng tới pháp trận dưới thân mà rót xuống không ngừng.

Tuy rằng Phu Nhân muốn bọn hắn toàn lực ứng phó, nhưng với pháp lực thâm hậu của Hàn Lập, chỉ cần vận dụng hơn một nửa là có thể làm ổn thỏa việc này.

Ngoài ra hắn còn đang dùng bí thuật lặng lẽ tính toán độ sâu mà những sợi tơ kia đang chìm vào trong Hàn Đàm.

Mười trượng, ba mươi trượng, một trăm trượng, ba trăm trượng…

Theo thời gian từng chút trôi qua, hai mắt Hàn Lập lúc này đã nhắm lại.

Đến lúc này, sợi tơ ở dưới sâu bị lực lượng kỳ hàn ngăn cản khiến cho tốc độ hạ xuống rõ ràng đã trở nên vô cùng chậm chạp.

Tới khi đến độ sâu hơn một ngàn trượng, Phu Nhân không khỏi phải thở dài một hơi, mặt mũi tràn đầy dáng vẻ ngưng trọng.

Lúc này đây, sau thời gian mỗi lần hô hấp, sợi tơ chỉ có thể chìm sâu hơn vài tấc, mức độ có thể nói là vô cùng ít ỏi.

Năm đó dưới sự ngăn trở của Hàn khí, vị Tu La Thù Tộc Mẫu này dù đã nhờ tới bảo vật cũng nhiều nhất là tới được độ sâu như vậy mà thôi.

Cho nên tiếp tục đi xuống, những sợi tơ này lúc nào cũng có khả năng tiếp xúc với đáy của Hàn Đàm, điều này khiến cho Phu Nhân không dám khinh thường bất cứ thời khắc nào.

Giờ phút này, cả thân ảnh của thiếu nữ mặc váy đỏ đang bị một đoàn huyết vụ bao phủ, sau lưng nàng mơ hồ xuất hiện một cái Hư ảnh màu xanh như có như không chớp động liên hồi.

Tuy rằng không biết nàng ta thi triển loại bí thuật nào, nhưng khí tức từ nàng tỏa ra rõ ràng thực sự không kém gì Đại Thừa kỳ.

Khi trước chuyện nàng nói dùng bí thuật có thể trực tiếp tăng lên một đại cảnh giới quả nhiên không phải nói khoác.

Việc này dẫn tới ánh mắt của bọn người Huyết Nhiên và Mạc Giản Ly liên tục ngóng nhìn sang.

Nửa canh giờ trôi qua.

Bộ phận đang nằm ngoài mặt nước của sợi tơ mặc dù có hào quang năm màu lưu chuyển bất định nhưng đã một lần nữa bắt đầu ngưng kết một tầng sương lạnh phủ lên, tốc độ hạ xuống càng chậm tới mức dùng mắt thường không thể nhận ra được.

Bọn người Mạc Giản Ly dưới thời gian dài như thế không ngừng rót pháp lực vào, dù cho vẫn có thể kiên trì nhưng biểu hiện cũng không còn dễ dàng như bàn đầu nữa.

Huyết Nhiên chau mày xuống, lặng lẽ cùng Hắc Lân truyền âm vài câu, không biết đang thương lượng chuyện gì.

Về phần đám tộc nhân Tu La Thù bên ngoài pháp trận, sắc mặt đều trắng bệch, dáng vẻ bắt đầu không thể chống đỡ được nữa.

Phu Nhân quan sát hết thảy mọi thứ trong mắt, trong long càng thêm khẩn trương.

Nếu với tình hình thế này mà nàng vẫn không cách nào lấy ra bảo vật bên trong Hàn Đàm thì chỉ sợ về sau lại càng không có chút khả năng nào lấy được nữa.

Nghĩ tới đây, trong nội tâm của vị Tu La Thù Tộc Mẫu này âm thầm xoay chuyển, bỗng nhiên vỗ một tay xuống đỉnh đầu, ánh sáng màu lục nhạt lóe lên, một con Nhện nhỏ trắng như ngọc dài hơn một thước từ đó bay ra.

Con Nhện này toàn thân óng ánh như ngọc bích, hai bên mắt có ngọn lửa màu tím quỷ dị chớp động. vừa hiện thân liền xông tới trên không Hàn Đàm há miệng bắn ra một quả cầu sáng màu xanh lớn cỡ nắm tay, bên trong mơ hồ bao lấy một khỏa tinh thạch màu trắng, chớp động một cái lăng không nhập vào trong đám mây hình phễu không thấy bóng dáng.

Bọn người Hàn Lập nhìn thấy tình hình này, trong nội tâm đều hơi rùng mình.

Phu Nhân này đem bổn mạng tinh hạch phóng ra, xem ra thực sự có ý liều mạng rồi.

Đám mây sau khi khẽ nhập Tinh hạch vào, từ bên vang lên những tiếng nổ lớn oanh minh, một vòng sáng bảo vệ chói mắt dọc theo sợi tơ hung hổ cuốn xuống.

Sương lạnh ngưng kết bên ngoài sợi tơ lại một lần nữa tan đi, đồng thời tốc độ hạ xuống cũng thoáng một cái nhanh hơn chục lần so với lúc trước, không lâu sau lại xuống được sâu hơn mười trượng nữa rồi mới một lần nữa bị chậm lại.

Phu Nhân thấy thế, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Nhưng vào lúc này, từ trong huyết vụ truyền ra tiếng thiếu nữ than nhẹ, sương mù quay cuồng một hồi bỗng nhiên bắn ra một đạo cột sáng mờ mịt, đồng dạng lóe lên liền chui vào bên trong đám mây.

Hào quang đang cuốn xuống từ trong đám mây lập tức sáng lên một lần nữa, sợi tơ một lần nữa lại hạ xuống nhanh hơn.

Nhưng lúc này, sau khi năm sợi tơ nhập xuống sâu hơn bảy tám trượng nữa lại bỗng khẽ run lên rồi dừng lại một chút.

“Tốt rồi. Chư vị đạo hữu hãy kiên trì một lát, để thiếp thân tìm vị trí chính xác của bảo vật này.” Phu Nhân thấy vậy, tinh thần chấn động, trong miệng nhanh chóng thúc dục, hai tay biến đổi pháp quyết, hai mắt nhanh chóng nhắm lại.

Lực lượng thần niệm khổng lồ từ nơi lông mi của Phu Nhân phát ra, dọc theo năm sợi tơ thuận thế đi xuống, lập tức đến đáy Hàn Đàm, hướng tới mọi nơi nhanh chóng quét qua.

Sau một lát thời gian, trên mặt phu nhân tỏ ra vui vẻ, miệng nói một tiếng “ đã tìm được”. hai mắt lập tức mở trợn ra, đồng thời một ngón tay hướng tới năm sợi tơ cách không điểm xuống, âm thanh chú ngữ trong miệng càng phát ra nhanh hơn.

Dường như cùng một thời gian, Hàn Lập bỗng cảm thấy pháp lực từ thể nội như bị xiết chặt, tốc độ tiêu hao thoáng nhanh hơn gấp bội so với trước, tuôn xuống trụ đá vuông dưới chân.

Hắn nhướng mày, đem pháp lực trong thể nội hơi điều chỉnh một chút, sau đó nhìn chằm chằm vào mặt nước không động đậy.

Lúc này, năm sợi tơ vốn lay động một hồi, tiếp đó run rẩy kịch liệt, đồng thời phát ra âm thanh ông ông, từ từ hướng tới đám mây mà kéo lên.

Một tấc, hai thốn, nửa xích, một thước…

Tốc độ cực kỳ chậm chạp, tựa hồ đang kéo đồ vật vô cùng nặng, bộ dáng phi thường cố gắng hết sức.

Mà mặt nước vốn đang tĩnh lặng bắt đầu điên cuồng chuyển động, từ tiếng nổ ầm ầm bắt đầu tạo thành một vòng xoáy đen kịt sâu không thấy đáy, tựa như muốn đem hết thảy mọi thứ quấy cho nát bấy.

Chỉ có năm sợi tơ vẫn dựng đứng thẳng tắp trong Hàn Đàm.

Từng trận hàn khí mãnh liệt hơn trước mấy lần từ vòng xoáy tuôn ra nhưng đều bị cấm chế ở bốn phía cản trở lại.

Động tĩnh lớn như thế khiến cho bọn người Huyết Nhiên và Mạc Giản Ly đều thấy động dung, nhao nhao nhìn chằm chằm vào đó không nháy mắt.

Nhưng thời gian sợi tơi kéo lên so với khi hạ xuống còn phải chậm hơn vài phần.

Không biết bao lâu về sau, từ vòng xoáy vang lên một tiếng trầm đục cực lớn, một hòn đá màu xanh nhạt lớn cỡ đầu người mới bị mạnh mẽ kéo lên, đồng thời một cỗ pháp tắc mãnh liệt chấn động từ nó tản ra.

“Không Gian Chi Lực”

Hắc Lân chỉ hơi cảm nhận một chút chấn động ẩn chứa lực lượng Pháp Tắc này, không khỏi hiện lên vẻ tham lam thì thào một tiếng.

Không Gian Lực mặc dù không thần bí như Thời Gian Lực, nhưng những cường giả muốn chân chính nắm giữ tinh thông pháp tắc này thì vẫn là ít càng thêm ít.

Đại bộ phận tồn tại Đại Thừa kỳ tuy cũng có thể làm chút chuyện tình như xé rách hư không, nhục thân trực tiếp cách không truyền tống, nhưng quá nửa là phải mượn nhờ sự cường đại của chân nguyên cùng một ít bảo vật không gian mới có thể làm được tới mức độ như vậy, so sánh với chính thức tinh thông Không Gian Pháp Tắc mà nói đương nhiên là không thể đánh đồng được.

Mà một kiên bảo vật có thể khiến cho người ta tham ngộ được Không Gian Pháp Tắc đối với tồn tại Đại Thừa kỳ mà nói, tự nhiên là dị bảo chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu rồi.

Hàn Lập thấy vậy chỉ mỉm cười chứ không mở miệng nói gì.

Bản thân hắn có thể biến ảo thành Thiên Phượng am hiểu lực lượng không gian, nếu muốn tìm hiểu Không Gian Pháp Tắc thì chỉ cần cho hắn đủ thời gian là có thể nắm giữ được ngay, cho nên đối với bảo vật này hắn cũng không thèm để ý.

Ánh mắt Huyết Nhiên nhìn về phía viên đá màu xanh da trời mơ hồ cũng hiện lên một tia lửa nóng.

Ngược lại ánh mắt Mạc Giản Ly nhìn về phía viên đá màu xanh da trời lại bình tĩnh dị thường, tựa như không hề bị viên đá ẩn chứa Thiên Địa Pháp Tắc này ảnh hưởng.

Tuy Nhiên ngay thời điểm hai người Huyết Nhiên và Hắc Lân còn đang chần chờ, thiếu nữ phía trong huyết vụ quát khẽ một tiếng, một tay giơ lên bắn ra một chum những sợi tơ, ánh sáng màu xanh lóe lên liền đem viên đá màu lam nhạt bao lại trong đó.

“Phanh” một tiếng, viên đá giống như tên bắn hướng về phía thiếu nữ mặc váy đỏ.

Sắc mặt Huyết Nhiên tỏ ra âm tình bất định, nhưng cánh tay chưa phát giác ra đã thò vào trong tay áo như định làm gì đó.

Nhưng vào lúc này, một ánh mắt lạnh như băng sắc như đao kiếm nhìn chằm chằm qua khiến cho khuôn mặt hắn không khỏi cảm thấy đau nhức.

Huyết Nhiên rùng mình, không khỏi đảo qua phía ánh mắt này.

Vị Tu La Thù Tộc Mẫu kia đang dùng ánh mắt nhìn chằm chằm không buông, rõ ràng là có ý cảnh cáo.

Nội tâm Huyết Nhiên hơi thấy kinh hãi, ánh mắt nhanh chóng quét qua Hàn Lập Mạc Giản Ly, phát hiện cả hai người đều bình tĩnh đứng trên cột đá không chút dị động, lúc này tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, trên mặt cố nặn ra vẻ tươi cười, ngón tay trong áo buông lỏng ra.

Hắc Lân ở bên cạnh thấy vậy, nội tâm có chút không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn viên đá màu xanh da trời chui vào bên trong huyết vụ.

“Đa tạ mấy vị tương trợ, việc này cuối cùng cũng đại công cáo thành, bảo vật này rốt cuộc cũng đã đến tay bản tộc.” Huyết vụ quay cuồng một hồi sau đó tan ra, một lần nữa hiện ra chân dung thiếu nữ, một tay nâng viên đá màu lam nhạt, vui sướng nói.

“Đồ vật chúng ta đã giúp các ngươi lấy được, số tinh thạch còn lại đâu?” Hàn Lập từ từ đem pháp lực thể nội thu hồi, đánh giá vật trong tay đối phương rồi nhàn nhạt nói.

“Việc này thì yên tâm, mấy vị đạo hữu đã hết lòng tuân thủ hứa hẹn, tiểu muội tự nhiên cũng sẽ không làm trái ước định.” Thiếu nữ mặc váy đỏ tự nhiên cười nói, ánh sáng màu lam lóe lên trên tay, viên đã biến mất không thấy đâu nữa, hiện ra là một hộp ngọc màu trắng khác, cũng run lên ném cho Hàn Lập.

“Bá” một phát, toàn bộ ánh mắt bọn người Huyết Nhiên đều nhìn chằm chằm về phía cái hộp.

Thần sắc Hàn Lập không đổi vung tay áo lên, liền đem hộp ngọc nắm vào trong tay rồi đem nắp hộp mở ra.

“Đúng rồi, quý tộc thật là những người thủ tín. Huyết đạo hữu, chúng ta phân phối một chút đi.” Ánh mắt Hàn Lập quét qua trong hộp một lượt, khóe miệng mỉm cười nói.

“Tốt, lấy được số tinh hạch còn lại, chúng ta xem như đã đạt được mục đích, cuối cùng cũng có thể chính thức yên tâm rồi.” Huyết Nhiên cười haha, xoa xoa hai tay nói.

Hiển nhiên so với viên đá màu lam nhạt trong tay thiếu nữ, tấm Lôi Tiêu Phù có thể giảm uy lực của Lôi Kiếp trong suy nghĩ của hắn càng quan trong hơn một chút đấy.

Hắc Lân và Mạc Giản Ly cũng đồng dạng khó che dấu một tia kích động trên khuôn mặt.

Hàn Lập mỉm cười, tay áo hướng vào trong hộp nhẹ nhàng run lên, lập tức bốn viên Tinh Hạch từ đó bay ra, phân biệt bắn tới ba người kia.

------oOo------

Chương 2296: Trở lại

Nguồn: EbookTruyen.Net

Huyết Nhiên, Hắc Lân cùng với Mạc Giản Ly nhao nhao tiếp nhận Tinh hạch, sau khi kiểm tra không có vấn đề gì tự nhiên quá đỗi vui mừng thu lại.

“Nếu thù lao đã thanh toán đầy đủ, giao dịch giữa bản tộc cùng chư vị đạo hữu cũng xem như mọi người đều vui rồi. Nhưng không biết chư vị định khi nào mới ly khai giới này, dù sao giới này cũng hơi nhỏ một chút, không cách nào có thể dung nạp được quá nhiều tồn tại Đại Thừa như chúng ta.” Tộc Mẫu Tu La Thù bỗng nhiên chớp chớp mắt hỏi.

“ La đạo hữu yên tâm, nhiều lắm là vài ngày nữa chúng ta sẽ tự động rời khỏi, tuy nhiên những sản vật ở Tiểu Tu La giới này có chút khác biệt so với Linh Giới chúng ta cho nên bọn ta có ý muốn thu thập thêm một ít, đạo hữu sẽ không ngăn cản việc này chứ.” Hàn Lập nhẹ nhàng cười lơ đễnh nói.

“Khanh khách, chỉ là thu thập tài nguyên mà nói, bổn tộc đương nhiên tuyệt đối sẽ không quấy nhiễu chư vị, Tuy nhiên giới này ngoài nhất tộc chúng ta vẫn còn hai ba tồn tại khó chơi đấy, chư vị cũng đừng nên sơ suất quá.” Phu Nhân xinh đẹp cười cười, thâm ý sâu sắc nói.

“Ah, một trong số những tên mà đạo hữu nói hẳn là có Xa Khấp Tử chăng!” Mạc Giản Ly nghe vậy, thần sắc khẽ động.

“ Mạc đạo hữu cũng biết sự tồn tại của hung thú này, chẳng lẽ đã gặp nó rồi.” trong long Phụ Nhân hơi thất kinh, buột miệng hỏi.

“Chính xác là ta đã gặp phải một lần, tên này không hổ là Thượng Cổ hung thú trong truyền thuyết, lão phu thiếu chút nữa đã rơi vào tay nó đấy.” Sắc mặt Mạc Giản Ly biến hóa vài lần mới thở dài một hơi nói.

“Giới này còn có loại hung thú ấy sao, La đạo hữu có thể cho biết sào huyệt của nó hay không?” Huyết Nhiên nghe được đối thoại giữa Phu Nhân và Mạc Giản Ly, chợt trở nên vui vẻ, khuôn mặt hiện lên một tia kích động vội vã hỏi.

“Sào huyệt của Xa Khấp Tử, thiếp thân đương nhiên biết rõ, chỉ là..” ánh mắt Tộc Mẫu Tu La Thù lóe lên, bỗng nhiên tỏ ra hơi trầm ngâm.

“Yên tâm, huynh đệ chúng ta sẽ không yêu cầu tin tức không công đâu, chỉ cần La đạo hữu cho biết sẽ cảm tạ trọng hậu.” Huyết Nhiên vừa thấy biểu hiện của Phu Nhân lập tức phát giác ra thần sắc của mình có vẻ không ổn, liền thu lại vẻ kích động tỉnh táo nói.

Tiếp đó, bàn tay vị Đại Thừa dị tộc này phất lên, lấy ra một cái túi da nhỏ, rung lên ném đi.

Bàn tay ngọc của Phu Nhân khẽ vẫy, liền đem áo da bắt lấy, sau đó thần niệm quét qua bên trong lập tức lộ ra vẻ ngoài ý muốn, ngẩng đầu liếc nhìn thật sâu Huyết Nhiên mới từ từ nói.

“Ở đây ta có một cái địa đồ, trên đó có ghi rõ vị trí sào huyệt của Xa Khấp Tử, đạo hữu có thể xem qua một chút.”

Vừa dứt lời, phu nhân khoát tay, một khối ngọc giản màu trắng từ trong tay áo bay ra.

Tay áo Huyết Nhiên cuốn lên liền bắt lấy ngọc giản trên tay, tiếp đó lập tức đưa lên trán ngưng trọng xem xét.

Hắc Lân ở một bên, thần sắc cũng có chút khác thường, ánh mắt nhìn về phía ngọc giản mơ hồ có một tia kích động.

Lúc này thiếu nữ mặc váy đỏ bỗng nhiên hướng tới Hàn Lập cười nói:

“Mấy vị đạo hữu ở bên ngoài chắc cũng là những nhân vật danh chấn một phương, chắc hẳn cũng mang theo không ít bảo vật quý hiếm bên mình. Như vậy đi, tộc của chúng ta mấy năm nay cũng cất giấu một số tài nguyên mà bên ngoài giới này không có, không bằng các vị hãy cùng bản tộc trao đổi một chút, sau đó lại tự mình đi sưu tầm tài liệu, như thế có thể tiết kiệm cho chư vị rất nhiều thời gian đấy."

"Ý của Anh đạo hữu là muốn tạm thời mở một hội giao dịch nhỏ tại chỗ này hay sao?" Hàn Lập khẽ giật mình, nhưng lập tức cười nói.

"Đúng vậy. Nói thật ra, những tài nguyên tài liệu của giới này, bổn tộc đều có cất trữ không nhiều thì ít đấy, chỉ cần chư vị có thể trả một cái giá hợp lý, bổn tộc tuyệt đối sẽ làm các vị thỏa mãn." Thiếu nữ mặt không đổi sắc nói.

Tộc Mẫu Tu La Thù nghe được lời nói lần này của thiếu nữ, không hề mở miệng ngăn cản, thái độ mặc nhiên hoàn toàn đồng ý với đề nghị này.

Mà bọn người Mạc Giản Ly nghe được lời ấy đều rất đồng tình.

Với thời gian còn lại của bọn hắn ở Tiểu Tu La giới, muốn thu thập số lượng lớn tài liệu hoàn toàn là không có khả năng, nếu có thể từ tay tộc Tu La Thù đổi được một ít thì cũng là một biện pháp tốt không ảnh hưởng gì.

"Được, trên người lão phu cũng có một số thứ muốn trao đổi cùng quý tộc đấy." Mạc Giản Ly suy nghĩ một chút liền là người đầu tiên một lời đáp ứng.

"Huynh đệ ta cũng có chút thân gia, cùng trao đổi một chút đi." Huyết Nhiên cùng với Hắc Lân truyền âm trò truyện với nhau vài câu, đồng dạng đồng ý.

"Mấy vị đạo hữu đều đã tham gia, Hàn mỗ tự nhiên sẽ không ngoại lệ rồi." Hàn Lập thần sắc không đổi nói một câu.

Đối với loại chuyện có lợi không hại này, hắn tự nhiên không có lý gì mà không tham gia cả.

“Tốt, chúng ta hãy bắt đầu giao dịch chính thức trên mặt đất gần đây đi.” Thiếu nữ mặc váy đỏ tự nhiên cười nói, thần thái cực kỳ vũ mị.

Lúc này, Bọn người Huyết Nhiên đều đồng ý, Hàn Lập cũng nhẹ nhàng gật đầu, nhưng ánh mắt lại như có như không nhìn lướt qua phía Hàn Đàm kia vài lần.

Cử đông này che dấu vô cùng kỹ càng, không hề khiến những người khác chú ý một chút nào.

Mấy canh giờ sau, tại phía trên một hòn đảo nhỏ khác cách hòn đảo có Hàn Đàm kia không xa, những người của Tộc Tu La Thù dưới sự dẫn dắt của thiếu nữ mặc váy đỏ và Phu Nhân, cưỡi đầu Cự Ưng lúc trước rời đi, trên mặt ai nấy đều hiện ra vẻ hài lòng mà dần dần đi xa.

Phía trên hòn đảo nhỏ, trong chốc lát chỉ còn lại bọn Hàn Lập, mấy gã đại thừa tới từ bên ngoài lẳng lặng đứng đó.

Sau một hồi trao đổi, dù là Hàn Lập, Mạc Giản Ly hay là bọn Huyết Nhiên, Hắc Lân đều có thu hoạch lớn, đã nhận được rất nhiều tài liệu quý hiếm mà chỉ có Tu La giới mới có.

Tuy rằng phải bỏ ra một cái giá lớn xa xỉ nhưng tóm lại là tất cả đều vui vẻ.

“Hàn huynh, thật sự để cho mấy tên Tu La Thù này cứ như vậy mà trở về sao? Nếu hiện tại thay đổi chủ ý vẫn còn chưa muộn đâu.” Huyết Nhiên nhìn qua đám tộc nhân Tu La Thù, bỗng nhiên mở miệng nói.

“Vì sao phải thay đổi chủ ý? Nếu nhất tộc này dễ dàng lưu giữ như vậy thì chúng ta cần gì phải cùng đối phương giao dịch gì đó, sớm đã trực tiếp giết chết ngay tại hang ổ của chúng rồi.” Hàn Lập thần sắc không đổi trả lời.

“Lúc trước là không biết thân gia của những tên Tu La Thù này lại phong phú như vậy, vừa rồi nói không chừng chúng chỉ lấy ra trao đổi một hai phần mười mà thôi. Chủ yếu hơn là đạo hữu chẳng lẽ không động tâm với hòn đá ẩn chứa Không Gian Pháp Tắc hay sao? Vật ấy ẩn chưa Không Gian Pháp Tắc vô cùng mạnh mẽ, dù là Huyết mỗ cũng là cả đời hiếm thấy, nếu có thể đoạt được nó, chúng ta chỉ cần thay phiên nhau tìm hiểu, đảm bảo trong thời gian ngắn nói không chừng có thể khống chế được Không Gian Pháp Tắc chân chính đấy.” lông mày Huyết Nhiên nhảy lên, lời nói chứa đầy sự hấp dẫn.

Ngay cả Mạc Giản Ly ở bên nghe được, thần sắc cũng không khỏi hiện lên một tia khác thường.

“Hắc hắc, thật đáng tiếc! Hàn mỗ đối với Không Gian Lực không có chút hứng thú, cho nên cũng không có ý mạo hiểm. Hai vị đạo hữu nếu thật sự cảm thấy hứng thú với vật này, hoàn toàn có thể cùng Tu La Thù nhất tộc thương lượng một chút, nói không chừng chỉ cần ra một cái giá lớn, đối phương có thể trực tiếp đem vật ấy trao đổi với hai vị đấy, Tuy nhiên việc này cũng không dễ đâu.!” Hàn Lập cười hắc hắc, từ chối cho ý kiến nói.

Huyết Nhiên nghe xong lời này, sắc mặt hơi đổi, nhưng lập tức ngáp một cái nói:

“ Đạo hữu nói đùa! Nhìn những tên Tu La Thù xem trọng vật này như thế, chỉ sợ cho dù lấy hết toàn bộ tài sản của hai người bọn ta, đối phương cũng sẽ không có chút nào ý muốn trao đổi. Nếu Hàn huynh đã không muốn xuất thủ,xem như trước đó huyết mỗ chưa từng nói gì đi. Huynh đệ tại hạ có chuyện trong người, đành phải từ biệt hai vị đạo hữu tại đây rồi.”

Vị Đại Thừa dị tộc này vừa nói vừa tay ôm quyền phân biệt hướng tới Hàn Lập cùng Mạc Giản Ly ở bên từ biệt.

Hắc Lân bên cạnh thấy vậy, cũng khẽ chắp tay một cái.

“Hai vị đạo hữu đi đường bình an!” Hàn Lập cười khẽ một tiếng, đồng dạng đáp lễ lại một chút.

Trên mặt Mạc Giản Ly cũng thoáng hiện ra vẻ tươi cười nói vài câu bảo trọng.

Tiếp đó, hai người Huyết Nhiên và Hắc Lân đều cùng nhau độn quang, phân biệt hóa thành hai đạo cầu vồng phá không rời đi, chốc lát đã biến mất vô ảnh vô tung phía cuối chân trời.

“Hàn huynh tiếp theo có tính toán gì không, chuẩn bị đi tìm một ít tài liệu trân quý khác hay sao?” Mạc Giản Ly một đường nhìn thẳng độn quang cho tới khi không thấy đâu nữa mới mỉm cười hỏi Hàn Lập một câu.

“Đúng là như thế, còn vài ngày nữa mới phải rời khỏi giới này, tại hạ có ý định muốn xem xem có thể tìm được cơ duyên nào đó hay không?” Hàn Lập mỉm cười trả lời một câu.

“Lần này Mạc mỗ có thể lấy được ba cái Tinh hạch đã xem như cực kỳ may mắn rồi, cho nên không có ý định mạo hiểm nữa. Tiếp đây ta sẽ tìm một chỗ bí ẩn ngồi xuống nghỉ ngơi, yên lặng chờ tới ngày ly khai, Hàn đạo hữu tuy rằng thần thông kinh người, nhưng vài ngày này cũng nên cẩn thận Tu La Thù nhất tộc phản công mới được.” Mạc Giản Ly thần sắc nghiêm nghị nói.

“Ân, Mạc huynh làm thế cũng xem như cực kỳ thỏa đáng đấy, về phần những tên Tu La Thù kia, một mình ta có lẽ không đánh chết được các nàng, nhưng các nàng muốn đối phó ta lại càng là chuyện không thể nào.” Hàn Lập cười haha, cực kỳ tự tin trả lời.

“Hàn huynh đã tính toán hết thảy mọi việc, ta cũng yêm tâm rồi. Việc này không nên chậm trễ nữa, Mạc mỗ đi trước một bước vậy, ta và ngươi đành tạm biệt tại đây, mấy ngày nữa chúng ta hẹn gặp lại ở Linh giới.” thần sắc Mạc Giản Ly buông lỏng, một lần nữa hiện ra dáng vẻ tươi cười hướng tới Hàn Lập cáo từ.

Hàn Lập không có nhiều lời giữ lại đối phương, nói vài câu cung kính. sau đó chỉ thấy Mạc Giản Ly đưa tay thả ra một cái Thuyền nhỏ, lắc lư phía trên rồi cũng hóa thành một đạo cầu vồng phá không rời đi.

Hàn Lập lẳng lặng đứng tại chỗ một hồi lâu mới đem ánh mắt từ đằng xa thu lại, quay đầu đảo qua hướng Cự đảo chỗ Hàn Đàm trước kia nhìn một cái, trên mặt bỗng hiện lên vẻ khác thường.

Tay áo hắn run lên, lập tức cả người hóa thành một tia sáng màu xanh phá không mà đi, bay vụt theo hướng Cự đảo.

Chỉ sau khoảng thời gian ăn xong một bữa cơm, Hàn Lập lại một lần nữa xuất hiện ở trên không sơn cốc chỗ ngọn núi trước kia.

Hắn lơ lửng trên hư không, nhàn nhạt hướng xuống nhìn lướt qua chỗ Hàn Đàm.

Chỉ thấy hàn khí ở cả quả núi, so với trước kia dường như yếu hơn một chút.

Nhưng bốn phía hư không của Hàn Đàm, bởi vì nguyên nhân pháp trận gần đó bị triệt hồi nên lại bị đông lạnh trở thành một tầng huyền băng óng ánh, một lần nữa đem toàn bộ cửa vào Hàn Đàm đóng băng lại phía trong.

Ánh mắt Hàn Lập yên lặng nhìn chăm chú vào khối băng cực lớn phái dưới trong chốc lát, mới bỗng nhiên há miệng bắn ra một đoàn lửa màu bạc, lắc lư một cái liền biến thành một con Hỏa Điểu màu bạc.

Hàn Lập lẩm bẩm trong miệng, một tay bấm niệm pháp quyết điểm về phía Hỏa Điểu trong hư không một cái.

Lập tức một tiếng “Phốc” vang lên, Hỏa Điểu màu bạc ngửa đầu kêu một tiếng thánh thót, bên ngoài thân lửa bạc thiêu đốt, thân hình nhanh chóng lớn lên.

Chỉ trong thời gian chốc lát, Hỏa Điểu màu bạc đã biến thành lớn tới vài chục trượng, bên ngoài thân là tầng lửa bạc lưu chuyển rào rạt bất định, chỉ là bộ dáng thần thái rõ ràng có chút uể oải.

Hiển nhiên là sau trận chiến với Tử Sắc Khổng Tước được triệu hồi ra từ ngọn cổ đăng cũng bị tổn thương không nhỏ.

Hàn Lập thấy vậy nhướng mày, nhưng lập tức mặt không biểu tình há miệng ra, mấy đoàn Tinh khí màu xanh nhạt bắn ra, chớp động mấy cái đã chui toàn bộ vào thân hình cực lớn của Hỏa Điểu không thấy bóng dáng.

------oOo------

Chương 2297: Kiện thánh vật thứ hai

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai cánh ngân sắc hỏa điểu run lên, thân hình một lần nữa cuồng trướng, biến lớn tới mấy trăm trượng, linh vũ toàn thân cuồn cuộn hỏa diễm, cơ hồ đem hơn nửa bầu trời sơn cốc chìm vào ngân quang sáng lòa. Hàn Lập thấy vậy, trong mắt chợt lóe tinh quang, tay bấm quyết, miệng thốt một tiếng “nhanh”, Phệ Linh Hỏa Điểu lập tức cúi đầu, há miệng phun xuống một luồng ngân diễm cuồn cuộn, bao phủ toàn bộ huyền băng phụ cận hàn đàm.

Toàn bộ huyền băng liền tan ra với tốc độ kinh người, từ trong băng cũng có từng điểm ngân quang bay ra, nhanh chóng dung nhập vào ngân diễm.

Chỉ sau thời gian mấy lần hô hấp, toàn bộ huyền băng đều biến mất vô ảnh vô tung, cửa hàn đàm lại lần nữa lộ ra. Ngân diễm thuận thế cuồn cuộn phủ xuống mặt nước hàn đàm. Giữa hỏa diễm điên cuồng, toàn bộ hàn khí từ hàn đàm tỏa ra đều biến thành ngân hà, bị ngân diễm dễ dàng cắn nuốt dung hợp, thanh thế hỏa diễm nhờ vậy mà càng ngày càng thịnh. Phệ Linh Chân Hỏa nguyên bản chính là một loại hỏa diễm biến dị hợp nhất âm dương, lại được Hàn Lập mấy lần mượn ngoại vật luyện hóa qua, càng trở thành một loại tồn tại quỷ dị trong thiên địa, nay nếu luyện hóa dung nhập thêm vật chí hàn chí dương thì uy lực của nó có thể tiến thêm một bước nữa.

Lúc trước đám người Tu La Thù tộc vừa mới hé mở phong ấn hàn đàm, Phệ Linh Chân Hỏa trong thể nội của Hàn Lập liền trở nên cuồng bạo vô cùng, dường như cực kỳ khát vọng cắn nuốt hàn khí nơi này.

Điều này khiến Hàn Lập lúc ấy vừa mừng vựa sợ, vì đã nhiều năm như vậy trôi qua, hắn chưa từng thấy Phệ Linh Chân Hỏa có phản ứng mãnh liệt đến thế.

Trước kia hắn du lịch mấy vùng đất kỳ hàn ở Linh Giới, lúc gặp mấy loại hàn khí có thể cắn nuốt, Chân Hỏa này cũng không có phản ứng đến thế.

Hơn nữa Hàn Lập tự đánh giá rằng, đối với loại kỳ hàn nơi đây khiến cả đám Tu La Thù thúc thủ vô sách thì chỉ bằng năng lực quỷ dị của Phệ Linh Chân Hỏa liền có thể dễ dàng thôn phệ sạch sẽ.

Chẳng qua là năng lực thôn phệ hàn khí của Phệ Linh Chân Hỏa, hắn tất nhiên không thể nào chủ động nói ra, lại càng không thể để lộ trước mặt người khác. Cho nên hắn mới mặc cho đám người Tu La Thù tộc mẫu dùng phương pháp mượn lực pháp trận để trục vớt bảo vật.

Lúc này Hàn Lập đang bay lơ lửng trên bầu trời sơn cốc, lẳng lặng nhìn hết thảy phía dưới, trên mặt mơ hồ có vẻ mong đợi. Một chút thời gian nữa trôi qua, khi hàn khí từ trong đàm xông ra cũng đã yếu đi, không khác biệt lắm lớp hàn khí phía trên đã bị Phệ Linh Chân Hỏa thôn phệ, Hàn Lập nhướng mày, ngón tay hướng hỏa điểu trong hư không khẽ điểm.

Thân ảnh hỏa điểu lưu chuyển, thể tích nhanh chóng thu nhỏ lại, trong khoảnh khắc huyễn hóa còn một trượng dài, thanh minh một tiếng, liền hóa thành một viên hỏa cầu bắn nhanh xuống.

“Phốc xuy ” một tiếng!

Đầu hỏa điểu trong nháy mắt nhập vào ngân diễm phía dưới, toàn bộ ngân diễm như bị một cơn lốc cuốn qua, đều lặn nhập vào trong thân thể hỏa điểu.

Chỉ thấy ngân quang chợt lóe, hỏa điểu liền chúi đầu lặn nhập vào mặt nước bên dưới, biến mất không thấy.

Từ trong chỗ sâu hàn đàm chỉ thấy mơ hồ truyền ra trận trận tiếng sấm, cũng có ngân quang nhè nhẹ chớp động không ngừng. Hàn Lập hai mắt khép hờ, tay vẫn bắt quyết, miệng dùng thanh âm cực thấp niệm một loại thần chú không biết tên.

Lúc này hàn khí từ trong hàn đàm toát ra tan biến mất với tốc độ còn nhanh hơn.

Một lúc lâu sau, khi ngân sắc hỏa điểu ré dài một tiếng nữa từ chỗ sâu trong hàn đàm, toàn bộ hàn khí đều biến mất, không còn chút lạnh lẽo nào tỏa ra nữa.

Hàn đàm lúc này đã trở thành một đầm nước bình thường. Hàn Lập hai mắt hé mở, ngắm nhìn Phệ Linh Hỏa Điểu tràn đầy tia vui vẻ.

Chỉ thấy hỏa điểu trước mắt, mặc dù toàn thân ngân diễm cuồn cuộn, nhưng trong hỏa diễm điên cuồng bao trùm, lại hiện ra một bộ dạng trong suốt, dường như đã trở thành thực thể.

Hiển nhiên hỏa điểu sau khi thôn phệ hàn khí kinh người của hàn đàm, rốt cục một lần nữa sinh ra dị biến.

Dĩ nhiên loại biến hóa này vẫn chỉ là mới vừa bắt đầu mà thôi. Hàn khí của hàn đàm khiến ngay cả tồn tại Đại Thừa bình thường cũng không dám dễ dàng xâm nhập thì trình độ kỳ hàn có thể thấy được đến mức nào. Phệ Linh Hỏa Điểu mặc dù bản thân hết sức huyền diệu, cũng không thể trong chốc lát luyện hóa toàn bộ hàn khí ở trình độ đó, chẳng qua là trước hết mạnh mẽ hút vào trong cơ thể, rồi sau này mới từ từ luyện hóa. Hàn Lập hít nhẹ một hơi, trong tay pháp quyết hơi đổi, định thu hồi Phệ Linh Hỏa Điểu. Nhưng vào lúc này, hỏa điểu trước mắt cất lên một tiếng rồi phun ra một đoàn bạch quan, nhằm Hàn Lập bắn tới. Hàn Lập ngẩn ra, theo bản năng liền quơ tay bắt lấy quang đoàn.

Hắn cúi đầu nhìn thì là một viên cầu lớn bằng quả trứng gà, thoạt nhìn trong suốt, nhưng kỳ hàn vô cùng. Nếu không phải linh quang hộ thể của Hàn Lập ngưng tụ đủ dầy, cộng thêm nhục thân cũng mạnh mẽ vô cùng thì sợ rằng bàn tay hắn vừa tiếp xúc viên châu này trong nháy mắt sẽ bị thương.

“Thú vị thật! Cái này là người tìm được ở dưới đó?” Hàn Lập có chút kinh ngạc, quét mắt nhìn Phệ Linh Hỏa Điểu hỏi. Nhưng Phệ

Linh Hỏa Điểu chỉ lẳng lặng trôi lơ lửng trước người hắn, một chút phản ứng đều không có.

“Ta hồ đồ mất rồi, ngươi mới có bằng này linh tính, làm sao có thể trả lời cái gì.” Hàn Lập đầu tiên ngẩn ra, sau lập tức cười cười một tiếng. Hắn coi lại tinh cầu trong bàn tay, thần niệm ngưng trọng, liền quét qua bên trong tinh cầu. Nhưng sau một khắc, Hàn Lập mặt biến sắc, trong miệng nhẹ “Di” một tiếng.

Thần niệm vừa tiếp xúc mặt ngoài tinh cầu liền trượt qua bên cạnh, phảng phất như trong tay trống trơn không có vật gì.

Hàn Lập kinh ngạc, suy nghĩ một chút rồi một ngón tay đột nhiên hướng chỗ hai lông mày, nhất thời “xuy” một tiếng, một sợi tinh ti từ trong chợt bắn ra, lóe lên rồi biến mất, liền lặn nhập vào trong tinh cầu.

Chính là thần niệm của hắn tinh hóa!

“Thì ra là như vậy.”

Sắc mặt Hàn Lập lần nữa lại đổi, sau một chút do dự, chợt đem tinh cầu ném xuống, một ngón tay ngưng trọng điểm ra.

Một tiếng sét đánh.

Một đạo kim hồ từ đầu ngón tay bắn ra, chớp động một cái, liền đánh trúng tinh cầu trong không trung.

Tinh châu lúc này quay cuồng không dứt, bên ngoài thân trải rộng vô số tia điện, cuối cùng phát ra tiếng thanh thúy, tấc tấc mặt ngoài vỡ vụn mà mở.

Sau khi một lớp hàn khí kinh người tán đi, một vật màu lam nhạt phát ra trận trận ba động hiển lộ trước mặt Hàn Lập.

Thì ra tinh cầu kỳ hàn lại bao bọc bên trong một viên châu lớn chừng ngón tay cái.

Ba động truyền ra từ viên châu này rõ ràng hàm chứa lực không gian hết sức mãnh liệt.

Tâm niệm Hàn Lập chợt động, liền mơ hồ hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Thánh vật của Không Ngư Tộc giấu trong trong hàn đàm, hẳn không phải chỉ có một món, mà là hai món một to một nhỏ.

Món lớn dĩ nhiên là khối đá màu lam nhạt đã bị phụ nhân mang đi. Còn lại món nhỏ chính là viên tinh châu này.

Thoạt nhìn thì ba động không gian pháp tắc do hai món đồ này phát ra tựa hồ không sai biệt lắm. Nhưng món sau nếu đã phải dùng những bảo vật khác cố ý che dấu, thậm chí có thể lừa gạt được thần niệm của tồn tại Đại Thừa, thì hẳn là ban đầu trong mắt của Không Ngư Tộc phải trọng yếu hơn món trước.

Nguyên do cụ thể thì có lẽ chỉ có người của Không Ngư Tộc mới biết chân chính tột cùng.

Hàn Lập trầm ngâm một hồi, rồi một tay cuốn ra một cái hộp ngọc, thoáng một cái hút tinh châu vào bên trong, đậy nắp hộp lại rồi dán lên trên một tờ phù lục cấm chế.

Nhất thời trong hộp ngọc ba động truyền ra, nhưng hoàn toàn bị cản lại.

Hàn Lập thu lại hộp ngọc rồi một lần nữa bấm quyết thúc giục Phệ Linh Hỏa Điểu.

Ngân sắc hỏa điểu ngửa đầu cất lên một tiếng thanh minh, thể tích nhanh chóng thu nhỏ lại, cũng hóa thành một đoàn ngân diễm bắn tới, chớp động một cái, chui đầu vào ống tay áo của Hàn Lập rồi biến mất.

Hàn Lập giẫm chân một cái nữa, bên ngoài linh quang đại phóng, liền hóa thành một đạo thanh hồng bay lên cao, quanh quẩn một chút rồi nhằm một hướng khác bắn đi.

Phương hướng đó chính là Càn Hỏa Địa nơi ở của Không Ngư

Tộc.

Cũng trong lúc đó, đang đứng trên lưng con chim ưng khổng lồ bay về hướng thạch thành, Tu La Thù tộc mẫu có chút bận tâm nói với thiếu nữ:

“Bây giờ còn lưu lại Không Ngư Tộc ở bên ngoài, không biết có vấn đề gì không? Dù sao bọn người ngoài đã biết về sự tồn tại của tộc này. Hơn nữa cái thánh vật của Không Ngư Tộc lúc trước bị chúng ta lấy được, e rằng sẽ khiến bọn họ liên tưởng đến cái gì đó.”

“Mẫu thân đại nhân chẳng phải đã phái người giám thị động tĩnh của tộc này rồi sao. Cứ mặc cho Không Ngư Tộc tự sinh tự diệt đi. Tinh hạch của tộc này mặc dù có thể đề luyện lực không gian, nhưng chẳng qua là loại đã thoái hóa, cho dù của thể trưởng thành cũng khó khăn lắm mới tới cảnh giới Luyện Hư mà thôi, không cách nào đề luyện ra Không gian Pháp tắc chân chính được.

Lúc trước chúng ta cần tinh hạch của bọn chúng, chẳng qua là hy vọng thông qua thôn phệ lực lượng trong đó để mình cũng có thể có năng lực thao túng lực không gian. Nhưng trải qua nhiều năm thử nghiệm, nữ nhi phát hiện phương pháp đó căn bản không có nhiều hiệu quả. Con có thể lĩnh ngộ Không gian Pháp tắc, thực tế cũng không phải dùng phương pháp này, mà lại là đi theo một đường hoàn toàn khác, nếu không hơn phân nửa bây giờ còn không cách nào lĩnh ngộ được Thời Không Pháp Tắc.” Huyết y thiếu nữ lại thản nhiên nói.

“Một con đường khác? ” Tu La Thù tộc mẫu nghe vậy, có chút giật mình.

“Không sai. Bây giờ có thánh vật của Không Ngư Tộc rồi, loại phương pháp này cũng không cần quá nhiều tinh hạch của Không Ngư Tộc nữa. Số lượng tinh hạch chúng ta đã thu trữ lúc trước cũng đủ rồi. Chúng ta không cần phải ở lại nơi này cùng những người ngoại lai kia phát sinh xung đột gì nữa. Sau khi trở về, nữ nhi trước hết bế quan luyện hóa nguyên anh của lão già kia, sau đó tìm hiểu sâu thêm một tầng Thời Không Pháp Tắc. Chờ con sau khi xuất quan, liền có thể tách ra một tia mầm mống Thời Không Pháp Tắc giao cho mẫu thân đại nhân. Như thế mẹ con ta đều nắm trong tay khả năng vận dụng loại lực đứng đầu trong các lực Pháp Tắc rồi. Sau này nhất tộc chúng ta chẳng phải sẽ mặc sức tung hoành chư giới không gì cản được sao." Huyết y thiếu nữ thản nhiên cười nói.

"Không sai. Lấy tu vi của con bây giờ, có lực Thời Không phụ trợ liền có thể địch được tồn tại Đại Thừa, nếu người tiến cấp lên cảnh giới Đại Thừa, không chừng liền có thể bước vào hàng cấp Chân Linh tồn tại tột cùng. Trừ Chân Long Thiên Phượng, chúng ta chẳng còn loài nào xứng là địch thủ nữa." Tu La Thù tộc mẫu nghe vậy, cũng vô cùng mừng rỡ.

Thiếu nữ cười khúc khích, miệng không nói gì nữa, nhưng từ nhìn thần sắc có thể thấy rõ ràng là tán đồng với lời của phụ nhân.

"Phốc" một tiếng, trong tầng trên cùng của đất dưới lòng hồ dung nham, hoàng quang thu lại, Hàn Lập bỗng xuất hiện ở đó, sau khi đảo mắt bốn phía, chân mày không khỏi hơi nhíu lại.

------oOo------

Chương 2298: Không Ngư Tộc Trưởng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chỉ thấy trên bờ hồ dung nham có mấy cỗ tàn thi của quái thú giống lang mà không phải lang lẳng lặng nằm đó, đều bị phân thành bảy tám đoạn, rõ ràng đã bị vật gì sắc như đao chặt chém ra như vậy.

“ Kim Đồng ”

Hàn Lập sau khi thu lại ánh mắt, nhàn nhạt kêu một tiếng.

“ Phốc xuy ” một tiếng, không gian chung quanh ba động, lập tức hiện ra một tử kim tiểu nhân cao vài tấc, hướng Hàn Lập khom người thi lễ, đồng thời phát ra thanh âm “ oa oa ”, tựa hồ nói gì đó.

Hàn Lập thần sắc ngưng trọng, lại có vẻ nghe hiểu được.

“Thì ra là sau khi ta rời đi không lâu, những kẻ này liền xuất hiện. Xem ra là do bọn Tu La Thù kia phái đến. May mà ta đã lưu ngươi lại tại nơi này, nếu không còn không biết nhất tộc này còn có mưu đồ như vậy. Kim Đồng, ngươi trở lại đi. ” Hàn Lập sau khi nghe xong lộ ra thần sắc hài lòng, kêu tiểu nhân một tiếng, phất tay áo về phía nó.

Cái tên Kim Đồng này là do Hàn Lập ban đầu thuận miệng đặt cho Phệ Kim Trùng Vương, tất nhiên chỉ có vài phần chuẩn xác.

Tiểu nhân vừa nghe Hàn Lập gọi tên nó, liền hóa thành một đoàn kim quang, chớp động một cái liền chui vào tay áo của hắn biến mất.

Hàn Lập lúc này mới nhất chỉ bắn ra mấy viên hỏa cầu đỏ ngầu nhằm về phía các tàn thi, hỏa diễm bùng lên điên cuồng rồi đem hết thảy biến thành tro bụi.

Hàn Lập thu lại ánh mắt, ngắm hồ dung nham một lần nữa, khóe miệng chợt lộ ra một tia cười khẽ.

Trong lòng bàn tay hắn chợt hiện ra cái hộp ngọc bên trong phong ấn viên lam tinh châu lúc trước.

Hàn Lập phất hai ngón tay một cái, phù lục trên mặt hộp liền rơi xuống, nắp hộp tự động mở, lộ ra tinh châu.

Tinh châu vừa hiển lộ, lập tức truyền ra một cỗ ba động pháp tắc mãnh liệt, dưới sự thúc giục của Hàn Lập, phần lớn ba động bắn tới hướng dung nham trong hồ.

Hàn Lập lúc mới thấy viên đá màu lam và tinh châu này tại hàn đàm, liền phát hiện chúng đều ẩn chứa ngoài lực pháp tắc mãnh liệt còn lẫn một tia khí tức có chút quen thuộc.

Hắn suy nghĩ kỹ, mới phát hiện khí tức này giống hệt của mấy kẻ Không Ngư Tộc đã thấy lúc trước.

Chẳng qua là loại khí tức này ở hai kiện bảo vật cực kỳ yếu ớt, cơ hồ như không có.

Nếu không phải là hắn mới gặp Không Ngư tộc nhân trước đó chỉ vài ngày, sợ rằng cũng không cách nào phát giác loại khí tức này tồn tại.

Hàn Lập không biết bảo vật lấy được trong hàn đàm gọi là “ thánh vật của Không Ngư Tộc”, nhưng cũng đoán được hẳn là có quan hệ với tộc này.

Hơn nữa, mặc dù không có bằng chứng rõ ràng, hắn vẫn mơ hồ cảm thấy món bảo vật trong tay này hẳn còn ẩn dấu bí mật gì đó.

Cho nên hắn vừa lấy được tinh châu liền không chút do dự chạy thẳng tới Càn Hỏa Địa.

Tinh châu màu lam nhạt trong hộp ngọc quay cuồng ngày càng nhanh, phát ra ba động pháp tắc càng ngày càng thịnh, khiến hư không phụ cận cũng bắt đầu truyền ra tiếng ông ông trầm thấp, từng cái quang mang mơ hồ ẩn hiện trong không khí cũng cuồng vũ không ngừng.

Toàn bộ động quật dưới đất cũng theo quang mang vũ động mà không khỏi bắt đầu run rẩy ùng ùng, vô số đá vụn từ phía trên cuồn cuộn rơi xuống.

Nếu là một người bình thường bị nhiều đá cuồng nện như vậy, sợ rằng không chết tại đương trường thì cũng nhất định không tránh khỏi sứt đầu mẻ trán.

Nhưng hết thảy đối với tu sĩ Đại Thừa như Hàn Lập lại căn bản không đáng nhắc tới.

Tất cả đất đá rơi vào đầu hắn chỉ thấy thanh quang nhàn nhạt đảo qua liền biến thành hư ảo.

“ Phanh ” mấy tiếng muộn hưởng.

Dung nham phía dưới cuộn lên, từ trong bay ra mấy đạo nhân ảnh mập có gầy có, nửa người nửa cá, cầm trong tay các loại binh khí, chính là mấy tên nam nữ Không Ngư Tộc.

Bọn họ nhanh chóng vây quanh Hàn Lập, tất cả đều dùng ánh mắt kinh nghi bất định nhìn người xa lạ trước mặt.

Giữa những người này, có một tên tráng hán, chính là tên thủ lĩnh Không Ngư Tộc mấy ngày trước đã xuất hiện tại chỗ này.

Cũng chỉ có hắn mới gắt gao nhìn chằm chằm hộp ngọc trong tay Hàn Lập, trong nét kinh nghi còn mang theo một tia kích động khó tả.

Hàn Lập chỉ tựa tiếu phi tiếu nhìn đám quái ngư mà không có ý chủ động lên tiếng.

“ Tiền bối là ai, vì sao ở chỗ này thi triển đại thần thông, chẳng lẽ tới đây là để tìm nhất tộc chúng ta sao? ” Quái ngư trong bộ dạng tráng hán cuối cùng mở miệng, nhưng trong lời nói tràn đầy ý kiêng kỵ Hàn Lập.

Điều này cũng khó trách ！

Mặc dù trong đám Không Ngư Tộc nhân này hắn có tu vi cao nhất nhưng cũng chỉ mới vừa tiến vào cảnh giới Luyện Hư, căn bản không thể nhìn ra cảnh giới cụ thể của đối phương, tự nhiên trong lòng vô cùng thấp thỏm.

“ Ta muốn gặp người làm chủ nhất tộc các ngươi, đi trước dẫn đường đi. ” Hàn Lập trong tay bạch quang chợt lóe, hộp ngọc và tinh châu bên trong liền biến mất không tiếng động, rồi mới nhàn nhạt nói một câu.

Trong giọng nói tràn đầy ý tứ không thể phản kháng.

“Vâng, vãn bối xin dẫn đường để tiền bối đi gặp Tộc Trưởng. ” Tráng hán nghe vậy, mặt liền biến sắc, một hồi lâu sau mới tươi cười thốt ra lời đáp ứng.

Hiển nhiên hắn rất rõ ràng đối phương cường đại căn bản không cho hắn cự tuyệt.

Mặc dù vậy, tráng hán cũng trước tiên đưa mắt nhìn hai tên đồng tộc một nam một nữ bên cạnh vô thanh truyền âm đôi câu rồi mới cúi đầu cung thỉnh Hàn Lập.

Hai tên Không Ngư tộc nhân kia hiển nhiên hiểu ý tráng hán, trên người hồng quang chợt lóe, đi trước một bước lặn nhập vào trong dung nham.

Hàn Lập coi như không thấy hết thảy hành động của mấy quái ngư, cũng bình thản hạ xuống mặt hồ dung nham.

Trong nháy mắt thân hình Hàn Lập vừa tiếp xúc dung nham cuồn cuộn liền giống như thủy triều rẽ ra hai bên mà khai, lộ ra một cái thông lộ cực lớn, chiều rộng tới mấy trượng, bên trong hồng quang chớp động, sâu không lường được, tựa hồ nối thẳng tới đáy hồ.

“ Tị Hỏa Thuật ……”

Tráng hán thấy một màn này, lần nữa giật mình kinh hãi.

“ Tị Hỏa Thuật” này danh tiếng không lớn, căn bản chỉ cần là người hiểu được cách tu luyện thì đều biết đây là một loại tiểu thuật mà thôi.

Nhưng chỉ dựa vào một loại pháp quyết đơn giản như vậy lại có thể hiện ra cảnh tượng kinh người đến thế này thì không khỏi khiến tráng hán quá hoảng sợ.

Tráng hán trấn định tâm thần rồi cũng chỉ có thể nhắm mắt dẫn những người khác cũng đi vào theo.

Phiến hồ dung nham này phía trên thoạt nhìn cũng không quá lớn, nhưng khi đi xuống lại sâu vô cùng, khiến người ta bất ngờ ngoài dự liệu.

Dọc theo thông đạo được tách ra, Hàn Lập cước bộ chìm sâu tới ba bốn trăm trượng mới bắt đầu thấy một màn sáng màu lam biếc xuất hiện ở phía dưới.

Hàn Lập thần sắc khẽ động, thân hình chớp động một cái, liền trực tiếp xuyên qua màn sáng rồi xuất hiện trong một phiến không gian nhỏ khác.

Nhưng ngay khi hắn vừa tiến vào, bốn bề liền nổi lên thanh âm nhọn sắc.

Mười mấy tên Không Ngư tộc nhân tuần tra gần đó lập tức kinh nộ lao tới bao vây Hàn Lập.

Hàn Lập nhíu mày, đang thầm nghĩ có cần cho những kẻ này thấy một chút lợi hại hay không thì sau lưng hắn dấy lên ba động, thân ảnh tráng hán chợt lóe cũng xuất hiện ở bên trong màn sáng, liền cuống quít lớn tiếng trách mắng những người kia：

“ Các ngươi lui ra, vị tiền bối này là khách quý của bổn tộc, đặc ý tới gặp Tộc Trưởng đại nhân. ”

“ Sao? Muốn gặp Tộc trưởng đại nhân? Việc này không ổn. ” Những vệ sĩ kia nghe tráng hán nói liền ngẩn ra, rối rít hiển lộ ý chần chờ.

“ Tộc trưởng đại nhân có lệnh, cung thỉnh khách quý đến Thiên Vực Sảnh tương kiến, những người khác không được ngăn trở. ”

Cơ hồ cùng lúc, một đoàn hồng quang bắn tới, sau một cái chớp động, liền hiện ra một nữ nhân Không Ngư Tộc, tay giơ cao một món tín vật giống như lệnh bài.

“ Nếu là Tộc trưởng đại nhân tự mình có lệnh, vậy thì là chuyện khác rồi. ” Những tên vệ sĩ kia mặt tuy còn kinh nghi nhưng đều rối rít thối lui.

Hàn Lập cười hắc hắc, lúc này mới cẩn thận quét mắt qua không gian nơi đây một lần.

Nơi này cũng không coi là rộng, nhiều nhất chừng mười mấy dặm vuông, hơn nữa cũng chỉ xây dựng chưa tới trăm tòa kiến trúc hình tam giác cái cao cái thấp.

Mặt ngoài những kiến trúc này in một loại văn tự hình vòng cung quanh co khúc khuỷu, thoạt nhìn hết sức nguyên thủy đơn giản, nhưng cẩn thận xem xét lại cho người ta một loại cảm giác dị thường huyền diệu.

Mặc dù không biết có bao nhiêu Không Ngư tộc nhân ở trong những kiến trúc này, nhưng đếm số người hoạt động bên ngoài, cũng không quá hai trăm người, hơn nữa hơn nửa đều là người già, phụ nữ và trẻ con, thanh niên trai tráng chỉ chiếm một hai phần mười mà thôi.

Xem ra tính cả một ít tộc nhân còn chưa ra khỏi các tòa nhà, toàn bộ tộc quần nhiều lắm là năm sáu trăm người, vô luận thế nào cũng không thể nói là một tộc hưng vượng.

“ Xin mời tiền bối, để vãn bối dẫn đường cho đại nhân. ” Tráng hán nhìn Hàn Lập tự mình quan sát bốn phía hết thảy, trong lòng có chút lo sợ bất an, tiến lên một bước nói.

“ Được, ngươi đi trước đi. ” Hàn Lập mắt quét tráng hán một cái rồi nói.

“ Mời tiền bối theo tôi. ” Tráng hán khom người rồi bay về hướng nơi xa.

Hàn Lập vừa nhấc chân, liền thoáng một cái xuất hiện ngoài vài chục trượng, không nhanh không chậm theo sát độn quang của tráng hán.

Chỉ sau mấy chớp động, hai người đã hạ xuống trước một tòa kiến trúc nhìn không có gì đặc biệt.

Nơi cửa kiến trúc này trống trơn, không có bóng thủ vệ nào.

“ Tiền bối, tộc trưởng đang ở bên trong rồi, vãn bối không tiện vào, xin đợi ở đây thôi. ” Tráng hán dừng bước tại cửa, cũng xoay người cung kính nói với Hàn Lập.

Hàn Lập gật đầu một cái, liền ngang nhiên đi vào.

Vừa qua đại môn, phía sau là một phòng khách rộng chừng mười trượng, trừ một ít bàn ghế đơn giản thì không bài thiết thêm bất kỳ thứ gì khác.

Nhưng trên một cái ghế ở cuối đại sảnh, có một lão giả tóc muối tiêu, mặt gầy nhom, hình dạng nửa thân bên dưới lại không phải là cá mà tựa hồ như nhân tộc bình thường không mấy khác biệt.

Hàn Lập thần niệm đảo qua liền nhận ra tu vi của lão giả cố gắng lắm mới có thể tạm coi là đạt tới cấp Hợp Thể sơ kỳ.

“ Ngươi chính là tộc trưởng của Không Ngư Tộc? ” Hàn Lập nhìn lão giả, bình tĩnh hỏi một câu.

Lão giả vừa thấy Hàn Lập tiến vào, cũng đã từ trên ghế đứng lên, sau khi ánh mắt cẩn thận đảo qua Hàn Lập, sắc mặt hơi đổi, lập tức cung kính trả lời：

“ Vãn bối Lưu Thước, đích xác là người đứng đầu Không Ngư Tộc. Xin hỏi tiền bối từ nơi nào tới, mà còn là cao nhân Đại Thừa Kỳ? ” Lão giả trong bộ dạng cung kính mơ hồ còn mang có một tia kích động khác thường.

“ Nhãn lực của ngươi vậy mà không tệ, ta từ ngoại giới tới, cũng đích xác là một Đại Thừa tu sĩ. ” Hàn Lập cười khẽ một tiếng, mới từ tốn trả lời.

“ Thật tốt quá, bổn tộc rốt cục cũng đợi được đến ngày cường giả ngoại giới như tiền bối giá lâm. Xin tiền bối nhất định phải cứu nhất tộc vãn bối, chỉ cần có thể giúp bọn ta thoát khỏi ma trảo của Tu La Thù nhất tộc, bổn tộc nguyện phụng tiền bối làm chủ, hơn nữa con cháu đời sau cũng đời đời hầu hạ lão nhân gia người. ”

“ Phốc thông ” một tiếng!

Lão giả liền quỳ lạy tại chỗ làm đại lễ trước mặt Hàn Lập, cũng vừa dập đầu vừa bi hỷ nói.

------oOo------

Chương 2299: Sơn Hải Châu

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Nhận ta làm chủ? Đạo hữu chẳng lẽ đang nói đùa? Quý tộc hôm nay chỉ mới lần đầu tiên gặp ta, ngay cả lai lịch của Hàn mỗ ra sao, tính tình thế nào đều không hiểu rõ, mà đã tính nhận ta làm chủ, không sợ ta là một người bạo ngược sao?” Mặc dù Hàn Lập là người luôn trầm tĩnh tỉnh táo, nghe lão giả nói vậy cũng ngạc nhiên, nhưng lập tức hiểu ra phần nào mà khẽ cười.

“Ít ngày trước, một số thám tử của Tu La Thù xuất hiện ở bên ngoài, hẳn là do tiền bối xuất thủ giải quyết?” Lão giả cũng không đứng dậy, mà chỉ ngẩng đầu lên hỏi một câu.

“Mặc dù không phải ta tự mình xuất thủ, nhưng cũng không khác lắm.” Hàn Lập trả lời, không phủ nhận nhưng cũng không nói rõ.

“Nói như vậy thì hẳn tiền bối đã hiểu rõ mấy phần về tình cảnh của tộc ta bây giờ.” Lão giả ngưng trọng nói.

“Đúng là biết một chút. Nhưng loại chuyện tương tự của quý tộc như vậy bây giờ quá nhiều ở trăm ngàn giới diện, đối với đẳng cấp tồn tại như ta thì không phải là lý do xuất thủ. Lại nói, Hàn mỗ chưa nhìn ra được nếu thu nhận các ngươi có thể có chỗ nào tốt, vì sao phải mạo hiểm đắc tội với tồn tại cùng cấp đây?” Hàn Lập cười nhạt nói.

“Tiền bối đã xuất thủ với những thám tử kia, hơn nữa tự mình đại giá quang lâm nơi này, thì nhất định là có chuyện gì có thể cần bổn tộc ra sức. Chỉ cần tiền bối đồng ý thu nhận Không Ngư Tộc chúng ta, vô luận là chuyện gì, bổn tộc nhất định gắng sức làm hài lòng lão nhân gia người. Không Ngư Tộc chúng ta có chút tâm đắc đối với việc thao túng lực Không Gian, có lẽ không giúp được tiền bối tiến công cường địch, nhưng việc quản lý động phủ, mở ra Không Gian loại nhỏ, chúng ta tự thấy có thể ra sức vì tiền bối.” Lão giả hết sức thành khẩn nói.

“Hắc hắc, ngươi đã nói ra không ít lý do, cũng rất thông minh. Ta đến chỗ các ngươi, đúng là có một việc muốn làm. Như vậy đi, chuyện nhận chủ để lại nói sau, ngươi trước xem vật này một chút đã.” Hàn Lập nhàn nhạt nói mấy câu, lật tay một cái, trong lòng bàn tay liền hiện ra viên tinh châu màu lam nhạt.

Viên châu vừa hiện ra trước mặt lão giả liền phát ra âm thanh ông ông, đồng thời phát sinh một loại dấu hiệu cực kỳ quỷ dị như có cảm ứng với lão giả.

“Sơn Hải Châu, quả nhiên là thánh vật của bổn tộc thật sự rơi vào tay tiền bối!” Hoàn toàn ngoài dự liệu của Hàn Lập, lão giả vừa nhìn thấy tinh châu trong tay Hàn Lập, không biểu lộ kinh dị chút nào mà ngược lại thở dài một hơi, tựa hồ như vừa cất đi được một gánh nặng trong lòng.

“Sơn Hải Châu, thánh vật của nhất tộc các ngươi? Ngươi tựa hồ đã biết bảo vật ở trong tay ta?” Hàn Lập híp mắt hỏi.

“Đúng là trước đây một chút vãn bối đã biết, mời tiền bối xem!” Lão giả nhấc một cánh tay, lộ ra một dấu hiệu quỷ dị nơi cổ tay.

Dấu hiệu này giống hệt dấu hiệu hiện ra trên tinh châu trong tay Hàn Lập, đồng thời chớp động lam quang nhàn nhạt, tựa hồ đang được kích hoạt.

“Cái thánh ngấn này chỉ Không Ngư Tộc lịch đại tộc trưởng chúng ta mới có. Ngoài tỏ rõ thân phận, tác dụng trọng yếu nhất của nó là cảm ứng việc sử dụng thánh vật trong tộc. Với tu vi của ta bây giờ, chỉ cần Sơn Hải Châu xuất hiện trong phạm vi trăm dặm, ta liền có thể cảm ứng chính xác vị trí của nó. Đây cũng là một trong những lý do tại sao chúng ta vừa thấy mặt tiền bối liền lập tức nguyện ý phụng lão nhân gia người làm chủ. Vãn bối tin tưởng, đây là trời cao điềm báo cho bổn tộc, nếu không làm sao thánh vật dễ dàng rơi vào tay ngoại nhân được.” Lão giả nghiêm nghị nói.

“Thú vị đó, ngươi đứng lên nói chuyện đi. Ta cũng là vô tình lấy được vật này. Vật này vốn là thánh vật của nhất tộc các người, ngoài ẩn chứa lực Pháp Tắc, hẳn còn có sở dụng trọng yếu khác nữa.” Hàn Lập rốt cục lộ ra một tia thần sắc hứng thú.

“Tiền bối minh giám, Sơn Hải Châu này đúng là còn có một công dụng kinh người, chính là “bản thân biệt dụng động thiên” (người sở hữu nó có thể đặc biệt dùng làm nơi ở lớn như động trời – ND), là một món Động Thiên Chi Bảo cực kỳ hiếm thấy! Tuy nhiên, khi xuất hiện điềm báo bổn tộc bị suy yếu nhiều năm trước, đại năng tu sĩ của tộc liền dụng bí thuật gia cố phong ấn bảo vật này. Đối với vãn bối thì nó chỉ có tác dụng là vật truyền tin mà thôi.” Lão giả nghe lời Hàn Lập mà đứng dậy, cung kính nói.

“Động Thiên Chi Bảo? Bảo vật Không Gian đến đẳng cấp đó ư? Ngươi biết bảo vậy này bị phong ấn trong hàn đàm?” Hàn Lập nghe vậy rùng mình, trên mặt hiện ra vẻ kinh ngạc.

“Đúng là vãn bối biết. Nhưng ban đầu tổ tiên tộc ta phải làm như thế, chính là vì sợ rằng nếu lưu lại Sơn Hải Châu trong tay hậu nhân bọn ta, sẽ không phải là phúc mà là họa. Dù sao trọng bảo như thế nếu không đủ sức bảo vệ, căn bản là việc tự rước họa vào mình. Cho nên lịch đại tổ tiên tộc ta cũng lưu lại di huấn, chừng nào trong tộc còn chưa có tu sĩ cường đại thì chừng đó thánh vật này còn chưa thể hiển lộ. Nhưng thật là xấu hổ! Đến tận bây giờ mà nhất tộc chúng ta không những không thể hưng thịnh trở lại, mà ngay cả huyết mạch cũng sớm không cách nào truyền thừa tiếp được nữa. Cũng vì thế, mặc dù là thánh vật, bổn tộc cũng chẳng còn có thể hưởng dụng được.” Lão giả mặt đầy vẻ bất đắc dĩ giải thích thêm.

“Bây giờ nhìn lại, tổ tiên các ngươi quả là đã quyết định sáng suốt. Nếu không trọng bảo đến mức này lưu lại trong tay các ngươi, sợ rằng đã sớm bị Tu La Thù tộc kia đoạt mất. Nhưng chính mắt ta thấy Tu La Thù tộc mẫu cũng lấy được một hòn đá ẩn chứa Không Gian Pháp Tắc từ trong hàn đàm, vậy vật đó là món đồ gì?” Hàn Lập gật đầu một cái, lại nghĩ tới gì đó mà hỏi thêm một câu.

“Hồi bẩm tiền bối, vật người nói hẳn là một kiện linh thạch khác dùng để khắc tạo thánh vật. Vật đó ngoài tác dụng giúp tồn tại cường đại tìm hiểu về lực Không Gian thì không còn tác dụng gì khác nữa.”

“Thì ra là như vậy.” Hàn Lập cúi đầu nhìn tinh châu trong tay, không khỏi trầm ngâm.

“Tiền bối, chỉ cần lão nhân gia người đồng ý thu nhận nhất tộc vãn bối, bổn tộc nguyện ý cống hiến tinh huyết giúp tiền bối xóa đi ấn ký của tổ tiên tộc ta lưu lại châu này, để tiền bối có thể chân chính luyện hóa nó mà sử dụng. Thánh vật này vì bị đại năng tu sĩ trong tộc từ những đời đầu tiên luyện hóa qua, nên nếu ngoại nhân dùng phương pháp tế luyện bình thường thì căn bản không cách nào được bảo vật nhận làm chủ. Vãn bối còn biết pháp quyết đặc biệt tế luyện bảo vật này, có thể giúp tiền bối dễ dàng làm chủ bảo vật này. Dĩ nhiên tiền đề để làm được hết thảy những việc đó vẫn là bản thân tiền bối nhất định phải là cường giả cấp độ Đại Thừa mới được. Nếu không sẽ rất khó trấn áp lực cắn trả của châu này! Về phần Tu La Thù nhất tộc, vì nguyên nhân đặc thù nào đó nên không có cách nào dễ dàng rời khỏi giới diện này. Tiền bối cũng không cần lo lắng chuyện sẽ đắc tội với bọn họ.” Lão giả thấy Hàn Lập có vẻ do dự, liền dứt khoát cắn răng một cái, đem tính toán trong lòng trực tiếp nói ra.

“Ừm, Hàn mỗ đúng là cảm thấy rất hứng thú với cái Động Thiên Chi Bảo này. Nhưng để đổi lấy việc thu nhận nhất tộc các ngươi thì có chút khó làm. Phương pháp ta tiến vào giới này có chút đặc thù, lúc rời đi rất khó mang theo nhiều người như vậy cùng xuyên giới trở về. Ta cũng không thể hạ thần niệm biến toàn bộ bọn người thành linh sủng để thu vào linh thú hoàn được. Về phần những kẻ Tu La Thù kia thì ta còn không coi vào đâu. Kể cả các nàng ấy có định tìm tới cửa, ta cũng sẽ tự đuổi đi được.” Hàn Lập thần sắc vừa động, lại thở dài nói.

“Thì ra tiền bối lo nghĩ chuyện đó. Nếu là như vậy thì đơn giản hơn nhiều rồi. Chỉ cần lão nhân gia luyện hóa xong cái Động Thiên Chi Bảo này, tất cả mọi người bọn ta liền có thể trốn vào trong đó, theo tiền bối dễ dàng rời khỏi nơi đây.” Lão giả nghe vậy liền hớn hở nói.

“Đây cũng là một phương pháp. Nhưng cái động thiên ẩn bên trong Sơn Hải Châu có thể chứa được nhiều tộc nhân các ngươi như vậy sao? Luyện hóa cần thời gian bao lâu? Thời gian ta có thể lưu lại giới này chỉ còn mấy ngày ngắn ngủi thôi.” Hàn Lập suy nghĩ một chút, cảm thấy có mấy phần khả thi.

“Tiền bối yên tâm. Bảo vật này cứ như tên mà luận, nghe nói có thể chứa được cả cự sơn đại hải, độ rộng diện tích bên trong cho dù trong số các loại Động Thiên Chi Bảo đứng đầu cũng tuyệt đối bài danh hàng đầu. Về phần thời gian…, chỉ cần vãn bối động viên sức toàn tộc, chỉ cần hai ba ngày liền có thể giúp tiền bối luyện hóa thành công.” Lão giả không cần suy nghĩ nói.

“Không Gian bên trong lớn như thế thì thật là việc mừng ngoài dự liệu rồi. Nếu chỉ hai ba ngày thì ta cũng chờ được… Được rồi, vậy thì ước định thế này, chỉ cần Hàn mỗ có thể luyện hóa cái Động Thiên Chi Bảo này, chừng nào ta còn sống sẽ vĩnh viễn che chở Không Ngư nhất tộc các ngươi.” Hàn Lập ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy không có vấn đề lớn gì khác, rốt cục nhoẻn miệng cười rồi gật đầu.

Đối với hắn, mang theo một nhánh dị tộc nhỏ yếu như vậy về Nhân Tộc đúng là không phải chuyện gì khó khăn.

“Đa tạ đại ân của tiền bối. Việc này không nên chậm trễ, vãn bối lập tức đi động viên tộc nhân chuẩn bị hết thảy. Xin tiền bối đợi một chút.” Lão giả nghe vậy mừng như điên, lần nữa quỳ xuống thi lễ nói.

Đối với vị tộc trưởng của Không Ngư Tộc này mà nói, mặc dù không biết sau khi rời khỏi đây Hàn Lập đối đãi với nhất tộc bọn họ như thế nào, nhưng nhìn chung so với bao lâu nay dưới ma trảo của Tu La Thù tộc, hàng thì sống chống thì chết, mối nguy hiểm huyết mạch bị cắt đứt chẳng biết lúc nào, thì tự nhiên là tốt hơn vô số lần.

“Ngươi đi trước chuẩn bị đi. Ta ở đây nghiên cứu bảo vậy này một lúc nữa.” Hàn Lập khoát khoát tay phân phó nói.

“Vâng, vãn bối cáo lui trước.” Lão giả đứng dậy, cung kính quay người rời khỏi đại điện.

Mấy canh giờ sau, trên một mảnh đất trống ở giữa mười mấy tòa kiến trúc tam giác, vô số Không Ngư Tộc nhân đang bận rộn từ từ bố trí thành một tòa pháp trận ngân quang lòe lòe.

Phía bên kia tại ranh giới của pháp trận, trên một cái đài cao mới xây, từng tên Không Ngư Tộc nhân xếp hàng đi lên đài, dùng lưỡi dao sắc bén cứa cổ tay rồi nặn ra dòng dòng tinh huyết tích tụ vào một cự đỉnh đồng xanh cao cỡ nửa thân người.

Từ đỉnh mùi máu tanh xông lên nực mũi, tinh huyết đã choán gần nửa lòng đỉnh.

Ở giữa khối tinh huyết đỏ tươi, một viên tinh châu màu lam nhạt đang trôi nổi bập bềnh, cũng chớp động linh quang nhàn nhạt.

Hàn Lập lúc này đang trôi lơ lửng ở phía trên tòa đại pháp trận, tuy khoanh tay nhưng ánh mắt không ngừng quan sát hết thảy phía dưới.

Những Không Ngư Tộc nhân này động tác thật nhanh, các công tác chuẩn bị hết sức phức tạp như vậy mà bây giờ đã hoàn thành tới bảy tám phần.

Xem ra việc luyện hóa cái Sơn Hải Châu này thật đúng là không phải mất quá ba ngày.

Trong lòng hắn, tự nhiên hết sức mong đợi muốn biết Không Gian bên trong kiện Động Thiên Chi Bảo đầu tiên mà hắn sắp có rốt cục hình dạng đến mức nào.

Linh Giới. Huyết Thiên Đại Lục. Một tòa thượng cổ tế đàn bị vùi lấp dưới đất, sau một tiếng oanh minh, một cỗ ba động không gian quỷ dị hiện ra, đem tất cả bùn đất đá vụn bắn tung ra bốn phía mà lộ ra.

Tiếp đó, quang hà ngũ sắc chợt lóe, một tòa quang trận ngũ sắc hiện ra trên không trung, rồi mơ hồ hiển lộ một đạo thân ảnh trong suốt.

“Cuối cùng cũng xuống đến nơi. Linh khí thật loãng, quả nhiên căn bản không thể so với Tiên Giới.” Bóng người này quan sát bốn phía một cái, liền thở dài một tiếng lẩm bẩm nói.

------oOo------

Chương 2300: Tộc Thệ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bóng người khẽ phất tay áo, một tiếng "Ầm" vang lên, quang trận đột nhiên hóa thành vô số phù văn màu vàng kim rồi tan biến, dần dần nhìn rõ người đứng phía trong.

Một gã thanh niên mặc trường bào màu đen, hai tay chắp sau lưng hiện ra rõ ràng.

Người thanh niên này có làn da trắng nõn dị thường, cộng thêm trang phục màu đen tối tăm làm cho người khác nhìn vào có cảm tưởng rất quái dị.

Y liếc đôi mắt đen tuyền sâu thẳm quan sát một vòng xung quanh rồi khẽ nhíu mày, không nói lời nào búng tay lên trên.

Mấy tiếng "Xẹt xẹt" vang lên, hơn mười phù văn màu bạc bắn ra như chớp, chốc lát đã biến mất trong bóng đêm không còn bóng dáng.

Ngay sau đó bỗng nhiên tiếng ầm ầm vang lên khắp bốn phía, toàn bộ đất đá như sống dậy cuồn cuộn rẽ sang hai bên tạo thành một khe hở đâm thẳng lên mặt đất.

Làm xong mọi chuyến hắn ngắm nghía lại một chút, thấy tầng tầng bạch quang liên miên chảy xuống thì mới tỏ vẻ hài lòng.

Không thấy hắn có hành động gì thêm nhưng vòng sáng dưới chân lại chậm rãi vươn lên đỉnh đầu rồi vững vàng bay đi.

Một lát sau ánh sáng màu bạc chợt lóe lên, gã thanh niên chui ra khỏi lòng đất, bay cao lên hơn ngàn trượng thân hình mới dừng lại.

Hắn trầm ngâm nhìn trời đất đánh giá tình hình.

Nơi này là một vùng đất màu đen hoang vắng, trên mặt đất ngoài trừ một ít cỏ dại thấp bé ra thì không có một bóng cây lớn nào, hơn nữa bốn phía đều tĩnh lặng đến rợn người, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng tuyệt nhiên không có. Chẳng khác nào một vùng đất chết.

Nhưng hắn cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên lắm, chỉ suy nghĩ một chút rồi bấm niệm pháp quyết.

Ngay lập tức hàng loạt tiếng Phạn truyền đi khắp bầu trời, những điểm linh quang chớp động hiện ra rồi tụ lại thành một con mãnh thú dài hơn trăm trượng.

Con quái thú có đầu sư tử mình kỳ lân, nửa thân trên có màu đỏ như máu cuồn cuộn lưu chuyển, nửa thân dưới lại có màu bạc sáng chói mắt, dưới chân lại có những tầng sáng mờ lượn lờ xung quanh, căn bản không rõ đây là loại linh thú nào.

Nhưng không hiểu sao sắc mặt của hắn đột ngột trở nên tái nhợt, miệng lẩm bẩm một tràng tối ngữ.

Liền đó hình ảnh của con thú khổng lồ bị tản ra không thể tiếp tục ngưng tụ thành hình nữa, mà chỉ còn lại một cái bóng lờ mờ.

“Hừ! Lại bị áp chế pháp lực tới mức như thế này! Lần này xuống hạ giới quả nhiên không có chuyện gì tốt cả, chẳng trách Quan Trung Hội lại phái ta đi.” Y hừ một tiếng rồi lẩm bẩm tức giận.

“Mà đây cũng chưa hẳn là chuyện xấu, điều này chứng tỏ mấy lão gia hỏa kia cũng không có cách nào can dự vào bất cứ hành động nào của ta. Ha ha, bảo vật kia thiếu chút hỏa hầu mới được luyện chế hoàn toàn, tiện thể ta lấy nó huyết tế lần nữa cũng tốt. Tuy ở giới diện thấp kém này sinh linh không có huyết khí đủ mức tinh khiết nhưng nếu có số lượng lớn thì chắc cũng bù đắp được. Còn chuyện tên phản đồ kia cũng chưa cần phải vội, cho dù ta chưa làm xong thì đã sao chứ, mấy lão gia hỏa kia dù khó chịu cũng chỉ có thể ngồi nhìn mà thôi..”

Hắn nhắm hai mắt lại suy tính, sau khi thông suốt mọi chuyện bỗng nhiên cười một tràng dài lạnh lẽo rồi lấy ra một ống màu vàng rực rỡ, bên trong có cắm đầy thẻ trúc màu xanh biếc.

Trên bề mặt của đám thẻ trúc có vô số ngân văn đủ màu sắc lượn lờ nhìn rất đẹp mắt, chắc hẳn đây không phải là bảo vật tầm thường.

Hắn ném ống tròn lên trời, trong miệng lẩm bẩm pháp quyết.

“Uỳnh”

Một tiếng nổ lớn quét ngang bầu trời, giữa hàng vạn tia sáng màu vàng chói lóa ống tròn hóa thành một quả cầu ánh sáng khổng lồ, tiếp đó nó chuyển động tạo thành một hư ảnh bát quái.

“Lên”

Y ngừng niệm chú, quát khẽ một tiếng, một ngón tay chỉ thẳng lên trời.

Tiếng xé gió vang lên, một mũi nhọn xanh biếc bắn thẳng vào hư ảnh bát quái rồi nhanh chóng bay về hướng khác.

“Tốt lắm! Ở hướng kia có nhiều hơi thở của sinh linh nhất, trước tiên qua đó một chút xem sao!” Ánh mắt hắn hiện lên vẻ dữ tợn, tay áo run lên, cả người hóa thành một đường cầu vồng màu vàng kim rạch trời bay đi.

“Đây là hính dáng nguyên bản của Sơn Hải Châu sao!” Hàn Lập nhìn viên châu rực rỡ trong tay lẩm bẩm kinh ngạc.

Viên tinh châu màu lam nhạt đã nhỏ đi hơn một nửa, bây giờ nó chỉ lớn bằng cỡ một hạt đậu.

Nhưng bây giờ mặt ngoài của nó đã trở nên bóng loáng dị thường, có tới năm màu đan xen, đã thế lại còn có một sợi khí trắng như mây lởn vởn xung quanh, nhìn vô cùng thần bí.

“Vâng thưa tiền bối! Dấu vết bên trong viên châu này đã hoàn toàn bị xóa sạch, vết tích mà các triều đại tổ tiên của bổn tộc ngày trước lưu lại để che dấu cũng theo đó mà biến mất. Bây giờ tiền bối có thể thoải mái luyện hóa bảo vật này rồi!" Không Ngư tộc trưởng đứng một bên cung kính nói, nhưng vẻ mặt hắn bây giờ đã trở nên tái nhợt.

Chắc hắn cũng tốn không ít máu huyết trong cơ thể mới có thể tế luyện viên châu trở về hình dạng như thế.

"Tốt lắm! Ngươi mau đi sắp xếp mọi việc của tộc nhân đi! Chờ ta luyện hóa xong viên châu này sẽ lập tức mang các người rời khỏi Tu La Giới!" Hàn Lập thu lại ánh mắt vui thích rồi không chần chừ chút nào phân phó lão tộc trưởng.

"Đa tạ đại ân của tiền bối, vãn bối lập tức đi làm ngay. Đúng rồi, tiền bối chắc chắn cần một chỗ tĩnh lặng để luyện hóa viên châu này, hay là đến mật thất của vãn bối đi!" Không Ngư tộc trưởng nghe được mấy lời của Hàn Lập vui mừng khôn xiết, vội vàng nói.

"Vậy cũng được, ngươi dẫn đường đi!" Hàn Lập cũng không từ chối lời mời của hắn, gật đầu đồng ý.

Một lát sau dưới sự dẫn đường của lão tộc trưởng, Hàn Lập đi tới một tòa kiến trúc hình tam giác, mà phía trước là một cánh cổng lớn làm bằng đá xanh.

"Tiền bối, mời ngài!" Lão tộc trưởng khẽ đẩy cánh cửa đá rồi đứng một bên thủ lễ mời hắn.

Hàn Lập đi vào bên trong, ánh mắt đảo qua bất chợt trên mặt hiện lên một tia ngoài ý muốn.

Chỉ thấy trong gian mật thất của lão tộc trưởng ngoài một ít vật dùng bài trí thông thường ra còn có một giá gỗ màu đen, trên giá có một ít thẻ tre và hộp ngọc và vài bình đựng thứ gì đó, ngoài ra cũng có một lò luyện đan màu đỏ đậm cao vài thước.

"Ngươi cũng hiểu biết về thuật luyện đan sao?" Hàn Lập trầm ngâm một chút rồi chậm rãi hỏi.

"Bẩm tiền bối! Vãn bối không hiểu nhiều về luyện đan, lò luyện đan kia là vật của cháu gái vãn bối. Nha đầu này cũng coi như có chút thiên phú về thuật luyện đan, dựa vào số lượng ít ỏi linh dược của giới diện này cũng có thể luyện chế ra một số linh đan diệu dược" Lão tộc trưởng khẽ khom người vội vàng giải thích, nhưng trong giọng nói của lão không giấu được vẻ tự hào về cháu gái mình.

"Ha ha! Nếu thật sự nàng ta có thiên phú về luyện đan thì sau này trở về ta cũng có thể chiếu cố bồi dưỡng một chút!" Hàn Lập khẽ cười.

"Nếu thật sự có thể được tiền bối chỉ điểm thì đó là tạo hóa trời ban cho cháu gái của vãn bối rồi." Lão tộc trường vui mừng khôn xiết cung kính thi lễ thật sâu.

"Tốt! Bây giờ ngươi đi ra ngoài trước đi, những chuyện này sau khi rời khỏi chỗ này hẵng nói. Còn bây giờ ta muốn toàn tâm toàn ý luyện hóa Sơn Hải Châu."

Hàn Lập khoát tay chặn lại rồi nói.

Lão tộc trưởng tất nhiên nào dám trái ý, vội vàng cáo lỗi một tiếng rồi nhanh chóng rời khỏi mật thất.

Hán Lập vung tay áo phất về phía cánh cửa đá.

Lập tức một luồng ánh sáng mờ chợt lóe lên, cửa đá liền phát ra một tiếng "Ầm" rồi tự đóng lại, tiếp đó vô số phù văn lóe lên khảm nhập lên bề mặt cửa, nhanh chóng vẽ nên một tầng cấm chế mờ ảo.

Lúc này hắn mới yên tầm ngồi lên một chiếc bồ đoàn trong mật thất, tay phải vừa lật một khối ngọc giản màu vang hiện ra.

Trong ngọc giản này ghi lại phương pháp tế luyện của Không Ngư Tộc gìn giữ lâu nay, lúc trước lão tộc trưởng đã tự mình dâng lên.

Hàn Lập đưa ngọc giản lên trán, một luồng thần niệm quét qua.

Thần sắc của hắn hơi đổi.

Thuật tế luyện bảo vật này quả nhiên có chút khác biệt so với những gì hắn biết trước đây, phân nửa chắc là do tổ tiên của Không Ngư Tộc vì bảo vật Sơn Hải Châu này mà sáng tạo nên.

Nhưng với tu vi của hắn bây giờ cũng chỉ cần yên lặng tĩnh tâm suy nghĩ mấy lần là cũng đã lĩnh ngộ gần hết tinh túy của thuật này rồi.

Chậm rãi thu lại ngọc giản Hàn Lập lại lấy Sơn Hải Châu.

Một cỗ lực vô hình lao lên, viên châu lặng lặng đứng giữa không trung.

Hai mắt Hàn Lập ngắm nghía viên châu đang bay lơ lửng rồi hít sâu một hơi, miệng hé mở, từng đoàn tinh khí nóng bỏng tuôn ra, tiếp sau đó tay bấm niệm pháp quyết, sau lưng ánh sáng vàng chợt lóe, Phạm Thánh Pháp Tướng ba đầu sáu tay hiện lên rực rỡ.

Đồng thời con mắt thứ ba cũng mở lớn.

Một tiếng xé gió vang lên!

Thần niệm hóa thành tinh ti từ trong mắt bắn nhanh về phía trước.

Chẳng mấy chốc không gian trong mật thất hiện lên những tia ba động khác thường, tiếng “Ông ông…” thanh minh từ viên châu vang lên.

Ước chừng hai ngày hai đêm sau, dưới ánh mắt lo lắng của tộc trưởng Không Ngư đang chờ đợi ở bên ngoài, cánh cửa đá chậm rãi mở.

Hàn Lập bước ra nhưng thần sắc có vẻ mệt mỏi.

“Tiền bối! Người đã…” Lão tộc trưởng mừng rỡ tiến lên chào, nhưng trong lòng có chút không yên vội vàng hỏi.

“Yên tâm! Ta đã luyện hóa xong Sơn Hải Châu rồi. Ngươi đi gọi hết tộc nhân đi, nhưng phải nhanh lên, ta đã cảm thấy lực bài xích của giới diện này, cũng không còn ở đây được lâu nữa đâu.” Hàn Lập nhanh chóng nói.

“Tốt rồi! Vãn bối lập tức đi ngay!” Lão tộc trưởng vui mừng như điên, cúi đầu đáp một tiếng rồi vội vàng bay vọt đi.

Lúc này Hàn Lập mới mỉm cười, thân hình khẽ động phiêu dật bay về phía trước.

Sau thời gian tầm một nén nhang, ở quảng trường mấy trăm tên tộc nhân của Không Ngư Tộc đã tập hợp đầy đủ, người nào cũng mang vẻ mặt kích động không thể giấu diếm, nhưng tất cả đều đứng im nghiêm trang không có lấy một tiếng động nhỏ.

Lão tộc trưởng đứng phía trước chờ Hàn Lập bay ra rồi vội vàng cúi đầu cung kính lớn tiếng hô vang:

“Đa tạ chủ nhân đã ra ân cứu giúp! Bổn tộc gồm năm trăm lẻ một người lúc này hạ huyết thệ! Từ ngày hôm nay toàn tộc một lòng phụng dưỡng chủ nhân, đời đời không thay đổi! Nếu vi phạm lời thế toàn tộc chịu hình phạt của trời đất, huyết mạch đoạn tuyệt, trên thế gian này không còn Không Ngư Tộc nữa!”

Lão tộc trưởng nói xong lời này, tay vung lên không trung, một con dao găm hiện lên, ánh sáng lạnh lẽo lóe lên rồi nhanh chóng cắm sâu vào ngực mấy tấc, máu tươi tuôn ra.

Những tộc nhân của Không Ngư Tộc đứng đằng sau cung kính cẩn cúi lạy Hàn Lập, rồi cũng như tộc trưởng, dùng các loại dao găm sắc bén cắm sâu vào thân thể, miệng lầm bầm phát ra lời huyết thệ, tất cả đều mang vẻ mặt nghiêm trang không nói nên lời.

Dường như chịu tác động của lời thề, trên bầu trời huyết khí hòa lẫn vào nhau, tụ lại tạo nên một cái phù văn màu đỏ tươi lớn gần một mẫu chầm rãi hiện ra, rồi đột nhiên biến mất một cách quỷ dị.

“Tất cả đứng lên đi, toàn tộc các ngươi đã dùng máu tạo nên huyết thệ, qua đó có thể thấy được thật tâm theo ta. Ta thu nhận các ngươi cũng sẽ không bạc đãi, sẽ cho các ngươi không ít chỗ tốt sau này." Thân hình Hàn Lập lóe lên rồi bỗng nhiên xuất hiện giữa không trung, ánh mắt nhìn xuống phía dưới rồi khẽ thở dài một hơi nói.

------oOo------

Chương 2301: Gặp lại Linh Vương

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vừa dứt lời, hắn cũng không đợi đám người Không Ngư Tộc nói thêm gì nữa, liền há miệng phun ra viên Sơn Hải Châu.

Viên châu này vừa mới bay ra, lập tức đón gió quay tròn chuyển động không ngừng, một vầng hào quang diễm lệ từ phía trên hư không nhanh chóng cuộn xuống phía dưới.

Những nơi mà hào quang đi qua, toàn bộ đám người Không Ngư Tộc đều lần lượt biến mất vào trong hư không.

Chỉ qua thời gian vài lần hô hấp, trên quảng trường chỉ còn một mảnh trống không, không còn lưu lại một bóng người nào.

Trên thân thể Hàn Lập phát ra từng hồi chấn động quỷ dị, sau đó trở nên mơ hồ rồi cũng biến mất không thấy bóng dáng.

Trong một không gian rộng lớn thần bí, Hàn Lập sau một cái chớp động, vô thanh vô tức đột nhiên xuất hiện.

Không gian nơi đây hơn một nửa đều là mặt nước xanh biếc rộng mênh mông, ở trung tâm nơi này còn xuất hiện thêm ba hòn đảo lớn và bốn hòn đảo nhỏ hình thành nên một quần đảo.

Hàn Lập vừa vặn xuất hiện ở trên không trung một hòn đảo lớn, ánh mắt hướng xuống bên dưới đảo qua một vòng, liền dễ dàng tìm được đám người Không Ngư tộc lúc trước đã bị cuốn vào không gian này.

Những tộc nhân Không Ngư Tộc tất cả đều lộ ra vẻ vui mừng pha lẫn sợ hãi đứng trên một mảnh đồng cỏ rộng mênh mông, đang hết nhìn đông ngó tây đánh giá cảnh vật bốn phía xung quanh.

"Nơi này chính là Sơn Hải Châu nội động thiên. Các ngươi trước tiên xây dựng một ít phòng ốc, ở trong này tạm thời định cư một thời gian ngắn nữa. Chờ sau khi ta trở lại trong tộc tìm được nơi thích hợp để an bài chỗ ở cho các ngươi, khi đó sẽ mang các ngươi ra ngoài." Hàn Lập dùng ngữ khí chân thật đáng tin cậy phân phó một tiếng.

"Vâng, chúng ta nhất định tuân theo phân phó của chủ nhân mà làm." Không Ngư tộc trưởng hướng không trung thi lễ thật sâu, không chút do dự trả lời.

Những Không Ngư tộc nhân còn lại cũng đồng ý rồi đồng loạt quỳ xuống.

"Ha Ha!, không cần đa lễ như vậy. Các ngươi tự giải quyết mọi việc cho tốt đi "

Hàn Lập mỉm cười, tay áo run lên, bước về phía trước một bước rồi cả người lắc lư rời khỏi không gian này.

Lão giả thấy vậy mới áp chế kích động trong lòng rồi đứng dậy nói chuyện với những tộc nhân của mình. Sau đó tại trên quần đảo này suy nghĩ tìm những bước đi thích hợp tiếp theo.

Cùng thời gian đó, Hàn Lập lại một lần nữa hiện ra ở thế giới bên ngoài, sau đó từ từ bay xuống phía dưới.

Hắn tùy tiện chọn một nơi nào đó rồi nhắm mắt khoanh chân ngồi xuống.

Hắn cảm ứng được rất rõ ràng, quanh quẩn quanh thân hắn đã xuất hiện những sợi lực bài xích vô hình, gây cho Hàn Lập một cảm giác không thoải mái.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Không biết đã trải qua bao lâu, không trung trên đỉnh đầu hắn tản mát ra từng đợt chấn động khác thường, đồng thời từng đám từng đám mây đen cũng theo đó hiện ra, truyền ra từng hồi âm thanh vù vù.

Hàn Lập ngồi xếp bằng một chỗ, không khí xung quanh lập tức trở nên vặn vẹo mơ hồ làm cho người ta trong lúc nhất thời không thể nào nhìn rõ.

Đột nhiên Hàn Lập hai mắt mở ra, tay áo khẽ động, trong tay lóe lên xuất ra vật gì đó rồi lập tức nổ bung ra.

"Oanh" một tiếng sét đánh vang lên giữa trời!

Một đạo điện hồ thô to từ không trung đánh thẳng xuống, Thân ảnh Hàn Lập chợt lóe lên ở bên trong điện quang rồi biến mất không thấy bóng dáng...

Tại Linh Giới, trên đỉnh một ngọn núi đá hoang vu vang lên tiếng nổ lớn ầm ầm, một vết nứt không gian chợt hiện ra, từ trong đó bay ra một quầng ánh sáng ngũ sắc.

Sau đó quầng sáng quay tít một vòng rối biến ảo thành một quang trận khổng lồ lớn vài chục trượng.

Sau một khắc, trong quang trận vang lên tiếng sấm ì đùng, một cỗ dao động không gian chấn động mang theo vô số điện quang lượn lờ, đồng thời một bóng người cũng loạng choạng hiện ra.

Đúng là Hàn Lập, đã trở về từ Tiểu Tu La Giới.

Đầu vai hắn hơi run lên, mới một lần nữa đứng vững được thân hình.

Vết nứt không gian phía trên cùng quang trận phía dưới vang lên một âm thanh trầm đục, cùng lúc tan biến vào trong hư không.

Trên đỉnh núi tất cả mọi thứ đều khôi phục như bình thường, ngoại trừ sự xuất hiện của Hàn Lập ra, phảng phất ở nơi đây tựa hồ như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Hàn Lập ngẩng đầu đánh giá bốn phía một lượt, chợt nhướng mày, một ngón tay bỗng nhiên hướng hai đầu lông mày điểm tới.

"Phốc xuy" một tiếng, một cỗ thần niệm khổng lập tức hướng ra bốn phương tám hướng cuồn cuộn mà đi.

"Tốt lắm, cũng không quá xa tọa độ thiết lập trước khi đi. Việc này xem như cực kỳ thành công." Một lát sau, Hàn Lập thở phào một hơi, ngón tay thu lại thì thào tự nói.

Nhưng hắn cũng không định lập tức rời khỏi nơi này, mà suy nghĩ một lát, sau đó tìm một khối đá sạch sẽ ngồi xếp bằng không nhúc nhích.

Lúc này trong ống tay áo hắn, một kiện pháp khí đang chớp lóe không ngừng.

Khoảng ba canh giờ sau, từ phía chân trời vang lên một tiếng xé gió, một đạo bạch hồng bay nhanh đến, sau mấy cái chớp động liền bay tới không trung phía trên đỉnh núi.

Sau khi lượn một vòng, độn quang thu vào, thân ảnh Mạc Giản Ly nhanh chóng hiện ra.

"Hàn hiền đệ, ngươi cũng đã trở về an toàn. Thật sự là chuyện quá tốt rồi! Vi huynh biết ngươi sẽ không ở quá xa khu vực này." Mạc Giản Ly mừng rỡ hạ xuống nói.

"Ha ha, đây là việc đương nhiên. Nếu như tọa độ bố trí quá xa, khác nào đem chuyện này vẽ rắn thêm chân. Bây giờ Mạc huynh đã đến rồi chúng ta hãy đi tìm Linh Vương thôi. Vạn nhất số lượng Lôi Tiêu phù không đủ bị hai người Huyết Nhiên tới trước đổi lấy thì thật không ổn." Hàn Lập khẽ cười đứng dậy, không chút hoang mang trả lời.

"Hàn hiền đệ nói rất đúng, cũng nên đề phòng chuyện này một chút. Ta và đệ phải nhanh chóng tới Phục Linh Sơn thôi." Mạc Giản Ly trong trong lòng khẽ rùng mình, vẻ mặt cũng hiện lên vài phần ngưng trọng.

Hàn Lập gật đầu, một tay bấm niệm pháp quyết, bên ngoài thân độn quang bùng lên, hóa thành một vầng cầu vồng màu xanh bay thẳng lên trời, lượn quanh một vòng nhận định phương hướng rồi phóng nhanh đi.

Mạc Giản Ly đầu vai nhoáng lên, cũng khống chế độn quang theo sát Hàn Lập bay đi.

Hai người một trước một sau, thanh âm xé gió vang lên, trong khoảnh khắc liền biến mất ở cuối chân trời.

Không bao lâu sau, hai người liền bay tới gần Thánh sơn là nơi ở của Linh Vương, sau đó cũng không chút do dự bay thẳng lên đỉnh núi.

Hư không phía trước vang lên một tiếng trầm đục, bỗng nhiên từng tầng cấm chế chấn động hiện ra, hào quang nhiều màu cuồn cuộn cuốn tới, ngăn cản đường đi của hai người.

Hàn Lập nhướng mày, trong tay áo ngón tay khẽ động, muốn mạnh mẽ phá vỡ những cấm chế này, nhưng đúng vào lúc này bên trong hào quang bỗng nhiên vang lên âm thanh của một nam tử:

"Bái kiến hai vị tiền bối! Linh Vương đại nhân đã sớm có phân phó tiếp kiến hai vị, vãn bối là người phụ trách dẫn đường."

Vừa dứt lời, quầng hào quang tách ra, một gã nam tử đầu trọc xuất hiện hướng đến hai người Hàn Lập cung kính thi lễ.

Đúng là tên Linh tộc Thánh Linh được gọi là "Linh Dẫn".

"Thì ra là ngươi! Vậy thì đi trước dẫn đường đi." Hàn Lập hai mắt nhíu lại, không do dự lên tiếng phân phó.

"Tiền bối mời!" Linh Dẫn khom người, sau đó xoay người tiến lên phía trước dẫn đường.

Những nơi hắn đi qua, tất cả cấm chế đều lần lượt biến mất.

Hàn Lập cùng Mạc Giản Ly cũng không khách khí đi qua.

Sau thời gian uống cạn tuần trà, hai người Hàn Lập đã được dẫn tới tòa đại điện đã từng đến trước đây.

Hai người vừa bước vào trong cửa điện, lập tức nhìn thấy hai đạo thân ảnh quen thuộc.

Hai người Huyết Nhiên và Hắc Lân đang ngồi trên ghế ở một bên đại điện.

Bọn họ đang thấp giọng trò chuyện với nhau cái gì đó, vừa thấy hai người Hàn Lập bước vào, liền ngậm miệng lại, ánh mắt có chút ngạc nhiên nhìn về phía hai người.

Mạc Giản Ly đồng tử không khỏi co rụt lại, nhưng lập tức ngáp một cái cười ha hả:

"Cứ tưởng là hai người bọn ta tới không chậm, không ngờ so với Huyết huynh cùng Hắc huynh vẫn là tới muộn hơn rất nhiều. Không biết hai vị đạo hữu đã tới được bao lâu rồi. Hẳn là đã cùng Linh huynh giao dịch thành công rồi."

"Mạc đạo hữu hiểu lầm rồi. Hai người bọn ta cũng chỉ đến sớm hơn hai vị một lúc mà thôi, vẫn còn chưa gặp được Linh huynh." Huyết Nhiên sắc mặt hơi đổi, nhưng ánh mắt sau khi tiếp xúc với Hàn Lập ở bên cạnh, trong nội tâm không khỏi rùng mình, lúc này phải cố nặn ra vẻ tươi cười giải thích hai câu.

"Như vậy hai người bọn ta không tính là tới muộn rồi. Nhưng không biết Linh Vương huynh, khi nào có thể ra gặp chúng ta?" Mạc Giản Ly vừa nghe đối phương trả lời, nội tâm cũng buông lỏng, trên mặt vẫn tươi cười hỏi tiếp.

"Chắc là sẽ nhanh thôi. Vừa rồi nghe bọn họ nói, Linh Vương mấy hôm nay đang bế quan, muốn xuất quan cũng phải trì hoãn một chút thời gian." Huyết Nhiên bên ngoài tươi cười nhưng trong lòng không cười nói."Thì ra là thế! Vậy thì lão phu cũng an tâm." Mạc Giản Ly nở một nụ cười, quay sang bắt chuyện với Hàn Lập một tiếng rồi cùng ngồi xuống một bên khác trong đại điện.

Trong suốt quá trình, Hàn Lập tuy rằng không nói một lời, nhưng nét mặt lại thủy chung lộ ra vẻ giống như cười mà không phải cười.

Với tâm trí của hắn, dĩ nhiên nhìn ra hai người Huyết Nhiên đối với mình có ý kiêng kị.

Xem ra mấy ngày trước trong trận đại chiến ở Tiểu Tu La Giới, mình đã lưu lại trong lòng họ ấn tượng rất lớn.

"Đúng rồi, hai vị đạo hữu tới sào huyệt của Xa Khấp Tử, có tìm được mãnh thú này không?" Hàn Lập chuyển động ánh mắt, hướng hai người đối diện chợt hỏi một câu.

"Đương nhiên là gặp được, nhưng Xa Khấp Tử giảo hoạt dị thường, mới chỉ giao thủ có một lần liền vứt bỏ sào huyệt bỏ chạy mất. Đáng tiếc chúng ta ở Tiểu Tu La Giới không thể nào lưu lại lâu được, nếu không mặc dù con thú này hung hãn, cũng không thể tránh được thủ đoạn của huynh đệ bọn ta." Huyết Nhiên nhướng mày trả lời, trong lời nói rõ ràng có ý tiếc hận.

"Vậy thì thật là đáng tiếc." Hàn Lập cười hắc hắc, cũng không biết lời nói vừa rồi của hắn là thật lòng hay châm chọc.

Huyết Nhiên ánh mắt lóe lên, vừa muốn hỏi thăm Hàn Lập một ít sự tình, bên ngoài cửa điện đột nhiên truyện tới một âm thanh già nua lộ vẻ vui mừng.

"Ha ha, mấy vị đạo hữu cuối cùng bình yên quay trở về. Làm bổn vương chờ đợi thật là khổ sở.

Bước chân vừa vang lên.

Thân ảnh lão giả áo bào trắng lóe lên hiện ra ngoài cửa điện, sau đó hướng mấy người bọn họ đi nhanh tới.

"Linh Vương huynh, ngươi cuối cùng cũng chịu ra rồi. Ngươi muốn tinh hạch của Tu La nhện, bọn ta đã đúng theo ước hẹn mà lấy được rồi." Hắc Lân vừa thấy lão giả áo bào trắng liền mừng rỡ, vội vàng đứng dậy lên tiếng nói trước.

"Thật sao?, có thể cho lão phu xem trước được không." Linh Vương nét mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng nói.

"Việc này đương nhiên "

Hắc Lân cười ha hả, cổ tay run lên liền lấy ra một cái vòng màu xanh biếc ném ra, một chút chần chờ cũng không có.

Linh Vương một tay chụp vào hư không, liền đem vòng tròn một bắt vào tay, nắp một bung ra, thần niệm hướng trong hộp khẽ quét qua.

"Không tồi, không tồi... đúng là tinh hạch của Tu La nhện trưởng thành, bên trong ẩn chứa không ít lực thời gian, hẳn là cũng đủ đề luyện ra một tia quang âm lực." Không bao lâu sau, lão giả áo bào trắng liền lộ ra vẻ hài lòng nói.

"Còn vật tại hạ muốn..." Lúc này, Hắc Lân ngược lại có vẻ khẩn trương hỏi vội.

"Ha ha, yên tâm. Hắc đạo hữu, đón lấy này." Lão giả áo bào trắng ngừng nụ cười, sau đó thu lại cái vòng đang cầm trong tay, tay áo hướng Hắc Lân phất lên.

Một hộp ngọc được dán vài tấm phù lục bay ra.

Hắc Lân vui mừng quá đỗi, há miệng một phun ra một luồng hắc quang đem hộp ngọc cuốn vào bên trong, sau đó xoay quanh một vòng rồi bay ngược trở về.

Huyết Nhiên ngồi ở bên cạnh, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Mạc Giản Ly cùng Hàn Lập, bộ dáng có vài phần khẩn trương.

------oOo------

Chương 2302: Nguyên hồn đăng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mạc Giản Ly hơi động thần sắc, ánh mắt nhìn hộp ngọc như bốc hỏa.

Nhưng Hàn Lập chỉ nhàn nhạt nhìn, không lộ ra chút nào khác thường.

Huyết Nhiên thấy thế mới thầm thờ phào nhẹ nhõm.

Lúc này Hắc Lân đã nhiếp hộp ngọc vào tay, bóc phù lục và mở nắp hộp ra, một tiếng sấm vang lớn, từ trong hộp liền bay ra một khối ngọc bài trong suốt dài nửa thước.

Mặt ngoài ngọc bài điện hồ lượn quanh, vô số kim văn như ẩn như hiện, tản ra lực lôi điện hết sức kinh người.

“Đây chính là Tam Thanh Lôi Tiêu Phù?”

Hắc Lân lẩm bẩm một tiếng, trên mặt khó nén vẻ mừng rỡ như điên.

“Linh huynh, tại hạ cũng mang tới ba viên tinh hạch Tu La Thù, huynh có thể nhìn qua một chút hay không?” Lần này, Mạc Giản Ly không chờ Huyết Nhiên nói, liền đi trước cất lời.

Huyết Nhiên nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, cũng muốn mở miệng nói gì đó.

Nhưng lúc này, lão giả áo bào trắng liền khoát tay chặn lại, cười ha ha một tiếng trả lời:

“Mấy vị yên tâm, Lôi Tiêu Phù trong tay tại hạ mặc dù không nhiều lắm, nhưng cũng đủ để đổi tinh hạch trong tay chư vị, không cần lo lắng.”

“Nếu vậy thì Mạc mỗ an tâm rồi.” Mạc Giản Ly ngáp một cái, nhưng một tay giương lên, vẫn ném hộp gỗ xanh biếc qua.

Huyết Nhiên hừ một tiếng, không cam lòng yếu thế nên cũng lấy từ vòng trữ vật ra một cái hộp tương tự rồi ném nhanh qua.

Chỉ riêng Hàn Lập còn ngồi yên, tựa hồ không lo ngại chút nào về khả năng xuất hiện tình cảnh không đủ Lôi Tiêu Phù.

Lão giả áo bào trắng nhìn sâu Hàn Lập một cái, tay áo run lên, thu lại tinh hạch do Huyết Nhiên và Mạc Giản Ly chuyển qua, hơi kiểm tra một chút, rồi cũng ném ra hai hộp ngọc dán phù lục khác.

Mạc Giản Ly cùng Huyết Nhiên tinh thần đều rung lên, một trảo bắt gọn hộp ngọc, gỡ phù lục và mở nắp hộp ra, rồi đều khó nén được biểu lộ hết sức hưng phấn.

“Hàn đạo hữu, chẳng lẽ ngươi không muốn đổi lấy Lôi Tiêu Phù, lần này lại trở về tay không ư?” Linh Vương nháy mắt một cái, mỉm cười hỏi Hàn Lập.

“Tất nhiên là không thể trở về tay không. Nhưng tại hạ muốn hỏi trước, trong tay Linh huynh còn mấy tấm Lôi Tiêu Phù?” Hàn Lập khẽ cười, bất động thanh sắc hỏi ngược một câu.

“Mấy tấm ư? Chẳng lẽ đạo hữu lần này lấy được rất nhiều tinh hạch Tu La Thù?” Lão giả áo bào trắng rốt cục sắc mặt có chút khác thường.

Hàn Lập chỉ cười hắc hắc, cũng không giải thích gì thêm.

Đám người Huyết Nhiên Mạc Giản Ly thấy vậy, cũng không khỏi lộ ra chút vẻ khác thường.

Vì rằng, khi đám người bọn họ lấy được tinh hạch từ Tu La Thù tộc, rõ ràng mỗi người được vừa vặn ba viên, làm sao khẩu khí của Hàn Lập bây giờ tựa hồ trong tay hắn không chỉ có vậy.

Lão giả áo bào trắng thấy bộ dáng Hàn Lập như vậy, trầm ngâm một lúc lâu, rồi nét mặt mới lần nữa giãn ra nói:

“Không nói dối đạo hữu, Tam Thanh Lôi Tiêu Phù này còn được coi là chi bảo trấn tộc của Linh Tộc chúng ta. Trong tay tại hạ cũng không có nhiều. Trừ ba tấm đã đổi cho ba người Huyết huynh, chỉ còn dư lại hai tấm. Nếu đạo hữu thật sự có nhiều tinh hạch Tu La Thù thì ta sẽ đem tất cả còn lại ra đổi.”

“Được, vậy Hàn mỗ liền đổi lấy hai tấm đó đi.” Hàn Lập híp hai mắt một cái, miệng không chút do dự nói.

Liền đó hắn lộn đảo bàn tay, linh quang chợt lóe, rồi xuất hiện một hộp ngọc cùng một thanh tiểu kiếm trong suốt dài chừng một thước.

Hàn Lập cổ tay run lên, hai vật liền hóa thành hai luồng bạch quang bay ra.

Lão giả áo bào trắng theo bản năng khoát tay bắt lấy hai vật, không vội mở hộp ngọc mà lại tò mò đảo qua tinh kiếm trước.

“Đây là…”

Chỉ một lát sau, Linh Vương thốt ra một tiếng “di” nhẹ, ánh mắt nhìn tinh kiếm chợt lóe.

“Ha ha, đạo hữu đã nhìn ra rồi. Cây phi kiếm này là ta đoạt được từ một tên cường địch tại Tiểu Tu La Giới, dùng tài liệu chính là tinh hạch Tu La Thù, thêm nữa phải hơn ba bốn viên. Vốn là tổng cộng có năm cây, nhưng bốn cây đã vỡ tan tành trong kịch chiến, chỉ còn dư lại một cây này coi như còn hoàn chỉnh.” Hàn Lập từ tốn nói.

Vừa nghe lời này, đám người Huyết Nhiên chợt hiểu ra mấy phần.

Cây phi kiếm này chính là một trong năm cây tinh kiếm lão giả họ Dịch dùng để thúc giục lực Thời Gian.

Lúc đó bốn cây mặc dù bị Hàn Lập hủy diệt tại chỗ, nhưng cây cuối cùng này lại bị mất khống chế mà rơi xuống mặt đất, sau đó bị Hàn Lập lặng lẽ thu lấy.

Xem lão giả họ Dịch vì Tu La Thù tộc mà nhiệt tình chiến đấu như vậy, chuyện lão lấy được nhiều tinh hạch để luyện chế phi kiếm cũng không phải là không thể.

Nhưng trực tiếp dùng tinh hạch luyện chế phi kiếm thật đúng là một ý tưởng hết sức kỳ diệu.

Về phần hộp ngọc Hàn Lập ném ra, dĩ nhiên là trong đó có ba viên tinh hạch Tu La Thù rồi.

Lão giả áo bào trắng sau khi nhất nhất kiểm tra không có sai sót gì, sắc mặt lộ vẻ cực kỳ vui mừng, hết sức thống khoái lấy ra hai tấm Lôi Tiêu Phù, cũng giao cho Hàn Lập.

Đối với lão, tất nhiên nếu có thể luyện hóa ra Quang Âm Chi Ti (sợi tơ Thời Gian – ND) càng nhiều thì càng tốt.

Như vậy là chuyến đi Linh Tộc lần này đã có kết quả là tất cả mọi người đều hoan hỉ.

Mấy người đạt được nguyện vọng rồi đều không còn việc gì phải lưu lại núi Phục Linh này, cùng lần lượt cáo từ Linh Vương ra về.

Lão giả áo bào trắng khách khí đôi câu rồi cũng không giữ khách lại nữa.

Vì vậy bốn người chia làm hai nhóm, trước sau rời đại điện, bay khỏi thánh sơn của Linh Tộc.

Hàn Lập cùng Mạc Giản Ly sau khi vừa rời đi liền chạy thẳng tới chỗ Ngân Nguyệt ẩn núp mà dừng Mặc Linh Thánh Chu lại.

Nửa ngày sau, hai người hạ xuống một tòa sơn cốc bí ẩn.

Không bao lâu sau, từ trong sơn cốc vang lên âm thanh vù vù, một chiếc thuyền lớn đen nhánh như mực nhất thời từ trong vụt ra, nhằm thẳng hướng Nhân Tộc mà vun vút bay về.

Trong một mật thất ở tầng dưới cùng của cự thuyền, Hàn Lập khoanh chân ngồi ở chính giữa phòng.

Nhưng ở trước người hắn, có mấy đồ vật lẳng lặng trôi lơ lửng bất động.

Đó là một ngọn cổ đăng, hai tấm ngọc bài chớp động vô số điện hồ, một viên châu ngũ sắc, cùng một bình nhỏ màu trắng như sữa.

Những đồ vật này dĩ nhiên là toàn bộ những gì hắn đoạt được trong chuyến đi này, không thể nói là thu hoạch nhỏ được.

Hàn Lập nhìn mấy món đồ một hồi, mi mắt chợt giật một cái, một ngón tay điểm về phía một tấm ngọc bài.

“Xì lạp” một tiếng!

Mặt ngoài ngọc bài hiện lên vô số kim văn, đồng thời một đạo điện hồ từ trên đó chợt lóe, đánh đúng vào đầu ngón tay, tức thì hóa thành vô số tơ điện bắn ra tung tóe.

Hắn chỉ cảm thấy ngón tay hơi tê, cả bàn tay bỗng mất cảm giác, đồng thời mặt ngoài bàn tay hơi bị nám đen.

Hàn Lập trong lòng rùng mình, chân nguyên lực trong thể nội đột nhiên dội lên, cuồn cuộn pháp lực liền trào tới bàn tay.

Bàn tay vừa mất cảm giác liền khôi phục như thường, mặt ngoài da vừa bị nám đen cũng lập tức biến hóa phát ra kim quang chói mắt.

“Không hổ là Tiên gia mật phù như lời đồn, hy vọng thật có thể hữu dụng trong lúc chống đỡ thiên kiếp.” Hàn Lập lẩm bẩm một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, lúc này mới lật bàn tay lấy ra hai hộp ngọc, thu hai tấm ngọc bài vào đó, một cái chợt lóe rồi biến mất.

Tiếp đó, hắn ngẩng đầu nhìn phía trước, một tay phất về hướng ngọn cổ đăng.

“Phốc” một tiếng.

Món bảo vật này đung đưa một chút, bỗng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Hàn Lập hai mắt híp lại, cẩn thận quan sát cổ đăng.

Món bảo vật này lại có thể gọi ra hóa thân khổng tước tương tự Mộ Lan Thánh Cầm, hơn phân nửa là có chút lai lịch.

Suy nghĩ thêm một chút, lão giả họ Dịch kia thân là Ngũ Quang Tộc nhân, bản thể cũng là thân khổng tước, lại có quan hệ với con khổng tước do bảo vật này biến ảo ra, càng khiến cho người ta muốn tìm hiểu.

Nhưng cái cổ đăng này không chỉ mặt ngoài chằng chịt linh văn mà còn được làm bằng những loại tài liệu cực kỳ hiếm thấy, cho dù Hàn Lập kiến thức rộng cũng không làm cách nào nhận ra hết được.

Chỉ biết rằng mấy loại tài liệu hắn nhận ra đều là trân quý dị thường, ngay cả hắn cũng thầm giật mình kinh ngạc.

Hàn Lập trong lòng tự định giá một hồi, tựa hồ có quyết định, một tay bấm quyết, giữa hai lông mày linh quang chợt lóe, một tia tinh ti bắn ra, liền lặn nhập vào trong cổ đăng.

Hắn từ từ nhắm hai mắt, bắt đầu tìm hiểu huyền cơ của món bảo vật này.

Thời gian từng chút trôi qua, sau ước chừng một ngày đêm, tia tinh ti kia mới run lên, đột nhiên bị cuốn trở lại.

Đồng thời thần sắc Hàn Lập vừa động, mặt lộ vẻ vui mừng mở hai mắt.

“Nguyên hồn đăng. Thì ra bảo vật này có tên như vậy. Thật là xảo hợp. Không trách từ bảo vật này có thể gọi ra linh cầm khổng tước đồng dạng, thì ra căn bản là một tia tinh hồn của nó hóa thành thực thể.”

Hàn Lập mừng rỡ nhìn lên.

Cái bảo vật này gọi là “nguyên hồn đăng”, căn bản là một món kỳ bảo dùng để thu nạp rồi phóng đại phân hồn.

Một số pháp khí bảo vật khác, mặc dù cũng có thể lưu giữ một luồng tinh hồn, nhưng nếu rời bản thể quá lâu, luồng phân hồn này trừ phi hoàn toàn chuyển hóa thành tồn tại độc lập, nếu không sẽ không tránh khỏi kết cục bị suy yếu mà tiêu tán.

Nhưng với cái nguyên hồn đăng này, đem bỏ vào đó một luồng phân hồn, chẳng những không phải lo ngại như thế, mà bảo vật này sẽ còn làm cho phân hồn cường đại hơn.

Lũ phân hồn này nếu lại dùng một ít bí thuật đặc thù tế luyện thì thậm chí có thể trở thành hóa thân nguyên hồn tương tự thân ngoại hóa thân. Hơn nữa cho dù hóa thân này có cường đại đến đâu, bởi vì có nguyên hồn đăng trong tay, cũng không lo bị hóa thân cắn trả.

Nếu có điều kiện, chủ nhân của bảo vật này hoàn toàn có thể bồi dưỡng hóa thân nguyên hồn còn cường đại hơn cả bản thể.

Hàn Lập hít sâu một hơi, ánh mắt có chút bốc hỏa nhìn về phía cổ đăng.

Kể từ sau khi nguyên anh thứ hai mất tích, hắn đã sớm có ý định lần nữa bồi dưỡng hóa thân thứ hai. Món bảo vật này xuất hiện vừa đúng lúc hắn cần.

Chẳng qua là hắn cẩn thận kiểm tra cổ đăng một lần nữa, xác định hiệu quả dưỡng hồn của bảo vật này là thật, hơn nữa không có ẩn chứa nguy hiểm gì, rồi mới thận trọng đem một luồng tinh hồn lưu lại trong cái đèn.

Đợi lũ phân hồn này cường đại rồi, làm thế nào bồi dưỡng thành hóa thân nguyên hồn, hắn cũng cần thêm thời gian suy nghĩ cho kỹ.

Hàn Lập tay áo run lên, một luồng sáng mờ cuốn ra, liền cẩn thận thu nguyên hồn đăng về.

Tiếp đó, ánh mắt của hắn mới chợt lóe nhìn tới cái bình nhỏ.

Cái bình nhỏ này chính là đựng một ít Chân Huyết Huyền Vũ.

Chỉ cần nuốt chân huyết này, lại dùng Kinh Trập Quyết gia tăng luyện hóa, đủ giúp thần thông Kinh Trập Biến của hắn tiến thêm một bước dài.

Nhắc tới chuyện này cũng có chút buồn cười, hắn vốn cho rằng mười hai loại chân huyết mà Kinh Trập Quyết đòi hỏi căn bản không thể có người nào thu thập được đầy đủ để có thể nắm giữ cả mười hai loại biến hóa thần thông.

Nhưng tính đến nay, hắn đã lẳng lặng tu thành Chân Long, Thiên Phượng, Lôi Bằng, Thanh Loan, Ngũ Sắc Khổng Tước, Sơn Nhạc Cự Viên, một nửa số biến hóa đó.

Nếu lại tu thành biến hóa Huyền Vũ nữa, thì mấy loại biến hóa còn lại cũng không phải là vọng tưởng nữa rồi.

Thật không biết sau khi tu thành đủ mười hai loại Kinh Trập biến hóa, thân thể chân linh biến ảo ra sẽ cường đại đến mức nghịch thiên như thế nào nữa.

Dù sao thì mỗi lần tu thành thêm một loại biến hóa của Kinh Trập Quyết này, uy lực của những loại biến thân khác cũng đã tăng lên một bậc không phải bàn cãi rồi.

Hàn Lập lặng yên suy nghĩ, rồi giơ tay bắt lấy bình nhỏ, mở nắp ngửa đầu nuốt một hớp.

------oOo------

Chương 2303: Tâm đắc về Pháp Tắc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mấy ngày sau, thời điểm mà Hàn Lập ở trong mật thất mở hai mắt ra một lần nữa thì Huyền Vũ chân huyết đã được luyện hóa hoàn toàn.

Hắn lặng yên tự đánh giá một lần pháp quyết biến hóa, một tay kết pháp ấn, lúc này hang vạn luồng ánh sáng mờ bên ngoài thân tỏa ra, biến ảo thành một con rùa lớn toàn thân ngăm đen.

Con rùa này cao khoảng năm sáu trượng, dường như đã chiếm hết không gian của cả gian mật thất, trên từng cục giáp xác đen xì ở trên thân mơ hồ có vô số Tinh văn lưu chuyển không ngừng phát ra một tầng màn sáng bao phủ phía trên đó, nhìn qua trông vô cùng thần bí.

Không tồi, không tồi! có lẽ Huyền Vũ biến thân này so về tổng hợp các loại năng lực thì kém xa mấy loại biến thân khác của hắn như Cự Viên, nhưng riêng về năng lực phòng ngự thì tuyệt đối mạnh nhất trong các loại biến thân.

Hàn Lập chỉ kiểm tra một chút biến thân Huyền Vũ thì tức thì trong lòng đã có ngay kết luận.

Đối với việc này hắn cũng không hề cảm thấy quá ngoài ý.

Dù sao Chân Linh Huyền Vũ trong số tất cả các Chân Linh từ Thượng Cổ vốn là nổi danh nhờ da thô thịt dày.

Ánh sáng chợt lóe lên, tiếp đó Cự Quy ở trong mật thất biến mất không thấy đâu nữa.

Hàn Lập một lần nữa khôi phục hình người xuất hiện.

Hơi thở của hắn bình ổn, chân nguyên ở bên trong thể nội vì nguyên do mới thi triển biến thân mà hơi chấn động một chút, tiếp đó tay áo hắn rung lên phất một cái về phía hư không.

Hạt Châu vốn đang lơ lửng ở một góc mật thất lại một lần nữa bay tới trước mặt hắn.

Hạt Châu phát ra một loại Không Gian Lực nào đó, mặt ngoài có ánh sáng mờ năm màu chớp động liên hồi, chính là viên Sơn Hải Châu kia.

Hàn Lập quan sát cái Động Thiên Dị Bảo này một lần, không nói hai lời mà lẩm bấm pháp quyết, đầu vai hơi nhoáng lên đã biến mất khỏi mật thất.

Sau một khắc, ở trong Động Thiên Sơn Hải Châu, thân ảnh Hàn Lập một lần nữa mơ hồ hiện ra, ở bên dưới là một hòn đảo lớn.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua bốn phía không thấy bất kỳ bong người nào, lúc này mới đem thần niệm quét qua toàn bộ đảo một lần.

Kết quả khiến cho chân mày hắn hơi nhíu lại.

Trên đảo này không thấy bóng dáng một tên tộc nhân Không Ngư Tộc nào.

“Chẳng lẽ bọn họ ……”

Anh mắt Hàn Lập chợt lóe, miệng lẩm bẩm một câu, nhưng sau một khắc một ngón tay hắn điểm xuống giữa hai lông mày một cái, thần niệm lực vừa thả ra lập tức lớn thêm mấy lần.

Thần niệm cực lớn khuếch tán ra, trong nhất thời bao trùm khu vực cả mấy đảo nhỏ xung quanh.

Lần này, thần sắc hắn khẽ động, rốt cuộc đã phát hiện ra gì đó, lập tức độn quang hóa thành một đạo thanh hồng phá không bay đi.

Chỉ trong thời gian chốc lát, không trung phía trên một đảo nhỏ khác chấn động, Hàn Lập thoáng cái dừng thuấn di lại mà hiện ra, ánh mắt đảo qua phía dưới đảo, trên mặt thản nhiên nở một nụ cười.

Chỉ thấy hòn đảo vốn là đảo hoang, giờ phút này đã trải rộng vài kiến trúc mới tinh, mặc dù cao thấp khác nhau nhưng toàn bộ đều có hình tam giác, ngoài ra còn có một vài thân ảnh nửa người nửa cá đi ra đi vào từ bên trong.

Chính là người của Không Ngư Tộc.

Trong nháy mắt khi Hàn Lập vừa xuất hiện, một vài người có tu vi không kém của Không Ngư Tộc ở phía dưới đã phát hiện ra sự tồn tại của hắn trên không trung, sau một tiếng thét kinh hãi lập tức quỳ xuống bái lạy.

Sau tiếng thét đầu tiên đó, những người khác tự nhiên cũng đều phát hiện ra sự tồn tại của Hàn Lập, dưới sự kinh hãi đều cùng nhau rối rít hành đại lễ.

Một lát thời gian sau, tất cả người của Không Ngư Tộc đều tụ tập dưới mặt đất nơi Hàn Lập đang đứng, và cũng chắp tay đứng thẳng một cách rất cung kính.

“Chủ Nhân, lão nhân gia người cuối cùng cũng đã vào Động Thiên.” Tên tộc trưởng Không Ngư Tộc kia bay tới giữa không trung ngay dưới Hàn Lập liền vui mừng nói.

”Thế nào, không hoan nghênh ta tới sao?” Hàn Lập khẽ mỉm cười nói.

”Chủ nhân nói đùa, bọn tiểu nhân sao dám nghĩ như vậy” Không Ngư tộc trưởng nghe vậy, sợ hết hồn vội vàng cười nói.

”Ha ha, ngươi không cần để ý quá, ta chỉ nói đùa một chút mà thôi, nhưng mà bên kia rõ ràng còn có hòn đảo lớn hơn, hơn nữa còn có mấy cái đảo khác, vì sao chỉ để nhất tộc các ngươi toàn bộ tập trung ở chỗ này?” Hàn Lập cười một tiếng, tiếp đó lại hỏi một

câu.

“Sơn Hải Châu này đã được chủ nhân luyện hóa, tự nhiên cũng là vật tư hữu của chủ nhân, nhất tộc chúng ta được cho phép tiến vào không gian này đã là phúc lớn bằng trời, làm sao còn dám lộn xộn nữa, vạn nhất làm ra sai lầm gì đó ảnh hưởng tới Động Thiên thì thật là chết không hết tội.” Không Ngư Tộc Trưởng kính cẩn nói.

”Yên tâm, không cần cẩn thận quá mức như thế, Động Thiên này nếu là dễ dàng bị hư hại như vậy, thì căn bản không thể xem là chí bảo gì cả, như vậy đi, trừ hòn đảo lớn nhất kia lưu lại trước ta còn có thể dùng tới, những tiểu đảo khác các ngươi hoàn toàn có thể sinh hoạt ở đấy” Hàn Lập không thèm để ý nói.

“Đa tạ chủ nhân đại lượng, như vậy đi, Tộc chúng ta đối với trồng trọt Linh Dược xem như hơi có chút tâm đắc, tiểu nhân trước hết trồng trọt mấy mẫu Linh Điền ở trong Động Thiên của chủ nhân được không?” trên mặt Không Ngư tộc trưởng tỏ ra vui mừng, vui vẻ cảm ơn mấy tiếng, sau đó lại từ từ nói.

“Dược Điền….. cũng tốt, trước tiên ngươi cứ trồng thử một khối xem thế nào đã. Đúng rồi, lần trước ngươi nói cháu gái ngươi tinh thông thuật luyện đan, không biết là vị nào?” Hàn Lập gật đầu, chợt nhớ tới cái gì lại hướng lão giả hỏi một câu.

“Lan Dược, mau ra đây bái kiến chủ nhân.” Tộc Trưởng Không Ngư Tộc vừa nghe thế thì không hề suy nghĩ gì thêm mà quay người hướng phía dưới kêu một tiếng.

”Lam Dược, bái kiến chủ nhân”

Trong đám Không Ngư tộc nhân phía dưới, một thiếu nữ có diện mục thanh tú ngẩn ra, nhưng lập tức bay lên trời cung kính hướng Hàn Lập thi lễ.

“Ngươi là Lam Dược? Nghe lệnh tổ nói ngươi đối với Luyện Đan Thuật có chút thiên phú, có đúng hay không?” Hàn Lập quan sát cô gái mấy lần rồi hỏi.

“Gia tổ nói như vậy là quá lời rồi, vãn bối chẳng qua hơi chút hứng thú với Thuật Luyện Đan chứ không dám xưng là có thiên phú gì cả.” Thiếu nữ dường như cũng ít khi cùng người xa lạ nói chuyện, trả lời hơi có chút ngượng ngùng.

“A, không cần khiêm tốn quá mức như thế, ta đã xem qua lò luyện đan cùng một ít nguyên liệu mà ngươi dùng để luyện đan, nếu không phải tạo nghệ ở luyện đan đạo có chút cao thâm thì sợ rằng không có cách nào sử dụng được những thứ này đâu. Như vậy đi, ta có một ít vấn đề liên quan đến luyện đan cần hỏi ngươi một chút, ngươi có thể trả lời bao nhiêu thì nói bấy nhiêu đi.” Thần sắc Hàn Lập vẫn như thường nói.

“Vãn bối sẽ cố gắng hết sức” Thiếu nữ Không Ngư nhu thuận trả lời.

Hàn Lập gât đầu, lúc này đợi cho những người khác của Tộc Không Ngư rời đi lập tức mở miệng hỏi thăm thiếu nữ.

Với thành tựu gần như là Luyện Đan Tông Sư của Hàn Lập, mặc dù hỏi cũng không có gì thâm sâu, nhưng mỗi vấn đề đều là đặc thù khác thường, không phải là những Luyện Đan Sư bình thường có thể trả lời được.

Nhưng sau khi Thiếu nữ nghe xong, không kể là suy nghĩ bao lâu thì cũng đều có thể trả lời được ít nhiều.

Không quá nửa canh giờ sau, Hàn Lập đối với ngộ tính luyện đan của Thiếu nữ cũng cảm thấy giật mình, cuối cùng cũng lộ ra thần sắc hết sức hài lòng.

“Rất tốt…. với ngộ tính của ngươi, chỉ cần tu vi có thể tăng lên, trên con đường đan đạo sau này không chừng còn có thể đi xa hơn ta một chút. Như vậy đi, ngươi có bằng lòng bái ta làm thầy hay không? Trừ những lúc tu luyện bình thường ta có thể giúp đỡ ngươi hết thảy thứ cần thiết bên ngoài ra, ở Luyện Đan Thuật ta còn có thể đặc biệt chỉ điểm cho ngươi vài điểm đặc thù, giúp ngươi sau này có thể chân chính trở thành một đời Đan Đạo Tông Sư” Hàn Lập chỉ hơi trầm ngâm một chút chợt nói ra khiến cho lão giả cùng thiếu nữ đều giật mình.

“ Cái gì, chủ nhân nguyện ý thu làm đồ đệ, thật tốt quá, điều này đúng là Thiên Đại Tạo Hóa của nàng, Dược Nhi, ngươi còn không mau bái kiến Sư Phụ!” Tộc Trưởng Không Ngư Tộc nghe vậy dường như không dám tin vào lỗ tai của mình, mừng như điên nói.

“Dược Nhi bái kiến sư phó! “ Thiếu Nữ Không Ngư không do dự gì lập tức hướng tới Hàn Lập cúi người bái lạy.

“HaHa, đứng lên đi, nếu đã bái ta làm thầy, lễ vật ra mắt tự nhiên sẽ có, chỗ này ta có một ít đan được cùng một ít tâm đắc tu luyện, ngươi có thể xem qua một chút, trước tiên hãy đem tu vi của mình tăng lên tới cảnh giới Luyện Hư rồi hãy nói, chờ khi ngươi đạt tới cảnh giới này, ta sẽ chỉ điểm cho ngươi về Luyện Đan Đạo” Hàn Lập nở nụ cười, sau đó phất tay về phía hư không, bảy tám bình thuốc cùng hai cái ngọc giản chợt lóe lên mà hiện ra, đồng thời bay về phía thiếu nữ.

“Đa tạ Sư Phụ, Đồ Nhi nhất định sẽ hết sức cố gắng.” Lam Dược tiếp lấy bình thuốc và ngọc giản, mừng rỡ nói.

“Ừ, trước tiên ngươi cứ ở trong Động Thiên tu luyện thật tốt đi, chờ ta trở lại trong tộc tự nhiên sẽ đưa các ngươi ra, để cho ngươi gặp những sư huynh sư tỷ khác một lần, tốt rồi, ta cũng nên rời đi thôi.

Hàn Lập mỉm cười nói hai câu, lại hướng lão giả gật đầu một cái, sau đó tay bấm pháp quyết, đang muốn rời khỏi không gian Động Thiên này.

“Chủ Nhân chờ đã, Tiểu Lão Nhi ở đây còn có đồ vật khác muốn ra mắt Chủ Nhân.”

Đúng lúc này, tộc trưởng Không Ngư cao hứng không biết nghĩ tới điều gì, chợt tiến lên một bước lên tiếng giữ lại.

“Có đồ vật ra mắt…. là vật gì? Hàn Lập nhướng mày, có vẻ hơi kinh ngạc.

“Tiền bối mời xem” lão giả hơi chần chờ một chút liền từu trong tay áo lấy ra một cái hộp ngăm đen, hai tay nâng lên đưa tới.

Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe lên mấy cái, tay áo rung lên, từ khoảng cách mấy trượng cách không đem cái hộp bắt qua.

Một ngón tay bắn ra, nắp hộp lập tức tựu động mở ra.

Bên trong rõ ràng có chứa mười mấy thứ đồ vật lớn nhỏ khác nhau, nào là Thạch Phiến, Ngọc giản, Quyển trục ….

“Những thứ này là….” Hàn Lập cũng không lập tức lấy những đồ vật này mà hướng tới lão giả hỏi một câu.

“Hồi bẩm Chủ Nhân, những vật này là do những đại năng chi sĩ của Không Ngư Tộc các thời kỳ trước kia lưu lại một chút tâm đắc về tìm hiểu tu luyện Không Gian Pháp Tắc, vốn là chỉ có Tộc Trưởng các thời kỳ mới có tư cách xem, nhưng ta tu vi vốn thấp nên căn bản không dùng tới những vật này, vì vậy nguyện ý tặng cho chủ nhân có thể ngài tham khảo một chút.” Lão giả cung kính nói.

“Nga, xem ra ngươi cũng đã nhìn ra thân thể ta cũng có chứa Không Gian Lực?” Hàn Lập nửa nhìn lão giả nửa nhìn vật trong hộp, không khỏi khẽ nở nụ cười nói.

“Vãn bối ở trong Không Ngư Tộc, cảm ứng đối với Không Gian Lực mạnh hơn những tộc nhân bình thường rất nhiều, Không Gian Lực bên trong thể nội của Chủ Nhân mặc dù không tính là quá mạnh mẽ nhưng vẫn có thể cảm ứng được một chút.” Không Ngư Tộc Trưởng thần sắc không đổi nói.

“Nếu ngươi đã có tâm ý, những vật này cũng hữu dụng với ta, trước hết ta sẽ nhận lấy. Tốt lắm, lần này ra thật sự phải đi rồi.” Hàn Lập thâm ý sâu sắc gật đầu, đem cái hộp thu lại, sau đó cả người hơi động một cái biến mất vào hư không không thấy bóng dáng.

“Đi xuống đi, Dược Nhi, lần này ngươi thật là phúc khí không nhỏ, xem ra hy vọng của toàn bộ tộc quần hơn nửa là phải đặt vào

ngươi rồi, sau này tài nguyên trong tộc cũng sẽ tận dụng cho ngươi, tranh thủ để ngươi sớm ngày tiến vào cảnh giới cao hơn”
- Không Ngư Tộc Trưởng vừa thấy Hàn Lập rời khỏi Động Thiên mới đứng lên nhìn Lam Dược một cái, thở nhẹ một hơi nói.

Mấy tháng sau, một đường bình yên vô sự, Mặc Linh Thánh Thuyền chở đám người Hàn Lập cuối cùng cũng trở lại Nhân Tộc.

Mà vừa mới trở lại Nhân Tộc, bọn hắn lập tức nhận được một tin tức khiến cho mọi người đều kinh hãi.

------oOo------

Chương 2304: Ngao Khiếu Qua Đời

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Cái gì, Tổ phụ của ta bảy ngày sau sẽ độ kiếp? Tại sao lại đến nhanh như vậy, chẳng phải còn một đoạn thời gian nữa mới đến sao chứ?" Ngân Nguyệt cực kì kinh sợ hét lớn trước mặt một gã tu sĩ của Thiên Uyên Thành.

Lúc này bọn họ đang đứng ở trong đại điện truyền tống trận, trước mặt là một gã trưởng lão của Thiên Uyên Thành. Đám người Hàn Lập vừa mới từ miệng vị trưởng lão Hợp Thể kì này biết được cái tin tức kinh người kia.

"Linh Lung tiên tử, hình như Ngao Khiếu tiền bối trong lúc bế quan xảy ra sai xót cho nên mới phải độ thiên kiếp sớm như vậy. Ngay cả cố gắng kéo dài thêm một ngày cũng là không thể, chính vì vậy Thánh Đảo còn hướng đến Thiên Uyên Thành muốn mượn dùng một số bảo vật và pháp khí, nếu không bổn thành cũng không thể biết được tin tức này." Tên Yêu Tộc trưởng lão xa lạ cười khổ nhìn Ngân Nguyệt nói.

Nhưng ánh mắt hắn nhìn về phía Mạc Giản Ly và Hàn Lập lại cực kì cung kính.

"Theo như lời mà nói bảy ngày thì quả thật cho dù chúng ta có tận lực dùng truyền tống trận thì cũng sợ là đến không kịp, căn bản là không cách nào đem Lôi Tiêu Phù đến kịp trong ngày thứ bảy. Nhưng nếu như Ngao huynh trong khi thiên kiếp giáng xuống có thể kiên trì được mấy ngày thì không chừng cũng còn có cơ hội." Sau khi sắc mặt Mạc Giản Ly khẽ biến thì cất tiếng nói.

"Nếu như vậy thì còn chờ cái gì nữa, lập tức quay về Thánh Đảo thôi, hy vọng còn có thể đến kịp lúc. Ngay lập tức truyền tống chúng ta đến thành trì gần Thánh Đảo nhất đi." Hàn Lập sắc mặt

thâm trầm cũng không suy nghĩ thêm gì nữa, nhìn tên trưởng lão Yêu Tộc ra lệnh.

"Dạ được, vãn bối sẽ sắp xếp ngay lập tức." Tên trưởng lão Yêu Tộc sau khi nghe bọn người Hàn Lập nói chuyện cũng lờ mờ hiểu được chuyện gì, khẽ rùng mình, khom người đáp ứng nói.

Hắn lập tức ra lệnh cho mấy tên vệ sĩ trông coi truyền tống trận mở cấm chế của một tòa truyền tống trận ra rồi nhanh chóng gắn vào một ít linh thạch. Những việc này vừa xong thì Ngân Nguyệt ngay tức thì tiến vào trong truyền tống trận.

Đám người Hàn Lập cũng tiến vào ngay sau đó.

Linh quang chợt lóe! Đám người Hàn Lập liến biến mất không thấy bóng dáng.

Chín ngày sau tại phụ cận Thánh Đảo của hai tộc, phía chân trời vang lên tiếng xé gió, một chiếc thuyền lớn đen như mực hiện ra đồng thời phát ra âm thanh "xuy xuy" trực tiếp hướng Thánh Đảo bay nhanh mà đến.

Những tên vệ sĩ Thánh Đảo vừa thấy như vậy liền vội bay nhanh đến. Nhưng ngay sau đó bọn hắn thấy rõ một ít cổ văn lớn ở trên cự thuyền thì nhất thời cả kinh tất cả đều dừng lại, trên mặt hiện lên vẻ cung kính hướng cự thuyền thi lễ.

"Ngao Khiếu hiện tại có ở trên đảo độ thiên kiếp hay không?" Cự thuyền chưa bay đến nhưng một tiếng quát chói tai từ trong thuyền truyền ra đến trước mặt những tên vệ sĩ này.

Tiếp theo phía trên cự thuyền một nhân ảnh chợt lóe lên hiện ra, đúng là vị Đại thừa của Nhân tộc Mạc Giản Ly.

"Bái kiến tiền bối, Ngao Khiếu đại nhân hiện không ở trên Thánh Đảo mà đang ở Hồng Vân cốc cách nơi đây mười vạn dặm độ kiếp. Tất cả các trưởng lão ở Thánh Đảo đều đang ở đó hộ pháp cho Ngao Khiếu đại nhân." Một gã vệ sĩ cấp bậc Luyện Hư tiến lên trả lời.

"Hồng Vân cốc?" Mạc Giản Ly nao nao thì thầm một câu.

Mà cơ hồ trong lúc nhất thời, cự thuyền màu đen run lên một cái sau đó lấy tốc độ không thể tin được vượt qua đám vệ sĩ rồi chuyển một phương hướng khác bay vút mà đi. Đám vệ sĩ Thánh Đảo thấy vậy không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Hơn nửa canh giờ sau, cự thuyền màu đen đang ở trên không hàng vạn trượng bay nhanh mà đi. Nhưng giờ phút này phía trước cự thuyền ngoại trừ Mạc Giản Ly thì đám người Hàn Lập và Ngân Nguyệt đều xuất hiện ở đó.

Tất cả đều sắc mặt trầm trọng nhìn về phía trước, thần sắc trên khuôn mặt Ngân Nguyệt lại càng cực kì lo âu.

Hàn Lập lần này từ trong tay Linh Vương lấy được hai tấm Lôi Tiêu Phù, lúc vừa trở về gặp nàng liền nói rõ sẽ đưa cho Ngao Khiếu lão tổ một tấm để giúp tăng thêm vài phần nắm chắc độ qua thiên kiếp.

Điều này làm nàng rất vui sướng. Nhưng ngàn vạn lần không nghĩ đến, vừa về tới trong tộc liền nghe tin tức Ngao Khiếu lão tổ đột nhiên phải độ thiên kiếp trước thời điểm, điều này khiến cho trong lòng Ngân Nguyệt vô cùng không yên.

"Phanh!"

Trong người Ngân Nguyệt bỗng nhiên truyền ra một âm thanh trầm đục giống như bạo liệt từ trong cơ thể vang ra.

Ngân Nguyệt sắc mặt sầm lại, chợt trở nên tái nhợt không còn chút máu.

"Nguyệt Nhi, đã xảy ra chuyện gì?"

Thoáng cái, Hàn Lập đã phát hiện sự khác thường của Ngân Nguyệt, trong lòng trầm xuống, không khỏi dâng lên một dự cảm xấu.

Ngân Nguyệt đôi mắt đỏ lên, cũng không trả lời Hàn Lập mà hé miệng phun ra một khối ngọc bài đỏ thẫm trong suốt.

Khối ngọc bài này lớn cỡ bàn tay, phía mặt ngoài có in hình một nam tử trông rất sống động.

Hàn Lập ánh mắt sau khi đảo qua liền phát hiện hình ảnh nam tử này rất quen thuộc rõ ràng đây chính là một bức vẽ Ngao Khiếu lão tổ.

Nhưng giờ phút này, trên ngọc bài lại chằng chịt vết rạn, hơn nữa lấy mắt thường có thể nhìn thấy tốc độ đang lan nhanh của nó. Sau vài cái hô hấp, cả khối ngọc bài liền hóa thành bụi phấn xuyên qua ngón tay rơi xuống bay mất.

Ngân Nguyệt ngơ ngẩn nhìn một màn này, vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Đến lúc này Hàn Lập sao còn không biết chuyện gì đã xảy ra. Sau khi thở dài một hơi, hắn lẳng lặng đứng ở một bên vỗ về, nhưng cũng không mở miệng nói một cái gì.

Mạc Giản Ly thấy vậy thì khóe mắt chợt giật mấy cái rồi sau đó ngẩng đầu nhìn trời cũng không nói một lời nào.

Chu Quả Nhi, Hoa Thạch lão tổ mấy người liếc mắt nhìn nhau một cái cũng không dám thở mạnh một tiếng.

Mặc Linh Thánh Thuyền vẫn lấy tốc độ kinh người bay nhanh đi qua tiếp nửa canh giờ sau phía trước linh quang chợt lóe, hơn mười đạo độn quang hướng trước mặt bay đến.

Hàn Lập thấy vậy thì nhướng mày, chân khẽ đạp nhẹ một cái trên cự thuyền. Sau một tiếng vù vù cự thuyền liền dừng lại ở trong không trung. Lúc này hơn mười đạo độn quang phía trước sau vài cái chớp động thì đều xuất hiện ở phụ cận của cự thuyền, sau khi hào quang chợt tắt thì đều hiện ra thân ảnh. đúng là những tên trưởng lão của Thánh đảo.

"Bái kiến Hàn tiền bối, Mạc tiền bối."

Tu sĩ hai tộc vừa thấy Hàn Lập cùng Mạc Giản Ly trên cự thuyền thì đầu tiên là vui vẻ nhưng sau đó lại hiện lên vẻ bi thống, hướng hai người khom người thi lễ.

"Ngao Khiếu thật không vượt qua thiên kiếp sao?" Gương mặt Mạc Giản Ly âm trầm gặng hỏi.

"Hồi bẩm tiền bối, Ngao đại nhân vừa mới ngã xuống tại trong thiên kiếp. Chỉ để lại hai kiện bảo vật hộ thân không trọn vẹn cùng một quả linh hạch." Một lão giả cầm đầu cung kính trả lời.

"Linh Hạch tổ phụ của ta ở trong tay ai? Giao cho ta đi." Ngân Nguyệt bỗng nhiên lạnh giọng mở miệng nói.

"Thì ra Linh Lung đạo hữu cũng ở tại nơi này. Dựa theo di chúc của Ngao Khiếu tiền bối, linh hạch của lão nhân gia ngài nguyên bản phải giao cho tiên tử." Lão giả vừa thấy Ngân Nguyệt mở miệng thì thần sắc nghiêm túc trả lời.

Tiếp theo tay áo hắn rung lên bay ra một cái hộp gỗ màu vàng nhạt, hai tay bưng lấy bay lên cự thuyền đưa cho Ngân Nguyệt.

Thân hình Ngân Nguyệt khẽ run, nhưng sau khi cắn răng một cái thì cũng mở chiếc hộp ra trước mặt mọi người. Chỉ thấy một viên tinh hạch màu trắng nhạt to cỡ nắm tay tản ra hơi thở quen thuộc nằm ở trong hộp.

Ở bên cạnh tinh hạch còn có nửa thanh tiểu kiếm màu trắng nhạt cùng với một cái chuông nhỏ màu vàng.

Ngân Nguyệt lấy tay vuốt nhẹ nhàng tinh hạch một cái sau đó ngẩng đầu nhìn Hàn Lập nói:

"Ta muốn yên tĩnh nghỉ ngơi cho thật tốt. Trong thời gian này đừng cho người đến quấy rầy ta."

Vừa dứt lời Ngân Nguyệt cũng không để ý tới ai khác nữa mà quay người lại đi vào trong khoang của cự thuyền.

Hàn Lập yên lặng nhìn hình ảnh của Ngân Nguyệt cũng không có cản lại, một hồi lâu sau, hắn mới quay lại nói với đám người trưởng lão Thánh Đảo phân phó một tiếng.

"Các ngươi cũng lên trên thánh thuyền đi. Chi tiết về quá trình Ngao Khiếu đạo hữu độ kiếp hãy giảng thuật lại cho ta cùng Mạc đạo hữu một lần, nhưng chi tiết quan trọng cũng không cần nói."

"Được, ta nhất định giảng thuật thật rõ ràng cho hai vị đại nhân." Lão giả thần sắc nghiêm túc không chút do dự khom người trả lời.

Hàn Lập gật gật đầu, cũng kêu những trưởng lão khác của Thánh Đảo tiến lên trên cự thuyền.

Nửa năm sau, trên đỉnh một tòa linh sơn không lớn lắm ở Thánh Đảo, Hàn Lập hai tay để sau lưng, đứng ở dưới gốc mộ cây tùng xanh biếc, yên lặng nhìn một cái cốc nhỏ xa xa bị sương mờ bao phủ, mặt không chút thay đổi không biết trong lòng đang nghĩ đến cái gì.

Bỗng nhiên sau lưng hắn không khí chợt dao động, một bóng người màu vàng nhạt không tiếng động xuất hiện, sau khi thi lễ với Hàn Lập liền cung kính đứng một bên.

"Nguyệt Thiên, đã tìm được tân động phủ thích hợp hay chưa?" Một hồi lâu sau Hàn Lập cũng không quay đầu lại hỏi một câu.

Bóng người này đúng là Hải Đại Thiếu một trong những gã chân truyền đệ tử của Hàn Lập.

"Hồi bẩm sư phụ, đệ tử dựa theo yêu cầu của người, tự mình thăm dò hơn phân nửa lãnh địa của hai tộc rốt cuộc cũng tìm được một địa phương thích hợp. Chúng đệ tử đã chuẩn bị xong lúc nào cũng có thể chuyển đi." Hải Đại Thiếu cung kính nói.

"A, tân động phủ là địa phương như thế nào?" Hàn Lập thần sắc khẽ động quay người lại hỏi.

"Hồi bẩm sư phụ, tân động phủ ở trên một hòn đảo nhỏ ở sâu trong biển. Biển này tuy ở nơi hẻo lánh của hai tộc Nhân Yêu, nhưng linh khí cực kì tinh thuần, hơn nữa phân nửa hải vực đều bị

lưỡng nghi lực từ trời sinh bao phủ, nếu được thêm tu sửa thì có thể trở thành một cấm chế bảo vệ động phủ lợi hại." Hải Đại Thiếu thành thật trả lời.

"Nếu đã tốt như vậy thì hãy chọn nơi đây đi. Các ngươi hãy đi thu thập một chút, mấy ngày sau chúng ta sẽ rời đi khỏi Thánh Đảo." Hàn Lập gật gật đầu nói.

"Dạ sư phụ, nhưng Ngân Nguyệt sư cô không có chuyện tình gì chứ, sư cô đến giờ vẫn chưa có đi ra khỏi chỗ bế quan sao?" Hải Đại Thiếu sau khi chần chờ một chút thì hỏi.

"Ngân Nguyệt tuy rằng còn chưa xuất quan, nhưng ta có một dự cảm, hẳn là vài ngày nữa thôi nàng sẽ xuất quan." Hàn Lập lại lần nữa liếc mắt nhìn về phía sơn cốc xa xa thần sắc không thay đổi trả lời.

"Thì ra là thế. Vậy đệ tử lập tức đi đốc thúc môn hạ đệ tử chuẩn bị cho việc di dời động phủ."

Hải Đại Thiếu rất tin tưởng, không hề nghi ngờ lời nói của Hàn Lập, lúc này sau khi cung kính thi lễ thì lùi lại vài bước rồi bay khỏi núi nhỏ.

Hàn Lập lúc này vẫn đứng ở dưới gốc cây tùng lẳng lặng nhìn nơi xa xa.

Không biết qua bao lâu sau, bỗng nhiên sương mù phía trước sơn cốc cuộn một vòng, một đạo thân ảnh trắng hồng sau vài cái chớp động liền xuất hiện phía trên không của Hàn Lập.

"Hàn huynh ta đã không có việc gì rồi. Chúng ta cùng nhau rời khỏi nơi này đi." Một nữ tữ xinh đẹp mặc bộ đồ màu bạc bỗng nhiên hiện thân mà ra, nhìn Hàn Lập thản nhiên cười nói.

"*Tốt, đi thôi. Ta đã tìm được một địa phương không tệ làm động phủ, về sau chúng ta có thể an ổn tu luyện một đoạn thời gian."* Hàn Lập cũng mỉm cười trả lời.

"Động phủ của chính chúng ta sao? Thật tốt quá, thật muốn mau

mau tận mắt nhìn thấy xem nó thế nào." Ngân Nguyệt hai mắt sáng ngời nói.

------oOo------

Chương 2305: Vô Nhai Hải Cùng Nguyên Hợp Đảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trên một vùng biển rộng mênh mông nằm giữa Nhân Yêu nhị tộc hiện ra một quần đảo lớn hình thành từ hàng trăm hòn đảo lớn nhỏ. Xung quanh một hòn đảo khổng chu vi hàng vạn dặm các loại độn quang lên xuống liên tục, hàng ngàn tu sĩ cấp thấp ở các nơi trên đảo bận rộn không ngừng.

Lấy ngọn núi cao nhất trên đảo làm trung tâm từng tòa lâu đài điện vũ nguy nga lộng lẫy hiện lên ở phụ cận sơn mạch.

Đồng thời từng thanh Trận Kỳ, từng khối Trận Bàn tức thì được những tu sĩ này bố trí khắp nơi trên đảo, từng vòng ba động của cấm chế dần dần hiện ra.

Trong lòng núi trên ngọn núi cao nhất, Hàn Lập đem một khối Hắc Bạch Viên Thạch lớn khoảng đầu người đặt vào trung tâm một tòa pháp trận khổng lồ lớn vài mẫu.

Sau khi khối đá được đặt vào, trong nháy mắt cả tòa Pháp trận vang lên thanh âm vù vù, vô số Kim Ngân phù văn từ khắp nơi tuôn ra.

Mà mặt ngoài khối Hắc Bạch Viên Thạch chợt lóe lên hào quang màu hắc bạch rồi một luồng sóng dao động khác thường từ bên trong quét ra sau đó tiêu tán trong hư không.

"Cái pháp trận này thật sự có thể thúc dục Lưỡng Nghi Từ Quang ngăn địch ở ngoài đảo sao?" Ngân Nguyệt vẫn đứng sau lưng Hàn Lập chăm chú quan sát tất cả, đến lúc này nhịn không được chợt hỏi một câu.

"*Ha ha, nàng yên tâm. Lưỡng Nghi Vạn Dẫn Đại Trận này là ta* *tham khảo một loại Thượng Cổ pháp trận mới có thể bố trí ra. Bởi vì phía dưới của hòn đảo này chôn dấu vài địa mạch Từ Quang rất lớn, khi toàn lực thúc dục pháp trận chẳng những có khả năng ngăn địch bên ngoài đảo thậm chí còn có thể đem phạm vi của pháp trận mở rộng ra ngoài gấp mười lần."* Hàn Lập sờ sờ cằm sau đó bình tĩnh nói.

"Nếu như mà như vậy thì tòa Nguyên Hợp Đảo này xem như bình yên không lo. Uy lực của Lưỡng Nghi Từ Quang muội đã từng kiến thức qua, chỉ cần Từ Mạch phía dưới không tổn hao gì thì cho dù là tồn tại Đại Thừa mà vô ý bị nhốt vào trong đó cũng có thể vây khốn một thời gian ngắn." Ngân Nguyệt khẽ nở nụ cười.

"Không chỉ có vậy. Ta phát hiện cả Từ Mạch của Vô Nhai Hải dường như đều tập trung tất cả ở quần đảo này. Bên dưới những hòn đảo khác đồng dạng cũng có Từ Mạch tồn tại, mặc dù không lớn bằng Nguyên Hợp Đảo nhưng cũng đủ để bố trí một tòa Lưỡng Nghi Vạn Dẫn Trận đơn giản. Như vậy mà nói, những pháp trận này cùng bổn đảo có khả năng với nhau hô ứng với nhau, đủ khả năng đem uy lực của Lưỡng Nghi Từ Quang thăng lên một nửa, phạm vi của cấm chế được mở rộng thêm đến mức cực kỳ kinh người." Hàn Lập nhìn trận nhãn của đại trận đã được phát động rồi có chút tự đắc nói.

"Nếu thật sự có thể như vậy thì cả Vô Nhai Hải đều xem như được phòng thủ kiên cố, Hàn huynh cũng coi như có một mảnh cơ nghiệp thực sự rồi." Ngân Nguyệt dõi mắt nhìn xung quanh, giọng nói mang phần cảm khái.

"Ha ha.Thế nào, nàng hâm mộ ư. Ta nhớ không lầm Lang Tộc bên kia hình như lại phái người tới đây, nàng thực sự không muốn đi gặp một chút sao. Nếu như chịu trở về thì cái chức Lang Vương nhất định không có ai khác ngoài nàng" Hàn Lập quay đầu lại mỉm cười nói.

"Muội thật sự không để ý tới chức vị này. Vị trí Lang Vương cứ để mấy lão gia hỏa đó tự mình chọn đi. Hiện tại muội chỉ muốn tu vi nhanh chóng tiến thêm một bước để có thể có cơ hội tiến vào cảnh giới Đại Thừa. Có như vậy mới không bị huynh bỏ quá xa." Ngân Nguyệt nghe vậy liền liếc mắt nói.

"Nếu Nguyệt Nhi không muốn đảm nhiệm vị trí Lang Vương thì cũng không cần phải quay về. Về phần nàng tu luyện Vong Tình Quyết ta đã kiểm tra rất nhiều điển tịch, rốt cục phát hiện có lẽ cũng không phải giống như Ngao Khiếu tiền bối nói là không thể Nghịch Chuyển trở lại." Hàn Lập gật đầu, thần sắc bỗng nhiên ngưng trọng vài phần nói.

"Cái gì! Huynh nói Vong Tình Quyết còn có biện pháp Nghịch Chuyển trở lại. Chính tổ phụ lão nhân gia rõ ràng đã nói qua, trừ khi muội nguyện ý đem tu vi một lần nữa đánh rớt xuống cảnh giới Luyện Hư, nếu không căn bản vô phương loại bỏ pháp quyết này. Mà nếu không tu luyện pháp quyết này tu vi sau này của muội cũng khó tiến thêm được nữa." Ngân Nguyệt vừa nghe xong liền vui mừng nhưng lập tức lại lộ ra vẻ không thể tin được.

"Đem Vong Tình Quyết hoàn toàn bỏ đi thật sự là không có khả năng. Nhưng mà đem nó đơn độc tách ra khỏi cơ thể không phải là không thể làm được." Hàn Lập hai mắt híp lại chậm rãi trả lời.

"Đơn độc tách ra! Lời này của huynh là có ý gì?" Ngân Nguyệt không hiểu hỏi lại.

"Nói thì đơn giản nhưng trên thực tế khi thực hiện lại có chút phiền toái. Ta nói ngắn gọn! Chính là nàng cần luyện chế ra một cái hóa thân, sau đó đem toàn bộ chân nguyên do tu luyện Vong Tình Quyết có được chuyển dời đến cái hóa thân này. Như vậy thì những mặt trái tình cảm sẽ có cơ hội rất lớn cùng nhau từ thể nội thoát ra theo." Hàn Lập thần sắc nghiêm nghị giảng giải.

"Làm như vậy là có thể thoát khỏi Vong Tình Quyết?" Ngân Nguyệt bộ dáng vẫn còn có chút khó tin.

"Hóa thân bình thường đương nhiên không được. Hơn nữa chân nguyên của Vong Tình Quyết sau khi bị chia lìa thì tu vi của nàng cũng đồng dạng rơi xuống cảnh giới Luyện Hư. Chỗ tốt duy nhất là sẽ không còn tình trạng tu vi khó có thể tiến thêm nữa, hơn nữa khi tu luyện lên cảnh giới Hợp Thể cũng sẽ không gặp phải bình cảnh. Vấn đề duy nhất chính là nàng phải phí nhiều thời gian tu luyện lại mà thôi." Hàn Lập nói rõ đầu đuôi ngọn ngành.

"Chỉ là tốn nhiều hơn một khoảng thời gian mà lại có thể giải quyết vấn đề Vong Tình Quyết thì thật không đáng kể chút nào. Nhưng mà theo như huynh suy đoán thì đại khái có mấy phần nắm chắc?" Ngân Nguyệt còn có vài phần do dự liền hỏi.

"Ta có thể nắm chắc bảy tám phần. Nhưng muốn đem Vong Tình Quyết từ trong cơ thể tách ra thì chỉ dựa vào bản thân nàng khẳng định không được, phải có một người cho dù tu vi hay thần niệm đều viễn siêu hơn nàng phụ trợ mới có có thể làm được. Nếu nàng thực sự hạ quyết tâm thì ta sẽ tự mình xuất thủ tương trợ." Hàn Lập chánh sắc nói đạo.

"Bảy tám phần, nhiều như vậy là đủ rồi. Nhưng bồi dưỡng một cái hóa thân không phải là chuyện dễ dàng, hơn nữa nghe khẩu khí của huynh thì hóa thân bình thường cũng không dùng được." Ngân Nguyệt cắn răng một cái nói.

"Yên tâm đi. Nếu như thất bại nàng cũng không phải lo lắng tính mạng gặp nguy hiểm. Còn hóa thân ta đã giúp nàng tìm xong rồi." Hàn Lập nghe vậy khẽ cười một tiếng, tay áo rung lên, bên cạnh thân Lục quang chợt lóe rồi một thân ảnh màu lục liền hiện ra.

"Di, đây không phải là Linh Khu của huynh sao! Chẳng lẽ muốn đem nó dùng làm hóa thân." Ngân Nguyệt nhận ra Lục Ảnh liền thất kinh nói.

Lục Ảnh này rõ ràng đúng là Chi Tiên Linh Khu của Hàn Lập.

"Nàng đoán đúng rồi. Cái Linh Khu này vốn không giống với những hóa thân khác, bản thân nó không có linh tính chỉ là một cái thể xác trống không mà thôi, bình thường ta thao túng chỉ là nhờ Khúc Nhi hoặc là một tia thần niệm ký phụ vào trong đó. Hiện tại tu vi ta tiến nhanh Linh Khu Hợp Thể Kỳ này đã không còn tác dụng lớn nữa vừa lúc thích hợp để nàng dùng. Bởi vì nó là thể xác do Chi Tiên biến thành cho nên bản thân cực kỳ tinh khiết, có khả năng dễ dàng dung nhập các loại chân nguyên, cộng thêm tu vi đã tiến lên Hợp Thể Hậu Kỳ đại thành dung nạp chân nguyên Vong Tình Quyết hoàn toàn không thành vấn đề, mà càng không cần lo lắng về vấn đề bị cắn trả." Hàn Lập vừa nói xong, một tay

kết quyết hướng Linh Khu điểm vào hư không một cái.

Lập tức Linh Khu toàn thân Lục quang bùng lên, sau một hồi mơ hồ chẳng những thân hình biến thành thon thả thướt tha, mặt mũi ngũ quan lại càng trở nên tinh sảo cùng Ngân Nguyệt giống nhau như đúc, chỉ là da thịt vẫn là màu lục nhạt.

Ngân Nguyệt gặp tình hình này chỉ biết trợn mắt há mồm.

Hàn Lập nhìn Linh Khu vài lần, trong lòng cũng không nén được đôi phần cảm khái.

Hắn vốn còn hy vọng Linh Khu sau khi được thần bí lục dịch nuôi dưỡng tu vi có thể tiếp tục tăng tiến không ngừng.

Nhưng đáng tiếc là, không biết vì nguyên nhân gì mà Linh Khu sau khi tiến lên Hợp Thể Hậu Kỳ đại viên mãn thì cho dù có vận dụng bao nhiêu lục dịch cũng không thể đột phá, thủy chung vô phương tiến vào cảnh giới Đại Thừa.

Ở vào tình hình này không bằng đưa cho Ngân Nguyệt dùng để giải quyết vấn đề Vong Tình Quyết còn hơn.

"Nếu Hàn huynh đã chân tâm đem hóa thân Linh Khu tặng cho muội. Nguyệt Nhi cũng không khách khí nhận lấy. Có cái hóa thân này muội đối với lần giải quyết chi pháp này lại càng có lòng tin. Việc này không nên chậm trễ, tiểu muội bây giờ liền trở về tế luyện cái Linh Khu này. Đợi trăm ngày sau chắc là có thể bắt đầu giải quyết vấn đề Vong Tình Quyết." Ngân Nguyệt nhẹ nhàng thở một hơi, mang vài phần khác thường hướng Hàn Lập nói.

"Như vậy cũng tốt! Nàng sớm một ngày đem vấn đề Vong Tình Quyết giải quyết, cũng sớm một ngày trút được mối lo. Trong lúc nàng bế quan ta sẽ đốc thúc môn hạ đem động phủ cùng tất cả Pháp trận hoàn toàn xây dựng xong. Đến lúc đó sẽ toàn lực trợ giúp nàng chia tách chân nguyên trong cơ thể." Hàn Lập lộ ra vẻ tươi cười gật đầu.

Ngân Nguyệt hướng Hàn Lập thản nhiên mỉm cười sau đó một tay kết quyết, cả người liền hóa thành một đoàn hư ảnh rồi chợt lóe lên không thấy đâu nữa.

Hàn Lập thấy vậy lúc này mới không chút hoang mang quay người lại rồi bắt đầu kiểm tra pháp trận trước trước mắt.

Sở dĩ hắn vội vã giải quyết vấn đề Vong Tình Quyết của Ngân Nguyệt vì sau đó không lâu hắn phải chuẩn bị đi xa.

Bởi vì lần này hắn muốn đi đại lục khác, dọc đường đi không biết sẽ gặp biết bao phiền toái cho nên Hàn Lập không muốn mạo hiểm mang Ngân Nguyệt đi cùng.

Dù sao thì Linh Giới không hề nhỏ, hắn mặc dù tự phụ gặp phải nguy hiểm lớn, tự bảo vệ mình tuyệt đối không vấn đề gì nhưng đối với người bên cạnh thì khó mà có thể đảm bảo.

Kế hoạch của Hàn Lập mấy năm sau là hành trình tới đại lục khác, trừ Chu Quả Nhi phải mang theo bên người còn phải tính toán mang theo Hoa Thạch Lão tổ làm tùy tùng.

Phải mang theo Chu Quả Nhi là bởi vì dò xét thông đạo tới Tiểu Linh Thiên cần mượn thần niệm lực của nàng, nên không thể không mang theo trên người.

Hoa Thạch cũng là bởi hắn tinh thông thần thông thủy thuộc tính, nếu như đi đại lục khác tám chín phần là sẽ cần dùng đến.

Nghĩ tới đây, một bóng hình xinh đẹp chợt hiện lên trong thâm tâm hắn, nhưng sau khi hít sâu một hơi lại bị hắn tạm thời đặt ở chỗ sâu trong tận đáy lòng.

Nếu chuyến hành trình này thuận lợi, sau đó không lâu hắn lại có thể thấy được dung nhan xinh đẹp của nàng.

Hiện tại việc hắn phải làm là trước hết đem tòa Lưỡng Nghi Vạn Dẫn đại trận bố trí xong hoàn toàn, không lưu lại bất cứ sơ hở nào.

...

Ba năm thời gian trôi qua rất nhanh!

Nguyên Hợp Đảo bây giờ so với ba năm trước đây đã hoàn toàn bất đồng.

Giờ phút này trên đảo chẳng những Linh khí so với trước kia càng thêm dạt dào, giữa những đỉnh núi lớn nhỏ còn có rất nhiều linh cầm dị thú, hoặc lượn quanh bay múa, hoặc thản nhiên đi lại.

Giữa những tòa lâu đài điện vũ, những khôi lỗi võ hạng nặng dọc theo những lộ tuyến cố định, mặt không chút thay đổi qua lại dò xét.

Cảnh vật tựa như một bức tranh nơi tiên cảnh nhưng lại mang vài phần lạnh lẽo sát khí.

Đột nhiên trên ngọn núi lớn nhất truyền đến mấy tiếng chuông du dương trầm bổng, trong kiến trúc ở các đỉnh núi phụ cận vô số độn quang nhanh chóng phóng lên cao, tất cả đều thẳng hướng đỉnh núi cao nhất bay đi.

"Bái kiến Tổ Sư, chúc mừng Tổ Sư xuất quan!"

Mấy ngàn trung cao giai tu sĩ đều hiện thân trên đỉnh núi, tất cả đều hướng tới một tòa cung điện màu bạc trước mặt cúi người hành lễ!

------oOo------

Chương 2306: Hoàng Nguyên Tử

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong số những tu sĩ này, quá nửa là số đệ tử mà bọn người Khí Linh Tử đã thu nhận trước kia, số ít còn lại là do bọn người Hải Đại Thiếu đi khắp nơi ở hai tộc Nhân Yêu tuyển chọn trong ba năm qua.

Theo kế hoạch của Hàn Lập thì không chỉ riêng ba năm này, mà về sau cứ khoảng mười năm đều tiến hành mở rộng số lượng môn hạ để tử.

Từ đó tin tưởng rằng chỉ mấy trăm năm số lượng môn hạ bình thường có thể đạt tới quy mô lớn, tiếp tục cẩn thận phát triển khoảng hơn ngàn năm chắc chắn số lượng Đệ Tử đẳng cấp Hóa Thần, Luyện Hư sẽ không ít, một số Đệ Tử có tiềm lực lớn dù là đạt tới cảnh giới Hợp Thể kỳ cũng không phải là không thể.

Lúc này, Hàn Lập đem chính cung điện mà mình ở đặt tên là Thanh Nguyên Cung.

Tin tưởng rằng không bao lâu nữa, tên tuổi của Thanh Nguyên Cung trên Nguyên Hợp Đảo sẽ vang vọng toàn bộ Phong Nguyên Đại Lục.

Lúc này, dưới cái nhìn chăm chú của mấy ngàn đệ tử Thanh Nguyên Cung, Hàn Lập mang theo Ngân Nguyêt, Chu Qủa Nhi cùng Hải Đại Thiếu và vài tên Đệ Tử thân truyền đi ra từ cung điện màu bạc.

“Tất cả đều đứng dậy đi. Ta sắp phải rời khỏi đảo đi xa một chuyến, sau này hết thảy tạp vụ sự tình bên ngoài đều do Nguyệt Thiên phụ trách, còn những việc bên trong Thanh Nguyên Cung đã có Ngân Nguyệt sư cô của các ngươi xử lý, các ngươi có ý

kiến gì khác không?” Hàn Lập quay người lại hướng tới mấy người sau lưng nhàn nhat nói.

“Đệ Tử cẩn tuân mệnh lệnh của Sư Tôn.” bất kể là Hải Đại Thiếu hay là đệ tử mới thu gần đây như Lam Dược tất cả đều khom người trả lời.

“Ngươi thực sự không có ý định mang ta theo ư, tuy rằng ta đã rớt xuống cảnh giới Luyện Hư, nhưng một thân thần thông vẫn còn, hơn nữa còn có Linh Khu Hóa Thân tu vi Hợp Thể kỳ, dù là gặp phải tồn tại Đại Thừa kỳ cũng có khả năng bảo vệ mình đấy.” Ngân Nguyệt nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, chậm rãi nói.

“Không được, Linh Khu Hóa Thân của ngươi vừa mới di chuyển hết Chân Nguyên Lực, phải mất gần mười năm củng cố mới có thể chính thức đại thành, lúc này đây ngươi phải ở trong Thanh Nguyên Cung ta mới có thể yên tâm được.” Hàn Lập lắc đầu, cự tuyệt không chút do dự.

“Nếu Hàn huynh đã quyết tâm, tiểu muội cũng không nói thêm gì nữa, mong huynh đi đường cẩn thận.” Áng sáng trong mắt Ngân Nguyệt lóe lên một chút mới thở dài một hơi nói.

“Yên tâm, nếu như thuận lợi không chừng chỉ trong vòng hơn trăm năm là ta có thể trở về rồi đấy. có lẽ sẽ không tốn quá nhiều thời gian đâu. Hoa Thạch, Chu Qủa Nhi, lên đường thôi.” Thần sắc của Hàn Lập hơi ngừng lại một chút, chợt lộ vẻ tươi cười nói, tiếp đó quay về phía Chu Qủa Nhi và Hoa Thạch lão tổ phân phó một tiếng.

Một khắc sau, nơi cung điện màu bạc chợt chấn động, một chiếc Thuyền lớn màu sơn đen như mực lập tức hiển hiện ra.

Thân hình Hàn Lập khẽ động, sau đó mơ hồ một cái liền xuất hiện trên Thuyền.

Chu Qủa Nhi, Hoa Thạch lúc này cung kính đáp ứng một lời rồi mỗi người cũng hóa thành một đạo cầu vồng bắn về phía Cự Thuyền.

Sau thời gian chốc lát, trong tiếng lễ bái một lần nữa của Quần Tu, Mặc Linh Thánh Chu vù vù một tiếng rồi lập tức phá không mà đi.

Chỉ nghe thấy vài âm thanh *"xuy xuy"*, chiếc thuyền lớn đã hoàn toàn biến mất phía cuối chân trời.

Trên một vùng thảo nguyên xanh biếc, có một đàn thú lớn lên tới hàng ngàn con có hình dáng đầu bò thân ngựa đang cuồn cuộn dốc sức liều mạng bỏ chạy như điên.

Phần lớn loại thú này là dã thú bình thường, căn bản ngay cả linh trí cũng chưa mở ra, chỉ có một số ít đạt tới trình độ của yêu thú cấp thấp, một trong số chúng hoặc là mọc ra hai cánh sau lưng trực tiếp phi hành hoặc là toàn thân nổi lên từng luồng quái phong cuồn cuộn bay đi.

Bỗng nhiên một tiếng rít rung trời từ phía sau truyền đến, theo đó là hào quang màu đỏ hồng cuốn lên, ba cái đầu lớn như ba ngọn núi cao thoáng cái hiện ra phía trên đàn thú.

Ba cái đầu này trải rộng lân phiến thô dày màu xanh bóng, con mắt trông vô cùng thâm trầm, đồng tử phát ra hào quang chói mắt, rõ dàng là dáng vẻ của ba cái đầu Rắn cực lớn.

Ba cái đầu vừa hiện thân ra tức thì cùng lúc há miệng lớn, lộ ra nhứng răng nanh trông như những lưỡi dao khổng lồ hướng tới phía dưới hung hăng khẽ hút.

Tiếng nổ mạnh ầm ầm thoáng một cái vang vọng toàn bộ thảo nguyên.

Hào quang từ ba loại màu sắc khác nhau là Xanh Vàng Hồng đồng thời cuốn xuống, lực hút lay chuyển cả đất trời như muốn đem toàn bộ thảo nguyên phía dưới hút vào.

Sau chốc lát, đàn thú đang lao nhanh phía dưới bất kể là có hay không khai mở linh trí, tất cả đều thân hình run lên rồi bay lên trời, nhào vào trong miệng ba cái đầu rắn cực lớn kia như lao vào chỗ chết.

Chỉ sau thời gian mấy hơi thở, tất cả hơn ngàn quái thú đầu bò thân ngựa đều bị ba đầu rắn cực lớn kia một hơi nuốt vào toàn bộ.

Cái đầu lâu ở chính giữa bỗng nhiên " ợ" một cái, lộ ra biểu tình thỏa mãn, tiếp đó lắc lư một cái liền trở nên mơ hồ không rõ, tựa như muốn từ từ tiêu tán giống hệt như khi mới xuất hiện.

Nhưng vào lúc này, ting mang bỗng hiện lên trong mắt một cái đầu khác đang hơi ngiêng, bỗng nhiên nó nghiêng người hướng về phía hư không phát ra âm thanh xii xii, theo đó từ miệng nó phát ra tiếng người ầm ầm:

"Vị bằng hữu nào hôm nay lại tới quang lâm Bích Nguyên Tiểu Trúc của ta vậy?"

Âm thanh nói chuyện lập tức khiến cho hai cái đầu Rắn cực lớn còn lại cả kinh, đột nhiên quét mắt hướng về cùng một nơi, trong mắt lộ ra hung quang.

"*Haha, Tam Toàn đạo hữu không cần kinh hoảng, nhiều năm không gặp, từ khi chia tay tới giờ vẫn khỏe chứ hả?"* một tiếng cười khẽ truyền đến, âm thanh lạ lẫm khác bỗng từ phía hư không bên kia truyền ra.

Vừa dứt lời lập tức từ phía hư không lóe lên linh quang nhàn nhạt, một gã nam tử khô gầy như củi mặc áo bào màu vàng thoáng cái lặng yên hiện ra rồi mỉm cười nhìn về phía ba cái đầu cực lớn.

"Ồ, hóa ra là Hoàng Nguyên Tử đạo hữu, trách không được có thể xem cấm chế của Bích Lâm Tiểu Trúc này như không có gì mà xông vào đơn giản như thế." Thần sắc cái đầu rắn chính giữa buông lỏng, nhưng ngữ khí rõ ràng là vô cùng lãnh đạm.

"Tam Toàn đạo hữu nói vậy là nhầm rồi, cấm chế bố trí ở cái Bích Lâm Tiểu Trúc này thật sự không phải chuyện đùa, cho dù ta có thể phá giả được thì cũng không phải là chuyện mười giờ nửa ngày có thể làm được đấy. sở dĩ có thể dễ dàng xuất hiện tại đây,

nguyên nhân hoàn toàn là nhờ bảo vật này.” Nam tử khô gầy tên là Hoàng Nguyên Tử cười nhẹ một tiếng, bàn tay phất lên, lập tức một đoàn ánh sáng mờ mịt hiển hiện ra, bên trong mơ hồ có một cánh cửa nhỏ cỡ vài tấc, điêu khắc từ ngọc thạch lập lòe sáng lên.

“Cửu Huyễn Như Ý Môn, Cữu Huyễn lão quái xem bảo vật này như tính mạng, như thế nào lại rơi vào tay ngươi được.” cái đầu Cự Mãng ở giữa vừa nhìn thấy cánh cửa thì rốt cuộc không cách nào bảo trì trấn định được nữa, thoáng cái kêu lên một tiếng ngạc ngào.

“Rất đơn giản, tự nhiên là dùng chính ba tấc lưỡi của ta mà thuyết phục hắn cho mượn đấy.” Hoàng Nguyên Tử cườu haha nói.

“Hừ, thuyết phục! ngươi cho ta là đứa trẻ lên ba hay sao. Loại bảo vật này nếu chỉ dựa vào mấy câu nói mà có thể mượn được thì ta lập tức cắt đầu xuống cho ngươi làm đồ chơi.” Sắc mặt cái đầu Cự Mãng chính giữa trầm xuống, thanh âm có vài phần âm trầm hơn.

“Chỉ dựa vào mấy câu nói có lẽ không thành, nhưng nếu tăng thêm cả chỗ tốt hạng nhất nữa thì thế nào! “ hai mắt Hoàng Nguyên Tử nhíu lại trả lời.

“Chỗ tốt gì?” một cái đầu cuối cùng vẫn một mực không nói gì lạnh giọng hỏi một câu.

“Ba khỏa Trường Nguyên Đan! mỗi khỏa có thể trì hoãn thiên kiếp hơn ba nghìn năm, ba khỏa đủ để thiên kiếp lần sau của Cửu Huyễn lão quái dài ra thêm vạn năm thời gian chuẩn bị nữa, nói không chừng nhờ vào nó có thể vãn hồi tánh mạng một lần đấy.” Hoàng Nguyên Tử ngáp một cái nói.

“Ngươi ra tay thật hào phóng, Trường Nguyên Đan là Thánh Dược của Trường Nguyên Tộc các ngươi, không biết bao nhiêu người ngoài tộc muốn cầu được một khỏa mà không có cách gì, ngươi ra tay một lần liền ba khỏa, trách không được Cửu Huyễn lão quái thậm chí nguyện ý đem bổn mạng pháp bảo cho ngươi mượn. Tuy nhiên ngươi đến chỗ ta làm gì, ta đối với Trường

Nguyên Đan không có quá nhiều hứng thú, đừng hi vọng dùng nó đả động được ta.” Đầu Cự Mãng ở chính giữa hừ lạnh một tiếng, giọng nói có vài phần giữ tợn.

“Có lẽ đạo hữu không đặt Trường Nguyên Đan ở trong lòng, nhưng không biết phải chăng đối với Minh Ngục Chân Kinh có chút hứng thú mà vừa ý xem xét một chút không?”

“Minh Ngục Chân Kinh.”

“Trong tay ngươi có vật ấy sao?”

“Điều đó không có khả năng!”

Lúc này thì sắc mặt của ba cái đầu Cự Mãng đồng thời đại biến, phát ra âm thanh xii xii liên hồi, dường như thứ này với chúng vô cùng trọng yếu..

“Minh Ngục Chân Kinh là bảo vật bậc nào chứ, tiểu đệ làm sao có được vật ấy, mà cũng chẳng dám có, tuy nhiên ta lại biết một ít manh mối của nửa bộ trong đó. Không biết Tam Toàn huynh có cảm thấy hứng thú hay không.” Hoàng Nguyên Tử cười mà như không cười nói.

“Nửa bộ, việc này là thật.” Hàn quang trong mắt cái đầu Cự Mãng chính giữa lóe lên lập tức truy hỏi một câu.

“Tại hạ chính là từ miệng Hướng đạo hữu mà biết rõ, làm sao có thể hư ngôn lừa gạt được.” Hoàng Nguyên Tử mặt không đổi sắc trả lời.

“Được, như thế nào ngươi mới bằng lòng chịu đem manh mối của nửa bộ Minh Ngục Chân Kinh nói cho ta biết, đừng nói với ta là lần này ngươi đến tìm ta chỉ để ôn chuyện thôi đấy.” cả ba cái đầu Cự Mãng đều lộ ra vẻ do dự, tới nửa ngày sau cái đầu chính giữa mới lạnh lùng hỏi.

“Tam Toàn đạo hữu đúng là người hiểu chuyện. ta tới đây đích thực là có việc muốn nhờ, ta muốn các hạ giúp ta đối phó với một gã đại địch, ngoài đạo hữu ra ta còn mời thêm được Bất Diệt

Thiên Tôn của Bất Diệt Động.” Hoàng Nguyên Tử thở phào một hơi nhưng thanh âm bỗng trở nên lạnh lẽo nói.

“Bất Diệt Thiên Tôn, ngươi lại mời cả sát tinh này tới, muốn thỉnh hắn ra tay có lẽ còn phải trả cái giá cao hơn so với ta chứ không thấp hơn đâu a, rốt cuộc là đại địch nào mà khiến ngươi phải bày trăm phương ngàn kế như thế.” Ba cái đầu Cự Mãng đồng thời lóe lên biến mất trong hư không, nhưng ở hư không ngay đó lại biến ảo thành một gã Đạo Sĩ tuổi trẻ trên mặt mũi chi chit các xà vân, đồng tử trong hai mắt thình lình giống hết Cự Mãng khi nãy, nhìn chằm chằm vào Hoàng nguyên Tử, hung quang bên trong chớp động liên hồi.

“Thanh Nguyên Tử, người này ngươi đã biết hay chưa?” khóe miệng Hoàng Nguyên Tử co giật một chút mới ngiến răng nghiến lợi nói ra một cái tên người.

“Chưa từng nghe nói qua, nhưng ngươi tên là Hoàng Nguyên Tử, người nọ tên là Thanh Nguyên Tử, hẳn là có quan hệ với ngươi phải không? Chắc hẳn cũng là một tồn tại Đại Thừa.” Tam Toàn đạo nhân nghe vậy hơi rùng mình nói.

“Người này có quan hệ sâu xa gì với ta ngươi không cần phải hỏi. Ngươi chỉ cần biết người này với ta có thù không đội trời chung, mà giết hắn xong ngươi mới có thể đạt được thứ mình cần là được. mặt khác, người này chẳng những là một gã Đại Thừa, mà còn là một tê gia hỏa lợi hại trong đám Đại Thừa chúng ta, tối thiểu là với tình trạng một đấu một ta tự hỏi không phải đối thủ của hắn.” gương mặt Hoàng Nguyên Tử âm trầm chậm rãi trả lời.

“Phiền toái như vậy, nếu vị Thanh Nguyên Tử này thực sự lợi hại như thế mà nói, ba người chúng ta liên thủ đánh bại hắn không khó, nhưng muốn diệt sát thì sợ rằng không có khả năng. Hắn đánh không lại chúng ta chẳng lẽ không thể chạy hay sao?” Tam Toàn đạo nhân nhướng mày nói.

“Ta đã trả một cái giá lớn như vậy mời hai vị đạo hữu rời núi, đương nhiên sẽ có vài phần nắm chắc đấy. hắn ngay lập tức sẽ phải trải qua một lần Đại Thiên Kiếp, có thể vượt qua hay không

rất khó nói nhưng tối thiểu thì đây là cơ hội tốt ngàn năm khó gặp để diệt sát hắn." Hoàng Nguyên Tử dường như đã tính trước nói.

------oOo------

Chương 2307: Việt Long

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Đối phó tồn tại cùng cấp cũng không phải là chuyện đơn giản, chuyện này bần đạo phải cân nhắc cẩn thận mới được.” Tam Toàn đạo nhân cau mày, một hồi lâu sau mới ngưng trọng thần sắc trả lời.

“Việc này dĩ nhiên phải vậy. Thế này đi, Hoàng mỗ ở chỗ này chờ đạo hữu mấy ngày. Nếu trong vòng ba ngày, đạo hữu nguyện ý cùng rời núi giúp ta một tay, hai người chúng ta liền cùng nhau lên đường. Nếu không nhận lời thì ta sẽ đi tìm Cừu Oán đạo hữu của Huyết Oán Hiệp (“hiệp”: eo, “hải hiệp” là eo biển). Hắn tu luyện Hấp Tủy Đại Pháp, dùng để đối phó tồn tại cùng cấp cũng rất hữu hiệu” Hoàng Nguyên Tử thần sắc không đổi nói.

“Được, ba ngày sau ta sẽ trả lời ngươi rõ ràng.” Tam Toàn đạo nhân bất động thanh sắc gật đầu, một tay bấm quyết, thân thể liền mơ hồ rồi biến mất trên thảo nguyên.

Hoàng Nguyên Tử cười hắc hắc, tay áo run lên, một vật từ trong liền bay ra.

“Oanh” một tiếng vang lớn.

Trên thảo nguyên kim quang vạn đạo, đang trống rỗng bỗng hiện lên một tòa cung điện tường vàng huy hoàng.

Từ cửa điện có mấy thiếu nữ cung trang xinh đẹp như hoa đi ra, cùng làm lễ ra mắt Hoàng Nguyên Tử, miệng xưng *“chủ nhân”* không dứt.

Hoàng Nguyên Tử khẽ cười rồi nghênh ngang tiến vào cung điện.

Trên vùng trời khu vực phụ cận Phi Linh Tộc, một cự thuyền màu đen đang kích bắn bay đi.

Trên boong thuyền trước sau có mười mấy ma tinh khôi lỗi giáp sĩ phát ra khí tức cường đại.

Một số hải thú chẳng biết sống chết từ mặt biển nhảy lên liền bị mấy cỗ khôi lỗi động tay, lập tức phun ra một cột sáng thô to tối mờ, xuyên thủng trăm nghìn lỗ trên thân thể những hải thú cản đường rồi biến chúng thành hư ảo.

Ở tầng cao nhất của cự thuyền, trong một gian đại sảnh bố trí điển nhã, Hàn Lập ngồi trên một cái ghế màu bạc nhạt, đang khép hờ hai mắt suy nghĩ gì đó.

Hoa Thạch Lão Tổ cùng Chu Quả Nhi đều cung kính đứng ở sau ghế.

Mặc dù có Mặc Linh Thánh Chu đỡ chân, lại thêm Hàn Lập cũng không phải lần đầu tiến vào Man Hoang Thế Giới, nhưng từ lúc rời khỏi Vô Nhai Hải lên đường đến nay cũng đã hơn hai năm rồi.

Trên một cái ghế khác ở gần Hàn Lập, lại có một thiếu nữ vận bạch y băng lãnh, hai mắt màu hồng nhạt, giữa hai lông mày ẩn hiện một phù văn cổ quái đỏ tươi.

"Huyết Phách đạo hữu, phía trước không xa chúng ta sẽ tiến vào khu vực Phi Linh Tộc. Phong Nguyên Đại Lục to lớn như thế, ta nghĩ đạo hữu cũng là lần đầu tới nơi này nhỉ!" Hàn Lập cười một tiếng nói với thiếu nữ. Bạch y nữ tử này chính là Huyết Phách, hóa thân của Băng Phách Tiên Tử.

Hai năm trước, sau khi rời khỏi Vô Nhai Hải, Hàn Lập không lập tức tiến vào Man Hoang Thế Giới mà trước tới Hứa gia đem thiếu nữ này cùng đi.

Lúc này thiếu nữ nghe Hàn Lập hỏi, liền khom người kính cẩn trả lời:

"Hàn tiền bối, vãn bối đúng là chưa từng tiếp xúc Phi Linh Tộc. Nhưng cũng có nghe nói tộc này có mấy loại thần thông có liên quan Thượng Cổ Chân Linh, cũng khá nổi danh."

“Phi Linh Tộc là một trong những địa phương năm đó ta du lịch qua. Tại đây có một hảo hữu chí giao ẩn cư tu luyện, ta đi ngang qua đây, tự nhiên tính toán thuận tiện ghé thăm. Còn chuyện về tòa truyền tống tới đại lục khác kia có đáng tin cậy không? Đừng để chúng ta đến nơi xa lắc xa lơ đó rồi mà mừng hụt đấy.” Hàn Lập thuận miệng giải thích đôi câu, chợt biến giọng hỏi.

“Xin tiền bối yên tâm. Hách Liên Thương Minh kia là một trong không nhiều thế lực bí ẩn của Linh Giới có thể giao dịch xuyên cả ba đại lục, nếu so với các siêu cấp đại tộc cỡ Giác Xi Tộc cũng không yếu hơn bao nhiêu, mới có thể sở hữu pháp trận truyền tống xuyên đại lục. Bởi nguyên nhân đặc thù, Thương Minh cứ vài năm lại bán đấu giá một ít tòa truyền tống xuyên đại lục. Năm đó nếu không phải bản thể của thiếp đã từng may mắn trở thành khách quý của Thương Minh, có tư cách tham gia đấu giá, ta cũng căn bản không cách nào biết được chuyện này. Năm nay chính là lúc buổi đấu giá được lần nữa tổ chức. Nếu là lần sau, có lẽ phải đợi thêm mấy chục năm, thậm chí hai ba trăm năm nữa. Cho nên số cường giả các tộc tham gia buổi đấu giá lần này nhất định là không ít.” Huyết Phách tường tận giải thích.

“Hách Liên Thương Minh đến giờ ta mới biết. Nếu năm đó mà biết có loại đấu giá này, nói không chừng Hàn mỗ từ Lôi Minh Đại Lục trở về cũng không phải gặp nhiều phiền toái như vậy. Nhưng lại nói, với thân phận của ta năm đó, chỉ sợ cũng không có tư cách tiếp xúc được với Hách Liên Thương Minh.” Hàn Lập khẽ cười một tiếng nói.

“Đúng vậy. Tổ chức được hội đấu giá một ít tòa truyền tống xuyên đại lục, ngay cả với chính Hách Liên Thương Minh cũng không phải là chuyện đùa. Ngoại nhân muốn tham gia hội đấu giá, trừ phi có người giới thiệu, bản thân cũng phải là người có thân phận nhất định của các tộc, hoặc phải có tu vi từ Hợp Thể trở lên, mới có thể trực tiếp vô điều kiện tham gia hội đấu giá này. Với thân phận bực này của Hàn tiền bối nếu muốn tham gia, sợ rằng lại là chuyện người phụ trách hội đấu giá này vốn dĩ cầu cũng không được.” Huyết Phách thản nhiên cười một tiếng nói.

“Hy vọng thật có thể thuận lợi như vậy. Nhưng đã đến đây, ta

cũng không dối gạt ngươi. Lần này dẫn ngươi cùng đi, mặc dù là bởi hiệp nghị trước kia, nhưng truyền tống tới Lôi Minh Đại Lục rồi, lại không thể lập tức tiếp tục truyền tống mà cần lưu lại đại lục đó một đoạn thời gian để tìm một thứ. Hy vọng Huyết Phách đạo hữu đến lúc đó thứ lỗi cho ta một chút." Hàn Lập gật đầu, trong mắt lại lóe lên một tia khác thường nói.

"Thiếp cũng đã đợi thời gian dài như vậy, chờ thêm một ít thời gian nữa có là gì. Tiền bối có chuyện phải xử lý trước, với vãn bối không có vấn đề gì." Huyết Phách không suy nghĩ thêm nói.

"Huyết Phách đạo hữu nghĩ được như vậy, Hàn mỗ cũng an tâm rồi. Bất quá đạo hữu yên tâm, thứ ta muốn tìm cũng không phải là quá khó tìm, sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian ở Lôi Minh Đại Lục." Hàn Lập lộ ra tia cười mãn ý.

Với hình thể khổng lồ của Mặc Linh Thánh Chu, vừa tiến vào lãnh địa của Phi Linh Tộc tự nhiên khiến tất cả cường giả của tộc này chú ý.

Nhưng vô luận Phi Linh Tộc nhân nào thần niệm vừa hơi tiếp xúc khí tức đáng sợ của cấp Đại Thừa tản ra từ cự thuyền, tất cả đều cả kinh thất sắc rối rít tránh lui ba thước.

Cự thuyền màu đen đi qua, tất cả cao tầng Phi Linh Tộc đều giả điếc căn bản không dám ngăn trở chút nào.

Đến ngày thứ năm, cự thuyền màu đen đã tiến vào chỗ sâu trong lãnh địa của Phi Linh Tộc, đang lướt qua vùng trời trên một cái hồ thì chợt phía trước truyền tới một thanh âm khàn khàn già nua:

"Không biết đạo hữu tộc nào phủ xuống Phi Linh nhất tộc ta, tại hạ Việt Long, mong đạo hữu ra mặt tương kiến."

Vừa dứt lời, bầu trời phía trước mây đen cuồn cuộn, cuồng phong vần vũ rồi một quái điểu chín đầu thân dài hơn nghìn trượng hiện ra.

Chín đầu của quái điểu này tất cả đều hung ác dữ tợn, nhưng một thân bao phủ bởi linh vũ ngũ sắc rực rỡ diễm lệ dị thường, đồng thời phát tán ra linh áp kinh khủng, cơ hồ bao phủ cả nửa bầu trời phía trước, tựa hồ không kém khí tức Đại Thừa truyền ra từ trên cự thuyền màu đen.

Thanh âm cuồn cuộn truyền tới kia chính là từ miệng một trong chín đầu cực lớn của quái điểu.

“Thì ra là Việt Long đạo hữu! Tại hạ Nhân Tộc Hàn Lập, tới đất của quý tộc chẳng qua để bái phỏng một cựu nhân, cũng không có ý gì khác. Đạo hữu không cần phải lo lắng gì.” Trên boong thuyền phía trước thoáng một cái hiện ra một bóng người màu xanh, Hàn Lập đường hoàng đứng đó, thản nhiên nói với quái vật khổng lồ phía trước.

“Hàn Lập, chẳng lẽ chính là vị đạo hữu Nhân Tộc được đồn đại là đã đánh chặn Minh Trùng Chi Mẫu tại Ma Giới mấy năm trước?” Quái điểu chín đầu cả kinh, lời nói không khỏi dồn dập mấy phần.

“Nếu Nhân Tộc không có vị thứ hai cũng tên là “Hàn Lập” thì người các hạ nói tới chắc là tại hạ. Nhưng không biết đạo hữu từ đâu biết được hư danh đó của tại hạ?” Hàn Lập ánh mắt hơi chợt lóe, bình tĩnh hỏi lại một câu.

“Ha ha, quả thật là Hàn đạo hữu đại danh đỉnh đỉnh rồi. Đạo hữu quang lâm tệ tộc, thật là rồng đến nhà tôm rồi, nhất định phải đến động phủ của tại hạ chơi một chút mới được. Tại hạ có một hảo hữu, đã từng ứng lời đi Ma Giới đối phó Minh Trùng Chi Mẫu kia, sau khi trở về liên tục nhắc tới ân cứu mạng cùng thần thông chém chết Minh Mẫu của đạo hữu.” Quái điểu chín đầu vừa nghe xong Hàn Lập nói vậy, mừng rỡ nhìn sang, bên ngoài thân hắc phong cuộn lên, liền biến ảo thành một lão giả xấu xí thân cao hai trượng.

Người đó khoác vũ y sặc sỡ, tay chống một cây hoàng mộc quái trượng nhìn rất bình thường, ánh mắt vui mừng nhìn về phía Hàn Lập trên cự thuyền.

“Thì ra là vậy. Không biết người bạn thân của đạo hữu là người tộc nào, nói không chừng tại hạ cũng biết.” Hàn Lập thần sắc vừa động lại hỏi.

“Hảo hữu của tại hạ là Viên Phi đạo hữu của Trường Thân Tộc, không biết Hàn huynh có nghe nói qua chăng?” Việt Long không suy nghĩ thêm trả lời.

“Trường Thân Tộc, Viên Phi… Cái tên các hạ vừa nói, tại hạ thật có chút ấn tượng, đó quả là tên một trong số những đạo hữu bị vây từ đầu tại Thủy Ma Chi Địa rồi.” Hàn Lập nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi chợt nhớ ra.

“Hắc hắc, Trường Thân Tộc là láng giềng gần của Phi Linh Tộc ta, mà Viên Phi đạo hữu cùng tại hạ cũng luôn giao tình thâm hậu. Hắn thần thông không nhỏ, nhưng lần trước bị vây tại Ma Giới một thời gian ngắn lại tổn thất một ít nguyên khí, nay đang bế quan khổ tu tới thời kỳ mấu chốt. Nếu không một khi biết Hàn huynh đến đây, hắn nhất định sẽ tự mình ra mặt tương kiến đó. Bất quá động phủ của tại hạ cách nơi này không xa, Hàn đạo hữu nhất định phải tới ngồi chơi mới được.” Việt Long giải thích thêm mấy câu, liền hết sức nhiệt tình lần nữa ngỏ lời mời.

“Nếu Việt đạo hữu đã thịnh tình như vậy, Hàn mỗ không thể chối từ, trước tới quấy quả một chút đã.” Hàn Lập chỉ hơi trầm ngâm, cảm thấy bây giờ không tiện từ chối, cũng liền gật đầu đồng ý.

“Thật tốt quá, mời đạo hữu đi theo ta.” Việt Long mừng rỡ, chân đạp hư không, liền hóa thành một cỗ cuồng phong hướng phía xa cuồn cuộn cuốn đi.

“Các người ở đây chờ ta một chút. Ta đi một lát rồi trở về.” Hàn Lập quay đầu nói với đám người Hoa Thạch Huyết Phách vừa mới kéo ra, rồi ngoài thân thanh quang chợt lóe, hóa thành một đạo cầu vồng phá không đuổi theo.

Đám người Hoa Thạch Lão Tổ tự nhiên đứng tại chỗ rối rít khom người tuân mệnh.

Với tu vi Đại Thừa của Hàn Lập cùng Việt Long phía trước, độn tốc tự nhiên nhanh đến mức bất khả tư nghị, mặc dù hai người đều không vận toàn lực, nhưng chỉ hơn một canh giờ sau, cũng một hơi vượt qua mấy trăm vạn dặm đường, bay tới vùng trời trên một mảng bồn địa bao quanh bởi núi non xanh biếc.

Ở trung tâm bồn địa, hiển hiện một tòa thạch tháp cực lớn cao hơn nghìn trượng, có chừng hơn trăm tầng.

Bốn phía của bồn địa còn có các loại kiến trúc khác, cái cao cái thấp, nhưng đều ở cách cự tháp ngoài mười dặm, căn bản có vẻ không dám ở gần hơn.

---

*越隆: Việt Long: “Việt” là vượt, hơn. “Long”, không phải là rồng (龙), mà nôm na là… “cao to đen hôi”

------oOo------

Chương 2308: Cực Nguyên Tinh và Trọng Nguyên Tố Linh

Nguồn: EbookTruyen.Net

- Tinh Chuyên: vật có hình dáng một viên gạch

- Tố Linh: Tự động nặn lại hình dạng ban đầu như có linh tính

- Kỳ hiệu: hiệu quả kỳ diệu

Ở phía bên trong những kiến trúc này, rất nhiều Phi Linh tộc nhân đẳng cấp cao đủ mọi hình dáng khác nhau ra vào không ngừng, nhìn trông khá là náo nhiệt.

Nhưng bỗng nhiên phía trên bầu trời tối sầm lại, cùng lúc đó Việt Long khống chế một luồng cuồng phong xuất hiện, phía bên trong thung lũng tất cả Phi Linh nhân bỗng chốc trở nên kinh hãi, bất kể là đang làm chuyện gì đều lập tức dừng lại mà quỳ xuống tại chỗ lễ bái.

“Hàn đạo hữu, nơi đây là một trong số bảy đại động phủ của ta, kiến tạo ra xem như cũng có chút đặc thù. Đạo hữu và ta cùng nhau đi xuống đi.” Việt Long hiện ra phía bên trong cuồng phong, tiếp đó chỉ về phía một ngọn tháp lớn ở phía dưới xa đồng thời nói với Hàn Lập lúc này đang theo sát phía sau lưng.

Hàn Lập cũng từ trong độn quang hiện thân ra, nhẹ gật đầu liền từ từ hạ xuống ngọn tháp lớn ở phía dưới.

Thân hình Việt Long mơ hồ một cái, trực tiếp mang theo một luồng hắc phong nhào vào phía lối vào ở trên đỉnh ngọn Cự Tháp.

Sau thời gian uống cạn chén trà, Hàn Lập đã đặt thân ở trong đại sảnh một gian phòng bố trí vô cùng hoa lệ, đồng thời ngồi trên một mặt ghế màu sắc như vàng ròng.

Ở phía chỗ ngồi đối diện, Việt Long cũng đang ngồi trên một cái ghế khác có cùng màu sắc, tay cầm một chén rượu màu xanh biếc đưa lên, hơn nữa lại nhiệt tình một cách khác thường nói:

“Hàn huynh, Hổ Nguyên Tửu này được chế từ bảy bảy bốn mươi chín loại Linh Thảo khác nhau mà thành, sau khi uống chẳng những có hiệu quả kỳ diệu khôi phúc pháp lực mà còn có một chút khả năng làm thanh tỉnh thần hồn, cũng có thể xem như là một loại Linh Tửu khó có được đấy.”

“Đích thực là rượu ngon khó có được, đạo hữu thật là có khẩu phúc không nhỏ.” Hàn Lập nâng chén rượu lên nhẹ nhàng uống một hớp, tiếp đó đuôi lông mày giãn ra tán thưởng một câu.

“Hàn huynh nếu ưa thích chi bằng hãy uống nhiều hơn vài chén.” Việt Long nghe vậy, mặt mày hớn hở nói.

“Vậy thì Hàn mỗ cũng không khách khí.” Hàn Lập mỉm cười, đem linh tửu trong chén uống một hơi cạn sạch, sau đó phất tay áo về phía hư không, lập tức đem bầu rượu trên bàn phía trước người bắt qua, rồi tự động rót thêm một ly nữa.

“HaHa, chỉ cần Hàn huynh thích rượu này là được, trừ nó ra, ở đây ta còn có một loại bảo vật từ bên ngoài khó lòng nhìn thấu, không hề tầm thường, nếu đạo hữu không ngại có thể giám định và thưởng thức một chút.” Việt Long cười nói một câu, sau đó hai tay nhẹ nhàng vỗ vào nhau.

Sau một tiếng *“Ba”*, lúc này ngoài cửa bỗng vang lên tiếng bước chân khẽ động, ba thị nữ ăn mặc theo phong cách của nữ tử Phi Linh Tộc cúi đầu đi tới, đứng song song thành một hàng trước người Hàn Lập.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, không hề để ý tới khuôn mặt kiều diễm như hoa của mấy thị nữ này, mà nhìn về phía từng cái khay bạc đang được bưng trong tay các nàng.

Riêng trên mỗi cái khay này đều có chứa một khối Tinh Chuyên lớn cỡ bàn tay, màu sắc khác nhau nhưng bề mặt sáng bóng dị thường. một khối màu vàng thẫm, một khối màu lam nhạt còn một khối thì đỏ như lửa.

“Những thứ này là…” sau khi thần niệm Hàn Lập khẽ quét qua, trên mặt lập tức có vài phần động dung.

Trên ba khối Tinh Chuyên này phân biệt tản ra ba loại khí tức khác nhau của ba thuộc tính Thổ, Hỏa Thủy. hơn nữa còn cực kỳ tinh khiết, nhìn dáng vẻ dường như còn tinh thuần hơn nhiều so với Cực Phẩm Linh Thạch.

“Hàn huynh cảm thấy mấy khối Cực NguyênTinh này thế nào. Bọn chúng đều là do Việt mỗ tự mình luyện chế ra đấy, bất kể là dùng để luyện chế Pháp Khí hay là sử dụng thay thế Linh Thạch đều là vô cùng huyền diệu.” Việt Long một mực nhìn chăm chú vào biểu tình trên mặt Hàn Lập, nhìn thấy hắn lộ ra thần sắc giật mình, lập tức cười nhẹ một tiếng nói.

“Cực Nguyên Tinh! Không phải là vật sinh ra từ tự nhiên mà lại là do đạo hữu tự mình luyện chế ra.” Hàn Lập quả thực phải biến sắc rồi.

“ Đúng vậy, Những tài liệu này là do tiểu đệ dùng một loại bí thuật mới may mắn luyện chế ra được, trong đó không chỉ lãng phí vô số tài liệu quý hiếm mà còn trải qua rất nhiều lần thất bại. Tuy nhiên có thể tạo ra ba kiện đồ vật này Việt mỗ vẫn cảm thấy rất có giá trị đấy.” Việt Long có vài phần tự đắc nói.

“Bí Thuật?” Hàn Lập nhắm hai mắt lại nói.

“Ha ha, trước hết Hàn huynh cứ cẩn thận giám định và thưởng thức những vật này một chút đi đã, tiểu đệ sẽ cẩn thận giải thích sau cũng chưa muộn.” Việt Long lộ ra vẻ vài phần thần bí nói.

“Tốt, vậy thì tại hạ cũng không khách khí nữa.” Hàn Lập gật đầu nhẹ, một tay tùy ý phất về phía trước.

Khối Tinh Chuyên màu lam nhạt trên khay bạc kia sau khi run rẩy một cái lập tức bay lên trời, vững vàng rơi vào trong tay của hắn.

Hàn Lập cúi đầu, *“Phốc phốc”* một tiếng, một sợi tơ từ giữa hai đầu lông mày bắn ra, lóe lên chui vào bên trong Tinh chuyên không thấy bóng dáng, đồng thời hai mắt từ từ nhắm lại.

Việt Long tủm tỉm cười, nhìn thấy cảnh này không hề có chút ý tứ ngăn cản nào.

Một lúc lâu sau, đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, hai mắt một lần nữa mở trợn ra, sợi tơ từ giữa hai đầu lông mày kia lóe lên trên khối Tinh Chuyên rồi tán loạn biến mất.

“Thiên Địa Năng Lượng bên trong thật tinh thuần, Linh Khí bên trong so với Cực Phẩm Linh Thạch cùng thể tích có lẽ còn nhiều hơn bốn năm lần, trình độ tinh khiết thế này không phải là thứ như Linh Thạch có thể so sánh được, nhưng kết cấu bên trong lại có chút quái dị, thậm chí còn có cả Tiên Thiên Linh Vân ở trong đó nữa, nếu như luyện chế pháp khí có lẽ sẽ hình thành thần thông đặc thù nào đó a, không biết là trình độ cứng rắn của vật này tới mức nào? “ Hàn Lập hơi có phần ngưng trọng nói.

“Hàn huynh quả nhiên là tuệ nhãn như đuốc, có thể đem hơn một nửa những chỗ đặc thù của Cực Nguyên Tinh này nói ra. Về phần trình độ cứng cỏi của nó chi bằng đạo hữu hãy tự mình thử một lần xem.” Hai mắt Việt Long sáng ngời, vỗ tay cười cười nói.

“Đạo hữu đã nói vậy thì Hàn mỗ đành thử một lần xem sao.” Trên mặt Hàn Lập hiện lên một tia dị sắc, sau một khắc hắn há miệng ra, một sợi kiếm quang bắn ra phát ra một tiếng xé gió bay đến khối Tinh Chuyên rồi khẽ quấn quanh một vòng, tiếp đó lóe lên mà bắn trở về.

Tinh Chuyên màu lam nhạt bừng lên ánh sáng màu lam, mặt ngoài hiện lên một vệt kiếm mờ.

Sau đó từng vòng sáng màu lam nhạt nhanh chóng lóe lên mà hiện ra, dấu vết của vết kiếm kia lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng nhạt đi rồi biến mất.

“Trọng Nguyên Tố Linh, tài liệu này vậy mà có kỳ hiệu Tố Linh!” Hàn Lập thoáng cái nghẹn ngào thốt ra.

“Hàn huynh liếc mắt đã thấy được đặc tính Tố Linh, thật không hổ là người có danh tiếng lớn như thế. Đúng vậy, không chỉ riêng khối này mà cả hai khối Cực Nguyên Tinh khác đều có kỳ hiệu này. Dùng loại tài liệu này luyện chế bảo vật thì trừ khi bản thể triệt để hóa thành tro bụi, nếu không chỉ cần có đủ thời gian nó đều có thể tựu động tu bổ lại như lúc ban đầu. Một ít bảo vật Bổn Mạng tuy cũng có đặc tính tự động tu bổ nhưng phải là do chủ nhân dùng chân nguyên không ngừng rèn luyện, tính dẻo dai thua xa bảo vật luyện chế từ tài liệu Trọng Nguyên đấy. Cho nên giá trị nó to lớn thế nào không cần phải nói thêm gì nữa.”

Trên mặt Việt Long hiện lên một tia kinh ngạc nhưng miệng vẫn chậm rãi nói.

“Có tài liệu Trọng Nguyên Tố Linh thì không chỉ Linh Giới mà dù ở giới diện khác cũng cực kỳ hiếm thấy, huống chi vật ấy có thể đón đỡ một kích kiếm quang của ta mà không bị chém vỡ ra, có thể thấy được tính cứng cỏi của nó cũng tuyệt đối không phải chuyện đùa. Đạo hữu đột nhiên lấy Cực Nguyên Tinh này ra không phải thực sự chỉ để tại hạ bình luận một phen đấy chứ.” Hàn Lập vuốt vuốt Tinh Chuyên một lát mới như có điều suy nghĩ hướng về phía đối diện nói ra.

“Đạo hữu thật sự là người nói chuyện sảng khoái, vậy tiểu đệ cũng không vòng vo nữa. Tại hạ mời Hàn huynh tới đây đích thực là có chuyện muốn nhờ, sau khi chuyện này thành công sẽ đem ba khối Cực Nguyên Tinh này làm thù lao, đạo hữu thấy thế nào?” Việt Long vốn là khẽ giật mình, nhưng lập tức mở trừng hai mắt sau đó mặt không đổi sắc nói.

“Một khối Cực Nguyên Tinh giá trị đã không nhỏ rồi, vậy mà đạo hữu nguyện ý đem tặng tới ba khối, có lẽ chuyện cần nhờ cũng không phải đơn giản a, trước hết đạo hữu cứ nói ra đi sau đó Hàn mỗ sẽ quyết định.” Hàn Lập nhướng mày, hai mắt đánh giá khối Tinh Chuyên trong tay mới bất động thanh sắc trả lời.

“Việc này đối với những Đại Thừa bình thường có lẽ có chút khó khăn, nhưng đối với tồn tại cường đại như Hàn huynh lại không đáng nhắc tới. Tại hạ hao tổn tâm cơ luyện chế ra loại Cực

Nguyên Tinh này chính là vì muốn dùng nó làm tài liệu luyện chế một kiến chí bảo Ngũ Hành dùng để ngăn cản lần Đại Thiên kiếp sắp tới. Nhưng Việt mỗ hao tổn thời gian mấy ngàn năm cật lực làm mà vẫn chỉ có thể luyện chế ra ba loại Cực Nguyên Tinh thuộc tính Thủy Hỏa Thổ. Nếu muốn đạt được hai loại tài liệu thuộc tính khác nhất định phải có người tương trợ mới được. Hàn huynh có lẽ chính là người thích hợp nhất.” Việt Long do dự một chút mới thản nhiên giải thích.

“Đạo hữu muốn Hàn mỗ hỗ trợ luyện chế Cực Nguyên Tinh?” Hàn Lập nghe vậy cảm thấy ngoài ý muốn.

“Đúng thế, không gạt Hàn huynh, loại Cực Nguyên Tinh này muốn luyện chế phải mượn nhờ lực lượng Thiên Địa có thuộc tính khác nhau mới có thể làm được, ba loại thuộc tính trước thì còn khá tốt, tuy Việt mỗ có thất bại vô số lần nhưng vẫn có vài lần thành công, duy chỉ có hai loại Cực Nguyên Tinh thuộc tính sau đó là Kim Mộc thì dẫn phát lực lượng Thiên Địa quá mức kinh người, đã tới mức độ mà không phải tại hạ có thể cố gắng khống chế được nữa. Chính vì thế mới không thể không mời Hàn huynh trợ giúp đấy!” Việt Long ôm quyền hướng tới Hàn Lập, thành khẩn một cách dị thường nói.

“Nếu như chỉ là hỗ trợ khống chế lực lượng Thiên Địa, tại hạ cũng không phải là không thể xuất thủ tương trợ, tuy nhiên Hàn mỗ vẫn có vài điểm khó hiểu, hi vọng đạo hữu có thể giải thích một chút nghi hoặc của tại hạ.” Hàn Lập trầm ngâm một chút, sau đó cẩn thận hỏi.

“Hàn huynh cứ hỏi là được, chỉ cần tại hạ biết sẽ nói ngay.” Việt Long mừng rỡ, nói mà không cần suy nghĩ.

“Đây là lần đầu tiên đạo hữu gặp tại hạ, nếu như muốn tìm người hỗ trợ vì sao không mời những bạn hữu tri kỷ khác làm việc này. Ngoài ra tại hạ giúp ngươi khống chế lực lượng Thiên Địa dẫn xuống không biết sẽ có nguy hiểm lớn gì không thể tưởng tượng đây, dù sao thì lực lượng Thiên Địa là liên tục thay đổi, uy năng sâu không lường được. Mặt khác, sao đạo hữu có thể khẳng định Hàn mỗ có thể giúp ngươi luyện chế ra Cực Nguyên Tinh thuộc tính khác, không sợ Hàn mỗ làm thất bại ư?!” Hàn Lập quan sát

Việt Long, tinh mang trong mắt lóe lên nói.

“Thì ra Hàn huynh chỉ là đối với tại hạ vẫn có chút chưa yên lòng mà thôi. Ha Ha, việc này rất bình thường, nếu là Việt mỗ gặp phải loại chuyện này sẽ còn càng thêm coi chừng hơn vài phần. Tuy nhiên đạo hữu yên tâm, những vấn đề này Việt mỗ đều có thể giải đáp từng cái một.” Việt Long nghe Hàn Lập yêu cầu xong, không hề khó chịu mà còn cười ha ha nói.

“Ah, vậy thì tại xin hạ rửa tai lắng nghe rồi.” thần sắc Hàn Lập không thay đổi nói một câu.

“Vấn đề thứ nhất, là do đạo hữu không tận mắt nhìn thấy tại hạ dẫn dắt hai loại lực lượng thiên địa Kim Mộc mới hỏi như thế đấy. hai chủng lực lượng thiên địa này khó khăn khi dẫn xuất vượt xa ba loại lực lượng kia, cho nên trình độ mạnh mẽ cũng gấp mấy lần so với ba loại lực lượng thiên địa kia, Đại Thừa bình thường căn bản không thể ngăn cản được. lúc ấy tại hạ đã thử qua hai lần, cũng không dám nếm thử lần thứ ba nữa. Việt mỗ mặc dù có mấy vị hữu hảo, nhưng luận về trình độ tu vi thần thông thì cũng không sai khác nhiều lắm so với Việt mỗ, tự nhiên cũng đồng dạng không thể nào ứng phó được với uy năng của ai loại lực lượng thiên địa này. Hơn nữa đối với việc khống chế lực lượng thiên địa này tuyệt đối không phải dựa vào nhân số nhiều có thể đền bù được, chỉ có thể giao cho một người khống chế mới có thể vận chuyển như ý để chế ra Cực Nguyên Tinh này.” Thần sắc Việt Long nghiêm túc bắt đầu giải thích.

“Về phần vấn đề thứ hai, nếu tại hạ nói không có chút nguy hiểm nào đương nhiên là giả dối, nhưng chỉ cần chuẩn bị đầy đủ thì sự nguy hiểm của việc khống chế lực lượng thiên địa có thể giảm xuống mức thấp nhất, tối thiểu là thời điểm hai lần trước Việt mỗ muốn điều khiển hai loại lực lượng thiên địa này đều chỉ là hữu kinh vô hiểm mà thôi.”

“Về phần vấn đề cuối cùng…” Việt Long nói đến đây bỗng nhiên dừng lại một chút.

------oOo------

Chương 2309: Gặp lại Kim Duyệt

Nguồn: EbookTruyen.Net

- Lực LượngTinh Thần: lực lượng từ ngôi sao trên bầu trời.

"*Tại hạ căn bản là không còn lựa chọn nào khác, nếu trong vòng một năm mà không có cách nào luyện ra hai loại Cực Nguyên Tinh thuộc tính Kim Mộc thì chỉ sợ là không còn cơ hội nào nữa rồi. Trước mắt cũng chỉ có Hàn huynh là người có hi vọng nhất có thể giúp ta thành công mà thôi."* Trên mặt Việt Long hiện lên nụ cười khổ sở.

"Không còn cơ hội nữa, xin được chỉ giáo cho?" Hàn Lập có chút ngoài ý muốn.

"Hàn huynh không biết, việc dẫn dắt lực lượng thiên địa này vốn dĩ cũng chẳng phải là sự tình đơn giản. Chẳng những phải tìm kiếm địa phương có lực lượng Tinh Thần đặc thù mà trước đó còn phải dự đoán được thời cơ chính xác, tính ra được thời kỳ biến hóa của Lực lượng Tinh Thần trong Thiên Địa mới có thể thành công được. Sở dĩ lúc trước ta có thể thuận lợi luyện chế ra ba loại Cực Nguyên Tinh trước là do phải trả một cái giá rất lớn thỉnh một vị Chiêm Bặc Sư trong tộc hao phí thọ nguyên mới có thể dự đoán chính xác được sự biến hóa của Tinh Thần, dẫn xuống lực lượng thiên địa có thuộc tính tương ứng. Căn cứ theo dự đoán của hắn, biến hóa lực lượng Tinh Thần của hai chủng thuộc tính Kim Mộc vốn dĩ là cực kỳ khó xuất hiện, nếu không nắm chặt ngay trong thời kỳ đã dự đoán mà luyện chế Cực Nguyên Tinh thì lần tiếp theo xuất hiện không biết phải là sự tình của bao nhiêu năm sau nữa. Việt mỗ căn bản là không có thời gian để chờ đợi, phải trong thời gian một năm còn lại mà luyện chế ra Cực Nguyên Tinh mới được. Nếu không phải hôm nay bỗng nhiên gặp được đạo hữu thì vốn dĩ tại hạ đang muốn đi mời một lão quái vật có thanh danh không được tốt lắm xuất thủ tương trợ đấy. Hiện tại có Hàn huynh mà nói tự nhiên là lựa chọn tốt nhất, tối thiểu là Hàn huynh chịu đi ma giới chém giết Minh Trùng Mẫu cứu ra nhiều đạo hữu Linh Giới như vậy rõ ràng so về độ tin cậy có lẽ càng đáng để tin tưởng hơn một chút." Việt Long một hơi nói rất nhiều lời.

Hàn Lập nghe xong hết thảy, thần sắc không thảy đổi nhưng trong đầu thì nhanh chóng xoay chuyển các loại ý niệm khác nhau, âm thầm phán đoán một chút, sau một lúc lâu hắn mới thở nhẹ một hơi nói: "Tuy ta không hiểu rõ các hạ nhiều, nhưng một hồi nói chuyện vừa rồi xem như cũng khiến ta khá thỏa mãn, hơn nữa ta cũng không nhìn ra được đạo hữu có điều gì tất yếu mà phải lừa gạt, như vậy đi, nếu việc giúp ngươi không tốn hao thời gian quá dài thì ta có thể đáp ứng trước, nhưng thù lao ngoại trừ ba khối tài liệu này thì hai chủng thuộc tính khác của Cực Nguyên Tinh sắp luyện chế được ta cũng muốn mỗi thứ một khối nữa. Hơn nữa ba khối tài liệu này xem như tiền đặt cọc trước, hiện tại ta phải nhận trước mới được."

"Không thành vấn đề, đạo hữu yên tâm, Linh Địa nơi có lực lượng thiên địa phù hợp vừa vặn ở cách đây không xa, lúc nào cũng có thể bắt đầu luyện chế ngay được, về phần ba khối Cực Nguyên Tinh này, hiện tại đã là của đạo hữu rồi." Việt Long mừng rỡ nói, căn bản không có ý cò kè mặc cả gì cả.

"Nếu đạo hữu đã nói như thế, Hàn mỗ cũng không lề mề nữa, Việt đạo hữu nếu cảm thấy cần thiết thì ngay bây giờ chúng ta có thể lên đường tới nơi Linh Địa đó ngay." Hàn Lập thỏa mãn cười, tay áo rung lên, một luồng hào quang hướng tới hai cái khay bạc khác cuốn xuống, lóe lên một cái liền đem cả ba khối Cực Nguyên Tinh thu lấy.

"Rất tốt, không nghĩ tới đạo hữu lại là người hào sảng như vậy. Tuy nhiên muốn dẫn phát hai loại lực lượng thiên địa thuộc tính Kim Mộc thì tiểu đệ còn cần phải chuẩn bị một chút đã. Như vậy đi, Hàn huynh hãy ở chỗ này của ta một đêm, ngày mai chúng ta cùng nhau tới Linh Địa kia được chứ?" Việt Long nghe thế thì vô cùng vui mừng, nhưng suy nghĩ một chút lại nói như vậy.

"Vậy thì ngày mai, như thế tại hạ đành ở đây quấy rầy đạo hữu

một đêm rồi.” Hàn Lập hơi nghĩ ngợi một chút liền một lời đáp ứng.

Việt Long nghe vậy cực kỳ cao hứng, lúc này phân phó một tiếng xuống dưới, lập tức có thêm nhiều nhóm thị nữ Phi Linh Tộc đi vào đại sảnh đem thêm nhiều Linh Qủa Linh Tửu nữa tới.

Thời gian tiếp theo, vị Đại Thừa Phi Linh Tộc này cùng với Hàn Lập nâng ly cạn chén và nói chuyện phiếm tại chỗ.

“Đúng rồi, tại hạ muốn hỏi thăm đạo hữu về một người, không biết đạo hữu có biết hay không?” Hàn Lập bỗng nhiên nhớ tới điều gì liền hướng tới Việt Long hỏi.

“Ah, chỉ cần là người tại hạ biết đương nhiên sẽ nói ngay.” Việt Long có chút kỳ quái, nhưng cũng không lưỡng lựu trả lời.

“Người này cũng là một đạo hữu của Phi Linh Tộc, xuất thân hẳn là từ Ngũ Quang Tộc, một thân thần thông Ngũ Sắc Thần Quang thực là không hề kém đấy. Đạo hữu cũng là Đại Thừa của Phi Linh Tộc, có lẽ không có khả năng không biết người này.” Hàn Lập nhìn chằm chằm vào đối phương, chậm rãi nói.

“Ngũ Quang Tộc! Người này họ gì, đạo hữu từ nơi nào gặp được vậy?” Việt Long cả kinh, thần sắc đại biến vội vàng hỏi.

“Vừa rồi hình như là Hàn mỗ hỏi thăm đạo hữu a.” Hàn Lập nhướng mày, cười mà như không cười nói.

“Ah, Là Việt mỗ thất thố rồi. Chỉ là lời đạo hữu vừa hỏi thật sự vượt quá ý nghĩ của tại hạ. Phi Linh Tộc của chúng ta ở Phong Nguyên đại lục tuy rằng chưa phải là đại tộc gì, nhưng tồn tại Đại Thừa trong tộc những năm gần đây chưa bao giờ ít hơn ba người. Tuy nhiên về Ngũ Quang Tộc thì trăm vạn năm trở lại đây chỉ xuất hiên qua có một người mà thôi. Nhưng năm đó tại thời điểm mà người này vừa tiến giai Đại Thừa liền lập tức ly khai khỏi tộc đi xa, từ đó tới nay không hề có truyền âm gì, chúng ta đương nhiên sớm cho rằng hắn đã vẫn lạc rồi, hiện tại Việt mỗ đột nhiên từ miệng đạo hữu nghe được tin tức về người này tự nhiên là có chút thất lễ. Đạo hữu nếu biết chuyện gì về vị đạo hữu này của bổn tộc, mong rằng có thể cho biết một chút.”

Thần sắc Việt Long rất nhanh khôi phục lại như thường, xin lỗi một tiếng nói.

“Điều này cũng khó trách, đáng tiếc là ta cùng vị đạo hữu này cũng chỉ là ngẫu nhiên gặp được vị đạo hữu này một lần nhiều năm trước ở một nơi hiểm địa trong Man Hoang mà thôi, ngoại trừ biết được người này họ Dịch, từ bên ngoài trông thấy một chút biến thân Ngũ Sắc Khổng Tước thì cũng không thực sự nói chuyện gì với nhau, chỉ là hôm nay trông thấy đạo hữu mới chợt nhớ tới việc này mà hỏi thăm một chút thôi.” Thần sắc Hàn Lập không thay đổi trả lời.

“Họ Dịch, vậy thì khẳng định không thể nghi ngờ chính là vị đạo hữu Ngũ Quang Tộc của bổn tộc rồi. Hóa ra là hắn cũng không vẫn lạc mà chỉ là vì duyên cớ gì đó mà còn du lịch ở bên ngoài chưa trở lại thôi. Điều này thực sự là quá tốt rồi, hi vọng là Dịch đạo hữu có thể sớm ngày trở về trong tộc.” Việt Long thở dài một hơi, trên mặt lộ ra chút ít vẻ tươi cười.

Tuy nhiên từ dáng vẻ tươi cười của hắn, Hàn Lập lại có thể mơ hồ nhìn ra một chút vẻ gượng gạo, dường như quan hệ giữa hắn cùng với vị Đại Thừa Ngũ Quang Tộc này có vẻ rất không đơn giản.

Trong nội tâm Hàn Lập lập tức hiểu rõ vài phần, khóe miệng cười nhạt một tiếng sau đó thuận miệng đem chủ đề rời sang chuyển sang việc tu luyện.

Hắn không hề lộ ra chút nào kết cục chính thức giữa hắn và lão già họ Dịch.

Cũng không hiểu thế nào mà Việt Long cũng không hề truy hỏi thêm gì nữa, chỉ là tập trung tư tưởng ngẫm nghĩ một lát sau đó liền cùng Hàn Lập trao đổi về một chút tâm đắc trong tu luyện.

Nhưng ngay lúc cả hai đang nói chuyện tới lúc cao hứng với nhau, bên ngoài cửa phòng đột nhiên có bóng người nhoáng lên, một thị nữ Phi Linh Tộc đi đến cung kính hướng tới Việt Long thi lễ sau đó nói:

“Hồi bẩm Lão Tổ, bên ngoài có Kim trưởng lão của Thiên Bằng Tộc muốn tới cầu kiến, Lão Tổ có muốn triệu họ đến hay không?”

“Không gặp, người nào cũng không gặp! Ngươi không có mắt hay sao, không thấy ta đang chiêu đãi khách quý ư!” sắc mặt Việt Long trầm xuống, không lưỡng lự răn dạy một câu.

“Lão Tổ thứ tội” Thị nữ Phi Linh Tộc phía dưới bị dọa cho hoa dung thất sắc, vội vàng dập đầu thỉnh tội, đang muốn lui ra ngoài đại sảnh.

“Chậm đã, Kim trưởng lão, hẳn là Đại Trưởng Lão Kim Duyệt của Thiên Bằng nhất tộc?” ánh mắt Hàn Lập lóe lên gọi thị nữ kia lại.

“Sao vậy, đạo hữu nhận ra Kim Duyệt trưởng lão?” Việt Long cảm thấy ngoài ý muốn.

“Năm đó ta cùng nàng có duyên gặp mặt mấy lần, xem như là người quen cũ, hãy để cho nàng vào gặp một chút đi.” Hàn Lập từ chối cho ý kiến nói.

“Nếu Kim trưởng lão đã cùng Hàn huynh là quen biết cũ, tự nhiên sẽ khác rồi. Đi, hãy để Kim trưởng vào đây đi.” Trên mặt Việt Long hiện lên một tia ngạc nhiên, nhưng miệng phân phó một tiếng không chút do dự.

“Vâng, thưa Lão Tổ!” Thị nữ thấy Việt Long tự mình hạ lệnh tự nhiên không nói hai lời lên tiếng đáp ứng.

Kết quả là một lát sau, một nữ tử sau lưng có một đôi cánh lông vàng mặc áo bào trắng theo phía sau thị nữ kia đi đến.

Nàng này có bộ dáng như một thiếu nữ, khuôn mặt bình thường nhưng lại tràn ra một cỗ khí tức nhẹ nhàng ung dung. Đúng là người năm đó cùng Hàn Lập từng có một phen giao dịch Kim Duyệt trưởng lão của Thiên Bằng Tộc.

“Bái kiến Việt lão tổ!” Kim Duyệt vừa tiến vào đại sảnh, ánh mắt

đã rơi vào trên người của Việt Long, sau khi tiến tới phía trước vài bước lập tức cúi đầu thi lễ, không dám nhìn ngang liếc dọc gì cả.

Tuy nhiên trong nháy mắt này, ánh mắt của nàng cũng đã khẽ quét qua thân ảnh của Hàn Lập, lập tức cảm giác được bên ngoài có vài phần quen mắt, trong nội tâm âm thầm rùng mình.

"Có thể cùng Việt Long bình đẳng ngồi đối diện, khẳng định cũng là tu sĩ Đại Thừa khác rồi, chẳng lẽ hắn là một lão tổ Đại Thừa khác ta đã từng gặp qua một lần" Nội tâm Kim Duyệt không tự chủ được thầm nghĩ như vậy.

Dù sao với tu vi hiện tại của Hàn Lập đã khác một trời một vực với lúc trước, dù là khí tức hay thần thái cũng đều không hề giống trước kia nữa rồi, nhất thời khiến cho nàng không thể ngờ được đó chính là vị "Thánh Tử" trước kia.

"Đứng lên đi, Kim Duyệt, ngươi không ở trong tộc chủ trì công việc ở Thiên Bằng Tộc mà tới gặp ta làm gì? Ngươi có còn nhớ rõ nếu không có chính ta tự mình triệu kiến thì trong vòng trăm năm, bất kỳ sứ giả nào của tộc nào trong Phi Linh Tộc đều chỉ được gặp ta nhiều nhất một lần hay sao?" Việt Long khoát tay để cho Kim Duyệt đứng dậy sau đó nhàn nhạt nói một câu.

"Hồi bẩm Lão Tổ, vãn bối lần này đúng là thật sự không còn cách nào khác mới không thể không tới đây cầu xin Lão Tổ đấy. Nửa năm trước bỗng nhiên Xích Dung Tộc có động tác lớn, bỏ qua Tộc Quy xâm chiếm hơn mười cái Linh Mạch của bổn tộc cùng mấy tòa thành trì, cũng không hề để ý tới cảnh cáo của vãn bối mà đem mấy Thiên Bằng Tộc nhân ở khu vực này bắt đi. Vãn bối tự mình tìm tới nơi ở của Xích Dung Tộc lại bị mấy tên trưởng lão của đối phương liên thủ đả thương, không thể không trở về trong tộc tĩnh dưỡng nửa năm mới miễn cưỡng có thể tới đây biện bạch với Lão Tổ." Kim Duyệt ngẩng đầu lên, thần sắc oán giận nói.

"Lại là chuyện giữa các ngươi và Xích Dung Tộc. Ngươi không cần nói nhiều, việc này ta đã biết đôi chút rồi" Việt Long nghe vậy thở dài một hơi, lộ ra vài phần bất đắc dĩ nói.

“Cái gì, chẳng lẽ là…” nội tâm Kim Duyệt cả kinh, bộ dáng thoáng cái như nhớ ra điều gì.

“Đúng vậy, ba tháng trước, Đại Trưởng Lão của Xích Dung Tộc đã tự mình chạy tới chỗ lão phu một chuyến, cũng đồng dạng khóc lóc kể lể một phen. Tuy nhiên hắn lại nói rằng một năm trước Thiên Bằng Tộc các ngươi xâm chiếm lãnh địa của chúng trước, nhất tộc bọn hắn mới có hành động trả thù ăn miếng trả miếng đấy.” Việt Long chậm rãi nói.

“Lão Tổ minh giám, đây tuyệt đối là Xích Dung Tộc vu oan, sự tình một năm trước là có nguyên do khác, là Xích Dung Tộc trước đó…” Sắc mặt Kim Duyệt tái nhợt, lập tức cấp bách muốn giải thích điều gì đó.

“Hừ, hiện tại ta đang phải toàn tâm ứng phó với sự tình Đại Thiên Kiếp, những việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi của các người, lão phu sao có thời gian hỏi rõ từng cái thị phi khúc mắc trong đó. Chỉ cần không phải sự tình liên quan tới sinh tử tồn vong của một tộc ngươi không cần tới tìm lão phu nữa, bây giờ hãy lui xuống đi.” Thanh âm Việt Long trở nên lạnh lẽo, biểu lộ trên mặt khó chịu ngắt lời nói.

------oOo------

Chương 2310: Kim Canh Phong Ma Trận

Nguồn: EbookTruyen.Net

罡风 (HV) canh phong: gió mạnh, gió trên cao.

“Nhưng thưa Lão Tổ, Xích Dung Tộc thế lớn như vậy mà chèn ép thì Thiên Bằng Tộc chúng ta dù không đến nỗi bị tuyệt diệt nhưng chắc chắn cũng sẽ bị suy yếu vô cùng. Mong Lão Tổ khai ân, nhất định chủ trì công đạo cho Thiên Bằng nhất tộc.” Kim Duyệt nghe vậy sắc mặt đại biến, vội vàng lần nữa quỳ lạy khẩn cầu.

“Hừ! Thế nào? Người không nghe lời lão phu vừa nói, hay là thật cảm thấy lão phu đối xử bất công?” Việt Long hai mắt híp lại, trong mũi hừ lạnh một tiếng, đồng thời từ thân thể chợt bộc phát ra một cỗ khí tức kinh khủng.

Kim Duyệt chỉ cảm thấy hư không bốn phía đột nhiên căng thẳng, toàn bộ thân thể trở nên nặng nề vô cùng, bị cỗ khí tức kinh khủng này ép đến nỗi không thể đứng thẳng được.

“Lão Tổ thứ tội, vãn bối tuyệt không có ý đó.” Kim Duyệt sắc mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc nào, trong lòng vô cùng sợ hãi.

“Thôi mà, Kim đạo hữu dù sao cũng coi là có giao vãng với ta, vậy nể mặt Hàn mỗ, đạo hữu nếu có thể thì giúp nàng một chút đi.” Hàn Lập vốn ngồi yên một bên, tay áo run lên, chợt cười khẽ nói.

Trong tích tắc, cự lực vô hình đang đè trên người Kim Duyệt bị một cỗ ba động khác quấy nhiễu liền giống như tuyết tháng ba gặp nắng bỗng chốc tan biến.

Kim Duyệt thất kinh, không khỏi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Lập.

“Nga, nếu là Hàn huynh đã có lời thì đây lại là chuyện nhỏ rồi. Kim Duyệt, còn không mau bái tạ Hàn đạo hữu đã lên tiếng giúp ngươi đi.” Việt Long thấy Hàn Lập xuất thủ, cũng không tức giận mà còn híp mắt cười miệng liền đáp ứng.

“Là ngươi?”

Đúng lúc này, Kim Duyệt sau khi nghe giọng nói có chút quen thuộc rốt cuộc cũng nhận ra Hàn Lập, lại thấy Việt Long Lão Tổ Phi Linh Tộc dùng khẩu khí như vậy đối đãi Hàn Lập, thì sắc mặt của nàng càng biến đổi vạn phần khó tả.

“Ai là “ngươi” ở đây? Đây là đạo hữu Hàn Lập của Nhân Tộc, một thân thần thông còn trên cả Lão Tổ ta đó.” Việt Long nghe vậy sắc mặt trầm xuống, không giận mà uy khẽ quát một tiếng.

“Hàn đạo hữu… không, Hàn Lão Tổ thứ tội, vãn bối vì đột nhiên gặp lại tiền bối nên có chút thất thố.” Kim Duyệt một lúc lâu mới dằn nỗi cuồng lôi trong lòng, hoảng sợ vội vàng cúi thấp đầu làm đại lễ trước Hàn Lập.

Mặc dù đã nhiều năm không gặp, nhưng đoạn thời gian này đối với một tồn tại Hợp Thể Kỳ mà nói lại căn bản là không đáng kể.

Lần trước cùng đi vào địa uyên rồi biến mất, Hàn Lập mới chỉ là tồn tại cùng cấp với Kim Duyệt, thế mà nay chẳng những lành lặn xuất hiện trước mặt nàng, hắn còn vụt trở thành tồn tại bằng vai với Việt Long Lão Tổ của Phi Linh Tộc.

Chênh lệch giữa hai người lớn như vậy, lại bất ngờ gặp lại thế này, nên ngay cả Kim Duyệt là người tâm cơ khá thâm trầm nhưng lần này cũng thật sự hoảng sợ.

“Tốt lắm, ngươi lui đi. Nếu ta đã đáp ứng Hàn đạo hữu thì tự sẽ thu xếp thời gian đứng ra hòa giải chuyện giữa hai tộc các ngươi một phen nữa.” Việt Long cũng không cho Kim Duyệt nấn ná thêm, khoát tay chặn lại rồi sầm nét mặt lần nữa phân phó.

“Vâng, vãn bối xin cáo lui.” Dù trong lòng tràn đầy nghi ngờ cùng

hoảng sợ mà không cách nào giải tỏa nhưng Kim Duyệt cũng căn bản không dám cãi lời liền vâng dạ.

Nhưng cô gái này ngay khi vừa có thể đứng thẳng người trở lại, vẫn không nhịn được đánh giá lại Hàn Lập một lần nữa, để có thể khẳng định đối phương thật sự là người mà nàng đã biết kia chứ không phải mình chợt hoa mắt nhìn lầm.

Hàn Lập khẽ cười, tựa hồ đoán được cô gái đang nghĩ gì trong lòng, lúc này liền mấp máy môi mấy cái.

Sau một khắc, trong tai Kim Duyệt vang lên mấy tiếng truyền âm:

“Bất kể năm đó ta cùng Thiên Bằng Tộc như thế nào, nhưng sau lần này lên tiếng tương trợ rồi, duyên nợ giữa ta cùng quý tộc coi như đã hết, sau này không phải tới tìm ta nữa.”

Kim Duyệt cả kinh trong lòng, đang muốn nói thêm gì nữa, Hàn Lập lại một tay bấm quyết, xuất chỉ nhằm hướng cô gái điểm tới.

“*Oanh*” một tiếng!

Dưới chân cô gái chợt hiện lên mười mấy đạo ngân hồ, sau mấy cái chớp động, liền biến thành một tòa lôi trận nhỏ, trận trận điện quang cuốn lên thân thể cô gái.

Cô gái chỉ cảm thấy cảnh sắc bốn phía mơ hồ rồi chớp một cái từ trong đại sảnh biến mất vô ảnh vô tung.

Hàn Lập vậy mà lại thi triển lôi trận thuật trực tiếp truyền tống cô gái ra khỏi cự tháp.

“Hay một chiêu hư không truyền tống, xem ra thần thông của đạo hữu còn cường đại hơn dự liệu của Việt mỗ. Nhưng như thế thì tại hạ càng thêm yên tâm.” Việt Long thấy vậy, hai mắt lại sáng lên.

Trên bầu trời một tòa kiến trúc bình thường cách cự tháp rất xa, sau một trận ba động, Kim Duyệt hiện ra giữa vô số đạo ngân hồ lượn quanh thân thể.

Sau khi quan sát cảnh sắc chung quanh, nàng giật mình, lần nữa nhìn về cự tháp phía xa mặt lộ nét âm tình bất định.

Ngày thứ hai, khi trời còn chưa sáng, hai đạo độn quang một xanh một đen từ trong cự tháp bay ra, quanh quẩn một chút rồi liền nhằm về một hướng mà xé gió bắn đi.

Hơn nửa ngày sau, hai đạo cầu vồng kinh người bay đến một dãy núi nhỏ, rồi hạ xuống một mảnh đất trũng ở giữa hai tòa núi nhỏ.

"Nơi này chính là linh địa mà ngươi tìm được?"

Độn quang thu lại. Hàn Lập hiện ra, ánh mắt đảo qua rồi khẽ cau mày hỏi.

Bên trong phiến đất trũng này, trừ vô số hố đất to nhỏ khác nhau, mặt đất rõ ràng trơ trọc, trong phạm vi mấy dặm chẳng những một tấc cỏ không có, mà tất cả những chỗ đất gồ ghề đều như bị thứ gì đó cứng rắn phạt qua, so với mặt đất bốn phía đều thấp hơn một đoạn lớn.

Thứ duy nhất gây chú ý chính là một cự trụ đồng xanh đứng vững tại chỗ cao ở khoảng trung tâm phiến đất trũng.

Cây cột này cao chừng trăm trượng, mặt ngoài in rõ từng tầng văn trận, nhưng loang lổ vết tích hoen gỉ và tàn tạ, tựa hồ có niên đại rất lâu rồi.

"Hàn huynh không nên coi thường nơi này. Lúc trước nơi đây cũng không phải có bộ dạng thế này, nhưng sau hai lần chịu Thiên Kiếp mới trở nên hoang vu như vậy. Nhưng nơi thật sự là linh địa thích hợp tiếp nhận lực Thiên Địa nay thật khó tìm được, đành phải dùng tạm chỗ này vậy." Việt Long lóe một cái hiện ra gần đó, sải bước tiến tới cự trụ đồng xanh, miệng giải thích.

"Thì ra là như vậy, nhưng đạo hữu dẫn phát lực Thiên Địa, sẽ không chỉ dựa vào cái pháp khí này thôi chứ?" Hàn Lập gật đầu, nhìn cột đồng nói.

"Hắc hắc, dĩ nhiên là không thể. Cây cột này tên là Kim Phong

Trụ, là một trong những khí vật phụ trợ mang lực thuộc tính Kim ta cố ý chế tạo ra, chỉ vì lần trước thất bại mà bị hư hại, nên mới không thu hồi. Bây giờ muốn dẫn phát lực Thiên Địa mới, tất nhiên phải dùng khí vật mới rồi." Việt Long cười hắc hắc nói, một tay phất lên, liền bay ra đầy trời trăm cỗ quang đoàn màu xanh, rồi rơi xuống bốn phía phiến đất trũng mà biến thành hơn trăm cây cự trụ đồng xanh cắm đều trên mặt đất, mỗi cây đều sáng lòa như mới tinh.

Tiếp theo Việt Long miệng lẩm nhẩm, hai tay bỗng bấm quyết.

Mặt đất chuyển động ầm ầm, tất cả các trụ đồng rung lắc chao đảo đến hoa cả mắt, rồi trong khoảnh khắc bố trí thành một pháp trận cực lớn, bao vây Việt Long cùng Hàn Lập tại trung tâm.

"Kim Phong Trụ tổng cộng một trăm lẻ tám cây, vừa đúng để tạo thành một bộ Kim Canh Phong Ma Trận. Có trận này liền có thể giảm phân nửa uy năng của lực Thiên Địa được dẫn dắt xuống. Đạo hữu lại dựa theo cách ta nói tối qua mà hành động thì càng có thể dễ dàng khống chế năng lượng Thiên Địa này." Việt Long đợi pháp trận định hình rồi tạm dừng niệm chú để giải thích mấy câu.

"Được, đạo hữu cứ thi pháp đi. Ta sẽ tùy cơ mà xuất thủ." Hàn Lập thần sắc như thường trả lời, sau đó thân hình chợt mơ hồ, thoáng cái liền xuất hiện gần đỉnh một cây trụ đồng, hai tay để sau lưng bất động đứng đó.

Việt Long thấy vậy tất nhiên mừng rỡ, không nói thêm lời nào nữa mà phất tay áo, chằng chịt trận kỳ trận bàn liên tiếp cuồng trào cuốn ra, hóa thành vô số luồng sáng lóng lánh bắn tới đường biên của phiến đất trũng.

Sau một lát công phu, bên ngoài pháp trận trụ đồng lại được bố trí bảy tám loại cấm chế lớn nhỏ huyền diệu khác.

Lúc này Việt Long lại hô một tiếng mà phun ra năm món bảo vật khác nhau.

Một cái bình bạch ngọc tinh mỹ, một quả hồ lô tím sẫm, một la bàn màu xanh, một hỏa đỉnh màu bạc nhạt cùng một cái quạt lông đỏ thẫm.

Năm món bảo vật này vừa bay ra, lập tức quanh quẩn bay lượn bốn phía quanh lão giả.

“Nhanh”

Việt Long nhằm la bàn màu xanh xa xa điểm tới.

“Phanh” một tiếng, la bàn lập tức đón gió cuồng trướng, liền huyễn hóa cực lớn tới một trượng, bên ngoài trận trận ánh sáng mờ lượn quanh rồi biến thành một mảnh trời sao đen nhánh, bên trong điểm điểm ngân quang chớp động không ngừng, tựa như vô số ngôi sao.

Lúc này Việt Long lại lật hai tay, trong mỗi lòng bàn tay hiện ra ba viên châu màu bạc nhạt cùng một lưới tơ màu đen, không chút do dự ném cho Hàn Lập.

“*Đây là hai món bảo vật ngăn cản lực Thiên Địa mà ta đã hứa cấp đạo hữu hôm qua, đạo hữu chỉ cần dùng quen sẽ thấy hữu dụng vô cùng.*” Việt Long mặt lộ vẻ ngưng trọng nói.

“Đa tạ đạo hữu đã chỉ dẫn, ta tự sẽ sử dụng cẩn thận.” Hàn Lập bắt lấy hai loại bảo vật, nhìn lướt qua rồi nhàn nhạt nói.

Việt Long gật đầu, rồi khoanh chân ngồi xuống, im lặng quan sát la bàn trước mắt.

Ước chừng hai canh giờ sau, mảnh trời sao do la bàn màu xanh biến ảo ra chợt mơ hồ rạo rực, bốn ngôi sao phía trên vốn trông bình thường bỗng ánh sáng đại phóng, rồi truyền ra một cỗ ba động quỷ dị xuyên thấu la bàn.

“Đạo hữu cẩn thận, các ngôi sao bắt đầu biến hóa, tại hạ sắp sửa dẫn phát lực Thiên Địa đó.” Việt Long vừa thấy cảnh này, hai mắt chợt sáng lên, mặt hồng lên như lửa quát to.

Bỗng nhiên một tay hắn vỗ mặt đất một cái, “phanh” một tiếng muộn hưởng, một cỗ ba động vô hình từ dưới người hắn liền cuốn ra, lướt qua đến đâu mặt đất nơi đó đều nổi lên tiếng ùng ùng.

Những cấm chế đã sớm bố trí bốn phía kia cũng đồng thời vang lên tiếng vù vù, hoặc biến ra từng tầng màn sáng, hoặc cuồng trào ra từng đám sương mù dày đặc, phiêu đãng không ngừng trong hư không.

Về phần một trăm lẻ tám cây cự trụ đồng xanh tại phiến đất trũng, sau khi lắc mạnh mấy cái, tầng tầng phù văn màu vàng lóe sáng, phát ra kim mang hết sức chói mắt.

Việt Long thấy vậy, lúc này mới hít sâu một hơi rồi đứng dậy, cánh tay vừa động liền phất ra một chiêu nhằm cái hồ lô màu tím trong hư không.

Hồ lô liền run lên, không tiếng động mà dốc ngược xuống, từ miệng hồ lô một luồng sáng mờ cuốn ra, rồi từ trong phun ra một dòng bột phấn không rõ tên vàng lóng lánh.

Thứ bột phấn này thoạt nhìn nhỏ vô cùng, nhưng vừa được dốc ra trong nháy mắt liền chen nhau rơi thẳng xuống mặt đất, tựa hồ cực kỳ nặng.

------oOo------

Chương 2311: Lực Lượng Thiên Địa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cùng lúc đó, một tay Việt Long bấm niệm thần chú, một ngón tay điểm một cái về hư không phía chiếc quạt lông màu đỏ đậm.

Ánh sáng trên chiếc Quạt lông chợt lóe lên, vô số kí tự đỏ đậm chen nhau tuôn ra, trong chốc lát chiếc quạt đã lớn lên gấp mấy lần. Sau đó chớp động một cái liền xuất hiện trước người Việt Long. Việt Long không chút do dự bắt lấy chiếc quạt lông vào trong tay,giơ lên quạt mạnh về phía đám phấn vàng.

"*Phốc*" một tiếng!

Quạt lông đón gió rồi tự bùng cháy lên,một tầng lửa đỏ lưu chuyển khắp cả chiếc quạt, đồng thời từ chiếc quạt tuôn ra một cơn lốc nỏng bỏng.

Nhất thời đám phấn vàng kia bị cuốn vào trong đó, chúng tỏa ra ánh sáng trong suốt rồi theo gió bay lên trời cao. Tiếp đó chúng nhao nhao lóe lên rồi biến mất ở chỗ cao nhất không thấy bóng dáng.

Lúc này, Việt Long hét lớn một tiếng, liền phun ra mấy ngụm máu nhập vào trong cơn lốc. Những máu huyết này đều đen như mực, trong nháy mắt khi tiếp xúc với cơn lốc chúng phát ra những tiếng nổ rồi bùng cháy thành một đám ma diễm màu đen.

"Xì... lạp" một tiếng, sau khi ma diễm màu đen bị cuốn vào trong cơn lốc, được gió trợ thế lửa, lửa mượn sức gió lại điên cuồng mãnh liệt hơn ngàn lần so với lúc trước, đồng thời thuận thế bay thẳng lên trên cao.

Trong nháy mắt, cả cơn lốc đều biến thành một trụ lửa màu đen bay thẳng lên chín tầng mây, thanh thế vô cùng kinh người.

Phía trên cao nhất của trụ lửa, lúc này những hạt phấn vàng vốn đã biến mất phía trong ma diễm màu đen lại chợt lóe lên mà hiện ra, sau khi sôi trào lên một chút liền biến ảo thành những kí hiệu màu vàng to như cái đấu.

Mà những kí hiệu màu vàng to lớn này sau khi tản ra, dường như trải rộng tới cả nửa bầu trời, lại mơ hồ như hình thành một siêu cấp phù trận phức tạp. Trong phù trận có hàng vạn những luồng sáng vàng, cùng hàng ngàn luồng khí mát lành, vừa nhìn khiến người ta phải cực kỳ chú ý. Đồng thời tản mát ra một cỗ linh áp khủng bố khiến cho hư không phụ cận trở nên ngưng trệ, bay thẳng lên trên trời cao.

Cũng trong lúc này, vốn dĩ bầu trời khắp ngàn dặm xung quanh đang yên lặng không mây bỗng nhiên nổi lên một tiếng sấm. Từng đoàn quang cầu màu trắng mà dùng mắt thường không thể nhìn thấy bỗng dưng hiện ra trên không trung rồi đồng loạt rơi xuống.

Lúc bắt đầu chỉ hơn mười viên, nhưng trong nháy mắt liền biến ra thành cả ngàn vạn khối quang cầu, rậm rạp chằng chịt rơi xuống phía dưới giống như sao băng từ trên trời rơi xuống.

Một luồng Phạn âm từ trong phù trận màu vàng truyền ra, phù trận từ từ chuyển động rồi sau đó tuôn ra một một cỗ cự lực vô hình.

Toàn bộ số sao băng màu trắng này dưới sự điều khiển của cỗ cự lực dường như lại hân hoan mà rơi vào trong phù trận, trong nháy mắt bị thôn phệ không một tiếng động.

Trong phù trận màu vàng lại vang lên âm thanh ầm ầm. Kí hiệu màu vàng điên cuồng chuyển động, mơ hồ như đang hình thành nên một cỗ khí tức còn khủng bố hơn cả lúc trước.

"Hàn đạo hữu, hãy chuẩn bị thật tốt. Lực lượng thiên địa sẽ rơi xuống ngay đấy." Việt Long thấy vậy chẳng những không kinh sợ mà còn mừng rỡ lên tiếng nhắc nhở sau đó tay bấm niệm thần

chú điểm về phía đỉnh lô gần đó.

Lúc này Đỉnh Lô chớp lên một cái mà đón gió biến thành lớn hơn trăm trượng, đồng thời từ bên trong tuôn ra vô số luồng sáng màu sắc khác nhau, đó chính là vô số các loại tài liệu. Những tài liệu này màu sắc khác nhau,có cái to như nắm tay lòe lòe chớp sáng, cũng có cái to như cái bát tối đen như mực, nhưng mỗi một khối đều toát ra linh khí thuộc tính Kim mạnh kinh người.

Nhiều tài liệu như vậy bay ra khỏi cự đỉnh, sau khi bị giảm bớt đi một ít thì lập tức huyền phù bất định ở hư không quanh đó.

Nhưng vào lúc này, trong phù trận màu vàng trên trời cao truyền ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, một đạo kim quang từ giữa phun xuống. Đạo kim quang này lúc đầu chỉ bằng cái chén ăn cơm nhưng sau một cái chớp động thình lình biến thành thô to như một cái vạc nước, bên trong có thể trông thấy rõ ràng vô số những sợi tơ cực nhỏ chớp động liên hồi, dù nó chưa thật sự rơi xuống nhưng trong hư không lại truyền ra vô số tiếng xuy xuy xé gió, tạo cho người một loại cảm giác cực kì sắc bén.

Việt Long thấy vậy sắc mặt trầm xuống, hai tay đồng thời bấm niệm thần chú thúc giục. Một trăm lẻ tám cái trụ đồng xanh lúc này khẽ run lên một cái, lại đồng thời biến mất tại chỗ, mà thay vào đó là vô số Khôi Lỗi Giáp Sĩ màu xanh. Trong tay mỗi con là một loại binh khí khác nhau nhưng lại đồng thời nhao nhao cùng nhau hành động.

sau một tiếng vù vù chói tai, những pháp khí này đồng thời biến thành từng đoàn vầng sáng sau đó nổ tung ra, lúc này một luồng cuồng phong thoáng một phát từ chính giữa cuốn lên, sau đó từ từ căng lên rồi ùn ùn tỏa ra, nhanh chóng che phủ khắp cả bãi đất trũng.

Luồng Gió này cũng rất tà môn, bên trong tiếng rít rung trời mơ hồ truyền ra từng trận âm thanh của giáo mác, đồng thời một luồng sát khi không tên từ đó tỏa ra. Phảng phất giống như trong đó có ẩn chứa vô số thần binh lợi khí.

Sau một khắc, kim quang từ không trung rơi xuống đã chui hết vào trong cơn lốc, nhưng tại thời điểm chúng xuyên thủng ra khỏi cơn lốc thì bất thình lình lại bị rút nhỏ hơn phân nửa, sau một cái chớp động liền tiến thẳng vào trong cự đỉnh.

"*Phanh*" một tiếng. Cự đỉnh màu bạc nhìn như vô cùng lớn kia ngay tại lúc kim quang chui vào trong thì run rẩy một chút rồi phát ra tiếng nổ mạnh như tiếng chuông ngân.

Cùng một thời gian, Việt Long thao túng bảo vật này, tuy trên mặt cũng không xuất hiện chút dị sắc nào, nhưng linh quang quanh thân cũng nhoáng lên một cái.

Mà giờ khắc này trên bầu trời,từ trong Kim Sắc phù trận, truyền ra từng tiếng oanh minh vang trời. Từng đạo Kim quang nối tiếp nhau rơi xuống, hơn nữa khoảng cách rơi xuống ngày càng nhanh, ngày càng dồn dập.

Từ lúc bắt đầu,khi mới hơn trăm đạo kim quang rơi xuống thì Việt Long còn có thể bắt được một cách bình thường. nhưng về sau khi liên tiếp hơn trăm đạo kim quang bắt đầu rơi xuống nối tiếp với từng cặp từng cặp kim quang thành một mảnh lớn áp xuống, thì thần sắc hắn không khỏi trở nên ngưng trọng hơn vài phần.

Tuy vẫn có thể tiếp tục thúc dục Cự Đỉnh tiếp lấy đám kim quang rơi xuống, nhưng mà mỗi một lần như thế, Cự Đỉnh lại giống như bị vật thể to lớn đụng vào khiến nó rung động mạnh không thôi, đồng thời ánh sáng màu đen trên mặt Việt Long cũng chớp động liên hồi.

Hiển nhiên lúc này hắn đã phải cố gắng hết sức.

Ở dưới chân, tại thời điểm hình trụ phía dưới bàn chân biến thành khôi lỗi, Hàn Lập cũng đã huyền phù ở tầng trời thấp lẳng lặng quan sát hết thảy, nhưng vẫn không có chút ý tứ nào sẽ ra tay.

Bầu trời quang bỗng vang lên một tiếng sét đánh.

Phù Trận màu vàng mơ hồ một cái, sau đó thoáng một phát ba đạo kim quang liên kết một mạch cùng lúc rơi xuống. ở phía dưới,Việt Long thấy vậy không khỏi biến sắc, không tự chủ được liếc nhìn về phía Hàn Lập một cái.

Kết quả Hàn Lập thấy vậy, đuôi lông mày khẽ động, từ trên người bắt đầu tản phát ra một tia linh áp thâm bất khả trắc. trong nội tâm Việt Long lúc này mới bắt đầu buông lỏng. Chân nguyên trong cơ thể điên cuồng rót vào Cự Đỉnh trên đầu.

Cự đỉnh màu bạc sau một tiếng ông ông, lập tức xoay một cách điên cuồng, đồng thời tài liệu từ bốn phía cũng tự động nhao nhao nhảy vào bên trong cự đỉnh, sau đó bộc phát ra những tiếng va chạm chói tai.

Kim quang lóe lên, ba đạo kim quang liền nối thành một đường xuyên thủng cuồng phong mà ra, thể tích tuy nhỏ hơn phân nửa nhưng kích xạ thẳng đến cự đỉnh với thanh thế kinh người.

Đúng lúc này, tay áo Hàn Lập run lên, một ngón tay khẽ động điểm một cái về phía Kim quang ở phía xa.

Tiếng sấm vang lên, một đạo kim hồ vừa to vừa thô từ đầu ngón tay bắn ra, chớp động một cái giống như thuấn di đến gần chỗ kim quang,Tiếp đó sau một tiếng vang lại tách làm ba đồng thời kích lên ba đạo kim quang.

Một tiếng nổ lớn vang lên. Những tia điện àu vàng từ trong hư không lóe ra liên tục. Sau khi tất cả điện quang lóe lên biến mất. thể tích của ba đạo kim quang lại nhỏ đi gần một nửa rồi rơi vào trong Cự Đỉnh.

Một tiếng trầm đục vang lên!

Cự đỉnh nhoáng lên một cái rồi chợt lung lay nhưng vẫn vững vàng tiếp nhận được những luồng kim quang này.

Về sau khoảng cách từng đạo từng đạo kim quang rơi xuống càng thêm ngắn, nhưng do Hàn Lập bắn ra Ích Tà Thần Lôi làm suy yếu chúng nên cũng không tạo thành uy hiếp nữa rồi.

Việt Long thấy vậy càng thêm yên tâm. hắc khí Trên mặt trở nên nồng đậm, mười ngón tay như cái bánh xe bắn ra từng đạo pháp quyết. Những pháp quyết này sau khi tiếp xúc với cự đỉnh cũng vô thanh vô tức chui vào trong đó.

Trong đỉnh lập tức phát ra ánh sáng vàng rực rỡ, các loại tiếng liên tiếp vang lên những âm thanh oanh minh, dường như vô số tài liệu ở bên trong đang lục tục muốn phá vỡ mà thoát ra ngoài.

Tiếp theo Việt Long lại nhìn về phía một cái bình ngọc cổ, trong miệng quát lên một chữ "*Bạo*"

Lập tức bên ngoài bình ngọc lóe lên mấy phù văn màu trắng, sau đó liền vỡ vụn ra, tại chỗ cũ lăng không hiện ra một đóa Linh Diễm màu xám trắng.

Tinh mang từ trong hai mắt Việt Long lóe lên. Một ngón tay điểm về phía đóa Linh Diễm, miệng hét lên một chữ *"Đốt"*

sau khi một tiếng" *Phốc*" vang lên, Linh diễm quay tít một vòng rồi đón gió lớn lên, biến ảo thành một con Rắn Lửa to cỡ ba mươi mấy trượng. thoáng một cái Rắn lửa nhảy chồm lên nhào tới phía dưới cự đỉnh màu bạc sau đó xoay quanh cự đỉnh.

Bạch diễm thuận thế cuồn cuộn bộc phát, rào rạt thiêu đốt phía dưới cự đỉnh.

Lúc này mặt ngoài cự đỉnh lóe lên từng đạo mật văn,đồng thời nhanh chóng từ màu bạc biến thành màu đỏ thẫm, nhiệt độ trong đỉnh càng lúc càng tăng đến một trình độ khó tin. Hơn phân nửa mảnh vỡ các loại tài liệu ở bên trong nhao nhao tan chảy,chỉ có một số ít tài liệu đặc thù vẫn bảo trì nguyên bộ dáng cũ.

Nhưng ánh mắt Việt Long không chớp một cái mà nhìn chằm chằm vào trong cự đỉnh,đồng thời một cỗ lực lượng vô hình từ trên người hắn xuy xuy chui ra,đồng thời đem tất cả tài liệu còn thừa ở bốn phía ném vào trong đỉnh. Sau đó lại bấm quyết thúc dục, tiếp tục phun ra một ngụm máu huyết.

Máu huyết màu đen lúc này chớp động một cái liền chui vào linh diễm đang rào rạt thiêu đốt.

Lúc này Linh Diễm phía dưới Cự Đỉnh đang thiêu đốt hừng hực, lại một lần nữa cuồng trướng hơn phân nửa, đồng thời ngọn lửa này dưới nhiệt độ cuồn cuộn dâng cao cũng thay đổi thành màu vàng nhạt.

Số tài liệu còn lại trong cự đỉnh chưa bị hòa tan, tại sau khi kim diễm xuất hiện không lâu cũng nhanh chóng từ từ tan ra.

Nhưng ngay tại lúc này, kim sắc phù trận ở trên cao sau một hồi mơ hồ lắc lư. kim quang rơi xuống lại lần nữa mạnh mẽ hơn, bắt đầu từng bốn đạo một lần rơi xuống.

Hàn Lập gặp tình hình này thì hai mắt khẽ nhíu lại, kim hồ trong tay đang bắn ra lại dừng lại, một tay đột nhiên hướng phía trước người vung lên, lập tức một chiếc hồ lô màu vàng nhạt lăng không hiện ra. Sau đó lập tức đảo ngược một cái, lúc này hơn một ngàn hạt cát óng ánh từ đó chui ra.

"Đi!"

Hàn Lập tay áo vung về phía trước, trong miệng không chút tình cảm quát khẽ một tiếng.

Lập tức những hạt cát óng ánh này điên cuồng di chuyển, nhao nhao lóe lên biến mất không thấy gì nữa.

Nhưng sau một khắc, chỗ hư không phía trên cự đỉnh. Một đám bụi cát màu vàng mênh mông xuất hiện, từng viên đá lớn nhỏ lăng không xuất hiện, rậm rạp chằng chịt xếp ở phía dưới, lại mơ hồ tạo nên một cái thạch trận cực lớn không rõ tên.

Lúc này kim quang ở trên không trung đã nối thành một mảnh rơi xuống, vừa lúc kích lên trên thạch trận.

Ầm ầm ầm. thanh âm vang lớn, hoàng mang chói mắt chợt hiện phía dưới, hơn mười khỏa cự thạch trong thạch trận liên tiếp bị chém làm đôi.

Nhưng lúc này, sau khi bốn đạo kim quang bị ngăn trở, thể tích của chúng cũng rút nhỏ đi mấy lần, hào quang ảm đạm, mới miễn cưỡng xuyên qua thạch trận...

------oOo------

Chương 2312: Kiếp nạn của Thanh Nguyên Tử

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi liên tiếp bảy tám làn sóng Kim Quang như thế rơi vào Cự Đỉnh, từ trong Cự Đỉnh màu bạc vốn đang vang lên những tiếng oanh minh không ngừng bỗng nhiên truyền ra âm thanh thê lương bén nhọn và chói tai.

Việt Long thấy cảnh này, sắc mặt bỗng đại biến.

“Hàn đạo hữu, mau ngăn cản Lực lượng Thiên Địa thuộc tính Kim đang tới phía sau kia lại, chờ ta luyện hóa phần lực lượng trước mắt đã này rồi hãy dẫn dụ chúng đến.”

Vừa dứt lời, Việt Long hét lớn một tiếng, từ trong miệng liên tiếp phun ra mấy ngụm máu huyết.

Sau khi Linh Diễm phía dưới đỉnh được hấp nhập thêm nhiều máu huyết như vậy, thế lửa lại càng thêm mạnh mẽ hơn, dường như đã đem toàn bộ tòa Cự Đỉnh kia bao bọc trong đó, màu sắc ngọn lửa càng biến thành ánh vàng rực rỡ như màu vàng ròng.

Dưới nhiệt độ cao từ nó tỏa ra, hư không phụ cận đều mơ hồ trở nên vặn vẹo, tất cả tài liệu trong đỉnh lại càng nhanh chóng tan ra như nước, đồng thời một vài điểm Kim Quang bên trong đỉnh cũng trở nên chớp động không thôi.

Hàn Lập nhướng mày, một tay điểm một cái về phía hư không.

Hào quang năm màu từ bên trong Thạch Trận tỏa ra, vô số Cự Thạch chằng chịt rậm rạp dùng tốc độ cực kỳ đáng sợ mà xoay tròn liên tục.

Những Kim Quang kia sau khi chui vào bên trong Thạch Trận thì bị dừng lại mấy khắc sau đó mới trở nên ảm đạm rồi xuyên thủng khỏi đó chui ra ngoài.

Đúng lúc này, bàn tay còn lại của Hàn Lập dơ lên bắn ra một luồng sáng đen, sau khi lắc lư một cái biến ảo thành một đám mây đen lớn cỡ vài mẫu, vừa vặn đem đem những Kim Quang vừa chui ra kia cuốn vào trong đó.

Trong mây đen, những sợi tinh mang chớp động liên hồi, chính là tấm lưới đen mà Việt Long đã giao cho Hàn Lập lúc trước.

Cũng không biết Tia lưới này là do vật gì luyện chế thành, nhìn thì chỉ như mỏng có một tầng, nhưng Kim Quang vừa nhập vào trong đó liền không cách nào giãy giụa ra được, chỉ có thể ở trong đấy bật lên bật xuống chớp động liên tục như vật sống mà thôi.

Từ phía xa, một tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng ngóng nhìn đám mây đen một chút, hiển nhiên hắn đã phải dùng một lượng pháp lực lớn để điều khiển bảo vật này.

Việt Long ở phía dưới vừa trông thấy Kim Quang bị đám mây đen giữ lại thì trong lòng cảm thấy vui vẻ, lúc này càng dốc sức liều mạng thúc dục Linh Diễm luyện hóa tài liệu trong Đỉnh.

Chỉ thấy ánh sáng bên trong Cự Đỉnh chớp động liên hồi, bên trong có hơn trăm khối Tinh Chuyên đang được từ từ dung luyện thành, mỗi khối đều hiện lên màu vàng nhàn nhạt, kích thước lớn cỡ một bàn tay.

“Được rồi, Hàn huynh hãy dẫn Lực lượng Thiên Địa thuộc tính Kim xuống đi.”

Không biết sau bao lâu, tới thời điểm khi phía trong đám mây đen đã có hơn trăm đạo Kim Quang, Việt Long mới một lần nữa hướng tới Hàn Lập hô to một tiếng.

Hàn Lập hơi gật đầu, một ngón tay vẽ một vòng về phía đám mây đen ở hư không phía xa.

Một tiếng “*phốc*” nhỏ vang lên.

Từ trong đám mây đen lộ ra một cái khe hở, dần dần lớn lên, lập tức từng đạo Kim Quang từ đó rơi xuống phía dưới, bị Cự Đỉnh hút vào trong đó từng cái một.

Cứ như vậy, mỗi khi Việt Long hô lớn một tiếng, Hàn Lập liền sẽ thúc dục đám mây đen ngăn càn hơn một nửa số Kim Quang lại trên không.

Chờ tới khi hắn cần đến, tức thì lại buông đám mây đen ra, thả ra một bộ phận lực lượng Thiên Địa rơi xuống phía dưới một lần nữa.

Kể từ đó, dưới sự khống chế tận lực của Hàn Lập, Việt Long tự nhiên có thể thong dong mà chuyên tâm luyện chế tài liệu bên trong Cự Đỉnh, ngoài ra cũng có thể đồng thời khống chế một lượng nhỏ lực lượng Thiên Địa cần thiết.

Nhưng theo thời gian trôi qua, số lượng Kim Quang tích lũy phía trong đám mây đen càng lúc càng nhiều, sau thời gian uống cạn một chén trà đã có khoảng chừng hơn bảy tám trăm đạo rồi.

Dù cho là người có pháp lực thâm hậu như Hàn Lập, một lần phải thúc dục pháp lực ngăn chặn nhiều lực lượng Thiên Địa thuộc tính Kin như vậy thì trên mặt cũng dần hiện ra vẻ ngưng trọng.

Bỗng nhiên Hàn Lập hừ một tiếng, một ống tay áo rung lên về phía xa.

Một đoàn sáng bạc từ trong ống tay áo bay ra, vừa bắn ra lập tức đón gió lớn lên thành to cỡ một cưn phòng nhỏ, tiếp đó mơ hồ một cái liền thuấn di mà chui vào phía trong đám mây đen.

Đó đúng là một khỏa Ngân Châu trong số ba khỏa mà Việt Long giao cho Hàn Lập trước đó.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Sauk hi mây đen vang lên một tiếng trầm đục, một vầng sáng màu bạc nổ tung ra, vừa vặn đem toàn bộ đám mây đen bao phủ vào bên trong.

Tới khi vầng sáng màu bạc thu lại, Kim Quang phía trong mây đen cũng thình lình biến mất không thấy đâu nữa, giống như đã đồng quy vu tận biến mất vô ảnh vô tung.

Chỉ còn lại đám mây đen lẻ loi trơ trọi, vẫn lơ lửng trên không phía trên Cự Đỉnh.

Ba khỏa Ngân Châu quả nhiên chính là dị Bảo chuyên dùng khắc chế Lực lượng thiên địa thuộc tính Kim như thế này.

Kể từ đó, tự nhiên áp lực lên người Hàn Lập không còn sót lại chút gì nữa, lại bắt đầu tiếp túc thúc dục đám mây đen chặn đường xuống của những Kim Quang mới rơi xuống.

Việt Long quan sát rõ ràng hết thảy, chứng kiến Hàn Lập vận dụng viên châu màu bạc thì chẳng những không hề có vẻ tiếc hận mà ngược lại trên sắc mặt còn lóe lên vẻ vui mừng.

Có thể kiên trì tới bây giờ mới phải vận dụng viên châu màu bạc đã là cực kỳ vượt qua dự đoán của hắn rồi.

Đương nhiên Pháp lực thâm hậu của Hàn Lập cũng khiến trong nội tâm hắn thấy hoảng sợ không thôi.

Xem ra lúc này đây hắn thực sự đã tìm đúng người rồi, có lẽ lần này luyện chế Cực Nguyên Tinh có hi vọng lớn sẽ thành công rồi.

Lúc này, ánh mắt Hàn Lập nhàn nhạt lướt qua những khối Tinh Chuyên bên trong Cự Đỉnh, nhưng trong lòng lại đang âm thầm định giá xem cuối cùng có thể chính thức hình thành mấy khối Cực Nguyên Tinh thuộc tính Kim.

Hai tháng sau, ở một phiến không gian được che dấu cực kỳ bí mật bên trong một sơn cốc nằm sâu trong Địa Uyên.

Hai nữ tử áo trắng đang sóng vai nhau đứng trên một cành cây cành lá tốt tươi của một cái cây lớn màu đen phía dưới.

Hai nữ tử này, một người nhỏ nhắn xinh xắn, thần sắc phong tình vạn chủng, còn một người thì dáng người thon thả thướt tha, thanh lệ vô song, sắc mặt cả hai đang vô cùng ngưng trọng truyện trò với nhau.

Ở một chỗ trong sơn cốc, một cái đài lớn bỗng nhiên từ mặt đất mọc lên, toàn thân xanh biếc ướt át, trông phảng phất như là dùng toàn những khối gỗ lớn trực tiếp xếp với nhau mà thành vậy, đồng thời cũng chia làm bảy tầng, mỗi một tầng đều có khoảng mười mấy món pháp khí kiểu dáng khác nhau đặt ở phía ngoài rìa.

Mà ở tầng cao nhất của cái Đài Cao, cờ phiên bay phấp phới, rầm rạp những phiên kỳ lớn nhỏ không đều nhau đang cắm ở trên đấy, mơ hồ tạo thành một cái pháp trận cực kỳ huyền diệu.

Những phiên kỳ này màu sắc khác nhau, hoặc là long lánh, hoặc là đằng đằng hắc khí, nhưng đều tản ra khí tức cực kỳ kinh người, rõ ràng mỗi một kiện đều là bảo vật khó có được.

Ở trung tâm của những phiên kỳ này, đã có một cái bồ đoàn đường kính lớn hơn một xích đang đặt tại đó.

Ở xung quanh phía xa bên trong Đài Cao, tức thì đứng sừng sững khoảng hơn một ngàn pho tượng chất liệu không đồng nhất với nhau, hoặc là hình người, hoặc là hình thú, nhưng mỗi con đều trông vô cùng sống động, đồng thời chúng đều nửa quỳ nửa đứng hướng tới phía Đài Cao.

Về phần cả tòa sơn cốc, lúc này cũng đang bị những khối gạch trong suốt phát sáng lóng lánh phủ kín đầy đất, khiến cho cả sơn cốc mơ hồ bị một tầng hào quang nhàn nhạt bao phủ lấy.

“Sư tỷ, nghĩa phụ vì lần Thiên Kiếp này mà chuẩn bị lâu dài như vậy, có lẽ nắm chắc khả năng vượt qua không hề nhỏ đi, nhưng mà vì sao mấy ngày nay bộ dáng người nhưu có tâm sự nặng nề như vậy.” Nữ tử thanh lệ nhìn về Đài Cao ở phía xa, lông mày kẻ đen nhíu chặt lại nói.

“Suy nghĩ của Sư phụ lão nhân gia sâu như biển, há là chúng ta có thể phỏng đoán hay sao, nhưng mà theo ta nghĩ quá nửa là lo lắng vì Thiên Kiếp mà thôi, dù sao nếu như độ kiếp thất bại, nhiều năm tu vi của lão nhân gia đều có thể biến thành mây khói rồi.” Ánh mắt Nữ tử kiều diễm chớp động trả lời.

“Có thể là như thế, Đại Thiên Kiếp này lần sau đều hung mãnh hơn lần trước, nếu như không tới được một bước Phi Thăng cuối cùng thì cứ như giòi trong xương vĩnh viễn không bao giờ kết thúc được. Nghĩa phụ đã vượt qua nhiều lần như vậy rồi, Đại Thiên Kiếp lần này chỉ sợ sẽ lợi hại tới mức chúng ta không thể tưởng tượng được. Chỉ có thể hi vọng lão nhân gia người Cát Nhân có Thiên Tướng, có thể thuận lợi vượt qua khó khăn này. Dù sao thì mặc kệ thế nào đi nữa ta cũng sẽ kiệt lực tương trợ người đấy.” Nữ tử thanh lệ trầm ngâm một chút, sau đó dứt khoát nói.

“Dao Nhi, Ngươi khổ tu thần thông kia nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có thể tiến giai tới cảnh giới Hợp Thể Kỳ, không phải là vì muốn tới ngày hôm nay có thể báo đáp đại ân của lão nhân gia người hay sao, đáng tiếc là ta không phải Thiên Âm thân thể, không có cách nào tận chút sức lực khi Sư Phụ Độ Kiếp rồi.” Nữ tử kiều diễm thở dài một hơi nói.

Hai nữ tử áo trắng này, chính là nhị nữ Nguyên Dao, Nghiên Lệ đã bái nhập làm môn hạ của Thanh Nguyên Tử.

Trong đó, Nguyên Dao thậm chí còn đã sớm bái Thanh Nguyên Tử làm nghĩa phụ, lúc này thình lình đã có tu vinh cảnh giới Hợp Thể sơ kỳ. Về phần Nghiên Lệ, tuy linh áp trên người cũng bất phàm nhưu thế, nhưng rõ ràng vẫn còn ở trong cấp độ Luyện Hư hậu kỳ. Ngày hôm nay đúng là ngày Thanh Nguyên Tử chuẩn bị Độ Kiếp.

Vì có thể thuận lợi vượt qua lần Đại Thiên Kiếp này, chẳng những Thanh Nguyên Tử phải lợi dụng các loại bí thuật đua khổ kéo dài ngày Thiên Kiếp tới, hơn nữa còn phải hao tốn tâm huyết lớn mới có thể đem tu vi của Nguyên Dao tăng lên tới cảnh giới tu vi ngày hôm nay. Mục đích chính là để tới lúc đó Nguyên Dao có thể thi triển một loại Đại Thần Thông hiếm thấy trợ giúp hắn vượt qua Thiên Kiếp lần này.

Nguyên Dao mặc dù biết rõ việc này, nhưng vì dưới tình hình được sự trợ giúp của Thanh Nguyên Tử dùng bí thuật đem thân thể nửa người nửa quỷ của nàng và Nghiên Lệ một lần nửa trở lại thành thân thể người thường, đồng thời còn giúp tu vi của nàng trong thời gian ngắn tiến giai tới Hợp Thể kỳ, nên đương nhiên cảm kích Nghĩa Phụ vạn phần, sớm đã chuẩn bị không tiếc hết thảy trợ giúp hắn một tay.

Mà tòa sơn cốc này chính này nơi Thanh Nguyên Tử chọn làm địa điểm Độ Kiếp, chẳng những trong cốc đã bố trí rất nhiều thủ đoạn chuẩn bị cho việc Độ Kiếp, mà còn bố trí hang trăm loại cấm chế lợi hại khác nhau trong vòng bốn vạn dặm xung quanh sơn cốc để phòng ngừa có người thừa cơ gây bất lợi cho hắn.

Hiện nay, Thanh Nguyên Tử đang tĩnh tọa ở trong một tòa động phủ tạm thời cách sơn cốc không xa để điều chỉnh trạng thái tới tình trạng tốt nhất để đối mặt với Đại Thiên Kiếp lần này.

Nguyên Dao, Nghiên Lệ ở chỗ này truyện trò với nhau vài câu, sau đó không nói thêm truyện gì nữa mà chỉ lo nghĩ chờ đợi.

Trọn vẹn gần nửa ngày sau, tới khi bầu trời bắt đầu dần dần tụ tập quay cuồng những đám mây mù tối tăm mờ mịt, thời điểm mà trong sơn cốc mơ hồ có một tia khí tức quỷ dị thoát ra, bỗng nhiên phía chân trời xa có ánh sáng màu xanh lóe lên, một luồng ánh sáng xanh bắn đến, chớp động mấy cái bỗng nhiên xuất hiện trên không phía trên hai người Nguyên Dao, Nghiên Lệ.

“Bái kiến Nghĩa Phụ”

“Tham kiến Sư phó “

Nguyên Dao, Nghiên Lệ thần sắc nghiêm nghị, xoay người quỳ xuống hành lễ.

“Lần Thiên Kiếp này chỉ có Dao Nhi mới có thể giúp đỡ nổi, Dao Nhi hãy cùng ta đi sang bên kia, Nghiên Lệ, ngươi hãy lưu lại đây cẩn thận cảnh giới một chút."

Ánh sáng màu xanh trên không trung thu lại, thoáng một cái hiện lên thân ảnh của một lão giả áo xám có khuôn mặt bình thường, râu dài ba xích, nhàn nhạt nói với Nhị Nữ một câu.

“Vâng!”

“Tuân mệnh!”

Nguyên Dao, Nghiên Lệ không nói hai lời đều cung kính tuân theo.

Thanh Nguyên Tử gật gật đầu, tay áo cuốn xuống phía dưới, lập tức một mà hộ thể màu xanh lá cây cuốn xuống, đem Nguyên Dao bao bọc lấy, sau đó liền biến mất không thấy đâu.

Sau một khắc, một chỗ trên tầng cao nhất của cái Đài Cao chấn động, thân hình của Nguyên Dao và Thanh Nguyên Tử lặng im mà hiện ra.

“Dao Nhi, ngươi hãy yên lặng bên cạnh ta, chớ tới khi ta bảo ngươi ra tay thì hãy ra tay. Chớ được tựu động ra tay, mà cũng không thể chần chừ bỏ lỡ cơ hội tốt nghe chưa?”

Thần sắc Thanh Nguyên Tử ôn hòa phân phó với Nguyên Dao.

“Nghĩa Phụ yên tâm, Dao Nhi biết rõ phải làm thế nào.” Nguyên Dao hít sâu một hơi, thần sắc nghiêm nghị nói.

“Ha Ha, ta tự nhiên vô cùng yên tâm về ngươi, tuy nhiên lần Thiên Kiếp này không phải chuyện đùa, vẫn phải cẩn thận một chút để phòng ngừa xảy ra sai lầm mà bị Thiên Kiếp liên lụy vào.” Thanh Nguyên Tử cười nhẹ một tiếng, sau đó vẫn dặn dò đôi câu.

Nguyên Dao tự nhiên là gật đầu đồng ý rồi.

Trên không trung một mảnh loạn thạch chồng chất ở một nơi cách sơn cốc cực kỳ xa xôi, bầu trời bỗng nhiên nổi lên một trận cuồng phong, hai bàn tay cực lớn đen kịt lướn tới vài chục trượng từ trong gió chui ra, đột nhiên hướng tới hai bên hư không dùng sức xé ra.

------oOo------

Chương 2313: Đại địch xuất hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một tiếng "*xì…lạp*" vang lên, hư không bỗng chốc bị hai cái Cự Trảo xé rách ra, hiện ra một cái khe nứt không gian dài hơn ngàn trượng.

Bóng đen nhoáng lên, một cái thân ảnh lớn như ngọn núi từ trong cái khe bước ra, theo nó là hai luồng độn quang lóe lên, hai đạo cầu vồng theo sát nó bắn tới.

Sau khi hào quang thu lại, từ độn quang phân biệt hiện ra một gã Đạo Sĩ trẻ tuổi cùng với một nam tử khô gầy mặc áo bào màu vàng.

Hắc khí bên ngoài thân ảnh cực lớn kia tản ra, rốt cuộc hiện ra hình dáng chân thực là một Cự Nhân có làn da ngăm đen, trên đầu có một cái sừng cong, sau lưng mọc lên mấy hàng gai xương ngắn, gương mặt trông giống hệt những nam tử bình thường, thậm chí bộ dáng còn có mấy phần chất phác, nhưng khí tức trên người lại khiến cho người ta sinh ra cảm giác sợ hãi tới mức hít thở không thông.

"Thần thông của Bất Diệt đạo hữu thật lợi hại, chỉ bằng biến hóa trên thân thể mà đã có thể xé rách hư không để chúng ta có thể đơn giản mà tiến vào phiến không gian này." Nam tử mặc áo bào màu vàng đánh giá bốn phía vài lần, sau đó lộ ra bộ dáng tươi cười nói với Cự Nhân.

"Ha Ha, chẳng qua là may mắn có Hoàng huynh trước đó đã dùng Cửu Huyễn Như Ý Môn làm cho lực lượng không gian của giao diện này buông lỏng đi tám chín phần mười, nếu không chỉ bằng vào bổn tọa sao có thể làm được việc này." Cự Nhân cười ha ha, tiếp đó tầng lửa đen bên ngoài thu về, thân hình nhanh chóng thu

nhỏ lại biến thành một Cự Hán cao khoảng hai trượng.

“Hắc hắc, đạo hữu nói không sai, nhưng nếu không có thần thông của đạo hữu phá vỡ hơn một nửa lực lượng giao diện thì làm sao có thể tiến vào nơi đây được.” Nam tử mặc áo bào màu vàng cười hắc hắc nói.

“Được rồi, hai người các ngươi không cần phải nịnh nọt nhau nữa. Bần đạo đi cùng với các ngươi tới đây không phải để nghe nói nhảm, tốt hơn hết là tranh thủ thời gian tìm được tên kia, mau chóng hiểu rõ được tình hình thì hơn.” Đạo nhân trẻ tuổi bên cạnh, trên mặt có xà vân màu xanh thẫm, khẽ đảo hai mắt lạnh lùng nói. Đồng tử của hắn vậy mà dựng đứng lên trông như mắt rắn vậy.

“Tam Toàn đạo hữu không cần phải vội, tên Thanh Nguyên Tử này cho dù bắt đầu độ Thiên Kiếp ngay thì cũng tuyệt đối không phải là trong vòng ba tới năm ngày có thể chấm dứt được. Thời gian này cũng đủ để chúng ta tới được nơi hắn Độ Kiếp rồi.” Nam tử mặc áo bào màu vàng không chút hoang mang trả lời.

thì ra Nam tử mặc áo bào màu vàng này chính là tên Hoàng Nguyên Tử kia, còn hai người bên cạnh là hai gã cường giả Đại Thừa tiếng tăm lừng lẫy *“Bất Diệt Thiên Tôn*” và “*Tam Toàn đạo nhân.*”

“Xem ra vì đối phó với Thanh Nguyên Tử, ngươi đúng là phải khổ tâm mưu đồ khá lâu đấy, ngay cả thời gian và địa điểm hắn Độ Kiếp cũng rõ như lòng bàn tay rồi.” Đạo Sĩ trẻ tuổi nghe vậy, không khỏi liếc mắt nhìn Hoàng Nguyên Tử, lời nói có chút khác thường.

“Điều này là đương nhiên. Thanh Nguyên Tử vốn dĩ không phải là tộc nhân Trường Nguyên Tộc chúng ta, mà chỉ là Nguyên Thần một tên Dị Tộc xâm chiếm thân thể vị Tộc huynh ruột thịt của ta mới có thể tu luyện tới cảnh giới hiện tại như thế. trước đây vị Tộc huynh kia có ân tình to lớn với ta, ta vứt bỏ dòng họ ban đầu của mình đổi thành cái tên hiện tại chính là để không bao giờ quên đại thù này, hi vọng tới một ngày có thể một lần nữa đoạt lại thân thể của Tộc huynh.” Thanh âm của Hoàng Nguyên Tử thoáng cái trở

nên rét lạnh.

“Hóa ra là Đạo Hữu và Thanh Nguyên Tử thực sự có mối thù to lớn như thế, yên tâm đi, bổn tọa nhất định sẽ giúp ngươi đạt được ước muốn báo thù.” Tinh mang trong mắt Cự Hán lóe lên, sau đó ngoác cái miệng rộng ông ông nói.

“Ta mặc kệ ân oán giữa ngươi và Thanh Nguyên Tử, trả bao nhiêu thù lao thì sẽ xuất bấy nhiêu lực, về phần cuối cùng có thể chém giết Thanh Nguyên Tử hay không thì phải xem bản lĩnh của chính ngươi rồi.” Tam Toàn đạo nhân lại nói bằng giọng nửa nam nửa nữ.

“Yên tâm đi, ta tìm Tam Toàn huynh tới chủ yếu là vì tạo nghệ về mặt trận pháp của ngươi thôi, bằng vào thân phận Đại Sư Trận Pháp của Đạo Hữu, cộng thê sự phối hợp của Cửu Huyễn Như Ý Môn trong tay ta, những cấm chế mà Thanh Nguyên Tử bố trí xuống đối với chúng ta mà nói xem như chẳng có chút tác dụng nào.” Hoàng Nguyên Tử không hề tức giận mà còn nói như đã tính trước.

“Hi vọng có thể như thế thật. Nghe nói Thanh Nguyên Tử kia cũng có chút tinh thông Trận Pháp chi đạo, hiện nay bày ra cấm chế để chuẩn bị cho Thiên Kiếp khẳng định là không phải chuyện đùa đâu.” Thần sắc Tam Toàn đạo nhân hơi ngưng lại một chút, lời nói từ miệng có vẻ không nặng cũng không nhẹ.

“*Ha ha, ta hoàn toàn tin tưởng mười phần vào Tam Toàn huynh đấy. Được rồi, vậy thì lên đường đi, lần này ta và Thanh Nguyên Tử chỉ có một người có thể sống mà rời khỏi không gian này thôi.*” Hoàng Nguyên Tử cười to một tiếng, sau đó tay áo rung lên liền biến thành một luồng cầu vồng phá không bay đi.

Trong Sơn Cốc, phía Trên Đài Cao, Thanh Nguyên Tử thình lình đang khoanh chân lơ lửng giữa không trung phía trên cao vài chục trượng, mấy chục khẩu phi kiếm màu xanh đang bay múa bất định xoay quanh mình hắn, trên mặt không chút biểu tình, hai mắt nhắm nghiền bất động.

Ở phía dưới hắn, hơn trăm lá phiên kỳ chớp động linh quang, đồng thời tuôn ra một tầng hào quang năm màu, biến ảo thành vô số phù văn diễm lệ phiêu phù ở phía trên Cự Đài.

Tất cả pháp khí bố trí phía dưới Cự Đài giờ phút này bắt đầu kêu lên những âm thanh ông minh trầm thấp liên hồi, từng luồng khí mát lành từ đó tỏa ra liền tiêu thất ở trong hư không.

Về phần hơn ngàn Pho Tượng ở bốn phía Đài Cao vẫn còn giữ nguyên bộ dáng trước kia không hề nhúc nhích, dường như hết thảy mọi việc xảy ra ở trên đài không hề liên quan gì tới chúng vậy.

Thần sắc của Nguyên Dao thì vô cùng khẩn trương, đứng phía dưới một cây trận kỳ, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Giờ phút này chỉ thấy trên không trung thình lình đã xuất hiện những đám mây đỏ cuồn cuộn, từng đợt gió lạnh gào thét qua, những nơi chúng đi qua đều khiến cho hư không phải run lên nhè nhẹ.

Mây đỏ càng ngày càng dầy, từ xa nhìn lại dường như đã che kín cả bầu trời không lọt môt chút nào, ngoài ra còn mơ hồ để lộ ra khí tức cực nóng.

Không biết bao lâu sau, phía trong mây mù lóe lên ánh sáng màu đỏ hồng, chằng chịt từng đoàn từng đoàn Quang Cầu ngưng tụ ra, ngay dưới âm thanh ầm ầm chúng tụ lại một chỗ rồi điên cuồng rơi xuống như mưa.

Cùng lúc đó, Thanh Nguyên Tử ở phía dưới mở trợn hai mắt, cánh tay khẽ động, một ngón tay vẽ một đường trên hư không.

Một tiếng “*Phốc*” nhỏ vang lên.

Một đạo kiếm khí màu xanh dài tới ngàn trượng hiện ra, lượn một vòng rồi biến ảo thành một tầng màn sáng mờ mịt bao phủ xuống toàn bộ cả tòa Đài Cao.

Từng đoàn từng đoàn Quang Cầu màu đỏ xinh đẹp rơi vào phía trên màn sáng màu xanh lập tức nhao nhao nổ tung ra hóa thành vô số đốm lửa đỏ văng đi khắp nơi, nhưng vừa tiếp xúc với kiếm quang lập tức biến thành hư ảo, căn bản không thể xuyên vào bên trong màn kiếm được.

Tuy nhiên những quang cầu màu đỏ hồng này chẳng qua chỉ là màn dạo đầu của Thiên Kiếp mà thôi.

Tới sau khi số lượng Quang Cầu rơi xuống có thể tính bằng đơn vị hàng nghìn, bầu trời bỗng vang lên tiếng sấm, từng đạo hồ quang điện màu vàng tím hiển hiện ra lập tức biến thành vô số Lôi Tiễn bắn thẳng xuống.

Cùng lúc đó, những luồng gió mạnh màu đen kia cũng ngưng tụ lại với nhau thành một mảng đen kịt áp xuống dưới.

Mảng đen này chưa kịp rơi xuống, bên trong đã vang lên những âm thanh xuy xuy, từng Lưỡi Đao Phong mờ ảo như một luồng sóng điên cuồng bổ ra.

Trong nhất thời, những tia sáng trắng như ẩn như hiện lộ ra đầy trời.

“Tới hay lắm.”

Thanh Nguyên Tử vừa thấy cảnh này, chẳng những không giật mình mà ngược lại còn hào hứng hét lớn một tiếng, bên ngoài thân thoáng cái tỏa ra ánh sáng màu xanh cực kỳ chói mắt, đồng thời hai tay điểm liên tiếp về phía không trung.

Tất cả ánh sáng màu xanh bên ngoài màn kiếm phía trên bầu trời bỗng nhiên thu lại một lần nữa biến thành một luồng Kiếm Quang dài hơn ngàn trượng, nhoáng một cái xoay tròn ngay tại chỗ, từ đó hiện ra một con Cự Giao màu xanh.

Cự Giao này giương nanh múa vuốt điên cuồng bay múa một hồi trên bầu trời, những nơi nó đi qua vang lên những tiếng xé gió cực lớn, từng đạo kiếm khí dăng ra khắp nơi, lập tức đại phát thần uy mạnh mẽ đem tất cả những Lưỡi Đao Phong kia cản lại.

Trên một góc Đài Cao, Nguyên Dao thấy thế thì tỏ ra mừng rỡ.

Đúng lúc này, không trung bỗng nhiên rực rỡ ánh sáng màu đỏ, tất cả mây đỏ nhao nhao mỏng manh rồi như tiêu tán đi, lộ ra một dòng sông lớn đầy Dung Nham cuồn cuộn chảy, sau một khắc sóng lửa từ trên sông nổi lên thành từng mảng dung nham đánh xuống.

Thanh thế to lớn khiến cho toàn bộ bầu trời bị thiêu đốt lên.

Ánh mắt Nguyên Dao trông thấy cảnh này, dáng tươi cười trên mặt không khỏi cứng nhắc lại.

Thanh Nguyên Tử không chút hoang mang, một tay bấm niệm pháp quyết, những cái phù văn tuôn ra từ trận kỳ lập tức bay toán loạn lên không trung, tiếp đó chúng quay tròn rồi ngưng tụ với nhau biến ảo thành một tòa Phù Trận năm màu.

Phù Trận này dưới sự thúc dục của Pháp Quyết, bên trong vang lên âm thanh ông ông, hang ngàn sợi tơ năm màu từu đó tuôn ra, nhao nhao xuyên thủng qua những luồng dung nham đang rơi xuống, biến chúng thành những luồng khói tiêu tán trong không khí.

Lúc này, Thanh Nguyên Tử thét dài một tiếng, một tay đột nhiên vỗ lên đỉnh đầu, ánh sáng màu xanh lóe lên, một Tiểu Nhân mặc trường bào màu xanh từ đó bay ra, hai bàn tay chà xát vào nhau rồi giơ lên không trung phía xa, chằng chịt những kiếm khí màu xanh tuôn ra, uy năng của mỗi đạo ra sau đều to lớn hơn đạo ra trước.

Thanh Nguyên Tử vô cùng rõ ràng, tới bây giờ sự đáng sợ của Thiên Kiếp mới bắt đầu hiện ra mà thôi.

Mười ngày sau, bầu trời hơn vạn dặm lấy sơn cốc làm trung tâm sớm đã bị mây đen cuồn cuộn bao phủ tới mức mưa gió cũng không lọt được, nhưng tiếng ầm ầm rung trời vẫn vang lên không ngớt, đồng thời thỉnh thoảng cũng trông thấy vòng ánh sáng bảo vệ năm màu như ẩn như hiện.

Hiển nhiên lúc này Thiên Kiếp đã tới hồi hung mãnh nhất.

Bên ngoài một đỉnh núi nhỏ cách đó cả vạn dặm, ba bóng người đang đứng thẳng tắp trên vài cành cây của một gốc cây cổ thụ lẳng lặng ngắm nhìn về phía sơn cốc xa xa.

Ba người này, một người thân hình cao lớn, một người mặc đạo bào, còn một người thì có dáng người khô gầy, đúng là ba gã cường giả Đại Thừa Hoàng Nguyên Tử, Tam Toàn đạo nhân và Bất Diệt Thiên Tôn.

Bọn hắn đã tới nơi này từu hai ngày trước và đang bắt đầu kiên nhẫn chờ cơ hội ra tay.

"*Không nghĩ tới Đại Thiên Kiếp của tên Thanh Nguyên Tử này lại lợi hại như vậy. Thay bằng bổn tọa mà nói… cũng không nắm chắc được mấy phần có thể trụ được tới lúc này đấy*." Cự Hán chính là Bất Diệt Thiên Tôn thở dài một hơi chậm rãi nói.

"*Đúng vậy, cho dù là bần đạo gặp phải Thiên Kiếp bực này, tám chín phần mười cũng không có cách nào vượt qua được. tên tuổi của Thanh Nguyên tử lớn như thể quả nhiên không phải là hư danh*." Thần sắc của Tam Toàn đạo nhân cũng đồng dạng trở nên ngưng trọng.

Trên mặt Hoàng Nguyên Tử vốn đang âm trầm như nước, nghe được lời hai người nói lại bỗng nhiên cười lạnh lẽo nói:

"Cho dù tên Thanh Nguyên Tử này có thần thông to lớn hơn xa ba chúng ta thì sao chứ? Chưa nói hắn có thực sự vượt qua kiếp nạn này hay không, dù cho có vượt qua cũng phải đại thương nguyên khí, như vậy làm sao có thể chạy thoát khỏi sự liên thủ của ba người bọn ta, chẳng phải cũng không tránh khỏi kết cục hồn phi phách tán hay sao."

"Điều này cũng đúng, dù cho Thanh Nguyên Tử có pháp lực thông thiên thì lần này cũng chạy trời không khỏi nắng đấy." Bất Diệt Thiên Tôn gật đầu nhẹ, bộ dáng cực kỳ đồng ý.

"*Tuy nhiên nhìn xu thế của Thiên Kiếp, bộ dáng tối thiếu cũng phải tiếp tục năm sáu ngày nữa. Chúng ta cũng bắt đầu bài trừ* *những cấm chế bên ngoài đi thôi, nếu không chờ tới khi Thiên Kiếp kết thúc, rất có thể Thanh Nguyên Tử sẽ ẩn nấp rồi chạy thoát mất*." Tam toàn đạo nhân nhìn về phía mây đen bên trên sơn cốc lạnh lùng nói.

"*Ân, thời gian chính xác là không sai biệt lắm. Hắc Hắc, với tình hình bây giờ của Thanh Nguyên Tử, tin rằng dù cho hắn biết rõ chúng ta bài trừ cấm chế này cũng tuyệt đối không cách gì có thể phân tâm được. cùng lắm là vận dụng một ít thủ đoạn phía sau mà thôi.*" Hoàng Nguyên Tử âm trầm nói.

"*Chuẩn bị phía sau? Ha Ha, ta lại muốn nhìn một chút vị Thanh Nguyên Tử này còn chuẩn bị thủ đoạn gì phía sau nữa đây. Hiện tại hắn vận dụng càng nhiều thủ đoạn đã chuẩn bị trước thì cuối cùng tới khi chúng ta ra tay với hắn chẳng phải sẽ càng nhẹ nhõ hơn sao.*" Bất Diệt Thiên Tôn cười lên điên cuồng vài tiếng nói.

------oOo------

Chương 2314: Địch Bạn cùng tới

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Ta đương nhiên là hiểu rõ đạo lý này! Lát nữa khi chúng ta ra tay phá trận, hãy làm cho thanh thế lớn hơn một chút, như thế thì cho dù tên Thanh Nguyên Tử kia có thể nhịn không sử dụng những thứ chuẩn bị sau cùng kia thì cũng sẽ không cách nào yên tâm đối phó với Thiên Kiếp được. Tam Toàn đạo hữu, một chút nữa phải nhờ vào ngươi rồi.” Hoàng Nguyên Tử âm trầm cười cười nói.

“Yên tâm, việc phá trận cứ đặt trên mình của ta đi.” Tam Toàn đạo nhân nghe vậy ngạo nghễ trả lời một câu.

Nói xong lời này, một tay Đạo Nhân trẻ tuổi bấm niệm pháp quyết, lập tức một đám mây trắng từ dưới chân bay vọt ra nâng đỡ thân hình hắn, sau đó nhẹ nhàng bay về hướng sơn cốc.

Hoàng Nguyên Tử và Cự Hán thấy vậy cũng không dám lãnh đạm mà cùng đồng thời độn quang theo xuống.

Ba người mới vừa phi hành được chừng hơn trặm dặm thì bỗng nhiên bốn phía vang lên âm thanh ầm ầm, hư không xung quanh mơ hồ một cái, tất cả cảnh vật đều biến đổi, sau đó cả ba người đã hạ thân xuống một rừng cây cao chọc trời.

Cây cối ở trong rừng cây này, cả đám đều cao chừng khoảng trăm trượng, toàn thân ngăm đen trông như từ kim loại,hắc thiết đúc thành vậy.

Ngay khi ba người vừa xuất hiện trong khu rừng, lập tức những cây đại thụ ở bốn phía lay động kịch liệt làm đất đai rung chuyển, tiếp đó chúng nghiêng mình rồi nhao nhao đập xuống phía ba người. Những cây đại thụ này chưa thực sự đập tới mà từng trận Kình Phong đã cuồn cuộn ép xuống.

“Lọai trận pháp đơn giản thế này mà cũng muốn vây khốn bổn toạn, thật là cực kỳ nực cười.” Tam Toàn đạo nhân vừa thấy tình hình như thế thì phá lên cười ha ha nói.

Không thấy hắn vận dụng bảo vật gì mà chỉ hét lớn một tiếng, hai ống tay áo hướng tới phía trước vung lên, từng luồng Hoàng Khí từ đó tuôn ra rồi tỏa ra bốn phương tám hướng.

Một màn kinh người xuất hiện.

Những cây Đại Thụ màu đen sau khi bị Hoàng Phong cuốn tới lập tức bay ra ngoài như rơm rạ, tiếp đó vang lên một tiếng trầm đục rồi toàn bộ chúng đều bị hóa thành đất cát trực tiếp biến mất không thấy đâu nữa.

Lúc này, hư không bốn phía vặn vẹo một hồi rồi khôi phục lại cảnh sắc trước kia.

Thân hình Tam Toàn đạo nhân khẽ động, tiếp tục bay tới phía trước.

Thanh Nguyên Tử và Cự Hán ở phía sau thấy thế không khỏi tỏ ra vui vẻ.

Tới khi ba người vừa mới bay vào bên trong được hơn chục trượng thì mấy quả đồi núi phía dưới bỗng nhiên tỏa ra hào quang rực rỡ, ba tòa Phù Trận lớn gần một mẫu lóe lên mà hiện ra ở đỉnh những quả đồi đó, từ bên trong chúng vang lên những tiếng xé gió, tiếp đó là vô số Hỏa Cầu chằng chịt hiện lên bắn tới ba người với khí thế phô thiên cái địa.

Tam Toàn đạo nhân thấy vậy, khóe miệng khẽ nhếch lên, một ngón tay phía trong tay áo khẽ động, đột nhiên Lục Quang lóe lên rồi hiện lên ba cột sáng màu xanh lục vừa thô vừa to bắn xuống phía dưới.

Ba tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa vang lên!

Ba cột sáng giống như ba con Linh Xà uốn éo vặn vẹo đi qua những Hỏa Cầu kia rồi hung hăng đánh vào ba tòa Phù Trận, lập tức đem tất cả đồi núi phía dưới nghiền thành đất bằng.

Thân hình Tam Toàn đạo nhân không hề dừng lại chút nào mà trực tiếp độn quang vượt qua những đồi núi này.

Hoàng Nguyên Tử và Cự Hán liếc nhìn nhau, sau đó cười hì hì theo xuống dưới.

Hiển nhiên là tuy rằng Thanh Nguyên Tử bố trí rất nhiều cấm chế, nhưng những chố ngoài rìa bình thường chỉ dùng để đối phó với những tên có tu vi thấp kém mà thôi.

Chỉ có những cấm chế gần với sơn cốc mới thật sự là hạch tâm, là những Pháp Trận chuyên dùng để đối phó với những tồn tại cùng giai Đại Thừa.

Ở miệng một hang động lớn phía trong sơn cốc, Nghiên Lệ đang ngồi xếp bằng, bỗng nhiên hai bên tai chấn động truyền đến âm thanh ngưng trọng của Thanh Nguyên Tử:

“Nghiên Nhi, hãy coi chừng, bên ngoài có đại địch của Vi Sư xông vào trận, ngươi hãy cầm lấy mấy thứ bảo vật lúc trước ta giao cho ngươi đi chủ trì mười tám cái Thiên Sát Trận kia đi.”

“Vâng thưa Sư Tôn, Nghiên Nhi lập tức đi ngay.” Nghiên Lệ rùng mình, vội vàng đứng dậy thi lễ về phía không trung rồi lên tiếng nói.

Giờ phút này, tất cả Đại Trận, Cấm Chế ở trong sơn cốc đều đã được mở ra triệt để.

Một tầng hào quang đủ mọi màu sắc cùng với những luồng gió mạnh màu đen liên tục rít gào quay cuồng trong hư không khiến cho không có bất cứ ai có thể nhìn thấy rõ được bất kỳ vật gì ở trong sơn cốc.

Ngoại trừ những tiếng sấm cùng những âm thanh trầm thấp thi thoảng phát ra từ bên ngoài, rôt cuộc thì Nàng này cũng không cách gì cảm ứng được một chút động tĩnh nào từ chỗ Đài Cao nữa rồi.

“Ngươi không cần phải lo lắng, nếu có người chủ trì Đại Trận thì uy năng của mười tám Thiên Sát Trận này tối thiểu cũng phải tăng lên hơn hai thành, đủ để ngăn cản những kẻ thù bên ngoài kia mấy ngày rồi, chờ tới khi ta vượt qua Thiên Kiếp lập tức có thể tựu mình đối phó với mấy tên Đại Địch này.” Dường như Thanh Nguyên Tử đã nhận ra sự bất an trong nội tâm Đồ Đệ của mình, vậy nê cười cười an ủi nàng vài câu.

Ngiên Lệ nghe được lời này lập tức buông lỏng tâm sự trong lòng xuống.

Sư Phụ còn có thể rảnh rỗi truyền âm cho mình, có lẽ vẫn còn dư lực chống đỡ Thiên Kiếp.

Lúc này, Nàng không hề do dự mà độn quang hóa thành một luồng sáng vàng phá không bay ra ngoài miệng hang.

Một lát sau, Nghiên Lệ đứng phía trên một ngọn núi, phía dưới thân đang trôi nổi một kiện pháp khí cực lớn có hình dáng như một cái la bàn, xung quanh phía trên đang cắm chằng chịt vô số lá cờ nhỏ có màu sắc khác nhau.

Mà bàn thân Nàng thì thần sắc ngưng trọng nhìn về một cái Gương Đồng trong tay.

Trong gương đồng chớp động hiện lên những hình ảnh khác nhau, thình lình chính là Tam Toàn đạo nhân đang thúc dục một cây Phi Đao màu trắng, bay múa lên cao xuống thấp một hồi như một con Giao Long, lập tức đem Kim Quang trải rộng bên ngoài Pháp Trận bài trừ sạch sẽ.

Tam Toàn đạo nhân chớp động một cái, liền từ trong tấm hình biến mất vô ảnh vô tung.

Nghiên Lệ thấy tình hình này không khỏi hít một hơi khí lạnh, lông mày khẽ nhíu chặt lại.

Mặc dù Nàng biết rằng những kẻ có thể được Thanh Nguyên Tử coi là đại địch thì khẳng định cũng là những tồn tại Đại Thừa, nhưng không nghĩ tới đối phương lại có tạo nghệ về phương diện Trận Pháp cao tới như thế.

Xem ra cấm chế bên ngoài tuy nhiều nhưng cũng tuyệt đối không thể ngăn cản được đối phương quá lâu. Nếu muốn tranh thủ thời gian cho Sư Phụ mình thì có lẽ cũng chỉ có thể dựa vào chính mình chủ trì mười tám cái Thiên Sát Đại Trận kia thôi.

Trong lòng Nghiên Lệ suy nghĩ như vậy, lập tức không dám chậm trễ, một tay đánh ra một chiêu xuống phía dưới thân, tức thì nhoáng một cái có vài cái trận kỳ biến thành một làn khói xanh không thấy đâu nữa.

Sau thời gian cạn một chén trà, phụ cận sơn cốc vốn đang có những trận cuồng phong gào thét tới cát bay đá chạy bỗng nhiên từ dưới mặt đất nứt ra từng cái khe hở, từ đó tuôn ra những luồng sương mù có màu đỏ như máu cuồn cuộn tỏa ra bốn phía, lập tức đem bốn phía cả tòa núi cốc che phủ trong đó.

Theo đó vang lên những âm thanh tiêm minh chói tai, từ trong Huyết Vụ nổi lên những âm thanh gào khóc thảm thiết, phía bên trong mơ hồ có vô số bóng đen cực lớn như ẩn như hiện, một cỗ sát khí từ đó phóng thẳng lên trời, đem mây đen phía trên bầu trời mạnh mẽ mở tách ra hơn một nửa.

Trong thời gian thật ngắn, Nghiên Lệ đã kích phát tất cả toàn bộ mười tám tòa pháp trận cực kỳ huyền diệu xung quanh sơn cốc.

Nếu chỉ bằng một tòa Pháp Trận thì cũng chẳng là gì đối với những tồn tại Đại Thừa kỳ.

Mười tám tòa Thiên Sát Trận này liên hoàn với nhau, từng trận từng trận đan xen vào nhau, Trong suy nghĩ của người khác thì như đang đối mặt với chỉ một tòa nhưng thật ra là không thể không cùng lúc đối mặt chống lại cả mười tám tòa Pháp Trận.

Kể từ đó, nếu như không thể đồng thời phá vỡ cả mười tám tòa trận pháp này thì cũng chỉ có thể kiên nhẫn phá giải từng tòa Pháp Trận một mà thôi.

Đây chính là nguyên nhân mà Thanh Nguyên Tử dù đã biết rõ có đại địch xâm nhập nơi Độ Kiếp của mình nhưng vẫn có thể trấn định dị thường như vậy.

Qủa nhiên hơn nửa ngày sau, khi Tam Toàn đạo nhân mang theo hai người Hoàng Nguyên Tử một đường xông tới phụ cận sơn cốc, nhìn thấy rõ ràng tình hình của mười tám tòa Thiên Sát Đại Trận trước mặt, nét mặt thoáng cái trở nên âm trầm.

Tới khi bọn người Hoàng Nguyên Tử phía sau cùng hiểu rõ huyền cơ của những Pháp Trận này, sắc mặt thoáng một cái tái nhợt thêm vài phần.

“Nói như vậy thì chúng ta phải phá vỡ từng tòa từng tòa Pháp Trận này mới có thể tiến nhập vào trong sơn cốc rồi.” Hoàng Nguyên Tử nghiến răng nghiến lợi hỏi.

“*Chỉ sợ là không thể không làm như thế rồi. Tuy nhiên loại Liên Hoàn Trận này, khó phá nhất chỉ là tòa đầu tiên thôi, chỉ cần phá vỡ được một tòa, bởi vì lực lượng tăng cường giảm bớt nên những cái Pháp Trận đằng sau cũng dễ giải quyết hơn nhiều, nhưng cũng bởi vậy mà uy năng của tòa trận pháp cấm chế đầu tiên này tương đương với uy năng của mười tám tòa trận pháp, muốn bài trừ nó thật đúng là phải hao phí một hồi tay chân lớn đấy.*” Tam Toàn đạo nhân suy nghĩ một hồi rồi trả lời.

“Hừ, tên khốn Thanh Nguyên Tử này quả là xảo trá, nhưng cho rằng có thể dựa vào nó làm khó ta thì đúng là sai lầm mười phần rồi. Tam Toàn đạo hữu, muốn bài trừ những trận pháp này thì phải mất bao nhiêu thời gian?” Hoàng Nguyên Tử hừ một tiếng hỏi.

“Nếu đạo hữu chịu dùng Cửu Huyễn Như Ý Môn tương trợ mà nói, đại khái khoảng bốn ngày là đủ.” Tam Toàn đạo nhân tựu định giá trong chốc lát, sau đó nói.

“Bốn ngày thì không được, nói không chừng Thiên Kiếp của tên Thanh Nguyên Tử kia lại chấm dứt sớm cũng nên. Như vậy đi, tới thời điểm mấu chốt ta sẽ vận dụng Tử Mẫu Thi Âm Lôi giúp ngươi một chút. Phải bài trừ tất cả những pháp trận bên ngoài sơn cốc

này trong vòng ba ngày mới được" Hoàng Nguyên tử dữ tợn nói.

"Tử Mẫu Thi Âm Lôi! Không nghĩ tới nagy cả bảo vật này mà đạo hữu cũng đã chuẩn bị bên mình rồi, nếu có vật ấy thì việc phá bỏ mười tám tòa Thiên Sát Trận này trong vòng ba ngày ta có thể nắm chắc mười phần không có vấn đề gì rồi." Tam Toàn đạo nhân nghe tên bảo vật của Hoàng Nguyên Tử, sắc mặt hơi đổi, nhưng lập tức khôi phục lại như ban đầu nói.

"Rất tốt, Bất Diệt đạo hữu, ngươi không cần rat ay, cứ ở một bên nghỉ ngơi dưỡng sức là được rồi. tới thời điểm giao thủ với Thanh Nguyên Tử mới là lúc chính thức cần ngươi xuất ra đại lực đấy." Hoàng Nguyên Tử gật đầu nhẹ rồi quay lại nói với Cự Hán một câu như vậy.

"Điều này không cần Hoàng huynh phải nói bổn tọa cũng biết. mấy môn thần thông của Thanh Nguyên tử cũng chỉ có công pháp của ta mới vừa vặn khắc chế được một chút thôi." Bất Diệt Thiên Tôn ngoác miệng rộng, chẳng hề để ý nói.

Hoàng Nguyên Tử âm trầm cười một tiếng, không nói gì nữa, đột nhiên một tay ngửa ra, hào quang tỏa sáng, thoáng cái hiện ra một Cánh Cửa nhỏ tỏa ra ánh sáng long lanh, tiếp đó tay hắn vung lên mà ném nó đi.

Trên bầu trời nổi lên những âm thanh sấm vang gió giật, một luồng sáng trắng chói mắt tỏa ra rực rỡ, rồi từ trên trời giáng xuống một Cánh Cửa lớn cao tới vài chục trượng.

Thân hình Hoàng Nguyên Tử lắc lưu một cái liền xuất hiện trên đỉnh của Cánh Cửa một cách nhẹ nhàng.

Từ Cánh Cửa vang lên một tiếng nổ lớn, lập tức bí mật mang theo lôi quang bao quanh bay tới phía đại trận ở đối diện.

Tam Toàn đạo nhân cười hắc hắc một tiếng, sau đó một tay bấm niệm pháp quyết, thân hình bắn theo sát phía sau Cánh Cửa.

Cự Hán dùng bàn tay sờ sờ vào cái sừng cong trên đỉnh đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười âm hiểm, sau đó mới không chút hoang mang từ từ bay theo.

Trên không trung một cái đầm lầy bên trong Địa Uyên, bỗng nhiên hư không vặn vẹo một hồi khác thường, tiếp đó vang lên âm thanh bén nhọn chói tai, một luồng Kiếm Quang màu xanh thẫm lớn hơn trăm trượng lóe lên mà hiện ra rồi hời hợt chém xuống một cái.

Lúc này trên không đầm lầy nổi lên một tiếng giòn vang, toàn bộ bầu trời vậy mà bị một đạo Kiếm mờ màu lục chém ra làm hai nửa.

Theo đó vang lên tiếng oanh minh, một chiếc Cự Chu màu đen dài hơn ngàn trượng mạnh mẽ từ trong vết kiếm lách vào, lóe lên một cái đã bay vào phiến không gian này.

Ngay phía trên boong của Cự Chu cực lớn này, có một gã nam tử mặc áo bào xanh, hai tay để sau lưng đang đứng ở đó, thần sắc vô cùng bình thản.

"Hàn tiền bối, nơi này chính là nơi người bạn của người đang ẩn cư sao?" một nử tử áo đen sau lưng nam tử quét mắt nhìn bốn phía một vòng, không nhịn được phải mở miệng hỏi.

"Đúng vậy, Huyết Phách đạo hữu cảm thấy hơi kỳ quái phải không?" Nam tử thoáng nở nụ cười trả lời.

Nam tử này và nữ tử áo đen kia, tự nhiên chính là Hàn Lập cùng với Huyết Phách mới từ Phi Linh Tộc bên kia đi tới đây rồi.

------oOo------

Chương 2315: Nhìn xem

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngày đó, Hàn Lập hao tổn thời gian hơn mười ngày mới hữu kinh vô hiểm thành công trợ giúp vị Đại Thừa Phi Linh Tộc Việt Long luyện chế ra hai loại Cực Nguyên Tinh thuộc tính Kim và Mộc.

Việt Long vô cùng mừng rỡ, đối với số thù lao mà chính mình đã đồng ý, hắn không hề có chút nào do dự mà rất sảng khoái đem những loại Cực Nguyên Tinh mới luyện chế được ra trả cho Hàn Lập mỗi thứ một khối, đồng thời cũng cực lực muốn giữ Hàn Lập ở lại động phủ của hắn một thời gian.

Hàn Lập tự nhiên nhẹ nhàng từ chối, tận lực nắm chặt thời gian đem theo những người khác rời đi, lúc này rốt cuộc cũng tới được nơi có Không Gian Cách Giới Lực yếu kém nhất bên ngoài không gian Địa Uyên, trực tiếp sử dụng Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm chém mở bức tường ngăn cách không gian ra sau đó thúc dục Mặc Linh Thánh Chu xông vào.

Hiện tại, Huyết Phách nghe thấy Hàn Lập nói vậy, tự nhiên cười nói trả lời:

"Không gian này đích thực là vô cùng kỳ diệu, xem ra người bạn tri kỷ của tiền bối khẳng định cũng là một vị tồn tại cường đại khó lường, hẳn cũng là một tiền bối Đại Thừa kỳ."

"Lần này thì Tiên Tử đoán sai rồi, người bạn tri kỷ này của ta tuy rằng tu vi cũng không yếu nhưng lần trước khi chia tay cũng chỉ mới có tu vi Luyện Hư kỳ mà thôi, khẳng định là tới bây giờ chưa thể nào có thể tiến vào Đại Thừa được, tuy vậy thì cảnh giới Hợp Thể vẫn là có chút ít khả năng đấy, dù sao thì hiện tại nàng cũng đã bái làm môn hạ của một vị tu sĩ Đại Thừa rồi." Hàn Lập bình tĩnh trả lời.

"Môn hạ của tu sĩ Đại Thừa, lại còn có cảnh giới Hợp Thể kỳ! thật

là khiến người ta ước ao. Năm đó vì muốn tiến thêm một bước trong cảnh giới Hợp Thể mà vãn bối phải chịu không biết bao nhiêu đau khổ, thậm chí ngay cả bản thể cũng bị người ta phong ấn ở trên một Đại Lục khác." Huyết Phách nghe vậy, thần sắc hơi chút khác thường thở dài nói.

"Hắc Hắc, Tiên Tử cần gì phải quá mức suy nghĩ như thế, năm đó chỉ do cơ duyên của ngươi kém hơn một chút mà thôi, đợi tới khi cứu được bản thể về thì việc tiến thêm một bước nữa cũng không phải là chuyện không thể nào." Hàn Lập hắc hắc nở nụ cười nói đôi câu.

"Hi vọng thật sự có thể như thế." Huyết Phách cười khổ một tiếng.

Hàn Lập mỉm cười không nói gì nữa, một tay vung ra, bỗng nhiên trong lòng bàn tay xuất hiện một khối ngọc giản màu đen rồi nhẹ nhàng đưa lên trán.

Đó đúng là một phần địa đồ Địa Uyên mà năm đó hắn lấy được từ Thanh Nguyên Tử.

Thần niệm của Hàn Lập nhanh chóng quan sát vài lần, tiếp đó khẽ quét qua địa hình xung quanh nhằm xác định vị trí của mình, vậy mà dường như cũng không cách quá xa động phủ của Thanh Nguyên Tử.

Thật là một việc đáng mừng!

Hắn thu ngọc giản lại, sau đó thúc giục Cự Thuyền màu đen phát ra tiếng nổ vang rồi bắn đi về một phương hướng khác.

Một ngày sau, khi mà Cự Thuyền tiếp cận với khu vực động phủ của Thanh Nguyên Tử, Hàn Lập vốn đang đứng khoanh chân ngồi phía trước mũi Thuyền, thần sắc bỗng nhiên khẽ động mở hai mắt ra, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Chấn động thật mạnh, đây là…" "Đây là… là chấn động của Đại Thiên Kiếp, chẳng lẽ có người đang Độ Kiếp ở gần đây, nếu tính thời gian thì hình như bây giờ cũng tới lúc Thanh Nguyên Tử phải độ Thiên Kiếp rồi, chẳng lẽ là hắn sao?"

Hàn Lập thì thào vài tiếng trong miệng, tiếp đó thần sắc trở nên một hồi âm trầm bất định, một tay bấm niệm pháp quyết, Cự Thuyền màu đen dưới thân lập tức kêu lên vù vù rồi dừng lại trên bầu trời.

Sau một khắc, hắn đứng dậy đập mạnh một tay, bên ngoài thân tỏa sáng lập tức độn quang hóa thành luồng cầu vồng màu xanh phá không bay đi.

Lúc này ở trên Cự Thuyền mới vang lên tiếng phân phó rõ ràng của Hàn Lập:

“Các ngươi hãy ở lại chỗ này chông chừng Linh Thuyền, ta đi trước quan sát một chút.”

Tiếng nói lượn lờ quanh quẩn trên không, luồng cầu vồng chớp động mấy cái đã biến mất phía cuối chân trời.

Lúc này bọn người Chu Qủa Nhi, Huyết Phách mới vội vàng đi ra từ buồng nhỏ trên tàu, giật mình nhìn về phía Hàn Lập rời đi.

Với thần thông của Hàn Lập mà toàn lực thúc dục độn quang thì tốc độ đương nhiên là cực nhanh tới mức không thể nào tưởng tượng nổi.

Dù vậy, vừa rồi hắn cảm ứng được nơi phát ra chấn động cũng cách khá xa chỗ hắn, phải mất thời gian cạn một chén trà hắn mới có thể thấy được Kiếp Vân màu đen từ phía chân trời xa xa, đồng thời mơ hồ nghe được từng hồi tiếng oanh minh vang lên.

“Không đúng, còn có tồn tại Đại Thừa khác ở đây nữa.”

Sau khi phi hành thêm một lát, Hàn Lập ở phía trong độn quang bỗng nhíu hai mắt lại, trong lòng thấy rùng mình.

Thanh hồng xoay tròn một vòng, độn quang bỗng nhiên thu lại hiện ra thân hình hắn ở giữa không trung, dường như có điều suy nghĩ mà ngắm nhìn về phía kiếp vân ở xa xa.

“*Một tên, hai tên, ba tên, vậy mà lại có tới nhiều tồn tại Đại Thừa xuất hiện ở nơi đó như vậy, mà dường như bọn chúng cũng không hề che dấu khí tức một chút nào, rõ ràng là không có ý tốt với người Độ Kiếp kia rồi. Cũng không biết người Độ Kiếp kia có phải là Thanh Nguyên Tử hay không, nếu như không phải thì có lẽ cũng không cần phải dính vào vũng nước đục này làm gì.*” Hàn Lập chỉ nhìn qua chốc lát, sau đó trên mặt hiện lên vẻ khác thường thì thào nói.

Sau khi Hắn cúi đầu tự định giá trong chốc lát, bỗng nhiên há miệng phun ra một luồng tinh khí màu xanh nhạt.

Tinh khí quay tròn trước người hắn một vòng liền ngưng tụ lại rồi biến ảo thành một khỏa tinh cầu màu xanh.

Tiếp đó một tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, hai mắt từu từ khép lại, nhưng giữa hai đầu lông mày bỗng nhiên hiện lên một vết màu, sau đó một đoàn hắc khí lăng không hiện ra ngưng tụ lại thành một con mắt đen dựng thẳng.

Hắc quang lóe lên!

Một sợi tơ đen cực nhỏ từcon mắt đang dựng tẳng bắn ra, lóe lên cái lập tức biến mất trong hư không phía trước.

Sau một khắc, hào quang màu xanh tỏa ra từ mặt ngoài tinh cầu, những hình ảnh vô cùng rõ ràng từ từ hiện ra.

Lúc này hai mắt đang đống chặt của Hàn Lập mới một lần nữa mở ra, cẩn thận nhìn về phía hình ảnh trên tinh cầu.

Chỉ thấy hình ảnh bên trong tinh cầu là sương mù mờ mịt cùng với từng đoàn từng đoàn Lôi Quang màu vàng tím chớp động không ngừng, nhưng lại không thấy xuất hiện thứ gì khác nữa.

Lông mày Hàn Lập hơi nhảy lên, pháp quyết trong tay thúc dục nhanh hơn.

Lập tức hình ảnh trên tinh cầu nhanh chóng thay đổi, chốc lát sau bắt đầu hiện ra một ít cây cối, đỉnh núi và vài cảnh vật khác, nhanh chóng quét qua hết thảy xung quanh giống như một người bình thường đang ở bên cạnh ngắm nhìn cảnh vật vậy.

Bỗng nhiên thần sắc Hàn Lập khẽ động, pháp quyết trong tay hơi dừng lại, hình ảnh trên tinh cầu cũng thoáng một cái dừng lại tại một chỗ.

Chỉ thấy trong tấm hình rõ ràng là một biển Huyết Vụ màu hồng rộng mênh mông.

Mà ở bên trong biển sương mù, một Cánh Cửa cực lướn cũng đang lập lòe sáng lên, đang đứng vững thẳng tắp phía trên nó là ba gã nam tử ăn mặc và phục sức khác hẳn nhau.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ, hơi liếc qua đã phát hiện được khí tức ba tên Đại Thừa mà hắn cảm ứng được chính là phát ra từ trên người ba gã nam tử này đấy.

Ba tên này, ngoại trừ tên Cự Hán thân cao hai trượng đang đứng chắp tay bất động bên ngoài ra, hai người khác thì một đang thúc dục Cánh Cửa cực lớn kia xông mạnh thẳng về phía Huyết Vụ,

Những nơi Cánh Cửa đi qua, Phù Văn năm màu tỏa ra liên tục đem những làn sương mù quỷ dị xung quanh đánh bật về phía sau liên tục.

Cuối cùng là một gã thanh niên ăn mặc theo phong cách Đạo Sĩ, sau lưng hiện ra hư ảnh ba cái đầu Rắn cực lớn, từ trong miệng phun ra ba loại hào quang màu sắc khác nhau là đỏ, vàng và xanh. Những làn Huyết Vụ kia mỗi khi tiếp xúc với hào quang ba màu này lập tức nhao nhao biến mất trong hư không.

Mà ở chỗ sâu bên trong biển sương mù màu Huyết Sắc lại mơ hồ có vô số bóng đen cực lướn chớp động liên tục, từ trên người chúng tuôn ra từng đoàn từng đoàn huyết khí, tựa như đang đối kháng lại uy năng từ cái cổng chào cùng với hào quang ba màu kia.

Thời điểm Hàn Lập đang quan sát, tên Cự Hán kai bỗng nhiên như nhận ra được điều gì, tinh mang trong mắt lóe lên, ngẩng đầu nhìn nghiêng sang một chút đồng thời quát lớn lên một tiếng:

“Kẻ nào dám lén lén lút lút rình coi Bổn Tọa?”

Vừa dứt lời, cành tay Cự Hán khẽ động, một bàn tay màu đen lớn hướng tới phía xa vỗ xuống như cuồng phong bão vũ.

Một tiếng “*Oanh*” thật lớn vang lên!

Hư không phạm vi gần một mẫu xung quang bỗng nhiên vặn vẹo một hồi.

Theo đó là cuồn cuộn khí đen mang theo từng trận gió nóng cuốn về bốn phương tám hướng xung quanh, mạnh mẽ đem Huyết Vụ ở xung quanh quấy cho nát bấy.

Động tĩnh lớn như thế, tự nhiên Hoàng Nguyên Tử và Tam Toàn đạo nhân không có khả năng không phát giác ra, ánh mắt đều kinh ngạc quét tới.

“Chuyện gì xảy ra vậy, Bất Diệt đạo hữu phát hiện ra điều gì sao?” sau khi Hoàng Nguyên Tử hít sâu một hơi, dừng Cánh Cửa lại rồi mới âm trầm hỏi.

Trải qua hai ngày hai đêm không ngừng hành động phá giải, số cấm chế của tòa đại trận này đã bị bài trừ đi gần một nửa, vào lúc này hắn cũng không muốn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

“Có người thi pháp quan sát chúng ta, đã bị ta dùng một chưởng phá vỡ bí thuật của hắn.” Cự Hán bình tĩnh trả lời.

“Là tên tiểu nha đầu đang chủ trì trận pháp kia ư?” thần sắc Hoàng Nguyên Tử khẽ động, chậm rãi hỏi.

“Hẳn là không phải, tu vi của tên tiểu bối kia chỉ mới Luyện Hư, lần trước bị ta chóp được thời cơ cách không giáng cho một quyền, cho dù không chết thì cũng bị trọng thương, làm sao còn dám sử dụng bí thuật rình coi chúng ta.” Cự Hán lắc đầu, khẳng định nói.

“Nói như vậy là một vị khách không mời mà tới rồi, đạo hữu có thể phát giác ra phần nào tu vi của hắn không?" Hoàng Nguyên Tử nhướng mày truy hỏi một câu.

“Ta chỉ là phá đi pháp thuật của đối phương chứ làm sao có thể phát hiện ra cụ thể tu vi của đối phương được. Nhưng bí pháp thi triển ra vô cùng cao minh, hơn xa tiểu nha đầu kia, quá nửa là cảnh giới sẽ không quá thấp đâu.” Cự Hán lộ ra một tia ngưng trọng nói.

“Nói như vậy thì phiền toái rồi. Người này có khả năng cũng là một gã tồn tại Đại Thừa kỳ. chẳng lẽ là tên gia hỏa Thanh Nguyên Tử kia mời tới giúp đỡ?” Tam Toàn đạo nhân ở một bên nghe đến đó không khỏi mở miệng nói.

“Giúp đỡ ư, hẳn là không phải đâu.” Thần sắc Hoàng Nguyên tử hơi đổi, nhưng sau khi suy nghĩ một chút lại lắc đầu nói.

“Ah, sao đạo hữu có thể khẳng định như thế?” đôi mày Tam Toàn đạo nhân nhíu lại, có chút nghi hoặc hỏi một câu.

“Rất đơn giản, nếu là do tên Thanh Nguyên Tử kia mời tới giúp đỡ, sao lại tới bây giờ mới hiện thân chứ?” Hoàng Nguyên tử chậm rãi nói.

“Điều này cũng đúng. Nếu thật sự là tên Thanh Nguyên Tử kia giúp đỡ thì hoặc là ngay từ đầu phải chủ trì mười tám cái Thiên Sát Trận này đối phó chúng ta, hoặc là sẽ dấu kín không xuất ra, chờ tới khi chúng ta phá hết pháp trận, là lúc chân nguyên tiêu hao lớn nhất mới ra tay ám toán mới đúng.” Tam Toàn đạo nhân nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi cũng gật đầu đồng ý.

“Kẻ này liệu có phải một trong số vài tên Đại Thừa khác đang ẩn cư trong Địa Uyên này hay không?” Con mắt Tam Toàn đạo nhân xoay chuyển mấy vòng, sau đó đột nhiên hỏi một câu.

“*Hắc hắc, mấy tên Đại Thừa khác ở Địa Uyên ư? Có lẽ cũng không phải đâu. Vào lúc Thanh Nguyên Tử Độ Kiếp, tự nhiên là không muốn những tên Đại Thừa khác ở Địa Uyên quấy rầy. hơn nửa năm trước, những người kia đều đã bị Thanh Nguyên Tử* *dùng những cái cớ khác nhau dẫn ra khỏi Địa Uyên rồi, trong vòng một hai năm sẽ không có ai quay lại không gian này đâu*” Hoàng Nguyên tử cười lạnh một tiếng trả lời.

“Như thế thì người tới là địch hay bạn cũng rất khó nói rồi. Mà chúng ta còn đang bị nhốt trong cái pháp trận này, tình cảnh đúng là không quá tốt a.” khuôn mặt Cự Hán không chút biểu tình nói.

“Đúng thế, vốn là còn muốn kéo dài thêm hai ngày nữa mới vận dụng Tử Mẫu Thi Âm Lôi này, xem ra phải dùng tới ngay bây giờ rồi. Tam Toàn đạo hữu, ngươi hãy chuẩn bị một chút đi, chúng ta lập tức cưỡng ép phá vỡ cái trận pháp này đi, để xem xem mục đích của kẻ tới rốt cuộc là gì?” Hoàng Nguyên tử thở dài một hơi, âm tàn nói.

------oOo------

Chương 2316: Đại Chiến bên ngoài Cốc (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Một viên Tử Mẫu Thi Âm Lôi thì không thể nào phá bỏ được cấm chế này đâu." Tam Toàn Đạo Nhân nhướng mày nhắc nhở.

"Tất nhiên ta hiểu rõ điều này, mời đạo hữu nhìn xem!" Hoàng Nguyên Tử xoay trở bàn tay liền hiện ra ba viên châu lớn cỡ ngón tay cái, toàn thân xám trắng đầy tơ máu, có vẻ hết sức quỷ dị.

"Không ngờ lại có tới ba khỏa Thi Âm Lôi! Đạo hữu thật đúng là vì việc này mà bỏ vốn lớn a." Tam Toàn Đạo Nhân cả kinh, nhưng lập tức biểu lộ ra vẻ hài lòng.

"Nhanh động thủ dùng bí thuật phá bỏ pháp trận này đi, nói không chừng kẻ bên kia cũng sắp chạy tới rồi đấy." Hoàng Nguyên Tử quả quyết nói.

"Yên tâm, có ba khỏa Âm Lôi này mà nói..., chuyện phá bỏ cấm chế này chỉ là sự tình trong chốc lát mà thôi." Tam Toàn Đạo Nhân nghe vậy, liền cười ha hả nói.

Tiếp đó hắn há miệng phun ra ba lệnh bài màu sắc khác nhau, rồi điểm một tay về phía chúng.

Ba tấm lệnh bài mơ hồ một cái rồi đón gió mà điên cuồng lớn lên, phân ra biến hóa thành ba tấm lệnh bài cao gần trượng.

Một tay Đạo sĩ bấm pháp quyết, ba cái đầu Rắn cực lớn sau lưng đồng thời há miệng lớn bắn ra ba luồng ánh sáng màu sắc khác nhau, lóe lên lập tức chui vào trong lệnh bài.

Ba miếng lệnh bài cực lớn tức thì phát ra âm thanh ông ông. vô số phù văn hiện lên trên mặt lệnh bài, tiếp đó chúng quay tít một vòng rồi ngưng tụ lại với nhau, biến ảo thành hơn một trăm lá cờ nhỏ khác nhau dài hơn một thước.

Mỗi một lá cờ đều óng ánh trong suốt, mặt ngoài tỏa ra hào quang rực rỡ, ngoài ra còn mơ hồ có một chút lực lượng Pháp Tắc trên đó.

Đứng ở phía trên Cánh Cửa, Hoàng Nguyên Tử trông thấy cảnh này thì đồng tử khẽ co lại, bàn tay hắn run lên. một trong ba viên châu xám trắng đang nằm trong lòng bàn tay lập tức bắn về phía trước.

Tại một nơi khác trong hư không, Hàn Lập nhìn về Tinh Cầu màu xanh đang chằng chịt những vết rách ở trước mặt, con mắt màu đen ở giữa hai hàng lông mày sớm đã biến mất không thấy đâu nữa, trên khuôn mặt bỗng chốc hiện lên vẻ lạnh lẽo.

"Có thể từ vị trí xa như thế phát giác ra ta. So ra cũng mạnh hơn những Đại Thừa kỳ bình thường khá nhiều. Dù vậy chỉ nhìn vào một kích kia cũng có thể thấy được tu vi kẻ này còn kém xa những cường giả như Tộc Mẫu Tu La Thù, không biết là bản thân chúng còn có bí thuật hay thần thông gì khác không?"

Hàn Lập lẩm bẩm vài tiếng, một tay nhắc lên, trong tay bỗng nhiên hiện lên một tấm Phù Lục màu vàng nhạt, ngay tức thì hóa thành một đạo kim quang biến mất trong hư không, sau đó hắn đứng yên bất động tại chỗ. Hình như đang yên lặng chờ đợi chuyện gì đó.

"Hàn huynh, là ngươi sao, làm thế nào mà ngươi lại ở gần đây được."

"Nghiên tiên tử, là ngươi sao. Cái Truyền Tấn Phù này sao lại ở trong tay ngươi. Ta nhớ trước khi rời đi đã đưa nó cho Nguyên Dao mà." Hàn Lập nghe được thanh âm này, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng miệng vẫn chậm rãi dò hỏi.

"Hàn huynh, đúng là ngươi rồi. Ngươi mau mau rời khỏi đây đi! Sư Phụ ta đang Độ Thiên Kiếp. Bên ngoài Cốc có ba gã cường địch Đại Thừa kỳ đang phá trận, một khi bị liên lụy vào chỉ sợ khó mà

giữ được tính mạng. Về phần Truyền Tấn Phù này là lúc trước Nguyên Dao đã giao cho ta giữ hộ. Nàng hiện tại đang trợ giúp Sư Tôn ngăn cản Thiên Kiếp. Căn bản là không thể nào chú ý tới những việc khác được." thanh âm của Nghiên Lệ đầu tiên là vui vẻ, nhưng tiếp đó liền trở nên bối rối, lo lắng vạn phần nhìn Hàn Lập hét lớn.

"Thật đúng là Thanh Nguyên Tử đạo hữu Độ Kiếp rồi, nếu đã như vậy mà nói...,ta lại muốn..." Hàn Lập mỉm cười, mở miệng giải thích đôi câu.

Nhưng không chờ hắn nói hết lời, bên ngoài sơn cốc phía xa xa đột nhiên truyền đến ba tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa.

Ba vòng khói bụi màu xám trắng, đường kính lớn tới hơn ngàn trượng từ mặt đất phóng thẳng lên trời tỏa ra từng luồng hào quang màu xám, chúng hóa thành những con sóng lớn ngập trời điên cuồng tỏa ra bốn phương tám hướng.

Mà ở gần đám tro bụi, mơ hồ lóe lên rất nhiều lá cờ sáng cực lớn đang phun ra vố số những sợi tơ sáng chằng chịt, những nơi chúng đi qua, tất cả những Qủy Ảnh cực lớn có khuôn mặt dữ tợn bên trong đều nhao nhao bị xuyên thủng qua rồi biến thành tro bụi.

Năm ngón tay vốn đang ẩn hiện phía sau màn sương mù màu huyết sắc kia, trong khoảnh khắc liền tan thành mây khối.

"Không thể thế được. Tòa Thiên Sát Trận đầu tiên không thể nào lại bị phá nhanh như vậy, bọn chúng..."

Thanh âm Nghiên Lệ bỗng trở nên hoảng sợ vạn phần, đồng thời đoàn kim quang màu vàng dường như cũng chịu ảnh hưởng, chợt bay về phía sau rồi tự động nổ tung.

Nghiên Lệ đang định nói thêm gì đó, bỗng chốc nghẹn lại.

Hàn Lập thấy tình hình này, khẽ nhướng mày, ánh mắt nhìn lướt qua phía Sơn Cốc, không hề do dự một tay bấm pháp quyết, bên ngoài thân lóe lên độn quang lập tức hóa thành một luồng cầu vồng màu xanh bay lên không.

Tiếng xé gió vang lên!

Cầu vồng màu xanh chỉ chớp động vài cái liền bay ra xa mấy chục dặm, xuất hiện ở ngay phía ngoài Sơn Cốc.

Tới khi ánh sáng màu xanh thu lại, thân hình Hàn Lập vững vàng xuất hiện trên bầu trời, đồng thời quét mắt nhìn xuống phía dưới.

Lúc này, ba luồng ánh sáng màu xám trắng đã tán loạn mà biến mất, cuồn cuộn những đám khí màu xám mang theo khí tức cực nóng cũng đồng thời tan biến theo.

Thân hình Hoàng Nguyên Tử cùng hai gã Đại Thừa khác đều hiện ra, đang lơ lửng trên bầu trời, ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Lập dò xét.

"Các hạ người phương nào, ngươi vì Thanh Nguyên Tử mà tới đây sao?" Hoàng Nguyên Tử ánh mắt chớp động vài cái, mở miệng dò hỏi.

“Thanh Nguyên Tử? Hắc hắc, xem ra ba vị có đại thù với Thanh Nguyên Tử, đợi lúc hắn Độ Thiên Kiếp mà tới rồi." Hàn Lập không trực tiếp trả lời Hoàng Nguyên tử, ngược lại cười nhạt hỏi lại một câu.

"*Hừ, đúng thì sao? Nghe khẩu khí của các hạ, chẳng lẻ đúng là tên gia hỏa Thanh Nguyên Tử mời ngươi tới giúp đỡ!*" Hoàng Nguyên Tử hừ một tiếng, sắc mặt trầm xuống.

"*Mặc dù không phải ta cố ý tới đây, nhưng lại thật sự có chút giao tình với Thanh Nguyên Tử đạo hữu, nếu đã gặp phải thì đương nhiên phải giúp đỡ một chút rồi. Mong rằng ba vị nể mặt mà rút lui đi thôi.*" Hàn Lập mỉm cười không chút hoang mang nói.

"*Nể mặt mũi của ngươi. Các hạ tự cho mình là ai, lại không xem sự có mặt của ba chúng ta ra gì. Ta cùng Thanh Nguyên Tử có thâm cừu huyết hận, hôm nay ai dám xía vào chuyện của ta, ta diệt kẻ đó*!" Hoàng Nguyên Tử giận dữ, trong mắt lóe lên hung quang nói.

"*Các hạ cùng Thanh Nguyên Tử có cừu hận gì ta không cần biết. Nhưng mà ba vị muốn tiếp tục động thủ thì...trước hết Hàn mỗ cũng đành ngăn cản một chút vậy*." Hàn Lập bình tĩnh trả lời.

"*Tốt, rất tốt, Ta lại muốn xem một mình các hạ làm cách nào đồng thời ứng phó cả ba người bọn ta. Cuối cùng xin khuyên một câu, đạo hữu nếu như hiện tại chịu rời đi, còn có thể bình yên vô sự. Tới khi động thủ mà vẫn lạc tại đây, lúc đó có hối hận cũng không kịp đâu.*" Sắc mặt Hoàng Nguyên Tử thay đổi mấy lần,sau đó trên mặt hiện lên vẻ tàn nhẫn uy hiếp.

"*Có thể đồng thời ứng phó ba vị hay không, chỉ có thể ra tay thì mới biết được.Nếu các vị thật sự có bản lĩnh giết chết tại hạ ở đây, vậy thì Hàn mỗ cũng là tự làm tự chịu vậy.*" Bộ dáng Hàn Lập hời hợt trả lời.

"Đã như vậy, ngươi liền đi chết đi." cơ mặt Hoàng Nguyên Tử có chút run run, hung dữ nói một câu.

Dường như ngay lúc đó, sau lưng Hàn Lập truyền đến một tiếng rống to như sét đánh giữa trời quang.

Đồng thời nơi đó chấn động, một quả đấm đen như mực lóe lên, hung hăng đập tới sau lưng Hàn Lập, động tác cực nhanh, giống như hỏa thạch lôi quang, mơ hồ một cái đã đến gần Hàn Lập trong gang tấc.

Vẻ mặt Hàn Lập không chút thay đổi, thậm chỉ ngay cả cổ cũng không thèm ngoái lại, một cánh tay trở nên mơ hồ, ngay lập tức một bàn tay màu vàng lấy một góc độ không thể tưởng tượng được vừa vặn đập ngược lại vào nắm đấm đen kịt kia.

Trời đất bỗng vang lên một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa.

hai loại hào quang màu vàng và đen bỗng nhiên tỏa sáng rực rỡ rồi nổ tung ra, hư không gần đó đều vặn vẹo một hồi, phát ra tiếng ông ông không thôi.

Mơ hồ phía trên hư không, thân hình Hàn Lập thẳng tắp đứng tại chỗ không hề nhúc nhích, nhưng cách xa mấy trượng phía sau lưng lại mơ hồ hiện ra một bong người cao lớn, "Đạp Đạp" lùi lại phía sau vài chục bước, thân hình mới lung lay đứng vững thân hình, kinh sợ nhìn về phía Hàn Lập.

Rõ ràng vị cự hán *"Bất Diệt Thiên Tôn"* kia.

Cùng thời gian đó, thân ảnh một vị Bất Diệt Thiên Tôn khác vốn đang đứng bên cạnh Hoàng Nguyên Tử ở phía dưới bỗng vang lên một tiếng trầm đục rồi hóa thành những điểm đen biến mất.

Hóa ra ngay khi Hàn Lập độn quang tới phía trước, Bất Diệt Thiên Tôn đã sớm triển bí thuật ẩn nấp một bên, chờ thời cơ đánh lén, đứng chỗ cũ chỉ là một Khôi Lỗi hóa thân mà thôi.

Nhưng lúc này, ba người Hoàng Nguyên Tử có chút hoảng sợ rồi.

Bất Diệt Thiên Tôn kia có một thân thần lực xưng bá một phương, nhưng một kích trực tiếp dùng thân thể va chạm vừa rồi, bộ dáng lại như ăn phải thiệt thòi lớn.

Điều này thật là ngoài dự đoán của ba người.

Hoàng Nguyên Tử nhìn về phía Hàn Lập, ánh mắt càng trở nên âm trầm hơn ba phần, nhưng trong hiện lại bỗng phát ra một tiếng "*Động thủ*" một tay đánh ra một chiêu về phía hư không, lập tức tiếng nổ lớn xuy xuy vang lên, vố số sợi tơ màu vàng từ trên người điên cuồng bắn thẳng đến phía Hàn Lập.

Bên kia Tam Toàn Đạo Nhân tức thì im lặng lẩm bẩm pháp quyết, sau đó cũng đồng dạng xuất thủ.

Chỉ thấy đỉnh đầu tên Đạo Sĩ trẻ tuổi chấn động, hư ảnh ba cái đầu Rắn cực lớn lóe lên hiện ra, nhìn về phía trước như tìm kiếm cái gì đó rồi đột nhiên biến thành một làn khói xanh tiêu thất.

Sau một khắc, trên đỉnh đầu Hàn Lập nổi lên một làn gió, ba cái đầu Rắn cực lớn hiện ra, cái miệng dính đầy máu mở lớn hung hăng cắn xuống người Hàn Lập.

Ba cái đầu còn thật sự hạ xuống mà một luồng khí tanh hôi đã ập vào mặt.

Dường như đã cùng Hoàng Nguyên Tử và Tam Toàn đạo nhân thương lượng từ trước, thân hình Cự Hán vừa bị đẩy ra ngoài bỗng bốc lên hắc khí, thân hình mơ hồ rồi điên cuồng lớn lên thành một quái vật khổng lồ lớn như một ngọn núi, nhe răng cười một tiếng rồi nhấc cái chân lớn giẫm mạnh xuống người Hàn Lập.

Bàn chân lớn ngăm đen phát ra hào quang, nhìn qua như làm từ thép đúc tinh kim vậy, bàn chân vừa dẫm xuống, mặt ngoài lập tức hiện lên vô số Kim Vân lóe sáng, đồng thời tuôn ra một cỗ khí tức khủng bố như hủy thiên diệt địa.

Ngay khi Bất Diệt Thiên Tôn đánh lén không thành công, Hoàng Nguyên Tử đồng thời cùng hai gã Đại Thừa kia liên thủ đánh một kích về phía Hàn Lập.

Xem ra bọn hắn có ý định trong một kích đáng trọng thương Hàn Lập.

Hàn Lập than nhẹ một tiếng, một bàn tay vòng lên trước, lập tức một màn sáng mờ lăng không hiển hiện ra, tiếp đó không thấy hắn niệm bất kỳ loại pháp quyết nào, sau lưng kim quang lóe lên, hiện ra một hư ảnh ba đầu sáu tay cực lớn, đồng thời nhoáng một cái biến thành lớn gần mười trượng, sáu cánh tay vàng rực vung lên liền biến thành vô số quyền ảnh đánh về phía ba cái miệng cực lớn dính đầy máu kia. Âm thanh "*Xuy xuy*" nổi lên!

Những sợi tơ do Hoàng Nguyên Tử phát ra, đánh lên phía trước màn sáng lập tức phát ra âm thanh trầm đục như mưa rơi xuống đất.

Những sợi tơ mỏng này trông vô cùng sắc bén, nhưng khi chạm vào màn sáng lại chỉ có thể tiến vào sâu vài tấc lập tức nhao nhao dừng lại, không thể xâm nhập vào sâu hơn chút nào nữa.

------oOo------

Chương 2317: Đại Chiến bên ngoài Cốc (Trung)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, trong lòng âm thầm thúc dục pháp quyết, màn sáng mờ bên ngoài lập tức chấn động một cách khác thường.

Những sợi tơ mỏng phía dưới vừa chạm vào liền chấn động vỡ vụn ra thành từng khúc.

Lúc này, từng đợt Quyền Ảnh màu vàng như sóng to gió lớn bắn lên phía trên, mỗi đoàn Quyền Ảnh đều ẩn chứa uy lực to lớn, mặc dù ba cái miệng Rắn liên tục phun ra những vòng hào quang hộ thể trông vô cùng hung ác, nhưng khi Quyền Ảnh chạm vào lập tức bị mạnh mẽ đánh cho tan nát.

Về phía bên kia, sau khi bàn chân đen kịt của Cự Nhân bị liên hoàn những đợt Quyền Ảnh oanh kích liên hồi liền trở nên rung động kịch liệt, phù văn bên ngoài bàn chân chợt hiện ra rồi lao xuống dưới.

Hàn Lập thấy vậy, lãnh quang trên mặt lóe lên, không thấy hắn có cử động gì nhưng Pháp Tướng cực lớn sau lưng mơ hồ một cái liền biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, không gian phía sau lưng Cự Nhân do Bất Diệt Thiên Tôn biến thành vặn vẹo một hồi, một bóng người màu vàng sáng lập lòe cao lớn không thua gì Cự Nhân lóe lên mà hiện ra, chính là Pham Thánh Pháp Tướng đã biến thành dạng Kim Thân.

Ba gương mặt của Kim Thân không chút tình cảm, hai cánh tay chỉ mơ hồ một chút đã đặt lên trên hai vai của Cự Nhân.

Trong nội tâm Bất Diệt Thiên Tôn chợt cả kinh, đầu vai run lên, lập tức muốn giãy giụa ra.

Nhưng hai bàn tay Kim Thân phía trên bỗng nhiên tỏa ra hào quang màu vàng diễm lệ chói mắt, uy năng từ đó thoáng cái điên cuồng phát tiết ra.

Bất Diệt Thiên Tôn chỉ cảm thấy cả người trầm xuống, thân hình bỗng chốc trở nên ngưng trệ.

Nhân cơ hội này, bốn cánh tay của Kim Thân khẽ động một cách quỷ dị, lập tức bốn nắm quyền màu sắc giống hệt nhau đồng thời đánh về phía lồng ngực của Cự Nhân đang gần trong gang tấc.

Cự Nhân gầm lên giận giữ, hào quang màu đen phía ngoài thân đột nhiên biến thành một kiện chiến giáp màu xanh lục bao trùm toàn bộ thân thể, đồng thời cúi đầu thấp xuống, hai cái sừng cong trên đầu bỗng chốc biến lớn thành như hai lưỡi dao màu đen khổng lồ hung hăng húc về phía đối diện.

Hai tiếng *“bang bang*” trầm đục vang lên.

Hai trong số bốn nắm quyền màu vàng tím tiếp xúc với hai cái sừng cong liền bị bắn ngược trở lại, nhưng hai nắm quyền còn lại không một tiếng động đồng thời đấm lên ngực của Cự Nhân.

Lúc này, âm thanh xương cốt vỡ vụn chợt vang lên.

Hàn Lập đã đem Phạm Thánh Chân Ma Công tu luyện tới trạng thái cực hạn, cộng thêm nhiều loại bí thuật khác tăng cường thêm, giờ đây thân hình của Phạm Thánh Kim Thân đã mạnh mẽ vượt qua khả năng tưởng tượng của những tồn tại Đại Thừa,

Bất Diệt Thiên Tôn chỉ cảm thấy trước ngực nóng lên, hào quang màu vàng và đen đan vào nhau xuống phía dưới, lúc này mặt ngoài của chiến giáp màu xanh lục thoáng cái đã bị lõm vào hai cái hố sâu, tiếp đó vỡ vụn ra thành từng khúc, theo nó là hai luồng sức mạnh cực lớn bay vọt vào trong thân thể.

Thân hình khổng lồ của Cự Nhân chấn động, chưa kịp phát ra âm thanh gì mà cơ thể đã bị nghiêng ngược xuống một góc lớn.

Mặt đất phía dưới chợt rung chuyển dữ dội một hồi.

Thân thể Cự Nhân Bất Diệt Thiên Tôn lại bị mạnh mẽ cắm vào sâu mấy trượng dưới mặt đất. hơn nửa người đều bị ghim vào trong bùn đất.

Mà hết thảy những chuyện này dường như chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, một tay xòe ra một trảo về hư không, ánh sáng màu xanh lóe lên, một thanh trường kiếm màu xanh nhạt thoáng cái hiện ra, năm ngón tay bắt lấy thanh kiếm chém xuống, lập tức một luồng kiếm khí màu xanh biến thành to lớn như một ngọn núi cuồn cuộn chém xuống.

Nội tâm Bất Diệt Thiên Tôn cảm thấy kinh sợ, nhưng mới vừa bị Kim Thân đánh mạnh xuống, nhất thời kinh mạch toàn thân như nứt ra, trong chốc lát không cách nào tránh được, chỉ có thể há lớn miệng phun ra một tấm Thuẫn lớn màu ngăm đen biến thành một tầng màn sáng chắn trước mặt.

Âm thanh xuy xuy cang lên, tầng màn sáng kia nhìn như không có chút gì đặc biệt, nhưng đã đem gần một nửa Kiếm Khí màu xanh do Hàn Lập phát ra ngăn chặn lại.

Chỉ có mấy đạo kiếm khí màu xanh sắc bén hơn những kiếm khí khác mấy lần, sau khi lóe lên mới có thể mạnh mẽ xuyên thủng qua màn sáng, hung hăng chém lên trên thân thể Cự Nhân.

Huyết quang chợt bắn lên!

Lúc này trên người Cự Nhân đã bị mấy vết chém thật sâu, miệng vết thương lớn tới mức trông có vẻ như chém cả phần eo ra làm mấy đoạn.

Nhưng một màn quỷ dị xuất hiện.

Đối mặt với thân thể bị trọng thương như thế, Bất Diệt Thiên Tôn chỉ gầm nhẹ một tiếng!

Lúc này vết thương trên người Cự Nhân bỗng phun ra vô số tơ máu đan vào nhau, lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy nhanh chóng liền lại với nhau.

“Bất Diệt Thân Thể”

Hàn Lập trông thấy cảnh này chỉ ngơ ngác một chút, nhưng sau đó khóe miệng khẽ nhếch lên, trên mặt hiện lên nụ cười lạnh lùng trào phúng, thanh kiếm màu xanh trên tay rung lên như muốn thi triển công kích lợi hại hơn về phía Cự Nhân.

Nhưng lúc này, không gian bốn phía bỗng nhiên xiết chặt lại, những lá cờ cao hơn một trượng lăng không hiện ra, khẽ quay tròn với nhau rồi lập tức hóa thành một pháp trận cỡ nhỏ, vừa vặn đem Hàn Lập vây ở trung tâm.

Toàn bộ số cây cờ này chỉ khẽ run lên, lập tức từ trên chúng tuôn ra vô số Quang Văn.

Hàn Lập chỉ cảm thấy không khí xiết chặt lại, lập tức toàn bộ thân hình trở nên vô cùng nặng nề, cả cơ thể bị một tầng cấm chế vô hình áp chế trên không.

Ánh mắt Hàn Lập quét xuống, chốc lát đã rõ ràng hết thảy.

Hóa ra là một tay của tên Đạo Sĩ kia đang bấm niệm pháp quyết thúc dục ba cái lệnh bài cực lớn, bộ dáng dường như muốn dùng Trận Pháp vây khốn hắn lại.

Hoàng Nguyên Tử ở bên cạnh cũng đang móc ra một cái vòng đỏ thẫm, mặt ngoài chớp động những sợi tơ màu đỏ, dáng vẻ dường như đang muốn thi pháp đánh lén hắn.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, Trường Kiếm màu xanh trên không trung cùng Phạm Thánh Kim Thân lóe lên một cái đồng thời biến mất, tiếp đó hắn ngửa đầu thét dài một tiếng, phía ngoài thân hình vô số Kim Văn quay cuồng liên tục, trong khoảnh khắc thân thể điên cuồng lớn lên thành một con Kim Mao Cự Viên cao lớn hơn trăm trượng.

Hai cánh tay của Cự Viên dùng sức vung lên, hư không xung quanh vang lên âm thanh vù vù, một luồng sức mạnh mênh mông cuồn cuộn tuôn ra bốn phía.

Dưới luồng sức mạnh lớn lao này, Hơn nửa cấm chế bị chúng cuốn qua tức thì nhao nhao sụp đổ.

Cùng lúc đó, Pháp trận tạo thành từ những lá Trận Kỳ rung động liên tục, thậm chí có một vài chỗ chấn động rồi gãy đoạn.

Tam Toàn đạo nhân ở phía dưới thấy vậy, sắc mặt bỗng hơi đổi, nhưng pháp quyết trên tay lại không ngừng lại chút nào, hơn nữa từ trong miệng còn truyền ra một tiếng quát chói tai.

Cùng một thời gian, không gian ngay phía trên Hàn Lập nổi lên chấn động, ba cái đầu rắn chỉ lớn bằng ngón cái lóe lên mà hiện ra, trở nên mơ hồ rồi lập tức hóa thành ba đạo hư ảnh màu sắc khác nhau bổ nhào từ trên xuống.

Hai mắt Hàn Lập giương lên, một bàn tay quét qua, ba ngón tay trông như Tinh Thiết bắn ra ba chỉ.

Ba tiếng *“phanh” “phanh” “phanh”* trầm đục vang lên.

Hai trong ba cái đầu rắn nhỏ run lên như bị sét đánh rồi bay ngược ra ngoài.

Một đầu Rắn nhỏ cuối cùng màu hồng thẫm uốn éo thân hình, quỷ dị tránh thoát được công kích đang tới, sau đó còn nhanh như thiểm điện cắn ngược lại vào một đầu ngón tay của Cự Viên vừa bắn ra.

Cự Viên gầm nhẹ, bàn tay vung ra bắt lấy con rắn nhỏ kia vào lòng bàn tay, năm ngón tay hơi dùng lực lập tức mạnh mẽ bóp nát đầu nó.

Tam Toàn đạo nhân phía dưới thấy cảnh này không hề sợ hãi mà ngược lại còn vui vẻ cười lạnh một tiếng.

Hai tay Cự Viên một lần nữa dùng sức vung lên, lập tức đem tất cả cấm chế xung quanh phá tan ra, những lá cờ còn lại cũng nhao nhao chấn động mà gãy đoạn, pháp trận đang trói buộc hắn thoáng cái đã không còn sót lại gì nữa.

Nhưng vào lúc này, hào quang năm màu từ Cánh Cửa dưới chân Hoàng Nguyên Tử tỏa sáng, chiếc vòng trong tay hắn lập tức lóe lên chui vào trong đó không thấy đâu nữa.

Cùng một thời gian, trên đỉnh đầu của Cự Viên đột nhiên lóe lên hào quang năm màu, một luồng Hỏa Vân đỏ thẫm từ trên không chụp xuống, từ bên trong lóe lên ánh sáng của một vật gì đó màu đỏ thẫm.

Một cái vòng khổng lồ như thuấn di, thoáng cái đã xuất hiện ở phần eo của Cự Viên rồi dùng sức xiết chặ, lập tức Linh quang màu đỏ thẫm bên ngoài tỏa sáng mãnh liệt, Hỏa Diễm rào rạt tuôn ra bao trùm lấy Cự Viên vào trong đó.

Lúc này, trên mặt Hoàng Nguyên Tử mới lộ ra vẻ đắc ý.

Cái vòng này trông có vẻ bình thường, nhưng thực tế là do hắn từ bên trong động phủ của một Cổ Tu Sĩ đoạt được một khối Huyền Thiên Tàn Phiến, sau đó cô đọng lại thành Huyền Thiên Tàn Bảo.

Nó chẳng những có thể biến lớn biến nhỏ tùy ý, vô cùng cứng cỏi mà Hỏa Diễm phóng ra lại càng khác biệt, nó là do nhiều loại Linh Diễm khác nhau tinh luyện mà thành, tu sĩ bình thường chỉ cần chạm nhẹ phải thì lập tức sẽ hóa thành tro bụi.

Giờ phút này, hắn mượn nhờ uy lực của Cửu Huyễn Như Ý Môn, ngay trong tích tắc đã hoàn thành việc trói lấy Hàn Lập.

Trong suy nghĩ của hắn, dù cho Hàn Lập không mất mạng tại chỗ, nhưng tự nhiên sẽ không tránh khỏi việc bị trọng thương.

Nhưng sau một khắc, tiếng nổ mạnh ầm ầm từu trong ngọn lửa truyền đến.

Toàn bộ chiếc Vòng thoáng một cái trở nên căng lên rồi nổ tung ra, vô số mảnh nhỏ văng ra khắp nơi, từ bên trong ngọn lửa đỏ cuồn cuộn, khuôn mặt không chút tình cảm của Kim Mao Cự Viên từ trong đó đi ra, bộ dáng toàn thân không hề tổn hại chút nào.

Hoàng Nguyên Tử đứng ở trên Cánh Cửa cực lướn kia trông thấy cảnh này thoáng cái kinh hãi tới mức trợn mắt há mồm, dường như không thể tin vào tình cảnh trước mắt này.

Tam Toàn đạo nhân thấy vậy, khuôn mặt cũng đồng dạng biến sắc, nhưng lập tức nhớ tới chuyện gì đó, lại cười lạnh rồi quay đầu lại nói với Hoàng Nguyên tử:

“Hoàng đạo hữu không cần lo lắng, người này tuy thần thông to lớn, nhưng vừa rồi đã bị Hóa Huyết Luyện Xá của ta cắn một phát, giờ phút này toàn thân hắn đã trúng phải Huyết Độc mà không biết thôi, chỉ cần một lát nữa máu huyết toàn thân sẽ đông cứng lại không thể điều động chút pháp lực nào nữa, cho dù thực lực sâu không lường được thì cũng có thể làm được gì?”

“Tam Toàn huynh nói thật đấy chứ?” Hoàng Nguyên Tử nghe thấy thế, tựu nhiên lộ vẻ mừng rỡ.

“Loại chuyện này ta làm sao có thể hồ ngôn loạn ngữ được, nếu như không tin… chỉ cần Bần Đạo đếm đến mười, hắn tuyệt đối sẽ không thể nào chống đỡ được nữa, một, hai, ba…” Tam Toàn vô cùng tự tin, sau khi nói xong bắt đầu đếm ngay.

Cự Viên ở phía đối diện trông thấy cảnh này, trên mặt vẫn không có chút dị sắc nào, chỉ là một cánh tay lớn đầy lông lá bỗng nhiên vỗ xuống.

Một tiếng “oanh” thật lớn vang lên, một luồng sức mạnh cực lớn mơ hồ tạo thành một làn sóng đập xuống phía dưới.

Thương thế của Bất Diệt Thiên Tôn vừa mới hồi phục lại như thường, một nửa thân thể mới bò lên mặt đất lại bị luồng sức mạnh này đập cho đầu chúi xuống, thân hình úp xấp xuống rồi lại bị lún sâu vào mặt đất một lần nữa.

Cự Nhân do Bất Diệt Thiên Tôn biến thành, máu đỏ thẫm đầy khắp mặt mũi, miệng tru lên một tiếng như sói, bên ngoài thân chợt hiện lên một tầng sáng màu đen, thân hình thoáng cái lại lớn hơn một chút, gân xanh nổi lên đầy người, sau lưng sinh ra một cây xương gai dài hơn nửa thước.

Hình dáng thoáng cái trở nên cực kỳ dữ tợn.

Cự Nhân vừa hoàn thành biến thân, lập tức nắm chặt hai tay, hung hăng đấm xuống mặt đất.

Mặt đất gần đó lắc lư liên hồi, thoáng chốc nứt ra hai cái khe hở đen xì ở hai phía trái phải.

Mượn cỗ lực lượng này, Cự Nhân thoáng cái từ trong hố chui ra, ngẩng đầu lên không trung kêu to một tiếng, sau đó một tay đập mạnh xuống đất, lập tức hóa thành một làn gió đen lao thẳng về phía Cự Viên.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng hơi nhảy lên, nhưng bỗng nhiên hai tay Cự Viên biến thân đập vào lồng ngực, lúc này một đoàn kim quang từ trên người hắn bắn ra, bên trong mơ hồ có một đứa trẻ cao hơn một xích, hai mắt tinh minh, nhưng không có mũi miệng, toàn thân màu tím vàng, đúng là Phệ Kim Trùng Vương.

Đứa trẻ vừa bắn ra, đột nhiên liền trợn mắt về phía đối diện, lập tức hai đạo kiếm mờ từ đó bắn ra.

Tinh quang lóe lên liền tựu động chui vào trong luồng gió đen.

Bên trong luồng gió đen đột nhiên vang lên một tiếng kêu thê lương thảm thiết, cùng lúc đó một làn mưa máu từ trong đó rơi xuống tung tóe.

------oOo------

Chương 2318: Đại Chiến bên ngoài Cốc (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đứa Trẻ do Phệ Kim Trùng biến thành gặp tình hình này cũng không có ý dừng lại mà mười ngón tay lại nhanh chóng bắn ra từng đợt Tinh Quang kiếm khí liên hoàn.

Một mảng Tinh Quang lạnh lẽo lại từ hư không tuôn ra.

Nhưng vào lúc này, khi mà nó còn chưa kịp chui vào bên trong đám gió đen thì từ bên trong đó bỗng truyền ra một âm thanh rống giận, đột nhiên một lưỡi dao khổng lồ màu xanh lớn hơn trăm trượng từ phía bên trong bổ ra.

Lưỡi dao khổng lồ này có hình dáng uốn lượn rất quái dị, giống đao mà không phải đao, giống kiếm mà không phải kiếm, nhưng sau một tiếng nổ, từ bên ngoài của nó tuôn ra một tầng kỳ hàn lạnh lẽo với thanh thế vô cùng kinh người.

Phệ Kim Trùng Vương thì vẫn đờ đẫn liếc nhìn lưỡi dao khổng lồ, những đạo Kiếm Quang óng ánh vừa bay ra bỗng tỏa sáng, sau đó hơn mười đạo Tinh Quang dung hợp lại thành một, hóa thành một luồng cầu vồng dài hơn mười trượng chém tới.

Hai thứ này mới vừa tiếp xúc với nhau, lập tức hàn khí và Tinh quang đều cùng lóe lên, từ chỗ va chạm vang lên một tiếng “phốc” giòn tan.

Trong chốc lát, lưỡi dao khổng lồ màu xanh da trời đã bị chém làm hai đoạn.

Kiếm Quang óng ánh kia vô cùng sắc bén, những bảo vật bình thường căn bản không thể ngăn cản được chút nào.

Lúc này Tinh Quang đã không còn bị ngăn cản nữa, chỉ thấy nó chớp động một cái đã không chút do dự mà một lần nữa thuận thế chém thẳng vào đám gió đen.

Từ bên trong đám gió đen truyền ra tiếng hét to kinh sợ, đám gió đen đột nhiên cuồn cuộn xoay tròn rồi hóa thành một cái vòi rồng phóng thẳng lên trời.

Trong tiếng rít vang trời, vòi rồng bị vô số Tinh Quang vây lấy rồi bị chúng mạnh mẽ chém cho tan nát.

Một tiếng "*oanh*" vang lên.

Dưới một kích này của Tinh Quang, một cái thân ảnh cực lớn từ bên trong đám gió đen bị bật ngược ra phía sau, thân hình liên tiếp lắc lư mấy lần tới cách xa hơn trăm trượng mới có thể đứng vững thân hình một lần nữa.

Đúng là Cự Nhân dữ tợn do Bất Diệt Thiên Tôn biến thành.

Chỉ là giờ phút này, trông hắn vô cùng chật vật, chẳng những trên mình chồng chất vết thương mà một cái bắp đùi đã không cánh mà bay, trong tay có thêm một cái Cốt Thuẫn khổng lồ màu đen, nhưng hơn một nửa đã bị tàn phá không còn nguyên vẹn nữa.

Ánh mắt của Cự Nhân từ phía xa nhìn về phía Đứa Trẻ, thần sắc ngoài vẻ tức giận vô cùng thì thình lình còn thêm vẻ kiêng kị cực kỳ sâu đậm, thậm chí bên trong còn thấp thoáng sự sợ hãi.

Mặc dù Bất Diệt Thiên Tôn bị trọng thương như thế, nhưng sau khi Cự Nhân thét dài một tiếng, tất cả những vết thương trên người lại lập tức lấy một tốc độ không thể tưởng tượng nổi mà nhanh chóng liền lại, ngay cả chỗ một bắp đùi không cánh mà bay kia cũng bị vô số tơ máu bắn ra đan vào nhau rồi nhanh chóng tái tạo lại.

Phệ Kim Trùng trông thấy thế, hai mắt long lanh nhíu lại, cánh tay nhấc lên, một ngón tay cách không điểm về phía Cự Nhân.

Âm thanh "*xuy xuy*" vang lên!

Trong chốc lát, bốn phía hư không xung quang Cự Nhân xuất hiện vô số đạo Kiếm Khí bắn tới, từ bốn phương tám hướng bắn mạnh về chính giữa người Cự Nhân.

Đồng thời thân hình Đứa Trẻ cũng khẽ động rồi bay thẳng về phía đối diện.

Cự Nhân biến sắc, miệng gầm lên một tiếng giận dữ, một nắm quyền đập vào lồng ngực, bên ngoài thân bỗng nhanh chóng lưu chuyển một tầng tinh quang màu đen, lúc này gai xương màu trắng run lên rồi rời khỏi cơ thể, nhao nhao bắn thành những tia sáng trắng nghênh tiếp những luồng kiếm khí vô hình xung quanh.

Mà bản thân Cự Nhân thì cầm Cốt Thuẫn bị tàn phá kia trên tay tiến tới gần Đứa Trẻ rồi hung hăng ném ra. Cốt Thuẫn nổ vang ông ông, hóa thành một vòng Quang Luân màu xám trắng bắn đi.

Cùng một thời gian, thân hình Cự Nhân uốn éo, mơ hồ một cái liền biến mất khỏi chỗ cũ.

Sau một khắc, một chỗ trong hư không phía xa mấy trăm trượng chấn động, thân hình Cự Nhân thoáng cái lại một lần nữa hiện ra.

Một tiếng "*oanh*" thật lớn vang lên.

Đứa Trẻ chỉ khẽ nhấc một nắm quyền lên, đã đem Cốt Thuẫn kia đấm cho tan nát, lãnh ý trong mắt Đứa Trẻ lóe lên, bỗng nhiên nó hóa thành một đạo cầu vồng bay về phía Cự Nhân.

Nội tâm Bất Diệt Thiên Tôn run lên, ánh mắt quét xuống dưới chân, một bắp đùi mới đang trọng tổ lại vẫn còn máu chảy đầm đìa, trong nhất thời nửa khắc chưa thể hoàn thành ngay được. Lúc này hắn đành cắn răng một cái, thân hình chớp động liền thuấn di khỏi chỗ cũ mà xuất hiện ở một nơi khác.

Đứa Trẻ do Phệ Kim Trùng Vương biến thành không hề có ý buông tha đối thủ, cầu vồng quẹo một cái lập tức nhanh chóng đuổi theo.

Cả hai chúng nó một là liên tục thuấn di tránh né, một thì liên tục truy lùng không bỏ, trong nhất thời trở thành cục diện giằng co.

Cùng lúc đó, ở phía bên này, Tam Toàn đạo nhân cũng vừa vặn đếm đến mười, nhưng chỉ thấy trên bầu trời phía đối diện, Cự Viên vẫn đang lạnh lùng nhìn về phía bọn hắn thì sắc mặt lập tức đại biến.

“Không thể nào, Huyết Độc kia vô cùng bá đạo, dù là Bất Diệt Thân Thể gặp phải loại độc này cũng tuyệt đối không thể bước ra ngoài ba bước được, làm sao ngươi có thể bình yên vô sự chứ?” vẻ mặt Đạo Sĩ trẻ tuổi bối rối, không tin tưởng hét lên.

“*Chỉ một chút Huyết Độc mà muốn đối phó với Hàn mỗ, đúng là si tâm vọng tưởng. dù vậy con rắn nhỏ kia có thể cắn nát da thịt ta cũng có thể xem như là hiếm có đấy.*” Cự Viên cười dữ tợn, cả ngón tay vừa bị cắn kia nhấc lên, một bàn tay khác nhanh như thiểm điện vỗ xuống.

“*Phốc*” một tiếng, một sợi tơ máu đen kịt từ trong vết răng mờ khó có thể nhìn rõ trên đầu ngón tay kia phun ra ngoài.

Huyết Độc của con quái xà kia lập tức bị Hàn Lập bức ra khỏi cơ thể.

Thân thể sau khi biến thân của Hàn Lập vốn đã rất cường đại, dù cho Huyết Độc này có thật sự khuếch tán ra thì quá nửa cũng chỉ có thể khiến thân thể hắn hơi không khỏe một chút mà thôi, chứ tuyệt đối sẽ không có gì đáng ngại.

Huống chi, trước kia hắn còn tu luyện qua công pháp chuyên khắc chế kỳ độc là Vạn Độc Hỗn Nguyên Thân, những thứ Huyết Độc này đương nhiên không thể làm tổn thương hắn chút nào.

Hoàng Nguyên Tử ở bên cạnh sớm đã nhìn thấy hết thảy, thần sắc sớm đã trở nên biến hóa bất định rồi, nhưng ánh mắt quét qua phía sơn cốc, nơi Phệ Kim Trùng Vương đang đuổi cho Bất Diệt Thiên Tôn chạy thục mạng thì trên mặt bỗng thoáng hiện lên vẻ tàn nhẫn, một chân đột nhiên dẫm mạnh xuống Cánh Cửa dưới chân.

Lập tức Cánh Cửa mơ hồ rồi hóa thành một vòng ánh sáng nhàn nhạt ẩn nấp không thấy đâu nữa. ngay sau một khắc, trên đỉnh đầu Cự viên vang lên âm thanh sấm vang gió giật, Cánh Cửa cực lớn kia hiện ra không một tiếng động.

Phía trên, Hoàng Nguyên Tử cũng cùng thuấn di tới, một đầu cánh tay vang lên tiếng "ba" rồi từ trên vai rơi xuống, dưới sự thúc dục của pháp quyết, cánh tay đó tự động nổ tung thành một luồng Huyết Vụ nhanh chóng chui vào bên trong Cánh Cửa.

Hàn Lập thấy thế, cũng hiểu rằng đối phương đang thi triển một loại bí thuật cường đại nào đó, hung quang trong mắt Cự Viên lóe lên, bỗng nhiên hung hăng đấm một quyền lên Cánh Cửa trên không trung.

Nắm đấm đầy lông xù vừa xuất ra, trời đất bỗng nhiên ảm đạm, một luồng gió lốc vô hình từ đó tuôn ra cuốn thẳng tới phía Cánh Cửa và Hoàng Nguyên Tử.

Đúng lúc này, Hoàng Nguyên Tử bỗng kêu to một tiếng thê lương, toàn thân hiện lên Huyết Quang, vô số sợi tơ máu màu đỏ từ trong da thịt bắn ra, sau đó đột nhiên biến thành một đạo Huyết Ảnh nhàn nhạt trực tiếp chui vào trong Cánh Cửa.

Một tiếng nổ "*oanh*" truyền ra.

Hư không chỗ Cánh Cửa bỗng nhiên nhộn nhạo một hồi như hoa trong gương trăng trong nước, linh áp cực lớn biến thành gió bão kia lập tức xuyên thủng qua nó rồi bắn thẳng ra xa hơn trăm trượng mới hao hết uy năng, lóe lên biến mất.

"Ảo Thuật!"

Cự Viên thấy vậy thì nao nao, một tia kinh ngạc chợt lóe lên trên khuôn mặt, nhưng lập tức cười lạnh lẽo, một tay thi triển pháp quyết liền thi triển bí thuật bài trừ ảo thuật trước mặt.

Với Linh Mục thần thông của hắn, cộng thêm Thần Thức khủng bố ngang với Chân Tiên, thì việc thi triển ảo thuật trước mặt hắn thật đúng là múa rìu qua mắt thợ, tự tìn đường chết mà.

Tuy nhiên đúng lúc này, phía trên bầu trời bỗng nhiên vang lên âm thanh nghiến răng nghiến lợi của Hoàng Nguyên Tử:

“Các hạ thần thông kinh người, Hoàng mỗ tự nhận bằng vào tu vi không phải đối thủ, nhưng ngươi cũng cần gì phải dính vào vũng nước đục này. Trước khi tới đây ta đã phát lời thề Tâm Ma, không giết tên cẩu tặc Thanh Nguyên Tử này tuyệt đối sẽ không rời khỏi Minh Hà Chi Địa. đạo hữu nếu chịu tránh đi, Hoàng mỗ tình nguyện đem tặng các hạ một nửa tài sản tích lũy cả đời của mình, nếu không chính là bức ta phải cùng ngươi cá chết lưới rách đấy.”

“Cá chết lưới rách, chỉ bằng chút Ảo Thuật ấy của ngươi sao?” Cự Viên nghe vậy thì cười lên điên cuồng, ánh sáng màu xanh lóe lên từ hai mắt, một bàn tay lướn màu vàng khác nhanh như thiểm điện chụp về một hướng khác.

Năm ngón tay chớp động, mơ hồ toát ra những sợi tơ lạnh, dường như muốn đem toàn bộ hư không phía trước chụp lại.

Một tiếng gầm nhẹ vang lên, chỗ bàn tay lớn màu vàng bỗng tỏa ra hào quang năm màu, hư không gần đó chấn động nhộn nhạo một hồi, mơ hồ có một bóng người màu đỏ như máu lóe lên rồi biến mất.

Tới khi bàn tay lớn màu vàng thu lại, ngoại trừ trên đầu ngón tay còn sót lại mấy sợi vải màu vàng còn có máu tươi tích tích từ trên chiếc áo giáp rơi xuống.

Mặc dù một kích này không thành công bắt được Hoàng Nguyên Tử, nhưng cũng khiến hắn không thể toàn thân thoát ra.

Hàn Lập nhướng mày, dường như có đôi phần ngoài ý muốn.

“Đây là ngươi bức ta, vậy thì để ta cho ngươi biết một chút sự lợi hại chính thức của Cửu Huyễn Như Ý Môn đi.”

Trên bầu trời thoáng chốc truyền đến âm thanh cực kỳ phẫn nộ của Hoàng Nguyên Tử, theo đó là một hồi âm thanh chú ngữ trầm thấp, bỗng nhiên một chỗ không gian bên ngoài chấn động, chín luồng hào quang lóe lên, quay tròn ngưng tụ lại rồi biến ảo ra chín Cánh Cửa màu trắng giống hệt nhau.

Mỗi Cánh Cửa đều cao vài chục trượng, mặt ngoài ánh sáng lung linh, vừa mới hiện thân lập tức từ bên trong mỗi cánh cửa vang lên âm thanh ông ông rồi tuôn ra vô số Phù Văn đỏ như máu, chúng run rẩy một chút bỗng nhiên biến ảo thành vô số Viên Châu màu xám trắng lớn bằng ngón tay cái.

Mặt ngoài những Viên Châu này chằng chịt tơ máu, hơn nữa lúc sáng lúc tối lập lòe bất định, đồng thời tuôn ra một luồng khí tức khủng bố khiến cho Hàn Lập phải rùng mình.

"*Tử Mẫu Thi Âm Lôi*",Hàn Lập rốt cuộc cũng nhận ra lai lịch của những Viên Châu này, trong lòng không khỏi hít vào một ngụm hơi lạnh.

Biến thân Cự Viên bỗng nhiên bấm niệm pháp quyết, lập tức hào quang trên người tỏa sáng, từ trên người điên cuồng bắn ra vô số sợi lông màu xanh hóa thành những sợi Kiếm Ti chằng chịt, mỗi một sợi lại bắn thẳng về những Viên Châu kia.

Mặc dù bên trong Tử Mẫu Thi Âm Lôi này chỉ ẩn chứa một chút lực lượng Hủy Diệt, nhưng số lượng nhiều như vậy thì uy năng của chúng ngay cả Hàn Lập cũng không dám ngạnh kháng, dù thời gian phát động hơi chậm một chút nhưng cũng đủ để hắn vận dụng Kiếm Ti chém vỡ ra.

Tuy nhiên một khắc sau, đồng tử của Cự Viên bỗng co rụt lại.

Những sợi Kiếm Ti màu xanh chém vào những Viên Châu kia lại nhao nhao lóe lên rồi xuyên qua chúng, cứ như chỉ là hư ảnh vậy.

"*Ảo ảnh!* " Hàn Lập khẽ rùng mình, trên mặt rốt cuộc cũng lộ ra vẻ giật mình.

Lúc này trước khi thả ra những sợi Kiếm Ti kia, hắn tự nhiên đã dùng Thần Niệm, Linh Mục đảo qua những Viên Châu này, nhưng cũng không phát hiện ra chút dị thường nào từ những viên Thi Âm Lôi này cả.

Lập tức những Viên Châu này chớp động rồi nhao nhao ngông nghênh bay về phía hắn.

Tâm niệm của Hàn Lập nhanh chóng chuyển động, biến thân Cự Viên bỗng lóe lên Kim quang, một bàn tay lớn lại vươn ra một lần nữa đem một Viên Châu màu trắng cách đó vài chục trượng bắt vào trong lòng bàn tay.

“Không đúng, là vật thật chứ không phải ảo ảnh.” Ngón tay Cự Viên vừa tiếp xúc với Viên Châu lập tức cảm giác thấy lòng bàn tay nóng lên, sắc mặt lập tức đại biến.

“*Oanh*” một tiếng, một vầng sáng màu xám thoáng cái từ giữa ngón ta Cự Viên nổ tung ra rồi điên cuồng tỏa ra xung quanh, một cỗ uy năng to lớn từ bên trong vầng sáng chớp động rồi phát tiết ra ngoài, lập tức bao phủ toàn bộ thân hình của Cự Viên vào trong đó.

------oOo------

Chương 2319: Trảm sát cường địch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bên trong hồ quang bỗng nhiên truyền ra một tiếng hét rền vang.

Tiếp đó hai tử thủ khổng lồ từ từ hiện ra ở giữa, sau đó tách ra.

Một tiếng *"thử lạp"* đinh tai nhức óc.

Vầng sáng cánh bị đôi cự thủ mạnh mẽ mà xé rách ra.

Cự viên từ giữa bước ra cả người phát ra tử quang, toàn thân mặc dù có chút cháy đen, nhưng rõ ràng bộ dáng cũng không có gì lo ngại.

"Nguyên lai cũng không phải chân chính Tử Mẫu Thi Âm Lôi, uy lực chỉ được một phần chân chính âm lôi. Điểm ấy uy lực muốn đả thương ta, thật sự là si tâm vọng tưởng. Là Phân Hóa Ngưng Chân Chi Thuật trong truyền thuyết, ngược lại còn có chút ý tứ." Cái miệng rộng của cự viên mở ra, ong ong nói.

"Hừ, một khỏa không đủ, vậy mười khỏa trăm khỏa thì sao!" Bốn phía trong hư không trầm mặc một chút, Hoàng Nguyên Tử tựa hồ cũng bị thân thể mạnh mẽ của cự viên dọa cho sợ ngây người một lát, nhưng lập tức phản ứng hung hăng nói.

Vừa dứt lời, những khỏa châu khác khẽ run lên, tựa như mãn hoa phi vũ hướng Hàn Lập bên này mà bắn đến.

"Ngu xuẩn, nếu Hàn mỗ biết đây là Phân Hóa Ngưng Chân Chi Thuật, phá nó không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?”

Tiếp theo cự viên quát khẽ một tiếng, bên ngoài thân bỗng nhiên vô số ký hiệu nhanh chóng hiện ra, đồng thời các đoàn linh quang trên người cũng bay ra, phân biệt mà huyễn hóa ra hàng loạt hư ảnh Chân Linh: Côn Bằng, Thiên Phượng, Khổng Tước..., sau đó xoay quanh một cái, rồi nhập vào trong cơ thể cự viên không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, thân hình cự viên ở trong tử quang cuồng trướng thật lớn, đầu vai hai bên đều có kim quang chợt hiện, từ hư vô sinh ra hai cái đầu cùng bốn tử thủ, bên ngoài thân xuất hiện một khối khối vảy màu vàng, một cái đoản giác thẳng tắp hiện ra trên trán.

Hàn Lập trực tiếp thi triển Niết Bàn Tam biến thân rồi.

Sau khi cự viên biến thân, trên người phát ra một cỗ khí tức khủng bố cơ hồ làm cho người ta hít thở không thông, tiếp theo thần sắc nhất nanh, trên cánh tay một đoàn lục quang bạo phát ra, huyễn hóa ra một thanh mộc kiếm xanh thẫm, rồi nắm vào trong tay.

Đúng là thanh Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm.

Kiếm nhè nhẹ run lên, nhất thời vô số ngũ sắc ký hiệu tuôn ra hào quang chói mắt chợt lóe lên, một đạo lục quang theo người cự viên bạo phát ra, hướng bốn phương tám hướng một quyển mà tỏa ra,dao động của cường đại pháp tắc cũng đồng dạng tràn ra.

Ngay sau đó, lục quang này phóng tới viên châu rồi va vào nhau.

"Phốc phốc" một tiếng nổ lớn vang lên!

Một màn kinh người xuất hiện.

Toàn bộ viên châu vang lên âm thanh ong ong, bên ngoài huyết quang chợt hiện, đều phong hoá rồi biến thành tro bụi.

"Hủy diệt lực huyền thiên chi bảo! Không thể nào, không có khả năng..." Trên trời cao vang lên một tiếng kêu to của Hoàng Nguyên Tử, giọng nói khàn khàn.

Nhưng đúng lúc này trên mặt cự viên hiện lên một nét cười, bỗng nhiên cả ba gương mặt đồng thời có hắc khí tỏa ra tại mi tâm, đều tự hiện ra con mắt thứ ba, pháp nhãn quay tròn hướng đến các cánh cửa quét qua vài lần, mộc kiếm trong tay bỗng nhiên dựng lên, hướng một tòa trong đó mà chém đến, kiếm quang xanh thẩm mênh mông bắn tới mạnh mẽ.

Cùng lúc đó, cánh tay khác cũng mơ hồ một cái, hướng tám cánh cửa còn lại đều vù vù cách không đánh ra hai quyền.

Hơn mười đầu quyền kim quang ác liệt bắn ra, chỉ chớp động một cái, đánh trúng tám cánh cửa còn lại, còn nhanh hơn kiếm quang xanh thẩm một bước.

Một trận nổ *"Ầm vang long"*, hơn mười đoàn kim quang bạo liệt phá ra, biến thành những đợt sóng cuồn cuộn màu vàng, đem tất cả cánh cửa kia nháy mắt đều bị bao phủ trong đó.

Những cánh cửa này ở trong sóng địa chấn màu vàng uy lực khủng bố này, một chút sức chống cự cũng không có, tấc tấc vỡ vụn ra Bỗng nhiên bên trong bóng người chợt lóe, tám đạo hư ảnh ở trong cánh cửa hài cốt hiện ra, nhưng chỉ có thể liều mạng giãy dụa hai cái, đã bị sóng địa chấn màu vàng mạnh mẽ đánh cho nát bấy mà tiêu thất.

Lúc này, lục sắc kiếm quang mơ hồ một cái, cũng đem cánh cửa cuối cùng từ giữa chém thành hai nửa.

" *Phốc*" một tiếng. Đồng dạng, một đạo hư ảnh màu vàng ảm đạm lao ra từ trong cánh cửa, thoáng cái, đã biến mất vào trong hư không, lại một cái chớp động, thì đã hiện ra ngoài ngàn trượng.

"Tam Toàn huynh, mau ra tay đi! Mấy cổ phân thân của ta đều đã bị tiêu diệt, còn chưa chịu ra tay nữa sao..."

Nhân ảnh màu vàng tự nhiên chính là bản thể Hoàng Nguyên Tử, nhưng chỉ vừa hoảng sợ nói ra hai câu, bỗng nhiên khoảng không trên đầu dao động một cái, một tử thủ lớn hơn trăm trượng xé rách không gian mà hiện ra, như một tia chớp vỗ xuống.

Hoàng Nguyên Tử quá sợ hãi, độn quang ngoài thân lóe lên. Đã định thuấn di mà thoát đi, nhưng trên không trong tử thủ bỗng nhiên xuất ra tầng tầng văn trận màu bạc nhanh chóng hiện xuất hiện, xoay tròn một cái, một cổ lực lượng vô hình nhất thời che xuống trước một bước.

Hoàng Nguyên Tử chỉ cảm thấy bốn phía không gian căng thẳng, chẳng những pháp lực không thể điều động một chút, lại phá vỡ đi năng lực thuấn di, giống như toàn bộ hư không đều bị giam cầm lại.

Hoàng Nguyên Tử tự nhiên bị dọa cho hồn phi phách tán, miệng rống to một tiếng, hai tay chà xát, sau đó giương lên.

Nhất thời chi chít hoàng mang hướng trên cao điên cuồng bắn ra, đồng thời trên người hắn đủ mọi màu sắc ánh sáng mờ mờ chợt lóe, hơn mười kiện bảo vật kiểu dáng bất đồng cũng đồng thời ly thể mà nhất nhất bay ra, rồi rầm rầm bạo liệt mà nổ mạnh, hóa thành từng mãnh quang hà thổi quét lên trên.

Rõ ràng Hoàng Nguyên Tử đã nổi lên ý muốn liều mạng rồi.

Xa xa, Tam Toàn đạo nhân nghe được âm thanh Hoàng Nguyên Tử cầu cứu, trên mặt lại hiện ra một tia do dự, cũng không lập tức tới ngay ra tay giúp đỡ tên kia đang lâm vào tuyệt cảnh này, sắc mặt ngày càng xấu đi, trong lòng rốt cục đã có quyết định, trong chốc lát một tay kết quyết niệm thần chú, độn quang lóe lên, hóa thành một đạo tam sắc kinh hồng bay lên trời, một tiếng hú dài, nhằm hướng bên ngoài cốc, phá không mà lao đi.

Sau vài cái chớp động, kinh hồng đã biến mất đích vô tung vô ảnh.

Cũng trong lúc này, trong tử thủ khổng lồ càng nhiều văn trận màu bạc mạnh mẽ xuất hiện ra, rốt cục thả ra hàng vạn Đạo ánh sáng mờ mờ đè xuống dưới.

Vô luận hoàng mang sắc bén bao nhiêu, hay là hơn mười kiện bảo vật tự bạo năng lượng cuồng bạo kinh người như thế nào, vừa tiếp xúc tử thủ khổng lồ hậu, đều bị mạnh mẽ nghiền một cái mà nát.

Hoàng Nguyên Tử thậm chí liều mạng phun ra hơn mười đoàn máu huyết lại liên tiếp thi triển nhiều loại bảo mệnh thần thông ngăn cản, vẫn không làm nên chuyện gì, chỉ có thể giương mắt nhìn cự thủ như thái sơn áp đỉnh trực tiếp trấn áp xuống.

Một đoàn huyết vụ ở trên hư không trung bạo liệt mà vỡ ra, nương theo đoàn hoàng quang, một cái bóng mơ hồ thoát khỏi hư không giam cầm theo bàn tay khổng lồ phía dưới trốn ra, sau một cái chớp động, thì độn xa tới địa phương cách đó mấy trăm trượng xa.

Ở trong hoàng quang, một hoàng bào tiểu nhân cao tầm một thước, khuôn mặt cùng Hoàng Nguyên Tử độc không hề sai biệt, đúng Nguyên Anh của hắn.

Cũng chỉ có loại thần thông thuấn di này của đại thành Nguyên Anh này thi triển mới có thể không cần để không gian giam cầm, dễ dàng theo bàn tay khổng lồ mà bỏ trốn mất.

Đương nhiên lúc này hắn cũng đã phát hiện chuyện Tam Toàn đạo nhân vứt bỏ đồng bọn một mình đào tẩu, trong lòng mắng to không thôi, cũng không chút do dự trong tay liên tục kết ấn niệm thần chú, đồng dạng thân hình như ẩn như hiện nương theo phương hướng thuấn di mà chạy.

Xa xa, cự viên ba đầu sáu tay thấy vậy, trên ba gương mặt đồng thời hiện ra một tia ý niệm lạnh lùng, lục mộc kiếm trong tay nhẹ nhàng bâng quơ run lên.

"*Phốc*" một tiếng!

Một đạo Nguyệt Nha kiếm quang xanh biếc một hơi mà ra, lại chợt lóe lên, lướt qua rồi biến mất vào hư không.

Xa xa, thân hình hoàng bào tiểu nhân nhoáng lên một cái, lóe lên rồi ẩn vào trong hư không, không gian phụ cận bỗng đồng thời dao động, Nguyệt Nha kiếm quang theo sát mà hiện, chợt lóe lên cũng chui vào trong hư không.

Một lát sau, một tiếng thê lương kêu thảm thiết phát ra!

Trong không trung, một trận dao động nhộn nhạo, một đoàn huyết vụ từ hư không tuôn ra, bên trong mơ hồ vô số huyết nhục toái khối, nhưng tất cả đều quỷ dị trôi nổi tại không trung, không có phần nào rơi xuống xuống.

"*Phanh*!" một tiếng.

Một xích sắc hỏa cầu từ đằng xa cuồn cuộn bắn đến, ở trong huyết vụ bạo liệt nổ ra, ngọn lửa màu đỏ rào rạt thiêu đốt, đem tất cả mọi thứ bên trong phạm vi hết thảy thiêu thành tro bụi.

"Cuối cùng giải quyết xong, Cửu Huyễn Như Ý Môn này, thật là có chút khó giải quyết, ngay cả niết bàn thánh thể đều vận dụng. Bất quá Tam Toàn đạo sĩ kia ngược lại chạy rất nhanh, như vậy mới bảo trụ một cái mạng nhỏ." Cự viên ba đầu sáu tay thân hình chợt thu nhỏ lại, trong nháy mắt biến ảo thành hình người, quay đầu hướng theo đường Tam Toàn đạo nhân đào tẩu lạnh lùng nhìn liếc mắt một cái, thì thào hai câu.

Tiếp theo cánh tay Hàn Lập vừa nhấc, một trảo hướng hư không ngoài xa chộp một cái, phá không vang lên, một quả trữ vật trắng noãn như ngọc bay vụt mà đến, một cái chớp động, đã yên tĩnh dừng ở này trong lòng bàn tay.

Hắn thần niệm hướng bên trong nhanh chóng đảo qua, trên mặt lộ ra một tia vừa lòng biểu tình, một tay lại lật chuyển, đã đem vòng tay trữ vật thu lên, sau đó mới đưa ánh mắt hướng về phía bên kia chiến trường.

Kết quả chỉ thấy trên mặt đất một toà núi nhỏ phụ cận ngoài mười dặm, rõ ràng có thêm một núi nhỏ được tạo ra từ vô số phần xương thịt còn lại của chân tay đã bị cụt nát, máu tươi cuồn cuộn chảy thành sông, huyết khí cơ hồ trải rộng toàn bộ không trung.

Ở phía trên núi thịt, phệ kim trùng vương biến thành tiểu nhân đang lẳng lặng huyền phù trên không trung, trong một bàn tay cầm lấy một khối xù đầu to cỡ nắm tay, xem khuôn mặt rõ ràng là thủ cấp bất diệt thiên tôn, chỉ là chẳng biết tại sao thu nhỏ lại đến như vậy.

Bất Diệt Thiên Tôn này sau khi biến thân, cơ hồ có được bất tử thân, nhưng hiện tại vậy đôi huyết nhục một chút phản ứng cũng không có, rõ ràng đã bị tiểu nhân thật sự giết chết.

"Kim nhi, ngươi trở về đi."

Trên mặt Hàn Lập lộ ra nụ cười thản nhiên, trong miệng phân phó một tiếng.

Xa xa tiểu nhân nghe được thanh âm Hàn Lập gọi về, thần sắc vừa động, một cái xoay người, vừa nhấc chân, thì "*Sưu*" đích một tiếng, tiêu thất khỏi chỗ cũ.

Một âm thanh kéo theo!

Một bên hư không Hàn Lập dao động, tiểu nhân hiện ra, gương mặt không chút thay đổi đứng bên người.

"*Làm không tệ. Bất diệt thân thể ngay cả lợi hại, nhưng chỉ cần đem đầu chém xuống trước, lực khôi phục sẽ giảm đi hơn phân nửa, lại đem Nguyên Anh bức ra bên ngoài cơ thể trong lời nói, tự nhiên là dễ dàng giết chết. Xem ra phương diện cùng người tranh đấu, ngươi là vô sự tự thông, căn bản không cần ta sẽ dạy bảo nhiều thứ. Làm tốt lắm!*" Hàn Lập liếc mắt quét cái đầu trong tay tiểu nhân một cái, dùng khẩu khí tán dương nói.

Tiểu nhân nghe vậy, trên mặt vẫn không có biểu tình gì khác thường, nhưng hướng Hàn Lập nhất khom người, bỗng nhiên cầm cái đầu trong tay cùng một quả vòng tay trữ vật màu đen đưa qua.

Hàn Lập mỉm cười, tay áo phất một cái, đã đem cả hai tất cả đều thu vào trong tay.

Bất quá hắn ánh mắt chỉ là lướt qua ở cái thủ cấp một chút, rồi lắc đầu đem ném đi, lại hé miệng ra, một đạo thô to kim hình cung bắn ra.

Một tiếng sét đánh, đầu nhất thời ở trong kim quang lượn lờ biến thành hư ảo.

------oOo------

Chương 2320: Lấy người

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tử Kim Tiểu Nhân: Đứa Trẻ toàn thân màu tím vàng (ở đây chỉ Phệ Kim Trùng Vương).

Về phần vòng tay trữ vật màu đen, hắn dùng thần niệm quét qua một chút lập tức cũng lóe lên rồi bị thu lại.

“Để phòng ngừa vạn nhất, ngươi đi nhìn một chút xem tên đào tẩu kia còn ẩn nấp ở gần đây không, nếu gặp được cứ lập tức diệt sát ngay.” Hàn Lập hơi suy nghĩ một chút, sau đó quay lại phân phó với Đứa Trẻ.

Tử Kim Tiểu Nhân nghe vậy tức thì đờ đẫn gật đầu, đầu vai nhoáng lên một chút liền biến thành một đạo cầu vồng phá không bay đi.

Trông phương hướng bay đi, đúng là phương hướng mà lúc trước tên Tam Toàn đạo nhân kia đào tẩu.

Sắp xếp xong xuôi mọi chuyện, Hàn Lập phát ra một khối Hỏa Cầu thiêu cháy huyết nhục tàn thi của Bất Diệt Thiên Tôn thành tro bụi, rồi sau đó mới nhìn về phía Sơn Cốc.

Chỉ thấy lúc này cả tòa Sơn Cốc vẫn còn bị từng tòa Trận Pháp bao phủ vào trong đó, một luồng sát khí cường đại bay múa trên không trung, thật đúng là không thể xem nhẹ chúng một chút nào, trận đại chiến với ba người Hoàng Nguyên Tử vừa rồi tuy diễn ra trong thời gian không dài, nhưng bọn người Nghiên Lệ dĩ nhiên là không thể nào một chút cũng không biết được.

Hàn Lập nghĩ tới đây, một tay vẽ một vòng trong hư không cạnh đó, theo đó là ánh sáng màu xanh lóe lên, tiếp đó vô số phù văn từ đó tuôn ra, chúng quay tít một vòng rồi ngưng tụ lại thành một tấm Quang Kính mờ ảo.

Ban đầu trên mặt tấm gương không có bất kỳ hình ảnh nào.

Nhưng tới khi một ngón tay của Hàn Lập bắn ra một tấm Phù Lục màu vàng chui vào trong nó thì lập tức từ tấm gương vang lên âm thanh vù vù, từ trên mặt gương hiện ra dáng người nhỏ ngắn của một thiếu nữ có dung mạo vô cùng xinh đẹp.

Đúng là Nghiên Lệ.

Nhưng giờ phút này vẻ mặt của nàng vẫn còn biểu lộ vẻ ngốc trệ, tựa như không cách này tin tưởng được kết quả cuộc đại chiến phía bên ngoài cốc.

Ba gã cường địch khủng bố đồng cấp với Thanh Nguyên Tử lại bị một mình Hàn Lập chém giết, kinh sợ trốn chạy mất, bên ngoài cốc đã không còn lại bất cứ uy hiếp gì nữa.

“Nghiên đạo hữu, Nguyên Dao và lệnh Sư vẫn ổn chứ?” Hàn Lập đối mặt với tấm gương này, thong dong hỏi một câu.

“Gia sư cùng Nguyên Dao muội muội vẫn khỏe, vẫn còn đang ngăn cản mấy vòng Thiên Kiếp cuối cùng nữa. Hàn huynh, ngươi đã tiến giai thành lão tổ Đại Thừa kỳ rồi sao” Nghiên Lệ thì thào trả lời hai câu, sau đó mới khôi phục vài phần lý trí rồi mơ hồ không dám xác định mà hỏi.

“Nếu ta còn chưa tiến giai Đại Thừa thì làm sao có thể chém giết và đuổi đi mấy tên đại địch vừa rồi được. Thanh Nguyên Tử đạo hữu vẫn chưa Độ Kiếp xong, vậy thì ta liền ở chỗ này chờ một chút, đợi tới khi hắn cùng Nguyên Dao Độ Kiếp xong sẽ ra gặp mặt.” Hàn Lập nhàn nhạt nói, sau đó không chờ Nghiên Lệ phản ứng, cánh tay áo rung lên.

Một luồng chấn động quỷ dị quét qua, tấm gương màu xanh lóe lên rồi nổ tung, một lần nữa hóa thành những điểm Phù Văn biến mất trong hư không.

Sau đó thân hình Hàn Lập khẽ động, bay tới một tòa núi nhỏ gần đó rồi tùy ý ngồi khoanh chân lên trên một khối đá sạch sẽ.

Hắn hiểu rõ, mặc dù năm đó mình từng kết giao một phen với Thanh Nguyên Tử, hơn nữa còn có sâu xa với Nguyên Dao, nhưng giao tình của hai người cũng tuyệt đối chưa đến mức có thể phó mặc sinh tử bản thân.

Thế nên hắn cũng không hề đề cập tới việc để Nghiên Lệ mở cấm chế ra ngay lúc này, mà trực tiếp dừng ở bên ngoài cốc yên lặng chờ đợi tới khi Thiên Kiếp kết thúc.

Hắn vừa ngồi xuống, một tay giơ lên bắn ra một luồng sáng màu xanh, luồng sáng lóe lên tức thì chui vào trong hư không không thấy đâu nữa, hóa ra đó là một tấm Truyền Âm Phù.

Hàn Lập định dùng tấm Phù này thông tri cho mọi người trên Mặc Linh Thánh Chu để họ có thể tới đây hội họp với hắn.

Vì thế nên không lâu sau, chân trời bỗng vang lên tiếng oanh minh, một chiếc Thuyền lớn màu đen trông như một ngọn núi thình lình hiện ra.

Trong Pháp Trận, Nghiên Lệ đang xếp bằng trên kiện pháp khí hình la bàn. Nàng nhìn lướt qua cảnh tượng hiện ra trong chiếc Gương đồng trước mặt, trên mặt lộ ra vẻ ngốc trệ dường như không thể nào tin được những cảnh vừa nhìn thấy.

Ba ngày sau, từ trong sơn cốc truyền ra tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, sau đó Kiếp Vân cuồn cuộn tan đi. Phía trong sơn cốc chợt vang lên tiếng thét dài của Thanh Nguyên Tử.

Trong tiếng thét dài tràn ngập ý vui mừng sung sướng.

“Chúc mừng đạo hữu đã vượt qua Đại Thiên Kiếp.” Hàn Lập vốn đang ngồi trên tảng đá lớn chợt mở hai mắt ra, mỉm cười chúc mừng nói.

Thanh âm tuy không lớn nhưng quanh quẩn khắp toàn bộ bầu trời không tan, không hề bị âm thanh tiếng thét dài át đi.

“Vẫn còn chưa đa tạ đại ân tương trợ của Hàn đạo hữu, nếu không ta cũng không thể nào không bị chút quấy nhiễu nào mà bình an vượt qua kiếp nạn này. Đúng rồi, lão phu còn chưa chúc mừng đạo hữu tiến giai Đại Thừa kỳ đấy.” tiếng thét dài của Thanh Nguyên Tử chợt dừng lại nhưng lập tức cười to đáp lời.

Hiển nhiên cho dù trong lúc Độ Kiếp Thanh Nguyên Tử không thể nào phân thân, nhưng hết thảy mọi việc phát sinh bên ngoài cốc vẫn nắm rõ như lòng bàn tay, nếu không cũng sẽ không nói những lời cảm kích như thế.

“Đạo hữu quá lời rồi. Cho dù tại hạ không ra tay, nghĩ rằng dưới những chuẩn bị khác phía sau, mấy tên đạo chích kia làm sao có thể phá hủy đại kế Độ Kiếp của Thanh đạo hữu được. Tuy vậy lúc này đạo hữu vừa mới vượt qua kiếp nạn, vẫn nên khôi phục nguyên khí là quan trọng hơn, tại hạ sẽ ở bên ngoài hộ pháp hai ngày rồi nói sau, đề phòng có kẻ muốn gây bất lợi cho đạo hữu.” Hàn Lập không lưỡng lự trả lời.

“Nếu đạo hữu đã có ý tốt như thế, lão phu cũng không khách khí nữa. Hai ngày sau lão phu sẽ tự mình bái tạ đại ân của đạo hữu.” Thanh Nguyên Tử suy nghĩ một chút, rồi cũng một lời đáp ứng, tiếp đó những cấm chế bên ngoài sơn cốc chấn động một hồi, từ bên trong không còn truyền ra bất cứ thanh âm gì nữa.

Hắn vừa mới ngăn cản Thiên Kiếp xong, lúc này hoàn toàn chính xác cần phải ăn Đan Dược vào để phục hồi một phần nguyên khí đấy.

Hàn Lập ngóng nhìn về phía sơn cốc trong chốc lát, sau đó bỗng nhiên quay đầu nhìn thoáng qua một ngọn núi cao lớn khác ở phía rất xa, thoáng nở một nụ cười cực kỳ thâm ý, rồi tiếp tục chậm rãi ngồi xuống từ từ nhắm hai mắt lại.

Dường như cũng ngay lúc đó, từ trên một cây đại thụ phía trên ngọn núi mà Hàn Lập vừa nhìn thoáng qua bỗng nhiên hiện lên hư ảnh một nam tử trung niên mặc quan bào màu vàng.

Nam tử này có khuôn mặt nho nhã, dưới cằm có một bộ râu đen nhánh dài khoảng nửa xích, đúng là một vị Đại Thừa khác mà Hàn Lập từng gặp ở Minh Hà Chi Địa: *“Kim Diễm Hầu “.*

Người này vốn đã nên rời khỏi Minh Hà Chi Địa mới phải, nhưng lúc này lại xuất hiện ở nơi Thanh Nguyên Tử Độ Kiếp, hơn nữa còn một mực ẩn nấp tung tích, rõ ràng là có mang dị tâm mà tới.

Tuy nhiên giờ phút này, Kim Diễm Hậu nhìn vào thân ảnh Hàn Lập ở rất xa kia, sắc mặt bỗng âm tình bất định, sau một lúc lâu mới thở dài một hơi, thân hình nhoáng lên rồi cứ như vậy mà biến mất.

Vừa rồi trông thấy thần thông kinh người khi chém giết đối thủ cùng cấp của Hàn Lập và Phệ Kim Trùng Vương, dù cho vị Kim Diễm Hậu này có chỗ dựa vào thì lúc này cũng đã hoàn toàn bỏ đi tính toán nhỏ của mình.

Huống chi cái nhìn trông có vẻ bình thường của Hàn Lập vừa rồi lại làm cho nội tâm hắn nhảy loạn khó hiểu, dường như đã phát hiện ra sự hiện diện của hắn, đương nhiên hắn lại càng không dám ẩn núp tại chỗ nữa.

Một lát sau, vị Kim Diễm Hậu này đã xuất hiện trên bầu trời cách xa chỗ cũ cả vạn dặm, đang hóa thành một đạo Kim quang bay vụt về hướng động phủ của chính mình.

“Thật không nghĩ tới, tên tiểu gia hỏa mấy trăm năm trước còn ở cảnh giới Hợp Thể, giờ đây chẳng những đã có cùng cảnh giới với bổn vương mà còn có thể đơn giản chém giết cùng cấp như vậy. Tử Kim Tiểu Nhân kia cũng vô cùng lợi hại, không biết là tồn tại khủng bố nào nữa…” Kim Diễm Hậu một mặt thúc dục độn quang bay đi, một mặt thì đang âm trầm lẳng lặng tự đánh giá.

Hai ngày sau, trong một đại sảnh phong cách tranh nhã cổ xưa, Thanh Nguyên Tử dáng vẻ đầy tươi cười đang ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ nhà, đồng thời hướng về phía Hàn Lập ở đối diện, liên tục mời rượu.

Sắc mặt của hắn tuy vẫn hơi tái nhợt, khí tức hơi chút bất ổn, nhưng tinh thần lại vô cùng tốt.

Hai nữ tử Nguyên Dao và Nghiên Lệ đứng ở phía sau lưng Thanh Nguyên Tử đang dùng ánh mắt tò mò thỉnh thoảng đánh giá mấy người Huyết Linh và Chu Qủa Nhi đứng sau Hàn Lập.

Lúc trước trong quá trình ngăn cản Thiên Kiếp, tuy rằng Nguyên Dao dựa theo yêu cầu của Thanh Nguyên Tử trực tiếp xuất thủ tương trợ, nhưng bản thân cũng không bị cắn trả chút nào, rời khỏi sơn cốc, toàn thân nàng đều không bị tổn thương dù là một cọng tóc.

Tuy vậy thì khi nãy vừa biết việc Hàn Lập tiến giai Đại Thừa, Nguyên Dao cũng hoảng sợ giống hệt Nghiên Lệ, cái miệng nhỏ nhắn há cả buổi không khép lại được.

Thời điểm ánh mắt Hàn Lập khẽ quét qua Nguyên Dao, tự nhiên vô ý thức hồi tưởng lại bộ dáng khiếp sợ vô cùng đáng yêu của nàng, không khỏi mỉm cười.

“Nói thật, mặc dù ta đã biết tư chất của đạo hữu bất phàm nhưng cũng tuyệt đối không thể ngờ tới, một thời gian không gặp mà ngươi cũng đã tiến giai tới cảnh giới như thế, hơn nữa còn có thể chém giết cường địch có cảnh giới không khác biệt lắm so với lão phu. Xem ra những đánh giá trước kia của lão phu về ngươi vẫn còn quá thấp.” Thanh Nguyên Tử hướng tới Hàn Lập nói.

“Thanh đạo hữu quá khen rồi. Tư chất của ta hoàn toàn chính xác là chưa tới mức như vậy, nếu không phải từng mạo hiểm tiến vào Ma Giới một chuyến và đạt được một Phúc Duyên cực lớn thì làm sao có thể thuận lợi tiến vào cảnh giới Đại Thừa được. Ngược lại thì Thanh đạo hữu vượt qua kiếp nạn này, về sau có lẽ tu vi sẽ càng tiến thêm một bước nữa, không chừng có cơ hội lớn Phi Thăng Tiên Giới đấy.” Hàn Lập cười mà như không cười nói.

“Không phải người phi thường, làm sao có được cơ duyên phi thường. Tối thiểu là những tu sĩ Hợp Thể khác tuyệt đối sẽ không dám mạo hiểm xâm nhập Ma Giới. Điều này chứng minh là tâm tính đạo hữu vô cùng quyết đoán, hơn xa người thường đấy. về phần lão phu vượt qua kiếp nạn này có thể may mắn sống lâu thêm một vài năm đã là việc đáng mừng, còn việc Phi Thăng Tiên

Giới thì thật không dám mơ tới. ngược lại thì Hàn đạo hữu trẻ tuổi như vậy mà đã có cảnh giới và thần thông như bây giờ có lẽ có nhiều khả năng đến được bước này hơn." Thanh Nguyên Tử liên tục khoát tay phủ định.

"Ha Ha, sự tình Phi Thăng Tiên Giới, với ta mà nói là một chuyện vô cùng xa xôi, không có vài vạn năm khổ tu tích lũy lâu dài, thì một phần vạn khả năng đều không thể có." Hàn Lập khiêm tốn trả lời.

"Ha ha, thời gian vài vạn năm đối với chúng ta mà nói chỉ là chuyện trong chớp mắt, không hề đáng kể chút nào. Tuy vậy nếu Hàn đạo hữu thật sự có ý muốn Phi Thăng Tiên Giới mà nói… tất yếu cũng nên sớm chuẩn bị tốt một chút thì hơn." Thanh Nguyên Tử nghiêm nghị nói.

"Ah, chẳng lẽ Thanh đạo hữu đã biết chút ít gì đó sao…" thần sắc Hàn Lập khẽ động hỏi.

"Dù sao thì lão phu cũng sống lâu hơn ngươi một chút, biết nhiều hơn một vài việc cũng là bình thường. còn việc nếu một ngày đạo hữu muốn Phi Thăng Tiên Giới, bản thân cũng nên chuẩn bị kế sách ứng đối với Đại Thiên Kiếp thì hơn, để phòng ngừa vạn nhất. Nếu Hàn đạo hữu không chê, lão phu nguyện ý nói ra một chút tâm đắc, cùng đạo hữu nghiên cứu thảo luận một lát được chứ." Thanh Nguyên Tử không cần suy nghĩ nói.

"Tốt, vậy thì tại hạ cung kính không bằng tuân lệnh rồi." Hàn Lập đương nhiên sẽ không cự tuyệt chuyện tốt thế này, lập tức một lời đáp ứng.

Cứ như vậy, thời gian tiếp theo, Hàn Lập và Thanh Nguyên Tử cứ người một câu ta một câu bàn luận về chuyện tình Độ Kiếp Phi Thăng Tiên Giới.

Hai người một hỏi một đáp, trọn vẹn thời gian gần nửa ngày mới dừng lại chủ đề này mà vẫn có vẻ chưa thỏa mãn.

Lúc này, Hàn Lập mới chuyển ánh mắt nhìn lướt qua người Nguyên Dao, sau đó bỗng nhiên nói với Thanh Nguyên Tử:

“Thanh đạo hữu, lần này lúc đầu ta đến chỉ là thuận tiện muốn nhìn xem tình hình của đạo hữu cùng nhị vị cô nương Nghiên Lệ,Nguyên Dao gần đây như thế nào, vốn là không có ý gì khác. Nhưng hiện tại đạo hữu đã vượt qua Thiên Kiếp, nhị vị Tiên Tử cũng đã khôi phục thân thể Nhân Tộc, ta muốn đưa các nàng trở lại trong Tộc. Không biết Thanh đạo hữu có thể dàn xếp một chút hay không?”

------oOo------

Chương 2321: Sơn Mạch Xích Dung

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hàn huynh, lời nói này đã quá khách khí rồi. Dao nhi là nghĩa nữ của ta, Lệ nhi thì là trân truyền đệ tử của ta. Hai nàng nếu muốn rời khỏi nơi đây, đương nhiên có thể đi bất cứ khi nào. Bất quá theo ý kiến của ta, các nàng tốt nhất vẫn nên ở đây thêm một thời gian ngắn nữa, sau đó quay về Nhân tộc thì sẽ tốt hơn đó." Thanh Nguyên Tử lo nghĩ về sau, nói ra.

"*Ah, sao lại nói vậy?*" Hàn Lập nghe vậy có chút ngoài ý muốn, ánh mắt hướng lên Nguyên Dao Nghiên Lệ quét thoáng một cái.

Hai nữ nhìn nhau liếc, đều lộ ra một nụ cười khổ.

"Việc này hãy để cho Dao nhi tự mình giải thích cho ngươi một chút đi, tránh khỏi lão phu bao biện làm thay, làm cho đạo hữu hiểu lầm, thì khó mà nói rồi. Dao nhi các nàng chính mình nguyện ý hiện tại tựu ly khai, ta tuyệt sẽ không nói hai lời." Thanh Nguyên Tử nghiêm mặt nói.

"Hàn huynh, hai bọn ta hiện tại chỉ sợ thực không thể lập tức trở về tộc. Tối thiểu còn phải ở lại bên cạnh nghĩa phụ 200, 300 năm nữa mới được. Nguyên do trong đó, ngươi cẩn thận xem xét thân thể hiện tại của tỷ muôn chúng ta là có thể rõ ràng ngay." Nguyên Dao vừa nhìn Hàn Lập ánh mắt nhìn lại đây, thở khẽ một hơi nói.

"Thân thể?"

Hàn Lập có chút kỳ quái, lập tức một cỗ thần niệm vô hình phóng ra, đem thân thể mền mại của Nguyệt Dao bao ở bên ngoài.

Sau một lát sắc mặt hắn hơi đổi.

"Hóa ra thân thể các ngươi có chút bất ổn, chẳng lẽ lúc trước nghịch chuyển còn có hậu họa gì sao?"

"Hàn huynh thật sự mắt sáng như đuốc! Lúc trước Gia sư tuy đã luyện chế ra vài loại đan dược đặc thù, đem thân thể hai người bọ ta biến đổi trở về, nhưng dù sao ta cùng sư muội thân thể là nửa người nửa quỷ duy trì thời gian cũng đã quá lâu, còn phải mượn nhờ Minh Hà chi địa hai loại linh vật không ngừng thấm vào mới có thể làm cho thân thể cuối cùng đọng lại mà không ngại đấy. Nếu hiện tại mà ly khai, chỉ sợ sẽ có mối lo kiếm củi ba năm đốt trong một giờ đấy." Nghiên Lệ cẩn thận giải thích một hồi.

"Thì ra là thế. Nếu là như vậy, hoàn toàn chính xác hiện tại không thích hợp mang hai người các ngươi rời đi." Hàn Lập gật gật đầu, thần sắc có chút giật mình.

"Hàn huynh yên tâm, ta đã tính toán trong thiên kiếp lần này Dao nhi cùng Lệ nhi đều đã có công lao lớn, ta vốn là chờ sau khi thiên kiếp kết thúc sẽ truyền thụ cho các nàng mấy môn chính thức là đại thần thông. Ở bên cạnh ngây ngốc khoảng trăm năm, các nàng tuyệt đối có lợi ích rất lớn, về sau cho dù tiến giai đến cảnh giới như ta và ngươi, cũng không phải là không có khả năng đấy." Thanh Nguyên Tử mỉm cười nói

"Nghĩa phụ, ta cùng sư tỷ thật sự cũng có khả năng tu luyện tới cảnh giới Đại Thừa?" Nguyên Dao nghe xong chuyện đó, trên mặt vui vẻ.

Bên cạnh Nghiên Lệ cũng có một phần ầm ầm tâm động.

"Ha ha, người khác khó mà nói, hai nha đầu các ngươi lại nhất định sẽ có một tia cơ hội như vậy. Không chỉ nói có lão phu tận tâm chỉ điểm chỉ riêng lấy quan hệ sâu xa của các ngươi cùng Hàn đạo hữu, có hắn tự tay giúp đỡ, cái này cơ hội tự nhiên không phải tu sĩ bình thường có thể so sánh đấy. Hàn đạo hữu, ngươi nói đúng không!" Thanh Nguyên Tử mặt lộ ra một tia giảo hoạt nói.

"*Nguyên lai Thanh huynh đa đem ý định đổ lên đầu đệ rồi. Bất quá sau này, Nguyên Dao nhị vị Tiên Tử một ngày thực sự muốn* *trùng kích cảnh giới Đại Thừa, Hàn mỗ tự nhiên hết sức trợ giúp các nàng một tay đấy.*" Hàn Lập tức cười một cái.

Thanh Nguyên Tử một tay vân vê chòm râu cười ha ha.

Đôi mắt đẹp của Nguyên Dao nhìn về phía Hàn Lập, một đôi mắt sáng như làn thu thủy lưu động, ẩn chứa một tia tình cảm khác thường ở trong đó.

Nghiên Lệ mặt cũng đầy vẻ vui mừng.

"Đúng rồi, lão phu lúc trước độ kiếp từng phân thần chứng kiến một cái Tử Kim tiểu nhân ở bên ngoài cốc thúc dục nhiều loại kiếm khí sắc bén dị thường, càng hời hợt đã giết chết Bất Diệt Thiên Tôn kia rồi. Khí tức tiểu nhân này lão phu cảm thấy quen thuộc, nhưng không biết là lai lịch ra sao đạo hữu có thể hay không chỉ giáo một hai?" Thanh Nguyên Tử chợt nhớ tới một chuyện, thần sắc nghiêm túc mà hỏi.

"*Ha ha, nguyên lai đạo hữu đang hỏi sự tình của Kim nhi. Thanh đạo hữu có lẽ đã đoán được vài phần a.*" Hàn Lập từ chối cho ý kiến trả lời.

"Chẳng lẽ thật sự là Phệ Kim Trùng Vương? Ngươi thực sự đã đào tạo ra nó... Không tệ, cũng chỉ có Trùng Vương mới có thể chém giết Đại Thừa như chém giết cẩu. Có thể so sánh Chân Tiên uy danh, quả nhiên không có nửa phần giả dối, đạo hữu là như thế nào có thể làm được việc này?" Thanh Nguyên Tử mặc dù trong nội tâm sớm có hai ba phân đoán trước, cũng không khỏi có một phát nghẹn ngào nói ra, sắc mặt liền thay đổi mấy lần.

"*Tại hạ có thể đào tạo ra Trùng Vương cũng là cực kỳ may mắn, để cho ta dùng thủ pháp tương tự để đào tạo lần thứ hai hơn phân nửa là không có khả năng đấy. Trong đó còn đa tạ Thanh đạo hữu trước kia chỉ điểm, nếu không thật sự một điểm cơ hội cũng không có.*" Hàn Lập mỉm cười, liền hướngThanh Nguyên Tử chấp tay cảm ơn nói.

"Lão phu năm đó chẳng qua cũng chỉ là thuận miệng nói mà thôi, không nghĩ tới đạo hữu vậy mà thật sự đào tạo ra loại này nghịch thiên Linh trùng rồi, quả nhiên không hổ là người có Đại Cơ Duyên trên thân. Đã có Trùng Vương hỗ trợ, đạo hữu cũng đủ để tung hoành toàn bộ Linh giới mà không lo. Đúng rồi, Hàn đạo hữu có thể hay không triệu hồi nó ra, để cho lão phu được nhìn thấy." Thanh Nguyên Tử cười khổ một tiếng, không hề che dấu chút nào một tia hâm mộ.

"Thanh đạo hữu nói đùa! Linh giới to lớn ra sao, tộc đàn nhiều không kể xiết, không biết bao nhiêu đại năng chi sĩ che dấu trong đó. Một đầu Trùng Vương mặc dù lợi hại, thì làm sao có tư cách làm chỗ dựa đây. Về phần đầu Trùng Vương này, lúc trước bị ta thả ra rồi, chờ nó trở lại liền gọi ra cho đạo hữu gặp qua." Hàn Lập lắc đầu, không cho là đúng nói.

"Hàn đạo hữu thật sự quá khiêm tốn." Thanh Nguyên Tử nghe vậy, đại hỉ.

"Cái này đạo hữu cứ việc yên tâm. Đúng rồi, Thanh đạo hữu có thể biết rõ Hách Liên Thương Minh Hàn Lập lơ đãng lại hỏi một việc khác.

"Hách Liên Thương Minh, đây chính là một siêu cấp thế lực kéo dài qua mấy cái đại lục, đối với chúng nên hiểu rõ một ít, nhưng cũng không nên quá nhiều.Hàn đạo hữu như thế nào lại có dây dưa cùng chúng?" Thanh Nguyên Tử hơi kinh hãi.

"*Dây dưa ngược lại là không có, bất quá sau này có lẽ cần cùng chúng có một chút quan hệ, cho nên hi vọng sớm từ đạo hữu tại đây hiểu rõ một ít tư liệu liên quan*." Hàn Lập cười khẽ nói.

"Cái này đơn giản, lão phu chút nữa sẽ đem tất cả tư liệu mình có chế thành ngọc giản, đặc biệt giao cho Hàn đạo hữu." Thanh Nguyên Tử miệng đầy đáp ứng.

"Như vậy Hàn mỗ phải đa tạ rồi." Hàn Lập tự nhiên thập phần cao hứng.

Thời gian về sau, hắn và Thanh Nguyên Tử lại trao đổi một ít tâm đắc về sau độ kiếp, đoàn người cuối cùng tạm thời ở lại động phủ của hắn.

Sáng sớm ngày thứ hai, lúc Hàn Lập vừa mới đi ra cửa lớn chỗ ở, bên ngoài một thiếu nữ áo trắng tướng mạo như Thiên Tiên đang đứng lẳng lặng ở đấy, vừa thấy hắn đi tới, lúc này tự nhiên cười nói:

"Hàn huynh, hôm nay một mình Dao nhi cùng ngươi một ngày như thế nào?"

Bảy ngày về sau, trên không trung một nơi hoang vắng của Minh Hà chi địa, âm thanh ầm ầm vang lớn!

Bỗng nhiên một đạo như mộng như ảo Kình Thiên Kiếm quang màu lục khẽ quét qua, về sau hư không mạnh mẽ bị chém mà mở, hiện ra một cái khe hở màu đen cực lớn.

Phía dưới màu đen cự thuyền vốn đang lơ lửng tại tầng trời thấp lúc này âm thanh ông ông vừa vang lên, từ từ hướng cái khe hở đen kịt mà bay đi, mấy cái chớp động về sau, đã nhập vào trong đó không thấy bóng dáng.

Một thời gian sau, trên bầu trời một hồi chấn động, màu đen khe hở từ từ lấp đầy như lúc ban đầu.

Không trung phía trên mội đống loạn thạch cách nơi này không xa, Nguyên Dao Nghiên Lệ hai nữ một mực yên tĩnh, mắt thấy một màn này.

"Đi thôi, người tình của ngươi đã đi ra không gian này. Muội muội ngươi cũng không cần lưu luyến nữa, ta và ngươi chỉ cần chờ thêm gần hai trăm năm, đem thân thể chính thức ngưng tụ lại, liền có thể trở về Nhân tộc gặp lại hắn rồi. Khanh khách, chả nhẽ chút thời gian này ngươi cũng không chờ được a!" Nghiên Lệ bỗng nhiên phát ra tiến cười *"Khanh khách*" rồi khẽ nói.

"Thối, cái gì người tình, ta cùng Hàn huynh lúc đó rất trong sạch đấy. Ngược lại là mấy ngày nay, ta nhìn thấy ngươi nhìn trộm Hàn huynh không thôi, không biết có tình yêu trai gái, hay có ý khác đi à nha." Nguyên Dao sắc mặt thoáng một phát ửng đỏ, nhẹ gắt

một cái phản kích nói.

"Ta là nhiều lần nhìn lén Hàn huynh rồi, nhưng mục đích có thể không hề cùng dạng với muội muội ngươi đấy. Tỷ tỷ chỉ là hiếu kỳ, Hàn đạo hữu nhìn như không chút nào thu hút, nhưng như thế nào tu luyện nghịch thiên như vậy, nhanh như vậy liền trở thành cùng sư phó Lão Nhân tồn tại." Nghiên Lệ không thèm quan tâm nói.

"Hừ, ai biết ngươi có phải hay miệng nói vậy nhưng lòng nghĩ khác!"

"Khanh khách, vậy có muốn hay không tỷ tỷ đem tâm móc ra, cho muội muội xem xét vừa ý. Bất quá từ nay về sau, muội muội cần phải phụ trách với tỷ tỷ đó. "

Hai nữ một hồi vui đùa ầm ĩ.

Xích Dung sơn mạch là một đia phương có phần danh tiếng trên Phong Nguyên đại lục.

Dãy núi này dài liên miên mấy trăm vạn dặm, nhưng cùng địa phương khác có chút bất đồng, nơi này trong mười ngọn núi cơ hồ có gần nửa đều là núi lửa hoạt động, thậm chí một số quanh năm phụt lên đỏ dung nham đỏ thẫm hoặc là bụi núi lửa màu đen nhạt, lại để cho sơn mạch phần lớn địa phương chẳng những không có một ngọn cỏ, hơn nữa nóng bức vô cùng.

Nhưng cùng với cái này, Xích Dung sơn mạch lại tạo ra thừ thãi các loại linh thạch cùng quáng tài thuộc tính hỏa, cùng với một ít ngoại giới hi hữu có thể nhìn thấy chí dương thuộc tính Linh Dược, cho nên khu vực này tuy nhiên bởi vì núi lửa bộc phát thất thường mà thập phần nguy hiểm, hàng năm vẫn có thể đưa tới rất nhiều người từ bên ngoài vào.

Một ngày, ở biên giới sơn mạch, tại một tòa núi nhỏ giáp danh với ngọn núi lửa vừa mới phun trào, một đoàn người dị tộc với quần áo và trang sức dung mạo khác nhau, chính là thừa dịp núi lửa ngừ trong chốc lát, nhao nhao tràn vào vùng đất phụ cận, tốp năm tốp ba khom người tìm kiếm các loại Hỏa thuộc tính linh thạch cùng tài liệu.

Mỗi khi núi lửa phun trào, tự nhiên có một ít tài liệu cấp thấp trực tiếp theo bụi núi lửa bay ra, rơi lả tả trong khu vực phụ cận.

Những dị tộc này tu vi cũng không cao, đại bộ phận có thực lục là Luyện Khí kỳ, ngẫu nhiên có mấy cái cảnh giới cao nhất, nhưng mà cũng mới chỉ có bộ dáng vừa mớiTrúc Cơ.

Thực lực thấp như thế, trách không được chỉ dám ở biên giới Xích Dung sơn mạch tìm kiếm cấp thấp linh vật, mà không dám vào xâm nhập một nơi sau trong sơn mạch.

Bỗng nhiên một gã dị tộc có bốn tai, làn da khô vàng thần sắc khẽ động, cảm thấy bốn phía ánh mặt trời tựa hồ thoáng một phát ảm đạm đi rất nhiều, lúc này ngẩng đầu hướng bầu trời nhìn lại, kết quả sắc mặt "*Bá*" trở nên tái nhợt không còn chút máu huyết, đồng thời trong miệng phát ra một tiếng thét lơn khó hiểu

Phụ cận những dị tộc khác nghe xong thanh âm này, cũng đều vô ý thức động tác trong tay bỗng nhiên ngừ lại, đồng dạng hướng không trung nhìn lại.

Kết tất cả dị tộc nhân, bỗng nhiên toàn bộ trở nên trợn mắt há mồm mà đứng lên.

Chỉ thấy trên bầu trời cách bọn hắn hơn vạn trượng, chẳng biết lúc nào có thêm một chiếc cự thuyền màu đen dài hơn ngàn trượng, vô thanh vô tức, giống như một đảo lớn đang lẳng lặng lơ lửng tại nơi đó.

Mà ở trên cự thuyền, mơ hồ có phần lớn giáp sĩ thân hình cao lớn đi tới đi lui, thoạt nhìn rậm rạp chi chít, trong lúc nhất thời từ đầu tới cuối luôn luôn chỉnh tề, khí thế rất kinh người

Phía dưới những dị tộc này, cho dù ở trong bổn tộc cũng là cấp thấp nhất tu luyện giả, cũng chưa từng có cơ hội nhìn thấy loại lớn pháp khí phi hành nhiều như vậy, tự nhiên nguyên một đám trở nên trợn mắt lứu lưỡi, trong nội tâm sinh ra sợ hãi...

(còn tiếp...)

------oOo------

Chương 2322: Hắc Tiêu Phong

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bỗng nhiên linh quang trên cự thuyền lóe lên, một đạo độn quang màu trắng từ phía trên hạ xuống, sau mấy cái chớp động liền thoáng hiện ra một thiếu nữ tướng mạo xinh đẹp chừng mười lăm mười sáu tuổi trên khoảng không đỉnh đầu một Lão giả dị tộc tóc bạc trắng.

"Vị đạo hữu này, nơi đây có phải Xích Dung sơn mạch không?" Người thiếu nữ này nhìn tuổi không lớn lắm, sau khi ánh mắt nhìn thoáng qua mọi nơi, liền ôn hòa hỏi Lão giả dị tộc.

Lão giả dị tộc này tu vi chỉ mới Trúc Cơ sơ kỳ, là người có cảnh giới cao nhất trong mấy người ở đây.

"*Bẩm báo tiền bối, đây chính là Xích Dung sơn mạch*"

Lão giả dị tộc căn bản không cách nào cảm ứng được tu vi cảnh giới của thiếu nữ. Lão chỉ cảm thấy khí tức đối phương sâu không lường được, nơm nớp lo sợ trả lời.

"Quả nhiên đã tìm đúng nơi, nếu như đây là Xích Dung sơn mạch, đạo hữu chắc cũng biết vị trí của Hắc Tiêu Phong ở đâu chứ?" Thiếu nữ nghe vậy mừng rỡ bèn vội vàng hỏi tiếp.

"Tiền bối muốn đến Hắc Tiêu Phong sao? Chỗ đó là khu vực trung tâm của Xích Dung sơn mạch, trong đó nguy hiểm vô cùng, hơn nữa sớm đã bị liệt vào Cấm khu rồi". Lão giả dị tộc lắp bắp trả lời.

"*Cấm khu, vậy là đúng rồi, có nguy hiểm hay không không cần đạo hữu quan tâm, chỉ cần nói cho ta biết đi tới đó như thế nào là được rồi”.* Thiếu nữ nở nụ cười đáp lại.

"*Vâng, người của tiền bối nếu muốn đi Hắc Tiêu Phong thì chỉ cần* *đi thẳng về phía tây là được, lúc đến gần trung tâm sơn mạch sẽ thấy ba ngọn núi màu đen hình tam giác, đó chính là ngọn núi hắc tiêu".* Lão giả dị tộc bị dọa cho nhảy dựng bèn vội vàng trả lời.

"Được rồi, thưởng cho ngươi mấy khối Linh Thạch" Thiếu nữ gật đầu, đưa mấy khối Linh Thạch thượng phẩm cho lão giả rồi hóa thành một đoàn bạch quang bắn lên bầu trời, sau mấy cái chớp động đã về tới trên cự thuyền.

Sau đó hào quang trên cự thuyền màu đen lóe lên, nổ vang một tiếng bay về phía sâu trong sơn mạch.

Lão giả dị tộc phía dưới bưng lấy Linh Thạch thượng phẩm, mặt mũi tràn đầy vẻ mừng như điên.

Linh Thạch thượng phẩm này đối với tu sĩ đẳng cấp cao không đáng kể chút nào, nhưng đối với cấp bậc Trúc Cơ lại là một khoản tài phú lớn.

Nhưng sau khi lão giả cảm ứng được ánh mắt những người khác hâm mộ ghen ghét, trong nội tâm lúc này như đánh trống, Linh Thạch cầm trong tay vội vàng thu lại rồi nhanh chóng bay lên không bỏ đi ngay.

Mà lúc lão giả vừa mới bay đi không bao lâu, mấy tên Dị tộc cùng tu vi lão giả kia cũng im lặng đi ra khỏi khu vực này.

Còn lại mấy tên dị tộc nhân cấp thấp Luyện Khí kỳ thấy vậy, sắc mặt đều có chút khác thường, nhưng chẳng ai nói gì mà nhao nhao khom người cúi đầu tiếp tục tìm kiếm linh vật hỏa thuộc tính.

Cự thuyền màu đen chính là Mặc Linh Thánh thuyền. Hàn Lập đang đứng ở phía trước cự thuyền ngắm nhìn bên trong trung tâm sơn mạch xa xa.

Đứng ở bên cạnh hắn là đám người Huyết Phách, Chu Quả Nhi đang khoanh tay đứng đấy.

"Cuộc đấu giá của Hách Liên Thương Minh hội này vậy mà cử hành tại nơi khá dễ tìm, thật đúng là có chút ít ngoài dự liệu,

những dị tộc nhân cấp thấp kia tựa hồ đối với việc này không biết chút nào". Hàn Lập bỗng nhiên mở miệng.

"*Hàn tiền bối, có thể biết đấu giá hội lần này tối thiểu cũng là cường giả cỡ Luyện Hư trở lên, những dị tộc nhân cấp thấp tại bổn địa tự nhiên không có tư cách biết rõ. Theo tính toán thì thời gian đấu giá hội tổ chức cũng phải là một tháng nữa. Tin rằng sẽ có rất nhiều cường giả các tộc đến chỗ này, khi đấu giá hội mở ra, nói không chừng tiền bối còn có thể có những thu hoạch khác ngoài ý muốn*". Huyết Phách tiến lên nửa bước, âm thanh cung kính trả lời.

"Thu hoạch ngoài ý muốn, hy vọng như thế, nhưng tu vi của ta đã đến cảnh giới bây giờ nên có rất ít thứ đồ vật có thể vừa mắt ta, nếu có tồn tại Đại Thừa khác chịu xuất ra một ít thứ tốt tại buổi đấu giá này thì còn hy vọng". Hàn Lập nhẹ gật đầu, tùy ý nói.

"Tiền bối yên tâm, căn cứ kinh nghiệm vãn bối tham gia trước kia thì tồn tại cỡ Đại Thừa như tiền bối nhất định sẽ đến không ít, hơn nữa những người này ngoại trừ tham gia buổi đấu giá, hơn phân nửa còn có thể lén tiến hành một cuộc trao đổi cá nhân, dù cho tiền bối tại Thương Minh đấu giá hội không có thu hoạch, nhưng ở trong cuộc trao đổi này khả năng lớn sẽ có thu hoạch". Huyết Phách nhẹ giọng cười nói.

"Lén trao đổi, như thế đáng giá chờ đợi hơn chút rồi". Thần sắc Hàn Lập khẽ động nói.

Sau nửa canh giờ, chỗ sơn mạch phía trước rốt cục cũng xuất hiện ba ngọn núi quái dị cao chừng vạn trượng.

Ba ngọn núi hiện lên hình dáng tam giác sừng sững ở giữa một vùng loạn thạch rộng lớn màu đỏ thẫm. Những trận gió nóng thổi đến bốc lên mùi lưu huỳnh theo từng trận.

Lúc cự thuyền màu đen vừa mới đến gần ba ngọn núi trong phạm vi hơn trăm dặm thì lập tức đã bị một đội Dị tộc vệ sĩ cưỡi Cự Ưng ngăn lại.

Những vệ sĩ này đều mặc áo giáp đen, lưng vác cung đeo dao, khuôn mắt tất cả đều bị giáp che hết. Cả nhóm đều có thân hình cao lớn, so với tộc người bình thường cao hơn gần hai cái đầu.

Bọn chúng ngồi trên Cự Ưng toàn thân ngăm đen, hình thể cực lớn dị thường, lúc phi làm cuộn lên từng trận cuồng phong, thể hiện mười phần thần tuấn.

"Các vị tiền bối, phía trước là Cấm khu bổn minh, không có tín vật chỉ sợ không thể tiếp tục đi tới". Một gã vệ sĩ cầm đầu tuy dẫn đội chắn ở phía trước, nhưng khi thấy cự thuyền khổng lồ như vậy cộng thêm phía trên những Khôi Lỗi giáp sĩ rậm rạp chằng chịt, tự nhiên biết rõ người trên thuyền không dễ trêu chọc, lúc này trước cung kính thi lễ sau đó mới thấp giọng nói ra không chút chậm trễ nào.

"Tín vật, là đồ vật này sao?" Huyết Phách nhỏ giọng thì thầm với Hàn Lập một câu rồi mới từ mũi tàu bay xuống.

Cổ tay trắng nõn của thị giương lên, một đạo bạch quang bay ra thật nhanh.

Vệ sĩ cầm đầu một tay nhiếp lấy bạch quang rồi cúi đầu cẩn thận quan sát. Đó là một khối lệnh bài mù sương, một mặt in linh văn đẹp đẽ không biết tên, một mặt có một chữ "*Minh*" màu bạc nhạt.

"Thì ra là khách khanh đại nhân, có tín vật này tự nhiên có tư cách tiến vào cấm địa, ta tự mình hộ tống chư vị tiền bối đi vào."

Vệ sĩ cầm đầu đã kiểm tra lệnh bài xong, lập tức hai tay hoàn trả ngay, thưa gửi không cần suy nghĩ nhiều.

Gã không cần kiểm tra Hàn Lập, Bạch Quả Nhi đang đứng phía trước cự thuyền và những người khác nữa.

Huyết Phách gật gật đầu, một tay thu lệnh bài trở về rồi lại bay trở về cự thuyền.

Đội vệ sĩ này ngoại trừ lưu lại một người ra, những người khác tiếp tục tuần tra nơi khác.

Mà cự thuyền màu đen được gã vệ sĩ nọ dẫn thẳng đến ba ngọn núi đen.

Trên đường đi, còn đụng phải mấy đội tuần tra vệ sĩ khác, nhưng thấy đã có cự Ưng Vệ sĩ phía trước dẫn đường rồi nên cũng không tiến lên ngăn trở.

Khoảng cách hơn hai trăm dặm đối với Mặc Linh Thánh thuyền đương nhiên chỉ là trong khoảnh khắc.

Lúc cự thuyền trên không muốn bay đến một ngọn núi màu đen, bỗng nhiên hư không phía trước chấn động một hồi khác thường, cả ngọn núi mờ đi rồi hiện ra một cánh cổng ánh sáng màu ngà sữa cực lớn cao gần nghìn trượng.

Tại gần nơi cánh cổng ánh sáng, tức thì có trên trăm tòa lớn nhỏ không đều kiến trúc cổ quái trôi nổi, hoặc hiện lên hình tròn, hoặc thành hình tứ giác. Ở đó đều có các Cự Ưng vệ sĩ ra vào liên tục.

Cự thuyền màu đen vừa tiếp cận, tự nhiên làm cho phần đông vệ sĩ ở kiến trúc phụ cận đưa mắt liếc nhìn.

Đúng lúc này, cự thuyền kêu lên một tiếng vù vù, tự dung ngừng lại cáchcánh cổng ánh sáng chừng vài dặm.

Hàn Lập khẽ chau mày, thần niệm quét bốn phía, lập tức cảm ứng được một cổ chấn động của cấm chế quỷ dị nên hiểu đã có chuyện gì xảy ra rồi.

Giờ phút này, tên cự Ưng Vệ sĩ dẫn đường đã siết cổ Cự Ưng một cái, ngừng bên cự thuyền hơi nghiêng người giải thích cho mọi người trên cự:

"*Từ Huyền Thiên môn này vào, có thể trực tiếp tiến vào Cấm khu rồi, nhưng phía trên có mệnh lệnh, bên trong Cấm khu nghiêm cấm tất cả bảo vật phi hành. Cho nên chư vị tiền bối thu hồi phi thuyền mới có thể tiến nhập Thiên Môn, vãn bối cũng chỉ có thể đưa đến đây là dừng".*

"*Hiểu rồi, ngươi đi đi.*" Bên trên Cự thuyền truyền ra thanh âm nhàn nhạt của Huyết Phách.

Cự thuyền màu đen Oanh long vang lên, vô số phù văn bay vọt ra, vạn đạo hào quang cuộn lên rồi nhoáng một cái biến mất giữa hư không.

Tất cả hào quang thu lại, tại không trung chỉ còn lại có Hàn Lập và mọi người xung quanh.

Trong lòng Cự Ưng Vệ sĩ cả kinh, sau khi thi lễ với nhóm Hàn Lập thì mới thúc giục Cự Ưng rời khỏi khu vực này.

Hàn Lập đưa đám người Chu Quả Nhi, Huyết Phách, Hoa Thạch lão tổ nghênh ngang bay qua cánh cổng ánh sáng cực lớn.

Cự Ưng Vệ sĩ khác ở gần cánh cổng ánh sáng, tuy tò mò đánh giá đám người Hàn Lập, nhưng không có ai tùy tiện tiến lên cản trở mà chỉ nhìn cánh cổng ánh sáng chớp động mấy cái rồi biến mất ở bên trong.

"*Cái gì, lại có một vị Đạo hữu Đại Thừa tiến vào cửa Huyền Thiên. Hay lắm, đã biết, bổn tọa sẽ lập tức phái người đi nghênh đón, các ngươi tiếp tục làm tốt chuyện của mình đi*" Một lão giả tóc đỏ quay về phía một gã Hắc Giáp Vệ sĩ trong gương thạch bích nói ra.

Nơi đây là một đại sảnh đã bị phong bế toàn bộ, ngoại trừ một thạch bích ở giữa địa sảnh và mấy cái bồ đoàn ra thì không còn vật gì khác.

Bốn vách tường đại sảnh đều khảm nạm các loại bảo thạch đủ mọi màu sắc, hơn nữa mơ hồ có một tầng sương mù nhàn nhạt màu xanh phiêu lãng trong không khí, làm cho không khí trong đại sảnh có chút thần bí.

Lão giả suy nghĩ một chút bèn vung tay áo lên, một vầng mây đỏ lóe lên tức thì. Hình ảnh vệ sĩ trên thạch bích lóe lên rồi biến mất, thay vào đó là một hình ảnh chiếc cự thuyền màu đen khí thế kinh người, cùng với một vài thân ảnh phía trên như ẩn như hiện.

Cặp mắt Hồng phát lão giả nhíu lại, ngắm nhìn cự thuyền một lát, sau đó nhướng mày, bỗng nhiên giơ một tay lên đánh ra một đạo pháp quyết. Pháp quyết lóe lên tức thì chui vào trong thạch bích.

"*Phốc*" một tiếng, bóng người trên cự thuyền màu đen lập tức được phóng to với tốc độc cực nhanh. Thoáng một cái dường như phóng đại mười mấy lần, hình ảnh trên thạch bích trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.

Khuôn mặt mấy người Hàn Lập, Huyết Phách từ chỗ mơ hồ trở nên rõ ràng hơn trong mắt lão giả.

Ánh mắt lão giả khẽ quét qua bọn người Huyết Phách, Hoa Thạch lão tổ rồi nhanh liền nhìn đến gương mặt bình thường của Hàn Lập.

"Ồ, tướng mạo của người này ta có chút ít quen thuộc, tựa hồ đã từng gặp ở đâu đó rồi sao?" Hồng phát lão giả ồ lên một tiếng nho nhỏ, tự nói với mình một câu.

------oOo------

Chương 2323: Hương Nữ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ánh mắt lão giả chớp động vài cái, sau đó một tay cuốn lên làm lóe lên ánh sáng, bỗng nhiên có một ngọc giản trắng tinh hiện ra.

Hồng phát lão giả lẩm bẩm một hồi, một ngón tay hướng về ngọc giản trôi nổi giữa hư không điểm một cái.

Lập tức mặt ngoài ngọc giản tách ra một vòng vầng sáng, nhân vật bên trong bức họa trông rất sống động nhanh chóng lưu chuyển bất định.

Hồng phát lão giả lạnh lùng nhìn bức họa biến ảo, cả người vẫn không nhúc nhích.

Bỗng nhiên vầng sáng run rẩy một cái, bức họa thoáng ngưng trệ không thay đổi nữa.

Bên trong bức họa là một gã mặc áo bào xanh, đứng thẳng để hai tay sau lưng. Đúng là Hàn Lập.

"Quả nhiên vị này là Đại Thừa gần đây của Nhân Tộc. Thực lực người này không phải chuyện đùa, Đại Thừa bình thường không thể so sánh cùng được, xem ra phải dùng lễ nghi cao nhất tiến hành tiếp đãi." Hồng phát lão giả như có điều suy nghĩ tự nói với mình rồi hai tay nhẹ vỗ một cái.

Lúc này một vách tường ở đại sảnh chấn động, một nữ tử mặc cung trang màu tím, trên mặt đeo lụa mỏng lóe lên xuất hiện ở trước mặt lão giả.

"Bái kiến tổng chấp sự đại nhân, ngài có gì phân phó."

"Phi Vân, lát nữa ngươi an bài người đi tiếp đãi vị đạo hữu Hàn Lập này, tham chiếu đầy đủ mọi thứ lễ nghi đẳng cấp cao nhất của bổn minh chiêu đãi khách, phải để cho người này cảm thấy thoải mái đây là một vốn một lời đó." Hồng phát lão giả chậm rãi dặn dò.

"Lễ nghi cao nhất, thuộc hạ đã hiểu rồi. Thuộc hạ sẽ đích thân ra mặt chiêu đãi người này, tuyệt sẽ không làm cho đối phương có bất kỳ sự bất mãn nào." Nữ tử mặc cung trang màu tím trong nội tâm cả kinh, kính cẩn trả lời.

"Rất tốt, ngươi làm việc thì ta yên tâm, nhanh đi bố trí đi. Người này đã tiến vào Huyền Thiên môn. Đây là tư liệu về hắn, ngươi cầm lấy đi, xem thật kỹ nhé, đừng phạm vào kiêng kị của đối phương đấy." Hồng phát lão giả gật gật đầu, một tay hướng về ngọc giản lại hư không một điểm, trong tay nhoáng một cái lại có thêm một khối ngọc giản khác. Sau đó lão ném thẳng cho nữ tử trước mặt, có cảm giác là thập phần tín nhiệm. Cô gái áo tím nhấc cổ tay trắng lên bắt ngọc giản, miệng vâng dạ rồi thân hình mờ đi, phảng phất như ảo ảnh trong đại sảnh.

Lúc này, Hồng phát lão giả run tay áo lên, vầng sáng mơ hồ tán loạn.

Cùng thời gian đó, hào quang trên thạch bích lóe lên, một gã nam tử trung niên mặc nho bào giọng nói và dáng điệu lại nhoáng một cái hiển hiện ra, gã ôm quyền thi lễ với lão giả rồi báo cáo: "*Tổng chấp sự đại nhân, cuối cùng một đám vật phẩm đấu giá đã bình yên nhập kho rồi."*

"Rất tốt, những vật phẩm đấu giá này dị thường trân quý, trong đó có mấy thứ đồ vật thậm chí là mấy vị chấp sự trưởng lão bổn minh điểm danh đồ vật, nhất định phải cam đoan những vật này không sơ hở tý nào. Mặt khác, lập tức bắt đầu chuẩn bị lực lượng cảnh giới đấu giá đại hội, một vài pháp trận cấm chế đều phải kiểm tra hơn ba lần mới được..." Hồng phát lão giả dặn dò từng chuyện.

...

Hàn Lập vừa mới đi vào trong Huyền Thiên môn, chỉ cảm thấy trước mắt ánh sáng lóe lên, cả người bỗng nhiên xuất hiện tại một bệ đá cao vài chục trượng rồi.

Đám Huyết Phách, Chu Quả Nhi theo sát phía sau, dưới bàn chân là một tòa pháp trận truyền tống đường kính mấy trượng.

Ánh mắt Hàn Lập quét qua mọi nơi, thần sắc hơi động một chút.

Chỉ thấy bốn phía đều có từng ngọn cự mộc che trời, từng dãy bệ đá vây quanh chật như nêm cối. Một con đường rải đá vụn uốn lượn đến xa xa.

Hàn Lập ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, chỉ thấy cách mặt đất mấy ngàn trượng là từng ngọn thạch bích màu xám trắng cao cao, mặt ngoài dạng như thạch nhũ hình nón kéo dài không thấy điểm cuối cùng.

Giờ phút này bọn hắn đang đứng tại một thế giới dưới lòng đất.

Thạch bích trên không trung cách nhau khoảng một dặm, có một nguồn sáng to bằng đầu người chiếu rọi. Nhìn từ xa, chi chít chằng chịt giống như sao trời, tản ra ánh sáng nhu hòa chiếu rọi thế giới dưới lòng đất sáng như ban ngày.

Khi Hàn Lập dùng thần niệm quét qua rừng rậm thì thấy có bảy tám bệ đá giống dưới bàn chân, hình như cũng có người đang đứng.

Xem ra pháp trận truyền tống tiến vào thế giới dưới lòng đất này không chỉ có mỗi chỗ Quang môn ở Hắc Tiêu Phong.

Khi Hàn Lập phóng thần niệm dò xét những nơi xa hơn thì khi phát xa cỡ mười dặm như là xúc động phải cái gì đó, thần niệm lại khẽ run lên bắn ngược trở lại.

Hàn Lập mỉm cười, không thèm để ý bước xuống bệ đá, dọc theo con đường nhỏ trải đá vụn đi thẳng về phía trước.

Huyết Phách, Chu Quả Nhi cùng với Hóa Thạch lão tổ tự nhiên theo sát phía sau, họ cũng hướng bốn phía dò xét không ngừng.

Đi về phía trước được ba bốn dặm thì xuất hiện một ngã tư.

Bên cạnh giao lộ, có một cái lều lớn được phủ bằng cành lá màu xanh. Bên trong có khoảng mười mấy dị tộc nhân mặc quần áo và trang sức khác nhau.

Những này dị tộc nhân rõ ràng phân thành bảy tám nhóm ngồi với nhau. Chúng khẽ thì thầm trò chuyện với nhau hoặc ngồi ngay ngắn cạnh bàn nhắm mắt dưỡng thần, phảng phất đều đang đợi cái gì.

Trong những người này có ba đứa tết bím tóc nhỏ, răng trắng môi hồng, nhìn thì niên kỷ cũng chỉ là đồng tử mười một mười hai tuổi. Chúng mặc đoản ý giống hệt nhau đang ngồi trước bàn nghỉ ngơi, thỉnh thoảng nhấp một chén linh trà hoặc nhón linh quả.

Hàn Lập thấy vậy, hai mắt nhíu lại, nhưng dưới bàn chân không ngừng, nghênh ngang dẫn người đi tới.

Dị tộc nhân trong quán trà vừa thấy có nhân vật mới đi tới, không ít người xoay chuyển ánh mắt, quét về phía Hàn Lập.

Kết quả đại đa số người phát hiện thần niệm của mình căn bản nhìn không thấu tu vi cảnh giới Hàn Lập thì sắc mặt đại biến, thu ánh mắt lại tỏ ra thần sắc kính sợ.

Lúc này, Huyết Phách nhìn đám Dị tộc nhân ở trong lều vài lần rồi thưa: "Hàn tiền bối, đây có lẽ tựu là nơi tiếp khách của Thương Minh, tất cả người muốn tham gia đấu giá hội phải ở đây chờ Thương Minh phái người tiếp đón mới được. Nếu không dù cho có tín vật, cũng không cách nào tham gia đấu giá đại hội đấy."

"Thì ra là thế, điều này chứng tỏ Hách Liên Thương Minh thật đúng là đủ sự cẩn trọng đấy." Hàn Lập mỉm cười bảo.

Lúc này hắn đã tới gần lều. Bên trong ngoại trừ vài tên là Hợp Thể ra thì đều chỉ có thực lực bậc Luyện Hư mà thôi.

Ngược lại, một tên đồng tử vừa thấy đám Hàn Lập đi tới bèn nhanh nhảu bước ra khỏi lều. Nó đến trước mặt Hàn Lập cúi người hành lễ, vẻ cung kính hiện rõ trên mặt.

Nhưng vào lúc này, bầu trời phía trên lều bỗng nổi lên hồi thanh âm, vô số phù văn màu trắng tuôn ra, quay tít một vòng rồi lại huyễn hóa thành một ngọc bàn khổng lồ màu trắng mênh mông.

Trên ngọc bàn chấn động, một cái quang trận trống rỗng di động hiển hiện ra, bóng người bên trong nhoáng một cái, một thân ảnh màu tím thướt tha đến.

"Tiếp Dẫn Sứ "

Không biết là ai nghẹn ngào nói một câu, lập tức mọi người trong lều xôn xao một trận, ánh mắt trợn tròn nhìn lên ngọc bàn.

Nhân ảnh trên ngọc bàn là một nữ tử cung trang màu tím phong độ tư thái ẻo lả, tuy nhiên trên mặt có một tầng lụa mỏng không cách nào nhìn rõ ràng khuôn mặt, nhưng ai nhìn lần đầu tiên đều có cảm giác tim đập thình thịch.

Cung trang nữ tử áo tím vừa mới hiện ra thân hình, ánh mắt nhìn xuống dưới, làn thu thuỷ (chỉ mắt long lanh của người con gái đẹp) lưu chuyển dừng lại trên thân Hàn Lập.

"Xin hỏi tiền bối có phải là Hàn lão tổ nhân tộc ấy ư, vãn bối Phi Vân phụng mệnh đến đây tiếp đón tiền bối đến Quý Tân các Thiên tự hào đi." Cung trang nữ tử bay tới trước Hàn Lập bèn vén áo thi lễ, cung kính hỏi.

"Nguyên lai là Phi Vân tiên tử. Tại hạ đích thật là đến từ Nhân Tộc. Phụng mệnh tới đón ta! Nhưng không biết phụng mệnh người phương nào vậy?" Ánh mắt Hàn Lập đảo qua người cô gái dạo một vòng, sau đó hứng thú hỏi.

"Vãn bối tự nhiên phụng mệnh người chủ sự Minh Tôn đại nhân. Tổng chấp sự đại nhân có lệnh, Hàn tiền bối thân phận không tầm thường, muốn dùng đãi ngộ đẳng cấp cao nhất." Cô gái áo tím thốt lên không cần suy nghĩ.

"Đãi ngộ đẳng cấp cao nhất... Trời ơi, quả nhiên là Đại Thừa kỳ

lão tổ đã đến..."

"Chỉ sợ còn không phải Đại Thừa lão tổ bình thường..."

Những dị tộc nhân khác bên trong lều nghe thấy lời nói cô gái áo tím đều xôn xao.

"Minh Tôn, ta đã nghe thấy đại danh Minh đạo hữu, không ngờ lão lại là người của Hách Liên Thương Minh các ngươi. Được rồi, dẫn đường đi." Hàn Lập nhẹ gật đầu, thản nhiên nói.

"Vâng, thỉnh tiền bối." Thân thể mềm mại của cô gái áo tím hơi nghiêng, chủ động nhường đường lên ngọc bàn.

Đám Hàn Lập lắc người, toàn bộ chớp động bay lên ngọc bàn.

Lúc này cô gái áo tím mới một tay bấm niệm pháp quyết. Ngọc Bàn quay tròn một cái, quang trận lần nữa hiện ra.

Không gian chấn động một hồi, một đoàn người ở trên ngọc bàn lóe lên rồi biến mất.

Mặt Hàn Lập không biểu tình hiện ra lần nữa thì đã đang ở trong một đại điện nguy nga lộng lẫy.

Đại điện to khoảng vài mẫu, nhưng ở vị trí trung tâm có những ngọc bàn khổng lồ giống nhau như đúc được xếp ngay ngắn.

"Bái kiến tiền bối!"

Bên trong đại điện, đã có mười hai thiếu nữ mặc cung y chờ sẵn. Chúng nữ vừa thấy Hàn Lập xuất hiện thì đồng loạt khom người làm đại lễ thăm hỏi.

Hàn Lập gặp tình hình này, trên mặt nổi lên một tia dị sắc.

Mười hai nữ tử, xem ra cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi, rõ ràng cũng không phải là cùng một tộc nhân, hoặc trên đầu có sừng, hoặc làn da xanh nhạt, nhưng cả đám đều hoa dung nguyệt mạo, tú lệ động lòng người. Mỗi người đều cầm trong tay một vật, người bưng lấy bát hương, người cầm như ý, phất trần.

Càng làm cho Hàn Lập có chút để ý chính là mười hai thiếu nữ này dù tuổi còn trẻ nhưng đều có tu vi Nguyên Anh kỳ.

"Đây là..." Hai mắt Hàn Lập nhắm lại.

"Tiền bối đừng nên trách. Đây là Hương Nữ, là bổn minh đặc biệt bồi dưỡng, mỗi một người chẳng những từ nhỏ phục dụng mật của trăm hoa lớn lên, thân hình có thể tỏa ra mùi hương của trăm hoa, hơn nữa tất cả đều tinh khiết, một mực bảo trì tấm thân xử nữ. Ai thu làm đỉnh lô tự nhiên sẽ có nhiều điểm tốt. Dựa theo quy củ của bổn minh, phàm là khách quý đỉnh cấp tới tham gia đấu giá hội bổn minh đều được đưa tặng một đám Hương Nữ như vậy. Các ngươi tới đây, còn không tiến đến bái kiến tân chủ nhân các ngươi." Cô gái áo tím mí mắt không nháy mắt, thoáng giải thích một phen, rồi bảo mười hai thiếu nữ.

"Bái kiến chủ nhân!"

Mười hai thiếu nữ quỳ xuống một bên, nhưng xưng hô lập tức sửa theo.

"Hương Nữ à? Hắc hắc, quý minh thật là đại thủ bút. Đã như vầy, Hàn mỗ từ chối thì bất kính rồi. Các ngươi trước đứng lên đi. Quả Nhi, chúng tạm thời giao cho ngươi vậy." Hàn Lập hắc hắc cười vài tiếng, lại không chút khách khí nhận phần đại lễ này.

------oOo------

Chương 2324: Tin Tức Bất ngờ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chu Quả Nhi tiến lên một bước, gật đầu đồng ý. Mười hai diệu linh nữ tử cũng theo đó đứng dậy bước tới sau lưng Chu Quả Nhi.

"Ngoài mười hai Hương Nữ này ra, bổn minh còn chuẩn bị mấy thứ lễ vật nhỏ khác, hi vọng tiền bối cũng vui lòng thu nhận" Cô gái áo tím vừa thấy Hàn Lập nhận Hương Nữ, đôi mắt đẹp lại lộ ra ý mỉm cười nói tiếp.

Nàng vỗ tay một cái thì xuất hiện ba gã thiếu niên dị tộc có lông mày xanh và đôi mắt đẹp từ bên ngoài đại điện đi vào, trong tay mỗi một người đều bưng một cái mâm tròn màu bạc nhạt, trên đó không biết là vật gì vì có tấm vải mỏng màu đỏ phủ lên.

"Quý minh quá khách khí, những Hương Nữ này đã là một phần hậu lễ rồi, ta sao có thể lại thu lễ vật khác đây" Ánh mắt Hàn Lập sau khi nhìn lướt qua ba cái mâm tròn bên trên thì hắn cũng đã nhìn xuyên qua vải che để thấy rõ được đồ vật bên trong bèn khoát khoát tay trực tiếp cự tuyệt.

"Nếu Hàn tiền bối không vừa mắt đối với những lễ vật này, thiếp thân sẽ không dám miễn cưỡng, tiền bối đường xa mà đến chắc cũng có chút mệt mỏi, thiếp thân đưa chư vị đến chỗ ở nghỉ ngơi trước, những chuyện khác để nói sau vậy." Cô gái áo tím nao nao, nhưng cũng khoát tay chặn lại ngay lập tức để cho ba tên thiếu niên dị tộc lui xuống.

"Hàn mỗ đúng là muốn nghỉ ngơi, phiền đạo hữu dẫn đường" Thần sắc Hàn Lập không thay đổi gật đầu.

Vì vậy cô gái áo tím không chần chờ nữa bèn đi ra bên ngoài cửa điện, những người khác thản nhiên theo sát phía sau.

Khi vừa đi ra khỏi cửa điện, mọi người liền lập tức nghe thấy một số âm thanh la hét ầm ĩ từ phía trước truyền đến.

Ánh mắt Hàn Lập hơi sáng lên, thì ra bọn hắn và mọi người khác đang ở trên con đường đá xanh không lớn lắm, trên đường tuy mọi người không hối hả, nhưng người đến người đi có chút náo nhiệt.

Những người này ăn mặc đủ kiểu, hai bên đường đi thậm chí còn có các loại cửa hàng, có không ít người từ bên trong ra ra vào vào, hoặc tỏ ra cao hứng bừng bừng hoặc sắc mặt âm trầm như nước, đủ loại thần thái không giống nhau.

Làm cho Hàn Lập lưu ý chính là khí tức những người này bất phàm, tu vi không kém, cho dù là người ăn mặc kiểu tiểu nhị đứng tại cửa hàng cũng có tu vi đã ngoài Kim Đan Kỳ.

Sau khi thần niệm của Hàn Lập khẽ quét nhanh xa hơn liền phát hiện nơi đây cũng không phải một con đường theo phương hướng Nam Bắc, Đông Tây, có rất nhiều đường đi khác đan xen, nhưng cũng không tính quá lớn, phương viên chỉ hơn trăm dặm giống như một thị trấn nhỏ.

Đằng sau đại điện, lúc bọn hắn vừa đi ra khỏi đại môn, đồng thời lối ra cả tòa lại lóe lên rồi biến mất, phảng phất người liên can chưa từng xuất hiện tại trên đường phố.

Người qua đường gần đó đối với tình hình này nhìn như không thấy, phảng phất kinh Phật thông thường.

"Những người này đều là quý minh thỉnh tới tham gia đấu giá hội hay sao?" Hàn Lập sau khi thu thần niệm lại chỉ nhàn nhạt hỏi một câu.

"Điều này sao có thể, hơn phân nửa khách quý tham gia đấu giá đều ở ngoại tân lâu nghỉ ngơi, những người tại đây phần lớn là người của bổn minh, họ thừa dịp cơ hội lần này cũng tới nơi đây mua bán chút ít vật phẩm bình thường khó gặp mà thôi, dù cho là người bổn minh thì với cấp bậc tồn tại này cũng không có tư cách tham gia đấu giá đại hội" Cô gái áo tím trả lời cười nói tự nhiên.

"Thì ra là thế." Hàn Lập không nói thêm gì.

Lúc này cô gái áo tím một tay bấm niệm pháp quyết, hào quang dưới bàn chân bốc lên, lập tức phía dưới sinh ra một mảng sương trắng lăng không, nhấc bọn người Hàn Lập rồi sau đó lướt như bay trên đường đi.

"... Chỗ đó là nơi dự định cho đấu giá hội lần này, đến lúc đó một số tiền bối khác đáp ứng lời mời đều đến hội tụ tại đây, mà lần đấu giá hội này, trừ đi một ít kỳ trân đã lộ thông tin ra bên ngoài, còn có thể xuất hiện vài loại dị bảo khác cũng cực kỳ hữu dụng đối với tiền bối Đại Thừa kỳ, tuyệt đối sẽ không để cho chư vị tiền bối thất vọng đâu" Cô gái áo tím vừa thúc dục mây mù phi hành ở trên không, vừa chỉ vào mấy con đường xung quanh một tòa tháp cao giới thiệu.

"Chỗ này chính là sàn đấu giá hội? Nhìn bên ngoài thì không lớn lắm nhưng bên trong có điều huyền diệu khác a." Hàn Lập đánh giá tháp cao vài lần, nói như vậy.

"Tiền bối tuệ nhãn như đuốc, quả nhiên đã nhìn ra, tháp này thật ra chỉ là cửa vào sàn đấu giá hội mà thôi, chính xác trực tiếp liên thông đến một Động Thiên bên trong. Bởi vậy mới có thể dung nạp được nhiều đạo hữu, thứ hai cũng không sợ có người có ý định làm loạn lần đấu giá này " Trên mặt cô gái áo tím hiện lên một tia dị sắc, miệng cung kính trả lời.

"Xem ra quý minh vì lần đấu giá hội này bỏ ra rất nhiều công phu, nhưng không biết lần này có bao nhiêu đạo hữu Đại Thừa kỳ sẽ đến?" Hàn Lập hỏi lại một câu.

"Hồi bẩm Hàn tiền bối, bởi vì thời gian tổ chức đấu giá hội chính thức còn một tháng nữa mới tiến hành, cho nên việc tổng hợp có bao nhiêu tiền bối Đại Thừa kỳ thì không cách nào biết chính xác được, nhưng bây giờ đã có hơn hai mươi vị. Nhân số Đại Thừa tham gia đấu giá hội thế là đã vượt quá lần trước rồi."

Những chuyện này không có gì phải giấu diếm, cô gái áo tím sau khi suy nghĩ một chút, liền thuận miệng trả lời.

"Hơn hai mươi vị, mặt mũi quý minh thật đúng là không nhỏ mới có thể trong thời gian thật ngắn tụ tập nhiều đồng đạo cùng giai như vậy" Thần sắc Hàn Lập hơi động một chút, miệng khen một câu.

"Tiền bối nói đùa, sở dĩ có nhiều tiền bối như vậy không liên quan đến chuyện mặt mũi bổn minh lớn nhỏ, mà là bổn minh làm ăn uy tín nhiều năm, rất nhiều tiền bối trước kia đều có thể có chỗ thu hoạch hoặc nhiều hoặc ít tại đấu giá hội, cho nên giờ đây họ mới không quản đường xa tụ tập đến đấy" Cô gái áo tím khẽ cười một tiếng trả lời.

"Hắc hắc, nghe khẩu khí của Tiên Tử, quý minh đối với đấu giá hội lần này thật đúng là tin tưởng mười phần, ta có nghe nói khi đấu giá hội trước kia bắt đầu, sẽ có danh ngạch truyền tống vượt qua đại lục, không biết lần này có còn cung cấp loại cạnh tranh này hay không?" Hàn Lập bất động thanh sắc hỏi chuyện mình quan tâm nhất.

" Danh ngạch truyền tống vượt qua đại lục là một trong những vật phẩm đấu giá đặc thù của đấu giá hội, vì nó có thể để một vài đạo hữu cùng tiền bối có thể thuận lợi đến đại lục khác tất nhiên sẽ không hủy bỏ dễ dàng. Nhưng lần đấu giá này, Lôi Minh Đại Lục bên kia khi tiếp nhận siêu cấp truyền tống pháp trận đòi hỏi thêm một vài vấn đề, cho nên tạm thời hủy bỏ danh ngạch truyền tống đi Lôi Minh Đại Lục, mà lại tăng thêm một ít số lượng danh ngạch đấu giá truyền tống đi Huyết Thiên Đại Lục" Cô gái áo tím nghe vậy hơi có chút kỳ quái, nhưng vẫn trả lời chi tiết.

" Danh ngạch đi Lôi Minh Đại Lục hủy bỏ ư?" Hàn Lập sắc mặt hơi đổi.

"Đúng vậy, chẳng lẽ tiền bối vốn là muốn đi Lôi Minh Đại Lục hay sao?" Trong nội tâm cô gái áo tím khẽ động.

"Đây cũng không phải chuyện nhất định phải thế, Huyết Thiên Đại Lục thì Huyết Thiên Đại Lục a, dù sao sớm muộn gì đều có ý định muốn đi đến đây một chuyến, chỉ có điều so với kế hoạch ban đầu hơi có chút thay đổi rồi" Hàn Lập sờ lên cằm, thần sắc rất nhanh chóng trở lại như thường.

Bọn người Chu Quả Nhi, Huyết Phách đằng sau được nghe lời ấy, trong lòng cũng cả kinh, thần sắc mỗi người một khác.

Một lúc sau, mây mù cũng đã chở mọi người bay đến chỗ biên giới thị trấn nhỏ, cuối cùng hạ xuống tại một cánh rừng rậm màu xanh lá mạ.

Tại bên trong phiến rừng rậm này, linh khí sung túc lại cực kỳ tinh thuần, hơn nữa còn có rải rác một vài lầu các đình đài tinh điêu ngọc mài.

Mỗi một khu kiến trúc đều cách xa nhau vài dặm, chính giữa đều bị cự mộc rậm rạp tự nhiên ngăn cách ra, không khí u tĩnh cực kỳ trang nhã.

Cô gái áo tím dẫn bọn người Hàn Lập xuất hiện ở trước một khu kiến trúc, không cần nàng nói điều gì mà lập tức bảy tám tên nam nữ cách ăn mặc nha hoàn người hầu từ bên trong đi ra quỳ xuống trước mặt bọn người Hàn Lập.

"Nơi này chính là khu vực khách quý phòng chữ Thiên, chúng là hạ nhân tại đây. Trong khoảng thời gian này, đạo hữu nếu cảm thấy cần dùng, có thể lưu lại để phục thị, nếu như cảm thấy vướng bận, cũng có thể lập tức ra lệnh cho chúng rời đi" Cô gái áo tím không nhìn những nha hoàn, người hầu này mà mỉm cười với Hàn Lập thốt lên.

"Có mấy đạo hữu Hương Nữ vừa mới được tặng thì những hạ nhân này ta thấy không dùng, bảo chúng đi đi" Hàn Lập bảo.

Cô gái áo tím tự nhiên không cãi lời, lúc này dặn dò đám hạ nhân kia.

Những nha hoàn, người hầu này sau khi cung kính thi lễ bèn bỏ đi.

"Hàn tiền bối cứ ở lại đây nghỉ ngơi cho thật tốt, chờ tới thời điểm tổ chức đấu giá hội, thiếp thân sẽ phái người thông báo trước một tiếng. Đúng rồi, đạo hữu khác nếu có thì giờ rảnh có thể đi đến thị trấn vừa đi qua, nói không chừng sẽ có thu hoạch khác bất ngờ đó. Thiếp thân cáo từ trước" Cô gái áo tím cũng thức thời nói cáo từ.

"Tiên Tử đi nhé, Hàn mỗ không tiễn" Hàn Lập không có ý giữ lại, chỉ là hời hợt nói một câu, thì thấy đối phương lại bay lên trời, nhanh chóng biến mất.

"Đi thôi, đối phương đã bày ra tiếp đãi lớn như vậy, chúng ta cũng không cần quá khách khí làm gì" Hàn Lập nói một câu, thần sắc tự nhiên đi tới tòa lầu các.

Bọn người Huyết Phách theo sát phía sau.

Kết quả không lâu sau, mấy người xuất hiện trong đại sảnh một tầng lầu các, Hàn Lập tự nhiên ngồi ở vị trí chủ vị.

Bọn người Huyết Phách, Hoa Thạch lão tổ khoanh tay đứng ở một bên.

Mười hai Hương Nữ đã được Chu Quả Nhi chia ra theo chức trách từ trước đó rồi.

"Hàn tiền bối, ngươi thực có ý định đi Huyết Thiên Đại Lục trước" Huyết Phách thì thào hỏi một câu, thần sắc có chút phức tạp, vừa có ý chờ đợi, lại mơ hồ có một chút do dự trong đó.

"Kế hoạch trước kia phải sửa đổi một chút, hẳn là đạo hữu còn có những phương pháp khác có thể đi Lôi Minh Đại Lục một chuyến trước chứ?" Hàn Lập không hiện chút dị sắc nào hỏi lại một câu.

"Tiền bối nói đùa, nếu có những phương pháp khác có thể đến Lôi Minh Đại Lục sớm hơn thì vãn bối còn có thể một mực giấu diếm không nói sao" Huyết Phách gượng cười trả lời."Nếu đạo hữu cũng không có phương pháp, vậy cứ đi Huyết Thiên Đại Lục trước, cùng lắm đến Huyết Thiên Đại Lục lại nghĩ cách hồi Lôi Minh Đại Lục là được. Huyết Thiên Đại Lục ta chưa đến bao giờ,

nhưng đã nghe danh tiếng đại lục quỷ dị này từ lâu. Nghe nói đại lục này, trừ ra huyết ma đạo công đại danh đỉnh đỉnh, còn lưu lại vài loại truyền thừa phi thường thần bí, nghe nói có thể chém giết cường địch ngoài vạn dặm, còn có thể diệt sát đối thủ ở vô hình, thật sự là một loại thần thông quỷ dị khó lòng phòng bị, lúc trước Huyết Phách đạo hữu có lẽ đã tiếp xúc qua một chút rồi? Hàn Lập chậm rãi nói ra, hai đầu lông mày lần đầu lộ ra một tia ngưng trọng.

------oOo------

Chương 2325: Bích Ảnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Bích Ảnh (碧影): hình ảnh màu xanh ngọc, xanh biếc*

"Năm đó vãn bối lưu lại Huyết Thiên đại lục một thời gian khá lâu, đối với đại lục này đúng là có chút hiểu biết" Huyết Phách trả lời.

"Huyết Đạo Ma Công chính là công pháp thường thấy nhất ở Huyết Thiên đại lục, hầu như trong mười người tu luyện ở Huyết Thiên thì có 4-5 người chắc chắn tu luyện công pháp này, mà Huyết Đạo Đại Tông lại người đông thế mạnh, có thể nói là thế lực đứng đầu ở Huyết Thiên đại lục. Còn truyền thừa thần bí như Hàn tiền bối nói, tại Huyết thiên cũng tồn tại, hơn nữa cũng có không ít người len lén tu luyện, nhưng những người tu luyện đó cùng Huyết đạo tông môn đối nghịch như nước với lửa, hành tung cực kỳ bí ẩn, ngoại nhân rất khó gặp, thiếp thân năm đó may mắn gặp một người thần bí tự xưng tu luyện Vu pháp chi đạo cùng người khác tranh đấu, kết quả người này chỉ dựa vào vài cái pháp khí giống tượng gỗ liền dễ dàng tiêu diệt rất nhiều cường địch, thật là thần thông thập phần quỷ dị."

"Vu pháp chi đạo, loại truyền thừa thượng cổ này lúc trước tại Phong nguyên đại lục chúng ta cũng từng xuất hiện qua mấy lần, nhưng hình như lúc ấy lập tức bị các đại năng cường giả liên thủ tiêu diệt rồi, không nghĩ tới Huyết thiên đại lục còn có truyền thừa này tồn tại, xem ra muốn đi Huyết thiên thì cần phải cẩn thận một chút.

Đúng rồi, Huyết Phách đạo hữu, ngươi đắc tội thế lực nào tại Huyết thiên?" Hàn Lập gật đầu, lại hỏi thêm một câu.

"Vãn bối đắc tội với một trong các nhánh Huyết đạo đại tông, Huyết Cốt Môn, nhưng tiền bối yên tâm, tu vi của ta chỉ là Luyện hư, lúc ấy đắc tội với một tên trưởng lão có chút thế lực của Huyết cốt môn mà thôi, nhiều năm đã trôi qua rồi, đối phương chưa chắc còn có thể theo sát ta không tha, nhưng để an toàn vãn bối sẽ thay đổi một chút diện mạo bên ngoài, chắc có thể giảm phiền toái đến mức thấp nhất" Huyết Phách hơi do dự nói.

"Sửa đổi lại dung nhan, không cần, Huyết thiên đại lục mặc dù không rộng lớn như Phong nguyên cùng Lôi minh đại lục, nhưng diện tích rộng như vậy cũng không phải dễ dàng đụng tới cừu gia của ngươi, nếu thật gặp phải, ngươi đã đi cùng ta dĩ nhiên ta cũng sẽ giúp ngươi đuổi địch" Hàn Lập không quá để ý nói.

"Vậy vãn bối đa tạ trước rồi." Huyết Phách nghe vậy nét mặt vui vẻ, hoàn toàn yên lòng.

Lúc Huyết Phách cùng Hàn Lập nói chuyện với nhau, trong một đại sảnh thần bí, nữ tử áo tím cung kính hồi bẩm với người được gọi là Minh Tôn hồng phát lão giả.

"Nói như vậy, đối phương nhận hương nữ, lại đem lễ vật khác trả trở về" Hồng phát lão giả thần sắc không thay đổi nói.

"Đúng vậy"

Nữ tử áo tím nói chi tiết.

"Có ý tứ, xem ra người này cũng không dễ gần, nhưng cũng không hoàn toàn cự tuyệt ý tứ giao tiếp của bổn minh, Phi Vân, nếu Hàn đạo hữu có thêm yêu cầu khác, ngươi hết sức đáp ứng tất cả, không cần đặc biệt hồi bẩm lại với ta" Lão giả cười nhẹ một tiếng nói.

"Tổng chấp sự đại nhân, vãn bối có thể hỏi một chút vì sao phải hậu đãi vị tiền bối này như vậy? Người này cũng chỉ là Đại thừa tu sĩ, cũng có chút thần thông, nhưng trước đó những Đại thừa tiền bối khác tới, hình như đại nhân cũng không đặc biệt dặn dò qua như vậy" Phi Vân tiên tử có chút nghi hoặc rồi.

"Nếu là Đại thừa kỳ bình thường, tự nhiên không đáng để bổn minh đối đãi long trọng như vậy, nhưng người này thì khác, hắc hắc, tư liệu liên quan đến Hàn đạo hữu ngươi có thể đã xem qua rồi?" Lão giả Minh tôn nở nụ cười hỏi ngược lại.

"Thiếp thân đã xem qua rồi, nhưng là chuyện ghi lại có liên quan đến Hàn tiền bối cực kỳ mơ hồ, trừ việc hắn tiến giai Đại thừa kỳ cảnh giới trong thời gian ngắn một cách thần kỳ cùng chuyện đã từng tiến vào Ma giới, vẫn chưa có thông tin khác" Phi Vân tiên tử suy nghĩ một chút, cung kính trả lời.

"Đó là bởi vì Hàn đạo hữu quật khởi thời gian thật sự rất nhanh, đến ngay cả bổn minh cũng chỉ vừa mới bắt đầu sưu tầm tin tức liên quan, một ít thông tin trọng yếu còn chưa thu được để ghi trong tư liệu. Tốt lắm, ngươi cũng không cần suy nghĩ nhiều cái gì, chỉ cần biết rằng nếu Linh giới bình chọn sắp xếp ra mười người mạnh nhất, vị Hàn đạo hữu này sợ rằng có thể có tư cách rất lớn chiếm cứ một vị trí (Top Ten của Linh Giới) " Minh tôn nghiêm mặt nói.

"Sao cơ ạ, Hàn tiền bối có thể có thần thông lớn như vậy ư?" Phi Vân tiên tử thật sự hoa dung thất sắc.

"Hừ, nếu không phải vậy, ngươi cảm thấy bổn tọa rảnh không có việc gì làm, vô duyên vô cớ cố gắng kết giao đối phương?" Hồng phát lão giả hai mắt trợn lên hỏi.

Nữ tử áo tím nghe vậy trong lòng rùng mình, vội cúi đầu, trong miệng nói ngay "Không dám".

Hồng phát lão giả thấy vậy, không có nói thêm cái gì, chỉ khoát tay chặn lại để nữ tử này đi xuống.

Tiếp theo vị Minh tôn này trầm ngâm trong chốc lát, tay áo hướng gần khối thạch bích run lên, nhất thời một dải ánh sáng diễm lệ cuốn ra, cũng chợt lóe lên biến mất vào trong đó.

Trong phút chốc trên thạch bích nổi lên tiếng ầm vang, mặt ngoài một tầng sương trắng cuồn cuộn quay cuồng, đột nhiên biến hóa ra một bóng người mơ hồ không rõ.

"Minh tôn, thì ra là ngươi, ngươi không ở tại Phong nguyên chuẩn bị chuyện đấu giá hội, sao lại đột nhiên liên lạc lão hủ vậy?" Bóng người quay đầu nhìn mặt thạch bích này liếc mắt một cái, giống như cảm giác có chút kinh ngạc, phát ra âm thanh hỏi.

"Bích Ảnh, ta nhớ không lầm ngươi đang mưu đồ chuyện kia, có phải hay không còn đang thiếu cao thủ giúp đỡ?" Hồng phát lão giả bất động thanh sắc hỏi ngược một câu.

"Đúng thì sao? Chẳng lẽ ngươi thay đổi chủ ý rồi, nguyện ý tự mình lại đây giúp ta sao?" bóng người mơ hồ hừ một tiếng, không có tức giận nói.

"Ngươi không phải không biết ta đã từng thề độc, cuộc đời này tuyệt không bao giờ đặt chân đến Huyết thiên đại lục, sao có thể thay đổi chủ ý?" Hồng phát lão giả nhẹ nói một câu.

"Nếu ngươi không muốn ra tay, sao lại đột nhiên hỏi đến việc này của ta?" bóng người mơ hồ có vài phần không kiên nhẫn rồi.

"Ta mặc dù không cách nào ra tay, nhưng có thể giúp ngươi xem xét chọn người ngươi cần, chắc là có thể giúp ngươi một tay" Lão giả bộ dáng không chút hoang mang.

"Chọn người ta cần... Ngươi đem chuyện của chúng ta tiết lộ cho những người khác rồi?" Bóng người mơ hồ thân hình run lên, khẩu khí chợt lạnh lẽo hỏi.

"Điều này sao có thể? Chuyện các ngươi rất trọng đại, nếu không được sự đồng ý của ngươi trước, ta sao dám nói với ngoại nhân, ngươi nghĩ bổn tọa là người nhiều chuyện sao?" Hồng phát lão giả một mực phủ nhận nói.

"Không có là tốt rồi, còn ngươi xem xét chọn người lai lịch như thế nào? Ngươi chắc là biết một Đại thừa bình thường đối với chuyện của chúng ta cũng không có tác dụng lớn, ngược lại nhiều người biết chuyện sẽ dễ bị lộ bí mật" bóng người mơ hồ nhẹ thở ra một hơi, khẩu khí hoà hoãn lại.

"Hắc hắc, chuyện này còn đợi Bích lão quái ngươi nói? Ta tìm người giúp đỡ các ngươi chính là người này!" Hồng phát lão giả cười hắc hắc, một tay kết quyết, điểm tới hư không trước người.

"*Phốc*" một tiếng.

Một đoàn vầng sáng mở ra tại đầu ngón tay, bên trong hào quang cuồn cuộn sau đó ngưng lại, lập tức biến hóa ra rõ ràng một bóng người dị thường hư ảo.

Một thân áo xanh, dung nhan trẻ tuổi, chính là hình dáng của Hàn Lập.

"Di, người này là ai, khuôn mặt xa lạ như vậy? Chẳng lẽ là Đại thừa kỳ mới xuất hiện tại đại lục của các ngươi?" Bóng người mơ hồ thanh âm có một chút kinh ngạc rồi.

"Bích Ảnh đạo hữu nào ngờ lại đoán thập phần chuẩn xác, vị Hàn đạo hữu này đúng là tiến giai Đại thừa không có bao lâu, nhưng thực lực của hắn thật mạnh mẽ, sâu không lường được, tuyệt đối là cao thủ hiếm có có thể giúp ngươi." Hồng phát lão giả không chút nào chần chờ nói.

"Ồ, có thể được Minh tôn ngươi đối đãi như vậy, xem ra người này thật có vài phần bản lãnh rồi, nếu ngươi có thể biết thực lực người này rõ ràng như vậy, xem ra hắn chắc cũng không phải hạng người vô danh, hắn đã làm chuyện đại sự khó lường gì?" Bóng người mơ hồ im lặng chỉ chốc lát, mới bình tĩnh chất vấn.

"Vị đạo hữu này làm chuyện đại sự không nhiều lắm, nhưng một chuyện liền đủ để cho danh tiếng chấn động cả Linh giới rồi, Bích Ảnh đạo hữu cũng biết chuyện tình không lâu trước đây Minh trùng mẫu tại Ma giới bị người chém giết?" Hồng phát lão giả ánh mắt chợt lóe nói.

"Chuyện Minh trùng mẫu lớn như vậy, Huyết thiên cũng có một số đạo hữu vì thế tiến vào Ma giới, ta tự nhiên biết việc này, Trùng mẫu hình như cuối cùng bị một trong số Thủy tổ Ma giới là Bảo Hoa cùng những người khác liên thủ tiêu diệt, chẳng lẽ người này cũng là một trong những người ra tay?" Bóng người mơ hồ chính là tồn tại Đại Thừa, vừa nghe Hồng phát lão giả nói như vậy, lúc này có chút chợt hiểu.

"Bích Ảnh đạo hữu nếu đoán được, chắc sẽ không cần bổn tọa nói thêm cái gì rồi, theo ta được biết, vị Hàn đạo hữu này thật sự chính là người diệt Minh trùng mẫu, đám người Bảo Hoa trong chuyện đó có thể chỉ có một chút tác dụng phụ trợ mà thôi" Hồng phát lão giả ngưng trọng nói.

"Thật có việc này? Nếu thật như thế vị đạo hữu này thần thông rất mạnh mẽ, chẳng phải là cũng có thể danh liệt đứng đầu tại cả Linh giới rồi." Bóng người mơ hồ nghe xong lời này, trong lòng cả kinh.

"Hắc hắc, có phải hay không thật có thực lực bực đó, ta cũng khó mà nói, nhưng thần thông sâu không lường được là không giả, ta đã dọ thám biết đối phương lần này tham gia đấu giá hội, thật ra chính là tới vì danh ngạch truyền tống liên đại lục, có lẽ sau đó không lâu sẽ đến Huyết thiên các ngươi, đến lúc đó có hay không có thể hợp tác người này, còn phải xem bản lĩnh của Bích Ảnh ngươi rồi, ta chỉ là cung cấp một chút tin tức mà thôi" Hồng phát lão giả cười nhẹ một tiếng.

"Hảo, nếu việc này thật sự như vậy, vậy cứ tính ta nợ ngươi một cái nhân tình, nếu là không có chuyện khác, ngày hôm nay liên lạc đến đây thôi, Thất khiếu tâm âm bích (bức tường tiếng tim đập bảy cửa - PBD) này mặc dù huyền diệu vạn phần, nhưng để liên lạc liên đại lục lại tiêu hao linh lực rất lớn, sử dụng nhiều lần thì ta cũng ăn không tiêu" Bóng người mơ hồ sau khi nói xong, trong tay kết quyết.

Nhất thời "*phụp*" một tiếng.

Trên thạch bích hình ảnh sau một thoáng mơ hồ liền hóa thành linh quang rồi biến mất.

Hồng phát lão giả thấy vậy cũng không cảm thấy bất ngờ, ngược lại mỉm cười nhắm mắt dưỡng thần.

Thời gian mỗi ngày đi qua, tự nhiên càng gần tới ngày khai mạc hội đấu giá.

Trong thời gian này, Hàn Lập chỉ tu luyện tại chỗ chưa từng ra ngoài, còn đám người Huyết Phách, Chu Quả Nhi nhân cơ hội này nhiều lần đi các cửa hàng trong thị trấn xem một chút, cũng mua sắm được không ít tài liệu bảo vật hiếm thấy tại ngoại giới, xem như thu hoạch đều không nhỏ.

Đối với Hàn Lập tất nhiên không để mấy thứ này vào mắt, nên không có ý định đi mua sắm tại các cửa hàng ở thương minh này, chỉ là một lòng tĩnh toạ chờ hội đấu giá chính thức mở màn.

Một tháng sau vào một ngày, Hàn Lập đang tĩnh tọa thì rốt cục nhận được Truyền âm phù do nữ tử áo tím tự mình gửi tới, hắn thản nhiên cười đứng dậy, động thân một cái liền rời khỏi mật thất bay đi.

------oOo------

Chương 2326: Hồ Ngọc Song

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập lẳng lặng truyền âm vài câu trong miệng, tới khi hắn ra khỏi cửa lớn, đám người Huyết Phách và Chu Qủa Nhi sớm đã cung kính đứng chờ ở đó.

Hàn Lập phân phó một tiếng để cho Hóa Thạch Lão Tổ và mười hai Hương Nữ ở lại, chỉ mang theo hai người Huyết Phách và Chu Qủa Nhi hóa thành một luồng hào quang bay lên trời, phi hành về phía một nơi trong thành trấn.

Sau đó không lâu, từ vài nơi khác trong rừng rậm cũng đều xuất hiện hào quang chớp động, đồng dạng có một vài người khống chế độn quang bay lên trời.

Dường như cùng một thời gian, tại một vài tòa lầu các chuyên dùng để chiêu đãi khách nhân từ bên ngoài đến ở phía trong thành trấn cũng hiện lên từng đạo độn quang như thủy triều bay tới.

Tới khi vòng sáng hộ thể do Hàn Lập biến ra bay tới trên không trung của tòa tháp thì nơi đây đã sớm có không ít người tiến nhập vào bên trong.

Ánh mắt Hàn Lập khẽ quét qua hơn trăm tên vệ sĩ mặc áo giáp đứng bên ngoài tòa tháp cao, sau đó lập tức mang theo hai nữ trực tiếp đáp xuống phía ngoài cánh cửa lớn.

Nhưng vào lúc này, từ trong tháp có một bong người nhoáng lên, Phi Vân Tiên Tử lại thướt tha đi ra, vén áo thi lễ với Hàn Lập, sau đó mỉm cười nói:

“Hàn tiền bối, hoan nghênh ngài quang lâm Đấu Gía Đại Hội. nếu ngài không ghét bỏ, có thể để thiếp thân tự mình dẫn đường đưa tiền bối vào bên trong được chứ.”

Dường như nàng này đã sớm chờ ở chỗ đó.

“Nếu Tiên Tử đã muốn như thế, vậy thì làm phiền rồi.” Hàn Lập cũng không hề thấy ngoài ý muốn, mỉm cười gật đầu nói.

Cô gái áo tím nghe thấy thế thì tỏ ra vui vẻ, đi tới khoát tay chặn những tên vệ sĩ kia lại.

Lúc này bọn người Hàn Lập nghênh ngang tiến vào trong tòa Thạch Tháp mà ngay cả Tín Vật cũng không cần kiểm tra.

Một chân vừa bước vào cửa lớn của tòa Thạch Tháp, ngay lập tức Hàn Lập cảm ứng được một hồi chấn động khác thường, cảnh vật ở bốn phía nhanh chóng lướt qua và trôi về phía sau lưng.

Nhìn có vẻ như chỉ là một bước nhỏ, vậy mà thoáng một cái cả người lại từ chỗ cửa lớn trực tiếp xuất hiện ở chân cầu thang trong một tầng lầu của tòa Thạch Tháp.

ở trên bậc thang phía trước, đang có hai gã Dị Tộc Nhân màu da tái nhợt, toàn thân nổi lên từng vòng sáng mơ hồ bao lấy thân thể.

Hào quang lóe lên, hai gã Dị Tộc Nhân đã triệt để chui vào bên trong hư không không thấy bóng dáng, chỉ để lại vài điểm chấn động trong không gian.

“Đây là cửa vào chính thức của Phòng Đấu Gía sao?” thần sắc Hàn Lập khẽ động hỏi.

“Tiền bối nói rất chính xác, từ chỗ này có thể trực tiếp đi vào bên trong Động Thiên đấy.” Cô gái áo tím mỉm cười tự nhiên trả lời.

Hàn Lập khẽ gật đầu, thân hình thoáng một cái dẫn đầu bước lên bậc thang, một cỗ Lực Không Gian bổ nhào từ phía trước mặt đến, lúc này thân hình của mấy người cũng đồng dạng trở nên vặn vẹo không rõ ràng.

Sau thời gian ăn một bữa cơm, Hàn Lập đã ngồi trên một chiếc ghế, cùng với những người đi theo ở trong một gian phòng được trang trí vô cùng trang nhã.

Cả gian phòng đặt chiếc ghế lớn chừng khoảng hơn mười trượng, ở phía trước có một tầng màn sáng gần như trong suốt, từ hướng đó nhìn ra phía ngoài thành thế từ trên cao nhìn xuống, thì trông thấy một cái quảng trường khổng lồ.

Bốn phía quảng trường là chẳng chịt những dãy ghế đá cùng với những đầu người đang nhấp nhổm đi tới.

Mà dọc theo quảng trường là khoảng năm sáu chục căn nhà đá màu bạc nhạt đang lơ lửng ở độ cao vài chục trượng phía trên bầu trời. mặt ngoài từng căn đều có phù văn màu vàng ẩn hiện, người bên ngoài không có cách nào dò xét được một chút động tĩnh gì ở bên trong.

Bọn người Hàn Lập chính đang ngồi trong một gian phòng của một căn nhà như thế, cô gái áo tím đang mỉm cười đứng một bên.

Nhìn qua những bố trí này, xem xét một hồi thì dường như cũng không có khác biệt quá lớn với những Đấu Gía Hội bình thường khác.

Nhưng ánh mắt của Hàn Lập đang ngồi ngay ngắn trong một căn nhà đá màu bạc thì lại nhìn về một chỗ cao hơn ngàn trượng trên không trung của quảng trường.

ở nơi đó, từng đoàn từng đoàn những đám mây năm màu trôi nổi bất định, mơ hồ che dấu vô số giáp sĩ màu đen ở trong đó, hơn nữa che kín toàn bộ bầu trời là chấn động của hàng loạt các loại cấm chế đang đem toàn bộ quảng trường bao phủ phía dưới.

nhìn lên chỗ cao hơn, ở xa phía trên những đám mây năm màu, rõ ràng là một tòa cung điện cao tầng phát sáng ra màu xanh ngọc bích, mặc dù hơi mơ hồ không rõ, nhưng thỉnh thoảng lại truyền ra âm thanh như Tiên Nhạc, khiến cho người ta không hiểu được mà sinh ra cảm giác thả lỏng.

“Qúy minh cử hành Đấu Gía Hội ở trong Động Thiên, cộng thêm nhiều chuẩn bị như thế ở đằng sau, xem ra thật không có chút sơ hở nào rồi.” Hàn Lập bỗng nhiên hướng về phía cô gái áo tím cười nói.

“Sở dĩ Bổn Minh cẩn thận như thế cũng là vì phòng ngừa vạn nhất mà thôi, dù sao những bảo bật của lần đấu giá này cũng vượt xa những lần trước kia, thậm chí có hai ba vật còn có thể áp chế trì hoãn Đại Thiên Kiếp kéo đến, không thể không phòng bị một vài tiền bối có suy nghĩ không tốt trong đầu.” cô gái áo tím mỉm cười khẽ nói.

“trông thấy những bố trí này của quý minh, chỉ sợ là trong nội tâm hơn nửa số đạo hữu ở đây cũng sẽ không có suy nghĩ gì khác đâu.” Hàn Lập cười hắc hắc, thâm ý sâu sắc trả lời.

“Hy vọng là như thế. Hàn tiền bối, Đấu Gía Hội sẽ lập tức bắt đầu, thiếp thân còn cần phải sử lý một vài sự vụ, không thể dừng lại ở nơi đây lâu thêm nữa rồi.” cô gái áo tím quay đầu nhìn về phía quảng trường bên ngoài màn sáng vài lần, mỉm cười nói vài câu.

“Nếu Đạo hữu còn bề bộn công việc, vậy thì ta cũng sẽ không giữ lại nữa.” Hàn Lập khoát khoát tay, không cần suy nghĩ nói.

Cô gái áo tím nghe thấy vậy, hơi khom người nói đôi câu áy náy, sau đó thối lui ra khỏi nhà đá.

Cả gian phòng chỉ còn lại ba người Hàn Lập.

“bảo vật có thể trì hoãn Đại Thiên Kiếp, khó trách Hách Liên Thương Minh phải cẩn trọng như thế.” Huyết Phách thở dài một hơi, có vài phần khác thường nói.

“Cũng chỉ có những đồ vật bực này mới có thể khiến những tồn tại Đại Thừa chạy theo như vịt, không tiếc bất cứ giá nào đoạt về mà thôi.” Hàn Lập từ chối cho ý kiến nói.

“Tiền Bối, chẳng lẽ người không hề động tâm với loại bảo vật này sao? Cho dù hiện tại tiền bối không dùng tới những vật ấy thì sau này chín phần mười là vẫn sẽ có tác dụng lớn đấy.” Huyết Phách liếc nhìn Hàn Lập, không nhịn được hỏi.

“Hắc hắc, chuyện sau này, cứ để sau này nói sau đi. Cho dù ta muốn bảo vật này cũng sẽ không tìm kiếm ở trong Đấu Gía Hội đâu. Nơi đây có hơn vài chục tên cùng giai Đại Thừa, nếu thật sự muốn tranh đoạt chỉ sợ được không bù mất thôi. Mục tiêu chủ yếu của lần này vẫn là những danh ngạch truyền tống kia thì hơn.” Hàn Lập cười nhạt một tiếng, bộ dáng tựa như thật sự không để trong lòng.

Huyết Phách thấy vậy, tuy rằng trong lòng có chút ý khác, nhưng miệng cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Chu Qủa Nhi ở một bên nhìn xem phần đông những Dị Tộc Nhân tham gia Đấu Gía Hội ở bên ngoài màn sáng, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nét hưng phấn.

Ước chừng nửa canh giờ sau, quảng trường khổng lồ đã không còn chỗ ngồi, có tới mấy vạn Dị Tộc Nhân tu vi từ Luyện Hư trở lên đã tụ tập đến nơi đây.

Lúc này, một chỗ không bóng người trong sân rộng bỗng vang lên tiếng nôt mạnh “ầm ầm”, phía dưới đối diện, một tòa bệ đá hiển hiện ra.

Tiếp đó Quang Trận lóe lên trên bệ đá, một lão giả đầu đầy tóc đỏ xuất hiện ở phía trên.

Trên mặt Lão giả này đầy vẻ tươi cười, chiều cao dáng người không cao lớn lắm, nhưng vừa hiện thân, lập tức một luồng khí tức ngưng trọng bao phủ lấy toàn bộ phòng đấu giá.

Một ít Dị Tộc Nhân đang ghé tai thì thầm với nhau, lập tức trong nội tâm cảm thấy rùng mình, nhao nhao ngậm miệng lại nhìn về phía bệ đá.

“Lão phu Minh Tôn, là người chủ sự của Thương Minh trên Đại Lục này. Hắc hắc, không cần ta phải giới thiệu gì nữa, không ít đạo hữu ở đây đã biết khá rõ về lão phù rồi đấy. cho nên lão phu cũng không định nói thêm gì nhiều, chỉ muốn nhắc nhở một vài đạo hữu, quy củ của lần Đấu Gía Hội này không khác biệt lắm với những Đấu Gía Hội khác. Nhưng phàm là những người không tuân thủ quy củ, đến lúc đó cũng đừng trách lão phu trở mặt vô tình, đành phải đích thân tiễn khách. Tốt rồi, lão phu tuyên bố, Đấu Gía Hội lần này chính thức bắt đầu.” lão giả tóc đỏ nhàn nhat nói mấy câu liền lập tức tuyên bố bắt đầu đấu giá, tiếp đó linh quang dưới bàn chân lóe lên, cả người biến thành một luồng cầu vồng màu bạc bay lên không trung, sau mấy cái chớp động đã nhập vào những đám mây năm màu không thấy bóng dáng.

Đồng thời cùng một thời gian, phía trên bệ đá lại lóe lên quang trận, một Phu Nhân dáng người đầy đặn xinh đẹp tươi cười xuất hiện ở chỗ đó.

Đôi mắt của Phu Nhân long lanh nước, thoáng như tràn đầy vô tận mị hoặc ở trong đó, chỉ hơi quét mắt nhìn qua bốn phía, một ít Dị Tộc Nhân ở gần đó đều có cảm giác huyết mạch sôi trào khác thường.

Quỷ dị hơn chính là phía sau bờ mông của Phu Nhân này còn có ba cái đuôi đầy lông xù màu phấn hồng, nhẹ nhàng vung vẩy không thôi, càng khiến cho người ta có cảm giác yêu dị mà diễm lệ.

“Tam Vĩ Mị Hồ! vậy mà Linh Giới chúng ta lại thực sự tồn tại yêu nghiệt này! “

“Hách Liên Thương Minh đã tìm được từ chỗ kia, lại còn để cho hắn chủ trì Đấu Gía Hội lần này nữa “

……

Quảng trường vốn đã an tĩnh lại trở nên bạo động một hồi, không ít nam tử Dị Tộc đều dùng một loại ánh mắt như lang như hổ, hung hăng nhìn chằm chằm vào Phu Nhân xinh đẹp không rời.

Phu Nhân trông thấy hết thảy, khuôn mặt không chút dị sắc nào, ngược lại còn vuc mị cười cười, sau đó miệng phun ra mùi hương như hoa lan nói:

“Thiếp thân Hồ Ngọc Song, được Minh tiền bối xem trọng, phụ trách chủ trì đấu giá đại hội lần này. Chư vị đạo hữu tiền bối yên tâm, mặc dù tại hạ chỉ là một nữ lưu, nhưng tự hỏi cũng đã chủ trì nhiều lần đấu giá hội cùng loại, nhất định chắc chắn để cho các vị thỏa mãn.”

“Chủ trì nhiều lần đấu giá hội? hẳn Hồ đạo hữu cố ý ăn nói khoa trương. Xinh đẹp bực này như Tiên Tử nếu đã từng lộ diện qua những lần đấu giá hội khác, làm sao chúng ta lại không biết được.” Không biết là giọng nói quái dị của ai bỗng nhiên hỏi một câu, âm thanh phiêu hốt bất định.

Những người khác nghe thấy vậy, không khỏi lộ ra một ít vẻ hoài nghi.

“Vị đao hữu này, nếu là ở quý đại lục thì thiếp thân hoàn toàn chính xác là lần đầu tiên chủ trì Đấu Gía Hội.” Hồ Ngọc Song không chút hoang mang trả lời.

“Cái gì, Tiên Tử không phải là người của Đại Lục này! “ lúc này có người cảm thấy giật mình.

“trước kia Thiếp thân hoạt động ở Huyết Thiên Đại Lục, một năm trước mới tới Phong Nguyên Đại Lục, khó trách các vị đạo hữu cảm thấy lạ lẫm. “ Hồ Ngọc Song tự nhiên cười nói.

“Hắc hắc, hóa ra là Hồ Tiên Tử không phải là người của Phong Nguyên Đại Lục. Chặc chặc, điều này thật sự đáng tiếc. sớm biết có Phu Nhân xinh đẹp tuyệt thế bực này, tại hạ cần gì phải một mực khổ tu đến nay vẫn còn độc thân chưa lập gia đình chứ.” Thanh âm của một nam tử thô lỗ bỗng nhiên từ một nơi hẻo lánh bên trong quảng trường truyền ra, lời nói lại rất có ý trêu trọc.

“Khanh khách, thật là xảo hợp, Phu Quân trước đây của thiếp tân vừa vặn mới qua đời không lâu, vị đạo hữu này nếu có ý, tiểu muội chưa hẳn không thể cho một cái cơ hội để biến nó thành sự thực đấy. chỉ là đạo hữu này dám nói lớn gan như vậy, cần gì phải dấu đầu lòi đuôi, không bằng chủ động ra gặp mặt thiếp thân, đem lời lúc nãy lặp lại một lần được chứ?”.

Phu Nhân xinh đẹp nghe thấy vậy, khanh khách cười, vừa nói chuyện đồng thời tinh quang từ trong hai con mắt cũng nhẹ nhàng lưu chuyển một hồi. lực hấp dẫn lập tức tăng lên ba bốn phần nữa, cả người thoáng một cái biến thành vô cùng yêu mị như nam châm.

“Được…Nếu đã là yêu cầu của ngươi, tại hạ nhất định nghe theo… sớm biết có tồn tại xinh đẹp tuyệt thế bực này như Phu Nhân, tại hạ cần gì phải…” từ trung tâm một bệ đá cách đó không xa, một gã nam tử trung niên mặt mũi trắng nõn thoáng một cái đăm đăm hai mắt đứng lên, cả khuôn mặt đỏ bừng lớn tiếng nói.

------oOo------

Chương 2327: Hoàng Kim cốt tủy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Gã nam tử kia sau khi nói ra những lời vừa rồi chợt rùng mình bừng tỉnh. Gương mặt xám lại, trong mắt lộ ra nét khiếp sợ.

“Ồ, thì ra là Tra đạo hữu của Thạch Dũng tộc. Khó được đạo hữu coi trọng thiếp thân như vậy. Không bằng chờ đấu giá hội kết thúc, ở lại đây cùng với thiếp thân vui vẻ mấy ngày. Ý đạo hữu thấy sao? Biết đâu lại có thể làm đạo hữu thỏa nguyện mong ước.” Nữ nhân xinh đẹp nhìn vào nam tử trung niên kia cười nhẹ, thân thể khẽ run theo điệu cười, bày ra một lực hấp dẫn vô tận. Nhưng trong mắt nàng lóe lên một tia hàn ý như có như không.

“Hồ tiên tử nói đùa, vừa rồi tại hạ chỉ có ý đùa giỡn thôi, làm sao mà dám có ý với tiên tử chứ.” Trước dáng vẻ tươi cười đầy mị hoặc của nữ nhân kia, nam tử trung niên như nhìn thấy rắn rết, cười gượng vài cái, vội vàng thành thật trở về chỗ ngồi.

“Đùa? Đạo hữu đã không có ý kết bạn với thiếp thân, thì tốt nhất nên cẩn trọng khi phát ngôn. Việc này chỉ đến đây thôi. Nếu như còn có người mở miệng đùa giỡn nữa thì đừng trách thiếp thân trở mặt vô tình!” Nét mặt tươi cười vừa rồi của nàng biến mất hoàn toàn, thay vào đó là gương mặt lạnh lùng băng giá.

Sắc mặt nam tử trung niên vô cùng khó coi nhưng cũng không dám phản đối chút nào.

Những kẻ trong quảng trường chứng kiến cảnh vừa rồi trong lòng đều run lên, dùng ánh mắt vô cùng kiêng kỵ mà nhìn Hồ Ngọc Song.

“Được rồi! Tiểu nha đầu, ngươi lãng phí thời gian quá đấy. Chúng ta đến đây không phải để xem mấy trò khôi hài nhãm nhí đó.

Nhanh đem vật phẩm đấu giá ra đây đi.” Trong căn phòng màu xám bạc truyền ra một âm thanh già nua mang theo ý bất mãn khó chịu.

“Vâng! Là vãn bối sơ xuất. Món đồ đầu tiên lập túc sẽ đấu giá.” Hồ Ngọc Song sau khi nghe người kia nói, gương mặt biến sắc, khom người nói.

Tiếp theo, nàng dùng một tay bắt quyết rồi điểm xuống bệ đá bên dưới.

Trong quang trận lúc này nổi lên âm thanh vù vù, phía trước bỗng nhiên hiện ra một cái bàn dài bằng bạch ngọc sáng long lanh.

Trên bàn, để ba cái hộp gỗ kích thước khác nhau, tất cả đều được phủ lên một màn sương mù.

“Món đấu giá đầu tiên của đại hội lần này không phải là vật của Phong Nguyên đại lục. Mà do bản Thương Minh tốn rất nhiều tâm huyết lấy từ Lôi Minh đại lục bên kia, một bình cốt tủy của Hoàng Kim Lôi Sư.” Hồ Ngọc Song vừa nói xong, ngón tay búng ra một điểm sáng màu hồng phấn đi vào trong vầng sáng, tay kia phẩy một cái đã đem hộp gỗ bên trong đặt trên bàn tay.

“Cốt tủy của Hoàng Kim Lôi Sư?”

“Thực hay giả vậy? Danh tiếng của Hoàng Kim Lôi Sư dù chưa từng đi đến Lôi Minh đại lục cũng đã nghe được ít nhiều lời đồn.”

“Xem ra lần đấu giá này đánh đổi không nhỏ, ngay từ đầu đã đưa ra đồ vật kinh người như vậy.”

Phần đông dị tộc nhân trong đại sảnh vừa nghe được lời của nữ nhân xinh đẹp kia, thì náo động một hồi. Không ít kẻ nhìn chằm chằm vào hộp gỗ không lớn kia.

Nữ nhân tươi cười mị hoặc, một tay nhằm hộp gỗ mà vỗ nhẹ một cái, “bộp”, nắp hộp lập tức văng lên, lộ ra một bình màu tím nhỏ cỡ lòng bàn tay, bên ngoài dán một lá phù màu bạc tản ra linh quang nhè nhẹ.

“Hoàng Kim Lôi Sư! Một trong tam đại thánh thú của Lôi Minh đại lục, vừa sinh ra đã có khả năng thao túng lôi điện. Dùng cốt tủy của nó luyện chế Lôi Tủy đan, sau khi dùng vào có thể khiến người dùng trong một khoảng thời gian có được khả năng chống lại lôi điện. Nhưng Lôi Tủy đan luyện chế không dễ, dù có một bình cốt tủy cũng không chắc có thể luyện chế được. Nhưng một khi luyện chế được một viên dùng trước khi độ thiên kiếp, lợi ích có thể thấy nhiều như thế nào, không cần thiếp thân nói nhiều.”

Nữ nhân một tay nâng cái bình, vẻ mặt cẩn thận giải thích một phen, sau đó ngón tay điểm vài cái vào hư không. Một đoàn linh quang xoay tít rồi biến thành phù văn màu vàng lũ lượt bay vào phù lục màu bạc.

Một tiếng trầm đục, phù lục màu bạc run lên rồi bay ra khỏi bình nhỏ.

Tiếp đó âm thanh “đùng đoàng” vang lớn!

Khi phù lục vừa tách ra, cái bình nhỏ hiện ra một đoàn các tia sét màu tím đan vào nhau, dần dần tạo thành một tấm lưới điện.

Một số dị tộc thấy vậy thốt ra âm thanh kinh ngạc lẫn hâm mộ.

Một số khác trong ánh mắt hiện ra một tia them khát nóng bỏng.

Cốt tủy Hoàng Kim Lôi Sư chưa hiện mà đã thể hiện ra vẻ ngoài kinh người như thế. Nếu dùng nó để luyện đan dược có thể ngăn cản lôi kiếp như lời đồn xem ra không giả.

Điều này khiến cường giả các tộc tham gia đấu giá hội vì mục tiêu khác cũng thay đổi ý định ban đầu.

Thậm chí các lão quái vật ngồi trong những căn phòng xám bạc kia cũng có một chút động tâm.

“Không nghĩ đấu giá hội lần này, Thương Minh lại đưa ra kỳ trân có thể ngăn cản lôi kiếp ngay từ đầu. Tiền bối không có ý định đoạt nó sao.” Dị quang trong mắt Huyết Phách chớp động nhìn bình nhỏ rồi quay lại hỏi Hàn Lập một câu.

“Lôi Tủy đan tuy có vài phần kỳ diệu ngăn cản được lôi kiếp. Nhưng loại tăng phúc này với đại thừa mà nói thật nhỏ bé không đáng kể. Bản thân ta không giống với đại thừa khác. Thân thể tu luyện không kém gì chân linh thời thượng cổ, dùng nó có tác dụng gì đây?” Thần sắc Hàn Lập lạnh nhạt, đối với vật này không có hứng thú, giải thích vài câu.

“Nếu thế thì Lôi Tủy đan đối với cấp bậc đại thừa không phải vật nhất định phải có, xem ra thiếp thân có vài phần cơ hội.” Huyết Phách nghe xong, gương mặt hiện ra nét vui mừng.

“Ồ! Đạo hữu coi trọng vật ấy sao?” Hàn Lập hỏi lại một câu.

“Đã để tiền bối chê cười, vãn bối tuy chưa biết chính xác vị trí bản thể, nhưng tình cảnh không tốt lắm. Những năm nay, tu vị cũng không tăng bao nhiêu, càng không thể mà tìm bảo vật ngăn cản thiên kiếp. Đã vậy thì vãn bối chỉ còn cách cố gắng chuẩn bị cho nàng một chút.” Huyết Phách cười khổ.

“Đạo hữu đã xem trọng nó thì cứ lấy đi! Nếu linh thạch không đủ Hàn mỗ có thể trợ giúp một ít.” Hàn Lập nhàn nhạt trả lời.

“Nếu vậy, vãn bối xin đa tạ!” Huyết Phách vui mừng.

Hàn Lập mỉm cười, ánh mắt dời đến đài đấu giá trên quảng trường.

Lúc này năm ngón tay thiếu phụ xinh đẹp cầm lấy bình nhỏ rồi nhẹ nhàng dốc xuống.

“Tách!” một tiếng, một giọt chất lỏng vàng rực rỡ theo dòng mà chảy ra. Vừa tiếp xúc với không khí, lập tức hóa thành một đoàn lôi quang mờ mịt.

Liên tục những tiếng sét đánh lớn nhỏ thi nhau nổi lên! Thấy một màn vừa rồi, những người còn hoài nghi với Hoàng Kim Lôi tủy cũng yên tâm ngồi đánh giá xem cần phải bỏ ra bao nhiêu để vật này tới tay.

Ánh mắt Ngọc Song Hồ lưu chuyển, đem tất cả thần thái mọi người đều lưu vào trong mắt. Sau khi cười nhẹ, bình nhỏ trong tay run lên, một mảng mây bạc bay ra nháy mắt cuốn lôi quang màu vàng vào trong bình. Nghiêm nghị nói:

“Một lọ cốt tủy Hoàng Kim Lôi Sư, giá khởi điểm 1000 vạn, chỉ có thể dùng cực phẩm linh thạch mà trao đổi, bây giờ bắt đầu đấu giá!”

Nói dứt lời, thiếu phụ phất tay áo một cái. Lưu quang trong trận chuyển động phát ra âm thanh ong ong. Năm cột sáng song song phóng thẳng lên rồi sau đó ngưng tụ trên không trung, liên kết rồi huyễn hóa một mạch thành một màn sáng lớn.

“2000 vạn.”

Một âm thanh trầm thấp vang lên từ một góc quảng trường, người kia vừa mở lời đã nâng giá lên gấp đôi khiến không ít kẻ chấn động trong lòng.

Hư ảnh bên cạnh bình nhỏ màu tím bị quét sạch rồi hiện ra một con số nhiều hơn ban đầu ngàn vạn. Mà bên cạnh con số hiện ra thêm một ký hiệu hình tròn, cho thấy một con số đồng dạng.

“2100 vạn.”

“2300 vạn.”

Tiếng báo giá liên tiếp phát ra, trên quảng trường hiện giờ như muốn nổ ra.

Màn sáng trên mức báo giá theo biến ảo của người đấu giá mà tăng lên một mạch, nháy mắt đạt đến 3000 vạn, 3500 vạn, cuối cùng tạm thời ngừng lại ở mức 4000 vạn.

Giá cao như thế chỉ để mua một phần nguyên liệu luyện đan mà chưa chắc chế ra được linh đan quả thực giống như thiên giới.

Dù tham gia đại hội lần này đa số đều giàu có xa xỉ nhưng cũng cảm thấy đau lòng, bắt đầu cân nhắc lại xem có nên cố gắng đạt được vật kia hay không.

“4500 vạn.”

Một âm thanh lười biếng của nam tử vang lên.

Theo đó con số màu vàng kim trên bảng cũng chuyển sang màu vàng có chút đỏ.

Tiếng báo giá này phát ra từ một căn phòng xám bạc, là một gã đại thừa lão tổ xuất thủ.

Diễn biến vừa rồi khiến sắc mặt phân nữa dị tộc nhân trong quảng trường biến đổi. Cùng một đại thừa lão tổ tranh giành đồ vật cần tới bao nhiêu dũng khí đây?

“4600 vạn.”

Sau một lúc chần chờ, trong quảng trường, cũng có kẻ cẩn thận báo giá.

“4700 vạn.”

Con số trên màn sáng lại biến đổi một lần nữa, là một vị đại thừa khác ra giá.

Lúc này, quảng trưởng yên tĩnh trở lại, cuối cùng cũng không có người dám ra giá.

“Nếu đạo hữu bắt buộc phải có vật này, vậy tại hạ không tiện tranh chấp rồi.” Gã đại thừa ra giá sau, âm giọng nhu hòa không phân biệt được nam nữ, chỉ ra giá một lân rồi buông bỏ.

“Hà hà! Vậy đa tạ đạo hữu đã nhường!” gã đại thừa đầu tiên cười hắc hắc ra vẻ tạ ơn.

Nhưng lúc này một âm thanh êm tai dễ nghe vang lên từ căn phòng xám bạc thứ ba. “4800 vạn.”

Lần này, không những các dị tộc nhân trong quảng trường kinh ngạc, ngay cả gã đại thừa kia cũng yên lặng trong chốc lát. Một lúc sau truyền ra một cái giá mới “5000 vạn”.

“5100 vạn.”

Bên trong căn phòng thứ ba, tay Huyết Phách nâng một cái bàn tròn, dùng thần niệm ngưng trọng huy động phía trên ngón tay.

Hàn Lập tựa lưng vào ghế, mỉm cười quan sát mọi chuyện.

“5200 vạn! Hoàng Kim cốt tủy này đối với một tên vãn bối cả ta cực kỳ hữu dụng. Nếu đạo hữu nhường lại, lão phu vô cùng biết ơn.” Gã đại thừa đầu tiên cuối cùng cũng không ngồi yên, sau khi báo giá liền nói hai câu.

------oOo------

Chương 2328: Thương Minh tứ lão

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hiển nhiên vị Đại Thừa dị tộc này không biết người đang tranh giá với lão chỉ là một vãn bối cảnh giới Luyện Hư mà thôi.

Huyết Phách vừa nghe thế, sắc mặt biến đổi, không khỏi quay sang Hàn Lập.

“Không sao! Đã là hội đấu giá thì ai trả giá cao thì được đồ. Huyết đạo hữu không cần cố kỵ gì cả, cứ thẳng tay mà lấy về.” Sắc mặt Hàn Lập không đổi, nói một câu.

“Đa tạ tiền bối! Có lời này thì thiếp thân yên tâm rồi.” Huyết Phách thả lỏng người, cảm kích nói.

Tiếp đó ngón tay nàng chạm lên vòng tròn vài cái, hô lên một câu: “Năm ngàn năm trăm vạn.”

Một lúc nâng giá lên ba trăm vạn linh thạch, khiến cho đông đảo dị tộc nhân trong quảng trường kinh hãi.

Sắc mặt của gã Đại Thừa ra giá đầu tiên cũng trầm xuống. Hắn cũng không có ý định tranh đoạt tiếp, chỉ ngồi đợi Hồ Ngọc Song hô ba lần xác nhận, bỏ qua ý định đoạt lấy Hoàng Kim cốt tủy. Căn phòng đá kia vì vậy mà trở nên im ắng, không truyền ra âm thanh nào.

Huyết Phách không hiểu vì sao gã Đại Thừa kia không tranh đoạt với mình. Có lẽ vật này không đạt đến giá cao như vậy. Vì vậy nàng vui mừng ngồi chờ người của Thương Minh đưa đồ tới rồi thanh toán sạch sẽ.

“Thật không ngờ Huyết tỷ tỷ lại có tài phú kinh người như vậy! Giá đắt như vậy mà cũng trả được.” Chu Quả Nhi đợi người hầu lui ra rồi nhìn Huyết Phách đang vuốt ve cái bình màu tím, hâm mộ nói.

Với tu vị của nàng hiện nay, dĩ nhiên không thể có quá nhiều linh thạch trên người.

“Quả Nhi muội muội nói đùa rồi, số linh thạch này là do bản thể của ta gom góp nhiều năm mới có được. Ta cũng không ngờ vừa mới bắt đầu lại có thể xuất hiện tài liệu hiếm gặp như Hoàng Kim Lôi Sư cốt tủy. Nếu không phải vẫn còn bảo vật khác được đưa ra đấu giá lúc sau, ta làm sao mà dễ dàng đạt được nó như vậy.” Huyết Phách thở dài nói, linh quang trong tay lóe lên, thu bình nhỏ vào.

“Ta lại cảm thấy tỷ tỷ ra tay lúc này mới thật sáng suốt. các vật đem đấu giá về sau, dù không bằng Hoàng Kim cốt tủy, thì chuyện cạnh tranh cũng đẩy giá lên không dưới bấy giờ. Khi đó bọn họ sẽ bất chấp tất cả mà lấy cho được Hoàng Kim cốt tủy. Khi đó, tỷ tỷ không dễ gì mà lấy được đâu.” Chu Quả Nhi nghiêng đầu suy nghĩ rồi tươi cười nói.

“Cũng là do có Hàn tiền bối ở đây, nếu chỉ mình ta thì làm sao dám tranh đoạt với một tên Đại Thừa chứ. Kể cả khi không có Đại Thừa tranh đoạt thì những kẻ khác cũng không dễ gì mà buông tay.” Huyết Phách nhìn Hàn Lập cảm kích nói.

“Lúc đầu còn tưởng rằng Huyết đạo hữu cần mượn một chút linh thạch, không ngờ tự mình cũng có thể lấy được, như vậy thật quá tốt.” Hàn Lập mỉm cười, bộ dạng như không có gì.

Ánh mắt hắn lúc này đang nhìn đến trung tâm của quảng trường.

Vừa mới bắt đầu họ đã lấy ra tài liệu quý giá như Hoàng Kim cốt tủy. Ngay cả Hàn Lập cũng có chút bất ngờ, vì thế hắn đối với những vật đấu giá về sau càng thêm mong đợi.

Trên bậc đá, Hồ Ngọc Song đã đem hộp gỗ thứ hai hơi dài một chút đặt vào tay, rồi mở ra.

Ngay khi thiếu phụ vừa mở hộp ra bên trong truyền ra tiếng long ngâm.

Một luồng lục quang* bắn ra, sau một cái chớp động đã hóa thành một con giao long màu xanh lớn mấy mươi trượng, giương nanh giơ múa vuốt phóng lên trời tựa như muốn thừa có trốn chạy.

*Lục quang: ánh sáng màu xanh lá.

“Hừ! Quay lại!”

Bên trong đám mây ngũ sắc trên không, truyền ra một tiếng hừ lạnh. Tiếp đó “phốc phốc” vài tiếng, phụ cận một đám mây, bắn ra mấy đạo kim quang*, lóe lên một cái đã chuẩn xác đánh trúng thanh giao.

*Kim quang: ánh sáng màu vàng kim.

Giao long gào thét một tiếng, toàn thân run lên rồi rớt từ trên không xuống.

Giờ phút này, thiếu phụ chọn đúng thời cơ, trong miệng lẩm bẩm niệm, một ngón tay nhắm thanh giao mà điểm một cái.

Thân hình thanh giao vặn vẹo, hào quang toàn thân thu lại, hóa thành một thanh bảo kiếm màu lục, từ từ hạ xuống.

Hồ Ngọc Song lúc này mới đưa tay phất một cái vào hư không, đem bảo kiếm nắm vào tay, rồi dùng hai tay chà nhẹ một cái.

Ánh sáng xanh bên ngoài kiếm lúc này đều bị thu lại, âm thanh rồng ngâm cũng ngưng bặt.

Lam mang trong mắt Hàn Lập lóe lên, đem vật kia nhìn rõ mồn một.

Kiếm này phong cách cổ xưa, dài không quá một xích. Thân kiếm rất ngắn, chuôi kiếm đã chiếm nửa chiều dài.

Bên ngoài thân kiếm lộ ra chi chít hoa văn hình lân phiến. Chuôi kiếm mơ hồ giống như một đầu giao long màu xanh, miệng ngậm một viên tinh thạch hình trăng khuyết.

“Thanh Giao Trùng Nguyệt Kiếm! Một trong ba thanh phi kiếm mà Trùng Nguyệt Lão Nhân, người mà danh chấn Phong Nguyên đại lục mười vạn năm trước, sở hữu. Khi luyện chế, kiếm được ngâm trong máu huyết của hơn mười con thông linh giao long. Sau khi hình thành, Trùng Nguyệt Lão Nhân tốn hơn mấy trăm năm cực khổ đem Nguyệt Tinh lực không ngừng quán chú vào, linh tính cực mạnh, uy lực kinh người không cần nói cũng biết. Nếu đạo hữu nào cảm thấy hứng thú có thể lên kiểm định một chút.” Thiếu phụ xinh đẹp nâng kiếm trước mặt, mỉm cười giải thích một hồi.

Lời vừa dứt, trên quảng trường đã có mấy người đứng dậy, lần lượt đi đến bệ đá kiểm nghiệm kiếm này. Những người này hoặc gật, hoặc lắc đầu thoáng chốc đã có gần ba mươi người.

Sau khi người cuối cùng lui xuống, Hồ Ngọc Song giơ cao thanh kiếm trong tay, không hề do dự nói:

“Thanh Giao Trùng Nguyệt Kiếm giá khởi điểm bảy trăm vạn linh thạch, cũng dùng cực phẩm linh thạch để trao đổi, giờ bắt đầu đấu giá.”

Giá khởi điểm món pháp bảo này thấp hơn Hoàng Kim cốt tủy một chút.

Nhưng ngược lại, người vừa ý với thanh kiếm có lai lịch bất phàm này rất nhiều.

Thiếu phụ vừa dứt lời, thì có người mở miệng: “Bảy trăm năm mươi vạn.”

“Tám trăm vạn.”

“Chín trăm vạn.”

Màn sáng bên trên đã hiện ra hư ảnh phi kiếm tự bao giờ, con số đấu giá bên cạnh biến hóa liên tục, chưa kịp dừng lại đã biến đổi số khác, nhất thời chưa có điểm dừng.

Nhưng khi con số chạm đến giá “hai ngàn sáu trăm vạn”, âm thanh báo giá đột nhiên trì hoãn. Tiếp đó cũng không kẻ nào ra giá tranh đoạt nữa.

Về phần mấy vị lão tổ Đại Thừa bên trong các căn phòng thì không hề để ý đến bảo vật này, không hề ra tay đoạt lấy.

Thanh Giao Trùng Nguyệt Kiếm, được bán ra với giá hai ngàn sáu trăm vạn.

Sau đó, Hồ Ngọc Song mở hộp gỗ thứ ba, lấy ra một khối khoáng thạch màu máu lớn bằng nắm tay, chính là Huyết Cương Thiết, đặc sản của Huyết Thiên đại lục.

Vật này là tài liệu dùng để luyện chế một số bảo vật đặc thù. Một người ra giá một ngàn bảy trăm vạn dễ dàng mang đi.

Từ lúc đó đấu giá hội có một cái khởi đầu tốt đẹp mà diễn ra tiếp tục.

Từng món dị bảo, tài liệu lần lượt đem ra, sau đó, được Hồ Ngọc Song nhẹ nhàng mà đấu giá.

Trong số những vật này, khiến mấy vị lão tổ Đại Thừa để ý cũng không nhiều. Đấu giá cả trăm món cũng chỉ có vài lần ra tay mà thôi.

Hàn Lập lại càng không thèm để tâm, không ra giá dù chỉ một lần.

Huyết Phách cũng động tâm không thôi với vài loại đồ vật nhưng sau khi nghe báo giá không nói hai lời, liền từ bỏ ý định.

Với tài phú bị hao hụt phân nửa của nàng chỉ có thể ngắm chúng từ xa mà thôi.

Hách Liên Thương Minh dường như biết những vật kia không thể đả động gì đến mấy vị lão tổ Đại Thừa, cuối cùng đấu giá hội cũng được hơn phân nữa, liên tục lấy ra năm sáu loại bảo vật còn quý hơn so với Hoàng Kim cốt tủy.

Những bảo vật này nếu không thể ngăn cản thiên kiếp thì cũng có tác dụng trì hoãn thiên kiếp.

Đến lúc này, mấy vị lão tổ Đại Thừa không thể ngồi im, tranh đoạt quyết liệt không nhân nhượng.

Cho dù món thấp nhất cũng có cái giá trăm triệu linh thạch.

Thậm chí có một món tài liệu đặc thù dùng để luyện chế bảo vật ngăn cản thiên kiếp mạnh mẽ leo đến con số bốn trăm triệu linh thạch.

Trong quảng trường, mấy tên dị tộc Luyện Hư, Hợp Thể kỳ kia mới biết thế nào là đại tài khí thô, ném cực phẩm linh thạch như ném rác.

Hàn Lập đối với những tài liệu đặc thù kia có chút hứng thú nên cũng ra tay tranh đoạt, nhưng khi giá lên đến hai trăm triệu linh thạch thì đành cười nhẹ mà bỏ qua.

Sau khi năm sáu món bảo vật kia xuất trường thì cũng khơi dậy hứng thú của mấy vị Đại Thừa kia.

Dù cấp bậc của những vật đấu giá tiếp theo cũng không quá cao nhưng những lão quái vật này cũng bắt đầu ra tay, đem không ít đồ vật thu về.

Thời gian từng chút trôi qua, đấu giá hội tiến hành một ngày, rốt cuộc cũng đến giai đoạn cuối.

Cũng may những người ở đây đều pháp lực cao thâm, chẳng những không chút mệt mỏi mà còn hiện ra bộ dáng tình thần sảng khoái.

“Xem chừng các vị đạo hữu đã chờ đợi rất lâu. Thiếp thân không nhiều lời vô ích nữa. Tiếp theo đấu giá ba bảo vật áp trục* tin rằng sẽ khiến mọi người thỏa mãn vạn phần.” Hồ Ngọc Song lộ ra nụ cười bí hiểm nói, tiếp đó hai tay vỗ nhẹ.

*Vật phẩm áp trục ý nói đồ vật tốt nhất, đắt đỏ nhất được đưa ra sau cùng. Ở đây để nguyên văn cho xuôi.

Trên bầu trời phát ra một tiếng nổ rền vang. Đám mây ngũ sắc dao động một hồi, lộ ra một tòa cung điện khổng lồ tỏa ánh sáng vàng rực rỡ.

Tiếp đó trong cung điện vang lên tiếng phạn âm, thoáng cái bay ra ba mỹ nữ tuyệt diễm vận cung trang ngũ sắc. Mỗi một người đều bưng một cái khay bạc phủ trong vầng sáng vàng mờ ảo.

Ba mỹ nữ vừa bay ra, bóng người trong cung điện sáng lên, lại thêm bốn lão giả phục sức khác nhau bay ra. Mỗi một người đều tỏa ra khí tức cường đại, đều là lão tổ Đại Thừa kỳ.

Khi bảy người đáp xuống bệ đá, Hồ Ngọc Song cung kính hành lễ với bốn lão giả:

“Bái kiến tứ đại trưởng lão! Vãn bối vừa đến Phong Nguyên đại lục đã muốn vấn an bốn vị. Không ngờ cả bốn vị đồng thời bế quan, mong các vị trưởng lão không trách tội!”

“Ha ha, ngươi chính là tên hậu nhân cực kỳ có tiền đồ của Hồ lão ngũ sao? Quả nhiên tư chất thập phần xuất chúng, không phải người thường có thể so sánh. Về phần lễ tiết kia thì miễn đi, chúng ta không để ý thì ngươi cũng không cần để trong lòng. Bốn lão già chúng ta gần đây tu luyện một lại thần thông đến lúc mấu chốt. Nếu không phải Minh Tôn kiên quyết để chúng ta tọa trấn nơi này, phân nửa là còn chưa xuất quan đâu.” Một gã mặc áo gai dung nhan cổ quái khoát tay chặn lại vừa cười vừa nói.

------oOo------

Chương 2329: Phiên Thiên Kỳ

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Lần này, bảo vật áp trục của buổi đấu giá có giá trị thật sự quá xa xỉ, nếu không vãn bối tuyệt không dám đề nghị Minh đại nhân mời bốn vị trưởng lão xuất quan." Hồ Ngọc Song cung kính nói.

"Không có gì, chỉ tốn thời gian bốn năm ngày, cũng không làm chậm trễ việc tu luyện của chúng ta. Hồ nha đầu, không cần khách sáo với bốn lão già này, cứ tiếp tục chủ trì đấu giá đi." Lão già gầy mỉm cười nói, còn lại ba người khác mặt không chút biểu lộ đứng ở một bên, cũng không có ý mở miệng nói chuyện.

“ Bốn vị trưởng lão đợi chút, vãn bối nhanh chóng đem ba kiện bảo vật áp trục này ra bán đấu giá.” Hồ Ngọc Song liền vội vàng đáp ứng, nàng quay người hướng ba cung trang nữ tử vẫy tay một cái.

Lúc này ba cung trang nữ tử bước lên một bước, đi tới khu vực cách nàng hơn một trượng, lẳng lặng đứng yên ở đó không nhúc nhích.

Cùng lúc đó, thân hình bốn gã trưởng lão Thương Minh thoáng một phát liền xuất hiện ở bốn góc của thạch đài, sau đó xếp bằng ngồi xuống.

Lúc này, phần đông dị tộc trong sân vừa thấy Hách Liên Thương Minh một hơi xuất động bốn gã Đại Thừa lão tổ, cũng không khỏi lấy làm mong chờ.

Xem ra vật phẩm áp trục sắp tới phải là quý hiếm cực kỳ, nếu không sẽ không bày ra đội hình lớn đến như vậy.

Đến lúc này, Hồ Ngọc Song sau một phen thi pháp, màn sáng bao phủ trên khay bạc bỗng lóe lên biến mất, từ đó ẩn hiện một một cây cờ nhỏ màu xám tro.

Cây cờ này dài chưa đến nữa xích, lá cờ mỏng màu xám, trên mặt không có một chút linh quang nào, chỉ có lờ mờ vài đạo linh vân màu vàng không biết tên minh ấn ở trên, thoạt nhìn không có chút nào thu hút.

Mặt ngoài cây cờ màu xám tro lại được dán chằng chịt bảy tám tấm phù lục màu bạc, nhưng từ đó vẫn tản mát ra từng đợt chấn động quỷ dị, làm cho không khí xung quanh của nó trở nên mông lung khác thường.

“ Tên tuổi của Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, chắc mọi người đã nghe nói qua, bảng này ghi lại một ngàn bảo vật có uy năng to lớn nhất của Linh Giới. trong số Linh Bảo bài danh thấp, Nói không chừng ở trên mình một vài đạo hữu trong số các vị ngồi đây cũng có được một kiện, nhưng mà Huyền Thiên Linh Vật bài danh ở phía trên, ta tin tưởng không có mấy người chính thức thấy qua.” Con mắt Thiếu Phụ chuyển hướng quét qua bốn phía quảng trường, quyến rũ nói.

“Hồ tiên tử nói những lời này, hẳn là lần này trong những bảo vật áp trục có Huyền Thiên Linh Vật?” Một tên Hợp Thể kỳ của dị tộc nhịn không được hỏi một câu.

“ Khanh khác, chư vị đạo hữu đều là người thông minh, chắc cũng đoán được vật trong tay thiếp thân chính là một kiện Huyền Thiên Linh Vật, hơn nữa còn bài danh ở vị trí thứ chín trên Vạn Linh Bảng Phiên Thiên Kỳ.” Phu nhân cầm cây cờ nhỏ trên tay cười khẽ một nói:

"Thật là Phiên Thiên Kỳ!"

"Không có khả năng, Huyền Thiên Linh Vật này không phải đã sớm mất tích nhiều năm rồi sao?"

“Cũng vì kiện Huyền Thiên chi vật này, năm đó Phong Nguyên Đại Lục có chừng bảy tám đại tộc bị tổn thương nguyên khí, thậm chí có hai cái tiểu tộc bị diệt tộc hoàn toàn. Thật không nghĩ tới hôm nay, bảo vật này còn có thể một lần nữa xuất thế.”

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người trên sân rộng đều cực kỳ hưng phấn, tiếng bàn luận xôn xao càng làm vang vọng toàn trường.

Ngay cả những Đại Thừa lão tổ bên trong vài chục tòa Thạch Ốc, cũng hơn phân nửa trong nội tâm tỏ ra chờ mong.

"Phiên Thiên Kỳ, ta cũng từng nghe nói qua. Loại bảo vật này lại xuất hiện trong đại hội đấu giá, đúng là ngoài dự liệu. Hách Liên Thương Minh thật đúng là một siêu cấp thế lực”. Hàn Lập nhìn về hướng phu nhân phía xa xa trên thạch đài, trên mặt đồng dạng hiện lên một tia kinh ngạc.

Về phần Huyết Phách cùng Chu Quả Nhi ở bên cạnh, càng là mở thật to hai mắt, thần sắc tràn đầy vẻ khó có thể tin được.

“ Cho lão phu hỏi một câu, vật ấy có thật là Huyền Thiên Chi Bảo trên Vạn Linh Bảng kia không? hắc hắc.., Nếu đúng là vật ấy, ta cũng không tin quý minh cam lòng lấy ra làm vật đấu giá, mà không tự mình cất dấu làm của riêng.” Tên Đại Thừa cùng tranh đoạt Hoàng Kim Cốt Tủy với Huyết Phách lạnh lùng lên tiếng nói.

“ Tiền bối đúng là tuệ nhãn như đuốc! Nếu trong tay vãn bối đúng là vật bài danh phía trên Vạn Linh Bảng mười phần nguyên vẹn, cho dù Bổn Minh có vài phần thực lực cũng không dám ngông nghênh lấy ra. Những thứ khác không nói, chỉ cần vài tên Thượng Cổ Chân Linh tìm tới cửa, đã là hậu hoạn vô cùng với bổn minh rồi. Tuy nhiên, vừa rồi vãn bối nói vật ấy chính là Phiên Thiên Kỳ bài danh phía trên của Vạn Linh Bảng cũng không có chỗ nào giả dối.” Hồ Ngọc Song hơi khom người kính cẩn trả lời.

“ Nghe khẩu khí của ngươi, bảo vật này hình như có chút khác thường, cũng không nên làm cái trò gì bí mật, trực tiếp nói cho rõ ràng đi” Một Đại Thừa Lão tổ xa lạ khác chậm rãi lên tiếng.

“ Vâng, vậy thì để vãn bối giải thích đôi điều. Các đạo hữu ở đây đa phần đều là nghe nói qua tên tuổi của Phiên Thiên Kỳ, đối với sự xuất hiện và biến mất nhanh chóng sau đó của nó cũng biết rỏ một phần, Nhưng chuyện bản thể của Phiên Kỳ được chia ra làm hai phần Âm Dương hai lá Phiên Kỳ, thì chỉ sợ không có mấy người biết. Vãn bối trong tay cũng chỉ nửa Âm kỳ trong đó. Đơn độc sử dụng Âm kỳ, uy năng của nó phát ra cũng phát huy ra thần thông bình thường của Thông Thiên Linh Bảo mà thôi. Chỉ có Âm Dương hai kỳ hợp lại làm một mới có thể phát huy mười phần uy năng của Huyền Thiên Chi Bảo. Nếu không, Bổn minh cũng sẽ không đem nó lấy ra làm vật đấu giá." Thiếu Phụ xinh đẹp vội vàng giải thích.

"Một phân thành hai "

"Âm Dương song kỳ "

Trong sân rộng, dị tộc nhân tự nhiên lại là một phen xao động. Không ít người thần sắc lộ ra vẻ giật mình.

"Nguyên lai bảo vật này chỉ là một nửa Phiên Thiên Kỳ mà thôi. Nhưng Huyền Thiên Linh Vật bực này luôn luôn Thông Linh cực kỳ, nếu như Âm Kỳ hiện thế, nghĩ đến Dương Kỳ đồng dạng cảm ứng được cũng phải xuất thế mới đúng. Qúy minh có tin tức gì về Dương Kỳ không?" Lại là một tên Đại Thừ trong phi ốc lớn tiếng hỏi

Câu hỏi này làm cho các dị tộc nhân trong sân rộng đều thoáng nín thở tập trung tư tưởng suy nghĩ, tất nhiên câu hỏi này cũng là hỏi đúng suy nghĩ trong lòng của bọn họ.

“Tiền bối nói đùa, Bổn minh nếu có tin tức của Dương Kỳ thì đã sớm bắt lấy tới tay rồi, như thế nào còn nghĩ đem một mình Âm Kỳ ra đấu giá, lá Âm kỳ này cũng là trong lúc vô tình Bổn minh mới có được, còn tin tức về Dương kỳ, Bổn minh quả thực không biết chút nào. Được rồi, thiếp thân đã giải thích xong, còn bây giờ thiếp thân sẽ đem bảo vật này thể hiện một chút uy năng, mặc dù không cách nào có được Huyền Thiên Chi Bảo uy năng, nhưng cũng đủ làm cho các vị đạo hữu cùng các vị tiền bối phân biệt thiệt giả.” Phu nhân hồi phục lại sự cung kính, liền đem tiểu kỳ trong tay run lên.

Tiểu kỳ vốn đang mơ hồ mờ mịt liền lập tức xuất hiện âm thanh vù vù vang lớn,một dải sáng màu vàng từ trong kỳ phóng xuất ra, lại cuồn cuộn ngưng tụ lại, huyễn hóa ra vô số đóa hoa nhỏ màu vàng, lập tức đem trọn thạch đài bao phủ lại vào bên trong.

Sau một khắc, trên bệ đá truyền ra tiếng chú ngữ trầm thấp của Thiếu Phụ. Tiếp sau một tiếng quát, những đóa hoa màu vàng quay tròn chuyển động thẳng lên.

Toàn bộ động thiên thiên địa nguyên khí rung lên, sau đó phô thiên cái địa tuôn đến hướng bệ đá, rồi nhao nhao chui vào bên trong hoa cúc vàng không thấy bóng dáng.

"Ầm ầm" một tiếng nổ lớn bỗng chốc vang lên.

Linh quang của những đóa hoa cúc vàng tỏa sáng, nhanh chóng lan tràn ra trôi nổi trên không trung của toàn bộ quảng trường.

Trong chốc lát thời gian, toàn bộ không gian phía trên quảng trường được bao phủ bởi những đóa hoa lớn màu vàng.

Những dị tộc nhân ở phía dưới, vội vàng đem thần niệm quét qua những đóa hoa lớn màu vàng, sắc mặt liên tục biến đổi.

Mỗi một người đều có thể cảm ứng được rõ ràng, bên trong những đóa hoa lớn màu vàng này ẩn chứa uy năng to lớn.

Càng làm bọn họ kinh hãi chính là, uy năng bên trong của những đóa hóa lớn màu vàng này cực kỳ bất ổn, giống như là có thể nổ tung bất kỳ lúc nào.

Nhưng đúng lúc này, bên trong một gian Phi ốc truyền ra một tiếng hừ lạnh:

“ Hừ, không cần phải phô trương nữa, có phải là Huyền Thiên Chi Bảo hay không, những lão gia hỏa chúng ta còn không nhìn ra được hay sao. Hơn nữa bảo vật như thế này không phải người bình thường có thể tranh đoạt, nhanh bắt đầu đấu giá đi!”

Lời vừa dứt, ngay phía trước Phi ốc bỗng nhiên có một cổ cuồng phong màu xanh cuốn ra.

Những cái đóa hoa cúc vàng kia khi vừa tiếp xúc với chúng, trong nháy mắt số hoa trên quảng trường đã biến mất hơn một nửa.

"Vâng, vãn bối lập tức bắt đầu đấu giá!" Hồ Ngọc Song thấy vậy, trong nội tâm cả kinh, cuống quít đưa tay bắt tiểu kỳ run lên lần nữa, một cổ khác thường chấn động tản ra mà ra.

Những đóa hoa lớn màu vàng còn sót lại chấn động,sau đó chúng nhao nhao lóe lên hư không biến mất.

Một lần nữa thân hình Phu Nhân lại hiển lộ trên thạch đài.

"Phiên Thiên Âm Kỳ chính thức bắt đầu đấu giá, giá khởi điểm quy định là ba trăm triệu linh thạch! Nếu là trên người linh thạch không đủ, cho phép dùng các loại bảo vật có giá trị tương đương cạnh tranh!"Phu nhân cầm trong tay tiểu kỳ run lên, khôi phục lại bộ dáng trước kia,nghiêm mặt nói ra.

"Năm trăm triệu linh thạch "

Phu nhân vừa dứt lời, lão tổ Đại Thừa cừa nói chuyện lúc trước liền không chút suy nghĩ nâng giá.

Trong sân rộng, một đám Hợp Thể, Luyện Hư cấp dị tộc nhân, lúc này đa số đều im lặng.

Mức giá tới Năm trăm triệu linh thạch, căn bản cấp bậc bọn họ không thể trả giá được.

Xem ra những thứ bảo vật áp trục này, quá nửa là giống với những lần đấu giá trước đây của Thương Minh, đồng dạng đều là bị những Đại Thừa lão quái vật kia bắt lấy.

Nhưng ở Linh giới nguyên bản vốn là kẻ mạnh quyết định tất cả.

Trong tình huống mà bất kể tài sản hay thực lực đều không thể so sánh, cho dù những dị tộc nhân này có không cam lòng, cũng không dám biểu lộ chút bất mãn nào.

“Năm trăm triệu linh thạch mà muốn mua một kiện Huyền Thiên Chi Bảo, đạo hữu đúng là đang nói đùa. Ta ra giá tám trăm triệu.”

Trong một tòa Phi ốc khác truyền ra tiếng cười duyên của một nữ tử, ngay lập tức đem giá tăng lên hơn một nửa.

"Hừ, nếu là nguyên vẹn Phiên Thiên Kỳ tự nhiên là bảo vật vô giá, cho dù có linh thạch cũng căn bản không cách nào mua được. Nhưng nửa bộ phận chỉ có thể phát huy ra uy năng của Thông Thiên Linh Bảo, ta ra giá đã không tính thấp rồi. Nếu như đạo hữu cảm thấy giá trị của nó lớn hơn mức ấy, vậy cứ để lại cho cho vị tiên tử này đi." Đại Thừa lão tổ ra giá đầu tiên hừ một tiếng, trực tiếp thối lui ra khỏi đấu giá.

Những Phi ốc khác một hồi yên tĩnh, không biết có phải bị những lời vừa rồi của Đại Thừa lão quái kia thuyết phục, hay là có gì khác cố kỵ, trong nhất thời không có người nào tiếp tục ra giá.

Vị nữ tử ra giá thứ hai căn bản không quan tâm những người khác thế nào, cười khẽ một tiếng hướng về phía Hồ Ngọc Song nói: "Hồ nha đầu, nếu như không có ai khác nguyện ý ra giá, có phải hay không nên tuyên bố vật ấy thuộc về ta rồi."

“ Vâng, vãn bối sẽ tiến hành hỏi ba lượt, nếu thật không có ai lên tiếng…” Thiếu Phu xinh đẹp thoáng rùng mình, miễn cưỡng cười lấy lòng nói ra hai câu.

Nhưng không chờ phu nhân nói xong lời, một âm thanh nhàn nhạt báo giá“chín trăm triệu”, thoáng chốc vang lên ngay phía trên quảng trường đang không một tiếng động.

Trong Phi ốc, Huyết Phách cùng Chu Quả Nhi đều có chút giật mình nhìn về phía Hàn Lập đang ngồi.

Vừa rồi âm thanh ra giá, chính là Hàn Lập thong thả kêu lên.

"Chín trăm triệu năm nghìn vạn "

"Một tỷ "

"Một tỷ ba mươi triệu "

Hàn Lập kêu giá, lại như thoáng một phát đánh thức các Đại

Thừa lão quái khác, lúc này từng tiếng gọi giá liên tục vang lên, thoáng chốc đã đem giá cả đưa lên tới hai tỷ hai trăm triệu linh thạch.

Trên quảng trường nhất thời lại trở nên im ắng không một tiếng động.

------oOo------

Chương 2330: Ngọc Thư lại hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ha Ha thật không ngờ, chỉ với nửa kiện Huyền Thiên chi bảo, mà đã có nhiều đạo hữu tranh đoạt mãi như vậy. Chư vị thật có lòng tin tìm được cây Dương Kỳ kia hả? Không sợ vật bất lành sẻ đưa tới tai họa cho tộc mình sao?" Bỗng nhiên một nữ tử ngồi từ trong một Thạch Ốc trên bầu trời cười lạnh khàn giọng nhắc nhở mọi người.

"Nếu đã như vậy, Cổ tiên tử làm gì phải ra giá tranh đoạt! Hay là thành thật nhường bảo vật lại cho bọn ta là được." Một thanh âm đầy sắc bén không khách khí trả lời.

"Nhường lại cho Thạch Tiêu tộc các ngươi sao? Các ngươi to mồm muốn nuốt chửng Huyền Thiên chi bảo ư, không sợ nứt vỡ cái bụng!" Nữ tử giọng khàn khàn chẳng hề khiêng nể đáp lại.

"Thạch Tiêu tộc không lớn lối như vậy, không biết Cổ tiên tử Phù Du tộc chúng ta, có thu được bảo vật này về hay không." Một âm thanh lão giả cũng từ bên trong một tòa Thạch Ốc khác bỗng nhiên vang lên.

"Phù Du tộc!"

Hơn phân nửa Đại Thừa lão tổ nghe xong thanh âm này, sắc mặt đều đại biến.

"Phù Du tộc là nhất đẳng đại tộc ở Phong Nguyên đại lục, nhưng Thiên Minh tộc chúng ta cũng không phải là một tiểu tộc. Nếu hôm nay đụng phải những vật khác, nói không chừng sẻ nhường cho quý tộc đấy. Nhưng đây là Huyền Thiên chi bảo, lão thân nhất định phải cầm trong tay rồi." Sau khi cân nhắc một hồi, nữ tử mới khàn giọng trả lời không chút cảm tình.

"Tốt, rất tốt. Nếu chư vị đã không có ý tứ nhường cho, vậy cứ xem ai ra giá cao nhất. Đây dù sao cũng là Hách Liên Thương Minh đấu giá hội. Chúng ta vẫn là dựa vào thân gia bàn luận ai thắng ai thua thôi. Lão phu cũng đã ra đến bây giờ giá cả rồi, nếu không có người nguyện ý ra giá, coi như nửa kiện Phiên Thiên Kỳ sẻ do ta tạm thời bảo quản." Lão giả cười hắc hắc.

"1,5 tỷ linh thạch!" Lúc này đây, nữ tử không chút do dự khàn giọng gọi ra một cái giá đắt đỏ.

"1,5 tỷ linh thạch. Cổ đạo hữu, trên người ngươi có nhiều linh thạch như vậy sao? Ngươi sẽ không lấy bảo vật tương đương ra trao đổi chứ." lão giả Phù Du tộc tỏ ra không vui nói.

" Bảo vật tương đương thì đã sao. Linh thạch trên người lão thân tuy không nhiều cho lắm nhưng những bảo vật khác lại không thiếu, trong đó nhiều loại công dụng cũng coi như không kém đấy." Nữ tử nhạt giọng cười lạnh hai tiếng.

"Đã như vậy, để bổn toạ cũng chen vào một chân, ta ra 1,8 tỷ linh thạch." Đại Thừa Thạch Tiêu tộc không chịu thua kém ra giá lần nữa.

"1,85 tỷ linh thạch!"

"1,9 tỷ linh thạch!"

Giá cả đát đỏ như vậy đã khiến cho Đại Thừa lão tổ khác vốn có ý định tranh đua, chau mày ngậm miệng buông tay cho qua. Trong đó có một số Đại Thừa kỳ thân gia hùng hậu cũng đang cân nhắc sự lợi và hại của nửa kiện Huyền Thiên chi bảo này, cuối cùng cũng không cách nào thật sự lưu trong tay, đành không cam lòng buông tha cho.

Hiện, chỉ còn có hai ba Đại Thừa kỳ lai lịch không nhỏ thi nhau ra giá.

Hồ Ngọc Song cười tủm tỉm lẳng lặng đứng trên bệ đá chờ kết quả cuối cùng.

"Hàn tiền bối, người thật sự không muốn tranh giành Phiên Thiên Kỳ này sao?" Huyết Phách nhịn không được hỏi một câu.

Trừ lúc mới bắt đầu Hàn Lập đã một lần ra giá, sau lại không thấy hắn mở miệng thêm lần nữa, điều này lại làm cho hai nữ tử có chút bất ngờ.

"Bảo vật này mặc dù không tệ, nhưng nếu thực hao tốn một cái giá lớn như vậy thì cũng không thật sự là chuyện tốt lành gì. Dù sao nếu đưa một kiện Huyền Thiên chi bảo không hoàn chỉnh về trong tộc thì thực lực Nhân tộc sẽ không phải mạnh lên ngay lập tức. Ngược lại sẽ khơi gợi sự chú ý những đại tộc khác. Thực lực hai tộc Nhân Yêu Chúng ta không đủ, ta thật không muốn thấy chuyện bắt gà không được mà mất đi nắm ngạo." Hàn Lập hết sức bình thản nghiêm túc trả lời.

Với hắn mà nói, tựa hồ bảo vật này thật sự là có cũng được mà không có cũng không sao.

"Đúng vậy, Nhân tộc chúng ta nếu thật sự muốn đưa một kiện Huyền Thiên chi bảo về trong tộc. Tên tuổi tuy khá lớn nhưng lại không có chút nào thực dụng nào cả, vì thế cái được không bù đắp đủ cái mất. Thật đáng tiếc thay cho Phiên Thiên Kỳ không phải là chi bảo nguyên vẹn, nếu không tiền bối có thể tranh giành cùng bọn họ đấy." Huyết Phách có chút tiếc nuối nói.

"Hắc hắc, nếu thật là một kiện Huyền Thiên chi bảo nguyên vẹn, lại có thể trực tiếp dùng để câu thông với một thượng cổ Chân Linh nào đó, kêu gọi hắn đến thủ hộ Nhân tộc chúng ta thì thế lực chúng ta sẻ lập tức thăng lên một bực, vô luận số lượng nhân thủ hay là quản lý khu vực đều có thể yên tâm như bước trên một bậc thang dài. Nếu đả có sự tiện nghi như vậy, ta cho dù thêm chút ít phong hiểm cũng sẻ không coi vào đâu. Hiện tại vật ấy ư, tự nhiên không đáng để làm như thế rồi." Hàn Lập lại giải thích thêm vài câu.

Huyết Phách và Chu Quả Nhi biết rõ Hàn Lập sẽ không xuất thủ tranh đoạt nửa kiện Huyền Thiên chi bảo này, tự nhiên cũng không có thêm hứng thú gì.

Nửa kiện Huyền Thiên chi bảo cuối cùng được lão giả Phù Du tộc dùng giá đắt đỏ 2,5 tỷ linh thạch thu mua.

Các lão tổ Đại Thừa khác mặc dù trong nội tâm nối giận lôi đình, cũng chỉ có thể không cam lòng nhìn trưởng lão Đại Thừa của Thương Minh đưa Phiên Thiên Kỳ bay vào bên trong Thạch Ốc của vị Đại Thừa Phù Du tộc.

Sau khoảng thời gian uống cạn tuần trà, trưởng lão Thương Minh kia mới tỏ vẻ thoả mãn từ đó bay trở về.

Coi như là vị Đại Thừa Phù Du tộc đã nhận được nửa kiện Huyền Thiên chi bảo, nhưng là cũng đã quết sạch gia tài của lão. Cuối cùng chỉ có thể rút lui khỏi chuyện tranh đoạt bảo vật tiếp sau. Hơn nữa trên đường trở về lão cũng nên cẩn thận đôi phần nữa, chắc có lẽ sẽ không được bình an lắm đấy.

Lúc này, thiếu phụ trên bệ đá đang giải trừ một mâm cấm chế khác do cung trang nữ tử mang đến. Từ trong đó lấy ra một cái hộp ngọc lớn cỡ bàn tay nâng lên.

"Bá" một phát, ánh mắt mọi người tại quảng trường đang nhìn hướng về phía hộp ngọc, yên lặng chờ thiếu phụ giới thiệu món thứ hai.

Hồ Ngọc Song biết rõ mọi người nôn nóng ra sao nhưng chỉ mỉm cười hé miệng nói: "Kim Khuyết Ngọc Thư là Tiên gia chi bảo, tin rằng không ít đạo hữu cũng biết được ít nhiều. Lần đấu giá này sẽ là một Kim Khuyết Ngọc thư nguyên vẹn. Bổn minh cam đoan, bên trong là một trong ba mươi sáu trang ngọc thư. Đây không phải chế phẩm tự khắc. Tiên gia pháp quyết bên trong cũng có thể tu luyện. Về phần danh xưng pháp huyết cùng hiệu dụng cụ thể, bổn minh lại sẽ không lộ ra, có nguyện ý mua sắm bảo vật này hay không, đều cần xem ý tứ các vị đạo hữu và tiền bối vậy."

Hồ Ngọc Song vừa giải thích xong, lập tức một tay vỗ hộp ngọc, bên trong oanh một tiếng, một đạo cột sáng Kim Sắc thô bằng chén cơm được phóng lên trời, bên trong hào quang lóe lên, hiện ra trang sách ánh vàng rực rỡ.

Mặt ngoài trang sách có vô số Kim Sắc phù văn như ẩn như hiện, chỉ mới nhìn sơ qua mỗi một trang, đều cho người ta một loại cảm giác rung động tâm hồn.

Đúng là Kim Triện Văn chỉ Tiên giới mới có!

"Bên trong đúng là một cuốn Kim Khuyết Ngọc Thư, không nghĩ Hách Liên Thương Minh cũng có thể lấy ra được loại bảo vật này."

"Đã nghe nói từ lâu, bên trong Kim Khuyết Ngọc Thư được ghi lại đều là công pháp bí thuật Tiên gia chân chính, không thể ngờ bây giờ có thể chính thức nhìn thấy một trang nguyên vẹn."

Lúc này đây, vật được đem ra đấu giá tuy so ra kém hơn Phiên Thiên Kỳ, nhưng Hàn Lập lại cảm thấy hứng thú nhiều hơn.

"Hồ nha đầu, ngươi không nói bí thuật bên trong trang sách là gì thì sao chắc chắn khi tu luyện không có chỗ thiếu hụt hoặc là hạn chế nghiêm trọng. Nếu không sao lại giải thích mơ hồ không rõ như vậy." Lão tổ Đại Thừa Thiên Minh tộc lúc trước nhàn nhạt phán một câu.

Nghe thấy câu nói đó, không ít người đang hưng phấn lập tức nghĩ ngợi sâu xa.

"Tiền bối chớ trách, vãn bối không lộ ra tên pháp quyết này cũng là vì người chủ mới mà suy nghĩ hộ đấy. Dù sao bí thuật Tiên gia bực này, nghĩ đến người chủ cũng không muốn làm cho mọi người đều biết đến. Về phần nói chỗ thiếu hụt ấy ư, ngoại trừ lúc tu luyện gian nan, lâu dài hơn so với công pháp bình thường thì tuyệt đối không có hạn chế khác đâu." Hồ Ngọc Song đáp lại không chút do dự.

"Với tên tuổi quý minh cũng sẽ không đánh lừa chúng ta." Vị Đại Thừa Thiên Minh tộc cười hắc hắc rồi không nói cái gì nữa.

Sau khi giả quyết song những vấn đề khúc mắc, lúc này Hồ Ngọc Song tuyên bố lấy giá khởi đầu quy định là 100 triệu linh thạch.

"150 triệu linh thạch"

"170 triệu linh thạch"

"200 triệu linh thạch"

Lúc này đây, không đợi những Đại Thừa lão tổ ra tay, trên quảng trường đã có người nhịn không được sôi nổi báo giá.

"Hừ, điểm ấy linh thạch cũng muốn có được trang Kim Khuyết Ngọc Thư, đừng si tâm vọng tưởng. Ta ra giá 300 triệu linh thạch!“ Trong vị Đại Thừa trong thạch ốc không chút khách khí nâng giá lên thật cao.

"Thật đúng lúc, tại hạ cũng đối với Kim Khuyết Ngọc Thư cảm thấy hứng thú. Ta ra 600 triệu linh thạch! Nếu là có người ra giá cao hơn, cứ tự nhiên cầm lấy đi. Bất quá tại hạ nhắc nhở chư vị đạo hữu, Hồ nha đầu đã từng nói tu luyện Tiên gia bí thuật này tốn rất nhiều thời gian. Nghĩ đến chuyện có đoạt được hơn phân nửa cũng chỉ có thể lấy ra tham khảo, lĩnh ngộ. Liệu có nên tốn hao nhiều linh thạch đến như vậy hay là nên suy nghĩ sâu hơn vài phần." Tên Đại Thừa Thạch Tiêu tộc nâng giá cả lên gấp đôi kèm thêm câu nhắc nhở nhàn nhạt.

Lần này, những Đại Thừa lão quái từng đối với Kim Khuyết Ngọc Thư cảm thấy hứng thú, trở nên do dự.

Giá cả đát đỏ như vậy, đối với một công pháp không biết là có thể tu luyện hay không đúng là cao quá.

"Nếu đạo hữu đa nói như vậy, tại hạ sẽ ra 610 triệu linh thạch." Một thanh âm nam tử vang lên.

Đúng là thanh âm Hàn Lập.

Huyết Phách và Chu Quả Nhi đứng bên nghe vậy thì đưa mắt cho nhau, cả hai có chút giật mình.

"Hừ, nếu đạo hữu đã nguyện ý ra giá cả thủ bút lớn như vậy, ta cũng sẽ không biết nuốt lời, sẽ nhường cho các hạ đấy." Thạch Tiêu tộc Đại Thừa rõ ràng có vài phần không vui, nhưng ngược lại thực gọn gàng thối lui ra khỏi cạnh tranh.

"Vậy tại hạ đa tạ đạo hữu nhường cho." Hàn Lập cũng không khách khí, không chút hoang mang trả lời một câu.

"Được rồi, vị tiền bối này đã ra giá đến 610 triệu linh thạch. Vãn bối đếm tới ba, nếu là không có người lại ra giá, vật ấy là sở hữu thuộc về vị tiền bối này. Một..." Hồ Ngọc Song lại vui vẻ ra mặt.

Kim Khuyết Ngọc Thư tuy nhiên quý hiếm, nhưng vốn chỉ cho là tối đa lên tới ba bốn trăm triệu linh thạch thôi, bây giờ đã có người ra giá cao như vậy, tự nhiên là niềm vui bất ngờ rồi.

Lúc này đây, không có người nào thật sự tranh đoạt cùng Hàn Lập, kết quả Kim Khuyết Ngọc Thư bị một vị trưởng lão Thương Minh tự mình đưa tới.

Sau khi Hàn Lập thanh toán linh thạch, cũng không nhìn xem trang sách mà thu vào bên trong trữ vật. Sau đó hắn yên lặng ngồi trên ghế chờ kiện áp trục vật phẩm cuối được đấu giá.

Dựa theo lệ cũ mà nói, kiện áp trục đấu giá vật cuối cùng, mới là bảo vật giá trị cao nhất đại hội.

Đây cũng là tâm tư mà mấy tên lão quái Đại Thừa vừa rồi một phen đắn đo mãi không thôi. Đây cũng là một trong những nguyên nhân kiến bọn họ buông tha không tranh đoạt Kim Khuyết Ngọc Thư với Hàn Lập.

Dù sao ai cũng không muốn vì lý do linh thạch không đủ, mà bỏ qua cơ hội đấu giá tranh đoạt vật phẩm cuối cùng.

Giờ phút này, sau khi thiếu phụ xinh đẹp hít sâu một hơi bước tới trước người cung trang nữ tử thứ ba, một ngón tay màu bạc được vẽ ra trong không trung, lập tức có một khe hở ở phía trên vì thế mà mở ra.

------oOo------

Chương 2331: Máu của Tổ Long

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tổ Long (祖龙): Tổ tiên của rồng

Một mùi thơm ngát từ trong khe hở tuôn trào ra, nháy mắt đã lan tràn đi khắp nơi, tới cả những chỗ hẻo lánh trong quảng trường. Những dị tộc nhân dưới đài đấu giá và lão tổ Đại Thừa tại các Thạch Ốc (phòng đá) bên trên đều cảm giác thân thể thư thái vô cùng.

"Là Linh Dược sao? Vật phẩm cuối cùng được đem ra đấu giá lại là một kiện Linh Dược áp trục!"

Cơ hồ trong thâm tâm tất cả mọi người đều nghĩ như vậy. Tất cả bọn họ dù sao cũng khó có thể tin rằng vật phẩm thứ ba lại là một món Linh Dược. Tinh thần bọn họ không khỏi phấn chấn hơn.

Linh Dược không giống pháp bảo hay công pháp được đấu giá trước đó. Ai cũng có thể cần dùng đến Linh Dược, còn pháp bảo hay công pháp lại chưa hẳn là như vậy. Thương Minh đã đem nó làm vật phẩm áp trục cuối cùng, tự nhiên càng không thể là một món Linh Dược phổ thông, điều này đã làm cho tất cả mọi người càng thêm mong đợi.

Bên kia, một bàn tay của Hồ Ngọc Song nhẹ nhàng chụp vào bên trong khe hở hư không, lấy ra một cái bát màu bạc lớn cỡ chén cơm.

Khi biết được mùi thơm lạ lùng kia là từ bên trong cái bát nhỏ kia phát ra, hơn phân nửa dị tộc nhân bỗng chốc càng thêm kinh ngạc.

"Có lẽ rất nhiều đạo hữu đối với vật phẩm bên trong này đã hết sức tò mò. Đã như vầy, thiếp thân sẽ để mọi người trước tiên tự nhìn qua một chút." Hồ Ngọc Song cười nhẹ một tiếng, liền ném cái bát về hướng mọi người. Khi cái bát đang lơ lửng trên không trung, thị một lần nữa bấm niệm pháp quyết, liên tiếp đã có mấy đạo pháp quyết nhanh chóng bắn vào bên trong cái bát.

Sau vài tiếng "PHỐC PHỐC", cái bát bộc phát ra ánh sáng lạ thường. Một màn sáng đang lưu chuyển nhẹ nhàng bên ngoài bát bỗng trở nên trong suốt như thủy tinh, bộc lộ rõ ràng hết thảy bên trong.

Dưới quảng trường, những di tộc nhân đều giật mình không thôi. Tức thì đã có những âm thanh hoảng hốt lan truyền ra khắp nơi.

Bên trong cái bát trong suốt lại chứa đựng một thứ chất lỏng rất khó tả. Ướp trong đó là một con Ngũ Trảo Kim Long (con rồng màu vàng năm móng) đang vùng vẫy. Con Kim Long chỉ dài vài tấc, chẳng những ngũ trảo đầy đủ, mà toàn thân lân phiến (lớp vảy) biến hoá liên tục, không cho người ta nhìn thấu ra được bản thể thật sự. Phía trên miệng có bốn cái xúc tu (râu) hết sức nhỏ đang phất phơ, nhìn giống hệt Chân Linh Thiên Long trong truyền thuyết.

"Đây là con cháu của Thiên Long! Hồ đạo hữu, các ngươi điên rồi sao? Dám đi bắt con cháu của Thiên Long, lại còn dám trực tiếp đem ra đấu giá!"

"Nếu Chân Linh Long tộc nhất mạch vì vậy mà muốn tới “hỏi thăm” Linh giới chúng ta, lúc đó Phong Nguyên đại lục …. không, toàn bộ Linh giới sẽ gặp phiền toái càng thêm nặng nề. Đây cũng không phải là việc chúng ta có thể gánh vác!"

"Ta còn nhớ, trước kia tại một giới diện khác cũng phát sinh việc hậu duệ của Thiên Long bị đánh cướp. Kết quả là một số giới diện nhỏ bị Long tộc trực tiếp phá tan tành. Các giới diện lớn hơn cũng bị Long tộc đến trả thù khiến nguyên khí tổn thương không nhẹ."

Sau khi mọi người nêu ý kiến xong, toàn bộ quảng trường liền trở nên hỗn loạn. Không ít dị tộc nhân đều hoảng hốt đứng dậy, nhìn con Kim Long nhỏ bên trong cái bát với ánh mắt như thể đang gặp sát tinh vậy. Trong đó có rất nhiều người không nể nang gì mà chất vấn Hồ Ngọc Song.

Những lão quái Đại Thửa trong các Thạch Ốc phía trên cũng hoảng sợ vô cùng. Nhưng không biết tại sao vẫn có thể giữ trạng thái trầm lặng.

Thiếu phụ xinh đẹp vẫn đang nhìn mọi người với dáng vẻ tươi cười. Khi thấy quảng trường bỗng chốc trở nên hỗn loạn mất kiểm soát, lông mày thị không khỏi có chút nhíu lại.

"Tất cả yên lặng!" Bỗng nhiên có một Thương Minh trưởng lão đang ngồi xếp bằng trong một góc đài đấu giá trợn mắt lạnh lùng nói.

Thanh âm cũng không tính lớn cho lắm, nhưng không biết tại sao trong tai tất cả mọi người đồng thời ớn lạnh, da gà nổi lên. Bọn họ vốn đang kích động không thôi, khi nghe được âm thanh đó giống như được đổ một xô nước lạnh vào đầu, mọi người đều tỉnh tảo trở lại vài phần. Bọn họ lúc này mới nhớ lại là mình đang ở bên trong địa bàn của Thương Minh, hơn nữa đối phương còn có mấy lão tổ Đại Thừa đang toạ trấn tại đây.

Sau khi giật mình một hồi, tất cả đều chán nản ngồi xuống. Những người đang ồn ào bàn tán vì vậy cũng lập tức ũ rủ cúi đầu xuống, nguyên một đám ồn ào vậy mà trở nên rất biết nghe lời.

"Cổ đạo hữu, đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lão thân làm sao có thể tin, Thương Minh các ngươi thực đã làm ra loại chuyện bắt người cướp của con cháu của Thiên Long. Nhưng con Kim Long này là sao? Đừng nói với chúng ta nó không có bất kỳ quan hệ nào với Thiên Long nhất mạch, và cũng đừng nói nó không giống với những gì chúng ta đang suy nghĩ. Những lão gia hỏa chúng ta ở đây đều cảm ứng được khí tức Chân Long trên người nó." Vị nữ Đại Thừa của Thiên Minh tộc rốt cuộc không nhịn được hỏi vài vấn đề. Nhưng nàng ta không hỏi Hồ Ngọc Song, mà hỏi tên trưởng lão gầy gò của Thương Minh lúc trước từng nói chuyện.

"Đúng vậy, việc này không phải chuyện đùa, quý minh cũng nên cho chúng ta một cái công đạo mới được đấy." Một Đại Thừa dị tộc lạ lẫm khác cũng lần đầu mở miệng.

Hồ Ngọc Song nghe được mấy lời này, thần sắc không khỏi hơi thay đổi, liền há miệng muốn giải thích thêm đôi điều.

Nhưng tên trưởng lão Thương Minh gầy gò kia lại khoát tay chặn lại, mặt lộ vẻ đắc ý nói: "Giải thích thêm gì nào? Mọi người nên xem xét kỹ cái được cho là con cháu của Thiên Long thêm vài lần, sau đó cũng sẽ minh bạch sự huyền diệu trong đó."

Vừa nói xong lời này, lão già gầy gò lại nhắm hai mắt không hề để ý tới bất luận kẻ nào nữa.

Hành động của lão như vậy lại khiến cho mọi người một hồi rối loạn cả lên. Vô luận những dị tộc nhân bình thường tại quảng trường hay là những tồn tại Đại Thừa vẫn ở bên trong Thạch Ốc đều sôi nổi kinh ngạc cẩn thận dò xét cái bát bên trong có con Kim Long nhỏ một lần nữa. Tức thì có những luồng lực thần niệm mạnh mẽ dồn dập quét qua cái bát.

Hai mắt Hàn Lập cũng nhắm lại, từ trong mắt một đoàn lam mang lóng lánh chói mắt phát ra.

"Ồ, bản thể thật sự thế mà lại là …" Trên mặt Hàn Lập hiện lên nét kinh ngạc, suy đoán ban đầu nhanh chóng thay đổi.

Không riêng gì Hàn Lập, một số lão tổ Đại Thừa khác cũng có Linh Mục cùng tinh thông bí thuật quỷ dị bí thuật khác.

Cơ hồ cùng lúc những âm thanh giật mình đồng thời vang lên.

"Con Kim Long này thế mà lại là linh vật biến hình mà thành, thật sự không thể tưởng tượng nổi, nhưng tại sao lại có khí tức Chân Long mạnh mẽ như vậy?"

"Ha Ha, lão phu rốt cục cũng đã nhìn ra vật này do linh vật biến hình rồi, nhưng bản thể là gì lại không cách nào nhìn ra. Trong các vị đạo hữu có người nào đã nhìn ra chưa vậy?"

"Đúng vậy, một linh vật có thể biến hình thành bộ dáng Long tộc, bản thể khẳng định không phải một linh vật phổ thông!" Nhất thời những âm thanh nghị luận từ các Thạch Ốc bên trên liên tiếp vang lên.

"Tại hạ đã nhìn ra bản thể vốn có của nó, cũng không biết là thật hay không nữa." Hàn Lập sờ cằm, bỗng nhiên hời hợt nói.

"Đạo hữu đã nhìn ra được rồi sao? Nếu không ngại có thể chỉ điểm cho chúng ta một chút." Lão giả Phù Du tộc nghe vậy, có chút ngoài dự liệu nói.

Tuy Hàn Lập đã đấu giá thành công Kim Khuyết Ngọc Thư, nhưng thủy chung lại không lộ một chút manh mối nào về lai lịch nguồn gốc chủng tộc. Nhưng bây giờ lại có thể thoáng nhìn qua mà đã biết được tướng mạo vốn có của linh vật biến hình trong cái bát màu bạc. Hắn có thể làm được việc mà một đám Đại Thừa của các đại tộc đều không thể làm được, nên đã làm không ít lão quái trong nội tâm rùng mình, liền nhộn nhịp hướng toàn bộ sự chú ý về phía Thạch Ốc của Hàn Lập.

"Nếu ta không nhìn lầm, bản thể chân thật của con Kim Long chỉ là một giọt linh huyết mà thôi." Hàn Lập cân nhắc một hồi, lại nói ra phán đoán của mình.

"Sao? Chỉ là một giọt linh huyết thôi ư?"

"Không thể nào! Một giọt linh huyết sao lại có thể thành công biến hình thành bộ dáng Long tộc được."

"Chẳng lẽ là chân huyết của Thiên Long hay sao?"

"Không đúng, chân huyết Thiên Long năm đó ta đã từng thấy qua, cũng không giống như vậy đâu."

Những lão tổ Đại Thừa nghe xong Hàn Lập nói như vậy, cũng đều kinh hãi bàn luận.

Về phần những tu luyện giả dị tộc bình thường bên dưới quảng trường cũng đang xì xào bàn tán không thôi, xem dáng vẻ hiển nhiên đều không tin như vậy.

Bên kia, Hồ Ngọc Song nghe được lời Hàn Lập thì thái độ lại khác hẳn mọi người, trên mặt thị không khỏi hiện lên một chút kinh ngạc. Hết thảy phản ứng của thị đều không thể giấu được mắt của Hàn Lập, lúc này hắn mới nhẹ giọng cười nói thêm: "Chư vị đạo hữu sao phải tranh luận, tướng mạo vốn có của bảo vật này rốt cuộc là cái gì, sao lại không để cho Hồ đạo hữu tự mình giới thiệu."

"Đúng vậy, nếu Thương Minh đã đem vật ấy ra đấu giá, tự nhiên sẽ biết rõ lai lịch thật sự. Hồ đạo hữu không cần cố ra sức hấp dẫn mọi người, cứ trình bày trực tiếp đáp án rành mạch đi."

Lời này của Hàn Lập đã nhắc nhở các lão tổ Đại Thừa khác, lập tức đã có người tán đồng nói.

"Vãn bối nào dám ra sức hấp dẫn mọi người, chỉ là do lúc trước chư vị tiền bối căn bản không có cho vãn bối cơ hội mở miệng." Hồ Ngọc Song cười khổ một tiếng, mặt lộ vẻ đầy oan ức.

"Ha ha, như thế là chúng ta không phải rồi. Hiện tại ngươi có thể nói."

"Vâng! Kỳ thật vừa rồi vị tiền bối kia nói không sai biệt cho lắm, bản thể của linh vật biến hình này hoàn toàn chính xác chỉ là một giọt linh huyết mà thôi." Hồ Ngọc Song thở ra một hơi nói, bỗng nhiên một tay phất ra bạch quang, năm ngón tay đã hướng cái bát vỗ một cái.

"PHỐC!" một tiếng.

Chất lỏng bên trong cái bát trong suốt lắc lư một hồi, liền phát ra mùi thơm nồng gấp bội so với trước.

Cùng lúc đó, thứ đã biến hình thành Kim Long bắn lên quay cuồng rồi biến thành một giọt chất lỏng màu vàng hết sức lạ lẫm. Chất lỏng màu vàng này cứ chuyển động không ngừng, bên ngoài tản ra kim quang lộng lẫy, thần bí vô cùng.

"Chẳng lẽ thật sự là một giọt chân huyết Thiên Long?" Nhìn thấy tình hình này, có người vô cùng ngạc nhiên hỏi.

"Đương nhiên không phải. Hách Liên Thương Minh chúng ta cũng không phải chưa từng đấu giá qua Thiên Long chân huyết. Và sao có thể lừa gạt được con mắt chư vị." Lúc này đây, Hồ Ngọc Song một mực phủ nhận nói.

"Vật này rốt cuộc là gì?”

"Không biết. Bổn minh chỉ biết đây là một giọt chân huyết, lại biết thêm là nó không giống tất cả các loại chân huyết của các tồn tại cường đại hiện có. Không, nói cho đúng phải là chân huyết của tất cả các loại tồn tại cường đại hiện có đều không thể so được chủ nhân của giọt chân huyết này." Hồ Ngọc Song sau khi hít sâu một hơi, chậm rãi nói.

"Không thể so được, chẳng lẽ còn hơn cả Chân Linh Thiên Long?" Có người kinh ngạc mà hỏi.

"Đương nhiên là tính cả Chân Linh Thiên Long. Không dối gạt chư vị đạo hữu cùng tiền bối, chúng ta cũng đã so sánh kỹ càng linh huyết này với các loại linh huyết đã tích trữ. Những thứ khác không nói, ngay cả so với chân huyết Thiên Long thì năng lượng ẩn chứa bên trong giọt linh huyết này cũng mạnh hơn gấp trăm lần. Các vị có lẽ đã rất rõ ràng giọt linh huyết này có tác dụng như thế nào rồi." Hồ Ngọc Song thần sắc ngưng trọng nói.

"Hơn gấp trăm lần, điều này sao có thể? Chẳng lẽ chủ nhân của linh huyết này là tồn tại so với Thiên Long còn cường đại hơn gấp trăm lần?" Vị phu nhân Thiên Minh tộc lên tiếng, giọng nói tỏ ý nghi ngờ. Nàng ta muốn kiểm chứng là mình không nghe lầm.

"Cho dù không phải, cũng tuyệt đối sẽ không dưới trăm lần đâu." Thiếu phụ xinh đẹp đáp.

"Còn cường đại hơn gấp trăm lần so với Cổ Chân Linh Thiên Long, tồn tại bậc này khẳng định không thể là sinh linh bên trong giới diện của chúng ta được, chẳng lẽ là tồn tại cường đại trên Thượng Giới?" Nữ Đại Thừa Thiên Minh tộc hoảng sợ nói.

Thượng giới theo như lời nàng, tự nhiên là ám chỉ Tiên Giới rồi.

"Máu của Tiên Nhân? Không đúng, linh huyết này nhiễm khí tức của Thiên Long, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Trong số các Đại Thừa khác cũng có người lập tức hỏi lại một câu.

"Chư vị tiền bối đã quên rồi sao, Tiên Giới cũng có tồn tại Chân Long đấy." Hồ Ngọc Song lại trả lời.

"Hồ nha đầu, ngươi ám chỉ chính là Tổ Long trên Tiên Giới? Chẳng lẽ đây là một giọt chân huyết của Tổ Long." Có người âm thanh đầy run sợ nói.

"Tuy không có cách nào khẳng định, nhưng bổn minh trước nay luôn suy xét đại sự hoàn toàn chính xác, chúng ta cho rằng đó là đáp án thích hợp nhất. Đây cũng là lý do vì sao bổn minh không dám chiếm làm của riêng, hôm nay đem nó ra bán đấu giá." Hồ Ngọc Song thản nhiên trả lời.

------oOo------

Chương 2332: Cướp bảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Chỉ là một trong những lý do? Nói như vậy quý minh còn có những lý do khác sao?" Lão giả Đại Thừa Phù Du tộc chậm rãi hỏi.

"Không sai, lý do khác là linh huyết này tuy nhìn thanh thế quá lớn, nhưng hiệu dụng cụ thể thế nào bổn minh lại không hiểu. Sau khi đã nghiên cứu, ngoại trừ biết rõ linh huyết này ngâm một thời gian ngắn trong nước có thể hóa thành chất tương đương với vạn năm linh nhũ có tác dụng khôi phục pháp lực, bổn minh chỉ biết thêm là bản thể của nó còn ẩn chứa năng lượng khủng bố nhưng căn bản không cách nào hấp thu ra được, càng tìm không ra phương pháp có thể luyện hóa nó" Hồ Ngọc Song trịnh trọng nói.

"Không cách nào luyện hóa linh huyết này?" Có Đại Thừa lão quái bất ngờ hỏi.

"Hắc hắc, thứ này đã có thể là máu của Tổ Long, khẳng định diệu dụng vô cùng, nếu có thể đơn giản bị luyện hóa, bổn minh sao còn cam lòng đem nó ra đấu giá đây. Nhưng chư vị đạo hữu đều có thần thông quảng đại cũng là những người có đại cơ duyên, bổn minh tìm không ra không có nghĩa là chư vị cũng đều không thể tìm ra. Nếu thật có thể luyện hóa linh huyết này thành công, đoán chừng trực tiếp phi thăng Tiên Giới cũng có khả năng. Dĩ nhiên nếu chư vị không tin tưởng thì không tham gia đấu giá vật ấy là được." Hồ Ngọc Song nhanh chóng giải thích hai câu.

"Linh huyết này ẩn chứa năng lượng kinh khủng như vậy, cho dù không phải là Tổ Long chân huyết cũng tuyệt đối là chân huyết của bậc tồn tại nào đó mà chúng ta không cách nào tưởng tượng được, bảo vật này lão phu muốn lấy rồi!" từ một thạch ốc truyền ra âm thanh bình tĩnh của một gã Đại Thừa lão tổ.

"Ha ha... loại bảo vật này, đạo hữu nói muốn là muốn sao? cũng phải nhìn xem những người khác có đồng ý hay không? Hồ nha đầu, bắt đầu đấu giá bảo vật này đi" Một gã Đại Thừa lão quái khác lại cuồng tiếu nói.

Trong những phi ốc (phòng lơ lửng trên không) khác mặc dù không có truyền ra âm thanh nào, nhưng từ đó tỏa ra tràn ngập khí tức quỷ dị, hiển nhiên những Đại Thừa này cũng đều chộn rộn động tâm đối với cái linh huyết màu vàng này rồi.

Còn phần đông dị tộc nhân bình thường trên quảng trường hai mắt càng mở to như là đèn lồng nhìn về phía linh huyết kia, hưng phấn đến mức không dám thở mạnh.

Đấu giá hội đến lúc này lại có thể nhìn thấy bảo vật bực này thì thật không thể tưởng tượng nổi, cho dù biết rõ không có khả năng tới tay thì bọn họ cũng đều cảm giác mãn nguyện với chuyến đi này rồi.

"Đấu giá linh huyết này với giá khởi điểm quy định là 1 tỷ linh thạch, bắt đầu...."

"Chậm đã, chư vị tiền bối, tại hạ dường như có chút ấn tượng mơ hồ đối với vật này, nhưng nhất thời không nhớ ra, nên muốn đến gần cẩn thận xem xét cụ thể một chút" Một âm thanh âm trầm của nam tử từ hàng phía trước của Quảng Trường vang lên, một gã nam tử diện mục bình thường, thân mặc hắc bào, thoáng một cái đứng dậy nói.

"Đạo hữu nhận ra linh huyết này?" Hồ Ngọc Song thần sắc biến đổi, đôi mắt đẹp thoáng nhìn thẳng người này.

Những người khác cũng đều cả kinh, đồng dạng "ồ" lên nhìn sang.

Mà ngay cả bốn gã Thương Minh trưởng lão đang ngồi nhắm mắt tại bệ đá bốn phía cũng theo đó động dung mở mắt.

"Linh huyết này, có phải qua mỗi mười hai canh giờ, sẽ có một đạo ngũ sắc cầu vồng từ đó bắn ra?" nam tử áo đen sau một chút trầm ngâm mới chậm rãi hỏi.

"Làm sao ngươi biết việc này?" Vị phu nhân lúc trước trong lòng có vài phần hoài nghi, lúc này kinh hỉ hỏi lại.

"Tại hạ muốn được xác nhận việc này rồi mới có thể nói phải chăng có nhận lầm lai lịch linh huyết này hay không." nam tử áo đen cũng không trực tiếp trả lời, ngược lại hàm hồ dị thường nói.

"Bốn vị trưởng lão thấy thế nào?" Hồ Ngọc Song do dự một chút, khom người hướng bốn gã Thương Minh trưởng lão hỏi ý kiến.

"Minh huynh cảm thấy như thế nào?" Lão giả gầy lại giơ tay hướng không trung hỏi một câu.

"Hắn đã không nói sai, thì để cho hắn tiến lên phân biệt đi.

Hắc hắc, có mấy lão gia hỏa chúng ta tự mình tọa trấn nơi này, còn sợ một gã tiểu gia hỏa Hợp Thể có ý đồ xấu hay sao?" Trên bầu trời truyền đến âm thanh ông ông của Minh Tôn.

"Minh huynh cảm thấy có thể được, vậy hãy để cho hắn lại nhìn đi, nhưng không được chạm tay tiếp xúc linh huyết, chỉ có thể đến gần chút ít để phân biệt thôi" lão giả gầy hiển nhiên cực kỳ cẩn thận, phân phó nói.

"Vãn bối đã minh bạch. Vị đạo hữu này, ngươi cũng đã nghe được, có thể sang đây xem đi." Hồ Ngọc Song tự nhiên liên tục gật đầu đồng ý.

Kể từ đó, dị tộc nhân trong Quảng Trường cùng một đám Đại Thừa trong các phi ốc tự nhiên đều chăm chú nhìn động tĩnh của nam tử áo đen.

Hắn đã đi về hướng bệ đá, một lát sau xuất hiện ở chỗ trước thiếu phụ xinh đẹp, cẩn thận quan sát bình bát gần trong gang tấc.

"Quả là thế, xem ra không sai. Nhưng cho phép tại hạ có thể tự mình lấy chút ít linh dịch bên trong, để khẳng định phán đoán cuối cùng." Nam tử sau vài câu thì thào, bỗng nhiên quay đầu hỏi thiếu phụ bên cạnh một câu.

"Có thể, nhưng không được lấy quá nhiều." Hồ Ngọc Song nhướng mày, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

"Đạo hữu yên tâm, tại hạ biết chừng mực, đạo hữu trước gỡ bỏ cấm chế đi." Nam tử áo đen cười cười nói.

"Cái này là tất nhiên" Hồ Ngọc Song một tay pháp quyết chớp động mấy cái rồi vỗ tới bình bát.

"Phanh" một tiếng, bình bát mặt ngoài hào quang cuộn lên, một tầng chấn động vô hình lập tức tán loạn mà mở ra.

Nam tử áo đen thấy vậy tiến lên một bước, cánh tay vừa nhấc, một ngón tay điểm tới bình bát trong hư không.

Bình bát trong suốt khẽ run lên, lập tức chất lỏng bên trong thoáng cuốn động rồi một giọt chất lỏng lớn cỡ ngón cái từ đó bay ra.

Hồ Ngọc Song nhìn rõ ràng thể tích linh dịch chỉ có một ít, trong nội tâm không khỏi có chút buông lỏng.

Chừng ấy linh dịch mà nói tự nhiên là không sao.

Ngay thời điểm thiếu phụ nghĩ như vậy, nam tử áo đen đã tùy ý xuất ra một trảo, tựa hồ muốn lấy ra một vốc linh dịch.

Hồ Ngọc Song thấy vậy, giữa ngón tay linh quang lóe lên, chuẩn bị lại thi pháp khôi phục cấm chế của bình bát như lúc ban đầu.

Nhưng vào lúc này, lão giả gầy bỗng nhiên biến sắc, gầm lên giận dữ:

"Dừng tay, tiểu bối, ngươi muốn gì?"

Vừa dứt lời, vị Thương Minh Đại Thừa này tay áo run lên, một bàn tay nhìn rất bình thường thò ra, thoáng một cái biến thành một bàn tay khổng lồ màu lam che cả bầu trời, nhanh như thiểm điện chụp xuống nam tử áo đen.

Hồ Ngọc Song thấy vậy, giật mình thất sắc, đầu ngón tay lập tức linh quang đại phóng, như thiểm điện điểm tới bình bát.

Nhưng đã muộn một chút!

Nam tử áo đen phát ra tiếng cười quái dị “khặc khặc”, làm như không thấy cự trảo trên đỉnh đầu, thân hình thoáng hiện ra một vòng ánh sáng bảo vệ màu bạc, lập tức lướt tới phía trước.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Ngân Quang chợt lóe lên, bình bát và đồ vật chứa trong đó mơ hồ một thoáng rồi biến mất ngay tại chỗ.

Nhưng lúc này, bàn tay khổng lồ màu lam cũng đã hùng hổ đè xuống, một cỗ lực lượng khủng khiếp chụp xuống, nam tử muốn trốn tránh thật muôn vàn khó khăn..

"*PHỐC*" một tiếng.

Chỗ đỉnh đầu nam tử áo đen chợt dấy lên chấn động quỷ dị, một bóng xám lóe hiện ra, cũng không chút do dự một tay giơ lên, theo đó một cự chưởng màu đỏ hiện ra rồi phóng lên không trung.

Một tiếng nổ mạnh như đất rung núi chuyển!

Hai cự chưởng lập tức va chạm, một đợt sóng địa chấn mãnh liệt phát ra, cuốn bay ba nữ tử cung trang cùng Hồ Ngọc Song khỏi bệ đá.

Vậy là thực sự có người dám động thủ tại bên trong đấu giá hội, cùng nam tử áo đen phối hợp cướp đi linh huyết.

Trong phi ốc Hàn Lập nhất thời có chút ngạc nhiên.

Lão giả gầy mặt mũi tràn đầy kinh nộ, một tay bấm niệm pháp quyết, một tinh cầu màu xanh cùng một thanh chùy nhỏ màu bạc liền từ trên người bay ra.

Tinh cầu màu xanh xoay tròn trong không trung liền bung ra một màn sáng xanh mịt mờ, bao phủ trọn tòa bệ đá.

Chùy nhỏ màu bạc sau một cái lắc lư, bị lão giả gầy bắt được, đón gió run lên, lập tức biến lớn tới hơn một trượng, toàn thân chùy nổi lên tiếng oành oành, từng đạo hồ quang điện màu bạc lượn lờ hiển hiện.

"Hai người các ngươi rốt cuộc là ai mà dám động thủ trên đầu thái tuế?” (tương tự như dám vuốt râu hùm - PBD) Lão giả gầy lúc này mới lạnh lùng hỏi một câu, tuy linh huyết đã bị cướp đi, nhưng cũng không thấy lão tỏ ra kinh hoảng lắm.

Mà dù là nam tử áo đen hay là bóng xám, cũng đều đã hiển lộ ra tu vi Đại Thừa kinh người, tất nhiên không thể nào là hạng người vô danh.

Trên ba bệ đá khác ba gã Thương Minh trưởng lão cùng đứng dậy mặt không biểu tình, bên ngoài thân linh quang chớp liên tục, đều thả ra bảo vật hộ thân, vừa vặn vây quanh nam tử áo đen và cả bóng xám phía trên.

Trên bầu trời âm thanh tiên nhạc bỗng im bặt, từ trong một tầng mây ngũ sắc nhiều đội giáp sĩ sát khí trùng thiên xông ra, đứng chật cả Quảng Trường.

Đồng thời tầng tầng pháp trận hữu hình hoặc vô hình hiện lên dày đặc tại phụ cận Quảng Trường, biến tất cả bốn phía thành cấm địa.

Lúc này, bóng xám kia toàn thân hào quang thu vào, rốt cuộc hiện ra tướng mạo vốn có, là một lão giả áo xám dáng người thấp bé, có chòm râu dài.

"Đã lấy được thứ đó rồi chứ? Đừng để bọn hắn dùng hàng giả lừa gạt." lão giả râu dài nhàn nhạt hỏi nam tử áo đen một câu.

"Hắc hắc, ta ra tay, còn lo lắng sao? Chính thật là Tổ Long chân huyết không giả, nếu không ta cũng sẽ không dễ dàng ra tay đâu." Nam tử áo đen hắc hắc một tiếng cười nhẹ.

"Như vậy cũng tốt, không uổng công chúng ta từ trong tộc ra ngoài một chuyến này rồi, lại còn ẩn nhẫn chờ đợi lâu như thế" Lão giả râu dài lộ ra nét thoả mãn.

Hai người này lại kẻ hỏi người đáp, với bốn gã Thương Minh trưởng lão nhìn như không thấy.

Lão giả gầy mắt thấy cảnh này, tự nhiên là giận dữ cực kỳ, nhưng trên mặt lại không có bao nhiêu dị sắc, ngược lại lạnh lùng nói một câu:

"Nhị vị đạo hữu, các ngươi hiện tại có chắp cánh cũng không thể bay rồi, nếu hiện tại chịu đem linh huyết giao ra đây, bổn minh còn có thể xử lý khoan dung, coi hành động vừa rồi của các ngươi như là nhất thời xúc động mà có. Nhưng nếu thật có ý định cướp bảo, cũng đừng trách bổn minh lấy nhiều khi ít, ra tay ác độc vô tình."

"Ha ha, giao ra ư? Ngươi cho là hai người bọn ta hao tổn công phu lớn như vậy để xuất hiện ở chỗ này làm cái gì?" Nam tử áo đen cuồng tiếu, trên mặt mơ hồ có thể thấy được thần sắc mỉa mai.

"Phí lời với bọn chúng làm gì, nhanh chút đi thôi." Lão giả râu dài lại không kiên nhẫn nói.

"Yên tâm, hai người chúng ta nếu muốn đi, bọn hắn sao có thể ngăn cản được." Nam tử áo đen bộ dạng chẳng thèm để ý, nhưng một tay cuộn lên, bỗng nhiên hiện ra một trận bàn màu xanh lá cây, ném ra phía trước người.

Một màn không thể tưởng tượng nổi xuất hiện.

Linh quang trong trận bàn lóe lên, một cái hạt mầm màu xanh hiện ra trong không trung, rồi tức tốc biến thành một cổ thụ xanh sẫm cực lớn.

Hàn Lập sau khi nhìn rõ ràng bộ dáng Cự Mộc này, đồng tử không khỏi có chút co rụt lại.

------oOo------

Chương 2333: Treo Thưởng Lớn

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Động thủ!”

Lão giả gầy nhìn thấy cảnh này, lập tức quát nhẹ một tiếng. Cự chùy màu bạc trong tay rung lên một hồi, nhằm phía bệ đá trung tâm mà tung ra một kích.

“Oành!” Một tiếng nổ vang, điện quang bên trong màn sáng xanh lóe lên. Một luồng sét to như miệng bát từ trên trời giáng xuống, nhằm đến cự mộc xanh thẫm mà đánh tới.

Vị trưởng lão Thương Minh này hiểu rất rõ, tất cả đều là tồn tại Đại Thừa, khi nhắm thẳng vào đối phương thì trong thời gian ngắn không dễ gì mà trúng được. Bởi vậy, mục tiêu nhanh chóng được xác định, chính là cự mộc đột nhiên xuất hiện phía trên.

Tuy không biết cự mộc có tác dụng kỳ dị như thế nào, nhưng hủy diệt nó là quyết định không sai.

Ba trưởng lão còn lại thấy tình hình như vậy, không chút do dự, liền xuất thủ.

Âm thanh vù vù của bảy tám món bảo vật phát ra cùng một chổ. Sau khi tụ lại trên không thì kết hợp, huyễn hóa một hồi thành một vòng ánh sáng bảo vệ cự sơn, dùng khí thế hung hãn mà đánh xuống dưới.

Hàng vạn đạo thụy khí của cự sơn túa ra, chưa kịp tới nơi, những sợi tơ vô hình chi chít rậm rạp đã bắn xuống trước. Dường như muốn đem hai người trên bệ đá đâm xuyên hàng trăm lỗ.

Nam tử áo đen dưới màn sáng cuồng tiếu một hồi. Sau một cái chớp động, thân hình mơ hồ rồi chui vào trong cự mộc.

Về phần lão giả râu dài, gương mặt không chút biểu tình bấm niệm pháp quyết, cũng hóa thành một đạo kinh hồng rồi trốn vào trong đó.

“Oanh!” Một tiếng.

Sau khi điện quang màu bạc lóe lên, liền bổ vào cự mộc.

Mà cự mộc cao vài chục trượng kia, ngoài thân có vô số tia điện nhảy lăn tăn không dứt. Một mùi khét theo đó bốc ra, nháy mắt đã héo rũ rồi tan thành tro bụi.

Cứ nghĩ hai người kia ở bên trong cự mộc, nhưng giờ lại không thấy bóng dáng đâu.

“Chạy rồi sao?”

Lão giả gầy ngạc nhiên, dường như không tin vào mắt mình nữa.

Ba trưởng lão Thương Minh còn lại sau khi liếc nhau vài cái thì lộ ra thần sắc hoảng sợ.

Nơi này từ sớm đã được Thương Minh bọn hắn bày pháp trận trùng trùng điệp điệp. Chỉ là cấm chế cấm phi hành cũng đã năm sáu cái. Nếu có thể để người khác ngang nhiên đem vật đi thì quả thực không thể tưởng tượng.

“Đừng loạn động! Nơi này là động thiên, từ lâu đã được gia cố như tường đồng vách sắt. Muốn chạy thì có thể chạy được đi đâu… Không ổn! Hai người này vậy mà có được phù lục ra vào chỉ trưởng lão bản minh mới có được, hiện giờ đã tìm được lối thoát cấm chế, ra khỏi Động Thiên rồi. Bốn vị trưởng lão, theo ta, gấp rút đuổi theo.” Trên bầu trời truyền đến thanh âm của Minh Tôn, người chủ sự Thương Minh. Ban đầu còn bình tĩnh, nhưng lập tức từ thần niệm phát hiện ra điều không ổn, kinh sợ nói.

Tiếp đó, một đoàn kim quang* phá không mà bắn ra trên bầu trời. Sau vài cái chớp động đã biến mất vô tung vô ảnh.

*Kim quang: ánh sáng vàng kim.

Đám bốn người lão giả gầy biến sắc, đồng thời phát động độn quang, mỗi người hóa thành một luồng sáng mà đuổi theo.

Trên quảng trường hiện giờ chỉ còn lại một đám dị tộc nhân tham gia đấu giá vừa rồi.

Hồ Ngọc Song phục hồi gương mặt mới rồi còn tái nhợt, đi lên bệ đá, mang theo một nụ cười nói vài câu trấn an. Hàn Lập và các Đại Thừa ngồi trong phòng, sau khi nhìn thấy kinh biến vừa rồi, mỗi người một thần sắc.

Nhưng bất cứ người nào cũng ngồi im trong phòng, không có ý muốn ly khai.

Thời điểm này mà tùy tiện đi lại, rất dễ bị Thương Minh chụp cho cái mũ đồng lõa với nam tử áo đen kia. Nếu không cũng là nhân lúc cháy nhà mà hôi của.

Cho dù có kẻ thực sự thèm muốn máu huyết Tổ Long đến nhỏ dãi, nhưng nhìn Thương Minh thì cũng cắn răng mà bỏ qua. Mặt khác xem nam tử áo đen kia đên với bộ dáng chuẩn bị kỹ lưỡng, thì cho dù bây giờ có đuổi theo cũng hơn phân nữa là trắng tay mà về.

Những lão quái này đều là loại cáo già thành tinh, tự nhiên sẽ không làm chuyện được không bù mất này, tất cả đều chung phản ứng, lấy bất biến ứng vạn biến.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, Thương Minh tứ lão ly khai nhanh mà về cũng nhanh.

Chỉ thấy bệ đá vang lên âm thanh vù vù, sau khi quang trận trắng ngà hiện lên, Minh Tôn với vẻ mặt âm trầm như nước mà mang theo tứ lão hiện ra.

Xem khí tức bọn họ không đổi, xem ra không truy đuổi được nam tử áo đen cùng lão giả râu dài kia.

Thiếu phụ xinh đẹp vừa thấy năm người xuất hiện liền vội vàng tiến lên chào.

Minh Tôn khoát tay áo, phân phó một tiếng:

“Lập tức truyền tin xuống dưới, đem hình vẽ hai kẻ này phát đến toàn bộ Thương Minh. Trong thời gian ngắn nhất, phải thăm dò rõ ràng thông tin bọn hắn, và phải tìm bằng được tung tích hai người này.”

“Vâng! Thuộc hạ lập tức đi làm!” Trong lòng Hồ Ngọc Song khẽ run lên, đáp một tiếng, tay bấm quyết, thân hình tan biến đi mất.

Hàn Lập lúc này đang ở trong phòng, vẻ mặt lộ ra nét do dự suy tư điều gì đó.

Bỗng nhiên hắn chụp một cái vào hư không, chấn động một cái, một thanh mộc kiếm xanh biếc hiện ra rồi nắm vào tay.

Hàn Lập đem kiếm này quét qua trước người, hai ngón tay vuốt dọc theo đường vân màu xanh trên thân kiếm, đôi mắt hiện ra vẻ suy tư.

Huyết Phách cùng Chu Quả Nhi bên cạnh thấy vậy liếc mắt nhìn nhau, không dám kinh động Hàn Lập.

“Chư vị đạo hữu, kiện bảo vật đấu giá sau cùng tuy có chút vấn đề, nhưng dựa theo lệ cũ, danh ngạch truyền tống trận xuyên đại lục vẫn không hủy bỏ. Trong ngày hôm nay sẽ đem toàn bộ ra, hơn nữa bổn tọa tự mình chủ trì đấu giá danh ngạch này.” Minh Tôn quay người lại, nhìn mọi người trên quảng trường nói.

Lời này vừa ra, đã khiến hội trường loạn lên một hồi. Nhưng cũng không nhiều người bất ngờ.

Đấu giá hội bình thường, sau khi vật phẩm áp trục đấu giá xong, thì toàn bộ đấu giá hội coi như kết thúc.

Nhưng đấu giá đại hội của Thương Minh thì khác, những danh ngạch truyền tống xuyên đại lục sẽ được đặt sau cùng. Từ lâu đã trở thành đặc trưng của đấu giá hội Thương Minh, sẽ không bị hủy bỏ đơn giản như vậy.

Nhưng do chủ sự của Minh ở Phong Nguyên đại lục chủ trì đấu giá thì chưa hề xảy ra trước đây ở Thương Minh.

Mặc dù hơn nửa số người ở đây không có ý kiến về danh ngạch này… Nhưng cũng không khỏi phải để tỉnh tinh thần một chút.

Hàn Lập nghe xong thì tỉnh lại từ dòng suy nghĩ, tạm thời đem những chuyện khác ném sang một bên.

Với hắn mà nói, thì tương đối có chút mơ hồ, máu huyết Tổ Long chưa biết thật giả. Truyền tống xuyên đại lục lại quan hệ trực tiếp với việc sớm gặp lại Nam Cung Uyển, mới thực sự là thứ quan trọng.

Cạnh tranh sau đó vô cùng thuận lợi.

Không biết danh ngạch truyền tống thay đổi là do nguyên nhân từ Huyết Thiên hay tại thời điểm này, không có bao nhiêu người muốn đi đại lục khác.

Hàn Lập chỉ cần ra một cái giá cao hơn bình thường một chút đã dễ dàng lấy được một danh ngạch vào tay, nội tâm có chút vui vẻ.

“Đấu giá hội hôm nay đến đây kết thúc, chư vị có thể ly khai Động Thiên rồi. Nếu bổn minh có gì sơ sót mong các vị thứ lỗi cho.” Minh Tôn sau khi đem danh ngạch truyền tống cuối cùng đấu giá xong liền ôm quyền với mọi người trên quảng trường.

Phần đông dị tộc trên quảng trường tuy có đủ loại ý nghĩ nhưng lúc này đều đứng dậy miệng nói “Không dám.”

Theo hướng dẫn của một ít người hầu Thương Minh, những dị tộc nhân bình thường này lục tục đi ra khỏi quảng trường.

Một lát sau, cả quảng trường lớn như vậy, chỉ còn lại mười mấy lão quái Đại Thừa ngồi trong phòng.

“Sự việc vừa rồi thật khiến các đạo hữu chê cười. Từ ngày thành lập đến nay, bổn minh chưa bao giờ xảy ra sự việc vật đấu giá bị cướp. Nên hiên giờ bổn minh mong các vị đồng ý, chỉ cần bất cứ ai trợ giúp chúng tôi bắt lấy hai tên kia, bổn minh sẽ đắp tạ trùng trùng. Chẳng những có thể đưa ra ba yêu cầu với bổn minh mà giọt Tổ Long Huyết kia xem như thù lao, trực tiếp đưa đến.” Minh Tôn ngẩng đầu nhìn những căn phòng lơ lửng trên không trung kia, tỉnh táo nói.

“Chuyện đạo hữu nói là thật?”

“Quý minh sẽ không đổi ý chứ?”

Những Đại Thừa kia hít vào một hơi lạnh, có người giật mình hỏi lại.

Hách Liên Thương Minh đề ra điều kiện thế này thật khiến họ động tâm không thôi.

“Hắc hắc! Bổn minh tuy không dám nói thực lực đứng đầu Linh Giới nhưng cũng là có chút uy danh, làm sao có thể lật lọng chứ? Các vị khi trở về chỉ cần phát động môn nhân hoặc tộc nhân đi tìm hai kẻ kia, hứa hẹn vừa rồi lập tức hữu hiệu cho đến khi việc này triệt để được giải quyết mới thôi.”

Minh Tôn cười nhẹ trả lời.

“Có lời này của đạo hữu lão phu yên tâm rồi!” Lão giả Phù Du tộc âm trầm cười nói, tựa như với việc bắt được hai người nam tử áo đen kia có chút tin tưởng.

“Minh huynh! Thứ lỗi tại hạ hỏi một câu. Vừa rồi, ngươi cùng bốn vị trưởng lão đuổi theo quả thực cả cái bóng hai người kia cũng không thấy sao? Không biết hai người đó thi triển loại độn thuật gì mà có thể mặt kệ cấm chế, trực tiếp chuyển đi?” Một Đại Thừa dị tộc khác cẩn thận nói.

“Vốn là ta cùng bốn vị trưởng lão đuổi theo hai tên kia bên ngoài. Kết quả bọn hắn từ sớm đã bố trí một cái truyền tống trận tạm thời, trực tiếp truyền đi. Cũng không biết pháp trận này đã bị động tay động chân gì, mà tuần tra nghiêm ngặt của bổn minh vẫn không phát hiện. Về phần thủ đoạn dịch chuyển từ trong này ra ngoài, lão phu cũng lần đầu tiên thấy, không thể cung cấp nhiều thông tin được." Minh Tôn sau khi nhướng mày liền nói ra.

"Đa tạ Minh huynh nói rõ chi tiết! Tại hạ biết nên làm thế nào rồi!" Đại Thừa dị tộc này sau khi cảm ơn, cũng không hỏi gì thêm.

Tiếp đó, cũng có vài lão Đại Thừa cũng hỏi về Tổ Long huyết cùng với nam tử áo đen có quan hệ gì.

Nhưng đáng tiếc, vị Minh Tôn chủ sự Thương Minh ở Phong Nguyên đại lục này trả lời rất mơ hồ, không thể đưa ra đáp án chính xác.

Lúc này, vài tên Đại Thừa đi ra khỏi phòng khống chế độn quang mà bay đi.

Đám người Minh Tôn thấy vậy cũng không hề ngăn trở.

"Đi thôi! Chúng ta không có thời gian để tập trung tìm kiếm hai người kia, trước tiên chờ truyền tống đên Huyết Thiên đại lục đã, cũng không phải chờ mấy ngày đâu." Hàn Lập trong phòng quan sát một lát, bỗng nhiên đứng dậy, thản nhiên nói.

Huyết Phách cùng Chu Quả Nhi thấy vậy liền khom người vâng mệnh. Một lát sau, một màn sáng mờ ảo màu xanh bao lấy ba người từ phòng lao nhanh ra. Sau một cái chớp động đã hướng đến lối ra của Động Thiên mà bắn đi.

Trở lại chổ ở, Hàn Lập phân phó đám người Huyết Phách, Chu Quả Nhi sự tình mấy ngày tới, tiếp đó tiến vào mật thất.

Hắn vừa mới khoanh chân ngồi xuống, tay run lên, lập tức một đoàn kim quang từ vòng tay trữ vật bắn ra, lóe lên một cái đã biến thành một trang sách vàng rực rỡ rơi vào tay.

Đúng là trang nội thư của Kim Khuyết Ngọc Thư đã chiếm được trong đấu giá hội.

------oOo------

Chương 2334: Ngũ Tạng Đoàn Nguyên Công

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Ngũ Tạng Đoàn Nguyên Công (五藏锻元功): "Ngũ tạng": trong "lục phủ ngũ tạng". "Đoàn": rèn; nện, gõ, đập. "Nguyên": đầu tiên, thứ nhất, bắt đầu; đứng đầu; chủ yếu, căn bản; nguyên tố. Ngũ Tạng Đoàn Nguyên Công tạm hiểu là công pháp căn bản rèn luyện lục phủ ngũ tạng. Mời bạn đọc xem tiếp nội dung chương, tác giả Vong Ngữ có giải thích rõ hơn về môn công này.*

Trang sách nội thư của Kim Khuyết Ngọc Thư vừa xuất hiện, thì run lên liên tục không dứt trong tay, giống như muốn thoát khỏi sự kềm giữ của mấy ngón tay.

Hàn Lập mỉm cười, hai tay chà xát với nhau một cái, tức thì ánh sáng màu vàng lập tức trở nên ảm đạm, âm thanh ông ông cũng dịu xuống.

Lúc này, hắn mới dùng hai ngón tay cầm một trang sách mở ra xem.

“Phốc” một tiếng.

Từ trên trang sách tuôn ra vô số Kim Triện văn, rất nhanh chóng biến thành một quyển kinh văn hiển hiện tại trước mặt.

Hàn Lập nhíu hai mắt lại, tập trung tinh thần chăm chú nhìn kĩ.

“ Ngũ Tạng Đoàn Nguyên Công.”

Hắn bất giác đọc lên những chữ đầu của kinh văn cũng là tên của thần thông này.

Thần sắc Hàn Lập khẽ động, dường như hắn ý thức được gì đó nên chăm chú nhìn kĩ lại.

Thời gian trôi qua một chút, sắc mặt Hàn Lập bất giác có vài phần vui mừng.

Hắn sau khi hoàn toàn xem xong trang sách, tay áo khẽ run lên một luồng ánh sang xanh mênh mông tràn ra.

“ Phanh “ một tiếng, chỗ ánh sang màu xanh cuốn qua,đem kinh văn hóa thành từng điểm tinh quang chợt lóe rồi biến mất.

Hàn Lập nhắm hai mắt, lại bắt đầu tìm hiểu lần nữa.

Không biết qua bao lâu sau, Hàn Lập lại lần nữa mở hai mắt ra, rồi cười khẽ một tiếng.

“ Thú vị thật. Không ngờ đây lại là công pháp dung để tu luyện lục phủ ngũ tạng, quả thực là hiếm thấy. Sau khi tu luyện thành công công pháp này, chẳng những có thể làm cho lục phủ ngũ tạng có thể trở thành nơi chứa đựng pháp lực giống như đan điền, theo đó làm cho pháp lực gia tăng mãnh liệt còn có khả năng sinh ra nhiều loại thần thông huyền diệu khác. Công pháp này cùng Bách Mạch Luyện Bảo Quyết có thể nói là có tác dụng hỗ trợ cho nhau. Có lẽ là cùng xuất xứ. Ba mươi sáu trang nội thư của Kim Khuyết Ngọc thư có thể coi là có một chút sâu xa với bí thuật trên Tiên Giới, xem ra lần này vận khí cũng thật tốt.”

Hàn Lập sau khi thì thào một phen thì dường như nhớ đến điều gì, không khỏi nhướng mày lên.

Theo như những lời trên ngọc thư,công pháp này có yêu cầu rất hà khác đối với sự cứng rắn của thân thể và kinh mạch. Khi tu luyện phải hấp thụ rất nhiều thiên địa nguyên khí, mức độ tu luyện lại chậm đến mức khiến cho người tu luyện cực kì tức giận.

Điều kiện thứ nhất thì dễ rồi, hắn tu luyện Bách Mạch Luyện Bảo quyết, thân thể cũng đã đủ mạnh mẽ có lẽ có thể dễ dàng đáp ứng được yêu cầu.

Thứ hai,cho dù có dùng linh đan hỗ trợ để có thể tiết kiệm hơn phân nữa thời gian thì chỉ sợ để luyện đến cảnh giới sơ thành thì cũng phải dùng vạn năm để tính.

“ Hắc hắc, so với công pháp bình thường thì thời gian tu luyện dài hơn một chút. Nha đầu Hồ Ngọc Song tại lúc đấu giá hội nói lời này cũng thật là xảo diệu.”

Nếu là một tên Đại Thừa bình thường muốn tu luyện công pháp này, không tốn ít nhất năm sáu vạn năm thì cũng đừng mơ tưởng đạt được thành quả.

Phạm Thánh Chân Ma công cũng là một công pháp rất khó tu luyện. Hắn đã tiêu tốn không ít thời gian vào nó. Nhưng nếu mà đem so sánh với công pháp này thì cũng chỉ như là một pháp môn tu luyện rất ngắn mà thôi.

Trách không được Hách Liên Thương Minh xem vật ấy như gân gà, nguyện ý đem ra để bán đấu giá.

Bất quá nếu như theo những gì ghi trên trang sách thì công pháp này cho dù tu luyện đến cảnh giới sơ thành thôi thì thực lực bản thân cũng tăng lên rất kinh người rồi. Nếu mà bỏ qua thì quả thật là đáng tiếc.

Hàn Lập yên lặng suy nghĩ, trên mặt biểu lộ sự do dự bất định.

Bí thuật Tiên giới này quả thực rất là hấp dẫn, nhưng mà tu luyện mất vạn năm thời gian cũng quả thực làm cho người ta sợ hãi.

Phải biết rằng Hàn Lập tu luyện từ lúc còn là một Phàm Nhân cho đến cảnh giới Hợp Thể cũng chỉ tốn có hơn hai ngàn năm.

Bây giờ vì muốn tu luyện một môn pháp công phụ trợ mà tốn hao thời gian nhiều hơn gấp bốn năm lần, tự nhiên trong nội tâm sẽ chần chờ khó quyết định.

“ Là ai? lén la lén lút ở bên ngoài làm gì,vào đi.” Trong mắt Hàn Lập chợt lóe tinh mang (ánh sang lấp lánh như ánh sao) thần niệm như cảm ứng được điều gì, sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói một câu.

Vừa nói xong thì một tay vung lên hướng cửa lớn phất một cái.

“ Phanh “ một tiếng. Cánh cửa lớn tự động mở ra, một bong người lờ mờ đang đứn thẳng ở trước cánh cửa.

“ Ha ha, Hàn đạo hữu thật đúng là cảnh giác hơn người, tại hạ vừa mới dung bị thuật dịch chuyển đến đây đã lập tức bị đạo hữu phát hiện.” Bóng người lờ mờ vừa xuất hiện thì hướng Hàn Lập cười nói.

Sauk hi Hàn Lập nhìn rõ mặt mũi của đối phương thì đồng tử co rụt lại.

“ Là người? Lá gan của các hạ cũng thật không nhỏ, không nghĩ cách trốn đi cho xa ngược lại còn dám tìm đến trước mặt ta, chẳng lẽ ngươi không sợ ta sẽ ra tay bắt ngươi sao?” Hàn Lập lạnh lung hỏi.

Bóng người này mặt mũi bình thường, thì ra chính là nam tử mặc áo đen, theo lí đã sớm chạy trốn rất xa rồi mới đúng.

Nhưng giờ phút này hắn lại đang đứng trước cánh cửa mỉm cười, trên khuôn mặt cũng mang theo vài phần kinh ngac. Hiển nhiên hắn cũng không nghĩ tới nhanh như vậy sẽ bị người khác phát hiện.

“ Tại hạ nếu thật sự là có thể rời khỏi đi như lời các hạ thì đã sớm trốn ra xa ngoài ngàn vạn dặm. sao còn ở đây làm phiền Hàn đạo hữu.Cái truyền tống pháp trận kia nguyên bản cũng chỉ là một cái thủ thuật che mắt,hai người bọn ta chỉ là tạm thời bị truyền tống xuống một góc trong lòng đất mà thôi.” Nam tử áo đen cười hắc hắc, thân hình khẽ động, nghênh ngang đi vào mật thất của Hàn Lập.

“ Quả thật là một kế sách hoàn hảo, trách không được đám người Minh đạo hữu đều bị lừa gạt. Nhưng đạo hữu không tiếp tục nghĩ cách bỏ trốn mà còn xuất hiện ở đây làm gì, chẳng lẽ tìm đến đây là vì Hàn mỗ?” Hàn Lập cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng lập tức thần sắc như thường hỏi.

“ Không sai, lần này ta đặc biệt tìm đến đây chính là vì đạo hữu.” Nam tử áo đen lại không hề chần chờ gật đầu thừa nhận.

“ Trước kia chúng ta đã từng gặp nhau sao?” Hàn Lập nhướng mày hỏi một câu.

“ Dĩ nhiên là chưa từng gặp qua, đây chính là lần đầu Điền mỗ gặp mặt đạo hữu.” Nam tử áo đen không lưỡng lự nói.

“Nếu trước kia chưa từng quen biết thì nay tìm đến ta làm gì. Hơn nữa nghe trong lời nói của đạo hữu hình như không xa lạ gì với Hàn mỗ, giống như là đã sớm quen biết từ trước.Có thể giải thích cho ta biết rõ một chút được không?” Hàn Lập nhìn vào gương mặt của đối phương, mặt không đổi sắc nói.

“ Ta có thể nhận biết được Hàn huynh chính là từ trong miệng của một tên hảo hữu. Không biết Hàn đạo hữu có còn nhớ Phàn Bào Tử hay không?” Nam tử áo đen không chút hoang mang trả lời.

“ Ngươi biết Phàn đạo hữu?” Hàn Lập có hơi bất ngờ, lộ ra biểu tình kinh ngạc.

“ Ta chẳng những biết hắn, mà ta và hắn còn là bạn thân với nhau đấy. Nếu không làm sao có thể biết được chuyện tình của Hàn đạo hữu từ trong miệng hắn chứ. Hắn ta thực sự rất nể phục Hàn huynh, trước mặt ta luôn luôn nói tốt về huynh. Tại hạ lúc đầu còn tưởng rằng hắn có chút khuếch đại nhưng sau khi gặp được Hàn huynh thì ta lại có vài phần đồng ý với hắn rồi.” Nam tử áo đen cười nói, cũng đánh giá Hàn Lập từ trên xuống dưới một lần nữa.

“ Điền đạo hữu quả thật là quá lời rồi. Thời điểm ta cùng Phàn đạo hữu kết giao cũng không có người thứ ba xuất hiện. Nếu đạo hữu có thể nói ra danh tự của Phàn đạo hữu thì chắc là không giả. Nếu lúc trước Hàn mỗ có chỗ chậm trễ xin đừng phiền lòng.” Tâm niệm Hàn Lập chuyển động một phen sau đó giơ tay mời đối phương ngồi xuống.

Sau khi gặp qua tên Phàn Bào tử kia một lần, chắc hẳn là hắn đã có điều tra qua thân thế của Hàn Lập.

“ Ha ha, không sao không sao. Nếu là ta, bỗng nhiên gặp một người xa lạ đến kết giao thì trước tiên ta cũng cẩn thận mấy phần.” Nam tử áo đen cười hì hì cũng không khách khí đi thẳng đến một cái bồ đoàn rồi ngồi lên trên ấy.

“ Bất quá lần này ta tìm đến tận cửa quả thực là có việc cần nhờ đến đạo hữu đấy. mong rằng đạo hữu có thể giúp đỡ một lần.” Nam tử áo đen thu lại vẻ cười rồi nghiêm túc nói.

“ Điền đạo hữu trước tiền hãy nói ta nghe một chút đó là chuyện gì.” Hàn Lập nghe nói vậy thần sắc không thay đổi nói.

“ Không dối gạt Hàn huynh, bởi vì vụ việc trên đấu giá hội, khiến cho cửa ra vào của động thiên này cùng vài tòa truyền tống pháp trận trở nên canh phòng nghiêm mật. Nếu dựa vào một mình ta thì trong thời gian ngắn thật sự không thể thoát khỏi chỗ này. Ta ở bên ngoài nghe lén được những người khác nói rằng đạo hữu đấu giá thành công những danh ngạch truyền tống xuyên đại lục.Không biết lúc đó đạo hữu có thể mang ta cùng truyền tống rời khỏi nơi này được hay không? Nếu đạo hữu đồng ý hỗ trợ thì sau này ta nhất định hậu tạ, thù lạo tuyệt đối làm cho Hàn huynh hài lòng.”

Nam tử áo đen bình tĩnh nói mấy câu đã đem hoàn cảnh cùng đề nghị của mình nói ra.

“ Đạo hữu muốn truyền tống xuyên đại lục cùng ta?” Hàn Lập có chút ngoài ý muốn mở to mắt nhìn.

“ Không sai, ngoài phương pháp này ra tại hạ cũng không còn cách nào khác có thể nhanh chóng thoát khỏi nơi này.” Nam tử áo đen cười khổ một tiếng.

“ Nếu đạo hữu đã lên kế hoạch ra tay cướp đi vật đấu giá trên đấu giá hội thì sao không sắp xếp đường chạy trốn cho thật tốt? Hơn nữa đồng bọn của đạo hữu lại đang ở đâu tại sao không nghe thấy đạo hữu nhắc đến?” thần sắc Hàn Lập khẽ động vài cái rồi nói.

“ Ta sỡ dĩ bị vây khốn ở chỗ này, kì thật chính là do lối thoát tên kia bố trí trước xảy ra chút sai lầm, kết quả là hắn may mắn thoát ra khỏi Động Thiên còn ta thì bị vây ở chỗ này.” Nam tử áo đen khuôn mặt hiện lên vẻ xấu hổ rồi nói.

“ Thì ra là thế,đụng tới loại chuyện này quả thật là khó có thể đoán trước được. Bất quá lần này đạo hữu tại trên hội đấu giá ngang nhiên ra tay. Sự việc đã gây ra một sự náo loạn khá lớn đấy. Hách Liên Thương Minh đã treo trọng thưởng đối với nhị vị khá lớn đấy. Chẳng những vật phẩm đấu giá bị cướp đi được đem ra làm thù lao mà sau đó còn có thể tùy ý đưa ra ba cái yêu cầu đối với Thương Minh. Điền đạo hữu có biết việc này không?” Hàn Lập chậm rãi nói.

“ Ta tất nhiên sớm đã nghe nói. Hách Liên Thương Minh quả thật rất hào phóng. Trọng thưởng như vậy ta sau khi nghe xong chỉ hận là không thể đem bản thân mình đến bán đi cho bọn họ.” Nam tử áo đen nghe vậy liền cười ha hả,dường như đối với việc này cũng chẳng quan tâm.

“ Ta mặc kệ Hách Liên Thương Minh đưa ra trọng thưởng như vậy là có ý gì. Nhưng đã cho thấy rõ bọn họ đối với nhị vị đạo hữu là tình huống nhất định phải bắt được. Ta mang theo đạo hữu rời đi thì không có vấn đề gì. Nhưng thế gian không có bức tường nào không lọt gió. Nếu là chuyện này sau đó bị tiết lộ ra ngoài, bị người của Hách Liên Thương Minh biết đến. Tại hạ tuy rằng tự tin có chút thực lực, nhưng là tuyệt đối không muốn bị một siêu cấp thế lực như vậy tìm đến cửa. Hơn nữa đạo hữu tuy là bạn tốt của Phàn đạo hữu, nhưng mà lai lịch ra sao thì ta vẫn chưa biết rõ. Liên lụy lớn như thế chỉ sợ tại hạ rất khó nhúng tay vào rồi.” Hàn Lập sau khi trầm nhâm trong chốc lát thì lắc đầu nói.

“Thì ra là đạo hữu lo lắng sau này bị người khác tim đến gây phiền phức. Về việc này đạo hữu cứ yên tâm. Ta có thể lấy tâm ma ra thề. Tuyệt đối sẽ không đem việc Hàn huynh tương trợ ngày hôm nay nói ra một chữ nào. Hơn nữa vụ việc này sau khi kết thúc ta cũng sẽ không lưu lại Linh Giới làm gì mà sẽ lập tức quay về trong tộc. Bản tộc cũng sẽ đem việc này công khai đối với người ngoài. Như vậy trách nhiệm sẽ hoàn toàn thuộc về bản tộc, tuyệt đối không liên lụy đến Hàn huynh. Còn về phần lai lịch tại hạ, Hàn huynh nếu đã quen biết Phàn Bào Tử chẳng lẽ còn không rõ sao?” Nam tử áo đen nở nụ cười nhẹ nói.

“ Ngươi thực sự là người của Chân Long Tộc?” Hàn Lập biến sắc.

“ Đúng vậy, Điền mỗ bản thể chính là Chân Long thân thể.Vừa nãy cũng không nói trước việc này mong rằng Hàn huynh không nên trách tội.” Nam tử áo đen cười như không cười nói.

“ Người của Chân Long tộc, trách không được đạo hữu lại buộc phải mạo hiểm cướp đi Tổ Long chân huyết kia.” Hàn Lập thần sắc có chút quái dị nửa như nói với nam tử áo đen nửa như nói với mình.

“ Tổ Long chân huyết! Hừ, Hàn đạo hữu thật sự nghĩ rằng thứ bị cướp đi chính là Tổ Long chân huyết hay sao?” Nam tử áo đen nghe vậy lộ ra một tia mỉa mai châm chọc.

------oOo------

Chương 2335: Yểm Long và Điền Phi Nhi

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Thế là thế nào, vật đó không phải là Tổ Long huyết? “ Hàn Lập nao nao hỏi.

“Há chỉ không phải, nó chẳng có chút quan hệ nào với Tổ Long chân chính cả. cũng chỉ có những ngoại nhân như các ngươi mới có thể dễ dàng nhầm lẫn như vậy. Nhưng mà việc này cũng khó trách, khí tức bên trong của vật ấy đích xác là khí Chân Long, điểm này thì không hề giả chút nào. “ Nam Tử áo đen cười nhẹ nói.

“Nghe khẩu khí của đạo hữu thì hình như rất rõ lai lịch của vật này, có thể nói cho Hàn mỗ biết đôi chút chăng.” trong nội tâm Hàn Lập khẽ động nói

“Đương nhiên là được, vật này ngoại trừ đối với Chân Long Tộc chúng ta có chỗ trọng dụng thì với những tộc khác căn bản chỉ là vật vô dụng thôi. Nó đích thực là một giọt máu huyết, nhưng không phải là Tổ Long huyết mà là Yểm Long huyết.” Nam tử áo đen không hề dấu diếm mà trực tiếp nói.

“Yểm Long?” Hàn Lập nhíu mày một cái, rõ ràng là lần đầu tiên nghe được cái tên này.

“Hàn huynh không biết rõ về Yểm Long cũng không phải việc gì kỳ quái. Ngay cả Chân Long Tộc chúng ta cũng không có bao nhiêu người biết rõ sự tồn tại của hắn. Nói đơn giản, Yểm Long cũng là tồn tại không kém với Tổ Long đại nhân ở Tiên Giới, hơn nữ còn là Tổ Tiên của “Ma Long Tộc”, đại địch sinh tử của Chân Long Tộc chúng ta. Ngoài ra, Yểm Long huyết này hẳn là cũng rơi từ Tiên Giới xuống, hơn nữa còn không chỉ một giọt này mà là tới bảy tám giọt.” Nam tử áo đen mở miệng nói, lại khiến cho Hàn

Lập càng hoảng sợ.

“Bảy tám giọt, có nhiều như vậy. “ Hàn Lập thực sự giật mình.

“Trưởng lão trong tộc cũng phải thông qua thủ đoạn đặc thù dựa vào lực lượng huyết mạch mới cảm ứng được số lượng của những giọt Yểm Long huyết này. Vì vậy mới để những tộc nhân như chúng ta ra ngoài tới từng giới diện tìm kiếm không bỏ sót tất cả số Yểm Long huyết này đem về. tuy rằng Yểm Long huyết ẩn chứa chân nguyên cực kỳ khổng lồ bên trong, nhưng đồng thời lại mang theo lực lượng có tính hỗn loạn. trừ Chân Long Tộc chúng ta có biện pháp chậm rãi luyện hóa và tinh luyện nó thì những người khác nếu muốn cưỡng ép tế luyện chẳng những không thể đạt được chân nguyên ở bên trong mà ngược lại còn có khả năng bị ô nhiễm một thân pháp lực, trực tiếp biến thành một hình chiếu phân thân của Yểm Long. Trưởng lão trong tộc đang hoài nghi vật này xuất hiện tại hạ giới chính là âm mưu của tên Yểm Long kia. Với tư cách là đối thủ trời sinh một mất một còn của Ma Long Tộc, Chân Long Tộc chúng ta tự nhiên sẽ tuyệt đối không thể để cho việc này phát sinh.” Nam tử áo đen nghiêm nghị nói.

“Nếu thực sự như thế thì vật này đối với ngoại nhân như chúng ta không chỉ vô dụng mà ngược lại còn vô cùng nguy hiểm. Nhưng quý tộc thoáng chốc có được Yểm Long huyết này, tin rằng sau đó không lâu thực lực sẽ đại tăng, thậm chí có khả năng xuất hiện Phi Thăng giả cũng nên.” Sắc mặt Hàn Lập hơi đổi, nhưng tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển nói.

“Phi Thăng giả? Đạo hữu coi việc luyện hóa Yểm Long huyết này thật đơn giản. tuy rằng vật này ẩn chưa chân nguyên lực kinh người, nhưng chỉ việc khu trừ lực lượng hỗn loạn trong đó đã tốn thời gian dài kinh người rồi, chứ đừng nói tới việc chân nguyên lực cũng sẽ bị xói mòn trong quá trình này nữa. Mười thành trong đó còn lại được một thành đã là kết quả không tồi rồi. huống chi sau khi những chân nguyên này bị luyện hóa nhiều lắm cũng chỉ khiến cho pháp lực hùng hậu thêm một chút, tiết kiệm được một ít thời gian khổ tu mà thôi. chuyện phi thăng đối với những tồn tại cấp bậc Chân Linh như bọn ta còn khó khăn hơn gấp trăm lần so với những người khác. Ngược lại nếu để cho những vãn bối có tu vi dưới Đại Thừa ăn vào, chúng có khả năng mượn nhờ hiệu quả của chân nguyên lực mà đột phá bình cảnh sớm tiến giai thành Chân Linh.” Nam tử áo đen liên tục lắc đầu nói.

“Nói như vậy thì về sau Chân Long Tộc các ngươi sẽ lại có thêm vài đạo hữu cấp bậc Chân Linh nữa rồi.” Hàn Lập thở nhẹ một hơi, sau đó hỏi.

“ Đích thực là có khả năng này, nhưng có thực sự như nguyện không thì lại là hai chuyện khác nhau. Nhất Tộc chúng ta bản thân trời sinh đã có thân thể Chân Linh, dù chỉ dựa vào năm tháng từ từ tích lũy thì việc trở thành Chân Linh cũng không phải là chuyện khó khăn gì. Được rồi, Điền mỗ đã bẩm báo hết mọi chi tiết rồi, không biết Hàn huynh đã suy nghĩ kỹ đề nghị của tại hạ khi nãy chưa.”sau khi Nam tử áo đen nói hết, lại như tùy ý mà hỏi.

“Đạo hữu đã là đồng tộc của Phàn Bào Tử, hơn nữa sau đó còn trực tiếp quay về trong tộc, tự mình công khai chịu trách nhiệm hết thảy những chuyện liên quan, vậy thì tại hạ không có lý do để cự tuyệt rồi.” Hàn Lập không lập tức trả lời mà chậm rãi nói.

“Phàn Bào Tử đã đưa thư mời của Quảng Linh Đạo Qủa Đại Hội cho Hàn huynh rồi chứ hả. “ Nam tử áo đen mỉm cười, sau đó hỏi một câu.

“Ngươi nói vật này?” Hàn Lập phất một tay lên, lập tức hiện ra một khối Long Lân màu bạc lập lòe.

“Đúng vậy, chính là vật này”

Nếu Hàn huynh chịu giúp đỡ, tại hạ có thể hứa, ở trên Đạo Qủa Đại Hội cũng sẽ có một chút trợ giúp nho nhỏ, giúp cho đạo hữu có thêm một ít khả năng đạt được Đạo Qủa.” nam tử áo đen không chút hoang mang nói.

“ Từ khi tại hạ nhận được thiếp mời cũng đã nghe ngóng đôi chút về Quảng Linh Đạo Qủa Đại Hội. đáng tiếc ở Linh giới cũng không có nhiều đạo hữu biết rõ việc này, chỉ có thể mơ hồ biết được tấm thiếp mời của Đạo Qủa Đại Hội dường như cực kỳ khó có được. Đạo Qủa kia tựa như cũng có tên gọi là Ngàn giới đệ nhất Linh Qủa thì phải? nhưng công hiệu cụ thể là gì lại không rõ ràng lắm.” sắc mặt Hàn Lập nhanh chóng biến đổi mấy lần mới như có điều suy nghĩ hỏi.

“Hắc hắc, đây là đương nhiên, Long Tộc chúng ta tổ chức Quảng Linh Đạo Qủa Đại Hội cũng chỉ mời hơn ngàn người trong số rất nhiều cường giả ở khắp các giới diện tham gia mà thôi. điều kiện duy nhất để những người này có thể nhận được thiếp mời chính là thực lực đều phải xấp xỉ hoặc vượt qua Chân Linh. Tầm mắt của Phàn sư huynh cực cao, Hàn huynh có thể được hắn tán thành đúng là một chuyện không hề dễ dàng. Mà Quảng Linh Đạo Qủa có tên gọi là ngàn giới đệ nhất Linh Qủa có lẽ là hơi chút khuếch đại, nhưng nếu nói nó bài danh trong số ba loại Linh Qủa hàng đầu thì không hề sai. Dù sao thì phàm là người ăn được quả này, trong vòng vạn năm đều có được Quảng Linh Đạo Thể, dù là tu luyện hay là tìm hiểu công pháp đều có thể tăng vọt tốc độ lên hơn bảy tám lần so với trước đó.” Nam tử áo đen cười hắc hắc nói.

“Quảng Linh Đạo Thể, hơn bảy tám lần!” Hàn Lập nghe xong lời này lại càng hoảng sợ, lần đầu tiên trên khuôn mặt hắn lộ ra vẻ khó có thể tin.

“Đúng vậy, tuy rằng Quảng Linh Đạo Qủa này suốt đời chỉ có thể ăn một khỏa. nhưng chỉ với một quả Đạo Qủa nguyên vẹn đã có thể khiến cho một người bình thường tạm thời chuyển thành Quảng Linh Đạo Thể trong truyền thuyết. Đạo Thể này tuy không có tác dụng khi đối địch bên ngoài, nhưng trong việc tìm hiểu hay tu luyện công pháp đều thực sự vô cùng thần diệu.” nam tử áo đen nói như đang mơ mộng, dường như cũng cực kỳ khát vọng với Quảng Linh Đạo Qủa này.

“ Nếu Đạo Qủa này thực sự thần diệu như thế, gọi nó là ngàn giới đệ nhất Linh Qủa cũng không hề khoa trương. Nhưng nghe đạo hữu nói thì dường như dù có tham gia đại hội này cũng rất khó lấy được Đạo Qủa tới tay. Tới lúc đó các hạ làm sao có thể giúp được tại hạ. trước bảo vật bực này, dù các hạ có là tộc nhân của Long Tộc cũng có gì khác nhau.” Thần sắc Hàn Lập hơi động, miệng thong dong hỏi.

“Hàn huynh yên tâm, tại hạ tuy bất tài nhưng đã được trong tộc xác định là một trong ba mươi sáu gã chấp sự của Đạo Qủa Đại Hội lần này. Thân phận này tuy rằng không có khả năng giúp được gì cho đạo hữu, nhưng việc truyền lại một ít tin tức cùng với cung cấp một vài tư liệu được che dấu mà ngoại nhân khó có thể tiếp xúc thì vô cùng dễ dàng." Nam tử áo đen nhàn nhạt trả lời.

"Chỉ những việc này?" Hàn Lập khẽ cau mày, bộ dáng dường như không được hài lòng cho lắm.

" Đạo hữu vẫn chưa thấy đủ, phải biết rằng Quảng Linh Đạo Qủa này vô cùng quý hiếm, mà những cường giả tham gia đại hội này cũng đều không phải kẻ yếu. dựa theo lệ cũ trước kia, trong số những người được mời tới lần trước cũng chỉ có hơn trăm người đạt được một quả Đạo Qủa chính thức mà thôi, những người khác chẳng qua là nếm được chút linh thủy, là thứ chất lỏng dùng Đạo Qủa pha loãng ra thôi. tuy rằng linh thủy này đối với những người tu đạo chúng ta cũng là cực kỳ quý hiếm, nhưng nếu so sánh nó với Đạo Qủa chân chính thì lại chẳng là gì. Ta có thể trợ giúp cung cấp một ít tin tức đã là phá lệ rồi. nói không chừng đạo hữu có thể dựa vào những trợ giúp tưởng như không có gì này mà đạt được một quả Quảng Linh Đạo Qủa đấy." khóe miệng nam tử áo đen khẽ cười nói.

"Lời Điền đạo hữu nói đích thực có chút đạo lý, ngược lại thì Hàn mỗ có chút tham lam rồi. vậy thì cứ quyết định như thế đi, việc này ta đồng ý." Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng xoay chuyển mấy lần, sau đó rốt cục quyết định gật đầu.

"Ta biết ngay là Hàn huynh sẽ đáp ứng mà. Như vậy mấy ngày này, tại hạ đành ẩn núp ở chỗ đạo hữu một thời gian ngắn, tới khi đó dễ bề cùng nhau rời khỏi đại lục này vậy." nam tử áo đen cực kỳ cao hứng.

" Điều này tự nhiên không có vấn đề. Tuy nhiên tại hạ còn có một vấn đề nữa. số lượng danh ngạch truyền tống mà tại hạ đấu giá được chỉ có ba mà thôi. tới lúc đó nếu đạo hữu cùng đi chỉ sợ rất khó gạt được người của Hách Liên Thương Minh." Hàn Lập bỗng nhiên nói.

"Về điểm này thì đạo hữu cứ việc yên tâm. Tại hạ đã từng tu luyện một loại bí thuật mô phỏng, có thể đem bản thân hóa thành một kiện đồ vật trang sức, ngay cả trước mặt Chân Tiên cũng có vài phần nắm chắc có thể gạt được.” nam tử áo đen cười ha hả không chút do dự trả lời.

“ Như vậy thì tại hạ hoàn toàn yên tâm rồi.” thần sắc Hàn Lập chính thức yên tâm lại.

“ Nếu hết thảy đã quyết định, Điền mỗ cũng không quấy rầy nhiều hơn nữa, tại hạ đi tìm một gian phòng ốc nghỉ ngơi cho tốt một chút. Mấy ngày qua vì nghe ngóng nơi hạ lạc của Yểm Long huyết, tại hạ quả thực là chưa có một ngày ngủ yên.” Nam tử áo đen vừa thấy sự việc đã định, đứng dậy ôm quyền nói đôi câu cáo từ rồi lập tức quay người đi ra ngoài cửa.

“Điền đạo hữu… không, phải gọi là Điền Tiên Tử mới đúng. Hi vọng lần sau ta và ngươi gặp lại, đạo hữu có thể dùng diện mạo chân thực ra nói chuyện.” Hàn Lập nhìn qua bong lưng nam tử áo đen, bỗng nhiên khuôn mặt hiện lên một tia dị sắc nói.

“ Hóa ra là Hàn huynh đã sớm nhìn thấu tiểu muội che dấu. Hàn huynh đã có yêu cầu, lần sau tiểu muội sẽ dùng dung mạo chân thực tương kiến. đúng rồi, tên thật của tiểu muội là Điền Phi Nhi, cũng hi vọng đạo hữu ghi nhớ trong lòng.” Nam tử áo đen nghe thấy vậy, bong lưng vốn khẽ run lên, nhưng lập tức biến đổi tiếng nói, phát ra tiếng cười “khanh khách” như chuông bạc.

Tiếp đó bóng hình hắn trở nên mơ hồ rồi theo gió biến mất ở ngoài cửa không thấy đâu nữa.

“Điền Phi Nhi, có lẽ trong Long Tộc cũng có chút địa vị.” Hàn Lập vuốt vuốt cằm, thần sắc dường như nhớ tới điều gì, theo đó cả người liền rơi vào trầm tư.

Bốn ngày sau, thời điểm Hàn Lập đang khoanh chân ngồi trong mật thất, bỗng nhiên một luồng lửa sáng màu đỏ thẫm từ bên ngoài bay vào mật thất, lóe lên một cái liền rơi vào trong tay hắn.

Từ trong luồng lửa đỏ rào rạt, truyền ra âm thanh đàm thoại bình thản của Minh Tôn:

“Hàn đạo hữu, truyền tống pháp trận đã chuẩn bị xong, đạo hữu bắt đầu xuất phát đi thôi.”

------oOo------

Chương 2336: Tiến vào Huyết Thiên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thế giới dưới lòng đất, bên trong một tòa đại điện được che giấu và bảo vệ nghiêm mật, ngay tại trung tâm của nó đang được bố trí một tòa pháp trận khổng lồ tỏa ra ánh sáng năm màu chói lọi.

Mà ở trong pháp trận, hơn mười vệ sĩ mặc giáp đen đang bận rộn ra vào liên tục, nhanh chóng đem từng khối linh thạch cực phẩm cho vào những lỗ khảm chằng chịt bên trên pháp trận.

Đồng thời ở trong đại điện phía bên ngoài pháp trận đang có hơn năm mươi nam nữ khí tức khác nhau đứng tại đó.

Trong số những người này, khí tức cường đại nhất là của vài tồn tại Đại Thừa kỳ, nhưng số lượng không nhiều lắm, chỉ có năm người mà thôi.

Những người khác phần lớn là tu vi Hợp Thể, ngoài ra còn bảy tám người tu vi thấp hơn.

Trong số đó tự nhiên có cả hai người Huyết Phách và Chu Quả Nhi.

Hàn Lập mang theo nhị nữ cùng với Hoa Thạch lão tổ đứng ở một góc của đại điện, lẳng lặng quan sát công việc của những vệ sĩ mặc giáp đen.

Hơn mười Hương Nữ dĩ nhiên không có khả năng được mang theo cùng truyền tống tới Huyết Thiên Đại Lục, mà được phó thác cho người của Thương Minh để họ đưa những mỹ nữ dị tộc này tới Nhân tộc.

Về phần vài tên Đại Thừa khác ở trong đại điện, hiển nhiên cũng là những kẻ tâm cao khí ngạo, hoặc là mang theo môn nhân, hoặc là một mình chiếm cứ một chỗ mà không có ý tứ cùng trò chuyện với kẻ khác.

Những dị tộc nhân khác lại càng thành thật đứng nguyên tại chỗ, không dám liếc nhìn về phía đám người Đại Thừa như Hàn Lập một chút nào.

Bỗng nhiên từ phía bên ngoài đại điện vang lên tiếng bước chân khẽ động, Minh Tôn mang theo Phi Vân tiên tử đi tới.

Vài tên Đại Thừa dị tộc vốn đang trầm mặc bỗng nhiên thấy rùng mình trong lòng, bất giác đưa mắt nhìn qua.

Hàn Lập sờ lên trên cổ tay đang đeo thêm một chiếc vòng tròn sáu màu, sau đó cũng bình tĩnh nhìn qua.

Chiếc vòng tròn trông như vòng tay trữ vật này, đúng là Điền Phi Nhi biến ảo thành.

“Các vị đạo hữu, truyền tống pháp trận này trong vòng trăm năm chỉ có thể sử dụng một lần, riêng lần này lão phu tự mình tới kiểm tra, để đảm bảo sẽ không có sai sót gì trong quá trình truyền tống.” Minh Tôn cười nói với vài tên tu sĩ Đại Thừa, ánh mắt đảo tới người Hàn Lập thì thoáng dừng lại một chút rồi mới chuyển tới chỗ khác.

“Ha Ha, có Minh huynh tự mình ra tay kiểm tra, tin rằng lần truyền tống này sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề gì.” Một gã dị tộc dáng người cao gầy như cây gậy trúc vừa cười vừa nói.

Trên mặt những người khác cũng đầy vẻ tươi cười, nói một vài lời cảm ơn.

Đối mặt với vị tổng chấp sự tiếng tăm lừng lẫy này của Thương Minh, bọn hắn cũng không dám có chút lạnh nhạt nào. Minh Tôn cũng chào hỏi từng người bọn họ một phen, cuối cùng mới ôm quyền chào Hàn Lập:

“Hàn huynh, lão phu kính ngưỡng đại danh của đạo hữu từ lâu.

Lần này nếu không phải đấu giá hội xảy ra nhiễu loạn, lão phu vốn định ngay khi đấu giá hội kết thúc sẽ tự mình đến bái phỏng đạo hữu một phen. Hôm nay mới có thể tương kiến, mong đạo hữu thứ lỗi."

"Minh huynh quá khách khí rồi. Lần này Hàn mỗ gặp được nhiều đạo hữu cùng giai trong đấu giá hội của quý minh như vậy đã là một việc rất đỗi vui mừng." Hàn Lập cười nhẹ một tiếng đáp lễ lại.

Những Đại Thừa dị tộc khác trông thấy thái độ khách khí của Minh Tôn đối với Hàn Lập thì không khỏi có chút kinh ngạc.

Phải biết rằng bản thân vị Minh Tôn này cũng là một trong số những cường giả Đại Thừa tiếng tăm lừng lẫy nhất Phong Nguyên Đại Lục, có thể khiến cho lão đối đãi ngang hàng như thế, tự nhiên không thể nào là tồn tại Đại Thừa bình thường được.

"Minh huynh, vị Hàn đạo hữu này là…" Tên dị tộc dáng người cao gầy kia nhịn không được hỏi một câu.

"Tại hạ Nhân tộc Hàn Lập bái kiến chư vị đạo hữu." Không chờ Minh Tôn nói tiếp, Hàn Lập đã chủ động lên tiếng tự giới thiệu bản thân.

"Cái gì, chính là vị Đại Thừa Nhân tộc xông vào Ma Giới chém giết Minh Trùng Mẫu sao?" Tên dị tộc dáng người cao gầy nghe được lời ấy, sắc mặt thoáng chốc đại biến.

Vài tên Đại Thừa khác bên cạnh cũng cả kinh, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập thoáng chốc có thêm vài phần khác thường.

Lúc này bọn họ còn chưa biết, Minh Tôn tới đây quá nửa là vì Hàn Lập mà tới, nếu không chỉ bằng thân phận của bọn họ thì tuyệt đối không thể khiến lão tự mình chạy tới đây một chuyến được.

"Tại hạ đích xác có tham dự hành trình ở Ma Giới. Nhưng chém giết Minh Trùng Mẫu thì chẳng phải công sức của một mình tại hạ, lời đồn đã có chút khoa trương rồi." Hàn Lập trả lời, không phủ nhận nhưng cũng không khẳng định toàn bộ lời của gã cao gầy.

Thái độ của những gã Đại Thừa dị tộc này thoáng chốc trở nên nhiệt tình hơn nhiều, cũng tự mình giới thiệu bản thân một phen rồi bắt đầu nói chuyện với nhau.

Minh Tôn ở một bên quan sát hết thảy, thỉnh thoảng cũng xen vào đôi ba câu.

Nhưng không lâu sau, từ trong đại điện truyền đến âm thanh rõ ràng.

Việc lắp đặt linh thạch vào pháp trận khổng lồ đã hoàn tất, thoáng chốc pháp trận lóe sáng lên, hiển hiện vô số phù văn năm màu.

“Pháp trận đã được lắp ráp đủ linh thạch, các vị đạo hữu có thể tiến vào rồi.” Ánh mắt Minh Tôn quét qua một lượt, rồi nói với đám người Hàn Lập.

“Minh huynh bảo trọng, Hàn mỗ cáo từ.” Hàn Lập chắp tay chào Minh Tôn, sau đó mang theo nhị nữ đi về phía pháp trận khổng lồ.

Những vị Đại Thừa dị tộc khác cũng đồng dạng hành lễ.

Trong nháy mắt, toàn bộ hơn mười người đều tiến nhập vào trong pháp trận khổng lồ.

Hào quang trên pháp trận khổng lồ tỏa ra rực rỡ, sau đó thân ảnh của đám người Hàn Lập mơ hồ rồi cứ thế biến mất tại chỗ.

“Cuối cùng cũng rời đi. Minh đại nhân, vị Long tộc kia thực sự trà trộn trong đó sao?” Phi Vân tiên tử thở dài một hơi, sau đó quay đầu hỏi Minh Tôn.

“Có phải thật hay không, kiểm tra một chút là biết ngay.” Minh Tôn nhàn nhạt trả lời, sau đó tùy ý phất một trảo vào hư không.

Lập tức một khối trận bàn hình tròn bay ra, lóe lên rồi rơi vào trong tay.

Chỉ thấy trận bàn óng ánh trong suốt kia, ngoài viền có khắc một vòng linh văn chỉ dấu, hơn nữa hơn nửa vòng đều chớp động ánh sáng nhàn nhạt.

“Năm mươi bảy chỉ dấu, quả nhiên tiêu hao năng lượng truyền tống nhiều thêm một người. Không biết tên kia làm thế nào mà lẫn được vào trong số những người này, cấm chế bố trí trong đại điện vậy mà không hề phát hiện ra sự tồn tại của hắn.” Phi Vân tiên tử ở bên cạnh nhìn rõ biểu hiện bên trong trận bàn, lúc này cũng vui vẻ nói.

“Thần thông của Chân Long tộc sâu không lường được, có vài công pháp có thể lừa gạt qua mắt chúng ta cũng không phải là chuyện gì kỳ quái. Hắn muốn trở lại Long tộc thì lần truyền tống này chính là cơ hội duy nhất rồi. Tuy nhiên, có thể tống khứ đại phiền toái máu Yểm Long này đi, chúng ta cũng có thể thở ra một hơi dài rồi.” Minh Tôn ruốt cuộc lộ ra vẻ tươi cười trả lời.

“Việc này cũng may mắn nhờ vị Long tộc tri kỷ của Minh đại nhân báo tin, chúng ta mới biết được vật kia không phải máu Tổ Long mà là máu Yểm Long gì đó, mới để cho người của Long tộc cướp đi vật đó tại đấu giá hội. Nếu không, dù là bán được vật đó hay là dùng thủ đoạn lợi hại làm tổn thương tới người của Long tộc, bản minh cũng sẽ không có kết cục gì tốt.” Phi Vân tiên tử cười khổ nói.

“Máu Yểm Long này tà môn như vậy, có thể dơ bẩn chân nguyên của người tế luyện, nếu thực bán đấu giá đi đúng là hậu hoạn vô cùng. Từ đầu trực tiếp giao vật ấy cho Long tộc cũng không phải không được, nhưng hành động như thế lại có vẻ quá mềm yếu, có thể ảnh hưởng lớn tới uy tín của bản minh, cũng không dễ giải thích cho kẻ dưới tin phục. Cho nên cứ mặc cho Long tộc mang đi vẫn là giải pháp tốt hơn, tuy rằng có chút tổn hại tới danh tiếng nhưng cũng chỉ có thể tránh nặng tìm nhẹ như vậy thôi.” Minh Tôn thản nhiên nói.

“Đúng thế. Ngay cả có muốn dùng cách thương lượng với Long tộc để trao đổi vật đó thì cũng không còn thời gian nữa rồi. Chỉ có thể lựa dùng kế sách chiết trung (trung sách, kém thượng sách nhưng hơn hạ sách – PBD) như vậy thôi.” Phi Vân tiên tử cung kính trả lời.

“Tốt rồi, việc này đến đây là chấm dứt. Chuyện treo thưởng chỉ cần ngoài chặt trong lỏng là được (ý nói bề ngoài tỏ ra khẩn thiết nhưng thực chất bên trong lại buông lỏng - PBD). Có lẽ vài năm nữa thì người ta cũng quên đi vụ việc này rồi. Về thôi. Việc của đấu giá hội tuy đã xử lý xong, nhưng trong Minh còn có vài việc phải giải quyết nữa.” Minh Tôn gật đầu nhẹ, tay áo run lên, rồi xoay người bước đi.

Phi Vân cũng cười, rồi tự nhiên theo sát sau lão ra khỏi đại điện.

…..

Hàn Lập tất nhiên là không biết việc máu Yểm Long bị cướp đi lại là do Hách Liên Thương Minh cố ý mở một cửa ra cho Long tộc, nhưng dù có thì chắc cũng sẽ im lặng biết vậy, rồi chẳng để tâm thêm làm gì.

Sau khi bạch quang trước mắt thu về, hắn vừa chóng mặt một chút đã liền tỉnh táo lại, lập tức nhìn rõ hết thảy mọi vật chung quanh.

Bên dưới cũng là một pháp trận khổng lồ tương tự, nhưng chung quanh là một vùng trống trải dị thường chỉ có toàn đá xanh. Ngoài cửa pháp trận, trừ hai kẻ lạ mặt một nam một nữ sóng vai đứng chờ thì không còn bóng người nào khác.

“Hoan nghênh chư vị tiền bối, đạo hữu đã đến Huyết Thiên Đại Lục, tại hạ Phương Tiến, là người phụ trách của Hách Liên Thương Minh ở đây. Các vị có gì cần hỏi, nếu tại hạ biết thì nhất định sẽ hết sức trả lời.” Nam tử kia nhìn chưa quá ba mươi tuổi, nhưng khuôn mặt béo tròn núc ních, sau khi ôm quyền mở miệng chào hỏi, đều khiến cho người ta có cảm giác khá buồn cười và hết sức thân thiện.

Nhưng nữ tử trẻ đẹp bên cạnh lại hết sức lạnh lùng, trừ đưa mắt đánh giá mọi người trong pháp trận thì không nói một lời nào.

“Thì ra là Phương đạo hữu. Tại hạ cần địa đồ khu vực chung quanh, có đánh dấu các thế lực cần phải chú ý.” Hai người này cũng có tu vi Hợp Thể kỳ, vì vậy hơn nửa số người được truyền tống đến cũng không dám lạnh nhạt, vội vàng đáp lễ, cũng có một người lập tức dò hỏi.

“Cái này đương nhiên phải chuẩn bị rồi, đạo hữu nào cần, xin mời tới lấy mỗi người một bản.” Nam tử mặt tròn nói không cần nghĩ, tay áo run lên, lập tức mấy chục ngọc giản màu sắc khác nhau lóe hiện. Mọi người trong pháp trận thấy vậy đều vui mừng, nhao nhao bước tới, mỗi người nhận lấy một cái.

Có người vội vàng dùng thần niệm quét qua ngọc giản, mặt liền lộ ra nét mừng, rồi phát động độn quang bay đi ngay.

Số người còn lại hỏi thăm thêm một số chuyện khác, rồi cũng rời đi. Trong số đó có cả bốn gã Đại Thừa cùng tùy tùng.

Trong nháy mắt, chung quanh pháp trận chỉ còn lại Hàn Lập có tu vi Đại Thừa cùng năm sáu tên dị tộc nhân khác.

Mấy tên dị tộc nhân này tụ tập cùng một chỗ xì xào bàn tán, dường như đang thương lượng chuyện gì đó.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Sau khi xem xong ngọc giản, Hàn Lập liền nhàn nhạt nói.

Ngọc giản này tất nhiên không phải do hắn tự đi lấy, mà là Hoa Thạch lão tổ đi lấy về cho cả bọn.

Nghe Hàn Lập nói vậy, bọn Huyết Phách tất nhiên không có ý kiến khác, đều vâng dạ, rồi muốn cùng nhau bay khỏi nơi đây.

“Ngài có phải là Hàn tiền bối, xin chờ một chút! Vãn bối phụng mệnh đặc biệt tới đón tiếp tiền bối. Hy vọng tiền bối có thể đi cùng vãn bối tới một chỗ.” Nữ tử đẹp lạnh kia vậy mà bỗng tiến tới vài bước rồi mở miệng, cất lên giọng nói ngọt ngào êm tai ngoài dự liệu.

“Phụng mệnh nghênh đón ta? Phụng mệnh ai vậy? Ngươi cũng là người của Hách Liên Thương Minh?” Hàn Lập có chút ngoài dự liệu, liền dừng bước rồi quay đầu hỏi.

------oOo------

Chương 2337: Bát Quỷ Phệ Phật Đồ

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Vãn bối có thể đứng ở đây, dĩ nhiên cũng là người trong Thương Minh. Phụng theo mệnh lệnh của tổng chấp sự Huyết Thiên, Bích Ảnh đại nhân, đến đây mời Hàn tiền bối ghé qua một lần.” Nữ tử lạnh lùng cung kính trả lời.

“Bích Ảnh? Tuy là lần đâu nghe đến cái tên này. Nhưng nếu là tổng chấp sự ở đại lục này của quý minh, thì xem ra cũng là một đời thanh danh hiển hách ở Huyết Thiên rồi. Bích đạo hữu tìm ta có chuyện gì quan trọng sao?” Sau khi ánh mắt lóe lên một chút, Hàn Lập hỏi lại một câu.

Đến giờ hắn làm sao không biết, tin tức mình đến đây nhất định là do Minh Tôn tiết lộ cho bên này. Nếu không đối phương làm sao có thể vừa vặn mà chặn mình lại như thế.

“Chuyện này thì vãn bối không biết. Vãn bối chỉ là phụng mệnh đến đây mời tiền bối ghé qua mà thôi. Hàn tiền bối nếu có thắc mắc gì, đến lúc gặp Bích Ảnh đại nhân, thì trực tiếp hỏi ngài vậy!” Nữ tử lạnh lùng trả lời không chút lưỡng lự.

“Hắc hắc! Bích đạo hữu cho ngươi đến mời ta mà cũng không nhắn thêm chuyện gì khác ư? Chẳng lẽ khẳng định Hàn mỗ sẽ đáp ứng chuyện gặp gỡ này?” Hàn Lập nghe thế cười lạnh một tiếng.

“Khi Bích đại nhân giao mệnh lệnh cho vãn bối, người có đưa một vật cho vãn bối, căn dặn là phải giao đến tận tay tiền bối.” Sau khi gương mặt nữ tử lạnh lùng thoáng hiện dị sắc, liền nói như vậy.

“Một vật? Lấy ra ta xem thử một chút!” Hai mắt Hàn Lập nhíu lại.

“Vâng! Mời tiền bối xem thử!” Nữ tử lạnh lùng không chút do dự, tay áo run lên lập tức bắt được một quyển trục đỏ tươi như máu. Hai tay cung kính đưa lên.

Một tay Hàn Lập khẽ vẫy. Quyển trục đỏ như máu kia lóe lên một cái đã rơi vào tay hắn. Sau khi thần niệm lướt qua, khẽ chau mày, nhưng không chút do dự mà đánh một pháp quyết mở ra.

Sau khi quyển trục mở ra, bên trong thình lình minh ấn một bộ Bát Quỷ Phệ Phật Đồ sơn thủy đen như mực.

Tám ác quỷ mặt xanh nanh vàng, hoặc dương nanh múa vuốt hoặc cầm cốt xiên cốt bổng bao quanh lấy một tăng nhân có gương mặt mờ ảo, giống như một khắc sau có thể phân thây nuốt sống tăng nhân kia. Có thể nói cực kỳ sống động.

Hàn Lập cầm hai đầu quyển trục mà xem ác quỷ đồ, sắc mặt không chút thay đổi, nhưng trong lòng cảm thấy kỳ quái. Không biết vị Bích Ảnh kia cho mình xem bức tranh này, cuối cùng là có ý gì.

Đúng lúc này, Phốc một tiếng, mặt ngoài quyển trục đột nhiên bay ra một vòng sáng như máu cuốn thẳng đến chỗ Hàn Lập.

Hàn Lập nao nao, lập tức, thần niệm quét qua vòng sáng máu này. Sau khi suy nghĩ một chút, cũng không né tránh, để mặc cho nó đem thân mình kéo vào bên trong bức tranh.

Bọn người Huyết Phách, Chu Quả Nhi đứng bên cạnh thấy chuyện như vậy, tất cả đều giật mình.

Hoa Thạch lão tổ càng biến sắc hơn, đầu vai nhoáng lên một cái. Lập tức mấy đạo hắc khí sau lưng túa ra, trực tiếp huyễn hóa thành một cự mãng đen thui cao vài chục trượng, hung dữ nhìn nữ tử lạnh lùng kia.

Bộ dáng như, chỉ cần đối phương có động tác lạ là lập tức sai cự mãng công kích.

“Chư vị đạo hữu không nên kinh hoảng, Hàn tiền bối không có chuyện gì cả. Đây là vì Bích Ảnh đại nhân có ý muốn che giấu thôi. Đặc biệt dùng một đám phân thần để vào trong tranh, khoảng chừng nửa khắc sẽ trở ra lại." Nữ tử lạnh lùng khoát tay chặn Hoa Thạch lão tổ lại, vô cùng trấn định giải thích.

"Quả thực như vậy sao? Nếu Hàn sư bên trong có chuyện gì không tốt, đừng trách tại hạ trở mặt vô tình." Hoa Thạch lão tổ bán tín bán nghi, nghiêm nghị nói.

"Nếu lát nữa Hàn tiền bối không ra được, các vị đạo hữu có thể tìm đến thiếp thân mà giải quyết cũng được." Nữ tử lạnh lùng cười cười nói.

"Hoa huynh! Đối phương không giống đang nói dối. Chúng ta tạm thời chờ thêm một chút. Với thần thông của Hàn tiền bối, dù gặp sự tình gì cũng không có nguy hiểm đâu." Sau khi ánh mắt Huyết Phách chớp động vài cái, chậm rãi nói ra.

Hoa Thạch lão tổ thấy chuyện đó cũng có lý, lúc này, mới thu hồi cự mãng lại. Sắc mặt âm trầm đứng một bên không nói gì.

Chu Quả Nhi một bên thì có chút lo lắng nhìn ác quỷ đồ đang lơ lững giữa không trung.

Lúc này đây, bức tranh quỷ dị sớm đã được ánh sáng như máu bao phủ bên ngoài. Người khác dùng thần niệm hơi tiếp xúc một chút đã bị bắn ngược trở ra, căn bản không thể thăm dò chút nào.

Thậm chí bên trong bức tranh quỷ dị này còn phiêu tán ra trùng trùng khí tức huyết tinh.

Vài dị tộc nhân cách đó không xa thấy tình hình thế này, trong lòng đều chung một tâm sự. Sau khi nói vội vàng vài câu với nhau, ào ào mà bay khỏi nơi này, dáng vẻ như sợ bị kéo vào chuyện kia.

Ngược lại, vị nam tử mặt tròn tự xưng là Phương Tiến kia vẫn mỉm cười đứng một bên quan sát.

Cùng lúc đó, một không gian thần bí bên trong ác quỷ đồ, Hàn

Lập nhíu mày nhìn gã tăng nhân áo xám đang nhắm mắt đả tọa phía trước.

Dựa vào quần áo, phục sức trên người thì đúng là tăng nhân được vẽ trong ác quỷ đồ bị tám con quỷ vây quanh.

Chỉ là tăng nhân này hiện tại không hề nhúc nhích, giống như một bức tượng được điêu khắc từ gỗ.

Tăng nhân chổ này, vậy đám ác quỷ kia đâu?

Tâm niệm Hàn Lập chuyển động, mắt quét nhìn bốn phía.

Chỉ thấy bốn phía xung quanh, trong bán kính mười trượng đều bao phủ bởi một màn sương đỏ như máu dày đặc.

Bên trong huyết khí bắt đầu chuyển động, mơ hồ lộ ra chút khí tức Âm Sát. Thần niệm vừa tiếp xúc vào như gặp phải một vật vô cùng băng giá không chịu được phải trầm xuống.

Trên mặt Hàn Lập không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc.

Đúng lúc này trong màn sương máu kia truyền đến một tiếng rống to. Phân tách sương mù ra, rồi bỗng xuất hiện tám con ác quỷ cao vài chục trượng… tám ác quỷ này trên người để trần, phía dưới mang những tấm da thú. Ngoài thân trải đầy quỷ văn quỷ dị, trên đầu có một cái sừng quái dị. Vừa ra khỏi sương mù, lập tức bao vây Hàn Lập.

“Bích Ảnh đạo hữu! Đây là ý gì?” Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống bỗng nhiên quay đầu về phía tăng nhân lạnh lùng hỏi một câu.

“Ô! Hàn đạo hữu làm sao biết được Bích mỗ nơi đây?” Thân hình tăng nhân khẽ run lên, đôi mắt mở ra. Con mắt đục ngầu lạ thường, giống như còn chưa tỉnh ngủ.

“Đạo hữu nói đùa, Hàn mỗ tuy tiến giai Đại Thừa chưa bao lâu, nhưng loại bí thuật ký gửi thần niệm này làm sao mà chưa từng thấy chứ? Ta còn tưởng rằng đạo hữu đưa pháp khí ra là muốn che giấu chuyện cần thương lượng nào đó, mới để đạo hữu tùy ý thi pháp kéo vào trong này. Bây giờ nhìn bộ dáng mấy ác quỷ này xem ra có chút không giống như vậy rồi.” Hàn Lập thản nhiên nói.

“Hàn đạo hữu đừng hiểu lầm. Tại hạ đưa đạo hữu đến đây quả thực có việc cần nói. Nhưng việc này trọng đại, lão hủ cần kiểm chứng xem đạo hữu có tư cách hay không để biết rõ chuyện này. Đây là tám biến ảo từ Hoàng Tuyền Quỷ Vương mà ra, tuy rằng thực lực không thật sự cao, nhưng Hoàng Tuyền Minh Phong được thao túng lại là hàng thật giá thật. Tu chân giả bình thường trúng phải một tia lập tức thịt rữa, xương tiêu biến thành âm thủy. Dù một số Đại Thừa bình thường gặp phải vật này cũng phải một mực tránh lui, không dám tiến vào đấy. Chỉ cần đạo hữu ở trong Hoàng Tuyền Minh Phong này dễ dàng, lại không dùng bất cứ bảo vật pháp khí gì, kiên trì trong thời gian một phút. Là đã thông qua khảo nghiệm rồi. Sau đó lão hủ chắc chắn dâng trà bội tội, đem chi tiết tất cả chuyện này mà báo lại. Còn nếu không qua được, lão hủ chỉ còn cách đưa đạo hữu ra khỏi họa độ. Xem như tất cả mọi chuyện chưa từng phát sinh.” Gương mặt tăng nhân không chút biểu tình nói.

Dường như cùng lúc, tám ác quỷ gầm nhẹ lên, mở to cái miệng, gió lạnh sơn thủy đen như mực từ đó mà tuôn ra, thoáng cái tạo thành một bức tường gió đem không gian xung quanh khóa lại chặt chẽ rồi cuốn đến chổ Hàn Lập.

“Hoàng Tuyền Minh Phong, không dùng bất cứ pháp khí nào, ở trong này một phút! Có chút thú vị đấy, nhưng cũng hơi xem thường tại hạ rồi.” Hàn Lập nhìn minh phong đang cuồn cuộn kéo tới, trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên nhưng vẫn điềm nhiên như không, nói.

Oành một tiếng.

Không thấy Hàn Lập bấm niệm pháp quyết nào. Khi đám gió đen kia cuồn cuộn kéo trước người, lập tức, bên ngoài thân bỗng nhiên hiện ra một tầng hào quang màu vàng mờ mờ.

Đám gió đen kia đến chổ cách Hàn Lập một trượng bỗng nhiên khựng lại, đã bị những ánh sáng vàng kia giữ lại tại chổ, không thể tiếp cận thêm chút nào.

“Quả nhiên là hảo thần thông! Nhưng đạo hữu quá chủ quan rồi, Hoàng Tuyền Minh Phong này gặp mạnh càng mạnh, gặp yếu lại yếu đi. Không chỉ có chừng đó uy năng đâu.” Tăng nhân thấy tình huống này, đồng tử co rụt lại, nhưng miệng vẫn nói không chút biểu tình.

“Vậy sao? Hoàng Tuyền Minh Phong này lại quỷ dị như thế. Hàn mỗ thực sự mong muốn thưởng thức nhiều hơn uy năng của nó đấy.” Hàn Lập nhìn minh phong đằng xa, nhàn nhạt nói.

Khi hắn vừa dứt lời, minh phong đột nhiên bùng phát, một luồng sức lực làm người khác khó tin thoáng cái đã tuôn ra trong gió.

Sau khi kim quang từ trong cơ thể Hàn Lập thả ra vừa tiếp xúc với lực lượng to lớn này, liên tục vang lên một hồi những tiếng răng rắc quái dị ở bên trong, bị ép lui về sau.

Mặc dù chỉ lui tầm nữa thước đã bị hào quang màu vàng chặn lại một lần nữa. Nhưng điều đó khiến ánh mắt Hàn Lập lóe lên.

“Những Hoàng Tuyền Minh Phong này quả nhiên thú vị. Tại hạ muốn dùng một ít để nghiên cứu, đạo hữu sẽ không để tâm chứ?” Hàn Lập bỗng nhiên nói.

“A… đạo hữu đã có thần thông lớn như vậy, những minh phong này cứ thu lấy đi. Vật này lão phu có rất nhiều.” Tăng nhân nghe xong có chút bất ngờ, nhưng lập tức cười nhẹ trả lời một tiếng.

“Phốc!” Một tiếng, vầng sáng sau lưng Hàn Lập lóe lên, ngưng kết thành một pháp tướng ba đầu sáu tay trên không trung.

Pháp tướng này cao chừng vài mươi trượng, toàn thân bao bọc bởi phù văn màu vàng rất rõ. Tỏa ra hào quang màu vàng chói mắt kinh người. Vừa hiện thân ra, sáu đầu cánh tay nhấc lên, miệng niệm chú ngữ.

Oanh một tiếng, sáu đoàn quang cầu màu vàng thoáng cái đã hiện ra trong lòng bàn tay, sau đó bành trướng ra, rồi lập tức tụ thành một đoàn trước mặt Hàn Lập, biến thành một vòng xoáy màu vàng vô cùng lớn.

“Thu!”

Ngón tay Hàn Lập chỉ vào vòng xoáy trên không một cái, trong miệng hô lên một tiếng hơi ngưng trọng.

Bên trong vòng xoáy đột nhiên nổi lên những tiếng oanh minh. Vô số phù văn màu vàng theo đó mà tuôn trào. Đồng thời, vài luồng lực hấp dẫn cuốn ra.

Một màn kinh người xuất hiện.

Những đợt minh phong cương mãnh không gì bì kịp bên ngoài kia, sau khi tiếp xúc với dòng xoáy hấp lực, giống như gặp phải khắc tinh, cũng hóa thành dòng xoáy mà bị hút vào.

Những dòng xoáy màu đen cuồn cuộn chui vào dòng xoáy màu vàng, giống như vạn sông cùng đổ, đi không trở lại.

Vách tường được tạo từ gió đen kia chớp mắt đã bị hút đến thất tinh bát lạc, còn dư lại không bao nhiêu.

Thậm chí tám con quỷ đang liều mạng phun ra gió đen kia cũng bị lực hấp dẫn kéo đến, không cách nào trụ vững dưới dòng xoáy màu vàng đang kéo tới. Bộ dáng không thể dãy giụa.

------oOo------

Chương 2338: Mười Âm Ti Vương

Nguồn: EbookTruyen.Net

- Xin Hàn đạo hữu hạ thủ lưu tình. Đạo hữu đã thông qua khảo nghiệm, nhưng lão hủ còn có chỗ dùng tới tám đầu Hoàng Tuyền Quỷ Vương này nên mong đạo hữu hãy nương tay.

Tăng nhân thấy tình hình này thì tỏ vẻ giật mình, nhưng tay áo lập tức run lên tạo ra một cỗ ba động quỷ dị chặn ngay hấp lực kia.

Sau khi tám con ác quỷ khôi phục tự do thì phát ra một tiếng gầm, nhanh chóng hóa thành hắc khí biến mất không thấy.

- Đạo hữu yên tâm, tại hạ cũng không định ra tay với chúng, chỉ là có chút tò mò nên muốn thử xem thực lực bọn họ ra sao thôi.

Hàn Lập phát ra tiếng cười hắc hắc, pháp tướng sau lưng cùng xoáy nước màu vàng lập tức biến mất. Nhưng mà trong tay hắn bỗng có thêm một viên cầu đen như mực, Hàn Lập cầm lên xem xét tỏ vẻ rất hứng thú.

Đầy chính là âm phong Hoàng Tuyền hắn thu được lúc trước.

Nhưng mà âm phong lúc này đã bị pháp lực áp lại thành một đoàn nên mới có hình dạng viên cầu như vậy.

- Thần thông Hàn huynh thật mạnh mẽ, thật sự vượt xa sự tưởng tượng của ta. Xem ra tin đồn thật không có phòng đại đâu, lần khảo nghiệm này của lão hủ đúng là vẽ rắn thêm chân, làm điều thừa rồi.

Tăng nhân thở dài một hơi nói, chẳng qua là biểu hiện trên mặt vẫn là vẻ đờ đẫn như trước.

- Bích huynh đã kiểm tra xong thì có hay không nên nói đến chuyện chính đi.

Hàn Lập không để ý tới lời nói của tăng nhân mà trực tiếp nói tới vấn đề chính.

- Tốt, đạo hữu đương nhiên có tư cách biết truyện này. Thân phận tại hạ chắc Hàn huynh đã rõ ràng.

Tăng nhân nói.

- Nếu lời nói của nha đầu bên ngoài kia là thật thì đạo hữu hẳn phải là người phụ trách của Hách Liên Thương Minh tại Huyết Thiên đại lục rồi. Thân phận địa vị đạo hữu chắc cũng không kém bao nhiêu so với Minh tôn đạo hữu đâu.

Hàn Lập nhàn nhạt nói.

- Tại hạ đúng là có thân phận đó. Nhưng đạo hữu đã biết bao nhiêu về thực lực của Hách Liên Thương Minh?

Tăng nhân hỏi ngược lại một câu.

- Tại hạ biết không nhiều, chỉ biết thế lực quý minh rất lớn, có thể được tính là một trong ba đại thế lực đứng đầu ba đại lục.

Sau khi Hàn Lập nhíu mày thì chậm rãi trả lời.

- Bổn minh thực ra là một tổ chức rời rạc thôi. Trừ ba đại lục tại Linh giới thì liên hệ với những nơi khác cũng rất tiện lợi, đối với việc trao đổi tài nguyên và tin tức rất có lợi, ngoài ra thì không có quy định hay nghĩa vụ gì mang tính cưỡng chế hết. Nếu như gặp phải chuyện tranh chấp thì cũng đã có các Đại Thừa thuộc trưởng lão hội quyết định. Lão hủ chính là được trưởng lão hội để cử tới Huyết Thiên đảm nhiệm sự vụ tại đây. Như những đạo hữu Đại Thừa tình nguyện gia nhập bổn minh thì bình thường cũng sẽ đảm nhiệm chức khách khanh trưởng lão, đối với việc tu luyện và đại vị bản thân trong tộc đều không ảnh hưởng một chút nào, ngược lại còn có thể thu được những ưu đãi không ngờ. Nghĩa vụ duy nhất, ví dụ như trong lúc bổn minh gặp phải nguy cơ thì ra tay tương trợ một chút thôi.

Tăng nhân không chút hoang mang, mở miệng nói.

- Đạo hữu nói như vậy là có ý gì?

Hàn Lập nhìn tăng nhân, nhàn nhạt hỏi.

- Ta muốn chính thức mời đạo hữu gia nhập bổn minh, không biết Hàn đạo hữu có hứng thú không?

Tăng nhân lộ vẻ tươi cười nói.

- Khảo nghiệm vừa rồi cùng lời mời ta lưu lại chẳng lẽ là vì chuyện này?

Hàn Lập bình tĩnh hỏi.

- Dĩ nhiên không phải, chẳng qua là nếu đạo hữu có thể trở thành một thành viên của bổn minh thì sự việc tiếp theo càng dễ nói chuyện rồi.

Tăng nhân thản nhiên trả lời.

- Mặc dù ta rất có hứng thú với Hách Liên Thương Minh, nhưng ta nghĩ hay là cứ nghe đạo hữu nói chuyện chính đã, sau đó mới nói những chuyện khác.

Hàn Lập bất động thanh sắc nói.

- Được, nếu đạo hữu đã nói như vậy thì Bích mỗ cũng không miễn cưỡng. Không biết đạo hữu biết được bao nhiêu về Âm Ti Minh Giới?

Sau khi tăng nhân gật đầu thì bỗng nhiên hỏi một câu.

- Minh Giới? Dù thường xuyên nghe được từ người khác, nhưng nghe nói cũng chỉ là nghe nói mà chưa một lần được chứng kiến. Về tồn tại Âm Ti thì lại càng là đồ vật trong truyền thuyết, nó có thật sự tồn tại hay không thì không thể nào biết được. Tối thiểu thì tại hạ không thể nào xác định được. Sao vậy? Sự tình đạo hữu muốn nói tới có liên quan tới chúng sao

Hàn Lập hơi bất ngờ hỏi.

- Đương nhiên có liên quan. Đại khái ở hơn trăm năm trước, trong lúc bổn minh đi thăm dò các khe hở không gian tại Huyết Thiên đại lục đã vô tình phát hiện cửa vào của Tiểu Thế giới mới sinh ra.

- Tiểu Thế Giới mới sinh ra! Chuyện này là thật sao?

Hàn Lập cả kinh.

- Đương nhiên không thể giả được. Mặc dù là Tiểu Thế Giới mới sinh ra nhưng hẳn là đã tồn tại từ rất lâu rồi. Chẳng qua bên trong không hề có sinh linh bậc cao nào được sinh ra nên chưa được phát hiện ra mà thôi. Tiểu thế giới cũng không lớn lắm, nhưng tài nguyên bên trong lại cực kỳ phong phú đa dạng. Nhưng đúng lúc bổn minh đang vui mừng chuẩn bị đưa một lượng lớn tài lực vật lực nhân lực vào để khai thác thì lại bị một tồn tại ở giới diện khác cạnh đó cũng đồng dạng xâm nhập vào trong đó.

Tăng nhân nói tới đây thì ngừng lại một chút, đôi mắt xoay chuyển như đang nhớ lại.

- Giới diện khác, chẳng lẽ chính là...

Hàn Lập như nghĩ tới điều gì đó.

- Đúng vậy, vừa mới cùng bọn chúng giao thủ mà người của bổn minh đã bị dọa cho ngơ ngẩn. Nhưng tất cả các đạo hữu đó đều lầm tưởng bọn người kia là tồn tại như quỷ vật. Thực lực bọn chúng có mạnh có yếu nhưng cũng không chịu nổi một kích, nếu so sánh cùng bản giới thì cũng không khác gì tu sĩ ở Luyện Khí kỳ. Nhưng những cường giả thì cũng đủ so sánh với tồn tại Đại Thừa tại Linh Giới chúng ta. Âm khí Hoàng Tuyền kia cũng là do ta cùng đối phương giao thủ mà thu lấy. Bát quỷ kia cũng là từ khí tức những quỷ vật kia mà lấy ra được, sau đó biến ảo mà thành.

Dĩ nhiên bọn họ chỉ giống nhau thôi chứ thực lực thì không thể nào so sánh cùng Quỷ Vương chân chính rồi. Nếu là Hoàng Tuyền Quỷ Vương chân chính thì chính là những tồn tại cực kỳ kinh khủng. Mà căn cứ theo lời những quỷ vật này thì ở Mình giới tồn tại mười Âm Ti Vương. Thương minh chúng ta cùng sau khi cùng những quỷ vật này đại chiến mấy trận thì không phân thắng bại nên cuối cùng phải lập nên thệ ước, theo đó thì cuộc chiến sẽ phụ thuộc vào cuộc chiến của các cường giả. Lão hủ tới gặp đạo hữu là muốn mời Hàn đạo hữu thay mặt bổn minh trong cuộc chiến tranh đoạt. Dĩ nhiên, nếu như Hàn huynh đồng ý gia nhập bổn minh thì dĩ nhiên càng danh chính ngôn thuận rồi. Trận chiến này, bất kể thắng bại ra sao, chỉ cần đạo hữu ra tay thì nhất định bổn minh vẫn sẽ cảm tạ đạo hữu thật nồng hậu.

Sau khi tăng nhân do dự một chút thì đem toàn bộ sự việc nói ra.

- Thì ra là như vậy. Không biết "Minh giới" này cùng "Minh giới" trong truyền thuyết có phải là một hay không? Mà cái gọi là mười Âm Ti Vương là tồn tại như thế nào, có tham gia cuộc chiến của những cường giả hay không?

Hàn Lập sau khi nghe xong thì sắc mặt có phần hơi đổi.

- Bổn minh dĩ nhiên đã chuẩn bị từ lâu cho việc lần này. Mặc dù không có bao nhiêu thông tin nhưng ta tin giới này cùng "Minh giới" trong truyền thuyết kia không có chút quan hệ nào, chẳng qua là do trùng hợp nên mới có quỷ vật cường đại như Hoàng Tuyền ở mặt biên mà thôi. Cái gọi là mười Âm Ti Vương cũng chỉ là mạnh hơn chút so với Quỷ Vương bình thường thôi. Nếu không như vậy thì dù thực lực bổn minh mặc dù không kém nhưng cũng tuyệt đối không thể nào cùng đối phương giao phong lâu như vậy. Về phần cuộc chiến lần này thì rất có khả năng mười Âm Ti Vương cũng sẽ tham gia.

Tăng nhân sau khi suy nghĩ một chút thì trả lời.

- Không phải là "Minh giới" chân chính, thật đáng tiếc. Vậy mà ta còn đang tưởng có thể tìm hiểu bí mật chân chính của luân hồi cơ đấy.

Hàn Lập sờ sờ cằm, con mắt chuyển động tỏ vẻ tiếc nuối.

- Mặc dù không phải là "Minh giới" chân chính, nhưng những thần thông bọn chúng tu luyện thật sự khác rất nhiều so với chúng ta, bên trong đó mơ hồ lộ ra đại đạo về sinh linh. Đạo hữu nếu cùng bọn họ giao thủ vài lần, dưới cơ duyên xảo hợp, chưa biết chừng có thể tìm hiểu được một chút sự thần bí của luân hồi chi đạo.

Tăng nhân nở nụ cười nói.

Hàn Lập nghe nhưng không nói.

Sau một hồi lau hắn mới ngẩng đầu lên cẩn thận hỏi.

- Thời gian ước định thi đấu của quý minh với những quỷ vật này ra sao, ở địa phương nào, có mấy trận? Ngoài ta ra thì quý minh còn có những đạo hữu nào tham chiến nữa?

Thấy Hàn Lập cẩn thận hỏi như vậy, tăng nhân không những không tỏ ra bất mãn, mà ngược lại tinh thần càng vui vẻ trả lời:

- Thời gian định ước là ba năm sau, địa điểm là bên trong Tiểu thế giới. Trong cuộc chiến của những cường giả này sẽ đấu năm trận. Trừ lão hủ ra còn có một vị đạo hữu ở Lôi Minh đại lục, cùng một vị khách khanh trưởng lão khác. Ngoài ra, ta còn mời một cường giả khác tại Huyết Thiên là Huyết Sát. Nếu tính thêm cả đạo hữu là vừa vặn năm người. Hàn đạo hữu yên tâm, tỷ thý lần này là một đấu một nên dù không địch lại địch thủ thì cũng sẽ không lo lắng đến tính mạng. Nếu đạo hữu có thể thủ thắng một trận thì trừ những gì lão phu đã hứa còn tặng thêm một chút lễ vật khác. Lão phu có thể làm chủ cho đạo hữu tiến vào Đăng Thiên Các lựa chọn một môn bí thuật Tiên giới.

- Bí thuật Tiên giới? Tại hạ không nghe lầm chứ?

Hàn Lập nghe xong có chút giật mình.

- Chính là bí thuật Tiên giới. Thật ra chuyện bổn minh có dấu nhiều loại bí thuật Tiên giới, mặc dù người biết không nhiều lắm nhưng cũng không tính là chuyện bí mật gì. Bởi vì các vị tiền bối sáng lập thương minh vốn dĩ là hậu duệ của các vị Tiên nhân ở Linh giới. Thương minh trước kia vốn là một tổ chức giám sát do Tiên giới thiết lập, những người bên trong tổ chức này đều là hậu duệ trực hệ của Tiên nhân nên việc có vài môn bí thuật Tiên giới cũng là chuyện thường tình. Nhưng sau khi Thiên Địa đại biến, tất cả các giới đều mất liên lạc với Tiên giới. Vì vậy, những tiền bối này mới bất đắc dĩ chiêu nạp thêm một số người tiến vào tổ chức, trải qua nhiều năm phát triển như vậy mới có thể tạo thành thương minh như hiện nay. Cho nên, bổn minh trở thành một trong ba siêu cấp thế lực của ba đại lục, bên ngoài chỉ coi như là tổ chức giao dịch, nhưng thực tế bên trong lại ngầm duy trì an ổn giới này, âm thầm loại bỏ một số một số thế lực quấy nhiễu đối với bản giới. Như chuyện Minh Trùng Mẫu khi trước, bổn minh cũng đã phái một số đạo hữu Đại Thừa tiến vào Ma giới, chẳng qua bọn họ chưa kịp phát huy tác dụng thì đã bị Minh Trùng Mẫu vây vào trong cấm chế. Cũng may mà có đạo hữu cùng những người khác tới tương trợ mới có thể một lần nữa thoát thân. Vì vậy mà nói, không ít trưởng lão bổn minh nợ đạo hữu một chút ân huệ rồi.

Tăng nhân cười giải thích một hồi.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên khi nghe những lời này, một lần nữa sắc mặt lại tỏ vẻ suy nghĩ.

------oOo------

Chương 2339: Thành Huyết Hạc

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đối với những thượng cổ tế đàn trên các đại lục, không rõ quý minh biết nhiều ít ra sao?" Cuối cùng, Hàn Lập cất tiếng hỏi.

"Biết nhiều ít? Ý đạo hữu là..." Tăng nhân lộ vẻ bị bất ngờ, không hiểu ý.

"Chính là vị trí của các tế đàn. Không biết quý minh biết rõ đến đâu?" Hàn Lập nói.

"Trên các đại lục khác thì lão hủ không rõ lắm. Nhưng nếu trên Huyết Thiên đại lục này thì vị trí những Thượng Cổ tế đàn này bổn minh nắm giữ cũng kha khá, có lẽ cũng biết tới bảy tám phần mười. Hàn huynh có hứng thú với những tế đàn này sao?" Tăng nhân lấy làm lạ hỏi.

Điều này cũng khó trách. Mấy Thượng Cổ tế đàn này, về căn bản đều là những vật đã hết tác dụng. Trong mắt những Đại Thừa như bọn họ, những thứ này thật sự không phải là chuyện đáng chú ý tới.

"Chuyện có gia nhập quý minh hay không, Hàn mỗ còn phải cân nhắc lại, không thể chỉ vì những lời đạo hữu vừa nói mà đã dễ dàng gia nhập ngay được. Nhưng còn chuyện tham gia cuộc chiến giữa các cường giả thì tại hạ lại có thể đáp ứng. Tuy nhiên, ngoài những thù lao như đã nói, ta còn có một điều kiện nữa." Hàn Lập nói.

"Điều kiện gì?" Tăng nhân hỏi, vẻ mặt hơi chút ngưng trọng.

"Trong lúc còn ở Huyết Thiên đại lục, Hàn mỗ hy vọng có thể cậy nhờ vào một số đường dây thông tin của quý minh để có được những tin tức kịp thời mà ta mong muốn. Tỷ như những tư liệu về Thượng Cổ tế đàn chẳng hạn, hiện tại ta cũng muốn có được một tấm bản đồ phân bố chi tiết của chúng." Hàn Lập trả lời, vẻ mặt thản nhiên.

"Chuyện này thì đơn giản, lão hủ đáp ứng. Về phần các tin tức có liên quan đến Thượng Cổ tế đàn, ngay khi đạo hữu rời khỏi nơi đây, ta sẽ sai người đưa cho đạo hữu một phần." Tăng nhân nghe vậy thì thần sắc buông lỏng, cất tiếng ưng thuận ngay.

"Tốt lắm. Chỉ cần quý minh tuân thủ ước định này. Ba năm sau, Hàn mỗ nhất định sẽ tham gia cuộc chiến Cường giả đúng hẹn." Hàn Lập khẽ cười, nói.

"Với thân phận của đạo hữu, nếu đã đáp ứng, Bích mỗ hiển nhiên mười phần tin tưởng. Tín vật này, xin đạo hữu thu nhận cho. Khi cuộc chiến Cường giả bắt đầu tiến hành, nó sẽ thông tri đến cho đạo hữu. Lúc đó, Hàn huynh chỉ cần tìm đến bất kỳ một phân bộ nào trực thuộc bổn minh, họ sẽ sắp xếp để đưa đạo hữu đến lối vào của tiểu thế giới kia." Tăng nhân lật tay, đưa ra một khối pháp bàn, rồi nói.

"Tín vật này Hàn mỗ nhận. Đến lúc đó, tại hạ sẽ lại gặp gỡ chư vị đạo hữu." Hàn Lập cũng không khách sáo gì nữa, giơ tay thu lấy pháp bàn cất vào vòng tay Trữ vật.

Sau đó, tăng nhân còn lưu ý thêm một ít việc cần chú ý về cuộc chiến Cường giả, rồi lại giao ra một bản đồ còn chi tiết hơn nữa của Huyết Thiên đại lục, xong mới thi pháp đưa Hàn Lập ra khỏi không gian của bức họa đồ.

Ở bên ngoài bức tranh, nữ tử lãnh diễm (cô gái xinh đẹp có khuôn mặt lạnh lùng) đột nhiên thấy hoa cả mắt. Một vầng huyết quang đột ngột xuất hiện, rồi Hàn Lập từ đó hiện ra.

"Hàn sư tổ"

"Tiền bối"

Mọi người đều kêu lên kích động, vừa kinh hãi vừa vui mừng, vội

vội vàng vàng tiến tới thi lễ.

"Đứng lên đi. Khiến các ngươi lo lắng rồi." Hàn Lập khẽ cười, phất tay áo, kêu mọi người đứng dậy.

Lúc này, nữ tử lãnh diễm kia dường như cũng đã nhận được lời phân phó từ Bích Ảnh, nàng tiến tới cung kính nói:

"Hàn tiền bối, vãn bối cũng vừa đưa tin, những tư liệu mà lão nhân gia người muốn, không bao lâu nữa sẽ có người đưa tới ngay. Kính xin tiền bối chờ đợi một lát."

"Ta đã lưu lại đây lâu như vậy, giờ có phải chờ thêm một chốc lát nữa thì cũng không là gì." Hàn Lập bình thản trả lời.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe thế cũng không dám nói gì nhiều thêm, chỉ cúi người thi lễ rồi thi pháp thu bức họa Bát Quỷ Phệ Phật Đồ lại, sau đó bước qua một bên đứng chờ.

Còn về phần vị thanh niên mặt tròn kia, từ lúc Hàn Lập từ bức họa đồ trở ra, hắn vẫn luôn giữ vẻ kính cẩn đứng một bên, không nói một lời.

Hơn một canh giờ sau, nơi chân trời hiện lên một quầng sáng, ngay lập tức một đạo cầu vồng đỏ thẫm đã xẹt đến, tốc độ nhanh khôn tả, chỉ chớp lóe mấy lần đã tới ngay phía trên mọi người, xoay chuyển bay múa không ngừng.

Nữ tử lãnh diễm bấm niệm pháp quyết, vẫy tay về phía ánh cầu vồng.

Cầu vồng lập tức hóa thành một thanh phi kiếm đỏ thẫm bay xuống, trên thân kiếm có một khối ngọc giản màu vàng nhạt.

"Bẩm tiền bối, tư liệu về Thượng Cổ tế đàn đã đến."

Thiếu nữ tháo ngọc giản ra, rồi vội vàng đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập đưa tay tiếp lấy ngọc giản, rồi dùng thần niệm quét vào trong xem xét. Qua một lát, mặt hắn lộ vẻ hài lòng.

"Đúng là rất tường tận chi tiết. Việc này ít nhiều cũng làm phiền quý minh rồi. Trời cũng không còn sớm nữa, ta cũng sẽ lên đường đây."

Hàn Lập không nói gì thêm, thu cất ngọc giản xong, liền giơ tay phất. Một luồng hắc quang bắn ra.

Một tiếng nổ ầm vang, bầu trời bỗng nhiên cuồng phong gào thét. Một chiếc thuyền màu đen lớn như một tòa núi đột ngột hiện ra. Chính là Mặc Linh Thánh Thuyền.

Thanh niên mặt tròn cùng thiếu nữ xinh đẹp thấy chiếc thuyền to lớn khổng lồ như thế thì không khỏi cả kinh.

Trong lúc đó, Hàn Lập đã mang theo đám người Huyết Phách, Hóa Thạch lão tổ vút thẳng lên không.

Một lát sau, chiếc thuyền lớn vang lên âm thanh vù vù, rồi hóa thành một đạo hắc quang như xé không trung bay vút đi.

Trong nháy mắt, ở chỗ cũ chỉ còn lại hai người thanh niên mặt tròn và nữ tử lạnh lùng kia.

Ngay khi chiếc thuyền lớn lóe lên biến mất sau đường chân trời, thiếu nữ xinh đẹp chợt quay qua người thanh niên mặt tròn thi lễ thật sâu, cực kỳ cung kính nói:

"Bích Ảnh đại nhân, xem chừng Hàn tiền bối đã đồng ý xuất thủ. Xin chúc mừng đại nhân. Như vậy, trong cuộc chiến Cường giả này, phần thắng của bổn minh lại hơn thêm được một phần."

"Ha ha, vị Hàn đạo hữu này tuy rằng thần thông bất phàm nhưng đối địch với những Quỷ Vương hùng mạnh như Âm Ti Thập Vương thì thắng bại cũng chỉ năm năm mà thôi. Nhưng hiện tại ngoài người này ra, trong lúc nhất thời bổn minh cũng không thể tìm được ngoại viện nào khác thích hợp hơn hắn. Chỉ hy vọng rằng thành phần tham chiến không phải đều là những nhân vật trong Âm Ti Thập Vương." Người thanh niên mặt tròn cười ha hả trả lời. Thân hình hắn đột ngột cao lớn lên, mặt mũi biến chuyển rồi hóa thành một lão già có khuôn mặt nhăn nheo khô héo, hai mắt đục ngầu, mặc áo xanh lục.

Vị thanh niên mặt tròn này hóa ra chính là bản thể của vị Bích Ảnh đại nhân kia, vốn đã đích thân đến đây từ trước. Không biết hắn sử dụng phương pháp nào để ẩn nặc, vậy mà có thể thay đổi dung nhan, cũng như áp chế tu vi ở tại cảnh giới Hợp thể. Cũng không rõ hắn có giấu diếm qua được ánh mắt của Hàn Lập hay không.

*****

"Tiền bối, không biết đám người Thương Minh tìm đến tiền bối là có chuyện gì quan trọng vậy? Sẽ không ảnh hưởng đến mục đích chuyến đi này của chúng ta chứ?" Đứng nơi mũi thuyền, Huyết Phách lo lắng hỏi.

"Đạo hữu yên tâm, Hách Liên Thương Minh chỉ nhờ ta giúp đỡ một chuyện nhỏ mà thôi, cũng không ảnh hưởng gì đến kế hoạch đã định trước của chúng ta." Hàn Lập cười đáp.

"Nghe tiền bối nói thế, vãn bối thật an tâm." Vẻ mặt của Huyết Phách giãn ra.

Hàn Lập mỉm cười, khẽ lắc cổ tay và nói:

"Điền tiên tử, ngươi có thể hiện thân được rồi. Những lời ta trao đổi cùng Bích Ảnh đạo hữu vốn không muốn người ngoài biết được. Rất mong tiên tử gìn giữ bí mật giúp, không đem chuyện đó tiết lộ ra ngoài."

"Khanh khách, Hàn huynh yên tâm. Tiểu muội vốn không phải là hạng nhiều chuyện. Huống hồ đó chỉ là một tiểu thế giới thôi, thực sự còn chưa đáng để bổn tộc đặt vào mắt. Tộc chúng ta nếu muốn lấy thì muốn bao nhiêu liền có thể kiếm được bấy nhiêu. Ta lấy Tâm ma để thề, tuyệt sẽ không đem việc này nói cho bất kỳ ai khác." Từ mũi tàu, một tiếng cười nhẹ cùng thanh âm dễ nghe bỗng vang lên.

Tiếp đó, trên cổ tay Hàn Lập, ánh xanh lóe lên, một bóng hình thướt tha hiện ra trước mắt mọi người.

Rõ ràng là một đại mỹ nữ. Nàng vận trường bào màu xanh lục nhạt, da thịt nõn nà trắng như tuyết, ngũ quan thanh tú, mái tóc dài đen nhánh, toàn thân phát ra linh khí bức người. Chỉ có điểm khác thường là giữa mái tóc đen của nàng lộ ra một cặp sừng ngắn xanh biếc lấp lánh.

Chính là Điền Phi Nhi đã khôi phục tướng mạo chân thực của nàng.

Đám người Huyết Phách, Hóa Thạch lão tổ đều bị bất ngờ, kinh dị bật thốt thành tiếng. Cũng nhờ những lời Hàn Lập vừa nói, bọn họ cũng biết đối phương không phải là địch nhân. Cho nên tuy trong nội tâm kinh ngạc nhưng cũng không đến nỗi hiểu lầm mà lộ vẻ đối địch.

"Xét sự giàu có của quý tộc, ta cũng tin tưởng tiên tử sẽ không tự mua dây buộc mình, vi phạm lời thề tâm ma. Ta cũng không đòi hỏi gì thêm." Hàn Lập khẽ gật đầu, dáng vẻ mười phần yên tâm đối với lời nói của nàng.

"Lần này nhờ có Hàn huynh giúp đỡ, tiểu muội mới có thể thoát thân bình yên. Đợi đến lúc đại hội Đạo Quả khai mở, ta sẽ nhất định báo đáp, còn giờ, ta cũng không tiện lưu lại nơi đây nữa, mà phải rời khỏi giới này để quay về trong tộc thôi." Điền Phi Nhi cười khẽ, nói xong hai câu, liền nhanh gọn đứng dậy cáo từ.

Hàn Lập dĩ nhiên cũng không có ý lưu nàng lại làm gì. Sau khi hai bên nói nhau mấy câu "bảo trọng", Điền Phi Nhi liền biến thành một luồng sáng màu xanh rời khỏi thuyền lớn, theo một hướng khác bay đi.

Về phần nàng sẽ rời khỏi Linh giới như thế nào, Hàn Lập cũng không quá quan tâm.

"Đi thôi! Ta đã có được vị trí phân bố đại khái của các Thượng Cổ tế đàn. Gần đây dường như có một tòa. Chúng ta hãy tới chỗ đó trước xem rồi sẽ tính sau." Hàn Lập đợi khi Điền Phi Nhi đã đi xa, mới cất tiếng phân phó.

Hoa Thạch lão tổ lập tức cúi người tuân mệnh. Sau đó, hắn thúc giục mấy con Khôi lỗi, thay đổi hướng bay của chiếc thuyền chếch đi một chút, rồi gia tăng tốc độ phi hành.

"Huyết Phách đạo hữu, hãy theo ta đến đại sảnh. Ta có vài lời muốn nói với ngươi." Hàn Lập lại quay qua Huyết Phách phân phó.

Huyết Phách cũng chẳng lộ vẻ kinh ngạc gì, lập tức ứng tiếng, bước theo Hàn Lập.

Chỉ một lát sau, hai người đã một mình vào đến đại sảnh, người ngồi người đứng.

"Hiện tại Huyết đạo hữu đã đến được Huyết Thiên đại lục, không biết ngươi đã có dự định gì chưa? Trước đây, khi cùng ngươi ước định, ta chỉ đáp ứng rằng nếu ngươi gặp cường địch, ta sẽ che chở giúp, nhưng bằng cách nào để tìm kiếm bản thể thì vẫn còn phải dựa vào bản lĩnh của chính ngươi rồi." Hàn Lập bình thản nói.

"Bẩm tiền bối, vãn bối đã sớm suy tính kỹ. Ý định của vãn bối là muốn quay lại nơi mà lần trước đã phát hiện ra manh mối là thành Huyết Hạc trước. Lúc đó, tuy tại nơi này vãn bối đã tìm thấy dấu hiệu bản thể lưu lại, nhưng đáng tiếc lại bị địch nhân đuổi giết, nên hoàn toàn không thể đi tra xét rõ ràng những khu vực phụ cận, mà chỉ có thể vội vội vàng vàng trốn về Phong Nguyên đại lục. Vãn bối tin tưởng, nếu có đủ thời gian để tìm hiểu kỹ càng, nhất định vãn bối có thể tìm ra thêm nhiều manh mối khác." Huyết Phách trả lời không lưỡng lự.

"Thành Huyết Hạc! Chờ một chút, để ta tìm xem vị trí của thành này trước đã." Thần sắc Hàn Lập hơi động, hắn lật tay lấy khối ngọc giản đã thu nhận trước đây đem ra, rồi dùng thần niệm quét vào trong xem xét.

"Thành đó thế mà lại ở cách đây khá xa, nếu không có Truyền tống trận mà chỉ bay thôi, muốn đến được thành này e rằng cũng phải mất nửa năm đấy. tuy nhiên trên con đường đến thành này cũng có không ít Thượng Cổ tế đàn, xem như cũng không làm trễ nãi chuyện của ta. Vậy đi, chúng ta cứ đến thành Huyết Hạc, nhưng dọc theo đường đi, ta phải xem xét qua những Thượng Cổ tế đàn ở phụ cận. Vì vậy, đến được thành Huyết Hạc sẽ muộn trễ hơn một chút đấy." Hàn Lập sau khi xem kỹ ngọc giản, thì nói ra quyết định.

"Chuyện này không sao cả. Vãn bối tuyệt đối không làm chậm trễ việc quan trọng của tiền bối. Chỉ có điều, Thành Huyết Hạc kia thuộc về phạm vi thế lực của Huyết Đạo đại tông, vốn dĩ có oán cừu với vãn bối. Chúng ta cần phải cẩn thận một chút." Huyết Phách mừng rỡ,vội vàng thi lễ thật sâu nói.

------oOo------

Chương 2340: Huyết Cốt Môn

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Được, đạo hữu đã không có ý kiến gì, vậy thì hãy đi xuống nghỉ ngơi cho tốt đi, hi vọng trên đường có thể thuận lợi một chút.” Hàn Lập khoát tay áo với nàng, than nhẹ một tiếng nói.

Huyết Phách tự nhiên không dám cãi lời, thối lui ra khỏi đại sảnh.

Hàn Lập lẳng lặng ngồi trên mặt ghế, trầm ngâm không nói.

Mấy ngày sau, thân ảnh của Mặc Linh Cự Thuyền xuất hiện tại trên không một hồ nước màu xanh lục bích, sau đó đáp xuống một hòn đảo nhỏ trông vô cùng hoang vu.

Nhưng chỉ vẻn vẹn nửa ngày sau, cự thuyền lại một lần nữa bay lên trời, dọc theo lộ tuyến trước kia bay vút đi.

Một tháng sau, trên không trung một dãy núi có phần danh tiếng của Huyết Thiên Đại Lục, hơn mười dị tộc nhân của đại lục Huyết Thiên đang chia làm hai phe tranh đấu với nhau.

Trong đó có một đám da màu đỏ như lửa, hai gò má có thể mơ hồ nhìn thấy được lân phiến nhàn nhạt. đám còn lại thì có cặp mắt to lớn và lông mày rậm rạp, trên người mơ hồ có thể thấy được những luồng sát khí quanh thân.

Ngay phía dưới chúng, trong một mảng rừng rậm kín đáo dị thường, vài cây Linh Dược phát ra mùi hương kỳ dị đang đón gió mà đung đưa.

Mà ngay ở hai bên của vài cây Linh Dược này, có một lão giả mặc áo bào đỏ và một nam tử mặc áo bào xám đang ngồi xếp bằng đối diện nhau.

Tướng mạo của hai người tương tự với những người của hai nhóm đang tranh đấu với nhau trên không trung, nhưng tu vi thì hơn xa những người đang giao thủ kia. Lúc này một người thì đang thúc dục một bảo vật có hình dáng như lẵng hoa, một người thì đang thúc dục một kiện pháp khí hình dáng như chiếc mâm tròn triền miên tranh đấu, bộ dáng giằng co không phân hơn kém.

Hiển nhiên hai người này chính là hai kẻ cầm đầu của hai nhóm, cũng vì đám Linh Dược hiếm có này mà tranh dành nhau kịch liệt.

Bỗng nhiên từ phía chân trời xa vang lên tiếng nổ lớn, một chiếc thuyền lớn màu đen trông như một ngọn núi cao lóe lên mà hiện ra, sau đó dùng tốc độ nhanh kinh người mau chóng bay đến phía rừng rậm.

Cự thuyền chưa thực sự bay đến trước mặt mọi người mà một cỗ khí thế kinh người mênh mông cuồn cuộn đã kéo tới.

Những tộc nhân của hai phe đang giao chiến trên bầu trời chẳng qua chỉ có tu vi cỡ Kim Đan Nguyên Anh, bị cỗ khí thế này bức tới, nhao nhao kinh hãi mà dừng tay lùi về phía sau.

Hai gã thủ lĩnh có tu vi Luyện Hư ở dưới rừng rậm, sắc mặt cũng đại biến, cuống quít nhìn lại về phía cự thuyền trên không trung.

Kết quả cự thuyền màu đen chỉ hơi trầm xuống, lập tức như một luồng gió lốc lóe lên đã lướt qua khu rừng.

Hai đám dị tộc nhân chỉ thấy như bị vòi rồng cuốn đi, thân hình không tự chủ được mà đều quay cuồng liên hồi ngay tại chỗ.

Tiếp đó âm thanh lớn “bang bang” vang lên, thân hình bọn chúng nhao nhao bay ngược về phía sau mấy chục trượng, mới có thể một lần nữa miễn cưỡng đứng vững.

Rừng rậm phía dưới lại càng như bị Cự Thú Man Hoang chạy qua, từ giữa khu rừng bỗng lăng không mà hiện ra một cái rãnh khổng lồ rộng tới vài chục trượng, cây cối hai bên đều đổ sụp xuống đất.

Sắc mặt của ca hai nhóm người nhao nhao mà cùng tỏ ra cực kỳ hoảng sợ.

Giờ phút này, cự thuyền màu đen đã cách đó hơn mười dặm, cũng chớp động một cái, nhoáng lên liền bỗng hóa thành một luồng gió đen mà biến mất.

Hai gã thủ lĩnh dị tộc bên cạnh Linh Dược, tuy rằng thân thể đứng ngay hai bên cái rãnh nhưng lại bị một luồng sức mạnh cực lớn khiến cho người ta hít thở không thông mạnh mẽ đẩy ngã nhào sang hai bên phía sau.

Cả hai tên cuống quít đứng lên, khuôn mặt đều tái nhợt cắt không ra chút máu, ánh mắt nhìn về cự thuyền phía xa càng trở nên kinh hoàng như ban ngày thấy ma vậy.

“ Là lão tổ Đại Thừa! Chỉ có Phi Thuyền của tiền bối Đại Thừa mới có thể có uy năng kinh người như vậy.” Lão giả áo bào đỏ lẩm bẩm nói.

“ Không biết là vị lão tổ nào đi ngang qua đây…ah, không tốt, Linh Dược của chúng ta.” Nam tử áo bào xám giống như hồn vía chưa trở lại, lẩm nhẩm hai câu bỗng nhiên như chợt nhớ ra điều gì, thoáng chốc nhảy vọt về phía trước, vội vàng nhìn về chính giữa cái rãnh lớn, kết quả khiến hắn thở phào nhẹ nhõm.

Vài cây Linh Dược kia vậy mà bình yên vô sự ở trong rãnh, thật là kỳ tích, cứ như luồng sức mạnh vừa rồi cố ý tránh khỏi khu vực này vậy.

Chẳng qua là chỉ một khắc sau, lão giả áo đỏ cùng với nam tử áo xám liếc nhìn nhau, sắc mặt lại một lần nữa biến đổi, đem bảo vât thúc dục ra tiếp tục tranh đấu với nhau.

Về phần thủ hạ của hai người ở trên không trung, vừa thấy cự thuyền khí thế kinh người không để ý tới mình, do dự một chút lập tức cùng hò hét rồi lao vào giao tranh.

Ba tháng sau, trên không trung vùng cấm địa của một tông môn hạng trung, chiếc thuyền lớn đen kịt đang lẳng lặng đứng ở đó, đồng thời hơn ngàn khôi lỗi đẳng cấp cao đứng chằng chịt ở trên không dường như đã che lấp toàn bộ khu vực này lại.

Ở phía dưới đám Khôi Lỗi, gần vạn tên tu sĩ ăn mặc khác nhau của Huyết Thiên Đại Lục bất kể là tu vi cao hay thấp, tất cả đều nơm nớp run sợ đứng yên dưới mặt đất không dám tùy ý cử động một chút nào.

Trọn vẹn một lúc lâu sau, một chỗ bên trong cấm địa chấn động, từ đó một đạo thanh hồng mạnh mẽ phá tan cấm chế mà ra, sau mấy cái chớp động, hai bóng người đã xuất hiện ở trên chiếc thuyền lớn.

Rõ ràng là hai người Hàn Lập và Chu Quả Nhi.

“ Tiền bối, có manh mối gì hay không?” Huyết Phách vốn đã đứng chờ ở đó từ lâu vội vã tiến lên một bước hỏi.

“ Không có, tế đàn ở đây cũng không phải là tòa mà ta đang muốn tìm. Tiếp tục lên đường thôi.” Hàn Lập nhàn nhạt phân phó một tiếng.

“Vâng”

Hóa Thạch lão tổ đáp ứng một tiếng, sau đó lấy ra một kiện pháp khí hình lệnh bài hướng về phía cự thuyền rung lên vài cái, lập tức khôi lỗi đầy trời bỗng nhoáng lên rồi tất cả đều không một tiếng động mà bay trở về thuyền lớn.

Sau một khắc, bên ngoài thân của Mặc Linh Thánh Thuyền tuôn ra vô số phù văn màu đen, nổ vang lên một tiếng liền phá không mà bay đi.

Chỉ còn lại một đám người của tông môn kia đang đứng dưới mặt đất.

Trong số những người này, vài tên có tu vi Hợp Thể kỳ trông thấy chiếc thuyền thực sự bay đi mà không quay lại, thần sắc mới trở nên buông lỏng hơn.

Nhưng một gã đại hán mặt mũi xanh lè trong đó có vẻ không cam lòng hướng về phía những người khác nói:

“Tông chủ, các vị trưởng lão, chúng ta cứ để đối phương nghênh ngang rời đi như vậy à. Nếu việc này truyền ra ngoài, thanh danh của Ly Hỏa Tông chúng ta chẳng phải sẽ triệt để mất đi hay sao?”

“ Không để đối phương đi thì có thể làm gì? Không cần nói tới kẻ cầm đầu tu vi sâu không lường được kia, quá nửa là một lão tổ Đại Thừa, mà chỉ riêng đám khôi lỗi này cũng đủ để tiêu diệt bổn tông mấy lần rồi. chẳng lẽ Chử trưởng lão muốn để bổn tông lấy trứng chọi đá hay sao?” một lão giả khác lưng hơi còng nhưng khuôn mặt trông khá dữ tơn hừ một tiếng nói.

Những người khác nge xong cũng liền tỏ ra đồng ý.

“Cho dù bổn tông không phải đối thủ của đối phương, nhưng có thể nhờ Thượng Tông ra mặt mà. Hang năm bổn tong nộp lên trên nhiều linh thạch như vậy chẳng phải là để vào những thời điểm như vậy bọn họ có thể che chở cho chũng ta một chút hay sao. Chỉ cần Thượng Tông ra mặt làm khó dễ với đối phương, thể diện của bổn tông đã có thể bao tồn hơn nửa rồi.” Đại Hán lại không đồng ý nói.

“ Thượng Tông chẳng qua cũng chỉ có một lão tổ Đại Thừa mà thôi. làm sao có thể vì sự tình loại này mà gây khó dễ với một tồn tại Đại Thừa cùng giai cơ chứ. Huống hồ đối phương cũng chỉ xông vào cấm địa của bổn tông chứ chưa hề đả thương một tên môn hạ đệ tử nào. Bổn tông ngoại trừ danh dự hơi chút hao tổn ra thì thực chất không hề có chút tổn thương nào. Với tình huống này, Thượng Tông khẳng định sẽ càng không phản ứng gì cả.” lão giả lưng còng cười lạnh nói.

“Điều này cũng không nhất định, nếu bổn tông nguyện ý chịu trả một cái giá lớn nhất định…” con mắt Đại Hán chuyển động vài cái nói.

“Được rồi, việc này liền dừng ở đây thôi. chỉ vì chút mặt mũi mà đi đắc tội với một tồn tại Đại Thừa, Chử trưởng lão là váng đầu hay là có ý kiến gì khác hay ho hơn sao?” một gã trung niên mặc nho bào vẫn một mực im lặng nãy giờ bỗng nhiên cắt đứt lời của Đại

Hán.

“Tông chủ, Chử mỗ nào có ý kiến gì, chỉ là không cam lòng để mất mặt mũi của Ly Hỏa Tông chúng ta mà thôi. nếu Tông chủ cùng các vị trưởng lão đều không để ý tới việc này, ta cần gì phải làm gì khác hơn nữa.” Đại Hán hừ hừ giải thích đôi câu, lập tức không mở miệng nói gì thêm nữa.

“Phí trưởng lão, Khung trưởng lão, tới cấm địa điều tra xem có thiếu đi bảo vật gì không. Thuận tiện điều tra một chút dấu vết xem tiền bối Đại Thừa kai rốt cuộc là đi đến nơi nào. Trung niêm mặc nho bào không để ý tới Đại Hán mà quay lại phân phó với lão giả lưng còng và một người khác nữa.

“Vâng, chúng ta đi qua xem xét một chút.”

Trong lòng hai người lão giả chợt rùng mình, vội vã bước lên một bước đáp ứng.

Tiếp đó hai đạo độn quang cùng một chỗ thoáng chốc chui vào bên trong cấm địa không thấy bong dáng.

Về phần những môn nhân đệ tử khác, dưới mệnh lệnh của vị Tông chủ này cũng nhao nhao quay trở về các nơi trong tông môn.

“Tế đàn thượng cổ?”

Nửa ngày sau, trong một gian mật thất được che dấu nào đó, trung niên mặc nho bào có vẻ giật mình thốt lên.

“Đúng vậy, chính xác là vị tiền bối này chỉ đi tới một nơi đó, hơn nữa còn lưu lại một chút dấu vết thi pháp ở đó.” Lão giả lưng còng cười khổ trả lời.

“Tế đàn thượng cổ ở trong cấm địa có lẽ đã sớm bị vứt bỏ không biết bao nhiêu năm thánh, bọn họ lại đặc biệt chạy tới cấm địa để vào tế đàn thi pháp một phen, đây là ý gì?” trung niên mặc nho bà thì thào hai câu, sau đó mặt mũi khó che dấu thần sắc nghi ngờ thắc mắc.

“ Việc này thì ai biết, có lẽ bên trong cái tế đàn thượng cổ kia còn che dấu bí mật gì đó cũng nên?” trưởng lão lưng còng sờ sờ lên cằm, sau đó nói ra suy đoán của mình.

“Được rồi, cho dù bên trong có bí mật to lớn gì, nhưng ngay cả lão tổ Đại Thừa cũng đều ra mặt thì cũng hông phải là việc bổn tông có thể nhúng tay vào được. ngoại trừ số lượng nhân thủ bên ngoài cấm địa cần tăng lên gấp đôi, thì việc này cứ xem như không biết gì đi.” Sắc mặt trung niên mặc nho bào biến hóa mấy lần, sau đó mới quyết định nói.

“ Đã rõ, ngày mai ta sẽ phân phó xuống dưới ngay.” Lão giả lưng còng gật đầu, không hề có chút ý phản đối nào.

Cùng một thời gian, bên trong đại sảnh của chiếc thuyền lớn màu đen, Hàn Lập chính đang ngồi ngay ngắn ngắm nhìn một màn sáng mờ đang lơ lửng trước mặt.

ở bên trong màn sáng này, rõ ràng là một bộ địa đồ cực kỳ khổng lồ đang lẳng lặng bày ra ở trên hư không.

Ở bên trong địa đồ không chỉ ghi rõ một vài dãy núi, hồ nước, mà còn có những đốm sáng màu xanh nhạt chớp động, chúng nằm ở những nơi hẻo lánh của địa đồ và chớp động liên tục.

“Hàn tiền bối, những tế đàn ở gần đây chúng ta đã dò xét tới bảy tám phần rồi, chỗ tế đàn tiếp theo có lẽ nửa tháng sau sẽ tới, nhưng khu vực này đã tiến vào phạm vi thế lực của đại tông phái Huyết Đạo là Huyết Cốt Môn rồi.” Huyết Phách đứng ở bên cạnh màn sáng, chỉ vào một đốm sáng màu xanh giải thích.

“ Huyết Cốt Môn, chính là thế lực lớn mà ngươi đã đắc tội trước kia sao. Xem ra tiến vào khu vực này chúng ta cần thu liễm một chút rồi. tuy rằng ta không sợ những tồn tại Đại Thừa khác, nhưng tránh được những tranh đấu vô vị vẫn là tốt nhất.” Hàn Lập nhàn nhạt gật đầu.

“Bẩm Tiền bối, số lượng Đại thừa của Huyết Cốt Môn có lẽ khoảng năm sáu người, là một trong những thế lực lớn hàng thật giá thật của Huyết Thiên Đại Lục. tuy rằng số lượng Đại Thừa không bằng những thế lực lớn khác, nhưng công pháp Huyết Đạo của Tông này cực kỳ bá đạo. mỗi gã Đại Thừa ở đây, những Đại Thừa bình thường không thể so sánh được. việc của chúng ta nếu không muốn để Tông này chú ý tới, chỉ sợ là không thể tiếp tục ngồi trên Mặc Linh Thánh Thuyền này nữa rồi.” Huyết Phách có vài phần ngưng trọng nói.

(*) Cự Thú Man Hoang: Những con thú lớn của vùng hoang dã.

------oOo------

Chương 2341: Nam tử đeo mặt nạ

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Mặc Linh Thánh Thuyền quả thật dễ làm người khác chú ý, đến khi bắt đầu tiến vào địa phận Huyết Cốt Môn thì ta sẽ thu hồi nó lại. Sau khi đến Huyết Hạc Thành thì ngươi hãy tạm thời tách ra để điều tra manh mối bản thể của mình đi. Đến lúc đó ta sẽ giao cho ngươi hai con khôi lỗi cấp Hợp Thể làm hộ vệ, chỉ cần không gặp phải tồn tại Đại Thừa Kỳ thiết nghĩ cũng đủ để bảo vệ ngươi bình an vô sự.” Hàn Lập sau khi suy nghĩ một chút thì gật đầu nói.

“ Đa tạ tiền bối ban ơn, thiếp thân nhất định sẽ mau chóng tìm được manh mối liên quan.” Huyết Phách nghe thấy vậy thì vui vẻ nói.

“ Ta và đạo hữu xem như rất có duyên phận, chuyện nhỏ như vậy cũng không tính toán làm gì.” Hàn Lập khoát tay áo nói.

Hơn một tháng sau, đám người Hàn Lập cuối cùng cũng tiến vào phạm vi thế lực của Huyết Cốt Môn.

Bọn hắn liền thu Mặc Linh Thánh Thuyền lại, sau đó thay đổi một chiếc Phi Xa màu đen tầm thường, dùng vài con khôi lỗi sói kéo ở phía trước, tiếp tục tiến về phía trước.

Hành trình kế tiếp bình an vô sự.

Hai tháng sau đám người Hàn Lập rốt cuộc xuất hiện trước một tòa thành lớn màu đỏ như máu.

Kiến trúc tòa thành vô cùng kì lạ, hai bên thành trì có hai hồ nước màu lam nhạt, phía trước mặt đám người Hàn Lập là một bức tường thành lồi ra một mảng lớn thật dài cùng hướng với cổng thành, hình thành một cái trấn nhỏ trông giống như Ủng thành (

tòa thành nhỏ ở ngoài cổng thành).

Tại phía trên tường thành, mơ hồ có một ít về sỹ mặc áo giáp đỏ như máu tuần tra qua lại.

Ở gần cửa thành, một số dị tộc nhân của Huyết Thiên đại lục đều dừng độn quang lại một cách trật tự trước cổng thành, sau đó giao cho vệ sĩ ở cửa thành một ít linh thạch rồi mới tiến vào trong.

“Hàn tiền bối, Huyết Hạc Thành đối với Huyết Cốt Môn cũng được xem là một trong những thành trì quan trọng, thành này có vài loại sản vật đặc trưng đối với tu luyện giả cấp trung và cấp cao có tác dụng lớn, cho nên Huyết Cốt Môn quanh năm đều cho đóng một lực lượng quân tinh nhuệ tại đây. Còn có một gã Thái Thượng Trưởng Lão Đại Thừa Kỳ thường xuyên ẩn cư tại trong thành. Người bình thường căn bản không dám gây sự ở tại đây, cho nên thành này cũng tương đối yên ổn. Nhưng tiêu dùng ở đây lại đắt đỏ hơn hẳn những thành trì bình thường, nếu như muốn ở lại lâu dài trong thành này thì buộc phải nộp mốt số lượng linh thạch nhất định." Ở trên phi xa Huyết Phách đang cung kính giải thích một chút về thành này cho Hàn Lập.

“ Dọc đường đi, ta cũng thấy một số đệ tử Huyết Cốt Môn. Tu vi thì không nói đến, nhưng trên người mấy tên đệ tử của tông này đều toát ra một loại hung sát khí, công pháp tu luyện quả nhiên là bá đạo dị thường. Không trách tông này có thể bài danh trong mấy tông lớn của Huyết Đạo tông môn tại Huyết Thiên đại lục, còn có thể xây dựng thành trì thật lớn như thế này. Hơn nữa Huyết Hạc Thành này lại nằm trong mấy mảnh sơn mạch khổng lồ, lại là một nút giao thông trọng yếu nên trong thành chắc hẳn cũng không ít người ngoại lai đâu.” Hàn Lập sớm đem thần niệm quét qua khu vực xung quanh của Huyết Hạc Thành,trong lòng hiểu rõ nói.

“ Tiền bối minh giám, nếu như không có thay đổi quá lớn, thành này đúng là do tu luyện giả đến từ bên ngoài làm chủ. Chẳng qua những sản nghiệp cỡ lớn trong thành hơn phân nửa đều thuộc về Huyết Cốt Môn, những người khác có khả năng xây dựng sản nghiệp tại thành này đa số cũng là có những thế lực lớn chống lưng. Thành này còn thường xuyên xuất hiện một số người có thân phận quỷ dị, cũng ẩn cư quanh năm trong thành.” Huyết Phách sau khi lo nghĩ một chút thì trả lời.

“ Thành này quả thật là rồng rắn lẫn lộn. Huyết Cốt Môn cứ mặc kệ không hỏi đến những người có lai lịch không rõ này sao?” Hàn Lập cười nhẹ, hỏi.

“ Huyết Hạc Thành được xem như là một trong những thành trì lớn tương đối tự do tại Huyết Thiên Đại Lục.Trừ khi thực sự có người ở trong thành mạnh mẽ ra tay, ảnh hưởng đến những người khác, hoặc đến đúng kỳ hạn thu linh thạch, còn bình thường thì Huyết Cốt Môn sẽ không quản bất cứ chuyện gì. Cũng vì nguyên do này mà Huyết Hạc Thành mới có thể thịnh vượng trong nhiều năm như vậy. Mặc khác, trong thành cũng có thiết lập mấy cái đấu trường, một số người có ân oán muốn giải quyết đều có thể phân cao thấp hoặc sinh tử chiến tại những đấu trường này. “ Huyết Phách cười khổ một tiếng, nói.

“ Thì ra là thế, ta đại khái hiểu được Huyết Hạc Thành là một chỗ như thế nào rồi. Huyết đạo hữu, ngươi có muốn cùng ta tiến vào thành không?” Hàn Lập suy nghĩ một chút rồi gật đầu, hỏi ngược lại một câu.

“ Vãn bối sẽ không vào! Dựa theo dấu hiệu bản thể lưu lại trước kia, hẳn là nàng đã tiến vào khu vực phụ cận Vạn Nguyệt sơn mạch rồi.Ta muốn trực tiếp đi đến sơn mạch này tìm kiếm manh mối còn lưu lại.” Huyết Phách hơi khom người nghiêm nghị nói.

“Ngươi đã có ý định như vậy thì trước tiên cứ hành động một mình đi. Trong khoảng thời gian này ta cũng sẽ tìm kiếm hai nơi khác có tế đàn Thượng cổ xung quanh thành. Ngươi hãy cầm lấy cái truyền âm phù này, nếu là có phát hiện gì hoặc gặp nguy hiểm thì đốt tấm phù này, ta sẽ cảm ứng được và đến ngay lập tức.” Cánh tay Hàn Lập đảo một vòng liền xuất hiện một tấm phù lục màu vàng kim nhạt rồi ném qua.

“ Đa tạ tiền bối, có tấm phù này thì vãn bối có thể hoàn toàn yên tâm rồi.” Huyết Phách hai mắt sáng ngời, vội vàng cầm chắc tấm phù rồi cảm kích nói.

Sau đó nàng này vén áo thi lễ với Hàn Lập rồi hóa thành một đoàn ánh sáng bay ra khỏi phi xa.

Hàn Lập ngồi trên phi xa nhìn theo đoàn ánh sáng cho đến khi biến mất hoàn toàn, một tay nhẹ nhàng điểm một cái,thúc dục phi xa bay thật nhanh thẳng đến đại thành.

Trước cửa thành lúc này đã có bảy tám tên dị tộc Huyết Thiên đang xếp hàng giao linh thạch để vào trong thành.

Nhưng trong lúc tiến vào thành thì đều bị những tên vệ sĩ hỏi han ít nhiều một số vấn đề về lai lịch của những người này cùng ý định lưu lại bao lâu ở Huyết Hạc Thành.

Những người Huyết Thiên muốn tiến vào trong thành đều thành thật trả lời nhưng mà thật giả thì chắc chỉ có trời mới biết.

Những vệ sĩ Huyết Cốt Môn cũng không để ý lắm, ghi chép lại những tin tức này rồi giao cho mỗi người một cái thiết bài (lệnh bài bằng sắt), sau đó cho bọn họ vào thành.

Đến phiên Hàn Lập, Hoa Thạch lão tổ không đổi sắc mặt tiến lên một bước, thả ra một chút khí tức Hợp Thể Kỳ, tay cầm một khối linh thạch bậc trung vứt qua, lạnh lùng nói:

“ Ba người, linh thạch còn thừa không cần thối lại.”

Hơn mười tên vệ sĩ huyết giáp trước cổng tu vi cao nhất cũng chỉ là Nguyên anh kỳ, bị linh áp của Hoa Thạch lão tổ áp xuống, liền cảm thấy hô hấp không thông, bị bức lùi lại liên tiếp vài bước, trên mặt tức thì biểu lộ ra sự hoảng sợ.

Tên vệ sĩ cầm đầu sau khi nhận lấy linh thạch cũng không còn dám mở miệng ra hỏi gì nữa, vội vàng đưa ra ba cái thiết bài giao cho ba người Hàn Lập sau đó cung kính lùi qua một bên.

Ba người Hàn Lập ngông nghênh tiêu sái tiến vào cửa thành.

“Khí tức mạnh như thế, chắc chắn là tiền bối Hợp Thể Kỳ. Kỳ quái thật, tính cả vị này nữa thì trong tháng này tồn tại Hợp Thể kỳ tiến vào thành cũng sắp hơn ba mươi người rồi.” Tên vệ sĩ cầm đầu sau khi thấy đám người Hàn Lập đi xa rồi, mới thở dài ra một hơi, đưa tay vuốt mồ hôi lạnh trên trán, nói.

“ Thật là có chút kì quái,những cường giả Hợp Thể kỳ này hình như chỉ có vào chứ không có ra, chẳng lẽ trong thành gần đây có chuyện lớn phát sinh sao?” Một người bên cạnh hồ nghi, nói tiếp một câu.

“ Cũng có khả năng lắm. Các ngươi không thấy trong mấy tháng này cấp trên của chúng ta cũng xuất hiện một ít người lạ sao? Những người này cực kì tâm cao khí ngạo, bộ dáng giống như đều là những người có địa vị, không giống nội môn đệ tử của tông ta.” Một người thấp giọng, lẩm bẩm nói.

“ Được rồi. Không nên nghị luận chuyện này nữa. Mặc kệ trong thành xảy ra chuyện gì, đối với những ngoại môn đệ tử cấp thấp như chúng ta đều không có quan hệ nhiều lắm. Chúng ta chỉ cần bảo vệ tốt cửa thành này là được rồi. Chẳng lẽ các ngươi đã quên sự nghiêm khắc của pháp quy bổn môn hay sao?” Tên vệ sĩ cầm đầu nghe vậy thì rùng mình, thanh âm chợt trở nên nghiêm túc, nói.

Những người khác vừa nghe đến hai chữ “ pháp quy” thì đều giật mình một cái rồi ngậm miệng lại. Sau đó đứng thẳng người lại, cũng không dám tiếp tục nghị luận thêm gì nữa.

Lúc này, đám người Hàn Lập cũng đã đi vào sau cánh cửa của Ủng thành.

Ngoại trừ một cái ngã tư đường thật dài, cùng một số quầy hàng đơn giản hai bên thì cũng không thấy kiến trúc khác ở khu vực này.

Không ít người vừa mới tiến vào thành đều ngừng lại một chút trước những quầy hàng này, hoặc cầm lấy vật phẩm xem xét một chút hoặc trực tiếp cùng chủ quầy cò kè mặc cả.

Thần niệm của Hàn Lập quét qua bên trên những quầy hàng này một lượt, sau khi nhìn rõ vật phẩm được trưng bày. Mặc dù phong phú nhưng phần lớn phẩm chất đều không cao, đừng nói là đối với hắn mà đối với tu vi Hợp Thể kì của Hoa Thạch lão tổ cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Vì vậy, đám người Hàn Lập không dừng lại mà đi thẳng một mạch đến cuối ngã tư đường, trực tiếp ra khỏi khu vực của Ủng thành.

Trước mắt chợt sáng ngời lên!

Một quảng trường dài bốn phương thông suốt hiện ra trước mắt, diện tích ước chừng hơn vạn mẫu, ở bốn phía quảng trường trải dài những cửa hàng lớn nhỏ không đồng đều.

So với các cửa hàng bên ngoài, có thể thấy được tài liệu, linh thú, pháp khí các loại không có cái gì là không đầy đủ.

Hoa Thạch lão tổ cùng Chu Quả Nhi vừa thấy cảnh này hai mắt đều trở nên sáng ngời.

“ Trong vòng vài ngày, các ngươi cứ tự do hoạt động đi. Ba ngày sau thì đến đây gặp lại.” Hàn Lập cười nhẹ phân phó.

Trong nửa năm qua, bởi vì đôn đáo đi tìm kiếm tế đàn Thượng cổ, bọn họ chưa từng đặt chân vào thành trì nào. Nếu như đã đến đại lục khác, thì chắc hẳn trong những cửa hàng ở đây sẽ có một ít tài liệu trân quý hoặc bảo vật hiếm thấy mà Phong Nguyên đại lục không có. Nên hai người Hoa Thạch và Chu Quả Nhi tất nhiên nhân cơ hội này sẽ đi mua bán một ít thứ gì đó.

“ Vâng, Hàn sư.”

“Đa tạ tiền bối.”

Hoa Thạch lão tổ cùng Chu Quả Nhi nghe vậy đều rất mừng rỡ, sau khi thi lễ với Hàn Lập liền vội vàng đi đến những cửa hàng trên quảng trường.

Thời gian ba ngày tuy không đủ để hai người bọn họ đi dọc hết các cửa hàng nhưng hẳn là cũng đủ đi hết bảy tám phần.

Hàn Lập lúc này tựa hồ cảm ứng được điều gì, theo bản năng ngẩng đầu nhìn trời một cái. Chỉ thấy trên không trung của tòa thành lớn, sắc trời đã dần chuyển sang chiều tối. Xuyên qua những cấm chế vô hình như có như không liền có thể nhìn thấy trên bầu trời mơ hồ có vài cái mặt trăng khuyết, mà phụ cận hư không lại mơ hồ có màu đỏ tươi.

Chắc chắn không lâu sau đó, toàn bộ bầu trời sẽ thành màu đỏ như máu của buổi đêm.

Không biết nguyên nhân vì sao, Huyết Thiên đại lục lúc ban ngày cảnh tượng cũng giống như Phong Nguyên và Lôi Minh đại lục, nhưng vừa đến đêm thì toàn bộ bầu trời lại quỷ dị biến thành màu đỏ như máu.

Đây cũng là lý do vì sao nó được gọi là Huyết Thiên đại lục.

Nhưng lúc này, Hàn Lập không nhìn về dị tượng trăng khuyết màu đỏ, mà là thản nhiên nhìn qua một chỗ trống rỗng trên quảng trường, một lát sau mặt không biểu tình quay đầu lại, trực tiếp đi về một cái ngã tư liên thông với quảng trường.

“Đại Thừa Kỳ, rốt cuộc cũng kinh động đến cấp bậc này rồi. Nhưng người kia rốt cuộc là có lai lịch như thế nào mà gương mặt lại lạ lẫm như vậy? Xem ra vừa nãy hắn cũng đã phát hiện ra ta.” Hàn Lập vừa rời đi, một nam tử đeo mặt nạ, thân hình ẩn nặc hoàn toàn trong hư không, chau mày thì thào vài tiếng.

------oOo------

Chương 2342: Thanh Bình đạo nhân và Vạn Hoa phu nhân

Nguồn: EbookTruyen.Net

“ Được rồi, bất kể lai lịch của người này ra sao, nếu đã xuất hiện tồn tại Đại Thừa thì xem ra chuyện kia thật sự không thể dấu diếm được nữa rồi. Vậy thì dứt khoát đem tin tức thả ra, mượn nhờ lực lượng của bọn chúng tới mạo hiểm một lần cũng được. Chuyện này so với việc bỏ lỡ thời gian mở ra, cuối cùng chẳng được gì thì còn tốt hơn nhiều.” ánh mắt của tên đeo mặt nạ chớp động vài cái, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, tiếp đó tay áo hắn run lên, thân hình uốn éo rồi trực tiếp chui vào hư không không thấy đâu nữa.

Lúc này, Hàn Lập cũng đang dạo quanh một con đường khác, ra vào mấy lần một vài những cửa hàng trông có vẻ khá lớn, định bổ sung một ít tài liệu dự trữ. Nhưng cuối cùng hắn không mua thêm gì mà trực tiếp đi tới chỗ có vài khách sạn ở một nơi khá vắng vẻ thuê cho mình một gian phòng nhỏ, sau đó ngồi xuống tu luyện mà không ra ngoài nữa.

Ba ngày sau, khuôn mặt Hàn Lập tỏ ra hơi kỳ lạ đi tới quảng trường, thấy hai người Hóa Thạch lão tổ và Chu Quả Nhi đã sớm chờ ở đó, lập tức đưa về chỗ ở của mình.

Sau đó Hàn Lập nói với hai người bọn họ rằng bản thân bỗng nhiên có chút sở ngộ về môn bí thuật đang tu luyện, cho nên sự việc về tế đàn thượng cổ tạm thời dừng lại, trước hết cần phải bế quan một thời gian ngắn, để cho hai người bọn họ cũng ở nơi này tu luyện cho tốt, không có gì quan trọng thì không cần phải đi ra ngoài.

Hóa Thạch lão tổ và Chu Quả Nhi nghe vậy, tự nhiên gật đầu đồng ý.

Vì vậy, gần một tháng thời gian sau đó ba người đều tu luyện tại chỗ mà không hề rời khỏi nơi này một bước.

Một ngày của hơn một tháng sau, Hàn Lập vốn đang ngồi trong phòng, bỗng nhiên hai mắt trợn lên, dường như cảm ứng được điều gì, theo đó sắc mặt hắn có vẻ trầm xuống, bên ngoài thân lập tức tỏa ra ánh sáng vàng rực liền hóa thành một đạo cầu vồng lao ra khỏi phòng.

Dường như cũng cùng thời gian đó vang lên tiếng nổ “ oanh” mạnh kinh thiên động địa.

Một khối quang cầu cực lớn đột nhiên nổ tung phía trên không của khách sạn, từng vòng từng vòng chấn động tỏa ra khiến cho những nơi mà nó đi qua, kiến trúc xung quanh nhao nhao sụp đổ, một vài người của Huyết Thiên Đại Lục bị ảnh hưởng tới cũng nhao nhao mà bị nổ tung thành huyết vụ.

Chỉ có số ít người có tu vi tương đối cao, giờ phút cuối cùng kịp thời thả ra bảo vật hộ thân mới có thể vội vã lao ra khỏi phạm vi chấn động, vô cùng kinh sợ vội vàng nhìn lên trên bội trời.

Hoa Thạch lão tổ và Chu Quả Nhi tự nhiên cũng ở trong số đó.

Tuy nhiên bới vì cấm chế cấm bay, nên tất cả mọi người đều không cách nào bay tới gần đó để quan sát, nhưng với khoảng cách ấy để có thể nhìn được rõ ràng tình hình trên không trung thì cũng không có vấn đề gì khó khăn cả.

Chỉ thấy xa xa nơi vừa phát ra tiếng nổ thình lình có hai bóng người đang đứng lơ lửng trên không trung.

Một tên trẻ tuổi mặc đạo bào và một bà lão tóc bạc, mặt mũi đầy nếp nhăn, nhưng chấn động khí tức phát ra từ trên người hai kẻ này lại cực kỳ kinh người.

Hiển nhiên động tĩnh vừa rồi chính là do hai kẻ này gây ra.

“Đại Thừa lão tổ, phải là lão tổ Đại Thừa kỳ, nếu không với sự lợi hại của cấm chế cấm bay trong Huyết Hạc Thành thì tồn tại Hợp

Thể kỳ cũng không thể bay lên quá cao như vậy được.” Lúc này có người nghẹn ngào thốt lên.

Những người còn sống sót ở phía dưới vốn đang đầy kinh sợ thấy thế, không hỏi hít vào một ngụm khí lạnh, nhìn nhau vào lần rồi lập tức giải tán, không hề quay đầu lại.

Đùa hay sao, nếu là hai gã lão tổ Đại Thừa đấu pháp, bọn hắn còn tiếp tục ở lại đây thì đúng là muốn chết mà.

Về phần việc đòi công đạo, đương nhiên là nghĩ cũng chẳng dám nghĩ tới nữa.

Chẳng qua việc Huyết Hạc Thành bỗng chốc xuất hiện hai gã Đại Thừa kỳ cũng đủ chấn động cả tòa thành này một phen rồi.

Hoa Thạch lão tổ và Chu Quả Nhi không thấy bóng dáng của Hàn Lập, tuy có hơi kinh ngạc nhưng cũng không lo lắng chút nào mà chỉ trấn định đứng tại chỗ cũ không di chuyển.

Lúc này trên bầu trời bỗng nhiên truyền tới âm thanh lạnh lùng của một nam tử:

“ Nhị vị đạo hữu thật là hảo thủ đoạn. Mạnh mẽ ra tay không hề cố kỵ gì, chẳng lẽ thực sự không đặt Huyết Cốt Môn ở trong mắt hay sao.”

Nơi phát ra âm thanh chợt chấn động.

Hư không ở giữa đạo sĩ trẻ tuổi và bà lão kia bỗng lóe lên bạch quang, một gã nam tử đeo mặt nạ thoáng chốc yên lặng mà hiện ra.

Màu sắc của chiếc mặt nạ tái nhợt dị thường, bên ngoài có minh ấn vài đạo Linh Văn màu bạc nhạc, ngoại trừ để lộ ra đôi mắt màu đen của chủ nhân thì không hề lộ ra chút dung nhan nào bên ngoài nữa.

“ Tiêu Minh, cuối cùng thì ngươi cũng chịu xuất hiện. Lúc trước không biết là kẻ nào vẫn trốn tránh không dám gặp hai ta đấy. Hừ, nếu còn không hiện thân, ngươi có tin hay không lão thân sẽ đem cả tòa thành này phá hủy hết.” Bà lão hừ một tiếng, hai mắt khẽ đảo nói.

“ Tiêu đạo hữu chớ trách, ta cùng Vạn Hoa phu nhân cũng là hết cách mới phải ra hạ sách này. Cũng may là trước đó hai người bọn ta đã cố ý khống chế phạm vi ảnh hưởng nên không thực sự tạo ra hư hại lớn cho quý thành.” Trên mặt Đạo sĩ trẻ tuổi lại có vẻ hơi áy náy nói, khiến cho người ta có một loại cảm giác vui vẻ kỳ lạ.

“ Không tạo thành bao nhiêu hư hại, gần ngàn người ở khu vực này, vậy mà chỉ có hơn mười người có thể chạy thoát. Quan trọng nhất là từ khi Tiêu mỗ tọa trấn bổn thành tới nay, đã hơn mấy trăm năm không có kẻ nào dám ra tay ở nơi này. Hôm nay nếu Nhị vị đạo hữu không cho Tiêu mỗ một lời giải thích, đừng mơ tưởng Tiêu mỗ bỏ qua chuyện này.” Người đeo mặt nạ lạnh lùng trả lời.

“ Tiêu lão quái, ngươi muốn giải thích cái gì? Chẳng qua chỉ chết gần ngàn tên tồn tại cấp thấp, như thế thì có là gì. Hay là Tiêu đạo hữu có ý nghĩ khác, muốn giao thủ thần thông với lão bà tử ta một phen.” Trong mắt bà lão lóe lên dị quang, hiện ra thần sắc nguy hiểm nói.

Đạo nhân trẻ tuổi ở một bên nghe xong thì nhíu mày một cái, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

“ Ta biết rõ lý do hai người các ngươi tới Huyết Hạc Thành, nhưng nếu muốn tham gia việc này, lát nữa Vạn Hoa phu nhân hãy cùng ta tới Tranh Đài Tràng, chỉ cần đạo hữu tiếp được ba chiêu của ta, bất kể thắng bại thế nào, chuyện vừa rồi cũng xem như bỏ qua.” Nam tử đeo mặt nạ thản nhiên nói.

“ Ba chiêu? Không vấn đề gì, dù là ba mươi hay ba trăm chiêu lão thân cũng tiếp nhận hết.” bà lão cuồng tiếu một tiếng trả lời.

“ Tốt, đạo hữu đáp ứng là được. Như thế thì xem như Tiêu mỗ cũng có thể cho những người khác một cái công đạo rồi. Đúng rồi, ta còn quên chưa nói với hai vị. Hai vị cũng không phải là đạo hữu Đại Thừa đầu tiên tới Huyết Hạc Thành này, có người còn tới sớm hơn hai vị một bước đấy.” Người đeo mặt nạ gật gật đầu, sau đó lại nói một câu khiến cho bà lão cả kinh.

“ Có người còn tìm tới Tiêu huynh sớm hơn cả chúng ta sao, là vị đạo hữu nào mà tin tức linh thông như vậy, nhanh như thế đã tới rồi.” Đạo sĩ trẻ tuổi cũng biến sắc, thở nhẹ một hơi hỏi.

“ Đạo hữu đã chờ đợi khá lâu rồi, sao còn chưa ra đây gặp mặt chúng ta.” Người đeo mặt nạ không hề để ý tới lời nói của Đạo sĩ trẻ tuổi, chợt quay đầu hướng về một phía khác trong hư không nói.

“Ồ, đạo hữu thật sự là hảo thủ đoạn, có thể khám phá ra thủ đoạn ẩn nấp của tại hạ. Đã như vậy tại hạ cũng ra gặp mặt mấy vị một lần.” Bỗng nhiên một tiếng kêu kinh ngạc từ nơi đó truyền ra, tiếp đó ánh sáng màu xanh lóe lên, một gã nam tử tướng mạo bình thường mặc áo bào xanh trực tiếp hiện ra, cười mà như không cười quan sát ba người.

“ Qủa nhiên là các hạ. Có thể khám phá ra thủ đoạn ẩn nấp của đạo hữu cũng không phải là gì quá khó, cấm chế của cả tòa thành này đều là do tại hạ tự tay bố trí, bất luận kẻ nào muốn thi triển thần thông loại này trước mặt Tiêu mỗ đều sẽ không có bao nhiêu hiệu quả.” Hai mắt của Tiêu Minh đánh giá Hàn Lập, sau đó khẽ cười một tiếng nói.

“ Hóa ra đạo hữu cũng là một đại gia trận pháp, vậy thì khó trách. Chẳng qua Tiêu đạo hữu gọi tại hạ ra đây là vì chuyện gì?” Hàn Lập khẽ gật đầu, khuôn mặt hiện lên một tia dị sắc.

“ Ta rất bội phục tâm tính của đạo hữu! Biết rõ thời gian vật kia mở ra sắp đến, vậy mà tiến vào Huyết Hạc Thành lại không hề tìm ta, cò có thể yên lặng nghỉ ngơi ở nơi này thời gian dài như thế, ngay cả Đại Môn cũng không hề bước ra một bước. Nếu hai vị đạo hữu Vạn Hoa và Thanh Bình không đến, sợ là đạo hữu vẫn còn tiếp tục chờ đợi a. Nhưng ta cũng không nghĩ tới, nơi hai vị đạo hữu Thanh Bình, Vạn Hoa lựa chọn động thủ lại vừa khéo ngay chỗ ở của đạo hữu. Điều này có tính là trùng hợp hay không nhỉ.” Tiêu Minh cười hắc hắc một tiếng nói.

“ Bần đạo và Vạn Hoa đạo hữu cũng không biết dãy phố này còn có tồn tại cùng giai khác, chỉ là lúc trước dùng thần niệm đảo qua một chút cảm thấy nhân khẩu ở đây thưa thớt nên mới động thủ đấy. Vị đạo hữu này đúng là hảo thủ đoạn, có thể áp chế tu vi ở cảnh giới thấp như vậy, ngay cả bần đạo trước đó cũng không hề phát hiện ra chút khác thường nào. Chẳng qua gương mặt của đạo hữu có vẻ mười phần lạ lẫm, xin hỏi tôn tính đại danh.” Đạo sĩ trẻ tuổi cũng đánh giá Hàn Lập trên dưới một phen, liếc nhìn lão bà sau đó trên mặt mới đầy vẻ tươi cười hỏi.

“ Tại hạ họ Hàn, về phần khuôn mặt lạ lẫm cũng không có gì kỳ quái, ta vốn không phải là người của Huyết Thiên Đại Lục, lần này chỉ thuận tiện đi ngang qua đây thôi, cũng không có hứng thú tham gia chuyện của các ngươi. Chẳng qua nếu không phải Hàn mỗ nhanh nhẹn, sợ rằng cũng phải chật vật một phen rồi, Nhị vị đạo hữu có phải hay không cũng nên cho tại hạ một lời giải thích.” Hàn Lập nhàn nhạt nói vài câu, bỗng nhiên ánh mắt trở nên lăng lệ nhìn chằm chằm vào hai người đạo sĩ trẻ tuổi.

Tiêu Minh thấy vậy khẽ giật mình, nhưng quan sát hai người Thanh Bình đạo nhân lại mỉm cười, trong mắt hiện lên thần sắc như xem kịch vui.

Thanh Bình đạo nhân nhướng mày, nhìn Hàn Lập một lát, tựa như muốn xác định lời hắn nói có phải là chân tâm hay không, mới thu lại mặt cười trả lời.

“ Hóa ra Hàn huynh là đạo hữu đến từ đại lục khác. Lúc trước hai người bọn tar a tay đúng là có hơi lỗ mãng, nhưng Hàn huynh còn muốn giải thích thế nào, chẳng lẽ cũng như Tiêu huynh muốn bần đạo tiếp ba chiêu hay sao.”

“ Ba chiêu thì không cần, chỉ cần các hạ và Vạn Hoa đạo hữu hai người tiếp một chiêu của ta là được rồi.” Hàn Lập mặt không biểu tình nói.

“ Một chiêu! Tốt, hai người bọn ta tiếp nhận. Lão thân cũng muốn nhìn xem đại lục khác rốt cuộc có bao nhiêu thần thông mà dám mạnh miệng như vậy.” Bà lão dường như mười phần nóng nảy, vừa nghe Hàn Lập nói, lúc này khuôn mặt hiện lên vẻ giận dữ, lập tức đáp ứng.

Thanh Bình đạo nhân nghe vậy cười khổ một tiếng, lại hướng Hàn Lập hỏi lại một câu:

“ Hàn đạo hữu thực sự chỉ đi ngang qua thành này sao, thực không phải vì vật trong lời đồn kia mà đến hay sao?”

“ Hàn mỗ ngay cả cái gọi là vật trong lời đồn kia cũng không biết là cái gì thì làm sao có thể vì nó mà đến. Mấy vị đạo hữu cứ yên tâm, tại hạ còn có chuyện quan trọng khác bên mình, chỉ cần không liên quan tới chuyện của ta, ta cũng sẽ không tạo thành bất cứ cái gì trở ngại đối với chư vị.” dường như Hàn Lập nhìn ra được suy nghĩ trong lòng của Thanh Bình đạo nhân, bình tĩnh nói.

Thanh Bình đạo nhân nghe vậy thì đại hỉ.

Vạn Hoa phu nhân nghe xong, thần sắc theo đó cũng giãn ra đôi chút.

Tiêu Minh đứng một bên, ánh mắt lại hơi lóe lên, nhưng lập tức bình tĩnh nói:

“ Mặc kệ Hàn đạo hữu có thực sự vì chuyện này mà đến hay không, tại hạ với tư cách Thành Chủ của Thành này tự nhiên cũng muốn tiếp đãi chư vị một chút cho tốt. Lát nữa sau khi tranh tài luận bàn xong, chư vị đạo hữu nhất định phải tới thăm động phủ của tại hạ một phen đấy.”

------oOo------

Chương 2343: Cửu Mục Huyết Thiềm

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Hai người chúng ta vốn là vì Tiêu huynh mà tới, cho dù đạo hữu không nói, bọn ta cũng dự định tới quý động phủ quấy rầy mấy ngày.” Thanh Bình đạo nhân mỉm cười trả lời.

Hàn Lập sau một hồi tự đánh giá cũng gật đầu.

“Tốt, cứ quyết định như vậy đi. Trước tiên chư vị đạo hữu hãy cùng tại hạ tới Tranh Đài Tràng đã. Chuyện ở nơi này cứ giao cho đệ tử bổn môn xử lý.” Tiêu Minh nghe vậy, khuôn mặt lộ ra chút vui vẻ, sau đó nhìn về bốn phía xung quanh đã bắt đầu xuất hiện một ít vệ sĩ của Thành Huyết Hạc rồi nói.

Bà lão và Thanh Bình đạo nhân tự nhiên không có ý phản đối, Hàn Lập im lặng truyền âm vài câu cho Hoa Thạch lão tổ và Chu Quả Nhi, sau đó cũng đi theo ba người hướng tới một nơi nào đó trong thành bay đi.

Chu Quả Nhi và Hoa Thạch lão tổ liếc mắt nhìn nhau rồi cũng yên lặng rời khỏi nơi đây, nhanh chóng biến mất ở giữa ngã tư đường gần đó.

Nửa canh giờ sau, giữa một tòa kiến trúc vòng tròn đường kính lớn hơn ngàn trượng bay lên một tầng màn sáng mờ mịt, ở giữa không trung bên trong đó, Tiêu Minh và Bà Lão đang đối mặt nhau từ hai phía xa xa.

Ở trên khán đài bên ngoài màn sáng, Hàn Lập và Thanh Bình đạo nhân thì thần sắc bình tĩnh quan sát hết thảy.

Một lát sau, Tiêu Minh thở nhẹ một hơi, miệng nói một tiếng “ Chiêu thứ nhất “, lập tức hé miệng phun ra một đạo huyết quang, đón gió mà lớn lên thành một cái lưỡi dao khổng lồ làm bằng xương trắng.

Ở phía trước mũi nhọn của binh khí này có khảm nạm một vài vòng tròn màu bạc, gió thổi qua chúng vang lên âm thanh leng keng hỗn loạn không ngừng.

Một tay Tiêu Minh bắt lấy lưỡi dao bạch cốt, sau đó quát khẽ một tiếng, cánh tay bỗng nhiên vung lên, liền trực tiếp ném vật ấy về phía bà lão.

“Phù phù” một tiếng.

Lưỡi dao bạch cốt khổng lồ vừa rời tay, mặt ngoài của nó đã hiện lên vô số phù văn màu máu, chớp động một cái nó đã quỷ dị vượt qua cự ly mấy trăm trượng mà trực tiếp xuất hiện trước mặt bà lão, gần trong gang tấc.

“ Hừ, chỉ với chút thủ đoạn này.”

Bà lão hừ nhẹ một tiếng, bộ dáng có vẻ hơi khinh thường, nhưng thực tế thì không dám chậm trễ chút nào, một bàn tay vẫy ra nhanh như tia chớp, rút ra một cây trâm bằng gỗ màu đen trông có vẻ cổ xưa, hướng tới hư không phía lưỡi dao vạch một cái.

Một tiếng thanh minh truyền ra.

Mũi nhọn của cây trâm gỗ màu đen phun ra một ngọn lửa màu đen, lay động một cái lập tức quấn quanh lưỡi dao bạch cốt đồng thời bộc phát ra hào quang chói mắt.

Một màn kinh người xuất hiện.

Lưỡi dao này chỉ bị ngọn lửa màu đen quấn quanh vài cái đã bị mạnh mẽ bức dừng lại ở xa xa rồi lấy tộc độ cực nhanh mà tan rã.

“ Chiêu thứ hai”

Tiêu Minh gặp tình hình này không hề có chút bất ngờ nào, ngược lại còn tiếp tục ra tay lần nữa.

Chỉ thấy hắn điểm một ngón tay về phía Cốt Dao đã bị hòa tan gần một nửa.

Vài cái vòng bạc vẫn sáng loáng ở bên trong lửa đen lập tức run lên nhè nhẹ rồi trở nên mơ hồ, sau đó liền mạnh mẽ giãy ra khỏi đám lửa đen đang lượn lờ, biến mất tại chỗ không thấy đâu nữa.

Sau một khắc, bà lão liền biến sắc, đột nhiên uốn éo thân hình, hóa thành một luồng sáng màu xanh phóng vút lên trời cao.

Ngay tại chỗ mà bà lão vừa đứng bỗng nhiên chấn động, vài cái vầng sáng hình vòng bạc óng ánh im lặng mà hiện ra đồng thời co rụt lại.

Nhưng bà lão đã nhanh chóng hành động trước một bước, lúc này dĩ nhiên là chúng rơi vào khoảng không.

Tuy Nhiên Tiêu Minh lại tiếp tục lẩm bẩm trong miệng, liên tục điểm ngón tay về phía hư không chỗ mấy vầng sáng.

Sau một tiếng “oanh”, mặt ngoài những vầng sáng óng ánh hiện ra vô số vòng cung màu bạc, lấy thế sấm sét lao lên phía bà lão đang ở trên trời cao.

Vạn Hoa phu nhân thấy vậy, sắc mặt trầm xuống, Mộc Trâm trong tay liên tục khua xuống phía dưới.

Lửa đen cuồn cuộn áp xuống, nhưng trừ đem khí thế của vầng sáng giảm bớt đi chốc lát thì dáng vẻ căn bản không làm gì được chúng,

Thân hình của Vạn Hoa phu nhân mặc dù liên tục chớp động trong hư không, nhưng vài vầng sáng này cũng đồng dạng liên tục thuấn di, lấy thế sấm sét đuổi theo liên tục không tha.

Sau mấy lần trốn tránh, rốt cục trên khuôn mặt bà lão cũng hiện lên vẻ mất kiên nhẫn, quát lên một tiếng chói tai:

“ Ngươi thực sự cho rằng chỉ bằng kiện dị bảo này là có thể khắc chế ma diễm của lão thân sao. Tiêu lão quái, tiếp đây ta sẽ cho ngươi nhìn thấy sự lợi hại chân chính của Thực Cốt Ma Hỏa.”

Vừa dứt lời, Bà lão liền ném Mộc Trâm trong tay ra, há mồm phun lên trên nó một luồng tinh khí, đồng thời sau lưng vụt lên ánh sáng màu đen, biến ảo thành hư ảnh một con sư tử khổng lồ màu đen cao tới vài chục trượng.

Sư Tử này toàn thân cuồn cuộn lửa đen, mới vừa hiện thân đã lập tức tản mát ra một cỗ khí tức quỷ dị khiến cho lòng người kinh hãi.

Vào lúc này Mộc Trâm bỗng lóe lên vòng sáng bảo hộ, trực tiếp biến ảo thành một thanh kiếm ngắn đen xì.

Kiếm này chẳng qua chỉ dài nửa xích nhưng lại tản ra nhiệt độ cao tới mức khó có thể tin, khiến cho hư không gần đó đều bị đốt cháy phát ra mùi khét lẹt.

Vài vầng sáng kia nhân cơ hội này lại chớp động một cái đã một lần nữa xuất hiện trên đầu của Vạn Hoa phu nhân, hung hăng chụp xuống.

Con Cự Sư màu đen gầm nhẹ, ngẩng đầu phun ra càng nhiều Hỏa Vân màu đen lên cao, phút chốc đã mạnh mẽ ngăn mấy vòng sáng kia lại. Vạn Hoa phu nhân thì lại khẽ thúc đẩy thanh Đoản Kiếm màu đen kia.

Tứ thì bảo vật này vang lên một tiếng thanh minh, sau đó hóa thành một vầng sáng đen chui vào trong cái miệng lớn của Cự Sư.

Tiếp đó trên mặt bà lão hiện ra một tia cười lạnh, mười ngón tay giống như bánh xe liên tục bấm niệm pháp quyết.

“ Oanh” một tiếng thật lớn.

Hắc diễm bên ngoài thân Cự Sư màu đen nhờ đó mà trở nên cuồn cuộn, sau đó cực nhanh lớn lên rồi phun ra một cột sáng đen về phía những vầng sáng trên trời cao.

Cột sáng màu đen rõ ràng chính là thanh đoản kiếm màu đen kia biến thành, chỉ là lúc này mặt ngoài của nó nhiều hơn vô số linh văn hình ngọn lửa quỷ dị, rung lên một tiếng dài liền hóa thành một đạo cầu vồng dài hơn mười trượng, thoáng cái đã trực tiếp xuyên thủng Hỏa Vân mà lóe lên ở chỗ mấy vầng sáng.

“Phanh phanh” một tiếng giòn vang!

Vài cái vầng sáng kia từ lúc cầu vồng hiện lên, từ giữa chúng bị chém rách ra, hóa thành từng điểm linh quang tán loạn mà biến mất.

“ Hảo thủ đoạn, đây chắc là bảo vật thành danh của Vạn Hoa đạo hữu, Trảm Lân Ma Kiếm rồi, quả nhiên không phải bình thường, ngay cả vài miếng Thái Nhạc của ta cũng không thể chống lại được. Chẳng qua chiêu cuối cùng này ta sẽ vận dụng một chút thần thông chân chính, đạo hữu cũng nên cẩn thận một chút.” Tiêu Minh thấy vậy, không dận mà còn cười lên, câu nói cuối cùng có đôi chút ngưng trọng, đột nhiên một cánh tay khẽ động, một bàn tay hung hăng đập mạnh một chưởng xuống vùng Đan Điền.

Sau một tiếng vang nhỏ, bên ngoài thân hình Tiêu Minh đột nhiên toát ra vô số huyết khí, dưới ngàn vạn luồng huyết khí này tạo thành sương mù cuồn cuộn, thân hình hắn triệt để chìm ngập vào trong đó.

Bà lão thấy vậy thì rùng mình, thần sắc bỗng nghiêm nghị hơn vài phần, Nhưng đồng thời khé thúc dục pháp quyết. Hư ảnh Cự Sư màu đen sau lưng lập tức ngưng thực lại, hình thể thoáng cái lớn hơn ba phần so với lúc trước.

Bỗng nhiên một tiếng rít quái dị từ bên trong Huyết Vụ truyền ra, tiếp đó là vài tiếng bước chân ầm ầm nặng nề, từ bên trong mơ hồ có một con quái vật khổng lồ sắp chui ra.

Tới khi Huyết Vụ triệt để tan đi, từ đó nhảy ra một con Cóc lớn như một ngọn núi nhỏ.

Con cóc này cao trăm trượng, bên ngoài thân bóng loáng như máu, phần lưng có từng cái đầu lớn nhỏ lồi lên, Nhưng ngay phía trước mấy cái đầu hiện ra chín con mắt yêu dị màu vàng, chớp động hàn quang kinh người.

“Cửu Mục Huyết Thiềm, vậy mà ngươi đã thực sự luyện hóa chân huyết của Chân Linh Thượng Cổ này” Bà lão trông thấy con Cóc khổng lồ này bỗng la lên thất thanh, đồng thời sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Bên ngoài màn sáng, Thanh Bình đạo nhân trông thấy sự xuất hiện của Cửu Mục Huyết Thiềm, sắc mặt cũng hơi đổi.

Ngược lại Hàn Lập thấy vậy thì hai mắt sáng ngời, trên mặt lộ ra vẻ cười mà như không cười.

Tên tuổi Cửu Mục Huyết Thiềm, hắn tự nhiên đã sớm nghe thấy, thậm chí ở một vài phòng đấu giá cỡ lớn còn thường xuyên xuất hiện một ít chân huyết Chân Linh này. Nhưng nó lại rất khác biệt so với chân huyết của những Chân Linh thượng cổ thường được rất nhiều tu sĩ cao giai tranh đoạt khác, chân huyết này rất ít người muốn có, thậm chí còn ít khi nghe thấy lời đồn về nó.

Xuất hiện loại tình huống này, tới cùng kỳ thực chính là do tinh huyết của Cửu Mục Huyết Thiềm này vô cùng độc, cho dù tồn tại Đại Thừa muốn luyện hóa nó thì tám chín phần mười là cũng không cách nào thừa nhận mà bị độc tính trong tinh huyết cắn trả. Những tu luyện giả có tu vi thấp hơn, thậm chỉ chỉ cần nhiễm phải một chút đã có thể lập tức lăn quay ra mà chết.

Với tình huống như thế, cộng thêm còn có rất nhiều tinh huyết Chân Linh khác có thể lựa chọn, tự nhiên không có bao nhiêu tồn tại Đại Thừa cảm thấy hứng thú với Chân Linh Huyết này.

Cho nên vị Đại Thừa này của Huyết Côt Môn dám mạo hiểm như vậy, mà lại còn luyện hóa thành công chân huyết của Cửu Mục Huyết Thiềm, thực sự là một việc khiến người ta hoảng sợ.

“Vạn Hoa đạo hữu, từ khi tại hạ luyện thành Kim Thiền Chân Thân tới nay, đây là lần đầu tiên lấy ra tranh đấu, rốt cục có bao nhiêu uy năng thì chỉ có thể nhờ đạo hữu tự mình kiểm nghiệm vậy.” từ trong miệng con cóc khổng lồ truyền ra âm thanh nói chuyện trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tiêu Minh. Tiếp đó nó đột nhiên há miệng bắn ra một thứ gì đó mơ hồ vang lên một tiếng phá không bay đi.

Bà lão đứng đối diện lập tức kêu lên đau đớn, thân hình bỗng nhiên run lên như bị vật gì nặng nề đánh mạnh một cái vậy, thụt lùi lại mấy bước mới một lần nữa kinh sợ đứng vững lại thân hình.

Chỉ thấy ngay gần một trượng trước mặt nàng, một khối thịt màu vàng lớn cỡ cái đầu lâu đang hung hăng đánh lên trên bề mặt một chiếc thuẫn bằng gỗ màu xanh.

Phía sau khối thịt hiện ra một cái gốc lớn cỡ cái cổ tay, phân bố vô số gân xanh và huyết nhục.

Vừa rồi Cửu Mục Huyết Thiềm đã đem đầu lưỡi phun ra, dùng tốc độ quỷ dị mà bà lão không thể nhìn thấy, thoáng cái đã tới bên cạnh.

Nếu không phải vì nàng cẩn thận sớm lặng lẽ thả ra tấm thuẫn gỗ có thể ẩn nấp thân hình này, sợ rằng một đòn vừa rồi đã không có cách nào chống lại được.

Nhưng ngay cả như vậy, bộ dáng của vị Vạn Hoa phu nhân này cũng đầy chật vật.

Bà lão gầm lên một tiếng, Cự Sư màu đen sàu lưng há miệng bắn ra một đạo cầu vồng màu đen hung hăng cuốn thẳng tới đầu lưỡi của Huyết Thiềm.

Nhưng vào lúc này, cái lưỡi thô to của Huyết Thiềm chỉ khẽ động, liền thoáng cái biến mất một cách quỷ dị không thấy bóng dáng.

Cùng lúc đó, bản thể của Cửu Mục Huyết Thiềm vốn đang đứng cách xa đó mấy trăm trượng, đột nhiên chân sau dồn lực một chút, “ vù” một tiếng, thân hình khổng lồ đã biến mất giữa đất trời.

“Không tốt”

Vạn Hoa phu nhân cũng là hạng người trải qua hang trăm trận chiến, từ tồn tại cấp thấp từng bước đi tới ngày hôm nay, vừa trông thấy thế lập tức biến sắc, thân hình uốn éo muốn thi triển độn thuật lập tức rời khỏi chỗ cũ.

Nhưng đã chậm!

Chỉ nghe trên bầu trời vang lên tiếng ầm ầm thật lớn, một cái bóng đen khổng lồ thoáng chốc xuất hiện ở bầu trời phía trên đầu nàng, đúng là Cửu Mục Huyết Thiềm vừa biến mất kia.

Huyết Thiềm này vừa hiện thân, lập tức thò ra chi trước cực lớn của nó, từ từ chụp xuống phía dưới.

Sau một tiếng “phù phù”, một cái vầng Chưởng Ấn sáng đỏ như máu đường kính lớn hơn mười trượng hiện ra, hung hăng đè xuống phía dưới.

Vầng sáng này còn chưa thực sự chụp xuống, Bà lão đã thấy hư không xung quanh ngưng trệ lại, thân hình bỗng chốc vô cùng trầm trọng, tiếp theo đó bộc phát ra vô số tiếng nổ lớn ầm vang.

Cửu Mục Huyết Thiềm: Con cóc màu đỏ có chín mắt.

------oOo------

Chương 2344: Trận Đồ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nội tâm Vạn Hoa phu nhân lập tức cả kinh, miệng kêu lên một tiếng bén nhọn, tiếp đó ngẩng đầu phun ra không trung một cái Ấn lớn màu vàng đất, đồng thời hư ảnh Cự Sư màu đen sau lưng cũng đột nhiên nhấc chân lên đánh ra một trảo mạnh như xé rách bầu trời.

“Phanh” một tiếng thật lớn.

Năm đạo trảo ảnh cực lớn vừa tiếp xúc với quầng sáng lập tức phát ra một tiếng trầm đục, bị bắn ngược lại rồi tiêu tán đi.

Mà Đại Ấn sau một hồi lắc lư, cũng bị quầng sáng tỏa ra một cỗ lực lượng kinh khủng kéo đi vài vòng, thoáng chốc như mất đi khống chế mà liên tục quay tròn ở trên không trung.

Vầng sáng màu đỏ chẳng hề dừng lại chút nào và tiếp tục lao thẳng xuống người Vạn Hoa phu nhân.

Sắc mặt Bà lão thoáng chốc hơi chút tái xanh rồi, nhưng đột nhiên từ cổ họng bà ta phát ra vài âm thanh quái dị, Cự Sư màu đen sau lưng nổi giận gầm lên một tiếng, bỗng nhiên phun ra một khối Cầu Lửa màu đen.

Hỏa Cầu này vừa bay ra lập tức đón gió mà cuồn cuộn lớn lên, biến thành khổng lồ không thua gì vầng sáng màu đỏ, đồng thời lao thẳng về phía nó.

Trong tiếng nổ oanh long, Hỏa Cầu thoáng chốc biến thành Hỏa Vân cuồn cuộn điên cuồng tỏa ra bốn phương tám hướng, uy năng khổng lồ của nó khiến cho ngay cả vầng sáng màu máu ở phía trên cũng bắt đầu có dấu hiệu bất ổn rồi.

Nhưng vào lúc này, Cửu Mục Huyết Thiềm ở trên bầu trời mở cái miệng lớn của nó phun ra một đoàn huyết khí, chớp động một cái đoàn huyết khí này đã chui vào bên trong vầng sáng không thấy đâu nữa.

Sau một khắc, Vầng sáng khổng lồ vang lên âm thanh ông ông, nó run nhẹ vài cái, dưới cỗ lực lượng mạnh mẽ mới được tăng cường, một lần nữa lại khôi phục lại ổn định, tiếp tục cứng rắn đè mạnh xuống Hỏa Vân phía dưới.

Mặc dù Cự Sư màu đen cũng phun ra hắc diễm để rót thêm uy năng vào trong Hỏa Vân, nhưng rõ ràng là vẫn không thể ngăn cản được Vầng sáng màu đỏ kia.

Vạn Hoa phu nhân kinh sợ nhìn lên vầng sáng màu đỏ cách đó không xa, trong lòng không khỏi có hút do dự là có nên sử dụng thủ đoạn áp rương của chính mình hay không.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên vầng sáng màu đỏ lóe lên, rồi cứ như vậy mà biến mất trong hư không.

Giờ phút này, từ trong miệng của Cửu Mục Huyết Thiềm mới vang lên một câu nói bình tĩnh “Đa tạ”. sau đó thân hình nó lăn một vòng dưới đất, tỏa một luồng huyết vụ ra bên ngoài hư không.

Từ trong huyết vụ, nam tử đeo mặt nạ đã khôi phục hình người đi ra.

“ Tiêu huynh quả nhiên là hảo thần thông, lần giao thủ này xem như lão thân thua.” Sắc mặt Vạn Hoa phu nhân hết sức khó coi, sau khi đem Hỏa Vân trên không trung và Pháp Tướng sau lưng thu lại mới chỉ có thể hơi không cam lòng mà nói.

“ Tại hạ cũng chỉ chiếm được một chút tiên cơ nhờ Cửu Mục Huyết Thiềm Chân Thân mà thôi, nếu thực là một trận chiến sinh tử thì không nhất định có thể hơn được Vạn Hoa đạo hữu. Hàn đạo hữu, tiếp theo tới phiên ngươi rồi. Tiêu mỗ cũng muốn chứng kiến thần thông của đại lục khác để mở mang kiến thức một chút đấy.” Tiêu Minh cũng không nói câu gì khó nghe mà chỉ nhàn nhạt nói vài câu, sau đó quay lại nói với Hàn Lập.

Tiếp đó bên ngoài thân hắn lóe lên độn quang, lập tức biến thành một luồng sáng màu đỏ chui ra khỏi màn sáng, xuất hiện ở gần chỗ Hàn Lập.

“ Vạn Hoa đạo hữu có cần phải nghỉ ngơi một chút không, hay là để Thanh Bình đạo hữu cùng tại hạ luận bàn trước đã…” Hàn Lập mỉm cười, quay lại hỏi đạo sĩ trẻ tuổi.

“ Không cần, lúc nãy giao thủ căn bản là chưa ảnh hưởng gì tới chân nguyên, lão thân cũng chưa tiêu hao bao nhiêu pháp lực. Hàn đạo hữu cứ tới đây đi.” Bà lão không chờ đạo sĩ trả lời, mà đứng ngay phía trong màn sáng lạnh lùng nói.

Thanh Bình đạo nhân thấy vậy, cười mà không nói gì.

Hàn Lập nhíu mày một cái, rồi cũng liền gật gật đầu, một tay bấm niệm pháp quyết, thân hình trở nên mơ hồ, lóe lên đã biến mất ngay tại chỗ.

Sau một khắc, một chỗ trên hư không bên trong màn sáng chấn động, thân hình Hàn Lập lẳng lặng hiện ra tại đó.

“Bởi vì chỉ cần đạo hữu tiếp một chiêu nên Hàn mỗ cũng sẽ không khách khí đâu.” Hàn Lập không chút biểu tình nói.

“Hừ, điều này chẳng cần ngươi nhắc nhở lão thân cũng biết.” Bà lão tức giận trả lời, hắc quang sau lưng nhoáng lên, một lần nữa hiện ra hư ảnh Cự Sư màu đen giương nanh múa vuốt, mà hình thái dường như còn dữ tợn hung ác hơn hai phần so với hồi nãy.

Xem ra một phen giao thủ thất bại vừa rồi khiến cho trong lòng bà ta nghẹn một cục tức giận, có ý muốn từ trên mình Hàn Lập tìm về một chút thể diện.

Hàn Lập thấy vậy, hai mắt vốn đang nhíu lại nhưng hít sâu một hơi bỗng nhiên bước về phía trước.

“Phốc” một tiếng trầm đục. Một bước bình thường này của Hàn Lập lại dường như nặng tựa ngàn cân vậy. Vừa dậm chân xuống mặt đất đã khiến cho mặt đất nơi hắn đặt chân xuống phát ra tiếng nổ mạnh ầm vang.

Nội tâm bà lão khẽ rùng mình, tiếp đó chỉ thấy bên ngoài thân thể Hàn Lập đang ở đối diện bỗng nhiên hiện lên vô số Linh Văn màu bạc lượn lờ. Thân thể hắn tỏa sáng vàng rực rồi điên cuồng lớn lên, đồng thời từ trên da thịt hình thành từng mảng lân phiến màu vàng kim.

Trong nháy mắt, đối thủ của bà ta đã biến thành một con Ma Vật một sừng dữ tợn, toàn thân rải đầy lân phiến màu vàng.

“ Đây là Chân Ma Thân, hắn đã tu luyện thân thể tới cực hạn của Ma Đạo! Vạn Hoa đạo hữu cẩn thận, ngàn vạn lần chớ có khinh thường.” Bên ngoài màn sáng, Thanh Bình đạo nhân vừa thấy hình tượng biến thân của Hàn Lập, sắc mặt chợt đại biến, vội vàng đứng dậy mở miệng nhắc nhở bà lão.

Tiêu Minh ở bên cạnh mặc dù đã đeo mặt nạ nên không thể nhìn ra biểu hiện của hắn, nhưng rõ ràng trong mắt cũng đã xẹt qua vẻ giật mình.

Vạn Hoa phu nhân vốn đang nao nao, nhưng nghe đến danh xưng của “ Chân Ma Thân”, lại hơi chút cảm ứng được khí tức khủng bố từ phía đối diện, thần sắc lập tức trở nên vô cùng ngưng trọng.

Trong lòng bà ta nhanh chóng xoay chuyển, bỗng nhiên hai tay aó run lên, từ trong ống tay áo bắn ra vô số Phi Châm màu đen chẳng chịt, chúng xoay quanh một vòng trong hư không rồi liên kết với nhau hóa thành một trận đồ cuồn cuộn hắc khí. Vừa vặn bảo hộ bà ta ngay tại trung tâm.

Bà lão này vậy mà thực sự lấy ra thủ đoạn áp rương của mình, tế ra một bộ trận đồ phi châm.

Bộ trận đồ phi châm này, là trước đây nàng ngẫu nhiên lấy được phương pháp tế luyện từ một tòa di tích thượng cổ, về sao lại hao tổn thời gian mấy trăm năm mới chế tạo ra ba trăm sáu mươi cây Hắc Huyết Châm này, cuối cùng tế luyện thành công pháp trận.

Từ khi Vạn Hoa phu nhân luyện thành trận đồ này tới nay, một khi thả ra chúng để chiến đấu cùng đối thủ ngang cấp thì chưa một lần đại bại, dù không địch lại những cường giả khác thì vẫn có thể giữ được cục diện không thắng không bại.

Hiện tại đối mặt với biến thân của Hàn Lập, bà ta lại không cần suy nghĩ mà tế ra trận đồ này, có thể thấy được mức độ xem trọng đối với Chân Ma Thân của bà ta.

“Chân Ma Thân!”

Hàn Lập biến thân xong, nghe được lời nói của Thanh Bình đạo nhân, tâm niệm xoay chuyển một hồi, âm thầm cười khẩy.

“ Đây chỉ là trạng thái biến thân chưa hoàn toàn của Phạm Thánh Biến Thân mà thôi, trông thì mười phần khá giống với biến thân của vài loại Ma công hiếm gặp khi tu luyện tới cực hạn, nhưng trên thực tế uy năng của chúng lại cách biệt một trời một vực.”

Đừng nói bản thân thân thể của Hàn Lập đã mạnh mẽ không hề thua kém các Chân Linh bình thường, cho dù không cần thi triển Kinh Trập Quyết phụ trợ thì biến thân chưa hoàn toàn của Phạm Thánh Biến Thân cũng dư sức để nghiền nát những Đại Thừa bình thường rồi.

Trong lòng Hàn Lập suy nghĩ như vậy, cũng không hề có ý khách khí, vừa thấy đối phương bày ra trận đồ, biến thân Người Khổng Lồ cao vài chục trượng bỗng bước lên một bước đã tới gần trận đồ trong gang tấc rồi. Một cánh tay hắn khẽ động, bàn tay đầy lân phiến từ từ chụp xuống trung tâm của trận đồ, năm ngón tay lóe lên một cách quỷ dị lập tức nhập vào hư không trước người không thấy đâu nữa.

“Oanh” một tiếng trầm đục, trên không phía trên của trận đồ chấn động kịch liệt, một cái bàn tay khổng lồ màu vàng rực rỡ được phóng đại gấp mấy lần đã lăng không hiện ra, năm ngón tay co lại lập tức âm thầm mang theo một luồng khí tức kinh người lao thẳng xuống trận đồ phía dưới.

ở trung tâm của trận đồ, Vạn Hoa phu nhân vừa thấy thanh thế của bàn tay khổng lồ, khóe miệng không khỏi hơi co quắp lại, nhưng bàn tay thì không hề do dự bấm niệm pháp quyết.

Lúc này, hắc khí bên trong trận đồ nổi lên tiếng xé gió, vô số hắc mang như cuồng phong bạo vũ hướng không trung mà bắn đi.

Mỗi một đạo hắc mang thình lình đều từ một cây phi châm nhỏ biến ảo thành, mũi nhọn lóe lên hàn quang kinh người, bộ dáng thoạt nhìn cực kỳ sắc bén.

Cự chưởng màu vàng lại không hề có chút né tránh nào, vẫn vững vàng đè thẳng xuống phía dưới.

Do đó mà tất cả hắc mang cứ như mưa rào đổ, đều hung hăng đánh lên tên bàn tay khổng lồ.

Nhưng sau một khắc, âm thanh " đinh đương" vang lên, những thứ hắc mang này dưới vô số những tia sáng đen tách ra từ bàn tay khổng lồ màu vàng đã nhao nhao bị bắn ngược trở lại, căn bản không có cách nào gây tổn thương được mảy may tới bàn tay khổng lồ màu vàng.

Vạn Hoa phu nhân thấy vậy, lại không hề có vẻ ngoài ý muốn, ngược lại hít sâu một hơi, đột nhiên bấm niệm pháp quyết, thân hình bỗng như con quay điên cuồng chuyển động tại chỗ.

Một tiếng nổ lớn "phốc phốc" vang lên, vô số pháp quyết đủ mọi màu sắc bắt đầu từ trên mình bà lão điên cuồng phóng xạ ra, rồi nhao nhao chui vào bên trong trận đồ không thấy bóng dáng.

Cả tòa trận đồ đang tuôn ra hắc khí, bỗng nhiên hơn mười sợi dây dài màu đen từ đó chui ra, lóe lên một cái đã quấn chắc lấy bàn tay khổng lồ màu vàng kia.

Tiếp đó bên ngoài những sợi dây màu đen vang lên âm thanh vù vù, vô số phù văn màu đen hiện ra rồi nhao nhao dán lên trên bàn tay khổng lồ.

Trong nháy mắt, bàn tay màu vàng khổng lồ đã bị đám phù văn màu đen này bao bọc chằng chịt lại, rốt cuộc không hề lộ ra được một tia sáng vàng nào nữa.

“Phong”

Lúc này, thân hình của Vạn Hoa phu nhân bên trong trận đồ mới đình chỉ xoay tròn, trên mặt mang theo vẻ đắc ý, quát khẽ một tiếng về phía không trung.

Lập tức những phù văn màu đen kia tỏa sáng rực rỡ, bắt đầu nhúc nhích, dường như còn muốn tiếp tục biến hóa thêm gì nữa, ý đồ muốn triệt để phong ấn bàn tay khổng lồ này lại.

Nhưng lúc này, từ trong miệng Cự Nhân do Hàn Lập biến thành truyền ra một chữ “phá” ông ông.

Sấm chớp nổi lên.

Từ trong đám phù văn màu đen bỗng nhiên bắn ra vô số hồ quang điện màu vàng, lượn lờ đan xen vào, đem từng đám phù văn xé rách ra, một lần nữa lại lộ ra bàn tay khổng lồ màu vàng trong đó.

Mà bàn tay khổng lồ màu vàng vừa đạt được tự do, lập tức phẩy một cái, năm ngón tay thoáng chốc đã quỷ dị bắt được một đầu của tất cả mười mấy sợi dây, tiếp đó hắn khẽ dùng sức liền phát ra âm thanh “phốc phốc” trầm đục.

Hơn mười sợi dây màu đen bị một cỗ sức mạnh không thể tưởng tượng nổi ép cho chúi xuống đất, nhao nhao gãy ra rồi hóa thành bột phấn.

Theo đó bàn tay khổng lồ màu vàng trở nên mơ hồ, thoáng chốc nó đã quỷ dị tiến tới một nơi trong hư không chỉ cách mấy trượng với trận đồ, năm ngón tay một lần nữa hung hăng đè xuống.

Trận đồ màu đen giống như bị kích thích, thoáng chốc phát ra âm thanh bén nhọn chói tai, hắc khí bên trong cuồn cuộn bay vọt ra lập tức xông lên không trung biến ảo thành một tấm màn chắn màu đen trải đầy hắc mang, đem trọn vẹn cả tòa trận đồ bảo hộ bên dưới.

“Oanh” một tiếng kinh thiên động địa.

Bàn tay khổng lồ màu vàng hung hăng đánh lên phía trên tấm màn đen, ánh sáng đen và vàng lập tức bộc phát cùng một chỗ.

Hào quang chói mắt khiến cho Tiêu Thanh và Thanh Bình đạo nhân ở bên ngoài không khỏi phải nhíu hai mắt lại.

Tới khi hào quang thu lại, thời điểm bọn hắn mở to mắt ra thì màn sáng màu đen trông như không gì phá nổi bên trên trận đồ đã bị cứng rắn đập cho tan nát.

Bàn tay khổng lồ màu vàng như một ngọn núi đã xuất hiện trên đỉnh đầu của Vạn Hoa phu nhân, rồi lẳng lặng dừng lại ở đó.

------oOo------

Chương 2345: Thiên Đỉnh cung

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sắc mặt Vạn Hoa phu nhân trắng như tờ giấy, bất động trong chốc lát.

Lúc này, chẳng những trận đồ bị cự chưởng vàng kim chấn vỡ đến thất tinh bát lạc, mà ngay cả cự sư màu đen sau lưng lão bà cũng bị một luồng sức mạnh lớn khủng khiếp đè xuống, co lại một chỗ, căn bản không thể nào cựa quậy.

Mặc dù trên người Vạn Hoa phu nhân thoáng cái đã phóng ra một cái thuẫn màu lục và vài kiện bảo vật phòng ngự bảo vệ toàn thân, nhưng trong lòng cũng hiểu rất rõ, với uy năng khủng bố của cự thủ kia, những bảo vật này căn bản không thể tạo ra bao nhiêu tác dụng ngăn cản.

Chân Ma Chi Thể của đối phương lại khủng bố đến tình trạng thế này, chỉ dùng một tay đã đánh bại bản thân dù đã sử dụng đến những thủ đoạn áp trục.

Điều này làm Vạn Hoa phu nhân vốn tâm cao khí ngạo thoáng chốc tâm lạnh như tro tàn.

“Đã nhường rồi!”

Hàn Lập biến thành cự nhân nhàn nhạt cười, nói một câu, sau đó co tay thu chiêu lại.

Gần như cùng lúc, cự chưởng trên đầu Vạn Hoa phu nhân cũng lóe lên biến mất không thấy bóng dáng.

Lúc này, lão bà cũng không biết mình đã ly khai màn sáng bằng cách nào, đờ đẫn về đến khán đài.

Bên ngoài, Thanh Bình đạo nhân cùng Tiêu Minh thoáng liếc nhau một cái, đều lộ ra thần sắc cực kỳ hoảng sợ.

Hàn Lập trong màn sáng hướng Thanh Bình đạo nhân nói:

“Thanh Bình đạo hữu, kính xin xuống tràng chỉ giáo một chút…”

Mà Thanh Bình đạo nhân mới hồi phục từ cảnh tượng kinh người, Hàn Lập một kích đánh bại lão bà, nghe Hàn Lập nói như vậy, sắc mặt biến đổi. Sau một lúc lâu mới chắp tay với Hàn Lập, cười khổ trả lời:

“Đạo hữu, ma công cái thế. Bần đạo tự hỏi, tuyệt đối không phải là đối thủ. Một chiêu này không cần đánh nữa, tại hạ cam bái hạ phong.”

Vị Thanh Bình đạo nhân này sau một hồi tranh đấu nội tâm, chủ động nhận thua.

Hàn Lập nghe được cũng không cảm thấy bất ngờ, cũng không cưỡng ép thêm, chỉ gật đầu rồi đem Phạm Thánh chân thân thu lại, sau một cái chớp động cũng hiện ra bên ngoài màn sáng.

“Hàn đạo hữu thần thông to lớn, có thể nói cả đời Tiêu mỗ cũng ít gặp. Nhưng cũng làm cho ta nhớ đến một người. Đạo hữu hẳn là Hàn Lập của Phong Nguyên Đại Lục, người từng tiến vào Ma Giới chém giết Minh Trùng Mẫu rồi.” Tiêu Minh quan sát Hàn Lập không chớp mắt một lúc, từng chữ nói ra.

“Hổ thẹn! Lời đồn có chút khuếch đại thôi, nhưng tại hạ quả thực là Hàn Lập Nhân Tộc.” Ánh mắt Hàn Lập có chút lóe lên, bất động thanh sắc trả lời.

“Hắc hắc, quả nhiên là Hàn đạo hữu, khó trách thần thông lợi hại đến thế. Nhưng điều này quả thực là quý khách đến nhà rồi. Đạo hữu nhất định phải nghỉ ngơi tại bản thành một thời gian ngắn để ta có thể hảo hảo* mà trao đổi một chút.” Tiêu Minh không để ý đến biểu tình của hai người kia, cười to nói.

*Hảo hảo: dịch ra là rất tốt. Mà dịch “trao đổi rất tốt” nghe nó chuối chuối nên để nguyên.

“Nếu đạo hữu đã thành tâm mời như vậy, tại hạ tự nhiên không cự tuyệt rồi.” Hàn Lập cũng thấy hứng thú với công pháp huyết đạo của Huyết Cốt Môn, nghe được lời ấy mỉm cười đáp.

“Thật tốt quá! Vạn Hoa phu nhân, Thanh Bình đạo hữu hay là cùng đến động phủ tại hạ tụ họp một chút nhé.” Tiêu Minh dường như rất hưng phấn, quay sang Vạn Hoa phu nhân và Thanh Bình đạo nhân đề nghị.

“Hai người bọn ta đến chuyến này vốn là có chuyện để cầu. Trước khi nghe Tiêu huynh hồi đáp, tự nhiên không thể rời đi như vậy rồi. Tiêu huynh dẫn đường trước, hai người bần đạo đành quấy rầy một chút rồi.” Thanh Bình đạo nhân cùng Vạn Hoa phu nhân liếc nhìn nhau, sau một hồi do dự nói.

“Tại hạ vừa rồi đã phân phó môn hạ chuẩn bị thịnh yến trong động phủ. Nhất định sẽ khiến các vị đạo hữu thỏa mãn vô cùng. Chư vị cứ yên tâm.” Tiêu Minh nghe vậy khẽ cười nói.

Vì vậy, sau một khắc, cả nhóm hóa thành mấy đạo kinh hồng, nhanh chóng lao đi về phía cung điện khổng lồ ở trung tâm thành Huyết Hạc.

Hơn nữa ngày sau, khi sắc trời đã muộn, bầu trời hiện ra một màu đỏ như máu, Hàn Lập bình tĩnh, nhanh chóng bay ra từ cung điện. Lại hơn nữa giờ tiếp theo, đã tìm đến đình viện đã thuê trong một khách sạn trên một con đường vắng vẻ.

Tại cửa đình viện, Hoa Thạch lão tổ cùng Chu Quả Nhi kính cẩn đứng bên ngoài, vừa thấy Hàn Lập đến đã bước lên thi lễ.

Hàn Lập phất tay, mang theo hai người tiến vào trong đình viện. Tiếp đó ánh sáng trắng lóe lên, cửa lớn đóng chặt.

Cùng thời gian, một chỗ bên trong Thiên Điện của cung điện khổng lồ. Ba người Tiêu Minh, Thanh Bình đạo nhân, Vạn Hoa phu nhân, đang ngồi quanh một cái bàn tròn bằng bạch ngọc, tựa như đang tranh luận chuyện gì đó.

Bởi vì Tiêu Minh có mang mặt nạ, nên ngoài trừ ánh mắt có chút bất định ra, không thể hiện biểu lộ khác ra ngoài.

Thanh Bình đạo nhân cùng Vạn Hoa phu nhân đều thần sắc ngưng trọng, thậm chí còn có chút tức giận lẫn vào trong đó.

“Tiêu lão quái, điều kiện ngươi đưa ra hơi quá đáng, lại muốn đến chín phần thu hoạch bên trong Thiên Đỉnh cung, chỉ chia cho ta và Thanh Bình đạo hữu một phần. Chẳng lẽ thực sự xem hai người bọn ta không ra gì?” Vạn Hoa phu nhân nổi giận quát lớn.

“Nếu nhị vị có được chìa khóa Thiên Đỉnh cung, hơn nữa còn biết đại khái địa điểm mở ra, cũng có thể đưa ra điều kiện như vậy.” Nam tử đeo mặt nạ không chút tức giận trả lời.

“Hai người bọn ta đương nhiên biết rõ Tiêu huynh có được những vật này, nếu không cũng không tiến vào sơn mạch Vạn Nguyệt trước mà tìm đến cửa đạo hữu. Nhưng bất kể nói như thế nào, chỉ để cho ta cùng Vạn Hoa phu nhân một phần, quả thực hơi quá đáng rồi.” Thanh Bình đạo nhân chau mày nói.

“Hai vị cho rằng Thiên Đỉnh cung là nơi nào? Nếu không có chìa khóa trong tay tại hạ, cho dù biết địa điểm mở ra sớm một bước cũng có tác dụng gì? Năm đó, Tiêu mỗ vì có được chìa khóa này đã phải bỏ ra đại giới thật lớn*. Để lại cho hai vị một phần cũng xem như không ít rồi.” Tiêu Minh không nhúc nhích nói.

*Kiểu như bỏ ra nhiều công sức tiền bạc ấy.

“Hừ, chìa khóa tiến vào Thiên Đỉnh Tiên Cung không chỉ một cái. Trong tay đạo hữu bất quả chỉ là một trong số đó, nhưng không biết có phải là vật nguyên bản chân chính hay không. Trước mỗi lần Thiên Đỉnh Tiên Cung xuất thế, những vật giả mạo được đưa ra không ít đâu. Những chìa khóa giả tạo này tuy không đưa người ta bình yên đến Thiên Đỉnh Tiên Cung, nhưng cũng dư khả năng cảm ứng đại khái thời gian và vị trí. Nếu chịu mạo hiểm với cái chết một chút cũng có thể xông vào đấy.” Vạn Hoa phu nhân nhìn chằm chằm Tiêu Minh, lạnh lùng nói

“Chìa khóa giả? Chuyện này thì ta biết một chút, ta cam đoan với hai vị. Trong tay tại ha là một trong những vật nguyên bản, nếu không sao lại dám đưa ra điều kiện như thế.” Tiêu Minh cười hắc hắc, mười phần tự tin nói.

“Tiêu huynh đã tự tin như vậy cũng không phí công bọn ta tự mình đến đây. Nhưng trước kia, nhiều chìa khóa giả được đưa ra như vậy, chỉ sợ lúc Thiên Đỉnh Tiên Cung mở ra, những tồn tại cấp thấp như Luyện Hư, Hợp Thể thì không nói, nhưng những tồn tại đồng giai như chúng ta tuyệt đối sẽ không ít. Dù sao cũng là động phủ của Thiên Đỉnh chân nhân, người vượt qua số lần thiên kiếp nhiều nhất của đại lục rồi phi thăng thành công của trăm vạn năm trước. Bên trong không biết có bao nhiêu bảo vật, linh dược có tác dụng với chúng ta. Ít nhất từ công pháp, bí quyết, bảo vật còn sót lại bên trong, có thể biết rõ vị Thiên Đỉnh chân nhân này dùng thủ đoạn gì để vượt qua thiên kiếp. Chỉ một điểm này thôi cũng làm không biết bao nhiêu lão quái vật động tâm rồi. Tiêu Minh đạo hữu nếu không có sự tương trợ của hai người bọn ta, dù có đi vào trong Thiên Đỉnh Tiên Cung, dù có đạt được trọng bảo cũng có thể bình yên đi ra hay sao? Tiếp đó, đạo hữu thật không sợ bọn ta tìm được người có chìa khóa khác mà hợp tác sao? Đến lúc đó không phải đã tăng thêm hai kẻ cạnh tranh sao?” Thanh Bình đạo nhân sau khi nhíu mắt lại, nói ra một phen.

“Thanh Bình đạo hữu, ngươi đang uy hiếp ta đó hả?” Thanh âm của Tiêu Minh trầm xuống.

“Cái này không phải là uy hiếp, chẳng qua bần đạo ăn ngay nói thẳng mà thôi. Hai người bọn ta xuất hiện tại nơi này, ít ra cũng biểu thị thành ý, nhiệt tình hợp tác cùng đạo hữu. Huống chi không cùng hai người bọn ta hợp tác, Tiêu huynh vẫn có thể yên tâm đồng hành cùng những người khác. Vị Hàn Lập của Phong Nguyên Đại Lục kia lại có thần thông kinh người. Tiêu huynh vì sao lúc trước không có động thái mời hắn cùng đến Thiên Đỉnh Tiên Cung. Không phải là do thực lực vị Hàn đạo hữu này quá mạnh, khiến Tiêu huynh kiêng kỵ hay sao?” Thanh Bình đạo nhân chậm rãi nói, trên mặt hoàn toàn khôi phục vẻ thong dong.

“Đúng vậy! Ta với người kia quả thực có chút kiêng kỵ, cũng không thể nắm chắc áp chế được đối phương nên mới không nói sự tình Thiên Đỉnh cung. Nhưng chỉ như vậy mà khiến Tiêu mỗ nhượng bộ là chuyện không thể.” Tiêu Minh không hề do dự trả lời.

Lần này, sắc mặt Thanh Bình đạo nhân có chút khó coi.

“Thanh Bình đạo hữu, Tiêu lão quái quá ngoan cố. Vậy đem chuyện kia nói cho hắn biết đi. Có điều kiện này, xem hắn có chịu nhượng bộ hay không.” Lão bà ở bên cạnh lạnh lùng nói.

“Chuyện gì?” Tiêu Minh thật sự sững sờ.

“Đạo hữu có biết lai lịch thật sự của Thanh Bình đạo hữu không?” Vạn Hoa phu nhân lộ ra vẻ mặt thần bí.

“Thanh Bình đạo hữu là…” Tiêu Minh có vẻ kinh ngạc, ánh mắt chuyển lên người thanh niên đạo sĩ này.

“Thật xấu hổ, kỳ thực truyền thừa chính thức của tại hạ là…” Sau khi khẽ thở dài, Thanh Bình đạo nhân nhúc nhích miệng truyền âm, không để một lời nào lộ ra.

Tiêu Minh trước đó còn có bộ dáng lơ đễnh, nhưng một lúc sau, hai mắt sáng ngời bày ra biểu tình kinh hỉ.

Một hạp cốc bên trong sơn mạch Vạn Nguyệt, Huyết Phách cưỡi trên người một khôi lỗi cự ưng toàn thân đen thùi, không nhúc nhích, đang nhìn chằm chằm vào một khối thạch bích tỏa ra ánh sáng trắng nhè nhẹ.

Bên trong bạch quang, bất ngờ có những phù văn quái dị như ẩn như hiện, biến hóa liên tục, dường như biểu thị cho một tin tức cực kỳ thần bí.

“Thiên Đỉnh cung.”

Huyết Phách trên người khôi lỗi đột nhiên nói ra một tiếng. Tiếp đó trong đầu sáng lên, dường như trong chốc lát, ký ức bị phong ấn lại xuất hiện rất nhiều.

Cùng thời gian, tại một thạch thất của đình viện bên trong thành Huyết Hạc, Hàn Lập ngồi khoanh chân trên một cái ghế, tay nâng một cái đỉnh nhỏ, cẩn thận quan sát.

Đỉnh này màu sắc xanh nhạt, bên ngoài phong cách cổ xưa, mặt ngoài lại chạm khắc các phù điêu trùng, cá, chim, thú đủ loại đồ án. Lúc này còn chớp động ánh sáng nhè nhẹ nhưng liên tục, dường như sắp sống lại.

Hàn Lập sờ cằm, rồi lại nhìn đỉnh nhỏ trong tay, trên mặt hiện ra vẻ trầm ngâm.

Một không gian đen nhánh được giấu kín trong sơn mạch Vạn Nguyệt, bỗng truyền ra một tiếng thở dài:

“Rốt cục cũng đến lúc cửa cung mở ra, bị nhốt trong nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có thể ly khai, lại có thể thấy ánh mặt trời rồi.”

------oOo------

Chương 2346: Chìa khóa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bên trong một tòa tiểu sơn bốc bên rìa Vạn Nguyệt sơn mạch, hơn trăm tên cao giai tu sĩ mặc quần áo và trang sức khác nhau đang tụ tập lại một chỗ kết thành một pháp trận không biết tên cực lớn.

Một gã nam tử mặc cẩm y dáng người cao lớn, tướng mạo uy nghiêm mang bộ mặt lạnh như băng đứng bên cạnh chăm chú quan sát hết thảy.

…

Trong một cái ao có vô số độc trùng quỷ dị, phía trên một bệ đá màu lam nhạt thờ phụng một cái đỉnh nhỏ màu xanh.

Xung quanh bệ đá có ba lão giả tướng mạo cực kỳ xấu xí đang nhắm mắt xếp bằng ngồi xuống. Mỗi lão đều quay một hướng khác nhau, thần sắc ngưng trọng như đang tu luyện bí thuật gì đó.

…

“Vũ Quang quốc, Xuyên Vân quốc, thêm cả tám quốc gia thuộc Tề Vân sơn mạch đều bị hủy diệt. Điều này làm sao có thể?”

Bên trong một tòa thành lớn cách Huyết Hạc thành không biết bao nhiêu vạn dặm, một lão giả mặc áo bào màu xanh lục mang một vẻ không thể tin được đang quát tháo một gã nam tử mặc áo vàng.

“Bích Ảnh đại nhân, tiểu nhân tuyệt không dám nói dối nửa câu. Từ trên xuống dưới cả tám quốc gia này, bất kể là quân thần hay là dân chúng bình thường, toàn bộ đều quỷ dị biến mất từ một tháng trước, ngay đến một người sống sót cũng không tìm được”.

Nam tử áo vàng vâng dạ trả lời.

Lão giả mặc áo bào xanh đúng là vị Bích Ảnh mà Hàn Lập đã có lần thỉnh giáo qua.

“Vậy những tông môn lớn nhỏ bên trong Tề Vân sơn mạch đâu? Tề Vân sơn mạch xuất hiện sự việc kinh người như vậy thì bọn chúng không thể không phát giác được chút nào mới phải.” Sắc mặt Bích Ảnh trầm như nước hỏi.

“Thuộc hạ cũng đặc biệt điều tra điều này. Toàn bộ mười chín tông môn lớn nhỏ trong Tề Vân sơn mạch cũng không còn một ai. Dường như kết cục của bọn chúng và tám quốc gia kia giống hệt như nhau.” Nam tử áo vàng cười khổ một tiếng trả lời.

“Đều biến mất? Mặc dù mười chín tông môn này không tính là gì ở Huyết Thiên đại lục, nhưng nếu liên kết lại với nhau thì cũng tạo thành một lực lượng không thể coi thường. Cho dù bổn minh ra tay cũng không thể xóa bỏ một cách vô thanh vô tức như vậy được. Việc này ly kỳ như thế, chẳng lẽ ngươi không tìm được chút đầu mối gì sao?” Ánh mắt Bích Ảnh chớp lên vài cái rồi chậm rãi hỏi tiếp.

“Ngược lại manh mối không thể nói một điểm cũng không có. Sau khi bổn minh phát hiện được việc này ngay lập tức đã phái người tiến vào lãnh thổ tám quốc gia này điều tra một phen. Kết quả đã phát hiện ra bất kể là trong thành trì hay trong những tông môn kia đều không hề có dấu vết kịch liệt chống cự. Điều này cho thấy rõ nhưng người này hoặc là tự nguyện để người khác bắt đi, hoặc là thực lực đối phương mạnh mẽ tới một trình độ không thể tưởng tượng nổi, khiến cho tám quốc gia và hơn mười tông môn kia căn bản không có khả năng kháng cự lại.” Năm tử áo vàng hơi cúi đầu trả lời.

“Ngươi nói xem có thể là khả năng nào?” Bích Ảnh hỏi lại.

“Thuộc hạ cho rằng rất có thể là khả năng thứ hai.” Nam tử áo vàng cũng không đắn đo nhiều trả lời.

“Vì sao?”

“Tạm thời không nói đến phàm nhân của tám quốc gia kia, đệ tử mười chín tông môn tuyệt đối không thể tự nguyện rời khỏi tông môn. Người bổn minh phải ra điều tra còn phát hiện trong Tề Vân sơn mạch có lưu lại một chút khí tức Huyết Đạo. Chắc hẳn Bích đại nhân hiểu rõ, chỉ có công pháp trong Huyết Đạo mới có thể có thủ đoạn lợi dụng Huyết tế để nhanh chóng đề cao tu vi. Nếu tất cả những người này thực vì thế mà mất mạng thì cho dù ở Huyết Thiên đại lục cũng cực ít phát sinh loại hình Huyết tế có quy mô lớn như vậy.

Mà khí tức Huyết Đạo lưu lại trong Tề Vân sơn mạch cực kỳ mạnh mẽ, nhất định Huyết Đạo đó là do lão tổ Đại Thừa gây nên. Hơn nữa cũng chỉ có hung nhân bực này mới có thể không kiêng nể gì mà gây ra sự tình như vậy.” Nam tử áo vàng phân tích từng cái một.

“Ngươi nói cũng có lý. Chuyện này hơn phân nửa là do chủ nhân của khí tức Huyết Đạo kia gây nên. Việc này không phải chuyện đùa, nhưng hiện giờ bổn minh đang dốc toàn lực chuẩn bị cho cuộc chiến Cường giả, không cách nào phân tâm quá nhiều cho việc khác được. Tuy nhiên tám quốc gia kia đều trực thuộc quản lý bổn minh nên không thể buông tay không quan tâm. Như vậy đi, ngươi bẩm báo lại toàn bộ kết quả điều tra việc này cho Đề Huyết môn, Phong Xà tộc gần Tề Vân sơn mạch nhất. Hai thế lực này là hai thế lực lớn nhất xung quanh, cả hai đều có lão tổ Đại Thừa tọa trấn. Hơn nữa bên nào cũng có không ít lợi ích từ Tề Vân sơn mạch nên bọn chúng không thể không quan tâm tới việc này được. Lát nữa ta cũng sẽ mời Yên Vũ chân nhân tới đó một chuyến cùng hai lão tổ Đại Thừa kia tra xét xem sao.” Rút cuộc Bích Ảnh đã có quyết định phân phó xuống.

“Vâng. Thuộc hạ biết rõ nên làm như thế nào, tất cả sẽ an bài theo ý đại nhân.” Nam tử áo vàng khom người nhận lệnh.

…

Một hồ nước khổng lồ xanh biếc ở phía bắc Tề Vân sơn mạch, gió xuân thổi nhẹ, mặt hồ lăn tăn gợn sóng, cũng có một ít tôm cá liên tục bơi lượn dưới mặt nưới, tất cả đều hết sức bình thường.

Nhưng phía trên một hạp cốc cực lớn dưới đáy hồ lại có vô số tầng cấm chế huyền diệu. Cả hạp cốc rất dài dường như được phong bế một cách cực kỳ nghiêm mật.

Không sâu bên dưới vô số tầng cấm chế trải rộng từng đoàn từng đoàn huyết vụ ngưng mà không tán, cơ hồ đã nhuộm đỏ cả hạp cốc, căn bản vô phương nhìn rõ tình hình bên trong.

Mà phía dưới màn huyết vụ là một con sông máu mang theo mùi tanh tưởi xộc vào mũi. Nó rộng chừng trăm trượng, dài không thấy điểm cuối, uốn lượn theo hạp cốc nối thẳng tới một chỗ nào đó cực xa phía sau.

Tại đó mơ hồ có một bóng người đang ngồi xếp bằng phía trên con sông máu cuồn cuộn. Một tay người này bấm niệm pháp quyết, một tay nâng một kiện đồ vật lấp lánh ánh sáng. Một dòng máu đặc dính dài hẹp từ con sông phía dưới cấp tốc bay lên rồi nhao nhao chui vào trong đó.

…

Nửa tháng sau, Hàn Lập đang nhắm mắt tu luyện trong đình viện, bỗng nhiên trên người hắn truyền ra từng hồi thanh âm. Thần sắc Hàn Lập khẽ động, hắn lập tức mở hai mắt ra, tay áo run lên, một đạo ánh sáng màu vàng bay rất nhanh ra ngoài.

Đúng là một tờ Phù lục màu vàng nhạt.

Hai mắt Hàn Lập híp lại nhìn tờ Phù lục màu vàng một lát, sau đó hắn liền vươn một tay ra thu vào, thân hình mơ hồ một cái đã trực tiếp biến mất trong phòng.

Mấy canh giờ sau, Hàn Lập mang theo Hoa Thạch lão tổ và Huyết Phách rời khỏi Huyết Hạc Thành hóa thành một đạo độn quang bay về phía Vạn Nguyệt sơn mạch.

Sau đó không lâu, một chỗ trong cung điện Huyết Hạc thành, nam tử đeo mặt nạ bỗng nhiên nghẹn ngào hô lên:

“Cái gì? Vị Đại Thừa Nhân tộc đã rời khỏi thành, lại còn bay về phía Vạn Nguyệt sơn mạch sao?”

“Đúng vậy. Đệ tử phụng mệnh Thái Thượng Trưởng lão bất cứ khi nào Hàn tiền bối ra khỏi thành là lập tức tới bẩm báo đại nhân.” Một gã nam tử có tu vi Hợp Thể kỳ cung kình dị thường đứng trước mặt Tiêu Minh bẩm báo.

“Làm tốt lắm. Ngươi lui xuống đi.” Thần sắc Tiêu Minh sau khi thấp thỏm không yên một lát bỗng nhiên tươi cười khoát tay nói.

Gã nam tử Hợp Thể kỳ kia thức thời lập tức thối lui khỏi đại điện.

“Vậy mà Hàn Lập cũng đến Vạn Nguyệt sơn mạch. Với thần thông của hắn thì việc kia có chút phiền phức rồi.” Không khí bên cạnh Tiêu Minh chấn động một chút rồi hai thân ảnh nhàn nhạt hiện ra, đúng là Vạn Hoa phu nhân và Thanh Bình đạo nhân.

Người mở miệng chính là Vạn Hoa phu nhân, trong lời nói tràn ngập vẻ kiêng kỵ với Hàn Lập. Hiển nhiên lần giao thủ trước đây vẫn khiến Vạn Hoa phu nhân sợ hãi không thôi.

“Không phải là trùng hợp đấy chứ? Hàn đạo hữu lúc trước đã từng nói có chuyện quan trọng ở khu vực quanh đây. Hơn nữa bây giờ cũng không chưa tới thời gian Thiên Đỉnh cung hiện thế. Nếu thật sự vì việc này mà đi thì có chút hơi sớm.” Tiêu Minh chậm rãi mở miệng.

“Thời điểm này tiến vào Vạn Nguyệt sơn mạch không thể nói là trùng hợp được. Về phần chưa tới thời gian Thiên Đỉnh cung mở ra thì khẳng định người đi trước chờ sẵn trong sơn mạch cũng không phải chỉ có một mình Hàn đạo hữu. Chỉ e bây giờ đã có không ít người tụ tập trong Vạn Nguyệt sơn mạch ôm cây đợi thỏ rồi. Hiện tại có nhiều hơn một người cũng không có gì là kỳ lạ cả.” Thanh Bình đạo nhân tỉnh táo nói.

“Xem ra hai vị đạo hữu đều cho rằng vị Hàn đạo hữu này cũng vì Thiên Đỉnh cung mà tới rồi.” Tiêu Minh có vẻ suy nghĩ nói.

“Không thể nói nắm chắc mười thành, nhưng cũng không kém tám chín thành bao nhiêu. Hiện giờ đã nhiều thêm một gã đại địch, Tiêu huynh có thượng sách gì không?” Thanh Bình đạo nhân hỏi lại.

“Cần gì thượng sách. Cho dù thực lực hắn có mạnh hơn nữa nhưng nếu không có chìa khóa thì căn bản không có cách nào tiến vào Thiên Đỉnh cung. Cho dù trong trường hợp xấu nhất, hắn thật sự có thể lấy được chìa khóa từ tay người khác thì với cấm chế trong nội cung trùng trùng điệp điệp và đạo hữu với tư cách là người kế thừa của Thiên Đỉnh chân nhân, cộng thêm tạo nghệ trận pháp của ta, chẳng lẽ còn sợ người này ư!” Tiêu minh cười hắc hắc trả lời.

“Điều này cũng đúng, bần đạo có chút hồ đồ rồi. Giả như người này có thiên đại thần thông, nhưng chỉ cần chúng ta đi trước một bước tìm được trung tâm của đại trận nội cung thì khi đó cho dù tất cả các đại địch khác cùng liên thủ đi chăng nữa, chúng ta căn bản không để trong lòng rồi.” Thanh Bình đạo nhân sau khi ngẩn người một chút lập tức cười cười nói tiếp.

Thần sắc Vạn Hoa phu nhân bên cạnh nghe vậy cũng buông lỏng đôi chút.

Tiêu Minh sờ sờ cằm, trong mắt bỗng hiện lên vẻ thâm hiểm.

…

Bảy ngày sau, trong lòng một ngọn núi nào đó thuộc Vạn Nguyệt sơn mạch, trong một động phủ được tạm thời mở ra, Hàn Lập đang ngồi trên ghế đá Phủ chủ, thần sắc bình tĩnh nghe Huyết Phách kể chuyện gì đó.

“… Cứ như vậy. Ngày trước bản thể vì lo lắng vạn nhất xảy ra chuyện gì nên trước khi dùng chìa khóa thật tiến vào Thiên Đỉnh cung còn cố ý dùng bí thuật đặc thù lưu lại một phân thân và Hư Thiên đỉnh bên ngoài. Chỉ cần trải qua một thời gian ngắn bản thể không quay lại đúng hạn thì bí thuật kia sẽ tự động kích phát phân thân, song lại phong ấn đại bộ phận trí nhớ. Mà dựa theo suy tính của bản thể lúc trước thì thời gian Thiên Đỉnh cung xuất hiện lần nữa cũng sắp tới rồi. Nếu muốn cứu bản thể cũng chỉ còn cách tiến vào trong đó mà thôi. Hư Thiên đỉnh chính là một chìa khóa được phỏng chế từ bí thuật trong một tờ Kim Khuyết Ngọc Thư. Tuy chỉ là chìa khóa phỏng chế, tác dụng chỉ bằng nửa chìa khóa thật, muốn đi thẳng tới cửa chính của Thiên Đỉnh cung hơi nguy hiểm một chút. Nhưng lúc trước bản thể thiếp thân lại phát hiện đại trận Thiên Đỉnh cung có một chỗ sơ hở. Cho dù chỉ có chìa khóa phỏng chế cũng có thể có vài phần nắm chắc lẻn vào trong đó…”

Huyết Phách kể lại trong thời gian ước chừng dùng xong một bữa cơm mới rút cuộc đại khái thuật lại chuyện xảy ra năm đó với Băng Phách.

“Nói như vậy thì Băng Phách đạo hữu đã hoàn toàn khổi phục lại trí nhớ. Cái này thật sự rất đáng mừng. Năm đó ngươi đến giao dịch Hư Thiên đỉnh với Hàn mỗ, tuy vì duyên cớ trí nhớ bị phong ấn, cũng không biết cụ thể sự tình của Thiên Đỉnh chân nhân, chỉ biết đỉnh này là một chìa khóa mở ra siêu cấp bí tàng của một tồn tại Đại Thừa. Nhưng có lẽ ngươi chưa nói đây chỉ là một kiện bảo vật phỏng chế, cũng không phải là chìa khóa chính thức. Điểm này và ước định lúc trước có chút không quá giống nhau.” Trên mặt Hàn Lập không lộ ra chút khác thường nào, thản nhiên nói.

------oOo------

Chương 2347: Hiện thế

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Việc này… Lúc trước trí nhớ thiếp thân còn chưa hoàn toàn thoát khỏi phong ấn nên mới ngộ nhận Hư Thiên đỉnh là chìa khóa chân chính. Nhưng thiếp thân có thể cam đoan, nếu dùng chìa khóa này mà thực sự không thể tiến vào Thiên Đỉnh cung thì thiếp thân tuyệt đối không dám yêu cầu tiền bối mạo hiểm xông vào cung. Tuy nhiên, nếu đã có thể tiến vào trong, thiếp thân tin tưởng bảo vật bên trong cung sẽ không làm Hàn tiền bối thất vọng.” Huyết Phách có chút lúng túng, nói.

“Lúc trước ngươi đã nói rất nhiều về sự tình Thiên Đỉnh chân nhân năm đó rồi. Động phủ còn sót lại tại Hạ giới của một tiền bối đã phi thăng Chân Tiên giới hoàn toàn đủ để ta động tâm. Cho dù không vì những bảo vật này, lúc trước nếu ta đã đáp ứng cứu bản thể của đạo hữu ra khỏi nơi đó thì ta cũng sẽ không dễ dàng nuốt lời như vậy đâu. Ngươi yên tâm đi, với thần thông hiện tại của ta, cho dù không có bất kỳ chìa khóa nào ta cũng có khả năng dùng sức mạnh tiến vào Thiên Đỉnh cung. Hiện giờ đã có chìa khóa Hư Thiên đỉnh này thì ta nắm chắc chín thành trở lên có thể tiến vào trong đó.” Sau khi Hàn Lập nhìn Huyết Phách một lát bỗng nhiên cười khẽ, nói.

“Đa tạ đại ân của Hàn tiền bối. Nếu bản thể thoát được ra, vãn bối nhất định …”

“Tốt rồi! Lời cảm ơn vẫn nên chờ khi ta cứu bản thể của Băng Phách đạo hữu ra hẵng nói. Chỉ có điều, chìa khóa Thiên Đỉnh cung không chỉ có một cái. Lúc trước đám người Băng Phách đạo hữu đã từng dùng bí thuật trong Kim Khuyết Ngọc Thư luyện chế rất nhiều chìa khóa phỏng chế. Đến lúc Thiên Đỉnh cung hiện thế, cường giả hội tụ tại đây chắc hẳn sẽ không ít. Ngẫm lại thì hai người Thanh Bình đạo nhân và Vạn Hoa hoa phu nhân ta gặp trong Huyết Hạc thành chắc cũng là vì việc này mới tìm tới vị Thái Thượng Trưởng lão của Huyết Cốt môn kia.” Hàn Lập tự đánh giá rồi mở miệng.

“Cái gì? Tiền bối đã gặp mặt Trưởng lão có tu vi Đại Thừa của Huyết Cốt môn trấn thủ Huyết Hạc thành kia sao. Ta nhớ năm đó trong những người cùng bản thể tiến vào Thiên Đỉnh cung đích xác có một cường giả Huyết Cốt môn. Trong tay Huyết Cốt môn còn giữ một số lượng chìa khóa cũng không phải điều gì kỳ quái. Nhưng nếu Huyết Cốt môn tiến vào Vạn Nguyệt sơn mạch với quy mô lớn thì đúng là có chút phiền phức rồi.” Huyết Phách nghe xong liền biến sắc.

“Ta nhìn phong thái vị Thái Thượng Trưởng lão kia ở Huyết Hạc thành thì chắc hắn sẽ không mời đồng môn tham gia, bằng không sẽ không có tồn tại Đại Thừa từ các tông phái khác tìm tới tận cửa như vậy. Không những không mời đồng môn, ta nghĩ hắn còn giấu biệt chìa khóa và chuyện Thiên Đỉnh cung nữa. Hơn phân nửa những người đang nắm giữ chìa khóa chắc cũng có cách nghĩ như vậy. Cho nên, trừ những người đang nắm giữ chìa khóa ra thì những người khác tiến vào Vạn Nguyệt sơn mạch hơn phân nửa chỉ là nghe đồn đại sắp tới thời điểm Thiên Đỉnh cung mở ra mà kéo đến. Cho dù những người này có nhiều hơn nữa cũng vô phương tiến vào trong cung, thế nên hoàn toàn không tạo thành uy hiếp gì với chúng ta được.” Hàn Lập lắc đầu, trả lời.

“Nhưng chỉ e những người kia sẽ không cam tâm để những người có chìa khóa yên ổn tiến nhập Thiên Đỉnh cung.” Chu Quả Nhi đứng một bên không nhịn được nói chen vào.

“Trước khi tiến vào Thiên Đỉnh cung nhất định sẽ có một hồi chém giết, nhưng đã có ta ở đây thì các ngươi còn sợ gì nữa? Tuy nhiên, bên trong Thiên Đỉnh cung có thể sẽ có chút nguy hiểm. Hoa Thạch, ngươi và Chu Quả Nhi ở lại nơi này, chờ ta và Huyết Phách đạo hữu đi ra là được rồi. Các ngươi nên cẩn thận một chút, đừng để những người khác ngoài kia phát hiện ra. Hiện giờ những kẻ dám tiến vào Vạn Nguyệt sơn mạch cũng không phải hạng tầm thường đâu.” Hàn Lập nhàn nhạt phân phó.

Chu Quả Nhi và Hoa Thạch lão tổ nghe vậy, trong lòng liền rùng mình, lập tức cung kính tuân mệnh.

“Huyết Phách đạo hữu, theo lời ngươi thì gần tới thời điểm Thiên Đỉnh cung mở ra, Hư Thiên đỉnh sẽ có cảm ứng, hơn nữa cũng chỉ dẫn chúng ta đến địa điểm chuẩn xác. Những lời này không sai chứ?” Hàn Lập quay đầu lại hỏi Huyết Phách một câu.

“Thưa đúng thế. Sở dĩ có nhiều người tranh đoạt chìa khóa phỏng chế cũng chủ yếu là vì công dụng này.” Huyết Phách trả lời rất chắc chắn.

“Vậy là tốt rồi. Việc chúng ta cần làm bây giờ là lo nghỉ ngơi dưỡng sức, bình tĩnh chờ Thiên Đỉnh cung xuất thế.” Hàn Lập gật gật đầu, thong thả nói.

Huyết Phách đương nhiên không có ý kiến gì, liên tục gật đầu đồng ý.

Vì thế nhóm người Hàn Lập tạm thời ở lại trong động phủ này.

Thời gian từng ngày qua đi, vốn dĩ tu tiên giả ở Vạn Nguyệt sơn mạch cũng không nhiều lắm, nay lại dần dần náo nhiệt lên.

Tin tức liên quan tới Thiên Đỉnh cung sắp xuất thế không ngờ lại được truyền ra chính từ trong Huyết Hạc thành.

Một vài tu tiên giả có thực lực ở khu vực xung quanh vừa nghe được tin tức này lập tức hành động. Chỉ trong một thời gian ngắn, bọn họ đã tụ tập rất đông ở Vạn Nguyệt sơn mạch.

Chẳng qua vì Huyết Hạc thành gần sơn mạch nhất, nên những tu tiên giả tiến vào trước có đến tám chín phần mười là người của thành này.

Trong đó tỉ lệ đệ tử Huyết Cốt môn chiếm không ít.

Nhưng theo thời gian trôi qua, dần dần đã có người từ các khu vực khác xuất hiện. Càng ngày số lượng người đổ về càng đông hơn.

Tuy nhiên, Vạn Nguyệt sơn mạch là một dãy núi siêu lớn. Cho dù nhiều người hơn nữa tiến vào trong đó cũng như “đá chìm đáy biển” mà thôi, hoàn toàn biến mất không thấy bóng dáng.

Nhưng một vài kẻ thực lực hơn người và tính tình táo bạo nếu thấy hoài nghi người nào có chìa khóa liền bắt đầu chém giết tranh đoạt. Mặc dù phần lớn kết quả những trận kịch chiến này là không được như mong muốn. Nhưng cũng có một số trận chiến sau khi kết thúc, kẻ thắng trận đã tìm thấy một cái tiểu đỉnh từ trên người đối thủ. Tức thì lại châm ngòi hàng loạt những cuộc đại chiến càng thêm đẫm máu nổ ra khắp nơi trong Vạn Nguyệt sơn mạch.

Mà ở những chỗ cách xa nơi này, còn có rất nhiều người trên Huyết Thiên đại lục nghe được lời đồn đang trên đường chạy tới Vạn Nguyệt sơn mạch.

Chỉ có điều những người này đã không kịp nữa rồi.

Nửa tháng sau, trong một đầm nước không rõ tên thuộc Vạn Nguyệt sơn mạch, đột nhiên một đạo hào quang ngũ sắc thần bí phóng lên cao, sau đó nó hóa thành vô số phù văn tan biến vào hư không.

Cùng lúc đó, Hàn Lập đang nhắm mắt tu luyện trong mật thất sâu trong lòng núi, bỗng khẽ động thần sắc, tay áo phất lên, một tiểu đỉnh màu xanh chói mắt chớp động mấy cái bay vút ra ngoài.

“Huyết Phách, chuẩn bị một chút đi, đã đến thời gian xuất phát.” Hàn Lập chăm chú nhìn mặt ngoài tiểu đỉnh màu xanh đang xuất hiện vô số phù văn quỷ dị, không chút do dự truyền âm một câu ra ngoài.

Huyết Phách đang ngồi trong một gian của động phủ lập tức đứng dậy, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

Một lát sau, một đạo cầu vồng xanh dài vài chục trượng từ trong lòng núi vọt ra, bay thẳng tới một chỗ nào đó trong Vạn Nguyệt sơn mạch.

Tình hình giống hệt như vậy cũng phát sinh ở hơn ba mươi chỗ bí ẩn khác trong sơn mạch.

Từ những nơi đó cũng nổi lên tiếng xé gió, rồi một hoặc vài đạo, thậm chí là vài chục, hơn trăm đạo độn quang bay ra cùng một lúc, tất cả đều điên cuồng bay về một hướng.

Những người này không thèm che giấu hành động chút nào nên đương nhiên làm kinh động đến những tu tiên giả Huyết Thiên đang ẩn mình trong sơn mạch. Bọn chúng không chút do dự bay theo.

Một vài đạo độn quang có tốc độ cực kỳ nhanh thậm chí còn đuổi kịp những người bay phía trước, rất nhanh đã phát sinh những trận đấu pháp vô cùng ác liệt.

Hàn Lập thấy độn tốc của Huyết Phách quá chậm nên sớm đã mở rộng độn quang của mình bao trọn cả nữ tử này vào trong, hợp hai làm một tiếp tục bắn về phía trước.

Với độn tốc nhanh như vậy, nếu mấy kẻ gần đó phát hiện ra thì cho dù muốn đuổi cũng gần như là chuyện không thể.

Nhiều người chỉ cảm thấy một ánh chớp xanh xẹt qua không trung một cái rồi một đạo cầu vồng xanh ở phía chân trời bên này đã vọt tới tận phía chân trời bên kia, trong nháy mắt đã mơ hồ biến mất không thấy đâu nữa. Chỉ còn để lại dư âm phá không lượn lờ giữa không trung.

Tất cả những người nhìn thấy cảnh này đều vô cùng hoảng sợ, lập tức vứt tất cả ý nghĩ cướp chìa khóa trong lòng lên tận chín tầng mây, nhanh chóng đi tìm mục tiêu khác.

Tuy nhiên, Huyết Thiên đại lục vốn đầy kẻ dũng mãnh vô cùng, chưa bao giờ thiếu những tên to gan lớn mật hết sức tự phụ.

Đúng lúc đạo cầu vồng xanh kia bay ngang qua bầu trời phía trên một hạp cốc sâu không thấy đáy, đột nhiên tiếng xé gió “vù vù” từ phía dưới vọng lên, vô số Phạn văn tuôn ra. Trong chớp mắt chúng đã tạo thành một tòa trận pháp bằng ánh sáng cực kỳ huyền diệu.

“Đạo hữu chậm đã, tại hạ có chuyện muốn thương lượng cùng các hạ một chút.” Một giọng nói từ trong quang trận cùng lúc truyền ra.

Lời nói của người này rất khách khí, nhưng động tác lúc trước lại không hề dừng lại chút nào. Chỉ thấy sau khi quang trận kia quay tít một vòng, một lực hút kinh người bỗng nhiên cuốn tới đạo cầu vồng xanh.

Hàn Lập thấy vậy hết sức giận dữ, căn bản không có ý định trả lời. Hắn thò một bàn tay từ trong ống tay áo ra rồi nhẹ nhàng vỗ xuống phía dưới. Một chưởng lực lớn gấp mười lần lực hút do quang trận tạo ra lập tức cuồn cuộn đè xuống.

“Oanh” một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa.

Chẳng những quang trận và lực hút kia vỡ tan ra mà cả hạp cốc dài mấy dặm phía dưới thoáng cái đều bị sụp đổ.

Tên gia hỏa tự phụ vượt xa tồn tại cùng giai trốn ở phía dưới càng không kịp tránh né, lập tức bị nghiền nát thành một đoàn huyết vụ, ngay cả nguyên anh cũng không may mắn thoát được.

Mà đạo cầu vồng xanh trên trời cao không dừng lại chút nào, trực tiếp lóe lên mấy cái rồi biến mất ở đường chân trời xa xa.

Một lát sau, trong một ngọn núi nhỏ gần hạp cốc vừa bị sụp đổ, mấy đạo huyết quang đột nhiên lao ra. Bọn chúng lượn một vòng rồi tụ lại phía trên bầu trời hạp cốc, từng đạo hư ảnh dần dần hiện rõ.

Đó là một đám người mang phục sức khác nhau.

Nam nữ già trẻ đều có, ước chừng hơn bảy tám người, nhưng khí tức trên thân thể mỗi người đều rất khác người bình thường.

Giờ phút này, cả đám đang nhìn vết máu lốm đốm phía dưới, sắc mặt đều khó coi vô cùng.

“Làm thế nào bây giờ? Có nên đuổi theo rửa hận báo thù thay

Nha đạo hữu hay không?” Một thiếu nữ mặc áo màu xanh biếc bỗng nhiên hỏi một câu.

“Đừng nói giỡn. Nha đạo hữu tìm nhầm đối thủ, không ngờ lại chọn một lão tổ Đại Thừa kỳ. Chuyện này không thể trách người ngoài được.” Một gã nam tử tóc tai bù xù không chút do dự, nói.

“Đúng vậy. Tu vi Nha huynh không dưới ta và ngươi, theo lý thuyết cũng có thể chèo chống với lão tổ Đại Thừa kỳ được nhất thời nửa khắc. Đối phương có thể một đòn diệt sát Nha đạo hữu, chỉ e trong hàng lão tổ Đại Thừa cũng là tồn tại đứng đầu, thì đối phó với chúng ta cũng chỉ như thổi bụi mà thôi. Diệp Tiên tử nếu muốn báo thù cho hắn xin cứ đi một mình là được, huynh đệ chúng ta chắc chắn sẽ không dính vào việc này.” Một lão giả tướng mạo xấu xí, cơ thịt trên mặt co rút, mở miệng.

“Tiểu muội cũng chỉ nói vậy mà thôi. Chư vị không dám trêu chọc đại địch bậc này thì tiểu muội sẽ càng không đi làm chuyện mất mặt như thế. Chẳng qua bây giờ sự tình đã đến nước này, chúng ta cũng không thể tiếp tục “ôm cây đợi thỏ” được nữa, cũng nên nhanh chóng tiến tới chỗ Thiên Đỉnh cung xuất thế xem có thể “đục nước béo cò” hay không!” Thiếu nữ gượng cười hai tiếng, trả lời.

Vì thế mấy người này sau khi thương lượng một lát liền hóa thành những đạo độn quang chọn một phương lao vút đi.

“Phanh” một âm thanh khẽ vang lên.

Một cự hán thân cao mấy trượng ngăn cản phía trước bị một ngón tay Hàn Lập bên trong đạo độn quang điểm nhẹ một chỉ. Ngay lập tức đầu và nguyên anh của gã liền “ầm” một tiếng nổ tung ra.

Thi thể không đầu nhoáng một cái từ trên cao rơi xuống phía dưới.

Đạo cầu vồng xanh chói mắt lắc lư mấy cái rồi trực tiếp xuyên thủng thân hình mấy kẻ phía sau cự hán, trong nháy mắt đã chém bọn họ thành hai nửa, sau đó mơ hồ biến mất trong không trung phía sau.

------oOo------

Chương 2348: Cánh cửa lớn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phảng phất như là nghiền chết con kiến vậy. Sau khi xua đuổi hết mấy lượt những kẻ tự tìm đường chết, hai canh giờ sau, Hàn Lập rốt cục cũng mang theo Huyết Phách tới không trung phía trên một vùng lòng chảo khổng lồ.

Bốn phía thung lũng này là những ngọn núi nhỏ trải dài liên miên bất tận, ở trung tâm là từng bụi cỏ thấp bé đan xen nhau.

Từ trong một cái đầm nước trông như bị những bụi cỏ triệt để che kín lấy, đang phun ra một cột sáng năm màu có đường kính lớn gần một dặm, vòng sáng bên ngoài của nó vô cùng diễm lệ, bay thẳng lên chín tầng mây, phảng phất như một cây cột chống trời to lớn.

Mà ở rìa thung lũng, cũng đã có ba tốp người đến nơi này sớm hơn so với Hàn Lập một bước, bọn họ cũng đang lạnh lùng đánh giá những kẻ còn lại.

Ánh sáng màu xanh thu về, thoáng chốc Hàn Lập đã đứng thẳng sóng vai cùng Huyết Phách ở một nơi khác ngay gần đó.

“Bá” một cái, ba ánh mắt nóng như lửa thoáng chốc đều nhìn sang. Khí tức khủng bố ẩn chứa trong đó khiến cho Huyết Phách phải ngọc dung thất sắc, không kìm lòng được mà phải lùi lại phía sau hai bước.

Nhưng vào lúc này, thân hình Hàn Lập lắc lư một chút đã dùng một góc độ không thể tưởng tượng nổi đem Huyết Phách che chắn lại phía sau, đồng thời cũng hời hợt thả ra một chút linh áp trên cơ thể.

“Phốc” một tiếng.

Huyết Phách chỉ cảm thấy khí tức cường đại đập vào mặt lập tức bị linh áp từ thân thể Hàn Lập ép cho chúi xuống đất, lúc này thần sắc mới buông lỏng, vụng trộm quét ánh mắt liếc qua những người khác.

Hai mắt Hàn Lập trước tiên đánh giá cột sáng năm màu kinh người ở phía bên kia rồi mới thản nhiên nhìn lướt qua những kẻ khác.

Tốp người có số lượng ít nhất có bộ dáng một đôi vợ chồng trung niên. Nam là một đại hán có làn da ngăm đen, trông có vẻ hết sức thật thà. Nữ thì trời sinh thiên kiều bá mị, toàn thân đều tản mát ra sự hấp dẫn vô cùng kinh người.

Hai loại người nhìn có vẻ hoàn toàn bất đồng đứng sóng vai nhau cùng một chỗ, lại khiến cho người ta có cảm giác cân xứng mười phần một cách quỷ dị.

Tuy nhiên trong hai người này, Nữ tử tản ra linh áp Đại Thừa một cách rõ ràng, còn khí tức trên người Nam tử lại sâu không lường được, bên ngoài thân mơ hồ bao phủ một loại chấn động vô hình, cho dù Hàn Lập chăm chú nhìn cũng không cách nào nhìn ra tu vi sâu cạn của nam tử này, rõ ràng trên người đối phương có một loại bí bảo chuyên môn khắc chế sự dò xét của thần niệm.

Hàn Lập hơi chút ngoài ý muốn, chẳng qua sau một khắc ánh mắt hắn đã rơi vào năm tên thanh niên mặc quần áo và phục sức giống hệt nhau đang đứng ở một hướng khác.

Năm tên thanh niên này trông chỉ khoảng hai mươi tuổi, chẳng những tướng mạo, quần áo, phục sức như cùng một khuôn mẫu in ra, mà thần sắc cử chỉ cũng cực kỳ giống nhau, ánh mắt lại càng lạnh băng không hề có chút cảm xúc. Tu vi của chúng đều là Hợp Thể hậy kỳ đại thành.

Thần niệm của Hàn Lập vừa tiếp xúc với năm tên này, lập tức thần sắc lộ ra vẻ có điều suy nghĩ, nhưng sau khi ánh mắt lóe lên lại tiếp tục quét qua đám người còn lại.

Đám người cuối cùng xem như có số lượng đông đảo nhất, chừng hơn trăm người, cấp bậc của những người này hầu hết đều là Luyện Hư kỳ, xen lẫn có vài tên tồn tại Hợp Thể kỳ, tất cả bọn chúng đang mơ hồ tạo thành một cái pháp trận huyền diệu, bao quanh lấy một gã đại hán mặc cẩm bào có tướng mạo uy nghiêm.

Hai mắt đại hán mơ hồ có tia máu chớp động, khí tức trên người cực kỳ cường đại, là một lão tổ Đại Thừa kỳ hang thật giá thật.

Hàn Lập chỉ nhìn thoáng qua đại hán trung niên, rồi nhìn vào bên cạnh hắn, bộ dáng dường như khá hứng thú với trận pháp do những người còn lại bố trí.

Ba nhóm người này tự nhiên cũng nhìn ra thân phận lão tổ Đại Thừa của Hàn Lập, thần sắc cũng đồng dạng quan sát nhiều hơn một chút, nhưng lại không thèm ngó tới Huyết Phách ở sau lưng một chút nào.

Hiển nhiên trong mắt những người này, tu vi Luyện Hư chưa có tư cách để bọn chúng đặt trong mắt.

Ngược lại thì khuôn mặt lạ lẫm của vị Đại Thừa Hàn Lập này, cùng với khí tức mười phần quỷ dị như có như không lại khiến cho cả ba tốp người đều nổi lên lòng cảnh giác.

Chẳng qua hiện tại bọn chúng đều đang chiếm cứ riêng mình một khu vực bên cạnh thung lũng, lẳng lặng huyền phù giữa không trung, chẳng ai có ý định mở miệng nói chuyện với kẻ khác cả.

Bỗng nhiên phía chân trời lóe lên linh quang, độn quang từ những phương hướng khác nhau đồng thời hiện ra rồi cùng xé gió bắn tới thung lũng.

Tới khí tiếng xé gió dừng lại, những kẻ khống chế hai làn sóng độn quang đồng thời tới bên cạnh thung lũng rồi cũng hiện ra hình dáng chân thực của mình.

Hàn Lập nhìn rõ ràng khuôn mặt của một nhóm người, thần sắc khẽ động, nhưng lập tức khôi phục biểu lộ trước kia.

Nhóm người này gồm hai nam một nữ đang đứng song song cùng một chỗ.

Một tên là một nam tử đeo một chiếc mặt nạ màu trắng che lấy toàn bộ khuôn mặt cực kỳ chặt chẽ, một nam một nữ khác lại là một đạo sĩ trẻ tuổi cùng với một bà lão tóc bạc trắng.

Đúng là ba tên Đại Thừa Tiêu Minh, Thanh Bình Đạo Nhân, Vạn Hoa Phu Nhân đồng thời cùng đến.

Về phần nhóm người còn lại, lại là ba lão giả khô gầy xấu xí.

Ba người này hoặc thần sắc đờ đẫn hoặc biểu lộ hưng phấn, nhưng khí tức vô cùng cường đại, đều là ba lão tổ Đại Thừa.

Sáu tên Đại Thừa cùng đến, trừ Hàn Lập thì ba nhóm người cũ đều biến sắc.

Lúc này, Tiêu Minh khẽ quét ánh mắt qua những người khác, lập tức thấy được sự tồn tại của Hàn Lập, đồng tử co rụt lại, nhưng sau đó lại khẽ cười một tiếng nói:

“Hóa ra là Hàn đạo hữu cũng tới đây, sớm biết như thế bọn Tiêu mỗ đã mời đạo hữu cùng tới đây rồi. Lần trước Hàn huynh chẳng phải nói là có việc quan trọng trên mình hay sao? Chẳng lẽ cũng là chuyện Thiên Đỉnh Cung này?”

“Đúng vậy. Tại hạ cũng không nghĩ tới chuyện của Tiêu huynh vậy mà lại cùng mục tiêu với Hàn mỗ, nếu không ngày đó ta cũng sẽ không nói ra lời như thế.” Hàn Lập bình tĩnh trả lời, cũng không biểu hiện ra điều gì quá ngoài ý muốn.

“Ta tin tưởng với thân phận của đạo hữu chắc chắn không cần phải nói dối làm gì. Chẳng qua cũng có chút đáng tiếc, ta cùng đạo hữu mới quen mà đã như thân, vốn còn muốn hữu hảo một phen…ài..” Nam tử đeo mặt nạ thở dài một tiếng, cứ như thực sự tiếc nuối vậy.

“Hắc hắc, từ khi nào mà Cuồng Ma lão tổ đại danh đỉnh đỉnh của Huyết Cốt Môn lại trở nên đa sầu đa cảm như vậy rồi. Không phải những năm này không gặp, ngươi bế quan quá dài tới mức tính tình biến đổi lớn đến như thế chứ.” Nữ tử trong đôi đạo lữ kia bỗng nhiên cười cười nói.

“Thì ra là đôi phu thê Vô Cấu lão tổ và Hoa Tây Tiên Tử. Nghe nói năm đó Vô Cấu huynh gặp phải một con Nghiệt Long, kết quả sau một hồi đại chiến thì trọng thương mà quay về, không biết nguyên khí đã khôi phục hay chưa.” Tiêu Minh nghe vậy, quay đầu nhìn nam tử đứng bên cạnh nữ tử kiều mị kia, cũng đồng dạng hỏi lại một câu.

“Đa tạ Tiêu đạo hữu quan tâm, Phu quân ta đã sớm khôi phục nguyên khí, hơn nữa những năm này còn có một phen kỳ ngộ khác, thực lực so với trước kia không chỉ không giảm mà còn tăng lên đấy.” Hoa Tây Tiên Tử không chờ nam tử đứng bên cạnh đáp lời, đã dành trước một bước trả lời.

Vị “ Vô Cấu lão tổ” kia chỉ “chất phác” cười cười, sau đó dường như cũng không có ý mở miệng nói gì thêm. Tiêu Minh thấy vậy âm thầm nhướng mày, ánh mắt có phần kỳ quái đánh giá đôi đạo lữ Đại Thừa danh tiếng của Huyết Thiên đại lục này, nhưng sau khi tâm niệm xoay chuyển một vòng, không hề để ý tới nữa mà nhìn sang phía đại hán mặc cẩm y.

“ Phụng Tông Chủ. Không nghĩ tới một vị Tổ Sư khai sáng một phái như ngươi lại cũng đích thân mạo hiểm, lại còn dẫn theo nhiều môn hạ cùng tới như vậy, không sợ tất cả tinh nhuệ trong Tông Môn đều chôn vùi ở đây, khiến cho quý môn trở thành phù dung sớm nở tối tàn hay sao?” dường như Tiêu Minh rất có địch ý với đối phương, khẩu khí trở nên lạnh lẽo hỏi.

“Hừ, ngươi có thể tới thì sao ta lại không thể. Chẳng lẽ Thiên Đỉnh Chân Nhân xuất thân từ Huyết Cốt Môn hay sao? Nói sao thì bổn tọa cũng là dùng Đạo về Trận Pháp khai tông lập phái, lần này muốn lấy được bảo vật trong nội cung Thiên Đỉnh Cung, tự nhiên phải mang theo đầy đủ môn hạ đệ tử rồi. Về phần bổn tông có trở thành phù dung sớm nở tối tàn hay không không nhọc tới Tiêu huynh phải quan tâm.” Đại hán mặc cẩm ý hừ một tiếng, dưới sự tập trung của đám môn hạ không khách khí nói.

Tiêu Minh nghe được lời đại hán đáp lại, trong mắt lóe lên vẻ tàn khốc, nhưng cũng không nói gì thêm mà quay đầu nhìn về phía năm thanh niên vô danh có dung mạo và phục sức giống hệt nhau.

“Huyết Hợp Ngũ Tử, bái kiến Tiêu đạo hữu.” Năm tên thanh niên không đợi Tiêu Minh nói gì mà chủ động tiến lên một bước, khuôn mặt không chút biểu tình ôm quyền chào hỏi. hành động cứ chỉ chỉnh tề như người bình thường.

“Đại danh của Huyết Hợp đạo hữu, Tiêu mỗ đã được nghe qua. Đạo hữu vốn là tu sĩ Đại Thừa, vậy mà cam lòng đem một Nguyên Anh phân thành năm, đồng thời luyện năm đại phân thân, ý định muốn cùng lúc tiến giai tới cảnh giới Đại Thừa, nghị lực kiên định thật khiến cho tại hạ cảm thấy mặc cảm.” Tiêu Minh đối mặt với năm tên chỉ có cảnh giới Hợp Thể, vậy mà lần đầu tiên trong mắt hắn hiện lên vẻ kiêng kị, dị thường khách khí đáp lễ lại.

“Chúng ta làm thế chỉ là hành động bất đắc dĩ cầu đường sống trong chỗ chết mà thôi, ngược lại thì đại danh của Cuồng Ma, Huyết Hợp đã sớm nghe như sấm bên tai rồi.” Năm tên thanh niên mặt không đổi sắc, lạnh giọng trả lời, phảng phất như thực sự đánh mất cảm tình rồi vậy.

Tiêu Minh mỉm cười, thời điểm hắn đang định nói gì nữa, bỗng nhiên sắc mặt đại biến, ánh mắt thoáng cái nhìn thẳng về phía cột sáng năm màu chọc trời kia.

Sau một khắc, cột sáng vốn có thể tích lớn tới kinh người kia đột nhiên vang lên âm thanh ông ông cực lớn, trong nháy mắt đường kính của nó lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Tốc độ cực nhanh, dường như chỉ một cái chớp động, cột sáng đã biến thành một màn sáng năm màu chói mắt bao bọc lấy toàn bộ tòa thung lũng ở bên trong.

Lúc này, bọn người Tiêu Minh và Hàn Lập căn bản không cần ai nhắc nhở, đã sớm nhao nhao bắn ngược ra bên ngoài thung lũng, thần sắc ngưng trọng quan sát hết thảy mọi thứ trước mắt.

Màn sáng năm màu ầm ầm nổ mạnh một hồi, theo đó phạm vi khu vực mười dặm trên không trung kịch liệt chấn động, lăng không tách ra một cái khe nứt hẹp màu ngà sữa, theo thời gian nó nhanh chóng căng ra, từ trong khe hở mơ hồ hiện ra ban công của hư ảnh một cung điện khổng lồ tinh xảo.

Tiếng oanh minh bỗng nhiên dừng lại, màn sáng năm màu chợt lóe lên, hóa thành vô số vòng sáng bảo vệ cuốn vào khe hở, đem tất cả lối vào phong ấn lại.

Theo đó, không trung thung lũng một lần nữa kịch liệt lắc lư, hư không vậy mà hiện ra hình dáng một Cánh Cửa cực lớn cao tới vạn trượng như cột chống trời. Cánh cửa năm màu, mặt ngoài nó trải rộng vô số phù văn màu vàng và bạc, phảng phất như không phải là vật thuộc về thế giới này.

Hàn lập vừa thấy phù văn màu vàng và bạc bên trên cánh cửa, đồng tử hơi co rụt lại.

Những phù văn màu bạc và vàng này đúng là Kim Triện Văn và Ngân Khoa Văn mà chỉ Tiên Giới mới có.

Vị Thiên Đỉnh Chân Nhân này không hổ là người đã Phi Thăng thành công, vậy mà có thể tinh thông cả hai loại linh văn chỉ riêng Tiên Giới mới có này.

“Đây là Đại Môn của Thiên Đỉnh Cung, chỉ cần có bản lĩnh là có thể mở ra để tiến vào trong đó, bằng vào chìa khóa là có thể phá vỡ phong ấn phía sau, tiến vào nội cung Thiên Đỉnh Cung sao.” Đôi mắt đẹp của Hoa Tây Tiên Tử chăm chú nhìn cánh cửa cực lớn, trên mặt hiện lên thần sắc say mê.

“Hừ, Cửa này đã hiện ra, chỉ sợ những người khác cũng sẽ qua đây ngay. Đã như vậy, bổn tọa không khách khí tiến vào bên trong trước.” Trên mặt Đại hán mặc cẩm y hiện lên vẻ tham lam, không khách khí nói.

------oOo------

Chương 2349: Hai cái Đỉnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vừa dứt lời, đại hán mặc cẩm y phân phó một tiếng, gần trăm tên môn hạ đồng thời hét lớn, từng người lấy ra những pháp khí có hình dáng khác nhau.

Những pháp khí này hoặc là trận kỳ hoặc là trận bàn, rõ ràng đều là công cụ dùng để bày pháp trận, đồng thời từng hồi âm thanh chú ngữ vang lên từ cùng một nơi.

Lập tức hào quang từ trên đỉnh đầu của những người này lóe sáng, một cái quang trận màu vàng lăng không hiện lên, quay tít một vòng liền bắn ra hơn mười đạo cột sáng màu trắng, toàn bộ hóa thành một đường thẳng lập tức bắn lên trên cánh cửa.

Âm thanh ầm ầm nổi lên, vô số phù văn màu trắng từ trên cánh cửa vung ra, nhưng cánh cửa cực lớn thì vẫn không hề nhúc nhích, chẳng có chút dấu hiệu nào là nó sắp mở ra cả.

Những người khác không khỏi có chút hoảng sợ.

Đại hán mặc cẩm y thấy vậy, không giận mà còn cười lớn:

“Khá thú vị đấy, không nghĩ tới chỉ một cánh cửa thì đã khó xơi rồi, xem ra không sử dụng chút bản lĩnh là không được.”

Nói xong lời này, đại hán mặc cẩm y bấm niệm pháp quyết, miệng lầm bầm về phía quang trận ở trong hư không.

Âm thanh “oanh minh” vang lên, màu sắc của quang trận bỗng nhiên biến đổi thành màu bạc nhạt, đồng thời hàn quang bên trong nó lóe lên, hiện ra vô số đạo kiếm nhỏ màu bạc, đếm sơ qua khoảng mấy ngàn đạo.

“Đi”

Đại hán quát khẽ một tiếng, tay áo vung lên hất về phía cánh cửa cực lớn kia.

Trong quang trận nổi lên tiếng xé gió, tất cả những đạo kiến nhỏ màu bạc như thủy triều bay vọt ra, trong hư không chúng quỷ dị ngưng tụ lại với nhau thành một thể, biến ảo thành một thanh Kiếm khổng lồ lớn hơn ngàn trượng màu bạc. Sau khi lóe lên một cái, thanh kiếm khổng lồ hung hăng chém xuống cánh cửa lớn ở phía xa.

Một tiếng tiêm minh chói tai vang lên!

Mặt ngoài cánh cửa cực lớn lóe lên một sợi tia sáng màu bạc.

Theo đó toàn bộ bầu trời run rẩy một hồi, mặt ngoài cánh cửa lóe lên phù văn hai màu vàng bạc, từ sợi tia sáng bạc từ từ tách ra thành một cái khe hở.

Tuy nhìn có vẻ không rộng lắm, nhưng cũng đủ cho người tiến vào bên trong.

Đại hán mặc cẩm y đại hỉ, bên ngoài thân lóe lên hào quang, đem tất cả môn nhân bên người hắn đều cuốn vào bên trong đó rồi hóa thành một luồng cầu vồng phá không bay đi, mơ hồ một cái đã chui vào bên trong cánh cửa cực lớn không thấy bóng dáng.

Mà đúng lúc này, Hoa Tây Tiên Tử bỗng nhiên giẫm chân, vậy mà cùng với Vô Cấu lão tổ hóa thành một đạo thanh hồng bắn tới khe hở trên cánh cửa cực lớn.

“Phanh” một tiếng trầm đục.

Cầu vồng bay tới gần cánh cửa cực lớn hơn trăm trượng thì bị một cỗ lực lượng vô hình đẩy lùi trở lại.

Tiếp đó cánh cửa cực lớn vang lên tiếng “ầm ầm” rồi tự động khép lại, hào quang màu bạc bên ngoài lóe lên, khe hở lập tức biến mất không thấy bóng dáng.

Mà đạo thanh hồng bị bắn ngược lại chỉ xoay quanh một vòng, bên trong liền hiện ra thân ảnh của Hoa Tây Tiên Tử và Vô Cấu lão tổ.

Trên mặt nữ tử kiều mỵ lộ ra vẻ ngoài ý muốn, còn nam tử bên cạnh thì sắc mặt vẫn đờ đẫn.

“Thiếp thân đúng là lỗ mãng rồi, vốn còn định tiết kiệm chút khí lực, mượn nhờ lực lượng của Phụng Tông Chủ để trực tiếp tiến vào bên trong, xem ra không thể thực hiện được rồi, vẫn là không xuất thủ thì không xong. Phu quân, ngươi tới mở cánh cửa này ra đi.” Làn thu thủy trong đôi mắt dễ thương của nữ tử kiều mỵ lưu chuyển một vòng, sau đó quay đầu khẽ cười nói.

Vô Cấu lão tổ bên cạnh nói một chữ “được”, thân hình bỗng nhiên bao phủ một luồng ánh sáng màu tím, một bàn tay chậm rãi vỗ về phía cánh cửa cực lớn.

“Phốc” một tiếng, bàn tay trông có vẻ bình thường bỗng nhiên đón gió mà lớn lên, thoáng chốc đã trở thành một bàn tay sáng màu tím khổng lồ lớn như một tòa lầu các, vừa lao ra đã hung hăng đập xuống cánh cửa cực lớn.

Một tiếng trầm đục vang lên, vòng sáng bảo vệ bên trên cánh cửa cực lớn tỏa sáng, lăng không hiện ra một cái lỗ hổng đường kính lớn hơn một trượng.

Trên mặt Hoa Tây Tiên Tử chợt vui vẻ, lúc này cùng với Vô Cấu lão tổ độn quang cùng nhau, hóa thành một đạo thanh hồng lóe lên bay vào trong đó.

Cánh cửa cực lớn nổ vang ông ông liên hồi, rồi cũng lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được nhanh chóng lấp đầy lỗ hổng như lúc ban đầu.

“ Xem ra mỗi một lần chỉ có thể vào một tốp người thôi. Đã như vậy, ba lão gia hỏa chúng ta cũng không khách khí nữa.” một trong ba lão giả khô gầy bỗng cười lên quái dị.

Tiếp đó, thân hình của ba người đồng thời nhoáng lên liền xuất hiện ở phía trước cánh cửa cực lớn. Đồng thời riêng mỗi người lại thò một bàn tay đẩy về phía cánh cửa cực lớn. Ba luồng sức mạnh to lớn như xé trời bay vọt lên.

Lập tức bộc phát ra một hồi nổ mạnh ầm ầm, cánh cửa cực lớn vốn đang đóng chặt từ từ bị xé mở ra, thân hình ba lão giả mơ hồ một cái đã tiến nhập vào bên trong.

“Hàn huynh có muốn đi trước một bước hay không?” Nhìn thấy nhiều người cùng lúc tiến vào cánh cửa lớn như vậy, Tiêu Minh bỗng nhiên cười cười, hướng về phía Hàn Lập hỏi một câu.

“ Nếu Tiêu đạo hữu đã khiêm nhường như vậy, tại hạ cũng không khách khí nữa. Huyết Phách đạo hữu, chúng ta hãy cùng vào đi.” Hàn Lập nhàn nhạt trả lời một câu, liền quay đầu phân phó Huyết Phách.

“Vâng thưa tiền bối.” Huyết Phách cúi đầu đáp ứng một tiếng.

Hàn Lập vung tay áo lên, kim quang bên ngoài cuốn ra bao bọc lấy Huyết Phách vào trong đó. Tiếp theo đầu vai nhoáng lên một cái, bước về phía trước một bước.

“Phốc phốc” một tiếng, hư không phía trước bỗng chấn động một hồi.

Thân hình Hàn Lập ở trong kim quang mơ hồ, đã cùng Huyết Phách biến mất không thấy nữa rồi.

Sau một khắc, bên cạnh cánh cửa cực lớn chấn động, Hàn Lập và Huyết Phách một trước một sau thoáng hiện ra.

Hàn Lập nhấc chân, ngông nghênh đi đến cánh cửa cực lớn.

Huyết Phách tự nhiên theo sát phía sau, không dám rời xa nửa bước.

“Phốc phốc” một tiếng.

Bên ngoài thân Hàn Lập tỏa ra một tầng hỏa diễm màu bạc, lập tức bao bọc lấy toàn thân hắn từ đầu đến chân trông như một người lửa, lóe lên một cái trực tiếp lao lên trên cánh cửa cực lớn.

Một màn không thể tưởng tượng nổi xuất hiện.

Chỉ nghe một tiếng “tư” nhẹ tới mức gần như không thể nghe thấy vang lên, bên trên cánh cửa cực lớn bỗng nhiên hiện ra một lỗ thủng hình người, ngoài rìa của lỗ thủng đều có một vòng dấu vết như bị hòa tan.

Hàn Lập vậy mà xem như không có gì ngăn cản, trực tiếp xuyên thủng qua cánh cửa cực lớn.

Huyết Phách ở đằng sau tuy đã sớm biết thần thông của Hàn Lập to lớn tới mức không thể tưởng tượng nổi, nhưng hời hợt như thế đã có thể phá vỡ cánh cửa cực lớn vẫn khiến nàng phải ngẩn ngơ, nhưng lập tức thân thể mềm mại khẽ động, theo sát Hàn Lập tiến vào trong đó.

Lỗ thủng hình người từ từ biến mất.

Dường như cùng một thời gian, Huyết Hợp Ngũ Tử đứng trên bầu trời thét dài một tiếng, bỗng nhiên hóa thành một mảnh huyết quang lao thẳng xuống.

Sau một lát thời gian, ngoài rìa thung lũng chỉ còn lại ba người nhóm Tiêu Minh.

“Tiêu huynh, bọn ta cũng đi vào chứ.” Vạn Hoa phu nhân rốt cục cũng không nhịn được phải hỏi.

“Vạn Hoa đạo hữu không cần quá nóng lòng. Ngươi thực sự cho rằng ở đây chỉ còn có bọn người chúng ta hay sao? Có người cũng đã đến đây rồi, chỉ là không muốn hiện thân ra gặp chúng ta mà thôi.” Tiêu Minh cười hắc hắc, bỗng nhiên quay đầu nhìn về một hướng khác, thâm ý sâu sắc nói.

“Cái gì, còn có người trốn ở một bên sao.” Vạn Hoa Phu Nhân và Thanh Bình đạo nhân đâu phải kẻ tầm thường, vừa nghe lập tức cùng nhìn lại về một hướng.

“Không cần phải xen vào chuyện này, chỉ cần không gây trở ngại tới việc của chúng ta, cứ để hắn ôm cây đợi thỏ đi. Huống hồ đâu phải chỉ mình ta phát hiện ra, những người bên ngoài đều tỏ ra không biết, chúng ta cần gì phải nhiều chuyện. Đi, chúng ta xuống phía dưới thôi.” Tiêu Minh thu ánh mắt lại, lắc đầu nói. Tay áo hắn rung lên bắn ra một đoàn sáng bạc, lắc lư một cái thình lình biến ảo thành một quầng sáng lớn hơn mười trượng đâm vào bên trên cánh cửa cực lớn.

Sau thời gian cạn một chén trà, hư không chỗ bọn người Tiêu Minh vừa đến chấn động, một bóng người màu đỏ như máu chợt nhàn nhạt mà hiện ra.

Trên gương mặt mơ hồ của Huyết Ảnh, một đôi mắt màu xanh nhạt lạnh lùng nhìn về phía cánh cửa cực lớn đã khôi phục lại như lúc ban đầu, không biết trong lòng kẻ này đang suy nghĩ điều gì.

Mà lúc này, phía chân trời xa vang lên tiếng xé gió, hiện lên mấy đạo độn quang.

Hai mắt của Huyết Ảnh xoay chuyển, liếc nhìn những đạo độn quang này, đồng tử hơi nhíu lại, từ hai mắt hiện lên vẻ khát máu không nói nên lời, thân hình uốn éo, bỗng nhiên hóa thành một đạo huyết quang nhàn nhạt nghênh đón.

Chỉ sau thời gian một hơi thở, từ phía chân trời xa lập tức nổi lên những tiếng kêu thảm thiết, mấy đạo độn quang tất cả đều biến mất trong làn huyết tinh nồng đậm.

………

“Thiên Đỉnh Chân Nhân tự tay hạ phong ấn, quả nhiên không phải chuyện đùa.” Hàn Lập nhìn qua màn sáng dày đặc những linh văn năm màu mờ mịt, trên mặt mơ hồ lộ ra một tia ý khâm phục.

Phong Ấn ngăn chặn toàn bộ cửa vào dài hơn mấy trăm dặm, cho nên vừa tiến vào không gian tối tăm bên trong cánh cửa cực lớn, tất cả mọi người không hẹn mà cùng chia ra làm việc, riêng phần mình lựa chọn một đoạn phong ấn phía xa rồi tự mình phá giải.

Cho nên bên trong phiến hư không này, chỉ còn lại hai người Huyết Phách và Hàn Lập lẳng lặng lơ lửng ở trong đó.

“Nghe nói cái phong ấn này là ngay trước khi Thiên Đỉnh Chân Nhân phi thăng có một năm mới tự tay bố trí, có thể xem như là cực hạn cấm chế phong ấn của Linh Giới chúng ta rồi. Nếu thực sự muốn xông vào, trừ khi có tu sĩ Đại Thừa cam nguyện tổn hao thời gian trăm năm dùng Nguyên Anh Hỏa tiến hành luyện hóa từng chút một, nếu không cho dù thần thông có lớn đến cỡ nào cũng không có cách gì tiến vào bên trong được. Nhưng thời gian cung điện hiện thế lại quá ngắn, thời gian một tháng vừa đến, nó sẽ đúng giờ biến mất không thấy đâu nữa. Vài cái chìa khóa của Thiên Đỉnh Cung càng là vài năm sau đó mới hiện thế, trước khi chúng xuất hiện, dù có đánh vỡ cánh cửa lớn tiến vào đây cũng đều chỉ có thể giương mắt nhìn phong ấn, căn bản chẳng thể lấy ra bảo vật gì cả. Về sau sau khi có chìa khóa phỏng chế này, mới có thêm một ít người có thể xâm nhập vào bên trong đó..” Huyết Phách ở bên cạnh cung kính giới thiệu.

“Phong Ấn này thực sự mạnh mẽ tới như vậy sao, ta ngược lại thật sự muốn xông vào thử một lần xem sao.” Sau khi Hàn Lập nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ hứng thú.

Huyết Phách nghe xong, đang muốn cười nói trả lời điều gì, nhưng bỗng nhiên từ một hướng khác vang lên chấn động khác thường kinh động tới toàn bộ không gian, theo đó phong ấn trước mặt run lên nhè nhẹ một hồi, tất cả linh văn chợt như ẩn như hiện.

Nhưng chỉ trong thời gian khoảnh khắc, màn sáng trước mặt đã khôi phục lại bình tĩnh, phảng phất như dị tượng ban nãy chưa từng phát sinh vậy.

“Nhanh như vậy đã có người phá vỡ tiến vào bên trong rồi.” sắc mặt Hàn Lập hơi đổi, lần đầu lộ ra vẻ ngưng trọng.

“Nhất định là có người vận dụng cái chìa khóa chính thức rồi, vật phỏng chế tuyệt đối không thể nhanh như vậy đã phá vỡ phong ấn được.” Huyết Phách thần sắc nghiêm túc nói.

“Chìa khóa chính thức? Được rồi, thời gian gấp rút, ta cũng không cần thử thêm gì nữa. Ngươi nói đường tắt là thế nào, giờ có thể nói ra đi.” Hàn Lập nhướng mày, nhìn Huyết Phách hỏi.

“Tiền bối, có thể lấy Hư Thiên Đỉnh ra được chứ.” Huyết Phách hỏi lại một câu.

“Hư Thiên Đỉnh, đương nhiên không có vấn đề gì.” Hàn Lập không chút do dự trả lời, một tay cuốn lên. Lúc này một đoàn sáng xanh hiện ra, ngưng tụ lại thành một cái Đỉnh nhỏ có phong cách cổ xưa.

Đúng là Hư Thiên Bảo Đỉnh.

Huyết Phách liếc nhìn Tiểu Đỉnh, đột nhiên miệng thở ra mùi thơm như đàn hương, từ đó đồng dạng bay ra một đoàn ánh sáng màu xanh, quay tít một vòng cũng hóa thành một cái đỉnh nhỏ màu xanh khác.

“Ồ, đây là…” Hàn Lạp vừa thấy cảnh này thì chợt nao nao.

“Tiền Bối, vật trong tay vãn bối cũng là một cái chìa khóa phỏng chế, hơn nữa còn là một vật phỏng chế thành công nhất, có tới bảy phần công hiệu của chính phẩm.” Huyết Phách chậm rãi nói.

------oOo------

Chương 2350: Tiến vào

Nguồn: EbookTruyen.Net

“ Hư Hoàng Đỉnh? Huyết Phách đạo hữu lấy ra vật này, chẳng lẽ chỉ cần nó là có thể dễ dàng giải khai phong ấn sao?” Hàn Lập kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên là không được. Đường tắt mà vãn bối từng nói thực ra vẫn rất cần có tiền bối làm chủ sử dụng Hư Thiên Đỉnh phá giải phong ấn, vãn bối chỉ có thể cầm Hư Hoàng Đỉnh đứng một bên sử dụng bí thuật trợ giúp mà thôi. Đỉnh này là do năm đó bản thể của vãn bối tự tay luyện chế, cho nên bên trong có trộn lẫn vài giọt máu huyết, nhờ đó mà có thể phát huy ra một ít tác dụng huyền diệu mà những chìa khóa bình thường không thể có được.” Huyết Phách cung kính trả lời.

“ Ngươi đã nắm chắc việc sử dụng hai đỉnh đủ để giải khai phong ấn, vậy thì thử một lần đi, nếu như không được ta đành dùng tới pháp lực thử mạnh mẽ phá tan phong ấn sau vậy” Hàn Lập sờ cằm chốc lát, quyết định nói.

Huyết Phách tự nhiên không có ý kiến khác, lập tức gật đầu đồng ý.

Vì vậy, Hàn Lập không nói hai lời đem Tiểu Đỉnh ném lên không trung, tiếp đó tay áo run lên bắn ra một dải sáng xanh mờ, lóe lên đã chui vào phía dưới Tiểu Đỉnh không thấy bóng dáng.

Sau một khắc, Hư Thiên Đỉnh đón gió thoáng chốc biến thành lớn hơn chục trượng như một quái vật khổng lồ, mặt ngoài vô số phù văn cây cỏ hoa lá chim muông được điêu khắc bắt đầu hiện rõ ra, vây quanh Cự Đỉnh rồi xoay quanh bay múa bất định.

Huyết Phách bên cạnh thấy vậy, không chút do dự mà cũng xuất thủ.

Nàng cầm Tiểu Đỉnh trong tay lên, há miệng phun lên nó mấy đoàn máu huyết đỏ tươi.

“ Phốc phốc” vài tiếng, tất cả máu huyết đều đón gió nổ tan ra biến thành một làn huyết vụ, rồi như có linh tính mà bao bọc lấy toàn bộ Tiểu Đỉnh bên trong nó.

Theo đó, Huyết Phách lẩm bẩm trên không trung, thân hình uốn éo mơ hồ hóa thành một đạo Huyết Ảnh trực tiếp nhảy vào bên trong huyết vụ.

Lúc này, Hư Hoàng Đỉnh kêu lên một tiếng thanh minh, nó quay tít một vòng đem tất cả huyết vụ ở bốn phía hút vào trong nó, tiếp đó nhoáng lên một cái, miệng chiếc đỉnh bỗng nhiên vô số phù văn đỏ như máu, chúng ngưng tụ lại với nhau biến ảo thành một gương mặt mỹ nữ cực kỳ quỷ dị, dung nhan thình lình giống hệt với Huyết Phách, chẳng qua trên mặt chẳng có chút biểu tình nào, được bao phủ bởi một tầng huyết quang nhàn nhạt.

“Hàn tiền bối, ta chỉ có đủ lực lượng sử dụng một kích mà thôi. Tiền bối nhất định phải nắm chắc cơ hội tốt nhất để ra tay đấy.” Mỹ nữ có gương mặt đờ đẫn nói đôi câu, há miệng thở ra hơi thở thơm mùi đàn hương, bắn ra một chù tơ máu óng ánh.

Những tơ máu này phát ra âm thanh “ xùy xùy”, lại đơn giản đến không thể tin được mà xuyên qua màn sáng năm màu.

Từ gương mặt của mỹ nữ lại phát ra một tiếng kêu thê lương.

Những tơ máu kia nhao nhao nổ tung ra, nồng đậm huyết vụ ngưng tụ lại với nhau lại một lần nữa biến ảo thành từng mảng huyết văn khảm nạm phía trên màn sáng năm màu, nhìn lên vô cùng quỷ dị.

Hai mắt Hàn Lập trông thấy cảnh này thì sáng ngời lên, lóe lên đến bên cảnh Hư Thiên Đỉnh đã biến thành khổng lồ, đồng thời hai bàn tay vỗ mạnh xuống.

“Đương” một tiếng trầm đục như chuông ngân vang lên.

Mặt ngoài Cự Đỉnh màu xanh tỏa ra hang vạn đạo ánh sáng, biến ảo thành những loại hư ảnh chim hoa tôm cá, hình thể cũng lập tức tăng lên một lần nữa, rồi trực tiếp nhào vào màn sáng năm màu.

Tiếng “Phốc phôc” nổ lớn.

Các loại hư ảnh tiếp xúc với phong ấn lại xem như không có gì mà nhao nhao từ phía những huyết văn trực tiếp chui vào trong đó.

Sau một khắc, mặt ngoài Cự Đỉnh chợt trở nên ẩn hiện, đồng thời phạm vi vài dặm bên trong màn sáng năm màu đều nổi lên âm thanh ông ông, theo đó một tia khí trắng từ trong đám huyết văn bay ra, vừa tiếp xúc với hư không lập tức biến thành từng đợt chấn động khác thường tỏa ra bốn phương tám hướng.

Hàn Lập thấy vậy, khuôn mặt tỏ ra vui vẻ, hiển nhiên là sự phối hợp giữa hai người thật sự có hi vọng phá mở phong ấn.

Nhưng vào lúc này, bên cạnh bỗng truyền đến tiếng kêu rên, chẳng biết từ lúc nào huyết quang trên mặt mỹ nữ đã rút đi hết, nàng há mồm phun ra một ngụm máu đen, đồng thời cả khuôn mặt vặn vẹo rồi trở nên mơ hồ đi không ít.

“ Lực cắn trả! Được rồi, tiếp theo cứ giao cho ta, ngươi giải trừ bí thuật trước đi.” Ánh mắt Hàn Lập quét qua, nhướng mày nói. Một tay áo phất lên lập tức từ đó bay ra một luồng sáng xanh, lóe lên đã chui vào gương mặt mỹ nữ.

Gương mặt mỹ nữ quát khẽ một tiếng, cả gương mặt vỡ vụn ra thành từng khúc, một lần nữa hóa thành vô số huyết văn bay trở về trong Hư Hoàng Đỉnh.

Huyết quang trong đỉnh lóe lên, từ trong đó bay nhanh ra một đoàn hư ảnh, hào quang tụ lại, ngay sau lưng hàn lập một lần nữa hiện ra thân ảnh của Huyết Phách.

Chẳng qua lúc này sắc mặt của nàng vô cùng tái nhợt, thần sắc mang theo một tia phức tạp liếc nhìn bóng lưng của Hàn Lập.

Hàn Lập thì căn bản mặc kệ mọi chuyện sau lưng, một tay đang bấm niệm pháp quyết, sau lưng lóe lên kim quang, Pháp Tướng ba đầu sáu tay màu vàng hiện lên.

Sáu con mắt của Pháp Tướng đồng loạt mở ra, vài cánh tay mơ hồ rồi riêng phần mình đều duỗi ra một bàn tay đặt lên trên Cự Đỉnh.

Trong tiếng vang cực lớn, mặt ngoài Cự Đỉnh nổi lên ánh sáng xanh lóa mắt, hầu như đã biến thành một vầng mặt trời màu xanh chói lóa.

Màn sáng năm màu dường như hô ứng, mặt ngoài huyết văn tỏa sáng hào quang, đồng thời khí trắng bay ra càng lúc càng nhiều, càng ngày càng dày đặc, rốt cuộc sau một tiếng trầm đục, khắp phong ấn mở vụn ra thành từng khúc, hiện lên một cái thông đạo tối om.

“Đi”

Khuôn mặt Hàn Lập tỏ ra vui vẻ, miệng phân phó một tiếng, đem pháp tướng thu lại, rồi một ngón tay điểm lên trên Cự Đỉnh.

“Phốc” một tiếng.

Mặt ngoài Cự Đỉnh màu xanh thoáng cái bắn ra hai luồng hào quang, đem Hàn Lập và Huyết Phách đồng thời cuốn vào trong đó, sau một tiếng vang, liền biến thành một đoàn sáng xanh chui vào bên trong hắc động.

“Oanh” một tiếng!

Hầu như ngay khi ánh sáng màu xanh vừa chui vào hắc động, cửa vào lập tức hiện ra phù văn năm màu, toàn bộ phong ấn lại bắt đầu khép lại như cũ.

Ngay lúc hào quang màu xanh vừa từ hắc động bay ra, Hàn Lập chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, cả người đang đứng trên một vùng đồng cỏ xanh biếc có ánh nắng chói chang.

Trong lòng Hàn Lập rùng mình, tay áo run lên, bên ngoài thân ánh sáng màu xanh lập tức thu về, hội tụ lại rồi một lần nữa biến thành một Tiểu Đỉnh màu xanh, đồng thời nắm lấy nó trong tay.

Huyết Phách lúc này cũng đã xuất hiện sau lưng, mười phần vui sướng đánh giá bốn phía.

Đây là một Không Gian hầu như khác biệt hoàn toàn với bên ngoài, nhìn về phía xa xa là núi non uốn lượn, cây cối tốt tươi, bốn phương tám hương đều không nhìn thấy đâu là điểm cuối.

Hàn Lập thấy vậy thì hai mắt nhíu lại, hai đầu lông mày lóe lên tinh quang nhàn nhạt, đem thần niệm khổng lồ phóng ra, kết quả là một lát sau khuôn mặt hắn tỏ ra giật mình.

“Hóa ra chỉ là ảo thuật mà thôi. Chậc chậc, ảo thuật cao minh như thế, ngay cả ta ban đầu cũng thiếu chút nữa tin là thật rồi, đúng là hiếm thấy.” Hàn Lập tán thưởng một câu, cánh tay khẽ động bỗng nhiên ngón cái vẽ ra một đường trong hư không.

Lúc này, một đạo kiếm khí màu xanh nhạt bắn ra, chớp mắt đã biến thành lớn hơn trăm trượng, hời hợt chém xuống một nhát.

Hư không phía trước vài dặm bỗng vặn vẹo lắc lư một hồi, mơ hồ một cái, cảnh vật xung quanh bỗng biến đổi lớn, thoáng cái hiện ra ban công của một loạt kiến trúc khổng lồ tạo thành hình dáng như một cung điện.

Chỉ có chút quỷ dị là, ngay chính giữa những kiến trúc này, thình lình đứng sừng sững chằng chịt những cây cột sáng phóng thẳng lên trời, mỗi một cây đều tỏa ra một màn sáng dày đặc, đem toàn bộ kiến trúc gần đó bao phủ bên trong, biến cả tòa cung điện thành hơn một trăm khu vực khác nhau.

Lam mang lóe lên trong hai mắt của Hàn Lập, sau đó hắn cũng đã hiểu rõ đại khái tình hình của những thứ bên trong màn sáng này.

Hầu như mỗi khu vực đều có một tòa chủ điện, ngoài ra bên ngoài còn có hơn chục tòa kiến trúc lớn nhỏ không đều nhau, nhưng khi thần niệm hướng tới những kiến trúc này tìm tòi thì lại bị bắn ngược trở lại một cách không hề khách khí.

Xem ra bản thân những kiến trúc này đã được thi triển một loại cấm chế ngăn cách thần niệm nào đó.

Chẳng qua khi hắn nhanh chóng đem thần niệm quét qua, cũng đã phát hiện ra càng gần cung điện trung tâm, cột sáng chèo chống nó càng thô to, thần niệm muốn dò xét bên trong lại càng khó khăn hơn.

Mà ở trung tâm mấy khu vực lớn nhất được bao bọc bởi màn sáng, thần niệm của Hàn Lập khi đi vào thậm chí chỉ có thể cảm ứng được hình dáng của một vài kiến trúc cực lớn mà thôi.

Đây còn là kết quả của thần niệm vượt xa cùng giai, nếu là Đại Thừa bình thường thì chỉ sợ ngay cả màn sáng bên ngoài một vài khu vực cũng chẳng thể xuyên qua được.

“Xem ra bảo vật quan trọng nhất đều ở bên trong những khu vực kia rồi” Thần niệm của Hàn Lập vừa thu về, hắn như có điều suy nghĩ mà tự thì thào nói.

“Đúng là như vậy, chẳng qua với tình hình cấm chế ở nơi đây thì càng đi vào trong sẽ càng nguy hiểm.” thần sắc Huyết Phách vẫn có vẻ tái nhợt, thần niệm vừa hơi tiếp xúc với những cấm chế vô hình đã lộ ra vẻ lo lắng nói.

“Nếu đã đến đây, tự nhiên không có khả năng tay không mà về, bảo vật bên ngoài quá nửa đã bị người ta vơ vét hết, hơn nữa bảo vật bình thường ta cũng chẳng để trong mắt, chỉ có thể trực tiếp đi vào bên trong nhìn thôi. Đúng rồi, Huyết Phách đạo hữu có từng cảm ứng được chỗ ở của bản thể không.” Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt, bỗng nhiên quay về Huyết Phách hỏi.

“Vãn bối tự nhiên đã sớm thi pháp cảm ứng qua, nhưng đáng tiếc cấm chế trong nội cung quá nhiều, xa một chút là đã không còn bao nhiêu hiệu quả.” Huyết Phách cười khổ trả lời.

“Thì ra là thế. Nhưng mà như vậy thì có chút phiền phức rồi, chỉ sợ ngươi phải tìm một lượt từng nơi ở đây mới có thể phán đoán được nơi Băng Phách đạo hữu bị vây khốn, Thiên Đỉnh Cung chỉ mở ra ngắn ngủi một tháng, ta cũng không dám cam đoan có thể đi khắp một vòng tất cả cấm chế nơi đây được." Hàn Lập nhướng mày, thần sắc ngưng trọng nói.

"Bản thể của ta lúc trước tu vi cũng không kém, hơn nữa quả thực cũng có vài món dị bảo hộ thân, dù là đối mặt với tồn tại Đại Thừa cũng có một tia khả năng chạy thoát. Cho nên nếu như bị vây khốn tất nhiên là ở trong khu vực này. Nhưng để ngừa vạn nhất, vãn bối trước tiên sẽ đi ra bên ngoài tìm kiếm. Tiền bối mang theo một giọt máu huyết được gia trì bí thuật trên thân thể của thiếp thân trực tiếp đi vào khu vực bên trong. Nếu như bản thể bị nhốt gần đó, tự nhiên sẽ cảnh báo cho tiền bối. Như thế cũng sẽ không làm trễ nãi thời gian đại kế tầm bảo của tiền bối, đồng thời có thể trong thời gian ngắn mà tìm khắp toàn bộ Thiên Đỉnh Cung." Huyết Hồn lo nghĩ một chút, sau đó đề nghị.

"Biện pháp này cũng không tệ. Nhưng nếu nơi đây chỉ có hai người bọn ta thì còn có thể thực hiện, chứ nếu một mình ngươi mà gặp phải những lão quái Đại Thừa có ác ý thì sao?" Hàn Lập lắc đầu nói.

"Tiền bối yên tâm, vãn bối đã có và Khôi Lỗi Hợp Thể kỳ được tiền bối ban cho, nên cũng có thể dây dưa với tồn tại Đại Thừa trong chốc lát đấy." Sắc mặt Huyết Phách hơi đổi, nhưng lập tức cung kính nói.

"Nếu là Đại Thừa bình thường, hai cỗ Khôi Lỗi Hợp Thể kỳ kai còn có chút tác dụng. Nhưng những tên Đại Thừa có thể đi vào đây đều có thần thông không phải chuyện đùa. Như vậy đi, ta sẽ để cho Kim Nhi đi theo ngươi." Hàn Lập suy nghĩ trong chốc lát, rốt cục đã có quyết định nói.

------oOo------

Chương 2351: Mặt quỷ, cự hoa, khôi lỗi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vừa dứt lời, tay áo của Hàn Lập run lên bắn ra một đoàn kim quang, nó xoay vòng quanh bỗng nhiên hóa thành một đứa trẻ màu vàng tím rực rỡ, hai mắt óng ánh nhưng không thấy đâu là lông mày lông mũi, chính là Phệ Kim Trùng Vương.

“Kim Đồng, ngươi hãy che chở cho Huyết Phách đạo hữu một thời gian ngắn, chớ để cho kẻ khác tổn thương nàng.” Hàn Lập phân phó.

Đứa trẻ nghe thấy thế, khuôn mặt vẫn không chút biểu tình, nhưng thân hình mơ hồ một cái đã thuấn di lên đầu Huyết Phách, lơ lửng trên đó không nhúc nhích.

“Đa tạ tiền bối, có Kim tiền bối bảo vệ thì ở nội cung Thiên Đỉnh Cung này vãn bối tuyệt không còn gì lo lắng nữa.” Huyết Phách tự nhiên đã chứng kiến sự lợi hại của Kim Đồng, lúc này quá đỗi vui mừng, mười phần cảm kích nói. Tiếp theo lấy ra từ trên người một bình ngọc trắng noãn, hai tay giao cho Hàn Lập.

Bên trong cái bình này, tự nhiên chính là giọt máu huyết đã gia trì bí thuật của nàng.

“Có vài người còn tới sớm hơn cả chúng ta một chút, vì để phòng ngừa vạn nhất, chúng ta hãy chia nhau hành động ngay đi.” Hàn Lập nhàn nhạt nói.

Huyết Phách đáp ứng ngay một tiếng.

Vì vậy, hai người bọn họ độn quang từ cùng một nơi, rồi mỗi người lại chọn cho mình một khu vực màn sáng mà bắn tới.

Đứa trẻ màu vàng thì cứ vô thanh vô tức đi theo sau lưng Huyết Phách như hình với bóng, một tấc cũng không rời.

Hàn Lập nếu muốn tiến vào sâu trong Thiên Đỉnh Cung mà không phá trừ một ít cấm chế chặn ở phía trước thì là chuyện mơ cũng chớ nên mơ tới.

Cho nên khi hắn chớp động xuất hiện ở trước mặt một màn sáng màu trắng, không chút do dự hư không phất một bàn tay ra, một thanh kiếm dài màu xanh lăng không hiện ra trong lòng bàn tay, lóe lên đã hung hăng trảm lên trên màn sáng.

“Oanh” một tiếng.

Màn sáng màu trắng giống như đồ sành sứ vậy, thoáng cái đã nứt vỡ ra.

Hàn Lập chỉ cảm thấy cảnh sắc bốn phía trở nên mơ hồ, toàn bộ cơ thể thoáng chốc xuất hiện trên một con đường nhỏ bên trong một khu rừng bí mật.

Hai bên là cây cối cao tới bảy tám trượng màu xanh lá mạ, trông có vẻ không có gì khác thường, nhưng quan sát cẩn thận thì sẽ thấy mặt ngoài những cái cây này đều có từng đoàn từng đoàn phù văn, phù văn này lần lượt là những gương mặt vặn vẹo nhắm nghiền hai mắt, nam nữ già trẻ đều có, vẻ mặt của tất cả đều biểu lộ hạnh phúc tới mức quỷ dị, dường như tất cả đều đang lâm vào giấc ngủ say bình thường.

Hàn Lập thấy vậy thì hai mắt nhíu lại, đúng lúc này từng làn hương hoa từ một nơi khác trên con đường nhỏ thổi đến, hơi hít vào một chút đã khiến cho tâm thần cảm thấy say mê một cách quỷ dị.

Thần niệm của Hàn Lập vốn cường đại, dù hít một hơi sâu cũng chỉ hơi có cảm giác không khỏe đôi chút, chứ không tạo thêm ảnh hưởng gì lớn.

Hàn Lập mỉm cười, biết rõ rằng đã lâm vào trong một cấm chế huyền diệu. Lúc này không nói hai lời mà cứ bước dọc theo con đường nhỏ đi về phía trước, nhưng chỉ vừa đi được vài chục bước, những gương mặt trên cây cối ở hai phía xung quanh đồng loạt mở trợn đôi mắt ra.

Âm thanh “xùy xùy” vang lên, vô số tia sáng màu đen chằng chịt từ những gương mặt này bắn ra, mỗi một tia đều vô cùng sắc bén, và còn tản mát ra chấn động cực kỳ quỷ dị.

Hàn Lập không làm bất cứ hành động to tát nào, chẳng qua bên ngoài thân hắn chỉ cuồn cuộn tỏa ra một tầng ánh sáng màu xám hộ thể, hóa thành một tầng màn sáng mờ mịt bảo hộ toàn thân hắn bên trong.

Những tia sáng màu đen này bắn lên trên màn sáng, lập tức phát ra những tiếng nổ lốp đốp như mưa rào, tùy theo hào quang lóe lên, chúng đã quỷ dị chui vào bên trong mà không thể tiếp tục tạo ra bất kỳ tiếng vang nào.

Cùng lúc đó, bước chân của hắn căn bản không hề dừng lạt chút nào, không chút hoang mang, cứ bước dọc theo con đường nhỏ mà đi.

Cử động của Hàn Lập dường như thoáng chốc đã kích thích những khuôn mặt quái dị phía trên cây cối, không biết từ đâu bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Tất cả gương mặt thoáng chốc trợn trừng hai mắt, há miệng phun ra từng tia lửa xanh lục, vô cùng tanh hôi, đem cả con đường nhỏ biến thành như một biển lửa vậy.

Hàn Lập cười nhạt một tiếng, bộ pháp không hề ngừng, màn sáng màu xám bên ngoài lưu chuyển một tầng oáng ánh, đem những đám lửa xanh này khẽ hút vào trong.

Hơn nữa những nơi Hàn Lập đi qua, màn sáng màu xám vang lên tiếng xé gió, vô số tia sáng màu xám óng ánh bắn ra, mỗi một tia đều vô cùng chuẩn xác xuyên thủng qua khuôn mặt quái dị trên cây cối xung quanh.

Những khuôn mặt quáo dị gào thét một tiếng, nhao nhao hóa thành làn khói xanh biến mất trên những cái cây.

Những cây cối vốn đang xanh tươi khi toàn bộ khuôn mặt tiêu tán hết, bỗng trở nên khô vàng héo rũ như mất hết sức sống, không còn phát ra bất cứ dấu hiệu sự sống nào.

Tới khi Hàn Lập đi được chừng hơn trăm trượng thì rốt cục cũng đi ra khỏi rừng rậm, nhưng trước mặt lại xuất hiện một vườn hoa đủ mọi màu sắc, từng bồn hoa hình tròn lẳng lặng đứng vững phía trên đồng cỏ, bên trong là những cây hoa của đủ loại hoa khác nhau nhưng đều cao tới hơn một trượng, mỗi cây đều đã kết một đóa hoa cực lớn.

Những bông cự hoa này có hình dạng và màu sắc khác nhau, nhưng tất cả đều kiều diễm ướt át, và chính đang ở vào thời điểm nở rộ nhất.

Khi nãy hương hoa mà hắn hít vào chính là từ vườn hoa này truyền ra.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, thần niệm khẽ quét qua những nơi này, sắc mặt hơi động một chút liền cứ tiếp tục chậm rãi tiến lên phía trước.

Khi thân hình hắn đi qua bên cạnh một bồn hoa, Cự Hoa gần đó bỗng lay động rồi nhao nhao hóa thành đầu quỷ mặt xanh nanh vàng, cười lên những tiếng quái dị rồi bay nhào đến phía Hàn Lập.

“Chỉ là vài con ma đầu cấp thấp mà cũng muốn tới gần ta, đúng là tự tìm đường chết.” Hàn Lập hừ một tiếng, hai tay bỗng nhiên chà xát, sau đó mỗi tay giương lên hai bên.

“Oanh long long” hai tiếng sét đánh giữa trời quang!

Hai đạo kim hồ lớn cỡ miệng chén bắn ra, chớp động một cái hóa thành một con Lôi Giao Long dài mấy trăm trượng, bổ nhào tới khắp nơi trong vườn hoa.

Những quỷ đầu gần đó mỗi khi bị Lôi Giao Long quét trúng hoặc tiến sát đến thì đều nhao nhao phát ra tiếng kêu quái dị rồi tan thành mây khói.

Những Cự Hoa ở trong các bồn hoa xa hơn, trông thấy điện quang màu vàng sắp đảo qua thì đều hóa thành quỷ đầu rồi nhao nhao chạy thục mạng khắp nơi.

Vườn hoa vốn đang nắng ấm đầy trời, thoáng chốc biến thành ma khí cuồn cuộn, quần ma loạn vũ, trông như một cái Ma Vực vậy.

Với pháp lực của Hàn Lập, cộng thêm ích tà thần lôi có công hiệu khắc chế, những con ma đầu cấp thấp này sao có thể chạy thoát được.

Hàn Lập chẳng qua chỉ khẽ thúc dục pháp quyết, hai con Lôi Giao Long liền nổ tung thành vô số tia điện bắn xuống tứ phía, hóa thành hai tấm lưới màu vàng, đem trọn cả vườn hoa bao lại ở phía dưới.

Điện quang chằng chịt chớp động, tất cả ma đầu đều bị thần lôi bổ xuống tiêu diệt một tên cũng không thoát, ma khí trong vườn hoa dưới tiếng lôi minh một lần nữa tiêu tán, vườn hoa lại thanh minh như cũ.

Lúc này, Hàn Lập đã phong kinh vân đạm, nhẹ nhàng tiêu sái bước ra khỏi vườn hoa, đi tới trước mặt một hồ nước nhỏ màu đỏ thẫm.

……..

“Thật là tà môn, những vật này chẳng những giết không chết mà còn một mực dây dưa không thôi. Tiêu huynh, nếu như ngươi không nghĩ biện pháp, lão thân sẽ vận dụng thủ đoạn trực tiếp thu hết bọn chúng lại.” Vạn Hoa phu nhân giận dữ nói.

Giờ phút này, nàng cùng với Tiêu Minh và Thanh Bình đạo nhân ba người đang đứng đang đứng ở một không gian mênh mông cát vàng.

Từng con Khôi Lỗi màu vàng đất cao lớn, thỉnh thoảng lại từ lòng đất chui ra, sau đó trong tay lại biến ảo ra hoặc là trường thương đao kiếm, hoặc cung mạnh nỏ cứng, hung hãn không sợ chết, không ngừng phát động công kích về phía ba người.

Tuy rằng những công kích này không tạo thành uy hiếp đối với ba gã Đại Thừa, hơn nữa những Khôi Lỗi này chỉ cần một kích tiện tay là có thể diệt hết, nhưng bất kể có đánh chết bao nhiêu, một lát sau sẽ lại có thêm càng nhiều Khôi Lỗi hiện lên ở gần đó.

Ba người từ khi gia nhập khu vực này, số lượng Khôi Lỗi bị họ đánh chết cũng hơn mười vạn rồi, vậy mà chẳng thấy có dấu hiệu giảm bớt nào.

Vì tiết kiệm pháp lực, lúc này ba người dứt khoát chỉ thả ra một hai kiện bảo vật hộ thân chứ không chủ động ra tay công kích nữa.

“Vạn Hoa đạo hữu cứ yên tâm chớ vội, Tiêu mỗ sắp nhanh chóng tìm thấy mắt trận rồi. Dù cho ngươi có đem tất cả bọn chúng thu lại, thì chúng lại cũng sẽ tiếp tục xuất hiện như cũ. Nói ra thì những thứ này cũng đâu phải là Khôi Lỗi thực sự, chẳng qua chỉ là dựa vào lực lượng cấm chế biến ảo ra mà thôi, rời khỏi nơi đây chúng sẽ lập tức biến mất, thu nó rồi cũng chẳng sử dụng được.” Tiêu Minh nâng trong tay một trận bàn bạch ngọc lấp lánh, đang tìm kiếm khắp nơi một cái gì đó, nghe Vạn Hoa phu nhân nói cũng không hề quay lại mà chỉ trả lời một câu.

“Đạo hữu đã tìm thấy mắt trận rồi. Hắc hắc, lão thân không phải lo lắng đi ra ngoài chậm, mà chỉ lo cấm chế trung tâm của Thiên Đỉnh Cung sẽ rơi vào tay kẻ khác thôi.” Vạn Hoa phu nhân nghe vậy vui vẻ, cười hắc hắc một tiếng nói.

“Yên tâm đi, đã có Thanh Bình đạo hữu chỉ điểm, chúng ta đã chọn con đường ngắn nhất trực tiếp đi tới trung tâm của Thiên Đỉnh Cung, chỉ cần đi qua ba tòa phân cung là có thể trực tiếp tới nơi đó rồi. Những kẻ khác dù có thủ đoạn cao minh cũng không có khả năng đến trước chúng ta được.” Tiêu Minh đã tính trước nói.

“Hy vọng thật sự như thế. Nhưng thần thông của tên tiểu tử Nhân

Tộc tới từ Phong Nguyên Đại Lục kia thực sự sâu không lường được, nói không chừng còn có thủ đoạn bài trừ cấm chế đấy, chúng ta không thể chủ quan được, nếu có thể vẫn nên tận lực nhanh chóng đi tới điểm đầu mối thì hơn.” Thần sắc Vạn Hoa phu nhân khẽ buông lỏng, nhưng vẫn kiên trì nói.

“Vạn Hoa đạo hữu nói có lý. Tiêu huynh, bần đạo cũng tình nguyện tổn thất chút nguyên khí, chúng ta vẫn nên sớm tới nội cung Thiên Đỉnh Cung thì tốt hơn” Thanh Bình đạo nhân ở một bên cũng đồng ý.

“Được rồi, nếu hai vị đạo hữu đã kiên trì như thế, tại hạ sẽ vận dụng thủ đoạn cứng rắn trực tiếp tìm ra mắt trận vậy” Tiêu Minh nhíu mày một cái, sau đó cũng gật đầu.

Tiếp theo chỉ thấy một tay hắn bấm niệm pháp quyết, sau lưng hiện ra huyết quang, hư ảnh Cửu Mục Huyết Thiềm chợt hiện ra, đồng thời thân thể cũng tăng lên thành cao hơn vài chục trượng, khí tức trên người lập tức trở nên mạnh mẽ.

“Đi”

Hư ảnh cực lớn sau lưng Tiêu Minh quát khẽ một tiếng, khẽ đảo tay ném trận bàn đi, phun lên nó mấy đoàn tinh khí.

Trận bàn vang lên ông ông, vô số phù văn màu trắng sữa trôi nổi bay ra, thoáng chốc biến thành một cái quang trận loại nhỏ, hào quang bên trong lóe lên bắn ra một cột sáng vừa thô vừa to đánh vào một chỗ trong hư không.

Hư không nơi đó vặn vẹo run rẩy một hồi, nhưng lát sau liền vô thanh vô tức khôi phục lại như lúc ban đầu.

“Không phải chỗ này, thử nơi khác một chút vậy.” Tiêu Minh nhà nhạt nói một câu, một ngón tay điểm về quang trận trong hư không.

Lập tức quang trận này chuyển động nhắm vào một chỗ khác trong hư không.

Bạch quang lóe lên, đồng dạng bắn ra một cây cột sáng thô to đánh lên trên hư không.

Lúc này hư không bên đó lắc lư kịch liệt một hồi, bỗng nhiên chấn động, từ trong hư không thoáng hiện ra một cái phù văn màu bạc cực lớn.

Phù văn lớn cỡ một căn phòng, bề ngoài lập lòe ánh sáng bạc.

“Vận khí không tệ, tìm được nó rồi.” khóe miệng Tiêu Minh nổi lên vẻ tươi cười.

Tiếp theo hắn quát lên một tiếng, đột nhiên thúc dục bí thuật.

Lúc này chín con mắt màu vàng trên đỉnh đầu hư ảnh Cự Thiềm sau lưng bỗng nhiên đồng loạt khai mở, đồng thời nhìn ngay về phía phù văn cực lớn.

Sau một tiếng nổ vang, Cửu Mục Huyết Thiềm phun ra một sợi tơ mỏng màu vàng rực rỡ, lóe lên một cái đã xuyên thủng qua ngân văn, chớp động một cái đã đem nó cắt ra thành nhiều mảnh.

------oOo------

Chương 2352: Huyết Ảnh cùng Xích Lôi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi đem tất cả ký hiệu màu bạc đánh tan hoàn toàn, cảnh sắc bốn phía kể cả những lớp dày đặc Khôi Lỗi, tất cả đều biến mất vô ảnh vô tung.

Hư không phía trước trở nên mơ hồ vặn vẹo, từng dãy nhà liên tiếp nhau liền xuất hiện ở phía trước.

“Phá, thật tốt quá. Thủ đoạn Tiêu huynh thật là cao minh.” Vạn Hoa phu nhân thấy vậy tình trạng mừng rỡ nói.

“ Nơi này cấm chế có chút huyền diệu, nói không chừng chưa có ai tới đây. Nếu không phải chúng ta cần đi gấp, không chừng ta cũng muốn ở lại lục soát một chút” Tiêu Minh thở dài nói.

“ Ha ha, Tiêu huynh không cần cảm thấy đáng tiếc, ở đây chỉ là khu vực ngoại vi, cho dù có chút bảo vật nhưng đối với chúng ta mà nói cũng không phải là vật cần thiết. Đợi đến lúc vào khu vực trung tâm, kiểm soát được cấm chế, lúc này những bảo vật ở trong cung không phải mặc cho chúng ta lấy sao.” Thanh Bình đạo nhân cười nói.

“Đạo lý này sao ta lại không biết chứ, nhưng mắt thấy bảo vật ở gần trong gang tấc mà không có thể lấy, trong lòng vẫn còn có chút tiếc hận thôi.” Tiêu Minh mỉm cười trả lời.

Ba người độn quang cùng nhau, dọc theo một con đường nhỏ ở bên cạnh những tòa nhà, thẳng đến khu vực có quầng sáng ở phía bên kia mà bay tới.

...

Ở bên trong một khu ngoại vi khác bên ngoài Thiên Đỉnh Cung, Cẩm Y đại hán đang lạnh lùng nhìn trừng trừng vào một Cự Viên hai đầu cao trăm trượng, xung quanh là hàng trăm tên đệ tử đang tạo thành một cái huyền diệu pháp trận, đem quái thú này vây lại bên trong.

Lúc này pháp khí trong tay của các đệ tử được thúc dục nhanh hơn, làm cho uy năng của tòa pháp trận lên tới cực hạn, hơn nữa vòng vậy càng lúc càng siết chặt, từng đợt vô hình cự lực liều mạng hướng song đầu Cự Viên khổng lồ mà bắn tới, thỉnh thoảng phát ra từng tiếng dát..dát nổ lớn.

Sau khi bị cự lực bốn phía ép tới làm cho thân thể Cự Viên không thể nhúc nhích, ngay tại thời điểm đó, tay áo của Cẩm Y đại hán mới run lên, bắn ra một đạo cầu vồng màu bạc thẳng tới, vây quanh thân thể khổng lồ của Cự Viên lại, thân thể Cự Viên lập tức liền bị chém làm hai đoạn.

Hư không bốn phía trở nên mờ nhạt, do từng đoạn thân thể của Cự Viên bị đánh nát tạo thành.

...

Ở bên trong một đầm lầy thuộc một khu vực ngoại vi khác, một cái màu lam sáng chói đang quấn tròn lại rõ ràng là một con Rết khổng lồ, một cái to lớn Hạt Tử đầy hắc khi đang bay lượn, cùng với một đầu dẹp Cự Mảng hiếm thấy, tất cả đang ở cùng một chổ, đang đấu với nhau đá loạn xạ.

Ở một nơi khác,trên đỉnh đầu của một Cự Trùng ba đầu, đang ngồi xếp bằng một gã có khuôn mặt xấu xí, chính là một lão già khô gầy.

Trong đầm lầy chẳng những có đầy đủ hổ lang sài báo, mà con có một chút mãnh thú biến dị kỳ quái, tất cả đều có thực lực của yêu thú cấp thấp. Đang vây xung quanh Cự Trùng ba đầu liều mạng cắn xé, lớp này chết thì lớp khác trào lên liên miên không dứt.

Tuy nhiên lão giả vẫn ngồi ngay ngắn trên đỉnh đầu Cự Trùng ba đầu, không nhúc nhích, đối với tất cả mọi thứ ở bốn phía xem như không thấy gì.

...

Bên ngoài ngũ sắc phong ấn, có năm tên thanh niên ăn mặc giống nhau đang ngồi xếp bằng ở giữa không trung, trên mặt không có chút nào biểu hiện, giống như là đang chờ đợi vật gì.

Đột nhiên trên không trở nên dao động mạnh, một cái cái huyệt động đen kịt to lớn hiện ra.

Tiếng gió rít lên, một luồng huyết quang từ chính giữa bay ra, sau khi lượn một vòng, liền biến thành một bóng người mờ nhạt Huyết Ảnh, trên gương mặt ẩn hiện hai con mắt màu xanh biếc, trên người đầy sát khí, một cảm giác tà đạo không thể diễn tả bằng lời.

Năm tên thanh niên đang ngồi xếp bằng thấy cảnh này, liền lập tức ra tay, phóng ra mười hai tia sáng màu bạc Bạch Cốt phi kiếm, mặt ngoài bao phủ từng cái mờ nhạt màu xanh biếc của lửa lân tinh chớp động không ngừng

“ Huyết Hợp Ngũ Tử, các ngươi động thủ với bổn tọa sao? Một cái mờ nhạt Huyết Ảnh vừa thấy năm tên thanh niên này ra tay, cảm thấy có chút ngoài ý muốn nói.

“ Chúng ta ra đi gấp gáp, nên cũng không có mang theo chìa khóa để giải trừ phong ấn, nên chỉ có thể từ trên người đạo hữu hỏi mượn thôi. Bất luận các hạ là ai, đem chìa khóa giao ra đây, chúng ta sẽ để cho các hạ rời đi.” Một gã thanh niên đứng ở giữa, lạnh lùng nói.

“ Ha, ha, khẩu khí thật lớn. Huyết Ảnh Tử của ta cũng đang cần máu huyết để bồi bổ thân thể này. Vậy thì lấy máu huyết của các ngươi đi. “ Huyết Ảnh nghe vậy cười lớn một tiếng, thân thể trở nên mờ ảo, biến hóa ra năm luồng Huyết Quang bay thẳng đến Huyết Hợp Ngũ Tử.

“ Huyết Ảnh công pháp tuy rằng bá đạo, nhưng không phải không có cách phá giải. “ gã thanh niên đứng ở giữa cười lạnh một tiếng nói,đột nhiên bên ngoài thân xuất hiện bạch quang lóe lên, rỏ ràng bảo vật đã được xuất ra hóa thành từng vòng sáng cuồn cuộn bảo vệ toàn thân đón lấy luồng Huyết Quang đang bay tới.

Mặt khác bốn gã thanh niên còn lại, hình dạng trở nên mơ hồ, đồng thời biến vào trong hư không không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, trong hư không nổi lên cuồn cuồn huyết quang, âm thanh gầm gú không dứt, một cuộc chiến ngang tài ngang sức đang diễn ra quyết liệt.

...

Phía bên ngoài cánh cửa lớn, đang tụ tập gần ngàn người tu luyện giả cấp cao, đa phần là Luyện Hư Hợp Thể cấp bậc, cũng có hơn ba mươi người đang thả ra bảo vật kết hợp với vô số lôi hỏa chi lực, điên cuồng tấn công vào cánh cửa lớn.

Những ký hiệu Kim Ngân trên cánh cửa chớp động không ngừng, tuy nhiên cánh cửa vẫn không có một chút hư hại nào.

Những người còn lại thì đứng cách đó không xa, lạnh lùng quan sát, giống như không có ý quấy rối hành động của họ.

“ Một đám phế vật, chút ấy bản lĩnh mà cũng muốn tiến vào Thiên Đỉnh Cung, tất cả đều cút hết cho ta!”

Ngay lúc này, trên bầu trời đột nhiên phát ra một tiếng nổ lớn như sét đánh, làm cho hai lỗ tai những người ở đây trở nên ông ông, những người có tu vi thấp thân mình trở nên mềm nhủng, trực tiếp rơi từ trên cao xuống dưới.

"Oanh " đích một tiếng.

Một luồng lôi quang đỏ đậm to gần một mẫu xé rách hư không xuất hiện, cũng từ trên cao đánh xuống, trực tiếp đánh lên bên trên cánh cửa lớn.

Trong khoảng khắc, từng đạo lôi hồ đỏ đậm thô to bằng miệng chén đang quấn lấy cánh cửa lớn, tiếp theo một cỗ sóng kinh người hướng bốn phương tám hướng tràn tới.

Có mười mấy tên tu luyện giả ở gần, ngay lập tức sắc mặt đại biến, tất cả đều bay nhanh về phía sau để tránh.

Có vài tên tránh né không kịp, liền bị sóng cuốn tới, phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, nhưng ngay lập tức ngừng lại, giống như là đã chết ở trong đó.

Những tia lôi hồ đỏ đậm cũng nhanh chóng tán loạn, một lần nữa co rút lại thành một đoàn bắn thẳng vào bên trong cánh cửa lớn, thì không thấy bóng dáng.

Cánh cửa lớn nổ vang lên một tiếng, sau đó thì từ từ đóng lại.

“ Xích Lôi lão tổ, người vừa rồi chắc chắn là Xích Lôi lão tổ!”

Không biết là ai hoảng sợ thốt lên.

Những cao giai tu luyện giả đứng ngoài quan sát nghe vậy, chỉ biết bất lực nhìn nhau.

So sánh với lần trước Thiên Đỉnh Cung mở ra, tiến vào bên trong đa phần là Hợp Thể Kỳ, nhưng lần này thì rỏ ràng Đại Thừa Kỳ lão tổ tới đây nhiều hơn rồi.

Xem ra Thiên Đỉnh Cung chìa khóa đã lưu lạc ra ngoài, hấp dẫn các lão quái vật chạy tới đây.

...

Ba ngày sau. Bên trong Thiên Đỉnh Cung, Hàn Lập đang ở đầu của một hành lang dài, nhưng trước mắt rõ ràng có một vàng, một bạc Kim Cương Khôi Lỗi chắn ngang đường.

Hai Khôi Lỗi này cao chừng bảy tám trượng, trong tay cầm hai thanh Cự Chùy to lớn, trên người vết thương chồng chất, giống như nhiều năm trước đây đã từng cùng người chiến đấu kịch liệt.

Hàn Lập thản nhiên liếc mắt nhìn hai Khôi Lỗi một cái, liền đem ánh mắt hướng về cánh cửa gỗ màu đỏ đậm ở phía sau hai con Khôi Lỗi, sau đó từng bước đi tới.

“ Oanh” “ Oanh” hai tiếng nổ mạnh, ngay khi Hàn Lập vừa tới gần, Kim Ngân Khôi Lỗi cùng lúc ra tay, bốn thanh cự Chùy liền mang theo âm thanh vù vù đập mạnh tới.

Thanh quang chợt lóe,vô số Thanh ti từ trên người Hàn Lập bay ra, hai cái Khôi Lỗi bao gồm cả bốn thanh cự Chùy trong chớp mắt bị cắt thành các mảnh nhỏ rớt xuống.

Bóng Hàn Lập lóe lên liền xuất hiện ở phía trước cánh cửa gỗ màu đỏ, tay áo nhẹ nhàng run lên, một cổ vô hình lực ẩn chứa ở bên trong bay ra đem cánh cửa mở bung ra.

Bên trong đại sảnh rõ ràng là từng dãy đá hình chữ nhật, mặt trên bao phủ đầy đủ các loại pháp khí, có cái hào quang chói mắt, có cái ảm đạm tà khí, ước chừng có hơn cả ngàn kiện pháp khí.

Hàn Lập mỉm cười, đi nhanh vào bên trong.

...

Cùng một thời gian, trên một cái mặt biển xanh thẳm mênh mông vô bờ bến, Vạn Hoa phu nhân cùng với Thanh Bình đạo nhân sắc mặt cực kỳ khó coi đang trôi nổi ở giữa không trung.

Cách hai người một khoảng không xa, Tiêu Minh đang ngồi xếp bằng hai mắt nhắm nghiền lại, một tay nâng trận bàn, một tay thì các ngón tay đang nhè nhẹ rung, giống như là đang chuẩn bị làm một cái gì đó.

“ Không nghĩ tới lại có đệ nhị Cung, hiển nhiên cũng có ảo cảnh lợi hại như vậy, chúng ta bị vây ở chỗ này chắc cũng đã hai ngày rồi.” Vạn Hoa phu nhân bỗng nhiên hướng Thanh Bình đạo nhân nói một câu.

“ Chính xác, bần đạo cũng không nghĩ tới khu vực này lại có ảo thuật cấm chế lợi hại như vậy, ngay cả Tiêu huynh trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể bài trừ được. Nhưng cũng không có gì kỳ quái, mắc dù đối với chúng ta mà nói chính là đệ nhị Cung, cũng bởi vì lựa chọn tuyến đường duyên cớ, nên ở đây cũng có thể coi là ở bên trong Thiên Đỉnh Cung, chỉ cần bài trừ được cấm chế ở đây, thì khoảng cách tới khu vực trung tâm cũng không xa.” Thanh Bình đạo nhân nhướng mày nói.

“ Mong rằng như thế.” Sắc mặt Vạn Hoa phu nhân có chút không quá tin tưởng nói.

Lúc này đây Tiêu Minh vẫn đang ngồi xếp bằng không có nhúc nhích, giống như đối với ngoại vật hết thảy đều không biết đến.

Bảy ngày sau

Ở lối vào cửa chính của khu vực Thiên Đỉnh Cung, Huyết Phách đang ở bên trong từ từ đi ra, trên mặt tràn đầy vẽ suy tư, trông bộ dạng giống như là không có thu hoạch gì đáng kể.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên có một luồng lôi quang đỏ đậm bay thẳng tới, như một ngọn lửa lập lòe sáng chói, sau đó liền biến ảo thành một gã cao lớn, mặc trường bào màu đỏ đậm, trên mặt ẩn hiện lôi văn màu vàng kỳ dị.

Huyết Phách nhất thời cả kinh, gần như không lưỡng lự tay áo run lên, hai luồng thanh quang từ trong bay ra, đồng thời hóa thành hai gã giáp sĩ Khôi Lỗi chắn ngang ở phía trước.

Một gã Khôi Lỗi mặc chiến giáp màu xanh, trong tay cầm một cái cự cung để ngang người. Một gã Khôi Lỗi mặc một bộ chiến giáp màu xám, hai tay đang nắm một thanh trường thương sắt lạnh.

“Di, Hợp Thể Khôi Lỗi, rất là hiếm thấy.Tiểu nha đầu, mau nói tên ra, ngươi vào đây chung với ai. “ Lão giả cao lớn ánh mắt đảo qua hai cổ Khôi Lỗi, trên mặt lộ ra thần sắc ngoài ý muốn, nhưng lập tức lớn tiếng quát hỏi.

“ Vãn bối là Huyết Phách, đích thực tiến vào đây cùng với một vị tiền bối họ Hàn, tiền bối có phải cũng…” Huyết Phách liếc thấy đối phương có thể là một gã Đại Thừa lão tổ, trong lòng liền run sợ, không có chút nào quanh co.

"Họ Hàn, chưa nghe nói qua có Đại Thừa nào họ này, chẳng lẽ là gần đây tiến giai đạo hữu hay sao? Quên đi, mặc kệ là ai thì cũng giống nhau, người đem cái chìa khóa hay là bên trong đích thu hoạch tất cả đều giao ra đây đi. Không cần muốn dùng lời nói khoa trương lừa gạt lão phu, nếu không lão phu dùng Sưu hồn thuật tra ra đều như nhau cả. " lão giả cao lớn trên mặt màu vàng hiện lên vẽ dữ tợn, nhưng lại không có chút khách khí hướng Huyết Phách nói.

“ Vãn bối thực sự không có tìm được cái gì ở bên trong, về phần cái chìa khóa lại ở trên người của tiền bối đã mang ta vào đây. Tiền bối làm như thế, không phải có phần thái quá sao.” Huyết Phách vừa nghe đối phương thật sự muốn làm cứng, tự nhiên trong lòng sợ hãi, trên mặt miễn cưỡng cố nặn ra vẽ tươi cười nói.

“ Không đưa ra, lão phu đành phải tự mình đến lấy vậy.” Lão giả cao lớn nghe vậy cười lên sặc sụa, lập tức từng bước một, bước về phía trước.

------oOo------

Chương 2353: Huyết Mang Xà

Nguồn: EbookTruyen.Net

**Huyết Mang Xà: Rắn râu đỏ*

Chỉ thấy nhoáng lên một cái, thân ảnh lão giả đã tiến lên hơn mười trượng xuất hiện trước mặt Huyết Phách.

Huyết Phách cả kinh, thân hình vội vàng bắn ngược ra ngoài.

Hai con Khôi lỗi Hợp Thể kỳ ngay lập tức hành động, một con giương cung lên, thanh âm “ xuy xuy" vang lên liên tục, vô số kim mang theo đó được bắn ra. Con Khôi Lỗi còn lại tay cũng vung trường thương chớp loáng, đầu thương tỏa ra một đóa hoa lam to gần một trượng, hướng về phía lão giả chụp tới.

Hoa thương trông có vẻ óng ánh dị thường, nhưng vừa mới đè xuống, một luồng khí cực lạnh bộc phát ra, làm cho không gian bên cạnh lão giả ngưng tụ lại, cảm giác như muốn đóng băng cả hư không.Cùng lúc đó những kim mang kia theo bốn phương tám hướng ác liệt bắn tới.

Hai con khôi lỗi phối hợp, tấn công không tạo ra một chút kẽ hở nào cho đối phương.

Lão giả cao lớn hừ lạnh một tiếng, trên thân chớp lên quang điện đỏ thẫm, ngay lập tức đem hàn khí xung quanh nghiền nát, kim mang trông lợi hại vô cùng nhưng khi bắn tới gần đấy, cũng đồng dạng bị quang điện phản xạ ra ngoài.

Lão giả cũng đồng thời đánh một trảo vào hư không chụp lấy cự hoa màu lam.

"Phanh" một tiếng, cự hoa màu lam bỗng nhiên biến mất, đầu thương màu lam bị năm ngón tay của lão giả như móc câu dễ dàng chộp vào trong lòng bàn tay.

Hai tay khôi lỗi cầm thương run lên, muốn rút mũi thương thoát khỏi bàn tay lão giả, nhưng nó lại như mọc rễ tại chỗ, hoàn toàn không thể lay động.

Ngược lại Khôi lỗi cầm cung trong mắt tinh quang chớp động, toàn thân bộc phát ra khí tức kinh người, thanh cung trong tay hào quang đại phóng, một dải kinh hồng kim sắc (cầu vồng màu vàng kim) phát ra tiếng rít bén nhọn nhằm thẳng lão già bắn tới.

Lão giả cao lớn cười ha hả, khẽ thổi một hơi về phía kinh hồng bay tới, một đoàn lôi hỏa màu đỏ thẫm nhanh chóng được hình thành phình ra xung quanh như hình cái chậu, trực tiếp bay ra đón đỡ.

"Ầm vang" một tiếng khủng khiếp nổ ra sau khi chúng va chạm với nhau. Điện quang đỏ thẫm bỗng nhiên phình ra, đem kim mang cắn nuốt bên trong, hơn nữa lại tách ra một tia cuồn cuộn bắn chính xác tới phía con khôi lỗi, biến nó thành tro tàn.

Về phần khôi lỗi cầm thương, cũng bị một bàn tay khổng lồ đột nhiên xuất hiện từ trên không chụp trúng, hóa thành một đống phế liệu ngay tức khắc.

Thân hình lão giả cao lớn lay động một cái, ngay lập tức xuất hiện ngay gần Huyết Phách, cũng nhằm vào Huyết Phách chụp ra một trảo:

"Tiểu nha đầu, Ngay lập tức đem chìa khóa cùng với bảo vật giao ra đây, ta còn để cho ngươi một chút thống khoái, bằng không thì …, hắc hắc" Lão giả cao lớn mặt mày đanh ác, nói.

"Tiền bối có thể đi vào nơi này, khẳng định trên người cũng có chìa khóa Thiên Đỉnh cung, hà tất phải tham vật trên thân vãn bối." Huyết Phách sắc mặt tái nhợt dị thường, vừa thụt lùi từng bước vừa nói.

"Hừ, ngươi nghĩ là ta không biết chắc, bên trong Thiên Đỉnh cung có một số địa phương đặc thù phải cần chìa khóa thích hợp mới có thể đi vào. Bản lão tổ trên thân chỉ có một cái chìa khóa phỏng chế, tất nhiên là muốn vơ vét thêm chìa khóa để dự phòng. Ngươi đã không muốn chủ động giao ra đây, cũng đừng có oán trách bản lão tổ ra tay ác độc." Lão giả cao lớn vừa thấy Huyết Phách vẫn không chịu khuất phục, lập tức hừ lạnh một tiếng, thò bàn tay vỗ một chưởng, năm ngón tay khổng lồ chụp tới Huyết Phách.

Nhìn như một trảo rất bình thường lại làm cho Huyết Phách cảm thấy năm ngón tay đã bao phủ hoàn toàn không gian xung quanh nàng, không thể tránh né được, trong lòng thật sự hoảng hốt.

Đúng lúc năm ngón tay muốn bắt lấy vai nàng, mảng hư không trên đầu nàng bỗng trở nên chấn động. Một đạo tinh quang từ hư không hiện ra, như sấm sét chụp thẳng xuống đầu lão giả.

Công kích này hoàn toàn không có một dấu hiệu báo trước, mặc dù lão giả cao lớn là lão quái Đại Thừa đã vô số năm kinh nghiệm, cũng thất kinh không kịp tránh né.

"Phốc" một tiếng, một cánh tay của lão giả bị tinh quang cắt phụt, ngay sau đó phân ra làm bảy tám đoạn rồi nổ tung tại chỗ.

Nhưng thân hình lão giả mơ hồ một chút, lại xuất hiện trong hư không cách đó mười trượng, hai mắt phóng hỏa nhìn chăm chú vào vùng hư không phía trên Huyết Phách quát một tiếng chói tai:

"Vị đạo hữu nào đang ẩn nấp quanh đây, sao lại thi triển thủ đoạn để ám toán lão phu?”

Cùng lúc đang nói chuyện, chỗ tay cụt của lão giả đột nhiên phun ra một cỗ huyết vụ, vô số tơ máu nhung nhúc tuôn ra, một cánh tay trắng nõn theo đó lại được hình thành.

Loại thủ đoạn tái sinh thân thể, đối với tu luyện giả Huyết Thiên đại lục dùng công pháp huyết đạo làm chủ mà nói, tự nhiên là một chuyện dễ dàng.

Nhưng sau khi lão già này quát hỏi một phen, mọi nơi trong hư không vẫn chìm vào trong yên lặng, cũng không có người hiện thân đi ra, chỉ có Huyết Phách vẻ mặt khôi phục lại một chút trấn tĩnh, từ từ lui lại phía sau một chút.

Lão giả cao lớn gặp tình hình này, mặt mày lập tức âm trầm như nước, dùng một ánh mắt cay độc liếc về phía sau Huyết Phách, cánh tay vừa lành lại khẽ nhấc bắn một chưởng cực nhanh về phía nàng.

Một tiếng âm trầm vang lên.

Một tia xích mang (râu đỏ) bén nhọn theo chỗ đầu ngón tay bắn ra, ngay sau đó chớp lên, chui vào trong hư không không thấy tung tích.

Sau một khắc, cách trước măt Huyết Phách một trượng, một tiếng ầm vang lên, xích mang hiện ra từ hư không, hóa thành một con thoi ngắn đỏ thẫm dài nửa thước bắn thẳng vào ngực nàng.

Tốc độ cực nhanh, hầu như chỉ là một thoáng ý niệm đã hiện ra trước mắt. Với tu vi của Huyết Phách, cho dù là tế ra bảo vật phòng ngự hay muốn né tránh cũng không thể nào kịp. Cho dù từ trước đến giờ nàng là người vô cùng bình tĩnh thì lúc này mặt mày cũng trở nên tái mét.

Nhưng đúng lúc này, một luồng kim quang chớp lên xuất hiện trước người nàng, một tiểu nhân màu vàng chỉ cao một thước từ từ hiện rõ, nó thoáng vung lên một cánh tay ngay đã lập tức đập nát đoản thoi.

Đúng là Kim Đồng Phệ Kim Trùng Vương xuất hiện.

Lão giả cao lớn vừa thấy cảnh này, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, đồng thời trên mặt thoáng lộ ra một tia nghi ngờ.

"Các hạ là ai, cùng tiểu nha đầu này có quan hệ gì?" Lão giả đảo mắt, bỗng nhiên hỏi.

Kim Đồng ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chú vào lão giả, sắc mặt đờ đẫn, không có ý tứ trả lời, nhưng một bàn tay nhỏ bé liền xuất một trảo, ngay lập tức tiếng “ xuy xuy “ vang lên trong hư không. Một kim ti (tia sáng vàng mảnh như tơ) xuất hiện trong hư không rồi tỏa ra thành một mạng lưới khổng lồ bao phủ toàn bộ khoảng không xung quanh lão giả.

Lão giả cao lớn thấy vậy, trong lòng giận dữ:

"Nếu đạo hữu một lòng muốn chiến, lão phu sẽ phụng bồi xem thần thông các hạ to lớn đến nhường nào."

Vừa dứt lời, lão giả một tay bấm niệm pháp quyết, bên ngoài thân lập tức bắn ra vô số xích ngân (tia sáng đỏ thẫm), lại há miệng, một mảng ánh sáng màu bạc bắn ra, hào quang thu lại, hiện rõ là một cái kính cổ.

Cổ kính vừa mới hiện ra, ngay lập tức ánh sáng chớp lên, tuôn ra vô số phù văn màu bạc, ầm ầm tụ lại hóa thành từng đoàn lôi quang.

"Đi "

Lão giả cao lớn quát khẽ một tiếng, tay áo hướng phía đối diện run lên, lập tức xích ngân xen lẫn với lôi quang, hóa thành một đoàn lôi vân cực đại bao kín cả một dặm, hùng hổ lao tới.

Kim Đồng thấy vậy, mặt không một chút biểu cảm, khẽ nhấc bàn tay nhỏ bé, hướng phía trước điểm nhẹ một cái.

Tiếng xé gió nổi lên, vô số kim ti hóa thành một trận mưa bắn tới lôi vân.

Chỉ thấy ở trung tâm lôi vân vang lên âm thanh "Lốp ba lốp bốp", vô số tinh quang ở trong đó như ẩn như hiện, trong khoảnh khắc liền bị xuyên thủng lở loét thành hàng trăm, hàng ngàn lỗ, thất thoát linh lực mà co rút lại.

Lão giả cao lớn hầu như không thể tin tưởng vào hai mắt của mình, một kích lúc trước cho dù không phải thủ đoạn áp rương, nhưng tuyệt đối cũng là một trong những đại thần thông lợi hại nhất của lão.

Cổ kính màu bạc này trông thế nhưng lại chính là một kiện Huyền Thiên tàn bảo, kết hợp xích lôi của bản thân tu luyện, uy năng to lớn không biết làm cho bao nhiêu đối thủ mới nghe đã sợ mất mật, nhưng bây giờ lại bị đối phương phá vỡ một cách hời hợt như vậy.

Kim ti biến ảo của đối phương không biết là vật gì, không ngờ quá sắc bén, lại hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của lôi điện một chút nào.

Nhưng lập tức trong lúc lão giả đang hoảng sợ, Kim Đồng đã trực tiếp vung cả mười ngón tay, thanh âm "xuy xuy" tụ lại một chỗ.

Lão giả cao lớn chỉ cảm thấy vùng hư không xung quanh phát lạnh, chi chít kiếm khí vô ảnh bén nhọn từ hư không hiện ra bắn thẳng đến lão.

Lão giả sắc mặt đại biến, tay áo không lưỡng lự run lên, một chưởng màu xanh to như cái chén phát ra, vòng một cái đã bay lên đỉnh đầu, lại tiếp tục bay vòng về phía sau, biến thành một quang tráo (lồng ánh sáng) màu xanh bao bọc toàn thân hắn lại.

Đồng thời cánh tay còn lại của lão giả bắt pháp quyết, sau lưng lóe lôi quang, hiện ra một đầu cự giao lôi ảnh đỏ thẫm.

Giao ảnh vừa hiện thân, lập tức giương nanh múa vuốt há to miệng điên cuồng bắn ra một mảng lôi hồ đỏ thẫm, cuồn cuộn hướng bốn phương tám hướng mà tuôn ra.

"Phốc phốc" không trung vang lên một tiếng động khủng bố.

Tất cả lôi hồ vừa mới tiếp xúc với kiếm khí vô ảnh đều bị chém nát như gỗ mục vậy.

Ngược lại tầng quang tráo màu xanh kia không biết có huyền cơ gì, ấy thế mà lại có thể đẩy kiếm khí vô ảnh ác liệt như vậy bắn lệch ra bên ngoài.

Nhưng cho dù như vậy, lão giả cao lớn cũng sợ hãi kêu lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch, vội vàng vung tay rút ra từ trong túi trữ vật một thanh quái kiếm đỏ như máu uốn lượn dị thường.

Lão giả một tay nắm chặt kiếm, lại há miệng phun vào nó một đoàn tinh huyết.Tinh huyết vừa tiếp xúc, lập tức bị thanh kiếm hút không còn một mảnh. Quái kiếm mơ hồ kêu một tiếng, lại thoáng cái vặn vẹo sống lại, hóa thành một huyết xà không rõ tên. Lão giả cao lớn cười một tiếng âm hiểm, ném huyết xà trong tay ra.

Chỉ nghe "vù" một tiếng, quái xà lăn mình, thoáng cái chui vào trong hư không không thấy tung tích. Mà sau một khắc, gần chỗ Kim Đồng, bất thình lình một cỗ huyết vụ tuôn ra từ hư không.

Hai mắt Kim Đồng lạnh lẽo chớp lên, lập tức tuôn ra hai đạo tinh mang, trực tiếp xuyên thủng huyết vụ, nhưng bên trong lại là một mảng trống rỗng, dường như thật sự không hề tồn tại vật gì cả.

Đang lúc Kim Đồng khẽ giật mình, huyết vụ trước mắt lại bỗng nhiên cuồn cuộn ngưng tụ, xuất kỳ bất ý biến ảo lại thành quái xà huyết sắc kia.

Thân thể quái xà này chỉ một thoáng mơ hồ, đã mở miệng hung hăng cắn vào vai Kim Đồng.

Lão giả từ xa trông thấy, ngẩng đầu cười như điên: "Tiểu bối, ngươi nhất định phải chết. Quái xà này chính là Huyết Mang Xà, một trong thập đại độc trùng (mười loại trùng độc nhất) của Huyết Thiên đại lục, cho dù ngươi có kim cương bất hoại thân thể, một lát sau cũng sẽ chỉ còn là một vũng máu đen."

"Thập đại độc trùng? Ăn có ngon không?" Kim Đồng nhìn thoáng qua quái xà ở trên vai, bỗng nhiên ánh mắt lộ ra một tia kỳ quái, lần đầu tiên mở miệng.

Thanh âm lanh lảnh dị thường, làm cho người ta nghe xong, lại cảm thấy toàn thân phát lạnh một cách quỷ dị.

Lão giả cao lớn được nghe lời ấy, không khỏi khẽ giật mình, nhưng lập tức một màn xuất hiện làm cho lão cực kỳ sợ hãi.

Kim Đồng khẽ động cánh tay, bắt gọn tại chỗ con Huyết Mang Xà bảy tấc, rứt mạnh nó khỏi đầu vai bị cắn rách, rồi há miệng một cái nuốt chửng con rắn.

------oOo------

Chương 2354: Phệ Linh Chi Uy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mà cái gọi là “ Miệng” đó rõ ràng là một cái khe dài đầy răng nanh nhọn hoắt được mở ra trên khuôn mặt trống không của Kim Đồng.

Thân hình Huyết Mang Xà không đầu điên cuồng vặn vẹo trong miệng Kim Đồng, máu độc đen tuyền từ miệng vết thương phun ra xa đến vài thước.

Ngoài thân Kim Đồng tỏa ra một vầng tinh quang bao bọc toàn bộ cơ thể lại, tất cả máu độc đều bị một loại lực lượng vô hình ngăn cản lại không thể chạm vào người nó.

Lão giả cao lớn chứng kiến hết thảy mọi việc này, trong lòng cực kỳ hoảng sợ.

Nhưng còn chưa cho lão có thể nghĩ được bất cứ điều gì thì hai mắt Kim Đồng đã lóe lên hàn quang, lạnh lùng liếc mắt về phía lão giả phía xa một cái. Chỉ một thoáng chốc như vậy mà làm cho toàn thân lão già không lạnh mà phát run, hai đạo kiếm quang gần như trong suốt (Tinh sắc kiếm quang) hiện ra giữa hư không ngay sát lão giả.

Hai đạo kiếm quang nhìn như bình thường không có gì đặc biệt cả, nhưng sau khi phát động, tức thì lấy một tốc độ không thể tưởng tượng nổi chém lên trên quầng sáng bảo vệ của lão già.

"Phanh" một tiếng vang giòn vang lên.

Quầng sáng xanh bảo vệ lão già vừa tiếp xúc với kiếm quang, bề mặt kịch liệt chấn động, rồi hoàn toàn bị xé toang ra kèm theo tiếng nứt vỡ.

Hai đạo tinh sắc kiếm quang chợt lóe lên lần nữa, lão giả chỉ cảm thấy một tia hàn ý lóe lên trên mặt mình làm lão vô cùng kinh hãi, không còn có ý định lưu thủ một chút nào nữa.Trên trán lão già đột nhiên hiện ra một vầng hào quang ngũ sắc rồi ngưng tụ lại biến hóa thành một tấm thuẫn năm màu. Tấm thuẫn vừa hiện ra tiếp tục đón gió phình ra thành một cự thuẫn to đến vài trượng, đem toàn bộ thân hình lão già đứng phía sau bảo hộ lại.

Trải khắp bề mặt cự thuẫn là tầng tầng lớp lớp Linh văn tinh xảo, vô số phù văn như ẩn như hiện trông vô cũng diễm lệ tuyệt đẹp.

Sau hai tiếng “ Phốc” “ Phốc”, hai đạo tinh sắc kiếm quang một trước một sau cùng chém lên trên cự thuẫn.

Rốt cuộc khi đạo kiếm quang thứ nhất cùng cự thuẫn vừa tiếp xúc với nhau, chúng tỏa ra hào quang chói mắt cùng với dao động kịch liệt. Đạo kiếm quang thứ nhất tuy rằng tán loạn biến mất trong hư không, nhưng cự thuẫn cũng xuất hiện một vết rách to khủng bố.

Đạo kiếm quang thứ hai ngay lập tức chém tới đúng vị trí vừa rồi, cự thuẫn ngũ sắc không thể tiếp tục chống đỡ được nữa, ngay lập tức bị chém thành hai mảnh.

Đạo kiếm quang thứ hai không gì có thể ngăn cản, lập tức một đường chém xuống phía dưới.

Tất cả chuyện này trông có vẻ phức tạp, Trên thực tế chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Lão giả cao lớn chỉ cảm thấy mình mới vừa tế ra ngũ sắc cự thuẫn, liền bị phân thành hai mảnh sau một tiếng nỗ lớn. Tiếp theo sau đó trước mặt lóe lên một tia hàn quang, hai mắt hắn bỗng trở nên tối sầm lại.

Mà người ngoài chứng kiến chỉ có thể thấy lão giả bị một đạo tinh quang quấn một vòng quanh cổ, cái đầu liền đổ ầm rơi xuống.

Cơ hồ ngay lúc ấy, hư ảnh cự giao sau lưng lão già cũng bạo liệt nổ tung, lôi quang từ đó điên cuồng đánh ra bốn phương tám hướng trong hư không.

"Vù" một tiếng.

Một quang cầu màu đỏ thẫm từ trong thân hình lão giả không đầu theo đó xông ra,hoàn toàn không có điểm thu hút nào trà trộn vào trong vô số lôi quang chạy nhanh về một hướng khác.

Một tiếng trầm đục vang lên.

Kim Đồng lóe lên một cái liền biến mất khỏi vị trí cũ, ngay lập tức liền xuất hiện trở lại,đứng chắn ngay đằng trước quang cầu đỏ thẫm kia. Nó chỉ khẽ nâng cánh tay đã cứng rắn đánh quang cầu từ không trung nện thẳng xuống mặt đất.

Giữa cái hố nhỏ vừa tạo thành,quang cầu màu đỏ thẫm chỉ chớp lên được một cái rồi chợt tắt ngúm. Một cái Nguyên Anh cũng chỉ cao bằng Kim Đồng từ từ hiện ra, vẻ mặt cực kỳ dữ tợn, nhưng hơn phân nửa trong đó là sự sợ hãi.

Nguyên Anh này nghiến răng, đôi bàn tay nhỏ bé liền bấm pháp quyết, vô số huyết vụ cuồn cuộn tuôn ra từ cơ thể nó, hồ quang đỏ thẫm lượn lờ xung quanh, có vẻ như sắp sửa thi triển một loại bí thuật nào đó.

Nhưng đúng lúc này, một đạo kiếm quang trong suốt thô to, không một chút dấu hiệu hiện ra phía sau lưng Nguyên Anh, bộc phát hào quang chém thẳng vào nó.

"Phốc" một tiếng!

Huyết vụ bị tách làm đôi, Nguyên Anh lão già bên trong lộ ra một vẻ kinh ngạc không thể tin được rồi hét thảm một tiếng. Thân hình bị chẻ đôi làm hai phần, hóa thành từng điểm linh quang bay tán loạn rồi diệt vong...

Chỉ đơn giản như vậy mà Xích Lôi lão tổ, một vị Đại Thừa tồn tại không biết bao nhiêu năm tháng đã vong mạng trong tay Phệ Kim Trùng Vương - Kim Đồng.

Lúc này, Huyết Phách đã lui ra xa từ trước mới thở ra được một hơi nhẹ nhõm, tiến lên vài bước, thi lễ với Kim Đồng, sắc mặt vui vẻ nói:

"Đa tạ tiền bối cứu giúp, nếu không lần này thiếp thân khó có thể thoát khỏi độc thủ của người này rồi”

"Ta cũng chỉ làm việc theo lệnh của chủ nhân mà thôi. Tốt lắm, ngươi cứ tiếp tục làm tiếp việc của mình đi, ta sẽ âm thầm theo sau bảo hộ" Kim Đồng sau khi nói một câu an ủi, nâng tay nhẹ thu lấy túi trữ vật từ trên thi thể của lão giả, rồi thân hình khẽ động, mơ hồ biến mất.

Rõ ràng so với khi vừa mới hóa hình, linh trí của Kim Đồng đã phát triển hơn rất nhiều.

Huyết Phách hướng tới chỗ Kim Đồng vừa biến mất hành lễ thêm một lần nữa, lại tiếc hận quay sang nhìn xác hai con khôi lỗi Hợp Thể kỳ rồi mới phiêu phiêu nhẹ nhàng rời khỏi nơi đây.

Mặc dù nàng vẫn chưa tìm hiểu rõ ràng được những cấm chế lợi hại được thiết kế trong các kiến trúc ở gần đó, nhưng cho đến giờ vẫn không xuất hiện bất cứ phản ứng gì, khẳng định bản thể không bị nhốt ở khu vực này, tất nhiên là muốn rời khỏi đây tìm một nơi khác.

Sau khi được chứng kiến thực lực khủng bố của Kim Đồng, nàng đã có thêm đảm lược để tiến sâu vào thăm dò khu vực bên trong.

...

Mười ngày sau, bên ngoài đại môn gần khu vực Vạn Nguyệt Sơn Mạch, vốn dĩ tụ tập hàng ngàn cao giai tu luyện giả, chẳng biết toàn bộ đã lui về sau hơn mười dặm từ lúc nào. Cũng có một số người chỉ chỏ về phía đại môn, nghị luận với nhau điều gì đó không biết.

Gần thung lũng, chỉ có khoảng năm sáu trăm người còn ở lại, rõ ràng đều là người cùng thuộc thế lực nào đó của Huyết Thiên Đại

Lục đang cùng nhau bố trí một tòa siêu cấp pháp trận cực lớn, bao phủ trọn vẹn cả thung lũng vào trong đó.

Những người này đều cùng mặc một loại trang phục, cổ tay áo có chung một loại ấn ký, có thể thấy rõ ràng đều là cao giai đệ tử của Huyết Cốt Môn.

Ở phía trước những người này, có hai gã mặc trang phục, một đen, một trắng.

Một người là lão giả mặc vũ y màu trắng, mắt sâu mũi ưng.

Một người khác là một phụ nhân cực kỳ xấu xí, dáng người ục ịch dị thường, trên hai má hằn rõ Linh Văn màu đen.

Khí tức trên người hai người này khủng bố dị thường, đúng là hai gã Đại Thừa tu vi sâu không lường được.

Lúc này hai người vừa giám sát đệ tử Huyết Cốt Môn không ngừng bố trí pháp trận, lại vừa thấp giọng trò chuyện với nhau.

"Hừ, ta biết ngay Tiêu lão quái tọa trấn tại Huyết Hạc thành nhiều năm như vậy không chịu rời đi, khẳng định là có vấn đề mà. Quả nhiên đúng vậy, hắn chiếm được chìa khóa vào Thiên Đỉnh cung mà lại không tiết lộ một chút nào cho ta biết. Nếu không nghe được tin tức từ môn hạ của Vạn Hoa Phu Nhân, chỉ sợ ta và ngươi đến nay vẫn còn bị dấu diếm mà không biết" Lão giả mũi ưng nhìn phụ nhân hừ nhẹ nói.

"Hắc hắc, điều này cũng không trách được Tiêu lão quái. Tuy rằng là đồng môn, nhưng chúng ta cũng không có nhiều giao tình. Nếu ta và ngươi có được chìa khóa Thiên Đỉnh cung chỉ sợ cũng sẽ giấu diếm không cho lão biết. Dù sao có bao nhiêu bảo vật đi nữa, nhưng một người độc chiếm so với ba người chia nhau cũng hoàn toàn khác nhau " Phụ nhân kia trông xấu xí tục tằng như vậy, thế nhưng âm thanh lại ngọt ngào lạ thường, giống hệt như cô gái mười bảy mười tám tuổi.

Hai người này rõ ràng là hai gã thái thượng trưởng lão Đại Thừa kỳ khác của Huyết Cốt Môn.

"Điều này cũng đúng. Nghe nói trong Thiên Đỉnh cung có giấu công pháp chân truyền của Thiên Đỉnh chân nhân, ta và ngươi nếu như biết, chắc chắn sẽ không cho hắn một mình tiến vào Thiên Đỉnh cung. Nhưng nghe nói chìa khóa Thiên Đỉnh cung không chỉ có một cái, cho dù chúng ta không làm gì, thì chắc chắn cũng sẽ có lão Đại Thừa khác nhúng tay việc này. Tiêu lão quái giấu diếm việc này lâu như vậy, thực không phải là cử chỉ sáng suốt " lão giả mũi ưng cười lạnh một tiếng trả lời.

" Được rồi, nói lời đó còn có tác dụng gì nữa" Ta và ngươi tuy rằng có được tin tức, nhưng dù sao cũng đến chậm một bước, những người có được chìa khóa cũng đã tiến vào bên trong nhiều ngày rồi. Hiện giờ, chúng ta chỉ có thể ở nơi này thiết lập pháp trận, đợi bọn chúng đi ra đòi hỏi một chút bảo vật mà thôi " phụ nhân thản nhiên nói.

"Dựa vào kinh nghiệm trước kia, địa điểm mà những người này thoát ra là hoàn toàn ngẫu nhiên, có thể xuất hiện ở chỗ này có lẽ không nhiều quá hai đến ba phần, còn lại chắc chắn sẽ truyền tống hết đi nơi khác " lão giả mũi ưng suy nghĩ một chút nói.

"Hai ba phần là tốt nhất rồi. Nếu thật sự là toàn bộ người đi vào xuất hiện ở đây, kể cả có pháp trận phụ trợ chỉ sợ ta và ngươi cũng không có sức mà đối địch với nhiều người như vậy. Dù sao những người đi vào lúc trước, phần lớn đều là tồn tại cùng giai, thần thông không hề kém ta với ngươi. Chỉ có ít người một chút, hai người bọn ta mới nắm chắc khả năng cướp được một ít bảo vật. Cấm chế pháp trận này, đến lúc đó hơn phân nửa cũng không cần dùng đến, chỉ có thể coi là một lợi thế lớn của chúng ta mà thôi " Phụ nhân đã tính toán trước trả lời.

"Thì ra là đạo hữu đã tính kỹ đến vậy rồi, làm ta cứ tự hỏi vì sao phải mang theo nhiều môn hạ đến như vậy, đây quả là mưu kế tuyệt diệu! " lão giả mũi ưng vỗ tay cười rộ lên.

...

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, bức tường thủy tinh bị Hàn Lập đã hóa thân thành cự viên đánh cho một kích vỡ tan tành.

Cự viên nhanh chóng đi vào, bước lên một tòa truyền tống trận vốn dĩ trước đó bị bức tường thủy tinh che khuất, rồi mơ hồ một cái biến mất vô tung vô ảnh.

Ngay sau đó, Cự viên do Hàn Lập biến thân chỉ cảm thấy ánh sáng lóe lên trước mặt, rõ ràng là đang ở trên khoảng không của một đỉnh núi cao hơn ngàn trượng, ngay tức khắc quang trận truyền tống lâm thời dưới chân bỗng “ phanh “ một tiếng rồi hoàn toàn tiêu thất.

Sau khi hai mắt Cự Viên như điện xẹt quét qua bốn phía, tình hình xung quanh đã được thu hết vào trong tầm mắt.

Núi này tuy không phải là rất cao, nhưng diện tích lại vô cùng lớn, có bảy tám nơi ngay sát cạnh ngọn núi lại bị các quầng sáng bao phủ cách ly.

Trong đó có một chỗ đúng là nơi hắn vừa mới bài trừ cấm chế để rời khỏi.

Hàn Lập mặt lộ vẻ do dự nhìn ra xa muốn phân biệt rõ từng khu vực, rồi dường như có quyết định cuối cùng, thân hình vừa động bay tới một nơi nào đó.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên vùng không gian xung quanh cùng một lúc trở nên dao động, một cái quang trận hiện lên giữa không gian cách đó gần trăm dặm, tiếp theo là ba đạo nhân ảnh theo đó hiện ra giữa trung tâm quầng sáng của pháp trận.

Hàn Lập thấy rõ ràng tướng mạo ba người này, ánh mắt bỗng ngưng tụ lại.

Mà sau khi quang trận ở dưới chân ba người này cũng lóe lên tiêu biến, tự nhiên cũng thấy được Hàn Lập biến thành cự viên, sau khi truyền âm với nhau, ngay lập tức cùng bay đến chỗ Hàn Lập.

Khí tức cả ba người bỗng nhiên dâng lên, không một chút che dấu địch ý của mình.

Hai mắt cự viên bỗng lóe lên một cái, thân hình lui về sau một chút, bỗng nhiên giơ cánh tay lên, không nói hai lời liền đem một cự chưởng khổng lồ bổ thẳng về phía ba người kia.

"Oanh" sau đó là một tiếng vang khủng khiếp, một luồng sức mạnh vô hình chợt hóa thành một cỗ cuồng phong cuốn tới ba người này.

"Các hạ vậy là có ý gì? Tưởng rằng có thể cùng một lúc động thủ với cả ba người chúng ta hay sao?"

Ba lão giả khô gầy chỉ chớp lên một cái, ngay lập tức phân ra làm ba nơi tránh được cuồng phong, đồng thời một người sắc mặt dữ tợn quát hỏi.

------oOo------

Chương 2355: Tụ tập cùng trùng hợp

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Cần gì phải có ý tứ gì, tất nhiên là ra tay trước để giành lấy lợi thế rồi (tiên hạ thủ vi cường) " Cự Viên mở miệng oang oang trả lời, hai tay quơ vào hư không một cái, lập tức có hai luồng ánh sáng xanh đen ngưng tụ lại rồi biến thành hai quả núi nhỏ cao mấy trượng.

Hai cánh tay của Cự Viên khẽ động, hung hăng ném cả hai ngọn núi về phía trước, sau tiếng nổ kinh khủng liền hóa thành hai quả cầu ánh sáng khổng lồ đánh thẳng về phía hai trong ba lão giả.

Cùng lúc ấy trên đỉnh đầu Cự Viên lóe lên một ánh tinh quang, tòa núi nhỏ thứ ba đột nhiên xuất hiện giữa hư không.

Sau khi vang lên tiếng “Xuy xuy”, xung quanh lão giả thứ ba hiện ra chi chít tia kiếm khí vô hình chém tới cùng một lúc.

Vẻ mặt của cả ba lão già gầy đét đều trở nên đại biến. Hai trong ba lão già đó cùng hét lên một tiếng, sau lưng cả hai hiện lên hư ảnh một con rết và một con bọ cạp khổng lồ. Mỗi lão già đều hung hăng nhằm vào hướng ngọn núi nhỏ đang lao tới phía mình đánh ra một chưởng.

Trong nháy mắt bốn cánh tay trông như bình thường đều đã xuất thủ, hai cánh tay lập tức mọc ra vô số lân phiến màu lam, đồng thời từng đạo quang điện hiện ra lượn lờ xung quanh.

Bên ngoài của hai cánh tay còn lại cũng trở nên đen thui bóng loáng, rồi bỗng chốc điên cuồng to ra như được thổi hơi vào vậy, mười cái gai nhọn màu xanh biếc được sinh ra từ mười đầu ngón tay cũng cuồn cuộn phát ra khí đen hôi thối không chịu được.

Còn lão già thứ ba khi vừa trông thấy bản thân bị vô số kiếm khí vô hình bao phủ xung quanh thì khẽ lật một bàn tay lại. Trong tay liền có thêm một pho tượng thân người đầu cáo cao nửa thước, rồi ném nó ra trước mặt.

Pho tượng này phát ra một tiếng thanh minh, sau khi toàn thân tỏa ra ánh sáng chói mắt, ngay lập tức biến thành một con khôi lỗi cáo đỏ năm đuôi.

Mấy cái đuôi của con cáo đỏ này bỗng nhiên quét qua lập tức biến ra một tầng ánh sáng màu đỏ thẫm, bao phủ cả vùng hư không phía dưới nó lại.

Ngay sau đó, bốn cánh tay kia mạnh mẽ đánh tới hai quầng sáng do hai tòa núi nhỏ biến thành.

Hai tiếng nổ long trời lở đất vang lên, một trận dao động kịch liệt làm cho cả vùng hư không xung quanh đó dường như trở nên mơ hồ.

Ấy vậy mà lại có thể làm cho hai quang cầu rung động một cái rồi ngừng lại, hiện ra hình dáng thật sự là hai ngọn núi nhỏ.

Nhưng sau khi ra tay, mặt mày cả hai lão già đều biến sắc. Ngay lập tức thân hình cả hai lão đều chấn động một cái rồi bay thẳng về phía sau.

Cách xa chỗ ấy mười trượng, thân hình của hai lão già nhanh chóng ổn định vững vàng trở lại nhưng nét mặt cực kỳ hoảng sợ. Sau khi nhấc bốn cánh tay lên thì thấy rõ ràng đã bị chảy máu đầm đìa, da thịt giống như bị xé ra nát vụn, không còn một chỗ nào có thể giữ nguyên hình dáng nữa. Hơn nữa rõ ràng là mười ngón tay trực tiếp bị bẻ gãy.

Cùng lúc đó, kiếm khí vô hình cũng đã cuồn cuộn chém lên màn ánh sáng đỏ thẫm đang bao phủ lão già thứ ba còn lại.

Tức thì màn ánh sáng này liên tục chớp động không ngừng, chỉ trong giây lát từng vết rách nhỏ bé hết sức mảnh mai hiện rõ trên màn sáng.

Lão già thứ ba hơi kinh ngạc, lập tức há miệng phun ra một đoàn tinh khí chìm vào pho tượng trong tay, tiếp tục thúc giục pháp quyết.

Một tầng ánh sáng màu vàng xuất hiện từ đỉnh đầu bao phủ toàn thân nó, năm cái đuôi dài đang biến thành màn sáng cũng biến sắc thành màu vàng kim nhạt. Những vết rách ở mặt ngoài cũng nhanh chóng khép lại y như lúc ban đầu, mạnh mẽ ngăn cản toàn bộ đợt kiếm khí vô hình này lại.

Nhưng đợt giao thủ vừa rồi Hàn Lập lấy một địch ba, rõ ràng là vẫn chiếm hoàn toàn ưu thế.

Điều này làm cho ba lão già vốn đang hùng hùng hổ hổ xông tới không khỏi trở nên lưỡng lự dừng lại tại chỗ.

Nhưng sau khi cả ba người âm trầm nét mặt nói chuyện với nhau, lại chậm rãi tiến lại gần Hàn Lập đang biến thân thành Cự Viên.

Xem ra là ba vị Đại Thừa lão quái này vẫn muốn lấy đông hiếp ít để đánh một trận cùng với hắn.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng cười lạnh một tiếng, hai tay Cự Viên tự nhiên đấm vào ngực một cái, ngẩng đầu lên trời hét dài một tiếng.

Tiếp theo Phạm Thánh Pháp Tướng khổng lồ chợt lóe lên một cái hiện ra phía sau lưng, rồi đột nhiên nhập thẳng vào người Cự Viên khiến cả hai hòa thành một thể.

Tức thì ánh sáng tử kim đại phóng bao phủ toàn thân Cự Viên, thân hình hơi khom lại, hai vai cùng với hai bên xương sườn tỏa ra ánh sáng màu vàng kim, đồng thời mọc ra hai cái đầu cùng với bốn cánh tay dài đầy lông vàng óng.

Hàn Lập thoáng cái lại thi triển cùng một lúc kinh Trập Quyết cùng Phạm Thánh Chân Ma Công.

Lúc này mức độ mạnh mẽ của cơ thể hắn chỉ thấp hơn khi ở trạng thái Niết Bàn Thánh Thể.

Hiển nhiên khi phải đối mặt cùng một lúc với ba dối thủ cùng giai, Hàn Lập cũng không dám quá khinh suất.

Ngay khi bốn người chuẩn bị vận dụng đại thần thông để chiến đấu, thì đột nhiên trong hư không cách đó trăm trượng lại trở nên chấn động, lại một tòa pháp trận hiện ra giữa hư không. Ba đạo nhân ảnh cao thấp khác nhau loáng lên một cái hiện ra từ giữa màn ánh sáng.

Ba lão già đang định lao tới phía Hàn Lập chợt rùng mình, cùng dừng lại một lúc.

Ba cái đầu của Cự Viên ba đầu sáu tay do Hàn Lập biến thân thành cũng đều quay sang, sáu ánh mắt như điện cùng quét qua một chỗ.

Ba người này là một lão phụ, một gã đạo sĩ và một gã nam tử đeo mặt nạ, đúng là đám người Tiêu Minh, Vạn Hoa phu nhân.

Ba người này vừa truyền tống xong, đều kinh ngạc khi nhìn thấy ba lão già cùng với Cự Viên ba đầu sáu tay do Hàn Lập biến thân thành, không nén nổi phải liếc mắt nhìn nhau.

"Thì ra là Tiêu huynh. Thật là khéo quá đi, chúng ta đi vào như vậy thế mà lại tụ lại cùng một chỗ." Cụ Viên cười lớn một tiếng, rồi kim quang bên ngoài thân chợt tắt, thân hình nhanh chóng thu nhỏ lại, trong khoảnh khắc khôi phục lại bản thể.

"Tại hạ cũng không ngờ rằng có thể gặp được Hàn đạo hữu ở nơi này, đúng là may mắn vô cùng." Ánh mắt của Tiêu Minh lóe lên khi thấy Hàn Lập khôi phục lại diện mạo vốn có, miễn cưỡng cười một tiếng.

Vạn Hoa Phu Nhân cùng Thanh Bình đạo nhân thì trong lòng không khỏi cười khổ.

Về phần ba lão già gầy đét kia, trông thấy tình hình như thế này lại càng không dám hành động một cách thiếu suy nghĩ, chỉ dùng ánh mắt âm trầm để đánh giá ba người vừa mới đến.

Sau khi Tiêu Minh nhìn thoáng qua ba lão già gầy đét, hình như nghĩ ra cái gì liền hỏi một câu:

"Khuôn mặt của ba vị rất xa lạ, chẳng lẽ là đạo hữu ẩn cư tại vùng rừng rậm Hắc Yên phía tây bắc?"

"Hừ, không ngờ kiến thức của các hạ thật rộng rãi, liếc mắt một cái mà đã nhận ra lai lịch của bọn ta. Không sai, chúng ta là Vu Linh tam thánh vẫn ẩn cư trong Hắc Yên." Lão già điều khiển khôi lỗi cáo đỏ hừ một tiếng trả lời, trong giọng nói rõ ràng tràn ngập vài phần địch ý.

"Vu Linh Tam thánh? Nói như vậy ba vị đạo hữu tu luyện chính là Vu Đạo thần thông, nhưng không biết đã có gì va chạm với Hàn huynh mà lại cùng nhau động thủ tại đây." Ánh mắt Tiêu Minh chớp động liền hỏi.

Mặc dù hắn không được chứng kiến tình hình Hàn Lập cùng ba lão già giao thủ lúc trước, nhưng từ bộ dáng giằng co giữa hai bên cùng với chấn động còn lưu lại trong hư không, tất nhiên là nhìn ra được có một cuộc chiến mới diễn ra.

"Thiên địa bảo vật vốn chính là cường giả giành được, đã tiến vào trong Thiên Đỉnh cung này, tất nhiên bất cứ kẻ nào cũng là đối thủ của ba người bọn ta, cần gì phải có lý do gì." Lão già không cần suy nghĩ mở miệng trả lời.

"Nói như vậy, ba vị đạo hữu cũng coi ba người Tiêu mỗ là địch thủ. Hàn huynh, ngươi thấy thế nào?" Giọng nói Tiêu Minh bỗng chốc lạnh hơn ba phần, nhưng quay đầu, hướng tới Hàn Lập hỏi một câu.

" Sao cũng được, thích thì chiến." Hàn Lập ngẩng đầu cười khẩy một cái, bộ dáng không quan tâm cho lắm.

Tiêu Minh thấy vậy, trong lòng càng trở nên kiêng kị thêm hai phần, lại quay sang nhìn Vu Linh tam thánh, lông mày nhíu lại thêm một chút.

Vốn dĩ theo kế hoạch ban đầu của hắn, lúc này hắn đã sớm vào được tới trung tâm của Thiên Đỉnh cung hoặc là đã tìm ra được khu cấm chế trung tâm mới phải.

Nhưng hắn tuyệt đối không ngờ tới lúc tiến vào khu vực cấm chế thứ hai lại là cấm chế phi thường huyền diệu vượt xa tưởng tượng của bọn họ, đem cả ba người vây khốn đến tận bây giờ mới có thể phá trận thoát ra ngoài.

Mà vừa thoát khỏi được cấm chế, liền đụng phải Hàn Lập cùng Vu Linh tam thánh, Thực lực của cả hai bên đều không thể coi thường vậy nên càng thêm đau đầu.

Nếu có thể thì tất nhiên là hắn muốn hai bên đánh nhau thừa sống thiếu chết, để cho bọn họ ngư ông đắc lợi trực tiếp tiến vào đường đến khu trung tâm cuối cùng.

Nhưng sau khi bọn họ xuất hiện, Hàn Lập cùng Vu Linh tam thánh đều không phải là người không có đầu óc suy nghĩ, tất nhiên là không để xảy ra chuyện như vậy.

Còn nếu mà cứ giằng co như vậy tại chỗ này, đối với hắn cũng không phải là một chuyện tốt.

Không phải là chỉ có hắn cùng đám người này là tồn tại Đại Thừa tiến vào đây, biết đâu cứ chậm trễ thêm một chút nữa lại có thêm những người khác tìm đến thì sao.

Nghĩ vậy, Tiêu Minh thần sắc nghiêm trang mở miệng nói:

" Bốn vị đạo hữu, chúng ta tiến vào nơi đây chỉ là cầu bảo mà thôi, bảo vật còn chưa tìm được sao đã vội tranh chấp rồi. Trọng bảo chắc chắn là ở đằng sau những khu vực này. Thay vì tranh đấu, không bằng cùng nhau hợp sức tìm kiếm ở những khu vực phía sau đi đã. Nếu cấm chế phía trước mà cũng khó phá thế này thì dùng hết thời gian còn lại, chưa chắc đã có ai tìm được bảo vật mà quay về.

"Ta thì không có vấn đề gì hết, chỉ cần không có ai chủ động gây chuyện với ta trước thì ta cũng chẳng muốn động thủ làm gì.” Hàn Lập sau khi chớp mắt, nửa cười nửa không trả lời. (tự tiếu phi tiếu)

"Tốt lắm, nếu Tiêu huynh đã nói như vậy, trước hết bỏ qua trận chiến này đi đã. Đi thôi!" Sau khi lão già sử dụng khôi lỗi cáo đỏ nghe vậy, suy ngẫm một chút, hai mắt chớp lên một cái rồi cũng gật đầu.

Ba lão già tiếp tục truyền âm với nhau vài câu nữa rồi mới thực sự nhằm một nơi gần ấy bay đi.

Tiêu Minh hơi ngẩn ra khi thấy phương hướng mà ba lão già vừa bay tới nhưng ngay lập tức liền trở lại như bình thường, quay sang cười nhẹ với Hàn lập "Hàn huynh chắc cũng đã có mục tiêu riêng của mình, hoặc nếu mà còn chưa lựa chọn xong, ba người chúng ta xin đi trước một bước."

"Cần gì phải lựa chọn cái gì, Hàn mỗ phải đi... Qua thử chỗ kia thăm dò trước một lượt đi." Hàn Lập tùy ý lắc đầu, chỉ tay về một phương hướng nào đó, nhưng đúng lúc ấy, hai con ngươi bỗng nhiên co rút lại, đầu ngón tay lệch đi một chút chỉ thẳng về một nơi nào đó khác hẳn phương hướng lúc ban đầu.

Vốn dĩ Vạn Hoa phu nhân cùng Thanh Bình đạo nhân không có mở miệng nhưng khi vừa thấy Hàn Lập chọn phải nơi ấy, sắc mặt lập tức trở nên đại biến.

Mà lúc này, Hàn Lập cũng đã hóa thành một đạo cầu vồng phá không mà đi, sau khi chớp lên vài cái liền lao thẳng vào bên trong màn ánh sáng màu lam nhạt. Bên trong tức thì ánh sáng chớp động, từng trận âm thanh sấm sét từ trong đó mơ hồ truyền ra.

"Làm thế nào bây giờ. Tiểu tử ở Phong Nguyên Đại Lục này vậy mà lại chọn cùng một khu vực giống chúng ta. Chẳng lẽ hắn cũng biết trung tâm của Thiên Đỉnh cung." Vạn Hoa Phu Nhân hét lên vội vã.

"Chắc là không phải đâu. Năm đó Thiên Đỉnh tổ sư chỉ truyền lại y bát cho người kế thừa nhất mạch chúng ta. Trước giờ, ngoại trừ ta ra thì trên thế gian này không còn ai có thể biết được chính xác vị trí cùng phương pháp khống chế cả." Thanh Bình đạo nhân nói mà vẻ mặt trông cực kỳ khó coi.

"Nếu đúng như vậy thì hắn chỉ vô tình chọn đúng khu vực này. Nhưng nhìn biểu hiện vừa xong của hắn hoàn toàn không giống như vậy." Ánh mắt của Tiêu Minh càng trở nên âm trầm đồng thời trong lòng không khỏi tưởng tượng lại cảnh Hàn Lập bỗng nhiên thay đổi phương hướng khi chỉ khu vực lúc nãy.

"Vậy chúng ta phải làm thế nào bây giờ, không lẽ lại phải chọn một khu vực khác." Vạn Hoa phu nhân vừa căm hận vừa nói.

------oOo------

Chương 2356: Huyết ngục

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Giờ mà đi đến khu vực khác chưa chắc đã có đường tiến thẳng đến khu trung tâm, tuyệt đối không thể được. Không còn cách nào nữa rồi, chúng ta đợi một chút rồi cũng đi luôn vào trong đó thôi. Cẩn thận kẻo lại bị phát hiện đấy. Sau khi vào trong, chỉ cần thừa lúc hắn đang tìm tòi bảo vật ở khu vực này, chúng ta vẫn có thể đi vào khu trung tâm trước một bước." Tiêu Minh suy nghĩ một chút rồi mới chậm rãi nói.

"Cũng đành phải vậy chứ sao. Nhưng mà khu vực là lúc nãy Vu Linh tam thánh lựa chọn cũng không phải là tầm thường, hình như chính là Huyết Ngục mà Thiên Đình chân nhân dùng để trấn áp cường địch năm đó thì phải." Sau khi Thanh Bình đạo nhân gật gật đầu lại có một chút lo lắng nói.

"Tất nhiên là ta biết, nhưng bây giờ chúng ta cũng không thể giành thời gian cho việc khác được nữa, cũng chỉ có thể mặc kệ bọn chúng tiến vào đấy thôi. Tuy rằng cũng có thể có trọng bảo do các cường giả trước kia lưu lại trong Huyết Ngục, nhưng không thể so sánh được với việc nhanh chóng chiếm lấy quyền điều khiển khu trung tâm."Tiêu Minh nhíu mày nói.

"Thật sự là quá đáng tiếc. Theo như điển tịch mà bần đạo được kế thừa nói, trong Huyết Ngục quả thực là lúc đầu có trấn áp vài tên thượng cổ cường giả bản lĩnh thần thông chỉ dưới Thiên Đỉnh chân nhân mà thôi. Đã nhiều năm như vậy thì cho dù bọn hắn có chết hết rồi nhưng bảo vật truyền thừa lại cũng không phải là thứ tầm thường đâu." Thanh Bình quay mình lại đáng tiếc nói.

"Chúng ta vốn dĩ đã chọn Huyết Ngục làm nơi thứ hai để hành động, vậy mà... Thanh Bình đạo hữu, Vu Linh tam thánh vừa tới đã đi thẳng đến nơi đó, không biết là có chuyện gì ở Huyết Ngục nữa." Vạn Hoa Phu Nhân sắc mặt âm trầm hỏi lại.

"Việc này cũng khó nói, mặc dù chỉ có một mình ta nhận được truyền thừa của Thiên Đỉnh chân nhân, nhưng cũng không thể đảm bảo được những cường giả cũng thời với Thiên Đỉnh chân nhân ngày trước cũng có lưu lại manh mối gì hay không. Tiếng tăm của Huyết Ngục vào thời điểm đó cực kỳ hiển hách, đã từng uy trấn cả Huyết Thiên đại lục ấy chứ." Khuôn mặt Thanh Bình đạo nhân hiện lên vẻ vô cùng lưỡng lự (âm tình bất định).

"Thôi bỏ đi, nếu đã không thể để ý được đến sự tình của Huyết Ngục thì không cần phải đứng đây mà nghi ngờ cái gì hết. Cũng không phải là sớm nữa rồi, chúng ta đi vào thôi." Tiêu Minh liếc mắt nhìn một chút về phía lúc nãy Hàn Lập đi vào ngay sau đó tựa như cảm giác được có tiếng gầm rú truyền vào trong lòng mình, nghiêm túc nói.

Vạn Hoa Phu Nhân cùng Thanh Bình đạo nhân tất nhiên là không có gì phản đối cả.

Vì vậy ba người cũng cùng nhau độn quang đi thẳng vào màn ánh sáng màu lam đang bao phủ cả khu vực này, chỉ có điều tất nhiên là chỗ đó cách vị trí Hàn Lập đi vào khá xa.

"Lạnh, thật là lạnh đến chết người."

Hàn Lập đang đứng lơ lửng trên một dòng sông băng bị một phiến tuyết màu lam bao phủ bên trên, mặt lộ ra vẻ quái dị, cảm giác cả bốn phía đều phát ra hàn khí cực lạnh, thậm chí quầng sáng hộ thể quanh người có chỗ còn bị hàn khí trực tiếp xuyên thủng ngưng tụ thành một ít băng sương màu lam trong suốt.

Từ sau khi Phạm Thánh Chân Ma Công của hắn tu luyện đại thành đến giờ, cái cảm giác bị khí lạnh đến thấu xương như vậy cực kỳ ít xảy ra.

Xem ra khu vực có thể biến hóa thành hoàn cảnh lạnh lẽo như vậy, thì chắc chắn cấm chế phải lợi hại hơn nhiều những khu vực lúc nãy đã đi qua.

Sau khi Hàn Lập lẳng lặng lơ lửng tại chỗ một lúc, cơ thể chợt “Phốc xuy” một tiếng, một tầng hỏa diễm màu bạc (ngân diễm) lập tức hiện ra làm cho cái rét thấu xương vừa rồi chợt biến mất như chưa từng xuất hiện.

Hàn Lập động thân hình từ từ tiến lên phía trước, nhưng sau khi mới bay được vài dặm,bỗng nhiên ở bốn phương tám hướng nổi lên gió lốc ầm ầm. Vô số bông tuyết ngưng tụ lại với nhau hóa thành mấy ngàn con băng tước màu lam.

Hai cánh bọn chúng xòe rộng, điên cuồng bắn ra từng viên cầu ánh sáng màu lam.

Thần niệm của Hàn lập cảm nhận được uy lực của những viên cầu ánh sáng này sắc mặt hơi đổi, một tay tiếp tục bấm niệm pháp quyết, ngân diễm bên ngoài thân chợt đại thịnh, ngưng tụ lại gấp mấy lần so với lúc nãy.

Ngay tức khắc vô số viên cầu ánh sáng điên cuồng đánh lên trên ngân diễm, hai màu lam - bạc nổ tung lẫn lộn vào với nhau, tạo thành một vòi rồng cực lớn phóng thẳng lên bầu trời.

…..

Tại một phiến khu vực đầy băng tuyết khác, ba người Tiêu Minh đang cùng nhau xuất ra mười mấy bảo vật chiến đấu kịch liệt cùng với hơn mười con Cự Nhân màu lam trông như cả chục quả núi nhỏ vậy.

Hơn mười con Cự Nhân này đều có thể sử dụng băng tuyết để biến hóa ra thành áo giáp cùng các loại vũ khí vô cùng to lớn, hơn nữa lại còn chẳng sợ bị thương chút nào, chỉ cần còn sót lại một chút tàn thi là có thể sử dụng băng tuyết vô tận nơi này để tái tạo lại thân thể. Nếu đem ra so sánh với bất diệt chi thể bình thường thì còn biến thái hơn rất nhiều.Cứ như vậy thế nên ngay cả khi thực lực của ba người Tiêu Minh vượt xa đám cự nhân này nhưng nhất thời cũng bị cứng rắn níu chân một chỗ.

…..

Trong một cung điện lớn bố trí cực nhiều các cây trụ lớn màu máu, Vu Linh tam thánh đang khống chế ba con linh trùng cực lớn tiến về phía trước, đi thẳng về phía mấy cây trụ phía đằng xa.

Nhìn từ xa thì trụ máu trông có vẻ rất bình thường, nhưng nếu nhìn kỹ sát vào thì thấy bên ngoài nó có vô số đầu lâu đẫm máu được khảm vào, thỉnh thoảng còn có máu chảy từ trên xuống dưới.

"Dư đạo hữu, nơi này có đúng là nơi tiến vào Huyết Ngục không? Chúng ta không đi nhầm đường rồi chứ?" Một lão giả đang ngồi khoanh chân trên con rết khổng lồ hỏi lão già bên cạnh một câu, có thể thấy được sự bất an trong giọng nói của lão.

"Ngô huynh yên tâm đi. Chính ngươi cũng tận mắt chứng kiến lúc nãy chỉ cần dễ dàng cũng có thể phá tan màn cấm chế bên ngoài rồi. Dựa vào điểm này cũng thấy được những gì ghi lại trong tấm bia đá cổ kia hơn nửa không phải là giả, chắc chắn đây là nơi mà Thiên Đình chân nhân dùng để trấn áp cường địch trước kia. Hắc hắc, thời điểm đó người mạnh nhất trong vu đạo nhất mạch chúng ta là Thiên Vu đại nhân từng đại chiến bảy ngày bảy đêm với Thiên Đỉnh chân nhân, chỉ vì thua mất một chiêu nên mới bị giam trong Huyết Ngục này. Nếu không phải vậy thì bằng vào tư chất với thần thông của đại nhân chắc hẳn cũng đã thuận lợi phi thăng rồi." lão giả có tấm bia đá cổ ngồi trên đầu bọ cạp đen nói.

"Nơi này đúng thật là có chút quỷ dị, chẳng trách Ngô huynh cảm thấy bất an. Nhưng chúng ta chính là những người tu luyện thần thông vu đạo, cùng với những công pháp bình thường không thể hòa hợp được, công pháp chân truyền của Thiên Đỉnh chân nhân cũng không có nhiều tác dụng với chúng ta cho lắm. Nhưng nếu tìm được vu pháp của Thiên Vu đại nhân trong Huyết Ngục này thì quả thật là vô cùng có ích, nói không chừng cũng có thể phi thăng được lên Tiên giới. Cho nên mặc dù Huyết Ngục này có nhiều nguy hiểm thì cũng phải cắn răng xông vào thôi." Lão già cuối cùng thản nhiên nói.

"Đúng là như thế. Chỉ tiếc là không biết bia đá kia đã trải qua chuyện gì mà giờ chỉ còn lại một nửa ghi lại phương pháp phá giải cấm chế bên ngoài kia, nếu như có luôn phương pháp phá giải cấm chế bên trong thì chúng ta thật sự thoải mái rồi." lão già họ Dư thở dài nói một câu.

"Hắc hắc, có thể biết chính xác vị trí của Huyết Ngục đã là cơ duyên rất lớn rồi. Cho dù cấm chế bên trong có lợi hại thế nào đi nữa thì bằng vào ba người chúng ta liên thủ chẳng lẽ không phá được sao?" lão già họ Ngô thì cười hắc hắc nói.

"Đúng vậy, đã đến nơi này rồi thì chắc chắn là không thể quay đầu trở lại. Nhưng lúc nãy gặp phải tiểu tử biến thân thành Cự Viên ở bên ngoài kia, bản lĩnh thần thông của hắn thực sự không kém. Nếu không phải có bọn người Tiêu lão quái chen vào, ta đúng là muốn bắt hắn để luyện hóa thành huyết nhục khôi lỗi." lão giả họ Dư gật gật đầu rồi ngay lập tức chuyển đề tài về đám người Hàn Lập lúc nãy gặp được.

"Thân thể của người biến thân thành Cự Viên kia quả thật là quá mức cường đại mạnh mẽ, lần thứ hai biến thân thì ta lại thấy giống thần thông của ma đạo hơn. Cho dù ba người chúng ta liên thủ lại thì cũng không phải trong thời gian ngắn mà có thể đánh bại được hắn. Sở dĩ chúng ta phải giả vờ ác đấu một lúc chỉ cốt cho đối phương biết khó mà không theo sau chúng ta vào Huyết ngục. Chúng ta làm ra bộ dáng ngang ngược như vậy thì những người khác tất nhiên là cũng sẽ không muốn tiếp tục xảy ra chuyện mất mặt." lão già họ Ngô cười lạnh một tiếng nói.

"Đây là biện pháp tốt nhất mà chúng ta đã bàn rồi, nhất định là có vài phần hiệu quả. Không cần quan tâm đến những người khác nữa, trong Thiên Đỉnh cung bây giờ chỉ có nhóm ba người Tiêu Minh là còn có thể thực sự uy hiếp được đến chúng ta. Tiêu Minh cũng không phải là lão tổ Đại Thừa bình thường, trước đây hắn còn có danh xưng là Cuồng Ma, ngoài ra còn có vạn Hoa phu nhân cùng Thanh Bình đạo nhân bên cạnh hỗ trợ, nếu mà thực sự phải chiến đấu thì chúng ta cũng không có nắm chắc phần thắng." lão già cuối cùng chớp chớp mắt nói.

"Nhớ để ý ở đằng sau xem có dấu hiệu gì không, Nếu như bọn Tiêu Minh còn chưa cùng nhau xuống dưới này vậy chắc là bọn chúng có mục tiêu khác rồi. Được như vậy là tốt nhất. Chúng ta sẽ có thể đem toàn bộ tâm trí đặt vào Huyết Ngục này." lão giả họ Ngô âm trầm cười nói.

Nhưng khi một lão già khác vừa định trả lời, ba con cự trùng đang đang đi tới bỗng nhiên cùng kêu lên một tiếng quái dị rồi dừng lại ngay tại chỗ, thân hình chúng khom lại làm thành tư thế cảnh giác.

Vẻ mặt của ba lão giả trở nên cực kỳ nghiêm trọng, quanh thân thể mỗi người phát ra một màn ánh sáng, các bảo vật vừa được ném ra đều bay lượn xung quanh tạo thành màn bảo hộ các lão già ở bên trong.

Cả sáu ánh mắt của ba lão già như tinh mang chớp động đều tập trung nhìn về phía trước.

Mà bọn họ lại không phát hiện ra rằng, dòng huyết thủy chảy xuôi trên các cột trụ phía trong cung điện kia đang dần dần biến chất trở nên đặc sệt lại, đồng thời cũng biến dần thành màu đỏ sẫm.

Từ phía trước truyền lại thanh âm “ Xào xạc”

Chỉ sau một chút thời gian, vùng hư không phía trước bỗng nhiên trở nên u ám rồi hiện ra từng ánh lửa xanh, theo sau đó là từng con bướm quái dị (quái điệp) chỉ nhỏ như đầu ngón tay cái ùn ùn hiện ra.

Ngoài thân những con quái điệp này là xương trắng như ngọc lại có ánh lửa xanh chớp động liên tục, trông cục kỳ quỷ dị. Số lượng lại càng khủng bố, trông phải đến hơn vạn con chen chúc nhau.

"Nguy hiểm, là Thôn Cốt Điệp. Mau lùi lại ngay!"

Lão già họ Ngô vừa trông thấy bộ dạng thật sự của loài bướm ngay lập tức kêu lên thất thanh. Mặt mày của hai lão già còn lại cũng trở nên tái nhợt.

Ba người gần như là ngay lập tức thúc cự trùng dưới chân quay đầu bỏ chạy thục mạng.

Mà đàn cốt điệp kia thì vô thanh vô tức đuổi sát theo sau ba người.

Chỉ trong một chút khoảnh khắc, bọn họ gần như tăng tốc gấp cả trăm lần lúc nãy trốn ra xa mấy trăm trượng.

“ Cạc cạc” một trận cười quái dị từ đâu truyền đến!

Cột trụ huyết sắc vốn đang lẳng lặng đứng yên thì đột nhiên toàn bộ máu huyết bỗng ngưng tụ lại rồi sau đó tuôn ra cuồn cuộn khí đen, rồi từ trong đó bay ra từng cái đầu lâu đầy máu.

Đầu lâu đầy máu này vừa mới bay ra ngay lập tức như diều gặp gió mà bành trướng lên hóa thành từng bánh xe khổng lồ, phát ra tiếng kêu quái dị rồi lao thẳng về phía ba lão già chặn đường bọn họ

"Đây là Huyết Linh, là máu của cường giả ngày trước đã chết trong Huyết Ngục biến thành Huyết Linh. Dư huynh mau thi triển khu linh đại pháp, hai người bọn ta sẽ tạm thời ngăn chặn đám cốt điệp với Huyết Linh này trong chốc lạt để hộ pháp cho ngươi.” Lão già họ Ngô gặp phải chuyện này, sắc mặt tuy cái mét nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh nói.

"Được rồi, trông cậy vào hai người vậy." Lão già họ Dư*** cũng là một người quyết đoán, nghe xong liền đáp ứng ngay tức khắc, bắt con rết dừng lại rồi vung hai tay áo lên khoanh chân ngồi xuống.

*(***Nguyên văn là họ Ngô, nhưng cảm thấy sai nên sửa lại thành họ Dư)*

Ngay lập tức từng cái lệnh bài bằng ngọc màu xanh đen từ trong cơ thể lão già bay ra, hợp lại tạo thành một cái pháp trận kỳ dị nâng thân hình lão lên cao.

------oOo------

Chương 2357: Thần Thông Vu Đạo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cùng lúc đó, miệng lão già lẩm bẩm vài câu, trên mặt chợt lóe sáng. Một chùm linh văn màu xanh đen bất chợt hiện ra rồi nhanh chóng lan khắp toàn thân với một tốc độ không thể tưởng tượng được. Sau khi vừa bao phủ kín thân thể lão già chúng liền chạy náo loạn lên, hệt như là có sinh mạng vậy.

Từ xa nhìn lại, cơ thể lão già như là bị vô số con trùng dài màu xanh quấn quanh, cảm giác cực kỳ quỷ dị.

Lúc này, một trong hai lão già còn lại liền thả ra một cái chiêng đồng đỏ như máu, đập vang lên một tiếng, lập tức tóc bạc trên đầu bỗng dựng đứng cả lên rồi sau đó rạn nứt hóa thành vô số phi xà có cánh, vảy bạc (bạch lân phi xà) nhanh chóng đuổi theo Thôn Cốt Điệp.

Lão già còn lại thì giơ tay lên, xuất ra một cái hồ lô trắng tinh, dốc ngược tuôn ra cuồn cuộn khí đen rồi nhanh chóng ngưng tụ lại, hóa thành một thủ chưởng (bàn tay) màu đen. Ở giữa thủ chưởng lại sinh ra thêm một cái miệng đen ngòm thét lên từng tiếng thảm thiết rồi lao thẳng về phía huyết sắc đầu lâu.

Bốn loại sinh vật quái dị đến từ ngoại giới vừa tiếp xúc đã lập tức cắn xé lẫn nhau. “Phốc phốc” hàng loạt tiếng rơi rụng xuống mặt đất vang lên.

Thủ chưởng màu đen cùng bạch lân phi xà nhìn trông có vẻ hung ác vô cùng, thế nhưng hoàn toàn không chống lại nổi huyết sắc khô lâu và những con Thôn Côt Điệp kia. Hai lão già này, một người miệng phun máu tươi, một người cuồn cuộn thả ra ngọn lửa màu xanh rơi ào ào từ trên không xuống, không bao lâu sau đã tiêu diệt được hơn một nửa lực lượng đối phương. Mấy chục

Huyết Linh cùng Thôn Cốt Điệp vừa mới xông vào vây công đã bị diệt ngay lập tức.

Nhưng mỗi một thủ chưởng màu đen cùng với phi xà bị tiêu diệt thì đều làm cho vẻ mặt hai lão già trở nên nhăn nhó và vô cùng tiếc nuối.

Nhưng khi họ thấy thủ chưởng cùng phi xà đều bị tiêu diệt gần hết mà đám Huyết Linh cùng Thôn Cốt Điệp lại vẫn cứ ào ào lao tới, lập tức trở nên ngưng trọng vô cùng.

Hai lão già liếc nhìn nhau một cái, một lão hét lớn một tiếng, phía sau lập tức hiện lên hư ảnh một con quái trùng thật lớn bộ dáng như con bạch tuột bổ nhào lên người hắn, tức thì vang lên từng tiếng “xuy xuy”, hơn mười cái xúc tu từ từ mọc ra từ trên người hắn.

Mỗi cái xúc tu đều dài hơn chục trượng, trên bề mặt phủ đầy những phù văn màu xanh, ngay lập tức mạnh mẽ đánh bay tất cả Huyết Linh đang lao tới.

Lão già bên kia đối phó với đám Thôn Cốt Điệp, móng tay bỗng nhiên dài ra mấy tấc, trông như một thanh đao nhỏ chém lên vai mình một cái.

Máu phun xối xả!

Một cánh tay rơi ra rồi ngay lập tức nổ tung thành một đống thịt nát ở trước mặt.

Tiếp theo cánh tay còn lại của lão phất một cái, xé rách áo trên người mình, lập tức lộ ra trước ngực là bảy, tám hình xăm cự trùng hung ác.

Cũng không biết lão già này thi triển loại bí pháp gì, những hình xăm này lập tức sáng lên, rồi ào ào phóng ra khỏi cơ thể lão biến thành từng con trùng lớn hơn mười trượng đem máu thịt của cánh tay kia cắn nuốt sạch sẽ.

Trong mắt lão già lóe lên tia sáng lạnh, bỗng nhiên thức dục một loại bí thuật.

Tức thời đám trùng lớn này vặn vẹo cơ thể, bên ngoài mọc ra từng cái gai nhọn màu bạc phát ra ánh sáng chói mắt, giống như thân thể đã biến thành kim cương vậy, sau đó quay về đám Thôn Cốt Điệp phát ra từng tiếng tê tê kỳ dị, xông vào cắn nuốt.

Bên kia, mỗi lần xúc tu vung lên, những phù văn bên trên cũng chớp động không ngừng, phát ra từng trận tiếng sấm ầm ầm, dường như có thể đem hư không đánh cho nát vụn vậy.

Hiển nhiên đây chính là loại thủ đoạn phòng thân cuối cùng của hai lão già này rồi, lúc này đành phải lấy ra dùng để chống lại đám Huyết Linh cùng Thôn Cốt Điệp.

Cùng lúc đó, Dư lão giả được hai người hộ pháp, hoa văn màu xanh thẫm ở trên người bỗng nhiên ngưng tụ lại biến hóa thành một ma vật tám cánh tay có hoa văn cổ quái che phủ toàn thân, trông như là lớp da màu xanh ma quỷ khiến người ta cá cảm giác kinh hồn bạt vía.

Bỗng nhiên lão già này hét lớn rồi từ trên người tuôn ra vô số sợi tơ màu lục, bao bọc lão vào bên trong trông như là một cái kén lớn đang sống vậy, tiếp theo cái kén điên cuồng chuyển động.

Cự kén ngay lập tức nổi lên tiếng gào thét thảm thiết.

Cái pháp trận ở phía dưới kia cũng bắt đầu nổi lên tiếng “ vù vù” liên tục không ngừng.

Một tiếng “Phanh” vang lên, cự kén nổ tung ầm ầm phun ra khí màu xanh, một con ma vật tám tay mặt xanh răng vàng từ từ hiện ra từ đó.

Ma vật này cao lớn khác thường, gương mặt cực kỳ độc ác, da thịt xanh lét. hai mắt vốn đang nhắm nghiền bỗng từ từ mở ra. Hai con mắt âm trầm liếc nhìn về phía trước.

Hai lão già còn lại có vẻ như không thể chống cự lại được sự tấn công của Huyết Linh và Thôn Cốt Điệp nữa. Hơn một nửa xúc tu với đám trùng lớn bị Huyết Linh xâm nhiễm hóa thành máu loãng và bị Thôn Cốt Điệp điên cuồng cắn xé.

Nhưng ngay khi hai lão già trông thấy ma vật tám tay xuất hiện thì đều cực kỳ vui mừng, thu hồi bí thuật cùng tất cả cự trùng còn sót lại rồichạy thật nhanh đến bên cạnh nó.

Huyết Linh cùng Thôn Cốt Điệp mất đi đối thủ tất nhiên không khách khí chia làm hai đường lao tới, dự định vây chặt cả ba lão già lại.

Đến giây phút cực kỳ nguy hiểm này thì ma vật bắt đầu hành động.

Tám cánh tay bỗng nhiên khẽ động, ngay lập tức bốn cánh tay phát sáng giơ lên bắn ra một chưởng. Cùng lúc ấy trong cả tám bàn tay đều hiện ra một khỏa Kim Triện Văn sáng rực rỡ, chớp lên một cái cùng biến lớn lên vài trượng, đồng thời bên trong truyền ra từng tiếng Phạm âm. Tiếp theo là một màn ánh sáng bảy màu từ giữa đó bắn ra. Trông Huyết Linh cùng Thôn Cốt Điệp có vẻ đáng sợ như vậy nhưng mỗi lần bị màn ánh sáng bảy màu bắn tới thì thân hình đều như bị đọng lại giữa không trung.

Một lát sau, sau khi màn ánh sáng bảy màu chớp lên một lần nữa thì cả Huyết Linh cùng đám Thôn Cột Điệp đều hóa thành tro bụi.

Màn ánh sáng bảy màu này dường như có ẩn chứa năng lượng quỷ dị nào đó khắc chế được cả hai loài quỷ vật. Chỉ trong nháy mắt, tất cả Huyết Linh cùng Thôn Cốt Điệp bị toàn diệt sạch sẽ không còn con nào.

Chẳng qua ngay khi khí tức của ma vật tám tay vừa biến mất thì màn ánh sáng bảy màu cũng không còn nữa. Ánh sáng tắt dần khi tám cánh tay từ từ thu lại, trên người ma vật vang lên một tiếng trầm đục, da thịt toàn thân vỡ ra thành từng khúc lộ ra lão già họ Ngô ở bên trong.

Sắc mặt của lão bây giờ tái mét, khí tức yếu đi hơn một nửa khẳng định đã hao hụt cực nhiều nguyên khí.

"May mắn là cả ba người chúng ta cùng đi đến đây, chứ nếu như mà thiếu đi một người thì hôm nay đã ăn quả đắng rồi.” lão già họ Dư thở nhẹ ra một hơi vui mừng nói.

"Đúng vậy. Tuy đã biết cấm chế còn lại của Huyết Ngục là cực kỳ khó giải quyết nhưng nhưng không nghĩ tới là lại gặp phải Huyết Linh với Thôn Cốt Điệp đáng sợ như vậy. Nếu như chỉ có một người đến chỉ sợ là đã toi mạng rồi." lão già họ Ngô ngưng trọng nói.

"Nhưng mà nếu đã xuất hiện hai loại ma vật này thì chắc hẳn là cửa vào Huyết Ngục cũng ở gần đây thôi. Nói như vậy thì đây cũng là một điều tốt lành.” Lão già cuối cũng khẽ cười một tiếng nói.

"Hi vọng là như vậy. Đi, nắm chặt thời gian còn trở về. Hy vọng lần này đến đây có thể lấy được công pháp chân truyền của Thiên Vu đại nhân." Lão già họ Ngô gật đầu.

Thế rồi ba lão giả tiếp tục độn quang đi theo con đường cũ.

.....

Mấy ngày sau, trong thế giới băng tuyết, một Cự Viên ba đầu sáu tay màu vàng óng, trong mỗi tay đều cầm một kim sắc cự nhận, đang hóa thành một trận gió lốc chiến đấu với hai con Băng Giao màu lam ở đây.

Hai con Băng Giao này dài hơn năm sáu trăm trượng, toàn thân phủ đầy lân phiến màu lam nhạt óng ánh, đang bay lượn vòng quanh làm cho hư không sinh ra từng trận bão tuyết. Chúng giương nanh múa vuốt ở trong đó lại càng tỏa ra tràn ngập hàn khí liên miên không dứt, như muốn làm cho cả hư không đông cứng lại vậy.

Cự Viên ba đầu sáu tay không thèm để ý tới bão tuyết nhưng lại tỏ ra khá kiêng kị với các móng vuốt khổng lồ của hai con Băng Giao

Sau khi đánh có vài hiệp, Cự Viên liền hét to một tiếng rồi đem cả sáu cái kim sắc cự nhận trùng khít lên nhau hóa thành một kiếm quang dài ngàn trượng. Chớp một cái đã chém hai con Băng Giao thành bốn mảnh.

Hai cái tàn thân còn sót lại sau khi cuộn tròn một cái lại biến thành bốn con Tiểu Băng Giao, khẽ động thân lại cuồn cuộn lao về phía trước.

Nhưng lúc này Cự Viên lại thúc dục kiếm quang dài hơn ngàn trượng kia, thoáng cái liền hóa thành một biển kiếm ánh sáng, loáng một cái cuốn lấy cả bốn con Tiểu Băng Giao rồi chém chúng thành mấy chục mảnh..

Mấy chục đoạn tàn thi lại lại hiện lên ánh sáng màu lam, tiếp tục biến hóa thành mấy chục con Băng Giao nhỏ hơn nữa.

Nhưng không để cho chúng nó biến hóa hoàn chỉnh, biển kiếm lại tiếp tục cuồn cuộn liên miên chém nát chúng nó thành ngàn vạn đoạn cho đến khi hóa thành từng điểm ánh sáng biến mất trong hư không.

Sau đó Cự Viên hét sài một tiếng, thu lại kiếm quang đang cầm trong tay rồi thu nhỏ người lại. Ánh sáng chớp lên một cái liền hiện ra bản thể Hàn Lập.

"Cấm chế nơi này thật là có chút phiền toái. Vậy mà lại có thể biến hóa ra gần như vô hạn sinh linh băng hệ có tu vi Đại Thừa. Nhưng qua mấy ngày suy tính thì chắc cũng sắp đến gần lối ra rồi." Hàn Lập nhìn tuyết bay đầy trong hư không, miệng lẩm bẩm vài câu rồi biến thành một đạo thanh hồng phá không mà đi.

Đây là do hắn tinh thông cấm chế chi đạo, lại có thần niệm cực kỳ mạnh mẽ, chứ nếu không cũng lạc trong bão tuyết giống như các tu sĩ bình thường khác rồi chứ đừng nói đến chuyện tìm ra đường thoát..

Nửa canh giờ sau, đạo kinh hồng liên tục chớp động, lại còn chém chết mấy con băng thú cản đường, cuối cũng cũng xuất hiện ở trước một tòa thạch thai đang được bao phủ bởi màn ánh sáng màu vàng.

Trên bệ đá có khắc một tòa truyền tống trận loại nhỏ.

Hàn Lập thấy vậy, cuối cùng cũng lộ ra một tia mỉm cười. Nhưng khi quét thần niệm lên màn sáng màu vàng thì lại bỗng trở nên ngưng trọng.

"Không ngờ lại là Ngũ Hành Quang Tráo, cái này thì có chút phiền phức rồi, nếu dùng phương pháp bình thường thì không thể phá vỡ nhanh chóng được. Được rồi, liều mạng tổn thất một chút nguyên khí vậy." Sau khi sắc mặt Hàn Lập thay đổi mấy lần thì cũng có quyết định. Lập tức duỗi tay vào hư không, lục quang chớp lên hiện ra một thanh kiếm màu xanh lục.

Thanh kiếm vừa mới xuất hiện đã làm cho thiên địa nguyên khí xung quanh biến động, đúng là Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm.

Hàn Lập nắm chặt thanh kiếm trong tay, nhẹ nhàng hít một hơi, lập tức ngoài thân tử quang đại phóng, sau lưng ánh sáng chớp lên hiện ra Phạm Thánh Pháp Tướng ba đầu sáu tay.

"Trảm "

Hàn Lập nhìn xuống màn ánh sáng phía dưới, miệng quát khẽ một tiếng rồi ngay lập tức vung trường kiếm trong tay lên, nhẹ nhàng chém ra một cái.

------oOo------

Chương 2358: Tấm bia lớn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Toàn bộ thiên địa cũng vì một kiếm này mà trở nên âm u, vô số bông tuyết bị một lực hút cực lớn ùn ùn kéo tới Trảm Linh Kiếm như hình thành nên một cái phễu, toàn bộ thiên địa nguyên khí ào ào nhập vào trong thân kiếm không thấy bóng dáng.

Mặt ngoài trường kiếm màu xanh thẫm lập tức chớp hiện một hàng phù văn màu bạc nhạt, từ đó hiện ra một luồng kiếm quang màu xanh thẫm chém thẳng xuống lồng sáng màu vàng.

“Phù phù” một tiếng.

Kiếm quang lập tức tỏa ra hào quang rực rỡ, tưởng như hóa thành một vầng mặt trời tỏa ra ánh sáng màu xanh chói mắt bao phủ lấy toàn bộ lồng sáng vào bên trong nó.

Mặt ngoài lồng sáng vang lên âm thanh vù vù, đột nhiên chớp hiện phù văn năm màu điên cuồng lưu chuyển không ngừng, nhưng cuối cùng cũng bị vầng mặt trời màu xanh kia hòa tan hoàn toàn.

Cuối cùng sau một tiếng “phanh”, toàn bộ lồng sáng đều biến mất hoàn toàn trong hư không.

Sắc mặt của Hàn Lập hơi trắng ra, cổ tay rung lên, thanh trường kiếm trong tay chớp cái liền biến mất, tiếp đó thân hình hắn trở nên mơ hồ rồi thoáng chốc cả người đã xuất hiện ở truyền tống trận bên trên đài đá.

Một ngón tay điểm về hư không rìa pháp trận, ngón tay bắn ra một đạo pháp quyết, chớp lên chui vào trong hư không biến mất.

Toàn bộ pháp trận truyền ra âm thanh truyền tống trầm thấp, ánh sáng trắng cuốn ra, cả thân ảnh của Hàn Lập trở nên mơ hồ mà biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, thời điểm Hàn Lập bước ra khỏi luồng sáng trắng nhạt thì cả người hắn bất ngờ lại xuất hiện ở trong một vùng không gian u tối, trước mặt có một tấm bia đá cao chọc trời như một tòa núi lớn.

Tấm bia này nhìn từ đáy lên có cảm giác như không thể chạm tới đỉnh, hơn nữa mặt ngoài tấm bia đỏ tươi long lánh, mơ hồ ẩn hiện vô số vân bạc thô to trông vô cùng thần bí. Hàn Lập nhìn lên tấm bia đá, rồi lại nhìn không gian u tối xung quanh, trên mặt hắn không nén nổi mà lóe lên một nét kinh ngạc.

Nơi đây trông như chẳng có chút quan hệ gì với những điện phủ và lầu các đã thấy ban đầu khi đứng bên ngoài màn sáng cả.

Dường như hắn đã từ trong một khu vực cấm chế trực tiếp truyền tống tới một nơi xa lạ.

…………

Cùng thời gian đó, ba người Tiêu Minh rốt cục cũng lao ra khỏi vùng thiên địa cấm chế băng tuyết, cả bọn nhìn về những điện phủ màu vàng và những dãy lầu các màu bạc nhạt như tiên cảnh phía trước cách đó không xa, sắc mặt đều trở nên cực kỳ khó coi.

“Không đúng, nơi này không phải trung tâm Thiên Đỉnh Cung, dựa trên điển tịch ghi lại mà ta biết thì truyền tống pháp trận chúng ta vừa tìm được đích thực có thể trực tiếp truyền tống tới khu vực trung tâm của Thiên Đỉnh Cung, sao lại có thể tiến tới nơi này chứ?” Thanh Bình đạo nhân khó có thể tin lẩm bẩm nói.

“Thanh Bình đạo nhân nói trên điển tịch ghi lại thì chắc chắn không sai, bằng không chúng ta cũng không tới được khu vực này. Tìn huống này xuất hiện nhất định là do cấm chế ở khu vực trước đã xuất hiện biến hóa không lường trước được nên mới dẫn tới sai lầm này.” Tiêu Minh sờ sờ cằm, trấn định nói.

“Biến hóa gì không lường được! chẳng lẽ những cấm chế này có thể tự động sinh ra dị biến hay sao?” Vạn Hoa phu nhân lại hơi chút hổn hển nói.

“Điều này cũng khó nói, trình độ về trận pháp của Thiên Đỉnh chân nhân vượt xa dự liệu của ta, Thiên Đỉnh Cung đã tồn tại nhiều năm tháng như vậy thì cấm chế bố trí trước đó có xuất hiện đôi chút biến hóa cũng không có gì lạ. Nhưng cấm chế ở những nơi khác đều như cũ, hết lần này tới lần khác chỉ có không gian cấm chế khu vực trung tâm là dị biến. Ta thấy khả năng lớn là đã có người động vào khu vực cấm chế nên mới phát sinh sự tình này.” Ánh mắt Tiêu Minh chớp động nói.

“Động vào cấm chế? Làm sao có thể? Trừ tên tiểu tử Nhân Tộc kia thì làm gì còn kẻ nào tiến vào khu vực này sớm hơn chúng ta. Hơn nữa cho dù có người thì với thời gian ngắn như vậy dù cho có thần thông như Đại La Kim Tiên cũng không có khả năng thay đổi loại cấm chế to lớn phức tạp như vậy.” Vạn Hoa phu nhân liên tục lắc đầu.

“hắc hắc, xem ra Vạn Hoa phu nhân đã quên là thời điểm lần trước Thiên Đỉnh cung mở ra, trong số những kẻ tiến vào mặc dù tu vi đều không cao nhưng quả thực có mấy tên có được chìa khóa chân chính đấy. Tới khi Thiên Đỉnh cung đóng cửa lần thứ nhất, dường như còn thiếu vài người sống không truyền tống ra thì phải.”Ánh mắt Tiêu Minh chớp động, chậm rãi nói.

“ý của Tiêu huynh là, lần trước những kẻ ở lại Thiên Đỉnh Cung này vẫn có tên còn sống, hơn nữa chính là bọn chúng thay đổi cấm chế.” Thanh Bình đạo nhân nghe tới đó nhịn không được mà một lần nữa biến sắc.

“Có lẽ là thế, bằng không chẳng có cách gì giải thích tất cả những chuyện này.” Tiêu Minh nhìn nhìn điện phủ màu vàng ở phía trước trả lời.

“Bình thường thì loại chuyện này không thể xảy ra được, đến thời điểm Thiên Đỉnh Cung đóng cửa, tất cả mọi người đều sẽ bị trực tiếp truyền tống ra bên ngoài, nếu có bí thuật mạnh mẽ lưu lại sẽ bị cấm chế nơi đây trực tiếp tiêu diệt. Trừ phi thực lực kẻ này cường đại hơn Thiên Đỉnh chân nhân năm đó ba phần, có thể trực tiếp đối kháng với lực lượng cấm chế của nơi này, hoặc có người trực tiếp vào tới trung tâm, lấy được chân truyền của Thiên Đỉnh chân nhân năm đó, nếu như vậy thì mới có thể lưu lại Thiên Đỉnh Cung mà không lo ngại, thay đổi cửa vào ra một khu vực nào đó cũng là chuyện dễ dàng. Nhưng kết quả này đối với chúng ta chính là tin tức xấu nhất.” Thanh Bình đạo nhân tinh tế suy nghĩ một lát, vài phần lo lắng nói.

“Thiên Đỉnh Cung là nơi mà trước khi Thiên Đỉnh chân nhân phi thăng mới xây, lúc ấy thần thông của chân nhân càng lớn, mạnh mẽ lưu lại chắc chắn là không thể, nhưng nếu nói người này thực sự khống chế được khu vực trung tâm hoặc lấy được toàn bộ chân truyền của Thiên Đỉnh chân nhân thì quá nửa cũng là không thể nào. Bằng không Thiên Đỉnh cung làm sao có thể hiện thế đúng thời hạn, kẻ khống chế sớm phải trực tiếp che dấu nó mà trốn đi rồi.” Tiêu Minh đột nhiên cười lạnh một tiếng nói.

“Nói như vậy kẻ lưu lại Thiên Đỉnh cung kia chỉ có thể khống chế một bộ phận cấm chế của Thiên Đỉnh Cung chứ vẫn chưa hoàn toàn khống chế được trung khu và vẫn chưa lấy được đầy đủ công pháp trộng bào của Thiên Đỉnh chân nhân.” Hai mắt của Vạn Hoa phu nhân sáng ngời, lập tức phỏng đoán ý trong lời nói của Tiêu Minh.

“Quá nửa là như thế.” Bộ dáng của tiêu Minh hết sức khẳng định.

“Nếu như vậy, chúng ta vẫn còn cơ hội rất lớn. Nhưng hiện tại trên điển tich của bần đạo ghi lại thì nếu truyền tống đáng tin cậy, muốn đi tới trung khu chỉ có thể xuyên thủng một màn sáng khác ở khu vực này, dùng phương pháp trực tiếp động thủ xâm nhập vào bên trong. Nơi trung khu sẽ có một tấm bia đá cực lớn kiểu dáng như một tòa tháp cao.” Thanh Bình đạo nhân cũng lộ ra chút vui vẻ, rốt cục cũng lộ ra chút ít tin tức.

“Nhưng trước mỗi khu vực cấm chế lợi hại như vậy, chẳng phải mỗi lần xông vào đều phải tiêu phí thời gian dài mới vượt qua hay sao, chúng ta còn có thể đến kịp không? Sẽ không trì hoãn quá lâu đấy chứ?” Vạn Hoa phu nhân lại hơi chần chờ một chút.

“Chúng ta cũng đã có đôi chút quen thuộc với cấm chế của nơi này, cùng xông vào một lần đi, nếu có thể tiết kiệm đôi chút thời gian, ta và nhị vị đạo hữu không tiếc chân nguyên vận dụng chút thủ đoạn sấm sét thì có thể rút thời gian tới ngắn nhất rồi.” Tiêu Minh nói.

Thanh Bình đạo nhân và Vạn Hoa phu nhân nghe vậy cảm thấy có lý, lập tức đều gật đầu.

Vì thế ba người hiện lên độn quang, xông thẳng tới màn sáng mơ hồ xa xa phía đối diện, dáng vẻ không thèm quan tâm đến những điện phủ màu vàng và những đài các màu bạc đang gần trong gang tấc.

………..

Hàn Lập đi cực nhanh một vòng xung quanh tấm bia đá mà cũng không tìm thấy cửa vào đâu, lại quay trở về chỗ cũ nhíu mày. Đột nhiên hắn rung tay áo lên bắn ra một luồng sáng trắng, hào quang thu lại liền hóa thành một bình nhỏ màu trắng nhạt lóng lánh.

Bề mặt bình nhỏ vô cùng trơn mượt sáng bóng, vỏ bình gần như trong suốt, bên trong mơ hồ có một luồng huyết quang lúc tối lúc sáng chớp động không ngừng.

“Không nghĩ tới bản thể của Băng Phách đạo hữu lại bị vây khốn ở nơi này, nếu không phải lúc nãy ở khu vực bên ngoài cảm nhận được chút phản ứng yếu ớt thì sợ rằng đã sai sót mất rồi.”

“Hàn Lập lẩm bẩm hai câu, lập tức nâng bình nhỏ trong tay lên, lại một lần nữa đi từng vòng xung quanh tấm bia đá từ thấp đến cao.

Chuyển động được vài chục vòng, đột nhiên giọt linh huyết bên trong bình nhỏ tỏa ra hào quang mạnh mẽ hơn hẳn lúc trước.

Mặc dù chút biến hóa đó mắt thường cũng khó có thể nhìn thấy, nhưng vẫn không thể dấu được tai mắt của Hàn Lập.

Thần sắc Hàn Lập khẽ động, lập tức bay thẳng tới tấm bia đá đối diện, cuối cùng dừng lại gần phía trước vài miếng vân bạc lớn được sắp xếp hơi chút cổ quái.

“Ngân Khoa Văn, nếu là kẻ khác thì còn có chút phiền phức, chứ với ta thì…”

Hàn Lập liếc mắt dò xét kỹ càng miếng vân bạc này, sau khi khẽ cười, lập tức nâng tay lên, một ngón tay điểm xuống hư không phía những miếng vân bạc này.

Vài miếng vân bạc này hơi chớp một cái, sau đó lại vô thanh vô tức chuyển động, cuối cùng hội tụ lại dung hợp thành một miếng phù văn màu bạc lớn, bắt đầu tự động chuyển động quay tròn.

Tấm bia trông có vẻ cứng rắn ở trước mặt tức thì hào quang tuôn ra, trống không hiện lên một cái thông đạo đen thui.

Thân hình Hàn Lập khẽ động, cả người bỗng chốc trượt vào bên trong đó, lối vào thông đạo lập tức không phát ra âm thanh nào nữa.

Hai chân đạp trên mặt đất hơi bóng loáng, tinh thần Hàn Lập khẽ chấn động, một tay ném lên hư không, một khối cầu màu trắng ngà bay ra chiếu sáng thông đạo u ám rõ ràng như ban ngày.

Ánh mắt của hắn quét qua mọi nơi, lập tức nhìn rõ tất cả bên trong thông đạo.

“Toàn bộ thông đạo có hình vòm nửa vòng tròn, vách tường và mặt đất đều là những phiến đá xanh thông thường, chẳng qua mặt ngoài chúng được khắc một loại linh văn cổ quái không tên, uốn éo một cách khác thường, đỏ tươi ướt át, còn mơ hồ tản mát ra một luồng máu tanh nhàn nhạt.

Ánh mắt Hàn Lập thu lại, ngón tay điểm lên lông mày, đem thần niệm cường đại phóng ra.

Nhưng chỉ một lát sau, hắn than thở một tiếng như đã dự liệu trước.

Qủa nhiên ở đây thần niệm càng bị áp chế lớn hơn bên ngoài, hơn nữa cấm chế cầm không cũng mạnh mẽ tới mức ngay cả hắn cũng chỉ có thể bay cách xa mặt đất một chút, mức độ tiêu hao pháp lực cũng lớn hơn xa so với những cấm chế cấm không bình thường khác.

Vị Thiên Đỉnh chân nhân kia không hổ là người đã thành công phi thăng Tiên giới, thủ đoạn cấm chế lưu lại thật không phải bình thường.

Hàn Lập hơi nghĩ ngợi một chút, sau đó chạy thẳng về phía trước, với thân thể mạnh mẽ như hắn, một khi toàn lực chạy thì tốc độ cũng không chậm hơn bao nhiêu so với độn quang của tu sĩ bình thường.

Chỉ là hiện tại cũng không xuất hiện nguy hiểm gì.

Khi chạy được một đoạn, thông đạo bắt đầu dốc lên phía trên, hơn nữa càng chạy lại càng cao.

Không bao lâu sau, Hàn Lập đã đi lên cao hơn trăm trượng.

Đột nhiên phía trước có ánh sáng chớp lên, mơ hồ có thể trông thấy cửa ra.

Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, nhưng hai chân thì không hề dừng lại chút nào mà trực tiếp đi qua.

Ngay lúc hắn vừa ra khỏi thông đạo và xuất hiện ở trong một gian phòng cực lớn, sau khi dùng ánh mắt dò xét mọi nơi một phen thì không khỏi hơi tỏ ra giật mình.

------oOo------

Chương 2359: Lồng sắt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chỉ thấy căn phòng cao chừng ba bốn mươi trượng, diện tích rộng tới hơn ngàn mẫu.

Nhưng mặt đất vốn trải toàn đá xanh giờ phút này trở nên ghồ ghề khắp nơi, rải đầy những phi đao phi kiếm, hài cốt và pháp khí, còn có những dấu vết khét lẹt như bị lửa thiêu sét đánh, ở trung tâm càng có một bộ xương thú cực kỳ to lớn, toàn thân óng ánh như ngọc, ngoại hình giống như ngạc mà không phải ngạc, giống như giao long mà không phải giao long.

Xem ra dường như nơi này đã từng xảy ra cuộc đại chiến giữa người và thú, chẳng qua nhìn dấu vết lưu lại thì có lẽ đã là chuyện của thời gian khá lâu trước đây rồi.

Hàn Lập hơi chút kinh ngạc đánh giá bộ xương thú này vài lần, từ một tia khí tức còn lưu lại trên người có thể trực tiếp đoán được tu vi khi còn sống của nó là Hợp Thể hậu kỳ đại thành.

Chỉ là một con thú lớn có tu vi Hợp Thể kỳ mà đã lưu lại dấu vết đại chiến lớn đến như thế, có thể thấy những kẻ từng xông vào đây tuyệt đối sẽ không có tồn tại Đại Thừa, tuy nhiên tu vi cũng sẽ không quá yếu.

Mà nhìn từ những bảo vật pháp khí và hài cốt kia có thể thấy những kẻ tham gia kịch chiến không chỉ là một người mà phải có tới bốn năm người.

Hàn Lập quan sát một lát, sau đó ánh mắt bỗng nhiên chuyển đến một loạt giá gỗ ở góc phòng.

Trên giá gỗ dài khoảng hai ba trượng, toàn thân một màu đen nhánh này có để hai hàng mười cái khay bạc lớn nhỏ khác nhau, nhưng bên trong thì đều rỗng tuếch, dường như những thứ bên trong đã sớm bị người ta lấy đi rồi.

Nhìn đến đây, Hàn Lập cũng không chần chờ gì nữa, thân hình hắn nhoáng lên một cái liền trực tiếp đi về một lối ra khác trong đại sảnh.

Cũng là thông đạo màu xanh giống hệt như vậy, tiếp tục là hình vòm rồi lại kéo lên.

Nhưng lần này Hàn Lập phải tốn thời gian một bữa cơm mới ra khỏi thông đạo này.

Trước mặt thoáng chốc trở nên sáng sủa, không gian xuất hiện còn lớn hơn không gian căn phòng trước đó tới mấy lần.

Phía trên trôi lơ lửng những đám mây trắng nhàn nhạt, trên mặt đất phủ đầy cát mịn.

Ở trung tâm không gian này, thình lình sừng sững một kiến trúc hình tam giác trông như một cái miếu thờ.

Hàn Lập liếc nhìn kiến trúc này, một tay phất lên hiện ra một cái bình nhỏ óng ánh.

Sau khi nhìn lướt qua không phát hiện thấy bình nhỏ có phản ứng đặc biệt gì thì khẽ chau mày rồi cứ như vậy đi về phía đại môn ra ngoài miếu thờ.

………………

Lúc này, Vu Linh tam thánh đang đứng trước một vùng sương mù màu đen mà không cách nào có thể nhìn thấy được gì bên trong.

Sương mù cuồn cuộn mãnh liệt như một vật còn sống, từ đó không lúc nào ngừng thổi ra từng luồng gió vô cùng lạnh lẽo, theo đó là những tiếng rít to làm cho người ta sởn hết cả gai ốc.

Thần sắc của cả ba cực kỳ mỏi mệt, khí tức phát ra lại càng suy yếu hơn vài phần, ba con Cự Trùng dưới thân cũng đã không cánh mà bay, tuy nhiên ánh mắt nhìn về biển sương mù đều chớp động lên nét hưng phấn.

Vẻ mặt như vậy, tự nhiên chính là vì phía trước biển sương mù đang dựng đứng một cái cổng chào đỏ tươi như máu.

Cổng chào này cao khoảng trăm trượng, phía trên minh ấn vô số phù văn màu máu, nhưng chỗ cao nhất có hai cổ văn màu bạc lớn cỡ cái đấu, viết rõ ràng hai chữ “Huyết Ngục”

“Nơi này chính là Huyết Ngục sao, có chút không quá giống so với tưởng tượng của ta” Lão giả họ Dư quan sát biển sương mù một lúc lâu bỗng nhiên thì thào mở miệng.

“Hẳn là chướng nhãn pháp thôi. Để ta tới khu trừ nó!” ánh mắt tên bên cạnh lão giả họ Dư lóe lên trả lời.

Tiếp theo chỉ thấy tay áo lão run lên, từ đó bay ra một tấm mộc bài màu xanh, một mặt được khảm nạm hình ảnh một đầu quỷ màu đen, một tay lão bấm niệm pháp quyết, ngón tay điểm về phía hư không.

“Phốc” một tiếng!

Mộc bài màu xanh đón gió lớn lên, chốc lát hóa thành giống như một mặt cửa, bề ngoài của nó lập tức hiện ra phù văn năm màu, đồng thời quỷ đầu trên đó cũng trợn mở hai mắt, từ từ mở to cái miệng ra.

Một tiếng nổ vang lên!

Từ miệng quỷ đầu phun ra một cột sáng mờ, nó quay tít một vòng thoáng chốc biến thành một cột lốc xoáy màu xanh vô cùng lớn, lóe lên đã chui vào biển sương mù gần đó.

Sau một khắc, biển sương mù màu đen nổi lên âm thanh oanh long, dưới cuồng phong màu xanh gào thét bên trong, sương mù gần đó nhao nhao bị cuốn hết vào, lộ ra một thông đạo vô cùng rõ ràng.

Lúc này Vu Linh tam thánh mới cẩn thận nhìn qua, kết quả là sắc mặt mỗi người đều biến đổi.

Chỉ thấy nơi mà tầm mắt còn nhìn thấy được ở trong thông đạo, rõ ràng là nồng nặc máu loãng hình thành nên một hồ nước cực lớn, lộ ra vô số sinh vật màu trắng lớn bằng ngón tay cái trông như giòi bọ, khiến cho người nhìn vào không khỏi toàn thân phát lạnh.

“Đây chính là diện mạo thực sự của Huyết Ngục sao, sẽ không phải cũng là ảo cảnh chứ.” Hai mắt lão già họ Dư đăm đăm nhìn, theo bản năng nói một câu.

“Hừ, dưới Thanh Cương Phong của ta, làm gì có ảo ảnh nào có thể một mực bảo trì không đổi.” Lão giả họ Ngô hừ một tiếng, đột nhiên há miệng phun ra mấy đoàn tinh khí vào trong tấm mộc bài màu xanh.

Lập tức miệng quỷ phun ra luồng gió mạnh hơn trước cả chục lần, hơn nữa cứ một đạo nối tiếp một đạo liên miên không dứt.

Tuy nhiên sau thời gian uống một chén trà nhỏ, một mảng lớn của biển sương mù đã bị cuồng phong quét đi hết không còn lại gì, khiến cho hơn nửa tình hình trên hồ máu đều được hiển lộ ra ngoài.

Ba lão giả vừa nhìn vào, kết quả khiến cho tất cả đều vui vẻ hẳn.

Chỉ thấy trên hồ máu, ngoại trừ đám giòi bọ chằng chịt bên ngoài, thình lình còn hiện ra hơn mười cái lồng sắt lớn nhỏ không đều nhau.

Những lồng sắt này, nhỏ chỉ cao hơn một trượng, lớn thì lại có cao tới hơn ngàn trượng, chẳng những mặt ngoài trải rộng một ít phù văn màu vàng kim nhạt không rõ tên, mà phía trong lồng sắt càng trải rộng vô số gai nhọn màu máu, thoạt nhìn trông vô cùng dữ tợn.

Hơn một nửa trong số lồng sắt này đều mở rộng cửa ra, chỉ có số ít là liền nhau thành một khối, nhưng bên trong tất cả chúng đều đặt một bộ hài cốt với tư thế không giống nhau.

Tuy rằng nhìn bộ dáng thì những hài cốt này đã tồn tại từ không biết bao nhiêu năm tháng, hơn nữa cốt cách cấu tạo hình dạng cũng phần lướn là khác nhau, nhưng khí tức còn sót lại, chỉ nhè nhẹ khí tức cũng khiến cho sau khi Vu Linh tam thánh cảm ứng đôi chút thì không khỏi hãi hung khiếp vía.

“Những người này chính là đại địch năm đó bị Thiên Đỉnh chân nhân chấn áp sao, quả nhiên tất cả đều không tầm thường. chẳng qua muốn biết thi cốt của Thiên Vu đại nhân là cái nào thì còn cần phải cẩn thận phân biệt một chút mới được.” lão giả cuối cùng nhìn chằm chằm vào đống hài cốt, hai mắt tỏa sáng nói.

“Điều này thì không khó, Thiên Vu đại nhân tu luyện công pháp Ngộ Đạo, dù cho đã chết thì khẳng định là thi cốt cũng khác biệt so với kẻ khác. Chúng ta chỉ cần cẩn thận quan sát xung quanh một chút là có thể đơn giản phân biệt được ngay thôi.”

“ Mấy cỗ thi thể khác cũng là những kẻ có lai lịch lớn, khẳng định cũng có trọng bảo trên người, chúng ta cũng không thể bỏ qua được.” Lão giả họ Dư cũng lộ vẻ tham lam, vội vàng nói.

“Đó là đương nhiên, nhưng mục đích chủ yếu chuyến đi này của chúng ta là Thiên Vu đại nhân, để phòng ngừa vạn nhất trước hết cứ lấy được y bát rồi hãy nói.” Lão giả họ Ngô cuối cùng cũng làm ra quyết định nói.

Hai người khác nghe xong cảm thấy có lý nên cũng không tranh luận thêm gì, lúc này phân biệt thả ra vài kiện bảo vật hộ thể toàn thân, sau đó liền độn quang lao nhanh đến cái lồng sắt màu đen ở gần nhất.

Hồ máu quỷ dị như thế, ba người tự nhiên không dám khinh thường chút nào.

Nhưng vượt xa dự đoán của Vu Linh tam thánh, cho đến lúc bay tới lồng sắt trước mặt, hồ máu lại vô cùng bình tĩnh một cách dị thường, không hề có biến cố nào xảy ra.

Ba người ngoài kinh ngạc thì tự nhiên là quá đỗi vui mừng.

Chẳng qua tới khi tất cả vận dụng thần niệm cẩn thận kiểm tra, phát hiện khí tức phát ra từ bộ hài cốt nhỏ hơn người bình thường rất nhiều trong cái lồng kia, cả ba đều liếc nhìn nhau rồi lắc đầu, tiếp đó lại bay tới một cái lồng sắt chứa thi cốt khác.

Dưới hai lần liên tiếp tới hai cỗ thi cốt mà vẫn không phải, cả người đã bất tri bất giác bay đến trung tâm của hồ máu.

ở đó thình lình có chiếc lồng sắt chứa bộ thi cốt thứ tư.

Chẳng qua khác hẳn ba cái trước, lồng sắt này gần như là cái lớn nhất trên hồ máu, cao tới năm sáu trăm trượng, hơn nữa ngoại trừ chằng chịt gai ngược ra thì trên thi cốt còn một đoạn xiềng xích màu đỏ hồng như máu, quấn quang từng vòng từng vòng qua bộ hài cốt không biết bao nhiêu lần.

Bản thân sợi xích máu dường như cũng vô cùng cổ xưa, chẳng những bề ngoài rỉ sét loang lổ, thậm chí còn nhiều chỗ có thể trông thấy rõ ràng vết rách nhè nhẹ, dường như bản thân bộ hài cốt khi còn sống đã dốc sức liều mạng dãy dụa.

Hài cốt cực lớn bên trong lồng sắt có hình dáng nửa người nửa ngựa, từng đám xương đều xanh biếc óng ánh, hơn nữa còn có thể mơ hồ thấy được một tia kim quang chảy xuôi bất định.

Nửa người trên của bộ hài cốt ngoại trừ cực kỳ cao lớn thì giống hệt người bình thường. nửa người dưới lớn hơn trăm trượng, bốn bàn chân cực lớn là nơi duy nhất trên cả bộ hài cốt còn lưu lại một ít da lông màu bạc nhạt.

“Không nhầm được, đây nhất định là chân thân của Thiên Vu tiền bối rồi.” lão giả họ Dư hơi chút cảm ứng khí tức khủng bố phát ra từ đó liền kinh hỉ muôn phần nói.

“Đích thực là khí tức của Vu Đạo, trải qua vô tận năm tháng mà vẫn có thể bảo trì cường đại như vậy, không hổ là Thiên Vu lão nhân gia!” lão giả cuối cùng cũng nhắm mắt cảm ứng một phen, đồng dạng hưng phấn dị thường nói.

“Chẳng qua không biết y bát của Thiên Vu đại nhân ở nơi nào vậy?” lão giả họ Ngô nhìn trong chốc lát lại nhíu mày nói.

Lời này thoáng chốc nhắc nhở hai lão giả còn lại, mới phát hiện bên trong lồng sắt ngoại trừ bộ hài cốt cực lướn này thì dường như cũng không có bất cứ vật gì khả nghi cả.

“Đó là cái gì?” ba người đánh giá một lát. Đột nhiên lão già họ Dư sáng ngời hai mắt, bỗng hướng về một điểm phía trên bộ hài cốt cực lớn.

Hai người còn lại lập tức tập trung tưu tưởng nhìn lại, lúc này mới phát hiện ở bên trong một cái xương sườn thật lớn nằm ngang mơ hồ có khảm nạm một vật gì đen đen, cẩn thận quan sát thì dường như là một ngọc bài, mà cũng giống như là một khối ngọc giản vậy.

“Tốt, nếu nơi này không thể nghi ngờ là nơi Thiên Vu đại nhân vẫn lạc, chúng ta động thủ đi, nhanh chóng mở cái lồng này ra.” Lão giả họ Dư không chần chờ nữa mà nói.

Hai người khác tự nhiên không có bất kỳ ý kiến phản đối nào.

Lúc này hào quang trên thân ba người tỏa sáng, vài kiện bảo vật hộ thể lập tức hóa thành chấn động cuồn cuộn hung hăng đánh lên một nơi trên lồng sắt.

“Oanh một tiếng thật lớn, một chỗ trên lồng sắt màu đen lóe lên kim quang, bộc phát ra ánh sáng chói mắt, toàn bộ lồng sắt lung lay mấy cái, sau đó hào quang thu về lại một lần nữa khôi phục bình tĩnh như cũ.

Lão giả họ Ngô vừa tập trung tư tưởng suy nghĩ vừa quan sát, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Vậy mà toàn bộ lồng sắt không hề lưu lại một chút dấu vết nào.

“Thử lại lần nữa!” vẻ tàn khốc lóe lên trong mắt lão già họ Dư, miệng quát một câu, tiếp đó bàn tay phất ra hư không, tức thì trong lòng bàn tay xuất hiện một đoản kiếm đỏ mờ như máu, mặt ngoài minh ấn vô số đồ án quái trùng cổ quái, đồng thời chuôi kiếm còn khảm nạm một khối tinh thể trắng nõn như ngọc lớn cỡ ngón tay cái.

Một tay lão giả cầm kiếm, huyết quang lóe lên đã chém xuống vài ngón tay trong bàn tay còn lại, sau đó miệng lầm bẩm điểm về phía hư không.

Lập tức vài ngón tay đứt này rơi xuống, tất cả đều hóa thành một luồng huyết vụ chui thẳng vào bên trong đoản kiếm.

------oOo------

Chương 2360: Hài cốt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc này, đoản kiếm vang lên một tiếng ong ong, đồ án quái trùng thoáng chốc như sống lại trên thân kiếm, không ngừng di chuyển liên tục.

Cánh tay của lão giả họ Dư vung lên, đoản kiếm hóa thành một luồng huyết quang chém thẳng xuống lồng sắt.

“Phanh” một tiếng, ngay khi huyết quang vừa tiếp xúc với lồng sắt, lập tức tiếng sét đánh vang lên, vô số hồ quang điện màu vàng lóe ra.

Theo sau một tiếng trầm đục, huyết quang bị bắn ngược trở lại, lóe lên một lần nữa hóa thành đoản kiếm rơi về trong tay lão giả họ Dư.

“Tịch Tà Thần Lôi”

Lão giả này cực kỳ hoảng sợ, vội vàng cầm đoản kiếm trong tay đưa lên trước mặt xem xét, nhất thời phát hiện ra vật trong tay đã xuất hiện mấy vết rách rõ ràng, bộ dáng đã bị hao tổn không nhẹ.

Nếu Hàn Lập nhìn thấy cảnh này chắc hẳn cũng sẽ giật mình không nhỏ.

Hồ quang màu vàng mà lồng sắt bắn ra, mới nhìn thì khá giống với Thần Lôi mà hắn tu luyện, nhưng nhìn kỹ lại có vài phần khác nhau.

Hồ quang màu vàng tuy rằng cũng phát ra kim quang chói mắt, nhưng mỗi một lần chớp động nổ vang đều mơ hồ kèm theo ký hiệu màu vàng tím như ẩn như hiện, uy lực to lớn vượt xa Tịch Tà Thần Lôi mà Hàn Lập đang nắm giữ.

“Thật sự là Tịch Tà Thần Lôi…Không đúng, hình như cũng không phải Tịch Tà Thần Lôi bình thường. Đúng rồi, sớm nghe nói năm đó Thiên Đỉnh chân nhân trừ bỏ tinh thông một số loại lực Lôi Điện thì dường như còn nắm giữ một loại thần thông tinh luyện tinh thuần lực Lôi Điện, có thể khiến cho uy lực của những loại lôi đạo bình thường bỗng nhiên tăng lên hơn chục lần” lão giả cuối cùng trông thấy cảnh này cũng cả kinh, nhưng lập tức nhướng mày nói.

“Đúng là phiền toái lớn. Tịch Tà Thần Lôi nguyên bản đã có kỳ hiệu khắc chế rất lớn với Vu Đạo nhất mạch chúng ta, lại còn là loại thần lôi tinh thuần đã được tinh luyện qua như thế này, phải phá giải bằng cách nào đây?” lão giả họ Dư thu đoản kiếm trong tay lại, oán hận nói.

Đoản kiếm này nhìn như không có gì lạ mắt, kỳ thực lại có một số uy lực không thể tưởng tượng nổi, hiện giờ vì một lần xuất kỳ bất ý mà bị hao tổn, tự nhiên làm cho trong lòng lão tiếc rẻ không thôi.

“Yên tâm đi, ngay cả khi Tịch Tà Thần Lôi có lợi hại, nhưng không có ai sử dụng thì cũng chỉ là vật chết mà thôi, muốn phá giải thì cùng lắm cũng chỉ tổn hao thêm nhiều thời gian thôi. Ta lo lắng thực sự là cái lồng sắt này tuyệt đối sẽ không chỉ có một loại cấm chế như vậy, những cấm chế sau muốn phá giải sẽ càng thêm khó khăn.” Lão già họ Dư nhìn chằm chằm vào những mũi nhọn quỷ dị và xích sắt màu máu quấn quanh thân hài cốt bên trong lồng sắt, như có điều suy nghĩ nói.

“Khó khăn nữa cũng phải mở ra nếu không chẳng phải là chúng ta làm việc vô ích hay sao. Thôi được, lần này để lão phu thử xem U Minh Âm Thủy có thể phá được Tịch Tà Thần Lôi hay không.” Lão giả cuối cùng chấn chỉnh tinh thần, há mồm phun ra một chiếc hồ lô màu xám.

Lão giả này điểm một tay về phía hồ lô trên hư không, nhất thời vật ấy quay tròn rồi mặt ngoài chợt lóe lên, từ miệng hồ lô trào ra cuồn cuộn nước đen.

Loại nước này vô cùng kỳ hàn, nháy mắt khi vừa bay ra khỏi hồ lô đã làm cho nhiệt độ hư không gần đó giảm mạnh, đồng thời một luồng khí màu xám tro từ đó phát ra, truyền ra bên ngoài một mùi hương cổ quái.

Lão giả lại lẩm bẩm thúc dục, nước đen bỗng nhiên xoay quang trên trời cao, bỗng nhiên hóa thành một con giao long màu đen mơ hồ, giương nanh múa vuốt lao thẳng xuống lồng sắt.

Mặt ngoài lồng sắt lại vang lên tiếng sấm sét, vô số kim văn hiện lên, một hang rào điện màu vàng rực rỡ lại tiếp tục hiện ra.

Tiếng gầm rú nổi lên!

Nước đen cùng với hồ quang điện màu vàng bộc phát ra hào quang chói mắt kinh người rồi đan vào nhau cùng một chỗ.

Hàn Lập đứng ở trong một tòa điện phủ cực kỳ cao lớn, nhìn lên một pho tượng cao ngất rất sống động ở trên bàn thờ phía đối diện, ánh mắt chớp động như đang cân nhắc điều gì.

Pho tượng này có kích thước không có gì khác so với người thực, rõ ràng là một đạo sĩ trung niên mặc đạo bào màu trắng, sau lưng đeo một thanh kiếm dài màu đỏ hồng như máu.

Ánh mắt của pho tượng nhìn về phía trước, khuôn mặt mang theo vẻ hờ hững, khiến cho người ta có một loại cảm giác như tất cả mọi vật trên thế gian chỉ là hư ảo.

Mà hai bên pho tượng, phân biệt có một pho tượng chim Ưng khổng lồ màu xanh và một pho tượng linh thú có hình dáng bọ ngựa màu bạc, đồng dạng cũng rất sống động, lại có vẻ mười phần dữ tợn dị thường.

“Đây có lẽ là Thiên Đỉnh Chân Nhân, những người khác chắc cũng không thể có được phong thái như vậy.” Hàn Lập quan sát chốc lát, sau đó thì thào nói một câu, ánh mắt nhìn lướt qua hai bên.

Chỉ thấy ở hai bên mặt đất, có bốn bộ khôi lỗi mặc huyết giáp nằm nghiêng ngả cùng với hai bộ tàn thi không rõ của loài nào.

Bốn bộ khôi lỗi huyết giáp tuy rằng vẫn nằm lẳng lặng dưới đất không hề nhúc nhích, nhưng cả người giáp phục vẫn sáng loáng, ngay cả một vết thương cũng không có, binh khí cự chùy, cự kiếm trong tay đều hoàn hảo như không có tổn hao gì, giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể đứng lên vậy.

Về phần hai bộ hài cốt kia, một cái thì chỉ còn lại nửa thân người, bốn thanh phi kiếm đen thui bị trống không cắt ra thành hơn mười phần rơi ở bên người.

Một bộ hài cốt còn lại thì cái đầu đã không cánh mà bay, bên người còn lưu lại một nửa tấm chắn màu tím đã bị hủy hoại và một cây thước nhỏ màu bạc đã bị vặn vẹo thành hình dáng như một cái quai chèo.

Hai bộ hài cốt nằm ở giữa hai cỗ khôi lỗi huyết giáp, tư thế dường như là dốc sức liều mạng chiến đấu với mấy bộ khôi lỗi này, trông bộ dáng cũng vì thế mà mất mạng.

Dựa theo linh khí sót lại toát ra từ trên hài cốt mà phán đoán, thì đây chính là hai kẻ đã chiến đấu Cự Thú ở đại sảnh của tầng đầu tiên.

Chẳng qua khi ánh mắt Hàn Lập nhìn kỹ hai bộ hài cốt vài lần mà vẫn không trông thấy bảo vật hay pháp khí gì còn sót lại, thân hình mới chớp động một cái biến mất khỏi chỗ cũ, xuất hiện phía sau bức tượng của Thiên Đỉnh chân nhân.

Ở chỗ này rõ ràng có một tòa pháp trận loại nhỏ không toàn vẹn, trung tâm của nó có một bệ đá màu trắng ngà đường kính hơn một trượng, mặt ngoài phân biệt có mấy cái lỗ lõm vào hình dạng khác nhau, dường như nguyên bản được khảm nạm một thứ gì đó, nhưng hiện giờ thì lại trống rỗng, có vẻ như đã sớm bị người khác đoạt đi.

Mà ở bên cạnh pháp trận, hai bộ hai cốt khác dường như nằm sát nhau trên mặt đất, tuy nhiên bộ giáp y trên người một tên đã bị vỡ vụn ra thành từng tấc, hài cốt bị một thanh cốt thủ trực tiếp xuyên thủng qua đan điền.

Bộ hài cốt còn lại mặc trường bào màu xanh biếc, nhưng hài cốt bên trong lại đen xì như mực, có lẽ là đã trúng một vật cực kỳ độc nào đó, dáng vẻ như mất mạng chỉ trong tích tắc.

Lúc này, Hàn Lập nhìn hai bộ hài cốt chốc lát, lập tức hư không phất ra một tay, bốn cái vòng tay trữ vật có màu sắc khác nhau đồng thời từ trên hai bộ hài cốt bay ra, chính xác rơi vào lòng bàn tay hắn.

Hàn Lập dùng thần niệm quét qua phía trong mấy cái vòng tay một lượt, thần sắc không đổi thu chúng lại, sau đó bắt đầu đánh giá pháp trận đã bị tổn hại kia.

“Pháp Trận Truyền Tống”

Hàn Lập kiểm tra một chút, lập tức phát hiện ra truyền tống này vốn là dùng được, nhưng đáng tiếc là cả pháp trận đã bị phá hủy hoàn toàn, cho dù muốn chữa trị cũng không phải là chuyện một giờ nửa khắc có thể hoàn thành.

Hàn Lập đi vòng quanh pháp trận mấy vòng, bỗng nhiên dừng lại nhíu mày nhìn vào một dấu vết màu đỏ sậm bên trên pháp trận, một tay phất ra, nhất thời từ đó bay ra một đoàn huyết quang mỏng manh, có vẻ cực kỳ ảm đạm, bộ dáng như có thể lóe lên mà tan biến bất cứ lúc nào.

Hàn Lập cuốn tay ra, bình nhỏ chứa tinh huyết của Băng Phách lại hiện ra.

“Phốc” một tiếng, không chờ hắn phải thi triển pháp quyết gì, ngay khi bình nhỏ xuất hiện, đoàn huyết quang nhỏ này lập tức bay qua, lóe lên chui vào bên trong bình nhỏ không thấy bóng dáng.

Phía trong bình nhỏ lập tức huyết quang chớp động mạnh hơn so với trước vài phần.

“Qủa nhiên là tinh huyết mà Băng Phách đạo hữu đã lưu lại từ trước, xem ra hẳn là đã từng qua nơi này, đồng thời cũng dựa vào pháp trận truyền tống này mà rời đi.” Hàn Lập thì thào vài câu, sau đó ánh mắt nhìn xuống pháp trận đã bị tổn hại kia, khuôn mặt lộ ra một nụ cười thản nhiên.

Tay áo hắn rung lên, từ đó bay ra liên tiếp những dụng cụ bày trận như trận kỳ trận bàn, còn có hơn mười khối tinh thạch màu sắc khác nhau, tất cả đều không ngoại lệ trôi nổi ở bốn phía pháp trận.

Thần sắc Hàn Lập trở nên chăm chú, bàn tay điểm lên hư không.

“Xuy” một tiếng, từ đầu ngón tay bay ra một dải sáng xanh dài vài thước hết sức nhỏ bé, bay nhanh tới những nơi tổn hại của pháp trận bắt đầu tu bổ những linh văn thiếu khuyết do bị tổn hại.

Tuy rằng không có khả năng khôi phục y hệt như ban đầu, nhưng với trình độ trận pháp của Hàn Lập thì việc khôi phục lại bảy tám thành là có thể đủ để sử dụng thủ đoạn khiến pháp trận khôi phục khả năng truyền tống.

Một ngày sau, bên trên hồ máu bộc phát ra giao động cực kỳ kinh người, một con quái vật đầu hươu thân người, thân mang lân giáp màu đen xì, cầm trong tay một con dao khổng lồ màu bạc bỗng nhiên lóe lên hiện ra trên không trung, tiếp đó nó giơ tay hung hăng chém xuống phía dưới.

Một tiếng tiêm minh chói tai thoáng chốc vang vọng khắp bầu trời.

Mặt ngoài con dao khổng lồ màu bạc liên tiếp hiện ra luồng khí màu xám tro, đồng thời những nơi nó đi qua trống không hiện lên từng khối từng khối quang cầu màu lục nhạt.

Hư không phụ cận dưới sự xuất hiện cuat con dao khổng lồ lập tức vặn vẹo mơ hồ, dáng vẻ như sắp bị chém rách ra vậy.

Lại một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Một vầng sáng rực màu xanh biếc từ nơi con dao khổng lồ chém xuống bộc phát ra, cuồn cuộn chớp động trên không trung càng ngày càng áp sát xuống.

Một luồng khí tức kinh người lập tức điên cuồng tỏa ra bốn phương tám hướng, khiến cho hồ máu phía dưới bị đè ép đến mức trống rỗng hiện ra một cái hố cực lớn, lộ ra dưới đáy là vô số hài cốt màu trắng.

“Oanh” một tiếng!

Không trung hiện ra một hình cung màu bạc thô to như cái vạc nước, đột nhiên mây đen cuồn cuộn, tiếp theo đó là rậm rạp mưa máu điên cuồng tuôn xuống, bao phủ toàn bộ hồ máu bên trong đó.

Chờ tới khi hào quang từ những quang cầu màu xanh biếc tắt đi, cuối cùng cuồn cuộn biến mất trong hư không, tình hình không trung phía dưới làn mưa máu mới chậm rãi hiển lộ ra.

Chỉ thấy giờ hút này, Vu Linh tam thánh rõ ràng phân ra làm ba vị trí khác nhau trôi nổi trong không trung, trong tay đều cầm một pho tượng quái thú đầu hươu thân người cao hơn một thước giống hệt nhau.

Mà lồng sắt cực lớn đang bị ba người vây ở giữa, giờ phút này đã nứt ra một lỗ thủng lớn tới vài chục trượng.

“Ha ha, tốt. Không uổng công chúng ta tiêu phí nhiều thời gian tới như vậy, cuối cùng cũng phá mở được cái lồng sắt này rồi. Hai vị đạo hữu còn chờ gì nữa, chúng ta đi vào thôi.” Lão già họ Dư thấy cảnh này cười lớn một tiếng nói.

Tiếp đó thu pho tượng đang cầm trong tay lại, liền hóa thành một luồng cầu vồng lao thẳng tới lỗ thủng trên lồng sắt.

Vẻ mặt hai lão giả còn lại cũng vô cùng hưng phấn, lóe lên cũng lao vào trong lồng sắt.

Về phần quái thú đầu hươu thân người kia sau khi chém ra một kích vẫn lẳng lặng trôi nổi phía trên lồng sắt một chút.

Ngay khi độn quang của ba lão giả thu về, thân hình một lần nữa hiện ra ở độ cao khoảng mười trượng phía trên bộ hài cốt nửa người nửa ngựa, thần sắc vui mừng cẩn thận đánh giá bộ hài cốt đang bị xích xắt màu huyết sắc trói thành một khối này.

------oOo------

Chương 2361: Huyết Sát Thi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tuy nhiên ba người cũng là những kẻ vô cùng cẩn thận, nên không ngay lập tức hạ xuống bên cạnh bộ hài cốt mà liếc mắt nhìn nhau, sau đó lão già họ Ngô mới cẩn thận từng li từng tí búng một ngón tay ra, một tia sáng đen toát ra từ đầu ngón tay từ từ hạ thấp xuống phía dưới.

Ngoài dự liệu của ba người, tia sáng đen vừa hạ xuống chạm tới sợi xích dài màu huyết sắc bỗng nhiên “đằng” một tiếng bốc cháy rào rạt.

Chỉ sau thời gian vài hô hấp, sợi huyết xích trông có vẻ rất có lai lịch bỗng hóa thành tro tàn.

Hài cốt của Thiên Vu phía trong dưới ngọn lửa đen này vẫn không hề thay đổi chút nào mà bảo trì nguyên vẹn hoàn hảo như lúc ban đầu.

Ba lão giả thấy vậy thì quá đỗi vui mừng.

Lão già họ Ngô lại càng không chầ chờ gì nữa, pháp quyết trên tay thu lại tức thì lửa đen phía dưới chớp lên rồi tắt ngấm.

Lão giả này thân hình lay động một cái liền hạ xuống chỗ đoạn xương cốt đã vụng trộm dò xét từ lúc trước.

Trung tâm của miếng xương cốt này, bất ngờ chính là bóng đen mơ hồ rất giống với ngọc giản mà lúc trước đã thấy.

Hai lão giả khác thấy vậy, đồng dạng cũng hưng phấn bay xuống.

“Hiện tại hai vị đạo hữu có khả năng phân biệt rõ vật ở nơi này chưa?” lão già họ Ngô ngưng thần tinh tế đánh giá bóng đen bên trong xương cốt, sau một lúc lâu mới nhướng mày hỏi.

“Không được. Trong xương cốt của Thiên Vu đại nhân có một lực lượng quấy nhiễu thần thức nào đó, mặc dù có thể quan sát rõ ràng hơn bên ngoài một ít, nhưng một khi thần niệm xâm nhập vào bên trong thì sẽ lập tức bị đánh tan ra, không cách nào xem rõ diện mạo chân thực của vật này.” Lão giả họ Dư thu hồi ánh mắt, buồn bực nói.

“Lực lượng thần niệm của tại hạ còn kém xa hai vị đạo hữu, nếu nhị vị còn không làm được thì tiểu đệ lại càng bất lực.” lão giả cuối cùng than nhẹ một tiếng trả lời.

“Được rồi, mặc kệ nó là vật gì, nhưng đã là Thiên Vu đại nhân lưu lại thì quá nửa cũng có liên quan tới y bát truyền thừa. chúng ta cứ trực tiếp phá vỡ lấy nó ra chẳng phải là sẽ rõ ràng hết thảy hay sao.” Lão giả họ Dư liếm liếm môi, cười một cách quái dị nói.

Tiếp đó, không chờ hai người kia trả lời, ánh áng trắng lóe lên, một thanh Cốt Kiếm hẹp dài màu trắng xuất hiện trong lòng bàn tay, rung lên một cái lập tức hung tợn chém xuống vị trí của bóng đen.

“Phanh” một tiếng.

Cốt kiếm màu trắng vừa tiếp xúc với xương cốt trong nháy mắt, uy năng lớn lao ẩn chứa trong đó lại bị một luồng lực lớn từ phía dưới đánh bật trở lại rồi tiêu tan toàn bộ mà biến mất vô ảnh vô tung.

Mũi kiếm trông vô cùng sắc bén lại càng không hề lưu lại chút dấu vết nào ở vị trí vừa chém.

Di hài của Thiên Vu này lại cứng rắn như làm bằng kim cương vậy.

Vu Linh tam thánh trông thấy cảnh này, chẳng những không hề uể oải, ngược lại sau khi liếc mắt nhìn nhau đều thấy được biểu cảm dị thường kinh hỉ trên khuôn mặt đối phương.

Ngay cả hài cốt sau khi chết đi đều mạnh mẽ tới trình độ này, có thể thấy công pháp tu luyện khi còn sống của Thiên Vu huyền diệu ra sao.

Điều này khiến cho Vu Linh tam thánh càng thêm vài phần chờ mong với y bát truyền thừa của Thiên Vu.

“U Cốt Kiếm không được, xem ra bảo vật phổ thông khác cũng không cách nào phá hư được hài cốt này. Bảo vật có uy năng quá lớn thì lại có thể phá hủy cả vật dấu bên trong. Để phòng ngừa vạn nhất, chúng ta vẫn nên vận dụng bí thuật trực tiếp lấy nó ra thì hơn.” Lão giả họ Ngô hít sâu một hơi, dứt khoát nói.

“Ngô huynh muốn vận dụng Thấu Hoán Thuật?” lão giả họ Dư nghe vậy, thần sắc khẽ động.

“Cũng chỉ có thuật này mới đảm bảo được việc không phá hư hài cốt mà vẫn có thể lấy vật kia ra thôi.” lão giả họ Ngô trả lời.

“Nhưng thuật này yêu cầu tiêu hao pháp lực cực lớn, lúc trước Ngô huynh đã vận dụng không ít nguyên khí, bây giờ còn có thể thành công thi triển thuật này hay sao?” lão giả thứ ba do dự chốc lát, lo lắng hỏi.

“ Yên tâm, lão phu đã nói như thế đương nhên sẽ có vài phần nắm chắc. nếu thi triển thất bại, nhị vị đạo hữu lại dùng tới thủ đoạn sét đánh cũng chưa muộn.”

Hai lão giả còn lại nghe đối phương nói thế, tự nhiên cũng không nói thêm gì nữa.

Vì thế chỉ thấy lão giả họ Ngô móc ra một viên đan dược màu đỏ tươi, ngẩng đầu nuốt vào. Tiếp đó khoanh chân ngồi xuống chỗ cu trong chốc lát, tới khi trên mặt một lần nữa xuất hiện huyết quang mới đứng dậy, khí tức toàn thân vốn có chút suy yếu bỗng chốc khôi phục lại không ít.

Lão giả liếc mắt nhìn bóng đen trong xương cốt phía dưới, cánh tay nâng lên. Mười ngón tay cực kỳ nhanh chóng bấm niệm một loại pháp quyết huyền diệu nào đó, đồng thời trong miệng niệm một loại chú ngữ khó hiểu nào đó.

Hai người khác thì đứng một bên nghiêm nghị quan sát hết thảy.

Theo tiếng chú ngữ càng ngày càng lớn, thiên địa nguyên khí xung quanh hồ máu bởi vậy mà run lên, dùng một tiết tấu quỷ dị chấn động không ngừng.

Phụ cận thân hình lão giả họ Ngô cũng theo đó bắt đầu xuất hiện một ít phù văn màu trắng ngà không biết tên, đồng dạng cũng run rẩy nhịp nhàng và phát ra âm thanh “ông ông” trầm thấp.

Pháp quyết trên tay lão giả dừng lại, một bàn tay từ từ thò tới bóng đen đâu trong xương cốt. lúc này phù văn màu ngà gần đó hơi dừng lại rồi bỗng nhiên trở nên trong suốt.

Bàn tay đang lộ ra của lão giả họ Ngô cũng đồng dạng theo đó mà trở nên lóng lánh trong sáng rồi cũng trở thành trong suốt.

Một màn không thể tưởng tượng nổi xuất hiện.

Năm ngón tay trong suốt vừa tiếp xúc với xương cốt liền giống như vô hình mà trực tiếp chui vào trong đó mà chụp tới bóng đen được cất giấu bên trong.

Cử động trông vô cùng đơn giản này lại làm cho pháp lực của lão giả họ Ngô nhanh chóng giảm xuống với một tốc độ nhanh đến mức khó có thể tin, chỉ sau thời gian chốc lát đã khiến sắc mặt lão trở nên tái nhợt, mồ hôi đầm đìa.

“Phù phù” một tiếng.

Năm ngón tay của lão giả họ Ngô rốt cục cũng túm được bóng đen, chậm rãi lùi về từng tấc một, động tác còn chậm chạp hơn nhiều so với lúc trước.

Tuy nhiên ngay khi phù văn trong suốt bắt đầu chớp động liên tục bất định, bàn tay nắm chặt năm ngón rốt cục cũng từ trong xương rút ra, ánh lửa chớp động lập tức khôi phục hình thái ban đầu.

Dường như cùng một thời gian, phù văn bay lượn xung quanh khẽ vang lên âm thanh rồi tất cả đều hơi chớp động mà nổ tung.

Mặc dù khuôn mặt lão giả họ Ngô đầm đìa mồ hôi, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

“ Ngô huynh, nhanh để chúng ta nhìn xem vật này có phải là ngọc giản ghi lại y bát công pháp của Thiên Vu đại nhân hay không.”

Hai lão giả còn lại quá đỗi vui mừng, nhìn chằm chằm vào bàn tay đang nắm chặt không hề chớp mắt. Trong đó lão giả họ Dư lại càng cấp bách nói.

Lão giả họ Ngô cũng không trả lời hai vị đồng bạn cái gì, mà sau khi hít sâu một hơi mới chậm rãi nâng bàn tay đang nắm chặt lên rồi từ từ xòe ra.

Một miếng ngọc bài phân bố vô số linh văn màu đen chi chit ở bên ngoài bất ngờ xuất hiện ở đó.

“Đây là…” lão giả họ Dư không nén nổi hơi tỏ ra ngơ ngác.

Nhưng còn chưa chờ lão phản ứng gì, lão giả họ Ngô bỗng sắc mặt đại biến kêu một tiếng “không hay” bỗng nhiên đưa tay ném ngọc bài lên trời cao, đồng thời thân hình nhanh chóng bắn ngược về phía sau.

“Phanh” một tiếng, ngọc bài trong tay nổ tung, từ đó phun ra vô số phù văn màu đen chi chít.

Những phù văn này mơ hồ một cái, bỗng nhiên bắn ra bốn phương tám hướng như mưa to gió lớn. Mới vừa tiếp xúc với bộ hài cốt cực lướn phía dưới thì như sống lại mà ào ào liều mạng chui vào bên trong.

Với cự ly gần như thế, Vu Linh Tam Thánh dù có kinh hãi liều mạng trốn tránh cũng vẫn bị một bộ phận phù văn màu đen chướp lên đã chui vào thân thể bọn họ.

Vậy mà linh quang hộ thể chẳng mảy may có chút hiệu quả nào.

Ba lão giả khô gầy quá sợ hãi, hoặc là một tay bấm niệm pháp quyết, thể nội lao ra một kiện chí bảo phòng ngự, hoặc quát khẽ một tiếng, thân hình thoáng chốc bừng bừng lửa đen cao tới cả thước.

Nhưng bất kể ba người có thi triển loại thần thông nào, thì sau một tiếng rầm đều trực tiếp ngã quỵ xuống, từ không trung nện thẳng xuống hài cốt phía dưới.

Giờ phút này, bất kể là trên mặt hay tay chân của Vu Linh tam thánh cũng đều hiện ra từng sợi tơ đen, dường như phân bố trên mỗi tấc da thịt của ba lão.

Ba lão giả cảm thấy bất kể là thân thể hay chân nguyên, thoáng chốc tất cả đều trở nên vô cùng tê liệt, thậm chí ngay cả Nguyên Anh ẩn sâu bên trong thể nội cũng đồng dạng bị những sợi tơ đen quấn quanh chi chít không cách nào động đậy được.

Dưới kinh biến như thế, tự nhiên khiến cho tấ cả Vu Linh tam thánh đều cực kỳ kinh sợ.

Vào lúc này, bộ hài cốt nửa người nửa ngựa vốn không hề nhúc nhích ở bên cạnh cũng đồng dạng bị những sợi tơ đen lan tràn ra cả thân hình thể nội, trong thời gian nháy mắt đã phân bố trên mỗi tấc của cơ thể.

Từ trong hốc mắt trống rỗng của bộ hài cốt bỗng chớp hiện hai luồng sáng xanh, quay tít một vòng bỗng hóa thành hai luồng lửa xanh bốc cháy rào rạt.

Cùng lúc đó, thân hình khổng lồ của nó chớp động huyết quang, ngoài thân thoáng chốc hiện lên một tầng màn sáng huyết sắc mênh mông, tiếp đó chúng ngưng tụ lại cực nhanh rồi bỗng hóa thành vô số sợi tơ máu, đồng dạng chớp một cái đã chui vào bên trong thân hình bộ hài cốt.

Sau một khắc, từ trong hài cốt truyền ra âm thanh xuy xuy quái dị, hai loại tơ máu màu đỏ đen bỗng nhiên quấn quanh lấy nhau như đại địch sinh tử, điên cuồng vặn vẹo cắn nuốt lẫn nhau.

Nhất thời, bên ngoài thân hình của hài cốt thoáng nổi lên hai màu sáng đỏ đen chói mắt, khi tối khi sáng chớp chớp liên tục bất định.

“Sát Thi, là Huyết Sát Thi biến. thứ vừa rồi không phải là y bát của Thiên Vu đại nhân, mà là phù văn cấm chế chấn nhiếp Thi Biến của thiên Đỉnh Chân Nhân.” Lão giả cuối cùng trông thấy một màn như vậy, sắc mặt “ bá” cái trở nên vô cùng tái nhợt, từ miệng kêu to lên một tiếng thất thanh.

Hai lão giả khác cũng bắt đầu hoảng sợ, liều mạng dùng các loại pháp quyết khác nhau với mục đích có thể điều động chân nguyên, đáng tiếc những sợi tơ đen kia như dòi trong xương, sít sao bám vào kinh mạch khắp nơi. Khiến cho tất cả bí thuật pháp bảo đều không mảy may có chút hiệu quả nào.

Sau chốc lát, cả ba lão giả đều cắt không còn chút máu.

“Ngoai”, một tiếng kêu quái dị từ trong miệng lớn của bộ hài cốt truyền ra, tiếp theo hốc mắt chớp động lửa xanh, hài cốt vốn đang đứng yên không nhúc nhích bắt đầu khẽ run lên, đồng thời những sợi tơ máu bên trong thể nội thoáng cái thô to lên gấp mấy lần, ào ào xé nát những sợi tơ đen xen kẽ ở giữa thành phấn vụn, tiếp đó lại cắn nuốt dung hợp chúng tiến vào bên trong thể nôi.

Đảo mắt đã thấy những sợi tơ đen bên trong cơ thể bắt đầu tan biến đi với tốc độ cực nhanh, hài cốt vốn đang bất động bỗng nhiên khẽ động cánh tay thô to ấn xuống mặt đất một cái, sau đó thân hình khổng lồ ầm ầm chấn động, thoáng cái đã ngồi lên hơn nửa.

Lần này, thoáng chốc khiến cho cả Vu Linh Tam Thánh như hồn phi phách tán.

Nếu là lúc bình thường, dù cho Sát Thi này có lợi hại đến đâu thì ba người liên thủ cũng sẽ không có chút sợ hãi, nhưng loại tình huống như cá nằm trên thớt thế này tự nhiên là hoàn toàn khác hẳn.

Mắt thấy Sát Thi do bộ hài cốt Thiên Vu biến thành thật sự sắp phá vỡ cấm chế của Thiên Đỉnh Chân Nhân trên cơ thể, ba người đồng thời nổi lên ý muốn liều mạng.

Chỉ thấy ngay lập tức lão giả họ Ngô và lão giả họ Dư cùng hét lớn một tiếng, thiên linh cái đồng thời khẽ vang lên âm thanh nổ tung, mỗi môt cái đều có một đứa trẻ lượn lờ xông ra từ là khói mờ.

Đến lão giả cuối cùng, ánh sáng xanh bỗng hiện ra trong hai mắt, mặt ngoài da thịt bỗng chốc hiện lên phù văn màu xanh, lập tức vô số dây leo cành lá thực vật màu xanh mượt điên cuồng từ trong thể nội tuôn mạnh ra, trong khoảnh khắc hóa thánh một người cây khổng lồ cao tới vài chục trượng.

------oOo------

Chương 2362: Tam Thánh vẫn lạc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Người cây vừa biến ảo thành, lập tức khôi phục một chút khả năng hành động, tứ chi bỗng nhiên rung lên mãnh liệt, từ thể nội truyền ra một hồi chấn động quỷ dị, bộ phận sợi tơ đen trong thân hình vừa mộc hóa bị mạnh mẽ đánh bật ra, tiếp đó người cây nhanh chóng phun ra cuồn cuộn sương mù đưa cả thân hình nó bay lên không trung.

Âm thanh “xuy xuy” vang lên, hài cốt vốn đang trì hoãn động tác của Thiên Vu bỗng khẽ động hai cánh tay, mười ngón tay lấy tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy chụp về phía trời cao, lập tức vô số tia máu hóa thành một tấm lưới lớn đan vào nhau kéo xuống.

Thân hình người cây vừa bay ra đột nhiên dừng lại rồi bỗng nổ tung thành vô số mảnh nhỏ.

Sauk hi nổ tung, một sợi khí xanh quay tròn ngưng tụ với nhau, hóa thành một hư ảnh màu xanh nhạt bay ra, chỉ sau một cái chớp động đã xuất hiện bên ngoài trời cao cách đó hai mươi trượng, chớp mắt đã sắp đuổi kịp hai đứa trẻ phía trước.

Nhưng vào lúc này, đốm lửa xanh trong mắt bộ hài cốt khổng lồ chớp lên một cái, miệng lớn bỗng chốc há to phun ra một luồng huyết hà xinh đẹp dị thường.

Hư ảnh màu xanh chỉ cảm thấy hư không xung quanh đột nhiên căng ra, từ sau lưng lập tức truyền đến một lực hút lớn tới khó có thể tưởng tượng, chỉ kịp hét thảm một tiếng liền bị huyết hà kéo xuống, chớp động một cái đã không hề chống cự được chút nào mà dễ dàng bị hút vào trong miệng của bộ hài cốt, nhanh chóng bị nhai ngấu nghiến.

Độn quang chớp một cái!

Nguyên Anh của hai lão giả họ Ngô và họ Dư nhân cơ hội bay ra khỏi lồng sắt, nhưng ánh mắt thoáng quét về phía sau lại vừa lúc trông thấy kết cục chết thảm của lão giả cuối cùng.

Hai lão giả vừa sợ vừa giận.

Lão giả họ Dư lập tức hét lớn một tiếng, Nguyên Anh vặn vẹo hai tay, một luồng lửa đen lóe lên sau lưng, lại đón gió vụt lên biến thành một hư ảnh bọ cạp toàn thân đen kịt.

Tiếp đó hai tay của Nguyên Anh bấm niệm pháp quyết định thúc dục bò cạp này xông vào lồng sắt.

Nhưng ngay lúc này “Phanh” một tiếng, cánh tay bị Nguyên Anh của lão giả họ Ngô bắt lấy:

“Chút công kích ấy chẳng có tác dụng gì đâu. Chúng ta đã mất đi thân thể, hơn nữa trước đó còn hao tổn quá nhiều nguyên khí, đã không thể làm gì được bộ Huyết Sát Thi này nữa, vẫn nên thừa dịp nó chưa hoàn toàn khôi phục tự do mà chạy trốn chết đi thì hơn. Bằng không cả ba chúng ta có khả năng toàn bộ bỏ mạng nơi đây.”

Vừa dứt lời!

Phía dưới lồng sắt vang lên một tiếng lớn, một chân của hài cốt khổng lồ khẽ động, thân hình khổng lồ run rẩy chốc lát rồi đứng thẳng lên, hai mắt chớp động lửa xanh thẫn thờ liếc nhìn hai Nguyên Anh bên ngoài lồng sắt.

Lúc này, những sợi tơ đen trong thể nội hài cốt đã bị cắn nuốt hơn nửa, chỉ còn lại một phần nhỏ tụ tập ở một bắp chân, tiếp tục miễn cưỡng ngăn chặn sự tấn công của tơ máu.

Hai Nguyên Anh vừa tiếp xúc với ánh mắt của hài cốt thì đều không tự chủ được mà trong lòng phát lạnh.

“Được, ta nghe Ngô huynh, chúng ta đi!” lão giả họ Dư cắn răng một cái, đem pháp tướng bọ cạp sau lưng tản đi, không cam lòng nói.

“Đúng thế, giữ được rừng xanh lo gì không có củi đốt, chỉ cần chúng ta bảo toàn được tính mệnh, còn sợ không báo được thù này hay sao?” lão giả họ Ngô thở phào một hơi.

“…”

Từ cái đầu của bộ hài cốt khổng lồ bên trong lồng sắt phát ra một tiếng hô dài khiến cho người ta sởn cả gai ốc, một cái chân khác lại vụt lên, thân hình từ từ đứng thẳng.

“Đi”

Lần này hai Nguyên Anh không dám tiếp tục lưu lại tại chỗ nữa mà lập tức hiện lên độn quang hóa thành hai luồng cầu vồng màu trắng xanh phá không bay đi.

Chỉ sau vài cái chớp động, hai lão giả đã bay tới rìa của hồ máu, mắt thấy chuẩn bị thúc dục pháp quyết triệt để chạy ra khỏi khu vực này.

Nhưng ngay thời điểm mấy chốt, đột nhiên phía trước vang lên âm thanh ầm ầm, một mảnh huyết hà lại không chút dấu hiệu nào mà hiện ra rồi cuồn cuộn bay tới đón đầu.

Hai lão giả cả kinh, vội vàng dừng độn quang lại, hai Nguyên Anh hiện ra liếc mắt nhìn nhau, lập tức một tên một tay bấm niệm pháp quyết, hư ảnh bọ cạp lại một lần nữa lóe lên sau lưng, một tên thì hé miệng phun ra một cái chuông nhỏ màu xanh và một lá chắn bằng xương trắng.

Huyết Hà trông có vẻ cực xa, nhưng chỉ mơ hồ đã không rõ bằng cách nào mà đến ngay gần đó, huyết quang thu về, từ đó song song đi ra năm tai nam tử có dung mạo hoàn toàn giống nhau.

“Huyết Hợp Ngũ Tử” lão giả họ Ngô cả kinh, thất thanh kêu tên của năm người đối diện.

“Năm vị đạo hữu sao lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ vẫn một mực âm thầm đi theo huynh đệ chúng ta muốn ngồi làm ngư ông đắc lợi hay sao?” Hung quang chớp động trong mắt Nguyên Anh của lão giả họ Dư, lão âm trầm hỏi.

Thần sắc của năm tên thanh niên vẫn thẫn thờ đứng ở chỗ cũ không động đậy, giống như căn bản chưa hề nghe thấy lời nói của kẻ đối diện vậy.

Điều này khiến cho cả hai lão giả đều trở nên ngơ ngác.

Lão giả họ Dư chợt nghi ngờ, lần này mới đem ánh mắt dò xét Huyết Hợp Ngũ Tử vài lần, rốt cuộc cũng phát hiện ra sự khác biệt so với trước kia của năm tên thanh niên.

Giờ phút này trong mắt của Huyết Hợp ngũ tử chớp động hào quang đỏ tươi cực kỳ, đồng thời da thịt vốn sáng bóng cũng trở nên khô quắt đi vài phần, ngoài ra cơ thể còn tản mát ra một mùi hôi thối mục nát mà trước đây chưa hề có.

Tâm niệm lão giả xoay chuyển, lập tức nghĩ tới điều gì sắc mặt liền trở nên có chút khó coi.

Lúc này lão giả họ Ngô cũng đã phát hiện ra sự quỷ dị của Huyết Hợp Ngũ Tử, liếc mắt nhìn lão giả họ Dư, sau đó thân hình của hai Nguyên Anh khẽ động lập tức lui ra xa, giữu khoảng cách với Huyết Hợp Ngũ Tử.

“Hai vị còn muốn đi đâu. Thân thể của hai vị đạo hữu đã mất, chi bằng giao Nguyên Anh ra để bản tọa trực tiếp cắn nuốt gia tăng thêm hai phần thần thông thì hơn?” một âm thanh u ám đột nhiên từ phụ cận hư không truyền ra, tiếp theo huyết quang chớp động, bầu trời trên đầu Huyết Hợp Ngũ Tử chấn động chớp hiện ra một cái Huyết Ảnh sáng lấp lánh.

“Khẩu khí của các hạ thật lớn, ngươi thật cho rằng huynh đệ ta chỉ còn lại Nguyên Anh là có thể tỳ ý chà đạp hay sao?” lão giả họ Dư nghe vậy giận giữ trả lời.

“Chỉ bằng một mình ta thì vẫn hơi có chút thua kém, nhưng lúc này đã có nhiều thêm năm cụ Huyết Khôi Lỗi, bắt giữ các ngươi tựu nhiên là chuyện dễ dàng.” Huyết Ảnh phát ra tiếng cười u ám, không nói thêm gì nữa mà một tay bấm niệm pháp quyết, hư không bốn phương tám hướng vang lên âm thanh ầm ầm, vô số đám mây đỏ như máu không chút dấu hiệu mà cuồn cuộn hiện ra, vừa lúc đem cả đám hai Nguyên Anh, Huyết Ảnh và Huyết Hợp Ngũ Tử vây khốn vào trong đó.

Tiếp đó Huyết Ảnh thần bí cười một tiếng đắc ý, thân hình nhào về phía trước hóa thành một đạo huyết hồng bay vụt đi.

Thân hình năm người Huyết Hợp Ngũ Tử khẽ động, từng người thả ra kiếm quang cao vài chục trượng, vung vẩy thúc dục, hung hổ lao tới hướng hai Nguyên Anh.

Nguyên Anh của hai lão giả thấy vậy, mặc dù kinh sợ đan xen nhưng đồng dạng cũng thúc dục bảo vật thần thông chống lại, tuy nhiên trong chớp mắt đã rơi vào thế hạ phong, trong mắt không nén nổi toát lên thần sắc tuyệt vọng.

Bọn họ đã mất đi thân thể, tuyệt đối không thể kiên trì quá lâu, sợ rằng chỉ trong chớp mắt sẽ bị đối phương bắt lại.

Kết quả cuối cùng nằm trong dự liệu của hai người bọn họ.

Sau thời gian một bữa cơm, thời điểm bóng người huyết sắc đang thưởng thức vài kiện bảo vật trong tay, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, luồng sáng màu huyết sắc bên ngoài thân bất ngờ lại nồng hậu hơn so với lúc trước ba phần.

Bỗng nhiên một tiếng hống quái dị từ trung tâm hồ máu mơ hồ truyền đến.

“Huyết Sát thi! Hắc hắc, không nghĩ tới vô tình cắm liễu liễu xanh um, vốn chỉ muốn tìm y bát của Thiên Đỉnh Chân Nhân, không nghĩ tới lại tìm được cả Huyết Sát Thi, lại còn là hài cốt của cường giả Đại Thừa biến thành Sát Thi, chỉ cần đem Sát Thi tế luyện một phen thì dù chống lại Thiên Kiếp hay đối địch đều có kỳ hiệu không thể tưởng tượng được.” Huyết Ảnh mừng rỡ tự nói vài câu, ánh mắt nhìn về phía tiếng rống to nơi xa dần hiện lên vẻ dữ tợn, thu hồi bảo vật trong tay lại.

Tay áo hắn rung lên, bên ngoài thân hình tuôn ra Huyết quang mạnh mẽ, lập tức cuốn lấy cả hắn và Huyết Hợp Ngũ Tử vào bên trong, hóa thành hào quang cuồn cuộn bay vào trung tâm hồ máu.

Lúc này, trong lồng sắt khổng lồ, bộ Huyết Sát Thi do hài cốt Thiên Vu biến thành đã cắn nuốt toàn bộ những sợi tơ đen bên trong thể nội, thân hình khổng lồ lay động rồi thoáng chốc đứng thẳng lên.

Nhìn về cuồn cuộn Huyết Hà phía xa, từ trong miệng Sát Thi gào lên một tiếng, hung quang chớp hiện trong mắt, đồng dạng cũng bay ra khỏi lồng sắt, bay thẳng tới nghênh đón huyết quang cuồn cuộn đang tới.

Một lát sau, bầu trời hồ máu vang lên âm thanh ầm ầm liên mien không dứt.

----o0o-----

“Rốt cục cũng sửa xong, có thể chống đỡ được hai ba lần truyền tống rồi” Hàn Lập nhìn về phía pháp trận cỡ nhỏ đã được sửa đổi hoàn toàn, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Trải qua thời gian nửa ngày, hắn chẳng những dùng tại liệu tự mang theo chữa trị pháp trận này mà thậm chí còn thay đổi đôi chút nhưng không hề mảy may ảnh hưởng tới hiệu quả truyền tống của nó.

Ngay sau đó, một tay hắn bấm niệm pháp quyết, pháp trận cực kỳ thuận lợi bắt đầu khởi động mà truyền ra âm thanh ong ong, lập tức không chần chờ gì nữa mà bước dài vào trong đó.

Ánh sáng màu trắng cuốn lên, cả người hắn liền chui vào bên trong pháp trận biến mất vô ảnh vô tung.

Sau một khắc, thời điểm Hàn Lập mở mắt ra một lần nữa, bất ngờ lại đứng bên trong một không gian tối đen.

“ Nơi này là…”

Màu xanh lóe lên trong mắt Hàn Lập. Linh Mục lập tức mở ra lập tức đem mọi thứ xung quanh nhìn thấy rõ ràng.

Chỉ thấy giờ phút này, thân hình hắn đứng trên một khu vực tương tự như một ngọn núi nhỏ, gần đó là vài cột chất lỏng cao tới mười trượng, phía dưới là một truyền tống pháp trận không lớn lắm.

Nơi xa hơn là những đỉnh núi uốn khúc, cây cối tốt tươi, cứ như hắn đnag đứng trong một vùng đồi núi trùng điệp vậy.

Hàn Lập chỉ nhìn chốc lát, đột nhiên khẽ cười, tay áo rung lên, từ đó bay ra một thanh phi kiếm màu xanh, nó đón gió vụt lên bỗng hóa thành một thanh đao lớn hơn trăm trượng như cột chống trời, bề ngoài phát ra ánh sáng màu xanh chói mắt.

“Trảm”

Hàn Lập nhàn nhạt ra lệnh.

Lập tức thanh đao khổng lồ ngân dài bỗng nhiên chém ra một đạo kiếm quang dài hơn ngàn trượng quét ra bốn phương tám hướng.

Những nơi mà kiếm quang màu xanh lấp lánh đi qua, tất cả hư không đen thui đều bị chém rách hiện ra ánh sáng.

Hình ảnh những dãy núi liên mien phía xa đột nhiên văn vẹo một hồi, bỗng chố biến thành tường đá tinh xảo cao tới vào chục trượng đem toàn bộ cả tòa núi nhỏ và một ít cây cối xung quanh vây lại tới con kiến cũng không lọt.

Nơi hắn đứng lại trông như một đình viện to lớn.

Hai mắt Hàn Lập híp lại, một lần nữa dò xét tường đá màu trắng phía xa, trên mặt lóe lên vẻ khác thường, đột nhiên quay đầu nhìn về một cái cây đại thụ nào đó trên đỉnh núi nhàn nhạt nói một câu:

“Đạo hữu đã ẩn núp thời gian dài như thế, còn không ra gặp Hàn mỗ, chẳng lẽ các hạ muốn tại hạ tự mình ra tay mời hay sao.”

------oOo------

Chương 2363: Băng Phách hiện thân

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Đạo hữu đã sớm phát hiện ra thiếp thân”

Phía sau đại thụ nhàn nhạt chấn động, từ đó truyền ra một âm thanh êm tai.

Tiếp đó bóng người lóe ra, từ cái cây đi ra một nữ tử kiều diễm mặc áo vàng, nhưng khuôn mặt nhìn về phía Hàn Lập có vẻ đề phòng.

Hàn Lập nhìn nữ tử có dung mạo gần như hoàn toàn giống với Huyết Phách, lập tức mỉm cười. Nhưng sau khi thần niệm quét qua thân ảnh nàng thì trên mặt hiện ra một ít biểu cảm khác thường.

“Hẳn là Băng Phách đạo hữu rồi, không nghĩ tới vừa tiến vào nơi này đã lập tức gặp được tiên tử, hơn nữa đạo hữu còn tiến giai tới cảnh giới Đại Thừa.” Hàn Lập không chút hoang mang nói.

Nữ tử trước mặt có khuôn mặt hoàn toàn giống với Huyết Phách, bất ngờ lại cũng tản ra linh áp Đại Thừa, chẳng qua có lẽ mới tiến giai vài năm nên khí tức có vẻ hơi chút bất ổn.

“Làm thế nào mà các hạ nhận ra thiếp thân, ta và đạo hữu là lần đầu tiên gặp mặt thì phải?” Nữ tử áo vàng cả kinh, nhưng không phủ nhận thân phận của mình mà cẩn thận dị thường hỏi ngược lại.

Mặc dù cũng là tu sĩ Đại Thừa nhưng nữ tử này tự biết tu vi bản thân còn chưa được củng cố, không cách nào có thể so sánh với tồn tại cùng giai, hơn nữa thân ở một nơi bí địa bực này như Thiên Đỉnh Cung, tự nhiên trong càng thêm cẩn thận.

“Đạo hữu không cần lo lắng, ta được hóa thân Huyết Linh của ngươi mời tới giúp đỡ, cũng là tu sĩ Nhân Tộc. còn làm cách nào nhận ra tiên tử thì đương nhiên là nhờ vật này cảm ứng.” Hàn Lập nhàn nhạt nói, sau đó một tay đưa lên hư không, trong tay lập tức xuất hiện một cái bình nhỏ long lánh chớp động huyết quang nhàn nhạt, đồng thời trực tiếp ném tới nữ tử.

“Hàn đạo hữu là Đại Thừa Nhân Tộc, còn đem theo bên mình tinh huyết của khối hóa thân Huyết Phách của ta, trách không được vừa gặp Hàn huynh ta đã ẩn ẩn cảm ứng được trên mình đạo hữu có đồ vật cực kỳ quen thuộc với mình.” Nữ tử áo vàng chính là Băng Phách tiên tử, vừa nhận lấy bình nhỏ, sau khi kiểm tra tinh huyết bên trong một chút rốt cục trở nên kinh hỉ đan xen.

“Đạo hữu đã bị vây khốn ở chỗ này lâu như vậy chẳng lẽ chưa từng nghĩ qua kế sách rời khỏi đây hay sao?” Hàn Lập nhân cơ hội này dò xét xung quanh một lần, như có điều suy nghĩ nói.

“Thiếp thân sao có thể không nghĩ tới việc tìm kế thoát thân, nhưng đây là trung khu của Thiên Đỉnh cung, là nơi mà Thiên Đỉnh chân nhân hao phí nhiều tâm huyết nhất bố trí ra một không gian độc lập, trừ khi đạo hữu sử dụng truyền tống pháp trận này ngoài ra căn bản không có đường nào vào không gian này nữa. mà thời điểm năm đó có vài vị đạo hữu xông vào cùng thiếp thân thì tất cả đều đã chết hết, hơn nữa pháp trận bên ngoài cũng bất ngờ bị hủy diệt, tu vi của thiếp thân lúc ấy còn chưa cao, chỉ có thể thúc thủ vô sách bị nhốt ở nơi đây. Cũng may tại đây bản thân ta nhận được một ít y bát công pháp của Thiên Đỉnh chân nhân, cộng thêm những năm này một mực chuyên tâm khổ tu, rốt cục vào mấy năm trước may mắn tiến vào cảnh giới Đại Thừa. Đúng rồi, không biết khối hóa thân Huyết Linh của ta hiện giờ ở nơi nào, từ khi Hàn đạo hữu truyền tống vào ta dường như cũng mơ hồ ảm ứng được nàng đang ở trong Thiên Đỉnh cung mới phải.” Băng Phách than thở một tiếng, sau đó mới giải thích.

“Có thể giúp cho đạo hữu trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã tiến giai tới cảnh giới Đại thừa, có thể thấy y bát của Thiên Đỉnh chân nhân quả nhiên không tầm thường, không hổ danh là người đã Phi Thăng. Lúc này Huyết Phách đạo hữu đang còn ở khu vực bên ngoài tìm kiếm đạo hữu. May mắn là năm đó đạo hữu còn lưu lại hậu chiêu này, bằng không dù cho tại hạ có tâm tương trợ thì cũng đành bất lực.” Hàn Lập cười cười trả lời.

“Cũng thật khó cho Huyết Phách, nhưng nàng có thể mời đại năng chi sĩ trong tộc bực này như Hàn đạo hữu tương trợ quả thật là ngoài dự liệu của ta. Thiếp thân nguyên bản lưu lại nàng bên ngoài là muốn nàng tìm một ít sự trợ giúp từ vài tên bạn hữu dị tộc từng tương giao trước kia thôi.”Băng Phách cười xinh nói.

“Hắc hắc, có lẽ là Huyết Phách cảm thấy việc mời ta càng chắc chắn hơn vài phần.” Hàn Lập sờ sờ cằm cười hắc hắc.

“Dùng thân phận Đại Thừa của đạo hữu, Huyết Phách có cảm thấy như thế cũng là bình thường. Thời điểm năm đó thiếp thân rời khỏi nhân tộc, trong tộc dường như chỉ có hai vị đại thừa là Ngao Khiếu và Mạc Giản Ly tiền bối, Hàn huynh hẳn là tiến giai Đại Thừa chưa lâu, tuy nhiên năm đó ta có quen biết một vài đạo hữu tu vi Hợp Thể kỳ nổi danh, nhưng khuôn mặt của Hàn huynh quả thật là có vài phần lạ lẫm, chẳng lẽ là tu sĩ vẫn một mực ẩn cư khổ tu?” Băng Phách nghĩ đến cái gì, lộ ra một chút nghi hoặc hỏi.

“Hàn mỗ đích thực là tiến giai Đại Thừa chưa bao lâu, còn việc tiên tử cảm thấy tại hạ lạ lẫm cũng không phải việc gì kỳ quái. Bởi vì tại hạ cũng đến từ một Nhân giới cùng với tiên tử, hơn nữa sau khi tiên tử mất tích tại hạ mới phi thăng Linh giới. Nói ra tại hạ và tiên tử quả có chút cùng nguồn gốc, năm đó tại hạ từng tiến vào Hư Thiên Điện và nhận được di lưu của tiên tử là Hư Thiên Đỉnh cùng một vài chỗ tốt khác.” Hàn Lập cười mà như không cười trả lời.

“Cái gì, ngươi có được Hư Thiển Đỉnh mà thiếp thân di lưu lại Nhân giới. lại còn sau khi thiếp thân mất tích mới phi thăng. Chẳng phải là Hàn huynh tu luyện từ cảnh giới Hóa Thần tới Đại Thừa chỉ dùng có thời gian mấy ngàn năm thôi sao.” Băng Phách tiên tử nghe Hàn Lập trả lời xong, đôi mắt đẹp thoáng chốc trợn to hơn vài phần, triệt để kinh ngạc đến ngây ra.

Điều này cũng khó trách!

Với tốc độ tiến giai nghịch thiên như Hàn Lập, sợ rằng kẻ năm đó từng phi thăng Tiên giới như Thiên Đỉnh chân nhân gặp phải cũng sẽ trợn mắt há mốc mồm.

“Tại hạ cũng nhờ có chút cơ duyên mới có thể tiến giai nhanh như thế. Ngược lại thì năm đó tại hạ may mắn nhận được Hư Thiên Đỉnh, nếu không có vật ấy, ta và Huyết Phách đạo hữu muốn tiến vào Thiên Đỉnh cung sợ rằng sẽ phí thêm không ít công phu. Ngoài ra số cường giả Đại Thừa tiến vào Thiên Đỉnh Cung cũng không chỉ có mình ta, hai người chúng ta vẫn sớm nêm rời khỏi nơi đây thì hơn. Tòa pháp trận bên ngoài mặc dù đã bị ta động chút tay chân, nhưng không thể cam đoan không bị kẻ đến sau phát hiện. Băng Phách đạo hữu nếu còn chuyện gì chưa hiểu, chi bằng chờ ra ngoài gặp Huyết Phách đạo hữu tự nhiên sẽ rõ ràng mọi chuyện.” Hàn Lập ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, sau đó nghiêm mặt nói.

“Đi ngay bây giờ…” ngoài dự liệu của Hàn Lập, Băng Phách Tiên Tử nghe thấy vậy lại có vẻ chần chờ.

“Sao vậy, đạo hữu còn chuyện gì chưa giải quyết xong ở đây hay sao?” Hàn Lập là người cỡ nào, tâm niệm chuyển động cực nhanh liền có rõ ràng vài phần hỏi.

“Hàn huynh đã là Đại thừa cùng tộc, lại có chung mấy phần nguồn gốc với thiếp thân, tiểu muội cũng không dấu diếm gì nữa. Ban đầu mặc dù ta phát hiện ra nơi dấu y bát công pháp của Thiên Đỉnh chân nhân, cũng lấy được không ít bảo vật, nhưng còn bào tàng ở một nơi trọng yếu chưa thể mở ra được. không có cách nào lấy ra vài kiện trọng bào mà Thiên Đỉnh chân nhân lưu lại. Vài kiện bảo vật này và công pháp của Thiên Đỉnh chân nhân là hỗ trợ lẫn nhau, đối với thiếp thân cực kỳ trọng yếu.” Băng Phách tiên tử do dự một chút, sau đó vẫn cắn răng nói thật.

Mặc dù việc này càng ít người biết càng tốt, nhưng nếu bây giờ rời khỏi thì tự nhiên là càng vô vọng với những bảo vật này.

“Bảo tang ở chỗ nào? Nếu không quá chậm trễ thời gian thì để ta xem qua một lần. Nếu như đủ khả năng tự nhiên sẽ giúp tiên tử lấy ra bảo vật” Hàn Lập không để bụng nói.

“Hàn huynh yên tâm, nơi giấu bảo vật rất gần đây. Nếu đạo hữu có thể giúp tiểu muội phá vỡ cấm chế, tiểu muội nguyện ý chỉ lấy những bào vật có liên quan với công pháp,còn hơn nửa trọng bảo còn lại đều tặng tất cả cho Hàn huynh.” Băng Phách tiên tử nghe vậy càng thêm mừng rỡ.

Hàn Lập mỉm cười, nhưng không nói thêm gì.

Vì vậy dưới sự dẫn đường của nữ tử này, hai người lập tức bay từ ngọn núi xuống, chớp động vài cái đã tới trước mặt gần một đoạn tường đá.

Bàn tay ngọc của Băng Phách thò ra, nhẹ nhàng chạm vào mặt tường nơi đó.

Tức thì ánh sáng chớp hiện, một cái động lớn sáng lấp lánh trống không hiện ra trên tường đá.

Thân hình hai người vụt lên, sau đó liền lặng yên tiến vào trong đó.

Sau thời gian cạn một chung trà, hai người Hàn Lập xuất hiện trong một tòa đại điện màu xám trắng.

Tất cả đại điện này đều xây thành từ những viên gạch trắng lớn, lộ ra vẻ cổ xưa thần bí.

Mà ở trung tâm đại điện, bất ngờ đứng vững một pho tượng của Thiên Đỉnh chân nhân, chỉ là một mực tản ra ánh bạc nhàn nhạt.

Pho tượng này cũng đồng dạng đeo một thanh tiểu kiếm sau lưng, nhưng trong tay lại có nhiều thêm một tòa tháp nhỏ lung linh rực rỡ.

“Tất cả Bảo tàng cuối cùng của Thiên Đỉnh chân nhân đều bên trong tòa tháp nhỏ kia. Đáng tiếc thần thông của thiếp thân có hạn, cho dù bị lưu lại ở nơi đây thời gian dài như thế vẫn không cách nào phá vỡ cấm chế bên trên đó. Hàn huynh cẩn thận một chút, cấm chế phía trên có khả năng phản lực vô cùng lợi hại. lần đầu thiếp thân không cẩn thận bị hao tổn tới mức phải tĩnh dưỡng vài chục năm sau mới bình phục đấy." Băng Phách chỉ ngón tay vào tòa tháp nhỏ màu vàng, có vài phần ngưng trọng nói.

"À, cứ để Hàn mỗ thử trước một lần đã." Hàn Lập khẽ nhíu lông mày, không có quá nhiều biểu cảm nói.

Tiếp đó một ngón tay vạch vào hư không, chớp hiện ra một luồng kiếm khí lấp lánh màu xanh chém thẳng vào tòa tháp nhỏ màu vàng.

"Phanh" một tiếng.

Tinh quang trên đỉnh tòa tháp nhỏ lưu chuyển một hồi, lại biến ảo ra một tầng màn sáng lón lánh như mặt gương.

Kiếm quang chém lên phía trên lập tức chớp động chui lọt vào trong đó.

Tiếp đó hàn quang hiện ra, một luồng kiếm quang màu xanh lấp lánh giống hệt từ trong màn sáng bắn ra, hung hổ cuốn thẳng tới Hàn Lập.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động, ngón tay một lần nữa khẽ động lại bắn ra một luồng kiếm quang màu xanh, đem kiếm quang đang bắn tới đánh tan đi.

Nhưng sau một khắc, trên thân hắn vang lên tiếng sét đánh, mấy tia hồ quang điện màu vàng nổi lên, theo tiếng sét cuồn cuộn ngưng tụ lại với nhau hóa thành một con Điện Xà màu vàng nhào về phía tòa tháp nhỏ.

"Tư lự" một tiếng.

Điện xà màu vàng vừa tiếp xúc với màn sáng, đồng dạng cũng lặn nhập vào trong đó, nhưng sau một lát từ bên trong vang lên âm thanh ầm ầm, số điện xà tương ứng lại từ đó nhào ra.

"Cấm chế phản xạ, thú vị đấy. chẳng qua loại cấm chế này đại khái đều có mức giới hạn thừa nhận cao nhất. Để ta dùng uy năng lớn công kích thử một lần xem sao.” Rốt cục Hàn Lập cười nhẹ, bàn tay phất lên hư không lập tức đánh tan tất cả điện xà đang bắn tới. Một tay còn lại giơ lên, trong tay thoáng hiện ra một tòa núi nhỏ màu xanh.

Cùng lúc đó, Hàn Lập gầm nhẹ một tiếng, ngoài thân bỗng nhiên tỏa kim quang rực rỡ, đồng thời từng miếng lân phiến màu vàng như ẩn như hiện trên da thịt, hai cánh tay thoáng chốc thô to hơn mấy lần.

Năm ngón tay khẽ dùng lực, bỗng nhiên xoay một vòng, tòa núi nhỏ màu xanh liền phát ra âm thanh u u rồi bị ném đi, mơ hồ một cái bỗng lặn nhập vào hư không không thấy bóng dáng.

Sau một khắc, phía trước tòa tháp nhỏ màu vàng chấn động, tòa núi nhỏ màu xanh bừng sáng chớp hiện ra, hung hăng đập lên trên màn sáng, tức thì một trận sóng năng lượng dập dờn tỏa ra.

------oOo------

Chương 2364: Đoạt bảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên!

Toàn bộ màn sang bỗng nhiên lõm vào, từng vết nứt nhỏ hiện lên rồi vang lên tiếng vỡ vụn.

Đúng lúc này,tiểu tháp trên tay pho tượng Thiên Đỉnh chân nhân đột nhiên nổi lên từng vân sang màu trắng nhanh chóng chui vào bên trong màn sáng, nhanh chóng bù đắp nhưng lúc ban đầu.

Một tiếng “phanh” vang lên, nơi màn sáng bị lõm vào kia nhanh chóng khôi phục như lúc ban đầu, đồng thời cũng dùng lực đẩy tiểu sơn màu xanh bắn ngược trở ra.

Hàn Lập nhướng máy, một tay khẽ vẫy liền thu tiểu sơn vào trong tay áo.

- Hàn huynh, cái pho tượng Thiên Đỉnh chân nhân này thật không tầm thường, không ngờ nó lại cùng với tiểu tháp hỗ trợ lẫn nhau. Lúc trước ta đã dùng hết các thủ đoạn cũng không thể phá vỡ loại cấm chế hỗ trợ nhau này.

Băng Phách ở một bên thấy kết quả như vậy thì liền thất kinh trong lòng. Chỉ là một kích tiện tay của Hàn Lập mà đã thiếu chút đem màn sáng đánh nát, nhưng nàng vẫn nhanh chóng giải thích.

- Đã như vậy thì sẽ hủy diệt pho tượng kia trước vậy.

Sự tàn khốc lóe lên trong mắt Hàn Lập, miệng lạnh lung nói một câu.

Một tiếng gầm nhẹ.

Kim quang bên ngoài thân Hàn Lập đột nhiên sáng chói, thân hình cũng điên cuồng lớn lên, chỉ phút chốc đã biến ảo thành một Cự Viên lông vàng cáo mấy chục trượng. Đồng thời sau lưng cũng có chấn động mạnh mẽ truyền ra, một pháp tướng ba đầu sáu tay cũng theo đó hiện ra.

“Phốc, phốc” hai tiếng.

Hai tay lớn của Cự Viên vừa lật, hai tòa tiểu sơn màu xanh và đen lại một lần nữa hiện ra trong lòng bàn tay, nhoáng một cái đã biến thành cực kỳ to lớn.

Hai tay Cự Viên run lên, rồi dùng một loại sức mạnh cực kỳ khủng bố đem hai tòa tiểu sơn hung hăng ném đi.

Chỉ là mục tiêu lần này không phải là màn sáng kia mà chính là pho tượng Thiên Đỉnh chân nhân.

Hai tòa tiểu sơn vừa rời tay lập tức hóa thành hai luồng quang ảnh màu xanh và đen, phát ra âm thanh xé gió mà bay thẳng tới gần pho tượng kia.

Ánh sáng chợt lóe, tiểu tháp bỗng tỏa ra một màn sáng khổng lồ đem pho tượng hoàn toàn che trở bên trong.

Đồng thời, pho tượng vốn không nhúc nhích, giờ phút này thanh trường kiếm sau lưng lại tự động rung lên.

“Xuy, Xuy” hai tiếng truyền ra!

Hai đạo kiếm khí trắng xóa từ trên pho tượng bắn ra, một đạo dùng tốc độ sét đánh đánh chặn đầu hai tòa núi nhỏ đang đánh đến.

“Oanh” “oanh” hai tiếng nổ mạnh phát ra.

Hai tòa tiểu sơn khẽ rung lên liền đem hai đạo kiếm quang kia đánh cho tan tành, nhưng cũng vì thế mà lực lượng cũng giảm đi hơn nửa.

Lúc cả hai chúng nó đập lên màn sáng bao phủ pho tượng, pho tượng lại nhanh chóng phóng ra bạch quang.

Màn sáng lại bị lõm xuống như muốn bắn ngược trở lại.

Nhưng mà lúc này, Kim Mao Cự Viên đã cất bước, chỉ lóe lên đã chui vào hư không mà biến mất.

Sau một khắc liền mơ hồ xuất hiện bên trên màn sáng, hai nắm tay đầy lông nắm chặt, bên ngoài mọc lên từng cái gai nhọn màu tử kim, rồi dùng lực mạnh bạo đánh xuống phía dưới.

Trong phút chốc, vô số quyền ảnh màu tử kim điên cuồng phát ra tiếng rít hướng màn sáng đánh xuống.

Lúc đầu quyền ảnh còn bị nhập vào bên trong rồi phản xạ trở lại, nhưng dưới công kích điên cuồng như vậy thì màn sáng hấp thu cũng chậm hơn, đối với những công kích về sau chỉ có thể dựa vào bản thân mà ngăn cản.

Cứ như vậy, chỉ phút chốc màn sáng đã vang lên từng tiếng bạo liệt dưới từng đoàn từng đoàn quyền ảnh, đồng thời bản thân nó cũng bắt đầu hiện lên vẻ bất ổn.

Cự Viên phía trên thấy tình hình này thì lóe lên vẻ tàn khốc trên mặt, hai nắm đấm thu lại bắt pháp quyết.

Phạm Thánh Pháp Tướng sau lưng ngưng tụ kim quang biến thành thực thể giống như tồn tại Kim Thân, cánh tay khẽ động, sau bàn tay màu vàng liền trực tiếp hướng màn sáng phía dưới nhấn xuống.

Tiếng oanh minh vang lên.

Sáu quang cầu hiện ra phía trên màn sáng, sau khi lóe lên liền hội tu lại mà huyễn hóa ra một vòng xoáy màu vàng khổng lồ.

Vô số phù văn trôi nổi trên vòng xoáy này, đồng thời truyền ra tường tiếng phạm âm hướng phía dưới mà đi.

Đúng lúc này, ánh sáng trong đôi mắt pho tượng Thiên Đỉnh chân nhân lóe lên bắn ra hai đạo tinh quang chém thẳng lên vòng xoáy.

Nhưng vòng xoáy màu vàng chỉ vang lên một tiếng vang lớn, một cỗ lực lượng cực kỳ lớn cũng từ vòng xoáy bay vọt ra đụng vào bên trên màn sáng.

“Phốc” một tiếng!

Mặt ngoài cả pho tượng hiện lên từng đoàn văn trận màu trắng, sau đó liên tục thả ra thêm ánh sáng màu trắng. Sau một tiếng nổ lớn vậy mà vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ được luồng lực bên trên.

Nhưng vòng sáng màu vàng kia vẫn không ngừng chuyển động, sức mạnh cực lớn như song triều vẫn không ngừng đè xuống, không hề thấy có chút nào muốn dừng lại.

Công kích khủng bố như vậy khiến pho tượng kia dù có huyền diệu vô cùng cũng không thể nào đủ khả tiếp tục chống đỡ được.

Nhưng mà chỉ sau mấy hơi thở, bạch quang trên thân pho tượng Thiên Đỉnh chân nhân thu vào, những văn trận màu trắng cũng mơ hồ một cái rồi biến mất không thấy. Hơn nữa, sau một tiếng “gặc” thì mặt ngoài hiển hiện vô số khe nứt, tất cả đều vỡ vụn ra thành từng khúc.

Một khi không có pho tượng trợ lực mà chỉ dựa vào tiểu tháp màu vàng kim kia gia trì cấm chế thì lại càng không thể ngăn cản được sức lực cực lớn đang truyên tới từ trên không trung kia.

Cơ hồ cùng lúc pho tượng Thiên Đỉnh chân nhân bị hủy, tiểu tháp màu vàng kim cũng vang lên một tiếng trầm đục, màn sáng chỉ thoáng cái cũng theo đó mà sụp đổ.

Lúc này, Hàn Lập đang ở dạng biến thân Cự Viên cười to, bàn tay to lớn đầy lông lá đẩy mạnh xuống hư không.

Vòng xoáy màu vang kia cùng hai tòa tiểu sơn liền lóe lên biến mất. Đồng thời, tiểu tháp màu vang kim kia cũng bị một lực hút cực lớn kéo vào trong tay Cự Viên.

Trong thời gian dài như vậy mà Băng Phách không thể lấy ra bảo vật, vậy mà lại cứ đơn giản như vậy mà rơi vào tay Hàn Lập.

Kim quang lóe lên.

Kim Mao Cự Viên xuất hiện bên cạnh Băng Phách, một tay bấm niệm pháp quyết đem hình thể nhanh chóng thu nhỏ lại, chỉ trong nháy mắt đã khôi phục hình dạng con người.

- May mắn không khiến tiên tử thất vọng, thứ này đã lấy được. Băng Phách đạo hữu nhìn xem bên trong có đúng là bảo vật mà ngươi muốn có.

Sau khi Hàn Lập dùng thần niệm quét qua thì không do dự nói.

- Lần này có thể phá vỡ cấm chế đều là nhờ đạo hữu lực lượng hơn người, tiểu muội sao dám lựa chọn bảo vật trước chứ. Hay là Hàn huynh hãy lựa chọn trước ba kiện bảo vật, sau đó tiểu muội mới từ trong số bảo vật còn lại chọn ra những vật cần thiết là được rồi.

Băng Phách rõ ràng vẫn còn đang cực kỳ khiếp sợ, vừa thấy hành động của Hàn Lập liền vội vàng xua tay từ chối.

- Đồ vật bên trong ta đã xem qua, trừ miếng ngọc giản có ghi lại bí thuật có thể mang ra tham khảo thì những bảo vật khác đều không có tác dụng với Hàn mỗ. Hiện tại ta chỉ muốn đem miếng ngọc giản kia khôi phục một chút là được. Băng Phách đạo hữu cũng không cần để ý gì đâu.

Hàn Lập cười nhẹ, cánh tay run lên liền trức tiếp ném tiểu tháp màu kim sắc cho Băng Phách.

- Đa tạ Hàn huynh đã ban thưởng, ân này tiểu muội nhất định ghi nhớ trong lòng, về sau nếu có cơ hội nhất định sẽ báo đáp.

Băng Phách thấy Hàn Lập biểu hiện như vậy thì nội tậm buông lỏng chút ít mà cảm kích nói.

Sau đó, nàng liền dùng thần niệm kiểm tra bảy tám dạng bảo vật trong tháp, sau đó lấy ra một khối ngọc giản màu đỏ thẫm đưa cho Hàn Lập.

- Cái ngọc giản nếu có tác dụng với Hàn huynh thì không cần phục chế làm gì, cứ trực tiếp cầm lấy là được.

Nàng này vậy mà lại nhanh chóng nói ra như vậy.

- Nếu đạo hữu đã nói như vậy, nếu Hàn mỗ từ chối thì đúng là không phải.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, cũng không chối từ mà nhận lấy.

Băng Phách thấy vậy thì tự nhiên cười nói:

- Sự tình nơi này đã xong, chúng ta cùng nhau rời khỏi thôi chứ? Nếu vạn nhất tòa pháp trận bên ngoài bị người phá hủy thì việc đi ra lại gặp phải khó khăn lớn rồi.

Hàn Lập sau khi suy nghĩ một chút liền nói.

- Hàn huynh đợi một lát, những năm tiểu muội ở trong này đã có thể không chế một bộ phận cấm chế của Thiên Đỉnh Cung. Để ta đi kích phát một số cấm chế của Thiên Đỉnh Cung để lấy đi một số vật tốt. Như vậy, đợi khi tụ hợp cùng Huyết Phách thì tiểu muội có thể khiến cho Thiên Đỉnh Cung đóng lại bất cứ lúc nào, có thể dễ dàng đem chúng ta truyền tống ra ngoài.

Băng Phách mỉm cười trả lời.

- Ý kiến đó rất hay, đạo hữu hãy làm đi.

Hàn Lập tự nhiên không phản đối mà nhẹ nhàng gật đầu.

Vì vậy hai người liền cùng độn quang mà bay ra ngoài đại điện.

Sau thời gian một bữa cơm, thân ảnh hai người đã xuất hiện trước tòa Truyền Tống Trận.

Một tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, điểm một cái vào hư không. Theo đó, pháp trận liên vang lên tiếng ông ông cùng linh quang màu tím.

Hai người đi vào pháp trận, chỉ chốc lát đã biến mất không thấy.

Bên ngoài tấm bia lớn to như ngọn núi, ba đạo nhân ảnh đang tụ tập trước mấy đoàn ngân văn cực lớn, thần sắc ai nấy đều ngưng trọng, không ai nói gì.

Không ngờ lại đúng là đám ba người Tiêu Minh.

Ba gã Đại Thừa của đại lục Huyết Thiên này sau khi trải qua một phen gian khổ bên ngoài rốt cục cũng xông vào được không gian này.

- Đạo hữu Thanh Bình, ngươi có chắc chắn đây chính là cửa vào? Sẽ không phải là nhầm rồi chứ? Nếu không tại sao chúng ta đã thử đủ mọi phương pháp mà vẫn không cách nào mở ra được vậy?

Tiêu Minh trầm giọng hỏi Thanh Bình đạo nhân.

- Chắc chắn không thể sai được. Chỉ là phương pháp tiến vào dường như đã bị người nào động tay chân khiến pháp quyết trước kia mất đi hơn nửa hiệu lực. Mà bần đạo cũng hiểu một chút Ngân Khoa Văn nhưng cũng chưa thực sự tinh thong. Như vậy đi, bần đạo sẽ thử thêm một lần, nếu vẫn không được thì chúng ta sẽ dùng lực phá vỡ. Tuy rằng như vậy có thể xúc động những cấm chế khác nhưng cũng không thể nghĩ nhiều như vậy được.

Sắc mặt Thanh Bình đạo nhân sau khi thoáng hiện vẻ do dự thì cắn răng nói.

- Được, đạo hữu cứ làm hết sức đi, nếu thật sự không được thì chúng ta cùng liên thủ phá vỡ cửa mà vào.

Sau khi Tiêu Minh suy nghĩ một chút thì cũng nhẹ gật đầu.

Vạn Hoa phu nhân đối với việc nãy dĩ nhiên không có ý kiến gì.

Vì vậy, sau khi Thanh Bình đạo nhân hít một hơi thật sâu thì khẽ động mười ngón tay, nhanh chóng vận khởi từng đạo pháp quyết, đồng thời lầm bẩm trong miệng những chú ngữ tối nghĩa.

Trước mặt, bốn miếng ngân văn trên tấm bia lớn bắt đầu nổi lên ánh sáng sáng ngời. Theo âm thanh chú ngữ mà chậm dãi chuyển động theo một quỹ tích quỷ dị, dường như từng chút từng chút quyện lại với nhau.

- Mở.

Sau thời gian uống cạn một chén tả, Thanh Bình đạo nhân bỗng quát khẽ một tiếng, một ngón tay xông tới điểm lên một điểm trên tấm bia đá.

Bốn miếng ngân văn sau khi mơ hồ một chút thì bỗng nhiên nhanh chóng tụ lại một chỗ mà biến thành một đoàn ngân quang cực kỳ lớn.

Theo từng đạo chú ngữ phát ra dồn dập, ánh sáng màu bạc càng chuyền động nhanh hơn.

Nhưng sau công phu mấy hơi thở liền vang lên một tiếng bạo liệt, đoàn ánh sáng màu bạc phát ra một tiếng vỡ vụn mà mở ra, một lần nữa biến thành bồn đoàn ngân văn nhỏ mà trở về vji trí cũ.

Dường như một phen thi pháp vừa rồi chỉ là tốn công vô ích.

Ba người thấy vậy thì sắc mặt đều trở nên có chút khó coi.

------oOo------

Chương 2365: Liên thủ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sắc mặt Tiêu Minh đang âm trầm bỗng lóe lên, ho nhẹ một tiếng như muốn nói gì đó.

Nhưng vào lúc này, ngân văn trên tấm bia đá trước mặt bỗng vang lên từng tiếng âm thanh, sau khi lóe lên liền tụ thành một đoàn biến ảo thành một văn trận màu bạc nhạt mờ ảo.

Sau khi cả tòa văn trận sáng ngời thì bỗng có chấn động tại trung tâm, hiện ra một lỗ hổng thật lớn.

Bên trong lóe lên thân ảnh của hai người một nam một nữ đang bay ra.

- Ồ, thì ra là ba vị đạo hữu, đúng là trùng hợp a.

Ánh mắt nam tử lướt qua ba người tỏ vẻ giật mình, nhưng lập tức lộ ra thần sắc cười như không cười nói.

Nữ tử bên cạnh thì vẻ mặt ngoài ý muốn nhìn tới ba người Tiêu Minh, thần sắc lộ vẻ cảnh giác.

Hai người vừa đi ra hiển nhiên chính là Hàn Lập cùng Băng Phách tiên tử.

Sắc mặt ba người Tiêu Minh sau một hồi đại biến thì liếc mắt nhìn nhau. Tình hình trước mắt như vậy chính là kết quả xấu nhất mà ba người bọn họ từng dự đoán.

- Hàn huynh, ngươi đã nhận được truyền thừa của Thiên Đỉnh chân nhân rồi sao?

Tiêu Minh âm trầm hỏi.

- Không có, nhưng người nhận được lại là đồng bạn của tại hạ. Thế nào, ba vị đạo hữu không có ý kiến gì chứ?

Hàn Lập mỉm cười hỏi một câu hời hợt. truyện được dịch tại 4vn.eu

Cho dù hắn có mở miệng phủ nhận thì đối phương cũng tuyệt đối không thể nào tin, vậy nên cứ thừa nhận cho xong.

- Cái gì? Chính là vị tiên tử này? Ồ, đúng là có chút kỳ quái ….

Ba người nghe vậy thì có chút bất ngờ, ánh mắt thoáng chốc đều đổ dồn lên người Băng Phách.

Lúc này Tiêu Minh chau mày lại, lộ thần sắc kinh ngạc. Hiển nhiên hắn lúc trước chỉ đem Băng Phách tiên tử cùng Huyết Phách nhận làm một người. Chỉ là cảm ứng tu vi lúc này giữa hai người hoàn toàn khác biệt.

Thanh Bình đạo nhân cùng Vạn Hoa phu nhân dĩ nhiên cũng phát hiện điều này, đồng thời cũng hiện lên thần sắc nghi ngờ. Nhưng nếu đem so sánh với truyền thừa của Thiên Đỉnh chân nhân thì dĩ nhiên việc này cũng không quá quan trọng.

Tiêu Minh thở dài một hơi, có phần bất đắc dĩ nói:

- Việc này đúng là có chút phiền phức rồi. Chúng ta ba người mạo hiểm tiến vào nơi đây cũng chỉ vì truyền thừa của Thiên Đỉnh chân nhân. Chẳng qua, nếu vị tiên tử này đã nhận được truyền thừa, nể mặt Hàn huynh nên ba người Tiêu mỗ cũng không muốn làm khó tiên tử. Như vậy đi, ba người bọn ta muốn cùng vị tiên tử đây làm một cuộc giao dịch nhỏ, không biết ý kiến Hàn huynh thế nào? Bảo vật mà Thiên Đỉnh chân nhân để lại thì chúng ta cũng không dám có ý nghĩ đoạt đi, chỉ là những bí thuật cùng phương pháp độ kiếp được lưu lại, mong tiên tử có thể phục chế cho chúng ta một bản được không? Đương nhiên chúng ta cũng sẽ không đòi hỏi không công, dĩ nhiên sẽ đưa ra một cái giá hợp lý khiến tiên tử hài lòng.

- Nghe có vẻ được đó. Băng Phách đạo hữu, không biết ngươi nghĩ thế nào?

Hàn Lập không cho ý kiến mà quay đầu hỏi lại nữ tử bên cạnh.

- Đúng là ta đã đạt được truyền thừa vài loại thần thong công pháp của Thiên Đỉnh chân nhân năm đó lưu lại, nhưng chúng đều là bí thuật thần hồn nên đã trực tiếp in lên bên trong thần thức, hơn nữa còn chứa đựng cấm chế huyết thệ. Lúc chưa tu luyện thần thông đại thành thì tuyệt đối không thể đem những công pháp này truyền cho người thứ ba, nếu không thì thiếp thân nhẹ thì tiêu tan bộ phận thần thức đó, nặng thì Nguyên Anh sẽ bị nổ tung mà chết. Về phần những thủ đoạn độ kiếp thì hoàn toàn không có. Nhưng dựa vào những ghi chép trong truyền thừa của Thiên Đỉnh chân nhân thì việc Thiên Đỉnh chân nhân có thể vượt qua nhiều đại thiên kiếp như vậy là bởi vì trước kia đã từng ăn một quả Đàm Lôi Tiên được lưu truyền từ Tiên Giới xuống mà thôi.

Băng Phách sau khi nở một nụ cười thì liền nói hết một lượt khiến bọn Hàn Lập và Tiêu Minh đều khẽ giật mình.

- Đàm Lôi Tiên! Đây đúng là một loại quả có trong truyền thuyết của Tiên Giới, nếu đúng là Thiên Đỉnh chân nhân ăn được quả này thì đúng là có thể hiểu được vì sao chân nhân có thể vượt qua nhiều lần thiên kiếp đến vậy. Chỉ là chúng ta làm sao biết những lời của đạo hữu đâu là thật đâu là giả?

Sau khi Thanh Bình đạo nhân nhướng mày thì dây dưa hỏi. *(Chỗ này lẽ ra phải là Tiêu Minh chứ nhỉ? Thằng cha Thanh Bình vừa yếu vừa ngu thì sao dám nói gì chứ chắc lại nhầm rồi! Thôi thì DG xin được giữ nguyên văn vậy!)*

- Các vị muốn chứng minh việc này như thế nào?

Băng Phách tiên tử hỏi lại một câu với giọng lạnh lùng.

- Bần đạo có một môn bí thuật, dưới tình huống không làm tổn hại đến thần hồn thì việc do thám thông tin trong thức hải của người khác có thể làm được. Chỉ cần đạo hữu đem thần thức lưu trữ vật kia mở rộng ra …..

- Mơ tưởng! Làm gì có ai tự nhiên đem thức hải của bản thân mở rộng ra, việc này cùng với việc đem tính mạng mình đặt vào tay kẻ khác thì có gì khác nhau chứ?

Vẻ mặt Băng Phách thay đổi, chỉ một câu liền chối bay.

Việc đem tính mạng giao cho người khác dĩ nhiên là nàng không đồng ý rồi.

- Ý Hàn đạo hữu ra sao? Tuy thần thông đạo hữu kinh người, nhưng cũng không thể để ba người bần đạo cứ thế ra về tay không chứ?

Thanh Bình đạo nhân nghe vậy liền hít sâu một hơi nhìn Hàn Lập mà nói.

- Nếu đồng bạn của ta không muốn làm như vậy thì việc này nên đến đây thôi. Nếu Thanh Bình đạo hữu cảm thấy không có thu hoạch thì hãy tự mình tiến vào bên trong rà soát lại một chút, biết đâu lại có thu hoạch ngoài ý muốn đấy. Hai người chúng ta cần phải đi, xin cáo từ các vị tại đây.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, dùng lời nói hời hợt trả lời.

- Cái gì? Nếu ngươi không cho chúng ta một lời giải thích thì …..

- Chẳng lẽ các người muốn lật lọng.

Vạn Hoa phu nhân giận dữ nói ra một câu khiến sắc mặt Hàn Lập bỗng nhiên trầm xuống, thoáng cái bước về phía trước một bước.

Chỉ chốc lát, một cỗ khí tức khủng bố mạnh hơn nhiều so với những Đại Thừa bình thường phát ra, liền không chút khách khí nhằm vào ba người đối diện mà đè xuống.

Vài tiếng “bịch” “bịch” vang lên, Thanh Bình đạo nhân cùng Vạn Hoa phu nhân bị cỗ lực lượng khủng bố kia đè xuống thì không thể chống đỡ nổi mà lùi lại mấy bước.

Chỉ có thân hình Tiêu Minh khẽ run lên một cái, trên mặt nạ phát ra huyết quang mà miễn cưỡng đứng nguyên tại chỗ.

Hàn Lập thấy vậy thì nhíu hai mắt lại, đồng thời bước thêm một bước phát ra khí tức mạnh hơn nhiều lần.

Lần này thì Tiêu Minh chỉ cảm thấy trước mặt như có một hung thú thượng cổ đang bổ nhào về phía trước. Sau khi hừ một tiếng, cũng không tự chủ được mà lùi lại một bước.

- Thủ đoạn hay, quả nhiên lúc trước Hàn huynh giao thủ cùng Vạn Hoa đạo hữu chỉ bộc lộ phân nửa tu vi. Với pháp lực hùng hậu của Hàn huynh thì sợ là những Chân Linh thời thượng cổ cũng không thua kém bao nhiêu.

Cho dù tính tình Tiêu Minh trời sinh âm trầm cũng không thể tự nén được sự kiêng kỵ thật lớn, sau đó lạnh giọng nói.

Hàn Lập cười hắc hắc, khí tức khủng bố trên người cũng không có ý thu lại mà ngược lại khoanh tay nhìn vào ba người không nói một lời.

Mà Vạn Hoa phu nhân cùng Thanh Bình đạo nhân sau một lúc kinh sợ thì sắc mặt bỗng biến hóa lúc trắng lúc xanh, hiển nhiên rất muốn công pháp truyền thừa của Thiên Đỉnh chân nhân. Nhưng nếu động thủ cùng đối thủ cường đại như Hàn Lập thì lại rõ ràng lại vẫn có ý sợ hãi.

- Đi thôi.

Sau khi Tiêu Minh nhìn Hàn Lập thật sâu lần cuối thì bỗng nhiên nói một câu.

- Cái gì? Tiêu huynh, chúng ta thật sự bỏ qua công pháp của Thiên Đỉnh chân nhân sao?

Thanh Bình đạo nhân nghe vậy thì sắc mặt đại biến.

- Ba người chúng ta liên thủ cũng chưa chắc là đối thủ của Hàn đạo hữu, nếu như vậy thì cần gì phải tự rước lấy cái nhục. Chẳng lẽ Thanh Bình đạo hữu có thủ đoạn nào có thể kiềm chế được lửa giận của Hàn huynh.

Tiêu Minh bình tĩnh trả lời.

- Cái này … Dĩ nhiên không có.

Thanh Bình đạo nhân cười khổ một tiếng rồi liên tục lắc đầu.

- Ha ha, nếu là tính thêm vợ chồng bọn ta thì sẽ như thế nào?

Đúng lúc này bỗng nhiên vang lên giọng nói của một nữ nhân từ phía xa. Tiếp theo liền thấy từ hướng chân trời truyền đến từng hồi chấn động, lập tức hiện ra hai đạo kinh hồng đang dùng tốc độ nhanh vô cùng bắn tới nơi này, chỉ sau vài cái chớp động đã đến gần sát nơi này.

Thu lại độn quang, trên bầu trời liền thoáng hiện ra một nam một nữ.

Nam thì chất phác thật thà, nữ thì kiều mỵ như hoa, đúng là hai người Vô Cấu lão tổ cùng Hoa Tây tiên tử.

Băng Phách phía đối diện thấy có thêm hai Đại Thừa xuất hiện thì liên tục kêu khổ trong lòng.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn sang Vô Cấu lão tổ cùng Hoa Tây tiên tử mà thần sắc vẫn không thay đổi chút nào.

- Sao hai vị cũng đến?

Thanh Bình đạo nhân chấn động hỏi.

- Điều này tiểu muội không tiện nói rõ.

Hoa Tây tiên tử cười tự nhiên, cũng không có ý đáp lại.

Ngược lại, tròng mắt của Tiêu Minh bỗng nhiên co rụt lại, trong lòng bỗng rùng mình hướng hai vị đồng bạn nói một câu:

- Vạn Hoa, Thanh Bình nhị vị đạo hữu nên kiểm tra lại trên mình xem, rất có thể chúng ta đã bị kẻ khác động tay chân trên mình.

- Động tay chân? Không có khả năng. Thực sự việc này sao có thể giấu diếm được tai mắt hai người bọn ta.

Vạn Hoa phu nhân nói thất thanh, nhưng cũng biết Tiêu Minh sẽ không vô duyên vô cớ nói như vậy. Thần niệm lập tức được thả ra, vội vàng kiểm tra lại một lượt từ trong ra ngoài thân thể mình.

Sắc mặt Thanh Bình đạo nhân bên cạnh cũng âm trầm, không nói tiếng nào mà bấm niệm pháp quyết dò xét lại bản thân một lượt.

Sau một phen tìm kiếm, Vạn Hoa phu nhân liền hét lên một tiếng, từ trong mái tóc gỡ ra một con phi trùng gần như trong suốt dài nửa tấc.

- Vô Trần Cổ, thảo nào mà ta không phát hiện ra. Vợ chồng ngươi gieo vào ta từ lúc nào?

Bà lão giận dữ bóp nát con trùng kia, sắc mặt hiện vẻ tức giận vô cùng.

- Đương nhiên trước khi tiến vào Thiên Đình Cung, nếu không thì làm sao chúng ta có thể theo dõi tới tận đây. Có trách thì trách ngươi hành sự không kín kẽ, tiết lộ ra thông tin trước đó.

Hoa Tây tiên tử cười tủm, cũng không thèm quan tâm tới vẻ giận dữ của Vạn Hoa phu nhân.

- Xem ra khi chúng ta trở về cần phải thanh lý môn hạ một chút. Chẳng qua nhị vị theo dõi chúng ta đến đây đối với bần đạo cũng không hẳn là một chuyện xấu. Hàn huynh, bên chúng ta hiện tại có thêm hai cường giả giúp đỡ, không biết là đạo hữu có nên thay đổi quyết định khi nãy?

Thanh Bình đạo nhân rất nhanh trấn định trở lại, sau khi ánh mắt lưu chuyển một chút thì trực tiếp nhìn Hàn Lập hỏi.

- Ta không nói hai lời. Các vị hoặc là lập tức rời đi, hoặc là cùng ta đánh một trận.

Hàn Lập trả lời nhàn nhạt, dường như vẫn chưa để năm vị Đại Thừa trước mặt vào trong mắt.

Trả lời như vậy, chẳng những khiến Thanh Bình đạo nhân, Vạn Hoa phu nhân giận dữ, mà ngay cả ngọc dung của Hoa Tây tiên tử cũng phải trầm xuống.

- Tiêu huynh, theo ngươi nên làm thế nào?

Thanh Bình đạo nhân miễn cưỡng đè nén sự tức giận quay sang hỏi Tiêu Minh một câu.

Ánh mắt Tiêu Minh chuyển động bất định, rõ ràng là đang trong lúc tính toán thiệt hơn. Sau một lúc lâu mới hướng Hàn Lập hỏi một cách chậm chạp:

- Hàn huynh kiên trì như vậy, thực đúng là làm khó Tiêu mỗ rồi. Ta mặc dù tin tưởng thần thông của đạo hữu cao thâm khó lường, nhưng dưới tình huống này thì đúng là không có khả năng cùng vị tiên tử kia rời khỏi nơi này rồi. Ta hỏi lại Hàn huynh một câu, việc này còn có thể thương lượng hay không?

- Hắc hắc, nếu thực sự đạo hữu Băng Phách có thể đem công pháp trực tiếp nói ra thì dĩ nhiên ta cũng lười động thủ cùng người khác. Nhưng hiện tại, Hàn mỗ cũng thực sự muốn thử qua thần thông của các vị.

Sau khi Hàn Lập cười ha hả, liền nói.

------oOo------

Chương 2366: Chiến Ngũ Tổ

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Nếu Hàn huynh đã quyết tâm làm chỗ dựa cho nữ tử này, vậy thì đừng trách tại hạ không nể mặt. Hoa Tây tiên tử, Vô Cấu huynh, ba người chúng ta đối phó với Hàn đạo hữu, không cần thực sự đánh bại hắn, chỉ cần quấn lấy không cho hắn phân tâm là được. Cứ để Thanh Bình và Vạn Hoa bắt giữ đồng bạn của hắn. Đến lúc đó bảo vật trên người nàng chia đều, còn y bát công pháp của Thiên Đỉnh chân nhân thì mỗi người phục chế một phần, hai vị có ý kiến gì khác không?” Sắc mặt của Tiêu Minh trầm xuống, quay đầu nói với bọn người Hoa Tây tiên tử ở phía bên kia.

“Cái gì, ba người chúng ta đối phó một mình hắn. Tiêu đạo hữu, cuồng ma ngươi khi nào thì trở nên nhát gan như vậy rồi.” Hoa Tây tiên tử nghe xong không cho là đúng nói.

“Hừ, xem ra tiên tử còn chưa rõ lai lịch của Hàn đạo hữu mới vô lễ như vậy. Kỳ thực hắn chính là đại danh đỉnh đỉnh…” Tiêu Minh bỗng nhiên khẽ nhếch môi truyền âm.

Hoa Tây Tiên Tử chỉ nghe vài câu, sắc mặt chợt biến đổi, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập thoáng chốc trần đầy vẻ kiêng kị thật sâu. Tới khi nghe xong mới thở dài một hơi nói:

“Được, Vợ chồng bọn ta sẽ phối hợp với Tiêu huynh quấn lấy người này. Nhưng hi vọng là sau khi Thanh Bình đạo trưởng và Vạn Hoa đạo hữu đắc thủ tốt nhất đầu óc chớ nên có suy nghĩ sai lệch gì, nếu không hẳn các ngươi cũng tinh tường vợ chồng chúng ta có bao nhiêu lợi hại, đến lúc đó chớ trách bọn ta trở mặt vô tình.”

“Tiên Tử yên tâm, chúng ta cũng không phải là những kẻ không biết trước sau, tuyệt đối sẽ không làm những chuyện thiếu sáng suốt như thế.” Thanh Bình đạo nhân nghe vậy thì đại hỉ, gần như lập tức nói gấp.

Vạn Hoa phu nhân cũng lộ ra vẻ cuồng nhiệt, liên tục gật đầu.

Mắt thấy năm tên Đại Thừa trước mặt không kiêng nể gì mà bắt đầu thương lượng chuyện liên thủ ngay trước mặt hắn. Hàn Lập chỉ mỉm cười, lặng lẽ truyền âm cho Băng Phách đang trắng bệch cả khuôn mặt ở bên cạnh vài câu, đồng thời một ngón út bỗng khẽ nhúc nhích rung động, bắn ra một sợi tơ màu vàng nhạt gần như không thể nhìn rõ, lóe lên cái lập tức biến mất.

Băng Phách nghe truyền âm xong, thần sắc khẽ động, nét sợ hãi trong mắt bỗng chốc giảm đi hơn nửa.

“Động thủ”

Tiêu Minh khẽ quát một tiếng, lúc này lăn một vòng tại chỗ, một vầng mây máu lớn gần mẫu hiển hiện, từ bên trong truyền ra tiếng rống trầm thấp, theo đó một con cóc khổng lồ đỏ như máu, trên đầu có chín con mắt lóe lên mà chợt hiện ra.

Cửu Mục Huyết Thiềm vừa hiện thân ra, chín con mắt yêu dị đồng loạt trợn mở bắn ra chín cột sáng màu hồng nhạt, mơ hồ một cái đã lao tới bên cạnh Hàn Lập, mục tiêu chính là Băng Phách đang ở kề bên.

Băng Phách cả kinh, dường như vô thức vội vàng uốn éo thân hình, thuấn di rời khỏi vị trí đang đứng, xuất hiện ở một nơi khác trong hư không cách đó hơn trăm trượng.

Lúc này, hai tay của Hoa Tây Tiên Tử run lên lập tức cả người hiện lên tinh quang, từ trên người bỗng bay ra một từng vòng tròn óng ánh, kích thước chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, số lượng khoảng trên trăm chiếc.

Những chiếc vòng này dưới pháp quyết thúc dục của nữ tử, tất cả đều quay vù vù rồi bắn nhanh về phía xa, mơ hồ một cái đã đến gần bên Hàn Lập, từ bốn phương tám hướng xung quanh điên cuồng đập xuống.

Ở bên cạnh, Vô Cấu Lão Tổ vẫn một mực không nói gì tức thì há miệng phun ra một luồng hỏa diễm màu vàng nhạt, hóa thành biển lửa đem toàn bộ thân mình bao phủ vào bên trong.

Tiếp theo biển lửa màu vàng điên cuồng tăng lên hóa thành một cơn sóng lửa cao tới vài chục trượng, cuồn cuộn cuốn thẳng tới phía đối diện.

Biển lửa chưa thực sự đè xuống mà một luồng khí nóng rực khó có thể hình dung nổi đã tràn ngập hư không xung quanh Hàn Lập, phảng phất như có thể thiêu đốt hết tất cả mọi thứ vậy.

Ba người Tiêu Minh không hổ là lão tổ Đại Thừa, chẳng những vừa ra tay là long trời lở đất, mà còn phối hợp với nhau không chê vào đâu được, mạnh mẽ bức Băng Phách vốn đang đứng bên cạnh Hàn Lập phải tách ra một cách đơn giản.

Nhưng cổ quái chính là, Hàn Lập cũng không hề có ý ra tay giúp đỡ Băng Phách, ngược lại sau khi cười nhạt một tiếng, bàn tay khẽ phất lên phía trước.

Một tiếng nổ vang lên, vòng sáng hộ thể cuốn ra.

Ba tòa núi nhỏ cao vài chục trượng hiển hiện, nhanh chóng chuyển động quay tròn xung quanh Hàn Lập, thoáng chốc biến thành một màn sáng óng ánh cực kỳ dày đặc.

Vô số vòng tròn chớp động một cái đã nhao nhao đánh lên phía trên, nhưng sau một hồi “bang bang” trầm đục, màn sáng óng ánh lại không hề sứt mẻ một chút nào.

Ngược lại thì sóng lửa màu vàng trùng điệp lao tới lại có thể làm cho màn sáng run lên vài lần, nhưng bộ dáng vẫn không hề tổn hại chút nào.

Hàn Lập thân ở trong màn sáng quan sát hết thảy tình hình bên ngoài, lập tức vẻ tàn khốc lóe lên, bỗng nhiên gầm nhẹ một tiếng, thân hình dưới kim quang điên cuồng lớn lên, đảo mắt đã biến thành một con Cự Viên lông vàng cao tới hơn trăm trượng, hai cánh tay mơ hồ chụp ra bên ngoài màn sáng, bỗng nhiên hung hăng phân biệt ném về phía Hoa Tây Tiên Tử và Vô Cấu Lão Tổ vang lên âm thanh nổ đùng đùng.

Hai luồng ánh sáng màu xanh và đen từ trong tay Cự Viên bắn ra, chớp động một cái đã đến gần chỗ Vô Cấu Lão Tổ và Hoa Tây Tiên Tử, vòng sáng hộ thể lóe lên lập tức hóa thành hai tòa núi cao tới vài chục trượng hung hăng đè xuống.

Cả hai ngọn núi chưa thực sự đè xuống mà hai luồng sức mạnh khiến cho người ta hít thở không thông đã áp xuống trước, khiến cho hư không gần cạnh Vô Cấu Lão Tổ và Hoa Tây Tiên Tử đều bị run lên nhè nhẹ.

Hoa Tây Tiên Tử vừa trông thấy uy năng khủng bố như thế thì biến sắc, vòng eo nhỏ nhắn uốn éo, thân hình đã bắn ngược về phía sau, đồng thời một bàn tay như ngọc đánh ra hư không một chiêu, vố số vòng tròn trước đó đồng thời tụ lại một chỗ thành một Tinh Hoàn khổng lồ đường kính ba bốn mươi trượng, sau một cái mơ hồ đã bao bọc lấy ngọn núi đang đè xuống trên không rồi đột nhiên co rụt lại.

Từ trên chiếc vòng bộc phát ra vòng sáng hộ thể chói mắt.

Khí thế vốn đang đè xuống của ngọn núi chợt giống như trở nên cứng ngắc mà ngưng trệ trong không gian.

Về phần Vô Cấu Lão Tổ đồng dạng đối mặt với ngọn núi đè xuống, thì chỉ một tay bấm niệm pháp quyết, biển lửa màu vàng xung quanh lấy hắn làm trung tâm lập tức cuốn lên biến thành một Hỏa Nhân màu vàng cao hơn trăm trượng, hơn nữa không chút sợ hãi dùng một quyền đập ra nghênh đón ngọn núi.

“oanh” một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa.

Nắm đấm khổng lồ tính cả cánh tay dưới sức mạnh một kích của ngọn núi tuôn ra, thoáng chốc nổ tung thành vô số đốm lửa vàng.

Ngọn núi dừng lại trên không trung một chút, sau đó hào quang lóe lên lại tiếp tục đè xuống một lần nữa, nhưng lúc này Hỏa Nhân phía dưới cũng chỉ vung một nắm tay khác lên như sao băng, một màn giống hệt hiện ra.

Tuy nhiên cánh tay nổ tung kia dưới vô số đốm lửa vàng lưu chuyển lại lập tức khôi phục như cũ rồi không chút do dự đánh ra một lần nữa.

Cứ như vậy, ngọn núi dưới sự oanh kích của một quyền rồi lại một quyền, toàn thân rung rung, vòng ánh sáng bảo vệ trở nên chớp động, nhất thời không cách nào đè xuống được nữa.

Về phần Tiêu Minh biến thành Cửu Mục Huyết Thiềm bên kia tức thì phun ra lưỡi dài trong miệng như cuồng phong bạo vũ, biến thành một tầng lưới máu ngăn cản từng đoàn quyền ảnh cực lớn không cho rơi xuống.

Nhưng hai nắm tay của Cự Viên do Hàn Lập biến thành vẫn điên cuồng công kích về phía xa.

Hàn Lập lấy một địch ba, nhất thời cùng ba người bọn Tiêu Minh quấn lấy nhau.

Vạn Hoa phu nhân và Thanh Bình đạo nhân vừa trông thấy ba người đại chiến thì trong lòng mừng rỡ, liếc mắt nhìn nhau, lập tức đều không để cho Băng Phách mới tách ra không kịp phản ứng gì, thân hình đồng thời thuấn di về phía sau, một trái một phải xuất hiện ngay gần Băng Phách.

Vạn Hoa phu nhân cười âm hiểm một tiếng, một tay giơ lên đầu, trên tay lóe lên mà hiện ra một cây mộc trâm màu đen, không nói hai lời rung cổ tay lên.

Mộc trâm màu đen đón gió thoáng chốc biến thành một thanh trường kiếm màu đen.

“Phốc phốc” một tiếng, một tầng lửa đen dầy đặc hiện lên trên thân kiếm.

Vạn Hoa phu nhân đem trường kiếm trong tay chém xuống hư không đối diện. lúc này một chỗ trong hư không chấn động, một con Hỏa Giao lớn hơn trăm trượng hoàn toàn do lửa đen biến ảo thành gầm rú lên một tiếng rồi bổ nhào xuống phía Băng Phách ở trước mặt.

Về phần Thanh Bình đạo nhân lại run tay áo lên, trong tay lăng không hiện ra một cây phất trần màu xanh nhạt, miệng ngâm một tiếng Vô Lượng Thiên Tôn bỗng nhiên hất phất trần trong tay về phía Băng Phách.

Trong chốc lát, tiếng nổ lớn “xuy xuy” vang lên, vô số thanh mang chớp động, chằng chịt những sợi tơ mỏng thoáng chốc trải rộng cả nửa bầu trời, đem Băng Phách bao vây ở phía dưới.

Băng Phách thấy vậy thì sắc mặt trầm xuống, ngón tay thon nhấc lên, trên tay có thêm một băng thuẫn sáng long lanh, tiếp đó há miệng phun lên trên một luồng tinh khí.

Băng Phăng đón gió thoáng chốc biến thành một tầng lồng băng óng ánh, tản ra khí tức cực kỳ lạnh lẽo, đem toàn bộ cơ thể của Băng Phách bảo hộ trong đó mưa gió không lọt.

Những sợi thanh mang phát sau mà tới trước, phát ra những tiếng vang như mưa rào rồi lập tức bị mạnh mẽ ngăn cản lại.

Vạn Hoa phu nhân thấy vậy không giận mà còn ấy làm mừng, một ngón tay bỗng nhiên điểm về phía Hỏa Giao màu đen trong hư không.

Lập tức tầng lửa đen trên người bỗng chố thiêu đốt điên cuồng hơn gấp đôi, đồng thời rung đùi đắc ý từ trên cao bổ nhào xuống Băng Phách.

Từng luồng lửa đen lượn lờ khiến cho nhiệt độ xung quanh điên cuồng ấm lên, hàn khí bên trên băng thuẫn thoáng chốc bị xua tan hơn nửa.

“Oanh” một tiếng sét đánh giữa trời quang.

Một đạo hồ quang điện cực lớn như vạc nước quỷ dị lóe lên, vừa vặn bổ nhào vào đầu Hắc Giao.

Trong chốc lát, hư không gần đó hiện lên vô số tia điện màu bạc bắn tán loạn khắp nơi.

Hắc Giao kêu lên một tiếng nghẹn ngào, thân hình chợt vỡ vụn ra thành từng khúc, cứ như vậy mà hóa thành từng đốm lửa đen tán loạn mà diệt.

“Là ai!”

Vạn Hoa phu nhân chấn động kêu lên thất thanh, trường kiếm màu đen cầm trong tay vội vàng điên cuồng quét khắp xung quang hư không.

Không đợi nàng phải chờ, trên trời bỗng vang lện tiếng sấm, vô số lôi điện hình cung bạc lăng không hiện lên rồi nhanh chóng hội tụ lại với nhau.

Kim quang trong Lôi Điện lóe lên, thoáng chốc hiện ra một con quái vật khổng lồ màu vàng rực rỡ.

Vạn Hoa phu nhân vội vàng tập trung quan sát, mới phát hiện ra đó chính là một con Cua Khổng Lồ toàn thân màu vàng óng ánh, hai cái càng khổng lồ lớn gần một mẫu chớp động hàn quang khiến cho lòng người kinh hãi.

“Đây là…”

Vạn Hoa phu nhân chư bao giờ trông thấy tồn tại như vậy, không khỏi hơi chút trợn mắt há hốc mồm, nhưng khí tức khủng bố mới vừa toát ra từ trên người Hoàng Kim Cự Giải khiến cho bà ta không dám chủ quan chút nào.

Nhưng chưa chờ nàng hiểu được lai lịch của Hoàng Kim Giải, lúc này quái vật khổng lồ không nói hai lời, một càng khổng lồ nhấc lên rồi kẹp xuống hư không.

Trong chốc lát, trên đầu Vạn Hoa phu nhân nổ vang một tiếng, một hư ảnh chiếc càng khổng lồ lặng lẽ mang theo vô số tia điện hình cung bạc hung hăng kẹp xuống.

Vạn Hoa phu nhân dưới dự kinh sợ bỗng hừ lạnh một tiếng, đột nhiên sau lưng toát ra cuồn cuộn lửa đen thoáng chốc hiện lên hư ảnh một con Cự Sư màu đen, đồng thời há cái miệng đầy máu phun ra một luồng sáng đen về phía càng cua khổng lồ.

“Phốc” một tiếng.

Luồng sáng đen đánh lên chiếc càng khổng lồ lập tức nổ tung ra thành từng sợi lửa đỏ nhanh chóng quấn quanh lấy chiếc càng, trong khoảnh khắc đã bao bọc lấy đối phương cực kỳ chặt chẽ.

------oOo------

Chương 2367: Hàn Vũ Huyền Quy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhưng ngay tức khắc, vòng sáng màu bạc bên ngoài hư ảnh càng cua bỗng nhiên đại thịnh, hai cái càng cua một trên một dưới đang gồng lên để chống đỡ. Bỗng ầm vang một tiếng, tất cả các sợi dây lửa đang bao quanh hai hư ảnh càng cua bị bứt cho tung tóe. Sau đó lại khẽ động, cả hai hư ảnh khổng lồ liền biến thành viên cầu lôi quang lao thẳng xuống.

Vạn Hoa phu nhân lập tức rét lạnh trong lòng, một tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, thiên linh cái trên đỉnh đầu tách ra rồi từ đó bay ra một mặt thuẫn xanh biếc màu lá cây, đồng thời hư ảnh sư tử khổng lồ màu đen sau lưng cũng ngẩng đầu gầm vang một tiếng rồi bắn ra một đạo cột sáng đen sì.

"Oanh" một tiếng ầm vang thật lớn, càng cua khổng lồ đập mạnh lên cột sáng, vốn là bắn tung tóe nhưng chỉ một chút sau lại quang trụ đen ngòm kia xuyên thủng một lỗ ra đằng sau, cuối cùng lóe thành từng điểm linh quang rồi tiêu vong.

Vạn Hoa phu nhân trông thấy như vậy nhưng cũng không cảm thấy vui hơn chút nào, ngược lại vẻ mặt càng lúc càng thấy thêm ngưng trọng. Hai cổ tay áo chợt rung lên, chi chít phi châm đen thui bắn ra từ đó làm không khí nổi lên muôn vàn tiếng xé gió, cuối cùng hóa thành một tòa pháp trận cuồn cuộn hắc khí trải rộng khắp cả một vùng hư không.

Vừa rồi Hoàng Kim Giải mới chỉ tùy tiện đánh ra một đòn mà uy lực đã kinh khủng đến như vậy rồi, nàng không thể nào không nhận ra đây là một đối thủ cực mạnh. Nhất thời trong lúc này cũng chẳng cần quan tâm đến Băng Phách tiên tử đang ở bên kia nữa.

Thanh Bình đạo nhân chứng kiến tất cả sự việc, trong lòng vừa tức giận nhưng lại vừa sợ hãi. Hắn hoàn toàn không thể ngờ được sự việc đã chắc ăn như vậy rồi mà tự nhiên lại có thêm người ở đâu nhúng tay vào.

Chỉ có điều qua một kích đáng sợ của Hoàng Kim giải vừa rồi, hắn biết là có người này nhúng tay vào thì chắc chắn trong chốc lát không thể nhờ cậy Vạn Hoa phu nhân thêm được gì nữa. Lập tức trong lòng đưa ra quyết định, phất trần trong tay hắn rung lên một lẫn nữa, vô số sợi tơ màu xanh dày đặc gấp bội lúc nãy lại phát ra tiếng “Xuy xuy” bắn thẳng về phía trước. Cùng lúc đó cánh tay còn lại cũng giơ lên, một tấm gương mờ mịt theo đó hóa thành một đoàn ánh sáng màu xanh bay ra.

Mặt kính này chớp lên một cái, bên trong liền hiện ra một cái đồ hình bát quái hai màu đen trắng. Lại nhoáng lên một lần nữa đã xuất hiện ở trên đầu Băng Phách tiên tử.

Âm thanh ầm ầm vang lên, một cây côn gỗ cao vài tấc bay ra từ trong đồ hình bát quái đen trắng. Vừa hiện ra đã đón gió phình to lên biến thành cọc gỗ cao tới vài trượng, linh văn màu xanh bao quanh nhẹ nhàng lao xuống đập lên bức tường băng.

Rõ ràng là Thanh Bình đạo nhân cũng hiểu rõ Băng Phách tiến giai Đại Thừa không lâu nên dù cho chỉ có một mình hắn thì cũng có khả năng rất lớn bắt giữ được đối phương, thế nên vừa mới ra tay đã phô trương thanh thế lớn đến như vậy.

Cọc gỗ khổng lồ cùng với linh văn màu xanh điên cuồng công kích xuống. Bức tường băng vốn dĩ đang nguyên vẹn nhưng chỉ một lát sau đã lộ ra vẻ không thể chống cự được. Nó chớp động không ngừng sau những tiếng nổ vang, rồi cuối cùng sau một tiếng giòn vang cũng bắt đầu nứt ra vài khe rãnh trắng tinh.

Băng Phách ở trong bức tường băng thấy vậy nhưng cũng không lộ ra vẻ hoảng hốt một chút nào, thay vào đó lại hít sâu một hơi rồi khoanh chân ngồi xuống. Hai tay bấm niệm pháp quyết rồi từ thiên linh cái trên đỉnh đầu bỗng bay ra một quầng ánh sáng trong suốt. Quầng sáng bay xoay tròn một cái rồi ngưng tụ lại biến hóa thành hư ảnh một con rùa trắng như tuyết lớn đến hơn ngàn

trượng.

Ở trên mai rùa mọc ra vô số các loại gai băng trong suốt, toàn thân tỏa ra một luồng khí tức cực kỳ lạnh lẽo. Vừa mới xuất hiện đã lập tức mở miệng điên cuồng bắn ra từng đoạn khí lạnh trắng xóa, không một tiếng động dồn dập chìm vào trong bức tường băng.

Bức tường băng vốn dĩ đang cực kỳ ảm đạm nhanh chóng hấp thụ khí lạnh rồi lập tức hàn quang đại thịnh, những vết nứt vỡ ở mặt ngoài ngay lập tức được lấp đầy cho liền lại với nhau.

Toàn bộ bức tường băng sau khi bị công kích lại một lần nữa được củng cố nguyên vẹn như lúc ban đầu.

"Hàn Vũ Huyền Quy "

Thanh Bình đạo nhân sau khi nhìn thấy rõ con rùa băng kia, sắc mặt lập tức biến đổi một trời một vực. Nhưng sau khi suy tính một lúc thì lập tức không lưỡng lự nữa, hai tay bấm pháp quyết đồng thời mở miệng hô một chữ "Tật", ánh sáng sau lưng chớp lên rồi hư không hiện ra một hư ảnh đạo nhân khổng lồ.

Cùng lúc đó hình đồ ấn Thái Cực đen trắng trên đạo bào của hư ảnh đạo nhân này cũng từ từ hiện ra. Đồ ấn Thái Cực đo vô số điểm tinh quang ở bốn phương tám hướng đổ cuồn cuộn lại, ầm ầm dung mãnh nhập vào trong cơ thể của hư ảnh. Lập tức làm cho hư ảnh điên cuồn bành trướng biến thành cao hơn trăm trượng.

Thanh Bình đạo nhân lúc này sắc mặt ngưng trọng quát to một tiếng rồi thúc dục pháp quyết trong tay. Hai cánh tay của hư ảnh đạo nhân sau lưng hắn cũng chà xát một cái rồi lại giương lên, chi chit lôi hỏa màu trắng lập tức xuất hiện, run lên một cái rồi điên cuồng ầm ầm lao về phía đối diện.

Băng Phách đang ở trong bức tường băng thấy vậy lập tức biến sắc, cũng mạnh mẽ thúc giục pháp lực trong người làm cho thể tích Huyền Quy trên đầu tăng lên vài vòng, phun ra cột khí lạnh thô to gấp bội phần.

Sau khi bức tường băng hấp thụ khí lạnh thì hàn quang lại đại thịnh, miễn cưỡng vẫn có thể chống chọi được với đám tơ xanh, cọc gỗ khổng lồ và lôi hỏa cùng lúc tấn công.

Thanh Bình đạo nhân thấy vậy, trong lòng thầm kêu khổ không ngừng.

Đến giờ hắn mới biết được rằng tuy đối phương tu vi thâm sau không thể nào bằng mình nhưng lại nắm giữ thần thông băng thuộc tính quá mức huyền diệu. Hơn nữa dưới tình hình chỉ phòng thủ chứ không tấn công thế này, muốn bắt được đối phương trong thời gian ngắn thì chắc chắn là không thể nào làm được.

Quả thực là bất dắc dĩ, hắn chỉ còn cách cố gắng mãnh liệt thúc dục ba loại thần thông vây quanh bức tường băng tấn công không ngừng nghỉ, hy vọng rằng sẽ làm tiêu hao hết được pháp lực của đối phương, nhanh chóng tạo lợi thế cho bản thân.

Còn về phần phụ cận Hoàng Kim Giải cùng Vạn Hoa phu nhân, một người thì quầng sáng màu bạc lượn lờ quanh thân, một người lại cuồn cuộn khí đen. Rõ ràng là đã tranh đấu đến mức cực kỳ quyết liệt, trong thời gian ngắn không thể phân ra thắng bại ngay được.

Quay trở lại Hàn lập bên này, lúc nãy cũng vẫn chỉ là đòn thăm dò đầu tiên, đến giờ cuối cũng thì hai bên cùng đã đến lúc vận dụng đến đại thần thông chính thức của mình.

Cự Viên thấy nếu chỉ dựa vào quyền ảnh của mình, thì rõ ràng là không làm gì nổi Tiêu Minh đang hóa thân thành Cửu mục Huyết Thiềm. Cặp mắt to tướng lóe lên rồi lập tức sau lưng cũng chớp lên ánh sáng màu vàng kim Pháp tướng ba đầu sáu tay lại xuất hiện, ánh sáng toàn thân ngưng tụ lại hiện nguyên hình Phạm Thánh Kim Thân đang nhắm chặt ba đôi mắt. Ba gương mặt cùng với Hàn Lập giống hệt nhau nhưng mỗi cái đều có một biểu tình khác.

Cự Viên lại hét lớn một tiếng rồi đưa tay lên vỗ vào trán, thiên linh cái chợt tách tuôn ra một đoàn khí đen. Vù một cái bay xuống phía dưới nhập luôn vào Kim Thân Pháp tướng không còn bóng dáng.

Lập tức thân hình Phạm Thánh Kim Thân run lên nhè nhẹ, sáu con mắt đồng thời mở ra một lúc. Thân hình chớp lên một cái rồi biến mất vô ảnh vô tung, không còn thấy bóng dáng ở đâu nữa.

Sau một khắc, Phạm Thánh Kim Thân quỷ dị hiện ra cách trên đầu Cửu Mục Huyết Thiềm mười trượng, sáu cánh tay bổ về phía hư không một trảo, mỗi cánh tay đều hiện ra một thanh cự nhận màu vàng kim to đến ba bốn trượng, khua lên một cái lập tức bắn ra vô số mũi kiếm hàn quang nhanh chóng tụ lại rồi biến thành một cơn lốc màu vàng kim khổng lồ mênh mông lao thẳng tới.

“Xuy xuy” Vòi rồng màu vàng kim còn chưa đến tới nơi đã bắn ra vô tận lưỡi đao khí nhọn hoắt màu vàng kim, sắc bén vô cùng, tưởng như có thể cắt xé hư không thành từng mảnh nhỏ.

Trong lòng Tiêu Minh trở nên rét lạnh, không dám khinh suất dùng lưỡi của Huyết Thiềm để chống đỡ những mũi nhọn này. Thay vào đó lại hóa thân cự thiềm kêu lên một tiếng quái dị “Cô…ô… ô…”, sau lưng nó cũng chợt xuất hiện vô số phù văn màu bạc tách ra khỏi cơ thể rồi dung nhập lại với nhau.

Trong khoảnh khắc ngưng tụ lại thành một cái lưới màu bạc bao phủ cả cơ thể lại.

Các lưỡi đao khí màu vàng kim khi chém lên trên mặt tấm lưới lại lóa lên một cái rồi chui vào bên trong, không có bất kỳ phản ứng nào nữa.

Mà Huyết Thiềm thì lợi dụng cơ hội cái bụng đang căng lên, mở rộng miệng bắn ra một viên cầu ánh sáng đường kính hơn một trượng được bao phủ bởi vô số tia tơ máu, cũng lóe lên một cái rồi bắn thẳng tới vòi rồng.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Tơ máu cuồn cuộn xâm nhập vào trong kim quang, ấy vậy mà cơn lốc màu vàng kim lại dễ dàng bị phá vỡ hiện ra Phạm Thánh Kim Thân ở phỉa trong.

Chỉ thấy hơn một nửa số kim nhận trong tay Kim Thân giờ đây đã bị hủy không còn nữa. Trên ngực xuất hiện thêm một cái đại động cực kỳ khủng bố, nhưng bên trong không hề có một chút máu thịt mà chỉ có từng điểm ánh sáng màu vàng kim đang dần hội tụ lại để nhanh chóng lấp đầy vết thương. Cùng lúc thì kim nhận trên tay cùng lại biến ảo ra thêm.

Phạm Thánh Kim Thân vừa mới khôi phục như lúc ban đầu, sáu con mắt lóe lên tia rét lạnh, tiếp tục huy động kim nhận lao thẳng về phía trước.

Cửu Mục Huyết Thiềm rõ ràng là không muốn chính thức đối cứng với đối thủ, bỗng nhiên thân hình thu nhỏ lại mười mấy lần, đồng thời thoáng cái trên lưng phun ra từng đợt huyết vụ, hóa thành cả một biển sương mù máu che giấu đi thân hình của mình.

Phạm Thánh Kim Thân thấy rõ ràng là Huyết Thiềm không muốn đánh cứng với mình. Sau một tiếng nổ vang lại hóa thành một cơn lốc lao thẳng về phía biển sương mù màu máu.

Một lát sau, bên trong vang lên vô số tiếng nổ vang bạo liệt, chắc hẳn ở trong đó diễn ra một trận đánh kịch liệt lắm đây.

Cự Viên do Hàn Lập biến thân thành thấy vậy thì trong mắt thoáng hiện ra một tia châm biếm, cánh tay khẽ động, một bàn tay lông lá cự đại đánh ra một trảo về phía biển sương máu.

Nhưng chỉ sau một khắc, vốn dĩ chẳng có một chúc dấu hiệu nào nhưng lại làm cho Cự Viên sắc mặt chợt biến, quay đầu ngược lại phía sau, sau khi mơ hồ nắm chặt bàn tay khổng lồ lại, năm ngón tay nắm thành nắm đấm rồi đập mạnh về vùng hư không phía đằng sau.

Cơ hồ cùng một thời gian, vùng hư không phía sau lưng nó trấn động mạnh, một bàn tay lớn màu xanh trông giống như cái móc sắt chợt lóe hiện lên, hóa thành một bóng xám rồi đánh thẳng về phía Cự Viên.

"Xuy xuy" âm thanh vang lên, đầu ngón tay của bàn tay màu xanh lại nhè nhẹ sinh ra luồng khí tanh hôi.

Nhưng động tác của bàn tay như vậy lại vừa vặn bị Cự Viên xoay mình đánh cho một quyền.

"Phanh" một tiếng trầm đục vang lên!

Bàn tay to màu xanh bị trúng một kích bắn thẳng ra phía bên ngoài. Cùng lúc, một cơn sóng địa chấn màu vàng kim cũng nhộn nhạo xuất hiện.

Cái bóng xám do bàn tay màu xanh hóa thành kia không kịp đề phòng nên mới bị đánh văng xa như vậy, nhưng không biết là hắn thi triển loại bí thuật gì, chỉ sau một khắc đã lại uốn éo thân hình, lấy một góc độ không thể tưởng tượng nổi lại bắn thẳng về phía trước.

Cự Viên gầm lên giận giữ, thân hình quay ngoắt về phía sau, hai cánh tay vũ động hóa thành vô số quyền ảnh màu vàng kim, đem tất cả một vùng hư không xung quanh đều hóa thành thế giới màu vàng kim.

Nhưng bóng xám lại nhẹ nhàng khinh phiêu như chim yến vậy, cảm giác như toàn thân không có chút trọng lượng. Rõ ràng là bị quyền ảnh đánh cho thất lạc bay ra ngoài nhưng hoàn toàn không có một chút nào thương tổn, lại còn vẫn có thể bay lượn nhảy múa xung quanh Cự Viên giống hệt như giòi bám trong xương.

Sauk hi Cự Viên một hơi điên cuồng đánh mấy trăm quyền, vẫn không có biện pháp làm gì được bóng xám, bỗng ngửa mặt cười điên cuồng dữ tợn:

"Công pháp này của người vậy mà lại vô cùng thú vị, lại có thể hóa giải đến tám, chín phần mười công kích, nhưng sau khi chịu một kiếm này của ta không biết còn có thể thoải mái như vậy được nữa hay không."

Vừa dứt lời, Cự Viên lập tức thu lại nắm đấm rồi điểm ra một chỉ về phía hư không chỗ bóng xám.

Lập tức một đạo kiếm quang màu xanh mịt mờ như thiểm điện chém thẳng vào bóng xám đang phiêu hốt giữa không gian.

Nhưng một màn quỷ dị xuất hiện.

Bóng xám rõ ràng bị chém thành hai mảnh, nhưng không hề xuất hiện một giọt máu nào cả, trái lại còn mơ hồ một cái rồi trực tiếp biến mất.

Mà ở trong hư không cách chỗ ấy mười trượng nhẹ nhàng chấn động một cái rồi một cái bóng xám yên lặng hiện ra.

Hóa ra là trước khi kiếm quang chém đến hắn đã dùng bí thuật chạy thoát ra bên ngoài rồi. Chỗ cũ lúc này chỉ là một cái tàn ảnh mà thôi.

Nhưng cuối cùng thì cái bóng xám cũng đã phải lộ bộ mặt thật của mình, rõ ràng chính là tên Vô Cấu lão tổ lúc nãy.

Đồng tử trong hai mắt Cự Viên có chút co rút lại, đưa mắt quét qua hướng cuộc chiến của Hoa Tây tiên tử bên kia.

Lần này thì nhìn thấy rõ ràng, ngoại trừ nàng này còn đang phải thúc dục vòng tròn ngăn cản ngọn núi cự đại đè lên, còn một ngọn núi khác thì lại đang chìm trong biển lửa. Bất ngờ là tên người lửa màu vàng kim kia lại cũng có mặt ở đó, hai tay phun ra vô số hỏa cầu đánh về phía đỉnh của tòa cực sơn thứ hai.

------oOo------

Chương 2368: Đại Chiến

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hóa ra là Thân Ngoại Hóa Thân thuật, quả thực đúng là rất huyền diệu, chỉ có điều ta thấy có chút kỳ quái, theo tình hình của các hạ bây giờ, nếu dùng thần thông vừa rồi thì miễn cưỡng cũng chỉ có thể kéo dài trận đấu thêm một chút." Hai mắt của Cự Viên phát ra ánh sáng màu lam nhìn Vô Cấu lão tổ từ trên xuống dưới dò xét một lần, vẻ mặt cảm thấy hơi kỳ lạ.

"Ngươi... Lời này là có ý gì." Ánh mắt Vô Cấu lão tổ đang ở đối diện bỗng nhiên co rút lại, lần đầu mở miệng lại nói những câu vô cùng khó hiểu, giống như là suốt bao nhiêu năm qua chưa từng mở miệng, thế nhưng thần sắc trên khuôn mặt vẫn vô cùng đờ đẫn.

"Đạo hữu quả thật không biết, dưới Minh Thanh Linh Mục toàn lực thi triển của Hàn mỗ, ngàn dặm bên ngoài Cửu Thiên còn có thể thấy rõ. Mặc dù các hạ dùng bí bảo che giấu thi khí ở trên thân, hơn nữa vẫn có thể hành động như người bình thường, nhưng mà thịt bắp cơ quan trong người bị hoại tử thì không thể nào giấu qua được con mắt của Hàn mỗ. Ta quả thực rất tò mò, đạo hữu tại sao lại bị biến thân thành bộ dạng như bây giờ, là tự nguyện hay là bị người ta hạ cấm chế." Tiếng nói trong miệng Cự Viên ầm ầm truyền đến làm đồng tử trong hai mắt Vô Cấu lão tổ càng lúc càng co rút lại. Vốn dĩ hai bàn tay giấu trong tay áo cũng đã nắm chặt lại lúc nào không hay biết.

Lời của Cự Viên âm vang to như vậy khiến cho tất cả các tồn tại Đại Thừa xung quanh đều nghe thấy, ai cũng lộ ra vẻ giật mình, chỉ có Hoa Tây tiên tử sau khi nghe được như vậy thì sắc mặt đại biến, đột nhiên hét lớn một tiếng.

"Vô Cấu, ngươi đang làm cái quái gì vậy, cần gì nghe hắn ăn nói lung tung, mau lập tức giết hắn."

Tiếp theo không biết nữ tử này dùng loại nào thần thông, cái vòng khổng lồ bỗng nhiên tỏa sáng bao lấy tòa cự sơn, rồi lại chợt biến hóa ra thành chi chit tinh sa, vọt lên bao trùm toàn bộ tòa cự sơn hóa thàng một khối cầu khổng lồ nằm lơ lửng bất động trong hư không.

Sau đó Hoa Tây tiên tử vòng eo uốn éo, lập tức hóa thành một đạo kinh hồng bắn tới, chỉ một cái chớp động đã đến ngay sát bên cạnh thân hình Vô Cấu, mày liễu dựng thẳng hung hăng chăm chú nhìn thẳng vào Cự Viên.

"Yên tâm đi, lời nói chia rẽ của hắn làm sao có thể quấy nhiễu tâm trí ta được. Hắc hắc, khiến cho các hạ phải thất vọng rồi. Tại hạ sở dĩ biến thành bộ dáng nửa người nửa thi thể này cũng không phải do ai hãm hại cả, mà chỉ là trong khi luyện công có mắc phải sai lầm, nên để bảo vệ tính mạng mới bất đắc dĩ phải chấp nhận biến thành như vậy thôi. Vậy nên không cần phải nói thêm điều gì vô nghĩa, động thủ đi!" Vô Cấu lão tổ nhìn sang Hoa Tây tiên tử bên cạnh một cái, dường như trong mắt lộ ra một nét trào phúng, nhưng trong miệng vẫn không chút biểu tình nói.

Mà trong nháy mắt khi nói xong câu cuối cùng, hắn đột nhiên bước lên một bước, thân hình mơ hồ hóa thành hai, từ hai hóa thành bốn..., trong thoáng chốc đã hóa thành mười mấy đạo hư ảnh giống hệt nhau, lập tức cùng lóe lên xuất hiện bao vây xung quang Cự Viên. Lại chớp lên một lần nữa hóa thành càng nhiều hơn hư ảnh rồi tất cả lao thẳng tới Cự Viên ở trung tâm.

Trong phút chốc, phảng phất như phải có hơn trăm người cùng lúc lao vào Cự Viên.

Hai mắt Hoa tây bên cạnh cũng sáng ngời lên, cũng không do dự hai tay đánh ra một trảo, tức thì trong cơ thể tuôn ra vô số điểm linh quang rồi tụ vào trong lòng bàn tay hóa thành một lưỡi dao cổ xưa dài hơn một trượng. Sau đó quát lên một tiếng chém thẳng tới Cự Viên.

Lập tức Cự Viên do Hàn lập biến thân thành cảm thấy không gian bốn phía xung quanh như căng ra, một áp lực nặng kinh khủng áp chặt lên cơ thể mình. Cho dù đang trong trạng thái biến thân thì động tác cũng không thể nhanh hơn được, độn thuật cũng mất luôn hiệu lực.

Lúc này, xung quanh đấy là cực nhiều hư ảnh biến thân của Vô Cấu lão tổ, chúng chớp lên rồi đều tiến sát bên cạnh thân hình Cự Viên. "Xuy xuy" âm thanh nổi lên, vô số các trảo mang nhằm thẳng những nơi yếu hại của Cự Viên đánh xuống.

Cự viên thấy vậy cũng không có gì sợ hãi, trái lại còn ngẩng đầu gầm vang một tiếng, ngoài thân ánh sáng tử kim đại phóng, vô số phù văn màu bạc từ trong người tuôn ra rồi xoay tròn ngưng tụ lại, hợp thành chi chit từng đám trận văn màu bạc. Sau khi vang lên một tiếng oong oong thanh minh thì lập tức hiến hóa thành một kiện áo giáp phù trận màu bạc trùm kín toàn bộ thân hình.

Tất cả những trảo mang kia đánh lên trên tầng áo giáp đều vang lên tiếng “leng keng” rồi đề bị bắn ngược hết ra ngoài.

Cùng lúc đó, thân hình Cự Viên lại cuồng trướng phóng đại lên gấp mấy lần, sắc mặt điên cuồng dữ tợn. Trên thân bắt đầu mọc ra từng cái lân phiến màu tím vàng, đồng thời trên đầu tỏa ra tia sáng màu đen rồi lập tức hiện rõ một cái sừng nhỏ màu vàng óng. Hai cánh tay bao phủ đầy lân phiến vung mạnh sang hai bên một cái.

Tức thì hư không xung quanh ầm ầm nổ tung, không gian mơ mơ hồ hồ cảm tưởng như bị bóp méo, vậy mà lại giống như một thứ đồ vật gì bị bẻ gãy sau khi Cự Viên biến thân. Cùng lúc đó, lưỡi đao bằng cát trong tay Hoa Tây tiên tử đang ở phía xa cũng đột nhiên “Phanh” một tiếng vỡ vụn thành từng hạt tinh sa.

Nữ tử này thật sự quá kinh ngạc, rồi trở nên hoảng sợ.

Cự viên một tay bấm pháp quyết, bên ngoài thân tức thì nổi lên ầm ầm tiếng sấm. Từng sợi tơ vàng óng to như miệng chén tuôn trào ra rồi điên cuồng bắn tới bốn phương tám hướng.

Chỉ trong nháy mắt, lấy Cự Viên làm trung tâm thì bán kính một mẫu trong không gian bao phủ hoàn toàn là lôi quang chớp động không ngừng, kim hồ quấn quanh.

Gần trăm đạo bóng xám đến gần sát người Cự Viên không kịp đề phòng cái gì nữa, tất cả đều bị biển sét điên cuồng đánh tan thành tro bụi.

Chỉ có mười mấy đạo là may mắn thoát chết, cuống cuồng tụ tập lại với nhau, dung hợp lại hiện ra chân thân của Vô Cấu lão tổ.

Cự viên trông thấy bèn cười gằn một tiếng, tiếp tục bấm pháp quyết rồi há mồm phun ra một quả cầu lửa màu bạc có đường kính tới hơn một trượng.

Sau khi quả cầu lửa này vừa cuồn cuộn bay ra thì bỗng vang lên một tiếng thanh minh, trong khoảnh khắc biến hình thành một đầu hỏa điểu màu bạc dài đến vài chục trượng.

Hỏa điểu cự đại này dang rộng hai cánh, mơ hồ trông thấy được kim quang chớp động không ngừng, nhằm thẳng hướng Hoa Tây tiên tử ở phía xa xông tới.

Còn về phần Vô Cấu lão tổ thì lại bị Cự Viên hư không đánh cho một trảo, lập tức cả một vùng hư không xung quanh hắn cảm giác như co rút lại. Hắn như bị một lực lượng vô hình hoàn toàn bao phủ.

Vô Cấu lão tổ trong lòng rùng mình, tay áo rung lên, đột nhiên một hạt châu được bao bọc trong một tầng khí xanh thẫm xuất hiện.

Hạt châu này bắn thẳng lên trời rồi phóng đại khổng lồ, trong nháy mắt cũng gần như biến thành xa luân vô cùng lớn, hung hăng đập mạnh xuống vùng hư không đang bị cự lực khống chế.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa lại vang lên.

Phía trên Vô Cấu lão tổ bỗng nhiên xuất hiện vòng sáng màu xanh biếc, rồi như một cơn sóng địa chấn cuồn cuộn tỏa ra bốn phương tám hướng.

Hạt châu xanh kia cũng không biết tên là dị bảo gì, nhưng lúc này vẫn bất ngờ tỏa ra ánh sáng hào quang chói mắt, bên ngoài ẩn ẩn hiện hiện vô số hoa văn, rốt cuộc cũng đem một trảo trói buộc hư không của Cự Viên phá vỡ.

Hàn Lập thấy vậy cũng tỏ ra khá bất ngờ, nhưng lập tức bàn tay lông lá lại tiếp tục đánh ra một đòn khác.

Lần này thì cả bầu trời phía trên Vô Cấu lão tổ trở nên ầm ầm chấn động, vô số hồ quang vàng óng xuất hiện giữa hư không rồi ngưng tụ lại, trực tiếp biến hóa thành một bàn tay màu tím vàng khổng lồ. Một tiếng nổ như sét đánh nổi lên, ngay lập tức đã đánh trúng hạt châu đang tỏa ánh sáng rực rỡ.

Trong nháy mắt hạt châu đã bị vô số lôi quang bao phủ xung quanh. Bên ngoài hạt châu tỏa ra phù ăn óng ánh chống cự nhưng lập tức bị lôi quang đánh cho thất điên bát đảo rồi vỡ tan diệt vong.

Bản thân hạt châu cũng run rẩy rồi từ từ chìm xuống phía dưới.

Vô Cấu lão tổ đứng ở phía dưới hừ lạnh một tiếng, nhấc một cánh tay chỉ thẳng lên trời.

Vốn dĩ hạt châu đang dần dần thu nhỏ lại vang lên một tiếng thanh minh, ánh sáng xung quanh trở nên biến hóa hóa thành màu vàng kim nhạt, đồng thời ngưng tụ lại tạo thành một tấm màn ánh sáng bao phủ hạt châu lại.

Mặc cho lôi quang vàng kim điên cuồng công kích nhưng hạt châu dưới sự bảo vệ của màn sáng vẫn đứng nguyên ở hư không, không lay chuyển một chút nào.

Lúc này Cự Viên do Hàn Lập biến thành bước lên trước một bước, trực tiếp thuấn di cả trăm trượng xuất hiện ngay bên cạnh Vô Cấu lão tổ. Hai cánh tay khẽ động tức thì vô số quyền ảnh mang theo ngân văn điên cuồng đánh ra.

Bầu trời tại chỗ Vô Cấu lão tổ bừng sáng, âm thanh nổ mạnh cuồng vang khắp phụ cận xung quanh. Mỗi một cỗ lực lượng vô hình càng lúc lại càng mạnh hơn đánh xuống khiến cho màn sáng bao quanh hạt châu chớp động liên tục, lại một lần nữa bị đánh cho hạ thấp xuống.

Vô Cấu lão tổ gặp tình hình này, trong mắt chớp hiện tinh mang, cánh tay khẽ động đang muốn thi triển ra thần thông mới để đối kháng với Cự Viên.

Nhưng đúng lúc này, Hoa Tây tiên tử ở phía đằng xa bất chợt kinh hô lên tiếng cầu cứu.

"Vô Cấu, mau lại đây ngay lập tức, ta không thể ngăn cản được nữa rồi."

Tiếng nói của nữ tử này cực kỳ dồn dập, rõ ràng là đang vô cùng sợ hãi.

Vô Cấu lão tổ giật mình một cái, trong lúc cấp bách vội quay đầu nhìn sang.

Chỉ thấy Hoa Tây tiên tử bên kia, chẳng biết từ khi nào đã bị một biển lửa bao trùm trong đó, hơn nữa lại còn bị một đầu hỏa điểu đang bay lượn không ngừng tấn công dồn dập.

Hoa Tây tiên tử thì chỉ có cách nấp trong một cái lồng cát long lánh vô cùng để tránh né.

Nhưng mà cái lồng cát này đang bị nhanh chóng hòa ta ra thành từng hạt chất lỏng dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa màu bạc.

Uy năng của ngọn lửa màu bạc này quá lợi hại, vượt qua hết thảy sự suy đoán của nàng.

Chẳng những thần thông phòng ngự bổn mạng của nàng phóng ra cũng không thể chống cự lại được sự xâm hại của nó, mà bảy tám kiện bảo vật thả ra lúc trước vừa mới tiếp xúc cũng ngay lập tức bị tiêu hủy hoàn toàn.

Quỷ dị hơn chính là, không gian xung quanh hỏa điểu đang bay lượn nhảy múa kia mơ hồ truyền đến từng trận chấn động của cấm chế, dường như hư không ở phụ cận đều đã bị giam cầm lại, không cho phép một ai tùy tiện ly khai mà chỉ có thể đứng ở một chỗ co cụm phòng thủ.

Đến giờ, khi trông thấy cái lồng cát cũng không còn khả năng chịu đựng trong bao lâu nữa, tình huống đã thực sự cấp bách nên nàng chỉ còn cách hô hoán cầu cứu Vô Cấu lão tổ.

Vô Cấu lão tổ vừa nhìn thấy rõ tình hình bên đấy, động tác có chút chần chừ, nhưng trong mắt chợt run rẩy rồi lập tức đưa ra quyết định.

Chỉ thấy hắn hét to một tiếng rồi thân thể chợt nổ tung, hóa thành hơn trăm đạo hư ảnh độn quang tới bốn phương tám hướng.

Sắc mặt Cự Viên không đổi, một cánh tay trở nên mơ hồ đánh ra một trảo, nhưng cũng chỉ đánh nát được hơn nửa hư ảnh.

Hơn phân nửa hư ảnh vẫn tiếp tục lóe lên vài cái, lập tức xuất hiện ở bên cạnh biển lửa rồi tụ lại với nhau, lần nữa hiện ra bản thể Vô Cấu lão tổ.

Một tay của hắn bấm pháp quyeetss cực nhanh, bên ngoài thân cũng bừng bừng nổi lên một ngọn lửa màu vàng, sau đó không một chút do dự xông thẳng vào bên trong biển lửa.

Chỉ thấy có một đoàn lửa màu vàng lay động như quỷ mị bên trong biển lửa bạc. Bập bùng một tiếng rồi hiện ra bên cạnh Hoa Tây tiên tử một cách quỷ dị.

Hoa Tây tiên tử mừng rỡ, giơ tay điểm lên lồng cát một cái khiến nó tách ra một lỗ hổng.

Vô Cấu lão tổ chớp lên một cái cũng chui qua lỗ hổng, đến sát bên cạnh Hoa Tây tiên tử.

" Nhanh lên, lập tức hành động đi. Tinh sa của ta không thể chống đỡ được lâu nữa đâu, chỉ có bổn mạng chân diễm của ngươi mới có thể chống cự lại linh diễm của hắn." Hoa Tây tiên tử nhìn chằm chằm về phía lồng cát đang bị hỏa điểu điên cuồng tấn công, miệng dồn dập nói.

Lúc này, Cự Viên do Hàn Lập biến thân cũng đang ầm ầm tiến về nơi này, làm cho tâm trạng của nữ tử này càng lúc càng thêm lo sợ.

"Được rồi, ngươi thu lại tinh sa đi, ta sẽ phóng ra bổn mạng chân diễm."

Vô Cấu lão tổ mặt không biểu cảm đáp ứng một tiếng, lật ngửa bàn tay, một ngọn màu xàng “Xì xì” vọt ra bao bọc cả cánh tay lại, nhưng ngay lập tức, lấy tốc độ không thể tưởng tượng được đâm thẳng vào Hoa Tây đang đứng bên cạnh.

------oOo------

Chương 2369: Rút đi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đột nhiên thân thể mềm mại của Hoa Tây Tiên Tử uốn éo, như đã sớm phòng bị mà quay người lại, nhanh như thiểm điện dùng bàn tay được bao bọc bởi tinh sa nghênh đón.

“Phanh” một tiếng, theo đó cả hai bàn tay hai người thoáng chốc đối chưởng với nhau.

Tinh sa và Kim diễm nổ tung, thân hình cả hai đồng thời chấn động lùi về phía sau mấy bước.

“Ta sớm biết lão quỷ ngươi sẽ dùng chiêu này mà, xem ra ngươi còn chưa nếm đủ đau khổ, ta sẽ khiến ngươi…” Khuôn mặt kiều diễm của Hoa Tây Tiên Tử thoáng chốc trở nên vặn vẹo và tái nhợt đi vài phần, vừa nghiêm nghị nói đối câu bỗng nhiên thay đổi mà biểu lộ ra vẻ cực kỳ hoảng sợ. Cả thân thể mềm mại chấn động, trước ngực thoáng chốc chui ra một bàn tay khô gầy màu xanh.

Bàn tay năm ngón thình lình bắt lấy một đứa trẻ đang liều mạng dãy dụa, khuôn mặt và thần thái giống hệt Hoa Tây Tiên Tử, nhưng nét mặt thì đầy vẻ thống khổ.

Thân hình của Vô Cấu Lão Tổ mơ hồ lập tức xuất hiện trước mặt Nguyên Anh của Hoa Tây Tiên Tử một cách quỷ dị, đồng thời lạnh lùng nhìn đối phương không nói gì.

Cùng lúc này, sau lưng nữ tử chấn động hiện ra một hư ảnh màu xanh nhạt tới mức gần như không thể thấy được.

Mà dường như cùng một thời gian, Hỏa Nhân bên trong biển lửa màu vàng vẫn đang phát ra từng đợt công kích Cực Sơn lại chợt “phốc” một tiếng biến mất trong hư không.

Cực Sơn không có gì ngăn cản lập tức đập xuống, toàn bộ biển lửa ầm ầm tán loạn rồi biến mất.

“Thì ra ngươi đã tu luyện thành Thế Linh Đại Pháp, nếu không làm sao ta có thể rơi vào kết cục này được chứ.Nhưng ngươi chớ nên đắc ý, vợ chồng ta và ngươi vốn là đồng mệnh tương liên, ta phải chết ở đây thì ngươi cũng đừng mong tiếp tục sống sót, Chớ quên là phần dưới cơ thể của ngươi mang theo Đồng Mệnh Cấm Chế với ta.” Nguyên Anh của Hoa Tây Tiên Tử dốc sức liều mạng dãy dụa, nhưng căn bản không cách nào thoát được. Một lát sau triệt để tuyệt vọng mà dừng hết thảy cử động lại, từ trong miệng nói ra một câu cực kỳ oán độc với Vô Cấu Lão Tổ.

“Vậy sao, ngươi đã muốn như thế thì cứ yên tâm lên đường đi. Từ mấy năm trước ta đã phá giải xong cấm chế của ngươi rồi, ta một mực nhẫn nhịn tới bây giờ chỉ là vì kiện đồ vật kia trong tay ngươi mà thôi.” Trong mắt Vô Cấu Lão Tổ hiện lên vẻ kỳ quái, nhưng miệng vẫn đờ đẫn nói.

“Điều đó không có khả năng. A….. “

Nguyên Anh của Hoa Tây Tiên Tử cả kinh, điên cuồng hét lớn, nhưng chỉ kịp kêu lên một tiếng thì bóng người màu xanh phía sau chợt “phôc” một cái triệt để biến thành Hỏa Nhân màu vàng bổ nhào lên phía trước, đem toàn bộ Nguyên Anh và cả thân hình của nàng ta bao vây bên trong, lập tức thiêu đốt toàn bộ thành tro bụi.

Đồng tử Vô Cấu Lão Tổ khẽ co rụt lại, nhưng lập tức khuôn mặt không chút biểu cảm phất một tay lên hư không.

Từ bên trong ngọn lửa vàng vang lên tiếng xé gió, từ trong đó bay ra một khối trận bàn màu đen như mực, thoáng chốc đã rơi vào bàn tay lão.

Vô Cấu Lão Tổ cẩn thận đánh giá vật trong tay rồi há miệng thổi.

Lập tức âm thanh trầm muộn truyền lại!

Trận bàn lấy một tốc độ mà mắt thường có thể thấy được nhanh chóng phong hóa, cuối cùng hóa thành một luồng khói đen lơ lửng tại chỗ không tiêu tan.

Vô Cấu lão tổ há miệng khẽ hút, lập tức nuốt toàn bộ đám khói đen vào trong bụng, sau khi kiểm tra thể nội chốc lát, trong mắt mới hiện ra vẻ hài lòng như đã nắm chắc là vậy.

Mà hỏa diễm màu vàng kim ngưng tụ lại một lần nữa hóa thành một bóng người nhạt nhòa màu xanh đứng tại chỗ cũ.

“Phanh” một tiếng.

Thuẫn Cát cuối cùng cũng bị triệt để hòa tan, nhưng ngọn lửa màu bạc vốn đang cuồn cuộn xoắn tới từ bên ngoài bỗng nhiên dừng lại một cách quỷ dị, con Chim Lửa khổng lồ kia cũng thu lại hai cánh mà dừng trên không trung.

Lúc này, ánh mắt của Vô Cấu Lão Tổ mới lóe lên, nhìn về phía Cự Viên khổng lồ cách đó không xa.

Cùng lúc này, Cự Viên do Hàn Lập biến thành cũng đồng dạng đang dùng ánh mắt đầy thâm ý đánh giá vị Vô Cấu Lão Tổ này. Một lát sau mới ông ông mở miệng:

“Tuy không biết giữa quý phu thê có chuyện gì xảy ra, nhưng ta cũng có thể đoán được đại khái một chút. Bây giờ chỉ còn mình ngươi, có còn ý định động thủ nữa hay không?”

“Đương nhiên là không cần thiết nữa rồi. Với bộ dạng hiện tại của ta thế này, công pháp của Thiên Đỉnh chân nhân căn bản cũng không có tác dụng gì. Huống hồ cho tới bây giờ đạo hữu ngay cả một nửa thực lực cũng chưa dùng hết, bản lão tổ tự nhiên sẽ không ngu ngốc đi làm chuyện chọc giận đạo hữu. Lão phu đi trước một bước vậy.” Vô Cấu lão tổ nhàn nhạt nói hai câu, bóng người màu xanh bên cạnh bổ nhào về phái hắn lập tức dung nhập vào cơ thể không thấy bóng dáng, tiếp đó tay áo rung lên, hào quang tỏa ra ngoài thân lập tức hóa thành một luồng cầu vồng phá không bay đi, chỉ sau mấy cái chớp động đã biến mất ở cuối chân trời.

Hàn Lập hơi có vẻ ngoài ý muốn, không ngờ vị Vô Cấu Lão Tổ này lại làm việc dứt khoát như vậy, đương nhiên sẽ không xuất thủ chặn đường làm gì.

Đột nhiên từ phía bên kia vang lên một tiếng nổ mạnh chấn động đất trời.

Trong nội tâm Hàn Lập khẽ động, nhìn trở lại chỉ thấy biển sương mù màu máu phía xa xa đã tản đi không biết từ khi nào, một lần nữa lộ ra Phạm Thánh Kim Thân và Cửu Mục Huyết Thiềm bên trong.

Cả hai chúng đứng cách xa nhau trăm trượng, tuy nhiên một tên thì Kim quang ảm đạm, thiếu mất một đầu và hai tay.

Kẻ còn lại thì toàn thân đầy thương tích, chín con mắt đỏ chỉ còn năm cái có thể mở được, còn lại thì đang chảy máu đầm đìa không ngớt.

Bộ dáng của ca hai hoàn toàn là lưỡng bại câu thương.

Về phần hai nhóm chiến đấu còn lại thì vẫn vang lên tiếng sấm sét ầm ầm không ngừng, bộ dáng khí thế chiến đấu vẫn cao ngất trời.

Nội tâm Hàn Lập cười cười, thân hình Cự Viên khẽ động, định lao tới Huyết Thiềm phía bên kia.

Đúng lúc này, Cửu Mục Huyết Thiềm lại phát ra một tiếng thở dài thật sâu:

“Hàn huynh không cần đánh nữa, lần tranh đấu này ba người bọn ta đã thua, tuyệt đối sẽ không dầy dưa với đồng bạn của đạo hữu nữa.”

Vừa dứt lời, trên người Huyết Thiềm một lần nữa toát ra luồng huyết vụ, những vết thương trên người lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng khỏi hẳn.

Tiếp theo thân hình Huyết Thiềm tỏa sáng, lăn tròn một vòng dưới đất lập tức khôi phục lại hình người.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, sau đó biến thân Cự Viên cũng gầm nhẹ một tiếng nhanh chóng thu nhỏ lại, từ trong kim quang nhanh chóng khôi phục nguyên hình.

Hai nhóm chiến đấu còn lại tựu nhiên cũng nhìn thấy mọi việc trong mắt.

Mặc dù trong lòng tràn đấy không tình nguyện, nhưng Vạn Hoa Phu Nhân và Thanh Bình đạo nhân cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thu hồi bảo vật thần thông lại, chủ động lùi ra ngoài phạm vi chiến đâu, độn quang lóe lên đã xuất hiện bên cạnh Tiêu Minh với sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Tiêu huynh, chúng ta cứ buông tha như vậy hay sao.” Mặt mũi Vạn Hoa phu nhân tràn đầy vẻ không cam lòng hỏi.

“Không thì thế nào, còn có thể làm gì khác hay sao. Không còn Vô Cấu lão tổ và Hoa Tây tiên tử, ba chúng ta ngay cả một tí phần thắng cũng không hề có.” Tiêu Minh chậm rãi nói.

Sắc mặt của Thanh Bình đạo nhân ở bên cạnh cũng biến hóa âm tình bất định mấy lần, nhưng cuối cùng cũng không nói một lời nào tới trận chiến nữa.

“Hàn đạo hữu, lần này chúng ta nhận thua. Ba người bọn ta cũng không còn mặt mũi nào tiếp tục lưu lại đây nữa, xin cáo từ.” Tiêu Minh ôm quyền hướng về Hàn Lập, hào quang bên ngoài thân lóe lên, dường như lập tức định mang theo Thanh Bình đạo nhân và Vạn Hoa phu nhân phi độn rời đi.

“Tiêu huynh muốn đánh thì đánh, muốn đi thì đi, có phải là quá xem thường tại hạ hay không?” Hàn Lập bỗng nhiên cười lạnh một câu.

Lúc này Hoàng Kim Cự Giải và Băng Phách cũng đã thu hồi công pháp cùng nhau bay tới bên cạnh Hàn Lập.

Trong đó mặt mũi của Băng Phách tràn đầy vẻ vừa vui mừng và sợ hãi.

Cung bạc bên ngoài thân hình Hoàng Kim Cự Giải lóe lên, lập tức hóa thành một vị đạo sĩ trẻ tuổi.

“Ý của Hàn huynh là…” thân hình của Tiêu Minh dừng lại, đồng tử chớp động hỏi một câu.

“Tiêu huynh biết rồi còn cố ý hỏi, chẳng lẽ không định cho tại hạ một chút công đạo hay sao?” Hàn Lập nhàn nhạt hỏi ngược lại một câu.

“Hàn huynh đúng là một chút thiệt thòi cũng không nhận, ba khỏa Âm Huyết Tinh này xem như là vật đền bù của ta đi.” Tiêu Minh thở dài một hơi, tay áo run lên bắn ra một cái hộp ngọc lao thẳng về phía Hàn Lập.

Một tay Hàn Lập vung ra liền bắt lấy hộp ngọc vào trong tay, sau khi dùng thần niệm quét qua thì lộ ra vẻ hài lòng gật đầu.

Linh quang lóe ên, hộp ngọc lập tức biến mất vô ảnh vô tung.

Lúc này, Tiêu Minh chắp tay chào Hàn Lập ở trên không, liền biến thành một luồng huyết quang phá không bay đi. Thanh Bình đạo nhân và Vạn Hoa phu nhân thì cùng độn quang theo sát phía sau không nói một lời.

Tuy rằng không thể đạt được y bát trọng bảo của Thiên Đỉnh Chân Nhân, nhưng lúc này vẫn còn cách thời gian đóng cửa của Thiên Đỉnh Cung một chút, nếu nắm chắc vẫn có thể đạt được một vài chỗ tốt ở nơi khác đấy.

Ba người Tiêu Minh tự nhiên sẽ không trì hoãn thêm nữa.

“Đa tạ đại ân của Hàn huynh. Nếu không phải đạo hữu xuất thủ tương trợ thêm một lần nữa, chỉ sợ thiếp thân thật sự phải rơi vào kết cục hồn phi phách tán mất rồi.” Băng Phách thở dài một hơi, thi lễ thật sâu với Hàn Lập, lời nói tràn đầy vẻ cảm kích không hề che dấu.

“Băng Phách đạo hữu không cần quá khách khí, cho dù không nhắc tới nguồn gốc sâu xa giữa ta và người thì chỉ cần nhìn vào thân phận Đại Thừa cùng thuộc Nhân Tộc ta cũng sẽ bảo vệ đạo hữu bình yên vô sự.” Hàn Lập hơi cười cười, khoát tay trả lời.

Về phần Giải đạo nhân thì vẫn đờ đẫn không nói một lời.

Vì vậy sau khi cùng Băng Phách nói thêm vài câu, ba người lập tức cùng độn quang bay về phía một hướng khác.

Mấy canh giờ sau, hư không ở một khu vực bên ngoài chấn động, từ nơi đó lăng không hiện ra một tòa quang trận thô to.

Ba người Hàn Lập và Băng Phách thoáng chốc lặng yên hiện ra.

Ngay khi ba người đang đánh giá xung quanh vài lần, bỗng nhiên thần sắc Băng Phách khẽ động, lập tức mở miệng nói.

“Dường như ta đã cảm ứng được vị trí đại khái của Huyết Linh, Ta lập tức thi pháp mượn lực lượng cấm chế đưa chúng ta qua đó ngay.”

Hàn Lập nghe vậy, tự nhiên sẽ không phản đối.

Vì vậy Băng Phách khẽ lật bàn tay, trong tay lập tức có thêm một khối trận bàn, ngón tay nhanh chóng điểm chỉ lên đó.

Sau chốc lát, nàng ném trận bàn trong tay lên không trung, lập tức biến ảo thành một tòa quang trận nhàn nhạt.

Thân hình ba người lóe lên một lần nữa bước vào trong đó. Pháp trận vang lên âm thanh ông ông, thân ảnh của ba người cứ như vậy mà biến mất không thấy đâu nữa.

Mấy canh giờ sau, bên trong một tòa lầu các, Huyết Phách đang thu lấy từng cái trong số hơn chục bảo vật đặt trên một giá gỗ màu vàng nhạt thì bỗng nhiên biến sắc. Không hề để ý tới hai ba kiện bảo vật còn lại mà ngược lại bấm niệm pháp quyết, thân hình độn quang biến thành một luồng cầu vồng bắn đi. Sau một cái chớp động liền lặng yên dừng lại trên không trung.

Dường như cùng một thời gian, hư không gần đó chấn động, một cái quang trận nhàn nhạt lăng không hiện lên, bọn người Hàn Lập nhanh chóng bước ra từ bên trong.

“Cuối cùng thì ngươi cũng đi ra?” kỳ quang trong mắt Huyết Phách chớp động, nhìn qua nữ tử có gương mặt giống y hệt mình đang đứng bên cạnh Hàn Lập, ánh mắt phức tạp nói.

“Những năm này thực sự vất vả cho ngươi, may nhờ ngươi có thể nhờ tới Hàn huynh giúp đỡ nếu không chỉ sợ ta và ngươi căn bản khó có ngày gặp lại rồi.” Băng Phách nhìn chầm chầm vào hóa thân Huyết Linh ở trước mặt, mỉm cười nói.

------oOo------

Chương 2370: Trở về

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ngươi chính là ta mà ta cũng chính là ngươi, qua bao nhiêu gian khó cuối cùng thì cũng có thể nói chuyện được với nhau. Hiện tại ngươi đã thoát ra thì ta và ngươi cũng có thể dung hợp lại một lần nữa." Huyết Phách nhàn nhạt nói hai câu.

Băng Phách gật đầu, rồi cũng không nói thêm điều gì nữa, hai tay bấm niện pháp quyết làm cho thân hình tỏa ra ánh sáng màu máu, dần dần trở nên mơ hồ không rõ ràng.

Mà cùng lúc đó, thân hình Huyết Phách khẽ lay động, cũng hóa thành một chùm ánh sáng màu máu bắn tới phía trước.

Chùm sáng màu máu thoáng chớp lên một cái bay đến gần rồi dung nhập luôn và trong người của Băng Phách, không còn bóng dáng gì.

Băng Phách lập tức khom mình xuống, trên mặt hiện ra một chút vẻ thống khổ, đồng thời ánh sáng màu máu bên ngoài cơ thể đại thịnh, đột nhiên vô số tơ máu tuôn ra từ trong da thịt rồi lại ào ào hóa thành sương mù biến mất trong hư không.

Sau thời gian uống hết một tách trà, vẻ thống khổ trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Băng Phách mới dần dần biến mất, thân thể mềm mại hoàn toàn dung hợp hoàn mỹ đứng thẳng lên.

Giờ phút này mặc dù khuôn mặt hay vẻ mặt của nàng không có gì khác với lúc trước cả, nhưng rõ ràng có thể cảm nhận được trong khí chất mơ hồ có một sự thay đổi nào đó.

"Không thể ngờ được trong tộc, Hàn huynh lại có danh tiếng lớn đến như vậy, lại còn cùng hóa thân Huyết Linh này của ta kết giao như thế. Hơn nữa nếu không có sự bảo vệ của đạo hữu thì nàng hoàn toàn không thể nào bình yên mà tiến vào nơi này được."

sau khi Băng Phách nhìn Hàn Lập cười duyên dáng một cái mới chậm rãi nói.

"Đạo hữu đã tiếp thu toàn bộ ý thức trí nhớ của hóa thân kia rồi." Hàn Lập cười cười nhìn nữ tử này hỏi dò một câu.

"Làm sao mà dễ dàng như vậy được chứ. Thiếp thân bây giờ đã đem phong ấn hơn một nửa phần trí nhớ ấy lại rồi, trước tiên chỉ hấp thụ những tin tức quan trọng nhất mà thôi." Băng Phách miễn cưỡng nở một nụ cười trả lời.

"Nhưng đúng là Băng Phách đạo hữu làm vậy là đúng đắn. Hiện tại đã không còn sớm nữa. Hiện tại đạo hữu đã thu hồi hóa thân. Trong Thiên Đỉnh Cung này cũng không còn vật gì khiến ta động tâm được nữa rồi, tốt nhất là nên rời đi thôi. Những người khác chắc chắn là không thể biết được Thiên Đỉnh Cung sẽ đóng cửa sớm hơn, thừa lúc đang tranh chấp hỗn loạn thế này, chúng ta tìm cách bình yên mà thoát ra." Hàn Lập gật đầu nói, tiếp theo giơ một cánh tay đánh ra một chiêu vào hư không, ánh sáng lóe lên một cái rồi chợt hiện ra một tiểu nhân màu vàng kim. Rồi nó trực tiếp bay vào tay áo, biến mất không còn tung tích.

Tiểu nhân ấy chính là Phệ Kim Trùng Vương.

Cơ hồ trong cùng một lúc, Giải đạo nhân cũng không nói thêm một lời nào nữa mà hai tay bấn niệm pháp quyết, sau khi một tiếng sét vang lên cũng biến thành một đạo lôi quang bắn thẳng về phía Hàn Lập rồi tiến vào trong tay áo của hắn không còn bóng dáng.

"Tốt lắm, vậy thì để tiểu muội tiếp tục làm phép." Băng Phách thấy vậy ngay lập tức cũng một lời đáp ứng.

Tiếp theo nàng hé miệng ngọc phun ra một khối ngọc bài mênh mông huyết sắc, một ngón tay chỉ vào hư không. Theo đó từng trận cấm chế chấn động hiện ra trong không gian.

Tren bầu trời của Vạn Nguyệt Sơn Mạch, một tòa pháp trận siêu cấp khổng lồ đã bao phủ hoàn toàn nơi tiến nhập vào Thiên Đỉnh Cung khiến cho một con kiến cũng chui không lọt. Một ít môn nhân đệ tử mặc trang phục của Huyết Cốt Môn như ẩn như hiện tại một số nơi trong trận pháp.

Ở chỗ trung tâm của tận pháp thì hai gã Đại Thừa của Huyết Cốt Môn đang ngồi cùng một chỗ, lẳng lặng nhắm mắt dưỡng thần.

Đột nhiên Đại Môn vốn dĩ đang chớp động Kim Ngân phù văn lại thoáng cái truyền ra âm thanh vù vù, đồng thời từng trận chấn động cuồn cuộn tuôn ra.

"Có chuyện gì xảy ra vậy, chẳng lẽ Thiên Đỉnh Cung lại đóng cửa sớm vậy sao. Dựa theo các ghi chép từ xưa thì bây giờ còn chưa đến thời gian đóng cửa mới đúng." Hai gã Đại Thừa Huyết Cốt môn kinh ngạc, cùng lúc mở to cả hai mắt, trong đó lão già mắt thâm lại càng kinh ngạc hét lên thất thanh.

"Phải chăng là có người đã đoạt được truyền thừa của Thiên Đỉnh Chân Nhân nên mới xảy ra sự tình như thế này." Phụ nhân béo lùn xấu xí cũng lập tức đứng dậy, ánh mắt lóe lên một cái rồi nói.

"Không cần quan tâm cái gì nữa, trước hết phải phát động trận pháp đã rồi tiếp tục nói sau. Không nhỡ đâu lại có người tranh thủ được lúc hỗn loạn chạy thoát đi mất." lão già mắt thâm nghe được vậy thì đồng tử hai mắt co rụt lại, nhưng lập tức quả quyết nói.

"Quả thực là có lý, chúng ta phải nhanh chóng chuẩn bị trước một chút." Phụ nhân béo lùn hoàn toàn không có gì phản đối lập tức gật đầu đồng ý.

Vì thế hai người ra lệnh một tiếng, các đệ tử của Huyết Cốt môn đang ẩn nấp ở khắp nơi lập tức khẽ thúc giục khí cụ bày trận trong tay.

Ngay tức khắc cả tòa pháp trận phát động ra từng sợi tơ màu ráng chiều diễm lệ rực rỡ bắn về bốn phía hư không, rồi lấy một tốc độ cực nhanh đan xen lại với nhau thành một cái lưới tơ khổng lồ che phủ toàn bộ bầu trời ở đây lại.

Tất cả khu vực này đều đã bị lưới tơ che phủ toàn bộ.

Nhưng khi lưới tơ vừa mới hình thành xong, từng luồng sát khí như mũi giáo khiến cho người ta trở nên kinh hãi ầm ầm tỏa ra, phảng phất như có cả thiên quân vạn mã đang ẩn nấp trong đó vậy.

Hai gã Đại Thừa của Huyết Cốt môn đứng thẳng dậy ngay lập tức, nhìn không chớp mắt về phía Đại Môn.

"'oanhhh'" một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa.

Sau một trận vặn vẹo mơ hồ, Đại Môn bị phá nổ tung, đồng thời thiên địa nguyên khí cuồn cuộn tản ra, một cái khe không gian màu trắng sữa xuất hiện ở giữa tầng hư không.

"Phù phù" "Phù phù" hai tiếng.

Tại nơi xảy ra chấn động mạnh cũng chính là nơi mà Đại Môn bị đánh cho biến mất, hai tòa quang trận hiện ra trong hư không, từ đó xuất hiện hai nhóm người từ từ đi ra.

Một nhóm gồm ba bốn mươi người đang vây quanh một gã đại hán mặc áo gấm, sắc mặt âm trầm.

Vừa rồi mấy người này đang tập trung công phá trong một khu vực trung tâm nào đó, đang trong lúc lục soát tìm kiếm bảo vật bốn phía, lại tự nhiên bị quang trận hư không truyền tống ra khỏi Thiên Đỉnh cung.

Tất nhiên là làm cho đại hán mặc áo gấm này cực kỳ tức giận, sắc mặt hoàn toàn không tốt một chút nào.

Ngoài ra còn có một nhóm người nữa, là năm tên thanh niên có khuôn mặt giống hệt nhau.

Chính là Huyết Hợp Ngũ Tử.

"Là hắn?" lão giả mắt thâm vừa trông thấy rõ khuôn mặt thật của hai nhóm người này, thần sác thoáng động lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc.

"Hóa ra là hai vị đạo hữu của Huyết Cốt môn Thiên Cưu, Địa Mộng. hai vị làm ra hành động như thế này là có ý gì?" Gã đại hán mặc áo gấm vừa nhìn thấy rõ khuôn mặt của lão già mắt thâm và phụ nhân béo lùn, lại quét mắt ra bốn phía nhìn thấy rõ đại trận lưới tơ cực lơn trên không trung, lập tức mặt liền biến sắc, lạnh giọng hỏi.

"Hóa ra là trận pháp tông sư Phụng tông chủ ở đây, chẳng trách Thiên Đỉnh cung lại đóng cửa sớm như vậy. Phụng huynh chắc chắn là thu được cực nhiều từ tốt bên trong đó có phải không?" Phụ nhân béo lùn mở trừng hai mắt, cười khúc khích nói.

"Địa Mộng, ngươi cho rằng bản tọa làm ra biến hóa vừa rồi của Thiên Đỉnh Cung?" Đại hán mặc áo gấm không hề khách khí mà hỏi ngược lại.

"Trong số những người đi vào, ngoại trừ đạo hữu ra thì thiếp thân hoàn toàn không nghĩ được ai có thể làm được việc này nữa." Phụ nhân béo lùn cũng không thèm quan tâm trả lời.

Đại hán mặc áo gấm nghe vậy tỏ ra cực kỳ giận giữ nhưng lại không biết cách trả lời câu hỏi này như thế nào.

Nhưng lúc này, lão già mắt thâm cũng quay sang một bên quát hỏi:

"Năm vị muốn đi đâu, không muốn ở lại nói thêm chút gì sao?"

Huyết Hợp Ngũ Tử ở bên kia không ngờ lại rút lui dần dần về phía đại trận.

"Ta chẳng có điều gì để nói hết, chẳng lẽ đạo hữu còn muốn đem bắt nhốt chúng ta với Phụng tông chủ ở tại đây hay sao?" Một gã thanh niên sắc mặt thẫn thờ trong đó, trong mắt vằn đầy tia máu chớp động trả lời.

"Thật ko ngờ rằng, Huyết Hợp đạo hữu đại danh đỉnh đỉnh, vậy mà bây giờ lại rơi vào kết cục như này. Thật sự là một điều vô cùng đáng buồn." Lão già mắt thâm chưa trả lời yêu cầu của thanh niên mà lại hấp háy con mắt bảy màu, đột nhiên thở thật dài một tiếng.

" Thiên Khuyết, lời này của ngươi là có ý gì?" Thanh niên sắc mặt đại biến, hỏi lại.

"Cần gì phải có ý tứ. Hừ, dưới Lưu Ly Huyễn Mục của ta thì Huyết nhục khôi lỗi làm sao mà giấu diếm được, lập tức đem bản thể đang trốn tránh đi ra đi." Lão giả mắt thâm hừ một tiếng, mặt hiện lên một luồng khí rét lạnh nói.

"Cái gì, là Huyết nhục khôi lỗi!"

Lần này, cả phụ nhân béo lùn cùng với đại hán mặc áo gấm cùng nhau kinh ngạc, ánh mắt xoẹt một cái, cùng nhìn sang phía Huyết Hợp Ngũ Tử bên kia, đều lộ ra vẻ vô cùng kiêng kị.

"Hắc hắc, Lưu Ly Huyễn Mục đại danh đỉnh đỉnh quả nhiên danh bất hư truyền, ta đã đem Huyết Thần đại pháp tu luyện tới cảnh giới như thế này, vậy mà còn không thể giấu diếm qua tai mắt của ngươi được." đồng tử của thanh niên nói chuyện lúc trước co rụt lại, nhưng trên mặt lập lại tiếp tục trở nên thẫn thờ dị thường.

Tiếp theo trên thân năm tên thanh niên hiện ra ánh sáng màu máu, các tia máu đều từ phía sau gáy kích bắn ra, sau khi chớp lên một cái thì cùng hội tụ lại một chỗ, cuối cùng hóa thành một bóng người mơ hồ màu đỏ như máu.

Hai mắt của Huyết ảnh này bắn ra ánh sáng u ám màu xanh, đồng thời trên người cũng tản ra một cỗ khí tức tàn bạo kinh khủng.

"Huyết Thiên đại lục đã sớm có quy định ghi thành văn bản, bất kể những ai tu luyện Huyết Thần thuật! “Chết” lão già mắt thâm đưa mắt nhìn thẳng vào huyết nhân ảnh, sau khi hít sâu một hơi lập tức quát to một tiếng.

Vừa dứt lời một tay của lão giả đã bấm pháp quyết, một ngón tay chỉ thẳng lên trời cao.

"Oanh'" một trận sấm sét nổ ra.

Trên bầu trời tức thì hiện ra sáu đạo hồ quang đỏ thẫm, chớp lóe lên một cái rồi lập tức bổ thẳng xuống Huyết Hợp Ngũ Tử cùng Huyết ảnh.

Đồng thời cả tòa pháp trận vang lên âm thanh “ ông ông “, từng cột sáng thô to phóng lên cao từ nơi ranh giới, mơ hồ tạo thành hình dáng một cái lồng ánh sáng cự đại.

Lưới tơ trên bầu trời sau khi hấp thụ thiên địa nguyên khí cũng run lên rồi từ từ hạ xuống.

Một trận cười quái dị từ trên người Huyết ảnh truyền ra.

Tay áo của hắn vung lên trời, lập tức cũng có sáu đạo huyết hồng phóng lên cao, sau vài cái chớp động liền đánh tan sáu đạo hồ quang.

Tiếp theo thân hình hắn quay tròn một vòng, vô số huyết vụ tỏa ra từ trên thân, đem Huyết Hợp Ngũ Tử bao phủ vào bên trong, rồi biến thành một biển máu cuồn cuộn lao thẳng đến chỗ ranh giới.

Lão già mắt thâm gặp tình hình này sắc mặt trầm xuống, pháp quyết trong tay biến hóa cực nhanh, từ bên trong thân thể tuôn ra một đạo kiếm khí mịt mù dài mấy trăm trượng, bước chân lên trước một bước lập tức hợp hai làm một với kiếm quang bắn thẳng tới biển máu.

"Phụng tông chủ, hiện tại có người dám can đảm tu luyện Huyết Thần chi thuật, ngươi có tính toán gì không?" con mắt của phụ nhân béo lùn đảo một cái, bỗng nhiên nhìn đại hàn mặc áo gấm hỏi một câu.

"Hừ, Địa Mộng, ngươi không cần thiết phải nói kích ta. Người tu luyện Huyết Thần thuật là sinh tử đại địch của Huyết Đạo tông môn chúng ta, ai gặp cũng phải giết. Bây giò chúng ta cũng gặp phải, tất nhiên là sẽ không dứng ngoài bỏ mặc" Đại hán mặc áo gấm sắc mặt thay đổi mấy lần, nhưng cuối cùng cũng hừ lạnh một tiếng trả lời.

Tiếp theo đại hán phân phó một tiếng, môn hạ đệ tử ở xung quanh lập tức trong tay phóng ra đủ các kiểu pháp khí, cũng cực nhanh chớp một cái hóa thành đủ mọi phù văn cực lớn nhiều màu sắc, điên cuồng bay múa trong hư không phụ cận.

Đại hán mặc áo gấm thì trong miệng niệm niệm khẽ vài tiếng, những phù văn này bắt đầu dùng quỹ tích huyền diệu nào đó cực nhanh tụ tập cùng một chỗ, rồi điên cuồng xen lẫn vào nhau

Trong phút chốc, lập tức có thể thấy được một tòa pháp trận màu vàng kim nhạt mơ hồ hình thành trên đỉnh đầu đại hán, bên trong hàn quang lành lạnh, phảng phất có vô số đao kiếm được ẩn chứa trong đó.

Về phần phụ nhân béo lùn thấy lời nói của mình có hiệu lực, lập tức cười hắc hắc, sau đó giương tay áo lên, tức thì vài cái linh thú hoàn bay ra.

U u u…âm thanh vang lên, lập tức có vài chục con chim gáy màu huyết sắc khổng lồ xuất hiện. Phụ nhân béo lùn cũng mở miệng the thé thúc giục, lập tức chúng trở nên điên cuồng rồi lao đến biển máu.

Còn về những cột sáng cực lớn ở phía ranh giới xung quanh thì do chúng đệ tử Huyết Cốt môn toàn lực thúc dục, sau đó dần dần di chuyển về phía trung tâm pháp trận.

Một hồi đại chiến ngoài dự liệu của cả hai bên bất ngờ bộc phát.

------oOo------

Chương 2371: Vạn Linh Huyết Tỷ

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Cuối cùng cũng đi ra, chẳng qua dường như nơi đây vẫn nằm bên trong Vạn Nguyệt Sơn Mạch thì phải.” Hàn Lập vừa từ quang trận đi ra, liền đánh giá cảnh sắc bốn phía rồi thản nhiên nói.

“Hàn huynh, ta đã cố gắng hết sức dùng lực lượng lớn nhất thi pháp đem chúng ta truyền tống đến chỗ xa nhất, cho dù vẫn nằm trong Vạn Nguyệt Sơn Mạch thì có lẽ cũng là ngoài rìa rồi.” Băng Phách đồng dạng đánh giá bốn phía, khó nén nổi vẻ hưng phấn nói.

Mặc cho ai bị nhốt nhiều năm như thế, tới khi thấy được ánh mặt trời chỉ sợ tâm tình đều vô cùng kích động như vậy.

“Đến nơi đây thì dù cho những người khác có phát hiện ra điều gì không đúng thì cũng chẳng đuổi kịp nữa. Ta sẽ triệu hoán bọn người Chu Quả Nhi tới đây. Băng Phách đạo hữu có tính toán gì không, chuẩn bị khởi hành lập tức trở về trong tộc hay sao?” Hàn Lập nhẹ gật đầu, nghiêm sắc mặt nói với nàng.

“ Tiểu muội vừa tiến giai Đại Thừa thành công, cần hảo hảo củng cố cảnh giới một chút đồng thời đem mấy món trọng bảo tế luyện mới được, vì vậy chuẩn bị tìm một nơi bí ẩn gần đây tu luyện vài năm cho tốt rồi mới quay về trong tộc.” Băng Phách không lưỡng lự trả lời, dường như đã suy nghĩ rất kỹ vấn đề này.

“Đạo hữu làm vậy cũng tốt. Tuy nhiên bọn người Tiêu Minh đều đã biết ngươi chiếm được y bát của Thiên Đỉnh Chân Nhân, chắc hẳn việc này sẽ rất nhanh bị lan truyền ra. Băng Phách đạo hữu vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.” Hàn Lập gật gật đầu, có vẻ đồng ý với chủ ý của đối phương, chẳng qua là nhắc nhở thêm một câu.

“Hàn huynh yên tâm, dù sao tiểu muội cũng là một tồn tại Đại Thừa, cho dù gặp phải cường địch nào, chỉ cần không phải rơi vào bên trong tuyệt địa thì sẽ luôn có khả năng tự bảo vệ mình.” Băng Phách tự nhiên cười nói.

“Băng Phách đạo hữu có tự tin như vậy đúng là không gì tốt hơn. Hàn mỗ còn muốn tiếp tục ở lại Huyết Thiên Đại Lục một thời gian, không chừng còn có thể tới Lôi Minh Đại Lục một chuyến. Có lẽ phải mất một thời gian khá dài ta và ngươi mới có thể gặp lại. Đạo hữu xin tự bảo trọng.” Hàn Lập cười nhẹ một tiếng, chắp tay chào nàng.

Băng Phách vội vàng hoàn lễ, cũng nói đôi câu bảo trọng, cuối cùng mới chính thức cáo từ hóa thành một luồng tinh quang phá không bay đi.

Hàn Lập một đường nhìn theo độn quang của nàng biến mất cuối chân trời. lúc này mới dơ một tay lên hư không, trong tay lóe lên xuất hiện một tờ Phù Lục màu bạc. Ngón tay kẹp lấy nó, lập tức Phù Lục đón gió hóa thành một làn khói xanh biến mất trong hư không.

Tiếp đó, Hàn Lập độn quang bay xuống một ngọn núi phía dưới rồi nhắm mắt khoanh chân ngồi xuống một cây đại thụ cao chọc trời, lẳng lặng chờ đợi đám người Chu Quả Nhi tới.

Trọn vẹn nửa ngày sau, chân trời lóe lên linh quang, một chiếc Phi Xa hình tam giác bắn tới, phía trên đứng hai người một nam một nữ.

Chính là Chu Quả Nhi và Hoa Thạch Lão Tổ.

Hai mắt của Hàn Lập một lần nữa mở ra, trên mặt mang theo vẻ tươi cười từ từ đứng lên.

Không bao lâu sau, từ Huyết Cốt Môn lan truyền ra thông tin về một trận chiến bên trong Vạn Nguyệt Sơn Mạch. Toàn bộ Huyết Hợp Ngũ Tử đã biến thành khôi lỗi đều bị tiêu diệt sạch, cùng với tin tức kẻ thần bí tu luyện Huyết Thần Thuật cũng đã bị hạ gục.

Tuy nhiên trong trận chiến này, hai gã Đại Thừa của Huyết Cốt Môn là Thiên Khuyết và Địa Mộng cũng thân mang trọng thương, thậm chí ngay cả đám môn hạ đệ tử mang theo cũng chỉ còn một nửa có thể trở về.

Còn về phía vị tông sư trận pháp tiếng tăm lừng lẫy là nam tử họ Phụng thì càng trực tiếp vẫn lạc trong lúc chiến đấu.

Cùng lúc đó, nghe đồn có một vị nữ tử Đại Thừa đến từ Đại Lục khác đã đạt được truyền thừa của Thiên Đỉnh Chân Nhân, tin tức này lan truyền khắp đại lục đưa tới sự chú ý của không ít người quan tâm.

Nhưng kỳ quái là lại không hề có chút tin đồn nào liên quan tới Hàn Lập, cứ như chưa từng bao giờ có một người như thế từng xuất hiện bên trong Vạn Nguyệt Sơn Mạch vậy.

-----------------o0o------------------

Một năm rưỡi sau, bên trong một cái sơn cốc cực kỳ bí mật, hai gã Đại Thừa ăn mặc khác nhau của Huyết Thiên Đại Lục đang nhìn về phía một gã nam tử trẻ tuổi,cơ thể trắng nõn gầy yếu đứng ở đối diện với ánh mắt tràn đầy kinh sợ.

Nam tử trẻ tuổi mặc một thân áo đen, hai mắt nhỏ dài, khiến cho người ta có một loại cảm giác cực kỳ quỷ dị.

Nhưng càng khiến người ta kinh khủng hơn là, bàn tay của nam tử trẻ tuổi thình lình đang cầm một cái đầu lâu tóc tai rối bù, dưới bàn chân chảy xuôi “xì xào” một dòng sông máu không nhìn thấy phần cuối.

Gương mặt thanh tú nho nhã, nhưng lại vô cùng tái nhợt, trên mặt lưu lại vẻ không thể tin nổi trước khi bị chém xuống.

Mà dòng sông máu thì rộng chừng ba bốn mươi trượng, nước sông đặc sệt, nhưng không hề có chút mùi huyết tinh nào, ngược lại còn truyền ra một mùi như mùi đàn hương, khiến cho người ngửi được không tự chủ được mà chấn động tinh thần.

Gần bàn chân thanh niên áo đen là những khối tàn thi rõ ràng của cùng một người đang nhẹ nhàng trôi lơ lửng ở đó.

Đôi chân của thanh niên áo đen dẫm dưới dòng sông tới gần nửa bắp chân, thân hình vậy mà vô cùng vững vàng như đứng trên đất bằng, hơn nữa còn dùng ánh mắt như mỉa mai nhìn về phía hai gã tồn tại Đại Thừa cao cấp nhất của Linh Giới.

“Ngươi đã đụng tay đụng chân gì với thân thể của chúng ta, tu vi tại sao bỗng nhiên lại giảm xuống hơn một nửa, nếu không Yên Vũ Chân Nhân tuyệt đối sẽ không bị chém giết dễ dàng như vậy. Ngươi nên biết Yên Vũ Chân Nhân chính là một trong những trưởng lão của Thương Minh - một trong những thế lực lớn nhất trên toàn bộ Linh Giới. Ngươi dám giết hại thành viên trung tâm của Thương Minh thì dù ngươi có thần thông cao minh cũng tuyệt đối khó có thể sống yên ở Linh Giới này.” Một đại hán dáng người vô cùng khôi ngô mặc áo giáp màu tím trong số hai gã Đại Thừa kia dường như khắc chế được sự sợ hãi trong lòng, bỗng nhiên nhìn về phía thanh niên áo đen mà gầm nhẹ lên.

“Thương Minh là thứ quái gì, nếu thật sự tới tận cửa tìm đường chết, ta tự nhiên sẽ tiễn chúng lên đường, khiến cho bọn chúng cũng giống như cả ngươi trở thành một bộ phận của Huyết Hà. Về phần tu vi của các ngươi bị áp chế chẳng liên quan gì tới ta, mà là do Vạn Linh Huyết Tỷ vừa được huyết tế xong, còn chưa có cách nào thu liễm tự nhiên, vì thế các ngươi bị chấn nhiếp mà không biết đấy thôi.” Thanh niên áo đen cười hắc hắc, hời hợt nói.

“Nói bậy, bảo vật gì mà chỉ bằng khí tức có thể chấn nhiếp bọn ta chứ, ngay cả Huyền Thiên Linh Bảo cũng tuyệt đối không thể làm được việc đó.” Đại Hán nghiêm nghị quát, bộ dáng hoàn toàn không tin.

“Ếch ngồi đáy giếng thì biết gì! Huyền Thiên Linh Bảo mặc dù vô cùng lợi hại nhưng còn phải xem là bảo vật Huyền Thiên ra đời từ giới diện loại nào, bảo vật Huyền Thiên ra đời từ loại Tiểu Giới Diện như các ngươi thì có thể có bao nhiêu uy năng chứ. Sự đáng sợ chính thức của Bảo vật Huyền Thiên ra đời từ các giới diện cấp cao, loại tồn tại như con sâu cái kiến các ngươi căn bản không thể tưởng tượng nổi đâu.” Thanh niên áo đen ngáp dài một cái, lời nói không hề che dấu vẻ khinh miệt của chính mình.

“Khẩu khí của các hạ thật lớn, ta còn chưa từng nói qua cái gì gọi là giới diện cấp cao, càng chưa từng nghe thấy ai nói Linh Giới là Tiểu Giao Diện. Xem ra các hạ không phải là người của Linh Giới mà là kẻ đến từ giới diện khác, cho dù như thế chẳng lẽ các hạ thực sự cho rằng chỉ bằng một mình ngươi có thể bằng lực lượng của cả một giới diện, tùy ý làm bậy ở Linh Giới chúng ta đồ sát vô số sinh linh tiến hành huyết tế hay sao.” Đại Hán vốn là khẽ giật mình, nhưng lập tức nhớ tới điều gì, khuôn mặt một lần nữa hiện lên vẻ giận dữ.

“Tàn sát toàn bộ sinh linh của một giới tự nhiên là chuyện không thể nào. Nhưng nếu những tên Đại Thừa khác của giới diện này đều như các ngươi thì chỉ cần phí chút thời gian, việc giết chết tất cả cũng không có gì quá khó khăn.” Thanh niên áo đen nghe được âm thanh quát hỏi, chẳng những không tức giận mà sau khi trầm ngâm một chút, vô cùng nghiêm túc trả lời.

Lời này tự nhiên khiến cho sắc mặt Đại Hán khôi ngô trở nên vô cùng khó coi.

Đúng lúc này, gã Đại Thừa bên cạnh vẫn một mực không nói gì bỗng nhiên toàn thân trải rộng xà văn, lão giả có hai mắt hẹp dài đột nhiên lăn một vòng, thoáng chốc hóa thành một con Cự Xà sau lưng có mọc lên bốn cánh xanh biếc.

Bốn cánh của Cự Xà chỉ khẽ dùng sức, lập tức hóa thành một sợi tơ màu xanh bắn đi.

Chớp động một cái, nó đã thuấn di ra bên ngoài ngàn trượng, mắt thấy chuẩn bị chớp động một lần nữa định chạy trốn mất dạng.

“Ngủ xuẩn, dưới uy năng của Vạn Linh Huyết Tỷ của ta phủ xuống, chỉ một gã Đại Thừa có thể chạy trốn được hay sao.” Thanh niên áo đen nhìn qua hướng Phi Xà đào tẩu, trong miệng quát ra một chữ “Trấn”.

Trong chốc lát, trên không Phi Xà màu xanh biếc đột nhiên hiện lên huyết quang, hư ảnh một Ấn Tỷ lớn như ngọn núi “oanh long” hiện ra, đồng thời từ từ hạ xuống.

Dưới hư ảnh Ấn Tỷ vừa hiện ra, bốn cánh của Phi Xà chẳng hiểu tại sao lập tức run lên, thân hình thoáng chốc bất động tại chỗ, trơ mắt nhìn hư ảnh Ấn Tỷ khổng lồ từ từ chụp xuống thân thể.

Dưới uy năng của Ấn Tỷ, từ miệng Phi Xà lập tức kêu lên một tiếng thê lương thảm thiết.

Cả Phi Xà và Nguyên Anh của lão giả bên trong đều thoáng chốc biến thành từng điểm linh quang tán loạn mà diệt.

Một vòng huyết quang từ Ấn Tỷ cuốn xuống, toàn bộ những điểm linh quang này đều bị hút vào bên trong hư ảnh Ấn Tỷ.

Ấn Tỷ vốn đang có phần mơ hồ, dưới vòng sáng hộ thể màu huyết hồng chớp động bên ngoài lại bỗng nhiên ngưng thực rõ ràng hơn vài phần.

Nhưng sau một khắc, âm thanh ông ông vang lên, hư ảnh Ấn Tỷ vậy mà lóe lên chui vào bên trong hư không không thấy đâu nữa.

Mắt thấy đồng bạn có tu vi tương đương với mình bị diệt sát trong giây lát, đại hán khôi ngô dù đã trải qua vô số mưa gió, tâm tính vô cùng kiên nghị cũng không khỏi hiện ra vẻ tuyệt vọng.

Thực lực đối phương sâu không lường được, hiện tại tu vi của mình còn bị cứng rắn áp chế nhiều như vậy thì càng không có chút cơ hội thủ thắng nào.

Mặc dù như thế, hắn tự nhiên sẽ không có lý gì khoanh tay chịu chết, chỉ có thể liều mạng đánh cược một lần.

Mắt thấy thanh niên áo đen còn chưa từ đằng xa quay lại ngay, đại hán bỗng nhiên rống to một tiếng, sau lưng lóe lên ánh sáng màu xanh, bỗng nhiên hiện ra một cái pháp tướng đầu rồng thân ngựa khổng lồ.

Pháp tướng này vừa hiện ra, miệng lớn của cái đầu rồng mở to, dưới tiếng sấm sét nổi lên lập tức phun ra vô số lôi cầu màu xanh.

Cùng một thời gian, tay áo của Đại hán vung ra mười mấy món bảo vật pháp khí có hình dáng khác nhau, vừa mới bay ra lập tức nổ tung.

Trong lúc nhất thời hơn mười khối quang cầu cực lớn như mặt trời hung hổ lao thẳng tới thanh niên áo đen, uy năng dường như không thể đỡ nổi.

Còn đại hán thì uốn éo thân hình, cả thân thể nổ tung thành huyết vụ, ẩn sâu bên trong trực tiếp hiện ra Nguyên Anh đại thành.

Nguyên Anh này chỉ hít sâu một hơi, bốn phía huyết vụ trong nháy mắt bị hút vào thể nội không sót lại chút nào.

Huyết quang lóe lên, Nguyên Anh của đại hán thoáng chốc trở nên trong suốt mà tiêu tán trong không khí.

Đối diện với hơn mười lôi cầu chằng chịt cùng hơn mười vầng sáng khổng bố do dị bảo biến thành, thanh niên áo đen chỉ âm trầm cười cười, tiếp đó không hề có ý trốn tránh mà ngược lại, một bàn tay ở sau lưng từ từ thò ra phía trước.

------oOo------

Chương 2372: Lục Dực lại xuất hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một hồi âm thanh nổ mạnh ầm ầm vang lên.

Cách người thanh niên chừng mười trượng về phía trước, một tầng hào quang bảy màu chớp động, sau đó một vách tường tinh thể cực lớn hiện ra giữa không trung.

Lôi cầu và vầng sáng đập lên đó, lập tức bắn ra vô số ánh sáng, hơn mười vầng sáng bùng nổ, hóa thành một lực lượng khổng lồ bắn thẳng lên trời cao, dường như muốn đem mọi thứ xé rách ra và nuốt chửng vào một cách sạch sẽ.

Dưới uy năng khủng bố như thế nhưng vách tường bảy màu chỉ hơi lóe lên một chút, sau đó lại bình ổn như không có gì xảy ra, thanh niên áo đen phía sau căn bản không bị ảnh hưởng chút nào.

Ngược lại, lúc này, bầu trời bỗng dưng ảm đạm, một bàn tay khổng lồ trong suốt như lưu ly như xé rách hư không hiện ra.

Bàn tay khổng lồ óng ánh, bóng loáng, mặt ngoài phủ đầy phù văn màu vàng liên tục chuyển động bất định, năm ngón tay vừa xuất hiện, toàn bộ bầu trời như rung lên, một cỗ lực lượng khó tả bao phủ xuống.

“Phanh.”

Tại một chỗ bên ngoài cách đó mấy ngàn trượng, hư không chấn động, Nguyên Anh của gã đại hán chợt hiện ra.

Nguyên Anh vốn đã chạy tới tận chỗ này, vừa rồi dưới tác dụng của một cỗ lực lượng mạnh mẽ đột nhiên xuất hiện nên thuấn di lập tức bị cắt đứt, lại đem nó đẩy ra ngoài hư không.

Nguyên Anh vừa hiện ra, mặt mũi đã tràn đầy sợ hãi, còn đang chuẩn bị thi pháp một lần nữa thuấn di trốn đi thì bàn tay to lớn trong hư không thoáng cái đã xuất hiện trên đỉnh đầu Nguyên Anh, một ngón tay khổng lồ như cột chống trời điểm nhẹ xuống.

“Phốc”, Nguyên Anh không kịp phát ra tiếng kêu gì đã lập tức nổ tung, không thể tiếp nhận nổi lực lượng phủ xuống của một ngón tay này.

Sau khi bàn tay khổng lồ đem Nguyên Anh biến thành linh quang mà hút vào, nó nhoáng lên rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Một tay của thanh niên áo đen lại vung lên, vách tường bằng tinh thể trước người cũng vỡ tán loạn, nhưng kỳ quái nhất là hắn cũng không khống chế dòng sông máu dưới thân rời đi, ngược lại còn quay người, nhìn về một địa phương khác, sau đó nhàn nhạt buông một câu:

“Nhìn kịch vui lâu như thế rồi, hai người các ngươi cũng nên đi ra rồi.”

Nhưng phương hướng đó vẫn hoàn toàn im ắng, không xuất hiện chút dị thường nào.

“Hừ, rượu mời không uống còn muốn uống rượu phạt.”

Thanh niên áo đen thấy như thế thì hai hàng lông mày rướn lên, sau đó một ngón tay tùy ý điểm tới.

Ánh sáng màu đỏ vừa hiện trên bầu trời bên kia, một đạo quang điện đỏ thẫm bổ xuống, điện quang chớp động, hư không gần đó chấn động nhộn nhạo một trận.

“Ngươi đã sớm biết là chúng ta ở đây?” Một thanh âm giật mình phát ra từ trong hư không trống rỗng.

Sau đó nơi ấy hàn quang lóe lên, một nam một nữ lần lượt hiện ra.

Hai người đều một thân áo trắng, nam tử hai bên khuôn mặt có Linh Văn bàng bạc, dung nhan có vài phần tương tự Hàn Lập.

Nữ tử thì đẹp đẽ, lãnh diễm, da thịt trắng như tuyết, khiến cho người ta có cảm giác lạnh lẽo vô bì.

Hai người này, nam chính là Lục Dực Sương Công, nữ là người bị hắn bức phải đồng hành cùng – Băng Phượng.

Hai người bọn hắn đáng lẽ phải ở trên đại lục Lôi Đình, không hiểu sao lúc này lại đi tới đại lục Huyết Thiên này.

“Thần thông ẩn nấp có bằng đấy mà muốn lọt qua tai mắt của ta, cũng quá coi thường ta rồi. Nhưng hai người các ngươi cũng rất đặc biệt, đều có huyết mạch biến dị của Chân Linh thuộc tính Băng, cho dù ở Tiên Giới cũng vô cùng hiếm gặp. Cũng tốt, hôm nay tâm tình ta không tệ, có thể miễn cho các ngươi không chết. Kể từ hôm nay, hai người các ngươi đi theo ta, làm Linh nô của ta. Lần này ta hạ giới cũng đang thiếu hai chân sai vặt.” Thanh niên áo đen liếc nhìn hai người đánh giá, trong mắt hơi hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó nhàn nhạt phân phó.

“Tiên Giới? Linh nô? Ngươi là Chân Tiên ở Thượng giới? Điều này không thể nào, sau thời thượng cổ, giới diện sở hữu và Chân Tiên giới đã mất đi liên hệ, sao Chân Tiên còn có thể tới đây được?” Thanh niên do Lục Dực Sương Công biến ảo thành mặc dù tâm tư âm trầm, nhưng nghe đối phương nói như thế thì cũng bị dọa cho sợ hãi.

Băng Phượng sau khi nghe thấy vậy thì vẻ mặt đại biến, cũng xuất hiện vẻ kinh nghi.

“Hừ, giới diện sở hữu? Bị mất đi liên hệ chỉ là một vài giới diện nho nhỏ của các ngươi mà thôi. Chân Tiên cũng không phải không có cách nào hạ xuống giới diện của các ngươi, chỉ là phải mất một cái giá khá lớn, những kẻ đó không muốn làm ra sự tình mất mà không bù được.” Thanh niên áo đen hừ một tiếng phản bác.

Trong nội tâm Lục Dực Sương Công âm thầm kinh hãi khi nghe những lời này, hơn nữa lúc trước nhìn thấy đối phương nhẹ nhàng giết chết ba gã tu sĩ Đại Thừa bằng thần thông kinh người, hắn lại hơi tin tưởng thân phận Chân Tiên của đối phương.

Nhưng muốn một lần nữa khiến hắn trở thành linh thú của người khác, dù đối phương địa vị cao tới đâu, hắn cũng sẽ tuyệt đối không đáp ứng.

“Ta cho các ngươi mười tức giời gian suy nghĩ, nếu không đáp ứng, hắc hắc,...” Thấy vẻ mặt âm tình bất định của Lục Dực Sương Công, thanh niên áo đen lập tức nói ra lời uy hiếp.

“Không cần tới mười tức, ta lập tức có thể cho ngươi câu trả lời. Muốn ta làm Linh nô sao, đừng ở đó mơ mộng hão huyền. Dù cho ngươi có quỳ trước mặt ta dập đầu ba cái thì ta cũng không thèm làm.” Thanh niên do Lục Dực Sương Công biến thành suy nghĩ một chút, sau đó trên mặt lộ ra vẻ trào phúng, quả quyết đáp.

“Ngươi nói cái gì? Dám ăn nói với ta như thế?” Thanh niên áo đen cảm thấy khó tin, mặt hắn xanh lại, đồng thời sát khí ầm ầm bộc phát ra bốn phương tám hướng.

Hư không xung quanh có sát khí tràn qua lập tức trở nên vặn vẹo, mơ hồ, lại thỉnh thoảng ẩn hiện những sợi tơ màu trắng như muốn xé nát không gian ra.

Lục Dực Sương Công thấy vậy thì cũng không nói hai lời, một quyền đánh lên ngực mình, lập tức một viên châu màu xanh dính cả máu huyết bắn ra.

Viên châu vừa mới bay ra, lập tức vòng ánh sáng bảo vệ xuất hiện, sau đó lóe thành một đôi cánh óng ánh, bám vào sau lưng hắn.

Cùng lúc, tay áo của Lục Dực Sương Công run lên, cuốn Băng Phượng vào trong, cuối cùng hắn huyễn hóa ra nguyên hình một con sương công màu trắng tuyết.

Trên lưng hắn không chỉ có ba cặp cánh mà còn có cặp cánh thứ tư do viên châu biến ảo thành.

Tám cánh của sương công màu trắng tuyết khẽ động, “vèo” một cái đã hóa thành một đạo ánh sáng màu trắng, sau một cái lóe lên đã hoàn toàn biến mất trong không trung, chỉ để lại tiếng xé gió mơ hồ truyền đến từ rất xa.

Độn thuật kinh người như thế khiến cho đồng tử của gã thanh niên áo đen cũng phải co rụt lại, sau đó lại khôi phục như thường, chỉ nghe hắn nói một câu:

“Đúng là ngu xuẩn, tưởng rằng có độn thuật này là có thể thoát khỏi tay ta sao?”

Vừa dứt lời, dòng sông máu dưới chân thanh niên khẽ cuộn lên, đổ ập lên người hắn, qua thời gian mấy nhịp thở sau đã toàn bộ chui vào trong cơ thể gã thanh niên này.

Chỉ chốc lát, một cỗ hơi thở so với trước còn cường đại hơn mấy lần từ trong cơ thể hắn ầm ầm bạo phát ra.

Tay áo của hắn run lên, muốn thúc giục một bí thuật nào đó đuổi theo.

Đúng lúc này, một tiếng “phốc” truyền tới. Bốn phía xung quanh gã thanh niên áo đen đều xuất hiện phù văn Tử Kim, sau khi quay tít một vòng liền biến thành một phù khóa vàng rực rỡ bổ nhào về phía hắn.

Thanh niên áo đen biến sắc nhưng không hiểu tại sao vẫn đứng nguyên tại chỗ, không hề né tránh.

Một tiếng sét đánh vang lên giữa trời quang.

Một tầng ánh sáng màu tử kim xuất hiện quanh thân hắn, thân hình run lên, sau đó khí tức khủng bố vừa thả ra đã tiêu tán không còn.

Đồng thời sắc mặt của thanh niên áo đen cũng tái đi, lập tức há mồm phun ra một đoàn máu màu bạc, lúc này tầng ánh sáng màu tử kim mới tán loạn biến mất.

Sau đó, hắn ngưa mặt, hướng về phía mà Lục Dực Sương Công vừa trốn thoát, nhìn thoáng qua, rồi tự nói với mình mấy câu:

“Mặc dù chỉ là một tiểu giao diện nhưng lực lượng áp chế của nơi này ta cũng khó có thể đối phó nổi. Nhưng dù sao ta chỉ cần vận dụng hai, ba thành pháp lực cùng vài tiểu bán thần thông, hai linh vật hạ giới muốn chạy thoát khỏi ta cũng là nằm mơ. Dù sao thời điểm huyết tế sau cũng còn mấy tháng nữa, thời gian rảnh rảnh này chơi đùa một chút với các ngươi cũng tốt. Hy vọng hai các ngươi bổn sự không tệ, để cho tâm tình ta được khoan khoái dễ chịu một đoạn thời gian.”

Thanh niên áo đen càng nói thanh âm càng trở nên lạnh lẽo, sau đó tay áo run lên, dưới bàn chân hiện ra một dải mây bảy sắc, phá không bay đi.

Tốc độ di chuyển của hắn cũng không quá nhanh, dường như vô cùng thong dong.

Hai ngày sau, tại một núi nhỏ vô danh, trong một động phủ thô ráp được mở tạm, một nam một nữ ngồi khoanh chân đối mặt nhau.

Hai người này đúng là Lục Dực Sương Công và Băng Phượng.

Một lúc lâu sau, Lục Dực mở mắt, miệng há ra, một đoàn hàn khí trắng xóa bắn ra.

Băng Phượng ở phía đối diện cảm ứng được, thần sắc khẽ động, đôi mắt đẹp cũng mở ra, sau khi đánh giá Lục Dực một hồi, thần sắc xuất hiện vẻ phức tạp, hỏi:

“Ngươi đã khôi phục chân nguyên tiêu hao lúc trước rồi. Độn thuật khi trước, cho dù là Đại Thừa tu sĩ cũng không thể dễ dàng thi triển đâu. Không biết ngươi từ đâu mà đoạt được dị bảo, có thể hóa thành đôi linh cánh thứ tư, nếu không căn bản khó lòng có thể chạy thoát khỏi tên kia.”

“Hừ, những năm này ta xâm nhập và Man Hoang cũng không phải không công, cũng có mấy lần gặp kỳ ngộ nhỏ. Muốn ta làm nô cho kẻ khác, Chân Tiên cũng đừng mơ tưởng. Về phần chân nguyên, ngươi không cần phải lo lắng, thể nội ta vừa mới thu nạp Tố Âm tinh khí, rất nhanh có thể khôi phục như ban đầu. Nhưng nếu như ta có thể sớm tìm ra được nơi Tố Âm tộc ẩn thân, có thể học được pháp thuật câu thông lực lượng tinh thần, đạt được chân thân, cho dù đối phương là Chân Tiên hàng thế cũng chưa chắc ta không thể liều mạng.” Lục Dực hừ một tiếng, trong mắt lóe lên hàn quang.

“Cái này cũng do vận khí ngươi không tốt. Ai mà biết được Tố Âm tộc từ thượng cổ đã an cư tại đại lục Lôi Đình lại đột nhiên chuyển tới Huyết Thiên. Nếu không phải ngươi hao tổn tâm cơ truy tung tới tận đây, hiện tại chỉ sợ còn không được như ý nguyện đấy. Nhưng nghĩ dựa vào đó mà có thể đối phó được một gã Chân Tiên thì vẫn còn có chút mơ mộng.” Sau một hồi sắc mặt âm tình bất định, Băng Phượng mới lạnh giọng nói.

“Nếu là thời kỳ Chân Tiên toàn thịnh thì một tia hy vọng tất nhiên cũng không thể có. Nhưng với thân thể Chân Tiên hàng lâm hiện tại, phải chịu lực áp chế của giới diện, một thân thực lực của hắn chỉ có thể phát huy ba, bốn thành cũng đã coi như không tệ, cùng lắm cũng có thể sánh ngang bằng với một gã Chân Linh lợi hại mà thôi. Sao ta lại không ứng phó được chứ? Chỉ cần cho ta thời gian mấy trăm năm, ta sẽ... Không tốt, vậy mà hắn lại đuổi theo.”

Lục Dực còn đang nói, bỗng nhiên sắc mặt đột biến, thoáng một cái giật mình nói.

------oOo------

Chương 2373: Thiên Cơ Toái

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lục Dực không cần suy nghĩ, tay áo rung lên, lập tức một mảnh hàn quang bay ra, thoáng cái đem Băng Phượng kéo xuống bên mình, hàn khí trắng mênh mông vừa hiện, bắn ra một viên châu trong suốt lóng lánh. Sau khi xoay tròn một vòng tại chỗ, lập tức biến thành con rết tám cánh khổng lồ xuyên thủng lòng núi mà ra, hóa thành một đường tuyến trắng bỏ trốn mất dạng.

Sau thời gian khoảng một bữa cơm, chân trời vang lên tiếng xé gió, thanh niên áo đen chân đạp Thải Vân bảy màu lóe lên hiện ra.

Trông động tác của hắn cỏ vẻ nhẹ nhàng, chậm chạp, nhưng độn tốc lại cũng không chậm một chút nào, sau vài cái chớp động lập tức quỷ dị xuất hiện phía trên hòn núi nhỏ.

Thanh niên áo đen mặt không biểu cảm trước tiên là quét mắt xuống hòn núi nhỏ phía dưới một lần, trên mặt đột nhiên nổi lên một ít tia cười lạnh, chân hơi nhấn xuống, Thải Vân bảy màu dưới chân lập tức phá không bắn đi một lần nữa.

Phương hướng mà hắn truy theo, không ngờ chính là chỗ vừa lúc nãy hai người Lục Dực chạy trốn.

Vị Chân Tiên Tiên giới này dường như là thật sự có biện pháp truy tung tung tích của hai người Lục Dực, Băng Phượng, cách xa nhau trong một thời gian dài như vậy thế mà hắn vẫn tìm ra chuẩn xác vô cùng.

Cứ như vậy, thanh niên áo đen cùng Lục Dực, Băng Phượng như cùng nhau chơi trò đuổi bắt.

Dưới tình huống Lục Dực vận dụng độn thuật bảo mệnh, tốc độ của hai người cách biệt một trời một vực. Nhưng vô luận hai người có đem cự ly kéo giãn cách xa thế nào đi nữa thì cũng chỉ mấy ngày sau là thanh niên áo đen vẫn có để thong dong truy đuổi đến, giống y như giòi bọ bám vào xương, hay trò mèo vờn chuột bình thường vậy.

Lục Dực đã cảm bắt đầu thấy cực kỳ lo lắng, nhưng bất kể kiểm tra trong ngoài thân thể của mình cùng Băng Phượng thì đều không phát hiện được một chút dị tượng khác thường nào cả. Lúc này mới thấy rõ là bản thân mình đã quá coi thường thần thông của người trên Tiên giới.

Rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể liều mạng không ngừng hao tổn Tố Âm tinh khí vừa mới ngưng luyện ra, mang theo Băng Phượng một đường chạy trốn trối chết.

Ba tháng sau, mắt thấy đang khi không ngừng bị đuổi giết, vào thời điểm Lục Dực không còn sức để mà duy trì nữa, thì bỗng nhiên bóng dáng thanh niên áo đen phía sau cũng lại biến mất không tiếng động, liên tiếp mấy ngày cũng không xuất hiện nữa.

Lục Dực cùng Băng Phượng tất nhiên mừng rỡ, đều cho rằng rốt cục cũng thoát khỏi được sự truy sát của đối phương, vội vàng tìm một chỗ bí ẩn rồi lập tức từ từ khôi phục chân nguyên trong cơ thể.

Nhưng mà chỉ sau có nửa tháng, thanh niên áo đen lại lần nữa xuất hiện ở khu vực phụ cận, Lục Dực cùng Băng Phượng dưới sự kinh hãi, chỉ có thể âm thầm kêu khổ rồi lại lần nữa theo con đường cũ thục mạng chạy trốn.

...

Huyết Thiên đại lục, trong một đại điện bí mật của Hách Liên Thương Minh. Bích Ảnh, người phụ trách Huyết Thiên này ngồi ở sau một cái bàn gỗ màu tím, sắc mặt âm trầm đang nhìn một số tin tức trong ngọc giản cầm trên tay.

Sau một lát, hắn cuối cùng cũng xem hết toàn bộ ngọc giản, đem nó để lên trên bàn rồi vỗ nhẹ bàn tay “Ba” một tiếng.

Lập tức trước bàn gỗ xuất hiện một cơn gió nhẹ, một thân ảnh mơ hồ chớp lên hiện ra, lập tức hướng Bích Ảnh thi lễ thật sâu.

"Chuyện gì đã xảy ra, Yên Vũ đạo hữu vậy mà vẫn lạc, các ngươi sau một thời gian dài như thế mới bẩm báo việc này lại cho ta." Bích Ảnh nhàn nhạt hỏi một câu.

"Bẩm báo đại nhân, Yên Vũ tiền bối ngày đó họp mặt cùng với hai vị tiền bối Đại thừa khác, rồi mới đi sâu vào Tề Vân sơn mạch điều tra sự tình nhân khẩu của tám quốc gia, mười chín tông môn bị mất tích. Kết quả là sau khi đi mấy tháng, mới đưa tin về nói cuối cùng đã tìm được chỗ ẩn thân của tên thủ phạm mơ hồ kia, nhưng mà sau đó lại không còn tin tức gì truyền ra nữa. Sau này Minh Xà tộc cùng bản minh phái người mang theo Bản Mệnh Bài của ba vị tiền bối lần nữa tiến vào Tề Vân sơn mạch tìm kiếm. Kết quả là mới vừa tiến vào bên trong đó không được bao lâu thì cả ba cái Bản Mệnh Bài đồng thời vỡ vụn, thế mới biết ba vị tiền bối đi trước đã vẫn lạc, chỉ là không biết đã bị người ta dùng loại thủ đoạn nào mà có thể che dấu được như vậy."

"Người đi điều tra lại mất công hơn một tháng sau, mới tìm ra được khí tức còn lưu lại của ba vị tiền bối ở một nơi bí ẩn nào đó, nhìn theo dấu vết còn lưu lại ở phụ cận thì hình như cả ba vị đều đã phải trải qua một phen kịch chiến rồi mới đồng thời vẫn lạc tại đó. Mà đối thủ chỉ có một người mà thôi. Việc này cực kỳ trọng đại nên người điều tra không dám làm qua loa, chỉ khi xác định được tin tức là cực kỳ chuẩn xác mới dám trở về bẩm báo lại, cuối cùng mới đem tin tức này bẩm báo với đại nhân." Cái bóng mơ hồ kia trầm giọng giải thích một hồi, dường như đã nắm được hết mọi việc trong lòng bàn tay.

" Có đủ năng lực che lấp Bản Mệnh Bài để không bị phát hiện, nhìn vào mặc dù thời gian dường như không quá lâu, nhưng quả thật là thật sự khó tin. Ít nhất bản tọa sống đã lâu như vậy, cũng chưa từng nghe nói có sự tình nào tương tự phát sinh qua. Ba người Yên Vũ chân nhân tuy chỉ là một dạng tồn tại Đại thừa bình thường, nhưng có thể dùng sức mạnh của bản thân cùng lúc chém giết cả ba người bọn họ thì trong số toàn bộ lão quái thành danh trên Huyết Thiên này cũng đếm không quá mười đầu ngón tay. Bản minh ngoại trừ ta ra, các trưởng lão khác cũng không thể làm được việc này. Xem ra người mà huyết tế tám quốc gia, mười chín tông môn kia, thật đúng là một vị tuyệt thế hung ma." Bích Ảnh vuốt cằm, hàn quang trong mắt chớp động nói.

"Vị hung ma này nếu mà chỉ vẻn ven huyết tế các quốc gia tông môn ở Tề Vân sơn mạch thì cũng thôi. Lấy tu vi khủng bố như thế, ngay cả làm ra sự tình đại ác đầy trời thế này thì các thế lực bình thường hơn phân nửa là không dám trả thù. Nhưng vừa vặn lại mới thu được tin tức, nửa tháng trước hung ma này lại đột nhiên xuất hiện ở Đại Long Quốc, biến hóa ra một huyết hà (biển máu) vô biên đem tất cả nhân khẩu cùng toàn bộ mấy chục tông môn trong nước một mẻ hốt gọn, toàn bộ sinh linh đều biến thành máu loãng bị huyết hà hút hết vào trong. Kể từ đó, mấy đại thế lực như Huyết Cốt Môn cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được nữa. Nghe nói trong mấy ngày nay, những đại thế lực này thường xuyên qua lại tiếp xúc, hình như dự định điều động một số trưởng lão Đại Thừa thành lập một hội Đồ Ma Minh, để chuyên môn vây giết hung ma này. Hơn nữa, tại hạ đã nhận được thư tín từ các thế lực này phát đến, đồng dạng đều muốn mời bản Thương Minh gia nhập cùng bọn họ." Cái bóng mơ hồ thuật lại rõ ràng đầu đuôi.

"Đồ Ma Minh? siêu cấp tông môn Huyết Cốt Môn này cuối cùng đã nhúng tay vào, xem ra việc này quả thực là cực kỳ to tát náo nhiệt đây. Như vậy cũng tốt, bản minh chuyến này không cần đi quá sâu vào vũng nước đục, nhưng lại cũng không thể ra vẻ không quan tâm tới. Như vậy đi, tóm lại là để cho Quân trưởng lão đi đến đó một chuyến, tham gia đại hội Đồ Ma Minh, nhưng ngàn vạn lần không nên trực tiếp đối kháng với hung ma kia, lấy việc bảo trụ tính mạng của mình làm điều ưu tiên. Bản minh vẫn lạc Yên Vũ đạo hữu, đã xem như là một tổn thất không nhỏ rồi." Sau khi Bích Ảnh đắn đo một hồi, cuối cùng đã có quyết định.

"Vâng, thuộc hạ sẽ thông báo cho Quân Dịch Mộng trưởng lão." Cái bóng mơ hồ đối với mệnh lệnh của Bích Ảnh cũng không có chút dị nghị, khom người đáp lại một tiếng.

"Ngoài ra, thời gian cuộc chiến Cường giả cũng sắp tới rồi, có thể bắt đầu triệu tập nhân thủ, phải chuẩn bị cho thật chu đáo. Hừ, nếu không phải bổn tọa cần phải trấn thủ trong Liên Minh, thêm vào cuộc chiến Cường giả lại liên quan đến lợi ích trọng đại của cả một tiểu giới, bản thân ta thật sự muốn gặp mặt vị hung ma đã huyết tế nhiều sinh linh như vậy." Bích Ảnh sau khi trầm ngâm một chút, lại cười lạnh một tiếng nói.

"Thuộc hạ sẽ an bài chuyện này cho thật tốt. Nhưng mà người được lựa chọn tham gia cuộc chiến Cường giả, ngoài trừ đại nhân cùng Văn Tâm Phượng trưởng lão đang ở chỗ này thì còn có Lôi đại nhân đã tiến vào Huyết Thiên, cũng đã phân bổ chỗ bế quan tạm thời. Hàn Lập tiền bối cùng một nhóm người, theo người của bản minh dọc đường báo cáo, hình như đang ở gần phụ cận Lạc Triều thảo nguyên, vẫn đang tìm kiếm vài toà Thượng Cổ tế đàn chung quanh. Duy nhất cũng phiền toái nhất chính là vị Huyết Sát tiền bối kia, từ một năm trước phá giới tiến vào Thiên Giai mê cung trong truyền thuyết đến nay còn chưa quay lại, không biết có bị nhốt lại trong đó giống như những người khác không nữa." Cái bóng mơ hồ trả lời một tiếng, lại có phần do dự nói.

"Yên tâm. Huyết Sát người này thần thông to lớn không dưới ta, hơn nữa theo bản tính vốn có của hắn, nếu không có mười phần nắm chắc đối với ra vào trong Thiên Giai mê cung, chắc chắn hắn sẽ không tùy tiện tiến nhập vào. Thực đến thời gian đã giao hẹn, hắn nhất định sẽ xuất hiện thôi." Bích Ảnh không lưỡng lự trả lời.

"Đại nhân đã nói như vậy, có lẽ Huyết Sát tiền bối kia thực sẽ xuất hiện đúng giờ. Vậy thuộc hạ cũng sẽ bắt đầu phát tin tức cho Lôi đại nhân cũng Hàn tiền bối, để cho người của phân bộ an bài họ truyền tống trực tiếp đến tiểu giới kia." Cái bóng mơ hồ nói.

"Được, trước tiên cứ an bài như thế đã." Bích Ảnh tự nhiên không có ý kiến gì khác nữa, gật đầu một cái.

Thế rồi trước cái bàn gỗ chợt chấn động, cái bóng mơ hồ hơi khẽ khom người rồi biến mất.

Trong lúc này, Bích Ảnh không đếm xỉa tới, khoát tay chộp tới một cái bàn đặt đầy ngọc giản bên trên.

Nhưng bỗng nhiên "B..a..n....g" một tiếng, một tiếng trầm đục vang lên từ trên người hắn.

Sắc mặt của Bích Ảnh nhất thời đại biến, trên tay vốn dĩ đang cầm giọc giản bỗng chốc cứng đơ lại lơ lửng giữa không trung.

Sau một lúc, hắn mới hít một hơi thật sâu, đem bàn tay đang xòe ra nhanh chóng thu lại, vỗ nhẹ xuống bên hông.

Ánh sáng màu xanh chợt hiện, từ trong bay ra một cái hộp ngọc nho nhỏ màu xanh biếc, loé lên lơ lửng trước mặt Bích Ảnh.

Mặt ngoài hộp ngọc này khắc chi chít linh văn tinh xảo, đồng thời được dán vài tấm phù văn màu vàng, chớp động linh quang nhàn nhạt.

Sắc mặt của Bích Ảnh âm trầm, cánh tay khẽ động, hai tay vừa xoay tròn nhanh chóng vừa bấm quyết, mười ngón tay run lên, cùng lúc điểm về phía hộp ngọc.

Hộp ngọc run lên một cái, tất cả mấy tấm phù văn đều tự rơi xuống.

Nắp hộp sau khi chớp lên, đã tự động mở bung ra, bên trong lộ ra một cái đĩa tròn kiểu dáng cổ quái.

Đĩa tròn này trắng tinh như ngọc, ở giữa mơ hồ ấn khắc một văn trận đỏ tươi như máu, mà ở trung tâm có một đồ án Thái Cực hai màu trắng đen mơ hồ, làm cho người ta nhìn vào sẽ cảm thấy tâm thần như bị hút hết thành trống rỗng, cảm giác quỷ dị không thể kiềm chế nổi.

Bích Ảnh nhìn vào đĩa tròn một lúc lâu sau, mới cắn răng một cái, duỗi năm ngón tay chạm vào mặt đĩa tròn.

"Phốc” một tiếng trầm đục vang lên.

Nháy mắt khi ngón tay vừa chạm vào, văn trận màu đỏ tươi ở giữa đĩa tròn lại trở nên vô cùng yêu ớt nứt ra vài cái khe hở hẹp, đồ án Thái Cực ở trung tâm cũng đồng thời vỡ vụn triệt để.

"Thiên Cơ toái, quả nhiên là Thiên Cơ toái, không thể ngờ rằng lời đồn đại kia lại là thật. Từ khi ta đại đạo sơ thành đến giờ vẫn luôn dùng máu mình để tế luyện bảo vật này, chính là vì ý nghĩ vạn nhất, không ngờ tới là nó lại xuất hiện điềm báo thật sự. Chẳng lẽ cuộc chiến Cường giả lần này có điều gì bất ngờ xảy ra, kiếp nạn trong số mạng của ta lần này thực sự sẽ buông xuống?" Bích Ảnh sắc mặt âm trầm nhìn chăm chú vào đĩa tròn một lúc lâu rồi tự nói lẩm bẩm vài câu.

"Hừ, mệnh ta do ta định chứ không phải do trời định, cho dù thực sự bảo vậy này linh nghiệm như trong truyền thuyết đi nữa, cũng không phải là không thể tìm ra được một đường sinh cơ. Nhưng mà những chuẩn bị từ ban đầu kia chắc chắn là không đủ rồi, vẫn cần phải chuẩn bị thêm thật nhiều hậu thuẫn mới được." sắc mặt Bích Ảnh âm tình bất định biến hóa vài cái, hừ lạnh tự nói hai câu, tay áo run lên, một phiến ánh sáng màu lục cuốn tới đĩa tròn.

****nguyên bản là*玉匣*: hộp ngọc, cảm thấy không chuẩn xác nên sửa lại thành đĩa tròn.*

"Oanh" sau khi vang lên một tiếng, đĩa tròn bình yên vô sự, nhưng trận bàn màu trắng bên trong trong nháy mắt hóa thành bột phấn triệt để tiêu thất.

------oOo------

Chương 2374: Đại Chiến Sắp Bắt Đầu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Huyết Thiên đại lục, Yêu Thú chi địa tiếng tăm lừng lẫy, trên không một cái hồ nước to lớn nào đó ở Lạc Triều thảo nguyên, Hàn Lập cùng một nhóm người đang khống chế một chiếc phi thuyền rất bình thường phá không bay nhanh về phía trước.

Hàn Lập đang đứng phía trước trên đầu phi thuyền, mặt không chút biểu tình, không nhìn ra trong lòng đang suy nghĩ điều gì.

Đằng sau hắn là hai người Chu Quả Nhi cùng Hoa Thạch lão tổ đang đứng thẳng, bộ dáng cực kỳ ủ rũ.

Cách đây không lâu, bọn họ vừa mới đem tòa Thượng Cổ tế đàn cuối cùng trên thảo nguyên dò xét cực kỳ kỹ càng, nhưng vẫn không thu hoạch được một chút gì, khiến hai người rất là chán nản.

Bỗng nhiên, từ trên thân Hàn Lập truyền ra âm thanh “ông ông” rất rõ ràng.

Thần sắc của Hàn Lập khẽ động, tay áo run lên, tức thì một cái trận bàn màu lam nhạt từ trong bay ra, mặt ngoài hiện ra mười mấy cái ngân văn, cũng chớp động lên linh quang nhàn nhạt.

"Đi, lập tức chuyển hướng đến phụ cận Thiên Mã thành." Hai mắt của Hàn Lập nhíu lại, không chút do dự phân phó một tiếng.

Hoa Thạch lão tổ mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng bàn tay vội vàng bấm pháp quyết, lập tức điều khiển phi thuyền quay đầu lại chuyển hướng bay về một nơi khác.

"Hàn tiền bối, có chuyện gì xảy ra vậy, chẳng lẽ là cái được gọi là “cuộc chiến Cường giả đã chuẩn bị bắt đầu rồi." Sau khi Chu Quả Nhi chớp chớp đôi mắt to, nhịn không được hỏi trực tiếp.

Đúng là có quan hệ đến sự tình cuộc chiến cường giả, Hàn Lập mặc dù không có đem toàn bộ câu chuyện nói cho hai người Chu Quả Nhi, nhưng cũng đã tiết lộ một số tin tức có liên can.

Chu Quả Nhi tuy không biết cái được gọi là cuộc chiến Cường giả rốt cuộc là chuyện gì, nhưng cũng biết vào thời điểm nào đó Hàn Lập đã có ước hẹn cùng một số cường giả tại một địa phương giao thủ một phen, cho nên mới có câu hỏi như thế này.

"Đúng là đã đến giờ rồi. Hắc hắc, lúc trước đã nhận lấy một số chỗ tốt của Thương Minh, nên giờ đây ta không thể đổi ý không đi được." Hàn Lập không thèm để ý trả lời.

"Ngay cả bậc đại thế lực Hách Liên Thương Minh có nhiều lão tổ Đại Thừa thế này mà vẫn phải mời tiền bối đến xuất thủ tương trợ, có thể thấy lần cuộc chiến Cường giả này thực sự không đơn giản. Tiền bối cũng nên phải cẩn thận một chút." Bộ dáng Chu Quả Nhi có vài phần lo lắng.

"Yên tâm, đối với thần thông hiện tại của ta, người có thể uy hiếp đến ta ở thế gian này không còn mấy nữa rồi, cho dù vạn nhất không địch lại đối thủ, ta vẫn có thể đơn giản bình yên thoát thân" Hàn Lập cười nhẹ một tiếng, trả lời như đã liệu trước.

Trông thấy Hàn Lập tự tin như vậy, Chu Quả Nhi cùng Hoa Thạch lão tổ liếc mắt nhìn nhau, thoáng cái an tâm hơn nhiều.

Nửa tháng sau, đám người Hàn Lập rốt cuộc cũng bay ra khỏi thảo nguyên, đi tới một tòa thành vĩ đại bên ngoài rìa nó.

Thành này cùng với thành trì bình thường không giống nhau, ngoài việc tường thành cực kỳ cao lớn ra thì ở trên vách tường lại trồng thêm từng dãy cự trúc màu xanh đen vừa to vừa thô, một cây lại nối tiếp một cây liên miên thành một dãy tường trúc, đem toàn bộ cả tòa thành vây kín bên trong.

Mà ở trên tường thành này, cứ cách khoảng gần dặm lại được bố trí vài chục pho tượng phi mã cao cả trượng, toàn thân xám trắng, trông rất sống động, hơn nữa tư thế dáng vẻ lại không cái nào giống cái nào.

Nhóm người Hàn Lập điều khiển phi thuyền căn bản không hề hạ xuống trước cửa thành, ngông nghênh bay vượt qua ở phía trên, làm cho ánh mắt của phần lớn đê, trung giai tu giả trong thành đều cực kì hoảng hốt, mọi người đều ngẩng lên nhìn vào cấm chế vô hình trên không toà thành.

Nhưng sau khi phi thuyền từ từ hạ thấp thấp xuống, lại run lên một cái rồi bay thẳng đến trung tâm của tòa thành.

" Lão tổ Đại Thừa "

Phía dưới lập tức có vài người đồng thời thất thanh nói ra.

Cảnh vệ ở xung quanh tường thành vốn đang cảnh giác cũng tự nhiên cực kỳ hoảng sợ, lập tức đổi lại thần sắc cung kính đưa mắt dõi theo phi thuyền đang bay về nơi xa xa.

Một cái phi thuyền có thể trực tiếp không coi cấm chế cấm không của một thành ra gì, tồn tại cấp Hợp Thể kỳ bình thường căn bản không thể làm được điều này, chỉ có thần thông của tồn tại Đại Thừa trở lên mới có thể làm như vậy được.

Mặc dù bình thường tất cả các thành trì đều đặt ra luật lệ cấm người bên ngoài phi hành vào trong thành, nhưng đối với tồn tại Đại Thừa, thậm chí đến cả những tồn tại Hợp Thể mạnh mẽ mà nói, đa phần đều coi như không quan tâm đến.

Đương nhiên cũng cần phải xem số lượng cường giả đang trấn thủ bên trong thành là bao nhiêu, mỗi thành đều không thể giống nhau được.

Thiên Mã thành mặc dù không nhỏ, nhưng hoàn toàn không có lão tổ Đại Thừa trấn thủ, chỉ có mấy tên tu giả cấp bậc Hợp Thể mà thôi, vậy nên các cảnh vệ trong thành này hoàn toàn không có gan để chọc giận một lão quái vật Đại Thừa.

Vì thế Phi Thuyền của Hàn Lập cứ một mực ngự khí phi hành, qua một khoảng thời gian, đám người Hàn Lập liền xuất hiện trước trung tâm của một tòa kiến trúc to lớn, bên ngoài treo bản hiệu của Thương Minh.

Hàn Lập đem phi thuyền thu lại, thời điểm mới từ không trung hạ xuống xuống, lập tức từ bên trong đi ra hai hàng nam nữ thần sắc cung kính, tất cả đều hướng Hàn Lập thi lễ thật sau, đứng đầu là một lão giả tóc xám bộ dáng khoảng sáu bảy mươi tuổi càng thêm cung kính nói: "Bái kiến Hàn tiền bối, mấy ngày trước đám người vãn bối đã nhận được tin tức từ tổng bộ truyền đến, sớm đã đem truyền tống pháp trận chuẩn bị xong rồi. Tiền bối có muốn ở lại nơi này của vãn bối nghỉ ngơi một chút rồi sau đó mới lên đường hay không?"

"Thương Minh các ngươi làm việc quả thực rất nhanh chóng, nghỉ ngơi thì không cần thiết, lập tức chuẩn bị cho việc truyền tống thôi." Ánh mắt Hàn Lập sắc bén như dao nhìn sang lão giả nhàn nhạt nói một câu.

"Vâng, vậy thì để vãn bối dẫn đường cho tiền bối." Lão giả lại cúi đầu, không chút do dự đáp ứng một tiếng.

Hàn Lập nhẹ gật đầu, lập tức dẫn đầu đi thẳng về phía cửa chính.

Chu Quả Nhi cùng Hoa Thạch lão tổ tất nhiên là theo sát phía sau.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, Hàn Lập đã có mặt trong một đại sảnh cơ mật nào đó ở phía sâu dưới lòng đất.

Trong đại sảnh, bất ngờ có một tòa pháp trận tỏa ra chi chít linh văn màu bạc.

Hàn Lập chỉ nhìn lướt qua, khẽ chau mày, mở miệng hỏi một câu: "Truyền tống trận này có đúng là phá không truyền tống trận, địa điểm truyền tống tới đúng là tiểu giới kia sao?"

"Tiền bối ánh mắt như thần, Bích Ảnh đại nhân quả thật để cho tiền bối trực tiếp truyền tống tới tiểu giới kia sau đó mới hợp lại một chỗ với những cường giả khác." Lão giả chân thành trả lời.

"Nếu là Bích Ảnh đạo nhân an bài, chắc hẳn bên kia cũng đã chuẩn bị tốt mọi chuyện. Bắt đầu truyền tống đi nào." Hàn Lập sau khi mỉm cười, không thèm để ý mà trực tiếp bước chân vào trong pháp trận.

Bên cạnh hắn chấn động một cái, hai người Chu Quả Nhi cũng đã loé lên tiến vào trong đó.

Lão giả sau khi vâng dạ một tiếng, cánh tay khẽ động. Trong tay lập tức có thêm một khối ngọc bài màu xanh nhạt, sau khi giương lên lay động một chút thì xuất hiện một đạo ánh sáng bạc bay ra chớp lên một cái rồi nhập luôn vào bên trong pháp trận.

Sau một khắc, cả tòa pháp trận vang lên từng hồi âm thanh, ngân quang đại phóng, ba người Hàn Lập trở nên mơ hồ một cái rồi biến mất.

Ở một giới diện khác, trong một tòa pháp trận bị cây cối xanh um che phủ xung quanh, bỗng nhiên ngân quang loé lên, ba người Hàn Lập thông qua truyền tống chợt hiện ra.

"Hàn huynh, ngươi quả thực là người cực kỳ đúng hẹn. Mấy năm liền không gặp, mọi chuyện hết thảy đều bình an chứ?" Một giọng nói sang sảng truyền đến từ phía sau đám cây cối rậm rạp.

Tiếp theo cây cối bên kia tự động tách ra hai bên, từ trong đó xuất hiện hai bóng người.

Phía trước là một lão giả, khuôn mặt khô héo, mặc áo xanh, vẻ mặt tươi cười.

Đằng sau là một thiếu nữ thanh xuân mặc cẩm bào, trong tay đang ôm ấp một con ngân mao tiểu thú, khuôn mặt đoan trang tú lệ, dáng vẻ rất là thản nhiên.

"Bích Ảnh đạo hữu?" sau khi hai mắt Hàn Lập đánh giá lão giả, cảm ứng được từ người đối phương có một chút khí tức quen thuộc, đôi lông mày nhíu lại hỏi.

"Đúng vậy, đúng là lão phu. Chuyện ngày đó dùng Phệ Phật Đồ thử lẫn nhau, mong rằng đạo hữu không nên để trong lòng. Cuộc chiến cường giả bây giờ, vẫn còn phải nhờ cậy Hàn huynh trợ giúp nhiều." Bích Ảnh vừa cười vừa nói.

"Bích huynh khách khí rồi, ngày đó tại hạ đã đáp ứng trợ giúp, lần này không thể nào lại thoái thác được." Hàn Lập cũng lộ vẻ tươi cười trả lời.

Bích Ảnh nghe thấy cười ha hả, di chuyển né sang một bên, giới thiệu thiếu nữ thanh xuân bên cạnh cho Hàn Lập.

"Đây là Trưởng lão hội của bản minh Văn Tâm Phượng trưởng lão, xuất thân từ Huyễn Tâm môn, thực lực cực kỳ mạnh mẽ, trong số tất cả các trưởng lão ở Huyết Thiên này cũng được kể vào số một số hai, cũng là một trong những người được chọn lựa để xuất chiến.

"Huyễn Tâm môn? Môn phái này ta cũng từng nghe nói qua, hình như là đại tông môn lớn nhất phía bắc Huyết Thiên, mặc dù môn hạ đệ tử không nhiều lắm, nhưng không có ai không phải là tồn tại đỉnh cấp trong đồng giai." nét mặt Hàn Lập thoáng hiện một chút kinh ngạc nói.

Trải qua mấy năm phiêu bạt tại Huyết Thiên đại lục, hắn cũng không phải là không quen biết nhiều thế lực như lúc ban đầu, sau khi nghe Bích Ảnh nói xong, lập tức đã hiểu rõ lai lịch của đối phương, không khỏi cảm thấy bất ngờ.

Cường giả trong một thế lực không mảy may thua kém Huyết Cốt môn thế này mà cũng lại gia nhập Hách Liên Thương Minh, quả thật có vài điều trái với lẽ thường.

Hình như nhìn ra một chút nghi vấn trong lòng Hàn Lập, Văn Tâm Phượng sau khi cười tươi duyên dáng, ân thanh êm dịu phát ra nói với Hàn Lập:

"Hàn đạo hữu không cần phải cảm thấy kỳ quái, sư tổ khai phái ra bổn tông, thực ra cũng là xuất thân từ Thương Minh. Cho nên bổn tông từ ngày sáng lập ra đến nay, đều là cùng tiến lui với Hách Minh, cho nên thiếp thân đảm nhiệm chức vụ trong Liên Minh trưởng lão, cũng không phải là chuyện tình gì đáng ngạc nhiên."

"Thì ra là thế, thẳn nào mà tại hạ cảm thấy có chút kỳ quái." Hàn Lập nghe vậy, có chút giật mình nói.

"Trước hết Hàn huynh theo lão phu đến chỗ ở nghỉ ngơi thật tốt một lúc đi đã, hiện tại cách thời gian giao hẹn cuộc chiến Cường giả chỉ có hai tháng mà thôi, Lôi đạo hữu cùng Huyết Sát đạo hữu không lâu nữa cũng sẽ đến đây. Đạo hữu nếu còn có việc gì cần thiết thì cứ việc nói ra, bản minh nhất định sẽ cố gắng hết sức để thỏa mãn." Bích Ảnh vừa nói vừa đưa đám người Hàn Lập đi theo một con đường nhỏ.

"Bích huynh đã nói như vậy rồi, nếu tại hạ có việc cần giúp đỡ thì cũng sẽ không khách khí đâu." Hàn Lập mỉm cười trả lời.

Vì thế dưới sự hướng dẫn của hai người Bích Ảnh, chỉ trong chốc lát nhóm người đã đi ra khỏi biển rừng xung quanh, xuất hiện trước một tòa cứ điểm giống như một tòa kiến trúc khổng lồ.

"Nơi này là một trong ba mươi sáu cái cứ điểm cỡ lớn mà bản minh thiết lập trong tiểu giới này, cũng là cứ điểm cách nơi mà đám quỷ vật Minh giới kia kiểm soát gần nhất. Cách nơi này ngoài trăm vạn dặm, chính là địa bàn của lũ quỷ vật. Nơi quyết đấu sẽ thiết lập tại biên giới mà hai bên kiểm soát, đến lúc đó ngoài những cường giả như chúng ta tham gia chiến đấu, đương nhiên còn có thể xuất động đại quân, dùng để phòng ngừa vạn nhất..." Bích Ảnh dẫn theo đám người Hàn Lập từ từ bay đến cứ điểm, đồng thời không ngừng giới thiệu qua.

Trước cổng chính của cứ điểm, có khoảng hơn trăm trung, cao giai tu sĩ đang trấn thủ tại đó.

Trên vách tường đá cao xấp xỉ hơn trăm trượng, có thêm một số Khôi Lỗi đen thui hình dạng nửa người nửa thú, đang đi tới đi lui.

Cứ điểm trên không thì có đủ các loại ánh sáng nhiều màu sắc thoáng ẩn thoáng hiện, chi chít các loại chấn động của cấm chế phân bố trực tiếp cả tiểu khu.

Cả tòa cứ điểm đều là một bộ dáng phòng vệ nghiêm ngặt.

Có Bích Ảnh dẫn đường ở phía trước, thủ vệ chỗ cửa lớn tự nhiên sẽ không ngăn trở tí nào, ngược lại sau khi cung kính thi lễ thì nhanh chóng thối lui ra hai bên.

Nhóm người lập tức ngông nghênh đi vào bên trong cứ điểm.

Sau nửa canh giờ, Hàn Lập đã ở trong một tòa tháp đá cỡ nhỏ nằm độc lập ở trung tâm cứ điểm, đang khoanh chân ngồi trong một gian mật thất tại tầng cao nhất của tháp đá.

Để chuẩn bị cho cuộc chiến cường giả này, hắn đã căn dặn Chu Quả Nhi cùng Hoa Thạch lão tổ thay phiên nhau ở bên ngoài đợi lệnh, còn tự bản thân mình ngồi đả tọa luyện khí trong mật thất, chuẩn bị nghỉ ngơi dưỡng sức cho tốt một phen.

------oOo------

Chương 2375: Âm Ty Ngũ Vương

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thời gian hai tháng đảo mắt đã trôi qua.

Một ngày nọ, Hàn Lập đang trong mật thất lặng lẽ thổ nạp dưỡng thần. Bỗng nhiên, bên ngoài truyền đến âm thanh cung kính của Chu Quả Nhi:

“Hàn tiền bối, Bích Ảnh đại nhân phái người đến mời người qua. Nói là thời gian của cuộc chiến cường giả đã đến.”

“Ta biết rồi, ta sẽ qua ngay. Chuyện này không biết có nguy hiểm hay không, ngươi và Hoa Thạch ở lại đây đi!” Hai mắt Hàn Lập mở ra, bình tĩnh đáp lại một câu.

Tiếp đó, hào quang ngoài thân hắn bốc lên, biến thành một đạo kinh hồng xoay quanh người. Nhoáng một cái liền trực tiếp xuyên phá cửa lớn, không thấy bóng dáng.

Sau nữa canh giờ, tại một cung điện lớn nhất trong kiến trúc ở trung tâm cứ điểm, Hàn Lập gặp được Bích Ảnh, Văn Tâm Phượng và một gã cao gầy mang giáp bạc, trên mặt tràn ngập vẻ lạnh lùng khác.

“Vị này chính là Lôi Nguyên huynh, là người phụ trách của bổn minh tại Lôi Minh Đại Lục, địa vị thân phận giống với ta tại Huyết Thiên. Về phần Huyết Sát đạo hữu thì trên đường gặp chút phiền toái nhỏ, nhưng chậm nhất cũng sẽ đến vào ngày mai. Hiện tại chúng ta chuẩn bị trước vài bước, các vị không có ý kiến gì chứ?” Bích Ảnh vừa thấy Hàn Lập cũng không nói nhiều, lập tức giới thiệu một chút về vị đồng đội thứ tư tham gia cuộc chiến cường giả.

“Cuộc chiến cường giả lần này đã do ngươi phụ trách, thì Lôi mỗ cũng không làm chuyện dư thừa.” Nam tử giáp bạc không chút biểu tình nói.

Hàn Lập và vị Văn Tâm Phượng tự nhiên cũng không có ý kiến gì khác.

Vị vậy, người trong cuộc* sau khi thương lượng vài câu thì đi ra đại sảnh.

*VP: người liên can.

Tại kiến trúc cực lớn bên ngoài, các giáp sĩ được võ trang đầy đủ đã đứng thẳng thành hàng rậm rạp.

Cứ điểm trên không, có vài mươi tòa pháp khí phi hành dẹp tựa như hòn đảo cực lớn, trôi nổi giữa không trung đằng xa.

Sau một tiếng của Bích Ảnh, những giáp sĩ này lập tức lục tục chui vào trong “hòn đảo”.

“Chỉ có bây nhiêu người này cùng chúng ta tham gia cuộc chiến cường giả sao?” nam tử giáp bạc thấy một màn như vậy thì nhướng mày hỏi.

“Đương nhiên không thể. Những kẻ này chỉ là nhân số lộ ra bề ngoài thôi. Ta đã sớm điều động nhân thủ của cứ điểm khác, bố trí tốt tại địa điểm dự tính hơn nữa tháng trước rồi. vạn nhất những tên quỷ vật kia không tuân thủ ước định hay có mưu đồ khác. Tự nhiên sẽ khiến chúng có đến mà không có về.” Bích Ảnh trả lời không chút do dự.

Nam tử giáp bạc nghe vậy nhẹ gật đầu rồi không nói gì thêm.

Người trong cuộc sau khi chờ cho tất cả các giáp sĩ chui vào trong những pháp khí khổng lồ trên bầu trời kia, mới độn quang cùng tiến vào trong “hòn đảo” lớn nhất.

Sau một khắc, những pháp khí phi hành này bắt đầu khởi động, phát ra những tiếng oanh minh, bay về phía xa.

Nửa ngày sau, vài chục “hòn đảo” đã bay đến bên trên một sơn mạch quỷ dị.

Giữa phiến sơn mạch này dường như có một ranh giới vô hình. Một bên xanh tươi um tùm, chim hót hoa nở, một bên thì hắc khí cuồn cuộn, từng trận gió lạnh quét qua, mơ hồ mang theo âm thanh gào thét thảm thiết.

Sau khi “hòn đảo” rung lên một cái, đã dừng lại một nơi cách ranh giới kia độ hơn hai dặm. Tiếp theo, trên mặt độn quang vừa hiện, nhiều đội giáp sĩ ào ào lao ra từ bên trong. Hoặc bấm niệm pháp quyết, hoặc trực tiếp bày ra các loại trận khí*. Bên dưới lập tức bố trí thành một pháp trận siêu khổng lồ.

*Dụng cụ bày trận.

Vài người khác, lập tức ném ra những quả cầu có màu sắc khác nhau lên không trung.

Tiếng nổ mạnh ầm ầm truyền đến.

Từng đoạn tường thành to lớn cùng các tòa kiến trúc có hình thái khác nhau đáp xuống. Trong nháy mắt, chúng đã biến thành một cứ điểm nhỏ.

Cùng lúc, những khôi lỗi võ trang được lấy ra từ vòng tay trữ vật của các giáp sĩ, hiện ra giữa không trung rồi được kích hoạt cho tuần tra qua lại trên tường thành.

Mà đám người Bích Ảnh, Hàn Lập sau khi bay ra khỏi hòn đảo lớn kia, liền tiến về một nơi, nhìn về phía ranh giới đối diện xa xa.

“Các vị đạo hữu, mời! Năm ngọn núi giống ngón tay này chính là nơi tranh tài ước định. Đến lúc đại chiến bắt đầu, năm người chúng ta trực tiếp đi đến năm ngọn núi này. Một khi số người tham chiến hai bên đến đông đủ, tự động sẽ có đại sư trận pháp của hai bên tiến lên kích hoạt hai tầng phòng hộ được bố trí trước đó. Chỉ khi có một bên nói ra hai chữ “nhận thua”, hoặc trực tiếp phân định sinh tử thì hai tầng phòng hộ này mới có thể tiêu biến.”

Thần sắc Bích Ảnh ngưng trọng giới thiệu đại khái tình hình cuộc chiến cường giả cho bọn người Hàn Lập.

“Đối phương sẽ không động tay chân lên trên cấm chế chứ?” Sau khi đôi mắt Văn Tâm Phượng lưu chuyển một hồi, bỗng nhiên hỏi.

“Yên tâm! Hai cấm chế này hoàn toàn giống nhau, cũng không phức tạp. Sau khi hai bên bố trí thì sẽ để cho đại sư trận pháp đối phương kiểm tra qua một lần. Sau khi xác nhận không sao mới để cho ngươi bên mình tiến vào.” Bích Ảnh sau khi cười nhẹ, giải thích hai câu.

“Nếu một trong những ngọn núi kết thúc sớm, phải chăng cho phép người thắng tham gia tranh đấu ở núi khác?” Ánh mắt Hàn Lập lóe lên hỏi một câu.

“Mặc dù trước đó không ước định qua vấn đề này. Nhưng cuộc chiến cường giả đã vì tranh đoạt khống chế giới diện, thì dĩ nhiên muốn xem xét thực lực tổng thể hai bên.” Bích Ảnh sờ nhúm râu ngắn trên cằm, trả lời đầy thâm ý.

“Tại hạ đã minh bạch.”

Mặc dù câu trả lời có chút mơ hồ, nhưng Hàn Lập vẫn bày ra bộ dạng mĩm cười.

“Lần tranh đấu này không bị hạn chế bất cứ điều gì, chỉ cần đánh bại hoặc đánh chết đối thủ, bất cứ thần thông, pháp bảo nào đều có thể thi triển hết mức. Đương nhiên, với tu vi hiện tại của chúng ta, đánh bại đối thủ có lẽ không khó, nhưng muốn đánh chết chỉ e là chuyện muôn vàn khó khăn. Hơn nữa, đối phương cũng không phải hạng tầm thường, một ít bí pháp sở tu có chút khác biệt với những điều chúng ta từng biết. Chư vị đạo hữu cũng nên cẩn trọng một chút.” Bích Ảnh dặn dò một câu.

“Bích huynh yên tâm! Ta cũng không phải loại chưa gặp qua quỷ vật cường đại, từ sớm đã chuẩn bị vài thứ pháp bảo khắc chế. Mặc dù đối phương khác biệt so với quỷ vật bình thường, nhưng tin rằng vẫn có hiệu quả nhất định.” Sau khi dùng ngọc chỉ* vuốt ve tiểu thú trong lòng ngực, Văn Tâm Phượng cười nói.

*Ngón tay ngọc ngà.

“Thần thông Văn tiên tử vốn có vài phần khắc chế quỷ vật, lại chuẩn bị thêm một ít bảo vật đặc thù. Tin rằng tỷ lệ thắng cuộc không thể nhỏ được.” Bích Ảnh nghe vậy thì đại hỷ.

“Điều này cũng khó nói. Ta nghe nói những nhân vật trong Âm Ti Thập Vương đều là quỷ vật cường đại nhất của giới diện bên kia. Thực sự động thủ cũng không hề dễ đối phó đâu.” Văn Tâm Phượng lắc đầu đáp.

“Ha ha, tiên tử quá khiêm tốn rồi. Đối phương không dễ đối phó, nhưng năm người chúng ta cũng đâu phải tồn tại bình thường. Tin rằng kết quả trận chiến này sẽ làm Bích mỗ thỏa mãn. Được rồi, chư vị hãy vào chỗ nghỉ ngơi tạm thời trước đi. Chờ sau khi Huyết Sát đạo hữu đến tụ hợp, chúng ta có thể phái người đến năm ngọn núi bố trí pháp trận. Có lẽ những quỷ vật của Minh Giới bên kia cũng đã đến rồi.” Bích Ảnh nói xong nhìn về phía ranh giới hắc khí đang cuồn cuộn kia.

Cùng thời gian, một nơi sâu bên trong hắc khí mấy trăm dặm, có gần trăm ngọn núi trắng to lớn đến ngàn trượng đang lẳng lặng phiêu phù trên không trung.

Bốn phía quanh những ngọn núi này bóng đen trùng trùng điệp điệp, mơ hồ thấy được vô số quỷ ảnh âm hồn bay múa không ngừng.

Nếu tu luyện giả có tu luyện linh mục, thì có thể nhìn xuyên qua gió lạnh, thấy được một chút những ngọn núi màu trắng.

Những ngọn núi này có bề mặt gập ghềnh, ma trơi chớp động liên hồi, rõ ràng được hình thành do vô số xương trắng chồng chất lên nhau.

Tại vài lối ra, luôn có một ít quỷ vật mặt xanh nanh vàng ra ra vào vào. Bộ mặt đám quỷ này đều hung thần ác sát, khí tức cả bọn cũng không tệ.

Bên trong những ngọn núi này, có một tòa khác biệt so với những ngọn núi bằng xương trắng khác. Xung quanh có gần ngàn tên ác quỷ mặc giáp xương chinh tề, tay cầm vô số các loại binh khí tuần tra qua lại.

Tại một cung điện đỏ như máu trong ngọn núi này, vài bóng đen mơ hồ huyền ảo đang ngồi trên những chiếc ghế đen nhánh, bằng phẳng, trò chuyện với nhau.

“Chỉ là một Tiểu Giới Diện mà lại để cho năm người chúng ta chạy đến đây, liệu có đánh giá cao đối phương quá hay không? Chỉ cần cho ta trăm vạn Âm Lân quân, một mình ta cũng có thể đem đối phương nhổ đi toàn bộ. Cần gì phải cử hành cuộc chiến cường giả gì gì đó, quả thực vẽ vời thêm chuyện.” Một bóng đen thân hình cao lớn lạnh lùng nói.

“Hừ, đừng quá xem thường đối phương! Nếu những sinh linh kia thật sự dễ đối phó, thì mấy tên quỷ vương phụ trách trước kia cũng không ôm thương tích chạy về sau mấy lần đại chiến với đối phương. Hơn nữa chúng lại có thể áp chế thực lực bên ta không thể tiến thêm nữa bước. Có lẽ trong trận đại chiến này, đối phương sẽ cử ra những kẻ mạnh nhất, không nên quá tự kiêu. Nếu thật sự lật thuyền trong mương, đến lúc quay về để bọn người Thiên Luân Vương cười vào mặt năm người chúng ta. Đối mặt với Minh Hùng lão đại cũng không biết ăn nói thế nào.” Một bóng đen thon thả thản nhiên nói.

“Những kẻ mạnh nhất trong đối phương? Cái này hợp ý ta. Ngũ Âm Tỏa Tâm Chùy của ta còn thiếu một tinh hồn của cường giả làm khí linh. Nếu có thể đánh chết đối phương, thì pháp khí này của ta có thể đại thành rồi.” Một bóng đen cao lớn khác đĩnh đạc trả lời, dường như không để trong lòng.

“Đáng tiếc Minh Hùng lão đại đang tranh đoạt một âm giới với Dạ Quỷ nhất tộc đến chỗ mấu chốt, căn bản không thể nào phân thân. Nếu không, dùng thần thông nghịch thiên không thua gì chân tiên tham gia trận chiến lần này, thì đối phương không có một tia cơ hội nào.” Bóng đen thứ ba thở dài rồi mở miệng.

“Thực lực Dạ Quỷ nhất tộc không phải chuyện đùa. Nghe nói thần thông của tộc trưởng bọn hắn sâu không lường được, chỉ có Minh Hùng lão đại ứng phó được. Hơn nữa so với Tiểu Thế Giới còn cần nhiều năm để biến hóa về chất này thì Âm Giới ra đời do trời sinh quan trọng hơn rồi.” Bóng đen thon thả không chút hoang mang nói.

“Chúng ta đều đã đến đây, trận chiến mấy ngày sau khẳng định sẽ xuất thủ toàn bộ. Chuyện này không cần nói gì thêm. Dùng thực lực của chúng ta, thắng lợi sau cùng có thể nắm chắc đến hơn bảy tám phần. Mấu chốt là sau khi chiến thắng, đối phương có thể tuân thủ ước định, rút khỏi khu vực khống chế hay không. Thất Khiếu Vương, những chuyện phía sau ngươi có thể chuẩn bị xong chứ?” Một âm thanh âm trầm như độc xà bỗng nhiên vang lên từ miệng một bóng đen không nói gì từ nãy giờ.

Nghe xong lời này, thân hình những bóng đen lúc trước đều vô thức nghiêm chỉnh lại, lập tức ngậm miệng không nói.

------oOo------

Chương 2376: Hung Ty Vương

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Yên tâm, ta đã sớm chuẩn bị hết thảy rồi, ngàn vạn quỷ binh đã lẻn tới vị trí định sẵn, đáng tiếc vị trí của đối phương là một Chủ Giới Diện không cách nào chuyển hóa theo ý, bằng không chúng ta có thể thông qua nơi nhập khẩu của bọn chúng vào giới này mà trực tiếp xâm nhập ngược trở lại tới giới diện của bọn chúng. Bây giờ sử dụng phương thức cuộc chiến cường giả để giải quyết vấn đề cũng tốt, Suy cho cùng thì ngoại trừ cái Tiểu Thế Giới này ra, bọn chúng và chúng ta cũng chẳng có xung đột lợi ích gì quá lớn cả.” Thân ảnh một người có dáng vóc thấp bé cuối cùng đột nhiên phát ra âm thanh lanh lảnh như trẻ con trả lời.

“Thông qua việc sưu hồn những sinh linh bị bắt làm tù binh, chúng ta đã biết được đối phương tới từ một Quần Thể Giới Diện cỡ nhỏ đã hoàn toàn bị phong bế, sớm đã mất đi liên hệ với Tiên giới. Nếu không phải vì một lần chấn động mà cái Tiểu Thế Giới này cực kỳ trùng hợp lại liên thông với hai cái Chủ Giới Diện, thì chúng ta căn bản chẳng thể nào tiếp xúc với đối phương. Cũng bởi vậy, hệ thống tu luyện của đối phương từ thời kỳ thượng cổ đến giờ vẫn một mực chưa hề có biến hóa gì quá lớn, hơn nữa lưu lại một vài bí thuật công pháp mà giới diện khác hiếm thấy, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà lão đại Minh Hùng một lần phái cả năm người chúng ta tới đây. Một phương diện là hy vọng năng lực của chúng ta có thể chèn ép được đối phương mà lấy đi tiểu giới diện này, mặt khác cũng hy vọng năm người chúng ta có thể từ những trận đại chiến với các kẻ địch khác nhau mà lĩnh ngộ ra được chút gì đó. Các ngươi không nhận thấy năm người chúng ta trong số mười người là những kẻ đã sớm bị vướng ở bình cảnh nhiều năm, thực lực đều không ai có cách nào tiến thêm được nữa hay sao.” Bóng đen phát ra âm thanh trầm thấp, chậm rãi nói.

“Có lẽ thực sự là như thế. Minh Hùng lão đại đúng là có tâm. Hắc hắc, hệ thống tu luyện từ thời kỳ thượng cổ, đây đúng là thứ hiếm thấy. Hy vọng bọn chúng sẽ không làm ta thất vọng.” Bóng đen cao lớn nghe vậy, hai mắt sáng lên.

“Được rồi! Nếu mọi người đã không có vấn đề gì khác, vậy thì hôm nay nói tới đây thôi, tất cả trở về nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai bắt đầu phái người tiếp xúc với đối phương, bắt đầu bố trí cho tốt cấm chế đã ước định sẵn ở nơi quyết đấu.” Bóng đen phát ra âm thanh trầm thấp cuối cùng quyết định nói.

Những bóng đen khác tự nhiên gật đầu đồng ý.

Vì thế sáng sớm ngày thứ hai, nơi đường ranh giới của năm ngọn núi, từng nơi xuất hiện một vài giáp sĩ và một ít quỷ vật dữ tợn có hắc khí lượn lờ quanh thân, mỗi nhóm chiếm lấy một nơi bắt đầu bận bịu bày trận.

Đúng nửa ngày sau, trận pháp sư của hai bên mới bố trí hoàn tất từng phần một, rất nhanh chóng ăn ý mà lập tức trao đổi vị trí kiểm tra lẫn nhau.

Tiếp sau vài canh giờ, tất cả các trận pháp sư đều rút lui khỏi đỉnh núi, chỉ còn lưu lại một ít vệ sĩ canh gác ở đó.

Qua một ngày nữa, thời điểm ngay khi Hàn Lập đi từ chỗ nghỉ ngơi tới đại sảnh của cứ điểm lâm thời, rốt cục cũng nhìn thấy vị cường giả tiếng tăm lừng lẫy nhất nhì Huyết Thiên Đại Lục là “ Huyết Sát”, đó là một nam tử trung niên trông có vẻ bình thường, toàn thân mặc trường bào màu xám, đầu quấn một cái băng huyết lóng lánh, dưới hàm còn có một vài sợi râu ngắn.

Chẳng qua khi ánh mắt của Hàn Lập khẽ quét qua thân thể đối phương lại có thể cảm ứng được rõ ràng một luồng khí huyết tinh cực kỳ kinh khủng ẩn úp bên trong, khiến cho hắn cũng không nhịn được mà âm thầm rùng mình.

Hàn Lập chưa kịp nói với vị cường giả mời xuất hiện này điều gì, lập tức dưới sự chào hỏi của Bích Ảnh mà cùng nhau rời khỏi đại điện, trực tiếp bay lên bầu trời bên trong một tòa “Đảo Nhỏ”.

Sau một khắc, pháp khí khổng lồ này chở mấy người bay thẳng tới tiền phương.

Không bao lâu sau, Đảo Nhỏ đã bay đến trời cao cách năm ngọn núi hơn mười dặm, một lần nữa dừng lại tại đó.

Tiếp đó thân hình của năm người Hàn Lập vụt ra, trực tiếp xuất hiện phía trên Đảo Nhỏ, yên lặng nhìn về phía đối diện.

Chỉ thấy cách đó không xa, bên trong một mặt của đường ranh giới đầy hắc khí vang lên âm thanh ầm ầm, một tòa núi lớn làm từ bạch cốt từ đó bay ra cũng đồng dạng dừng lại ở đỉnh núi gần đó.

“Phù phù” một tiếng, một luồng khí đen từ trên ngọn núi bạch cốt tỏa ra, bên trong mơ hồ có vài bóng đen cao lớn khác nhau chớp động.

Đồng tử của Bích Ảnh co rụt lại, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm đứng tại chỗ không nói một lời.

Đám người Hàn Lập tự nhiên cũng dò xét không ngừng phía trong hắc khí đối diện, nhưng tất cả đều không lộ chút dị sắc nào.

Chờ tới thời gian hơn một bữa cơm, bầu trời vốn đang lơ lửng một vầng mặt trời màu trắng đột nhiên thoáng chốc ảm đạm hơn ba phần.

Những giáp sĩ và quỷ vật vốn đang đứng gần đỉnh núi lập tức theo ước định cùng nhau giải tán, từng tên một cực nhanh rút về một hướng khác nhau.

Bích Ảnh gặp tình hình này, thần sắc mới động chắp tay về phía những người khác nói”

“Chư vị đạo hữu, thời gian đã tới. Trận chiến này bất kể thắng hay bại, thù lao tại hạ hứa hẹn đều quyết sẽ không ít đi nửa phần.”

“Có câu nói này của Bích huynh là được rồi.” Huyết Sát cười nhạt, đầu vai vụt qua, dẫn đầu hóa thành một luồng cầu vồng đỏ như máu bắn tới một tòa núi.

“Kiện đồ vật mà Lôi mỗ cần ngươi đã chuẩn bị tốt rồi chứ.”

“Lôi huynh yên tâm, đồ vật đã sớm tìm về, chỉ đợi đạo hữu tới lấy nữa thôi.”

Đại hán mặc giáp bạc họ Lôi nghe được lời hứa hẹn từ chính miệng của Bích Ảnh liền cười to một tiếng, dưới chân ầm vang, trống không hiện ra một đóa Lôi Vân, nâng thân hình đại hán bay lên.

Nữ tử xinh đẹp Văn Tâm Phượng thoáng chốc ném tiểu thú trong nay về phía au, nó lăn một vòng tại chỗ rồi bỗng hóa thành một con Chồn lớn màu bạc có hai cánh thịt mọc sau lưng.

Con thú này chỉ khẽ động hai cánh liền hóa thành một luồng sáng bạc bắn đi, đột nhiên lượn một vòng lớn liền đưa Văn Tâm Phượng lên lưng, rồi mới bắn tới một hướng xa xa.

Hàn Lập mỉm cười, chắp tay chào Bích Ảnh ở bên cạnh một cách qua loa rồi mới bay nhanh về phía trước.

Chỉ thấy sau một cái chớp mắt, hắn đã biến mất khỏi chỗ cũ không thấy đâu, nhưng một khắc sau liền thoáng chốc xuất hiện bên ngoài trăm trượng, sau và bước liên tiếp đã trực tiếp đến phía trên bầu trời của ngọn núi thứ hai bên phải.

Bích Ảnh trông thấy tất cả những người khác xuất phát, lại không biết cố tình hay vô ý lưu lại tòa núi lớn ở chính giữa cho bản thân, lập tức tự giễu cười hắc hắc, hai tay phất lên phía trước, thân thể giống như một con chim lớn nhẹ nhàng bay thẳng tới phía đối diện.

Dường như đồng thời ngay khi năm người Hàn Lập hành động, bên trong hắc khí phía trên đảo nhỏ đối diện cũng nổ vang một tiếng, thoáng chốc phân thành năm phần cuồn cuộn bay tới năm ngọn núi.

Ngay khi hai chân của Hàn Lập vừa chạm xuống đất bằng trên đỉnh núi, một luồng khí đen dưới tiếng rít cũng thoáng chốc hạ từ trên cao xuống.

“Phanh” một tiếng thật lớn.

Cả ngọn núi khẽ run lên, mọt bóng đen cao lớn dị thường thoáng chốc xuất hiện bên trong một cái hố lõm cực lớn mang theo cuồn cuộn hắc khí.

Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, đánh giá trên dưới đối phương, kết quả khiến nội tâm hắn khẽ động.

Chỉ thấy toàn thân bóng đen cao lớn này như bị che phủ bởi một tầng bóng mờ như màn đen, trừ một chút ngoại hình bên ngoài thì căn bản không nhìn thấy được chân dung đối phương một cách rõ ràng.

Chỉ có thể thấy được đại khái phía trên đỉnh đầu bóng đen có một đôi sừng cong cực lớn, tứ chi đều dài hơn một phần lớn so với người thường, hai mắt đỏ thẫm tràn đầy vẻ bạo ngược, vừa tiếp xúc với chúng đã khiến cho người ta có cảm giác sợ hãi như đang trực tiếp đối mặt với một con Thú lớn hoang dã.

“Tiểu tử, ngươi chọn trúng Hung Ty Vương ta làm đối thủ xem như chọn đúng người rồi, lát nữa bản vương nhất định sẽ giúp ngươi chết mà không phải chịu chút đau khổ nào.” Bóng đen cao lớn dùng đôi hung nhãn nhìn chòng chọc Hàn Lập, một lúc sau mới nắm chặt hai tay, phát ra một tiếng cười lạnh dữ tợn.

“Hung Ty Vương, thú vị thật. Bản sự của các hạ nếu cũng lớn như khẩu khí thì ta thật sự chờ mong đạo hữu sẽ làm thế nào đấy.” Hàn Lập ngáp một cái, dáng vẻ không hề để trong lòng.

Lúc này, chu vi cả ngọn núi đột nhiên vang lên âm thanh ông ông, tiếp đó hơn trăm cột sáng chia làm hai vòng từ đất đá phóng lên cao, sau một hồi lay động mơ hồ liền biến thành hai tầng màn sáng khổng lồ năm màu, đem toàn bộ ngọn núi che hết ở phiá dưới.

Hai mắt của Hàn Lập quét nhìn bốn phía, phát hiện thần niệm vừa tiếp xúc với màn sáng lập tức bị bắn ngược trở lại, hết thảy mọi thứ bên ngoài đều bị cách biệt, căn bản không thể nhìn thấy chút động tĩnh nào từ những ngọn núi liền kề.

Xem ra, hai cấm chế này là để cho hai bên có thể chuyên tâm tới cuộc chiến của bản thân, phòng ngừa ngay từ đầu đã có chiến đoàn khác quấy nhiễu.

Thời điểm trong lòng Hàn Lập đang còn nghĩ vậy, bóng đen cao lớn đối diện lại ngẩng đầu nhìn màn sáng trên trời cao một cái, bỗng nhiên gầm nhẹ.

Tức thì một luồng khí tức khổng lồ từ trên thân nó tuôn ra, như thực chất hóa thành một cơn lốc đen xì phóng vút lên cao.

Cơn lốc này chớp một cái bỗng nhiên như tê liệt à tan hết ở không trung, bộ dáng dữ tợn của bóng đen cao lớn rốt cục cũng hiển lộ hoàn toàn ra ngoài.

Rõ ràng là một quái vật cao hai trượng, đầu trâu thân người cực lớn.

Qủy vật này có làn da xám trắng, thân người mặc một bộ giáp đen thui, dáng vẻ cổ quái, phía trên mọc vô số gai nhịn dài gần một tấc, một tay xách một Lang Nha Bổng đỏ tươi không biết làm từ chất liệu gì, mũi trên của nó khảm nạm một vòng đồng vàng tươi, mắt lộ hung quang nhìn về phía Hàn Lập.

“Thú vị, hóa ra là do sau này đoạt xá thân thể hung thú rồi luyện hóa mà thành, nói như vậy, Hung Ty Vương các hạ có lẽ rất tự tin với khối thân thể này.” Hàn Lập quan sát rõ bộ dáng của đối phương, lại cười khẽ nói.

“Có tự tin hay không, ngươi tự mình thể nghiệm một chút không phải sẽ biết ngay hay sao.” Hung Ty Vương cười to, binh khí đỏ tươi trên tay quay một vòng, đột nhiên đập vài cái về phía đối diện nhanh như tia chớp.

“Ầm ầm” nổ lớn, lập tức bầu trời trên đầu Hàn Lập bộc phát ra một hồi chấn động, vài đoạn hư ảnh Lang Nha Bổng khác nhau bỗng hiện ra rồi đồng thời đập xuống.

Còn chưa thực sự hạ xuống mà những Lang Nha Bổng này đã bí mật mang theo một luồng sức mạnh to lớn như cuồng phong bão vũ cuốn xuống trước.

Hàn Lập không thèm ngẩng đầu nhìn, một cánh tay mơ hồ, nắm tay vàng rực từ trong tay áo thò ra, tùy ý đánh ra một đòn, lập tức một quyền ảnh màu vàng trống không phóng lên cao, hung hăng đập vào luồng lực to lớn đang hạ xuống.

Một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa.

Sóng khí màu trắng xen lẫn với hào quang màu vàng kim, hư ản vài đoạn lang nha bổng cùng với quyền ảnh màu vàng đồng thời chớp một cái cùng nhau triệt tiêu.

“A, lực lượng thân thể của ngươi cũng không yếu.” Trong mắt vốn không hề che đậy vẻ khinh miệt của Âm Ty Vương, lập tức hơi ngưng lại.

Mặc dù công kích vừa rồi của nó căn bản chưa hề vận dụng tới một hai phần khí lực, nhưng nhìn dáng vẻ hời hợt của đối phương hiển nhiên một quyền kia cũng đồng dạng không vận dụng bao nhiêu thần thông.

Điều này khiến cho vị Ác Ma Hung Ty Vương vốn nổi danh ngang ngược ở Minh giới cảm thấy có vài phần bất ngờ.

Nhưng Hàn Lập ở đối diện lại căn bản không chờ đối phương nghĩ thêm điều gì, một tay phất ra hư không, ánh sáng màu xanh chớp động, trống không hiện ra một trường kiếm màu xanh lấp lánh, cổ tay rung lên, tức thì vang lên tiếng nổ lớn xuy xuy, vô số tia sáng màu xanh từ trên thân kiếm bộc phát ra rồi ùn ùn bắn tới phía đối diện.

------oOo------

Chương 2377: Ngũ Ma

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hung Ti Vương vừa thấy thanh ti đánh tới, con mắt hung dữ híp lại, Lang Nha Bổng cầm trong tay tùy ý quét ra trước người một cái, hít sâu một hơi, đột nhiên phát ra một tiếng rống to rung trời lở đất.

Tiếng rống vừa ra khỏi miệng, hư không trước người Hung Ti Vương mơ hồ vặn vẹo một trận, tạo thành một tầng hào quang dày trong suốt như chân không.

Một kích của thanh ti như mưa ào ào đánh lên trên nhưng lại biến mất trong đó không một tiếng động, như đá chìm vào đáy biển, không có bất kỳ phản ứng nào.

Hàn Lập trông thấy một màn này, trên mặt thoáng hiện ra vẻ kinh ngạc, trường kiếm màu xanh trong tay lần nữa thoáng hiện, lập tức lóe lên biến thành trường kiếm lớn khoảng một trượng, chém một kiếm về phía xa trong hư không.

Tiếng xé gió vang lên, một quầng kiếm ảnh dài vài chục trượng bất chợt hiện ra ở đỉnh đầu Hung Ti Vương, khí thế hung hăng chém xuống một cái.

Hung Ti Vương hừ lạnh một tiếng, Lang Nha Bổng trong tay không chút do dự hướng lên trời đón đỡ một kích này.

Âm thanh quỷ khóc nổi lên, vô số hắc khí cuồn cuộn tuôn trào ra từ trong Lang Nha Bổng, hóa thành một con hắc long phóng thẳng lên trời.

Một tiếng vang thật lớn!

Bóng kiếm màu xanh chưa kịp chém xuống, lập tức bị hắc long giương nanh múa vuốt đánh cho tê liệt nát bấy, hơn nữa sau khi

Lang Nha Bổng ở trong tay Hung Ti Vương đột nhiên run lên lần nữa, chợt phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp đánh thẳng tới Hàn Lập.

Hàn Lập nhìn vào hắc long, sắc mặt không thay đổi chút nào, từ trong thân thể vang lên những tiếng âm thanh bén nhọn, một làn phi kiếm màu xanh từ các nơi bên trong thân thể mãnh liệt bắn ra, xoay tròn một vòng rồi bay đến cùng một chỗ, lập tức hóa thành một liên hoa kiếm to cả mẫu.

Hàn Lập thúc giục kiếm quyết một tiếng, liên hoa kiếm từ từ nở rộ mở ra, tạo thành một cái lồng đón hắc long đang nhào tới, vô số kiếm quang sắc bén giăng khắp nơi, tức khắc đem đối phương cứng rắn chém thành vô số mảnh vụn rồi lại hóa thành hắc khí ào ào nổ tung.

“Ha Ha, rất tốt, mặc dù mới vừa rồi chỉ là thử dò xét một cái, nhưng thực lực của ngươi cũng thật đúng là không hề thua kém, cũng đủ để cho Bổn vương tận hứng đánh một trận.” Hung Ti Vương thấy hắc long bị hủy, nhưng không giận mà còn cười rộ lên.

Nhưng vừa dứt lời trong nháy mắt hắn đã giương Lang Nha Bổng ở trước người lên một lần nữa, trong miệng lẩm bẩm phát ra âm thanh trầm thấp.

Trong phút chốc, Lang Nha Bổng trong tay chợt huyết quang đại phóng, biến thành một cây Huyết Phiên Kỳ.

Xương trắng làm cán, huyết vụ làm phiên, làm cho người ta vừa nhìn thấy đã cảm thấy sợ hết hồn hết vía.

Huyết phiên vừa mới thành hình ở trong tay Hung Ti Vương, lập tức đã bị ném trẳng lên trời.

“Oanh” một tiếng.

Mặt ngoài Huyết Phiên hư không hiện ra vô số hắc sắc điện quang lượn quanh, đồng thời huyết vụ trên mặt phiên sau khi cuồn cuộn ngưng tụ lại, từ trong đó có năm đầu khô lâu lớn khoảng miệng chén bay ra, sau khi đón gió thoáng cái bỗng nhiên hóa lớn to cỡ bánh xe, hai mắt chớp động huyết diếm, miệng phun ra tinh mang xanh biếc.

“Đây là ……” Hàn Lập vừa thấy màn này, cũng không khỏi hơi ngẩn người ra.

“Hắc hắc, tiểu tử, đây là Nguyên Anh cường địch mà Bổn vương chém chết trước đây rồi dùng để luyện hóa thành âm ma chân chính, nếu ngươi cũng rơi vào trong tay Bổn vương, nói không chừng cũng có cơ duyên trở thành âm ma tôn thứ sáu của Bổn vương.

Hung Ti Vương cười như điên một tiếng, một tay chỉ thẳng tới mấy đầu khô lâu đang ở trên trời.

Nhất thời trong mắt tất cả mấy đầu khô lâu bừng lên huyết diễm, ở trong kim quang biến ảo thành 5 con quỷ yêu màu vàng.

Con nào cũng tóc tím sõa ngang vai, mặt xanh nanh nhọn, mười ngón tay sắc bén, hơn nữa cả người huyết diễm bao quanh, bộc phát ra hơi thở kinh khủng không hề thấp hơn tồn tại Đại Thừa bình thường.

“Đi”

Hung Ti Vương phân phó một tiếng,chỉ tới Hàn Lập một cái.

Nhất thời năm con quỷ yêu màu vàng phát ra âm thanh ô ô quái dị, thân hình vừa động, lập tức hóa thành năm đoàn kim quang bắn thẳng tới Hàn Lập.

“Rất thú vị, vậy mà lại có thể làm mất đi tinh hồn Nguyên Anh rồi chuyển hóa thành hung ma bực này, cái này cũng là thủ đoạn rất ít thấy. Nhưng nếu cho là chỉ có một mình ngươi mới có trợ thủ thì đây chính là một sai lầm rất lớn. ” Hàn Lập gặp phải tình hình này nhưng lại khẽ nở nụ cười, tiếp theo tay áo run lên, nhất thời một đoàn kim quang từ trong bắn ra, đón gió thoáng một cái hóa thành Kim Đồng toàn thân trải đầy linh văn màu tử kim.

Chính là Phệ Kim Trùng Vương.

“Giải thoát hết cho chúng nó đi, bằng thần thông của ngươi thì không có vấn đề gì chứ?”

Hàn Lập quay sang Phệ Kim Trùng Vương nhàn nhạt hỏi một câu.

Kim Đồng lạnh lùng nhìn năm tên quỷ yêu đang xông tới, không nói hai lời giẫm một chân xuống, lập tức xung quanh vang lên tiếng “Xuy xuy“, từng đạo kiếm khí vô hình phát ra từ trên người nó, tiếp theo thân hình nó mơ hồ một cái rồi dung nhập luôn vào trong trong những đạo kiếm khí này, hóa thành một mảng kim mang sắc bén lao thẳng đến lũ quỷ yêu đối diện.

Từ miệng của năm con quỷ yêu đối diện lại phát ra âm thanh vang lớn, trong đó một con có vẻ hung hãn nhất, đột nhiên vung cánh tay lên, lại cắm trực tiếp hai cái quỷ trảo vào trong những kiếm quang này.

Âm thanh “rắc rắc” lập tức vang lên, mười ngón tay kể cả non nửa đoạn cánh tay trong nháy mắt liền bị kiếm quang kim sắc chém cho nát bấy.

Kiếm quang kim sắc sắc bén đến mức gần như chém sắt như chém bùn, làm cho quỷ yêu này bình thường vốn thân thể có thể ngạnh kháng được cả đỉnh giai bảo vật, nhưng ở trước mặt nó thì cũng không thể chịu được một kích.

Quỷ yêu này tự nhiên thất kinh, nhưng thân hình ngoắt một cái, liền chợt lóe biến mất vào hư không gần đó không thấy bóng dáng nữa.

Bốn tên quỷ yêu còn lại, lại hé miệng lớn, một đoàn lôi hỏa màu đen cuồn cuộn tuôn ra, rồi rất nhanh nổ tung cuộn lại làm một, hóa thành một phiến đại dương màu đen cùng với kim hà đồng thời đánh tới nhau.

Hắc khí cùng kim quang đan vào nhau, phảng phất giống như hai đầu cự thú đang dùng hết tất cả khí lực liều mạng chém giết.

Trong kim hà đột nhiên vang lên tiếng xé gió, mười đạo kiếm quang to lớn nối thành một đường đồng thời bổ ra, cứng rắn chém hắc khí ra thành một lỗ hổng cực lớn, rồi lại tiếp tục chém vào sâu bên trong nữa.

Nhưng vào lúc này, chỗ lỗ hổng đồng thời giao động, tên quỷ yêu vừa biến mất kia đột nhiên thoáng cái hiện ra, hai bàn tay cùng nửa đoạn cánh tay vốn đang trọng thương tất cả đều khôi phục hoàn hảo như lúc ban đầu, hơn nữa sau khi sắc mặt nanh sắc vừa hiện, lập tức mở to miệng phun ra một viên cốt châu huyết sắc.

“Phanh” một tiếng.

Cốt châu này không biết là loại bảo vật gì, những kiếm quang kim sắc kia chém đến phía trên chẳng những bắn ngược lại, hơn nữa lại còn bị huyết quang xâm nhiễm mà tán loạn diệt vong.

Cốt châu này không ngờ lại còn có công hiệu làm ô uế bảo vật, tiếp theo sau khi quay tít một vòng, vô số hắc khí từ phía trên điên cuồng tuôn ra, rất nhanh đem quỷ yêu mới hiện ra cùng với viên châu tất cả đều bao phủ vào trong đó.

Đợt giao phong đầu tiên, kiếm quang không cách nào đem hắc khí chặt đứt hoàn toàn, mà dù có cốt châu chống đỡ thì hắc khí cũng không cách nào đánh tan kiếm quang kim sắc, hai bên như sóng lớn không ngừng đánh vào nhau, nhưng trong lúc nhất thời không bên nào có biện pháp làm gì được đối phương, nên tạo thành cục diện giằng co.

Hết thảy chuyện này nhìn như phức tạp, nhưng đối với Hàn Lập và Hung Ti Vương cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Hung Ti Vương vừa thấy được Kim Đồng xuất hiện, trước hết là sửng sốt, hơn nữa vừa thấy năm tên quỷ yêu mà mình yêu thích hợp lực lại nhưng miễn cưỡng mới có thể ngăn cản kiếm khí do Kim Đồng biến thành, con ngươi không khỏi co rụt lại, lúc này theo bản năng hỏi một câu:

“Đây là linh thú gì? sao lại có thần thông lớn như vậy, hơi thở hình như có vài phần quen thuộc. ”

“Các hạ cho là ta sẽ nói sao?” Hàn Lập hời hợt trả lời một câu.

“Hừ, không nói, vậy ta liền đánh để cho ngươi nói.” Hung Ti Vương nghe vậy giận dữ, một tay bấm quyết, thân hình bỗng nhiên lớn lên, đồng thời hắc khí tuôn ra nhè nhẹ phía sau lưng, ở phía sau hư không biến ảo ra thành một gương mặt quỷ rất lớn, cũng lập tức há miệng phun ra một dải lụa màu đen rất dài, sau một cái mơ hồ, không hiểu bằng cách nào có thể duỗi dài qua trăm trượng giữa hư không, xuất hiện đến gần Hàn Lập trong gang tấc, đánh một đòn phủ đầu.

Hàn Lập không động tay chân, nhưng không gian phía trước người đột nhiên giao động, một màn sáng mênh mông trống rỗng hiện ra, chính là Nguyên Từ Thần Quang chuyên khắc chế lực ngũ hành.

Nhưng một màn làm cho Hàn Lập sợ hết hồn xuất hiện.

Dải lụa màu đen sau một cái chớp động lập tức đánh vào phía trên, màn sáng màu xám tro phảng phất như đồ sứ trong nháy mắt vỡ vụn, tiếp theo lại xuất kỳ bất ý quấn quanh Hàn Lập bảy tám vòng, quấn lại thành một cái cự kén màu đen.

“Phốc” một tiếng, một tầng huyết diễm phủ lên mặt ngoài hắc kén, biến tất cả thành một đoàn hỏa cầu rất lớn.

Ở nơi xa Hung Ti Vương cũng không vì vậy mà bỏ qua, ngược lại sau một tiếng cười gằn, một tay vỗ nhẹ vào hư không, nhất thời một cổ khí tanh hôi theo đó tuôn ra, một cây búa lớn dài mấy trượng đen nhánh như mực thoắt cái xuất hiện, nhanh như tia chớp chém mạnh xuống hỏa cầu nơi xa một cái

“ xuy xuy ” một tiếng bén nhọn.

Phía trên hỏa cầu hàn quang chợt lóe, một búa hết sức sắc bén bổ xuống ngay chính giữa hắc kén đang biến thành cầu lửa.

“Keng” một tiếng kim loại va chạm truyền tới, cây búa đầu tiên là cứng rắn bắn ngược lên, tiếp theo rung lên tấc tấc vỡ vụn mà tan.

Tiếp theo một tiếng rống to từ trong hỏa cầu truyền tới, sáu bàn tay lông lá cùng một lúc từ trong phá ra, đồng thời ngân diễm hừng hực từ trong một bàn tay phóng lên cao, sau khi chụp xuống phía dưới, lập tức đem tất cả huyết diễm thôn phệ biến mất, lần nữa đem Hàn Lập bên trong hiển lộ ra.

Lúc này Hàn Lập, rõ ràng đã biến hóa thành một Kim Mao Cự Viên ba đầu sáu tay, bên ngoài thân một tầng ngọn lửa màu bạc cuồng chớp không chừng, sáu con mắt lạnh lùng nhìn về phía Hung Ti Vương nơi xa.

Hung Ti Vương trên mặt trở nên âm tình bất định, cũng không ngờ tới mới vừa rồi công kích như vậy, vẫn không thể làm Hàn Lập thương tổn một chút nào.

Nhưng sau một khắc, sáu cánh tay cự viên chợt cử động, sáu quả đấm màu vàng nhất thời hóa thành vô số quyền ảnh điên cuồng trào ra, sau khi mơ hồ một cái, tất cả đều hóa thành quang cầu bắn ra.

Hung Ti Vương hừ lạnh một tiếng, há miệng hét lớn, âm thanh rống to lần nữa bộc phát ra, một màn hào quang chân không trong nháy mắt chắn trước mặt.

Quang cầu màu vàng nhất thời như mưa xối xả đánh vào phía trên.

So với lúc trước khác biệt rất lớn.

Quyền ảnh biến thành quang cầu trong nháy mắt khi đánh trúng màn hào quang, tất cả đều từng cái một đều bạo liệt nổ tung, từ trong phát ra uy năng kinh khủng hết sức đánh vào.

Cho dù màn hào quang chân không tạo ra từ tiếng rống huyền diệu vô cùng, nhưng vì quá nhiều quang cầu đánh tới nổ tung ra như vậy, vẫn phải tấc tấc vỡ vụn ra với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Không còn gì ngăn cản, sau một tiếng oanh minh, tất cả những quang cầu còn lại lao thẳng về phía bản thể Hung Ti Vương đã hiện rõ.

Mà Hung Ti Vương đối mặt với cảnh này lại không tránh, cánh tay cầm búa lớn màu đen chỉ đưa ngang ra trước người, tiếp theo hắc quang chợt lóe, lập tức biến hóa thành một lá chắn bằng xương cực lớn.

Mặt quỷ cực lớn sau lưng Hung Ti Vương sau một cái mơ hồ, lập tức âm u xuất hiện ở trên lá chắn cốt, bỗng nhiên miệng to há rộng, một cổ hấp lực kinh khủng đột nhiên từ trong miệng phóng ra.

Quang cầu màu vàng dày đặc sau khi bị cổ hấp lực này hút vào, không tự chủ được ào ào thay đổi phương hướng chui vào trong miệng của mặt quỷ, chỉ thấy được bên trong kim quang điên cuồng chớp động, tiếng sấm không ngừng, cứ như vậy biến mất vô ảnh vô tung.

------oOo------

Chương 2378: Quỷ Khí Cuồn Cuộn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi mặt quỷ đem tất cả quang cầu trong miệng cắn nuốt không còn chút nào, miệng Hung Ti Vương lẩm bẩm vài tiếng, hé miệng phun ra một đoàn tinh huyết màu xanh vô cùng thảm thiết, chớp lên một cái rồi nhập thẳng vào bên trong mặt quỷ.

Trong phút chốc, mặt quỷ trên lá chắn ợ lên một tiếng, hình thể cuồng trướng lên, sau vài cái chớp động bất ngờ hóa thành một quái vật lớn như ngọn núi nhỏ, hung hăng há cái miệng khổng lồ đớp tới phía Hàn Lập.

Sắc trời bỗng nhiên trở nên ảm đạm hơn!

Cái đớp của mặt quỷ trông cũng có vẻ bình thường thôi, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác quỷ dị như thể là muốn nốt trọn cả quả núi.

"Thôn Phệ Thiên Địa "

Cự Viên ba đầu sáu tay lập tức biến sắc, thoáng cái đã thốt lên được tên đại thần thông mà mặt quỷ thi triển, nhưng lập tức gầm nhẹ một tiếng, sáu cánh tay đồng thời giương lên, phù văn màu vàng điên cuồng tuôn ra, lại tự động hóa thành từng viên cầu vàng kim bắn ra phía trước.

Sáu khối kim cầu thuấn di một cái, lập tức cùng lúc xuất hiện ở dưới cái măt quỷ, chớp lên một cái rồi cùng bắn thẳng tới một vị trí.

Một tiếng “Phốc” vang lên!

Sáu khối kim cầu đồng thời nổ tung, vô số phù văn cuộn lại lập tức biến thành một vòng xoáy vàng lấp lánh.

Vòng xoáy này chỉ mới quay tít một vòng đã đại phóng lên khoảng một mẫu, tiếng Phạn âm truyền ra từ bên trong, vô số kim văn từ trung tâm điên cuồng bay ra.

"Oanh'" một tiếng.

Cái miệng khổng lồ của mặt quỷ thoáng cái đớp vào vòng xoáy màu vàng, quang hà đại phóng giữa hai vật, tức thì có hai loại thuộc tính lực lượng hoàn toàn khác nhau bộc phát ra, tạo thành một mảng hai màu vàng đen, quầng sáng giữa mặt quỷ với vòng xoáy chớp động không ngừng.

Hung Ti Vương thấy cảnh này, khuôn mặt lần đầu tiên lộ ra vẻ ngưng trọng, nhưng đột nhiên bước ra một bước, cả người thoáng cái lập tức biên mất, không còn bóng dáng tại vị trí cũ.

Sau một khắc, bầu trời phía trên đầu Cự Viên chấn động, một cái chân to đen nhánh mang theo từng đoàn huyết quang từ giữa không trung hung hăng giẫm xuống.

Sáu con mắt của Cự Viên khẽ nhíu lại, khẽ động một cánh tay, không nói thêm lời nào đánh thẳng lên phía trên cao.

Một quầng sáng kim sắc gay gắt nổ tung.

Cái chân to màu đen sau khi hơi khựng lại, lập tức bị uy năng chấn động cực kỳ lớn của quầng sáng đánh vỡ tung.

Nhưng chỉ khoảnh khắc sau, ở vùng hư không trên cao xuất hiện chấn động nhộn nhạo như mặt nước, Hung Ti Vương hóa thân thành một cự nhân cao đến ngàn trượng dần dần hiện ra, sau khi cúi xuống dưới cười gằn một tiếng, hai cánh tay chợt động, lập tức hóa thành hai đám mây đen hung hăng chụp xuống dưới.

Huyết diễm trong mây đen bắn ra tung toé, kèm theo là cả một làn khí tanh hôi ngửi thấy mà phát nôn.

"Tới hay lắm..."

Nhìn đối phương hóa thân thành cự nhân, cậy vào thân thể cường đại trực tiếp tấn công tới, Hàn Lập đang biến thành cự viên không kinh sợ mà còn lấy làm mừng khẽ quát một tiếng, một tay bấm pháp quyết, thân hình cũng hoá lớn lên trăm trượng, đồng thời bên ngoài thân hiện lên vô số vân trận màu bạc lớn nhỏ không đều. Đột nhiên sáu cánh tay chớp lên kiếm quang, trượng, giản, chuỳ … 6 loại trọng binh màu vàng kim hoàn toàn khác nhau lập tức xuất hiện, sau khi vung lên bỗng nhiên hóa thành sáu cơn lốc màu vàng cuồng bạo đánh thẳng lên trời.

Một tiếng nổ long trời lở đất truyền ra, cơ hồ vang vọng toàn bộ bầu trời.

Sau khi thân hình Cự Viên run lên, sáu kiện trọng binh màu vàng từng khúc vỡ vụn rồi tận diệt, Cự Viên cũng không tự chủ được mà phải lùi về phía sau hai bước.

Mà Hung Ti Vương biến thành cự nhân cũng hiển lộ ra thân ảnh sau khi mây đen tan hết, hai cánh tay bị hóa thành huyết vụ, so với Cự Viên thì càng thêm vài phần thảm hại.

Nhưng đối mặt với trọng thương bậc này, ngược lại lại làm cho tính hung bạo của Hung Ti Vương hoàn toàn bị kích thích, hắn không lùi mà tiến tới một bước, hung hăng dẫm chân thêm một cái.

"Phốc" một tiếng, vô số hoa văn theo bắp chân của hắn hiện ra, thoáng cái tự bạo rồi hóa thành một đoàn hắc khí bao bọc xung quanh, cuồn cuộn chuyển động rồi lập tức hóa thành một con hắc long dài chừng mười trượng, dữ tợn lao đi.

Đồng thời cùng lúc đó Hung Ti Vương gồng vai lên, miệng hét lớn.

Trong nháy mắt, trên thân hắn cuồng lóe lên một bộ chiến giáp có gai nhọn, tất cả đều bắn ra, sau đó mơ hồ một cái liền biến thành từng mũi gai nhọn huyết sắc xuy xuy bắn xuống.

Mà cự nhân lại hé miệng phun ra một đám mây quái dị huyết sắc.

Sau khi từ trong mây mù huyết sắc vang lên âm thanh ông ông, đột nhiên từ trong đó lao ra vô số quái trùng màu đen lớn bằng ngón tay cái.

Mỗi một con dài gần bằng chiếc đũa, ngoài thân phủ đầy giáp xác màu đen, sau lưng mọc lên hai cánh đỏ thẫm, đầu giống như cái kéo sắc nhọn, từng con bay ra nhanh như tia chớp, như ong vỡ tổ ào ào bay xuống.

Cự viên thấy vậy, cười to một tiếng, sáu cánh tay cùng lúc chà xát, rồi lại giơ thẳng lên trên.

Tiếng sấm ầm ầm nổi lên, sáu đạo kim hồ thô to từ cánh tay bắn ra, ầm ầm xoắn lại, biến thành sáu con kim mãng nhảy chồm ra, vừa lúc đem hắc long đang đập xuống vậy chặt lại bên trong.

Sáu mãng một rồng điên cuồng cắn xé một trận.

Lúc này, những gai nhọn huyết sắc chớp liên tục ở dưới cũng bắn tới gần Cự Viên.

Thần sắc Cự Viên không thay đổi chút nào, ba cái đầu chỉ đồng thời hít sâu một cái, khẽ thổi nhẹ lên không trung.

Trong phút chốc cuồng phong nổi lên, biến thành ba cỗ cương phong lấp lánh màu xanh, cuốn thẳng lên trên không trung, lập tức thổi cho những gai nhọn kia bay tứ tung trái phải, trong chốc lát đã không biết bị cuốn đến tận nơi nào.

Bầy trùng phía sau đối mặt với cương phong màu xanh lại tỏ ra có mười phần linh tính, đột nhiên phát ra tiếng ông ông, lập tức giải tán rồi biến thành vài chục luồng đi vòng qua, bay theo một hướng khác nhào xuống.

Cự viên đối với tình hình này cũng xem như không thấy, đến thời điểm bầy trùng ong ong tiến đến chỉ còn cách có mấy trượng, bên ngoài thân mới bùng lên một tiếng, ngân diễm lại cuồn cuộn hiện ra thêm một lần nữa, bùng lên tỏa ra khắp mọi nơi, lập tức bao phủ tất cả đám phi trùng vào bên trong biển lửa, trong khoảnh khắc thiêu đốt chúng hóa hết thành tro bụi.

Nhưng lúc này, đột nhiên hắc khí nổi lên sau người cự viên, một cái quỷ trảo khô gầy bỗng nhiên từ đó hiện ra, lặng lẽ thò ra như tia chớp, nhẹ nhàng xuyên qua linh quang hộ thể của ngân diễm, trực tiếp chụp thẳng vào lưng Cự Viên.

"Phanh” một âm thanh vang lên.

Đột nhiên sau lưng Cự Viên lóe lên một văn trận màu bạc, quỷ trảo đúng lúc chụp thẳng vào nó.

Quỷ trảo khô gầy có vẻ ẩn chứa lực lượng cực kỳ lớn, một cỗ cự lực tuôn trào, một trảo này làm cho thân hình khổng lồ của Cự Viên loạng choạng ngã về phía trước.

Nhưng sau khi vân trận màu bạc này lóe lên một cái, vẫn vững vàng dính trên lưng cự viên, lại không thấy tổn hại một chút nào.

Lúc thân hình Cự viên ngã về trước, đồng thời cũng không nói hai lời bổ ngược lại một chưởng.

Một đạo nhận mang màu vàng chớp hiện ra, hắc khí gần đó bị phân ra thành hai nửa, ở giữa lộ ra một quái vật giống khỉ nhưng không phải khỉ cao gần 3 thước đang núp ở bên trong.

Quái vật này đầu mọc một sừng, đồng tử hai mắt trắng dã, từ ót đến chỗ hạ thân thoáng cái hiện ra một vết máu nhàn nhạt, máu tươi từ trong tuôn mạnh ra.

Quái vật này bất ngờ đã bị nhận mang vừa rồi chém làm đôi.

Sau khi đắc thủ, Cự Viên cũng không muốn dừng lại công kích, năm cánh tay còn lại cùng động, tức thì vô số kim hồ lại lần nữa ầm vang bắn ra, hóa thành một tấm lưới tơ màu vàng chụp thẳng xuống phía sau.

"Phốc" một tiếng, hai mảnh thân thể quái vật trong nháy mắt hóa thành hai cỗ hắc khí bắn sang hai bên, chớp lên một cái rồi xuyên qua lưới điện màu vàng, dường như không coi Tịch Tà Thần Lôi ra cái gì.

Lần này, đến Hàn Lập cũng không nén nổi kinh ngạc, động tác trong tay Cự Viên dừng lại theo bản năng.

Thừa dịp này, hai cỗ hắc khí tiếp tục mạnh mẽ lao đi, sau khi cuồn cuộn ngưng tụ lại, lại lần nữa huyễn hóa thành quái vật kia.

Quái vật này sau khi lạnh lùng nhìn Hàn Lập một cái, sau một cái chớp động liền thuấn di xuất hiện ở không trung bên cạnh đầu cự nhân, rồi tự bạo “phanh” một tiếng, hóa thành một luồng hắc khí chui vào bên trong lỗ mũi cự nhân.

Cự nhân vốn đang mất đi 2 cánh tay, trong nháy lại tuôn ra cuồn cuộn hắc khí biến ảo thành, giống hệt như lúc ban đầu.

"Đệ nhị Nguyên Anh, không, phải nói là nguyên thần thứ hai mới phải."

Cự viên trong mắt hàn quang chớp một cái, ong ong nói ra một câu.

"Không thể ngờ rằng kiến thức của ngươi bất phàm như vậy, mới nhìn một cái mà đã nhận ra lai lịch của nó, nguyên thần thứ hai này của ta là dùng tới di hài cổ hung thú luyện hóa mà thành, chẳng những hành động vô thanh vô tức, sức mạnh của nó so với bản thể của ta cùng đạt tới ba bốn thành. Vân trận sau lưng ngươi là gì mà có thể ngăn cản một đòn toàn lực của nó, xem ra bảo vật bí thuật thông thường căn bản không cách nào làm thương tổn thân thể ngươi một chút nào, có lẽ không phải là thần thông của hạ giới rồi." Hung Ti Vương lắc lắc hai cánh tay mới sinh ra, đầu tiên hơi hơi nao nao, nhưng lập tức cười lạnh nói.

"Có phải hay không, các hạ tự mình thử một lần không phải sẽ lập tức biết được sao." Cự viên hừ một tiếng, bộ dạng không chút quan tâm nói.

Giờ phút này, trên bầu trời tiếng sấm đại thịnh, sáu con lôi mãng màu vàng bay lượn vòng ở dưới, đã cường ngạnh xé tan hắc long.

Mà cái miệng khổng lồ của mặt quỷ cùng vòng xoáy màu vàng sau khi cắn xé đến bây giờ, cũng chợt nổ vang một tiếng liên miên bất tuyệt rồi lóe lên tán loạn diệt vong.

Hung Ti Vương sau khi ngẩng đầu nhìn hai tầng màn sáng trên bầu trời, đột nhiên cười hắc hắc nói:

"Ngươi đã có loại bí thuật hộ thân này, dùng thủ đoạn thông thường mà muốn tạo thành uy hiếp đối với ngươi căn bản là vọng tưởng. Hắc hắc, xem ra bản vương không sử dụng đến bản mạng thần thông là không được rồi."

Vừa dứt lời, trong miệng cự nhân truyền ra một tiếng thét dài thê lương.

Một nơi khác trong chiến đoàn, lôi hỏa màu đen đang bừng bừng cùng Phệ Kim Trùng Vương đánh đến bất phân thắng bại, năm con quỷ yêu vừa nghe tiếng thét, đột nhiên bỏ qua đối thủ, lại lần nữa hóa thành năm khối đầu lâu màu vàng bay thẳng tới Hung Ti Vương, chớp lên rồi vụt tắt, lập tức nhập vào trong thân hình cự đại không thấy bóng dáng.

Phía dưới cổ Cự nhân kim quang chớp hiện, năm khối đầu lâu liền quỷ dị hiện ra, hơn nữa năm cái miệng cùng há lớn, hoặc thanh âm êm tai, hoặc thanh âm thầm thì, từng cái niệm lên một đoạn chú ngữ hoàn toàn bất đồng.

Theo âm thanh chú ngữ càng lúc càng lớn, một màn kinh người xuất hiện.

Huyết diễm bên ngoài thân Cự nhân đại thịnh, trên da thịt bỗng nhiên hiện ra vô số linh văn màu đen, sau khi lưu chuyển một vòng, lại đột nhiên huyễn hóa thành hơn một ngàn mặt quỷ to cỡ nắm tay.

Những mặt quỷ này mỗi một cái đều trông rất sống động, hai mắt nhắm nghiền, nhưng mang theo biểu cảm, hoặc tức giận hoặc vui mừng đều không giống nhau, phân bố khắp mỗi một tấc bên ngoài thân cự nhân.

Hung Ti Vương biến thành cự nhân một tay bấm pháp quyết, miệng phát ra một trận cười nhẹ âm trầm, tất cả mặt quỷ trên thân đều từ từ mở mắt ra.

Kim quang chớp hiện!

Một đạo kiếm quang màu vàng giống như thiên ngoại phi tiên, không chút dấu hiệu từ trong hư không gần đó bắn ra, như tia chớp quấn nhẹ xung quanh đầu cự nhân, lại chớp một cái xuất hiện ở bên ngoài hư không hơn mười trượng.

Kiếm quang thu vào, một tiểu nhân màu vàng thân cao gần một thước mặt không biểu cảm bất ngờ lóe ra.

"Rầm" một tiếng, cái đầu cực lớn của cự nhân đã từ trên cổ rơi xuống.

Tiểu nhân màu vàng thấy vậy, bả vai rung lên, âm thanh "chi chi" vang lớn, tức thì vô số đạo kiếm khí vô hình từ trong cơ thể bắn ra, theo bốn phương tám hướng cuốn thẳng đến thân hình cự nhân không đầu, giống như muốn quấn nó thành đống thịt nát vụn.

------oOo------

Chương 2379: Thiên Quỷ Lực Lượng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Năm khối đầu lâu màu vàng trên cổ gã khổng lồ bỗng nhiên há miệng ra, phát ra một thanh âm cực kỳ chói tai.

“Phốc!” Hư không chấn động, một tầng ánh sáng hào quang màu vàng rực rỡ hiển hiện.

Vô vàn kiếm khí vô hình chém lên trên tầng ánh sáng một hồi như mưa rơi đều đồng thời bị bắn ngược trở lại, cũng không có cách nào phá vỡ màn hào quang này.

Cùng lúc ấy, một cái mặt quỷ trên thân thể gã khổng lồ kia biến mất, tại chỗ cổ đã mất đầu có hắc khí cuồn cuộn trào ra, nhanh chóng ngưng tụ lại, một cái đầu mới nguyên vẹn biến ảo ra, không hề hao tổn gì.

Tiểu nhân màu vàng thấy thế thì một chút biểu lộ trên mặt cũng không có, chỉ có đôi mắt chợt lóe lên hàn quang.

Chỉ trong chốc lát, hai bên thân cự nhân chấn động, hai đạo tinh quang dài hơn mười trượng lóe lên, cùng chém xuống thành một đường chéo.

“Phanh!”

Màn hào quang nhìn như không thể nào phá vỡ này, sau khi bị tinh quang chém xuống, lập tức vỡ vụn rồi tan biến, cái đầu của gã khổng lồ vừa mọc lên lại bị chém lăn long lóc xuống.

Phệ Kim Trùng Vương vận dụng thần thông bổn mạng, lập tức một lần nữa chém đứt đầu của gã khổng lồ này.

Nhưng cũng ngay lập tức, năm khối đầu lâu màu vàng phát ra chú ngữ quỷ dị, mặt quỷ thứ hai trên người gã lại biến mất, một cái đầu nữa lại tiếp tục mọc lên. Đầu vừa sinh ra, trong miệng gã khổng lồ đã phát ra thanh âm giễu cợt.

“Ta có hơn một ngàn lực lượng Lệ Quỷ bên người, nghĩa là có hơn một ngàn tính mạng, cho dù ngươi có chém giết ta mấy trăm lượt thì cũng không thể làm gì nổi ta. Ngược lại, bổn vương rất muốn nhìn xem, các hạ có thể chịu được một đòn chứa Thiên quỷ lực lượng của ta hay không?”

Vừa dứt lời, thân hình của Hung Ty Vương biến thành người khổng lồ đã run lên, tất cả mặt quỷ bên ngoài thân bỗng nhiên hội tụ lại ở hai cánh tay. Hai bàn tay càng lớn lên, sau đó hướng ra phía trước tung một trảo.

Vô số khí đen lượn lờ tuôn ra, tất cả các mặt quỷ đều tróc bong ra khỏi hai cánh tay, biểu lộ cực kỳ dữ tợn.

“Xuy xuy!” Hai cái cự trảo bắn ra khỏi khuỷu tay, đón gió lớn lên, to gần một mẫu, một cái chụp xuống tiểu nhân màu vàng, một cái thì hướng tới con vượn khổng lồ ở phía xa hạ xuống.

Tiểu nhân màu vàng thần sắc luôn đờ đẫn, thấy cự trảo màu vàng này hạ xuống thì thần sắc trên mặt lần đầu tiên khẽ động. “Vèo”, kim quang ngoài thân lóe lên, lập tức chui vào trong hư không không thấy bóng dáng đâu nữa.

Nhưng năm ngón tay của cự trảo cong lại, vô số mặt quỷ ở phụ cận vặn vẹo một hồi, lập tức năm cái dây xích màu đen từ năm đầu ngón tay bắn ra.

“Phốc”

Năm dây xích màu đen lóe lên trong hư không, sau đó bắn ngược trở về. Phụ cận không gian sau một hồi chấn động, lại thấy tiểu nhân màu vàng đã bị xích đen trói gô lại kéo ra.

Năm ngón tay của cự trảo liền hợp lại, túm lấy tiểu nhân màu vàng vào lòng bàn tay, sử dụng lực bóp vào.

Toàn bộ mặt quỷ quanh cự trảo nổi lên những âm thanh “ô ô”, sau đó nhao nhao hóa thành hắc khí, đem cả cự trảo và tiểu nhân màu vàng bao phủ lấy.

Sau một khắc, hai đạo tinh quang giao nhau lại hiện ra trong hắc khí, điên cuồng chém xuống, đem cả cự trảo và xích đem chém nát.

Tiểu nhân màu vàng lập tức tháo chạy, biến thành một đoàn kim quang xuyên thẳng hắc khí ra ngoài.

Vô số mặt quỷ trong hắc khí hiện ra, từ miệng phát ra thanh âm thì thào quái dị, cự trảo lại một lần nữa ngưng tụ, sau một hồi run lên, lại đuổi theo tiểu nhân màu vàng.

Trong mắt Phệ Kim Trùng Vương phun ra tinh quang mặc dù lợi hại nhưng lại không thể vận dụng nhiều lần. Sau khi chém vỡ cự trảo mấy lần nữa, thân hình nó liên tục chớp động, bên thì tấn công, bên thì rút lui.

Mà cự trảo kia cậy mình có thân thể bất tử nên không một chút cố kỵ nào, liên tục đuổi theo không rời. Cứ thế cả hai truy đuổi nhau liên tục, không dừng xung quanh ngọn núi.

Ở bên kia, Hàn Lập biến thành vượn khổng lồ cũng đối mặt với một cự trảo quỷ dị còn lại. Nhưng hắn không tránh né, ngược lại hai tay đấm vào lồng ngực, thân hình ba đầu sáu tay lớn lên, bên ngoài thân dày đặc văn trận màu bạc. Sáu cánh tay khẽ động, sáu cự quyền màu vàng hướng cự trảo trong hư không đánh tới.

Ý định của Hàn Lập là muốn dùng lực lượng của thân thể mình đánh nát cự trảo kia.

Hắn vận chuyển Bách mạch bảo quyết tới cực hạn, sáu nắm đấm màu vàng vừa đánh ra, sức lực to lớn đến nỗi hư không xung quanh nổi lên tiếng nổ đùng đoàng. Sáu vòi rồng màu vàng từ sáu nắm tay bắn ra, những nơi nó đi qua khiến hư không vặn vẹo, thanh thế vô cùng khủng bố.

“Khanh khách...”

Đối mặt với công kích bực này, cự trảo cũng không e ngại chút nào, ngược lại những mặt quỷ quấn quanh trên đó còn phát ra tiếng cười quái dị, miệng mở lớn đón lấy công kích này.

Sáu vòi rồng vừa cuốn tới, lập tức như rồng hút nước, đem tất cả các mặt quỷ hút vào.

Diện tích mặt quỷ chợt tăng, trong miệng phun ra những sợi tơ màu đen, chằng chịt đan vào nhau, lập tức biến thành một cái lưới màu đen.

Sáu quyền kim sắc lóe lên và chui vào trong đó nhưng cái lưới không có một chút rung động nào, và cũng chẳng hề bị rách, ngược lại còn tiếp tục hạ xuống, muốn đem thân thể khổng lồ của con vượn bao vây lại.

Lúc này, bên ngoài thân của con vượn khổng lồ lại phát ra một tiếng kêu, sau đó vô số ngân diễm cuồn cuộn phóng lên trời, hóa thành một đoàn hỏa vân ngăn cái lưới kia hạ xuống.

Cái lưới đã tới gần liền dừng lại, cũng không chút nào kiêng kị biển lửa, mặt quỷ ở phụ cận phun ra hắc mang, cứng rắn chống đỡ ngân diễm đang tới gần.

Cự trảo trực tiếp xuyên thủng hỏa vân, lóe lên một cái đã tới ngay trên đầu của cự viên, năm ngón tay chụp xuống.

Năm ngón tay chưa thật sự hạ xuống mà năm cỗ hắc khí đã tuôn ra từ các đầu ngón tay, hóa thành năm cái xích đen bắn xuống.

Cự Viên hừ lạnh một tiếng, đầu ngẩng lên, miệng há ra, gió cuồn cuộn thổi bay năm sợi xích đen kia.

Thanh Phong vừa thổi ra, một cỗ khí cực kỳ lạnh lẽo cũng phát ra, sau khi lóe lên liền cuốn tới cự trảo.

“Đinh đang...”

Trong Thanh Phong có không ngớt tiếng vang thanh thúy nổi lên, sau khi hào quang tán đi liền biến thành mấy chục tiểu kiếm màu xanh, tất cả đều vây quanh cự trảo, liên tục đâm loạn xuống.

Nhưng cự trảo được Thiên quỷ lực lượng củng cố tựa hồ không thể công phá, bên ngoài thân còn lưu lại vô số bạch ngân nhàn nhạt, lập tức khiến cho những thanh tiểu kiếm bắn ngược trở ra.

“Phanh!”

Cự trảo rốt cuộc cũng đánh nát bấy linh quang hộ thể của cự viên. Ngay sau đó ngân quang lại lóe lên, một văn trận màu bạc cực đại nữa lại hình thành bảo vệ lấy thân thể con vượn khổng lồ.

Mặt quỷ rậm rạp bên ngoài cự trảo một lần nữa lóe sáng, một tràng chú ngữ trầm thấp vang lên, năm ngón tay lại vươn tới, sức lực trên đó thoáng cái đã tăng gấp mười lần.

Mặc dù văn trận màu bạc vô cùng huyền diệu, nhưng bị một sức mạnh to lớn như thế cũng không khỏi phát ra thanh âm vỡ nát, giống như có thể bị đánh tan bất cứ lúc nào.

Đúng lúc này, cự viên than nhẹ một tiếng, một tay rụt về, hướng đỉnh đầu vỗ xuống thật nhanh.

Đỉnh đầu lóe lên rồi tự động mở ra, từ đó bay ra mấy quang cầu màu sắc bất đồng, sau một thoáng liền hóa thành hư ảnh của các Chân linh Thiên Phượng, Chân Long, Côn Bằng. Ba hư ảnh xoay quanh hắn một vòng, sau đó lại lóe lên, tiến vào trong thân thể khổng lồ của cự viên.

Sau một khắc, trên người cự viên như thuốc nổ bị kích hoạt nổ mạnh, sáu cánh tay khẽ huy động, ánh sáng tử kim lóe lên toàn thân, bên ngoài thân hiện ra từng khối lân phiến rực rỡ, đồng thời trên mỗi cái đầu lại hiên lên một cái sừng ngắn. Nguyên khí trong thiên địa run lên, sau đó lập tức cuồn cuộn hướng về phía cự viên, như bị một cái phễu khổng lồ hút lấy.

Hàn Lập đối mặt với Hung Ty Vương không có cách nào đối phó, rốt cuộc cũng phải vận dụng tam giai biến thân của Niết Bàn thân

thể.

Mà sau khi cự viên hóa ma và biến thân, trong miệng phát ra tiếng hét dài, hai cánh tay vung lên bắt lấy cự trảo, mười ngón tay dùng sức một chút liền cứng rắn bóp vỡ nó. Miệng mở ra, một cỗ Kim Hà từ trong miệng phun ra, cuốn cái lưới màu đen kia vào, nuốt chửng xuống bụng.

Hung Ty Vương biến thành người khổng lồ từ xa thấy vậy thì kinh hãi, vội vàng đem ngón tay vừa mới sinh ra điểm vào hư không một cái.

Phụ cận cự viên lại lập tức vang lên những tiếng “ô ô”, phần lớn mặt quỷ từ trong hắc khí cuồn cuộn hiện ra, vẻ mặt vô cùng giận dữ, miệng bắt đầu lẩm bẩm.

Cự trảo sau một cái mơ hồ lại một lần nữa hiện ra giữa đám mặt quỷ.

“Chút tài mọn này cho rằng có thể liên tục sử dụng trước mặt Hàn mỗ sao?”

Cự viên đã ma hóa gầm nhẹ một tiếng, sáu cánh tay đồng thời đánh vào hư không một quyền.

“Rầm rầm.” Bốn phía xung quanh cự viên chấn động, sáu vòng xoáy mịt mờ màu vàng lăng không hiện ra, quay tròn điên cuồng, từ đó tản ra lực hút vô cùng kinh nhân, hơn nữa bên trong còn ẩn hiện cả lực lượng Pháp tắc.

Những khuôn mặt quỷ kia phát ra vài tiếng kêu thê lương thảm thiết, sau đó toàn bộ bị cuốn vào trong vòng xoáy.

“Thiên Mục chi lực!”

Hung Ty Vương ở phía xa thấy tình hình này thì thật sự bị chấn động, trong miệng hét lớn một tiếng, hai tay vội bắt pháp quyết, mặt quỷ vốn biến mất lại lóe lên, hiện ra trên thân. Hai mắt hắn trợn trừng, từng tia sáng xanh biếc bắn ra, sau một cái chớp động liền hội tụ thành một cột sáng to như một cái vạc nước. Cột sáng lóe lên một cái, lập tức xuyên qua không gian mấy trăm trượng, xuất hiện trước người cự viên đã ma hóa.

Cự viên đã ma hóa khuôn mặt trở nên dữ tợn, bàn tay to lớn phủ đầy lân phiến màu tử kim quét ngang trước người, năm ngón tay chộp về phía cột sáng.

“Phanh!” Một tiếng nổ trời long đất lở.

Cột sáng màu xanh lá cây bị bàn tay màu tử kim cứng rắn chộp tới, lập tức hóa thành những quang cầu lớn rồi nổ tung.

Đợi cho đợt trùng kích này giải tán, bàn tay màu tử kim một lần nữa hiện ra, hoàn toàn không hư tổn gì.

Hung Ty Vương thấy tình hình này, mặc dù đã trải qua không biết bao nhiêu trận đánh lớn nhỏ, nhưng khóe mắt giờ đây không nhịn được mà giật giật liên tục.

Hắn chớp mắt, định thi triển thần thông khác thì cự viên đã ma hóa ở phía xa, không nói hai lời, tay đánh vào hư không một trảo, lập tức trong lòng bàn tay xuất hiện một vòng sáng ngời, một trường kiếm màu xanh lá cây hiện ra.

Trường kiếm trong tay run lên, lập tức biến thành một lưỡi dao khổng lồ lớn vài chục trượng.

Sáu tay của cự viên cùng động, sáu bàn tay cùng cần tới thanh kiếm khổng lồ, thần sắc ngưng trọng, hướng về phía trước chém tới.

------oOo------

Chương 2380: Liên Thai Huyết Cốt

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Phốc!”

Ngoài thân cự viên đã ma hóa hiện lên ánh sáng tử kim, thiên địa nguyên khí vừa hấp thu như thủy triều điên cuồng rót vào trong lưỡi dao khổng lồ kia.

Hàng loạt ký hiệu màu bạc lóe lên trên thân lưỡi dao khổng hồ, một đạo kiếm quang màu xanh biếc dài hơn trăm trượng bắn ra, sau một chớp mắt lại biến thành hình trăng lưỡi liềm rồi không thấy đâu nữa.

“Huyền Thiên chi bảo, là Huyền Thiên chi bảo!” Cự nhân do Hung Ty Vương biến thành cảm ứng thấy dao động trên lưỡi dao khổng lồ thì vô cùng kinh hãi, hai tay vội bắt pháp quyết, định thi triển bí thuật chạy trốn.

Nhưng lúc này đã muộn.

Ngay sau đó, không trung phía trên Hung Ty Vương bỗng dao động, một loan nguyệt màu lục đột ngột hiện ra, quay tít một vòng, mang theo khí tức khủng bố như một cái lồng úp xuống.

Hung Ty Vương chỉ cảm thấy xung quanh chợt căng thẳng, tay chân đều phát lạnh mà lại không thể cử động như thân thể đang bị một ngọn núi băng trấn áp vậy, mặc kệ hắn giãy dụa cỡ nào cũng không thể nhúc nhích nổi nửa ly.

Sự lợi hại của Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm khi được thúc dục toàn lực vượt xa khỏi tưởng tượng của Hung Ty Vương.

Trước đây hắn đã từng thấy qua uy năng của pháp tắc của các

Huyền Thiên bảo vật khác, nhưng rõ ràng không thể đánh đồng được với lúc này.

“Không, trận chiến này ta xin thua, cấm chế giải trừ!” Hung Ty Vương lộ ra vẻ kinh hoàng, trong miệng kêu to một tiếng nhận thua, hai tầng quầng sáng bao phủ cả ngọn núi nháy mắt tiêu biến tán loạn.

Nhưng loan nguyệt màu xanh biếc căn bản không để ý tới điều đó, quang hà màu lục chớp động rồi hạ xuống.

“Thiên quỷ lực, bạo!” liên tiếp sử dụng các loại bí thuật đều không thành, Hung Ty Vương không dám ôm mộng đào thoát nữa, dưới tình thế cấp bách này, trong lòng cũng hạ quyết tâm.

Trong phút chốc, hơn một ngàn mặt quỷ bên ngoài thân bỗng nhiên biến thành đỏ tươi, sau đó lập tức nổ tung tạo ra một tràng tiếng vang.

Một cỗ huyết vụ tán ra bốn phương tám hướng, đem cách lực xung quanh triệt tiêu hơn phân nửa.

Đồng thời khi huyết vụ bắn ra, thân hình của Hung Ty Vương cũng thu nhỏ trở lại, giãy khỏi pháp tắc trói buộc, định phóng lên cao.

Cự viên ở phía xa thấy tràng cảnh này thì hừ lạnh một tiếng, lưỡi dao xanh biếc trong tay lại run lên, hướng về phía trước chém ngang một cái.

Nhát chém nhìn vô cùng bình thường, nửa trước của lưỡi dao khổng lồ vừa mới chém ra đã mơ hồ biến mất.

Cùng một thời gian, huyết diễm mang theo cả loan nguyệt màu xanh chợt lóe lên bên cạnh Hung Ty Vương. Hư không phụ cận chợt bộc phát ra một đoàn ánh sáng màu xanh chói mắt, nửa thanh cự nhận trong suốt lóe lên, chém ngang eo của Hung Ty Vương, đem hắn cắt làm hai nửa.

Huyết diễm hộ thể của Hung Ty Vương hoàn toàn không có chút hiệu quả nào với nhát chém của nửa thanh cự nhận này.

Hung Ty Vương hét thảm một tiếng, cũng không chết ngay, ngược lại còn nhanh tay bấm niệm pháp quyết, nửa thân dưới của hắn nổ tung thành huyết vụ.

Nửa thân trên nhân lúc huyết vụ quấn quanh, phát ra một tiếng nổ đì đùng, sau đó lóe lên rồi biến mất.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này thì trong mắt nổi lên một tia trào phúng, một ngón tay lại điểm vào hư không.

“Phanh!”

Loan nguyệt màu lục quay tít một vòng, sau đó cũng nổ tung.

Âm thanh lớn ầm ầm vang lên, vô số mũi nhọn màu xanh thẫm xuyên thủng về hướng huyết vụ, chợt lóe lên rồi cũng quỷ dị biến mất trong không trung.

Hư không phụ cận dao động một trận kịch liệt, có tiếng gào thét của Hung Ty Vương truyền tới, nửa thân hình còn lại của hắn như tấm vải rách nát hiện ra.

Bên ngoài thân thể hắn đã có vô số lỗ thủng, non nửa đoạn thân hình đều không cánh mà bay.

Cho dù như vậy nhưng Hung Ty Vương vẫn không ngã xuống, ngược lại thân hình bị tàn phá phóng ra vài bảo vật mang âm khí đáng sợ, đem phần thân thể tả tơi của hắn bao lại, sau đó hướng đỉnh núi chạy tới.

Nhưng Hàn Lập một khi đã sử dụng Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, tất nhiên sẽ không để đối thủ còn sống mà rời đi.

Hung Ty Vương được bảo vật hộ tống, vừa mới bắn ra xa cách hơn nghìn trượng, chợt thấy hư không phía trước chợt lóe kim quang, cự viên đã ma hóa cao trăm trượng không một tiếng động nào hiện ra, một cánh tay huy động, cự chưởng mang theo ánh vàng rực rỡ đón đầu mà vỗ xuống.

Một tiếng nổ trời long đất lở vang lên.

Hung Ty Vương thả ra bảo vật bảo vệ thân thể tàn tạ, nhưng không ngờ bị cự chưởng một chiêu đánh nát.

“Vù, vù”, hai luồng hắc khí bắn ra từ chỗ huyết nhục bị đánh nát, chia làm hai hướng khác nhau mà chạy.

Cự viên nhướng mày, một ngón tay hướng về một đoàn hắc khí trong hư không điểm một cái.

Một đạo kiếm quang lóe lên rồi biến mất, đem thứ ẩn náu bên trong chém làm hai nửa, hiện ra một quái vật trông như khỉ mà lại không phải khỉ.

Tiếp theo đó, kiếm quan màu xanh gầm rú, vô số hồ quang màu vàng bắn ra, nháy mắt tạo thành một cái lồng giam hóa con quái vật đó thành tro tàn.

Đã không có pháp lực của Hung Ty Vương duy trì, cái Nguyên thần thứ hai này không ngờ yêu ớt vô cùng, không đầy sức sống như trước.

Một đoàn hắc khí nữa định nhân cơ hội này bỏ trốn, không ngờ hai bên tinh không chợt lóe, trong tiếng gào thét của hắc khí, từ bên trong lao ra một quái vật đầu trâu thân rắn.

Nhưng mới chạy được một đoạn ngắn, thân hình của quái vật đã bị chia năm xẻ bảy, vô số hắc khí từ giữa tuôn ra, hơn nữa còn truyền ra những tiếng quỷ gào khóc.

Đúng lúc này, phía trên hắc khí có kim quang lóe lên, tiểu nhân màu vàng hiện ra, hai tay vừ nhấc, kiếm khí đầy trời phủ xuống, qua mấy nhịp thở đã quét sạch quỷ khí.

Tới lúc này, Hung Ty Vương của Thập Vương Âm Ty mới chân chính ngã xuống.

Cùng một thời gian, ở trong một thế giới khác, tại một cung điện màu đen chôn sâu vạn trượng dưới lòng đất, có một quan tài bằng đá xanh, đột nhiên nắp quan mở ra, một bóng dáng đen tuyền bật dậy, đồng thời thanh âm kinh sợ phát ra:

“Kẻ nào? Kẻ nào dám giết bản thể của ta? Tốt nhất đừng để ta gặp ngươi, bằng không đợi lúc ta đúc lại thân thể, nhất định sẽ rút gân, lột da ngươi, vĩnh viễn trấn âm hồn dưới đáy biển.”

Nói xong lời này, bóng đen phóng ra khỏi thạch quan, hướng cửa điện bay nhanh đi.

Hàn Lập lúc này đã khôi phục lại dáng vẻ người thường, trong tay cầm một viên châu lớn bằng nắm tay, có màu đỏ, mặt ngoài có một tầng khí màu đen bao phủ, hơn nữa trên viên châu còn có những điểm đen chi chít.

Những điểm đen này ở trong mắt thường nhân chỉ là điểm đen, nhưng sau khi được phóng đại gấp trăm lần dưới Linh Mục, rõ ràng là những mặt quỷ đang vặn vẹo.

“Có chút ý tứ, vật này cũng nên cẩn thận xem xét một chút!” Hàn Lập cầm lên viên châu xuất hiện sau khi tinh hồn Hung Ty Vương tan vỡ, mỉm cười tự nói.

Cổ tay run lên, viên châu lóe lên rồi biến mất.

Lúc này Hàn Lập mới nheo mắt nhìn tới mấy đỉnh núi xung quanh.

Chỉ thấy ngoại trừ chỗ hắn đứng, mấy ngọn núi khác vẫn bị những quầng sáng bao phủ.

Hiển nhiên hắn là người đầu tiên kết thúc chiến đấu, còn lại các chiến đoàn khác vẫn đang tranh đấu.

Hàn Lập suy nghĩ như thế, cũng không phân vân nhiều, nhìn thoáng qua về phía ngọn núi trung tâm, thân hình vừa động đã xuất hiện ở một ngọn núi khác.

Nếu hắn nhớ không lầm thì ngọn núi này là chỗ mà Văn Tâm

Phượng đã chọn để chiến đấu. Nếu hắn tới hỗ trợ thì cũng không khó để giải quyết một đầu Quỷ Vương Âm Ty khác.

Thân hình hắn chớp mấy cái, đột nhiên đã xuất hiện ở trên không quầng sáng, tay đánh vào hư không một trảo, một tòa núi nhỏ đen sì hiện ra trong lòng bàn tay, cánh tay nghiêng đi, ngọn tiểu sơn biến thành một bóng đen lớn ầm ầm nện xuống.

Tay kia kết pháp quyết, lại giơ cao lên, một đạo kiếm quang dài hơn trăm trượng màu xanh hiện ra, hùng hổ chém xuống.

Đứng ở bên cạnh Hàn Lập là tiểu nhân màu vàng, cũng im lặng không lên tiếng, đầu vai nhoáng lên một cái đã có vô số kiếm khí điên cuồng buông xuống.

Bao phủ ngọn núi này là quầng sáng hai tầng cũng coi như huyền diệu, nhưng không thể chịu nổi Hàn Lập và Phệ Kim Trùng Vương toàn lực công kích.

Qua thời gian mấy nhịp thở, quầng sáng hai tầng vỡ vụn, bên trong truyền ra tiếng gầm rú, tình hình phía dưới lập tức hiện ra.

Hàn Lập ngưng thần nhìn lại, trên ngọn núi quả nhiên chia làm hai chiến trường, khí thế của mỗi chiến trường đều cao ngất trời.

Một bên chiến trường là con chồn con vốn nguyên bản vô cùng đáng yêu, lúc này đã biến lớn ngàn trượng, đang cùng một con thằn lằn hai đầu cắn xé nhau.

Hai cánh của con chồn bay chấn động không ngừng, một cỗ hồ quang màu bạc lượn lờ xung quanh, trải rộng trên thân hình của nó.

Con thằn lằn khổng lồ hai đầu đỏ sẫm, lửa đỏ trong miệng theo hắc khí cuồn cuộn tuôn ra không ngừng.

Hai con đều da dày thịt béo, lúc thì quấn chặt lấy nhau, lúc lại tạm thời tách ra, dùng Lôi điện và lửa đỏ cùng hắc khí công kích lẫn nhau không ngừng.

Tình thế giằng co vô cùng gay go.

Ở một chiến trường khác lại vô cùng quỷ dị.

Một bên, Văn Tâm Phượng ngồi xếp bằng trên một cây trúc màu xanh, một tay bấm niệm thần chú, hai mắt nhắm nghiền, quần áo mang theo ánh sắc ngũ sắc bao phủ toàn thân, chỗ đỉnh đầu có một trận bàn màu trắng ngà trôi nổi, từ giữa thỉnh thoảng lại bắn ra những ký hiệu màu bạc.

Bên kia, cách đó mấy trăm trượng, là một mảnh huyết hải cuồn cuộn ngập trời. Trong biển máu có một khối đài sen, trên đó có một khối bạch cốt hình người ngồi xếp bằng.

Bạch Cốt này cả người đầm đìa máu tươi, có nhiều chỗ thịt không còn một mảnh, lại giống như thường nhân tay bắt pháp quyết cổ quái, một tay nâng cái bình cát đỏ như máu.

Ở sau lưng nó không ngờ lại có một quầng sáng màu vàng lớn gần mẫu, bên trong quang diễm màu vàng như ẩn như hiện.

Cổ quái nhất chính là, Bạch Cốt này ngồi đối diện với Văn Tâm Phượng, đang thi triển bí thuật cùng sử dụng bảo hộ toàn thân, cũng ngồi trên đài sen bất động.

Hàn Lập nhìn thấy tình hình này thì thần sắc khẽ động, lam quang chợt lóe trong mắt, bỗng nhiên quét mắt về phía hư không giữa Bạch Cốt và Văn Tâm Phượng.

Sau khi Linh Mục ngưng thần lại thấy nơi đó tưởng như trống rỗng, không ngờ lại biến thành một thế giới với hai cực sinh diệt hoàn toàn khác biệt.

------oOo------

Chương 2381: Chuyển Luân Vương

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một bên thế giới thì lửa đỏ quay cuồng, ở bên trong đó, vô số hắc khí biến thành khô lâu giương nanh múa vuốt, gào thét, bay lượn.

Một bên thế giới thì tràn ngập một màu xanh biếc, bên trong đó lại là chằng chịt bóng dáng của cây cối và các loại dây leo, vô số cánh bướm năm màu phất phơ lay động.

Hai thế giới lấy một giới tuyến nào đó làm trung tâm, không ngừng va chạm vào nhau như thủy triều, hoặc là lửa đỏ khiến cây cối và những cánh bướm biến thành tro bụi, hoặc là cây cối và dây leo biến thành khổng lồ trong biển lửa, cuốn theo vô số khô lâu vào trong đó, biến chúng thành chất dinh dưỡng cho bản thân. Mặc dù hai thế giới hoàn toàn khác nhau đó va chạm vào nhau rất dữ dội, tại trung tâm tạo thành một vòng xoáy khổng lồ, điên cuồng chuyển động không ngừng, nhưng lại không hề phát ra bất kỳ âm thành nào, dường như tất cả mọi thứ trước mắt chẳng qua chỉ là hư ảo.

"Thú vị thật, hai người bọn họ cũng rất lợi hại đây, cả hai vậy mà có thể sử dụng pháp môn thúc dục một ít Linh Vực, mặc dù chỉ là một chút da lông bên ngoài, nhưng tu sĩ Đại Thừa bình thường chắc chắn không thể chống lại. Kim Nhi, ngươi đi giết con thằn lằn kia, còn tên Quỷ Vương này cứ giao cho ta." Hai mắt Hàn Lập sáng ngời, sau khi tự mình lẩm bẩm hai câu liền đột nhiên ra lệnh một cách lạnh lùng.

Trong ánh mắt của người tí hon màu vàng bên cạnh lóe lên một tia lạnh lẽo, gật đầu, sau đó ngay lập tức cả người hóa thành một cầu vồng màu vàng kim lao thẳng tới con thằn lằn hai đầu khổng lồ.

Bản thân Hàn Lập thì cả người cuộn lại ngay tại chỗ, từ bên trong vô số vòng cung màu bạc lượn lờ, hắn biến thành một con Lôi Bằng dài hơn trăm trượng, hai cánh khẽ vỗ, lập tức có một cơn lốc lao thẳng xuống biển máu phía dưới.

Ngay trong nháy mắt khi màn sáng bị vỡ, vốn Văn Tâm Phượng và bộ xương màu trắng đang đấu pháp với nhau, tự nhiên ngay tức khắc cả hai sẽ phát hiện được sự hiện diện của Hàn Lập và Phệ Kim Trùng.

Văn Tâm Phượng tất nhiên vui mừng quá đỗi.

Nhưng bộ xương màu trắng do Âm Ty Quỷ Vương biến thành thì trong lòng cả kinh, lại thấy Phệ Kim Trùng Vương và Lôi Bằng do Hàn Lập hóa thành từ trên trời giáng xuống, tất nhiên sẽ không ngồi im như lúc trước để bó tay chờ chết.

Ngọn lửa màu lục trong mắt gã sáng rực, đột nhiên gã ném chiếc bát trong tay lên trời, nhất thời vô số ký hiệu đỏ như máu từ đó tuôn ra, sau một trận quay cuồng liền hóa thành một ngọn núi khổng lồ bắn thẳng tới cầu vòng do người tí hon màu vàng biến thành, rồi bao vây lại. Cùng lúc đó, từ trong biển máu bên dưới vang lên những tiếng gầm rú, sau đó, mười mấy con giao long khổng lồ màu đỏ từ biển máu lao ra, giương nanh múa vuốt, bổ nhào tới Lôi Bằng.

Một cánh tay khác của bộ xương màu trắng bắt quyết thật nhanh, rồi điểm về phía không gian đang biến thành hai thế giới ở đằng xa.

Những tiếng nổ lớn ầm ầm vang lên, thế giới lửa đỏ đang cùng giằng co với thế giới màu xanh biếc bất ngờ nổ tung, một vầng mặt trời khổng lồ màu đỏ máu từ trong không gian sụp đổ lan tỏa về phía đối diện, từ trong đó có vô số lửa đỏ cuốn ra.

Tất cả cây cối và dây leo bên trong thế giới màu xanh biếc đều vặn vẹo mờ đi dưới sự điên cuồng tấn công bằng phương pháp tự hủy của đối phương, hơn một nửa những cánh bướm sau một hồi run rẩy đều đột nhiên nổ tung rồi hóa thành phấn vụn.

Lúc này, Văn Tâm Phượng thấy thế thì trong lòng cả kinh, hai tay vội vàng bấm niệm thần chú, mười ngón tay liên tục điểm về phía thế giới màu xanh biếc, trong lúc nhất thời cũng không thể phân tâm để cùng Hàn Lập phối hợp giáp công bộ xương màu trắng kia.

"Phốc phốc" hai tiếng, hai tia ánh sáng kinh người bắn ra từ hai mắt của người tí hon màu vàng đang bị lực hút khổng lồ phát ra từ chiếc bát màu đỏ kéo ra khỏi quỹ đạo đang bay tới.

Sau khi hai tia sáng va chạm với giao long, chiếc bát khổng lồ liền bị mạnh mẽ xuyên thủng ra hai cái lỗ thật lớn ở dưới đáy.

Chiếc bát này hiển nhiên đã bị tổn hại nặng nề, lúc này nó quay tít một vòng rồi nhanh chóng thu nhỏ lại, nhưng sau khi bị người tí hon màu vàng tiếp tục bắn ra vô số tia sáng cắt qua thì liền nổ tung thành những mảnh nhỏ.

Nhưng người tí hơn màu vàng tới đây cũng chưa chịu dừng lại, nó tiếp tục thúc giục pháp quyết, tung người nhảy về phía trước, rồi cùng hai tia sáng dung hợp lại, hóa thành một chiếc cầu vồng thật lớn bắn đi, nhoáng một cái liền xuất hiện tại chỗ của con thằn lằn hai đầu, sau đó liền mờ đi rồi điên cuồng quấn quanh con thằn lằn kia.

Con thằn lằn hai đầu khổng lồ biết rõ không ổn, nhưng lại bị con chồn kia kiềm chế nên căn bản không kịp tránh né, mãi tới khi bên ngoài cơ thể nó tỏa ra một màn lửa đỏ ngầu thì đã bị cầu vồng chém thành mấy đoạn.

Mặc dù vậy, nhưng sức sống của con thằn lằn này vô cùng mạnh mẽ, những đoạn thân thể bị cắt ra sau khi giãy dụa một hồi liền từ chỗ bị thương tỏa ra hắc khí bao quanh như muốn tập hợp lại với nhau.

Đúng lúc này, con chồn khổng lồ phía đối diện lại hóa thành một cơn gió, bổ thẳng tới bên cạnh con thằn lằn khổng lồ, chân trước nhấc lên, gắt gao đè lại một đoạn thi thể, rồi há to miệng trực tiếp cắn xé.

Trong sự giãy dụa điên cuồng, đoạn thân thể của con thằn lằn chỉ qua vài hớp đã bị con chồn nuốt hết vào bụng, sau đó con chồn lại tiếp tục quay đầu, cực kỳ hưng phấn lao về phía một đoạn thân thể khác gần đó.

Ánh sáng chợt lóe lên!

Người tí hon màu vàng từ trong khoảng không gần đó hiện ra, lạnh lùng nhìn một màn bên dưới, nhưng nó cũng không có ý định ra tay ngăn cản.

Vì thế, chỉ sau một lúc, con thằn lằn hai đầu khổng lồ đã bị con chồn nhanh chóng ăn sạch...

Ở bên kia, trong nháy mắt trước khi chim đại bàng do Hàn Lập biến thành va vào mười mấy con giao long màu đỏ thì hai cánh của nó khẽ run lên, bên ngoài cơ thể phát ra những tiếng nổ vang, một cột sấm sét cực lớn từ trên người bắn ra, hóa thành một cái lưới sét chụp xuống những con giao long này.

Bộ xương trắng ngồi trên đóa sen màu đen nhìn thấy cảnh đó, nhưng trong lòng không thèm để ý.

Nếu đối phương cho rằng những con giao long này chỉ là vật biến ảo có thể dễ dàng tiêu diệt thì hoàn toàn sai lầm.

Biển máu bên dưới kia là do chín chín tám mươi mốt loại máu ô uế luyện chế thành, thế nên giao long do nó huyễn hóa ra tất nhiên không giống như bình thường, ngay cả nếu có kém hơn so với giao long chân chính thì trình độ đáng sợ cũng sẽ không xê xích quá xa.

Nhưng bộ xương trắng chỉ vừa thoáng có những suy nghĩ như vậy trong lòng thì tiếng sét đánh trong không trung đột nhiên trở nên mãnh liệt, khiến nó không khỏi cả kinh vội quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy mười mấy giao long màu đỏ bị những tia sét quấn quanh kia, cả đám đang kêu gào thảm thiết rồi tan thành mây khói chỉ trong nháy mắt.

Sau khi không còn bị cản trở, chim đại bàng khổng lồ liền hung hăng bổ nhào về phía trước.

"Ích Tà Thần Lôi"

Ngọn lửa màu lục trong mắt bộ xương trắng co lại, một tay đột nhiên vỗ mạnh xuống dưới, ngay lập tức dòng sông máu bên dưới phát ra những âm thanh ầm ầm, rồi hóa thành một cơn sóng cao ngất trời cuốn đi.

Mà đài sen màu đen bên dưới sau khi quay tít một vòng, lá sen điên cuồng to ra rồi dựng lên, hóa thành một quả cầu ánh sáng màu đen bao bọc xung quanh bộ xương trắng kia.

"Véo" một cái, quả cầu ánh sáng liền chớp lên rồi biến mất vào khoảng không.

Chờ đến khi chim đại bàng thả ra điện quang màu vàng đánh tan toàn bộ sóng máu thì bộ xương màu trắng sớm đã không còn thấy bóng dáng.

Vị Âm Ty Quỷ Vương này xem ra cũng biết chớp thời cơ cực nhanh, ngay sau khi phát hiện nó căn bản không thể đồng thời đối kháng cùng Hàn Lập và Văn Tâm Phượng thì liền lập tức thuấn di bỏ trốn mất dạng.

Mà vầng mặt trời đỏ như máu lúc trước, giờ đây không còn được chân nguyên của vị Quỷ Vương kia duy trì liền nhanh chóng bị Văn Tâm Phượng làm phép tiêu diệt.

Lúc này, nàng ta vừa thu lại pháp thuật, trên mặt nở nụ cười:

"Đa tạ Hàn huynh tương trợ, nếu không thì tiểu muội muốn cùng vị Phật Cốt Vương này phân thắng bại cũng không phải là chuyện nhất thời nửa khắc. Chẳng qua không thể để gã chạy thoát, vạn nhất gã cũng mấy tên Quỷ Vương khác liên thủ thì những đạo hữu khác có thể gặp nguy hiểm."

"Điều này là đương nhiên, chúng ta lập tức đuổi theo."

Điện quang màu vàng bên ngoài cơ thể chim đại bàng thu vào, sau khi thu lại hai cánh rồi khôi phục bộ dáng con người, hắn liền nhàn nhạt trở lời thiếu phụ.

Lúc này, người tí hon màu vàng và con chồn với cái bụng tròn xoe nhoáng lên một cái đã trở lại bên cạnh hai người Hàn Lập.

Thế nên hai người cũng không dài dòng thêm, liền lập tức mang theo linh thú của mình bay lên trời.

Giờ phút này, hai người không cần phải tìm kiếm gì, liền có thể thấy rõ ràng thấy Phật Cốt Vương đang chạy về phía đỉnh núi ở giữa, cũng là đỉnh núi có màn sáng đang bị một quầng sáng màu vàng hóa thành vô số lửa ma điên cuồng đè xuống.

Màn sáng hai tầng kia chỉ chống đỡ được vài cái rồi vang lên một tiếng trầm đục, liền bị ngọn lửa màu vàng xuyên thủng.

Bên ngoài Phật Cốt Vương chợt lóe lên ánh sáng đen, liền hạ xuống trên ngọn núi không một tiếng động.

Văn Tâm Phượng và Hàn Lập lúc này đang bay cùng nhau, hóa thành hai cái cầu vồng bắn đi.

Sau mấy lần nhoáng lên, hai người Hàn Lập liền hiện ra trên ngọn núi ở giữa đó.

Ánh mắt cả hai thoáng đảo qua bên dưới, cũng không khỏi khiến cả hai người ngẩn ra.

Chỉ thấy trên ngọn núi kia không hề có dấu hiều tranh đấu gì, ngược lại, giờ đây trên đó lại có một gã đàn ông trung niên mặt mũi thanh tú đang cùng Bích Ảnh khoanh chân ngồi đối diện nhau.

Giữa hai người lúc này bày một cái bàn đá trắng tinh như ngọc, trên bàn có để một bàn cờ hình vuông.

Bàn cờ này lấp lánh ánh kim màu vàng, phía trên có rất nhiều những con cờ hai màu trắng đen.

Bích Ảnh và gã đàn ông trung niên chăm chú nhìn bàn cờ, không nói gì, giống như cuộc đấu đang đến lúc quan trọng.

Mà Phật Cốt Vương lúc này cũng đang đứng thẳng tắp sau lưng người đàn ông trung niên một cách thành thật.

Mặc dù trong lòng Hàn Lập và Văn Tâm Phượng rất kinh ngạc, nhưng dù sao cả hai đều là người đã trải qua vô số sóng gió, sau khi nhìn nhau liền vẻ mặt trở lại như thường rồi từ trên cao hạ xuống, đi đến bên cạnh Bích Ảnh.

Phệ Kim Trùng Vương và con chồn bay sau khi lóe lên, liền nhập vào trong ống tay áo của hai người, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

"Hai vị đạo hữu cũng tới rồi, lúc trước lão phu còn có vài phần lo lắng, nhưng giờ có thể hoàn toàn yên tâm." Bích Ảnh ngẩng đầu lên nhìn Hàn Lập một cái, trên mặt lộ vẻ tươi cười.

"Bích huynh, các ngươi đây là có việc gì?" Hai hàng lông mày như vẽ màu đen của Văn Tâm Phượng khẽ nhíu lại, mở miệng hỏi.

" Không có gì, ta và Chuyển Luân đạo hữu đây sau khi giao thủ một lúc, phát hiện công pháp của đôi bên vậy mà khắc chế lẫn nhau, trừ phi phân sinh tử thật sự, nếu không thì không cách nào phân thắng bại rõ ràng. Vì thế bọn ta mới ước định dùng ván cờ này để quyết thắng thua. Tất nhiên, nếu chờ cho những người khác phân thắng bại xong thì ván cờ này cũng không cần phải đi đến bước cuối cùng." Bích Ảnh khẽ mỉm cười, nói như vậy.

"Là người giết Hung Tư Vương?" Gã đàn ông trung niên phía đối diện do Chuyển Luân Vương biến thành ngẩng đầu nhìn Hàn Lập, sau khi huyết quang trong con ngươi chợt lóe lên liền chậm rãi hỏi một câu với một giọng âm trầm khác thường.

"Hung Tư Vương xác thực là bị ta đánh chết, chẳng lẽ các hạ muốn báo thù thay cho hắn?" Vẻ mặt Hàn Lập không thay đổi chút nào, trấn định phi thường trả lời.

"Hừ, nếu là trong lúc giao đấu một chọi một bị ngươi giết chết thì điều đó chứng minh tài nghệ của bản thân hắn không bằng người, bị giết là chuyện của riêng hắn, chả có quan hệ gì với ta." Gã đàn ông trung niên nhàn nhạt nói.

"Chuyển Luân đạo hữu, Hàn đạo hữu nếu đã giết được vị Hung Tư Vương kia thì tất nhiên xem như thắng một trận. Phật Cốt đạo hữu chủ động chạy ra khỏi ngọn núi của mình, tất nhiên cũng xen như bại trận. Đạo hữu có gì dị nghị chăng?" Bích Ảnh giơ tay lên, đặt xuống bàn cờ một con cờ, khẽ mỉm cười nói.

"Nếu bọn họ vô dụng, hai trận đầu xem như các ngươi chiến thắng. Nhưng nếu hai vị đạo hữu này và Phật Cốt Vương đã tới trước mặt bản vương thì ta không thể để cho bọn họ dễ dàng tiếp tục rời đi, làm đảo loạn những trận đấu khác được. Phải để ba người ở nguyên tại chỗ này, đợi đến khi hai ngọn núi khác cũng phân thắng bại đi." Ánh mắt Chuyển Luân Vương sau khi nhìn Bích Ảnh một cái, nhàn nhạt nói.

"Để ba người bọn họ đều ở tại đây..., tốt, ta có để đại diện bọn họ đáp ứng." Sau khi Bích Ảnh suy nghĩ một lúc, cũng thật nói ra một câu đồng ý.

------oOo------

Chương 2382: Thắng Bại

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai người Hàn Lập và Văn Tâm Phượng đã đáp ứng lời mời của Bích Ảnh mới đến tham gia cuộc chiến cường giả lần này. Mặc dù có chút kỳ quái về việc Bích Ảnh dứt khoát đáp ứng yêu cầu của đối phương như vậy, nhưng hai người cũng không có nhiều dị nghị, đứng yên lặng ở một bên.

Đứng ở phía đối diện, trong mắt Phật Cốt Vương chớp lóe hai luồng lửa xanh biếc nhìn Hàn Lập và Văn Tâm Phượng, sau đó cũng im lặng không lên tiếng.

Chuyển Luân Vương vừa nghe Bích Ảnh đáp ứng chuyện này thì trên mặt hiện ra nụ cười, một lần nữa cúi đầu nghiên cứu cuộc cờ trước người, sau một lúc lâu mới đi một con cờ xuống bàn cờ.

Bích Ảnh thấy đối phương đi nước này thì sắc mặt ngưng trọng lại, cúi đầu nhìn bàn cờ, rơi vào trầm tư.

Hàn Lập thấy tình hình này thì cũng rất hứng thú nhìn về bàn cờ.

Kết quả hắn mới thầm đoán mấy lần đã lập tức lắc đầu hoảng sợ.

Mặc dù hắn không thuộc loại cao cờ nhưng liếc mắt vẫn có thể nhìn ra cuộc cờ trước mặt tuyệt đối kinh người, căn bản không đoán ra cái gì.

Bích Ảnh và Chuyển Luân Vương lực cờ rất mạnh, tuyệt đối là lần đầu tiên có hai người cao cờ như thế.

Không trách, cả hai đều có lòng tin như vậy, muốn dùng thắng bại cuộc cờ này để quyết định một chuyện trọng yếu như vậy.

Hàn Lập nghĩ tới đây, không khỏi nhìn Văn Tâm Phượng đứng ở bên cạnh một cái.

Chỉ thấy cô gái này giống mình, tinh quang trong đôi mắt đẹp lưu chuyển nhìn tới bàn cờ, nhưng lông mi dài cũng hơi nhíu lại.

Kỳ lực của cô gái này hình như cũng khá cao.

Trong lòng Hàn Lập không nhịn được cười khổ.

Cứ như thế, hai người Bích Ảnh ở phía trước bàn đá cũng tự định giá một hồi lâu, sau đó mới hạ xuống một con cờ.

Trong nháy mắt đã qua nửa canh giờ.

Từ nơi xa chợt truyền tới một tiếng nổ ùng ùng, trên đỉnh núi bên phải, màn sáng hai tầng lóe lên sau đó biến mất, từ trong bay ra hai người, một trước một sau hướng chỗ đám người Hàn Lập bắn tới.

“Lôi đạo hữu đã bại rồi!” Văn Tâm Phượng mắt liếc thấy người bay đến, mặt ngọc hơi đổi.

Hàn Lập ánh mắt cũng nhìn lướt qua.

Chỉ thấy người nọ một thân giáp y màu bạc đã trở nên tơi tả, hơn nửa thân thể nhuốm máu tươi, còn có vài cái đầu quái dị đen như mực cắn trên da thịt, sắc mặt hắn tái nhợt dị thường.

Người đuổi theo sát phía sau là một thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi, dung mạo xinh đẹp, kiều diễm dị thường, người khoác một bộ quần áo màu tím, bị trên trăm cái đầu quái dị vây quanh, âm phong ầm ầm đuổi sát không nghỉ.

Sau mấy cái chớp động, hai người một trước một sau đã tới trên bầu trời đỉnh núi chỗ đám người Hàn Lập, vừa thấy tình hình phía dưới của đám người Bích Ảnh thì cũng ngẩn ra.

Nam tử mặc ngân giáp hạ xuống, thiếu nữ kiều diễm kia sau khi chớp mắt vài cái cũng liền hạ xuống theo.

Vòng vây đầu quỷ quanh thân nữ tử liền biến mất không thấy

bóng dáng.

“Lôi huynh, không có gì đáng ngại chứ?” Bích Ảnh ngẩng đầu nhìn nam tử mặc ngân giáp một cái, chậm rãi hỏi.

“Đa tạ Bích huynh quan tâm, Lôi mỗ không sao. Chẳng qua vừa rồi đánh một trận, sợ để cho Bích Ảnh huynh phải thất vọng. Cô gái này thần thông quá mức quỷ dị, ta mặc dù đã dốc toàn lực nhưng vẫn thua đối phương một bậc, không thể phá vỡ màn sáng để trốn thoát.” Nam tử mặc ngân giáp cười khổ đáp.

“Không sao, Hàn đạo hữu và Văn tiên tử đã thắng hai trận. Tu vi của Âm Ti Thập Vương cũng phân chia cao thấp, ta vốn cũng không hy vọng năm trận toàn thắng. Trước hết Lôi huynh phải chữa thương mới là quan trọng.” Bích Ảnh ôn hòa nói, giống như không quá để ý đến thất bại của nam tử mặc ngân giáp.

“Cái gì, Hàn đạo hữu và Văn tiên tử đã thắng đối thủ. Chuyện này đúng là niềm vui bất ngờ, Lôi mỗ cũng yên tâm một chút rồi. Vậy tại hạ trước tiên hồi phục nguyên khí đã.” Nam tử mặc ngân giáp kinh ngạc nhìn Hàn Lập và Văn Tâm Phượng một cái, cũng không nói thêm gì mà ở phụ cận khoanh chân ngồi xuống.

Một lát sau, bên ngoài thân thể hắn ngân quang đại phóng, từng tia lôi điện màu bạc lượn lờ, nhanh chóng bao phủ cả thân hình hắn.

Ở bên kia, trung niên nam tử và thiếu nữ xinh đẹp cũng truyền âm đôi câu, sau khi biết đại khái tình hình trận đấu vừa rồi thì nụ cười trên mặt hắn càng đậm vài phần.

“Chuyển Luân Vương, bây giờ các ngươi cũng đã thắng một ván. Nhưng dựa theo lời ngươi nói lúc trước, hai người nhất định cũng phải ở trên ngọn núi này, không được đi quấy nhiễu chỗ tranh đấu cuối cùng.” Bích Ảnh sau khi nhìn thiếu nữ một cái thì nói.

“Yên tâm, đây là chuyện hiển nhiên. Đúng rồi, quên nói cho đạo hữu chuyện này. Tham chiến trên ngọn núi cuối cùng là Thất Khiếu Vương, thực lực hắn trong Thập Vương có thể xếp vào ba người đứng đầu, hơn nữa thần thông vô cùng bá đạo, ta tự nhận thần thông cũng không bằng hắn. Đối thủ của hắn nếu không địch lại, chỉ sợ sẽ không chỉ là chuyện thất bại, nói không chừng ngay cả tính mệnh cũng sẽ không còn.” Trung niên nam tử cười một tiếng nói.

“Vị Thất Khiếu Vương thật có thần thông lớn như vậy sao? Bích mỗ cũng không quá tin đâu. Huyết Sát đạo hữu cũng có thể đứng vào hàng thập đại cường giả của Linh giới chúng ta, nói không chừng, ngược lại là đồng bạn của đạo hữu bị đánh chết đấy.”

Thần sắc Bích Ảnh hơi đổi, nhưng lập tức khôi phục lại như thường.

“Phải không? Vậy chúng ta cùng nhau đợi đi.” Chuyển Luân Vương nghe vậy thì ha ha cười một tiếng.

Cứ như thế, hai người lại tiếp tục chú tâm vào bàn cờ.

Thời gian một ngày một đêm trôi qua rất nhanh, cho dù là Hàn Lập thì trong lòng cũng có chút than thở.

Nhưng hắn cũng vẫn im lặng.

Bích Ảnh và Chuyển Luân Vương so cờ lâu như thế, còn không thấy có dấu hiệu kiệt sức nào.

Bây giờ mỗi nước đi của hai người cơ hồ đều tốn rất nhiều thời gian so với lúc trước.

Đang lúc Hàn Lập còn cho là tình hình này sẽ còn kéo dài hơn nửa ngày nữa, Bích Ảnh còn đang cầm một con cờ chuẩn bị bỏ vào bàn cờ thì thần sắc đột nhiên biến đổi, bỗng nhiên ngửng đầu nhìn về phía ngọn núi cuối cùng.

Trong lòng Hàn Lập khẽ động, thần niệm cũng hướng bên đó đảo qua.

Màn sáng trên ngọn núi cuối cùng biến mất, từ trong bay ra một tên quái vật nửa người nửa bọ cạp.

Con quái vật này nửa thân trên là một nam tử tráng niên, nửa đoạn thân dưới là một thân thể bọ cạp lớn màu đỏ sẫm, một tay hắn cầm quái kiếm nổi lên từng vòng sóng đen, một tay xách theo một cái đầu lâu khô quắt, thu nhỏ lại mấy lần so với bình thường.

Đầu lâu kia hai mắt nhắm nghiền, những cơ mặt nhăn nhúm hiện rõ vẻ khó tin, giống như trước khi bị chém xuống còn không tin mình sẽ đại bại mà chết đi.

Mặc dù đầu lâu giống như xác ướp nhưng Hàn Lập chỉ liếc mắt đã nhận ra chính là Huyết Sát lúc trước lên đường cùng bọn họ.

Vị cường giả nổi danh hiển hách tại đại lục Huyết Thiên này không ngờ lại chết trong một trận đấu một chọn một với một quỷ vương.

Không những Hàn Lập và Bích Ảnh thấy hết thảy mà Văn Tâm Phượng và nam tử mặc ngân giáp cũng thấy rõ ràng đầu lâu mà quái vật kia xách trong tay, sắc mặt họ đều trở nên vô cùng khó coi.

Sau mấy cái chớp động, quái vật đã xuất hiện ở bầu trời trên đỉnh đầu mọi người, thân hình trôi nổi trên không trung, cũng không có ý tứ sẽ hạ xuống.

“Hắc hắc, xem ra Thất Khiếu Vương cao hơn một bậc, đồng bạn của các ngươi có thể kiên trì lâu như thế mới bị chém chết, có thể thấy được đúng là người có đại thần thông.” Nam tử trung niên thấy màn này thì đứng lên, cười hắc hắc.

“Ta cũng không ngờ Huyết Sát đạo hữu sẽ bị thua mà chết. Nhưng cuộc chiến cường giả này bên thắng tựa hồ cũng không phải quý phương.” Bích Ảnh sau một hồi trầm ngâm mới nói ra một câu, mặt không biểu tình gì.

“Không sai, ngay cả khi Thất Khiếu Vương đã chiến thắng nhưng cuộc cờ này này cũng không cần tiếp tục nữa. Cuộc chiến cường giả này, Minh giới bọn ta hai thắng ba bại, rơi vào thế hạ phong.” Nam tử trung niên đẩy bàn cờ trước người ra, thản nhiên nhận thua.

“Căn cứ vào hiệp nghị khi trước của chúng ta...”

Bích Ảnh hai mắt híp lại, đứng lên.

“Tài nguyên của tiểu thế giới này chúng ta chỉ lấy bốn thành, còn dư lại tất cả thuộc về quý phương. Nhưng nếu đạo hữu đối với kết quả lần này không hài lòng lắm thì chúng ta có thể đại chiến một lần nữa, cho đến khi hoàn toàn áp chế bên kia, khi đó lại xác định xem cái tiểu thế giới này chân chính thuộc về ai cũng được.” Chuyển Luân Vương khẽ cười một tiếng.

“Không cần thiết. Bổn Minh có thể lấy được sáu phần tài nguyên của thế giới này là đã hài lòng rồi. Nhưng vì vậy mà Huyết Sát đạo hữu tử trận thì cũng thật là thiệt hại lớn.” Ánh mắt Bích Ảnh đảo nhanh mấy cái, nhàn nhạt trả lời.

“Tu vi đến cảnh giới như bọn ta thì người nào không có một, hai cái thủ đoạn bảo vệ tính mạng. Hai người bọn hắn nếu tới tham gia cuộc chiến cường giả này thì tất nhiên trước đó đã chuẩn bị hết thảy, có hay không chân chính chết đi chỉ là hai cách nói chuyện.” Nam tử trung niên ngáp một cái, đáo, bộ dáng đối với việc Hung Ty Vương ngã xuống cũng không để ý chút nào.

“Hy vọng là như thế. Nhưng lần này không thể động thủ, chân chính so tài cùng với đạo hữu thật là chuyện đáng tiếc, hy vọng lần sau còn có cơ hội khác.” Thần sắc trên mặt Bích Ảnh buông lỏng, gật đầu một cái.

“Vậy sao? Bổn vương ngược lại rất hy vọng có thể cùng vị Hàn đạo hữu này giao thủ một cái. Hắc hắc, có thể trực tiếp giết chết Hung Ty Vương, ngay cả cơ hội trốn thoát cũng không có, có thể thấy vị Hàn đạo hữu này thần thông cũng không dưới Thất Khiếu.” Nam tử trung niên nghe vậy thì quay đầu nhìn Hàn Lập một cái thật sâu nói.

“Tại hạ cũng là may mắn mới có thể ra tay, nhưng đạohữu có lời quá khen như vậy thì tại hạ cũng không kham nổi.” Hàn Lập cười ha ha, hời hợt trả lời.

“Nếu thắng bại đã phân, mấy người chúng ta đi trước đây, sẽ lập tức an bài nhường ra khu vực tương ứng của tiểu thế giới này.” Chuyển Luân Vương không nói gì nữa, ngược lại đứng dậy cáo từ.

Đám người Bích Ảnh cũng không giữ đối phương lại, mắt chứng kiến bốn tên Âm Ty Quỷ Vương bay ra khỏi ngọn núi, hướng Bạch Cốt Sơn không xa bay đi.

“Oanh.” Bạch Cốt sơn tách ra, bốn tên quỷ vương lóe lên rồi mang theo hắc khí cuồn cuộn bay vào trong quỷ vực.

“Xem ra những quỷ vương này thật sự sẽ giữ lời. Như thế cũng tốt, Bích mỗ đã chuẩn bị một ít hậu thủ cũng không cần phải phát động nữa. Trận chiến này đã tổn thất mất Huyết Sát đạo hữu, nếu lại có đạo hữu khác không may mắn thì cuộc chiến cường giả này thật là được ít mất nhiều.” Bích Ảnh thở dài một tiếng, sau đó đứng lên.

“Bích huynh, đạo hữu Huyết Sát thật sự chết rồi sao? Bằng một thân thần thông Huyết đạo kinh thiên động địa, dù cho không địch lại đối phương thì cũng dư sức tự vệ chứ. Trước kia ta từng nghe qua một tin đồn, Huyết Sát đạo hữu có tu luyện được một hóa thân vô cùng kinh khủng, chẳng những dung nhan giống bản thể như đúc mà thực lực cũng không chênh lệch bao nhiêu.” Văn Tâm Phương lộ ra thần sắc cổ quái, hỏi.

------oOo------

Chương 2383: Thảo Ma

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vừa nghe Văn Tâm Phượng hỏi như thế, trên mặt Bích Ảnh thoáng hiện lên vẻ ngoài ý muốn. Nhưng hắn cũng chỉ trầm ngâm chút rồi thở dài mà trả lời:

"Văn tiên tử nói không sai, kẻ ngã xuống thực sự không phải là bản thể của Huyết Sát đạo hữu mà là một khối hóa thân hắn luyện ra thôi. Ta cũng là sau khi tiến vào thế giới này mới nhận được tin tức trong lần thám hiểm gần đây Huyết Sát đạo hữu đã gặp phải chút việc ngoài ý muốn, tuy rằng bản thân bình yên vô sự nhưng nguyên khí đại thương, do thế mới phái hóa thân không kém bản thể này tới đây. Khối hóa thân này Huyết Sát đạo hữu đã tế luyện hơn vạn năm nhưng giờ lại ngã xuống trong cuôc chiến cường giả, lão phu còn không biết trở về ăn nói làm sao với vị bạn già này đây."

"Chỉ là hóa thân bị hủy thì tính ra vẫn còn hơn bản thể Huyết Sát đạo hữu ngã xuống gấp trăm ngàn lần. Tin tưởng rằng khi trở về Bích huynh đền bù tổn thất cho Huyết Sát đạo hữu nhiều hơn chút là có thể làm yên lòng hắn." Người đàn ông mặc giáp bạc vừa thu tia sét bạc ngoài thân lại, đứng dậy nói một câu.

Lúc này đây, sắc mặt hắn đã tốt hơn trước rất nhiều.

"Hy vọng là như thế. Lôi huynh, ngươi thực sự không có việc gì sao, có cần tại hạ hỗ trợ đôi chút không?" Bích Ảnh lắc đầu, nhìn lướt qua trên vai người đàn ông mặc giáp bạc bị mấy chiếc đầu quỷ màu đen cắn chặt lấy, hỏi với vẻ khá quan tâm.

"Không có việc gì, mấy cái đầu ma đầu này hiện giờ không gỡ xuống luôn được, nhưng chờ sau khi trở về ta bỏ chút thời gian là có thể dùng bổn mạng chân hỏa trực tiếp luyện hóa. Có điều một trận chiến lần này quả thực đã hao tổn mất vài món chí bảo vốn dùng để bảo vệ tính mạng." Người đàn ông mặc giáp bạc cười khổ mà nói.

"Lôi đạo hữu, đối thủ kia của ngươi dùng loại thần thông như thế nào mà có thể ép ngươi đến tình trạng này?" Hàn Lập hiếu kỳ bèn hỏi một câu.

"Các thần thông khác của người con gái đó không coi vào đâu, chỉ có một loại bí thuật có thể sai khiến quỷ ảnh quả thực khiến người khác đau đầu không thôi.

Những quỷ ảnh này chẳng những vô ảnh vô hình lại còn có thể sống bám trực tiếp trên người nàng này, khiến cho cơ thể cô ta lập tức triệt để biến đổi thành hư không, căn bản không thể bị bất cứ thương tổn gì. Ta dùng tất mọi bí thuật công pháp cũng không thể loại bỏ thần thông này nên mới bất đắc dĩ nhận thua bỏ chạy." Người đàn ông mặc giáp bạc nói với vẻ rất không cam lòng.

"Quỷ ảnh! Xem ra thứ gọi là công pháp Minh giới quả thực có chỗ độc đáo riêng. Lôi huynh lần đầu đối mặt với loại thần thông quỷ dị này nên dù thua cũng là hợp tình hợp lý thôi." Văn Tâm Phượng an ủi ấm áp.

Người đàn ông mặc giáp bạc lắc đầu và không nói gì thêm nữa.

"Thắng bại đã phân, chúng ta cùng không cần phải dừng ở lại đây nữa, lập tức trở về cứ điểm đi thôi. tiếp đó chỉ cần lặng lẳng đợi mấy ngày xem những quỷ vật này có thực hiện theo ước định hay không là được rồi. Chúng ta đi thôi."

Bích Ảnh dặn dò mọi người một câu rồi thu bàn cờ trước người lại, bay lên không dẫn đầu quay về.

Những người khác dĩ nhiên liền bay sát theo sau.

...

Một tháng sau, tại một hồ nước cực kì bí ẩn, mặt hồ xanh ngắt, phẳng lặng như gương bỗng dưng rẽ đôi. Một chiếc thuyền lớn màu đen từ trong bay vọt ra, sau mấy chớp mắt đã xuất hiện ở cuối chân trời, lại nhoáng lên một lần nữa thì đã biến mất không tăm hơi.

Ở trên chiếc thuyền lớn màu đen đó có từng con rối cao lớn được vũ trang đầy đủ đang qua lại tuần tra.

Còn ở tại sâu trong thuyền, trong một gian mật thất bố trí tầng tầng cấm chế, Hàn Lập đang ngồi xếp bằng trên một cái bồ đoàn, cầm trong tay một thẻ ngọc màu bạc nhạt, trầm ngâm không nói gì.

Ngay sau khi cuộc chiến cường giả chấm dứt không lâu, hắn đã trở về tàng kinh các của tổng bộ Thương Minh. Bích Ảnh theo đúng giao ước giao cho hắn một môn bí thuật tiên gia.

Bí thuật tiên giới Nguyên Cương Tráo này đã được hắn chọn ra sau khi nghe qua đối phương giới thiệu sơ lược.

Nếu đem so với mấy môn bí thuật tiên gia khác có tính công kích, Hàn Lập tự thấy đã có thần thông Phạm Thánh cùng Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm trong tay nên cũng chẳng thiếu thủ đoạn công kích. Ngược lại, tuy Nguyên Cương Tráo nghe tên có vẻ đơn giản nhưng trên thực tế lại là một pháp quyết đặc biệt thao túng thiên địa nguyên khí để hình thành phòng ngự.

Dẫu không biết uy năng của nó rốt cuộc như thế nào nhưng nếu đã là bí thuật tiên giới thì khẳng định phả có chỗ độc đáo của nó.

Duy chỉ có chút phiền phức là... Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, hắn nâng thẻ ngọc trong tay lên, giơ ngón tay điểm một cái.

Thẻ ngọc lập tức phát ra âm thanh vù vù, từng chữ màu vàng kim từ trong nhẹ nhàng lướt ra cực nhanh, hình thành nên một bản kinh văn chi chít ngay trong khoảng không trước người Hàn Lập.

Những chữ vàng này như ẩn như hiện, vừa chớp sáng vừa co dãn bất định, phảng phất có vài phần linh tính, rõ ràng là Kim Triện Văn đặc biệt của tiên giới.

Hàn Lập híp hai mắt lại, sau khi nhìn bộ kinh văn này trong chốc lát mới nhướng mày lắc đầu.

Tuy rằng phần lớn những Kim Triện Văn này hắn đều biết nhưng khi tổ hợp lại với nhau lại vô cùng tối nghĩa, phỏng chừng phải rất lâu mới hiểu triệt để được, không phải là chuyện có thể hoàn thành trong thời gian ngắn.

Hàn Lập trong lòng như vậy nên ngón tay lại điểm lên thẻ ngọc.

"Bụp", kinh văn màu vàng mờ dần, rồi thoáng cái biến mất giữa không trung.

Hàn Lập nghĩ về chuyện gì đó, lại đảo tay một cái. Một cuộn thẻ ngọc đỏ thẫm hiện ra trong tay hắn.

Lấy tay vuốt ve thẻ ngọc này hai cái, gương mặt hắn lộ ra vẻ vui mừng.

Cuộn thẻ ngọc này chính là thứ ngày đó hắn lấy được trong số truyền thừa và trọng bảo của Thiên Đỉnh Chân Nhân trong Thiên Đỉnh Cung.

Vốn hắn chỉ muốn phục chế để xem qua pháp quyết ghi bên trong, kết quả do cảm kích việc hắn giúp đỡ đoạt bảo nên Băng Phách đã lấy thẻ ngọc này giao luôn cho hắn.

Trong thẻ ngọc cũng có ghi lại một pháp quyết cao thâm, chính là môn bí thuật tinh luyện sức mạnh sấm sét năm xưa của Thiên Đỉnh Chân Nhân.

Bản thân Hàn Lập đã có được thần thông sức mạnh sấm sét cao cấp nhất như Ích Tà Thần Lôi nên pháp quyết này đối với hắn xem như vừa khéo dùng thích hợp.

So với tiên thuật Nguyên Cương Tráo thì tìm hiểu pháp quyết này dễ hơn nhiều.

Hàn Lập đặt thẻ ngọc lên trán, lại bắt đầu lẳng lặng tìm hiểu khám phá.

Qua thời gian một hơn năm, hắn đã hiểu được phân nửa pháp quyết này, phỏng chừng lại qua nửa năm nữa là có thể hiểu thấu đáo môn công pháp này. Đến lúc đó là có thể bắt đầu tinh luyện Ích Tà Thần Lôi rồi.

Nghĩ như vậy, Hàn Lập lại ngưng thần quét thần niệm vào trong thẻ ngọc, đồng thời hai mắt từ từ khép lại, tiếp tục tìm hiểu tiếp.

Chiếc thuyền lớn màu đen nhằm theo một hướng đã định sẵn, một đường chạy như bay mà đi.

Cùng một thời gian đó, trong đại điện dưới một cái hồ lớn, Bích Ảnh đang ngồi trên ghế, vẻ mặt do dự cân nhắc chuyện gì.

Trước mặt hắn có bốn trưởng lão Thương Minh ăn mặc khác nhau.

Văn Tâm Phượng cũng ở trong số đó, nàng đang chậm rãi nói:

"Nói như vậy, động tác lần này của bọn Huyết Cốt Môn rất nhanh, mới đó mà đã khóa chặt tên hung ma kia."

""Đúng thế. Nghe nói mấy môn phái lớn do Huyết Cốt Môn cầm đầu đã tập hợp mười hai tên Đại Thừa, dự định bố trí một tòa Khốn Ma Đại Trận trước đường đi của tên hung ma kia, sau đó nghĩ cách dụ hắn vào trong, rồi đồng loạt ra tay loại trừ. Thế nhưng không biết xuất phát từ mục đích gì mà bọn hắn lại đưa thiếp mời đến cho lão phu, đặc biệt mời ta đến xem cuộc chiến hàng ma lần này. Phải rồi, nghe nói còn mời cả Hà Đại Tiên Sinh của Lạc Thiên Cốc và Linh Vân Phu Nhân của Vạn Cổ Sơn." Bích Ảnh nói mà không đổi sắc.

"Hừ, còn có thể có mục đích gì. Gần đây các đại tông huyết đạo này mang lòng kiêng kỵ không nhỏ với chúng ta, quá nửa là muốn nhân cuộc chiến này bày tỏ ít thực lực với bổn minh. Không thì Quân trưởng lão đã qua đó rồi thì còn cần gì phải tự mình đến mời Bích huynh qua một chuyến." Một lão già áo lục hừ một tiếng rồi nói.

"Nhưng bất kể thế nào thì các đại tông huyết đạo như Huyết Cốt Môn cũng là thế lực hàng đầu của đại lục này, chúng ta cũng không thể từ chối chuyện này. Mộc huynh, Lạc Thiên Cốc và Vạn Cổ Sơn đã phản ứng với chuyện này như thế nào." Văn Tâm Phượng nhíu mày hỏi.

"Căn cứ tin tức tìm hiểu được hiện giờ, Hà Đại Tiên Sinh và Vạn Linh Phu Nhân đã đáp ứng đến xem cuộc chiến rồi." Lão già áo lục trả lời dứt khoát.

"Một khi hai vị này đã nhận lời thì lão phu cũng không tiện từ chối. Nếu không thể diện của bổn minh trong mắt người khác sẽ hạ thấp. Được rồi, an bài thử truyền tống trận đi, mấy ngày nữa ta liền xuất phát đi qua xem một chuyến. Ta cũng khá tò mò rốt cuộc vị hung ma huyết tế vô số sinh linh này có thủ đoạn thông thiên gì mà dám làm ra loại chuyện khiến nhân thần cùng phẫn nộ này." Bích Ảnh tự cân nhắc trong chốc lát, rốt cuộc vỗ tay ghế mà nói.

"Nếu Bích huynh đã có quyết định thì chúng ta cũng không tiện khuyên can. Nhưng để ngừa vạn nhất, Bích huynh còn phải cẩn thận nhiều thêm chút." Văn Tâm Phượng khẽ gật đầu xong lại khá ngưng trọng nhắc nhở một câu.

"Yên tâm. Mấy thủ đoạn bảo vệ tính mạng mà ta vốn chuẩn bị cho cuộc chiến cường giả cũng chưa dùng trong đại chiến trước đó. Nên dù ở bên kia gặp được nguy hiểm lớn hơn nữa cũng thừa sức thoát thân." Bích Ảnh mỉm cười trả lời.

Nghe thấy Bích Ảnh nói như thế, bọn Văn Tâm Phượng mới hoàn toàn an lòng.

Tiếp đó, sau khi Bích Ảnh cùng mấy vị trưởng lão trong minh tiếp tục bàn bạc việc sử dụng tài nguyên trong tiểu thế giới, những người khác bèn lần lượt từ biệt lui ra khỏi đại điện.

Chỉ còn lại một mình Bích Ảnh ngồi lẳng lặng trên ghế.

Có điều vẻ tươi cười trên khuôn mặt hắn đã thu lại không thấy nữa, ngược lại sắc mặt thoáng cái trở nên tối sầm do dự không quyết.

"Thiên Cơ Toái đã xuất hiện thì đại kiếp nạn cách không xa mới đúng. Vốn tưởng rằng nhất định có quan hệ với Âm Ty Thập Vương nhưng ta đã từ trong cuộc chiến cường giả toàn thân trở ra rồi. Là do đại kiếp nạn chưa tới hay vì lần đó đã cẩn thận chú ý nên cứ thế hóa giải được đại kiếp nạn này rồi."

Bích Ảnh ngẩng cao đầu nhìn lên không trung, thì thào tự nói mấy tiếng, rồi lại lâm vào trầm ngâm.

...

Nửa tháng sau, Hàn Lập lại hiện ra trong một đống đá vụn, nhìn một đám rối đang cẩn thận dọn dẹp một tòa tế đàn bị chôn sâu dưới mặt đất.

Cùng lúc đó, Bích Ảnh dẫn theo mấy vệ sĩ Thương Minh cũng đã xuất hiện trong một tòa thành cực lớn nào đó trên Huyết Thiên Đại Lục.

Mà tại một dãy núi cách tòa thành này không xa, Lục Dực và Băng Phượng đang trốn trong lòng một ngọn núi nhỏ, ngồi xếp bằng đối mặt trên hai cái bồ đoàn, khôi phục nguyên khí.

Trong đó, cứ cách một đoạn thời gian Lục Dực lại móc trong ngực ra một bình nhỏ, nhỏ vào miệng vài giọt linh dịch không biết tên, sau đó nhắm hai mắt lại, lẳng lặng luyện hóa dược lực.

Tuy nhìn hai người có vẻ nguyên vẹn không tổn hao gì nhưng vẻ uể oải trên mặt thì bất kỳ ai cũng có thể liếc mắt một cái là nhìn ra.

Cũng khó trách hai người có biểu lộ như vậy. Vì bất kể là ai bị một gã đại địch mạnh đến mức không thể nào chống cự liên tiếp truy đuổi trong một thời gian dài như thế thì dù là chân nguyên hay tinh thần đều có cảm giác khó chịu cực lớn.

"Lục Dực đạo hữu, ngươi cảm thấy cứ tiếp như vậy chúng ta còn có thể kiên trì bao lâu." Băng Phượng bỗng trừng đôi mắt đẹp ra hỏi một câu.

------oOo------

Chương 2384: Mai phục

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Ta cũng không nghĩ tới một tên Chân tiên lại sẽ như chó điên bám đuổi theo chúng ta không bỏ như thế. Nhưng ngươi cứ yên tâm, trừ khi linh dịch bị sử dụng hết, nếu không, hắn cũng vô phương làm được gì hai người chúng ta." Lục Dực nghe vậy thì mở mắt, lộ vẻ oán hận nói.

"Đó cũng bởi vì những lời ngươi nói trước đây đã khiêu khích không ít, khiến cho hắn hận ngươi thấu xương, nên giờ mới truy sát chúng ta không buông tha." Băng Phượng hừ một tiếng, nói.

"Ngươi biết cái gì, nếu ta không chọc tức khiến hắn tâm thần thất thường, thì ngay từ đầu làm gì có cơ hội thi triển bí thuật để nới rộng khoảng cách. Chuyện này, nếu thật sự không được..., chúng ta chỉ còn cách rời bỏ đại lục này, quay trở lại Phong Nguyên rồi mới tính tiếp. Ta không tin rằng hắn lại sẽ nhất quyết bám đuổi theo chúng ta đến đại lục khác." Lục Dực lạnh lùng nói.

"Rời khỏi Huyết Thiên. Ý kiến đó không tệ. Người kia, thân là Chân tiên, nếu đã giáng xuống Huyết Thiên đại lục thì hẳn là có chuyện quan trọng bên người. Một khi chúng ta trốn về được Phong Nguyên đại lục, nói không chừng hắn sẽ không nhất định truy đuổi theo." Băng Phượng nghe vậy, đôi mắt đẹp ánh lên.

"Nếu được như thế, tự nhiên quá tốt rồi." Lục Dực âm trầm gật đầu.

Thế là, sau khi tạm nghỉ hơn nửa ngày, hai người không dám tiếp tục ở lại trong lòng núi, mà nhanh chóng không hóa thành hai đạo cầu vòng lao ra khỏi ngọn tiểu sơn, chuẩn bị tiếp tục chạy trốn.

Nhưng ngay lúc này, khi độn quang của hai người vừa xoay chuyển trên không trung, đột nhiên từ bốn phía, không gian dao động, rồi bốn bóng người nhàn nhạt chợt lóe hiện ra, cũng tản ra khí tức cực kỳ khủng bố.

Hai người Lục Dực cả kinh, liền thu lại độn quang, hiện thân đình bộ giữa bầu trời, nhìn bốn người kia dò xét.

Chỉ thấy, bốn người này gồm hai nam hai nữ, trang phục khác nhau, nhưng người nào cũng có tu vi Đại Thừa.

“Bốn vị đạo hữu có ý gì đây? Là cố ý vì tại hạ mà đến?” Lục Dực sau khi nhìn rõ, liền nhíu hai mắt, quát hỏi.

“Đạo hữu là Lục Dực phải không, nếu đúng là thế, thì bốn người bọn ta đúng là vì đạo hữu mà đến.” Gã đàn ông mặt xanh, vận trường bào màu huyết hồng, nói với vẻ quỷ dị.

“Ồ, các vị nhận biết ta à. Ta tự hỏi mình có từng đắc tội với vị đạo hữu cùng giai nào ở Huyết Thiên chưa vậy?” Thần sắc của Lục Dực hơi động, nhưng lời nói vẫn lạnh như băng.

“Đạo hữu không nên hiểu lầm, bọn ta tới đây thực sự không phải để gây phiền toái với đạo hữu, mà là muốn mời Lục Dực đạo hữu giúp một việc nhỏ mà thôi.” Gã mặt xanh nhếch mép như cười mà như không cười, trả lời.

“Giúp đỡ! Nhờ người giúp đỡ mà bộ dạng như thế sao. Nếu ta không đáp ứng thì thế nào?” Lục Dực vì bị người khác đuổi giết ráo riết bấy lâu, khiến nội tâm vốn đã chất chứa oán hờn, nay lại thấy bốn tên Đại Thừa Huyết Thiên xuất hiện với bộ dáng bất thiện, rốt cuộc không nhẫn nhịn được nữa, lộ vẻ bạo ngược, hung quang lóe sáng, quát.

Nếu những người này không thể cho hắn một câu trả lời thuyết phục, nói không chừng hắn sẽ lập tức xuống tay lôi đình.

Dù gì đi nữa, với độn thuật cường đại của hắn, cho dù không thể địch lại liên thủ của bốn người đối phương thì hắn vẫn có thể dễ dàng mang theo Băng Phượng đào tẩu.

“Lục Dực đạo hữu không cần tức giận. Việc bọn ta nhờ đạo hữu giúp đỡ, chẳng những đối với bọn ta là một cái lợi lớn, mà đối với chính đạo hữu cũng là một cái đại ân. Có phải Lục Dực đạo hữu đang bị người khác một mực đuổi giết hay không?” Gã mặt xanh, thần sắc vẫn bình thản, lại còn hỏi ngược lại như đã sớm tính trước.

“Ý ngươi là gì?” Lục Dực chấn động tâm thần, vẻ dữ tợn trên mặt lập tức tan biến.

“Rất đơn giản. Việc bọn ta nhờ đạo hữu chính là dẫn dụ người đang một mực đuổi giết ngươi đến một nơi đặc thù. Chỉ cần hắn dám đuổi tới nơi đấy, tự nhiên là có đi không về. Đây chẳng phải là một việc cùng có lợi hay sao?” Gã mặt xanh nói tỉnh queo.

“Các ngươi muốn mai phục hắn?” Lục Dực chấn kinh thốt.

“Đúng vậy. Chính là ý đó. Nhưng để làm được chuyện này, vẫn còn cần sự phối hợp của hai người đạo hữu.” Gã mặt xanh thản nhiên thừa nhận.

Băng Phượng đứng một bên, nghe những lời nói này không khỏi bị kinh ngạc vô cùng.

“Ngươi có biết lai lịch người đang đuổi giết chúng ta như thế nào hay không? chỉ bằng vào sức của bốn người các ngươi...” Lục Dực kinh nghi bất định một lát rồi bật cười lạnh nói.

“Ai nói tham dự việc này chỉ có bốn người chúng ta. Hắc hắc, mặc kệ lai lịch của người nọ ra sao, nếu đã dám huyết tế hàng tỉ sinh linh ở Huyết Thiên chúng ta, thì cho dù hắn có là Chân tiên giáng thế, cũng đừng nghĩ đến chuyện còn sống để ly khai Huyết Thiên đại lục.” Gã mặt xanh lộ vẻ ngạo ngễ nói.

“Hặc hặc... tốt, tốt lắm. Đã có những lời vừa rồi của đạo hữu, việc giúp đỡ này ta đáp ứng.” Lục Dực sau khi nghe xong, bật cười lớn, rồi cũng nhận lời hỗ trợ.

Gã mặt xanh tuy thấy thái độ của Lục Dực có chút quái dị, nhưng nếu đối phương đã nhận lời trợ giúp, hắn hiển nhiên cũng lười suy nghĩ chuyện dư thừa. Lúc này, tay áo giương lên, một khối ngọc giản bay ra hướng phía đối diện bay đến thật nhanh.

“Bên trong có ghi lại địa điểm chuẩn xác để dẫn dụ tên hung ma kia. Chỉ cần hắn đến được nơi đó, chắn chắc hắn sẽ mười phần chết cả mười, không một phần sống. Ta tin tưởng Lục Dực đạo hữu sẽ không khiến chúng ta thất vọng chứ.” Gã mặt xanh lộ vẻ thâm ý, nói.

“Yên tâm đi. Coi như cũng vì chính mạng nhỏ của mình, ta sẽ không làm hỏng việc này đâu.” Lục Dực khôi phục lại vẻ trấn định thường ngày, tiếp lấy ngọc giản, trả lời bình tĩnh.

“Tốt lắm, vậy bọn ta xin chúc trước cho đạo hữu mã đáo thành công. Bốn người chúng ta còn có có chuyện quan trọng, sẽ đi trước một bước.” Gã mặt xanh gật gù, ôm quyền nói.

Không gian giao động!

Bốn gã Đại Thừa cũng y như lúc xuất hiện, liền tan biến mất ngay tại chỗ.

Lục Dực thì lẳng lặng ở chỗ cũ bất động, thần sắc tràn đầy vẻ suy nghĩ.

“Lục Dực, ngươi thực muốn đi làm chim mồi?” Băng Phượng đột ngột cất tiếng hỏi.

“Chỉ cần có thể gạt bỏ được mối đại họa này, dù cho có phải làm chim mồi thì cũng đáng chứ sao. Nếu so với việc phải mạo hiểm lớn để quay về Phong Nguyên thì còn thấy đáng tin cậy hơn một chút đó.” Lục Dực chậm rãi trả lời.

“Nhưng, đối phương một hơi chém giết ba tên Đại Thừa, chuyện đó ngươi không phải không thấy tận mắt. Chỉ bằng vào những Đại Thừa kia, chẳng lẽ có thể tiêu diệt được tên điên từ Tiên Giới?” Băng Phương lộ rõ lòng nghi ngờ.

“Ngươi cũng nghe bọn chúng nói đó “Cho dù có là Chân tiên giáng thế, cũng đừng nghĩ đến chuyện còn sống để ly khai Huyết Thiên đại lục.” Nếu bọn chúng đã dám khoác lác đến vậy, hẳn có lẽ cũng đã chuẩn bị không ít hậu thủ, chẳng qua chỉ là tuyệt đối không thể nghĩ đến đối phương thật sự là một Chân Tiên mà thôi. Như vậy cũng hay, dám xem ta như chim mồi hở, cứ để bọn chúng lưỡng bại câu thương đi." Khóe miệng của Lục Dực nhếch lên một nụ cười giễu cợt, nói.

"Nhưng nếu tên điên từ Tiên Giới kia thoát được ra khỏi mai phục thì làm sao? chuyện dẫn dụ hắn vào lồng, không có khả năng hắn không nhận biết được. Đến lúc đó, nếu hắn nổi giận, chỉ sợ sẽ không giống như hiện tại nữa - truy đuổi nghĩ ngừng giống như mèo vờn chuột. Một khi hắn toàn lực ứng phó mà nói, chỉ sợ tình hình của chúng ta nếu so sánh với hiện giờ e sẽ còn tệ hơn nữa." Băng Phượng một lát rồi băn khoăn nói ra.

"Việc này ta cũng nghĩ qua rồi. Cho dù tên điên kia có là Chân Tiên, thì cũng là một tên Chân Tiên bị phong ấn hơn phân nửa lực lượng. Nếu bị nhiều Đại Thừa như vậy xuất kỳ bất ý ám toán, cứ xem như hắn có thực lực Thông Thiên, có thể chém giết xông ra khỏi trùng vây, thì chắc chắn cũng phải bị đại thương Nguyên khí. Lúc ấy, dù chỉ tĩnh dưỡng thì hắn cũng cần không biết bao nhiêu thời gian, đâu còn có thể bận tâm đến việc đuổi giết chúng ta. Cho nên, lúc này đây, có tâm tính vô tâm, phải nói rằng đây chính là cơ hội tuyệt hảo để chúng ta thoát khỏi bị đuổi giết. Dù có phải mạo hiểm chút ít, thì cũng tuyệt đối đáng giá để thử một lần đó." Trên mặt Lục Dực lộ vẻ cười lạnh nói.

Lần này, Băng Phượng tựa như bị Lục Dực thuyết phục triệt để, hơi nghĩ nghợi chút, cuối cùng cũng gật đầu.

"Tốt, ngươi đã không ý kiến. Vậy để ta xem qua nơi chuẩn bị mai phục của bọn chúng là ở đâu." Lục Dực vừa nói vừa đem ngọc giản đặt lên trán, vận thần niềm quét vào trong.

"Đi thôi, ta đã biết rõ địa điểm rồi. Tên điên Tiên Giới kia chắc cũng sẽ nhanh chóng đuổi theo tới đây ngay." Ngay lúc lấy ngọc giản ra khỏi trán, Lục Dực không chút do dự nói nhanh, cũng dẫn đầu, bay lên không, hóa thành một đạo cầu vồng phá không bay đi.

Băng Phượng thở dài một hơi, rồi cũng xoay mình, trực tiếp hóa thành một con băng phượng óng ánh đuổi theo.

Cách đó không biết bao xa, trên bầu trời, một thanh niên gầy gò, vận áo đen, đang khống chế một đám mây diễm lệ, không nhanh không chậm cũng hướng cùng phương hướng này bay tới.

Cùng thời gian đó, Hàn Lập đứng trước tế đàn vừa mới hoàn tất thi pháp, hắn mở hai mắt, thần tình kinh hỉ dị thường.

“Tìm được rồi, tòa tế đàn này hiển thị tọa độ cửa vào của Tiểu Linh giới.”

“Hàn tiền bối, việc này thật không?” Chu Quả Nhi, đang đứng bên cạnh phối hợp thi pháp, nghe vậy lập tức tinh thần phấn khích lên.

“Đúng vậy, không uổng công ta hao tốn thời gian dài như thế, cuối cùng cũng không uổng phí một phen bận bịu.” Hàn Lập tươi cười trả lời, vừa nói vừa giải trừ pháp quyết. Phía trên tế đàn, vốn đang có một màn sáng giống như một cái mâm cực lớn lơ lửng trên không, lập tức lóe lên, tán loạn tan biến mất.

“Hàn tiền bối, nếu như đã biết chỗ cửa vào, chúng ta phải chăng sẽ ngay lập tức đến nơi đấy?” Chu Quả Nhi hưng phấn hỏi.

“Đừng hoảng, dựa theo địa đồ Huyết Thiên thì cửa vào Tiểu Linh Thiên không phải ở trên Huyết Thiên đại lục, mà là ở một đáy biển sâu cách đại lục tương đối xa.” Hàn Lập thoáng nhớ lại bản đồ toàn bộ Huyết Thiên đại lục, sau khi so sánh với tọa độ mới lấy được thì nhướng mày nói.

“Cái gì? Ở tận dưới đáy biển à? Cửa vào này e rằng sẽ không dễ tìm kiếm nha.” Chu Quả Nhi nghe nói như thế thì lập tức ngơ ngác.

“Yên tâm đi, đối với chuyện thế này, ta vốn đã có liệu định trước. Hoa Thạch, đến lúc đó hẳn phải cần ngươi xuất lực nhiều đó.” Hàn Lập mỉm cười, quay đầu hướng Hoa Thạch lão tổ đang đứng khoanh tay bên cạnh mà phân phó.

“Hàn sư yên tâm, đối với đệ tử mà nói, thế giới dưới nước cũng giống như lục địa mà thôi, việc tìm kiếm cửa vào xinh giao cho đệ tử làm." Hoa Thạch lão tổ cung kính trả lời.

Hàn Lập nghe xong hài lòng gật đầu. Lúc này, hắn liền vận hào quang bên ngoài thân cuốn qua, mang theo hai người phóng lên trời. Mấy cái chớp động liền đã về trên thuyền lớn.

Một lát sau, chiếc thuyền lớn màu đen trong tiếng vù vù liền kích bắn vụt đi.

Bảy ngày sau, trong một sa mạc cực kỳ bí ẩn, một nam tử mang mặt nạ, hai tay để sau lưng, đứng trên một cồn cát, lạnh lùng nhìn lên không trung.

Mà ở bên dưới cồn cát, đã sớm bị người ta thi pháp đào bới trống rỗng. Hàng mấy vạn đệ tử tinh nhuệ Huyết đạo đang đứng dày đặc lít nhít ở nơi đó. Một âm thanh dù nhỏ xíu cũng không phát ra.

Nơi các đệ tử đứng, một tòa siêu cấp pháp trận gần như bao phủ non nửa sa mạc sớm đã được minh ấn hoàn tất. Bên trong rõ ràng được khảm hàng mấy ngàn viên Cực phẩm linh thạch, lại còn có một đám các đệ tử đặc thù tay nâng trận bàn, lẳng lặng ngồi xếp bằng ở lân cận các nơi mắt trận.

Còn ở trên không, thoạt nhìn như mây đen vạn dặm che phủ bầu trời là một tòa siêu cấp quang trận khác cũng đã hoàn thành từ lâu, nhưng được một cấm chế vô hình cực kỳ huyền diệu nào đó che đậy nghiêm ngặt chặt chẽ.

Bên trong tòa siêu cấp quang trận này, hơn mười người Đại Thừa Huyết Thiên cũng đang thành thành thật thật chờ đợi cái gì đó.

------oOo------

Chương 2385: Thiên Địa Lưỡng Trận

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thời gian cứ trôi qua từng chút một, trong sa mạc ngoại trừ từng trận gió nóng cuốn qua thì bốn phía đều không thấy có điều gì khác thường.

"Sao đến bây giờ còn chưa tới? Không lẽ tiểu tử kia đánh bài lùi, giữa đường lại chuồn đi mất. Để tránh bị Hung Ma kia phát hiện nên chúng ta mới không phái thêm nhân thủ âm thầm giám thị hai người này." Trong quang trận, một gã đại hán có bộ lông dài màu đỏ rốt cục có chút không chịu nổi, truyền âm cho lão giả mập mạp bên cạnh một câu".

"Xa Kỵ huynh yên tâm đi, chúng ta đã bố trí cạm bẫy này thì tất nhiên là có đủ mười phần nắm chắc. Tuy rằng không biết tại sao Hung Ma kia lại đuổi theo hai người này mãi không buông trong thời gian dài như vậy, nhưng theo điều tra từ trước cho thấy, Hung Ma này hoàn toàn không hề có ý tứ buông tha một chút nào. Chỉ cần tên gọi là Lục Dực có chút thông minh thì chuyện dẫn dụ Hung Ma đến đây không có vấn đề gì cả." lão già béo cười ôn hòa, cũng truyền âm trả lời.

"Nghe đạo hữu nói như vậy thì ta cũng an tâm. Nhưng cũng phải nói lại, Hung Ma kia chẳng lẽ lợi hại đến như vậy? Hiện tại lúc này đây ngoại trừ mười hai tồn tại Đại Thừa chúng ta, lại thiết lập Thiên Địa Lưỡng Cực đại trận, còn vận dụng trấn tông chi bảo của Huyết Cốt Môn là Hoàng Phong Đồ. Nói như vậy, chỉ bằng bảo vật này cùng Thiên Địa đại trận lập tức có thể đem người sống sờ sờ trước mặt luyện hóa, hà tất còn phải để chúng ta xuất thủ." đại hán có bộ lông đỏ gật gật đầu, lại có vài phần tò mò hỏi lại.

"Chuyện này lão phu cũng không rõ lắm, nhưng nếu chủ sự đạo hữu đã trịnh trọng như vậy, nhất định là có đạo lý riêng. Không kể những thứ khác, chỉ cần việc Hung Ma này lấy sức một người lại có thể hạ sát ba vị đạo hữu Đại Thừa khác, lại không hề kiêng kị huyết tế hàng tỷ sinh linh trên đại lục này, hoàn toàn có tư cách để cho chúng ta đối đãi như vậy rồi." lão giả béo suy nghĩ một chút rồi nói.

"Ta còn có một chút tò mò về lai lịch của người nọ, không hiểu hắn chui ra từ chỗ nào. Chẳng lẽ trước kia hắn một mực tiềm ẩn khổ tu ở một nơi nào đó, hay là từ giới diện khác buông xuống hoặc cường giả vượt giới qua đây" đại hán có bộ lông đỏ như nghĩ tới cái gì, lại hỏi một câu.

"Chuyện này thì không cần phải suy nghĩ nhiều. Mặc kệ lai lịch người nọ ra sao, đã làm ra những việc Thiên nộ nhân oán thế này, mấy đại tông môn chúng ta tuyệt không thể để tên này còn sống mà lưu lại trên thế gian. Nếu không mấy tông môn chúng ta làm sao còn mặt mũi mà ở tại Huyết Thiên nữa" lão giả béo vừa sờ cái cằm có chút to mọng vừa cười hắc hắc nói.

"Điều này cũng đúng. Bất quá nghe nói Hách Liên Thương Minh Bích Ảnh, Vạn Cổ Sơn Linh Vân phu nhân cùng với Lạc Thiên Cốc Hà đại tiên sinh, cũng được mời đến chứng kiến đại chiến diệt ma lần này. Nếu mà ba người bọn hắn chịu ra tay thì hung ma kia tuyệt đối không thể may mắn trốn thoát." Sau khi đại hán có bộ lông đỏ chớp mắt một cái, bỗng nhiên thở dài một tiếng.

"Hắc hắc, lấy thân phận ba người này thì làm sao có chuyện liên thủ đối địch được. Hơn nữa còn có chúng ta ở đây thì làm sao mà bọn hắn có cơ hội xuất thủ được chứ." Mặt lão giả béo lộ ra một tia quỷ dị trả lời.

Đại hán có bộ lông đỏ nghe vậy gật đầu một cái, trên mặt lộ ra vài nét đăm chiêu.

Cùng lúc ấy, trong đại sảnh của một tòa tháp cao ánh vàng rực rỡ ở một đại thành cách sa mạc không biết bao xa, có bốn gã lão tổ Đại Thừa khí tức khác nhau đứng chung một chỗ, đang nhìn tới một quầng sáng mịt mù ở trung tâm.

Trong quầng sáng không ngừng biến hóa ra các loại cảnh tượng, phản chiếu rõ ràng từng ngõ nghách trên sa mạc.

Trong bốn gã Đại Thừa có một lão giả mặc lục bào, rõ ràng chính là Bích Ảnh.

Ba người kia, một gã trung niên nam tử mặc nho bào, một trung niên phụ nhân mặc y phục năm màu sặc sỡ, cùng với một gã đại hán mắt ưng, tướng mạo đường đường, mặc huyết sắc trường bào.

Bốn người đều yên lặng nhìn cảnh tượng trong quầng sáng, thần sắc bình tĩnh dị thường, không hề có ý nói chuyện với nhau chút nào.

Nửa ngày sau, sát biên giới sa mạc vang lên một tiếng xé gió, một đạo tinh quang nhoáng lên rồi hiện ra, tốc độ khủng bố cũng gần như là thuấn di, sau khi chớp lên một cái thì lao thẳng vào trong sa mạc.

Gần như theo sát phía sau, một đoàn đám mây bảy màu cũng chợt lóe hiện ra ở chân trời, từ trong đó truyền ra âm thanh nam tử lạnh như băng:

"Ngươi lần này thật sự đã chọc giận ta. Ta bắt đầu chán chơi cái trò “mèo vờn chuột” này rồi, ngay hôm nay chấm dứt cái trò này đi."

Vừa dứt lời, trong đám mây bảy mày vang lên tiếng gầm rú, lại hóa thành một đạo hồ quang bảy màu đuổi sát theo.

Hai người một chạy một đuổi, chỉ trong thời gian cạn chén trà đã chạy qua gần nửa khu vực sa mạc, đi gần tới nơi trung tâm.

Tinh quang phía đằng trước chợt tắt, trong hàn quang hiện ra một con rết tuyết trắng tám cánh cùng một nữ tử tướng mạo rất đẹp mặc cung trang màu bạc.

Con rết khổng lồ xoay người một vòng tại chỗ, lập tức biến thành một gã thanh niên mặt khắc Kim Ngân Linh Văn mặc áo bào trắng

Sắc mặt thanh niên tái nhợt dị thường, trong nháy mắt khi vừa hiện thân lập tức quay người nhìn lại phía sau.

Chỉ thấy trong hư không phía sau vang lên một tiếng sét đánh, một đạo lôi đình hiện ra bắn thẳng đến nơi hai người dừng lại.

Hai mắt Lục Dực co rút lại, thân mình lui lại theo bản năng, hàn quang sau lưng chợt lóe, tám cánh trong suốt lại xuất hiện, hóa thành con rết khổng lồ tiếp tục bỏ chạy.

Đúng lúc này, trong thiên địa bỗng nhiên ầm ầm vang lên tiếng long trời lở đất, cả vùng đất run lên, một cỗ hấp lực vô hình ùn ùn tuôn ra từ phía dưới mặt đất.

Lôi đình bảy màu sau khi run lên một cái, lập tức bị cỗ lực lượng này xuất kỳ bất ý định thân ở giữa không trung, hiện ra một gã thanh niên ốm yếu mặc hắc bào.

Đúng là vị Chân Tiên hàng thế Mã Lương kia.

Từ trong sa mạc phía dưới, đủ mọi cột sáng nhiều màu sắc rậm rạp xuyên thủng từ trong cát tuôn ra, thẳng hướng lên chín tầng mây.

Cả vùng đất rung chuyển, một tòa siêu cấp pháp trận, chỉ bằng mắt không thể nhìn tới tận cùng từ từ nhô ra từ dưới đất, bên trong âm thanh “xuy xuy” vừa vang lên, vô số đệ tử Huyết đạo hiện ra, lập tức kết thành một cái trận thế huyền diệu, bắt đầu lẩm bẩm thúc giục pháp khí trong tay xuất động điều khiển siêu cấp pháp trận.

Trên bầu trời bỗng nhiên sáng ngời, một tầng vô hình cấm chế giống như lụa mỏng chợt lóe lên rồi tắt, một tòa quang trận bao phủ cả không trung thật lớn nhất thời hiện ra. Hướng xuống phía dưới từ từ đè xuống, một cỗ dao động kinh người lúc này tràn ngập cả trong hư không.

Hắc bào thanh niên bị định thân giữa hai toà pháp trận to lớn, nhìn từ xa lại cũng chẳng khác gì một con kiến bình thường.

Lúc này, không trung trong quang trận nhoáng lên vài bóng người, mười hai gã lão tổ Đại Thừa Huyết đạo bay vọt ra, sau khi mơ hồ một cái, xuất hiện ở xung quanh hắc bào thanh niên.

Toàn bộ đứng cách xa nhau, không ngừng lạnh lùng quan sát.

Hắc bào thanh niên bị định thân ở giữa không trung, gặp phải cảnh tượng kinh hoàng này lại không có một chút kinh hãi, ngược lại sắc mặt âm trầm dị thường nhìn quét qua bốn phía, bên ngoài thân bộc phát ra ánh sáng, một tiếng xé rách chói tai truyền đến, thân hình liền lập tức khôi phục bình thường.

"Lá gan của các ngươi quả không nhỏ, dám lập cạm bẫy mai phục ta, lại xuất động nhiều nhân thủ như vậy, xem ra là muốn cho ta vẫn lạc tại nơi này rồi." hắc bào thanh niên đối mặt với Thiên Địa Lưỡng Trận cùng nhiều Đại Thừa như vậy, lại cười lạnh một tiếng nói.

"Hừ, các hạ dám huyết tế hơn tỷ sinh linh ở đại lục của chúng ta, hẳn là cũng đoán trước được là sẽ có ngày hôm nay" một gã Đại Thừa được huyết khí bao quanh, hừ một tiếng nói.

"Ta cũng đoán trước được vài phần, nhưng thật sự không ngờ tới là các ngươi lại cấu kết cùng hai người bọn chúng. Cũng tốt, trò chơi đuổi giết này đến nay cũng đã chơi chán rồi, chút nữa sau khi giết hết tất cả các ngươi, ta sẽ tiêu diệt hai đứa chúng nó." hắc bào thanh niên liếc mắt một cái nhìn Lục Dực đang lặng yên thối lui ra xa, thản nhiên nói.

"Khẩu khí thật lớn. Xem ra hắn chưa thấy quan tài chưa rơi lệ rồi, không cần phải nói năng vô nghĩa với Hung ma này nữa, động thủ! " một lão giả chân trần áo đen, hai mắt khẽ đảo quát lớn một tiếng.

Vừa dứt lời, tay áo lão này run lên, trên người vang lên tiếng thanh minh, lúc này mười mấy thanh phi kiếm huyết sắc từ trên người bay ra.

Những Đại Thừa khác thấy vậy, cũng bấm niệm pháp quyết, tuôn ra các loại bảo vật.

Cùng lúc đó, khu vực không trung hai hòa đại trận vang lên tiếng “Ông ông”, vô số phù văn tuôn ra đồng thời chuyển động đi lên.

Trên bầu trời, sau khi từng trận quang hà ngưng tụ lại, rõ ràng tạo thành một mặt quang kính thật lớn che khuất cả bầu trời.

Bên ngoài mặt kính là một phiến màu bạc mơ hồ, nhưng sau một tiếng nổ vang lập tức vô số sợi chỉ bạc bắn xuống như mưa.

Trên mặt đất ở bên trong pháp trận, từng đoàn bạch quang bay ra, đem vô số bóng người nháy mắt bao phủ vào trong đó, bỗng nhiên ngưng tụ lại, biến ảo thành một chữ "Phong" cực kỳ lớn.

Chữ "Phong" vừa mới thành hình.

Hắc bào thanh niên cảm thấy bốn phía hư không chấn động, một cỗ pháp tắc dao động lấy nơi này làm trung tâm cuốn thẳng tới.

Hắc bào thanh niên đối mặt với tình hình như thế, khóe miệng lại nhếch lên nở nụ cười.

Ngay sau đó, từ trên người này bộc phát ra một cỗ khí tức cực kỳ kinh khủng, đồng thời bên ngoài thân bỗng nhiên xuất hiện từng sợi xiềng xích màu tử kim, tất cả chợt lóe phát ra ánh sáng cực kỳ chói mắt.

Tất cả mọi nơi trong sa mạc đều trở nên ảm đạm, tất cả Thiên Địa nguyên khí đều như cái phễu dũng mãnh điên cuồng lao tới một điểm.

Chỗ biên giới sa mạc, một gã nam tử đeo mặt nạ chẳng biết xuất hiện ở giữa không trung từ lúc nào, chính là Huyết Cốt Môn Thái thượng trưởng lão Tiêu Minh.

Hắn vốn dĩ đang chắp tay sau lưng đứng ở giữa không trung, nhưng sau khi khí tức hủy thiên diệt địa ở phía xa kia bộc phát ra, sắc mặt lập tức biến đổi.

"Thiên Địa đại trận vậy mà cũng không thể khống chế nổi người này, xem ra không sử dụng kiện bảo vật kia thật đúng là không được."

Tiêu Minh dùng thần niệm cảm ứng dao động bạo liệt ở phía xa, có chút ngưng trọng thì thào hai tiếng.

Trong nháy mắt khi vừa dứt lời, hắn hé miệng phun ra một quyển trục ánh vàng rực rỡ.

Quyển trục này quay tít một vòng ở trước người rồi đứng thẳng mở ra một cách từ từ, hiển lộ ra một bộ bản đồ địa hình sa mạc.

Bản đồ này hiện rõ hình dạng trên sa mạc giống y như đúc sa mạc phía dưới.

Tiêu Minh lại không nói một lời, dùng một ngón tay điểm một cái lên bản đồ trước mắt, nhất thời làm cho nó run lên, sa mạc trong quyển trục vốn dĩ đang như vật chết bình thường lại chuyển động như sống lại.

Mà khớp với điều này, dưới tác dụng của một cổ lực lượng quỷ dị, mặt ngoài hạt cát ở sa mạc phía dưới cũng bắt đầu điên cuồng bốc lên theo quy luật nào đó.

"Phong khởi"

Pháp quyết trong tay Tiêu Minh biến đổi, nhìn vào quyển trục trước mắt rồi khẽ quát một tiếng.

Nhất thời chỗ biên giới sa mạc trong bản đồ, sau một trận vặn vẹo mơ hồ, từng luồng hoàng vụ nhàn nhạt hiện ra, cũng bắt đầu từ từ thổi tung lên.

Cùng lúc ấy, phía trước Tiêu Minh đồng thời dao động, từng đoàn từng đoàn hoàng vụ mênh mông trống rỗng hiện ra, cũng chỉ trong giây lát đã hóa thành từng cơn lốc cao đến tận trời, càng ngày càng nhiều, sắp thành một hàng đứng gần nhau.

Bức tường gió màu vàng rực rỡ không thể nhìn tới đỉnh vậy mà đã được tạo thành.

Mà đồng dạng một màn như vậy, ở chỗ biên giới khắp sa mạc cũng tuôn trào ra.

"Đi "

Tay áo Tiêu Minh run lên, không chút do dự thúc giục pháp quyết.

Nhất thời tất cả tường gió nổi lên tiếng gào rít, từ bốn phương tám hướng lao thẳng vào trong sa mạc, bám theo nó là trận trận cát bụi, hơn nữa càng thổi càng lớn.

------oOo------

Chương 2386: Tuyệt Thế Hung Uy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhìn từ trên không trung xuống phía dưới, vách tường cuồng phong màu vàng đã biến thành một cái màn sáng cuồn cuộn, đem toàn bộ cả sa mạc bao phủ trọn vẹn bên trong.

Tiêu Minh ở cách xa đó thì khoanh chân ngồi xuống, hai mắt từ từ khép lại, trong tay bấm niệm pháp quyết không ngừng, bắt đầu lặng lẽ thôi động quyển trục trước mặt mình.

Bên trong tòa tháp cao màu vàng, tất cả cảnh tượng bên trong quầng sáng cũng đều biến thành bão cát vàng óng, rốt cuộc không còn thấy rõ tình hình bên trong sa mạc nữa.

Phụ nhân mặc hà y năm màu trông thấy tình hình như vậy, đôi lông mày khẽ nhíu, cuối cùng mở miệng:

"Ngọc huynh, bảo vật Tiêu Minh đạo hữu sử dụng có phải là trấn tông chi bảo của Huyết Cốt Môn Hoàng Phong Đồ. Nghe danh bảo vật này đã lâu, cho dù ở trong Linh giới Huyền Thiên chi bảo thì cũng bài danh không thấp, hiện giờ thi triển thần thông lại có thể trực tiếp che lấp cả Quan Thiên Kính ở bên ngoài, quả nhiên danh bất hư truyền. Chỉ có điều không hiểu tại sao hắn lại đem bảo vật này sử dụng sớm như vậy, có phải là hơi sớm quá hay không. Tiêu Minh đạo hữu phải chăng là có phần cẩn thận quá mức rồi."

"Hắc hắc, bảo vật trong tay Tiêu đạo hữu, đó quả thực là Hoàng Phong Đồ đỉnh đỉnh đại danh. Vật ấy bình thường được cung phụng ở trong tổ sư nội đường của Huyết Cốt Môn, chỉ khi gặp phải cường địch mới có thể được mấy vị trưởng lão trong môn đem ra, tạm thời giao cho một người lấy đối phó với địch nhân. Nhưng thật ra từ trước đó đã bố trí bào vật này thật tốt rồi, vị trí của Hung Ma trên sa mạc kia kỳ thực chính là do bảo vật này biến ảo mà thành, hiện giờ chỉ là chính thức phát động nó mà thôi. Về phần Tiêu đạo hữu có cẩn thận quá mức hay không, thì ngược lại, bổn tọa cảm thấy có thể quyết đoán thúc dục bảo vật này, đúng là một kế sách rất ổn thỏa. Dù sao thì một thân thần thông của Hung ma kia cũng không phải là nhỏ, hiện tại bị Thiên Địa Lưỡng Trận cùng Hoàng Phong Đồ đồng thời vây khốn, có lẽ vậy mới thực sự là chắc chắn.

Bích huynh, ngươi cảm thấy thế nào? Di! Sắc mặt của Bích huynh có vẻ không tốt cho lắm, hẳn là có tâm sự gì hay sao?" đại hán mắt ưng mặc huyết bào sau khi giải thích hai câu, bỗng nhiên kỳ quái nhìn Bích Ảnh hỏi.

Lúc này cặp mắt của Bích Ảnh đang gắt gao nhìn chằm chằm không ngừng vào quầng sáng trước mặt, sắc mặt đúng là đặc biệt khó coi, nghe lão giả mắt ưng nói như vậy, mới thu hồi ánh mắt, miễn cưỡng cười khẽ trả lời:

"Không có gì, chỉ là không biết tại sao vừa rồi khi tại hạ nhìn thấy diện mạo của Hung Ma kia, tự nhiên lập tức có một cảm giác kinh hồn bạt vía."

"Di! Có chuyện như vậy sao. Tu vi đến cảnh giới như chúng ta, đối với một vài nguy hiểm tự nhiên là có thể cảm ứng thấy được. Hà đạo hữu, Linh Vân phu nhân, trong lòng hai người các ngươi có cảm ứng được điềm báo tương tự hay không?" lão giả mắt ưng nghe thấy vậy lập tức biến sắc, vội vàng ngưng trọng hỏi hai người kia.

"Thiếp thân không có "

"Tại hạ cũng không có cảm ứng tương tự, có thể là Bích huynh cảm ứng sai lầm rồi." Nho bào nam tử liếc mắt nhìn Bích Ảnh một cái, mỉm cười nói.

"Hừ, bất kể có phải là cảm ứng sai hay không, tại hạ đều không có ý định lưu lại nơi này nữa, lão phu muốn lập tức lên đường trở về. Trận chiến này vô luận kết quả cuối cùng là như thế nào, đến lúc đó Ngọc huynh cho bổn minh một tin tức là được rồi." hoàn toàn ngoài dự đoán của ba người, cơ bắp trên mặt Bích Ảnh co giật vài cái, đột nhiên nói ra những lời từ biệt.

Cử động này làm những người khác giật mình thất thần ngẩn người ra.

"Ha Ha, cử động này của Bích huynh có phải là đã quá lo lắng vô cớ rồi hay không, nếu thật sự có nguy hiểm gì buông xuống, bốn người chúng ta tham gia thì còn có thể xảy ra chuyện gì nữa. Không bằng chờ sau khi trận chiến này kết thúc, lại..."

Lão giả mắt ưng cười ha hả, lập tức mở miệng khuyên bảo, nhưng vào lúc này, cảnh tượng bên trong quầng sáng bên cạnh bỗng phát ra ánh sáng cực kỳ mạnh mẽ, vô số kim quang chói mắt xuyên thủng bức màn cuồng phong bắn ra, thoáng cái đã đem toàn bộ quầng sáng biến thành một màu vàng rực rỡ.

"Đây là..."

"Không hay rồi, Quan Thiên Kính sắp nổ tung."

Lập tức sau khi mọi người kinh ngạc, lão giả mắt ưng thất thanh một tiếng.

Quầng sáng run lên, nhất thời hóa thành một đoàn ánh sáng vàng rồi nổ tung thành hai mảnh thực sự, một cỗ chấn động vô hình cuồn cuộn cuốn tới bốn phương tám hướng.

Bốn gã Đại Thừa hoặc tay áo run lên, hoặc trước người lóe lên một luồng ánh sáng, lập tức đánh tan luồng chấn động đang cuốn tới trước người.

Nhưng khi bọn hắn nhìn vào nơi mà quầng sáng vừa nổ tung, rõ ràng chỉ còn lại một mặt cổ kính tàn phiến, sắc mặt ai nấy đều trở nên không tốt.

"Chuyện gì xảy ra vậy, Quan Thiên Kính vậy mà lại bị nổ tung. Ngọc huynh, bảo vật này là do ngươi đã từng tế luyện qua, nên chắc ngươi phải biết nguyên do chứ?" sau khi thần sắc Linh Vân phu nhân thay đổi vài lần mới hỏi.

"Có thể cách không ảnh hưởng làm cho Quan Thiên Kính nổ tung, xem ra bên kia thật sự xảy ra vấn đề lớn rồi." Lão giả mắt ưng nhìn chăm chú vào cổ kính bị tàn phá, trên mặt tâm tình bất định, lại trả lời có vài phần mông lung.

Bảo vật này đúng là do hắn hao tốn một cái giá rất lớn mới đem tới tay được, có thể quan sát trực tiếp tình hình của địa phương cách xa bên ngoài ức vạn dặm, xem như là một kiện dị bảo cực kỳ hữu dụng, không ngờ rằng hôm nay lại bị phá hủy một cách đơn giản như vậy, tự nhiên trong lòng cảm thấy cực kỳ tiếc nuối.

"Theo như cảnh tượng trước khi Quan Thiên Kính bị phá hủy, giống như là ở bên trong Hoàng Phong Đồ có một lực lượng cực kỳ mạnh mẽ viễn siêu mức chịu đựng của nó bộc phát ra, mới tạo thành loại tình huống trước mắt này. Chẳng lẽ dự cảm của Bích Ảnh đạo hữu lại là thật hay sao?" Hà đại tiên sinh lập tức nhướng mày.

"Hoàng Phong Đồ chính là Huyền Thiên chi bảo, ngoài ra còn có Thiên Địa Lưỡng Trận, lại thêm mười hai vị Đại Thừa hỗ trợ, vậy mà vẫn không thể nào khống chế được tình hình bên kia sao. Hung Ma kia rốt cuộc đã thi triển ra loại thần thông gì mà lại có thể làm ra trình độ như vậy?" Linh Vân phu nhân cũng thì thào vài tiếng.

Sắc mặt Bích Ảnh thì cực kỳ âm lệ đang thập phần trầm lặng đứng yên tại chỗ cũ.

"Không việc gì, đợi ta phát ra tin tức hỏi Tiêu Minh đạo hữu xem rốt cuộc bên kia đã sảy ra chuyện gì." Cuối cùng lão giả mắt ưng cũng tìm ra được cách ứng đối, thần sắc khẽ buông lỏng nói.

Vừa dứt lời, một tay hắn vừa chuyển động, trong tay lập tức xuất hiện một trận bàn trắng tinh như ngọc, một ngón tay nhanh chóng điểm tới phía trên trận bàn, một mảnh văn tự màu bạc tức khắc lóe lên hiện ra lại lập tức biến mất không còn tăm hơi gì nữa.

Sau đó, hai mắt lão giả mắt ưng không ngừng nhìn chăm chú vào trận bàn.

Ước chừng thời gian cạn một tách trà, sau khi trên trận bàn vẫn đều không có một chút nào cảm ứng, sắc mặt của lão giả cũng dần dần trở nên âm trầm.

Hắn thu lại trận bàn đang cầm trên tay, quay lại nhìn những người khác nói:

"Xem ra, thật sự đã xảy ra chuyện rồi. Ngay cả Tiêu Minh đạo hữu chỉ ở phụ cận đấy mà tựa hồ cùng không thể liên lạc được."

"Nếu đúng là như vậy, chúng ta ở bên này không thể không chuẩn bị trước một chút. Nếu như những đạo hữu khác ngã xuống trong tay Hung Ma kia, rất có thể hắn sẽ trực tiếp tìm đến nơi này. Dù sao lúc trước Bích Ảnh đạo hữu đúng là có cảm ứng được một chút điềm báo, xem tình hình lúc này thì chín phần mười là ứng nghiệm trên người Hung Ma kia." Hà Đại tiên sinh thở dài một hơi, ngưng trọng nói.

"Bích Ảnh đạo hữu, đến lúc này, ngươi còn dự định đi trước một bước?" lão giả mắt ưng gật gật, lại quay đầu hỏi Bích Ảnh một câu.

"Ta không có ý định đi nữa. Ta cũng đã suy nghĩ cẩn thận rồi, nếu Hung Ma này thật sự là kiếp số ứng trong trong mệnh ta, cho dù có thể tránh được nhất thời, cũng trốn không được cả đời. Chỉ còn cách hết sức mình đối kháng với kiếp nạn này, may ra mới còn có thể có một đường sinh cơ." trong mắt Bích Ảnh lóe lên hàn quang, cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

"Tốt, tuy rằng nơi đây chỉ có bốn gã Đại thừa chúng ta, nhưng mà trong thành còn có hơn mười vạn đệ tử cùng trấn thành đại trận có thể để cho chúng ta đem ra sử dụng, chưa hẳn là đã không có lực đánh một trận. Hung ma kia trải qua một trận chiến lúc trước, chắc chắn cũng không phải là hoàn toàn bình yên vô sự." Lão giả mắt ưng cũng là người quyết đoán dị thường, lúc này cũng vỗ tay một cái nói.

Hà đại tiên sinh cùng Linh Vân phu nhân cũng biết giờ phút này không phải là thời điểm thoát thân, nếu không rất có thể sẽ bị cường địch nhìn chằm chằm vào rồi tiêu diệt từng người một, tự nhiên cũng sẽ không có ý kiến gì khác.

Đương nhiên nguyên nhân chính khiến cho cả bốn người vẫn ở lại mà không tránh né, vẫn là vì họ rất tự tin vào thực lực của chính mình.

Tuy rằng đều là tồn tại Đại Thừa, nhưng mà thực lực của bốn người họ đều cực kỳ mạnh mẽ, đám mười hai người kia xa xa cũng không thể nào sánh bằng được.

Bốn người cùng nhau liên thủ, tự hỏi cũng có thể diệt sát mười hai tên Đại Thừa kia đến vài lần mất.

Vì thế, đám người Bích Ảnh cùng nhau rời khỏi đại sảnh, bắt đầu kêu gọi đám đệ tử dưới quyền, cùng với những người liên quan khác đều trở nên bận rộn.

Cùng một thời gian, nguyên bản chỗ sa mạc lúc nãy, giờ phút này triệt để hóa thành thế giới kim sắc hỏa diễm.

Từng tòa núi lửa màu vàng cao hơn ngàn trượng, đột ngột mọc lên từ phía dưới mặt đất, nghiền nát pháp trận khổng lồ, hơn nữa thỉnh thoảng còn phụt lên từng đám hỏa vân màu vàng.

Ở dưới chân núi lửa, mơ hồ có thể thấy vô số cỗ thi thể không trọn vẹn bị đốt cháy đen.

Quang trận trên bầu trời vốn biến thành một mặt cự kính, giờ phút này lại bị một tầng hàn băng màu xanh đậm phong ấn ở trong đó, phảng phất giống như vật chết, hoàn toàn không thể nhúc nhích được.

Tại trung tâm chỗ tập trung nhiều nhất núi lửa vàng rực, một thân ảnh Cự Nhân màu vàng cao ngàn trượng đang sừng sững đứng giữa giữa trời đất.

Cự Nhân toàn thân trải rộng linh văn màu vàng, nhìn lên dung mạo thì hoàn toàn giống với thanh niên áo đen lúc trước, chỉ là con mắt một bên toả ra ngọn lửa cuồn cuộn màu vàng, một bên thì phát ra hàn khí màu lam nhạt.

Một cánh tay cực lớn của Cự Nhân giơ lên cao, rõ ràng là đang nắm chặt một con cóc lớn đỏ như máu.

Thân hình của con Huyết Thiềm này đều bị xé nát, khí tức toàn thân suy yếu cùng cực, bộ dạng chỉ còn hoi thở thoi thóp.

Mà một bàn tay cực lớn khác của Cự Nhân đang đặt tại cái đầu không trọn vẹn của Huyết Thiềm, kim hà nhè nhẹ bay ra từ đó, tựa như đang tìm kiếm cái gì.

Qua một khoảng thời gian, Cự Nhân màu vàng đột nhiên hừ một tiếng:

"Cũng tính là có vài phần bổn sự, có thể khóa lại phân nửa Nguyên Thần không cho ta xâm nhập, nhưng điều tra được thế này cũng đã là đầy đủ rồi. Rất tốt, Huyết Đạo tông môn, Hách Liên Thương Minh, những tu giả cường đại nhất Huyết Thiên này cũng đã tụ tập lại một chỗ cùng nhau, đúng lúc để cho ta một mẻ hốt gọn, cũng tránh cho sau này bị phiền toái."

Vừa dứt lời, bầu trời phía trên Cự Nhân màu vàng vang lên một tiếng sét đánh, bốn phía trong hư không hồ quang điện màu tím vàng vừa hiện, hóa thành vô số sợi xích màu tử kim lao đến quấn xung quanh người Cự Nhân, sau đó tất cả lóe lên chui vào trong người Cự Nhân không còn bóng dáng.

Cự Nhân màu vàng kêu lên một tiếng đau đớn, đại thủ khẽ buông, Huyết Thiềm bỗng chốc bị ngọn lửa màu vàng bao vây hóa thành tro tàn, tiếp theo thân hình hắn nhanh chóng thu nhỏ lại, trong khoảnh khắc liền khôi phục lại bộ dáng thanh niên áo đen.

"Phốc" "Phốc" hai tiếng.

Thanh niên áo đen há miệng phun ra hai luồng huyết dịch màu vàng, sắc mặt thoáng cái trở nên trắng xám, hắn khẽ chau mày.

Lúc này, tất cả núi lửa rực rỡ phía dưới đều trở nên hư ảo rồi biến mất không còn chút nào nữa.

Thanh niên áo đen vỗ nhẹ một tay lên đỉnh đầu, thoáng cái từ đỉnh đầu bay ra một đạo phù lục màu vàng, sau khi chớp động một cái thì rơi vào trong tay hắn.

"Toàn lực biến thân thi triển một lần Linh Vực thần thông, quả nhiên là ăn không tiêu. May mắn là lúc trước huyết tế đã có thu hoạch rất lớn, lại thêm tổ sư ban cho Kim Phẩm Thế Thân Tiên Phù, nếu không với giới lực cách giới này chỉ sợ trong nháy mắt khi ta biến thân, thì đã trực tiếp ép ta đến nổ tung rồi. Chỗ phù còn lại đủ để biến thân thi triển Linh Vực thêm hai lần nữa, đủ để đem bọn sâu kiến kia quét dọn thật sạch sẽ. Hắc hắc, có kết cục của những người này, chắc hẳn Linh Giới này sẽ không còn ai dám nhúng tay vào ngăn cản đại kế hoạch của ta. Bất quá hai con kiến hôi kia lại chạy trốn quá nhanh, ta vừa mới biến thân mà bọn chúng đã chạy trốn mất dạng rồi. Nhưng ta đã gieo hạt giống Chân Hồn ở trên người chúng, làm sao có thể dễ dàng chạy thoát khỏi bàn tay ta." Thanh niên áo đen vuốt ve phù lục màu vàng trên bàn tay một hồi, trên mặt hiện lên vẻ tàn khốc thầm nghĩ.

------oOo------

Chương 2387: Tình cờ gặp trên biển

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nửa ngày sau, tại thành lớn của đám người Bích Ảnh, diễn ra một cuộc đại chiến vô tiền khoáng hậu kéo dài gần một ngày một đêm.

Ảnh hưởng còn lại sau cuộc đại chiến, lấy tòa thành làm trung tâm thì bán kính mấy vạn dặm xung quanh tất cả đều biến thành tro bụi.

Vài ngày sau, một tin tức được truyền ra làm khiếp sợ cả Huyết Thiên đại lục.

Cường giả Đại Thừa của mấy Đại tông môn do Huyết Cốt Môn cầm đầu, vậy mà tất cả đều đã ngã xuống trong trận chiến diệt Ma.

Chỉ còn Vạn Cổ Sơn Linh Vân phu nhân thoát ra được, nhưng thân chịu trọng thương, gần như suýt nữa bị đánh rớt xuống khỏi cảnh giới Đại Thừa.

Mà vị cường giả Đại Thừa này vừa trốn về sào huyệt ở Vạn Cổ Sơn, lập tức đem tất cả cấm chế đại trận mở ra, cũng tuyên bố phong bế Vạn Cổ Sơn vạn năm, sẽ không quan tâm đến bất cứ chuyện gì phát sinh trên đại lục nữa.

Trong lúc nhất thời, cả Huyết Thiên đại lục lòng người đều bàng hoàng, những siêu cấp thế lực khác cùng với cường giả Đại Thừa còn lại, tất cả đều không có phản ứng gì.

Mà sau đó không lâu, lại truyền ra một tin tức, một quốc gia nhân loại trung đẳng cùng với mấy tiểu tông môn xung quanh đều bị huyết tế.

Nhưng tất cả chuyện này Hàn Lập không hay biết một chút nào.

Vì lúc này hắn đã sớm thông qua Truyền Tống Trận đi tới một hòn đảo cách Huyết Thiên đại lục tương đối xa, lại mang theo Chu Quả Nhi cùng Hoa Thạch Lão Tổ ngồi trên Mặc Linh Thánh Thuyền bay khỏi đảo nhỏ, xâm nhập vào trong biển rộng mênh mông.

Hải thú cường đại trong biển rất nhiều, vượt xa so với Hoang thú trên đất liền, một ít Hải thú cường đại thần thông to lớn, thậm chí ngay cả cường giả Đại Thừa tình cờ gặp phải cũng đều phải tránh lui ba thước.

Nhưng trên Mặc Linh Thánh Thuyền có chở nhiều Khôi Lỗi cường đại như vậy, Hải thú bình thường đụng tới hơn phân nửa là có đến mà không có về.

Thỉnh thoảng ngẫu nhiên cũng đụng phải một hai Hải thú cường đại dị thường tồn tại trong biển, nhưng sau khi Hàn Lập tự mình thi triển thần thông, cũng đều hoảng sợ mà chạy chối chết.

Nửa năm qua nhanh, Mặc Linh Thánh Thuyền một đường bình yên vô sự xâm nhập vào biển rộng không biết đã bao xa.

Vào một ngày, thời điểm Mặc Linh Thánh Thuyền đang theo gió vượt sóng lao đi vun vút ở tầng trời thấp, phía trước truyền ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, một trận chấn động kịch liệt cuồn cuộn kéo đến.

Hoa Thạch Lão Tổ đang đứng ở mũi tàu chỉ huy khôi lỗi khống chế Mặc Linh Thánh Thuyền đi về phía trước, sau khi cảm ứng được cường độ chấn động này mặt mày biến sắc, lập tức hóa thành một đạo kinh hồng bay thẳng vào trong khoang thuyền.

Một lát sau, Hàn Lập mang theo Chu Quả Nhi cùng Hoa Thạch Lão Tổ không chút hoang mang từ trong đó đi ra.

"Có cường giả Đại Thừa tranh đấu ở phía trước? Ân, xem cường độ chấn động như thế này đúng là do tranh đấu giữa cấp độ Đại

Thừa trở lên sinh ra. Để Thánh Thuyền bay qua đó, nhìn xem là tồn tại gì đang tranh đấu ở phía trước. " hai mắt Hàn Lập híp lại, sau khi liếc mắt nhìn mặt biển phương xa một cái, không lưỡng lự phân phó một tiếng.

"Vâng, Hàn sư!" Hoa Thạch Lão Tổ đáp ứng một tiếng, lập tức thúc giục khôi lỗi điều khiển Mặc Linh Thánh Thuyền.

Nhất thời Mặc Linh Thánh Thuyền run lên, sau khi thay đổi phương hướng, độn tốc nhanh chóng tăng lên gấp mấy lần lao thẳng về phía ấy.

Theo hướng Mặc Linh Thánh Thuyền đi tới nhanh như chớp, phía trước truyền đến tiếng nổ cùng chấn động phát ra càng kịch liệt thêm vài phần.

Phía trước Mặc Linh Thánh Thuyền mơ hồ xuất hiện một tiểu đảo, rốt cục có thể thấy rõ ràng trên không đảo nhỏ từng đoàn từng đoàn vòng ánh sáng chớp động không ngừng, tản mát ra chấn động khủng bố, gần như làm mặt biển trống rỗng xung quanh thấp xuống vài chục trượng.

Mà tòa đảo nhỏ kia sớm bị phá hoại hoàn toàn, bề ngoài tất cả các nơi sớm bị thứ gì đó càn quét không còn.

Làm cho cả hòn đảo thoạt nhìn bằng phẳng khác thường.

Hàn Lập đứng ở mũi tàu hai mắt nhíu lại, liếc mắt một cái thấy rõ ràng tình hình phía trước.

Ở bên trong vòng ánh sáng vang lên từng tiếng bạo liệt, rõ ràng có ba con Hải thú hình thể khổng lồ dữ tợn đang vây công một con Giao Long màu bạc.

Một Hải thú là Hải Mã nhưng lớn gấp trăm lần bình thường, tiếp theo là một con rùa lớn màu xanh biếc, cuối cùng là một con bạch tuộc to như một ngọn núi.

Khí tức của cả ba con Hải thú đều cực kỳ cuồng bạo. Hoặc miệng phun từng đoàn từng đoàn lôi hỏa, hoặc dùng thân hình cứng rắn xông ngang đánh thẳng, hoặc huy động xúc tu điên cuồng vũ động, vây quanh Giao Long màu bạc tấn công liên tiếp không ngừng.

Thực lực của cả ba con Hải thú gần như tiếp cận với tồn tại Đại Thừa bình thường, nhưng cơ thể sớm cũng đã bị đầy thương tích.

Trên mai của con rùa lớn đã bị vỡ thủng thành từng lỗ to, từ đó chảy ra từng dòng máu xanh.

Trên người con bạch tuộc thì nhiều chỗ bị cháy đen, hơn nữa có vài xúc tu đã không cánh mà bay.

Chỉ có thân hình con hải mã là có vẻ không bị tổn thương gì, nhưng nửa người lại bị một vòng tròn ánh vàng rực rỡ khóa lại làm cho nó trong lúc di chuyển có phần chậm chạp hơn nhiều so với hai con hải thú kia.

Tình hình con Giao Long bị ba con Hải thú vây công lại càng thêm thê thảm, chẳng những cái đuôi và một cái chân trước không thấy bóng dáng, vảy bạc trên cơ thể gần như bị bung ra hết hoàn toàn, hai con ngươi không hiểu bị sao mà phun ra máu tươi liên tục.

Nhưng cho dù như vậy con Giao Long màu bạc này vẫn bay lượn ở giữa, bốn phía hư không ngân hà vẫn quay cuồng nhanh chóng, từ giữa phát ra tiếng rống kinh người, miễn cưỡng vẫn có thể ngăn cản 3 con hải thú điên cuồng tấn công.

Ánh mắt Hàn Lập chớp lên một cái nhìn thẳng vào bụng con Giao Long màu bạc.

Ở nơi đó rõ ràng có một con thú nhỏ màu tím nằm cuộn tròn một chỗ, hai cái móng vuốt gắt gao bám lấy một khối vẩy bạc trên bụng Giao Long không buông, nhưng thân thể cũng không nhúc nhích một chút nào, không hiểu là còn sống hay đã chết.

Hàn Lập vừa nhìn thấy con thú nhỏ màu tím, trong nháy mắt đồng tử hơi co rụt lại, cảm giác như là có chút quen thuộc lạ thường, không khỏi có vài phần trầm ngâm.

Với thể tích to lớn của Mặc Linh Thánh Thuyền, cộng thêm với việc bay thẳng đến không thèm che dấu một chút nào, tất nhiên là không thể qua mắt được ba con hải thú cùng với Giao long màu bạc.

Nhưng giờ phút này đang là thời điểm tranh đấu sinh tử của cả bốn con thú, rõ ràng là biết có người ngoài tiến đến nhưng lại không thể dừng lại được, ngược lại lại càng thêm hung hãn, cuộc chiến càng trở nên khốc liệt.

Giao Long màu bạc lấy một địch ba, ngay cả phóng ra ngân quang huyền diệu dị thường, nhưng rõ ràng vẫn ở thế hạ phong, tình hình vạn phần nguy hiểm.

Sau khi Mặc Linh Thánh Thuyền chớp động vài cái, gần như lao thẳng vào giữa cuộc chiến, Hàn Lập mới thản nhiên nói một tiếng "Dừng tay".

Âm thanh Hàn Lập cũng không lớn, nhưng vừa mới truyền vào trong tai bốn thú phía trước, lại giống như sét đánh giữa trời quang.

Thân hình của cả bốn con thú run lên, không hẹn mà cùng thu lại thần thông, loạng choạng lui lại về phía sau.

Ba con hải thú mắt thấy chuẩn bị đắc thủ, lại bị người ngoài ngăn cản, tự nhiên giận dữ cực kỳ, không hẹn mà cùng hung hăng trừng mắt nhìn thẳng vào Hàn Lập bên này, đồng thời ba cổ khí tức kinh khủng ngưng tụ lại, giống như ba tòa cự sơn đổ ập lên Cự thuyền.

Hàn Lập thấy vậy thì hừ nhẹ một tiếng, một tay bấm niệm pháp quyết, sau lưng kim quang chợt lóe, nhất thời một Pháp Tướng ba đầu sáu tay cao ngàn trượng lập tức hiện ra.

Sáu con mắt của Pháp Tướng màu vàng như thiên thần này vừa mới mở, một cỗ khí tức khủng bố từ trên thân hàn Lập theo đó tuôn ra, linh áp so với ba cổ khí tức cộng dồn lại kia còn mạnh hơn gấp mấy lần.

"Oanh " "Oanh " vài tiếng.

Sau khi bốn cổ khí tức va chạm cùng nhau, 3 con hải thú đối diện lúc này một tiếng hừ lạnh cũng không thể phát ra, bay thẳng ra ngoài một hơi hơn trăm trượng, thần tình hoảng sợ rồi thân hình mới có thể đứng vững lại được.

"Các hạ là ai, vì sao phải quản chuyện bọn ta. Chúng ta chính là trưởng lão Trấn Hải Cung, nếu đắc tội Bổn cung, cho dù các hạ pháp lực thông thiên, sau này ở trong biển cũng nửa bước khó đi" hải mã thú ánh mắt xoay chuyển, sau đó miệng nói ra tiếng người.

Ý tứ trong lời nói hơi có vài phần uy hiếp đối với Hàn Lập.

"Trấn Hải Cung, chưa từng nghe nói qua. Cút cho ta, nếu không ta không ngại thu thêm da cốt ba đầu cường đại hải thú các ngươi dùng để làm tài liệu luyện khí" Hàn Lập trên mặt không chút biểu tình, lạnh lùng nói.

Ba con hải thú nghe vậy tự nhiên kinh sợ cực kỳ, nhưng vừa mới đối mặt với linh áp khổng lồ của hàn lập lúc nãy, sau khi liếc mắt nhìn nhau, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ quay người lại, tức tốc biến mất vào trong lòng biển không còn bóng dáng.

"Tại hạ Đồ Giảo, đa tạ ơn trợ giúp của đạo hữu" Giao Long màu bạc sau khi xoay tròn một cái, liền biến thành một nam tử mặc áo bào màu bạc, sắc mặt tái nhợt, hai mắt còn có vết máu, bên cạnh còn mang theo một nữ đồng mặc áo màu tím, ở chỗ cũ rất xa nhẹ nhàng thi lễ với Hàn Lập.

Giao Long màu bạc mặc dù kiêu ngạo vô cùng, nhưng vừa rồi sau khi chứng kiến qua thần thông của Hàn Lập, cũng âm thầm kinh hãi, không dám có chút đắc tội.

"Đồ Giảo? quả nhiên tại hạ không có nhận lầm người, thật sự là đạo hữu rồi."

"Di, tại hạ cũng thấy các hạ có vài phần quen mặt, hay là trước kia đã từng gặp qua đạo hữu? " Giao Long màu bạc biến thành nam tử mặc áo bào màu bạc nghe vậy cả kinh, sau khi hai mắt lại cẩn thận hơi đánh giá Hàn Lập, không khỏi có vài phần chần chờ.

Theo lý thuyết bằng thực lực cường đại đối phương, nếu mình gặp qua tuyệt đối sẽ ghi nhớ trong lòng, sao có thể chỉ có ấn tượng mơ hồ như vậy.

"Phụ thân đại nhân, hắn là người kia. lúc trước kia ta bị người xấu bắt đi, ở trên đấu giá hội gặp được ca ca kia có khí tức của mụ mụ." nữ đồng áo tím bên cạnh, sau khi cái mũi ngửi ngửi vài cái, bỗng nhiên bắt lấy ống tay áo bào màu bạc của nam tử, dồn dập nói.

Nam tử này chính là Đồ Giảo năm đó đại náo qua Vân Thành đấu giá hội Đại Thừa kỳ Nhân Diện Giao, nữ đồng còn lại này là dòng hậu duệ chính biến thành tiểu thú bị người bắt đến đấu giá hội.

"Nha đầu này mới chỉ liếc một cái mà đã nhận ra ta được rồi" Hàn Lập nhìn nữ đồng áo tím, khẽ nở nụ cười.

"Cái gì, là ngươi!" Nhân Diện Giao nghe vậy, rốt cục nhớ lại ngày đó từng có gặp qua một tu sỹ Luyện Hư có khuôn mặt giống hệt Hàn Lập có pháp lực sâu không lường được lúc này, trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ khó có thể tin được.

"Hàn mỗ cũng không nghĩ tới đến chỗ này lại có thể gặp lại được Đồ đạo hữu. Ta cùng đạo hữu tuy rằng chỉ có duyên gặp mặt một lần, nhưng miễn cưỡng cũng tính là đã quen biết rồi. Vốn dĩ với thân phận đạo hữu, tại sao bộ dạng lại trông có vẻ chật vật như vậy. Ta không biết ngươi cùng Trấn Hải Cung có ân oán gì, ba hải thú kia tuy rằng có vẻ lợi hại, nhưng vẫn chưa chân chính tiến vào Đại Thừa cảnh giới, theo lý thuyết hẳn là không làm gì được Đạo hữu mới phải" Hàn Lập thu lại vẻ mặt tươi cười, chậm rãi hỏi.

"Nếu là lúc tại hạ còn hoàn hảo không bị tổn hao gì, tự nhiên sẽ không coi ba gã Trấn Hải Cung trưởng lão vào đâu. Nhưng lúc trước trong khi chạy trốn, ta trúng ám toán cảu một gã đại địch, hiện tại không thể thi triển thần thông cấp Đại Thừa, chỉ có thể sử dụng bản mạng thần thông cùng thân thể mới đối phó với địch được" Nhân Diện Giao thở dài một hơi, thu lại vẻ mặt kinh ngạc mà thay vào đó lại nở nụ cười khổ.

"Thì ra là thế. Nếu đạo hữu không nghại thì có thể cho ta xem qua nội thương bên trong cơ thể của ngươi." Hàn Lập gật gật đầu, nhưng bỗng nhiên hỏi một câu.

"Việc này…" Nhân Diện Giao nghe vậy, không khỏi chần chờ một chút.

"Ha ha, tại hạ vừa rồi nói như vậy có chút thất lễ. Bất quá đạo hữu có thể tự mình từ từ suy nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề, nhưng chỉ sợ lệnh ái không cách nào chống đỡ được thêm bao lâu" Hàn Lập bất động thanh sắc, ánh mắt đảo qua nữ đồng áo tím bên cạnh, lại nói ra một lời làm cho Nhân Diện Giao cả kinh.

------oOo------

Chương 2388: Trấn Hải Cung

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đạo hữu quả là tuệ nhãn như thần, vậy mà lại nhìn ra được tiểu nữ có phần không ổn? Trên đường cùng ta trốn chạy, nó bị kẻ thù của ta dùng bí thuật độc môn đánh một chưởng, tuy rằng hơn phân nửa công kích đã bị ta chặn lại, nhưng phần còn lại vẫn đánh trúng cơ thể nó. Đạo hữu thần thông quảng đại, có thể nhìn ra vấn đề trên cơ thể nó, liệu có cách điều trị được cho tiểu nữ hay không." Nhân Diện Giao rốt cuộc cũng bất chấp tất cả, cấp bách nói.

"Chẳng lẽ đạo hữu không tự mình điều trị cho nó được hay sao?" Hàn Lập hỏi lại một câu.

"Bí thuật độc môn của kẻ thù của ta lại cùng với thần thông của ta khắc chế lẫn nhau, nếu tại hạ mà xuất thủ thì chỉ sợ tình hình của tiểu nữ càng khó mà cứu vãn nổi. Nếu đạo hữu chịu ra tay tương trợ, Đồ mỗ cả đời vô cùng cảm kích." Đồ Giảo cười gượng nói.

"Tình hình nội thương trong cơ thể của lệnh ái đối với ta mà nói, thực sự không phải là vấn đề khó giải quyết, thậm chí tại hạ còn có thể làm cho đạo hữu một lần nữa khôi phục lại thần thông Đại Thừa kỳ, chẳng qua tại hạ cũng có một điều kiện muốn trao đổi với đạo hữu." Hàn Lập sờ sờ cằm, bình tĩnh nói.

"Hàn huynh có yêu cầu gì, cứ việc nói là được. Chỉ cần tại hạ có thể làm được thì tuyệt sẽ không nói hai lời." Nhân Diện Giao đầu tiên biến sắc nhưng ngay lập tức thở nhẹ một hơi rồi nói.

"Đồ huynh không cần phải căng thẳng như vậy, điều kiện của tại hạ cũng không phải là khó khăn gì, chỉ là hy vọng đạo hữu có thể tìm giúp ta một địa phương ở sâu trong đáy biển mà thôi." Hàn Lập khẽ cười nói.

"Chỉ có như vậy thôi sao?" Đồ Giảo nghe vậy chợt ngơ ngác một hồi, thần sắc vì vậy thả lỏng hơn rất nhiều.

"Ha hả, đạo hữu cho rằng tại hạ sẽ nói ra điều kiện như thế nào?" Hàn Lập mỉm cười.

"À, là do Đồ mỗ đã đa tâm rồi. Lấy thần thông mà đạo hữu vừa bày ra lúc nãy, cho dù là tại thời điểm toàn thịnh thì tại hạ cũng chưa chắc đã phải là đối thủ. Chưa kể với tình cảnh của tại hạ bây giờ thì đạo hữu càng không cần phải nói lời lừa gạt làm gì. Tốt, nếu chỉ là điều kiện như lời này thì tại hạ hoàn toàn đáp ứng." Nhân Diện Giao lập tức mở lời đáp ứng.

"Đã như vậy thì mời đạo hữu cùng lệnh ái lên phi thuyền, Hàn mỗ lập tức thi pháp giúp hai người khôi phục lại như ban đầu." Hàn Lập gật đầu nói không cần suy nghĩ.

Nhân Diện Giao nhìn phi thuyền màu đen cực kỳ khổng lồ, lại không chần chừ một chút nào nữa, lập tức cám ơn một tiếng rồi mang theo nữ đồng áo tím nhẹ nhàng bay lên trên thuyền.

Sau khi Hàn Lập phân phó một tiếng, Mặc Linh Thánh Thuyền lập tức quay trở lại lộ tuyến ban đầu, run lên một cái rồi phá không bay đi.

Ngày hôm sau, Nhân Diện Giao vẻ mặt đầy cảm kích đang trò chuyện với Hàn Lập ở đại sảnh bên trong khoang thuyền, nữ đồng áo tím thì thần sắc đã tốt hơn rất nhiều đứng ngay đằng sau.

Hoa Thạch lão tổ cùng Chu Quả Nhi cũng cung kính đứng ở một bên.

"Thần thông của đạo hữu quả nhiên là cao thâm khó dò, ta cứ tưởng rằng muốn thương thế của ta cùng tiểu nữ khỏi hẳn thì phải mất đến vài tháng thời gian, không thể ngờ được là Hàn huynh chỉ cần một đêm mà đã hoàn tất việc này. Hiện tại nếu Trấn Hải cung còn phái thêm người đến, một mình ta cũng có thể giết hết bọn chúng." Nhân Diện Giao mừng rỡ nói với Hàn Lập.

"Chỉ là một chút tài mọn cũng không tính là cái gì. Trái lại Trấn Hải

Cung là thế lực như thế nào vậy, những hải thú kia tuy không là cái gì trước mặt chúng ta, nhưng mà nếu là một số tu giả cảnh giới Hợp Thể kỳ thì cũng khó mà ngăn cản được hết." Hàn Lập sờ sờ cằm, hỏi.

"Trấn Hải Cung kia chính là một thế lực có lãnh vực rất lớn ngoài biển do kẻ thù lớn nhất của ta sáng lập ra, ngoại trừ hắn là Cung chủ ra thì còn có hai gã Đại thừa cung chủ khác nữa, trưởng lão trong cung thì có hơn trăm đều là các loại hải thú cường đại như chúng ta thấy lúc trước, về phần hải thú cấp bậc phổ thông thì không có cách nào đếm cho hết được." Nhân Diện Giao nghe thấy Hàn lập hỏi, sắc mặt hơi đổi, nhưng vẫn đem chân tướng nói rõ ràng.

"À! thế lực của Trấn Hải Cung này quả thực là không hề nhỏ một chút nào, tu vi của đạo hữu giảm sút như vậy nhưng vì sao Đại Thừa trong cung lại không có tự mình truy sát." Hàn Lập gật đầu, lại hỏi.

"Đồ mỗ có cừu oán cùng với Trấn Hải Cung, nhưng lại giao hảo rất tốt với thế lực lớn nhất của hải vực khác là Thanh Giao Điện. Tại hạ sau khi sử dụng bí thuật đào thoát khỏi tay kẻ thù, liền phát ra tin tức cầu cứu viện. May nhờ có tin này nên hảo hữu của ta mới tấn công đại quy mô Trấn Hải Cung, kịp thời đối đầu ngăn chặn hai tên Đại Thừa Cung chủ còn lại, vậy nên ta mới có thể trốn thoát được đến bây giờ. Chẳng qua đường đi đến Thanh Giao Điện đã bị hải thú của Trấn hải Cung phong tỏa triệt để nên ta mới phải chạy trốn tới tận nơi này." Nhân Diện Giao thản nhiên trả lời.

"Hóa ra là còn có uẩn khúc như vậy, Thanh Giao Điện kia lấy danh nghĩa là Thanh Giao, chẳng lẽ thủ lĩnh trong đó chính là cường giả của Thanh Giao nhất tộc." Hàn Lập hấp háy con mắt, hỏi.

"Hàn đạo hữu đoán không sai, hai vị điện chủ Thanh Giao Điện đích thực là hai vị Đại Thừa của Thanh Giao nhất tộc, lại cũng là sinh tử chi giao của tại hạ. Mặc dù trong Điện chỉ có hai vị Đại Thừa, nhưng mà thần thông của bọ họ thì không phải là cả ba cung chủ của Trấn hải Cung có thể so sánh bằng được, còn lại tổng thể lực lượng của cả hai bên là sàn sàn gần bằng nhau. Đúng rồi, ngày đó lúc ở tại Vân Thành, Hàn đạo hữu chẳng qua mới chỉ là cảnh giới Luyện hư, mới chỉ không gặp trong một khoảng thời gian ngắn mà đã tiến giai cảnh giới Đại thừa, tốc độ tiến giai quá nhanh làm người ta khó có thể tin được. Tư chất của đạo hữu cao tuyệt, chỉ sợ chỉ có các vị tiền bối thời kỳ viễn cổ mới có thể so sánh được với đạo hữu." Đồ Giảo than thở nói, trong lòng đối với sự việc Hàn Lập tiến giai cảnh giới Đại Thừa đến giờ vẫn còn cực kỳ khiếp sợ.

"Mấy năm nay Hàn mỗ gặp được vài cái đại cơ duyên, vậy nên mới tiến cấp được đến cảnh giới hiện tại nhanh như vậy. Bàn về căn cơ thâm hậu thì làm sao có thể so sánh được với một vị Đại Thừa như Đồ huynh chứ." Hàn Lập khách khí nói.

"Đạo hữu quá khiêm tốn rồi. Đúng rồi, Hàn đạo hữu muốn Đồ mỗ trợ giúp tìm kiếm chỗ nào? Không phải mạnh miệng chứ, tại hạ cho dù không thể nói là nắm rõ từng tấc hải vực trong lòng bàn tay, nhưng một số ít các khu vực đặc thù thì cũng đều đã đi qua vài lần rồi." Đồ Giảo thần sắc nghiêm lại, cuối cùng nhắc đến chuyện này.

"Tại hạ chỉ muốn tìn đến một tọa độ trong đáy biển mà thôi, còn như vị trí cụ thể... Hoa Thạch, ngươi tới đây nói qua cho Đồ đạo hữu nghe đi.

Hoa Thạch là linh thú trong nước đã tu luyện thành công, thông qua lời nói của hắn hy vọng có thể làm cho đạo hữu hiểu rõ thêm vài phần." Hàn Lập quay đầu mở miệng phân phó cho Hoa Thạch một tiếng.

"Vâng. Đồ tiền bối, kỳ thật tọa độ trong đáy biển mà chúng ta muốn tìm chính là một manh mối mà trong Thượng cổ Tế Đàn đã chỉ rõ, vị trí đặc thù cụ thể là..." Hoa Thạch sau khi đáp ứng một tiếng, cung kính đi ra, lập tức giải thích một cách cực kỳ kỹ càng.

Mặc dù thông qua thượng cổ tế đàn biết được đại khái toạ độ nhập khẩu Tiểu Linh Thiên, nhưng mà vì thế giới dưới đáy biển cực kỳ khổng lồ, chỉ cần một chút sai lầm cũng có thể sai biệt cả vạn dặm.

Cho dù có Hoa Thạch lão tổ tinh thông thần thông thủy thuộc tính này giúp đỡ, nhưng muốn tìm chính xác được nơi nhập khẩu cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Cho nên lúc trước khi Hàn Lập gặp được vị Đại Thừa Nhân Diện Giao xuất thân từ Hải vực này, lập tức không chút nào do dự giúp đỡ một phen.

Có hắn giúp đỡ, tin tưởng rằng tìm được tọa độ chính xác không phải là một việc quá khó khăn.

Cho nên cái gọi là Trấn Hải Cung kia chẳng qua cũng chỉ có ba gã Đại Thừa, cho dù mạnh hơn một chút so với cùng giai, đắc tội thì đắc tội chứ sao. Lấy thần thông của Hàn lập bây giờ tất nhiên cũng không coi là gì trong mắt cả.

Trải qua một phen bàn luận giữa Đồ Giảo và Hoa Thạch, rất nhanh hai người đã xác định được nơi nhập khẩu vào Tiểu Linh Thiên ở trong đáy biển.

Sau khi Mặc Linh Thánh Thuyền bùng sáng lên, độn tốc lập tức tăng lên gấp mấy lần, đi thẳng tới địa điểm kia.

Hai tháng sau, phía trên bầu trời của một mảnh hải vực đầy dẫy đá san hô, cự thuyền màu đen dừng lại tại chỗ không hề nhúc nhích.

Mấy ngàn trung, cao giao khôi lỗi phân bố khắp xung quanh cả hải vực để qua lại dò xét.

Tại chỗ sâu dưới đáy biển, rất nhiều Ma Tinh khôi lỗi không biết đang tìm kiếm cái gì ở khắp nơi.

Hoa Thạch lão tổ, Đồ Giảo cũng gia nhập vào bên trong những đám khôi lỗi này, đồng dạng không ngừng dùng thần niệm để tìm kiếm cái gì đó.

Hàn Lập ngồi xếp bằng ngay trên lối vào khoang thuyền, lẳng lặng nhắm mắt dưỡng thần.

Chu Quả Nhi thành thành thật thật đứng ở một bên, nhưng thỉnh thoảng lại ngó đầu nhìn xung quanh đáy biển, tất nhiên là không thể thoát khỏi được con mắt của Hàn Lập.

"Con bé nha đầu này gấp gáp cái khỉ gì, đây chính là địa điểm mà hai người bọn họ tính toán cảm thấy chính xác nhất, dù cho kết quả ra sao thì cũng chỉ cần một chút thời gian là tin tức sẽ về đến đây thôi." Hàn Lập vẫn nhắm chặt hai mắt, nhưng nhàn nhạt nói một câu.

"Hàn tiền bối, Quả Nhi chỉ lo lắng là lần này vẫn hoài công vô ích mà thôi. Hai vị tiền bối cùng nói nơi phía trước rất nắm chắc, nhưng chỉ sợ lại chẳng thu hoạch được gì cả." Chu Quả Nhi thè cái lưỡi nhỏ nhắn, nói thầm trả lời.

"Hải vực rộng lớn như thế này, thế giới đáy biển lại vô cùng phức tạp, tính sai vài lần cũng là chuyện bình thường thôi. Nhưng ta có một ít dự cảm, có lẽ lần này sẽ có được một ít thu hoạch." Hàn Lập mỉm cười trả lời.

"Tiền bối pháp lực thông thiên, trong lòng nếu đã cảm ứng được chút gì đó có lẽ là không sai được đâu." Chu Quả Nhi nghe vậy, trong lòng lập tức vui vẻ.

"Chẳng qua trước đó ở tại đây, còn cần phải đuổi bớt đi một ít khách không mời mà tới mới được." Hàn Lập hai mắt nhíu lại, đột nhiên nhìn nhìn về một phương hướng nào đó.

Cùng lúc đó, trên mặt biển bên ngoài trăm vạn dặm, chẳng biết từ khi nào bất ngờ xuất hiện vô số hải thú hình thù kỳ quái, lớn thì giống hệt quả núi cao, nhỏ thì cũng cỡ vài trượng, nhiều chi chít không kể được, cơ hồ phân bố chật kín từng tấc địa phương trong phạm vi cả trăm dặm.

Mà đứng trên lưng một con rùa lớn đang ở vị trí tiên phong là một gã nam tử râu dài đầu đội ngọc quan, mặt không chút biểu tình chỉ huy đoàn quân hải thú cuồn cuộn lao đến hướng Mặc Linh Thánh Thuyền.

Phía sau con rùa lớn một chút là một đầu hải mã thú cự đại cùng một cùng một con bạch tuộc màu xanh đậm đang chia ra làm hai bên trái phải sít sao đi theo.

"Quả nhiên, người kia vẫn ở địa phương phía trước cách đây không xa. Hừ, dám can đảm nhúng tay vào sự tình của bản Cung, đúng là đã chán sống rồi. Bắt đầu chuẩn bị Vạn Thú Đại Trận, ta muốn dùng trận pháp này vây chết vị Đại Thừa lục địa kia ở bên trong." Lão già râu dài sắc mặt cực kỳ tức giận, đột nhiên ra lệnh một tiếng.

Từ trong đội quân hải thú ở phía sau vang lên một tiếng kèn lệnh thật dài, đàn hải thú dấy lên một trận, lập tức không ngừng biến đổi phương vị trong toàn thể đội ngũ. Chỉ sau khoảnh khắc, mặc dù bên trong đoàn hải thú còn chút rối rắm, nhưng có một tòa pháp trận cực kỳ huyền diệu đang mơ hồ được hình thành.

Đại quân hải thú khổng lồ như vậy, tất nhiên là rất nhanh đã kinh động tới đám khôi lỗi giáp sỹ đang tuần tra ở xung quanh, lập tức chúng hùng hùng hổ hổ lao tới đón đầu.

"Đứng lại, chủ nhân của chúng ta đang làm việc ở phía trước, tất cả người ngoài đều không được tiến tới, trái lời giết không tha." Vài chục khôi lỗi này mới chỉ chặn đầu đoàn quân hải thú tiên phong, khôi lỗi giáp bạc cầm đầu lạnh tanh quát một tiếng.

"Chỉ có vài tên khôi lỗi mà dám ngông nghênh, đúng là muốn chết." sắc mặt tên nam tử đang đứng trên lưng rùa trầm xuống.

Cơ hồ ngay lập tức khi hắn vừa dứt lời, hơn chục con hải thú khí tức cường đại đồng thời mở miệng, từng đạo quang mang cùng từng đoàn lôi hỏa bắn mạnh ra. Chỉ sau vài cái chớp động, lập tức đem tất cả số khôi lỗi này phá hủy thành từng mảnh vụn trong tiếng nổ vang trời.

------oOo------

Chương 2389: Tiểu Linh Thiên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nam tử râu dài lại vung tay lên, đại quân Hải Thú ở phía sau lúc này như ong vỡ tổ tiếp tục dũng mãnh lao tới phía trước.

Nhưng vào lúc này, vùng hư không xung quanh bỗng nhiên trở nên chấn động, một đạo tinh quang không chút dấu hiệu báo trước bắn thẳng đến. Sau một cái chớp động đã gần như thuấn di xuất hiện gần nam tử râu dài, hóa thành một đạo kiếm quang mịt mờ chém xuống.

Nam tử râu dài cả kinh, nhưng ngay lập tức đã lấy lại được sự bình tĩnh, mở miệng phun ra một viên cầu ánh sáng màu tím. Vừa xuất hiện, viên cầu lập tức đón gió phóng đại thành một cự thuẫn, mặt ngoài trải rộng tầng tầng hoa văn màu tím.

Đồng thời tay hắn bấm niệm pháp quyết, bên ngoài thân vang một tiếng "Phốc", một màn nước màu xanh lam bất chợt hiện lên bao phủ toàn bộ thân thể hắn lại bên trong.

"Phốc phốc" hai tiếng, cự thuẫn cùng màn nước vừa mới tiếp xúc với tinh quang lập tức vỡ tan giống như tờ giấy dễ dàng bị xé vụn vậy.

Ngay khi mặt mũi nam tử râu dài vừa mới tràn đầy hoảng sợ thì tinh quang như thiểm điện đã chuyển động vòng quanh hông của hắn, chém hắn thành hai mảnh.

"Phanh" một tiếng.

Hai đoạn thân hình của nam tử râu dài vừa mới tách ra nổ tung lên, trong nháy mắt đã hóa thành vô số bọt nước.

Vô số các bọt nước này bắn đi chi chít bốn phương tám hướng.

Lúc này, tinh quang thu lại, một tiểu nhân màu vàng óng ánh chỉ cao hơn một thước từ từ hiện ra. Ngón tay Kim Đồng quơ nhẹ vào trong hư không mơ hồ bắn ra một đạo kiếm khí vô hình, nhanh chóng cuộn lấy một cái bong bóng nước. Bong bóng kia quay tròn một vòng lập tức biến ảo thành một tiểu nhân có dung nhan giống hệt nam tử râu dài kia.

Mặc dù hắn cũng sở hữu vài kiện dị bảo hộ thân phi thường xuất sắc bên ngoài thân nhưng gặp phải kiếm khí sắc bén tấn công không ngừng, tất cả bảo vật đều ầm ầm nổ tung. Tiểu nhân sau khi hét thảm một tiếng rồi cũng bị màn kiếm quang tiêu diệt.

Từ lúc tinh quang xuất hiện cho đến khi nam tử râu dài bị tiêu diệt cũng chỉ là trong một cái nháy mắt. Khiến cho con rùa khổng lồ dưới chân nam tử râu dài cùng với đại quân Hải Thú đều không kịp phản ứng được gì, đợi khi chúng nó hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra thì tất cả đều trở nên vô cùng hoảng sợ.

Trong đó hơn mười đầu Hải Thú có khí tức cường đại nhất sau khi gầm lên một tiếng, mặt biển cuồn cuộn nổi sóng, linh quang gai nhọn chợt hiện, đủ loại công kích như mưa không ngừng bắn thẳng đến Kim Đồng.

Kim Đồng thấy tình hình như vậy, hàn quang trong mắt lóe lên, thân hình mơ hồ một cái lập tức biến ra vô số hư ảnh đầy trời, cả một mảnh kiếm khí vô hình từ trên cao bắn thẳng xuống, không những phá vỡ hết tất cả công kích vừa rồi mà còn thuận đà chém thẳng xuống đại quân Hải Thú.

Những kiếm khí vô hình này vô cùng sắc bén, ngay cả tồn tại Đại Thừa cũng không dám trực diện chống đỡ, vậy nên tất nhiên là đám Hải thú bình thường hoàn toàn không chịu nổi một kích.

Chỉ thấy kiếm ảnh không ngừng chớp động chém từng mảng đại quân Hải thú, vô số tàn thi cùng máu huyết của Hải thú trôi lềnh bềnh trên mặt biển.

Cuối cùng thì đám Hải thú cũng bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Không biết sau khi ai đó phát ra một tiếng kêu thê lương, đám Hải thú còn lại lập tức giải tán, bỏ chạy thục mạng tới bốn phương tám hướng.

Hư ảnh tiểu nhân đầy trời thoáng cái lại tụ thành một thể, hóa thành bản thể Kim Đồng, sau khi lạnh lùng liếc mắt nhìn về phương hướng đám Hải thú trốn chạy thì quơ nhẹ một tay vào mặt biển. Một cái túi trữ vật từ chỗ nam tử râu dài lúc nãy vẫn lạc bay lên, chớp động một cái đã nằm trên bàn tay nhỏ bé của Kim Đồng.

Kim Đồng chỉ cúi đầu nhìn thoáng qua rồi lập tức cơ thể trở nên mơ hồ biến mất.

Cùng lúc đó, trên Mặc Linh Thánh Thuyền, Hàn Lập thu lại lam quang trong hai mắt, miệng thì thào một tiếng:

"Tốt lắm! khách nhân không mời mà tới đã đuổi đi được. Hiện tại có thể an tâm yên tĩnh chờ tin tức rồi."

Chu Quả Nhi đứng ở phía sau nghe thấy lời của Hàn Lập, ánh mắt chớp chớp không ngừng, bộ dáng rõ ràng là vẫn chưa hiểu được gì cả.

Khoảng thời gian tiếp theo, Hàn Lập lẳng lặng nhắm mắt dưỡng thần.

Nửa ngày sau, thời điểm ánh sáng trên bầu trời bắt đầu trở nên ảm đạm, đột nhiên có một cái phù lục từ dưới biển bay lên.

Hàn Lập mở hai mắt, một bàn tay vỗ nhẹ vào hư không bắt lấy tấm phù lục.

"Phanh" một tiếng!

Tấm phù lục bỗng nổ tung hóa thành một quả cầu lửa đỏ chót, đồng thời một cỗ tin tức trực tiếp truyền vào trong thần niệm của Hàn Lập, rất nhanh đã làm cho khuôn mặt Hàn Lập vui mừng rạng rỡ.

"Tiền bối, chẳng lẽ là..." Chu Quả Nhi thấy vậy, nhịn không được hỏi.

"Đúng vậy, rốt cuộc tìm được một chỗ có thể là vị trí cửa vào. Đi, chúng ta điều khiển thuyền trực tiếp đi đến đó." Hàn Lập đứng dậy, vừa cười ha hả vừa nói.

Chu Quả Nhi nghe thấy vậy, vẻ mặt cũng cực kỳ vui mừng.

Hàn Lập thúc dục pháp lực khởi động Cự Thuyền, lập tức thân thuyền phát ra một tầng quang mang màu đen, chậm rãi chìm dần vào trong mặt biển.

Sau nửa canh giờ, tại một nơi bí ẩn nào đó trong đáy biển có đủ loài thực vật nhiều màu sắc, hàng trăm con khôi lỗi đều cùng tụ tập lại trước một cự thạch màu đỏ thẫm.

Hoa Thạch lão tổ cùng Đồ Giảo đứng phía trước đám khôi lỗi, đang cùng nhau chỉ chỏ vào cự thạch phía đối diện.

Nước biển từ xa bỗng nhiên cuộn lên, con thuyền màu đen giống hệt ma thần dưới đáy biển đang băng băng bay đến, chỉ mấy cái chớp động đã đến bên trên cự thạch đỏ thẫm. Hàn Lập đang đứng mũi ở tàu một tay bấm pháp quyết, quang mang trên cự thuyền đại phóng, con thuyền theo đó cũng phóng đại hơn rất nhiều, che lấp một khu vực rộng đến vài dặm, khiến cho tất cả nước biển xung quanh bị đẩy hết ra bên ngoài quang mang.

"Hàn sư "

"Hàn đạo hữu "

Hoa Thạch lão tổ cùng Nhân Diện Giao thấy vậy cùng tiến đến chào một tiếng.

"Nơi này đúng là tọa độ mà các ngươi đã tìm được?" thân hình Hàn Lập mơ hồ một cái, lập tức biến mất trên Cự thuyền, trực tiếp xuất hiện bên cạnh cự thạch đỏ thẫm, hai mắt nhìn thẳng đánh giá vật này.

"Thưa vâng. Trải qua việc đệ tử cùng Đồ tiền bối liên tục đo lường tính toán, có lẽ là không sai. Hơn nữa chúng ta xác thực cũng cảm ứng được không gian chấn động từ nơi này để lộ ra." Hoa Thạch lão tổ cung kính nói.

"Hoa Thạch đạo hữu nói rất đúng, ta cũng đã bảy tám phần nắm chắc có thể khẳng định nơi đây chính là cửa vào mà Hàn huynh đang muốn tìm." Đồ Giảo cũng thập phần tự tin nói.

"Được rồi, làm phiền Đồ huynh rồi. Nếu đã như vậy, trước hết để ta xem qua rồi hẵng nói tiếp. Quả Nhi, ngươi tới đây một chút." Hàn Lập gật gật đầu, quay đầu gọi Chu Quả Nhi đang còn ở trên thuyền.

Chu Quả Nhi thấy vậy, vội vàng phi thân xuống, đến bên cạnh Hàn Lập.

"Ngươi theo ta đi vào thử một lần, xem nơi này có phải đúng là cửa vào Tiểu Linh Thiên hay không. Nếu đúng thì Hoa Thạch mang Thánh Thuyền cùng với đám khôi lỗi theo vào sau." Hàn Lập căn dặn một tiếng nói.

"Vâng, tiền bối."

"Tuân mệnh, Hàn sư."

Chu Quả Nhi cùng Hoa Thạch lão tổ, đồng thanh đáp ứng một tiếng.

Đồ Giảo mặc dù cảm thấy động của Hàn Lập tác hơi có chút mạo hiểm, nhưng nghĩ đến việc lúc trước hắn biểu hiện ra pháp lực kinh người, sau một chút chần chừ, cũng không nói ra những lời khuyên can.

Tiếp theo, chỉ thấy ngoài thân Hàn Lập sáng lên một cái, bao bọc Chu Quả Nhi vào bên trong, hóa thành quang cầu màu vàng xông thẳng vào trong cự thạch đỏ thẫm.

Chỉ thấy cự thạch trông có vẻ rất bình thường, sau khi mặt ngoài mơ hồ vặn vẹo một cái, thân hình của Hàn Lập và Chu Quả Nhi đã trực tiếp chui vào trong đó.

Bên ngoài chỉ còn lại có Hoa Thạch lão tổ, Đồ Giảo cùng một đám Khôi Lỗi vẫn còn yên tĩnh chờ đợi.

Tiếp theo, Hàn Lập mang theo Chu Quả Nhi xông vào bên trong cự thạch màu đỏ thẫm, độn quang tức khắc ngưng lại, thân hình giống như gặp phải cấm chế nào đó làm cho vô cùng ngưng trệ lại, đồng thời nguyên bản ở bên ngoài chỉ thấy không gian chấn động yếu ớt bỗng nhiên lại mãnh liệt vô cùng, phía trước cách đó không xa tức thì xuất hiện một viên cầu ánh sáng bảy màu, đang không ngừng chuyển động.

Sau khi thần niệm của Hàn Lập khẽ quét qua quầng sáng bảy màu, tinh thần lập tức chấn động, sau khi hét lớn một tiếng, thân hình điên cuồng biến to lên, thoáng một phát biến thành Kim Mao Cự Viên cao hơn mười trượng.

Thân hình hắn vốn đang bị ngưng trệ, lập tức khôi phục lại vẻ linh động như trước kia, bàn tay khổng lồ chụp lấy Chu Quả Nhi, từng bước một đi về phía quầng sáng bảy màu.

"Phốc" một tiếng.

Cự Viên sau khi đi thẳng vào trong quầng sáng, lập tức cả người quỷ dị lay động rồi biến mất không thấy.

Tại một giới diện khác, một chỗ trong rừng rậm, một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa vang lên.

Một cây tùng xanh biếc cực lớn, đột nhiên ngoài thân bị vô số kim mang xuyên thủng, thân cây run lên rồi nổ tung thành từng mảnh nhỏ, ở chỗ cũ chỉ còn lại một cái hố đất sâu đến vài trượng.

Phía trên hố đất hơn mười trượng, một quầng sáng bảy màu đang chuyển động quay tròn không ngừng, sau khi bên trong chấn động một cái, từ đó thoáng cái xuất hiện hai đạo nhân ảnh bay ra.

Một nam một nữ, khôi phục nguyên hình đúng là Hàn Lập cùng Chu Quả Nhi.

Hàn Lập chẳng qua chỉ đánh giá xung quanh bằng đôi mắt, lập tức nhướng mày:

"Linh khí ở đây so với Linh Giới quả thật kém hơn rất nhiều. Quả Nhi, đây đúng là Tiểu Linh Thiên rồi."

"Thưa Hàn tiền bối, Tuy vãn bối cảm thấy nồng độ linh khí rất giống, nhưng cứ để ta kiểm tra cẩn thận lại xem có sai không đã." Chu Quả Nhi cũng quan sát mọi nơi xung quanh một lần, phấn khích nói.

Nàng chụp tay một cái, trong tay lập tức xuất hiện một cái pháp khí trông như một tấm khăn lụa.

Nàng đem khăn lụa ném lên trước người, ngón tay nhanh chóng điểm chỉ vài cái lên phía trên, lập tức một mảnh sương mù tuôn ra phía trước, hiển hiện ra một cái bản đồ cực kỳ rõ ràng.

"Bí thuật của ta linh nghiệm rồi. Chắc chắn đây đúng là Tiểu Linh Thiên, để cho ta xem lại vị trí hiện tại bây giờ..., ồ, hóa ra là bên trong Tiểu Linh Thiên Lục Hải." Chu Quả Nhi vốn vốn đang cực kỳ vui vẻ trả lời, nhưng sau khi nhìn kỹ lại địa đồ bên trên tấm khăn lụa, lại thấp giọng hô nhẹ một tiếng, bộ dáng hoàn toàn ngoài ý muốn.

"Mặc kệ đây là địa phương nào, nếu chắc chắn là Tiểu Linh Thiên, vậy là được rồi. Ngươi trước tiên cứ ở nguyên nơi này, ta quay lại đón bọn Hoa Thạch tới đây. Đi qua thông đạo này khó hơn dự tính trước kia rất nhiều, chỉ bằng một mình Hoa Thạch thì sẽ phải chịu không ít khổ sở." Hàn Lập gật gật đầu, phân phó một câu.

Chu Quả Nhi nghe vậy, tự nhiên khom người đồng ý.

Vì vậy thân hình Hàn Lập mơ hồ một cái, lại lần nữa bay vào trong quầng sáng bảy màu.

Chỉ trong thời gian cạn tách trà, hư không trên hố đất lại tiếp tục chấn động, Mặc Linh Thánh Thuyền đã thu nhỏ lại nhiều lần bay ra từ trong đó.

Con thuyền vừa mới bay ra, lập tức đón gió khôi phục lại bộ dáng to như ngọn núi, Hàn Lập cùng Hoa Thạch lão tổ thì đều đang đứng ở trên mũi thuyền.

Về phần cha con Đồ Giảo, ở cửa vào thông đạo lúc trước cũng đã cảm tạ Hàn lập thêm một lần rồi cùng nhau rời đi.

Chu Quả Nhi thấy vậy, vẻ mặt cực kỳ vui mừng bay lên trên.

"Tốt rồi, Quả Nhi ngươi có thể nói chuyện Lục Hải là như thế nào rồi. Mặt khác, cũng nói cho ta biết trước kia ngươi ở nơi nào. Lần này ta tiến vào Tiểu Linh Thiên, cốt cũng chỉ để cùng với mẹ của ngươi hảo hảo nói chuyện một lần." Hàn Lập mỉm cười nhìn Chu Quả Nhi nói.

"Lục Hải là địa phương của người Lục Linh Tộc, mà Lục Linh Tộc thì là dị tộc cường đại nhất Tiểu Linh Thiên, cũng là tử địch của Tiểu Linh Thiên Nhân tộc chúng ta. Về phần địa phương sinh sống của Quả Nhi trước kia tất nhiên là nơi Nhân tộc tập trung rồi, vừa vặn là một chỗ trái ngược hoàn toàn so với Lục Hải này, cực kỳ xa xôi." Chu Quả Nhi có vài phần phiền muộn trả lời.

------oOo------

Chương 2390: Lục Linh Tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Lục Linh Tộc, chẳng lẽ là chủng loại dị tộc sinh ra đã có hai cánh trong suốt và làn da xanh biếc?" hai mắt Hàn Lập nhíu lại hỏi."Ơ, làm sao tiền bối biết được." Chu Quả Nhi nghe vậy liền cảm thấy kinh ngạc.

"Bởi vì có không ít dị tộc loại này đang kéo tới chỗ chúng ta, có lẽ lúc trước Mặc Linh Thánh Thuyền tiến vào giới này gây ra chấn động quá lớn, bị tộc nhân Lục Linh Tộc phát hiện ra." Hàn Lập nhàn nhạt trả lời.

"Thì ra là thế. Tiền bối cẩn thận một chút, Lục Linh Tộc là dị tộc cường đại nhất Tiểu Linh Thiên, mặc dù Linh khí của giới này thiếu thốn nên không thể sinh ra cường giả Đại Thừa, nhưng lại có thể câu thông phụ thể với Cổ Thụ Tổ Linh nào đó gần giống với Chân Linh, uy năng cũng lớn không kém Đại Thừa bình thường." Chu Quả Nhi vội vàng nhắc nhở.

"Cổ Thụ Tổ Linh, nghe cũng có chút ý tứ, chẳng qua bây giờ cũng không phải là lúc để dây dưa với bọn họ, nếu những tộc nhân Lục Linh Tộc này thức thời một chút thì ta cũng không thèm để ý tới. Nhưng nếu chúng không biết thân phận mà lại tiến đến cản đường, ta cũng sẽ không quan tâm mà cho chúng biết mặt. Cái thông đạo ra vào này cũng không thể để cho người khác biết được, trước tiên ta bày ra một cấm chế che giấu nơi này vào đã." Hàn Lập gật đầu, trong mắt chớp lên một tia hàn quang nói.

Tiếp theo tay áo của hắn giương lên, chi chít trận kỳ bay ra từ trong cổ tay áo, hóa thành đủ mọi viên cầu ánh sáng lóe lên rồi chợt tắt, lập tức biến mất vào trong hư không xung quanh.

Hàn Lập một tay bấm pháp quyết, điểm vài cái vào hư không xung quanh quầng sáng bảy màu.

Tức thì một mảnh ngũ sắc phù văn hiện ra, sau khi xen lẫn chớp động, hóa thành một màn ánh sáng nhàn nhạt che phủ kín xung quanh quầng sáng bảy màu.

"Phanh" một tiếng.

Quầng sáng bảy màu sau khi mơ hồ một cái, lập tức cùng với màn sáng nhạt nhạt kia biến mất trong hư không.

Không gian chấn động vốn dĩ lúc trước còn có thể mơ hồ cảm ứng được thì giờ đây đã hoàn toàn bị ngăn cách.

Tiếp theo, miệng Hàn Lập lại niệm vài tiếng, pháp quyết trong tay biến hóa, một cánh tay lại phất ra phía trước.

Một mảnh hào quang mịt mờ màu xanh từ trong tay áo cuồn cuộn bay ra, ngưng tụ hóa thành một cái phù văn to như cái đấu sau đó nổ tung vang lên một tiếng trầm đục.

Vô số lục ti từ trong đó tản ra, một màn không thể tưởng tượng nổi xuất hiện.

Cự tùng xanh ngắt đã biến thành mảnh vụn kia, lại rất nhanh biến ảo thành với tốc độ lấy mắt thường cũng thấy được, thậm chí ngay cả cái hố trên mặt đất cũng nhanh chóng được lấp đầy.

Chỉ sau thời gian vài cái hô hấp, cự tùng cùng chu vi hố đất xung quanh tất cả đều đã trở lại như cũ như chưa từng có gì xảy ra vậy.

Thần niệm của Hàn Lập lại đảo qua một lần, sau khi cảm thấy không còn điều gì sai sót, mới lộ ra vẻ thỏa mãn, nhưng sau đó bàn tay lại vỗ nhẹ vào hư không ở phía khác.

"'Oanh'" một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa.

Một tòa núi nhỏ cách đó mấy chục dặm đột nhiên bị một cỗ cự lực khổng lồ ép xuống san phẳng.

Mà lấy tiểu sơn làm trung tâm, trong phạm vi gần một dặm trên mặt đất sinh ra một chưởng ấn khổng lồ sâu tới vài chục trượng, mỗi một đường vân tay đều có thể thấy rõ.

"Đi thôi "

Lúc này Hàn Lập mới mìm cười phân phó một tiếng.

Vì thế cự thuyền ầm vang lên một tiếng, phá không bay đi tới một phương hướng nào đó, sau vài cái chớp động liền biến mất khỏi chân trời.

Một thời gian ngắn sau, ở một phương hướng khác có vài cái linh quang chớp động, mấy đạo cầu vồng chói mắt phá không bay tới, sau khi lượn vòng ở khu vực xung quanh mới đột nhiên dừng lại trên tiểu sơn bị san phẳng kia, độn quang thu lại hiện ra nhân ảnh ba gã sau lưng có cặp ánh trong suốt như cánh ve.

Cả ba người đều vừa cao vừa gầy, bất kể là tóc hay làn da đều là màu xanh nhạt, nhưng mơ hồ vẫn nhận ra được là hai nam một nữ.

Ba người cùng nhìn xuống chưởng ấn phía dưới, thần sắc trên mặt ai nấy đều cực kỳ nghiêm trọng.

"Thốc Ảnh, ngươi thấy thế nào?" Một gã nam tử Lục Linh Tộc dáng vóc khôi ngô hơn người, đột nhiên quay sang hỏi nữ tử bên cạnh một câu.

"Rất cường đại, ba người chúng ta không thể nào làm được chuyện này." Người kia so với hai người khác dung nhan thanh tú hơn nhiều, rõ ràng là nữ tử Lục Linh Tộc, lông mày nhíu chặt trả lời.

"Hừ, đâu phải chỉ là không làm được. Thực lực của người này chỉ sợ ràng cường đại hơn cả ba chúng ta rất nhiều." Một gã nam tử khác gương mặt hơi dài, thì hừ lạnh một tiếng nói.

"Cứ nhìn vào hình dạng của chưởng ấn này thì biết, rõ ràng là cường giả Nhân tộc lưu lại. Nhưng mà trong Nhân tộc lại có tồn tại cường đại như thế này sao?" trên mặt nữ tử lại thoáng qua vài tia nghi hoặc.

"Trước kia trong Nhân tộc cường đại nhất cũng chỉ có Thiên Môn Sơn Thiết Quân Tán Nhân, nhưng tu vi cũng chỉ mạnh hơn chúng ta một bậc mà thôi. Chẳng lẽ là trong Nhân tộc có cường giả mới xuất hiện!" nam tử khôi ngô Lục Linh Tộc sau khi trầm ngâm một lúc trả lời.

"Tiểu Linh Thiên chỉ lớn có như vậy, trong Nhân tộc xuất hiện cường giả bậc này thì làm sao lại không nghe được một chút tin tức gì chứ. Kỳ quái hơn nữa chính là, không cần biết lai lịch của người này ra sao nhưng tại sao lại xuất hiện ở trung tâm Lục Hải." Nam tử mặt dài lạnh lùng nói.

"Một điểm này quả thật là kỳ quái, sợ rằng chỉ có hỏi chủ nhân của chưởng ấn thì mới có thể biết được chân tướng." Trong mắt nữ tử hiện lên vẻ tàn khốc trả lời.

"Hỏi hắn? Các ngươi nói người Nhân tộc này lưu lại chưởng ấn là có ý gì chứ?" nam tử khôi ngô sờ sờ cằm, như có điều gì suy nghĩ hỏi lại một câu.

"Còn có thể có ý gì nữa, rõ ràng là đe dọa cho chúng ta biết khó mà lui. Nhưng hắn nghĩ Lục Hải là nơi nào chứ, cho dù người này đúng là một gã Đại Thừa Nhân tộc, cũng phải để lại cho chúng ta một cái công đạo mới được." nam tử mặt dài dữ tợn cười một tiếng rồi nói.

"Điều này là đương nhiên, bằng không nếu việc này truyền ra bên ngoài thì chư tộc đều nghĩ Lục Hải trở thành sân sau của bọn chúng. Nhưng còn không gian chấn động lúc đầu thì là việc gì? Chẳng lẽ cường giả Nhân tộc này lại vận dụng không gian bí thuật gì nên mới có thể coi nhẹ cấm chế tộc ta bố trí, trực tiếp truyền tống đến nơi này." Nữ tử lại chậm rãi hỏi.

"Ta cũng cảm ứng được không gian chấn động, nhưng vừa rồi xem xét lại một phen, cũng không phát hiện ra dấu vết không gian chấn động nào ở phụ cận nữa, xem ra là bị cường giả Nhân tộc kia xóa hết đi rồi." nam tử mặt dài nói không cần suy nghĩ.

"Bất kể làm cách nào mà Nhân tộc này lại vào được tận đây, chỉ cần bắt lấy hắn thì không lâu sau sẽ rõ. Hắc hắc, có khi hắn xâm nhập vào trọng địa của Lục Linh Tộc chúng ta lần này đối với tộc ta lại là một chuyện tốt. Bằng không nếu gặp phải cường địch này ở bên ngoài, chỉ sợ khó mà thuận lợi triệu hoán ra được Cổ Thụ Tổ Linh." nam tử khôi ngô đột nhiên cười nói." Quả thực là như thế, đã như vậy còn chờ cái gì nữa, mau đuổi theo. Lấy thần thông to lớn của đối phương, tộc nhân khác cho dù nhờ vào lực của Lục Hải chỉ sợ cũng không ngăn cản được lâu đâu." Nữ tử gật gật đầu đồng ý nói.

Hai gã nam tử Lục Linh Tộc khác tất nhiên là cũng không có điều gì phản đối.

Ba người lại hiện lên độn quang, lần nữa hóa thành ba đạo cầu vồng phá không bay đi, phương hướng chính là nơi mà Cự Thuyền biến mất.

Bên kia, Mặc Linh Thánh Thuyền vẫn đang bay ầm ầm phía trước.

Nhưng mà ở phụ cận, chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện cả ngàn Lục Linh Tộc nhân, đang thao túng đủ loại pháp khí từ xa công kích tới.

Trên Cự Thuyền cũng tuôn ra một loạt Ma Tinh Khôi Lỗi, cũng bắn ra hàng loạt các loại cột sáng cùng với lôi hỏa phản kích, bộ dáng đánh nhau sôi sục ngất trời với đám tộc nhân Lục Linh Tộc này. Nhưng tu vi cao nhất trong đám Lục Linh Tộc, chẳng qua cũng chỉ là cảnh giới Luyện Hư mà thôi, tất cả công kích tới Cự Thuyền, đều bị một tầng màn sáng màu đen hấp thụ không còn chút nào.

Mà công kích của đám khôi lỗi lên những người Lục Linh Tộc này, đa số đều bị một tầng hư ảnh lá màu xanh ngăn trở lại.

Song phương trông có vẻ đôi công hung mãnh dị thường, nhưng thực sự lại chẳng xuất hiện bao nhiêu thương vong, cũng chẳng có một chút ảnh hưởng gì tới Cự Thuyền.

Đột nhiên, gần nửa số người Lục Linh Tộc bỗng nhiên tụ tập lại cùng một chỗ, xếp thành một trận hình cổ quái, đồng thời tay bấm pháp quyết, trong miệng cùng niệm một loại chú ngữ.

"Oanh"' một tiếng.

Vô số cây lớn ở phía dưới chớp lên hào quang màu xanh mịt mờ, mỗi cây đều hiện ra một hư ảnh hình lá màu xanh, rất nhanh đã tụ lại bên trên hơn trăm người Lục Linh Tộc, ngưng tụ lại thành một hư ảnh cự lá to đến vài mẫu, sau khi chớp lên một cái lập tức xuất hiện phía trên cự thuyền, hào quang đại phóng lao thẳng xuống phía dưới. Bộ dáng như muốn cuốn chặt lấy Mặc Linh Thánh Thuyền.

Nhưng ngay lập tức, Cự Thuyền chợt chấn động, một cự thủ lóng lánh khổng lồ bay vụt ra, xòe ra năm ngón tay chụp thẳng lên phía trên.

Một tiếng vỡ giòn tan vang lên.

Hư ảnh lá cây khổng lồ sau khi lay động một cái, lập tức bị cự thủ khổng lồ màu xanh bắt lấy, nó như một vật sống ngọ nguậy giãy dụa không ngừng.

Nhưng năm ngón tay của cự thủ khổng lồ như năm cái móc câu nắm chặt hư ảnh lá cây khổng lồ trong lòng bàn tay, hoàn toàn không cho nó có chút cơ hội đào thoát.

Hơn trăm Lục Linh Tộc nhân kia đều trở nên kinh hoảng, lập tức chú ngữ trong miệng trở nên khẩn trương, đồng thời đem toàn bộ pháp lực bản thân trút mạnh vào Cự Thuyền trên không.

Vốn dĩ hư ảnh lá cây khổng lồ còn hơi mờ nhạt, thoáng chốc lóe lên lục quang rồi trở nên giống như thực thể, đồng thời một cỗ khí tức cường đại tỏa ra từ trên đó, lại một lần nữa giàng co với cự thủ khổng lồ.

"Chút tài mọn "

Một âm thanh nhàn nhạt của nam tử truyền ra từ bên trong Cự

Thuyền, cự thủ màu xanh bỗng nhiên tăng mạnh lực, một cỗ thần lực không thể tin được theo năm ngón tay truyền ra.

"Phanh" một tiếng.

Hư ảnh cự lá màu xanh bị bàn tay cường nghạnh bóp nát.

Dưới tác dụng của lực cắn trả, mấy trăm người Lục Linh Tộc sắc mặt tái nhợt, miệng phun ra một đống máu tươi.

Một ít người pháp lực còn yếu hơn thì lập tức rơi thẳng từ trên không xuống.

Lúc này, một hư ảnh bỗng lóe lên trên đầu Cự Thuyền, Hàn Lập không một tiếng động hiện ra.

Ánh mắt của hắn quét qua chỗ đám người Lục Linh Tộc, mặt không cảm xúc nói một câu:

"Vốn dĩ là muốn tha cho các ngươi một con đường sống, nhưng đã không biết điều vậy nên đành phải tiễn các người đi vậy."

Vừa dứt lời, hai tay Hàn Lập khẽ chà xát, một viên cầu lôi điện màu vàng ầm vang một tiếng hiện ra, vừa điên cuồng lớn lên vừa bay lên trên trời cao.

Kim quang chói mắt, tiếng sấm rung trời!

Trong nháy mắt, lôi cầu liền biến thành các loại lầu các lớn nhỏ mặt ngoài ánh vàng rực rỡ, vô số kim hồ lượn lờ chớp động, đồng thời một cỗ khí tức khủng bố gần như muốn hủy diệt hết thảy mọi thứ tuôn ra.

Đám người Lục Linh Tộc gặp tình hình này tất cả đều cực kỳ kinh hoảng, trong đó một gã cầm đầu không chút do dự quát to một tiếng "Lui lại", tức thì tất cả Lục Linh Tộc nhân ào ào xoay người bỏ chạy về phía xa.

Nhưng Hàn Lập đã xuất ra thần thông, làm sao lại có thể để họ dễ dàng rời đi như thế, trong mắt hắn thoáng hiện lên vẻ lạnh lẽo, một ngón tay nhẹ nhàng điểm ra, tức thì một đạo pháp quyết chớp lên rồi nhập vào trong lôi cầu cực lớn kia.

Lập tức, lôi cầu vang lên một tiếng nổ tung, sét đánh ngập trời, vô số hồ quang màu vàng bắn đi bốn phương tám hướng xung quanh.

------oOo------

Chương 2391: Cổ Thụ Tổ Linh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau một loạt tiếng nổ vang, những kẻ Lục Linh tộc này đồng loạt hóa thành tro bụi. Gần ngàn dị tộc trong nháy mắt chỉ còn hơn mười người sống sót.

Những kẻ Lục Linh tộc còn lại trông thấy tình cảnh này tất cả đều bị dọa đến hồn phi phách tán, lúc này họ mới biết, đối thủ trên con thuyền trước mắt này không phải là loại tồn tại mà họ có thể đối phó được, kẻ nào cũng quay đầu chạy thục mạng.

Hàn Lập lạnh lùng nhìn cảnh những Lục Linh tộc nhân còn sót lại chạy trốn, cũng không có ý định đuổi cùng giết tận, vốn là đang muốn quay vào khoang thuyền thì đột nhiên tiếng xé gió từ phía chân trời vang lên, từ trên không ba đạo ánh sáng chói mắt bắn nhanh tới.

Hai mắt Hàn Lập khẽ nhíu lại nhưng cũng không có bất kỳ hành động nào, chỉ lẳng lặng đứng ở phía mũi thuyền nhìn tới hướng ba đạo độn quang đang phi tới.

Chỉ một lát sau, ba đạo độn quang thu lại biến thành ba cường giả Lục Linh tộc, một nữ hai nam.

Ba người nhìn thấy cảnh lực lượng tinh nhuệ của tộc mình trong nháy mắt bị thương và tiêu diệt nhiều như vậy cũng cảm thấy vừa sợ vừa giận.

Bọn họ mặc dù dự đoán đối phương thần thông quảng đại, những tộc nhân kia không có khả năng cản trở nổi đối phương, nhưng dựa vào sự trợ giúp của lực lượng từ Lục Hải, ít ra cũng không thể có nhiều thương vong như vậy, việc chỉ có hơn mười người chạy thoát hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của họ.

Dù sao thì từ lúc thương lượng rồi vội vã đuổi theo cho đến giờ, cùng lắm là mới chỉ vừa hết thời gian uống cạn chén trà.

Cho đến khi ba cường giả Lục Linh tộc chuyển sang nhìn về phía Hàn Lập, cả ba không khỏi giật mình cả kinh cùng xoay lại nhìn nhau, đều đồng thời thấy trong mắt đồng bạn một chút thần sắc hoảng sợ.

"Thực sự là Đại Thừa, đây quả thật là Đại Thừa tu sĩ!"

Hàn Lập khẽ liếc mắt nhìn qua ba người đã nhận ra đó chỉ là những kẻ còn ở cảnh giới Hợp Thể trung hậu kỳ, căn bản không cần quá xem trọng.

"Nhân tộc thật sự xuất hiện một tu sĩ Đại Thừa, xin hỏi tôn tính đại danh của tiền bối? Với tu vi hiện tại của tiền bối không cảm thấy việc ra tay như thế với hậu bối có chút ỷ lớn hiếp nhỏ hay sao?" Một tên Lục Linh tộc hít một hơi thật sâu, vẻ mặt giận giữ hỏi Hàn Lập.

“Ỷ lớn hiếp nhỏ? Bọn chúng dám cả gan cản trở công chuyện của ta, nếu ta dễ dàng bỏ qua chỉ sợ các đạo hữu khác biết chuyện này sẽ cười nhạo ta mất. Còn về tên của ta thì các ngươi cũng không cần biết.”

“Các hạ là từ giới diện khác tới sao?” Nam tử khôi ngô dường như nghe được trong lời nói của Hàn Lập một chút thông tin, khuôn mặt thoáng kinh ngạc hỏi lại.

“Đúng thì sao mà không đúng thì sao?” Hàn Lập bâng quơ đáp lời.

“Nếu các hạ thật sự là từ giới diện khác đến, để tìm hiểu thêm thông tin về lối vào Tiểu Linh Thiên, có lẽ chúng ta phải giữ đạo hữu lại ít hôm tại Lục Hải này.” Ánh mắt của nam tử cao gầy chợt lóe lên, khẽ nói.

“Chỉ là ba gã Hợp Thể mà cũng dám ở trước mặt ta khoác lác như vậy, các ngươi nghĩ rằng chỉ cần dựa vào cách ký phụ Cổ Thụ Tổ Linh là có thể sao?” Hàn Lập khẽ nhếch mép cười hỏi.

"Các hạ biết rõ Cổ Thụ Tổ Linh, xem ra đạo hữu không phải là ngẫu nhiên đi tới nơi này rồi." Nam tử khôi ngô dường như nghĩ ra điều gì, đồng tử co lại.

Hàn Lập cười hắc hắc hai tiếng, cũng không có ý tứ nói thêm điều gì.

"Hai vị đạo hữu, xem ra không còn cách nào khác, chỉ còn cách gọi đến Tổ Linh rồi. Vì lối ra của tộc chúng ta, bằng cách nào đi nữa chúng ta cũng phải bắt giữ người này lại, và lấy ba địch một, phần thắng của chúng ta chắc chắc sẽ tăng thêm một ít". Nữ tử Lục Linh Tộc ánh mắt trở nên tàn khốc gằn giọng.

Hai nam tử đi cùng nghe vậy cũng gật đầu đồng ý.

Bản thân họ đã trải qua hàng loạt trận chiến, đối với uy lực của Cổ Thụ Tổ Linh ba người dường như đã mê muội đến hồ đồ, nghĩ rằng cho dù đối phương là một Đại Thừa từ giới diện khác đến cũng có lòng tin rất lớn.

Sau đó ba người đồng thời nâng cánh tay trái lên, ống tay áo che phủ trên người tức thời vỡ vụn, trên cánh tay của mỗi người đều có những hình vẽ cây cổ thụ trông rất sống động.

Mỗi một hình vẽ đều không giống nhau, một hình cây cổ thụ xanh ngắt, cành lá tươi tốt dày đặc, một hình vẽ cổ thụ cao lớn, toàn thân màu sáng bạc. Hình vẽ cổ thụ cuối cùng có đủ mọi màu sắc rất rực rỡ, đầu cành nở đầy các loại hoa đặc sắc với đủ loại kích cỡ.

"Tổ Linh hiện thân "

Ba cường giả Lục Linh tộc một tay đồng thời bấm pháp quyết, khẽ quát lên một tiếng, lập tức ba luồng sáng xanh trên cánh tay lấp lánh chuyển động, đặc biệt mỗi hình vẽ đều hiện ra một ảo ảnh thân cây cao khoảng một thước.

Ở phía dưới rừng rậm, thiên địa nguyên khí đột nhiên chuyển động, vô số sợi tơ màu lục từ trong cây cối bay ra, sau đó chúng như thủy triều, ào ạt hướng tới hình vẽ trên cánh tay ba cường giả Lục Linh tộc, cuối cùng ba ảo ảnh Cổ thụ bay vọt ra khỏi cánh tay của ba người.

Trong nháy mắt, ba ảo ảnh cổ thụ mặt ngoài lấp lánh sắc xanh hiện ra rồi không ngừng lớn dần lên, cuối cùng hóa thành những Cự Mộc to lớn hàng trăm trượng cao vút trời.

Bóng dáng ba cường giả Lục Linh tộc đã không còn thấy ở chỗ cũ.

Ba thân Cự Mộc, sau khi ánh sáng xung quanh thu lại đã hiện ra ba khuôn mặt.

Nhìn rõ ngũ quan khuôn mặt từng người, rõ ràng là ba tu sĩ Lục Linh tộc, hai nam một nữ, vừa biến mất lúc trước.

“Đây là Cổ Thụ Tổ Linh sao? Quả thật rất thú vị, mộc linh khí rất tinh thuần!”

Hàn Lập cảm giác ba Cự Mộc phát ra khí tức cường đại, khuôn mặt tỏ ra vài phần kinh ngạc.

Lúc này, ba thân Cự Mộc mơ hồ vặn vẹo một hồi, sau lại biến hóa thành ba hình dáng to lớn khác nhau.

Một Cự Nhân đầu đầy tóc xanh dài chấm vai, trên người mặt một bộ mộc giáp màu xanh, hai tay trống không.

Một Cự Nhân dáng người hơi thon thả, sau lưng mọc thêm ảo ảnh một đôi cánh phát sáng lung linh, trong tay nắm một thanh kiếm lớn dài màu xanh.

Cuối cùng là một Cự Nhân cao lớn nhất, mặc một bộ giáp bạc hình dáng như một cái gai đâm ngược lên, hai tay cũng nắm một thanh chùy lớn màu bạc.

Lúc này, ba Cự Nhân vừa mới biến hóa xong, Cự nhân tóc dài ông ông nói liền:

“Nếu các hạ nguyện ý thúc thủ chịu trói thì còn kịp. Chúng ta chỉ muốn đạo hữu tạm thời ở lại mấy ngày, nói rõ về chỗ cửa ra vào của giới này thì sau đó có thể tự do rời khỏi. Nếu không đợi đến lúc Tổ Linh đã động thủ, chúng ta cũng không có cách nào khống chế hành động của Tổ Linh đâu, chẳng may đạo hữu vẫn lạc dưới quyền cước của Tổ Linh thì hối hận cũng không kịp".

"Khẩu khí thật lớn. Cho dù các ngươi dựa vào một chút ngoại lực tiến tới cảnh giới Đại Thừa thì trong mắt ta cũng không đáng một xu. Tuy nhiên loại bí thuật ký phụ của các ngươi lại khiến ta có chút hứng thú, chờ sau khi bắt được các ngươi sẽ nghiên cứu thật kỹ một phen."

"Cùng hắn đôi co làm gì! Nhân tộc vốn với Lục Linh nhất tộc chúng ta là đối địch của nhau, nếu hắn cho rằng mình là Đại Thừa thì có thể xem thường chúng ta, vậy cứ để hắn biết một chút về sự đáng sợ của Cổ Thụ Tổ Linh đi". Cự nhân dáng người thon thả có vẻ nôn nóng, tức giận khẽ quát lên.

Tiếng quát vừa ra khỏi miệng, ba Cự Nhân đồng thời im lặng, bước nhanh một bước, nhắm Mặc Linh Thánh Thuyền đi tới.

Hàn Lập đang đứng trước mũi thuyền thấy vậy, chân đạp vào hư không. Ầm… Ầm! Tiếng nổ vang lên đã đi tới trước mặt ba Cự Nhân, tay áo run lên đồng thời nở nụ cười nhạo báng.

Tiếng sét đánh vang lên, trong tay áo ánh sáng lóe lên bắn ra một tia sét nhỏ màu bạc, tia sét thu lại hóa thành một đạo sĩ trẻ, mặt không biểu cảm, đứng cạnh Hàn Lập.

"Giải huynh, công pháp của huynh vừa khéo khắc chế ba thân Cổ Thụ Tổ Linh này, vậy thì giao cho huynh ứng phó là được rồi, tốt nhất là bắt sống một trong ba người bọn họ." Hàn Lập phân phó một tiếng.

"Cường giả mộc thuộc tính! Rất tốt, mình ta là đủ rồi." Giải đạo nhân ánh mắt khẽ quét qua ba Cự Nhân, hơi gật đầu một chút, sau đó một chân dẫm mạnh.

"Oanh".

Bên ngoài thân Giải đạo nhân lập tức xuất hiện vô số tia sét điện màu bạc đồng thời xông lên nhắm vào ba Cự Nhân, thân hình cũng đón gió biến lớn, hóa thành một con Cua Vàng lớn vài mẫu, hai càng một lớn một nhỏ.

Hai càng khổng lồ giơ lên phía trước thăm dò, đột nhiên bắn ra một đạo tia sét màu bạc, chỉ sau một cái chớp động liền xuất hiện tại chỗ Cự Nhân thân hình thon thả.

Bầu trời phía trên Cự nhân cao lớn và Cự nhân tóc dài chấn động, hai ảo ảnh Cự Ngao cùng một mảng sét màu bạc cùng đè xuống dưới.

Ba gã Cổ Thụ Tổ Linh biến thành Cự Nhân tự nhiên cả kinh.

Bọn họ thật sự không ngờ đối phương lại triệu hồi ra một kẻ không những động thủ dứt khoát mà còn có thần thông lôi thuộc tính, loại công pháp mà bọn họ kiêng kỵ nhất, cả ba rùng mình, đồng thời thi triển thần thông ngăn chặn.

Cánh tay cao lớn của Cự nhân vừa chuyển động, hai cự chùy màu bạc trong tay thoáng cái đã biến hóa ra vô số ảo ảnh hướng tới hư ảnh Cự Ngao đang đè tới đánh xuống.

Hai tay Cự Nhân tóc dài đang thi triển pháp quyết, ánh sáng bên ngoài mộc giáp màu xanh không ngừng lóe lên hóa ra vô số dây leo thật dài, đan dệt khắp không trung rồi biến thành một tấm lưới rộng lớn hướng tới Cự Ngao trên đầu mình như muốn bao bọc lại.

Về phần Cự Nhân thon thả đang đối mặt với cột sét màu bạc, khuôn mặt tràn đầy vẻ tập trung, đem lưỡi dao lớn trong tay đặt ngang trước người.

Ngay lập tức, bề ngoài lưỡi dao vặn vẹo biến hóa thành một lá chắn màu lục thật lớn, mặt ngoài khắc sâu vô số linh văn, đem nó che chắn trước thân mình.

Tại chỗ ba Cự Nhân truyền ra từng tiếng nổ kinh thiên động địa, từng đạo tia sét màu bạc cùng lúc hiện ra rồi hóa thành từng đoàn điện quang nổ tung lên.

Lúc này Hoàng Kim Giải gầm nhẹ một tiếng, vỏ cứng sau lưng đột nhiên nổi lên vô số Lôi Văn màu bạc rồi nhanh chóng tụ lại biến hóa ra một lôi trận thật lớn.

Lôi trận này chỉ quay tròn một vòng rồi nổ vang, lập tức chui vào hư không không thấy bóng dáng.

Ngay lập tức, ba thân Cự Nhân trên bầu trời đồng thời chấn động kịch liệt, bên trong lôi trận thật lớn vô số tia sét đang chuyển động không ngừng bắn vào họ.

Thân hình Hoàng Kim Giải chớp lên, cũng vô thanh vô tức xuất hiện trên không, sau đó lăn một vòng rồi biến mất vào trong lôi trận.

Ầm... Ầm! Âm thanh vừa vang lên, lôi trận lớn từ từ hạ xuống dưới.

Lúc này phía dưới truyền ra những tiếng rống đầy hoảng sợ của ba Cự Nhân, một cỗ khí tức cuồng bạo xông lên nhưng vừa mới tiếp xúc với lôi trận đã bị hàng loạt lôi điện còn kinh khủng hơn trước trực tiếp xé rách thành từng mảng.

Ngay tức khắc, lôi trận biến thành một đám mây sét bao phủ hết ba thân Cự Nhân rồi thu vào bên trong.

Từng tiếng sét đánh nổi lên, ba Cự Nhân liên tục thét lên những âm thanh đau đớn, ngoài ra còn mơ hồ trông thấy từng đoàn tia sáng ở bên trong không ngừng nổ tung.

Hàn Lập trông thấy mọi sự xảy ra, mỉm cười không chút do dự quay người hướng tới khoang thuyền đi tới.

Giải đạo nhân ngay cả Ma giới Tam Đại Thủy tổ đều có vài phần kiêng dè thì ba gã ngụy Đại Thừa làm sao có thể chống đỡ lâu nổi.

Đấy là chưa nói đến công pháp của cả hai bên khắc chế lẫn nhau, vì thế Hàn Lập chỉ nhìn qua khúc đầu giao chiến đã yên tâm trở về thuyền mình.

Quả nhiên, sau một thời gian cạn chung trà, bên ngoài đại sảnh trên khoang thuyền có tiếng bước chân vang lên, Giải đạo nhân vẻ mặt như thường từng bước đi vào.

Hàn Lập đang ngồi trong đại sảnh yên lặng tìm hiểu những pháp quyết lúc trước, khẽ ngẩng đầu lên nhìn đạo nhân rồi cười hỏi một câu:

“Huynh đã chém giết hết tất cả bọn họ?”

“Đương nhiên là không, Hàn huynh chẳng phải đã bảo ta để lại một kẻ còn sống hay sao?” Giải đạo nhân khẽ đáp, tay áo giơ lên, một cái bình nhỏ màu bạc bay ra.

Một tay Hàn Lập hướng tới hư không điểm một cái rồi chộp lấy bình nhỏ, thần niệm xuyên qua vách bình hướng tới bên trong quét qua, chỉ thấy trong bình mơ hồ có một Nguyên Anh héo rút, cao khoảng vài tấc.

Nhìn dung nhan thì đúng là nam tử Lục Linh tộc có gương mặt gầy.

Hàn Lập gật gật đầu, lộ ra vẻ mặt hài lòng, cũng không hỏi kết cục của hai cường giả Lục Linh tộc còn lại, ánh sáng trong tay lóe lên thu bình nhỏ vào trong vòng trữ vật.

Sau đó Ma Linh Thánh Thuyền run lên rồi lại hướng tới phía tới bắn nhanh đi.

Từ lúc đó, Lục Linh tộc không có thêm người nào dám tới ngăn cản hành trình của con thuyền nữa.

------oOo------

Chương 2392: Chấn động Nhân Tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chẳng bao lâu sau, tin tức liên quan đến việc ba cường giả của Lục Linh Tộc bị một vị Đại Thừa của Nhân tộc diệt sát lập tức lan truyền ra.

Các loại dị tộc giống như Lục Linh Tộc khi mới biết được tin này đều cực kỳ kinh hãi, lập tức nhao nhao phái ra nhân thủ điều tra mọi nơi xem chân tướng thực hư của việc này như thế nào.

Qua một đoạn thời gian sau, toàn bộ Tiểu Linh Thiên bị việc này triệt để khuấy động.

Mà lúc này, Mặc Linh Thánh Thuyền đã sớm bay ra khỏi khu vực khống chế của Lục Linh Tộc, bay thẳng đến một khu vực khác của Tiểu Linh Thiên là nơi cư trú của Nhân tộc.

Mấy ngày sau tại phạm vi Nhân tộc, trong một tòa thạch điện cổ kính trên một đỉnh núi cao vạn trượng, có vài cường giả Nhân tộc đang ở xung quanh một cái bàn đá đang trò chuyện điều gì đó.

Mấy người này gồm có ba nam một nữ, tất cả đều có tu vi trên Hợp Thể, trong khi nói chuyện thần sắc ai nấy cũng đều cực kỳ nghiêm trọng.

"Tin tức đã xác định được quả thật là không sai sao, thật là một vị Đại Thừa Nhân tộc chúng ta, cùng lúc giết chết ba gã Lục Linh Tộc kể cả Cổ Thụ Tổ Linh." một gã trung niên đại hán có làn da đen thui trong đó lớn tiếng hỏi.

"Mặc dù thám tử của chúng ta không có cách nào tiến được vào trong Lục Hải, nhưng nhìn vào phản ứng của các tộc khác thì chắc chắn là không thể sai được. Bằng không Lục Linh Tộc hiện giờ chỉ trong có mấy ngày ngắn ngủi đã vội vàng rút tất cả nhân thủ về bên trong Lục Hải, xem chừng bộ dáng chuẩn bị triệt để phong bế khu rừng." Một lão giả tóc trắng xoá khác, tay vê râu trả lời.

"Thế nhưng cả ta và ngươi đều hiểu rõ, tại Tiểu Linh Thiên này, Nhân tộc chúng ta căn bản không thể sinh ra tồn tại Đại Thừa, trước kia không có,phòng chừng sau này cũng không có khả năng.” Mỹ phụ áo lam ở đối diện, lông mày nhíu lại một cái nói.

"Lời này trước kia còn có thể nói, hiện tại thì sao, chẳng lẽ các ngươi quên Nguyệt tiên tử rồi à. Nguyệt Tiên tử tư chất kinh người, chỉ dùng có một thời gian ngắn mà đã tu luyện từ Luyện Hư đến tận Hợp Thể đại thành, nói không chừng thật sự có hy vọng phá vỡ truyền thuyết Tiểu Linh Thiên không có Đại Thừa." Một gã nam tử khuôn mặt nghiêm nghị lạnh lùng dị thường nói.

"Tư chất của Nguyệt đạo hữu tự nhiên không cần phải nói, ngắn ngủi chỉ trong 2000 năm đã trở thành đệ nhất cường giả trong Nhân tộc chúng ta, thậm chí có thể chống chọi với Lục Linh Tổ Cổ Thụ Tổ Linh mà không hề rơi xuống hạ phong. Nhưng nếu nói Nguyệt đạo hữu có thể tiến giai Đại Thừa dưới tình hình linh khí thiếu thốn ở Tiểu Linh Thiên này thì thật sự là khó có khả năng." mỹ phụ áo xanh nghe được ba chữ "Nguyệt tiên tử", thần sắc hơi động một chút, nhưng vẫn lắc đầu trả lời.

"Chỉ là khả năng không lớn mà thôi, nhưng với tư chất yêu nghiệt của Nguyệt tiên tử thì vẫn còn một chút cơ hội." Nam tử nghiêm nghị lạnh lùng không khách khí phản bác.

"Nếu như Nguyệt tiên tử có thể tiến giai Đại Thừa thì quả là một sự tình may mắn đối với Nhân tộc ở Tiểu Linh Thiên chúng ta. Nhưng với tình hình của Nguyệt đạo hữu hiện giờ, ít nhất còn phải tích lũy thêm mấy trăm năm thời gian nữa thì mới có thể thử xung kích bình cảnh này. Đúng rồi, hiện tại Nguyệt tiên tử đang tu luyện một loại bí thuật rất trọng yếu, không biết có thể tham gia lần tụ hội này được không." Lão giả tóc trắng bình tĩnh nói.

"Thiết đạo hữu yên tâm, mặc dù Nguyệt tiên tử hiện tại không thể xuất quan, nhưng ta đã đem tin tức liên quan truyền đến chỗ nàng ấy bế quan, tin tưởng rằng rất nhanh thôi sẽ có tin tức của nàng ấy truyền lại cho chúng ta." Một gã nam tử khô gầy không mở miệng từ nãy giờ, đột nhiên nhàn nhạt nói một câu.

"Rất tốt, đại sự bậc này mà không có Nguyệt Tiên tử tham gia thương thảo thì quả thật là ta có chút không an tâm. Giờ thì mọi người nói thử xem, vị Đại Thừa Nhân tộc này rốt cục là xuất hiện từ đâu tới?" Lão giả tóc trắng vừa lòng gật gật đầu, lại hỏi tiếp.

"Còn có thể từ chỗ nào nữa, tám chín phần mười là tu sĩ Đại Thừa từ ngoại giới xông vào." mỹ phụ áo lam lông mày khẽ nhíu lại nói.

"Quả thực khả năng này là lớn nhất. Nhưng người này đã là Đại Thừa Nhân tộc, khẳng định là đến từ Linh giới, hơn nữa lại có biện pháp đi tới Tiểu Linh Thiên, chắc chắn là cũng có thể ly khai nơi này bằng thông đạo khi tới đây. Chuyện này đối với chúng ta quả thực là cơ hội đi tới Linh giới ngàn năm có một." Đại hán có làn da đen thui đồng ý nói.

"Chỉ có tại Linh giới chúng ta mới có thể có ít khả năng tiến giai lên Đại thừa. Mặc dù lúc trước các tộc cũng phát hiện lối ra để ly khai giới này, nhưng đáng tiếc là không ai có thể chống lại giới diện chi lực khủng bố ở thông đạo kia, chỉ có thể đành bó tay mà thôi. Nếu quả thật là vị Đại Thừa Nhân tộc này đến từ ngoại giới thì đây đúng là một đại cơ duyên cho Nhân tộc ở Tiểu Linh Thiên chúng ta." Sau khi nam tử nghiêm nghị lạnh lùng nghĩ một chút, trong mắt cũng hiện lên một tia cháy bỏng nói.

"Chẳng qua là đối với sự tình của Linh giới chúng ta cũng không biết được nhiều lắm, vị Đại Thừa này có đúng là tu sĩ đến từ Linh giới, có thật sự là tu sĩ Nhân tộc hay không cũng chưa thể khẳng định được. Nhưng có thể khẳng định một điều là chắc chắn người này sẽ ghé lại xem qua chỗ cư ngụ của Nhân tộc chúng ta, cho nên là không thể không chuẩn bị một ít phòng bị. Vạn nhất người này không hề niệm chút tình nghĩa đồng tộc mà lại xuất hiện lời gì ác ý, chúng ta cũng không thể không có một chút dự phòng." Lời nói của lão già tóc trắng lại cực kỳ lão luyện từng trải.

"Lời của Bạch Ông rất có lý, chẳng qua người kia có thể cùng lúc diệt sát cả tam đại Cổ Thụ Tổ Linh phụ thể trên Lục Linh Tộc, thần thông to lớn như thế nào hoàn toàn có thể đoán được. Đến lúc đó Nguyệt tiên tử cũng phải ra mặt mới có khả năng đối kháng. Dù sao Nguyệt đạo hữu là người duy nhất trong chúng ta thực lực chân chính tiếp cận tồn tại Đại Thừa." Hai mắt nam tử nghiêm nghị lạnh lùng chớp lên một tia hàn quang nói.

"Việc Nguyệt Tiên tử lập tức xuất quan chỉ sợ là không dễ. Dù sao Nguyệt đạo hữu cũng ở..." nam tử khô gầy nhướng mày đang muốn nói gì.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên bên ngoài đại điện vang lên một tiếng, một đạo ánh sáng bạc bắn tới, sau vài cái chớp động đã đến phía trên mọi người, lượn vòng vài cái hóa thành một thanh tiểu kiếm bay thẳng đến bàn đá chỗ mọi người.

Trên tiểu kiếm màu bạc bất ngờ có thêm một cái ngọc giản màu trắng.

Mọi người thấy tình hình như vậy thì mỗi người một vẻ.

Lão giả tóc trắng sau khi suy nghĩ một chút, lập tức khoát tay lấy ngọc giản từ trên tiểu kiếm màu bạc xuống.

Tiểu kiếm run lên, lại hóa thành một đạo ánh sáng màu bạc phá không bay đi, sau một cái chớp động, lập tức biến mất vô tung vô ảnh ngoài cửa điện.

Thoáng cái, ánh mắt của những người khác tất cả đều tập trung vào vật màu trắng đang ở trên tay lão giả.

Lão giả đem ngọc giản đặt lên trên trán, khép hờ hai mắt, dùng thần niệm của mình để kiểm tra thông tin trong đó.

Chỉ một lát sau, thần sắc lão giả khẽ động, hai mắt mở ra, mặt lộ vẻ vui mừng:

"Quả nhiên là phi kiếm truyền thư của Nguyệt tiên tử. Nguyệt đạo hữu đã hứa đợi đến khi gã Đại Thừa kia tiến vào khu vực cư trú của Nhân tộc thì sẽ cùng chúng ta đi gặp người này một lần."

"Vậy là rất tốt, có Nguyệt đạo hữu cùng đi, chúng ta cũng an tâm hơn nhiều." Nam tử khô gầy nghe vậy, lộ ra vẻ mừng rỡ nói.

Những người cũng vì vậy mà thần sắc trở nên thả lỏng hơn.

Tiếp theo sau đó mọi người lại thương nghị thêm một chút, rồi cùng rời khỏi thạch điện, bắt đầu làm một chút chuẩn bị.

….

Ở một chỗ bí ẩn khác trong sơn cốc, một tòa mật thất bị một tầng hàn băng phong bế lối ra vào, trên một vòng Ngân Luân sáng như trăng, một thiếu nữ áo trắng vóc người thon thả đang ngồi xếp bằng lẳng lặng tìm hiểu cái gì đó.

Thân hình thiếu nữ giống như một pho tượng không hề nhúc nhích chút nào, nhưng mơ hồ để lộ ra một loại phong tư tuyệt thế không nói nên lời, gương mặt tuyệt mỹ như phấn ngọc đang được ngân quang nhè nhẹ chiếu sáng hơi cúi xuống, làm cho không ai có thể thấy rõ được hoàn toàn dung nhan thật sự.

…

Hơn nửa tháng sau, trên bầu trời một dãy núi liên miên thuộc biên giới nơi cư trú của Nhân tộc, âm thanh ầm ầm vang lên, một Cự Thuyền màu đen trông như tòa núi nhỏ từ không trung bay tới, sau vài cái chớp động, lập tức bắn thẳng tới sâu bên trong khu vực cư trú của Nhân tộc.

Một ít tu sĩ đê giai ở dưới dãy núi trông thấy tình hình này không thể kìm được mà trợn mắt há mồm.

Bình thường những Nhân tộc ở tại chỗ sâu xa trong Tiểu Linh Tiên chưa bao giờ được thấy qua phi hành pháp khí lớn đến vậy.

Chẳng qua một ít người hữu ý trong nháy mắt khi vừa phát hiện ra Cự Thuyền màu đen, lập tức thông qua một ít pháp khí đặc thù đem tin tức này trực tiếp truyền về hậu phương.

Cho nên mặc dù Mặc Linh Thánh Thuyền cực kỳ đáng chú ý, nhưng một đường phi hành trên bầu trời khu vực Nhân tộc, không có bất kỳ người nào tiến lên ngăn cản hoặc vặn hỏi cái gì.

Hai ngày sau, sau khi Cự Thuyền màu đen bay qua một hồ nước rất rộng lớn, đột nhiên dừng lại ở một dãy núi nhỏ rất bình thường.

"Hàn tiền bối, nơi đó chính là động phủ của gia mẫu. Ở đây ngoại trừ ta cùng mẫu thân ra, còn có mấy vị thúc bá tỷ muội ở bên trong các đỉnh núi khác." Một thanh âm của thiếu nữ tràn đầy vui mừng truyền từ bên trong Cự Thuyền ra.

Tiếp theo ánh sáng bạc chớp lên, Chu Quả Nhi cực kỳ hưng phấn bay xuống khỏi Cự Thuyền, lập tức lao thẳng vào trong một tòa núi nhỏ

"Xem ra này nha đầu này thật sự rất nhớ nhà, bằng không cũng sẽ không cấp bách đến mức quên cả chào hỏi một tiếng mà đã đi ra ngoài rồi." một âm thanh của nam tử cười khẽ từ trong Cự Thuyền vang lên.

"Hàn sư, trước kia Quả Nhi chưa bao giờ rời xa nhà lâu như vậy, cuối cùng lần này cũng có thể trở về thăm gia đình tất nhiên là tình cảm cực kỳ chân thành rồi." Thêm một thanh âm cực kỳ cũng kính cũng truyền ra.

Vừa dứt lời, trên không trung lóe lên tia ánh sáng xanh nhàn nhạt, Hàn Lập mang theo Hoa Thạch lão tổ xuất hiện ở phía trước Cự Thuyền, từ trên cao nhìn xuống đánh giá mấy ngọn núi này.

Lúc này, Chu Quả Nhi sau khi chớp động một cái, trực tiếp chui vào trong một mặt thạch bích bên trên sườn núi không thấy bóng dáng nữa.

Hàn Lập mỉm cười, lẳng lặng đứng chờ trên không trung.

Lúc này, hắn tất nhiên là có thể cảm thấy được có người trên vài ngọn núi khác đang dùng một ít pháp khí nào đó lặng lẽ quan sát mình cũng với Cự Thuyền, trong lòng cực kỳ sợ hãi không dám hiện thân ra ngoài.

Chỉ sau thời gian một bữa cơm, từ chỗ vách đá mà Chu Quả Nhi biến mất kia ánh sáng chớp lên, một thiếu phụ ăn mặc thanh lịch đi ra từ đó.

Nhìn dung nhan thiếu phụ này cùng Chu Quả Nhi có bộ dáng tương tự đến sáu bảy phần, mà thiếu nữ hai mắt đỏ ửng đang bám chặt theo bên cạnh, chính là Chu Quả Nhi đi vào lúc trước.

"Vãn bối Thạch Tiêm Vân bái kiến tiền bối! Nghe Quả Nhi nói, lần này nhờ có tiền bối cứu giúp, mới có thể giữ được tánh mạng ở bên ngoài, vãn bối thật sự vô cùng cảm kích." Thiếu phụ ngẩng đầu lên đến không trung nhìn qua thân hình Hàn Lập cùng với Thạch lão tổ, lập tức cùng với Chu Quả Nhi từ xa cúi đầu xuống.

"Ngươi chính là mẫu thân của Chu Quả Nhi, tu vi quả nhiên không kém. Đứng lên đi, ta đến đây lúc này ngoại trừ việc đưa Chu Quả Nhi về nhà, ngoài ra còn có một chút chuyện muốn hỏi." Hàn Lập ở trên không sau khi quét qua tu vi Luyện hư của thiếu phụ, thần sắc khẽ động, thong dong mở miệng nói.

"Vâng, trước hết mời tiền bối đến động phủ một lần, tệ xá mặc dù không có linh trà linh tửu gì, nhưng còn có vài loại linh quả mà ngoại giới không thường thấy, hy vọng tiền bối có thể nhấm nháp một ít." Thiếu phụ đứng dậy, cung kính nói.

"Tốt lắm, ngươi đã có tâm thì Hàn mỗ cũng không khách khí. Hoa Thạch, ngươi trước tiên cứ lưu lại ở bên ngoài đi." Hàn Lập gật đầu, quay sang Hoa Thạch lão tổ ở bên cạnh phân phó một tiếng.

------oOo------

Chương 2393: Gặp mặt (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi Hoa Thạch lão tổ khom người đáp ứng một tiếng, lập tức hóa thành một đạo độn quang bay trở về Cự Thuyền.

Hàn Lập thì bước nhẹ một bước vào hư không, mơ hồ một cái rồi trực tiếp biến mất khỏi không trung.

Trong khoảnh khắc, không gian bên cạnh Thạch Tiêm Vân chấn động, thân hình Hàn Lập lặng lẽ không tiếng động xuất hiện ngay phía trước mặt nàng.

"Tiền bối, xin mời!"

Thần sắc của thiếu phụ cả kinh, nhưng lập tức cung kính dẫn đường ở phía trước.

Trong nháy mắt, hào quang trên tường đá chớp động, ba người lại lần nữa chui vào trong đó không còn thấy bóng dáng.

Cùng lúc đó, bên trong lòng núi của dãy núi gần đấy, có vài tu sĩ Nhân tộc tụ tập trong một gian đại sảnh, đang thông qua một mặt pháp kính sáng lấp lánh, hết sức chăm chú quan sát sự việc phát sinh bên ngoài.

"Thật sự là nha đầu Quả Nhi này! nàng lại từ phi thuyền màu đen kia đi xuống, vậy chẳng phải là người còn lại kia chính là tồn tại Đại Thừa trong truyền thuyết đấy ư." Một gã trung niên ăn mặc như nho sinh, sau khi thu lại ánh mắt khỏi pháp kính, thở nhẹ một hơi nói.

"Quả Nhi muội muội đã mất tích từ rất lâu, không thể ngờ được lần này trở về lại còn có thể lôi kéo quan hệ với một vị Đại Thừa.

Chúng ta hiện tại phải làm sao, có nên đi thông tri cho các vị tiền bối trong tộc kia không?" Một gã thanh niên tuổi không lớn lắm bên cạnh thoáng chần chừ hỏi.

"Hừ, Cự Thuyền này đến đây gây ra động tĩnh lớn như vậy, ngươi nghĩ rằng chúng ta không phát ra tin tức thì các vị tiền bối kia cũng không biết việc này sao. Được rồi, vị tiền bối Đại Thừa này cùng Quả Nhi có quan hệ, đối chúng ta mà nói có lẽ cũng là một cơ hội tốt ngàn năm có một. Trước hết chúng ta cứ ở nơi này quan sát đi đã rồi nói sau." Sau khi sắc mặt nho sinh âm tình biến hóa một lúc mới hừ một tiếng nói.

Những người khác được nghe vậy, cũng đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Trong các đỉnh núi khác ở lân cận xung quanh cũng xuất hiện một màn tương tự như vậy.

Lúc này, thiếu phụ đã dẫn Hàn Lập xuyên qua một hành lang toàn đá xanh, đi tới một gian phòng, đại sảng bày biện bố trí mộc mạc tao nhã.

Bốn góc bên trong phòng đều đặt một cái thạch đỉnh phong cách cổ xưa, bên trong từng cái đều đốt một loại đàn hương màu đen vàng không biết tên.

Chờ khi Hàn Lập ngồi xuống một cái ghế đá bên cạnh bàn gỗ đặt chính giữa căn phòng, thiếu phụ ở một bên mới vỗ hai tay “Phách” một tiếng.

Lập tức cửa hông trong đại sảng chớp lên ánh sáng, một con tùng thử (sóc) trắng như tuyết cao hơn một thước, hai chân trước đang giữ một mâm đựng đầy linh quả đặt trên đầu đi vào.

Hai mắt con linh thú này đen nhánh linh động, mặc dù thân hình có hơi chút không vững vàng, nhưng lần nào tứ chi chạm đất cũng đều không gây ra chút tiếng động, chỉ sau vài cái lay động, đã nhanh nhẹn đi đến bên bàn, đem mâm trái cây trên đỉnh đầu thuần thục dị thường để xuống.

Sau đó hai mắt con thú này nhìn chăm chú vào Hàn Lập, miệng phát ra âm thanh chít chít êm tai, cái đuôi lông xù to đùng sau lưng thì lắc lư trái phải không ngừng.

"Tuyết nhi không được nóng nảy, mau mau đi xuống, sau khi trở về ta sẽ cho ngươi một hạt Khai Nguyên đan." Thiếu phụ trông thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống mở miệng răn dạy.

"Ha hả, có chút ý tứ. Đây là một con Tuyết Tùng thú, cho dù là ở Linh giới cũng rất ít khi nhìn thấy. Trông bộ dáng của nó có vẻ cách thời điểm hoàn toàn khai mở linh trí cũng chỉ một bước, đã vậy thì ta cũng nên giúp nó một tay." Hàn Lập trông thấy vậy mỉm cười nói.

Vừa dứt lời, ngón tay trong tay áo hắn búng một cái, một viên đan dược to như ngón tay cái thơm lừng mùi thuốc theo đó bắn ra.

Tuyết Tùng thú vừa ngửi thấy hương thơm của đan dược này, trong mắt hiện lên vẻ kích động không ngừng, không chút do dự nhảy thẳng lên đớp lấy viên đan dược nuốt ngay vào bụng, sau đó xoay người rơi xuống dưới bàn.

Kết quả chỉ một lát sau, tiểu thú gầm nhẹ lên một tiếng, lông tóc toàn thân dựng đứng cả lên thẳng tắp, đồng thời bộ lông trắng như tuyết bỗng nhiên bị nhuộm đỏ như máu, sau khi quay tròn một vòng thì bên trong cơ thể vang lên một hồi âm thanh như tiếng pháo nổ.

"Tiền bối, đây là..." Thiếu phụ cả kinh, không tự chủ được mở miệng hỏi.

"Mẫu thân yên tâm, Hàn tiền bối không có ác ý với Tuyết nhi, mà là nó đã gặp được cơ duyên rồi." Chu Quả Nhi ở bên cạnh lại cực kỳ vui vẻ nói.

Lúc này, khí tức toàn thân tiểu thú đột nhiên ngưng tụ lại, so với lúc trước có vẻ còn cường thịnh hơn vài phần, lại sau một tiếng gầm nhẹ thì run rẩy đứng dậy. Tiểu thú nhìn Hàn Lập rồi đột nhiên ở miệng thốt ra lời cảm kích bằng tiếng người:

"Đa tạ đại nhân ban cho linh dược giúp hóa đi xương ngang trong miệng, bằng không tiểu thú muốn đi đến một bước này tối thiểu thì cũng phải mất cả nghìn năm tu luyện nữa."

"Hắc hắc, đứng lên đi. Vốn dĩ cũng là do linh trí của ngươi đã mở hơn nửa rồi, bằng không cho dù có đan dược tương trợ, cũng không thể dễ dàng đạt được đến trình độ như này." Hàn Lập khoát tay, lạnh nhạt nói.

Lúc này, sau khi vẻ mặt thiếu phụ lóe lên vẻ hoảng sợ, lập tức cùng tiểu thú liên tục cám ơn Hàn Lập, sau đó khoát tay cho tiểu thú đi xuống.

Tuyết Tùng thú thấy vậy, hai chân trước gập lại nằm rạp xuống đất hành đại lễ với Hàn lập, sau đó mới lưu luyến rời khỏi đại sảnh.

"Lai lịch của tiền bối lúc trước ta mới nghe Quả Nhi nói đại khái một lần. Nha đầu này coi như là gặp được may mắn trong bất hạnh, rơi vào trong Ma giới mà còn có thể được tiền bối ra tay cứu giúp. Bằng không thiếp thân cùng tiểu nữ thật khó có ngày gặp lại. Ngoài ra lúc trước nghe tiền bối nói, có chuyện còn muốn hỏi vãn bối, không biết là chuyện gì. Chỉ cần vãn bối biết, nhất định hoàn toàn không giấu diếm." Thiếu phụ lại kính cẩn hỏi.

"Ta cứu Quả Nhi mặc dù là chuyện tình cơ duyên xảo hợp, nhưng mà nguyên nhân ban đầu để ta chú ý đến nàng, là đến từ trên chính bản thân nàng. Ngược lại ta từng nghe Quả Nhi nói, ban đầu chẳng qua ngươi mới chỉ có cảnh giới Nguyên Anh, hiện tại lại đã tiến tới cảnh giới tu vi Luyện hư. Trong thời gian này đạo hữu cũng đã gặp được kỳ ngộ gì nên mới tiến giai nhanh như vậy chứ." Hàn Lập thủng thỉnh nói.

"Ban đầu vãn bối cũng đã có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, thêm nào mấy năm nay quả thật cũng gặp được một lần cơ duyên không nhỏ, vậy nên chỉ trong thời gian ngăn mới có thể liên tiếp tiến giai hai đại cảnh giới, khó khăn tiến giai lên cấp độ Luyện Hư. Ngược lại theo như lời tiền bối do bản thân Quả Nhi, là chỉ..." Thiếu phụ còn có một chút mơ hồ.

"Xem ra thời gian lúc trước quá ngắn nên Quả Nhi không đem chân tướng của việc này nói cho đạo hữu. Được rồi, để tự ta nói ra việc này vậy." Hàn Lập cười nói.

"Vãn bối rửa tai lắng nghe." Thiếu phụ trong lòng rùng mình, nghiêm nghị trả lời.

"Quả Nhi sở tu công pháp là Tố Nữ Luân Hồi Công, ngươi cũng đã biết việc này?" Hàn Lập hỏi một câu.

"Công pháp này là vãn bối tự mình truyền thụ cho tiểu nữ, làm sạo lại không biết?" Thiếu phụ đầu tiên là ngơ ngác nhìn Quả Nhi một cái, nhưng lập tức thản nhiên trả lời.

"Nhưng căn cứ vào lời nói của Quả Nhi, chủ công pháp ngươi tu luyện lại không phải công pháp này, mà là đạo gia pháp quyết Thanh Khí Quyết rất thường thấy. Ta muốn biết chính là, bộ Tố Nữ Luân Hồi Công này ngươi nhận được từ trong tay người nào?" Hàn Lập bình tĩnh lại hỏi.

"Hóa ra là tiền bối muốn hỏi việc này..., chỉ là vãn bối thật sự có chút khó xử. Tố Nữ Luân Hồi Công trong tay Quả Nhi quả thật là vãn bối nhận được từ trong tay một vị tiền bối khác. Nhưng mà vãn bối đã từng phát lời thề, nếu Quả Nhi không đem công pháp này tu luyện tới cảnh giới nhất định và cũng nếu chưa được vị tiền bối kia đồng ý, tuyệt đối không được đem danh tính của người ấy cho người khác biết." Thiếu phụ mặt đầy chần chừ nói.

"Thì ra là như vậy. Việc này thì dễ xử lý, ta lại hỏi ngươi một chuyện, truyền thụ công pháp này cho ngươi là nam hay nữ? Việc này thì cũng có thể nói cho Hàn mỗ được chứ. Ngươi yên tâm, nếu chủ nhân của pháp quyết này thật sự là người mà ta suy nghĩ kia, nàng cùng ta có quan hệ cực kỳ gần gũi, là bạn không phải là địch. Ta còn muốn tự mình gặp nàng một lần." Hàn Lập mỉm cười, thong dong lại nói.

"Người truyền thụ Tố Nữ Luân Hồi Công cho vãn bối, quả thực là một nữ tử. Nếu đúng vị này là người quen cũ của tiền bối, vãn bối có thể phá lệ đưa tin hỏi thăm cho vị tiền bối này một tiếng. Xem vị tiền bối này có muốn gặp mặt hay không. Dù sao Hàn tiền bối cũng là tu sĩ Đại thừa, lại đã từng cứu Quả Nhi, có lẽ vị tiền bối này cũng sẽ không quá trách tội thiếp thân. Nhưng nếu vị tiền bối này cự tuyệt gặp mặt thì thiếp thân cũng đành bất lực." Thiếu phụ nghe vậy, sau khi do dự rất lâu, rốt cục cắn răng một cái nói.

"Cái này là đương nhiên. Ngươi cứ đem tên họ của ta cùng sự việc bẩm báo là được. Không cần biết kết quả ra sao ta cũng đều ghi nhớ phần nhân tình này của Thạch đạo hữu." Hàn Lập trên mặt hiện ra tia mỉm cười.

"Không dám, đại ân của tiền bối với Quả Nhi, chẳng lẽ vãn bối không thể báo đáp được một chút. Thiếp thân lập tức gửi tin tức cho vị tiền bối này, còn mời Hàn tiền bối chờ một chút." Thiếu phụ kính cẩn nói, tiếp theo từ tay áo trong lấy ra một cái pháp khí hình dạng ngọc bội, sau khi dùng ngón tay ghi lại một ít văn tự lên trên, sau đó “Phanh” một tiếng, năm ngón tay dùng sức bóp nát ngọc bội thành bụi phấn.

Tức thì từng điểm ảnh sáng theo từng hạt bột phấn biến mất vào trong hư không.

Cùng một thời gian đó, trong tòa mật thất bị băng phong phong kín lối ra vào, thiếu nữ áo trắng đang ngồi xếp bằng trên vòng bạc “Ơ” nhẹ một tiếng, tay ngọc thon thon nâng lên, phía trước người chấn động, vài hàng quang văn màu trắng thoáng cái quỷ dị hiện ra.

Hai mắt thiếu nữ nhìn chăm chú, thân hình nhẹ nhàng run rẩy, một cánh tay áo phất lên trước người, tất cả quang văn này đều đột nhiên biến mất. Một ngón tay ngọc dài nhỏ điểm điểm vài cái vào không trung chỗ lúc nãy, lại có vài quang văn màu trắng hiện ra rồi lóe lên biến mất vào trong hư không.

Cùng lúc đó, bầu trời bên ngoài mật thất trong sơn cóc vang lên tiếng xé gió, mấy đạo kinh hồng chói mắt từ xa bay vụt tới.

Bên kia, Hàn Lập đang lặng lẽ đứng một bên chờ tin tức của thiếu phụ, trong tay áo vang lên tiếng vù vù, run lên rồi hiện ra một tấm ngọc bội.

Trên ngọc bội có vài hàng văn tự đang từ từ chuyển động.

Thiếu phụ nhìn kỹ, sau đó cực kỳ mừng rỡ nói với Hàn Lập:

"Hàn tiền bối, vị tiền bối kia đáp ứng sáng mai sẽ đi qua gặp."

Hàn Lập vừa nghe lời này, trên mặt lóe lên một tia hung phấn rất khó nhận ra, sau khi cảm ơn thiếu phụ một tiếng, rồi bắt đầu hỏi thăm một chút tình huống ở Tiểu Linh Thiên.

Mặc dù chút chuyện ở Tiểu Linh Thiên hắn cũng đã sớm biết được một ít từ miệng Chu Quả Nhi, nhưng giờ nghe thiếu phụ nói thì càng thêm rõ ràng cụ thể.

Sau khi kết thúc nửa canh giờ nói chuyện, Hàn Lập đứng dậy khước từ lời mời ở lại của thiếu phụ, phiêu nhiên ly khai đại sảnh, bay trở lại bên trong Mặc Linh Thánh Thuyền đang ở phía trên đỉnh núi.

Cự Thuyền này lẳng lặng lơ lửng phía trên dãy núi không chút động tĩnh.

Lúc này, bên ngoài vài ngọn núi phụ cận, đã có một ít cao giai tu sĩ lục tục kéo tới, nhưng hoàn toàn không dám mạo muội tiếp xúc với Hàn Lập, ào ào cẩn thận dừng lại ở một nơi rất xa, lặng lẽ quan sát hết thảy động tĩnh trên cự thuyền.

Nhưng có một ít hạng người thông minh, khi thấy Hàn Lập rời đi khỏi động phủ của thiếu phụ, lập tức hoặc phái môn hạ đệ tử đi một chuyến, hoặc tự mình đến nhà bái phỏng muốn tìm hiểu một chút tin tức về việc liên quan đến Hàn Lập.

------oOo------

Chương 2394: Gặp mặt (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lăng Phi Tiên đối mặt với những tu sĩ đồng tộc cao giai, nên cũng không dám chậm trễ, hơn nữa cũng không có điều gì có thể giấu diếm, liền thản nhiên nói ra lai lịch của Hàn Lập.

Chỉ trong vòng một đêm, tất cả tu sĩ Nhân tộc xung quanh đều biết Hàn Lập đích xác là Tu Tiên giả Nhân tộc có tu vi Đại Thừa tới từ Linh giới, lập tức mỗi người đều cực kỳ hưng phấn, vội vàng thay đổi chủ ý muốn tự mình lên thuyền bái kiến Hàn Lập một phen.

Nhưng khi mấy tên tu sĩ Nhân tộc này vừa tiếp cận cự thuyền trong phạm vi gần một dặm, lập tức bị một tầng cấm chế vô hình mạnh mẽ cản lại. Không kẻ nào cả gan dám xông vào, chỉ có thể rời khỏi khu vực cự thuyền với vẻ rất bất đắc dĩ mà thôi.

Sáng sớm ngày thứ hai, linh quang nơi chân trời chớp lóe một cái, mấy đạo cầu vồng chói mắt mang theo thanh âm “chi chi” lao vút tới.

Hàn Lập đang ngồi xếp bằng trong khoang thuyền, tâm niệm vừa động, một tay bấm pháp quyết, thu hồi toàn bộ cấm chế vô hình bên ngoài thánh thuyền, sau đó bước một bước dài rời khỏi khoang thuyền, đi về chỗ mũi thuyền.

Chỉ thấy vài đạo kinh hồng kia trong chớp mắt đã đến bên trên cự thuyền, độn quang thu liễm, vài nam nữ tu sĩ Nhân tộc hiện ra.

Tất cả những tu sĩ này đều dừng lại lơ lửng giữa không trung cách cự thuyền hơn trăm trượng, chỉ có một thiếu nữ áo trắng trông giống như một nàng tiên trên Trời, không mang theo chút bụi trần, bay thẳng tới chỗ Hàn Lập.

Hàn Lập nheo mắt, nhìn chăm chú khuôn mặt của nữ tử kia, giờ khắc này trong mắt hắn không có bất kỳ người nào khác.

Sau vài cái chớp động, thiếu nữ áo trắng đã xuất hiện ngay trước mặt Hàn Lập, khoảng cách chỉ gần trong gang tấc, đôi mắt đẹp khẽ chớp một cái, sau đó miệng thơm khẽ mở nói:

“Phu quân, rút cuộc chàng đã tìm được nơi này, thiếp chưa từng hoài nghi sẽ có một này này, chỉ là thời gian chờ đợi quá lâu, nỗi khổ tương tư thật sự quá khó chịu.”

“Uyển Nhi!!”

Hàn Lập chỉ thốt ra được hai chữ này, sau đó không nói thêm điều gì, chỉ thấy hắn chìa một bàn tay ra, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt mềm mại như lụa của thiếu nữ, giống như đang vuốt ve một món trân bảo tuyệt thế nào đó.

Thiếu nữ áo trắng đương nhiên là người mà Hàn Lập khổ công tìm kiếm bao nhiêu năm, rút cuộc hôm nay mới tìm được đạo lữ song tu Nam Cung Uyển, đồng thời cũng là vị “Nguyệt Tiên tử” có danh vọng rất lớn trong Nhân tộc ở Tiểu Linh Thiên kia.

Chúng tu sĩ Nhân tộc phía xa xa thấy cảnh này, tất cả đều bối rối không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Phải biết với thân phận đệ nhất cường giả Nhân tộc của Nam Cung Uyển, cộng thêm phong tư tuyệt thế không ai bằng, nàng đã trở thành nữ thần trong mộng của không biết nhiêu bao nam tu trẻ tuổi.

Lúc này vậy mà nàng lại thân mật cùng một gã nam tử ngoại lai, thật sự khiến không ít người trợn mắt há hốc mồm, trong lòng ghen ghét không thôi.

Vài tên cường giả Nhân tộc đi cùng Nam Cung Uyển đang lơ lửng trên không tuy không đến mức giật mình, nhưng mỗi người lại mang một thần sắc khác nhau nhìn một màn trước mắt.

Một khắc sau, thân hình thiếu nữ áo trắng khẽ động, cả người tựa như không xương nhào thẳng vào trong lòng Hàn Lập.

Nửa ngày sau, trong một phòng ngủ được bố trí tao nhã trên thánh thuyền, trên một giường đá tinh khiết như ngọc, thiếu nữ áo trắng mang gương mặt đỏ ửng rung động lòng người đang được Hàn Lập ôm chặt trong lòng, nàng đang cúi đầu kể lại tất cả mọi chuyện bản thân gặp phải bấy lâu nay.

Sau khi Hàn Lập tiến vào thông đạo không gian, Nam Cung Uyển trải qua nhiều năm khổ tu, rút cuộc cũng tu luyện tới bình cảnh, tu vi không thể tiến thêm được chút nào nữa.

Rơi vào đường cùng, nàng chỉ có thể theo chân Hàn Lập tiến vào không gian tiết điểm, chuẩn bị nhập cư trái phép Linh giới.

Nói đến đây, Nam Cung Uyển than nhẹ một tiếng.

“Nàng sao vậy, chẳng lẽ Uyển Nhi cũng gặp phải không gian phong bạo sao?” Hàn Lập khẽ ngửi mùi thơm của cơ thể nữ nhân trong lòng, ấm giọng hỏi.

“Thiếp thực sự không gặp phải không gian phong bạo, mà lại gặp phải tồn tại Đại năng tranh đấu trong không gian tiết điểm. Dưới ảnh hưởng của trận tranh đấu, lực không gian bị rối loạn, thiếp mới rơi vào trong Tiểu Linh Thiên.” Trên mặt Nam Cung Uyển bỗng hiện lên vẻ kỳ quái, sau một hồi lâu mới cắn nhẹ môi nói ra.

“Tranh đấu? Là ai mà dám làm loại chuyện đó trong không gian tiết điểm, chẳng lẽ là tồn tại Đại Thừa sao?” Trong lòng Hàn Lập cả kinh, hỏi.

“Không phải, là Chân Linh La Hầu và Thượng Cổ Chân Linh Bách Đầu Trùng mà phu quân đã từng gặp qua năm đó. Lúc ta tiến vào, hai bọn chúng đều đã lưỡng bại câu thương, nhưng trước khi ngã xuống, cả hai đều vận hết sức đánh ra một kích cuối cùng, thông đạo tiết điểm bị đánh vỡ, thiếp và hai thân thể Chân Linh kia đều rơi vào trong Tiểu Linh Thiên này. May nhờ Trời mà thiếp thân không bị thương quá nặng, ngược lại bởi vậy mà còn được một lần thiên đại cơ duyên.” Nam Cung Uyển nhẹ giọng trả lời.

“Lại là gia hỏa La Hầu này! Nàng nói là cơ duyên, chẳng lẽ ám chỉ thân thể hai đầu Chân Linh kia." Hàn Lập cảm thấy bất ngờ, nhưng lập tức lại lộ vẻ đăm chiêu.

"Vâng. Bất kể là La Hầu hay Bách Đầu Trùng, cho dù ở trong Chân Linh cũng bài danh không thấp. Những thứ khác không nói, chỉ riêng hai tinh thạch ẩn chứa lượng tinh nguyên khổng lồ, đối với một Tu tiên giả mà nói, giá trị đã cực kỳ to lớn rồi. Cũng nhờ lần cơ duyên nghịch thiên này, thiếp mới có thể tu luyện tới cảnh giới hiện giờ chỉ trong chưa đến hai nghìn năm ngắn ngủi ở Tiểu Linh Thiên có linh khí còn xa mới bằng Linh giới này. Ngược lại phu quân chàng, mặc dù ở Linh giới, nhưng trong thời gian ngắn như vậy đã tiến giai cảnh giới Đại Thừa, điều này thực khiến người ta khó có thể tưởng tượng nổi. Thiếp càng tu luyện tới cảnh giới cao hơn, mới càng cảm ứng được việc tiến giai Đại Thừa gian nan như thế nào. Cho dù thiếp có tinh hạch Chân Linh trong tay, nhưng cũng không nắm chắc bao nhiêu với việc đột phá bình cảnh Đại Thừa." Nam Cung Uyển ngẩng đầu nhìn Hàn Lập, trên mặt không giấu được nét kinh ngạc.

"Ta tiến giai Đại Thừa cũng phải chuẩn bị rất nhiều thủ đoạn hậu chiêu mới có thể may mắn thành công. Năm đó, ta bằng cảnh giới Hóa Thần tiến nhập không gian tiết điểm cũng không phải thuận buồm xuôi gió, mà trước tiên gặp phải không gian phong bạo, bị thương rất nặng, thậm chí pháp lực cũng hoàn toàn biến mất …"

Hàn Lập cũng chậm rãi kể lại kinh nghiệm của mình mấy năm nay, đương nhiên cũng có một số chuyện không nói rõ, chỉ dùng lời nói hàm hồ nói lướt qua.

Tuy nhiên, cho dù có như thế, ngay lúc Nam Cung Uyển nghe Hàn Lập kể lại chuyện gặp lại Nguyên Dao ở Minh Hà Chi Địa, và gặp được Tử Linh tại Ma giới, trên dung nhan tuyệt thế của nàng cũng không nén nổi mà lộ ra một chút 'cười mà không phải cười'.

"Không ngờ Nguyên Dao và Tử Linh, hai vị hồng nhan tri kỷ của chàng đều có một phen cơ duyên tạo hóa. Chàng nói xem, nếu có một ngày phu quân phi thăng Tiên giới, liệu hai nàng cũng sẽ không bỏ qua, một mực đi theo chàng không nhỉ?!!"

"Uyển Nhi nói đùa rồi, ta gặp lại hai nàng ấy cũng chỉ do cơ duyên xảo hợp mà thôi. Còn chuyện phi thăng Tiên giới là chuyện khó khăn nhường nào, ngay cả ta hiện giờ cũng không chắc chắn bao nhiêu. À, đúng rồi, nàng sao lại truyền thụ Luân Hồi Tố Nữ Công cho Quả Nhi, tu vi mẹ của nàng ta mấy năm nay đột nhiên tiến nhanh, chắc hẳn cũng là kết quả do nàng âm thầm tương trợ phải không." Hàn Lập cười khổ một tiếng, sau đó lại hỏi đến chuyện của Chu Quả Nhi.

Chuyện Tử Linh và Nguyên Dao, phu nhân hắn dĩ nhiên là người hiểu rõ nhất, chẳng qua hiện giờ đột nhiên nhắc tới chuyện này, đương nhiên sẽ không thực sự bởi vì ghen tuông, ngược lại hơn phân nửa ý tứ trong đó đều là trêu chọc.

"Chuyện của Quả Nhi là năm đó ở Tiểu Linh Thiên, sau khi tu vi của thiếp mới thành, thiếp đã phát hiện một đệ tử có tư chất cực kỳ thích hợp tu luyện Luân Hồi Tố Nữ Công. Chỉ có điều lúc đó thiếp mang tinh hạch Chân Linh trong người, loại bí mật trọng đại như vậy, cho nên không thể chính thức thu nó làm đệ tử, thiếp đã lặng lẽ truyền thụ công pháp thông qua mẹ của nha đầu này. Nha đầu này cũng không phụ công thiếp phó thác, trong khoảng thời gian ngắn đã tu luyện Luân Hồi Tố Nữ Công có chút thành tựu, nhưng thật không ngờ lại bị lưu lạc ở Ma Giới. Về phần mẹ của nó, chẳng qua sau này thiếp mới bất đắc dĩ thu làm ký danh đệ tử mà thôi. Mặc dù nàng ta không thích hợp tu luyện Luân Hồi Tố Nữ Công, nhưng bù lại thiên phú tu luyện đích xác hơn người. Thiếp vì muốn mấy trăm năm nữa liền thử đột phá bình cảnh Đại Thừa, muốn một người thân cận hộ pháp, cho nên mới dùng tinh nguyên trong tinh hạch Chân Linh giúp nàng ta nâng cao tu vi lên tới cảnh giới Luyện Hư trong thời gian ngắn như vậy. Nếu không có điều gì bất ngờ, thiếp thân dự định một đường nâng cao tu vi của nàng này lên cảnh giới Hợp Thể sơ kỳ mới thôi." Nam Cung Uyển không giấu diếm điều gì, nói ra tất cả mọi chuyện.

"Thì ra là thế. Nhưng bây giờ ta đã tới đây rồi, nàng không cần lo nghĩ nhiều nữa. Có ta hộ pháp, kể cả là ai cũng đừng hòng quấy rầy việc nàng Độ Kiếp. Hơn nữa sau khi trở lại Linh giới, ta còn có một vài thủ đoạn có thể giúp nàng nắm chắc thêm mấy thành khi Độ Kiếp Đại Thừa." Hàn Lập thở nhẹ ra một hơi, sau đó dùng lời lẽ yêu thương hết mực âu yếm nói với giai nhân trong lòng.

“Trời, phu quân còn có loại thủ đoạn nghịch thiên như vậy sao?” Nam Cung Uyển thoáng cái ngồi thẳng dậy, kinh ngạc hỏi.

“Hắc hắc, ngươi cho rằng phu quân nàng chỉ là một gã Đại Thừa bình thường sao? Không phải ta khoe khoang, ngay cả một tên Thượng Cổ Chân Linh tranh đấu cùng ta, ai thắng ai thua vẫn còn khó nói.” Hàn Lập mỉm cười, không để ý chút nào trả lời.

“Phu quân lại tự tin như thế! Nếu không phải Uyển Nhi biết rõ chàng không phải người khoác lác, sợ rằng cũng rất khó có thể tin tưởng được. À, chàng nói sẽ đưa thiếp trở về Linh giới, chẳng lẽ thông đạo nối hai giới kia còn chưa biến mất, hay là bị mấy tộc khác phát hiện ra vị trí của nó sao?” Nam Cung Uyển không giấu nổi sự chấn kinh trong lòng, nhưng lại nghĩ tới một chuyện khác, vội vàng hỏi.

“Nếu ra đã vào Tiểu Linh Thiên thông qua thông đạo, đương nhiên thông đạo kia không có khả năng tán loạn biến mất trong một thời gian ngắn. Hơn nữa thông đạo kia đã được ta dùng trận pháp che giấu, trận pháp tông sư thông thường chắc chắn không thể phát hiện ra vị trí chuẩn xác của nó. Sao vậy, Uyển Nhi còn có chuyện gì muốn nói sao?” Hàn Lập là người thế nào chứ, đương nhiên đã nhận ra điều gì đó trong lời nói của Nam Cung Uyển, hỏi ngược lại.

“Thiếp đã ở Tiểu Linh Thiên này nhiều năm, cũng có một vài vị bằng hữu giao tình không tệ. Bọn họ tu luyện đều đã tới bình cảnh, nếu muốn tiến thêm một bước, chỉ có thể trở về Linh giới mới có hy vọng. Ngoài ra trong Tiểu Linh Thiên này quả thực cũng có một ít tiểu bối Nhân tộc có tư chất xuất sắc, nếu có thể trở về Linh giới, phu quân không ngại có thể mang mấy người này cùng đi.” Nam Cung Uyển chậm rãi nói.

“Mang mấy người này cùng trở lại Linh giới đương nhiên không có vấn đề gì. Nhưng mấy người này đều là chỗ dựa của Nhân tộc ở Tiểu Linh Thiên, một khi tất cả đều không ở đây, những tộc nhân Nhân tộc còn lại làm cách nào có thể đối mặt với tình huống bị dị tộc khác ức hiếp. Thông đạo ta đi tới đây cũng không được ổn định cho lắm, tuyệt không có cách nào mang toàn bộ Nhân tộc ra ngoài.” Hàn Lập nghĩ ngợi một chút, sau đó nhướng mày nói.

“Thiếp không biết việc này như thế nào. Nhưng mắt thấy có hy vọng trở về Linh giới, sợ rằng những người này tuyệt không muốn vứt bỏ cơ hội duy nhất ly khai Tiểu Linh Thiên này đâu.” Nam Cung Uyển than nhẹ một tiếng.

“Như vậy đi, để bọn họ cử ra mấy người đại diện, ba ngày sau tới nơi này gặp ta, việc này nàng cứ giao cho phu quân ta xử lý là được.” Hàn Lập lấy tay sờ sờ cằm, đột nhiên cười nói.

------oOo------

Chương 2395: Uy trấn Chư Tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ba ngày sau, trong đại sảnh của Mặc Linh Thánh Thuyền, Hàn Lập ngồi ở ghế chủ vị triệu kiến bốn người ba nam một nữ Hợp Thể tu sĩ Nhân tộc kia.

Nam Cung Uyển thì dịu dàng ở bên cạnh tiếp khách.

"Tham kiến Hàn tiền bối."

Bốn người này vừa tiến vào đại sảnh, lập tức cúi đầu thi lễ với Hàn Lập.

"Đứng lên đi. Lai lịch và quan hệ của ta với Uyển Nhi như thế nào, chắc các ngươi cũng đều đã biết. Mục đích chủ yếu của các ngươi đến bái phỏng ta lần này, tương tự ta cũng đã hiểu rõ được vài phần." Hàn Lập khoát tay chặn lại, nhàn nhạt nói.

"Tư chất của bốn người vãn bối tự hỏi không kém hơn bất cứ kẻ nào, chẳng qua là bị hạn chế bên trong Tiểu Linh Thiên này thế nên mới không có cách nào để tiến thêm một bước, nếu như tiền bối chịu dẫn bọn ta trở lại Linh Giới, đám người vãn bối bọn ta tuyệt đối sẽ ghi nhớ trong lòng, vĩnh viễn không bao giờ quên." Một trong bốn người, lão giả tóc trắng hơi khom mình, đại biểu cho những người khác cung kính nói.

"Trong những năm này Uyển Nhi cũng đã nhận được nhiều sự chiếu cố của các đạo hữu, nếu như các vị đều muốn cùng ta quay trở lại Linh Giới thì hoàn toàn không có vấn đề gì. Nhưng trước đó thì các vị cũng phải nên an bài chuyện tình của Tiểu Linh Thiên cho tốt đã. Hàn mỗ cũng không muốn xuất hiện việc chúng ta vừa rời khỏi nơi đây thì những Nhân tộc còn lại cũng lập tức bị Dị tộc nô dịch." Hàn Lập chậm rãi nói.

Đám người lão giả tóc trắng nghe vậy chợt cảm thấy rùng mình, sau khi mỹ phụ áo lam tâm niện một chút trong lòng, lập tức bước lên trước một bước kính cẩn nói:

"Tất cả chúng vãn bối cung kính nghe theo Hàn tiền bối phân phó, tuyệt đối không hai lời."

Ba người khác cũng cũng đều gật đầu đồng ý.

"Nếu đã như vậy, ta cũng đành làm thay hộ các ngươi vậy. Các ngươi sau khi trở về, trước tiên là tuyển chọn hậu bối hơn trăm người xuất sắc nhất, ta sẽ dẫn những người này cùng các ngươi trở lại Linh Tộc. Đồng thời tuyên bố, ta sẽ phái người trở lại Tiểu Linh Thiên lần nữa nhưng không định kỳ để mang thêm chúng nhân đệ tử Nhân tộc có tư chất xuất chúng. Những chuyện này giao hết tất cả cho các ngươi tiến hành." Hàn Lập không chút khách khí phân phó.

"Xin tiền bối yên tâm, vãn bối sẽ xử lý việc này thật sự thỏa đáng, nhất định sẽ không để cho tiền bối phải bận tâm thêm." Lão giả tóc trắng vội vàng đáp ứng.

"Rất tốt, vậy trước khi khởi hành trở lại Linh tộc, ta sẽ đi tới các khu vực khác của Tiểu Linh Thiên giáo huấn các Dị tộc khác một chút, để cho bọn chúng không dám cứ thế đơn giản xâm chiếm Nhân tộc. Đồng thời ta cũng sẽ để lại trong tộc mấy thứ trọng bảo để cho dù trong tộc không có Hợp Thể tồn tại cũng không phải lo sợ sẽ bị mấy dị tộc khác quấy nhiễu. Sau khi đã chuẩn bị hết những việc đã nói này thì dù trong tộc không có cường giả cũng không phải lo lắng việc bị Dị tộc nô dịch nữa" Hàn Lập mặt không biến sắc tiếp tục nói.

Tất cả những cường giả Nhân tộc trước mắt nghe được những lời này, tất nhiên là vừa mừng vừa sợ, ào ào khom người đồng ý. Đã có hậu thuẫn chuẩn bị tốt như vậy thì Nhân tộc ở Tiểu Linh Thiên hoàn toàn không có gì phải lo lắng nữa rồi.

Vì vậy sau khi mấy tên tu sĩ Nhân tộc này xin Hàn Lập chỉ thị cụ thể các công việc về việc rời khỏi Tiểu Linh Thiên xong thì đều thức thời cáo lui rời khỏi.

Từ đầu đến cuối, Nam Cung Uyển cũng chỉ ngồi ở một bên mỉm cười.

Nhưng khi mấy người kia vừa rời khỏi, nàng quay lại cười nói với Hàn Lập:

"Phu quân, chờ bọn hắn chọn lựa ra được đám hậu bối phù hợp, chỉ sợ còn phải tốn rất nhiều thời gian. Không bằng lúc này thiếp với chàng cùng đi đến các Dị tộc một chuyến. Mặc dù thiếp bế quan quanh năm, nhưng chắc chắn là quen thuộc với Tiểu Linh Thiên hơn chàng nhiều."

"Được rồi, nếu như Uyển Nhi đã nói như vậy thì tất nhiên là không có vấn đề gì. Ta cũng đang có ý định như vậy." Hàn Lập khẽ cười một tiếng trả lời.

Hai ngày sau, Hàn Lập để cho Hoa Thạch lão tổ mang theo một đám Khôi Lỗi rời khỏi Mặc Linh Thánh Thuyền, đi tới mọi nơi sưu tập một ít các loại tài liệu mà chỉ Tiểu Linh Thiên mới có, rồi cũng cùng với Nam Cung Uyển bay khỏi Cự thuyền.

Mà Chu Quả Nhi được Nam Cung Uyển chính thức thu làm đệ tử sau đó thì lưu thủ tại Cự thuyền.

Nửa tháng sau, trên vài tòa núi lửa rải đầy các loại đá đen, một gã nửa trên là người nửa dưới là một loại sinh vật quỷ dị gần như trong suốt đang điên cuồng thuấn di bỏ chạy ở tầng trời thấp.

Trên bầu trời bỗng vang lên âm thanh nổ ầm ầm, một bàn tay màu vàng khổng lồ cơ hồ che kín cả bầu trời xuất hiện giữa hư không, mới hơi hạ xuống đã phát ra từng trận trận Phạn âm, kèm theo đó là một cỗ cự lực vô cùng kinh khủng hạ xuống.

Sinh vật quỷ dị gần như trong suốt phía dưới lập tức kinh hãi, thân hình lóe lên đã thuấn di bay ra xa cả mấy trăm trượng, độn tốc nhanh gấp bội lúc trước.

Bàn tay màu vàng khổng lồ trên không trung đang hạ xuống bỗng dừng lại, nhưng lập tức năm ngón tay cùng lúc trở nên mơ hồ, xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của sinh vật kia, nhanh như thiểm điện vỗ xuống.

Một tiếng hét thảm vang lên.

Sinh vật quỷ dị mặc dù có mấy kiện dị bảo hộ thân, cộng thêm thể chất đặc thù, nhưng khi bị bàn tay màu vàng khổng lồ công kích hoàn toàn không mảy may có tác dụng gì, giống như là con ruồi dễ dàng bị đập chết vậy.

"Phanh" một tiếng, bàn tay màu vàng khổng lồ cũng lóe lên rồi biến mất.

Lúc này phía trên bầu trời bỗng trở nên chấn động, hai đạo nhân ảnh một nam một nữ sóng vai nhau hiện ra.

Đúng là hai người Hàn Lập cùng Nam Cung Uyển.

Lúc này Nam Cung Uyển đang nhìn xuống thi thể của sinh vật gần như trong suốt phía dưới kia, trên mặt khó nén nổi một tia khiếp sợ:

"Đây chính là người mạnh nhất trong Phong Linh Tộc, gần như đã đặt nửa bước chân vào cánh cửa Đại Thừa, vậy mà ngay cả một kích cũng không thể tiếp được. Xem ra phu quân quả thật không phải là Đại Thừa bình thường, thiếp thực sự tin lời chàng nói lúc trước là đúng rồi."

"Làm sao, lời vi phu nói lúc trước mà Uyển Nhi không tin tưởng ư!" Hàn Lập nghe vậy, nửa cười nửa đùa hỏi một câu.

"Ta nào có biết lời chàng nói không phải Đại Thừa bình thường mà lại lợi hại đến trình độ như vậy. Tu vi của chàng trong số tất cả các Đại Thừa thì chắc cũng phải là một trong những người đứng đầu?" Nam Cung Uyển khẽ hừ một tiếng, lại có chút tò mò hỏi một câu nữa.

"Hắc hắc, việc này chờ khi nào nàng trở lại được Linh giới thì tự nhiên sẽ biết. Tốt rồi, chúng ta đi thôi. Mục tiêu kế tiếp, hẳn là

Cang Cận, đệ nhất cường giả của Cự Lang Tộc kia rồi." Hàn Lập cười ha hả trêu chọc trả lời.

Nam Cung Uyển nghe vậy, trợn mắt liếc Hàn lập một cái, cũng không có gì phản đối cả.

Vì vậy Hàn Lập phất tay áo lên, một mảnh kim hà tỏa ra cuốn hai người vào trong, biến thành một đoàn kim quang phá không bay đi.

Một tháng sau, hàng vạn con cự trùng giống như bọ ngựa trông như thủy triều đang điên cuồng lao đến một màn hào quang mờ mịt màu xám.

Bên trong màn hào quang màu xám, một tòa hắc sắc tiểu sơn cao hơn trăm trượng đang lơ lửng trên không trung, trên đỉnh là hai người Hàn Lập cùng Nam Cung Uyển đang đứng kề vai với nhau.

Mà ở nơi cuối cùng đông cự trùng nhất, một cự trùng thân hình lớn gấp bốn năm lần cự trùng khác, trên đầu là mặt người thần sắc cực kỳ ngưng trọng đang nhìn về phía hai người Hàn Lập cùng Nam Cung Uyển.

Từng mảng hoa văn quỷ dị bên ngoài thân quái trùng chớp động không ngừng, mặt khác quái trùng cũng bị ảnh hưởng của nó, bị một tầng huyết quang nhàn nhạt bao phủ xung quanh.

"Có thể đồng thời khống chế được nhiều đồng tộc như vậy, hơn nữa còn có thể kích thích thực lực của chúng mãnh liệt gia tăng trong thời gian ngắn, cũng xem như là một loại thần thông không tồi. Chỉ là loại thủ đoạn biến trùng này đối với ta mà nói, căn bản là hoàn toàn vô dụng." Ân thanh của Hàn Lập bên trong màn hào quang nhàn nhạt truyền ra.

Tiếp theo một tiếng sấm vang lên, một đoàn kim sắc lôi cầu lớn như tòa nhà bỗng nhiên hiện ra, đón gió lớn lên rồi chợt nổ tung một tiếng kinh thiên động địa.

Trong chốc lát, vô số sợi tơ vàng dài nhỏ từ chỗ bạo liệt bắn ra tung tóe, sau khi đan vào nhau ngưng tụ lại tạo thành một cái lưới vàng giăng khắp trời phủ xuống, đem tất cả cự trùng ở phía dưới một mẻ hốt gọn.

Chỉ nghe thấy bên trong tấm lưới vàng vang lên tiếng sét đánh, tất cả cự trùng bị điện quang bên trong đánh thành tro tàn.

Nhưng cự trùng mặt người kia lại gầm lên một tiếng “Ahhh”, há mồm phun ra một đoàn dịch thể màu xanh lá cây, phá thủng một lỗ trên đỉnh lưới điện, chớp lên một cái xuyên thẳng ra ngoài.

"Bá" một tiếng.

Sau lưng con trùng này hiện ra một đôi cánh ve, hung hăng muốn thi triển bí thuật độc môn để trốn thoát.

Đúng lúc này, bên trong màn hào quang ở phía xa, hai tay Hàn Lập khẽ động.

Hư không xung quanh cự trùng mặt người cùng lúc chấn động, một đạo kiếm quang mịt mờ bắn ra, lóe lên một cái lập tức chém cự trùng làm hai mảnh với một tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi

Tiếp đó kiếm quang này xoay tròn một cái, lại hóa thành một màn kiếm màu xanh cuốn lấy thân xác cự trùng vào bên trong.

Thời điểm kiếm quang vừa mới lóe lên, Nguyên Thần của tên thủ lĩnh cự trùng mặt người kia đã sớm hóa thành huyết vụ không còn tồn tại nữa.

Nửa tháng sau, trong cấm địa của Dị tộc nhân có dân số nhiều nhất Tiểu Linh Thiên Nguyệt Nha Tộc, ba vị đại trưởng lão suất lĩnh hơn mười vạn tộc nhân lợi dụng lợi thế địa hình bày ra đại trận để nghênh chiến với hai người Hàn Lập cùng Nam Cung Uyển.

Kết quả là chỉ không hết thời gian uống cạn một chén trà nhỏ, đã bị Hàn Lập dùng sức một mình chém giết mấy ngàn tộc nhân Thiên Nguyệt Tộc, phá vỡ đại trận.

Thân thể của ba đại trưởng lão càng bị Hàn Lập cáchs không đánh cho mấy quyền hoàn toàn tan vỡ.

Hai tháng sau, ở một khu đầm lầy trải rộng toàn độc khí thực vật thối nát, Dị tộc được xưng là thần bí nhất Tiểu Linh Thiên Dạ Miên Tộc, đại trưởng lão tỏ vẻ muốn thần phục Hàn Lập, đồng phát hạ độc thề khi lão còn sống, cả tộc tuyệt đối không bước ra khỏi đầm lầy một bước.

Ngắn ngủi chỉ trong mấy tháng, Hàn Lập cùng Nam Cung Uyển đã đi khắp tất cả các Dị tộc bên trong Tiểu linh Thiên một lần. Chém giết hết tất cả các loại cường giả bên trọng các dị tộc này, trong thời gian ngắn chỉ có thể hàng phục, khiến cho tất cả Dị tộc nơm nớp lo sợ, dường như ngày tận thế đã đến.

Sau khi những tin tức này được truyền về Nhân tộc, tất nhiên là một mảnh cực kỳ vui mừng.

Đến giờ Hàn Lập, vị Đại Thừa đến từ ngoại giới này gần như sấm nổ bên tai mỗi người Nhân tộc, đến trẻ con hai ba tuổi cũng biết được một hai. Lúc này, sau khi trong Nhân tộc diễn ra cuộc tuyển chọn vô cùng kịch liệt, rốt cục cũng chọn lựa được hơn trăm tên hậu bối có tư chất xuất sắc nhất.

Ba tháng sau, thời điểm Mặc Linh Thánh Thuyền lần nữa có mặt ở Lục Hải, bên trên ngoại trừ Hàn lập cùng Nam Cung Uyển, còn có mấy tên Hợp Thể tu sĩ cùng với đám hậu bối xung quanh.

Về phần Lục Linh Tộc trên Lục Hải thì đã sớm bị dọa cho chỉ còn cách ẩn trốn, căn bản là không dám lại gần phạm vi trăm dặm quanh Cự thuyền.

Trong một tiếng nổ vang, Mặc Linh Thánh Thuyền cuối cùng cũng dừng lại phía trên một gốc đại thụ khổng lồ.

Hàn Lập đang đứng trên đầu thuyền khẽ nhìn lướt qua, một tay bấm niệm pháp quyết, điểm nhẹ vào hư không một cái

Lúc này gốc cây đại thụ trở nên chấn động, sau khi màn sáng bảo vệ cuốn lên, cảnh sắc lập tức thay đổi.

Đại thụ bỗng nhiên biến mất không thấy gì nữa, mà ở chỗ cũ từ từ hiện ra một quầng sắc bảy màu.

"Đi thôi. Lần tiếp theo trở lại nơi này cũng không biết là đến bao giờ nữa." Hàn Lập sau khi tự mình thì thào một tiếng, một chân giẫm mạnh.

Mặc Linh Thánh Thuyền lập tức vang lên tiếng xé gió, bắn thẳng tới phía quàng sáng bảy màu, trên đường đi nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng lóe lên rồi biến mất vô tung vô ảnh.

------oOo------

Chương 2396: Huyết Thiên biến đổi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trên không trung một vùng biển thuộc Linh Giới, hai bầy Hải Thú lớn cấp thấp thuộc cùng một chủng loài không rõ nguyên nhân gì mà đang lao vào cắn xé nhau.

Thỉnh thoảng có một vài đoạn thi thể Hải Thú không trọn vẹn trôi nổi trên mặt biển, Những làn máu chảy ra đã triệt để nhuộm màu toàn bộ khu vực mặt biển xung quanh thành sắc màu đỏ tươi.

Bỗng nhiên từ sâu dưới đáy biển bộc phát lên một luồng khí tức cực kỳ khổng lồ.

Dưới luồng khí tức này, hai bầy Hải Thú đều nhao nhao kinh hãi, không chút do dự mà cùng đình chỉ tranh đấu, lập tức chạy trốn chết về hai hướng khác nhau.

Trong nháy mắt, ngoại trừ những phần tàn thi cùng với khí tức huyết tinh nhàn nhạt còn lưu lại bên ngoài, mặt biển lại khôi phục lại sự yên tĩnh trước kia.

Đúng lúc này, nước biển ở khu vực này ào ào tách ra hai bên, từ giữa hai làn nước thoáng chốc bay ra một chiếc Thuyền Lớn màu đen nhánh lớn hơn ngàn trượng, phảng phất như một con Hung Thú màu đen giữ tợn.

Phía hai đầu trước sau Cự Thuyền chật ních các tu sĩ của Nhân Tộc, đại bộ phận thoạt trông khá trẻ, nhưng sắc mặt cả đám đều cực kỳ hưng phấn, thỉnh thoảng lại chỉ chỉ trỏ trỏ về nơi nào đó trên mặt biển.

Một vài tu sĩ trẻ tuổi thậm chí còn khép hờ hai mắt, dường như đang yên lặng cảm ứng cái gì đó.

Cự Thuyền này tự nhiên chính là Mặc Linh Thánh Chu mới từ Tiểu Linh Thiên phản hồi Linh Giới.

Lần tiếp theo Hàn Lập muốn trở lại Tiểu Linh Thiên không biết còn phải sau bao lâu nữa, lúc đó lại phải một lần nữa tìm tới những Tế Đàn Cổ Xưa để suy tính một phen mới có chút khả năng.

Giờ phút này, Hàn Lập cùng Nam Cung Uyển sóng vai nhau đứng đầu trên mũi thuyền, đám người bốn phía lập tức kính sợ đứng cách xa một khoảng lớn, không dám tới gần chút nào.

“Đây thực sự là Linh Giới, quả nhiên Linh Khí tinh thuần không phải Tiểu Linh Thiên có thể so sánh được, cũng chỉ có ở những nơi như thế này tu luyện giả chúng ta mới có thể tiến thêm một bước, cuối cùng đạt tới cảnh giới Phi Thăng Tiên Giới.” Nam Cung Uyển nhẹ nhàng hít vào một hơi vị mặn của gió biển, sau đó chợt lẩm bẩm nói.

“Chính xác là Linh Giới tốt hơn Tiểu Linh Thiên một chút, nhưng những tồn tại tu luyện tới Đại Thừa kỳ cũng không nhiều lắm, yếu như Nhân Tộc chúng ta chỉ cần có được một hai Đại Thừa kỳ cũng đủ để dừng chân ở Linh Giới rồi. Tuy nhiên ở một số ít Siêu Cấp Đại Tộc số lượng tồn tại Đại Thừa kỳ có thể đạt tới hai con số. Đương nhiên dù là cấp độ Đại Thừa kỳ cũng có phân chia mạnh yếu, một số ít cường giả Đại Thừa chính thức có thể tranh đấu với Chân Linh mà không rơi vào thế hạ phong, dễ dàng cùng một lúc diệt sát vài tên tồn tại cùng giai” Hàn Lập khẽ cười cười nói.

Trong lúc còn ở Tiểu Linh Thiên, hắn tự nhiên đã đem tình hình đại khái của Nhân Tộc và Linh Giới giảng giải một lần cho những người khác, vì thế những người từ Tiểu Linh Thiên tới này cũng không phải hoàn toàn không biết gì về Linh Giới cả.

“Trông dáng vẻ của Phu Quân tự tin như thế, khẳng định cũng là một trong số những kẻ được gọi là “cường giả” này rồi. Thiếp thân thật không ngờ, tình hình Nhân Tộc ở Linh Giới lại không hề lạc quan như vậy. Nhưng hiện tại đã có phu quân, tình hình có lẽ cũng chuyển biến tốt đẹp hơn đôi chút rồi a.” Nam Cung Uyển thở dài một tiếng nói.

“Ta tự hỏi nếu đơn đả độc đấu tuyệt đối không thua kém bất cứ kẻ nào được xem là cường giả trong số tồn tại Đại Thừa kỳ. Nhưng dù sao thời gian ta tiến giai cũng quá ngắn ngủi, nếu thực sự muốn chấn hưng Nhân Tộc thì còn cần phải xem xét kỹ lưỡng hơn mới được.” Hàn Lập nghiêm mặt nói.

“Điều đó là tự nhiên. Thiếp thân tin tưởng dùng thực lực của phu quân, chắc chắn sẽ có một ngày làm được việc này đấy.” Nam Cung Uyển ngước nhìn Hàn Lập, trên mặt toát lên vẻ nhu tình nói.

“Hi vọng là như thế.” Ánh mắt Hàn Lập lóe lên nói.

“Tiếp theo làm cách nào phản hồi Phong Nguyên Đại Lục, trực tiếp vượt biển mà đi hay sao?” Nam Cung Uyển ngắm nhìn mặt biển xa xa, lại hỏi một câu.

“Không cần phải như thế, Ta và người chủ sự của Hách Liên Thương Minh ở Huyết Thiên Đại Lục gần đây có quen biết nhau, thông qua truyền tống trận mà hắn khống chế có lẽ có thể an bài cho chúng ta trực tiếp phản hồi trở lại Phong Nguyên Đại Lục.” Hàn Lập không cần suy nghĩ nói.

“Vậy đúng là tốt nhất. Thiếp thân thật muốn sớm ngày trở về nơi cư ngụ của Nhân Tộc chúng ta ở Linh Giới.” Nam Cung Uyển tự nhiên cười nói.

Hàn Lập mỉm cười không nói thêm gì nữa, Cự Thuyền dưới chân cũng đã điều chỉnh phương hướng, sau một tiếng nổ vang chiếc Thuyền lớn bắn đi hướng về phía Huyết Thiên Đại Lục.

Mấy tháng sau, Mặc Linh Thánh Chu đã xuất hiện phía trên một thành thị lớn ven biển thuộc địa phận Huyết Thiên Đại Lục, đồng thời ngông nghênh lơ lửng phía trên một tòa kiến trúc hình tam giác không hề nhúc nhích.

Lúc này, Hàn Lập mang theo Nam Cung Uyển đang đứng trong đại sảnh phía bên trong tòa kiến trúc này.

Một gã nam tử trung niên run run nơm nớp lo sợ, đầu đầy mồ hôi đang kể lại cho hai người nghe sự tình gì đó.

“Cái gì, quý minh hiện tại đã co rút hơn nửa lực lượng, hơn nữa Bích Ảnh đạo hữu lại còn vẫn lạc rồi. Ngươi xác định là không phải đang trêu đùa hí lộng ta chứ. Ta mới cách xa Đại Lục một thời gian ngắn như vậy, làm sao lại phát sinh sự tình này được.” Sắc mặt Hàn Lập vô cùng âm trầm, nhìn chằm chằm nam tử trước mặt, lạnh như băng hỏi.

“Hàn tiền bối giữ lệnh bài khách quý của bổn minh, vãn bối làm sao dám nói ngoa với tiền bối. Huống hồ những truyện này gần như tất cả những người ở Huyết Thiên đều biết, tiền bối không tin có thể ra ngoài nghe ngóng đôi chút là có thể xác định được lời vãn bối nói không hề giả dối.” Nam tử trung niên một mặt liên tục cười khổ, mặt khác lại liên tục khom người nói.

“Vị Hung Ma kia lợi hại như vậy sao, dùng sức một mình có thể chém giết bao nhiêu cường giả Đại Thừa như vậy. Bất kể là hắn vận dụng loại thủ đoạn nghịch thiên nào thì đây cũng đều là việc khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng nổi. Qúy minh tin tức linh thông, có thể dò xét ra lai lịch của Hung Ma này không.” Sắc mặt Hàn Lập âm trầm bất định trong chốc lát mới hỏi lại.

“Việc này thì vãn bối khó mà nói được! có lẽ Tổng Minh phía bên kia đã có được tin tức chính xác, nhưng tiểu nhân chỉ là một người phụ trách Phân Minh, đối với việc này thật sự không biết nhiều lắm.” Nam tử trung niên suy nghĩ trong thoáng chốc mới trả lời như vậy.

“Biết không nhiều lắm, vậy có nghĩa là vẫn biết đôi chút rồi. Đạo hữu không cần cố kỵ cứ trực tiếp nói cho chúng ta biết đi. Chẳng lẽ dùng thân phận của phu quân ta vẫn không thể biết rõ những tin tức này sao?” Nam Cung Uyển khẽ cười một tiếng nói.

Sự việc có quan hệ tới vị Tuyệt Thế Hung Ma này, Hàn Lập tự nhiên đã sớm kể cho nàng nghe qua một hai lần.

Lần đầu tiên nàng được nghe nói tới Linh Giới thậm chí còn có việc Huyết Tế không hề kiêng nể gì như vậy, lúc đó tự nhiên cũng sợ hãi kêu lên một tiếng.

“Vãn bối sao dám có suy nghĩ như thế, nếu Hàn tiền bối muốn biết, vãn bối tuyệt đối sẽ bẩm báo chi tiết.” trong lòng nam tử trung niên rùng mình, vội vàng giải thích nói.

Hàn Lập nghe vậy, thần sắc mới hòa hoãn một chút, gật đầu.

Nam Cung Uyển đứng bên cạnh, thần sắc cũng chăm chú chuẩn bị lắng nghe.

“ Vị tuyệt thế Hung Ma này xuất hiện vô cùng kỳ quặc, cứ như từ trên trời rơi xuống Huyết Thiên Đại Lục này vậy, hơn nữa từ một số công pháp thần thông mà hắn hiển lộ ra, khẳng định tuyệt đối không phải là người của Đại Lục hay là của Giới này. Bên ngoài có truyền lưu, hắn hoặc là một cường giả từ một giao diện cường đại vượt giới tới đây, hoặc là từ giao diện cấp cao hơn hàng lâm xuống. Mà căn cứ theo tin tức vãn bối có được, tám chín phần mười hẳn là khả năng thứ hai.” Nam tử trung niên vô ý thức hạ giọng diễn giải, nói đến câu sau cùng, khóe mắt thậm chí không tự chủ được mà khẽ nhảy lên một chút.

“Kẻ hàng lâm xuống? Ngươi nói Hung Ma này là Tiên Nhân từ Tiên Giới xuống! làm sao ngươi có thể khẳng định như thế?” Ngay cả Hàn Lập nghe được lời này, cũng không khỏi xuất hiện một chút hoảng sợ xông lên đầu.

Nam Cung Uyển càng là ngọc dung biến đổi.

“Nghe nói đã từng có người đứng từ phía xa rình coi vị Tuyệt Thế Hung Ma này thi triển đại thần thông nào đó, dường như đã chọc giận tới Lực Lượng của Giao Diện, khiến cho Pháp Tắc dây truyền hiện ra tức khắc xuyên qua cốt nhục toàn thân, đem hơn nửa pháp lực của hắn giam cầm lại. Nếu không phải Chân Tiên của Tiên Giới làm sao có thể phát sinh sự tình như vậy. Những giao diện cường đại khác có lẽ hoàn toàn có thể ra đời một số ít đại năng không giống bình thường, nhưng nếu nói có thể là cường giả siêu cấp như Hung Ma trực tiếp đem Bích Ảnh đại nhân và nhiều cường giả như vậy hốt gọn một mẻ vẫn là việc rất không có khả năng. Sự tình bực này, ngay cả một vài Thượng Cổ Chân Linh như Chân Long Thiên Phượng trong truyền thuyết cũng sẽ không thể nào làm được.” Nam tử trung niên rốt cục cũng nói ra phán đoán của mình, lại một lời nói chính xác lai lịch của Hung Ma kia.

“Nếu Pháp Tắc Dây Truyền xuất hiện là sự thực thì phán đoán của ngươi hoàn toàn chính xác có chút đạo lý. Chẳng qua ta vẫn có chút không thể tin được lại có Chân tiên xuất hiện ở Linh Giới. Việc này ta sẽ đi tới tổng đà của quý minh cẩn thận xác minh lại một chút. Đúng rồi, Bích Ảnh đạo hữu đã không còn nữa, hiện tại quý minh là do người nào làm chủ. Hơn nữa tới hôm nay Hung Ma này vẫn còn một mực huyết tế sinh linh khắp nơi hay sao?” Hàn Lập khẽ thở một hơi nói.

“Sau khi Bích Ảnh đại nhân vẫn lạc, bổn minh tạm thời do mấy vị trưởng lão đồng thời quản lý, cho tới khi tuyển ra tổng chấp sự kế nhiệm mới có thể toàn lực chuyển giao. Về phần Hung Ma kia, trước sau đã huyết tế hơn mười nơi ở phía tây Huyết Thiên Đại Lục, dường như đã quét sạch toàn bộ tất cả sinh linh ở Miền Tây. Chẳng qua không hiểu sao hai tháng trước vị Hung Ma này lại đột nhiên xông vào Huyết Ngân Tông, một hơi tru diệt hai gã lão tổ Đại Thừa cùng tổng số hơn ngàn đệ tử cấp cao, sau đó kích phát Pháp Trận Vượt Đại Lục bên trong cấm địa của Tông này, trực tiếp truyền tống rời đi rồi.” Nam tử trung niên trung thực trả lời.

“Pháp Trận Vượt Đại Lục? Hắn đi tới đại lục khác sao, ngươi có biết hắn đi tới đại lục nào hay không?” Hàn Lập rốt cục cũng cả kinh.

Nam Cung Uyển cũng thoáng chốc nhớ ra điều gì đó, trên mặt cũng đồng dạng toát ra vẻ lo lắng.

“Căn cứ theo điều tra sau đó, Hung Ma kia dường như đi tới Lôi Minh Đại Lục.” nam tử trung niên hơi suy nghĩ, sau đó trả lời.

Sau nghi nghe xong, thần sắc của Hàn Lập có đôi chút hào hoãn, nhưng nét ngưng trọng giữa hai đầu lông mày vẫn không hề tán đi, tiếp tục hỏi thăm một vài việc liên quan từ phía nam tử trung niên, mới mang theo Nam Cung Uyển rời khỏi đại sảnh dưới sự cung kính của đối phương, lập tức bay ra khỏi khối kiến trúc này, bay thẳng tới Cự Thuyền màu đen phía trên bầu trời.

---------------o0o---------------

Lôi Minh Đại Lục, trên không trung một hồ nước mênh mông xanh biếc, một tia sáng dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi nhanh chóng bắn đi, dưới tiếng xé gió sau mấy cái chớp động đã cách xa mấy ngàn trượng, hơn nữa vẫn không có một chút nào ý dừng lại mà tiếp tục tăng tốc bay đi.

Tới khi mắt thấy phía trước xuất hiện một hòn đảo cây cối thưa thớt, bỗng nhiên tia sáng chuyển hướng bắn xuống phía dưới.

“Phanh” một tiếng.

Trên một đỉnh núi đất màu vàng duy nhất của hòn đảo lăng không hiện ra một cái hố to, phía bên trong thình lình hiện ra một gã thanh niên áo trắng đang nửa quỳ nửa đứng cùng với một nữ tử mặc áo bào mào bạc.

“Nghỉ ngơi hai canh giờ, sau đó lại chạy tiếp.” Thanh niên áo trắng há mồm phun ra một ngụm máu huyết, mới khẽ rung động đứng thẳng thân hình lên, nói một câu gần như nghiến răng nghiến lợi.

“Hai canh giờ làm sao đủ, bây giờ nguyên khí của ngươi đã tổn thương cực kỳ nghiêm trọng, dù có biện pháp bù đắp một chút, nhưng sau nhiều lần thi triển bí thuật như vậy chỉ sợ cũng không có cách nào kiên trì nữa rồi.” Nữ tử mặc áo bào màu bạc trầm mặc chốc lát, sau đó nói.

“Hừ, vậy ngươi có biện pháp gì. Tên khốn kia không biết uống lộn thuốc gì mà đột nhiên không đi tiến hành huyết tế nữa mà cứ gắt gao đuổi theo chúng ta không buông. Lúc trước khi ở Huyết Ngân Tông, nếu không phải hắn đột nhiên đuổi sát tới, chúng ta làm sao có thể không kịp điều chỉnh truyền tống pháp trận dẫn tới vội vội vàng vàng mà sai lầm truyền tống tới Lôi Minh Đại Lục này chứ.” Thanh niên áo trắng hừ một tiếng trả lời.

------oOo------

Chương 2397: Họa Thủy Đông Di

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hai người này đúng là Lục Dực cùng Băng Phượn đang bị Chân tiên Mã Lương liên tục đuổi giết từ Huyết Thiên đại lục.

“Ngươi không nói ta cũng hiểu, rõ ràng là do chúng ta khi ở Huyết Thiên đã từng liên thủ với Huyết Đạo môn để mai phục hắn trong Thiên Địa đại trận, chuyện này quá đủ để hắn hận chúng ta thấu xương. Chẳng qua bây giờ nhắc lại chuyện này cũng đã muộn. Ngươi có cách nào có thể thoát khỏi sát tinh đang rượt bắt sau lưng không? Dựa vào tốc độ phi hành của hắn, chỉ cần không đến hai canh giờ là có thể đuổi theo đến tận đây.” Băng Phượng vẻ mặt lo lắng trả lời.

“Ta tuy còn có những biện pháp khác nhưng làm như vậy sẽ khiến bản thân tổn hao rất nhiều chân nguyên. Hắc hắc, xem ra bây giờ, ta với ngươi thật sự sẽ trở thành một đôi đồng mệnh uyên ương.” Lục Dực nhàn nhạt nói.

“Phì, ai lại muốn cùng ngươi đồng mệnh tương liên chứ. Mau ngồi xuống dưỡng sức đi, ta sẽ dùng bí thuật giúp ngươi gia tăng lại chân nguyên.” Băng Phượng cười khẽ cắt ngang một tiếng rồi nói ra quyết định.

“Với một chút thực lực đấy không đủ khả năng giúp được ta đâu.” Lục Dực nghe vậy hơi ngẩn ra rồi nói.

“Tuy tu vi của ta còn lâu nữa mới ngang ngửa với ngươi, nhưng dù sao thì bản thể của ta cũng là hậu duệ của Ngũ Thải Thiên Phượng, có được một số bí thuật thiên phú rất cao thâm, những thứ đó cho dù là ngươi cũng chưa chắc tưởng tượng được.” Vẻ mặt Băng Phượng hơi ngạo nghễ nói.

“Nếu đúng như ngươi nói, ta sống cũng coi như không uổng công.” Vẻ mặt Lục Dực hơi lay động, hít sâu một hơi nói.

Lục Dực cũng không dám trễ nải thời gian, chỉ thấy hắn khoanh chân ngồi xuống giữa hố to rồi không do dự nhắm hai mắt lại.

Băng Phượng khẽ thờ dài một hơi, thân hình lắc lư một chút rồi xuất hiện sau lưng Lục Dực lúc này đang khoanh chân ngồi xuống. Xong xuôi, Băng Phượng há miệng phun ra một đám sương mù lạnh buốt, bên trong có một viên châu năm màu lớn bằng ngón tay cái đang chuyển động không ngừng.

Băng Phượng khẽ quát một tiếng, một tay bấm niệm pháp quyết, sau lưng liền hiện ra một ảo ảnh Băng Phượng trong suốt.

Ảo ảnh Băng Phượng ngẩng đầu phát ra một tiếng trong trẻo, hai cánh run lên, từ trong cơ thể tuôn ra vô số tia sáng trong suốt, trong chớp mắt chui vào bên trong viên châu trước mắt.

Trong phút chốc, viên châu phát ra âm thanh vù vù, bên ngoài từng luồn khí chân nguyên nồng đậm đang hội tụ lại trước mặt rồi không ngừng chuyển động, cuối cùng hóa thành một thứ gần giống như chất lỏng đặc sánh.

Lúc này, Băng Phượng mới cắn răng, một ngón tay điểm nhẹ tới viên châu đang xoay tròn trước mặt.

“Vù”

Viên châu run lên rồi bỗng hóa thành thành vô hình khẽ chớp lên, chui vào sau lưng của Lục Dực.

Tiếp đó, Băng Phượng lẩm bẩm vài tiếng, mười ngón tay không ngừng xoay tròn niệm pháp quyết, toàn thân phát ra một quầng sáng trong suốt, khuôn mặt cũng dần dần chuyển thành màu trắng trong suốt, nếu người ngoài nhìn vào sẽ thấy khuôn mặt Băng Phượng lúc này rất yêu dị.

Cùng lúc đó, Lục Dực cảm thấy sau lưng như có một vật sống nhập vào thân thể mình, bên trong có vô số sợi ty thuần khiết mà lạnh buốt cuồn cuộn lan tràn đến nơi các kinh mạch bị hao tổn, tiếp theo chúng hóa thành vô số chân nguyên hội tụ tại đan điền.

Một tiểu nhân trong suốt vẻ đuối sức đang ngồi ngay ngắn trong đan điền vừa tiếp xúc với những lực chân nguyên này thì tinh thần phấn khởi hẳn lên, hoa chân múa tay sung sướng, vẻ mặt như lúc này không có gì sánh bằng.

“Đây là lực bổn nguyên, ngươi có thể đem bổn nguyên của chính mình trực tiếp truyền sang cho ta ư?” Lục Dực rốt cục không nhịn được liền mở hai mắt, vẻ mặt vừa mừng vừa sợ hỏi.

“Thật trùng hợp ngươi và ta đều là kỳ hàn thân thể, lại thêm bổn nguyên của thần thông tu luyện cũng tương tự một chút, nếu không cho dù ta có nguyện ý truyền sang cho ngươi thì cũng không có cách nào thực hiện được.” Băng Phượng vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Có bổn nguyên của ngươi truyền sang, trong khoảng thời gian ngắn ta có thể chuyển hóa thành lực chân nguyên. Một khi chân nguyên đầy đủ ta có thể thi triển bí thuật đem chúng ta rời khỏi nơi này, tu vi của ngươi lại không cao, chỉ sợ cách này cũng không thi triển được nhiều lần. Quan trọng nhất là chúng ta cần phải nghĩ kế sách thoát thân khác mới được.” Mắt Lục Dực léo lên tia sáng lạnh lẽo, lời nói có chút như đang cân nhắc.

“Sao, ngươi lại có kế sách mới ư?” Băng Phượng nghe vậy, vẻ mặt khẽ biến hỏi lại.

“Ta vốn đã có một kế sách “Họa thủy đông di”, chỉ là lúc trước bị tên điên kia truy lùng gấp quá, chưa có thời cơ thích hợp để áp dụng nó. Bây giờ, với lượng bổn nguyên lực ngươi truyền sang có thể giúp ta tranh thủ thêm một chút thời gian để thực hiện kế sách này rồi.” Lục Dực nói ra không chút giấu diếm.

“Nếu đã như vậy ngươi còn phân vân gì nữa, mau nhân cơ hội này luyện hóa chân nguyên lực rồi thực hiện kế sách mới này đi.” Lông mày Băng Phượng khẽ nhếch lên, vẻ mặt sốt ruột nói.

“Hắc hắc, chuyện này không cần đạo hữu nhắc nhở, đợi ta khôi phục lại một phần chân nguyên, chúng ta sẽ lập tức chạy đến thành trì gần nhất có truyền tống trận, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới khu vực quản lý của Giác Xi tộc. Ta nghe sơ qua Giác Xi tộc là siêu cấp thế lực đứng hàng thứ nhất thứ hai ở Lôi Minh đại lục, Đại thừa của bọn họ luôn ở trong tộc ít khi ra ngoài. Ta muốn để bọn chúng cuốn lấy tên Chân Tiên kia.” Lục Dực nói rất nhanh chóng.

.....

Một tháng sau, Cái Linh thành, một trong các thành lớn của Giác Xi tộc, đang bị một biển máu rộng mênh mông che lấp hoàn toàn.

Vô số tộc nhân Giác Xi ở trong biển máu đang dốc sức liều mạng kịch liệt nhưng căn bản như “châu chấu đá voi”, huyết nhục của họ nhanh chóng bị hòa tan thành chất lỏng rồi hợp với biển máu trở thành một thể.

Trên bầu trời máu phía trên, có một thanh niên gầy yếu, vẻ mặt lạnh lùng lơ lửng đừng trước biển máu.

Bên cạnh thanh niên có hơn trăm xác cao giai tu sĩ Giác Xi tộc trôi nổi ngổn ngang giữa bầu trời.

Trong đó có một thi thể nhìn qua thì có vẻ toàn vẹn, nhưng đỉnh đầu bị thứ gì đó đánh vỡ, bên trong trống rỗng.

Bỗng nhiên, từ phía chân trời, tiếng sét vang lên, từ hư không hiện ra một đám mây xanh, chuyển động cuồn cuộn rồi biến thành một biển sương mù nhắm hướng thanh niên bay nhanh tới.

Thanh niên gầy yếu vẻ mặt bình tĩnh, nghênh ngang quay đầu hướng tới biển sương mù nhìn sang.

Tiếng sét đánh vang lên.

Biển sương mù xanh đã xông tới gần biển máu, dừng lại rồi biến hóa thành một ma vật màu xanh cao khoảng nghìn trượng.

Trên đầu có một cái sừng, toàn thân được che lấp bởi hàng loạt ma nhãn màu lục, một tay nâng một kiện bảo tháp sáng chói mắt màu vàng.

“Ngươi là ai? Dám ở giữa thành Cái Linh huyết tế, ngươi không sợ bị tộc ta bắt lấy băm thây thành vạn đoạn, rút hồn luyện phách hay sao? Ngoài ra, trấn thủ của thành, Thiên Tượng đạo hữu đang ở đâu, sao hắn không ngăn cản mà lại để ngươi làm việc tày trời này?” Hơn một nhìn ma nhãn bên ngoài ma vật màu xanh cùng nhìn tới đối phương, từng tiếng gầm giận dữ phát ra.

“Thiên tượng đạo hữu? Ngươi nhắc tới gia hỏa này, lúc trước từng định tự bạo Nguyên Anh trước mặt ta sao?” Thanh niên nghe vậy chỉ vào thi thể bị đánh vỡ đầu, lạnh lùng hỏi.

“Không thể, Thiên Tượng đạo hữu pháp lực thông thiên, lại có đại trận của thành Cái Linh phụ trợ, sao lại có thể bị kết cục như vậy!” Toàn bộ con mắt bên ngoài ma tượng không ngừng chuyển động, từ bên trong truyền ra âm thanh đầy hoảng sợ.

“Ngươi không cần kinh ngạc, nếu không giao ra hai người ta cần, ngươi cũng sẽ nối gót Thiên tượng có một cái kết như nhau.” Thanh niên gầy yếu không thèm để ma tượng vào mắt, chậm rãi đưa ra ý muốn của mình.

“Là hai người nào?” Lúc này, ma tượng màu xanh vẻ mặt có phần kinh ngạc hỏi lại.

“Chỉ là hai tên tiểu bối, chắc ngươi có thể từng thấy qua?” Trong tay áo của thanh niên bay ra một bức tranh, đón gió rồi “phanh” một tiếng, từ từ mở ra.

Bên trong bức họa là một đôi nam nữ trông rất sống động, đúng là ngoại hình của Lục Dực và Băng Phượng.

Hai người bọn họ không phải là người Giác Xi tộc, lão phu sao có thể gặp mặt. Bọn họ cùng ngươi có quan hệ như thế nào, sao lại phải chạy đến tộc chúng ta hỏi thăm.” Các con mắt trên người ma tượng nhìn vào bức tranh, không biết nói sao đành trả lời như vậy.

“Câu trả lời thật không khiến ta hài lòng lắm. Còn quan hệ giữa chúng ta là vấn đề của ta, không phải chuyện của ngươi. Nếu không biết, ta cho ngươi thời hạn 3 ngày phải đem giao bọn chúng ra. Nếu không làm được, ta sẽ tiếp tục huyết tế toàn bộ Giác Xi tộc.” Thanh niên gầy yếu nghe xong cũng không tức giận, một tay điểm tới bức tranh cuốn vào trong tay áo rồi lập tức nói những lời đầy hăm dọa.

“Muốn huyết tế tộc ta, ha ha, thật buồn cười! Trong đời lão phu mới nghe thấy lần đầu tiên. Bổn tọa trực tiếp nói rõ cho ngươi biết, lão phu không biết hai người này, mà cho dù có biết cũng không bao giờ giao cho ngươi.” Ma tượng màu xanh nghe xong những con mắt ngoài thân bỗng đứng im, tức quá hóa giận cười nói.

“Rượu mời không muốn lại muốn uống rượu phạt, vậy để lại mạng ngươi ở đây huyết tế luôn đi.” Thanh niên nghe vậy, cười nhạo báng nói.

Vừa dứt lời, không thấy thanh niên có động tác nào, biển máu bên dưới bỗng vang lên những tiếng nổ. Từ bên trong luyện hóa ra mười đạo tia máu đỏ thẫm bay thẳng đến phía ma tượng màu xanh.

Ma tượng tự nhiên không khoanh tay chờ chết liền hét lớn một tiếng, đem Bảo Tháp màu vàng trên tay ném tới hướng đối diện. Bảo Tháp trong nháy mắt đã to hơn ngàn vạn lần rồi hướng thẳng tới phía thanh niên đè xuống, cùng lúc đó, ngoài thân vô số ma nhãn lóe lên, một đoàn tia sáng màu xanh chớp lên bắn xuyên qua hơn mười Xích Luyện màu đỏ.

Nhất thời, biển máu trên trời bị vô số tia sáng xanh bao lấy, từng tiếng nổ vang lên rung trời.

Chỉ là trận đấu này nhìn rất sôi nổi nhưng lại chỉ duy trì được một lúc.

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, toàn bộ sương mù màu xanh đều bị một lực vô hình nào đó làm chấn động rồi bị đánh tan, ma tượng bên trong bỗng dưng biến mất không thấy tăm hơi, chỉ còn lại vô số mảnh vụn tinh thạch màu xanh nhạt rải rác trên mặt đất.

Thanh niên gầy yếu đang cầm trong tay một quang cầu màu xanh nhạt, bên trong có một tiểu nhân mọc một sừng đang hết sức hoảng sợ, dốc toàn lực liều mạng nhưng không có cách nào thoát ra khỏi tầng hào quang nhàn nhạt.

Hai mắt thanh niên đánh giá tiểu nhân trong quang cầu, hắn bỗng nhe răng cười, ngón tay hướng vào phía trong cắm xuống, đặt chuẩn xác lên trên cái sừng của tiểu nhân.

Tiểu nhân hét thảm một tiếng rồi co giật liên tục một lúc, sau đó thân hình bên trong im bặt, không nhúc nhích chút nào nữa.

Sau thời gian cạn chén trà, thanh niên như phát hiện ra điều gì, rút tay ra khỏi quang cầu, suy nghĩ một chút rồi đem quang cầu hướng tới giữa biển máu ném tới. Bên ngoài quang cầu phát ra ánh sáng rồi hóa thành quang cầu màu vàng nhập vào bên trong biển máu.

Cùng lúc đó, âm thanh ông ông từ phía trong biển máu vang lên, dòng nước bị chấn động mãnh liệt rồi đem vô số chân tay cụt còn lẫn lại cuồn cuộn cuốn vào.

Ở bên ngoài không biết bao nhiêu vạn dặm cùng khi đó, có hai người, một nam một nữ trông giống như tộc nhân Giác xi bình thường, đang liều mạng hướng tới một tòa thành lớn khác của Giác xi tộc phi độn tới.

“Đúng là không nghĩ đến phương pháp này vừa đơn giản lại vừa rất hiệu quả. Tên điên này vừa đến thành Cái Linh không nói lời nào đã tiến thành huyết tế toàn bộ sinh linh bên trong, đến vị Đại thừa trấn thủ thành cũng bị diệt sát, cả Nguyên Anh cũng không thoát nổi.” Tên nữ tử Giác Xi tộc thở dài một tiếng rồi nói.

------oOo------

Chương 2398: Mất tích

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Chuyện này có chút kỳ quái. Ngươi cho rằng cái tên điên đấy không nhìn ra chút thủ đoạn Ký phụ thần hồn của chúng ta hay sao? Chỉ là tên này chắc đang bận huyết tế ở đâu đó nên không rảnh bám theo chúng ta thôi. Dù sao những chuyện này cũng chẳng liên quan đến chúng ta, có tìm ra nguyên nhân cũng chẳng để làm gì. Với một thân thần thông của Chân Tiên đến từ Tiên giới, tu sĩ Đại thừa làm sao có chút hy vọng nào đối kháng với hắn.” Tên nam tử Giác xi tộc cười lạnh một tiếng trả lời.

“Ngươi nói rất đúng, có điều ta cũng không ngờ ngươi lại biết một môn bí thuật huyền diệu tới mức có thể ký gửi toàn bộ thần hồn sang cơ thể khác. Điều này hiển nhiên là có thể tạm thời thoát khỏi sự giám sát và truy tung của đối phương. Nếu biết sớm như thế, đáng lẽ ngươi nên sử dụng biện pháp này sớm hơn một chút mới phải, làm vậy thì chúng ta đâu bị hắn đuổi giết chật vật thế này.” Nữ tử Giác xi tộc có vẻ băn khoăn hỏi lại.

“Đấy là ngươi không biết! Thủ đoạn này không giống với lúc đoạt xá bình thường, đem thần niệm ký gửi vào Nguyên Anh. Cái ta thi triển là đem toàn bộ thần hồn bám vào thân thể của người khác, hơn nữa khi thực hiện vô cùng nguy hiểm, ta cũng chỉ có thể nắm chắc bảy tám phần. Hơn nữa sau khi thực hiện thì bản thể sẽ lâm vào trạng thái ngủ say nên chỉ có thể tạm thời mang theo bên cạnh thân thể ký gửi, toàn bộ thần thông cũng bị giảm mất hơn nửa. Nếu không đến bước đường cùng, ta sẽ tuyệt đối không mạo hiểm chọn con đường này. Còn về phần lý do có thể tạm thời thoát khỏi sự truy tung của đối phương, có lẽ là bởi vì bí thuật này có liên quan đến một bộ bí thuật khác trên Tiên giới. Điều này trước nay ta cũng chưa từng nghĩ đến, vốn là khi trước chỉ định thừa dịp đại loạn chạy thoát thân, bây giờ thì lại không cần thiết nữa.” Nam tử Giác xi tộc có vẻ buồn bực trả lời.

Nghe đoạn đối thoại của hai người thì rõ ràng đây là Lục Dực và

Băng Phượng bỏ chạy lúc trước.

Hai người bọn họ không biết sử dụng thủ đoạn gì mà lại có thể đem thần hồn ký gửi lên hai tu sĩ Giác xi tộc, tạm thời có thể khiến hai người thoát khỏi sự truy đuổi của Mã Lương.

“Bí thuật Tiên giới? Ngươi mà cũng tìm được loại công pháp này sao?” Băng Phượng kinh ngạc hỏi lại.

“Năm đó, ở thế giới Man hoang, ta vô tình đi vào hang động của một dị tộc lớn, từ đó lấy được một tờ Kim Khuyết Ngọc Thư, bên trong ghi lại một bí thuật Tiên gia rất cao thâm. Đáng tiếc là bí thuật này cần phải có thân thể Tiên nhân mới tu luyện được, mà thủ đoạn ký phụ thần hồn này chỉ là một trong những phần nhỏ của nó thôi, cũng là phần duy nhất ta có thể miễn cưỡng tu luyện được. Một điều đáng tiếc nữa là, bí thuật ký gửi này chỉ có thể duy trì khoảng nửa ngày, đến khi hết thời gian chúng ta bắt buộc phải quay trở lại bản thể. Nếu có thể duy trì mãi thì việc đào tẩu của chúng ta chắc chắn sẽ có nhiều hi vọng hơn.” Lục Dực có vẻ ảo não trả lời.

“Được rồi, việc ngươi biết được bí thuật Tiên gia có thể tạm thời che dấu thần hồn khiến đối phương không thể lần theo dấu vết đã là may mắn lắm rồi. Tốt nhất là nhân dịp bí thuật vẫn còn hiệu quả chúng ta nhanh chóng đi tới một tòa thành lớn khác. Với vị thế cao ngạo của Giác xi tộc ở Lôi Minh đại lục, cộng thêm việc tên Chân tiên kia từng huyết tế ở thành Cái Linh, ta không tin là giữa hai bên lại không xảy ra một cuộc chiến ác liệt khác. Chỉ cần tên điên này bị quấn lấy thêm một thời gian nữa, chúng ta có thể tìm được một Truyền tống trận siêu cấp trực tiếp truyền tống về Phong Nguyên đại lục. Lúc đó chỉ cần hắn không theo sát quá, muốn tìm ra chúng ta có lẽ cũng không phải là chuyện dễ dàng gì. Còn nếu như vậy mà vẫn không được, chúng ta cứ đi tìm Hàn đạo hữu đi. Với thần thông nghịch thiên của Hàn huynh, đã từng chém giết Minh Trùng Mẫu không chừng huynh ấy có biện biện pháp giải trừ Ấn ký thần hồn trên người chúng ta.” Ánh mắt Băng Phượng hơi chớp lên nói.

“Tìm Hàn Lập ư? Nằm mơ! Cho dù vẫn lạc ta cũng không làm điều đó.” Lục Dực nghe vậy bực tức trả lời.

“Ngươi thật là không biết điều, đã đắc tội nặng như thế với tên Chân tiên điên kia, một khi bị hắn bắt lấy thì kết quả không chỉ đơn giản là vẫn lạc thôi đâu.” Băng Phượng nghe vậy cũng không bất ngờ mà trái lại còn nhắc nhở thêm.

“Việc này hãy tạm gác lại đã, với tình hình này có lẽ chúng ta trở về Phong Nguyên đại lục là có thể dễ dàng thoát khỏi tầm mắt của tên điên kia rồi.” Lục Dực khôi phục lại vẻ bình tĩnh trở lại.

“Tốt, nếu như ngươi muốn tính từng bước một thì nên nhanh chóng chạy đến chủ thành gần nhất của Giác xi tộc đi. Ta có cảm giác, thân hình này bây giờ không còn cách nào duy trì thêm được lâu nữa. Tên điên kia có thể lại tìm được vị trí của chúng ta lần nữa đấy.” Băng Phượng không nhắc tới vấn đề liên quan tới Hàn Lập nữa mà lại thúc giục.

Vì thế một lúc sau đó, độn quang của hai người tăng lên, hóa thành hai luồng ánh sáng xanh hướng tới phía trước phá không bay đi.

....

Nửa tháng sau, thanh niên gầy yếu bám sát hai người tới một tòa chủ thành khác của Giác xi tộc, lại đang định điều khiển biển máu huyết tế toàn bộ sinh linh trong tòa thành, cuối cùng cũng chạm mặt với Lục Đại lão tổ Đại thừa kỳ của Giác xi tộc đang mai phục gần đó.

Trước đó đã có nhiều tộc nhân Giác xi tộc bị hắn huyết tế, lại thêm hai Đại thừa trưởng lão bị diệt sát, họ tuyệt đối không muốn ngồi xuống thương lượng với đại địch trước mắt. Khi đối phương vừa hiện thân lập tức cấm chế lợi hại bố trí từ trước được phát động, tất cả liên thủ cùng tấn công.

Mà tên Chân Tiên hàng lâm nọ lúc đó cũng không dùng tới tấm phù thần bí thi triển Chi Liên pháp tắc, chỉ dùng thần thông của bản thân cùng với sáu Đại thừa lão tổ khai chiến một trận long trời lở đất.

Sáu Đại thừa lão tổ Giác xi tộc đều không phải hạng Đại thừa tầm thường, bọn họ đều là cường giả của một giới. Với sự liên thủ của sáu người lại thêm sự trợ giúp của cấm chế, liệu chừng có thể quét ngang toàn bộ Lôi Minh đại lục.

Còn Mã Lương là Chân Tiên hàng lâm, mặc dù thực lực bị áp chế hơn phân nửa nhưng vì biết nhiều bí thuật Tiên gia, cộng thêm sự trợ giúp từ vài kiện bảo vật Tiên giới cũng không cần quá e dè.

Hai bên đại chiến giống như là có cờ trống kích thích, càng đánh càng hăng, cuối cùng dẫn tới một trận đấu kịch liệt.

Cuộc chiến này giằng co hơn nửa ngày thì chấm dứt, kết quả bốn Đại thừa Giác xi tộc vẫn lạc, hai người khác trọng thương bỏ chạy.

Chẳng qua trong trận chiến này, mấy Đại thừa Giác xi tộc đồng thời tự bạo vài kiện Huyền Thiên Tàn Bảo bất ngờ tấn công làm Mã Lương bị thương.

Trong cơn giận dữ, vị Chân Tiên hàng lâm kia đại khai sát giới, liên tục huyết tế ba tòa thành lớn của Giác xi tộc.

Trước tình hình đó, cao tầng Giác xi tộc còn lại bị ép đi đến bước đường cùng. Họ nhờ vào khế ước Thượng cổ từ không gian khác triệu hồi cùng lúc ba vị Thượng cổ Chân linh mà họ vẫn cung phụng lâu nay: “Đề Long, “Thái Tước”, “Dương Lộc”. Ba vị Chân linh cùng Mã Lương một lần nữa đại chiến một trận có một không hai ở Linh giới.

Cuộc chiến kéo dài đến mấy ngày đồng thời liên lụy đến trăm vạn dặm xung quanh.

Ba ngày sau, ngay khi những gió bão và chấn động của trận kịch chiến vừa mới dừng lại, nhiều tộc nhân Giác xi tộc gần đó cùng nhau ùa tới.

Kết quả, ngoại trừ vết tích long trời lở đất của trận chiến, ba vị Thượng cổ Chân linh đã không cánh mà bay, Mã Lương cũng biến mất vô tung vô ảnh.

Sau đó, Giác xí tộc dùng các loại bí thuật liên lạc với ba vị Thượng cổ Chân linh đều không thấy có chút tín hiệu hồi âm nào.

Chuyện này khiến cao tầng Giác xi tộc hết sức băn khoăn.

Mà lúc này, tin tức liên quan đến “Tuyệt thế hung ma” tại Huyết Thiên đại lục cùng sự tình của hai cuộc chiến khi trước cũng đã lan truyền đến Lôi Minh đại lục.

Với tình hình không ai biết rõ tung tích của vị hung ma Mã Lương, các tộc nhân trên Lôi Minh đại lục mỗi khi nhắc tới “hung ma” thì sắc mặt đều lộ vẻ hoảng sợ.

Lục Dực và Băng Phượng vừa nghe tin Mã Lương mất tích đương nhiên là rất vui mừng, không chần chừ dựa theo kế hoạch cũ mà hành động.

Sau một tháng, hai người đi tới lãnh địa một đại tộc, bỏ ra một số thù lao, cuối cùng nhờ vào truyền tống trận xuyên Đại lục quay trở về Phong Nguyên đại lục.

....

Cùng thời gian đó, Hàn Lập cũng mang theo đám người Nam Cung Uyển, đang ở bên trong ánh sáng cuốn động của một truyền tống trận xuyên Đại lục khác trở về Phong Nguyên đại lục, tất cả cùng xuất hiện bên trong pháp trận ở một nơi hẻo lánh nào đó.

Pháp trận ở trong một đại điện, gần đó có mười mấy tên thủ vệ đang trông coi, khi trông thấy trước mắt có nhiều người xuất hiện cũng không lộ ra vẻ giật mình.

Tên giáp sĩ đứng đầu trong đó nhìn thấy Hàn Lập, lập tức bước lên một bước rồi cung kính nói:

“Vãn bối phụng mệnh đến đây đón Hàn tiền bối, đại nhân tổng chấp sự đang chờ ở gần đây cùng Hàn tiền bối gặp mặt một lần.”

“Ha, nếu Minh Tôn đạo hữu đã đưa ra lời mời ta cũng muốn tới chào hỏi qua. Ngươi đi trước dẫn đường! Uyển Nhi, nàng cùng mọi người nhân tiện ở lại quanh đây nghỉ ngơi một chút đi.” Ánh mắt Hàn Lập lóe lên rồi gật đầu nói.

“Phu quân cứ đi gặp vị đạo hữu đó, thiếp sẽ tự mình sắp xếp mọi việc.” Nam Cung Uyển nhìn thẳng vào giáp sĩ rồi chuyển ánh mắt sang Hàn Lập nói.

Dưới sự dặn dò của Nam Cung Uyển, những người liên quan đều rời khỏi đại điện truyền tống trận đi đến một vùng đất trống bên ngoài, khoanh chân ngồi xuống chờ Hàn Lập.

Lúc này, Hàn Lập được giáp sĩ dẫn đường đi đến một khu nhà đá gần đại điện, được che lấp bởi cây cỏ màu xanh.

Không chờ Hàn Lập đi đến trước nhà đá, cửa đá vốn đang đóng chặt đã tự động mở ra, từ bên trong truyền ra một âm thanh già nua:

“Hàn đạo hữu, rốt cuộc ngươi đã tới. Mời vào! Lão phu đã chờ ngươi ở đây đã lâu.”

“Đã khiến cho đạo hữu phải đợi lâu. Hàn mỗ cũng không khách sáo nữa.” Lông mày Hàn Lập khẽ nhướng rồi không do dự đi vào phía trong.

Bên trong nhà đá, trừ một cái bàn gỗ màu vàng nhã nhặn bằng gỗ bạch đàn thì không còn bất kỳ vật gì nữa.

Một lão giả tóc đỏ thâm đang ngồi trên một chiếc ghế, đầu hơi cúi, tay đang vuốt ve một khối ngọc giản màu trắng bóng loáng như ngọc.

“Hàn đạo hữu. Mời ngồi! Lần trước việc đem thông tin của ngươi tiết lộ cho Bích Ảnh, mong đạo hữu bỏ quá cho.” Minh Tôn vừa thấy Hàn Lập bước vào, đầu khẽ ngẩng rồi cười nói.

“Chuyện đó có gì đâu, hơn nữa Bích Ảnh đạo hữu đã vẫn lạc, việc này cũng không cần phải nói thêm nữa.” Hàn Lập khẽ lắc đầu nói rồi nghênh ngang ngồi xuống phía trước đối diện với lão giả.

“Đúng vậy, ta cũng không ngờ rằng, Bích Ảnh lại đi trước ta một bước. Hiện nay ở Huyết Thiên đại lục, bổn minh chỉ sợ gặp phải đả kích không nhỏ, thế lực nhất định sẽ giảm đi rất nhiều.” Minh Tổn thở dài một hơi nói.

“Nhân thủ của quý minh ở Huyết Thiên quả thật có co lại một chút, nhưng có mấy vị trưởng lão cùng ra mặt quản lý, ta nghĩ cũng sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Phần ta lần này có thể thuận lợi trở về Phong Nguyên đại lục cũng là nhờ đến sự trợ giúp của các vị trưởng lão đấy.” Hàn Lập chỉ nói qua, không bình luận gì thêm.

“Như thế là tốt lắm rồi. Còn thông tin về “Tuyệt thế hung ma” kia, Hàn đạo hữu biết được bao nhiêu?” Cuối cùng Minh Tôn cũng nghiêm sắc mặt hướng Hàn Lập hỏi.

“Qua sự trao đổi cùng mấy vị trưởng lão trong quý minh, tính ra thì ta cũng không biết quá nhiều nhưng cũng không hẳn là quá ít. Tuy nhiên có một chuyện không thể nghi ngờ, vị hung ma này, tuyệt đối không kém hơn một tồn tại nghịch thiên khác - Minh Trung Mẫu.” Khóe mặt Hàn Lập khẽ động, vẻ mặt nghiêm trọng nói.

------oOo------

Chương 2399: Đề nghị của Minh Tôn

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Vậy sao, những thông tin mới nhất liên quan đến Hung Ma ở Lôi Minh Đại Lục, có lẽ Hàn đạo hữu cũng đã biết rồi." Minh Tôn gật gật đầu rồi bỗng hỏi.

"Lôi Minh Đại Lục? Không lẽ hắn lại gây ra chuyện tình kinh người gì nữa ư?" Hàn Lập rùng mình hỏi.

"Đâu chỉ là chuyện kinh người, sự việc oanh động lần này so với cả ở Huyết Thiên chỉ có hơn chứ không kém " Minh Tôn ngưng trọng nói, tiếp theo cổ tay run lên, trên tay hiện ra một cái ngọc giản ném cho Hàn lập.

Tay Hàn Lập khẽ vẫy đã nhẹ nhàng bắt được tấm ngọc giản, không do dự đem nó đặt lên trên trán mình, thả ra thần niệm quét một lượt bên trong.

Kết quả sau khoảng một thời gian, sắc mặt Hàn Lập có chút khó coi thu lại thần niệm, chậm rãi ngẩng đầu lên nói:

"Thật không thể ngờ được rằng Hung Ma lại dám đến sinh sự với Giác Xi nhất tộc, hơn nữa lại còn chém chết bốn gã Đại Thừa trong tộc bọn họ, dẫn tới trận đại chiến cùng với ba Thượng Cổ Chân Linh. Chỉ là theo như lời nói thì Hung Ma đột nhiên mất tích, đó là chuyện gì xảy ra vậy?"

"Rất đơn giản, sau trận chiến cùng với ba Thượng Cổ Chân Linh, người này đột nhiên mất tích tại Lôi Minh Đại Lục, không ai tìm ra được tung tích của hắn cả." lão giả chậm rãi trả lời, tuy nhiên sắc mặt lo lắng thì không hề giảm bớt một chút nào.

"Sao vậy, chẳng lẽ quý minh còn phát hiện được ra chuyện khác thường?" Hàn Lập là hạng người nào, lập tức đã nhìn ra được nét kỳ quặc trong thần sắc của đối phương nên trực tiếp hỏi.

"Quả thật là Hàn đạo hữu có đôi mắt tinh đời! Không tệ! Sau khi trận đại chiến của Hung Ma với ba Thượng Cổ Chân Linh vừa mới chấm dứt, bổn minh đã phái người xen lẫn vào bên trong, đến chỗ hung ma từng mất tích điều tra một phen. Kết quả là phát hiện ra được một chút dấu tích không gian chấn động, tuy rất lờ mờ nhưng vẫn tồn tại. Thêm vào đó, vùng hư không xung quanh cũng có dấu tích bị phá vỡ. Nhưng tiếc thay, người của bổn minh mặc dù đã dùng đủ các loại phương pháp nhưng cuối cùng cũng không thể tiếp tục tìm kiếm được nữa." Minh Tôn nói.

"Nếu nói như vậy thì Hung Ma kia thật là vẫn chưa vẫn lạc rồi, chỉ là tạm thời mượn Không Gian Chi lực để trốn tránh mà thôi." Hàn Lập hơi biến sắc, nói.

"Đúng vậy, chỉ sợ hơn phân nửa là như vậy." Lão giả không chần chờ trả lời.

"Minh huynh đang lo lắng chuyện gì vậy, sao phải mời ta tới để nói những chuyện này?" Hàn Lập hơi suy tư một chút, lại hỏi.

"Hàn huynh biết rất rõ rồi lại còn cố hỏi ta. Hung Ma kia lần lượt xuất hiện ở Huyết Thiên và Lôi Minh đại lục, tiếp theo nếu hắn lại đi đến Phong Nguyên đại lục thì cũng không phải chuyện tình kỳ quái. Hàn đạo hữu thân là Đại Thừa trong Nhân tộc, cũng là tồn tại cao cấp nhất trong Phong Nguyên đại lục, có thể không màng đến tuyệt thế Hung Ma này sao? Đạo hữu không sợ hắn đột nhiên tìm đến quý tộc sinh sự, rồi lại tiếp diễn sự tình huyết tế!Nhìn siêu cấp đại tộc như Giác Xi tộc mà xem, chẳng phải hiện tại nguyên khí cũng đã bị tổn thương nghiêm trọng rồi sao. Nếu quả thật những tộc nhỏ trên Phong Nguyên đại lục như chúng ta bị hắn để ý tới, không chừng sẽ có nguy cơ diệt tộc." Minh Tôn bỗng nhiên khẽ cười nói.

"Hắc hắc, lời của đạo hữu thật là cổ quái. Toàn bộ Phong Nguyên đại lục nhiều chủng tộc như vậy, người kia sao lại có thể trùng hợp chọn đúng Nhân tộc yếu nhược chúng ta. Ngược lại Hàn mỗ thấy những đại tộc kia mới thực là đáng nên chú ý." Hàn Lập cười hắc hắc, từ chối cho ý kiến nói.

"Bổn minh đã phân tích qua một số đặc điểm đối tượng huyết tế của Hung Ma. Chúng ta phát hiện dường như hắn không chọn mục tiêu rõ ràng, chỉ là nếu đụng phải một địa phương có đông người sinh sống thì đều có khả năng ra tay huyết tế. Mặc dù trước kia tên tuổi của quý tộc không quá nổi bậc. Lý do chúng ta đều hiểu cả, bởi vì lúc trước chỉ vì còn thiếu sót một vị giai Đại Thừa đỉnh giai. Còn nếu luận về số lượng tộc nhân và trình độ nhân khẩu tụ tập cùng một chỗ, Nhân tộc cũng đủ để đứng đầu đại lục. Hàn huynh thật sự cho rằng tên điên kia sẽ không tìm tới quý tộc để sinh sự sao?" Lão giả tóc đỏ nhàn nhạt nói.

"Minh huynh đang uy hiếp Hàn mỗ?" Đồng tử của Hàn Lập co rụt lại, trên mặt không có chút cảm xúc.

"Tại hạ tuyệt không ý này, chỉ là đem sự thật bẩm báo lại thôi. Lại nói tiếp, vị Hung Ma này cùng với đạo hữu hình như có một chút quan hệ. Nói hắn tìm đến Nhân tộc để sinh sự, tỷ lệ chắc chắn không thấp như Hàn huynh suy nghĩ đâu." Trên mặt Minh Tôn lại lộ vài tia kỳ quái.

"Lời này có ý gì?" Hàn Lập hơi nao nao hỏi lại.

"Ta có bức họa của hai người, Hàn đạo hữu nhận ra bọn họ không?"

Minh Tôn vừa nói, một tay cũng vừa đưa ra, cùng lúc hiện ra một khối ngọc giản, năm ngón tay khẽ động vài cái, từ đó tuôn ra một mảnh hào quang lấp lánh.

Bên trong màng hào quang lấp lánh, rõ ràng có hai bức họa một nam một nữ đang lơ lửng giữa không trung.

"Đây là..."

Hai mắt của Hàn Lập co lại, vẻ mặt hơi bất ngờ nói.

"Xem ra đạo hữu đã nhận ra hai người này, chẳng biết có thể thuận tiện kể sơ qua lai lịch của bọn họ." Minh Tôn gặp tình hình này,không có gì lấy làm bất ngờ nói.

"Phải nói ta chỉ nhận ra một người trong đó. Cô gái này tên Băng Phượng, mặc dù không phải Nhân tộc nhưng cũng coi là có vài điểm quan hệ với riêng mình ta. Sao vậy, chuyện này sao lại có quan hệ với bọn họ? Nam tử này là ai vậy?" Hàn Lập nhìn một hồi vào bức họa, cuối cùng chỉ lắc đầu hỏi lại.

"Về phần lai lịch của nam tử này ta cũng không rõ lắm. Chỉ biết hắn cũng có thể là người Phong Nguyên đại lục. Theo bổn minh điều tra được, trong khi hắn tranh đấu với người ta, đã hiện ra bản thể đúng là một đầu Lục Dực ngô công (con rết) thật lớn. Thực lực trong nhóm Đại Thừa coi như cũng không kém bao nhiêu. Hắn và vị Băng Phượng này hình như dám hung hăng trêu chọc vào tên Hung Ma. Hai người bị hắn một mực đuổi theo từ Huyết Thiên để truy bắt, đuổi giết đến tới tận Lôi Minh Đại Lục. Ta thậm chí hoài nghi tên Hung Ma đến sinh sự với Giác Xi tộc, hình như cũng là một thủ đoạn do hai người bầy ra." Sắc mặt Minh Tôn trở nên nghiêm trọng nói.

"Lục Dực ngô công? Bị Hung Ma kia một mực đuổi giết?" Cho dù là Hàn Lập gần đây hỷ nộ không đổi sắc, trên mặt cũng không thể che giấu được một một chút giật mình.

"Sao vậy, đạo hữu đã nhớ ra được chút gì về người này rồi sao!" Ánh mắt Minh Tôn chớp lên hỏi.

"Nếu như ta đoán không sai, nam tử này cũng là một cố nhân của ta, chỉ là không thể ngờ được là nó đã biến thành bộ dáng như hôm nay rồi." Hàn Lập nhìn thẳng vào bức họa, vừa suy nghĩ vừa nói.

"Hoá ra cả hai người bọn họ đều là bạn cũ của Hàn đạo hữu. Nếu như vậy, ta chỉ sợ Nhân tộc thật đúng là gặp kiếp nạn lớn rồi. Chỉ sợ một khi tên điên kia biết rõ lai lịch của hai người bọn họ, lập tức sẽ chạy đến quý tộc sinh sự." Minh Tôn không chần chờ nói.

"Chuyện ấy thì có chút hơi khuếch đại rồi, nhưng quả thật là ta không thể không quan tâm đến chuyện này được nữa. Nhưng không biết hai người đó hiện nay có mặt ở đâu, vẫn còn trên Lôi

Minh đại lục chứ?" Lông mày Hàn Lập nhăn lại hỏi.

"Căn cứ theo bổn minh điều tra được, hai người cùng tên Hung Ma nọ cơ hồ một trước một sau đã mất đi tung tích. Nếu Hàn đạo hữu đã quen biết hai người này, vậy đoán thử xem bọn họ sẽ chạy tới địa phương nào?" Minh Tôn nhìn Hàn Lập hỏi lại.

"Việc này cũng khó mà đoán trước được. Mặc dù ta quen biết bọn họ, nhưng đã nhiều năm nay chưa hề gặp mặt." Hàn Lập lắc đầu, sắc mặt không thay đổi nói.

"Bọn họ có thể trở về Phong Nguyên đại lục đi tìm đạo hữu hay không?" Minh Tôn không buông tha đặt một câu hỏi.

"Đúng là không thể loại trừ khả năng này. Nếu đúng là như vậy, ta thật sự sẽ phải đau đầu một phen rồi. Chuyện này tạm gác lại đi đã, ta muốn hỏi Minh huynh một câu, ngươi cảm thấy khả năng Hung Ma kia đúng là Chân Tiên đến từ Tiên giới tỷ lệ là bao nhiêu?" Hàn Lập thở dài một tiếng, đột nhiên chuyển đề tài hỏi lại một câu.

"Theo như ta đoán thì phải đến chín thành." Sắc mặt Minh Tôn hơi đổi, sau khi suy nghĩ kỹ luỡng, mới nói ra phán đoán của mình.

"Sao đạo hữu có thể chắc chắn như vậy?" Hàn Lập sờ sờ cằm, ngưng trọng hỏi.

"Rất đơn giản, bởi vì vài loại thần thông người này từng thi triển thật sự là công pháp bí thuật đến từ Tiên giới, điểm này thì ta có thể bảo đảm. Bởi vì tổ tiên tại hạ đúng thật là hậu nhân trực hệ của một vị Chân Tiên, có một số công pháp Tiên giới bí thuật mặc dù không có lưu truyền lại tới nay, nhưng một số miêu tả cũng nói rõ qua thì cũng có được ghi lại." Minh Tôn cười khổ một tiếng trả lời.

"Thì ra là thế. Nói như vậy, người này đúng là Chân Tiên không thể nghi ngờ được nữa. Thông tin này chẳng phải là tin tức tốt lành gì cả! Thế nhưng đạo hữu mời tại hạ đến đây, lại nói nhiều chuyện như vậy, không phải muốn để Hàn mỗ lẻ loi một mình đi đối phó vị Chân Tiên đến từ Tiên giới này sao?" Hàn Lập từ chối cho ý kiến hỏi.

"Hàn đạo hữu nói đùa, Minh mỗ làm sao có ý nghĩ như vậy được. Tại hạ cũng chỉ vì nghĩ cho cả Phong Nguyên đại lục này, chỉ là đưa ra một cái đề nghị tiến thối cùng các vị mà thôi. Linh giới của chúng ta và Tiên giới từ bao nhiêu năm sớm đã mất liên lạc với nhau, đột nhiên nhảy ra một vị Chân Tiên cường đại hàng lâm, cũng không biết hắn thật sự muốn gì nữa? Vạn nhất hắn thật sự chuyển hướng chạy đến Phong Nguyên đại lục mở rộng giới hạn giết choc, thì mọi cường giả đã đạt tới trình độ cao nhất như chúng ta cần phải tập trung cùng nhau đối địch. Nhất định cần phải mạnh mẽ bức hắn rời khỏi nơi này, hoặc phải hoàn toàn trấn áp mới được. Chứ nếu mà cứ phân tán tản ra thì chỉ có thể lợi cho hắn giết chết từng người một." Vẻ mặt Minh Tôn trở nên nghiêm trọng, nghiêm túc nói.

"Cùng nhau liên thủ? Giống hệt Huyết Đạo tông môn Huyết Thiên đại lục từng thử qua một lần, bọn họ không phải vẫn bị đối phương cường ngạnh giết hết rồi sao." Thân hình Hàn Lập hơi động, không chần chờ hỏi.

"Những người bên Huyết Thiên đại lục vì quá coi thường đối phương nên mới có kết cục như vậy. Bọn họ không nắm rõ được lai lịch của đối phương, chỉ sơ sài tập trung hơn mười tên Đại Thừa. Trong đó cũng chỉ có ba bốn người thật sự được cho là cường giả Đại Thừa, thất bại cũng là chuyện tình khó tránh khỏi. Minh mỗ một khi đã đề nghị liên thủ, lại toàn là cường giả có thể đứng hàng đầu Huyết Thiên. Ta thậm chí còn có thể dựa vào quan hệ của bổn minh để triệu hoán một số Chân Linh cường đại tham gia vào cuộc chiến này. Ta thật muốn một chỉ một trận chiến có thể thành công. Một vị Tiên nhân cho dù cường đại đến đâu, nhưng dưới tình trạng một phần lớn thực lực bị phong ấn, dưới tình huống này sẽ không có đủ khả năng đối kháng cùng thực lực liên minh của chúng ta." Minh Tôn ngạo nghễ nói.

"Đạo hữu có thể cùng lúc mời đến bao nhiêu người? Ngoài trừ Hàn mỗ đã có bao nhiêu người từng đáp ứng đề nghị của Minh đạo hữu rồi." Hàn Lập thực sự có chút bất ngờ ngoài ý muốn.

"Hàn huynh hãy yên tâm. Ngoài trừ đạo hữu, cũng đã có hơn phân nửa từng tỏ vẻ, chỉ cần tên Chân Tiên điên kia thật sực bước vào Phong Nguyên đại lục, bọn họ liền nguyện ý tham gia lần vào. Còn những đạo hữu khác, ta tin tưởng chỉ cần liên lạc với bọn họ là được. Chuyện tình quan hệ trọng đại như vậy, thiết nghĩ bọn họ không dám từ chối. Dù sao thì cũng không ai muốn chứng kiến có một vị Chân Tiên một mực xem thường tùy ý làm bậy tại bản đại lục." Minh Tôn không lưỡng lự trả lời.

"Nếu như Minh huynh đã cân nhắc chu toàn, Hàn mỗ có thể tạm thời đáp ứng. Còn nữa, nếu như quý minh vẫn không cách nào tìm được đông đủ cường giả Đại Thừa, cho dù Hàn mỗ có mặt cũng sẽ quay đầu bỏ đi." Sắc mặt Hàn Lập không ngừng thay đổi tự đánh giá một lúc lâu, mới chậm rãi gật đầu.

"Ha Ha, Hàn huynh cứ việc an tâm. Nếu thật không cách nào gom góp đủ nhân thủ, chính bản thân Minh mỗ cũng không ngu đến nỗi tự nhiên đi nộp mạng cho người ta. Đây là tấm phù truyền tin tức cho nhau, đạo hữu hãy nhận lấy. Đến lúc đó chỉ cần có thông tin về tên Chân Tiên điên kia, ta sẽ lập tức truyền tin cho mọi người, cùng an bài cho chư vị đạo hữu mau chóng tụ tập lại một chỗ." Minh Tôn cười ha hả, cực kỳ cao hứng nói.

Chỉ thấy một cánh tay Minh Tôn giơ lên, từ đó bắn ra một tấm phù lục màu bạc nhạt.

Hàn Lập gật đầu, tay áo phất lên, đem tấm phù lục nhẹ nhàng thu vào trong ống tay áo mình.

------oOo------

Chương 2400: Xiềng Xích Pháp Tắc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau khi bàn bạc ước định thêm một số việc nữa, cuối cùng Hàn Lập cũng cáo từ rời khỏi thạch ốc.

Chỉ một lát sau, trên đại điện bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, một chiếc Cự thuyền màu đen phá không bay đi về phương xa.

Hàn Lập đứng tại đầu mũi thuyền, ngắm nhìn hư không nơi xa, vẻ mặt cực kỳ do dự.

"Phu quân, vị Minh đạo hữu kia tìm chàng là có chuyện gì quan trọng vậy?" sau lưng vừa mới vang lên tiếng bước chân thì một thanh âm dịu dàng đã truyền đến, đúng là Nam Cung Uyển đang thướt tha đi tới, thân thiết hỏi một câu.

"Việc này kể ra thì rất dài dòng, chút nữa đi vào trong khoang thuyền phu quân sẽ kể lại kỹ càng cho nàng biết." Hàn Lập sau khi cười khổ một tiếng mới quay người lại nói.

...

Mấy tháng sau, bên trong một vùng không gian bí ẩn nào đó, ba đầu Cự Thú hình thái dữ tợn tất cả đều gắt gao cắn lấy một đoạn xiềng xích màu tử kim, mặt mũi tràn đầy bất an nhìn chằm chằm vào ba đoạn xiềng xích ở một chỗ khác, một thanh niên áo đen cũng đồng dạng bị xiềng xích quấn quanh thân như vậy.

Thanh niên này tuy bị nhốt tại đây, đứng nguyên không thể nhúc nhích, nhưng trên mặt hoàn toàn không có chút nào sợ hãi, ngược lại lại không ngừng dùng ánh mắt mỉa mai nhìn ba Cự Thú ở gần đó.

Không biết qua bao lâu sau, thanh niên áo đen cuối cùng cũng mở miệng, nhưng thanh âm băng lạnh dị thường, không có chút tình cảm nào cả.

"Hiện tại ba người các ngươi nếu như chịu hàng phục, ta còn có thể thực hiện lời hứa hẹn lúc trước, tha cho các ngươi không chết, đem bọn ngươi thu làm Linh bộc dưới trướng để sử dụng, về sau còn có thể mang các ngươi đến tận Chân Tiên Giới. Bằng không đợi sau khi Xiềng Xích Pháp Tắc chính thức cắn trả, cả ba người các ngươi đều cùng nhau bỏ mạng dưới lực lượng Pháp Tắc đi."

"Không thể nào! Xiềng Xích Pháp Tắc cắn trả rõ ràng là phải chỉ nhằm vào Tiên Nhân Tiên Giới như ngươi, tại sao ngay cả ba chúng ta cũng bị liên lụy vào được! Mà cho dù là Xiềng Xích Pháp Tắc cắn trả đi nữa thì ngươi cũng phải hứng chịu hơn một nửa lực lượng. Còn gần non nửa phần còn lại do ba người bọn ta cùng chia sẻ gánh chịu, chắc cũng không đáng lo ngại." Từ trên một đầu quái thú đầu hươu thân gấu vang lên âm thanh đầy kinh sợ.

"Hắc hắc, cũng không biết là tên ngu xuẩn nào lại giao cho các ngươi biện pháp kích hoạt Xiềng Xích Pháp Tắc, rõ ràng là chỉ biết được có một chút thế mà vẫn dám dùng trên người ta. Nhưng cũng may là ta phản ứng rất nhanh, kịp thời dùng không gian bí bảo kéo bọn ngươi cùng tiến vào đây, nếu không chỉ sợ khả năng ở bên ngoài không may bị người khác ám toán rồi. Nhưng hiện tại dưới tình hình chúng ta kiềm chế nhau như thế này, chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi lực lượng Pháp Tắc cắn trả thôi. Nhưng chỗ lợi hại trong đó thì đám Hạ đẳng Chân Linh các ngươi làm sao có thể tưởng tượng được, cho dù chỉ là non nửa lực lượng cắn trả, cũng đủ làm cho các ngươi biến thành tro bụi chon vùi tại chỗ. Không phải bây giờ các ngươi đã cảm thấy chân nguyên trong cơ thể bắt đầu bị Xiềng Xích Pháp Tắc cắn nuốt dần rồi sao. Mà thân thể Tiên Nhân của bổn tọa cực kỳ cường đại, càng không phải là loại hạ đẳng như các ngươi có thể so sánh. Cộng thêm ta còn có tiên gia bí bảo hộ thân, cho dù thừa nhận cắn trả càng lớn, cũng chỉ phải mất thêm nhiều thời gian tĩnh dưỡng mà thôi.". Thanh niên áo đen cười hắc hắc, khinh miệt nói.

"Nói bậy! Loại phương pháp này là Kim Long Vương đại nhân tự mình truyền thụ cho, sao có thể là giả được. Ngươi đừng mơ tương chỉ ném một viên đan dược mà muốn châm ngòi chia rẽ giữa chúng ta, nếu thực sự là như vậy, ngươi chỉ cần yên lặng chờ đợi là được rồi, cần gì phải nói với ba chúng ta những điều này!" Quái thú đầu hươu thân gấu hừ một tiếng, phát ra tiếng gầm đáp lại.

Mà hai đầu thú kia nghe được lời ấy, sắc mặt đều cực kỳ khó coi.

"Nếu không phải ta còn có chính sự cần phải làm, không muốn trì hoãn thời gian với các ngươi thì cần gì phải nói nhảm với các ngươi. Được rồi, bổn tiên cho các ngươi thêm một cơ hội, chỉ cần có ai nguyện ý dừng tay trước, ta ngoại trừ có thể mang theo đi Tiên Giới. Còn có thể ban thưởng một hạt Chân Hồn giúp cho hắn đạt được Linh Hồn Chân Tiên. Nhưng hứa hẹn này chỉ có hiệu quả trong thời gian nửa ngày, qua thời gian này thì đừng có mơ tưởng ta hứa hẹn thêm bất cứ điều gì nữa." Thanh niên áo đen rốt cục cũng có phần mất kiên nhẫn.

"Chân Hồn Đan "

Hai đầu quái thú khác nghe được điều này trong lòng cực kỳ chấn động. Trong mắt không hẹn mà cùng hiện lên một tia lửa nóng bỏng.

Viên Tiên dược này đối với bọn họ là cực kỳ hấp dẫn, cơ hồ chỉ trong chốc lát đã làm cho tâm trí rung động ầm ầm.

"Hoặc là chỉ một lúc nữa thần hình câu diệt, hoặc là làm Linh Bộc của Bổn Tiên, được ban thưởng Chân Hồn Đan, lại còn được ta mang theo về Chân Tiên Giới, tất cả đều do các ngươi tự mình lựa chọn. Về phần liên hệ trói buộc giữa các ngươi cùng Giác Xi tộc ở giới này, ta cũng có thể giúp các ngươi chặt đứt. Còn sau đó ra sao thì ta sẽ không nói thêm nửa chữ nào nữa." Thanh niên áo đen sau khi nói xong thì cười lạnh một tiếng, khép hai mắt lại, giống như thoải mái dưỡng thần trong xiềng xích trói buộc trùng trùng điệp điệp.

Ba đầu Cự Thú nghe vậy, đều liếc mắt lại nhìn nhau, thần sắc mỗi người một khác, trong lúc nhất thời không ai mở miệng nói thêm điều gì.

Mà theo thời gian từng chút một trôi qua, ba đầu Chân Linh quái dị này càng cảm thấy Xiềng Xích Pháp Tắc thôn phệ càng lúc càng nhanh, mà bọn hắn đã sớm thi triển vô số bí thuật thần thông để ngăn cản nhưng hoàn toàn không có chút hiệu quả gì hết, ngược lại còn bị lực lượng Pháp Tắc ăn mòn nhanh hơn.

Lần này, ba đầu Cự thú thật sự bắt đầu tâm hoảng ý loạn.

Cứ theo đà này, đợi đến lúc Xiềng Xích Pháp Tắc chính thức cắn trả, thực lực của bọn hắn chỉ sợ sớm đã bị suy yếu đến tình trạng mười không đủ một, làm sao có thể còn cơ hội sống.

Cự Tước cùng quái thú đầu trâu sắc mặt cũng bắt đầu biến hóa âm tinh bất định.

"Hai vị đạo hữu, các ngươi thực sự không bị lời nói của hắn đả động rồi chứ." Cự Thú đầu hươu thân gấu nhìn thấy sắc mặt của đồng bạn biến hóa, bỗng nhiên có chút bất thiện gầm nhẹ nói, cũng vô tình kéo nhẹ dây xích đang ngậm trong miệng, lập tức khiến cho từng trận pháp tắc chấn động.

"Điều này sao có thể. Mặc dù Chân Hồn Đan quý hiếm, nhưng cũng không thể làm ra việc như vậy được, nhưng cứ để lực lượng Pháp Tắc cắn trả như bây giờ, chúng ta cũng không thể bỏ qua được. Cái này dù sao cũng là việc liên quan đến tính mạng. Một đầu quái thú toàn thân là Long Lân, trên đầu lại mọc ra hai cái đầu trâu, có chút do dự nói.

"Đúng vậy, mặc dù chúng ta cùng Giác Xi tộc mượn lực lượng của Huyền Thiên chi bảo để định ra Thượng Cổ khế ước, nhưng tuyệt đối không muốn chôn xác chính mình trong quy tắc đó, quả thực nếu muốn còn sống thì phải thương lượng một phen." Một đầu quái thú khác to hơn mười trượng, là một con chim Tước khổng lồ toàn thân bao phủ bởi quang diễm mênh mông màu xám xịt, ánh mắt cũng trở nên mông lung mở miệng nói.

"Ta hiểu ý nghĩ của các vị đạo hữu, nếu như vậy thì chúng ta hoàn toàn có thể hảo hảo thương lượng một chút, nhưng trước đó, ta lại còn muốn có một đề nghị đều tốt cho tất cả chúng ta." Quái thú đầu hươu thân gấu trầm ngâm một lúc, sau đó mới thở dài một hơi, có vài phần bất đắc dĩ truyền âm nói, đồng thời thân hình khẽ động, từ từ bay đến phía Cự Tước ở gần hắn.

"Lộc huynh đứng lại, có lời gì thì cứ đứng nguyên tại chỗ nói là được, không cần phải đi tới đây." Cự Tước màu xám thấy vậy, tinh mang trong mắt lóe lên, lập tức nghiêm nghị quát một tiếng ngưng lại.

"Như thế nào, đến như ta mà đạo hữu cũng không tin được ư." Quái thú đầu hươu thân gấu nghe vậy, sắc mặt bất chợt trầm xuống.

"Hắc hắc, tại hạ đâu có ý nghĩ như vậy, chỉ có điều là trong lúc này chúng ta tốt nhất là không nên quá thân cận với nhau. Đề Long huynh, ngươi cảm thấy thế nào!" Cự Tước màu xám cười hắc hắc, lại quay sang quái thú hai đầu trâu đang yên lặng theo dõi kỳ biến bên kia hỏi một câu.

"Chuyện này... Mọi người đều cùng nhau được Giác Xi tộc cung phụng, cần gì phải làm như vậy..." Quái thú hai đầu trâu sau khi gượng cười hai tiếng, đang muốn nói thêm điều gì đó, nhưng lời còn chưa dứt, xiềng xích mà cái đầu kia của hắn đang cắn rung lên, một cỗ lực lượng khó có thể ngăn cản bỗng nhiên sinh ra, ngay sau khi hắn vừa dứt lời, cái miệng khổng lồ bỗng chốc bị chấn động làm cho thổ ra đầy máu tươi.

Sau khi con thú này tự nhiên hét thảm một tiếng, dây xích màu tử kim đang cắn ở trong miệng tự nhiên giãy giụa thoát ra, lúc mà hắn đang kinh hãi muốn cắn giữ lại sợi dây xích, bỗng nhiên từ trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười lạnh, hắn chỉ tự nhiên cảm thấy không trung phía trên tối sầm lại, một huyết sắc đại ấn to như quả núi nhỏ bỗng nhiên xuất hiện không một tiếng động ngay phía trên đỉnh đầu, xung quanh bay lượn vô số phù văn màu vàng nhạt ầm ầm đánh xuống.

Con thú này quá sợ hãi, mà giờ muốn trốn tránh cũng không kịp nữa rồi, sau khi hắn giận dữ gầm lên một tiếng, thân hình bỗng nhiên phóng lớn gấp mấy lần, hai bàn tay khổng lồ thoáng cái hóa thành hai cái móng chân đen sì đánh thẳng về phía đại ấn.

"Oanh" một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa.

Hai cái móng chân khổng lồ ngay khi vừa mới tiếp xúc với huyết sắc đại ấn, lập tức nổ tung hóa thành bột phấn, thân thể hắn cùng với thần hồn trong cơ thể ngay sau khi huyết quang chớp động vài cái cũng từng khúc vỡ vụn mà tán loạn.

Lúc này, huyết sắc đại ấn lại vừa rồi lại lóe lên một lần nữa, thanh niên áo đen chợt hiện ra, trên mặt vẫn còn nụ cười lạnh.

Cùng lúc đó, thanh niên áo đen ở chính giữa xiềng xích của ba con cự thú bỗng nhiên lặng lẽ từ từ biến mất.

"Không có khả năng, ngươi làm sao có thể thoát khỏi Xiềng Xích Pháp Tắc!" Cự Tước màu xám kia trông thấy cảnh này bỗng nhiên đại biến, bị dọa đến hồn phi phách tán, sau khi hét lên một tiếng, cuống quít nhổ sợi dây xích đang cắn trong miệng ra, sau khi hai cái cánh khổng lồ màu xám lóe lên, lập tức hóa thành một quang cầu mờ ảo bắn thẳng về phía sau.

"Phanh" một tiếng trầm đục vang lên.

Một bàn tay đầy lông lá đen kịt vù vù bay tới, đón đầu đập mạnh một cái, trông giống như đập ruồi vậy, Cự Tước màu xám căn bản là không kịp phòng bị một chút nào, lập tức bị đánh bay trở lại, liên tiếp sau khi lăn lộn mười mấy vòng, mới miễn cưỡng lần nữa ổn định lại thân hình trong hư không.

Lúc này, quái thú đầu hươu thân gấu kia vẻ mặt cực kỳ giữ tợn mới thu lại cánh tay của mình.

"Dương Lộc, ngươi điên rồi..., À... Ta hiểu rồi, vậy mà ngươi lại là người đầu tiên đầu nhập vào đối phương, Xiềng Xích Pháp Tắc cũng đã sớm bị ngươi động tay chân rồi." Sau khi Cự Tước kia lúc lắc cái đầu vẫn còn đang choáng váng, mới hơi tỉnh ngộ kinh sợ kêu lên.

"Ngươi bây giờ mới hiểu ra được thì đã chậm rồi." Cự Thú đầu hươu lạnh lùng không nói gì, thanh niên áo đen ở trên vệt máu thì âm trầm cười nói.

"Đại nhân, chỉ cần ngươi tha cho tính mạng của ta, ta nguyện thần phục ngươi, cũng nguyện ý làm Linh bộc cho ngươi..." Cự Tước màu xám nội tâm trùng xuống, một bên vừa hoảng sợ nói ra, một bên vừa từ từ lui lại phía sau.

"Đã chậm rồi, ta chỉ có một quả Chân Hồn Đan, cũng chỉ có năng lực mang một người quay trở lại Tiên Giới. Dương Lộc, ngươi đã ý định thần phục ta, vậy lập tức giết nó, coi như đây là mệnh lệnh thứ nhất của ta giao cho ngươi. Nếu mà ngươi không làm được, bị hắn giết chết, Chân Hồn Đan này cũng chỉ có thể để dành cho người thắng mà thôi. Không cần lo lắng là ta sẽ đổi ý, ta lần này hạ giới đến đây, vẫn còn đang thiếu một người có thể ở bên để sử dụng. Chỉ có người cường đại nhất trong các ngươi mới đủ tư cách làm Linh Bộc của ta." Sau khi thanh niên áo đen cười lạnh một tiếng, trong mắt bỗng nhiên hiện ra một tia ác độc nói.

------oOo------

Chương 2401: Tiểu Bình tái hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vừa nghe lời này, tên quái thú đầu hươu Dương Lộc sắc mặt lập tức đại biến, cự tước màu xám lòng đang tràn đầy tuyệt vọng lại chuyển sang vui vẻ, nhìn chằm chằm vào đồng bạn ban đầu, ánh mắt trở nên điên cuồng, khát máu.

Cả hai nhìn nhau một lát rồi không hẹn trước mà cùng hét lớn một tiếng. Một bên thì thân hình đột nhiên điên cuồng biến lớn hơn hàng trăm lần, bên ngoài thoáng cái mọc thêm một kiện giáp nhọn màu vàng đất rất dày.

Bên kia thì hai cánh rung lên, ánh lửa (linh diễm) bên ngoài tấm thân màu xám hóa thành một mưa lửa đầy trời, tiến thẳng đến phía đối diện cuốn mạnh tới.

Thân hình cả hai rung động trong từng tiếng nổ lớn vang vọng khắp không gian.

Thanh hiên áo đen thấy vậy cười giảo hoạt, sau đó xoay người một cái, cả thân hình và cự ấn màu máu bỗng nhiên biến mất vào hư không, không còn thấy bóng dáng.

“Vù vù”

Sau một hồi không gian bị chấn động, thanh niên áo đen lại xuất hiện phía trên một mảnh đất đá ghồ ghề ở Lôi Minh đại lục. Trong tay hắn lại xuất hiện một cái bình nhỏ màu xanh đang khẽ rung nhè nhẹ, hai mắt khẽ đảo qua xung quanh nhìn lướt qua.

Xung quanh hoàn toàn vắng lặng, một bóng người cũng không thấy, hắn khẽ cười lạnh, tay áo rung lên rồi lập tức hóa thành một đạo cầu vồng màu vàng bay lên trời.

Chưa tới nửa ngày sau, động quang hạ xuống một tòa núi nhỏ bình thường, thân hình thanh niên vừa hiện ra liền đưa bình nhỏ màu xanh vẫn cầm trong tay ném ra phía trước.

Chiếc bình quay một vòng, miệng bình hướng xuống, một đạo hào quang bay ra sau đó hóa thành một bóng người cao lớn hơi lung lay, tuy toàn thân vết thương chồng chất, phần lớn chiến giáp đã vỡ nhưng bất ngờ lại đúng là quái thú đầu hươu thân gấu.

“Quả nhiên ta đoán đúng, người là kẻ sống sót.” Thanh niên áo đen nhìn qua quái thú rồi nhàn nhạt nói.

“Dương Lộc bái kiến chủ nhân!” Quái thú đầu hươu ngay lập tức hướng tới phía thanh niên nửa quỳ nửa ngồi đáp lời.

“Rất tốt! Ngươi thức thời đấy, cũng rất đảm lược. Nếu không phải là ngươi đầu nhập với ta, e rằng ta cũng không dễ thoát khốn như thế này. Phần ngươi cứ yên tâm, đã làm hết tất cả những gì ta yêu cầu thì ta cũng sẽ không bội ước. Nhất định Chân Hồn Đan sẽ ban cho ngươi, cũng sẽ mang ngươi về Tiên giới cùng ta. Chẳng qua, trước tiên ngươi đem chủ hồn giao ra đây ký khế ước Linh bộc rồi ta sẽ giúp ngươi chặt đứt mọi quan hệ với giới này.” Thanh niên áo đen lạnh lùng nói.

“Vâng, chủ nhân.” Dương Lộc chỉ hơi khẽ chần chừ rồi há to miệng, phun ra một chùm ánh sáng màu xanh nhạt, bên trong mơ hồ có một tiểu thú đầu hươu đang ngẩng đầu rít gào gì đó.

“Chuyện này cũng thật tiện lợi cho ngươi. Chỉ cần Tiên Linh Bảo Giám đính xuống khế ước, ngươi sẽ không bị lực giới diện ảnh hưởng khi tiến vào Tiên giới, hoàn toàn không có hậu hoạn gì. Còn ta phải hao phí không biết bao nhiêu năm nữa mới có thể một lần nữa tế luyện hoàn chỉnh bảo vật này.” Thanh niên áo đen chăm chú nhìn chùm sáng rồi hé miệng phun ra một quyển sách tỏa ra vô số tia sáng màu vàng.

“Ngươi buông thả tâm thần ra, không cần chống cự, nếu không xảy ra chuyện gì thì ta không bảo đảm đâu.” Thanh niên miệng vừa nói tay vừa bấm pháp quyết rồi hướng ngón tay đến quyển sách điểm nhanh.

Chỉ một lát sau, hào quang bên ngoài cuốn sách sáng ngời rồi bay ra vô số Kim Triện văn, khẽ lóe sáng rồi nhao nhao chui vào trong chùm sáng, vây quanh tiểu thú rồi bắt đầu xoay tròn.

Một tiếng gầm nhẹ vang lên.

Quái thú đầu hươu lấy hai tay ôm đầu, mặt hiện lên vẻ thống khổ, nhất thời cảm thấy có vô số đồ vật hướng đến thần hồn mình ngang ngạnh chui vào, nhưng ngay lập tức nó hiểu được tác dụng của quyển sách cùng với nội dung đại khái của khế ước linh bộc.

Quái thú khẽ nén cơn đau nhìn kỹ, trong lòng chợt thả lỏng.

Dựa theo khế ước đã nói, thân là linh bộc đương nhiên sẽ bị đem ra sai khiến, nhưng nếu trong trường hợp nguy hiểm đến tính mạng bản thân, chỉ cần trả một cái giá nhất định thì cũng không nhất thiết phải chấp hành, hơn nữa khế ước này cũng không có hiệu lực vĩnh viễn, trong đó có liệt kê ra một ít điều kiện giải trừ khế ước. Tuy rằng có hơi hà khắc nhưng cũng không phải một chút hi vọng cũng không có.

Thấy vậy, quái thú trong lòng mừng thầm.

Thanh niên áo đen dường như cũng nhìn ra suy nghĩ của quái thú, trên mặt không có biểu hiện gì nhưng trong lòng thì cười nhan hiểm.

Sau khi xem hết nội dung khế ước thấy không có vấn đề gì, hơn nữa so với tưởng tượng có phần thaoir mái hơn, Dương Lộc không chần chừ, đem tâm thần phóng ra.

Cùng lúc đó, ánh sáng phía ngoài tiểu thú không chống cự nữa mà biến mất, những Kim triện văn lúc trước lóe sáng một cái rồi lập tức chui vào.

Bản thể Dương Lộc run lên, hai mắt nhắm chặt rồi thân hình ngã quỵ xuống.

Lúc này, thanh niên mới thủng thỉnh cuốn tay một cái, ánh sáng khẽ động đem cuốn sách thu lại.

Chùm sáng chứa tiểu thú bên trong lúc này mới khẽ động rồi bay về, chui vào thân hình Dương Lộc không thấy bóng dáng.

Không biết qua bao lâu, quái thú mới run rẩy đứng lên, cảm giác thần hồn trước và sau khi ký khế ước hoàn toàn giống nhau, nhưng có thể mơ hồ cảm ứng được một loại lực trói buộc lẫn trong đó.

Xem ra cái này đúng lực khế ước của cuốn sách kia.

Trong lòng nó khẽ than một tiếng rồi hướng tới phía thanh niên áo đen, cúi chào thật sâu.

Thanh niên vẫn đứng thẳng ở chỗ ban đầu, trông như từ trước đến giờ không có nhúc nhích đi đâu.

“Tốt, ngươi đã ký khế ước, đồ vật mà ta đáp ứng đương nhiên phải trao cho ngươi.” Thanh niên nhàn nhạt nói.

Dứt lời, trước người Dương Lộc chấn động, từ trong hư không hiện ra một viên đan dược màu vàng rực rỡ, to cỡ quả trứng gà.

Viên đan dược này nhìn như vật chết nhưng phía ngoài áng sáng bạc chói mắt, một ít tia sáng màu ngà bay lượn xung quanh, lại thêm một mùi hương không thể diễn tả tản mát bay ra.

Dương Lộc chỉ ngửi thoáng qua, lập tức cảm thấy thần hồn thư thái vô cùng, cả người cảm thấy lâng lâng, nó không nén nổi cảm giác vừa mừng vừa sợ.

“Đây là Chân Hồn Đan, ngươi có thể ăn vào bây giờ hoặc để sau này về Tiên giới. Nếu ta là ngươi thì sẽ chọn cách sau. Đan dược này đương nhiên là có thể cải thiện thần hồn của ngươi nhưng đồng thời ngươi cũng sẽ bị lực lượng pháp tắc của giới này bài xích, thực lực của ngươi sẽ bị ảnh hưởng lớn.” Thanh niên áo đen từ từ giải thích.

“Vâng, chủ nhân. Nếu thế tiểu nhân để dùng sau vậy, như thế có thể giúp đỡ chủ nhân một ít.” Dương Lộc hơi do dự nhưng vẫn cung kính nói.

Sau đó nó hé miệng phun ra một cái hộp gỗ đỏ tía, tay khẽ điểm phía đan được rồi cẩn thận thu vào trong hộp,

“Tiếp theo ta tiến vào bí bảo, tạm thời tĩnh dưỡng một lúc, ngươi ở bên ngoài trông coi đến khi ta xuất quan là được.” Thanh niên áo đen khẽ gật đầu tỏ vẻ thỏa mãn rồi không khách khí ra lệnh.

“Vân, chủ nhân!” Dương Lộc tuy trong lòng hoang mang nhưng vẫn cung kính đáp lời.

Thân hình thanh niên bỗng uốn éo hóa thành quang cầu hướng tới phía trời cao nơi bình nhỏ đang lơ lảng bắn đi, quang cầu lóe lên rồi chui vào miệng bình không thấy bóng dáng.

“ẦM”

Bên ngoài bình nhỏ, ánh hào quang thu lại, cảm giác như vật nặng quá ngàn cân, nhắm xuống phía dưới rơi xuống rồi chui vào trong bùn đất, tiến vào sâu trong lòng núi, ở đó nó mới khẽ lóe lên một cái rồi bất động.

Thấy thế, Dương Lộc cũng không dám chậm trễ, một tay bấm pháp quyết, ánh sáng vàng khẽ hiện ra bên ngoài thân hình rồi cũng im lặng chui vào lòng đất.

Nó mơ hồ xuất hiện ở gần bình nhỏ, nhìn quanh một cái rồi thần sắc bình ổn khoanh chân ngồi xuống.

Phía trong không gian bình nhỏ.

Thân hình thanh niên áo đen hiện ra, hắn hơi dò xét xung quanh một lát, lúc trước nơi này xảy ra đại chiến nên không gian có hơi bừa bãi, hắn khẽ cau mày vung tay áo lên.

Ngay tức khắc, sương mù xung quanh cuồn cuộn biến hóa, đem tất cả dấu vết tranh đấu lúc trước xóa sạch.

Thanh niên lại vẫy tay một cái, trên trời ánh sáng chớp chớp, một đám mây bảy màu rực rỡ hiện ra, chớp lên rồi bay vụt xuống.

“Vù vù”

Đám mây hóa thành một cái bồ đoàn sáng lấp lánh rồi dừng lại ở gần đó.

Thân hình thanh niên mờ dần rồi xuất hiện ở trên bồ đoàn, khoanh chân ngồi xuống, hai mắt nhắm lại bắt đầu đem thần niệm soi vào cơ thể.

“Hơi phiền phức đây. Đầu tiên là bị vài tên gia hỏa Giác xi tộc tự bạo pháp bảo làm tổn thương một ít nguyên khí, sau lại bị pháp tắc chi lực trói buộc một hồi, xem ra bây giờ không có vài năm tĩnh dưỡng thì thương thế không thể đỡ được. Chẳng qua lần này hạ giới, may mắn là tổ sư ngoài phù lục kia còn ban cho kiện Động địa phỏng chế phẩm. Tuy nghe nói là chưa bằng một phần vạn uy năng của chính phẩm, nhưng cũng có thể rút ngắn thời gian tĩnh dưỡng của ta xuống mười lần.” Thanh niên áo đen mở hai mắt, mặt tự đắc lẩm bẩm vài tiến.

Tiếp theo chỉ thấy hắn bấm pháp quyết, miệng thì lẩm bẩm.

Đột nhiên toàn bộ không gian rung động, hư không xung quanh ánh sáng nhộn nhạo rồi vô số ảo ảnh linh hoa dị thảo hiện ra, trong nháy mắt chúng lan ra khắp nơi, có vẻ như phân bố đến từng nơi trong không gian.

Tiếng lẩm bẩm pháp quyết dừng lại, thanh niên đưa tay ra phía trước chụp một cái, ánh sáng màu xanh khẽ lóe lên, một cái ảo ảnh bình nhỏ lại xuất hiện trong tay rồi bị ném lên trời.

Ảo ảnh bình nhơ bắn lên trời, trong nháy mắt chui vào mây mù không thấy tăm hơi.

“Mưa đi!”

Thân hình bên ngoài thanh niên chợt lóe lên ánh sáng bạc, khuôn mặt hắn nghiêm túc dùng một ngón tay hướng lên trời điểm một cái rồ quát khẽ một tiếng.

Một âm thanh vang lên.

Mây mù phía trên đan xen vào nhau, một ảo ảnh bình nhỏ to lớn hàng trăm trượng bỗng dưng hiện ra, quay một vòng rồi hướng miện bình xuống dưới.

“Vù vù”

Từ trong miệng bình to lớn, thấp thoáng tuôn ra những tia nước lấp lánh màu xanh biếc, sau đó chúng đón gió rồi hóa thành một trời đầy nước như thủy triều ào ạt rơi xuống.

Một màn không thể tưởng tượng nổi xuất hiện.

Những linh hoa dị thảo kia sau khi được những tia nước rơi xuống, ngay lập tức lớn nhanh lên với tốc độ có thể thấy được bằng mắt thường.

Trong nháy mắt, từng đóa hoa to như chén cơm xuất hiện, từng ảo ảnh linh thảo cũng tràn ngập khắp nơi.

Hơn nữa những ảo ảnh linh hoa dị thảo này ngưng đọng như thực thể hơn hẳn trước kia.

Thanh niên áo đen thấy thế không những không ngạc nhiên, ngược lại tay hắn lại bấm pháp quyết một hồi, linh hoa dị thảo xung quanh lại nhao nhao bay ra từng sợi khí xanh, ẩn chứa mùi thuốc nồng đượm, chúng nhao nhao hướng đến phía thanh niên bay tới.

Hắn hít sâu một hơi, lúc này từng luồng khí xanh đang bao bọc xung quanh, hai mắt hắn từ từ nhắm lại.

Lúc này, ảo ảnh bình nhỏ phía trên mới “phanh” một tiếng, nổ toán loạn rồi biến mất.

------oOo------

Chương 2402: Nhân Tộc lại đoàn tụ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nửa năm sau, ngay lúc Mặc Linh Thánh Thuyền xuất hiện ở trên bầu trời Thiên Uyên thành, tất cả Nhân Yêu hai tộc trong thành đều sôi trào.

Chẳng những tất cả các Trưởng lão có liên quan của hai tộc đều cung kính ra khỏi chỗ ở đến trước thuyền bái kiến, mà còn đồng thời cũng báo tin cho Mạc Giản Ly vốn đang tu luyện ở gần Thiên Uyên thành với tốc độ nhanh nhất có thể.

Sau khi Hàn Lập thoáng triệu kiến một ít tu sĩ Hợp Thể kỳ, để những tu sĩ Nhân tộc đến từ Tiểu Linh Thiên ở trên thuyền tự lựa chọn ở lại hoặc rời đi, hắn bèn cùng với những tu sĩ tự nguyện ở lại chờ Mạc Giản Ly đến.

Một ngày sau, khi Hàn Lập đang nói chuyện cùng Nam Cung Uyển ở khoang thuyền thì một tiếng cười dài lanh lảnh từ đằng xa truyền đến, hắn lập tức đứng dậy cười nói:

"Mạc huynh đến rồi. Uyển Nhi, nàng hãy ra ngoài cùng ta nghênh đón."

"Đó chính là Mạc Giản Ly đạo hữu sao? Uyển Nhi vừa lúc muốn thấy phong thái người này như thế nào!" Mấy ngày này, Nam Cung Uyển đương nhiên đã biết một chút chuyện của vị Đại thừa Nhân tộc này từ miệng Hàn Lập, vừa cười vừa nói.

Hàn Lập cười ha ha, tay áo rung lên, một đoàn ánh sáng xanh bay ra, cuốn lấy mình cùng những người bên cạnh rồi hóa thành một đạo độn quang màu xanh phi ra.

Một lát sau, độn quang lóe lên dừng lại trước boong thuyền, Hàn

Lập sóng vai đứng cùng Nam Cung Uyển, nhìn ra phía xa.

Chỉ nghe tiếng cười từ đằng xa vẫn truyền lại, một đạo cầu vồng trắng chợt chớp lên rồi hiện ra, bằng tốc độ khó tưởng tượng nổi lao tới, chỉ sau vài cái chớp động đã mơ hồ xuất hiện ở phía trên không thánh thuyền.

"Hàn lão đệ, đã nhiều ngày không gặp, dạo này vẫn tốt chứ?"

Trên không trung, đạo cầu vồng trắng xoay một vòng, độn quang thu lại, hiện ra hình ảnh một lão giả tinh thần quắc thước, ánh mắt sau khi quét qua Hàn Lập liền cười tủm tỉm nói.

"Đa tạ Mạc huynh đã quan tâm. Tiểu đệ lần này xuất ngoại không lâu lắm nhưng cuối cùng cũng đã đạt được tâm nguyện bấy lâu nay, tìm được bạn lữ song tu của đệ ở Nhân giới. Uyển nhi, mau tới bái kiến Mạc huynh." Hàn Lập vừa chắp tay về phía không trung, vừa mang theo thần sắc tươi cười giới thiệu.

"Sao, vị tiên tử này chính là đệ muội ư?" Mạc Giản Ly nghe vậy có chút kinh ngạc.

"Nam Cung Uyển bái kiến Mạc tiền bối, thiếp thân tuy rằng bị nhốt ở Tiểu Linh Thiên, nhưng sự tình có liên quan đến tiền bối đã được phu quân nói qua vài lần. Nhân tộc được một tay tiền bối gánh vác chèo chống, điều này thực sự khiến thiếp thân cực kỳ khâm phục." Nam Cung Uyển chỉnh tề quần áo tiến lên thi lễ, cung kính nói.

"Nam Cung tiên tử khách khí rồi, mau mau đứng lên đi, lão phu cùng Hàn đạo hữu cũng coi như bạn tri kỷ, không cần phải khách sáo kiểu này. Sau này, ta và ngươi chỉ cần xưng hô ngang hàng là được, nếu không chê cứ gọi ta một tiếng Mạc huynh đi." Mạc Giản Ly dò xét từ trên xuống dưới Nam Cung Uyển một lần, vẻ mặt tươi cười nói.

Nam Cung Uyển cười duyên, đã biết đối phương và phu quân của mình có giao tình không tệ, nên cũng không khách sao gọi một tiếng Mạc huynh.

Mạc Giản Ly nghe vậy vui vẻ ra mặt, sau khi suy nghĩ một thoáng liền lấy ra một hộp ngọc màu bạc từ trong người, vẻ mặt bình tĩnh nói:

"Nếu đã gọi ta một tiếng 'Mạc huynh', lần đầu gặp nhau, huynh trưởng tất nhiên không thể tay không được. Ta vừa khéo mới lấy được một bộ Huyền Nữ Toái Âm châm gồm một trăm lẻ tám cây có chút huyền diệu, cũng có thể xem là bảo vật đỉnh giai hiếm có, nay tặng cho muội làm lễ vật vậy."

Nam Cung Uyển cũng là người có kiến thức rộng rãi, vừa nghe lời nói của lão giả, trong lòng đã biết bộ Huyền Nữ Toái Âm châm này chắc chắn không thể xem thường. Sau khi cảm ơn một tiếng, mới tiến lên phía trước đưa hai tay tiếp nhận hộp bạc, đồng thời mở nắp hộp ra xem xét ngay tại chỗ.

Chỉ thấy trong hộp bày hơn trăm cây châm nhỏ màu đen, dài vài tấc, mỗi một cây nhìn rất nhỏ nhưng mặt ngoài lại ánh sáng lấp lánh, đồng thời còn một chút khí lạnh thoát ra, sau khi thần niệm của nàng hơi tiếp xúc lập tức cảm thấy như bị đông cứng lại.

Nam Cung Uyển kinh ngạc, biết rằng bộ bảo vật này thật sự còn trân quý hơn cả tưởng tượng, sau khi mừng rỡ cảm ơn vài tiếng mới cẩn thận cất kỹ hộp bạc.

Hàn Lập ở bên cạnh chỉ tươi cười nhìn mọi việc, không hề có ý định để Nam Cung Uyển từ chối lễ vật của Mạc Giản Ly.

"Mạc huynh, ta và huynh vào bên trong nói chuyện một chút đi. Lần này đệ xuất ngoại, đi tới Huyến Thiên đại lục biết thêm được rất nhiều đồ vật, hơn nữa còn có hai tin tức, một tốt một xấu muốn bàn bạc với huynh một tiếng." Hàn Lập sau khi nói vài câu khách sáo với Mạc Giản Ly, sắc mặt nghiêm lại, nói.

"Một tin tốt và một tin xấu ư? Mạc mỗ thật muốn nghe qua một lần." Mạc Giản Ly hơi rùng mình nhưng trên mặt không có biến đổi nhiều, gật đầu đáp ứng.

"Mạc huynh, mời!"

Hàn Lập quay người, cùng với Nam Cung Uyển và Mạc Giản Ly trở về đại sảnh trong khoang thuyền.

Ba người vừa mới ngồi xuống, Mạc Giản Ly đã ngay lập tức hỏi:

"Bây giờ Hàn đệ có thể nói cho ta biết được rồi, một tin tức tốt, một tin xấu kia là gì vậy."

"Tất nhiên là sẽ nói cho huynh. Nhưng không biết huynh muốn nghe tin nào trước, hay là nghe tin xấu trước đi." Hàn Lập mỉm cười hỏi lại một câu.

"Để cho tâm trạng phấn khởi, tất nhiên là nghe tin tốt trước đi. Tin xấu cho dù có ảnh hưởng thì đã có tin tốt trước đó bù lại, ít ra cũng được cao hứng trong chốc lát." Mạc Giản Ly cười khổ một tiếng trả lời.

"Nếu đã như vậy, Hàn mỗ sẽ nói. Thật ra, lần này đệ ly khai khỏi tộc, trừ việc muốn tìm Uyển Nhi bị nhốt ở Tiểu Linh Thiên về, còn có một chuyện khác, đó chính là muốn cứu trợ một đạo hữu Nhân tộc bị nhốt ở Huyết Thiên đại lục đã nhiều năm. Tin tốt ở đây chính là đệ không những đã giúp vị đạo hữu kia thoát khốn, mà không lâu trước, vị đạo hữu này cũng nhờ một phen cơ duyên đã tiến giai Đại thừa kỳ." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

"Thật sao? Nhân tộc chúng ta lại xuất hiện thêm một tu sĩ Đại thừa. Hàn lão đệ, ngươi đừng có lừa gạt ta đấy." Mạc Giản Ly đang ngồi ổn định trên ghế bỗng đứng phắt dậy, vừa mừng vừa sợ hỏi.

"Ha ha, vị đạo hữu kia là chính tay đệ tự cứu ra, làm sao có thể dối gạt huynh. Chẳng qua bị đạo hữu này vừa mới tiến giai, căn cơ còn chưa vững chắc, hơn nữa còn một chút duyên cớ đặc thù, nên phải ở lại Huyết thiên thêm vài năm, sau đó mới có thể trở về trong tộc được."

"Ha ha, Nhân tộc đã có nhiều thêm một tu sĩ Đại thừa thì quay về muộn một chút cũng không sao. Mà ta có biết tôn tính đại danh của đạo hữu này không?" Mạc Giản Ly cười thoải mái, sau đó chợt nhớ tới điều gì hỏi lại.

"Vị đạo hữu này … không … phải nói là vị tiên tử này, vào thời điểm ly khai tộc cũng đã là cảnh giới Hợp thể, tên là Băng Phách, Mạc huynh chắc cũng đã nghe qua." Hàn Lập sau khi suy nghĩ một lát, chậm rãi nói.

"Băng Phách, Băng Phách tiên tử. Người này ta có một chút ấn tượng. Nàng cũng là một tu sĩ phi thăng, năm đó khi tiến giai đến cảnh giới Hợp thể, ta đã từng nghe Ngao Khiếu đàm luận qua một lần. Không nghĩ tới sau nhiều năm không gặp, Băng Phách đạo hữu cũng đã tiến đến bước này." Mạc Giản Ly sau khi suy nghĩ một chút, thoáng giật mình nói.

"Đúng vậy! Băng Phách đạo hữu cùng đệ trước đây cũng có một chút quan hệ khá sâu xa, việc nàng tiến giai đến Đại thừa kỳ cũng thật sự bất ngờ. Nhưng việc này đối với tộc ta mà nói, lại là một chuyện hết sức đáng mừng." Hàn Lập cười nói.

"Chính xác! Lịch sử Nhân tộc chúng ta chưa bao giờ đồng thời xuất hiện hơn ba tu sĩ Đại thừa, hơn nữa Hàn lão đệ vốn lại là đỉnh giai cường giả trong tầng lớp Đại thừa, thần thông to lớn có thể chống lại vài Đại thừa khác vây công mà không có chút vấn đề nào. Với thực lực này, Nhân tộc chúng ta có thể bắt đầu quang minh chính đại khuếch trương thế lực, mở rộng lãnh thổ xưng bá một phương." Mạc Giản Ly tỏ vẻ mừng rỡ, hai mắt sáng lên, hưng phấn nói.

"Mở rộng lãnh địa ư? Hiện tại không phải là thời cơ tốt cho việc này." Khóe mắt Hàn Lập nhảy lên, vẻ mặt nghiêm trọng hơn vài phần.

"Hả? Có chuyện gì thế? Với thực lực tộc ta bây giờ, Dạ Xoa tộc, Mộc Tộc cùng các dị tộc khác căn bản không chịu nổi một đòn, đệ còn băn khoăn chuyện gì?" Mạc Giản Ly kinh ngạc, nhướng mày hỏi.

"Chuyện này kể ra thì có liên quan đến tin tức xấu còn lại." Hàn Lập chậm rãi nói.

"Tin tức xấu? Đúng rồi, vừa rồi huynh cao hứng quá, còn chưa nghe được tin xấu là gì. Đây thực sự là chuyện nghiêm trọng sao?" Trong lòng Mạc Giản Ly hơi nhảy lên.

"Đâu chỉ là nghiêm trọng, chỉ sợ nếu sơ sẩy một chút, có thể khiến Nhân tộc chúng ta lâm vào cảnh diệt vong." Lần này đến lượt Hàn Lập cười khổ.

"Cái gì? Chuyện xấu đến như vậy sao? Hàn đệ, mau mau nói đi." Sắc mặt Mạc Giản Ly đại biến.

"Chuyện này chính đệ cũng không thấy trực tiếp, phần lớn là do Hách Liên thương minh thông báo, nhưng có thể chắc chắn, vào lúc đệ rời khỏi Huyết Thiên, tin tức này khiến cho toàn bộ đại lục hoang mang cực độ. Mà chuyện này lại liên lụy đến thực hư chuyện một gã Chân tiên hàng lâm …" Bởi vì đây là vấn đề trọng đại, Hàn Lập cũng không giấu diếm chút nào, nói hết tin tức về chuyện huyết tế cùng sự việc liên quan đến hung ma Chân Tiên kia từ đầu tới cuối.

"Đệ đã tạm thời đáp ứng đề nghị liên thủ của Minh Tôn, nếu thật sự có cơ hội trấn áp tên Chân tiên kia, sợ rằng đệ cũng phải ra tay một lần. Dù sao nếu đối phương thực sự tìm đến, chỉ với thực lực của Nhân tộc chúng ta thật sự rất khó để đối phó với một gã Chân Tiên. Mạc huynh hiểu rộng biết nhiều, huynh có ý kiến nào khác không?" Sau khi nói hết thời gian cạn một chén trà, Hàn Lập mang vẻ mặt nghiêm nghị hỏi lão giả bên cạnh.

"Chân Tiên xuất hiện tại Linh giới, chuyện này thật sự không thể tưởng tượng nổi! Vấn đề quá sức trọng đại rồi, đệ để ta suy nghĩ thêm một chút sẽ trả lời." Mạc Giản Ly từ trước đã sớm trợn mắt há hốc mồm, sau khi cân nhắc một lúc mới hít sâu một hơi nói.

"Việc này là đương nhiên, Mạc huynh cứ suy tính thêm một chút. Uyển nhi, kêu người mang thêm một ít linh trà đến đây." Hàn Lập quay đầu nói với Nam Cung Uyển.

"Phu quân, Uyển Nhi sẽ tự mình đi pha linh trà chỉ có ở Tiểu Linh Thiên để Mạc huynh nếm thử." Vừa rồi, Nam Cung Uyển chỉ lặng lặng ở bên mỉm cười không nói gì, vừa nghe Hàn Lập nói liền đứng dậy dịu dàng nói.

"Cũng được."

Hàn Lập ung dung gật đầu.

Vì thế sau khi Nam Cung Uyển hơi thi lễ với Mạc Giản Ly liền thướt tha rời khỏi đại sảnh.

Một lát sau, một hũ linh trà giống như hổ phách được một vòng tròn trắng noãn như ngọc dâng lên, đưa tới đại sảnh.

Nam Cung Uyển tự mình rót trà cho Hàn Lập và Mạc Giản ly, mỗi người một ly, sau đó cười duyên trở lại chỗ ngồi.

Lúc này, Mạc Giản Ly dường như nghĩ đến chuyện gì, cuối cùng vẻ mặt ngưng trọng mở miệng:

"Hàn đệ, vừa rồi ta nghĩ lại, cảm thấy còn có một chuyện không rõ, không biết đệ cũng đã biết, hay là Hách Liên thương minh đã đề cập qua với đệ hay không!"

Chuyện gì vậy, Mạc huynh cứ nói. Hàn Lập thần sắc khẽ động, trả lời.

------oOo------

Chương 2403: Lập kế hoạch

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Nếu như đã có thể khẳng định đối phương là Tiên nhân hạ thế thì tại sao hắn lại đến Linh giới. Phải biết rằng giới diện của chúng ta đã mất đi liên hệ với Tiên giới từ lâu, đối phương dùng thân thể Tiên nhân mạnh mẽ hàng lâm, không những phải chịu áp chế bởi lực pháp tắc của giới diện, mà cũng không biết hắn phải trả một cái giá lớn như thế nào mới làm được chuyện này. Còn nếu nói đối phương vì vô tình mà rơi xuống giới này, ta thật có vài phần khó tin." Lão giả hít sâu một hơi nói.

“Điều này thật không quá rõ ràng, đệ cũng không nhận được tin tức kiểu như vậy từ phía Hách Liên Thương Minh. Ngoại trừ những đạo hữu đã vẫn lạc và các sinh linh dị tộc bị huyết tế dưới tay hắn, dường như đến giờ vẫn chưa có người nào tiếp xúc được với đối phương, càng không nói đến chuyện dò xét mục đích hạ giới của hắn.” Hàn Lập lắc nhẹ đầu, nói.

“Nếu ta là chủ sự Thương Minh, nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào đi tra rõ chuyện này." Mạc Giản Ly sờ sờ chòm râu, cười hắc hắc.

“Lời này của Mạc huynh rất có lý. Tốt, đệ sẽ ngay lập tức chuyển lời cho Minh Tôn đạo hữu, để xem lão có cách nào thực hiện việc này không. Chẳng qua, đệ nghĩ cơ hội cũng không quá lớn.” Hàn Lập gật đầu đưa ra ý kiến.

“Dù cơ hội có ít đi nữa thì cũng phải tranh thủ một chút. Chúng ta chỉ cần làm rõ mục đích đối phương hạ giới, ắt có nhiều khả năng nắm giữ được nhược điểm của đối phương, không cần biết là cùng đối phương tranh đấu hay đàm phán, đều có thể lợi dụng được.” Mạc Giản Ly thận trọng nói.

“Trừ chuyện này ra, Mạc huynh còn nghĩ đến đề nghị nào khác không?” Hàn Lập hỏi ngược lại lão giả một câu.

"Lão phu vừa rồi nghe Hàn lão đệ nói, ngươi có quen biết hai vị đạo hữu có thù hận với vị Chân tiên này, bọn họ cũng đã bị đối phương liên tục truy sát đến tận Lôi Minh đại lục, sau đó không rõ tung tích. Chuyện này có phải là thật hay không?” Mạc Giản Ly suy nghĩ một chút, lại hỏi.

“Đây là việc chính miệng Minh Tôn đạo hữu thông báo, nhiều khả năng là không sai. Mà hai người đệ quen biết này đều không phải Nhân tộc, một người là hảo hữu chí giao, người còn lại là địch hay bạn còn chưa rõ.” Hàn Lập khẽ cười một tiếng trả lời.

“Nếu như vậy, tốt nhất Hàn lão đệ hãy nghĩ biện pháp liên lạc với hai người này. Tuy rằng không biết tại sao họ lại kết thù hận với vị Chân tiên kia, nhưng nếu có thể nắm giữ hành tung của họ, tộc ta cũng có thể nắm được chút chủ động.” Mạc Giản Ly chậm rãi nói.

“Ý của Mạc huynh là, vào thời điểm tất yếu sẽ để bọn họ làm mồi nhử sao?” Hàn Lập nhướng mày.

“Nếu tên Chân tiên kia thật sự đuổi theo bọn họ đến Phong Nguyên đại lục, hai người kia còn có thể tránh đi đâu nữa. Cho dù là để bảo vệ tính mạng hay là dẫn dụ đối phương tới nơi nào khác, hai người họ sợ rằng không thể không làm mồi dụ. Minh Tôn đạo hữu bên Hách Liên Thương Minh chắc hẳn cũng có cách nghĩ như thế, cho nên mới báo rõ cho đệ chuyện này.” Mạc Giản Ly cười lạnh một tiếng nói.

“Mồi nhử...? Đúng rồi, hình như hai người đó tại Huyết Thiên đã từng làm qua một lần, không rõ có thể làm lại lần nữa không, chuyện này đến lúc đó cần phải thương lượng kỹ một chút. Chẳng qua nếu bọn họ thật sự cầu đến sự che chở của Nhân Yêu hai tộc thì vô luận về tình hay về lý, hai người đó cũng sẽ tự nguyện phối hợp hành động với chúng ta. Nhưng bây giờ muốn liên lạc với bọn họ lại không phải là chuyện dễ dàng, chờ sau khi đệ trở về sẽ lập tức phân phó môn hạ đi làm chuyện này.” Hàn Lập sau khi trầm ngâm một lúc lâu, mới gật gật đầu nói.

“Nếu hai vị đạo hữu này nguyện ý phối hợp hành động, đương nhiên sẽ là chuyện rất tốt. Còn chuyện tên Chân tiên kia có mắc bẫy hay không, Hàn lão đệ cũng không cần lo lắng. Đối phương dám làm ra sự việc lớn mật huyết tế hàng triệu sinh linh, với hành động không kiêng nể chuyện gì của hắn, ta có thể thấy, hắn căn bản không để Tu tiên giả hạ giới vào mắt, cho dù biết là bẫy đối phương cũng sẽ không thèm để ý mà đi vào. Hy vọng chuyến đi này của vị Chân tiên kia sẽ không cần tới Phong Nguyên đại lục, cho dù chúng ta liên thủ đánh thắng hắn thì nhiều khả năng cũng khiến cho cả đại lục bị một phen gió tanh mưa máu, các tộc không biết phải trả giá lớn đến mức nào. Đối phương dù sao cũng là một gã Chân tiên hàng thật giá thật!” Mạc Giản Ly cười khổ một tiếng nói.

“Với thần thông sâu không lường được của tên Chân tiên đó, mưu kế này thật sự không có nhiều chỗ dùng, hi vọng sẽ không đi đến kết cục kia.” Hàn Lập trầm mặc một lát rồi cũng than thở một tiếng đồng ý nói.

“Ừ, nói chung việc liên thủ của Hàn lão đệ là không có gì sai. Bằng không với thực lực của các tộc đều vô phương ứng phó nổi tên Chân tiên này. Đáng tiếc thực lực lão phu chỉ đứng trong hàng Đại thừa thông thường, không thể giúp đỡ gì nhiều. Nhưng mà đệ yên tâm, lần này trở về cứ an tâm tu luyện nâng cao thực lực, trong thời gian này, tất cả sự tình trong tộc đều giao cho lão phu làm đi. Ta sẽ tranh thủ thời gian, tập trung nhân khẩu ở các thành lớn, tạm thời sơ tán hơn nửa tộc nhân đến một số nơi hẻo lánh trốn đi. Như vậy, cho dù sự tình có thực sự ảnh hưởng đến Nhân tộc chúng ta thì cũng có thể giảm tổn thất đến mức thấp nhất. Ngoài ra, ta sẽ bố trí thêm một ít cấm chế lợi hại bổ sung vào đại trận của thành này, để phòng ngừa mọi sự bất ngờ.” Mạc Giản Ly trước là lộ ra vài phần hổ thẹn, sau lại nghiêm mặt nói.

“Lời nói của Mạc huynh rất đúng đắn, vậy cứ sắp xếp mọi chuyện theo như lời huynh đi. Đệ cũng không ở lại đây lâu, ngày mai sẽ trở về Thanh Nguyên Cung.” Hàn Lập trầm ngâm một thoáng rồi vui vẻ đồng ý.

Vì thế sau đó, hai người ở đại sảnh nói chuyện hơn nửa canh giờ, Mạc Giản Ly cuối cùng mới đứng dậy cáo từ.

Hàn Lập cùng Nam Cung Uyển đích thân tiễn vị Đại thừa Nhân tộc này đến boong thuyền, rồi lại thấy lão giả hóa thành một đạo cầu vồng trắng phá không bay về phía xa.

“Phu quân, sau khi trở về chàng lại muốn bế quan lần nữa sao?” Nam Cung Uyển đợi đến lúc đạo cầu vồng trắng biến mất vô tung vô ảnh phía chân trời, cuối cùng không nhịn được quay về phía Hàn Lập hỏi.

“Ta thật sự là có ý đó. Lần này xuất ngoại ta nhận được vài loại bí thuật huyền diệu, tuy rằng trong thời gian ngắn không thể hiểu hết toàn bộ, nhưng vẫn có thể lĩnh ngộ thêm phần nào, đến lúc đó không chừng lại có tác dụng lớn.” Hàn Lập một tay sờ cằm, trầm ngâm nói.

“Phu quân nghĩ thế là đúng rồi. Chỉ là thiếp không nghĩ tới, vừa mới trở về trong tộc thì toàn bộ Nhân tộc lại gặp phải đại kiếp nạn này, hạng người tu luyện như chúng ta muốn đi tiếp một bước cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.” Nam Cung Uyển lông mày ánh mắt khẽ chớp, khuôn mặt có vài phần phiền muộn.

“Uyển Nhi, nàng nghĩ quá nhiều rồi. Tu Tiên giả chúng ta tu luyện đã là một việc nghịch thiên rồi, cho dù gặp trắc trở cũng là việc bình thường, chỉ cần phá rào cản đi ra là được. Hắc hắc, đấu với người thì có gì thú vị chứ, đấu với Trời mới có ý nghĩa.” Hàn Lập nghe được lời này lại cười ha hả, tay áo rung lên rồi xoay người đi về phía khoang thuyền.

Nam Cung Uyển thấy bộ dáng Hàn Lập như vậy, đầu tiên là ngơ ngác, nhưng lập tức nghĩ tới điều gì, khóe miệng chậm rãi hiện lên vẻ tươi cười, cước bộ cũng nhẹ nhàng đi qua.

Ngày thứ hai, Mặc Linh Thánh Thuyền đang yên lặng trôi nổi trên bầu trời Thiên Uyên thành, bỗng phát ra một tiếng ầm vang, phá không bay đi.

Hai tháng sau, trước Thanh Nguyên Cung, Vô Nhai Hải, Nguyên Hợp Đảo, Mặc Linh Thánh Thuyền từ từ hạ xuống.

Trên quảng trường cực lớn phía dưới vang lên tiếng hô rung trời.

Hơn vạn tu sĩ Nhân Yêu hai tộc, tất cả đều đang bái lạy trên mặt đá xanh, cung nghênh vị tổ sư Hàn Lập trở về.

Thuyền lớn vụt qua đám người phía dưới, Hàn Lập cùng Nam Cung Uyển sóng vai đi xuống, đi phía sau là đám người Hoa Thạch lão tổ và Chu Quả Nhi.

“Cung nghênh lão tổ trở về!”

Thanh âm của hơn vạn người ân cần thăm hỏi vang lên, vùng trời trên quảng trời nổ vang không ngừng, mỗi người đều mang vẻ mặt cung kính.

Hàn Lập gật gật đầu, không nói gì thêm đi nhanh tới cửa chính Thanh Nguyên Cung, thần sắc Nam Cung Uyển bên cạnh không xuất hiện dị sắc gì, nhưng trong lòng lại rất ngạc nhiên.

Lúc trước tuy nghe Hàn Lập nói rằng mình ở Nhân tộc đã thành lập một mảnh cơ nghiệp, nhưng không hề nghĩ đến quy mô khổng lồ cùng một lượng lớn môn nhân đệ tử như thế này.

Dù sao, nàng thấy phu quân mình mới tiến giai Đại Thừa không lâu, cho dù được tộc nhân ủng hộ, nhưng cũng chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.

Trước Thanh Nguyên Cung, đệ tử thân truyền Hải Đại Thiếu đang cung kính khoang tay đứng, thấy Hàn Lập đến gần, lập tức tiến lên một bước, khom người ân cần thăm hỏi:

“Đồ nhi bái kiến sư phụ, chúc mừng sư phụ trở về cung.”

“Ừ! Đây là sư nương Nam Cung Uyển của ngươi, tới ra mắt một chút đi.” Vẻ mặt Hàn Lập không hề biểu cảm, gật đầu một cái rồi dùng ngón tay chỉ sang thiếu nữ áo trắng bên cạnh nói.

“Nguyệt Thiên bái kiến sư nương, cuối cùng sư phụ cũng đón được sư nương trở về.” Hải Đại Thiếu đầu tiên là kinh ngạc, nhưng lập tức mừng rỡ hướng về phía Nam Cung Uyển hành đại lễ gặp mặt.

“Đứng lên đi! Ngươi chính là Cổ Nguyệt Thiên, ta đã nghe sư phụ của người nói qua. Quả nhiên là có phần tuấn tú lịch sự.” Nam Cung Uyển dò xét Cổ Nguyệt Thiên từ cao xuống thấp vài lần, cười khẽ nói.

“Đa tạ sư nương tán thưởng!” Hải Đại Thiếu nghe vậy, vui mừng quá đỗi.

“Hừ, hắn chỉ là một cái túi da có phần đẹp mắt thôi, nếu có được ba phần chăm chỉ tu luyện của Khí Linh Tử thì tu vi cũng không thấp đến mức này.” Hàn Lập lại sầm nét mặt nói.

“Bình thường đệ tử đã tu luyện hết sức, nhưng làm sao có thể so cùng với đại sư huynh vốn điên cuồng luyện công chứ.” Hải Đại Thiếu vừa nghe thế, bộ dáng tươi cười nhanh chóng thu lại, nhưng vẫn thầm nói bằng một thanh âm không thể nghe thấy.

Nam Cung Uyển thấy cảnh này không nén nổi cười duyên một cái.

Hàn Lập tuy rằng cũng nghe thấy nhưng lại không để ý, chỉ trừng mắt nhìn một cái liền mang những người khác đi vào trong.

Lúc này trên quảng trường, môn nhân đệ tử mới lần lượt đứng dậy, chỉnh tề lạ thường rời khỏi quảng trường.

Nhưng với sự việc Thanh Nguyên Cung có thêm một nữ chủ nhân, bọn họ đương nhiên bàn luận rất rôm rả.

Lúc này, Hàn Lập ở trong đại điện Thanh Nguyên Cung ngồi trên vị trí chủ sự, sau khi an bài những tu sĩ ở Tiểu Linh Thiên mới nhàn nhạt hỏi Hải Đại Thiếu một câu:

“Ngân Nguyệt sư cô của ngươi tại sao lại không xuất hiện?”

“Bẩm sư tôn, Ngân Nguyệt sư cô từ khi sư tôn rời đi không lâu thì bắt đầu bế quan tu luyện, hiện tại đã tới thời điểm mấu chốt nên mới không thể lập tức xuất quan tới gặp sư phụ.” Hải Đại Thiếu ngó trộm Nam Cung Uyển đang ngồi ngay ngắn bên cạnh Hàn Lập một cái, vẻ mặt có chút khác thường trả lời.

“À, Ngân Nguyệt muội muội đang còn bế quan sao! Thật là quá đáng tiếc! Ta vốn muốn gặp gỡ nàng ấy một phen, cùng bàn về một chút sự tình năm đó ở Nhân giới. Chẳng qua nếu muội muội vẫn ở trong cung thì chắc chắn sẽ có cơ hội gặp mặt, không cần nóng vội. Nguyệt Thiên, chờ Ngân Nguyệt sư cô ngươi xuất quan, ngươi lập tức thông báo cho ta một tiếng.” Nam Cung Uyển mỉm cười, phân phó nói.

“Vâng, sư nương. Đệ tử nhớ rồi!” Hải Đại Thiếu vụng trộm lè lưỡi, trên mặt lại nghiêm trang trả lời nhưng đôi mắt không ngừng xoay tròn, đã trực tiếp lộ tâm tư của hắn ra vài phần.

Hàn Lập gặp tình cảnh này, vừa bực mình vừa buồn cười, trợn mắt nhìn rồi khoát tay để hắn lui ra.

------oOo------

Chương 2404: Phòng ngừa chu đáo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thời gian sau đó, Hàn Lập mang theo Nam Cung Uyển đi khắp tất cả điện phủ lầu các tại Thanh Nguyên Cung, để nàng tùy ý chọn một gian Thiên điện làm chỗ ở và nơi tu luyện.

Tuy nhiên, sau khi Nam Cung Uyển nhìn qua Tàng Kinh Các và Vạn Bảo Khố ở Thanh Nguyên Cung, nàng vẫn bị vô số các loại bí thuật điển tịch cùng pháp khí, tài liệu, đan dược được cất giấu bên trong làm cho kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm.

Bằng vào kỳ ngộ của Hàn Lập mấy năm qua, cộng thêm việc chém giết những địch thủ Đại thừa mà thu hoạch được, thân gia của hắn rất phong phú, chỉ sợ cả Linh giới cũng không có mấy người có thể so sánh.

Nhiều bảo vật như vậy, tự nhiên vượt quá xa Tiểu Linh Thiên mà Nam Cung Uyển có thể tưởng tượng.

Hàn Lập mỉm cười, để Nam Cung Uyển tỉ mỉ chọn lựa mấy thứ phòng thân bí bảo, sau khi lấy ra vài loại đan dược rồi đem lệnh bài cấm chế hai nơi giao lại cho nàng, để nàng có thể tự động ra vào hai nơi trọng địa này bất cứ khi nào cần.

Nam Cung Uyển thấy vậy, đương nhiên là cao hứng dị thường, không khách khí mà nhận lấy toàn bộ.

Thời gian còn lại, Hàn Lập triệu kiến một số chấp sự Thanh Nguyên Cung, xử lý vài việc quan trọng nhất trong cung. Sau khi phái ra một số nhân thủ đi tìm Băng Phượng, Hàn Lập liền cùng Nam Cung Uyển đi thăm thú khắp Nguyên Hợp Đảo và hơn phân nửa Vô Nhai Hải.

Hai người ở bên nhau trong khoảng một tháng, giống như cặp vợ chồng son bên nhau như hình với bóng, vô cùng thân thiết, quả thực hưởng thụ cá nước thân mật một phen.

Nhưng khi hai người lần nữa trở lại Thanh Nguyên Cung, cả hai đều một trước một sau bắt đầu bế quan.

Tất cả mọi chuyện trên đảo vẫn giao cho Hải Đại Thiếu xử lý.

Lúc này, Hàn Lập đang ngồi xếp bằng trong một gian mật thất bị tầng tầng cấm chế bảo hộ, trước người có ba khối đồ vật khác nhau trôi nổi lơ lửng trên không, tỏa ra ánh sáng lấp lánh nhàn nhạt.

Một trang sách ánh vàng rực rỡ cùng hai khối ngọc giản màu đỏ và bạc.

Những vật này đúng là thu hoạch bất ngờ của hắn trong lần xuất ngoại này, trên đó phân biệt ghi ra hai loại bí thuật Tiên giới: “Ngũ Tạng Đoàn Nguyên Công”, “Nguyên Cương Tráo” và một môn bí thuật tinh luyện lôi lực.

Hàn Lập liếc mắt nhìn qua ba vật này, đầu tiên nhướng mày nhìn trang sách màu vàng một chút.

Nhất thời vật đó khẽ run lên rồi biến thành một đoàn sáng màu vàng bay vào trong tay áo.

Trong trang Kim Khuyết Ngọc Thư này tuy ghi lại bí thuật “Ngũ Tạng Đoàn Nguyên Công” vô cùng huyền diệu, nếu luyện thành có thể giúp thực lực tăng vọt, nhưng việc tu luyện rất chậm chạp, khiến cho người ta trố mắt líu lưỡi, lúc này không thể chậm rãi tìm hiểu, chỉ có thể để lại xem xét sau.

Về phần "Nguyên Cương Tráo" và bí thuật tinh luyện lôi lực còn lại...

Hàn Lập lại hơi suy nghĩ một chút, tay áo run lên, một luồng ánh sáng mờ chợt lóe, khối ngọc giản màu bạc nhạt kia cũng biến mất.

“Nguyên Cương Trảo” này là bí thuật Tiên giới, chỉ dùng Kim Triện Văn viết thành, nội dung tối nghĩa khó hiểu dị thường, để tìm hiểu thấu triệt cũng không biết phải mất bao nhiêu thời gian, hiện tại không phải là lựa chọn thích hợp để tu luyện.

Nói như thế, cuối cùng chỉ còn lại bí thuật tinh luyện lôi lực mà thôi.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn lên ngọc giản màu đỏ máu trước mặt, trong lòng cân nhắc.

Bí thuật này trên đường đi hắn cũng đã tìm hiểu tám chín phần mười, phần còn lại hẳn là chỉ cần thời gian khoảng một tháng cũng đủ để lĩnh ngộ hoàn toàn.

Với tình hình hắn đã có Tịch Tà Thần Lôi, quá trình tinh luyện cũng không mất quá nhiều thời gian. Mà ngược lại, môn bí thuật này kết hợp với Tế Lôi Thuật hắn đã nắm giữ khiến cho uy lực to lớn vượt xa tưởng tượng, chắc chắn sẽ đủ làm cho đối thủ một bất ngờ lớn.

Hàn Lập hơi suy nghĩ một chút, sau đó không chần chừ gì nữa, ngón tay điểm tới ngọc giản một cái.

Lập tức vật ấy hơi mờ đi, sau đó yên lặng rơi vào trong tay, hắn liền dán lên trán.

Một lát sau, Hàn Lập nhắm hai mắt lại, thân hình không nhúc nhích, giống như một pho tượng gỗ.

Hai tháng sau đó, ngọc giản trên trán Hàn Lập đã sớm không còn thấy bóng dáng, ngược lại, bên ngoài thân hình hắn tiếng nổ vang rung trời, từng tia sét vàng rực rỡ lượn lờ bay ra, tụ lại trước người thành một quả cầu lôi điện màu vàng, nó không ngừng to lên, trong khoảnh khắc đã biến lớn như cái chậu rửa mặt.

“Phốc.”

Hàn Lập đột nhiên tay niệm pháp quyết, há mồm phun ra một đoàn linh diễm màu bạc.

Linh diễm này bay quanh quả cầu lôi điện một vòng rồi biến thành biển lửa rào rạt vây lại.

Quả cầu lôi điện trong biển lửa phát ra từng tiếng nổ vang trầm thấp, bay lượn không ngừng, ký hiệu màu vàng trên bề mặt bắt đầu lấp lóe không ngừng, mơ hồ xuất hiện một tia màu tím vàng, tựa hồ bắt đầu biến đổi thần bí dị thường nào đó.

Cùng lúc này, trong lòng núi thuộc một ngọn núi nhỏ khác ở Lôi Minh đại lục, hai mắt Chân linh Dương Lộc vẫn nhắm nghiền, ngồi xếp bằng bên cạnh bình nhỏ màu xanh cao vài tấc, dường như mấy tháng qua chưa hề động đậy chút nào.

Bỗng nhiên bình nhỏ màu xanh khẽ run lên, bên ngoài phát ra những tia sáng màu xanh nhàn nhạt, đồng thời tản ra một tia không gian dao động.

Thần sắc Dương Lộc khẽ động, hai mắt mở ra nhìn về phía bình nhỏ, thân hình lập tức đứng thẳng lên, khẽ khom người cực kỳ cung kính nói:

“Chúc mừng chủ nhân xuất quan!”

Vừa dứt lời, ánh vàng chỗ miệng bình chợt lóe, một bóng người mơ hồ từ từ hiện ra trước mặt hắn, biến thành một gã thanh niên gầy yếu mặc áo bào đen.

“Được, làm không tệ. Thương thế của ta hiện tại đã hoàn toàn khỏi hẳn, bây giờ có thể rời đi được rồi.” Mã Lương liếc mắt một cái đánh giá tên linh bộc Dương Lộc mới thu này, thản nhiên nói một câu.

“Vâng, chủ nhân.” Dương Lộc đương nhiên không dám cãi lời, lập tức cúi đầu đáp ứng.

Mã Lương gật gật đầu, tay áo vung lên thu lại bình nhỏ màu xanh, hắn đứng thẳng lên rồi phun ra một trận bàn cổ quái có hai màu đen trắng.

Trận bàn này có hình bát giác, bên ngoài có hai loại phù văn cổ quái trắng đen trải rộng khắp nơi.

Thanh niên áo đen im lặng ném trận bàn ra phía trước người, trận bàn lập tức hóa thành một luồng khí đen trắng biến hóa không ngừng giữa không trung, hóa thành một cổ kính, rồi trong chốc lát lại hóa thành một họa quyển, qua một hồi lại biến thành những đồ vật khác, giống như đang biến hóa không ngừng.

Cánh tay thanh niên áo đen vừa động, một ngón tay từ từ điểm vật trước mắt một cái.

“Phốc.”

Chỗ ngón tay tiếp xúc, lập tức khí màu trắng đen ngưng tụ lại, biến thành một viên tinh cầu lớn bằng nắm tay, nằm cố định bất động.

Trong miệng thanh niên khẽ lẩm bẩm, ngón tay liên tục chuyển động, từng đạo pháp quyết đỏ như máu chợt lóe lên bắn ra, tất cả đều biến mất vào trong tinh cầu không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, mặt ngoài tinh cầu hiện lên một vầng sáng màu đỏ máu, một cái mặt quỷ đỏ sậm hiện ra, sau khi hướng về phía thanh niên cười dữ tợn một tiếng, liền quay đầu về một hướng khác gầm nhẹ.

Nhưng một lát sau, mặt quỷ chợt “phanh” một tiếng, lóe lên rồi bỗng dưng nổ tung, hóa thành mấy mảnh nhỏ biến mất không thấy gì nữa.

“Hừ, hai tên tiểu bối này chạy nhanh thật, xem ra đã chạy ra khỏi đại lục này rồi, nếu không Thần Ma ký phụ của ta đã không chỉ phản ứng như thế. Hướng kia là Phong Nguyên đại lục ư?” Thanh niên áo đen đầu tiên hừ lạnh một tiếng, sau khi liếc mắt nhìn phương hướng mặt quỷ gầm nhẹ lúc trước bèn quay sang Dương Lộc hỏi một câu.

“Khởi bẩm chủ nhân, Phong Nguyên đại lục đúng là ở hướng đó.”

Dương Lộc khi nhìn thấy mặt quỷ, trong lòng rùng mình một cái, lúc này miệng không lưỡng lự trả lời.

“Phong Nguyên đại lục! Cũng tốt, việc huyết tế đã xong, cũng nên nhanh làm việc chính rồi, lúc trước ở Huyết Thiên, Lôi Minh thi triển qua bí thuật tìm kiếm cũng không phát hiện được chút phản ứng nào từ thần hồn tên phản đồ kia, xem ra phải đi đến Đại lục cuối cùng ở giới này để dò xét một chút rồi.” Thanh niên áo đen sờ sờ cằm, ánh mắt hơi chớp lên rồi hạ quyết tâm.

Vị Chân tiên này không chần chừ thêm nữa, há mồm khẽ hút tinh cầu đang hóa thành một luồng khí trắng đen vào trong bụng, sau đó phân phó:

“Mang ta đến truyền tống trận vượt đại lục gần nhất, ta muốn đến Phong Nguyên đại lục.”

“Vâng, chủ nhân mời đi theo ta.” Dương Lộc đương nhiên không dám chần chừ, khom người đáp ứng một tiếng.

Tiếp theo, hai người cùng nhau hóa thành hai đạo độn quang cầu vồng màu vàng nhạt, từ trong lòng núi xông ra, sau khi lượn một vòng trên không xác định phương hướng liền lao nhanh đi.

Phong Nguyên đại lục, trên khoảng không một u cốc hẻo lánh, Lục Dực sắc mặt khó coi dị thường đang nhìn bốn gã Đại thừa trước mắt, khí tức phát ra tựa hồ không thấp hơn mình.

Băng Phượng một thân áo trắng đứng bên cạnh, trên mặt cũng có chút kinh ngạc.

Sau khi Lục Dực bí mật mang theo nàng quay lại Phong Nguyên đại lục, hai người đã nhanh chóng tìm một chỗ không tầm thường, chuẩn bị bế quan nhằm khôi phục lại một chút chân nguyên, kết quả chỉ vừa mới qua hơn nửa năm đã bị những Đại thừa xa lạ này tìm đến.

Tuy rằng Lục Dực phản ứng cực nhanh nhưng vẫn bị ngăn lại tại đây.

Bởi vì chỉ cần hơi dùng thần niệm quét ra phía xa có thể phát hiện ra, trước mắt tuy chỉ có bốn gã Đại thừa này, nhưng xa xa bốn phương tám hướng lộ ra chấn động chằng chịt của các loại cấm chế. Rõ ràng giờ phút này hắn đã bị người ta dùng thủ đoạn bày ra đại hình cấm chế, cho dù độn thuật Lục Dực có kỳ diệu cũng đừng mơ tưởng trong khoảng thời gian ngắn phá vỡ đại trận chạy thoát.

“Các vị là ai? Sao lại dùng đến thủ bút lớn như vậy, là cố ý tìm đến tại hạ sao?” Trên mặt Lục Dực chợt lộ vẻ hung hăng, lạnh lùng hỏi.

“Hắc hắc, đạo hữu không cần kinh hoảng, chúng ta không có ác ý, chỉ là muốn mời các hạ cùng vị tiên tử bên cạnh theo chúng ta một chuyến, có một số việc cần thương lượng mà thôi.” Một lão giả có gương mặt tròn tròn, mỉm cười trả lời.

“Ta không muốn đi!” Khóe mắt Lục Dực giật giật, trên mặt lộ rõ nét dữ tợn.

“Chuyện này chỉ sợ không phải do đạo hữu quyết rồi.” Lão giả mặt tròn bình tĩnh nói.

“Ha ha, chỉ dựa vào bốn người các ngươi cùng một tòa pháp trận thì có thể bắt được ta sao? Chờ ta giết các ngươi, sau đó phá trận này là việc dễ như trở bàn tay.” Sắc mặt Lục Dực cực kỳ lạnh lẽo, bỗng nhiên cười như điên.

“À, nếu có thêm tại hạ, Lục Dực đạo hữu có còn tự tin như vậy nữa không?” Một âm thanh già nua từ trên không truyền tới.

“Kẻ nào?”

Lục Dực cả kinh, nhất thời giơ tay lên, ánh mắt đảo qua phía trên.

Chỉ thấy ở không trung hơn trăm trượng phía trên, chẳng biết lúc nào lại xuất hiện một lão giả tóc đỏ, trên người không phát ra một chút khí tức nào, đang dùng một ánh mắt cười mà không phải cười nhìn về phía hắn.

“Các hạ là...?” Thần niệm Lục Dực vừa mới quét qua người đối phương, đồng tử không khỏi co rụt lại.

“Tại hạ là Minh Tôn, xin mời nhị vị đạo hữu đến bổn minh làm khách một phen.” Minh Tôn đánh giá Lục Dục vài lần, sau đó khuôn mặt tươi cười nói.

------oOo------

Chương 2405: Đại Kiếp Nạn Buông Xuống

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Minh tôn... chính là vị Minh Tôn kia của Hách Liên Thương Minh." Lục Dực trong lòng cả kinh, mở miệng thất thanh nói.

Lấy uy danh của Hách Liên Thương Minh, tất nhiên là không có khả năng hắn chưa từng nghe thấy qua.

"Ha hả, không ngờ được rằng chút tên tuổi của lão phu vậy mà cũng truyền được đến tai đạo hữu. Lục Dực đạo hữu không cần lo lắng gì nhiều, sở dĩ lúc này bản minh phải dùng nhiều người đến mời như vậy, cũng chỉ vì tên Hung Ma huyết tế long trời lở đất ở đại lục khác kia thôi, còn về phần bản thân đạo hữu thì chúng ta tuyệt không có chút ác ý." Minh tôn mỉm cười nói.

"Hung Ma kia đã đi tới Phong Nguyên đại lục!" Lục Dực nghe vậy, sắc mặt đại biến.

"Cái này..., bản minh còn chưa phát hiện được ra, nhưng mà lão phu cho rằng, chuyện hắn xuất hiện ở Phong Nguyên cũng chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Chắc đạo hữu cũng đã cảm nhận được một chút gì rồi, nếu không thần sắc sẽ không thất thố như vậy." Minh Tôn thủng thỉnh nói.

"Hừ, Minh đạo hữu tự thân xuất mã, xem ra ta không đáp ứng là không thể được rồi. Được, vậy ta sẽ đi cùng các người một chuyến. Chẳng qua đây vẫn đang là thời điểm mấu chốt để ta phục hồi chân nguyên..." Sắc mặt Lục Dực âm tình bất định, sau khi đảo mắt nhìn một lượt năm gã Đại Thừa, cuối cùng vẫn phải quyết định chịu nhường một chút, nhưng vẫn tranh thủ đưa ra được điều kiện của mình.

"Ha ha, cái này thì dễ bàn. Bản minh cái khác thì không có, song một ít đan dược vẫn có thể cung ứng được, chỉ cần Lục Dực đạo hữu theo chúng ta trở về, toàn bộ đan dược khôi phục chân nguyên của bản minh trên người ta đều sẽ cung cấp đủ. Vị tiên tử này chắc hẳn là Băng Phượng đạo hữu." Minh tôn cười to vài tiếng, sau một lời đáp ứng, lại đột nhiên quay đầu hỏi Băng Phượng bên cạnh một câu.

"Không dám, vãn bối đúng là Băng Phượng, không hiểu sao mà tiền bối lại biết được vãn bối." Băng Phượng nghe vậy ngơ ngác không dám chậm trễ vén áo thi lễ với lão giả.

"Băng Phượng đạo hữu không cần quá khách khí, không lâu trước tại hạ có gặp qua Hàn đạo hữu của Nhân tộc, chính miệng hắn đề cập đến tiên tử với ta, cũng nhờ ta nếu thấy tiên tử thì có thể chiếu cố hơn một chút." Minh tôn hòa khí dị thường trả lời.

"Hàn huynh..., thiếp thân hiểu được, vậy thì vãn bối đi cùng tiền bối làm khách của quý minh một lần vậy." Trên mặt Băng Phượng thoáng hiện lên vẻ vui mừng, sau khi suy nghĩ một chút liền cung kính nói.

Lục Dực bên cạnh sau khi nghe đến tên Hàn Lập sắc mặt bỗng có vài phần khó coi.

"Vậy đa tạ hai vị đạo hữu, trên đường đi Minh mỗ cũng có chuyện muốn nói với hai vị."

Minh Tôn thấy vậy liền mỉm cười, sau khi một tay bấm pháp quyết, lập tức làm cho không trung chấn động kịch liệt, một con thuyền lầu đồng đen dài hơn trăm trượng bỗng chốc xé rách hư không hiện ra.

Đã đến lúc này, đương nhiên Lục Dực cùng Băng Phượng không còn muốn đổi ý nữa, lập tức tất cả mọi người cùng bay lên trên tầng không đầy sương mù.

Một tiếng nổ vang lên, thuyền lầu hóa thành một đoàn ánh sáng màu xanh phá không bay đi.

Một tháng sau, Hàn Lập đang ở trong mật thất tại Thanh Nguyên cung tinh luyện Tịch Tà Thần Lôi, đột nhiên thần sắc khẽ động một cái, pháp quyết trong tay dừng lại, ánh sáng trên thân chớp nhẹ một cái, một cái phù lục màu xanh từ trong tay áo bay ra, sau khi quay một vòng trên không trung, bỗng nhiên hóa thành một đoàn thanh văn trôi nổi giữa hư không.

Sau khi hai mắt Hàn Lập đảo qua không khỏi khẽ nheo lại.

"Không ngờ nhanh như vậy mà đã tìm ra Băng Phượng cùng Lục Dực, hành động của Hách Liên Thương Minh quả là nhanh chóng, xem ra lần liên thủ này bọn họ cũng có vài phần nắm chắc. Lúc này ta không rảnh để phân thân, nhưng vẫn có chút chuyện phải phái người trực tiếp hỏi thăm một chút."

Hàn Lập khẽ lẩm bẩm than thở một tiếng, sau đó tựa như lại nghĩ tới điều gì đó, bàn tay bấm pháp quyết, bờ môi khẽ nhúc nhích truyền âm.

Cùng lúc đó, trong một mật thất khác ở Thiên Điện trong Thanh Nguyên cung, Hoa Thạch lão tổ đang nhắm mắt tu luyện bỗng nghe thấy tiếng truyền âm của Hàn Lập.

Hắn cả kinh, ngưng thần lắng nghe rồi sau đó lập tức ly khai khỏi Thiên Điện.

Nửa ngày sau, Hoa Thạch lão tổ cũng vội vàng rời khỏi Nguyên Hợp đảo.

Ba tháng sau.

Trên Phong Nguyên đại lục, bên trong cấm địa của Giáp Đồn tộc, một bộ tộc có thể đứng vào hàng mười tộc lớn nhất, hơn trăm tên tai to mặt lớn, cái đầu trông rất giống đầu heo, thân hình cường tráng là vệ sĩ Giáp Đồn tộc, đang lẳng lặng canh giữ một tòa cung điện khổng lồ bên cạnh.

Đột nhiên trong đại điện truyền ra trận trận âm thanh " ông ông", cũng có một ít chấn động không gian từ đó truyền ra.

Vài vệ sĩ tu vi mạnh nhất cầm đầu bên ngoài, lập tức biến sắc, sau khi nhìn nhau một cái lập tức đi vào bên trong.

Kết quả sau khi đi xuyên qua một hành lang bảy tám chỗ rẽ ngoặt, một căn phòng lớn bị ánh sáng mờ ảo bao phủ xuất hiện.

Ở bên trong màn sáng, bất ngờ có một tòa pháp trận khổng lồ lớn gần một mẫu đang tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, bộ dáng đang trong tình trạng được kích phát.

"Chuyện gì vậy? Tại sao lúc này lại có người từ đại lục khác truyền tống sang, Phí thống lĩnh, ngươi có nhận được mệnh lệnh gì trước hay không?" Một gã Giáp Đồn Tộc vệ sĩ vóc người hơi thấp bé, sau khi nheo mắt nhìn kỹ, lập tức quay sang hỏi một gã vệ sĩ vác một thanh cự kiếm ở sau lưng.

"Không có, Truyền Tống điện của chúng ta không không nhận được bất kỳ mệnh lệnh nào là có người truyền tống qua? Có lẽ là vị đại nhân nào đó trong tộc bên kia có chuyện gấp nên cũng không kịp thông báo chào hỏi gì cả, vội vã vận dụng truyền tống trận đi qua." Vệ sĩ thân đeo cự kiếm lắc lắc đầu, ngập ngừng nói.

"Đích xác là có khả năng này, mặc kệ như thế nào, lát nữa chúng ta sẽ biết được là ai đến Phong Nguyên đại lục này mà." Tên vệ sĩ thấp bé nhướng mày nói, nhưng lại làm một động tác cảnh cáo cận thận cho những người khác.

Những người khác lập tức ngầm hiểu tản ra xung quanh bao vây chặn kín cửa động.

Cơ hồ đồng thời lúc mấy vệ sĩ tại đây làm xong động tác chuẩn bị, pháp trận khổng lồ vang dội một tiếng, sau khi quang hà ở trung tâm cuốn một cái, bỗng nhiên hiện ra hai bóng người nhàn nhạt phân ra một cao một thấp.

Sau khi vài tên vệ sỹ Giáp Đồn tộc đưa mắt nhìn qua, lập tức tên vệ sĩ thấp bé kia mặt biến sắc quát hỏi:

"Không đúng, các ngươi không phải là người trong bổn tộc, chủ sự bên kia làm sao có thể để cho các ngươi vận dụng truyền tống pháp trận xuyên đại lục được."

"Hắc hắc, người ở bên kia? Tất cả bọn họ bị giết hết không phải là có thể tùy ý sử dụng pháp trận sao!" Một âm thanh nhàn nhạt truyền từ trong pháp trận ra, sau khi hào quang thu lại, hiện ra diện mục chân thật của hai bóng người.

Bóng người hơi thấp hơn khoác áo đen, sắc mặt có chút tái nhợt, trên đầu người cao lớn lại là một cái đầu hươu rất lớn, khuôn mặt lộ vẻ hung dữ nhìn đám vệ sĩ Giáp Đồn tộc đang ở bên ngoài màn sáng.

Đúng là Chân tiên Mã Lương và đầu Chân Linh Dương Lộc kia.

"Là địch nhân, lập tức phát báo động!"

Vệ sĩ sau lưng đeo cự kiếm vừa nghe nói vậy, lập tức cả kinh kêu lên, đồng thời cánh tay động một cái, cự kiếm sau lưng đã xuất hiện trên tay.

Những người khác cũng lập tức hành động, một người không lưỡng lự giơ cao cánh tay, lập tức một đạo phù lục màu đỏ từ trong tay áo bắn ra, sau khi chớp động một cái lập tức như hóa thành vật vô hình bay xuyên thẳng qua đỉnh đại điện.

Sau một khắc, bên ngoài đại điện hiện ra một khối cầu lửa đỏ sẫm, sau đó nổ tung vang lên một tiếng cực lớn.

Hơn trăm tên thủ vệ khác ở gần đó trông thấy cảnh này, lập tức rối loạn một trận, hơn một nửa số người lao nhanh vào trong điện, sau đó nửa số người còn lại cũng nhao nhao lấy ra từng kiện khí cụ bày trận ném thẳng lên không trung.

Trong phút chốc, từ những kiện khí cụ bày trận này tuôn ra từng đoàn ánh sáng năm màu, sau khi ngưng tụ lại trên không lập tức hóa thành ba mươi sáu cái đồng trụ khổng lồ, thẳng tắp rơi xuống, vây trọn xung quanh tòa đại điện.

Mỗi cái đồng trụ này đều dài hơn trăm trượng, mặt ngoài đỏ thẫm như lửa, bên trên khắc chi chít linh văn màu vàng nhạt.

Lúc này, thần sắc đám vệ sĩ Giáp Đồn tộc mới yên tâm hơn một chút nhìn vào bên trong đại điện.

Một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa vang lên!

Thoáng cái cả tòa đại điện nổ tung từ bên trong trông như một tòa núi lửa, vô số mảnh nhỏ gỗ đá vụn bắn tung tóe ra bốn phương tám hướng, nhưng thời điểm chạm gần đến những đồng trụ kia, một bức tường lửa bỗng xuyên qua hư không hiện ra.

Tất cả đồ vật vừa tiếp xúc với nó lập tức đều chớp lên một ánh sáng đỏ rồi hóa thành tro tàn, những vệ sĩ đi vào trong điện lúc trước hiện giờ hoàn toàn không còn thấy bóng dáng.

Đám vệ sĩ Giáp Đồn tộc bên ngoài trông thấy cảnh này lập tức vừa sợ vừa giận.

Mà đúng lúc này, hai bóng hình Mã Lương cùng Dương Lộc từ từ bay ra khỏi tòa đại điện đổ nát.

Trong đó một tay Dương Lộc đang cầm một khối tròn tròn đưa lên miệng, trong miệng vẫn còn đang nhai nuốt thứ gì đó.

"Phí thống lĩnh "

Một gã vệ sĩ tinh mắt nhìn thấy được vật tròn trong miệng Dương Lộc, lập tức kinh sợ quát to một tiếng.

"Cấm chế công kích!"

Chứng kiến cảnh này, không còn ai không hiểu là tất cả những vệ sĩ đi vào lúc trước đều đã gặp bất trắc, lập tức không biết là ai kêu to một tiếng.

Tức thì tất cả vệ sĩ bắt đầu nhao nhao thúc dục khí cụ bày trận trên không trung.

Sau khi ánh sáng năm màu chớp lên một lần nữa, mặt ngoài của ba mươi sáu cái đồng trụ lần nữa chớp sáng lên, một đạo ánh sáng màu đỏ chót phun thẳng đến Dương Lộc.

"Hắc hắc, một chút cấm chế ấy mà đòi ảnh hưởng đến ta sao?" Dương Lộc cười to một tiếng, đột nhiên hít sâu một cái, thân hình lập tức hóa thành khổng lồ, bên ngoài thân cũng hiện ra một kiện chiến giáp màu vàng đất.

Âm thanh “phốc phốc” vang lên.

Cột sáng màu đỏ chót bắn thẳng lên trên chiến giáp màu vàng đất, nhưng cũng chỉ lóe lên một cái rồi tan biến, Dương Lộc bên trong chiến giáp hoàn toàn không mất một sợi lông.

"Có đi mà không có lại thì thật là thất lễ, các ngươi cũng tiếp lại một chiêu của ta."

Dương Lộc thấy như vậy cũng chỉ nhe răng cười một cái, bàn tay khẽ vậy lập tức hiện ra một cái cự phủ màu đen, sau khi hai tay bắt lấy tức thì xoay tròn một vòng trên không trung.

Một tiếng chói tai bộc phát ra!

Một đạo quang nhận màu đen từ trên thân Dương Lộc hiện ra, chớp lên một cái rồi cuốn ra bốn phương tám hướng.

Âm thanh “phốc phốc” nổi lên.

Sau khi quang nhận màu đen kia chớp lên một cái, tất cả ba mươi sáu cây trụ đồng hầu như cùng lúc bị chém làm hai đoạn, bức tường ánh sáng màu đỏ cũng lập tức biến mất.

Dương Lộc cười hắc hắc, thời điểm đang muốn ra tay giết sạch tất cả đám vệ sĩ xung quanh, Mã Lương bên cạnh lại có vẻ không kiên nhẫn nói một câu: "Đi thôi. Những gia hỏa yếu kém này giết thì có gì hay. Chính sự là trọng yếu."

"Vâng thưa chủ nhân." Dương Lộc trong lòng cả kinh, vội vàng cung kính vâng dạ một tiếng, bàn tay vung lên, cự phủ lập tức hóa thành hư ảo, trong giây lát thân hình khôi phục lại bộ dáng ban đầu.

Vì thế hai người mặc kệ không quan tâm đến đám vệ sĩ nữa, độn quang hiện lên, bắn thẳng về một hướng khác.

Lấy độn tốc của hai cường giả, chẳng qua chỉ nửa canh giờ đã bay ra cách đó hơn chục dặm, hai người bay qua một mảnh thảo nguyên, thời điểm trước mặt xuất hiện một dãy núi to lớn, đột nhiên thần sắc của thanh niên áo đen khẽ động, lập tức dừng lại.

"Chủ nhân, xảy ra chuyện gì vậy?" Dương Lộc theo sát phía sau tự nhiên cũng dừng lại, có một chút khó hiểu hỏi.

------oOo------

Chương 2406: Giáp Đồn cường giả

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Không sao, chỉ là có một gia hỏa không biết điều đang đuổi tới.” Mã Lương nhàn nhạt nói.

“Còn có kẻ liều lĩnh ngu xuẩn như thế ư? Xin chủ nhân giao cho thuộc hạ xử lý tên này.” Dương Lộc cung kính nói.

“Người tới có tu vi không kém, chưa chắc ngươi đã có thể dễ dàng thủ thắng.” Mã Lương lại lắc đầu trả lời.

“Người này lại có thực lực như vậy, chẳng lẽ lại là tên Giáp Đồn tộc kia, thế thì thật đúng dịp vô cùng.” Dương Lộc nghe thế, đầu tiên là ngơ ngác, nhưng lập tức như nghĩ tới điều gì, trên mặt lại xuất hiện nét quái dị.

“A, ngươi biết kẻ đuổi theo phía sau là ai ư?” Mã Lương nhìn Dương Lộc một cái, có vẻ khá hứng thú.

"Nếu thuộc hạ đoán không sai thì người kia chính là Đệ nhất Thái Thượng Trưởng lão Giáp Đồn tộc tiếng tăm lừng lẫy, nghe nói thực lực so với Chân linh như thuộc hạ cũng không thua kém chút nào, danh khí to lớn, có thể đứng vào hàng ngũ năm cường giả hàng đầu của Linh giới.” Dương Lộc có vẻ hơi ngưng trọng nói.

“Năm người mạnh nhất? Không trách hắn dám đơn thương độc mã truy đuổi, nếu đã như vậy thì chuẩn bị đón tiếp chu đáo một chút, dùng tinh hồn của hắn luyện hóa thành chủ hồn của Vạn Linh Huyết Tỷ đi.” Mã Lương cười lạnh một tiếng.

Tay áo hắn tùy ý rung lên, một tiểu ấn màu đỏ máu to gần một tấc từ trong đó bắn ra, chợt lóe lên rồi tắt ngay, sau đó biến thành một đoàn sáng màu đỏ máu chui vào trong không trung không thấy

bóng dáng.

Dương Lộc bên cạnh khi trông thấy tiểu ấn màu đỏ máu này, sắc mặt không nén nổi hơi đổi.

Pháp bảo lợi hại này, trước đó hắn liên thủ cùng hai gã Chân linh đại chiến với Mã Lương đã chính thức lĩnh giáo qua.

Nếu không phải cả ba liên thủ cũng không chống lại nổi uy năng khủng bố của tiểu ấn, chúng đâu có bị buộc phải vận dụng Pháp Tắc Chi Liệm, vốn là thứ hại mình hại người chứ.

Ngay khi trong lòng Dương Lộc đang còn sợ hãi thì bầu trời phía trên vang lên tiếng sấm, bỗng nhiên một cỗ xe bằng xương màu trắng dài vài chục trượng được bao bọc bởi vô số vòng cung bạc lượn lờ xung quanh hiện ra, sau một hồi chớp lóe liền vang lên một tiếng ầm vang rồi xuất hiện trên khoảng không cách chỗ bọn chúng hơn trăm trượng, cỗ xe két một tiếng dừng lại giữa trời.

Ngay phía trước cỗ xe bất ngờ xuất hiện một lão giả của Giáp Đồn tộc, người khô gầy mảnh khảnh.

Lão giả này đầu đầy tóc dài xám trắng, hai mắt màu bích lục u ám, hai tay khoanh chéo lại trước người, trên mỗi cánh tay có mười cái cốt hoàn (*) lớn nhỏ không đều, hai bên đầu vai có nửa đoạn cờ cao tầm vài thước đang đón gió lay động, phía trên cờ hiệu xám xịt, nhưng mơ hồ lại có vô số quỷ ảnh như ẩn như hiện, đồng thời truyền ra từng tiếng quỷ khóc sói gào.

“Chân Linh?”

Lão giả Giáp Đồn tộc đứng trên cỗ xe xương trắng lạnh lùng đưa mắt nhìn hai người phía đối diện, đồng tử lập tức co rụt lại dừng lại trên người Dương Lộc, sau đó kinh ngạc kêu lên một tiếng.

“A, ánh mắt các hạ thật sắc bén, chỉ chốc lát đã nhận ra lai lịch của bản tọa.” Dương Lộc thấy vậy cũng cảm thấy bất ngờ, nhưng lại trả lời với vẻ mặt không chút biểu cảm.

“Đạo hữu thân là Chân linh, vì sao lại đại khai sát giới ở cấm địa của bản tộc, thậm chí còn hủy cả Truyền Tống trận vượt đại lục của chúng ta?” Sắc mặt lão giả Giáp Đồn tộc âm tình bất định trong chốc lát, sau đó thần sắc mới hòa hoãn lại hỏi.

“Không có gì, chỉ là tộc nhân các ngươi không có mắt, dám đắc tội với chủ nhân của tại hạ, cũng chỉ có thể để bọn họ lấy cái chết ra để tạ tội.” Dương Lộc hời hợt trả lời.

“Chủ nhân?”

Lần này lão giả Giáp Đồn tộc thật sự thất kinh, ánh mắt hơi động sau đó quay sang nhìn về phía Mã Lương.

Ánh mắt vị cường giả Giáp Đồn tộc này quét qua đối phương, đối diện là một thanh niên thân mặt áo đen có khuôn mặt trắng bệch, trong đầu chợt lóe lên một cái, lão giả lập tức nghĩ tới tin tức vừa thu được trước đó, trong lòng chợt chùng xuống nhưng trên mặt không lộ ra chút dị sắc nào, lại lộ ra vẻ tươi cười trả lời:

“Hóa ra là tộc nhân chúng ta đã có đắc tội với hai vị, nếu vậy tại hạ thay mặt bản tộc có lời xin lỗi tới hai vị. Chuyện này chúng ta coi như xong, tại hạ còn có một số việc không thể ở đây lâu, ta xin cáo từ.”

Vừa dứt lời, chân vị lão giả Giáp Đồn tộc nhẹ nhàng dậm một cái, từ cỗ xe bên dưới vang lên tiếng sét đánh, vô số tia sét hiện lên rồi bay lùi lại phía sau.

“Hắc hắc, nếu đã đến thì không cần đi nữa.” Dương Lộc lại nhe răng cười một tiếng, không chút do dự bước tới, đồng tời thời một tay nắm vào hư không, một cái búa lớn màu đen bỗng hiện ra giữa năm ngón tay, nó rung lên rồi nhắm tới phía trước hung hăng chém tới.

“Phù phù” một tiếng.

Một đạo tia sáng đen kịt hình lưỡi dao từ trên búa hiện ra rồi hóa thành một làn sóng màu đen bay cuốn về hướng cỗ xe.

Lão giả Giáp Đồn tộc trên cỗ xe gặp tình hình này, sắc mặt trầm xuống, một cánh tay hơi rung lên, lập tức một miếng cốt hoàn bắn ra vang lên từng tiếng u u, thoáng cái hóa lớn thành gần một mẫu, phía bên ngoài có vô số phù văn màu xám trắng nổi lên, đón đầu lưỡi dao màu đen đang lao tới.

Một tiếng nổ lớn kinh Thiên động Địa.

Cốt hoàn bắn ngược lại, thu nhỏ lại như lúc đầu, mà lưỡi dao màu đen cũng bị tiêu tan sau một kích này.

Thế nhưng tốc độ phi hành của cỗ xe không hề bị ảnh hưởng chút nào, chỉ lóe lên một cái thì đã xuất hiện ngoài nghìn trượng.

Lúc này lão giả Giáp Đồn tộc thở nhẹ một hơi, lão đang định thúc dục cỗ xe dưới chân toàn lực trốn chạy, bỗng nhiên phía trên vang lên tiếng vang ầm ầm thật lớn, một ảo ảnh tỷ ấn màu đỏ máu to như ngọn núi từ hư không hiện ra rồi chậm rãi hạ xuống.

Thế hạ xuống của ấn nhìn rất chậm chạp nhưng chỉ chớp lóe một chút đã xuất hiện một cách im lặng phía trên cỗ xe bằng xương trắng, đồng thời một cỗ pháp tắc chấn động đã cuốn xuống trước. Trong lòng lão giả Giáp Đồn tộc khẽ rùng mình, hai đầu vai vội vàng lay động một cái, hai cái cờ trắng lập tức bắn ra, chúng đón gió rồi hóa lớn lên dài hàng chục trượng, bên trong vang lên từng tiếng quỷ khóc thật lớn, rồi từ đó bỗng nhiên lao ra hàng trăm ác quỷ, mỗi một con đều có mặt mũi hung tợn, sát khí kinh người, mà con nào cũng đều có thực lực khủng bố Hợp thể kỳ.

Đồng thời vài miếng cốt hoàn cũng từ hai cánh tay lão giả bắn ra, chúng vang lên từng tiếng u u hoặc biến hóa bất định, uy lực từng cái khác nhau nhưng đều nhắm thẳng đến ảo ảnh tỷ ấn đập tới.

Từ không trung truyền đến một trận nổ lớn liên miên không dứt.

Vài chục miếng cốt hoàn tuy đi sau mà đến trước, nhưng vừa đập vào ảo ảnh tỷ ấn thì tất cả lập tức vỡ vụn thành từng mảnh.

Hơn trăm con ác quỷ cũng bị pháp tắc chấn động của tỷ ấn cuốn tới, cũng chớp lên một cái rồi nhao nhao vỡ vụn.

Ảo ảnh tỷ ấn màu đỏ máu hầu như không có chút ảnh hưởng nào, vẫn cứ đè xuống.

Lão giả Giáp Đồn tộc thấy cảnh này sắc mặt đại biến, đột nhiên tay không lưỡng lự bấm pháp quyết, truyền toàn bộ pháp lực to lớn từ trong cơ thể xuống cỗ xe dưới chân.

Lập tức bên ngoài cỗ xe xương trắng chợt hiện mấy vòng cung bạc, hơi mơ hồ một chút, sau khi xoay một vòng thì hóa thành Ngũ Trảo Cốt Long được từng tia sét vây quanh, nó ngẩng đầu gầm lên một tiếng giận dữ, muốn từ chỗ đó thuấn di theo đường cũ bỏ chạy.

Mã Lương phía xa thấy vậy lại hừ một tiếng, một tay bấm pháp quyết, một tay khác bỗng nhiên điểm một cái về phía tỷ ấn màu đỏ máu kia.

Ảo ảnh tỷ ấn lập tức vụt đến, phía ngoài tỷ ấn đột nhiên chớp lên một mảnh phù văn màu máu rồi tan biến đi.

Cùng lúc đó, xung quanh chỗ Cốt Long bỗng dưng truyền đến vài tiếng "phanh phanh", mấy cái xúc tu màu đỏ tươi bỗng dưng từ hư không bắn ra lập tức trói chặt thân nó.

Mặc cho sấm sét rung trời ngoài thân Cốt Long, hay là nó liều mạng giương nanh múa vuốt đều không có cách nào thoát khỏi những xúc tu này.

Lão giả Giáp Đồn tộc đứng trên đầu của Cốt Long rét lạnh trong lòng, nhưng lập tức quát khẽ một tiếng rồi hé miệng ra, vài đoàn tinh huyết bay ra, thoáng cái hóa thành đám sương máu bay đến thân thể Cốt Long.

Ngay lập tức, một tiếng rồng ngâm từ không trung chỗ Cốt Long truyền ra, thân hình đang được bao bọc bởi vô số tia sét điên cuồng lớn lên, trong khoảng khắc lắc đầu vẫy đuôi hóa lớn thành hơn nghìn trượng, muốn dùng hình thể khổng lồ mạnh mẽ giãy ra khỏi những xúc tu màu đỏ máu trên người.

Nhưng lại xuất hiện sự việc khiến trong lòng lão giả trầm xuống.

Vài chục cái xúc tu màu đỏ máu lại thuận theo hình dáng hóa lớn của Cốt Long cũng điên cuồng lớn lên, chúng như giòi bám xương chứ bám riết lấy thân thể Cốt Long, cuối cùng lóe lên một cái hóa thành một sông máu cuồn cuộn, triệt để vây khốn Cốt Long ở trong đó.

Sắc mặt lão giả Giáp Đồn tộc lúc này cực kỳ khó coi, thần niệm hơi quét qua không trung phía tỷ ấn lại thấy ẩn chứa lực lượng pháp tắc rất mạnh mẽ, trên mặt không tự chủ được xuất hiện vẻ sợ hãi.

“Tốt tốt, xem ra lão phu không ở lại cũng không được, vậy để lão phu lĩnh giáo qua một chút bí thuật Tiên giới của các hạ đi.” Lão giả Giáp Đồn tộc trong lòng bất chấp, cắn răng vỗ đầu một cái, Thiên linh cái chớp lên thì tự động mở ra.

Một cỗ âm thanh Phạn âm từ trong đầu truyền ra, một tiểu nhân có khuôn mặt giống hệt lão giả từ đó bay ra.

Tiểu nhân này cùng với bản thể của lão giả lại khác nhau, trên người mặc một kiện áo giáp vàng rực, một tay cầm một cây trường thương đỏ thẫm, một tay khác nắm chặt một cái chuông nhỏ bằng xương trắng, ở sau đầu bất ngờ lại có một mặt quỷ dữ tợn dị thường.

Mà khoảng khắc tiểu nhân vừa bay ra lập tức thân hình uốn éo, sau khi mơ hồ một cái thì biến hóa ra mười cái ảo ảnh tiểu nhân giống nhau như đúc.

Những ảo ảnh này tươi cười đồng thời đưa trường thương đỏ thẫm trong tay giơ lên trời, tức thì vài chục luồng lửa đỏ rực cuồn cuộn tuôn ra, cùng ngưng tụ một lúc rồi hóa thành vài chục cái đầu rắn lửa khổng lồ.

Tất cả đầu của chúng cùng ngẩng lên hí vang một tiếng rồi nhào về phía không trung nơi có ảo ảnh tỷ ấn cực lớn kia.

Đồng thời những ảo ảnh tiểu nhân này ném những cái chuông nhỏ bằng xương trắng ra, chúng đón gió rồi phình ra, hóa lớn thành gần một trượng rồi hơi lay động một chút, trên không trung lập tức vang lên tiếng chuông “đương đương” thanh thúy.

...

“Có chút ý tứ, không ngờ lại có kẻ ở Phong Nguyên đại lục định tiên hạ thủ vi cường, muốn triệu tập số lượng lớn cường giả để đối phó ta. Hách Liên Thương Minh? Ở Huyết Thiên đại lục khi trước có một gã cường giả bị ta chém giết, luyện hóa tinh hồn, hóa ra là người của thương minh này. Chúng đã liều lĩnh như thế thì để bổn Tiên trực tiếp tới cửa đi, trước tiên cứ giết hết bọn chúng đã.” Năm ngón tay Mã Lương thả lỏng, một khối vật chết có vẻ như là thi thể của lão giả Giáp Đồn tộc từ trên cao rơi xuống, đồng thời miệng hắn cười lạnh nói.

“Hách Liên Thương Minh? Thực lực thương minh này đúng là không kém, thậm chí tính toàn bộ lực lượng thì không hề kém Giác Xi tộc chút nào, chủ nhân nên cẩn thận một chút.” Dương Lộc ở bên cạnh cung kính nói.

Trông thấy vị Chân tiên này gần như không phí chút sức lực nào đã thu thập được một gã thực lực không hề kém mình, vị Chân linh này cũng không dám có chút tâm tư nào khác.

“Thương minh này thực lực càng mạnh thì càng thích hợp cho mục tiêu giết gà dọa khỉ. Nếu không chờ bọn chúng triệu tập được cường giả ở đại lục này lại, tuy ta không sợ nhưng cũng không muốn vì thế mà chậm trễ việc chính. Tuy nhiên để làm việc này, trước tiên cần phải dùng bí thuật thăm dò một chút đã, ta phải xem xét xem mục tiêu của ta có thực sự ở trên đại lục này không.” Mã Lương thoáng trầm ngâm một chút, sau đó thủng thỉnh nói.

(*): vòng tròn bằng xương

------oOo------

Chương 2407: Nguy cơ của Thương minh

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Chủ nhân cứ việc thi pháp, thuộc hạ nhất định sẽ làm tốt việc hộ pháp cho ngài." Dương Lộc không cần suy nghĩ nói.

"Tốt, vậy thì tìm một nơi phía trước để ta làm việc này đã." Mã Lương nhẹ gật đầu, nhàn nhạt nói.

Vậy nên hai người cùng nhau bay thẳng đến dãy núi khổng lồ ở phía trước.

Sau mấy canh giờ, trên đỉnh của một ngọn núi cực lớn bên trong trung tâm dãy núi, thanh niên áo đen đang nhắm nghiền hai mắt xếp bằng dưới đất, phía trước người có một viên tinh cầu hai màu trắng đen đang chuyển động quay tròn không ngừng, một cái mặt quỷ đỏ như máu theo đó từ từ hiện ra.

Một ngón tay của Mã Lương khẽ điểm nhẹ lên tinh cầu, lập tức làm cho mặt quỷ hiện lên vẻ dữ tợn, bỗng chốc hai con mắt gắt gao nhìn về một hướng nào đó, cũng ngay sau đó phun ra một quang cầu mờ mịt màu đỏ như máu.

Quang cầu này khẽ chớp động một cái rồi lập tức chui thẳng vào giữa hai lông mi Mã Lương.

"Hừ, quả nhiên là hai tên gia hỏa kia đã chạy đến đại lục này. Ồ, nhìn phương hướng của bọn chúng hình như cũng cực kỳ gần Hách Liên Thương Minh kia, chẳng lẽ bọn chúng lại trốn vào trong đó." Mã Lương mở to hai mắt, trên mặt hiện ra một chút ngoài ý muốn.

"Nếu như người của Thương Minh kia muốn mưu đồ quấy rối chủ nhân, chính xác là hoàn toàn có khả năng che chở cho hai tên tiểu bối đã bất kính với ngài kia." Dương Lộc đang đứng ở một bên, hai mắt khẽ đảo, vội vàng nói.

"Nếu là như vậy cũng tốt, vừa vặn có thể giải quyết tất cả bọn chúng cùng một chỗ." Mã Lương cười lạnh một tiếng, sau đó lại há miệng ra, một tiếng “phốc” vang lên, tinh cầu cùng với mặt quỷ hóa thành một đoàn tinh khí hai màu đen trắng bị hút vào trong bụng hắn.

Sau đó thần sắc hắn bỗng ngưng tụ lại, giơ một tay vỗ nhẹ lên đỉnh đầu, lập tức một đoàn ánh sáng vàng kim lóe lên bay lượn lờ, một tiểu nhân có vòng sáng năm màu bảo vệ xung quanh theo đó lăng không hiện ra.

Khuôn mặt tiểu nhân này cũng với Mã Lương hoàn toàn giống hệt nhau, nhưng cơ thể phát sáng óng ánh long lanh giống hệt như lưu ly vậy. Cánh tay nhỏ nhắn của tiểu nhân vỗ nhẹ vào hư không, lập tức một cái phù lục màu vàng kim từ trong cơ thể nó bay thẳng ra, sau đó lượn vòng trong không gian.

Thần sắc của tiểu nhân lưu ly trở nên nghiêm nghị, sau khi hai tay bấm niệm pháp quyết, mười ngón tay luân phiên nhau kích bắn tới tấm phù lục màu vàng kim.

Phù lục này vang lên những tiếng “ông ông”, một hư ảnh màu xám trắng từ trong đó hiện ra.

Khuôn mặt của hư ảnh này là một thanh niên trông tuấn mỹ phi thường, nhưng mà hai mắt lại vô thần, chỉ lặng lặng lơ lửng giữa không trung như vậy, hơn nữa trong cơ thể mơ hồ lại có quang mang hai màu đen trắng tương liên cùng tấm phù lục.

"Tật."

Tiểu nhân lưu ly khẽ quát một tiếng, lời pháp quyết vừa chấm dứt, ánh sáng năm màu bên ngoài thân bỗng nhiên lưu chuyển điên cuồng bất định.

Hư ảnh thanh niên tuấn mỹ sau khi mơ hồ một cái, hai mắt bỗng nhiên trở nên có thần, bay thẳng về một hướng, nhưng mới chỉ bay ra xa được có hơn trăm trượng đã bị quang mang hai màu đen trắng hung hăng kéo ngược trở lại.

"Hặc hặc, rốt cuộc thì mục tiêu của lần hạ giới này cũng đã tìm được rồi. Xem ra không cần đến bao nhiêu thời gian nữa là có thể đơn giản quay trở về Tiên Giới." Vẻ mặt của tiểu nhân lưu ly không nén nổi vui mừng, nhịn không nổi cười ha hả.

Tiếp theo pháp quyết trong tay tiểu nhân bỗng biến đổi, thân hình tiểu nhân cùng với phù lục màu kim sắc và hư ảnh nam tử tuấn mỹ kia, tất cả đều lóe lên rồi biến mất không còn bóng dáng.

Bản thể Mã Lương ở phía dưới lập tức tràn đầy hưng phấn mở to hai mắt, có thể thoải mái mượn một tia thần hồn để cảm ứng vị trí của mục tiêu, điều này thực sự là việc vượt qua ngoài dự kiến của hắn.

"Chúc mừng chủ nhân, trước hết bây giờ chúng ta đi tìm mục tiêu của chủ nhân hay là đi đến Hách Liên Thương Minh kia trước?" Vẻ mặt Dương Lộc cũng trở nên tươi cười nói.

"Đã biết rõ vị trí của mục tiêu này rồi vậy thì cũng không cần phải lo lắng việc hắn sẽ chạy trốn, có lẽ là trước hết cứ đến Hách Liên Thương Minh giải quyết đám gia hỏa dám đối đầu này cho ta, dù sao cũng không biết là sẽ tốn bao nhiêu thời gian cho việc này. Vạn Linh Huyết Tỷ của ta cũng vẫn còn thiếu mấy trận huyết thế lớn nữa mới có thể chính thức

Hoàn thành tế luyện được." Mã Lương suy nghĩ một chút, trên mặt hiện lên nét dữ tợn nói.

Dương Lộc nghe vậy, tự nhiên cũng không có ý kiến gì phản đối.

Vậy nên hai người cùng nhau thi triển độn quang bay thẳng về một hướng nào đó.

Mà tại thời điểm Mã Lương vận dụng tấm phù lục màu vàng kim kia để cảm ứng mục tiêu, trong cấm địa linh thiêng của Linh Tộc, bên dưới một tòa băng phong lớn hơn nghìn trượng bên ngoài tỏa ra ánh sáng màu lam nhè nhẹ, một gã thanh niên tuấn mỹ bị rất nhiều sợi dây xích bùa chú trói chặt, hai mắt đang nhắm nghiền lâm vào tình trạng hôn mê.

Đột nhiên, từ giữa hai đầu lông mày hắn lóe lên một chùm linh văn màu vàng kim, mí mắt đang nhắm chặt cũng khe khẽ động đậy.

"Phanh" một tiếng!

Hư không trước mặt thanh niên tuấn mỹ chấn động, một thân hình tiểu nhân cao hơn một xích mặc áo bào trắng lóe lên hiện ra trên đỉnh băng phong, mặt mũi tràn đầy khẩn trương quay đầu nhìn khắp mọi hướng xung quanh, cuối cùng ánh mắt lóe lên rơi thẳng vào vào khuôn mặt của thanh niên tuấn mỹ.

Sau một lúc lâu, tiểu nhân mặc áo bào trắng vẫn không có phát hiện ra điều gì dị thường, nhưng vẻ kinh nghi trên mặt vẫn không giảm sút, ngược lại sau khi suy nghĩ một chút, một tay bấm niệm pháp quyết, miệng lẩm nhẩm mấp máy vài câu.

Kết quả chỉ sau một lát, một đạo độn quang trắng hồng từ xa bay đến, sau khi chớp lên một cái, một lão giả mặc áo bào trắng có dung mạo giống hệt tiểu nhân lặng lẽ xuất hiện trước băng phong.

"Có chuyện gì xảy ra mà phải gọi ta tới đây." Lão giả mặc áo bào trắng thần sắc ngưng trọng quay sang hỏi tiểu nhân.

"Vừa xong hình như là có xuất hiện một chút không bình thường, nhưng ta kiểm tra phụ cận xung quanh cấm chế lại không phát hiện được ra điều gì, ngươi ở bên ngoài có thấy việc gì không?" Tiểu nhân nghiêm mặt nói.

"Bên ngoài không có chuyện gì xảy ra cả. Ta một mực canh giữ ở lối vào, nếu có cái gì không đúng thì ta không thể không cảm ứng được." Lão giả mặc áo bào trắng có chút ngoài ý muốn trả lời.

"Nếu như hết thảy đều vô sự thì dị động vừa rồi là chuyện gì xảy ra. Rõ ràng là hắn đã bị chúng ta triệt để phong ấn chặt chẽ rồi, kể cả thần niệm của hắn cũng khó có khả năng sử dụng." Tiểu nhân lại cau mày hỏi.

"Nếu mà đúng như vậy thì thật sự là có chút cổ quái." Lão giả mặc áo bào trắng cũng không dám có chút khinh thường, vẻ mặt có chút trầm ngâm.

"Ngoại giới gần đây nhất có chuyện lớn gì phát sinh không?" Sau khi ánh mắt tiểu nhân chớp động vài cái, bỗng nhiên hỏi một câu.

"Chuyện lớn? Không có, từ sau khi Ma tộc bị đánh lui, ngoại trừ khu vực phụ cận thế lực Nhân tộc có chút tăng trưởng, còn tất cả các mặt khác đều vẫn như bình thường." Lão giả mặc áo bào trắng vân vê chòm râu, trả lời một cách cực kỳ khẳng định.

Mặc dù vị Linh Vương này thực lực phi phàm, nhưng mà lại cực kỳ ít xuất hiện tại Linh Giới, Hách Liên Thương Minh không biết thực lực chân chính của hắn như thế nào, tất nhiên là không có xếp hắn vào danh sách liên thủ, lại càng không báosự việc Tiên nhân xuất hiện cho hắn.

"Vậy cũng có thể là ta đã đa tâm. Ta sẽ kiểm tra lại cấm chế thêm một lần, nếu quả thực là không có chuyện gì xảy ra thì chắc chỉ là hiểu nhầm." Thần sắc tiểu nhân buông lỏng hơn một chút, khẽ thở ra một hơi nói.

"Tốt, vì cẩn thận để đạt được mục đích, gần đây ta sẽ gia tăng gấp đôi thủ vệ bảo vệ bên ngoài, để phòng ngừa vạn nhất." Sau khi lão giả áo trắng suy nghĩ một chút, cũng trả lời một câu như vậy.

Tiểu nhân nhẹ gật đầu, không nói cái gì nữa một tay bấm niệm pháp quyết, thân hình nổ tung “Phanh” một tiếng, hóa thành từng điểm bạch quang biến mất trong hư không bên cạnh băng phong.

Mà sau khi lão giả mặc áo bào trắng đứng tại chỗ suy nghĩ âm tình bất định một chút, cảm thấy thật sự không có thiếu sót gì mới lắc đầu, hóa thành một đạo độn quang trắng hồng phá không bay đi.

…

"Cái gì, nghi ngờ rằng huyết tế hung ma kia đã đến Phong Nguyên đại luc rồi ư, lại còn chạy thẳng đến bổn minh, cách nơi này chỉ có khoảng nửa tháng lộ trình nữa thôi hả?" Trong đại sảnh Hách Liên Thương Minh, Minh Tôn ngồi ngay ngắn trên ghế, sắc mặt thoáng cái trở nên đại biến nói với một gã trung niên đang ở trước mặt.

"Không chỉ có như vậy, đệ nhất Thái Thượng Trưởng lão của Giáp Đồn tộc cũng đã bị hắn giết chết rồi. Sau khi chúng ta xác nhận được tin tức này cùng với diện mạo bên ngoài của đối phương, mới dám khẳng định đối phương chính là huyết tế hung ma kia." Nam tử khom người nghiêm nghị trả lời.

"Lãnh địa Giáp Đồn tộc cách nơi này của chúng ta cũng không xa, tại sao đến bây giờ các ngươi mới có được tin tức này." Minh Tôn đang ngồi trên ghế thoáng cái đứng thẳng dậy, sắc mặt âm tình bất định quát hỏi.

"Minh đại nhân, huyết tế hung ma này hành động cực kỳ nhanh chóng một cách lạ thường, nếu không phải là đệ tử của bổn minh nhận được ra hắn trong lúc hắn đang mượn dùng Truyền Tống Trận, chỉ sợ đến tận bây giờ chúng ta vẫn còn chưa biết là hung ma kia đã đến Phong Nguyên đại lục." Nam tử cười khổ một tiếng trả lời.

"Còn tin tức hung ma kia đi thẳng đến bổn minh, có đúng là đã xác thực không?" Minh Tôn lại hỏi.

"Chuyện này có lẽ không sai. Dựa vào lộ tuyến của hắn, trên đường đi ngoại trừ bổn minh ra thì không còn có thế lực lớn nào ngăn cản ở phía trước nữa. Hung ma này hành động như vậy phải chăng là đã biết bổn minh triệu tập lực lượng cường giả để đối phó với hắn?" Sau khi nam tử kia hơi chần chừ một chút mới khẳng định nói.

"Vậy chắc chắn là tin tức của chuyện này đã bị tiết lộ ra ngoài rồi, hơn phân nửa là từ đệ nhất Thái Thượng Trưởng Lão của Giáp Đồn tộc kia. Lúc đầu ta cũng phát ra tin tức để mời hắn, hiện tại nếu hắn đã chết trong tay hung ma này, xem ra là đã bị đối phương sưu hồn rồi. Nếu không thì không còn cách nào giải thích được cử động hiện tại của đối phương." Sau khi Minh Tôn nhăn trán suy nghĩ một lúc lâu, mới âm trầm trả lời.

"Vậy hiện tại phải làm như thế nào mới đúng, mặc dù đã biết được hung ma sẽ đi thẳng tới đây, nhưng nếu muốn tập trung cường giả tới đây thì nửa tháng chắc chắn là không đủ. Không ai có thể ngờ được rằng hung ma kia lại trực tiếp đi thẳng đến bổn minh chứ." Nam tử có vài phần sợ hãi nói.

"Vội cái gì? Nếu như hiện tại đã không còn biện pháp với đối phương, chỉ còn có cách xé nhỏ bổn minh ra, chia làm nhiều tốp nhỏ rút lui, tranh thủ thêm một ít thời gian để chuẩn bị tốt công tác triệu tập cường giả đại lục này." Minh Tôn lại đã có đối sách nói.

"Tạm thời tránh lui?" Nam tử nghe vậy cũng cảm thấy nao nao.

"Bổn minh cùng các tộc khác không giống nhau, không có lượng nhân khẩu tộc nhân to lớn cùng với địa bàn cố định, chỉ cần chuyển sáng thành tối, ta ngược lại lại không biết hung ma sẽ làm như thế nào đối với bổn minh?" Minh Tôn cực kỳ bình tĩnh nói ra.

"Đúng vậy, đây quả là ý kiến hay, thuộc hạ sẽ theo đó an bài việc rút lui." Rốt cuộc nam tử kia cũng bừng tỉnh, cực kỳ vui mừng nói.

"Đừng nóng vội. Ngoại trừ việc rút lui bên ngoài thì ngươi cũng bắt đầu lập tức đưa tin cho các cường giả đã ước hẹn trước kia, để cho tất cả bọn họ đến Minh Sát chi địa Thiên Ngoại Thiên tập hợp. Chỗ đó tử sát khí vô cùng dày đặc, rất thích hợp để bổn minh triệu hoán vài Chân Linh đã cung phụng bấy lâu nay." Minh Tôn đã tính trước, mở miệng phân phó.

"Cùng với hung ma kia giao chiến tại đó là tốt nhất rồi, nhưng đối phương có chắc sẽ đi tới nơi đó không?" Nam tử có vài phần chần chừ hỏi.

"Yên tâm. Ta mời hai người Lục Dực đến làm khách của bổn minh, không phải là để sử dụng lúc này đó sao?" Minh Tôn cười lạnh một tiếng nói.

"Thì ra là thế, thuộc hạ đã hiểu rồi." Nam tử triệt để hiểu được, sau khi khâm phục cúi người hành lễ, lúc này thối lui ra khỏi đại sảnh.

Minh Tôn bước đi qua lại thong thả vài bước, rồi quay trở lại ngồi trên ghế, nhưng mặt mũi biến hóa liên tục dường như là đang suy nghĩ điều gì đó.

Ở bên trong Thanh Nguyên cung tại Nguyên Hợp đảo Nhân Tộc, Hàn Lập đang ngồi xếp bằng trên một khối bồ đoàn, bàn tay đang nâng một đoàn lôi điện màu tử kim.

Đoàn lôi điện này chỉ nhỏ bằng nắm tay, nhưng chỉ thấy điện quang chớp động một chút, lại vô thanh vô tức không nghe thấy bất cứ âm thanh tiếng sét nổ nào cả, mới nhìn qua quả thực là vạn phần quỷ dị.

------oOo------

Chương 2408: Minh Sát chi địa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập lóng ngóng nhìn khối lôi cầu tím vàng một lúc rồi phẩy tay ném nó ra.

Oành!

Trong nháy mắt, quả cầu đã bay vọt đi mấy trượng sau đó lập tức nổ tung thành một đoàn ánh sáng chói mắt.

Từng sợi tơ điện tím vàng lượn lờ khắp nơi, mà ở giữa bất chợt xuất hiện thêm một lỗ thủng màu xám trắng, lớn chỉ bằng quả trứng gà, hơn nữa từ bên trong liên tục truyền ra những đợt dao động không gian.

"Thì ra là có thể trực tiếp xuyên phá không gian, xem ra uy lực của Ích Tà Thần Lôi sau khi tinh luyện còn lớn hơn rất nhiều so với dự liệu." Hàn Lập lẩm bẩm tự nhủ, ánh mắt không dấu nổi tia vui mừng.

Mà đúng lúc này, trong tay áo của hắn bỗng nhiên phát ra những tiếng ông ông.

Hàn Lập ngẩn mặt, nhưng rồi như chợt nhớ đến chuyện gì liền đem tay áo rung nhẹ.

Ánh sáng lóe lên.

Từ trong vạt áo bay ra là một tấm phù màu xanh, nó chớp lên rồi phun ra từng nét chữ nhỏ xanh biếc bay vòng quanh cổ tay. Những chữ viết này xoay quanh vài vòng rồi xắp xếp thành một bức chi chít các văn tự.

Hàn Lập chăm chú nhìn những dòng chữ màu xanh thật lâu, sắc mặt liền biến đổi.

"Đúng là tên chân tiên kia đã đặt chân đến đại lục Phong Nguyên. Đã vậy, chuyến này không đi không được rồi! Chỉ cần có thể đuổi hắn khỏi Linh giới mà không ảnh hưởng gì đến Nhân tộc là tốt nhất." Hàn Lập yên lặng suy nghĩ một lúc, rồi không hề chần chừ, ngón tay hắn múa lên hướng về mảng văn tự đang lơ lửng trước mặt.

Lập tức những văn tự màu xanh nhòe đi, thoáng chốc đã bị sắp xếp lại thành một đoạn văn tự khác sau đó biến mất hút trở về trong tấm phù.

Thấy mọi chuyện đã xong, Hàn Lập mới đem tấm phù cất trở lại. Tiếp đó bắt đầu dời bước ra bên ngoài.

Nửa canh giờ sau, ở bên trong cung điện Thanh Nguyên. Lúc này Hàn Lập đang ngồi ngay ngắn trên ghế chủ tọa, bên dưới hắn là vài người đang lắng nghe.

Ngồi bên cạnh lúc này là Nam Cung Uyển. Thoạt nhìn thì gương mặt của nàng vẫn yên tĩnh như thường, nhưng sâu trong ánh mắt không dấu nổi từng nét lo âu.

Mà Hải Đại Thiếu cùng Chu Quả Nhi cũng nghiêm trang đứng ở một bên.

Ngoài ra, vốn tưởng đang bế quan, nhưng lúc này Ngân Nguyệt đã đang ở bên cạnh Nam Cung Uyển và đám đệ tử, vẻ mặt vẫn yên lặng như thường.

"Tóm lại, việc này hơi nguy hiểm nhưng ta vẫn tự tin có thể tự bảo vệ mình. Có điều trước khi đi không thể không dặn dò các ngươi. Lúc ta vắng mặt, hết thảy mọi việc đều giao cho Uyển Nhi xử lý, Nguyệt Thiên và những người khác cũng phải hỗ trợ đôi chút. Ngân Nguyệt đang tu luyện đến lúc mấu chốt, chỉ cần tập trung vào việc tu luyện là được. Ngoài ra nếu có việc gì sảy ra bất chợt mà ta chưa thể trở về Thanh Nguyên Cung kịp, các ngươi chỉ cần kích phát tấm phù này. Trong này ta đã lưu lại một ít chuẩn bị, các ngươi cứ vậy mà làm theo là được." Hàn Lập nói xong, bàn tay hắn mở ra liền xuất hiện thêm một lá bùa màu tím vàng, bên ngoài thân nó còn liên tục chớp lóe những tia điện nhè nhẹ.

Hàn Lập lạnh lùng buông một câu "đi". Tấm bùa trên tay hóa thành một tia chớp tím vàng đánh thẳng lên một cây cột trong gian điện.

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, tia chớp vừa đánh đến thì ngay lập tức hóa thành một hoa văn khảm sâu hơn tấc vào thân cột. Nhìn lại thì hoa văn này được sắp xếp cực kỳ trật tự, chẳng lệch chút nào so với kiến trúc vốn có khi trước.

Đám đệ tự như Hải Đại Thiêu không hỏi thêm điều gì.

Ngay đến cả Nam Cung Uyển với Ngân Nguyên cũng chỉ im lặng nhìn nhau một lát, rồi khẽ gật đầu.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hàn Lập liền một thân một mình hóa thành một đạo hào quang rời khỏi Nguyên Hợp Đảo, cứ một mạch nhắm về thành Thiên Uyên mà bay đi.

Cùng vào thời điểm này, ở các chủng tộc khác nhau sinh sống trên đại lục Phong Nguyên cũng đều phát sinh chuyện tương tự.

Ngay cả một gã Đại Thừa vốn là chỗ dựa cho cả chủng tộc sau khi nhận được tin báo, phân vân do dự trong khoảnh khắc rồi cuối cùng đành lựa chọn hướng về vùng đất có tên là Minh Sát trong Thiên Ngoại Thiên mà đi.

Mà thậm chí một một vài tu sỹ Đại Thừa tự cho mình là cao thủ vừa đi đường vừa thể hiện đủ loại sắc thái hưng phấn.

Dù sao, nếu có thể giết chết hoặc trấn áp một gã Chân Tiên quả là việc chẳng phải muốn là có được. Mà giá như may mắn, không chừng họ còn có thể chiếm được từ trên thân tên chân tiên kia những cơ duyên to lớn vô cùng.

Hơn mười ngày sau, tại một khu vực vốn thuộc tổng bộ Hách Liên Thương Minh.

Hai bóng người dỏng cao xuất hiện trên không trung. Một người mặc áo đen trong bọn họ dõi ánh mắt xuống mảnh đất trống không bên dưới, sắc mặt khó coi lạ thường.

Hắn đem cỗ thần niệm khổng lồ của mình quét xuống mặt đất phía dưới vài lần, đừng nói đến con người, ngay cả giun dế cũng không kiếm nổi một mẩu. Dường như tất cả sinh linh ở nơi này đều đã bốc hơi mất vậy.

Mà các loại cấm chế, trận pháp bảo vệ hay các tòa nhà ơ nơi này đều đã bị phá hủy sạch sẽ, một mảnh linh thạch cũng không cách nào vét ra được.

"Chủ nhân, xem ra Hách Liên Thương Minh đã sớm đón được tin, thế nên bọn chúng cao chạy xa bay cả rồi." Dương Lộc đứng ở bên cạnh chợt cất dọng nói, ánh mắt pha lẫn chút bàng hoàng.

Với danh tiếng của Hách Liên Thương Minh, vậy mà một trận không chiến lại chạy, xưa nay quả là chuyện không tưởng.

"Hừ, xem vậy nhưng bọn chúng không phải lũ ngốc. Biết tự mình không thể đối kháng lại bổn tiên, liền lập tức bỏ chạy thật nhanh. Không sao, bọn chúng quên mất một điều, đã chạy trốn thì thôi, còn mang theo hai tên kia nữa. Trên người chúng ta đã lưu lại ấn ký vào tâm hồn, kể cả có đến chân trời góc bể cũng đừng mong thoát khỏi bàn tay ta. Ha ha, đến lúc đuổi tới, không chừng lại có thể đoạt được nhiều niềm vui bất ngờ cũng nên." Mã Lương hơi trầm ngâm rồi hừ lạnh.

"Chủ nhân, ý của ngài là..." Dương Lộc nghe xong, trong lòng hơi khẽ giật mình.

"Ta chẳng có ý gì cả. Cho dù bọn chúng có dùng hai tên kia làm mồi nhử, thế nhưng kết quả cuối cùng chẳng thể khác hơn được. Cứ theo vậy mà làm!" Mã Lương ngáp dài, trên mặt ánh lên vẻ tàn khốc.

"Thuộc đã hạ hiểu, mọi chuyện sẽ theo như ý chủ nhân." Dương Lộc khoanh tay đáp.

"Đi thôi, tu vi của hai đứa nhãi ranh kia không đáng là gì, nhưng tốc độ phi hành lại rất bất phàm, muốn đuổi theo chúng cũng chẳng phải quá dễ dàng như ngươi tưởng. Nhưng hiện giờ chân nguyên của chúng đã gần cạn, kể cả có mang theo thật nhiều linh dược cũng chớ mong hồi phục được bao nhiêu. Lần truy đuổi này, chúng tuyệt đối đừng hòng thoát." Mã Lương lạnh nhạt nói.

Tiếp đó, hắn chắp tay niệm chú, mây mù bảy màu lập tức tụ lại rồi quấn lấy toàn thân vút đi.

Dương Lộc thấy vậy cũng liền hóa thành một vệt cầu vồng cuống quít đuổi sát theo.

Ngay chính lúc này, Lục Dực cùng Băng Phượng đang ở trong tòa cứ điểm khác của Hách Liên Thương Minh cách đó không biết bao xa. Cả hai đang nghiêm nghị lắng nghe Minh Tôn nói.

"Hai vị yên tâm, có chiến thuyền Phong Thần Chu này, lại thêm mấy tấm phù kia nữa, cho dù tên Chân Tiên kia có thần thông nghịch thiên thì cũng chớ nghĩ có thể đuổi được các ngươi trong thời gian ngắn. Mà việc bổn minh yêu cầu các ngươi cũng rất đơn giản, chỉ cần có thể dẫn dắt đối phương đi đây đó thành một vòng thật lớn, ba tháng sau đến vùng đất Minh Sát ở Thiên Ngoại Thiên. Chỉ cần vậy là các ngươi đã lập được đại công." Minh Tôn nói với dáng vẻ rất thành khẩn.

"Cái gì mà công lớn với nhỏ? Đối với ta chả có nghĩ lý gì. Nhưng những việc ngươi đã đồng ý lúc trước thì chớ nên quên." Lục Dực lạnh lùng đáp lại.

Với những bảo vật Minh Tôn vừa nói, hắn thực sự rất tự tin sẽ dụ dẫn Mã Lương đến địa phương nọ. Bằng không, thế nào hắn chịu để người khác biến mình thành con mồi dùng câu cá.

"Ha ha, việc này cứ yên tâm. Đối với Hàn đạo hữu bên kia, ta sẽ giúp ngươi đỡ lời, đảm bảo trong ngàn năm tới sẽ tuyệt đối không sảy ra chuyện gì. Ta nghĩ về chuyện này Hàn đạo hữu sẽ nể mặt mũi ta. Còn về phần đạo hữu Băng Phượng, những thứ nọ hiện nay bổn minh không thể đáp ứng được hoàn toàn, nhưng cam đoan sau này bổn minh sẽ toàn lực giúp ngươi sưu tập đầy đủ." Minh Tôn cười hòa ái.

"Chỉ cần tiền bối hết sức là được thôi." Băng Phượng gượng gạo cười theo.

"Nếu Minh Tôn không có dặn dò gì thêm vậy chúng ta đây liền xuất phát. Với tốc độ này, chỉ sợ một hai ngày nữa hắn sẽ đuổi đến đây thôi." Lực dực buông lỏng một chút rồi nói.

"Nếu vậy thì hai vị lập tức hành động đi. Cứ điểm này bổn minh cũng sẽ vứt bỏ thôi." Minh Tộn gật đầu, trịnh trọng đáp lại.

Chỉ nửa canh giờ sau đó, bầu trời bên ngoài vốn đang yên lặng bỗng đâu nổ vang một tiếng sấm, bất chợt một chiến thuyền hai màu xanh pha lẫn hổ phách thình lình xuất hiện. Sau đó, nó liền hóa thành một vệt cầu vòng xanh ngát bay đi mất hút.

Cũng ngay sau đó, từ trong cứ điểm đồng loạt phóng ra mấy trăm đạo hào quang, thế rồi chia nhau làm mấy tổ đội nhỏ phân chia bay theo mỗi đội một hướng.

Hai ngày sau đó, trong không trung bất chợt hiện ra một đám mây bảy màu. Đám mây thoáng chậm lại, từ bên trong phát ra tiếng hừ khẽ. Tiếp đó ánh chớp lóe lên, một cột trụ bằng sấm chớp lao thẳng xuống.

Chỉ thấy tiếng nổ vang lên giữa màn chớp dày đặc, toàn bộ cứ điểm lập tức biến thành tro tàn trong nháy mắt.

Đám mây bảy màu lại mờ đi rồi biến mất khỏi nơi cũ nhanh như nháy mắt.

Rồi nửa tháng sau, toàn bộ đại lục như bị chấn động bởi một chuyện...

Được xem là một tộc có thần thông thiên phú về ảo thuật đứng đầu toàn đại lục. Lúc này, ngay ở tòa thành chính của Tế Hòa Tộc đang bị hơn mười đám mây khủng bố màu máu vây quanh, lập tức hơn trăm ngàn người ở trong đó đều bị những đám mây luyện hóa thành máu loãng.

Chỉ mỗi hai gã Đại Thừa là chủ của tòa thành vốn hay tin từ sớm nên đã trốn đi trước một bước mới tạm thoát được một vận hạn.

Kể từ đó, những sự việc liên quan đến tên hung ma chuyên huyết tế được lan truyền ra khắp đại lục Phong Nguyên.

Không ít các bộ tộc nhỏ lẻ ở gần Tế Hòa Tộc nghe được hung tin, tất cả đều xôn xao lo lắng phái người đến xác minh hư thực.

Mà đồng thời, hơn mười gã mạnh nhất ở đại lục Phong Nguyên đều bắt đầu mượn truyền tống trận của Hách Thương Minh mà đi. Ngày đêm một mạch, chẳng mấy chốc người trước kẻ sau đã đến tụ tập ở vùng đất Minh Sát nọ.

"Đây là Minh Sát sao? Âm sát khí thật nặng!" Hàn Lập nhìn suốt một dải thổ nhưỡng màu xanh lục vô bờ bến, trong lòng không dằn được mà thốt lên.

Với trải nghiệm của mình, hắn đã gặp qua vô số nơi dày đặc âm sát khí đến nỗi mắt thường có thể thấy được, nhưng lần này cũng bị giật mình không ít.

Nếu tu sỹ bình thường chẳng may đi vào nơi này, chỉ sợ liền bị sát khí ảnh hưởng khiến phải nổi điên mà chết mất.

Hơn nữa vùng đất Minh Sát này cũng là nơi tiếp giáp với một cấm địa cực kỳ nổi danh.

Hàn Lập ngó nghiêng một lúc, đang định bay vào bên trong, bất chất nét mặt hắn khẽ động rồi ngoái đầu về một hướng khác.

Chỉ một chốc sau, bên đó truyền tới từng hồi tiếng nổ vang như sấm, cứ một tiếng nối liền với một tiếng, đan sát lấy nhau, thoảng như có quái vật nào đó cực kỳ khổng lồ đang chạy tới.

------oOo------

Chương 2409: Thiên Ngoại Thiên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập vẫn làm như không có gì, chỉ đứng ở một chỗ thản nhiên nhìn về nơi đang phát ra tiếng nổ ở xa.

Đằng xa tít cuối đường chân trời chợt quấn lên ùn ùn khói bụi, giống như một con thổ long đang cuồn cuộn kéo tới. Dường như dưới đất có con quái vật nào đó rất lớn đang lao về phía bên này.

Thấy một màn này khiến nét mặt hơi biến đổi, thế nhưng Hàn Lập lại chẳng có hành động nào khác. Bởi đuổi theo sau ngay sát đuôi của con thổ long khói bụi nghịt trời là một người khổng lồ màu bạc cao đến mười trượng.

Người khổng lồ này có đầu tóc xanh biếc bay phấp phới, miệng sư tử, mắt trâu. Nguyên nửa thân trên của hắn để trần, ngang hông quấn bởi một tấm vảy cá màu xanh, khắp mình phủ bởi những khối cơ bắp cuồn cuộn giống như đúc bằng bạc. Hắn chỉ bước một bước đã vọt đến mấy trăm trượng, đất cát xung quanh rung lên bần bật, bụi đá thốc mù trời.

Có vẻ như thân thể gã khổng lồ này nặng vô cùng.

Hàn Lập thấy được dáng vẻ của gã, ánh mắt lộ ra đầy vẻ ngạc nhiên.

Đúng lúc này gã khổng lồ đã đuổi đến con thổ long ở phía trước, hắn gầm nhẹ, hai bàn tay đột nhiên vỗ mạnh xuống mặt đất.

Oành, oành!

Từ chỗ chân gã kéo rộng ra đến vài dặm đất đai lập tực lún xụt, thoáng chốc nơi đó hình thành một cái lòng chảo hoắm xuống đến mấy trăm trượng.

Một tiếng vang lên như tiếng sấm!

Một con thú rất lớn màu vàng đột nhiên vọt ra từ bên trong lòng chảo, rồi cắm đầu cắm cổ lao về phía khu vực Minh Sát.

Nhưng tựa như gã khổng lồ đã đoán ra từ trước, chỉ thấy gã cười thật to, thân hình hắn vọt lên trên đỉnh đầu con thú, rồi lấy chân dẫm xuống thật mạnh.

Phành!

Con thú màu vàng vừa bị bàn chân bằng bạc đạp trúng liền run rẩy, sau đó ngã xụp.

Lại một âm thanh khô khốc vang lên, con thú liền bị ấn lún xâu vào đất.

Mãi đến lúc này mới có thể trong thấy diện mạo của con thú kia ra sao. Thì ra đây là một con rùa lớn tầm sáu bảy chục trượng, toàn thân trải một lớp màu vàng nhạt.

Phía trên tấm mai mọc ra một cái đầu dài chừng độ nửa trượng, trên đỉnh còn có thêm cái sừng tầm một thước màu vàng. Mặc kệ nó lúc lắc, giãy dụa thế nào, nhưng dưới bàn chân màu bạc đang ghim chặt, toàn thân của nó không cách nào di chuyển được.

Gã khổng lồ màu bạc chẳng nói chẳng rằng, hai cánh nay khoặm lại rồi điên cuồng giáng xuống những nắm đấm thật to.

Trong phút chốc, từ trên lưng con rùa tràn ra làn sáng màu bạc, tiếp theo sau là một cơn sóng chấn động đến kinh người vọt tới khắp bốn phương tám hướng.

Cho dù con rùa vàng kia có sức phòng thủ lớn đến đâu, nhưng chỉ cần vài nhịp thở, dưới vô số nắm quyền giáng xuống, toàn thân nó đã trở thành một mảng thịt vụn.

Phanh!

Cánh tay màu bạc quét qua thân thể của con rùa, chụp lại, trong lòng bàn tay lập tức xuất hiện một viên yêu đan lớn cỡ cái đầu.

Gã khổng lồ nhìn thấy viên châu liền cười thật lớn. Hắn phất tay, ném tọt viên yêu đan vào trong miệng rồi nuốt trửng.

Lập tức, quanh thân gã nổi lên từng ánh hào quang chớp động. Nhưng chỉ cần bấm tay niệm chú một chút, hết thảy lại trở lại như thường.

Đến lúc này hắn mới xoay đầu, liếc mắt qua phía Hàn Lập.

Con mắt của hắn phát ra tia sáng màu bác chói lóa, giống như không hề có tròng mắt vậy.

Thấy cảnh này, hai mắt của Hàn Lập không khỏi rụt lại.

Hai chân gã khổng lồ khẽ bước, nhắm thẳng đến phía bên này mà lướt đi. Còn chưa đến nơi mà tiếng nói oang oang như sấn nổ của hắn đã ập tới:

"Xin hỏi là đạo hữu nào đến tụ hội ở Thiên Ngoại Thiên? Tại hạ là Ngân Cương Tử từ tộc Thiên Kỵ ra mắt."

"Ra là đạo hữu đến từ tộc Thiên Kỵ, tại hạ là Hàn Lập ở Nhân tộc có lời chào." Hàn Lập thở nhẹ, đứng từ xa ôm quyền đáp lời.

"Các hạ chính là người từng giết chết Minh Trùng Mẫu ở Ma giới sao? Thật là hân hạnh. Tên tuổi của đạo hữu Ngân mỗ đã được nghe từ lâu." Tên khổng lồ nghe được, gương mặt liền tỏ vẻ giật mình. Lập tức hắn bấm pháp quyết, trong khoảnh khắc thân hình liền thu nhỏ lại thành một người vạm vỡ màu bạc, thoạt trông cũng không to cao hơn Hàn Lập bao nhiêu.

"Ngân huynh quá khen, việc giết được Minh Trùng mẫu kia chỉ là trùng hợp thôi. Nhưng thực ra danh tiếng của tộc Thiên Kỵ đối với tại hạ đã như sấm dậy bên tai. Biến thân vừa rồi của đạo hữu chắc hẳn là thân thông biến thân lừng lẫy của quý tộc, quả nhiên uy lực sâu không lường được." Hàn Lập mỉm cười, khách khí đối đáp lại.

Tộc Thiên Kỵ cũng là một bộ tộc có tiếng tăm lừng lẫy trên đại lục Phong Nguyên, tuy rằng số người không nhiều lắm nhưng bù lại có thần thông thiên phú cực kỳ kinh người, hơn nữa tốc độ tu luyện lại cực nhanh so với các chủng tộc khác. Nếu như có thể thi triển Tạo Hóa Chi Thân ở trình độ nhất định, thực lực của bọn họ lập tức tăng lên thêm mấy lần.

Nhờ vậy, tộc Thiên Kỵ được vinh danh là một trong bốn đại tộc kỳ bí nhất ở đại lục Phong Nguyên. Những tu sỹ cao cấp của chủng tộc này rất ít khi xuất hiện trước mặt người ngoài. Hôm nay gặp được một gã Đại Thừa của tộc Thiên Kỵ liền khiến cho Hàn Lập cảm thấy bất ngờ rất nhiều.

"Ha ha, Hàn đạo hữu thật quá khiêm tốn. Vừa nãy trên đường ta gặp được con Thổ Quy, vừa hay nội đan của nó đối với ta có chút tác dụng nên mới phải biến thân mà truy đuổi đến tận đây. Cũng khéo gặp được đạo hữu nơi này, chi bằng hai ta cùng đi đến Thiên Ngoại Thiên đi." Ngân Cương liền bật cười ha hả.

"Có Ngân đạo hữu tương trợ, Hàn Mỗ không thể không theo." Hàn Lập gật nhẹ, hoàn toàn không từ chối.

"Ha ha, Hành huynh đúng là người sảng khoái, nào cùng đi thôi. Chúng ta vừa đi đường vừa thương lượng về tên tiên chuyên gây chuyện huyết tế kia. Thằng cha Minh Tôn đưa tin tức thực quá ít ỏi, không biết đạo hữu biết thêm điều gì khác không?" Ngân Cương nghe vậy liền tỏ vẻ cực kỳ cao hứng.

"Ngày trước ta đã gặp qua đạo hữu Minh Tôn một lần, đúng là có biết một chút tin tức. Nếu đạo hữu muốn biết, tất nhiên Hàn mỗ sẽ một mực nói hết." Hàn Lập mỉnh cười, không chút lưỡng lự đáp lại.

"Vậy xin cám ơn trước, ta có một chiếc thuyền Bích Ba Xa, mời đạo hữu cùng lên." Nghe được lời này Ngân Cương vui mừng quá đỗi. Tiếp đó hắn há miệng phun ra một đoàn hào quang sáng mờ mờ xanh biếc. Đoàn hào quang bay vọt lên không trung, lập tức biến hóa thành một chiếc thuyền cao đến hơn ba mươi

trượng.

Chiếc thuyền hình tam giác, mặt ngoài được khảm rất nhiều ngọc, toàn thân tỏa ra mùi hương thơm ngát, mà trên boong còn được bố trí thêm bốn tên khôi lỗi đang đứng im không nhúc nhích.

Hàn Lập cũng chẳng từ chối, thân hình khẽ động, liền theo Ngân Cương nhẹ nhàng bay lên chiếc thuyền.

Một thoáng sau, tiếng xé gió vang lên, chiếc thuyền hóa thành một dải sáng xanh biếc lao thẳng vào trong vùng trời màu lục. Chỉ chớp động vài cái, thế rồi dải sáng biến mất tăm hơi ở tít cuối trời.

Nửa ngày sau, trên một mảng đất khô cằn ở trung tâm khu vực có tên là Minh Sát, chiếc thuyền vẫn sé toang những đợt cuồng phong lao đi.

Bỗng chốc phía trước chợt mờ nhạt, mà ngay lập tức nơi đó hiện ra một vùng trời đất cực kỳ đặc biệt. Chỉ thấy trong không gian hư vô cao mấy nghìn trượng phía trước bỗng như phân làm hai màu trắng và đen.

Bên dưới vẫn nguyên một mảng ảm đạm màu đen, mà trên bầu trời lại là cả một vùng sương mù sáng quang. Càng lạ hơn nữa đó là bên trong sương mù có những tảng đá rất lớn cứ một mực trôi nổi bất động.

Những tảng đá đó, nhỏ cũng phải ngang người, lớn thì như một căn phòng rộng, to hơn thì chẳng khác nào một hòn đảo nhỏ. Hơn nữa trên đó còn hiện ra vài tòa kiến trúc, cung điện.

"Đây chính là Thiên Ngoại Thiên? Quả là tên như ý nghĩa!"

Đứng trên chiếc thuyền màu xanh, Hàn Lập ngắm nhìn không trung trên cao, tặc lưỡi tỏ vẻ ngạc nghiên.

"Đúng thật nơi này có điều kỳ lạ! Nghe nói vào thời thượng cổ, ở đây chính là cấm địa của một đại tộc rất lớn. Nhưng sau này không biết đã sảy ra chuyện gì, chẳng những các toàn bộ tộc này đã biến mất, mà nơi này lại phun ra âm sát khí cực kỳ nồng đậm khiến cho mọi sinh linh không thể nào sinh sống được." Ngân Cương đứng bên cạnh nghe vậy liền rung đùi đắc ý.

Thời điểm trước, suốt một đoạn đường đi chung, hai người bọn hắn trò chuyện với nhau cực kỳ ăn rơ, cứ như một cặp mới gặp đã quen.

"Có thể làm cho cả tộc biến mất, chắc có thể là bộ tộc này đã gặp phải một loại thiên tai không thể nào kháng lại. Còn nếu là người thì chỉ sợ không thể làm được chuyện này một cách không hình không tiếng như vậy." Ánh mắt của Hàn Lập chợt lóe.

"Ha ha, có thể là thế. Ơ, hình như là người của thương minh đang lại đây nghênh đón chúng ta." Ngân Cương cười ha hả, sau lại tỏ vẻ ngạc nhiên.

Chỉ thấy phía trên không trung bỗng lóe sáng, một con thuyền màu trắng phi thẳng xuống, nhắm đến thuyền của bọn họ lướt tới.

Hai người Hàn Lập cùng Ngân Cương chỉ liếc mắt nhìn nhau rồi đứng đợi chiếc thuyền kia tới gần.

Chiếc thuyền của bọn họ cũng liền dừng lại.

Một lát sau, chiếc thuyền màu trắng chớp lên vài nhịp đã xuất hiện ở ngay bên cạnh, hào quang quanh nó tan đi.

Trên thuyền là một gã đàn ông mặc trường bào màu lam. Ánh mắt hắn đảo nhanh qua hai người bọn Hàn Lập, không dấu nổi vẻ ngạc nhiên nhưng vội đè nén lại cúi người nói:

"Ra là Hàn tiền bối của Nhân tộc và Ngân Cương tiền bối của tộc Thiên Kỵ. Vãn bối phụng mệnh của đại nhân Minh Tôn, đặc biệt tới đây để nghênh đón hai vị vào Thiên Ngoại Thiên."

"Ngươi nhận ra ta? Xem ra Minh đạo hữu đã nói ra tướng mạo của bọn ta cho đám tiểu bối các ngươi. Nếu đã vậy, ngươi đi trước dẫn đường đi." Ngân Cương lạnh lùng ra lệnh.

Hần Lập vẫn một mực không đưa ra ý kiến nào.

"Vâng, mời hai vị tiền bối theo ta." Tên đàn ông mặc áo bào màu lam không dám trái lời, vội cung kính khom người rồi cho chiếc thuyền quay đầu dẫn đường phía trước.

Chiếc thuyền màu xanh biếc của Ngân Cương cũng không nhanh không chậm bát sát theo sau.

Khoảng môt chén trà sau, chiếc thuyền này liền đáp xuống một hòn đảo bằng đá rộng chừng vài dặm bên trong Thiên Ngoại Thiên.

Ngay trên bề khối đá có một cung điện màu trắng ngà thật lớn, bên cửa còn có thêm hai hàng vệ sỹ của thương minh được võ trang giáp nặng.

Ngân Cương thu lại chiếc thuyền rồi cùng Hàn Lập ngông nghênh đi vào trong cung điện.

Những tên vệ sỹ này đứng im không chớp mắt, căn bản là chẳng có chút ý định tiến lên ngăn cản chút nào.

Kết quả là hai người bọn họ đi vào trong cung điện, lại xuyên qua một đoạn hành lanh không mấy dài cho lắm tới gian phòng cao đến vài chục trượng. Lúc này đã thấy Minh Tôn, người chủ sự của thương minh đang ngồi bên trong.

"Hàn đạo hữu, Ngân huynh, thế nào mà các ngươi đến cùng một lúc, điều này khiến cho lão phu cảm thấy thật bất ngờ." Vốn đang ngồi trên ghế chủ tọa cùng đàm phán với mấy người khác có khí chất bất phàm, nhưng khi thấy hai người Hàn Lập cùng Ngân Cương bước vào, lão liền mừng rỡ bước ra chào đón.

Những người khác vẫn ngồi yên, dùng ánh mắt khác nhau đánh giá hai người bọn họ một phen.

"Ha ha, ta và Hàn đạo hữu tình cờ gặp nhau ở bên ngoài Minh Sát, vậy nên cùng nhau đi đến đây. Nhưng thật ra mấy ngàn năm không gặp, vậy mà khí sắc của Minh huynh còn tốt hơn trước kia rất nhiều." Ngân Cương cười ha ha không chớp mắt.

Hàn Lập cũng mỉm cười chào đón mấy câu, sau đó hắn không có hứng thú pha trò mà đi tới ngồi ngay ngắn với những người khác bên gian phòng.

------oOo------

Chương 2410: Quần Hùng Tụ Hội

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngoại trừ Minh Tôn, trong gian phòng còn có thêm ba nam hai nữ.

Trong ba gã đàn ông có một người cao to vạm vỡ, toàn thân mặc giáp đen, tướng mạo hung ác vô cùng. Bên cạnh là một lão già gầy gò ốm yếu, làn da đầy nếp nhăn, tay lão cầm một cây trượng đầu rồng màu vàng. Người còn lại là một thanh niên thư sinh anh tuấn, bộ dáng không quá đôi mươi, sau lưng dắt thêm một ống trúc màu xanh cổ quái.

Hai thiếu phụ khác lại hoàn toàn đối lập nhau, một người chưa đến ba mươi, khuân mặt như trăng rằm mười sáu, rõ ràng là một đạo sỹ toàn thân khoác đạo bào. Còn thiếu phụ bên kia có làn da hơi ngăm đen, đầu tóc đính đấy châu ngọc, toàn thân khoác một bộ cung trang, hai mắt nàng linh động lạ thường.

"Ngân Cương Tử, thế mà lần này ngươi tới chậm đó. Nếu ta nhớ không nhầm thì ngươi rất hứng thú với những chuyện tranh đấu cấp bậc này, tuyệt đối không bao giờ chịu chậm chân hơn người khác." Gã mặc giáp đen sờ sờ lên làn da đầu bóng loáng không một cọng tóc của mình rồi đứng lên cười ha hả.

"Ha ha, bởi vì ta gặp chút phiền phức nhỏ làm chậm mất vài ngày, còn không đã nhất định sớm hơn Hóa Ảnh đạo hữu một buổi sáng đấy." Có vẻ như Ngân Cương Tử đã cực kỳ quen thân với gã đầu trọc, chả hề câu nệ trả lời.

"Danh tiếng Tạo Hóa Thân của Ngân huynh đã như sấm bên tai đối với thiếp thân, nhưng mấy lần gặp trước lại vô duyên chứng kiến. Trận chiến này đối thủ là một gã chân tiên, chắc là không bị bỏ lỡ cơ hội rồi." Thiếu phụ mặc cung trang khẽ cười.

"Thần thông bản mạng của Ô phu nhân mới có thể xem là diệu tuyệt tại Linh giới, một chút thiên phú của tiểu đệ đây có đáng ăn nhằm gì." Đối với người thiếu phụ kia, Ngân Cương không dám chậm trễ chút nào, khuôn mặt mau chóng tắt đi vẻ cười cợt.

Ba người còn lại tuy không đối đáp với hắn, nhưng tất cả đều nhìn lại với ánh mắt thân thiện. Rõ ràng là bọn họ đều đã sớm quen nhau từ trước rồi.

Điều này cũng khó trách. Những tu sỹ Đại Thừa này đều là những người có tiếng tăm lừng lẫy. Hơn nữa kẻ nào kẻ nấy đều đã sống qua mấy vạn năm, ít nhiều cũng đã gặp gỡ qua dăm ba lần.

Chứng kiến một màn đối đáp của những kẻ có gương mặt lạ lẫm trong phòng, Hàn Lập cũng cảm thấy có chút tò mò.

"Minh huynh, vị đạo hữu này là người phương nào, dường như trước kia ta chưa từng được gặp qua." Thiếu phụ mặc đạo bào nhìn Hàn Lập vài lần, cuối cùng mỉm cười hỏi.

"Đạo hữu này đến từ Nhân tộc, Hàn Lập. Tuy mới tiến cấp lên Đại Thừa Kỳ không lâu, nhưng chắc hẳn các vị không thể không nghe đến danh tiếng hắn chứ?" Minh Tôn nghe vậy liền cười cười đáp lời.

"Hàn Lập? Chính là tu sỹ của Nhân tộc đã giết chết Minh Trùng Mẫu ở Ma giới sao?" Thiếu phụ nghe xong liền tỏ vẻ không tin nổi.

"Có thể giết chết Minh Trùng Mẫu không phải bằng sức một mình tại hạ, hẳn là bên ngoài đã có lời đồn thổi phô trương thôi." Hàn Lập mỉm cười.

Đám người còn lại dẫu ít hay nhiều cũng đều lộ ra vẻ kinh ngạc. Bọn họ là những tu sỹ mạnh mẽ thực sự, nên chắc hẳn cũng hiểu đôi phần về sự lợi hại của con Minh Trùng Mẫu kia.

"Chà, mặc kệ thế nào nhưng ngay đến cả chân tiên cũng không thể thực sự hàng phục được con sâu đó. Lần này có sự tham gia của đạo hữu, như vậy mọi chuyện lại có thể chắc chắn hơn vài phần." Tên đầu bóng tặc lưỡi lấy làm kỳ lạ.

"Hàn đạo hữu mới tiến cấp lên Đại Thừa chưa lâu, sợ rằng trước kia ngươi chưa gặp qua các đạo hữu này, chi bằng để ta giới thiệu đôi lời đi. Vị này là Hóa Ảnh đến từ tộc Cự Thủ, mang trên mình thần thông ẩn nấp có thể xưng diệu tuyệt khắp đại lục. Đây là Ô phu nhân đến từ tộc Cổ Lê, thần thông bản mạng của nàng là thần hỏa có uy lực vô cùng, đủ để chảy núi biển sôi..." Minh Tôn bắt đầu giới thiệu từng người trong đám cho Hàn Lập.

Nếu trong giới những tu sỹ bình thường thì chẳng mấy khi nghe đến tên tuổi của bọn họ, nhưng không thể nghi ngờ rằng mấy người này mới là những kẻ có thực lực chân chính ở toàn Linh giới.

"Minh huynh, lần này chúng ta đối phó với một tên chân tiên, chắc sẽ không chỉ ít ỏi từng này người chứ?" Ngân Cương Tử cùng Hàn Lập an tọa song liền quay qua phía Minh Tôn hỏi.

"Tất nhiên, ngoài trừ các đạo hữu ngồi đây còn có đạo hữu họ Lãnh đến từ tộc Kim Thạch, hai người Vân Đạm Nguyệt và Hiên Cửu Linh đến từ tộc Thiên Thiền. Không lâu nữa bọn họ sẽ tới đây." Minh Tôn không lưỡng lự đáp.

"Vân Đạm Nguyệt!"

"Hiên Cửu Linh!"

Ngân Cương Tử cùng với gã thư sinh anh tuấn vốn im lặng nãy giờ đồng loạt thốt lên.

Ngoại trừ Hàn Lập vẫn như thường, còn lại những người khác đều giật mình, tựa như bọn họ rất kiêng kị ba cái tên vừa được nhắc tới.

"Hai tên sát tinh Vân Đạm Nguyệt lại đồng ý gia nhập chuyện này, quả là điều hiếm thấy! Minh huynh, ngươi dùng cách nào để đả động đến đôi huynh muội bọn họ?" Gã thư sinh cực kỳ nghiêm nghị hỏi.

"Hừ, Hiên Bát Linh đã đổi danh thành Hiên Cửu Linh, xem ra hắn lại giết thêm một con chân linh ở đâu đó. Tên khùng này tu luyện đến mức phát điên, nhưng thần thông của hắn lại càng ngày càng cao sâu không lường được. Ta cũng rất tò mò, làm sao ngươi mời được bọn hắn?" Sắc mặt của Ngân Cương Tử cũng tỏ vẻ khó coi.

"Rất đơn giản, riêng Vân Đạm Nguyệt chỉ yêu cầu lực lượng của bổn minh làm giúp ả ba chuyện mà thôi. Mà cũng vừa hay khi ả có chuyện cực kỳ trọng yếu cần nhờ vả bổn minh. Còn về phía Hiên Cửu Linh thì ta vẫn chưa kịp đưa ra đề nghị gì, hắn mới chỉ nghe đến việc đối phó với một gã chân tiên đã gật đầu ngay lập tức. Ha ha, đối với người này thì được giao đấu với một tên chân tiên đã là thù lao lớn nhất rồi." Minh Tôn nhẹ nhàng cười.

"Ra là vậy, với tính cách của kẻ này thì cũng chẳng đến nỗi quá lạ." Ngân Cương Tử lẩm bẩm vài câu.

Còn khuôn mặt của gã thanh niên nho nhã kia cũng biến đổi vài lần, sau rồi không nói thêm điều gì nữa.

"Thực ra ta có mời thêm mấy đạo hữu khác nhưng bọn hắn không đến kịp hoặc đang bận chuyện quan trọng, chỉ sợ chẳng thể tham gia được. Nếu không việc này lại có thể nắm chắc hơn đôi ba phần." Minh Tôn tỏ vẻ tiếc nuối.

"Thực lực của tên chân tiên kia đáng sợ đến vậy sao? Nghe giọng điệu của đạo hữu, có ta và những người kia tương trợ nữa lại tựa như còn không nắm chắc nổi mười phần. Mà căn cứ và những tài liệu từ thời thượng cổ khi chân tiên còn xuất hiện ở giới diện của chúng ta, dưới sự áp chế của pháp tắc, bọn họ chỉ có thể mạnh mẽ hơn một ít so với chân linh thôi, cũng không đến mức quá đáng như vậy." Lão già đang chống gậy đầu rồng thờ ơ ho nhẹ rồi hỏi với điệu bộ nghi ngờ.

"Sao Minh mỗ lại không biết điều này kia chứ? Nếu chỉ đơn giản là một chân tiên bình thường thì tất nhiên là đám người chúng ta đã dư dả. Nhưng nếu là một tên chân tiên rất mạnh thì sao?" Minh Tôn nghe vậy liền cười gượng gạo.

"Chân tiên rất mạnh?" Lão giả liền tỏ vẻ nao nao.

Đám người còn lại không khỏi thầm liếc mắt nhìn nhau.

"Đúng vậy. Căn cứ vào những biểu hiện của gã chân tiên này ở các đại lục khác, ta có thể khẳng định hắn không bình thường như những tên đã từng xuất hiện vào thời thượng cổ. Mà giống như chúng ta ngồi đây, hắn là dạng đỉnh cấp trong những chân tiên khác. Dù sao một hơi giết chết mười tu sỹ Đại Thừa ở đại lục Huyết Thiên, trong đó bao gồm cả ba người có thực lực không thua kém ta như Bích Ảnh, thế nên ta tuyệt đối không thể coi thường được." Minh Tôn tỏ ra rất trịnh trọng.

"Sự việc liên quan đến cái chết của đạo hữu Bích Ảnh thì thiếp thân đã biết, thậm chí ngay cả tin tức về ba chân linh cùng đối phó với hắn ở đại lục Lôi Minh ta cũng nghe được phong thanh. Nhưng gần đây, có tin đồn về lần xuất hiện ở đại lục Lôi Minh, bên cạnh hắn còn có thêm một tên có thực lực không kém. Đạo hữu đã điều tra ra tên này là người phương nào chưa?" Ánh mắt của Ô phu nhân chợt lóe.

"Ô phu nhân thật là người nắm bắt tin tức rất nhanh. Đúng là bên cạnh tên chân tiên đó còn có một gã tùy tùng. Bổn minh đã tra xét tám chín phần mười về người này rồi. Nếu tình báo của bổn minh không nhầm thì hắn chính là tên mạnh nhất trong ba chân linh mà tộc Giác Xi đã phái đến, Dương Lộc." Minh Tôn nhíu mày một chặp rồi nói.

"Cái gì, là Dương Lộc sao? Nó không bị chân tiên giết chết, lại còn bị thu phục?" Lần này mọi người đều bàng hoàng.

Hàn Lập vân vê cằm, tỏ vẻ đăm chiêu.

"Không sai, đúng là như vậy. Lúc này chắc hẳn các đạo hữu đều hiểu cớ sao lão phu phải cẩn thận rồi. Cho nên ngoài các đạo hữu ra, ta còn mời đến đây bốn chân linh rất mạnh mà bổn minh thờ phụng, ngoài ra còn có thêm hai huyền thiên chi bảo dùng để bố trí đại trận Lưỡng Nghi Diệt Trần, triệt để chặn dường rút lui của hắn."

"Bốn chân linh, hai huyền thiên chi bảo! Quý minh ra tay thật hào phóng!" Ngân Cương Tử nghe vậy liền như hít phải một hơi gió lạnh.

Những người khác cũng tỏ vẻ kinh ngạc.

"Cũng không có gì. Bổn minh cũng chỉ vì sự an ổn của Linh giới thôi, cho dù có là chân tiên đi nữa, cũng tuyệt đối không được phép phá hủy sự cân bằng ở giới diện này. Đương nhiên một khi bổn minh đã xuất ra lực lượng lớn đến vậy, nếu mọi chuyện thành công thì bảo vất trên người hắn phải thuộc về bổn minh một phần ba. Số còn lại các vị sẽ chia đều. Các vị không có ý kiến gì chư?" Minh Tôn lạnh nhạt nói.

Nghe lời vừa rồi, ánh mắt của những người trong gian phòng không khỏi trở nên trầm ngâm.

Minh Tôn cũng không thúc giục, cứ lẳng lặng ngồi trên ghế chủ tọa chăm chú đợi chờ.

Hàn Lập thấy vậy, liền khẽ cười rồi mở lời:

"Với cái giá mà quý minh trả ra thì lần này chiếm lấy một phần ba bảo vật cũng không có gì quá đáng. Nhưng Hàn mỗ có một điều kiện, nếu phát hiện được công pháp hoặc bí thuật nào trên người gã chân tiên, hy vọng tất cả mọi người sẽ được phục chế lại một bản."

"Đúng! Ý kiến của Hàn đạo hữu rất hay, thiếp thân cũng nghĩ vậy."

"Không sai, tại hạ không có ý kiến gì với đề nghị trước đó, chỉ yêu cầu một vấn đề phụ như vậy."

Đám người Ô phu nhân và tên cao to đầu bóng loáng nghe được lời của Hàn Lập như liền như tỉnh ngộ, đều gật gù đồng ý.

Minh Tôn nghe vậy, sắc mặt hơi thay đổi. Hắn trầm ngâm một lúc rồi cũng gật đầu.

Kể từ đó, ai nấy đều hài lòng. Mà ánh mắt của những tu sỹ Đại

Thừa khác nhìn về Hàn Lập như mang theo nhiều thiện ý hơn.

Thời gian sau đó, bọn họ lại tiếp tục bàn thảo về cách đối phó với gã chân tiên, mãi vài canh giờ sau mới chịu giải tán.

Mấy người bọn họ liền trú lại ở các căn nhà phía bên ngoài.

Hàn Lập cũng không gặp gỡ thêm ai. Một mình hắn đến một nơi khá xa tìm được một khối đá rộng mấy trăm trượng đang trôi nổi, bên trên có sẵn vài tòa lâu đài rồi trực tiếp trú lại.

------oOo------

Chương 2411: Hiên Cửu Linh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sáng sớm ngày hôm sau, Hoa Thạch mang vẻ mặt cung kính xuất hiện trong gian phòng dưới tầng một tòa lầu, bẩm báo cho Hàn Lập những điều khi hắn gặp Băng Phượng.

"Nói vậy là Băng Phượng thật sự bị Lục Dực Sương Công bắt cóc, hơn nữa hắn rất thù hằn đối với ta?" Hàn Lập sờ cằm suy tư.

"Đúng là đạo hữu Băng Phượng đã nói như thế, hơn nữa lần này Lục Dực chấp nhận đứng ra làm mồi dụ cũng chỉ bởi Minh Tôn tiền bối đã đồng ý đứng ra khuyên nhủ Hàn sư trong vòng một ngàn năm sẽ không gây khó dễ cho hắn." Lão tổ Hoa Thạch đi sâu vào chi tiết hơn.

"Ra là vậy. Đúng rồi, ngươi đã mang mấy thứ bảo vật kia giao cho đạo hữu Băng Phượng chưa?" Hàn Lập không tỏ ra vẻ gì khác thường.

"Đệ tử đã chuyển giao xong."

"Như vậy đi, ngươi lui ra trước. Đợi đến lúc đại chiến nổ ra, ngươi hãy lánh đi càng xa càng tốt." Hàn Lập nghe xong liền cảm thấy vừa lòng.

Hoa Thạch nghe xong liền cung kính vâng lời, bắt đầu lui ra khỏi tòa lầu.

Mấy ngày sau đó, Hàn Lập chỉ lẳng lặng ở bên trong điều dưỡng cơ thể, một bước cũng không chịu đi ra.

Mà cùng thời gian này, ngoài trừ một vài tu sỹ Đại Thừa khác lục tục kéo nhau tới Thiên Ngoại Thiên, người của thương minh cũng đã bắt đầu bố trí đại trận Lưỡng Nghi Diệt Trần.

Về phần hai huyền thiên chi bảo làm mắt trận, họ liền bày thêm rất nhiều loại cấm chế, trừ bỏ Minh Tôn cùng mấy tên trưởng lão của thương minh, còn lại tất cả không được phép đến gần cho dù là một tấc.

Nhưng mấy chân linh theo lời của Minh Tôn đã nói vẫn chẳng thấy bóng dáng nơi đâu, hoặc có thể đang lẩn khuất đâu đó, đến khi nào đại chiến diễn ra thì mới chịu xuất đầu lộ diện.

Hơn nửa tháng sau, Hàn Lập vẫn lặng im ngồi xếp bằng trong tòa lầu thì bỗng nhiên phía trước gợn lên dao động. Một đoàn hỏa cầu đỏ rực bắn ra, sau đó nổ bùng thành lốm đốm những mẩu lửa nhỏ.

Bỗng đâu giọng nói nhẹ nhẹ vang lên luẩn quẩn khắp gian phòng.

"Hàn đạo hữu, người nọ đã đến gần rồi. Bọn ta chờ đạo hữu mau đến thương thảo ở đại điện lần trước."

Hàn Lập nghe xong, thoáng suy tính một phen. Tiếp đó hắn chắp tay niệm chú, hóa thành một vệt cầu vồng sáng rực xuyên qua nóc nhà mà bay đi.

Khoảng một chén trà trôi qua, tại cung điện mà nhóm người đã gặp nhau trước đó bắt đầu xuất hiện những đốm sáng từ các hướng khác nhau bay đến.

Ngay khi hào quang quanh thân Hàn Lập tắt đi, trước mắt hắn đã tề tựu hơn chục tu sỹ Đại Thừa Kỳ. Ngoài trừ mấy người bọn Ô phu nhân hôm trước còn có thêm vài gương mặt hoàn toàn xa lạ.

Trong đó có một đôi nam nữ khuôn mặt khá giống nhau khiến Hàn Lập chú ý nhất.

Hai người bọn họ nhìn khoảng chưa quá đôi mươi, nam anh tuấn lạnh lùng, nữ yêu kiều xinh xắn. Có điều từ trong cơ thể bọn họ toát ra một tầng sát khí màu đỏ tía, thậm chí luồng sát khí đó còn khiến cho không gian mấy trượng xung quanh liên tục vặn vẹo, cực kỳ quỷ dị.

Mấy người bọn Ngân Cương Tử ai nấy đều nhìn về hai người này với ánh mắt như có như không mang theo đôi nét kiên kị.

Minh Tôn vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế chủ tọa lắng nghe một gã trung niên bẩm báo:

"Lục Dực đạo hữu đã dẫn dắt tên hung ma đến gần khu vực Minh Sát như ước định. Nhiều lắm là hai ba canh giờ nữa là sẽ tiến vào vùng khống chế của đại trận Lưỡng Nghi Diệt Trần. Các trưởng lão và đệ tử của bổn minh đã xuất phát đến vị trí riêng của mình. Mà Nghi thức triệu linh cũng được chuẩn bị hết thảy, tùy thời đều có thể triệu hồi chân linh đến..."

"Tốt lắm, nửa canh giờ nữa sẽ bắt đầu nghi thức triệu linh. Còn đại trận Lưỡng Nghi Diệt Trần, nếu không có lệnh của ta thì tuyệt đối không được tùy ý mở ra. Các chuyện còn lại cứ tiền hành theo kế hoạch ban đầu là được. Chốc lát nữa ta sẽ cùng các vị đạo hữu đến địa điểm mai phục, các ngươi cứ việc làm theo lời ta dặn dò." Minh Tôn nghe xong tỏ ra hài lòng, tiếp đến liền sai bảo một chặp.

Tên trung niên gật đầu dạ vâng rồi hóa thành một đoàn hào quang bay đi mất.

"Chư vị đạo hữu đã nghe được, bổn minh đã chuẩn bị xong hết thay. Đợi đến lúc đó các vị hãy đồng loạt ra tay nhất đinh sẽ ngăn chặn được gã chân tiên kia. Nhưng ta nói trước, nếu ai đó lâm trân thối lui hoặc có tâm tư nào khác, đừng trách Minh mỗ vì sao lại trở mặt thành thù." Minh Tôn nghiêm mặt nhìn hết thảy mọi người.

"Ha ha, đến lúc này còn ai lùi bước kia chứ, Minh huynh yên tâm!"

"Không sai, nếu lúc đó ai dám gây sự làm hỏng việc, ta chắc rằng mọi người sẽ đồng loạt tiêu diệt."

Một tu sỹ Đại Thừa nào đó lơ đễnh nói. Mọi người đều tỏ ý đồng tình.

"Minh đạo hữu, hai huynh muội ta đã có mặt ở đây, cớ sao còn chưa thấy bóng dáng tên Hiên Cửu Linh ở đâu? Đừng nói là hắn đã đổi ý, không tranh dành cuộc đấu này chứ?" Tên thanh niên trong cặp nam nữ mới xuất hiện lạnh lùng hỏi.

Bọn Ngân Cương nghe vậy sắc mặt liền thay đổi theo.

"Vân Đạm đạo hữu yên tâm, Hiên Cưu Linh đã đến đây từ hai ngày trước rồi. Chỉ là hiện giờ hắn đang tế luyện một bí thuật có uy lực rất lớn, với lại đã có trọng trách khác giao cho hắn nên vân không tiện ra đây gặp mặt." Minh Tôn trả lời khách khí lạ thường.

Té ra đôi nam nữ kia chính là hai huynh muội Vân Đạm Nguyệt.

"Ra là vậy, huynh muội ta nghe nói Hiên Cửu Linh có thể dựa vào thực lực của mình mà đủ sức giết cả chân linh, cứ tưởng lần này sẽ gặp nhưng vẫn không được." Thiếu nữ tên Nguyệt cười khẽ.

Có vẻ như đôi nam nữ này có vài phần đối địch với người gọi là Hiên Cửu Linh nào đó.

Minh Tôn thấy vậy đành cười gượng gạo nhưng không nói tiếp gì thêm.

Cũng may là hai người bọn Vân Đạm Nguyệt không truy hỏi nữa, gian phòng lập tức chìm vào yên ắng.

Minh Tôn thở phào, lại bắt đầu căn dặn vài chuyện quan trọng với mọi người.

Đúng lúc này, bên tai Hàn Lập chợt vang lên tiếng của Minh Tôn truyền âm đến. Hắn chỉ lắng nghe vài câu, tỏ vẻ thoáng ngạc nhiên rồi chậm rãi gật đầu.

Minh Tôn thấy vậy, vẻ mặt xuất hiện một tia vui mừng.

Một lúc sau, cuối cùng hầu hết các cao thủ có trong gian phòng đều hóa thành từng đoàn hào quang bay đi, hẳn là đến địa điểm mai phục đâu đó. Trong nháy mắt, ở lại chỉ còn có bốn người bao gồm Minh Tôn, Hàn Lập và hai anh em Vân Đạm Nguyệt.

Hai anh em bọn họ ngạc nhiên quan sát Hàn Lập một chặp rồi quay qua Minh Tôn nói:

"Minh Tôn đạo hữu muốn để huynh muội bọn ta đi bảo vệ hai huyền thiên chi bảo trong đại trận. Việc này khá quan trọng, chẳng may có điều gì bất ngờ chỉ sợ hai huynh muội bọn ta không sao gánh hết trách nhiệm được."

"Ha ha, hai vị thật quá khiêm tốn. Nếu như hai vị không được, chỉ sợ sẽ chẳng còn ai thích hợp hơn. Đại trận Lưỡng Nghi Diệt Trần là mấu chốt của thắng bại lần này, chỉ cần hai món huyền thiên chi bảo và hai mắt trận vô sự thì đại trận sẽ liên tục sinh sôi vận chuyển." Minh Tôn trả lời cực kỳ khách khí.

"Hai huynh muội bọn ta chỉ cùng tiến cùng lui nên có thể phụ trách được một mắt trận thôi. Chỗ còn lại xem ra sẽ do đạo hữu này đảm trách. Hắn có thể không gây ra đại sự nguy hiểm nào chứ?" Gã thanh niên gật đầu, bỗng nhiên quay qua phía Hàn Lập nói.

Hàn Lập nghe vậy chỉ mỉm cười, cũng không lấy đó làm tức giận.

"Hai vị yên tâm, Hàn đạo hữu là người có thần thông cực kỳ to lớn, ta đem việc này nhờ vả hắn nên trong lòng cực kỳ yên tâm." Minh Tôn ngáp dài, trả lời có phần hàm hồ.

"Nếu Minh huynh có lời như vậy, bọn ta cũng yên tâm. Vậy mọi chuyện đều sẽ theo an bài của đạo hữu." Thiếu nữ tên Nguyệt tò mò đánh giá Hàn Lập một lúc rồi nhẹ nhàng cười nói.

"Tốt lắm, lão phu đã sắp xếp người dẫn hai vị đến chỗ mắt trận." Minh Tôn mừng rõ, liền vỗ tay đánh "bộp".

Lập tức đi vào là một vệ sỹ được trang bị áo giáp của thương minh. Hắn cung kính đi lại chỗ hai huynh muội bọn Vân Đạm Nguyệt.

"Hàn đạo hữu, phía mắt trận còn lại giao cho ngươi sẽ không có vấn đề gì chứ?" Minh Tôn thấy vậy mới nghiêm túc lại rồi quay qua hỏi Hàn Lập.

"Minh huynh thật quá nể mặt Hàn mỗ, vậy tại hạ đành liều mình một phen." Hàn Lập trầm ngâm một lúc rồi không chút hoang mang trả lời.

"Ha ha, việc này cũng phiền đến người có khả năng thôi. Với Hàn huynh và huynh muôi Vân Đạm kia, trận pháp Lưỡng Nghi Diệt Trần coi như toàn vẹn không phải lo gì rồi." Minh Tôn cười cười đáp.

Hàn Lập chỉ mỉm cười, cũng không nói gì thêm.

Lúc này có thêm một giáp sỹ khác đến cúi chào rồi dẫn hắn rời khỏi cung điện.

Mà đợi bóng của Hàn Lập vừa khuất sau khung cửa, vẻ tươi cười trên gương mặt của Minh Tôn liền thu lại, thay vào đó là nét chau mày đắn đo.

"Ngươi có chắc là tên chân tiên này có khả năng thoát khỏi trói buộc của pháp tắc, tạm thời khôi phục lại toàn bộ thực lực không? Nêu không, phen tính toán này của ngươi bỗng chốc hóa thành là điều thừa." Bỗng nhiên một dọng nói xa xa phía sau lưng Minh Tôn truyền tới, tiếp đó cái bóng dưới chân hắn thoáng mơ hồ rồi xuất hiện một dáng người xa lạ.

Minh Tôn chẳng hề tỏ ra kinh ngạc, mà cũng không thèm quay lại nói:

"Yên tâm, ta có thu lại được hình ảnh của trận chiến ở Huyết Thiên, tuy rằng hư hao hết, chỉ thấy được mờ mờ nhưng lúc hắn biến ra dáng vẻ màu vàng, đủ để thấy được thực lực một chân tiên của hắn được khôi phục hoàn toàn. Nếu không đám người Bích Ảnh sao lại không chịu nổi một chiêu chứ? Mấu chốt của trận đại chiến trước mắt là phải phá được một chiêu đó. Còn không thì kết cục cũng chẳng khác biệt so với đám Bích Ảnh đâu."

"Chỉ cần đối phương khôi phục lại chân thân mà không phòng bị thì sao có thể chịu được một chiêu Cửu Kiếp Diệt Chân Đại Pháp. Dù sao công pháp này chính là bí thuật của tiên giời được tổ tiên truyền xuống, lại chuyên dùng để phá hủy thân thể của chân tiên. Tuy rằng trước sau ta mới chỉ luyện hóa được chín con chân linh nên mới chỉ có thể đánh được một lần duy nhất, nhưng cũng đã dư thừa đối với một tên chân tiên hạ giới này." Bóng người mơ hồ cười ha ha, vẻ như cực kỳ tự tin.

"Phải là như vậy. Tên chân tiên kia có lợi hại đến mấy, nhưng dưới những bố trí này cũng đã tiêu hao hơn phân nửa thực lực, phần nửa còn lại chắc chắn không thể thoát được một đòn của ngươi. Nếu thân thể của chân tiên bị huy, vậy thì thực lực của hắn chỉ còn mạnh hơn một ít so với chân linh bình thường, lúc đó sẽ không còn đáng lo nữa." Minh Tôn chậm rãi đáp.

"Những người khác không được ngươi nói cho nghe kế hoạch này, sau này có sống sót cũng khó bề ứng đối. Mà chỉ sợ bốn con chân linh kia chỉ là vật hi sinh sao?" Bóng người âm trầm hỏi.

"Điều này cũng không thể trách được, đối phó với một gã chân tiên lúc thực lực lúc mạnh nhất không trả giá làm sao được. Huống hồ ta đã căn dặn bọn họ rằng tên chân tiên này không phải dạng dễ chơi, để bọn họ tự mình cẩn thận hơn rồi." Minh Tôn trả lời hết sức mập mờ.

------oOo------

Chương 2412: Trận Nhãn

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Có điều, vì sao ngươi cho cặp huynh muội Vân Đạm Nguyệt với tên tiểu tử Nhân tộc nọ trấn thủ ở hai huyền thiên chi bảo? Theo ta biết, Lưỡng Nghi Diệt Trần vốn là loại trận pháp của Tiên giới được tổ tiên chúng ta truyền lại, căn bản không cần phải trông coi mắt trận làm gì. Mà nếu tên chân tiên có thể xông đến tận mắt trận thì hẳn là toàn trận bị phá rồi." Bóng người mờ ảo tò mò hỏi.

"Ha ha, ta làm vậy bởi ta có đạo lý của ta. Cho bọn chúng ở trong mắt trận, không chừng còn giúp bọn chúng giữ lại được tính mạng." Minh Tôn cười gian trá mà không trả lời trực tiếp vào vấn đề.

"Bỏ đi. Bản thân ta vốn là ảnh tử của bổn minh thế nên ta không có hứng thú với mấy chuyện lén lén lút của các ngươi. Nhưng nếu có tìm được một viên Chân Hồn Đan từ gã kia thì nhất định phải giao cho ta. Có đan này chắc chắn ta sẽ tu luyện thành công Cửu Kiếp Diệt Chân Đại Pháp, hơn nữa càng có thêm hi vọng phi thăng lên Tiên giới. Mà chuyến này có thể thành công nhưng cái giá mà bổn minh bỏ ra thật sự là quá lớn." Bóng người mờ mờ lạnh nhạt nói.

"Nếu thật sự tìm được Chân Hồn Đan nhất định sẽ cho ngươi một viên. Còn về giá cả sao? Có bỏ ra mới có thu vào. Ta tin rằng, với những bảo vật từ một tên chân tiên hạ giới là đủ để bù đắp lại rồi." Minh Tôn nhẹ nhàng đáp lời.

"Hy vọng là vậy. Tốt rồi, bọn người kia đã xuất phát, ta cũng đi trước. Minh Tôn, đừng nói có một chiêu đó của tên chân tiên ngươi cũng không đỡ được, nếu thời cơ chưa tới thì ta nhất quyết sẽ không ra tay cứu ngươi." Bóng người mờ mờ cười nhẹ rồi nói. Tiếp đó thân hình của hắn uốn éo rồi chìm mất hút vào hư vô.

Từ đầu đến cuối người này thủy chung không hề để lộ dung mạo thật sự của mình.

"Không ra tay cứu giúp sao? Đối với ngươi cũng chẳng có kết quả tốt hơn. Nếu một đòn kia của ngươi không có tác dụng thì e rằng ngươi cũng không thoát được đâu." Sắc mặt của Minh Tôn trở nên kỳ quái, hắn lẩm bẩm tự nhủ với mình vài câu.

Lúc này, Hàn Lập được một tên giáp sỹ dẫn ra khỏi khu vực Thiên Ngoại Thiên rồi đi vào đại trận Lưỡng Nghi Diệt Trần được bố trí cách đó không xa.

Theo như lời của Minh Tôn trước đó, đại trận này được bày bố từ ba vạn sáu ngàn trận kỳ, trận bàn và nhiều loại tài liệu khác, mà như vậy cũng mới coi là tam đủ thôi. Chỉ tính mỗi số lượng tinh thạch cực phẩm sơ sơ đã hơn vạn khối mới có thể bao phủ được hơn nửa vùng đất Minh Sát.

Còn hai mắt trận được đặt ở hai phía nam và bắc, cách nhau khá xa.

Hàn Lập được tên giáp sỹ dẫn đường bay khá nhanh, chỉ khoảng một bữa ăn cơm đã đến được trận nhãn mà mình phải phụ trách.

Từ xa nhìn lại, mắt trận chẳng qua chỉ là tám cột trụ bằng ánh sáng vàng rực tụ lại bên trên một cái tế đàn rất cao.

Xung quanh mỗi cây cột trụ lượn lờ như ẩn như hiện rất nhiều tầng cấm chế. Ngoài ra vòng ngoài còn được bảo vệ bởi rất nhiều giáp sỹ.

Mà đài tế bên dưới nó có hình tam giác, hoàn toàn được cấu thành bởi loại vật liệu nào đó trắng ngà như ngọc. Nửa thân bên trên đã bị tầng hào quang màu vàng rực bao lấy, cố gắng lắm mới có thể thấy được trên đỉnh của nó như có một thứ gì đó rất mờ ảo đang trôi nổi mà thôi.

"Thưa tiền bối, đây chính là lệnh bài dùng để điều khiển tòa trận pháp. Tất cả những người này đều do tiền bối chỉ huy. Những cấm chế trên tòa đài tế này đã sớm được mở ra để phòng ngừa đối phương phát hiện cho nên tiền bối không thể đi lên đó được."

Tên giáp sỹ dẫn đường cho Hàn Lập hạ xuống rồi hai tay móc ra một cái thẻ lệnh màu bạc, hắn dâng lên với điệu bộ cực kỳ cung kính.

"Điều này tất nhiên. Tuy ta rất có hứng thú với bảo vật huyền thiên nhưng cũng không phải dạng người không biết đến đại cục." Hàn Lập vẫy tay, "vèo" một cái đã bắt lấy thẻ lệnh rồi lạnh nhạt nói.

"Cảm ơn tiền bối đã thông cảm, vãn bối xin lui ra trước." Tên giáp sỹ lui lại vài bước rồi nhanh chóng bắn vọt đi.

Lúc này Hàn Lập mới cúi xuống ngắm nhìn cái lệnh bài màu bạc trong tay. Chỉ thấy nó phát ra ánh sáng chói mắt, bề ngoài được khắc lên rất nhiều ký hiệu nhỏ li ti, hơn nữa lại còn bố trí theo quy luật nào đó cực phức tạp. Mới nhìn một chút mà đã khiến người ta nhức đầu hoa mắt.

Ngắm thêm một lúc rồi phất tay cất đi cái thẻ lệnh, hắn bước nhanh lại khu vực gần tòa tế đàn.

"Xin ra mắt đại nhân!"

Gần một ngàn tên giáp sỹ lập tức đồng loạt cúi người hành lễ trước Hàn Lập.

"Đứng lên đi. Nơi này do ta tiếp quản, mệnh lệnh của ta chỉ có một, không chấp hành lập tức giết! Bây giờ, các ngươi tiếp tục duy trì bảo vệ đi!" Hàn Lập dùng thần niệm quét qua một loạt. Ở đây hầu hết là các tu sỹ cấp Hóa Thần hoặc Luyện Hư, thế nhưng trong đám bọn họ cũng có đến tám tên Hợp Thể Kỳ tạm coi là tám trụ cột trong đội ngũ. Hắn thoáng suy nghĩ một chút rồi lạnh lùng nói.

Vâng!

Những giáp sỹ nghe được vậy liền rùng mình nhưng vội vàng dạ ran, sau đó bọn họ liền trở về đứng thủ vệ quanh các cây cột trụ màu vàng, Còn Hàn Lập chớp loáng lên, xuyên qua đám vệ sỹ xuất hiện bên dưới tòa đài tế màu trắng ngà ngay trung tâm. Hắn nhìn lên trên một lượt rồi lập tức khoanh chân ngồi xuống.

"Hình như đây là pháp trận Lưỡng Nghi Vi Trần của Tiên giới." Trong thần thức Hàn Lập chợt vang lên giọng nói chứa đầy ngạc nhiên của Giải Đạo Nhân.

"Lưỡng Nghi Vi Trần? Không phải là Lưỡng Nghi Diệt Trần sao?" Hàn Lập nghe xong thoáng giật mình, hắn liền dùng thần niệm truyền âm lại.

"Không phải. Tuy rằng Lưỡng Nghi Diệt Trần cũng là một loại trận pháp ở Tiên giơi nhưng công hiệu đơn giản hơn, chủ yếu là dùng để vây và giết địch. Còn so về trình độ phức tạp thì chưa thể đạt đến một hai phần của Lưỡng Nghi Vi Trần được." Giải Đạo Nhận đáp không chút lưỡng lự.

"Ô, trận Lương Nghi Vi Trần có gì huyền diệu?" Ánh mắt của Hàn Lập chợt lóe.

"Lưỡng Nghi Vi Trân có ba công năng là vây khốn, làm suy yếu và tự phát nổ. Cho dù công năng nào cũng đủ khiến cho chân tiên bình thương phải đau đầu. Hơn nữa khả năng tự kích nổ của nó cực kỳ có uy lực. Chỉ cần đủ lượng sinh linh, bảo vật cao cấp hiến tế thì đến cả chân tiên cao cấp cũng dễ phải táng mạng bên trong." Giải Đạo Nhân đáp lời.

"Hiến tế sinh linh? Tự phát nổ?" Nghe vậy Hàn Lập rùng mình,

"Không sai! Thứ dùng hiến tế cho mắt trận cũng có thể các loại vật liệu quý hiếm, mà cũng có thể là các sinh linh mạnh mẽ. Nói như vậy, một khi quá trình hiến tế sảy ra, các loai tế phẩm trong bán kính một trăm dặm ngay lập tức liền bị luyện hóa thành tro bụi." Giải Đạo Nhân bình thản đáp lời.

"Ra là vậy, giờ ta đã hiểu tại sao Minh Tôn lại bắt ta và hai ngươi Vân Đạm Nguyệt phải trấn thủ ở trận nhãn, không được rời đi." Khuôn mặt Hàn Lập biến đổi, giọng nói lập tức trở nên giận dữ.

"Có điều cho dù chỉ đơn giản như Lưỡng Nghi Diệt Trần cũng đã khá khó bố trí tại giới diện cấp thấp này. Đừng nói đến loại có trình độ phức tạp như Lưỡng Nghi Vi Trần. Theo ta thấy tại chỗ mắt trận này vẫn có chỗ khác biệt so với loại chính gốc." Giải Đạo Nhân nói thêm.

"Tài nguyên ở giới diện này không thể so sáng với Tiên giới được, đại khái cũng đã thay thế hoặc đổi nguyên vật liệu ở một số bộ phận mới có thể miễn cưỡng bày bố được loại trận pháp xuất nguồn từ Tiên giới này. Cũng có nghĩa công dụng của nó phải đổi khác ở phần nào đó, hoặc là phải suy yếu đi. Ngươi có tìm ra điểm khác biệt nào không?" Hàn Lập suy nghĩ một chút rồi chợt hỏi.

"Bản thân ta chỉ là một cái khôi lỗi ngụy tiên chỉ biết chiến đấu, bày binh bố trận không phải là chuyên môn của ta. Có thể nhận ra một số loại trận pháp ở Tiên giới đã là hết khả năng ta làm được, còn tìm kiếm sơ hở trong đó thì lực bất tong tâm." Giải Đạo Nhân lạnh nhạt đáp.

"Quả thật là phiền phức. Ta chỉ định đối phó với tên chân tiên kia chứ không phải cùng hắn đồng quy vu tận." Ánh mắt của Hàn Lập đảo qua đảo lại rồi trở nên lạnh lẽo.

"Nếu đạo hữu chỉ muốn bảo vệ mình thì ta có biện pháp." Giải Đạo Nhân suy tư chốc lát rồi chậm rãi nói.

"Biện pháp gì?" Hàn Lập nghe vậy liền rung động.

"Ta có thể làm một vài cử động nhỏ ở mắt trận nơi này, một khi quá trình hiến tế sảy ra, vị trí mà ngươi đứng sẽ được bỏ quả." Giải Đạo Nhân bình tĩnh nói.

"Có biện pháp này sao? Có tin được không?" Hàn Lập thoáng do dự.

"Thôi, cứ làm như thế đi." Hàn Lập cân nhắc rồi quyết định.

"Tốt, ta muốn có Phệ Kim Trùng Vương phối hợp với ta. Chỉ có nó mới có thể làm việc này mà không ai hay biết." Giải Đạo Nhân quả quyết.

"Không thành vấn đề! Kim nhi, tiếp theo ngươi cứ làm theo phân phó của Giải huynh, đừng phạm vào sai lầm nào." Hàn Lập gật đầu đáp ứng. Sau đó hắn đưa thần niệm vào linh thú hoàn rồi nói với Phệ Kim Trùng Vương.

Thời gian tiếp theo hắn vẫn ngồi im không nhúc nhích nhưng ngón tay hơi duỗi thẳng, một vệt sáng nhỏ bé bắn vọt ra rồi biến mất hút trong hư không. Ngay sau đó, chỉ cách gang tấc trên cột sáng màu vàng xuất hiện dao động cực nhỏ mà các tu sỹ không tài nào phát hiện được. Thì ra đó là một con bọ cánh cứng lớn tương đương với hạt gạo.

Thân hình con bọ mờ đi rồi bám sát lấy cột sáng. Miệng nó nhúc nhích, bắt đầu khắc lên cột sáng một loại ký hiệu mà không gây ra bất kì động tĩnh nào. Hơn nữa cùng với lúc này, trong đầu con bọ không ngừng vang lên âm thanh của Giải Đạo Nhân, chẳng những vậy mà còn có một bức đồ án hoàn chỉnh bao gồm chi chít các loại hoa văn hiện lên rõ ràng.

Mà hết thảy quá trình, các giáp sỹ quanh đó hoàn toàn không phát hiện ra cây cột mà mình phải bảo vệ đang xuất hiện loại biến hóa rất nhỏ.

Không riêng gì cây cột trụ này, thời gian sau đó, bảy cột trụ còn lại đều bị con Phệ Kim Trùng đã thu nhỏ động tay chạm chân.

Lúc này Ngân Cương Tử, tên đầu trọc và những tu sỹ Đại Thừa danh tiếng khác hoặc đứng hoặc ngồi ẩn mình trên một mảng không trung. Ai nấy đều giữ vẻ mặt nghiêm trang không nói năng gì.

Đột nhiên không gian trước đó hơi dao động, thân hình của Minh Tôn trực tiếp ngưng tụ rồi hiện lên.

"Minh huynh! Sao chỉ có một mình ngươi? Hàn đạo hữu cùng bọn Vân Đạm Nguyệt đâu?" Thiếu phụ Ô Linh nhìn qua rồi nhíu mày hỏi.

Các tu sỹ Đại Thừa khác cũng tỏ vẻ kinh ngạc.

"Ô Linh đạo hữu không cần phải lo. Ta đã giao cho ba người bọn họ đi trấn thủ hai mắt trận của tòa đại trận Lưỡng Nghi Diệt Trần. Chỉ cần đại trận này không bị phá hủy, chúng ta có thể thoải mái ra tay với tên chân tiên mà không cần phải lo lắng điều gì." Thần thái của Minh Tôn thủy chung không biến đổi chút nào.

------oOo------

Chương 2413: Đánh Cược

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Cái gì? Thiếu vắng ba người bọn Hàn đạo hữu làm cho thực lực của bọn ta lại giảm đi một phần, sẽ không sảy ra chuyện gì chứ? Mà đạo hữu Hiên Cửu Linh hiện giờ nơi nào? Không phải là cùng đồng loạt ra tay với chúng ta sao?" Ngân Cương Tử nhướng mày hỏi.

"Thực là chẳng có biện pháp khác. Chỉ có ba người bọn họ đích thân bảo vệ mắt trận mới khiến ta thôi lo lắng về sự an toàn của đại trận Lưỡng Nghi Diệt Trần. Dù sao đại trận này là một vũ khí bí mật từ Tiên giới, cũng có thể xem nó như đòn sát thủ dành cho tên chân tiên kia. Thế nên cân đối nặng nhẹ xong ta chỉ biết chọn cách này. Còn về Hiên Cửu Linh thì các vị cứ yên tâm, hắn đã đến nơi này rồi." Minh Tôn trả lời không chút hoang mang.

Ngay lúc lời nói của hắn vừa dứt, bỗng nhiên trong hư vô gần đó vang lên giọng nói lạnh lùng của một người đàn ông.

"Sao thế? Các vị lo lắng Hiên mỗ thuộc loại người lâm trận lùi bước sao? Các ngươi cứ yên tâm, cho dù các ngươi có đổi ý bỏ chạy hết thì Hiên mỗ cũng sẽ ra tay một mình. Loại cơ hội được chém giết chân tiên thế này không phải việc hễ muốn là được."

"Khẩu khí lớn lắm! Quả đúng là giọng nói của Hiên đạo hữu. Nếu đạo hữu đã đến nơi đây thì cớ sao không hiện thân ra cho mọi người gặp." Sắc mặt của Ô Linh hòa hoãn đi nhiều hơn nhưng ánh mắt của nàng vẫn mang theo từng tia sáng đảo qua khắp nơi.

Những người khác nghe vậy cũng thoải mái hơn đôi chút.

"Hiên mỗ là loại người luôn thích độc lai độc vãng nên không cần gặp gỡ các ngươi làm gì. Các ngươi chỉ cần biết đến lúc cần thiết ta sẽ lập tức ra tay." Giọng nói của Hiên Cửu Linh vẫn lạnh lẽo vô cảm.

Lúc này, hết thảy các tu sỹ Đại Thừa đều nhìn nhau không nói. Bọn họ không thể phát hiện ra vị trí của Hiên Cửu Linh ở đâu nên trong thâm tâm chợt có đôi phần hoảng sợ.

Bên ngoài khu vực Minh Sát, xa tít cuối chân trời bỗng đâu một âm thanh nổ vang rồi kéo theo là vệt sáng xanh chớp động. Vệt sáng hơi mơ hồ một chút rồi lao vút vào sâu bên trong dải đất Minh Sát.

Đột nhiên màn hào quang chợt tắt, giữa không trung liền hiện ra một chiếc thuyền trong như ngọc lưu ly cao chừng hơn mười trượng.

Ngay trước mũi tàu có dáng vẻ tái nhợt của hai người Lục Dực và Băng Phượng đang đứng.

"Lúc này tạm ổn rồi. Thật không ngờ tên điên kia cứ truy đuổi liên tục, chẳng những pháp lực của hắn không hề tiêu hao mà dường như còn càng lúc càng dồi dào hơn. Nhưng đến được nơi này tạm thời coi như đã an toàn, ta muốn chờ hắn thêm một chút để kéo ngắn khoảng cách rồi mới dụ hắn vào bên trong." Lục Dực quay lại nhìn về phía sau, ánh mắt không dấu nổi nét sợ hãi.

"Không sai. Đến giờ này hầu hết số linh dược và bùa chú mà Hách Liên Thương Minh đưa cho chúng ta đã dùng hết. Thậm chí một ít bổn nguyên của ngươi mới khôi phục cũng phải dùng sạch luôn. Nếu lần này bọn họ không trấn áp được gã điên kia, ta và ngươi cũng chẳng còn cơ hội bỏ chạy nữa đâu." Băng Phượng cười với vẻ gượng gạo khó coi.

"Chẳng phải thằng cha Minh Tôn khẳng định sẽ mời đến các cao thủ hàng đầu ở đại lục này hay sao, nếu vậy trong đó hẳn là phải có chủ nhân trước đây của ta. Tuy ta không muốn thừa nhận, nhưng chủ nhân trước đây của ta có thủ đoạn phi thường. Có hắn gia nhập chuyến này tin rằng hơn phần nửa sẽ không thất bại." Lục Dực bình thản nói.

"Ô, không thể tin nổi là ngươi vẫn có chút tin tưởng đối với Hàn huynh." Băng Phượng cảm thấy khá bất ngờ.

"Hừ, nếu không phải vậy thì việc gì ta phải trông chờ vào điệu kiện ngàn năm không gây phiền toái của Minh Tôn. Có thời gian ngàn năm chắc chăn ta sẽ tu thành đại pháp, ở Linh giới sẽ không kẻ nào đủ khiến ta e ngại nữa." Lục Dực hừ lạnh, ánh mắt của hắn hơi chớp.

"Có phải không, ta lại thấy tư chất khủng bố đến mức như yêu nghiệt của Hàn huynh thì ngàn năm nữa sẽ không đoán được tu vi của hắn đến độ nào. Thậm chí trong vạn năm nữa hắn sẽ phi thăng tiên giới cũng có thể." Băng Phượng liếc mắt nhìn Lục Dực, khóe miệng nàng mỉm cười châm chọc.

"Phi thăng Tiên giới! Ha ha, ngươi xem việc này đơn giản vậy thôi sao? Toàn bộ Linh giới này đâu chỉ có mấy trăm tu sỹ Đại Thừa, nhưng gần mười vạn năm nay chưa hề nghe thấy có ai đó phi thăng thành công. Người chủ nhân trước đây của ta có tư chất vào dạng nghich thiên, có cơ duyên trong người, nhưng nếu chỉ vậy thì vẫn chưa đủ một phần trăm cơ hội." Lục Dực cười điên cuồng.

"Phải vậy không? Nhưng ta lại rất tin tưởng Hàn huynh sẽ tiến vào Tiên giới. Nếu lần này ta và người đều bảo trụ được tính mạng, ngươi dám đánh cược với ta không?" Băng Phượng nghe đến đây, sắc mặt chợt hiện vẻ kỳ quái.

"Đánh cược?" Lục Dực tỏ vẻ bất ngờ.

"Rất đơn giản, đánh cược xem Hàn huynh có thể phi thăng lên Tiên giới để trở thành chân tiên không?" Băng Phượng nói rất rành mạch.

"Muốn cược cái gi?" Lục Dực nhìn chằm chằm thiếu nữ bên cạnh, thấy đối phương không có vẻ gì giống như đang đùa cợt. Đợi lúc sau hắn mới lạnh lùng hỏi lại.

"Không phải là ngươi rất muốn có ta làm bạn lữ để song tu sao? Nếu ta thua, ta đáp ứng trở thành vợ ngươi. Nhưng nếu trong vòng vạn năm Hàn huynh phi thăng thành công thì ngươi phải đồng ý với ta một việc. Hễ thấy ta ở nơi nào thì ngươi phải tự đống lánh đi, không được cùng ta tranh đoạt bất cứ điều gì. Đương nhiên trong vòng vạn năm tới cũng không được quấy rầy ta." Băng Phượng thẳng thắn đáp.

"Xem ra ngươi rất nắm chắc về thực lực chủ cũ của ta." Lục Dực nghe xong tỏ vẻ do dự không quyết.

"Sao thế? Ngươi sợ sao? Ngươi không dám tự tin vào phán đoán của mình nên không dám đánh cược, nếu vậy thì nên ngoan ngoãn chờ Hàn huynh bắt về làm thú nuôi đi."

"Có cái gì mà ta không dám? Nhưng điều cược phải được thay đổi. Ngươi muốn dùng ván cược để ước thúc ta trong vạn năm thì ngươi cũng phải chịu kết quả tương ứng. Nếu chủ nhân cũ của ta không thể phi thăng trong vạn năm nữa, lúc đó ta chẳng còn hứng thú gì lấy ngươi làm vợ, ngươi hãy làm thị thiếp của ta đi, sau này ta sai gì nghe đó, tuyệt đối không được cãi lời. Hơn nữa canh bạc này còn phải lấy tâm ma ra thề độc." Lục Dược trầm ngâm trong chốc lát rồi ánh mắt trở nên dữ dằn quả quyết.

"Làm thiếp? Thề độc? Được, không thành vấn đề!" Anh mắt của Băng Phương biến đổi nhưng liền không lưỡng lự gập đầu.

Lục Dực thấy vậy không rùng mình nhưng sau khi suy tính lại một lượt cảm thấy mọi chuyện không vấn đề gì, khả năng mình bị thua cực kỳ nhỏ bé nên hắn liền há miệng phun ra một ngụm máu.

Tiếp đó ngón tay hắn múa lên, đoàn máu huyết xoay tròn vài vòng rồi biến thành một cái mặt quỷ đỏ chót.

Lục Dực lẩm nhẩm trong miệng, ngón tay vẫn liên tục bấm niệm thần chú, xem ra đã quyết tâm thề thốt một phen với ma tâm của mình.

Băng Phượng ở bên cạnh thấy vậy, hai chân mày của nàng khẽ nhíu. Sau đó nàng cũng nhả máu thi pháp cùng hạ lời thề tương tự.

Giao kèo đánh cược đã thực hiện xong, Băng Phương cùng Lục

Dực liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều thấy trong mắt của đối phương ánh lên sự chắc chắn của mình.

Nhưng không đợi cho đối phương nói gì, đột nhiên sắc mặt Lục Dực chợt đổi, hắn quay đầu nhìn về nơi xa săm nào đó phía sau.

Hầu như cùng với lúc này, bầu trời vốn đang im ắng bỗng nổi lên từng trận những tiếng nổ ầm ầm như sấm, hơn nữa từng trận sóng khí như mưa to gió lớn ào ạt kéo đến.

"Đi mau, hắn đã gần tới rồi." Khuôn mặt của Băng Phượng tái đi.

Lục Dực không nói không rằng mà chắp tay niệm chú. Bàn tay hắn khẽ cuốn nhanh chóng bỏ một viên đan dược màu đỏ đậm vào trong miệng.

Lập tức chiếc thuyền màu ngọc lóng lánh bên dưới rung lên, hóa thành một vệt cầu vồng xanh biếc xé trời mà bay mất. Chỉ trong chớp mắt, nó đã bay vào sâu bên trong vùng đất Minh Sát.

Mà cũng khoảng mấy nhịp thở sau, phía cuối chân trời lóe lên từng tia sáng đỏ chói. Một đoàn mây màu đỏ tươi như máu chợt hiện ra, tiếp đó lại dùng tốc độ không thể tưởng được bay thẳng theo phương hướng của chiếc thuyền trước đó.

Mà trong giữa đám mây lúc này hình như đang có mờ mờ ảo ảo tám con ngũ trảo huyết long miệng không ngừng phun ra từng mảng sáng màu vàng rực, tạo nên từng trận sấm nổ vang.

Trong nháy mắt, đám mây màu đỏ tươi lao thẳng vào vùng đất Minh Sát rồi đuổi sát theo chiếc thuyền lúc nãy.

Cả hai một chạy một đuổi với tốc độ cực nhanh, người ngoài trông thấy tuyệt đối sẽ không thể tin vào mắt mình. Thế nhưng khoảng cách cả hai đang dần mỗi lúc một thu hẹp.

Không đến một tuần trà sau, đứng trên thuyền hai người Lục Dực và Băng Phượng đã có thể nhìn rõ bằng mắt thường đám mây phía sau đang ùn ùn kéo đến, sắc mặt ai nấy đều trở nên cực kỳ căng thẳng.

"Có còn Tị Phong Phù của Minh Tôn không?" Lục Dực nhìn qua Băng Phượng.

"Chỉ còn một lá cuối cùng." Băng Phương chần chừ rồi mới đáp.

"Còn chờ gì nữa, tấm bí phù này không dùng lúc này còn đợi đến khi nào?" Lục Dực gầm lên.

Băng Phượng nghe vậy chỉ lặng im phất tay áo, một tấm bùa màu xám bạc vọt ra. Tấm bùa chớp động vài cái rồi nhập thẳng vào thân chiếc thuyền dưới chân.

Ngay sau đó, trên thân chiếc thuyền hiện lên vô số ký hiệu màu bạc. Những ký hiệu này chớp lên rồi lại lần nữa chìm nghỉm vào trong thân thuyền.

Chiếc thuyền bằng ngọc lập tức rú lên một tiếng chói tai, toàn thân nó trở thành mơ hồ, tốc độ của nó bỗng chốc tăng vọt, so với đám mây đỏ tươi phía sau xem ra còn nhanh hơn nhiều rồi cứ vậy mà lao vọt đi.

"Hừ, lại là chiêu này. Chính là một loại phù chỉ dùng một lần. Thế nhưng bọn chúng có được phù lục xuất nguồn từ Tiên giới quả là một chuyện khó tin." Mã Lương đang đứng trên đầu một con huyết long trong màn mây máu bỗng nhiên hừ lạnh.

"Chủ nhân, chắc hẳn các chân tiên ở thời thượng cổ có lưu lại một vài tấm bùa, nếu không thì những đám này sao có thể chế luyện được linh phù của Tiên giới." Dương Lộc đứng ở bên khom người trả lời.

"Cho là vậy đi. Nhưng bọn chúng có loại phù này hỗ trợ thật phiền phức, nếu không chúng ta đã có thể bắt được chúng từ nửa tháng trước rồi." Ánh mắt của Mã Lương lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn.

"Ngài cứ yên tâm, đúng là loại phù lục này vẫn lưu truyền ở Linh giới nhưng tuyệt đối là vô cùng hiếm hoi. Dựa vào những lần chúng đã dùng trước đây cũng đã mấy lượt rồi, không chừng đây là lá cuối cùng cũng nên." Dương Lộc cung kính đáp lại. Hắn hoàn toàn không hay biết lời bâng quơ của mình thế nào mà lại nói trúng tình cảnh của hai người Lục Dực.

"Hy vọng vậy đi. Dương Lộc, ngươi có thấy nơi này là một chỗ rất tốt để bố trí mai phục không?" Mã Lương không đưa ra ý kiến thêm. Hắn quét thần niệm về khắp bốn phía, đột nhiên khuôn mặt lộ vẻ kỳ quái.

"Ơ, chủ nhân có phát hiện gì sao?" Dương Lộc hơi giật mình.

"Không có. Nhưng ở nơi âm sát khí dày đặc thế này, cho dù thần niệm của ta rất lớn nhưng vẫn bị hạn chế nhiều. Nếu trong này được bày ra một cạm bẫy thì đây chính là nơi tốt nhất để đối phó với ta." Mã Lương cười nhẹ, chẳng vậy mà trong mắt còn lóe lên từng tia lạnh lẽo.

------oOo------

Chương 2414: Hắc Nghê Thú

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nghe vậy sắc mặt của Dương Lộc tái đi. Hai mắt hắn đảo khắp bốn phía nhưng chỉ thấy nơi nơi đều là âm sát khí, thần niệm cũng chỉ bao phủ được khoảng mười dặm, căn bản không thể phát hiện người mai phục từ xa được.

"Không cần phải lo lắng, chẳng phải đã sớm đoán là đám cao thủ ở đại lục này sẽ hành động sao? Vừa hay đúng ý bổn tiên, chỉ cần diệt sách đám người này thì toàn Linh giới sẽ không còn ai dám mạo phạm ta nữa." Mã Lương cười lạnh.

"Chủ nhân nên cẩn thận một chút. Theo ta biết thì Hách Liên Thương Minh có thế lực rất lớn ở Linh giới, nếu bọn họ vận dụng khả năng chỉ e là không ít loại thủ đoạn bí mật đâu." Dương Lộc vẫn cẩn thận nhắc nhở thêm.

"Thủ đoạn bí mật? Chỉ là một thế lực ở cái giới diện nhỏ bé này thì có thủ đoạn gì uy hiếp nổi ta? Kể cả bọn chúng có lợi dụng những trói buộc của pháp tắc đi nữa nhưng đối với ta lại chẳng có tác dụng gì." Mã Lương ngáp dài ra vẻ chẳng quan tâm.

Dương Lộc thấy dáng vẻ tự tin của Mã Lương đành chỉ dám vâng vâng dạ dạ không nói thêm điều gì khác nữa.

Lúc này đám mây máu và chiếc thuyền lưu ly đã đi vào rất sâu trong vùng đất Minh Sát. Bất chợt chiếc thuyền ở phía trước trở nên mờ ảo rồi biến mất ngay giữa không trung.

Con ngươi của Mã Lương đang đứng trên thân con huyết long co lại, tay áo hắn khẽ phất, những tiếng sấm inh ỏi phát ra từ đám mây máu đột ngột im ắng rồi dừng lại ngay giữa không trung.

Dương Lộc thấy vậy sắc mặt chợt đổi mà hào quang cũng lóe lên, lập tức toàn thân hắn được phủ thêm một bộ chiến giáp màu vàng.

Đúng lúc này bầu trời chợt vang lên tiếng sét, toàn bộ thiên địa như chao đảo, từ khắp bốn phương tám hướng âm sát khí đen ngòm bỗng nhiên gầm rú lên cuồn cuộn từng đoàn. Tiếp đó ngày giữa không trung lại xuất hiện thêm chi chít rất nhiều cây cờ. Những cây cờ đón gió mà lớn, thoáng chốc đã cao to hơn trăm trượng, giống như cây cổ thụ che kín trời rồi vây chặt lấy đám mây máu vào giữa.

Cùng với lúc đó, một vòng sáng màu xanh hình tròn như mặt trăng đột nhiên hiện ra ngay giữa không trung. Trên vầng sáng có khoảng hơn mười người đang đứng. Bọn họ đều đang nhìn về phía đám mây máu với vẻ mặt khác nhau.

Bọn họ chính là nhóm tu sỹ Đại Thừa của Minh Tôn. Ngoài ra Băng Phượng và Lục Dực vừa biến mất cũng đang đứng ở trong đó, chỉ có điều sắc mặt hai người họ đã tái lại còn tái hơn.

Mã Lương vẫn giữ vẻ mặt như chẳng thấy gì, liếc nhìn mấy cán cờ khổng lồ một lần rồi khẽ phất tay vỗ vào khoảng không.

Một tiếng nổ vang!

Đám mây trào sôi, sau lại hóa thành một bàn tay đỏ như máu lớn khoảng một mẫu vỗ mạnh về hướng vừa nãy.

Oành! Từng mảng hào quang lượn lờ xung quanh gần trăm cán cờ khổng lồ đột nhiên ngưng tụ lại thành một tấm gương năm màu rất lớn.

Bàn tay khổng lồ màu máu vỗ lên tấm gương nhưng lại biến mất tích vào bên trong, hầu như không truyền ra bất kỳ tiếng động nào.

Gần như cùng với lúc đó, tại một nơi hẻo lánh xa xôi trong khu vực Minh Sát, một cái bàn tay khổng lồ đỏ như máu đột ngột hiện ra rồi vỗ mạnh xuống mặt đất.

Khắp nơi như đồi rung núi chuyển, dưới mặt đất liền xuất hiện thêm một cái hố lớn chừng vài dặm.

"Ô, di dời không gian! Pháp trận này hình như là..." Mã Lương ồ lên kinh ngạc.

Nhưng đúng lúc này, những cán cờ lại nổi lên từng tràng âm thanh ông ông, tiếp đó một cái gương khổng lồ như vừa nãy lại hiện ra.

Ngay lập tức xung quanh đám mây máu xuất hiện quang cảnh lạ kỳ, vô số loại ảo ảnh như đền đài, cung điện, quái thú, quái vật khiến cho người ta phải chú ý lắng nhìn. Có điều chỉ cần thiếu cẩn thận là linh hồn của người nhìn sẽ bị những ảo ảnh này hớp mất.

Mã Lương thấy vậy liền trầm mặt, chắp tay bấm niệm thần chú. Sau lưng hắn bỗng phun ra đoàn khí hai màu đen và trắng. Đoàn khí ngưng tụ lại cũng tạo thành một tấm gương cũ kỹ hai màu.

Chiếc gương này chỉ bé bằng bàn tay, nhưng nhờ điều khiển của pháp quyết, nó xoay tròn mấy vòng rồi dần lớn lên cỡ như cái chậu thau. Mặt ngoài của tấm gương hiện ra một cái thái cực đồ rồi từ đó phóng đi một luồng sáng hai màu đen trắng.

Chỉ thấy không gian quanh đó vang lên tiếng rách toạc. Mà tấm gương năm màu ở bên ngoài đám mây máu cũng bị cột sáng hai màu xuyên thấu qua, hóa thành muôn vàn điểm sáng, sau đó tan biến mất.

Mấy tu sỹ Đại Thừa đứng trên vầng trăng ngạc nhiên. Còn tu sỹ có cái đầu trọc lóc nhìn về phía Minh Tôn hỏi:

"Minh huynh, pháp trận Lưỡng Nghi Diệt Trần mà ngươi xùng bái là thế kia sao? Đối phương chỉ dùng một chiêu tùy tiện là phá giải gọn!"

"Hừ, một chiêu? Nếu ta đoán không nhầm tấm gương hai màu kia là bảo vật không dưới huyền thiên chi bảo, còn với thứ bình thường ngươi đừng nghĩ đến việc phá vỡ trận này. Nhưng với thủ đoạn như vừa rồi mà cho là hắn đã phá trận lại tuyệt đối càng sai." Minh Tôn đáp lời mà ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm đám mây máu bên dưới, hoàn toàn không quay đầu lại.

"Thật vậy sao?" Gã đô con đầu trọc tỏ vẻ không tin lắm.

Nhưng lời nói của Minh Tôn bắt đầu ứng nghiệm. Ngay sau đó, ngay bên dưới tấm gương năm màu vừa bị cột sáng đen trắng phá hủy khi nãy không biết từ khi nào đã bắt đầu xuất hiện những ký hiệu nhỏ cỡ hạt gạo màu trắng. Ban đầu còn lưa thưa vài cái, nhưng chỉ chớp mắt sau đã giống như tuyết giữa trời đông.

Cùng lúc đó, một cỗ áp lực của pháp tắc nào đó bắt đầu bao phủ lên đám mây máu.

Đứng bên trong đám mây, Mã Lương chợt thấy thân mình phát lạnh, mà không khí xung quanh dường như bị cô đặc lại. Hắn liền tái mặt, vội vàng chắp tay điều chỉnh lại pháp lực trong cơ thể nhưng phát hiện có đến hơn ba phần pháp lực bị ngưng trệ mất linh.

Mà Dương Lộc đứng ở bên, ngay khi bị pháp tắc bao phủ lên người hắn cảm thấy toàn thân nặng như thái sơn, hơn một nửa pháp lực trong người không thể vận dụng được, thế nên ánh mắt không dấu nổi vẻ sợ hãi.

"Ngay cả ta cũng bị vây hãm, quả nhiên là bí trận của Tiên giới. Bản lãnh của các ngươi lớn lắm, ở giới diện thấp bé này mà cũng bày bố được pháp trận cao đến vậy. Nhưng đáng tiếc là trận này không hoàn toàn trọn vẹn, nếu ta muốn phá cũng không quá khó." Mã Lương hít thật sâu sau đó cười như điên cuồng.

Tiếp đó hắn há miệng nhả ra một chiếc ô nhỏ xanh mướt, ngón tay hơi vẽ một vòng vào khoảng không.

Chiếc ô nhỏ phát ra một tiếng vang suốt rồi bay vút lên phía trên đám mây. Nó nhoáng lên, đón gió mà lớn, chậm chạp hé mở, thoáng chốc đã thành một cái dù lớn hơn một mẫu.

Chiếc dùng buông xuống một mảng sáng xanh mênh mông bao phủ lấy đám mây máu bên dưới.

Mà sau khi được màn sáng này che lên, những áp lực của pháp tắc xung quanh đó liền giảm bớt đi bảy tám phần.

Mà đang đứng trong đám mây, Dương Lộc cảm thấy thân thể nhẹ nhàng hơn rất nhiều, pháp lực hầu như cũng đã khôi phục lại.

Còn về Mã Lương thì tựa hồ hoàn toàn thoát khỏi trói buộc, hắn nhe rằng cười nhẹ rồi đột ngột giẫm chân lên thân con huyết long phía dưới.

Con rồng ngâm lên một tiếng lớn!

Tám con ngũ trảo huyết long vốn trốn trong đám mây máu đều đồng loạt nhảy ra, quanh thân chúng lượn lờ từng tia chớp điện thật to, hơn nữa con nào con nấy đều tỏa ra khí tức cấp bậc Đại Thừa cực khủng bố rồi lao thẳng đến đám người Minh Tôn đang đứng trên vầng trăng.

"Ra tay đi. Hắn vừa phải đối phó với cấm chế của trận pháp, vừa phải điều khiển đám mây đối phó chúng ta nên tuyệt đối không thể kiên trì được lâu đâu. Ta cũng sẽ gọi bốn vị chân linh đến hỗ trợ các ngươi." Minh Tôn thấy vậy liền không do dự hét lên. Bàn tay hắn chụp vào hư không, bỗng nhiên lòng bàn tay hiện ra thêm mội cái thẻ lệnh màu tím hồng rồi ném ra.

Tiếng sét vang lên!

Cái lệnh bài chớp lóe rồi hóa thành một ký hiệu lớn màu tím hồng.

"Oành", "oành", "oành", "oành". Sau bốn tiếng nổ long trời vang lên, không gian bên cạnh đám mây máu chợt dao động rồi thình lình hiện ra bốn tòa đài màu ngăm đen. Trên mỗi tòa đài đều có một con quái thụ hình dáng cực kỳ dữ tợn đang nằm phục.

Bốn con thú này giống hệt nhau, thân chúng dài vài chục trượng, đầu rồng mình sư. Đang nằm dài trên đài cao, hai mắt vốn nhắm nghiền đột ngột mở lớn, đồng loạt đứng dậy rồi vươn cổ gầm vang như hổ.

"Hắc Nghê, mà đến những bốn con."

"Ha ha, Minh huynh, ngươi cũng giỏi dấu diếm lắm. Có chúng trợ giúp thì trận chiến này không thắng mới lạ." Ngân Cương Tử vừa thấy bốn con thú này liền tỏ ra vui mừng.

Mà Ô Linh cùng mấy người khác cũng không dấu được niềm vui trên mặt.

Hắc Nghê là loại chân linh có danh tiếng gần ngang với Chân Long và Thiên Phượng. Mà nếu so sáng với Kỳ Lân cũng chẳng hề thấp kém hơn. Vậy mà lúc này còn xuất hiện đến bốn con, đủ để làm người ta vững tin hơn nhiều.

Các tu sỹ Đại Thừa chợt thấy bốn con Hắc Nghê đồng loạt hóa thành mấy trận gió màu đen ập đến bên đám mây máu, cả bọn lập tức không lưỡng lự bay đến thi triển thần thông hoặc sử dụng bảo vật nghênh đón tám con huyết long.

Lúc này, trên không trung chỉ thấy các loại hào quang đủ màu xuất hiện, mây máu quay cuồng, hoặc vô số tiếng gầm rú chấn động.

Nhưng khi thấy bốn con Hắc Nghê bổ nhào vào đám mây, Mã Lương cười nham hiểm rồi chắp tay bấm niệm.

Trong phút chốc, đám mây máu rít lên, máu loãng cuồn cuộn xoay chuyển rồi biến hóa thành bốn người khổng lồ đỏ rực cao đến cả trăm trượng. Bốn người này ai nấy đều đầu trọc, mang giáp đỏ giáng quyền nghênh đón đàn thú.

Nắm quyền chưa đánh đến nhưng một cỗ mùi máu tanh tưởi đã ập tới trước khiến cho người ta cảm thấy buồn nôn.

"Vù", bốn con Hắc Nghê đồng loạt tránh né làn khí, sau đó di chuyển tức thời ra sau lưng gã khổng lồ. Chân trước của con thú vung lên, một lưỡi đao màu đen thật dài chợt lóe rồi biến mất. Mà gã khổng lồ cũng lập tức ngã nhào xuống.

Những con thú không vì thế mà dừng lại, thân hình hơi biến đổi rồi tiếp lao về phía đám mây.

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên tiếng "chặn" lạnh lẽo truyền tới từ miệng của Mã Lương.

Bốn con Hắc Nghê cảm thấy trong đầu như có tiếng nổ vang, thân hình cũng hơi chậm lại.

"Phốc", "phốc"... Từng loạt âm thanh vang dậy, hơn mười sợi xúc tua đỏ chót nhanh như chớp nhân cơ hội này từ phía sau kéo đến vưa vặn đánh lên thân bốn con thú.

Bốn con thú gầm vang, khí đen quấn toàn thân chúng lập tức tản đi mất hơn nửa đồng thời còn bị đánh văng về sau hơn mười trượng. Hơn nữa toàn thân chúng còn bị một cỗ lửa đỏ rực thiêu đốt.

Ngay sau đó, trong cỗ lửa cuồn cuộn vang lên tiếng gầm giận dữ. Bốn cơn lốc màu đen phóng vút lên đánh bật ngọn lửa đi. Tiếp đó thân hình của bốn con thú còn cao to hơn ban đầu đến mấy lần lại hiện ra.

Mà lúc này, không xa phía sau bầy thú, bốn người khổng lồ vốn tưởng là đã chết khi nãy lại đứng thẳng dậy. Hơn nữa sau lưng chúng chẳng biết từ khi nào đã mọc thêm một cái xúc tua đỏ chót, không ngừng ngoe nguẩy. Chúng dùng ánh mắt lạnh lẽo vô hồn nhìn chằm chằm vào bầy thú màu đen.

------oOo------

Chương 2415: Kịch Chiến Bắt Đầu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bốn con thú liếc nhìn nhau rồi đồng loạt há rộng miệng, vô số những lưỡi đao đen sì như cuồng phong bạo vũ tuôn ra, lấy khí thế long trời lở đất mà chém về mấy tên cao lớn.

Những lưỡi đao màu đen này hoàn toàn không giống loại tầm thường, ngay từ khi được nhả ra đã thoắt ẩn thoắt hiện như âm hồn ma quỷ. Đến khi chém lên thân gã không lồ thì ánh sáng đen lại chợt lóe, lưỡi đao lại hòa vào da thịt không thất bóng dáng đâu nữa.

Chẳng những vậy, thân hình của bốn con thú loáng lên, lao sát theo những lưỡi đao phía trước. Chân trước nó khẽ vung, lập tức từng lưỡi đao đột ngọn chém xuống.

Gã khổng lồ thân mình đỏ chót không hề e sợ, hai bàn tay vung lên múa loạn ở phía trước, đồng thời xúc tua đỏ tươi từ phía sau xoay tít thành một tấm màn huyết sắc nghênh đón những lưỡi đao.

Tuy mấy tên khổng lồ này bị thương chi chít, hoàn toàn không phải đối thủ của Hắc Nghê, nhưng cho dù bị chém nát tả tơi đến mức nào thì thân thể bất tử của bọn chúng chỉ cần hóa thành một đám mây máu là có thể khôi phục lại như ban đầu.

Bốn con Hắc Nghê hoàn toàn chiếm thượng phong nhưng lại cảm thấy rất e ngại mấy tên khổng lồ này. Hai phía cứ vậy mà lâm vào trạng thái giằng co.

"Chủ nhân, hay để ta đi trợ giúp một tay. Mấy con Hắc Nghê này khá khó chơi nhưng thuộc hạ biết một vài nhược điểm của chúng." Dương Lộc thấy hoàn cảnh trước mắt liền cung kính hỏi ý kiến Mã Lương.

"Không cần, bốn cái huyết linh kia mới luyện thành chưa bao lâu. Cứ để chúng nó giao đấu nhiều hơn cũng chẳng hư hại gì. Nhưng thật ra ta có chuyện quan trọng khác muốn ngươi làm." Mã Lương nhìn trận chiến xa xa bình thản nói.

"Xin chủ nhân cứ phân phó!" Dương Lộc rùng mình đáp.

"Vừa nãy ta đã âm thầm thi pháp, phát hiện ra loại trận pháp này nhất định phải có hai mắt trận. Ngươi đến một chỗ đó phá hủy cho ta. Chỉ cần mắt trận vỡ thì ta sẽ thu lại phần nửa pháp lực đang dùng để ngăn cản pháp tắc cấm chế, sau đó thi triển thủ đoạn chớp nhoáng một mẻ bắt hết đám kia." Mã Lương không lưỡng lự nói.

"Tuân mệnh, thuộc hạ lập tức đi ngay. Nhưng không biết mắt trận còn lại chủ nhân sẽ đối phó ra sao?" Dương Lộc khom người vân lời nhưng lại chần chừ một chốc rồi hỏi.

"Hừ, ngươi cứ làm tốt phần ngươi của được. Mắt trận khác không cần ngươi phải quan tâm." Mã Lương trầm giọng quát.

"Vâng, thuộc hạ lắm miệng, mong chủ nhân không trách tội. Ta lập tức đi phá mắt trận kia." Dương Lập cảm thấy trong lòng phát lạnh, lập tức cúi đầu nói.

"Chậm đã, ta có hai thứ này giao cho ngươi."

Vừa dứt lời, Mã Lương phất tay lên. Lập tức cán ô đang tỏa ánh sáng màu xanh bao bọc lấy đám mây máu phân ra một đoàn hào quang xanh biếc rồi bắn nhanh xuống. Chớp mắt sau, đoàn hào quang hiện ra một cái ô nhỏ xíu. Mà giữa hai mi mắt của hắn cũng có thêm một viên ngọc long lanh trong suốt.

"Bắt lấy! Trong Ý Niệm Châu có lưu lại cảm ứng vị trí pháp trận của ta. Có nó ngươi sẽ dễ dàng tìm thấy chuẩn xác nơi cần đến, hơn nữa thông qua viên châu này ta có thể tùy lúc biết được tình hình của ngươi. Còn đây là phần nhỏ của Thanh Độn Tán có thể giúp ngươi ngăn trở được cấm chế của trận pháp, tuy nhiên thời gian rất ngắn, tốt nhất là ngươi nên đi nhanh về nhanh." Mã Lương ném hai vật qua rồi nghiệm giọng nói.

"Chủ nhân yên tâm, thuộc hạ sẽ không khiến ngài thất vọng." Dương Lộc đón lấy hai vật nọ.

Ngay lập tức hắn quăng chiếc ô nhỏ ra phía trước, một làn ánh sáng màu xanh bao phủ lấy toàn thân. Dương Lộc dùng thần niệm đảo qua viên châu trong tay rồi xoay một vòng trở về nguyên hình mình gấu đầu hưu.

Tiếng xé gió vang lên!

Con thú lao ra khỏi đám mây, hóa thành luống ánh sáng lao về trung tâm đám trận kỳ rồi biến mất hút.

Mã Lương thấy Dương Lộc đi thật xa mới lại phất tay, từ bên trong bay ra một cái hộp ngọc màu tím hồng, sau đó điểm nhẹ.

Phanh!

Cái họp vỡ tung, để lộ một hình người tí hon đỏ thẫm bị dán lên thân bởi tấm bùa màu vàng đang lơ lửng trước mặt.

Người tí hon cao khoảng nửa thước, tóc dài đỏ sậm, đeo mặt nạ hình quỷ, hai mắt nhắm nghiền, toàn thân trải đầy những từng đạo linh văn màu đỏ, thình thoảng còn tỏa ra một làn hào quang nhè nhẹ.

Mã Lương chăm chú nghiêm nghị nhìn người tí hon, pháp quyết trong tay không hề chần chừ đánh ra một đạo sáng màu bạc.

Tia sáng lóe lên, lập tức nhập vào thân hình tên tí hon không thấy đâu nữa.

Ngay sau đó, tấm bùa màu vàng trên thân người tí hon rơi xuống không một tiếng động, cặp mắt trên khuôn mặt quỷ từ từ hé mở, để lộ ra hai con ngươi đỏ nhạt đờ đẫn không chút biểu tình.

Mã Lương không nói không rằng, dồn pháp lực về giữa hai mắt ép ra một viên Ý Niệm Châu khác rồi búng nó thẳng vào trong thân thể của người tí hon.

"Đi, phá hủy pháp trận còn lại, kẻ nào cản trở giết kẻ đó." Mã Lương nhìn chằm chằm người tí hon rồi ra lệnh.

Hai mắt của người tí hon chợt lóe từng tia sáng đỏ nhạt, thân hình nó dâng lên trời cao, ở giữa không trung lại xoay tròn một vòng rồi hóa thành một vệt cầu vòng đỏ đậm lao đi mất hút.

Dừng như nó không hề bị ảnh hưởng bởi pháp tắc do trận pháp gây nên.

Đứng trên vầng trăng, người chủ trì toàn cuộc chiến là Minh Tôn vẫn chưa ra tay. Vừa thấy cảnh đó, sắc mặt hắn hơi đổi nhưng cân nhắc một chút rồi nhìn về phía Lục Dực vẫn đang trong tình trạng đại thương chưa hồi phục nguyên khí bên cạnh.

"Lục Dực đạo hữu, xem ra hắn đã phát hiện vị trí mắt trận. Tuy đã có Hàn đạo hữu và Vân Đạm Sở trấn thủ, nhưng để đề phòng, đạo hữu hay đi cản trở trước, cố gắng kéo dài thời gian tiếp cận của bọn họ."

"Minh huynh đã rất rõ trạng thái của ta lúc này, ta còn biện pháp nào đeo bám bọn chúng sao?" Lục Dực cũng nhìn qua, hai mắt nhíu lại.

"Yên tâm, tất nhiên lão phu không yêu cầu đạo hữu lấy cứng đối cứng. Ở đây tao có một trận bàn là huyền thiên tàn bảo, có bảo vật này tin rằng đủ để đạo hữu cản trở đối phương được một lúc. Nếu đối phương phá bỏ được, đạo hữu hãy nhẹ nhàng lẩn đi trước là được." Minh Tôn vẫn bình thản chẳng tỏ vẻ tức giận chút nào.

"Nếu chỉ là chạy trốn thì không thành vấn đề. Tốt, ngươi đưa trận bàn đây, nếu đúng là nó có khả năng vây khốn địch thì ta cũng có thể đi thêm một lần nữa." Lục Dực cân nhắc một lúc mới miễn cưỡng gật đầu.

Minh Tôn mỉm cười, cổ tay run lên, hắn đã sớm chuẩn bị sẵn một cái vòng tròn màu trắng ngà ném qua cho Lục Dực.

Lục Dực bắt lấy, chăm chú quan sát một lúc thật lâu mới nhìn qua Minh Tôn, chậm rãi gật đầu.

"Băng Phượng đạo hữu, ngươi cũng đi trợ giúp cho đạo hữu Lục Dực một tay đi." Minh Tôn cũng nhìn qua Băng Phượng nói.

"Tốt, trận chiến này liên quan đến tính mạng của ta, bỏ ra chút sức cũng là chuyện phải làm." Vậy mà Băng Phượng bình thản gật đầu đồng ý.

Minh Tôn nghe vậy liền tỏ vẻ hài lòng. Bàn tay khẽ chụp vào khoảng không, đột nhiên hắn bắt lấy một cán cờ nhỏ màu đen, khẽ phất lá cờ về phía hai người Băng Phượng và Lục Dực.

Oanh!

Phía dưới hai người bọn họ chợt dao động, một cái pháp trận sáng chưng bởi đủ loại màu sắc hiện ra, xoay chuyển vài vòng rồi ông lên truyền tống bọn họ đi mất hút.

"Minh Tôn, chỗ kia có cần ta đi một chuyến không? Có vẻ trong một thời gian nữa nơi này vẫn chưa cần đến ta phải ra tay." Đột nhiên giọng nói của Hiên Cửu Linh truyền đến từ dưới chân của Minh Tôn.

"Ngươi có chắc sẽ đối phó nổi tên tí hon kia không? Nếu chẳng may thất bại sẽ là chuyện không đùa được đâu." Minh Tôn tỏ vẻ do dự.

"Yên tâm, tên đó có khí tức khá kỳ quái, nhưng cùng lắm cũng chỉ là linh thú hay yêu ma biến hóa gì đó. Công pháp của ta lại là khắc tinh của bọn này, đối phó chắc chắn sẽ dễ như trở bàn tay, tuyệt đối sẽ không chậm trễ chuyện nơi này. Huống hồ nếu ta không ra tay thì ngươi có thể đích thân qua đó. Nhưng nơi này chỉ có mình ngươi mới có thể mượn trận pháp để khổng chế toàn bộ cục diện!" Giọng nói lạnh lẽo của Hiên Cửu Linh vẫn truyền đến không nhanh không chậm.

"Tốt, ngươi nói thế nên cũng đành như vậy. Nhưng ta truyền tống ngươi qua đó đừng lôi thôi chuyện gì khác, lập tức dùng thủ đoạn chớp nhoáng tiêu diệt nó rồi lập tức truyền tống ngươi trở lại." Minh Tôn phân vân một lúc rồi đành đồng ý.

"Ngươi không tin tưởng vào bản lãnh của ta sao? Lần này tuyệt đối sẽ không kéo dài quá một bữa cơm." Hiên Cửu Linh cười ha ha.

Tiếp đó trước mặt Minh Tôn hơi dao động, một người trung niên mặc áo bào tro, sắc mặt bình thường bất chợt hiện ra.

Minh Tôn cầm cán cờ trong tay, cũng phất về người đứng đối diện một lần. Một cái pháp trận năm màu hiện lên, tỏa ánh sáng diễm lệ rồi truyền tống gã trung niên ở bên trong đi không để lại chút tiếng động nào.

Ở trong đám mây máu phía dưới, ánh sáng vàng chói từ hai tròng mắt của Mã Lương tắt đi. Vừa rồi hắn cũng thấy được hành động của Minh Tôn trên vầng trăng tròn nhưng ngoài trười cười lạnh nhạt, hắn chẳng làm thêm điều gì khắc. Cứ vậy hắn đúng giữa đám mây máu rồi quan sát trận chiến đang diễn ra kịch liệt ở bên ngoài.

Minh Tôn thấy dáng vẻ bình tĩnh của địch, hắn cũng nhẹ nhàng an ổn đứng trên vầng trăng rồi không có thêm bất cứ hành động nào.

Hàn Lập vẫn ngồi xếp bằng bên dưới tế đài, hai mắt khép hờ, dường như là đang chuyên chú dưỡng tâm an thần.

Bỗng nhiên sắc mặt hơi động, hai mắt mở lớn rồi nhìn ra rất xa ở một phương nào đó, còn tỏ thêm vẻ kinh ngạc.

Cũng cùng lúc đó, ở chân trời xa tít phía bên kia truyền đến từng trận nổ ầm ầm, một cỗ dao động cuồn cuộn ập tới. Bởi vì còn cách vị trí mắt trận này rất xa nên cũng không tạo ra ảnh hưởng nguy hại nào, nhưng chỉ vậy cũng đủ khiến các giáp sĩ của thương minh thủ vệ ở nơi này một phen sợ tái mật. Cả đám nhao nhao lâm vào trạng thái sẵn sàng đối địch.

Hai mắt của Hàn Lập nhíu lại, tia sáng màu lam chớp động trong hai con ngươi. Tầm nhìn của hắn lập tức vươn ra mấy ngàn dặm, cảnh vật ở mọi nơi lập tức trở nên rõ rằng như không bị cản trở bởi bất cứ thứ gì.

Chỉ thấy ở giữa không trung rộng lớn vốn trước đây trống không thì giờ đây bất ngờ xuất hiện thêm một tòa pháp trận màu trắng ngà rất lớn.

Bên trong pháp trận liên tục phát lên những tiếng động ầm ầm vang trời. Dường như có một bóng đen cao hơn mười trượng liên tục tả xung hữu đột, nhưng từ đầu đến giờ vẫn chưa cách nào sông ra khỏi màn sáng được.

Mà trên đỉnh của trận pháp lại có hai người một nam một nữ đang đứng lơ lửng.

Trong đó thiếu nữ khoác trên mình áo bào màu bạc, dung nhan xinh đẹp nhưng cặp mắt anh lên vẻ lạnh lẽo cương liệt. Nam lại mặc áo trắng, hai bên gò mà hiện lên từng nét linh văn vừa vàng vừa bạc.

"Ô, là nàng! Nếu vậy người bên cạnh chắc chắn là Lục Dực rồi." Ánh mắt lấp lánh của Hàn Lập thoáng đảo qua thiếu nữ rồi dừng lại trên người tên áo trắng có khuôn mặt khá giống mình. Hắn tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng sau đó mỉm cười khuẩy mà như không.

------oOo------

Chương 2416: Thần Hồn Ấn Ký

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hắn hơi cân nhắc, bỗng nhiên môi khẽ nhúc nhích.

Ở cách đó mấy ngàn dặm, trong tai Băng Phượng tức thì vang lên giọng nói của Hàn Lập. Tuy chỉ vài câu ngắn gọn những cũng đủ để nàng mừng rỡ.

"Cái gì thế? Ai đang truyền âm nói chuyện với ngươi?" Lục Dực bên cạnh cảm ứng được sự khác thường của Băng Phượng nên quay lại hỏi.

"Hàn đạo hữu đang ở mắt trận không xa phía trước, hắn gọi ta qua đó. Lục Dực đạo hữu có muốn cùng ta qua đó không?" Băng Phượng liếc mắt nhìn Lục Dực rồi khẽ cười.

"Cái gì? Hắn trấn thủ mắt trận này?" Lục Dực nghe vậy, sắc mặt tái hẳn đi.

"Sao nào? Lục Dực huynh không muốn qua đó sao?" Băng Phượng chớp mắt hỏi.

"Hừ, ta qua đó rồi lấy ai chủ trì Càn Khôn Pháp Bàn? Nếu ngươi muốn đi gặp hắn cứ tự mình đi là được." Lục Dực âm trầm một lúc thật lâu mới lạnh lùng nói.

"Hàn Huynh nhờ ta chuyển một câu, nếu ngươi muốn táng thân ở đây thì cứ việc đứng yên là được. Nhưng muốn bảo trụ được tính mạng thì nên theo ta qua gặp hắn. Còn nếu tên chân linh trước mặt thoát ra, hắn sẽ đích thân đối phó." Băng Phượng thở dài.

"Nói vậy là Hàn Lập muốn uy hiếp ta?" Vẻ mặt của Lục Dực trở nên dữ tợn.

"Lời đã nói xong, ngươi muốn tin hay không thì tùy." Băng Phượng cười khanh khách rồi chắp tay bấm niệm pháp quyết. Một làn sáng mờ mờ bao lấy thân nàng, hóa thành một vệt cầu vồng bay vọt đi.

Lục Dực cũng không ngăn cản mà cứ đứng nhìn theo hướng đốm hào quang biết mất, trong lòng đầy nỗi phân vân.

Một Lúc thật lâu sau hắn mới giẫm chân nghiến lợi:

"Ngươi đã phát hiện ra ta, vậy ta cũng nên đi gặp tên chủ nhân cũ này một lần. Cho dù thế nào thì ta cũng cùng cấp bậc với hắn, chẳng lẽ ta sợ hãi ngươi mãi sao?"

Vừa dứt lời, sau lưng hắn hơi dao động rồi xuất hiện thêm tám chiếc cánh ve trong suốt. Vỗ nhẽ, "vù", Lục Dực liền hóa thành một vệt sáng biến mất ở tít cuối chân trời.

Cuối cùng thì hắn đã chẳng còn quan tâm đến pháp trận màu trắng ngà phía dưới nũa.

Mà bởi không có ai chủ trì, lúc này hào quang trên bức màn thoáng chốc đã giảm đi hai ba phân so với ban đầu.

Bóng đen to lớn bị vây bên trong cũng cảm ứng được sự khác biệt. Nó càng cố liều mạng vùng vẫy tạo ra những tiếng động vang trời, đinh tai nhức óc.

Ngay lập tức, cả tòa pháp trận bắt đầu trở nên rung chấn kịch liệt.

"Hàn huynh, quả nhiên huynh ở đây, thật sự là quá tốt rồi!"

Hào quang chợt tắt, thân hình của băng phượng hiện ra trên không trung khu vực tế đài. Vừa trông thấy Hàn Lập nàng đã vui mừng thốt lên.

Các vệ sỹ quanh đó đã được Hàn Lập nhắc nhở từ trước nên thấy nàng tới chỉ lặng yên như cũ.

"Băng Phượng đạo hữu, đã lâu không gặp, tu vi của ngươi lại tăng mạnh. Quả đúng là thân thể của băng phượng không đơn giản chút nào." Hàn Lập mỉm cười.

"Hàn huynh lại trêu đùa. Với chút tăng tiến ấy so với đạo hữu thật giống như một trời một vực. Mà thanh danh của huynh lúc ta du ngoạn ở bên ngoài cũng nghe được không ít." Băng Phượng cười nhẹ rồi từ từ đáp xuống chỗ cao nhất phía trước người Hàn Lập.

"Chút danh tiếng ấy thật ra Hàn mỗ không hề muốn. Nếu không có chuyện phải mạo hiểm như trước mắt thì tìm ta không dễ đâu. Ô, Lục Dực cũng đang lại đây, ngươi đợi chút để ta nói với hắn mấy câu." Hàn Lập nói xong, ánh mắt lóe lên tia sáng màu lam rồi nhìn về một hướng rất xa.

"Hàn huynh nên cẩn thận, từ khi Lục Dực tiến cấp nên Đại Thừa đến nay thần thông của hắn cũng không phải nhỏ đâu. Hơn nữa hắn còn rất am hiểu một loại độn thuật thần bí, ngay đến cả chân tiên cũng không dễ dàng đuổi kịp ngay được." Băng Phượng không ý kiến gì thêm, chỉ lui ra đứng phía sau rồi nhắc nhở đôi lời với Hàn Lập.

"Ô, đến cả chân tiên cũng không đuổi kịp! Có cơ hội Hàn mỗ cũng muốn kiểm nghiệm một lần." Hàn Lập nghe vậy liền tỏ vẻ hứng thú.

Đúng lúc này phía xa xa trên bầu trời vang lên từng tiếng vù vù, một đốm sáng nữa cũng đang từ xa bay lại.

Các vệ sỹ của thương minh xôn xao, nhưng sau khi nghe giọng nói bình thản của Hàn Lập "người đến không phải địch đâu" tức thì trở nên im lặng.

Hào quang lóe lên!

Lục Dực liền xuất hiện trên không trung đài tế. Hắn cúi đầu liếc nhìn Hàn Lập rồi giữ sắc mặt không đổi mở miệng:

"Nếu ngươi muốn gặp ta sao lại không tự mình đi tới? Còn nói ta không đến đây sẽ táng thân nữa, ngươi cho rằng ta sẽ tin lời của ngươi sao?"

"Nếu không tin, vậy sao ngươi lại theo Băng Phượng đạo hữu tới đây?" Hàn Lập nhẹ nhàng đáp.

"Hừ, nghe nói ngươi đồng ý tự mình đối phó với tên chân linh kia nên ta cũng chẳng cần ra tay giúp ngươi bám trụ hắn làm gì. Hơn nữa ta cũng muốn xem thần thông của vị chủ nhân cũ này có lợi hại như trong lời đồn không!" Lục Dực hừ lạnh.

"Vậy sao? Tựa như ngươi rất tự tin là ta không thể bắt được ngươi? Lại còn dám đứng trước mặt ta nói chuyện như vậy? Phải chăng ngươi đã quên trong cơ thể vẫn còn một huyết khế ta đã gieo vào?" Hàn Lập nhíu mắt rồi cười khẽ.

"Ha ha, nếu ta chưa tiến cấp Đại Thừa, vì khoảng cách chênh lệch quá xa thì còn chút kiêng ngại loại huyết khế này. Nhưng lúc này tu vi của ta đã tương đương ngươi, ta không tin cái khế ước này có bao nhiêu tác dụng." Lục Dực cười to.

"Thật không? Xem ra ngươi trở nên rất tự tin khi tiến cấp lên Đại Thừa. Nhưng ngươi lại sai rồi!" Vẻ mặt của Hàn Lập vẫn thủy chung không đổi, hắn chậm rãi nói.

Vừa dứt lời, một tay của Hàn Lập bấm niệm pháp quyết nhanh như chớp, mà giữa hai mắt chợt lóe tia sáng màu lam giống như hai vầng thái dương từ hai hốc mắt tràn ra. Hắn vẫn ngồi im nửa bước không dời thế nhưng một cỗ lực lượng tinh thần khổng lồ giống như thực chất liền trào ra rồi chụp xuống.

Lục Dực giật mình, không nghĩ vừa mới giáp mặt mà Hàn Lập đã ra tay. Hắn kinh hãi quát khẽ, thân hình hơi động như muốn bắn vọt về phía sau, đồng thời một tay cũng vội dơ lên như sẽ thi triển bí thuật nào đó để phản kích.

Nhưng đúng lúc này, Hàn Lập hừ một tiếng lạnh lẽo.

Tiếng "hừ" tuy không lớn nhưng truyền đến tai của Lục Dực lại làm cho thần thức của hắn ông lên như bị muôn ngàn tia sét đánh. Thân hình đang lui về hay pháp quyết đang chuẩn bị xuất ra cũng vì vậy mà trở nên chậm chạp.

Mà đúng lúc này, trong nháy mắt cỗ lực lượng tinh thần khổng lồ cuồn cuộn ập đến cuốn Lục Dực vào giữa, đồng thời một chữ "định" khác lại từ miệng Hàn Lập truyền ra.

Lục Dực chỉ cảm thấy trong biên thần thức của mình có một điểm nhỏ nổ tung, tiếp theo là một loại dao động cực kỳ quỷ dị tràn ra, nháy mắt đã lan khắp toàn thân thể.

Hắn chỉ cảm thấy thân thình loạng choạng, kể cả đầu lẫn tứ chi đều trở nên cứng ngắc, không làm cách nào nhúc nhíc được.

"Ngươi"

Lục Dực hét lên nhưng mồm miệng cũng cứng lại không sao nói hết được, cuối cùng chỉ còn mỗi vẻ hoảng sợ cực độ trên khuôn mặt.

Thấy vậy Hàn Lập mới không chút hoang mang thả lỏng pháp quyết.

Băng Phượng bên cạnh nhìn thấy cảnh này lập tức phải há mồm trợn mắt.

Tuy nàng biết Lục Dực tuyệt đối không phải đối thủ của Hàn Lập, nhưng có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới ngay cả cơ hội ra tay cũng không kịp, cuối cùng bị Hàn Lập thi pháp chế trụ trong tức khắc.

"Hàn huynh, đây là chuyện gì?" Mang theo vẻ ngơ ngác giật mình một lúc mới cất lên được tiếng hỏi.

"Không có gì, chỉ bởi hắn quá coi thường tác dụng của huyết khế, cứ cho là ngang cấp với ta là sẽ không bị trói buộc. Cơ bản thì cách nghĩ này không sai, nhưng nếu đối với ta thì mới là sai mười lần sai! Hàn Lập cười nhẹ. Hắn thầm nghĩ trong lòng, với thần thức của mình mạnh gấp mấy lần đối phương, chỉ với khoảng cách chênh lệch này đã thừa sức phát huy uy lực không nhỏ của huyết khế.

Nghe Hàn Lập trả lời vậy Băng Phượng tự hiểu là Hàn Lập không muốn nói quá rõ ràng, nhưng nàng cũng thông minh không tiếp tục hỏi thêm nữa.

Hàn Lập quay lại quan sát thiếu nữ này một lúc, bỗng đột nhiên nói:

"Ta nghe nói ngươi bị tên chân tiên kia đuổi giết liên tục, đây là chuyện gì? Nhân lúc này hãy kể ra đi!"

"Hàn huynh đã hỏi thì tiểu muội xin nói hết. Trước đây muội bị Lục Dực bắt đi, bắt đầu là từ Lôi Minh đến tận đại lục Huyết Thiên. Ngày đó..." Đối với Hàn Lập tất nhiên Băng Phượng không có bất cứ điểm nào để dấu diếm. Gương mặt xinh xắn một mực kể lại mọi chuyện.

"... Cứ như vậy, muội và Lục Dực bị đám người của Minh Tôn chặn giữa đường, không thể không đáp ứng làm mồi nhử cho người ta."

"Nếu vậy, tên chân tiên kia muốn thu ngươi với Lục Dực làm tôi tớ. Sau đó lại bị Lục Dực chọc giận nên mối một mực đuổi giết như vậy. Hơn nữa hắn đã để lại dấu vết trên người các ngươi nên bất kể chạy xa đến đâu cũng vẫn có thể đuổi theo được." Hàn Lập nghe xong sờ cằm suy nghĩ rồi đưa ra kết luận.

"Để Hàn huynh chê cười, ta với Lục Dực đều đã tự mình kiểm tra nhưng không thể phát hiện ra đối phương đã để lại ấn ký nơi nào. Vậy nên chỉ có thể đoán là hắn đã gieo ấn ký vào tâm hồn. Bí thuật của Tiên giới thật đáng sợ, xưa đến nay chúng ta chưa từng thấy thủ đoạn nào như này." Băng Phương cười khổ.

"Lưu lại ký hiệu trong linh hồn! Nếu vậy ta có thể giúp được các ngươi một chút." Hàn Lập nghe vậy, ánh mắt chợt lóe. Hắn mỉm cười nói.

"Cái gì, Hàn huynh có biện pháp gì sao? Lúc trước ta đã nhờ Minh Tôn nhưng hắn cũng bó tay." Băng Phượng nghe xong liền mừng rỡ, nhưng mơ hồ trong lòng vẫn có chút không dám tin.

"Nếu chỉ đơn thuần là phương thức lưu lại ấn ký và tâm hồn, kể cả có là bí thuật của Tiên giới thì cũng chẳng phải là bí thuật cao cấp gì. Hơn phần nửa là hắn dựa vào sự mạnh mẽ của thần hồn của mình mới có thể dễ dàng làm vậy. Chỉ cần thần hồn của ta không kém đối phương quá xa thì vẫn có vài phần giải trừ. Nếu ngươi tin tưởng thì ta có thể thử một chút." Hàn Lập bình tĩnh lạ thường.

"Có Hàn huynh ra tay tương trợ, tiểu muội cầu còn không được. Hàn đạo hữu cứ việc ra tay thử là được." Băng Phượng đồng ý không chút chần chờ.

"Được, đạo hữu cứ buông lỏng thức hải, không nên kháng cự thần hồn lực của ta." Hàn Lập nghe xong cũng gật đầu, một ngón tay búng về phía Băng Phượng trong khi miệng vẫn chậm chậm nói.

------oOo------

Chương 2417: Trảm Lộc (thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Băng Phượng nghe vậy liền gật đầu không chút do dự. Đôi mắt xinh hơi khép, trong lòng cực kỳ bình thản mặc kệ cho tâm thần lực của Hàn Lập tiến vào.

Lúc này Hàn Lập mới búng khẽ ngón tay, từ đầu ngón lóe lên một sợi tơ nhỏ xíu trong suốt rồi nhập thẳng vào mi mắt của Băng Phượng.

Ngược lại Băng Phượng bình tĩnh lạ thường. Nàng chẳng hề có phản ứng nào đối với sợi tơ trong suốt từ đầu ngón tay của Hàn Lập đang chui vào mắt mình.

Còn hai mắt của Hàn Lập lại tỏa ra từng tia sáng màu lam chói lọi. Ngón tay hắn rung nhẹ làm cho sợi tơ chớp động lên xuống không ngừng.

Bỗng nhiên Hàn Lập nhíu mày, bàn tay còn lại của hắn liền bấm những loại pháp quyết phức tạp.

"Phốc!"

Ngay lập tức, sợi tơ liền thay đổi màu sắc. Từ trong suốt bắt đầu chuyển qua trắng đục, rồi trở nên sáng chói mắt, chớp động càng ngày càng kịch liệt.

Khoảng một tuần trà trôi qua, sắc mặt của Băng Phượng lộ vẻ thống khổ đau đớn, thậm chí dường như nàng còn đang giãy dụa.

Thét lên một tiếng khe khẽ!

Đôi mắt nàng đã mở trở lại mà sợi tơ trong suốt cắm trên mi mắt cũng lập tức vỡ vụn. Toàn thân nàng mồ hôi đầm đìa ướt đẫm giống như vừa mới được kéo từ dưới đáy nước lên.

Mà lúc này, ánh mắt long lạnh có thêm một tia mê ly, giống như còn chưa tỉnh sau cơn mê.

Hàn Lập thấy vậy chỉ mỉm cười, hắn phất tay về phía đối diện quét tới một làn sáng nhẹ.

Làn sáng chạm vào thân thể khiến Băng Phượng giật mình, lúc này đôi mắt mới khôi phục lại sự tỉnh táo.

"Trước hết đạo hữu hãy xem xét thần hồn của chính mình, có gì khác với lúc trước không?" Hàn Lập thong thả hỏi.

"Đa tạ Hàn huynh đã giúp. Tuy không biết cách nào nói ra sự khác biệt nhưng quả là muội cảm thấy một chỗ nhỏ không biết thế nào lúc đầu dư ra tựa hồ đã được loại bỏ. Cuối cùng nhờ có thần thông quảng đại của huynh mới giúp tiểu muội loại bỏ được mối họa hoạn này." Băng Phượng vội vàng kiểm tra lại bên trong thân thể rồi vui mừng quá đỗi.

"Không có gì. Bởi vì thần hồn của ta mạnh mẽ hơn một chút so với tu sỹ Đại Thừa bình thường mà thôi, nếu không cũng không có khả năng dễ dàng thành công như vậy. Mà ngoài ra cũng có thể do thần hồn lực của tên chân tiên này bị áp chế rất nhiều ở Linh giới. Nếu không chắc ta cũng đành bó tay mà thôi." Hàn Lập ôn tồn đáp.

Mà sau khi Lục Dực vẫn đang không thể nhúc nhíc bên cạnh trông thấy hết thảy mọi chuyện. Khuôn mặt hắn không thể biểu lộ ra cảm xúc gì nhưng từ trong ánh mặt lại toát lên sự hoảng sợ rất lớn.

Tựa hồ như Hàn Lập cũng đã nhận ra biến hóa trong tâm tư của Lục Dực, hắn quay đầu lại lạnh nhạt nói:

"Ta có một số việc cần ngươi giải quyết. Nếu ngươi có thể làm được thì ta sẽ giải trừ huyết khế, trả lại tự do cho ngươi. Bằng không với sự chênh lệch về thần hồn, nếu ngươi không thể phi thăng thành tiên thì nhất định cả cuộc đời này sẽ không thể nào phản kháng lại ta được."

Vừa dứt lời, Hàn Lập phất tay vào hư không bấm niệm pháp quyết. Một luồng thần niệm nháy mắt xuyên qua thân thể, đồng thời quanh đó liền hình thành thêm một lớp màn cách âm bao bọc.

Lục Dực chỉ cảm thấy trong thức hải của mình có một điểm gì đó máy động, lập tức thân thể hắn khôi phục lại quyền khống chế. Nhưng bởi vậy sắc mặt hắn lại càng khó coi.

"Ngươi muốn ta giúp ngươi làm chuyện gì?" Lục Dực nhìn Hàn Lập chằm chằm, hỏi với giọng lạnh lẽo.

"Lúc này ta cần một số loại tài liệu nhưng vẫn chưa thể thu thập xong. Ngươi thay ta đi các giới diện quanh đây tìm kiếm. Nếu trong ngàn năm có thể thu thập đủ hết, ta sẽ thành toàn cho ngươi việc giải trừ huyết khế. Đương nhiên việc giúp ngươi xóa bỏ đi ấn ký trong linh hồn mà tên chân tiên đã gieo vào cũng được xem là thù lao. Mặt khác, ta muốn ngươi đáp ứng, ngươi phải lập lời thề sẽ giúp Nhân tộc ba lần nếu sau này có kiếp nạn sảy ra." Hàn Lập vẫn bình thản như thường.

"Chỉ là điều kiện này?" Lục Dực nghe xong cảm thấy hơi giật mình.

"Ngươi đã tiến cấp lên Đại Thừa Kỳ thì tất nhiên không thể lại cho ngươi làm linh thú của ta nữa. Tuy bằng vào huyết khế ta vẫn có thể giết chết ngươi dễ như trở bàn tay, nhưng với ta mà nói lại chẳng có lợi ích gì." Hàn Lập thờ ơ trả lời.

"Trước hết ngươi đưa ta xem danh sách tài liệu đã. Còn lời thề tương trợ cho Nhân tộc thì sau việc này hẵn nói." Lục Dực suy tính rất nhanh rồi mau chóng nói.

"Việc này không thành vấn đề. Có điều một ngày ngươi không lập lời thề thì ta cũng sẽ không giải trừ huyết khế cho ngươi." Hàn Lập cũng không cho ý kiến thêm. Tay hắn khẽ tung tới một cái thẻ ngọc màu trắng.

Lục Dực giơ tay lập tức bắt lấy cái thẻ ngọc sau đó áp lên trán, thần niệm của hắn quét qua một lần.

Số tài liệu ghi lại trong đó cũng không nhiều lắm, chỉ hơn mười loại mà thôi. Nhưng xem kĩ lại chủng loại thì với ánh mắt của một tu sỹ Đại Thừa như hắn cũng cảm thấy lạnh toát sống lưng.

Những tài liệu này tuy rằng không phải những thứ đã tuyệt tích khỏi thế gian như trong truyền thuyết nhưng bất cứ loại nào cũng rất khó tìm ra. Mà nếu có thì cũng không dễ gì đoạt được trong thời gian ngắn.

Hơi đắn đo một lúc, nếu là bình thường thì với khoảng thời gian như đã nói cũng chỉ tạm tìm kiếm đủ yêu cầu mà thôi.

"Hừ, ngươi đúng là sư tử rộng miệng. Nếu ta đáp ứng thì nhất định trong một ngàn năm tới sẽ không thể tu luyện được gì mà hầu hết thời gian đều sẽ phải tìm kiếm tài liệu cho ngươi." Lục Dực hừ lạnh, khuôn mặt lại trở nên âm trầm.

"Vậy là ngươi không đồng ý! Chớ quên nếu trước đây ta không tiêu phí rất nhiều tâm huyết, tìm kiếm các loại linh dược để giúp ngươi biến dị thành công nhiều lần thì ngươi đã không thể có được trí khôn, cũng đừng nói đến chuyện tu luyện tới cảnh giới này." Hàn Lập vẫn làm như vẻ không có gì, nhưng trên người hắn bắt đầu tỏa ra một làn lạnh lẽo.

"Ai nói rằng không, việc này ta đồng ý. Đối với linh thú như ta thì một ngàn năm cũng không đáng là bao. Có thể dùng nó đổi lấy tự do cũng rất đáng." Trong lòng Lục Dực lạnh toát, sắc mặt cũng hơi bình thường trở lại.

"Tốt, như vậy mới đúng là chuyện vui. Nếu thế bây giờ ta sẽ giúp ngươi giải trừ ấn ký trong linh hồn trước. Sau đó ngươi có thể rời khỏi nơi này. Nếu chậm trễ, ta cũng không cam đoan rằng ngươi đủ khả năng giữ lại mạng sống được." Hàn Lập dường như đã đoán biết trước.

"Được, trong một ngàn năm ta sẽ đi hết các giới diện quanh đây để tìm kiếm tài liệu. Sau đó trở về gặp ngươi một lần." Lục Dực thầm rùng mình nhưng trên mặt vẫn không lộ ra điều gì khác thường.

Hàn Lập mỉm cười, ngón tay lại điểm tời, một tia thần niệm biến thành sợi tơ trong suốt bắn ra...

Một tuần trà trôi qua, Lục Dực giẫm chân bắn vọt lên trời, ba cặp cánh mỏng dính sau lưng vỗ nhẹ, lập tức hóa thành một vệt hào quang bắn vọt đến một nơi bên ngoài khu vực Minh Sát.

"Hàn huynh, theo như huynh nói nếu chậm trễ không rời khỏi nơi này thì không thể bảo vệ được tính mạng. Có thật như vậy không?" Băng Phượng nhìn đốm sáng mỗi lúc một xa rồi chần chừ hỏi Hàn Lập.

"Tất nhiên là thật. Tất cả người và vật ở quanh đây đến lúc đó đều sẽ phải chôn chung." Hàn Lập nhìn gần một ngàn vệ sỹ của thương minh quanh đó, khóe miệng lộ rõ vẻ châm biếm.

"Cái gì? Chẳng lẽ thương minh tính..."

"Băng Phượng đạo hữu, ngươi hãy mau chóng rời khỏi đây rồi lập tức trở về Nhân tộc. Lúc này ngươi đã tao ngộ khá nhiều, về sau hãy tạm thời ở lại trong tộc, nếu không tiến cấp lên Đại Thừa thì cũng không nên ra ngoài làm gì."

Băng Phượng cảm thấy trong lòng lạnh buốt, nhưng lời nói của nàng vừa ra đến miệng đã bị Hàn Lập tức thì cắt ngang.

"Tiểu muội đã hiểu! Nhưng dù cho Hàn huynh có chuẩn bị sẵn cũng phải nên thật cẩn trọng." Băng Phượng thâm thúy trả lời pha lẫn với vài phần nghiêm nghị.

Tiếp theo nàng giơ tay niệm chú, lập tức bên ngoài thân thể tỏa ra một vầng hào quang lạnh ngắt rồi hóa thành một con băng phượng trong suốt lớn hơn mười trượng. Hai cánh con phượng vỗ nhẹ, âm thanh thanh thót vang lên cao vút, thế rồi nó nhắm về một hướng khác phá không bay đi.

Trùng hợp là không lâu sau đó, ở hơn ngàn dặm phía bên ngoài bỗng vang lên một tiếng nổ long trời lở đất. Cả tòa pháp trận màu trắng ngà vặn vẹo rồi nổ tung tạo thành vô số điểm sáng tung tóe khắp nơi. Mà ở giữa lúc này chợt lao ra một con thú khổng lồ cao đến hơn trăm trượng.

Con thú đầu lộc mình gấu, toàn thân mặc chiến giáp màu vàng. Nó ngẩng đầu gầm nhẹ rồi quay về thẳng hướng mắt trận nơi Hàn Lập đang trấn thủ, hóa thành một ngọn gió vàng phóng đi như bay.

"Các ngươi bảo vệ nơi nay cho tốt. Ta đi đón kẻ đang tới." Từng tia sáng màu lam trong mắt Hàn Lập chớp lóe đem hết thay mọi chuyện diễn ra trông rõ mồn một. Tay hắn bấm quyết thu lại màn cách âm xung quanh rồi ra lệnh cho đám vệ sỹ, sau đó lập tức hóa thành vệt cầu vồng màu xanh phóng đến chỗ con thú đầu lộc đang đến.

Với tốc độ của hai người thì chỉ giây lát đã gặp nhau.

Dương Lộc đang hóa thành con thú không lồ chợt thấy một vệt sáng màu xanh đang lao vút đến, trong lòng thoáng giật mình nhưng trên mặt lại hiện lên vẻ nanh ác. Bàn tay cực lớn của hắn vung ra phía trước.

Ầm!

Cả bầu trời ông lên dao động. Một bàn tay lông lá xù xì lớn như cả tòa núi nhỏ xé không bay đến chụp xuống phía bên dưới. Dường như nó đã bao gọn vệt sáng màu xanh đang bay vào bên trong.

Dương Lộc mừng rỡ, hắn thầm bấm niệm pháp quyết như định dùng bàn tay lông lá to đùng kìa để bóp nát vệt cầu vồng xanh.

Nhưng đúng lúc này, trong lòng bàn tay chợt vang lên tiếng thét vang.

Vệt sáng thoáng cái đã hóa thành một con giao long màu xanh sống động như thật đang giương nanh múa vuốt quẫy thân. Lập tức sau đó là vô số lưỡi kiếm xanh biếc to lớn từ cơ thể nó bắn nhanh ra, chi chít hết lưỡi này đến lưỡi khác giống như trong chớp mắt đã tuôn ra hơn ngàn cây vậy.

Bàn tay màu vàng to lớn như cả quả núi nhưng trong nháy mắt đã bị những lưỡi kiếm đâm vào rồi nhanh chóng cắt thành muôn vàn khối.

Sau đó giao long màu xanh ngâm lên rồi từ từ biến mất. Nơi cũ chỉ còn lại một người thanh niên khoác áo màu xanh.

"Nhìn dáng vẻ thì chắc đạo hữu là Dương Lộc. Không biết tại hạ có đoán sai không." Ánh mắt của Hàn Lập nhìn xuyên qua cơn gió màu vàng rồi dừng lại trên thân của con thú đầu lộc mình gấu, sau đó nhẹ nhàng hỏi.

"Ngươi là kẻ nào? Nhìn qua thì thần thông cũng không tệ, nếu đã biết ta sao không đầu hàng mà còn dám đến đây ngăn trở?" Dương Lộc thấy một màn vừa rồi cũng tỏ ra hơi bất ngờ nhưng hắn liền quát to.

"Tại hạ là Hàn Lập ở Nhân tộc, ta phụ trách trông coi mắt trận nơi này. Tuy không muốn cùng người khác tranh đấu nhưng bởi chức trách nên buộc phải bắt đạo hữu dừng lại ở đây." Hàn Lập mỉm cười thong dong.

"Hàn Lập? Chưa hề nghe nói qua. Nhưng khẩu khí rất lớn! Chỉ là một tên Đại Thừa mà cũng dám làm càn trước mặt ta!" Dương Lộc nghe vậy liền giận dữ đến điên cuồng. Bỗng nhiên hắn hít mạnh, từng mảng mây mù màu vàng quanh thân tuôn hết vào trong miệng làm cho cái bụng phía dưới phình to, trong nháy mắt thân hình đã trở thành tròn như quả bóng.

Phốc.

Con thú lại há miệng, tức thì bắn ra vô số viên đạn màu vàng, cuồn cuộn không ngừng giống như một biển cát bao la cuốn thẳng đến chỗ của Hàn Lập.

------oOo------

Chương 2418: Trảm Lộc (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hàn Lập nhíu mày, bàn tay cuốn tới bất chợt xuất hiện thêm một cái hồ lô vàng nhạt cao cỡ một tấc rồi ném nó ra phía trước.

Cái hồ lô dốc ngược, những hoa văn trong suốt bên ngoài hiện ra, thể tích của nó cũng theo đó lớn dần lên. Trong nháy mắt cái hồ lô đã biến thành một vật khổng lồ như một gian phòng nhỏ.

Hàn Lập điểm một ngón tay.

Hồ lô khổng lồ nổ vang như sấm, từ miệng nó phun ra vô số đốm sáng trong suốt bé cỡ tương tương với hạt đậu.

Thì ra đây chính là Liệt Sát Kim Cương Sa mà Hàn Lập đã đoạt được ở Ma giới.

Những hạt cát xoay tròn ở giữa không trung một lần rồi cứ một hóa trăm, trăm hóa ngàn. Thoáng chốc khắp nơi xung quanh đã trở thành một biển cát trong suốt.

"Đi"

Hàn Lập phất tay, lạnh lùng quát.

Biển cát trong suốt nổ vang rồi như thiên binh vạn mã cuốn đến phía trước.

Trong phút chốc khi hai biển cát va chạm vào nhau kịch liệt, từng trận từng trận âm thanh kim loại chà xát nhói tai truyền đến, đồng thời kéo theo là một vần sáng hai màu vàng trong chói mắt.

Mà những đám cát vàng cũng liên tục biến hóa thành vô số ảo ảnh của lang, báo, yêu ma quỷ quái điên cuồng lao đến cắn xé đối phương.

Còn biển cát trong suốt lại giống như đại dương bao la sâu không thấy đáy, mặc cho cát vàng phía đối điện có biến hóa quỷ quái thế nào thì mỗi hạt trong suốt chậm rãi di chuyển đến sát rồi dùng cách trực tiếp nhất đạp nát đối phương.

Hai người vừa so chiêu nhưng nháy mắt đã xác định được cao thấp.

Bằng mắt thường người ta có thể trong thấy diện tích của biển cát vàng đang mỗi lúc một nhỏ lại. Chưa quá vài nhịp thở mà đã nhỏ đi hơn nửa so với ban đầu.

Phanh.

Sau một trận giao động không gian kịch liệt, thân thể khổng lồ của Dương Lộc lại vọt tới thêm mấy trăm trượng ngay trên đầu Hàn Lập. Hai bàn tay đồ sộ một trước một sau kéo nhau giống như hai quả núi nhỏ chưởng mạnh xuống.

Chưởng chưa đến mà hai vầng sáng mà trắng đã tràn ra từ lòng bàn tay sau đó còn lan rộng khắp xung quanh. Làn sáng này khiến cho người ta hít thở không thông, dính đặc sền sệt bao bọc cả Hàn Lập vào trong.

Mi mắt Hàn Lập nhíu lại, một tay phất lên, một thanh kiếm xanh biếc dài chừng vài thước lập tức hiện ra. Theo cổ tay khẽ rung, thanh kiếm liền chém mạnh lên phía trên.

Hào quang màu xanh lóe lên!

Một vệt cầu vồng cỡ vài chục trượng lóe ra rồi phòng vút lên, mạnh mẽ chém vào vầng sáng màu trắng ngà đang áp xuống.

Tiếng nổ nhức óc vang lên!

Hai loại ánh sáng xanh trắng chạm nhau liền chớp lên, vệt sáng màu xanh lập tức bị bắn ngược trở lại.

Hàn Lập thấy vậy chẳng những không sợ hãi mà lại còn mỉm cười. Một cánh tay của hắn bỗng nhiên to ra, lớp da bên ngoài còn xuất hiện thêm vảy sừng màu tím vàng, sau đó đột ngột đấm thẳng lên trời cao.

Dương Lộc thấy vậy, trên mặt vừa kịp hé ra nụ cười thì chợt thấy hai bả vai rung lên, hai cỗ lực không lồ đang dũng mãnh nhập vào hai bàn tay của hắn.

Lúc này song chưởng đã áp đến, màn sáng màu trắng ngà tỏa ra đã chói lại càng thêm chói mắt. Cỗ lực bao phủ quanh người Hàn Lập càng đặc lại thêm bội phần.

Có vẻ con thú này định dùng một chiêu ép Hàn Lập thành thịt vụn.

Hàn Lập nhìn thấy một nắm quyền gầy yếu hơn rất nhiều của mình tiếp xúc với màn sáng trong nháy mắt, tức thì trên đó lóe lên vô số hoa văn màu bạc tạo thành một cái trận pháp, hơn nữa từ đó còn trào ra một cỗ uy lực cực kỳ khủng bố.

"Oanh", một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Hai làn sáng đồng loạt vỡ tan tành thành tấc tấc những mảnh vụn, mà cả song chưởng của Dương Lộc cũng bị hất văng.

Cùng lúc đó, Dương Lộc thấy một cỗ lực khủng bố ập lên thân mình, hắn không tự chủ được mà buộc phải lật đật lùi về sau.

"Ầm ầm", phải đến hơi mười bước chân con thú mới có thể đứng vững trở lại. Nó nhìn Hàn Lập, ánh mắt không dấu nổi vẻ kinh sợ. Há miệng, một đoàn sương mù như một viên đạn phun ra, chớp mắt đã di chuyển tức thời đến sát bên Hàn Lập trong gang tấc.

Lúc này khối đạn mới tỏa ra một áp lực khổng lồ khiến cho không gian ở quanh đó phải rít lên những tiếng chói tai.

Phanh!

Cánh tay màu tím vàng của Hàn Lập nhòa đi. Viên đạn thật lớn lại bị đáng văng ra ngoài, sau đó ở một nơi nào đó xa tít nó nổ tung thành một vầng thái dương màu trắng lóa, tỏa ra một đợt sóng xung kích khiến mọi nơi trong phạm vi nửa dặm quanh đó bị san phẳng thành bình địa.

Dương Lộc thấy vậy, sắc mặt trở nên tái mét.

Mà đúng lúc này, Hàn Lập vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng chắp tay bấm niệm pháp quyết. Bên ngoài thân hể hắn tỏa hào quang tím vàng chói mắt, thoáng chốc toàn thân hắn đã được bao phủ trong một vầng thái dương sáng chói. Mà trong đó lại còn truyền ra từng tiếng phượng gáy rồng ngâm.

Khi làn sáng màu tím vàng tắt đi, nơi đó chỉ còn lại một ma thần ba đầu sáu tay, trên trán mọc thêm một sừng, toàn thân bọc vảy tím vàng rực rỡ.

Ma thần này dùng ba cặp mắt màu bạc lạnh lẽo liếc nhìn Dương Lộc, sau đó tiến tới từng bước một.

Phốc, phốc...!

Cứ mỗi một bước đi, thân hình của ma thần lại lớn thêm vài phần. Sau vài chục bước mới dừng lại, lúc này toàn thân quái vật đã khổng lồ không thua gì so với Dương Lộc.

"Ở hình trạng này mới là trạng thái mạnh nhất của ta, cuộc đấu bây giờ mới chính thức bắt đầu. Đạo hữu vốn là chân linh, không biết có thể đỡ được ta mấy chiêu?" Từng tiếng ong ong từ trong miệng Hàn Lập đã biến thành ma thần truyền ra. Tiếp sau đó một cánh tay chớp lên, lưỡi kiếm màu lục bất chợt xuất hiện. Nó chỉ hơi rung mà đã tỏa ra từng đợt dao động của pháp tắc nhộn nhạo.

"Chân Ma Thể! Huyền thiên chi bảo!"

Đến cả Dương Lộc vốn luôn cho rằng mình hiểu biết rất rộng. Nhưng sau khi thấy Hàn Lập biến thân rồi thanh kiếm trong tay hắn liền hoảng hốt kêu lên, trong nội tâm hắn cũng chìm xuống đến mức sâu nhất.

Ở nơi khác, một biển lửa đỏ đậm bao phủ lấy phạm vi rộng khoảng mười dặm. Trong đó từng ánh kiếm màu bạc lóe lên không ngừng, thỉnh thoảng còn truyền đến những tiếng nổ như sấm rung chớp giật.

Bỗng nhiên tiếng sét đánh đinh tai, những ánh kiếm đột nhiên biến mất không thấy, thay vào đó là một lưỡi kiếm cao lớn chọc trời đột nhiên hiện ra trên đỉnh của biển lửa rồi chém xuống.

Trong biển lửa rít lên, một con quái giao màu đỏ râu dài lập tức lao ra phun từng đoàn lôi hỏa nghênh đón lưỡi kiếm.

Chỉ thấy hào quang màu bạc chợt lóe, lưỡi kiếm to lớn liền hóa thành một màn kiếm mênh mông xuất hiện phía dưới con quái giao rồi mạnh mẽ đem biển lửa chẻ làm đôi.

Tiếp đó thanh kiếm mờ ảo rồi biến mất. Ở nơi cũ chỉ còn lại một gã trung niên khuôn mặt bình thường mặc áo bào tro.

Non nửa thân hình của người này biến mất không thấy bóng dáng, miệng viết thường còn cháy xém đen thui nhưng không một giọt máu nào chảy ra. Hắn dùng vẻ mặt khiếp sợ nhìn về con quái giao không nhúc nhích ở trên cao.

"Hỏa Tu Thú, vậy mà trên đời lại thực sự có loại thánh thú hệ hỏa này. Xem ra nó do tên chân tiên kia mang từ Tiên giới tới. Đáng tiếc chỉ là một con rối còn trí khôn lại không có, ngược lại trừ khi phải vận dụng Cửu Cấp Diệt Chân Đại Pháp còn không thì đừng mong thắng được. Nhưng dù vậy mà lúc này..." Người áo xám cúi đầu vận dụng bí thuật để khôi phục lại thân thể nhưng hiệu quả chút nào. Cuối cùng hắn đành cười chua chát.

Lúc này, cơ thể to lớn của con quái giao vốn không nhúc nhích bỗng chốc vỡ ra thành vô số khối nhỏ. Tiếp đó một đoàn lửa màu đỏ từ giữa tuôn ra, ùn ùn cuốn đến mọi nơi xung quanh.

Người mặt ao xám giật mình, hắn không lưỡng lự thét lớn, lại hóa thành một thanh kiếm màu bạc khổng lồ phóng vút lên cao bắt đầu đâm chém biển lửa.

Khoảng chừng một tuần trà trôi qua, biển lửa đỏ rực dần dần nhỏ đi, cuối cùng tan biến mất.

Lúc này ở chỗ thân thể con quái giao lúc nãy thân hình màu xám hiện ra không tiếng động, hắn quan sát mọi nơi, xác thực không còn sót lại bất cứ cái gì, mà sắc mặt cũng dần trở lên âm trầm.

Hắn do dự tại chỗ một lúc rồi thở dài, đột nhiên bàn chân khẽ giẫm, hóa thành một thanh kiếm sáng lóa xé không bay đi.

"Vậy mà Hỏa Tu Tử lại thất bại." Mã Lương thì thầm với giọng hầu như không thể nghe thấy, nét mặt hiện ra vẻ bất ngờ.

"Hừ, nếu không phải ngươi không chịu cởi bỏ cấm chế trên thần hồn của ta, mặc dù không thể vận dụng hết mười phần thực lực nhưng chỉ với một người ở giới diện này sao có thể thắng ta được." Một giọng nói rất nhỏ khác ở hư vô gần đó truyền ra.

Tiếp theo trước xa xa trước người Mã Lưỡng chợt dao động. Một đoàn lửa đỏ đậm lớn cỡ quả trứng gà lẳng lặng hiện ra. Đốm lửa chợt lóe, hóa thành một người tí hon rồi bình thản nhìn về phía gã chân tiên.

"Hừ, cởi bỏ cấm chế? Ở giới diện này ngươi không nên mơ mộng. Trừ khi trở lại Tiên giới, nếu không thì ta tuyệt đối không mạo hiểm làm việc này. Lúc này ngươi tỉnh lại cũng đã không tệ rồi. Nhưng ta sẽ lập tức khiến ngươi trở về trạng thái ngủ say. Với thực lực của người còn thêm thân thể bất diệt cũng đủ dùng rồi." Mã Lương hừ lạnh.

Vừa dứt lời, hắn há mồm phun ra một đoàn may vàng cuốn tới.

Tên tí hon đỏ đậm vừa tiếp xúc với đám mây, trong nháy ý thức nó biến mất rồi lại trở về trạng thái đờ đẫn như lúc đầu.

Mã Lương phất tay áo, một tấm phù màu vàng bay ra, dán sát lên người tí hon.

Tiếp đó hắn lấy ra một cái hộp ngọc, mở nắp rồi khua lên. Lập tức một làn khí trắng cuốn tên tí hon vào bên trong.

Mã Lương bắt hộp ngọc vào tay rồi ngẩng đầu nhìn lên bên trên, theo bản năng hắn hơi nhíu mày.

Lúc này, tuy rằng trên bầu trời vẫn liên tục nổ vang từng tiếng tranh đấu không dứt. Nhưng bất kể là tám con huyết long, hay mấy tên khổng lồ vẫn càng lúc càng yếu thế trước đám tu sỹ Đại Thừa Ngân Cương Tử hay đàn Hắc Nghê. Bọn chúng không thể không lùi dần lại gần khu vực đám mây máu, dựa vào luồng chân nguyên khổng lồ từ trong đám mây liên tục truyền ra mới miễn cưỡng trụ vững được.

Nhưng với hiện thực đang diễn ra thì phương pháp đó chẳng chống chọi được lâu.

Ánh mắt Mã Lương ở trong đám mây quan sát hết trận chiến xong rồi quay qua một chỗ khác, thì ra hắn lại chăm chú ngắm nhìn một quầng sáng nhỏ trong lòng bàn tay.

Bên trong quầng sáng đang hiện ra một con ma vật ba đầu sáu tay rất lớn. Một tay nó cầm thành kiếm to, tay khác thì đang sách thêm cái đầu của con thú không lồ bên cạnh thân thể của nó.

"Chân Ma Thân, huyền thiên chi bảo. Không ngờ người này lại thủ hộ ở mắt trận. Hai lần bọn chúng đều thắng trước, thật khó giải quyết! Xem ra lúc này không thể nào không giải trừ phong ấn thêm một lần nữa rồi. Dù sao cũng đã tìm được mục tiêu, giờ phút này cũng chẳng cần phải lưu giữ lại cái gì." Mã Lương lẩm bẩm tự nhủ, một tay khẽ phất, lập tức một tấm bùa màu vàng chói mắt hiện ra.

------oOo------

Chương 2419: Chân Tiên Chi Thân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mặt ngoài tấm phù có vô số hoa văn màu vàng nhỏ bằng hạt gạo chớp lóe liên tục. Nó hóa to biến nhỏ, vặn vẹo giữa hai ngón tay không ngừng giống như cực kỳ có linh tính.

Mã Lương chau mày đắn đo một lúc, cuối cùng mới kiên quyết phất tấm phù lên.

Phốc!

Tấm phù lóe sáng, lập tức hóa thành một làn hào quang vàng rực dài mấy trượng xé gió bay lên bao bọc lấy toàn thân Mã Lương, chớp động chói chang, bay lượn không ngừng.

Cùng lúc này, Mã Lương bắt đầu chắp tay niệm chú. Trong miệng liên tục tuôn ra từng tràng âm thanh tối nghĩa khó hiểu.

Chỉ thấy hai loại khí đen trắng đồng loạt tuôn trào, thế rồi tên thanh niên áo đen bắt đầu tỏa ra khí tức cực kỳ khủng bố. Chẳng những vậy loại khí tức này càng lúc càng lớn mạnh, trong nháy mặt làm không gian quanh đó bị đè nén tạo thành các âm thanh ong ong nho nhỏ.

Khí tức mạnh mẽ đến mức này dường như không thể được xuất hiện ở Linh giới mới đúng.

Mà bên ngoài đám mây, Ngân Cương Tử điều khiển một vật hình con thoi màu bạc dài hơn trăm trượng xuyên thủng rồi phá nát một con huyết giao phía đối diện, hắn liền tỏ vẻ đắc ý. Nhưng ngay sau đó, bất chợt sắc mặt tái đi, ánh mắt lóe sáng bắt đầu nhìn vào trong đám mây.

Các tu sỹ Đại Thừa khác cũng đồng loạt cảm nhận được khí tức khủng bố toát ra từ bên trong đám mây. Lập tức các thao tác tấn công của bọn họ chậm lại, không hẹn mà cùng nhau quan sát động tĩnh bên trong.

Còn về phần đang kiểm soát toàn bộ cục diện trên vòng sáng trên cao, sau khi cảm thấy được cỗ khí tức kinh khủng nhưng Minh Tôn không tỏ vẻ gì khác thường, ngược lại hai mắt hắn khẽ nhíu, nhìn kỹ còn thấy được một tia mỉm cười chờ đợi.

Phanh.

Một pháp trận bằng ánh sáng hiện ra trên vầng tròn. Đến khi hào quang tan đi, Hiên Cửu Linh vẫn khoác áo màu xám tro bước ra với khuôn mặt tái nhợt.

"Sao thế? Có vẻ ngươi bị tổn thất không nhỏ. Nhưng chắc là đã giết con yêu tinh kia rồi chứ?" Minh Tôn quay đầu nhìn, chỉ thấy tên đồng bạn của mình đã mất một nửa thân thể mới kinh hãi thốt lên.

"Không có gì. Con yêu thú kia là một hỏa trung thánh thú người ta thường đồn đại. Cũng may chỉ là một con rối không có thần trí, bằng không thì ta đã không thể trở về. Dù vậy thì ngươi cứ yên tâm, ta đã giết nó, mắt trận cũng bình yên vô sự, không có gì phải lo lắng." Hiên Cữu Linh thở dài nói.

"Hỏa thánh thú! Cũng khó trách, đối phương là người ở Tiên giới nên có linh thú này mang theo cũng không phải điều đáng lạ. Đừng nói với ta là ngươi đã vận dụng Cửu Kiếp Diệt Linh Đại Pháp chứ?" Minh Tôn nghe xong thoáng giật mình, nhưng dường như chợt nhớ ra điều gì.

"Yên tâm. Đại pháp đó là cơ hội duy nhất để giết tên chân tiên, làm sao ta có thể tùy ý vận dụng được. Nếu sớm dùng nó thì ta đã không phải chật vật thế này." Hiên Cửu Linh nhăn mặt một lúc mới trả lời.

"Vậy tốt lắm. Tên chân tiên kia đang bắt đầu cởi bỏ phong ấn, chuẩn bị phục hồi hoàn toàn thực lực. Sau đó không lâu cũng sẽ đến lúc ngươi phải ra tay, hãy mau chóng ăn viên Thủy Nguyên Đan vào rồi luyện hóa, loại đan dược này đối với tình trạng vết thương ngươi có chút tác dụng." Nét mặt của Minh Tôn bình ổn trở lại, tay áo khẽ phất, một viên đan dược xanh lam bắn đến trước người mặc áo xám.

"Cám ơn. Thủy Nguyên Đan khá phù hợp với tình hình của ta lúc này." Hiên Cửu Linh cũng không khách khí. Hắn lập tức đón lấy viên đan rồi thuận tay bỏ vào miệng nuốt trửng. Tiếp đó hắn ngông nghênh ngồi thẳng xuống nhắm mắt chữa thương.

Ngay lập tức, nơi miệng vết thương trên cơ thể hắn tràn ra làn sáng màu lam dịu dịu. Nơi làn sáng tràn qua, những vết cháy xém lập tức được gột rửa sạch sẽ, đồng thời vô số tơ máu rậm rạp đan xen vào nhau, một lần nữa tạo thành từng khối máu thịt như cũ.

Minh Tôn thấy được vậy mới dời mắt đi, lại nhìn về bên trong đám mây máu phía xa.

Chỉ thấy trong đám mây truyền ra những tiếng nổ ầm ầm khiến đám màu loãng điên cuồng chao đảo, thoáng chốc liền dấy lên ba cơn sóng thật to.

Tám con huyết long với bốn tên khổng lồ nhờ kích thích của đám mây nên mạnh lên rất nhiều, lúc này chúng có thể trực tiếp chống đỡ công kích của đàn Hắc Nghê với mấy tu sỹ Đại Thừa mà không phải chật vật.

Mà trong đám mây máu, cỗ khí tức ban đầu vốn đã kinh khủng thì giờ đây càng lúc càng mạnh lên làm bất kỳ ai cũng phải kinh hãi.

Trên không trung chợt vang lên tiếng sét, một đám mây bảy màu không hề ảnh hưởng bởi trận pháp Lưỡng Nghi Vi Trần bất chợt hiện lên rồi điên cuồng khuếch tán, trong nháy mắt đã bao bọc kín lấy toàn bộ vùng đất Minh Sát.

Bỗng chốc đám mây bắt đầu chuyển động, đồng thời bên trong nó vang lên từng tiếng sấm chói tai, từng tia chớp màu tím vàng nhập nhoàng thoát ẩn thoát hiện.

Trong đám mây máu, Mã Lương vẫn chắp tay niệm chú, hai mắt cũng gần như khép kín.

Bốn phía hư không vặn vẹo rồi đột nhiên lóe lên chi chít các ký hiệu màu vàng. Các ký hiệu quay tròn, hóa thành bảy tám sợi sích phân biệt cuốn lấy thân hình của Mã Lương.

Oanh, một tiếng nổ khô khốc.

Tấm phù đang bay lượn cao thấp chung quanh cũng đột nhiên nổ tung, hóa thành vô số các sợi tơ vàng rực. Những sợi tơ chớp lóe rồi bao bọc lấy toàn bộ những sợi sích vào bên trong.

Một tiếng động cao vút!

Đỉnh đầu của Mã Lương mở rộng, một người bé xíu lập tức chui ra.

Người tí hon này vẫn bình thản như thường, chỉ nâng tay vẫy về phía những sợi sích màu tím vàng vốn đã bị bao bọc.

Phốc, phốc...!

Nhưng sợi sích lập tức hóa thành bảy tám đạo hào quang vàng chói bắn thẳng vào thiên linh của Mã Lương, chớp lóe lên rồi biến mất dạng.

Người tí hon cũng nhoáng lên, hóa thành một gợn may bay về thiên linh.

Mà lúc này, cỗ khí tức kinh khủng phát ra từ trên người Mã Lương nổ ông ông rồi biến mất hút. Đôi mắt đang nhắm nghiền chậm rãi mở ra, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lẽo.

Trên nền trời lại vang lên tiếng sấm đinh tai, mây mù bảy màu dày vốn dày đặc khắp nơi cùng với những tia chớp tím vàng nhập nhoàng bỗng chốc tan biến hết.

Chỉ sau vài nhịp thở, màn trời cao cuối cùng đã khôi phục như ban đầu, cứ như mọi việc từ trước đến giờ chỉ là ảo mộng vậy.

Tuy đám người Ngân Cương Tử không thể xác định được việc gì đã sảy ra trong đám mây nhưng khi cỗ khí tức khủng bố kia biến mất, bọn họ liền thở phào, tiếp tục điều khiển thần thông cùng bảo vật tấn công đến đàng trước.

Mà đúng lúc này, Mã Lương khẽ phất cánh tay về hư không phía bên ngoài.

Tám con giao long và bốn tên không lồ gầm lên giận dữ, vô số tia chớp bạc bên ngoài cơ thể chúng lóe lên, huyết quang tỏa sáng chưng rồi vỡ tung, hóa thành một trời mưa máu bao bọc lấy toàn bộ không gian quanh đó.

Bọn Ngân Cương Tử bị bất ngờ nên kinh hoảng thi pháp để tránh né.

Bốn con Hắc Nghê chỉ uốn éo thân mình, hóa thành một trận khí đen biến mất không thấy.

Nhưng phạm vi bao phủ của trận mưa máu quá lớn, mới lại bởi ban đầu nó xuất hiện quá đột ngột nên khiến cho gã đầu bóng cùng thiếu phụ đeo đầy trang sức bằng ngọc vốn hơi chậm chạp lập tức phải gánh chịu công kích.

Trong lòng hai bọn họ trầm lặng xuống!

Gã đầu trọc lập tức gầm nhẹ, mấy món bảo vật vẫn đang bay quanh thân thể hắn chợt tỏa hào quang sáng chói, hóa thành một màn sáng bảo vệ. Đồng thời thân hình hắn mơ hồ, lập tức biến thành một cái bóng đen mờ mờ ảo ảo.

Còn thiếu phụ mặc cung trang màu lục nhạt trầm mặt, hai chắp lại bắt quyết.

Từng tiếng xé gió nổi lên!

Những viên châu ngọc trên tóc nàng lập tức hóa thành hơn mười kiện bảo vật phòng ngự bắn ra. Không những thế, đỉnh đầu của nàng hình thành vô số loại cấm chế phòng ngự. Hơn nữa tấm áo cung trang nàng đang khoác tỏa ánh sáng mờ nhẹ kèm các loại ký hiệu xanh biếc hình thành một pháp trận phòng ngự khác bao phủ toàn thân.

Hai người này không hổ là cao thủ trong các tu sỹ Đại Thừa. Vừa nhìn thấy màn mưa máu màu đỏ đậm đã cảm nhận được uy lực khủng bố ẩn chứa ở bên trong. Cả hai không hẹn mà đồng loạt thi triển các biện pháp phòng ngự mạnh nhất của chính mình.

Ngay sau đó, gần trăm giọt máu rơi lên hai người này.

Kết quả là giọt máu vừa tiếp xúc lên màn sáng do các loại bảo vật phòng ngự tạo thành liền phát ra một làn khói rồi nhẹ nhàng xuyên qua, trực tiếp chạm lên vòng hộ thể của hai tu sỹ Đại Thừa.

Hai tiếng kêu thảm thiết truyền tới.

Người đầu trọc với thiếu phụ mặc cung trang màu lục hóa thành hai vệt sáng mau chóng lao ra khỏi cơn mưa máu. Nhưng chưa đợi cho thân hình của họ ổn định, mấy người bọn Ngân Cương Tử nhìn qua đều lạnh buốt cả sống lưng.

Chỉ thấy da thịt trên khuôn mặt của người đầu trọc đã tiên tan đâu hết, để lộ ra lớp xương cốt màu trắng bạc lờ mờ khiến cho người khác hết hồn kinh hãi.

Còn khuôn mặt của thiếu phụ mặc cung trang vẫn an ổn, chỉ có điều một cánh tay nàng đã biến đâu mất, ngay cả xương cốt cũng không sót lại mẩu nào.

"Trận mưa máu kia là loại công kích gì? Sao đang sợ đến vậy!" Ô Linh phu nhân nhìn thấy cảnh tượng trước mặt lền sửng sốt.

Sắc mặt những người khắc trở nên dơ dự không quyết.

"Nghe đâu khi huyết luyện đến cức hạn sẽ sinh ra huyết nguyên lực, lời đồn rằng, một giọt này rơi xuống cũng đủ xuyên thủng mọi đất đai sông biển. Một màn vừa nãy, tuy không phải đáng sợ như lời đồn đại nhưng cũng không kém quá xa." Sắc mặt của mấy người bọn Ngân Cương Tử dao động liên tục. Minh Tôn bước nhanh từ trong hư không ra nói với vẻ nghiêm nghị cực kỳ.

"Huyết nguyên lực? Ha ha, một chút xíu này sao dám gọi như vậy, chẳng qua là lúc trước ta thu thập các loại linh huyết rồi luyện hóa sơ qua thôi, vẫn còn thua xa huyết nguyên lực thực sự cả vạn dặm." Trong đám mây truyền ra dọng nói lạnh nhạt.

Máu loãng trong đám mây tách ra hai bên, từ giữa hiện ra gương mặt của Mã Lương đang cười lạnh lẽo.

Vừa thấy Mã Lương xuất hiện, mấy người bọn Ô Linh phu nhân "a" lên rồi đổ dồn ánh mắt về người đối diện.

"Các hạ là người đến từ Tiên giới?" Minh Tôn nhíu mày, nhưng lại cực kỳ bình tĩnh.

"Không sai. Bổn tọa đã tu thành chân tiên thân từ không biết bao nhiêu năm về trước. Lúc này đến đây bởi vì trọng trách trên mình, nếu không một giới diện của các ngươi nhỏ thế này sao đáng để ta quan tâm." Mã Lương vẫn lạnh nhạt trả lời.

"Trọng trách? Đạo hữu có chuyện tình gì liên quan đến Linh giới bọn ta? Có thể nói rõ một chút không?" Trong lòng Minh Tôn chợt động, vẻ mặt vẫn không biến đổi chút nào.

"Không quan trọng. Việc này ta đã có manh mối, chỉ cần đập chết đám kiến hôi các ngươi là coi như hoàn thành. Còn bây giờ, ta sẽ đích thân đưa các ngươi đi trước." Mã Lương lạnh nhạt nói, mặc kệ đám tu sỹ Đại Thừa phía trước muốn phản ứng gì nhưng tay hắn đã hoành ra trước người, năm ngọn tay chụm lại kết một pháp quyết cực kỳ cổ quái.

------oOo------

Chương 2420: Chân Tiên Chi Thân (hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Oanh” một tiếng!

Bên người Mã Lương đột nhiên nổi lên kim lam hai loại phù văn kì dị, theo sự biến đổi của thân hình của hắn mà tầng Kim Hà phóng lớn, đồng thời lúc này một tầng Lam Diễm từ bên trong kim quang hiện ra, lập tức Lam Diễm lại điểm chút kim quang lăng không hiện thế…

Một tầng Kim Hà, một tầng Lam Diễm, cả hai giao thoa trùng điệp, chỉ trong nháy mắt không biết trên người Mã Lương được trọng điệp bao nhiêu tầng.

Hắn chuyển đổi cực nhanh, cho dù bọn Ngân Cương Tử đứng cách đó không xa hơi thả thần thức ra một chút cũng có cảm giác đầu váng mắt hoa mất rồi.

Những cường giả Đại Thừa trong nội tâm cũng đều thất kinh biến sắc, không hẹn mà cùng đề cao tinh thần cảnh giác.

Lúc này, sắc mặt Minh Tôn cũng hơi đổi, trong mắt hiện lên một tia lãnh ý.

Đúng lúc này, Mã Lương cười to một tiếng, vòng sáng bảo vệ trên người bỗng nhiên hóa thành thực thể với màu hoàng kim rực rỡ, đột nhiên hắn bước tới phía trước một bước. ‘Vèo” một tiếng, thân hình hắn cuồng biến lên vô số lần thành một gã Kim Sắc cự nhân cao hơn ngàn trượng, đồng thời pháp quyết trong tay hơi điểm, bên ngoài da thịt hiện lên mọt cây Kim Sắc Linh Văn, một cỗ pháp tắc chi lực cũng theo đó mà chỉ trong một thoáng đã bao phủ toàn bộ bầu trời.

Lưỡng Nghi Vi Trần Trận lúc này bị lực lượng của cỗ Pháp Tắc Chi Lực trùng kích xuống, chỉ trong nháy mắt đã trở nên hỗn loạn cực kỳ, cơ hồ trong chốc lát đã bị suy yếu hơn phân nửa, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì bộ dạng mà chưa bị tiêu tan.

“Linh Vực! Hắn vậy mà có thể ở hạ giới mà thi triển Linh Vực. Điều này không có khả năng! Dưới tác dụng của giao diện chi lực, hắn sao có thể làm ra loại sự tình này.” Ô Linh Phu Nhân nghẹn họng trân trối, trên mặt đầy vẻ khó tin.

Những kẻ khác trong bọn Ngân Cương Tử thân là cường giả Đại Thừa kỳ, tự nhiên cũng nhìn ra lai lịch thần thông của Mã Lương sau khi biến thân, sắc mặt cả bọn đều đại biến, thậm chí có vài phần sợ hãi rồi.

Lúc này, Mã Lương đã không còn phải chịu áp chế của giao diện chi lực, hắn đã khôi phục thực lực như lúc ban đầu, có thể thúc giục Linh Vực mà chỉ khi hắn còn toàn thịnh ở Tiên Giới mới có thể thi triển.

Những tu sĩ Đại Thừa kỳ ở đây có kẻ nào là không tâm cao khí ngạo, nhưng lúc này, khi phải đối mặt với một gã Chân Tiên mà thực thụ không phải chịu áp chế của giới diện chi lực thì tất cả đều tâm tàn ý lạnh, dù cho mọi người liên thủ cũng căn bản không có chút hi vọng thủ thắng.

“Hắc hắc, cái này sao có thể tính là Linh Vực, bất quá Linh Vực chính thức của bổn tiên lũ con sâu cái kiến các ngươi rất nhanh sẽ có thể thấy được, hiện tại nều còn chút thần thông nào thì mau thi triển ra, bằng không để khi bổn tiên ra tay trên đường tới suối vàng lại nói ta không cho các ngươi cơ hội.” Thân thể Kim Sắc cự nhân sáng chói, hai mắt của hắn một bên là kim mang chói mắt, một bên là Lam Diễm cuồn cuộn, phát ra tiếng nổ mạnh ầm ầm nổ, đột nhiên hắn đưa một ngón tay hướng lên bầu trời.

Tiếng nổ trầm đục vang lên, theo đó một cột sáng kim sắc từ chỗ đầu ngón tay phóng lên trời, dung không nhập vào chín từng mây không thấy bóng dáng.

Sau một khắc, toàn bộ hư không đột nhiên run lên, những quang điểm Kim Sắc kia đột nhiên hóa thành những vầng sáng Kim Sắc, từng đoàn từng đoàn bạo liệt mà ra, cơ hồ đem trọn hư không tất cả đều nhuộm thành một màu Kim Sắc.

Phía dưới đại địa đã từng hồi đất rung núi chuyển, nứt ra từng đạo từng đạo Kim Sắc, từng tòa núi lửa Kim Sắc theo đó nhanh chóng tuôn ra, một cổ dung nham Kim Sắc cũng từ đó mà đầm đìa phun ra..

Trong chốc lát, thế giới phảng phất đều biến thành một biển màu Kim Sắc.

Một màn khủng bố như vậy, khiến cho tâm tình bọn Ngân Cương Tử như rớt thẳng xuống vực sâu.

“Chư vị đạo hữu không cần sợ hãi, tuy không biết tại sao hắn còn có thể thi triển Linh Vực, nhưng tuyệt đối không thể duy trì quá lâu, nếu không lúc trước hắn đã trực tiếp thi triển rồi, sao phải dùng một ít Khôi Lỗi dây dưa cùng chúng ta.” Chứng kiến một màn như vậy, sắc mặt Minh Tôn đồng dạng cũng vô cùng khó coi, nhưng lập tức trấn tĩnh hét lớn một tiếng cảnh tỉnh chúng tu sĩ.

Bọn Ô Linh Phu Nhân nghe xong cũng hiểu được vài phần đạo lý, nhưng sau vài lần nhìn nhau, đồng dạng đều nhìn ra trong mắt đồng bạn một tia chần chừ.

Lúc này, ở phia đối diện, Kim Sắc cự nhân, lại vô cùng bình thản, hai mắt khép hờ đứng tại chỗ bất động, bộ dạng tựa hồ như đang điều tức pháp lực thể nội.

Lúc này, phạm vi Kim Sắc Linh Vực dùng mắt thường có thể thấy được rất nhanh hướng bốn phương tám hướng mà khuếch tán ra, bên tu sĩ Linh Giới vốn đang ở phụ cận không dám chậm trễ chút nào, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất có thể chạy ra bên ngoài, không dám để mình bị cuốn vào Linh Vực Kim Sắc.

Ngân Cương Tử một lần nữa đứng vững ở thân hình, sắc mặt âm trầm, con mắt vòng vo nhìn vài cái về sau, bỗng nhiên hướng tới Minh Tôn hỏi:

"Với thực lực của đối phương bây giờ, chỉ sợ không phải là thứ mà chúng ta có thể ngăn cản, chỉ cần hơi vô ý một chút thì khả năng vẫn lạc là rất cao. Minh huynh có phải hay không cũng nên vận dụng một ít thủ đoạn áp trục khác! Ngân mỗ cũng không tin đạo hữu chỉ chuẩn bị một đòn sát thủ duy nhất là Lưỡng Nghi Diệt Trần trận này."

"Hừ, Ngân đạo hữu yên tâm, lúc này hắn đã dùng tới thần thông chân chính của tiên nhân, lão phu tự nhiên cũng sẽ không ngồi yên mà nhìn. Để đối phó Linh Vực, lão phu đúng là đã chuẩn bị xong hai phương pháp khắc chế, tuyệt sẽ không để cho mấy vị đạo hữu không công đi chịu chết." Minh Tôn hừ một tiếng, không lưỡng lự trả lời.

Vừa dứt lời, hắn hít sâu một hơi, một tay bấm niệm pháp quyết, hai tay áo run lên, lập tức từng khỏa tinh cầu màu đen từ bên trong liên tiếp bay ra, từng đoàn từng đoàn chớp động không thôi, tại phụ cận bay múa bất định, phảng phất như những đóa cự hoa hắc sắc nở rộ.

"Phốc" một tiếng, những đóa hoa hắc sắc bỗng nhiên lóe lên, hình thành một tòa hắc sắc quang trận vô cùng lớn, điên cuồng khuếch trương ra bốn phía, đem bọn Ngân Cương Tử tất cả đều bao bọc vào phía trong, đồng thời cũng đem Kim Sắc Linh Vực ở phía đối diện đang không ngừng phát ra hào quang Kim Sắc ngạnh sanh chống đỡ, khiến nó không cách nào có thể khuếch tán sang phía này.

Đồng thời trong hắc sắc quang trận các loại phù văn màu đen tuôn ra không ngừng, mơ hồ truyền ra trận trận phạm âm, khiến cho tâm thần người nghe vô cùng thư thái, tâm hồn rơi vào trạng thái si mê quỷ dị.

"Cực Nhạc Phạm Hà giới! Đây không phải một bộ hộ pháp chí bảo Phật môn của Linh giới sao, vậy mà lại rơi vào tay đạo hữu." Vị cung trang nữ tử vừa mừng vừa sợ nói.

"Hắc hắc, bảo vật này là bổn minh trong lúc vô tình lấy được, mặc dù không cách nào cùng đối phương Linh Vực đánh đồng, nhưng tạm thời bảo vệ mấy vị đạo hữu có lẽ không phải là vấn đề lớn.

Nếu như vậy còn chưa đủ, ta còn có thủ đoạn khác để đối phó." Minh Tôn cười hắc hắc một tiếng nói.

"Tốt, nếu đạo hữu đã có kế sách ứng đối, lão phu sẽ quyết theo ngươi liều một phen. Chỉ cần có thể chém giết tên tiên nhân này thì bốc lên một chút phong hiểm có được tính là gì". Gã đại hán đầu trọc có nửa bên mặt rỗ bị hủy, sau một hồi cân nhắc, cũng quyết định nói, hắn chỉ còn một nửa gương mặt sau một hồi vặn vẹo trong lại càng phát ra vài phần dữ tợn.

"Ta cũng tiếp tục lưu lại, nhưng trước tiên phải nói nếu là trong chốc lát liên minh xuất hiện tình thế không tốt, thiếp thân cũng sẽ không ở tại chỗ này mà chịu chết oan uổng đâu đấy." Ô Linh Phu Nhân lạnh lùng nói.

Bọn Ngân Cương Tử sau một hồi cân nhắc, mặc dù không có nói gì nữa, nhưng là rõ ràng đều đưa ra quyết sách trước tiên nên thăm dò uy lực LInh Vực của đối phương, sau đó mới đưa ra quyết định chính thức.

Minh Tôn tự nhiên là đem tâm tư của những cường giả Đại Thừa này toàn bộ nắm rõ trong lòng, nhưng cũng cười cười, không hề đả động tới, ngược lại miệng hơi động một chút hướng bọn hắn truyền âm tới một câu:

"Chư vị yên tâm, nếu ta thực sự không có đối sách đối phó tên tiên nhân này, lão phu cũng sẽ không để cho chư vị phải tiếp tục lưu lại đây mà chịu chết. Nhưng chư vị chớ quên sự tồn tại của Hiên Cửu Linh đạo hữu, chỉ cần chúng ta cấp cho Hiên huynh một cơ hội tốt thì việc đánh bại đối phương vẫn còn không ít hi vọng."

Những cường giả Đại Thừa ở đây khi nghe nói như vậy, trong nội tâm đều khẽ động.

Dùng thực lực của Hiên Cửu Linh trước kia có thể chém giết qua chín đầu Chân Linh uy danh hiển hách, cộng thêm việc một mực ẩn thân bên cạnh mà giờ này bọn hắn vẫn hoàn toàn không phát hiện ra khiến cả bọn đều tăng thêm đôi phần tin tưởng...

Đúng lúc này, Kim Sắc cự nhân ở phía đối diện rốt cục một lần nữa mở ra hai mắt, pháp lực của hắn giờ phút này rốt cục cũng đã chuyển hóa thành Tiên Linh lực, có thể thi triển một ít bí thuật Tiên giới mà không hề phải lo lắng tới chuyện bị cắn trả về sau.

Đối diện những con sâu cái kiến này cho rằng hắn là muốn vận dụng Linh Vực để công kích đã là ngàn sai vạn sai lầm rồi.

Đối với một vị tiên nhân mà nói, linh vực của bản thân tuy có thể dùng làm một loại thủ đoạn công kích, nhưng công dụng lớn nhất của nó lại là thủ đoạn phụ trợ tu hành. Lúc này đây, hắn căn bản không hề có ý định dùng nó để trực tiếp công kích.

Mã Lương nghĩ tới đây, liếc mắt đánh giá hắc sắc quang trận phía trước, cười lạnh một tiếng, một tay lăng không đánh tới Huyết Hà dưới thân một trảo.

Tiếng nổ ầm ầm tiếng vang lên!

Hai bên Huyết Hà cuồn cuộn thu lại phía sau,hóa thành một chiếc tỉ ấn hình vuông cực lớn.

Mặt ngoài tỉ ấn huyết diễm không ngừng thiêu đốt, bốn phía mơ hồ có vô số đồ án người, trùng, thú… chồng chéo lên nhau. Phía trong tinh quang lưu chuyển, những đồ án này đều trông rất sống động chuyển động không thôi, phảng phất toàn bộ là vật sống, nhưng lại khiến cho người xem không khỏi sởn hết cả gai ốc.

Để có bảo vật này hắn phải thiên tân vạn khổ mới có được, không biết đã huyết tế bao nhiêu sinh linh cường đại mới cuối cùng mới có thể hoàn thành vạn linh huyết tỉ.

Hiện tại hắn đã có Tiên Linh lực, có thể đủ phát huy hơn phân nửa uy năng của bảo vật này, cho dù là như vậy thì dùng để đánh chết một gã Chân Tiên cùng giai bình thường cũng là việc vô cùng dễ dàng, còn dùng để đối phó những con sâu cái kiến trước mắt này thật đúng là có chút cảm giác giết gà mà dùng dao mổ trâu, hơn nữa việc phải tiêu hao chân nguyên chi lực cũng không phải là nhỏ, nhưng vì muốn lập tức chấm dứt trận chiến này, bất luận trước mắt dù là những con sâu cái kiến thì hắn cũng buộc phải dùng tới.

Mã Lương trong nội tâm nghĩ như vậy, Kim Sắc cự nhân quát khẽ một tiếng, đem hơn phân nửa Tiên Linh Lực trong thể nôi rót vào bên trong tỉ ấn, đồng thời hướng phía trước mà ném tới.

Một tiếng sét đánh!

Huyết sắc tỉ ấn lăng không một đường bay tới, thoáng một cái đã biến mất không thấy gì nữa

Sau một khắc, hắc sắc quang trận một hồi rung lên kịch liệt, sương mù màu máu cuồn cuộn ngưng tụ về sau, một quái vật khổng lồ đỏ tươi như máu cao tới vài trăm ngàn trượng từ trong hư không mà hiển hiện ra... Mặt ngoài huyết quang vạn trượng, các loại hư ảnh người trùng cá trùng nhao nhao biến ảo mà ra, còn phát ra thanh âm ô ô kỳ quái vang vọng trên toàn bộ bầu trời.

Huyết sắc cự ấn từ từ đập xuống, khiến phía dưới hư không bỗng nhiên run lên một cách khó hiểu.

Đối diện với nó là hắc sắc quang trân lúc này càng vặn vẹo, gào thét kịch liệt. “Phanh”, sau một hồi loạn hưởng bên trong tám mươi mốt khỏa hắc sắc tinh châu giống như pháo nổ, liên tiếp bạo liệt mà tan.

Toàn bộ hắc sắc quang trận sau một hồi gào thét đã bị lăng không mà diệt, khiến cho chúng tu sĩ ở phía trong vừa mới chuẩn bị công kích, tất cả đều trợn mắt há mồm.

“Đi “

Cũng không biết là ai hét to một tiếng, Ô Linh Phu Nhân mấy người thân hình khẽ động, thoáng một cái đã hóa thành mấy đạo độn quang nhanh chóng chạy đi, nhưng vừa mới chạy được vài chục trượng, trong không trung liền truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Bên trong phương viên trăm dặm toàn bộ hư không trong truyền tới một cỗ sức ép vô cùng lớn, không khí xung quanh như đông cứng lại, thoáng một lát toàn bộ so với thép tinh còn muốn cứng rắn hơn.

Mấy đạo độn quang bị cổ sức ép này đánh bật về phía sau, toàn bộ đều không thể tự chủ mà tán loạn ngã xuống, trên không trung một lần nữa biến thành Ô Linh Phu Nhân cùng vài tên Đại Thừa cường giả, nhưng sắc mặt của mỗi người đều tái nhợt, trên mặt cùng hiện ra khiếp sợ.

------oOo------

Chương 2421: Uy lực của tỷ ấn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc này, mùi máu tươi trên chiếc ấn màu máu cực lớn cuốn xuống, quá nửa những người vừa ngửi thấy đều chợt cảm thấy tức ngực, rất váng đầu hoa mắt.

Trong sự kinh sợ tột độ, nhóm Đại Thừa này cũng chẳng quan tâm đến việc thoát đi nữa mà vội vàng tăng mạnh linh quang hộ thể, thả ra các loại bảo vật phòng ngự để cách ly luồng hơi máu này ra xa.

“Các vị đạo hữu còn chờ gì nữa, giờ có thủ đoạn gì thì thi triển hết cả ra đi! Với thần thông của đối phương, nếu chúng ta không đánh mà chạy thì sẽ bị hắn đuổi theo giết chết dễ dàng.” Minh Tôn vẫn đứng bất động ở chỗ cũ, thấy tình hình Cực Nhạc Phạm Hà Giới mà mình ỷ lại bị phá đơn giản như thế, sắc mặt lão khó coi vô cùng, nhưng vẫn còn có thể bảo trì vài phần trấn định mà quát lớn.

Vừa dứt lời, lão liền ngẩng đầu lên há miệng phun ra một luồng hào quang năm màu, từ đó hiện ra một quyển trục trắng nõn như ngọc.

Tiếp theo hai tay lão nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, dồn dập điểm chỉ lên không trung.

“Bụp” một tiếng, quyển trục chầm rãi mở ra thành một bức tranh cổ xưa, từ đó phun ra vô số văn tự màu bạc, chúng quay tít một vòng rồi biến thành một tấm lưới khổng lồ màu bạc, chụp về phía ấn máu trên không.

Hai thứ vừa tiếp xúc nhau đã tạo ra tiếng nổ ‘ầm ầm’, vô số tia sáng bạc nổ tóe ra!

Chiếc lưới bạc nhìn có vẻ rất mảnh mai kia chỉ khẽ run lên chứ không vỡ vụn ra ngay, khiến cho thế rơi của ấn máu cực lớn thoáng chững lại một chút!

“Ngân Quân Thiên Thư, quả đúng là Huyền Thiên Chi Bảo này!”

Ngân Cương Tử vừa thấy rõ cảnh này liền hô lên thất thanh, thần sắc trên mặt dù có xấu đi nhưng trong lòng vẫn cắn răng thúc dục một loại pháp quyết nào đó.

Lập tức trong cơ thể gã vang lên tiếng nổ đùng đùng, từng đám mây bạc tuôn ra, thân hình lớn phồng lên biến thành một người khổng lồ màu bạc, tóc xanh khoác áo choàng, miệng hổ mắt trâu cao hơn mười trượng. Hai cánh tay gã chợt vung lên liền biến thành vô số quyền ảnh cực lớn, điên cuồng lao về phía cái ấn màu máu.

Mỗi một quyền đánh ra đều khiến không trung phát ra tiếng nổ như sấm, phảng phất mỗi đòn đều có sức mạnh của thần lôi.

Đây chính là Tạo Hóa Chi Thân của bộ tộc gã.

Ô Linh Phu Nhân lúc này cũng đang lẩm nhẩm trong miệng, ánh sáng đen hiện lên sau lưng, bất chợt hiện ra hư ảnh của một quái vật màu đen đầu heo thân vượn.

Con quái vật này ngẩng đầu thét dài một tiếng rồi ngoác miệng ra.

Cả bầu trời bỗng u ám, một cái miệng đầy máu lớn vô biên xuất hiện phía trên ấn máu, đồng thời từ từ cắn xuống phía dưới, có vẻ như một ngụm sẽ nuốt trọn ấn máu vào trong, thật sự rất khủng bố!

Nữ tử mặc cung trang bị thương kia cắn răng một cái rồi ra tay với thanh thế không thấp hơn đám Minh Tôn, Ô Linh phu nhân chút nào. Nàng giơ một tay lên, bóng một chiếc búa lớn bảy màu dài hơn ngàn trượng liền lóe lên hiện ra ở trên cao như cột chống trời, lạnh lùng xông thẳng chém về phía ấn máu.

Về phần gã đầu trọc cùng các cường giả Đại Thừa khác cũng thi triển thần thông điên cuồng tấn công về phía cái ấn máu, hoặc một mạch thả ra mấy chục thanh phi đao, hoặc một tay trảo mạnh một cái thành một bàn tay ánh sáng cực lớn chụp xuống, còn không thì cũng lập tức thi triển thần thông Pháp Tướng lao thẳng vào không trung.

Bọn họ nhìn như ra tay không đồng loạt nhưng trên thực tế chỉ là chuyện xảy ra trong một nhịp hít thở, tất cả đòn tấn công nháy mắt đã tới chỗ ấn máu.

Mã Lương thấy vậy hừ lạnh một tiếng, người khổng lồ màu vàng do hắn biến thành khẽ điểm về phía ấn máu trong không trung một cái, miệng thốt lên một chữ: “Định”.

Chiếc ấn màu máu vang lên âm thanh ‘vù vù’, lớp sương máu bên ngoài chợt chấn động, từng vòng sóng địa chấn vô hình tỏa ra, cuốn lấy toàn bộ công kích xung quanh vào trong.

Một cảnh không thể tưởng tượng nổi xuất hiện.

Tấm lưới khổng lồ màu bạc, quyền ảnh, búa lớn ngàn trượng, cái miệng đầy máu vừa mới tiếp xúc với sóng chấn động thì toàn bộ đều sững lại trên bầu trời. Còn những bảo vật khác bị sóng chấn động cuốn lấy mấy cái liền lặng yên hóa thành tro bụi.

Về phần Pháp Tướng do mấy tên cường giả Đại Thừa thi triển, sau khi bị sóng chấn động cuốn qua một cái liền vỡ vụn ra từng khúc.

Sức mạnh khủng bố như thế khiến ngay cả Minh Tôn cũng không nhịn được phải hít sâu một hơi, rồi vội vàng há miệng phun ra một búm máu vào bức tranh trắng mịt mờ trước người.

Lại có mười kí hiệu màu bạc lấp lánh cực lớn từ đó lao ra, rồi lập tức lớn phổng như thổi, biến thành mười cái quang trận chói lọi ánh bạc.

Những quang trận này chồng lên nhau một cái liền chợt biến thành một tòa tháp ánh sáng màu bạc, nó lập tức lớn vụt lên đến độ cao bảy, tám trăm trượng.

Sau một tiếng “Phanh”, quang tháp chống vào ấn lớn màu máu, nó khẽ run lên rồi mạnh mẽ đứng vững.

Nhưng ngay lập tức, sương máu bên ngoài chiếc ấn cuộn một cái liền ép sụp đỉnh ngọn tháp và khiến nó sụp xuống hơn một trượng.

Khi ngọn quang tháp đã thoáng mờ nhạt đi thì ở phía đỉnh lại có hơn một trượng nổ tung vỡ vụn, để cho ấn máu một lần nữa hạ xuống...

Cứ như thế, dừng một lát lại hạ xuống!

Dù rằng tháp bạc rõ ràng đã có xu thế không thể chống đỡ nổi nhưng vẫn khiến tốc độ rơi xuống của ấn lớn màu máu giảm mạnh.

Sắc mặt Ô Linh phu nhân tái nhợt, đột nhiên lại trao đổi ánh mắt với Ngân Cương Tử mắt hổ bên cạnh, sau đó hai tay nàng ta liền bấm niệm pháp quyết, Pháp Tướng màu đen sau lưng lại hiện ra, hơn nữa sau khi lắc vai một cái đã chui thẳng mất dạng vào trong người.

Sau một khắc, gương mặt nàng này vặn vẹo một trận, sau khi ánh sáng màu đen bên ngoài cơ thể bay vọt cuồn cuộn, cũng liền biến thành một quái vật khổng lồ cao vài chục trượng.

Cũng là đầu heo thân vượn giống hệt bộ dạng Pháp Tướng lúc nãy, có điều trên cơ thể khổng lồ bất chợt có khoác thêm một bộ giáp xương màu trắng xám, hai cánh tay lông lá to lớn đều nắm một thanh kiếm khổng lồ màu vàng.

Nó gầm lên giận dữ!

Hai thanh kiếm màu vàng trong tay quái vật do Ô Linh phu nhân biến thành liền hung hăng chém về phía xa xa.

“Bụp” “Bụp” hai vầng trăng cong màu vàng lớn hơn trăm trượng đồng thời lao ra từ trên cự kiếm, lao thẳng về phía đối diện.

Người khổng lồ màu bạc do Ngân Cương Tử biến thành ở phía bên kia cũng tru lên một tiếng trong trẻo, bên ngoài thân bỗng nhiên có một tầng lôi điện mày bạc mênh mông hiện ra, sau một hồi chớp lóe liền biến thành lôi hỏa màu bạc rậm rạp.

“Đi.”

Ngân Cương Tử quát khẽ một tiếng, tất cả lôi hỏa nổ ầm ầm điên cuồng đánh về phía trước.

Cùng một thời gian, một tiếng rồng ngâm vang lên!

Một con Ngũ Trảo Kim Long dài vài chục trượng chợt từ một chỗ cạnh đó xông ra, giương nanh múa vuốt lao thẳng đến người khổng lồ màu vàng ở đối diện. Đó chính là do lão già nắm gậy vàng đã ném gậy trong tay ra, biến thành hư ảnh Chân Long lao đi.

Bóng một chiếc búa lớn ngàn trượng, tơ xanh rậm rạp chằng chịt, hơn mười cái đầu quỷ lớn như bánh xe bay ra, những Đại Thừa khác vừa bị quét sạch lại tiếp tục gia nhập tấn công.

“Muốn chết!”

Người khổng lồ màu vàng do Mã Lương biến thành nhìn thấy tất cả những điều này liền rống lên như sấm rền, tiếp đó hắn hít sâu một hơi rồi đột ngột phun ra vô số kí hiệu màu vàng như sóng cuộn.

Tiếng ầm ầm nổi lên!

Một cơn lốc màu vàng mờ mịt chợt nổi lên phía trước người khổng lồ màu vàng, đồng thời hình thành một tấm màn gió phóng thẳng lên trời.

Kiếm quang màu vàng, lôi hỏa màu bạc, Chân Long màu vàng vừa xông vào trong màn gió màu vàng đều gào lên một tiếng mà tan biến. Về phần tất cả những thứ còn lại như búa lớn hay các sợi tơ xanh, đầu quỷ thì ngay cả màn gió kia cũng không tiếp cận được mà bị luồng sức mạnh vô hình từ trong đó tuôn ra chắn luôn ở bên ngoài, chỉ có thể quay cuồng chuyển động không ngừng xung quanh, chẳng thể nào đến gần.

Lần này thì tất cả các Đại Thừa đều xanh cả mặt rồi.

“Bốn vị đạo hữu vì sao vẫn không ra tay, định thất hứa hay sao?” Gương mặt Minh Tôn trầm như nước, chợt quay đầu về một chỗ không gian bên cạnh hỏi.

“Thất hứa? Lúc đầu Minh huynh chưa nói với huynh đệ chúng ta rằng lần này cần đối phó là một vị Tiên nhân nhỉ?” Không gian phía đó chấn động, bốn gã thanh niên mặc giáp đen có khuôn mặt tương tự nhau lóe lên hiện ra, một người lớn tuổi nhất trong đó lạnh lùng trả lời.

Xem từ hơi thở trên người thì rõ ràng bọn họ chính là bốn con Hắc Nghê Thú đã lặng lẽ trốn đi sau khi Mã Lương biến thân kia, chỉ có điều giờ lại biến thành hình người mà thôi.

“Ở trong khế ước năm xưa bổn minh kí kết cùng bốn vị đạo hữu cũng không hề có điều khoản nói đụng phải Tiên nhân là có thể lùi bước. Nếu không thì vì sao năm xưa bổn minh phải chịu trả một cái giá lớn vì khế ước đó như vậy. Chư vị không sợ nếu thực sự vi phạm khế ước sẽ chịu cắn trả của nó khiến tu vị bị giảm mạnh sao?” Minh Tôn nhíu hàng lông mày lại, ý tứ có vài phần chất vấn.

“Hừ, kể cả là thực lực giảm mạnh cũng còn tốt hơn mất mạng ở đây chán.” Sắc mặt gã thanh niên mặc giáp đen cầm đầu sầm xuống, nghiêm nghị trả lời.

“Mất mạng? Hắc hắc, bổn tọa sao lại để cho bốn vị đạo hữu nhận kết cục đó được. Thế này đi, lát nữa chỉ cần bốn vị đạo hữu dùng thần thông bổn mạng chân hỏa toàn lực tấn công một lần thì ta liền coi như các ngươi đã hoàn thành khế ước đó, để cho các ngươi rời khỏi giới này, như thế nào?” Sau khi cười hắc hắc, Minh Tôn chợt chuyển sang truyền âm nói.

“Chuyện này là thật?” Người thanh niên cầm đầu khẽ giật mình, nhưng ngay lập tức hỏi ngược lại với vẻ không tin.

“Sao tại hạ có thể lừa lọc về loại chuyện như thế này chứ, tại hạ nguyện ý phát thề với tâm ma.” Minh Tôn trả lời mà chẳng đổi sắc.

“Tốt, nếu đã như thế thì huynh đệ chúng ta có thể giúp ngươi một lần. Đạo hữu không cần thề gì, nhưng sau khi ra tay, mặc kệ kết quả thế nào, chúng ta cũng sẽ lập tức rời đi ngay.” Người thanh niên kia sau khi tiếp tục trao đổi ánh mắt với ba người khác một chút rốt cục gật đầu đáp ứng.

“Vậy làm phiền bốn vị đạo hữu lát nữa sau khi nghe ta dặn dò rồi ra tay là được rồi.” Minh Tôn khẽ thở dài một hơi, vẻ mặt cũng buông lỏng một chút.

Ngay khi bọn hắn nói chuyện với nhau, người khổng lồ màu vàng do Mã Lương biến thành ở đối diện đã lại lần nữa lẩm nhẩm trong miệng, sau khi ánh sáng màu máu mờ mờ lóe lên giữ hai đầu lông mày, một giọt máu màu vàng ngưng tụ ra, sau khi lóe lên chợt biến thành một luồng ánh sáng màu vàng kim bắn vào trong chiếc ấn máu cực lớn kia.

Trong ấn máu phát ra âm thanh cực lớn, sau khi lớp sương máu mặt ngoài cuồn cuộn cuốn lên, từ trong bỗng nhiên phun ra vô số tia sáng màu máu, chằng chịt chừng gần triệu tia lập tức xuyên thủng không gian bắn vọt ra bốn phương tám hướng.

“Không ổn!”

Minh Tôn kinh hãi, vội vàng điểm một cái vào quyển trục màu bạc trước người. Lúc này, quyển trục này chớp lên một cái, biến thẳng thành một màn sáng màu bạc che chắn Minh Tôn và ba người Ô Linh phu nhân, Ngân Cương Tử và nữ tử mặc cung trang xanh nhạt ở gần đó vào trong.

Các Đại Thừa khác tái mặt đi, không kịp chạy trốn đến dưới sự che chắn của màn sáng của Minh Tôn nên mỗi người đều chỉ có thể dốc sức liều mạng trút pháp lực vào trong bảo vật phòng ngự của mình, đồng thời từng tầng linh quang hộ thể vội vã được tỏa

ra.

Vô số tơ máu chợt lóe lên rồi gần như xuyên thủng mỗi tấc không gian, đồng thời có mấy tiếng kêu thảm thiết phát ra!

Tháp nhọn màu bạc ở gần nhất bị xuyên thủng trăm ngàn lỗ thủng, có vẻ lung lay sắp đổ. Về các cường giả Đại Thừa khác như gã đầu trọc thì sau khi ánh sáng màu máu hiện ra, tất cả bảo vật phòng ngự cùng linh quang hộ thể đều tới tấp lóe lên tan vỡ, trên người đều bỗng có thêm gần trăm cái lỗ máu.

Các Đại Thừa này chỉ vừa kịp cúi đầu liếc nhìn cơ thể mình một cái thì từ trong những cái lỗ chợt có một luồng ánh sáng màu máu chói lọi phun ra, lập tức biến những người này thành một ngọn lửa màu xanh, ngay cả Nguyên Anh cũng không kịp làm phép chạy ra.

------oOo------

Chương 2422: Cửu Kiếp Hiện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vài tên cường giả tiếng tăm lừng lẫy Phong Nguyên Đại lục này vậy mà không kịp kêu lên một tiếng đã đồng thời chết hết.

Riêng về phần mấy người Minh Tôn được Ngân Quân Thiên Thư che chở bên trong mới may mắn tránh được một kiếp.

Vô số tơ máu đánh vào màn sáng do bảo vật này biến hóa ra chỉ làm cho nó chớp động không ngừng, trở nên ảm đạm nhưng vẫn không xuyên qua được tầng phòng hộ này.

Nhưng như vậy cũng đã làm cho sắc mặt của đám người Ngân Cương Tử trở nên tái nhợt vô cùng.

Sắc mặt Minh tôn âm trầm, đưa mắt thật nhanh nhìn lướt về hướng Hắc Nghê Thú.

Chỉ thấy bốn đầu thú này biến hình thành thanh niên mặc giáp đen, bàn tay mỗi người đều đang bấm pháp quyết, đang tránh phía sau một màn lửa màu đen, cũng thoát khỏi đợt công kích vừa rồi của màn tơ máu.

Mã Lương đang biến thân thành Cự nhân ở phía xa thấy còn nhiều người sống sót như vậy, khuôn mặt không khỏi lộ ra vài phần bất ngờ, nhưng sau đó lập tức hiện ra vẻ giữ tợn, hai tay rất nhanh bấm pháp quyết điểm một cái vào huyết ấn khổng lồ trên không trung lần nữa.

Âm thanh ầm ầm vang lên.

Lập tức, huyết ấn khổng lồ hơi trầm xuống ép cho màn sáng giống như quang tháp phía dưới nát bấy, sụp đổ xuống.

Không còn bất cứ thứ gì ngăn cản, bảo vật này giống như Thái

Sơn áp đỉnh đè xuống đám người Minh Tôn phía dưới, thoáng cái hư không xung quanh lại bị lực lượng khủng bố bao phủ, mùi máu tanh biến mất lúc trước lại xuất hiện trở lại.

“Minh huynh, làm sao bây giờ?” Ngân Cương Tử đang biến thân thành cự nhân thấy vậy khẽ quát hỏi.

“Ngoài liều mạng ra thì còn có thể làm gì được nữa. Các vị đạo hữu không cần lo lắng quá mức, loại công kích khủng bố như vừa rồi khẳng định là sẽ tiêu hao cực kỳ nhiều chân nguyên, chắc chắn đối phương không thể sử dụng thêm được lần thứ hai. Ô Linh đạo hữu, Ngân huynh, hai người các ngươi cố gắng hết sức chống đỡ bảo vật này một chút, giành thời gian cho ta chuẩn bị một loại bí thuật đối phó với hắn, để xem có thể thừa dịp pháp lực của hắn đang cực kỳ hao tổn mà phong ấn lại được không. Bốn vị đạo hữu, các ngươi cũng dùng bản mạng thần thông toàn lực phối hợp với ta công kích hắn một lần.” Sắc mặt Minh tôn ngưng trọng vạn phần, không lưỡng lự truyền âm cho ba người Ngân Cương Tử cùng bốn đầu Hắc Nghê Thú.

“Minh huynh có mấy phần nắm chắc phong ấn được đối phương?” Ô Linh phu nhân có vài phần chần chờ hỏi.

Đại hán đầu trọc cùng vài tên Đại thừa cùng giai chết một cách dễ dàng trước mắt khiến cho trong nội tâm nữ tử này có vài phần sợ hãi.

“Yên tâm, ta thi triển một loại bí thuật Tiên Giới bỏ đi một phần tinh hồn của bản thân cùng với tiêu hao cực kỳ nhiều lực lượng bổn nguyên, ít nhất có một nửa khả năng thành công.” Minh Tôn lại có vài phần tự tin truyền âm trả lời.

“Tốt, thiếp thân lại tin tưởng ngươi một lần nữa vậy. Ngân đạo hữu, chúng ta đồng loạt ra tay.” Ô Linh phu nhân ngẩng đầu nhìn huyết ấn khổng lồ mang theo thanh thế kinh người trên không trung, tự nhủ dưới uy áp của nó hoàn toàn không có khả năng chạy thoát, chỉ có thể cắn răng nói vậy.

Ngân Cương Tử biến thân thành cự nhân không một chút do dự gật đầu, giận dữ gầm lên một tiếng, thân hình lại một lần nữa trở nên lớn hơn, bên ngoài cơ thể tuôn ra vô số phù văn thô to màu bạc, vô số phù văn này mơ hồ chớp động không ngừng. Hai cánh tay càng biến hóa lớn hơn một vòng, hai bàn tay khổng lồ nắm chặt đấm mạnh vào hư không.

Mà Ô Linh phu nhân biến thân thành quái vật đầu heo thân vượn thì ngẩng đầu hét dài một tiếng, đột nhiên hai thanh cự kiếm trong tay hợp lại trước người, gần như hóa thành một thanh Lang Nha Bổng màu vàng nhạt, khẽ vung nhẹ lên phía trước biến thành một cơn gió lốc màu vàng bay thẳng lên không trung.

Nữ tử mặc cung trang màu xanh bên kia trước sau đều không có mở miệng, nhưng sau khi thấy Ngân Cương Tử và Ô Linh phu nhân đều ra tay, cũng không nói hai lời đưa một tay sờ lên trên búi tóc rút ra một cái ngọc trâm nhìn rất bình thường, bên trên khảm nạm ba viên ngọc trai màu lam bạc ném lên trời.

“Phốc phốc phốc” ba tiếng!

Ngọc trâm nổ tung ra hóa thành một đoàn linh quang, ba viên ngọc trai màu lam bạc bay lên trên không trung, sau khi lắc lư đón gió đột nhiên biến thành ba quả cầu ánh sáng, mặt ngoài hiện lên ánh sáng màu lam nhưng lại trông không thu hút chút nào.

Mã Lương biến thân thành cự nhân màu vàng thấy vậy liền cười lạnh một tiếng, lần nữa thúc dục Tiên linh lực bên trong cơ thể.

Lập tức huyết vụ của tỷ ấn trên không trung đại thịnh, bên trong phát ra tiếng nổ lớn “xuy xuy”, từ đó bay vụt ra rất nhiều xúc tu màu máu thô to, lập tức hóa thành vô số trường thương màu máu bay vọt xuống phía dưới.

“Ầm ầm” tiếng nổ lớn.

Hai nắm tay Ngân Cương Tử trở nên mơ hồ hóa thành vô số quyền ảnh màu bạc, cường ngạnh đánh nát bấy tất cả các huyết thương phóng tới.

Ô Linh phu nhân thúc dục Lang Nha Bổng biến thành cơn lốc màu vàng nhao nhao cuốn hết tất cả các huyết thương bắn tới vào trong, sau khi cuồng chớp lên cũng cường ngạnh phá nát tất cả.

Ba quả cầu ánh sáng màu lam lại giống như vô hình, không nhanh không chậm từ từ bay lên trời, những huyết thương kia tiếp xúc với nó lại trực tiếp xuyên qua, trông như không bị ảnh hưởng một chút nào.

Ngay sau đó, vô số quyền ảnh cùng với Lang Nha Bổng mạnh mẽ nện vào tỷ ấn phía trên.

Không trung vang lên những tiếng động ầm ĩ, ánh sáng màu bạc, màu vàng, dòng sông máu chớp động đan xem vào nhau!

Huyết ấn khổng lồ chỉ hơi lay động một chút nhưng vẫn tiếp tục đè xuống phía dưới.

Nhất thời, sắc mặt của Ngân Cương Tử và Ô Linh Phu nhân đều đại biến, nhưng một trong hai người đột nhiên dẫm chân mạnh vào hư không, thân mình hơi lùi về sau một chút, hai bàn tay đột ngột xòe ra nâng lên trên đầu, một người khác thì ném Lang Nha Bổng đang cầm trong tay ra, miệng lẩm nhầm từng hồi âm thanh pháp quyết.

Vài tiếng nổ lớn kinh Thiên động Địa phát ra.

Hai cái bàn tay màu bạc khổng lồ to gần một mẫu xuất hiện ngay phía dưới huyết ấn, mười ngón tay dang rộng đỡ lấy huyết ấn.

Cùng lúc đó, ánh sáng vàng chớp động, Lang Nha Bổng khổng lồ như Thần binh chống trời cùng thoáng cái phóng đến, đầu gậy thô to hung hăng chống đỡ không cho huyết ấn tiếp tục hạ xuống.

Toàn bộ vùng hư không nơi này bởi vậy mà bị rung động!

Huyết ấn trông như một tòa núi khổng lồ hơi chút chậm lại, rút cuộc cũng bị ngăn lại dừng giữa không trung.

Hai bàn tay màu bạc cùng với Lang Nha Bổng khổng lồ lập tức khẽ kêu, không ngừng run, xem như không còn cách nào có thể chống đỡ được nữa.

Ngân Cương Tử và Ô Linh phu nhân thấy vậy, trong lòng âm thầm kêu khổ.

Lúc này pháp lực của hai người gần như dồn hết vào bên trong đôi bàn tay cùng với Lang Nha Bổng khổng lồ rồi, thực sự là không còn một chút lực lượng nào để tiếp tục chống đỡ huyết tỷ được nữa.

Nhưng vào lúc này, ba quả cầu ánh sáng màu lam kia cuối cùng cũng đã bay tới bên cạnh huyết ấn, ngay khi vừa tiếp xúc với huyết vụ thì lập tức nổ tung.

Một cỗ lực lượng băng hàn gần như có thể làm cho linh hồn của người ta trở nên đông cứng lập tức tuôn ra.

Cùng với đóa hoa băng lam đường kính vài chục trượng là mênh mông hàn khí tuôn ra, sau khi quay tít một vòng lập tức phun ra ba cột sáng óng ánh bắn thẳng vào huyết ấn.

Âm thanh “xì xì” vang lên, một tầng hàn băng màu xanh đậm bỗng nhiên ngưng kết lại phía dưới huyết ấn, lại lan nhanh ra xung quanh với một tốc độ không thể tưởng tượng nổi, cơ hồ chỉ qua nháy mắt đã đóng băng một nửa huyết ấn.

Một màn này, chẳng những làm cho Ngân Cương Tử cùng Ô Linh phu nhân nhìn đến trợn mắt há mồm, ngay cả Minh Tôn, trong mắt cũng phải hiện lên nét kinh ngạc.

“A, vậy mà lại là hạt giống Băng Đàm Hoa! Không ngờ được rằng ở cái hạ giới này mà lại có được hạt giống của kỳ hoa này. Chẳng qua thủ đoạn như vậy thì sao có thể thật sự vây khốn được Vạn Linh Huyết Tỷ.” Mã Lương đang biến thân thành cự nhân trên mặt cũng đồng dạng hiện ra một chút kinh ngạc, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, đột nhiên hé miệng thổi về phía ấn tỷ ở phía xa.

“Phù” một tiếng, hư không xung quanh tỷ ấn xuất hiện từng điểm hào quang màu vàng, sau một cái chớp động lập tức bám vào hàn băng màu lam như giòi bám vào xương, cùng lúc bộc phát ra từng tràng âm thanh quái dị.

Cùng lúc đó, bản thân tỷ ấn khổng lồ cũng vang lên một tiếng ầm vang, một tầng huyết diễm cuồn cuộn tỏa ra.

Hàn băng màu lam bị trong ngoài giáp công lập tức bị hòa tan ra rất nhanh.

“Minh huynh, sao còn chưa động thủ. Chúng ta không thể kiên trì thêm được nữa đâu.” Nữ tử mặc cung trang sớm đã ngồi xếp bằng liều mạng thúc dục ba đóa hoa băng màu lam trì hoãn bị hòa tan quay sang nói với Minh Tôn.

“Ba vị đạo hữu yên tâm, lão phu đã ra tay.” Minh Tôn nghe được lời nói của nữ tử mặc cung trang liền hít sâu một hơi nói.

Nghe thấy vậy, ba người nữ tử mặc cung trang, Ngân Cương Tử cùng với Ô Linh phu nhân đều trở nên ngơ ngác.

Mà ngay sau đó, trên đỉnh đầu cự nhân do Mã Lương biến thân bỗng nhiên chấn động, một tiểu nhân cao gần một tấc hư không hiện ra, khuôn mặt là một mảng sáng lấp lánh căn bản không thể nhìn rõ, nhưng hai tay đang cầm một chiếc đèn cổ màu đen còn lốm đốm rỉ sét.

Mã Lương biến thân thành cự nhân không lưỡng lự ngẩng đầu phun ra một luồng hỏa diễm màu vàng kim.

Sau khi hỏa diễm này đón gió phình to lên, thoáng cái hóa thành một biển lửa màu vàng kim cuốn thẳng đến thân hình tiểu nhân.

Nơi nào mà hỏa diễm màu vàng kim đi hoa, hư không xung quanh đều trở nên mơ hồ vặn vẹo giống như là trực tiếp bị nhiệt độ cao xuyên thủng hòa tan vậy.

Nhưng tiểu nhân trên không trung lại thong thả đưa đèn cổ trong tay ra, hướng biển lửa phía dưới lay động một chút.

“Phốc” một tiếng.

Một màn không thể tưởng tượng nổi xuất hiện.

Mặt ngoài đèn cổ màu đen chỉ hơi chớp lên ánh sáng u ám, vô số phù văn màu xám trắng từ trong bay ra, hỏa diễm màu vàng kim phía dưới đang cuốn lên đụng phải lại giống như gặp phải khắc tinh, điên cuồng bị thu hết vào trong đèn cổ. Trong nháy mắt bị thu nạp không còn chút gì.

Cho dù đến là Mã Lương nhìn thấy cảnh trên không trung này cũng không khỏi trở nên ngẩn ngơ.

Lúc này, tiểu nhân lại đột nhiên lại ném chiếc đèn cổ xuống phía dưới, đồng thời thả người bay xuống, thoáng cái hóa thành một đoàn ánh sáng xanh bám vào trên đèn cổ, lấy thân mình làm bấc đèn để đốt đèn cháy.

Một ngọn lửa màu xám trắng hiện ra trên đèn cổ.

Cùng lúc đó, Minh Tôn đứng ở phía xa sắc mặt trở nên trắng nhợt, thân mình đang đứng thẳng bỗng khuỵu xuống loạng choạng không vững.

Đèn cổ ở phía xa thì vang lên từng tiếng “ông ông”, mặt ngoài mơ hồ xuất hiện một tầng hào quang màu xám trắng, thoáng cái hóa thành khổng lồ gấp vô số lần, bao trọn cả một nửa không trung.

Khoảnh khắc Mã Lương biến thân thành cự nhân tại bị hào quang màu xám trắng bao phủ, đột nhiên cảm thấy tiên linh lực bên trong cơ thể ngưng đọng lại, kim quang hộ thể biến mất, không thể thi triển ra bất luận bí thuật nào nữa.

Ngay trong khoảnh khắc này, xung quanh chỗ cự nhân màu vàng lại một lần nữa chấn động, bốn đầu Hắc Nghê Thú đột nhiên nhào ra từ trong hư không, đồng thời từng đầu đều mở miệng lớn phun ra một đoàn hỏa cầu màu đen cuồn cuộn bắn thẳng vào cự nhân.

“Muốn chết!”

Mã Lương trong lòng cả kinh, cự nhân do hắn biến thân quát lớn một tiếng, hai tay nắm chặt thành quyền, “vù vù” bốn quyền đánh thẳng vào bốn quả cầu lửa màu đen đang đánh tới.

“Oanh” “Oanh” “Oanh” ba tiếng, khoảnh khắc ba quả cầu lửa màu đen vừa tiếp xúc với nắm đấm của cự nhân lập tức nổ tung hóa thành từng điểm ánh sáng màu đen.

Nhưng một quả cầu lửa còn lại đột nhiên vặn vẹo hóa thành một bóng đen tránh khỏi nắm tay, sau khi chớp động một cái lập tức tiến sát đến người cự nhân, hiện rõ một nam tử mặc áo bào xám có khuôn mặt bình thường.

“Cửu Kiếp Diệt Linh Đại Pháp!” Nam tử mặc áo bào xám nâng một cánh tay lên, bàn tay không một tiếng động đạt vào hông của cự nhân, miệng băng hàn thấu xương nói.

------oOo------

Chương 2423: Quần cường vẫn lạc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Dịch: BNS

Đả Tự: Truyện FULL

Đột nhiên một luồng khí đen từ trên người nam tử áo bào xám bộc phát ra, lộ ra cánh tay vốn vô cùng cường tráng nhưng chỉ trong chớp mắt đã khô quắt lại. Đồng thời trên cánh tay bỗng nhiên cùng lúc bộc phát ra chín loại pháp tắc khác nhau, càng quỷ dị hơn là chúng lại hoàn toàn dung hợp vào nhau.

"Phốc" một tiếng.

Cánh tay khô héo như thúc gỗ mục kia đã đâm xuyên qua phần eo của Kim Sắc Cự nhân, ngay khi đâm xuyên vào thân thể cự nhân nó đã tự bạo liệt nổ ra.

Tức thì một ngọn lửa chín màu bay vọt ra, trong nháy mắt đã cuốn phân nửa thân hình Kim Sắc cự nhân vào trong, biến hắn thành một tên Hỏa Nhân khổng lồ.

Cự nhân màu vàng rên lên vô cùng thống khổ, từng phần, từng phần huyết nhục của hắn bên trong ngọn lửa chín màu nhanh chóng bị thiêu đốt thành tro bụi.

Lúc này sắc thái của ngọn lửa chín màu trở nên vô cùng rõ ràng, nhưng lại hòa thành một khối, trong đó ẩn chứa đồng thời chín loại lực lượng pháp tắc hoàn toàn khác nhau.

"Ha ha. Chân Tiên thì sao chứ! Căn bản không chịu nổi một kích Cửu Kiếp đại pháp của ta." Hiên Cửu Linh ngay sau khi một kích đắc thủ, thân hình lập tức biến mất tại chỗ, trong chớp mắt đã xuất hiện bên cạnh Minh Tôn, cười lớn nói.

Hắn mặc dù phải tự bạo một cánh tay, nhưng có thể dựa vào đó mà đánh chết một gã Chân Tiên cường đại, thì đó cũng là chuyện mà hắn vô cùng mong chờ.

Lúc này, ngọn lửa chín màu vốn đang bao phủ Kim Sắc Cự nhân rốt cuộc cũng chợt lóe lên rồi tán loạn mà hoàn toàn tiêu tán.

Về phần cây đèn màu đen đang trôi nổi ở phía trên, chợt “Phanh” một tiếng rồi hóa thành từng điểm linh quang mà bạo liệt.

Vật ấy là bảo vật tiêu hao chỉ có thể dùng duy nhất một lần, khi trước đã đem nó ra sử dụng, tự nhiên là không thể sử dụng thêm lần nữa.

Ngân Cương Tử và bọn Ô Linh phu nhân nhìn thấy cảnh này, đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy trong mắt đồng bọn vẻ vui mừng khôn xiết, như vừa trải qua được một đại kiếp nạn sinh tử.

Minh Tôn nhìn thấy Kim Sắc Cự nhân rốt cuộc cũng bị biến thành một tên Hỏa Nhân, cũng không khỏi thở ra một hơi dài, vẻ âm trầm trên mặt cũng đã được thay bằng vẻ tươi cười.

Cái này thật đúng là Cửu Kiếp Chân Diễm, chiêu thức lợi hại nhất của Cửu Kiếp Diệt Linh đại pháp.

Chân Diễm này ẩn chứa chín loại hỏa thuộc tính của chín loại Chân Linh bổn mạng chi hỏa khác nhau, thêm vào đó thông qua những phương pháp khác dung nạp vào đó chín loại lực lượng pháp tắc khác nhau, chỉ cần một giọt cũng đủ để nấu biển dung núi.

Đừng nói là một gã Chân Tiên, cho dù những cường giả đỉnh cấp của Tiên giới, một khi đã bị nó cuốn vào thì cũng không thể toàn thân mà trở ra.

Xem ra những biện pháp khác chuẩn bị lúc trước, cũng không nhất thiết phải dùng đến nữa.

Minh Tôn âm thầm đánh giá.

Lúc này, ở phía trước, miệng của Hỏa Nhân đang mở thật lớn nhưng lại không có bất kì âm thanh nào được phát ra từ đó, bởi lúc này huyết nhục toàn thân của hắn đã tiêu tán hết, chỉ còn trơ lại ở đó một bộ khung xương màu vàng kim rực rỡ vô cùng lớn đứng im tại đó.

Nhìn thấy một màn như vậy, chúng tu sĩ càng thêm thả lỏng tinh thần.

"Không đúng, uy lực của Vạn Linh Huyết Tỷ không suy yếu chút nào, tên Chân Tiên này vẫn chưa chết.” Vị nữ tử mặc cung trang đang ngồi xếp bằng, đầu đầy mồ hôi, đột nhiên quát to một tiếng.

Một câu này hét lên, khiến cho tất cả bọn Ngân Cương Tử và Minh Tôn đều giật mình hoảng sợ không thôi, không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời phía trên.

Chỉ thấy trên bầu trời, Vạn Linh Huyết Tỷ vốn đang bị phong ấn, hai loại Lam Băng ở phía bên ngoài dưới tác dụng của 2 loại hỏa diễm đang nhanh chóng bị hòa tan, phía trên lúc này chỉ còn một tầng mỏng manh vẫn đang cố gắng bám trụ.

"Không xong rồi, tên kia quả nhiên vẫn chưa chết. Mau mau tiếp tục công kích!" Sắc mặt của Minh Tôn thoáng một cái đã trở nên cực kỳ khó coi, quát lên một tiếng.

Đồng thời, hai tay liên tiếp đánh ra những đạo pháp quyết, miệng không ngừng đọc đọc những chú ngữ khó hiểu, một chiếc phi đao dài chừng vài tấc cũng theo đó mà từ miệng của hắn bay ra, sau khi lắc lư một cái liền biến thành một đạo cầu vồng dài vài chục trượng hung hăng chém tới khung xương màu vàng kim.

Đang đứng bên cạnh Minh Tôn lúc này, trên mặt Hiên Cửu Linh đồng dạng cũng hiện lên một tia không thể tin được, nhưng cũng không hề chậm trễ chút nào, tay áo lập tức run lên, tức thì trên trăm đạo tia sáng gai bạc lóe lên phá toái hư không đến bên cạnh khung xương màu vàng kim kia, rồi hóa thành gần trăm thanh phi kiếm màu bạc, tất cả đều chém xuống khung xương màu vàng kim.

"PHỐC" một tiếng.

Trên người khung xương màu vàng kim, bỗng nhiên được bao bọc bởi một kiện chiến giáp tinh xảo như thủy tinh, đồng thời thanh âm ‘ông ông’ không ngừng vang lên, mặt ngoài lập tức hiện ra vô số phù văn màu tím vàng, hơn trăm thanh phi kiếm màu bạc cùng những đạo phù văn tím vàng lao vào chém giết, tức thì "Phanh phanh" lên một tiếng rồi trực tiếp bị bắn ngược lại, căn bản không thể gây ra chút thương tổn nào cho những đạo phù văn này.

Bốn đầu trước mắt Hắc Nghê thú thấy tình hình như vậy, cũng nảy sinh cảm giác không ổn, lúc này bất chấp cái gì như giao ước xuất thủ một lần, một lần nữa cùng há mồm phun ra một quả cầu lửa đen sì, đồng thời thân hình khẽ động, lập tức chạy ngược lại phía sau.

Quả cầu lửa màu đen lập tức đánh vào vào phù văn màu tím vàng, mặc dù nổ tung hóa thành luồng lửa màu đen, nhưng đồng dạng cũng bị chặn ở bên ngoài.

Khung xương màu vàng kim lúc này đã khép miệng lại nhưng lại phát ra một trận cười cạc cạc vô cùng quỷ dị, đột nhiên đầu lâu khổng lồ há miệng phun ra một cái bình nhỏ cỡ bàn tay màu xanh sẫm, điểm thẳng vào hư không, tức thì không một tiếng động liền mơ hồ biến mất.

Sau một khắc, trên đỉnh đầu của khung xương màu vàng kim thoáng chấn động một cái, hư ảnh một chiếc bình cực lớn cỡ gần một mẫu lăng không hiện ra.

Hư ảnh này khẽ đảo ngược một cái, một tiếng nổ vang lên trong miệng bình, theo đó một cỗ chất lỏng màu lục như thủy triều bay vọt ra, lập tức đón gió tán ra như một cơn mưa rơi xuống khắp bầu trời.

Cơn mưa này màu xanh nhạt, nhìn dày đặc chi chít, rơi xuống không ngừng, nhưng chỉ lấy khung xương màu vàng kim làm trung tâm bao mà phủ một khu vực nhỏ.

Mà khung xương màu vàng kim căn bản không hề để tâm tới hơm trăm thanh phi kiếm màu bạc và phi đao màu lam đang không ngừng điên cuồng công kích ở bên ngoài, chỉ thấy hắn gầm nhẹ lên một tiếng, hai tay đột nhiên mở ra, bộ dáng như muốn đem toàn bộ thân thể mở rộng ra.

Kế tiếp xuất hiện một cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi được cơn mưa màu xanh tưới lên thân thể trong chớp mắt khung xương màu vàng kim nổi lên một lớp linh quang xanh nhạt, cùng với đó là tia máu bỗng từ đâu xuất hiện trên khung xương, chỉ thấy lập loè vài cái, rồi từng khối, từng khối huyết nhục một lần nữa ngưng tụ ra.

Chẳng qua sau mấy nhịp thở, cự nhân màu vàng kim vốn huyết nhục toàn thân đã biến mất lại một lần nữa khôi phục như lúc ban đầu, hai mắt vốn đang khép chặt lúc này đột nhiên trợn mắt mở ra.

Gai nhọn màu vàng kim và hỏa diễm màu lam cũng một lần nữa từ trong mắt của cự nhân bay vọt ra, đồng thời hắn khẽ nhếch mép cười nhạt một tiếng, một bàn tay to đột nhiên đánh một trảo nhắm vào hư không trước mặt.

Ánh sáng màu xanh lục chợt lóe lên, chiếc lục bình nhỏ bị ném ra lúc trước giờ đây đã nằm gọn trong tay hắn.

Một nổ lớn tiếng vang lên!

Hư ảnh trên không trung của chiếc bình biến mất không còn thấy tăm hơi, cơn mưa kia cũng tiêu tan không còn một giọt.

"Rất tốt, không ngờ tới Liên Cấm Nguyên Đăng và Cửu Kiếp Diệt Linh đại pháp đều xuất hiện. Xem ra bổn Tiên lúc trước đúng là có vài phần xem thường các ngươi rồi. Chẳng qua cũng vì vậy mà các ngươi cũng đã hoàn toàn chọc giận ta. Tiếp theo ta tuyệt sẽ không không cho các ngươi bất luận một tia cơ hội nào nữa. Hôm nay phàm là kẻ nào dám xuất hiện ở đây, toàn bộ đều phải chết, không có bất cứ kẻ được phép thể sống sót mà ra khỏi đây" Cự nhân màu vàng kim tức giận nói, một tay bấm niệm pháp quyết, đồng thời há phun ra dày đặc chi chít phù văn màu tím vàng, chúng nhanh chóng phát tán ra hư không phụ cận.

Cùng lúc đó, trên bầu trời ánh sáng kim sắc đại phóng, từng cái đầu lâu hoặc lớn hoặc nhỏ từ trong quang cầu kim sắc lăng không tuôn đi ra, hơn nữa hai tay cự nhân không ngừng bấm niệm pháp quyết một cách điên cuồng.

Cùng lúc đó, mặt đất phía dưới nguyên bản vốn bất động lúc này những ngọn núi lửa màu vàng không ngừng bộc phát, một dòng dung nham màu vàng cam theo đó phun ra xối xả, cơ hồ che kín bầu trời.

Lúc này, cơ hồ ánh sáng màu vàng che khắp thiên địa, hung hăng cuốn tới chúng tu sĩ.

"Linh vực, hắn phát động Linh vực công kích. Chạy mau!" Minh Tôn vừa nhìn thấy tình hình quỷ dị như vậy, quát to một tiếng, dưới chân đột nhiên giẫm mạnh vào hư không, một luồng ánh sáng màu lam chói mắt cao tầm vài thước hiện ra bên cạnh hắn, lập tức hóa thành một đạo cầu vồng màu lam chạy mất dạng.

Bốn đầu Hắc Nghê thú vốn chạy sớm hơn một bước lúc này đã hóa thành bốn quả cầu ánh sáng màu đen đang không ngừng chạy trối chết.

Hiên Cửu Linh cắn răng một cái về, thân hình thoáng biến đổi, biến hoá thành một hư ảnh mờ mờ, thân hình biến mất tại chỗ.

Ngân Cương Tử và Ô Linh phu nhân nhìn thấy tình hình trước mắt trong lòng rét lạnh không thôi, tự nhiên không dám do dự chút nào, đồng dạng cũng co giò chạy trối chết.

Chỉ thấy bàn tay lớn màu bạc cùng Lang Nha Bổng thật lớn đã không còn thấy đâu nữa, một người liền biến thành cự nhân màu bạc, đột nhiên thân hình như lưu tinh rơi xuống, trực tiếp đập thẳng lên mặt đất, sau một hồi chớp động, liền thi triển bí thuật trực tiếp chui vào lòng đất mà tẩu thoát.

Một người khác thì biến thành một quái vật đầu heo mình vượn, ánh sáng sau lưng màu đen chợt lóe lên, liền biến thành một đôi cánh dơi màu xám, đôi cánh đập mạnh về phía sau một cái, lập tức một cơn gió quỷ dị màu trắng cuồn cuộn nổi lên, đưa thân hình hắn mau chóng tẩu thoát.

Chỉ có vị nữ tử mặc cung trang đang ngồi xếp bằng, lúc này đồng dạng vô cùng kinh hãi cũng muốn thi pháp mà trốn, nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

------oOo------

Chương 2424: Huyết Tế

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong mắt Kim Đồng đột nhiên lóe sáng, hai đạo hàn quang mịt mờ bay thẳng từ giữa ra, sau khi chớp lên một cái lập tức chém đứt mấy ngón tay màu vàng kim đang bắt lấy nó, tiếp theo tung người nhảy lên, hóa thành một đạo kinh hồng bay thẳng về phía xa.

"Quá diệu kỳ! không thể ngờ được rằng ở hạ giới mà Phệ Kim Tiên lại có thể tu luyện được đến trình độ này, nếu như thu phục mang về Tiên Giới thì chẳng phải là về sau ta lại có thêm một cánh tay đắc lực nữa ư?"

Mã Lương biến thân thành cự nhân lộ ra vẻ kinh hỉ, một cánh tay giơ lên điểm nhẹ vào hư không về hướng đạo kinh hồng phía xa, tức thì tại vị trí đó có vô số điểm kim quang ngưng tụ lại, biến thành một bàn tay khổng lồ màu vàng kim trảo xuống, đồng thời cùng với nó là một cỗ lực lượng pháp tắc cũng chùm lên.

Bên trong đạo kinh hồng phát ra một tiếng tiêm minh, sau khi quay một vòng, đột nhiên nổi lên từng tiếng “Xuy xuy”, từ trong đó bắn ra vô số đạo kiếm khí vô hình, ngàn vạn tia điên cuồng bắn ra bốn phương tám hướng.

Sau một tiếng nổ lớn, bàn tay khổng lồ màu vàng kim bị kiếm khí ào ào chém cho nát vụn, thế nhưng bàn tay khổng lồ lại liên tiếp xuất hiện ở phụ cận xung quanh.

Cùng lúc đó, bên trong đạo kinh hồng, thân hình Kim Đồng bỗng nhiên trầm xuống, lực lượng pháp tắc ập đến làm cho độn tốc thoáng cái trở nên vô cùng chậm chạp.

Trên mặt đất, những ngọn núi lửa màu vàng kim kia sau một hồi ầm ầm nổ mạnh, kim quang chớp động một cái cũng lập tức hóa thành mười mấy tên giáp sĩ màu vàng kim vô cùng cao lớn.

Tiếng xé gió vang lên, những tên giáp sĩ này mặt không chút biểu cảm đều cùng lao thẳng về phía đạo kinh hồng.

Gặp phải tình hình như vậy, khả năng chạy thoát của Phệ Kim Trùng Vương hầu như là hoàn toàn không có.

Mã Lương biến thân thành cự nhân ở phía xa thấy vậy, khuôn mặt không nén nổi hiện ra vẻ tươi cười, nhưng khí tức trên thân rõ ràng là đã suy yếu đi rất nhiều, hiển nhiên là do lúc trước liên tục thi triển đại thần thông đã chịu thụ thương không nhỏ, tiên linh lực cũng tiêu hao rất nhiều, không thể so với lúc đầu tiên được nữa.

...

"Quả thật không sai biệt lắm."

Trên tế đàn cách đó không biết bao nhiêu vạn dặm, Hàn Lập đang nhìn vào một mặt kính màu xanh trôi nổi trước người, đột nhiên thần sắc trở nên kỳ quái rồi tự nói một câu.

Trên mặt kính hiện ra hình ảnh rõ ràng Phệ Kim Trùng Vương đang hóa thân thành một con quái trùng khổng lồ dài chừng mười trượng, giữa trán phun ra từng đạo tinh quang chiến đấu với đám giáp sĩ khổng lồ màu vàng kim.

Sở dĩ Phệ Kim Trùng Vương xuất hiện ở đó cũng là do Hàn Lập âm thầm phân phó.

Chỉ có như vậy thì hắn mới có thể nắm rõ tình hình bên kia, để tránh có chuyện bất chợt phát sinh ngoài ý muốn.

...

"Cần phải ra tay thôi! Không thể ngờ được rằng là vẫn phải sử dụng đến thủ đoạn cuối cùng này, sau trận chiến kinh điển này, xem như là Phong Nguyên Đại Lục đã đại thương nguyên khí, nhưng vì toàn bộ Linh giới, không thể không làm làm như vậy được."

Thiên Ngoại Thiên! Một bóng người đang ngồi ngay ngắn trên một tòa pháp trận rất lớn bên trong đại điện u ám vắng vẻ, miệng lẩm bẩm tự than thở một tiếng, cổ tay khẽ run lên đã có một pháp bàn màu bạc tỏa sáng xuất hiện trên bàn tay, vô số phù văn màu bạc từ đó tuôn ra bay xuống nhập vào pháp trận phía dưới.

Bên trong ánh sáng màu bạc chói mắt, khuôn mặt của bóng người bị chiếu sáng rõ ràng lại là một gã Minh Tôn khác.

...

Hai gã Đại Thừa Vâm Đạm, Nguyệt Sơ vốn đang ngồi xếp bằng nhắm mắt tại mắt trận phụ trách, đột nhiên cảm thấy thiên đại nguyên khí xung quanh biến động, tế đàn khổng lồ cùng với tám cái trụ cực lớn bộc phát ra một cỗ lực lượng pháp tắc chấn động kinh khủng.

Hai người đều thất kinh, cùng đồng thời mở hai mắt.

Hơn một ngàn thên vệ sĩ Thương Minh ở gần đó cũng phát giác ra có chuyện không ổn, lập tức trở nên hỗn loạn, đa số đều lộ ra vẻ sợ hãi.

"Nguyên khí ở nơi này sao tự nhiên lại trở nên cuồng bạo như thế này!" Vân Đạm thoáng cái đã đứng dậy, kinh nghi bất định nói.

"Chẳng lẽ Lưỡng Nghi Diệt Trần trận này xảy ra vấn đề gì rồi" Nguyệt Sơ lộ ra vài phần lưỡng lự.

"Tình hình có chút bất thường, tại sao luồng lực lượng pháp tắc này lại ngưng tụ trên đầu chúng ta, giống như là đặc biệt nhằm vào chúng ta vậy. Mau đi nhanh!" Có vẻ là kiến thức của Vân Đạm cao hơn một bậc, ánh mắt quét nhanh vài lần lên không trung, sắc mặt bỗng đại biến nói.

Hai người vốn là huynh muội, từ trước tới nay tất nhiên là Nguyệt Sơ đều tin lời của Vân Đạm, sau khi nghe thấy vậy liền cả kinh, không chút do dự nâng tay áo lên bắn ra một chùm ánh sáng màu đen, sau khi quay tít một vòng liền hóa thành một chiếc phi xa trước mặt hai người.

Cả phi xa toàn một màu đen thui, hai bên trang bị tất cả là ba cặp cánh màu bạc, trông hoàn toàn khác với bình thường.

Nhưng hai người Vân Đạm còn chưa kịp lên phi xa thì tế đàn cùng với tám cây cột trụ đã run lên, từ đó phun ra một cột sáng năm màu thẳng lên trên bầu trời.

Một tiếng sét đánh giữa trời quang.

Chấn động pháp tắc trên bầu trời ngưng tụ lại, bỗng nhiên hiện ra một cái quang trận cực lớn đường kính lên đến hơn mười dặm.

Quang trận này phát ra tiếng kêu “ Ông ông”, lập tức ở trung tâm quang trận xuất hiện một vòng xoáy, bên trong phát ra tiếng nổ ầm ầm, tiếp theo từ đó phun ra một vòng hào quang màu máu diễm lệ thẳng xuống phía dưới mắt trận.

Sau khi hào quang màu máu lóe lên, một màn sáng hình bán nguyệt bỗng nhiên được hình thành, nhìn giống như là một cái bát úp ngược khổng lồ vây hết tất cả đám vệ sĩ Thương Minh cùng Vân Đạm Nguyệt Sơ lại một chỗ.

Cùng lúc đó, một cỗ lực lượng pháp tắc tuôn ra ngập tràn bên trong màn sáng màu máu.

Hai người Vân Đạm Nguyệt Sơ chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh, pháp lực bên trong thân thể không thể ngưng tụ lại được.

"Không hay rồi, mau đi xuống phía dưới." Vân Đạm gầm nhẹ một tiếng, một tay kéo lấy Nguyệt sơ, mơ hồ một cái cả hai người đã cùng xuất hiện bên trong phi xa.

Nguyệt Sơ cuống quít bấm pháp quyết, phi xa lập tức hóa thành một đoàn ánh sáng màu đen bay thẳng xuống phía dưới mặt đất.

"Phanh" một tiếng.

Mặt đất lặng lẽ hiện ra một tầng ánh sáng màu xanh làm cho đoàn ánh sáng màu đen bị bắn ngược trở lại, phi xa lại một lần nữa hiện nguyên hình trên không trung.

Vân Đạm gầm lên một tiếng, cánh tay khé đảo, đột nhiên trong tay xuất hiện một chiếc giáo dài gần một trượng màu vàng óng. Hắn vận sức vung lên, lập tức hóa thành một đạo ánh sáng màu vàng kim hung hăng đâm thẳng xuống mặt đất.

“Oanhhh” Một tiếng động thật lớn vang lên.

Đoàn ánh sáng màu vàng kim nổ tung trên mặt đất, sóng khí tỏa ra bốn phía làm cho một ít vệ sĩ Thương Minh ở gần đó ngả nghiêng, không thể định trụ được thân mình.

Nhưng khi Vân Đạm vẫy cánh tay thu hồi lại chiếc giáo, đoàn ánh sáng màu vàng kim trên mặt đất cũng thu hồi lại, mặt đất chỗ đó phù văn màu xanh chớp động không ngừng, nhưng lại hoàn hảo không bị tổn hại chút nào hết.

"Sao lại như vậy được! Linh Quang Qua của đại ca là vật không gì không thể phá." Nguyệt Sơ trông thấy như vậy thoáng cái thất thanh nói.

"Vẫn chưa hiểu rõ sao, Chúng ta đều đã rơi vào đại kế hoạch của gã Minh Tôn kia rồi. Nơi này đâu phải là trận nhãn gì, rõ ràng là chuyên môn thiết lập tuyệt địa cho huynh muội chúng ta." Vân Đạm gắt gao nhìn chầm chầm vào mặt đất đang ẩn hiện ánh sáng màu xanh, sắc mặt khó coi dị thường nói.

"Vì sao hắn phải làm như vậy, vây chúng ta ở chỗ này thì có thể có được chỗ tốt gì cơ chứ? Hơn nữa mặc dù cấm chế này lợi hại, nhưng có thể vây khốn được huynh muội chúng ta sao." Nguyệt Sơ đầu tiên ngơ ngác, nhưng lập tức nghiến răng nghiến lợi nói.

"Cấm chế này không cần phải thực sự vây khốn chúng ta, chỉ cần làm cho hai người chúng ta không lập tức rời đi được là được, còn lý do tại sao thì...."

Tinh quang trong hai mắt Vân Đạm chớp lên, đột nhiên cánh tay trở nên mơ hồ một lần nữa, lại ném cây giáo về phía tế đàn.

Một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa vang lên.

Ánh sáng màu vàng lại lóe lên trên tế đàn rồi nổ tung, vô số đá vụn bắn tung tóe, tại chỗ chỉ còn lưu lại một hố sâu cực lớn mà thôi.

"Đây là..." Nguyệt Sơ chằm chằm vào hố to, có vài phần bất ngờ.

"Căn bản là Minh Tôn kia không có để lại đây Huyền Thiên Chi bảo gì hết. Chỉ sợ rằng hắn muốn đem huynh muội chúng ra làm vật thay thế cho huyền Thiên Chi Bảo!" Vân Đạm nghiến răng nghiến lợi lạnh lùng nói.

"Hắn thật dám làm như vậy! Đã như vậy, nhất định huynh muội ta không thể ở lại nơi này, phải lập tức rời đi mới được.." Nguyệt Sơ quá sợ hãi nói.

"Không cần sợ. Tuy rằng ta không biết Minh Tôn bố trí cạm bẫy này, nhưng đã dám mang ngươi tham gia Đại Chiến Diệt Tiên lần này thì tất nhiên cũng phải chuẩn bị một ít hậu thủ"

Vừa dứt lời, Vân Đạm hé miệng phun ra một viên hạt châu màu đen nhạt.

Một tay hắn bắt lấy hạt châu, trên mặt hiện vẻ dữ tợn, lập tức ném hạt châu về phía màn sáng ở gần đó.

Cơ hồ cùng một thời gian, màn sáng chớp lên một cái, đột nhiên bên trong đó xuất hiện một cỗ ánh sáng màu máu chập chờn, nơi nào mà nó đi qua thì đám vệ sĩ Thương Minh ở nơi đó ào ào nổ tung thành huyết vụ.

Mà viên hạt châu màu đen kia còn chưa tới kịp đánh lên trền màn sáng, cũng đã bị cỗ ánh sáng màu máu cuốn luôn vào trong.

"Phốc" một tiếng, hạt châu màu đen chỉ xoay tròn được hai vòng đã lập tức biến trành làn khói đen tiêu tán đi mất.

"Không có khả năng!"

Vân Đạm trông thấy cảnh này, sắc mặt thoáng cái trở nên không còn giọt máu, không còn có thể bảo trì vẻ trấn định được nữa.

Nguyệt Sơ thì dưới sự kinh hãi, hai tay vung ra liên tiếp, lập tức bắn ra bốn phương tám hướng mấy chục kiện bảo vật, nhưng chúng vừa mới bay ra không được bao xa cũng đã đồng dạng bị nổ tung.

Lúc này, tất cả đám vệ sĩ Thương Minh ở địa phương khác cũng đã đều hóa hết thành huyết vụ, cỗ chấn động quỷ dị kia theo bốn phương tám hướng cuốn về phía hai người.

Vân Đạm Nguyệt Sơ sau khi nhìn lẫn nhau một cái, đều thấy được một tia tuyệt vọng ở trong mắt đối phương.

Nếu là vào thời điểm thực lực của bọn họ hoàn hảo, cũng chưa chắc đã không có thủ đoạn để ứng phó với công kích quỷ dị này, nhưng bây giờ quả thật chỉ có thể thúc thủ vô sách.

Hai người cắn răng một cái, một hơi phóng ra tất cả các loại bảo vật, đồng thời thúc dục tất cả pháp lực còn sót lại trong cơ thể quán trú vào trong linh quang hộ thể.

Ánh sáng màu máu chớp lên một cái, hai người đã chìm vào bên trong chấn động quỷ dị đó.

Kết quả chỉ một lát sau về sau, bên trong màn máu vang lên hai tiếng “Phanh phanh” trầm đục, sau khi huyết vụ bên trong cuồn cuộn ngưng tụ lại đều bị vòng xoáy trên không trung hấp thụ hết.

...

Ở mắt trận bên kia, toàn thân Hàn Lập ở trong một màn sáng ngăn cách lại trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn lên quang trận rất lớn đang “Ông ông” trên trời cao, thần sắc ngưng trọng vạn phần.

Nơi này ngoại trừ hắn ra, tất cả vệ sĩ Thương Minh khác cũng đều hóa thành huyết vụ rồi bị vòng xoáy trên không trung hấp thụ hầu như không còn gì.

"Phốc" một tiếng.

Quang trận trên không trung chớp lên một cái rồi biến mất vào hư không.

...

Kim Đồng bị vài tên giáp sĩ khổng lồ màu vàng ép lại, cùng lúc trong hư không xuất hiện vài tia ánh sáng màu tím vàng, từng đạo bay đến bên người cuốn xung quanh quanh.

"Ha ha, ta đang ở bên trong Linh Vực, cho dù bây giờ ngươi có thiên đại bản sự cũng vô dụng mà thôi, bây giờ xem ngươi có thể chạy được đi đâu." Mã Lương biến thân thành cự nhân, cười ha ha bay thẳng về phía Kim Đồng.

Mà đúng lúc này, ở phía dưới bỗng nhiên chấn động, một cái siêu cấp quang trận cơ hồ phân bố hơn nửa Minh Sát Chi Địa hiện lên trên mặt đất, vừa vặn lấy nơi cự nhân màu vàng làm trung tâm.

"Không tốt "

Mã Lương rùng mình, thần niệm vừa mới đảo qua quang trận trên mặt đất, lập tức sắc mặt trở nên đại biến thất thanh nói.

Cơ hồ cùng một thời gian, trung tâm quang trận phía dưới bắn ra một tia sáng lóng lánh, sau khi chớp động một cái lập tức xuyên qua hư không xuyên suốt toàn bộ trời đất.

Mã Lương nhìn thấy ánh sáng này, đồng tử đột nhiên co rụt lại hệt như rắn rết, không chút do dự hiện lên độn quang, hóa thành một đoàn kim quang bắn thẳng về phía sau.

------oOo------

Chương 2425: Chưởng Thiên Bình

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau một khắc, sợi tơ óng ánh lóe lên rồi lập tức hóa thành một cột ánh sáng màu trắng chói mắt, nó cháy lên rừng rực rồi nổ tung ra.

Trong tiếng nổ “Oanh long long” rất lớn, ánh sáng màu trắng cuồn cuộn lan tràn ra bốn phương tám hướng, lập tức che khuất mọi vật trong phạm vi ngàn dặm xung quanh.

Cùng lúc khi ánh sáng màu trắng lóe lên thì những giáp sĩ màu vàng đang ở bên trong đó liên tiếp bị tiêu diệt. Lúc này tiểu nhân màu vàng cũng bị vây ở trong quầng ánh sáng trắng kia, lập tức xoay tròn một vòng tại chỗ, lần nữa hiện ra bản thể là một con bọ cánh cứng cực lớn, đồng thời thân hình biến ảo một cái đã biến thành một viên cầu ánh vàng rực rỡ, bên ngoài thân hiện ra từng đám linh văn màu tím vàng.

Mà Mã Lương đang đang biến thân thành cự nhân mới chỉ chạy ra được một khoảng không xa đã bị ánh sáng màu trắng nuốt gọn vào bên trong, mặt tràn đầy hoảng sợ.

...

“Phanh” một tiếng.

Cổ kính màu xanh đang trôi nổi trước mặt Hàn Lập thoáng cái vỡ tung ra, thế nhưng hình ảnh ánh sáng trắng chói mắt lúc trước mà nó truyền về lại dường như vẫn còn đang chớp lóe không dứt ở trước mặt.

Sắc mặt Hàn Lập trở nên ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn về phía trung tâm Minh Sát Chi Địa, chỉ thấy bầu trời phía xa xa mơ hồ có ánh sáng màu trắng đang chớp động không ngừng, vang lên từng tiếng nổ ầm ầm.

Từng trận chấn động cũng từ nơi đó truyền đến, khiến cho Hàn Lập sau khi cảm ứng một chút thì sắc mặt trở nên âm tình bất định.

"Lưỡng Nghi Vi Trần Trận thật là lợi hại! Nếu như trước đó không có đề phòng thì chỉ sợ bản thân ta cũng rất khó thoát được một kiếp này." Hàn Lập bỗng nhiên thở dài một hơi nói.

"Nếu như đúng là Lưỡng Nghi Vi Trần Trận nguyên bản, thì đạo hữu hoàn toàn không có cách nào ngăn cản uy lực tự bạo của pháp trận này. Nhưng bởi vì nó đã bị thay đổi cho nên uy năng hiện tại của nó chỉ bằng một phần mười mà thôi, bằng vào thần thông của Hàn huynh thì tỷ lệ giữ được mạng sống vẫn là rất lớn đấy." Bên tai Hàn Lập truyền đến thanh âm nhàn nhạt của Giải Đạo Nhân.

Lời vừa dứt thì sau lưng Hàn Lập lóe lên điện quang màu bạc, thân hình của Giải Đạo Nhân hiện ra.

"Vậy ư, ngay cả ta cũng có thể giữ được tánh mạng, vậy khả năng gã Chân Tiên này có thể tìm được đường sống chẳng phải là càng lớn hơn sao?" Hàn Lập cũng không quay đầu lại nói.

"Đúng là như thế!" Mặt Giải Đạo Nhân không chút biểu tình trả lời.

"Đạo hữu hãy thử dự đoán xem nếu như gã Chân Tiên này thoát được, thì thực lực có thể còn được mấy phần?" Hàn Lập vừa sờ cằm vừa suy nghĩ hỏi.

"Chuyện khác thì ta không dám phán đoán, nhưng mà thân thể Chân Tiên của hắn lúc này chỉ sợ không có cách nào bảo trì được nữa, tám chín phần mười sẽ bị đánh về nguyên hình, đồng thời nhất định cũng sẽ phải gánh chịu phản phệ. Tuy không biết là hắn dùng loại bí thuật nào mà có thể đột phá được lực lượng pháp tắc áp chế của giới diện, nhưng hiện tại bản thân hắn nhất định là không cách nào tránh khỏi bị trọng thương!" Giải Đạo Nhân nhàn nhạt nói.

"Nói vậy thì Giải huynh cũng có cùng phán đoán như ta rồi." Hàn Lập chậm rãi nói.

"Giống hay không thì bản thân Hàn huynh có thể tự suy xét. Nhưng mà bởi vì đối phương không phải là kẻ tầm thường, cho nên khả năng ở trong người có mang theo Chân Hồn Đan cũng rất lớn, nếu như đạo hữu có thể chiếm được một viên thì khi độ kiếp phi thăng cũng sẽ có thêm một chút cơ hội đấy." Sau khi Giải Đạo Nhân trầm ngâm một chút thì nói vậy.

"Theo lời của đạo hữu, vậy lần này không mạo hiểm một chút thì không được rồi. Cũng may với tình hình hiện tại của hắn, cho dù là ta không địch lại thì vẫn dư sức mà bình an thoát thân." Hàn Lập cười hắc hắc một tiếng, tay áo run lên, lập tức bên ngoài thân lóe lên từng đạo điện quang, đồng thời dưới chân vang lên những tiếng nổ rung trời, rồi một tòa lôi trận màu bạc nhạt hiện ra.

Sau khi điện quang trong lôi trận lóe sáng lên một cái, thân hình Hàn Lập và Giải Đạo Nhân cũng đồng thời biến mất.

Trung tâm Minh Sát Chi Địa.

Sau khi bạch quang biến mất, trong khu vực vạn dặm xung quanh đó mọi thứ cũng đều trở nên thấp hơn trước kia vài chục trượng, nhìn vào giống như một cái thung lũng cực kỳ lớn. Bề mặt thung lũng trơn nhẵn như gương, không hề có một chút lồi lõm nào, bầu trời ở trên trung tâm thung lũng vẫn còn hai vật thể lơ lửng bất động.

Một quả cầu màu vàng rực rỡ cực lớn, nhưng tầng vỏ cứng bên ngoài đã chuyển thành màu ngăm đen, hơn nữa mơ hồ tản mát ra một mùi khét lẹt, dường như đã bị nướng chín.

Một cái tinh thể cực lớn màu tím vàng tỏa ra ánh sáng mờ mịt, dường như đang bao bọc một bóng người mơ hồ bên trong.

"Phanh" một tiếng.

Tinh thể cực lớn kia vỡ ra trước tiên, Mã Lương hiện ra trong tình trạng không một mảnh vải che thân. Lúc này hắn chẳng những khôi phục hình dáng bình thường, toàn thân không một mảnh vải, mà sắc mặt lại càng vô cùng tái nhợt trông gần như không còn giọt máu, ánh mắt hắn chậm rãi quét nhìn về bốn phía, thần sắc cực kỳ khó coi.

"Lưỡng Nghi Vi Trần Trận, không ngờ lại là cái bí trận Tiên Giới này, khó trách lại có uy năng như thế. Hắc hắc, đáng tiếc chỉ là một cái phế phẩm, nếu không thì..."

Mã Lương đang tự nói chưa dứt câu thì đột nhiên thần sắc khẽ động, ánh mắt rơi vào viên cầu màu vàng.

Chỉ thấy sau khi viên cầu màu vàng khẽ run lên thì lớp vỏ ngoài xuất hiện từng vết rách màu hồng phấn, tiếp đó từng khối thịt bị nướng chín nối tiếp nhau rơi xuống, hiện ra một con bọ cánh cứng ánh vàng rực rỡ lớn hơn một trượng.

"Ve sầu thoát xác! Không thể tưởng được một con Phệ Kim Tiên nơi Hạ giới vậy mà cũng tu thành thần thông bực này. Hắc hắc, tuyệt vời! Tư chất con trùng này còn hơn xa dự đoán của ta." Mã Lương nhìn thấy cảnh này, vốn là khẽ giật mình, nhưng lập tức vỗ tay cười to tiếp đó phất tay một cái, trong tay bỗng hiện ra một tờ phù lục màu bạc nhạt định ném về phía con bọ cánh cứng màu vàng kia.

Khí tức trên thân thể Phệ Kim Trùng Vương so với trước cũng suy yếu hơn phân nửa, nhưng vừa thấy cảnh này thì vẻ hung dữ trong mắt lóe lên, chuẩn bị giương cánh xông tới. Nhưng đúng lúc này, trên bầu trời vang lên một trận tiếng sét đánh, vô số hồ quang điện màu bạc từ trong hư không nổ tung ra, rồi lập tức đan vào nhau tạo thành một tòa lôi trận màu bạc lớn mấy trượng.

Mã Lương biến sắc, không nói hai lời, cổ tay khẽ động lập tức quăng phù lục màu bạc về phía lôi trận.

"Phốc" một tiếng.

Sau một cái chớp động, phù lục màu bạc bỗng hóa thành một cái Cự Phủ màu bạc lớn vài chục trượng, hung hăng chém về phía lôi trận.

Cự Phủ này chưa thật sự chém xuống mà một đạo khí tức lạnh lẽo sắc bén đã phóng đến trước.

Điện quang trong lôi trận lượn lờ một chút rồi trong tiếng nổ vang mơ hồ hiện ra hai bóng người, một người trong đó sau khi nhìn lướt qua Cự Phủ màu bạc đang chém tới thì giơ tay lên, một đạo kiếm quang màu xanh óng ánh lập tức xuất hiện nghênh đón.

"Oanh" một tiếng.

Kiếm quang màu xanh và Cự Phủ màu bạc sau khi va chạm với nhau thì đồng thời bay ngược về phía sau. Cự Phủ màu bạc sau khi lóe lên liền biến thành từng điểm linh quang tiêu tán mất. Kiếm quang màu xanh thì sau khi xoay quanh một cái hóa thành một cái tiểu kiếm dài gần một tấc rồi bay về tay bóng người kia.

Người xuất hiện trong lôi trận dĩ nhiên là Hàn Lập cùng Giải Đạo Nhân, người vừa ra tay thì là Hàn Lập.

"Hừ, lại là vài tên không biết sống chết! Ồ, một cỗ Ngụy Tiên Khôi lỗi còn nguyên vẹn, thật là hiếm thấy!" Mã Lương vừa nhìn rõ ràng Hàn Lập cùng Giải Đạo Nhân, sau khi hừ một tiếng rồi nhìn kỹ lại, nhận ra lai lịch Giải Đạo Nhân thì trên mặt hiện ra một tia kinh ngạc.

"Không hổ là người trên Tiên Giới, nhìn ra thân phận Giải huynh một cách rất dễ dàng. Bất quá nhìn bộ dáng các hạ hiện tại thì cũng phải chịu lực phản phệ của Linh Giới không nhẹ a, hiện tại đạo hữu còn có thể phát huy được bao nhiêu phần thực lực?" Sau khi Hàn Lập đánh giá Mã Lương một chút thì mỉm cười nói.

Lúc này hai cánh con bọ cánh cứng màu vàng run lên, "Vèo" một tiếng, hóa thành một đoàn kim quang phóng nhanh đi, sau một cái chớp động đã nhập vào trong tay áo Hàn Lập biến mất.

"Xem ra chuyện giao diện phản phệ là do kiện Ngụy Tiên Khôi Lỗi này nói cho ngươi biết, nhưng dù là hiện tại ta chỉ còn lại có một phần thực lực thì giết chết hai người các ngươi cũng là chuyện dễ dàng. Bất quá nếu như chịu đem Phệ Kim Tiên hai tay dâng lên mà nói thì ta cũng có thể tha cho ngươi một mạng." Mã Lương gặp tình hình này, ánh mắt lóe lên, trong miệng lại cười ha ha nói.

"Phệ Kim Tiên, ngươi nói là đầu Phệ Kim Trùng Vương này của ta ư?. Hắc hắc, cái này thứ cho tại hạ khó tuân mệnh được rồi." Hàn Lập ngáp một cái trả lời.

"Nếu thế thì bổn tiên đành phải tốn thêm chút khí lực vậy. Đợi sau khi tiêu diệt ngươi xong rồi lại thu phục đầu Phệ Kim Tiên kia." Mã Lương nhe răng cười một tiếng, giơ tay chộp vào hư không một cái, sau khi huyết quang trong tay lóe lên thì một cái tỷ ấn màu đỏ như máu mịt mờ hiện ra.

Hàn Lập thấy vậy sắc mặt trầm xuống, không thấy tay chân có cử động gì mà sau lưng kim quang đã lóe lên, Phạm Thánh Pháp Tướng ba đầu sáu tay hiện ra, đồng thời trong cơ thể vang lên âm thanh "Xuy xuy", từng đạo kiếm quang màu xanh bỗng dưng xuất hiện, ước chừng hơn một ngàn đạo, hóa thành một biển kiếm quang bảo hộ bên ngoài.

Giải Đạo Nhân đứng bên cạnh thì trên người cũng vang lên từng tiếng nổ đùng đùng, từng đạo hồ quang điện màu bạc xuất hiện lượn lờ khắp toàn thân, giống như đã hóa thành một pho tượng Lôi Thần.

Đúng lúc này, bỗng nhiên Hàn Lập cảm thấy trước ngực nóng lên, một đoàn ánh sáng màu xanh mờ nhạt có hình dạng cái bình nhỏ xuyên thủng quần áo hiện ra, đồng thời cũng tuôn ra một tràng tiếng kêu thanh minh, bay thẳng lên chín từng mây.

Hầu như cùng một lúc, trong tay áo của Mã Lương đang ở đối diện cũng có ánh sáng màu xanh lóe lên, một cái bình nhỏ màu xanh sẫm từ đó bay thật nhanh ra, sau khi khẽ run lên thì phát ra âm thanh vù vù, đang muốn bay về phía Hàn Lập.

"Phanh" một tiếng.

Mã Lương hầu như theo bản năng, phất tay áo một cái, cái bình nhỏ màu xanh sẫm đã bị nắm ở trong tay. Tiếp đó sau khi quay nhìn ánh sáng màu xanh có hình dáng tiểu bình trước ngực Hàn Lập, thì trên mặt Mã Lương lập tức hiện ra vẻ khó có thể tin và mừng như điên.

"Chưởng Thiên Bình! Bình này vậy mà nằm trong tay ngươi. Hắc hắc, đây thật là tìm hoài mà chẳng thấy, đúng là hoàn toàn không uổng phí công phu. Ta chẳng cần phải đi tìm tên phản đồ kia nữa rồi! Hiện tại đã tìm thấy bảo vật này, nếu như mang về lại cho Thủy Tổ lão nhân gia, thật không biết sẽ được ban bao nhiêu thưởng đây?" Mã Lương nhìn bình nhỏ màu xanh sẫm trong tay mình, rồi lại nhìn ánh sáng màu xanh trước ngực Hàn Lập, sau đó cười to lên một cách điên cuồng.

"Chưởng Thiên Bình? Ngươi đang nói cái gì!" Hàn Lập sắc mặt thoáng cái đại biến, nhìn chằm chằm vào bình nhỏ màu xanh sẫm trong tay đối phương, ánh mắt hiện lên vẻ lạnh như băng.

"Hừ, không chỉ nói ngươi không thể có loại bình nhỏ giống như vậy, mà kiện Ngụy Thiên Bình của ta đây mặc dù chỉ là vật phỏng chế từ Chưởng Thiên Bình, nhưng về mặt cảm ứng lẫn nhau thì tuyệt đối không thể sai được." Nét mặt Mã Lương lạnh lẽo nói.

"Ngươi nói là vật này ư?" Sắc mặt Hàn Lập biến hóa mấy lần, sau đó đưa tay chộp một cái ở chỗ trước ngực, một cái bình nhỏ khác có màu xanh dịu dàng bỗng dưng hiện ra.

Bất kể là kiểu dáng hay ngoại hình, bình này rõ ràng giống hoàn toàn với chiếc bình nhỏ màu xanh sẫm của Mã Lương, chẳng qua là màu sắc hơi nhạt hơn một chút, nhìn thoáng qua rất khó phân biệt.

"Đúng, chính nó... Ồ, không đúng. Trong tay ngươi hình như chỉ là một cái vỏ ngoài, không có bình linh. Người đem bình linh giấu ở nơi nào?" Sau khi Mã Lương nhìn vào chiếc bình nhỏ màu xanh nhạt trong tay Hàn Lập rồi cúi đầu nhìn vào chiếc bình nhỏ màu xanh sẫm trong tay mình, phát hiện hai cái không có biến hóa thêm chút nào nữa thì nét mặt lại trở nên đại biến.

"Bình linh! Là cái gì?" Hàn Lập nhìn gã Chân Tiên ở phía đối diện, hai mắt nhíu lại vẻ khó hiểu.

------oOo------

Chương 2426: Trảm Tiên (Thượng)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nguồn: BNS

Đả tự: Truyện FULL

"Ngươi không biết bình linh? Hừ, Vậy thì hơn phân nửa là ngươi cùng với tên phản đồ kia không có liên can gì với nhau rồi. Như vậy cũng tốt, có thể tìm lại được vỏ bình này cũng coi như là thu được một niềm vui bất ngờ. Còn chuyện bình linh thì căn bản một kẻ hạ giới như ngươi không có tư cách để biết. Chờ sau khi ta bắt ngươi sưu hồn rồi sẽ tiễn ngươi đi xuống Cửu Tuyền." Sắt mặt Mã Lương âm trầm bất định một chút rồi cũng cười lạnh nói.

Hắn vừa dứt lời, bình nhỏ xanh sẫm trong tay chớp một cái biến mất, tay còn lại thì ném Ấn tỉ huyết sắc ra ngoài.

"Xì xì" vài tiếng, Huyết Ấn chớp lên rồi biến mất, tiếp đó tám dòng sông máu từ trên trời giáng xuống, sau khi lay động một chút lập tức biến thành tám đầu Ngũ Trảo Huyết Long hùng hổ nhào tới chỗ Hàn Lập.

Trong mắt tên Chân tiên này xem ra chỉ cần tám con Ngũ Trảo Huyết Long có thể so với tám gã Đại thừa là đã dư sức đối phó với hai người Hàn Lập rồi.

Trong mắt Giải đạo nhân chớp lên một tia điện quang, sau đó xoay một vòng ngay tại chỗ, trong tiếng sét nổ đùng đùng hóa thành một con cua màu vàng cực lớn. Con cua vàng hung hăng vung hai cái càng thật to lên, lập tức có hai lôi cầu lớn như hai căn phòng bắn thẳng về phía hai con huyết long. Hơn thế nữa, bản thân cua vàng sau một cái chớp động cũng hóa thành một đoàn lôi quang xông tới.

Trong tiếng sấm sét gào thét, cua vàng lập tức đánh sáp lá cà với hai đầu huyết long.

Hàn Lập hít sâu một hơi, đưa tay vỗ nhẹ lên trên ngực, bình ngọc màu xanh lập tức biến mất, tiếp đó biển kiếm màu xanh xung quanh mình vang lên âm thanh "ông ông", rồi vô số kiếm quang màu xanh đan xen lóe lên, hóa thành một mảng kiếm trận mênh mông cuồn cuộn bao phủ phạm vi cả trăm mẫu.

Một ngón tay hắn điểm vào vùng hư không trong kiếm trận, lập tức một đoàn ánh sáng xanh từ trung tâm kiếm trận tuôn ra rồi điên cuồng lớn lên.

Sau một tiếng rồng ngâm thật dài, một con Thanh long cực lớn dài mấy trăm trượng xông ra từ trong ánh sáng xanh.

Thanh long này toàn thân xanh biếc mềm mại, mỗi khi nó lắc đầu vẫy đuôi đều khiến cho những mảnh vảy trên thân chớp động phản chiếu ánh sáng lành lạnh, vừa mới hiện thân ra đã giương nanh múa vuốt nhằm vào một con Huyết Long ở gần nhất.

Con Huyết Long kia thấy vậy thì không chút do dự há to miệng, một cột sáng màu máu mờ mịt được phun ra, vô cùng chính xác đánh lên trên thân hình khổng lồ của con Thanh long.

Nhưng chỉ thấy trên thân con Thanh long hàn quang chớp một cái, vô số kiếm khí đan xen lóe lên liền chém cột sáng màu máu kia tan tác, mà chỗ bị đánh trúng trên thân nó lại bất ngờ không hề lưu lại một chút vết thương nào.

Mã Lương ở xa xa thấy vậy sắc mặt hơi đổi, nhưng trong lúc bản thân còn chưa biết nên làm thế nào thì con Thanh long ở xa xa kia sau khi gầm lên một tiếng đã bắt đầu cuốn lấy con Huyết Long rồi. Tiếp đó trong khoảnh khắc chỉ thấy chỗ hư không nơi đó huyết vụ cuồn cuộn, kiếm khí tung hoành, chỉ sau thời gian hai cái hô hấp, huyết long kia đã bị Thanh Long mạnh mẽ xé thành từng mảnh nhỏ. Nhưng năm con Huyết Long gần đó cũng nhân cơ hội mà xông đến, sau khi cùng rống to, các loại pháp thuật Huyết đạo ùn ùn đánh tới.

Thanh long không chút sợ hãi ngẩng đầu lên, lân phiến trên thân lại lần nữa phóng ra vô số kiếm quang lành lạnh phủ đầu đánh tới.

Mà lúc này, Huyết Long vừa mới bị xé nát ở bên cạnh, huyết vụ lại một lần nữa ngưng tụ hiện ra, cũng hung tợn vọt đến.

Thanh long cực lớn lấy một địch năm, mặc dù thân thể phóng ra kiếm khí lợi hại vô cùng, nhưng trong khoảnh khắc toàn thân cũng bị chồng chất vết thương, lại dùng phương pháp gần như liều mạng sau khi xé rách một con huyết long, bản thân cũng bị vô số tia máu bao phủ, nổ tung ra hóa thành từng điểm ánh sáng.

Những con Huyết long còn lại mừng rỡ, quay đầu muốn nhào tới chỗ Hàn Lập bên này.

Hàn Lập thấy vậy mặt vẫn không biểu cảm, một tay bấm pháp quyết, kiếm trận màu xanh trước người sau khi mơ hồ một cái bỗng dưng biến mất.

Sau một khắc, phía dưới mấy con Huyết Long vang lên tiếng kiếm khí đinh tai, kiếm trận màu xanh chớp một cái hiện ra, ở trung tâm phát ra một tiếng long ngâm, một con Thanh Long cực lớn khác xông ra từ đó, trong nháy mắt lại cùng năm con huyết long chiến đấu dây dưa một chỗ.

Hàn Lập đứng tại chỗ cũ trước sau mảy may không di chuyển, nhìn như có vẻ rất dễ dàng ngăn năm con huyết long kia lại, nhưng sự thực thì gần như là hắn đã phải điều động gần nửa pháp lực trong cơ thể mới có thể duy trì cả tòa kiếm trận không bị tan biến.

Thanh Bàn kiếm trận này tuy rằng theo cảnh giới tu vi tăng lên, hiện tại trở nên vô cùng cường đại, nhưng pháp lực để duy trì cũng đồng thời tiêu hao nhiều hơn so trước kia gấp mấy lần.

Cũng bởi do pháp lực và thần niệm của Hàn Lập mạnh mẽ hơn xa so với các tu sĩ Đại thừa cùng giai khác, nếu không thì đổi lại một gã Đại thừa bình thường, sau khi điều khiển kiếm trận này căn bản không còn chút pháp lực nào để có thể vận dụng thêm thần thông bảo vật khác nữa.

Mã Lương thấy vậy, hai hàng lông mày dựng thẳng, một tay bấm quyết, miệng lẩm bẩm chú ngữ.

Bầu trời phía trên đầu Hàn Lập vang lên âm thanh ầm ầm, sau khi vô số luồng ánh sáng màu máu hiện lên tụ lại, biến hóa ra một hư ảnh Tỉ ấn huyết sắc lớn như ngọn núi.

Một cỗ pháp tắc chấn động ập xuống, hư ảnh huyết ấn lập tức ầm ầm đè xuống dưới Hàn Lập.

"Quả nhiên là như vậy, chân nguyên của ngươi bây giờ căn bản không thể so sánh với lúc trước, thậm chí ngay cả bốn đầu cự nhân khôi lỗi Huyết Linh kia cũng không thể ngưng tụ ra." Hàn Lập không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, sau khi cười to một tiếng thì tay áo đột nhiên rung lên, ba toà tiểu sơn từ đó bay ra sau đó đột nhiên tụ lại, tức thì hóa thành một đỉnh núi ba màu cực kỳ diễm lệ.

Hàn Lập hô một chữ "Trướng", lập tức đỉnh núi ba màu đón gió điên cuồng lớn lên, trong nháy mắt đã biến thành một tòa núi lớn cao vạn trượng. Sau khi đỉnh núi chớp động một cái lập tức phóng ra một đoàn hào quang chói mắt, ngay tức khắc va chạm với hư ảnh huyết ấn bên trên.

Trên không trung phát ra một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa, đỉnh núi ba màu chỉ hơi bị đè xuống dưới một chút, vậy mà lại cứng rắn chống được hư ảnh huyết ấn, làm cho hư ảnh huyết ấn trôi nổi trên không trung không thể hạ xuống thêm chút nào.

Cùng lúc đó, pháp tắc từ trên huyết ấn phát ra chấn động phủ chụp toàn bộ hư không phía dưới vào bên trong.

Hàn Lập cảm thấy bên trong cơ thể phát lạnh, pháp lực tức thì cũng có chút ngưng trệ mất linh.

Đối mặt tình hình này, Hàn Lập cũng không lộ ra vẻ kinh hoảng, trong miệng chỉ quát khẽ một tiếng, lập tức có một đoàn kiếm quang màu xanh sẫm lóe lên hiện ra trên cánh tay, một cỗ pháp tắc chấn động cũng theo đó lan tỏa.

"Phốc" một tiếng, hai cỗ lực lượng pháp tắc giống như hai cỗ sóng lớn hung hăng va chạm vào nhau, trong khoảnh khắc cùng triệt tiêu lẫn nhau.

Hàn Lập thân hình khẽ run lên, pháp lực bên trong thân thể liền khôi phục như thường.

"Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn, Huyền Thiên Chi Bảo!" Mã Lương trông thấy như vậy, không nén nổi có vài phần ngạc nhiên, tiếp đó không kìm được mà nổi giận.

Nếu là thời kỳ hắn toàn thịnh, chỉ một kiện Ngũ Cực Sơn còn chưa hoàn thành trọn vẹn và một kiện Huyền Thiên Chi Bảo sao có thể dễ dàng ngăn cản Vạn Linh Huyết Tỉ của hắn như thế.

Chân nguyên tổn hao quá nhiều, hiện tại hắn thật sự không thể phát huy ra bao nhiêu uy năng của huyết ấn.

Đang lúc trong lòng tên chân tiên này có một chút do dự, muốn đổi thần thông khác để công kích thì Hàn Lập lại đưa tay chộp vào hư không một cái, sau khi ánh sáng xanh trong tay lóe lên, một cái kiếm gỗ màu xanh sẫm bỗng nhiên hiện ra. Thế rồi hắn đột nhiên bước nhanh về phía trước một bước, Phạm Thánh Pháp Tướng ở sau lưng lập tức cũng nhào về phía trước, bỗng chốc biến mất nhập vào trong thân thể Hàn Lập.

Ngay sau đó, từ trong cơ thể Hàn Lập vang lên một tiếng thanh minh, quang hà chợt lóe, bỗng dưng bay ra mấy đoàn ánh sáng màu sắc khác nhau, sau khi quay tít một vòng liền biến thành Thiên long, Chân phượng, Thanh loan các loại hư ảnh pháp tướng Chân linh khác nhau.

Những hư ảnh khác nhau này sau khi tản ra khí tức khủng bố, cũng đồng thời ngẩng đầu rít lên một tiếng rồi lóe lên lại chui vào thân thể Hàn Lập.

Bên ngoài thân Hàn Lập đột nhiên tỏa ra ánh sáng vàng tím chói mắt, thân hình thoáng cái điên cuồng lớn lên, từng miếng lân phiến màu vàng cùng từng đạo linh văn màu bạc lập tức từ trong da thịt tuôn mạnh ra, đồng thời chỗ hai bên bả vai cùng dưới xương sườn đều có ánh sáng màu vàng chớp nháy liên hồi.

Sau một tiếng hét lớn, đã thấy trong hư không xuất hiện một ma thần dữ tợn ba đầu sáu tay cao hơn nghìn trượng.

Trên đầu Ma thần này có một chiếc sừng, sáu mắt lóe lên ánh sáng màu bạc, ngoại trừ một tay đang cầm một thanh kiếm gỗ xanh sẫm cực lớn, năm tay còn lại đều trống không.

Đây đúng là Niết Bàn thánh thể tam niết biến thân mà Hàn Lập đã tu luyện tới cực hạn.

Hắn đương nhiên biết rõ dùng thần thông và bảo vật bình thường để đối phó vị Chân tiên đang nguyên khí đại thương này, căn bản là chuyện phí công, cho nên vừa ra tay đã lập tức dùng đến thủ đoạn áp rương của mình.

Từ lúc Hàn Lập lấy ra Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm cho đến khi hoàn tất biến thân, chẳng qua chỉ là trong một tích tắc thời gian. Chỉ thấy cổ tay ma thần kia rung lên, thanh kiếm gỗ xanh sẫm trong tay lập tức vang lên âm thanh “ông ông”, lập tức mặt ngoài tuôn ra hàng loạt phù văn màu bạc.

Toàn bộ thiên địa nguyên khí trên bầu trời đều vì vậy mà chấn động, vô số điểm sáng năm màu bỗng dưng cuồn cuộn hiện ra, rồi giống như thủy triều tuôn mạnh vào bên trong thanh kiếm gỗ màu xanh.

Mã Lương nơi xa xa trông thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống, không chút do dự tay áo rung lên phóng nhanh ra bảy tám đạo phù lục màu bạc, sau khi đón gió chớp lóe một cái liền hóa thành cự kiếm, búa lớn, cự giáo cùng bảy tám kiện binh khí to lớn khác màu bạc chói lọi, tiếp đó lại mơ hồ một cái đã biến thành một mảnh hàn quang cuốn tới Hàn Lập.

Ngay lúc này, Hàn Lập biến thành ma thần ba đầu sáu tay lại ra tay trước một bước, chỉ thấy thanh cự kiếm xanh sẫm dài trăm trượng đang cầm trong tay hắn chém ngang về phía trước một cái.

Vô thanh vô tức!

Một đạo kiếm quang xanh sẫm cực dài hình trăng lưỡi liềm từ đó chớp hiện, nhưng chỉ hơi vụt qua thì đột nhiên ngưng tụ hóa thành một sợi dây tơ nhỏ màu xanh sẫm, một cổ pháp tắc kinh khủng chấn động từ đó bộc phát ra.

Sau vài tiếng động "Phanh" "Phanh", sợi dây tơ nhỏ xanh sẫm này trong ánh sáng bạc lóe lên, bảy tám kiện binh khí rất lớn màu bạc do những phù lục biến thành nối đuôi nhau nổ tung rồi tan biến, không thể ngăn cản được chút nào.

Mà dây tơ nhỏ xanh sẫm di động cực nhanh, gần như là thuấn di, chỉ hai cái chớp động đã đến gần chỗ Mã Lương, theo sau nó là một cỗ lực lượng cực hàn, khiến cho vị Chân tiên này có một loại cảm giác máu trong thân thể gần như bị đông lạnh hết sức quỷ dị.

Đồng tử Mã Lương co rụt lại, nhưng không có bất kỳ ý định tránh né nào mà lại giơ một tay vung lên, sau một chút mơ hồ thì một cái tấm chắn màu đen đã hiện ra chặn ở trước người, đồng thời lại hé miệng phun ra một thanh tiểu kiếm trắng noãn như ngọc.

"Phốc" một tiếng, thời điểm dây tơ nhỏ màu xanh sẫm chém lên tấm chắn màu đen, thoáng cái đã chém nó thành hai nửa, tiếp đó lại chém tới tiểu kiếm màu trắng đang bay đến.

Lại một âm thanh nữa vang lên, một màn quỷ dị xuất hiện.

Tiểu kiếm màu trắng và dây tơ nhỏ màu xanh sẫm mới vừa tiếp xúc trước người Mã Lương, đã lập tức dừng lại đứng yên bất động.

Ngay sau đó vang lên một tiếng vỡ giòn tan, tiểu kiếm màu trắng không có chút dấu hiệu nào bị vỡ ra thành từng khúc, mà dây tơ nhỏ màu xanh sẫm lại không một tiếng động chớp lên lần nữa.

Lúc tiểu kiếm vỡ vụn, thì đồng thời trên mặt Mã Lương hiện lên màu đỏ thẫm, không kềm được mà hé miệng phun ra một đoàn tinh huyết vàng rực.

"Ngươi dám hủy Trảm Nguyên Tiên Kiếm của ta, ta chắc chắn sẽ không để cho ngươi chết dễ dàng." Thần sắc Mã Lương tràn đầy vẻ cực kỳ kinh sợ, dường như đối với việc tiểu kiếm bị hủy hoại cảm thấy bất ngờ, đồng thời hung tợn nói với Hàn Lập.

Tiểu kiếm màu trắng dường như vô cùng trọng yếu đối với hắn.

------oOo------

Chương 2427: Trảm Tiên (Trung)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đả tự: Truyện FULL

Nhưng mà Hàn Lập đang biến thân thành Ma thần lại chẳng thèm quan tâm đến chuyện này, sau khi một tầng tinh quang xoay chuyển trên đầu thì cánh tay cầm cự kiếm màu xanh thẫm lại một lần nữa vung lên.

Thiên Địa Nguyên Khí sau khi rung động một hồi, lại bất chợt bắn ra một sợi dây tơ nhỏ màu xanh sẫm.

Mã Lương biến sắc, hai tay áo không hề lưỡng lự đồng loạt run lên, kết quả là có chừng gần trăm kiện bảo vật phong phú đa dạng từ trong tay áo hắn bắn ra.

Thời điểm sợi dây tơ màu xanh thẫm lóe lên bay đến gần Mã Lương thì những bảo vật của hắn lúc này cũng như ong vỡ tổ nghênh đón, hóa thành những quả cầu ánh sáng chói mắt nổ tung ra. Hiển nhiên những bảo vật này cũng đều không phải là loại bình thường, mỗi một quả cầu ánh sáng xuất hiện đều khiến cho sợi dây tơ màu xanh thẫm tiêu tán đi một chút. Mà sau khi cả trăm kiện bảo vật đều tự bạo, lúc sợi dây tơ màu xanh thẫm tiếp cận được Mã Lương thì độ dài cũng chỉ còn có vài chục trượng mà thôi.

Mã Lương quát khẽ một tiếng, ngón tay vàng rực điểm một cái về phía sợi dây kia.

"Phanh"!

Ngay lập tức ngón tay nổ tung bắn tung tóe máu, nhưng đồng thời sợi dây tơ màu xanh thẫm kia cũng đồng dạng tán loạn biến mất.

"Hai lần rồi! Toàn lực thúc dục Huyền Thiên chi bảo như thế sẽ tiêu hao rất nhiều pháp lực, chỉ là một tên Đại Thừa thì có thể có bao nhiêu chân nguyên lực chứ, ngươi tuyệt đối không thể nào tiếp tục xuất ra kích thứ ba được! Hắc hắc, huống hồ còn phải duy trì kiếm trận khổng lồ kia, chỉ sợ hiện giờ trong người ngươi cũng không còn bao nhiêu pháp lực!" Mã Lương tuy rằng mất một ngón tay, trông có vẻ hơi chật vật, nhưng mà ánh mắt nhìn Hàn Lập lại tràn ngập vẻ dữ tợn, hơn nữa sau khi hắn giơ tay chộp một cái, trong tay bỗng nhiên có thêm một cái ống sáo màu bạc sáng loáng.

"Ta có thể xuất ra kiếm thứ ba hay không, chỉ cần các hạ thử một chút chẳng phải sẽ biết hay sao? Huống hồ, tình hình của ngươi bây giờ so với ta cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, thử xem liệu có thể thi triển thần thông được bao lâu?" Ba cái đầu của Hàn Lập sau khi biến thành Ma thần đồng thời phát ra tiếng cười lạnh trả lời, nhưng quả thực là không tiếp tục thúc dục lưỡi kiếm khổng lồ trong tay để chém ra kích thứ ba, mà năm bàn tay còn lại đồng thời chộp vào hư không một cái, lập tức có năm đoàn ánh sáng màu vàng xuất hiện, sau khi ngưng tụ lại liền biến hóa ra trượng, chùy, giản năm kiện binh khí trầm trọng phi thường.

"Ha ha. Mặc dù Bổn Tiên không thể thi triển thêm lần nào thần thông nữa nhưng cũng đủ để giết chết ngươi rồi." Mã Lương nghe vậy trong lòng giận dữ, nhưng lại cuồng tiếu trả lời, ống sáo bạc trong tay quét ngang trước người sau đó kề vào miệng. Ngay sau đó, một cỗ sóng âm thanh màu bạc nương theo tiếng sáo du dương xuất hiện, thần niệm của Mã lương cũng theo đó tản ra. Những nơi sóng âm thanh màu bạc đi qua, hư không trở nên ông ông rung động, không khí trở nên mơ hồ không rõ.

Mà Hàn Lập biến thành Ma Thần khổng lồ vừa nghe tiếng thấy sáo thì ba cái đầu hơi trầm xuống, lập tức có cảm giác lâng lâng như say rượu, đồng thời cảnh vật bốn phía chợt mơ hồ một chút, lại thấy thân mình đang ở trong một biển máu cuồn cuộn.

Nương theo huyết thủy cuồn cuộn cuốn tới, vô số ác quỷ mặt mũi hung tợn từ bên trong đó lao ra. Khí tức của đám ác quỷ này cực kỳ kinh người, dường như tất cả bọn chúng đều có tu vi Đại Thừa Kỳ.

"Hừ, chỉ là một chút ảo thuật cũng định lừa gạt tai mắt của ta."

Hàn Lập thấy cảnh này trong lòng không loạn chút nào, ngược lại sau khi Phạm Thánh Ma Thần hừ lạnh một tiếng thì đột nhiên năm kiện vũ khí trầm trọng trong tay đồng thời hung hăng vung xung quanh. Một cỗ sóng khí kinh khủng xuất hiện cuốn ra bốn phương tám hướng, những nơi nó đi qua thì trong nháy mắt dòng sông máu và những tên ác quỷ kia đều bị tiêu diệt sạch sẽ. Cho dù là ảo thuật có huyền bí cỡ nào đi nữa một khi đối mặt loại công kích không thể ngăn cản này, thì rõ ràng là vẫn không chịu nổi một kích.

Mã Lương thấy vậy thì khóe miệng lộ ra vẻ châm biếm, miệng vẫn thổi sáo như trước nhưng thân hình chợt mơ hồ một cái, một đạo hư ảnh mờ nhạt hiện ra ngay phía sau lưng, sau một cái chớp động lập tức biến mất chìm vào hư không. Cùng lúc đó, xung quanh chỗ Hàn Lập, những ảo ảnh vốn đã biến mất nhưng khi tiếng sáo tiếp tục cuồn cuộn cuốn qua, dòng sông máu và những ác quỷ kia lại tiếp tục hiện ra, bao vây Hàn Lập vào trong.

Hàn Lập cảm thấy nao nao, nhưng lập tức dường như chợt hiểu, mà động tác của hắn cũng không chậm trễ chút nào, năm cánh tay lập tức huy động năm kiện vũ khí trầm trọng, một cỗ sóng khí màu vàng quét ra bốn phía, khiến cho dòng sông máu và những ác quỷ lại bị dánh cho tan tác. Cùng lúc đó, hai tay Nguyên Anh đang ở nơi đan điền trong cơ thể hắn chợt kết một cái pháp quyết, lập tức một luồng khí mát lành xuất hiện chảy khắp các nơi trong kinh mạch rồi toàn bộ đi vào trong ba cái đầu. Nháy mắt cái cảm giác lâng lâng như say rượu trong thức hải Hàn Lập cũng biến mất tăm hơi.

Lúc này, mặc kệ tiếng sáo liên miên bên tai không dứt, cũng không thấy bất cứ dấu hiệu ảo thuật nào xuất hiện nữa. Mã Lương thấy vậy trong lòng không khỏi kinh hãi. Ống sáo trong tay hắn nhìn rất bình thường, nhưng thực tế lại là một trong những món dị bảo mà hắn cực kỳ coi trọng. Khi chiến đấu thì chỉ cần thần niệm của đối thủ yếu hơn mình, thì dưới tác dụng của tiếng

sáo kia đối thủ sẽ rơi vào trong những ảo giác hão huyền vô tận mà không thể nào thoát ra được.
Nhưng hiện tại đối phương lại dễ dàng thoát khỏi ảnh hưởng của sóng âm thanh như vậy, chẳng phải là thần thức của đối phương thậm chí còn cường đại hơn mình ư? Tuy rằng bởi vì hắn đang chịu áp chế của giới diện nên thần thức không thể bằng được khi ở Tiên Giới, nhưng hiện tại thần thức của hắn cũng tuyệt đối không thua kém Tiên Nhân bình thường bao nhiêu. Hơn nữa một chiêu sát thủ mà hắn chuẩn bị từ đầu cũng vì vậy mà không thể thi triển. Nhất thời vẻ mặt Mã Lương cũng trở nên âm tình bất định, còn chưa biết nên dùng loại thủ đoạn nào để đối phó thì Phạm Thánh Ma Thần ba đầu sáu tay kia chợt bước nhanh một bước, thân hình mơ hồ một cái đã biến mất ngay tại chỗ.

Mã Lương cũng là người có kinh nghiệm tranh đấu vô cùng phong phú, sau khi trong lòng cảm thấy không ổn liền thu hồi ống sáo bạc lại, thân hình chớp động một cái đã xuất hiện ở chỗ hư không mấy trăm trượng bên ngoài.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn.

Năm đạo ánh sáng vàng thật to nối đuôi nhau đập vào chỗ Mã Lương đứng lúc trước, sóng địa chấn do đòn tấn công này tạo ra khiến cho hư không nơi đây vặn vẹo không ngừng. Lúc này, thân hình Phạm Thánh Ma thần ba đầu sáu tay mới hiện ra ở giữa trận dao động kia.

Sau khi ánh mắt Mã Lương thoáng nhìn những về chỗ dị tượng do năm kiện vũ khí trầm trọng kia công kích tạo ra, nét mặt không khỏi hoảng sợ. Công kích kinh khủng như vậy, cho dù là lúc hắn có thân thể Chân Tiên cũng tuyệt không dám đón đỡ liên tục, vì vậy mà hắn cảm thấy tuyệt đối không nên chiến đấu giáp lá cà với Hàn Lập.

Nhưng mà đúng theo như lời Hàn Lập nói lúc trước, ngay cả khi hắn còn có rất nhiều thần thông Tiên Giới trong người, nhưng bởi vì chân nguyên hao hụt, Tiên Linh lực trong cơ thể cũng không còn bao nhiêu thì mặc dù có nhiều thủ đoạn nhưng hắn cũng không thể thi triển được. Đang trong lúc hắn có hơi chút chần chờ, Phạm Thánh Ma Thần ba đầu sáu tay lại gầm nhẹ một tiếng, tiếp tục bước tới một bước biến mất vào trong hư không.

Mã Lương rùng mình, thân hình khẽ động biến mất, lập tức thuấn di xuất hiện ở địa phương khác. Kết quả ngay sau đó, sóng chấn động màu vàng lại ầm ầm đánh vào chỗ Mã Lương vừa đứng. Ma Thần do Hàn Lập biến thành tiếp tục chớp động một cái lại không thấy bóng dáng.

Cứ như vậy, Hàn Lập liên tiếp thuấn di truy kích Mã Lương trong khuôn viên trăm dặm, mỗi một lần tấn công đều phát ra những tiếng nổ rung chuyển trời đất. Liên tiếp sau hơn mười cái chớp động, Ma Thần do Hàn Lập biến thành liên miên truy đuổi Mã Lương, khiến hắn không hề có được một chút thời gian nào để nghỉ. Kết quả khiến cho vị Chân Tiên này vô cùng kinh sợ, đồng thời cũng không dám lơ là mất cảnh giác.

Sau khi hắn tiếp tục chợt lóe xuất hiện ở nơi nào đó, lại không hề làm phép thuấn di bỏ chạy nữa mà lại lấy từ trong tay áo ra một cái hộp ngọc ném lên trên đỉnh đầu, tiếp theo hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết. Kết quả là không trung xuất hiện một trận dao động, một đạo ánh sáng vàng thô to lập tức xuất hiện rồi chuẩn xác đánh lên trên hộp ngọc. Hộp ngọc lúc này vỡ vụn mở ra, từ bên trong lao ra một đoàn Hỏa Vân đỏ đậm.

Hỏa Vân này sau khi quay tròn ngưng tụ lại liền hóa thành một con quái giao toàn thân mọc đầy râu dài màu đỏ đậm. Kim quang chợt lóe, năm kiện trọng binh không chút do dự hướng quái giao tấn công. Nhưng quái Giao này chỉ lắc đầu quay đuôi, ngay tức khắc run lên hóa thành nhiều điểm Xích Diễm tiêu tán vào hư không. Một đoàn ánh sáng đỏ thẫm xuất hiện bên cạnh Mã Lương, quái giao một lần nữa hiện ra.

"Vậy mà ngươi lại giải khai tầng cấm chế thứ hai trên người của ta, ha ha, hay thật, xem ra lần này ngươi thực sự gặp phải phiền toái lớn rồi. Nếu không cũng sẽ không bao giờ làm chuyện như vậy." Quái giao xoay một vòng tại chỗ, biến thành một gã tiểu nhân màu đỏ thẫm chỉ cao có ba thước, liếc mắt nhìn Mã Lương một cái rồi lại mừng như điên cười to.

Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một trận chấn động, Hàn Lập biến thành Phạm Thánh Ma Thần tay cầm trọng binh chợt hiện ra. Sau đó quét mắt nhìn vào tiểu nhân màu đỏ thẫm một cái, nhưng lại hơi do dự không tiếp tục đánh tới.

"Hỏa Tu Tử, hãy bớt nói nhảm đi! Hiện tại ta thật sự gặp một chút phiền toái nhỏ, hãy nhanh lập tức giết chết người này." Mã Lương mặt trầm như nước, ra lệnh thật nhanh.

"Ta nếu như đã tự do, vì sao phải nghe lời của ngươi sai khiến?" tiểu nhân màu đỏ thẫm nghiêng cổ cười lạnh một tiếng..

"Hừ, xem ra ngươi không muốn thu lại bổn mạng châu của ngươi rồi!" Mã Lương âm trầm nói.

"Ngươi chịu đem bổn mạng châu trả lại cho ta. Ồ, xem dáng vẻ của ngươi bây giờ hình như là rất chật vật, chẳng trách lại phải thả ta ra. Nhưng mà nếu muốn ta tin ngươi thì cần phải dùng danh nghĩa của Cửu Nguyên Đạo Tổ phát ra lời thề, sau đó ta sẽ ra tay giúp ngươi." Hỏa Tu Tử kinh ngạc hô một tiếng, tròng mắt xoay chuyển nói.

"Cái gì, ngươi dám kêu ta dùng tên của Tổ Sư để thề ư?" Mã Lương nghe vậy lập tức giận dữ.

"Hắc hắc, ngoại trừ như vậy, ngươi đừng hòng khiến ta ra tay giúp ngươi." tiểu nhân màu đỏ thẫm không chút khách khí nói.

"Được lắm, ta có thể dùng danh nghĩa của Tổ Sư phát ra lời thề, nhưng trừ lần ra tay này thì sau khi trở về Tiên Giới ngươi phải tiếp tục phục vụ cho ta thêm vạn năm." Sau khi Mã Lương cân nhắc một hồi mới nghiến răng nghiến lợi nói.

"Vạn năm? Hắc hắc, không thành vấn đề. Chút thời gian như thế đối với ta mà nói cũng là chốc lát là trôi qua. Ta sẽ giúp ngươi đuổi tiểu tử này đi." Hỏa Tu Tử cười hắc hắc một tiếng rồi chấp thuận.

"Ngươi không nên khinh địch, bởi vì ngươi cũng bị áp chế bởi lực lượng giới diện như ta, lại thêm thể xác lúc trước đã bị hao tổn một lần, thậm chí ngay cả sau khi xóa bỏ cấm chế thì ngươi cũng không phát huy được hết thực lực vốn có." Mã Lương lập tức dùng danh nghĩa Cửu Nguyên Đạo tổ mà lập lời thề, rồi cảnh tỉnh Hỏa Tu Tử một tiếng.

"Yên tâm, nhìn bộ dáng như vậy của ngươi ta còn không hiểu hay sao! Vấn đề là ta chỉ ra tay giúp ngươi quấy nhiễu người này mà thôi, muốn đánh chết hắn đương nhiên là vẫn phải dựa vào chính ngươi rồi." Hỏa Tu Tử ngáp một cái, không thèm để ý nói.

Đến lúc này hắn mới quay đầu lại cẩn thận đánh giá Hàn Lập đang biến thân thành Ma Thần ba đầu sáu tay. Dáng vẻ không chút để ý.

------oOo------

Chương 2428: Trảm Tiên (Hạ)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đả tự bởi: Truyện FULL

"Hỏa linh lực dao động thật là mạnh mẽ, chính là thân thể Hỏa Linh!" Ma Thần do Hàn Lập biến thành ông ông nói.

"Hỏa Linh? Ngươi nghĩ ta là thứ này cũng không sai. Hắc hắc, chỉ là một gã tu sĩ ở Hạ giới, vậy mà có thể ép tên tiểu tử Mã Lương này đến tình trạng như thế cũng coi như là khá lắm rồi. Chẳng qua vừa rồi ta hứa hẹn với tiểu tử này thì ngươi cũng đã nghe rõ, một khi đã nói ra thì không thể không giữ lời được." Hỏa Tu Tử cười hắc hắc trả lời.

"Nếu đã vậy thì cần gì phải nhiều lời, không phải là cứ đánh là xong à." Phạm Thánh Ma Thần cười lớn một tiếng, năm kiện trọng binh vung lên một lần nữa, mang theo tiếng sấm nổ mạnh đập xuống.

Tiểu nhân màu đỏ thẫm hừ lạnh một tiếng, lập tức bấm niệm pháp quyết, theo đó có vô số hỏa vân xuất hiện xung quanh cơ thể nó. Sau đó tiểu nhân màu đỏ thẫm lại xoay người một vòng, bất ngờ biến hình thành quái giao to hơn trăm trượng.

Giao long này vừa mới hiện nguyên hình đã lập tức giơ chân trước đánh ra một trảo vào không trung làm vang lên một tiếng nổ cực lớn, một màn sương máu nhưng tụ thành hình hình long trảo lớn gần mẫu bỗng dưng hiện ngông nghênh tiếp đón năm đạo kim quang.

"Phốc"!

Năm kiện trọng binh run lên rồi hiện ra nguyên hình, không ngờ vậy mà lại bị long trảo màu đỏ thẫm kia ngăn chặn ở trên không.

Ba khuôn mặt của Phạm Thánh Ma Thần không khỏi hiện ra thần sắc kinh ngạc, với thân thể mạnh mẽ như hiện tại thì một kích vừa rồi ẩn chứa sức lực kinh khủng đến mức nào, bản thân hắn đương nhiên là rất rõ ràng.

Mã Lương ở bên cạnh nhìn thấy vậy thì trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm, tay áo khẽ run lên, vài cái phù lục màu xanh nhanh chóng được dán lên người. Sau khi những phù lục này hóa thành mấy đoàn sương mù màu xanh da trời nhập vào cơ thể Mã Lương thì thần sắc của hắn lập tức lại được khôi phục không ít, đồng thời hắn nhìn qua Hàn Lập, hai mắt lóe lên hung quang, âm thầm thúc giục pháp quyết nào đó.

Đúng lúc này, sau khi quái giao thét dài một tiếng, xúc tu trên thân múa may quay cuồng một hồi rồi chợt phát ra tiếng nổ lớn "Xùy xùy", lập tức hóa thành vô số luồng ánh sáng cực nóng bắn rất nhanh về phía Hàn Lập.

Hai bàn tay Phạm Thánh Ma Thần khẽ động, trọng binh trong tay bỗng nhiên biến mất, tiếp đó hai tay bấm niệm pháp quyết, trước người vang lên tiếng "Phanh", một con bọ cánh cứng cực lớn màu vàng bỗng dưng hiện ra. Thân hình của con bọ cánh cứng này sau khi mơ hồ liền biến thành một cái khiên lớn ánh vàng rực rỡ, chắn ngang trước người Hàn Lập.

Ánh sáng cực nóng kia ập lên trên tấm chắn, phát ra tiếng nổ vang như mưa rơi rào rào, nhưng ngoại trừ mặt ngoài tấm chắn có thêm một ít lỗ nhỏ sâu hơn tấc thì lại không có thêm một chút gì tổn hại nữa.

Mà thừa lúc Hàn Lập đang đặt hết sự chú ý của mình lên đòn tấn công này, trên đỉnh đầu của hắn chợt có chấn động, một đạo hư ảnh nhanh như điện chớp từ trong hư không bay đến. Sau một cái chớp động, đạo hư ảnh kia đã xuyên qua linh quang hộ thể của Phạm Thánh Ma Thần rồi lao đến cái đầu ở chính giữa

"Phốc" "Phốc" hai tiếng!

Hai cái đầu ở hai bên của Phạm Thánh Ma Thần bỗng nhiên khẽ cử động, ở giữa trán của mỗi cái đầu đều có hắc khí ngưng tụ rồi từ đó hiện ra một con mắt thứ ba. Tiếp đó cả hai con mắt đều cùng bắn ra một đạo ánh sáng màu đen, vô cùng chuẩn xác đánh trúng vào đạo hư ảnh kia.

Một tiếng hét thảm vang lên.

Hư ảnh sau khi bị hai đạo ánh sáng màu đen đánh trúng, sau lưng lập tức mơ hồ hiện ra một cái hắc động to cỡ một căn phòng, hư ảnh lập tức bị hắc động cưỡng ép hút vào bên trong không còn bóng dáng.

Hầu như cùng lúc, Mã Lương ở bên kia rống to một tiếng, hai tay ôm đầu, nét mặt cực kỳ thống khổ.

Hàn Lập lạnh lùng liếc mắt nhìn Mã Lương, đối phương dám dùng một đám phân hồn để công kích hắn, đúng là tự tìm đường chết.

Sợi phân hồn kia mặc dù không bị Phá Diện Pháp Mục thi triển lực lượng không gian xé nát, nhưng lại bị ném vào trong khe hở không gian, nếu không có chỗ để nương tựa vào thì chẳng bao lâu sau cũng sẽ bị hủy diệt hoàn toàn.

Hàn Lập suy đoán như vậy, tiếp đó cái đầu ở giữa của Phạm Thánh Ma Thần lại há miệng phun ra một quả cầu lửa màu bạc.

Hỏa cầu này chỉ quay tít một vòng đã biến thành một con Hỏa Điểu màu bạc dài hơn thước có lông vũ màu bạc lấp lánh, lại có vô số phù văn màu vàng kim nhạt như ẩn như hiện.

Một ngón tay của Phạm Thánh Ma Thần điểm tới, miệng nói một chữ "Đi".

Hỏa Điểu màu bạc dang hai cánh ra, phù văn ở trên những lông vũ bỗng nhiên điên cuồng biến lớn, thân hình cũng đồng thời biến hóa lớn lên theo. Chỉ trong chốc lát đã biến thành quái vật khổng lồ lớn hơn trăm trượng, sau khi ngẩng đầu gáy vang một tiếng liền xông thẳng về phía quái giao.

Quái giao kia cũng lập tức có phản ứng, trong cái miệng lớn đỏ lòm của nó phun ra một cột ánh sáng đỏ thẫm cực kỳ to lớn, chỉ chớp lên một cái đã mạnh mẽ đập thẳng vào thân mình của hỏa điểu

Một tiếng nổ trầm đục vang lên!

Phù văn màu vàng bên ngoài thân Hỏa Điểu chỉ hơi sáng lên một chút, cột sáng đỏ thẫm không một tiếng động đã bị hấp thụ vào bên trong, lại khiến cho hình thể của con Hỏa Điểu này bỗng nhiên to thêm một chút.

"Tinh Viêm Chi Hỏa, là Tinh Viêm Hỏa Điểu!" Quái giao nhìn thấy cảnh này thì bất ngờ kêu lên kinh ngạc, giọng điệu tràn đầy vẻ sợ hãi, vẻ thong dong lúc trước hoàn toàn biến mất.

Hỏa Điểu màu bạc khổng lồ đối với những chuyện này căn bản là xem như không thấy, hai cánh khẽ vỗ một cái đã bay đến gần chỗ quái giao kia, lửa bạc cuồn cuộn cũng theo đó cuốn tới.

Quái giao kêu to một tiếng, thân hình đột nhiên cuộn lại liền biến thành một viên thịt cực lớn màu đỏ thẫm. Mặt ngoài viên thịt này có vô số râu dài đang điên cuồng lay động không ngừng, mơ hồ biến thành một tầng màn sáng màu đỏ bảo hộ toàn thân vào bên trong.

Khi ngân diễm tiếp xúc với màn sáng kia lập tức bộc phát ra hai loại hào quang đỏ bạc, nhất thời giằng co không dứt.

Hàn Lập thấy vậy tình thầm kêu một tiếng "Quả là thế".

Đầu phệ linh Hỏa Điểu của mình vốn là trời sinh có thể thôn phệ các loại linh diễm, mà sau lần tiến hóa ngủ say lúc trước thì khả năng khắc chế đối với Linh Thú hỏa thuộc tính càng rõ ràng hơn. Hiện tại đúng dịp có thể dùng để đối phó với gã Hỏa Tu Tử này.

"Không ngờ ngươi lại có Tinh Viêm Chi Hỏa cùng Diệt Pháp Chi Mục, hơn nữa còn tu luyện tới cảnh giới đại thành, xem ra ta không thể không thực sự ra tay rồi." rốt cục Mã Lương cũng buông hai tay đang ôm đầu ra, vẻ thống khổ trên mặt cũng biến mất gần như không còn. Ánh mắt hắn sau khi quét nhìn về phía quái giao và Hỏa Điểu màu bạc thì bình tĩnh nói.

"Hừ, ngươi còn loại thủ đoạn nào nữa thì cứ việc thi triển ra." Phạm Thánh Ma Thần hừ lạnh một tiếng, căn bản không thèm để ý mà chỉ huy động trọng binh trong tay đập xuống.

Thân hình Mã Lương mơ hồ một cái lại lần nữa biến mất, sau khi thuấn di xuất hiện ở một nơi khác thì trong tay bất ngờ có thêm một viên đan dược ánh vàng rực rỡ. Mặt ngoài viên đan dược này có khí lành màu ngà sữa mờ mịt vờn quanh, mơ hồ tản mát ra mùi đàn hương.Bạn đang đọc truyện được lấy tại

"Không ngờ cũng có ngày ta phải nuốt sống Chân Hồn Đan. Chờ một lát, ta sẽ không lập tức giết ngươi đâu, mà sẽ khiến cho ngươi nếm thử các loại cảm giác sống không bằng chết trong thiên hạ." Mã Lương nghiến răng nghiến lợi nói, đồng thời bàn tay run lên ném viên Kim Đan vào miệng nuốt xuống.

Ngay sau đó hắn lập tức rống to, mùi đàn hương tỏa khắp toàn thân, trong thân thể thoáng cái tuôn ra từng sợi Linh Vụ màu ngà sữa che lấp toàn bộ thân hình, trong khoảnh khắc biến thành một mảng biển sương mù lớn màu trắng.

Sau một cái chấn động, thân thể khổng lồ của Phạm Thánh Ma Thần như hình với bóng xuất hiện ở bên cạnh biển sương mù kia, cánh tay khẽ động, năm đạo ánh sáng vàng phát ra tiếng sấm nổ mạnh bắn thẳng về phía biển sương mù.

"Phanh!" Một tiếng nổ trầm đục vang lên.

Bên trong sương mù, năm đạo ánh sáng vàng run lên, giống như đã đánh trúng vật gì đó nhưng lại lập tức bậc ngược trở lại, khiến cho trong lòng Hàn Lập hiện lên vẻ kinh ngạc, tiếp đó hắn há cái miệng lớn thổi một hơi về phía trước.

Ngay tức khắc cuồng phong nổi lên, sương trắng đều bị thổi tan hiện ra tình hình thật sự bên trong.

Chỉ thấy sâu bên trong biển sương mù kia, ngoại trừ Mã Lương ra thì còn có một gã thanh niên khác có da thịt đen như mực, hình dáng quần áo và trang sức giống hắn như đúc.

Nét mặt tên thanh niên này hiện vẻ quỷ dị, đang chậm rãi thu hồi một cái cánh tay uốn lượn khác thường về.

Năm kiện trọng binh vừa rồi có vẻ như là bị tên thanh niên dùng cánh tay này mạnh mẽ ngăn cản.

"Thật vô dụng. Chỉ là một gã tu sĩ hạ giới vậy mà cũng khiến cho ngươi phải triệu hồi ta ra. Nể tình ngươi trong chút ít năm tháng qua đối với ta coi như có lòng hiếu kính, ta sẽ giúp ngươi một lần mà xử lý tiểu tử này." Thanh niên màu đen kia thu tay lại, chỉ run nhẹ một cái, lập tức cánh tay đó vang lên một loạt tiếng động lộp cộp. Thoáng cái cánh tay kia đã từ trạng thái uốn lượn khôi phục lại bình thường.

"Ma huynh, lưu lại Nguyên Anh của hắn! Ta đã phải trả một cái giá lớn như vậy, nếu không tra tấn hắn tận tình một lần thì sau này tâm cảnh tu vi tuyệt đối khó có thể tiến thêm được." Mã Lương hung hãn nói.

"Hắc hắc, việc này không thành vấn đề." Thanh niên da đen cười cười nói.

"Thiên Ngoại Ma Đầu!" Sau khi lam mang trong sáu con mắt của Phạm Thánh Ma Thần đồng thời chớp động một cái, “Ông ông” hỏi một câu.

"Ngươi đoán rất chuẩn, nhưng đáng tiếc là không có khen thưởng.” thanh niên da đen cười lạnh một tiếng, một chân giẫm mạnh vào hư không, thân hình thoáng cái giống như tên nỏ bay đi, chỉ một cái chớp động đã đến trước người Phạm Thánh Ma Thần.

Phạm Thánh Ma Thần rống to một tiếng, năm kiện trọng binh trong tay quét ngang trước người hóa thành một đoàn cuồng phong màu vàng tuôn ra.

Sau một tiếng cười quỷ dị, toàn thân thanh niên hiện ra ma diễm đen như mực, thân thể mơ hồ một cái lại giống như vô hình xông qua sự ngăn trở của năm kiện trọng binh, trực tiếp lóe lên xuyên thủng qua thân thể Phạm Thánh Ma Thần.

Sau một khắc, một tiếng “ô...ô...n...g” vang lên, năm kiện trọng binh vỡ vụn ra thành từng khúc. Ở phần bụng Phạm Thánh Ma Thần bỗng dưng có thêm một cái lỗ lớn đen sì, ma diễm cuồn cuộn từ đó xông ra, bao phủ toàn bộ hư không quanh đó.

Mã Lương thấy vậy thì cười lên một cách điên cuồng.

Nhưng đúng lúc này, trên không trung bỗng nhiên lạnh nhạt vang lên bốn chữ "Động Tuyền Kim Quang". Vừa mới nghe được âm thanh này, lập tức đầu Mã Lương đau đớn một cách kịch liệt, giống như bị ai dùng vật gì nhọn đâm thẳng vào đầu vậy. Sau khi hét thảm một tiếng, thân hình hắn không khỏi co gập lại, chẳng màng điều gì được nữa.

Hầu như cùng lúc, một cái hư ảnh ba đầu sáu tay cao vài chục trượng nhoáng cái hiện ra trên đỉnh đầu Mã Lương, năm cánh tay khẽ động, năm quả cầu ánh sáng màu vàng bắn nhanh ra. “Oanh” một tiếng, năm quả cầu ánh sáng biến ảo thành một cái vòng xoáy khổng lồ ánh vàng rực rỡ, một cỗ chấn động khủng bố từ đó cuốn ra, lập tức bao phủ hư không bên dưới lại.

Mã Lương chỉ cảm thấy không khí xung quanh bị xiết chặt, phát hiện thân hình trong khoảng thời gian ngắn không cách nào nhúc nhích mảy may.

Đúng lúc này, cánh tay cuối cùng đang cầm mộc kiếm của hư ảnh Ba Đầu Sáu Tay khẽ nhúc nhích, Thiên Địa Nguyên Khí vang lên âm thanh “ông ông”, một sợi tơ mảnh màu xanh sẫm xuất hiện rồi lập tức chém vỡ linh khí hộ thể của Mã Lương, nhanh như chớp lóe lên nơi cổ của hắn. Thanh âm vang lên, một cái đầu lâu cứ như vậy đơn giản rơi xuống.

"Phanh" một tiếng, thân hình không đầu cũng thoáng cái ngã quỵ.

------oOo------

Chương 2429: Thiên Ma Khế Ước

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đả tự bởi: Truyện FULL

Sau khi hư ảnh ba đầu sáu tay ngưng tụ, lại xuất hiện thêm một Phạm Thánh Ma Thần nữa, chỉ là dáng người nhỏ nhắn hơn rất nhiều.

Lúc này, Ma Thần ba đầu sáu tay đang ở trong Ma Diễm liền biến thành khói xanh.

Nó cũng chỉ là Phạm Thánh Pháp Tướng ngưng kết mà thành thể xác, trước đó Hàn Lập đã dùng kế kim thiền thoát xác giống như Phệ Kim Trùng Vương, kịp thời né tránh rồi ẩn nấp trong hư không, sau đó chớp thời cơ mà vận dụng Huyền Thiên chi bảo chém chết tên Chân Tiên này.

Hàn Lập có thể cảm ứng rõ ràng Nguyên Anh nằm trong cơ thể Mã Lương cực kỳ cường đại, nhưng dưới sức mạnh hủy diệt của Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm cũng lập tức bị chém cho nát bấy, không còn bất cứ khả năng phục sinh nào nữa.

Đáng thương cho vị Chân Tiên này, với thực lực chân chính lúc ở Tiên Giới, cho dù thân thể bị hủy thì dùng thần thông của bản thân, Nguyên Anh cũng đủ để bình yên chạy trốn.

Nhưng mà khi ở Linh giới, bởi vì Nguyên Anh trong cơ thể hắn dưới tác dụng của lực lượng giao diện mà bất kể là thi pháp hay là bỏ chạy, đều chậm hơn gần một nửa so với lúc bình thường.

Nếu là khi tranh đấu bình thường thì hầu như không có vấn đề gì, nhưng trong tình huống sống chết mong manh trước mắt như thế này, lại trở thành nguyên nhân chủ yếu khiến cho hắn phải chết vô cùng oan uổng.

"Vậy mà ngươi thực sự dám giết hắn, ngươi có biết hắn là người của Cửu Nguyên Quan phái xuống, là đệ tử chân truyền của CửuNguyên Đạo Tổ hay không?" Thanh niên da đen chứng kiến toàn bộ mọi chuyện xảy ra, đầu tiên là lộ ra vẻ khó có thể tin được, tiếp đó nét mặt lại hiện ra vẻ kỳ quái nói.

"Ta không giết hắn thì hắn sẽ giết ta, vậy nếu biết rõ hắn có chỗ dựa gì đó, chẳng lẽ ta lại khoanh tay chịu chết hay sao? Tiếp nữa, cái gã Cửu Nguyên Đạo Tổ kia cho dù thần thông mạnh mẽ thì hiện tại cũng đang ở Tiên Giới. Mà ta có thể thật sự phi thăng Tiên Giới hay không vẫn là chuyện không thể nói trước được." Hàn Lập nhìn qua thanh niên da đen, nhàn nhạt nói.

"Quả là tuyệt! Kẻ dám... không để ý chút nào đến người của Cửu Nguyên Quan như vậy, không biết bao nhiêu năm qua Ma mỗ cũng chưa từng gặp, hơn nữa lại còn là một gã tu sĩ hạ giới. Ha ha, chẳng hiểu Cửu Nguyên Đạo Tổ nghe được chuyện này sẽ cảm thấy như thế nào đây." Thanh niên da đen cười lên ha hả.

"Ngược lại các hạ lại vô cùng bình thản, chẳng lẽ không có ý định tiếp tục động thủ hay sao?" Hàn Lập giơ tay khẽ vẫy, thu lấy một cái vòng tay trữ vật ánh vàng rực rỡ từ trên xác của Mã Lương, sau đó không chút hoang mang nói.

"Người đều đã chết cả rồi, vậy khế ước lập ra với ta cũng vô dụng, tại sao còn phải động thủ nữa? Lại nói, một khi đã không còn tên đệ tử Cửu Nguyên Quan Mã Lương này, thì cho dù Ma mỗ có cùng với tên Quái Giao ngu xuẩn kia hợp lực, cũng không hề chắc chắn chút nào có thể kềm chế được các hạ, như vậy đương nhiên sẽ không thèm làm chuyện vô ích này làm gì. Ngươi yên tâm, hiện giờ ta cũng không thể nào lập tức trở về Tiên Giới, bởi vậy nên cũng không thể tùy tiện tiết lộ chuyện của ngươi cho người khác biết được. Tên Cửu Nguyên Đạo Tổ kia thì lại bế quan quanh năm, do đó cho dù Cửu Nguyên Quan cũng có kẻ khác am hiểu suy tính, nhưng bởi vì sự ngăn cản của lực lượng giao diện nên sự việc xảy ra ở hạ giới cũng cũng không tính ra được bao nhiêu đâu." Thanh niên da đen tựa hồ cũng không thèm để ý trả lời.

"Nhưng điều khiến ta lo lắng lại là ngươi! Mặc dù ta không biết tại sao một gã Thiên Ngoại Ma Đầu lại đi theo một gã Chân Tiên, nhưng với ta mà nói, dĩ nhiên là người chết mới là bảo đảm nhất." Gương mặt Hàn Lập trầm xuống, cười lạnh một tiếng nói.

"Ngươi và tên tiểu tử Mã Lương này giống nhau, rất đa nghi. Như vậy đi, nếu ngươi lo lắng thì ta sẽ ở lại đi theo ngươi, thế nào?" Thanh niên da đen đưa tay sờ lên trán, ra vẻ rất là đau đầu.

"Đi theo ta?" Hàn Lập nghe xong lời này, không khỏi ngẩn ngơ.

"Không sai! Ta có thể ký kết Thiên Ma Khế Ước với ngươi, nếu vậy thì trong khoảng thời gian này ta chỉ tồn tại giống như một cái bóng của ngươi, ngươi có thể tùy lúc mà sai khiến ta làm một ít chuyện mà ngay cả Tiên Nhân cũng không cách nào làm được. Nhưng đổi lại là từ nay về sau, cứ cách một đoạn thời gian, ngươi phải cống hiến một phần máu huyết cho ta. Hơn nữa nếu có một ngày, ngươi bị chết ngoài ý muốn, nếu khế ước vẫn đang còn hiệu lực thì thần hồn lực của ngươi lập tức sẽ bị ta thu nạp. Kể từ đó ngươi sẽ trở thành một phần lực lượng của ta, không còn khả năng tiếp tục Luân Hồi. Đây, giống như vị đệ tử Cửu Nguyên Quan này hiện giờ."

Thanh niên da đen vừa nói xong, một tay bấm niệm pháp quyết, một cổ khí đen lập tức xuất hiện sau lưng hắn, sau khi ngưng tụ thì hóa thành một cái quỷ đầu mặt xanh nanh vàng cực lớn.

Quỷ đầu này sau khi ngẩng đầu kêu lên một tiếng thê lương, thì quay sang nơi xác của Mã Lương há to miệng khẽ hút một cái.

"Phốc"

Một tầng khí thể quỷ dị màu xám trắng từ trong xác chết bay ra, quay tròn hội tụ thành một viên cầu rồi bị quỷ đầu khẽ hút vào. Sau đó quỷ đầu lóe lên rồi tiêu tán.

Thanh niên màu đen khép hai mắt lại, hít sâu một hơi, trên mặt tràn đầy nét say mê.

"Không tồi, không tồi, thật không hổ là người của Cửu Nguyên Quan, hương vị của thần hồn quả nhiên thơm ngon đến cực điểm, đủ để bù đắp công sức khổ tu vài vạn năm của ta rồi. Thế nào, nếu ngươi đồng ý để ta đi theo, ta còn có thể giúp ngươi thuyết phục tên Quái Giao ngu xuẩn kia, khiến hắn cũng làm linh bộc cho ngươi." thanh niên da đen sau khi thì thào tự nói vài câu thì mở to hai mắt nhìn Hàn Lập như cười như không nói.

Hàn Lập nghe đến đây, tức thì sắc mặt trở nên thận trọng nhìn lướt qua Phệ Linh Hỏa Điểu vẫn đang giằng co không dứt với Quái Giao, một lúc lâu sau vẫn không nói gì.

Tên của cái Thiên Ma Khế Ước này là lần đầu hắn nghe nói, sao có thể đồng ý một cách đơn giản được.

Lúc này, hư ảnh Huyết tỷ trên bầu trời bởi vì không có pháp lực của chủ nhân là Mã Lương duy trì, rốt cục huyết quang lóe lên hóa thành một cái tiểu ấn cỡ chừng một tấc, từ trên cao rơi xuống.

Ngọn núi ba màu khổng lồ bên dưới cũng đồng dạng “ông ông” một tiếng, nhanh chóng thu nhỏ lại, tiếp đó hào quang cuốn một cái đã bao vây tiểu ấn vào trong rồi hóa thành một quả cầu ánh sáng bay nhanh về chỗ Hàn Lập.

Bên kia, khi hư ảnh huyết tỷ cực lớn biến mất thì tám đầu Huyết Long cũng lập tức nhao nhao lóe lên diệt vong, ở chỗ cũ chỉ để lại chút ít mùi máu tanh nhàn nhạt.

Kể từ đó, Cua Vàng khổng lồ cũng không còn địch thủ, lúc này xoay tròn một cái, lần nữa hóa thành một gã đạo nhân bay về chỗ Hàn Lập. Mà Thanh Bàn kiếm trận thì sau khi vang lên một âm thanh bén nhọn, hóa thành vô số bóng kiếm màu xanh tản ra.

Một tay Hàn Lập khẽ vẫy, liền thu lại ngọn núi ba màu và huyết sắc tiểu ấn vào trong ống tay áo. Tiếp đó vô số bóng kiếm màu xanh phóng đến, sau một hồi mơ hồ lắc lư thì biến hóa trở lại thành bảy mươi hai khẩu tiểu kiếm màu xanh, toàn bộ lóe lên chui vào thân thể hắn biến mất. Bên cạnh Hàn Lập vang lên một tiếng sấm sét, Giải Đạo Nhân khống chế một đạo hồ quang điện vừa thô vừa to hiện ra.

"Giải huynh, ngươi có biết Thiên Ma Khế Ước là cái gì không? Đối với Thiên Ngoại Ma Đầu có hiệu lực như thế nào?" Hàn Lập quay đầu lại hỏi Giải Đạo Nhân.

"Thiên Ma khế ước! Đây là một loại độc môn khế ước do Thiên Ngoại Ma Tổ sáng lập, cũng là một trong ba loại khế ước linh nghiệm nhất được Tiên Giới công nhận và sử dụng. Chỉ cần thần thông không vượt qua Thiên Ngoại Ma Tổ, thì bất kể là Tiên hay Ma căn bản đều không có cách nào kháng cự hiệu lực của nó. Nhưng mà căn cứ theo những tin đồn ở Tiên Giới, hễ là Tiên Nhân đã ký kết khế ước với Thiên Ngoại Ma Đầu, thì hầu hết đều mất tích." Giải Đạo Nhân liếc nhìn thanh niên da đen, mặt không biểu tình nói. Hiển nhiên hắn cũng đã nhận ra lai lịch của thanh niên da đen này.

"Hắc hắc, đây thực sự là oan uổng cho Thiên Ngoại Ma Tộc chúng ta. Bởi vì hễ là người dám cùng Thiên Ngoại Ma Tộc chúng ta ký kết khế ước, thì hầu hết đều là kẻ to gan lớn mật, phần lớn bọn hắn đều ưa thích đi thám hiểm ở những nơi nguy hiểm, nguy cơ bị chết đương nhiên cũng cao hơn rất nhiều so với Tiên Nhân bình thường. Nhưng trong những tiếng đồn kia, có lẽ không hề xảy ra chuyện Thiên Ngoại Ma Tộc làm trái với Thiên Ma khế ước. Đối với Thiên Ngoại Ma Đầu chúng ta mà nói, lực ước thúc của Thiên Ma Khế Ước càng nghiêm khắc hơn rất nhiều so với kẻ khác đấy." Thanh niên da đen sau khi thở dài một tiếng thì giải thích mấy câu.

"Sự việc Thiên Ngoại Ma Tộc làm trái với Thiên Ma Khế Ước, quả thực là hoàn toàn chưa từng có ai ở Tiên Giới phát hiện ra." Giải Đạo Nhân đờ đẫn trả lời.

"Giải huynh đã nói vậy, thì cái Thiên Ma Khế Ước này xem như cũng có thể tin tưởng. Tốt, ta đồng ý chuyện ký kết khế ước. Nghe giọng điệu của ngươi, hiển nhiên là thời gian sống ở Tiên Giới không ngắn, nếu thật có một ngày ta phi thăng Tiên Giới, ngươi thực sự sẽ trở nên rất hữu dụng đối với ta. Thế nhưng ngoại trừ Thiên Ma Khế Ước ra, ta còn phải hạ thêm một loại cấm chế nữa lên ngươi thì mới có thể hoàn toàn yên tâm." Sau khi

Hàn Lập trầm ngâm một hồi, mới thở dài một hơi nói.

"Hạ cấm chế khác ư? Hắc hắc, chỉ cần đem cái cấm chế này ghi lại rõ ràng trên khế ước, đương nhiên là không có vấn đề, thậm chí Ma mỗ còn có thể để cho đạo hữu gieo xuống thêm vài loại cấm chế nữa cũng được." thanh niên da đen chẳng hề để ý trả lời.

"Quyết định như vậy đi! Trước hết ngươi hãy bảo đầu Hỏa Linh kia dừng tay lại." Hàn Lập hời hợt nói.

Thanh niên da đen cười hắc hắc, hơi xoay đầu về phía Quái Giao bên kia, bờ môi khẽ nhúc nhích truyền âm vài câu.

Một tiếng thét dài truyền đến!

Quái Giao đang biến thành viên thịt đỏ thẫm, bỗng nhiên tất cả những vòi xúc tu đều rút vào trong cơ thể, ánh sáng màu đỏ bên ngoài thân lóe sáng một cái, lại lần nữa biến thành tiểu nhân đỏ thẫm cao hơn một xích.

Phệ Linh Hỏa Điểu thấy vậy, cũng lập tức thu lại ngân diễm cuồn cuộn đầy trời, xoay tròn một cái thu nhỏ hình dạng lại thành cỡ lòng bàn tay, hai cánh run lên, sau mấy cái chớp động đã xuất hiện ở cạnh Hàn Lập.

Tay áo Hàn Lập run lên, một vòng ánh sáng màu xanh lá tuôn ra, Hỏa Điểu nhỏ nhắn kia lập tức chui vào trong đó biến mất.

"Cơ duyên của đạo hữu thật là không nhỏ, có thể tại hạ giới luyện hóa ra một đám Tinh Viêm Chi Hỏa, thậm chí còn sản sinh ra một chút linh tính, biến hóa thành Tinh Viêm Hỏa Điểu. Phải biết rằng tại Tiên Giới, người có thể tu luyện ra Tinh Viêm Chi Hỏa cũng là vô cùng ít ỏi. Khó trách Hỏa Tu Tử thân là hỏa Trung Thánh Thú, vậy mà một thân thực lực vừa rồi lại gần như không cách nào phát huy được một hai phần mười." Thanh niên da đen liếc nhìn tay áo Hàn Lập, cười hì hì nói.

"Tinh Viêm Chi Hỏa? Linh hỏa này là trong lúc vô tình ta tu luyện ra, có đúng là Tinh Viêm Chi Hỏa như lời ngươi nói hay không thì ta không biết. Từ trước đến giờ ta chỉ toàn gọi là Phệ Linh Thiên Hỏa." Thần sắc Hàn Lập hơi thay đổi trả lời.

"Ha ha, ta tuyệt đối không có nhìn lầm! Đúng là Tinh Viêm Chi Hỏa không sai. Điều kiện sinh ra loại lửa này vốn là vô cùng kỳ quái, không có bất kỳ quy luật nào. Phệ Linh Thiên Hỏa! Tên gọi thế này cũng đúng, lửa này hoàn toàn chính xác rất am hiểu cắn nuốt các loại linh diễm khác để lớn mạnh bản thân." Thanh niên da đen cười ha ha nói.

Đúng lúc này, không gian bên cạnh chấn động một cái, tiểu nhân đỏ thẫm lóe lên hiện ra. Sau khi quét mắt nhìn vào cái xác không đầu gần đó thì nhướng mày nói:

"Tên này vậy mà thực sự đã chết, xem ra chuyện thu hồi bổn mạng tinh châu của ta không biết sẽ phải kéo dài đến bao giờ. Lúc trước ta cũng không có cảm ứng được sự tồn tại của bổn mạng tinh châu ở trên người hắn."

"Hỏa đạo hữu, ngươi nếu muốn tìm về bổn mạng châu, chỉ sợ còn phải nhờ vào vị Hàn đạo hữu này. Dựa vào hắn khi ở hạ giới đã có thần thông lớn như vậy, nếu sau này phi thăng Tiên Giới, chuyện giúp ngươi tìm về bổn mạng tinh châu tất nhiên là dễ dàng rồi." Ma Quang như cười như không nói.

"Đây là ý gì, ngươi định thuyết phục ta nhận hắn làm chủ ư?" Hỏa Tu Tử nghe vậy, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống nói.

"Hắc hắc, ngươi nếu không nhận Hàn huynh làm chủ, thì làm thế nào quay được về Tiên Giới? Ngươi cũng không giống như Ma mỗ, ta cùng lắm thì quay về Thiên Ngoại Ma Vực, vẫn có thể tiếp tục tiêu diêu tự tại. Mà ngươi nếu không có Tiên Linh khí tẩm bổ, sau này đừng nói tiếp tục tiến giai, chỉ sợ tu vi giảm nhiều rồi rơi xuống làm linh thú ở phàm trần cũng không biết chừng. Hơn nữa nếu ngươi không chịu nhận chủ, trong tình huống tu vi chịu áp chế rất lớn, chỉ sợ hôm nay sẽ rất khó sống sót mà rời khỏi đây. Đừng hy vọng ta sẽ giúp ngươi, ta đã đáp ứng ký kết Thiên Ma Khế Ước cùng hắn rồi. Kỳ thật nếu ngươi quy thuận Hàn đạo hữu mà nói, sẽ còn có chỗ tốt không tưởng tượng được..." Ma Quang đang nói dở, đột nhiên trở thành truyền âm.

-------oOo------

Chương 2430: Bổn Mệnh Bài

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đả tự bởi: Truyện FULL

“Chuyện này là thật?” mới đầu sắc mặt của tiểu nhân màu đỏ thẫm vẫn luôn thay đổi không ngừng, nhưng không biết sau khi nghe được thanh niên da đen nói cái gì, lúc này mới thoáng nghẹn ngào đưa ánh mắt kỳ quái dò xét Hàn Lập.

Hai mắt Hàn Lập hơi híp lại, trong lòng có một chút kinh ngạc nhưng cũng không mở miệng nói thêm điều gì nữa.

“Ta đã nói toàn bộ, tin hay không là việc của đạo hữu”. Thanh niên da đen chép miệng một cái, làm ra bộ dáng thích ra sao thì ra.

“Tốt, vậy ta sẽ tin ngươi một lần. Hàn đạo hữu, ta có thể làm linh bộc cho ngươi một đoạn thời gian này, nhưng khi ngươi phi thăng lên Tiên Giới thì nhất định phải đưa ta đi cùng. Nếu trở lại Linh giới ngươi còn có thể tìm giúp được cho ta bản mạng linh châu thì ta còn có thể tiếp tục làm linh bộc cho ngươi sử dụng sai bảo mấy vạn năm về sau nữa. Còn khế ước Linh bộc thì ký chung với Thiên Ma khế ước cũng được ”. Hai mắt tiểu nhân màu đỏ thẫm lóe lên ánh sáng nói.

“Chỉ cần Hỏa đạo hữu cũng nguyện ý cho ta gieo cấm chế thì tất nhiên là ta cầu còn chẳng được”. Hàn Lập cười nhẹ một tiếng trả lời.

Thiên Ngoại Ma Đầu thấy sự việc đã thỏa đáng, cũng không nói nhảm thêm cái gì nữa, lập tức há miệng phun ra không trung một đoàn hắc khí tối đen như mực.

Sau khi hắc khí xoay tròn liền ngưng tụ lại, biến thành một cuộn da màu đen từ từ hạ xuống.

“Ta đã ghi lại tất cả nội dung khế ước lên trên này, hai vị nhìn xem nếu không có vấn đề gì thì dùng máu huyết viết tên hoặc ấn ký của mình vào, với cả phân ra một đám thần niệm ký phụ lên trên”.

Vừa dứt lời, thanh niên da đen phun ra một đoàn máu huyết ra trước cuốn da màu đen, nó đón gió tản ra, hóa thành một kí hiệu cổ quái in lên mặt cuộn da.

Tiếp theo một tay hắn lại bấm pháp quyết, một đạo huyết quang từ giữa trán phun ra rồi chui vào cuộn da không còn bóng dáng.

Hàn Lập tức thì khẽ vẫy tay cuốn lấy cuộn da, hắn cúi đầu nhìn kĩ vài lần rồi mới thản nhiên gật đầu.

Nội dung khế ước so với thương lượng lúc trước không khác nhau là mấy, thậm chí nhiều chỗ còn vượt qua cả sự tưởng tượng của hắn.

Nói là khế ước, kì thật lại giống một minh ước hỗ trợ nhau thì đúng hơn.

Nhưng như thế, Hàn Lập lại càng thêm yên tâm.

Hắn chìa một ngón tay ra, bức một giọt máu lên trên bề mặt cuốn da.

Giọt máu huyết này mơ hồ ẩn hiện ánh sáng màu xanh, vừa rơi vào bề mặt cuốn da lập tức huyễn hóa ra hai cổ văn “Hàn Lập” ánh vàng rực rỡ.

Cánh tay Hàn Lập lại run lên, cuộn da lại được ném sang cho Hỏa Tu Tử.

Ngược lại, sau khi Đầu Hỏa linh thú Hỏa Tu Tử này chỉ nhìn lướt qua rồi cũng lập tức làm phép trên cuộn da này.

“Phốc” một tiếng, cuộn da màu đen chỉ mơ hồ một cái rồi lập tức hóa thành làn khói xanh tiêu biến vào trong hư không.

Thiên Ma khế ước cứ đơn giản như vậy mà hoàn thành.

“Sự tình ở nơi này cũng đã kết thúc. Hai vị cũng cùng ta trở về Nhân tộc đi thôi. Tin chắc rằng có được sự hỗ trợ của hai vị thì từ nay về sau khẳng định Hàn Mỗ sẽ có được nhiều lợi ích vô cùng”. Hàn Lập thong thả nói.

“Hắc hắc, khế ước đã ký rồi, hai người chúng ta cứ theo như ước định mà làm việc thôi. Đạo hữu đi nơi nào, tất nhiên là chúng ta cũng phải ở nơi đó”. Thanh niên da đen cười hắc hắc.

“Vậy thì tốt, đợi sau khi xử lí nốt một việc cuối cùng. Chúng ta sẽ lập tức lên đường”. Hàn Lập nhẹ gật đầu.

“Một việc cuối cùng? Chẳng lẽ ngươi nói người vẫn trốn ở dưới mặt đất nghe chúng ta nói chuyện từ nãy đến giờ sao?” Hỏa Tu Tử trừng mắt nói.

Hắn vừa dứt lời, một chỗ dưới mặt đất đột nhiên tỏa ra hào quang chói sáng, một tòa quang trận năm màu bỗng nhiên lăng không xuất hiện.

Cơ hồ cùng lúc, không gian phía dưới đám người Hàn Lập chấn động, một đạo bạch hồng lao ra phóng thẳng đến chỗ quang trận.

Thiên Ngoại Ma Đầu có vẻ như đã biết trước chuyện này, lập tức chậm rãi vỗ nhẹ bàn tay.

Một tiếng “Oanh” thật lớn vang lên.

Quang trận trên mặt đất dường như bị một lực lượng quỷ dị ập tới, lập tức nổ tung thành từng mảnh nhỏ.

Đạo bạch hồng sau khi xoay một cái thì hiện rõ nguyên hình, rõ ràng lại là một gã Minh Tôn khác.

Chỉ là khí tức trên người hắn so với lúc trước thì yếu hơn vài phần, ánh mắt cực kì khó coi nhìn về phía Hàn Lập.

“Hóa ra là Minh Tôn đạo hữu. Xem ra người chết đi lúc trước chỉ là một cái hóa thân của các hạ rồi". Hàn Lập nhìn thấy Minh Tôn xuất hiện, không cảm thấy kì quái, ngược lại chỉ nhàn nhạt nói.

"Hóa thân? Hóa thân gì có thể giấu giếm được các cường giả Đại thừa như các ngươi? Lúc trước Minh Tôn kia cũng là ta, nhưng chỉ là một bộ phận của ta mà thôi. Ngược lại ta không thể ngờ được rằng lúc trước khổ tâm mưu đồ như vậy, cuối cùng lại tiện nghi cho Hàn đạo hữu". Sắc mặt Minh Tôn biến hóa mấy lần, cuối cùng mới chậm rãi trả lời.

Giờ phút này trong nội tâm vị Minh Tôn này đang vô cùng chán nản!

Lúc trước mặc dù hắn ở trong Thiên Ngoại Thiên để dẫn nổ pháp trận, nhưng lại bị một bộ phận lực lượng cắn trả làm cho trọng thương, nếu không cũng không phải đến tận bây giờ mới chạy tới đây. Nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể chịu đứng ngoài nhìn một màn Hàn Lập chém chết tên Chân Tiên Mã Lương kia.

Việc có thể khiến cho hắn giật mình tất nhiên không phải là chuyện đùa rồi!

Cũng may hắn đa mưu túc trí, tuy biết tình cảnh hiện tại không ổn nhưng trên mặt cũng không hiện lên vẻ kinh hoàng.

"Thì ra là đạo hữu dùng thuật Phân Hồn, khó trách trước đó Hàn mỗ cũng chẳng phát hiện ra được điều gì không ổn cả. Chỉ là đạo hữu tự bạo pháp trận chẳng những không thể tiêu diệt vị Chân Tiên kia, mà ta cũng vẫn còn sống sót. Như vậy phải chăng minh huynh nên cho ta một cái công đạo". Hàn Lập nhìn qua Minh Tôn, lành lạnh nói.

"Đạo hữu muốn giao phó điều gì thì cứ mở miệng, chỉ cần tại hạ có thể làm được thì tuyệt không dám từ chối. Sở dĩ lúc trước Minh mỗ bày ra cái hạ sách này cũng là vì toàn bộ Linh giới. Huống hồ nếu trước đó không tự bạo pháp trận, mặc dù thần thông của Hàn đạo hữu thâm bất khả trắc, chỉ sợ cũng không có khả năng chém giết được vị Chân Tiên này". Minh Tôn cười khổ trả lời nhưng lại lập tức đề thăng hơn phân nửa pháp lực trong người, đồng thời hai tay giấu trong tay áo cũng xuất ra vài kiện bảo vật.

“Minh huynh yên tâm, Hàn mỗ không muốn ngươi làm việc gì khác nữa đâu, chỉ cần ngươi để lại cho ta cái thủ cấp là được. Mặc kệ ngươi xảo ngôn ra sao nhưng rõ ràng lúc trước thiếu chút nữa ta đã trở thành vật hiến tế cho pháp trận rồi, đó không thể là giả. Chờ ta giết chết ngươi rồi đem công tích của ngươi kể lại cho toàn thể Linh Giới tán thán một phen là được rồi”. Hàn Lập sau khi nghe xong vậy khóe miệng nổi lên một tia trào phúng.

Minh Tôn nghe vậy, lập tức sắc mặt trở nên đại biến, không nói thêm điều gì mà vung hai tay bắn ra hơn mười viên châu màu huyết hồng, sau đó lại bấm pháp quyết, dưới chân vang lên âm thanh sấm sét rồi hiện ra một đôi Phong Lôi Luân to cỡ đầu người, đồng thời “Phốc” một cái, tự nhiên sau lưng hiện ra một đôi cánh màu trắng như tuyết.

***Luân: bánh xe.

Chỉ thấy lôi quang lóe lên dưới bàn chân hắn, hai cánh sau lưng cũng dốc hết sức vỗ mạnh, lập tức mơ hồ biến mất ở chỗ cũ.

Lúc tiếng xé gió truyền đến, bất chợt hắn đã xuất hiện ở vùng hư không cách đó ngàn trượng, ngay lập tức hắn tiếp tục mãnh liệt phi độn về hướng chân trời không hề dám quay đầu lại.

Hàn Lập thấy vậy liền hừ lạnh một tiếng, cánh tay khẽ động định làm mấy hành động, Thiên Ngoại Ma Đầu bên cạnh lại có hành động trước, hắn vỗ vào hư không một cái, lập tức nổi lên một cơn cuồng phong màu đen.

Hơn mười viên châu huyết hồng chớp động lập tức bị cơn hắc phong cuốn vào, âm thanh “Phanh Phanh” không ngừng truyền đến.

Những viên châu này hóa thành huyết diễm ào ào tự bạo, nhưng lại chẳng thể hiện ra được chút uy năng nào hết.

“Hàn huynh, người này cứ giao cho ta và Hỏa đạo hữu. Hai người chúng ta mới kí hạ Thiên Ma khế ước, phải hảo hảo biểu diễn trước mặt Hàn huynh một phen”. Thiên Ngoại Ma Đầu thu lại cánh tay, quay lại cười hì hì nói.

“Tốt, hai vị đạo hữu đã có ý thì việc này ta đành làm phiền vậy. Lai lịch của người này cũng lớn vậy nên hai vị cũng nên cận thận”. Hàn Lập nghe vậy khẽ giật mình, ánh mắt lướt qua thấy bộ dáng của tiểu nhân màu đỏ thẫm có chút kích động, hơi suy nghĩ một chút lập tức đáp ứng.

“Ha ha, Hàn đạo hữu yên tâm. Chém giết người này thì chỉ cần một mình ta cũng đủ rồi”. Hỏa Tu Tử cười lớn một tiếng rồi xoay một vòng tại chỗ, một lần nữa hóa thành quái giao lớn vài chục trượng, phun vân thổ vụ điên cuồng đuổi theo.

Thanh niên da đen bên cạnh cũng cười âm trầm, đầu vai nhoáng một cái, biến thành một đạo hắc tuyến lóe lên đuổi theo.

Trong nháy mắt, ba người trước sau biến mất tại chân trời.

Hai mắt Hàn Lập bỗng nhíu lại, tay áo run lên, một đầu côn trùng màu vàng óng dài hơn một thước từ tay áo bay ra.

“Kim nhi, ngươi cũng đi qua đó đi. Không nên để bọn hắn phát hiện”. Hàn Lập phân phó một tiếng.

Phệ Kim Trùng Vương hướng Hàn Lập gật đầu, thân hình lóe lên thu nhỏ lại hàng chục lần, mơ hồ một cái cũng biến thành một hư ảnh nhàn nhạt đuổi theo.

Hàn Lập lúc này mới lộ ra thần sắc yên tâm, thu lại ánh mắt, suy nghĩ một chút rồi lật tay một cái, trong tay hiện ra một vòng tay trữ vật vàng rực, thần niệm Hàn Lập quét qua, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kinh hỷ.

Chỉ thấy trước người hắn bùng lên ánh sáng, hiện ra một cái bình nhỏ màu xanh sẫm, một cái hồ lô màu trắng bạc cùng một ngọc bài mặt ngoài hơi có chút tàn phá.

Hàn Lập dùng thần niệm khẽ quét qua những vật này, tiện tay bắt lấy cái hồ lô trắng bạc, mở nắp bình ra, lập tức hiện ra hai viên đan dược ánh vàng rực rỡ.

“Chân Hồn Đan! Không ngờ ngoài một khỏa vị Chân Tiên này phục dùng lúc trước thế mà vẫn còn lưu lại hai khỏa này nữa, lúc trước tìm được một khỏa trên người Dương Lộc, chắc cũng là do hắn cung cấp”. Hàn Lập khó che giấu được sự hưng phấn trên mặt, lẩm bẩm nói.

Nhưng hắn lập tức vung tay áo lên, hai viên đan dược màu vàng cùng hồ lô màu trắng bạc thoáng cái biến mất không còn bóng dáng.

Cánh tay Hàn Lập lại khẽ động cầm lấy cái bình nhỏ, thần sắc ngưng trọng vuốt ve hai cái rồi cũng thu lại, ánh mắt của hắn chuyển xuống nhìn vào ngọc bài bị tàn phá có vài vết máu.

“Bổn Mệnh Bài?”

“Không phải là Bổn Mệnh Bài của tên chân tiên bị ta giết chết, nếu không đã triệt để vỡ vụn rồi. Nhưng lại là của người khác hay sao? Hắn phá giới mà xuống lại còn đem theo Bổn Mệnh Bài bị tàn phá, cái này thật có chút cổ quái. Chẳng lẽ chủ nhân cái Bổn Mệnh Bài này lại ở ngay Linh giới hay sao?” Hàn Lập cảm ứng một chút khí tức bên trên ngọc bài, nhướng mày nói.

“Hàn đạo hữu muốn biết sự tình cũng không phải là chuyện khó. Chỉ cần dùng một loại bí thuật thi pháp trên ngọc bài là biết chủ nhân của nó có đang ở giới này hay không”. Giải Đạo Nhân ở bên cạnh một mực không nói câu nào bỗng nhiên mở miệng nói.

------oOo------

Chương 2431: Đệ Nhất Đại Thừa

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đả tự bởi: Truyện FULL

Hàn Lập nghe thấy vậy nội tâm khẽ động, hắn gật nhẹ đầu, cũng không nói thêm gì nữa. Tay áo khẽ run lên thu tấm ngọc bài bị tàn phá lại.

Trong vòng tay trữ vật màu vàng đương nhiên không chỉ có những thứ này, bên trong ngoại trừ bảy tám món pháp khí bảo vật không biết cách sử dụng thì còn một chồng phù lục màu vàng màu bạc cùng đại lượng tinh thạch màu vàng kim.

Chẳng qua bây giờ hắn cũng không phải đang ở trong động phủ của mình, vậy nên là những vật này cũng không mang ra nhìn kỹ làm gì.

Hàn Lập cứ như vậy lẳng lặng đứng chờ tại chỗ.

Ước chừng sau thời gian khoảng một bữa cơm, vùng hư không gần đó bỗng nhiên chấn động, Phệ Kim Trùng Vương hóa thành một đạo kim quang bay vọt ra, chớp động một cái lập tức chui thẳng vào tay áo Hàn Lập không còn bóng dáng.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động, cẩn thận nghe những lời truyền âm của phệ Kim Trùng Vương, thần sắc trên mặt cuối cùng cũng buông lỏng.

Lúc này, phía chân trời bỗng vang lên âm thanh “Xuy Xuy”, một đạo hắc tuyến cùng một đoàn ánh sáng đỏ thẫm phá không bay tới, sau khi chớp động mấy cái đã đến bên cạnh Hàn Lập.

Hào quang thu lại hiện rõ thân ảnh của Thiên Ngoại Ma Đầu cùng

Hỏa Tu Tử.

“Nhanh như vậy mà hai vị đạo hữu đã trở lại, xem ra không phải tay không mà về rồi”. Hàn Lập liếc nhìn hai người, mỉm cười hỏi một câu.

“Hắc hắc, tất nhiên là vậy. Mặc dù tiểu tử kia có một chút thủ đoạn, nhưng không có khả năng chạy thoát khỏi tay của hai người chúng ta”. Hỏa Tu Tử cười hắc hắc, đưa tay ném cho Hàn Lập hai kiện đồ vật khác nhau.

Ánh mắt Hàn Lập sáng lên, tay áo run lên tạo thành một cỗ lực lượng vô hình nâng cả hai vật lơ lửng vững vàng trước người.

Đúng là là một xác Nguyên Anh đã khô quắt cùng một vòng trữ vật màu đen.

“Tinh khí Nguyên Anh của người này cũng bị ta hấp thụ hết rồi, chỉ sợ tư cách tiến vào luân hồi chuyển thế cũng không có. Còn vật hắn lưu lại thì hai người chúng ta cũng không dùng được, đưa hết cả cho đạo hữu vậy”. Thiên Ngoại Ma Đầu thong thả chậm rãi nói.

“Vậy thì Hàn mỗ cũng không khách khí nữa. Hai vị đão hữu đã cực khổ rồi, nơi đây cũng không thể lưu lại lâu được, chúng ta rời khỏi nơi này thôi”. Sau khi ánh mắt Hàn Lập nhìn lướt qua cái xác Nguyên Anh khô quắt, thấy rõ ràng mặc dù bị vặn vẹo biến đổi nhưng chính xác là gã Minh Tôn không thể nhầm lẫn được nữa, lúc này mới gật đầu nói.

Vừa dứt lời, hắn giơ cánh tay ra chộp lấy vòng trữ vật đang trôi nổi giữa không trung rồi thu vào trong người. Tay kia búng một cái, một đoàn xích diễm bay tới xác Nguyên Anh của Minh Tôn, trong nháy mắt biến nó thành tro bụi.

Thiên Ngoại Ma Đầu cùng Hỏa Tu Tử tự nhiên không có gì phản đối.

Hàn Lập khoát tay lần nữa thả ra một chiếc phi xa màu xanh nhìn trông rất bình thường, thân hình ba người khẽ động lập tức đã lên trên thuyền.

Giải Đạo Nhân phô trương bấm pháp quyết, một tiếng nổ vang lên, biến thành một đạo hồ quang bắn vào trong tay áo Hàn Lập.

Phi xa màu xanh khẽ run lên, liền biến thành một đoàn thanh quang phá không bay đi.

Ước chừng ba ngày sau, một ít tồn tại cấp cao cùng những môn nhân đệ tử khác của Thương Minh trú đóng bên ngoài Minh Sát Chi Địa mới lề mề đi vào, trông ai cũng đều cực kỳ căng thẳng.

Đương nhiên ngoài những biến hóa long trời lở đất trên mặt đất, tất nhiên là bọn họ cũng không thể tìm được tu giả nào còn sống sót nữa.

Trước đó Minh Tôn vì đối phó với vị Chân tiên Mã Lương này, ngoại trừ phải có cường giả Đại Thừa cùng với nhân thủ để bày trận pháp, thì ngoài ra Minh Tôn căn bản không sắp xếp bất cứ người nào dư thừa ở lại nữa.

Những kẻ này dưới tình huống không biết đối tượng còn sống hay không, căn bản không dám ở lại Minh Sát Chi Địa thêm một khắc, cơ hồ chỉ vội vàng kiểm tra qua loa một lần, đã lập tức giải tán quay trở lại báo cáo với các thế lực lớn.

Qua mấy tháng sau, trong các tộc cũng truyền ra tin Bổn Mệnh Bài của các cường giả trong tộc đều đã vỡ vụn. Tất cả đều vẫn lạc tại trận chiến ở Minh Sát Chi Địa.

Tin tức oanh động này lập tức từ Phong Nguyên Đại Lục lan truyền ra. Thậm chí không bao lâu sau các tộc đàn ở các Đại lục khác cũng nghe được chuyện này.

Về phần tên Chân tiên hạ giới xuống kia có phải cũng đã chết ở bên trong không thì chẳng có bao nhiêu chứng cớ có thể chứng minh được.

Kể từ đó, lòng người các tộc ở Linh giới càng thêm bàng hoàng, chỉ sợ vị Tiên Nhân này xuất hiện thêm một lần nữa, lại đại khai sát giới với một tộc nào đó.

Cho đến suốt một năm sau, tin tức có liên quan đến việc vị Chân tiên này cũng đã tang thân trong lúc Lưỡng Nghi Diệt Trần đại trận tự bạo, mới được Nhân Tộc vốn dĩ chẳng có gì thu hút truyền ra.

Mà tin tức này chỉ ra chính xác rằng, Minh Tôn, nguyên Tổng chấp sự của Thương Minh đã cố ý đem một bộ phận cường giả hiến tế cho đại trận, làm cho uy lực tự bạo của pháp trận tăng lên mạnh mẽ, cũng đồng quy vu tận với gã Chân Tiên kia.

Sau khi tin tức nửa thực nửa hư này lan truyền ra, tự nhiên dẫn tới một hồi xôn xao tại Linh giới.

Các Đại thế lực sau một hồi vội vàng điều tra, phát hiện ra quả nhiên có một vị cường giả của Nhân tộc tham gia cuộc chiến ở Minh Sát Chi Địa. Hơn nữa vị cường giả này quả thực vẫn còn đang sống vui vẻ ở trong tộc.

Sau khi tin tức này được xác thực, không ít chủng tộc lại oanh động một hồi, không ít Đại Thừa dừng việc tu luyện cùng những sự tình khác lại, lập tức chạy tới Nhân tộc.

Trong đó tất nhiên là có những người đến vì muốn xác nhận lại cuộc đại chiến ở Minh Sát Chi Địa, nhưng cũng nhiều người căn bản đến là vì những vật còn lưu lại của vị Chân Tiên kia.

Những cường giả khác đều đã chết hết trong cuộc đại chiến, chỉ có một mình Hàn Lập là bình yên quay trở lại về tộc, bảo vật của Tiên Nhân rơi vào tay Hàn Lập là chuyện không thể nghi ngờ được nữa rồi.

Hầu hết cường giả chân chính của các tộc trên Phong Nguyên Đại Lục đều đã ngã xuống cả rồi, cho nên mặc dù bảo vật của Tiên nhân cực kì nóng bỏng, nhưng các tộc cũng đều tự hỏi không biết phải làm thế nào với một cường giả đứng đầu như Hàn Lập, chỉ có thể trước tiên bất động mà nghe ngóng tình hình trước đã.

Nhưng các Đại Thừa của hai đại lục còn lại lại tiến về Phong Nguyên Đại Lục như ong vỡ tổ.

Kết quả chỉ trong nửa năm, không ít Đại Thừa lạ lẫm lần lượt tìm đến Nhân tộc, cũng dễ dàng tìm được Hàn Lập ở Vô Nhai Hải.

Nhưng khiến cho người ngoài chú ý là, không cần biết những Đại Thừa này có các loại ý định gì, chỉ vừa mới tiến vào bờ biển Vô Nhai Hải đã bị Phệ Kim Trùng Vương cùng Giải đạo nhân bày ra một chút uy năng dọa cho thối lui.

Điều này làm cho không ít những Dị tộc chú ý mật thiết chuyện này đều thất kinh.

Trong khoảng thời gian ngắn, có hơn 20 tên Đại Thừa dị tộc trước sau thất bại tan tác mà trở về.

Lập tức điều này khiến cho những tồn tại Đại Thừa khác không dám có hành động thiếu suy nghĩ nào nữa, nhưng vậy nên sau này tìm tới Nhân tộc, không kẻ nào không phải là cường giả chân chính.

Những người này tuy không phải Đại Thừa bình thường có thể so sánh, nhưng Giải Đạo Nhân cùng Phệ Kim Trùng Vương liên thủ, vẫn dễ dàng đánh bại từng người.

Từ đầu đến cuối Hàn Lập vẫn chưa từng chân chính lộ diện một lần.

Điều này khiến cho tất cả các tồn tại Đại Thừa kinh hãi không thôi, nhưng vì vậy lại thành ra chọc giận những tồn tại đỉnh cao của các Đại lục khác.

Một ngày nọ, tổng cộng có tám gã Đại Thừa tiếng tăm lừng lẫy của Huyết Thiên Đại Lục và Lôi Minh Đại Lục cùng liên thủ đi tới Vô Nhai Hải.

Lần này Giải Đạo Nhân cùng Phệ Kim Trùng Vương không hề xuất hiện ngăn trở một chút gì hết, cứ vậy để cho tám gã cường giả đỉnh cấp tiến vào Nguyên Hợp Đảo.

Ở trung tâm Thanh Nguyên Cung đột nhiên truyền ra bảy mươi hai tiếng chuông vang vọng, một cỗ khí tức khủng bố phóng thẳng lên trên bầu trời.

Bóng người khẽ động ở cửa cung, Hàn Lập mang theo Thiên Ngoại Ma Đầu, Hỏa Tu Tử, Giải Đạo Nhân, Phệ Kim Trùng Vương trực tiếp ra đón.

Tám gã cường giả dị tộc sau khi cảm ứng được khi tức của đám người Hàn Lập phát ra không khỏi trở nên hoảng sợ, khí thế hung hăng bất giác đã thu về hơn nửa.

Giờ phút này nội tâm bọn họ chưa phải là cảm thấy sợ hãi, nhưng cũng đã biết thực lực Hàn Lập mạnh mẽ không phải chuyện đùa, cũng không phải là loại dễ dàng bắt nạt như trong tưởng tượng trước kia.

Trên mặt Hàn Lập nở nụ cười, tám gã cường giả dị tộc bị trực tiếp mời vào Thanh Nguyên Cung.

Sau đó cửa cung đóng chặt, một tầng ánh sáng màu xanh từ phía trên phủ xuống, đem Thanh Nguyên Cung bao bọc lại.

Đám người Hàn Lập và tám cường giả dị tộc liền một mạch ở lại trong đó ba ngày ba đêm.

Trong lúc đó thỉnh thoảng trong Thanh Nguyên Cung truyền ra một loạt tiếng oanh minh, một cỗ chấn động uy nghiêm cũng theo đó tuôn ra làm màn ánh sáng màu xanh cũng rung động không ngừng.

Kết thúc ngày thứ ba, sau khi màn ánh sáng màu xanh lóe lên biến mất, tám gã cường giả Đại thừa sắc mặt có chút khó coi đi ra. Khí tức trên người mỗi người suy yếu khác nhau.

Cuối cùng Hàn Lập cùng một đám tùy tùng môn nhân ra đưa tiễn lại mang một nụ cười nhàn nhạt, so với lúc trước hoàn toàn chẳng có gì thay đổi.Bạn đang đọc truyện được copy tại

“Các vị đạo hữu, Chân Hồn Đan ta đã bán cho các người một viên, phân phối ra sao chính là chuyện của các ngươi. Nhưng ta hy vọng chuyện này đến đây là chấm dứt. Từ nay về sau, nếu còn có ai dám đến quấy rầy Hàn mỗ cùng tộc nhân khác thì cũng đừng trách ta trở mặt vô tình”.

“Hàn đạo hữu yên tâm, tốt xấu gì thì tám người chúng ta cũng có chút mặt mũi ở trên đại lục, việc mà đã đáp ứng thì tuyệt đối sẽ không thay đổi, bọn ta sẽ tận lực khuyên can những người có ý định đến tìm đạo hữu”. Một tên dị tộc cười khổ một tiếng nói.

Sau đó tám người lập tức độn quang phá không bay đi cũng giống như lúc tới, trong nháy mắt liền bay ra khỏi phạm vi Nguyên Hợp Đảo.

Hàn Lập sau khi thấy tám đạo độn quang biến mất ở phía chân trời mới xoay người lại chỗ tiểu nhân do Phệ Kim Trùng Vương biến ảo thành cùng Giải Đạo Nhân mỉm cười mà nói:

“Về sau mà còn có những người xông tới Vô Nhai Hải thì cũng không cần khách khí nữa, bắt được thì bắt, không bắt được thì giết ngay tại chỗ. Để ngừa vạn nhất thì Ma huynh, Hỏa Tu đạo hữu, trong một thời gian ngắn này cũng nhờ các ngươi cũng giúp đỡ dò xét”.

Hai câu sau Hàn Lập quay sang khách khí nói với thanh niên da đen cùng Hỏa Tu Tử.

“Ha ha, yên tâm đi, chuyện này cứ giao cho mấy người chúng ta, tuyệt đối sẽ không để bất kì người nào xông vào Vô Nhai Hải”. Thiên Ngoại Ma Đầu cười ha ha nói.

Trên mặt đám người Hỏa Tu Tử cũng ra vẻ không có chuyện gì phải quan tâm.

Hàn Lập khoát tay ra lệnh, bốn người lập tức thi pháp biến mất tại chỗ.

Sau đó một thời gian, quả nhiên không có những cường giả khác xông vào Nhân tộc. Thậm chí một ít Đại Thừa vốn vẫn đang loanh quanh ở phụ cận, nhưng sau khi tháy tám đại cường giả rút đi thì cũng rối rít biến mất.

Sau đó không lâu, có tin đồn liên quan đến việc Hàn Lập đánh bại tám đại cường giả từ miệng một số tu giả ở các Đại lục khác truyền ra. Khiến cho bao tộc đàn tại Linh giới chấn động không thôi.

Lại nghe nói thêm rằng Hàn Lập đem một quả Chân hồn đan bán cho tám đại cường giả, điều này đã khiến những tộc đàn cao cấp vốn đang nghĩ nhiều kế sách triệt để không còn gì nữa.

Sau đó một đoạn thời gian dài, một ít tu giả dị tộc đã bắt đầu lưu truyền cách nói Đệ Nhất Cường Giả của Phong Nguyên Đại Lục khi nói về Hàn Lập.

Thậm chí có vài Dị tộc nhân tôn sùng Hàn Lập, cho rằng Hàn Lập là Đệ nhất Đại Thừa tại Linh giới cũng không phải là lời thêu dệt tô vẽ.

------oOo------

Chương 2432: Gặp Lại Linh Vương

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đả Tự: Tudu - Truyện FULL

Hai năm sau, tại tầng sâu nhất trong mật thất của Thanh Nguyên Cung, Hàn Lập đang ngồi trong một góc, mười ngón tay liên tiếp đánh ra từng đạo pháp quyết đủ mọi màu sắc về phía trước.

Bên trong mật thất, đang có một tòa pháp trận lớn gần trượng tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt, trong pháp trận có hai cái bình màu xanh biếc một lớn một nhỏ đang trôi nổi lơ lửng lúc lên lúc xuống.

Chiếc bình nhỏ phía trên có màu xanh đậm lớn tầm vài tấc, miệng bình quay ngược xuống dưới, đang chớp động lúc sáng lúc tối tỏa ra hào quang thần bí không biết tên.

Từng đạo pháp quyết từ trong tay Hàn Lập bắn ra đều nhập vào trong đó mất dạng.

Phía dưới, ở trung tâm quang trận là một cái hư ảnh bình bằng ánh sáng màu xanh nhạt cao gần một xích, đang bị những tia ánh sáng năm màu do trận pháp tạo ra quấn quanh dày đặc, đồng thời từ trong miệng bình liên tiếp bay ra từng đoàn ánh sáng như lưu ly, tất cả chúng đều bị bình nhỏ phía trên đang chầm chậm hấp thu.

Mỗi khi những tia sáng lưu ly kia bị bình nhỏ phía trên hấp thu đi, thể tích của chiếc quang bình màu xanh nhạt bên dưới cũng tương ứng bị nhỏ đi một chút, đồng thời màu sắc cũng mờ nhạt theo.

Ước chừng sau nửa ngày, khi thể tích đã thu nhỏ lại gần như ngang bằng chiếc bình nhỏ phía trên, đồng thời màu sắc cũng trở nên gần như trong suốt. Rốt cục sau một tiếng "Phanh", chiếc quang bình bên dưới hóa thành một đoàn ánh sáng lưu ly cuối cùng, sau khi lóe lên cũng bị chiếc bình nhỏ ở phía trên khẽ hút mất.

"Đi!"

Hàn Lập ở một góc đang không ngừng làm phép thấy vậy thì rất vui mừng, sau khi quát khẽ một tiếng, điểm một ngón tay về chỗ pháp trận.

Pháp trận vốn đang phát ra âm thanh ong ong lập tức ngừng vận chuyển, đồng thời toàn bộ ánh sáng mờ ảo chợt tắt, chiếc bình nhỏ phía trên từ từ rơi xuống.

Hàn Lập khẽ nhíu mày vừa thu tay lại, một tay khác liền chộp vào hư không. "Vèo" một tiếng, lúc này chiếc bình nhỏ màu xanh đậm hóa thành một đoàn ánh sáng xanh rơi vào trong tay hắn.

"Nội dung của Dung Nguyên Tiên thuật ghi lại trên cái ngọc giản mới tìm được quả nhiên hữu hiệu vô cùng. Vậy mà đã thực sự dung nhập được kiện bình nhỏ phỏng chế phẩm này vào trong Chưởng Thiên bình. Thật là không uổng công ta bỏ thời gian làm việc này, cũng vì vậy mà ta chỉ cần vận dụng phương pháp điều khiển được ghi lại bên trên là có thể đơn giản điều khiển được bảo vật này rồi, không còn chuyện chỉ dùng bình này để thúc dục sinh trưởng cho linh dược nữa." Hàn Lập ngắm nghía chiếc bình nhỏ màu xanh trong tay một chút, mặt hiện nét tươi cười thản nhiên tự nói.

"Lại nữa, mặc dù là đã biết lai lịch vật này không phải là nhỏ, nhưng thật không thể nào ngờ được lại là chí bảo mà ngay cả Tiên Giới Đạo Tổ cũng phải chú ý. Thế nhưng tại sao nó lại lưu lạc tới Nhân Giới chứ? Hơn nữa chỉ còn lại có một bộ phận, không hiểu Bình Linh ở nơi nào, chẳng lẽ cũng thất lạc tại một chỗ khác ở Nhân Giới?" Hàn Lập thu lại bình nhỏ trong tay, rồi hơi chút trầm ngâm suy nghĩ.

"Quên đi, có thể có được một phần của bảo vật như vậy cũng đã là cơ duyên to lớn lắm rồi. Ta có thể đi được đến ngày hôm nay cũng là do có trong tay bảo vật này, vậy cũng không cần tham lam thêm nữa. Nhiệm vụ tiếp theo của ta hiện tại là bế quan tu luyện cho tốt, tìm hiểu thấu đáo mấy loại thần thông mới có được rồi hoàn toàn tu luyện đại thành. Sau đó là tế luyện những phần còn lại của Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn cho hoàn chỉnh, lại tiếp tục tận lực tu luyện, đợi đến lúc pháp lực thêm tinh thuần thâm hậu một chút, đủ sức có thể nghênh đón thiên kiếp phi thăng. Bất quá trước khi bế quan lâu dài thì vẫn còn có vài chuyện không thể không xử lý một chút."

Sau khi Hàn Lập cực nhanh suy nghĩ hết thảy mọi chuyện, hắn giơ tay chộp một cái, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một khối ngọc bài có chút tàn phá, tiếp theo ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve vài cái, miệng nhẹ thốt ra hai chữ "Linh tộc".

Ngày đó, sau khi hắn trở về Vô Nhai Hải không lâu, đã nhờ Giải Đạo Nhân làm phép truy tìm một chút để xác định xem chủ nhân của Bổn Mệnh Bài trong tay thực sự có ở Linh giới hay không.

Kết quả khiến hắn thực sự kinh hãi.

Sau khi Giải Đạo Nhân dùng bí thuật thẩm tra một chút, chẳng những khẳng định chủ nhân của Bổn Mệnh Bài không trọn vẹn này đang ở tại Linh giới, hơn nữa vị trí đại khái là ở một chỗ cách Nhân tộc không xa, nhiều khả năng là ở trong Linh Vực của Linh tộc.

Hàn Lập giật mình, trong lòng lập tức hiện lên hình ảnh của Linh Vương.

Tuy rằng vẫn không biết thân phận chủ nhân của Bổn Mệnh Bài này ra sao, nhưng có thể khẳng định là có kiên quan đến vị Linh Vương vô cùng thần bí kia.

Vốn là Hàn Lập dự định phải lập tức tìm hiểu thật rõ ràng, nhưng đáng tiếc bởi vì ảnh hưởng của trận chiến ở Minh Sát Chi Địa, hắn cần phải trấn thủ Thanh Nguyên Cung, nên không thể thực hiện được mà phải để đến tận bây giờ.

"Hai năm qua không còn có bất kỳ dị tộc nào gây phiền toái nữa, xem ra đã đến lúc giải quyết việc này rồi."

Hàn Lập hai mắt nhíu lại, âm thầm suy nghĩ.

Mấy tháng sau, trên bầu trời Thánh địa Phục Linh Sơn của Linh tộc bỗng dưng kịch liệt dao động, rồi một con thuyền màu đen như mực khổng lồ không một tiếng động hiện ra.

Một bóng người nhoáng lên một cái ở mũi tàu, một gã thanh niên mặc áo bào màu xanh lập tức quỷ dị xuất hiện ở hư không phía trước cự thuyền.

Bên trong núi Phục Linh phía dưới náo loạn một trận, tầng tầng cấm chế hiện ra, vô số thân ảnh từ khắp các nơi trong núi nhao nhao bay lên không.

Nhưng thanh niên kia đối phía mọi chuyện diễn ra bên dưới dường như không nhìn thấy, ngược lại thở nhẹ một hơi, không chút cảm tình lớn tiếng nói:

"Linh Vương đạo hữu, hôm nay Hàn mỗ tới quấy rầy, mong rằng đạo hữu có thể đi ra gặp mặt."

Thanh niên này chính là Hàn Lập!

Âm thanh của Hắn tuy rằng bình thường, nhưng lại vang vọng không dứt trên bầu trời Phục Linh sơn, hơn nữa bên trong dường như còn ẩn chứa một loại thần thông to lớn nào đó. Những tên vệ sĩ Linh tộc phía dưới vừa nghe thấy thì thân hình lập tức run lên, từ không trung rơi xuống.

Một số Thánh Linh khác còn chưa kịp bay lên không, ngay khi nghe được âm thanh của Hàn Lập thì nháy mắt pháp lực toàn thân vừa mới ngưng tụ được giống như mất linh nghiệm ngừng vận chuyển, khiến cho bọn chúng hết sức kinh hoàng.

Đúng lúc này, rốt cục bên trong Phục Linh Sơn cũng truyền ra một âm thanh vô cùng già nua của một lão giả:

"Thì ra là Hàn đạo hữu đại giá quang lâm, thứ lỗi cho lão phu không có tiếp đón từ xa được, mời đạo hữu vào đi!"

Lão giả vừa dứt lời, cấm chế trên đỉnh Phục Linh Sơn lập tức mở ra một cái thông đạo đủ cho một người có thể đi vào.

Hàn Lập mỉm cười, thân hình lay động hóa thành một đạo độn quang màu xanh tiến vào.

Đỉnh Phục Linh Sơn, trên bình đài trước đại điện, một lão giả áo bào trắng sắc mặt ngưng trọng đang đứng ở cửa điện, ngẩng đầu về phía trời cao như đang ngóng đợi cái đó.

Trên không trung ánh sáng xanh chợt lóe, Hàn Lập giống như quỷ mị xuất hiện ở trước người lão giả.

Lão giả áo bào trắng thấy vậy thì đồng tử hơi co lại, nhưng trên mặt lại hiện ra vẻ tươi cười, đồng thời chắp tay nói:

"Đạo hữu quả là thần thông sâu không lường được, hiện giờ càng là vang danh cả Linh Giới, không hiểu sao lại rảnh rỗi đến tìm lão phu?"

"Linh Vương huynh quá khách khí rồi! Hàn mỗ chỉ là nhờ may mắn mà có được chút ít hư danh thôi, huống hồ hư danh thế này đối với loại người như ngươi và ta mà nói, có thể cũng không phải chuyện tốt. Về phần lý do ta đến đây, chỉ là muốn tìm hiểu một chuyện ở chỗ Linh huynh." Hàn Lập nói hai câu khách khí, rồi thản nhiên hỏi.

"Tìm hiểu sự tình? Hàn đạo hữu có sự tình gì cần hỏi thăm lão phu ư?" Linh Vương nhướng mày.

"Không biết là đạo hữu có nhận ra được chủ nhân của vật này không?" Hàn Lập cũng không nói nhiều, tay áo run lên, liền có một vật bay thẳng đến lão giả ở đối diện.

Bàn tay của Linh Vương hơi động, đã bắt được vật đang bay tới vào tay, nhìn lại thì ra là một cái Mệnh bài không trọn vẹn, nhưng sau khi cảm ứng một chút khí tức bên trên thì lập tức biến sắc.

"Cái Mệnh bài này là Hàn huynh lấy được trên người của tên Tiên Nhân kia ư?" Sắc mặt Lão giả âm trầm biến hóa, sau một lúc lâu mới có vài phần chua xót hỏi.

"Xem ra lần này ta đến tìm đạo hữu quả là không sai." Hàn Lập tỉnh bơ gật đầu.

"Đạo hữu theo ta đến đây đi." Lão giả áo bào trắng tiếp tục trầm ngâm một chút, rồi đem Mệnh bài vứt trả lại cho Hàn Lập, dường như đã hạ quyết tâm.

Tiếp theo hắn cũng không chờ Hàn Lập trả lời, lập tức xoay người đi vào trong đại điện. Thần sắc Hàn Lập thoáng thay đổi một chút rồi không chút do dự đi theo.

Sau thời gian uống cạn chung trà, bên trong một không gian ngầm thần bí.

Hàn Lập đang đứng trước một khối băng trong suốt, có chút giật mình nhìn một gã thanh niên vô cùng tuấn mỹ đang bị phong ấn ở bên dưới khối băng đó.

Lão giả áo bào trắng đứng ở một bên, một tay bấm niệm thần chú rồi giơ tay lên, đánh ra một đạo pháp quyết lóe lên bay vào trong khối băng.

Sau một lát, có vô số điểm sáng màu trắng tuôn trào ra từ bên trong khối băng, sau đó chúng quay tròn ngưng tụ lại rồi hóa thành một tiểu nhân màu trắng có khuôn mặt giống hệt với lão giả áo bào trắng.

Tiểu nhân này liếc mắt đảo qua trên thân Hàn Lập một cái, nhưng không hề kinh ngạc mà ngược lại cười khổ một tiếng nói:

"Quả nhiên là đạo hữu tìm tới, xem ra chuyện ồn ào về tên Chân Tiên hàng lâm gần đây, thật sự là vì tìm kiếm tên Tiên Nhân đang bị ta trấn áp này. Tên Tiên Nhân dưới khối băng này đã lặng lẽ ẩn nấp ở Linh giới nhiều năm như vậy, nhất định là có bí mật rất lớn trong người. Vì vậy mà Tiên Giới phái người đi tìm, ta cũng không thấy gì kỳ quái, chỉ là ban đầu trong lòng vẫn còn có một chút ý nghĩ cầu may mà thôi."

"Tên Tiên Nhân này thì ra là bị Linh huynh trấn áp, xem ra những lời đồn có liên quan đến đạo hữu trước kia cũng không phải đều là những lời nói vô căn cứ." Hàn Lập nhìn chằm chằm vào người nằm dưới khối băng, giống như suy nghĩ gì đó nói.

"Lai lịch lão phu thực sự không tiện nói với Hàn huynh, đợi ta thu lại pháp thuật rồi sẽ nói chuyện đạo hữu vậy." Tiểu nhân lắc lắc đầu nói, kế đó thân hình nhoáng lên một cái, liền biến thành một đoàn ánh sáng màu trắng bay nhanh về phía lão giả áo bào trắng, sau một cái chớp động liền im hơi lặng tiếng chìm vào trong thân thể lão giả biến mất.

Nguyên bản lão giả thoạt nhìn chỉ có khí tức của một gã Đại Thừa bình thường, chợt thân mình hơi đứng thẳng lên một chút, lập tức bộc phát ra một cổ khí tức cực kỳ mạnh mẽ to lớn, so ra cũng tuyệt không kém cỏi hơn những cường giả mạnh nhất mà Hàn Lập đã từng thấy qua chút nào.

Xem ra đây mới thực sự là Linh Vương.

Hàn Lập ánh mắt chớp lóe hai cái, vẫn chưa nói cái gì.

Bên kia, khí tức trên người Linh Vương vừa thu lại, liền nghiêm sắc mặt hỏi Hàn Lập:

"Lần này đạo hữu mang theo mệnh bài mà tìm tới nơi này, hơn nữa cũng đã tìm được chủ của nó, hiện giờ có dự định gì không?"

"Mặc kệ người này cùng với tên Tiên Nhân bị ta chém giết kia có quan hệ ra sao, ta cũng không muốn để lại bất cứ hậu hoạ gì." Hàn Lập thản nhiên nói.

" Hàn đạo hữu cũng dự định giết chết tên Tiên Nhân này ư? Ý định của đạo hữu thật sự là rất khó thực hiện được. Bởi vì nếu như có thể dễ dàng làm được, thì lão phu cũng không cần khổ sở dùng cách phong ấn để trấn áp hắn tại đây, đồng thời dùng bổn mạng chân hỏa cố hết sức mà chậm rãi luyện hóa thân thể Chân Tiên của hắn." Linh Vương lắc lắc đầu trả lời.

"Ồ, chuyện này là thế nào? Lúc ta phá vỡ thân thể tên Tiên Nhân hạ giới kia, có vẻ cũng không khó khăn lắm." Hàn Lập hơi chút kinh ngạc nói.

"Việc này cũng không giống nhau nhiều. Đạo hữu giết chết tên Tiên Nhân kia, hẳn là lúc bản thân hắn đang chịu lực lượng Pháp Tắc của Linh giới áp chế, pháp lực trong người và phần lớn thân thể vẫn luôn dùng để đối kháng lực lượng Pháp Tắc tồn tại. Mà tên Chân Tiên ta trấn áp này lại khác hẳn, bởi vì thân thể Chân Tiên của hắn khi ở Linh giới đã được thay thế bằng một thân thể khác, lại càng không biết hắn đã tu luyện loại bí thuật nào của Tiên Giới, vậy mà có thể đem tất cả pháp lực, nguyên thần cùng thân thể tất cả đều niêm phong chung một chỗ. Mức độ mạnh mẽ của thân thể hắn, chỉ sợ Chân Tiên trên Tiên Giới cũng không có cách nào so sánh được. Cho dù là vận dụng Huyền Thiên Chi Bảo, cũng không có cách nào làm cho nó tổn thương." Lão giả áo bào trắng giải thích.

------oOo------

Chương 2433: Tung Tích

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đả Tự: Tudu - Truyện FULL

"Có chuyện như thế này nữa sao? Hàn mỗ tuy bất tài những cũng muốn thử qua một lần xem. Nhưng trước khi làm việc này, ta muốn thử qua Sưu hồn thuật một chút, Linh Vương huynh không có ý kiến gì chứ?" Hàn Lập sờ sờ cằm, nhìn từ trên xuống dưới người thanh niên tuấn mỹ đang nằm bên trong đỉnh băng đánh giá một chút, bỗng nhiên mỉm cười nói.

Linh Vương nghe hắn nói như thế, khẽ giật mình, mi mắt chớp động mấy cái, mới có thể cưỡng chế cảm xúc trong lòng nói:

"Nếu như đạo hữu thật sự có bản lĩnh lập tức chém chết cái thằng chó này, ta cũng xem như đã loại bỏ được một mối họa lớn trong lòng, tất nhiên đó là chuyện rất tốt. Nhưng nếu liên quan đến Sưu hồn thuật, trừ khi thần niệm của đạo hữu phải cường đại hơn rất nhiều so với hắn, nếu không thì căn bản không có một chút khả năng thành công nào cả."

"Vậy ư, nhưung nếu như Hàn mỗ vẫn cứ muốn thử qua một lần thì sao đây!" Hàn Lập nhướng mày, lại thờ ơ nói ra một câu.

Lúc này, sắc mặt của Linh Vương không khỏi thay đổi mấy lượt.

"Tốt, nếu Hàn đạo hữu thật sự nghĩ là mình có thần thông lớn như vậy, lão phu tất nhiên sẽ không cản trở. Nhưng bất kể là như thế nào, tên Tiên nhân này là bổn Vương đích thân xuất thủ trấn áp lại, đạo hữu dùng sức mạnh cưỡng chế, có phải hay không cũng cần phải cho lão phu một lời giải thích rõ ràng." Linh Vương thở nhẹ một hơi về sau, cuối cùng mặt hiện vài phần sát khí.

"Linh đạo hữu muốn chuyện gì thứ cứ nói cho rõ đi?" Thần sắc của Hàn Lập vẫn không thay đổi chút nào.

"Nghe được ngoại giới đã có người thịnh truyền Hàn huynh là Đại Thừa bậc nhất Linh giới, Linh mỗ cũng coi như đã sống tương đối lâu, tự phụ trong người cũng có chút thần thông. Chỉ cần đạo hữu có thể không né tránh mà tiếp được ba chiêu của ta, lão phu sẽ giao tên Tiên nhân này cho đạo hữu." Linh Vương cuối cùng cũng không khách khí nữa.

"Ha ha, Linh huynh nói nhiều chuyện như vậy, coi như cũng hợp tâm ý Hàn mỗ. Tu luyện giả chúng ta vốn là kẻ yếu phục tùng cường giả, nếu như ta không tiếp được hai chiêu của đạo hữu, sẽ lập tức quay đầu bước đi, chắc chắn không đến quấy rối đạo hữu thêm một lần nào nữa." Hàn Lập không giận mà còn cười rộ lên.

"Nếu đã như vậy, đạo hữu đi theo ta đến chỗ khác, tranh đấu của ta và ngươi tốt nhất đừng đả động đến phong ấn." Linh Vương không có bất kỳ ý lùi bước nào cất lời.

"Chuyện này đương nhiên là dựa theo sắp xếp của Linh đạo hữu." Hàn Lập chỉ gật đầu, vẻ mặt hoàn toàn không để ý.

Linh Vương thấy vậy, sau khi tay áo rung lên, lập tức hóa thành một đạo cầu vồng bay thẳng về phía lối ra vào.

Thân hình Hàn Lập cũng lóe sáng, hóa thành một đạo hư ảnh nhạt nhạt theo sát phía sau.

Sau khoảng thời gian cạn chén trà, toàn bộ vệ sĩ Linh tộc đang đứng canh gác tại Phục Linh sơn, đột nhiên nghe được hai tiếng ầm ầm loáng thoáng phát ra từ chỗ nào đó trong lòng núi, chấn động làm cả tòa Thánh Sơn hơi lắc lư, ngay cả chỗ bọn chúng đứng mà cũng cảm nhận được.

Những tên Linh tộc này thật sự kinh hãi, không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Bọn họ mặc dù biết việc này khẳng định là có liên quan đến Hàn Lập, nhưng rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, tất nhiên là họ không cách nào tưởng tượng được.

Nếu như không có lệnh của Linh Vương đích thân truyền xuống, bọn họ tất nhiên sẽ không dám đi qua chỗ ấy để kiểm tra tình hình.

Trong lòng núi Phục Linh Sơn,vốn dĩ ban đầu cả tòa đại sảnh này được bao phủ bởi một màn sáng, lúc này lại hóa thành từng điểm bạch quang, vỡ vụn thành từng mảnh.

Trong đại sảnh, Hàn Lập đứng đối diện với lão giả từ xa nhìn nhau, nhưng sắc mặt hai người lại hoàn toàn bất đồng.

Thần sắc của Hàn Lập lạnh nhạt, hai tay để sau lưng, toàn thân không thấy có chút nào đặc biệt cả.

So với lúc trước, khí tức trên người Linh Vương còn cường đại hơn vài phần, sau lưng lại hiện ra một Phật tượng toàn thân mọc ra đầy yêu mục màu trắng nhạt, nhưng khuôn mặt đặc biệt khó coi, vùng lân cận xung quanh thân hình hắn có rất nhiều thanh đoản nhận lóng lánh, đúng lúc vây toàn bộ thân mình vào trong đó.

Mà ở chỗ hư không giữa hai người, một khẩu đoản nhận lớn màu đen thui dài hơn mười trượng đang trôi nổi ở giữa không trung, nhưng lưỡi đoản nhận không ngờ không cánh mà bay, đồng thời miệng vết gãy trên thân còn sót lại bóng loáng như tấm kính, giống như bị cái gì đó cường ngạnh chém mất.

"Đạo hữu đã xuất thủ hai lần, lúc này có thể ra một chiêu cuối cùng." Hàn Lập không chút vội vã nói.

"Được rồi, một chiêu cuối cùng không cần xuất ra nữa. Quả nhiên thần thông của Hàn đạo hữu so với lời đồn còn đáng sợ hơn nhiều, cho dù lão phu có ra tay thêm lần nữa, cũng chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi." Sắc mặt Linh Vương bỗng nhiên dãn ra, lộ ra vài phần cười khổ nói.

Tiếp theo hắn vung tay áo lên, một tay bấm niệm pháp quyết.

Thanh đoản nhận màu đen lóng lánh cùng Phật tượng màu bạc sau lưng, tất cả đều lóe lên rồi bị hắn thu vào.

"Hắc hắc, Linh huynh quá khách sáo rồi, đạo hữu vừa rồi cũng không xuất ra thần thông áp trục chính thức của mình, nếu không thì Hàn mỗ không có khả năng tiếp đón được hai chiêu dễ dàng như vậy." Hàn Lập cười hắc hắc.

"Ta quả thực là còn có vài loại thần thông bảo mệnh, nhưng chẳng phải đạo hữu cũng không thi triển ra thủ đoạn thật sự đó sao. Bất kể là như thế nào, lúc này đây lão phu đúng là tâm phục khẩu phục. Tên Chân Tiên bị ta trấn áp cũng để cho đạo hữu tùy ý xử trí. Nhưng lão phu có một điều kiện, nếu đạo hữu có năng lực chém chét tên Tiên nhân này, nhất định phải làm việc này trước mặt lão phu. Nếu không thì lão phu cũng không thể nào an tâm được." Linh Vương mang theo vẻ mặt nghiêm nghị nói.

"Chuyện này không có vấn đề gì. Tại hạ gần đây đã luyện thành một kiện bảo vật, xem như cũng đúng lúc thử công dụng của nó."

Hàn Lập đáp ứng, nói một câu đầy thâm ý.

Linh Vương nghe vậy mặc dù cũng không hiểu được thâm ý trong lời của hắn nhưng thấy đối phương đã đáp ứng lời đề nghị của mình nên nội tâm cũng cảm thấy vui vẻ hơn một chút. Cũng không nghĩ và nói thêm câu gì nữa liền dẫn Hàn Lập rời khỏi đại sảnh đi ra bên ngoài.

.....

Nửa tháng sau, cấm chế bên trên Phục Linh sơn bỗng nhiên bị mở ra, một đạo cầu vồng màu xanh lá cây bắn lên không trung, sau một cái chớp động đã chui vào bên trong con thuyền màu đen xuất hiện ở chỗ vùng trời lân cận.Bạn đang đọc truyện được lấy tại .com

Sau một lát con thuyền màu đen nổ vang một tiếng, đã bay về phía phương xa.

Cùng lúc đó, Hàn Lập đang ngồi ngay ngắn bên trong một khoang thuyền ở tầng mật thất thấp nhất, một tay vuốt ve cái bình nhỏ màu xanh lục, sắc mặt thay đổi liên tục.

Hai ngày trước, giống như trong dự liệu của mình, hắn dựa thần niệm cường đại thật sự đã thành công sưu hồn được tên Tiên nhân đang bị phong ấn.

Không, phải nói là chỉ thành công sưu hồn một nửa.

Hắn tuy thành công xâm nhập đến trong thần thức hải của đối phương, nhưng không ngờ lại phát hiệnra, hơn phân nửa những chỗ trí nhớ quan trọng đều bị một loại năng lượng thần bí nào đó phong tỏa không cho hắn tiến vào.

Mà hắn sau khi thăm dò hết những bộ phận thần thức khác, quay trở lại tiếp xúc với những bộ phận trí nhớ kia của đối phương, thì đầu đối phương lập tức nổ tung lên giống như quả dưa vậy. Chẳng những trong chớp mắt toàn bộ thần niệm tinh hồn của tên Tiên nhân bị phong ấn hóa thành hư ảo, thậm chí ngay cả thân hình của hắn dưới sự ảnh hưởng của cỗ lực lượng quỷ dị kia, cũng hóa thành tro tàn.

Kết quả như vậy, chẳng những khiến cho Hàn Lập có phần hơi bất ngờ, mà ngay cả Linh Vương đang quan sát bên cạnh cũng kinh ngạc không kém, càng là trợn mắt há hốc mồm.

Mặc dù như thế, thông qua trí nhớ phát hiện lúc trước, Hàn Lập cuối cùng cũng đã hiểu rõ quan hệ của chiếc bình nhỏ mà hắn đang nắm giữ với Mã Lương, Cửu Nguyên Quan là như thế nào, thậm chí còn biết được một thông tin đối với hắn vô cùng quan trọng.

"Bình Linh lại có khả năng đang ẩn thân ở bên trong Ma giới." Hàn Lập lẩm bẩm tự nói một câu, cả người lần nữa lại sa vào trong sự trầm tư.

Tuy là hắn không thăm dò được làm thế nào mà đối phương lại trộm được Chưởng Thiên Bình, cùng với việc vì sao lại phản bội chạy trốn khỏi Cửu Nguyên Quan, nhưng hiểu rõ Chưởng Thiên Bình vì sao lại bị tách thành hai bộphận và nguyên nhân nó lại lạc xuống Hạ giới.

Vị Tiên nhân đang bị phong ấn lúc còn ở Tiên giới, vì trốn tránh Cửu Nguyên Quan đuổi giết, từng bỏ ra một cái giá rất đắt để trao đổi với người nào đó một tấm Đại Na Di phù chuẩn bị chạy trốn tới một mảnh Tiên Vực khác.

Nhưng kết quả là trong khi đang truyền tống, lực lượng phù lục chẳng biết tại sao lại bị một loại lực lượng thần bí ảnh hưởng, chẳng những không thể truyền tống thành công mà ngược lại còn bị đánh thẳng xuống Hạ giới, rời khỏi Tiên giới một cách kì lạ.

Mà trong quá trình này, Chưởng Thiên Bình vốn đang bị hắn tạm thời miễn cưỡng phong ấn, cũng đột nhiên dốc sức liều mạng đấu tranh.

Hắn có phần kinh hãi, vội vàng dùng các loại bí thuật để trấn áp, nhưng đã không còn kịp rồi, không ngờ lại để cho Bình Linh thi triển một loại thần thông thiên phú bất tri bất giác, trực tiếp từ một mà phân thành hai chạy thoát được, chạy vào hai giới diện khác nhau.

Cũng may tên Tiên nhân bị phong ấn trong cái rủi lại gặp may mắn, hắn dốc sức thi triển một loại pháp thuật có thể lần theo dấu vết để liều mạng đuổi theo Bình Linh ở xa.

Kể từ đó, hắn mặc dù trong nhất thời không cách nào đuổi kịp Bình Linh, nhưng phương pháp lưu lại dấu hiệu vẫn còn, có thể lần nữa xác định được vị trí của Bình Linh để tìm lại.

Mà hắn chỉ cần có thể tìm được Bình Linh, dựa vào lực lượng cảm ứng của hắn, muốn tìm lại đầy đủ để tạo ra Chưởng Thiên Bình hoàn chỉnh cũng không phải là chuyện không thể nào.

Đáng tiếc là, vị Chân Tiên này tuy suy nghĩ chu đáo, nhưng khi rơi vào Linh Giới đã bị lực lượng giao diện đả thương nặng một phen, chẳng những toàn bộ thân thể gần như bị hủy, mà một thân thần thông cũng bị tổn hại rất nghiêm trọng.

Hắn rơi vào bước đường cùng, mới ẩn núp dưới đáy biển chậm chạp dùng linh vật thay thế đúc lại thân thể Chân Tiên, cũng từng bước một lần nữa tu luyện lại thần thông đã mất.

Trong thời gian này, hắn không chỉ một lần thi pháp lần theo dấu vết, thông qua một phen điều tra, mới có thể khẳng định Bình Linh hiện đang ẩn núp ở chỗ giới diện kề cận Nhân giới, bên trong Ma giới.

Hắn còn từng nhiều lần dùng hóa thân thay nhau lặng lẽ đi khắp Linh Giới, tìm các loại Linh dược có công dụng hỗ trợ cho hắn.

Mà ở Quảng Hàn Giới của Lôi Minh Đại Lục, hắn cũng từng lặng lẽ lẻn vào một lần.

Hàn Lập ngày đó từ trong giới diện này mang ra một đóa hoa sen màu bạc đối với hắn lúc ngưng kết thân thể Chân Tiên có công dụng rất lớn, chẳng qua là lúc hắn bắt gặp nó thì hỏa hầu còn kém một chú,t không cách nào ngắt lấy được, mà Linh dược khác đối hắn lại là vô dụng, lúc này mới để Linh dược này ở lại chỗ cũ.

Tên Tiên nhân này tuyệt đối chưa từng nghĩ qua, không biết trải qua bao nhiêu năm về sau, Hàn Lập vậy mà lại có thể trực tiếp xâm nhập vào trong đó, cũng không chút khách khí nào ngắt lấy cây Linh dược này đi.

Chuyện này tất nhiên làm cho tinh thần của gã Tiên Nhân bị phong ấn này giày vò.

Lúc này chính là lúc hắn đang đúc lại thân thể Tiên Nhân, thậm chí không chờ pháp lực của bản thân khôi phục hoàn toàn đã vội vàng rời khỏi cung điện dưới đáy biển, một đường tìm đến chỗ của Hàn Lập. Nhưng sự kiêu ngạo đã làm hại hắn, tại chỗ vùng lân cận của Nhân tộc đã bị Linh Vương, người hiểu rõ rất sâu những chi tiết về Tiên giới cùng Tiên nhân bắt giữ.

Hàn Lập nghĩ lại những chuyện này, trong lòng cũng không khỏi có một loại cảm giác cảm khái vô cùng, cổ tay hơi động nhẹ một chút, từ bên trong bình nhỏ màu xanh đậm tức thì truyền đến tiếng chất lỏng đang nhẹ nhàng lưu động.

Chất lỏng này thực sự không phải là linh dịch để thúc đẩy sinh trưởng, mà là trước đó phí rất nhiều công sức từ trên thân thể của tên Chân Tiên bị phong ấn mới có thể rút ra một giọt linh huyết.

Đã có giọt linh huyết này, hắn cũng có thể thi triển thuật Truy Tung của đối phương.

Kể từ đó, tin tưởng chỉ cần Bình Linh thật sự đang ở bên trong Ma giới, hắn có thể thi pháp tìm được vị trí chuẩn xác.

Vừa nghĩ tới việc Chưởng Thiên Bình khôi phục hình dáng chính thức, hắn có khả năng sẽ có được các loại thần thông nghịch thiên, trong lòng Hàn Lập cũng không khỏi đâng lên một loại nhiệt huyết.

"Ma giới, xem ra cần phải đi đến đó một chuyến." Trong lòng Hàn Lập nghĩ như vậy.

Đúng lúc này, bỗng nhiên trên người hắn một tràng long ngâm nhàn nhạt vang lên.

Sau khi nghe được Hàn Lập liền rùng mình một cái, vội vàng thu bình nhỏ đang cầm trong tay vào, cánh tay khác run lên, lúc này một tấm lân phiến màu bạc sáng rực từ bên trong bay ra, sau khi quay tròn mấy vòng, liền chuẩn xác lơ lửng trước người hắn.

------oOo------

Chương 2434: Trở Lại Ma Nguyên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đả Tự: Tudu - Truyện FULL

Bề mặt miếng lân phiến hiện lên một đoạn cổ văn màu bạc, chúng tự động sắp đặt trên không trung một chút rồi lập tức hợp lại với nhau tạo thành một đoạn văn tự ngắn.

“Hai năm sau! Chân Long đảo! Đại hội Quảng Linh Đạo Quả! Rốt cục thì cái hội này cũng được tổ chức rồi.” Hàn Lập nhìn đoạn văn tự phát ra từ miếng lân phiến này, trong mắt hắn hiện lên một chút dị sắc.

“Hắc hắc, lần tụ hội này có lẽ sẽ xuất hiện không ít các cường giả của giới diện khác, ta cũng nên đi xem một chuyến mở mang kiến thức một lần. Thêm nữa, Quảng Linh Đạo Quả kia ăn vào có thể tạm thời sở hữu Quảng Linh Đạo Thể, cũng có ích vô cùng đối với mấy loại thần thông ta đang tu luyện, nhất định phải nghĩ cách để chiếm được một quả. Hứa hẹn mà nha đầu Điền Phi Nhi kia lúc trước đã đáp ứng, cũng tới lúc dùng đến rồi. Thời gian hai năm, cũng đủ để đi tới Ma giới xem xét một lần. Nhưng trước đó cần phải nói cho Uyển Nhi một tiếng, nếu không lại để nàng phải lo lắng.” Hàn Lập trầm ngâm một lúc, rốt cục cũng đã có quyết định, thì thào tự nói.

Tiép theo, chỉ thấy tay Hàn Lập khẽ vẩy lên hư không, lân phiến màu bạc lập tức bị thu lại, tay kia vẫy một cái, trong tay bỗng xuất hiện thêm một tấm kính cổ màu xanh.

Chỉ thấy hắn ném tấm kính ra trước người, một ngón tay nhanh chóng huy động vài cái ở phía trước, lập tức một chuỗi văn tự màu trắng lóe lên rồi chui vào trong đó.

Sau đó Hàn Lập lặng yên đứng trước mũi tàu.

Chỉ một lát sau, trên bề mặt tấm kính cổ bỗng xuất hiện chấn động, từng dãy văn tự màu trắng giống lúc trước bắt đầu hiện ra.

Hàn Lập chỉ nhìn lướt qua, khóe miệng hắn nhếch lên mỉm cười.

Vị đạo lữ song tu của mình tuy chưa từng mở miệng khích lệ hắn bất cứ cái gì, nhưng trong tất cả những lời đối thoại của nàng luôn để lộ ra ý tứ nhắc nhở hắn chú ý cẩn thận.

Tay áo Hàn Lập run lên, ánh sáng màu xanh chợt lóe, tấm kính bỗng không thấy đâu nữa.

Tiếp theo, cự thuyền màu đen nổ vang một tiếng, Hàn Lập bỗng chốc bay nhanh về phía trước với tốc độ gấp mấy lần lúc nãy.

Hai tháng sau, nơi nào đó tại Ma giới, phóng mắt nhìn khắp nơi đều là một mảnh hoang vu mông lung, trên không trung đột nhiên lóe lên một đạo kiếm quang màu xanh sẫm rồi biến mất. Một khe hở không gian màu trắng hiện ra.

Trong khe hở chọt có một bóng người lóe lên!

Hàn Lập cầm trên tay một thanh mộc kiếm màu xanh sẫm từ đó chậm rãi đi ra.

Sau khi đảo mắt nhìn khắp nơi một lượt, Hàn Lập chợt khẽ chau mày.

Mới nhìn thì thấy nơi đây hoàn toàn lạ lẫm, hẳn là trước kia hắn chưa từng tới chỗ này.

Lần này Hàn Lập có thể thuận lợi tiến vào Ma giới, một phần là do hắn tìm được một tiết điểm giữa Nhân giới và Ma giới cực kì yếu kém.

Hai nữa là pháp lực của bản thân hắn cũng đủ mạnh để phát huy thanh Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm trong tay này.

Năm đó tuy Mạc Giản Ly cũng có thể nhờ vào tiết điểm yếu kém như vậy để lẻn vào Ma giới, nhưng tuyệt đối lão không thể nhẹ nhõm đơn giản như hắn lần này được, mà vẫn có khả năng gặp nguy hiểm vẫn lạc.

Thế nhưng lần này tới Ma giới chủ yếu là để tìm kiếm Bình Linh, hắn không thèm để ý xem bản thân mình ở chỗ nào trong Ma giới. Sau khi xác định được khu vực gần đó cũng không có bất kì tên Ma tộc nào thì Hàn Lập hít nhẹ một hơi, đột nhiên hắn há miệng phun ra một đoàn ánh sáng màu xanh.

Bên trong vòng sáng, rõ ràng là một cái bình nhỏ màu xanh cao vài thốn đang được bao bọc bên trong.

Miệng Hàn Lập phát ra một chữ “Trướng”, mười ngón tay giống như bánh xe điểm chỉ lên chiếc bình nhỏ.

Bình nhỏ màu xanh hơi mơ hồ một cái, sau đó đột nhiên biến lớn lên tại chỗ với tốc độ cực nhanh. Trong nháy mắt nó đã biến thành chiếc bình lớn hơn một trượng, trên bề mặt bên ngoài xuất hiện từng đạo Linh Văn màu xanh sẫm to chừng ngón tay, cực kì rõ ràng.

Lúc này, tay áo Hàn Lập run lên, hơn trăm cán trận kì bay ra, sau khi bắn ra bốn phương tám hướng chúng chợt nhao nhao biến mất không một tiếng động.

Hai tay Hàn Lập biến đổi pháp quyết.

Hư không bốn phía lập tức vang lên âm thanh “ông ông”, vô số phù văn đủ mọi loại màu sắc bỗng hiện lên. Chúng cũng nhanh chóng tạo thành một cái quang trận cực lớn cỡ gần một mẫu, vừa vặn bao vây chiếc bình lớn ở vị trí trung tâm.

Hàn Lập lại bắt đầu lẩm bẩm trong miệng, thân hình hắn hơi trầm xuống, nhưng vẫn bay đến chỗ chiếc bình lớn trên không trung. Thân thể Hàn Lập cũng mơ hồ một cái rồi bất chợt trực tiếp khoanh chân ngồi xuống.

Ở bên dưới nơi Hàn Lập đang thúc giục một loại bí thuật nào đó, chiếc bình lớn cùng với quang trận bên dưới lập tức liên kết lại với nhau thành một thể thống nhất, chợt sáng chợt tối. Một tiếng sét đánh giữa trời quang vang lên, một cột sáng màu xanh lá từ trong miệng bình đột nhiên bắn ra lao thẳng lên trời. Cột sáng vừa lóe lên đã biến mất trong chín tầng mây trên trời cao.

Cùng lúc đó, một cỗ chấn động quỷ dị hiện ra từ chiếc bình lớn, nó điên cuồng khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Lúc này Hàn Lập từ từ nhắm hai mắt lại, ngoại trừ trong miệng hắn vẫn khẽ nhúc nhích phát ra âm thanh chú ngữ ra thì không còn thấy bất kì cử động nào khác nữa.

--------------------oOo--------------------

Bên trong một không gian thần bí nào đó ở Ma giới, ở ngọn nguồn một cái ao nước có một giọt dịch thủy màu bạc nhạt, đột nhiên mấy phiến đá bên dưới đó phát ra vòng ánh sáng bảo vệ. Một cái quang trận cực lớn xuất hiện như có như không.

Bên trong quang trận, sau khi mấy cái phù văn quay tròn tụ lại cùng một chỗ, bỗng một cái lỗ thủng đen sì chợt hiện ra.

Sau một khắc, ngay tại chỗ xuất hiện chấn động cũng có một cột sáng màu xanh sẫm bắn ra.

Sau một cái chớp động, cột sáng chẳng những xuyên thủng qua ao nước mà còn trực tiếp biến mất ở chỗ cao nhất trên không gian thần bí.

Thần sắc Hàn Lập khẽ động, mặt mũi hắn lập tức tràn đầy vẻ vui vừng mở hai mắt ra.

“Vậy mà thật sự có cảm ứng, Bình Linh thật sự ở trong Ma giới này! Xem ra hiện tại thật sự là thiên đại cơ duyên đã đến rồi.”

Sau khi Hàn Lập vừa thu lại pháp quyết, hắn đứng dậy cảm ứng phương hướng một chút, mặt mũi lúc này đã tràn đầy vẻ hưng phấn.

Thân hình Hàn Lập lắc lư tại chỗ một chút, hai tay nhanh chóng vung lên xung quanh, lúc này quang trận cực lớn phát ra một tiếng trầm đục sụp đổ rồi tiêu tán, một lần nữa chúng hóa thành hơn trăm cây trận kỳ bay trở về.

Chiếc bình lớn thì tự cuốn lấy vòng sáng bảo vệ, nó tự động thu nhỏ lại rồi trực tiếp hóa thành một quang cầu màu xanh sẫm bắn về nhập vào trong cơ thể Hàn Lập.

Hàn Lập đứng tại chỗ dậm chân một cái, ánh sáng màu xanh bên ngoài thân thể lóe lên, hắn hóa thành một đạo cầu vồng dài hơn mười trượng bắn đi. Chỉ sau hai cái nháy mắt, thân ảnh Hàn Lập đã biến mất ở phía cuối chân trời.

Từ lúc này trở đi, cứ cách mấy ngày Hàn Lập lại thi pháp một lần, ngày đêm không ngừng nghỉ cảm ứng phương hướng đuổi theo.

Trên đường đi, mặc dù hắn cũng đụng phải một ít Ma tộc, Ma thú và thành trì của Ma tộc, nhưng Hàn Lập không có ý tứ dừng lại chút nào, hắn trực tiếp thi triển độn thuật vượt qua trên không trung.

Với thần thông hiện nay của hắn, nếu toàn lực phi hành chỉ sợ toàn bộ Ma giới cũng không có mấy người có thể đuổi theo được.

Nếu là một vài tên Ma tộc bình thường có nghe thấy thì cũng chỉ nghe được vài tiếng xé gió “xuy xuy” mà thôi, căn bản là không thấy được thân ảnh trong độn quang của Hàn Lập. Bọn chúng chỉ có thể ở lại ở tại chỗ nghi thần nghi quỷ cả nửa ngày, không thấy có gì khác lạ mới dám tiếp tục lên đường.

Nửa năm sau, trên đỉnh một ngọn núi đen nhánh.Bạn đang đọc truyện được lấy tại

Hàn Lập đứng trên một cây đại thụ che trời, hai tay hắn để sau lưng, ngắm nhìn tầng sương mù đang bao phủ mặt biển đen ở xa xa. Trên mặt Hàn Lập hiện ra vẻ trầm ngâm.

“Ma Nguyên Hải, đúng là chỗ này rồi. Chẳng lẽ Bình Linh kia lại đang ẩn thân ở chỗ này sao? Được rồi, cho dù có là ở đâu đi chăng nữa thì có thể ngăn cản được ta đây nữa sao? Cùng lắm thì thử dùng man lực một chút trực tiếp phá vỡ rồi lại tiến vào bên trong một chuyến là được.”

Vẻ mặt Hàn Lập thay đổi vài lần, sau đó rốt cục hắn cũng đã hạ quyết tâm, một tay bắt đầu bấm niệm pháp quyết.

Trên không ngọn núi khổng lồ, lúc này xuất hiện một hồi chấn động rồi ở ngay chỗ đó bỗng lẳng lặng hiện ra một chiếc thuyền lớn đen kịt, đúng là Mặc Linh Thánh Thuyền.

Bởi vì phi hành bằng con thuyền này gây chú ý quá mức, cho nên lúc trước hắn một mực không dùng đến nó. Hiện tại đã đến Ma Nguyên Hải, chỗ này chẳng có bao nhiêu nơi có dấu vết người hoạt động thành ra Hàn Lập lại có thể lấy nó ra sử dụng một lát.

Cùng lúc đó, sau lưng Hàn Lập vang lên một tiếng nổ, sau một hồi mờ ảo thân hình Giải Đạo Nhân cũng thoáng hiện ra.

“Giải huynh, có lẽ ngươi còn rõ ràng tình hình Ma Nguyên Hải này hơn ta, lộ trình tiếp theo chắc phải làm phiền đạo hữu một chút rồi.”

“Ta sẽ cố hết sức.” Giải Đạo Nhân nhìn thoáng ra Ma Hải ở xa một chút rồi nhàn nhạt trả lời.

Hàn Lập mỉm cười, sau đó tay áo hắn run lên, một vòng bảo vệ màu xanh lá chợt xuất hiện bao phủ xung quanh.

Thân ảnh hai người lúc này lóe lên trong màn hào quang rồi không thấy đâu nữa.

Sau một khắc, ở lối vào của chiếc thuyền lớn ánh sáng màu xanh xao động, thân hình hai người mơ hồ một chút rồi lại hiện ra lần nữa.

Không cần Hàn Lập ra lệnh, một đám vệ sĩ Khôi Lỗi được bố trí trên thuyền lập tức di chuyển.

Bên ngoài chiếc thuyền đen hiện lên một màn sáng màu đen, sau đó vang lên một tiếng nổ, cả con thuyền đã lao đi vào trong biển rộng.

Vô số lôi điện điên cuồng oanh kích xuống nhưng màn sáng bên ngoài chiếc thuyền lớn màu đen vẫn vững vàng bất động, nhìn như nó không phải chịu bất cứ ảnh hưởng nào vậy. Sau một cái nháy mắt, chiếc thuyền đã nhập vào trong màn sương mù dần dần biến mất.

--------------------oOo--------------------

Hơn nửa tháng sau, chiếc thuyền lớn màu đen dừng lại không nhúc nhích phía trên bầu trời một hòn đảo lớn xanh biếc.

Ở phía trước cách đó không xa, quang trận lớn gần một mẫu cùng chiếc bình lớn lại xuất hiện, lại tiếp tục chớp động chợt sáng chợt tối cùng màn hào quang.

Hàn Lập đứng ở phía trước chiếc thuyền lớn, một tay hắn bấm niệm pháp quyết đang thúc giục bí thuật nào đó.

Hào quang lóe lên trên miệng chiếc bình lớn, một cột sáng thô to từ đó chợt bắn ra. Đúng thời điểm đó, ở chỗ sâu trong hòn đảo lớn đột nhiên truyền ra một âm thanh quát hỏi lạnh lùng: “Là ai, cũng dám xông vào Khổ Linh Đảo sao?”

Vừa dứt lời, ở vị trí trung tâm hòn đảo truyền ra một tiếng rống to, một con Giao Long ba đầu thân dài trăm trượng màu đen từ đó lao ra.

Ở cái đầu chính giữa của con Hắc Giao ba đầu có một gã hai mắt màu tím nhạt đang đứng đó, là một gã thanh niên áo đen trên mặt đằng đằng sát khí.

“Hàn Lập, là ngươi. Ngươi tiến vào Thánh Giới từ khi nào?” Thanh niên vừa nhìn rõ khuôn mặt Hàn Lập, lúc này trong nội tâm gã đang cảm thấy rùng mình hỏi một câu.

Người vừa tới vậy mà lại là một trong ba Thủy Tổ của Ma tộc, Nguyên Yểm.

“Sao vậy, chẳng lẽ tại hạ không thể tới đây sao, nhưng mà ta cũng đã tới đây rồi.” Hàn Lập cũng không có cảm giác ngoài ý muốn, pháp quyết trong tay không ngừng lại chút nào, miệng thì nhàn nhạt trả lời lại một câu.

“Hừ, Hàn đạo hữu không hảo hảo ở lại Nhân giới, lại đến Khổ Linh Đảo lần nữa làm gì? Ngươi bây giờ đã tiến vào cảnh giới Đại Thừa, Tẩy Linh Trì cũng chẳng còn chút tác dụng nào với ngươi nữa.” Nguyên Yểm nhìn Giải Đạo Nhân sau lưng Hàn Lập rồi lại nhìn thoáng qua quang trận dị thường dễ gây chú ý cùng chiếc bình lớn kia, gã âm trầm nói.

“Nguyên đạo hữu không cần đa tâm, ta không còn chút hứng thú nào với Tẩy Linh Trì nữa rồi, lần này tới đây chỉ là muốn tìm một đồ vật khác. Sau khi tìm được ta sẽ lập tức rời đi.” Thần sắc Hàn Lập không thay đổi trả lời.

“Tìm cái gì?”

“Cái này thì Nguyên huynh không nên hỏi nhiều.” Hàn Lập nhàn nhạt trả lời.

Vừa dứt lời! Ngón tay Hàn Lập bắn ra một đạo pháp quyết vào quang trận bên dưới, lúc này một cột sáng màu xanh sẫm từ trong miệng bình bắn ra ngoài bay thẳng lên trời cao.

Thấy vậy, sắc mặt Nguyên Yểm thay đổi, nhưng sau khi do dự một chút thì gã cũng không có đi lên ngăn cản, chỉ là sắc mặt bỗng âm trầm như nước.

Tuy sự việc Hàn Lập chém giết Tiên Nhân vẫn chưa lan truyền đến Ma giới, nhưng sự tình hắn cùng Bảo Hoa năm đó liên thủ diệt sát Minh Trùng Mẫu cũng đã làm cho gã sớm cực kì kiêng kị Hàn Lập rồi.

Cộng thêm việc ở nơi như Khổ Linh Đảo này vốn ma khí rất thưa thớt, có lực áp chế nhất định đối với Ma tộc, Nguyên Yểm lại càng không nguyện ý ở tại chỗ này tranh đấu cái gì với Hàn Lập.

Đương nhiên việc Giải Đạo Nhân đứng ở một bên nhìn chằm chằm cũng là một nguyên nhân khiến gã không dám có ý trở mặt với Hàn Lập.

Cho nên sau một hồi tự định giá, Nguyên Yểm dứt khoát đứng ở một bên lạnh lùng nhìn chăm chú nhất cử nhất động của Hàn Lập ở bên dưới.

“Ồ, vị trí tọa độ quả nhiên là ở đây rồi.”

Hàn Lập chỉ nhắm mắt cảm ứng một chút lập tức hắn đã có kết quả, tay áo run lên vừa thu lại cái bình cùng trận kỳ xong lập tức hắn cùng Giải Đạo Nhân hóa thành hai đạo cầu vồng phá không bay đi.

Nguyên Yểm thấy vậy cũng không do dự chút nào liền bay theo sát nút.

------oOo------

Chương 2435: Bình Linh Trở Về

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đả Tự: Tudu - Truyện FULL

Tốc độ phi độn của ba người dĩ nhiên là cực nhanh, vì vậy trong nháy mắt đã bay đến bên trong cự đảo.

Từ đằng xa đã có thể thấy được ngay trước mặt là một ngọn núi trông có vẻ rất bình thường.

Bỗng nhiên có một âm thanh trầm đục từ trên ngọn núi truyền đến, rồi từ chỗ đó, một cột sáng màu trắng đục phóng lên cao.

Tiếp theo, cảnh vật phía trước lập tức giống như một tấm gương vỡ tan ra, từ giữa hiện ra hai ngọn núi xanh biếc và một cái sơn cốc dạt dào linh khí. Cột sáng màu trắng đục đúng là được tuôn ra từ trong sơn cốc.

"Linh Tiêu Thiên Trụ!"

Hàn Lập vừa thấy cột sáng xuất hiện, trên mặt hiện ra vẻ ngạc nhiên. Thời điểm lần trước hắn đến đây, cột sáng linh khí này phải là sau khi xóa bỏ cấm chế mới xuất hiện. Mà hiện giờ người còn chưa tới, tại sao cột sáng này đã lại tự động xuất hiện trong Khổ Linh Cốc rồi?

Hàn Lập suy nghĩ thật nhanh, đang cân nhắc nguyên nhân tại sao thì trên người bỗng nhiên có âm thanh “Ông ông” vang lên, một đoàn ánh sáng màu xanh từ trong tay áo bắn ra, sau khi mơ hồ một cái, lập tức hóa thành một đoàn hư ảnh mờ ảo bay thật nhanh về phía cột sáng ở xa xa.

Hàn Lập vô cùng bất ngờ, nhưng phản ứng cũng rất nhanh, một cái bàn tay thật lớn lập tức xuất hiện rồi chộp nhanh về phía trước, đồng thời một cổ sức lực vô hình rất lớn tuôn ra, trong nháy mắt đã tóm được đoàn ánh sáng màu xanh kia ở chỗ cách xa mấy trăm trượng.

Sau khi đoàn ánh sáng màu xanh tắt đi, hiện ra một vật đúng là chiếc bình nhỏ màu xanh đậm.

Mà trên mặt ngoài của chiếc bình nhỏ vào lúc này hiện đang ra vô số ký hiệu màu xanh sẫm, cả vật thể cũng gần như trong suốt đang không ngừng rung động, dường như là đang liều mạng giãy dụa để thoát khỏi giam cầm.

Gần như cùng lúc, cột sáng màu trắng đục cách đó không xa lại chợt truyền ra tiếng kêu chói tai, một đoàn ánh sáng vàng bên trong đó lóe lên rồi giống như lưu tinh bắn nhanh về phía Hàn Lập ở bên này.

Hàn Lập trong lòng rùng mình, không cần suy nghĩ, xuất ra một chưởng chộp về phía xa xa.

Lúc này trên không trung chỗ đoàn ánh sáng vàng dao động một cái, lập tức xuất hiện một bàn tay khổng lồ màu vàng kim, năm ngón tay mở ra, nhanh như tia chớp đã chộp được đoàn ánh sáng vàng bên dưới vào trong tay.

Bên trong đoàn ánh sáng màu vàng đột nhiên vang lên âm thanh “Xuy xuy” rất lớn. Vô số sợi tơ màu xanh từ trong đó bắn ra, bàn tay khổng lồ màu vàng kim nhìn như kiên cố không thể phá vỡ vậy mà trong nháy mắt đã bị xuyên thủng thành trăm ngàn lỗ, sau một chút run rẩy liền biến thành nhiều điểm ánh sáng nhỏ tán loạn biến mất.

Mà đoàn ánh sáng màu vàng này tiếp tục mơ hồ một cái, lập tức kéo dài qua vài dặm rồi xuất hiện bên cạnh chiếc bình nhỏ màu xanh đậm. Sau khi ánh sáng màu vàng tiêu tán hết, bên trong hiện ra một cái bình nhỏ màu vàng nhạt.

Chiếc bình nhỏ này so với chiếc bình nhỏ màu xanh đậm thì có hình dáng bên ngoài giống nhau như đúc, chỉ khác là nó có màu vàng nhạt, cả vật thể đang có ánh sáng chớp động không ngừng, khiến người ta có một loại cảm giác rất quỷ dị, trông như không phải là thực thể.

Vật ấy vừa mới hiện thân, đã lập tức không nén nổi mà xông thẳng vào chiếc bình nhỏ màu xanh đậm, dường như có ý muốn hòa làm một thể với chiếc bình nhỏ màu xanh đậm vậy.

"Phanh!"

Hào quang bên ngoài chiếc bình nhỏ màu xanh chợt sáng mạnh lên, một tầng quang văn xanh thẫm bất chợt hiện ra, thoáng cái đã bắn thẳng về phía chiếc bình nhỏ màu vàng.

Chiếc bình nhỏ màu vàng nhanh như chớp lui ra xa mấy trượng, rồi hào quang mới một lần nữa ngưng tụ, ổn định lại thân hình.

Trên thân bình có hai điểm ánh sáng màu vàng lóe lên, rồi hiện ra một đôi mắt màu đen to cỡ hạt đậu vô cùng quỷ dị nhưng lại lộ ra vẻ giật mình trông cực kỳ nhân cách hóa.

Tiếp đó bình nhỏ màu vàng lại động đậy, tấn công một cách điên cuồng xung quanh bình nhỏ màu xanh. Nhưng bất kể là thi triển thủ đoạn nào, cũng đều bị tầng quang văn xanh thẫm kia không khoan nhượng đẩy ra, làm cho nó hầu như không thể nào tiếp cận được với bình nhỏ màu xanh.

Đôi mắt màu đen trên chiếc bình nhỏ màu vàng không khỏi chớp nháy liên tục, bắt đầu hiện ra vẻ vô cùng lo lắng.

Cùng một lúc ở cách đó không xa, Hàn Lập đang bấm niệm một loại pháp quyết Tiên Giới nào đó, thấy vậy lại thở phào một hơi.

Đem kiện bình nhỏ phỏng chế phẩm kia dung hợp với bản thể Chưởng Thiên Bình, phương pháp khống chế tạm thời chiếc bình này quả nhiên cũng vô cùng hữu hiệu đối với cái Bình Linh kia. Chẳng trách vị Tiên Nhân Mã Lương kia khi giáng xuống giới này đã được ban thưởng kèm theo kiện bảo vật phỏng chế như thế, tám chín phần mười là vị Cửu Nguyên Đạo tổ kia cũng có ý định tương tự.

Trong lòng Hàn Lập nghĩ vậy, nhưng trên mặt lại không thay đổi chút nào, quay người chớp lên một cái, từ từ bay tới gần chỗ hai cái bình nhỏ kia.

Nguyên Yểm Thánh Tổ luôn luôn bám sát phía sau, cũng bị một màn ngoài dự liệu này làm cho hoảng sợ trợn mắt há mồm.

Hắn và hai Đại Thủy Tổ khác vẫn luôn thay phiên nhau trấn thủ cái Khổ Linh Đảo này đã hơn mấy vạn năm, vậy mà vẫn không biết được trên đảo này còn tồn tại loại dị bảo như thế này.

Cái bình nhỏ màu vàng này tuy rằng còn chưa có chân chính hóa hình, nhưng rõ ràng là đã thực sự thông linh rồi, giá trị của nó tuyệt đối to lớn không kém so với Huyền Thiên Chi Bảo.

Còn chuyện tại sao Hàn Lập lại biết bảo vật này ở đây, hơn nữa trên người lại có một một kiện bảo vật khác tương tự có liên quan mật thiết với nó. Đối với vấn đề đó thì vị Thủy Tổ Ma Tộc này cũng không thèm tiếp tục suy nghĩ nguyên do làm gì.

Ngược lại trong lòng hắn nóng lên, đang định tiếp tục theo dõi Hàn Lập, nhưng vào lúc này tại nơi gần đó vang lên tiếng sét đánh, Giải Đạo Nhân lại xuất hiện chắn ngang trước người hắn. Trên thân Giải Đạo Nhân đang có vô số tia sét màu bạc lượn lờ, không nói một lời mà chỉ lạnh lùng nhìn hắn.

Trong lòng Nguyên Yểm Thánh Tổ có chút ớn lạnh, lập tức dừng lại, đôi mắt màu tím liếc tới bóng dáng Hàn Lập ở đằng xa, rồi nhìn lại gương mặt vô cảm của Giải Đạo Nhân khiến hắn không khỏi lộ ra vẻ chần chừ, trong lúc nhất thời không biết là có nên cứng rắn vượt qua hay không.

Mặc dù là hắn chưa có giao thủ với Hàn Lập bao giờ, nhưng năm đó trong thời điểm tu vi đối phương còn ở Hợp Thể kỳ đã có thể giữ được tánh mạng trong tay mình. Thiết nghĩ sau khi tiến giai Đại Thừa thì thực lực còn đáng sợ hơn lời đồn đãi không ít, lại còn có một cái Ngụy Tiên Bảo có thực lực cũng không giống như Đại Thừa bình thường, đang ở bên cạnh như hổ rình mồi.

Tuy rằng hắn luôn luôn tự cho là mình rất mạnh, cũng tuyệt đối không nghĩ rằng mình có thể thực sự đánh bại đối phương. Giành được bảo vật lại càng là chuyện mơ mộng hão huyền, nếu mạo muội ra tay cùng lắm cũng chỉ là chọc giận đối phương thêm mà thôi. Kết quả bản thân chắc chắn sẽ có thêm một gã đại địch sinh tử chân chính.

Nguyên Yểm Thủy Tổ cẩn thận cân nhắc một phen, trong lòng thầm than, rồi lựa chọn bỏ qua những suy nghĩ khác mà bình tĩnh dừng lại tại chỗ, quan sát hành động tiếp theo của Hàn Lập.

Vị Ma tộc Thủy Tổ này thực sự là không biết mình đã bỏ lỡ mất đi bao nhiêu cơ duyên rồi.

Bảo vật thông linh trong mắt hắn kia thực tế lại là một món chí bảo mà đến tận như Đạo Tổ Tiên Giới cũng phải coi trọng vạn phần.

Nếu như hắn biết được lai lịch thực sự của Chưởng Thiên bình kia, cho dù là chỉ có một phần vạn cơ hội, vị Ma tộc Thủy Tổ này cũng sẽ tuyệt đối không có trơ mắt mà nhìn cái bình kia rơi vào tay Hàn Lập như vậy.

Cùng một lúc, Hàn Lập gần như đã tiếp cận đến rất gần chỗ hai cái bình nhỏ kia, đồng thời hành động cũng vô cùng thận trọng.

Mặc dù đối phương chỉ là một cái Bình Linh không có thật thể, nhưng vừa rồi đối phương đã dễ dàng đánh tan bí thuật của mình, trong lòng hắn đã sớm quyết định phải hành động thật cẩn thận, tuyệt không dám xem đối phương là linh vật bình thường.

Bình nhỏ màu vàng sau vài chục lần liên tiếp không thể vọt tới bên cạnh bình nhỏ màu xanh, rốt cục cũng ngừng loại hành động điên cuồng vô nghĩa này lại rồi dừng ở bên cạnh trong hư không, đôi mắt màu đen nhìn chằm chằm về phía Hàn Lập bên này.

Biểu hiện của nó có vài phần nghi hoặc, lại có vài phần ngưng trọng.

Hàn Lập thấy vậy, ngược lại nhẹ thở ra một hơi.

Chỉ cần Bình Linh này không có vừa gặp mặt đã công kích hoặc bỏ chạy, thì mọi chuyện cũng sẽ dễ dàng hơn.

Trong lòng hắn nghĩ vậy, một tay áo run lên, một cái phù lục màu vàng kim trong tay áo không một tiếng động nổ tung ra.

Lập tức một mảnh sương mù màu xanh dày đặc từ trong tay áo hắn cuồn cuộn tuôn ra, sau một trận quay cuồng đã bao phủ toàn bộ hư không trong phạm vi cho phép vào bên trong.

Hàn Lập và hai cái bình nhỏ tức thì bị sương mù dày đặt hoàn toàn che phủ biến mất, cho dù lấy thần thông của Nguyên Yểm Thủy Tổ, thì thần niệm cũng không có cách nào xuyên qua được.

Vị Ma tộc Thủy Tổ này thấy vậy, sắc mặt hơi đổi, thầm nghĩ may mắn là vừa rồi mình không động thủ.

Bên cạnh đó, đối với loại thần thông có thể ngăn cản thần niệm này của đối phương, tuyệt đối là khiến cho người ta rất đau đầu.

Thời gian trôi qua từng chút một, biển sương mù màu xanh kia vẫn không có bất kỳ tiếng động nào truyền ra, mà sương mù lại cũng yên lặng không hề thay đổi chút nào.

Nguyên Yểm thấy vậy thì chau mày, nhưng lại không thể thực sự yên tâm để cho một mình Hàn Lập ở lại trên đảo.

Sau khi hắn âm thầm dò xét một chút thì triệu hồi ra một con Hắc Giao ba đầu, bản thân bắt đầu khoanh chân tĩnh tọa ở trên thân hình khổng lồ của nó.

Chờ đợi một chút như vậy thế nhưng cũng đã trôi qua bảy ngày bảy đêm!

Đang lúc trong lòng Nguyên Yểm cảm thấy sắp hết kiên nhẫn, vừa tính toán có nên đi xem xét một chút sự việc đang diễn ra bên trong biển sương mù hay không thì một tiếng thét dài vô cùng vui vẻ từ trong biển sương mù truyền ra.

Sương mù màu xanh bắt đầu cuồn cuộn khởi động.

Độn quang chợt lóe, một đạo thanh hồng từ trong biển sương mù bay nhanh ra. Bóng người nhoáng lên một cái, Hàn Lập thần thái sáng láng xuất hiện ở trước người Nguyên Yểm, sau khi nhìn gã một cái thì mỉm cười nói:

"Ồ, đạo hữu còn chưa bỏ đi, tại hạ đã khiến cho Nguyên huynh chờ lâu rồi."

"Hừ, đảo này là ở bên trong Ma Nguyên Hải, làm sao có thể để một mình một gã dị tộc như ngươi ở lại? Chuyện của ngươi đã xử lý xong rồi chứ? Nếu như đã thu được bảo vật rồi, vậy hãy nhanh chóng rời đi." Nguyên Yểm từ trên thân thể khổng lồ của Hắc Giao đứng dậy, tức giận nói.

"Cho dù đạo hữu không nói, tại hạ cũng không có ý định ở lại đây. Hắc hắc, không biết lần tiếp theo có thể gặp lại đạo hữu là chuyện bao lâu sau này." Hàn Lập ngáp một cái, cảm giác vui sướng trong lòng không có giảm bớt chút nào.

Tiếp theo hắn cũng không nói thêm gì với vị Thủy Tổ Ma Tộc trước mắt nữa, sau khi gọi Giải Đạo Nhân một tiếng thì hai người liền bay trở về theo con đường mà lúc trước đã đến đây.

Nguyên Yểm sau khi thấy độn quang của hai người đã đi xa, sắc mặt mới biến đổi trở nên vô cùng âm trầm.

...

Trong mật thất trên con thuyền lớn màu đen, Hàn Lập đang vuốt vuốt một cái bình nhỏ xanh biếc mượt mà trong tay, khóe miệng hiện ra vẻ tươi cười.

Hồi lâu sau, hắn mới thu lại bình nhỏ rồi bắt đầu nhắm mắt tĩnh tọa.

Lại nói, quá trình hắn thu phục Bình Linh cùng với chuyện xảy ra bên trong biển sương mù bảy ngày bảy đêm rốt cuộc là gì, bất luận là sau khi Hàn Lập trở lại Nhân tộc, hay là sau khi phi thăng

Tiên Giới, hay cả đến khi trở thành tồn tại Chí Tôn một phương ở Tiên Giới, cũng đều chưa bao giờ lộ ra cho người ngoài biết nửa phần.

Chuyện này khiến cho không ít hảo hữu cùng môn nhân đệ tử, đều âm thầm đoán mò rất lâu mà cũng không tìm ra đáp án.

...

Mấy tháng sau, trên không một cái khe sâu không thấy đáy nổi tiếng nhất Ma Giới, một chiếc thuyền lớn màu đen đang lẳng lặng trôi nổi giữa không trung, Hàn Lập và Giải Đạo Nhân bay ra ngoài, đang sóng vai tìm kiếm gì đó ở bên dưới.

"Ở chỗ này phá giới là có thể đến Ly Long Đảo, nơi gần nhất với Ma Kha Giới rồi. Tên Phàn Bào Tử này nói rất hàm hồ, hắn nói sẽ có Sứ giả Long đảo đặc biệt đưa đón chúng ta, nhưng lại không cho biết vị trí chuẩn xác, việc này có chút phiền phức rồi." Hàn Lập cười khổ thì thào vài tiếng, một tay bấm niệm thần chú rồi điểm một cái về phía chiếc thuyền lớn màu đen.

Lúc này Mặc Linh Thánh Thuyền vù một tiếng thu nhỏ lại, sau một cái chớp động đã bay vào trong tay áo Hàn Lập.

Tiếp đó Hàn Lập trảo một cái vào trong hư không, vết kiếm màu xanh trên tay nhoáng lên, trong tay lập tức có thêm một thanh mộc kiếm màu xanh sẫm, hung hăng chém xuống phía dưới.

------oOo------

Chương 2436: Sứ Giả Long Đảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đả tự: Tudu – Truyện FULL

Ngay khi một đạo kiếm quang xanh thẫm cuốn quanh, một tiếng nổ kinh thiên động địa từ sâu tận dưới đáy hẻm núi bên dưới truyền lên, cùng với những chấn động kịch liệt, một vết nứt không gian mờ mờ vững vàng xuất hiện.

"Đi"

Hàn Lập khẽ quát, tay bấm pháp quyết, cự thuyền màu đen ở sau lưng hắn vang lên những tiếng ầm ầm, sau đó thu nhỏ thành một quả cầu nhỏ rồi lóe lên bay vào người hắn.

Độn quang thấp thoáng, một đạo thanh hồng cùng một đạo ngân cung lao về phía dưới, cũng lóe lên rồi xuyên qua.

Sau khi vết nứt không gian từ từ khép lại, hẻm núi phía dưới lại bắt đầu khôi phục như lúc ban đầu.

Một lát sau, trên khoảng không chỗ chiếc thuyền lớn màu đen lúc trước xuất hiện một chấn động khác, một đóa sen màu vàng nhạt rộng khoảng một trượng đột nhiên hiện ra, bên trong có một nam một nữ đang đứng.

Nam khoác một bộ y phục màu vàng, không rõ diện mạo, nữ lại khoác áo bào trắng, đầu tóc lấp lánh chân trần, chính là Bảo Hoa.

"Cuối cùng người này cũng rời đi, xem ra quả thật hắn đến đây chỉ vì muốn lấy món bảo vật thông linh mà Nguyên Yểm nhắc đến. Có điều vết nứt không gian mà hắn vừa đi qua dường như không phải là con đường quay trở về Linh giới mà hẳn là Ma Kha

Giới. So với Thánh giới chúng ta, giới diện này còn cường đại hơn nhiều, chẳng biết hắn đến giới diện này làm gì." Người khoác áo bào vàng nhìn về nơi vết nứt không gian biến mất, ho nhẹ một tiếng rồi lên tiếng, âm thanh có chút khàn khàn, bộ dáng như người bị bệnh nặng.

"Hà cớ gì Niết Bàn đạo hữu phải suy nghĩ nhiều! Bất kể hắn đến giới diện khác làm gì, chỉ cần không dừng lại tại Thánh giới chúng ta quá lâu là được rồi. Nếu không, với sự có mặt của một tên cường giả thâm bất khả trắc như vậy, chỉ sợ ta và ngươi đều không thể an tâm bế quan tu luyện." Bảo Hoa hờ hững trả lời.

Kẻ mặc áo bào vàng này đương nhiên cũng là một trong tam đại Thủy tổ của Ma tộc, là Thủy tổ thần bí nhất, từ trước đến nay ít xuất hiện trước mặt người khác nhất, Niết Bàn.

"Điều này cũng đúng, nếu không ta và ngươi cũng không lập tức bí mật theo gót hắn đến đây ngay sau khi nhận được tin tức của Nguyên Yểm. Có điều nếu tin tức từ Nhân Giới bên kia truyền đến là đúng, thì việc một tên tiểu tử vừa tiến giai Đại Thừa không lâu như hắn có thể chém giết tồn tại cỡ Chân Tiên, dù tên Tiên Nhân này bị giới diện áp chế cũng thật sự khó tin." Niết Bàn cười âm trầm, sau đó thắc mắc hỏi.

"Đối với tin tức trọng yếu như vậy, có lẽ bên kia sẽ không báo sai. Nghe nói là sau khi tên Chân Tiên kia bị phần đông cường giả Linh giới vây công, bị thương không nhẹ rồi mới để hắn ra tay thành công." Bảo Hoa từ tốn trả lời.

"Dù là vậy cũng có thể thấy tiểu tử này rất khó lường. Ta và ngươi đều hiểu tồn tại càng cường đại thì càng có nhiều thủ đoạn bảo mệnh. Đối với tầm cỡ Chân Tiên thì càng không biết có bao nhiêu thủ đoạn áp rương, vậy mà lại trúng chiêu trong tay hắn, xem ra thực lực chân chính của hắn cũng không thể lường trước được. Nghe nói hắn còn đoạt được Chân Hồn Đan, chậc chậc, bảo vật có cấp bậc như vậy... Nếu không phải ta và ngươi đều là người của Thánh Tộc, chúng ta không dùng được đan dược này, nói không chừng cũng đã liều lĩnh tìm cách giữ hắn lại Thánh Giới rồi. Niết Bàn trước cười hắc hắc, sau lại chậc chậc hai tiếng rồi nói.

"Đây là điều tất nhiên, nếu đổi là Chân Ma Đan, ta và ngươi sao có thể để hắn dễ dàng rời khỏi Thánh giới. Nhân đây, có lẽ Niết Bàn đạo hữu cách Thiên Kiếp Phi Thăng cũng không xa, không biết có mấy phần nắm chắc có thể phi thăng Thượng Giới?" Bảo Hoa khẽ gật đầu, sau lại hỏi một câu.

"Nếu không bị trọng thương sau sự kiện Minh Trùng Mẫu, với thực lực đã tu luyện đại thành Niết Bàn Thánh Thể, nói không chừng ta thật sự có một hai thành cơ hội. Hiện giờ mặc dù thương thế của ta đã khỏi hẳn, song trên thực tế lực lượng bổn nguyên đã bị hao tổn quá nhiều, đến lúc đó chỉ đành liều mạng giành lấy một tia hy vọng nhỏ nhoi kia." Niết Bàn thở dài, âm thanh có vài phần chán nản.

"Niết Bàn huynh không cần bi quan như vậy! Có thể nói Niết Bàn Thánh Thể của ngươi nằm trong ba loại pháp quyết luyện thể nổi tiếng chư giới, nói không chừng còn có thể giúp đạo hữu thành công vượt qua thiên kiếp. Đúng rồi, dường như tên Hàn Lập này cũng tu luyện Niết Bàn Thánh Thể, tuy có vài điểm khác biệt so với đạo hữu nhưng quả thật đúng là công pháp này, không biết nhờ đâu mà hắn tu luyện thành?" Bảo Hoa an ủi người mặc áo bào vàng vài câu, sau lại nhớ ra rồi nhắc đến chuyện này.

"Điều này cũng không có gì kì lạ, Niết Bàn Thánh Thể vốn được suy diễn từ một bộ ma công trụ cột nhất của Thánh Tộc ta, mà công pháp của bổn tổn truyền khắp các giới, bị người khác suy diễn ra Niết Bàn Thánh Thể tương tự cũng là chuyện bình thường. Việc duy nhất khiến ta giật mình chính là cơ hội tu luyện thành loại Thánh Thể này gần như là bằng không. Năm đó ta cũng đã gặp rất nhiều cơ duyên mới có thể tu luyện thành công, nếu phải tu luyện thêm một lần nữa thì ta cũng không tự tin có thể đạt đến cảnh giới hiện nay. Nhưng bây giờ lại có một tên ngoại tộc tu luyện đến trình độ như vậy, thật khiến bổn tọa cảm khái." Niết Bàn cười khổ rồi trả lời.

"Năm đó khi bắt gặp kẻ này thi triển Thánh Thể, thiếp thân cũng khiếp sợ như đạo hữu vậy. Có thể thấy hắn là người có đại tạo hóa. Tốt rồi, không bàn đến tên tiểu tử Nhân tộc này nữa. Sau sự việc lần này, ta cũng có ý định bế quan không xuất hiện, tranh thủ sớm ngày đạt đến cảnh giới phi thăng Chân Ma Giới." Bảo Hoa mỉm cười, sau đó nghiêm mặt nói.

"Ừ, việc ngoại giới cứ giao toàn bộ cho Nguyên Yểm xử lý. Hắc hắc, trong hai người các ngươi, bổn tọa vẫn coi trọng ngươi hơn. Tuy ngươi từng trải qua một lần đại kiếp nạn nhưng pháp lực lại còn hơn xưa, cộng thêm việc tìm hiểu được Linh vực - đại thần thông của Thượng Giới, có lẽ cơ hội phi thăng là khá cao." Niết Bàn gật gật đầu, sau lại nói tiếp với giọng hâm mộ.

"Hì hì, hi vọng thật sự có thể như vậy. Thiếp thân cũng không thể dừng mãi tại đây, xin cáo từ đi trước." Bảo Hoa khẽ cười vài tiếng, sau đó dùng chân ngọc nhẹ nhàng giẫm lên đóa hoa sen màu vàng dưới chân.

Ngay lập tức hoa sen quay tròn một vòng, đột nhiên sinh ra một luồng nhu lực đẩy Niết Bàn ra, tiếp đó vô số cánh hoa nhanh chóng khép lại, biến thành một hư ảnh màu vàng phá không rời đi.

Thấy vậy, Niết Bàn lắc đầu, tay áo hất về phía sau, hóa thành một dải cầu vồng màu vàng phá không bay về một hướng khác.

Trong nháy mắt, toàn bộ bầu trời phía trên hẻm núi một lần nữa trở nên trống rỗng.

....

Một tháng sau, tại một sườn núi bị bao phủ bởi rừng phong đỏ thẫm trải dài.

"Hàn đạo hữu, xem ra ngươi đã sớm phát hiện có hai tên Đại Thừa của Ma tộc vẫn luôn đi theo chúng ta?" Giải Đạo Nhân nhìn về phía Hàn Lập đang ngồi xếp bằng dưới cây, đột nhiên hỏi một câu.

"Đương nhiên ta đã nhận ra, một trong số đó có thể nói là người quen trước kia. Có điều họ không chủ động ra tay cản trở hành trình của chúng ta, đương nhiên ta cũng muốn để ý thêm." Hàn Lập hơi ngạc nhiên trả lời.

Tuy cái Ngụy Tiên Khôi Lỗi này có linh tính nhất định nhưng rất ít khi chủ động nói chuyện với hắn.

"Thì ra là thế." Giải Đạo Nhân gật đầu, sau đó lại im lặng không nói gì nữa.

Điều này khiến Hàn Lập sờ sờ cằm, trong mắt lóe lên thần sắc khác thường.

"Nếu ta nhớ không lầm..., lúc đang cùng chúng ta giao thủ, tên Tiên Nhân Mã Lương kia từng nói ngươi là một cái Tiên Khôi Lỗi chân chính chứ không phải là Ngụy Tiên Khôi Lỗi. Nói như vậy lúc trước dường như đạo hữu vẫn còn giấu ta một vài điều nào đó."

Hàn Lập nhìn Giải Đạo Nhân, từ từ nói tiếp.

"Hắn có nói thật hay không ta cũng không rõ. Ta cũng chưa bao giờ giấu diếm ngươi điều gì." Giải Đạo Nhân lại trả lời với vẻ mặt hờ hững.

"Lời này của đạo hữu rất khó làm người ta tin tưởng đấy." Hàn Lập nhướng mày, bộ dáng có vẻ không tin.

"Bản thân ta bị người khác hạ cấm chế, hiện giờ chỉ có thể bỏ niêm phong một bộ phận trí nhớ, trừ khi đạo hữu tìm đủ tài liệu mà ta yêu cầu lúc trước, ta mới có thể xóa bỏ tầng cấm chế tiếp theo, khi đó dưới tình huống cho phép ta mới có thể nói cho đạo hữu nhiều tin tức hơn nữa." Giải Đạo Nhân đáp lại với vẻ mặt không khác trước.

"Tốt, với giao tình một mực giúp đỡ ta, ta tin lời của đạo hữu. Vậy sau khi thu thập đầy đủ tài liệu, Hàn mỗ sẽ lại hỏi đạo hữu để được biết chi tiết thực tế." Hàn Lập chớp mắt vài cái, bỗng nhiên mỉm cười.

Giải đạo nhân không nói gì nữa mà chỉ gật đầu, nhưng vẫn đứng bất động tại chỗ.

Hàn Lập lại ngoảnh đầu nhìn về phía xa xa, bỗng phất tay một cái, một tấm Lân Phiến lấp lánh màu bạc xuất hiện, nó quay tít một vòng trên lòng bàn tay hắn, sau đó trên bề mặt hiện ra hư ảnh vài văn tự hoàn toàn khác với mấy hàng lúc trước.

"Sứ giả Long Đảo kia quả có bổn sự lớn, chúng ta chỉ vừa đến giới này, kích phát tấm Lân Phiến thì đã lập tức có thể đến đây gặp mặt trong vòng một tháng. Ngay từ đầu cứ nói rõ chuyện này là được rồi, hà tất phải chia ra nói nhiều lần chứ. Có điều nhẩm tính thì thời gian cũng không xê xích nhiều lắm, vậy cũng ổn." Sau khi nhìn lướt qua văn tự trên lân phiến, Hàn Lập nhướng mày nói.

"Đó là bởi vì trong đại hội Đạo Quả lần này, Chân Long nhất tộc chúng ta đã phái ra gần nửa số tộc nhân để nghênh đón khách quý là cường giả các giới." Một âm thanh dịu dàng bỗng vang lên xung quanh đỉnh đầu hai người Hàn Lập.

Đồng thời trên không trung xuất hiện dao động, một con Giao Long Ngũ Trảo lăng không hiện ra, sau lại lóe lên một cái rồi biến thành một nữ tử áo xanh da thịt trắng như tuyết, trên đầu có một chiếc sừng ngắn, mỉm cười nhìn Hàn Lập.

"Điền tiên tử, chẳng lẽ sứ giả đến nghênh đón Hàn mỗ lại là đạo hữu sao." Vừa thấy nữ tử áo xanh, Hàn Lập không khỏi ngạc nhiên.

Nàng chính là người đã từng giao dịch với Hàn Lập một lần, Điền Phi Nhi.

"Thế nào, bổn tiên tử đích thân đến đây nghênh đón lại khiến Hàn huynh thất vọng sao!" Điền Phi Nhi trên không trung thản nhiên cười nói.

"Ha Ha, tất nhiên là không. Chỉ là lúc trước nghe nói tiên tử là một trong số những chấp sự của Đạo Quả Đại Hội, không ngờ lại đích thân đến đây." Hàn Lập ho nhẹ một tiếng, trên mặt nở nụ cười, khẽ chắp tay về phía không trung. Nguồn truyện:

"Chấp sự gì chứ, chỉ là gọi cho dễ nghe mà thôi, chứ khác gì người hầu kẻ hạ đâu. Số lượng tộc nhân của Chân Long tộc ta quá ít, vì vậy trước hết đành làm sứ giả tiếp khách, sau lại đảm nhiệm vai trò của chấp sự mà thôi." Điền Phi Nhi bĩu môi một cái, hời hợt đáp lại. Đả tự: Tudu – Truyện FULL

Tiếp đó bóng người nàng nhoáng một cái rồi xuất hiện tại một chỗ gần Hàn Lập, cũng không ngừng đánh giá từ trên xuống dưới.

"Sao, Điền tiên tử nghi ngờ tại hạ là kẻ giả mạo ư?" Thấy ánh mắt cổ quái của đối phương, Hàn Lập không khỏi ngạc nhiên hỏi ngược lại một câu.

"Không có gì, ta thấy pháp lực của ngươi cũng không tăng vọt bao nhiêu, sao có thể chém giết một tên Chân Tiên hàng lâm được nhỉ. Ta nhắc nhở ngươi trước một câu, đã có không ít cường giả biết đến việc ngươi có khả năng sở hữu Chân Hồn Đan, nói không chừng sẽ có vài kẻ có chủ ý đối với đan dược này của ngươi đấy." Điền Phi Nhi nhíu hai mắt lại, mỉm cười rồi nói.

------oOo------

Chương 2437: Long Đảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đả tự: Tudu – Truyện FULL

"Sao, không ngờ việc này lại lan truyền ra nhanh đến như vậy, nhưng chỉ sợ là làm cho bọn hắn phải thất vọng, Chân Hồn Đan kia đã sớm bị ta đổi cho mấy vị Đại Thừa Linh Giới khác rồi, cho dù có thừa thì tất nhiên là ta cũng đã sử dụng từ lâu, tuyệt đối không thể có chuyện mang trên người được." Hàn Lập nghe vậy cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, ngược lại cười ha ha trả lời.

"Trao đổi, sớm đã sử dụng! những lời này thì có thể lừa gạt được những người bình thường, nhưng đối với những cường giả chính thức uy trấn thế giới kia mà nóichỉ sợ chẳng có bao nhiêu tác dụng đâu." Điền Phi Nhi sau khi nghiêng đầu liếc nhìn Hàn Lập, giống như cười mà không phải cười nói.

"Tin hay không thì tùy bọn hắn, nếu là người thật sự không biết tốt xấu, ta cũng chẳng thèm quan tâm mặt mũi mà cho chúng nếm một chút đau khổ đâu." Hàn Lập mỉm cười, cũng không thèm để ý nói.

"Khanh khách, xem ra đạo hữu sớm đã có kế sách ứng đối với việc này, tiểu muội lại là người nhiều chuyện rồi. Bất quá Kim Trưởng Lão của bổn tộc nghe nói đến chuyện Chân Hồn Đan, ngược lại là muốn lén gặp mặt Hàn huynh trước một lần đấy." Điền Phi nhi thấy vậy, sau khi lông mày kẻ đen lơ đãng khẽ nhíu một cái, bỗng nhiên cười nói.

"Kim Trưởng Lão, chính là Kim Long Đại Trưởng Lão, người được xưng tụng là Đệ Nhất Nhân Chân Long Tộc!" sắc mặt của Hàn Lập rốt cục hơi đổi rồi.

"Đạo hữu không cần đa tâm! Nguyên vốn Đạo Quả Đại Hội là Long Đảo tổ chức ra một cuộc tụ hội giúp cho các cường giả khác tập trung trao đổi bảo vật cho nhau, tuy nhiên đúng là Kim Trưởng lão cảm thấy hứng thú với Chân Hồn Đan, nhưng tuyệt đối sẽ không lợi dụng dịp Đạo Quả Đại Hội này để cưỡng ép mua bán trao đổi. Nếu như đạo hữu thật sự không muốn mang cái gọi là Chân Hồn Đan kia ra thì tất nhiên là cũng không cần phải gặp Kim Trưởng Lão." Sắc mặt của Điền Phi Nhi nghiêm nghị nói. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Quý tộc đúng là cực kỳ đại khí, đáng tiếc là Chân Hồn Đan này quả thực vô cùng trọng yếu đối với việc độ kiếp của tại hạ, mặc dù ta vẫn còn thừa nhưng không có ý muốn lấy ra trao đổi." sau khi Hàn Lập trầm ngâm trong chốc lát, mới lắc đầu trả lời.

"Hàn huynh đừng vội vã trả lời chuyện này. Kim Trưởng Lão còn tiện thể nhờ ta nhắn cho Hàn huynh một câu, đồ vật mà hắn dùng để đổi lấy Chân Hồn Đan, giá trị đối với Thiên Kiếp Phi Thăng tuyệt đối chỉ có thể trên Chân Hồn Đan. Ngươi cũng biết là Nhất tộc ta cùng với sinh linh bình thường các ngươi không giống nhau, có thể cũng không cảm thấy hứng thú với việc phi thăng lên Tiên Giới, cho nên một ít đồ vật có thể ngộ chứ không thể cầu đối với cường giả các ngươi thì bổn tộc lại không thể dùng được." Điền Phi Nhi trả lời hàn Lập như đã đoán trước được rồi, lại còn thong thả nói thêm.

"Cái gì, giá trị khi Độ Kiếp Phi Thăng còn lớn hơn cả Chân Hồn Đan? Nếu thưucj sự đúng như lời nói của đạo hữu thì ta cũng có thể suy nghĩ lại một chút. Như vậy đi, chờ sau khi đến Long đảo, ta sẽ quyết định xem là có nên lén đi bái kiến Kim Trưởng Lão một lần hay không." sắc mặt Hàn Lập sau khi thay đổi mấy lần, rốt cục đã có quyết định trả lời.

"Nếu Hàn huynh quả thực đáp ứng việc này thì tin tưởng rằng Kim Trưởng Lão cũng sẽ không để Hàn huynh phải thất vọng đâu. Mặt khác, nếu Chân Hồn Đan này quả thật là có thể đến tay Long Đảo chúng ta, chỉ cần hơi thả ra một chút tin tức thì tin rằng cũng sẽ không còn cường giả nào tìm đến làm phiền Hàn huynh nữa. Cái này đối với Hàn huynh cũng là một việc cực kỳ có lợi." Điền Phi nhi vỗ tay cười một cái.

"Hắc hắc, hi vọng là được như thế." Sau khi Hàn Lập cười hắc

hắc, cũng trả lời qua loa một câu.

"Tốt! Thời gian không còn sớm nữa. Chúng ta cũng lên đường thôi. Mặc dù Long đảo ở ngay bên cạnh Ma Kha Giới, nhưng muốn đến được cũng phải mất không ít thời gian." Điền Phi Nhi cực kỳ thức thời, không có nhắc đến chuyện Chân Hồn Đan nữa mà chuyển chủ đề nói.

Tất nhiên là Hàn Lập cũng không có ý kiến gì khác nữa, lập tức gật đầu đồng ý.

Vậy nên sau đó, cánh tay của Điền Phi Nhi khẽ động đánh ra một chiêu lên bầu trời.

Từ một đám mây trắng nhìn trông rất bình thường trên bầu trời truyền ra một tràng âm thanh vù vù, một cỗ Phi Xa được kéo bằng mấy con quái thú giống như ngựa màu đỏ bay ra.

Phi Xa chừng dài hơn mười trượng, chẳng những toàn thân trắng noãn như ngọc, phía trên còn khắc đủ các loại hoa văn tinh mỹ, phía trước kéo xe là bốn đầu quái thú, từ thân sinh ra bốn vó, trên đầu mọc ra Long Giác, toàn thân là Lân Phiến màu đỏ thẫm, phảng phất như là bị một tầng hỏa diễm bao phủ lập lòe bên ngoài, đúng là bộ dáng nửa ngựa nửa rồng dữ tợn.

"Đây là loài Nanh Mã mà chỉ Long Đảo chúng ta mới có, tuy không bàn tới khả năng tranh đấu của chúng, nhưng sức lực vô tận của chúng lại hơn hẳn các loài khác, sức chịu đựng cũng kinh người, cho dù chạy băng băng mấy tháng trong hư không mà không ăn uống gì thì cũng vẫn không bị kiệt sức." Điền Phi nhi nhìn thấy thái độ Hàn Lập, cũng giới thiệu thêm vài phần.

"Quả nhiên là có chút ý tứ. Trước kia ta cũng có được chứng kiến một ít gọi là "Long Mã", nhưng mức độ thần kỳ thì không thể nào so sánh được với vài đầu Nanh Mã này được. Loại linh thú này không biết Quý Đảo có bán ra ngoài hay không!" Sau khi Hàn Lập lần lượt đánh giá mấy con Nanh mã này vài lần, miệng tấm tắc tán dương nói.

"Ha ha, loại Linh thú cấp thấp này, tất nhiên là Long Đảo chúng ta cũng có bán ra bên ngoài. Bất quả bởi vì một số nguyên nhân đặc thù, Linh thú này chỉ có thể sinh sản ở trên Long Đảo thì mới trở nên thần tuấn được như vậy, nếu là ở bên ngoài Long Đảo, huyết mạch của nó sẽ càng ngày càng mờ nhạt, cuối cùng so với Long Mã ở các địa phương khác cũng chẳng khác nhau là mấy." Điền Phi Nhi thuận miệng giải thích hai câu.

"Nếu đúng như vậy thì quả thực là đáng tiếc." Hàn Lập nghe xong, lộ ra vài phần tiếc nuối.

Nếu như loài Nanh Mã này có thể tự sinh nở được, thì chỉ cần mang về Nhan Tộc vài con, tin tưởng sau này nhất định sẽ có tác dụng lớn.

"Khanh khách, Hàn huynh không cần quá nóng lòng. Thứ tốt ở Long Đảo chúng ta không phải chỉ có mấy đầu Long Mã vậy thôi, đảm bảo là những vật phẩm đặc sản khác tuyệt đối cũng làm cho đạo hữu được mở rộng thêm tầm mắt." Điền Phi Nhi nhẹ giọng cười, thân hình khẽ động phiêu phiêu bay lên trên Phi Xa.

"A, nếu quả thực là như vậy, mặc dù chuyến đi này của ta không có được Quảng Linh Đạo Quả kia, cũng không thể coi là thất bại được." Hàn Lập vừa nói vừa hóa thành một đạo cầu vồng trùng thiên bay tới.

Chỉ sau chốc lát, bốn đầu Long Mã hý vang một tiếng, lập tức chân đạp hư không kéo Phi Xa chạy như điên về phía trước.

Hàn Lập ngồi ở phía đằng sau, cảm thấy Phi Xa vô cùng vững vàng, giống hệt như vẫn đang ở trên đất bằng, nội tâm không khỏi lộ ra một chút kinh ngạc, cúi đầu quan sát chiếc Phi Xa nhìn không khác gì vật bình thường ở phía dưới.

"Hàn huynh không cần dò xét nhiều! Phong Linh Xa này cũng là do Long Đảo chúng ta dùng một loại Linh Đồng mà chỉ ở đây mới có chế tạo mà thành, chẳng những trời sinh nhẹ hơn các linh kim khác gấp trăm lần, mà lại còn có thể dung nạp Phong Linh lực quán trú vào trong đó, ở bên ngoài cũng được coi như là một loại tài liệu hiếm thấy." Điền Phi Nhicười mỉm nói.

"Quả thật bây giờ Hàn mỗ cũng có vài phần tin tưởng lời của tiên tử rồi, thực hi vọng có thể đến Long Đảo sớm hơn một chút." Hàn Lập lộ ra vẻ tươi cười.

"Hàn huynh đã có yêu cầu này, vậy thì để tiểu muội thi pháp phụ trợ một chút." Hai mắt Điền Phi Nhi chớp nhẹ một cái, khẽ hé cặp môi đỏ mọng nói.

Tiếp theo tay nàng liên tiếp bắn ra mấy đạo pháp quyết, tất cả đều lóe lên chui vào bốn đầu Nanh Mã phía trước.

Sau một khắc, bốn đầu nửa ngựa nửa rồng cùng phát ra một tiếng gầm nhẹ, ánh sáng màu đỏ bên ngoài thân đại trướng, ầm ầm điên cuồng phát ra thêm hơn nửa, đồng thời trong miệng mọc ra vài cái răng nanh thô to, hai mắt cũng thoáng cái biến thành màu vàng ròng.

Những Linh Thú này sau khi bốn chân mơ hồ một cái, tốc độ lập tức tăng vọt hơn gấp đôi, kéo theo Phi Xa đằng sau trực tiếp hóa thành một đạo ánh sáng màu đỏ thật dài phá không bay về phía trước.

Mấy tháng sau, Hàn Lập cùng với Điền Phi từ trong một tòa cung điện khổng lồ lơ lửng bên trong vô tận tinh không bước ra, lập tức xuất hiện bên trên một quảng trường bên ngoài đại môn.

Ngẩng đầu nhìn lại!

Chỉ thấy ở trên không cách đó không xa, bất ngờ có một tinh cầu màu xanh lục cơ hồ che lấp cả tinh không.

Không! Phải nói là một hòn đảo gần giống như nửa vòng tròn cực lớn, bên trên còn có thể mơ hồ trông thấy một ít điểm đen kiến trúc, hơn nữa toàn bộ đều bị một tầng màn sáng màu xanh nhạt bao phủ bên trong.

"Đây chính là Long Đảo, quả thực là so với tưởng tượng của ta cũng không khác biệt cho lắm." Hàn Lập ngóng nhìn tinh cầu như mặt trăng trên không trung, miệng tự thì tầm vài tiếng.

"Bộ dáng của Long Đảo chúng ta trước kia cũng không phải như vậy, chỉ là sau khi trải qua rất nhiều đời tổ tiên dùng pháp lực to lớn lần lượt cải tạo, mới dần dần hình thành bộ dáng như vậy đấy. Tốt rồi, Hàn huynh ở đây coi như là đã trải qua kiểm nghiệm thiếp mời rồi, trong thời gian Đạo Quả Đại Hội có thể tùy ý xuất nhập Bản Đảo, chỉ là những khu cấm địa đã nhắc đến lúc trước thì đạo hữu không thể tùy tiện xâm nhập được. Giờ tiểu muội còn phải đi thực hiện một ít chức trách của chấp sự, không thể tiếp tục đi theo bồi tiếp Hàn huynh rồi." Điền Phi Nhi ở một bên thuận miệng nói vài câu, chợt thần sắc nghiêm nghị nói.

"Đoạn đường này Tiên Tử cũng đã vất vả rồi, dù sao cũng đã đến được nơi này rồi, đạo hữu cứ giải quyết cho tốt hết mọi việc của mình đi." Hàn Lập gật đầu trả lời.

"Trước khi ta đi, chẳng lẽ Hàn huynh không còn muốn nói thêm điều gì nữa?" Điền Phi nhi nghe xong Hàn Lập nói như vậy, không lập tức rời đi, ngược lại giống như cười mà không phải cười hỏi thêm một câu.

"A, sự tình gì? Đạo hữu có chuyện gì thì cứ nói thẳng là được." nội tâm Hàn Lập khẽ động, nhưng trên mặt không biểu lộ ra chút nào nói.

"Hừ, xem ra ta không chủ động nói thì Hàn huynh cũng không có ý định muốn hỏi rồi. Được rồi, đỡ lấy! Ngày trước ta đã từng hứa đáp ứng với ngươi, còn có thể nhờ vào những thứ này mà lấy được Đạo Quả hay không thì vẫn phải dựa vào chính bổn sự của mình rồi." sau khi Điền Phi Nhi trợn mắt nhìn Hàn Lập một cái, tay áo run lên, một khối ngọc giản màu trắng bay ra.

"Ha ha, Tiên Tử thật có lòng! Hàn mỗ phải cám ơn rồi." Hàn Lập hai mắt sáng ngời, không lưỡng lự giơ tay ra bắt lấy ngọc giản vào tay, trên mặt hiện ra vẻ vui mừng nói.

"Mối nhân tình ngày trước ta đã trả xong, giờ tiểu muội quả thật phải đi trước." sau đó Điền Phi Nhi cũng không nói thêm gì nữa, hơi thi lễ rồi lập tức xoay người đi vào trong đại điện.

Hàn Lập mỉm cười, đợi đến lúc bóng hình Điền Phi Nhi đi vào bên trong đại điện, cũng mới thu lại ngọc giản vừa nhận được vào, sau đó lập tức đi đến một cái truyền tống pháp trận màu trắng đặt ở một nơi hẻo lánh bên trong quảng trường.

Ở gần pháp trận không thấy bất cứ thủ vệ nào, nhưng sau khi Hàn Lập vừa mới tiến vào trong đó, mặt đất gần đó bỗng hiện ra một tấm bia đá cao hơn một trượng, trên đỉnh bất ngờ có một lỗ khảm hình bầu dục.

Hàn Lập đưa mắt nhìn tấm bia đá, ngón tay bên trong tay áo bắn ra một chỉ, một điểm ánh sáng lập tức bắn thẳng ra chui vào trong lỗ khảm.

Chính là miếng Lân Phiến màu bạc mà năm đó Phàn Bào Tử giao cho hắn.

Vật ấy vừa mới khảm nhập trên tấm bia đá, lập tức phát ra một tia chấn động, trực tiếp liên hệ thành một thể cùng với truyền tống pháp trận.

Truyền tống pháp trận vốn đang bất động, lúc này khẽ run lên, bắt đầu phát ra thanh âm trầm thấp vù vù, đồng thời từng sợi tơ bạch quang từ đó lượn lờ tuôn ra.

Hàn Lập thần sắc hơi động, lại đánh ra một chiêu về tấm bia đá, tấm Lân Phiến màu bạc lại bay trở về trong tay áo của hắn.

Lúc này truyền tống pháp trận mới đột nhiên hiện lên vô số phù văn. Hàn Lập ở trung tâm, sau khi mơ hồ một cái liền biến mất không còn bóng dáng.

------oOo------

Chương 2438: Thu hoạch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đả tự: Tudu – Truyện FULL

Một tháng sau, trong một tiểu trấn nhìn rất bình thường, một vài người trên đầu mọc ra những chiếc sừng quái dị cùng thân dưới phủ đầy lân phiến đang đi tới đi lui.

Mặt khác còn có một vài người khí tức đặc biệt cường đại, đều dùng các loại phương pháp che giấu tướng mạo, xuất hiện trên đường tại khu vực phía Đông chuyên môn bán tài liệu, cũng thỉnh thoảng ra vào một vài cửa hàng bí mật ít có người vào xem.

"Cái gì, tiền bối muốn hai vạn cân Phong Tinh Kim sao?" Trong một gian cửa hàng tối lờ mờ, một gã chưởng quầy trung niên, trên đầu có sừng ngắn màu tím, có chút giật mình nhìn khách nhân trước mắt.

Mặc dù gần đây một vài người xuất ra đại thủ bút để giao dịch đã khiến hắn không thể trách rồi, nhưng người trước mắt yêu cầu tài liệu quá lớn, lại để cho trong lòng hắn có chút hoảng sợ.

"Sao thế, các ngươi không xuất ra được à? Ta nghe nói cửa hàng này nổi danh trên Long đảo về bán ra Phong Kim Tinh, không ngờ chỉ với số lượng từng ấy cũng không xuất ra nổi." Người đứng trước mặt trưởng quầy, giọng nói trầm thấp, toàn thân được bao phủ trong một tầng ánh sáng màu xanh nhạt, căn bản nhìn không ra bất luận tướng mạo hay tuổi tác, gây cho người ta một loại cảm giác thần bí dị thường.

"Nếu tiền bối đến vào nửa tháng trước, bổn điếm vẫn có thể gom góp được lượng Phong Tinh Kim lớn như vậy, nhưng hiện tại số lượng tồn trong kho hoàn toàn chính xác chỉ có tám ngàn cân mà thôi, phần còn lại trong nửa tháng vừa rồi đã phân biệt bị mấy vị tiền bối khác mua đi." Chưởng quầy trung niên cung kính nói.

Khách nhân có cách ăn mặc và ra tay hào phóng như vị tiền bối trước mắt này, không hề nghi ngờ đều là cường giả đến từ giới diện khác bên ngoài Long đảo, hắn thân là một gã Long Nhân chỉ có một chút huyết mạch Chân Long, đương nhiên không dám tỏ ra lãnh đạm chút nào.

"Tám ngàn cân thì tám ngàn cân, ta đây muốn toàn bộ số còn lại. Đây là tiền hàng!" Người trong vầng sáng màu xanh chỉ suy nghĩ một chút đã có quyết định, tay áo run lên, một vòng tay từ trong đó bay ra.

"Vâng, tiền bối chờ một lát, vãn bối kêu người lập tức mang tài liệu tới." Chưởng quầy trung niên chỉ kiểm tra đồ vật trong vòng tay trữ vật một chút, lập tức đáp ứng nói.

Sau đó hắn từ trên người lấy ra một pháp khí hình mâm tròn, thấp giọng nói vài câu rồi cùng khách nhân trước mắt đợi một chỗ.

Sau thời gian dùng cạn một chén trà nhỏ, trong một pháp trận che giấu loại nhỏ ở một phòng khác của cửa hàng, vòng ánh sáng bảo vệ lóe lên, một gã Long Nhân trẻ tuổi, thân hình cao lớn thoáng hiện ra.

Gã nhanh chóng đi vài bước tiến vào trong cửa hàng, liên tiếp móc ra ba vòng tay trữ vật màu xanh độc nhất vô nhị từ trong người, tất cả đều giao cho chưởng quầy trung niên.

"Mời tiền bối kiểm tra số lượng, xem xem đã chính xác hay chưa?" Chưởng quầy trung niên lập tức quay người nâng vòng tay trữ vật vừa thu được cho người khách trước mặt.

"Ta tin tưởng danh dự của quý tộc, không cần kiểm tra lại." Người khác trong vòng ánh sáng màu xanh trả lời nhàn nhạt một tiếng, sau đó cánh tay hơi động một chút, một luồng sáng màu xanh bay ra cuốn lấy ba vòng tay trữ vật rồi lập tức xoay người bước đi, thật sự không kiểm tra gì cả.

Chỉ để lại hai gã Long Nhân trong cửa hàng quay mặt nhìn nhau.

"Khí phách người này thật lớn, số lượng Phong Tinh Kim lớn như vậy mà cũng không cần nhìn qua một lần." Long Nhân trẻ tuổi cao lớn khẽ thở dài một hơi, có vài phần cảm khái nói.

"Ngươi thì biết cái gì! Những người này có thể tới Long Đảo, khẳng định là có chút quan hệ với những đại nhân Chân Long kia ở trên đảo. Huống hồ cảnh giới bọn họ đã đến trình độ này, còn sợ cửa hàng chúng ta lừa gạt hay sao? Nếu thực sự chúng ta dám làm như vậy, họ chỉ cần nói cho chấp sự trên đảo một tiếng, ta và ngươi còn có thể có quả ngon để ăn nữa ư!" Chưởng quầy trung niên trợn trắng mắt, nói.

Long Nhân trẻ tuổi tự ngẫm nghĩ một hồi, sau đó cũng có chút giật mình rồi vội gật gật đầu đồng ý. Đả tự: Tudu – Truyện FULL

Cùng lúc đó, một luồng ánh sáng màu xanh hạ xuống một đỉnh núi nào đó bên ngoài trấn nhỏ, sau khi hào quang thu vào, hiện ra một người mặc áo bào xanh, đúng là Hàn Lập.

Hắn một lần nữa lấy ra ba cái vòng tay trữ vật, sau khi kiểm tra một chút, trên mặt liền lộ ra thần sắc thoả mãn, độn quang nổi lên lần nữa, toàn thân lại hóa thành một đạo cầu vồng phá không bay về một phía khác của Long Đảo.

Ba tháng sau.

Một đạo cầu vồng bay phía trên một vùng sơn mạch đỏ thẫm, sau mấy cái chớp động bỗng nhiên hạ xuống một sơn cốc nhìn rất bình thường phía dưới.

Trong sơn cốc, trên một bình đài trống trải có năm nam nữ ngồi ngay ngắn, dung mạo quần áo và trang sức khác nhau.

Một bé gái nhìn như chỉ bảy tám tuổi, một lão giả có làn da màu bích lục, một đôi vợ chồng trung niên tầm ba mươi tuổi, cuối cùng là một đại hán trên người đầy hoa văn màu bạc.

Đạo cầu vồng trên không trung xoay quanh một cái rồi hạ xuống trung tâm bình đài một cách vô cùng chuẩn xác, Hàn Lập chậm rãi bước ra từ trong đó.

Ánh mắt Hàn Lập quét qua những người khác ở đây, mỉm cười, cũng khoanh chân ngồi xuống ngay chỗ cách bé gái không xa.

Những người này ở đây chẳng có chút ngạc nhiên nào với việc Hàn Lập xuất hiện, tất cả đều trầm mặc ngồi bất động tại chỗ.

Không lâu sau, tiếng phá không phía chân trời vừa vang lên, cùng lúc đó đã có một đạo cầu vồng năm màu bắn tới.

Đạo cầu vồng này cũng chỉ chớp động mấy cái đã tới trên không trung sơn cốc, hào quang thu vào, trong đó hiện ra một nữ tử xinh đẹp mặc áo xiêm nhiều màu.

Nữ tử từ không trung dần dần hạ xuống bình đài, thần sắc lạnh như băng dò xét trái phải một phen, sau đó cũng tìm một nơi không có người ngồi xuống.

"Nhân số đã đĒ rồi, chúng ta cũng nên bắt đầu trao đổi đi thôi. Chư vị nếu không có ý kiến, vậy lão phu trước tiên thả con săn sắt, bắt con cá rô a." Lão giả có làn da màu bích lục sau khi thấy nữ tử ngồi xuống liền chậm rãi đứng dậy mở miệng.

"Nếu đạo hữu đã nguyện ý lên trước, vậy cứ tự tiện là được."

"Trao đổi như thế này, đương nhiên trước sau cũng giống nhau cả."

…

Mấy người khác, kể cả Hàn Lập đều không có ý kiến phản đối, hoặc trực tiếp mở miệng đồng ý, hoặc lặng yên không nói gì.

Vì vậy lão giả cũng không khách khí nữa, tay áo run lên, một chỗ chính giữa bình đài lập tức nổ vang, một bàn đá hình chữ nhật phát ra ánh sáng trắng lăng không hiện ra trên mặt đất, sau đó bàn tay lão khẽ đảo, tức thì linh quang nổi lên, liên tiếp hơn mười đồ vật vững vàng rơi xuống mặt bàn.

Ánh mắt Hàn Lập tập trung vào đó, cũng nhìn rõ ràng bộ dáng những vật này.

Ngoại trừ mấy thứ chứa trong hộp ngọc, hộp gỗ, phần lớn những vật khác đều là bảo vật Linh giới quý hiếm khó gặp, trong đó có mấy vật thậm chí hắn cũng không thể phân biệt được.

"Mấy loại vật phẩm này của ta phải đổi lấy Vạn Niên Âm Tủy, Hiên Viên mộc, Cửu Khiếu Linh Thúy, đương nhiên nếu có Huyền Thiên tàn bảo, loại đồ vật bực này, lão phu cũng tuyệt đối sẽ làm cho người trao đổi thoả mãn." Lão giả dùng ngón tay điểm nhẹ mở mấy hộp gỗ ra, sau đó không chút hoang mang nói.

Những người khác sau khi xem hết những thứ trên bàn đá, hoặc mặt không biểu tình, hoặc chau mày, nhưng không ai lập tức mở miệng nói câu gì.

"Sao, những vật này của lão hủ đều không lọt vào mắt mấy vị đạo hữu ư? Nếu đã như vậy, tại hạ lập tức thu hồi lại, để vị đạo hữu kế tiếp lên đi." Lão giả chờ đợi một lát, thấy vẫn chưa có người nào có ý tứ muốn trao đổi, lúc này mới có chút không kiên nhẫn nói.

"Đạo hữu làm gì phải nóng vội như thế! Hiên Viên mộc, nơi này ta cũng có một khối, chỉ có điều không biết có vừa lòng đạo hữu hay không!" Nghe xong lời nói của lão giả, đúng là bé gái trông có vẻ nhỏ tuổi nhất kia mở miệng, thanh âm non nớt vô cùng, bàn tay bé nhỏ khẽ vẫy một cái, lập tức một khối đen sì bay vút ra.

Trên mặt lão giả hiện lên vẻ vui mừng, khoát tay, mau chóng lăng không hấp khối đồ vật kia tới, sau khi dùng mắt kiểm tra một chút lại lộ ra vài phần thất vọng.

"Khối Hiên Viên mộc này niên đại có chút chưa đủ, hơn nữa thể tích cũng hơi nhỏ. Đạo hữu định dùng nó đổi lấy vật gì?" Lão giả cẩn thận tự định giá thoáng một cái, sau đó vẫn mở miệng dò hỏi.

"Ta định dùng khối Hiên Viên mộc này đổi lấy một viên Thái Ất đan trên bàn." Bé gái dùng ngón tay chỉ một cái hộp ngọc nào đó trên bàn, không khách khí trả lời.

"Một viên Thái Ất Kim đan, giá trị cũng là không khác lắm. Ta đổi!" Lúc này lão giả không chút do dự đáp ứng.

Bé gái nhếch miệng nhỏ lên, một ngón tay chỉ lên bàn đá ngoắc một cái, một viên đan dược màu vàng lập tức bay lên, tự động bay tới chỗ bên cạnh bé gái.

Bé gái giơ tay bắt lấy viên đan dược, sau khi thu hồi liền điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra, lần nữa xếp bằng ngồi xuống.

"Ta cảm thấy có phần hứng thú với ngọc khuyết này, dùng một lọ Uế Âm Dịch tương tự Vạn Niên Âm Tủy trao đổi, đạo hữu thấy sao?" Có người mở đầu, nam tử trong đôi vợ chồng kia rút cuộc cũng mở miệng nói.

"Có thể." Lão giả chỉ suy nghĩ một chút liền gật đầu đồng ý.

Tiếp theo, những người khác cũng lục đục bắt đầu trao đổi, sau một hồi, kết quả là hơn phân nửa những đồ vật trên bàn đều bị thuận lợi đổi đi.

Hàn Lập cũng từ đó đổi lấy một loại tài liệu giống như vàng nhưng không phải vàng, giống như đá nhưng không phải đá.

Sau khi lão giả hỏi lại ba tiếng, xác định chính xác không còn ai nguyện ý trao đổi nữa, mới có vài phần thoả mãn thu lại những tài liệu còn thừa trên bàn đá.

"Tiếp theo không biết vị đạo hữu nào nguyện ý lên trao đổi." Không biết là ai lười biếng hỏi một câu.

"Nếu không có ai tranh chấp, tại hạ xin phép lên trước vậy." Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, sau đó liền mỉm cười đứng lên, nói.

...

Bốn tháng sau.

Trên một hồ nước khổng lồ, một chiếc thuyền cực lớn màu vàng kim óng ánh đang trôi nổi, gần trăm tên vệ sĩ người mặc áo giáp màu bạc đang đi đi lại lại tuần tra vùng phụ cận.

Trên tầng cao nhất của thuyền lớn, trong một đại sảnh tráng lệ, Hàn Lập đang ngồi đối diện một lão giả mặc trường bào màu vàng kim.

Sau lưng lão giả còn có một gã thiếu niên mặc ngân sam, sắc mặt tái nhợt, nhưng khóe miệng đang nở nụ cười, đúng là Phàn Bào Tử đã mời Hàn Lập đến Long Đảo.

"Nói như vậy, Hàn đạo hữu cần xem trước đồ vật lão phu lấy ra trao đổi một chút, mới có thể quyết định có mang viên Chân Hồn Đan ra trao đổi hay không?" Lão giả mặc trường bào màu vàng, trên đầu có sừng tím tương tự Phàn Bào Tử, khuôn mặt vuông vức, hai hàng lông mày giống như kiếm, vừa mới mở miệng đã khiến cho người ta một loại cảm giác không giận mà uy.

"Kim Trưởng lão thứ lỗi! Mấy tháng này, Hàn mỗ cũng đã đi qua hơn phân nửa Long Đảo, hơn nữa cũng đổi được một ít tài liệu trân quý trong tay mấy vị đạo hữu, thu hoạch có thể nói là cực kỳ lớn. Nhưng nếu nói có đồ vật có hiệu quả như Chân Hồn Đan, lại thật sự chưa từng thấy qua. Cho nên tại hạ cũng cảm thấy thập phần hứng thú với đồ vật mà Kim tiền bối xuất ra." Hàn Lập rất bình tĩnh trả lời.

Lão giả mặc áo bào màu vàng ngồi đối diện chính là Kim Đại Trưởng lão của tộc Chân Long.

"Hắc hắc, đạo hữu muốn như vậy cũng là chuyện đương nhiên. Kỳ thật lão phu đổi lấy viên Chân Hồn Đan này đối với tộc Chân Long chúng ta cũng không có tác dụng quá lớn, mà là vật chuẩn bị dùng để hoàn lại một đại nhân tình của một vị lão hữu năm đó đã từng thiếu nợ. Về phần đồ vật dùng để đổi lấy Chân Hồn Đan, tuyệt đối sẽ làm cho Hàn huynh thoả mãn. Phàn Bào Tử, ngươi lấy đồ vật đó ra đi." Kim trưởng lão nghe vậy, trên mặt không hề lộ ra vẻ mặt mất hứng, ngược lại còn mỉm cười quay lại phía sau phân phó một tiếng.

------oOo------

Chương 2439: Trao Đổi, Hội Nghị

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đả tự: Tudu – Truyện FULL

Phàn Bào Tử mỉm cười, tay áo run lên, một cái hộp ngọc màu đỏ như lửa to cỡ bàn tay bay ra, bên ngoài được dán một lớp phù lục màu vàng kim, gần như là bao phủ hơn một nửa hộp ngọc.

Hộp ngọc vừa hiện ra, chớp động một cái lập tức đã bay thẳng đến chỗ Hàn Lập.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, cánh tay sau khi mơ hồ một cái đã chộp được hộp ngọc này vào tay, ngón tay vừa điểm vào hộp ngọc lập tức toàn bộ phù lục rơi xuống, nắp hộp thình lình mở ra.

Bên trong hiện ra bảy cái Lân phiến có màu sắc khác nhau, tất cả chúng đều mơ hồ tản ra uy áp cực kỳ kinh người.

"Đây là..."

hàn Lập trông thấy vậy thì cũng vô cùng kinh ngạc.

"Hàn đạo hữu cứ tự mình đánh giá sẽ hiểu." Phàn Bào Tử dang rộng hai tay, ra vẻ cứ để tùy Hàn Lập muốn làm gì thì làm.

Trong lòng Hàn Lập có đôi chút nghi hoặc, nhưng ngược lại cũng không sợ đối phương thi triển thủ đoạn gì. Cổ tay Hàn Lập lắc nhẹ, một cái Lân phiến màu lam nhạt từ trong hộp bay ra, chuẩn xác rơi vào trong bàn tay của hắn.

Khi ngón tay vừa tiếp xúc với miếng Lân phiến này, sắc mặt Hàn Lập lập tức biến đổi, dường như cảm nhận được cái gì, lập tức đem miếng Lân phiến đó dán lên trên trán rồi nhắm hai mắt lại.

Thời gian chầm chậm trôi qua!

Thần sắc trên mặt Hàn Lập bắt đầu thay đổi liên tục, lúc thì vô cùng giật mình, lúc thì lại giống như hoảng sợ, cuối cùng thậm chí còn hiện ra vẻ sợ hãi.

Ước chừng mất thời gian uống cạn chén trà, Hàn Lập mới ho nhẹ một tiếng gỡ miếng Lân phiến trên trán xuống rồi mở hai mắt ra.

"Hóa ra những miếng Lân phiến này đều là..."

"Hàn đạo hữu biết là tốt rồi, mấy thứ này đối với người bình thường mà nói đương nhiên là vô dụng, nhưng đối với người một lòng muốn độ kiếp phi thăng mà nói thì giá trị to lớn đến như nào cũng có thể nghĩ được. Dù sao thì không phải bất cứ ai cũng có cơ hội thể nghiệm những cảm thụ về việc độ kiếp phi thăng của người khác." Lão giả áo bào màu vàng bình tĩnh nói.

"Nhưng mà thiên kiếp phi thăng của quý tộc so với những sinh linh khác hẳn là có nhiều chỗ khác nhau mới đúng." Sau khi sắc mặt Hàn Lập thay đổi vài lần mới cẩn thận hỏi.

"Tuy rằng hơi có chút khác nhau, nhưng tổng quát thì không có gì khác biệt quá lớn. Mà theo lão phu biết, ngoại trừ bộ tộc Chân Long chúng ta ra thì vào lúc độ kiếp có rất ít kẻ đồng ý để cho người khác ở lại trong vùng lân cận, càng không cần phải nói có thể tận mắt nhìn thấy uy lực chân chính của thiên kiếp phi thăng. Mà loại Chân Lân Lưu Ảnh Thuật này cũng là một thiên phú thần thông đặt biệt của Long tộc chúng ta, những người khác không thể nào làm giống như vậy được, dưới uy lực của Thiên kiếp căn bản là không có khả năng thành công. Trong những miếng Lân phiến này có người độ kiếp thành công, cũng có người trực tiếp bị hủy diệt dưới thiên kiếp, tin rằng đối với Hàn đạo hữu thì tầm quan trọng hẳn là không kém Chân Hồn Đan." Kim trưởng lão vân vê chòm râu, vô cùng tự tin.

"Những miếng Lân phiến này hẳn là một loại đồ vật tiêu hao không thể sao chép được, nếu không thì tiền bối cũng sẽ không dễ dàng lấy ra như vậy." Hàn Lập tiếp tục kiểm tra những cái vảy này một chút, rồi có vẻ hơi giật mình mà hỏi.

"Ha ha. Hàn đạo hữu thật không hổ là cường giả đã từng chém giết Tiên Nhân. Những cái vảy này đích xác là không thể sử dụng vĩnh viễn, mỗi một cái chỉ có thể sử dụng ba lần, khi số lần đã hết thì nó lập tức tự động tiêu hủy. Về phần thuật sao chép, trong tộc cũng chỉ có một mình trưởng lão là ta biết mà thôi. Nếu không thì đồ vật bực này lão phu sao dám mang ra đổi lấy thứ khác chứ." Lão giả áo bào màu vàng hề có chút bất ngờ nào, mà ngược lại thừa nhận rất thản nhiên.

"Nếu chỉ có thể sử dụng ba lần, tác dụng thực sự có thể sẽ bị giảm đi không ít, đổi lấy Chân Hồn Đan, thật có chút không đủ rồi." Hàn Lập rất bình tĩnh nói. Đả tự: Tudu – Truyện FULL Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm cơm.

"Nếu như mấy thứ này không đủ, lão phu còn có một lọ Kim Tang Dịch vạn năm. Linh dịch này chẳng những bản thân vô cùng thần kỳ, lại càng là vật chủ chốt để luyện chế nhiều loại đan dược trong truyền thuyết, ngay như là trên Long đảo cũng không có nhiều." Lão giả áo bào màu vàng không chút do dự nói thêm một câu.

"Kim Tang Dịch vạn năm? Thêm vào loại linh dịch này, đích thật là cũng đủ rồi. Tốt. Hàn mỗ trao đổi." Lúc này đây Hàn Lập không suy nghĩ thêm gì nữa, vừa mới nghe tên Kim Tang Dịch thì lập tức đáp ứng.

Tuy rằng Chân Hồn Đan có thể làm lớn mạnh lực lượng tinh thần, giúp nó ngưng kết thêm một tầng, nhưng nếu tính về mặt thực dụng thì đối với hắn mà nói thật đúng là không bằng những miếng Lân phiến có ghi lại quá trình độ kiếp phi thăng của Long tộc này. Huống chi chúng nó có thể sử dụng mấy lần, cũng đủ để cho những người thân của hắn hưởng được đôi chút ích lợi. Như vậy thì một viên Chân Hồn Đan không thể nào sánh bằng. Đương nhiên nguyên nhân ở đây cũng là vì trong tay hắn còn có hai khỏa Chân Hồn Đan, nếu không cũng sẽ không dễ dàng quyết định như vậy.

Lão giả áo bào màu vàng thấy Hàn Lập đồng ý nhanh như vậy thì có chút bất ngờ, trong lòng hơi nao nao, nhưng cũng cũng lộ vẻ vui mừng mà nói:

"Đạo hữu quả nhiên là người hào sảng, chẳng trách Phàn Bào Tử ngay khi gặp đã gửi thiệp mời, chắc chắn rằng trong Đạo Quả Đại Hội đạo hữu cũng sẽ có thu hoạch."

Vừa nói, tay hắn cũng khẽ động, trong lòng bàn tay lập tức có thêm một cái bình nhỏ màu vàng kim, bàn tay run nhẹ một cái, bình nhỏ đã bay về phía Hàn Lập.

Tay áo Hàn Lập hơi run lên đã cuốn chiếc bình nhỏ ấy vào bàn tay, sau khi mở nắp bình ra thì dùng thần niệm cũng dò xét vào bên trong, rất nhanh đã gật đầu thu lấy.

Tiếp đó một cánh tay khác của hắn hơi động, một cái hộp gỗ lớn cỡ bàn tay bỗng nhiên hiện ra, hắn búng nhẹ ngón tay một cái.

"Vèo" một tiếng.

Hộp gỗ đã bay thẳng về phía đối diện.

Lão giả áo bào màu vàng nâng tay khẽ vẫy, hộp gỗ liền run lên rồi vững vàng dừng lại ở bên cạnh, tiếp đó không thấy lão giả này có động tác gì, nhưng nắp hộp lại tự động mở ra, lộ ra một viên đan dược màu vàng kim.

Hai mắt lão giả nhíu lại, nhẹ nhàng ngửi một chút, trên mặt liền lộ ra vẻ thỏa mãn.

"Ha ha, quả nhiên là Chân Hồn Đan, vậy là ta đã có thể trả lại cho tên lão hữu kia một cái công đạo rồi."

Thời gian sau đó, Hàn Lập cũng không nói thêm gì với vị Đại trưởng lão Chân Long tộc này, chỉ sau vài câu khách khí liền cáo từ rời đi.

Đương nhiên Phàn Bào Tử cũng lẳng lặng mà rút lui.

"Ngày đó mặc dù là lần đầu ta thấy Hàn đạo hữu thần du vạn dặm nhưng đã đoán được rằng đạo hữu chắc chắn sẽ không phải là cường giả bình thường, nhưng cũng không ngờ được mới mấy năm không gặp, đạo hữu đã tạo dựng được thanh danh lớn như vậy. Chẳng những chém giết được tên Minh Trùng Mẫu có thanh danh hiển hách, thậm chí lại còn chém chết được cả một tên Chân Tiên trên Tiên Giới giáng xuống. Chậc chậc, đáng tiếc sự việc cỡ này Phàn mỗ lại không có duyên tham dự." Trong hư không cách xa Kim Sắc cự thuyền hơn trăm dặm, Phàn Bào Tử đang nửa thật nửa giả nói với Hàn Lập.

"Hàn mỗ cũng là dựa vào rất nhiều ngoại lực, dưới cơ duyên xảo hợp, mới có thể làm được việc này. Nếu lặp lại lần nữa thì Hàn mỗ không thể nào là đối thủ của bọn họ. Ngược lại ta thật không ngờ rằng sự kiện Đạo Quả Đại Hội này lại là chuyện rất có tiếng tăm, chuyện ngày đó tặng thiếp mời có thể nói là tại hạ đã nhận một cái nhân tình không nhỏ của đạo hữu rồi." Hàn Lập mỉm cười trả lời.

"Hạ ha, việc đó thì tính làm gì! Ngày đó ta nhìn Hàn huynh rất vừa mắt nên mới làm như thế. Nếu đổi lại là một người khác, ta sẽ không làm vậy." Phiền Bào Tử cười ha ha, ra vẻ không quan trọng nói.

"Cho dù thế nào đi nữa thì đối với ta, lần Đạo Quả Đại Hội này có ích không nhỏ. Thậm chí là không có được Đạo Quả thì chuyến đi này cũng không tệ." Hàn Lập nghiêm sắc mặt.

"Ồ, nói vậy thì đối với chuyện tranh đoạt Đạo Quả mấy tháng sau, chắc là Hàn đạo hữu đã có kế hay rồi. Lần này cường giả nhận lời mời đến Long Đảo tuy rằng không ít, nhưng có thể thực sự cùng đạo hữu đánh đồng thì chỉ sợ không được mấy người. Huống hồ, ta nghe nói nha đầu Điền Phi Nhi kia dường như trước đây đã từng nhận một cái nhân tình không nhỏ từ ngươi, lần này lại là một trong những chấp sự của đại hội." Sau khi con mắt của Phàn Bào Tử xoay một cái, như cười như không nói.

"Khụ... Lời này của Phàn huynh có hơi quá mức thổi phồng a, hiện tại cường giả hội tụ trên Long Đảo đông đúc, nhưng có ai thực sự can đảm nói rằng mình nhất định đoạt được một quả Đạo Quả. Vả lại Hàn mỗ cũng chỉ mới gặp mặt Điền tiên tử hai lần mà thôi." Hàn Lập ho nhẹ một tiếng, trả lời vô cùng hàm hồ.

Phàn Bào Tử cười hắc hắc một tiếng, vẻ mặt lộ vẻ không tin, nhưng cũng không có hỏi tiếp mà lại chuyển sang đề tài khác. Có vẻ hứng thú hỏi đến sự kiện Minh Trùng Chi Mẫu và vị Chân Tiên giáng thế Mã Lương.

Hai vấn đề này ngược lại cũng không có gì lớn để giấu diếm, sau khi nghe Hàn Lập trả lời toàn bộ, Phàn Bào Tử vô cùng thích thú.

Sau nửa canh giờ, một mình Phàn Bào Tử quay về Kim Sắc cự thuyền, còn Hàn Lập thì đã biến mất tăm hơi.

...

Nửa tháng sau, trong một cái sơn động cực kỳ bí ẩn, Hàn Lập đang dán một cái ngọc giản màu trắng trên trán, ánh mắt chớp động không ngừng.

"Phong Nguyệt Chân Quân. Tiến giai Đại Thừa năm vạn năm. Người của Diêm Đô Giới, am hiểu Ngũ Nhạc Huyền Công..."

"Thiên Tước Tử. Tiến giai Đại Thừa ba vạn năm, người của Huyền Vị Giới, tinh tu ba mươi sáu loại độc công, có thể giết chết cùng giai một cách vô hình, tuyệt đối không thể để người này tiếp cận bản thân trong vòng trăm trượng..."

"Bát Nhã tán nhân, tiến giai Đại Thừa sáu vạn năm, người của Linh La Giới, chủ tu ba loại đại thần thông Phật môn, sở tu La Hán Kim Thân gần như đại thành, đã từng lấy sức lực một người, trong vòng một ngày chém giết ba gã ma tu Đại Thừa..."

Những tin tức này nhất nhất hiện lên trong thần thức của Hàn Lập, nhưng mà gương mặt hắn lại không có chút biểu cảm nào.

...

Ba tháng sau đó, đúng là ngày Đạo Quả Đại Hội chính thức bắt đầu, sau khi bộ tộc Chân Long cử hành một phen nghi thức thật lớn, trong một mảnh không gian cấm chế rất lớn chỉ có Long tộc mới có, sự kiện tranh đoạt Đạo Quả đã bắt đầu.

Ở một mảnh rừng rậm cao vút trong mây, Hàn Lập ở dưới những tàng cây đang phi hành về phía trước một cách chầm chậm cách mặt đất ba thước.

Bỗng nhiên vài cây đại thụ trong khu vực lân cận chợt mơ hồ một cái, phân biệt biến thành vài tên cự nhân dữ tợn cao trăm trượng, toàn thân xích lõa đầu trần, tràn ngập sát khí, hơn mười cái cánh tay giương lên lập tức có vô số lôi hỏa xanh biếc điên cuồng ập xuống.

Tiếng nổ ầm ầm đồng loạt vang lên!

Những quyền ảnh rậm rạp, phát ra từng chùm tia sáng màu xanh biếc chói mắt cũng từ trong tay những cự nhân này đánh nhanh xuống, trong lúc nhất thời cả phiến hư không giống như đều bị chèn ép dập nát.

"Tới tốt lắm "

Hàn Lập thấy vậy cũng không lộ ra vẻ giật mình, ngược lại sau một tiếng cười lạnh, một chân đột nhiên dẫm mạnh xuống.

"Oanh" một tiếng!

Bên dưới lập tức có vô số kiếm khí màu xanh biếc phóng nhanh ra, chém tan hơn phân nửa quyền ảnh cùng Lôi Hỏa, sau đó kim quang lại chợt lóe lên, một cỗ Ma thần ba đầu sáu tay cao cả ngàn trượng từ trong rừng rậm xông ra, sáu cánh tay xoay múa thật nhanh giống như bánh xe, nhất thời một vòng ánh sáng màu vàng kim mênh mông cuồn cuộn hiện ra, trong nháy mắt đã tiêu diệt toàn bộ những quyền ảnh còn thừa kia.

"Di!"

Nhất thời, một thanh âm giật mình vang lên ở trên một cây cây đại thụ cách xa vài dặm, lúc này sáu con mắt của Ma thần ba đầu nhanh như điện đảo qua, đột nhiên cái đầu ở giữa mở to miệng phun ra một quả cầu ánh sáng màu xanh thẫm, bên trong mơ hồ bao vây một cái bình nhỏ màu xanh cao vài tấc.

Phàm nhân sắp kết thúc, một ít bạn đọc bởi vì cơ duyên viết sách bình luận mà bắt đầu bước vào con đường sáng tác, chúc phúc cho bọn hắn!

------oOo------

Chương 2440: Đắc quả (lấy được quả)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bình nhỏ chỉ hơi đón gió quay tít một vòng rồi bỗng nhiên lóe lên, không một dấu hiệu biến mất khỏi vị trí cũ.

Sau một khắc, phía trên không trung của rừng rậm cuồng phong gào thét, từng đám linh vân năm màu cuồn cuộn tuôn ra.

Một tiếng sét đánh giữa trời quang, một cái miệng bình che khuất cả bầu trời đột nhiên hiện ra từ trong đám linh vân năm màu, mới chỉ hơi hướng xuống phía dưới một chút, từ đó đã tuôn ra vô số phù văn màu xanh sẫm.

Những phù văn này vừa mới bay ra khỏi miệng bình đã lập tức ào ào nổ tung hóa thành từng đoàn thanh khí.

Trong thoáng chốc, một cỗ pháp tắc chấn động cực kỳ to lớn lập tức bao phủ khắp cả đại địa.

Từng tràng âm thanh “Oanh long long” ầm ầm vang lên!

Cả bầu không khí như khẽ run lên, vô số cây cối bùn đất như thủy triều phóng thẳng lên trời.

Mới bắt đầu chẳng qua chỉ là một vài cây cối cùng với từng khối bùn hình cầu, nhưng trong nháy mắt lập tức đã hóa lớn thành cả mảnh rừng rậm cùng với cả khối đất đai.

Không cần biết là bao nhiêu thứ nhưng cứ mỗi lần khoảng nghìn trượng xung quanh bị miệng bình hút vào, tất cả cùng lập tức ầm ầm chấn động hóa thành bột phấn, đều bị khẽ hấp thu hầu như không còn lại chút gì.

Trong hư không chu vi ngàn dặm xung quanh, nhất thời tất cả đều trở nên mơ hồ vặn vẹo, đều bị một tầng ánh sáng màu xanh nhàn nhạt bao phủ vào trong, mặt đất tức thì hiện ra một cái thung lũng cực lớn đen sì, dưới đáy vô cùng nhẵn bóng, không có một chút cây cỏ nào hết, vẫn còn đang có chiều hướng lan rộng ra trông vô cùng quỷ dị.

Một tiếng gầm phẫn nộ vang lên, một đoàn ánh sáng màu trắng đột nhiên xông ra từ một chỗ bùn đất nào đó dưới thung lũng, sau một cái chớp động, liền biến thành một con voi khổng lồ cao hơn ngàn trượng.

Con voi khổng lồ này toàn thân như tuyết trắng long lanh, sau lưng lại có thêm một cặp cánh bằng lửa màu đỏ tím, chỉ hơi vỗ nhẹ một cái, lập tức nổi lên từng vòng lôi hỏa màu tím, hùng hổ bắn thẳng đến chỗ Hàn Lập.

"Hóa ra là Thiên Tượng Tôn Giả, thẳn nào lại có được thần thông Hóa Mộc Vi Linh."

Hàn Lập vừa thấy phi tượng màu trắng, đồng tử có chút co rụt lại, nhưng một ngón tay chỉ hơi điểm nhẹ vào miệng bình trên không trung một cái, miệng niệm chú nhưng không phát ra chút âm thanh nào.

"Phanh" một tiếng.

Miệng bình cực lớn lại hơi lóe lên ánh sáng màu xanh, một vật gì đó mơ hồ từ đó bắn ra.

Con voi khổng lồ màu trắng gào lên một tiếng thảm thiết, trên người đột nhiên quỷ mị hiện ra một cái xiềng xích màu xanh sẫm, cũng chỉ hơi mơ hồ một cái đã cứng rắn trói chặt hắn lại.

Hai cánh con voi khổng lồ điên cuồng vỗ đập, một tầng ánh sáng màu trắng óng ánh lưu chuyển bất định trên toàn thân, từng cỗ sóng khí kinh người điên cuồng tuôn ra, nhưng xiềng xích màu xanh sẫm lại vẫn cứ như giòi bám vào xương quấn quanh người hắn, chỉ hơi mơ hồ trong không trung một cái đã lại cứng rắn trói chặt.

Một tiếng gầm nhẹ vang lên!

Con voi khổng lồ lập tức vỡ tan ra giống hệt từng mảnh gốm sứ vỡ vụn, từ đó hiển lộ ra một gã tăng nhân trung niên trên người mặc áo cà sa màu trắng.

Tăng nhân này diện mạo cực kỳ thanh tú, nhưng giờ phút này vẻ mặt lại tràn đầy kinh hoảng, thời điểm trông thấy xiềng xích thoáng cái lại xiết chặt vào, hắn lập tức cắn răng một cái, tay áo run lên, thoáng cái đã rút ra một lưỡi dao kỳ quái dài nhỏ màu đỏ như máu, sau khi lóe lên một cái đã hung hăng chém mạnh lên trên xiềng xích.

"Oanh" một tiếng!

Một cỗ huyết quang tanh tưởi nồng đậm cuồn cuộn tỏa ra khắp nơi, trên bầu trời bỗng hiện ra một đóa hoa màu đỏ như máu cực kỳ chói mắt, hầu như bao phủ trọn cả thân hình tăng nhân vào bên trong nó.

Nhưng xiềng xích màu xanh sẫm vẫn cứ bình yên vô sự chuyển động cực nhanh bên trong đóa hoa màu máu đó, sau khi mơ hồ một cái, lại lần nữa vững vàng trói chặt tăng nhân lại.

Cùng lúc đó, ở vùng hư không xung quanh hiện ra từng mảng ánh sáng màu xanh, sau khi tụ lại ở chính giữa lập tức tạo thành một đạo vòi rồng màu xanh mịt mờ phóng thẳng lên trời. Một cỗ sức lực mạnh mẽ không thể tin nổi từ đó tuôn ra, lập tức xé nát đóa hoa màu máu thành vô số mảnh nhỏ.

Tiếp theo, một mảnh ánh sáng óng ánh ở bên trong vòi rồng bỗng nhiên hóa thành vô số lưỡi dao cuồn cuộn chém tới tăng nhân đang đứng ở trung tâm.

Mỗi một lưỡi dao này đều mỏng như tờ giấy, mặt ngoài trải rộng một tầng linh văn màu xanh sẫm quỷ dị, đồng thời khí tức pháp tắc từ đó cũng nhàn nhạt phát ra.

Thần niệm của tăng nhân bị trói khẽ đảo qua những lưỡi dao này, sắc mặt thoáng cái tái nhợt không còn giọt máu, không đợi cho chúng chém tới đã lập tức hét lớn:

"Dừng tay, bần tăng nhận thua, chủ động nguyện ý đưa ra Đạo Bài." Vừa dứt lời, hắn liền vội vàng há miệng ra, phun ra một khối lệnh bài màu bạc nhạt.nguồn truyện: t r u y ệ n y y

Chú ngữ trong miệng Hận Lập lập tức dừng lại, sau khi ánh mắt khẽ liếc qua tấm lệnh bài màu bạc nhạt một cái, mặt không biểu tình nói:

"Một cái? Những cái khác đâu rồi, nếu như đại sư không chịu giao ra toàn bộ, thì đừng trách tại hạ thật sự ra tay vô tình."Bạn đang đọc truyện tại

"Được rồi, ta giao toàn bộ ra đây! Gặp phải người mạnh mẽ như đạo hữu, xem như bần tăng xui xẻo vậy, chỉ có thể hoàn toàn rút lui khỏi cuộc tranh đoạt này." Tăng nhân trung niên nghe vậy, đồng tử có chút co rụt lại, sau một thoáng cân nhắc, đành cười khổ một tiếng nói.

Tiếp theo hắn lại há miệng phun ra hai tấm lệnh bài màu bạc nhạt nữa.

Lúc này đây, ngay khi hai khối lệnh bài vừa mới thoát khỏi sự khống chế của tăng nhân, lập tức không gian phía dưới hắn chấn động, một tòa quang trận năm màu lăng không hiện ra.

Quang trận này chỉ hơi chuyển động xoay tròn một cái đã lập tức cùng với gã tăng nhân lóe lên biến mất không còn tung tích.

Tại chỗ cũ chỉ để lại ba khối lệnh bài màu bạc nhạt cùng với một cái xiềng xích màu xanh sẫm.

Hàn Lập trông thấy cảnh này thì không ngạc nhiên chút nào, ngược lại sau khi khẽ cười một tiếng thì đưa tay đánh ra một chiêu.

Sau một tiếng “Phốc”, xiềng xích màu xanh sẫm cùng miệng bình đang ở trên không trung, tất cả đều mơ hồ một cái rồi biến mất không thấy gì nữa, màn sáng màu xanh lá ở bốn phía cùng mây đen trong không trung cũng tán loạn rồi biến mất, một cái bình nhỏ màu xanh lá từ trên cao từ từ hạ xuống.

Cùng lúc đó, ba khối lệnh bài màu bạc nhạt cũng run lên tự bắn thẳng về phía Hàn Lập.

Tay áo Hàn Lập vung lên, ánh sáng óng ánh màu xanh lập tức cuốn đến trước người hắn, lệnh bài màu bạc nhạt cùng chiếc bình nhỏ màu xanh lá thoáng cái đã biến mất vô tung vô ảnh.

Sau khi thân hình hắn khẽ động, lập tức hóa thành một đạo thanh hồng phóng thẳng lên trời, sau khi độn quang chớp động vài cái đã thoát khỏi phiến khu vực này.

Một lát sau, vài đạo độn quang từ những hướng khác chợt bay tới, sau khi dùng thần niệm từ xa quét đến nơi này một lượt thì đều cẩn thận rời đi mỗi người một hướng.

...

Mấy ngày về sau, trên không trung một mảnh sa mạc màu đỏ thẫm quỷ dị.

Hàn Lập biến thành Cự Viên ba đầu sáu tay màu vàng kim, một quyền hư không đánh cho một con cự trùng dữ tợn dài hơn trăm trượng nát bấy, từ bên trong thân thể kia không ngờ lại rơi ra một khối lệnh bài màu bạc nhạt.

Sau khi cái đầu ở giữa của Cự Viên khẽ hút khối lệnh bài màu bạc nhạt vào trong miệng thì lập tức thu lại pháp tướng biến thân, khôi phục hình người bay lên không rời đi.

...

Nửa tháng sau, phía trên một mảnh hải dương mênh mông bát ngát. Hàn Lập cùng một lão giả mặc áo bào màu vàng, một vị phu nhân mặc áo bào màu hồng, đang đứng đối lập với nhau từ xa tạo thành hình tam giác.

Thần sắc hai người kia đều ngưng trọng, duy chỉ có nét mặt Hàn Lập là không chút biểu tình.

Ở chỗ giữa ba người, một đầu cự kình thân dài ngàn trượng màu vàng lăng không lơ lửng tại đó, trên người trải rộng các loại vết thương, khí tức như có như không, bộ dáng như đang hấp hối.

"Huyễn thú này khó chơi như vậy, khẳng định là không chỉ có một khối lệnh bài bên trong cơ thể. Mà xem ra hai vị đạo hữu cũng không có ý định rời khỏi đây, đã như như vậy thì hai người cũng không cần phải đi nữa, thu hoạch của các người cũng để luôn lại tại đây đi." cuối cùng Hàn Lập cũng mở miệng, nhưng thanh âm lại băng lạnh thấu xương, làm cho người ta nghe xong phải kinh hãi.

"Thần thông của các hạ mặc dù hơn người, nhưng muốn lấy một địch hai, cũng không tránh khỏi là quá xem thường ta cùng Hoa Dung phu nhân. Kể ra thì hai người tại hạ cũng muốn thử tranh đoạt cùng với đạo hữu." Nội tâm của lão giả mặc áo bào màu vàng chợt rùng mình, nhưng lại hừ lạnh một tiếng nói.

Vừa dứt lời, hai tay của hắn hư không đánh ra một trảo, xung quanh mình hiện ra một thanh kiếm rất lớn đen như mực cùng với một bảo tháp màu xanh biếc.

Cự kiếm màu đen như mực chỉ hơi rung động, lập tức tạo thành một trận bão cát màu đen đầy trời cuốn đến.

Còn bảo tháp màu xanh biếc ngay sau khi được tế ra, tức thì đón gió nhoáng một cái hóa thành gần giống một ngọn núi khổng lồ, dưới đáy phát ra từng tầng hào quang diễm lệ bay thẳng xuống dưới chỗ Hàn Lập.

Phu nhân mặc áo màu hồng bên cạnh tức thì không nói hai lời, một tay bấm niệm pháp quyết, từng luồng hỏa diễm màu đỏ thẫm từ bên ngoài co thể phóng thẳng lên trời, sau khi xoay tròn tại chỗ, lập tức biến thành một con Phượng Hoàng lửa*** cực lớn màu đỏ thẫm.

***Nguyên văn: Hỏa Phong (cơn gió lửa). Nhưng xét thấy nội dung đoạn sau và do bởi chữ Phong cùng chữ Phượng gần giống nhau nên có lẽ là do lão Vong viết nhầm. Mạn phép sửa lại cho hợp lý!truyện copy tại tại t.r.u.y.ệ.n.y.y

Sau khi Phượng Hoàng này ngẩng đầu gáy một tiếng, hai cánh đột nhiên vỗ nhẹ, lập tức mang theo biển lửa cuồn cuộn xông tới phía trước.

"Tới hay lắm "

Hàn Lập tức thì quát khẽ một tiếng, một tay vung lên, ba tòa núi nhỏ màu sắc khác nhau bỗng nhiên hiện ra phía trước người, nhoáng một cái đã che chắn cho Hàn Lập ở phía sau, đồng thời tay kia cũng đánh ra một chưởng, chiếc bình nhỏ màu xanh lá thoáng cái hiện ra.Bạn đang đọc truyện tại

Miệng hắn lẩm bẩm vài tiếng, rồi ném chiếc bình nhỏ màu xanh lá lên không trung...

...

Một tháng sau, trung tâm của một không gian thần bí, trên một đài cao ở tầng mây cao vút, mấy tên trưởng lão Long tộc đang đứng tại đó quay về một hướng khác ngắm nhìn cái gì đó.

Bỗng nhiên từ xa hiện lên một đạo độn quang, một đạo thanh hồng chói mắt bay thẳng đến đó, chỉ sau vài cái chớp động đã bay tới lên trên đài cao, sau khi độn quang thu vào, một bóng người nhẹ nhàng hạ xuống, vừa vặn xuất hiện trước mặt mấy vị trưởng lão Long tộc.

Người này đúng là Hàn Lập.

Sau khi ánh mắt của hắn nhìn về phía đối diện một lượt, lập tức dừng lại trên người một lão già mặc áo bào màu vàng, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

"Ha ha, quả nhiên Hàn đạo hữu là người đầu tiên kiếm được đủ Đạo Bài, đi đến Đạo Đài Chi Nhân." Lão giả mặc áo bào màu vàng cười ha hả nói.

"Kim tiền bối khen trật rồi, tại hạ cũng là do may mắn mới có thể gom góp đủ đầy đủ Đạo Quả Lệnh Bài nhanh như vậy. Kính xin mấy vị trưởng lão nhìn xem, số lượng đã đủ hay chưa." Hàn Lập trả lời, tay áo khẽ động, lập tức trên trăm khối lệnh bài màu bạc nhạt từ đó bay thật nhanh ra, tất cả đều vững vàng lơ lửng trước mặt mấy người trưởng lão Long tộc.

"Ân, tổng cộng một trăm lẻ tám khối, những thứ này đủ để đổi lấy một quả Quảng Linh Đạo Quả rồi. Phong trưởng lão, mau lấy ra một Đạo Quả giao cho Hàn đạo hữu." Sau khi thần niệm của Kim trưởng lão khẽ quét qua số lệnh bài này thì hơi khẽ gật đầu, thập phần dứt khoát quay sang nói với một gã nam tử trung niên mặc áo bào màu trắng khác.

Nam tử mặc áo bào trắng nghe vậy khẽ cười một tiếng, một tay đưa vào trong tay áo tìm lấy ra một cái hộp trắng noãn như ngọc, sau khi đánh pháp quyết khai mở, lập tức lộ ra một linh quả màu đỏ tím óng ánh to bằng nắm đấm.

Ánh sáng toàn thân linh quả này phảng phất giống như phỉ thúy, mơ hồ tản mát ra một cỗ khí tức thơm ngát khó diễn tả được thành lời.

Hàn Lập đứng cách xa mới chỉ hơi ngửi thấy được, cũng lập tức cảm thấy trong đầu mát lạnh, tai thính mắt tinh.

"Không hổ là bảo vật được xưng Ngàn Giới Đệ Nhất Linh Quả, quả nhiên không giống bình thường." Hàn Lập không có khách khí đưa tay nhận lấy hộp ngọc, ánh mắt sáng ngời đánh giá vật bên trong một lúc lâu mới hơi cảm khái nói một câu.

"Hắc hắc, công hiệu của linh quả này không cần lão phu nói nhiều nữa, chắc hẳn Hàn đạo hữu cũng đã hiểu rõ rồi. Đáng tiếc loại quả này cả đời chỉ có thể phục dụng một lần, nếu không nhất tộc chúng ta làm sao có thể cam lòng lấy ra tổ chức thịnh hội đây. Đúng rồi, Quảng Linh Đạo Quả không nên để ở bên ngoài quá lâu, tốt nhất là Hàn đạo hữu nhanh chóng cất kỹ đi thì hơn." Kim trưởng lão lời đầu tiên ngạo nghễ nói, sau đó lại có thiện ý nhắc nhở một câu.

"Đa tạ tiền bối chỉ bảo, chẳng qua vãn bối cũng không cần phải phiền toái như vậy."nguồn truyện: t r u y ệ n y y Hàn Lập quay sang Kim trưởng lão khẽ cười, lập tức đưa tay nhấc linh quả từ trong hộp ra, sau đó đưa thẳng vào trong miệng. Sau vài tiếng nhấm nuốt, đã nuốt gọn vào trong bụng không còn dư thừa chút nào.

Một màn này lập tức làm cho tất cả trưởng lão Long tộc đang có mặt ở đây đều trở nên trợn mắt há mồm.

Hàn Lập lại chép miệng vài cái, bộ dáng như vẫn còn chưa thỏa mãn.

------oOo------

Chương 2441: Biến đổi của Nhân tộc

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Hàn đạo hữu, ngươi thật quá nóng vội, vậy mà lại trực tiếp phục dụng Đạo Quả như vậy." Một hồi lâu sau, Kim Trưởng lão mới hồi phục lại tinh thần, có vài phần dở khóc dở cười nói.

"Thiên Địa linh vật có thể ngộ nhưng không thể cầu như thế, đương nhiên phải sớm vào trong bụng mới an tâm nhất, cũng tránh lộ ra ngoài lại trêu chọc đỏ mắt kẻ khác." Hàn Lập mỉm cười trả lời.

"Nếu đạo hữu đã sớm có tính toán, chúng ta tự nhiên cũng không nói thêm gì nữa. Chẳng qua nếu phối hợp Quảng Linh Đạo Quả này cùng mấy loại linh vật khác, hiệu quả có lẽ sẽ tốt hơn một chút." Kim Trưởng lão than nhẹ một tiếng, nói.

"Thời gian vạn năm của Quảng Linh Đạo Thể có lẽ cũng đủ cho chúng ta sử dụng, nếu trong thời gian như vậy mà còn không cách nào làm cho tu vi tăng tiến thêm, nghĩ đến cho dù Đạo Thể này có nhiều thời gian hơn nữa cũng vô dụng. Nhưng cho dù có nói thế nào, lần này vãn bối cũng xem như nhận một lần nhân tình không nhỏ của quý tộc, nếu ngày sau có cơ hội, chắc chắn sẽ báo đáp. Những người khác cũng sắp tới nơi này, Hàn mỗ cũng không dừng lại ở đây nữa." Hàn Lập vốn đang lắc đầu, thần sắc bỗng nghiêm túc ôm quyền với đám người Long tộc, sau đó độn quang bên ngoài thân thể nổi lên, trực tiếp hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh ngút trời rời đi.

Sau mấy cái chớp động, độn quang liền triệt để biến mất phía cuối chân trời.

"Không hổ là cường giả đã chém giết Tiên Nhân, nếu về sau hắn thật sự có thể phi thăng Tiên Giới, có lẽ sẽ trở thành một tồn tại không thể xem nhẹ." Nam tử Long tộc mặc áo bào trắng chậc chậc tán thưởng một câu.

"Đúng, nhưng muốn vậy thì kẻ này phải thật sự có thể phi thăng Tiên Giới mới được." Kim Trưởng lão nhìn về hướng Hàn Lập biến mất, thần sắc lại thoáng có vài phần quỷ dị nói.

"Lời này của Đại Trưởng lão là có ý gì? Với thực lực của hắn, bây giờ lại phục dụng Quảng Linh Đạo Quả, có lẽ sẽ có cơ hộ không nhỏ vượt qua phi thăng chi kiếp." Một thiếu nữ mặc áo bào màu xanh lục, bộ dáng như Trưởng lão Long tộc, có vài phần kinh ngạc nói.

Vài tên Long tộc khác cũng lộ ra vẻ mặt bất ngờ.

"Các ngươi cảm thấy thần thức của người này như thế nào?" Kim Trưởng lão vân vê chòm râu, cũng không trực tiếp trả lời, ngược lại cười cười hỏi.

"Rất cường đại, cơ hồ là tồn tại số một số hai trong Đạo Quả đại hội lần này." Nam tử Long tộc mặc áo bào trắng suy nghĩ một chút liền quyết đoán trả lời.

"Đâu chỉ như thế, nếu ta không đoán sai, Thần Niệm lực mà người kia thể hiện ra trước mặt chúng ta chẳng qua chỉ là một phần nhỏ thần niệm chính thức của hắn mà thôi." Kim Trưởng lão cười hắc hắc một tiếng nói.

"Điều này sao có thể! Nói như vậy chẳng phải ngay cả Thần Niệm lực của ta cũng không thể so sánh với hắn sao. Kim Trưởng lão, chẳng lẽ ngươi đã dùng bí thuật kia lặng lẽ dò xét qua kẻ này rồi?" Lúc này đã có người kinh sợ hô lên một tiếng.truyện lấy tại tại t.r.u.y.ệ.n.y.y

"Đúng là như thế. Nếu không lão phu sao có thể nói như vậy được. Thật vô cùng đáng tiếc, vốn dĩ Thần Niệm càng mạnh thì càng hữu ích với việc vượt qua phi thăng chi kiếp, nhưng Thần Niệm lực của hắn quá mức mạnh mẽ, thậm chí đã vượt qua cực hạn thừa nhận của sinh linh giao diện chúng ta rồi.nguồn truyện: t r u y ệ n y y Sau khi ta dùng Thiên phú dò xét qua đã phát hiện, thần thức của hắn nhìn qua thì cường đại, nhưng căn cơ lại có tai hoạ ngầm trùng trùng điệp điệp. Nếu không có kế sách ứng đối thỏa đáng, chỉ sợ mấy trăm năm kế tiếp, ngay cả tính mạng cũng không thể giữ được." Kim Trưởng lão ung dung nói.

"Cái gì? Thậm chí lại có loại chuyện này nữa sao!"

"Không biết bản thân người này có biết tai họa ngầm trong thần thức của mình hay không?"

"Cho dù hiện tại không biết, nhưng tin tưởng qua một thời gian ngắn nữa, có lẽ hắn sẽ phát giác ra, nhưng đến lúc đó chỉ sợ đã chậm mất rồi."

"Đúng vậy, loại chuyện liên lụy đến Thần Niệm lực này quả thực là khó giải quyết nhất, Long tộc chúng ta cũng không thể xuất ra đối sách nào tốt. Nếu không vừa rồi Kim Trưởng lão cũng sẽ trực tiếp mở miệng nhắc nhở a!"

Một đám Trưởng lão Long tộc sau khi kinh ngạc một phen đều không nhịn được nhao nhao lên tiếng.

Mà đúng lúc này, tiếng xé gió nơi chân trời vừa vang lên, một đầu Giao Long trắng hồng đã xuyên qua hư không hiện ra, bay vụt về phía đài cao.

Sau một tiếng nổ vang, một chỗ trước đài cao không xa hiện ra một thiếu niên tuấn tú, phong độ tư thái nhẹ nhàng, áo bào trắng, đai lưng ngọc, đầu đội kim quan, hai tay hạ xuống ôm quyền nói:

"Hiên Viên tộc ‘Hiên Viên Kiệt’ bái kiến chư vị đạo hữu Long tộc!"

"Cái gì? Là người của tộc Thượng Cổ Hiên Viên!"

Một đám Trưởng lão Long tộc trên đài cao nghe vậy liền kinh hãi, ánh mắt sáng lên, tất cả đều tập trung trên người thiếu niên, trong lúc nhất thời đã ném tất cả sự việc liên quan đến Hàn Lập ra sau đầu.

Một năm sau, Hàn Lập thuận lợi trở về Vô Nhai Hải thuộc Nhân tộc, cũng trở lại Thanh Nguyên Cung gặp mấy người Nam Cung Uyển, Băng Phượng một chút thời gian, kể lại một vài chuyện cực kỳ trọng yếu, sau đó liền lập tức tiến vào trong mật thất cấm chế trùng trùng điệp điệp, bắt đầu bế quan.Bạn đang đọc truyện tại

Lần này Hàn Lập bế quan tựa hồ không phải chuyện đùa, sau khi đi vào cũng không thấy xuất quan hiện thân.

Thời gian cứ vậy qua đi, trong nháy mắt đã trôi qua hai trăm năm.

Trong thời gian này, Nhân tộc đã xảy ra biến hóa kinh người, nghiêng trời lệch đất.

Mấy năm sau khi Hàn Lập bế quan, Băng Phách tiên tử với thân phận lão tổ Đại Thừa bỗng nhiên quay trở về Nhân tộc, ngay lập tức đã oanh động toàn bộ tộc quần.

Tiếp theo, Mộc Tộc và hơn phân nửa các chủng tộc nhỏ yếu phụ cận Nhân tộc lần lượt nguyện ý tôn Nhân tộc làm chủ, biểu hiện rõ ý định phụ thuộc.

Sau đó, Dạ Xoa tộc luôn luôn bất hòa với Nhân tộc, đột nhiên buông bỏ khu vực cư trú, tiến vào bên trong khu vực Man Hoang, không biết đã di chuyển đến nơi nào của Đại Lục.

Nhân tộc gặp tình cảnh này, đương nhiên không chút khách khí chiếm cứ phần lớn những khu vực này.

Theo đó, không ít Dị tộc trên đại lục Phong Nguyên biểu hiện ra thiện ý với Nhân tộc, thậm chí cả Phi Linh tộc cũng trực tiếp nguyện ý kết minh với Nhân tộc.

Cơ hồ chỉ trong vòng chưa đến trăm năm, Nhân tộc dường như đã trở thành một trong những tộc làm cho người ta chú ý nhất trên đại lục Phong Nguyên.

Trong Nhân tộc không biết từ bao giờ lại lưu truyền một ít công pháp tu luyện đỉnh giai và các loại thần thông bí thuật kinh người.

Hơn nữa một ít Thiên tài Địa bảo vốn chỉ có thể phát hiện ra trong truyền thuyết cũng bắt đầu xuất hiện nhiều lần ở khu vực Nhân tộc.

Dưới sự kích thích như vậy, không ít Tu Tiên giả đẳng cấp cao trong tộc vốn bị kẹt tại bình cảnh, cũng trong thời gian ngắn đồng loạt tiến giai thành công.

Trong đám hậu bối gần đây càng xuất hiện một vài thiên tài có thể chất tu luyện đặc thù, khiến cho không ít thế lực điên cuồng tranh đoạt.

Yêu tộc với tư cách luôn luôn là minh hữu của Nhân tộc, tuy rằng không có được biến hóa long trời lở đất giống như Nhân tộc, nhưng thực lực cũng kịch liệt bành trướng giống như được thổi hơi vậy.

Sau khi Yêu tộc chiếm cứ một vài khu vực Nhân tộc không rảnh bận tâm, khu vực khống chế so với trước kia hầu như tăng lên gấp bội.

Một vài công pháp thần thông mới xuất hiện, đan dược bảo vật có số lượng không nhỏ cũng từ Nhân tộc chảy vào trong Yêu tộc, khiến bọn họ cũng được lợi ích không nhỏ.

Mà tất cả những điều này, nếu ai có ý cẩn thận truy xét liền có thể phát hiện, ngọn nguồn của toàn bộ những biến hóa đó đều đến từ cùng một nơi.truyện lấy tại tại t.r.u.y.ệ.n.y.y

Bất luận là công pháp đỉnh giai, hay là những bảo vật đan dược cực kỳ quý hiếm kia, đều xuất hiện đầu tiên ở khu vực phụ cận Thanh Nguyên Cung, sau đó mới lặng lẽ thần không biết quỷ không hay xuất hiện ở khu vực khác. Vì vậy nên thực lực hai tộc mới có thể thoát thai hoán cốt với tốc độ kinh khủng như vậy.

Lại qua hai trăm năm sau, một chỗ ở biên giới khu vực phong ấn tiếng tăm lừng lẫy ở Ma giới, một đội vệ sĩ Ma tộc đang đánh mấy con ma lang hai đầu kéo một chiếc phi xa màu đen, nhanh chóng tuần tra tại tầng trời thấp.

Đúng lúc đội vệ sĩ vừa mới đi xa, tai một chỗ trong không trung bỗng nhiên xuất hiện chấn động nhàn nhạt, một bóng người mờ mờ màu xanh lặng yên xuất hiện.

Hắn chỉ quay đầu nhìn lướt về hướng mấy tên vệ sĩ đi xa, sau đó lập tức nhìn về một chỗ sâu trong khu vực phong ấn.

"Không ngờ Luyện Thần Thuật này lại thực sự khó giải quyết như vậy, ngay cả Ma Quang và Hỏa Tu Tử cũng đều thúc thủ vô sách. Đáng tiếc qua Sưu hồn chỉ lấy được phần nhỏ trong trí nhớ của một vị Tiên Nhân khác, nếu không nói không chừng cũng không cần đi chuyến này rồi." Bóng người máu xanh nhạt thì thào vài tiếng, sau đó thân hình khẽ chuyển động, lần nữa biến mất không một tiếng động.

Một ngày sau, bóng người màu xanh xuất hiện lần nữa ở một chỗ bí ẩn nào đó trong khu vực phong ấn.

Cách đó không xa là một tế đàn màu máu cao lớn dị thường, phía trên là một cái bình bát (*) đen kịt, bốn phía lại có tám cây đồng trụ màu xanh to lớn đứng vững.

(*) bình bát: chén ăn của sư

"Hàn đạo hữu, ngươi đến thật đúng hẹn. Xem ra chỗ không tốt của Luyện Thần Thuật, ngươi đã không tiếp tục hoài nghi thêm gì nữa rồi." Bóng người màu xanh vừa mới tới gần tế đàn, bình bát màu đen nhoáng một cái, từ bên trong truyền ra giọng nói nhàn nhạt của nam tử.

Bóng người màu xanh đúng là Hàn Lập bế quan hai trăm năm, rút cuộc đã phát hiện thức hải xảy ra vấn đề, lâm vào đường cùng liền lặng yên ly khai Thanh Nguyên Cung, lần nữa tiến vào Ma giới.

"Ước định của tiền bối lúc trước có thay đổi hay không?" Hàn Lập nhìn chằm chằm vào bình bát trên tế đàn, mặt không biểu tình, hỏi.

"Với thân phận của bần đạo, sao có thể có thể nuốt lời được đây!" Giọng nói của nam tử không chút do dự vang lên.

"Nếu đã như vậy, ta đáp ứng điều kiện lúc trước của tiền bối. Tiền bối cũng nên cho ta biết phương pháp tu luyện chi tiết tầng thứ ba Luyện Thần Thuật a."nguồn truyện: t r u y ệ n y y Hàn Lập suy nghĩ một chút, sau đó liền chậm rãi nói.

"Ha ha, Hàn đạo hữu làm như thế mới là cử chỉ sáng suốt. Dù sao chỉ có tu thành tầng thứ ba, ngươi mới có đủ thời gian phi thăng Tiên Giới, nếu không hết thảy đều là nói chuyện viễn vông mà thôi." Nam tử khẽ nở nụ cười, lộ vẻ hết sức cao hứng.

Tiếp đó trong bình bát vang lên thanh âm “ông ông”, một đạo ánh sáng trắng bắn ra từ trong đó, sau một cái chớp động đã tới trước mặt Hàn Lập.

Rõ ràng đó là một ngọc phù lớn cỡ bàn tay, mặt ngoài khắc sâu vô số phù văn vàng bạc, đồng thời từng điểm tinh quang ngũ sắc chớp nháy bất định, lộ vẻ thần bí vạn phần.

"Đây chính là trương bảo phù có thể nối thẳng đến Tiên Giới kia, về phần pháp quyết thúc dục tế luyện là như vầy..." Nam tử nói xong, theo bản năng hạ thấp giọng xuống.

Nửa ngày sau, một đạo cầu vồng màu xanh ở trung tâm một hồ nước trong khu vực phong ấn bắn ra, sau mấy cái chớp động liền nhận ra phương hướng chuẩn xác bắn đi.

Trong đạo ánh sáng màu xanh, Hàn Lập hai tay để sau lưng, mặt mũi tràn đầy vẻ do dự, tựa như đang suy nghĩ về một sự tình gì đó.Bạn đang đọc truyện tại

Ba trăm năm sau, trong một gian đại điện của Thanh Nguyên Cung, một nữ tử mặc áo trắng, dung mạo xinh đẹp, đang cung kính nói gì đó với Hàn Lập ngồi ngay ngắn bên trên.

Cuối cùng nàng hơi khom người xuống, bàn tay cuốn một cái, lấy ra một vòng tay trữ vật mờ mịt hơi nước, hai tay dâng lên trao cho Hàn Lập.

"Bạch Quả Nhi, ngươi làm tốt lắm. Không ngờ lần này ngươi ra ngoài du lịch chẳng những tu luyện Hàn Phách thần thông tới cảnh giới như thế, còn tìm được nhiều Hạo Âm Thạch như vậy, chuyện này thật sự rất không dễ dàng." Hàn Lập dùng thần niệm đảo qua vòng tay trữ vật trong tay một chút, lại quan sát môn hạ đệ tử trước mắt, trên mặt lộ ra một chút vui vẻ hiếm thấy.

------oOo------

Chương 2442: Trở lại Nhân giới

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đệ tử cũng là lần này lúc đi du lịch tại Tây Xuyên chi địa ở đại lục Lôi Đình, phát hiện một mỏ Huyền Ngọc ẩn giấu cực sâu, trong lúc vô ý mới phát hiện được nhiều Hạo Âm Thạch ở chỗ trung tâm của nó như vậy." Bạch Quả Nhi lập tức cung kính trả lời.

"Thì ra là thế, nhưng nếu không phải ngươi tu luyện Hàn Phách thần thông tới cảnh giới như thế, chỉ sợ cũng không cách nào cảm ứng được những Hạo Âm Thạch này. Lần này xem như ngươi lập nhiều đại công rồi, đi xuống trước đi. Lát nữa hiển nhiên ta sẽ trọng thưởng xứng đáng." Hàn Lập gật đầu, sau đó thần sắc ôn hòa phân phó.

"Vâng, vậy đệ tử xin cáo lui trước." Lúc này Bạch Quả Nhi nhu thuận thi lễ lần nữa, sau đó liền thối lui ra khỏi đại điện.

Hàn Lập chờ thân ảnh xinh đẹp của Bạch Quả Nhi biến mất sau cửa điện, trên mặt mới hiện lên vẻ đăm chiêu.

Hạo Âm Hàn Phách Sơn trong Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn rút cuộc đã có thể luyện chế.

Bây giờ cũng chỉ còn lại tài liệu để luyện chế tòa Bắc Cực Nguyên Sơn cuối cùng là không có tin tức gì. Nhưng đối với điều này, thực sự hắn cũng không quá lo lắng.

Năm đó ở Trụy Ma Cốc tại Nhân giới, hắn đã từng tận mắt thấy số lượng Bắc Cực Nguyên Quang kinh người, nghĩ tới hẳn là tại nơi đó có thể dễ dàng tìm được số lượng Bắc Cực Nguyên Tinh cần thiết.

Tuy nhiên với tu vi cảnh giới hiện tại của hắn, bản thể đương nhiên không thể nào trực tiếp hạ giới được. Nếu không sẽ không thể nào chịu đựng nổi lực bài xích kinh khủng của giao diện, cũng chỉ có thể vận dụng Tinh Bàn chuyên môn phá giới, cộng thêm một cái giá không nhỏ, mới có thể để một đám phân hồn phá giới trở lại Nhân giới mà thôi.

Hắn một mực bồi dưỡng một đám phân hồn đặc thù trong Nguyên Hồn Đăng, lần này rút cuộc cũng có thể phái đi làm một việc trọng dụng rồi.

Hàn Lập vừa nghĩ đến việc có thể trở lại Nhân giới, Thất Huyền Môn, Hoàng Phong Cốc, Lạc Vân Tông, một đám tên gọi tông môn lập tức hiện lên trong đầu, đồng thời hình dáng cha mẹ, tiểu muội, Lệ Phi Vũ, Đại Diễn Thần Quân lại càng hiện lên rõ ràng hơn, cả tâm trí hắn trong lúc này đều triệt để lâm vào hồi ức.truyện lấy tại tại t.r.u.y.

Mấy tháng sau, một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền ra từ trong một gian mật thất của Thanh Nguyên Cung, trong một cái đỉnh đỏ thắm cực lớn trong mật thất, một ngọn núi nhỏ óng ánh, màu trắng như tuyết thấp thoáng hiện ra bên trong vô số ngọn lửa màu bạc lượn lờ.

Ngọn núi nhỏ kia vừa mới ra khỏi đỉnh lô, lập tức đón gió lớn lên, mặt ngoài của nó có các loại phù văn màu trắng như ẩn như hiện, một cỗ hàn khí trắng xoá từ phía trên cuồn cuộn tuôn ra.

"Rút cuộc đã luyện thành Hạo Âm Hàn Phách Sơn, lúc này chỉ còn lại duy nhất tòa Bắc Cực Nguyên Sơn a." Hàn Lập đang ngồi xếp bằng ở một góc mật thất, nhìn ngọn núi nhỏ óng ánh trước mắt, hai mắt khẽ nhíu lại.

Một năm sau, Nhân giới, trên một con đường nhỏ bí ẩn ở biên giới giữa Đại Tấn và Man tộc, mấy tên nam tử tướng mạo hung ác, đang vây quanh một đống lửa nướng một con thú nhỏ không biết tên, đồng thời cũng to nhỏ nói gì đó.

Mấy người này tuy quần áo cũ nátnguồn truyện: t r u y ệ n y y, nhưng bên người đều mang theo đoản đao, trường thương, … các loại binh khí, trên bề mặt của chúng còn đọng lại vài vết máu.

Phía xa xa bên cạnh đống lửa còn một gã nam tử vóc người gầy yếu đang nằm ngang trên mặt đất.

Nam tử này thoạt nhìn chỉ khoảng hai mươi, hai mốt tuổi, sắc mặt tái nhợt dị thường, hai mắt nhắm nghiền, mặc một bộ nho bào màu lam, toàn thân bị dây thừng trói chặt, cái miệng há ra đang bị một thanh gỗ hai đầu vót nhọn chèn chặt lại, hơn nữa còn có một dòng máu đen nhỏ không ngừng chảy ra, bộ dáng như sắp chết vậy.

Vài tên đại hán kia lại coi như không thấy, vừa ăn thịt, vừa cao hứng bừng bừng nói chuyện với nhau.

Không biết bao lâu sau, một tên nam tử tóc tai bù xù trong đó, đột nhiên nói với những người khác một câu:

"Tên nghèo kiết xác hủ lậu kia chắc cũng tắt thở rồi, ai qua xem một chút đi. Hắc hắc, chỉ là một thư sinh nghèo trói gà không chặt mà cũng dám quản nhàn sự của mấy người chúng ta. Thật đúng là không biết sống chết."

"Ta đi nhìn qua hắn một cái. Tên nghèo kiết xác này hơn nửa ngày không nhúc nhích lấy một lần, hẳn cũng sắp chết rồi. Nếu hắn còn không chết, ta sẽ bồi thêm cho một đao, tự tay tiễn hắn đi Hoàng Tuyền." Một gã nam tử khác dáng người rất nhỏ gầy, liếc xéo về phía nam tử đang bị trói chặt, mặt mũi tràn đầy sát khí nói.

"Tùy ngươi, nhưng cũng nên giải quyết gọn gàng một chút. Ngày mai chúng ta cũng nên ly khai khu vực này, đến một nơi khác tiếp tục tiêu dao. Gần đây thế giới tu đạo đại loạn, ngay cả cấp bậc như ta cũng không thể tiếp tục lăn lộn nữa." Nam tử tóc tai bù xù kia, không có ý kiến gì, nói.

Nam tử gầy nhỏ cười cười với vẻ cực kỳ dữ tợn, sau đó cầm lên một thanh đơn đao, đúng là đi về phía nam tử mặc áo lam.

Hắn tung ra một cước.

Một tiếng trầm đục vang lên!

Nam tử áo lam bị đá bay ra xa vài thước, mặt hướng lên trời, nhưng toàn thân vẫn bất động, máu đen nơi khóe miệng có vài phần ngưng đọng lại.

Nam tử nhìn như gầy yếu này, không ngờ khí lực lại không nhỏ chút nào.

"Vậy mà lại chết thật à! Phì, coi như vận khí ngươi cũng tốt, nếu không còn phải chịu đựng thêm một đao của bổn đại gia." Nam tử gầy nhỏ thấy vậy, nhổ một cục đàm xuống mặt đất, sau đó liền nhấc đao, xoay người đi về bên cạnh đống lửa ngồi xuống.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một cỗ tà phông xám xịt từ xa xa cuốn tới, bên trong chợt hiện lên hỏa diễm, một tiếng cười quái dị trầm thấp truyền ra:

"Hay a, không thể tưởng được nơi hoang vu này vậy mà cũng có thể gặp được con mồi tốt như thế. Hấp thu âm hồn của các ngươi, bảo vật kia của ta cuối cùng cũng có thể tế luyện thành công."

"Không xong rồi, là tên yêu đạo gây xôn xao khu vực chung quanh, mọi người chạy mau!" Nam tử tóc dài nghe xong lời nói kia, sắc mặt đại biến, lập tức quát to một tiếng, sau đó đứng bật dậy, binh khí cạnh người cũng không kịp lấy, vội vàng chọn một phương hướng chạy đi như điên.

Mấy tên khác thấy vậy, mặt cắt không còn chút máu giải tán ngay lập tức, điên cuồng chạy đi.

Trong nháy mắt, xung quanh đống lửa chỉ còn lại một mình nam tử mặc áo lam bất động nằm đó.

"Cạc cạc …"

Tiếng cười quái dị không ngừng vang lên trong cơn gió xám xịt kia, nó quay tít một vòng, đột nhiên từ trong đó bắn ra mấy luồng khí đen đuổi theo các phương hướng khác nhau.

Sau một lát, từng tiếng kêu thảm thiết thê lương trước sau truyền đến từ các hướng kia.

Theo đó tiếng cười quái dị âm hiểm liền dừng lại, tất cả các luồng khí đen kia đột nhiên quay về chỗ không trung bên trên ngọn lửa, chúng quay tròn một vòng rồi tụ lại, tại tầng trời thấp hiện ra một gã đạo sĩ mặc đạo bào màu đen.Bạn đang đọc truyện tại

Đạo sĩ kia có một đôi mắt tam giác nhỏ, hai hàng lông mày dài hẹp, gây cho người ta một cảm giác âm hiểm vạn phần, giờ phút này tay hắn đang nâng một tinh cầu màu xám trắng, mặt mũi tràn đầy vẻ cao hứng.

"Không tệ, không tệ! Tinh hồn mấy tên kia không ngờ lại ẩn chứa sát khí nồng đậm như thế, xem ra người chết tại trong tay bọn chúng cũng không ít, dùng để tế luyện bảo vật kia của ta đúng là không thể tốt hơn rồi. Ồ, bên cạnh vẫn còn một người nữa, dường như hồn phách còn chưa tán đi, vậy thì cũng thu luôn đi."truyện dc copy tại tại t.r.u.y.ệ.n.y.y Đạo sĩ áo đen vốn đang hoa chân múa tay vui sướng một phen, ánh mắt quét qua mặt đất một lần nữa, trên mặt lộ vẻ bất ngờ, nhưng ngay sau đó liền rung rung tinh cầu trong tay về hướng nam tử đang nằm dưới đất.

‘Phốc’ một tiếng, một luồng khí đen từ mặt trên tinh cầu cuốn ra, bay thẳng về phía nam tử kia.

"Oanh …"

Trong nháy mắt khi luồng khí đen vừa mới tiếp xúc với nho sinh áo lam, bỗng nhiên nó lại không có chút dấu hiệu nào vỡ tan ra, sóng khí cuồn cuộn thổi ra khiến bản thân đạo sĩ cũng phải liên tục lùi lại phía sau.

"VẦ nào đạo hữu nào lén lén lút lút, sao không hiện thân gặp mặt." Đạo sĩ áo đen thấy thế, trong nội tâm cả kinh quát to một tiếng, sau đó vội phóng ra mấy trương Phù lục, thoáng một cái liền hóa thành mấy tầng sáng màu sắc khác nhau bảo hộ hắn vào trong, đồng thời mặt mũi mang theo vẻ cực kỳ cẩn thận bắt đầu dò xét bốn phía.

"Nhìn ngươi một thân tà khí, chắc hẳn tu luyện một loại công pháp Ma Đạo cấp thấp nhất a." Một giọng nói nam tử nhàn nhạt từ bên cạnh truyền ra.

"Ai?"

Đạo sĩ áo đen bị dọa nhảy lên, vội vàng quay đầu nhìn về phía phát ra thanh âm, nhưng vừa nhìn đã không nhịn được trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy tên nho sinh áo lam kia vốn đang nằm trên mặt đất, chẳng biết đã ngồi dậy từ lúc nào, chẳng những dây thừng trên người và cây gỗ trong miệng không thấy đâu nữa, mà còn dùng một loại ánh mắt mơ hồ nhìn hắn.

"Các hạ là ai, đến đây vì bần đạo sao?" Đạo sĩ áo đen kinh nghi, trong đầu xuất hiện vô số ý nghĩ, hết sức cẩn thận hỏi.

"Vì ngươi mà đến sao? Ha ha, ngươi cũng quá xem trọng mình rồi, chỉ sợ toàn bộ Nhân giới này cũng không có ai đủ tư cách khiến ta làm như thế đấy." Ánh mắt nam tử áo lam quét qua xung quanh một vòng, sau đó lại liếc về phía đạo sĩ, trên mặt hiện ra vẻ trào phúng nói.

"Cái gì? Nhân Giới? Ngươi là …"

"Được rồi, có cái gì để nói với một tên tiểu bối Ma đạo như ngươi đây, ta cũng có thể lập tức biết nơi này là nơi nào của Nhân giới mà." Ánh mắt nho sinh áo lam lạnh lẽo.nguồn truyện: t r u y ệ n y y Trực tiếp cắt ngang câu nói của đạo sĩ áo đen, hắn há miệng ra, một sợi tơ màu xanh lập tức bắn ra.

Tiếng xé gió "xuy xuy" vang lên!

Mấy tầng sáng hộ thân bên ngoài người đạo sĩ áo đen lúc này vỡ vụn ra, trên trán hắn xuất hiện thêm một cái lỗ máu, không kịp phát ra tiếng nào, trực tiếp xoay người ngã xuống đất.

Nho sinh áo lam nhẹ nhàng nhấc tay lên.

"Vèo" một tiếng, thi thể đạo sĩ áo đen lăng không bay đến rồi lơ lửng bên cạnh.

Ánh sáng màu lam trong mắt nho sinh lóe lên, một sợi tơ óng ánh từ giữa hai đầu lông mày mơ hồ bắn ra, chớp một cái đã chui vào trong đầu đạo sĩ.

Kết quả chỉ một lát sau, nho sinh nhẹ buông tay, cứ mặc cho thi thể đạo sĩ rơi xuống mặt đất.

"Đại Tấn nội loạn! Chính tà đại chiến! Có chút thú vị! Không ngờ lúc này trở lại Nhân giới, vậy mà lại trở nên hỗn loạn như thế. Nhưng những điều này cũng không có quan hệ nhiều lắm với ta! Đáng tiếc tu vi kẻ này mới chỉ là Trúc Cơ, sự tình biết được không nhiều lắm, cũng không biết tình hình Thiên Nam bên kia như thế nào!”

Nho sinh áo lam như đang suy nghĩ điều gì, sau khi thì thào vài tiếng mới không chút hoang mang đứng dậy.

Hắn đương nhiên là Hàn Lập trở về Nhân giới, tuy rằng đám phân hồn này mang theo không nhiều pháp lực cho lắm, chỉ xấp xỉ Nguyên Anh đỉnh phong, nhưng đối với Nhân giới mà nói, gần như đã là loại tồn tại vô địch rồi.

Hàn Lập quan sát trên dưới thân người, quần áo đầy bụi bặm, sau đó lại đưa tay sờ soạng gương mặt một chút bỗng nhướng mày lên.

Đột nhiên hai tay của hắn bấm niệm pháp quyết, một tầng ánh sáng màu xanh hiện ra bao trọn thân hình, sau một thoáng mơ hồ, một gã thanh niên mang vẻ mặt bình thường, mặc áo bào xanh xuất hiện ở chỗ cũ.

Hàn Lập sau khi thi triển bí thuật, rất dễ dàng biến ảo thân thể thành hình dáng của mình, sau đó hắn giậm chân một cái liền hóa thành một đạo cầu vồng phá không rời đi.

Bên ngoài một tòa đại thành nào đó ở Đại Tấn, mấy trăm vạn binh sĩ đang dọc theo từng cái thang mây cao ngất giống như những con kiến, dốc sức liều mạng bò lên phía trên tường thành.

Mà ở trên tường thành, binh sĩ thủ thành cũng đang dốc sức liều mạng dùng cung tên điên cuồng bắn xuống phía dưới, hơn nữa càng có hàng dãy trường thương liều mạng đâm về phía những binh sĩ công thành đang bò lên tường thành.

Trong lúc nhất thời, máu chảy thành sông, sát khí ngút trời.

------oOo------

Chương 2443: Nhân giới đa dạng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tại một chỗ cao mấy ngàn trượng trên bầu trời, mấy trăm tên tu sĩ "chính tà" đang chia thành hai phe liều mạng chém giết.

Sát khí cuồn cuộn cả một vùng, vô số quỷ ảnh trùng điệp biến ảo hiện ra, một phe bày ra vài tòa pháp trận loại nhỏ, các loại pháp khí bảo vật, âm thanh điện quang lôi hỏa gầm rú rung trời.

Mà người có cảnh giới cao nhất trong những tu sĩ này cũng chỉ là hai tên tu sĩ Kết Đan, còn lại đa số đều có tu vi Trúc Cơ.

"Quả nhiên Đại Tấn đại loạn có quan hệ rất lớn với việc những tông môn thế lực này nhúng tay vào. Nhưng bất kể là bên phe nào chiến thắng,nguồn truyện: t r u y ệ n y y e rằng Hoàng tộc Đại Tấn cũng đều có khả năng thay đổi dòng họ." Hàn Lập đứng trên một đám mây trắng rất cao trên bầu trời đánh giá cuộc đại chiến phía dưới, lại có chút cảm khái thở dài nói.

Mọi chuyện xảy ra ở Đại Tấn năm đó lại hiện ra trong tâm trí hắn rõ mồn một giống như vừa diễn ra ngày hôm qua, nhưng trên thực tế đã trôi qua mấy ngàn năm, chưa cần nói những người cũ năm xưa còn hay mất, chỉ sợ là ngay cả những tông môn ngày xưa mà hắn biết cũng có nhiều khả năng đã biến mất.

Hiện tại cái gọi là thủ đoạn tranh đấu của đám tu sĩ " chính tà " bên dưới đương nhiên càng không xứng để Hàn Lập quan tâm.

Hắn chỉ dừng lại gần đó trong chốc lát rồi lập tức một tay bấm niệm pháp quyết, tiếp tục lặng yên biến mất vào trong những đám mây trắng.

******

Tại một nơi cấm địa bị thiết hạ cấm chế trùng điệp ở phía nam Đại Tấn, nhiều đội tu sĩ mặc quần áo của nhiều tông môn khác nhau đang tuần tra một cách rất nghiêm chỉnh ở chân một ngọn núi lớn, cao vút mây xanh.

Khắp cấm địa cũng đã được bố trí cấm chế cấm không vô cùng lợi hại, ngoại trừ cảnh giới cao nhất Nguyên Anh lão tổ là có thể bay, những vệ sĩ này thật sự không hề lo lắng có người trực tiếp tiến vào trong ngọn núi lớn từ trên không trung.

Năm xưa, tuy rằng ngọn núi lớn này đã từng gây ra biến động cực kỳ to lớn, thậm chí có không ít tu sĩ cao giai vì vậy mà ngã xuống, kết quả khiến cho mấy đại tông môn hiệp lực tiến hành phong ấn, cử người trông giữ. Nhưng từ mấy ngàn năm trước đến nay, những bảo vật còn sót lại bên trong cũng đã sớm bị đào móc không còn, căn bản không còn cái gì đáng giá để cho những tồn tại cao giai chú ý.Bạn đang đọc truyện tại

Cho nên những tên tu sĩ thủ vệ của những tông môn này nhìn như vô cùng chăm chú, nhưng thực tế đều là giả dối, hoàn toàn là làm qua loa cho có lệ mà thôi.

Dưới tình hình như vậy, thình lình xuất hiện một đạo hư ảnh mờ mờ, không xem những cấm chế trùng điệp và nhiều đội thủ vệ vào đâu, chợt lóe lên một cái đã đi vào trong ngọn núi đen.

Sau nửa canh giờ, Hàn Lập hiện ra trên bầu trời cách đỉnh ngọn núi lớn hơn trăm trượng, sau đó cúi đầu, thần niệm khẽ quét về phía ngọn núi bên dưới.

Đối với lực thần niệm khổng lồ của hắn thì kể cả khi núi này được bảo hộ trong rất nhiều tầng cấm chế cũng không thể ngăn cản được chút nào, trong nháy mắt hắn đã nhìn thấu toàn bộ mọi ngóc ngách của ngọn núi lớn.

Sau khi Hàn Lập nhìn thấy một vài nơi quen thuộc như thực như ảo, trên mặt hắn hiện ra một chút phức tạp.

"Nếu như Côn Ngô Sơn đã cảnh còn người mất, vậy thì ngươi cũng không cần hiện hữu nơi đây làm gì, ta tiễn ngươi quay về trong hư vô vậy."

Sau khi Hàn Lập thì thào một câu, bỗng nhiên thân hình nhoáng lên, hóa thành một đạo cầu vồng phóng lên trời.

Một lát sau, đỉnh ngọn núi lớn bỗng rung động kịch liệt, một bàn tay khổng lồ màu xanh dài gần ngàn trượng xuyên qua hư không hiện ra, hung hăng vỗ xuống.

Một tiếng nổ khiến cho đất rung núi chuyển vang lên, lập tức kích thích vô số quầng sáng cấm chế, từng vòng không gian dao động mãnh liệt nhộn nhạo xuất hiện.

Cả ngọn núi lớn mơ hồ một cái đã biến mất không thấy đâu nữa, tại chỗ cũ chỉ còn lưu lại một cái hố to sâu vô cùng.

Một màn này đương nhiên bị tất cả những tu sĩ tuần tra ở xung quanh đó nhìn tận mắt, mỗi người không nhịn được trợn mắt há hốc mồm, nghi ngờ bản thân mình đang nằm mơ.

Sau đó không lâu, một vài lão quái Nguyên Anh kỳ bị việc này kinh động, cũng gấp gáp chạy tới.

Nhưng sau khi bọn hắn tra xét một phen, ngoại trừ phát hiện xung quanh đó còn lưu lại chút dấu vết của lực lượng không gian ra thì không thể tìm được tung tích của Côn Ngô Sơn đâu nữa. Bọn hắn cũng chỉ có thể ôm một bụng đầy nghi hoặc mà hậm hực rời đi.

Về sau, việc này đã trở thành một trong mười truyền thuyết lớn nhất không thể tưởng tượng nổi ở Đại Tấn, một đoạn thời gian sau đó, Côn Ngô Sơn đã trở thành đề tài đàm luận của vô số tu sĩ.

Nhưng theo thời gian trôi qua, những tin đồn có liên quan cũng ngày một ít đi, sau vạn năm thì chỉ có thể tìm thấy sự việc liên quan đến Côn Ngô Sơn trên một vài điển tịch, thông qua vài chữ miêu tả đại khái lại mà thôi.

******

Loạn Tinh Hải, thánh địa Thiên Tinh Thành, lúc này đang nhốn nháo, náo nhiệt vô cùng, vô số thuyền lớn nhỏ như con kiến đang đi về phía hòn đảo lớn này.

Ở trong thành, tu sĩ Trúc Cơ, Kết Đan xuất hiện nhiều vô số kể, ngẫu nhiên còn có thể thấy một hai Lão tổ Nguyên Anh kỳ ngồi xe bay ngang trên không bên trong thành, thẳng đến đỉnh cao nhất của Tinh Cung.

Hôm nay chính là sinh nhật ngàn năm một lần của 'Lăng lão tổ', người đứng đầu Tinh Cung, tất cả các thế lực lớn nhỏ trong Tinh Hải đã bắt đầu chuẩn bị đại lễ của mình từ mười mấy năm trước rồi. Bọn họ chỉ cầu mong có thể làm cho vị Lăng lão tổ này vui vẻ, như vậy thì thế lực của bọn họ mới có thể tiếp tục được Tinh Cung che chở bình yên.

Đến trưa, trong đại điện Tinh Cung đã có khoảng mười mấy tên tu sĩ Nguyên Anh tụ tập, trên mặt tất cả đều hiện lên vẻ cung kính nhìn một nữ tử nhìn như còn trẻ, mặc cung trang màu trắng đang ngồi trên ghế chủ vị.

Nàng này mặt như Bạch Ngọc, trời sinh xinh đẹp dị thường, nhưng khi đôi mắt đẹp lấp lóe tinh quang đảo qua chỗ nào thì những lão tổ Nguyên Anh ở chỗ đấy vội vàng cúi đầu xuống, biểu lộ vẻ vô cùng cung kính.

Với tư cách là tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ duy nhất trong Loạn Tinh Hải, hơn nữa bởi vì một nguyên nhân thần bí không ai biết nào đó, thọ nguyên của nàng vậy mà lại có thể đột phá giới hạn của tu sĩ Nhân giới, vẫn còn sống đến tận hôm nay, vị Lăng cung chủ này hoàn toàn có tư cách khinh thường toàn bộ chúng tu sĩ.Bạn đang đọc truyện tại

"Thời gian cũng đến rồi, bắt đầu làm lễ đi." Trong lúc một vài thị nữ đem một ít linh quả, linh trà đưa đến trước mặt tất cả những tu sĩ Nguyên Anh kia, vị Lăng cung chủ này thản nhiên nói.

Bên dưới lập tức có người ‘dạ’ một tiếng rồi tiếp tục sai bảo

xuống.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài đại điện chợt có một giọng nói của nam tử thản nhiên truyền đến.

"Ha ha, xem ra Hàn mỗ tới đúng lúc. Bạn cũ từ phương xa tới, thiết nghĩ Lăng tiên tử sẽ không tiếc mời ta một chén rượu a." Vừa dứt lời, một bóng người ngoài cửa điện nhoáng lên, hiện ra một nam tử mặc áo bào xanh có khuôn mặt bình thường đang mỉm cười đi tới.

Thần niệm của những tu sĩ Nguyên Anh có mặt ở đây đảo qua, vậy mà lại không thể phát hiện trên thân người này có chút dao động linh lực nào, hoàn toàn giống như một phàm nhân.

"Ngươi là... Không có khả năng, làm sao ngươi còn có thể ở trong giới này được?" Thần sắc 'Lăng cung chủ' vốn đang hờ hững, sau khi nghe được giọng nói của nam tử, bỗng nhiên nét mặt hiện lên chút kinh nghi, đến khi thấy rõ khuôn mặt người mặc áo bào xanh đang đi vào đại điện, lập tức giật mình sửng sốt, giọng nói cũng có chút run run.

"Không có gì, chỉ là có chút sự tình quấn thân, ta mới không thể không hạ giới một chuyến. Nhưng thật đáng mừng là sau nhiều năm không gặp, tiên tử đã thực sự tiến giai đến cảnh giới Hoá Thần rồi." Nam tử áo bào xanh dĩ nhiên là Hàn Lập, khẽ mỉm cười nhìn Lăng Ngọc Linh nói.

"Tất cả mọi người đều lui xuống, ta muốn một mình hàn huyên cùng vị lão hữu này đôi chút." Sắc mặt Lăng Ngọc Linh sau khi thay đổi liên tục vài lần, đột nhiên lạnh lùng ra lệnh.

Những tu sĩ Nguyên Anh đang ngồi trong điện mặc dù không hiểu đang xảy ra chuyện gì, cũng mơ hồ không rõ lai lịch của Hàn Lập ra sao, nhưng sau khi được nghe lời này cũng không dám chống lại, chỉ có thể nhao nhao đứng dậy cáo từ lui xuống.

Trong nháy mắt, toàn bộ đại điện chỉ còn lại có hai người Hàn Lập và Lăng Ngọc Linh.

"Hàn đạo hữu, ngươi thật sự là quay trở về từ Linh giới?" Chờ mọi người vừa đi khỏi, Lăng Ngọc Linh lập tức thi pháp kích phát cấm chế nào đó trong đại điện, cách ly toàn bộ nội điện với bên ngoài, sau đó mới ngồi xuống ghế của mình, cực kỳ vui mừng hỏi.

"Đúng là ta đã hạ giới, nhưng việc này nói ra rất dài dòng, sau này hai người chúng ta có thể chậm rãi nói sau. Sau nhiều năm rời khỏi Nhân giới, ta cũng có một số chuyện cần hỏi thăm vị chủ nhân Tinh Cung như ngươi một chút đấy." Hàn Lập cười cười, không chút hoang mang nói.

"Hàn huynh yên tâm, tuy rằng những năm gần đây ta không hay ra ngoài Loạn Tinh Hải, nhưng sự việc xảy ra ở những nơi khác tại Nhân giới vẫn nắm rõ như lòng bàn tay.truyện lấy tại tại t.r.u.y.ệ.n.y.y Có việc gì Hàn huynh cứ hỏi là được." Sau khi Lăng Ngọc Linh phục hồi lại tinh thần từ trong khiếp sợ, thần sắc trở nên phức tạp nói.

"Nếu như vậy thì đương nhiên là chuyện tốt nhất rồi. Lần này ta một đường hạ giới, ngoài Lăng đạo hữu ra, những người khác mà ta quen biết khi xưa cũng không tìm thấy ai nữa. Chuyện mà ta muốn biết cũng không nhiều lắm, phần lớn là có liên quan đến người xưa mà thôi." Thần sắc Hàn Lập cũng lộ ra đôi nét cảm khái.

Thời gian sau đó, vị chủ nhân Tinh Cung này và Hàn Lập ở trong đại điện hàn huyên hơn nửa ngày.

Đến khi cấm chế bao phủ đại điện vang lên một tiếng rồi tự động tan biến thì một đạo cầu vồng chói mắt phóng ra, từ trong đó truyền ra một câu nói chậm rãi.nguồn truyện: t r u y ệ n y y

"Lăng đạo hữu, hi vọng còn có ngày gặp lại ở Linh giới."

Tiếp đó độn quang chợt lóe, đạo cầu vồng kia đã hoàn toàn tan biến trong hư không.

Trong đại điện, Lăng Ngọc Linh vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế, trong tay đang cầm một cái ngọc giản, trên mặt mơ hồ có một chút cực kỳ hưng phấn.

Cùng lúc đó, Hàn Lập đã rời xa Thiên Tinh Thành ngoài vạn dặm, đang ở trong tầng sáng màu xanh yên lặng cân nhắc những chuyện mà Lăng Ngọc Linh vừa nói với hắn.

Năm đó, sau khi hắn và Nam Cung Uyển để lại hải đảo kia ở Loạn Tinh Hải, nó đã nhanh chóng trở thành đại bản doanh của một thế lực không nhỏ của Tinh Hải. Người cầm đầu thế lực đó không ngờ là một trong những đệ tử của hắn năm đó, Điền Cầm Nhi, vài tên hậu nhân khác cũng có tu vi Kết Đan hậu kỳ và Nguyên Anh sơ kỳ,cũng miễn cưỡng xem như là đồ tôn (*) của hắn rồi. Hơn nữa một người trong đó lại đang ở trong đám tu sĩ Nguyên Anh tới chúc mừng Lăng Ngọc Linh kia.

(*) đồ tôn: học trò của học trò.

Chẳng qua Hàn Lập biết rõ, những ‘đồ tôn’ trên danh nghĩa này dưới sự chiếu cố tận tình của Lăng Ngọc Linh, phát triển vô cùng thuận lợi, không gặp vấn đề gì, cho nên cũng không cao hứng có ý định gặp bọn chúng.

Mà bản thân Điền Cầm Nhi, từ hơn hai ngàn năm trước, vì đột phá tới cảnh giới Hoá Thần, đã cưỡng ép độ kiếp không thành mà biến thành tro tàn, cũng may là trước đó đã an bài đôi chút, thần hồn cũng không hoàn toàn tan biến, có lẽ còn có chút ít cơ hội luân hồi chuyển thế.

Về phần Thạch Kiên, một tên đệ tử khác, kẻ kế thừa chức giáo chủ Thiên Trúc Giáo, lúc tu vi đang là Nguyên Anh kỳ đã đồng quy vu tận với một gã cường địch mà ngã xuống. Tuy nhiên hắn lại thu được vài tên đệ tử có tư chất không kém, không những không đoạn tuyệt truyền thừa đạo thống của Đại Diễn Thần Quân năm đó,ngược lại những năm này ngày càng trở nên hưng thịnh.

Lại nói Hoàng Phong Cốc và Lạc Vân Tông, hai tông môn này có quan hệ rất sâu xa với hắn, sau khi trải qua hơn mấy ngàn năm cũng có sự phát triển kinh người.

Năm đó vốn là Hoàng Phong Cốc đã ở trong tình trạng rất khó khăn, thế nhưng sau mấy ngàn năm chuyển biến, liên tiếp thu nhận một vài tên đệ tử Thiên tài, phần lớn đều trở thành tu sĩ Nguyên Anh, vì vậy nên Hoàng Phong Cốc một lần nữa quật khởi, chẳng những thanh thế hơn xa khi trước mà còn trở thành một đại tông môn không nhỏ ở Thiên Nam.

Bên cạnh đó, Lạc Vân Tông bởi được Hàn Lập chiếu cố rất nhiều, sau khi hắn phi thăng, Trưởng lão Nguyên Anh kỳ xuất hiện không ngừng, luôn luôn là một thế lực mạnh hùng bá sơn mạch Vân Mộng, xem như chính thức uy chấn một phương.

Cổ Kiếm Môn, Bách Xảo Viện, những tông môn ở sơn mạch Vân Mộng năm đó, trải qua những năm sau này, cũng đã bị một vài tông môn mới xuất hiện thay thế vị trí.

Lúc Hàn Lập nghe được những tin tức này, mặc dù biết rõ Lăng Ngọc Linh sẽ không lừa gạt mình,nhưng hắn cũng sửng sốt một hồi, cuối cùng cũng chỉ biết cười khổ mà thôi.

------oOo------

Chương 2444: Bắc Cực Nguyên Tinh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nửa năm sau, Thiên Nam, Việt Quốc, Kính Châu, bên cạnh một chỗ phế tích hiếm có người biết tới, một nam tử mặc áo bào xanh đang đứng ở cuối một con đường nhỏ, nhìn một đoạn tường đá không trọn vẹn trước mắt, trầm tư không nhúc nhích.

Mảnh phế tích này hiển nhiên không biết đã tồn tại ở chỗ này bao lâu rồi, chẳng những khắp nơi toàn là cỏ hoang bụi cỏ cao cỡ nửa người, mà còn một ít gạch đá tường đổ bám đầy từng tầng rêu xanh đen.

Mà trước mặt người áo xanh ngẫu nhiên lộ ra một bộ phận tường đá màu xám trắng, bên trên có khắc một chữ phù điêu không trọn vẹn - “Hàn”.

Không biết bao lâu sau, trên con đường nhỏ phía sau người mặc áo bào xanh truyền đến tiếng bước chân, một lát sau, một cặp vợ chồng dắt tay một đứa bé trai cười cười nói nói từ chỗ quẹo đi tới.

Tuổi tác đôi vợ chồng này cũng không phải quá lớn, chỉ khoảng ba mươi tuổi, người chồng có làn da ngăm đen, tay chân vừa thô vừa to, người vợ có phần khá xinh đẹp, nhưng lại có khuôn mặt đỏ ửng.

Mặt mũi cả hai người đều tràn đầy vẻ gian nan vất vả, giỏ trúc trong tay cầm theo một ít hương nến. Chỉ có điều hai người này nhìn qua thì trông như một đôi vợ chồng nông thôn bình thường, nhưng khi vừa nhìn thấy phía trước có người, nhất thời đều sững sờ trong chốc láttruyện lấy tại tại t.r.u.y.ệ.n.y.y.

Ngược lại đứa bé trai tầm bảy tám tuổi kia, nhìn qua dị thường đáng yêu, trong đôi mắt đen nhánh mơ hồ có thể thấy được vài phần linh động, đồng thời dùng ánh mắt tò mò đánh giá người xa lạ trước mắt.

"Vị... vị công tử này, xin hỏi ngươi là..." Sau khi tên nam tử kia thoáng chần chờ một chút, cuối cùng vẫn mang theo vợ con mình đi tới, có vài phần lắp bắp hỏi.

Mặc dù chỉ nhìn thấy bóng lưng người trước mắt, nhưng hắn cũng nhận rõ được người kia là người có học vấn và địa vị, đương nhiên khiến cho nam tử rất hiếm khi ra khỏi nông thôn như hắn có vài phần kính sợ.

"Không có gì, ta họ Hàn, hôm nay tới nơi này bái tế một chút từ đường Hàn gia năm đó mà thôi." Người mặc áo bào xanh sau khi trả lời hờ hững một câu, rút cuộc cũng quay người lại, khuôn mặt rất bình thường, nhưng giữa lông mày lại mơ hồ có ba phần cảm giác tương tự với nam tử trong đôi vợ chồng đứng phía sau.

"Công tử cũng là họ Hàn, xem ra là một chi nhánh tộc nhân năm đó của Hàn gia lưu chuyển bên ngoài. Ta nghe tổ gia gia đã từng nói hơn ngàn năm trước, Hàn gia cũng có một thời kỳ hưng thịnh, có không ít tộc nhân lưu lạc bên ngoài, rất nhiều năm trước vẫn còn có người đến đây bái tế. Chẳng qua những năm gần đây, rất ít nhìn thấy những người của chi nhánh Hàn gia khác đến bái tế." Nam tử ba mươi mấy tuổi nghe xong lời này, cũng không cảm thấy quá mức giật mình, trên mặt lộ ra vài phần vui mừng nói.

"Đúng vậy, qua nhiều năm nhiều đời luân chuyển, chỉ sợ những tộc nhân chi nhánh này đã quên mất nơi khởi nguyên của Hàn gia rồi, sao còn có thể đến đây bái tế gì được nữa. Ngược lại chi các ngươi làm tốt lắm, vậy mà có thể cam tâm tình nguyện canh giữ ở nơi đây một mực không rời." Người mặc áo bào xanh có vài phần tán dương với đôi vợ chồng nói.nguồn truyện: t r u y ệ n y y

"Ha ha, nghe tổ gia gia nói, những vị cùng thế hệ của người cũng không phải là không có ý định rời khỏi nơi đây, nhưng thật sự không thể bỏ được địa phương Hàn gia từng hưng thịnh năm đó. Hơn nữa nghe nói tổ tiên Hàn gia chúng ta năm đó có một vị Thần Tiên, nếu chẳng may chi chúng ta cũng rời đi, vạn nhất lúc tổ tiên Thần Tiên quay về, chỉ sợ cũng thực sự không tìm thấy những hậu nhân như chúng ta, lúc đó mới bỏ qua ý nghĩ này đấy." Nam tử họ Hàn nghe vậy, chất phác nói.

"Tổ tiên Thần Tiên, ha ha, ta cũng đã được nghe nói qua đồn đại này, nhưng đây là sự việc vài ngàn năm trước rồi, chỉ sợ căn bản không có cách nào cho là thật được." Người mặc áo bào xanh không có ý kiến gì, nói.

"Điều này ta cũng không rõ, nhưng các trưởng bối cũng nói như vậy đó. Ngoài ra ở thời điểm đại tế, tổ gia gia đã từng lấy ra vỏ kiếm của Thần kiếm, nghe nói là do tổ tiên Thần Tiên lưu lại, nếu như vậy có lẽ cũng có vài phần có thể tin tưởng." Nam tử họ Hàn nhếch miệng cười cười nói.

"Vỏ kiếm của Thần Kiếm?" Hai hàng lông mày người mặc áo bào xanh khẽ nhướng lên, thần sắc có vài phần kinh ngạc.

"Đúng vậy. Nghe các trưởng bối nói, năm đó Thần Kiếm này luôn luôn được treo bên trong tổ từ, đã từng cứu Hàn gia chúng ta khỏi mấy lần tai họa diệt tộc. Đáng tiếc về sau có một lần sử dụng, kiếm này liền biến thành vô số kim quang biến mất, chỉ để lại vỏ kiếm này vẫn tồn tại đến hậu thế, nhưng không còn có bất kể hiệu quả thần kỳ nào nữa, vẫn luôn luôn được một chi chúng ta cất giữ.Bạn đang đọc truyện tại Cũng bởi nguyên do không có Thần kiếm, năm đó Hàn gia sau một lần đại nạn khác mới nhanh chóng suy sụp xuống, những tộc nhân còn lại mới không thể không đường ai nấy đi, ly tán khắp nơi." Nam tử họ Hàn chẳng biết tại sao cảm thấy người trước mắt cực kỳ thân cận, không phát hiện ra mình đã nói ra tất cả mọi chuyện.

"Ra là vậy, tất cả điều này ta cũng không rõ lắm. Nhưng một tộc hưng hưng suy suy cũng là chuyện bình thường, bất kể là ai cũng không cách nào tránh được. Đây là con trai của ngươi sao, nhìn rất thông minh, tên gọi là gì?" Người mặc áo bào xanh nghe vậy liền than nhẹ một tiếng, nhưng nhanh chóng rời ánh mắt sang đứa bé trai bên cạnh đôi vợ chồng, nghe như tùy ý hỏi một câu.

"Ha ha, đây là đứa con thứ ba của ta, tên Hàn Minh. Tới đây, nhanh nhanh dập đầu bái kiến tộc thúc!" Nam tử họ Hàn nghe đối phương khen ngợi, trong lòng hết sức cao hứng, lập tức kéo thằng bé phía sau ra, nói.

Mà đứa bé trai kia tuy tuổi còn nhỏ, nhưng lại không sợ hãi chút nào, thực sự lập tức quỳ xuống dập đầu hai cái ‘bang bang’ trước mặt người mặc áo bào xanh, sau khi kêu một tiếng "Tộc thúc", mới đứng lên một lần nữa.

"Tốt, đúng là một thằng bé thật tốt. Nếu như ngươi đã gặp được ta, cũng coi như có duyên với nhau. Như vậy đi, ta có một vật cho ngươi, nếu ngươi thực là người có phúc, nói không chừng sẽ có một phen đại cơ duyên đang chờ, nếu không có thì nó cũng có thể bảo vệ ngươi sống lâu trăm tuổi." Người mặc áo bào xanh liếc thấy trong người bé trai cũng có linh căn, tuy chỉ là một loại linh căn bình thường, nhưng cũng để cho nội tâm hắn khẽ động, nói ra những lời vừa rồi.

Sau đó hắn lật tay một cái, trong tay lập tức xuất hiện thêm một khối ngọc bài óng ánh, sau khi hắn đánh vào trong đó một đạo pháp quyết liền lấy ra một sợi dây màu đỏ từ trong không trung, hơi khom người trực tiếp treo lên cổ đứa bé trai.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Ngọc bài này vốn đang phát ra ánh sáng màu trắng cực kỳ chói mắt, sau đó nhoáng lên một cái, kể cả sợi dây đỏ ở cổ đứa bé trai, lại cùng lúc biến mất không thấy đâu nữa.

Vợ chồng nam tử họ Hàn thấy vậy đương nhiên là cực kỳ kinh ngạc, sau đó lập tức ngẩng đầu lên, trước mắt là mảnh phế tích trống không, làm gì còn bất kỳ người nào nữa.

"Mẹ ơi, chẳng lẽ gặp ma ban ngày sao?!"

Không riêng nam tử họ Hàn đang trợn mắt há hốc mồm, nữ tử bên cạnh cũng bị dọa cho kêu toáng lên.

Vài ngày sau, chuyện Hàn gia Hàn Hắc Tử ban ngày gặp ma, thoáng truyền ra mấy sơn thôn nhỏ xung quanh, khiến cho mấy phụ nữ lắm chuyện trong thôn có thêm một chủ đề rất tốt, hơn nữa còn một mực kéo dài tới mấy tháng sau, cuối cùng mới không còn ai nhắc tới.

Chỉ là ai cũng không biết, đứa bé trai tên Hàn Minh này, mấy tháng sau trong lúc vô tình mở ra bí mật trong ngọc bài, sau đó đột nhiên rời nhà trốn đi, cũng tại mấy năm sau nhờ ngọc bài này trực tiếp bái nhập làm đệ tử một vị Trưởng lão Nguyên Anh kỳ của Lạc Vân Tông, cuối cùng trở thành một tên Đại tu sĩ tiếng tăm lừng lẫy, theo đó Hàn gia cũng lần nữa thịnh vượng lên.

******

Mấy ngàn năm qua, bởi vì các loại linh dược, linh vật đã bị ngắt sạch, vẻ náo nhiệt bên ngoài Trụy Ma Cốc đã trở nên trống trải dị thường, lúc này không còn ai nguyện ý mạo hiểm tiến nhập vào trong nữa.

Nhưng hôm nay, một bóng người màu xanh lại bỏ qua một ít kỳ hiểm và các loại cấm chế còn sót lại, một đường đi thẳng vào trong.

Sau cả buổi, một tiếng nổ kinh thiên động địa đột nhiên vang lên trong Trụy Ma Cốc, khiến cho mặt đất phụ cận khẽ rung lên, tiếp theo một đạo cầu vồng chói mắt xuyên thủng bầu trời phá không bay ra, sau mấy cái chớp động liền biến mất trên chín tầng mây, vô tung vô ảnh.

Động tĩnh lớn như vậy đương nhiên nhanh chóng kinh động đến mấy tiểu tông môn chiếm giữ vùng xung quanh, chúng lập tức phái môn hạ đệ tử đến đây xem xét.

Kết quả những người này khi vừa đến đại điểm sự việc phát sinh trong sơn cốc, tất cả đều lắp bắp kinh hãi.

Chỉ thấy một ngọn núi vốn dĩ ngăn trở trong ngoài cốc đột nhiên biến mất không thấy tung tích, mà ở chỗ cũ còn lưu lại một cái hố cực lớn, sâu vô cùng, bên trong mơ hồ còn có một vài tia ánh sáng màu trắng bạc thoát ra ngoài.truyện lấy tại tại t.r.u.y.ệ.n.y.y

"Bắc Cực Nguyên Quang!"

Tu sĩ tông môn có chút kiến thức rộng rãi, liền nghẹn ngào hô lên lai lịch những tia sáng trắng bạc này, lúc này không ít người vừa sợ vừa mừng, vội vàng mạo hiểm tiến vào khu vực bên dưới, tất cả đều muốn thu thập một ít Bắc Cực Nguyên Tinh.

Nhưng đáng tiếc, mặc dù những người này đã tìm tòi mấy trăm lượt, cũng chỉ tìm được hơn mười khối Bắc Cực Nguyên Tinh mà thôi. Vì thế những tu sĩ tông môn này còn xảy ra một cuộc xung đột không nhỏ.

Bóng người màu xanh làm ra chuyện này, dĩ nhiên là Hàn Lập vừa từ Kính Châu Việt Quốc chạy tới rồi.

Hắn dùng đại thần thông lôi ra tất cả Bắc Cực Nguyên Tinh giấu dưới mặt đất Trụy Ma Cốc, giờ đây đã không còn bất cứ điều gì ở Nhân giới có thể giữ chân hắn lại nữa rồi,Bạn đang đọc truyện tại lúc này hắn đang tùy ý tìm một sơn động bí mật ở xung quanh, bắt đầu bố trí một tòa pháp trận dị thường phức tạp.

Lần này quay lại Linh giới, bởi vì muốn mang theo Bắc Cực Nguyên Tinh lấy được vượt giới quay về, cho nên độ khó so với lúc hạ giới thậm chí còn lớn hơn một bậc, cho nên không thể không mượn chút lực lượng của pháp trận.

Mấy canh giờ sau, pháp trận cuối cùng đã được bố trí xong xuôi.

Lúc này Hàn Lập đang ngồi xếp bằng ở trung tâm pháp trận, hai tay bấm niệm pháp quyết, một khối pháp bảo hình mâm tròn cực lớn năm màu hóa thành một mặt trăng tròn từ kia trong người hắn bay rất nhanh ra ngoài.

Cả tòa pháp trận cũng ‘ông ông’ cộng hưởng không thôi, từng mảng linh quang từ trong pháp trận cuồn cuộn tuôn ra, bao phủ triệt để thân hình Hàn Lập vào trongnguồn truyện: t r u y ệ n y y.

Sau mấy nhịp thở, một tiếng nổ mạnh vang lên trong sơn cốc, một cột sáng màu trắng sữa vô cùng thô to phóng lên trời, trực tiếp xuyên thủng hơn vạn trượng không trung, mới lóe lên biến mất không thấy đâu nữa.

Cùng lúc đó, vốn dĩ là Hàn Lập đang ngồi xếp bằng trong trận pháp, ánh sáng màu xanh trên người sau một hồi lượn lờ, thoáng một cái đã khôi phục trở lại về hình dáng nho sinh áo lam, đồng thời thân hình mềm nhũn, cứ như vậy ngã vào trong pháp trận, không còn chút sức sống nào nữa.

Linh Giới, Vô Nhai Hải, trong mật thất Thanh Nguyên Cung, Hàn Lập một mực bế quan bỗng nhiên mở hai mắt ra, trên mặt bồ đoàn bỗng dưng xuất hiện thêm một cái vòng tay trữ vật màu vàng nhạt.

Hàn Lập nhìn vật ấy, trên mặt cũng lộ ra thần sắc hài lòng.

Đã có những Bắc Cực Nguyên Tinh này, Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn hắn luôn luôn tha thiết ước mơ cuối cùng cũng có thể luyện chế được rồi, hơn nữa còn có viên Chân Hồn Đan kia, tin tưởng cho dù kia hiện tại độ phi thăng chi kiếp kia, cũng có khả năng thành công nhất định.

Đương nhiên để chắc chắn đạt được mục đích, trước tiên chính hắn vẫn cần tu luyện thành công tầng thứ ba Luyện Thần Thuật, cộng thêm mượn lực lượng của Quảng Linh Đạo Thể luyện thành Ngũ Tàng Đoán Nguyên Công cùng mấy môn công pháp Tiên Giới.

Nếu thực sự như thế, hắn lại càng nắm chắc tỷ lệ không nhỏ phi thăng Tiên Giới.

Hàn Lập yên lặng suy nghĩ, trong lòng khó nén nổi một chút hưng phấn.

------oOo------

Chương 2445: Phi Thăng Chi Kiếp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thời gian tám ngàn năm, đối với một phàm nhân chính là thọ nguyên kinh khủng vô cùng mong muốn nhưng không thể đạt được, còn đối với những Thượng Cổ Chân Linh bất động ngủ say hơn ngàn năm kia chỉ là vài lần nghỉ ngơi mà thôi, mà đối với một giới mà nói, lại càng chỉ là một cái nháy mắt.nguồn truyện: t r u y ệ n y y

Một ngày tám ngàn năm sau, trong từng thành thị lớn nhỏ của Nhân tộc đã hoàn toàn trở thành thế lực số một trên đại lục Phong Nguyên, vô số người bình thường từ chỗ ở bay vọt ra, tụ tập thành nhóm tại một vài quảng trường, trà lâu, mặt mũi tất cả đều cực kỳ hưng phấn, đang nhao nhao nghị luận điều gì đó.

Trên từng con đường lớn nhỏ, càng có thể thấy được không ít lực sĩ vũ trang hạng nặng đang đi tới đi lui, trên không trung cũng thỉnh thoảng thấy được nhiều đội tu sĩ đang qua lại tuần tra.

Trong vài tòa thành khổng lồ, cứ điểm quan trọng trong khu vực Nhân tộc chiếm hữu, tất cả các loại cấm chế đều được mở ra, cùng với đó là từng tòa pháp khí phi hành cực lớn bay lên trời, phía trên là từng đoàn giáp sĩ, tất cả đều như đang lâm đại địch, cảnh giác tất cả dị động bên ngoài thành.

Trên đỉnh một ngọn núi lớn cách một tòa đại thành nào đó hơn mấy vạn dặm, ba gã Đại Thừa Dị tộc, quần áo và trang sức khác nhau đang ngồi xếp bằng trên một khối đá lớn quay mặt vào nhau.

Một đại hán há to miệng uống rượu, trên người khoác một bộ da thú năm màu dữ tợn, một thiếu niên áo trắng tay nâng quyển sách, sắc mặt tái nhợt dị thường, cùng với một lão giả áo xanh hai mắt nhắm nghiền, trên mặt đầy nếp nhăn.

"Bích Thiên Quân, tính toán thời gian, xem ra đã đến lúc đó rồi." Không biết bao lâu sau, đại hán dữ tợn bỗng nhiên mở miệng hỏi.

"Muốn độ kiếp phi thăng, đương nhiên phải chọn lúc giữa trưa, khi mà dương khí nồng đậm nhất. Người nọ nếu như được xưng là cường giả đệ nhất Linh giới, sao có thể không biết chút kiến thức bình thường như thế được. Đạo hữu chỉ cần kiên nhẫn chờ thêm một chút nữa là được." Hai mắt lão giả áo xanh cuối cùng cũng mở ra, thản nhiên nói.

"Điều này cũng đúng, với khoảng cách gần như thế này, nếu phi thăng Thiên Kiếp thật sự phủ xuống, chúng ta sao có thể không cảm ứng được chút nào. Tuy nhiên không ngờ trải qua nhiều năm như vậy, rút cuộc lại có người dám độ kiếp phi thăng, bản Thiên Quân vẫn không nhịn được có vài phần kích động." Đại hán dữ tợn vừa sờ tóc ngắn màu lam trên đầu, vừa nhếch miệng cười cười nói.

"Lần trước Linh giới có người phi thăng Tiên Giới thành công đã là chuyện từ bao giờ rồi, ta nhớ không rõ lắm, chỉ cảm giác đó là chuyện tình cực kỳ lâu trước kia. Tuy nhiên vị Hàn Thiên Tôn Nhân tộc này, có thể tạo nên tên tuổi trong thời gian ngắn như vậy, hơn nữa còn không có chút ý tứ giữ bí mật chuyện mình độ kiếp, thực sự là có đại khí phách. Những người độ kiếp trước đây, không ai không lén lén lút lút, rất sợ bị người thứ hai biết rõ." Thiếu niên áo trắng kia cũng hạ quyển sách trong tay xuống, có vài phần cảm khái nói.

"Những năm gần đây, một vài khuôn mặt cũ trong chúng ta đã không thấy nữa, xem ra bọn họ đã len lén tiến hành độ kiếp. Tuy nhiên chúng ta lại không có bất kỳ cảm ứng nào cả, xem ra những lão hữu này đều độ kiếp thất bại, đã không còn tồn tại nữa rồi." Lão giả vẫn không nhanh không chậm nói.

"Những lão gia hỏa chúng ta bình thường đều dốc sức liều mạng áp chế pháp lực, chỉ sợ Thiên Kiếp tìm đến, mà vị Hàn Thiên Tôn này lại dám chủ động độ kiếp phi thăng khi thời gian tiến vào Đại Thừa chưa đủ vạn năm. Hắc hắc, những cái khác tạm chưa nói đến, chỉ riêng phần đảm lượng này, bổn tọa đã thập phần bội phục rồi. Đúng rồi, Bích đạo hữu, nghe nói ngươi đã từng bái kiến vị Hàn Thiên Tôn này vào vài ngàn năm trước kia đúng không, người này rút cuộc là người như thế nào?" Đại hán dữ tợn cười hắc hắc hỏi lại.

"Đúng thế, mấy năm nay ta một mực bế quan không ra, đích xác là chưa từng gặp qua vị Hàn đạo hữu này." Thiếu niên áo trắng nghe vậy, cũng lộ ra vẻ mặt hứng thú.

"Năm đó đích xác ta đã từng gặp mặt Hàn đạo hữu trong một cái thịnh hội nào đó, nhưng không cách nào dùng ngôn ngữ để có thể hình dung được người đó." Lão ông nhướng mày, chần chờ một chút mới trả lời.

"Vậy tu vi thần thông của hắn rút cuộc như thế nào, với năng lực của Bích đạo hữu, chắc chắn có thể cảm ứng được một chút a." Thiếu niên áo trắng mỉm cười.

"Nếu chỉ hỏi về thực lực, ta chỉ có thể nói là rất mạnh, hết sức mạnh mẽ. Mặc dù lão phu không trực tiếp ra tay thử, nhưng tin tưởng coi như ba bốn người như ta cộng lại, cũng tuyệt không phải đối thủ của người kia." Cơ thịt trên mặt lão giả thoáng co quắp một hồi, mới chậm rãi trả lời.

"Cái gì? Bích Thiên Quân chẳng lẽ đang nói giỡn sao! Ba bốn ngươi cũng không phải đối thủ của hắn? Ba người chúng ta tương giao cũng coi như không ngắn, thần thông của ngươi như thế nào, hai người bọn ta còn có thể không biết sao?" Thiếu niên áo trắng vốn đang hơi giật mình, nhưng lập tức lắc đầu quầy quậy.

Đại hán dữ tợn bên cạnh, cũng mang vẻ mặt không tin nhìn sang.

"Với loại chuyện thế này, sao ta có thể nói đùa với hai vị đạo hữu. Hai vị chỉ cần vừa thấy người kia, sẽ ngay lập tức hiểu rõ lời nói của lão phu tuyệt không có nửa phần giả dối. Những thứ khác không nói, vị Hàn Thiên Tôn này chỉ dùng một ánh mắt đã có thể làm cho ta có một cảm giác kinh hồn bạt vía. Nếu không phải Thần Niệm lực của đối phương gấp mấy lần ta trở lên, sao chuyện đó có thể xảy ra được." Lão giả cười khổ trả lời.

Thiếu niên áo trắng và đại hán dữ tợn nghe vậy, không khỏi quay mặt nhìn nhau.

"Được rồi, thực lực vị Hàn đạo hữu này càng mạnh, hy vọng vượt qua phi thăng chi kiếp cũng càng lớn. Nếu thật sự có thể độ kiếp thành công, trong nháy mắt lúc phi thăng, trong thông đạo từ Tiên Giới sẽ tản mát ra một chút chấn động Tiên Giới,Bạn đang đọc truyện tại toàn bộ cường giả của giao diện đều có thể cảm ứng được. Nếu như có thể tìm hiểu một ít lực lượng pháp tắc từ đó, cũng sẽ có lợi ích không nhỏ. Đương nhiên chúng ta ở gần thế này, tin tưởng sẽ có thể tìm hiểu dễ dàng hơn một chút." Đại hán dữ tợn thở dài một hơi, sau đó mới một lần nữa khôi phục trấn định nói.

"Ha ha, đúng thế, nếu không chúng ta cần gì phải lặn lội vạn dặm tới đây chứ." Thiếu niên áo trắng cũng cười rộ lên.

Vì vậy sau khi ba người nói với nhau vài câu nữa, lại lần nữa yên tĩnh chờ đợi.

Một màn tương tự như vậy cũng phát sinh ở vài chỗ bí ẩn bên ngoài tòa thành khổng lồ.

Trong lúc bất tri bất giác, khu vực phụ cận Nhân tộc đã tụ tập số lượng Đại Thừa Linh giới kinh người, trong đó có không ít lão quái vật Dị tộc vẫn một mực bế quan nhiều năm không ra, lúc này phải dốc sức liều mạng áp chế pháp lực mới dám ra ngoài.

Nhân tộc, Vô Nhai Hải, trên một mảnh đá ngầm tại một hoang đảo nào đó sát biên giới, một nam một nữ đang sóng vai đứng vững.

Nữ mặc một bộ trang phục màu trắng, dung nhan kiều diễm, rõ ràng là Băng Phách tiên tử, nam là một đại hán khí độ bất phàm, mắt hổ râu quai nón, mặc một bộ cẩm y.nguồn truyện: t r u y ệ n y y

"Hồ Tuấn đạo hữu, lần này Hàn huynh độ kiếp nắm chắc không nhỏ, chúng ta quan sát gần như thế, nghĩ đến chỗ tốt lấy được chắc chắn không nhỏ. Lát nữa nhất định phải cẩn thận quan sát mới được." Băng Phách tiên tử quay đầu về phía nam tử mặc cẩm y, nói.

"Điều này là đương nhiên, Hàn Thiên Tôn thần thông quảng đại, tiểu đệ năm đó nếu không phải nhận được nhiều loại Linh Đan từ Thanh Nguyên Cung, chỉ sợ cũng không có ngày bước vào cảnh giới Đại Thừa." Đại hán mặc cẩm y có vài phần cung kính trả lời, đây đúng là một gã Đại Thừa tên 'Hồ Tuấn' vừa mới xuất hiện trong vạn năm nay của Nhân tộc.

Mà vị Đại Thừa Nhân tộc Mạc Giản Ly ngày xưa, cuối cùng cũng ngã xuống trong lần Đại Thiên Kiếp mấy trăm ngàn năm một lần.

Một chỗ trên hoang đảo, có hơn mười nam nữ tu vi cao thấp khác nhau đứng phía trước một chiếc thuyền lớn đen kịt, trong đó có ba nữ tử tuyệt sắc mang phong thái khác nhau, thần sắc ngưng trọng nhìn ra xa, chỗ trung tâm của hoang đảo.

Đúng là ba nữ tử Nam Cung Uyển, Nguyên Dao, Ngân Nguyệt.

Không lâu sau khi phân hồn Hàn Lập từ hạ giới phản hồi Linh giới, Nguyên Dao đã mang theo Nghiên Lệ quay trở về Nhân tộc, cũng ở trong một Thiên Điện nào đó trên Nguyên Hợp Đảo, từ đó về sau không rời khỏi đảo nửa bước.

Về phần Ngân Nguyệt sau khi vứt bỏ hậu hoạn của Vong Tình quyết, hơn mười năm trước rút cuộc cũng tiến giai Đại Thừa kỳ.

Phía sau ba nữ tử một đoạn, Băng Phượng và Khí Linh Tử, Hải Đại Thiếu, Bạch Quả Nhi, một đám môn hạ đệ tử đứng đó.

Thời gian mấy ngàn năm đủ để cho tất cả những đệ tử này của Hàn Lập đều lần lượt tiến vào cảnh giới Hợp Thể, về phần bọn chúng có thể tiến vào Đại Thừa kỳ hay không, điều này lại còn xem tạo hóa sau này của chính bọn chúng ra sao nữa.

Băng Phượng và Nam Cung Uyển, Nguyên Dao, trải qua nhiều năm tu luyện như vậy, vẫn kẹt tại bình cảnh, còn kém một bước để tiến giai lên cảnh giới Đại Thừa, nhưng tin tưởng với thân thể của Băng Phượng, về sau tỷ lệ tiến giai Đại Thừa lớn hơn xa so với những người khác.nguồn truyện: t r u y ệ n y y

Những người này đều là người thân nhất của Hàn Lập, mặc dù rất tin tưởng Hàn Lập, nhưng lúc này gặp phải phi thăng Thiên Kiếp trong truyền thuyết, bất giác tất cả đều lộ vẻ lo lắng.

Hơn vạn dặm trên bầu trời, một thiếu nữ chân trần mặc áo đen đang đứng trên đầu một con quái điểu đen sì, ánh mắt phức tạp nhìn về phía hoang đảo.

Bên cạnh là một phu nhân mặc cung trang màu tím, nàng ta có vài phần bất đắc dĩ nhìn thiếu nữ, một lát sau mới nói:

"Đại Nhi, nếu như ngươi thật muốn cáo từ Hàn tiền bối, cần gì phải dừng lại ở nơi đây, trực tiếp đến tận nơi không phải tốt sao, cũng tránh khỏi về sau lưu lại khúc mắc trong lòng."

"Không cần. Hàn đại ca những năm gần đây luôn luôn đối đãi với ta như muội muội, bên kia đã có Nam Cung tỷ tỷ, ta cần gì lại phải đi quấn quýt si mê,Bạn đang đọc truyện tại chỉ cần ở đây lẳng lặng nhìn người kia phi thăng là được rồi." Thiếu nữ áo đen lại hết sức bình tĩnh nói.

Phu nhân mặc cung trang màu tím nghe vậy, chỉ có thể than nhẹ một tiếng rồi không nói thêm gì nữa.

Tại một chỗ ở trung tâm hoang đảo đã sớm bố trí một pháp trận cực lớn, Hàn Lập và Giải Đạo Nhân, Hỏa Tu Tử, Ma Quang đang đứng chung một chỗ, tất cả đều ngẩng đầu, nhìn lên trời cao.

Giờ phút này, trên không trung hoang đảo, một đám mây năm màu hầu như bao phủ toàn bộ hòn đảo đang được vô số linh khí cuồn cuộn hội tụ, từ từ hình thành, tuy tốc độ rất chậm, nhưng dùng mắt thường cũng có thể thấy được nó đang lớn dần lên.

"Xem ra sau một lát nữa, Hàn đạo hữu không cách nào áp chế phi thăng chi kiếp được rồi. Tin tưởng với thực lực của đạo hữu, vượt qua kiếp nạn này là chuyện rất dễ dàng." Ma Quang hạ thấp đầu xuống, sau đó liền cười khẽ nhìn Hàn Lập nói.

"Ma Quang huynh nói đùa rồi, không biết bao nhiêu cường giả Đại Thừa đã vẫn lạc dưới phi thăng Thiên kiếp, tại hạ sao dám có chút coi thường đây." Hàn Lập cũng hơi cúi đầu, sau đó thản nhiên nói.

"Hắc hắc, nếu đổi lại là một kẻ hạ giới khác khoác lác, Hỏa Tu Tử ta còn có thể tin tưởng vài phần đấy, nhưng từ khi ngươi tu thành tầng thứ ba Luyện Thần Thuật cùng Ngũ Tàng Đoán Nguyên Công kia, chỉ sợ Chân Tiên bình thường cũng không cách nào so sánh với thực lực của ngươi bây giờ. Nếu hiện tại gặp lại Mã Lương lúc trước,nguồn truyện: t r u y ệ n y y dưới tình cảnh pháp lực bị áp chế, tin tưởng chỉ sau mấy chiêu đã bị ngươi chém giết sạch sẽ rồi. Chậc chậc, cái này cũng có chút kỳ quái, rõ ràng tư chất của ngươi không tính là xuất chúng, vậy mà có thể tu luyện những thần thông Tiên Giới tới tình trạng như vậy, đây cũng là lần đầu tiên ta gặp được loại quái thai như thế này đấy." Hỏa Tu Tử một bên cũng chắt lưỡi lấy làm lạ nói.

"Có lẽ ta trời sinh thích hợp tu luyện vài loại công pháp Tiên Giới này a." Hàn Lập cười cười.

"Sau này nếu thực sự chủ nhân đến Tiên giới, cũng đừng quên lời hứa của ta." Giải Đạo Nhân một bên thần sắc đờ đẫn, bỗng nhiên cũng chủ động mở miệng.

"Sau khi ngươi khôi phục trí nhớ trước kia, lại thật sự nhận ta làm chủ, chuyện ta đã đáp ứng ngươi nhất định sẽ làm được." Hàn Lập liếc nhìn Giải Đạo Nhân, sau đó thần sắc có mấy phần nghiêm nghị trả lời.

------oOo------

Chương 2446: Phi thăng Tiên Giới (cuối)

Nguồn: EbookTruyen.Net

"Đây chẳng qua cũng chỉ là một tâm nguyện chưa xong của ta đối với chủ nhân, chờ đến khi chủ nhân thực sự phi thăng xong mới có cơ hội hoàn thành được." Giải Đạo Nhân khẽ gật đầu, rồi cũng không nói thêm điều gì nữa.

Lúc này, đám mây năm màu ở trên không trung càng lúc càng trở nên khổng lồ, một cỗ khí tức không thể giải thích được từ đó phát ra ngưng tụ lại.

"Mấy vị đạo hữu, trước tiên nên tạm tránh đi một chút. Đến lúc ta phải độ kiếp rồi!" Hàn Lập ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, hai mắt nhíu lại nói.

Mấy người Thiên Ngoại Ma Đầu tất nhiên là không có ý kiến gì khác nữa, sau khi hóa thành độn quang đều cùng bay ra bên ngoài hoang đảo.

Cùng lúc đó, tay áo Hàn Lập run lên, một đoàn ánh sang màu vàng kim từ đó bắn ra, bên trong mơ hồ có một tiểu nhân đầu trọc không lông mày màu tím vàng, cũng lập tức lóe lên phá không bay đi.

Kia đúng là đầu Phệ kim Trùng Vương.

Lúc này thần sắc Hàn Lập mới trở nên bình tĩnh, ngồi xuống khoanh chân xếp bằng.

Sau mấy cái chớp động, toàn bộ mấy người Thiên Ngoại Ma Đầu, Hỏa Tu Tử đều xuất hiện trên bầu trời bên ngoài đảo hoang kia, độn quang ầm ầm dừng lại, quay người nhìn về đảo hoang ở phía xa kia.

Chỉ nghe một tiếng nổ mạnh ầm ầm vang lên phía xa xa, ở giữa đám mây năm màu trên bầu trời bỗng hiện ra một cái hắc động khổng lồ, bên trong vang lên từng tiếng gào rít, từ đó tuôn ra một cơn gió màu xám trắng.

Mới xuất hiện thì chỉ là một cơn gió nhẹ mà thôi, nhưng vừa thoát ra khỏi miệng hắc động, lập tức hóa thành một cỗ Thiên Phong ngập trời rít gào “Ông ông'' ầm ầm kéo xuống.

"Thiên Cương Chi Phong xuất hiện rồi, xem ra thiên kiếp phi thăng thực sự đã giáng xuống." Hỏa Tu Tử vừa trông thấy cảnh này, cười hắc hắc nói.

"Mặc dù Cương Phong này cũng lợi hại, nhưng đối với Hàn đạo hữu sớm đã có thủ đoạn ứng phó mà nói, hoàn toàn không đủ để uy hiếp đến hắn." Thiên Ngoại Ma Đầu cũng ung dung nói.

Thiên Ngoại Ma Đầu vừa mới dứt lời, lập tức một chỗ bên trên đảo hoang kia xuất hiện một đóa hoa sen màu xanh to cỡ căn phòng đang mở từng cánh hoa, nhưng trong nháy mắt lập tức đã biến lớn tận vài mẫu, sau khi quay tít một vòng, kiếm quang màu xanh óng ánh từ đó cuồn cuộn tuôn ra, tất cả những thứ phụ cận xung quanh đó đều bị chém nát hết thảy.

Mặc cho Thiên Phong cuồn cuộn, đất đá bay mịt mù trời đất, đóa hoa sen màu xanh ở phía dưới lại không chút sứt mẻ gì hết, vững vàng bảo hộ toàn bộ những gì ở phía dưới nó.

Thiên Cương Chi Phong này liên tục kéo dài trong mấy canh giờ.

Nếu là Đại Thừa bình thường, chỉ bằng vào cơn gió này cũng đủ để cho bọn hắn không ngừng kêu khổ rồi, pháp lực bên trong cơ thể hao hụt đi không ít, căn bản không có khả năng chịu thêm được thiên kiếp khủng khiếp tiếp theo sau đó nữa.

Nhưng đối với Hàn Lập mà nói, một chút pháp lực ấy bất quá cũng chỉ là chín trâu mất sợi lông mà thôi.

Một tiếng trầm đục!

Trong hắc động lóe lên hào quang, cuồng phong đầy trời rốt cục cũng ầm vang một tiếng rồi dừng lại, nhưng ngay sau đó từ bên trong lại tuôn ra một cỗ khí tức cực kỳ nóng bỏng bao phủ cả miệng hắc động, tiếp theo vô số phù văn màu đỏ thẫm từ miệng lỗ hắc động tuôn ra.

Mỗi một phù văn này đều chỉ lớn cỡ bàn tay, mặt ngoài chớp động óng ánh, mơ hồ còn có một tia kim văn như ẩn như hiện.

"Phốc" "Phốc" "Phốc" sau mấy tiếng trầm đục không ngớt, những phù văn phiêu phù phía dưới hắc động này ầm ầm nổ tung hóa thành từng chùm ánh sáng màu đỏ thẫm.

Sau một khắc, từ trên bầu trời xuất hiện cơn mưa dung nham chi chit dày đặc, cơ hồ đem cả nửa bầu trời nhuộm thành một màu đỏ rực.

Dù cho hoang đảo này vô cùng rộng lớn, một chỗ cực xa cách nơi mưa dung nham bao phủ, mọi người đứng ở biên giới đảo vẫn cảm nhận được từng cơn sóng nhiệt mang theo khí tức dung nham vô cùng nóng bỏng, tất cả đều trở nên biến sắc, nhao nhao thả ra các loại pháp bảo phòng ngự bảo vệ toàn thân.

Sau khi Mặc Linh Thánh Thuyền run lên một hồi, một màn bảo hộ màu đen cũng hiện ra bảo hộ tất cả mọi người đang ở trên thuyền trong đó.

Vẻ mặt của mấy người Nam Cung Uyển cũng không khỏi hiện lên một chút lo lắng.

Các nàng đứng ở chỗ này, mới chỉ bị uy năng của cơn mưa dung nham thoáng ảnh hưởng mà đã xuất hiện vẻ không thể chịu nổi. Còn Hàn Lập đứng ở ngay phía dưới đó chẳng phải là gấp trăm ngàn lần như vậy ư.

Càng làm cho các nàng lo lắng chính là, đây bất quá cũng mới chỉ là bắt đầu Thiên kiếp mà thôi!

Bên trong đóa hoa sen màu xanh khổng lồ truyền ra một tiếng thanh minh, một con chim khổng lồ màu bạc từ đó bay ra.

Con chim khổng lồ màu bạc này lúc mới xuất hiện chỉ lớn có vài trượng, nhưng hai cánh đột nhiên dang rộng, không thèm quan tâm đến cơn mưa dung nham ở xung quanh, lông vũ toàn thân cũng biến thành màu vàng kim nhàn nhạt. Sau đó thoáng cái hóa thành một quái vật ngàn trượng khổng lồ, đồng thời một cổ lực lượng kỳ hàn từ trên thân con chim khổng lồ này tuôn ra, thoáng cái biến phương viên ngàn dặm bên trong này hóa thành địa phương băng hà.

Ba ngày ba đêm sau, tất cả những loại hình Thiên Kiếp lần lượt phủ xuống, nhưng toàn bộ đều bị đóa hoa sen màu xanh bên ngoài Hàn Lập thong dong hóa giải từng cái một.

Giờ phút này, cả hoang đảo dưới những ảnh hưởng khủng bố của Thiên Kiếp, đã sớm không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại một tòa quang trận sáng lập lòe đang nâng đỡ đóa hoa sen màu xanh.

Mặt biển xung quanh càng hạ thấp xuống đến mấy trượng, hơn nữa một nửa biến thành mặt băng óng ánh, một nửa thì biến thành một biển dung nham cuồn cuộn.

Ngoại trừ Băng Phách, Ngân Nguyệt và vài tên Đại Thừa, những người khác đều phải lùi lại chỗ xa hơn để chờ đợi.

Sau khi lỗ đen trên bầu trời tán loạn biến mất, từng đoàn từng đoàn lôi điện màu tím bắt đầu ngưng tụ trong đám mây năm màu, Lôi Kiếp đáng sợ nhất trong Thiên Kiếp rút cuộc đã phủ xuống rồi.

Nhưng Hàn Lập đã sớm có chuẩn bị, chỉ thấy hắn giơ một tay lên, một ngọn núi nhỏ màu xám xuyên qua hư không xuất hiện ngay phía trên đóa hoa sen màu xanh, sau đó nó quay tít một vòng liền biến thành một ngọn núi chọc trời cao vạn trượng.

Thanh âm ‘ông ông’ vang lên!

Từng vòng ánh sáng màu xám lập tức từ trong ngọn núi cuốn ra, nhộn nhao lan ra bốn phương tám hướng xung quanh.

Lôi điện màu tím từ không trung đánh xuống, mỗi lần bị một đạo ánh sáng màu xám quét qua sẽ bị thu nhỏ lại một phần.

Bên trong những quầng sáng màu xám này lại ẩn chứa lực lượng pháp tắc nào đó vừa vặn khắc chế Thiên Lôi.

Thậm chí một vài lôi điện màu tím còn chưa đánh xuống, bị hơn mười vòng ánh sáng cùng lúc quét trúng liền biến thành hư vô ngay giữa không trung.

Nhưng những lôi điện còn lại kia, lại bỏ qua ngọn núi khổng lồ màu xám, thân thể như vô hình trực tiếp xuyên thủng ngọn núi đánh xuống.

Hàn Lập thấy cảnh này, hai mắt đột nhiên bộc phát ra lam mang chói lòa, thoáng một phát đứng lên.

Một tiếng hét dài vang vọng chín tầng trời!

Một Thần Ma ba đầu sáu tay cực lớn lóe lên xuất hiện phía trong đóa hoa sen màu xanh, một tay trảo một phát vào hư không, một cây kiếm cực lớn màu xanh lục lăng không xuất hiện phía trước thân người.

Thần Ma chẳng quan tâm đến cây kiếm khổng lồ, ngược lại rống to một tiếng, một màn hào quang màu vàng như thực thể lăng không xuất hiện trên người, đồng thời sáu bàn tay nắm lại thành quyền, hung hăng đấm về phía không trung trên đỉnh đầu.

Sau mấy tiếng nổ kinh thiên động địa liên tiếp, đỉnh đầu Thần Ma lăng không hiện ra một vòng xoáy khổng lồ mờ mờ màu vàng, nó chỉ hơi xoay chuyển một chút, một cỗ lực lượng kinh khủng từ trong đó cuốn ra.

Một vài lôi điện màu tím vàng rơi xuống dưới bị cỗ lực lượng này dẫn dắt, phần lớn đều lóe lên rồi bị hút vào trong đó.

Còn vài đạo lôi điện còn sót lại như cá lọt lưới thì đánh lên trên màn hào quang màu vàng trên người Thần Ma, nhưng cũng chỉ làm cho hắn lắc lư vài cái, không thể phá vỡ được.

Đây chính là một trong những bí thuật Tiên Giới mà Hàn Lập tu luyện - "Nguyên Cương Tráo".

Lôi điện màu tím vàng trên trời đánh xuống trong khoảng thời gian hơn nửa canh giờ, sau đó lôi điện hơi dừng lại một chút, một hư ảnh Lôi Long màu tím vàng thon dài như ẩn như hiện trong đám mây ngũ sắc.

Đúng lúc đó, chúng đồng thời há to cái miệng lớn ra, từng đoàn từng đoàn lôi cầu khổng lồ cỡ gian phòng điên cuồng nện xuống.

"Oanh" một tiếng, màn hào quang trên người Thần Ma ba đầu sáu tay bị hơn mười đạo điện xà tím vàng quấn quanh một hồi, cuối cùng cũng vỡ vụn từng khúc mà tan biến.

Đám mây năm màu cuồn cuộn trên bầu trời khẽ động một cái, sau đó tiếng sấm cũng từ từ nhỏ lại, một khuôn mặt khổng lồ không chút biểu tình từ trong đám mây chậm rãi biến ảo hiện ra.Bạn đang đọc truyện tại

Đằng sau gương mặt khổng lồ, một vòng sáng chói mắt màu tím lóe lên, sau đó một khe hở màu trắng thật dài từ từ mở ra, từ trong đó mơ hồ truyền ra từng hồi phạm âm.

"Cửa Tiên giới "

Hàn Lập biến thành Thần Ma phía dưới, pháp lực trong thể nội đã tiêu hao mất chín phần mười, vừa thấy cảnh này, trong lòng mừng rỡ thầm kêu một tiếng, một tay bấm pháp quyết, lập tức thu nhỏ lại khôi phục hình người. Hắn ngẩng đầu nhìn khe hở màu ngà sữa trong không trung, trên mặt khó nén được vẻ kích động.

Nhưng đúng vào lúc này, gương mặt khổng lồ cơ hồ đã nhạt như không thấy, vậy mà đột nhiên há miệng ra một lần nữa.

Sau một tiếng sét đánh, một đạo lôi điện bảy màu khác biệt một trời một vực với loại lôi điện lúc trước lóe lên đánh xuống, chỉ sau một chút rung động đã quỷ dị xuyên thủng cả ngọn núi khổng lồ lẫn đóa hoa sen màu xanh, rất nhanh đã tới chỗ đỉnh đầu Hàn

Lập.

"Không ổn."

Hàn Lập hết sức hoảng sợ, nhưng hai tay lập tức chụm lại chà xát, giơ lên đỉnh đầu, lôi hỏa màu vàng liên tiếp từ trong tay bắn ra, sau đó thanh kiếm gỗ màu xanh sẫm trong tay run lên một chút rồi lập tức hóa thành một đạo cầu vồng màu xanh sẫm ngút trời bay lên nghênh đón.

Một tiếng nổ mạnh vang khắp bầu trời.

Một vầng sáng diễm lệ hầu như chiếu sáng khắp hải dương xuất hiện trong không trung, nhưng chỉ chợt hiện lên rồi lập tức vỡ vụn trong từng đợt chấn động pháp tắc.

Kiếm quang màu xanh sẫm lóe lên một cái rồi hạ xuống, Hàn Lập cầm trong tay thanh kiếm gỗ màu xanh sẫm loạng choạng ngã ra.

Chẳng qua lúc này sắc mặt hắn đang tái nhợt dị thường, toàn thân cháy đen, thanh kiếm gỗ trong tay cũng bị gãy rời.

Hàn Lập cúi đầu nhìn qua thanh kiếm gỗ không trọn vẹn một chút, sau đó lại ngẩng đầu nhìn lên gương mặt khổng lồ giữa không trung, lúc này nó đã thực sự biến mất không thấy đâu nữa, mới thở dài một hơi, trong lòng hắn giờ phút này mới thực sự thả lỏng.

"Ha ha, chúc mừng Hàn huynh vượt qua Thiên Kiếp, lập tức có thể phi thăng Thiên Giới rồi."

Không gian bên cạnh Hàn Lập chấn động một chút, một cái trận pháp bằng ánh sáng đen sì hiện lên, sau đó Ma Quang, Hỏa Tu Tử, Giải Đạo Nhân, tiểu nhân màu vàng cùng nhau xuất hiện, Ma Quang thấp giọng cười cười nói.

"Đúng vậy, rút cuộc đã vượt qua phi thăng chi kiếp, lập tức có thể trở thành một tên Tiên Nhân chính thức a." Hàn Lập giống như đang tự nói với chính mình, thì thào trả lời.

Ma Quang mỉm cười, đang muốn nói thêm gì nữa, bỗng nhiên khe hở màu ngà sữa trên bầu trời tuôn ra hào quang cực kỳ rực rỡ, một cột sáng màu trắng nhũ cực lớn từ đó phun ra rồi hạ xuống, thoáng một cái đã bao bọc tất cả mấy người Hàn Lập vào trong đó.

Cột sáng quay tít một vòng, lúc này vô số phù văn màu vàng tuôn ra, đồng thời một cỗ pháp tắc chấn động Tiên Giới khiến người ta hít thở không thông tràn ra bốn phương tám hướng, trong nháy mắt đã đảo qua tất cả mọi nơi hẻo lánh của Linh giới.

Những cường giả đã ngoài Đại Thừa đều cảm ứng được cỗ ba động này, toàn bộ đều nhao nhao kinh hỉ, lập tức nhắm mắt tìm hiểu.

Ma Quang, Hỏa Tu Tử, hai người thấy cảnh này cũng đại hỉ liếc nhìn nhau một cái, sau đó một tên thì thân hình nhoáng một cái, hóa thành một đám khí đen chui vào trong thân thể Hàn Lập, một tên thì tay bấm niệm pháp quyết, hóa thành một quả cầu lửa trốn vào trong tay áo Hàn Lập.

Phệ Kim Trùng Vương và Giải Đạo Nhân, một cái là Tiên Khôi Lỗi, một cái là Linh Thú của Hàn Lập, đương nhiên càng không e ngại cột sáng này, sau khi Hàn Lập vẫy tay một cái, cả hai đều hóa thành hai đạo độn quang chui vào Linh Thú Hoàn trên cổ tay Hàn Lập.

Lúc này, phía xa xa trên bầu trời mới có tiếng phá không truyền đến, mơ hồ có thể thấy được hơn mười đạo độn quang từ phía chân trời hiện ra, cũng dùng tốc độ nhanh nhất bay tới chỗ này.

Nhưng đã muộn mất rồi.

Sau khi Hàn Lập mơ hồ trông thấy Nam Cung Uyển mặt mũi tràn đầy vẻ lo nghĩ, dường như sắp khóc trong một đạo độn quang, liền có cảm giác thân hình nhẹ bẫng, lập tức được vô số ánh sáng màu vàng bao bọc, bay dọc theo cột sáng về phía khe hở trên không trung kia.

Khi vừa mới tiến vào trong khe hở, Hàn Lập tức thì cảm thấy toàn thân cứng đờ, đầu hơi gục xuống, cứ như vậy rơi vào hôn mê.

Không biết bao lâu sau, Hàn Lập trong một cỗ khí tức mát lạnh chậm rãi mở mắt ra, trước mắt xuất hiện gương mặt một gã thanh niên anh tuấn dị thường.

Gã thấy hắn tỉnh dậy liền mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng noãn, nói:

"Tại hạ Cao Thăng, hoan nghênh đạo hữu phi thăng tới Bắc Hàn Tiên Vực!"

**

------oOo------

Chương 2447: Ngoại truyện

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tại một nơi nào đó ở cực Tây, có một cánh cửa đá nằm trên ngọn núi đứng sừng sững ở đó không biết bao nhiêu năm.

Đột nhiên!

- Phanh!

Một tiếng nổ vang trời, cánh cửa đá vỡ tung từ trong ra ngoài.

Vụn đá bắn đi tứ phía! Từ bên trong đám bụi vụn đá đó, một người thanh niên mặc trường bào màu xanh, vẻ mặt không lộ bất kỳ sắc thái tình cảm nào bước ra.

Người thanh niên này có làn da ngăm đen, khuôn mặt bình thường. Nhưng đôi mắt có thần dường như đôi mắt ấy có thể nhìn thấu mọi việc, đồng tử (con ngươi) mơ hồ lóe ra lam mang lưu chuyển bất định.

- Đây chính là thánh đường của Thiên Trúc Giáo đã biến mất hàng ngàn năm trước đó sao! Xem ra nơi này đã bị thời gian xói mòn, không còn được như xưa. Chỉ có điều không ngờ được rằng cấm chế bên ngoài lại vẫn còn rất lợi hại. Mặc dù đã mất đi hơn nửa hiệu lực nhưng cũng khiến ta phải tốn nửa ngày trời mới phá giải được.

Người thanh niên dừng lại trước cánh cửa đá đã bị nổ tung, ánh mắt nhìn bốn phía xung quanh quan sát, nhíu mày tự nói vài câu.

Đằng sau cánh cửa đá, rõ ràng là một gian mật thất rộng chừng ba mươi trượng. Ở giữa gian mật thất có một thạch quan (thạch quan bằng đá), phong cách cổ xưa. Xung quanh thạch quan là hơn mười Khôi Lỗi bị tàn phá không còn nguyên vẹn. Ngoài những con Khôi Lỗi không còn nguyên vẹn này ra thì trong mật thất không còn thứ gì khác.

Người thanh niên đứng ở trước cánh cửa trầm ngâm trong chốc lát. Hắn quay lại nhìn thạch quan bên trong mật thất, chậm rãi đi đến bên cạnh những con Khôi Lỗi kia. Với tạo nghệ Khôi Lỗi Thuật của hắn, chỉ liếc qua một cái là biết được những con Khôi Lỗi này không cách nào sửa chữa được. Cho nên hắn cũng không có chú ý nhiều đến những con Khôi Lỗi này.

- Nghe nói đây là nơi ẩn thân cuối cùng của Đại Diễn Thần Quân. Ở đây lại có một cỗ thạch quan, xem ra chuyện này cũng không phải là giả. Không có lửa làm sao có khói.

Người thanh niên thì thào một câu.

Đầu vai người thanh niên hơi di động một chút, thân hình của hắn biến mất không thấy gì nữa.

Sau một khắc, ở gần thạch quan xuất hiện hư ảnh nhàn nhạt. Thân hình người thanh niên lại xuất hiện.

Tay áo vung lên!

- Phốc!

Một cỗ kình phong thuận theo cái vung tay đó quét sạch những bụi bặm bám trên thạch quan. Tro bụi được quét sạch, trên nắp thạch quan xuất hiện những hoa văn chằng chịt.

Người thanh niên dò xét những hoa văn này trong chốc lát, lại yên lặng tính toán một hồi. Lùi về phía sau nửa bước, hai tay hắn giơ lên trước ngực, mười ngón tay nhanh chóng vận chuyển pháp quyết.

Trong chốc lát, đủ loại màu sắc hoa văn từ mười ngón tay của người thanh niên bay ra, cũng hóa thành những linh quang chui vào bên trong thạch quan.

- Ông ông!

Âm thanh vang lên.

Hoa văn trên nắp thạch quan tỏa sáng hào quang. Tầng tầng tia sáng bắn lên khoảng không phía trên thạch quan, đồng thời đẩy những linh quang kia ra khỏi thạch quan.

Người thanh niên thấy vậy liền nhíu mày. Hai tay lại tiếp tục huy động, một bàn tay đưa về phía vỗ xuống. Đồng thời người thanh niên mỉm cười nói:

- Chỉ là một vật chết mà cũng muốn ngăn cản ta sao?

Vừa dứt lời, không gian liền chấn động. Một cự chưởng màu xanh cao lớn gần trượng xuất hiện phía trên thạch quan, hung hăng vỗ xuống một cái.

- Oàng!

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Những tia sáng toát ra từ hoa văn trên nắp thạch quan bị cự chưởng mạnh mẽ đánh tan. Thậm chí nắp thạch quan cũng bị ảnh hưởng, những vết nứt bắt đầu xuất hiện. Chỉ trong nháy mắt, nắp thạch quan vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ.

Nắp thạch quan đã vỡ, những gì ở bên trong thạch quan cũng hiện ra trước mắt.

Người thanh niên tập trung tư tưởng suy nghĩ, đồng thời ánh mắt cũng nhìn vào trong thạch quan. Hắn bất chợt giật mình.

Trong thạch quan, ngoại trừ một Khôi Lỗi hình người màu xanh, có vóc dáng không khác gì một người trưởng thành ra thì không có bất kỳ thứ gì khác.

- Đây là....

Người thanh niên nhíu mày, đánh ra một chưởng.

- Vèo!

Khôi Lỗi hình người màu xanh trong thạch quan bất giác bay lên tiến đến gần người thanh niên.

Hắn cẩn thận kiểm tra Khôi Lỗi hình người màu xanh này.

Sau một lúc lâu, người thanh niên khẽ vung tay đẩy Khôi Lỗi hình người này vào bên trong thạch quan. Vẻ mặt lộ sự thất vọng rõ rệt. Hắn lẩm bẩm nói:

- Chỉ là hào nhoáng bên ngoài, căn bản không có tác dụng gì. Xem ra nơi này cũng không phải là nơi Đại Diễn Thần Quân tạo hóa. Chẳng nhẽ chuyến đi này của ta tay không mà về sao.

Nói xong những lời này. Người thanh niên quay người lại. Hắn muốn theo đường cũ rời khỏi mật thất. Nhưng ánh mắt của hắn vô tình nhìn về phía một con Khôi Lỗi cũ nát nằm ở một góc khuất. Nội tâm khẽ động, hắn cải biến chủ ý, đi qua đó kiểm tra.

Đại Diễn Thần Quân uy chấn Cực Tây hơn trăm năm, Khôi Lỗi Thuật cũng là thủ đoạn mà hắn am hiểu nhất.

Khôi Lỗi ở đây tuy không thể nào sử dụng được nữa nhưng bộ dáng con Khôi Lỗi nằm ở góc khuất kia lại bất đồng. Người thanh niên cảm giác được hắn có thể tìm được niềm vui ngoài ý muốn từ con Khôi Lỗi này.

Cánh tay vung lên, hơn mười con Khôi Lỗi xung quanh thạch quan bị thu vào trong Trữ Vật Thủ Trạc.

Thân hình người thanh niên chợt biến mất rồi lại xuất hiện bên cạnh con Khôi Lỗi cũ nát nằm trong góc khuất. Đây là một con Khôi Lỗi Cự Viên, khi nhìn thấy con Khôi Lỗi này, sắc mặt người thanh niên kinh biến!

Con Khôi Lỗi Cự Viên này vốn nằm im bất động ở đó, đột nhiên từ trong miệng bắn ra một mũi tên bảy màu. Bắn thẳng tới mi tâm của người thanh niên.

Hắn cả kinh, nhưng không hề bối rối. Cánh tay không nhanh không chậm vung lên, một tiểu thuẫn màu đen xuất hiện trước mặt.

- Phốc!

Mũi tên bảy màu giống như không tồn tại xuyên qua tiểu thuẫn màu đen chui vào bên trong mi tâm người thanh niên.

Người thanh niên loạng choạng lùi về phía sau vài bước mới có thể ổn định thân hình. Vẻ mặt hắn lúc này vô cùng kinh sợ, không còn bảo trì được sự trấn định như trước nữa.

- Hắc hắc! Tiểu tử! Ngươi đã dính phải Thất Tình Quyết của bản Thần Quân, còn không mau thành thật quy thuận ta. Nếu không, ngươi sẽ biết được cảm giác thế nào là sống không bằng chết!

Bên tai người thanh niên truyền đến một giọng nói tinh tế.

- Thất Tình Quyết!

Người thanh niên vừa nghe xong những lời này, trong lòng không khỏi rét lạnh. Với tính cách của hắn, khẳng định sẽ không đứng khoanh tay chịu chết.

Không chút lưỡng lự, tay áo mãnh liệt vung lên. Bảy mươi hai thanh phi kiếm màu xanh từ trong tay áo bay ra xung quanh biến thành một kiếm trận. Bảo hộ hắn ở bên trong.

Người thanh niên tùy ý khoanh chân ngồi xuống, hai mắt khép hờ, hai tay đặt trước bụng bắt đầu vận công.

- Hừ! Thật đúng là không thấy thạch quan không đổ lệ. Tốt! Bản Thần Quân thi pháp, để cho ngươi biết thế nào là sự lợi hại của Thất Tình Quyết!

Da mặt người thanh niên có chút co rúm lại, hắn giống như không hề nghe thấy lời nói kia. Đồng thời từ trong miệng hắn phát ra những chú ngữ tối nghĩa khó hiểu.

Về sau, thân hình người thanh niên run lên, nhưng vẫn bảo trì tư thế bất động.

- Hừ!

Một tiếng hừ lạnh vang lên, âm thanh chú ngữ so với lúc đầu xuất hiện dồn dập hơn. Mí mắt người thanh niên thoáng động, vẻ mặt đột nhiên biểu lộ cực kỳ cổ quái.

- Nguyên lai Thất Tình Quyết này chỉ có thể tác dụng lên Nguyên Anh. Nếu như vậy thì đạo hữu tìm nhầm đối tượng rồi.

Người thanh niên bỗng cười ha ha. Hai mắt mở trừng, một ngón tay giơ ra vẽ lên hư không một đồ án.

Ánh sáng màu xanh lóe lên!

Một đạo ánh sáng màu xanh sắc bén chém Khôi Lỗi Cự Viên làm hai nửa. Khôi Lỗi Cự Viên tách ra làm hai, bên trong xuất hiện một người nhỏ bé. Người này chỉ cao hơn một xích.

Toàn thân người này đầy những hoa văn giống như trên nắp thạch quan. Thì ra đây chỉ là một tiểu Khôi Lỗi hình người hiếm thấy.

Tuy đây chỉ là một Khôi Lỗi hình người nhưng lại có thể biểu lộ ra nét mặt giống như người thật. Hai mắt óng ánh xoay động, tiểu Khôi Lỗi này muốn nói gì đó. Thế nhưng chưa kịp mở miệng thì người thanh niên bên trong kiếm trận đứng lên. Cánh tay đưa ra, xuất hiện một lực lượng quỷ dị giam cầm tiểu Khôi Lỗi hình người này tại chỗ.

- Tiền bối tự xưng là Thần Quân. Chẳng nhẽ chính là Đại Diễn Thần Quân uy chấn Cực Tây vạn năm trước?

Người thanh niên nhìn chằm chằm vào tiểu Khôi Lỗi hình người, chậm rãi hỏi.

- Đúng thì sao! Không đúng thì thế nào!

Tiểu Khôi Lỗi hình người sau một lúc trầm mặc, mới mở miệng nói. Thanh âm có chút già nua.

- Ha ha! Vô lý ra tay đối với ta. Ta đương nhiên sẽ không tha. Nhưng vãn bối lần này bôn ba đến Cực Tây chính là muốn tìm tiền bối. Cho nên việc này có thể bỏ qua.

Người thanh niên nghe vậy, liền nở nụ cười giống như không phải cười, nói.

- Tìm ta? Ngươi là người nào?

Tiểu Khôi Lỗi kinh ngạc hỏi.

- Vậy thật sự là Đại Diễn tiền bối! Thật sự là không thể nào tưởng tượng được. Tiền bối lại có thể còn sống sau vạn năm như vậy. Vãn bối xin tự giới thiêu. Vãn bối là Hàn Lập! Trong lúc vô tình học tập được Đại Diễn Quyết của tiền bốn. Lần này từ Thiên Nam xa xôi đến đây muốn thỉnh giáo tiền bối.

Người thanh niên mở miệng khẽ nói, vẻ mặt lộ ra sự chân thành, đồng thời vung tay lên, giải thoát giam cầm cho tiểu Khôi Lỗi.

- Hàn Lập? Ngươi tu luyện Đại Diễn Quyết của ta?

Tiểu Khôi Lỗi cũng ngây người.

- Đúng vậy! Vãn bối hiện tại đã tu luyện thành công đến tầng thứ bốn. Bây giờ chỉ còn thiếu khẩu quyết ba tầng cuối cùng mà tiền bối không có truyền lại.

Hàn Lập thật sự không có ý tứ dấu diếm, thản nhiên trả lời.

- Ngươi đã tu thành bốn tầng đầu? Ta không tin! Ta muốn kiểm tra một chút.

- Cái này thì đơn giản. Vãn bối sẽ thi triển Đại Diễn Quyết tầng thứ tư. Tiền bối là người đã sáng tạo ra pháp quyết này, chắc hẳn chỉ cần nhìn qua là biết.

Hàn Lập cười nói.

- Tốt! Vậy thì thi triển cho lão phu nhìn xem.

Tiểu Khôi Lỗi không khách khí nói.

Hàn Lập nghe vậy, lật một tay, đồng thời miệng niệm pháp quyết. Một tia sáng màu vàng lóe lên ở đầu ngón tay, miệng phun ra ba chữ "Thất Thần Thứ".

Thanh âm không lớn! Nhưng mà tiểu Khôi Lỗi nghe xong lời này lại biến sắc. Thân hình lập tức bộc phát ra một tầng hào quang màu bạc rung động mấy lần. Sau vài lần rồi mới khôi phục như thường.

- Thất Thần Thứ! Không nghĩ tới ngươi lại có thể tu luyện thành Tinh Thần Bí Thuật này. Xem uy lực như vậy, thật sự là Đại Diễn Quyết tầng thứ tư viên mãn mới có được uy năng này. Thế nhưng lúc trước lão phu thi triển Thất Tình Quyết, chuyên môn dùng để đối phó với tu sĩ Nguyên Anh Kỳ. Cho dù là tu sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ cũng không có thể nào tránh thoát được. Ngươi vì sao lại bình an vô sự.

Tiểu Khôi Lỗi lộ ra thần sắc phức tạp, lại nghĩ tới chuyện lúc trước liền hỏi.

- Ha ha! Vấn đề này rất đơn giản. Bởi vì Nguyên Anh của Hàn mỗ căn bản không có trúng phải Thất Tình Quyết, mà là dị Nguyên Anh thứ hai của Hàn mỗ trúng phải.

Hàn Lập cười nhẹ, ngón tay hướng lên đỉnh đầu vẽ một vòng. Một cỗ hắc khí từ đó xông lên lao ra ngoài, xoáy thành một vòng liền biến thành một Nguyên Anh màu đen độc nhất vô nhị có khuôn mặt giống hệt Hàn Lập. Chỉ có điều sắc mặt của Nguyên Anh màu đen này có phần tiều tụy, bộ dáng như vô hồn.

- Nguyên Anh thứ hai, điều này sao có thể? Nhìn tu vi của ngươi bất quá cũng chỉ mới tiến giai Nguyên Anh Sơ Kỳ chưa được bao lâu. Sao còn có dư lực tu luyện ra Nguyên Anh thứ hai.

Tiểu Khôi Lỗi nhìn thấy Nguyên Anh thứ hai của Hàn Lập xuất hiện thì chấn động.

- Nhãn lực của tiền bối thật chuẩn xác. Vãn bối mới ngưng kết Nguyên Anh không lâu, nhưng lại có được cơ duyên cho nên mới có thể luyện chế ra được Nguyên Anh thứ hai. Vấn đề mà tiền bối thắc mắc, vãn bối cũng đã trả lời rồi. Không biết tiền bối có thể truyền lại ba tầng pháp quyết cuối cùng của Đại Diễn Quyết cho vãn bối hay không.

Hàn Lập ho nhẹ một tiếng rồi mới hỏi một cách thâm ý.

- Đại Diễn Quyết là do lão phu tân tân khổ khổ mới có thể sáng tạo ra được. Nhìn bộ dáng của ngươi chắc hẳn không phải là hậu nhân của môn hạ của ta. Ta vì sao lại phải đem ba tầng pháp quyết cuối cùng truyền cho ngươi.

Tiểu Khôi Lỗi thở dài một hơi, gương mặt bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo.

- Hiện tại tiền bối không có tiền vốn để cò kè mặc cả!

Hàn Lập dò xét tiểu Khôi Lỗi, hắn cười giống như không phải cười, nói.

- Hắc hắc! Ngươi nếu như muốn diệt đi Nguyên Thần của lão phu thì cứ ra tay đi. Dù sao ta đã sống qua ngần ấy năm rồi, bản Thần Quân cũng sống đủ rồi. Huống chi, cho dù ngươi không có ra tay thì với cường độ linh hồn của lão phu hiện tại cũng không thể nào sống qua vài năm nữa.

Đại Diễn Thần Quân lạnh giọng nói.

- Tiền bối ngoan cố như vậy, hẳn cho rằng Hàn mỗ không có hiểu được Sưu Hồn Bí Pháp.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, thanh âm lạnh hơn vài phần.

- Sưu Hồn Bí Pháp! Ngươi tưởng rằng lão phu sợ bí pháp này sao. Bản Thần Quân ngay cả tinh thần bí thuật cỡ Đại Diễn Quyết cũng có thể sáng tạo ra thì cái Sưu Hồn Bí Pháp kia sao có thể làm khó được bản Thần Quân. Nếu không được, bản Thần Quân lập tức tự bạo Nguyên Thần là được.

Đại Diễn Thần Quân không thèm để ý đến lời nói của Hàn Lập, bộ dáng dửng dưng như không.

Hàn Lập nghe Đại Diễn Thần Quân nói như vậy cũng phải im lặng suy nghĩ một hồi.

Trước mắt, lão quái vật này chỉ còn lại một phần Nguyên Thần, cơ hồ không có bất kỳ pháp lực nào. Nhưng đối với tinh thần bí thuật lại tinh thông dị thường. Nếu thật sự mạnh mẽ động thủ, chỉ sợ không có cách nào khiến cho lão mở miệng.

- Tiền bối cần gì phải cứng rắn ngạnh kháng như vậy. Hàn mỗ lại cho rằng thế gian không có bất kỳ vật gì không trao đổi được. Chỉ là cái giá phải trả có đủ hay không thôi.

Nét mặt Hàn Lập khôi phục như bình thường, chậm rãi nói ra.

- Trao đổi? Lão phu nhìn không ra, trên đời này còn có thứ nào có thể làm cho lão phu động tâm.

Tiểu Khôi Lỗi khoanh tay trước ngực, nhìn Hàn Lập nhàn nhạt nói.

- Không biết thứ này có khiến tiền bối cảm thấy hứng thú hay không.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, cổ tay khẽ chuyển, trong lòng bàn tay chớp động quang mang, bỗng nhiên một đoạn quái mộc dài hơn một thước xuất hiện.

Đoạn quái mộc này bề ngoài cháy đen thô ráp, gồ ghề, xấu xí vô cùng.

- Dưỡng Hồn Mộc! Ngươi lại có được linh vật loại này!

Đại Diễn Thần Quân vốn lạnh nhạt, hờ hững. Vừa thấy Dưỡng Hồn Mộc liền lộ ra sự vui mừng cực độ.

- Dưỡng Hồn Mộc, chẳng những có thể bảo trì hồn lực của tiền bối không bị thất thoát ra ngoài, càng có khả năng dưỡng hồn kỳ diệu. Đối với tình trạng của tiền bối hiện tại mà nói đúng là bảo vật.

Hàn Lập đưa đoạn Dưỡng Hồn Mộc ra trước mặt Đại Diễn Thần Quân, cười nhạt nói.

- Dưỡng Hồn Mộc này xác thực có tác dụng rất lớn đối với ta. Nhưng cho dù có được nó để tẩm bổ linh hồn thì lão phu cũng chỉ có thể sống thêm chục năm mà thôi. Chỉ bằng thứ này, lão phu không thể đáp ứng, truyền lại ba tầng pháp quyết sau cùng của Đại Diễn Quyết cho ngươi.

Đại Diễn Thần Quân do dự một lúc lâu, nhưng vẫn lắc đầu nói.

Đáp án này rõ ràng vượt qua dự liệu của Hàn Lập. Hắn nhướng mày, suy nghĩ một lúc lâu mới nói:

- Các hạ đến cùng có yêu cầu gì mới bằng lòng đem pháp quyết truyền thụ lại cho ta. Ta xem Thần Quân cũng không phải thật lòng buông xuôi muốn chết sớm như vậy. Ngoại trừ đoạn Dưỡng Hồn Mộc này ra thì những điều kiện khác, chỉ cần Hàn mỗ có thể làm được, tuyệt đối không từ chối.

- Xem ra ngay cả bí mật Đại Diễn Quyết có thể trợ giúp đột phát tu vi, ngươi đã biết rõ. Hắc hắc! Đã như vậy cũng không phải là không thể truyền cho ngươi ba tầng pháp quyết cuối cùng. Nhưng ngươi phải giúp ta luyện chế Dưỡng Hồn Mộc này thành một kiện pháp khí dưỡng hồn. Ngoài ra ngươi còn cần làm giúp ta hai chuyện.

Đại Diễn Thần Quân cười hắc hắc, cũng không có khách khí.

- Thần Quân, mời nói!

Sắc mặt Hàn Lập ngưng trọng, chờ đợi yêu cầu của Đại Diễn Thần Quân.

- Nhìn bộ dáng của ngươi, có lẽ có thể giúp được cho bản Thần Quân không ít việc. Cả cuộc đời ta, ngoại trừ Đại Diễn Quyết ra còn am hiểu Khôi Lỗi chi đạo. Đây cũng là một niềm si mê không cách nào kiềm chế được. Nếu không thì ta cũng không có rơi vào tình trạng như vây giờ.

Thần sắc Thần Quân bất định, chậm rãi nói.

Hàn Lập nghe không hiểu đầu đuôi nhưng vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

Trọng điểm trong lòng nói của đối phương, rõ ràng chuẩn bị được đề cập đến.

- Những năm này của ta, nhàn nhã vô sự, cho nên trên phương diện Khôi Lỗi Thuật có đột phát không nhỏ. Hơn nữa còn có dấu hiệu đột phá, nghiên cứu ra được một loại Khôi Lỗi cao cấp. Luận uy lực, có lẽ không có kém tu sĩ Nguyên Anh Kỳ. Nhưng đáng tiếc bởi vì không có tài liệu, cho nên không thể nào luyện chế ra được. Từ đó cho đến nay, đây vẫn là sự tình khiến lão phu buồn phiền nhất. Ta hi vọng sau khi ra ngoài, đạo hữu có thể thu thập tài liệu, giúp ta luyện chế ra được loại Khôi Lỗi này. Để cho tâm nguyện của lão phu được thực hiện.

Đại Diễn Thần Quân ngưng trọng nói.

- Khôi Lỗi có thể so với tu sĩ Nguyên Anh Kỳ. Như vậy giá trị của những tài liệu kia cũng không phải là chuyện đùa.

Trong lòng Hàn Lập cả kinh. Nhưng trên mặt không xuất hiện dị sắc, hỏi lại một câu.

- Đúng là như thế. Hừ! Bất quá nếu như có thể luyện chế ra con Khôi Lỗi này thì nó là của ngươi. Tất cả đều thuộc về ngươi, chẳng nhẽ ngươi không muốn sao.

Đại Diễn Thần Quân hừ một tiếng, nói.

- Vậy điều kiện còn lại của tiền bối là gì?

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng cũng có chút cân nhắc, không hề do dự đáp ứng.

- Điều kiện này vô cùng đơn giản. Bản Thần Quân tuy bị nhốt nhiều năm không có ra ngoài, nhưng cũng biết được hiện tại Thiên Trúc Giáo chắc chắn đã thay đổi rất nhiều. Cũng không biết hậu nhân của những đệ tử thân truyền của ta còn có chấp chưởng bản giáo hay không. Một thân sở học của ta không thể để bị đoạn tuyệt như vậy được. Cho nên lão phu mong đạo hữu giúp ta tìm kiếm một đệ tử có tư chất tuyệt hảo, đem nhất mạch công pháp truyền xuống.

Đại Diễn Thần Quân mở to mắt, hít một hơi thật sâu rồi nói.

- Ha ha! Điều kiện này tự nhiên không thành vấn đề. Vãn bối cũng nhận lời.

Hàn Lập nghe thấy điều kiện thứ hai của Đại Diễn Thần Quân liền cười ha ha.

- Đã như vậy, giao dịch này đã được thành lập. Chờ ngươi luyện chế được pháp khí dưỡng hồn, ta sẽ đem khẩu quyết Đại Diễn Quyết tầng tiếp theo truyền thụ cho ngươi. Sau đó cùng ngươi rời khỏi nơi này.

Đại Diễn Thần Quân hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói.

Hàn Lập tự nhiên không có dị nghị gì.

------oOo------

Chương 2448: Tiên giới

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mấy ngày sau, Hàn Lập đeo trên lưng một đoạn Dưỡng Hồn Mộc dài hơn một thước đi ra khỏi cửa mật thất.

Một luồng gió nổi lên, mơ hồ truyền đến những âm thanh nói chuyện với nhau.

- Hắc hắc! Bản Thần Quân thật không ngờ còn có thể được nhìn thấy ánh mặt trời.

- Tiền bối vẫn nên nhỏ giọng một chút. Nơi đây là cấm địa của Thiên Trúc Giáo. Vạn nhất bị đám hậu nhân nghe thấy thì lại phiền toái.

- Hừ! Với tu vi của ngươi những thằng ranh con kia còn có thể gây khó cho ngươi sao.....

Thanh âm đàm thoại càng ngày càng xa, cuối cùng nhạt nhòa theo gió.

- Bắc Hàn Tiên Vực?

Hàn Lập nháy mắt mấy cái, hắn phát hiện ra mình đang nằm trong một thủy trì rộng không đến mười trượng. Nước trong thủy trì trong xanh ôn hòa làm cho người ta có một loại cảm giác ấm áp.

- Ha ha! Bắc Hàn Tiên Vực ở phương Bắc là một trong tứ đại tiên vực. Đạo hữu vừa mới phi thăng lên tiên giới, có một vài sự tình cần lưu ý. Nhưng không biết đạo hữu tên họ là gì, là từ hạ giới nào phi thăng? Phi Tiên Đài này nằm ở một địa phương xa xôi hẻo lánh, có rất ít người giống như đạo hữu, có thể trực tiếp phi thăng lên Tiên Giới.

Một người thanh niên đứng bên cạnh, cười hì hì dò hỏi Hàn Lập.

- Tại hạ là Hàn Lập! Là từ Linh Giới phi thăng lên. Nơi này chính là Phi Tiên Đài trong truyền thuyết. Trừ đạo hữu ở đây ra, hình như bên ngoài cũng không có người nào khác.

Hàn Lập vỗ nhẹ tay xuống mặt nước, thoáng cái đã bay lên khỏi thủy trì. Trên người lóe lên ánh sáng màu xanh dịu nhẹ, quần áo không hề dính một chút nước nào.

Lúc này Hàn Lập phát hiện Chưởng Thiên Bình Nguyên cùng với Ngũ Cực Sơn, và các loại trọng bảo đều bình yên vô sự nằm trong cơ thể hắn. Ngược lại đám người Ma Quang giấu ở trong túi đại linh thú lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Mà nơi đây xem ra chỉ là một Phi Thiên Đài đơn giản, trừ ở trung tâm có một thủy trì ra thì bốn phía xung quanh Phi Thiên Đài bị bao phủ bởi một tầng ánh sáng.

Bên ngoài tầng ánh sáng, mơ hồ có thể thấy được những bông tuyết rơi như Mạn Thiên Phi Vũ. Thế giới bên ngoài là một thế giới Băng Tuyết.

- Nguyên lai là Hàn đạo hữu. Chỉ là đạo hữu đến từ nơi gọi là Linh Giới, quả thật có chút phiền toái? Trong số những hạ giới thì cứ mười hạ giới lại có đến hai, ba hạ giới được gọi là Linh Giới. Thôi! Ta cứ tùy tiện giúp đạo hữu đăng ký. Dù sao thượng cấp cũng không có mấy ai rỗi hơi đi tra những chuyện như thế này.

Cao Thăng nhướng mày, nhưng cũng lập tức nói, ý tứ không có cái gì phức tạp khó khăn cả.

Hai tay Cao Thăng giơ ra trước người, hóa trảo vồ vào trong hư không. Trong tay lập tức xuất hiện một quyển sách ngọc óng ánh cùng với một cự bút màu bạc, cũng nhanh chóng viết lên trên đó mấy chữ.

Trong lòng Hàn Lập lúc này mặc dù có phần kinh ngạc nhưng cũng không có lộ ra ngoài. Ngược lại càng đứng nguyên tại chỗ, lặng lẽ theo dõi nhất cử nhất động của đối phương.

Một lát sau, hai tay Cao Thăng léo lên hào quang, sách ngọc cùng cự bút liền biến mất không thấy đâu. Thay vào đó là một ngọc bài màu tím hơi mỏng. Cao Thăng tươi cười đưa ngọc bài cho Hàn Lập.

- Đây là?

Hàn Lập cũng không có lập tức nhận lấy mà vẫn đứng bất động ở đó hỏi.

- Đây là Tiên Bài của đạo hữu. Mỗi một người khi Phi Thăng, sau khi đăng ký vào trong danh sách đều có thể nhận được ngọc bài này. Có vật này, về sau đạo hữu có thể tiến vào tất cả các đại Tiên Thành mà không cần phải trải qua quá trình kiểm tra. Hơn nữa còn có thể tiến vào một số địa phương đặc thù mà không cần giao nạp bất cứ phí tổn nào. Ha ha! Cái này chỉ có những người Phi Thăng lên Tiên Giới mới nhận được đãi ngộ này. Giống như ta, hay các Chân Tiên bản thổ Tiên Giới, không có được đãi ngộ như thế này.

Cao Thăng dùng một loại khẩu khí hâm mộ nói với Hàn Lập.

- Ah! Cái này là vì sao?

Hàn Lập rốt cuộc cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

- Tiên Giới vô biên vô hạn, tiên nhân bản thổ cũng phải dùng đến đơn vị hàng tỷ để tính toán. Nhưng những người ở hạ giới dựa vào thực lực của chính mình Phi Thăng lên Tiên Giới trở thành tiên nhân lại rất ít. Nhưng bên trong tất cả các Tiên Vực thì trong các tiên nhân đẳng cấp cao, số lượng tiên nhân Phi Thăng và tiên nhân bản địa lại xấp xỉ ngang bằng nhau. Điều này đại biểu cho cái gì? Có lẽ đạo hữu hiểu rất rõ.

Cao Thăng mỉm cười giải thích.

- Thì ra là thế! Ta cũng hiểu ra vài phần. Tiên giới đã có quy định này, ta cũng không khách khí.

Hàn Lập có chút giật mình, gật gật đầu, khoát tay đón lấy ngọc bài. Cầm ngọc bài trong tay, Hàn Lập đưa lên trước mặt cẩn thận quan sát. Thì thấy mặt trước ngọc bài xuất hiện chân dung của chính mình, trông rất sống động, bên cạnh còn có ghi lại danh tính của mình cùng với hai trữ "Phi Thăng". Những văn tự này đều là Kim Triện Văn.

Tay áo Hàn Lập run lên, ngọc bài lập tức lóe lên biến mất, hắn mở miệng cười hỏi:

- Nghe khẩu khí của Cao huynh thì Tiên Giới tựa hồ rất có trật tự. Nhưng không biết thượng cấp trong miệng đạo hữu có phải …

- Việc này Hàn huynh không nên hỏi nhiều, chỉ cần xem qua Ký Ức thạch này là có chút lý giải.

Cao Thăng cũng không có nói gì thêm, giơ tay lên, ném về phía Hàn Lập một khối tinh thạch màu xanh.

- Hàn mỗ đa tạ.

Hàn Lập bắt lấy tinh thạch, trên mặt lộ ra sự cảm kích, sau đó đưa Ký Ức thạch đặt lên mi tâm. Phương pháp sử dụng Ký Ức thạch rất dễ, chỉ cần thúc dục một chút pháp quyết rồi đưa thần thức xuyên vào trong đó.

Thời gian trọn vẹn một chén trà, Hàn Lập mới thở khẽ một hơi, đưa Ký Ức thạch ra khỏi mi tâm, cũng chậm rãi nói.

- Thì ra là thế! Tiên Giới hôm nay bị phân thành vô số Tiên vực, mà những Tiên Vực này đều có Tiên Cung tiến hành giám thị. Cái này thì có chút ý tứ, chỉ là giám thị mà không phải thống trị?

- Đạo hữu quả nhiên là một người có ánh mắt tinh tường. Đã như vậy, ta cũng nói cho đạo hữu biết một số tin tức về Tiên Giới hiện nay. Không biết đạo hữu có hứng thú nghe tại hạ kể chuyện?

Cao Thăng nghe được ngữ khí của Hàn Lập, trên mặt lại biểu hiện kỳ quái hỏi.

- Kính xin Cao huynh chỉ điểm một hai.

Hàn Lập vừa chắp tay, sắc mặt cũng ngưng trọng thêm vài phần.

- Hàn đạo hữu không cần khách khí. Tình hình Tiên Giới xác thực cùng với Tiên Giới trong Ký Ức thạch có chút bất đồng. Tiên Vực trên danh nghĩa đều thuộc sự giám thị của Tiên Cung. Nhưng trên thực tế, mỗi Tiên Vực đều có không ít các thế lực cường đại không dưới Tiên Cung. Thậm chí còn có các thế lực siêu cường đại có thể cùng Tiên Cung đối kháng.

- Chỉ là chư vị Đạo Tổ đều muốn duy trì một trật tự nhất định ở Tiên Giới. Để tránh xảy ra xung đột, khiến cho Tiên Vực nhiễu loạn khó có thể giải quyết ổn thỏa được nên mới cam chịu để cho tất cả các Tiên Vực trên danh nghĩa đều do Tiên Cung làm chủ. Đương nhiên những Tiên Cung này, bản thân cũng là một thế lực siêu cường đại ở trong Tiên Vực. Nếu không thì không thể nào phục chúng.

- Mà đại bộ phận Chấp Chưởng Giả của Tiên Cung đều rất thức thời, cũng không đi chọc giận người khác làm tổn thương thế lực của chính mình. Cho nên, hiện tại Tiên Giới coi như được bình an. Chỉ cần không xúc phạm cấm luật của Tiên Giới, tự nhiên có thể ở Tiên Giới hảo hảo tiêu dao. Mà đạo hữu lại là tiên nhân Phi Thăng, tình hình cùng tiên nhân bản địa có phần khác biệt. Chân Tiên vừa Phi Thăng mặc dù trải qua lôi kiếp tẩy lễ, Chân Nguyên trong cơ thể bắt đầu cải biến, có thể tiếp nhận Tiên Linh lực. Nhưng nếu quá trình chuyển hóa này hoàn tất thì sợ rằng cũng mất đến mấy trăm năm. Tại hạ đề nghị đạo hữu nên chọn một thế lực trong Tiên Vực phụ thuộc vào. Đợi khi Chân Nguyên trong cơ thể chuyển hóa hoàn toàn thanh Tiên Linh lực rồi hẵng tính đến làm những sự tình khác. Nếu không đạo hữu là người mới lên Tiên Giới, Tiên Linh Tinh tiêu hao hằng ngày chỉ sợ cũng không phải là con số nhỏ.

Cao Thăng cũng không khách khí, chậm rãi nói.

Hàn Lập đứng bên lắng nghe, biệu lộ sự đăm chiêu.

- Đa tạ Cao huynh chỉ điểm. Nghe khẩu khí của đạo hữu, hình như không phải là người của Tiên Cung.

Hàn Lập cười một tiếng, đột nhiên hỏi.

- Hàn đạo hữu nhìn ra? Tại hạ xác thực không phải là người của Tiên Cung, mà người của Thạch Ki điện. Sở dĩ xuất hiện ở nơi này, chẳng qua là nhiệm vụ mà Tiên Cung giao cho bản điện mà thôi. Bất quá nếu đạo hữu hiện tại chịu gia nhập bản điện, Cao mỗ tự nhiên cực kỳ hoan nghênh. Thạch Ki điện chẳng những có thể cung cấp đủ các loại đãi ngộ mà ngay lúc này ta có thể làm chủ cho đạo hữu ở trong bản điện có thể tu luyện miễn phí một bộ tiên gia công pháp đẳng cấp cao.

Cao Thăng cũng cười, không chút nào giấu diếm ý đồ của mình, trả lời.

- Tiên gia công pháp?

Hàn Lập nhíu mày hỏi lại một câu.

- Tiên gia công pháp là pháp quyết tu luyện dành cho Chân Tiên. Chỉ có tu luyện tiên gia công pháp mới có thể chính thức luyện hóa được Tiên Linh lực, không những thế còn có thể giúp cho tiên nhân cấp thấp đột phá trở thành tiên nhân cấp cao. Bất quá đại bộ phân tiên gia trung giai công pháp cho dù có tu luyện tới viên mãn cũng chỉ có thể giúp cho tiên nhân đề cao một phần cảnh giới mà thôi. Đến lúc đó không thể không chọn lựa một bộ tiên gia công pháp khác để tu luyện.

- Mà chỉ có những thế lực lớn mới cất giữ những tiên gia công pháp cao cấp, có khả năng giúp cho Chân Tiên tu luyện đến khi đột phá một cảnh giới mới thôi. Mà loại tiên gia công pháp có cấp bậc như vậy, ở bên ngoài có rất ít. Dù cho có xuất hiện thì cũng chỉ là mặt hàng bình thường nhất mà thôi, không có gì đặc biệt cả.

Cao Thăng tựa hồ thấy được sự nghi ngờ của Hàn Lập, bèn chủ động giải thích.

- A! Chẳng nhẽ không có tiên gia công pháp nào có thể đột phá đến cảnh giới Đạo Tổ sao?

Hàn Lập chậm rãi hỏi.

- Đạo Tổ? Ha ha! Hàn đạo hữu có chí khí cao như vậy, không phải người bình thường có được. Nhưng đáng tiếc, cho dù là Tiên Giới có thập đại thần điển cũng không có một bộ nào giúp cho tiên nhân trực tiếp tu hành lên cảnh giới Đạo Tổ. Hiện tại ở Tiên Giới có hơn trăm vị Đạo Tổ, mỗi một người đều kinh nghiệm qua không biết bao nhiêu kiếp nạn. Cộng thêm tạo hóa kinh người cũng thiên duyên mới có thể đi tới cảnh giới này. Cho dù là tiên gia công pháp cao thâm mạt trắc nhất cũng chỉ có thể giúp cho tiên nhân tu luyện đến Thái Ất Cảnh. Nếu như muốn đột phá, chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.

Cao Thăng lộ ra một tia thần sắc quái dị, nhưng mà về sau vẫn cười ha ha, đồng thời lại giải thích thêm cho Hàn Lập.

- Xem ra muốn thành tựu Đạo Tổ, là một chuyện khó có thể đạt được. Nhưng không biết dưới Thái Ất Cảnh còn có mấy tầng Tiên Nhân Cảnh.

Hàn Lập nhge vậy, thần sắc thoáng kinh dị, nhưng vẫn gật gật đầu hỏi tiếp.

- Tuy chúng ta bị những người ở hạ giới gọi chung là Chân Tiên. Nhưng trên thực thế Chân Tiên trong Chân Tiên Cảnh chỉ là cấp bậc thấp nhất mà thôi. Phía trên còn có Hư Linh, Thanh Nguyên, Đại La. Mỗi một cảnh giới đều phải khổ tu qua trăm vạn năm mới có hi vọng đột phá. Cho nên mỗi một cảnh giới lại chia thành ba giai vị. Ngay cả những người có cùng cảnh giới nhưng chỉ cần hơn kém nhau một giai vị thôi, thực lực thần thông cũng cách biệt một trời một vực.

Cao Thăng lưỡng lự trả lời.

- Vậy hiện tại Cao huynh bây giờ ở cảnh giới nào.

Hàn Lập như có điều suy nghĩ, liền hỏi.

- Thật hổ thẹn. Tại hạ tu thành Chân Tiên đã mấy trăm vạn năm nhưng vẫn một mực kẹt ở cảnh giới Chân Tiên thượng vị, không cách nào tiến thêm một bước. Nếu không có cơ duyên tạo hóa, cuộc đời này cũng chỉ có để dừng lại ở cảnh giới này mà thôi.

Cao Thăng nghe vậy, cười khổ.

Hàn Lập nghe thấy vậy, sắc mặt hơi đổi.

Thực lực đối phương, hắn không thể nhìn thấu, vậy mà vẫn chỉ là Chân Tiên thượng vị mà thôi.

- Nói như vậy, như tại hạ vừa mới Phi Thăng lên Tiên Giới, trở thành tiên nhân, có lẽ có tu vi Chân Tiên hạ vị.

Hàn Lập thì thào nói.

- Hạ vị? Miễn cưỡng có thể xem là như vậy! Dù sao thì hiện tại Tiên Nguyên lực của Hàn đạo hữu còn chưa có chuyển hóa toàn bộ. Chờ qua mấy trăm năm, mới có thể tính là chân chính tiến vào cảnh giới Chân Tiên.

Cao Thăng cười trả lời.

Hàn Lập nghe xong, càng im lặng nửa ngày, một hồi lâu sau mới hỏi thêm lần nữa:

- Nghe khẩu khí Cao huynh thì trong Tiên Giới ngoại trừ Chân Tiên chúng ta ra còn có không ít tu luyện giả bình thường.

- Trong Tiên Giới, dưới Chân Tiên xác thực có không ít tu luyện giả. Tiên nhân chúng ta mặc dù thần thông quảng đại, nhưng không có cách nào có thể bảo chứng hậu nhân của mình có thể tu luyện đến cảnh giới Chân Tiên. Những người này bởi vì không cách nào tiếp nhận được Tiên Linh lực, thọ nguyên có hạn, chỉ có thể tự hành kết hôn sinh con, lại vì gia tộc mà sinh ra đời sau.... Cứ như thế tuần hoàn không ngưng nghỉ, thầm nghĩ nhân số cũng không phải là nhỏ.

Cao Thăng tựa hồ đối với những người phàm tục này không có mấy phần thân thiện.

- Thì ra là thế! Xem ra một bộ tiên gia công pháp cấp cao đối với những Chân Tiên như chúng ta xác thực rất trọng yếu.

Hàn Lập gật đầu, bắt đầu đánh giá tình hình.

- Thạch Ki điện chúng ta đối với tiên nhân Phi Thăng tương đối coi trọng. So với các thế lực khác thì điều kiện tốt hơn nhiều. Hơn nữa, đạo hữu trước tiên có thể đảm nhiệm chức vụ khách khanh ngoại môn của bản điện. Qua mấy trăm năm, nếu như cảm thấy bản điện không thích hợp với mình, chỉ cần giao lại tiên gia công pháp cùng một số đồ vật nhận được từ bản điện là có thể rời đi. Bản điện cũng không có tiến hành ngăn trở.

Cao Thăng tựa hồ nhìn ra tâm tư của Hàn Lập do dự chưa dứt khoát. Cho nên mới nói ra những lời này.

- Còn có điều kiện này! Tốt! Nếu Cao huynh đã nói như vậy, Hàn mỗ trước tiên xin đến thăm quý điện một chuyến.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, rốt cuộc cũng đưa ra quyết định của mình.

Theo như lời đối phương, Hàn Lập cũng xác định được chuyện trọng yếu nhất bây giờ là chuyển hóa Tiên Nguyên lực, chính thức bước vào cảnh giới Chân Tiên.

Với tình hình hiện nay của bản thân, Hàn Lập trước phụ thuộc vào một thế lực lớn, trong khoảng thời gian đó từ từ tìm hiểu Tiên Giới. Đây là một sự lựa chọn không tệ.

Cao Thăng biết được sự lựa chọn của Hàn Lập, tự nhiên đại hỉ. Tay áo vung lên, một đạo hư ảnh từ sau lưng hắn tách ra, ngưng tụ thành một "Cao Thăng" khác mặc áo bào màu bạc.

- Ngươi ở lại nơi này trực thay ta một thời gian ngắn. Ta đưa Hàn đạo hữu trở về Thạch Ki điện.

- Đi nhanh về nhanh! Vạn nhất bị Giám Sát Sứ phát hiện, ta không thể giúp ngươi che dấu quá lâu.

Cao Thăng áo bào màu bạc mặt không biểu tình trả lời.

- Ngươi cũng không cần lo lắng. Tòa Phi Tiên đài ở trên cao lại ở một nơi xa xôi hẻo lánh. Giám Sát Sứ sẽ không rỗi hơi mà đến một nơi xa như vậy. Lần duy nhất có Giám Sát Sứ xuất hiện cũng là chuyện mấy trăm năm trước rồi. Với lại nhiều nhất cũng chỉ mất nửa tháng ta sẽ quay trở lại.

Cao Thăng không thèm để ý nói.

- Ngươi biết là được rồi. Đến lúc đó cũng đừng liên lụy đến ta.

Cao Thăng áo bào màu bạc không nói gì thêm nữa, đi đến bên cạnh thủy trì khoanh chân ngồi xuống, hai mắt nhắm lại tiến vào trạng thái nhập định.

Hàn Lập nhìn thấy tình cảnh này thì nét mặt tự nhiên có một tia kinh ngạc.

- Khiến cho Hàn huynh chê cười rồi. Đây chính là hóa thân mà ta bí mật tu luyện. Tuy thực lực còn chưa có bằng ta nhưng đối phó với một số gã Chân Tiên hạ vị cũng dư sức. Có hắn thay ta làm việc, ta mới có thể an tâm rời đi. Đi! Cao mỗ dẫn đạo hữu đến Thạch Ki điện.

Cao Thăng vừa cười vừa giải thích, một tay bấm niệm pháp quyết điểm lên màn sáng xung quanh đài cao.

- Phốc!

Màn sáng bị điểm hai cái, mở ra hai thông đạo hình tròn. Cao Thăng nhanh chóng đi ra, Hàn Lập cũng đi sát theo sau.

Vừa mới ra khỏi đài cao vài bước chân, lập tức có một cỗ kỳ hàn cuốn tới trước mặt.

Mặc dù với thân thể cường hoành nhưng Hàn Lập cũng phải nhướng mày.

Cao Thăng đứng bên cạnh nhìn Hàn Lập, không khỏi kinh ngạc.

Bắc Hàn Tiên Vực với tư cách là một trong tứ đại Tiên Vực, nhiệt độ ở đây hiển nhiên băng lạnh vô cùng. Mà những bông tuyết kia ẩn chứa lực lượng kỳ hàn so với trong không khí còn lợi hại hơn vài phần.

Cho dù là những tiên nhân cấp thấp sinh trưởng ở trong Bắc Hàn Tiên Vực cũng phải mang theo một hai kiện đồ vật phòng lạnh mới dám trực tiếp đi ra ngoài.

Mà Hàn Lập mới chỉ mà một người vừa mới Phi Thăng trở thành tiên nhân, lại có thể không đổi sắc mặt đối diện với kỳ hàn như không có gì xảy ra. Điều này khiến Cao Thăng thầm kinh hãi.

Tâm niệm Cao Thăng không ngừng chuyển động, nhưng động tác tay lại không có ngừng một chút nào.

Chỉ thấy hắn bỗng nhiên đánh xuống một đạo pháp quyết màu trắng.

Những bông tuyết cuồng vũ, hai đầu Khổng Tước trắng toát từ dưới lớp tuyết dày xông lên.

- Đạo hữu! Mời!

Cao Thăng bước chân lên một đầu Khổng Tước, rồi mời Hàn Lập lên đầu Khổng Tước còn lại.

Hàn Lập mỉm cười, thân hình thoáng cái xuất hiện trên lưng đầu Khổng Tước kia.

Cao Thăng lập tức quát khẽ một tiếng, hai đầu Khổng Tước giương cánh mà bay.

Cuối cùng Hàn Lập cũng đã có những bước đi đầu tiên trên Tiên Giới.

HẾT

>> Đọc tiếp tác phẩm tiếp theo có tên do chính tác giả Vong Ngữ viết:

>>

------oOo------

Table of Contents

Chương 1: Sơn biên tiểu thôn 90
Chương 2: Thanh ngưu trấn 96
Chương 3: Thất huyền môn 101
Chương 4: Luyện cốt nhai 105
Chương 5: Mặc đại phu 110
Chương 6: Vô danh khẩu quyết 115
Chương 7: Tu luyện nan 119
Chương 8: Nhập môn đệ tử 123
Chương 9: Tượng giáp công 128
Chương 10: Thần bí bình tử 133
Chương 11: Bình nan khai (Cái bình khó mở) 138
Chương 12: Đập bình tử 142
Chương 13: Dị tượng khởi 146
Chương 14: Thần bí dịch 150
Chương 15: Tứ niên hậu 155
Chương 16: Tiểu toán bàn 160
Chương 17: Lệ sư huynh(1) 165
Chương 18: Lệ sư huynh(2) 170
Chương 19: Giang hồ đấu 174
Chương 20: Trừu tủy hoàn 178
Chương 21: Chỉ thống dược 182
Chương 22: Tâm ma sanh 187
Chương 23: Thí dược thỏ 191
Chương 24: Kinh hồn định 196
Chương 25: Sáp liễu thành 201
Chương 26: thôi dược sanh 205
Chương 27: Phối linh dược 210

Chương 28: Mặc lão hồi cốc 215
Chương 29: Xung đột khởi 219
Chương 30: Kiêu hùng mạt lộ 224
Chương 31: Thi Trùng Hoàn 229
Chương 32: Hào khí sinh 234
Chương 33: Tư hạ giao dịch 239
Chương 34: Trát nhãn kiếm pháp 244
Chương 35: Thâu bí tịch 249
Chương 36: Giật mình 254
Chương 37: Tam bất luyện 258
Chương 38: Đêm gặp gian tế 262
Chương 39: Điều kiện biến thái 267
Chương 40: Bí kỹ uyên nguyên 272
Chương 41: Lưu ngôn dạ xuất 277
Chương 42: Vân sí điểu 282
Chương 43: Vạn sự cụ bị 287
Chương 44: Vô nhan đề 292
Chương 45: Ám toán dữ lão nha 297
Chương 46: Phá thang nhất kiếm 302
Chương 47: Ma Ngân thủ đối La Yên bộ 306
Chương 48: Trá ngữ 311
Chương 49: Sáo trung sáo 316
Chương 50: Triền hương ti 320
Chương 51: Cự hán hiển uy 325
Chương 52: Thất quỷ phệ hồn 330
Chương 53: Mỹ nam tử 335
Chương 54: Định thần phù 340
Chương 55: Đệ tam nhân 345
Chương 56: Quang cầu chi chiến 350

Chương 57: Thân tỉnh địch vong 355
Chương 58: Tu tiên giả 360
Chương 59: Tam đại thiết tắc 365
Chương 60: Thí độc 371
Chương 61: Thần diệt 376
Chương 62: Giao dịch 380
Chương 63: Chân dung 385
Chương 64: Khúc hồn 389
Chương 65: Hàn thần y 393
Chương 66: Cổ quái quy định 397
Chương 67: Hỏa đạn thuật 402
Chương 68: Trúng độc 407
Chương 69: Lệ Phi Vũ dữ thiếu nữ 411
Chương 70: Thiêu bát 415
Chương 71: Thanh linh tán 420
Chương 72: Bạt độc 425
Chương 73: Lệ phi Vũ đích tâm tư 430
Chương 74: Ngự phong quyết 435
Chương 75: Pháp vũ tịnh dụng 440
Chương 76: Đàm phán dữ hoả khởi 445
Chương 77: Đối sách 450
Chương 78: Lâm trung sát lục 455
Chương 79: Vô đề 460
Chương 80: Ngộ địch 464
Chương 81: Cổ Thiên Long 469
Chương 82: Kim Quang thượng nhân 473
Chương 83: Đại hãm tịnh 478
Chương 84: Địa động sơn diêu 482
Chương 85: Tử khế huyết đấu 487

Chương 86: Đột biến 492
Chương 87: Lược hiển thân thủ 497
Chương 88: Kim quang tráo 502
Chương 89: Mâu dữ thuẫn 507
Chương 90: Phi kiếm? 512
Chương 91: Thưởng bảo 517
Chương 92: Kiếm phù 522
Chương 93: Liệt hỏa phần địch 527
Chương 94: Hoàn thắng 532
Chương 95: Ma danh hách khởi 536
Chương 96: Khuyết hãm 541
Chương 97: Bối hậu giao dịch 545
Chương 98: Hồi thôn 550
Chương 99: Ly khai 554
Chương 100: Gia Nguyên thành 558
Chương 101: Tiền tài nhạ hoạ 563
Chương 102: Cách sát 568
Chương 103: Thu phục 572
Chương 104: Tình báo 577
Chương 105: Kinh tín 581
Chương 106: Lam y nhân 585
Chương 107: Mặc Ngọc Châu 590
Chương 108: Dạ nhập Mặc phủ 594
Chương 109: Đăng môn 599
Chương 110: Hồ mị 603
Chương 111: Mỹ phụ 608
Chương 112: Ám tín 613
Chương 113: Oanh hương hoàn 618
Chương 114: Yến Ca si tình 623

Chương 115: Kinh biến 628
Chương 116: Phiên kiểm (Trở mặt) 632
Chương 117: Ngôn hòa 637
Chương 118: Nhị tuyển nhất 642
Chương 119: Ý ngoại tiêu tức 647
Chương 120: Định kế đoạt bang 652
Chương 121: Tiêu Tương viện 657
Chương 122: Độc sát 661
Chương 123: Giao dịch 667
Chương 124: Mặc Phượng Vũ 673
Chương 125: An bài 679
Chương 126: Thái Nam sơn, Thái Nam cốc, thiếu niên 684
Chương 127: Linh căn chi thuyết 691
Chương 128: Thái Nam tiểu hội 699
Chương 129: Thanh Nhan chân nhân 705
Chương 130: Nhập hỏa 711
Chương 131: Linh thạch dữ linh phù 717
Chương 132: Thu hoạch 723
Chương 133: Thâu kỹ 729
Chương 134: Thăng tiên đại hội 735
Chương 135: Kinh văn 741
Chương 136: Yến gia 747
Chương 137: Kim trúc bút 753
Chương 138: Chế phù chi đạo 759
Chương 139: Pháp bảo Tàn Phiến 765
Chương 140: Thế tại tất đắc 771
Chương 141: Thăng tiên lệnh 775
Chương 142: Tập sát 781

Chương 143: Trảm sát 787
Chương 144: Trúc cơ đan chi tranh 793
Chương 145: Bất tốc chi khách 799
Chương 146: Thành giao 804
Chương 147: Cốc nội tường tình 809
Chương 148: Hôi y lão giả 815
Chương 149: Tạp vụ 821
Chương 150: Hối nặc 827
Chương 151: Bách dược viên 833
Chương 152: Lưỡng niên hậu 839
Chương 153: Nhạc Lộc điện 845
Chương 154: Hứa lão dữ tàng thất 851
Chương 155: Úc muộn 857
Chương 156: Địa phế chi hỏa 863
Chương 157: Mộ Dung huynh đệ 869
Chương 158: Lam y nữ tử 875
Chương 159: Thiên địa linh dược 881
Chương 160: Huyết cấm thí luyện 887
Chương 161: Phường thị 893
Chương 162: Vạn Bảo lâu 899
Chương 163: Cẩm hạp chi bảo (Bảo vật trong hộp gấm) 905
Chương 164: Phù bảo chi bí 911
Chương 165: Dạ ngộ 917
Chương 166: Ngoan độc 923
Chương 167: Ác đấu (thượng) 929
Chương 168: Ác đấu (trung) 935
Chương 169: Ác đấu (hạ) 942
Chương 170: Chiến lợi phẩm và hương diễm 948

Chương 171: Phản hồi 954
Chương 172: Tuyển trạch 960
Chương 173: Tụ tập 966
Chương 174: Lý sư tổ 972
Chương 175: Thanh Hư môn 978
Chương 176: Đổ ước 984
Chương 177: Tu tiên giới dữ chánh tà 990
Chương 178: Yểm Nguyệt tông 995
Chương 179: Phá cấm 1001
Chương 180: Ô Long đàm 1007
Chương 181: Thải điệp dữ tử chiến 1013
Chương 182: Thiểu nữ dữ ti tuyến 1019
Chương 183: Dung linh phù 1025
Chương 184: Kim quang chuyên chi uy 1031
Chương 185: Cường giả 1037
Chương 186: Xuất thủ 1043
Chương 187: Hoàng tước "Phong Nhạc" 1049
Chương 188: Ác danh 1055
Chương 189: Lôi diệt 1061
Chương 190: Ô ngoa 1067
Chương 191: Dị tâm dữ cô linh 1073
Chương 192: Phi Xà 1078
Chương 193: Địch hữu chi phân 1084
Chương 194: Trung tâm khu bí văn 1091
Chương 195: "Nguyệt dương bảo châu" chi uy 1097
Chương 196: Kế hoạch của Hàn Lập 1103
Chương 197: Yêu thú cự ngô công 1109
Chương 198: Xung đột 1115
Chương 199: Trần thị huynh muội 1121

Chương 200: Thiểu nữ dữ thiểu nữ 1127
Chương 201: Vũ si 1133
Chương 202: Diệt khẩu 1137
Chương 203: Vô ưu châm dữ Vong trần đan 1144
Chương 204: Thạch điện dữ địa đạo 1151
Chương 205: Quan chiến 1157
Chương 206: Ý ngoại 1163
Chương 207: Đồ giao dữ chiến lợi phẩm 1175
Chương 208: Hợp hoan 1181
Chương 209: Hồi quy 1188
Chương 210: Đổ cục 1195
Chương 211: Doanh gia 1201
Chương 212: Hoảng nhiên 1208
Chương 213: Chuẩn bị 1215
Chương 214: Địa hỏa chi ốc 1222
Chương 215: Luyện đan dữ Trúc Cơ 1229
Chương 216: Dược lực 1236
Chương 217: Kiếm quyết 1242
Chương 218: Khuyết hãm dữ ưu thế 1249
Chương 219: Hội đàm 1256
Chương 220: Linh nhãn chi tuyền 1263
Chương 221: Thiên tinh tông dữ pháp trận 1270
Chương 222: Luyện khí cao thủ 1277
Chương 223: Bí điếm, cạnh mại hội 1284
Chương 224: Khôi lỗi ky quan thú 1290
Chương 225: Thiết tinh, linh dược 1297
Chương 226: Điên Đảo Ngũ Hành Trận 1304
Chương 227: Kết Giao Chi Tâm 1311
Chương 228: Khôi lỗi và tu sĩ 1318

Chương 229: Cự hổ 1325
Chương 230: Khuyên Sáo 1331
Chương 231: Nhạ họa thượng môn 1338
Chương 232: Đại diễn quyết 1344
Chương 233: Lôi Vạn Hạc 1351
Chương 234: Cấm chế, linh dược 1357
Chương 235: Hàn Lập đích tâm tư 1364
Chương 236: Cổ phương 1371
Chương 237: Tham kiến 1377
Chương 238: Vu Khôn đích khả phạ 1383
Chương 239: Quyết trạch 1390
Chương 240: Thư hiệt 1396
Chương 241: Tam chuyển trọng nguyên công 1402
Chương 242: Chế phù 1409
Chương 243: Dược hiệu 1416
Chương 244: Song tu 1423
Chương 245: Viễn hành dữ ý ngoại 1429
Chương 246: Đổng Huyên Nhi 1435
Chương 247: Yến thị huynh muội 1442
Chương 248: Tranh phong 1449
Chương 249: Bỉ thí 1456
Chương 250: Cố nhân ngộ 1462
Chương 251: Hủy diệt 1468
Chương 252: Phân ly 1474
Chương 253: Quỷ linh môn 1480
Chương 254: Yến gia Lão tổ 1486
Chương 255: Mật hội 1492
Chương 256: Mưu hoa 1498
Chương 257: Huyết tế dữ diễm lệ nam tử 1504

Chương 258: Mê hồn 1510
Chương 259: Phong động 1516
Chương 260: Quyển sáo 1522
Chương 261: Huyết Linh Đại Pháp 1528
Chương 262: Thoát thân 1535
Chương 263: Thực lực 1542
Chương 264: Cơ Quan Khôi Lỗi và Đại Diễn Quyết 1549
Chương 265: Chiến huống 1556
Chương 266: Kích đấu 1563
Chương 267: Ma hỏa sính uy 1570
Chương 268: Bạch tri thù 1577
Chương 269: Huyết sắc 1584
Chương 270: Trảm sát 1591
Chương 271: Đại na di lệnh hòa cổ truyện tống trận 1597
Chương 272: Một năm 1604
Chương 273: Xảo ngộ 1611
Chương 274: Phó ước 1618
Chương 275: Trà hương 1624
Chương 276: Xuất thủ 1631
Chương 277: Tân Như Âm 1638
Chương 278: Bán niên chi ước 1645
Chương 279: Đại phú Tần trạch 1650
Chương 280: Tiếp kiến 1659
Chương 281: Tần trạch chúng nhân, Biểu tiểu thư 1666
Chương 282: Cải biến 1673
Chương 283: Cựu tình 1680

Chương 284: Tư ngữ 1687
Chương 285: Lãnh mạc dữ dao ngôn 1694
Chương 286: Vương phủ 1701
Chương 287: Tiên sư 1708
Chương 288: Mê hồn giao phong 1714
Chương 289: Tiên thuật 1721
Chương 290: Tiểu Vương gia 1728
Chương 291: Tiêu gia 1735
Chương 292: Cường thế 1741
Chương 293: Tiềm nhập 1748
Chương 294: Lộng diễm quyết 1755
Chương 295: Phó ước 1762
Chương 296: Bái sư 1769
Chương 297: Liệt ngân hung tấn 1776
Chương 298: Sanh cầm 1783
Chương 299: Các hoài tâm tư 1790
Chương 300: Huyết chú 1796
Chương 301: Khu độc, giải chú 1802
Chương 302: Đối sách 1809
Chương 303: Khiếp sợ 1816
Chương 304: Nội ứng 1823
Chương 305: Hậu thủ 1830
Chương 306: Nguy cơ 1837
Chương 307: Huyết thị 1844
Chương 308: Đại triển thân thủ 1850
Chương 309: Yêu hóa 1857
Chương 310: Hoàng thất 1864
Chương 311: Huyết tế bí ẩn 1871
Chương 312: Bình tĩnh dữ viện binh 1878

Chương 313: Quyết định 1885
Chương 314: Hội hòa 1891
Chương 315: Hậu thủ, hoài nghi 1898
Chương 316: Thất tung 1904
Chương 317: Tứ tượng trận 1911
Chương 318: Thanh Văn trọng hiện 1918
Chương 319: Tứ đại huyết thị 1925
Chương 320: Phá kiển 1932
Chương 321: Ẩn đấu 1939
Chương 322: Lưu Tĩnh dữ "Chân bảo" 1946
Chương 323: Trảm Yêu 1953
Chương 324: Hắc Sát Giáo Chủ 1959
Chương 325: Quỷ dị 1966
Chương 326: Huyết Linh Toản 1973
Chương 327: Nhập Trận 1980
Chương 328: Hắc huyết đao 1987
Chương 329: Diệt Địch 1993
Chương 330: Sát Đan 2000
Chương 331: Mệnh lệnh 2007
Chương 332: Cựu địa 2014
Chương 333: Tôn bang chủ 2021
Chương 334: Dị biến 2028
Chương 335: Kinh ngạc 2035
Chương 336: Anh Trữ 2042
Chương 337: Ám thủ, Khúc Hồn 2049
Chương 338: Bức cung 2056
Chương 339: Khiếp sợ 2063
Chương 340: Quyển sáo 2070
Chương 341: Chật vật 2076

Chương 342: Kinh nghi 2083
Chương 343: Lục Hoàng Kiếm 2090
Chương 344: Đại trận diệt yêu 2097
Chương 345: Tiểu lão đầu dữ chung thanh 2104
Chương 346: Lệnh Hồ lão tổ 2111
Chương 347: Triệt ly 2118
Chương 348: Thiên Hỏa thuật 2125
Chương 349: Độn tẩu Nguyên Vũ 2132
Chương 350: Thuấn sát 2139
Chương 351: Tề Vân Tiêu chi tử 2146
Chương 352: Hứa hẹn 2153
Chương 353: Tinh Trần các 2159
Chương 354: Lam phu nhân 2165
Chương 355: Hồng tuyến độn quang châm 2172
Chương 356: Họa phúc tương y 2179
Chương 357: Bạch Trì sơn 2186
Chương 358: Vô biên hải, Mộ Lan nhân 2192
Chương 359: Kinh ngộ cựu nhân 2199
Chương 360: Bán lộ kiếp nhân nhân 2206
Chương 361: Ô Long 2213
Chương 362: Nam Cung Bình 2220
Chương 363: Truyền tống 2227
Chương 364: Cô đảo, cự chu 2235
Chương 365: Vương Trường Thanh 2242
Chương 366: Sinh ý của Cố đông chủ 2249
Chương 367: Bảo nhân dữ định cư 2256
Chương 368: Trang viên 2263
Chương 369: Khiêu chiến (Thượng) 2270
Chương 370: Khiêu chiến (Hạ) 2277

Chương 371: Đăng Tiên Các 2284
Chương 372: Tiểu Hoàn Đảo 2291
Chương 373: Thân Ngoại Hóa Thân 2298
Chương 374: Tu luyện vô tuế nguyệt 2305
Chương 375: Song Kiều 2312
Chương 376: Tuyết Linh Thủy và Thiên Hỏa Dịch 2319
Chương 377: Đan Phương và Yêu Đan 2326
Chương 378: Xuất hải (Thượng) 2333
Chương 379: Xuất hải (Hạ) 2340
Chương 380: Anh Lý Thú 2347
Chương 381: Dị bảo phục yêu 2354
Chương 382: Ô Sửu 2360
Chương 383: Đấu Kết đan 2367
Chương 384: Trảm sát cao giai 2374
Chương 385: Hải Viên đảo 2381
Chương 386: Tứ niên kết đan 2388
Chương 387: Phệ kim trùng 2395
Chương 388: Khúc Hồn ma uy 2402
Chương 389: Thiên Tinh thành dữ Tinh cung 2409
Chương 390: Cự thành 2416
Chương 391: Tân cư 2423
Chương 392: Dục trùng 2430
Chương 393: Ngưng Thúy Đảo 2435
Chương 394: Tu sĩ, yêu thú, tiểu đảo 2441
Chương 395: Nghê Thường Thảo 2448
Chương 396: Sát yêu thủ đan 2455
Chương 397: Bế phủ khổ tu 2462
Chương 398: Kết đan dữ pháp bảo 2470

Chương 399: Diệu Âm Môn 2478
Chương 400: Đạo mạo ngạn nhiên 2485
Chương 401: Thiên lôi trúc 2492
Chương 402: Tả hữu song sứ 2499
Chương 403: Xích Hỏa lão quái 2507
Chương 404: Quỷ cục 2514
Chương 405: Phụ thân đại pháp 2521
Chương 406: Thiên đô thi hỏa 2528
Chương 407: Đảo qua 2535
Chương 408: Yêu Thi 2542
Chương 409: Chân dung 2549
Chương 410: Trưởng lão 2556
Chương 411: Bồi trúc 2562
Chương 412: Thanh Trúc tiểu hiên 2568
Chương 413: Luyện hóa 2575
Chương 414: Thành hình 2582
Chương 415: Châu trung 2589
Chương 416: Thổ Sơn 2596
Chương 417: Dĩ trận phá trận 2603
Chương 418: Phá Trận 2610
Chương 419: Hồng hoang cổ bảo 2617
Chương 420: Phệ Kim Trùng đích uy lực 2624
Chương 421: Phong Linh Trụ 2631
Chương 422: Thất Hà Liên 2638
Chương 423: Kịch độc 2645
Chương 424: Yêu Xà 2652
Chương 425: Chi Dương Điểu 2659
Chương 426: Quỷ trá 2666
Chương 427: Huyền hồn luyện yêu 2674

Chương 428: Tiêu Sá 2681
Chương 429: Tàn đồ tái hiện 2688
Chương 430: Văn Tư Nguyệt 2695
Chương 431: Hư Thiên điện 2702
Chương 432: Cực Âm tổ sư 2709
Chương 433: Cửu khúc linh tham 2716
Chương 434: Tụ tập 2723
Chương 435: Hư Thiên đỉnh, Bổ Thiên đan 2729
Chương 436: Tử Linh tái ngộ 2736
Chương 437: Đề Hồn 2741
Chương 438: Quỷ vụ di hài 2748
Chương 439: Quỷ vương (1) 2755
Chương 440: Quỷ vương (2) 2761
Chương 441: Quỷ Vương (3) 2768
Chương 442: Quỷ Vương (4) 2775
Chương 443: Quỷ vương (5) 2782
Chương 444: Hắc bào 2789
Chương 445: Nguyên Dao 2796
Chương 446: Tề tụ 2803
Chương 447: Không gian 2810
Chương 448: Tiểu thạch sơn 2817
Chương 449: Ám kế 2823
Chương 450: Hiện hình 2829
Chương 451: Phiên kiểm 2836
Chương 452: Lôi đình chi kích 2843
Chương 453: Cực Âm lai tập 2850
Chương 454: Dụ hoặc 2857
Chương 455: Ý ngoại tần sinh 2864
Chương 456: Cực Âm môn đồ 2870

Chương 457: Băng Hỏa đạo, Bộ bộ duy gian 2882
Chương 458: Sinh Tử lộ 2895
Chương 459: Hắc sa mạc 2902
Chương 460: Thiết Hoả Kiến 2909
Chương 461: Xảo ngộ 2916
Chương 462: Minh Hồn Châu 2923
Chương 463: Ám lưu hung dũng 2930
Chương 464: Luyện tinh 2937
Chương 465: Trọng bảo ở lầu các 2944
Chương 466: Bảo Quang Các 2951
Chương 467: Được bảo vật 2958
Chương 468: Hắc giáp quỷ dị 2966
Chương 469: Yêu dị cổ bảo 2973
Chương 470: Huyễn cảnh hắc điện 2980
Chương 471: Nội điện khai khải 2987
Chương 472: Đường lang, Hoàng tước 2993
Chương 473: Lang thủ Khôi Lỗi 3000
Chương 474: Nhị tầng 3007
Chương 475: Ý ngoại 3014
Chương 476: Kim Tằm thủ bảo 3021
Chương 477: Kim Ti Tằm dữ Thiên Thanh Hoa 3028
Chương 478: Thủ bảo 3035
Chương 479: Khứ nhi phục phản 3042
Chương 480: Đại chiến khởi 3049
Chương 481: Hóa hình chi bảo 3056
Chương 482: Cổ bảo chi tranh 3063
Chương 483: Băng phong 3070
Chương 484: Hóa Thân phù dữ Bổ Thiên đan 3077
Chương 485: Nguyên Anh hiện 3084

Chương 486: Đan dược chi tranh 3091
Chương 487: Ô Sửu chi tử 3098
Chương 488: Bảo đỉnh tái hiện 3105
Chương 489: Thu đỉnh 3112
Chương 490: Ích Tà Thần Lôi và Tu La thánh hỏa 3119
Chương 491: Huyền Cốt chi tử 3126
Chương 492: Kiền lam châu 3133
Chương 493: Họa trục chi mê 3140
Chương 494: Diễm nữ và linh tuyền 3147
Chương 495: Linh nhũ và Dưỡng Hồn mộc 3154
Chương 496: Chân giả nan biện 3161
Chương 497: Lang hình khí linh 3168
Chương 498: Nghịch Tinh minh 3175
Chương 499: Nam Minh đảo 3182
Chương 500: Bàn tra 3189
Chương 501: Trùng đột tái khởi 3196
Chương 502: Cổ bảo chi uy 3203
Chương 503: Lăng Ngọc Linh 3210
Chương 504: Truyện tống dữ điều kiện 3217
Chương 505: Liễu Ám Hoa Minh 3223
Chương 506: Định kế 3230
Chương 507: Hỗn nhập 3236
Chương 508: Yếu hiệp 3243
Chương 509: Tái lâm ngoại hải 3250
Chương 510: Hắc Thạch thành 3256
Chương 511: Hải uyên yêu thú 3262
Chương 512: Nữ tu lô đỉnh 3269
Chương 513: Thốn Kim các 3275

Chương 514: Bạn Yêu Thảo 3281
Chương 515: Vụ trung đảo 3287
Chương 516: Huyễn Diễm Nga 3294
Chương 517: Huyền Âm Kinh 3302
Chương 518: Hóa hình chi kiếp 3309
Chương 519: Độc Giao 3316
Chương 520: Ngũ sắc châu dữ tân Phệ Kim Trùng 3323
Chương 521: Trừu hồn thủ đan 3331
Chương 522: Thâu khuy 3338
Chương 523: Hung danh thao thiên 3345
Chương 524: Bàn vấn 3352
Chương 525: Chân giả Trùng Ma 3358
Chương 526: Ám lưu dũng động 3365
Chương 527: Bất tốc chi khách 3371
Chương 528: Thanh Linh Môn 3378
Chương 529: Lãnh mạc dữ khổ cầu 3385
Chương 530: Trĩ nữ lô đỉnh 3391
Chương 531: Tặng Bảo 3398
Chương 532: Viện thủ diệt yêu 3405
Chương 533: Giao hoán hội 3412
Chương 534: Thân cận nữ sắc 3418
Chương 535: Tiêu tức 3424
Chương 536: Kiếm uy sơ hiện 3431
Chương 537: Chấn nhiếp quần tu 3437
Chương 538: Thị thiếp chi ngôn 3444
Chương 539: Ba đầu sáu tay 3451
Chương 540: Cửu cấp yêu tộc 3458
Chương 541: Bích Diễm tửu 3465

Chương 542: Hậu kỳ đại thành 3472
Chương 543: Phong Lôi Sí 3479
Chương 544: Phạm Thánh Chân Phiến 3485
Chương 545: Lôi bằng chi cốt 3492
Chương 546: Phong lôi hợp 3499
Chương 547: Ám toán 3506
Chương 548: Thúc thủ vô sách 3513
Chương 549: Phệ Giao 3520
Chương 550: Đào nặc dữ truy sát 3527
Chương 551: Lôi độn thuật 3534
Chương 552: Tái sấm Diệu Âm Môn 3541
Chương 553: Thức phá 3547
Chương 554: Cầu trợ dữ giao dịch 3554
Chương 555: Xuất thủ dữ Truyền Tống trận 3560
Chương 556: Dụ phục 3566
Chương 557: Ý ngoại sậu khởi 3572
Chương 558: Liệt phong tái hiện 3579
Chương 559: Quỷ dị thác nhận 3586
Chương 560: Nguyên Dao dữ Thanh Dương Môn 3593
Chương 561: Mượn cái đầu 3599
Chương 562: Tặng vật 3606
Chương 563: Bí tân 3613
Chương 564: Hoàn hồn thuật 3619
Chương 565: Thiên triệu 3625
Chương 566: Kinh thối 3632
Chương 567: Tiềm nhập 3639
Chương 568: Cường địch 3646
Chương 569: Lục Đạo truyền nhân 3653

Chương 570: Khổ đấu 3660
Chương 571: Âm Ma Trảm dữ Lục Cực Chân Ma 3667
Chương 572: Bát môn kim quang kính 3674
Chương 573: Kim quang thần diễm 3681
Chương 574: Quỷ vụ hiện 3688
Chương 575: Mạc danh hung hiểm 3695
Chương 576: Hắc ám kỳ ngộ 3702
Chương 577: Vô danh chi địa 3708
Chương 578: Cao tường thôn lạc 3714
Chương 579: Cự thú lai tập 3720
Chương 580: Âm minh chi địa 3726
Chương 581: La Hầu dữ Đại Tấn hoàng triều 3732
Chương 582: Thạch phù dữ thú tinh, yêu văn tái hiện 3738
Chương 583: Dĩ nha hoàn nha 3750
Chương 584: Thông linh chi khí 3756
Chương 585: Hương vẫn tiêu hồn 3762
Chương 586: Lai khách 3769
Chương 587: Cốt hạp 3776
Chương 588: Hàng Linh Phù 3782
Chương 589: Đạm hồn 3788
Chương 590: Bạo Phong Sơn 3794
Chương 591: Âm dương luân hồi quyết 3800
Chương 592: Thoát ly 3806
Chương 593: Ủy thân chi cử 3812
Chương 594: Lạc Vân Tông 3818
Chương 595: Bốn thế lực lớn 3825
Chương 596: Nhập môn (Thượng) 3832

Chương 597: Nhập môn (Trung) 3839
Chương 598: Nhập môn (Hạ) 3846
Chương 599: Đoán kim chi thể 3853
Chương 600: Quy chúc 3860
Chương 601: Giải trừ hậu hoạn 3867
Chương 602: Huyết Ảnh Độn 3874
Chương 603: Tuyết Vân Hồ 3881
Chương 604: Lục Tung Chiểu Trạch 3887
Chương 605: Hồ hiện 3894
Chương 606: Truy nặc 3901
Chương 607: Hắc y thiếu phụ 3908
Chương 608: Biến hóa 3914
Chương 609: Thi tiêu 3920
Chương 610: Hồ biến 3926
Chương 611: Lang hiện 3932
Chương 612: Ngân Nguyệt lang tộc 3939
Chương 613: Chủ phó dữ khí linh 3945
Chương 614: Khứ nhi phục phản 3951
Chương 615: Thí Kiếm Đại Hội 3958
Chương 616: Minh Thanh Linh Thuỷ 3964
Chương 617: Bán lộ lai khách 3971
Chương 618: Đỗ Đông hòa cận kiến 3977
Chương 619: Tông nội sơ thí 3984
Chương 620: Ngưu đao sát kê 3991
Chương 621: Lầu các chi nghị 3998
Chương 622: Quỷ ảnh Đề Hồn 4004
Chương 623: Thông Minh Linh Tê 4010
Chương 624: Tam phái thí kiếm (thượng) 4017
Chương 625: Tam phái thí kiếm (hạ) 4024

Chương 626: Tam phái cấm địa 4031
Chương 627: Đồng tử 4038
Chương 628: Linh Nhãn chi thụ 4045
Chương 629: Ngụy biến 4052
Chương 630: Đại La Thiên Huyễn Quyết và Thiên Hồ Mê Linh Đại Pháp 4059
Chương 631: Toán Kế 4066
Chương 632: Đắc Linh Căn 4073
Chương 633: Phản Hồi 4080
Chương 634: Kết anh (thượng) 4087
Chương 635: Kết anh (trung) 4094
Chương 636: Kết anh (hạ) 4100
Chương 637: Lời mời 4107
Chương 638: Hư Thiên Đỉnh,bình nhỏ,Thông Thiên linh bảo 4113
Chương 639: Nhất phái trưởng lão 4119
Chương 640: Biến giả thành thật! 4126
Chương 641: Ước hẹn ba mươi năm 4133
Chương 642: Điên Phượng Bồi Nguyên Công 4139
Chương 643: Đại Canh Kiếm Trận 4145
Chương 644: Nặc Ngôn Hòa Khải Trình 4151
Chương 645: Ba người đồng hành 4158
Chương 646: Tâm hoài quỷ thai 4164
Chương 647: Yêu Anh 4170
Chương 648: Mộc Linh Anh 4177
Chương 649: Dự triệu 4184
Chương 650: Diệt tộc (thượng) 4191
Chương 651: Diệt tộc (hạ) 4198
Chương 652: Cựu nhân 4205

Chương 653: Di ngôn và tặng vật 4212
Chương 654: Huyền Mẫu Hóa Anh Đại Pháp 4218
Chương 655: Cố cư linh tuyền 4224
Chương 656: Toái hồn môn nhân 4231
Chương 657: Trấn nhỏ ngày xưa 4238
Chương 658: Hàn gia từ 4245
Chương 659: Tứ thúc tổ 4252
Chương 660: Phệ Linh Kiếm 4260
Chương 661: Hành tích bại lộ 4267
Chương 662: Văn phong nhi đào 4274
Chương 663: Tung hoành phi mỹ 4281
Chương 664: Lục Dực Sương Công 4288
Chương 665: Ngũ Hành Linh Anh 4295
Chương 666: Liễu Ngọc 4301
Chương 667: Sương hoa dữ Lam diễm 4308
Chương 668: Trùng Giáp Thuật 4315
Chương 669: Nguyên Anh thứ hai 4321
Chương 670: Giao dịch hội 4328
Chương 671: Nam Lũng Hầu 4334
Chương 672: Cường hành giao dịch 4340
Chương 673: Thần thức biến hóa 4346
Chương 674: Gặp lại đồng tử 4352
Chương 675: Nguyên Anh tụ 4359
Chương 676: Xích Tinh Chi 4365
Chương 677: Trụy Ma Cốc 4372
Chương 678: Hồn thạch 4379
Chương 679: Tàn phù 4386
Chương 680: Thệ ngôn dữ tuyển trạch 4393
Chương 681: Hồn thạch và Thượng Cổ Khôi 4400

Lỗi thuật

Chương 682: Gặp lại Nam Lũng 4407
Chương 683: Mật hội 4414
Chương 684: Thương khôn di bảo 4421
Chương 685: Hoang địa hung hiểm 4428
Chương 686: Pháp Sĩ Cơ Hiện 4435
Chương 687: Đại Thượng Sư 4442
Chương 688: Ngự Phong Xa 4448
Chương 689: Sơ Thí Thần Thông 4455
Chương 690: Băng Tinh Cùng Hắc Phong 4461
Chương 691: Đóng Băng 4467
Chương 692: Tái tụ 4474
Chương 693: Kinh sợ thối lui 4481
Chương 694: Lôi Hỏa Trùy 4488
Chương 695: Ra tay 4495
Chương 696: Phá cấm quyển trục 4502
Chương 697: Chia cắt 4509
Chương 698: Tính kế 4516
Chương 699: Họa thủy đông di 4523
Chương 700: Tiên thủ 4530
Chương 701: Vạn xích nhất tuyến 4537
Chương 702: Luyện anh 4544
Chương 703: Bảo vật trong hộp 4551
Chương 704: Lộ phùng cựu nhân 4558
Chương 705: Câu Linh Thổ Long 4565
Chương 706: Lôi Vạn Hạc đích chấn kinh 4572
Chương 707: Nam Cung chi tấn 4578
Chương 708: Hàn Lập đích quyết tâm 4585
Chương 709: Hóa hình nhập sơn 4593

Chương 710: Nam Cung Uyển	4599
Chương 711: Tích nhật chi tâm	4605
Chương 712: Khốn Tâm thuật	4612
Chương 713: Thiết phục	4618
Chương 714: Thức phá dữ phục kích	4625
Chương 715: Ngưng Quang Bảo Kính dữ Luân Hồi Thần Quang	4632
Chương 716: Huyết Ma kiếm	4639
Chương 717: Chỉ Hoàn	4646
Chương 718: Trọng phản Điền Thiên thành	4653
Chương 719: Thiên Cực Môn	4660
Chương 720: Điện nghị	4667
Chương 721: Lệnh Hồ chi yêu	4674
Chương 722: Sơ kiến ngọc phù	4680
Chương 723: Lưỡng Nghi hoàn	4686
Chương 724: Hỏa Thiềm cổ thú	4693
Chương 725: Chi viện	4700
Chương 726: Hoàng Long Sơn	4707
Chương 727: Tích nhật anh trữ	4713
Chương 728: Tử La cực hỏa,	4720
Chương 729: Hỏa linh hóa giao	4726
Chương 730: Thái Huyền Bát Quái Đồ	4733
Chương 731: Thiên Sát Chân Ma Công	4740
Chương 732: Song vỹ xà	4747
Chương 733: Bại lộ	4754
Chương 734: Phụ linh xà quái	4760
Chương 735: Tương kế tựu kế	4767
Chương 736: Phá trận đại chiến (phần 1)	4775
Chương 737: Phá trận đại chiến (phần 2)	4783

Chương 738: Phá trận đại chiến (phần 3) 4790
Chương 739: Phá trận đại chiến (phần 4) 4798
Chương 740: Phá trận đại chiến (phần 5) 4806
Chương 741: Phá trận đại chiến (phần 6) 4814
Chương 742: Phá trận đại chiến (phần 7) 4822
Chương 743: Phá trận đại chiến (phần 8) 4831
Chương 744: Danh thanh tiệm khởi 4838
Chương 745: Hồi quy 4846
Chương 746: Nghĩa muội 4854
Chương 747: Điều kiện 4861
Chương 748: Ý ngoại chi ước 4868
Chương 749: Linh Chúc quả và Tạo Hóa đan 4876
Chương 750: Định nghị 4884
Chương 751: Hóa diễm 4891
Chương 752: Lôi châu 4898
Chương 753: Vân Lộ lão ma 4906
Chương 754: Lão quái tề tụ 4913
Chương 755: Sinh tử đổ chiến 4921
Chương 756: Lợi dụ 4928
Chương 757: Canh Tinh 4935
Chương 758: Huyền Thiên Tiên Đằng 4942
Chương 759: Linh phù và Giao hồn 4949
Chương 760: Đại chiến tướng chí 4957
Chương 761: Tiêu sư diệt khải 4964
Chương 762: Địch mưu khải 4972
Chương 763: Ám thủ khải 4979
Chương 764: Cuộc chiến biên giới (1) 4985
Chương 765: Cuộc chiến biên giới (2) 4991
Chương 766: Cuộc chiến biên giới (3) 4999

Chương 767: Cuộc chiến biên giới (4) 5007
Chương 768: Cuộc chiến biên giới (5) 5015
Chương 769: Cuộc chiến biên giới (6) 5022
Chương 770: Cuộc chiến biên giới (7) 5030
Chương 771: Cuộc chiến biên giới (8) 5038
Chương 772: Thái chân thất tu sĩ và thánh cầm 5047
Chương 773: Hàng linh chi uy 5055
Chương 774: Âm dương ma thi 5063
Chương 775: Cự viên xuất hiện 5071
Chương 776: Lạt thủ vô tình 5080
Chương 777: Huyết quỷ và thạch nhân 5088
Chương 778: Đoạt đăng 5096
Chương 779: Viễn tín 5105
Chương 780: Sau đại chiến 5113
Chương 781: Nam Cung kinh biến 5121
Chương 782: Mật thất luyện kiếm 5128
Chương 783: Kiếm trận sơ thành 5135
Chương 784: Hắc bào thanh niên 5143
Chương 785: Kiếm trận sơ triển 5151
Chương 786: Quỷ la phiên 5159
Chương 787: Thôn ma đạm quỷ 5167
Chương 788: Trên đường gặp mặt 5175
Chương 789: Chỗ cực Tây 5182
Chương 790: Xâm chiếm 5189
Chương 791: Thiên tuyệt ma thi 5196
Chương 792: Trước lúc đi xa 5204
Chương 793: Trụy ma chi địa 5212
Chương 794: Hàn Lập Trở Về 5220
Chương 795: Đại Diễn Thần Quân 5227

Chương 796: Ký thần thuật 5234
Chương 797: Thượng cổ ma giới 5240
Chương 798: Trần Xảo Thiên 5247
Chương 799: Khôi Lỗi Cấp bậc Kết Đan Kỳ 5254
Chương 800: Tìm Kiếm 5261
Chương 801: Cốc hiện 5269
Chương 802: Quần tu ngoại cốc 5276
Chương 803: Truyền Tống Trận 1 Hướng 5284
Chương 804: Nhập Cốc 5292
Chương 805: Sát khí trong cốc 5300
Chương 806: Các hành kỳ sự 5308
Chương 807: Đường vào nội cốc 5317
Chương 808: Sương mù 5325
Chương 809: Cự mãng cổ thú 5333
Chương 810: Chém giết mãng thú 5341
Chương 811: Cương Ngân Sa 5349
Chương 812: Bắc Cực Nguyên Quang 5356
Chương 813: Nội cốc chi địa 5363
Chương 814: Thập Tuyệt độc 5371
Chương 815: Dung nham chi địa 5378
Chương 816: Dụ phục 5383
Chương 817: Trảm thú 5393
Chương 818: Cổ tu di hài 5400
Chương 819: Thất diễm phiến 5407
Chương 820: Huyết chú chi môn 5414
Chương 821: Thủy đàm cùng Huyết chú chi môn 5421
Chương 822: Linh Miểu Viên 5429
Chương 823: Huyết chú giải cấm 5436

Chương 824: Tiểu Tu Di Kim Cương Trận 5444
Chương 825: Hội hợp 5452
Chương 826: Họa trục 5459
Chương 827: Thân thức hóa ngàn 5467
Chương 828: Huyễn hóa chi phong 5475
Chương 829: Ma Động 5482
Chương 830: Thôn Anh 5489
Chương 831: Dị thú 5496
Chương 832: Đắc quả 5503
Chương 833: Tế đàn 5510
Chương 834: Thông đạo 5517
Chương 835: Ma khu 5524
Chương 836: Giải Thể Hóa Hình 5531
Chương 837: Kinh Biến 5538
Chương 838: Ma Ảnh sơ hiện 5545
Chương 839: Đánh Lén, Hiện Thân 5552
Chương 840: Sơ Đấu Ma Hồn 5559
Chương 841: Liên Thủ Kháng Ma 5567
Chương 842: Hai Đầu Bốn Tay 5574
Chương 843: Phi Nga Phác Hỏa 5581
Chương 844: Song ma hội 5588
Chương 845: Ma Mạc 5595
Chương 846: Tái Chiến Ma Hồn 5602
Chương 847: Ma Kiếm Tái Hiện 5609
Chương 848: Hắc Nhận 5616
Chương 849: Ma uy bạo ngược 5623
Chương 850: Khốn ma 5630
Chương 851: Ý Ngoại Kinh Biến 5637
Chương 852: Ngân diễm 5645

Chương 853: Giáng Vân Đan và Tuyết Phách Hoàn 5652
Chương 854: Trệ lưu 5659
Chương 855: Thoát thân 5667
Chương 856: Thiên Nam ma ảnh 5674
Chương 857: Xoáy nước 5681
Chương 858: Trở về Lạc Vân Tông 5688
Chương 859: Uy đan 5695
Chương 860: Thản ngôn 5703
Chương 861: Thư mời 5710
Chương 862: Phi kiếm cùng khôi lỗi 5717
Chương 863: Càn Khôn Tháp 5724
Chương 864: Xem lễ 5731
Chương 865: Khách không mời 5738
Chương 866: Yêu cầu của Chí Dương 5746
Chương 867: Thắng bại 5753
Chương 868: Luyện hóa 5761
Chương 869: Luyện hoá 5768
Chương 870: Vô biên ma khí 5775
Chương 871: Thăm dù đại tuyền qua 5782
Chương 872: Ma khí chi uyên 5789
Chương 873: Đắc Linh đảo 5796
Chương 874: Thạch bi tàn phiến 5804
Chương 875: Tu phiến 5812
Chương 876: Rời xa 5820
Chương 877: Thương lộ bộ 5827
Chương 878: Ngũ quỷ tỏa thần đại pháp 5835
Chương 879: Vô vọng chi tai 5842
Chương 880: Lòng mang tâm sự 5849

Chương 881: Ma trùng yêu thi 5856
Chương 882: Viên thứu 5863
Chương 883: Lãnh mạc 5871
Chương 884: Trú địa 5877
Chương 885: Khổ độc 5883
Chương 886: Hạo Nguyên đan 5889
Chương 887: Phùng gia mật quật 5895
Chương 888: Nguy cơ 5902
Chương 889: Cự phúc 5908
Chương 890: Kim Diễm Thạch 5915
Chương 891: Thiên Lan thánh nữ 5930
Chương 892: Thánh Thú chú thân 5938
Chương 893: Thánh Thú chú thân (tiếp) 5943
Chương 894: Dụ địch 5947
Chương 895: Cấm mạt ngân tàm 5954
Chương 896: Song Đỉnh 5962
Chương 897: Kinh chuyến 5970
Chương 898: Trên thuyền 5978
Chương 899: Tào Mộng Dung 5985
Chương 900: Ác khách 5993
Chương 901: Đại hội Tham Vương 6000
Chương 902: Quan trung nhân 6006
Chương 903: Thiên Cơ ốc 6012
Chương 904: Thượng cổ cự mộ 6018
Chương 905: Tam thi 6025
Chương 906: (không có tên) 6032
Chương 907: Hỏa dong tinh 6038
Chương 908: Tinh hóa yêu đan cùng phi châm 6045
Chương 909: Khách điếm 6051

Chương 910: Sát khí 6057
Chương 911: Vào mật quật 6063
Chương 912: Minh Vương quyết 6069
Chương 913: Nhất xúc tức phát (chạm vào là bắn ra) 6075
Chương 914: Tham chiến 6082
Chương 915: Nhất chiến kinh ma 6088
Chương 916: Kinh sợ thối lui 6094
Chương 917: Song châu 6100
Chương 918: Thu bảo 6106
Chương 919: Cam gia 6113
Chương 920: Bạch Lộ thư viện 6120
Chương 921: Đạo cô và Hoàng Thanh Quan 6127
Chương 922: Phệ Chân Hợp Nguyên quyết 6134
Chương 923: Luyện khí điện 6141
Chương 924: Lục Tú quận chúa 6149
Chương 925: Hoàng tộc Đại Tấn 6156
Chương 926: Ô Phong linh 6162
Chương 927: Phong khởi sạ khởi 6169
Chương 928: Nhạc Dương cung 6176
Chương 929: Hạo Dương điểu 6182
Chương 930: Đắc Linh 6188
Chương 931: Ám Lưu 6195
Chương 932: Bất ngờ gặp cố nhân 6202
Chương 933: Kiếm Minh 6209
Chương 934: Khiêu lương tiểu sửu 6216
Chương 935: Ra Oai 6223
Chương 936: Thiên Cơ các 6230
Chương 937: Thiên Cơ Phủ 6237

Chương 938: Giao dịch hội dưới lòng đất 6244
Chương 939: Giới tử không gian 6251
Chương 940: Không hẹn mà gặp 6258
Chương 941: Uy Hiếp 6266
Chương 942: Ngọc Bội 6273
Chương 943: Xảo Trá 6280
Chương 944: Hàn Tuỷ 6287
Chương 945: Hồi Dương Thuỷ và Thái Dương Tinh Hoả 6294
Chương 946: Hàn Trưởng Lão 6301
Chương 947: Đấu Giá Đại Hội 6308
Chương 948: Mặc Kim 6315
Chương 949: Diệu Âm Bảo Kính 6322
Chương 950: Cửu U Tông 6329
Chương 951: Lá Bùa và Trận Pháp 6336
Chương 952: Xôn Xao 6344
Chương 953: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn 6351
Chương 954: Bình Sơn Ấn 6359
Chương 955: Tái Ngộ Cổ Ma 6366
Chương 956: Ma Diễm Cuồn Cuộn 6373
Chương 957: Thiên Phù Môn 6380
Chương 958: Lý Sư Điệt 6388
Chương 959: Chuyện Hóa Thần 6395
Chương 960: Mật Phù Cùng Bát Cấp Ác Giao 6401
Chương 961: Ác Giao 6409
Chương 962: Đấu Giao 6416
Chương 963: Diệt Giao 6423
Chương 964: Liệt Hồn 6430
Chương 965: Khôi Lỗi Đại Thành 6437

Chương 966: Khô Trúc Đảo 6444
Chương 967: Khô Trúc Đảo Lão Nhân 6451
Chương 968: Lôi Hỏa Cung 6459
Chương 969: Hàng thú 6466
Chương 970: Song hạt sơn 6473
Chương 971: Khách tới 6480
Chương 972: Bồi anh đan và âm chi mã 6488
Chương 973: Minh hà chi hiệt 6496
Chương 974: Quái nhân 6503
Chương 975: Nửa năm 6511
Chương 976: Linh Sơn Côn Ngô 6518
Chương 977: Phân công hành sự 6525
Chương 978: Nghiệt viên 6532
Chương 979: Ngũ tử đồng tâm ma 6539
Chương 980: Hắc Tinh 6547
Chương 981: Ma trùng yêu thi 6555
Chương 982: Sát hồn ti 6563
Chương 983: Ngân sí dạ xoa 6572
Chương 984: Ngân đồng huyễn thuật 6580
Chương 985: Tà nguyệt huyễn kính - Một kích phá pháp 6588
Chương 986: Theo gió ẩn hình 6604
Chương 987: Kim độn và băng diễm tinh 6613
Chương 988: Linh phiến chi uy 6620
Chương 989: Thiên tượng cự biến 6627
Chương 990: Kình thiên cự sơn 6635
Chương 991: Tử vụ 6643
Chương 992: Độc thánh môn 6650
Chương 993: Chia phần đan 6657

Chương 994: Tấm bia đá 6665
Chương 995: Tinh bi 6672
Chương 996: Huyễn Diệu thiên tượng 6680
Chương 997: Tứ Tán Chân Nhân 6688
Chương 998: Bất kỳ nhi ngộ 6695
Chương 999: Sát Tâm Đại Khởi 6702
Chương 1000: Thạch Khôi Lỗi 6709
Chương 1001: Côn Ngô Điện, Linh Bảo các, Trấn Ma tháp 6716
Chương 1002: Phụ Nhân 6723
Chương 1003: Quần Ma Ẩn Hiện 6730
Chương 1004: Huyền Thanh Tử 6737
Chương 1005: Cự vật 6745
Chương 1006: Chú Linh đường 6753
Chương 1007 6761
Chương 1008: Thái Âm Chân Hỏa 6769
Chương 1009: Âm phách ngưng hình 6777
Chương 1010: Tu Di Ngũ Hành Bích 6785
Chương 1011: Nhất phiến kinh địch 6793
Chương 1012: Thanh đồng sư 6801
Chương 1013: Vạn cân áp thân 6809
Chương 1014: Hoá tiên nhị nữ 6817
Chương 1015: Kim từ linh mộc 6825
Chương 1016: Nguyên Sát Thánh Tổ 6833
Chương 1017: Dung hồn 6841
Chương 1018: Gặp lại Nguyên Quang 6849
Chương 1019: Đánh lén 6857
Chương 1020: Đoạt bảo 6864
Chương 1021: Dương Hoàn chi oai 6872

Chương 1022: Hàng phục 6880
Chương 1023: Kiếp sát lão ma 6889
Chương 1024: Ngũ ma hợp thể 6897
Chương 1025: Huyết ma châu 6905
Chương 1026: Phá châu 6914
Chương 1027: Phản phệ 6923
Chương 1028: Linh bảo xuất thế 6931
Chương 1029: Ma nhận nghi vấn 6939
Chương 1030: Huyết Đao 6947
Chương 1031: Bát linh thước 6955
Chương 1032: Liên thủ 6963
Chương 1033: Phá trận cùng thoát khốn 6971
Chương 1034: Cấm ma hoàn, băng hồn cốc 6979
Chương 1035: Hóa thần tu sĩ 6987
Chương 1036: Ngân nguyệt, tuyết linh, lung mộng 6994
Chương 1037: Cửu Chân Phục Ma Trận 7002
Chương 1038: Ma hiện 7010
Chương 1039: Hắc phing kỳ 7017
Chương 1040: Thoát thân 7025
Chương 1041: Đánh lén 7033
Chương 1042: Trảm ma 7041
Chương 1043: Thu hồi bảo vật 7049
Chương 1044: Phản bội 7057
Chương 1045: Thôn anh 7065
Chương 1046: Huyết nhận tái hiện 7072
Chương 1047: Đột Ngột phá chướng bích 7080
Chương 1048: Điều Kiện 7088
Chương 1049: Linh Cầm cùng Nguyên Anh 7096

Chương 1050: Thánh thú chi ấn 7104
Chương 1051: Sất niệm chân lôi 7111
Chương 1052: Không gian toái liệt 7119
Chương 1053: Đệ cửu tầng 7127
Chương 1054: Cấm ma 7135
Chương 1055: Xích Minh cổ 7143
Chương 1056: Chân ma chi khí 7151
Chương 1057: Tam bảo liên thủ 7158
Chương 1058: Ma tượng 7166
Chương 1059: Ma uy vô song 7173
Chương 1060: Ngao Khiếu Lão Tổ 7180
Chương 1061: Đại chiến tái khởi 7188
Chương 1062: Già luân chiến ma 7196
Chương 1063: Lốc xoáy 7203
Chương 1064: Hắc động 7210
Chương 1065: Đào thoát 7217
Chương 1066: Nghịch Linh thông đạo 7226
Chương 1067: Phong Linh đại pháp 7234
Chương 1068: Phong ấn 7241
Chương 1069: Linh hồn cắn nuốt 7249
Chương 1070: Thoát khốn 7256
Chương 1071: Băng hàn chi địa 7262
Chương 1072: Hóa đan 7268
Chương 1073: Mật thất luyện bảo 7275
Chương 1074: Thu ma 7281
Chương 1075: Bắc Minh đảo 7287
Chương 1076: Băng thành 7293
Chương 1077: Tuyết vượn, băng bích, cung điện 7299

Chương 1078: Băng linh quả 7306
Chương 1079: Kim Phong Ly Thú 7312
Chương 1080: Hàn Ly thượng nhân 7320
Chương 1081: Tam đại hàn diễm 7327
Chương 1082: Băng hải yêu thú 7334
Chương 1083: Băng nanh thú 7341
Chương 1084: Nhị yêu 7349
Chương 1085: Băng Hải yêu ảnh 7356
Chương 1086: Hàn diễm tu sĩ 7364
Chương 1087: Hư linh điện 7372
Chương 1088: Băng Phách Hàn Liệt Trận 7380
Chương 1089: Huyền ngọc động 7388
Chương 1090: Âm linh thủy, thái dương tinh thạch 7395
Chương 1091: Quần yêu tiếp cận 7402
Chương 1092: Tam đại yêu tu 7410
Chương 1093: Trấn hải chung (chuông) 7417
Chương 1094: Hàn diễm tẩy tủy 7425
Chương 1095: Nghi kỵ 7433
Chương 1096: Yêu hồn 7441
Chương 1097: Ma cao một trượng 7449
Chương 1098: Trùng giai hóa thần 7457
Chương 1099: Phản bội 7464
Chương 1100: Chiến khởi 7471
Chương 1101: Chiến đấu kịch liệt 7478
Chương 1102: Song vĩ nhân diện hạt (Bọ cạp hai đuôi mặt người) 7485
Chương 1103: lực áp song tu 7493
Chương 1104: Khôi lỗi khắc địch 7506

Chương 1105: Cấm Anh 7519
Chương 1106: Thu diễm 7526
Chương 1107: Kiếm trận tái hiện 7533
Chương 1108: Đoạt Bảo 7540
Chương 1109: Trầm thủy và Huyền ngọc 7547
Chương 1110: Tái ngộ yêu thú 7553
Chương 1111: Yêu thú xâm nhập 7561
Chương 1112: Tam nhãn yêu thú 7568
Chương 1113: Yêu khí trùng thiên 7576
Chương 1114: Xa lão cùng vạn yêu phiên 7584
Chương 1115: Thể hiện thần thông 7591
Chương 1116: Lực lượng tương đương 7599
Chương 1117: Oai lực của Băng Phượng 7607
Chương 1118: Không gian thần thông 7615
Chương 1119: Hoàng Tuyền Quỷ Mẫu 7623
Chương 1120: Truyền tống chi chiến 7630
Chương 1121: Trọng phản cố địa Hư thiên điện 7638
Chương 1122: Liên thủ 7645
Chương 1123: Khốn địa tiềm tu 7652
Chương 1124: Thiên triệu 7659
Chương 1125: Hậu kỳ sơ thành 7667
Chương 1126: Hoàng sa môn 7675
Chương 1127: Lời đồn 7683
Chương 1128: Mật ngữ 7690
Chương 1129: Nguyên từ thần quang 7698
Chương 1130: Chặn lại 7705
Chương 1131: Kiêng kỵ 7713
Chương 1132: Viện thủ 7720
Chương 1133: Đã từng quen biết 7728

Chương 1134: Luân hồi chi hoặc 7735
Chương 1135: Ước định 7743
Chương 1136: Cự cầm 7750
Chương 1137: Thanh Vũ 7758
Chương 1138: Lôi Không Đảo 7766
Chương 1139: Thần niệm phụ linh 7774
Chương 1140: Ôm cây đợi thỏ 7782
Chương 1141: Chặn giết 7790
Chương 1142: Tin tức của Cực Âm 7798
Chương 1143: Âm Sát huyết thi 7806
Chương 1144: Tái kiến Cực Âm 7814
Chương 1145: Cầm Ma 7822
Chương 1146: Trao Đổi 7830
Chương 1147: Loạn Khởi 7838
Chương 1148: Kim Giao Vương 7846
Chương 1149: Kim Giao Hung Diễm 7853
Chương 1150: Đoạt bảo 7861
Chương 1151: Cực phẩm linh thạch 7867
Chương 1152: Trở về Ngân Sa đảo 7874
Chương 1153: Song tu chi sự 7882
Chương 1154: Điều kiện của Song Thánh 7889
Chương 1155: Yêu thú chi loạn 7896
Chương 1156: Ma Hồ đảo 7903
Chương 1157: Kim Hoa lão tổ 7909
Chương 1158: Kim Hoa, Quỷ Cưu 7915
Chương 1159: Diệt sát 7922
Chương 1160: Ngân Khoa văn tự 7929
Chương 1161: Côn Bằng chi vũ 7936
Chương 1162: Kim Khuyết Ngọc Thư 7942

Chương 1163: Trọng Lâm Cố Địa 7950
Chương 1164: Trở về Thiên Nam 7958
Chương 1165: Gặng hỏi 7966
Chương 1166: Hóa vũ môn 7974
Chương 1167: Kiếp trước, kiếp này? 7982
Chương 1168: Hồi Tông (Trở về tông môn) 7991
Chương 1169: Trụy ma dị biến 8000
Chương 1170: An bài 8008
Chương 1171: Áp Phục Lưỡng Tông 8016
Chương 1172: Bị bắt 8024
Chương 1173: Nguyên Anh và Thiên Sát ma thi 8032
Chương 1174: Uy Chấn Thiên Nam 8040
Chương 1175: Luyện Sí 8048
Chương 1176: Hoả linh ti và phá diệt pháp mục 8056
Chương 1177: Tung tích 8064
Chương 1178: Trở lại Trụy Ma Cốc 8072
Chương 1179: Huyết Nguyệt Mịch Linh bí thuật 8080
Chương 1180: Giải cứu 8088
Chương 1181: Tái Ngộ Thất Linh Đảo 8096
Chương 1182: Tiến Nhập Vạn Trượng Ma Uyên 8103
Chương 1183: Ma Hóa 8110
Chương 1184: Thu Anh 8116
Chương 1185: Trong phủ (An bài môn sự) 8123
Chương 1186: Đồng Hóa 8129
Chương 1187: Độ Kiếp 8136
Chương 1188: Liên Hoàn Thiên Lôi 8142
Chương 1189: Quái Dị Kim Giác 8149
Chương 1190: Thủ Dịch 8156

Chương 1191: Hóa giới châu cùng Tật phong cửu biến 8164
Chương 1192: Chung thành quyến chúc 8171
Chương 1193: Tụ linh châu 8178
Chương 1194: Ám mưu 8185
Chương 1195: Mộc Sinh Châu 8192
Chương 1196: Nhị nữ 8199
Chương 1197: Bế quan 8207
Chương 1198: Tinh cung lai tấn 8215
Chương 1199: Loạn Tinh Hải 8222
Chương 1200: Tinh cung chi chiến (phần 1) 8230
Chương 1201: Tinh cung chi chiến (phần 2) 8238
Chương 1202: Tinh cung chi chiến (phần 3) 8246
Chương 1203: Tinh cung chi chiến (phần 4) 8253
Chương 1204: Tinh Cung Chi Chiến (phần 5) 8262
Chương 1205: Tinh Cung Chi Chiến (phần 6) 8269
Chương 1206: Tinh Cung Chi Chiến (phần 7) 8276
Chương 1207: Tinh Cung Chi Chiến (phần 8) 8282
Chương 1208: Tinh Cung Chi Chiến (phần 9) 8288
Chương 1209: Tinh Cung Chi Chiến (phần 10) 8294
Chương 1210: Tinh Cung Chi Chiến (phần 11) 8300
Chương 1211: Tinh Cung Chi Chiến (phần 12) 8306
Chương 1212: Tinh Cung Chi Chiến (phần 13) 8313
Chương 1213: Tinh Cung Chi Chiến (phần 14) 8320
Chương 1214: Linh căn và ngũ hành hợp nhất 8327
Chương 1215: Phá trận 8333
Chương 1216: Nguyên từ thần sơn 8339
Chương 1217: Ngũ hành chi lực 8345
Chương 1218: Xích Hồn Phiên 8351

Chương 1219: Đánh sâu vào Hóa thần kỳ 8358
Chương 1220: Một lần nữa đi xa 8364
Chương 1221: Thiên Cơ Điện 8371
Chương 1222: Khách ngoài ý muốn 8378
Chương 1223: Phật Tông Cao Nhân 8385
Chương 1224: Giao Thủ 8392
Chương 1225: Kim Cương 8399
Chương 1226: Vô đề 8406
Chương 1227: Nửa Đường Chặn Giết 8413
Chương 1228: Trảm Sát Đại Tu Sĩ 8420
Chương 1229: Mưu Đồ Với Âm La Tông 8427
Chương 1230: Lôi Chấn Tử 8434
Chương 1231: Lôi Chấn Tử (tiếp theo) 8438
Chương 1232: Ngoài ý muốn 8442
Chương 1233: Gặp lại Hướng Chi Lễ 8449
Chương 1234: Hợp tác 8457
Chương 1235: Ma Đà Sơn 8464
Chương 1236: Khách tới ma cung 8471
Chương 1237: Thị thiếp 8478
Chương 1238: Giúp đỡ 8485
Chương 1239: Hàn Lập trao đổi 8492
Chương 1240: Một kích 8499
Chương 1241: Núi Thúy Phong 8506
Chương 1242: Bát Linh Xích cùng Đề Hồn Thú 8514
Chương 1243: Hoả Ngục 8520
Chương 1244: Pháp Trận,Tế Đàn Và Cự Đỉnh 8527
Chương 1245: Hoả Tinh Xuất Hiện 8534
Chương 1246: Bắt Giữ Thái Dương Tinh Hoả 8541
Chương 1247: Tiên Đằng sống lại 8549

Chương 1248: Huyền Thiên Chi Bảo 8556
Chương 1249: Mai Phục Tại Hoang Đảo 8563
Chương 1250: Long Lân Quả 8570
Chương 1251: Lực áp nhị yêu 8577
Chương 1252: Thối Cốt Quyết 8585
Chương 1253: Tiến giai Hóa Thần Kỳ 8593
Chương 1254: Ngũ Long Hải 8600
Chương 1255: Hải vụ 8608
Chương 1256: Không gian tiết điểm 8615
Chương 1257: Kế hoạch liên thủ 8622
Chương 1258: Thao túng thiên hạ 8629
Chương 1259: Hồi đảo 8636
Chương 1260: Lục đinh thiên giáp Phù 8644
Chương 1261: Tiến vào không gian tiết điểm 8652
Chương 1262: Bến bờ xa lạ 8660
Chương 1263: Huyết Chú Văn và Linh cụ 8667
Chương 1264: Thiên đông Thương Hào 8675
Chương 1265: Nam Kỳ Tử và Phù lão 8683
Chương 1266: Sa Trùng Thú 8691
Chương 1267: Cự trùng đột kích 8698
Chương 1268: Xà Yêu 8706
Chương 1269: Thành An Viễn 8714
Chương 1270: Tạm biệt 8721
Chương 1271: Địa Giao Cân 8728
Chương 1272: Thú triều 8735
Chương 1273: Thiên kiếp chi nguy 8742
Chương 1274: Kim Ngọc Tông 8749
Chương 1275: Thanh lang, xích mãng, báo cầm 8756

Chương 1276: Cuồng thú chi triều (một)	8762
Chương 1277: Cuồng thú chi triều (hai)	8769
Chương 1278: Cuồng thú chi triều (3)	8776
Chương 1279: Cuồng thú chi triều (4)	8783
Chương 1280: Cuồng thú chi triều (5)	8790
Chương 1281: Cuồng thú chi triều (6)	8797
Chương 1282: Nữ Đồng	8804
Chương 1283: Đuổi Giết	8811
Chương 1284: Hắc Phượng Tộc	8818
Chương 1285: Cữu Huyền Minh Ngọc Đầm	8825
Chương 1286: Trảm sát tam yêu	8832
Chương 1287: Truyền Thừa châu	8840
Chương 1288: Ngu Dương thành	8848
Chương 1289: Phi hạt	8855
Chương 1290: Trọng đắc bảo vật	8862
Chương 1291: Thiên Nguyên	8869
Chương 1292: Hoàng Lương Linh Quân	8876
Chương 1293: Ngân Tâm thạch và Thiên Tâm đan	8883
Chương 1294: Linh tộc hiện lên	8890
Chương 1295: Bươm bướm	8897
Chương 1296: Quái xà, thuỷ tiễn, ngân thủ	8905
Chương 1297: Linh tộc viện quân	8913
Chương 1298: Tạm biệt	8920
Chương 1299: Phệ viêm	8927
Chương 1300: Tam tộc tề tụ	8932
Chương 1301: Các hiện thần thông	8939
Chương 1302: Thái Nhất Hóa Thanh Phù	8947
Chương 1303: Chích Quang đầm	8954

Chương 1304: Thượng cổ cự nhân 8962
Chương 1305: Cự nhân chi chiến 8969
Chương 1306: Thần huyết chi tranh 8977
Chương 1307: Sơ chiến Luyện Hư 8985
Chương 1308: Phệ Linh chi uy 8992
Chương 1309: Thiên kiếp phủ xuống 8999
Chương 1310: Lưỡng sắc lôi kiếp 9006
Chương 1311: Kim Đình Chu cùng Thiên Uyên Vệ 9013
Chương 1312: Thanh Minh Vệ 9021
Chương 1313: Tu sĩ phi thăng cùng Thiên Uyên 9028
Chương 1314: Triệu Vô Quy 9035
Chương 1315: Ngọc Khuyết Các 9042
Chương 1316: Tranh giành linh địa 9050
Chương 1317: Phiền phức không đâu 9058
Chương 1318: Báo Lân Thú 9066
Chương 1319: Thiên Hồn Linh 9074
Chương 1320: Luyện thể oai 9082
Chương 1321: Đoạt được linh địa 9090
Chương 1322: Động phủ 9098
Chương 1323: Huyền Thiên Quả Thực 9105
Chương 1324: Hỗn độn vạn linh bảng 9113
Chương 1325: Thủ hạ 9121
Chương 1326: Phù Lê Chiểu 9128
Chương 1327: Cự thú, quái nhân 9136
Chương 1328: Man Thú Nhân 9144
Chương 1329: Thiên Uyên Phường Thị 9152
Chương 1330: Chân Thiềm dịch và Ngọc 9159

Thanh đan
Chương 1331: Thiên lôi thần mộc 9166
Chương 1332: Thần bí lôi văn 9173
Chương 1333: Ác 9180
Chương 1334: Tâm hàn nhập thể 9188
Chương 1335: Vật đấu giá ngoài tưởng tượng 9195
Chương 1336: Đấu Giá 9203
Chương 1337: Chân Linh Lân Phiến 9210
Chương 1338: Mua Được 9217
Chương 1339: Chân Linh Thế Gia 9224
Chương 1340: Thiên Bảo Thượng Nhân Và Vạn Lung Châu 9232
Chương 1341: Lôi bào hiện thế 9240
Chương 1342: Tra xét 9247
Chương 1343: Không gian không hiểu 9255
Chương 1344: Ngọc cốt nhân ma 9262
Chương 1345: Không gian gió lốc 9269
Chương 1346: Cốt thủ 9276
Chương 1347: Bách mạch luyện bảo quyết 9282
Chương 1348: Lục ảnh 9288
Chương 1349: Sự nghi ngờ dị tộc 9293
Chương 1350: Thiên quảng điện 9299
Chương 1351: Tụ hội 9306
Chương 1352: Phi thăng tu sĩ 9314
Chương 1353: Linh trùng đại thành 9321
Chương 1354: Nhiệm vụ 9328
Chương 1355: Ám lưu 9335
Chương 1356: Tử ảnh, Thánh hoàng 9341
Chương 1357: Sá linh tỳ bà 9347

Chương 1358: Lôi Quy 9353
Chương 1359: Song Hoàng hiện 9360
Chương 1360: Chi Long Quả 9367
Chương 1361: Châm ngòi 9374
Chương 1362: Thưởng quả 9381
Chương 1363: Chia quả 9389
Chương 1364: Thành nhỏ 9397
Chương 1365: Ma ảnh tái hiện 9404
Chương 1366: Thận thú 9410
Chương 1367: Ác chiến sa mạc 9417
Chương 1368: Trùng uy 9424
Chương 1369: Hội Hợp 9432
Chương 1370: Linh thụ mộng la 9440
Chương 1371: Hắc Diệp Sâm Lâm 9447
Chương 1372: Mộc Tộc 9454
Chương 1373: Sáu tay sơ hiện 9461
Chương 1374: Lui địch 9469
Chương 1375: Mộc phượng 9477
Chương 1376: Hoàn thành nhiệm vụ 9485
Chương 1377: Chân linh chi phách 9493
Chương 1378: Huyết Tinh Ma Ha Kiếm 9500
Chương 1379: Xích quỷ 9507
Chương 1380: Lực áp Hắc Phượng 9515
Chương 1381: Đề hồn biến thân 9523
Chương 1382: Kiếm trận vs Huyết kiếm 9529
Chương 1383: Thiên phượng chi linh 9536
Chương 1384: Ám thủ 9543
Chương 1385: Mộc linh 9550
Chương 1386: Người, cây hợp nhất 9557

Chương 1387: Thoát thân 9565
Chương 1388: Luyện lại phong lôi sí 9573
Chương 1389: Tụ tập 9582
Chương 1390: Mưu đồ chân thiềm 9590
Chương 1391: Đàn Hạc Hương và Hắc Tuyết Nghĩ 9598
Chương 1392: Huyền Qua Thú 9606
Chương 1393: Kinh biến 9614
Chương 1394: Trảm sơn chi uy 9622
Chương 1395: Dạ Xoa Vương 9629
Chương 1396: Xương nô 9636
Chương 1397: Bố trí mai phục 9643
Chương 1398: Quang trận 9651
Chương 1399: Trư yêu cùng ấu thú 9659
Chương 1400: Cạnh biển 9667
Chương 1401: Hắc sắc hải vụ 9675
Chương 1402: Khổ tu 9683
Chương 1403: Thiên Bằng tộc và Cung phụng 9690
Chương 1404: Kim Tủy Tinh Trùng và Kim Mẫu San Hô Sa 9697
Chương 1405: Thạch đôn 9704
Chương 1406: Biến dị 9711
Chương 1407: Kim tủy luyện thể 9718
Chương 1408: Thiên Bằng nhân 9725
Chương 1409: Xích Dung tộc 9732
Chương 1410: Lộ diện 9740
Chương 1411: Đẩy lùi Xích Dung 9748
Chương 1412: Thiên Bằng thánh địa 9756
Chương 1413: Phong Linh tháp 9764

Chương 1414: Thiên Bằng Thánh Tử cùng Côn Bằng Chân Huyết 9772
Chương 1415: Đại trưởng lão 9780
Chương 1416: Đại diện giao dịch 9787
Chương 1417: Thanh La quả 9795
Chương 1418: Ba lựa chọn 9803
Chương 1419: Côn Bằng xá lợi và Thiên Bằng chi thệ 9810
Chương 1420: Chân huyết nhập thể 9817
Chương 1421: Kinh chập thập nhị biến 9824
Chương 1422: Tu di động thiên 9832
Chương 1423: Lôi thú 9839
Chương 1424: Ngũ sắc thiên lôi 9846
Chương 1425: Hàng thú 9853
Chương 1426: Dẫn lôi châu 9859
Chương 1427: Kiêng kỵ 9866
Chương 1428: Thiên Bằng Thánh tử 9874
Chương 1429: Phi linh chư tộc 9882
Chương 1430: Ngọc Hoàng Đỉnh 9889
Chương 1431: Chúc Âm Tử 9896
Chương 1432: Giác kỹ tràng 9904
Chương 1433: Thử dò xét 9912
Chương 1434: Uyên thủ vệ 9920
Chương 1435: Tứ Sát hóa giáp thuật 9927
Chương 1436: Nội dung thí luyện 9935
Chương 1437: Địa Uyên nhất tầng 9942
Chương 1438: Âm chu phong 9949
Chương 1439: Cự linh hoa 9956
Chương 1440: Yêu viên 9963

Chương 1441: Thần bí sơn mạch 9970
Chương 1442: Lục ảnh 9975
Chương 1443: Địa Uyên thâm tằng 9981
Chương 1444: Địa Uyên thâm tằng (tiếp) 9985
Chương 1445: Phích lịch diệt địch 9988
Chương 1446: Băng sát chi địa và lời của Vạn Đằng 9995
Chương 1447: Tiểu thú và băng sát 10003
Chương 1448: Băng sát yêu vương 10009
Chương 1449: Tiến giai 10015
Chương 1450: Bích Mộc Yêu 10021
Chương 1451: Huyết khôi lỗi 10027
Chương 1452: Mộc Thanh cùng huyết giao 10034
Chương 1453: Thiên cương huyết lôi, kim ô linh hỏa 10040
Chương 1454: Hủ Diệp lâm cùng Minh Diễm quả 10047
Chương 1455: Huyết Hà minh châm 10053
Chương 1456: Thiên cương huyết lôi 10061
Chương 1457: Bỏ chạy 10068
Chương 1458: Mưu đồ 10075
Chương 1459: Thần lôi chi mê 10082
Chương 1460: Gặp lại nguyên dao 10088
Chương 1461: Tứ đại yêu vương 10094
Chương 1462: Tà Long Tộc 10100
Chương 1463: Mộc Tinh Động 10108
Chương 1464: Thu lôi 10114
Chương 1465: Huyết Diễm Sơn 10121
Chương 1466: Linh Thị, Tử huyết khôi lỗi 10127

Chương 1467: Hai loại phù lục	10138
Chương 1468: Tế lôi chi thuật	10146
Chương 1469: Minh Hà Chi Địa	10153
Chương 1470: Hắc Mộc cùng Kim Viên	10159
Chương 1471: Tâm cơ khó dò	10166
Chương 1472: Nhị nữ tới chơi	10172
Chương 1473: Huyết thực	10178
Chương 1474: Kinh Không Ma	10184
Chương 1475: Minh Hà cấp chế cùng bát môn dẫn lôi trận	10189
Chương 1476: Liên thủ phá cấm chế!	10195
Chương 1477: Minh Linh chi tinh!	10202
Chương 1478: Tao ngộ kịch chiến	10210
Chương 1479: Cơ hội chạy trốn	10217
Chương 1480: Bạch ảnh	10224
Chương 1481: Quỷ Nữ	10231
Chương 1482: Phù Du Tộc	10237
Chương 1483: Trọng tụ	10245
Chương 1484: Trùng ảnh	10251
Chương 1485: Phù Du tộc và trùng hải	10258
Chương 1486: Âm thủy quỳ tinh và ngũ long trát	10265
Chương 1487: Khống chế	10272
Chương 1488: Càn Khôn phiên cùng Minh Lôi thú	10278
Chương 1489: Mồi	10285
Chương 1490: Ngũ Long Trát	10293
Chương 1491: Kế thoát thân	10301
Chương 1492: Đại chiến Minh Lôi Thú	10310

Chương 1493: Cửu Cung Thiên Càn Phù 10316
Chương 1494: Giáp Nguyên Phù 10324
Chương 1495: Minh Hà thần nhũ 10332
Chương 1496: Cơ hội 10339
Chương 1497: Hoàng tước 10346
Chương 1498: Ra tay 10354
Chương 1499: Hỗn chiến 10362
Chương 1500: Bất ngờ nối tiếp bất ngờ 10370
Chương 1501: Vây địch thoát thân 10378
Chương 1502: Chuyển Luân Tụ Âm Trận 10386
Chương 1503: Thi pháp trừ hoạn 10394
Chương 1504: Thối Tinh Chuyên 10401
Chương 1505: Thực lực của Hàn Lập 10408
Chương 1506: Tử Ngọ Thạch 10415
Chương 1507: Phong vân tái khởi 10422
Chương 1508: Mộc chi lĩnh vực 10429
Chương 1509: Quỷ vụ tái hiện 10436
Chương 1510: La hầu chi mê 10443
Chương 1511: Ngọc trai 10450
Chương 1512: Thanh nguyên tử 10458
Chương 1513: Thiên âm chi thể 10465
Chương 1514: Ý kiến trái chiều 10472
Chương 1515: Tân Thanh Nguyên Kiếm Quyết 10479
Chương 1516: Trúc diệp 10486
Chương 1517: Ly khai 10493
Chương 1518: Vụ trung 10500
Chương 1519: Xuân Lê, Thanh Bàn 10507
Chương 1520: Hồi phủ 10514
Chương 1521: Trọng luyện thần sơn 10521

Chương 1522: Chủng kiếm 10529
Chương 1523: Tiến giai Luyện Hư 10536
Chương 1524: Tế luyện 10543
Chương 1525: Huyết Hạnh và Nô Ngân 10551
Chương 1526: Đằng Long đan 10559
Chương 1527: Giác Xi Tộc và Hải Vương Tộc 10566
Chương 1528: Cửu U Minh Thi 10573
Chương 1529: Ly ý 10580
Chương 1530: Tân phi kiếm 10587
Chương 1531: Huyết vân 10595
Chương 1532: Huyền thiên chi tranh 10603
Chương 1533: Linh kiếm hiện thế 10611
Chương 1534: Đại nan đào thoát 10617
Chương 1535: Xà nhân 10624
Chương 1536: Hỏa Dương Tộc 10631
Chương 1537: Đại tế ti 10637
Chương 1538: Liệt Dương Thần Đan 10644
Chương 1539: Châu nhi cùng Ô La Tộc 10651
Chương 1540: Huyền kiếm phụ tí 10658
Chương 1541: Dùng hỏa hóa đan 10665
Chương 1542: Ô giáp thú 10673
Chương 1543: Địch hiện 10681
Chương 1544: Linh tuyền tà quang 10689
Chương 1545: Trảm sát 10697
Chương 1546: Hắc sa 10705
Chương 1547: Không Vân Tinh 10713
Chương 1548: Lam Hồ Đảo 10720
Chương 1549: Quái Nga 10727
Chương 1550: Chiến đấu kịch liệt (phần 2) 10741

Chương 1551: Kỳ Độc 10748
Chương 1552: Biển Sâu Cổ Đăng 10755
Chương 1553: Hàn Tinh Tộc 10762
Chương 1554: Nhị Thú 10769
Chương 1555: Chữa trị pháp trận 10776
Chương 1556: Khốn cảnh 10783
Chương 1557: Chiến thuyền 10790
Chương 1558: Truy binh 10796
Chương 1559: Vật trong hộp 10803
Chương 1560: Ảo thuật 10809
Chương 1561: Đại địch 10816
Chương 1562: Thiên huyền la ban 10822
Chương 1563: Hóa huyết 10829
Chương 1564: Truy đuổi 10835
Chương 1565: Lực áp hợp thể 10841
Chương 1566: Hỏa Mộc Tương Khắc 10849
Chương 1567: Hỗn thiên địa cùng hồ lô 10856
Chương 1568: Nguyên khí chi kiếm 10863
Chương 1569: Rút đi 10871
Chương 1570: Gặp trên đường 10877
Chương 1571: Tai bay vạ gió 10884
Chương 1572: Đích ảnh tái hiện 10890
Chương 1573: Bằng biến 10896
Chương 1574: Liên tiếp diệt đồng giai – Uẩn 10903
Chương 1575: Yêu cầu 10915
Chương 1576: Vân Thành 10921
Chương 1577: Thiên Vân chư tộc 10928
Chương 1578: Gặp lại người quen 10934
Chương 1579: Tinh tộc 10940

Chương 1580: Thiên ngoại ma giáp 10947
Chương 1581: Ma Kim Sơn Mạch 10954
Chương 1582: Thông Linh khôi lỗi 10961
Chương 1583: Khôi lỗi bội nguyệt 10969
Chương 1584: Oa Oa 10976
Chương 1585: Nghiễm Hàn Lệnh 10983
Chương 1586: Thiên cơ tử 10990
Chương 1587: Nghiễm Hàn Giới 10997
Chương 1588: Yêu Cầu 11005
Chương 1589: Trao đổi cùng hậu thủ 11012
Chương 1590: Tứ tộc đấu giá 11019
Chương 1591: Gặp nhau 11026
Chương 1592: Quái nhân 11033
Chương 1593: Cửu Hương Linh Tửu 11039
Chương 1594: Nguyên Từ Chi Thể 11046
Chương 1595: Thải Lưu Anh 11054
Chương 1596: Giám Định 11061
Chương 1597: Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch 11068
Chương 1598: Hà tỳ phẩm 11075
Chương 1599: Dị thú 11082
Chương 1600: Kinh biến 11089
Chương 1601: Nhân Diện Giao 11096
Chương 1602: Hiểu lầm 11104
Chương 1603: Địa linh tộc cùng Địa U chiến xa 11111
Chương 1604: Phệ Linh hỏa điểu cùng Lưu Ly Thiên hỏa dịch 11118
Chương 1605: Việt Tông 11125
Chương 1606: Kỳ Lân 11132
Chương 1607: Kỳ ảnh 11139

Chương 1608: Chi tiên 11146
Chương 1609: Châm ngòi 11153
Chương 1610: Ra tay 11160
Chương 1611: Sơ nhập Ma Kim Sơn Mạch 11174
Chương 1612: Quạ Ma Xuất Hiện 11181
Chương 1613: Đa nhãn ma 11188
Chương 1614: Ma ảnh tàn sát bừa bãi 11195
Chương 1615: Ngân giao, quái trùng 11203
Chương 1616: Nhân diện thứu 11210
Chương 1617: Kim ô chân hỏa 11217
Chương 1618: Kỳ độc tái hiện 11224
Chương 1619: Giết chóc 11230
Chương 1620: Khách tới ngoài ý muốn 11237
Chương 1621: Các trình tâm cơ 11244
Chương 1622: Đánh lén 11251
Chương 1623: Tam Nguyên Trảm và Tàn nhận 11257
Chương 1624: Huyệt linh 11264
Chương 1625: Hồn thể phân nguyên đại pháp 11271
Chương 1626: Yêu viên linh mục 11278
Chương 1627: Kiếm trận vây ma 11285
Chương 1628: Sơn nhạc chân linh 11291
Chương 1629: Tái hiện Huyền thiên 11297
Chương 1630: Diệt Viên 11304
Chương 1631: Huyền thiên luyện khí thuật 11310
Chương 1632: Sơn băng (núi lở) 11316
Chương 1633: Chân lân bản nguyên 11322
Chương 1634: Linh chủng ma uy 11329
Chương 1635: Huyễn hóa bách thiên 11336
Chương 1636: Hình thú 11342

Chương 1637: Đồ lao vô công 11348
Chương 1638: Phát hiện 11356
Chương 1639: Chặn đường 11363
Chương 1640: Đoạt lộ 11370
Chương 1641: Thiên Phong 11376
Chương 1642: Thuấn sát 11383
Chương 1643: Đắc kính 11389
Chương 1644: Xảo hoạch 11396
Chương 1645: Vung tay đánh lớn 11403
Chương 1646: Đánh chết Lục Phát 11410
Chương 1647: Đại địch truy tới 11416
Chương 1648: Nguyên khí tái hiện 11423
Chương 1649: Tam ma 11430
Chương 1650: Hoa Thụ cùng Thánh Tổ 11438
Chương 1651: Huyền Thiên Như Ý nhận 11446
Chương 1652: Ly sơn 11454
Chương 1653: Thi thể cùng chân huyết 11462
Chương 1654: Pháp tướng cùng tàn nhận 11469
Chương 1655: Ly thủy châu cùng Nguyên hợp ngũ cực sơn 11476
Chương 1656: Bỏ lỡ cơ duyên 11483
Chương 1657: Hứa lão quái 11489
Chương 1658: Áp chế 11495
Chương 1659: Thỏa hiệp 11501
Chương 1660: Phá giới ma niệm 11508
Chương 1661: Phá giới ma niệm 11516
Chương 1662: Vân tộc 11523
Chương 1663: Đổi lấy 11531
Chương 1664: Viêm kim chi tinh 11539

Chương 1665: Sa lão phu nhân 11545
Chương 1666: Lai khách 11552
Chương 1667: Hợp kích bí thuật 11559
Chương 1668: Ma anh và linh khu 11566
Chương 1669: Thiên Cương Ấn 11573
Chương 1670: Nghiễm Hàn Nghi 11580
Chương 1671: Nhập giới 11587
Chương 1672: Tiểu đảo hải thú 11593
Chương 1673: Các hiện thần thông 11600
Chương 1674: Luận bàn 11607
Chương 1675: Trấn Hải Viên 11614
Chương 1676: Ám thú rừng rậm 11621
Chương 1677: Chư tộc trong tộc 11628
Chương 1678: Ám thú sơ hiện 11634
Chương 1679: Thiên Biến Huyễn Diện 11640
Chương 1680: Săn thú 11647
Chương 1681: Ám Thú Chi Vương 11655
Chương 1682: Hai con 11662
Chương 1683: Tân Nguyên Từ Sơn 11668
Chương 1684: Sơ hiện thần thông 11675
Chương 1685: Hợp kích bí thuật 11682
Chương 1686: Truy sát 11689
Chương 1687: Không hẹn mà gặp 11695
Chương 1688: Huyền thiên thánh khí 11701
Chương 1689: Hung hiểm 11708
Chương 1690: Hung trùng chi chiến 11714
Chương 1691: Lôi bằng khôi lỗi 11720
Chương 1692: Ảnh tinh 11727
Chương 1693: Thái ất thanh quang 11734

Chương 1694: Tuyết Hống tộc 11742
Chương 1695: Phá cấm 11749
Chương 1696: Thu sơn 11756
Chương 1697: Sơn phong, cung điện, thạch giai 11763
Chương 1698: Lên núi khó khăn 11770
Chương 1699: Tân thần thông 11777
Chương 1700: Tử điện 11784
Chương 1701: Bồ đoàn, đàn hương, thần tượng 11791
Chương 1702: Kim Kiếm đồ 11798
Chương 1703: Dược viên 11805
Chương 1704: Trịch sơn 11812
Chương 1705: Hồng La tiên tửu, Thực Độc Thảo 11819
Chương 1706: Thúc thủ vô sách 11825
Chương 1707: Ngân sắc đài sen 11831
Chương 1708: Cân bằng cùng phá cửa 11838
Chương 1709: Bình phong, kim đỉnh 11845
Chương 1710: Đỉnh trung thủ bảo 11853
Chương 1711: Kim hồ cùng hóa hình linh dược 11860
Chương 1712: Bình trung động thiên 11867
Chương 1713: Đắc đan 11875
Chương 1714: Giáp sĩ 11883
Chương 1715: Tinh không đồ cùng pháp quyết 11890
Chương 1716: Quang trụ 11897
Chương 1717: Tiến giai 11903
Chương 1718: Bạo thể và Hoàng kim bàn 11909
Chương 1719: Thu hoạch 11916

Chương 1720: Sụp đổ 11922
Chương 1721: Đuổi kịp 11929
Chương 1722: Ngân thước và kim thân 11936
Chương 1723: Điên đảo càn khôn 11943
Chương 1724: Cự viên hung uy 11950
Chương 1725: Giác Xi mưu đồ 11957
Chương 1726: Phi hồng ngư 11964
Chương 1727: Linh hỏa khắc địch 11971
Chương 1728: Hỗn Nguyên Xích 11978
Chương 1729: Nhung tộc 11985
Chương 1730: Động tuyền kim quang 11993
Chương 1731: Cửu diễm thảo 12000
Chương 1732: Luyện thần thuật 12007
Chương 1733: Mật động Nhung Tộc 12014
Chương 1734: Thạch bích linh văn 12021
Chương 1735: Kịch chiến 12028
Chương 1736: Quần tảo chúng địch 12035
Chương 1737: Đoạt linh văn 12042
Chương 1738: Tái ngộ Ám thú vương 12049
Chương 1739: Phản hồi Vân thành 12055
Chương 1740: Vân thành chi loạn 12062
Chương 1741: Hư Linh Bảo Đỉnh 12069
Chương 1742: Ngẫu Ngộ 12076
Chương 1743: Linh dược cùng trao đổi 12083
Chương 1744: Sắp Xếp Ổn Thỏa 12091
Chương 1745: Cự Linh Phù Cùng Huyết Ảnh 12099
Chương 1746: Ly Khai Lôi Minh 12107
Chương 1747: Lôi Trận 12116
Chương 1748: Lôi Vân Tử và Lôi Quang Pháp 12125

Trận
Chương 1749: Trở Về Thiên Uyên Thành 12133
Chương 1750: Nhập Thành 12141
Chương 1751: Đuổi Đi 12149
Chương 1752: Luyện thần tầng 1 12158
Chương 1753: Cốc gia 12167
Chương 1754: Tiên vực cùng Cấm thuật 12175
Chương 1755: Niệm Kiếm quyết 12184
Chương 1756: Tiến giai Hợp Thể (thượng) 12193
Chương 1757: Tiến giai Hợp Thể (Hạ) 12202
Chương 1758: Lai khách 12210
Chương 1759: Yêu cầu cùng Linh Hoàng Đại Bỉ 12218
Chương 1760: Chân Huyết Ẩn Ưu 12225
Chương 1761: Người Quen Cũ 12232
Chương 1762: Vô đề 12236
Chương 1763: Ma ảnh tái hiện 12240
Chương 1764: Kim Việt thiền sư 12248
Chương 1765: Hứa Gia (Thượng) 12256
Chương 1766: Lưỡng Tộc Đại Thừa 12263
Chương 1767: Hứa Gia (hạ) 12270
Chương 1768: Mê Thận Ảo Cảnh 12278
Chương 1769: Hàn Diễm Cùng Kim Phù 12286
Chương 1770: Huyết Hồn 12294
Chương 1771: Hứa Gia Tông Miếu 12302
Chương 1772: Nghi thức 12310
Chương 1773: Thức Tỉnh 12317
Chương 1774: Huyết Linh 12324
Chương 1775: Hoàn Đỉnh 12331

Chương 1776: Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử 12339
Chương 1777: Cửu Tiên sơn 12346
Chương 1778: Bạch Quả Nhi 12354
Chương 1779: Ba Đấu Ba 12362
Chương 1780: Hàn Độc 12370
Chương 1781: Thiên Nguyên Thánh Hoàng 12378
Chương 1782: Tửu Hoàng 12386
Chương 1783: Khô nhãn đại pháp và Vọng khí chi thuật 12393
Chương 1784: Băng tủy thân thể 12401
Chương 1785: Ký Danh Đệ Tử 12409
Chương 1786: Nghênh Tiên Cung 12416
Chương 1787: Vạn Cốt Chân Nhân 12423
Chương 1788: Hắc Vực Trao Đổi Hội 12431
Chương 1789: Thiên Hồ Yêu Nữ 12438
Chương 1790: Tiên Tửu Cùng Động Thiên Thử Vương 12445
Chương 1791: Tham Linh 12453
Chương 1792: Khuyến giới 12461
Chương 1793: Thảo Hồn Đan Cùng Niết Bàn Thánh Linh Đại Pháp 12468
Chương 1794: Lo Lắng 12475
Chương 1795: Ẩn Linh Căn 12483
Chương 1796: Tử sam nữ tử 12489
Chương 1797: Đại Nhi 12496
Chương 1798: Khấp linh Huyết mộc 12503
Chương 1799: Lang vương hóa thân 12510
Chương 1800: Vạn Sâm pháp bàn cùng Kình Thiên cự thuyền 12517

Chương 1801: Lời mời của Vạn Cốt	12524
Chương 1802: Phụ Tâm Ti	12531
Chương 1803: Truy địch	12538
Chương 1804: Xâm nhập	12545
Chương 1805: Một trảo, một quyền, một chưởng	12552
Chương 1806: Cự viên chiến lão tổ	12559
Chương 1807: Thánh đảo	12566
Chương 1808: Mê Thiên Lâu	12572
Chương 1809: Tần thị tỷ muội	12580
Chương 1810: Ngỡ gặp người xưa	12587
Chương 1811: Khiên Dẫn sứ giả cùng vào cửa	12594
Chương 1812: Hắc sa thị nữ	12602
Chương 1813: Hắc la	12609
Chương 1814: Tề Thiên La	12616
Chương 1815: Âm Phượng Thảo	12622
Chương 1816: Vật phẩm trong túi	12629
Chương 1817: Lại thấy Ô Kim	12636
Chương 1818: Nghiệt Vân cùng Tịnh Minh Đan	12644
Chương 1819: Ba đổi một	12652
Chương 1820: Hội cố nhân	12659
Chương 1821: Tụ Linh Thung	12666
Chương 1822: Ước hẹn gặp mặt	12672
Chương 1823: Yêu ảnh nơi hoang nguyên	12679
Chương 1824: Nghịch Linh Chân Âm đại pháp	12686
Chương 1825: Vạn Linh Đài	12693
Chương 1826: Tính toán	12700
Chương 1827: Vạn Linh Thú	12707
Chương 1828: Tỷ thí (thượng)	12715

Chương 1829: Tỷ thí (trung) 12722
Chương 1830: Tỷ thí (hạ) 12730
Chương 1831: Lao gia khiêu chiến 12738
Chương 1832: Kim Thân sính uy 12746
Chương 1833: Thương nghị lúc đêm tối 12754
Chương 1834: Vô đề 12758
Chương 1835: Tẩy Linh Trì cùng Tịnh Linh Liên 12762
Chương 1836: Ma giới chi ước 12769
Chương 1837: Trăm năm trôi qua 12775
Chương 1838: Bạch Quả Nhi cùng giao dịch 12782
Chương 1839: Tiểu thế giới trong lòng núi 12789
Chương 1840: Vạn Độc Hỗn Nguyên Thân 12796
Chương 1841: Tân Phệ Kim Trùng biến dị 12804
Chương 1842: Ma ảnh tới gần 12811
Chương 1843: Lại trở về Phi Linh 12818
Chương 1844: Giật mình 12826
Chương 1845: Nửa bộ pháp quyết 12833
Chương 1846: Trở lại Địa Uyên (Thượng) 12839
Chương 1847: Kinh biến trong Địa Uyên 12846
Chương 1848: Tái hồi đệ nhị tầng 12853
Chương 1849: Ngân sắc lôi quang cùng truyền tống 12861
Chương 1850: Gặp gỡ ngoài ý muốn 12869
Chương 1851: Hoá Linh Chi Chiến (thượng) 12877
Chương 1852: Hoá Linh Chi Chiến (Hạ) 12883
Chương 1853: Phá không dị biến 12890
Chương 1854: Lôi thú chi lực 12898
Chương 1855: Hình thú tái xuất 12905
Chương 1856: Diệt địch 12912

Chương 1857: Cự nhãn	12920
Chương 1858: Biến hoá	12927
Chương 1859: Bái phỏng	12934
Chương 1860: Kim Diễm Hậu	12941
Chương 1861: Khách đến	12948
Chương 1862: Hỉ Nộ Vô Thường	12955
Chương 1863: Thực Tiên Đan	12961
Chương 1864: Lại gặp lại Huyền thiên chi bảo tàn phiến	12968
Chương 1865: Phệ kim trùng cùng "Phệ kim trùng"	12975
Chương 1866: Phệ Kim Trùng Vương	12982
Chương 1867: Dục Trùng Bí Thuật	12989
Chương 1868: Môn Nhân	12996
Chương 1869: Ma Ban hàng thế	13003
Chương 1870: Hậu tuyển Trùng Vương	13010
Chương 1871: Mê Ảnh nơi biển sâu	13018
Chương 1872: Mộc tộc Đại Thừa	13025
Chương 1873: Nương tựa	13032
Chương 1874: Thế gia cứ điểm	13040
Chương 1875: Trao đổi	13048
Chương 1876: Ma bức	13055
Chương 1877: Thiếu niên cùng cự hán	13062
Chương 1878: Thiếu niên cùng cự hán (tiếp)	13066
Chương 1879: Quần ma sơ hiện	13070
Chương 1880: Ma triều mãnh liệt	13077
Chương 1881: Ma tới dưới thành	13084
Chương 1882: Nhân Ma chi chiến (1)	13092
Chương 1883: Nhân Ma chi chiến (2)	13099

Chương 1884: Nhân Ma chi chiến (3) 13106
Chương 1885: Nhân Ma Chi Chiến (4) 13113
Chương 1886: Nhân Ma Chi Chiến (5) 13120
Chương 1887: Nhân Ma Chi Chiến (6) 13128
Chương 1888: Nhân Ma chi chiến (7) 13135
Chương 1889: Lần đầu gặp Ma Tôn 13143
Chương 1890: Kịch chiến tam ma (Thượng) 13150
Chương 1891: Kịch chiến tam ma (Trung) 13158
Chương 1892: Kịch chiến tam ma (Hạ) 13166
Chương 1893: Tử Mẫu Chân Ma cùng Tu La Quỷ Vương 13174
Chương 1894: Kinh ma 13182
Chương 1895: Ma Trận 13189
Chương 1896: Mẫu Ma 13197
Chương 1897: Tru ma 13205
Chương 1898: Nổi Giận 13213
Chương 1899: Vạn Trượng Ma Kỵ 13220
Chương 1900: Giằng Co 13227
Chương 1901: Đại Địch 13235
Chương 1902: Hội Hợp 13243
Chương 1903: Cửu Dương Cương Nhật Tuyệt Trận 13251
Chương 1904: Hậu nhân của Thánh Tổ 13257
Chương 1905: Hộp Gỗ Thần Bí 13263
Chương 1906: Trấn Ma Tỏa (Khóa) 13270
Chương 1907: Trấn ma tỏa cùng Xa kỵ cung 13277
Chương 1908: Hỗn độn nhị khí 13284
Chương 1909: Đại chiến tái khởi 13291
Chương 1910: Ỷ Thiên chi chiến (1) 13297

Chương 1911: Ỷ Thiên chi chiến (2) 13304
Chương 1912: Ỷ Thiên chi chiến (3) 13312
Chương 1913: Ỷ Thiên chi chiến (4) 13319
Chương 1914: Ỷ Thiên chi chiến (5) 13327
Chương 1915: Ỷ Thiên chi chiến (6) 13336
Chương 1916: Ỷ Thiên chi chiến (7) 13343
Chương 1917: Ỷ Thiên chi chiến (8) 13351
Chương 1918: Ỷ Thiên chi chiến (9) 13359
Chương 1919: Ỷ Thiên chi chiến (10) 13368
Chương 1920: Thánh tổ ma âm - Ỷ Thiên chi chiến 13375
Chương 1921: Băng hàn cửu thiên 13382
Chương 1922: Thanh bàn 13390
Chương 1923: Huyết Tinh Ma Ảnh 13397
Chương 1924: Sa lão 13405
Chương 1925: Ngăn Địch 13412
Chương 1926: Hỏi Kế 13420
Chương 1927: Đối sách 13428
Chương 1928: Phân Nguyên Trảm Thi đại pháp 13436
Chương 1929: Dẫn niệm 13442
Chương 1930: Biển Máu 13450
Chương 1931: Kịch Chiến 13458
Chương 1932: Khốn địch 13466
Chương 1933: Nghịch Chuyển 13475
Chương 1934: Lui địch 13483
Chương 1935: Phế Thành 13491
Chương 1936: Gặp Cũ 13499
Chương 1937: Hư Hoàng Đỉnh 13506

Chương 1938: Hắc Vũ Thượng Nhân 13514
Chương 1939: Hoàng Tuyền Địa Hoả 13521
Chương 1940: Bẫy Rập 13528
Chương 1941: Hoàng Lương Thạch Linh 13535
Chương 1942: Vây công thạch linh 13543
Chương 1943: Chia tay 13551
Chương 1944: Phong Tà và Khiên Cơ đại pháp 13559
Chương 1945: Ma nữ hiện 13567
Chương 1946: Tân đại địch 13575
Chương 1947: Thạch điện 13583
Chương 1948: Đại địch liên thủ 13591
Chương 1949: Chặn lại 13598
Chương 1950: Chật vật 13606
Chương 1951: Thoát xác 13613
Chương 1952: Giương đông kích tây 13620
Chương 1953: Truy Anh 13627
Chương 1954: Độn xa 13635
Chương 1955: Hắc quan 13642
Chương 1956: Ngẫu ngộ Man Hoang 13649
Chương 1957: Hoa thụ tái hiện 13656
Chương 1958: Bại lộ 13663
Chương 1959: Huyễn Nhật thần thông 13671
Chương 1960: Cung thần đả thương địch thủ 13678
Chương 1961: Thoát thân 13685
Chương 1962: Luyện hóa thuật 13692
Chương 1963: Công thành 13699
Chương 1964: Lại xâm nhập Mộc tộc 13706
Chương 1965: Lẻn vào 13714
Chương 1966: Băng hà dưới đất 13721

Chương 1967: Hành trình trở về và Ma tộc chi mê 13728
Chương 1968: Ngao Khiếu hiện thân 13735
Chương 1969: Điện nghị 13742
Chương 1970: Ngân Nguyệt và Thất Tinh Nguyệt Thể 13749
Chương 1971: Lão Ảnh 13756
Chương 1972: Hoả Ly Tông 13764
Chương 1973: Xuất thủ 13771
Chương 1974: Vào thành 13778
Chương 1975: Phiền toái ngoài ý muốn 13785
Chương 1976: Uy bức 13793
Chương 1977: Tức giận 13800
Chương 1978: Ba kích 13807
Chương 1979: Hỗn Thiên Lưỡng Nghi trận 13815
Chương 1980: Lực áp Thanh Long 13822
Chương 1981: Bức ly 13830
Chương 1982: Trảm thảo trừ căn 13838
Chương 1983: Thanh Long vẫn lạc 13846
Chương 1984: Dư ba 13855
Chương 1985: Hợp Thể hậu kỳ (1) 13863
Chương 1986: Hợp Thể hậu kỳ (2) 13871
Chương 1987: Hợp Thể hậu kỳ (3) 13879
Chương 1988: Hợp Thể hậu kỳ (4) 13887
Chương 1989: Đệ Nhất Ma Tôn 13895
Chương 1990: Lời mời 13901
Chương 1991: Thiên Qua phù 13908
Chương 1992: Thiên Uyên thành đại chiến (1) 13913
Chương 1993: Thiên Uyên thành đại chiến (2) 13921

Chương 1994: Thiên Uyên thành đại chiến (3) 13929
Chương 1995: Thiên Uyên đại chiến (4) 13937
Chương 1996: Thiên Uyên đại chiến (5) 13945
Chương 1997: Thất Diễm phiến cùng Đồng Tâm hoàn 13953
Chương 1998: Kinh thiên nhất kích 13961
Chương 1999: Hắc nhật 13969
Chương 2000: Niết Bàn Thánh thể 13977
Chương 2001: Thiên Qua diệt địch 13984
Chương 2002: Thái cực đồ 13992
Chương 2003: Trùng Uy 14000
Chương 2004: Đại Thắng 14007
Chương 2005: Khách đến ngoài ý muốn 14015
Chương 2006: Ước định sớm 14022
Chương 2007: Nhiếp Linh thiên võng 14029
Chương 2008: Hoàng Cân khôi lỗi 14036
Chương 2009: Thỉnh cầu 14043
Chương 2010: Hai tộc gặp nhau 14049
Chương 2011: Thiên Mệnh Đồng Tiễn (đồng tiền) 14056
Chương 2012: Luyện đỉnh 14063
Chương 2013: Thiên Bặc 14071
Chương 2014: Diệt khẩu 14079
Chương 2015: Xông vào 14087
Chương 2016: Bảo Hoàng Thánh Hoa 14094
Chương 2017: Thiên Khấp và Hạc Nhan 14101
Chương 2018: Ma Nguyên Hải 14108
Chương 2019: Bát Túc Ma Tích và Tiên Hồn Đan 14114

Chương 2020: Tích Huyết Phục Linh Hoa và Huyễn Quang Thiên Tinh Tháp 14121
Chương 2021: Huyền Hóa Phong Linh PhùThiên Tinh Tháp 14128
Chương 2022: Thảo nguyên thú triều 14136
Chương 2023: Cứu nạn 14144
Chương 2024: Điệp Vĩ thú 14151
Chương 2025: Phong Hồn 14158
Chương 2026: Huyết Nha Thành 14165
Chương 2027: Dị Ma Kim 14173
Chương 2028: Quang Cầu và Lục Khí 14180
Chương 2029: Hội đấu giá của Ma tộc 14188
Chương 2030: Ám Huyết Ngũ Sắc Linh 14196
Chương 2031: Thánh chuyên và Huyết nha thành chủ 14204
Chương 2032: Chân Linh di cốt 14212
Chương 2033: Thông Huyền dược linh 14220
Chương 2034: Bán Dạ Ma Ảnh 14227
Chương 2035: Khấp Linh Bí Tàng 14235
Chương 2036: Thất Sát huyết sát cùng Hắc Cốt ma trùng 14243
Chương 2037: Đoạt vật 14251
Chương 2038: Thú triều cùng Trùng triều 14259
Chương 2039: Hấp Ma Nghĩ 14267
Chương 2040: Thôn phệ chi uy 14274
Chương 2041: Ma Giới hoang địa 14282
Chương 2042: Trùng tu linh quyết 14290
Chương 2043: Huyễn Dạ Bạch gia 14298
Chương 2044: Bạch Vân Hinh 14306

Chương 2045: Kim Hi Thử 14312
Chương 2046: Huyễn Dạ thành 14319
Chương 2047: Vạn nô tháp 14326
Chương 2048: Nữ nô 14333
Chương 2049: Tố Nữ công 14340
Chương 2050: Tiểu Linh Thiên 14347
Chương 2051: Phúc Thiên cư sĩ 14355
Chương 2052: Phiền toái 14363
Chương 2053: Quảng Âm bảo kính 14369
Chương 2054: Nhất tiến Huyễn Khiếu 14376
Chương 2055: Vô đề 14383
Chương 2056: Huyết Nha Mễ 14391
Chương 2057: Ti Hồn Bội 14398
Chương 2058: Hài cốt cùng hồ dung nham 14405
Chương 2059: Ma thú 14412
Chương 2060: Khoáng Mạch Kịch Chiến (Thượng) 14419
Chương 2061: Khoáng Mạch Kịch Chiến (Trung) 14427
Chương 2062: Khoáng Mạch Kịch Chiến (Hạ) 14433
Chương 2063: Giải quyết 14441
Chương 2064: Tái Kiến Dị Ma Kim 14448
Chương 2065: Kim Kình Châu 14455
Chương 2066: Vô Đề 14462
Chương 2067: Tính kế 14470
Chương 2068: Phản Toán 14476
Chương 2069: Ngăn Cản 14483
Chương 2070: Nhị Tiến Huyễn Khiếu 14491
Chương 2071: Thú Tôn điện 14498

Chương 2072: Thanh Loan chân huyết 14505
Chương 2073: Đối thủ ngoài ý muốn 14512
Chương 2074: Chặn lại 14519
Chương 2075: Tranh đấu 14527
Chương 2076: Thiết Sa Lĩnh 14535
Chương 2077: Huân Hương trại 14542
Chương 2078: Đột Nhập 14549
Chương 2079: Triền Đấu 14557
Chương 2080: Đắc thủ 14565
Chương 2081: Ma Nguyên Hải 14573
Chương 2082: Lôi Hải 14577
Chương 2083: Hoàng Kim Giải 14585
Chương 2084: Tam Đại Thủy Tổ 14594
Chương 2085: Linh Đảo 14602
Chương 2086: Linh Khí Tinh Hoá 14609
Chương 2087: Nguyên Yểm Thủy Tổ 14618
Chương 2088: Ngụy Tiên Khôi Lỗi 14626
Chương 2089: Huyền Thiên Hắc Chủy 14634
Chương 2090: Trùng Trùng Nguy Cơ 14642
Chương 2091: Linh Vương Cùng Vẫn Giới Thạch 14650
Chương 2092: Niết Bàn châu 14657
Chương 2093: Tham Thiên Tạo Hóa Lộ 14665
Chương 2094: May Mắn Thoát Thân 14673
Chương 2095: Bảo Hoa hiện thân 14681
Chương 2096: Niết Bàn Thánh Thể Cung Huyền Thiên Kiếm 14688
Chương 2097: Thiên Âm Lôi Hạch 14695
Chương 2098: Ngân Bồng Tái Hiện 14702

Chương 2099: Thái Hư Diệu Linh Đan 14710
Chương 2100: Thánh Giới Đại Kiếp Nạn 14718
Chương 2101: Dò xét hồ 14725
Chương 2102: Tịnh Linh Liên 14732
Chương 2103: Thoát thai hoán cốt 14740
Chương 2104: Thôn Phệ 14748
Chương 2105: Song bình 14756
Chương 2106: Thoát thân 14764
Chương 2107: Lại thấy Ngụy Tiên Lộ 14771
Chương 2108: Thánh Giải chi uy 14778
Chương 2109: Quay giáo 14786
Chương 2110: Giải Đạo Nhân 14794
Chương 2111: Nán Lại 14801
Chương 2112: Huyết Quang Vẫn Lạc 14808
Chương 2113: Huyền Thiên Thánh Thụ 14817
Chương 2114: Lam Bộc hồ 14825
Chương 2115: Nhập Hồ 14833
Chương 2116: Hắc Sa Nữ Tử 14840
Chương 2117: Thu Mua 14848
Chương 2118: Vô Ưu 14855
Chương 2119: Quảng Nguyên Trai 14864
Chương 2120: Thiếu Nữ Áo Gai 14872
Chương 2121: Gặp Lại Hồng Nhan 14880
Chương 2122: Môn Hạ Của Lục Cực 14887
Chương 2123: Kiếp Nạn Của Tử Linh 14895
Chương 2124: Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Quang 14902
Chương 2125: Minh Trùng Mẫu 14909
Chương 2126: Trộm Mỏ 14915

Chương 2127: Tin Tức 14922
Chương 2128: Người Đào Quặng Thuê 14929
Chương 2129: Từ Quang Thú 14937
Chương 2130: Đấu Thú 14944
Chương 2131: Thu Lấy Tinh Thể 14952
Chương 2132: Âm Mưu Bí Mật 14960
Chương 2133: Nước Chảy Ngầm 14966
Chương 2134: Lục Tuyệt Thanh Lôi Trận 14973
Chương 2135: Đại Chiến Trong Tuyệt Trận (thượng) 14981
Chương 2136: Đại Chiến Trong Tuyệt Trận (hạ) 14989
Chương 2137: Linh Vực Lại Xuất Hiện 14996
Chương 2138: Kinh Sợ Thối Lui 15004
Chương 2139: Dị Biến Trong Thông Đạo 15011
Chương 2140: Xâm Nhập 15018
Chương 2141: Thuyền Lớn Trong Thông Đạo 15025
Chương 2142: Về Đến Mộc Tộc 15033
Chương 2143: Mộc Tộc Kinh Biến 15041
Chương 2144: Lại Đấu Với Nguyên Sát 15048
Chương 2145: Khách Đến Bất Ngờ 15056
Chương 2146: Ngao Khiếu và Ngân Nguyệt 15064
Chương 2147: Vong Tình Quyết 15071
Chương 2148: Chuyện Trò 15078
Chương 2149: Thành Mộc Miên 15085
Chương 2150: Mạc Giản Ly 15092
Chương 2151: Ma Ảnh Lại Xuất Hiện 15099
Chương 2152: Mộc Giới Ba Mươi Sáu Thiên Tuyệt Trận 15105
Chương 2153: Nhiệm Vụ 15111

Chương 2154: Trận Nhãn 15118
Chương 2155: Tuyệt Trận Hoàn Thành 15124
Chương 2156: Tám Vị Mộc Linh 15132
Chương 2157: Đại Chiến Ở Mộc Tộc 15139
Chương 2158: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (2) 15147
Chương 2159: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (3) 15154
Chương 2160: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (4) 15162
Chương 2161: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (5) 15170
Chương 2162: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (6) 15177
Chương 2163: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (7) 15184
Chương 2164: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (8) 15192
Chương 2165: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (9) 15200
Chương 2166: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (10) 15208
Chương 2167: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (11) 15216
Chương 2168: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (12) 15223
Chương 2169: Đại Chiến Ở Mộc Tộc (13) 15230
Chương 2170: Kinh Biến 15238
Chương 2171: Bế Quan 15245
Chương 2172: Bảo Quyết Đại Thành 15252
Chương 2173: Tòa Cực Sơn Thứ Ba 15260
Chương 2174: Chuẩn Bị 15267
Chương 2175: Linh Triều 15274
Chương 2176: Thiên Kiếp Ngũ Hành 15281
Chương 2177: Uy Phong Của Thiên Kiếp 15289
Chương 2178: Chân Lôi Kiếp 15297
Chương 2179: Gặp Người Quen Cũ 15305
Chương 2180: Hắc Bạch Lôi Cầu 15313
Chương 2181: Trùng Biến 15321
Chương 2182: Thần Lôi Dọa Lui Ma 15328

Chương 2183: Tâm Ma Kiếp 15335
Chương 2184: Hai Yêu Vương Đến 15342
Chương 2185: Chém Tâm Ma 15349
Chương 2186: Tiến Cấp Đại Thừa 15356
Chương 2187: Người quen cũ thần bí 15363
Chương 2188: Tin tức của Sương Công 15370
Chương 2189: Thần du vạn dặm 15376
Chương 2190: Phàn Bào Tử và Đạo quả đại hội 15383
Chương 2191: Trở về 15390
Chương 2192: Sứ giả của Thánh đảo 15397
Chương 2193: Đỗ Vũ 15404
Chương 2194: Trở mặt 15412
Chương 2195: Lấy Lớn Hiếp Nhỏ 15419
Chương 2196: Bại trong một chiêu 15426
Chương 2197: Đoàn Tụ 15434
Chương 2198: Xôn Xao Hai Tộc 15441
Chương 2199: Đại Lễ Bắt Đầu 15448
Chương 2200: Vạn người bái lạy 15456
Chương 2201: Sứ giả và lễ vật 15464
Chương 2202: Hắc Kiêu Vương 15472
Chương 2203: Dao Mổ Trâu Giết Gà 15481
Chương 2204: Chém Đại Thừa 15490
Chương 2205: Tin tức của Huyết Hồn 15498
Chương 2206: Huyết Cổ Trùng 15507
Chương 2207: Bảo đỉnh chi mật 15515
Chương 2208: Thiên Thư Các 15523
Chương 2209: Trở Lại Ma Giới 15531
Chương 2210: Minh Trùng 15539

Chương 2211: Thành Hắc Hồ 15547
Chương 2212: Uy Chấn Hắc Hồ 15555
Chương 2213: Thánh Tổ Tà Liên 15563
Chương 2214: Bạch Quang Giới 15570
Chương 2215: Chân Tướng 15577
Chương 2216: Tụ hội 15583
Chương 2217: Đồng Nha lão nhân 15590
Chương 2218: Lạc Tinh Phiên và Tiểu Huyên Thiên Kính 15599
Chương 2219: Phong ấn thượng cổ 15607
Chương 2220: Xuất Phát 15614
Chương 2221: Kịch Chiến Trong Biển Trùng (thượng) 15621
Chương 2222: Kịch Chiến Trong Biển Trùng (hạ) 15629
Chương 2223: Cung Điện Ngầm 15636
Chương 2224: Trùng Mặt Người 15643
Chương 2225: Tế Lôi Thuật Tái Xuất 15651
Chương 2226: Đánh chết hung trùng 15659
Chương 2227: Rừng Đá Trong Lòng Đất 15667
Chương 2228: Phượng Linh Bảo Bàn 15675
Chương 2229: Thổ Hoàng Đinh 15683
Chương 2230: Một Đòn Phối Hợp 15691
Chương 2231: Bé gái 15699
Chương 2232: Cuộc Chiến Với Minh Trùng Mẫu (thượng) 15707
Chương 2233: Cuộc Chiến Với Minh Trùng Mẫu (trung) 15715
Chương 2234: Cuộc Chiến Với Minh Trùng 15723

Mẫu (hạ)
Chương 2235: Hài cốt quỷ ảnh 15731
Chương 2236: Mối nghi ngờ 15739
Chương 2237: Tranh đấu về Linh Vực 15746
Chương 2238: Ác Chiến 15754
Chương 2239: Thực Lực Của Chi Khu 15762
Chương 2240: Huyền Tiên 15769
Chương 2241: Kiên Cường Chiến Đấu 15777
Chương 2242: Thần Niệm Liên Và Hình Phạt Chi Lôi 15785
Chương 2243: Cấm Thuật Của Tiên Giới 15792
Chương 2244: Chuyện Của Tiên 15799
Chương 2245: Trợ Giúp 15805
Chương 2246: Quay Lại Quảng Nguyên Trai 15812
Chương 2247: Quay Lại Quảng Nguyên Trai (Tiếp) 15817
Chương 2248: Bước tiến hóa cuối cùng 15820
Chương 2249: Kẻ Thù Cũ 15827
Chương 2250: Bảo Tàng Hiện Ra 15835
Chương 2251: Con Rối Khổng Lồ 15842
Chương 2252: Đại quân con rối 15849
Chương 2253: Trở Về 15857
Chương 2254: Tam Thanh Lôi Tiêu Phù 15865
Chương 2255: Nhắm Về Linh Tộc 15873
Chương 2256: Cố Nhân Ở Man Hoang 15880
Chương 2257: Hạo Âm Chi Thạch 15887
Chương 2258: Trùng Vương Xuất Thế 15894
Chương 2259: Yêu Tu Hoa Thạch 15902
Chương 2260: Đài Tế Thượng Cổ 15910

Chương 2261: Đi Linh Tộc 15918
Chương 2262: Cứ điểm Linh Thiên 15925
Chương 2263: Núi Phục Linh 15932
Chương 2264: Nhầm lẫn 15940
Chương 2265: Linh Vương 15947
Chương 2266: Huyết Nhiên và Hắc Lân 15955
Chương 2267: Tiểu Tu La Giới 15962
Chương 2268: Núi Băng 15969
Chương 2269: Kim Hàn Tiên Cung 15976
Chương 2270: Cửu Nguyên Quan 15984
Chương 2271: Mã Lương 15991
Chương 2272: Bầy dơi 15999
Chương 2273: Quái Ngư 16007
Chương 2274: Theo đuôi 16016
Chương 2275: Thần niệm chi chiến 16023
Chương 2276: Bí ẩn 16031
Chương 2277: Huyền Vũ chân huyết 16038
Chương 2278: Xa Khấp Tử 16045
Chương 2279: Hợp Tác 16053
Chương 2280: Đưa Tin 16061
Chương 2281: Trước khi chiến đấu 16068
Chương 2282: Cuộc chiến với Tu La Thù (1) 16075
Chương 2283: Cuộc chiến với Tu La Thù (2) 16082
Chương 2284: Cuộc chiến với Tu La Thù (3) 16090
Chương 2285: Cuộc chiến với Tu La Thù (4) 16098
Chương 2286: Cuộc chiến với Tu La Thù (5) 16106
Chương 2287: Cuộc chiến với Tu La Thù (6) 16114
Chương 2288: Cuộc chiến với Tu La Thù (7) 16122
Chương 2289: Cuộc chiến với Tu La Thù (8) 16130

Chương 2290: Cuộc chiến với Tu La Thù (9) 16138
Chương 2291: Thời Không chi lực 16146
Chương 2292: Thánh vật của Không Ngư Tộc 16153
Chương 2293: Hàn Đàm 16160
Chương 2294: Vớt 16168
Chương 2295: Bảo vật bên trong Hàn Đàm 16176
Chương 2296: Trở lại 16185
Chương 2297: Kiện thánh vật thứ hai 16193
Chương 2298: Không Ngư Tộc Trưởng 16200
Chương 2299: Sơn Hải Châu 16208
Chương 2300: Tộc Thệ 16215
Chương 2301: Gặp lại Linh Vương 16223
Chương 2302: Nguyên hồn đăng 16231
Chương 2303: Tâm đắc về Pháp Tắc 16239
Chương 2304: Ngao Khiếu Qua Đời 16247
Chương 2305: Vô Nhai Hải Cùng Nguyên Hợp Đảo 16255
Chương 2306: Hoàng Nguyên Tử 16262
Chương 2307: Việt Long 16270
Chương 2308: Cực Nguyên Tinh và Trọng Nguyên Tố Linh 16277
Chương 2309: Gặp lại Kim Duyệt 16285
Chương 2310: Kim Canh Phong Ma Trận 16292
Chương 2311: Lực Lượng Thiên Địa 16299
Chương 2312: Kiếp nạn của Thanh Nguyên Tử 16307
Chương 2313: Đại địch xuất hiện 16316
Chương 2314: Địch Bạn cùng tới 16324
Chương 2315: Nhìn xem 16332
Chương 2316: Đại Chiến bên ngoài Cốc 16340

(Thượng)
Chương 2317: Đại Chiến bên ngoài Cốc (Trung) 16348
Chương 2318: Đại Chiến bên ngoài Cốc (Hạ) 16356
Chương 2319: Trảm sát cường địch 16364
Chương 2320: Lấy người 16372
Chương 2321: Sơn Mạch Xích Dung 16380
Chương 2322: Hắc Tiêu Phong 16388
Chương 2323: Hương Nữ 16395
Chương 2324: Tin Tức Bất ngờ 16402
Chương 2325: Bích Ảnh 16409
Chương 2326: Hồ Ngọc Song 16416
Chương 2327: Hoàng Kim cốt tủy 16424
Chương 2328: Thương Minh tứ lão 16431
Chương 2329: Phiên Thiên Kỳ 16438
Chương 2330: Ngọc Thư lại hiện 16446
Chương 2331: Máu của Tổ Long 16454
Chương 2332: Cướp bảo 16462
Chương 2333: Treo Thưởng Lớn 16470
Chương 2334: Ngũ Tạng Đoàn Nguyên Công 16478
Chương 2335: Yểm Long và Điền Phi Nhi 16486
Chương 2336: Tiến vào Huyết Thiên 16493
Chương 2337: Bát Quỷ Phệ Phật Đồ 16501
Chương 2338: Mười Âm Ti Vương 16508
Chương 2339: Thành Huyết Hạc 16515
Chương 2340: Huyết Cốt Môn 16523
Chương 2341: Nam tử đeo mặt nạ 16531
Chương 2342: Thanh Bình đạo nhân và Vạn Hoa phu nhân 16538

Chương 2343: Cửu Mục Huyết Thiềm 16545
Chương 2344: Trận Đồ 16553
Chương 2345: Thiên Đỉnh cung 16561
Chương 2346: Chìa khóa 16568
Chương 2347: Hiện thế 16575
Chương 2348: Cánh cửa lớn 16583
Chương 2349: Hai cái Đỉnh 16591
Chương 2350: Tiến vào 16599
Chương 2351: Mặt quỷ, cự hoa, khôi lỗi 16606
Chương 2352: Huyết Ảnh cùng Xích Lôi 16614
Chương 2353: Huyết Mang Xà 16622
Chương 2354: Phệ Linh Chi Uy 16630
Chương 2355: Tụ tập cùng trùng hợp 16638
Chương 2356: Huyết ngục 16646
Chương 2357: Thần Thông Vu Đạo 16653
Chương 2358: Tấm bia lớn 16660
Chương 2359: Lồng sắt 16667
Chương 2360: Hài cốt 16675
Chương 2361: Huyết Sát Thi 16683
Chương 2362: Tam Thánh vẫn lạc 16691
Chương 2363: Băng Phách hiện thân 16699
Chương 2364: Đoạt bảo 16706
Chương 2365: Liên thủ 16714
Chương 2366: Chiến Ngũ Tổ 16722
Chương 2367: Hàn Vũ Huyền Quy 16730
Chương 2368: Đại Chiến 16738
Chương 2369: Rút đi 16746
Chương 2370: Trở về 16754
Chương 2371: Vạn Linh Huyết Tỷ 16762

Chương 2372: Lục Dực lại xuất hiện 16769
Chương 2373: Thiên Cơ Toái 16776
Chương 2374: Đại Chiến Sắp Bắt Đầu 16783
Chương 2375: Âm Ty Ngũ Vương 16791
Chương 2376: Hung Ty Vương 16798
Chương 2377: Ngũ Ma 16805
Chương 2378: Quỷ Khí Cuồn Cuộn 16813
Chương 2379: Thiên Quỷ Lực Lượng 16821
Chương 2380: Liên Thai Huyết Cốt 16828
Chương 2381: Chuyển Luân Vương 16835
Chương 2382: Thắng Bại 16843
Chương 2383: Thảo Ma 16850
Chương 2384: Mai phục 16858
Chương 2385: Thiên Địa Lưỡng Trận 16865
Chương 2386: Tuyệt Thế Hung Uy 16873
Chương 2387: Tình cờ gặp trên biển 16881
Chương 2388: Trấn Hải Cung 16889
Chương 2389: Tiểu Linh Thiên 16896
Chương 2390: Lục Linh Tộc 16904
Chương 2391: Cổ Thụ Tổ Linh 16912
Chương 2392: Chấn động Nhân Tộc 16920
Chương 2393: Gặp mặt (Thượng) 16927
Chương 2394: Gặp mặt (Hạ) 16934
Chương 2395: Uy trấn Chư Tộc 16941
Chương 2396: Huyết Thiên biến đổi 16949
Chương 2397: Họa Thủy Đông Di 16957
Chương 2398: Mất tích 16964
Chương 2399: Đề nghị của Minh Tôn 16971
Chương 2400: Xiềng Xích Pháp Tắc 16978

Chương 2401: Tiểu Bình tái hiện 16985
Chương 2402: Nhân Tộc lại đoàn tụ 16993
Chương 2403: Lập kế hoạch 17000
Chương 2404: Phòng ngừa chu đáo 17007
Chương 2405: Đại Kiếp Nạn Buông Xuống 17015
Chương 2406: Giáp Đồn cường giả 17023
Chương 2407: Nguy cơ của Thương minh 17030
Chương 2408: Minh Sát chi địa 17038
Chương 2409: Thiên Ngoại Thiên 17045
Chương 2410: Quần Hùng Tụ Hội 17053
Chương 2411: Hiên Cửu Linh 17060
Chương 2412: Trận Nhãn 17067
Chương 2413: Đánh Cược 17074
Chương 2414: Hắc Nghê Thú 17081
Chương 2415: Kịch Chiến Bắt Đầu 17088
Chương 2416: Thần Hồn Ấn Ký 17095
Chương 2417: Trảm Lộc (thượng) 17102
Chương 2418: Trảm Lộc (hạ) 17110
Chương 2419: Chân Tiên Chi Thân 17117
Chương 2420: Chân Tiên Chi Thân (hạ) 17124
Chương 2421: Uy lực của tỷ ấn 17132
Chương 2422: Cửu Kiếp Hiện 17140
Chương 2423: Quần cường vẫn lạc 17148
Chương 2424: Huyết Tế 17155
Chương 2425: Chưởng Thiên Bình 17163
Chương 2426: Trảm Tiên (Thượng) 17171
Chương 2427: Trảm Tiên (Trung) 17179
Chương 2428: Trảm Tiên (Hạ) 17186
Chương 2429: Thiên Ma Khế Ước 17193

Chương 2430: Bổn Mệnh Bài 17201
Chương 2431: Đệ Nhất Đại Thừa 17208
Chương 2432: Gặp Lại Linh Vương 17216
Chương 2433: Tung Tích 17224
Chương 2434: Trở Lại Ma Nguyên 17232
Chương 2435: Bình Linh Trở Về 17241
Chương 2436: Sứ Giả Long Đảo 17249
Chương 2437: Long Đảo 17256
Chương 2438: Thu hoạch 17263
Chương 2439: Trao Đổi, Hội Nghị 17271
Chương 2440: Đắc quả (lấy được quả) 17279
Chương 2441: Biến đổi của Nhân tộc 17288
Chương 2442: Trở lại Nhân giới 17296
Chương 2443: Nhân giới đa dạng 17304
Chương 2444: Bắc Cực Nguyên Tinh 17312
Chương 2445: Phi Thăng Chi Kiếp 17319
Chương 2446: Phi thăng Tiên Giới (cuối) 17326
Chương 2447: Ngoại truyện 17335
Chương 2448: Tiên giới 17348